Digitized by Google

2. 2. 41

2. 8. 2. 11.

Digitized by Google

Digitized by Google

Digitized by Google

JOANNIS SCAPULÆ

LEXICON GRÆCO-LATINUM,

E PROBATIS AUCTORIBUS LOCUPLETATUM,

CUM

INDICIBUS ET GRÆCO ET LATINO,

AUCTIS ET CORRECTIS.

ADDITUM

AUCTARIUM DIALECTORUM,

IN TABULAS COMPENDIOSE REDACTARUM.

ACCEDUNT

LEXICON ETYMOLOGICUM,

CUM THEMATIBUS INVESTIGATU DIFFICILIORIBUS ET ANOMALIS.

ET

JOANNIS MEURSII GLOSSARIUM CONTRACTUM,

HACTENUS DESIDERATUM.

EDITIO NOVA ACCURATA,

CUI ACCESSERUNT, PRÆTER ALIA SUBSIDIA, D'ORVILLII ANIMADVERSIONES NUNC PRIMUM VULGATÆ,
SELECTISSIMÆ ETIAM D. SCOTTI, ET APPENDIX ASKEVIANA DICTA;
ADDITAMENTIS CUNCTIS IN UNUM CORPUS CUM LEXICO REDACTIS.

◆

CONSILIO ET CURA J. BAILEY, A. B.
OPERA ET STUDIO J. R. MAJOR, A. B.

LONDINI:
TYPIS EXCUDIT J. F. DOVE;
VENEUNT APUD RICARDUM PRIESTLEY.
M,DCCC,XX.

BIBLIOTH. PVB. FIORENTINAE.

Digitized by Google

Digitized by Google

HONORATISSIMO VIRO DOMINO

BROWNLOW CECIL

MARCHIONI ET COMITI EXONIÆ

BARONI DE BURGHLEY

HANC

SCAPULÆ LEXICI

Editionem

CETERIS LONGE AUCTIOREM EMENDATIOREMQUE

GRATI ANIMI PIGNUS

SACRAM VOLUIT

TYPOGRAPHUS.

Digitized by Google

Digitized by Google

PRÆFATIO.

De Joanne Scapula, cujus nomen præ se fert Lexicon hocce, ubi natus fuerit, aut e quibus oriundus, vix aliquid constat quod pro certo proferamus. Neque hercle, si constaret, præfantium esset officium nostrum, Lectorem, operis ipsius methodum et institutum requirentem, longis ejusmodi ambagibus demorari. Quanto igitur opere in hâc editione curandâ eò desudaverimus, ut vel minimo quidem beneficio Græcarum literarum studiosos demereremur, perpaucis tantùm, pace vestrâ, Lectores benevoli, præmissis, pergemus edocere. Quâ floruerit æstimatione Scapulæ Lexicon, ex editionibus ejus quàm plurimis, paucorum etiam annorum, vel unius non semel intervallo, repetitis, planissimè colligendum est; quas quidem quò minùs recenseremus, prohibuerunt impedimenta varia et inopinata. Obiter tamen liceat monere, vetustissimam, quantùm indagando comperire potuimus, Basileæ, A. D. 1579, in folio, ut aiunt, impressam esse. Nonnulla quoque extant exemplaria, at minimè quotidiana illa, quartanam, quam vocant, formam exhibentia; cujus generis tria tantùm nobis contigit videre; unum datum Lugduni 1602, alterum apud Pet. Balduinum 1611, tertium sumptibus Caldorianæ Societatis 1623. Titulum non esse eundem in his ac in nostrâ et cæteris editionibus, fortasse non abs re erit indicare; nimirum hic est: "Lexicon Græco-Latinum, seu, Epitome Thesauri Græcæ Linguæ ab Henrico Stephano constructi, quæ hactenus sub nomine Joh. Scapulæ prodiit." Quâ de re pluribus disputare omnino supervacuum habemus. Scapulam ad opus suum conflandum Stephani Thesaurum compilasse, jam ubique decantatum est; id Stephanus et faceto Epigrammate in Titulo libri sui, et Admonitione ad Lectorem testatur; quinimo ipse Scapula, ut in Præfatione videre est, cùm non omnia se Stephano debere agnoscat, haud pauca tamen ex ejus Thesauro, tanquam e penu locupletissimo, deprompta fatetur. At ne in istis commemorandis nimii videamur, liti nuncium remittemus, animadverso tantùm, quod, ni merum fuerit artificium, pro Scapulâ aliquatenus possit facere, nempe, Lexicon hocce et Thesaurum illum in vocibus compositis ordinandis non unam eandemque methodum utrumque adhibuisse; exemplo sint voces ῥοδόπηχυς, ὑγρομελὴς, in hoc sub ῥόδον, ὑγρὸς, in illo sub πῆχυς, μέλος inveniendæ; quod de reliquis dictum accipiatur. Redimus igitur ad illud, quod initio diximus, nobis esse præcipuè in istis præfandis propositum, ut legentem certiorem faceremus, quid novi huic editioni accesserit, et quomodo simus in eâ administrandâ studiis ejus consulere conati.

Paginas hasce evolventi, additamenta hujusmodi notis † † insignita passim obvia fient; quorum quidem pretium nomen D'Orvillii, orbi Critico notius quàm ut exiguis nostris præconiis egeat, satis superque vindicabit. Viri Celeberrimi Commentarios illos, per folia Elzevirianæ editioni in Museo Britannico depositæ intertexta exaratos, nos ad hunc librum adornandum quàm fidelissimè exscribendos curavimus.

Tirones, ut quibus Xenophon in manibus solet esse, eorum fructus maximè percepturi videntur. De editionibus quas secutus est Vir summus, hæc tantùm transcribenda reliquit:

Hesiodus Grævii Amst. 1701. 8vo.
Sophoclis Electra.
——— Œdipus Tyrannus Cantab. 1669. 8vo.
Xenophon: primis libris Cyrop. Oxon. 1783. 8vo.
——— in reliquis libris edit. Paris. 1625. fol.

Venimus deinde ad Danielis Scotti Appendicem ad Stephani Thesaurum, e quâ copiosissima delibavimus adjumenta; e locis autem a Viro doctissimo citatis, ea solùm, quæ ad Scriptores optimæ notæ pertinerent, ne in nimiam excresceret molem hocce volumen, excerpenda statuimus; excerpta verò illa, quantâ fuerint difficultate in suis quæque locis disposita, facilè agnoscet æquus Lector, si intellexerit, Scottum fuisse Literarum ordinem, Thematum contra Scapulam secutum. Auctorum, quos maximè præferendos judicavimus, editiones, ex indice a Scotto primo tomo operis sui præmisso, in usum legentis, si qua exempla rata facere voluerit, hìc loci indicabimus:

Æschin. Orat. Wolf. Basil. 1572.
——— Socrat. Cler. Amst. 1711.
Æschyl. Trag. Stanl. Lond. 1663.
Anacreon Barnes. Cant. 1705.
Apoll. Rhod. Arg. Lugd. Bat. 1641.
Aristoph. Comœd. Kust. Amst. 1710.
Aristotel. Op. 2 vol. Paris. 1619.
Callim. Hym. &c. 2 vol. Ultraj. 1697.
Demosth. Orat. Wolf. Bas. 1572.
Eurip. Trag. Barnes. Cant. 1694.
Herodot. Hist. Gron. Lugd. Bat. 1715.
Homer. Op. Schrev. Lugd. Bat. 1656.
Isocrat. Wolf. Basil. 1570.
Longin. de Subl. Ultraj. 1694.
Lysiæ Orat. Taylor. Lond. 1739.
N. Test. R. Steph. Par. 1550.
Pindar. Op. Oxon. 1697.
Platon. Op. 3 vol. H. Steph. 1578.
Poët. Minores. Cant. 1635.
Polyb. Op. 3 vol. Gronov. Amst. 1670.
Soph. Trag. P. Steph. 1603.
Theocrit. Idyll. Oxon. 1676.
Xenoph. Op. Wells. 5 vol. Oxon.
——— Κύρ. Παιδ. Hutch. Oxon. 1727.

Quæ Scotto debemus uncinulis [ ] inclusa sunt.

Incideris fortasse, Lector erudite, in Appendicem quandam ad Scapulæ Lexicon, incerti Scriptoris industriâ confectam, vulgò tamen Askevianam nuncupatam, quòd primùm e codice MS. in bibliothecâ Antonii Askevii servato impressa est. Scias igitur, nos jam ejus quoque subsidia mutuò sumpsisse, et unà cum ceteris, prout loca se obtulerint opportunissima, intertexuisse. Quantum utilitatis exinde percepturus sis, ipsius Appendicis præfatio abunde ostendet: "In hoc opere, Supplementum ad Lexica Scapulæ, Henrici Stephani, ceterorumque scriptorum, reperire licet. In hoc, multa verba, ab illis prætermissa, diligenter enotata; et in hoc, plurima, vel nullis, vel tantùm recentioribus, dubiisque exemplis defensa, veterum, atque optimæ notæ auctorum testimoniis, quibus fidem nemo temerè negaverit, firmata, Lector videbit. Ex Æschyli, Sophoclisque reliquiis, et ex quibusdam Euripidis, Aristophanisque fabulis, auctoritates plerumque sunt desumptæ: at præter omnes alios, ex illo principe Tragicorum, cujus voces paulò abstrusiores, aut minùs consuetæ, et quæ, magnâ ex parte, in Thesauris omnibus et Lexicis desiderantur, in hoc libro sedulò sunt servatæ." At cum auctoritates ex Æschylo desumptæ editionem a communi usu longissimè remotam, eam nempe, quæ ab H. Stephano, A. D. 1557, publici juris facta est, ejusque paginas respicerent; sperabamus non inanem futurum laborem, si eæ omnes, indicis ope a Butlero editioni suæ subjuncti, ad Stanleianam accommodarentur. Ne tamen gloriolam vel

Digitized by Google

minimam quidem falsò arrogasse videamur, monendus es, Lector, nobis jamjam prævertisse, in istis interserendis, qui Glasguensem editionem paucos abhinc annos procurarunt. Utrùm verò nos in hâc Appendice digerendâ auctoris menti et legentis utilitati meliùs quàm illi consuluerimus, sub ejus sit arbitrio, qui comparationem instituere operæ sibi pretium fore censebit. Askeviana vocabula, et quicquid præterea exinde fuerit accessionis, hujusmodi signis ( ) distinguenda sunt.

Præter hæc, quæ recensuimus, subsidia, restant etiam alia, asteriscis * * quos dicunt, dignoscenda, quæ Glasguensi editioni accepta referenda sunt; brevia quidem illa, neque ὅλῳ τῷ θυλάκῳ conspersa, sed quorum gravitas paucitatem compenset.

Askevianis, Scottianis, et tantùm non omnino D'Orvillianis, liceat ita loqui, apices, quibus ante carebant, apposuisse, parvum quidem illud, sed quod operis concinnitati aliquantum conduxisse videatur; quem quidem laborem, qualiscumque sit, in se suscepit, cujus nomen secundum in titulo locum occupat; laudem sanè nullam aucupanti, ne denegetur venia, si fortè *sphalmata* nonnulla, vel rei ipsius subtilitate, nullâ aliâ intercedente causâ, inducta, deprehensa fuerint. Idem ille nonnulla etiam de suo, legentis liberalitate fretus, ausus est hic illic interjicere; quæ his signis ‡ ‡ denotavit. Plurima equidem inferciendi neque tempus suppeditabat, et aliorum subsidia præripuerant occasiones. Istis autem, quotquot et qualescunque sint, fruatur, si possit, observatiunculis; sin minus, infaustis hallucinationibus ignoscat candidus Lector.

Additamentis ita enumeratis, quæ restant monenda quàm brevissimè expediemus. Schedæ nostræ editionis, priusquam prelo tandem demandarentur, cum Elzeviriano exemplari, utpote omnium consensu emendatissimo, singulæ perdiligenter comparatæ sunt. Ad illud locupletandum non exiguam contulisse videtur industriam D. C. Schrevelius; qui, mirum est, cur sua cum ceteris sine ullo discrimine immiscuerit; "plurimis enim", ut Typographi lectores præmonent, "imò infinitis ferè vocabulis auctius reddidit; et errores innumeros, quibus priores scatebant editiones, abstulit, tanto labore, ut vel Augiæ stabulum a sordibus suis repurgasse dici possit." Absque tamen invidiâ dictum velimus, stabulum illud, Herculeis licet viribus emundatum, maculas et labes etiamnum retinuisse, quas aliquâ saltem ex parte eluisse, pedes illuc inferenti quin gratum futurum sit nulli dubitamus. Quod dictum si quis suspicetur nullis inniti argumentis, conferat, si tanti est, quomodo se habeant in nostrâ et in Elzevirianâ editione sequentia verba e multis aliis, eorumque explicationes: ἀλαὸς, κωλύω, ἀλιμενότης, ἀλιμένωτος, λύω (apud finem), ἀπολύομαι, μειλινὸς, ἀγριομυρίκη, μυρίζομαι, νίφω, ἀνυπονόητος, νοσφίζω, νυμφὼν, νυκτερευτικὸς, νυκτερὶς, ξάνθισμα, ὁ μικρὸν, περιοδεία, διοιδέω, κατοικὶς, κατοικίζω, ἀπολισθέω, προολισθέω, ὅμηρος, ἀνωμοτὶ, ὀμφὴ, παροξύνομαι, κατοπάζω, ἐποπτεύω, ὑποπτεύω, αἱματωπὸς, ὀργιάζω, πτόρθος, κατορθόω, κατόρθωσις, ἔνορκος, κατώρυξ, ἐξοστρακίζομαι, οὗτος, ὄφρα, ἠπερόπευμα, παίζομαι, διαπαίζω, πάλιν, πανδοῦρα, συμπάθεια, ἐκπατάσσω, πατητὸς, πατρώϊος, πατρῷος, ἀπάτωρ, πεδάω, παραστρατοπεδεύω, ἐκπείθω, αὐτόπιστος, πεῖρα, πορίζω, ἄπορος, ἐξαπορέομαι, εὐθυπορέω, πέλωρ, πέμφιξ, πέτομαι, πῆγμα, αὐτοπήμων, ῥοδόπηχυς, πισσόω, πλατανώδης, παράπλειος, νεόπλυτος, ἀναπνέω, ἀντιποθοῦμαι, προσπολεμόω, μυστιπολεύω, πλεῖστος, δυσποτμέω, ποῦς (apud finem), ἀρτίπους, λαγώπους, πρῆγμα, ἀναπρήθω, πρόσπαιος, πρώρα, πτίλος, πτωκὰς, κατάπυκνος, πύλωμα, πώγων, πωλέω, λαχανοπῶλις, ῥάβδωσις, ῥάσσω, ἐπιῤῥάσσω, περιῤῥέω, ἀπόῤῥητος, ῥωχμὸς, ῥίζωσις, ἐπιῤῥοφέω, ῥύπος, σάτινον, σβέννυμι, ἐπισείω, θεόσσυτος, σέλας, σελήνη, σημειόω, σθένω, σκάπετος, σκαφὴ, σκαπερδεῦσαι, παρασκήνια, κατασπαταλάω, σπείρω, περιστεφανόω, ἀντίστομος, αὐθαδόστομος, εὔστομος, σφάζω, παρασφάλλω, σφενδόνη, σφηκώδης, σφίγγω, ἐπισφραγίζω, σφύξις, ταλαντεύω, ἀτάλαντος, ἐπιταχύνω, ταὼς, διατειχίζω, τεκμαίρομαι, εὐτελὴς, τέτμω, λιθοτομίας, τέσσαρες, ἀποτίθημι, πρόθεσις, ὑποτίθεμαι, τίς, τίω, τιέω, τοξάζομαι, ἄτοπος, μετατρέπομαι, ὑποτροχάω, ἡμεροδρόμος, τρίζω, τύλος, τυμβεύω, ζηλοτυπέω, ὑγιεινὸς, φαιδροῦμαι, ἀποφαίνομαι, παρεμφαίνω, ἀφανισμὸς, φαῦλος, διαφαύω, προφήτης, φείδομαι, ἐκφορὰ, προφέρομαι, συμφέρω, φαεσφόρος, φηγαλιὺς, φοιβάζω, φράζομαι, σωφρόνημα, φρύγομαι, φυλὴ, διαφυὴ, ἐπιφύομαι, ἀφυὴς, χάζω, χανδάνω, ἀναχαιτίζω, χάλκευμα, καρχαρίοι, χειλωτὴρ, χλίδημα, σύγχορτος, χράω, χραύω, χρέος, ἐγχρίμπτω, ἡδύχροος, ὠρύω, ὡς. Denique sub voce Σύρω, composita *sine* præpositione hæc sunt: ἀνασύρω, ἀποσύρω, διασύρω &c.

Hæc autem verba non ideo recensemus, ut magnificè de nobis prædicemus, idcirco verò tantùm, ita nos Dii ament, ut ne incuria nobis objiciatur, et peccata levia, ut speramus, nostra, quodammodo expiemus. Ut in nosmet enim descendamus, nec "præcedenti spectetur mantica tergo," fatendum est, duas nostros et operarum oculos effugisse voces; quarum una ad Thema Κύω, altera ad Πλάσσω pertinet:

Ἀντιπροσκυνέω, ῶ, vicissim adoro. Plut.
Χθονόπλαστος, e terrâ fictus.

In Indicibus denique, et Græco et Latino, de novo refingendis, summa, ne Lector in fraudem induceretur, adhibenda fuit diligentia; quæ quidem cum fuerit adhibita, posteriorem multò quàm antehac accuratiorem nunc demum prodire non dubitanter affirmare possumus.

Hactenus de Lexico. Pauca de tractatibus ad calcem ejus adjectis restant dicenda. Jacobi Zuingeri, Joannis Grammatici, Corinthi, aliorumque scripta, ut in Elzevirianâ, nunc iterum in nostrâ editione exhibentur. Ammonii verò libellum, a Valckenaerio emaculatum dedimus; cui etiam opuscula quædam, ab eodem unà cum Ammonio vulgata, jam primùm subjecimus. Porro vice illorum quæ de Etymologiâ Linguæ Græcæ conscripsit Joannes Harmarus, Lennepii observationes, a Scheidio editas, Valckenaerii, Hemsterhusii, et suis etiam interpositis, nullo, nostrâ quidem opinione, Lectoris detrimento, substituimus. Nonnulla etiam de Accentibus, a Bosio tradita, et e Libro Vigeri de Idiotismis excerpta, utpote hactenus desiderata, digna esse quæ adjicerentur judicavimus.

Hæc sunt, L. B., de quibus vos monitos voluimus. Præter nos autem in hoc Volumine adornando non parum elaboravit Typographus noster; quem, ut jam olim in Sophocle, Thucydide, aliisque libris fecistis, nunc iterum artem suam nec infabrè nec inconcinnè factitasse, ni toto cœlo erramus, confessuri estis. Nos verò operæ et studii, in vestrûm gratiam, molestiæ licet plenissimi, libentissimè suscepti, nequaquam pœnitebit, si id lætâ fronte acceperitis, nec laudem, pro eo ac meriti sumus, candidè impertiri denegaveritis. Valete.

J. R. M.

LONDINI, XII. CAL. APR. MDCCCXX.

PRÆFATIO

EDITIONIS ELZEVIRIORUM,

IMP. LUGD. BAT. 1652.

TYPOGRAPHI, BENIGNO LECTORI.

Lector Amice, Ea semper sedit animo nostro sententia, ut prælo nostro, quàm possemus maximè, rem promoveremus litterariam, atque orbi erudito daremus nitidissimè ac correctissimè editos, præstantissimos in omni eruditionis genere, ac, sine quibus ea comparari nequit, *Authores:* in medium producere, quos jam publicæ exposuit luci *Typographia* nostra, nihil est necesse, cum in omnium versentur manibus. In nostri hic affectus ac zeli testimonium, sistimus nunc atque exhibemus, *eruditorum* omnium, ac *Græcæ* præsertim Linguæ *Studiosorum* oculis, *Lexicon* Johannis Scapulæ, sed novâ indutum veste, et elegantioribus longè, quàm antehac, typis, formâ nitidiore, chartâ candidiore, de novo impressum ac recusum. Quo in pretio illud semper fuerit habitum, quàm illo nunquam carere potuerit *Græcanici sermonis Studium*, nihil attinet dicere, ut, quod ipsa clamet experientia: illud potius exponemus paucis, quid in hac editione, et quorum operâ, sit præstitum. Non est hic frustrandus sua laude, *Vir Clariss. ac Doctissimus,* D. Cornelius Schrevelius, *Lugdunensis* apud nos *Scholæ Moderator supremus ac sapientissimus,* cujus indefessæ diligentiæ, et insigni Linguæ *Græcæ* peritiæ, atque exacto judicio, novam hanc vitam debet Scapulæ Lexicon: hoc enim plurimis, imò infinitis ferè vocabulis, auctius reddidit; obscuriora loca clariori luce donavit; hiulca supplevit; ubi *Latina* deficeret interpretatio, eam ex aliis *Onomasticis,* aut de suo, addidit; quæ interlinearibus, hic, illic, spatiis, seu cancellis, inclusa essent themata, et *Lectorem* ad primitiva relegabant, ut supervacanea sustulit, et *Indici,* vel loco jam suo, inseruit; errores innumeros, quibus priores scatebant editiones, abstulit, tanto labore, ut vel *Augiæ* stabulum à sordibus suis repurgasse, dici possit: adjunxit sub finem, *Indicem* geminum, sed locupletiorem multò quàm antè et correctiorem; alterum *Græcum*, in quo, unicuique verbo, numerus additus, ne *Lector* ab uno themate ad aliud amandaretur, sed ut è vestigio in promptu haberet illud, quod investigaret; *Latinum* alterum, in quo conficiendo, quantum sit laboris insumtum, nemo credat, nisi expertus; nam, in *Latino Editionis Londinensis Indice*, vix unum reperire datur verbum, quod cum suo conveniat numero ac pagina, ut videatur *Index* ille expressus ex *Editione Basileensi*, nullâ paginarum *Londinensis* habita ratione: subjunxit insuper Glossarium, *Cl. Viri, Joh. Meursii*, *Græcæ* olim *Linguæ* in hac *Academiâ Professoris*, Græco-Barbarum; ut et modernæ *Græcorum* Linguæ *Synopsin* quandam ac gustum haberet, Studiosa hujus sermonis *Juventus:* atque insudavit huic *Lexico* emaculando atque exornando ultra biennium *Optimus Virorum* Schrevelius noster: usi quoque interdum sumus consilio et auxilio atque operâ *Cl.* D. Lamberti Barlæi, *Græcam* apud nos *Linguam* ordinario loco profitentis, qui symbolam suam quoque contulit. Ita summo labore, maximâ curâ, sumtibus haud exiguis, ad umbilicum perduximus, hoc, quod nunc damus, Lexicon Scapulæ; non tam privatæ utilitati, quam (quod ex animo testamur ac protestamur) publico *Academiarum* et *Scholarum* bono, ac Linguæ Græcæ studio promovendo, intenti. Tu, quisquis es, Lector, proposito huic nostro fave, atque conatus nostros, ad Reip. Litterariæ bonum destinatos, adjuva; hoc opere, atque aliis è *Typographiâ* nostrâ, quotidie prodeuntibus, præstantissimis, in omni doctrinæ genere, libris, in studiorum tuorum commodum, utere, fruere: ita animus nobis addetur, ad Calepinum, non minori curâ, diligentiâ, typorum nitore, ac correctione, de prælo nostro, maturandum, in quo jam ad editionem adornando, Doctissimorum quorundam Virorum desudat industria. Vale. Lugd. Bat. Eidibus Decemb. CIↃ IↃ C LI.

JOANNES SCAPULA

LECTORIBUS GRÆCÆ LINGUÆ STUDIOSIS

S. D.

DUABUS potissimùm de causis, ut mihi quidem videtur, plerique Græcarum literarum studium aspernantur, aut certè segnius amplectuntur. Una est, quòd earum præstantiam et utilitatem non satis perspectam habeant. Verissimè enim cecinit Poëta,——*Ignoti nulla cupido.* Quum autem earum laudes à multis decantatæ circumferantur, hoc unum dicam, quod omnino persuasum esse debet, absque Græcæ linguæ peritiâ, saltem mediocri, doctum haberi posse neminem, quantamcunque in aliis rebus eruditionem fuerit consecutus. Nulla enim est ars, nulla scientia, quæ illius adminiculo carere possit. Altera est, quòd Græca lingua permultis longa, salebrosa, ac difficilis ad discendum videatur. Nam quum vitæ hujus curriculum Deus Opt. Max. brevissimis terminis circumscripserit, facilè ab earum rerum studio absterrentur adolescentes, quas non nisi multo labore longoque temporis intervallo percipi posse arbitrantur: ut ad ea quæ minus difficultatis præ se ferunt, minusque temporis requirunt, animum adjiciant. Hinc illa liberalium artium et disciplinarum compendia emanârunt, quæ Studiosis non solùm utilia, sed etiam necessaria esse docti semper judicarunt. Quum igitur prolixitatis prætextu multorum adolescentum animos ab hujus linguæ, tam eximiæ, tam utilis, tam necessariæ, studio deterritos fuisse, atque etiamnum deterreri constet: operæ pretium me facturum existimavi, si eam (contra vulgarem illorum opinionem, à quibus immensa atque inexhausta esse prædicatur) tum brevem, tum facilem esse demonstrare conarer. Ad quod efficiendum, quum nulla compendiosior neque expeditior via occurrisset, omnes ejusdem originis voces, quæ in superioribus Lexicis alphabetico ordine scriptis sparsim leguntur, in unum veluti fasciculum congessi: primariæ, tanquam basi ac radici cæterarum, primum locum assignavi: huic reliquas inde ortas, primò simplices, deinde compositas, certo ordine digestas subjunxi. Hoc enim pacto futurum speravi, non solùm ut singulis (quæ tanquam membra hinc inde dispersa atque dissipata cernebantur) suo loco collocatis integrum corpus repræsentaretur, quod uno intuitu cerni posset; sed etiam ut primitivorum, in quibus intelligendis omnis, aut certe præcipua versatur difficultas, exiguum esse numerum cuivis pateret. Primitivorum enim propriâ et nativâ significatione cognitâ, derivatorum, quantocunque fuerint numero, significationes assequi quàm non sit difficile, nemo ignorat: siquidem derivata suorum primitivorum vim sequi, composita suorum simplicium significationem retinere solent: non secus ac liberi parentum, ex quibus progeniti sunt, ingenium referre, rivi fontium, ex quibus scaturiunt, proprietatem resipere, surculi stirpium et radicum, ex quibus pullulant, naturam servare consueverunt. Singula autem ad suum primitivum ita revocavi, ut interim quæ remotiori ratione ab eo deducuntur, illic indicata tantùm suâ serie tractanda reservaverim. Nam quum ex his plurima multiplicem ac diversam sortiantur originem, sæpenumero dubium incertumque est, quo potiùs referri debeant. Varia enim sunt hominum judicia, verissimumque illud est, quod vulgo jactari solet, *Quot capita, tot sententiæ:* adeóque quotidiana experientia testatur, tam varium et mutabile esse unius ejusdemque hominis judicium, ut quod modò probârit, id ipsum mox improbet; et contrà. Multa etiam sunt, quorum etymon, licèt unicum efferatur, ab aliis recipitur, ab aliis verò repudiatur: malui autem suum cuique judicium liberum relinquere, quàm audaciùs quidquam pronunciare. Etyma vero ex optimis quibusque scriptoribus desumpta adscripsi, non quidem quæcunque inveniri potuerunt, quum ex iis non pauca sine dubio sint futilia et ridicula, sed quæ rationi magis consentanea visa sunt: cujusmodi etiam nonnulla adjeci, de quibus penes alios erit judicium. Qua in re eo audacior fui, quòd pleraque ex iis, quæ à me profecta esse putabam, ab aliis jam annotata postea animadverterim. Enimvero idem nobis faciendum arbitror, quod antiquos illos, Platonem, Aristotelem, Plutarchum et alios Clarissimos viros fecisse videmus, qui vocum origines diligenter investigârunt, et ex nominis notatione veritatem rerum scrutati sunt. Refert A. Gellius, Labeonem Antistium Latinarum vocum origines rationesque percalluisse, eâque scientiâ ad enodandos plerosque Juris laqueos usum fuisse. At quisquis Græcarum dictionum origines rationésque percalluerit, haud dubiè eâ scientiâ instructus plerosque nodos, qui apud probatos autores passim occurrunt, enodabit: errores plurimos, præsertim ex cacographiâ natos, emendabit: de propriâ cujusque vocis significatione rectè judicabit. Quamvis autem illi plurima etyma solerter excogitata tradiderint, minimè tamen dubium est, quin multa posteris investiganda reliquerint.

Primam sedem interdum nomini, interdum verbo, minùs scrupulosè assignavi: sequutus ordinem, qui mihi in quaque classe visus est commodior et facilior.

Nonnunquam derivata in duas pluresve classes, pro diversâ primitivi significatione, distinxi: ubi tamen observandum est, unum idemque derivatum aliquando in singulis classibus adscribi, prout ad diversas significationes extenditur: ut videre licet in Ἀγορὰ, in Ἄγος, in Αἰτία, in Ἅλς, in Ἅπτω, in Ἀρχὴ, in Κῆδος, in Κλείω, et aliis nonnullis.

Composita à suis simplicibus sejuncta juxta seriem alphabeti collocavi, eáque pro variis formis in varias itidem classes distribui.

Inter composita ea tantùm adscribere placuit, in quibus primitivum, cujus tractatio præcessit, posteriorem compositionis locum occupat: ne eadem sæpiùs iterarentur.

Multa superflua, multa νόθα καὶ κίβδηλα, quæ Lexicis perperam intrusa sunt, rescidi: et peregrina et barbara non pauca (qualia sunt Hebraica aut Syriaca ἀδάρ, ἀῤῥαβὼν, γέεννα, πάσχα, σίκερα, σίκλος, σάββατον, σάτον, item Latina, ut ἀρτεμὼν artamo, ἀσσάριον assarius, ἄλιξ alica, δέκοκτα decocta, δηνάριον denarium, δικτάτωρ dictator, ἔγεστα egesta, εἰδοῖ idus, ἰοῦστος justus, κάγκελλος cancellus, κεντυρίων centurio, κῆνσος census, κοδράντης quadrans, κολωνία colonia, κουστωδία custodia, λεγεὼν legio, λέντιον linteum, λιβερτῖνος libertinus, μάκελλον macellum, μέλκα melca, μεμβράνα membrana, μόδιος modius, μοῦστον mustum, νοτάριος notarius, νοῦμμος nummus, ξέστης, ξεστὸς sextarius, unde ἡμιξέστης semisextarius, ἀξούγγιον axungia, οὐγκία uncia, πραικόκκια vel πρικόκκια præcocia, πρητήριον vel πραιτώριον prætorium, πωμήριον pomerium, ῥῆμος remus, ῥέδα rheda, σαξίφραγον saxifragum, σικάριος sicarius, σιμικίνθιον semicinctium, σουδάριον sudarium, σπεκουλάτωρ speculator, σοῦβλα subula, ταβελλίων tabellio, ταβέρνη, ταβερνεῖον taberna, τραβέα trabea, τρακτὸς tractus, τίτλος titulus, τέσσαρα tessera, φέκλη fæx, φενεστέλλα fenestella, φενόλης penula, φόρον forum, φραγέλλιον sive φραγγέλλιον flagellum, φραγγελλοῦν flagellare) hæc, inquam, non nisi à recentioribus Græcis usurpata, qui ea à Romanis sumpserunt, exclusi. Hebraica enim ab Hebræis, Latina à Latinis dictionariis, non à Græcis petenda esse duxi. Ex his tamen omnibus nonnulla in suam seriem irrepsisse deprehendentur.

Hominum et locorum propria (nisi quum fiunt appellativa) non adscripsi: quòd peculiares de iis extent libri. Verbalia à præteritis passivis formata (quorum quæ à primâ singulari fiunt, vel in μα, vel in μην, vel in μος desinunt: quæ à secundâ, vel in ις vel in ία præcedente σ, aut ξ, aut ψ: quæ à tertiâ, vel in της, τικὸς, vel in τος, vel in τήριον, vel in τρον finiunt) verbis passivis proximè subjunxi, ut formationis ratio meliùs appareret.

In hoc autem Opere absolvendo quum plurimum temporis contrivissem, (remorante me partim Operis ipsius prolixitate, partim functione meâ, partim denique privatis occupationibus) incidi fortè in Thesaurum ab Henr. Stephano constructum: cujus solâ inscriptione lectâ, existimavi me actum egisse. Verùm quum Thesaurum illum penitiùs introspectum, præter alia multa à meo consilio discrepantia, diverso etiam ab eo quem secutus fueram ordine scriptum fuisse, re ipsâ cognovissem, idque amicorum oculis subjecissem, eorum judicio fretus, multisque rationibus adductus, hæc tandem in lucem prodire permisi. At verò, ne Thesauri illius Herculeo sanè labore compositi autorem bene de literis meritum debitâ laude fraudare, aut me alienis plumis venditare videar: quid illi acceptum feram, fateri non gravabor. Quum enim in eo Thesauro tanquam in penu locupletissimo dictionum vim et proprietatem meliùs exprimi, significationes distinctiùs collocari, pluribus aptioribusque exemplis confirmari, diversas constructiones diligentiùs observari, denique quæ tum veteres tum recentiores lexicographi, scholiastæ, grammatici, et alii in Græcæ linguæ cognitione excellentes viri, ad hoc argumentum pertinentia scripserunt, pleniùs contineri et accuratiùs quàm in superioribus Lexicis collecta exhiberi comperissem, ea inde potissimum deprompta meo instituto accommodavi, consultis iis quoque authoribus ex quibus illa in Thesaurum fuerunt relata, paucissima ex plurimis exempla selegi: loquendi formulas non nisi magis necessarias apposui, ne liber in nimiam molem excrescens Lectori tædium afferret, emptorémve pretii magnitudine deterreret. Sicut autem in eo Thesauro multa vocabula adjecta sunt, quæ in aliis Lexicis desiderantur: ita etiam non pauca testimonio munita huc accessisse, si quis collationem instituat, sæpius deprehendet: atque adeò quamplurima ab iis qui diurnâ nocturnâque manu versant exemplaria Græca, quotidie adjici posse non est dissimulandum: præsertim verò ex compositis, in quorum numero, utpote penè infinito, sitæ sunt illæ Græcorum divitiæ tantopere jactatæ: verùm de eorum significatione, quantocunque agmine inveniantur, ex aliis ejusdem formæ compositis, quæ satis numerosè hic inserta sunt, quum non solùm judicare, sed etiam (quod semper licuit sempérque licebit) innumera ad eandem formam fingere, et in usum proferre cuivis in Græcis authoribus vel mediocriter versato facile sit, non est quòd ea quisquam cum studiorum suorum detrimento hinc abesse putet.

Quoniam porrò propositum initio mihi fuerat, primitiva cum simplicibus derivatis, ordine alphabetico disponere: ideò derivata à primitivis recedentia (quod ad initiales literas attinet) nec non obscuriora quædam composita duabus lineolis juxta eorum seriem inclusi, arbitratus quamlibet vocem à quolibet repertum iri; simplicem quidem aut suo loco, aut in illis de quibus dixi lineis: compositam verò in simplici, consideratâ posteriore ejus parte, atque ideò terminationes compositorum in quibus simplicia non ita facilè apparerent, peculiari indici inserere decreveram. Verùm ab amicis monitus, me hoc compendio tyronibus non satisfacturum, alium indicem ita construxi. Dictionibus alphabeticâ serie dispositis, primitivas majusculis literis descripsi; derivatas, idem literarum initium habentes, et primitivum suum proximè vel præcedentes vel sequentes, in suo primitivo quærendas esse ostendi, adjectis his vocibus, *cum derivatis:* Exempli gratia: quum ἀγγαρεία, ἀγγαρεῖον, ἀγγαρευτὴς, ἀγγαρεύω, ἄγγαρος sese in sua serie proximè sequantur, eorum primitivum ἌΓΓΑΡΟΣ solùm adscripsi, addito, *cum derivatis:* reliqua ibidem quærenda esse indicans. Sic Φιλοσοφέω, φιλοσοφία, φιλοσοφικὸς, φιλοσοφικῶς, φιλόσοφος, quæ initiales literas et syllabas similes habent, in suo primitivo Φιλόσοφος simili ratione notato inveniri innuo. Voces etiam non paucas in eodem indice explicavi, partim oblivione, partim aliis de causis prætermissas. Dictiones per dialectum aliquam à communi usu deflectentes (quæ poëtis sunt familiares, necnon inter solutæ orationis scriptores, Herodoto et Hippocrati Ionica dialecto uti solitis) indicabit tractatus de dialectis, ut eas hic annotare non fuerit necesse. Passivæ verborum terminationes sæpius in activis erunt quærendæ. Quæ habent duplex σ aut duplex τ, alterutro duntaxat modo scripta invenientur. Quæ verò Attico more ξ pro σ habent, cum σ scripta quærentur.

Hæc sunt de quibus vos, candidi Lectores, admonendos esse existimavi: ut et scopum mihi propositum et methodum à me servatam intelligeretis, ac proinde minore cum molestiâ in hoc opere versari possetis: ex quo si quid opis et adjumenti vestris studiis accedere sensero, me suscepti laboris, quidquid molestiæ et tædii attulerit, nequaquam pœnitebit, vos autem Deo omnium bonorum autori gratias mecum agetis. Quæ verò oscitanter aut perperam scripta offendetis (præter ea quæ in calce Operis notata sunt) eorum veniam me à vobis impetraturum spero, si errare humanum esse cogitaveritis: si, quamvis tenues et perexiguæ sint vires, juvandi studium mihi non defuisse vobis persuaseritis: si denique temporis et otii in hisce perficiendis demensi brevitatem cognoveritis. Non enim quod volumus id possumus, neque quod possumus, id per otium præstare semper licet. VALETE.

IN JOANNIS SCAPULÆ
LEXICON GRÆCO-LATINUM,
AD LECTOREM.

ATLANTEM memorat vatum veneranda vetustas
  Impositum scapulis sustinuisse polum.
Nempe quòd astrorum motus, Solisque labores,
  Et Lunæ instabilis noverat ille vias.
At SCAPULAM, quem nulla probè non cognita Græci
  Vocula sermonis, syllaba nulla fugit,
Quidni (par causa est) commentum imitata priorum
  Hellada posteritas sustinuisse ferat?
Pondus utri gravius? dicat quem pressit utrumque.
  Utilius sed utrum? Græca revolve, scies.
Tu tamen hæc inter, SCAPULÆ gratare, favéque,
  Tot peregrè advectas dum tibi promit opes.
Quas si quis numeret, numero contendat eodem
  Discere quot stellas axis uterque rotat.

IN IDEM.

ASSERE nunc geminos vario sed tempore Atlantas:
  Cœlifer ante fuit, Græcifer alter adest.
Scilicet ille vagos Cœli percalluit ignes;
  Edocet hic voces Græcia quotquot habet.

IN IDEM.

QUÆ SCAPULA ex variis veterum penetralibus olim
  Carpserat, in propriam condideratque penum,
Nunc eadem reserans, magno sibi parta labore
  Prodigus exiguo dat potiunda tibi.
Quotquot enim superant Græcæ vel frustula linguæ,
  Hic totidem Latiis reddita, LECTOR, habes.

AD STUDIOSAM JUVENTUTEM,
EX HORATII CONSILIO.

GRAIIS ingenium, Graiis dedit ore rotundo
  Musa loqui, Graiis sponte Minerva venit.
Hauriat è puris Graiorum fontibus ergo,
  Qui sophiæ omne genus, qui sitit eloquium.
Vos, inquam, Juvenes, vos exemplaria Græca
  Versate assiduâ nocte dieque manu.
At cuncta ut pateant, nec quicquam fortè legenti
  Occurrat, cœptum quod remoretur iter:
Sit SCAPULA hicce comes, quo fido interprete voces,
  Quámlibet abstrusas, quilibet excutiat.

BELLUMBRANI.

IN EJUSDEM LEXICON.

Κείμενον εἰνὶ λόγοις Ἑλλήνων πλοῦτον ἐκεῖνον
  Προφρονέως ἡμῖν πολλοὶ ἔδειξαν ἀεί.
Προφρονέως μὲν ἔδειξαν, ἔμιξαν δ' ἐσθλὰ κακοῖσι,
  Μέτρα βίβλου τοίης ἀγνοέοντες ὅλως.
Ἄλλοι ταῦτα νόουν· οὐ μὴν πόνον οὐκ ἐτάλασσαν
  Ἀντλεῖν, οὐ δέεται ἔργα τάδ' ἀργαλέα.
Πρῶτα κλυτὸς ΣΚΑΠΥΛΗΝ *νῦν Φοῖβος φωτὶ ἔφαινε*
  Δεικνύμενον μεθόδῳ ῥήματ' Ἀχαιὰ νέῃ.
Οὗτος ἄρ' εἶν ὄρχοις εὐσχήμοσι πᾶσαν ἔθηκε
  Λέξιος εὐπορίην, τὸν κόπον ἐξαρύων.
Ὄρχατον εὐανθῆ τεῦξεν, συνάγειρεν ἁπάσας
  Εὐτάκτως φωνὰς Ἑλλάδος ἐλλογίμων.
Ἀμφοτέραις τοίνυν τὴν δέλτον χερσὶν ἕλοιντο,
  Ἑλλάδος εὐμαθίης πάντες ὅσοισι μέλει.

IN IDEM.

NATURÆ miraris opus, quo gemina stirpi
  Artifici nexu tam bene juncta vides.
Naturam sequitur, methodo qui compare voces
  Explicat, annectens ordine quamque suo.
Qui fontes harum reserat, rivosque sequentes
  In sua deductis flumina cogit aquis.
Is SCAPULÆ labor est: fruere, et mirare vicissim:
  Hoc duce namque tibi Græcia tota patet.

VITI MERKELII.

JOANNES SCAPULA LECTORI.

MOMUS ait, nihil esse novi dare Lexica: verùm
  Hoc ego contendo Lexicon esse novum:
Esse novum nihil est, inquit, nisi conferat: atqui
  Non caret hæc novitas utilitate suâ.
Quæ prius hic illic variè dispersa jacebant,
  Hic sunt ad proprium cuncta reducta locum.
Hic voci sedes defertur prima parenti,
  Quam certo soboles ordine subsequitur.
Hic multa à nullis tractata prioribus insunt,
  Fertilis ex doctis Hellados hausta libris.
Nil igitur temerè statuas: sed perspice, Lector,
  Maturo expendens singula judicio.
Tum si quod studiis opus afferat hocce levamen,
  Faverit optatis aura secunda meis.
Si minùs id prosit, sequere utiliora docentem;
  Ingenii vires quod potuêre, dedi.

LEXICON

GRÆCO-LATINUM.

A PRIMA est apud Græcos litera quam vocant ἄλφα, à prima Hebræorum Aleph. Præfixo Articulo neutrius generis, in utroque numero declinatur, quum alioqui sit indeclinabile: idem et de reliquis est intelligendum. ¶ Interdum est nota numeralis, significans primum, sicut βῆτα secundum, γάμμα tertium: et sic de cæteris. Peculiariter verò primus liber Iliados sive Odysseæ vocatus fuit ἄλφα, secundus βῆτα, tertius γάμμα, et sic deinceps. Ut autem hæ literæ, quum numerales sunt, ab aliis discernantur, lineolam illis quidam superponunt; alii accentum acutum. ¶ In Apoc. c. 1. ἐγώ εἰμι τὸ Α, καὶ τὸ Ω, ἀρχὴ καὶ τέλος, dicitur Christus esse Α, quòd omnium rerum principio sit antiquior. dicitur esse Ω, quòd sit omni fine posterior, et verè sua illi constet æternitas.

In compositione verò multiplicem habet usum. ¶ Aliquando est στερητικὸν, (q. d. privativum.) i. privandi vim obtinet, ut βέβαιος, stabilis, ἀβέβαιος instabilis. sic κακὸς, ἄκακος, σοφὸς, ἄσοφος, γάμος, ἄγαμος, φθαρτὸς, ἄφθαρτος. Sic et in verbis, ἀλέξω, ἀπορῶ, ἀχαριστῶ, &c. Quòd si dictio, cui præfixum est α, à vocali incipiat, inter utramque vocalem plerunque interjicitur ν, euphoniæ gratia: ut in ἀνάξιος, ἄνισος, ex α, et ἄξιος, ἴσος. Aliquando in hac significatione opponitur particulæ εὖ: ut εὔμορφος, ἄμορφος, εὔχαρις, ἄχαρις. ¶ Contrà, est aliquando ἐπιτατικὸν, (q. d. intensivum) h. e. vim addit significationi; vel magnitudinem, vel multitudinem denotando; ut in ἀχανὴς, ἄβιος, ἄχυλος, ἄξυλος, &c. ¶ Interdum est ἀθροιστικὸν, q. d. coacervativum seu collectivum; ut in ἅπας, ἀολλής. In his tamen potest α censeri ἐπιτατικόν. In quibusdam etiam vocibus ἅμα (i. simul) significare traditum est; ut in ἀδελφὸς, ἀκόλουθος, &c. ¶ Interdum indicat similitudinem vel æqualitatem; ut volunt quidam, in ἀδελφὸς, ἀγάστωρ, ἀγάλακτος, ἀτάλαντος. Interdum significat μέγεθος, inquit Eustath. qui ἀμαξίτας dictas esse vult, quasi μακραμάξας. Sic et in ἄπλετος, quod sonat μέγα πλέον, i. δὴ, q. d. ἄπλεος. ¶ Interdum significat ὀλίγον, vel μικρὸν, ut ἀμαθὴς pro ὀλιγομαθής: sic ἄφωνος pro μικρόφωνος. ¶ Aliquando idem quod δὶς: ut ἄβατος pro δίβατος, et ἀπέρατος pro διαπέρατος: item ἀδάμας, quasi δυσδάμαστος. ¶ Aliquando significat κακόν: ut in ἄβουλος et ἀβουλία apud Sophoclem. Et in ἄδωρος, ut ἄδωρα δῶρα apud eundem. Sic in ἄφωνος, ἄβιωτος, &c. ¶ In una eademque voce nonnunquam duplicem accipit interpretationem: interdum enim vel στέρησιν vel κακὸν significat, ut in ἀκαρής. Aliquando vel ἐπιτατικὸν vel ἀθροιστικὸν esse posse censetur: ut in ἀολλὴς, ἅπας. In quibusdam vocibus accipitur vel privativè; vel pro ἅμα: ut in ἄκοιτις, ἄλοχος. In aliis significat vel μικρὸν, vel κακόν: ut in ἄφωνος. Ubi verò nullum ex præcedentibus usum habet, pleonasticum esse putatur: ut in ἄσταχυς pro στάχυς, ἀσταφὶς pro σταφὶς, ἀσπαίρω pro σπαίρω, ἀκανάζω pro κανάζω. ¶ Interdum α geminatur, et est aut utrumque privativum: ut in ἀάατος apud Hom. ex nomine ἄτη, in ἀάπηρος pro ἄπηρος ex πηρὸς, in ἀάσπετος pro ἄσπετος ex πελάζομαι: aut est prius α ἐπιτατικὸν, et posterius στερητικόν: ut in ἀάσχετος, inquit Eustath.

Ἃ (cum spiritu aspero et accentu) articulus est postpositivus neut. gen. plur. num. significans, quæ: ab Ὅς, de quo vide suo loco. ¶ Est et pronomen possessivum, pro ἑὰ, sua: ut τὰ ἃ πρὸς δώμαθ' ἕκαστος, apud Homer. Sic ἃς pro ἑὰς etiam ponitur.

Ἆι (cum aspero et circumflexo) est adverb. apud Dores significans, quò, ὅπου: ut Theocr. Idyll. 13. Ὁ δ' ᾇ πόδες ἆγον ἐχώρει, quò pedes ducebant, ibat. ¶ Apud eundem poëtam ᾇ τάχος, scholiastes exp. κατὰ τάχος, addens subaudiendum esse imperativum ἴσχε. ¶ Est etiam adverbium similitudinis, apud Hom. Iliad. ζ. Αἶψα κακὸς ᾇ νέφος ἀλωπάζω πολέμοιο: ubi tamen quædam exemplaria habent ὡς pro ᾇ. Est et particula admirantis, inquit Suid.

Ἆ (cum tenui et circumflexo) vox est hominis succensentis, quiritantis aut commiserantis, et Latinè ah, hei, heu, (Soph. Œdip. Tyr. 1158.) Est etiam perterriti ac perturbati: Ut Lat. ehem, vel eho. Est et admirantis, ut Lat. vah, aut eho: et sæpe apud Hom. Ἆ δειλὲ, et Ἆ δειλοὶ, &c. Est etiam optantis, utinam: ut testantur Hesychius, Suid. et Eustath.

Ἆ Ἆ (geminatum tenui et circumflexo notatum) adverb. hominis perterriti, vel deterrentis, seu reprimentis. Aristoph. in Pluto, ἆ ἆ τὴν δᾷδα μή μοι πρόσφερε. Et in Vesp. ἆ, ἆ, τί μέλλεις δρᾶν; Eurip. in Oreste, Ἆ, ἆ τί ἔτι μέλλετ'; ἐξανάπτετ' αἰθέρα Πυρσοῖς. Item ἆ ἆ, vel ἀ ἀ, sæpe est dolentis atque ingemiscentis, aut quiritantis adverb. ut Lat. heu heu. Eurip. in Rheso; Ἆ ἆ, ἰδοὺ μοι τύχα. et in Oreste, Ἆ ἆ, ἄλλας ἄλλα τάν δ' ἔλασεν. (Æschyl. Prom. 114. Eurip. Med. 1058. Æschyl. Ag. 1134.)

Ἃ ἃ, adverb. ridentis: ut et apud Lat. ha ha he. Eustath. (Ἅ, ter. Æsch. Suppl. 832.)

ἈΆΖΩ, Fut. άσω, Præt. ακα, exhalo, propriè calidum halitum efflo. Aristotel. in Probl. sect. 34. φυσῶσι μὲν γὰρ ψυχρὸν, ἀάζουσι δὲ θερμόν. ☞ Fictum à sono quem inter exhalandum edimus. * Simplex forma est ἄω. *

Ἀασμὸς, οῦ, ὁ, exhalatio, halitus, calidi efflatio.

ἈΒΑ'ΛΕ, utinam. Hesych. ¶ Est etiam idem quod φεῦ, heu: ut in Epigr. Ἄβαλε χειμερίου με κατέκλυσε κύματα πόντου.

ἈΒΑ'ΛΗΣ, inutilem, languidum Lacones vocant, ἀχρεῖον, νωθρόν.

Ἄβαλος, oliva mala. Hesych. μοχθηρὰ ἐλαία.

ἌΒΑΞ, ακος, ὁ, abacus. Persio est tabula in quam mathematici numeros, lineas, aut quævis figuras seu diagrammata ducunt. Pythagorica mensa, veteribus dicta, ex Martiani autoritate. Accipitur etiam pro quavis tabula calculatoria: vide Ἀβάκιον. ¶ Item abacus Macrobio, tabula aleatoria, sive alveus aleatorius, πίναξ πεττευτικὸς, inquit Eustath. ¶ Item tabula sive mensa, cui vasa quælibet ad usum quotidianum comparata imponebantur. Ammon. ¶ Item canistrum, ut colligitur ex Poll. l. 6. c. 12. Numeratur etiam inter vasa sive instrumenta coquinaria, apud eundem ejusdem lib. c. 13. ¶ Vitruvio abacus significat tabulam quandam, quæ supponitur epistylio sive capitulis columnarum. Idem abacum in podiis vocat planitiem, quæ sedilis vicem præbet. ¶ Observatum et illud, solis latitudinem scienter abacum dici, eâdem, qua discus, ratione, inquit Cæl. Rhod. ¶ Ἄβαξ pro ἄβαλος. vide in βάζω.

Ἀβάκιον, ου, τὸ, pro ἄβαξ, tabula calculatoria. Polyb. l. 5. ὄντως γάρ εἰσιν οὗτοι παραπλήσιοι ταῖς ἐπὶ τῶν ἀβακίων ψήφοις. Hinc ortum, ut peritiam supputandi, quam Plato λογιστικὴν appellat, abacum vulgaris consuetudo vocaverit. ¶ Item tabula in qua Mathem. &c. ut suprà in Ἄβαξ. Plut. in Catone. καταβαλὼν ἀβάκιόν τι τῶν γεωμετρικῶν παρακείμενον. ¶ Item vas ad ferenda opsonia commodum. Pollux.

Ἀβακίσκος, ου, ὁ, tessella pavimenti, apud Athen. l. 5.

ἌΒΑΡ, αρος, τὸ, placentæ genus, apud Æschylum.

ἍΒΡΑ, sive ἄβρα, ας, ἡ, ancilla, famula: quales matronæ ditiores ad honestiora ministeria domi suæ alunt, quibusque utuntur pedissequis. Eustathius annotat esse vocabulum ἐθνικὸν, à Græcis (ut et alia multa) usurpatum. Legitur apud Menandrum in Pseudoheracle. * ap. Suid. in v. * et Gen. 24. et Exod. 2. * Ἔστι δὲ ἄβρα, κατὰ Παυσανίαν, ἡ σύντροφος καὶ παρὰ χεῖρα θεράπαινα, ἡ καὶ οἰκότριψ, παρεξενίτος, κατὰ ἄλλους δεσποίνης καὶ ἔντιμος. Eustath. ad Odyss. τ'. p. 680. ed. Bas. vid. Biel. Thesaur. in v. *

ἉΒΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, mollis, effeminatus, delicatus: ut ἁβρότερος γυναικῶν, apud Lucianum. (Soph. Trach. 532. Eurip. Med. 1165. Eurip. Phœniss. 1442.) ¶ Item pulcher, cultus, elegans. Herod. in Melpomene. Ἀγαθυρσοὶ δὲ ἁβρότατοι ἄνδρες εἰσὶ, καὶ χρυσοφόροι τὰ μάλιστα. Dicitur de re: ut, ἁβραὶ κάλπαι, Æliano apud Suidam. Et ἁβρὸς λειμὼν exp. ἀνθηρὸς καὶ εὐθαλὴς, quoniam prata, quò floridiora et viridiora, eo sunt pulchriora. Ἁβρὰ τράπεζα exponitur πολυτελής. ¶ Item festivus, lepidus. Lucian. in Judicio dearum, τὰ γὰρ τοιαῦτα κρίνειν, τῶν ἁβρῶν μᾶλλον καὶ ἀστικῶν. ¶ Item magnificus, gravitatem præ se ferens, elatus: unde ἁβρὰ βαίνειν apud Eurip. in Med. magnificè sese inferre. ☞ Etymologicus deducit ex α privativo et βάρος, ut sit quasi ἄβαρος, ὁ κοῦφος βαίνων. alii ab ἅπτω, ut sit q. ἁφρὸς, qui facilè tangi potest.

Ἁβρῶς, molliter, delicatè, festivè, magnificè, &c. Eurip.

Ἁβρότης, ητος, ἡ, mollities, deliciæ, luxus. † cultus, elegantia.† Xenoph. Pæd. l. 8. † p. 241. a.†

Ἁβροσύνη, ἡ, idem, Eurip. Exponitur etiam φαιδρότης.

Ἁβρύνω, f. ῦνῶ, orno, splendidum reddo. (Æschyl. Ag. 928.)

Ἁβρύνομαι, ornor, nitesco, cultum mihi comparo. (Æschyl. Ag. 1214.) Cum dativo rei. Athen. l. 12. οἷς οὐδ' ὁ τῶν γυναικῶν ἁβρύνεται βίος. ¶ Item glorior, insolesco, magnificè me infero. Plato in Apolog. ἔγωγε καὶ αὐτὸς ἐκαλλυνόμην τε καὶ ἡβρυνόμην ἂν εἰ ἠπιστάμην ταῦτα.

Ἁβρίζομαι, idem quod ἁβρύνομαι, Hesych.

Composita.

Ἐναβρύνω, idem quod ἁβρύνω.

Ἐναβρύνομαι, idem quod ἁβρύνομαι.

Πάναβρος, omnino mollis, omnino delicatus.

Πόδαβρος, qui mollibus delicatisque pedibus est. Themist. [Herodot. l. 55. Καὶ τότε Λυδὲ ποδαβρὲ πολυψήφιδα παρ' Ἕρμον φεύγειν.]

ἈΒΡΟ'ΤΗ, ης, ἡ, nox. Aliquando per se ponitur: aliquando cum nomine νὺξ, et tum plenus est sermo: ut Il. ξ'. ἤν περ ἔλθῃ νὺξ ἀβρότη. ☞ Derivatur à βροτὸς, i. mortalis, præfixo α privativo, quod noctu lateant mortales. ἐν ᾗ βροτὸς οὐ φαίνεται, inquit Eustath. i. in qua mortalis non prodit. Suidas autem, παρὰ τὸ ἐστερῆσθαι βροτῶν, i. quod privata sit mortalibus. Alias etymologias vide apud Eustathium, et Etymol.

Ἀβροτέω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, nocte occurro. Hesych. Significat etiam pecco.

Ἀβροτήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, peccator, peccatrix. Hesych.

Ἀβροτία, ἡ, peccatum, ἁμαρτωλή. idem Hesych.

Ἀβροτάζω, F. ξω, P. χα, aberro in via, aut in nocte evagor. Il. κ. μήπως ἀβροτάξομεν ἀλλήλοιιν, i. ne aberremus alter ab altero. ubi Eustath. ait ἀβροτάζειν esse, aut τὸ βροτῷ ἀποτυγχάνειν ἐν ὁδῷ, i. à mortali aberrare in via: aut τὸ ἐν ἀβρότῃ ἀποπλανᾶσθαι, i. in nocte evagari. Hesychius dicit, ἀπὸ τοῦ ἀποτυχεῖν τὸν βροτὸν τοῦ βροτοῦ μετὰ τὴν συνάντησιν i. ex eo quòd homo ab homine aberret post occursum.

Ἀβρόταξις, εως, ἡ, aberratio, deflexio de via. Eustath.

Ἀμβρότω, (assumpto μ) aberro, ut et ἀβροτάζω. Il. δ'.—ἔγχει μὲν γὰρ Ἤμβροτον ἀλλήλων. Il. ε. Ἤμβροτες, οὐδ' ἔτυχες. ubi annotat Eust. hæc proverbialiter dici in eos, qui aberrant ab eo, quod sibi proposuerant: atque idem his duobus verbis significari ἐκ παραλλήλου: fierique ἤμβροτον, vel ex ἀβρότω, per pleonasmum τοῦ μ; vel ab ἥμαρτον, mutando α in ο, et trajiciendo ρ, nec non interculo β, ad elegantiorem sonum, ut fit in γαμβρὸς, et in μεσημβρία, aliisque hujusmodi.

Ἀμβροτεῖν, cum μ. ep. ἁμαρτεῖν, et ἀποτυχεῖν βροτοῦ. Item [illegible], apud Hesych.

Ἀπαμβροτεῖν, deerro, aberro.

ἈΒΡΟ'ΤΟΝΟΝ, sive ἀβρότονον, ου, τὸ, abrotonum, herba seu planta perpetuò virens: ☞ sic nominata, διὰ τὸ πρὸς ὄψιν φαίνεσθαι ἁβρὸν καὶ ἁπαλὸν, quod aspectu sit mollis et tenera. Nicander in Ther. Ναὶ μὴν ἀβροτόνοιο, τό, τ' ἄγρια ὄρεσι θάλλει Ἀργεννὸν ἐπὶ βήσσαις. Vide Theophrast. hist. plant. l. 6. c. 7. apud quem annotant legi etiam ἀβρότονον. vide et Diosc. l. 3. c. 29.

Ἀβροτόνινος et ἀβροτονίτης, ου, ὁ confectus ex abrotono: ut ἀβροτόνινον ἔλαιον, sive ἀβροτόνινον μύρον, apud Dioscor. l. 1. c. 61. Et ἀβροτονίτης οἶνος, apud eundem l. 5.

ἈΒΡΥΝΑ, τὰ, Hesychio, συκάμινα μόρα. Sic et apud Athen. lib. 2. Ἄβρυνα, συκάμινα, ἃ καλοῦσιν ἔνιοι μόρα.

ἈΒΥΡΤΑ'ΚΗ, ης, ἡ, barbaricum edulium, ex porris, cardamo, granis mali punici, et ejusmodi aliis, quibus inest τὸ δριμύ. Theopomp. in Theseo, Ἥξει δὲ Μήδων γαῖαν, ἔνθα καρδάμων Πλεῖσται πλατεῖαι καὶ πράσων ἀβυρτάκαι. Utitur eo vocabulo et Menander in Cecryphalo; teste Suida: et Alexis apud Athen. l. 3. Luc. in Lexiph. καρυκείαις annumerat hanc ἀβυρτάκην, itemque Plutarch. symp. 4.

ἈΓΑΘΟ'Σ, οῦ, ὁ, bonus, probus: ut ἀγαθὸς ἀνὴρ, et ἀγαθὴ γυνή. Plat. et Xenophon. Dicitur et de re, ut ἀγαθὸς οἶνος, ἀγαθὴ βουλή. ¶ Item fortis, strenuus. † Xen. Pæd. l. 3. p. 83.† Il. ρ'. Τῶν μὲν γὰρ πάντων βέλε' ἅπτεται, ὅστις ἀφείη, Ἢ κακὸς, ἢ ἀγαθός. Et Thuc. l. 2. οἱ δὲ ἀγαθοὶ τιμώμενοι, τοῖς προκειμένοις ἄθλοις ἀρετῆς. ¶ Item prudens. Apoll. Hom. Il. ν'. Μηδ' οὕτως ἀγαθός περ ἐὼν θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ, annotat Eust. significare vel strenuum vel prudentem. ¶ Ἀγαθὰ πράγματα, res secundæ, apud Thuc. l. 3. In eadem significatione usurpatur et ἀγαθὰ sine substantivo, Xen. Sic ἀγαθῇ τύχῃ. Lat. quod faustum felixque sit. ¶ Ἀγαθὴ δαὶς, Il. ψ'. lautum et opiparum epulum. † γῆ, fertilis terra. Xen. Pæd. l. 3. p. 73. et ὄρη, fertiles montes. ibid. p. 74.† ¶ Item præstans, excellens, ut βοὴν ἀγαθὸς, apud Hom. Sic Xen. ἀγαθοὶ τὰ πολεμικά. † et τὰ πεζικὰ Xen. Pæd. l. 3. 13.† Et pro eodem, ἀγαθοὶ πρὸς τὸν πόλεμον, apud Plut. Et ἀνὴρ εἰς πᾶσαν ἀρετὴν ἀγαθὸς, apud eundem. ¶ Item peritus vel aptus; ut ἀγαθὸς στρατιώτης, ἀγαθὸς τοξότης, ἀγαθὸς ναύτης. Et cum infin. ἀγαθὸς ἱππεύεσθαι, Plut. peritus equitandi. ¶ Item utilis. Cum genit. Theophr. ἀγαθὸς τῆς ἱερᾶς νόσου, utilis adversus comitialem morbum. Cum dat. ut Od. ρ'. Αἰδῶ δ' οὐκ ἀγαθὴν φησ' ἔμμεναι ἀνδρὶ προΐκτῃ. Et cum præpositione πρὸς: ut, ἀγαθὸς πρὸς τὰ ἕλκη. Theoph. (Ἀγαθὸς ἐν γνώμαισιν ἀνήρ. Cum vir bonus sis. Soph. Œdip. Tyr. 706. ¶ Ἀγαθὸν πρᾶγμα, res domestica. Palæph. p. 14. Σὺν μεγάλαις ἀγαθαῖς. Æschyl. Ag. 163.)

Ἀγαθὸν, οῦ, τὸ, (substantive) bonum: ut ἀγαθὸν ὁ χρόνος οὐκ αὔξει προσγινόμενος, Cic. interpr. ipsum bonum crescendi accessionem nullam habet. † κοινὸν ἀγαθὸν, commune bonum. Xen. Pæd. 1. 2. 2.† Tradunt quidam ἀγαθὸν, non præfixo articulo, de quolibet bono usurpari: at τὸ ἀγαθὸν, vel τἀγαθὸν de summo illo bono. ¶ Item commodum, emolumentum, utilitas: ut ἐπ' ἀγαθῷ τοῦ Κύρου. Xen. Pæd. 7. commodo Cyri. Item Pæd. 3. οὐκ ἐπὶ τῷ σῷ ἀγαθῷ, ἀλλ' ἐπὶ τῇ σῇ ζημίᾳ. cum infin. Il. ι'. —ἀγαθὸν δὲ γυναικὶ ὡς ἐν φιλότητι Μίγεσθαι, utile est, juvat, confert. ¶ Ἀγαθὰ (plur.) opes, facultates, et cujusvis generis bona. † Xen. Pæd. 1. 5. 9. πολλὰ καὶ μεγάλα.† Xen. πολλαὶ δὲ ἅμαξαι πολλῶν ἀγαθῶν μεσταί. Pro beneficiis: ut ἀγαθὰ ποιεῖν, vel ἐργάζεσθαί τινα, beneficia conferre in aliquem, apud Isocr. et Luc. ¶ Pro virtutibus et dotibus. Isocr. de pace, τοῖς γὰρ ἀγαθοῖς οἷς ἔχομεν ἐν τῇ ψυχῇ τούτοις κτώμεθα καὶ τὰς ὠφελείας ἃς δεόμενοι τυγχάνομεν. ☞ Fit ἀγαθὸς ex ἀγαστὸς (quod est verbale ex ἄγαμαι seu ἀγάζομαι) abjectione σ et mutatione τ in θ, inquit Etymol. et Eust. Hic tamen ἄγαν huc voce includi tradit, atque ideò nullum nec comparat. nec superl. habere. * ἀγαθώτατος, vox male notæ, legitur in Diod. Sic. 16. p. 535. A. ἀγαθώτερος apud Joan. Chrysostom. et recentiores quosdam.* (Irregulares autem comparativi sunt ἀμείνων, † Arist. Nub. 931.† ἀρείων, βελτίων, κάῤῥων, κρείττων, λωΐων. Et superlat. ἄριστος, βέλτιστος, κράτιστος, λῷστος.

Ἀγαθῶς, utiliter. Hippocr.

Ἀγαθότης, ητος, ἡ, bonitas, probitas. Et pro θεότης (de Deo dictum.) Greg. Ἀγαθωσύνη idem, Rom. 15.

Ἀγαθικὸς, οῦ, ὁ, probus: ἀγαθικὰ proba, rectè et cum virtute facta vel dicta. Suid.

Ἀγαθόω, F. ώσω, bonum efficio, beneficio afficio. Dionys. Areop. Ἀγαθύνομαι, bene affectus sum. Nehem. c. 2. et Dan. 6.

Ἀγαθίζομαι, bona dico. Aristoph. δεῖ τὰς ἑταίρας κἀγαθιζομένας λαθεῖν. [Eccles. v. 23. Clar. vero Kusterus in Notis ad hunc Vers. legit ἀγκαθιζομένας loco ἀγαθιζομένας, magnum Scaligerum secutus.]

Ἀγαθὶς, ίδος, ἡ, Hesychio fasciculus fili seu staminis colligati, glomus. unde ἀγαθῶν ἀγαθίδες, bonorum glomi, apud Poll. proverbium de opibus extructis et affatim cumulatis: sumpta metaphora à glomere textorio, quod ex plurimis filorum convolutorum gyris constat. Apud Suidam legitur etiam ἀπ' ἀγαθῶν ἀγαθίδες: quod proverbium esse dicit ἐπὶ τῶν εὖ πασχόντων ἀφ' ὧν εὐηργέτησαν πρότερον. ac si ἀγαθίδες essent acervi seu cumuli bonorum. ¶ Significat ἀγαθὶς etiam τὴν σφαιρίδα. Eust. Hesych.

Composita.

Ἀνδραγαθία, ἡ, strenuitas, fortitudo. Aristoph. in Pluto. Item actio digna forti viro, quasi ἀνδρὸς ἀγαθοῦ ἔργον. Xen. et Plutarch. Item officium viri boni, probitas. [Herodot. I. 99. οὐδὲ ἐς ἀνδραγαθίην λειπόμενοι, λυπεοίατο, etc. 136. Ἀνδραγαθίη δ' αὕτη ἀποδέδεκται, μετὰ τὸ μάχεσθαι εἶναι ἀγαθὸν, ὃς ἂν πολλοὺς ἀποδέξῃ παῖδας. v. 39. Cleomenes regnabat, οὐ κατὰ ἀνδραγαθίην σχὼν, ἀλλὰ κατὰ γένος.]

Ἀνδραγαθίζομαι, fortem virum me præsto, fortiter me gero. Et probum virum me præsto. Thuc. l. 3. [40. ἢ παύεσθαι τῆς ἀρχῆς καὶ ἐκ τοῦ ἀκινδύνου ἀνδραγαθίζεσθαι. Schol. καὶ [χρὴ] ἀκινδύνως ἀνδραγαθίαν διώκειν. Lib. ii. 63. Vide Bud. Comm. p. 301.]

Ἀνδραγαθέω, ῶ, idem, et quidem frequentius. Plut. ὁ δ' ἐγκαλυψάμενος ἀνδραγαθοῦντας τοὺς περὶ αὐτὸν ἐθεᾶτο. Et cum accus. apud eundem, καὶ πολλὰ ἐν Ἰβηρίαις χώραις ἀνδραγαθήσαντα ἐξέπραξε. Dicuntur viri ἀνδραγαθεῖν: ipsæ autem res, ἀνδραγαθεῖσθαι, i. fortiter geri.

Ἀνδραγάθημα, τὸ, facinus viro forti dignum, actio viri fortis, et res fortiter vel præclarè gesta.

Ἀνδραγαθιστής, οῦ, ὁ, qui facinora edit viro forti digna, virum fortem se præstans, fortiter se gerens.

Αὐτάγαθος, ipse per se bonus. Greg. Naz. de Deo.

Κἀγαθὸς, ut καλὸς κἀγαθὸς, i. καλὸς καὶ ἀγαθὸς, bonus, strenuus, honestus.

Καλοκἀγαθὸς, (id est, καλὸς κἀγαθὸς,) probus, bonus, honestus, qui est absolutæ et consummatæ probitatis. Aristot.

Καλοκαγαθία, ἡ, probitas, integritas et honestas. Xen. † Pæd. p. 225.† Apud Isocr. est καλοκαγαθία τρόπων, morum honestas seu integritas.

Καλοκαγαθικὸς, οῦ, ὁ, usurpatur pro καλοκἀγαθὸς, apud Plut.

Μισαγαθία, ἡ, odium bonorum, seu bonarum rerum.

Πανάγαθος, omnino bonus, optimus, Plat. epist. 8.

Πατραγαθία, ἡ, paterna strenuitas, patris aut patrum strenuitas et fortitudo. Plut. in Apoph. (Πλουτογαθῆ μυχόν. Æschyl. Ch. 799.)

[Φιλαγαθὸς. Æschyl Sept. c. Theb. v. 924. φιλαγαθής. Schol. Β. φιλογαθεῖς, γαθῶ τὸ χαίρω.]

Φιλάγαθος, amans bonorum. [Epist. ad Titum. i. 7. δεῖ γὰρ τὸν ἐπίσκοπον ἀνέγκλητον εἶναι, —— μὴ αἰσχροκερδῆ· ἀλλὰ φιλόξενον, φιλάγαθον, etc.]

Ἀφιλάγαθος, qui non est φιλάγαθος. Exponitur et, benignitate carens. [2 Timoth. iii. 3. Ἀφιλάγαθοι. sc. ἐχθροὶ παντὸς ἀγαθοῦ.]

Ἐπιχαιράγαθος, qui honestis delectatur studiis, et virtutem amplectitur, apud Strab.

ἈΓΑ'ΛΛΩ, F. αλῶ, P. αλκα, orno, insignio, decoro. Plat. de Leg. l. 11. οὓς ἂν ἀγάλλῃ τις τιμαῖς. Aristoph. in Pace, καὶ σε θυσίαισιν ἀγαλοῦμεν ἀεί. ☞ Eust. ex ἀγάω deductum vult. Alibi verò scribit ἀγάλλομαι dici, quasi πρὸς ἄγαν ἢ ἄγαν ἅλλομαι. (Eurip. Med. 1029.)

Ἀγάλλομαι, ornor, insignior, decoror; sed usurpatur potiùs ut deponens, pro, exorno me. Il. ρ'. —τὰ μὲν κορυθαίολος Ἕκτωρ Αὐτὸς ἔχων ὤμοισιν ἀγάλλεται. ¶ Item glorior: ut ἀγάλλομαι τούτῳ, vel ἐπὶ τούτῳ, glorior hac re, jacto hanc rem. Herod. Thuc. Xen. Et cum infin. apud eundem Xen. Hell. 6. ἀγαλλόμεθα βοηθεῖν ἀνδράσιν ἀγαθοῖς. ¶ Item oblecto me re aliqua, gaudeo, exulto. † Sic Hes. Theog. 68. ἐπί τινι. Xen. Pæd. p. 222.† Cum dat. rei Od. ε.—νῆες ἀγαλλόμεναι Διὸς οὔρῳ. Xen. οἱ δὲ γεραίτεροι ταῖς τῶν νέων τιμαῖς ἀγάλλονται. Invenitur et cum accus. Epigr. l. 3. Et cum infin. apud Non.

Ἄγαλμα, τὸ, ornamentum, oblectamentum. Hom. et Æschyl. ¶ Item simulachrum, † Arist. Nub. 305 et 991.† statua, Herod. et Plat. Ponitur et pro imagine picta, inquit Suid. Apud Plat. ἀγάλματα, Cicero, formas interpr. Usurpatur et metaph. ut καρδίας ἄγαλμα, Syn. (Ἄγαλμα τῆς ὑπερπλούτου χλιδῆς. Æschyl. Prometh. 465. Ag. 216. 730. Eum. 55. 924.)

Ἀγαλμάτιον, ου, τὸ, statua parva, imaguncula. Luc.

Ἀγαλματόω, ῶ, in statuam verto. Lycophr. in Alex.

Ἀγαλλιάω, ῶ, et ἀγαλλιάομαι, ῶμαι, frequentia sunt apud Eccl. scriptores pro exulto, lætitia gestio; ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμά μου. Luc. 1. Luc. 10. ἠγαλλιάσατο τῷ πνεύματι. Idem Act. 16. ἠγαλλιάσατο πανοικὶ πεπιστευκώς. Et Apoc. 19. χαίρωμεν καὶ ἀγαλλιώμεθα. Et 1 Petr. 4. χαρῆτε ἀγαλλιώμενοι. Greg. Naz. τρόμῳ καὶ χαρᾷ ἀγαλλιᾶσθε.

Ἀγαλλίαμα, τὸ, et Ἀγαλλίασις, εως, ἡ, exultatio. Luc. 1. † v. 14.† καὶ ἔσται χαρά σοι καὶ ἀγαλλίασις. Greg. Nazian. ἀναπλησθῆναι ἀγαλλιάσεως καὶ εὐφροσύνης ἀκοαῖς θείαις.

Ἀγλαὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ἐπαγάλλομαι, (compos.) pro ἀγάλλομαι, exulto Il. π'. Μηδ' ἐπαγαλλόμενος πολέμῳ καὶ δηϊοτῆτι. Item superbio, efferor. μὴ ἐπαγάλλεσθαι δυναστείαις, apud Basil.

ἈΓΑ'ΛΛΟΧΟΝ, lignum quoddam est, quod ex India atque Arabia deportatur, thuiæ ligno simile, odoratum, et gustu adstringens, ut inter alia tradit Dioscor. lib. 1. cap. 21.

ἌΓΑΝ, adverb. nimis, immodicè, supra modum: ut ἄγαν λυπεῖσθαι, apud Plat. nimis mœrere. ¶ Ponitur et pro valde, vehementer. Xen. Pæd. 1. περὶ ἀφροδισίων οὐ διαλεγόμεθα πρὸς τοὺς ἄγαν νέους. ¶ Præfixo articulo induit formam nominis adjectivi, ut ὁ ἄγαν, nimius, immodicus, vel vehemens. Sic in fœmin. ἡ ἄγαν, et in neutro, τὸ ἄγαν. Idemque accidit cæteris adverbiis. ☞ In compositione aliquando ν amittit, aliquando in aliam mutat: ut ἀγακλεής, ἀγάῤῥοος, etc. (Ἄγαν γε, nimiùm sanè. Soph. Trach. 195. V. Æschyl. S. c. Th. 55. Ag. 1250.)

ἈΓΑΝΑΚΤΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, doleo, i. doloris sensu afficior. Diosc. l. 5. c. 76. ἀγανακτεῖν τοὺς ὀδόντας ἐν τῷ γεύειν. ¶ Item indignor, stomachor, ægrè fero. Et conqueror, Isocr. de Pace, ἀγανακτοῦμεν εἰ μὴ τὴν αὐτὴν ἐκείνοις τιμὴν ἔχομεν. Sæpè etiam dicitur ἀγανακτεῖν ἐπί τινι. Et cum Præposit. ὑπὲρ aut περὶ, in casu rem significante. In casu autem significante personam, dicitur, ἀγανακτεῖν τινι, et πρός τινα, et κατά τινος. ¶ Item gemo, στένω, apud Plat. inquit Hesych. ☞ Sunt qui ex ἄγαν et ἄχθομαι compositum dicant. Ego ex ἄγαν et ἄγνυμαι (frangor) cujus præteriti tertia persona ἔακται, derivari posse existimo: doloribus enim frangi dicitur animus.

Ἀγανακτήσασθαι dicitur voce media, pro ἀγανακτῆσαι. Luc.

Ἀγανάκτησις, εως, ἡ, dolor, doloris sensus. Plat. ¶ Item indignatio, stomachatio. Thuc.

Ἀγανακτητὸς, οῦ, ὁ, unde ἀγανακτητὸν, indignè ferendum, querendum. Plat.

Ἀγανακτικὸς, οῦ, ὁ, querulus, qui facilè queritur et ægrè fert casus incommodos. Plat.

Composita.

Διαγανακτέω, ῶ, perægrè fero, indignor. Plat.

Ἐπαγανακτέω, ῶ, indignor ob. Joseph.

Περιαγανακτέω, valde indignè fero. Hippocr. ep. ad Damag.

Συναγανακτέω, ῶ, condoleo. B.

Συναγανάκτησις, condolescentia. apud Aristot.

Ὑπεραγανακτῶ, supra modum indignor, vehementiùs stomachor, vel conqueror. Et ὑπεραγανακτῶ τούτου, pro ἀγανακτῶ ὑπὲρ τούτου.

ἈΓΑΠΑ'Ω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, amo, diligo. De honesto et inhonesto amore usurpatur. Xen. Apomn. 1. τὰς πόρνας ἀγαπῶντα μᾶλλον ἢ τὰς ἑταίρας. Dicitur aliquando ἀγαπῶ τοῦτο ἀντὶ ἐκείνου, vel ἀγαπῶ τοῦτο πρὸ ἐκείνου, præfero hoc illi. Et pro eodem ἀγαπῶ τοῦτο περὶ πλείονος τοῦ ἐκείνου. Item ἀγαπῶ μᾶλλον δόξαν ἢ χρήματα. Et cum infinit. ἀγαπῶ τοῦτο ποιεῖν. Aristot. Œcon. 2. ἀγαπῶντας τρίχωμα φέρειν. ¶ Item amicè et hilariter accipio. Od. ψ'. Οὕνεκά σ' οὐ τὸ πρῶτον ἐπεὶ ἴδον, ὧδ' ἀγάπησα. ¶ Item osculor, ut ait Eustath. † Xen. Pæd. l. 3. p. 82. ταῦτα ἀγαπῶν.† ¶ Item ἀγαπᾶν, contentum esse, et pro, satis esse, sufficere. Plut. in Public. ἀγαπᾶν τὴν δευτέραν τάξιν, secundo loco contentum esse. † Sic apud Xen. Pæd. 1. 1. 4.† Et Thuc. l. 6. οὐκ ἀγαπήσαντες τὴν ἐν τῷ παρόντι ἡσυχίαν. Et cum dat. Luc. ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι. Sic ἀγαπῶ τοῖς διῃτημένοις, acquiesco arbitrorum sententiæ. In qua signific. ἀγαπῶ idem est cum ἀρκοῦμαι. Et cum infinit. ἀγαπήσας λαβεῖν ταῦτα. apud Herodian. Et cum partic. Lucian. ἀγαπῶ τοῦτο ποιῶν.

Ἀγαπάομαι, ῶμαι, amor, diligor. Aristot. Rhet. 1. Nonnunquam de amore venereo: unde ἀγαπώμενος et ἀγαπωμένη pro ἐρώμενος et ἐρωμένη, amasius et amasia, seu amicus amica. Luc.

Ἀγάπημα, τὸ, dilectio. Item res seu persona quæ diligitur. Crates Philos. in quoddam Epigr. χαῖρε θεὰ δέσποιν', ἀνδρῶν ἀγαθῶν ἀγάπημα.

Ἀγάπησις, ἡ, pro ἀγάπη. Plat. ἀγάπησις ἐρωτικὴ, q. d. dilectio amatoria.

Ἀγαπησμὸς, οῦ, ὁ, idem cum ἀγάπησις. Suid.

Ἀγαπητὸς, οῦ, ὁ, dilectus, charus, vel amabilis, gratus, jucundus. Arist. Eth. l. 9. c. 12. τοῖς ἐρῶσι τὸ ὁρᾶν ἀγαπητότατόν ἐστι. ¶ Exp. et unicus: ut Xen. παῖς ἀγαπητὸς, et παρθένος ἀγαπητή. Et Homer. ἀγαπητὸς υἱός. Filius certè, qui unicus est, magis diligitur. ¶ Item ἀγαπητόν ἐστι, cum infin. boni consulendum est. † Xen. Pæd. l. 3. p. 82.† Aristot. Eth. l. 9. c. 10. ἀγαπητὸν καὶ φίλους ὀλίγους εὑρεῖν, i. bene nobiscum agi putandum est, si vel paucos inveniamus amicos.

Ἀγαπητῶς, gratè, amabiliter. Plat. Interdum cupidè et libenter. Dem. Item satis, sufficienter. Herodian. δεῖ δὲ ἀγαπητῶς ἔχειν ἕκαστον τὰ αὐτοῦ, oportet unumquemque suis contentum esse.

Ἀγαπητικὸς, vim diligendi habens, Hesych.

Ἀγαπητέος, ου, ὁ, amandus. Plat. de Rep. l. 2.

Ἀγαπητέον, subaud. ἐστὶ: interdum dicitur pro, acquiescendum est, contentum esse oportet.

Ἀγάπη, ἡ, amor, dilectio, charitas. Plut. Item ἀγάπαι, communia Christianorum convivia, sic vocata, quòd retinendæ mutuæ charitatis causa essent instituta. Jud. epist. vide Tertul. ¶ Item ἀγάπη, pro φίλημα. Eustath.

Ἀγαπάζω, apud poëtas pro ἀγαπῶ, amo. Musæus, ἀγάπαζε μελίφρονα θεσμὸν ἐρώτων. Item comiter et blandè atque hilariter aliquem excipio, benevolentiæ signa alicui exhibeo, amplector seu amplexor. Od. π'. Ὡς δὲ πατὴρ ὃν παῖδα φίλα φρονέων ἀγαπάζει. ¶ Eurip. in Phœn. usurpavit pro procurare, ἐκκομιδῆς ἀξιοῦν. νέκυν τε παιδὸς ἀγαπάζειν ἐμοῦ, &c. cadaver condens seu procurans, exequias præbens.

Ἀγαπάζομαι, idem cum ἀγαπάζω, Od. χ'.

Composita.

Ἀμφαγαπάω, deamo, valde amo, charissimum habeo. Poët.

Ἀμφαγαπάζω, idem. Ἀμφαγαπάζομαι, voce media pro eodem. [Iliad. Π. 192. Ἀμφαγαπαζόμενος ὅτι θ' ἓν οἱ ἐόντα. Schol. φιλοφρονούμενος, ἀγαπῶν. Odyss. Ξ. 381. cum Schol. Ap. Rhod. iii. 258. 1166. Οἱ δέ μιν ἀμφαγάπαζον, &c.]

Περιαγαπάω, valdè amo.

Ὑπεραγαπάω, idem quod ἀμφαγαπάω. Herodian. l. 1. ὑπερηγάπα δὲ αὐτὸ ὁ Κόμμοδος. utitur et Dem.

ΑΓΑΡΙΚΟΝ, οῦ, τὸ, agaricum: radicis seu potiùs fungi arboris nomen apud medicos: de quo Diosc. initio libri 3. et Plin. l. 25. c. 9. Est et ἀγαρικὸν μέλαν, lethalem vim habens: de quo rursum Diosc. in præfatione libri 6.

ΑΓΑΣΥΛΛΙΣ, frutex unà cum radice, unde Ammoniacum liquorem eliciunt, ut tradit Diosc. l. 3. c 98.

ΑΓΑ'Ω, γῶ, F. άσω. P. ακα et (quod magis est in usu) Ἀγάομαι, ῶμαι, demiror, cum stupore miror, stupeo. Od. π'. Οὔτε τι θαυμάζειν περιώσιον, οὔτ' ἀγάασθαι. † Xen. Pæd. 2. 54. Cum acc: Hes. Th. 619.† ¶ Item pro invideo vel μέμφομαι, teste Eust. Od. ἑ. Οἵ τε θεαῖς ἀγάασθε παρ' ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι. ¶ Idem Eust. annotat significare etiam odisse, apud Hom.

Ἄγη, ἡ, admiratio, stupor, obstupefactio. Od. γ'. ἄγη μ' ἔχει. Sic et Od. π'. ¶ Apud Tragicos, honor, veneratio. Hes.

Ἀγαῖος, ου, ὁ, admirabilis, item invidiosus. Suid. Hesych. Etym.

Ἀγητὸς, οῦ, ὁ, admirabilis, stuporem excitans. Il. ἑ. εἶδος ἀγητοί. Et Plut. in Pericle, χρήμασιν ἦσαν ἀγητοί.

Ἀγαυὸς, οῦ, ὁ, (Æolicè pro ἀγαὸς, ab ἀγάω, secundum alios tamen à γαίω) admirabilis, præclarus, illustris, Hes. † Th. 465.† (Æschyl. Pers. 992.) Item venerandus, σεμνὸς, Eust. Il. γ'. κήρυκες ἀγαυοί. ¶ Ponitur pro superbo et arrogante, apud Hom. ἀγαυοὶ μνηστῆρες.

Ἀγαυόομαι, admiror. Opp. Hal. 4. Εἶδος ἀγαυόμενοι ἐπήρατον.

Ἀγαυρὸς, vide in Γαῦρος.

Ἀγαίω, pro θαυμάζω, admiror, inquit Eust. Idem alibi exp. ἐκπλήττω, obstupefacio, vel perterrefacio. ¶ Item exp. alibi et μέμφομαι, succenseo, indignor.

Ἀγαίομαι, usitatius est quàm ἀγαίω, et significat etiam, admiror, inquit Etym. Od. ὑ. ἀγαιόμενοι κακὰ ἔργα, exp. χαλεπαίνοντες, alii μεμφόμενοι. ¶ Item succenseo, indignor, vel invideo. Cum dat. Hesiod. in Erg. Τῷ δέ τε Ζεὺς αὐτὸς ἀγαίεται. ubi tamen exponitur etiam μέμφεται, item ὀργίζεται. Et cum accus. Plat. οὐδὲ ἀγαίομαι θεῶν ἔργα, neque deorum operibus invideo. ¶ Item invideor, φθονοῦμαι, Suid. [Herodot. viii. 69. ὅσοι μὲν ἔσαν εὔνοι τῇ Ἀρτεμισίῃ,—οἱ δὲ ἀγαιόμενοί τε καὶ φθονέοντες αὐτῇ,—ἐτέρποντο τῇ ἀνακρίσι, &c.]

Ἄγαμαι, idem in prosa quod in carmine ἀγάομαι, vel ἀγαίομαι, admiror. (Eurip. Phœniss. 1015.) Construitur cum accus. vel rei vel personæ. † Xen. Pæd. p. 203.† Dicitur enim ἄγαμαί σου τὸ φρόνημα, et ἄγαμαί σε τοῦ φρονήματος (subaudito adverbio ἕνεκα) i. admiror tuam prudentiam, vel admiror te ob tuam prudentiam. Et cum genit. Plut. ἀγάμενος τῆς παρουσίας. Sic et Dem. pro cor. τίς γὰρ οὐκ ἂν ἀγάσαιτο τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῆς ἀρετῆς; Vide et Ἀγάζομαι infrà. ¶ Item laudo, probo. † Sic Xen. Pæd. l. 3. p. 64.† Plat. ἄγαμαί σου τὴν ἀκρόασιν. ¶ Afferuntur et aliæ significationes pro, indignor, invideo, reprehendo: quæ pertinent potiùs ad ἀγάζομαι, ex quo sumit hoc verbum sua tempora.

Ἀγαμένως, mirabiliter, mirificè, cum admiratione: ut ἀγαμένως λέγειν. Cui opponitur ταπεινῶς λέγειν. Arist. Rhet. 3. Exp. et libenter.

Ἀγάαμαι, poëtica pleonasmo dicitur, pro ἄγαμαι. Od. π'. Οὔτε τι θαυμάζειν περιώσιον, οὔτ' ἀγάασθαι.

(Ἀγάζω. Sch. ad Æschyl. Suppl. 1069. explic. λίαν ἐξάγειν.)

Ἀγάζομαι, ejusdem cum præcedentibus significationis et originis: à quo hæc tempora frequentia sunt apud poëtas (quædam et apud oratores) præt. imperf. ἠγαζόμην, fut. ἀγάσομαι, aor. 1. ἠγάσθην. aor. med. ἠγασάμην et part. ἀγασάμενος, ἀγασθεὶς, ἀγασάμενος, et poëtice ἀγασσάμενος. Significat igitur admiror, suspicio. Variè construitur. Cum accus. rei. Il. θ'. Μῦθον ἀγασσάμενοι. Sic Isoc. in Paneg. ἀγασθέντες τὴν ἀρετὴν αὐτῶν. Et cum dat. rei. Xen. Pæd. 6. † p. 186.† ἀγασθεὶς τοῖς λόγοις. Jungitur et personæ, dat. vel genitivo: Xen. ἀγασθεὶς τε αὐτοῦ καὶ ἐπιθυμήσας φίλος αὐτοῦ εἶναι. Vel dat. Xen. apud Suid. ἄγαν τοι ἀγασθῇ τῶν στρατιωτῶν pro, θαυμάζω τινὰ, inquit. vel accus. idque frequentissimè. Il. γ'. τὴν δ' ὁ γέρων ἠγάσσατο, φώνησέ τε. Sic Xen. Pæd. 7. ἀγασθεὶς τὴν γυναῖκα. Interdum jungitur casibus rei et personæ simul. Xen. ἠγάσθην αὐτὸν τῆς πραότητος, vel ἠγάσθην τὴν πραότητα αὐτοῦ. Item veneror. Anth. epigr. l. 1. οἱ μὲν χρυσαυγῆ πεῦ, Ὡς Θέμις, ὁ τλήμων Θεὸς ἠγασάμην. ¶ Item indignor, succenseo. Il. ν'.—ἔφασαι Πηλείδαο ἀγάσσεσθαι Ἠοῖ. Et cum acc. Od. β'.—ἀγασσάμενοι κακὰ ἔργα. ubi volunt quidam subaudiri διά. ¶ Item invideo Il. ψ'.—ἀγασσάμενοι περὶ νίκης. Et cum accus. rei. Od. δ'. Ἀλλὰ τὰ μέν που μέλλεν ἀγάσσεσθαι θεὸς αὐτός. Vide et Ἀγάομαι, suprà.

Ἄγασμα, ατος, τὸ, veneratio, vel quod veneramur. Suid. Hesych. Eust.

Ἀγαστὸς, τὴ, τὸν, admirabilis, admiratione summa dignus. Xenoph. Hell. 2. ἐκεῖνο δὲ κρίνω τοῦ ἀνδρὸς ἀγαστόν. Apud Hom. εἶδος ἀγαστὸν, vel ἐκπληκτικὸν, i. stuporem afferens: vel ἐπίφθονον, invidiosum, Eustath.

Ἀγαθὸς, Ἀγάλλω, Ἄγος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita ex Ἄγαμαι et ἀγαστός.

Ἀξιάγαστος, admiratione dignus, admirabilis. Syn. [Xenoph. Lacedæm. Resp. cap. 10. § 2. Ἀξιάγαστον δ' αὐτοῦ καὶ τὸ ἐπικρατῆσαι τὸ τῶν ἀγαθῶν γῆρας.]

Αὐτάγαστος, qui sibi ipsi admirationi est: apud Suid. et Etym. Comp. ex ἀγάω, unde ἄγαμαι.

Ἐξάγαστος, admirandus, Hesych.

Ἐπάγαμαι, admiror ob.

Ὑπεράγαμαι, demiror, vehementer et supra modum miror. Suid. (Philostr. l. 2. c. 17.)

[Ἐπαγαίομαι, Apoll. Rhod. iii. 470. Οὔτι μὲν οὐχ ὅ γ' ἐμοί γε κακῇ ἐπαγαίομαι ἄτῃ. Schol. ὅτι οὐκ ἐπιχαίρω ἐγὼ κακοῖς. 1261. Τοῖς δ' Αἰσονίδης ἐπαγαίετο κάρτεϊ γυίων. Schol. ἔχαιρε. ἐγαυρία.]

ΑΓΓΑΡΟΙ, οἱ, Persico vocabulo, à Græcis tamen postea recepto, dicebantur regum nuntii seu tabellarii: teste Suidas. [ex Ælio Dionysio ap. Eustath. Od. ν'. p. 1854.] Idem scribit, Ἄγγαροι, οἱ ἐκ διαδοχῆς γραμματοφόροι, tabellarii qui ex successione literas perferunt, Persica consuetudine. Solebant enim reges Persarum certis stationibus dispositos habere tabellarios et nuntios, quorum alter alteri traderet mandata, ut ita celeriùs perferrentur. Æschylus * Ag. 285.* ἄγγαρον πῦρ, adjectivè dixit, pro ignibus, seu facibus nuntiis, hoc est pro ignibus, quibus aliquid nuntiatur, veluti per ἀγγάρους nuntii mitti solebant: ¶ Ponitur ἄγγαρος latiùs etiam pro quovis, qui aliquid bajulat: exponiturque ἀχθοφόρος, ἐργάτης, ὑπηρέτης. ¶ Neutro autem genere ἄγγαρα dicuntur οἱ σταθμοὶ, hoc est, mansiones ac diversoria, in quæ οἱ ἄγγαροι peracto diei penso divertebant.

Ἀγγαροφορέω, ῶ, bajulo veluti ἄγγαρος. Suid. Eust.

Ἀγγάρος, idem cum ἄγγαρος. * imo ἀγγαρικὸς δοῦλος.*

Ἀγγαρεύω, cogo seu adigo ad ministerium ἀγγάρου præstandum. ut Suidas quoque tradit ἀγγαρεύεσθαι olim, sicut et sua ætate, significasse τὸ εἰς φορτηγίαν καὶ τοιαύτην τινὰ ὑπηρεσίαν ἄγεσθαι. Interpres Matt. c. 5. annotat ἀγγαρεύειν esse cogere ad currendum, vel ferendum aliquid: quoniam cursoribus illis Persarum, quos ἀγγάρους vocabant, fas erat cujusvis equos vel naves, aut ipsos etiam homines rapere ad cursum, ut hodie apud Turcas. Idem Matth. cap. 27. simpliciter accepit pro, cogo, adigo, compello. Usurpant Latini quoque verbum angario, pro cogo ad ministerium ἀγγάρου, ad currendum adigo.

Ἀγγαρευτὴς, οῦ, ὁ, qui aliquid angariat et cogit ad cursum aut aliquod aliud servitium obeundum. Hesych.

Ἀγγαρήϊος, qui Ἀγγάρου officio fungitur. Herod. iii. 126.

Ἀγγαρεία, ἡ, dicitur officii illius præstatio, hoc est: quum quis ad currendum vel bajulandum aliquid adigitur. Et coacta ac invita servitus, et servitium, quod aliquis ei adactus obit. Legitur in Pand.

Ἀγγαρεῖον, ου, τὸ, dicitur ipse cursus angarorum, pro quo Ionicè dicitur ἀγγαρήϊον. Herodot. l. 8.

ΑΓΓΕΛΛΩ, λῶ, P. κα, nuntio, nuntium affero. Dicitur ἀγγέλλω σοι τόδε, hoc tibi nuntio, Hom. et Thuc. Et apud Plut. in Parall. ἀγγέλλειν εἰς τὴν πόλιν τὴν νίκην. Participium ἀγγέλλων nuntians, qui nunciat. Ponitur interdum pro ἄγγελος. Herod. [illegible] Ἀ λέγω fit ἀελέγω et καθ' ὑπερβιβασμὸν ἀγγέλλω, mutato ε in γ, inquit Etymol. Eustathio autem ἄγγελος videtur ab ἄγω deduci. (πατέρα τὸν σὸν ἀγγελῶν Ὡς οὐκέτ' ὄντα. Soph. Œdip. Tyr. 955. Eurip. Med. 1011.)

Ἀγγέλλομαι, nuntior. Dicitur ἀγγέλλεσθαι aut res, aut persona, de qua nuntius adfertur. Thuc. Xen. ¶ In voce media pro ἐπαγγέλλομαι, polliceor. Soph. in Ajace, Τεῦκρον τ' ἀπὸ τοῦδ' ἀγγέλλομαι.

(Ἀγγελλέω. Theoc. 15. 86.)

Ἄγγελμα, τὸ, nuntium, res quæ nuntiatur. Herodot. 7. τὰ ἀπόῤῥητα καὶ κρυπτὰ ἀγγέλματα.

Ἄγγελος, ου, ὁ καὶ ἡ, nuntius, nuntia. (Æschyl. Ch. 193.) Xen. Pæd. 2. τὸν μὲν δὴ ἄγγελον, ἐπιστείλας ταῦτα, ἔπεμψε. Et Il. ὠ', ἄγγελος μόνος. Sic ἄγγελος Ἶρις, Il. β'. ¶ Pro nuntio Dei, κατ' ἐξοχήν. Phil. de mundo. Et Naz. ¶ Item ἄγγελμα seu ἀγγελία, nuntium, nuntius. Thucyd. 7.

Ἀγγελικὸς, ἡ, ὸν, angelicus, ad angelum pertinens. Greg. Naz. ἀγγελικαὶ δυνάμεις. ¶ Ἀγγελικὴ, saltatio quædam, quæ inter pocula exercebatur. Athen. l. 14.

Ἀγγελίης, ου, ὁ, poët. idem quod ἄγγελος.

Ἀγγελιώτης, ου, ὁ, idem, Callim. et Musæus. Et fœm. gen. ἀγγελιῶτις, ιδος, ἡ, nuntia. Callim. ¶ Ἀγγελιώτης τάξις, dixit Areth. in Apoc. pro ἀγγελική.

Ἀγγέλεια, ἡ, itidem poët. pro nuntia. Orph. in hymno Auroræ, Ἀγγέλεια θεοῦ.

Ἀγγελία, ἡ, nuntium vel nuntius, † Xen. Pæd. l. 6. p. 159.† i. res quæ nuntiatur. (Eurip. Phœniss. 1488.) Thucyd. 3. ἦλθε μὲν καὶ ἀπὸ τῆς Ἐρυθραίας ἀγγελία. ¶ Item mandatum à nuntio perlatum. Il. ὁ. ἀγγελίην φέρων. Et Luc. ἀγγελίας διαφέρειν. ¶ Item rumor, fama. Thuc. l. 6. καὶ νῦν αὗται αἱ ἀγγελίαι δύνανται τοῦτο. ¶ Pro relatione, secundum quosdam, apud Herodot. l. 1. προμαντηΐων καὶ ἀγγελίων, exp. primas partes in consulendo oraculo et referendo.

Composita. ac primùm ex ἀγγέλλω et verbalibus cum præp.

Ἀναγγέλλω, annuntio, renuntio, nuntio, expono, refero, narro. Cum dativo rei et accusativo personæ, sicut ἀγγέλλω.

Ἀναγγέλλομαι, nuntior, nuntius de me affertur. Plut. in Pericle, ἀνηγγέλθη τεθνεὼς αὐτός.

Ἀπαγγέλλω, idem quod ἀναγγέλλω. Il. ἱ.—ἀπαγγεῖλαι δὲ τάχιστα Χρὴ μῦθον Δαναοῖσι. (Soph. Œdip. Tyr. 978. Eurip. Med. 237.) Sic Xen. ἀπαγγείλατε τῷ ὑμῶν βασιλεῖ. Et ἀπαγγέλλω ἐπὶ τὰ κοινά. Plut. ἀπαγγέλλω εἰς ὑμᾶς, Demosth. Dicitur et ἀπαγγέλλειν περί τινος. Plut. Item renuntio, ut legati faciunt à legatione redeuntes. Plut. ¶ Pro denuntio, ut ἀπαγγέλλω σοι ἀγῶνα, affertur ex Libanio, pro, denuntio tibi litem. ¶ Item pronuntio, enuntio, i. cœptum mentis eloquor. Dem. οὐδεὶς ταῦτ' ἀπαγγέλλων, δόξειε τι δεινὸν παρεστάναι τοῖς ἀκούουσι. Item memoriter recito, Bud. ex Synes.

Ἀπαγγέλλομαι, pro ἀγγέλλομαι, Plut. Xen. Plat. Et voce media pro ἀπαγγέλλω, Plat. Pol. 1. 2.

Ἀπαγγελία, ἡ, enuntiatio, pronuntiatio. (Philostr. l. 1. c. 3.) Videtur sumi ab Herm. pro ἑρμηνεία. Significat etiam recitationem quæ fit memoriter, Syn.

Ἀπαγγελτὴρ, ῆρος, ὁ, nuntius, index. in Anth. Epigr.

Ἀπαγγελτικὸς, enuntiativus. Affertur ex Seneca, et τὸ ἀπαγγελτικὸν pro enuntiatione.

Διαγγέλλω, nuntio circumquaque, vel per diversa loca, divulgo. Plut. in Cam. ἡ φήμη διαγγέλλουσα τὴν πρᾶξιν εἰς τὰς πόλεις. A' Bud. exp. etiam, denuntio, effero, prodo. ¶ Item pro edico vel indico, ut ἐπαγγέλλω. Herodian. lib. 1. τῆς δὲ ἑξῆς διαγγελθείσης.

Διάγγελος, internuntius, Bud.

Εἰσαγγέλλω, renuntio, refero. Xen. Pæd. 8. εἰσαγγείλατε πρὸς ἐμέ. ¶ Item defero, postulo, accuso, in jus voco. Isocr. περὶ ζεύγους, εἰσήγγελλον εἰς τὴν βουλὴν λέγοντες, ὡς ὁ πατήρ μου, &c. Et ὁ εἰσαγγείλας pro delatore, apud Isæum. Dicitur et εἰσαγγέλλω τι περὶ σοῦ, Plut.

Εἰσαγγέλλομαι, renuntior, referor. Dem. Item deferor, accusor. Demost. Plut.

Εἰσαγγελία, delatio; accusatio. De quibus autem criminibus peculiariter diceretur Εἰσαγγελία, vide Harpocr. et Pollucem.

Ἀντεισαγγελίας φεύγων δίκην citatur ex Plut. in Moral. pro, criminis læsæ majestatis reus.

Εἰσαγγελεὺς, έως, ὁ, qui nuntiat adventum alicujus. Peculiariter de eo qui apud regem aut principem hoc munere fungitur nuntiandi ei alicujus adventum, et illum ad eum admittendi. Bud. admissionalem vocat. ἀπὸ εἰσαγγελέως, apud Herodot. et Luc. ¶ Item delator. proprie ὁ τῶν δημοσίων καὶ μεγάλων μηνυτὴς, inquit Suid.

Εἰσαγγελτικὸς, ad εἰσαγγελίαν pertinens. Poll.

Ἐξαγγέλλω, renuntio, certiorem facio. Propriè est nuntiare iis qui foris sunt, ea, quæ intus fiunt. Plat. ἵν' ἐξαγγέλλοιεν τῷ βασιλεῖ τὰ περὶ τὰ σώματα. In malam partem interdum, ἐξαγγέλλειν τὰ ἀπόῤῥητα, efferre arcana seu secreta, vel prodere, evulgare. Dem. Phil. 1. Sic Plut. in Themist. ἐξαγγέλλειν εἰς τοὺς πολλούς. Item nuntio, seu nuntium perfero, seu jussa perago. apud Xen. Pæd. 7. ¶ Item enuntio, indico. idem quod ἑρμηνεύω et ἀπαγγέλλω Hermog.

(Ἐξαγγέλλομαι, commemoro. Soph. Œdip. Tyr. 148. Pass. Eurip. Med. 1010.)

Decomp.— Προεξαγγέλλω, ante indico, ante certiorem facio. Arrian.

Ἐξάγγελτος, ου, ὁ καὶ ἡ, de quo nuntius allatus est, detectus, patefactus per nuntium. Thuc.

Ἐξαγγελτικὸς, enuntiativus. Apud Aristot. in Probl. ἐξαγγελτικὸς τῆς διανοίας, qui ad intelligentiam referri potest.

Ἐξάγγελος, ου, ὁ καὶ ἡ, propriè qui vel quæ nuntiat, iis, qui foris sunt, ea, quæ intus fiunt, Hesych. et Ammon. Sumitur et generalius. Thuc. 8. αὐτὸς προφθάσας τῷ στρατεύματι ἐξάγγελος γίγνεται. ¶ Item index, qui in fabulis est nuntius aliquid de scena afferens: ut in Trachiniis nuntius Deianiræ.

Ἐξαγγελία, ἡ, nuntiatio, vel nuntium. † Xen. Pæd. 2. 60.† Item evulgatio. Item enuntiatio, ἑρμηνεία, Hermog.

Ἐπαγγέλλω, denuntio, indico: ut ἐπαγγέλλω πόλεμον vel πολεμεῖν, Polyb. Sic Thuc. στρατιάν τε ἐπαγγέλλων ἐς τοὺς ξυμμάχους. † Nuntiare, narrare aliquid alicui Xen. Pæd. l. 4. p. 110.† ¶ Item denuntio et condico, hoc est, constituo. Plut. in Demetr. ἐπεὶ δὲ εἰς Λάρισσαν ἧκε, αὖθις ἀλλήλοις ἐπήγγελλον ἑστιάσεις. ¶ Item denuntio et edico. Cum infin. Demost. πρὸς Μακάρτ. ἐπαγγελλέτω ὁ βουλόμενος τοῖς προσήκουσιν ἀναιρεῖν καὶ θάπτειν. ¶ Item edico, pronuntio, i. promitto in publicum. Herodian. τῷ τε δήμῳ τὰς νομὰς ἐπήγγειλε, i. congiaria pronuntiavit. ¶ Item indico, profiteor, vel significo me velle. Xen. Pæd. 8. πολλάκις δέομαι ὧν ἐπαγγέλλουσιν οἱ φίλοι τοῖς ἑταίροις, i. sæpe amici non significant in rebus necessariis quid sibi opus sit. Item defero, nomen alicujus defero. ut, ἐπαγγέλλειν πρὸς τοὺς θεσμοθέτας. (Æschyl. Ch. 211.)

Ἐπαγγέλλομαι, denuntior, indicor, condicor. ut δεῖπνον ἐπηγγελμένον, cœna condicta. Bud. Item promittor, οὐδὲ τὰ ἐπηγγελμένα, οὔτε τὰ ἠπειλημένα, neque promissa, neque minæ, Greg. ¶ Item deponens sig. posco, vel significo me velle, significo quid mihi opus sit, quod vim habet verecundæ petitionis. Dem. pro cor. ἃ δ' ἂν αὐτὸς ἐπαγγείλαιτο ἰδίως, ῥᾷστα μὲν ἐστι φυλάττειν δοκεῖ. ¶ Itidem dep. polliceor. Polyb. 5. ἐπηγγείλατο δὲ Πτολεμαῖος αὐτοῖς ἀργυρίου τάλαντα τριακόσια. Et Xen. ἐπαγγέλλομαι διδάξειν, polliceor me docturum. ¶ Item profiteor, ut ἀρετὴν ἐπαγγέλλομαι. Xen. Apomn. l. 1. Item ἐπαγγέλλομαι ἐπὶ τούτῳ, vendito me, glorior. Xen. Œcon. (Eurip. Med. 722.)

Ἐπάγγελμα, τὸ, pollicitatio, promissio. Isocr. Item professio. Plat.

Ἐπαγγελτικὸς, ad promissionem pertinens.

Ἐπαγγελτικῶς, per promissionem. B.

Ἐπαγγελία, denuntiatio. Item promissio. Plut. Et sæpe in novo Test. Item genus quoddam accusationis, apud Poll.

Decomp. Ἀνεπάγγελτος, non denuntiatus, non indictus, ut πόλεμος ἀνεπάγγελτος, Polyb.

Αὐτεπάγγελτος, sua sponte aliquid faciens. Isocrat. ad Demonic. αὐτεπάγγελτος ἐν τοῖς καιροῖς τοῖς φίλοις βοήθει, ultro subvenias, non expectes dum rogeris.

Κατεπαγγέλλομαι, polliceor, vel etiam effusè promitto. Dem. et Plut.

Καταγγέλλω, interdum idem quod ἀγγέλλω, vel ἐξαγγέλλω, nuntio. In Actis Apost. sæpè pro annuntiare. ¶ Item indico, ut καταγγέλλειν πόλεμον. Plut. Et pro obnuntio. unde καταγγελεὺς, et κατάγγελος. ¶ Item defero, accuso. Herod. δεῖλαι Λεωσθένης κατήγγελλε.

Κατηγγέλλομαι, indicor. Item accusor.

Κατάγγελτος, patefactus per nuntium. Thuc.

Καταγγελεὺς, annuntiator, denuntiator. Act. Ap. c. 17. Exponitur et obnuntiator, à Bud.

Κατάγγελος, obnuntiator. Plut.

Decomp. Ἀκατάγγελτος, non indictus, ut ἀκατάγγελτος πόλεμος. Plut. idem quod ἀνεπάγγελτος.

Ἐκκαταγγέλλω, pro καταγγέλλω, Plut. in Rom. ἐκκαταγγείλας ἀγῶνας, qui ludos indixit.

Προκαταγγέλλω, prænuntio, antè denuntio. Act. c. 3. et 2 Cor. 9.

Μεταγγέλλομαι, promitto.

Μετάγγελος, internuntius, seu nuntius, Il. δ. Iris dicitur θεοῖσι μετάγγελος ἀθανάτοισι.

Παραγγέλλω, denuntio, condico, ut constituentes solent. Plat. in Phæd. παρηγγέλλομεν ἀλλήλοις ἥκειν ὡς πρῳαίτατα εἰς τὸ εἰωθὸς καὶ ἥκομεν. ¶ Παραγγέλλω ἐπὶ τὸ δεῖπνον, apud Luc. condico cœnam, invito ad cœnam. ¶ Item in Pand. Græcis, mulier prægnans post divortium dicitur παραγγέλλειν τῷ ἀνδρὶ, quum marito denuntiat se prægnantem esse ex eo: et maritus ἀντιπαραγγέλλειν, quum ex se prægnantem esse negat. ¶ Παραγγέλλειν εἰς δίκην, diem dicere in judiciis publicis; denuntiare judicium. ¶ Item jubeo, impero, denuntio hoc esse faciendum. Xen. Pæd. 6. παράγγελλε τοῖς ἑαυτοῦ ἱππεῦσι. Et παραγγέλλειν denuntiare dicitur, quum milites per manus dant præceptum imperatoris. παραγγέλλειν εἰς τὰ ὅπλα, edicere suis ut arma capiant. Xen. ¶ Et pro interdico, Actor. c. 5. Item denuntio, i. accerso amicos. Lys. pro Eratosth. φέρε, καίτοι γε, εἰ προῄδειν ἐν ἐκείνῃ τῇ ἑσπέρᾳ μεθ' ἡμέραν παραγγεῖλαι, ἵν' ὡς ἀσφαλέστατα μὲν αὐτὸς εἰσῄειν. Hinc factum (inquit Bud.) ut παραγγέλλειν petere significet, i. ambire magistratum, καὶ δεξιοῦσθαι. Denuntiabant enim amicis et eos accersebant ἐπὶ τὸ συναρχαιρεσιάζειν. Plutarchus, οἱ τὰς ἀρχὰς παραγγέλλοντες, ἱματίῳ χρώμενοι [illegible]. Idem in Cæsare, αἰτούμενος δοθῆναι αὐτῷ παραγγέλλειν εἰς ὑπατείαν ἀπόντι, διὰ τῶν φίλων. Alicubi etiam apud eundem παραγγέλλειν dicitur absolutè, qui ambit, et est candidatus. ¶ Παραγγέλλω εἰς ἄνδρας, referor in virorum numerum, virilem togam sumo. Suid. (Æschyl. Pers. 469. Ag. 297. 302.)

Παραγγέλλομαι, unde τὸ παραγγελλόμενον, quod imperatur, mandatum; ut παραγγελλόμενα ποιεῖ. Xenoph. † Pæd. 1. 2. 3. discrepat a τεταγμένα, quod ibidem est.†

Παράγγελμα, τὸ, præceptum, Xenoph. Est etiam interdictum vetitumque, Dem. et pro hortamento consilioque, Isocr. ad Dem. (Æschyl. Ag. 408.)

Παραγγελματικὸς, præceptivus, denuntiativus, item adhortativus.

Παραγγελματικῶς, præceptivè, denuntiativè, tanquam præcipiendo, vel denuntiando. Exponitur et adhortativè.

Παραγγελτικὸς, præceptorius. Item prohibitorius. Bud.

Παράγγελσις, præceptum, mandatum; vel ipse præcipiendi actus. Xen. et Plat.

Παραγγελία, idem. Arist. Eth. 2. Item ambitus, prehensatio, petitio magistratus cum prehensatione. App. Item ambitus vel preces amicorum pro reis causam dicentibus. Dem. de falsa leg.

Decomp. Ἀντιπαραγγέλλω, vide παραγγέλλω, de muliere dictum. ¶ Item competitor sum alicui magistratum petenti. Appian. Πομπηΐῳ δὲ ἐς τὴν ὑπατείαν ἀντιπαρήγγελλε Δομίτιος. [Xenoph. Hist. iv. 2. ἐπεὶ δὲ ἐσφαγιάσαντο, τότε δὲ ἡγοῦντο. καὶ εὐθὺς ἀντιπαρήγγειλαν ἅπαντες καθοπλίζεσθαι ὡς ἐς μάχην.]

Ἀντιπαραγγελία, ipse actus τοῦ ἀντιπαραγγέλλειν, sive de marito dicatur, sive de competitore.

Ἀπαραγγέλτως, sine mandato, sine cohortatione. Polyb.

Συμπαραγγέλλοντες, competitores, apud Dionys. Halic.

Περιαγγέλλω, nuntio circumquaque. Thucyd. περιαγγέλλοντες τὴν ἐκεχειρίαν. Idem l. 2. ναῦς τε περιήγγελλον κατὰ πόλεις, per urbes denuntiabant.

Περιαγγέλλομαι, ut παρασκευὴ περιηγγελμένη κατὰ πόλεις, apud eundem Thuc. l. 4. apparatus bellicus, qui per urbes denuntiatur.

Προαγγέλλω, prænuntio. Xenoph. Pæd. 3. εἰ μὲν δέοι μάχην ἔσεσθαι προαγγέλλοιεν.

Προάγγελμα et προάγγελσις, prænuntiatio. [Thucyd. i. 37. γράψας τήν τε ἐκ Σαλαμῖνος προάγγελσιν τῆς ἀναχωρήσεως, &c.]

Προάγγελος, prænuntius vel prænuntia: προάγγελος καὶ πρόδρομος νόσου. Plutarch.

Προσαγγέλλω, nuntio, ut ἀγγέλλω. ¶ Προσαγγέλλειν ἑαυτὸν, deferre se ipsum, apud Luc.

Προσαγγελεὺς, emissarius. B.

Προσαγγελία, nuntium, pro, ἀγγελία, apud Polyb. exp. et προσαγωγή, ab Hesych.

Συναγγέλλω, simul nuntio.

Συνάγγελος, qui unà mittitur nuntius.

Ὑπαγγέλλω, q. d. clàm nuntio. Musæus, Κήρυκας λαθρίδιον ὑπαγγελέουσα λιπάζει.

(Ὑπάγγελος. Æschyl.) [Χοηφ. 838. Ἥκω μὲν οὐκ ἄκλητος, ἀλλ' ὑπάγγελος.]

Ὑπάγγελτος, patefactus, detectus, manifestus, apud Suid.

Alia composita ex ἄγγελος et ἀγγελία sine præpositione.

Ἀνάγγελος, nuntio carens. Apud Suid. Ἀνάγγελος μάχη, pugna nuntio carens, i. ex qua ne unus quidem evasit, nuntius cladis futurus.

Ἀρχάγγελος, archangelus; qui angelicam functionem primus exequitur.

Αὐτάγγελος, qui sibi nuntius est; qui sine aliorum opera sua ipse nuntiat. vide Suid. et Ammon. αὐτάγγελοι τοῦ πάθους ἧκον ἐκεῖνοι. Plut. περὶ φιλαδ. Sic et Thuc. l. 3. αὐτάγγελοι δ' αὐτοὶ ἦλθον.

Αὐτάγγελτος, nuntius qui rei interfuit; qui non alio utitur nuntio. Arrian. 4. αὐτάγγελτοι τῆς ἁλώσεως ἐγένοντο.

Εὐάγγελος, lætus et faustus nuntius. qui fausta nuntiat. Eurip. et Plutarch. (Æschyl. Ag. 21. Eurip. Phœniss. 1176.) [Med. 975. Εὐάγγελοι γένοισθε, πράξαντες καλῶς. 1010. Æschyl. Agam. 270. εὐαγγέλοισιν ἐλπίσιν θυηπολεῖς. 272. 484. 635.]

Εὐαγγέλιον, ου, τὸ, faustum felixque nuntium, lætum nuntium. App. de nece Ciceronis, τῷ Ἀντωνίῳ εὐαγγέλιον διαφέροντες. Veteres plurali numero sæpiùs usurparunt. ἐπ' εὐαγγελίοις ἐστεφανωμένος ἧκε, Aristides. τῶν εὐαγγελίων χάρις, Luc. gratia quæ habetur pro læto nuntio. ¶ Peculiariter autem εὐαγγέλιον κατ' ἐξοχὴν, dicitur à Christianis annuntiatio insignis illius beneficii à Christo in humanum genus collati, quum sua ipse morte illud à morte æterna liberavit. Interdum per Metonymiam pro historia ipsa de Christo accipitur, cujusmodi Evangelia quatuor numeramus. Interdum etiam ipsam doctrinæ Evangelii promulgationem declarat, ut 1 ad Corinth. 9. ἐκ τοῦ εὐαγγελίου ζῆν. Et ad Cor. 10. Sic ejusdem epistolæ 8. ¶ Item præmium quod datur lætum afferenti nuntium. Od. ξ. v. 152. εὐαγγέλιον δέ μοι ἔστω. Et, Ὦ γέρον, οὔτ' ἄρ' ἐγὼν εὐαγγέλιον τόδε τίσω. Plut. opusc. Utrum Athen. &c. εὐαγγέλιον ἐν φιδιτίῳ κρέας ἀπέστειλεν. ¶ Item εὐαγγέλια plur. num. sacrificium ob lætum nuntium. Isocr. in Areop. ἐπὶ τοιαύταις πράξεσιν εὐαγγέλια μὲν δὶς ἢ τρὶς τεθύκαμεν. Xen. Ἑλλ. 1. ἔθυε τὰ εὐαγγέλια.

Εὐαγγελικὸς, evangelicus, ad Evangelium pertinens.

Εὐαγγελίζω et εὐαγγελίζομαι, lætum nuntium affero, læta nuntio. Vox media usitatior est apud veteres scriptores, quam activa. Aristoph. in Equit.—λόγους ἀγαθοὺς φέρων, εὐαγγελίσασθαι πρῶτον ὑμῖν βούλομαι. Aliquando simpliciter exp. nuntio. In qua signif. adjunctum habet accus. Antiph. ὅπως τῷ πατρὶ μεγάλας εὐτυχίας εὐαγγελιζόμενος. ¶ Item εὐαγγελίζομαι, victoriam nuntio. Bud. ex Luc. ¶ In sacris literis significat annuntiare Christi doctrinam, quæ εὐαγγέλιον dicitur κατ' ἐξοχήν. Interdum absolutè, ut 1 Cor. 9. Interdum cum accus. vel personæ, ut Actor. 8. vel rei, ut Actor. 10. Gal. 1. et Actor. 5. Interdum cum dat. ut ad Rom. 1. Ponitur etiam passivè, ut 1 Pet. 1. et ad Heb. 4.

Εὐαγγελιστὴς, οῦ, ὁ, Evangelista. Sic vocantur in novo Testamento, qui erant secundi ab Apostolis, quosque illi tanquam socios et collegas habebant in fungendo suo munere promulgandi Evangelii, ideoque nulli ecclesiæ erant addicti: ut ad Eph. 4. Postea verò ædificatis jam ecclesiis, quum et Apostolorum et Evangelistarum munus desiisset, translatum est nomen ad quatuor illos historiæ Christi scriptores, ac peculiariter Joanni tributum pro cognomine, ut ab altero Joanne distingueretur.

Θεαγγελεὺς, qui promulgat vel denuntiat solennitates quæ πανηγύρεις dicuntur.

Ἰσάγγελος, angelis par et æqualis aut similis, Luc. cap. 20.

Ἰσαγγέλως, ut ἰσαγγέλως διαιτῶντες apud Areth. non aliter ac angeli.

Κακάγγελος, malus nuntius, mala nuntians. (Æschyl. Ag. 645.)

Κακαγγελία, malus nuntius.

Κακάγγελτα, Soph. dicit τὰ κακὴν ἀπαγγελίαν ἔχοντα.

(Νεάγγελτος φάτις, ἡ καινῶς ἀγγελθεῖσα. Æschyl.) [Χοηφ. 733. ὡς σαφέστερον Ἀνὴρ ἀπ' ἀνδρὸς τὴν νεάγγελτον φάτιν Ἐλθὼν πύθηται τήνδε. Schol. τὴν καινῶς ἀγγελθεῖσαν.]

Παλινάγγελος, nuntius, qui postquam nuntiavit quod jussus est, ad eum redit à quo missus est. vide Hesych.

[Ψευδαγγελής. Aristoph. Av. 1340. Ἔοικεν οὐ ψευδαγγελὴς Ὁ ἄγγελος. Schol. Οὐ ψευδῆ ἀπαγγέλλων.]

[Ψευδαγγελία. Xenoph. Ἱππαρχ. cap. 5. § 8. δεινὸν γε μὴν τοὺς πολεμίους, καὶ ψευδενέδρας οἷόν τε, καὶ ψευδοβοηθείας, καὶ ψευδαγγελίας ποιοῦντα.]

Ψευδάγγελος, nuntius mendax, falsa nuntians. ὁ ψευδῆ ἀγγέλλων, apud Aristoph. [Iliad. ο. 159. μηδὲ ψευδάγγελος εἶναι.]

ἌΓΓΟΣ, εος, τὸ, vas quodlibet: velut dolium, mulctra, urna, &c. Il. β'. Ὅπλισσόν τ' ἦια, καὶ ἄγγεσιν ἄρσον ἅπαντα. Aristot. de mundo, εἴ τις ἐξ ἄγγους ῥίψας σφαῖραν, &c. Diosc. lib. 5. οὐδὲ χωρὶς ἄγγους αὐτὸν ἀποθετέον. In prosa tamen sæpiùs usurpatur ἀγγεῖον.

Ἀγγεῖον, ου, τὸ, vas, conceptaculum. Plutarch. ἀγγείοις τε βραχυστόμοις. Et Diosc. ἀγγεῖον ὀστράκινον, vas fictile. Apud Herodotum dicuntur etiam ἀγγήϊα, (Ionicè pro ἀγγεῖα) in quæ reconduntur pecuniæ, καταδεῖν τῶν χρημάτων τὰ ἀγγήϊα. Apud Aphrod. Probl. l. 2. ἀγγεῖα ἰατρικὰ, exp. medicinales cucurbitas. ¶ Item ἀγγεῖον pro vena, quæ est conceptaculum sive receptaculum sanguinis. Unde, ἀγγειολογεῖν. Gal. ad Glauc. lib. 2.

Ἀγγειώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, vasis formam vel vasis capacitatem habens. Et substantivè τὸ ἀγγειῶδες, capacitas tanquam vasis.

Ἀγγείδιον, ου, τὸ, diminut. vasculum, τὸ μικρὸν ἀγγεῖον. Suid.

Composita.

Ἐξαγγίζω, evacuo è vase. Hippocr.

Καταγγίζειν, in vas defundere vel condere. Diosc.

(Δυσαγγής. Æschyl. Ag. 1174.) ‡ errore typ. pro δυσαλγής. Hall.‡

(Κεναγγής. Æschyl. Ag. 196. ἀπλοίᾳ κεναγγεῖ.)

Κεναγγία, et Ionicè κεναγγείη, ἡ, vasorum vacuitas, et inanitas, et peculiariter vasorum corporis: pro, inedia, fames, Hippoc. Poll. l. 6. c. 6. scribit Plat. comicum dixisse et κεναγγεῖν.

Κεναγγικὸς, ut κεναγγικὰ πάθη, apud Hippoc. idem quod κεναγγεῖαι.

Κεναγγικῶς, eorum more quibus vasa sunt vacua. In Coac. progn.

Κεναγγεῖν, habere vasa vacua et inania. Hippocr. A Gal. exponitur etiam ἀσιτεῖν.

Μεταγγίζω, in aliud vas fundo. Latini elutriare dicunt, decapulare, deplere et transfundere. Græci synonymo verbo μετερᾶν. Diosc.

Μεταγγισμὸς, οῦ, ὁ, elutriatio. Diosc.

Ἀγγούριον, cucumis.

Ἄγγουρος, placentæ species. Hesych.

ἈΓΕΙΡΩ, F. ερῶ, P. ἤγερκα, et Attic. ἀγήγερκα, (ab ἄγω, ut vult Eust. et Etym.) congrego, colligo. Hom. Il. γ'. Πέντε ἐπιπλώσας ἑτάρους ἐρίηρας ἀγείρας. Thucyd. ξυμμάχους τε ἀγείροντες. Sed frequentius συναγείρω in prosa dicitur. ¶ Item pro, mendicando colligo, vel mendicorum more colligo, corrogo, circulatorum more peto. Cum accus. rei. Od. ρ'.—ὡς ἂν πύρνα κατὰ μνηστῆρας ἀγείροι. Eust. annotat hinc esse ἀγυρτάζειν, et ἀγύρτης, et ἀγυρμός. Et cum dativo personæ. Luc. ὡς ἀγείρων τῇ μητρὶ σὺν αὐλοῖς. Sic et Plut. ἀγείρων τοῖς θεοῖς. ¶ Item vagor victoriæ aut rei talis causa, ut refert Eust. ex Ælio Dionys. (Æschyl. Ch. 636. Theoc. ιϛ'. 40.)

Ἀγείρομαι, congregor, colligor. Hom. ¶ Ἀγείρεσθαι θυμὸν ἐς φρένα, dicit idem, ut Lat. recolligere se, vires, animum, Il. χ'.

Ἀγερμὸς, οῦ, ὁ, et Ἄγερσις, ἡ, collectio, congregatio. Poll. [Herodot. vii. 48. εἰ γάρ τοι ταύτῃ ἐλάσσονα φαίταις· εἶτα τὰ ἡμέτερα σφάγματα, στρατοῦ δ' ἄλλος τις τὴν ταχίστην ἄγερσιν ποιείτω.]

Ἀγερέθω, poët. pro ἀγείρω, congrego, cogo.

Ἀγερέθομαι, congregor. Il. ά.—ἐς Αὐλίδα νῆες Ἀχαιῶν Ἠγερέθοντο. † Hes. Asp. 184.†

Ἠγερέομαι, οῦμαι, item poët. pro ἀγείρομαι. Il. κ'.—ἵνα γάρ σφιν ἐπέφραδον ἠγερέεσθαι.

Ἀγρόμενος, part. per syncopen pro ἀγειρόμενος, congregatus, qui congregatur. † Hes. Th. 92.† Od. θ'.—ἔμπληντο βροτῶν ἀγοραί τε καὶ ἕδραι Ἀγρομένων.

Ἀγορὰ, Ἄγυρις, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita, ac primùm ex ἀγείρω cum præposit.

Ἀναγείρω, colligo, congrego.

Εἰσαγείρω, vel ἐσαγείρω, pro ἀγείρω, colligo, congrego.

Εἰσαγείρομαι, colligor, congregor. Od. ξ'. ἐσαγείρετο λαός. Item activa signif. pro recolligo: ut,—ἐσαγείρατο θυμόν. Il. ό. et φ'.

Ἐπαγείρω, itidem pro ἀγείρω. Il. ά. λαοὺς ἐπαγείρειν.

Ἐπάγερσις, idem quod ἄγερσις. Herod. ἐπάγερσιν τοῦ στρατοῦ ποιέεται.

Παραγείρω, circumquaque congrego, undiquaque colligo.

Περιαγείρομαι, à circumfluentium multitudine circumdor, Plat. Polit. l. 3. ὥσπερ οἱ κακοῦργοι περιαγειρόμενοι ἀθληταί.

Συναγείρω, itidem pro ἀγείρω. Luc. † Xen. Pæd. p. 223.†

Συναγείρομαι, idem. Od. ξ'.—ὅσα ξυναγείρατ' Ὀδυσσεύς. Item congregor, &c. (Theoc. ά. 57.)

Alia composita formata tanquam ab ἄγρομαι, syncopen passo pro ἀγείρομαι.

Αὐτάγρετος, ου, ὁ καὶ ἡ, quem quis pro suo arbitrio eligit et capit. ὁ αὐτόθεν ἀγειρόμενος. Od. π'. Εἰ γάρ πως εἴη αὐτάγρετα πάντα βροτοῖσι. * Hæ voces formantur ex ἀγρέω, quæ est forma Ionica τοῦ αἱρέω. vid. infra composita ex αἱρέω.*

Ζωγρέω, ῶ, vegeto, vivifico, quasi ζωὸν ἀγείρω, inquit Eust. vide et in comp. ex Ἄγρα. * Imo potius vivum capio, quasi ζωὸν ἀγρέω Iliad. έ. 698. ζ'. 46. λ'. 131.*

Ἀναζωγρέω, in vitam revoco, exsuscito, instauro. Epig. lib. 3. Decomp. ex ζωγρέω.

Ἱππαγρέται, in Lacedæmoniorum rep. ab equitatu congregando dicebantur viri tres ætate florentes, qui ab Ephoris eligebantur, ut tradit Xenoph. [Hist. iii. 3. Ἰδὼν, εἶπεν, καὶ τὸν πρεσβύτατον τῶν ἱππαγρετῶν εἶπεν—ὅπως ὁ ἱππαγρέτας αἰτιώτατος ἂν εἴη πάντων, &c. Laced. Resp. cap. 4. § 3.]

Παλιμάγρετος, Eust. exp. ὁ ἐκ μεταμελείας ἀνάπαλιν ἀγειρόμενος. Dicitur παλιμάγρετον, quod revocatur, retractatur; quod revocari, retractari potest. Il. ά.—οὐ γὰρ ἐμὸν παλινάγρετον οὐδ' ἀπατηλὸν, &c. † ἄγρ. Hes. Asp. 93.†

Πάναγρον, ου, τὸ, retis genus: quasi τὸ πᾶν ἀγρεῦον, vel πάντοθεν ἀγρέμενον, quod undique contrahatur ad comprehendendam prædam. vide et in comp. ab Ἄγρα.

Συναγρόμενος, pro συναγειρόμενος, vel συναχθεὶς, congregatus.

Ἀνδράγρια, quomodo huc pertineat; vide in comp. ab Ἄγρα.

Aliud genus compositorum ab ἠγερέομαι formatorum.

Θαμηγερέω, idem quod θαμὰ ἀγείρω. Od. ά. Ἐν δ' ἔσαν θαμηγερέων.

Ὁμηγερέες, congregati simul. Il. ά. Οἳ δ' ἐπεὶ οὖν ἤγερθεν, ὁμηγερέες τ' ἐγένοντο.

Νεφεληγερέτης, ου, ὁ, nubes cogens. † Hes. Th. 588. et 730.† Jovis epith. apud Hom. ὁ νεφέλας ἀγείρων. vide et in comp. ab Ἐγείρω.

Στεροπηγερέτης, qui fulgur suscitat. Itidem Jovis epith. Hesych.

Πρηγορεὼν, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ἈΓΈΛΗ, ἡ, armentum, grex. † Xen. Cyrop. L. 1. 1. 2. de quovis animali.† (Palæph. p. 9.) Propriè boum, apud Hom. qui passim dicit βοῶν ἀγέλη. ut Il. λ'. et σ'. et Od. μ'. Utitur et sine hoc genit. Odys. ξ'. Δώδεκ' ἐν ἠπείρῳ ἀγέλαι, τόσα πώεα οἰῶν. Apud eundem dicitur etiam de equis. Il. τ'. Ἵππους δ' εἰς ἀγέλην ἔλασαν θεράποντες Ἀχαιοί. Dixit etiam λύκων ἀγέλην Bianor in Epigr. ¶ Dicitur et de avibus. Sic Soph. in Ajace, πτηνῶν ἀγέλαι. Et Aristot. de perdicibus loquens, κατ' ἀγέλην, gregatim. ¶ Dicitur et de hominibus, ut Lat. grex. Sic Pind. παρθένων ἀγέλα. Et Athen. ἀγέλη μαγειρικῶν. ☞ Etym. deducit ab ἄγω, i. duco. † Ἀγέλη, greges, ἃ βουκόλια, boum armenta, discernit Hes. Th. 445.†

Ἀγέληθεν, ex armento, è grege. Apoll. Rhod.

Ἀγεληδὸν, gregatim. Il. π'. Et metaph. pro turmatim, acervatim. Phil. (Theoc. 15. 92.)

Ἀγελάτης, ου, ὁ, armentalis, qui est ex grege. ut βοῦς ἀγελάτης.

Ἀγελαῖος, ου, ὁ, idem. ut βοῦς ἀγελαίη, Od. λ'. (Soph. Aj. 175. Theoc. 15. 55.) Et ἀγελαῖα ζῶα, quæ Cic. congregata et congregabilia vocat; quidam gregalia, alii socialia, interpr. apud Arist. Pol. 1. ubi his opponuntur σποραδικά. ¶ Item trivialis, vilis; ut ἀγελαῖοι ἰχθύες, ἀγελαῖα λίθια, ἀγελαῖαι ἰσχάδες, Hesych. Suid. Eust. Et ἀγελαῖοι ἄρτοι, Athen. Dicitur et de hominibus, ut Lat. gregarius, ut ἀγελαῖοι σοφισταὶ, Isocr. de Panath.

Ἀγελαιὼν, ῶνος, ὁ, locus armenti, locus in quo pascitur armentum, vel in quo stabulatur. Suid.

Ἀγελαΐς, ίδος, ἡ, congregatilis. Athen. l. 7.

Ἀγελάζω, f. σω, congrego.

Ἀγελάζομαι, congregor, aggregor. Aristot. ἀγελάζονται δὲ αἱ φάτται καὶ αἱ τρυγόνες, &c.

Composita.

Ἀτιμαγέλης, ου, ὁ, Hesych. exp. ὁ ἀτιμάζων καὶ τῇ ἀγέλῃ μὴ συναναστρεφόμενος, i. qui spernit gregem et ab armento se abgregat. in epigr. (Theoc. ά. 132.)

Ἀτιμαγελέω, ῶ, gregem sperno, armentum fastidio, seorsum pascor à grege. Quidam vertunt, abarmentor, abgregor. Arist. hist. an. l. 9. c. 31. ἀπόλλυνται καὶ οἱ ταῦροι, ὅταν ἀτιμαγελήσαντες ἀποπλανηθῶσιν, ὑπὸ θηρίων.

Συναγελάζω, idem quod ἀγελάζω. Exp. et consocio.

Συναγελάζομαι, itidem pro ἀγελάζομαι, exp. gregatim vivo, apud Aphr. de anima l. 2. Bud.

Συναγελασμὸς, aggregatio; armenti sive gregis in eundem locum congregatio. Item consociatio, in Geop.

Συναγελαστικὸς, congregabilis; ut συναγελαστικὰ ζῶα, quæ et ἀγελαῖα.

ἈΓΈΡΩΧΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, superbus, insolens, aut valde honoratus. Apud Hom. ἀγέρωχοι dicuntur Τρῶες, Il. γ'. Et Ῥόδιοι, Il. β'. Apud Plat. in Axioch. οὐδὲ ταπεινὸν, οὐδὲ ἀσχαλῶν, ἀλλὰ τραχὺ καὶ ἀγέρωχον εἶχε. Eustath. ἀγερώχους exponit ὑπερηφάνους, et scribit ita dici quasi ἐξόχως ἄγαν γέρας ἔχειν, ut ἀγεράοχος in ἀγέρωχος contractum fuerit. Quidam hominem incompositis moribus et ostentatorem sic appellare solent, ut sit translatio ab eo quod elatum est et leve; ut sit ἀγέρωχος quasi ὃς ἄγοιτο ἂν ῥᾷον ὑπὸ ὄχου, i. quem facilè vehat currus. Idem Eust. ait Periclymenum ab Homero dici ἀγέρωχον, quasi ἀγόμενον ῥᾳδίως καὶ χεόμενον εἰς ὃ ἂν βούλοιτο, quod videlicet in quodlibet animal et quamvis arborem se transformare posset. Hesych. verò tradit Rhodios dictos esse ἀγερώχους, quod quum insulares essent, extrinsecus ex continente ἀγείροντες ὀχὴν (i. congregantes cibaria) vitam tolerabant. Sunt qui putent in prosa vertendum, ferox. ☞ Apud Etymol. est, παρὰ τὸ ἄγαν αὐχεῖν, aut παρὰ τὸ ἄγαν γεραυχεῖν. (αὐθάδης, ὑβριστὴς, θρασύς. Hom. Iliad. β'. Cat. Nav. 161.)

Ἀγερώχως, superbè, ferociter. Pol. 2. ἀγερώχως καὶ λίαν ὑπερηφάνως.

Ἀγερωχία, ἡ, superbia, ferocia, Philostr. Item pro strenuitate, apud eundem. Bud.

ἍΓΙΟΣ, ου, ὁ, sanctus, item purus, venerandus, pius. Plut. in Probl. τῷ δὲ τιμᾷ πανθέων αὐτὸν ἱερὸν καὶ ἅγιον καὶ ἄσυλον. ¶ Ἅγιον, τὸ (substantive) ut ἅγια ἁγίων, sancta sanctorum; locus templi sanctissimus, apud septuaginta interpr. Pro quo apud Paulum dicitur simpliciter ἅγια. ☞ Etym. dicit ab ἅζω fieri ἅζιος, deinde ἅγιος. Alii formare malunt ab ἅγος significante rem sacram. Sunt et qui deducant ab α privat. particula et γῆ, quasi à terrenis rebus segregatus. (Ἅγιος ἐγὼ βαθυχαῖος. Æschyl. Suppl. 865.)

Ἁγίως, sanctè.

Ἁγιότης, ητος, ἡ, sanctitas, sanctimonia. Pro quo et ἁγιοσύνη, vel potius ἁγιωσύνη dicitur apud D. Paulum. [Epist. ad Hebr. xii. 10.]

Ἁγιόω, ῶ, sanctifico, sanctum reddo.

Ἁγιάζω, σω, sanctifico, consecro, item veneror.

Ἁγιάζομαι, sanctificor, consecror.

Ἁγιασμὸς, οῦ, ὁ, sanctificatio, purificatio. Greg.

Ἁγίασμα, τὸ, idem. Suidas accipit pro templo, in Psal. David.

Ἁγιαστία, ἡ, sanctitas, sanctimonia. Chrysost.

Ἁγιαστήριον, ου, τὸ, exp. sanctuarium.

Composita.

Καθαγιάζω, consecro. Suid.

Πανάγιος, omnino sanctus vel purus.

Τρισάγιος, ter sanctus, sanctissimus. Damasc. τρισάγιος ὁ Θεός.

ἈΓΚΑΙ', αἱ, ulnæ, inusitatus nominativus, secundum quosdam, à quo est accus. ἀγκὰς apud Poëtas; ut ἀγκὰς ἑλεῖν, Od. ν'. in ulnas sumere, ulnis complecti. Et ἀγκὰς ἔχειν, Iliad. ξ'. habere in ulnis, amplecti. † Sic Apoll. Arg. i. 276.† (Theoc. ά. 55.) Alii tamen ἀγκὰς adverbium esse putàrunt, ejusdem formæ cum ἀνδρακὰς et ἑκάς. Bud. interpr. inter ulnas, vel amplexando. ☞ Etym. ex ἀγκὼν deducit.

Ἀγκάζω, vel potius ἀγκάζομαι, voce media, in ulnas sumo, ulnis amplector, ulnis attollo. Il. ρ'.—οἱ δ' ἄρα νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο Ὕψι μάλα μεγάλως.

Ἀγκάλη, ἡ, ulna. Ex ἀγκαὶ factum interjecta syllaba αλ, tradit Eust. Luc. in dial. Nept. et Nereid. ἔχουσα καὶ τὸν υἱὸν ἐπὶ τῆς ἀγκάλης. Usitatius est plurali numero ἀγκάλαι, sicut et Lat. ulnæ. Idem Luc. dicit, ἐπ' ἀγκάλαις περιφέρειν τὸν υἱόν. Sic Xenoph. Pæd. 7. ἐν ταῖς ἀγκάλαις περιφέρομεν αὐτοὺς ἀγαπῶντες. Dicuntur etiam λιμένων ἀγκάλαι, sinus portuum. * Aristoph. Ran. 716.* (Ἀγκάλη πετραία Æschyl. Prom. 1010. κυμάτων ἐν ἀγκάλαις. Aristoph. Ran. 716. Æschyl. Ag. 732. Ch. 585.)

(Ἀγκαλίσματα. Æschyl. Ag. 1030.)

Ἀγκαλιδὸν q. d. ulnatim, vel ulnari quadam complexatione, amplexabundè. Eust.

Ἀγκαλίζομαι, ulnis amplector, in ulnis gesto. Ἀγκάλισμα, τὸ, quod ulnis amplexamur; vel quod in ulnis gestamus. apud Luc.

Ἀγκαλὶς, ίδος, ἡ, idem apud poëtas quod ἀγκάλη. itidemque usitatior est pl. num. ἀγκαλίδες, sicut et ἀγκάλαι. ¶ Item manipulus, Plutarcho interprete: fasciculus quem in ἀγκάλαις gestare possis. Plut. in Romulo. vide Hesych. Poll. et Eust.

Ἄγκαλος, idem quod ἀγκαλὶς, fasciculus. Hom.

Composita ex ἀγκάλη et derivatis.

(Ἀπαγκαλίζω. Eurip. Heraclid. 41. Ἡ δ' αὖ τὸ θῆλυ παιδὸς Ἀλκμήνη γένος, Ἔσωθε ναοῦ τοῦδ' ἀπαγκαλισμένη, σώζει.)

Ἐναγκαλίζομαι, Bud. interpr. amplexabundè gesto, amplexor, accipio in ulnas, ulnis complector. Greg. [Marc. x. 16. Καὶ ἐναγκαλισάμενος αὐτὰ, sc. παιδία.]

Εὐάγκαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, quem facilè complecti possumus. Item portatu facilis. Æschyl. Ælian.

Παραγκαλίζομαι, idem quod ἀγκαλίζομαι. ¶ Dicuntur bajuli et calones παραγκαλίζεσθαι, quum de onere suo aliquid subducunt. Poll.

Παραγκάλισμα, τὸ, res quam amplexamur. Apud Sophocl. in Antig. γυνὴ κακὴ dicitur ψυχρὸν παραγκάλισμα. [661. Schol. ἀηδὲς φίλημα. στέργηθρον. κοίμημα. περικάλυμμα. συζευκτικόν.]

Προσαγκαλίζομαι, idem esse videtur Polluci, quod ἀγκαλίζομαι sive ἐναγκαλίζομαι.

[Ὑπαγκαλίζω. Eurip. Cycl. 496. φίλον ἄνδρ' ὑπαγκαλίζων, &c.]

Ὑπαγκάλιος παῖς, puer qui in ulnis gestatur, apud Suid.

(Ὑπαγκάλισμα. Quod ulnis amplectiter. Soph. Tr. 549.) [Eurip. Troad. 752. Ὦ νέον ὑπαγκάλισμα μητρὶ φίλτατον. Helen. 247. Soph. Trachin. 548. καὶ νῦν δ' οὖσαι μίμνομεν μιᾶς ὑπὸ Χλαίνης ὑπαγκάλισμα.]

ἌΓΚΙΣΤΡΟΝ, ου, τὸ, hamus. Od. δ'.—ἰχθυάασκον Γναμπτοῖς ἀγκίστροισι, piscabantur uncis hamis. Et Luc. in Tim. ὁ ποιεῖ δὲ ἔμπαλιν, ἰξώδεις τε καὶ κολλώδεις, καὶ μυρία τὰ ἄγκιστρα ἐκπεφυκότα ἐξ ἅπαντος τοῦ σώματος ἔχουσιν, ὡς πλησιάσαντας εὐθὺς ἔχεσθαι, καὶ μὴ ἔχειν ῥᾳδίως ἀπολυθῆναι. i. hamos permultos ex omni corporis parte exertos habet, &c. ¶ Capitur et pro quovis unco secundum quosdam. ☞ Etym. ab ἄγω derivat. Forsan quia hamo educuntur pisces.

Ἄγκιστρος, pro ἄγκιστρον, apud Basil. Bud.

Ἀγκιστρόω, ῶ, f. ώσω, hamo capio. Ἠγκιστρωμένος, hamo captus. Synes. Et per metaph. qui ita detinetur ut elabi seu effugere non possit, velut hamo captus piscis. Apud Plut. ἠγκιστρωμέναι ἀκίδες τῶν ὀϊστῶν, hamatæ cuspides sagittarum, pro, hami formam habentes.

Ἀγκιστρωτὸς, οῦ, ὁ, hamatus, hami formam habens.

Ἀγκιστρεύω, hamo piscor. Item cum accus. pro ἀγκιστρόω, adhamo: interprete Budæo. ¶ Per metaph. est Hesychio θηρᾶν, venari et δελεάζειν, inescare, quia δέλεαρ hamo præfigi solet.

Ἀγκιστρεία, ἡ, piscatio quæ fit hamo, hamatilis piscatus, apud Plat. de leg.

Ἀγκιστρευτὴς, hamiota. [Ἀγκιστρευτικός. Plat. Sophist.]

Ἀγκιστρευτικὴ (sub. τέχνη) ars piscandi, ars hamatilis. Poll.

Πολυάγκιστρον, ου, τὸ, (comp.) exp. frequentia hamorum. Aristot. de animal. lib. 4.

ἈΓΚΟΙ'ΝΗ, ἡ, ulna. Et frequentius ἀγκοῖναι in plur. idem quod ἀγκάλαι, ulnæ. Poëticum est. Od. λ'. Γείνατ' ἐν ἀγκοίνῃσι Διὸς μεγάλοιο μιγεῖσα. Et Jul. in Epigr. Ἐν χθονὸς ἀγκοίναις ἄλετο μητρῴαις. ☞ Fit ex ἀγκὼν quasi ἀγκώνη, mutato ω in οι, inquit Eust.

Ἀγκοινίζω, ulnis amplector; idem quod ἀγκαλίζομαι.

ἌΓΚΟΣ, εος, τὸ, vallis, convallis. Iliad. υ'. Ὡς δ' ἀναμαιμάει βαθέ' ἄγκεα θεσπιδαὲς πῦρ Οὔρεος ἀζαλέοιο. Et Od. δ'. vocantur ἄγκεα ποιήεντα. * Theocr. ά. 33.* Xen. Anab. 4. dicit ἐν τοῖς ἄγκεσί τε καὶ μυχοῖς τῶν ὀρέων. Plato in Cratylo dicit ἄγκη esse κοῖλα καὶ τραχέα καὶ λάσια. ¶ Item editus locus montis, ut inquit Suid. ☞ Dici ἀπὸ τοῦ ἀγκάσασθαι, (quod pro ἀνακλᾶσθαι per syncopen à poëtis usurpatur) tradit Eustat. Etym. verò ἀπὸ τοῦ συγκλείεσθαι καὶ συνάγεσθαι τὰ ξύλα.

Ἀγκίον, ου, τὸ, vallis parva, vallicula. Aristot.

Composita.

Βαθυάγκης, εος, ὁ καὶ ἡ, profundas valles habens, ut in Anth. Epigr. βαθυάγκεες dicuntur Alpes.

Μεσάγκεια, ἡ, expos. vallis.

Μισγάγκεια, locus in valle in quo fit mistio aquarum: seu in quem confluunt et ingurgitantur aquæ. Item ipse aquarum gurges ibi collectus, Hom. Il. Δ.

Συνάγκεια, convallis, id est, locus in quo duæ valles inter se conveniunt. Sunt qui idem esse putent cum μισγάγκεια. A Suid. exp. σύνδενδρος τόπος, unde apud Theoph. συνάγκειαι φυτεῖαι. * Callim. Pall. 45.*

ἈΓΚΥ'ΛΗ, ης, ἡ, jaculi genus. Suid. Hesych. Eust. Sic usus videtur Eurip. in Oreste, scribens, Ὁ μὲν πέτρους, Ὁ δ' ἀγκύλας, Ὁ δὲ ξίφος πρόκωπον ἐν χεροῖν ἔχων. ¶ Ἀγκύλην, fuisse lorum medio jaculo alligatum (Latinis amentum dicitur) videtur ex his scholiastæ Euripidis verbis posse colligi, ἀγκύλας, τὰ ἀκόντια, ἀπὸ τοῦ ἐναγκυλᾶσθαι, ὅ ἐστιν ἀπὸ τῆς κατὰ μέσον ἀγκύλης λαμβανόμενα ῥίπτεσθαι. Quinetiam ἀγκύλην dictam fuisse ansam aliorum jaculorum (id est, lorum illis alligatum, quo prehendebantur) ex his Strabonis verbis colligitur, l. 4. Ἔστι δέ τι γρόσφῳ ἐοικὸς ξύλον, ἐκ χειρὸς οὐκ ἐξ ἀγκύλης ἀφιέμενον. Xen. de collariis canum loquens, dixit, οἱ δὲ ἱμάντες ἀγκύλας ἔχοντες τῇ χειρί, id est, ansas, lora videlicet quibus digiti inseri possent. Hesychius quoque ἀγκύλας testatur dicta lora in calceis. ¶ Ἀγκύλη, incurvatio cubiti, inflexio cubiti, ὁ καμπτὸς τοῦ ἀγκῶνος, inquit Hesych. In qua signif. accipitur in Hippiatris. Suidas ait ἀγκύλην significare opus quoddam tabernaculi Mosis, i. opificium quoddam circa structuram tabernaculi; hoc autem dicit, quia LXX. Interp. vocem Hebraicam ללאת transtulerant ἀγκύλας. Exod. c. 26. 4. ¶ Ἀγκύλη (inquit in lex. Bud.) pro suffragine accipi videtur apud Basil. vel potius pro poplitis flexu. Sic Theodor. in hist. eccles. 5. ἀλλὰ τὰς ἀγκύλας ἐκτετμημένοι τὰς δεξιάς, i. poplitibus dextris succisis. ¶ Item genus poculi, inquit Athen. l. 15. Hesych. ait esse genus poculi cottabis aptum. Item Aristoph. schol. ait ἀγκύλην appellari ipsam cottabi projectionem. ¶ Ἀγκύλας præterea dicuntur contracti articuli, inquit Celsus lib. 5. Sic et Paulus Ægin. ἀγκύλας et ἀγκυλώσεις vocatas ait articulorum astrictiones, τὰς τῶν ἄρθρων κατοχάς. *ἀγκύλη καὶ τὰ ἄρθρα ἐσκληρυμμένα. Hippocr.* ¶ Ἀγκύλη ἐν γλώσσῃ, sive ἀγκύλιον, est Æginetæ, vitium linguæ; vide Ἀγκυλόγλωσσον, in Γλῶσσα. (χρυσοστρόφων ἀπ' ἀγκυλᾶν. Soph. Œdip. Tyr. 213.)

Ἀγκύλιον, ου, τό, hamus catenæ, ἀγκύλια, αἱ ἀρχαὶ τῶν ἁλύσεων. ¶ Ἀγκύλιον, ancilia, genus quoddam scutorum seu peltarum, ut Plut. vult in Numa. ¶ Ἀγκύλιον, vitium quoddam in lingua, quod et ἀγκύλη dicitur, et ἀγκυλόγλωσσον.

Ἀγκυλέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, p. ημαι, unde ἔρως καμπτὸς ἠγκυλημένος, apud Athenæum. ἠγκυλημένος, Budæo interprete, manu tenens quasi jam vibraturus, ut διηγκυλημένος.

Ἀγκυλόομαι, οῦμαι, unde Ἠγκυλωμένος, qui morbo laborat ἀγκύλη et ἀγκύλωσις dicto.

Ἀγκυλίζομαι, jaculor, ἀγκύλην vibro.

Ἀγκυλητής, οῦ, ὁ, jaculator. Etym. Eust.

Ἀγκυλωτὸς pro ἀγκύλην ἔχων apud Hippocratem, id est, ansulatum, sive ansulam vel ansulam habens.

Composita.

Διαγκυλάω et Διαγκυλίζω, et Διαγκυλέω, idem significant. Dicitur διηγκυλίσθαι, teste Hesychio, digitos amento jaculi inseruisse: et generaliùs etiam, paratum esse, nimirum more jaculatorum qui immissis in amentum hastæ digitis, jaculari parati sunt. Reperiuntur apud Xen. *Anab. iv. 3. 28.* Herod. &c.

Ἐπαγκυλέομαι, idem quod ἀγκυλέομαι, et quidem frequentius. Plut. ἰδών τινα τῶν στρατιωτῶν τὸ ἀκόντιον ἐπαγκυλούμενον, i. amentantem.

[Ἐπαγκυλάω. Xenoph. de Exp. Cyri, iv. 2. ἐχρῶντο δὲ αὐτοῖς οἱ Ἕλληνες ἐπιλαβόμενοι ἀκοντίοις ἐπαγκυλῶντες.]

Μεσάγκυλον, amentatum jaculum, μεσάγκυλα δόρατα, Arrian. in 6. (Eurip. Phœniss. 1101.)

ἈΓΚΥ'ΛΟΣ, ου, ὁ, aduncus, curvus: ut ἀγκύλα τόξα. Il. ζ. (Pind. Pyth. Α. 15. Ἀγκύλῳ κρατί. Schol. ὄντι τῷ ἐπικεκαμμένῳ ἐπὶ τοῦ ἀετοῦ.) Item curvus, incurvus, et σκολιός, id est, tortuosus, ut exp. Hesych. ¶ Metaph. etiam aliquando usurpatur, ut Latinè tortuosus: ut ἀγκύλα ἐρωτήματα τῶν σοφιστῶν, apud Luc.

Ἀγκύλως, aduncè, tortuosè.

Ἀγκυλόεις, εντος, ὁ, in fœm. gen. ἀγκυλόεσσα, in neutro ἀγκυλόεν poeticè pro ἀγκύλος, η, ον.

Ἀγκυλόω, ῶ, curvo, incurvo, tortuosum reddo.

Ἀγκυλόομαι, οῦμαι, recurvor, incurvor. Aristoph. ἠγκυλωμένους ὄνυχας curvatos seu curvos habens ungues. Et Gal. ad Glauc. πολλὰ γὰρ ἔτι τελέως ἠγκυλωμένα τε καὶ κεκολλημένα. ¶ Item ἠγκυλωμένος in alia signif. vide in Ἀγκύλη.

[Ἀγκυλωτός. Eurip. Bacch. 1201. Ἴδεσθ', ὅς ἴδετε τόδ' ἄγρας, Κάδμου θυγατέρες, θηρός, ἣν ἠγρεύσαμεν, οὐκ ἀγκυλωτοῖς Θεσσαλῶν στοχάσμασιν. Vide Not. Cl. Barnes. Ἀγκυλωτὰ στοχάσματα dicuntur jacula amentata ab ἀγκύλη jaculum, —— Στοχάσματα propriè collimationes a στοχάζω collimo, sed quia sagittæ collimando emittuntur, hic loci pro iis ponitur.]

Ἀγκύλωσις, incurvatio, recurvatio. Item peculiariter, morbus quidam in articulis, apud P. Æginetam.

Ἀγκύλη, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Κατηγκυλωμένος, (comp.) pro ἠγκυλωμένος, dicitur à Greg. de hom.

ἈΓΚΥΡΑ, ας, ἡ, ancora. Hinc ἀγκύρας αἴρω, ancoram solvere, vel potius eximere, evellere, tollere; quod fit quum in altum navis agitur è littore. Plut. in Pompeio, ἀγκύρας αἴρειν κελεύσας, ἀνέβαινεν, πλεῖν ἀνάγκη, ζῆν οὐκ ἀνάγκη. (Ἀγκύρας μεθῶμαι. Æschyl. Ch. 660. i. e. Προσορμίσαι.) ¶ Metaph. usurpatur pro præsidio, seu subsidio, ut apud Eurip. Hecuba filium suum vocat ἄγκυραν οἴκων præsidium et quasi columen suæ familiæ. Vide etiam Erasm. in prov. ἱερὰν ἄγκυραν χαλάζειν, i. sacram anchoram solvere. Luc. μία μοι ἴσως ἐκείνη ἄγκυρα ἔτι ἄβροχος, i. una mihi fortasse illa ancora adhuc non madefacta est, i. nondum omnia expertus sum, nondum omnia consumpsi defensionis subsidia. ¶ Item uncus. Theophrastus de amputatione loquens, τὰ δὲ χερσί, τὰ δ' ἀγκύραις τισὶ κλάσαντες ἀφαιρεῖν. ¶ Item membrum genitale, apud Epicharmum. ☞ Grammatici deducunt ἀπὸ τοῦ ἀγκύλου καὶ ῥέω, à curvitate et fluo.

Ἀγκυρόω, ῶ, f. ώσω, ancora sive ancoris firmo, aut fundo. Per metaph. ἀγκυρωτὸς λόγος dicta est oratio Epiphanii, quæ ancoræ vicem præbet ad fidem Christianam adversus ejus hostes firmandam et fulciendam.

Ἀγκυρίζω, f. ίσω, supplanto: verbum est palæstricum, ut inquit Aristoph. schol. in Equit.

Ἀγκύρισμα, τό, supplantatio. Suid.

Ἀγκύριον, ου, τό, diminut. ancora parva, Luc. ἀγκύριον ἀποσπάσαντες.

ἈΓΚΩ'Ν, ῶνος, ὁ, cubitus sivè cubitum. Tradunt propriè esse locum curvaturæ, seu flexus brachii, ἀπὸ τοῦ ἀγκεῖσθαι (i. ἐπικεῖσθαι) ἑτέρῳ ὀστέῳ τὸ ὀστέον, i. quòd superjaceat unum os alteri; sed pro toto cubito accipi. Gal. in lib. περὶ χρείας μορ. 2. refert Hippocratem dicere ἀγκῶνα esse quo innitimur. Sic Hom. Od. ξ. καὶ ἐπ' ἀγκῶνος κεφαλὴν σχέθεν. Et Athen. lib. 4. ἐπειδή, τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ τὰ προσκεφάλαια ἐρείδω. ¶ Significat etiam, ut volunt quidam, curvaturam manus. Sic accipi putant quidam, Il. λ'. Νύξε δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσην, ἀγκῶνος ἔνερθεν. Ponitur et pro quocunque flexu membrorum, ut τὴν χεῖρα προστιθέντα τῷ πλευρῷ, παρὰ τὸν ἀγκῶνα τοῦ ὤμου. In equis genuum flexuræ sic appellantur in Hippiatris, ἀρτηρίαν φλεβοτομεῖν ἐκ τῶν ἀγκώνων καὶ βραχιόνων. ¶ Ἀγκῶνας, Vitruvius appellat conflexum qui rectum angulum describit. Transfertur et ad alia. Unde Plin. Plat. cubitum appellat, l. 3. et l. 2. Tribuitur etiam parietibus, muris, promontoriis, fluminis. Sic Il. π'. ἐπ' ἀγκῶνος βῆ τείχεος. Et Herod. in Euterpe, Νείλου ἀγκῶνα, Nili flexum seu brachium appellat. Transfertur et ad littorum sinus, ut apud Soph. in Ajace mastig. Οἱ δ' ἑσπέρους ἀγκῶνας, οἱ δ' ἀνθηλίους Ζητεῖτ' ἰόντες. Schol. τὰς ἄκρας τῶν ὀρῶν exponit. Item ἀγκών, rupium sive petrarum sinus, apud Apoll. Argon. 2. Item flexus scorpionum ac catapultarum. Item ἀγκῶνες, cornua citharæ, Hesych. Item in foribus pars quæ alio nomine πρόθυρις appellatur.

Ἀγκωνίσκος, ου, ὁ, (dim.) parvus cubitus. ¶ Metaphoricè, Exod. 26. δύο ἀγκωνίσκους τῷ στύλῳ τῷ ἑνὶ ἀντιπίπτοντας ἕτερον τῷ ἑτέρῳ. Ubi vetus interpres incastraturas vertit: quidam recentiores, denticulos, alii cardines, alii ex Vitruvio commissuras et catenationes. ¶ Ἀγκωνίσκοι, inquit Suidas, σκεύη τιμωρητικά, instrumenta ad afficiendum supplicio, instrumenta tortoria.

Ἀγκωνίζομαι, sinuo me, vel sinuor, per sinus quosdam quasi flexus me verto. De fluvio dictum ab Eust. in Dionys. de situ orbis.

Ἀγκοίνη, Ἀγκαί, Ἀγκάλη, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀπαγκωνίζομαι, cubitos intendo. Hesych.

Γαλιάγκων, qui est brevibus lacertis, sive ἀπὸ τῶν γαλῶν, id est, à felibus; sive aliunde ducto nomine, inquit Gal. Vide Poll.

Διαγκωνίζομαι, cubito innitor; sedeo in cubitum reclinatus vel recumbens, apud Suid.

Διαγκωνισμός, reclinatio in cubitum.

Ἐπαγκωνίζω, cubito incumbo, inclino.

Ἐξαγκωνίζω, manus lateribus insero, ut cubiti emineant. Aristoph. in Concionant.

Ἐπαγκωνίζομαι, exp. ἐπανάγομαι.

Παραγκωνίζομαι, cubito repello, sive submoveo, aut arceo, importunè cubito propello, et obvios vel admotos protrudo. Lucian. in Timone, de quodam helluone, προαρπάζων ἅπαντας ἐσθίεις τὰ ὄψα, καὶ τὸν πλησίον παραγκωνισάμενος. Capitur et generaliùs pro, repudio, ut et ἀπωθέομαι: cubito enim solemus oblata rejicere, quæ pudet accipere. Alciphr. in epist. παραγκωνίσασθαι τοὺς ἐραστὰς ἐπιτήδειος, χρυσίου σπάνει, id est, summovere ab amica et longè amoliri, inquit idem Bud.

Ὑπαγκώνια, τά, cubitalia, quæ cubitis supponuntur, apud Gal. com. in 2. περὶ ἀγμῶν.

ἈΓΛΑΟ'Σ, οῦ, ὁ, splendidus, clarus, fulgens, illustris. Arat. Αὐτὸ μὲν ἀνέφελόν τε καὶ ἀγλαόν. Cic. interp. fulgentem sine nubibus atris. Sic Od. γ'. ἀγλαὸν ὕδωρ, aqua limpida. ¶ Item metaph. clarus, illustris, insignis, pulcher. ut Od. ξ'. τρέφω ἀγλαὰ τέκνα. Et Hesiod. in Erg. † et Theog. 366.† ἀγλαὰ μῆλα. ☞ Ab αἴγλη, id est, splendor, vel ab ἀγάλλω per metathesin literarum factum volunt. (Ἀγλαὰς de urbe dicitur. Soph. Œdip. Tyr. 153.)

[Ἀγλαῶς. Aristoph. Lysistr. 641. ὑπὸ χελιδόνων ἀγλαὸς ἔθρεψέ με.]

Ἀγλαΐα, ἡ, splendor, nitor. Hom. Hesiod. ¶ Item pulchritudo, κάλλος. Hom. ¶ Item ornatus, decus. Hom. Od. ζ'. Sic et Xen. ἀγλαΐας ἕνεκα. ¶ Item voluptas sive lætitia et gloria, apud Soph. in Electra, μηδέ ποτ' ἀγλαΐας ἀπονάσαιντο τοιάδ' ἀνύσαντες ἔργα. Sic Hesiod. in scuto, † v. 272.† τοὶ δ' αὖτις ἐν ἀγλαΐαις τε χοροῖς τε Τέρψιν ἔχον. ¶ Item una ex tribus Gratiis, apud Hesiod. in Theog.

Ἀγλαΐζω. Fut. ίσω. illustro, id est, illustrem et splendidum reddo, splendescere facio, apud Dionys. Areop. ¶ Item honesto, decoro, orno, Eust. in Hom. Od. σ'.

Ἀγλαΐζομαι, splendeo vel splendesco, niteo, splendidus reddor. apud Dionys. Areop. pro irradior. Item illustror, illustris reddor, ornor, decoror. Pind. Ode Olymp. 1. ἀγλαΐζεται δὲ καὶ μουσικᾶς ἐν ἀώτῳ. Exponitur et, gaudeo.

Ἀγλάϊσμα, τό, ornamentum, honestamentum. Æschyl.

Ἀγλαΐστις, optabilis, pretiosus. Hesych.

Ἄγλαυρος, pro ἀγλαός, splendidus, pulcher. Nicand. in Ther. ubi tamen quidam legunt ἀγλαυρός. * Recte; vid. Vales. in Harpocr. p. 206.*

Composita ab ἀγλαΐζω.

Ἀπαγλαΐζω, dehonesto. Anth. Epigr.

Ἐπαγλαΐζομαι, exulto ob, vel insolentiùs me effero ob, me jactito ob. Il. σ'. οὐδέ ἕ φημι δηρὸν ἐπαγλαϊεῖσθαι.

Συναγλαΐζω, oblecto, ex Aristoph.

Προσαγλαΐζομαι, adornor.

ἈΓΛΙ'Η, ἡ, apud Hippocr. in Prorrh. majore. ἡ ἐν ὀφθαλμοῖς ἐπίλευκος οὐλή, subalba cicatrix in oculis: in Coac. prænot. αἱ λευκανθίζουσαι ἐπίπαγοι, ut in lexico Hippocrateo tradit Gal.

ἈΓΛΙΘΕΣ, αἱ, alliorum capita, seu nuclei; quæ alio nomine ῥᾶγες dicuntur, à Theophr. γέλγεις, ab aliis ἄγχες et σκελίδες; à Plinio nuclei, à Columella spicæ. Diosc. l. 2. c. 182. de allio, καλοῦσι δὲ τὰς ἐν αὐτῷ ῥᾶγας, ἀγλῖθας. Aristoph. in Acharn. τὸν (scilicet σκορόδων) τὰς ἀρουραίας μῦς Παύσασθε τὰς ἀγλῖθας ἐξορύσσετε, quorum alliorum capita veluti agrestes mures paxillo effoditis. ☞ Corinthus scribit hanc vocem esse Doricam.

Εὔαγλις, bonos seu pulchros habens spicas seu nucleos: de capite allii. Nic. in Alexiph. Εὔαγλις κώδεια νέου σκορόδοιο πεδεῖσα.

ἉΓΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, castus, purus, pudicus: ut ἁγνὴ γυνή, apud Plut. Et δέμας ἁγνόν, corpus castum, seu impollutum, apud Naumach. Et cum genit. ut ἁγναὶ τῶν ἀφροδισίων, puræ à rebus venereis, Plat. Sic ἁγνὸς γάμων, purus à nuptiis, Plat. de leg. ¶ Item purus, nullo scelere contaminatus. Soph. in Antigon. ἡμεῖς γὰρ ἁγνοὶ τοὐπὶ τήνδε τὴν κόρην. Et cum genit. ut ἁγνὸς φόνου, cæde non contaminatus, purus à cæde, Plat. de leg. Sic ἁγνὸς Δήμητρος, apud Eur. purus à Cerere, panis expers. ¶ Item qui nullo quovis modo pollutus est. Plut. ἐν κεφ. ῥωμ. negat, ἁγνοὺς fuisse eos, quorum funus curatum fuisset, et quibus structum sepulchrum tanquam mortuis. ☞ Apud Etym. scribitur ἁγνός, et dicitur esse ab ἅζω, facto inde ἀγανός, à quo per syncop. ἁγνός, ut à παίζω, fit παιδνός. Leg. et paulò antè ἁγὸς ab ἅζω deductum, ut sit ἁγός, ἀγανός et ἁγνός. (Soph. Tr. 202. pro ἀγνώς. Æschyl. Pers. 497. Sup. 108. 150.)

Ἁγνής, ῆτος, ὁ καὶ ἡ, pro ἁγνὸς sive ἁγνὴ etiam dicitur apud Poëtas.

Ἁγνῶς, castè, purè, pudicè. Hesiod. in Erg. ἁγνῶς καὶ καθαρῶς.

Ἁγνότης, ητος, ἡ, castitas, castimonia: pro quo ἁγνεία sæpius usurpatur.

Ἁγνεύω, castus sum, castitatem sive castimoniam colo, purus et impollutus vivo, ut faciunt sacerdotes. Plut. in κεφ. ῥωμ. διὰ τί κελεύουσι τοὺς ἁγνεύοντας ὀσπρίων ἀπέχεσθαι. Hesychius significare ait, purus sum à rebus Venereis, et à mortuo. ¶ Item cum genit. purus sum, impollutus sum hac vel illa re, abstineo hac vel illa re. Plut. ἐνιαυτὸν ἀφροδισίων ἁγνεῦσαι καὶ οἴνου καὶ ξυλοτομίας. Et cum infinit. Herod. lib. 1. οἱ μὲν ἁγνεύουσι ἔμψυχον μηδὲν κτείνειν, εἰ μὴ ὅσα θύουσι, à cujusvis animalis cæde temperant, nisi eorum quæ immolant. ¶ Item in act. signif. pro ἁγνίζω, purum reddo, expio, lustro: ut, Ἁγνεύω τὸν οἶκον, apud Antiph. (Æschyl. Supp. 231.)

Ἁγνεία, ἡ, puritas, castitas, castimonia, Isocr. Soph. Item in activa signif. expiatio, lustratio. (Ἁγνεία λόγου. Soph. Œdip. Tyr. 864.)

*Ἅγνευμα pro ἁγνεία, apud Eurip. [Troad. 500. Ὦ τέκνον, ὦ σύμβακχε Κασάνδρα θεοῖς, Οἵαις ἔλυσας συμφοραῖς ἅγνευμα σόν.

*Ἁγνευτικὸς, οῦ, ὁ, castitatis aliquid habens; castitatem aliquatenus servans. Ἁγνευτικὰ ζῶα Aristot. opponit τοῖς ἀφροδισιαστικοῖς, id est, casta libidinosis.

*Ἁγνευτήριον, ου, τὸ, locus in quo mens expiari debet et à contagione vitæ civilis expurgari: vel locus religiosus in quo animi à contagione vitæ civilis purgantur. Greg.

*Ἁγνίζω, purifico, lustro, expio. Plut. in Rom. καθαρμοῖς ἥγνιζε τὰς πόλεις. ¶ Item adoleo. Apoll. Rhod. ἥγνισεν ἔντομα μήλων. ¶ Item corrumpo, apud Soph.

*Ἁγνίζομαι, purificor, expior: unde ἡγνισμένος, expiatus, purificatus, apud Greg.

*Ἁγνισμὸς, οῦ, ὁ, purificatio, expiatio, lustratio. Plut. Item adolitio. Pro eodem dicitur etiam ἅγνισμα, τό. (Æschyl. Eum. 328.) [Ὁ Λατοῦς γάρ ἶνίς μ' ἄτιμον τίθησι, τόνδ' ἀφαιρούμενος πτῶκα, ματρῷον ἅγνισμα κύριον φόνου. Schol. τὸν τῷ ἰδίῳ θανάτῳ ἁγνιοῦντα τὸν φόνον τῆς μητρός. ἅγνισμα δέ τινες εἰρήκασι, τὸ μόλυσμα.

*Ἁγνιστικὸς, οῦ, ὁ, expiandi sive lustrandi vim habens; expiandi facultate præditus: ut, ἁγνιστικὸν πῦρ. Eust. in Hom.

*Ἁγνιστήριον, ου, τὸ, locus ubi fit expiatio: vel id quo fit expiatio.

*Ἁγνίτης, ου, ὁ, expiatus à scelere; aut qui expiavit aliquem. Hesych. ut, ἁγνίτης ἅλς, divinum sal. apud Lycophr.

*Ἄγος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

*Ἄναγνος, non castus, impudicus, impurus. Greg. † Soph. Œd. Tyr. 835.† (Soph. Œdip. Tyr. 843. 1397.) [Suid. Lex. Exemplum affertur ex Soph. Œd. Tyr. 843. ἆρ' οὐχὶ πᾶς ἄναγνος; ubi Schol. ἀντὶ τοῦ μιαρός. Huic addas Soph. Œd. Col. 999. Æschyl. Χοηφ. 986. ἄναγνα μητρὸς ἔργα τῆς ἐμῆς. Agam. 228.]

*Ἀφαγνίζω, purifico, expio. Greg. [Eurip. Alcest. 1144. Οὔπω θέμις σοι τῆσδε προσφωνημάτων Κλύειν, πρὶν ἂν θεοῖσι τοῖσι νερτέροις Ἀφαγνίσηται, &c.

*Ἀφαγνισμὸς, οῦ, ὁ, purificatio, consecratio. Exponitur etiam sanctimonia.

Δύσαγνος, malè castus, hoc est, impurus, spurcus. (Æschyl. Suppl. 759.)

Καθαγνίζω, purifico, vel expio. Eurip. πυρὶ καθαγνισθεὶς δέμας. exp. κατακαυθεὶς, καὶ καθαρθείς. Apud Soph. in Antig. νέκυς κατήγισαν, pro μετὰ ἄγους ἐνέβαλον, inquit schol. * hodie legitur καθήγνισαν.*

Πάναγνος, omnino castus, castissimus, purissimus.

Προαγνίζω, prius purifico seu lustro.

---

*ἌΓΝΟΣ, ου, ὁ, frutex quidam in arborem assurgens, qui Latinè vitex. ☞ Dicitur quasi ἁγνὸς, ut colligi potest ex his Dioscor. verbis, lib. 1. cap. 136. ὠνόμασται δὲ ἄγνος διὰ τὸ τὰς ἐν τοῖς θεσμοφορίοις ἁγνευούσας γυναῖκας εἰς ὑπόστρωμα χρῆσθαι αὐτῷ. Pro quibus Plinius hæc: alii ἄγνον vocant, quoniam matronæ Thesmophoriis Atheniensium castitatem custodientes, his foliis cubitus sibi sternunt. Scholiastes verò Nicandri ἄγνον tanquam ἄγονον dictum tradit. Apud Theoph. ἄγνος exp. amerina. Item pro pisce, apud Athen.

*Ἀγνώδης, q. d. viticeus.

*Ἐλαίαγνος, ου, ἡ, oleagnus, agni seu viticis speciebus similis planta in Orchomenio lacu nascens, cujus descriptionem habes apud Theoph. de hist. pl. l. 4. c. 11.

---

*ἈΓΝΥΘΕΣ, lapides quos stamini inter texendum appendunt textores; qui et λαῖαι nominantur. Poll. l. 7. c. 10.

---

*ἈΓΟΡΑ', ἡ, forum. † Apud Persas vocatum ἐλευθέρα, liberum: Xen. Pæd. 1. 2. 3.† Locus εἰς ὃν ἀγείρεται ὁ λαὸς (id est, in quem congregatur populus) inquit Eust. derivans ab ἀγείρω, ut et Etymol. Od. β'. κηρύσσειν ἀγορήνδε καρηκομόωντας Ἀχαιούς. Peculiariter sic dicitur locus in quo exercentur judicia; forum judiciale, ἀντὶ τοῦ βουλευτηρίου sive δικαστηρίου. Xen. Hell. 5. ἐν ᾧ δὲ ἡ μὲν βουλὴ ἐκάθητο, ἐν τῇ ἀγορᾷ στοᾷ. Dem. pro cor. κατὰ τὴν ἀγορὰν περιέρχεται. Ἀγορὰ πλήθουσα, apud Aristot. hora qua refertum est hominibus forum. * nempe tertia hora Herod. ii. 173. Dio Chrys. ἀγορᾶς διάλυσις. Herod. iii. 104.* ¶ Item concio, id est, ipsa multitudo congregata. Il. α. λῦσαν δ' ἀγορὴν παρὰ νηυσὶν Ἀχαιῶν. Sic apud Xen. ἀγορὰ λύεται. Apud Æschin. ἀγορὰν ποιῆσαι, concionem advocare. ¶ Item concio, id est, oratio quæ apud concionem populi habetur. ut Od. γ'. οὔτε [illegible] ἄλλος, οὔτ' ἀγορῇσιν. Item pro ipsa facultate concionandi, quæ et ἀγορητὺς vocatur. Il. β'. ἀγορῇ νικᾷς γέρον υἷας Ἀχαιῶν. Et Il. σ'. ἀγορῇ δέ τ' ἀμείνονές εἰσι καὶ ἄλλοι. ¶ Item locus in quo res venales exponuntur; forum rerum venalium. Dem. Philip. 3. ἐξ ἀγορᾶς ἐκπέπραται ταῦτα. Plutarch. in Pericle, ἐξ ἀγορᾶς ἐωνημένος. Et cum genit. Aristot. 7. Polit. ἀγορὰ τῶν ὠνίων, forum rerum venalium. Sic Thuc. lib. 7. ἡ ἀγορὰ τῶν ἐπιτηδείων. ¶ Item annona, commeatus, quæ ad victum necessaria in foro venire solent. † ἀγορὰν ἄγειν, res venales adducere. Xen. Pæd. 2. 61.† Aristot. Œcon. συνωνήσασθαι τόν τε σῖτον πάντα, καὶ τὸ ἔλαιον, καὶ τὸν οἶνον, καὶ τὴν ἄλλην ἀγοράν. Xen. ἀγορὰ ἄφθονος, annona vilis. ¶ Item emptio. Poll. (Soph. Tr. 643. et Pl. Œdip. Tyr. 20. ἀγορὰ πλήθει, quid designet. V. Philostr. l. 2. c. 36.)

Derivata ab ἀγορὰ, id est, forum judiciale.

*Ἀγοραῖος, ου, ὁ καὶ ἡ, forensis, ad forum judiciarium pertinens. Herodian. 7. ἐν ταῖς ἀγοραίοις διαφοραῖς. Et Plut. in Fab. ἀγοραῖος χάρις, forensis gratia. ¶ Item forensium rerum peritus; vel forensibus rebus aptus. Plut. in Pericle, ἀγοραῖος δὲ καὶ πολιτικός. ¶ Vide et alias signif. in derivatis ab ἀγορὰ, i. forum rerum venalium. (Æschyl. Ag. 90. Eum. 976.)

*Ἀγοράζω, f. άσω, consulto, delibero. Propriè de deliberationibus quæ fiunt ἐν τῇ ἀγορᾷ, id est, in foro judiciali. Hesych. Vide et alias signif. in derivatis ab ἀγορὰ, id est, forum rerum venalium.

*Ἀγοράομαι, ῶμαι, unde ἠγορόωντο, primo versu Il. δ'. videtur esse pro consultabant, aut consultabant simul et concionabantur. vide Eust. (loquor. ἕως σὺ ταῖς ἔσωθεν ἠγορῶ ξέναις. Soph. Tr. 610.)

Περιαγοραῖος, qui circa forum versatur, circumforaneus, rabula, loquuteleius. Suid.

*Ἄγυρις et ἀγύρτης, quomodo huc pertineant, vide suo loco.

Derivata ab ἀγορὰ, id est, oratio quæ &c.

*Ἀγοράομαι, ῶμαι, f. άσομαι, p. ημαι, concionor, δημηγορῶ Il. ά. Ὃς σφιν ἐῢ φρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν. ¶ Item simpliciter pro λέγω, id est, dico, poëticum.

*Ἀγορητὴς, οῦ, ὁ, concionator, orator. Il. ά. — λιγὺς Πυλίων ἀγορητὴς, vocatur Nestor. † Arist. Nub. 1055.†

*Ἀγορητὺς, ύος, ἡ, concionandi ars sive facultas: eloquentia in concionando, eloquentia. Od. θ'. οὔτε φυὴν, οὔτ' ἂρ φρένας, οὔτ' ἀγορητύν.

*Ἀγορητὸς, οῦ, ὁ, unde superl. ἀγορητότατος pro λογιώτατος, eloquentissimus, disertissimus. Hesych.

*Ἀγορεύω, f. εύσω, idem quod ἀγοράομαι, sed oratorium est: verba facio pro concione, ac propriè in consessu hominum verba facio et concionor. Odyss. β'. Τοῖσι δ' ἔπειθ' ἥρως Αἰγύπτιος ἦρχ' ἀγορεύειν. Demosth. pro cor. ἠρώτα μὲν ὁ κῆρυξ, τίς ἀγορεύειν βούλεται; Dicitur et λόγον ἀγορεύειν, pro orationem habere, apud Philostr. in Heroicis, et ἀγορὰς ἀγορεύειν, Il. β'. Per catachresin ponitur et simpl. pro dicere, loqui, verba facere. Interdum cum accus. rei, et dat. personæ. Il. ά. εἰ δ' ἔτ' ἐμοὶ φίλα ταῦτ' ἀγορεύεις. Sic Herod. l. 6. πέμψαντες κήρυκα ἠγόρευόν σφι τάδε. Interdum cum gemino accus. rei et personæ, ut Od. σ'. Δαιμόνι' οὔτε τί σε ῥέζω κακὸν, οὔτ' ἀγορεύω. Interdum mutatur accusativus rei in adverbium. Luc. in Dial. ἁλιεῖς inscripto, ἔγωγε τοὺς ποιητὰς κακῶς ἠγόρευον. Jungitur et præpositionibus, ut Plat. de leg. ἀγορεύειν ὑπὲρ ἄλλων. Et Arist. l. 5. eth. c. 1. οἱ νόμοι περὶ πάντων ἀγορεύουσι. Apud Arist. autem in Ranis, ἀγορεύω τινὶ ἐμὲ μὴ βασανίζειν, pro veto seu prohibeo ne quis me torqueat. (Eurip. Phœniss. 1213.)

*Ἀγορέω, f. ήσω, ejusdem cum ἀγορεύω est significationis: sed in compositione duntaxat usitatum; nisi quis composita, quæ hujus verbi terminationem habent, malit ex ἀγορεύω deducere cum Eust. qui παρηγορῶ ex ἀγορεύω deducit.

Composita. Ac primùm ex ἀγορὰ et ἀγορεύω, sine præpositione.

*Ἀλληγορέω, ῶ, (quasi ἄλλο ἀγορεύω, id est, ἀγορεύω,) aliis verbis significo; sub aliis verbis allegoricè significo, apud Aretham, in Apoc. 13. Vel aliud verbis, aliud sensu ostendo. Sæpe etiam est aliter interpretari quàm verba præ se ferunt. Sic ἀλληγορεῖν τὸν μῦθον, apud Synes.

(Ἀλληγορεῖ τι εἰς. Athan. V. Soph. Ant. 494.)

*Ἀλληγορεῖσθαι dicuntur ea quorum interpretatio affertur diversa à verbis quibus scribuntur aut dicuntur. Eust. Est etiam allegoricè dici.

*Ἀλληγόρημα, τὸ, interpretatio allegorica. Bud.

*Ἀλληγορητὴς, οῦ, ὁ, interpres allegoriæ.

*Ἀλληγορία, ἡ, figura qua aliud dicitur, aliud significatur. Vide Fab.

*Ἀλληγορικὸς, allegoricus, per allegoriam dictus. ἀλληγορικὴ ἔννοια, Eust. Et ἀλληγορικοὶ μῦθοι, apud Hermog.

*Ἀναλληγόρητος, (decomp.) qui citra allegoriam exponitur. Eust.

Δημηγόρος, ου, ὁ, qui ad populum in concione verba facit, orator, concionator, Xen. &c. Accipitur et pro adulatore populari. Plat. in Gorg. ¶ Item adjectivè, q. d. concionatorius, oratorius, ut δημηγόρους τιμὰς, apud Eurip. et δημηγόρον ἦθος in Epigr. (Æschyl. Supp. 631.)

Δημηγορία, oratio ad populum, concio. Item ars oblectandi studiosa potiùs quàm commodandi, ut Bud. ex Platonis Gorgia colligit.

Δημηγορικὸς, concionalis, concionarius, concionatorius. Plat. 2. de Rep. σοφίας δημηγορικῆς τε καὶ δικανικῆς δεῖσθαι. Item concionandi et verba ad populum faciendi peritus. Xen. ἵνα δημηγορικοὶ ἢ δικανικοὶ γένοιντο.

Δημηγορέω, ῶ, concionem ad populum habeo, verba ad populum facio. Dem. δημηγορῶ τοὺς λόγους ἐν τῷ δήμῳ. Et οἱ δημηγοροῦντες, concionatores. Est et δημηγορεῖν, ad gratiam populi loqui, populariter magis, quàm veraciter loqui. Plat. in Gorg.

Ἐτυμηγόρος, veridicus, ὁ ἔτυμα ἀγορεύων.

Εὐηγόρος, q. d. benedicus. exp. facundus. Εὐηγόρως, benedicè.

Εὐηγορία, benedicentia. Item sermonis elegantia, facultas ornatè loquendi. Suid. Hesych.

Θεηγόρος, divina loquens, digna Deo loquens, vates, propheta. Damasc. 37. Et pro Theologo apud eundem.

Ἰσηγορέω, ex æquo loquor, id est, æquè liberè loquor, pari libertate loquendi utor. Ἰσηγορεῖσθαι μετά τινος, ex æquo loqui, in Ecclesiastico.

Ἰσηγορία, æqua loquendi libertas sive potestas. † Xen. Pæd. l. 3. 9.† Et generaliter pro juris æquabilitate, quia illis inter quos ea est, licet pari libertate loquendi uti. [Xenoph. Κυρ. Παιδ. lib. Α. Τότε γὰρ δὴ ἔγωγε καὶ πρῶτον κατέμαθον, ὅτι τοῦτ' ἄρα ἦν ἡ ἰσηγορία, ὃ ὑμεῖς τότε ἐποιεῖτε· οὐδέποτε γοῦν ἐσιωπᾶτε. Athen. Resp. c. 1. §. 12. Διὰ τοῦτ' οὖν ἰσηγορίαν καὶ τοῖς δούλοις πρὸς τοὺς ἐλευθέρους ἐποιήσαμεν, &c.—διὰ τοῦτο οὖν καὶ τοῖς μετοίκοις ἀστοῖς τὴν ἰσηγορίαν ἐποιήσαμεν. Herodot. V.]

Κακηγορέω, maledico, vitupero, convitior: κακηγορῶ τινα, Plat. de Rep. 2.

Κακήγορος, maledicus, obtrectator. Athen. Κακηγορώτερος et κακηγορίστατος, apud Poll. [Pind. Olymp. A. 84. Ἀκέρδεια λέλογχεν θαμινὰ κακαγόρους.]

Κακηγόρως, maledicè, cum maledicentia: apud eundem.

Κακηγορία, maledicentia, obtrectatio. Item maledictum. unde κακηγορίας δίκη, apud Demosth. actio injuriarum.

Κακηγόρημα, ου, τὸ, pro eodem, et ibid.

Κενεαγορία, vanorum verborum funditatio, inanis sermo, vaniloquentia, seu vana et futilia verba. Plat. Pol. 10.

Κρημνηγορέω, verba ardua et grandia fundito.

Κυλικηγορέω, ῶ, inter calices seu scyphos loquor. Athen. l. 11.

Κυλικηγόρος, qui inter scyphos verba facit, qui inter pocula fabulatur.

Λαβραγορέω, procaciter loquor; vel præceps sum in loquendo, incontinens sum in loquendo: ut λαβροστομέω.

Λαβραγόρης, ου, ὁ, procaciter loquax; vel qui incontinentis est oris, ὁ λάβρος ἐν τῷ ἀγορεύειν, ut Eust. exp. Il. ψ'.

Μακρηγορέω, longa uti oratione; prolixè dicere, multa verba facere. Phil. de mundo, τί χρὴ μακρηγορεῖν περὶ πυρός. [Æschyl. Sept. c. Th. 1060. Eurip. Phœniss. 715.] [Eurip. Phœn. 768. τί δεῖ μακρηγορεῖν; Hippol. 704. Thucyd. lib. ii. μακρηγορεῖν ἐν εἰδόσιν οὐ βουλόμενος, ἐάσω.]

[Μακρηγορία. Pind. Pyth. H. 40. Εἰμὶ δ' ἄσχολος ἀναθέμεν πᾶσαν μακραγορίαν, &c.]

Μεγαληγορέω, magnificè loquor, magna loquor: exp. etiam magna jacto. Luc. de sacrif. πρῶτα γὰρ (εἶμαι) ἄνω ἵνα μεγαληγορῶ. ¶ Interdum μεγαληγορῶ τι, pro, magnificè de re aliqua loqui, † Xen. Pæd. p. 102.† magnificis verbis rem aliquam extollere. Herod.

Μεγαλήγορος, magnificè loquens, jactabundus. Xen. †Pæd. 115.† (Κύρ. Παιδ. lib. Ζ. τοιαῦτα δ' ἐμεγαληγόρει, μέλλοντες τῆς μάχης γίγνεσθαι· ἄλλος δ' οὐ μάλα μεγαλήγορος ἦν.) Luc. (Æschyl. S. c. Th. 571.)

Μεγαληγορία, magniloquentia, magnificentia verborum. Plut.

Νυκτηγορέω, noctu aliquid nuntio. Propriè de custodib. Eurip. Rhes. 88. φύλακας νυκτηγορεῖν.

[Νυκτηγορέομαι. Æschyl. S. c. Th. 28.] [λέγει μεγίστην προσβολὴν Ἀχαΐδα νυκτηγορεῖσθαι, &c. Schol. ἐν νυκτὶ ἀγορεύεσθαι καὶ βουλεύεσθαι. Schol. β'. ἐν νυκτὶ ἀγείρεσθαι.]

Νυκτηγορία, quum noctu aliquid nuntiatur. Eurip. [Rhes. 19. κινεῖς στρατιὰν, εἰ μή τιν' ἔχεις Νυκτηγορίαν.]

Σεμνηγορέω, magnificè loquor seu prædico, cum gravitate loquor. apud Phil.

Σεμνηγόρος, qui graviter loquitur seu magnificè.

Σεμνηγορία, oratio gravitatem præ se ferens.

(Στοιχηγορέω. μετὰ συνεχείας καὶ ἐφεξῆς καὶ κατὰ τάξιν λέγω. Æschyl.) [Pers. 429. κακῶν δὲ πλῆθος, οὐδ' ἂν εἰ δέκ' ἤματα στοιχηγοροίην, οὐκ ἂν ἐκπλήσαιμί σοι.]

Τοπηγορία, apud rhetores loci alicujus tractatio. Dionys. Long.

Ὑμνηγόρος, ου, ὁ, qui carmina dicit seu pangit. ut ὑμνηγόρος Ἀπόλλων, in Epigr.

Ὑψαγόρας, vel ὑψηγόρος, ου, ὁ, et apud poëtas ὑψαγόρης aut ὑψαγόρας, q. d. altiloquus, qui magnificè et tanquam ex alto loquitur. Hom. Od. ά. et Od. β'. et Basil. Pro eodem est ὑψηγόρος apud Suid. et Etym. (ὑψηγόρου γλώσσης i. e. μεγαλορρημονούσης. Æschyl. Prom. 316. ὑψηγόρων κομπασμάτων. ib. 358.)

Ὑψηγορία, q. d. altiloquentia. Et generaliter pro superbia. Greg.

Χρησμηγορέω, ῶ, vaticinor, oracula edo. Luc.

Χρησμηγόρος vel χρησμαγόρας aut χρησμαγόρος, vates, oraculorum editor. Epigr.

Ψευδηγορέω, ῶ, mendacium dico, mentior. Damasc. et Æschyl. in Prometh. (1105.)

Ψευδηγόρος, qui mendacia dicit, mendax. Hesych.

Ψευδηγορία, ipsa mendacii actio: seu mendacium dicere. Alciphr.

Alia composita, ex inusit. ἀγορέω, cum præposit.

Ἀντηγορῶ, accusationi respondeo, ἀπολογοῦμαι. Quod et voce media dicitur ἀντηγοροῦμαι. Aristot. in Probl.

Ἀντηγόρημα, τὸ, responsio ad accusationem. Plat. de leg. 6. κατηγόρημα et ἀντηγόρημα opponit.

Εἰσηγορία, accusatio, querimonia. apud Suid.

Ἐπηγορῶ, accuso, incuso. Item queror seu conqueror.

Ἐπηγορία, accusatio seu incusatio, querela. Dion. Legitur et apud Suidam, ἐπηγορίας ἔχειν.

Κατηγορῶ, ῶ, accuso, reprehendo, adversus aliquem loquor. In qua signif. variè construitur. † καί; πρός τινα, apud aliquem quem accusare Xen. Pæd. p. 155.† Interdum cum genit. personæ: ut Isocr. κατηγοροῦσί τινες ὑμῶν ὡς οὐκ ὀρθῶς βεβουλευμένων. vel cum genit. rei: ut Dem. κατηγορῶ τῶν πεπραγμένων. Et cum duplici genit. Phalaris Megarens. κατηγορῶ δὲ ἐμαυτοῦ τῆς ἀναλγησίας, ὅτι, &c. stupiditatem meam condemno. Sic κατηγορῶ σου πλοκῆς, Gaza lib. 4. gram. Interdum cum genit. personæ et accusativo rei: † Sic Xen. Pæd. l. 5. p. 123. et p. 144.† Plut. in Lycur. ταῦτα κατηγοροῦντα Ἀγησιλάου. (Soph. Œdip. Tyr. 522. Æschyl. Ag. 279.) Et contrà annotatur dici, κατηγορῶ σε φόνου. Jungitur etiam accusativo vel personæ, ut Chrysost. ad Rom. 4. ὁ δεῖνα τὸν δεῖνα κατηγορεῖ. vel rei, ut Xen. τὴν ἄλλην μωρίαν κατηγόρει. Nonnunquam cum præpos. Dicitur enim κατηγορῶ κατά σου, apud Dem. accuso te. Et κατηγορῶ σου περὶ τούτου, apud Thuc. Et κατηγορῶ τοῦτο πρός σε, apud Plat. ¶ Item indico, arguo. † Sic Xen. Pæd. 1. p. 13.† Dem. ἔστι δὲ ταῦτ' αὐτὰ τὸ δεῖξαι καὶ κατηγορεῖν, ὅτι πᾶν τὸ πρᾶγμα κατεσκεύασται. Apud Luc. πολλὴν κατηγοροῦντες ἀπειροκαλίαν, exp. ineptiam multam præ se ferentes. ¶ Κατηγορῶ τοῦτο ἐκείνου, vel ἐπ' ἐκείνου, vel περὶ ἐκείνου, prædico hoc de illo, vel dico hoc de illo. Phil. Aristot. Plat.

Κατηγορέομαι, οῦμαι, accusor, reprehendor. Dicitur τοῦτο κατηγορεῖταί σου, de hoc accusaris, q. d. hoc dicitur adversus te. Plat. in Apol. Socr. ¶ Item prædicor de, dicor de. Aristot. Dicitur etiam κατηγορεῖσθαί τι, pro, appellatione ipsa significari et declarari, vel nomine ipso indicari, apud Gal. Ther. l. 14.

(Κατηγορήσομαι. Med. Soph. Œdip. Tyr. 531.)

Κατηγόρημα, τὸ, id de quo quis accusatur; crimen quod alicui objicitur, Dem. Plut. ¶ Citatur etiam pro accusatione, ex Plat. de leg. lib. 6. ¶ Apud Dialecticos, quod dicitur vel prædicatur de aliquo. Vulgò prædicatum. Aristot.

Κατήγορος, accusator. Æsch. in Ctes. et Xen Apomn. lib. 1.

Κατηγορία, accusatio: κατηγορίαν ποιεῖσθαι, accusare, vel accusationem instituere, apud Thuc. et alios. Κατηγορίαν ἔχειν, accusari, reprehendi. Κατηγορία μου, Dem. accusatio mei. In pass. significatione. ¶ Apud Dialecticos sunt κατηγορίαι decem, ad quas vox omnis simplex refertur: vulgò prædicamenta vocant.

Κατηγορικὸς, accusatorius, ad accusationem pertinens. Item pro accusatore, sive delatore, apud Plut. ¶ Κατηγορικὴ πρότασις, pro ἀποφαντικὴ, cui opp. ἀποφατικὴ, dedicativa et abdicativa. Martian.

Decomp. **Ἀκατηγόρητος**, nulli obnoxius accusationi, irreprehensibilis. Phalar. epist.

Ἀντικατηγορῶ, vicissim accuso, recriminor. Bud. Ἀντικατηγοροῦμαι, vicissim accusor. [Lysiæ Orat. c. Andocid. ἴσως δὲ καὶ Κηφισίου ἀντικατηγορήσει, καὶ ἕξει ὅτι λέγῃ. Æschines in Timarch. ἴστε γὰρ τοὺς ἀπολογουμένους ἀντικατηγοροῦντας τῶν κατηγορούντων.] ¶ Ἀντικατηγορεῖσθαι dicuntur apud Dialecticos quæ vicissim prædicantur, i. quæ inter se vicissim prædicati et subjecti vicem obtinent. Arist. et Philop.

Ἀντικατηγορία, mutua accusatio, recriminatio.

Εὐκατηγόρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui vel quæ facilè accusari potest, adversus quem facilè reperiri accusationes possunt. Thucyd. τὸ τῶν Ἀθηναίων εὐκατηγόρητον οὖσαν πόλιν.

Παρακατηγόρημα, vox dialecticorum propria.

Προκατηγορία, præcedens accusatio. Thuc. [Lib. III. προκατηγορίας τε ἡμῶν οὐ προγεγενημένης, &c.]

Προσκατηγορῶ, insuper accuso, ultrà accuso. Xenoph. ἐὰν δὲ σου προσκατηγορῶσιν, ὅτι &c.

Συγκατηγορῶ, simul accuso. ¶ Item simul prædico, ea significatione, qua vulgus κατηγόρημα, prædicamentum vocat. Συγκατηγόρημα apud dialecticos, q. d. comprædicamentum. A quibusdam redditur vox consignificativa, id est, significans aliis adjuncta, non per se; ut omnis, nullus, quidam. Συγκατηγορηματικὸς, consignificativus. Συγκατηγορηματικῶς, consignificativè.

Παρηγορῶ, hortor, παρακαλῶ. Hesych. Apoll. Rh. Arg. 2. παρηγορέοντες ἐς ἀλκὴν, hortantes ad fortitudinem. Apud Herodotum etiam in voce passiva ita sumitur, ut παρηγορέατο ἀπίστασθαι ἀπὸ βασιλέος. ¶ Item consolor. Item consolandi gratia dico, ut apud Apoll. Rhod. τί δέ με ταῦτα παρηγορέεις; id est, παραμυθητικῶς λέγεις, consolatoriè dicis? ¶ Item solor, (eo sensu quo dicitur aliquis successus solari priorem calamitatem.) Plut. in Publ. χαλέποντα μετὰ τιμῆς παρηγορεῖ. Item lenio, mitigo, quod et Lat. Solor. Plut. τὸ μετὰ [illegible] καὶ παρηγορεῖν αὐτοῖς. (Æschyl. Pers. 530. Pr. 647. 1000. Eum. 510. Eurip. Phœniss. 1406.)

[Παρηγορέω. Apoll. Rhod. ii. 1285. Ἄργος δ' αὖτε παρηγορέων ἔειπεν· Ὑψόθι σφ' [illegible] ἐπ' [illegible], &c. Schol. Παρηγορία, ἡ προτροπὴ καὶ ἡ συμβουλή.]

Παρηγόρημα, adhortatio. Item consolatio, vel hortamentum, solamen.

Παρηγορητὸς, ex Cicer. citatur pro, consolabilis.

Παρήγορος, hortator vel hortatrix. Item consolator vel consolatrix, Apoll. Rh. Arg. l. 1. παρήγορα μῦθα, verba consolatoria.

Παρηγορία, adhortatio, item consolatio, mitigatio. Plut. de exilio, παρηγορίας τινὸς, μὴ συνηγορίας τοῦ λυποῦντος. (V. Æschyl. Agamem. 195.)

Παρηγορικὸς, consolatorius, consolandi vel leniendi vim habens. Gal.

Decomp. **Ἀντιπαρηγορέω**, vicissim consolor, mutuam consolationem affero.

Ἀπαρηγόρητος, insolabilis, qui consolatione flecti non potest. Plut. in Galba, ἀπαρηγόρητοι τοῖς ἄρχουσιν ἦσαν, exp. nullam principum consolationem admittebant.

Ἀπαρηγορήτως, insolabiliter.

Δυσπαρηγόρητος, vix consolabilis, consolatu difficilis.

Δυσπαρηγορήτως, ut δυσπαρηγορήτως ἔχειν, vix posse consolatione flecti, sive leniri.

(Δυσπαρήγορος cum Dat. οὐ ταχέως παρηγορούμενος ὑπὸ. Æschyl.) [Eumen. 387. καὶ δυσπαρήγορα βροτοῖς, &c.

Εὐπαρηγόρως, æquo animo, q. d. facilem se præbendo consolantibus; vel facilè consolationem admittendo. in epist. Phalar.

Προσηγορέω, exp. compello, saluto, † Soph. El. 1498.† προσηγορέω. (Eurip. Phœniss. 952.)

Προσηγόρημα, alloquium. Et apud Eurip. salutatio. [Suppl. 803.]

Προσήγορος, compellator, alloquutor, salutator. Æsch. in Prom. Τέρας τ' ἄπιστον αἱ προσήγοροι δρύες, quercus quæ unumquemque venientem ad se compellabant, oracula fundentes: unde fatidicæ vocantur à Seneca. Cum genit. apud Soph. in Antigona, Ὅπως ἱκτῆρσιν εὐγμάτων προσήγορος, id est, supplex precibus uti salutarem deam. ¶ Apud Them. Phys. l. 5. οὐδὲ δὲ πόλις ἐναντίον τῇ ἐπ' αὐτῇ [illegible], ἀλλὰ μᾶλλον οἰκεῖόν τι καὶ προσήγορον, exp. familiare. Bud. Ibidem citat ex D. Areop. ἡμᾶς καὶ προσήγορα ἀλλήλοις.

(Προσήγοροι δρύες. i. e. μαντευόμεναι. Æschyl. Prom. V. 831. προσήγορος pass. Quem alloqui possumus. Soph. Œdip. Tyr. 1360. Cum Gen. θνητῶν μηδενὸς προσήγορος. Mortalium neminem allocutus. ib. 1431.)

Προσηγορικὸς, compellativus, salutativus. προσηγορικὸν, quo utimur in compellando, vel salutando.

Προσηγορία, alloquutio, alloquium; appellatio, compellatio. Item appellatio quod est nomen, ut quum dicitur aliquid προσηγορίαν ἔχειν ἀπό τινος, appellationem habere ab aliquo, denominatum esse ab aliquo. Apud Hermog. nomen appellativum. Sic Quintil. lib. 1. cap. 7. vocabulum an appellatio dicenda sit, προσηγορία, et subjicienda nomini necne, quia parvi refert, liberum opinaturis relinquo.

Decomp. **Ἀπροσηγόρητος**, insalutatus. Cicero in epist. de Pompeio fugiente loquens, urbem, omnes nos, ἀπροσηγορήτους, expertes sui consilii relinquebat.

Ἀπροσήγορος, qui se compellari sive salutari non permittit præ morositate. vel activè, qui non libenter compellat sive salutat. (Ἀπροσήγορος, ἀδιήγητος, φαῦλος. Soph. Tr. 1109.) [Œd. Col. 1340. πειράσατ' ἀλλ' ὑμεῖς γε κινῆσαι πατρὸς Τὸ δυσπρόσοιστον κἀπροσήγορον, &c. Vide Schol.]

Ἀπροσηγορία, neglectum salutandi officium. q. d. insalutatio. Vide Proverb. apud Erasm. πολλὰς φιλίας ἀπροσηγορία διέλυσεν.

Δυσπροσήγορος, non affabilis, qui se difficilem præbet in alloquiis: cui opponitur εὐπροσήγορος, Poll.

Δυσπροσηγόρως, ita ut alloqui difficile sit. Poll.

Εὐπροσήγορος, libenter salutans, affabilis, qui benignè et comiter appellare solet. Isocr.—Εὐπροσηγορία, affabilitas, Isocr. ad Dem. τῷ μὲν τρόπῳ γίνου φιλοπροσήγορος, τῷ δὲ λόγῳ εὐπροσήγορος· ἔστι δὲ φιλοπροσηγορίας μὲν, τὸ προσφωνεῖν τοὺς ἀπαντῶντας, εὐπροσηγορίας δὲ, τὸ τοῖς λόγοις αὐτοῖς οἰκείως ἐντυγχάνειν. [Eurip. Alcest. 774. Οὐ χρὴ σκυθρωπὸν τοῖς ξένοις τὸν πρόσπολον εἶναι, δέχεσθαι δ' εὐπροσηγόρῳ φρενί. Suppl. 869. Ἀψευδὲς ἦθος, εὐπροσήγορον στόμα, &c. Herc. Fur. 1284. οὐ γὰρ ἄτας εὐπροσηγόρους ἔχω. Dan. 45.]

Φιλοπροσήγορος, salutandi studiosus. Isocr. Φιλοπροσηγορία, salutandi studium, idem.

Συνηγορῶ, ῶ, patrocinor, patrocinio meo defendo, causam alicujus ago. Dem. et alii, cum dat. Invenitur etiam συνηγορῶ ὑπὲρ σοῦ, apud Aristot. in Rhet. l. 1. ¶ Interdum est assentior, astipulor, apud Demosth. (Soph. Tr. 827.)

Συνηγοροῦμαι, affertur passivè, pro defendor patrocinio.

Συνήγορος, advocatus, patronus: ita dictus quòd veluti loquatur cum eo cujus causam defendit et tuetur. Æsch. in Ctesiph. ¶ Fuit et magistratus quidam. Meminit Arist. et Harp. [Consonus, consentiens. Soph. Tr. 1181. Æschyl. Ag. 840.]

Συνηγορία, patrocinium, defensio causæ. Syn.

Συνηγορικὸς, pertinens ad συνηγορίαν. ¶ Τὸ συνηγορικὸν, patrocinii merces, videlicet drachma, Aristoph. in Vesp.

Ἀσυνηγόρητος (comp.) patrocinio destitutus. Basil.

Composita ex ἀγορεύω.

Ἀναγορεύω, publicè pronuntio, proclamo, per præconem declaro, aut denuntio vel significo, prædico. Dem. Pro corona: καὶ ἀναγορεῦσαι ἐν τῷ θεάτρῳ, ὅτι στεφανοῖ ὁ δῆμος Δημοσθένην χρυσῷ στεφάνῳ. Et pro appello, palàm appello, seu voco. Plut. in Demetrio, καὶ βοῶντες ἐκέλευον ἀποβαίνειν τὸν Δημήτριον, σωτῆρα καὶ εὐεργέτην ἀναγορεύοντες. ¶ Item saluto, eo sensu quo dicitur, salutare imperatorem. Et pro declaro vel renuntio; ut declarare consulem, vel renuntiare. Plut. in Galba, αὐτοκράτορα Γάλβαν ἀναγορεύσας. Herodian. σεβαστόν τε ἀναγορεύει, καὶ πατέρα καλεῖ, i. augustum illum declarat.

Ἀναγορεύεσθαι, pass. sequitur activi significationem, Dem. pro cor. ἐστεφανοῦτο καὶ [illegible] ἀνηγορεύετο.

Ἀναγόρευσις, proclamatio, prædicatio. Dem. ¶ Item renuntiatio, declaratio.

Ἀνταγορεύω, contradico seu obloquor. Aristoph. ἀνταγορεύσω τοῖς ἄρχουσι τοὺς παράλους. (Oggannio. Aristoph. R. 1104.) [Pind. Pyth. Δ. 277. Ἀπὸ δ' ἀνταγόρευσεν καὶ Πελίας. Schol. ἀντεφώνησεν αὐτῷ.]

Ἀπαγορεύω, veto, interdico. Herod. ἀπαγόρευσε Σκύθαις ἐπιβαίνειν τῶν σφετέρων οὔρων. Idem in Thalia, πολλὰ τῶν μαντηΐων ἀπαγορευόντων. Et cum μή. † Sic Xen. Pæd. 1. 4.† (quæ abundat) ut Æschin. ἀπαγορεύοντας μὴ στεφανοῦν τοὺς ὑπευθύνους. Plat. Pol. 1. ἤμελλες ἀπαγορεύσειν ὅπως μὴ τοῦτο ἀποκρινοίμην. Item cum accusat. Plut. in Themo, ἀπαγορεύω σοι τὸν φόνον. ¶ Item fatisco, elassesco, defatigor, frangor. † τὰ ἀπαγορεύοντα: quæ fatiscunt, franguntur. Xen. Pæd. 6. p. 162.† Synes. μήτε ἱκετεύσωσι πρὸς τὰς ἐλπίδας ἀπαγορεύσωσι, pro μὴ ἐκκάμωσι, ne elassescant. Interdum cum dativo rei, ut ἀπαγορεύω τῷ πολέμῳ, Demosth. Et cum πρὸς habente accus. apud Luc. ἀπαγορεύειν πρὸς πόνους. Et Plutarch. ἀπαγορεύειν πρὸς τοὺς πόνους. Et cum particip. ut apud Xen. in Cyneg. ὥστε οὔτε λέγων οὔτε ἀκούων περὶ ἐκείνου οὐδεὶς ἀπαγορεύει. ¶ Item animum despondeo, animo concido, spem abjicio. Plut. in Galba, οὐδὲ τὸ ἔλαττον ἐκλιπεῖν, οὐδὲ ἀπαγορεῦσαι [illegible] περὶ αὐτὸν ὄντας ἀεὶ μάντεις.

Ἀπαγορεύομαι, vetor. Plut. in Solone, ἃν τὰ πλεῖστα καὶ τοῖς ἐμπορίοις νόμοις ἀπαγόρευται. Idem in Fabio, ἀπαγόρευτο κατὰ νόμον ἵππῳ χρῆσθαι.

Ἀπαγόρευμα, interdictio. Et peculiariter vetitum et interdictum magistratus (sicut ἀπόῤῥημα) oppositum τῷ προστάγματι, apud Plutarch. Paul. jurisc. edictum prohibitorium appellat.

Ἀπαγόρευσις, ἡ, interdictio: ἀπαγόρευσις συμβολικὴ θιάσων, mysticum quoddam signum ut à thiasis abstinerent. Quint. l. 9. c. 2. ¶ Item defatigatio, citatur ex Plat. in Antonio.

Διαγορεύω, explicitè dico et distinctè, tracto, dissero, disputo, apud Dionys. Areop. ¶ Item moneo, edico, θεσπίζω, διαγγέλλω, Hesych. vel nominatim edico. Item præconis voce pronuntio. Et lex dicitur διαγορεύειν, cavere. Theod. hist. eccles. 4. νόμος διαγορεύει σαφῶς ἀρχαῖς καὶ ἐξουσίαις ὑποτάσσεσθαι, lex claris verbis cavet. Item jubeo, itemque veto. Plut. in Graccho, τῷ δὲ Μαρκίῳ διαγόρευσεν ἐπὶ ταύτας καθίσαι πάλιν, ἢ μὴ καθίσαι, imperavit. Idem, ὡς αὐτοκράτωρ τοῦτο διαγορεύσας, pro potestate hoc vetans. Interdum etiam opponitur τῷ συναγορεύω, ut διαφέρομαι τῷ συμφέρομαι, ut scribit idem ex Suida; qui addit apud Isæum διαγορεύειν accipi pro διαφέρειν καὶ οὐ τὰ αὐτὰ λέγειν. Item cum accusat. personæ, apud Luc. διαγορεύει κακῶς Πλάτωνα, verba mala jacit in Platonem.

Ἐξαγορεύω, profiteor, in publicum et palàm effero, notum reddo. Plut. ad Col. ἐξαγορεύων τὰ ἑαυτοῦ κακά. ¶ Est etiam eloqui, exprimere, enarrare, inquit Bud. [Philostr. l. 3. c. 38.]

Ἐξαγόρευσις, indicatio rei arcanæ. Item confessio, declaratio ejus quod in mente habemus. Greg. vide et Poll.

Ἐπαγορεύω, insuper dico; facto alicui dictum aliquod adjicio.

Καταγορεύω, defero, indico, i. καταμηνύω, arcanum enuntio, prodo. Isoc. καταγορεύω [illegible]. et Thuc. καταγορεύω τῷ φίλῳ, citatur, pro, ad amicum querelam defero. Suid. gen. personæ jungi ait.

Καταγόρευσις, delatio, arcani enuntiatio. Apud Plut. de orac. pro expositione sive significatione; ἐπικαίων περὶ τὰ αἰσθητὰ καταγόρευσις.

Προαγορεύω, prædico, prænuntio, item præmoneo. Xen. Pæd. 3. εἰ δέ τινα φεύγοντα λήψοιτο, προηγόρευσεν ὅτι ὡς πολεμίοις χρήσοιτο. Significat etiam denuntio, præcipio, edicto præcipio aut veto, præconis voce denuntio. † Xen. Pæd. p 212.† Thuc. lib. 1. καὶ τοὺς Ἕλληνας προηγόρευον αὐτονόμους ἀφιέναι. Ipse etiam præco προαγορεύειν dicitur proclamare, apud Herod. in Thalia, κῆρυξ προηγόρευε στὰς ἐν μέσοις. ¶ Item testor, contestor, apud Synesium. ¶ Et cum accus. rei, ut προαγορεύειν πόλεμον, indico vel denuntio bellum, apud Thuc. et Them. ¶ Προαγορεύω ἡμέραν, diem dico, Plut. in Agesilao. Bud. ait προαγορεύειν apud Plat. de leg. esse eorum qui diem dicebant ob cædem admissam; qui indicebant accusationem, ut rei in sordibus essent, et interim εἴργοιντο essent τῶν ἱερῶν.

Προαγόρευσις, prædictio, prænuntiatio. προφητεία, Hesych. Hippoc. lib. 2. aphoris. ¶ Est et προαγόρευσις dicta de reis cædis, quibus interdicebatur sacris, donec lata esset sententia. Poll.

Προαγορευτικὴ, (scil. ἐπιστήμη) ars divinandi seu prædicendi.

Προσαγορεύω. †Xen. Pæd. l. 5. p. 133. τινὰ ὀνομαστί.† compello, saluto. Thuc. l. 3. καὶ προσαγορεύειν ἐκέλευε Δωρίδα γλῶσσαν ἱέντας. Προσαγορεύειν αὐτοκράτορα, salutare imperatorem, apud Herodian. Idem δεξιοῦσθαι et προσαγορεύειν copulat. l. 1. et 2. Cum infinit. Xen. προσαγορεύω σε χαίρειν, te saluto, tibi salvere dico. Et Plat. de leg. προσαγορεύω χαίρειν, jubeo valere. Item appello, nomino. Apud Naz. προσαγορεύεται τὰ τοιαῦτα, hujusmodi vocatur nominibus.

(Προσαγορεύομαι, Pass. Æsch. Pr. 901.)

Προσαγόρευσις, compellatio, salutatio. Luc.

Προσαγορευτικὸς, compellativus, salutativus, vel salutatorius; ut κλητικὴ, προσαγορευτικὴ, apud gramm.

Decomp. Ἀντιπροσαγορεύω, resaluto.

Συναγορεύω, astipulor, assentior. συναγορεύω σοι ταῦτα. Thuc. in his tibi assentior. q. d. tecum dico. †Item suadere, patrocinari. Xen. Pæd. l. 2. p. 49.† Item tueor et defendo sententiam aliquam. Xen. Est etiam, tueor causam alicujus, patrocinor, (quod et συνηγορῶ.) Athen. Ὑπερίδης συναγορεύων τῇ Φρύνῃ. Thuc. καὶ ἐπείλησε καὶ τῷ γε Δωριεῖ ξυναγορεύοντι τοὺς ἑαυτοῦ παῖδας. Apud Philonem, οἱ συναγορεύοντες, qui causas agunt. ¶ Apud Plut. in Fabio, ὅσα πρὸς ἱλασμοὺς θεῶν συναγόρευον οἱ μάντεις, ἐπράττετο, quæ vates fieri renunciabant.

Ὑπαγορεύω, verba subjicio, vicissim respondeo, sermonem excipio, Lucian. Item subjicio, id est, post factum verba addo, apud Theodor. in hist. Eccl. ¶ Item nuncupo, dicto. Plut. ἐν Ἀλεξανδρείᾳ Καισαρίωνα ὑπαγορεύσας. Xen. in Œcon. τὰ ὑπαγορευόμενα γράφειν. Et pro, dicto, id est, suadeo, hortor. Gal. ad Glauc. 1. τούτοις μὲν ἀδεῶς προστίθει, ὅταν γε καὶ τἄλλα ὑπαγορεύῃ, τοῖς δ' ἑτέροις, οὐδ' εἰ τἄλλα σύμπαντα προτρέπουσι. Apud Synesium, ὡς ἑκάστοτε ἡ δύναμις ὑπηγόρευε, exp. ut facultas suppeditavit. ¶ Item pro ἑρμηνεύω. Suid.

Ὑπαγορεύομαι, idem quod ὑπαγορεύω, apud Basil.

Ὑπαγόρευσις, dictatio, ipsa dictandi actio. Item hortatio. Joseph. ὑπαγορεύσει Ἀντιπάτρου, Antipatri hortatu sive impulsu.

Ὑπεραγορεύω τινὸς, loquor pro aliquo, id est, in defensionem alicujus, patrocinor alicui, Aristot.

Derivata ab ἀγορὰ, id est, forum rerum venalium.

Ἀγορῆνδε, pro εἰς ἀγορὴν (Ionice pro εἰς ἀγορὰν) in forum. Hom.

Ἀγορῆθεν, pro ἐξ ἀγορῆς, è foro, idem.

Ἀγοραῖος, ου, ὁ καὶ ἡ, in foro versans, ad forum rerum venalium pertinens, circumforaneus, ἀγοραῖος ὄχλος. Xen. Hell. 6. turba in foro versans, turba circumforanea. (Aristoph. R. 1047.) ¶ Aristot. Pol. 4. tertiam urbis partem vocat ἀγοραῖον, quæ in vendendo et emendo occupata est. Sic Luc. Act. 17. προσλαβόμενοι τῶν ἀγοραίων τινὰς ἄνδρας. Dicitur et ἀγοραῖος Mercurius, qui et ἐμπολαῖος, qui colitur in foro. ¶ Hinc ἀγοραῖος, (ut et Lat. circumforaneus) pro vulgari, triviali, vili, contempto. Aristoph. in Ranis, Μήτ' ἀγοραίους, μήτε κοβάλους, ὥσπερ νῦν, μηδὲ πανούργους. Et ἀγοραῖα καὶ καπηλικὰ ὀνόματα, apud Lucian. Et Arist. Eth. 8. φιλίαν ἀγοραίαν opponit τῇ ἐλευθεριωτέρᾳ. Ἀγοραιότερος, ου, ὁ, pro ἀγοραῖος, circumforaneus, in foro versans. Athen. l. 10. ὡς καὶ πλῆθος τῶν ἀγοραιοτέρων εἰς τὸ ἰσχυρὸν συγκαλεῖσθαι. Potest accipi et pro iis qui inter circumforaneos contemptiores erant. ¶ Ἀγόραιος, (paroxyt.) dies in qua forum agitur. Suid.

Ἀγοραίως, (q. d. circumforaneè) scurriliter, non graviter. Plat.

Ἀγοράζω, in foro versor. Herodot. in Melp. καταμαθόντες ἀγοράζοντα [illegible]. Sic Thuc. l. 6. καὶ ἐσελθόντες ἠγόραζον ἐς τὴν πόλιν. Sic Aristoph. ἀγοράσω τ' ἐν τοῖς ὅπλοις ἑξῆς Ἀριστογείτονι. ¶ Item, emo, mercor. Aristoph. in Plut. ταῖς ἀδελφαῖς ἀγοράσαι χιτώνιον. Isocr. ad Nicocl. ὁρᾶτε ὑμεῖς πολλὰ πλείονος ἀγοράζοντα παρὰ τῶν εἰδότων ἢ πωλούντων. Dicitur et ἀγοράσαι ἀγοράσματα.

Ἀγόρασμα, emptio, Aristot. in Œcon. Et res empta. Plur. num. ἀγοράσματα dicuntur merces, mercimonia, res venales. Æsch. adversus Ctesiph. τοῦ τὰ ἀγοράσματα Ὀλυμπιάδι ἀγοράζοντος. ¶ Polluci et Hesych. ἀγοράσματα sunt ὤνια. Suidæ autem, αὐτὰ τὰ ἠγορασμένα.

Ἀγορασμὸς, emptio.

Ἀγόρασις, εως, ἡ, emptio, Poll. ex Plat.

Ἀγορασία, ας, ἡ, emptio, ut ἀγορασία καὶ πρᾶσις, emptio et venditio. in Pand.

Ἀγορασείω, emptorio: ut, περὶ τὰ ἰχθυοπώλια ἀγορασείων φαίνεται.

Ἀγοραστὴς, οῦ, ὁ, emptor, Aristot. in Œcon. 2. πρὸς δὲ τὰς ταμιείας τοῦ ἀγοραστοῦ ἔλεγεν, etc. peculiariter emptor opsoniorum, opsonator. Jul. Poll. et Athen. l. 4. Sic apud Menand. in Phanio, φειδωλὸς ἦν καὶ μέτριος ἀγοραστής.

Ἀγοραστικὸς, ὴ, ὸν, ad emptionem pertinens. Plato in Soph. ἀλλακτικῆς τέχνης facit δύο μέρη, δωρητικὸν καὶ ἀγοραστικὸν, id est, duas species, quarum altera in largitione, altera in emptione venditioneque consistit.

Composita ab ἀγοράζω.

Ἀνταγοράζω, vicissim emo. [Xenoph. de Cyri Exp. l. 5. οἱ δὲ ἐκπλεύσαντες, ὅπως ἀλόντας περὶ τὰ [illegible], καὶ πωλοῦντες, ὡς βασιλέως ἔχοιεν καὶ πωλοῖεν, καὶ ἀνταγοράζοντες σῖτον ἔχοιεν.]

Ἐξαγοράζω, pro simplici, ἀγοράζω. Interdum pro redimo, cum genit. rei et accus. personæ, ut ἐξαγοράζειν κόσμον μεγάλης τιμῆς. [Epist. ad Galat. iii. 13. Χριστὸς ἡμᾶς ἐξηγόρασεν ἐκ τῆς κατάρας τοῦ νόμου, etc. Ephes. v. 16. ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρὸν, ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραί εἰσι.]

Παραγοράζειν, opsonia coëmere.

Ὀρθραγορίσκοι γαλαθηνοὶ, porcelli, subrumi, (hoc est, qui adhuc sub mammis habentur) qui matutinis horis venales circumferuntur. Athen. l. 4. Laconicum est vocabulum.

Πολλαγόραστος, multa emens, emax. vide Poll.

Προαγοράζω, q. d. præemo.

Προαγορασία, præemptio.

Προαγοραστὴς, οῦ, ὁ, præemptor.

ἌΓΟΣ, εος, τὸ, veneratio, res quam veneramur, res sacra, res veneratione digna. Item puritas, vel purificatio, et lustratio, apud Sop. in Phæd. ¶ Item piaculum, scelus, per antiphrasim; vel potius per εὐφημισμὸν, ut vult scholiastes Sophoclis. (Œdip. Tyr. 1440. Æsch. S. c. Th. 1025. Ἄγος δὲ καὶ θανὼν κεκτήσεται θεῶν πατρῴων. Eum. 168. 230. Ch. 153.) ¶ Expon. et piaculare crimen, ut apud Herod. l. 6. αὐτὸν ἐν τῷ ἄγει ἐνέχεσθαι, eum piaculari crimine teneri. Ἄγος ἐλαύνειν, apud Thuc. scelus expiare, hoc est, sceleratos ipsos, qui piaculum admiserant, exterminare; pro quo dicit Soph. uno verbo ἀγηλατεῖν. In qua signif. scriptum invenitur etiam ἄγος cum tenui. ☞ Eust. deducit ab ἅζω, id est, veneror. At Sophoclis scholiastes ab ἄγαμαι videtur velle deducere, citans hosce Hom. locos. ἄγος μ' ἔχει. et, ὥς σε γύναι ἄγαμαι!

Ex derivatis autem et compositis quædam alteram tantùm, quædam utramque retinent significationem.

Ἀγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, (pro quo frequentius usurpatur comp. ἐναγὴς) scelestus, devotus, sacer; qui piaculum commisit. Hipponax, Ὡς οἱ μὲν ἀγεῖ Βουπάλῳ κατηρῶντο.

Ἁγίζω, fut. ίσω, sanctifico, consecro. Item adoleo, sanctè uro. Aristoph. in Pluto, Ἔπειτα ταῦθ' ἥγιζεν εἰς σάκταν τινά.

Ἁγιστεύω, sanctifico, item perago quæ ad sacrificium pertinent. Suid. Exponitur etiam veneror. Item pietatem colo. Plat. de leg. ἁγιστεύειν περὶ τὰ θεῖα. Item castimoniam servo. Dem. contra Neæram, ἁγιστεύω, καὶ εἰμὶ καθαρὰ καὶ ἁγνὴ ἀπό τε τῶν ἄλλων τῶν οὐ καθαρευόντων καὶ ἀπ' ἀνδρὸς συνουσίας. Scribitur et ἁγιστέω, ῶ, apud Hesych.

Ἁγιστεία, ἡ, sanctimonia, puritas. Item cultus deorum, Suid. Exponitur etiam, sacrorum peractio, ceremoniarum peractio. Item sacrum, res divina. Plut. in Romulo, ἡ περὶ τὸ πῦρ ἁγιστεία. Et ipsæ ceremoniæ ἁγιστεῖαι dicuntur apud Isocr. in Busir.

Ἀγοστέω, immundus sum et sordibus inquinatus. Il. ζ. στατὸς ἵππος ἀγοστήσας ἐπὶ φάτνῃ. At ἀγοστὸς, vide suo serie.

Ἄγος, Ἀγὸς, quomodo huc pertineant vide suis locis.

Composita.

Ἀναγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, impurus, Suid. item purus, Hesych.

Ἐναγὴς, idem quod ἀγὴς, impurus et sacer, piacularis. Plut. Περὶ τῆς Ἡρόδ. κακ. vocat Φιλιππίδην ἐναγῆ. Thuc. καὶ ἀπὸ τούτου τοῦ φόνου ἐναγεῖς καὶ ἀλιτήριοι τῆς θεοῦ ἐκαλοῦντο, quasi quorum capita devota deæ atque sacrata essent. Sic Æschin. ἐναγής ἐστι τοῦ Ἀπόλλωνος. ¶ Item pro pio et sancto, ut εὐαγής. (Ἁγνὸς, σεβάσμιος. Soph. Œdip. Tyr. 670. Æschyl. Suppl. 129.)

Ἐναγῶς, piè, sanctè. Philo de vita Mos. lib. 3. ἐναγῶς ἀχθῆναι κελεύει μόσχον καὶ κριοὺς δύο.

Ἐναγικὸς piacularis; de re dicitur, ut ἐναγὴς de persona. Plat. in pol. præc. ἐκ τῶν χρημάτων ἐναγικῶν προσαγορευθέντων τοὺς κάτω τοὺς ἐναγιζομένους.

Ἐναγίζω, sacra mortuis facio, parento. Paus. τότε ὁ Ἐπαμινώνδας Σκεδάσῳ καὶ ταῖς παισὶν ἐνήγιζέ τε καὶ εὔχετο. Item cum accus. pro immolare; vel simpliciter pro offerre parentandi causa, sive pro parentatione, ut apud Plut. in Solone, ἐναγίζειν βοῦν. Et apud Herodot. ἥρῳ ἐναγίζουσι, heroï parentant. Etym. vult inter cætera significare φονεύειν, id est, occidere.

Ἐναγισμὸς, οῦ, ὁ, parentatio. Plut. ποιεῖσθαι ἐναγισμοὺς τοῖς τεθνεῶσι, parentare mortuis. Pro eodem dicitur et ἐνάγισμα, vel pro libamine quod parentationis gratia offertur. Exponuntur etiam ἐναγίσματα, inferiæ.

[Ἐξαγίζω. Æschyl. Agam. 650. πολλοὺς δὲ πολλῶν ἐξαγισθέντας δόμων Ἄνδρας διπλῇ μάστιγι, etc. Schol. ἐξορισθέντας.]

Ἐξάγιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, scelestissimus, impurissimus. Dem. et Æsch.

Εὐαγὴς, sanctus, sacer, purus, ut εὐαγέων ἱεροπόλων. Nonn. (Soph. Œdip. Tyr. 921.) Sic apud Phil. εὐαγὴς πρᾶξις. Apud Aristot. de mundo. κόσμος λαμπρότητι εὐαγέστατος, exp. mundus claritate sincerissima præditus. Interdum εὐαγές ἐστι, exp. fas est, Plut. Alias signif. vide in comp. ex Ἄγω.

Εὐαγέως, sanctè, purè, ritè.

Εὐαγέω, ῶ, sanctè ago, purus sum. Theocr. Id. 27. Αὐτὸς τ' εὐαγέοιμι καὶ εὐαγέεσσιν ἅδοιμι.

Εὐάγητος, ου, ὁ καὶ ἡ, purus, splendidus. Aristoph. in Nub. †v. 276.† δροσερὰν φύσιν εὐάγητον. Vide ibidem comp. ex Ἄγω.

Καθαγίζω, consecro. Exponitur etiam, solvo justa, perago exequias, offero mortuo sacrificium aut epulum super sepulchro. Lucian. de luctu, τρέφονται ταῖς παρ' ἡμῖν χοαῖς καὶ τοῖς καθαγιζομένοις ἐπὶ τῶν τάφων. Ponitur sæpe pro adoleo, uro, cremo; ut καθαγίζειν τὸ σῶμα, apud Plut. Item uro ad odorem excitandum, ut apud Paus. τῶν δὲ ἱερείων τοὺς μηροὺς θύουσι, τἄλλα δὲ ἀρκεύθου ξύλοις καθαγίζουσι, καιομένοις δὲ ὁμοῦ τοῖς μηροῖς φύλλον τοῦ [illegible] συγκαθαγίζουσι. ¶ Apud Soph. significat polluo, teste Hesych. (Propriè de cruentis. Philostr. l. 4. c. 11.)

Καθαγισμὸς, consecratio. Item parentatio, parentalia, apud Lucian. de luctu.

Συγκαθαγίζω, (decomp.) unà consecro, unà adoleo. Item unà uro, apud Paus. vide in καθαγίζω.

Παναγὴς, omnino sanctus vel purus, sanctissimus, purissimus, Hesych.

Παναγὶς, ίδος, ἡ, exp. dies sacra.

ἈΓΟΣΤΟ'Σ, οῦ, ὁ, secundum quosdam est interior manuum pars: aliis manus pars extrema, aliis cubitus, ulna: aliis palma· ἔνθα συνάγονται τὰ ὀστᾶ τῶν δακτύλων, ἃ ἄγουσι κατὰ τὰς [illegible], inquit Eust. alludens ad Etymon. Hom. Il. λ'. Il. ν'. Il. ξ'. Il. ρ'. ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ. Sic apud Theoc. idyll. 17. Νυμφίον ἐν μεγάροισι γυνὰ περιβάλλετ' ἀγοστῷ.

ἌΓΡΑ, ας, ἡ, captura, venatio, præda venatu capta. Luc. in dial. Ἁλιεὺς inscripto, σώφρων, ὦ Φιλοσοφία, καὶ τὴν ἄγραν περίμενε. Sic. Xen. in Cyn. εἰς ἂν ἔλθοι ἄγραν. (Εὔκερων ἄγραν. prædam pulchre cornutam. Soph. Aj. 64.) ¶ Item ipse venandi actus. Od. χ'. χαίρουσι δέ τ' ἀνέρες ἄγρῃ. Sic Plut. symp. 8. περὶ τὰς ἰχθύας ἄγρα καὶ σαγηνεία. Ἄγρα πόντιος, marina piscatio, Nonn. Εὔθηρος ἄγρα, facilis et secunda venatio. in Epigr. ☞ Ab ἀγρὸς quidam derivant, fortasse quòd agri sint venationi apti.

Ἄγρηθεν ex venatione, ἀπὸ τῆς ἄγρας, Apoll. Arg. 2.

Ἀγρεύω, f. εύσω, p. ευκα, venor, sive feras sive aves sive pisces, venatu capio. Xen. in Cynegetico. τοὺς κυνηγέτας μὴ κωλύειν, διὰ τὸ μηδὲν τῶν ἐπὶ τῇ γῇ φυομένων ἀγρεύειν. ¶ Item, capto, per metaph. (ut apud Lat. venor et aucupor) ut ἀγρεύειν δόξαν, apud Phal. in epist. Sic ἀγρεύειν ὕπνον, in Epigr.

Ἀγρεύομαι, venatu capior. Isidor. in Epigr. de polypo et lepore, ἀγρευθεὶς δ' ἤγρευσε, captus cepit.

Ἄγρευμα, τὸ, quod venatu captum est, præda venatu quæsita. Lycoph. Item metaph. ut præda Lat. captura, res quovis modo capta et studio ac labore parta. Ἀγρεύματα, spolia vocat Eurip. in Androm. inquit Hesych. [Æschyl. Agam. 1057. ἐντὸς δ' ἂν οὖσα μορσίμων ἀγρευμάτων, πείθοι' ἂν εἰ πείθοι'· ἀπειθοίης δ' ἴσως. Choeph. 998. ἄγρευμα θηρὸς, etc. Schol. Ἄγρευμα, δίκτυον. Eumen. 463. ποικίλοις ἀγρεύμασι. Schol. τῷ πέπλῳ. Eurip. Bacch. 1239. Γαυρούμενος δὲ τοῖς ἐμοῖς ἀγρεύμασι, Καλεῖ φίλους εἰς δαῖτα.] (Ταὐτοῦ κυρήσας ἐνδίκως ἀγρεύματος. i. e. θηραθεὶς καὶ τῇ αὐτῇ παγίδι παγείς. Æsch. S. c. Th. 613. Ag. 1057. Ch. 998. Eum. 463.)

Ἄγρευσις, εως, ἡ, venatio, ipse venandi actus, prædatio, captura.

Ἀγρευτὴς, οῦ, ὁ, venator, Callim. et Theocr.

Ἀγρευτὴρ, idem, apud poëtas.

Ἀγρευτικὸς, ὴ, ὸν, venandi peritus, ut Ἄρτεμις ἀγρευτικὴ τῶν θηρίων, Eust.

Ἀγρεὺς, έως, ὁ, qui est super venationem, id est, venationi præfectus. Neptuni epith. apud Lucian.

Ἀγρέμιος, ου, ὁ, qui ex venatione et captura est. Epigr. Derivatum est ex Ἄγρα.

Ἀγρέμων, venator, Hesychio.

Ἀγρέμων, ab Æschylo dicitur ridica, vel lampas aut hasta, ἀπὸ τοῦ ἀγρεῖν καὶ λαμβάνειν.

Ἄγρηνον, ου, τὸ, rete, seu reticulum. Hesych. Et Ἄγρηνον, ponitur inter vestes histrionum tragicorum: diciturque fuisse reticulum è lana plexum et totum corpus amiciens, quo Tiresias utebatur.

Ἀγρέω, ῶ, f. ήσω, p. ηκα, idem quod ἀγρεύω, ut in Epigr. Phaniæ. Εἴτε σύ γ' ἐν πέτρῃ μελαναιγίδας, εἴτε σύ γ' ἀγρεῖς Μαρμάρου. Imperat. ἄγρει, hortandi vim habet, idemque valet apud poëtas, quod age, agedum, agesis. Estque translatum à celeritate, quæ adhibetur in venatione. Il. ί. Od. φ'. Et in plur. ἀγρεῖτε, Od. ύ. (Æschyl. Agamem. 129.)

Ἀγρεσία, ἡ, idem quod ἄγρευσις, venatio, in Epigr.

Ἀγρέω, ῶ, f. ήσω, p. ηκα, idem quod ἀγρεύω.

Ἀγρώσσω, idem quod ἀγρεύω, et de omni genere venationis dicitur, ut de piscium venatione, Od. έ. Ἰχθῦς ἀγρώσσων. [Callim. Hym. in Apoll. 60. Ἄρτεμις ἀγρώσσουσα καρήατα συνεχὲς αἰγῶν Κυνθιάδων φορέεσκεν, etc.]

Ἀγρώστης, ου, ὁ, venator, item operarius, Hesych. ¶ Item genus phalangii, Nicand. in Theriac. [Apoll. Rhod. iv. 174. Ὥστε δὲ ῥῖνος βοὸς ἤνις ἢ ἐλάφοιο Γίγνεται, ἥν τ' ἀγρῶσται ἀχαιινέην καλέουσιν. Schol. Ἀγρῶσται, οἱ κυνηγοί. ἀπὸ τοῦ ἀγρώσσω ῥήματος πέπτωκεν. Ὅμηρος etc. sc. Odyss. Ε. 53. Eurip. Rhes. 266. Ἦ πόλλ' ἀγρώσταις σκαιὰ πρόσκειται φρενί. et 287. Φόβῳ δ' ἀγρώσταις —— παρέσχε, etc.]

Ἀγρωστὴς, idem quod ἀγρώστης, apud eundem in Alexiph.

Ἀγρωστῖνος, ου, ὁ, venator. Item rusticus.

Ἀγρίζομαι, irritor. Factum est ἀπὸ τῶν ἀγριαινόντων ζώων, inquit Erotian. qui ἀγριωθῶσι, apud Hippocr. exp. ἄγρως χρίζουσι.

Ἄγρος, et Γρῖπος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Ἀναγρία, ἡ, tempus non venandi, apud Xen.

Ἀνδράγρια, τὰ, spolia quæ quis homini (qui in prælio occubuit) prædatur. Hom. Il. ξ'. Ὅς τις δὴ πρῶτος βροτόεντ' ἀνδράγρι' Ἀχαιῶν Ἤρατ', ἐπεὶ, &c. Eustathius duplex etymon afferens exp. σκῦλα τὰ παρὰ ἀνδρῶν, ἢ ἀπὸ ἀνδρῶν ἀγρευόμενα ἢ ἀγρεύματα.

Ἄναγρος, infelix circa venationem, infelix venator. Hesych.

Ἀπαγρέω, spolio. unde ἀπαγρηθεὶς, Hesych. exp. ἀφαιρεθείς.

Βαλανάγρα, ἡ, clavis dicitur: παρὰ τὸ ἀγρεύειν τὴν βάλανον. Xen. Hell. 5.

Βοάγρια, τὰ, spolia, quæ in τῆς βοῆς ἀγρεύεται id est, ex pugna colliguntur, inquit Etym. Βοάγριον, ου, τὸ, clypeus è boum agrestium pellibus, ut docet Eust.

Γαλεάγρα, ἡ, accipitur pro decipula, vel potiùs pro cavea ferrea et quodam carceris genere, apud Athen. Pollux. lib. 10. numerat inter σκεύη.

Δυσαγρέω, ῶ, infelici captura utor, malè et infeliciter venor.

Δυσαγρία, mala seu infelix captura et venatio.

Εὐαγρέω, ῶ, in captura felix sum, prædæ copiam habeo, Athen. et Plutarch.

Εὐαγρία, ἡ, felicitas et bonus successus in captura, prospera captura. Item pro feritate et rusticitate, apud Lucian.

[Εὔαγρος. Anthol. Θῆρα τὸν τεχνήεντα, τὸν εὔαγρον ἀπὸ κυρτοῦ Ζῶντα.]

Ζαγρεὺς, à poëtis dicitur Bacchus, quasi ὁ πάνυ ἀγρεύων. Intelligunt autem τὸν χθόνιον Διόνυσον, quem Plutonem esse existimant: Pluto enim defunctorum animas venatur et capiat.

Ζωγρέω, ῶ, f. ήσω, p. ηκα, vivum capio, à cæde conservo, vitæ alicujus parco in bello. ζωὸν ἀγρέω, id est, ἀγρεύω. Il. ζ'. Ζώγρει, Ἀτρέος υἱέ. Thuc. lib. 2. ἄνδρας τε τοὺς μὲν ἀπέκτειναν, τινὰς δὲ ἐζώγρησαν. Sic apud Xen. [Herodot. ii. καὶ δὴ τότε συμβαλὼν ἐνίκησε καὶ ζωγρηθεὶς, ἀπήχθη ἐς Σάϊν πόλιν, &c. Thucyd. vii. 11. καὶ κατατραυματίσαντες πολλὰς * sc. ναῦς * ἄνδρας τε, τοὺς μὲν ζωγρήσαντες, τοὺς τε ἀποκτείναντες ἀπεχώρησαν. Loco sequenti, respectus habetur ad vitæ conservationem, potius quam ad captivitatem. Hoc sensu Ζωγρεῖν significat Angl. *To give quarter.* Gall. *Donner quartier*: ut priore sensu, Angl. *to take prisoner, or prisoners.* Herodot. iii. καὶ εἷλε μὲν τὴν Ἐπίδαυρον, εἷλε δὲ αὐτὸν Προκλέα, καὶ ἐζώγρησε. His exemplis probè pensitatis, judicet Lector de Sensu Verborum S. Pauli, ii. Epist. ad Timoth. ii. 26. καὶ ἀνανήψωσιν ἐκ τῆς τοῦ διαβόλου παγίδος, ἐζωγρημένοι ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸ ἐκείνου θέλημα.] ¶ Item vivifico, vegeto, vegetum reddo. Il. έ. περὶ δὲ πνοιὴ Βορέαο Ζώγρει ἐπιπνείουσα κακῶς κεκαφηότα θυμόν. ubi Eust. exp. ἀναζωπυρεῖ, ἐγείρουσα τὴν ζωήν. Alibi dicit ζωγρεῖν esse, τὸ ζῶντάς τινας ἀγρεύειν αἰχμαλωσίας νόμῳ. Vide et in comp. ab Ἀγρέω.

Ζωγρία, ἡ, ipse actus capiendi vivum aut vivos, unde ζωγρίᾳ λαβεῖν, apud Herodot. idem quod ζωγρεῖν, capere aliquem cum vitæ conservatione. Scribitur et ζωγρεία, apud Polyb.

Ζωγρεῖον, ου, τὸ, vivarium. Eustathius scribit peculiariter dici de piscibus. Dicitur tamen et de aliis animalibus.

Ζωάγρια, ων, τὰ, præmium pro vita servata. * In plurali tantum usurpatur.* Herodot. δῶρα λάμψονται ζωάγρια Κροίσου, muneribus donabuntur ob servatam Crœso vitam. ¶ Item præmium ob redditum vitalem vigorem spiritum vix trahenti. Hom. Od. θ'. ὅτι μοι πρώτῃ ζωάγρι' ὀφέλλεις.

Θηράγρα, ἡ, ferarum captura, venatus. Item captura, id est, res capta.

Θηραγρέτης, ου, ὁ, venator. [Eurip. Bacch. 1018. Ἴθ', ὦ Βάκχε θηραγρέτα, Βακχᾶν γελῶντι προσώπῳ, &c.]

Κρεάγρα, ἡ, instrumentum ad eximendas ex aheno carnes, fuscina et harpago: παρὰ τὸ τὰ κρέα ἀγρεύειν. Aristoph. in equit. καὶ τῇ κρεάγρᾳ τῶν ἐχινίδων ἐλαβόμην ἐκ κεραμικῶν.

Κρεαγρὶς, ίδος, ἡ, idem. In Epigr.

Μοιχάγρια, quæ persolvit qui in adulterio est deprehensus; vel quæ pro comprehensione mœchorum persolvuntur. Od. θ'. τὸ καὶ μοιχάγρι' ὀφέλλει.

Μύαγρος, ου, ὁ, qui mures venatur seu captat. Idem cum μυοθήρας, serpentum species. Nicand. Est et herbæ nomen. Dioscor. l. 4. Μυάγρα, verò, muscipula, decipulum, instrumentum quo mures capiuntur.

Ὀδοντάγρα, instrumentum chirurgicum ad evellendos dentes, forfex, forficula, Plut.

Ὀρνιθαγρευτὴς, οῦ, ὁ, auceps.

Ὀστάγρα, ἡ, forceps seu volsella qua ossa eximuntur, Gal.

Πανάγρον, ου, τὸ, retis genus, sic dictum quasi πᾶσαν ἄγραν ἀγρεῦον, omne genus prædæ capiens, Iliad. έ. Vide et in compositis ab Ἀγρέω. Dicitur et Πανάγρα.

Ποδάγρα, pedicula, tendicula, apud Xen. Pæd. lib. 1. et apud Plut. in Erot. [illegible] ἔστησε ποδάγρας παρὰ τὸ ἀγρεύειν τοὺς πόδας. vel quasi ἡ τῶν ποδῶν ἄγρα. ¶ Est etiam articularis morbus, quum pedum articulos noxius humor infestat. Athen. l. 12. κατατεινόμενον ἐπὶ ποδάγρας πλείους ἡμέρας. Et Plat. ποδάγρας ἀπαλλάττει.

Ποδαγρὸς et ποδαγρικὸς, qui podagra tentatur, qui podagra laborat, podager, podagrosus. Diosc. Τὰ ποδαγρικὰ, sub. πάθη, podagrici dolores, seu morbus podagricus, podagra, apud Theophr. Idem Diosc. l. 5. c. 138. ποδαγρικὰς δυνάμεις vocat medicamenta, quæ podagram levare possunt.

Ποδαγράω, sive ποδαγριάω, ῶ, podagra laboro, podagricus sum. Utrumque legitur apud Plat. in Alcib. minore. Et apud Diogen. δεινῶς ποδαγρῶν. Et Diosc. l. 2. c. 39. ποδαγριῶντας καὶ χιμετλιῶντας ὠφελεῖ.

Πολύαγρος, qui multam capit prædam, in Epigr.

* Πρωτάγριον. præda quæ primo venatu capitur, Callim. Dian. 104.*

Πυράγρα, forceps quo ignita tenemus, aut ex igne eximimus. Il. σ'. Od. γ'. Pro eodem in Epigr. dicitur πυραγρέτας καρκίνος.

Ῥιζάγρα, instrumentum quo chirurgi spicula extrahunt. Paul. Æg.

Σύαγρος, qui sues capit, qui apros venatur, apud Athen. l. 9. ex Soph. Dicitur etiam substantivè de apro, ut ibid. Athen. annotat.

Συάγρειος sive συάγριος, apruginus, qui est ex apro; ut συάγρειον στέαρ, apud Dioscor.

Συναγρίδες, αἱ, piscium genus, apud Athen. l. 7.

Χειράγρα, articularis morbus qui manus velut captas et irretitas tenet, ut ποδάγρα pedes, q. ἡ ἄγρα χειρὸς, ἢ ἄγρα ποδὸς seu ποδῶν. Sunt tamen qui hoc derivari malint ἀπὸ τοῦ ἄλγους, ut sit quasi χειράλγα, ποδάλγα, &c. posito ρ pro λ.

ΑΓΡΟ´Σ, οῦ, ὁ, rus, ager. Od. ά. ἐπ' ἀγροῦ νόσφι πόληος. Herodian. l. 1. ἐπ' ἀγροῦ διατρίβω, ruri ago. (τὸν ἐξ ἀγροῦ. qui ruri est. Soph. Œdip. Tyr. 1071.) Aristot. pol. 5. ἐπὶ τῶν ἀγρῶν οἰκεῖν. Aliquando ager quem quisque possidet. Od. ψ'. Ἀγρὸν ἐς ἀμείψομαι πολυδένδρεον. Exponitur etiam, fundus, prædium. ¶ Item rusticitas, ut ἀγροῦ πλέως, plenus rusticitate, Hesych. ☞ Etym. dicit παρὰ τὸ ἄρω τὸ ἀροτριῶ fieri ἀρὸς καὶ ἀγρός. Paulo post deducit παρὰ τὸ ἄγω, ὃ σημαίνει τὸν σίδηρον, ut sit ὁ τῷ σιδήρῳ τεμνόμενος.

Ἀγρόθι, Ἀγρόθεν, Ἀγρόνδε, adverbia, pro quibus in prosa sæpe dicitur, ἐν ἀγρῷ, ἐξ ἀγροῦ, εἰς ἀγρὸν, id est, in agro vel ruri, ex agro seu rure, in agrum seu rus.

Ἀγρίδιον, ου, τὸ, agellus, apud Arrianum.

Ἀγρότερος, ου, ὁ, agrestis, rusticus; ut, ἀγροτέρα ἐλαία, in Epigr. pro ἀγρία, agrestis olea. (Theoc. Idyll. ά. 58.) Homerus et αἶγας (capras) et ἡμιόνους (mulas) ἀγροτέρας vocat, ad differentiam cicurum. At ἐλάφους (cervas) idem Hom. dicit ἀγροτέρας, quòd natura agros et sylvas colant: † sic Hes. Asp. 407.† unde et cerva sylvicultrix apud Catullum. Sic Diana cognominatur ἀγροτέρα, Il. φ'. cui Xenophon vota facere vult venatores. Possit etiam exponi venatrix, ut sit idem quod ἀγρότις.

Ἀγρότης, ητος, ἡ, rusticitas. Ἀγρότης, ου, ὁ, rusticus vir. Od. π'. οἵ τέ τινας Ἀγρόται ἐξείλοντο, id est, homines rustici. Exp. etiam, venator, ab Hesych.

(Ἀγρόται, ἄρχοντες. ἀπὸ τοῦ ἄγειν καὶ ἀγείρειν. V. Var. Lect. Sch. Æschyl. Pers. 1007.)

(Ἀγρώτης Theoc. κά. 51.)

Ἀγρότις, ἡ, rustica mulier, id est, ruri educata. In Epigr. ἀγρότις κούρα pro Diana. Et ἀγρότις αἰγανέη, ibid. Exp. et venatrix.

Ἀγροιώτης, ου, ὁ, pro ἀγρότης, homo rusticus. † ποιμήν. Hes. Asp. 39.† Il. λ'. ὥς τε καὶ ἀνέρες ἀγροιῶται.

Ἀγροῖος, ου, ὁ, rusticus, idem quod ἀγρότης. Suid. ex Aristoph. *Apoll. Rhod.*

Ἄγροικος, et ἀγροῖκος, Atticè, ὁ, rusticus, qui in agro vivit. Aristoph. in Nub. ἄγροικος ὢν, ἐξ ἄστεως. ¶ Item adjectivè, rusticus; ut, ἄγροικος βίος, apud eundem. Et apud Luc. ἄγροικος γυνή. ¶ Item imperitus, insoitus, illepidus, inurbanus: qua in signif. dicitur etiam rusticus metaphoricè. Plat. in symp. περὶ σοῦ τι ἐγὼ ἀγροῖκον δοξάζω. Et Plat. in Axiox. Ἰδεῖν οὐκ ἄχαρις τοῖς παροῦσιν ἄλλως καὶ ἄγροικος. Apud Arist. Rhet. 1. oppon. τῷ πεπαιδευμένῳ. In hac autem signif. metaphoricè sæpè usurpatur compar. quum innuitur non planè rusticus, sed duntaxat aliquantùm rusticus, subrusticus et subagrestis Lat.

Ἀγροίκως, rusticè, rustico more. Theocr. in Bucolisco, οὐ μεμαθηκὼς Ἀγροίκως φιλέειν. Item imperitè, illepidè, Philostr. in epist. Et ἀγροικοτέρως, subrusticè, Plat. Pol. 2.

Ἀγροικία, ἡ, rusticorum habitatio, locus in quo rustici habitant, ἡ τῶν ἀγροίκων οἴκησις, inquit Eust. ager, rus, villa, Plut. ¶ Item rusticitas, inurbanitas, Aristot. in Eth. et Rhet. l. 3.

Ἀγροικικὸς, οῦ, ὁ, rusticanus, ut ἀγροικικὰ [illegible], in can. 17. Chal. conc.

Ἀγροικίζομαι, f. ίσομαι, rusticè ago vel loquor, ineptio. Plat. in Theæt. ἐγὼ ὑπὸ φιλολογίας ἀγροικίζομαι.

Ἀγροικεύομαι, sum ἄγροικος, sum rusticis et agrestibus moribus. Hesych.

Ἄγριος, ου, ὁ, et ἡ, agrestis, rusticus, ruralis. De rebus dici solet quas agri producunt: ut sunt herbæ, quibus Latini sativas seu hortenses opponunt. Sic ἀγρία μαλάχη, quæ et ἀγριομαλάχη. Sic ἀγρία ἐλαία sive ἀγρία, quæ et ἀγριελαία dicitur. Sic et animalia quædam ad differentiam aliorum ejusdem generis, quæ inter homines aluntur et οἰκότροφα vocantur; ut ἄγριοι ὄνοι, qui et ὄναγροι. Item ἵπποι ἄγριοι apud Xenoph. Sic ἄγριοι σύες, qui et σύαγροι. Ut plurimum verò ἄγρια opponuntur τοῖς ἡμέροις, animalia præsertim, nonnunquam et quæ terra gignit. ut apud Xen. in Cyneg. ὅσα γὰρ ἡ γῆ φέρει, τὰ μὲν ἥμερα συγκατεσκάπτοντες, τὰ δὲ ἄγρια γένη ἐκβάλλοντες. ¶ Item ἄγριος Budæus exponit rusticum, qui urbanitatem non novit nec ferre potest, qui et ἄγροικος vocatur. Aristot. Eth. 4. ὁ δ' ἄγριος εἰς τὰς τοιαύτας ὁμιλίας ἀχρεῖος. ubi Henr. Steph. existimat posse exponi agrestis moribus, incultus, horridus. Quidam exp. etiam insulsus. ¶ Item ἄγριος (sicut Lat. agrestis) per metaphoram pro fero sumitur. Propriè autem ἄγριος dicitur feritatem habens, qualis est animalium quæ feræ dicuntur. Nam ἄγρια interdum absolutè dicuntur ipsæ feræ, subaudiendo ζῶα, ut Latinè feræ absolutè dicitur, subaudito substantivo, bestiæ aut belluæ, aut animantes. Hom. Iliad. έ. Βάλλειν ἄγρια πάντα τά τε τρέφει οὔρεσιν ὕλη. Alioqui dicitur et ἄγρια θηρία. † Xen. Pæd. l. 1. 4. 7.† ¶ De homine dictum exp. ferus, immanis, immitis, atrox, barbarus, ferox. Apud Hom. Odyss. ά. itidemque apud Plat. in Minoë copulantur ἄγριος et χαλεπός. Apud Xenophon. ἄγρια et τραχεῖα opponuntur, Pæd. 1. Ἄγριος αἰχμητὴς, Il. ζ'. q. d. ferox bellator, sive atrox, i. atrociter bellans. ¶ De rebus dictum exp. atrox, ferus. Il. ξ'. ἄγριος πόλεμος. Ἄγριος θυμὸς, Il. ί. Et ἄγριον μένος, apud Lucian. Ἄγριον ἕλκος, Theophr. (Ἀγρίας λύπας. Soph. Œdip. Tyr. 1093. ἄταις ἀγρίαις, ib. 1230. ἄγριον ἦθος. Eurip. Med. 104. V. Æschyl. Pers. 616.) Ἄγριον ponitur etiam pro, ἀγριότης, feritas. Il. ω'.— λέων δ' ὣς ἄγρια οἶδεν. Item adverbialiter pro ἀγρίως. Hesiod. in Asp. Ἄγρια δερκομένω. Fœmininum est ἀγρία, agrestis, sylvestris, fera. Item ἀγρία arboris nomen, apud Theophr. hist. pl. l. 1. * Ἄγριος pro παιδεραστὴς interdum ponitur Aristoph. Nub. 349. Plato Phæd. 29. ubi vid. Wyttenbach. Etymol. M. p. 13. 47. Eustath. ad Od. φ'. p. 1915. 16.*

Ἀγρίως, ferè, immaniter.

Ἀγριὰς, άδος, ἡ, pro ἀγρία, agrestis. Nicand. Apollon. Arg.

Ἀγριόεις, εντος, ὁ, pro ἄγριος, agrestis. Item pro ἀγριωτικὸς, i. ferum sive feros reddens, feritatem inducens. apud Nicand.

Ἀγριότης, ητος, ἡ, feritas, immanitas, cui oppon. πρᾳότης apud Plat. in symp. [Xenoph. Mem. ii. 2. καὶ ὁ Σωκράτης, πότερα δὲ οἴει, ἔφη, θηρίων ἀγριότητα δυσφορωτέραν εἶναι, ἢ μητρός.]

Ἀγριοσύνη, ἡ, idem in Epigr.

Ἀγριέλαιος, oliva sylvestris, oleaster. Suid.

Ἀγριώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, ferus, vel feritatem præ se ferens.

Ἀγριόω, ῶ, f. ώσω, agrestem reddo. Item effero, i. efferatum reddo: vel simpl. exaspero. In passiva voce et signif. frequentius usurpatum reperitur ἀγριοῦμαι. † Xen. Pæd. 1. 4. 24. ἐπί τινι.† (γλῶσσα ἠγρίωται. Aristoph. R. 926.)

Ἀγριωτὴς, οῦ, ὁ, efferatus.

(Ἀγριωτάς. Theoc. κά. 23.)

Ἀγριαίνω, F. ανῶ, idem quod ἀγριῶ: sed minus usitatum. ¶ Item tyrannum facio, inquit Bud. apud Plut. in Galba. Item neutraliter positum, ferocio, ferociter ago, efferor. Plut. de aud. ἀγριαίνουσι πρὸς τοὺς παρόντας. Dion. Hal. Archæol. 1. ὁ δὲ λέαινα οὐ μάλα ἀγριαίνουσα τῶν ἀνθρώπων τῇ πειθοῖ.

Ἀγριαίνομαι, αίνομαι, idem quod ἀγριαίνω neutraliter positum. Plut. Plat.

Ἀγριάζω, ferus sum; vel potiùs ferus fio. Hesych.

Ἀγριμαῖος, ου, ὁ, ferus, ferinus. Opponuntur enim ἀγριμαῖα τοῖς τιθασσοῖς, ut ostendit Eustat.

Ἄγρωστις, ἡ, herbæ species, de qua Diosc. lib. 4. c. 30. et Theoph. l. 1. hist. pl. et Aristot. l. 5. de nat. pl. et Hieronym. in c. 10. Osee παρὰ τὸν ἀγρὸν dicta, quod ibi proveniat: hinc comp. καλαμάγρωστις, arundinaceum gramen, de quo Diosc. l. 4.

Ἄγρα, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Αἴγαγρος, ου, ὁ vel ἡ, caprea, capra vel caper sylvestris. Dicitur et αἰγάγριος, pro αἴξ ἄγριος.

Ἀπαγριόω, ῶ, agreste seu sylvestre reddo. ¶ Item effero vel exaspero, irrito. Theophr.

(Ἀπαγριόομαι, Palæph. p. 9.) [Soph. Philoct. 230. καὶ μή μ' ὄκνῳ δείσαντες ἐκπλαγῆτ' ἀπηγριωμένον, &c.]

Ἀπαγρίωσις, ipsa actio qua aliquid sylvestrescit: mutatio in sylvestrem naturam. Item efferatio, exasperatio. Theophr.

Ἀπαγροικίζομαι, ad mores rusticos redigor. Gregor.

Διαγριαίνω, effero vel exaspero, exacerbo.

Διαγριαίνομαι, efferor vel exasperor, exacerbor.

Ἐξαγριόω, idem quod ἀπαγριόω. (Eurip. Phœniss. 838.) [Herodot. lib. vi. οἱ μὲν γὰρ ἐξηγρίωσαν τοὺς λοιποὺς Πεισιστρατιδέων Ἵππαρχον ἀποκτείναντες, &c.]

Ἐξαγρίωσις, idem quod ἀπαγρίωσις.

Ἐξαγριαίνω, idem quod διαγριαίνω, sed magis usitatum. [Plat. Lys. καὶ μὴν δὲ λέγεις τε καὶ ᾄδεις μὴ καλῶς, ἀλλ' ἐξαγριαίνεις, πολλὴ ἀμουσία.]

Ἐπάγριος, pro ἄγριος, agrestis, ferus.

Ἐπαγριόω, idem quod ἀπαγριόω, sed minùs usitatum.

Ἵππαγροι, equi sylvestres, seu feri.

Ὄναγρος, ου, ὁ, vel ἡ, asinus ferus.

Ὀνάγριον χρῶμα, color qualis est onagrorum, i. color cilicinus.

Πανάγριος, omnino ferus, præferox, apud Phocyl.—ἀτὰρ σκύλακας πανάγριος.

Ἀγρίφα, sive ἀγρίφη Ionice, rastrum. Suid. Pro eodem scribitur ἄγρεφα.

ἈΓΥΙΑ', ἡ, vicus, via, ea significatione qua dicuntur viæ urbis pro vicis. Il. ε. Ἰλίου ἐξαλάπαξε πόλιν, χήρωσε δ' ἀγυιάς. Xen. Pæd. 2. ἐπεὶ δὲ κατεῖδον τὴν ἀγυιὰν τὴν πρὸς τὰ βασίλεια φέρουσαν στενοτέραν οὖσαν ἢ ἐπὶ μετώπου πάντας ἰέναι. ☞ Hesych. ἀγυιὰς ait appellari ab ἄγω et γυῖα, quòd per eam ducamus γυῖα (membra,) id est, incedamus. Etymolog. et Eustath. simpliciter ab ἄγω deducunt: ut αἴθυια ab αἴθω, et similia. A' Suida autem ἀγυιαὶ exp. αἱ ἐκτετάμεναι ὁδοὶ, i. longæ viæ: quod non habeant γυῖα (i. membra) neque καμπὰς, flexus, anfractus. Vel ab ἄγνυω derivatur: ut Stephanus ex Heracleone refert. ¶ Ἀγυιὰ item vicinia, inquit Hesych. addens exponi etiam στενωπός. Idem exponit etiam ἄμφοδον: quæ duo tamen ab hoc diversa sunt.

Ἀγυιεὺς, έως, ὁ, ara, stans pro foribus, formam columnæ habens, inquit Hesych. Vel (ut alii) columna ante fores stans, in summa parte acuta. Vel (ut Eust.) columna Apollini sacra, stans pro foribus. Apollo quoque sic nominatur, quasi viis præpositus urbanis; vel quia in viis colitur, q. d. viarius. Pherecrates, ὦ δέσποτ' ἀγυιεῦ, ταῦτα νῦν μέμνησό μοι. Sic et apud Aristoph. in Vespis, cujus vide schol. vide et Suid. et Macrob. In accusat. plur. facit ἀγυιέας et ἀγυιᾶς per Synæresin, vel per Synalœphen, ut apud Aristoph. et Dem. κνισᾶν ἀγυιάς. (Eurip. Phœniss. 603. Æsch. Ag. 1090.)

Ἀγυιάτης, Apollo dictus, eadem significatione qua ἀγυιεύς.

Ἀγυιᾶτις, ιδος, ἡ, ut ἀγυιάτιδες θεράπαιναι, aræ pro foribus in gratiam Agyiei Apollinis erectæ: qui ante portas colebatur, ut ἀλεξίκακος, inquit Eust. [Pind. Pyth. ΙΑ. 1. Σεμέλα μὲν Ὀλυμπιάδων ἀγυιᾶτις, &c. Schol. ἀγυιᾶτις οὖν ἀντὶ τοῦ γείτων &c. Eurip. Ion. 186. οὐδ' Ἀγυιάτιδες θεραπεῖαι. Lat. Vers. neque Agyiei Apollinis in Vestibulis Aræ.]

Ἀγυιόω, eo. Non conjugatur ultra præt. imperf. ut nec ἀνύω, et similia.

Εὐρυάγυια, (comp.) ας, ὁ καὶ ἡ, latas vias habens, ut Il. β. πόλιν εὐρυάγυιαν Τρώων.

ἈΓΥΡΙΣ, ιος, ἡ, cœtus, multitudo collecta atque congregata. Idem quod ἀγορὰ, et ab eadem origine, παρὰ τὸ ἀγείρω, unde ἀγορὰ, ἄγορις, et Æolicè mutato ο in υ ἄγυρις, ut tradunt grammatici. Od. γ'. Ἶξον δ' ἐς Πυλίων ἀνδρῶν ἄγυρίν τε καὶ ἕδρας. Et Il. ω. Ἐν νηῶν ἀγύρει.

Ἀγυρίω, congrego, in unum cogo et colligo. Hesych.

Ἀγυρίζω, idem. Hesych.

Ἀγυρισμὸς, οῦ, ὁ, congregatio, collectio. Hesych.

Ἀγυρμὸς, οῦ, ὁ, idem cum ἄγυρις, ejusdemque originis. Hesych. ¶ Item circuitio, quæ fit ad colligendam stipem, à verbo ἀγείρω significante inter alia περιϊέναι καὶ περινοστεῖν ἐπὶ [illegible], ut apud Eust. tradit Ælius Dionys. Hal. Citat Athen. lib. 8.

Ἀγύρτης, ου, ὁ, is qui congregat et cogit in unum, ὁ ἀγείρων. (Soph. Œdip. Tyr. 396.) Et peculiariter qui populum congregat. Hesych. et Suid. ¶ Ἀγύρται nominantur etiam circulatores et præstigiatores circumforanei, qui congregata multitudine pharmaca aliqua ostentant, eáque prædicantes divendunt, miserè simplici populo imponentes. Eust. Sic dicti non tàm quòd ἀγείρουσι καὶ συνάγουσι τὸν ὄχλον, quàm quòd ἀγείρουσι καὶ πορίζουσι. Sic nominantur etiam qui oppida circumeunt et divinandi peritiam jactant, apud Suidam. ¶ Ἀγύρτης, exponitur etiam ab Hesych. et Suid. προσαίτης, ἐπαίτης, πτωχὸς, mendicus, qui circumit et stipem petit. Apion in Epigr. Κυμβάλοις γαίουσι τις ἀπὸ φλιᾶς μητρὸς ἀγύρτης. ¶ Est etiam nomen Jactus tesserarii, teste Suida. Hesych. et Eust. ¶ Adjectivè quoque expon. συρφετώδης, confusaneus: item φιλοκερδὴς, item [illegible]. Hesych. et Suid.

Ἀγυρτικὸς, et ἀγυρτώδης, pertinens ad ἀγύρτην, vel qualis est ἀγύρτης: ut ἀγυρτικὸν πλῆθος, turba et multitudo τῶν ἀγυρτῶν. Plutarch. Et ἀγυρτικὸς μάντις, apud eundem. Et ἀγυρτικαὶ λογοπωλίαι, quales sunt circulatorum.

Ἀγυρτώδης, exp. et συρφετώδης, à Suida.

Ἀγυρτεία, circulatio, præstigiæ, impostura.

Ἀγυρτὸς, οῦ, ὁ, congregatus, collectus.

(Ἀγύρτρια Philostr. l. 3. c. 43.) [Æschyl. Agam. 1282. καλουμένη δὲ φοιτὰς ὡς ἀγύρτρια, πτωχὸς, τάλαινα, λιμοθνὴς ἠνεσχόμην. Stanl. uti circulatrix.]

Ἀγυρτάζω, idem quod ἀγυρίω et ἀγυρίζω et ἀγείρω, congrego, cogo et colligo in unum. Od. τ'. ἀλλ' ἄρα οἱ τόγε κέρδιον εἴσατο θυμῷ, Χρήματ' ἀγυρτάζειν πολλὴν ἐπὶ γαῖαν ἰόντι, pecunias cogere seu colligere.

Composita.

Μητραγύρτης, ου, ὁ, ὁ μητρὸς ἀγύρτης, qui matri deorum colligit. Μητραγύρται (inquit Bud.) qui stipem cogebant matri deorum, tympana gestantes. Quo nomine et φιλοκερδεῖς καὶ ἀπατεῶνες significantur, natióque hominum præstigiatrix, et circulatrix et flagitatrix stipis. Plat. in lib. 2. de Rep. ἀγύρτας vocat. Aristot. Rhet. 3. ὅπερ ἀμείνω αὐτὸν εἶναι. οὐ γὰρ ἂν μητραγύρτην αὐτὸν καλεῖν, ἀλλὰ δᾳδοῦχον. Solebant autem hi μητραγύρται μισθὸν τὰς γυναῖκας τῇ μητρὶ τῶν θεῶν, ut Suid. tradit. * Iidem dicebantur μηναγύρται, quod singulis mensibus stipem cogerent, vel quod Lunam devocare profiterentur. Vid. Ruhnken. ad Timæi Lex. p. 10.*

Μητραγυρτέω, ῶ, matri deûm cogo stipem. Athen. l. 12.

Ὁμήγυρις, ιος, ἡ, cœtus, multitudo hominum congregatorum. Il. υ. Ἂψ ἴμεν Οὔλυμπόνδε θεῶν μεθ' ὁμήγυριν ἄλλων. (Æschyl. Agamem. 4. Choëph. 8.)

Ὁμηγυρίσασθαι, congregare, in eundem locum cogere. Od. π'. πρὶν αὐτὸν ὁμηγυρίσασθαι Ἀχαιοὺς Εἰς ἀγορήν.

Πανήγυρις, ιος, ἡ, publicus cœtus seu conventus, publica celebritas; ut quum die festo, ludis solennibus aut celebri mercatu, tota aliqua gens unum in locum convenit; velut in Græcia, ludis Olympicis, Isthmiacis, Pythicis, Nemæis: festo item sacrorum Eleusiniorum, Panathenæorum et similium. Apud Demosthen. pro cor. in psephismate Byzantiorum ἐς τὰς ἐν τᾷ Ἑλλάδι πανηγύριας, Ἴσθμια καὶ Νέμεα καὶ Ὀλύμπια καὶ Πύθια. Apud Gregor. Νῦν παρελθεῖν πανήγυριν, καὶ τηνικαῦτα τὴν πραγματείαν ἐπιζητεῖν, miserum est præteriisse celebrem mercatum, et postea negotiationem requirere. Pompas etiam, spectacula aut convivia, quæ publicè à regibus principibusve exhibentur, πανηγύρεις nominant. Athen. lib. 5. de Antiocho, ἄρχων δ' ἐποιήσατο τῆς πανηγύρεως τὴν πομπὴν οὕτως ἐπιτελεσθεῖσαν. Herodian. lib. 3. θυσίας τε καὶ ἑορτὰς, θέας τε καὶ πανηγύρεις τῷ δήμῳ παρέσχε. Dicitur autem ἀγαγεῖν πανήγυριν, apud Xenoph. † Pæd. p. 150. † Et contra, πανηγύρεις συνάγειν, apud Isocrat. Sic πανήγυριν συναγαγεῖν, apud Herodian. Et πανήγυριν συντελεῖν, apud Athen. Philo in vita M. ἀνὰ πᾶν ἔτος ἑορτὴ καὶ πανήγυρις ἄγεται κατὰ τὴν Φάρον. Herodian. lib. 8. πάντων περὶ τὴν πανήγυριν καὶ τὰς θέας ἀσχολουμένων. Hesychio est etiam laus encomiumve alicujus in publico conventu decantatum: pro, πανηγυρικὸς λόγος. Tales sunt Protagoridis ἐπὶ δάφνῃ πανηγύρεις apud Athen. lib. 4. * Vid. Æsch. Theb. 206.*

Πανηγυρικὸς, οῦ, ὁ, panegyricus, panegyri proprius, panegyri conveniens: ideoque celebris, festus, item theatralis, pompaticus, splendidus; ut πανηγυρικὴ θέα, apud Plut. Et apud eundem πανηγυρικὰ πράγματα. Sunt etiam λόγοι πανηγυρικοὶ, laudem personæ reive alicujus in cœtu celebri decantantes. Plut. et Isocr. Dicitur etiam πανηγυρικὸς ὄχλος, pro turba promiscua, qualis est in panegyricis celebritatibus, Isocr. Metaph. verò et καταχρηστικῶς Plutarch. in sym. 4. τὸ οὕτως παμμιγὲς σῶμα καὶ πανηγυρικόν: quod ex multis diversisque mixtum et conflatum sit, ut πανήγυρις ex omnigena hominum colluvie.

Πανηγυρικῶς, panegyricè, pompose, splendidè. Greg. Pol. Plut.

Πανηγυρίζω, idem quod πανήγυριν ἄγω, sive συντελῶ, festum panegyrin agito; festum ludosve panegyricos celebro, ferior. Herodian. lib. 1. ὁ δῆμος μετὰ τῆς ἑορτῆς ἐπανηγύριζε. Item panegyricas orationes habeo. Poll. Transitivè quoque usurpavit Greg. pro, panegyrica oratione laudo, in celebri cœtu prædico: Ubi ait, πανηγυρισθέντα τὸ ἔργον.

Πανηγυρισμὸς, festi panegyrici celebratio. Panegyrica pompa vel ostentatio. Plut.

Πανηγυριστὴς, οῦ, ὁ, qui panegyricum festum ludosve celebrat. Luc.

Decomp. Ἐμπανηγυρίζω, publicos, festosque conventus celebro.

Συμπανηγυρίζω, unà festum ludosve panegyricos celebro. Exp. et concelebro.

Παρθεναγύρται, dicuntur qui confratriæ divæ virginis stipem poscunt.

Συνάγυρτον ὕδωρ, aqua collecta. Plato in legibus.

ἌΓΧΙ, (adverb.) propè, juxta. Cum Genitivo, ut ἐγγὺς et πέλας. Iliad. ζ.—τάχα δ' Ἕκτωρ ἄγχι γένηται. sic ε.—ἄγχ' αὐτοῖο καθέζετο πότνια μήτηρ. Interdum casu dat. ut Iliad. ψ'.—τάχα δὲ σφίσιν ἄγχι γένοντο. Item sine casu, Il. π'. Ἄγχι παρέστηκεν θάνατος. Dicitur etiam de tempore: ut Od. τ'.—καὶ ἐλεύσεται ἤδη Ἄγχι μάλα, i. et venturus est valdè propè, i. brevi. * Comparativus est ἆσσον.* (Æschyl. Pers. 467. Ch. 637.)

Ἄγχιστα, proximè. Jungitur itidem genitivo, vel dativo. Οἱ ἄγχιστα τοῦ γένους ὄντες, idem quod οἱ ἐγγυτάτω γένει ὄντες, et οἱ ἐγγύτατα γένους, qui proximo gradu contingunt defunctum. Nonnunquam et sine casu ponitur: ut ἄγχιστα ἐοικὼς, apud Hom. proximè similis, i. maximè similis: nam et Erotianus apud Hippocr. ἄγχιστα exp. μάλιστα. (Æsch. Suppl. 1043.)

Ἄγχιστος, ου, ὁ, propinquissimus, proximus. Apud Euripid. (Soph. Œdip. Tyr. 939. συγγενὴς expl. Sch. Æsch. Agam. 264.)

Ἄγχιστος πατρὸς τῷ γένει, genere proximus patri. [Soph. Œd. Tyr. 939. πρὸς σ' ὦ Λύκει' Ἄπολλον (ἄγχιστος γὰρ εἶ) ἱκέτις ἀφῖγμαι.]

Ἀγχιστεὺς, έως, ὁ, cognatus, propinquus. Luc. in Timone, εἶτα τὸν γνώριμον Δημέας ὁ ῥήτωρ συγγενὴς αὐτοῦ, ἀγχιστεὺς καὶ μαθητὴς αὐτοῦ ὤν. ¶ Ponitur etiam pro συγγενὴς, ut vult Hesych.

Ἀγχιστεύω, genere propinquus sum, Hesych. ¶ Item propinquitatis jure ad successionem venio. Isæus, γνώσεσθε τοῦθ' ὅτι ἐμοὶ κατ' ἀγχιστείαν, τοῖς δ' ἐξ ἐκείνου γεγονόσιν οὐκ ἄν. Jure propinquitatis hæreditatem cernere, aut petere. ¶ Item cum accus. Josuæ 20. jure cognationis rem venditam redimo: et Ruth, capite ultimo, propinquitatis jure duco uxorem vel retineo. ἐὰν δὲ μὴ βούληται ἀγχιστεύειν σε, ἀγχιστεύσω σε ἐγώ.

Ἀγχιστεία, ας, ἡ, propinquitas, vel propinquitatis jus: propinquitas generis, cognatio. Item jus successionis legitimæ. Isæus, ὁ νόμος δίδωσιν ἀγχιστείαν τοῖς πρὸς πατρὸς ἀδελφοῖς, lex (inquit) refert hæreditatem amitinis vel patruelibus, vel agnatis. Item exp. jus succedendi ab intestato. Ab Hesychio exponitur etiam συγγένεια. ¶ Ἀγχιστεία ἡ περὶ τὸ θεῖον, Plutarch. de femine dixit, qui accedit Deo proximè.

Ἀγχιστεῖον, ου, τὸ, idem. Soph. in Antig. κατ' ἀγχιστεῖα, pro κατ' ἀγχιστείαν, ut notat Schol.

[Ἀγχιστήρ. Soph. Trach. 260. ἦ μὴν τὸν ἀγχιστῆρα τοῦδε τοῦ πάθους Ξὺν παιδὶ καὶ γυναικὶ δουλώσειν ἔτι. Schol. τὸν αἴτιον καὶ πλησίον αὐτὸν ποιήσαντα τοῦ πάθους.]

Ἀγχιστικὸς, ή, όν, (adject.) ad ἀγχιστείαν pertinens, ad cognationem pertinens, ἀγχιστικὰ δίκαια apud Ammonium, jura eorum qui sunt ἀγχιστεῖς, quæ debentur alicui nomine ἀγχιστείας.

Ἀγχιστίνδην, adverb. secundum gradum propinquitatis, pro gradu propinquitatis. Moschopulus, Ἀγχιστίνδην γαμεῖ, ὅταν εἰς γάμον ἄγεται τὴν ἔγγιστα τοῦ γένους, i. ἀγχιστίνδην matrimonium contrahit, quum ducit eam quæ genere proxima est. ¶ Ἀγχιστίνδην jurans, id est, propè aras jurans, apud Solonem, Hesych.

Ἀγχιστῖνος, η, ὁ, vel Ἀγχηστῖνος: q. d. propè stans. Eust. Il. ε. de ovib. Αἱ μέν τ' ἀγχηστῖναι ἐπ' ἀλλήλῃσι κέχυνται, i. Aliæ prope alias stantes, et minimo spatio invicem distantes, aliæ aliis contiguæ, addensatæ, coacervatæ et quasi conglobatæ, metu videlicet leonis ovilia insultantis: aut ad differentiam caprarum, quarum αἰπόλια πλατέα dicit Homer. quòd aliæ ab aliis longiùs distantes pascantur. Eustath. admonet, vocis hujus antepenultimam per η scribi, ut ab ἄγχι et ἵστημι factam, mutando ι in η: quum cætera derivata ab ἄγχι servent ejus ι.

Ἀγχοῦ, idem quod ἄγχι. Herodot. l. 1. [illegible] δὲ πυθόμενος ἀγχοῦ εἶναι στρατὸν ἄγοντα φέρειν ἐς αὐτόν. Comparat. ἀγχοτέρω, propinquius. Unde nomen ἀγχότερος, propinquior. Superl. ἀγχοτάτω, proximè. Et οἱ ἀγχοτάτω προσήκοντες, genere proximi. (Soph. Tr. 979.)

Ἀγχόθι, idem quod ἀγχοῦ sive ἄγχι. Od. ν.—ἀγχόθι δ' αὐτῆς.

Ἀγχόθεν, cominus, è propinquo.

Ἔναγχος, (comp.) paulò antè, modò, nuper. Aristoph. in Nub. † v. 639. † ἔναγχος γάρ ποτ' ὑπ' ἀλφιταμοιβοῦ παρεκόπην. Dionys. Halicar. l. 6. ἔναγχος δὲ ἐν τῷ χρόνῳ, exponitur, nunc autem.

ἌΓΧΩ, F. ξω, P. χα, strangulo, suffoco, constringo fauces. (Aristoph. R. 471. Theoc. Id. 5. 106.) Luc. in dial. Πρω. τί ἄγχεις ὦ Πρωτεσίλαε τὴν Ἑλένην προσπεσών; quid strangulas Helenam, &c. ¶ Accipitur et pro, quovis modo constringo sive coërceo, pro περισφίγγω sive θλίβω, Gregor. adversus Eunomianos, καθάπερ ἵππον θερμὸν καὶ δυσκάθεκτον τὸν ἐνθάδε λογισμὸν ἀναρρήξαντες, καὶ τὴν καλῶς ἄγχουσαν εὐλάβειαν ἀποσείσαντες. Sic Luc. in Lapit. οὐδὲ ἄγχω τοὺς μαθητὰς, ἢν μὴ κατὰ καιρὸν ἀποδῶσι τοὺς μισθούς. Ab Hesych. ἄγξαι exp. etiam frænare.

Ἄγχομαι, strangulor, suffocor, &c. Item mœrore afficior. Liban. (Theoc. ζ. 145.)

Ἀγχόνη, ἡ, suffocatio, strangulatio. Diosc. lib. 6. cap. 24. ¶ Item laqueus, restis. Luc. in Tim. ἀγχόνη γὰρ αὐτὸ τὸ πρᾶγμα γίνεται αὐτοῖς, ad restim res rediret. Et pro suspendio, i. ipsa actione quæ est in suspendendo. Philo de mundo, θάνατον οὐ καθαρὸν τὸν δι' ἀγχόνης ὑπομένειν. Sic

Eurip. ἐγὼ μὲν οὖν, Διόσκουροι σίγουσ' ἀγχόνης, κάμοι φίλαι. Item pro eo quod angit et cruciat aliquem. Æschin. περὶ παραπρ. τοῦτο δὲ ἄρα ἦν ἀγχόνη καὶ λύπη τούτῳ, id est, hoc illum angebat vel cruciabat. (Soph. Œdip. Tyr. 1388. Eurip. Phœniss. 296. Æschyl. Eumenid. 749.)

[Ἀγχόνας. Eurip. Hel. 692. ἀγχόναισι δὲ βρόχων δι' ἐμὲ κατθάνοισα Κόρων αἰσχύναν.]

Ἀγχονιμαῖος, ου, ὁ, ad laqueum pertinens, ut ἀγχονιμαῖος θάνατος, mors laqueo illata. * Bardesanes ap. Euseb. Pr. Ev. p. 277. ἀγχονιμαίῳ μόρῳ ἀπεβίωσαν.*

Ἀγχονάω, ῶ, F. ήσω, strangulo, suffoco. Suid. Item suspendo.

Ἀγκτὴρ, ῆρος, ὁ, id quo constringimus aliquid. Hinc pro vinculo ponitur. Apud Gal. Meth. 3. exp. fibula. ἀγκτῆρας ἐπιτιθέναι, fibulas imponere. ¶ Item ἀγκτῆρες, loca in collo, quibus fit suffocatio, Poll. Etym. Hesych.

Ἀγκτηριάζω, F. σω, anctere constringo, constringo fibula, quæ ancter dicitur.

Ἀγκτηριασμὸς, constrictio per ancterem.

Ἀγκταλιάζω, F. σω, suffoco, strangulo, ἄγχω, Hesych.

Ἄγχις, suffocatio, strangulatio. Hesych.

Ἄγχουσα, ἡ, anchusa herba, de qua Dioscor. l. 3. c. 23. Quidam ἀγχοῦσαν vocant ad differentiam participii ἀγχούσα. Dicta παρὰ τὸ ἄγχειν videtur, quod habeat vim suffocatoriam et strangulatoriam.

Ἀγχουσίζω, anchusa inficio, anchusa fuco et coloro. Ψευδάγχουσα, herba quæ veram anchusam mentitur speciei similitudine. Vide Plin.

Ὄγχνη sive ὄχνη, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita.

Ἀνδράγχης, ου, virorum strangulator, ὁ τοὺς ἄνδρας ἄγχων, carnifex, tortor. Ἀνδραγχέας, idem, ut vult Eust.

Ἀντιάγχη, q. d. præfocatio obluctans et obsistens. Sic appellantur inveterati faucium tumores, qui discuti non possunt, ex Ulp.

Ἀπάγχω, suffoco, strangulo, laqueo interimo, suspendo strangulans. Od. τ'.——ὁ μὲν λὰξ ποσσὶν ἀπάγχων. [Thucyd. Hist. iii. § 81. S. Matth. xxvii. 5. ἀνεχώρησε, καὶ ἀπελθὼν ἀπήγξατο. Vide meas selectas notas in hunc p. 187. Xenoph. Tyrann. cap. 7. § 13. Ἀλλ' ὥσπερ τῷ ἄλλῳ,——λυσιτελεῖ ἀπάγξασθαι, ἴσθι——ὅτι τυράννῳ ἔγωγε εὑρίσκω μάλιστα τοῦτο λυσιτελοῦν ποιῆσαι.]

Ἀπάγχομαι, suffocor, strangulor: frequenter pro strangulare se ipsum, † Sic Arist. Nub. 778.† mortem sibi laqueo consciscere. † Sic Xen. Pæd. l. 3. p. 67.† Thuc. καὶ ἐκ τῶν δένδρων τινὲς ἀπήγχοντο. Et Theocr. Idyll. 3. ἀπάγξασθαί με ποιησεῖς. (Æsch. Suppl. 474.)

Ἀπαγχονίζω, idem quod ἀπάγχω. Ἀπαγχονίζομαι, strangulor, suspendor cum strangulatione. Laërt. in Diog. Ἰδών ποτε γυναῖκας ἀπ' ἐλαίας ἀπηγχονισμένας.

Ἀπαγχονάω, ῶ, idem quod ἀπαγχονίζω. Chrysost. ἀπαγχονῆσθαι πρὸς τὰ ὦτα.

Ἀργυράγχη, fictitia vox, q. d. argentangina. Usurpatur de iis qui muneribus corrupti taceat. Vide Gell. lib. 11. cap. 9. et Plut. in vita Demosth. Et Poll. lib. 7. et Erasm. in Chiliad.

Δεραγχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, collum constringens et suffocans.

Διάγχω, offoco, suffoco, strangulo.

Κατάγχω, offoco, suffoco, Basil. λιμῷ κατηγχόμενος, [illegible] ὑπὸ χρείας.

Κυνάγχη, anginæ species, quando interni musculi gutturis inflammantur. Sic dicitur et alia anginæ species, quam scribit Aëtius propriè à veteribus appellatam fuisse, quòd lingua à sua radice mota, factaque difficili respiratione, coguntur ægri aperto semper ore respirare, et canum in morem linguam exserere. Quidam apud Hippocratem significare putant morbum acutum in gutture consistentem, cum angustiâ acuta et spirandi difficultate.

Παρακυνάγχη, anginæ species, quum externi gutturis musculi laborant inflammatione.

Λιμαγχέω, ῶ, fame neco, inedia neco, q. d. fame strangulo. Pro eodem dicitur λιμαγχονῶ. Unde λιμαγχονούμενος, apud Basil.

Μετάγχουσα, Hesych. est squama aurea quæ in fronte gestatur.

Ὀροβάγχη, dicitur cauliculus quidam, quoniam ervo adnascens ipsum πνίγει, περιπλεκόμενος καὶ περιλαμβάνων, ut docet Dioscor. et Theophrast. Vide et Plin.

Παρδαλιαγχὲς, aconiti genus pantheras suffocans et strangulans. Plin. lib. 18. cap. 27. et lib. 27. cap. 2. et Aristot. hist. anim. lib. 9. cap. 6. Diosc. lib. 4. cap. 77.

Περιάγχω, præfoco, obtorqueo, q. d. circumstrangulo, circumjectis manibus strangulo.

Συνάγχη, anginæ species, quum interni faucium musculi inflammati sunt. Vide Paulum Ægin.

Συναγχικὸς, qui laborat ea anginæ specie. Gal. ad Glauc.

Παρασυνάγχη, alia anginæ species, quum exteriores faucium musculi patiuntur inflammationem. Vide eundem P. Æg.

Ὑάγχη, angina porcina, anginæ species, quæ sues corripi solent. Plin. lib. 8. cap. 51.

Στόμαχος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

*ΑΓΩ, F. ἄξω, P. ἦχα, et Atticè ἄγηχα, et pleonasmo literæ ι, ἀγήοχα. Sic aor. 2. ἦγον, et Atticè ἤγαγον, quod maximè est in usu. * Antiqua forma fuit ἀγάγω. Etym. M. p. 54. 43.* Varias habet significationes. De animatis propriè dici tradunt Grammatici, et tunc exp. duco, adduco. Dicitur autem ἄγω σοι τοῦτον, vel ἄγω τοῦτον πρός σε, adduco tibi hunc. Et ἄγω σε, simpliciter, et ἄγω σε εἰς τὴν πόλιν, vel εἰς τὴν ὁδόν. Ipsa etiam ὁδὸς (i. via.) dicitur ἄγειν εἴς τινα τόπον, i. ducere aliquò: quo sensu et ferre usurpatur Latin. ut apud Plat. in Apol. τὸν ἐπὶ Τροίαν ἀγαγόντα τὴν πολλὴν στρατιάν, i. qui maximas copias duxit ad Trojam. Cicer. interpr. Dicitur aliquando ἄγειν subaudito accusativo, ut ἄγειν ἐπὶ φάλαγγος, apud Xenoph. ¶ Dicitur etiam de inanimatis, et tum expon. affero: ut ἄγειν δῶρά τινι, afferre alicui dona, apud Xen. † Pæd. l. 5. p. 130.† Sic apud Isocrat. ad Nicocl. ὑμῖν τοῖς βασιλεῦσιν ἐσθῆτας ἄγειν, ἢ χαλκὸν, ἢ χρυσὸν εἰργασμένον. Et pro invehere, ut Dem. pro cor. πόλεμον εἰς τὴν Ἀττικὴν ἄγεις, bellum in Atticam invehis. Quum autem inanimata (veluti naves aut currus) dicuntur non ἄγειν, tunc expon. vehere: ut Xen. ἁρμάμαξαι ἄγουσι τὰς γυναῖκας. ¶ Metaphoricè usurpatur etiam pro adducere, ut ἄγειν ἐπὶ τὴν εὐδαιμονίαν, Xen. adducere ad felicitatem. † Sic Xen. Pæd. l. 2. 41. a. et εἰς δάκρυα, lacrymas ciere Pæd. l. 2. p. 47.† Sic ἄγειν εἰς ὑποψίαν, adducere in suspicionem. Item pro abducere. † στρατιάν: exercitum abducere. Xen. Pæd. l. 3. p. 68.† Il. ι. Τέκνα δέ τ' ἄλλοι ἄγουσι βαθυζώνους τε γυναῖκας. Et pro educere, extrahere, elicere, ciere: ut apud Dioscor. ἄγειν οὖρα, ἔμμηνα, γάλα, ciere urinam, menses, lac. Sic κοιλίαν ἄγειν, ciere alvum, apud eundem. Item pro inducere, impellere, agere: ut Il. β'. κῆρες γὰρ ἄγον μέλανος θανάτοιο. Interdum cum accusat. et infinit. Apoll. Arg. 1. Εἶτ' ἂν ἄγε χρειὼ, ἄνδρας [illegible]. Significat interdum et quandam violentiam, et expon. rapere, trahere: ut apud Æschin. contra Ctesiph. ἄξειν ἐπὶ τὸ βῆμα καὶ ἀναγκάζειν ἀπολογεῖσθαι, ad tribunal et judicium rapere. † Sic ἄγειν diripere. Xen. Pæd. 1. 4. 19.† Ἄγειν καὶ φέρειν, est diripere, populari et expilare. Isocrat. in Archid. ἄγειν καὶ φέρειν τοὺς πολεμίους. Sic Herodot. 1. ἀλλὰ φέρουσί τε καὶ ἄγουσι τὰ σά, tua diripiunt. † ἄγειν καὶ φέρειν Xen. Pæd. 1. 3. p. 72.† Metaphoricè etiam usurpatur ἄγειν καὶ φέρειν, sumpta à bello translatione, pro, quasi hostili more vexare. Dicunt etiam ἄγειν καὶ κόπτειν: ut Xenoph. Ἑλλην. 3. ἦγε καὶ ἔκοπτε τὴν Βιθυνίδα. ¶ Item prout variis significantibus accusativis jungitur, variè redditur. Interdum exp. ago: ut Gal. ἑβδόμην ἄγων ἐκείνην τὴν νύκτα, septimam agens noctem. Sic ἄγειν ἡμέραν, agere diem: et ἄγειν ἑορτὴν, agere festum: † Xen. Pæd. l. 6. p. 157.† ἄγειν ἀργίαν, ferias agere. At εἰρήνην ἄγειν, in securitate agere. Aliquando utendum est verbo, sum: ut ἡσυχίαν ἄγειν, Item. quietum esse, σχολὴν ἄγειν, otiosum esse, ἄγειν ἀσιτίαν, jejunum esse, apud Aristoph. † Nub. v. 621.† ἄγειν πένθος, in luctu esse. quæ phrases uno verbo etiam exprimi possunt hoc modo, quiescere, otiari, jejunare, lugere. ¶ Jungitur et variis præpositionibus. Cum διὰ positum, sæpe exprimitur per verbum habeo; ut διὰ τιμῆς ἄγειν τινὰ, apud Syn. habere honorem alicui, vel in honore aliquem habere: ἄγειν δι' εὐχῆς, apud eundem, in votis habere. Quæ tamen locutiones exprimi possunt etiam hoc modo: honore prosequi vel honorare, optare. Sic διὰ φροντίδος ἄγειν, curæ habere, vel curare. διὰ φυλακῆς ἄγειν, custodiam agere vel custodire. † Cum εἰς: εἰς σῖτον ἄγει ad cibum ducit, invitat. Xen. Pæd. 6. p. 161.† Cum ἐν: ut ἄγειν ἐν τιμῇ, Paus. pro, ἄγειν διὰ τιμῆς, in honore habere. Sic ἄγειν ἐν ἀδελφαῖς, Syn. in sororum numero habere, sororis loco habere. ¶ Interdum ponitur pro ducere, id est, æstimare: ut ἄγω σε ἴσον ἐμαυτῷ, duco te æqualem mihi, te æquè ac me æstimo. Arrian. Sic παρ' οὐδὲν ἄγω, pro nihilo duco. Sic Chrysost. τοῦτο καὶ πρὸ χρημάτων ἄγομεν, hoc pluris æstimemus quàm pecunias. ¶ Item pro, appendo, ἕλκω: ut apud Plut. in vita Demosth. de Harpali calice, πόσον ἄγει; Dem. contra Timocratem, τὸ ἔκπωμα τοῦ Μαρδονίου ἦγε τριακοσίους δαρεικούς. ¶ Item duco, i. rego, moderor. Plutarch. τὸν Ῥωμαίων δῆμον ἄγειν καὶ ὀρθοῦν. Sic Oppian. Ἄγειν τὴν νῆα, gubernare navem, Hal. 2. ¶ Apud Gal. ad Glauc. lib. 1. ἄγειν τοὺς πυρετοὺς, exp. tractare. ¶ Item pro formare, instituere. Lucian. In Anach. ἐπὶ παιδείας ἐλευθερίας ἄγειν τε καὶ τρέφειν αὐτούς. Ἀμπελουργίαν ἄγειν, dixit Theophr. pro, plantas adhuc tenellas formare, inquit Bud. ¶ Item pro delectare, oblectare, ductare. Plat. Videtur aliquando peculiariter sumi pro allicere seu pellicere. Herod. lib. 3. πάντας ἤγαγε, [illegible]. ¶ Item absolutè, i. sine casu positum, ire, agere se: † Sic Aristoph. Nub. 1302.† unde et ἀγυιὰ, i. vicum seu viam urbis, dici volunt. Sic utitur Homer. ut notat Hesych. Sic et Matth. c. 26. et Joan. c. 11. (εἶτα μᾶλλον μᾶλλον ἄξεις. Aristoph. R. 1032. Εὐρύτου σπορὰν ἄγειν Euryti semen esse. Soph. Tr. 426. ἀπήνη δ' ἦγε Λάϊον μία, Rheda Laium vehebat una. Œdip. Tyr. 773. Οἱ δὲ δυσφόρως τοὔνειδος ἦγον τῷ μεθέντι τὸν λόγον. Graviter hoc probrum ferentes, succensebant illi, qui sparserat. ib. 804. adduco. ib. 1089. ἄγουσ' ἐρημίαν, solitudinem agens. Eurip. Med. 50. κακῶν δ' [illegible] αἷμ' ἄγει. Æschyl. S. c. Th. 733. Ἄγει γὰρ αἷμα μητρῷον δίκας. Eum. 230. ὅπῃ σε θυμὸς ἦγε. Eurip. Med. 311. 751. 737. σχολὴν ἄγω. ib. 1240. Luc. Nigrin. p. 24.) ¶ Item Ἄγω, F. ἄξω. P. ἦχα, Aor. 1. ἦξα et Atticè ἔαξα, significat frango, rumpo: ut ἦξεν ἄγειν, apud Homer. i. κλᾷν, ut exponi posse ait Eust.

Hujus postremæ significationis derivata et composita separatim apponentur, post omnium derivatorum et compositorum ad præcedentes signif. pertinentium enumerationem.

Derivata ab Ἄγω, i. duco.

Ἄγε, adverb. hortantis, factum ex imperativo verbi ἄγω: idem quod Latin. age, agedum, agesis, eia, quando compellatur unus; quum autem plures, dicitur ἄγετε, agite. Sed nonnunquam ἄγε sermoni ad plures accommodatur. Sic apud Latin. agedum plurali etiam jungitur. Odyss. θ'. Ἀλλ' ἄγε Φαιήκων βητάρμονες. Sæpè additur particula δὲ, ut Xenoph. Ἄγε δὴ ἀκούσατε ἄλλα. Sic Aristoph. in Pluto: ἄγε δὴ, ἄγε μοι, pro ἄγε, εἰπέ μοι. In Plural. Od. φ'. ἀλλ' ἄγετε μνηστῆρες. Et Xen. Pæd. 5. ἄγετε τοίνυν [illegible].

Ἄγομαι, F. ἄξομαι, P. ἦγμαι, ducor, i. feror, afferor, advehor, dicitur non solùm de rebus animatis, sed etiam de inanimatis. Xenoph. Pædias l. 3. καὶ τὰ χρήματα ὅσα σὺν αὐτοῖς ἀγόμενα ἔτυχεν. ¶ Usurpatur et pro adducor, abducor, deducor, ἄγεσθαι τὴν ἐπὶ θανάτῳ, apud Pausan. rapi vel trahi ad mortem: ubi sub. ὁδόν. ¶ Interdum usurpatur et pro habere, ut et φέρεσθαι. Sic Gregor. in epit. Basilii, τὰ μὲν οὖν ἡμέτερα ὅπῃ τῷ θεῷ φίλον ἀγέσθω, i. sic res nostræ sese habeant, sic nobiscum agatur. ¶ Item ἄγεσθαι καὶ φέρεσθαι, diripi, spoliari, vexari hostili more. Aristophan. et Isocrat. † ἄγεσθαι, sine φέρεσθαι, rapi, diripi Xen. Pæd. p. 149.† ¶ Ἄγεσθαι φόνου apud Plutarch. homicidii accersi, sive accusari. ¶ Item regor, gubernor. ¶ Item formor, instituor, educor. Xenoph. οἱ ἐκ παίδων καλῶς ἀχθέντες, à pueritia bene instituti. Et Aristotel. in Ethic. ἤθεσι καλῶς ἄγεσθαι. Usurpatur et de canib. à Xenophon. in κυνηγ. 4. ¶ Item oblector, ducor delectatione alicujus rei. Plutarch. in Ant. ἑώρα δὲ [illegible] ὑπερφυῶς ἀγόμενον καὶ κηλούμενον. ¶ Item ἄγομαι deponens pro ἄγω, duco: ut, ὀπίσω δὲ ἄγεται στράτευμα ὁ Κῦρος, apud Xenoph. ¶ Item pro, mecum duco, inquit Bud. ut conviva vocatus umbram ducit. Xenoph. Pæd. 2. κατακλίνας γὰρ τὸν ταξίαρχον σύνδειπνον ἀγόμενον ἄλλον [illegible]. Item affero, Od. ζ'.——ἵνα αὐτὰ τίμησ' ἄγοιμι [illegible]. ¶ Ἄγεσθαι ἐν τιμῇ, apud Herodotum, idem quod ἄγειν ἐν τιμῇ, honore prosequi. ¶ Item veho, trajicio; Xenophon. γέμει γὰρ τι πλοῖον φορτίων, [illegible] ἄγεται. ¶ Item in nexum abduco. vide Budæum in ἀγώγιμος. ¶ Item pro accipere, admittere. Xenoph. Pæd. 1. ἐπεὶ γὰρ ἐφ' οἷς ὁ Κυαξάρης αὐτοὺς ἄγεται ξυμμάχους, i. quibus conditionibus in societatem asciverit. ¶ Item pro fovere et protegere, ut gallina pullos suos. ex Aristot. anim. 9. ἀναπαύονται δὲ ἐφ' ἑαυτὰς ἀγόμεναι τοὺς νεοττοὺς καὶ αἱ πέρδικες, ὥσπερ αἱ ἀλεκτορίδες. ¶ Item pro accipere mulierem in matrimonium, ducere uxorem: ut γέροντι νέαν ἀγομένῳ, Plutarch. in Solone. i. seni puellam uxorem ducenti. Sic apud Aristophan. νύμφην ἄγεσθαι: et ἄγεσθαι γυναῖκα, uxorem ducere, matrimonium contrahere. unde ἠγμένος γυναῖκα, pro marito. Arrian. Aliquando tamen non additur accusativus γυναῖκα. Interdum usurpatur ἄγεσθαι de eo qui dat uxorem, (ut ait Bud.) i. de patre filio suo uxorem stipulante, hoc est, μνηστευομένῳ. Pausan. Ἀγαθοκλεῖ τῷ υἱῷ Λυσίμαχος γυναῖκα ἠγάγετο. Sic Herodian. ἄγεται αὐτῷ γυναῖκα. Et Plutarch. in Catone, τῷ δὲ υἱῷ τὴν Σκιπίωνος ἀδελφὴν ἠγάγετο πρὸς γάμον, stipulatus est, despondit, h. e. despondendam curavit. † Differentiam inter ἄγεσθαι γυναῖκα et ἄγειν v. apud Kusterum de verbo med. p. 56. uxorem ducere, in qua significatione additur et εἰς δῶμα, domum, Hesiod. Th. 410.† (habeor, existimor. Soph. Œdip. Tyr. 795. V. Eurip. Med. 1335.)

Ἠγμένως, Suidæ πεπαιδευμένως, eruditè.

(Ἄγος. Ἥγμαι. Il. Γ. 265. Æschyl. Suppl. 256. 911.)

Ἀγωγὴ, ἡ, ductus, adductio, et abductio, item portatio sive importatio, vectio, vectura, advectio: ut ἀγωγὴ σίτου, ἢ οἴνου, apud Suid. Significat etiam onus quod vehitur, inquit idem Suid. ¶ Ἀγωγὴ τοῦ νόμου. Aristot. Rhet. 1. ductus et sensus legis. ¶ Item eductio: ut ἀγωγὴ ἐμμήνων, eductio menstruorum, ipse actus ciendi menstrua. Dioscor. ¶ Item mutatio, apud Aristotel. quum dicit γένεσίς ἐστιν ἀγωγὴ εἰς οὐσίαν. Ita Alexand. Aphrod. in Topic. 6. ¶ Item institutio, educatio: ut ἀγωγὴ παίδων, Plutarch. Et Lucian. in Nigrino, ἐλευθερίας τε καὶ τῆς προτέρας ἀγωγῆς [illegible]. ¶ Item ratio victus, diæta: ut ἰσχναντικὴ ἀγωγὴ, apud Gal. Et ἀναληπτικὴ ἀγωγὴ, apud eundem. Et ἀγωγὴ θεραπευτικὴ, apud Diosc. ¶ Item pro διαγωγὴ et ζωὴ, Aristot. ¶ Item cultus in herbis et arboribus, sive cultura. Theophr. hist. pl. 1. ¶ Item contextus ductusque et structura orationis oratoriæ. Dionys. Halicarn. ¶ Item via. Et profectio novæ nuptæ ad maritum, Rhodiis, inquit Hesych. (Æschyl. Agamem. 1272.)

Ἀγώγιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, duci aut vehi facilis, ductilis. Xen. Pæd. 6. πλέον ἐλάμβανε τοῦ ἀγωγίμου, exportabatur quàm facilè aut qua ratione ea vehi possent. Et metaph. qui facilè duci vel adduci potest. Plutarch. in Alcib. πρὸς ἡδονὰς ἀγώγιμος, proclivis sive pronus ad voluptates. ¶ Item quem advehere licet, aut qui advehi solet, vel qui importari potest ex uno loco in alium: ut Plat. in Lycurgo, ἀγώγιμον εἶναι ἐν τῷ πολεμικῷ νόμισμα πρὸς τοὺς ἄλλους Ἕλληνας. ¶ Item ἀγώγιμον, onus quod vehitur. Apud Basil. ἀγώγιμα, merces quæ navi vehuntur, merces, apud Dem. ¶ Item ἀγώγιμοι, dicuntur quasi ductiles, οἱ καταδεδικασμένοι, i. judicati: aliique in quos jus est prehensionis, vel pro crimine, vel pro ære alieno, vel aliam ob causam. Ἵνα μὴ ἀγώγιμος γένωμαι. Dem. πρὸς Πανταίν. i. ne addicar cui debeo. Vide plura in Comm.

Ἀγωγὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, dux viæ, ὁδηγὸς, inquit schol. Thucyd. lib. 2. A Suida exponitur προπομπός. ¶ Item valens ad adducendum atque attrahendum aut alliciendum: ut apud Max. Tyr. οὐδὲν πρὸς ἀρετὴν ἀγωγότερον, nihil ad virtutem magis alliciens. ¶ Item educendi vim habens sive eliciendi aut ciendi: ut ἀγωγὸς ἐμμήνων, apud Diosc. Et Plat. in Lycurgo, δύναμις ἀνθρώπων ἀγωγὸς, vis pelliciendi homines, facultas homines oratione adducendi quò volumus. Vocatur etiam homo ἀγωγὸς, qui habet hanc δύναμιν ἀγωγόν. Ab Hesych. exp. etiam ἑλκυστικός.

Ἀγωγὸς, οῦ, ὁ, subst. aquæ ductus: ut ἀγωγὸς δημόσιος, aquæ ductus publicus.

Ἀγωγεὺς, έως, ὁ, dux viæ, sicut ἀγωγός. ¶ Item qui litem intendit, actor. Suid. ¶ Item lorum quo trahitur equus, habena vel lorum equi, Xen. Pro eodem dicitur ῥυταγωγεύς.

Ἄκτωρ, ορος, ὁ, ductor. Hesych. est lorum aut funis quo ducimus aliquid. *Æsch. Pers. 553.* (Eumenid. 402.)

Ἀγώγιον, ου, τὸ, onus quod curru vehitur, apud Xen.

Ἀγέομαι, οῦμαι, unde ἀγεόμενος pro ἀγόμενος, ductus vel qui ducitur, apud Herodot.

Ἄγημα, τὸ, agmen elephantorum, equitum et peditum quod regem anteibat, Hesych. et Suid. Apud Eust. exp. cohors ex selectis equitibus et gravis armaturæ militibus. Plut. in Eumene, τοὺς ἐμπειροτάτους ἱππεῖς τριακοσίους εἰς ἄγημα συντάξας. Et Xen. in Laced. Pol. λαβὼν τὸ ἄγημα τῆς πρώτης μόρας ὁ βασιλεύς. Exp. et cohors ex selectis equitibus et gravis armaturæ militibus.

Ἀγωτὴρ, ῆρος, ὁ, vector. Item pars colli quæ est inter προστῆρας et φάρυγγα, à vehendo, ut quidam putant. Vide Poll.

Ἀγέτας, dux. Eurip. Med. 424. σεῖος ἀγέτας μύθων. * Dorice pro ἡγέτης.*

Ἀγινέω, ῶ, (poët. pro ἄγω, à quo fit ἀγῶ, ut αἰχμῶ, ex αἴχω: deinde per pleonasmum literæ ι, ἀγινῶ) affero, apporto, adveho. Odys. ξ. —— ἕκαστος ἐπ' ἤματι μῆλον ἀγινεῖ. [Herodot. vii. §. 25. et §. 33. ἐς * sc. Artayctes * καὶ ἐς τοῦ Πρωτεσίλεω τὸ ἱρὸν τὸ ἐς Ἐλαιοῦντα ἀγινεόμενος γυναῖκας, ἀθέμιστα ἔρδεσκε.]

Comp. Ἀπαγινέω, ῶ, idem quod ἀγινέω: ut ἀπαγινεῖν φορτία, apud Herodot. Et ἀπαγινέειν δασμὸν vel φόρον pendere tributum, apud eundem.

Ἐπαγινέω, adducere, admovere. Herodot. ἐπαγινέειν σφίσιν αἶγας, admovere ipsis capras.

Καταγινέω, ῶ, deorsum fero vel veho, deveho, è loco superiore fero. Od. κ'. —— ἀφ' ὑψηλῶν ὀρέων καταγίνεον ὕλην.

Ἄξω. pro ἄγω, formatum è futuro: ut οἴσω pro φέρω. Od. ξ. Ἀξέθ' ἑλὼν τὸν ἄριστον. Et Il. θ'. Ἐκ πόλιος δ' ἄξεσθε βόας.

(Ἄξομαι, Æschyl. Agamem. 1640.)

Comp. Ἀνάξω pro ἀνάγω: unde ἀναξιδώρα, Ceres dicitur, quæ munera ex terra subvehit et submittit.

Ἀγγέλλω, Ἀγείρω, Ἀγυιά, Ἀγών, Ἄκατος, Ἄξιος, Αἰγή, Ἡγέομαι, Ἰξίς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀνάγω, sustollo, tollo, subveho, erigo, sursum veho. q. ἄνω ἄγω. Retinet tamen in quibusdam signif. vim præpositionis ἀνά. Isocr. in Helene, εἰς θεοὺς ἀνήγαγε, inter deos retulit. Plut. in Numa ἀνῆγεν εἰς τιμὰς, ad honores evehebat. Ἀνάγω τὴν ναῦν, navem subduco vel subveho, pro, è portu in altum educo, è portu solvo. ¶ Item reduco, refero. Aristot. Pol. 5. πάντα γὰρ ἀνάγουσιν ὡς ἂν τὰ τυραννικὰ πρὸς ταύτας τὰς ὑποθέσεις. Item refero (eo sensu quo dicimus referre ad Senatum) ut εἰς τοὺς ἄρχοντας ἀνάγειν. ¶ Ἀνάγειν ἐπὶ πόδα, referre pedem, Xen. Item redhibeo, apud Platon. ¶ Item offero, προσάγω, Act. 7. ¶ Item pro ἀπάγω, abduco. apud Xen. ¶ Item rejicio, emitto, ut ἀνάγειν αἷμα, Gal. et Dioscor. ¶ Item educo, extraho, ejicio: itidem apud Diosc. ut ἀνάγει σιέλους. ἀνάγει τὰ ὕστερα. et ἀνάγει τὰ ἐκ θώρακος. ¶ Item evado, apud Aristot. lib. de part. an. 4. ¶ Item retrocedo, ἀναχωρῶ. Xen. Pæd. 3. παρηγγύησεν ἐπὶ πόδα ἀνάγειν ἔξω βέλους, pro quo alibi dicit, ἐπὶ πόδα ἀναχωρεῖν. ¶ Item instituo, educo, doceo, Xen. ¶ Item indico sceleris autorem et in eum tendo, Harpocr. ¶ Item pro ἄγω, apud Hom. sæpe; quod est Ionicæ linguæ, ut ait Eust. Sic Il. θ. Οἱ δέ τι εἰς Φθίην τε καὶ Ἄργος δῆρ' ἀνάγοντο. (Ἀνάγω, i. e. ἀναφέρω. Soph. Tr. 215. Eurip. Phœniss. 1507. Æsch. Ag. 655. Aristoph. R. 78.)

Ἀνάγομαι, sustollor, tollor, etc. Greg. et Matth. cap. 4. Item reducor, referor. Aristot. Item educor, extrahor, elicior. apud Alex. Aphr. ἀνάγεται τὸ πτύελον. Item instituor, educor. Xenoph. καλῶς ἀνηχθείσας κύνας. Item absolutè positum, solvo, è portu solvo. Nam qui solvit è portu, in altum educitur sive subducitur aut subvehitur. Il. ά. ἀνάγοντο μετὰ στρατὸν εὐρὺν Ἀχαιῶν. Et Xen. Hel. 1. ἀνήχθη εἰς Πύδναν. Interdum cum ἀπό: ut ἀνήχθην ἀπὸ Βρεντεσίου, apud Plat. de leg. solvi à Brundusio. Dicitur etiam ἀνάγεσθαι ναυσί, apud Xen. Et apud eundem ipsæ naves dicuntur ἀνάγεσθαι. Apud Plat. de leg. ἀνάγομαι ὡς ἐρωτήσων, pro, paro me ad interrogandum, accingor ad interrog. Item pro, ἄγομαι, ut ἀνάγεσθαι γυναῖκα, Herod. ducere uxorem. † Ἀνάγομαι med. se referre, convertere εἴς τινα, ad aliquem. Xen. Pæd. 6. p. 195.† (Æschyl. Agamem. 1032.)

Ἀναγωγὴ, ἡ, subductio, subvectio, elatio, apud Greg. Naz. Peculiariter sic appellatur à theologis intellectus nostri veluti subvectio ad investigandum reconditiorem alicujus loci sensum. Item sic dicitur ἔκπλους exitus è portu, vel q. d. solutio è portu: quia tum naves è portu in altum subvehuntur. Dicitur et ἀναγωγὴ τῶν νεῶν, à Dem. Item reductio, relatio. Aristot. τῶν μετὰ τὰ φυσ. lib. 4. Item rejectio, emissio: ut ἀναγωγὴ αἵματος, Gal. et Dioscor. Item redhibitio. Plat. Item institutio, disciplina: ut ἡ τῶν παίδων ἀναγωγή. Plut. Sic et ἀναγωγὴ τῶν φυτῶν, apud Theoph.

Ἀναγωγὸς ζωὴ, dicta est à Dionysio theologo vita quasi sublimipeta, inquit Bud. ¶ Δύναμις ἀναγωγὸς, exp. subductrix facultas sive potentia. Sic apud Athen. lib. 1. καὶ πτυέλων ἐστὶν ἀναγωγός, vim habet extrahendæ seu eliciendæ salivæ. At ἀνάγωγος, vide in comp. ex ἀγωγὴ sine præpositione.

Ἀναγωγικὸς, οῦ, ὁ, q. d. subvectivus, subvectitius, Areth. in Apoc. c. 16. Ἀναγωγικὰ (inquit Bud.) dicuntur mystica, et quæ à sensibus nos ἀνάγουσι (i. subvehunt vel subducunt) ad intellectualia. Unde νοῦς ἀναγωγικὸς apud theologos, quum sensus literalis, ut vocant, in spiritualem vertitur. et ἀναγωγικὴ interpretatio, quæ sensus remotissimos atque abstractissimos exquirit. Ἀναγωγικῶς, mysticè, apud Greg. Naz.

Ἀναγωγεὺς, έως, ὁ, quod alligatur alicui rei, quasi ad eam sustollendam. Eust.

Decomp. Ἀντανάγω et ἀντανάγομαι, ex adverso in hostem prodeo, obviam hosti prodeo. Propriè sonat, solvo ad prodeundum in hostem. Thuc. l. 8. ἐς τὴν Ἄβυδον ἀντανῆγον καὶ αὐτοί.

Δυσανάγωγος, qui ægrè rejicitur vel excreatur. Diosc.

Ἐπανάγω, reduco: ut ἐπανάγειν τοὺς φυγάδας εἰς τὰς πατρίδας, apud Platon. ἐπανάγειν πρὸς τὸ φῶς, in lucem reducere. Item revoco, ut Platon. epist. 7. ἐμαυτὸν ἐπανήγαγον ἀπὸ τῶν τότε κακῶν, me revocavi à malis quæ tum erant. Apud Æschin. in Ctesiph. ἐπανάγω ἐμαυτὸν ἐπὶ τὴν εἰρήνην, me refero ad pacem, id est, orationem refero. Item reduco, id est, retrorsum ago: ut Xenoph. προβάλλεται τὰ ἀριστερὰ, ἐπανάγει δὲ τὰ δεξιά. Item rejicio ad majorem potestatem, ut et ἀνάγω. Aristotel. Pol. 4. ἀλλ' ἐπανάγεσθαι πάλιν ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας, rejiciuntur plebiscita ad magistratus. Item positum ἀμεταβάτως pro redire, † ἐπανάγειν, referre pedem, ab hoste recedere: verbum militare Xen. Pæd. l. 4. p. 87.† Hesych. ¶ Ἐπανάγομαι, idem quod ἀντανάγω. cum expon. è portu erumpo in hostem, ut cum eo conflicturus. Polyb. et Herodot. (Philostr. l. 1. c. 2.)

Ἀντεπανάγω, vicissim seu è contrario reduco et reveho. Thuc. lib. 6. ἀντεπαναγόμενοι πρὸς Ἀθηναίους ναυσὶν ἐναυμάχησαν.

Εὐανάγωγος, qui facilè rejicitur sive excreatur. Diosc.

Ὑπεξανάγομαι, clàm è littore solvo et enavigo: navem secedens lateo, et me mari subduco. Thuc.

Ἀπάγω, abduco. sæpe oppositum habet προσάγω: ut Aristotel. Probl. sect. 31. ὁ μὲν ἐγγὺς προσάγει ἄν τι βούληται ἰδεῖν, ὁ δὲ πόῤῥω ἀπάγει. † Sic Xen. Pæd. 1. 6. 38. opponitur τῷ ἐξάγω Xen. Pæd. l. 5. p. 119. a.† Interdum pro, averto, ut et Lat. abduco. Thuc. lib. 2. καὶ ἀπὸ τῶν παρόντων δεινῶν ἀπάγειν τὴν γνώμην. ¶ Interdum significat peculiariter, abduco in carcerem, vel ad pœnam abduco, ad supplicium rapio aut judicem. Demosth. ¶ Item reduco. Aristoph. in Nub. Ἄπαγε τὸν ἵππον ἐξελάσας οἴκαδε. Et Aristot. Œcon. 2. ἐκέλευσε πάλιν εἰς τὸ χωρίον ἀπάγειν. ¶ Ἀπάγειν φόρον, pro afferre tributum, citatur ex Aristoph. Et ἀπάγειν δασμόν. Xen. † Pæd. 2. 38. l. et l. 3. p. 64.† pendere tributum. (Ejicio. Soph. Œdip. Tyr. 1362. 1340.)

Ἀπάγομαι, abducor. Item ad supplicium rapior. Item reducor. Item activa signif. pro abduco mecum. Xen. Item pro, averto, depello, ut apud Lysiam, ἐμὲ ἀπάγεσθαι καὶ ἀποδοκιμάζεσθαι. (Æschyl. Eum. 267. vitior. Philostr. l. 1. c. 7.)

Ἄπαγε, apage, apagesis. Adverbium est rejicientis, sive abominantis: vel potius imperativus verbi ἀπάγω adverbialiter positus, sive usum adverbii habens. Interdum cum accusat. ut apud Gregor. ἄπαγε τὸ δοῦλον ὄντως ἐννόει, id est, absit ut de eo tanquam Deo quicquam servile intelligas significatum à scriptura. Et cum gen. frequenter. ut Philo de vita M. l. 3. ἄπαγε βεβήλων, καὶ ἀνοσίων ἐνθυμημάτων. Sic Synes. ep. 3. ἄπαγε τοῦ τύφου. Et cum εἰς. ut ἄπαγε εἰς μακαρίαν, proverb. apud Arist. Vide Erasm.

Ἀπαγωγὴ, abductio. Item peculiariter, abductio in carcerem, conjectio in carcerem. apud Polyb. et Esaiam 4. cap. Item scriptum quod magistratui exhibebatur de conjiciendo quopiam in carcerem. Vide Suid. Hesych. et Poll. Item reductio: ut εἰς τὸ ἀδύνατον ἀπαγωγή. Bud.

Ἀπαγωγὴ vocatur etiam syllogismus apud Aristotelem, in quo de minoris propositionis certitudine dubitatur; quæ tamen æquè magis credibilis est ipsa conclusione. vide cap. 18. l. 2. pr. anal. ubi aliam τῆς ἀπαγωγῆς speciem constituit. [Herodot. i. §. 6. οὗτος ὁ Κροῖσος, —— τοὺς μὲν κατεστρέψατο Ἑλλήνων ἐς φόρου ἀπαγωγὴν, τοὺς δὲ φίλους προσεποιήσατο. §. 27. ii. §. 182.]

Ἀπαγωγὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, abductor, expulsor, expellendi vim habens, cui opponitur ἐπαγωγός. Gorg. in Encom. Hel. αἱ γὰρ ἔνθεοι διὰ λόγων ἐπῳδαὶ, ἐπαγωγοὶ μὲν ἡδονῆς, ἀπαγωγοὶ δὲ λύπης γίνονται, id est, adductrices voluptatis, abductrices mœroris.

Ἄπακτος, abductus. Ἀπακτέω, ῶ, pro ἀπάγω, abduco. Soph. in Ajace, Καὶ δεῦρ' ἀπακτέον.

Decomposit. Συναπάγω, simul abduco, simul abripio. Unde συναπάγομαι, simul abducor, simul abripior. ad Galat. cap. 2. Et 2 Pet. 3.

Διάγω, traduco, trajicio, transmitto, ut διάγειν τὴν στρατιάν. Item διάγω σε πρὸς τοῦτον, transmitto te, vel adduco, apud Syn. Dicunt etiam διάγειν τὸν βίον, † Arist. Nub. 464.† trajicere vitam. Sic διάγειν τὸ γῆρας, τὸν αἰῶνα, τὸν χρόνον, τὴν ἡμέραν, apud Xen. † Pæd. l. 5. p. 119. c.† Ponitur absolutè et pro degere, vitam traducere, vivere: ut διάγειν ἐν εὐδαιμονίᾳ. Aristoph. † Sic Xen. Pæd. 1. 2. 2. et 3.† Et apud Dem. διάγειν ἡδέως. Et generaliter pro versari, † Xen. Pæd. 1. 2. 6.† ut Lat. dicunt agere in aliquo loco. Herod. lib 1. τὸ τελευταῖον διάγοντας ἐν προαστείῳ τοῦ Κεραμεικοῦ. Item rego, vel facio ut vivat. Isocrat. χρὴ τοὺς βασιλεύοντας τὰς πόλεις ἐν ὁμονοίᾳ πειρᾶσθαι διάγειν, i. ita regere et ducere ut in concordia vivant. ¶ Item abduco, dirimo, remoror, detineo. Philostrat. διάγω ἀπὸ τοῦ λόγου, à sermone te avoco. Item diduco, divarico. Enoch. cap. 17. † διάγειν ἑαυτοὺς ἐπὶ σκηνάς. Xen. Pæd. l. 4. p. 103. a. Διάγειν sine casu: sc. χρόνον Xen. Pæd. 1. 4. 14. ἡ ψυχή μου σὺ τὸ ἀσφαλέστατον συμπᾶσα διάγω. Xen. Pæd. l. 5. p. 139. a.† (Eurip. Med. 1039. Aristoph. R. 104. Æschyl. Pers. 679. Eum. 998. Philostr. l. 4. c. 11.)

Διαγωγὴ, traductio, trajectio, transportatio. Item traductio; eo sensu quo dicimus vitam traducere. Aristot. Pol. 8. πρὸς τὴν ἐν τῇ σχολῇ διαγωγήν. ¶ Est etiam institutum vitæ. Aristot. in Polit. Et Plat. itidem in Polit. ¶ Item oblectamentum quo tædium vitatur, ut sunt ludicræ actiones et παιδιαί, inquit Bud. ex Arist. et Strab. Item statio. Herodian. lib. 4. πέμψας διὰ τοῦ πυρὸς ἐς ἀσφαλεῖς διαγωγὰς τὰς τῆς χειραγωγοῦ.

Διαγωγικὸν τέλος, vectigal. Strab. l. 4.

Διάκτωρ, ὁ, internuntius. A Suida et Hesych. exp. etiam διάκονος. Ex hujus genitivo factus nominativus, Διάκτορος, exp. ὁ διάγων τὰς ἀγγελίας, q. d. qui transmittit nuntia. Mercurii epith. Il. β'. Ζεὺς δῶκε διακτόρῳ ἀργειφόντῃ. Apud Non. βίου διάκτορος ὥρη, hora vitæ nuntia, vel administra. Διακτόρως, ab Hesych. exp. pacificè. Διακτορία, functio proferendi mandata, ut faciunt internuntii, vel id ministerium, apud Theophr. de hist. pl. l. 4. c. 12.

Decomp. Ἐνδιάγω, agito seu dego in, versor in. [Anthol. ἀλλ' ἐνδιάγειν Τρηχῦ. τρηχαλέας ἐνδιάγουσα βάτους.]

Εὐδιάγωγος, citatur pro, qui est jucundi convictus. ex Diosc.

Προδιαγωγὴ, aff. pro, aquæ ductus longior. Plut.

Συνδιάγω, simul dego: ut συνδιάγω ὑμῖν, vobiscum dego seu versor. Diosc. et Aristot.

Εἰσάγω, induco, introduco, intromitto. Isocr. ad Nicocl. τοὺς σοι δῶρα εἰσάγοντας. Sic Xenoph. τοὺς κάμνοντας ἰατροὺς εἰσάγειν. ¶ Item introduco, ut quum in scriptis nostris personas introducimus loquentes. ¶ Item in judicium sisto. Demosth. εἰσάγειν εἰς τὴν βουλήν. † εἰσάγειν δίκην κατά τινος, inducere, intendere litem alicui, contra aliquem, Aristoph. Nub. 780. εἰσαγαγὼν αὐτὸν in judicium trahens. 843. ubi Schol. ἀντὶ τοῦ εἰς τὸ δικαστήριον εἰσαγαγεῖν.† Dicebatur autem εἰσάγειν interdum actor, interdum judex qui et εἰσάγειν εἰς τὸ δικαστήριον dicitur à Demosthene. ¶ Item in unum adduco: ut Il. μ'. — ποταμῶν μένος εἰσαγαγόντες. Item pro εἰσίημι, vel εἰσάγω accipitur. Il. ν'. Ἀνδρῶν εἰσάγουσα θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην. (Soph. Tr. 28. πίστις ἕ μ' εἰσήγαγε τύχῃ πατρῴα. Eurip. Phœniss. 323. 1363. Æschyl. Ch. 75.)

Εἰσάγομαι, activa etiam significatione usurpatum reperitur: ut Aristot. ἀλλὰ μὴν εἰσάγονταί γε ἐφ' ἑαυτοὺς οἱ ἰατροὶ κάμνοντες τοὺς ἄλλους ἰατρούς, i. introducunt. Expon. et accersunt. Item passivè, pro, introducor, etc.

Εἰσαγωγὴ, introductio, † Xen. Pæd. p. 194. c.† intromissio, importatio. Syn. Item constitutio judicii in aliquem. Item scriptio qua prima artis alicujus elementa tradimus, et ad eam lectores velut introducimus, i. ad ejus cognitionem.

Εἰσαγωγεὺς, qui actionem vel dare potest, et lege agere jubere. Demosthen.

Εἰσαγώγιμος, (cui opponitur ἐξαγώγιμος) ut εἰσαγώγιμος τροφὴ, apud Aristot. in Rhet. qui aliunde importatur et advehitur. ¶ Εἰσαγώγιμος δίκη, lis contra cujus exordium præscriptio objici jure non potest. Dem. et Isocr.

Εἰσαγωγικὸς, q. d. introductorius. Sic dicitur liber aliquis seu tractatus, quo aliqui adhuc rudes ad aliquam disciplinam velut introducuntur. Item τὸ εἰσαγωγικὸν, quod datur pro importatione.

[Εἰσακτέον. Aristoph. Vesp. 835. Τοῦτ' ἄρα πρῶτον τἀδίκημα τῷ πατρὶ εἰσακτέον μοι. Xenoph. Ἱππαρχ. cap. 1. §. 10.]

Decomp. **Ἀντεισάγω**, vicissim introduco, vel in alterius locum introduco. ἀντεισάγειν τὴν ἑαυτοῦ γνώμην, Gregor. [Demosth. Orat. in Philipp. iii. νῦν δ' ἅπανθ' ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἐκπέπραται ταῦτα· ἀντεισῆκται δὲ ἀντὶ τούτων, ὑφ' ὧν ἀπόλωλε καὶ νενόσηκεν ἡ Ἑλλάς.]

Ἀντεισαγωγὴ, introductio, quæ fit vicissim vel in alterius locum. Est et figura quædam apud Aq. Rom.

Ἐπεισάγω, superinduco, superintroduco, aliunde inveho, ascisco. † adferre, adduco. ἵππους Xen. Pæd. p. 108. c.† Athen. φιλίππως τῇ Ὀλυμπιάδι τὴν Κλεοπάτραν ἐπεισάγων. Sic et Chrysost. et Basil. Ἐπεισαγωγὴ, q. d. superinductio. Dicitur quum aliquid præterea introducimus vel aliunde invehimus sive asciscimus, in epist. ad Heb. et apud Thucyd.

Ἐπεισαγώγιμος, invectitius, importatus aliunde, q. d. superinductitius. Sic Plat. lib. 2. de rep. τὰ ἐπεισαγώγιμα vocat merces peregrinas, quæ aliunde importantur. Ἐπείσακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἐπεισαγώγιμος. Demosth. ἐπεισάκτῳ σίτῳ χρώμεθα. Exp. etiam, adventitius, ascititius. ¶ Ἐπείσαγμα, τὸ, id quod superintroductum est, incrementum, accessio. Soph. in Philoct. δεινόν γε τοὐπείσαγμα τοῦ νοσήματος ubi tamen quidam legunt τοὐπίσαγμα. Ἀντεπεισάγω, vicissim seu è contrario introduco.

Παρεισάγω, penitus introduco, insinuo. Plutarch. in Galba. τὸν Ὄθωνα παρεισῆγεν ὁ Οὐίνιος, insinuavit in aulam et protulit. Παρείσακτος, irreptitius, qui se clàm insinuavit, ad Gal. c. 2. Item advena, adventitius. Suid. Apud Greg. παρείσακτον peregrinum et insolitum.

Προεισάγω, prior induco seu antè introduco. Aristot. Pol. 7. c. 17. οὐδεὶς πώποτε σχεδὸν ἑαυτοῦ προεισάγει. [Demosth. adv. Bœot. Herodot. lib. 1. προεσάξαντο σιτία ἐτέων κάρτα πολλῶν. Vide Æmil. Port. Dict. Ionic. in Voce Προεσάξαντο.]

Συνεισάγω simul introduco, mecum intromitto. Chrysost. πάντα τὰ ἀγαθὰ συνεισήγαγεν αὐτῇ. Exp. et confero, apud Synes. ep. 44. ἐκεῖ μοι συνεισῆκται τινὰ γράμματα. Exp. et confero, eo sensu quo dicitur, conferre in commune. † τὰ ἐπιτήδεια Xen. Pæd. l. 3. p. 74. d. necessaria una adferre.† ¶ Συνείσακτος, simul introductus: qui vel quæ unà cum alio introducitur. Citatur ex Canone 3. Concilii Niceni pro aliunde importato et externo. ¶ Peculiari autem significatione dicebatur socius sociave cœlibatus, sive virgo contubernalem haberet virum, sive monachus fœminam. Vide Bud.

Ἐνάγω, induco, i. impello, incito. Synes. ταῦτα ἐνῆγεν αὐτοὺς πρὸς τὸ καταδικάσαι μου. Construitur et cum præpos. εἰς. ¶ Interdum ἐνάγω τοῦτο, suadeo hoc, apud Thuc. ¶ Item accuso, defero. Basil.

Ἐνάγομαι, inducor, impellor, incitor. Greg. Item accusor, deferor. Basil.

Ἐναγωγὴ, accusatio, delatio, apud Suid.

Ἀντεναγωγὴ, vulgò, exp. compensatio: videtur tamen potius esse mutua accusatio.

Ἐξάγω, educo, ut ἐξάγειν στρατὸν, apud Thuc. lib. 4. Sic Lat. educere copias seu exercitum in aciem. † ἰατρούς: educere, secum sumere in militiam. Xen. Pæd. 1. 6. 12. γέλωτα ἔκ τινος, elicere risum ab aliquo. Xen. Pæd. 1. 2. p. 48. b. εἰς προνομὰς, ad frumentandum. Xen. Pæd. p. 152. a.† Et ἐξάγειν ἐπὶ θήραν, educere ad venationem. Xen. Item pro educere milites extra vallum, B. Interdum est exporto: ut ἐξάγειν σῖτον, apud Dem. Item proveho: ut apud Herod. lib. 3. ἐπὶ πλεῖστον αὐτὸν ἐξαγαγόντες τοῦ ῥήματος. ¶ Ἐξάγειν ἑαυτὸν, (q. d. educere se ipsum, è vita scilicet) vim sibi afferre, mortem sibi consciscere. Synes. ad Anastas. Apud Dioscor. l. 4. c. 76. ἐξάγει τοῦ ζῆν, vitam adimit. Item (ut ἐνάγω) induco, impello, incito. Thuc. lib. 6. οἱ ἐπὶ τὰ πονηρότερα ἐξῆγον τὸν ὄχλον. Sic lib. 3. ἐξάγουσιν ἐς τοὺς κινδύνους. ¶ Item pro, expello, depello apud Isæum. ¶ Item ἀμεταβάτως positum pro, exeo, egredior. Apud Hom. et Xenoph. † Pæd. 1. 4. 14.† (ὁ δ' ᾤχετ' ἐξάξας γε. Subducens se abiit. Aristoph. R. 515.)

(Ἐξαγίζομαι, ἐξαγίζεσθαι. Æsch. Ag. 650.)

Ἐξαγωγὴ, eductio, exportatio: ut ἐξαγωγὴ σίτου, Isocr. Item mors conscita. Alex. Aphr. ἐξαγωγὴ εὔλογος, mortem sibi consciscendi justa occasio. ¶ Exponitur etiam subductio alvi.

Ἐξαγώγιμος, cui opponitur εἰσαγώγιμος. Dicuntur τὰ ἐξαγώγιμα merces quæ exportantur, ut contrà τὰ εἰσαγώγιμα, merces quæ importantur. Aristot. Œcon. 2. [Eurip. Erechth. 73. ἄλλαι παρ' ἄλλων εἰσὶν ἐξαγώγιμοι.]

Decomp. **Ἀντεξάγω**, vicissim educo, è contrario educo, sub. milites. Plut. in Publ. ἀντεξῆγε τοὺς Ῥωμαίους ὁ ὕπατος.

Διεξάγω, traduco, διάγω: ut διεξάγειν τὸν βίον, apud Syn. vitam traducere, sed apud Polyb. est vitam tolerare, victitare. ¶ Item rego, transigo: eo ferè sensu, quo dicimus negotium transigere. Et pass. διεξάγομαι, transigor. Plut. de fato, εἱμαρμένη ἐστὶ νόμος ἀκόλουθος τῇ τοῦ παντὸς φύσει, καθ' ὃν διεξάγεται τὰ γινόμενα, per rerum naturam aguntur et traducuntur; inquit Bud. Διεξάγω τὴν ἀμφισβήτησιν. Polyb. controversiam dirimo. ¶ Διεξαγωγὴ, traductio; ut et διαγωγὴ. Syn. ¶ Item transactio, compositio; controversiæ diremptio, apud Polyb.

Δυσεξάγωγος, qui difficile educitur vel exportatur; difficilis exportatu.

Ἐπεξάγω: Dicitur ἐπεξάγειν peditatus, quum progreditur: ut ἐπελαύνειν equitatus, inquit Bud. Idem dicit, de exercitu dici viam faciente composito agmine. Apud Plut. exp. educere exercitum. Thuc. l. 2. ἀλλ' ἐκάκιζον ὅτι στρατηγὸς ὢν οὐκ ἐπεξῆγε.

Ἐπεξαγωγὴ, progressio exercitus composito agmine, vel eductio exercitus. Bud.

Ἀντεπεξάγω, ex adverso progredior, vel in occursum invadenti hostiliter occurro. Thuc. lib. 8.

Παρεξάγω, et ἀντιπαρεξάγω, duco exercitum in hostes: infesto exercitu eo in hostes. Dem. in epist. Philipp. [Herodot. lib. 4. ἵνα διεξιόντες οἱ Ἕλληνες μὴ ἴδωσι, συμμετρησάμενοι τὴν ὥρην τῆς ἡμέρης, νυκτὸς παρεξῆγον.]

Προεξάγω, prior educo, ut vulgò exponitur. [Æschin. Orat. in Timarch. προεξαχθῇ τι ῥῆμα αὐτοῦ, ὃ ἐστιν ὅμοιον τοῖς ἔργοις τοῦ Τιμάρχου. Herodot. lib. ix. τὴν λοιπὴν προεξαγαγόντες ἐς τὸν αἰγιαλόν. Thucyd. lib. 7. ὁ Γύλιππος τοὺς μὲν ὁπλίτας ἔξω τῶν τειχῶν μᾶλλον ἢ πρότερον προεξαγαγὼν ξυνέμισγεν αὐτοῖς.]

Συνεξάγω, simul educo: ut συνεξάγω στρατόν. Exponitur etiam simul expello.

Ὑπεξάγω, subduco, subtraho, Chrysost. de sacerd.

Ἐπάγω, induco, inveho, infero. Plat. in Timæo, καὶ νόσους γῆράς τε ἐπάγοντα φθίνειν ποιεῖ. Item importo, ἔξωθεν ἄγω. Interdum ascisco, vel accerso. In qua signific. frequentiùs dicitur ἐπάγομαι. Et pro, cito autorem et laudo testem. ¶ Ἐπάγειν κίνδυνον, periculum afferre, Greg. Sic et ἐπάγειν δίκην τινί, apud Demosth. dicam impingere alicui. Et πληγὰς ἐπάγειν τινί, plagas infligere alicui. Item, pro, impingo vel illido. ut Aristoph. in Vesp. ἀλλ' ἔπαγε τὴν σὴν γνάθον, impinge dentes tuos molares, ut exedas rete, quo cinctus es. ¶ Item porto, veho. Thuc. lib. 1. δύο γὰρ ἅμαξαι ἐναντίαι ἀλλήλαις τοὺς λίθους ἐπῆγον. ¶ Item adduco vel affero post aliud, adjicio, alia atque alia addo. Plutarch. in Lycurgo, ἐπάγειν τῷ λόγῳ ἔργον, verbis opus subjungens. ¶ Item stipo, obstruo. Theophr. καὶ ταῦτα ἐπάξαντες τῇ ὕλῃ. ¶ Item impello, incito. Thuc. lib. 1. ἄνδρες τῶν Ἀθηναίων ἐπῆγον αὐτοὺς κρύφα. Et pro, flecto, persuadeo. ut Lat. adduco. Od. ξ. Ἦ μάλα τίς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἄπιστος, Οἷόν σ' οὐδ' ὀμόσας περ ἐπήγαγον οὐδέ σε πείθω. ¶ Ἐπάγειν Πέρσας, apud Herod. lib. 6. duco exercitum adversus Persas. ¶ Ἐπάγων, οντος, ὁ, artemo, trochlea in cujusdam machinæ radice collocata. Vitruv. l. 12. (Æschyl. Pers. 85. Eurip. Phœniss. 867.)

Ἐπάγομαι, introduco sive induco, apud Thuc. Item importo. Thuc. lib. 1. καὶ ἐκ θαλάσσης ἃ δέονται ἐπάξονται. Item accerso et ascisco, frequentius dicitur quam activa voce. Demosth. αὐθαίρετον αὑτοῖς ἐπάγονται δουλείαν, sponte sua servitutem sibi asciscunt. Huic significationi vicina est qua ponitur pro, cito autorem et laudo testem; qui enim citat autorem, eum velut asciscit. Aristotel. de part. anim. lib. 3. τοῦτο γὰρ λέγουσί τινες, ἐπαγόμενοι καὶ τὸν Ὅμηρον. Apud Xenophon. exponitur etiam, adipiscor. Item pro interjicere, intercalare, apud Herodotum in Euterpe. Item pro, superinduco, superinveho. Plat. de legibus lib. 11. μητρυιὰν μὴ ἐπαγόμενον. Accipitur et pro mecum duco. Herodot. lib. 7. πολύ τι πλῆθος ἐπαγόμενος στρατοῦ. Et pro, flecto, persuadeo. Philo de vita M. lib. 2. πάντας γὰρ ἐπάγεται καὶ συνεπιστρέφει. Citatur ex Plutarch. ἐπάγονται τοῖς πολεμίοις, pro congrediuntur cum hostibus. Dicitur passiva signif. τὰ ἐπαγόμενα, quæ sequuntur, quæ adjiciuntur.

Ἐπάγμενος, Ionica syncope pro ἐπαγόμενος.

Ἐπαγωγὴ, importatio, ut Thucyd. lib. 5. ἐπαγωγὴ τῶν ἐπιτηδείων. Item invasio hostilis, apud eundem Thuc. Item pellacia et illecebræ. Platon. lib. 2. de Repub. Item ordinum series et consequutio deinceps continuata: ut in exercitu composito agmine procedente, quum ordines deinceps alii post alios procedunt. Ex quo ἐπαγωγὴ dicta est argumentatio quæ ex concessis, acsi laqueos texit ad irretiendum eum qui semel se interrogandum præbuit. A Cic. et Fab. inductio appellatur. Aristot. top. 1.

Ἐπαγωγὸς, inductivus, i. vim habens inducendi: ut ἐπαγωγὸς εἰκώς. Item vim habens persuadendi, persuasorius, blandus, pellax, illecebrosus. frequens est apud Thuc.

Ἐπαγωγεῖς, dicti certas quasdam lites ἐμμήνους ἐπάγοντες. Poll.

Ἐπαγώγιον, ου, τὸ, præputium. Dioscor. lib. 3. cap. 25. ubi ἐπαγώγιον ita dictum annotat Marcell. quod ducatur et reducatur: vel ἀπὸ τοῦ ἐπάγεσθαι, quod sit idem cum ἐπισπᾶσθαι, ut videtur Henr. Steph.

Ἐπακτὸς, adventitius, hoc est, ἀπὸ ξένης ἐπαχθεὶς, translatitius, οὐκ ἐγχώριος, et profectitius, ut apud Herodot. in Polym. ἀρετὴ ἔπακτος virtus quæ aliunde accessit. Ἐπακτὸς ἀνὴρ, apud Soph. externus vir. Item ἐπακτὸς ὄμβρος, imber impetuosus et procellosus, teste Suida. Ἐπακταὶ ἡμέραι, interjecti dies, qui intercalares appellantur. Lingua vernacula epactam appellat rationem vulgarem, qua colligitur cursus lunaris ab imperitis. Ἐπακτὸν ὅρκον, apud Isocratem ad Demosthenem exponitur jusjurandum delatum, et ab alio impactum, non sponte susceptum. (Ἐπακτὸς στρατός. Soph. Tr. 263. νόσος ἐπακτός. ib. 498. στράτευμα ἐπακτόν. Æschyl. S. c. Th. 589. 1027. γάμων ἐπακτὸν ἄταν. Eurip. Phœniss. 302.)

Ἐπακτὴρ, ῆρος, ὁ, venator. Eustathius ait sic dictos esse venatores: vel ὡς ἐπί τι ἐπαγρεύοντας, οἷον κύνας, ἢ ὅπλα: vel ὡς ἐπαγρεύοντας τοὺς θῆρας, ἤγουν πολεμίαν ἔχοντας. Hesychius autem habet, ἐπακτῆρες κυνηγοὶ, οἱ τοὺς κύνας ἐπάγοντες, καὶ ἵππους, καὶ δίκτυα.

Ἐπακτρεῖς, venatores, iidem qui et ἐπακτῆρες. Hesych.

Ἐπακτρὶς, ίδος, ἡ, (et apud Nicand. ἐπάκτριον, ου, τὸ,) navigiolum, navigium piscatorium. Hesychius censet ἐπακτρίδας dictas esse τὰς ἁλιάδας, quod ita utantur ἐπακτρεῖς, quorum appellatione comprehenduntur et ἁλιεῖς, i. piscatores. Xen. Hell. 1. σὺν αὐταῖς τριήρεσι, καὶ ἐπακτρίσι.

Ἐπακτικὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, illex, illecebrosus: ut Dioscor. ἐπακτικοὶ διὰ τὴν ἡδονὴν τῆς ὀσμῆς ἐστι παραδόξως, ignari suavitate ejus magnopere trahuntur, vel alliciuntur. ¶ Ἐπακτικοὶ λόγοι, habentes ἐπαγωγὴν, i. inductionem. Ἐπακτικῶς per inductionem, utendo inductione, singula æstimando percurrendóque. Aristot.

Decomp. **Κατεπάγω**, aff. pro, induco, invito, infero.

Συνεπάγω, expon. colligo, constringo, adduco. Συνεπάγομαι, unà mecum duco.

Κατάγω, deduco, deorsum ago sive duco, quasi κάτω ἄγω. Plut. in Numa, καταγαγεῖν τὸν Δία μαγεύσαντας ἐκείνους, deduxisse Jovem arte magica, sicut Virg. dicit cœlo deducere lunam. Apud Lucian. κρόκην κατάγειν et ἔρια κατάγειν, deducere filum, lanas. Apud Nicarchum epigr. lib. 2. ὡς Ἑρμῆς κατάγει τοὺς θεραπευομένους, deducit ad inferos. Dicit Bud. in comm. κατάγειν esse deducere à capite ad finem: ut κατάγειν τὸ στέμμα, ab origine gentis deducere. Idem Bud. ibidem scribit pro, deorsum agere, esse theologicum verbum, cui oppon. ἀνάγειν. ¶ Κατάγειν τὴν ναῦν (sub. εἰς λιμένα) dicitur pro appellere navem seu applicare. At κατάγειν εἰς θάλασσαν, apud Herod. 3 in mare deducere seu devolvere. Item, duco: ut apud Syn. κατάγειν πομπὴν, ducere pompam. Sic κατάγειν θρίαμβον, apud Plutarch. in Fabio, ducere triumphum. ¶ Apud eundem in Lycurgo, καταγαγὼν ἐκ τοῦ πολέμου χρυσὸν, expon. qui ex bello aurum reportavit. ¶ Item reduco Plut. in Camillo, καταγαγὼν τὴν πόλιν αὐτὴν εἰς ἑαυτὴν, qui urbem in pristinum statum reduxit. Et peculiariter reduco domum ab exilio. reduco in patriam. sæpe apud Thuc. Xen. Paus. * Vid. Æschyl. Theb. 641.* (Æsch. S. c. Th. 653. Ag. 1616. Eurip. Med. 1018. Phœniss. 386.)

Κατάγομαι, deducor, descendo. hinc κατηγμένοι ἀπὸ γένους, exp. à genere descendentes. Et apud Plut. in Numa, καίπερ ἐξ ἀρχῆς εἰς τοῦτον κατάγεσθαι τῶν στεμμάτων ἀκριβῶς δοκούντων, ad hunc deduci stemmata. Item appello in, &c. appello in portum sive applico, καταπλέω: cui oppon. ἀνάγομαι, solvo è portu. Item reducor in patriam. Hinc κατηγμένοι, reduces. Item diversor, hospitor. Quod à Cicerone dicitur etiam, deducor. Vide B. † Κατάγομαι, ὡς εἰς σκηνὰς Xen. Pæd. p. 227. c. et p. 230. c.†

Καταγωγὴ, appulsus in portum, applicatio, Aristot. Est etiam reditus exulum in patriam. Item mansio et diversorium, statio, apud Herodot. Appian. et Herodian. Item sedes, i. locus sedendi, apud Lucian.

Καταγώγιον, diversorium. Καταγωγικὸς, cui opponitur ἀναγωγικὸς, i. mysticus, apud Areop.

Κάταγμα, τὸ, quod netur, glomus.

Decomp. **Ἐπικατάγομαι**, post alium applico vel appello. Dicitur à Thucyd. navis ἐπικατάγεσθαι, quæ appellitur post aliam. lib. 4.

Συγκατάγω, unà reduco, adjuvo, adjuvo in reducendo exulem: vel reducentes adjuvo. Isocrat. et Æschin.

Μετάγω, transfero, traduco. Interdum, dimoveo. Herodian. l. 3. πᾶσαν τὴν ἀρχὴν Ῥωμαίων εἰς ἑαυτὸν καὶ τοὺς παῖδας μεταγαγεῖν. Item sequor cum exercitu. Xen. Pæd. 7. † p. 187. c.†

Μεταγωγὴ, translatio, traductio. Μεταγωγεὺς, translator, apud Dionys. Areop.

Παράγω, produco, profero, in medium adduco. Dem. τὸν ἔλεγχον παρήγαγον, in medium produxerunt. Luc. παρήγαγεν ἐκ μὴ ὄντος τὸν ἄνθρωπον, hominem ex nihilo produxit. Plato de legibus lib. 4. παρήγαγεν αὐτὸν εἰς τὸ μέσον τοῦ λόγου. Lysias, τοῦτον παράγω εἰς τὸν δῆμον, testem producit in medium. ¶ Item deduco. Plutarch. in Lycurgo, παραγαγὼν ἄχρι τοῦ τίκτειν τὸν ἄνθρωπον, quum ad partum usque mulierem deduxisset. Accipitur etiam pro deducere, id est, derivare: ut apud Plutarch. in Camillo, παράγειν τὸ ὕδωρ ὀρύγμασιν εἰς τὸ πεδίον, aquam fossis in planitiem derivare. Usurpatur et à grammaticis pro derivare: unde παράγωγα derivata. ¶ Item promoveo, proveho, ut παράγειν εἰς ἀξίωμα ἐπισκοπῆς. Chrysostom. ¶ Item disserendo et disputando fallo. Alexandr. topic. 1. Item, verba do, et à proposito subdola oratione abduco. Est etiam oratione blanda vel muneribus perducere quò quis velit, hoc est, persuasione subdola obrepere: ut παράγειν ἀναπείθοντας, apud Platon. 2. de Repub. Sic Plutarch. in Amat. narrat, οἱ τοὺς ἐφήβους φαύλοις λόγοις παραγαγόντες. Item pro depravare vel potius pervertere. apud Philostr. et Antiphontem. Accipitur et pro pervertere, in propria significatione. Unde παραγωγὴ, perversio. Est etiam verbum militare, significans, porrò agere et promovere ordines ab altitudine in longitudinem, id est, ἀπὸ τῶν στίχων ἐπὶ τὰ ζυγὰ, atque etiam transversos agere, id quod fit ad porrigendam frontem et circumveniendos hostes. † παράγειν τινὰ, deducere per aciem cap. Xen. Pæd. 1. 3. p. 78. b.† Xen. † Pæd. 2. 55. a. procedere in frontem.† ἐκ τούτου παρῆγον οἱ ἐπιλόχαγοι εἰς μέτωπον. Citatur ex Xenophon. et pro ἀπάγειν. ¶ Item neutrali significatione, transeo, prætereo: ut προάγω, præeo, et προσάγω, accedo. Matth. 9. et 20. cap. (Æsch. Pers. 96. Aristoph. R. 1086.)

Παράγομαι, in errorem abducor, subdola persuasione decipior. Thucyd. lib. 2. ὑμεῖς δὲ μήτε ἐπὶ τῶν τοιῶνδε πολιτῶν παράγεσθε. Item lib. 1. κελεύει αὐτοὺς μὴ λόγοις μᾶλλον παράγεσθαι. Et alibi, ὥστε ἀπάτῃ μὴ παράγεσθαι ὑπ' αὐτῶν. Item pro prætereo, ut παράγω. 1 Joh. 2. ὅτι ἡ σκοτία παράγεται. Et post, καὶ ὁ κόσμος παράγεται καὶ ἡ ἐπιθυμία αὐτοῦ. † παράγομαι. pass. ἵπποι equi dicuntur Xen. Pæd. p. 215.† (τῷ φθόνῳ παρηγμένον. Soph. Œdip. Tyr. 994.)

Παράκτης, qui canes venatorum ducit venatum. Hesych.

Παρακτικὸς, qui vel quæ vim habet producendi in lucem sive proferendi. vide Bud. comm.

Παραγωγὴ, productio, quo sensu dicitur, producere in medium vel in rerum naturam. Item deductio, derivatio, apud grammaticos. Volunt item nonnulli, ab iisdem sic appellari, quum aliquid fini vocabuli adjicitur: dicitur et προσχηματισμὸς, pro eodem. Item deceptio: Dem. ψευδόμενος καὶ παραγωγὰς λέγων. Item productio et traductio ordinum ab altitudine aciei. Item perversio in Hippiatria, οὐκ ἔστιν ἐκβολὴ, ἀλλὰ παραγωγή. [Herodot. lib. 1. γλῶσσαν δὲ οὐ τὴν αὐτὴν οὗτοι νενομίκασι, ἀλλὰ τρόπους τέσσερας παραγωγέων.]

Παράγωγος, derivativus, deductivus. Vocabulum gramm.

Παραγώγιον, ου, τὸ, vectigal, portorium, seu portorium circumvectionis. Polyb. ἀξιοῦντες καταλύσαι αὐτοῖς τὸ παραγώγιον. Vide Poll. Παραγωγιάζω, portorium exigere, vectigal poscere. Polyb. ἠνάγκασαν αὐτοὺς ἀποστῆναι τοῦ παραγωγιάζειν, desistere eos coëgerunt ab exigendo portorio.

Decomposit. Ἀντιπαράγω, † Xen. Pæd. 1. 6. 38.† hostium exercitum captans, cum exercitu ipse adequito. Polyb. ἀντιπαρῆγε τοῖς πολεμίοις. Hinc ἀντιπαραγωγὴ apud eundem Polyb. [Xenoph. Κύρ. Παιδ. pag. 97. 1.]

Εὐπαράγωγος, qui vel quæ facilè decipitur, cui verba dare facile est. Aristoph. in Pluto.

Περιάγω, circumduco, circumago. Plato de leg. lib. 10. ὡς ἐπειδὴ ψυχὴ μέν ἐστι περιάγουσα ἡμῖν πάντα, quòd quum anima sit quæ nobis omnia circumagat. Aristoph. in Vespis, φέρε νῦν σε ταχὺ τὴν ταχίστην περιάγω. ¶ Item circumago, id est, verso, unde περίακτος. ¶ Item circumeo, lustro. ut Matth. 9. περιῆγεν ὁ Ἰησοῦς τὰς πόλεις πάσας. Et alibi sæpe. Sic et ex Cebete citatur, ὁρᾷς ὡς περιάγοντας, pro, vides circumvagantes. Est etiam converto. Plat. Pol. 2. τυχεῖν τὴν σφενδόνην τοῦ δακτυλίου περιαγαγόντα πρὸς ἑαυτὸν εἰς τὸ εἴσω τῆς χειρός. Cicer. Offic. 3. interpr. ibi quum palam ejus annuli ad palmam converterat. ¶ Item perduco, tandem deduco vel adduco. Aristot. Pol. 2. κατὰ μικρὸν περιάγει πρὸς τὴν ἐνίων πολιτείαν. Et Herodian. lib. 4. εἰς αὐτόν τε μόνον περιαγαγεῖν τὴν ἀρχήν. ¶ Περιάγειν τὰς χεῖρας ὀπίσω, attrahere manus post terga, vel retorquere, vincire, Plut. ¶ Item redigo, afficio tandem. Dioscor. 6. σχεδὸν γὰρ αἱ τῶν πλείστων φαρμάκων δυνάμεις εἰς ὁμοιοτρόπους περιάγουσι τὸ σῶμα διαθέσεις, ad similes affectiones redigunt.

Περιάγομαι etiam dicitur pro, circumago, mecum duco. Xenoph. Pæd. 2. περιάγῃ τοῦτο τὸ μειράκιον. Item pro, adducor tandem. Significat et, sensim ægreque fio. Herodian. ἐς ὁμόνοιαν καὶ φιλίαν περιήγετο, i. adductus est tandem ad conditiones concordiæ et amicitiæ. Item pro, redigor, περιαχθῇς εἰς τὸ, &c. redigeris, &c. apud Them. Vide Comm. Bud.

Περιαγωγὴ, circumductio, circumactio, vel circumactus, Aristot. et Plutarch.

Περιαγωγὸς, circumductor, circumactor.

Περιηγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, (apud poëtas) rotundus, q. d. circumactus aut circumactilis: idem quod περιφερὴς, ut περιηγὴς ἄγκιστρον. Significat et curvum, ut apud Apoll. Rhod. περιηγὲς ἀκτὴ, exp. curvum littus. Sic λιμὴν περιηγὴς, apud eundem. Sic περιηγὴς νῆσος apud Dionys. de situ orbis. Item astrictus, circumvinctus, q. d. circumadductus: ut περιηγέες χεῖρες.

Περίακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, versatilis. Athen. καθάπερ αἱ τῶν περιάκτων θυρῶν κατασκευάζονται θύραις.

[Περιακτέον. Plat. de Rep. ii. οὕτω ξὺν ὅλῃ τῇ ψυχῇ ἐκ τοῦ γιγνομένου περιακτέον εἶναι, ἕως ἂν &c.]

Decomp. Ἀντιπεριάγω, in contrarium converto. Syn. ad Anast.

Ἐμπεριάγω, circumdo.

Εὐπεριάγωγος, circumactu facilis.

Συμπεριάγω et συμπεριάγομαι, mecum duco, vel mecum quoquo versum duco. Xenoph. in Hierone, ἐπιλησμένοι δεῖ οὔτε δεῖν ὀλίγον καὶ ἄλλους ὁπλοφόρους συμπεριάγεσθαι. † In passivo Xen. Pæd. p. 99. a.† Συμπεριαγωγὸς, qui vel quæ adjuvat in deducendo aliquo, vel circumquaque ducendo. Plat. Pol. 7.

Προάγω, deduco, perduco, promoveo, proveho. Xen. προαγαγεῖν ἐπ' ἀρετήν. Et pro provehere, promovere, in alio etiam loquendi genere; ut apud Plutarch. προάγειν εἰς ἀξιώματα, provehere ad dignitatem vel honores. Sic et προάγειν εἰς δόξαν. apud eundem. Idem in Galba, προῆγε πολλοὺς ἐφ' ἡγεμονίας. ¶ Item proveho vel impello, incito, stimulo. Isocrat. ad Philip. ἐπὶ τὴν ὁμόνοιαν προαγαγεῖν. Sic Aristot. Rhetor. 3. προάγειν εἰς γέλωτα, et προάγειν εἰς πάθος. Et cum infinit. Thucyd. προάγει τινὰ κινδυνεύειν. ¶ Προάγω εἰς φῶς, Plat. epist. 7. in lucem profero vel produco. ¶ Item produco, de lenone dictum: unde προαγωγός. ¶ Item educo, abduco. Cum accus. et genit. Aristot. Œcon. 2. προάγειν αὐτοὺς τῆς πόλεως μακράν. Sic Eurip. προάγειν δάκρυ ὀμμάτων, emittere sive effundere lachrymas. Item neutraliter, præeo, prægredior, præcedo. Plut. de musica, καὶ μήτε προάγειν, μήτε ὑστερίζειν, nec præcedere, nec subsequi. Xenoph. in Cyneget. ἐφ' ὅτῳ ἂν τύχωσι προάγουσι, temerè procurrunt. Et cum accus. frequenter apud Matthæum et Marcum. ¶ Item, progredior, procedo. Aristot. Œcon. 2. τοῦτον δὲ τὸν τρόπον προῆγε, ad hunc modum progressum faciebat. Sic Luc. προάγειν πρὸς ἄστυ. Et metaph. Dem. ἐπὶ πολὺ προάγει τῇ τε βίᾳ καὶ ὠμότητι, magnopere in violentiam crudelitatemque evadit. ¶ Προάγω etiam dicitur ductor exercitus cum agmine procedens. Polyb. ¶ Item præcello, anteeo. Diosc. προάγει δὲ πασῶν τῶν ῥητινῶν ἡ τερμινθίνη.

Προάγομαι, provehor, evado. Demosth. ἐπειδήπερ εἰς τοῦτο προήχθην τοῖς λόγοις, quando huc usque ego dicendo provectus sum. Apud Xenoph. Ἀπομν. l. εἰς φιλοσοφίας προαχθέντας, exp. delapsos. Item provehor, et provehor ad honores, Plutarch. Idem Plut. activa significatione copulavit, τιμᾶν καὶ προάγεσθαι. ¶ Item, pellicio, adhortor, impello. Arist. Pol. 2. προάγεται τοὺς πολίτας ὅτι πλείστους ποιεῖσθαι παῖδας, i. allicit, impellit. (V. Palæph. p. 15. Luc. Nigrin. p. 25.)

Προηγμένα, et ἀποπροηγμένα, Stoicis peculiaria verba, quæ Cicer. promota, et remota interpretatur. Idem προηγμένα vertit etiam producta, præposita et præcipua: ἀποπροηγμένα, rejecta. [Cic. de Fin. lib. 3. c. 15. p. 247. lib. 4. c. 26. p. 340. ult. Ed. Dav.]

Προαγωγὴ, promotio, provectio. Et peculiariter, provectio ad honores. Plutarch. οἱ ἐν προαγωγῇ φίλοι, ad dignitatis gradum promoti. Item pro institutione (quæ ἀγωγὴ appellari solet, quasi ductus) apud Polyb. Item perductio mulierum, qualis à lenonibus fit, lenocinium, προαγωγεία.

Προαγωγὸς, perductor, sive productor, leno, prostitutor; qui alio nomine μαστροπός. Æsch. contra Timarch. καὶ τοὺς προαγωγοὺς γράφεσθαι κελεύει. (Aristoph. R. 1111.)

Προαγωγικὸς, q. d. ad lenocinium aptus. À Bud. ex. qui vim habet conciliandi amoris, apud Dionys. Areop.

Προαγωγεὺς, idem.

Προαγωγεύω, perduco, perductor sum, prostituo. † Aristoph. Nub. 976.† Phocyl. μὴ προαγωγεύσῃς ἄλοχον. Metaph. pellicio quibusdam verborum lenociniis aut aliis artibus. Apud Xen. οἶδα μὲν, ἔφη, σὺ Καλλίαν τουτονὶ προαγωγεύσαντα τῷ σοφῷ Προδίκῳ.

Προαγωγεία, perductio, lenocinium, προαγωγή. [Demosth. Orat. in Timarch. καί τινα ἕτερον νόμον ἔθηκε, φύλακα τῶν ἡμετέρων παίδων, τὸν τῆς προαγωγείας, τὰ μέγιστα ἐπιτίμια ἐπιγράψας ἐάν τις ἐλεύθερον παῖδα ἢ γυναῖκα προαγωγεύῃ. Xenoph. Convir. §. 61.] Cicero introductiones mulierum atque adolescentulorum nobilium appellavit προαγωγείας. Epist. ad Att. lib. 1. Legitur et προαγωγία, apud Poll. et Suid.

Προσάγω, adduco, admoveo, cui opponitur ἀπάγω. Aristotel. Problem. sect. 31. ὁ μὲν ἐγγὺς προσάγει ἄν τι βούληται ἰδεῖν, ὁ δὲ πόῤῥω ἀπάγει. Luc. προσάγουσι τῷ βωμῷ, aræ admovent. † cum εἰς: Xen. Pæd. 1. 4. cum πρός: Xen. Pæd. 1. 6. 38. cum ἐπί: Xen. Pæd. 1. 5. p. 119. d.† Item offero: † Xen. Pæd. 1. 3. 4.† et Aristoph. in Pluto, δεῖπνον κατὰ μέσον προσάγειν. Et Chrys. τοὺς ἔρωτας τῷ δεσπότῃ προσάγειν. ¶ Item adhibeo, admitto. Isæus, οὔτε ἄλλους προσῆγεν. ¶ Item injungo, impono. Apud Herod. προσάγειν ὅρκους, deferre jusjurandum, jurejurando adigere. ¶ Προσάγειν πρὸς τὸν δῆμον, referre ad populum. Aristot. ¶ Item neutraliter positum, accedo, propè accedo, appropinquo. Plutarchus in Galba, προσῆγον ἐσπασμένοις τοῖς ξίφεσι. Idem in Pomp. τοῖς τεσσαράκοντα ἔτεσι προσῆγεν, proximus erat 40 annis. Et cum πρός: ut apud Hippocr. πρὸς δὲ τὸ ἐλευθεροῦν προσάγουσι. Item allicio, concilio Plut. in Public. ἱκανῶς προσάγειν φοβερὸν ἄνδρα. (Eurip. Med. 860. 994. et Phœniss. 1664. 1089.)

Προσάγομαι, ad me attraho. Plat. l. 5. de Rep. ἐπειδάν τε προσαγάγητε, &c. Item ascisco, προσποιοῦμαι, ut apud Plutarch. in Rom. προσάγεσθαι ἴδιον πολίτην. Item allicio, concilio. (Soph. Œdip. Tyr. 131. Æsch. Suppl. 430.) Isocrat. in Plat. ἀξιοῦντι προσάγεσθαι τοὺς Ἕλληνας; Idem παρὰ μὲν τῶν ἐκπρίασθαι, τοὺς δὲ ταῖς ἄλλαις θεραπείαις προσάγεσθαι. Item pro accedo: ut προσάγω, apud Gregor. ἐκ μᾶλλον προσάγοντας τῇ ἀληθείᾳ. Citatur ex Arist. in Probl. προσάγομαι τροφὴν, pro, cibum capio.

Προσαγωγὴ, accessus, aditus. Plutarch. Item accessus et aditus ad principes, qui datur per illorum emissarios, hinc προσαγωγέας dictos, ad Ephes. 2. et ad Rom. 5. Sunt qui admissionem vertunt. Item appropinquatio: unde προσαγωγὴν ποιεῖσθαι dicitur imperator à Polybio, i. appropinquare, vel propiùs admovere copias suas. Item exp. adjunctio, apud Thucyd. lib. 1. Ἐκ προσαγωγῆς aliquid fieri dicitur, quum accessione fit sensim crescente. Luc. in Zeuxide.

Προσαγωγὸς, vim habens alliciendi, pellax, illecebrosus. Thuc.

Προσαγωγεὺς, qui aditum præbet, admissionalis. Item, conciliator, interpres, sequester, emissarius. Plut. in lib. περὶ [illegible], dicit tyrannos invisissimos reddi per eos qui aures illorum et προσαγωγεῖς appellantur. Christum Gregorius nostrum προσαγωγέα vocat, i. conciliatorem et interpretem.

Προσαγωγίδες, idem qui et προσαγωγεῖς. Plut. in lib. περὶ [illegible]. Erasm. προσαγωγίδας, interp. exploratores.

Προσαγώγιον, ου, τὸ, instrumentum fabrile, quo admoto ligna curva dirigunt, inquit Suid. Est etiam ἀκόντιον. Hesych.

Προσαντρίδες, Hesych. sunt αἱ τῆς μανδάλης πρὸς τῷ στόματι μακροὶ πόδες, quibus τὰ ὑποδήματα προσάγει, καὶ προσείλλει.

Συνάγω, congrego, colligo. ut συνάγειν ἐκκλησίαν, apud Thuc. Sic συνάγειν τὸ κεφάλαιον, summam colligere, apud Aristotelem. Συνάγειν εἰς ἓν, aff. ex Demosth. pro, in unum colligere. Συνάγειν φθόνον, apud Demost. conflare invidiam. ¶ Item concludo, ratiocinor, quod et colligere dicitur. Philop. in Proclum. ¶ Item contraho quod apertum est, id est, claudo. Sic συνάγειν τὰς ὀφρῦς. Aristoph. in Neb. contrahere supercilia. Et συνάγειν τὸ πρόσωπον, apud Plut. Et συνάγειν τὰ ὦτα, apud Xen. Apud Aristot. lib. 2. hist. an. διάγοντες καὶ συνάγοντες θηρεύουσι τὰ ἰχθύδια τὰ μικρά. Item intendo, augeo. Greg. ἐπὶ τὸ πλέον ἀλλήλους συνάγοντες θερμότερόν τε καὶ βεβαιότερον. ¶ Item conjungo, consocio. † τινὰ τινὶ, aliquem alicui. Xen. Pæd. l. 5. p. 128. c.† Aristot. de mundo, τὸ ἄῤῥεν συνήγαγεν ἡ φύσις πρὸς τὸ θῆλυ. Xenoph. autem alia constructione dixit, συνάγειν ἀνθρώπους εἰς [illegible]. Hom. συνάγειν ὑσμίνην et συνάγειν ἄρηα pro conserere pugnam, q. d. consociare pugnam. Plutarchus autem συνάγειν εἰς χεῖρας pro conserere manus, dixit in Publ. Ponitur et pro concilio, apud Herod. l. 4. στασιάζοντας τοὺς ἀδελφεοὺς ἡ μήτηρ συνάγειν ἐπειρᾶτο. Et alibi sæpe. Idem alibi dixit, συνάγειν τοὺς παῖδας εἰς φιλίαν. ¶ Item compoto, apud Athen. (Cur Mercurius dicatur aliquod συνάγειν. Æschyl. S. c. Th. 514. 762. Eurip. Phœniss. 1320.)

Συναγωγὴ, collectio, congregatio, ipse colligendi seu congregandi actus: ut apud Thuc. lib. 2. Συναγωγὴ τοῦ πολέμου, collectio eorum quæ ad bellum pertinent. ¶ Item cœtus, concilium, conventus. In Testamento novo dicitur peculiariter de conventu Judæorum seu loco ipso in quem convenire solebant ad scripturam tractandam. Quidam expon. collegium. Matth. 10. ¶ Item cumulus, acervus. Basil. συναχθεῖσαι εἰς συναγωγὴν μίαν. Apud Alexand. Aphrod. συναγωγὴ τοῦ γάλακτος, exp. copia lactis. ¶ Item contractio: ut σημεῖον ἐν ταῖς τοῦ προσώπου συναγωγαῖς, &c. apud Isocrat. ¶ Et conclusio, συμπέρασμα, Themist.

Συναγωγὸς, collectivus, aptus ad colligendum vel conjungendum, ut δεσμὸς συναγωγός. Plat. in Timæo.

Συναγωγεὺς, collector, coactor. Lys. συναγωγεῖς τῶν συντελῶν. Item congregator et conciliator, apud Plat. in symp.

Συναγώγιον, convivium quod ex symbolis fit, compotatio. Athen. l. 8.

Συναγώγιμος, collectilis, collatitius: ut συναγώγιμα δεῖπνα, apud Athen. quæ et τὰ συναγώγια.

Σύναγμα, τὸ, sedimentum, lotii quasi collectio. Gal. Hippocr.

Σύναξις, collectio, congregatio, conventus. Eust. Sic peculiariter dictus est à quibusdam theologis conventus, qui fiebat ad celebrandam cœnam Domini: item celebratio ipsius cœnæ.

Συνακτὴρ, ῆρος, ὁ, collector vel contractor et astrictor. Peculiariter sic vocatur subligaculi seu femoralium quoddam genus, quod describitur à Josepho in Antiq. Συνακτήριον, ου, τὸ, accumulatio, cumulus. Hesych.

Συνακτικὸς, collectivus, coactivus, congregativus, aptus ad colligendum seu cogendum. unde συνακτικὴ δύναμις, vis cogendi aut contrahendi.

Decomp. Ἀποσυνάγω, disgrego, dispello, 4 Reg. c. 5.

Ἀποσυνάγωγος, synagoga motus, cui interdictum est synagoga. Joan. c. 9.

Ἀρχισυνάγωγος, princeps synagogæ: vel præfectus synagogæ: apud Marcum et Lucam. Ponitur et adjectivè:

ut ἀρχισυνάγωγος ἱερεὺς, apud Areopag. qui est præcipuè autor congregationum.

Ἀποσυνάγωγος, à synagoga alienus, à synagoga exclusus.

Ἀσύνακτος, qui vel quæ congregari non potest, insociabilis. Activè etiam dici putatur pro, ὁ μὴ συνάγων, i. συμπεραίνων, ut apud Eurip. ἀσύνακτα λέγει.

Δυσσύνακτος, qui difficulter cogi seu colligi potest.

Ἐπισυνάγω, aggrego, post alium colligo seu congrego, vel insuper colligo. Interdum simpliciter pro συνάγω. Polyb. Et Matth. 23. et Marc. 13. cap. Ἐπισυναγωγὴ, aggregatio. 2 Thessal. 2. cap.

Εὐσυνάγωγος, qui vel quæ facilè congregari potest. Item εὐσυνάγωγος τόπος τοῖς παρακομιζομένοις, Arist. Pol. 7. Locus in quem facilis est importatio.

Ὑπάγω, subduco, clàm eximo. Il. λ'. Ἕκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεὺς, ἔκ τε κονίης, Ἔκ τ' ἀνδροκτασίης. Et metaph. ὑπάγειν κοιλίαν, Diosc. subducere alvum. Sic Gal. ὑπάγειν τὴν γαστέρα. Apud Hom. Il. π'. ὑπάγειν ζυγὸν ἵππους dicitur pro ἄγειν ὑπὸ ζυγόν. Pro quo ejus posteri dixerant (ut annotat Eust.) ὑπάγειν ζυγῷ, sub jugum ducere, subdere jugo. Sic apud Luc. ὑπάγειν θησαυρὸν τῇ δικέλλῃ, in Timone. ¶ Item subjicio, subdo jugo. Aristid. τὰ ἄλλα τοῖς ἄλλοις ὑπάγειν. ¶ Item clàm induco, paulatim compello, perpello, pellicio. Xenoph. in Hipp. πειρᾶσθαι τοὺς πολεμίους εἰς ἐνέδρας ὑπάγειν. † Pæd. 1. 6. 32. ἐπειδὰν ὑπάγωσι τοὺς πολεμίους ὑποφεύγοντες ἔστε ἐγγὺς ἡμῶν γενέσθαι. Xen. Pæd. l. 3. p. 72. a. quam fugientes adduxerunt hostes ut prope sint.† ¶ Item defero, in judicium adduco, accuso. Xenoph. ἡμεῖς μὲν σε τούτου ὑπάγομεν ὡς προδιδόντα ἡμᾶς, postulamus proditionis, vel reum facimus. Pro eodem dicitur et ὑπάγειν εἰς δίκην, apud Thuc. 3. quod Bud. exp. deferre et ad judicium exhibere judicandum. Dicitur et ὑπάγω τινὰ θανάτου, apud Herodotum et Xenoph. accuso de crimine capitali. Et ὑπάγειν δικαστηρίοις, apud Luc. subjicere judiciis. ¶ Item neutraliter positum pro, me subduco, retrocedo. ut ἀναχάζομαι ὑπάγων, apud Aristot. Citatur ex Aristoph. ὑπάγεθ' ὑμεῖς τῆς ὁδοῦ, pro, subducite vos è via. ¶ Item de animalibus dictum, subsido, demittor, et clunem submitto in coitu. Aristot. lib. 5. an. ¶ Item pro προάγω, procedo, progredior. Plut. ¶ Et simpliciter pro, eo. Aristoph. in Nub. † v. 1301.† ὕπαγε, τί μέλλεις; Et sæpe apud Matth. Marc. et Joan. (Aristoph. R. 175.)

Ὑπάγομαι, subducor, jugo subdor. ut apud Luc. ὑπαχθείσης τῷ ζυγῷ. Item pro, subjicio mihi, subjugo, apud Lucian. Item pro, clàm induco, &c. ut ὑπάγω. Apud eundem legitur ὑπάγεσθαι ἐς φιλίαν. Demosth. pro cor. dicit, ταῖς ἐλπίσι καὶ μίσεσι καὶ ἀπάταις τῶν πόλεων ὑπηγμένων ἐπὶ ταῦτα, impulsis et provectis. Et cum infinit. apud Dem. ὑπαχθῆναι πόλεμον ἐπιφέρειν, impelli ad bellum inferendum. Et pro, dolo adduci, decipi, Plutarch. Apud Demosth. ὑπῆκται exp. à Bud. productus est vel adductus, protrusus. Item pro suadere, apud Xenoph. ἀναβ. lib. 2. Item deferor, accusor, Xenoph. ¶ Item, insurgo, apud Xenoph. (Philostr. l. 1. c. 2.)

Ὑπαγωγὴ, subductio, ut ὑπαγωγὴ κοιλίας. Diosc. Est etiam ἀναχώρησις, quæ fit quum receptui canitur: cui opponitur ἡ ἔφοδος, apud Thuc. quæ quia interdum subdola est ad pelliciendum hostem in insidias, ideo ὑπαγωγὴ ponitur pro deceptione. Vel ab ὑπάγω significante ἐξαπατῶ et pellicio. ¶ Item submissio et succidua exceptio maris. Unde ὀχείαν ποιεῖσθαι ἐξ ὑπαγωγῆς. Aristot. de histor. anim. lib. 6.

Ὑπαγωγὸς, subductivus, vim habens subducendi: ut ὑπαγωγὸς κοιλίας, Diosc.

Ὑπαγωγεὺς, instrumentum fabrile, ut volunt Poll. et Aristoph. schol. sed de ejus usu non consentiunt. Sunt qui tormentum esse putent aut aliquid hujusmodi, quod calones oneri supponunt, ut pulvini usum præstet: quale est quod Festus cesticillum appellat. Aristoph. in Avib.

Decomp. Ἀνθυπάγω, recriminor, vicissim accuso. Thuc. 3. ἀνθυπάγει αὐτῶν τοὺς πλουσιωτάτους πέντε ἄνδρας.

Ὑπεράγω, exupero, excello, apud Suid.

Ὑπεραγόντως, (q. d. exuperanter) supra modum.

Alia composita: formata ex ἀγωγὴ seu ἀγωγὸς, citra præposit.

Ἀγκαλιδαγωγὸς, οῦ, ὁ, ὁ ἀγκαλίδας ἄγων, qui manipulos seu fasciculos (propriè φρυγάνων) vehit navigio aut super jumento. Poll.

Ἀγκαλιδαγωγεῖν, manipulos seu fasciculos vehere, Eustath. ex Pausan.

Ἀνάγωγος (accentu posito in antepenult.) ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. ineducatus, qui institutus non fuit, qui caruit institutione. Est enim compositum ex α privat. et ἀγωγή. Exponitur etiam cui non contigit institui ut decebat. ut ἀνάγωγοι παῖδες, et ἀνάγωγοι κύνες, apud Xenoph. ¶ Item contumax, intractabilis, quasi qui duci nequeat: ut ἀνάγωγος ἵππος, equus indomitus. apud Xen. ¶ Item dissolutus, intemperans, petulans. Plutarch. ¶ Item indoctus, imperitus, ἀπαίδευτος, apud Athen. Expon. etiam ineptus. At ἀναγωγὸς vide in ἀνάγω. ¶ Ἀναγώγως, contumaciter. Item petulanter, injuriosè, contumeliosè. Athen. 13. Item citra inductionem et certam quandam cohærentiam, quæ species argumentationis dicitur ab Aristot. quum quis per plura singularia progrediens, universale aliquod probat: id quod Platoni frequentissimum est.

Ἀναγωγία, ἡ, defectus disciplinæ. Item dissoluta vita et animus juvenis indomitus. Plut.

Γερονταγωγὸς, qui senem instituit seu erudit.

Γερονταγωγεῖν, senem instituere, mores seniles formare. Plut. * Soph. Œd. C. 361. Pelei fr. 1.* [Aristoph. Equit. 1095. Καὶ μὴν ἐμαυτὸν ἐπιτρέπω σοι τουτονὶ Γερονταγωγεῖν, κἀναπαιδεύειν πάλιν.]

Γλευκαγωγὸς βύρσα, apud Poll. lib. 7. pro utre coriaceo, in quo vehitur mustum.

Γραμματεισαγωγεὺς, q. d. ad litteras introductor, vel litterarum introductor. Exponitur præfectus. Deut. 16.

Δημαγωγὸς, q. d. plebis seu populi ductor, qui plebem scit ducere quò vult, cujus consilio et quasi ductui plebs obsequitur, utpote qui sit gratiosus. Aristot. Pol. 4. et Plat. 5.

Δημαγωγία, ἡ, popularitas, gratia et auctoritas qua quis valet apud populum: aut etiam artes quibus quis ad conciliandum sibi populum utitur. Plut.

Δημαγωγέω, ῶ, populum duco et impello quocunque volo. Dicitur et de eo qui favorem populi aucupatur, per quem eum sibi obsequentem reddat. Plut. in Alcibiade, ὁ δὲ δημαγωγῶν καὶ χαριζόμενος, τῶν ὅπως σε δέξωσι δημαγωγεῖ προπηλακιζόντων τοὺς πολλοὺς ἁμαρτητικούς. Apud Isocr. exp. populum sive remp. moderari, in hoc ad Nicocl. loco, καλῶς δημαγωγήσεις, ἐὰν μήτε τὸν ὄχλον ὑβρίζειν ἐᾷς, μήτε ὑβριζόμενον περιορᾷς. Latiùs etiam extenditur pro conciliare seu allicere gratiam, emereri. Cum accus. apud Plut. (Aristoph. Ran. 422.)

Δημαγωγικός. Arist. Equit. 217. Τὰ δ' ἄλλα σοι πρόσεστι δημαγωγικὰ, φωνὴ μιαρὰ, &c.

Decomp. Ἀντιδημαγωγέω, ῶ, vicissim populum mihi concilio. Eust.

Ἐκδημαγωγῶ, idem.

Καταδημαγωγῶ, idem. Synes. unde καταδημαγωγούμενος. Plut. in Pericle, cum accus. superans populari gratia.

Συνδημαγωγῶ, unà concilio gratiam, vel ad conciliandam gratiam juvo. Plut.

Δουλαγωγῶ, in servitutem redigo. Theophr. cum accus.

Δυσάγωγος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui difficilè ducitur et impellitur quò volumus, intractabilis, indocilis, contumax, ut δυσάγωγος ἵππος, contumax equus.

Ἐλεφανταγωγὸς, qui elephantem agit, ὁ ἄγων ἐλέφαντα. Poll.

Εὐάγωγος, ductilis, qui facilè duci potest: unde pro tractabili et docili accipitur. Aristot. Pol. 7.

[Εὐαγωγία. Plut. de Lib. educandis. ἔστι δὲ τῷ μὲν τῶν πατέρων τῆς τῶν τέκνων εὐαγωγίας, ἐκθετέον τὰ μυσαρὰ ταῦτα θρέμματα.]

Θεαγωγία, exp. deorum seu superorum evocatio, apud Naz. 6.

Ἱππαγωγὸς, q. d. equorum ductarius: ut ἱππαγωγοὶ νῆες, naves ad trajiciendos equos. Philostr.

Κουφαγωγὸς, leve onus ferens. Xen. de re eq.

Κυναγωγὸς, canum ductor. Xen.

[Λοχαγία. Xenoph. Memorab. lib. 3. §. 5. Ἀνὴρ, ἔφη, ἵνα καὶ ἐπὶ ἡμῶν τις ταξιαρχῇ, ἢ λοχαγῇ σοι, &c.]

Λοχαγωγὸς ductor λόχου, i. turmæ.

Λαφυραγωγῶ, spolio, prædor, deprædor, diripio. Propriè est spolia abduco. Plutarch. de l. ed. πάλαιαι γὰρ αἱ λαφυραγωγοῦ ἀρεταί.

Μυσταγωγὸς, οῦ, ὁ, vel ἡ, initiator, sicut μύστης: et qui initiatur, seu initiatus, sacris videlicet. Greg. Est etiam is qui hospites ad ea quæ visenda sunt, ducere solet, si credimus Ciceronis orationi in Verr. 4.

Μυσταγωγία, officium ejus qui μυσταγωγὸς vocatur. vel actio illa initiandi sacris. Unde exp. et, initiatio in sacris. Greg.

Μυσταγωγέω, ῶ, initio sacris. mysteria doceo seu sacra. Greg. cum accusat. Μυσταγωγητὸς, ad sacra mysteria jam introductus, initiatus.

Μειαγωγέω, ῶ, significat, τὸ μεῖον ἄγω, minus pondero. In Apaturiis patres pro filiis offerebant ovem. cum ferunt oportuisse aliquanto minus pendere solito pondere, ideóque τοὺς φράτερας ἐπὶ τοῦ σταθμοῦ τοῦ ἱερείου ἐπιφωνεῖν μεῖον. Inde μειαγωγεῖν est dicere ἄγειν μεῖον, pendere minus. Ἀμειαγώγητον χρῆμα, res quæ non minus ponderare dicitur: seu quæ non ponderatur, cujus pondus non examinatur.

Νεκραγωγέω, mortuos duco. Luc.

Νωταγωγὸς, dorso vehens, dorsuarius. In Hippiatr.

Ξεναγωγὸς, ductor hospitum, idem cum ξεναγὸς, de quo infrà. ξεναγωγοὶ esse dicuntur qui hospites ad ea quæ visenda sunt, ducere solent: quos Bud. perductores vocat.

Ξεναγωγέω, ῶ, duco hospitem ad ea quæ visenda sunt. Item hospitem suscipio, hospitio excipio.

Decomp. Ἀξεναγώγητος, non ductus ab hospite. Eustath. in Proœm. in Iliad.

Ὀδονταγωγὸν, οῦ, τὸ, dentiducum. Cœl. Aurel. Chron. l. 2. c. 4.

Οἰναγωγὸς, vinum vehens, seu vehendo vino aptus. ut οἰναγωγὸν πλοῖον, navigium quo vinum comportatur. Poll. ex Cratino.

Ὁπλιταγωγὸς, militibus gravis armaturæ vehendis aptus: milites armatos vehens. ut ὁπλιταγωγὸς ναῦς. [Thucyd. lib. 7. ναυσὶ——ἐς ἵππους καὶ ὁπλιταγωγοῖς, &c.]

Ὀχλαγωγὸς, qui popularem turbam concitat vel congregat, ut faciunt adulatores populi vel circulatores. Joseph. contra Appionem lib. 2.

Ὀχλαγωγέω, ῶ, populum seu popularem turbam concito, Strabo l. 4. Est etiam idem quod δημαγωγῶ. Unde Bud. vertit etiam, plebem ad res novas sollicito, factiosæ turbæ ducem me præbeo.

Ὀχλαγώγημα, quum turba popularis concitata in unum locum confluit. In Pand.

Παιδαγωγὸς, pædagogus, pueri institutor seu puerorum et eorum quasi educator. Quidam exp. pueri morum formator. Alii exp. ductor pueri seu puerorum. Sunt et qui ex Terentio exponant, magister. Frequens apud Plutarch. Luc. et Xenophon. Invenitur et παιδαγωγὸς ὕδωρ, apud Athenæum. ¶ Interdum metaphor. ut quum Fabius Annibalis παιδαγωγὸς appellabatur. Plut.

Παιδαγωγία, ἡ, institutio puerilis quæ proficiscitur à pædagogo. ipsa actio instituendi pueros et mores eorum formandi. Plutarch. Et generalius etiam, institutio. unde παιδαγωγία πρὸς τὸ θεῖον, idem Plut. in Numa. Translatum est etiam ad plantas, ab eodem Plut. in lib. de pueris educandis: τυχόντα δὲ (δένδρα) ὀρθῆς παιδαγωγίας ἔγκαρπα γίνεται καὶ τελεσφόρα.

Παιδαγωγικὸς, οῦ, ὁ, ad pædagogum seu pædagogiam pertinens. παιδαγωγικὸς λόγος, oratio qualis esse solet pædagogorum.

Παιδαγωγικῶς, pædagogorum more, Nazian. Plut.

Παιδαγωγεῖον, ου, τὸ, q. d. locus in quo pædagogus puerum instituit. Et pro ludo literario, apud Dem. pro cor. [τὰ βάθρα σπογγίζων, καὶ τὸ παιδαγωγεῖον κορῶν, &c.]

Παιδαγωγέω, ῶ, instituo pueros. vel instituo tanquam pueros aut puerum. Euripides in Bacchis, Γέρων γέροντα παιδαγωγήσω σ' ἐγώ. Quidam interp. erudire, apud Luc. Et pro moderor et rego, ex Gregor. item pro fræno. Item à vestigio sequor sectórque; Plato de Rep. lib. 10.

Παιδαγωγέομαι, οῦμαι, ego puer instituor, vel instituor ut puer. Item generalius pro, instituor, erudior ad rem aliquam, apud Plutarch.

Decomp. Ἀπαιδαγώγητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui institutus non fuit in pueritia, qui caruit institutione pædagogi. Item qui regi nequit. vel qui rectorem et moderatorem non habet. Apud Aristot. eth. l. 4. c. 1.

Διαπαιδαγωγέω, ῶ, idem quod παιδαγωγῶ, præsertim verò in metaph. significatione. ut διαπαιδαγωγεῖν τὸν καιρὸν, Plutarch. in Sertorio, moderari occasionibus, dirigere opportunitates. vel accommodare se tempori, servire tempori. Sic et in Numa, διαπαιδαγωγεῖν τὴν πολιτείαν.

Μεταπαιδαγωγέω, ῶ, aliter erudio et instituo. mutato institutionis genere erudio. apud Luc.

Παραπαιδαγωγέω, ῶ, in diversum instituo, apud Lucian.

Πομπαγωγέω, pompam duco.

Ῥυταγωγεὺς, lorum quod fræno inseritur et quo equus ducitur. habena vel lorum equi. Xen. in Hipp. Dicitur et simpl. ἀγωγεύς.

Σιταγωγὸς, frumentum vehens, seu frumento vehendo aptus. ut σιταγωγοὶ νῆες, Thucyd. naves frumentariæ. Sic et Xenoph. Hell. 5. σιταγωγὰ πλοῖα.

Σιταγωγία, frumenti advectio.

Σιταγωγέω, ῶ, frumentum veho, commeatus adveho. σιταγωγεῖν σιταγωγίαν, Luc. rem frumentariam advehere.

Σκευαγωγὸς, vasa seu instrumenta vehens, ut σκευαγωγοὶ ἅμαξαι. Poll. Dicuntur et σκευαγωγοὶ, qui vasa et utensilia castrensia bajulant aut vehunt. Xenoph. Pæd. 6.

Σκευαγωγία, vasorum, utensiliumque castrensium vectio.

Σκευαγωγέω, ῶ, vasa et utensilia castrensia veho seu bajulo, sarcinas et impedimenta veho. Apud Dem. et Æschin. σκευαγωγεῖν ἐκ τῶν ἀγρῶν.

Σκληραγωγέω, ῶ, durè educo. Luc. de Danno. σκληραγωγεῖ τὰς θυγατέρας, καὶ αὐτουργεῖν διδάσκει.

Σκληραγωγία, dura educatio, dura tractatio. Chrysost. de Sacerd. σκληραγωγία τοῦ σώματος.

Συλαγωγέω, ῶ, prædas ago, deprædor, spolio. Hes. et Eust.

Ὑδραγωγὸς, aquam educens, ut ὑδραγωγὸν φάρμακον apud Actuar. Exp. etiam aquator, id est, cui aquandi seu aquæ advehendæ cura commissa est. Accipitur et substantivè pro aquagio seu aquæ ductu, sicut ὑδραγωγία, et ὑδραγωγεῖον, ut Ecclesiastici c. 24. et 4 Reg. c. 18.

Ὑλαγωγὸς, qui ligna vehit, vel materiem comportat. Poll.

Ὑλαγωγία, ipsa lignorum vectura, seu materiei comportatio.

Ὑλαγωγέω, ῶ, ligna conveho, materiem comporto. [Demosth. adv. Phænipp. ἐξ ἧς δι' ἑαυτοῦ ὑλαγωγῶν, &c.]

Φωταγωγὸς, lucem adducens, lucem afferens. Et subst. in fœm. gen. fenestra. ut apud Luc. διὰ τῆς φωταγωγοῦ.

Φωταγωγία, lucis seu luminis allatio, item illuminatio, apud Gregor.

Φωταγωγέω, ῶ, illumino, et pro, instituo in divinis, Areop.

Χαλιναγωγῶ, fræno duco, ut sessor equum. Et pro fræno, rego ac moderor. Metaph. moderor ac rego velutì fræno; fræno, refræno. Luc. cum accus. et Jacobi cap. 3.

Χειραγωγὸς, qui manu ducit, ut cæcum ducere solemus cui viam præimus, ὁ χειρὶ ἄγων: ut Act. Ap. c. 13. Et apud Plut. Interdum generaliter pro deductore seu duce, ut apud Areop.

Χειραγωγία, actio illa ducendi manu seu deducendi. à Suida exp. auxilium.

Χειραγωγέω, manu duco, ut cæcus duci solet. Luc. Greg. Dicitur etiam metaphoricè de fortuna, quæ viam patefacit hominibus felicibus, quasique viam præit ad ornamenta magnáque fastigia assequenda. Herodian. lib. 6. κατ' ὀλίγον αὐτὸν χειραγωγούσης τῆς τύχης.

Χολαγωγὸς, bilem ducens seu educens. Gal.

Ψυχαγωγὸς, ductor seu deductor animarum, ὁ κατάγων τὰς ψυχὰς εἰς ᾅδου, Hesychius. Mercurii epith. Item qui animas ex inferis educit et evocat, responsaque ab ipsis de rebus quæsitis postulat. Plut. Item qui animos hominum flectit et ducit quò vult, ut Gallicus ille apud Lucianum Hercules. Pro deceptore etiam interdum poni aiunt, ut sit qui animas captivas in suam servitium abripit.

(Ψυχαγωγοῖς ὀρθιάζοντες γόοις. *Æschyl.* Pers. 689.)

Ψυχαγωγικὸς, habens vim ducendi et flectendi animum, alliciens, oblectatorius. Aristot. de arte poëtica, ἡ δὲ ὄψις ψυχαγωγικὸν, appositissima res ad alliciendos et oblectandos animos.

Ψυχαγωγία, animarum eductio; ut quum animæ sacrificiis et carminibus educuntur seu evocantur ab inferis, et interrogantur de futuris vel de præteritis quæ incognita sunt. Greg. Nazian. contra Jul. Item animi allectatio: nec non animi recreatio et oblectatio. Athen. lib. 4.

Ψυχαγωγέω, ῶ, animas duco seu educo, Lucian. Item animum flecto et attraho seu allicio: animum oblecto. ut apud Athen. l. 13. Interdum cum accusativo construitur, et exp. animum oblecto, seu animum allicio: ut apud Polyb. λαμβάνειν εἰς τὰς χεῖρας ἐψυχαγώγει. Et Isocr. in Evag. encom. ταῖς εὐρυθμίαις ψυχαγωγοῦσι τοὺς ἀκούοντας.

Alia composita ex ἄγω, itidem sine præpositione, diversam à superioribus terminationem habentia; quorum tamen quædam retinent α verbi ἄγω, quædam id mutant in η.

Ἀρχηγὸς, οῦ, ὁ, ἡ, princeps, dux, autor. [Act. Apost. iii. 15. τὸν δὲ ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς ἀπεκτείνατε, ὃν ὁ Θεὸς ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν, &c. Eurip. Troad. 1266. Χωρεῖτε, Τρώων παῖδες, ὀρθίαν ὅταν Σάλπιγγες ἠχὼ δῶσιν ἀρχηγοὶ στρατοῦ, Πρὸς ναῦς Ἀχαιῶν, &c. Xenoph. Hell. Hist. iii. 3. κατηγορίας τινὸς πρὸς τοὺς Ἐφόρους ἐπελθεῖν, καὶ τὸν ἀρχηγὸν τοῦ πράγματος Κινάδωνα.] Isocr. ad Nic. ὁ τοῦ γένους ἡμῶν ἀρχηγὸς, autor generis vel princeps generis. (Æschyl. Ag. 267.) Ἀρχηγικὸς, principalis, præcipuus. Areop.

Ἀρχηγέτης, ου, ὁ, præses, princeps, dux, apud Herodot. et Xen. [Soph. Œd. Tyr. 750. Πότερον ἐχώρει βαιὸς, ἢ πολλοὺς ἔχων Ἄνδρας λοχίτας, οἷ' ἀνὴρ ἀρχηγέτης; Eurip. Orest. 554. Ἐλογισάμην σὺ, τῷ γένους ἀρχηγέτῃ Μᾶλλόν μ' ἀμύνειν, τῆς ὑποστάσης τροφάς. Elect. 890. Σοὺς μὲν ἐγὼ πρῶτον,— τύχας Ἀρχηγέτας τινὲ' &c. Pind. Pyth. E. 80. Ὁ δ' ἀρχαγέτας Ἔστ' Ἀπόλλων θῆρας αἰνῷ φόβῳ, &c. Olymp. Z. 143. Herodot. Hist. ix. 85. οἱ ἀρχηγέται διὰ πρώτους ἦσαν.] Doricè ἀρχαγέτας pro eodem. (Ἀρχηγέτας ἀνὴρ. Soph. Œdip. Tyr. 771. V. Æschyl. S. c. Th. 1007. Suppl. 192. 250. 516.) Ἀρχηγέτις, fœm. gen. ut ἀρχηγέτις Ἀθηνᾶ. Plat. in Alcib.

Ἀρχηγετεύω, principatum obtineo, præsum. (Herodot. ii. 123. Ἀρχηγετεύειν δὲ τῶν κάτω Αἰγύπτιοι λέγουσι Δήμητρα καὶ Διόνυσον.) Ἀρχηγετέω, idem.

Ἀρχηγετέω, ῶ, incipio, auspicor. † Soph. El. 83.†

Βουάγορ, ορος, ὁ, armenti ductor. Βουαγὸν, οῦ, τὸ, ὑπὸ βοῶν ἑλκομένῳ ξύλῳ, ut tradit Hesychius, dicens Laconica esse hæc duo vocabula.

Εὐαγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, apud Suid. exp. εὖ παραγόμενος. Sic εὐαγεῖς μέλισσαι, in Anthol. Epigram. lib. 1. exp. agiles apes, quòd per aërem citò ferantur et facilè. Sic εὐαγὲς πνεῦμα apud Herodot. in Euterpe, ventus secundus, et ad optatum portum ducens seu ferens. Vide etiam aliam signif. in comp. ex ἄγος. (Ἥκει γὰρ οὐχὶ παντὸς εὐαγῆ στρατοῦ. Æschyl. Pers. 466.)

(Ἑβδομαγέτας. Epith. Apollinis Mensis die septimo nati.) [Sept. c. Theb. 806. τὰς δ' ἑβδόμας ὁ σεμνὸς ἑβδομαγέτας Ἄναξ Ἀπόλλων εἵλετ', &c. Schol. τὸν Ἀπόλλωνα λέγει. ὃς ἐν ἑβδόμῃ ἡμέρᾳ τοῦ μηνὸς γεννηθεὶς, ἐκλήθη ἑβδομαγέτας. Schol. Β'. ὁ ἐν ταῖς ἑβδόμαις πύλαις ἐγχωριάζων, ἢ ὁ ἑβδόμῃ γεννηθεὶς, καθ' Ἡσίοδον, ἡμέρᾳ.]

(Θεάκτωρ. Æschyl. Suppl. 1047. πόθῳ δ' οὐδὲν ἄπαρνον τελέθει θεάκτορι πειθοῖ.)

Θερίγωγον, ου, τὸ, currus quo messis importatur, ἅμαξα ἡ ἄγουσα τὰ θέρη, à quibusdam exp. teste Hesychio.

Ἱππηγὸς, idem quod ἱππαγωγός. Diodor.

Κυνηγὸς, venator, venatrix: q. d. canum ductor. (Eurip. Phœniss. 1066. Æschyl. Ag. 703.)

Κυνηγία, ἡ, venatio, venatus. Soph. in Ajace. Κυνήγιον pro eodem. Plut. in Alex.

Κυνηγέω, ῶ, venor. Athen. l. 12. τὰς θήρας ἐκυνήγησε. Et pro vestigare hominem, apud Plat. in Epist. Κυνηγεσία et κυνηγέσιον, venatio, venatus. Xen. Plut.

(Κυνηγετέω, ut κυνηγέω. Soph. Aj. 5.)

Κυνηγέτης, venator. Κυνηγέτις, ιδος, ἡ, venatrix, Hom. et Xen.

Κυνηγετικὸς, ad venationem seu venatorem pertinens, venatorius. Item venationis studiosus, vel venationi deditus et aptus, apud Athen. Item (subaudito subst. λόγος) liber de arte venandi. Xen. Κυνηγετικῶς (quasi dicas venatoriè) venatorum more, vel venatoria arte.

Decomp. Συγκύνηγος, ου, ὁ, venationis socius, simul venans.

Συγκυνηγέω, ῶ, simul venor. Inde συγκυνηγέτης, idem quod συγκύνηγος. (Palæph. p. 16.)

Φιλοκύνηγος, venationis amans, venationis studiosus. Plut.

[Φιλοκυνηγέτης. Xenoph. Κυνηγ. cap. 5. §. 14. Τὰ μὲν οὖν λίαν νεογνὰ οἱ φιλοκυνηγέται ἀφιᾶσι τῇ θεῷ.]

Λοχαγὸς, qui ducit cohortem seu centuriam, quæ λόχος dicitur. ductor λόχου: seu ὁ πρῶτος καὶ ἄρχων τοῦ λόχου. Arist. Xen. † Pæd. l. 2. 42. a.† Plut. (Eurip. Phœniss. 119. 703.)

Λοχαγία, præfectura cohortis, Aristot. Pol. 6.

Λοχαγέω, ductor sum λόχου, cohortem duco. Item insidiis struendis sum præfectus. Xen.

Λοχηγέω, Ionicè pro λοχαγέω. Λοχηγετέω, ductor sum λόχου.

Λοχαγέτας, Dor. pro λοχηγέτης, cohortis ductor, seu λοχαγός. (Æschyl. S. c. Th. 42. Eurip. Phœniss. 936.)

Μοιραγέτης, parcarum dux, seu qui fatum prævius anteit. Alciphr. ὦ μοιραῖοι θεοὶ καὶ μοιραγέται δαίμονες.

Μουσηγέτης, Musarum ductor. Apollinis epith. Plut. Vide Pausaniam.

Ναυαγὸς, navium ductor, classis præfectus. Item naufragus. Vide et comp. ab ἄγω, frango.

Νεκυαγὸς, mortuorum seu manium ductor, qui mortuos traducit. Charontis epith. in Epigr.

Ξεναγὸς, idem quod ξεναγωγὸς, de quo suprà. ¶ Item ductor seu dux externorum militum, qui præest seu imperat externis militibus. Thuc. et Xen.

Ξεναγέω, ῶ, idem quod ξεναγωγέω, ῶ, duco hospitem ad ea quæ visenda sunt. apud Lucianum cum accusativo. Hesychius ut Suidas volunt significare etiam ξενοδοχεῖν. Gregor. et Plat. Item peregrinos instituo moribus patriis. Theodoretus historiæ ecclesiast. lib. 1.

Ξεναγία, munus ejus qui est dux militum externorum. Ita vocatur etiam certus militum numerus: de quo lege Ælianum.

Ξυληγὸς, qui ligna vehit, lignator, vel etiam qui ligna bajulat, ξυληγοὶ naves apud Ulpianum, naves lignariæ, quæ ligna convehunt. ¶ Ξυληγέω, ῶ, ligna veho vel porto, ligna conveho vel bajulo. Poll. lib. 7.

Ὁδηγὸς, dux viæ seu itineris. Plut. in Alex. Ὁδηγία, deductio.

Ὁδηγέω, dux itineris sum, duco, τὴν ὁδὸν ἄγω. Cum accusat. Phocyl. et Actor. c. 8.

[Ὁδηγητήρ. Orph. Hym. Μητρ. Ἀντ. 6. Δύσαγνον παῖδ' ἁγνοῦ ὁδηγητῆρα λαχοῦσα, &c.]

Decomp. Καθοδηγὸς, idem cum ὁδηγός. Καθοδηγέω, dux viæ sum, deduco.

Καθοδηγία, deductio, ut ὁδηγία.

Μεθοδηγέω, aliter duco et monstro viam. Epigram.

Προοδηγὸς, dux viæ, perductor.

Οὐραγὸς, in exercitu dicitur is qui extremum agmen ductat, (quod οὐρὰ nominatur) seu extremi agminis dux. † Xen. Pæd. 55. c. ubi additur τελευταῖος λόχου. et l. 3. p. 82. d.† Cui opponitur λοχαγός. Xen. et Polyb. Vide et lib. de vocab. milit.

Οὐραγία, extremum agmen. Polyb. et Plut.

Οὐραγέω, extremum agmen duco. apud Suid.

Ἀπουραγέω, (decomp.) idem cum οὐραγέω. Bud. ex Polyb.

Ὀχετηγὸς, qui rivos ducit. Il. φ'. Nonn. generaliùs etiam usurpavit fœm. gen. pro ductrix, ut ἔρχεται [illegible] ὀχετηγός.

Ὀχετηγία, rivorum seu aquarum ductus, irrigatio.

Ὀχετηγέω, ῶ, rivos seu aquas duco, irrigo per rivos.

Ὀχεταγωγία. Plat. de Leg. ii. πλὴν αὐτῆς τῆς ὀχεταγωγίας.

Ποδηγὸς, (pro quo Doricè ποδαγὸς) q. d. pedum ductor, id est, qui pedibus viam monstrat præeundo, idem cum ὁδηγὸς dux, in epigr. Et pro [illegible], Soph. in Antig. (Eurip. Phœniss. 1685.)

[Ποδηγός. Lysiæ Orat. pro cæde Eratosth. πῶς γὰρ ἂν, ὅστις ἐν τῷ δωματίῳ ποδηγὸς κατιέναι εἴδῃ. Vide Cl. Taylor. Not. 58. et auctorem nostrum.]

Ποδηγέω, ῶ, idem cum ὁδηγέω, viam pedibus monstro. Plato epist. 7. αὐτὸν χωρὶς τοῦ δείξαντος ποδηγεῖν, se absque viæ indice dirigere, seu gressum suum dirigere absque duce; ut ii, qui norunt quò eundem sit, nec duce egent.

Ποδηγέομαι, οῦμαι, deducor et dirigor, viam faciens. Vel ducor ab aliquo præeunte et pedes meos veluti ducente, id est, via mihi monstratur, ducor. Gal. et Athen. Συμποδηγῶ, (decomp.) unà duco seu deduco, et viam commonstro.

Ποδηγέτης, ου, ὁ, ἡ, idem cum ποδηγός. Lycophr. ποδηγέτις σκότου λαμπτήρ, fax deductrix pedum in tenebris.

Ποδηγετέω, ῶ, idem quod ποδηγῶ, ut ποδηγετεῖν πρὸς τὴν ἀλήθειαν, Philo de vita Mos. l. 3.

Πυρακτέω, ῶ, in igne verso et candefacio. Hom. Item uro et incendo, apud Basil.

Πυρακτόω, ῶ, pro eodem. Πυράκτωσις, actio ipsa in igne versandi.

Σιτηγὸς, οῦ, ὁ, idem cum σιταγωγός. Σιτηγία, idem cum σιταγωγία. Dem. σεσιτηγηκότες πρὸς τοὺς Ῥοδίους, qui frumenta Rhodum vexerunt.

Στρατηγὸς, οῦ, ὁ, dux exercitus, seu qui exercitum ductat, ὁ ἄγων τὸν στρατὸν, imperator: ut ἀγαθὸς στρατηγὸς, Xen. in Cyn. † et Pæd. l. 5. p. 132. e.† Et cum gen. ut ὁ Ῥωμαίων στρατηγός. Athen. lib. 10. Sic στρατηγὸς τοῦ ἱεροῦ, Actor. 4. præfectus templi, qui præest custodiæ templi.

Στρατηγία, ἡ, imperatorium munus, exercitus præfectura, aut prætura. Plutarch. et Aristot. Et pro peritia τοῦ στρατηγοῦ. † Xen. Pæd. 1. 6. 12. et p. 183. b.† Lucian. et Plutarchus. † Xen. Pæd. p. 221. c.†

Στρατηγιάω, ῶ, affecto seu ambio στρατηγίαν: imperatoris officio fungi cupio, exercitum ductare cupio: vel etiam præfecturam seu præturam affecto. Joseph.

Στρατηγικὸς, οῦ, ὁ, imperatorius; † apud Xen. Pæd. p. 221. c.† ut στρατηγικὰ σοφίσματα, Plut. in Fab. callidæ machinæ, quibus dux ducem circumvenit: id est, στρατηγήματα. ¶ Item peritus scientiæ imperatoriæ: † Xen. Pæd. 1. 6. 12.† qui imperatoris seu ducis officio fungi probè novit; vel aptus ad obeundum munus imperatorium. Plat. Isocr. Aristot. ¶ Item qui vel gessit dignitatem imperatoriam; vel ad eam gerendam deligi solet: quemodo apud Latinos prætorii dicuntur, et consulares. Plutarch. et Luc. Item pro prætorius, (acceptum possessivè) ut οἱ στρατηγικοὶ στρατιῶται, apud Herodian. milites prætoriani. Item (absolutè fœm. gen.) dicitur στρατηγικὴ, (sub. ἐπιστήμη seu τέχνη) peritia imperatoria, peritia quæ in duce seu imperatore bono requiritur: peritia ducendi exercitus: quæ et στρατηγία. Aristot. Ethic. 1. cap. 1. Dicitur et substantivè τὰ στρατηγικὰ, sicut τὰ πολεμικά. ¶ Στρατηγικῶς, imperatoriè.

*Στρατηγὶς, ίδος, ἡ, idem quod στρατηγική: ut στρατηγὶς πύλη, porta imperatoria seu prætoria, id est, per quam imperator aut prætor educere exercitum solet. Plutarchus. (στρατηγίσιν πύλαις. Soph. Aj. 49.) Et στρατηγὶς ναῦς, navis quæ prætor seu imperator vehi solet. Thucydides et Plutarchus.

Στρατήγιον, ου, τὸ, domicilium τοῦ στρατηγοῦ, tentorium aut domus imperatoria. Suidas ex Plut. Accipitur et pro prætorio, apud eundem Plat. et Synes. Pro castris accipitur apud Sophoc. in Ajace. Pro eodem scribitur et στρατηγεῖον.

Στρατηγέω, ῶ, exercitum duco, τὸν στρατὸν ἄγω, dux sum exercitus, exercitui præsum; imperatoris et præfecti officio fungor. Interdum absolutè: † Sic Xen. Pæd. 1. 6. 12. et l. 6. p. 149.† ut Isocrates ad Philipp. ὄντας ἀμφότερα ἂν δύναιτο, καὶ πολιτεύεσθαι καὶ στρατηγεῖν. et apud Athenæum lib. 12. στρατηγεῖν εὖ ἐπίστασθαι. Interdum cum dativo personæ ejus, cujus nomine bellum geritur, ut apud Plutarchum, στρατηγοῦντες Οὐιτελλίῳ, pro Vitellio ducentes exercitum. Sæpe cum genitivo: ut apud Plutarchum, τῆς πατρίδος στρατηγεῖν, patriæ ducem se præbere. Et Thucydides libro 1. ἐστρατήγει τῶν νεῶν, navalium copiarum dux erat; classi præfectus erat. Interdum cum accusativo itidem, pro, dux sum. Demosthenes, στρατηγεῖ πάντα ὑπὲρ Φιλίππου, omnia gerit pro Philippo, vel omnia molitur. Interdum cum infinit. et signif. strategemate molior, militari astutia machinor. Plutarch. in Crasso, λαθεῖν τὸν Κράσσον ἀπατᾶν τοῦ πατρὸς στρατηγοῦντες, arte imperatoria affectantes et molientes. (Æschyl. Eum. 25.)

Στρατηγέομαι, οῦμαι, imperio ducis pareo, imperatori subjectus sum, ut milites et cohortium præfecti. regor ducis imperio. Demosth. στρατηγεῖσθε ὑπ' αὐτοῦ. Apud Synes. ὑπὸ ἡμῶν στρατηγεῖσθαι. Dicitur et πόλεμος στρατηγεῖσθαι, pro, geri, administrari, apud Plutarch. ¶ Accipitur etiam pro καταστρατηγοῦμαι, strategemate vincor, seu vincor arte imperatoria. Greg.

Στρατήγημα, τὸ, res à duce exercitus gesta, facinus ab imperatore editum; vel facinus in quo imperatoriæ artis specimen editur. Nam peculiariter ita dicitur callidum facinus seu solers consilium, quo imperator exercitus hostem circumvenit. Phil. Isocr.

Στρατηγηματικὰ, idem quod, στρατηγικά: ut στρατηγηματικοὶ libri, quos Frontinus conscripsit.

Στρατηγέτης, idem quod στρατηγός.

Decomp. Ἀντιστράτηγος, ου, qui est loco imperatoris, vicem gerens imperatoris, et proprætor, legatus prætoris, legatus consulis. Pro legato prætoris, apud Demost. ¶ Item contrariæ partis imperator, hostium imperator, apud Thucyd. et Plutarch.

Ἀντιστρατηγέω, ῶ, imperatoris locum obtineo. Item sum hostium imperator.

Ἀποστράτηγος, cui imperatoria dignitas est abrogata, imperatoris loco motus vel ducis, cui imperium est abrogatum, exauctoratus. Dem.

Ἀρχιστράτηγος, summus imperator: qui inter alios duces et imperatores principem obtinet locum. 1 Reg. cap. 12.

Ἀστρατηγικὸς, οῦ, ὁ, imperatoriæ artis ignarus, malus imperator; unde superl. Ἀστρατηγικώτατος, imperatoriæ artis imperitissimus, aff. ex Cic. epist. ad Atticum. ¶ Ἀστρατηγησία, ἡ, imperatoriæ artis imperitia, seu ductandi exercitum imperitia.

Ἀστρατήγητος, artis imperatoriæ imperitus, imperitus ducendi exercitum. Cic. epist. ad Att. 13. lib. 7. Exp. et duce carens. Διαστρατηγέω, munus imperatoris obeo.

Εὐστρατηγέω, ῶ, aff. pro, bene impero exercitui.

Καταστρατηγέω, ῶ, strategemate supero, solerte et imperatorio aliquo facinore subjugo, bellica astutia decipio. Plut. cum accus. Inde particip. καταστρατηγηθεὶς, strategemate circumventus, astutia imperatoria oppressus.

Παραστρατηγέω, ῶ, imperatoris exercitus assessor sum et collega: præter summum imperatorem etiam ipse dux sum exercitus, idem quod συστρατηγῶ. Plutarch. aff. παραστρατηγοῦντες etiam pro, qui adhærent imperatoribus exercitus.

Συστράτηγος, qui et ipse στρατηγός est, qui et ipse ducis seu imperatoris officio fungitur, seu collega imperii militaris, aut collega in prætura. Thucydides lib. 2. ¶ Συστρατηγέω, ῶ, unà στρατηγῶ, sum etiam ipse στρατηγός, collega sum in ducendo exercitu: seu in prætura præfecturave collega sum. ¶ Interdum cum accusativo, ut et στρατηγῶ, pro, unà et ego strategemate aliquo molior seu machinor. Strab. lib. 6. συνεστρατήγει τῷ πατρὶ τὴν κάθοδον, unà cum patre strategematis quibusdam astutiis moliebatur reditum Syracusas. [Eurip. Phœniss. 699.]

Ὑποστράτηγος, (cui opponitur ἀρχιστράτηγος) qui imperator quidem est, sed summo imperatori paret. Alii exp. imperator secundarum partium. Poll. l. 1. c. 10. Ὑποστρατηγέω, ῶ, sum ὑποστράτηγος, secundum locum ab imperatore obtineo.

Ταριχηγός, qui salsamenta advehit. Apud Athen.

Ὑδρηγός, sulcus aquarius, aquam ducens, aquagium. Hesych.

Φορτηγός, item φορταγωγός, sub. ναῦς, onera vehens navis, et q. d. onerum vectrix, quæ Lat. oneraria. Φορτηγός, de bajulo etiam dictum fuisse ab Æschylo testatur Pollux.

Φορτηγία, aff. pro eo mercaturæ genere quæ exercetur navibus onerariis. Affertur ex Aristot. Polit. 1. Φορτηγικός, ut φορτηγικὰ πλοῖα, apud Xen. onerariæ naves.

Φορτηγέω, ῶ, onera fero.

Χοληγός, bilem educens, seu bilem evacuans et purgans; bilem expellens. Hippocrates. Apud quem et χολαγωγός, pro eodem et χολαγωγικός.

Χορηγός, dux et magister chori: qui chorum ducit, qui chorum alit, choragus. Item is qui ornamenta sacris choreis necessaria suis præbet sumptibus: seu qui choros celebrandos agitandosque certa mercede suscipit à populo. Vide Demetr. Byzantium libro 4. περὶ ποιημάτων, et Athen. lib. 14. et Libanii argumentum in oratione Demosth. contra Mid. Ab his choragis sumpta metaphora, generaliter χορηγοὶ vocati fuêre qui sumptus aliquos præberent: quivis suppeditatores seu subministratores. Plut. in Pericle, ἄφθονος ἐν χορηγὸς ταῖς γυναιξὶ, largus subministrator. Et Chrysost. καὶ τῶν ἄλλων ἁπάντων ἡ ῥητορικὴ χορηγός, omniumque aliorum suppeditatrix est oratio. Dicitur et χοραγὸς pro χορηγὸς, qui chorum ducit, ὁ τὸν χορὸν ἄγων. Hesych.

Χορηγία, ἡ, munus choragi. Item accipitur pro erogatione sumptuum in ludos choricos, ut apud Plutarchum, καὶ χορηγίᾳ πολυτελὴς παρασκευάζεσθαι. Hinc generaliter ponitur pro quavis erogatione et largitione seu suppeditatione, nec non pro ipso sumptu seu impensa. Philo de vita Mos. lib. 1. χορηγίας πολλὴν ἀναλώσας, multum sumptum erogans. Polybius, ποίας δυνάμεις καὶ χορηγίας; [Lucian. t. 1. p. 2.]

Χορηγεῖον, sive χορήγιον, et χοραγεῖον, ου, τό, locus in quo chori seu choreæ ducuntur. Locus choris destinatus. Item locus in quo chorus à chorago suis ornamentis instruitur et apparatur. Vitruvius lib. 5. cap. 9. Vide et Poll. lib. 4. cap 15. Significat ipsum etiam instrumentum chori, hoc est, ea quæ instruendo adornandóque choro necessaria sunt. Ornamenta et instrumenta chorica quæ choragus suppeditat τοῖς ἀγωνιζομένοις. Latinis choragium. Dem. pro cor. Interdum et pro apparatu, vel etiam loco unde apparatus depromitur, accipi potest. apud Athen. lib. 12. Et generaliter pro quavis schola et ludo, ut et χορηγὸς pro quovis magistro.

Χορηγέω, ῶ, chori dux sum, chorum duco, choro præeo, seu chorum erudio et doceo. Aliquando et generalius pro, doceo, erudio, Dorica dialecto. Veluti Epicharmus in Ulysse transfuga usurpasse comperitur. ¶ Item choragus sum, choragi munere fungor, hoc est, choris sumptus præbeo. Choros adorno meis sumptibus, ludos choricos meis sumptibus publicè edo seu exhibeo. Demosthenes, Isocrates, Plutarchus. Item pro, sumptus præbeo et magnam pecuniam erogo, more choragorum. Cum dativo personæ, Aristot. Ethic. 4. cap. 2. καὶ κωμῳδοῖς χορηγῶν. Item præbeo, suppedito, subministro, largior. Demosth. ad epist. Philip. βασιλέα τῶν Περσῶν χρήματα χορηγεῖν ἡμῖν προῄρηνται. Et Polyb. l. 3. τὸ δὲ τῶν Κελτῶν πλῆθος ἀφθόνως μὲν ἐχορήγει τὸ στρατόπεδον τοῖς ἐπιτηδείοις, liberaliter suppeditabat exercitui res ad victum necessarias.

Χορηγεῖσθαι, dicitur aliquis cui sumptus præbentur et subministrantur, seu cui suppeditantur omnia, seu cui suppeditant et suppetunt omnia; vel qui instructus est, aut cui affluit copia. Antiph. ὅπως ἄριστα χορηγοῖντο οἱ παῖδες, ut pueris optima suppeditentur. Et cum dativo instrumenti. Aristot. ethic. 10. cap. 9. dicit Solonem beatos censere τοὺς μετρίως τοῖς ἐκτὸς κεχορηγημένους, qui mediocriter externis bonis instructi sunt, vel suppeditantur. Sic et Diodorus, ποιεῖν τέλειον κεχορηγημένον. Item res aliqua χορηγεῖσθαι dicitur pro, præberi, suppeditari, subministrari. Theodor. hist. eccles. lib. 3. ταῖς ἄρτι χορηγουμέναις δωρεαῖς τὰς ἐκκλησίας ἐστέρησεν.

Χόρηγμα, τό, id ipsum quod χορηγεῖται, id quod subministratur seu suggeritur. Vel etiam id ipsum quo aliquid suppeditatur et instruitur, suppeditatio. Plut.

Decomp. Ἀντιχόρηγος, antichoragus, æmulus alterius choragi, qui ἐν τῇ χορηγίᾳ certat cum alio chorago, splendore et magnificentia choragii. Exp. et, qui contra suppeditat.

Ἀντιχορηγέω, ῶ, sum antichoragus; in choragio certo. Dem.

Ἀχορήγητος, qui non χορηγεῖται et suppeditatur; cui non subministratur, cui non suppetit: ut apud Aristot. Polit. 4. ἀχορήγητόν τε εἶναι καὶ τῶν ἀναγκαίων, rebusque etiam necessariis non suppeditari, id est, carere, seu egere rebus necess. Ponitur et sine casu. Ethic. lib. 1. Ἀχορηγία, ἡ, aff. pro inopia commeatus. ex Polyb.

Ἐπιχορηγέω, insuper præbeo, insuper subministro et suppedito, insuper sufficio et suggero. Exponitur et suppedito, subministro. Ad Coloss. c. 2. ἐπιχορηγεῖσθαι Paulus transitivè usurpat pro, suppeditari, id est, rebus suppeditatis subministratisque instrui.

Ἐπιχορήγημα, τό, quod insuper suppeditatur, additamentum ad priorem vel legitimam suppeditationem, suppeditationis corollarium. Budæus significare ait etiam corollarium legitimi et constituti cibi: posseque etiam ἐπιχορηγήματα vocari ea, quæ postremo loco præbentur sodalibus, ut τὰ ἐπιδορπίσματα quæ ultimo loco eduntur. Athen. lib. 4. Ἐπιχορηγία, ejusmodi suppeditatio, qua aliquis suppeditatur instruiturque re aliqua, ad Ephes. cap. 4.

Καταχορηγέω, absumo suppeditando, absumo in choragia, consumo in magnificentia et apparatu ludorum choricorum. Item suppedito, largior, erogo: vel etiam effundo et largè contribuo, teste Budæo. Plut.

Παραχορηγέω, idem cum χορηγέω, suppedito, subministro, præbeo. Athen. lib. 4. Παραχορήγημα. Poll. lib. 4. cap. 15. dicit fuisse εἴ τέταρτος ὑποκριτής τι παραφθέγξαιτο, ut in Æschyli Agamemnone.

Συγχορηγέω, ῶ, simul præbeo seu subministro, confero. Vel simul choragus sum, confero et ipse aliquid in choragium. [Polyb. lib. 4.]

Composita transitiva.

Ἄμαξα, Ἀνάγκη, Ἄναξ, Θέλγω, Θήγω, Σιαγών, quomodo huc pertineant, vide singula suis locis.

¶ *Derivata ab ἄγω, i. frango.*

Ἀγνύω, et ἄγνυμι, frango, rumpo. Usurpatur potius quàm ἄγω, sed tempora sumit ab ἄγω, F. ξω, P. ἦχα. Aor. 1. ἦξα, et Atticè ἔαξα. Eustath. ait apud Hom. ἐᾶν ἄγω exponi posse κλᾶν, id est, frangere. Il. ζ'. Τῆς δ' ἐξ αὐχέν' ἔαξε.

Ἄγνυμαι, frangor, rumpor. Od. κ'. τῶν δ' ἅμα ἀγνυμενάων. Hesiod. † Asp. 19. et 348. et v. Struvium ad v. 203.† περὶ δὲ σφίσιν ἄγνυτο ἠχή. Herod. πτεροῖς περὶ κεφαλὰς πολλὰς ἀγνυμένας. Præt. med. ἦγα, inusit. pro quo Atticè ἔαγα in usu est. Il. γ'. πάλιν ἄγεν ἐξίες ἔγχεα, pro ἐάγησαν, fracti sunt.

Ἀγή, ἡ, fractio, ruptio: fractio fluctus, inquit Suid. et Etymol. ἀγαὶ ἁρμάτων, curruum fracturæ sive fractiones. Eurip. [Ἀγαῖσι κωπῶν. Æschyl. Pers. 425.]

Ἀγή, littus, quoniam fluctus ibi infringuntur. ¶ Item vulnus, quasi fractura cutis, Hesych. Vide et in Ἀγάω.

Ἄγμα, τό, fractio, vel potius fragmentum. *Vet. auct. ap. Suid. ἄγματα ἁμαξιαῖα.* Exp. et κάταγμα.

Ἀγμός, οῦ, ὁ, idem quod ἄγμα, fractio: unde Hippocratis libri περὶ ἀγμῶν. ¶ Ἀγμοὶ, loca montosa et præcipitium habentia, abrupta sive prærupta loca. Nicand. in Ther. — πολλά τε φάραγξ καὶ τρηχέες ἀγμοί. ¶ Apud eundem in Alexiph. Κνώδαλα φυκιόεντας ἀεὶ περιβόσκεται ἀγμούς. exp. αἰγιαλοὺς, littora.

Ἀγαλίς, εος, ὁ, pro quo dicitur ἠγαλέος, exp. mutilus, ruptus, fractus, cavus, qui facilè frangi potest: unde, — ἠγαλέων κάλων ἀπηρμένων, apud Etym. ex quodam poëta.

Ἄγανος, fractus. Suidæ ξύλα ἄγανα vocatur lignum fractum; vel virgulta quæ facilè franguntur. Sic κάγανα ξύλα vocantur secundum quosdam τὰ εἰς τὸ καίεσθαι κατεαγμένα, i. κατεάγματα.

Ἀκτή, Ἀκτίς, Ἀξίνη, Ἄξων, quomodo huc pertineant, vide singula suis locis.

Composita.

Ἀαγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui vel quæ frangi non potest, infragilis, validissimus. Od. λ'. Χερσὶν ἔχων ῥόπαλον παγχάλκεον, αἰὲν ἀαγές. Sic Apoll. Rhod. δίου ἀαγὲς dixit, pro ἀδάμαντος. ¶ Ab Etym. exp. et πολύθραυστον: ut α vim augendi habeat.

[Ἐάξω. Il. ί. 161.]

Ἐπωγαὶ, loca in quibus stantes naves à ventorum injuria tutæ esse possunt. Ubi ἐπὶ, id est, ὑπὸ ἄγνυνται, quod ventus non possit illuc pervenire, inquit Eustath. Od. ί.

Κατάγω, (pro quo dicitur κατάγνυμι et κατάγνυμαι) confringo, perfringo, diffringo: vel simpl. frango. Plat. in Phædro, καὶ μὴ ἐπιχειρεῖν καταγνύναι μέρος μηδὲν, &c. et Xen. καὶ τὰς ψυχὰς καταγνύασι, frangunt animos, metaphoricè pro, enervant. Καταγὲν ὀστοῦν et κατεαγὸς ὀστοῦν, apud Gal. os fractum. Κατεαγὼς τὰ ὦτα, apud Philost. in Heroicis, aures fractus, pro fractas habens aures. Dicitur et κατέαγμαι, unde κατεαγμένος, apud Lucian. in Timone.

Κάταγμα, fractura. Diosc. ὀστῶν κατάγματα. Pro eodem dicitur κάτηγμα, apud Hippocr.

Κατακτός, οῦ, ὁ, fragilis. Diosc. Κατάκτης, fractor.

Decomp. Ἀμυγδαλοκατάκτης, ου, ὁ, amygdalarum seu amygdalorum fractor. Et de homine, et de instrumento ligneo aut lapideo quo confringuntur. Athen. lib. 2.

Καρυοκατάκτης, q. d. nucifrangibulum. Instrumentum quo franguntur nuces. Athen. lib. 2.

Δυσκάτακτος, difficilis fractu, apud Diosc.

Ἐπικατάγνυμι, aff. pro insuper frango, ex Aristot.

Περικατάγνυμι, q. d. circumfringo, pro, circunquaque frango, vel in circuitu. [Aristoph. Lysistr. 357. Schol. Biset.] Interdum pro κατάγνυμι, aut ἄγνυμι. Theophr.

Ὠοκάταξις, ovorum fractio, Lucian.

Ὠτοκάταξις, εως, ἡ, aurium fractio. Poll. lib. 2. Exponitur et aurium contusio ex ictu et plaga. Ὠτοκάταξις, ιδος, ὁ, dicitur is cui aures fractæ sunt, ut ἑτερόφθαλμος, Hesych. Suid. Eust.

Κυματωγή, dicitur pro, ἀκτὴ, ubi τὰ κύματα ἄγνυνται. Herodot. [lib. 4. παρὰ τὴν κυματωγὴν, &c.]

Ναυαγός, οῦ, ὁ, naufragus. Xen. Hell. 1. οὐκ ἀνείλοντο τοὺς ναυαγούς.

Ναυαγία et ναυάγιον, naufragium. Lucian. ναυαγίᾳ χρησάμενος, naufragium passus. Idem Luc. in Herm. οἱ ἐκ τῆς ναυαγίας ἀποσωθέντες, ex naufragio servati. † ἱππικὰ, equestria naufragia Soph. El. 732.† Ponitur et Metaph. Plut. in lib. περὶ παίδων, ναυάγια οἴκων, ἐπιτρόπους ἐγχειρίζοντες. Sed ναυάγιον frequentius accipitur pro fragmento navis, aut iis quæ facto naufragio reperiuntur et colliguntur, ut sunt tabulæ ex naufragio. Thucyd. τά τε ναυάγια καὶ τοὺς νεκροὺς ἀνείλοντο. Sic et Xen. Hell. 1. ἀναιρεῖσθαι τὰ ναυάγια. Et Plut. ἐπὶ λεπτοῦ ναυαγίου διαφερόμενος. Metaphoricè in hac quoque signif. capitur. Plat. in Polit. proœ. Δημάδης τὰ ναυάγια λέγων πολιτεύεσθαι. [Ναυάγιον et Ναυαγία Differentiam V. in Æschyl. Pers. 420.]

Ναυαγέω, naufragium facio. † Xen. Pæd. 1. 3. p. 66. c.† Demosth. et Metaph. pro, jacturam facio, vel naufragio amitto. Gregor. ἐν ὀλίγῳ ναυαγήσας τὴν σωτηρίαν.

Νηυηγός, οῦ, ὁ, Ionicè pro ναυαγός, naufragus. In Epigr. νηυηγὸς ναῦς, et νηυηγὸν δέμας, et νηυηγὸς μόρος. Vide et in comp. ex Ἄγω, i. duco. Νηυηγία et νηυάγιον, naufragium, poët. pro ναυαγία et ναυάγιον. Νεωγία, pro ναυαγία, reperitur et apud Polyb.

Περιάγνυμι vel περιαγνύω, circumfringo, confringo, torquendo contorqueo. Chion. in Epist. ad Matridem, καὶ περιαγνύειν τὸν βραχίονα.

Περιαγής, pro circumfracto citatur ex Anth. epigr.

Συνάγω, confringo. Od. ξ'. νῆας ξυνέαξαν ἄελλαι.

ἈΓΩ'Ν, ῶνος, ὁ, certamen, solennes ludi, † ἀγῶνας θυσίας. Xen. Pæd. 1. 2. 12.† vel certamina ludorum. Exponi et simpl. ludi. Varia autem ἀγώνων genera distinguuntur additis adjectivis. Ut apud Xenophont. ἀγὼν ἱππικὸς καὶ γυμνικὸς, certamen equestre et gymnicum. Sic apud Plutarch. ἀγῶνες τραγῳδῶν καὶ αὐλητῶν καὶ κιθαρῳδῶν, &c. Sic et apud Athen. ἀγὼν πολυποσίας et ἀγὼν πολυφαγίας. Interdum per ἀγῶνας intelliguntur peculiariter ἀγῶνες cognominati ἱεροὶ, id est, certamina sacra, quæ quatuor erant, Nemea, Pythia, Isthmia, Olympia. Apud Lucian. in Anach. metaphoricè, ἔξω τοῦ ἀγῶνος, alienus à re et instituto, pro quo idem dicit ἔξω τοῦ πράγματος. ¶ Significat et ipsam spectantium certamen multitudinem: ut Il. ώ. Λῦτο δ' ἀγὼν, λαοὶ δὲ θοὰς ἐπὶ νῆας ἕκαστοι Ἐσκίδναντ' ἰέναι. Ibi annotat Eustath. ἀγῶνα esse πλῆθος. Dicitur et de congregatarum navium multitudine. ut Il. π'. Αὐτὸς μὲν ἐγὼ μενέω νηῶν ἐν ἀγῶνι. ¶ Significat et locum in quo certamen ipsum editur: itidem apud Homerum, sæpè et Thucyd. ¶ Ponitur et pro templo, Il. ή. (ut volunt Etymolog. et Eust.) Αἵ τε μοι εὐχόμεναι Θεῖον δύσονται ἀγῶνα. Aff. ex vet. grammat. et pro κοῖλος, et κοιλότερος τόπος. ¶ Item certamen, bellum. Demosth. pro cor. πρὸς τὸν Φίλιππον ἦν ἡμῖν ὁ ἀγών. Ibidem ἀγῶνα ποιεῖσθαι dicit. [εἰς ἀγῶνα τινὶ συμπεσεῖν μάχης, pugnâ congressus cum. Soph. Tr. 20. Eurip. Phœniss. 892. 1014. Æsch. Ag. 414. 862.] ¶ Est et generaliter concertatio quævis seu contentio, studium et contentio vehemens circa rem quampiam. † Ἀγὼν ἔστι φίλος ἡμῖν. Aristoph. Nub. 955.† Qua in significatione Isocr. pluralem etiam numerum usurpat, sive pro conatibus qui summa contentione fiunt. Apud Plutarchum, εἰς ἀγῶνα καθίστασθαι περί τινος, quod Cic. in contentionem venire de re aliqua. Dicitur et ἀγῶνα ἀγωνίζεσθαι. Item actio fabulæ in scena: videlicet de qua certatur in theatro. Aristot. de poëtico. ¶ Item actio forensis. Isocr. in Paneg. πρὸς τοὺς ἀγῶνας τοὺς περὶ τῶν ἰδίων συμβολαίων [illegible]. ¶ Item periculum, judicium reatus: ut εἰς ἀγῶνα καθιστάναι, periculum creare, in discrimen vocare, accusare: et καταστὰς εἰς ἀγῶνα, postulatus, reus, qui in reatu est. Demosth. Interdum conjunguntur ἀγὼν et κρίσις, ab Isocr. et Demosth. ¶ Item periculum, discrimen, in prima signif. ut ὁ περὶ ψυχῆς ἀγὼν, vitæ discrimen. Xen. Et apud Euripidem in Med. εἰς τοῦθ' ἀγὼν μέγιστος, ἢ κακὸν λαβεῖν, ἢ χρηστὸν, &c. Et in hoc maximum discrimen est, utrum malum capias, an bonum; vel potius, res est plena aleæ et periculi. * τρέχειν ἀγῶνα, periculum subire.*

Ἀγῶνα παρέχειν, Esa. c. 7. pro, molestiam exhibere. ☞ Grammatici hanc vocem deductam putant ex γωνία et α privat. ut sit ὁ γωνίαν μὴ ἔχων τόπος, et proinde κυκλοτερής, vel à verbo ἄγω, i. φέρω, quod afferat molestiam.

Ἀγωνίζομαι, F. ίσομαι, (et Atticè ἀγωνιοῦμαι) P. ισμαι, certo, † Xen. Pæd. p. 223. b.† certamen ineo, in certamen venio, dimico. Apud Philostr. ἀγωνίζομαι τὰ Ὀλύμπια. Sic ἀγωνίζομαι ἀγῶνα apud Plat. et ἀγωνίζομαι μάχας apud Plut. Dicitur et ἀγωνίζομαι ταῦτα πρός σε, apud Xen. Pæd. 1. pro, hac de re tecum certo. Et ἀγωνίζομαι περὶ τιμῆς καὶ δόξης. Dem. pro cor. i. certo de honore et gloria, aut consequenda aut conservanda. Dicit idem Dem. ibidem ἀγωνίζεσθαι ὑπὲρ ἐλευθερίας, dimicare pro tuenda et conservanda libertate. ¶ Item prælior, prælium ineo: πολεμῶ. apud Xen. in Apomn. et Thuc. lib. 1. † πρὸς θηρία: cum feris. Xen. Pæd. 1. 6. 25. πρὸς πολεμίους, Xen. Pæd. l. 2. p. 45. b.† ¶ Item ago fabulam, id est, ὑποκρίνομαι. Ἀγωνίζεσθαι δρᾶμα, actione fabulæ certare adversus alium, Dem. Aristot. ¶ Item certo judicio, ut faciunt qui causam orant apud judices, apud Dem. et Plut. Apud Lucianum autem ἀγωνίζεσθαι ἔφεσιν, provocationis causam judicio persequi, appellationem in judicium deducere. ¶ Item causam dico, periclitor judicio, ut ἀγωνίζεσθαι ψευδομαρτυριῶν, Demost. falsi causam dicere, reum falsi esse. Et generaliter pro, periclitor.

Ἀγώνισμα, τὸ, certatio, certamen, Plut. (Eurip. Phœniss. 1312.) ¶ Item palma, i. præmium certaminis, ut tradunt Suid. et Hesych. ¶ Item à Suida exp. studium, diligentia. Sic Aristid. in Panath. ἓν δὴ τοῦτ' ἀγώνισμα ποιήσας, in hoc unum omni studio incumbens. ¶ Item ostentatio quæ fit in turba, sive apud turbam, ab eo videlicet qui specimen ingenii sui vult edere. Dicitur de sophistis sæpissimè ingenii ostentandi causa decertantibus orationum politarum et comptarum scriptione. Ab Hesych. expon. ὀχλικὴ ἐπίδειξις. ¶ Item actio fabulæ. Apud Aristot. ἀγώνισμα ποιεῖν, fabulam agere. Item recitatio ab Aristot. ita dicitur, ut Bud. ait. * Pro ἐπάθλον Thucyd. vii. 86.*

Ἀγωνισμὸς, οῦ, ὁ, certatio, itidem ut ἀγώνισμα. Dion. hist. l. 16.

Ἀγώνισις, certatio, concertatio. Thuc. l. 5.

† Ἀγωνιστέον, adv. positionis: certandum est. Cum πρὸς, Xen. Pæd. 1. 6. 9. et l. 2. p. 38. d. et p. 55. b.†

Ἀγωνιστὴς, οῦ, ὁ, certator, qui certat gymnica certamina, athleta, pugil, † præliator: in bello sc. Xen. Pæd. 1. 5. 19.† Apud Plut. ἵπποι ἀγωνισταὶ, equi certatores, i. ad certamina exercitati. Et cum genit. apud eundem, ἀγωνιστὴς ἀληθείας, propugnator veritatis. Item actor scenicus, ludio, histrio. Demosth. et Athen.

Ἀγωνιστήριον, ου, τὸ, locus certaminis, i. in quo certamen committitur. Aristid. in Panath. Item quod datur certatoribus, Hesych.

Ἀγωνιστικὸς, οῦ, ὁ, certatorius, ad ἀγωνιστὰς pertinens. Apud Arist. Rhet. 1. ἀγωνιστικὴ δύναμις, apta corporis constitutio ad obeunda gymnica certamina. Sic etiam dicitur is qui aptus est ad certamina.

Ἀγωνιστικῶς, certatoriè, certatorum more.

Ἀγωνία, ἡ, certamen, ἀγών. Isocr. in Evag. περὶ τὰς μουσικὰς καὶ τὰς ἄλλας ἀγωνίας ὄντας. ¶ Hesychius ait significare palæstram, item bellum, apud Eurip. in Troadibus. ¶ Item angor, trepidatio, animi æstuatio. Propriè est timor quo corripitur is qui in certamen descensurus est: sed per catachresin ponitur pro quovis timore. Aristotel. in Problem. ait esse timorem quendam quo percellimur opus aliquod aggressuri. Laërtius exponit timorem rei incertæ ac dubiæ. Damascenus esse dicit φόβον ἀποτυχίας. Demosth. pro cor. ἦν δ' ὁ Φίλιππος ἐν φόβῳ καὶ πολλῇ ἀγωνίᾳ.

Ἀγώνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad certamen pertinens. Pind. in Isth. hym. 6. ἀγωνίους ἀέθλους vocat labores qui sunt circa certamina. Ἀγώνια ἀγαθὰ, vocat Greg. Naz. bona, contentione summa comparanda. ¶ Sic etiam dicitur Mercurius, certaminum præses, à Pind. in Isth. hym. 2. Eustathius autem ἀγωνίους θεοὺς vult esse apud Æschylum τοὺς ἀγοραίους, i. fori præsides, aut (ut et Suidas) qui in foro coluntur. ¶ Item trepidationem aut angorem afferens seu habens, ἀγωνίας καὶ φόβων ἐμπλέω, Sophoc. in Ajace. ¶ Item angulo carens. vide in compositis ex γωνία. (Æschyl. Ag. 532. Suppl. 197. 250. 337.)

Ἀγωνιάω, ῶ, certo, ἀγωνίζομαι, apud Isocr. teste Suida. ¶ Item anxius sum, doleo vel angor metu. Plut. in Demetrio, ὡς εἰκὸς ἐστι διακεῖσθαι τοὺς περὶ πραγμάτων τηλικούτων ἀγωνιῶντας. Item vereor, timeo. Polyb. ἀγωνιῶν τὴν τῶν ὑπεναντίων ἔφοδον. Et cum infin. ut apud eundem, τὰ μὲν ἠγωνία λέγειν τὸ φαινόμενον. Et cum μὴ, apud eundem, ἀγωνιῶντες μὴ διασφαλῶσι τῆς ἐπιβολῆς. Dicitur etiam ἀγωνιᾷν is, qui alioqui metu vacuus sit, quùm nimirum aut sperato bono excidit, aut in ipso periculo quod metuebat, est constitutus. Item Hesych. exp. periclitor.

Ἀγωνιῶμαι, aff. pro ἀγωνιῶ. Aristot. Rhet. 1.

Ἀγωνιάτης, ου, ὁ, trepidator, formidator, apud Diog. Laërt.

Ἀγωνιάζω, pro ἀγωνιῶ, itidem ἀγωνιάζομαι pro ἀγωνίζομαι, aff. ex Philostrato.

Composita: ac primùm ex ἀγὼν et ἀγωνίζομαι aut verbalibus.

Ἀναγώνιστος, ὁ καὶ ἡ, qui non certat, qui certamen non experitur, iners. ut ἀναγώνιστος ἀθλητὴς, apud Xenoph. [K. Π. p. 63. 3. Ed. Hutch. Καὶ εἴ τις ἀθλητὰς πολλὰ πονήσας, καὶ ἀξιόλογος γενόμενος, ἀναγώνιστος διατελέσειεν, οὐδ' ἂν οὗτος ἔμοιγε δοκεῖ δικαίως ἀναίτιος εἶναι ἀφροσύνης.]

Ἀνταγωνίζομαι, in certamine oppono me alicui, prælio aliquem excipio. Cum dat. Xenoph. Pæd. 1. Item pro, adversor, refragor. Apud. Thucyd. ἐν οἷς ἀνταγωνίζοντο: de quibus certabant inter se. Xen. Pæd. l. 3. p. 77. ἀνταγωνιούμενος, Xen. Pæd. 1. 6. 8. contra aliquem in certamen prodire: cum dat.†

Ἀνταγωνιστὴς, οῦ, ὁ, qui in certamen prodeunti se opponit, qui certamen suscipit adversus alium, adversarius. † Xen. Pæd. 1. 6. 8.† Plutarch. Exponitur etiam, æmulus, ut apud Isocr. τῶν μειζόνων ἀνταγωνιστὴς, superiorum æmulus. Sic fere Xen. Pæd. l. 3. p. 82. a.†

Decomp. Ἀνανταγώνιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui nullus in certamine se opponit, vel se opponere potest: adversusquem nemo certare potest. Unde pro inexpugnabili et invicto ponitur. Thucyd. lib. 2. et Herodian.

Δυσανταγώνιστος, exp. molestus adversarius.

Δευτεραγωνιστὴς, qui secundas fabulæ partes agit. et metaphor. pro, secundarius, qui secundas partes agit. Dem. et Luc.

Δευτεραγωνιστῶ, secundas fabulæ partes ago. Item secundam orationem habeo in judicio. δευτερολογῶ, Bud.

Διαγωνίζομαι, decerto, dimico, prælior. † Xen. Pæd. 1. 2. 12. & 1. 4. 6. & 14† Ut διαγωνίζεσθαι πρὸς τοὺς πολεμίους, apud Xen. Pæd. 1. Dicitur et διαγωνίζομαί σοι τοῦτο, apud eundem. ¶ Item certo ad finem, sive ad extremam dimicationem. Bud. ex Æschin. ¶ Et pro conari, apud Gazam.

Ἐναγωνίζομαι, ut ἐναγωνίζομαι τούτῳ τῷ τόπῳ, hoc in loco certo, Plut. apud Thuc. θεοὶ καὶ ἥρωες ὅσοι τὴν γῆν παρέσχετε εὐμενῆ ἐναγωνίσασθαι τοῖς Ἕλλησι, qui favistis Græcis adversus Medos pugnantibus.

Ἐξαγωνίζομαι, unde decomp. προεξαγωνίζομαι, antè pugno, priùs certo. Aristot. Rhet. 3. [Eurip. Herc. Fur. 155. Τοῦτ' ἐξαγωνίζεσθε; τοῦδ' ἄρ' οὕνεκα Τοὺς Ἡρακλείους παῖδας οὐ θνήσκειν χρεών;]

Ἐπαγωνίζομαι, post alium certo. Greg. in Encomio. Macc. προηγωνίσαντο πατέρες, ἐπαγωνιοῦνται παῖδες. Et ἐπαγωνίζεσθαι, secundo loco causam orare, vel perorare, ut inquit Budæus ex Liban. in argum. orat. in Androt. Apud Plutarchum in Fabio, ἐπαγωνιζόμενος τῷ Ἀννίβᾳ, exp. certamen cum Annibale repetens, iterum cum Annibale certans.

Καταγωνίζομαι, certamine vinco, expugno, debello. Cum accus. apud Luc. Plut. et ad Heb. 11. cap.

Καταγωνισμὸς, expugnatio, subactio. Thuc.

Decomp. Ἀκαταγώνιστος, inexpugnabilis. Chrysost.

Δυσκαταγώνιστος, expugnatu difficilis. Thuc.

Εὐκαταγώνιστος, expugnatu facilis. Unde ex consequenti accipitur pro parùm valido.

Προαγὼν, præludium certaminis. Plut. Item prælusio actionis oratoriæ. Plutarch.

Προαγωνίζομαι, ante alium certo, aut pugno. Greg. Item antea pugno, Herodian. et Thuc. ¶ Item certo pro aliquo, sive pugno, propugno. Philo, ὑπερμαχεῖν καὶ προαγωνίζεσθαι, [illegible].

Προαγωνιστὴς, propugnator, defensor. Luc.

Προαγωνιστικὸν, præjudicialis causa, ut vulgò exp.

Πρωταγωνιστὴς, histrio qui primas partes fabulæ agit, qui primas partes in scena agit. Plutarch. Interdum additur genitivus δράματος, ut apud Lucianum de cal. Exponitur et actor princeps et quasi præsultor. Item antesignanus, Œcumenio in Acta. Transfertur et ad quemlibet qui primum in quovis certamine, atque adeò in quovis negotio locum tenet, princepsque est.

Πρωταγωνιστῶ, id est, πρωταγωνιστής εἰμι, primas partes in scena ago. Non solùm autem de actoribus scenicis dicitur, sed etiam de oratoribus, ἐπὶ τοῦ τὴν πρωτολογίαν λαχόντος, primam orationem habeo in judicio. Liban. apud Demosth.

Συναγωνίζομαι, unà cum alio certo, q. d. concerto, certamen adjuvo, certaminis socius sum. † Xen. Pæd. l. 4. p. 110. b.† Ponitur pro, opem fero, auxilior, apud Thuc. sæpe. Συναγωνίζομαι ταῦτα, apud Demosth. ad hæc conficienda operam meam unà impendo. ¶ Item pro, patrocinor. Apud Platonem in Epist. πολλοῖς συναγωνισάμενος, multos meo patrocinio juvi.

Συναγωνιστὴς, certaminis socius, certanti opitulans.

Τριταγωνιστὴς, qui tertias fabulæ partes agit et ultimas, ut in vita Æschinis legitur, unde hoc illi Demosthenes pro cor. probrosè objicit. Item de vili et contempto homine dicitur.

Τριταγωνιστῶ, tertias fabulæ partes ago. Dem. pro cor.

Ὑπεραγωνίζομαι, cum genit: ut ὑπεραγωνίζομαι τῆς πόλεως, pugno pro civitate, propugno seu defendo urbem.

Composita facta ex ἀγωνία et ἀγώνιος.

[Ἀπαγώνιος, ἀπόμαχος. Æsch.] [Agam. 521. νῦν δ' αὖτε σωτὴρ ἴσθι κἀπαγώνιος, Ἄναξ Ἄπολλον. Schol. ἀπόμαχος.]

Διαγωνιάω, ῶ, valde anxius sum. Citatur ex l. 2. Macch. c. 3. διαγωνιῶντες pro, trepidantes. Item διαγωνιῶ μὴ, vereor ne. apud Suid.

Ἐναγώνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad certamina pertinens, certaminibus seu ludis aut spectaculis conveniens, Plut. Lucianus autem ἐναγώνιον νόμον dixit legem athleticam. Sic et ἐναγώνιος appellatur Mercurius ab Aristoph. in Pluto, tanquam certaminum præfectus, et ἀγωνοθέτης, vel ἀγῶνας ποιῶν. ¶ Item qui in certamine versatur. Chrysost. ¶ Item ad certamen compositus et comparatus, certamini accinctus. Synes. A Plut. ἐναγώνιος ἐσθὴς appellatur vestis, quæ in prælio gestabatur, Lat. paludamentum. ¶ Ponitur interdum et pro forensi, ut à Dionys. Halic. ¶ Item pavidus, apud Basil.

Ἐξαγώνιος, ου, ad certamen non pertinens, qui est extra certamen, ἔξω τοῦ ἀγῶνος. Metaphoricè ἐξαγώνια vocantur, quæ ad causam non pertinent, vel ad ipsam quasi concertationem causæ: aut generalius, quæ ad rem de qua agitur non pertinent: quæ sunt πάρεργα, vel ἀπροσδιόνυσα. Luc. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἐξαγώνια, καὶ πόῤῥω τοῦ πράγματος.

Συναγωνιάω, unà cum alio anxius sum, anxietatis alicujus vel trepidationis particeps sum, aut socius. Plutarch. de Socrat. dæmonio, αὐτὸς δὲ καὶ τοὺς φίλους συναγωνιῶντας εὔχεσθαι καὶ αὐτὸν παρεῖναι.

[Ὑπεραγωνιάω. Demosth. Orat. Amat. Hierocl. in Aur. Carm. p. 152. 4. Ed. Lond. οὐδ' ὑπεραγωνιῶν τούτων ὅπως σωθῇ, &c.]

ἈΔΑ΄ΡΚΗΣ, ου, ὁ, adarces; quædam quasi concreta salsilago. vide Diosc. l. 5. c. 137. et Plin. l. 32. c. 10. et l. 20. c. 22.

ἈΔΕΛΦΟ΄Σ, οῦ, ὁ, frater. propriè frater uterinus. fit enim à dictione δελφὺς, (i. uterus) et α significante ὁμοῦ pro ὁμόδελφος. Quod etymon traditur ab Aristotele, Polluce, Athenæo, Etymologo, et aliis. aut etiam à nomine δέλφος, quod prisca Græcorum lingua (ut Numenio placet) unum significat: unde ἀδελφὸς dicitur frater quasi jam non unus. Vide Macrob. Saturn. lib. 1. cap. 17. Apud Plat de leg. ὁμοπάτριοι ἀδελφοί, fratres ex eodem patre progeniti. Et ἀδελφοὶ ὁμομήτριοι fratres ex eadem matre nati. Apud Thuc. ἀδελφὸς μητρὸς, avunculus. ¶ Item adject. pro, geminus. Xen. χεῖρέ τε καὶ πόδε καὶ ὀφθαλμὼ καὶ τ' ἄλλα ὅσα ἀδελφὰ ἔφυσεν ἀνθρώποις, quæcunque gemina hominibus creavit. ¶ Itidem adjectivè, similis, congruens, germanus. Plato in Phædone, καὶ τὰ ἄλλα δὴ τὰ τούτων ἀδελφὰ, καὶ ἀδελφὰ ἐπιθυμιῶν ἰάματα. Sic Isocr. in Busir. ἀδελφὰ τῶν ἁμαρτημάτων. Et cum dat. Basil. ἀδελφὰ ταύτης.

Ἀδελφὴ, soror, germana, ὁμομητρία ἀδελφὴ, soror ex eadem matre. Aristoph. in Nubibus. ¶ Item similis, congrua. Plato ep. 7. πρόφασιν ἀδελφὴν τῆς πρόσθεν.

Ἀδελφότης, ητος, ἡ, fraternitas. Apud Ecclesiast. scriptores.

Ἀδελφικὸς, fraternus. Chrysost. [Aristot. Eth. Nicom. lib. 8. cap. 10. ὅταν πολὺ ταῖς ἡλικίαις διαφέρωσιν, οὐκ ἔτι ἀδελφικὴ γίνεται ἡ φιλία.]

Ἀδελφικῶς, fraternè. Joseph.

Ἀδελφίζω, F. ίσω, fratrem meum appello, fratris appellatione voco, fratrem esse dico. Isocr. in Æginetico, εἶτα με ἀδελφίζειν αὐτὸν ἐπιχειρήσουσιν. ¶ Ἀδελφίζεσθαι est etiam οἰκειοῦσθαι, apud Hippocr. ut Gal. et Erot. exp.

Ἀδέλφιξις, fraterna communio et societas, qualis est fratrum: seu fraternitas, germanitas. apud Hippocr.

Ἀδελφειὸς, οῦ, ὁ, poëtis idem quod ἀδελφός. Iliad. Β'. κατὰ θυμὸν ἀδελφειόν. Utitur et Herod. Dicitur et ἀδελφεὸς ab iisdem. (Apoll. Rhod. iii. 731. οἱ δέ μοι ἀδελφειοὶ γεγάασιν.] Ἀδελφεὰ, soror. (γαιάοχόν τ' ἀδελφεάν. Soph. Œdip. Tyr. 166.)

Ἀδελφίδιον, τὸ, diminut. fraterculus, apud Aristoph. in Nub.

Ἀδελφιδοῦς, οῦ, ὁ, nepos ex fratre vel sorore: aut sororis filius, inquit Poll. Exponitur à Suida ἀνεψιός. Plut. in Publ. πρὸς δυοῖν ἀδελφιδοῖν ἐξάγοντα κατηγορίαν. Fit per contractionem ex ἀδελφιδέος, ut docet Etym. Legitur autem ἀδελφιδέος apud Herodot. lib. 6.

Ἀδελφιδῆ, neptis ex fratre vel sorore.

Composita.

Ἀνάδελφος, ου, ὁ καὶ ἡ, fratre carens seu fratribus. [Eurip. Orest. 310. Ἀνάδελφος, ἀπάτωρ, ἄφιλος. Iph. Taur. 612. καὶ γὰρ οὐδ' ἐγὼ, ξένε, Ἀνάδελφός εἰμι, πλὴν ὅσ' οὐχ ὁρῶσά νιν. Xenoph. Memorab. lib. 2. cap. 3. §. 4. πρὸς δὲ τούτοις, καὶ οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι τιμῶσί τε μᾶλλον τοὺς συναδέλφους ὄντας τῶν ἀναδέλφων, &c.]

Ἀνδράδελφος, levir, mariti frater.

Ἀντάδελφος, qui est loco fratris, vicem præstans fratris.

Αὐτάδελφος, frater germanus, frater ex utroque parente. Soph. [Ant. 707. ὅτις τὸν αὑτῆς αὐτάδελφον ἐν φοναῖς Πεπτῶτ' ἄθαπτον, μήθ' ὑπ' ὠμηστῶν κυνῶν Εἴασ' ὀλέσθαι, μήθ' ὑπ' οἰωνῶν τινος.] (αὐτάδελφον αἷμα. Æschyl. S. c. Th. 724. Eum. 89.)

(Δυσάδελφος. Æsch.) [Sept. c. Theb. 876. Ἰὼ δυσαδελφόταται πασᾶν, ὁπόσαι στρόφον ἐσθῆσι περιβάλλονται. Schol. β'. τὰς ἀδελφοῖς δυστυχεῖς.]

Ἐξάδελφος, patruelis. Pro quo ab Atticis ἀνεψιὸς dici scribit Phrynichus. Ἐξαδέλφη, ἡ θυγάτηρ τοῦ θείου, ἢ τῆς θείας, in Pand. Διεξάδελφοι dicti filii τῶν ἐξαδέλφων. Bud.

Μητράδελφος, matris frater, avunculus. † ὁ μητρὸς ἀδελφός. Xen. Pæd. 1. 3. 11.† [Ματραδελφεός. Pind. Pyth. π. 48. Παλαισμάτεσσι γὰρ ἴχνιον ματραδελφεοῖς, &c. Schol. τοὺς τῆς μητρὸς ἀδελφούς, &c.]

Μισάδελφος, fratris seu fratrum osor.

Μισαδελφία, fratris seu fratrum odium. Plut.

Πατράδελφος, patris frater, patruus. [Demosth. adv. Macart. Μαρτυροῦσιν Οἰνάνθην—ἀνεψιὸν εἶναι ἐκ πατραδέλφου Πολέμωνι τῷ πατρὶ τοῦ Ἁγνίου, &c. Πατραδελφεός. Pind. Isthm. π. 142. Τὸν μὲν οὐ κατελέγχει κρατῶν γενεὰ πατραδελφεοῦ.]

(Πατραδελφία. Æsch.) [Suppl. 39. πατραδελφείαν. Sch. ἀνεψιῶν, τῶν ἐκ τοῦ ἀδελφοῦ τοῦ πατρὸς αὐτῶν.]

Συνάδελφος, qui fratrem seu fratres habet. cui opponitur ἀνάδελφος, apud Xenoph.

Φιλάδελφος, fratris seu fratrum amans. ¶ Φιλαδελφία, amor erga fratrem, fraterna charitas, animus in fratrem seu fratres propensus. Plutarch. Apud Christianos sic vocatur amor quo sese prosequuntur ceu fratres. Greg.

Ψευδάδελφος, falsus frater, qui fraternitatem Christianam mentitur, 2 Cor. 11. et Gal. 2.

ἉΔΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, placeo. Item gratificor. Il. γ'. Ὡς ὄφελεν θάνατός μοι ἁδεῖν κακός. Et apud Hipponact. ἅδεν βουλὴ, placuit consilium. Et Herodot. in Terps. καὶ ποιέων ταῦτα Σπαρτιήτῃσι ἁδήσεις, i. et hæc faciens Spartanis gratificaberis, à Spartanis gratiam inibis. Idem et pro, assentior, in Calliope, ἐγὼ δὲ ἐν τούτῳ ἕσσα μήτε Ἀλευάδῃσι ἅδημαι, μήτε τοῖσι ταῦτα ἀρέσκεται. Ubi observandum ἅδημαι, tanquam ab ἅδω barytono. ¶ At ἀδέω cum tenui, vide in Ἀδέω. ☞ Formatur ex ἥδω, (i. delecto) cujus fut. 2. ἁδῶ, inquit Eust. * Thema, quod solum usurpatur est ἁνδάνω aoristus 2dus. ἅδον.*

Ἅδος, ου, ὁ, lætitia, gaudium, εὐφροσύνη, inquit Etymol. Ab eodem exp. et ἀρέσκεια.

Ἁδοσύνη, ἡ, voluptas Hesych.

Ἁνδάνω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Αὐθάδης, (comp.) εος, ὁ καὶ ἡ, (q. d. sibi placens) arrogans, superbus. (γνάθου αὐθάδη. Æsch. Pr. 64. φρενὸς αὐθάδους. Eurip. Med. 104. 223.) De eo propriè dicitur qui sibi placet, sibi plaudit, sibi est pulcher, (ut quidam dixit) sic ut cæteros omnes præ se contemnat. Expon. et pervicax. Sic dicitur quasi αὐτοάδης, id est, αὐτῷ ἁδῶν, ex eo quòd sibi placeat, et quidem ita, ut etiam congressus aliorum vitet et cum nemine commercium habeat, ut scribit Aristot. eth. lib. 1.

Αὐθαδῶς, arroganter, superbè. (Aristoph. R. 1020.) [Αἰσχύλε λέξον, μηδ' αὐθαδῶς σεμνυνόμενος χαλέπαινε.]

Αὐθάδεια et αὐθαδία, ἡ, arrogantia, superbia, pervicacia. (Æsch. Pr. 79. Soph. Œdip. Tyr. 557.) Plut. in epist. ἡ αὐθάδεια, ἐρημίᾳ ξύνοικος. ¶ Opponitur comitati à Theophrast. inquit Bud.

Αὐθαδιάζομαι, arroganter me gero, superbè me gero, pertinaci superbiâ utor et contumacia; ut qui supplicare judicibus non sustinet. Plat. in Apol.

Αὐθαδίζομαι, apud Greg. expon. pertinaciter resisto.

Αὐθάδισμα, τὸ, arrogantia: vel potius arrogans dictum seu factum. (Pl. pro ἀναιδείας καὶ ὑπερηφανίας. Æsch. Pr. 963).

Composita.

Ἀπαυθαδιάζομαι, idem quod αὐθαδιάζομαι. Plat.

Ἐναυθαδίζομαι, idem quod αὐθαδίζομαι.

Περιαυθαδίζομαι, idem, apud Suid.

Ὑπαυθαδίζομαι q. d. subarroganter me gero.

ἈΔΗΜΟΝΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, gravissimè angor et præ mœrore concido animo, penè exanimor ac deficio præ dolore. Eustath. deducit à nomine ἄδος, (i. satietas) et ait, quasi nimia dolorum satietate fatisco. Item terreor, terrefio, pavesco. Xen. Hell. 4. dixit, ἀδημονῆσαι τὰς ψυχάς. Et Matth. 26. cap. de Christo dixit, ἤρξατο λυπεῖσθαι καὶ ἀδημονεῖν. Sic et Paulus ad Philip. cap. 2. ¶ Quidam expon. externus, et extra populi consortium vivo. tanquam sit compositum ex α et δῆμος.

Ἀδημονία, ἡ, anxietas animi, mœror ingens et tristitia: ut ἀδημονία ψυχῆς. Plut. in Numa, æger animus.

Ἀδημονιῶ, ῶ, idem quod ἀδημονῶ seu ἀδημονίᾳ κατέχομαι. Hesych.

Ἀδημονέστερος, pugnacior, contentiosior, apud Suid.

ἉΔΗΝ et Ἅδδην, (adverb.) affatim, abundè, largiter. (Theoc. ιζ'. 10. Æsch. Ag. 837. Pr. 587.) Ponitur interdum absolutè, ut Il. έ. Ἀνδρῶν εἰλομένων εἰωθότες ἔδμεναι ἅδδην. Sic et in prosa sæpe. Interdum cum genit. ut Il. τ'. ἅδην ἐλάσαι πολέμοιο. Et Plato in Charmide, τούτων ἅδην ἔχομεν, de iis satis superque. Sic dicitur et ἅδην ἔχω τοῦ φαγεῖν. Ab Hesych. exp. etiam ἀθρόως et ἀδινῶς. ☞ Etymologistes derivat ab adverbio δὴν, quod signif. diu: ut præfixo α congregandi significationem habente, et cum pleonasmo literæ δ, fiat ἅδδην. Eustathius vult ἅδην significare propriè ad satietatem usque; et cognationem habere cum verbo ἀδῶ ac nomine ἄδος tenui spiritu notatis, existimat: unde et simplici δ scribi mavult, sicut ἄδος ab eo deductum. Alicubi etiam dicit, fortasse ab ἀδῶ derivatum esse ἅδην. Idem annotat geminari δ propter metrum. Alio loco idem refert ἅδην esse Atticam vocem, pro δαψιλῶς. Reperitur etiam aspirata prima hujus adverbii litera.

Ἀδέω, ἄδος, Ἅδω, Ἀδινός, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ἈΔΗ'Ν, ένος, ὁ, glandula: pars corporis simplex, spongiæ modo mollis, rara, et friabilis. Autore definit. med. est συστροφή τις ξηρὰ καὶ σαρκώδης. Vide et Alex. Aphr. Probl. 12. l. 12. et Poll. l. 2.

Ἀδενώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, glandulosus: ut ἀδενώδης σάρξ, apud Gal.

ἈΔΙΝΟ'Σ, ή, όν, confertus, densus, multus, frequens: ut Il. β'. μελισσάων ἀδινάων. Et ibidem, μυιάων ἀδινάων. ☞ Etymol. ait esse ab ἅδην significante ἀδιαλείπτως, i. semper, unde ἀδινὸς pro ἀδιάλειπτος, i. continuus et intermissionem non habens. Eustath. quoque ait ab ἅδην derivari. ¶ Ἀδινὸς γόος, Iliad. ψ'. confertim veniens gemitus. Ἀδινὸν κῆρ, Od. τ'. Hesychius vult esse animum qui assiduè contristatur. Ἀδινὰ δάκρυα, Apoll. Arg. 3. confertæ et densæ lachrymæ, vel miserabiles lachrymæ. (Ἀδινὸν δακρύων. i. e, ἀθρόον, πεπυκνωμένον. Soph. Tr. 860.) ¶ Ἀδινὰ μῆλα, Od. ά. ab Etymol. exp. oves non magnæ. A' Didymo expon. graciles. ¶ Etymol. ἀδινὸν vult significare etiam ἁπαλὸν, i. molle.

Ἀδινῶς, confertim. unde comparat. ἀδινώτερον. Od. π'. ¶ Eustath. vult significare etiam ἄγαν. Il. τ'. ἀδινῶς ἀνενείκατο. ubi tamen quidam expon. confertim et miserabiliter. † ἀδινώτερον κλαίειν: lacrymari Apollon. 1. 269.†

ἈΔΡΑ'ΧΝΗ, ἡ, adrachne: arbor quædam, de qua Plin. l. 13. c. 22. et Theophrast. hist. pl. lib. 1. c. 7. et lib. 3. cap. 16. et lib. 4. cap. 4.

ἉΔΡΟ'Σ, ὰ, ὸν, à Suida et Hesychio exp. multus, magnus, abundans, opulentus, crassus. Apud Herodotum lib. 1. καρπὸς ἁδρὸς, exp. fruges adultæ. ἁδρὸν δένδρον, apud Dioscor. lib. 1. crassa arbor, dura arbor, speciosa et fortis. Apud Plutarch. opponitur μικροτέρῳ, in Lycurgo: Ἐπιτάσσων δὲ τοῖς μὲν ἁδροῖς ξύλα φέρειν, τοῖς δὲ μικροτέροις λάχανα. Et apud Athenæum copulantur μέγας et ἁδρός, l. 6. Item Plutarchus in Solone πῦρ ἁδρὸν appellat ignem validum. Apud Aristophanem ἁδρὸς πόλεμος, magnum bellum, id est, acre seu vehemens. Ἁδρότερον explicatur etiam liberalius, et ἁδρότερον διαιτᾶν, liberalius et largius cibare, apud Gal. ☞ Etymol. exp. χονδρὸς, derivans ab ἥδω, delecto: nam (inquit) ἠδόμεθα τοῖς μεγάλοις καὶ χονδροῖς, delectamur magnis, et χονδροῖς. ¶ Metaphoricè transfertur ad res ad animum pertinentes. Athen. 6. μέγας καὶ ἁδρὸς τὴν ψυχήν. Isocrates in Panath. τοὺς ἁδροτέρους αὐτῶν καὶ καλῶς βεβιωκότας εἶναι δοκοῦντας. Χαρακτὴρ ἁδρὸς, character uber. Gell. interpr.

Ἁδρότης, ητος, ἡ, magnitudo, robur, proceritas. Exp. et crassitudo, abundantia. Hom. [Iliad. Ω. 6. Πατρόκλου ποθέων ἀδροτῆτά τε καὶ μένος ἠΰ. Iliad. X. 363. Ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη Ἄϊδόσδε βεβήκει, Ὃν πότμον γοόωσα, λιποῦσ' ἀδροτῆτα καὶ ἥβην. Sed in Editione Schrevelii, Iliad. Π. 837. ab Auctore cit. lego ἀνδροτῆτα. Schol. ἀνδρείαν.]

Ἁδροσύνη, ἡ, idem, sed magis poëticum. Hesiod. in Erg.

Ἁδρύνω, F. υνῶ; crassum reddo, in justam magnitudinem vel crassitudinem adduco. Theophrast. de causis pl. 4. ἁδρύνει τοὺς ὄγκους, exp. crassiores reddit. Aliquando neutraliter ponitur pro ἁδρύνομαι, apud eundem.

Ἁδρύνομαι, crassesco, crassus fio, justam crassitudinem aut magnitudinem acquiro, aut ad justam crassitudinem pervenio, turgesco, grandesco. Herod. lib. 1. Ἐξαδρύνεσθαι (comp.) ad perfectam venire granditatem seu maturitatem. Hippocr.

Ἅδρυνσις, εως, ἡ, crassatio, maturitas, perfectio fructuum, apud Aristot. et Theophrast.

Ἁδρόω, ῶ, F. ώσω, ad maturitatem vigorémque perduco.

Ἁδρόομαι, οῦμαι, ad maturitatem pervenio, adolesco. Plat. Pol. 6. τῶν [illegible] σωμάτων ἐν ᾧ βλαστάνει τε καὶ ἁδρύνεται.

Ἁδρέω, ῶ, F. ήσω, idem quod ἁδρόω. Nonnunquam et neutraliter ponitur, sicut ἁδρύνω: unde ἡδρηκὸς, adultus, apud Dioscor. l. 2.

Ἅδρωσις, εως, ἡ, maturitas, apud Basil.

ἉΔΩ, F. ἄσω, satio, expleo. Il. λ'.— αἵματος ἆσαι Ἄρηα. Et Iliad. ι'. [illegible] ἄσαιμι [illegible], καὶ ἄσω [illegible]. In pass. voce idem significat. Il. τ'. Μή με πρὶν σίτοιο κελεύετε μηδὲ ποτῆτος Ἄσασθαι φίλον ἦτορ. Nicand. in Alexiph. Ἄσαι δὲ πολέος μυστήνου ἄρτοιο ἄσαν, i. κόρεσον, schol. At ᾄδω cum ι diphthongo impropria, vide in ᾌδω. ☞ Dictum quasi ἁδῶ per contractionem, ex adjectivo ἁδός. Vide et ἅδην, infra hic.

Ἄση, ης, ἡ, fastidium, (quod sæpe consequitur satietatem) item nausea. Dioscorides ἀνορεξίαν ἐμποιεῖ καὶ στομάχῳ ἄσην ποιοῦσι. De animi etiam molestia dicitur apud Platonem, λύπας καὶ ἄσας παρέχει. Volunt quidam esse idem quod Hippocrati ἀλυσμὸς καὶ ἄλυς. * Sappho ap. Dion. Hal. T. II. p. 47. Eurip. Med. 247. Æsch. Ag. 131.*

Ἀσηρὸς, ὰ, ὸν, fastidium afferens, molestus. Ἀσηρῶς, moleste.

Ἀσώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fastidio et nausea laborans, ex repletione cibum fastidiens. Gal. in Præd. Hippocr. ἐν τοῖς μετ' ὀγκώσιος ἀσώδεσι τῶν καμνόντων, &c. Et ἀσώδεις διαθέσεις, nauseosæ affectiones, ut quidam exponunt. Nauseosa etiam res ἀσώδης dicitur, ut κρόμμυον ἀσῶδες, apud Diosc. [Æschyl. Suppl. 32. πρὶν πόδα χέρσῳ τῇδ' ἐν ἀσώδει θέμεν, &c. Schol. Ἀσώδει. πηλώδει, βορβορώδει.]

Ἀσάζω et ἀσάω, idem quod ἀσάομαι, ex eademque origine derivata: videlicet ab ἄση, fastidium apud Hesych.

Ἀσάομαι, ῶμαι, F. ήσομαι, nauseo, fastidio laboro. unde ἀσᾶται apud Hipp. Gal. ἐν ταῖς γλώσσαις exponit ναυσιᾶται, item προσκόρως καὶ ἐναχθῶς διατίθεται. Et ἀσώμενοι idem quod ἀσώδεις, Gal. lib. 7. κατὰ τόπ. Παῦε πρὸς τοὺς ἀσωμένους. Dicitur etiam de animi molestia. unde apud Herod. ἀσηθῆναι τὴν ψυχήν. * Alcæus in Athen. X. p. 430. C. προκόψομεν γὰρ οὐδὲν ἀσάμενοι. Æolice pro ἀσώμενοι.*

Ἄδος, εος, τὸ, (vel ἄδος, ἄδου, ὁ, juxta Etym.) satietas, defatigatio (quæ est laboris velut satietas) tædium satietatem sequens, id est, fastidium. Il. λ'. de lignatore. Ἐπεί τ' ἐκορέσσατο χεῖρας Τάμνων δένδρεα μακρά, ἄδος τέ μιν ἵκετο θυμόν. [88. Schol. Κόρος.] Eustathius deducit à verbo ἀδέω, quod dici fertur pro ἀηδέω. alii contra à nomine derivatum esse verbum existimarunt. Nonnulli verò ab ἅδην. quidam et ab ἀδέω. ¶ Ab Hesychio exponitur quoque ὄξος, i. acetum, citante Diocleh.

Ἀδαῖος, ου, ὁ, abundans, largus, satietatem adducens. Aff. ex Sophrone. * Ap. Eustath. p. 1394. 36.*

Ἅδην, abunde. Vide suo loco.

Ἀδέω, (tenuato α) F. ήσω, tædio afficior, propriè præ defatigatione. Il. κ'. Μή τοι μὲν καμάτῳ ἀδηκότες ἠδὲ καὶ ὕπνῳ, labore fatigati et insomnia. Od. ά.— μὴ ξεῖνος ἀνιηθεὶς Ὀρυμαγδῷ δείπνῳ ἀδήσειεν, i. ἀηδισθῇ. Vult enim Eust. ἀδέω per crasin factum esse ex ἀηδέω. Quidam ab ἅδην deduxerunt. Nam ἀδηκότες, Hesychio sunt ἅδην ἔχοντες καὶ πεπληρωμένοι. Dicitur et ἀδδηκότες pro ἀδηκότες: ut Il. κ'. καμάτῳ ἀδδηκότες. At Ἁδέω cum aspero, vide suo loco.

Ἀδημονῶ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ἆτος, ου, ὁ καὶ ἡ, insatiabilis: per crasin pro ἄατος, ex α privat. et ἄσω. † Ab τῷ α intensivo et τῷ i. e. ζητῶ, deducit Diaconus ad Hes. Asp. 59.† Iliad. έ. [illegible] Ἄρης ἆτος πολέμοιο. † Ἄατος πολέμοιο: insatiabilis belli. Hes. Th. 714.† At ἄατος, vide in Ἀάω.

ἌΕΘΛΟΣ, ου, ὁ, certamen. Herod. 1. ἐπιτελεσάντων [illegible] τῶν Περσέων τὸν προκείμενον ἄεθλον. Odyss. θ'. Αὐτὰρ ἐπειδὴ πάντες ἐτέρφθησαν φρέν' ἀέθλοις. Etymol. ait significare etiam locum certaminis. ¶ Item labor: ut ἄεθλα Ulyssis. Odyss. ά. Ubi Eustathius ait ἀέθλους appellari quasi οὓς οὐκ ἄν τις ἐθέλοι, quos quis nolit: ut sit ex α privativo et verbo ἐθέλω. At Etym. ἄεθλα (in neut. gen. pro præmio certaminis) vult ex ἐθέλω esse compositum et α epitatico: ut sit quasi quod quis valde velit et cupiat, τὸ πάνυ ἐθελητόν. Idem dicit a τλῶ (tolero) factum esse τλῆν, et α præfixo ἄτλον; mutato τ in θ, ἄθλον.

Ἄεθλον, ου, τὸ, præmium certaminis de quo reportata est victoria. † Hes. Th. 437.† Il. ψ'. Νηῶν δ' ἔκφερ' ἄεθλα λέβητάς τε τρίποδάς τε. Theocr. Idyl. έ. [illegible]; χρήδης καταθεῖναι ἄεθλον; ¶ Item ἄεθλα pro, ἄθλα, i. labores: ut in Anth. Epigr. Χαῖρ' Ἰθάκη μετ' ἄεθλα, μετ' ἄλγεα πικρὰ θαλάσσης. (Ἀέθλ' ἀγώνων. Soph. Tr. 514.)

Ἀεθλοσύνη, ης, ἡ, certamen, certatio. Item κακοπάθεια, miseria. ab Hesychio exp. ἀγωνία.

Ἀέθλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, præmium reportans, ἀθλοφόρος: de homine et de equo dicitur. Callim. Potest et ἀέθλιος ἵππος intelligi simpliciter ἀγωνιστὴς, certator equus, aptus ad certamen.

Ἀέθλιον, ου, τὸ, idem quod ἄεθλον, certaminis præmium. Il. χ'. ἅ τε ποσσὶν ἀέθλια γίγνεται ἀνδρῶν.

Ἀεθλεύω, F. σω, certo, dimico, pugno. Il. Ψ'. Ἀλλ' ἦ ἀεθλεύειν προκαλίζεται. ¶ Item, mala perfero, mala tolero, malis exerceor. Il. ώ. Ἀεθλεύων πρὸ ἄνακτος ἀμειλίχου, [Apoll. Rhod. iii. 479. [illegible] Ἔσετ' ἀεθλεύσοντι [illegible]. 624. Hoc autem Verbum non solum a Poetis usurpatur, sed etiam a Πεζογράφοις. Herodot. v. 22. Ἀλεξάνδρου γὰρ ἀεθλεύειν ἑλομένου—οἱ ἀντιθευσόμενοι Ἑλλήνων ἔξεργόν μιν, φάμενοι οὐ βαρβάρων ἀγωνιστέων εἶναι τὸν ἀγῶνα, ἀλλὰ Ἑλλήνων.]

Ἀεθλευτὴρ, ῆρος, ὁ, certator. ἀθλητὴς [illegible] prosa.

Ἀεθλέω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, idem quod ἀεθλεύω. Herodot. 1. συνεχέως αἰεὶ κακῶς ἀέθλεον πρὸς τοὺς Τεγεήτας.

'Αεθλευτὴς, ῆρος, ὁ, idem quod ἀθλευτής. 'Αεθλητὴς, idem. [Pind. Nem. 8. 89. Χρὴ δ' ἀπ' 'Αθανᾶν τέκτον' ἀεθληταῖσιν ἔμμεν. Schol. χρὴ δὲ ἀπὸ 'Αθηνῶν, τοὺς ἐπιστάτας εἶναι τῶν ἀθλητῶν.]

"Αθλος, ου, ὁ, certamen: idem in oratione soluta, quod in carmine ἄεθλος, ex quo etiam fit, crasi literarum α et ε. 'Αθλα Πυθικὰ, Soph. in Electra: certamina Pythica. "Αθλοι 'Ηρακλέους, Herculis labores, apud Isocrat. Dicitur et de quovis labore seu laborioso negotio: ut Plut. in Cam. ὥσπερ ἕτερον τὸν ἆθλον ἐκπονῶν.

"Αθλον, ου, τὸ, certaminis præmium, quod victori datur. † Xen. Pæd. 1. 2. 12. et 1. 6. 15.† idem quod νικητήριον. apud Xen. Hell. δ'. Usurpatur et pro cujusvis egregii facinoris præmio. Thucyd. lib. 2. οἱ δὲ ἀγαθοὶ τιμώμενοι τοῖς προκειμένοις ἄθλοις ἀρετῆς. In malam partem etiam usurpatur pro mercede alicujus sceleris, i. pœna. apud Lysiam. Item pro ἆθλος, i. labor, ærumna. in Epigr.

'Αθλεύω, certo, certamen ineo: (ut ἀεθλεύω.) apud Apoll. lib. 2. Aliquando significat κακοπαθῶ. i. mala tolero, exerceor malis. [Æsch. Pr. 95.]

'Αθλέω, F. ήσω, P. ηκα, idem in prosa quod ἀεθλέω in carmine.

"Αθλημα, τὸ, certatio, certamen. Aliquando ipsum certamen athleticum quod certatur. Plutarch. in symp. Aliquando ipsa certandi actio, i. ἄθλησις. [Theoc. κά. 9.]

"Αθλησις, ipsa certandi actio, certatio athletarum, sive exercitatio athletica. Aliquando et de quavis certatione sive exercitatione, pro, ἄσκησις.

'Αθλητὴς, οῦ, ὁ, certator, athleta. † Xen. Pæd. 1. 5. 10.† propriè certator gymnicus, inquit Poll. ¶ Item qui in quolibet certaminis genere exercitatus est: ut ἀθλητὴς πολέμων, apud Suid.

'Αθλητὴρ, ῆρος, ὁ, idem, sed poëticum est.

'Αθλητικὸς, ῦ, ὁ, athleticus, ad athletas pertinens, athletis conveniens: ut ἀθλητικοὶ ἀγῶνες, apud Plut. 'Αθλητικὴ ἕξις, athletica corporis habitudo, i. firma, Aristot. Pol. 8.

'Αθλητικῶς, athleticè, athletarum more. Plut. in Apophth.

"Αθλιος, α, ὁ, miser, † Xen. Pæd. 1. 3. p. 84. d.† ærumnosus, malis exercitus: ut ἄθλιος ὁ 'Αρχέλαος, apud Plat. Apud Isocrat. ad Nic. copulantur ἀθλιώτατος et δυστυχέστατος. [Soph. Œdip. Tyr. 835. 1228. Eurip. Phœniss. 567.]

'Αθλίως, miserè, ærumnosè: ut ἀθλίως διάκειμαι, miserè me habeo. Dem.

'Αθλιότης, ητος, ἡ, miseria, ærumna. [Herodian. lib. 2. §. 11.]

Composita.

'Ανάθλος, ου, ὁ καὶ ἡ, imbellis, certaminibus inhabilis.

'Αρίσταθλος, præstantissimus in certaminibus. in Epigr.

Διαθλέω, ῶ, certo, concerto: aut laboro, Suid. Hesych. cum accus.

"Επαθλον, ου, τὸ, idem quod ἆθλον, præmium certaminis. Et generaliter pro quovis præmio seu mercede. Herodot. lib. 1. ["Επαθλα σώτειρα. Eurip. Phœniss. 52.]

Εὔαθλος, strenuè certans. Pind. [Isthm. Od. vi. 3. Λάμπωνος εὐάθλου γονᾶς ὕπερ. Schol. τούτεστι, ὑπὲρ τῶν κατορθωμάτων τοῦ Λάμπωνος.]

Καταθλέω, ῶ, athleticis certaminibus aut exercitationibus operam do, aut me exerceo. Plut. de liber. educ. ἐν ἀκοντισμοῖς αὐτοὺς καταθλοῦντας, jaculandi peritia inter se certantes. Aff. et pro vincere.

Πάναθλος, omnium certaminum peritus.

Πανάθλιος, omninò miser, miserrimus. Soph. in Philoct. [Æschyl. Sept. c. Theb. 977. Σὺ δ' αὖτε καὶ πανάθλιος. Χορ. 426.] Et in fœm. πανάθλια Eurip. [Andromache. 67. Κτεῖναι δίκαντας τὴν πανάθλιον ἐμέ; Andromed. 8. Aristoph. Thesm. 1118. κατοικτείρατέ με τὴν πανάθλιαν.]

Πένταθλον sive πένταθλον, quinquertium, quinque certamina, δρόμος, δίσκος, ἅλμα, ἄκων, πάλη. Herod. πένταθλον ἐπασκήσας.

Πεντάθλος sive πένταθλος, ου, ὁ, quinquertio. qui illis quinque certaminibus victor evasit. vel victor quinque gymnasticorum certaminum. Plat. Item qui se illis quinque certaminibus exercet. Pausan. Eliacῶν 2. ¶ Metaphoricè apud Laërt. in Democr. ἐν τῇ φιλοσοφίᾳ πένταθλος, qui omnes philosophiæ partes complexus est. B.

Πενταθλέω, ῶ, quinque certaminibus me exerceo, quinque generibus certaminum certo. Paus. Eliacῶν 2.

Πενταθλεῖον. Athen. Deipn. Lib. 10.

Πολύαθλος, qui multa vicit certamina. Luc. Deor. Dial.

Συνάθλος, certaminis socius, certaminis adjutor.

Συναθλέω, ῶ, simul certo, sum particeps certaminis aut adjutor. Ex Chrysost. de sacerd.

Τρισάθλιος, ter miser, miserrimus, infelicissimus. Luc. in Somn.

Φιλάεθλος, amans certaminum aut etiam laborum. Anth. Ep. Gr.

'ΑΕΙ', adverb. semper, perpetuò. Demosth. contra Midiam, ἀεὶ καὶ πανταχοῦ θεοῖς ἐχθρὸν καὶ [illegible], semper et ubique diis invisum. ¶ Ponitur aliquando cum articulo præpositivo: ut ὁ ἀεὶ χρόνος, sub. ὤν, æternum tempus. Sic οἱ ἀεὶ ὄντες θεοὶ, immortales dii, apud Xenoph. † τῷ ἀεὶ βασιλεύοντι: qui semper vel quovis tempore regnat. † Xen. Pæd. p. 180. a. et p. 204. c. quæ loca videnda, ut recte intelligatur.† ¶ Nonnunquam dicitur ἀεί ποτε pro ἀεί, apud Thucyd. Dicitur et ἐς ἀεὶ itidem pro ἀεὶ et aliquando pro, in perpetuum. Scribitur et εἰσαεὶ conjunctim. ¶ Item ἀεὶ pro συνεχῶς, sine ulla intermissione. Odyss. β'.—ὃς δ' αἰὲν ἔχεν πατρώϊα ἔργα. Dicitur ἀεὶ etiam de brevi tempore, ut docet Suidas ex Hom. ἔχεν κέντρ' ἐμμενὲς ἀεί. Idem annotat et Eust. Il. ψ'. et alibi. Sic et εἰσαεὶ apud Soph. τὸν εἰσαεὶ λειπόμενον χρόνον. ¶ In compositis interdum amittit ε; ut ἀέναος, quod vide in Νάω. Apud Eurip. in Medea, δι' ἀεὶ accipitur pro, ἕως ἄρτι, hucusque. * Interdum conjunguntur ἀεί ποτε. Soph. Ant. 456. Eur. Or. 859. Heracl. 330.* Αἰεὶ apud poëtas pro ἀεὶ, dicitur. Nonnulli tamen ἀεὶ ex αἰεὶ factum esse contendunt, ι abjecto. Il. β'. σκῆπτρον πατρώϊον ἄφθιτον αἰεί. [Eurip. Phœniss. 1168. καὶ δεῦρο γ' αἰεί. Æsch. Eum. 599.] Αἰὲν, idem apud poëtas quod αἰεί. Il. ά.—θεοὶ αἰὲν ἐόντες. [Soph. Œdip. Tyr. 925.]

'Αΐδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, sempiternus, perpetuus, æternus: ut ἀΐδιος πόνος, Hesiod. † Asp. 310 νῖκος: Xen. Pæd. p. 198.† Et ἀΐδιος δόξα, immortalis gloria, Plutarch. in Pericle. ¶ Τὸ ἀΐδιον substantivè ponitur pro, æternitas. Hinc ἐξ ἀϊδίου, ab æterno, ab ævo. ἐς ἀΐδιον, in æternum, in ævum. Ab ἀεὶ derivat H. Steph. sicut à semper fit sempiternus.

'Αϊδίως, sempiternè, in perpetuum.

'Αϊδιότης, ητος, ἡ, æternitas, perpetuitas: ut apud Aristot. 2. de mundo, ἀϊδιότης τῆς ψυχῆς, æternitas animæ.

Συναΐδιος, (comp.) coæternus, unà æternus: ut Christus à theologis dicitur Patri συναΐδιος.

'ΑΕΙ'ΔΩ, F. σω, P. κα, cano, canto, carmine celebro, apud poëtas: ex quo fecerunt scriptores prosæ ᾄδω, facta contractione et ι subscripto ipsi α. † λέγοντες καὶ ᾄδοντες. Xen. Pæd. 1. 2. 1.† Interdum sine casu: ut Odyss. θ'. ὥστε θεμὶς ἐπιστάμενος ἀείδειν. Sæpe cum accusativo: ut Iliad. initio, Μῆνιν ἄειδε θεά. Et cum accusativo personæ. † Sic Hes. Th. 34.† Theocrit. Id. in Char. Μοίσαις μὲν θεαὶ ἐντὶ, θεοὺς θεαὶ ἀείδοντι. Item cum dat. ut ἀείδω σοι, cano tibi, id est, in tuam gratiam: Odysseæ χ'. ὅς τε θεοῖσι καὶ ἀνθρώποισιν ἀείδω. Propriè dicitur de poëtis, ut de oratoribus λέγειν. ☞ Fit ex α epitatico et verbo εἴδω, cognosco: quòd rerum multarum cognitio poëtis tribueretur.

"Αεισμα, τὸ, idem quod ᾆσμα, cantilena seu canticum: ut πάτριον ἄεισμα apud Greg. [Herodot. ii. 79. ἄλλα τέ ἐστί σφι πάτρια νόμιμα, καὶ δὴ καὶ ἄεισμα ἕν ἐστι (Λίνος), ὅσπερ ἔν τε Φοινίκῃ ἀοίδιμός ἐστι, καὶ ἐν Κύπρῳ, καὶ ἐν ἄλλῃ.]

'Αοιδὴ, ἡ, cantio, cantilena, carmen: ut ἀοιδὴ νεωτάτη, Od. ά. Et ἀοιδῆς ἐπιστάμενος, Od. φ'. ['Αοιδὴ λύρας. Eurip. Med. 426. Æsch. Ag. 980.] ¶ Rumor et fama. Od. γ'.—καί οἱ 'Αχαιοὶ Οἴσουσι κλέος εὐρὺ καὶ ἐσσομένοισιν ἀοιδήν. Et Od. ά. conjungit ἀοιδὴν et φήμην.

'Αοιδὸς, οῦ, ὁ, cantor. Homer. et Hesiod. † Th. 95. ubi ἀνὴρ addit.† ¶ Item poëta. Apoll. Argon. 1. οἱ πρόσθεν ἀοιδοὶ, antiqui poëtæ. ¶ Item adject. ὁ καὶ ἡ, canorus. Callim. Μουσέων ἔριθις ἀοιδοτάτη. Item celeber, magni nominis, idem quod ἀοίδιμος: ut ἀοιδοτάτη πόλις, in Epigr. urbs decantatissima. † 'Αοιδὸς, ἡ, poëtica vates: de Sphinge. Soph. Œd. Tyr. 35.† (σκληρᾶς ἀοιδοῦ. Sævæ vatis. Soph. Œdip. Tyr. 36. Tr. 1018. Æsch. Suppl. 703.)

'Αοιδοσύνη, ἡ, idem quod ἀοιδή.

'Αοίδιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, decantatus, carminibus celebratus vel celeber. Et generaliter pro eo qui quovis modo celebratur, et cujus clarum est nomen. Tam de re quàm de persona dicitur. apud Plut. ἀοιδιμώτατον ἔργον. ¶ Apud Hom. in malam etiam partem usurpatur, ut et famosus et nobilis apud Lat. Iliad. ζ'. 'Ανθρώποισι πελώμεθ' ἀοίδιμοι ἐσσομένοισι, i. famosi.

'Αοιδιάω, ῶ, idem quod ἀείδω. Od. κ'. καλὸν ἀοιδιάει.

"Αδω, idem quod ἀείδω seu ᾄδω. Annotat Hesych. Atticos peculiariter de gallinaceis dicere. [Aristoph. Vesp. 815. "Αδων ἄνωθεν ἐξεγείρει σ' αὐτίκα. Schol. Κυρίως τὸ ᾄδειν ἐπὶ τοῦ ἀλεκτρύονος, κοκκύζειν δὲ ἐπὶ τοῦ κόκκυγος.]

ᾌδω, (cum ι) F. ᾄσω, et ᾄσομαι, P. ᾖκα, idem quod ἀείδω, et ex eo factum; unde et α habet ι subscriptum ᾄδω, cano, canto. [Æsch. Ch. 1025.] ᾄδειν πρὸς αὐλὸν, canere ad tibiam, apud Athen. lib. 4. ¶ Item cum accusat. nonnunquam pro, cano: interdum pro, decanto, celebro. ᾄδειν τὰ ἐλεγεῖα, apud Dem. Sic ᾄδειν ἐγκώμιον, Aristoph. in Nub. canere carmen de laudibus alicujus. Pro, celebro, in passiva præsertim voce ponitur: ut Luc. in Somn. ὁρᾷς τὸν Σωκράτην ὡς παρὰ πάντων ᾄδεται. Propriè autem ᾄδεσθαι dicitur quod versibus decantatur. † ᾄδομαι pass.: cantari, ut ᾆσμα ᾄδειν. Xen. Pæd. 1. 3. p. 85. a.†

ᾎσμα, τὸ, canticum, cantio, cantilena, carmen: † Arist. Nub. 963.† ut ᾆσμα ἐρωτικὸν, Luc. et ᾄδειν ᾆσμα, Plut.

'Ασμάτιον, ου, τὸ, cantiuncula.

† 'Αστέον: canere oportet: canendum est. Aristoph. Nub. 1207.†

'Ασμὸς, οῦ, ὁ, idem quod ᾆσμα. Poll. lib. 4. cap. 9.

'Ωδὴ, ἡ, idem quod ᾆσμα. Xen. Pæd. 1. διὰ στόματος ἔχω καὶ ἐν λόγῳ καὶ ἐν ᾠδαῖς.

'Ωδὸς, οῦ, ὁ, cantor. Plat. Sic etiam dicebatur poculum quod pro scolio (id est, cantilenæ genus) dabatur. apud Athen.

'Ωδικὸς, οῦ, ὁ, canorus: ut ᾠδικώτεροι τῶν κύκνων, apud Luc. ¶ Item cantandi peritus, musicæ peritus, Athen. 13.

'Ωδικῶς, canorè. Aristot.

'Ωδεῖον, ου, τὸ, q. d. cantilenarium. Locus (inquit Hesych.) in quo rhapsodorum commissiones fiebant, item citharœdorum, priusquam theatrum esset constructum. Vel locus (ut alii exponunt) formam theatri habens, in quo solent poëtæ sua poëmata recitare antequam in theatro recitent. Vide Suidam, et schol. Aristoph. in Vesp.

Composita: ac primùm cum præpositione.

'Αντᾴδω, contrà cano, occino. Capitur etiam pro, compono carmen adversus aliquem, apud Luc. teste Budæo.

'Αντῳδὴ, cantus qui alteri occinitur: cantus alteri respondens. Apud Comicos sic vocatur ἀντιστροφὴ, inquit Suid.

'Αντῳδὸς, qui cantu mutuo respondet, qui occinit. Suidas ex Epigram.

'Απᾴδω, in cantu discrepo, dissono, sum absonus. Interdum sine casu, ut apud Aristot. in Probl. Interdum cum dat. ut Plat. de leg. lib. 7. ἐπεὶ γὰρ ὅλη τῇ ἁρμονίᾳ ἀπᾴδει. ¶ Et metaph. pro, discrepo, dissentio. itidem cum dat. apud Dionys. Areop. Et cum genit. apud Justin. Mart. Τῆς 'Ορφέως ἀπᾴδει ποιήσεως, ab Orphei poësi discrepat. Et cum πρὸς, ut Plutarch. ἀπᾴδοντας πρὸς τὴν καθεστῶσαν πολιτείαν, ὥσπερ ἁρμονίαν. Et sine casu apud Luc. ἐν τάξει ἀπᾴδων, pro, abhorrens.

'Απῳδὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, absonus, dissonus. Item abhorrens. Item non placens. Item qui malum sonum edit.

'Απῳδέω, ῶ, idem quod ἀπᾴδω.

Διᾴδω, itidem pro ἀπᾴδω, dissono: ut Heracl. apud Aristot. συνάψιας συμφερόμενον καὶ διαφερόμενον, συνᾷδον καὶ διᾷδον.

(Διαείδω. Theoc. Id. 5. 22.)

'Εξᾴδω, excanto, i. incantatione libero, carmine obligatum alio carmine solvo. Cui signif. opponitur ἐπᾴδω. Item incantationibus sive cantibus ejicio aut expello. Luc. Item percanto, decanto, Plut. in Symp.

'Επαείδω poëticè, [Æsch. Ag. 1030.] et ἐπᾴδω in prosa, accino. Cum dat. Xen. ἃ μὲν αἱ Σειρῆνες ἐπᾴδουσι τῷ 'Οδυσσεῖ, ἤκουσας 'Ομήρου. Et apud eundem, ἐπῳδὰς ἐπᾴδειν τινί. ¶ Item incanto. Chrysost. αἳ μυρίαις ἡμῖν ἐπᾴδουσι τὰς ἀκοάς. ¶ 'Επᾴδω σοι τοῦτο, inculco tibi hoc, Plat. Item admoneo frequenter, et insto adhortando. 'Επᾴδομαι, incantor, carmine illicior. Et pro activo, ut ἐπᾴσομαι ὑμῖν, apud Luc.

"Επασμα, pro ἐπῳδὴ, incantamentum. Greg. Vocantur item ἐπάσματα cantilenæ, quales pueris nutrices canunt, ut vulgò annotatur.

'Επαοιδὴ et ἐπαοιδία apud poëtas, et ἐπῳδὴ in prosa, incantatio, Cicer. cantio, et Gell. incentio, incantamentum, carmen ad amoliendum aliquid noxium, vel simpl. carmen. Odyss. τ'.—ἐπαοιδῇ δ' αἷμα κελαινὸν "Εσχεθον. [Æsch. Pr. 172. Eum. 652. ἐπῳδή.] Polyb. apud Suid. πάσης ἐπῳδῆς καὶ γοητείας καὶ στρατηγήματος πεῖραν ἐλάμβανον. ¶ Item versus intercalaris, qui et ἐπιμελῴδημα, et πρόασμα: ut scribit schol. Theoc.

'Επῴδιον, quod odæ accinitur. vulgò versiculum vocant, Bud. annotat. in epist.

'Επῳδὸς, incantator. Eurip. in Hippol. "Αρ' οὐκ ἐπῳδὸς καὶ γόης πέφυχ' ὅδε; [Phœniss. 1219. Æsch. Ag. 1427.] Item Lyrici carminis pars, apud Pind. inquit Bud.

'Επῳδοὺς libros veteres grammatici ab Horatio appellatum putant, quòd singulis longioribus versibus singuli breviores accinantur, qui ἐπῳδοὶ vocantur. Docent enim carminis unum genus esse in quo versus ita inter se connexi sint, ut alter sine altero audiri non possit: quorum prior προῳδικὸς, i. præcinens: posterior ἐπῳδικὸς, quasi succinens vocatur: ut in elegiis hexameter est προῳδικὸς, pentameter, ἐπῳδικός.

Decomp. 'Εξεπᾴδω excantare, seu incantationibus permulcere et delinire. Sophocl. in Œd. Colon. φίλων ἐπῳδαῖς ἐξεπᾳσθέντες.

Κατεπᾴδω, incanto. Plat. in Gorg. καὶ κατεπᾴδοντές τε καὶ γοητεύοντες. Item mulceo ut incantatores solent, sic tamen et in bonam partem nonnunquam accipiatur: ut apud Greg. κατεπᾴδειν λογισμοῖς, rationibus mulcere tanquam carminibus. Dicitur et κατεπᾴδω σε, pro, cantu te oppugno, vel cantu expello. apud eundem Greg.

Συνεπᾴδω, simul incanto, unà cum alio incanto. Et, ταῦτα συνεπᾴδω, hoc simul accino.

Καταείδω, poëticè, et κατᾴδω in prosa, occino, cantu obstrepo. Eurip. Et pro, incanto: ut apud Herodot. κατᾴδειν δαίμονας. Vide Bud.

Παρᾴδω, ut παρᾴδω σοι, cano apud te. Od. χ'.

Παρῳδέω, ῶ, canticum vel carmen ad alterius imitationem compono. parodias scribo. Laërt. in Bione. ¶ Ab Hesych. expon. etiam χλευάζω.

Παρῳδὴ, canticum vel carmen ad alterius similitudinem compositum, apud Athen. lib. 14. Abusivè etiam in versificationis ac sermonum imitatione servatur. Vide Quint. lib. 9. cap. 2.

Παρῳδός, parodiarum scriptor, ut Sopater. apud Athen.

Παρῳδία, idem quod παρῳδή. unde παρῳδίας ποιηταί, Ath. lib. 15. Est (inquit Camer.) quum alterius poetæ versus jocose in aliud argumentum transferuntur. Est etiam παρῳδία Hermogeni, quum quis ubi partem aliquam versus protulit, reliquum à se (id est, de suo) oratione soluta eloquitur.

Παρῳδικός, adject. ad parodiam pertinens, parodiæ formam habens.

Περιᾴδω, circumquaque cano. q. circumcino. Plutarch. κυλίκων χορῷ περιᾳδόμενον, calicum turbâ perstrepens.

Περίῳσις, q. d. circumcentus, vel circumsonantia. Plut.

Περιάνδειος exp. ἡ ἐγκώμιος ᾠδή, ab Hesych. et Suid.

Περιῳδέω, ῶ, incantamentis et magica arte circumvenio et obtundo. Bud. ex Luc.

Προᾴδω, unde προᾷσμα, τὸ, præcentio, hoc est, cantus præludium, id quod cantui præmittitur, quod in tibiarum inflatione προαύλιον dicitur; in citharæ pulsatione προανάκρουσις et προκιθάρισμα.

Προῳδικός, vide suprà cum ἐπῳδικός, in ἐπῳδός.

Προσᾴδω, accino, ut προσᾴδειν ταῖς μούσαις, apud Aristoph.

Προσῳδός, qui musicis instrumentis accinit. (Eurip. Phœniss. 1452.) Προσῳδὰ ὄργανα, Polluci instrumenta musica quæ pulsantur, quia solet illis vox accinere. ¶ Item consonus, congruens; non discrepans. quasi cantu congruens, vel cantum congruentem habens. Pro quo frequentiùs dicitur συνῳδός.

Προσῳδία, accentus, apud grammat. Modulatio quæ syllabis adhibetur. Vide Gell. ¶ Item cantus ad citharam, apud Critiam, teste Polluce. [Quinctilian. Inst. Orat. l. 1. c. 5. Adhuc difficilior observatio est per tenores—vel accentus, quas Græci προσῳδίας vocant, &c.]

Προσῳδιακός, ad accentus pertinens: ut προσῳδιακὰ σημεῖα, apud grammat.

Προσῴδιον, canticum quod diis canitur. A Suida exp. ὕμνος. Vide et προσόδιον in comp. ex ὁδός.

Συνᾴδω, concino, consono, consonum cantum edo, cui opponitur διᾴδω. Metaphoricè ponitur pro consentio, astipulor. (ἔν τε γὰρ μακρῷ γήρᾳ ξυνᾴδει. Soph. Œdip. Tyr. 1133.) Cum dat. Aristot.

Συνῳδός, concinens, consonus, cantus socius. (Eurip. Med. 1010. id. Phœniss. 1467.) Luc. Apud Arist. Eth. 1. lib. Non absonus, congruus. Apud Aristoph. συνῳδά σου φρονῶ, pro συνᾴδω σοι, tibi astipulor.

Συνῳδία, concentus. Luc.

Ὑπᾴδω, succino. [κυκλίοισι χορείαις ὑπᾴδων, Choris succinens orbiculatis. Aristoph. R. 369.] Apud Luc. ὑπᾴδειν et ὑποκρίζειν copulantur.

Alia composita: ex ᾠδὴ et ᾠδὸς facta sine præposit.

Ἀθλῳδοί dicti rhapsodi, utpote quibus agone proponeretur præmium recitationis versuum. Eust.

Αὐλῳδός, οῦ, ὁ, tibicen. Athen. lib. 12.

Αὐλῳδία, ἡ, tibiarum cantus. [Plat. de Leg. l. 3.]

Αὐλῳδικός, ad tibiarum cantum pertinens: ut αὐλῳδικὸς νόμος. Item tibiarum cantus peritus: ut αὐλῳδικὸς ποιητής.

Βαρβιτῳδός, qui barbito canit. Luc. in Lexiph.

Θεσμῳδῶ, leges et instituta sacra cano seu do. Areth.

Θεσπιῳδός, et poëticè Θεσπιαοιδός, vates fatidicus. Idem quod Θέσπις ἀοιδός, apud Hom. Poëtarum et vatum epith. (V. Eurip. Med. 669. Æsch. Ag. 1143.)

Θεσπιῳδέω, ῶ, vaticinor, oracula cano seu fundo. (Eurip. Phœniss. 971. Æschyl. Ag. 1170.) In Axiocho. οἱ ποιήμασι θεσπίζοντες τὰ περὶ τὸν βίον θεσπιῳδοῦσιν, carminibus vitæ miserias canunt.

Θρηνῳδός, qui carmen lugubre, seu carmina lugubria canit. Et peculiariter, qui conductus plorat in funere, ut ait Horatius. Alii θρηνῳδοὺς propriè dictos putant, quos Hom. vocat ἀοιδοὺς θρήνων ἐξάρχους, qui lugubria carmina aliis præcinunt.

Θρηνῳδία, lugubris cantus, lugubre carmen, lamentum.

Θρηνῳδέω, ῶ, lugubre carmen cano, lugeo, deploro. Areth. in Apocal.

Κιθαρῳδός et κιθαραοιδός, οῦ, ὁ, citharœdus, qui cithara canit, vel qui citharam pulsans simul etiam voce accinit. Item qui cithara canendi peritus est: citharæ pulsandæ eique accinendi peritus. Aristoph. in Vesp. et Plut.

Κιθαρῳδία, ἡ, citharœdica modulatio, citharæ cantus. Plut.

Κιθαρῳδικός, οῦ, ὁ, citharœdicus. Aristoph. in Ran. (Κιθαρῳδικῶν νόμων. modorum Citharœdicorum. Aristoph. R. 1315.)

Κιθαρῳδέω, ῶ, cithara cano, vel citharam pulso eique accino. Plat.

Κωμῳδός, q. d. κατὰ κώμας ᾄδων, qui per pagos cantat carmina, comœdus, comœdiæ actor. Alii tamen partim à κώμας seu κωμάζω, partim à κῶμα deducunt. ὅτι ἐν καιρῷ κώματος ᾖδον.

Κωμῳδία, ἡ, comœdia. Vide Aristot. in lib. de poët. scholiasten Aristoph. item Eust. et Etym. nec non Donat. Suidas κωμῳδίας ait dici etiam ὕβρεις et διασυρμοὺς et ἐμπαίγματα: itidémque Eust. tradit, κωμῳδίαν veteres definisse ψόγον et παίγνιον.

Κωμῳδικὸς pro, comicus: ad comœdiam pertinens, aut comœdiæ conveniens: ut κωμῳδικὰ ἔπη apud Aristophan. comica carmina. Κωμῳδικὰ παίγνια. Demetr. Phal. comœdiæ convenientia. Ab Eust. exp. etiam ψογερός.

Κωμῳδέω, mordacibus dictis incesso, mordeo, noto, taxo, subsanno, irrideo: ut videlicet in vetere comœdia fiebat, idem quod σκώπτω, cum quo etiam copulatur apud Aristoph. in Pluto. et apud Athen. Κωμῴδημα, τὸ, quod dicitur mordendi causa, seu notandi aut subsannandi. [Plat. de Leg. ii.] Dicitur de omni ludicra musica et ridicula. Bud.

(Κωμῳδοῦμαι, in Scena traducor. Aristoph. R. 371.)

Decomp. **Ἀνακωμῳδέω**, ῶ, comicè decanto vel dico: vel etiam comicè taxo. Basil. [Plutarch. de lib. educandis.]

Διακωμῳδέω, idem quod κωμῳδέω. [Aristot. Poet. c. 22.]

Ἐπικωμῳδῶ, pro eodem, vel etiam insuper irrideo. Plut. in Apoll.

Παρακωμῳδεῖν, obiter perstringere et taxare, seu aliquo modo taxare, et perstringere, idque comico more. [Aristoph. Av. 843.]

Ὑποκωμῳδέω, ῶ, subrideo more comico, tacitè mordeo dicterio comico seu scommate.

Λυρῳδὸς et λυραοιδός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, lyricen, qui lyra canit. In Epigr.

Λυρῳδῶς, lyricè, seu more eorum qui lyra canunt.

Λυρῳδία, lyræ cantus, lyrica modulatio.

Μαγῳδός, Histrionum genus ad Comicum accedens. Athen. l. 14. Et μαγῳδία, ibidem.

Μελῳδὸς cantor seu modulator carminum quæ μέλη vocantur. vel generalius, modulator. Luc. in Alcyone. A Cam. exp. etiam modorum artifex.

Μελῳδία, modulatio, item harmonia. apud Athen.

Μελῳδέω, ῶ, modulor, cano cum modulatione, qualis est carminum quæ μέλη vocantur. Athen.

Μελῳδητός, qui canitur cum modulatione. Plut.

Decomp. **Ἐμμελῳδέω**, ῶ, modulando pronuntio, modis musicis mando. Greg.

Προσμελῳδέω, ῶ, admodulor. [Athen. Deipn. lib. 14.]

Μονῳδός, poëta qui sub una tantùm persona argumentum aliquod exponit, ut Lycophron in sua Alexandra. unde μονῳδικὸν ποίημα, poëma eo modo compositum. Item μονῳδοὶ qui soli cantant aliquid sine choro, ut Electra Sophoclea in luctu et dolore.

Μονῳδεῖν, est quum unus tantùm in scena canticum recitat et non totus simul chorus. Id quia in tragicis scenis fieri solebat ἐν τοῖς θρήνοις, factum inde est, ut μονῳδεῖν usurpatum fuerit pro θρηνεῖν, et μονῳδία pro θρῆνος, nænia, carmen funebre. [Aristoph. Pac. 1012. Εἶτα μονῳδεῖν ἐκ Μηδείας. Thesm. 1086. μονῳδήσει. Schol. Τουτέστι μόνος ᾄδειν καὶ θρηνεῖν. Schol. Biset. Θρηνεῖν.—μονῳδεῖν δὲ κυρίως λέγεται, ὅταν εἷς μόνος τὴν ᾠδὴν ᾄδῃ, καὶ οὐχ ὁμοῦ ὁ χορὸς ὅλος.]

(Μονῳδία. Κρητικὰς μονῳδίας. Aristoph. R. 873.) [975. Εἶτ' ἀνέγραψε μονῳδίας, &c. 1364. Βούλομαι δ' ἔτι Τὸν τῶν μονῳδιῶν διεξελθεῖν τρόπον. Plat. de Leg. ii.]

Νεῳδός, novus poëta. Epigr.

Παλινῳδέω, ῶ, recanto. Pro quo dicitur proverbialiter, palinodiam cano, retexo orationem. ¶ Item metaph. apud Luc. καὶ παλινῳδεῖν πρὸς τὸ χεῖρον, de iis qui à virtutibus ad vitia prolabuntur, velut vitam bene actam retractantes, vitiis se dedendo.

Παλινῳδία, recantatio vel cantus priori contrarius, inquit Hesych. Vel sententia priori contraria. ᾄδειν παλινῳδίαν, apud Suid. canere palinodiam. Apud Isocrat. in Helenæ encomio παλινῳδία vocatur Stesichori recantatio de vituperatione Helenæ, vel ejus liber quo illa continebatur.

Ποικιλῳδός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, vario modulamine canens, cantum variare peritus. ποικιλῳδὸς Σφίγξ. Soph. † Œd. T. 120. †

Ῥαψῳδός, carminum contextor et quasi consutor, qui ea poëmata quæ rhapsodiæ appellantur, componit. Hoc nomine appellatur Hesiod. à Luciano, ὡς δὲ ὑμεῖς φατε, σύ τε καὶ Ἡσίοδος ὁ ῥαψῳδός. Sphinx quoque appellata est ῥαψῳδὸς à Sophocle. (Ῥαψῳδὸς κύων. Œdip. Tyr. 399.) Frequentius pro rhapsodiarum recitatore. Budæus ῥαψῳδοὺς interpretatur carminis heroici recitatores, apud Plat. de republica 3. οὐδὲ ῥαψῳδοί τε ἅμα καὶ ὑποκριταὶ εἶναι δύνανται. Vocabantur ῥαψῳδοὶ etiam Ὁμηρισταί, ut scribit Athenæus lib. 14.

Ῥαψῳδία, contextura carminum (hexametrorum præsertim) et quasi consarcinatio: de qua lege in Ῥαψῳδῶ. Aristoteles de poëtica: καθάπερ Χαιρήμων ἐποίησε Ἱπποκένταυρον, μικτὴν ῥαψῳδίαν ἐξ ἁπάντων τῶν μέτρων. Idem Rhetoricôn 3. καὶ γὰρ εἰς τὴν τραγῳδίαν καὶ ῥαψῳδίας ὀψὲ παρῆλθεν. Sunt qui ῥαψῳδίαν propriè dictam putent Homeri poësin, in unum quasi corpus consutam, quum antea ejus membra dissulta à quibusdam circulatoribus poëtis recitarentur: (et citatur ex Luc. ῥαψῳδία τῆς Ἰλιάδος, ac testatur Eustathius veteres totam Homeri poësin eo nomine appellâsse) sed ita inscribebantur singuli etiam libri. ¶ Est etiam inanis loquacitas. Vide Suid. et Hesych.

Ῥαψῳδέω, ῶ, carmina contexto, et quasi consuo aut consarcino, παρὰ τὸ ῥάψαι ᾠδάς, ad quod etymon alludens Pindarus, rhapsodum vocavit ῥαπτῶν ἐπέων ἀοιδόν. ¶ Accipitur et pro carminibus decanto, sive celebro: propriè autem carminibus heroicis et quidem ita contextis. Aristophanes, ῥαψῳδεῖν ἔοικε τοῖς ποιηταῖς τοῖς ἀρχαίοις ἐν τῷ πολέμῳ. Interdum etiam significat, carmine heroico perscribo, vel trado, ut apud Lucianum, εἰπὲ σύ μοι εἰ ἀληθῆ ἐστιν ἅπερ Ὅμηρος καὶ Ἡσίοδος περὶ θεομαχίας ἐῤῥαψῳδήκασι. ¶ Frequentissimè usurpatur pro rhapsodias recito, vel carmina recito alicujus poëtæ, ex eorum videlicet numero qui rhapsodi vocantur. Isocrates in Panath. ῥαψῳδοῦντας τὰ ἐκείνων, de Homeri et aliorum poësi loquens. Et apud Luc. Alexander dicitur Ὅμηρον ῥαψῳδεῖν. Ipsimet quoque autores sua poëmata ῥαψῳδεῖν dicuntur, ut apud Platonem Homerus et Hesiodus, Politicôn 10. Lucianus autem quemdam Homeri versus sermoni suo accommodantem, ῥαψῳδεῖν itidem dicit. Inculcatur dictum et de recitatione scriptorum historicorum, ut apud Lucianum περὶ τῶν ἐπὶ τῷ μ. &c. ἐν δὲ πανηγύρεσιν αὐτὸς ὁ συγγραφεὺς πλείοσιν ᾖ, παρὰ τὸ δεῖν τὰ αὐτοῦ ῥαψῳδῶν, τότε, &c. ¶ Item ῥαψῳδεῖν, loquaciter aliquid recensere, oratione redundanti uti, ut apud Greg. in Epist.

Ῥαψῴδημα, mendacium, nugæ, Hesychio et Suidæ.

Decomp. **Ἀποῤῥαψῳδῶ**, verba fundito, inaniter multa proloquor. Xen. Pæd. 3.

Ἐπιῤῥαψῳδῶ, recito more eorum qui ῥαψῳδοί, appellantur. Luc.

Καταῤῥαψῳδεῖν nugari.

Ῥαβδῳδοὶ pro ῥαψῳδοὶ et ῥαβδῳδία pro, ῥαψῳδία, quidam scribendum putaverunt, quòd in componendis vel recitandis rhapsodiis, virgam lauri manu tenerent. Vide Eust.

Στιχῳδοί, itidem qui et ῥαβδῳδοί, per στίχον intelligendo ῥάβδον. Eust.

Τραγῳδός, qui cantando capram meretur. Erat enim tragœdiæ præmium caper, qui τράγος dicitur. Nonnulli ex amurca olei fæce tragœdiam vocari maluerunt, ideóque primùm vocatam fuisse τρυγῳδίαν. * Falso: τρυγῳδία nunquam nisi de Comœdia usurpabatur. Vid. Bentleii Diss. de Phalar. p. 300.* Extat libellus de tragœdia et comœdia, quem consule. vide et Athen. lib. 2. et Eust. apud quos plura reperiuntur de etymo hujus vocis. Porrò τραγῳδοὺς propriè aiunt nominari actores tragœdiarum. Usurpatum reperitur tam de poëta quàm de actore tragœdiæ.

[Ἀτράγῳδος. Aristot. de Poet. c. 13. ἀτραγῳδότατον γὰρ τοῦτ' ἐστι· πάντων γὰρ οὐδὲν ἔχει ὧν δεῖ.]

Τραγῳδία dicitur ἡ ἐπὶ τράγῳ ᾠδή. (Aristoph. R. 90.) Passim pro fabula ponitur quæ à tragœdo conscripta est. Vide Plat. in Minoë, et Aristotel. in lib. de arte poët. et Erasm. in Chiliad. Ut plurimum circa res graves et atroces versabatur id fabulæ genus: ideóque interdum pro, [illegible] accipitur, teste Suida ex Aristoph.

Τραγῳδάριον, q. d. tragœdiola, i. parva vel levis tragœdia.

Τραγῳδικός, pertinens ad tragœdum: seu tragœdorum proprius. Aristoph. in Ran. Pro quo dicitur simpliciter τραγικός.

Τραγῳδέω, ῶ, tragœdia decanto. Plut. Exp. et tragicè decanto, apud Luc. et Demosth.

Decomp. **Ἀτραγῴδητος**, ου, ὁ καὶ ἡ, qui tragicè decantatus aut exaggeratus non est. tragico fastu et ostentatione carens. Luc.

Ἐκτραγῳδέω, tragicè decanto vel exaggero. ut τραγῳδέω. cum ingenti commiseratione narro, Greg. Bud. Item tragicè aliquid narro, apud Theophr. Item admirationem cieo, vel ita narro ut in admirationem evadere rem velim, Polyb. Item tragicè augeo et amplifico. Polyb. τὰς ἐπιτυχίας τῶν ἐγχωρίων ἐκτραγῳδεῖται καὶ συναύξεται.

Ἐπιτραγῳδῶ, idem quod præcedens, apud Theoph. et Plut. in Pericle.

Προσεπιτραγῳδεῖν, pro eodem.

Παρατραγῳδέω, tragicè exaggero vel exclamo. granditate verborum tragica rem effero.

Παρατράγῳδος, exp. tragicus.

Προστραγῳδῶ, tragicè exaggerans addo, ut Strabo. Προστραγῳδεῖ δὲ τούτοις Καλλισθένης. Exp. etiam, tragicè alloquor.

Τρυγῳδός, tragicus. * imo, histrio comicus* qui nimirum ob musti utrem certat carmine; seu qui poëmata agit canitque perunctus fæcibus ora, ut loquitur Horat. Aristot. de arte poët.

Τρυγῳδέω, ῶ, exp. κωμῳδῶ. Sunt qui dicant esse conviciis et dicteriis incessere perunctum fæcibus ora: quoniam olim plaustris insidentes et peruncti fæcibus ora, invehi solebant in obvios quosque. unde et proverb. Ex plaustro loqui.

Τρυγῳδία, olim dicta fuit quæ postea τραγῳδία, διὰ τὸ μήπω προσωπείου τὴν ἀρχήν, τρυγὶ χρίεσθαι τὰς ὄψεις. vel quoniam τρύγα ἔπαθλον ἐλάμβανον, id est, νέον οἶνον. sunt enim et qui musti utrem eis præmii vice datum fuisse dicant. Vide Athen. lib. 2. * Vid. supra v. τρυγῳδός.*

[Τρυγῳδικός. Aristoph. Acharn. 886. Ἦλθες ποθεινὴ μὲν τρυγῳδικοῖς χοροῖς, &c.]

Ὑμνῳδός, hymnorum cantor, qui carmina pangit, qui carmina decantat. Gregor. Nazian. cum genit. dixit, ὑμνῳδὸς θείας δόξης, quod exp. hymnos de divina majestate canens.

Ὑμνῳδία, hymnorum decantatio: vel etiam hymnus qui decantatur. apud Phalarin epist. 53.

Ὑμνῳδέω, ῶ, hymnos canto, carmina decanto. (Æsch. Ag. 999.) Plat. de leg. lib. 3. Interdum pro, oracula edo, responsa do. ut Eust. apud Dionys. de situ orbis annotat. Et pro ἀμέτρως ᾄδω, Eust.

φιλῳδὸς, studiosus cantus, (ὁ φιλῳδὸς γένος. O Canorum genus. Aristoph. R. 242.) [Vesp. 269. καὶ γὰρ ἔστιν ἀνὴρ φιλῳδός.]

Φιλαοιδὸς, idem.

Χορῳδία, chori cantus. Plat. de leg.

Χρησμῳδὸς, q. d. oraculorum cantor. qui oracula edit. sortilegus, fatidicus. Plato in Apol. Socr. (παρθένου χρησμῳδοῦ. Sphingis. Soph. Œdip. Tyr. 1525.)

Χρησμῳδία, vaticinium, oraculum, vel vaticinatio. Poll.

Χρησμῳδικός. Lucian. Alex. χρησμῳδικὸν γὰρ καὶ τοῦτο αὐτῷ ἴδιον.

Χρησμῳδέω, ῶ, oraculum edo, vaticinor, divino. Xen. in Apol. Socr. βούλομαι καὶ ἐγὼ χρησμῳδῆσαί τι. Χρησμῳδεῖσθαι dicitur quod oraculo editur seu respondetur. Plat. in epist. κύρια τὰ νῦν κεχρησμῳδημένα ἔσται, modò edita oracula rata sunt futura. Apud Aretham, χρησμῳδοῦμαι, Bud. exp. oraculum mihi datur, divinitùs mihi revelatur.

Χρησμῴδημα, quod oraculo editum est, oraculum, vaticinium. Suid.

Ψαλμῳδὸς, qui psalmos canit.

Ψαλμῳδία, Psalmorum cantatio, decantatio carminum seu cantilenarum, eorum peculiariter quas David cecinit olim, psallens seu lyram pulsans. Greg.

Ψαλτῳδὸς, videtur esse ὁ τὰ ψαλτὰ ᾄδων, et idem cum ψαλμῳδὸς, qui canit carmina seu cantilenas, quæ fidibus seu psalteriis adhiberi solent. Vel etiam qui voce simul canit et psallit. ut sit ex ψάλτης. Paralip. lib. 2. cap. 5.

Ψαλτῳδέω, ῶ, cano simul voce et psallo. Paralip. lib. 2. cap. 6.

Ψαλτῳδία, idem cum ψαλμῳδία.

ἈΕΙ´ΡΩ, F. ἀερῶ, * et contracte ἀρῶ.* tollo, attollo, erigo, eveho, κουφίζω, quasi εἰς αἶρα αἴρω, inquit Eustath. Il. ἑ. ἀθανάτοισι φίλας ἀνὰ χεῖρας ἀείρας. Et Il. θ'.—— Διὸς ἄντα πτολέμιον ἔγχος ἀεῖραι, i. attollere. (Æschyl. S. c. Th. 765. Theoc. κβ'. 10. 65. κε'. 73.) ¶ Ἀείρειν τεύχεα, apud Apoll. in Argon. quidam exp. tollere arma seu ferre. At Il. τ'. ἔντεα (i. arma) dicuntur ἀείρειν Achillem, id est, pennarum more in altum erigere. Θάρσος ἀείρειν metaphor. dicitur, ut Lat. animos attollere. ¶ Item pro afferre, præbere: ut Il. ζ'. καί μοι οἶνον ἄειρε. ¶ Item simul necto, de qua signif. vide in compositis ex εἴρω, i. necto.

Ἀείρομαι, in significatione activa pro ἀείρω. ut Il. ζ'. Τῶν ἕν' ἀειραμένη Ἑκάβη φέρε δῶρον Ἀθήνῃ. ¶ Apud Herod. l. 7. ἀειράμενοι πόλεμον τῷ βαρβάρῳ, bellum barbaro inferentes. Alii exp. bellum adversus barbarum suscipientes. Item pass. tollor, attollor, erigor, evehor, apud Hippocr. Hom. et alios. (gaudio efferor. Soph. Tr. 220. ἄερτο pendebat, cum Gen. Il. γ'. 272. Æsch. Ag. 1534.)

Ἀέρδην, adverb. cum portatione, vel portando. (Βασταχθείς. Æsch. Ag. 242.)

Ἀερέθω, idem quod ἀείρω, et ab eo formatum: ut ἀγερέθω ab ἀγείρω. ¶ Interdum etiam pro κρεμῶ, i. suspendo, ut vult Eust. Ἀερέθομαι pro ἀείρομαι, unde ἠερέθοντο, Il. β'. Pro eodem reperitur et ἠερέθομαι in præsenti, formatum ex præterito imperfecto, secundum quosdam. ut Il. γ'.—φρένες ἠερέθονται. Exponitur autem interdum, εἰς ἀέρα αἴρομαι, in aërem attollor. ut Il. φ'. ἀκρίδες ἠερέθονται. Exp. et κρέμαμαι, id est, pendeo, pendulus vel suspensus sum, in propria signif. ut Il. β'.——θύσανοι παγχρύσεοι ἠερέθοντο, à qua pendebant vel suspensi erant. Accipitur et metaphoricè pro, inconstantem esse, vel nihil certi et constituti habere, animi dubium esse. ut Latinè, suspenso animo esse dicitur, qui nihil certi de re aliqua statuere apud se potest. ut Il. γ'. Αἰεὶ δ' ὁπλοτέρων ἀνδρῶν φρένες ἠερέθονται, juvenum mentes semper sunt instabiles.

Ἀερτάζω, F. σω, tollo, attollo, porto. Apoll. Argon. 2. ——ἐπωμαδὸν ἠέρταζεν [illegible], portabat sublatum in humeros.

Ἀερτάω, idem quod ἀερτάζω. Unde pass. ἀερτάομαι, ῶμαι, cujus præt. ἠέρτημαι, suspensus sum, in Anth. Epigr.

Composita.

Ἀναείρω, tollo in altum, attollo, elevo. ut Il. ψ'. Ἤ μ' ἀνάειρ', ἢ ἐγὼ σέ. Accipitur etiam pro, tollo et aufero. ut Il. ψ'. Μηριόνης δ' ἀνάειρε δύο χρυσοῖο τάλαντα Τέτρατος.

Ἀναερτάζω, idem.

Ἀνταείρω, contrà attollo, adversus quempiam attollo. Ἀνταείρομαι pro eodem. Herodot. ἀνταείρεταί σφι χεῖρας.

Ἐξαείρω, extollo, elevo. Hippocr.

Ἐπαείρω, superattollo, attollendo impono. Herod. ἐπαείρειν ἁμαξέων. Et simplic. pro attollo, erigo, et excito, sollicito.

Παρηερέθομαι et παραερέθομαι, attollor, suspendor: unde Il. π'.—παρηέρθη δὲ κάρη.

Alia comp. ex ἀείρω in ορος desinentia, sive ωρος cum ι diphthongo impropria. Utraque enim scriptura reperitur.

Ἀπήορος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex alto dependens: item altus, sublimis, in alto situs. [Diog. Laert. in Theophrast. lib. 5. §. 40.]

Ἀπαιώρος, ου, ὁ, idem: ut in Epigr. κλῶνες ἀπαιώροι.

Ἐπήορος, sublimis. Apollon. Arg. 2. ἐπήορος ἀέρθη ἔμπης. Reperitur et ἐπίηρος apud Greg. καὶ κρημνῷ μὲν ἴδμεν ἐπίηρα.

Κατήορος, dependens, demissus. Apoll. Arg. lib. 2. Ἀσ[illegible] τελαμῶνα κατήορον.

Μετήορος, sublimis, apud poëtas pro μετέωρος. Il. θ'.——τὰ δέ κ' αὖτε μετήορα πάντα γένοιτο. ¶ Capitur etiam pro, suspenso et animi dubio. Item μετήορον, quod instabile est, tanquam in aëre suspensum, ut,——μετήορα [illegible]. * Æolice πεδάορος.*

Μετέωρος, autem, vide sua serie.

Παρήορος et Συνήορος, quamvis sint ejusdem terminationis, non sunt ejusdem originis. Utrumque vide inter comp. ex εἴρω, i. necto.

ἈΕΛΛΑ, ἡ, procella, turbo. † Hes. Th. 874. de vento.† Dicta putatur ἀπὸ τοῦ ἄειν, i. spirare, et εἰλεῖν convolvere seu intorquere. Unde et exp. ἄημα συνεστραμμένον, et ἀνέμων συστροφή. Secundum quam etymologiam ἄελλα est turbo, velut crispans mare. Il. ν'. Οἱ δ' ἴσαν ἀργαλέων ἀνέμων ἀτάλαντοι ἀέλλῃ. Il. λ'. ὑπεράεϊ ἶσος ἀέλλῃ. Il. β'.——ὅν περ ἄελλαι Χειμέριαι εἰλέωσι.

[Ἀελλαῖος. Soph. Œd. Col. 1081. εἴθ' ἀελλαία ταχύρρωστος πελειάς, &c.]

Ἀελλάδης, ου, ὁ καὶ ἡ, procellosus. Exp. et velox, à Suida.

Ἀελλής, έος, ὁ καὶ ἡ, procellosus, turbinis in morem convolutus, ut Il. γ'.——κονίσαλος ὤρνυτ' ἀελλής.

Ἀελλήεις, εντος, ὁ, idem. Unde fœmin. ἀελλήεσσα, procellosa, ut apud Nonn. ἀελλήεσσα πορείη, cita via et velox.

Ἀελλέω, ῶ, F. ήσω, convolvo, vario. Hesych.

Ἀέλλομαι, flo, spiro.

Ἀελλὼ, nomen uni ex harpyis inditum, quòd pernicitate sua æquet ἀέλλας et ventos rapidissimos. Hesiod. † Theog. 267.†

ἈΕ´ΞΩ, augeo, accumulo. Odyss. ξ'.——ἀλλά μοι αὐτῷ Ἔργον ἀέξουσιν θεοί. ¶ Item proveho, promoveo. Hesiodus Ἔργων initio. Ῥεῖα δ' ἀρίζηλον μινύθει, καὶ ἄδηλον ἀέξει, i. facilè (Jupiter) illustrem attenuat, et ignobilem provehit. et in hoc Callimachi versu, Οὔτ' ἀρετῆς ἄτερ ὄλβος ἐπίσταται ἄνδρας ἀέξειν. Etymon vide in Αὔξω.

Ἀέξομαι, pass. augeor, vel cresco. Il. λ'. καὶ ἀέξετο ἱερὸν ἦμαρ. (Æsch. Ch. 823.)

Αὔξω, F. αὐξήσω, et præteritum ηὔξηκα, Aor. 1. ηὔξησα, † Xen. Pæd. 1. 6. 39.† tanquam ab αὐξέω. (Soph. Tr. 119. Œdip. Tyr. 1113. Eurip. Med. 967.) Idem quod ἀέξω, augeo, unde opponuntur αὔξειν et μειοῦν apud Aristotelem Rhetor. 2. Isocrat. in Panathenaico, τὰ μὲν μικρὰ τῶν πραγμάτων ῥᾴδιον τοῖς λόγοις αὐξῆσαι, i. res parvas verbis augere facile est. Αὔξειν ταῖς τιμαῖς, augere honoribus, i. ornare, apud Xenophontem. ¶ Item in pass. signif. augeor, cresco, ut apud Alexand. Aphrod. αὔξουσι τρίχες, crescunt capilli. ☞ Eustathius postquam dixit ἀέξεσθαι esse πρωτότυπον verbi αὔξεσθαι, (quod et de act. voce intelligendum est) addit, esse ἔχω ἕξω pro ἐπέχω, et ἀέξω pro τὸ ἐπέχω, ac per crasin αὔξω: sed ne coincidat cum ἄξω futuro verbi ἄγω, dicit αὔξω cum pleonasmo Æolico literæ υ, et ἀέξεσθαι esse τὸ μὴ ἐπέχεσθαι τὰς κατὰ φύσιν προκοπὰς, ἀλλ' εἰς μέγεθος προχωρεῖν μεῖζον τοῦ κατεχές. (Soph. Tr. 119. Œdip. Tyr. 1113. Eurip. Med. 967.)

Αὔξομαι, pass. augeor, cresco, † de pueris Xen. Pæd. p. 236. a.† incrementum accipio. (Soph. Œdip. Tyr. 181.) Dem. Xen. Isocrat. Item vires accipio, invalesco, roboror. Xenoph. Pæd. 6. τὰ μὲν ἡμέτερα ἀσθενέστερα γίγνεται, τὰ δὲ τῶν πολεμίων αὔξονται. Nonnunquam ponitur pro, inclarescere et potentiorem fieri.

Αὔξησις, εως, ἡ, augmentum, incrementum. Athen. 7. [Xen. Œcon. cap. 5.]

Αὐξητικὸς, οῦ, ὁ, augendi vim habens. Ut αὐξητικὴ δύναμις, apud Aristot. ¶ Accipitur etiam passivè pro, crescens, excrescens, vel crescendi aut excrescendi vim habens. Theophrast. ἔστι μὲν οὖν τὰ εἰς μῆκος αὐξητικὰ μάλιστα μόνα, οἷον ἐλάτη, φοῖνιξ, κυπάριττος, καὶ ὅλως τὰ μονοστελέχη, id est, (Plinio interprete) in longitudinem crescunt abies, palma, cupressus, et si qua unistirpia.

Αὔξη, ἡ, incrementum apud Suidam, qui exponit etiam βλάστησις, i. germinatio. Plat. il.

Αὐξίς, unde αὐξίδες apud Aristot. de anim. lib 6. thunnorum piscium fœtus, quia paucis diebus adolescunt.

Αὔξιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod αὐξητικός. A' Bud. in lex. expon. ad auctum et incrementum accommodatus. Xen. in Cyneg. cap. 7. §. 3.

Αὐξάνω, idem quod αὔξω. (Æschyl. Pers. 758.)

Αὐξάνομαι, idem quod αὔξομαι: ut αὐξάνονται τρίχες, apud Arist. † Xen. Pæd. 1. 3. p. 74. a. Opp. τὸ μειοῦσθαι Xen. Pæd. 1. 5. p. 145.† (Aristoph. Σφ. 636. Eurip. Med. 919.)

Comp. ex αὔξω et inde derivata.

Ἀμφαυξις, εως, ἡ, dicitur truncus abietis infra quam rami fuère præcisi, ut tradit Theophr. hist. pl. lib. 3. cap. 8.

Ἀναύξητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui augeri non potest, incremento carens. Aristot.

Ἀναυξὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui non auget, qui incrementum non dat. ut ἀναυξὴς τόπος. apud Theophrast. ¶ Accipitur etiam passive pro, qui non augescit. qui incremento non augetur. Aristot. in 1. de cœlo, ἀγένητον καὶ ἄφθαρτον καὶ ἀναυξὲς καὶ ἀναλλοίωτον. Reperitur et ἄναυξον neutro genere, idem significans quod ἀναυξές. Plut. de anim. solert. ἀλλὰ ἀτελὲς μένει καὶ ἄναυξον.

[Ἀναυξησία. Eustath. in Hom. Iliad. A. 51.]

Δυσαύξητος, qui difficulter augescit et increscit. Theophr.

Δυσαυξὴς, idem. Theophr.

Ἐξαύξω, sive ἐξαυξάνω, exaugeo, auctius reddo, seu supra modum augeo.

Ἐξαύξεσθαι, immodicè augeri et excrescere. Bud ex. Theophr.

Ἐπαύξω, sive ἐπαυξάνω, adaugeo, insuper augeo. Theophr. de causis pl. lib. 1. τρέφει καὶ ἐπαύξει ἥκοντα τὰ συνεστάμενα. Et Dem. ἐπαυξῆσαι πατρίδα, patriæ gloriam augere et amplificare. [Thucyd. lib. 2. τὰ δὲ πλείω αὐτῆς αὐτοὶ ἡμεῖς οἵδε, οἱ νῦν ἔτι ὄντες μάλιστα ἐν τῇ καθεστηκυίᾳ ἡλικίᾳ, ἐπηυξήσαμεν, &c. Demosth. Olynth. B. ἀλλ' ἔστι ταῦτα τὴν ἐκείνου ῥᾳθυμίαν ὑμῶν ἐπαυξάνοντα.]

Ἐπαύξεσθαι, augeri, amplificari, crescere.

Ἐπαύξησις, incrementum, accrementum, seu accretio, augmentum. [Plat. de Leg. lib. 12.]

Ἐπαυξὴ, idem. Plat. de leg.

Εὐαυξὴς, qui benè seu facilè augescit et increscit. Theophr.

Παλιναυξὴς, recrescens, renascens. Nonn. Παλιναυξὴς τιμή.

Παραύξω, sive παραυξάνω, augeo, vel obiter augeo. [Dion. Hal. ii. 24. 27.]

Παραύξησις, incrementum, accretio. Diosc.

Πολυαυξὴς, multum augescens. qui multo incremento augetur, qui est multi incrementi.

Προαύξω sive προαυξάνω, antè augeo. Et in pass. προαύξεται ap. Theophr.

Πρωταυξὴς, ut πρωταυξεῖς morbi dicuntur ab Hippocr. qui accidunt ætate jam progressis, ut Gal. exp.

Προσαύξω sive προσαυξάνω, adaugeo, insuper augeo. Hippocr.

Συναύξω sive συναυξάνω simul augeo. ¶ Item augeo, locupleto, uberiorem reddo. Aristot. in Eth.

Συναυξάνομαι, simul cresco seu augeor, cum aliquo cresco seu accresco. Herodian. lib. 1.

Ὑπεραύξω sive ὑπεραυξάνω, supra modum augeo.

Ὑπεραυξάνομαι, supra modum augesco vel cresco. Vel (ut Bud. interpr.) nimium cresco. Andoc.

ἈΕΤΟ´Σ, οῦ, ὁ, aquila, de cujus avis generib. vide Plin. l. 10. c. 3. et Aristot. hist. anim. lib. 9. cap. 32. Ἀετὸς ἐν νεφέλαις, proverb. de quo vide Suid. et schol. Aristoph. et Aristid. in Panathen. ¶ In ædificiis ἀετὸς vocatur τὸ κατὰ τὸν ὄροφον, dictum etiam ἀέτωμα, ut Suidas tradit. * Aristoph. Av. 1110. Τὰς γὰρ ὑμῶν οἰκίας ἐρέψομεν πρὸς ἀετόν. ubi Schol. Τὰς γὰρ τῶν ἱερῶν στέγας, πτερὰ καὶ ἀετοὺς καλοῦσιν, ὥς φησιν Ἴων ἐν Ἀγαμέμνονι. Gloss. Vett. Fastigium, ἀέτωμα.* ¶ Hesychio est etiam uniuscujusque radii in rota ferramentum, ut Poll. quoque lib. 1. ait. ☞ Etymolog. deducit παρὰ τὸ ἄησιν τὸ ὁρμῶ, vel παρὰ τὸ ἀεὶ ἔτεος εἶναι. quod posterius etymon affert etiam Eust.

Ἀετώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, aquilinus. Item τὸ ἀετῶδες, aquilarum genus. interdum etiam nos aquilinus.

Ἀέτωμα, τὸ, idem quod ἀετὸς, peculiariter dictum de fastigio ædificiorum aquilæ volantis speciem repræsentante. Eust. Galeno est illud quod triangulari forma supra tectum elevatum est. in lex. Hippocr.

Ἀετιδεὺς, pullus aquilæ. * Suid.*

Ἀετίτης λίθος, lapis aëtites. de quo Diosc. et Plin.

Ἀέτειος, aquilinus: ut ἀέτειον πτερὸν, et ἀέτειον κρέας, apud Suidam.

Αἰετὸς, pro ἀετὸς (Atticè vel Ionicè) aquila. Odyss. ω'. [illegible] ὥς αἰετός. Utitur et Herod. ¶ Item aquila: piscis nomen è genere cartilagineo, apud Aristotelem hist. animalium. lib. 5. cap. 5. (Æsch. Choeph. 245.)

Αἰετιδεὺς, εως, ὁ, qui ex aquilarum genere, seu aquilis similis. Oppianus de venat. lib. 3. Αἰετιδῆα φῦλα [illegible].

Composita.

Ἁλιάετος sive ἁλιαίετος, aquila marina. Aristot. de animal. l. 8. c. 3. Et Levit. c. 11.

Βυρσαίετος, ab Aristoph. dicitur Cleon. ἀπὸ τῆς βύρσης καὶ τοῦ ἁρπάζειν, teste Hesychio. q. d. aquila raptrix τῆς βύρσης: per jocum autem βύρσαν vocat Athenarum urbem.

Γρυπαίετος, quidam exp. aduncæ aquila apud Aristoph. in Ranis. (Γρυπαιέτους χαλκηλάτους. Aristoph. R. 960.)

Γυπαίετος, aquila vulturis speciem referens. Aristot. de animalibus, lib. 9. cap. 32.

Ἱππαίετος, grandis aquila, aut monstrosum animal ex aquila et equo.

Μελαναίετος, aquila nigra aut pulla. [Μελανάετος. Phav. Lex.]

Νυκταίετος, aquila nocturna.

ʼΑΖΗΛΙ'Σ, in curru τὸ ἀπὸ τῆς ἀντηλίσκης κατὰ τὸν τόνον καταφερόμενον, ut tradit Pollux lib. 1. pro quo apud Hesych. est ἀζήλις.

ʼΑΖΩ, pro vario spiritu varia significat. ʼΑζω igitur cum tenui, sig. sicco, arefacio: ut tradunt Etym. et Eust. derivantes ex α privat. et ζῶ, quoniam τὰ ξηρὰ ἐστέρηται τοῦ ζῆν. Hesiod. γούνατα Σείριος ἄζει, i. ξηραίνει. Significat etiam τὸ ἀθρόως ἐκπνεῖν τῷ πνεύματι θερμῷ, inquit Eustath. et Etym. à quo est verbale ἄσθμα, de quo vide suo loco. ῞Αζω verò cum aspero, significat veneror, colo, σέβομαι: ut tradunt Etym. et Eust. derivantes à χάζω significante ὑποχωρῶ, quoniam ὃν σεβόμεθα, τούτῳ ὑποχωροῦμεν, i. quem veneramur, ei cedimus: et apud Soph. οὐδὲν ἅζοντα, exp. σεβόμενον. Sed magis est in usu vox passiva.

¶ Derivata ex ʼΑζω, cum tenui.

ʼΑζομαι, siccor, aresco. Il. δ'. de populo arbore succisa, Ἡ μέν τ' ἀζομένη κεῖται ποταμοῖο παρ' ὄχθας. ¶ Ab Hesych. exp. etiam ἀγανακτῶ, ex Eurip. Sic et Hesiod. in Theog. — κακοῖς θυμῷ ἄζεται.

ʼΑζα et Ionicè ἄζη, ἡ, fuligo, sordes ex ignis flammis adhærentes camino aut vasi. Ab Hesych. exp. ξηρασία, καπνός, πίνος. Od. χ'. σάκος εὐρὺ γέρον πεπαλαγμένον ἄζῃ. Exp. etiam, nigror ex putredine ortus, aut squalor, apud Nicand. in Ther. Δὴ μὲν στορθὴν ἄζῃ γε μὲν εἴκελα μορφῇ.

ʼΑζαι, servi, famuli; vel servæ, famulæ; apud Athen. lib. 6. et apud Eust.

ʼΑζαλέος, ου, ὁ, aridus, siccus. Il. λ'. Πολλὰς δὲ δρῦς ἀζαλέας, &c. Et Od. ι. φέρε δ' ὄβριμον ἄχθος Ὕλης ἀζαλέης. Et Il. η'. βῶν ἀζαλέην, scutum sicco bovis tergore intectum.

ʼΑζαίνω, idem quod ἄζω, Suid.

ʼΑζάνω, idem. ʼΑζάνομαι, arefio seu aresco, siccor, siccesco. Hom. hymno in Venerem. ʼΑζάνται μὲν πρῶτον ἐπὶ χθονὶ δένδρεα καλά.

Ἄσις, Αἰχμάς, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Ῥακάζω, (comp. ex. ῥάκος) vestimenta desicco. Hesych.

Derivata ex ῞Αζω, cum aspero.

῞Αζετος, venerandus. Hesych.

῞Αζομαι, idem quod ἅζω, sed magis in usu. Il. ζ'. Ἀλλ' ὅ γ' οὐδὲ θεῶν μέγαν ἅζετο. Et Il. α'. Ἁζόμενοι Διὸς υἱόν, i. reverentes. [Œdip. Tyr. 157. Æschyl. Eum. 392. 1005. Suppl. 660. 329.]

Ἄγος, ῞Αγιος, ῞Οσιος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

ʼΑΗΔΩ'Ν, όνος, ἡ, luscinia, ab ἀείδω, Æolica mutatione diphthongi ει in η. [Æsch. Ag. 1154. Conf. Soph. Œdip. Col. 704. Electr. 107. Aj. Flag. 634. Trach. 961. Vid. etiam Soph. Elect. 1084. et Œdip. Col. 18.] Hesiod. ad Etymologiam alludens, videtur ἀηδόνα vocasse ἐπιθετικῶς ἀοιδόν. Od. τ'. χλωρηῒς ἀηδών. Lycophron Sirenas appellat ἀηδόνας, ὡς καλὸν ᾀδούσας, inquit Eustath. i. festivè canentes. ¶ Hesych. ait ἀηδόνα esse tibiarum lingulam, et λεπτὰς ἀηδόνας, tibias. ☞ Sunt qui ab ἀεὶ et ᾄδω derivari velint; quòd luscinia semper cantet, ubi semel inceperit.

ʼΑηδὼ, όος et οῦς, per contractionem, idem quod ἀηδών. Sophocl. in Ajace, 628. Οὐδ' οἰκτρᾶς γόον ὄρνιθος ἀηδοῦς Ἥσει δύσμορος.

ʼΑηδονὶς, lusciniola, vel luscinia. Theocritus, Idyl. η'.— αἴκας ἐμὰν μωσίσδη Δάφνις ταῖσιν ἀηδονίσι, si tam vocalis sit Daphnis in sua musica, quàm sunt lusciniæ.

ʼΑηδονιδεὺς, έως, ὁ, idem quod ἀηδών. Theocritus, Οἷα ἀηδονιδῆες ἀεξομένων ἐπὶ δένδρων. * Vera forma est ʼΑηδονιδεύς, et in Theocrito xv. 121. Οἷα ἀηδονιδῆες. In animantium pullis designandis ιδεὺς erat terminatio patronymica, ἀετιδεῖς, λυκιδεῖς, ἀλωπεκιδεῖς et similia.*

[ʼΑηδόνιος. Aristoph. Ran. 693. κελάδει δ' ἐπίκλαυτον ἀηδόνιον νόμον. Schol. ʼΑηδόνιον δὲ νόμον, παρόσον ἡ ἀηδὼν τὸν ἑαυτῆς υἱὸν Ἴτυν θρηνεῖ. Citatur hic locus a Suida in v. ʼΕπίκλαυτον; ibi vero Lexicographus habet κελαρύζει ἐπίκλαυτον, &c. Illustr. Spanhem. ad hunc Aristoph. notat se legisse in quibusdam antiquis codicibus Æsch. Suppl. 72. ἀηδονίοισι νόμοισι pro Ἰαονίοισι νόμοισι.]

ʼΑηδόνειος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad lusciniam pertinens. ἀηδόνειος ᾠδὴ, lusciniæ cantio, et pro eodem ἀηδόνειον μέλος. Var.

ʼΑΗ'Ρ, ἀέρος, ὁ, aër, unum ex quatuor elementis. ʼΑέρος εὐκρασία, apud Athen. lib. 8. aëris vel cœli temperies. Apud Plutarch. dicit quidam poëta, σπᾶν τὸν ἀέρα, Lat. haurire aërem. ¶ Πρὸς τὸν ἀέρα διάγειν, apud Aristoph. sub dio commorari. Apud Plat. ὑπαίθριος ἀὴρ, aër, qui undique patet. Usurpatur etiam in pl. num. ut ἀέρων φθοραί, aërum corruptiones, pestilentiæ. sic ἀέρων εὐκρασίαι, apud Chrysost. ¶ In fem. gen. sig. caligo, aër tenebrosus: ut Il. ε. Οἵη δ' ἐκ νεφέων ἐρεβεννὴ φαίνεται ἀήρ. Et Od. ι. ʼΑὴρ γὰρ περὶ νηυσὶ βαθεῖ' ἦν, quem locum vide apud Gell. l. 13. c. 19. Exponitur etiam ἀορασία. Sunt qui accipiant pro inferis seu infernis tenebris apud Theocrit. Idyl. 17. ʼΑέρι πᾶ κέκρυπται, ὅθεν πάλιν οὐκέτι νόστος, ubi tamen potest et pro tenebris accipi. Juxta Erotianum in suo lex. ἀὴρ est etiam noster spiritus, τὸ ἐν ἡμῖν πνεῦμα. Sophocl. schol. dicit ἀὴρ ὁ ἀναπνεόμενος. Ibidem ait esse graveolentem halitum per sedem. ¶ Notatur etiam poni pro balnei parte, apud Gal. ad Glauc. lib. 1. ἐν τῷ ἀέρι τοῦ βαλανείου χρονίσαι. ☞ Etymol. dicit derivari vel ex αἴρω, quia in aëre animalia quædam αἴρονται, i. sursum attolluntur, aut quod aër sit κοῦφος, i. levis. (nam αἴρειν est κουφίζειν.) aut ex ἄω, i. spiro, quod ejus motus ventum efficiat. Quod posterius etymon affertur etiam ab Eust. quem vide Il. ξ'. Quidam grammatici censent derivari ab α privat. et ὁρῶ, quòd aër sit per se obscurus, sed illuminetur à stellis et syderibus. Quæ etymologia convenit cum ea signif. qua ἀὴρ exp. ἀορασία, et ponitur pro tenebris. Plato autem in Cratylo etymon hujus vocis investigans dicit, ἢ ὅτι αἴρει τὰ ἀπὸ τῆς γῆς, ἢ ὅτι ἀεὶ ῥεῖ, ἢ ὅτι πνεῦμα ἐξ αὐτοῦ γίγνεται ῥέοντος.

ʼΑέριος, ου, ὁ καὶ ἡ, aërius, qui est in aëre, ad aërem pertinens. Apud Aristot. de mundo, ἀέριος φύσις, aëria natura. Ibidem ἀέρια ζῶα, i. in aëre viventia. [ʼΑέριος. Eurip. Phœniss. 1478. σκοτεινός. Æsch. Supp. 78.]

ʼΑερία, ἡ, substant. caligo, apud Æolas, ut inquit Hesych.

ʼΑεροειδὴς, idem quod ἀέριος, aërius. Dicitur et ἀεροειδὴς pro eodem: et Diosc. 5. ἀεροειδὴς τὴν χρόαν. ¶ ʼΑεροειδὴς significat etiam obscurus, caliginosus. Hesych.

[ʼΑεροειδής. Orph. Hym. in Selen. Πότνι' ἄνασσα, ψυχοτρόφε, ἀεροειδής.]

ʼΑερώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀεροειδής. Item multus, immensus. Hesych.

ʼΑερόεις, εντος, ὁ, obscurus, caliginosus. poëticum est.

ʼΑερίζω, aërius sum, aut aëria sum natura præditus; ut ἀερίζων ἀτμὸς, apud Diosc. Item qui purus est aëris modo, non crassus.

ʼΗὴρ, έρος, ὁ vel ἡ, pro ἀὴρ, apud poëtas, pro tenebris, caligine, seu nubilo aëre ut plurimùm usurpatur, idque feminino genere potius quàm masculino, † Sic. Hes. Th. 9. † et opponitur τῷ αἰθέρι. Il. ξ'.

ʼΗέρεθεν, adverb. ex aëre, pro ἀπ' ἀέρος. in Anth. Epigr.

ʼΗερόεις, εντος, ὁ, tenebrosus, caliginosus: ut τάρταρος ἠερόεις, Il. θ'. † Hesiod. Theog. 119. †

† ʼΗεροειδὴς: idem quod ἠερόεις. Hes. Th. 252. et Stephani Thes. †

ʼΗέριος, ου, ὁ, aërius, per aërem gradiens aut potius volans, qui est in aëre. Il. γ'. ʼΗέριαι γέρανοι, aëriæ grues. ¶ Est etiam matutinus, ab ἦρ, de quo vide in Ἦρ.

Composita.

Ἀνάερος, pro ἄερος, à Luciano novè et jocosè dictum pro ἀνήερος, Apud Hom.

Διήερος, pro ἠέριος, aërius, unde διήεροι ποτέονται. Apoll. Arg. 2.

Δυσάερος, ου, ὁ καὶ ἡ, malum habens aërem. Strabo.

Δυσαερία, ἡ, malus aër, aëris intemperies. Idem Strabo.

ʼΕναέρια, τὰ, quæ sunt in aëre, aëria. Athen.

ʼΕναερίζειν, in aërem subvehere. Hesychio μετεωρίζειν.

ʼΕξαεροῦσθαι, in aërem converti, in aërem abire, evanescere. Hippocr. de nat. infant. ἐξαεροῦται γὰρ ὑπὸ τοῦ θερμοῦ.

Εὐαερία, ἡ, tranquillitas cœli. Bud.

ʼΑΗ'ΣΥΛΟΣ, Orion apud Etymol. pleonasmum habere τοῦ η scribit pro ἄσυλος, ab ἄω significante βλάπτω. exponit autem ὁ ἡμαρτημένως καὶ ἀτάκτως, in quo peccatum est, inconveniens. Idem Etym. scribit, ἄσυλα dici τὰ μὴ τέρποντα, facta compositione ex α privativo et verbo ἥδω, ut idem sig. quod ἀηδῆ molesta et ingrata. Utriusque etymi Eust. quoque meminit, ἀήσυλος exponens βλαπτικὸς, et ἀηδὴς, apud Hom. Iliad. ε. ᾗ αἰὲν ἀήσυλα ἔργα μέμηλεν, ubi schol. quoque exponit, ἄδικα, ἁμαρτωλὰ, μὴ πρέποντα.

ʼΑΗΤΟΣ, exp. ἀκόρεστος, ἄπληστος, insatiabilis, inexplebilis. Item πολὺς, μέγας, δεινός. Il. φ'. Θάρσος ἄητον ἔχουσα. Sic et Hesych. ἄητον. Æschylum in Athamante pro μεγάλως usurpasse annotat. * Eadem vox est ac ἄατος.*

ʼΑΘΑ'ΡΑ, et Atticè ἀθάρη, Æolicè autem ἀθέρα, transpositis literis, (ut tradit Schol. Aristoph. in Pluto) pultis seu polentæ quoddam genus. Galen. ad Glauc. lib. 2. scribit multos apud Alexandriam inter alia ἀθάραν edere. Apud Plinium ἀθάρα legitur, qui hanc vocem Ægyptiam esse tradit. Quidam tamen ab ἀθὴρ derivari putant.

ʼΑθέρωμα, (quod et ἀθάρωμα) tuberculum in capite nasci solitum, cui subest aliquid pulticulæ simile, ut scribit Celsus lib. 7. cap. 6.

ʼΑΘΕΙΡΗ'Σ, accuratus, exquisitus. ¶ Item contemptus, pro ἀθερής. ʼΑθερέως, accurate, exquisite, ad unguem. Etymol.

ʼΑΘΕ'ΛΓΩ, f. ξω, sugo, vel mulgeo, succo vel mulctu detraho. Exponitur enim ἀμέλγω, item θηλάζω, ab Hes. Legitur apud Hippocr. initio libri de humoribus. Vide Gal. et Erotian.

ʼΑθελξις, pro attractione poni videtur apud Hippocr. de artic. χρηστήρ μὲν ἡ ἄθελξις, &c.

ʼΑΘΗ'Ρ, έρος, ὁ, arista, pars spicæ acuta. A Galeno exp. quod in hordeo acuminatum est. Ab Erotiano autem ἀθέρες illa tenuissima quæ sunt in summitate hordei. Sic Dioscorides quoque ἀθέρας de avena usurpat. ¶ Generaliter et de frumenti aristis (quæ propriè dicuntur Latinis aristæ) à Xen. usurpatur, quum dicit, τί πτύον τοὺς ἀθέρας ἐκλέγειν. Sic et à Luciano in Anacharside, τὸν μετὰ ἄχνης καὶ τοὺς ἀθέρας ἀποφυσῶντα. Unde et ἀθέρες, exposuerunt quidam veteres grammatici, στάχυες δυσγενεῖς, (q. d. spicæ degeneres.) ut sint ita dicti quasi οὓς οὐκ ἔστι θερίζειν. Quæ etymologia ponitur ab Eustath. ¶ ʼΑθὴρ (inquit Gal.) significat apud Hippocr. non solùm quod in hordeo acutum est, ut in lib. 2. de morbis: sed et ejus partis summum, quæ in cuspide sagittæ πώγων (barba) appellatur, ut τῶν ἐπιδ. lib. 5. Citatur ἀθὴρ, pro mucrone gladii, apud Plut. in Cat. τὸ ἐγχειρίδιον λαβὼν ἀπέσπασε καὶ κατενόησεν, ὡς δ' εἶδεν ἑστῶτα τὸν ἀθέρα καὶ τὴν ἀκμὴν διαμένουσαν. ubi tamen alii aliquid particularius esse putant. Hesych. Æschylum ait ἀθέρα vocasse τὴν ἀκιδοφορίδα, lanceæ cuspidem.

ʼΑθερώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, aristatus, ut ἀθερώδεις στάχυες, aristatæ spicæ, Gaza.

ʼΑθερίζω, F. ίσω, vilipendo, parvipendo, contemno. Propriè contemno tanquam ἀθέρας. Eustathius dicit ἀθερίζειν dici sumpta translatione ἀπὸ τῶν ἀθέρων quos agricolæ οὐκ ἀξιοῦσι θερίζειν, id est, metere dedignantur. Jungitur accusativo, ut Il. α'. καὶ οὔ ποτέ μ' οἵγ' ἀθέριζον. Odyss. θ'. Τῶν δ' ἄλλων οὔ πέρ τιν' ἀναίνομαι, οὐδ' ἀθερίζω. Apud. Apoll. Rhod. Arg. 2. genit. jungitur, — οὔ περ ἀθέριζε λιτάων.

ʼΑθερίνη, ἡ, atherina, piscis. Arista, Gazæ apud Arist. lib. 6. de hist. anim. cap. 17. Eust. ab ἀθερίζω deductam videri ait.

ʼΑθάρα, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ʼΑθέριξ, et per pleonasmum literæ ν ἀνθέριξ, ικος, ὁ, idem quod ἀθὴρ, arista. Hesychius ἀνθέρικας inter cætera significare ait non solum τὰ τῶν σταχύων ἄκρα, sed etiam τὰ ἐν τοῖς στάχυσι κέντρα. Hesiodus de Iphiclo loquens, Ἄκρον ἐπ' ἀνθερίκων καρπὸν θέεν, οὐδὲ κατέκλα, Ἀλλ' ἐπὶ πυραμίνων ἀθέρων δρομάασκε πόδεσσι, &c. Sic quidam exp. ἀνθερίκων Il. υ'.

ʼΕξαθερίζω, (comp.) idem quod ἀθερίζω. Phav. Lex.

ʼΑΘΡΑΓΕ'ΝΗ, ἡ, nomen arboris, ex qua optima igniaria fiunt. Vide Theophr. hist. pl. lib. 5. cap. ultimo.

ʼΑΘΡΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, P. κα, video, cerno, intueor. [Soph. Œdip. Tyr. 1305. Theoc. κγ'. 16.] Cum accus. ut Aristoph. in Nub. ἄθρησον πρῶτον ἢ, τί δρᾷ. Interdum cum præpositione εἰς, ut Il. α'. ἔνα ἔτ' ἐς πεδίον τι Τρωικὸν ἀθρήσαντα. ¶ Item dispicio, circumspicio, considero, perpendo. Itidem cum accus. ut Isocrat. ad Philip. εἴπερ ἀθρήσειας καὶ σκέψαιο τὰς τῶν ἄλλων συμφοράς. Interdum sine casu, vel cum ὅπως: ut Xen. in Symp. ἀθρήσατε δὲ καὶ πῶς ποτε, &c. vel cum πότερον, ut Plat. in Crit. ἐκ τούτων δὲ ἄθρει πότερον, &c. vel cum μὴ, idem in Gorgia, ἄθρει μὴ τοῦτο ᾖ τὸ ἀγαθὸν, &c. ☞ Deductum esse putatur à verbo θεωρῶ per syncopen, præfixo α epitatico: vel à ὁρῶ (cerno) præfixo itidem α epitatico, et ὃ verso in θ. Utramque etymologiam habent Etymol. et Eust. Aspirari autem illud α secundum Atticos tradit idem Eust.

ʼΑθρήματα, videntur esse dona, quæ offerebantur sponsæ quum sese primùm retegebat et dempto velo sponso et cognatis præbebat conspiciendam, quæ et θεώρετρα eandem ob rem nominabantur. Hesychio sunt munera quæ à cognatis mittuntur virginibus nubentibus apud Lesbios.

ʼΑθρείω, videre cupio. Suid. * Male pro ἀθρέω.*

Composita.

ʼΑναθρέω, ῶ, perspicio, attentè considero. Thuc.

Διαθρέω, ῶ, dispicio. Aristoph. in Nub. φρόντιζε δὲ καὶ διάθρει.

ʼΕσαθρέω, ῶ, conspicio, conspicor. Il. γ'. Εἴ που ἐσαθρήσειεν ʼΑλέξανδρον.

ʼΕναθρεῖν, fixis oculis intueri. H.

Καταθρέω, ῶ, inspicio vel perspicio. Hesych.

Περιαθρέω, ῶ, circumspicio, attentè sive diligenter considero. Hesych. [Philostr. l. 2. c. 37.]

Περιάθρησις, circumspectio, diligens, consideratio. [J. Poll. Onom. lib. 2. § 54.]

ʼΑνθρωπος, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

ʼΑΘΡΟ'ΟΣ, ου, ὁ, confertus, in unum collectus, coacervatus, aut densus, frequens, aut universus, simul totus, simul omnis: ut ἀθρόα πόλις, apud Thucyd. Sic ἀθρόος ὁ λαός. Sic ἄμυσις ἀθρόα, in Epigr. ¶ Frequenter in plur. num. usurpatur. Il. τ'. ἀλλ' ἀθρόοι ἠγερέθοντο. Luc. in Pseud. δεομένων σου σχεδὸν ἀθρόων ἀνακαγχάσαι. † Arist. Nub. 962. † Apud Xenoph. ἀθρόοι opponuntur τοῖς διεσκεδασμένοις, i. dispersis. † ἀθρόοι, conferti, de militibus Xen. Pæd. 1. 4. 22. κώμας ἀθρόας. Xen. Pæd. 1. 5. p. 153 e. frequentes. τὸ ἀθρόον (πολεμικὸν) copiæ totæ. Xen. Pæd. 1. 4.

p. 94.† Apud Homer. sæpè est ἀθρόα πάντα, ut Iliad χ'. Od. ά. Od. β'. Apud Gal. ad Glauc. 1. ἀθρόαι κενώσεις, exp. effusæ evacuationes. Sic et κένωσις ἀθροωτέρα, ibid. ¶ Ἀθρόον sicut Eust. et Etym. sign. etiam αἰφνίδιον, repentinum, οἷον τὸ ἅμα θρῷ. In qua signif. tradit idem Eustath. Atticos solitos tenuare, ob α privativum: at quum significat ὁμοῦ, tunc aspirari (ut moris est α collectivum:) et sit ἀθρόον quasi ἅμα θρῷ, i. ὁμοῦ cum strepitu; vel ἀθρόον dicatur quasi ἅμα θρῷ, i. σπεύδειν. Ait præterea Etymol. hanc vocem pro repentino προσαρμόζεσθαι, pro collecto παραζεῦχθαι, simul et ὑπάρχεσθαι. ¶ Ἄθροος autem proparoxytonon vide in compositis ex θρόος. *Attici dicebant ἄθρους, asperate.*

Ἀθρόως, confertim, universè, summatim. Exp. et confestim. Luc. ὅλος ὁμοῦ ἀθρόως, totus repentè lapsus. Pro ἀθρόως dicitur interdum ἀθρόον adverbialiter, ut apud Thuc. ἀθρόοι ἐμβάλλοντες.

Ἀθροότης, ητος, ἡ, universitas, q. d. confertitudo. Alex. Aphr.

Ἄθρους, idem quod ἀθρόος, et est factum ex eo per synæresin: ideoque quidam cum circumflexo scribendum putarunt: sed consuetudo obtinuit ut cum acuta priore proferretur, quemadmodum et ut tenui spiritu notaretur, licet Atticè aspiretur. Aristoph. ἐς ταύτας ἅπαντες ταῖς ἐρημίαις ἄθρους. Sic ἄθρουν στράτευμα pro exercitu confertim copiis instructo. Habet et compar. ἀθρούστερος, Athen. et Gal.

Ἀθροίζω, F. σω, P. κα, congrego, colligo, † συνάγειν Xen. Pæd. p. 225. c.† congero, coacervo. (Soph. Œdip. Tyr. 144. Eurip. Phœniss. 78. 452. 815.) Plat. epist. 7. εἰς μίαν πόλιν πάσας Σικελίας ἀθροίζειν. Et Isocrat. de pace, μὴ ἐξ ἁπάντων ἀθροίσαντας αὐτοὺς πολλοὺς ποιεῖν ἀθροίζουσιν. ¶ Ἀθροίζομαι, congregor, colligor. † φάλαγξ Xen. Pæd. l. 5. p. 125. a.† Plat. in Rep. ἀθροιζόμενοι πρὸς αὐτοὺς, confluentes ad illos. Apud Plat. ἀθροίζεσθαι εἰς ἑαυτὸν, Bud. exp. contrahi in se ipsum, hoc est, apud se esse. (Æschyl. Pers. 414.)

Ἄθροισμα, τὸ, congregatio, i. res congregata, cœtus vel acervus, seu congeries. [Eurip. Orest. 872. Ἀστοὺς δὲ [illegible] τῶν ἐρήμων ἄθροισμ' ἰδών.] Exp. et πλῆθος, multitudo, ut ἄθροισμα νεῶν.

Ἀθροισμὸς, οῦ, ὁ, et ἄθροισις, εως, ἡ, congregatio, id est, ipsa congregandi actio. [Thucyd. lib. 6. ἐς χρημάτων ἄθροισιν.]

Ἀθροίσιμος, q. d. congregatorius, sive congregatitius: ut ἀθροίσιμος ἡμέρα, apud Greg. dies quo populus congregatur.

Ἀθροιστὴς, οῦ, ὁ, congregator, collector.

Ἀθροιστήριον, ου, τὸ, congregationis locus.

Ἀθροιστικὸς, congregativus, collectivus: vel vim congregandi habens.

(Ἐξαθροίζομαι. Eurip. Phœniss. 1165.) [ἀλλά τοι πάλιν, Κυναγὸς ὥστε, παῖς οἷς ἐξαθροίζεται, Πύργους δ' ἀπέστησ' αὖθις. Schol. συνάγει πάλιν καὶ ἐν τοῖς πύργοις ἵστησιν.]

Ἐπαθροίζω, insuper congrego. Plut.

Μεταθρόος, idem quod ἀθρόος, et μεταθρόως, adverb. universim, confertim. Arat.

Συναθροίζω, (comp.) coacervo, colligo. Synes. ep. 141. ἀεὶ τότε μὲν ἅμα ἀπὸ τῆς μνήμης αὐτὸ συναθροίσαντα. Apud Plat. in Phædone, συναθροιζομένη ψυχὴ αὐτὴ εἰς αὑτὴν, videtur esse quod Cic. dicit Tusc. 1. animus à negotio omni sevocatus, et secum esse coactus. † In passivo Xen. Pæd. p. 133. l. 3. p. 71.†

Συνάθροισις et συναθροισμὸς, coacervatio, congeries. Est tamen συνάθροισις potius, ipse coacervandi actus. Et συνάθροισμα, id quod coacervatum est, ideoque rectè exponitur, congeries. Est etiam nomen figuræ apud Rhetores. Vid. Quintil. l. 8. c. 4. et Rutil. Lup.

ἈΘΥ'ΡΩ, ludo, lusito: ut pueri quisquilias colligentes humi et construentes. Apud Herodian. παιδὸς ἀθύρου exp. puer ludibundus. Dicitur de quovis lusus puerilis genere. Philo, ὡς παῖδες παρ' αἰγιαλοῖς ἀθύροντες, οἳ ψαμμίους κολωνοὺς ἀνιστᾶσι. Generaliter etiam de quovis ludente dicitur, et exp. παίζω. (Philostr. l. 2. c. 22.) ☞ Eust. vult ex α privat. et nomine θύρα esse factum, quasi qui ἄθυρον privatam januæ mentem habeat. Cujus derivationis rationem nimis longè petitam esse suspicans Henricus Stephanus, dicit ἀθύρειν ideo significare ludere, quòd extra fores domus potius, quàm in ipsa domo ludi soleat. Idem Eustath. tamen etiam ait à θύω derivari, i. proruo, prorumpo. Etymol. quoque ἄθυρμα dicit esse παρὰ τὸ ἄγαν θύειν, et additum esse ρ, ut in ἄθρος pro ἄθος. Et tunc α erit epitaticum.

Ἄθυρμα, τὸ, lusus, ludus, ludicrum. Propriè lusus puerilis. Il. ό. ποιήσῃ ἀθύρματα νηπιέῃσιν. ¶ Item oblectamentum. Od. σ'. — δῶκε δ' ἄρ' ἀθύρματα θυμῷ. Exp. et ἄγαλμα, i. ornamentum. Suid. ex Epigr.

Ἀθυρμάτιον, ου, τὸ, diminut. Luc. in dialogo Doridis et Galateæ de Cyclope loquens, ἔφερε δὲ ἀθυρμάτιον ἄρκτου σκύλακα, gestabat ursi catulum, oblectamentum suum, vel delicias suas.

Ἀθυρίζομαι, ludo, lusito, idem quod ἀθύρω. Exp. et σκιρτῶ, id est, salito, nempe ludendo, exultim ludo.

Composita.

Ἀνάθυρμα, τὸ, idem quod ἄθυρμα, ludus: vel id quo quis ludit. Eust.

Προσαθύρω, ludo cum, colludo cum. Hesych.

Σκαλαθύρω, ludibundus fodio seu fodico; vel fodiens seu fodicans ludo cum aliquo. Fit enim ex σκάλλω, seu σκαλεύω et ἀθύρω. Alicubi tantùm signif. vel fodico vel ludo, ut exp. ab Hesych. Aristoph. in Pace tectè usurpavit pro inire seu coire. Ἢ μείζον' ἔτι, ἐνδιφρίαν καὶ βαίνετε σκαλαθῦραι, i. συνουσιάσαι, ut exp. Sch.

Σκαλαθύρμα, q. d. fodicatio ludicra. Σκαλαθυρμάτια, ludicra, seu ludicræ nugæ. Aristoph. in Nub.

Συναθύρω, simul cum alio vel aliis ludo. Mosch. idyll. 2. Τῇσιν ἀεὶ συνάθυρε.

ΑἸ', pro εἰ, si. Utuntur hac particula Dores. Theocrit. Αἴ τυ ποτιστείχοιμι. Apud Thucydidem, Dorico sermone, καὶ αἴ τινα τοὶ Λακεδαιμόνιοι παῖδα ἔχωντι. Plutarch. in Lycurgo, αἰ δὲ λῇς, πεῖραν λαβέ. Item αἴκα Doricè: ut apud Thucydidem, eodem libro, αἴκα αὐτοῖς δοκῇ. Apud Hom. frequenter cum particula κε sive κεν. Il. ψ'. et ά. αἴκε πίθηαι, si parueris, si pareas. Il. θ'. αἴ κέν τι φόως Δαναοῖσι γένηαι. Et αἴ κέν πως apud eundem, si quo modo, si fortè aliqua ratione, Iliad. ά. et β'. Apud eundem, αἴ κε πόθι, vacante πόθι. *Doricè αἴκα.* Αἰ μὴ nisi, εἰ μὴ, apud Theocritum. Idyll. 5. Αἰ μὴ τὸ φθάσαιμι. ¶ Ut autem εἰ pro εἴθε interdum ponitur, sic et αἴ. Ferè autem subjungitur γὰρ, ut Iliad. β'. Αἲ γὰρ Ζεῦ τε πάτερ καὶ Ἀθηναίη καὶ Ἄπολλον Ἡβῷμ' ὡς, &c. Odyss. ό. Αἲ γὰρ τοῦτο ἔπος τελέσειε Κρονίων. et Herodot. lib. 1. αἲ γὰρ τοῦτο θεοὶ ποιήσειαν ἐπὶ νόον ... ἐλθεῖν. Gregor. Naz. junxit aoristo indicativi, Αἲ θάνον, εἴθε με μοῖρα ἐπὶ συνελάσασα ἔδεισας. Est autem αἲ pro αἴθε per apocopen, ut Suidas tradit. Etymologicus vult αἲ dici pro εἰ significante εἴθε, mutato ε in α. At αἱ, est plurale articuli præpositivi fœm. gen. à sing. ἡ, ut αἱ γυναῖκες.

ΑἸ', vel ΑἸ', hei, heu. Eheu. Αἲ (inquit Eustathius) est etiam ὀδυρτικὸν, i. quo utimur nos aliquid ægrè ferre significantes. Item μεμπτικὸν, i. quo utimur alicui succensentes: ut apud Aristoph. αἲ τάλαν, hei miser. Suidas autem scribit αἶ cum tenui et circumflexo esse θρηνητικὸν, luctus significationem habens, vel luctui aptum. Itidem scholiastes Euripidis ex Herodiano annotat hoc in significatione circumflecti. At Eustathius, αἲ pro εἴθε, utinam, et pro εἰ, si: item quum est θρηνητικὸν, ὀδυρτικὸν, μεμπτικὸν, eodem accentu acuto notat. Rarò autem solum positum, frequenter geminatum reperitur. In Adonidis epitaphio invenitur et solum et geminatum: ut Κάτθανε δ' ἁ μορφὰ σὺν Ἀδώνιδι Κύπριδος, αἲ αἲ. In versu sequenti, Ὤρεα πάντα λέγοντι, καὶ αἱ δρύες, αἲ τὸν Ἄδωνιν. Ibidem circa finem, Ὑμὰν οὐκέτ' ἀείδεται μέλος ἄλλο, αἲ αἲ. Αἲ αἲ καὶ τὸν Ἄδωνιν ἔτι πλέον, αἲ ὑμέναιον. Ponitur et absque casu, ac tum ferè geminari solet. Soph. in Ajace, Αἲ αἲ, τίς ἄν ποτ', &c. ¶ Interdum terque quaterque repetitur: ut apud Lucian. in dial. Philop. αἲ αἲ αἲ αἲ τῶν κακῶν ἐλέγχων. (Quatèr Soph. Œdip. Tyr. 1331. item Æsch. Pers. 1040. αἲ, utrum. Il. ρ'. 249. bis Eurip. Med. 1009. 1011. Sed scribitur αἲ, cum Gen. Theoc. Id. 4. 40.) At αἱ, est plurale artic. postp. fœm. gen. à sing. ἥ, quæ. Apud poëtas significat interdum etiam hæ, vel illæ.

Αἰανὸς, αἰανὰ, dirum et lamentabile, apud Etymol. ex Archilocho: Πρόσθεν παρεὶς, ἥξατο αἰανῆς φέρων. Derivatum ab αἲ, αἲ. Item pro αἰώνιος, apud eundem Etym.

ΑἸΑ'ΖΩ, F. ξω, lugeo, lamentor. Fit ab αἲ, i. heu, ut docent grammatici. Soph. in Ajace, νῦν γὰρ πάρεστι καὶ δὶς αἰάζειν ἐμοί. Cum acc. ut in epitaph. Adonidis, Αἰάζω τὸν Ἄδωνιν, ἐπαιάζουσιν Ἔρωτες. (Eurip. Med. 1344.)

Αἴαγμα, ατος, τὸ, gemitus, lamentatio. (Eurip. Phœniss. 297. 1468.) Eustath. Αἴαντα dictum ait, παρὰ τὸ ἄξια αἰαγμάτων παθεῖν. ex eo quòd passus esset digna gemitibus.

Αἰακτὸς, οῦ, ὁ, deflendus, gemitu dignus, lamentabilis, luctuosus, lugubris, ex Aristoph. [Acharn. 1193. Ἐπεὶ δ' ἂν αἰακτὸς ἂν, οἰμωκτὸς ἂν γένοιτό μοι.] (Æschyl. S. c. Th. 852. Pers. 935.)

Composita.

Δυσαίακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, graviter aut miserabiliter defletus. Exponitur et qui non facilè lugetur, ex qui vix satis lugeri potest. Citatur ex Macchabæorum tertio, ἀντὶ πικροῦ καὶ δυσαιάκτου θανάτου. Redditur et lugubris, ut sit pro αἰακτός. Item qui non facilè luget, ἀσυμπαθής.

Ἐπαιάζω, allamentor, illachrymor. Lucianus de hyacintho loquens, ἔτι καὶ γράμματα ἔχει ἐπαιάζοντα τῷ νεκρῷ. Idem in libro de luctu, πρὸς τὸ μέλος ἐπαιάζοντες.

(Φιλαίακτος. Æschyl. Suppl. 809.)

Ὑπαιάζω, q. d. sublamentor, ex Epigr.

ΑἸΑΝΟ'Σ, ῆ, ὸ, vel Αἰανὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, gravis et acerbus vel luctuosus. Nam Pindari scholiastes vult esse ab αἲ αἲ factum. Idem ait λιμὸν αἰανὸν appellari vel famem gravem et molestam, ab αἲ αἲ: vel perpetuam, ab αἰεί. At Sophoclis scholiastes in hæc ex Electra verba, ὡς ἔμολες αἰανῆ τῇ γῇ, vult contrà ex hoc nomine factam esse illam particulam αἲ: et esse hic αἰανῆ pro θρηνητικῇ. Idem in hoc Ajacis hemistichium, — νυκτὸς αἰανῆς κύκλος, ait, αἰανὴς κύκλος sonare ὁ σκοτεινὸς vel ἀδιάλειπτος, i. tenebrosus, vel perpetuus. [Pind. Pyth. Δ. 420. Κέντρῳ αἰανεῖ, &c. Isthm. A. 70. Λιμὸν αἰανῆ τέτατας. famem tetram occupatus est. Æsch. Eum. 419. ἡμεῖς γάρ ἐσμεν νυκτὸς αἰανῆ τέκνα. Schol. Αἰανῆ. σκοτεινά. ἢ θρηνητικὰ, καὶ αἰάζειν ποιοῦντα. et 482. ej. Trag. αἰανὴς νόσος. Stanl. in utroque loco reddit, Æternus.] (Αἰανὴς luctuosus, &c. Æschyl. Pers. 943. 639. Eum. 943.)

(Αἰανῶς, δι' αἰῶνος. Æschyl. Eum. 675.)

Δυσαιανὴς, idem quod δυσαίακτος. Æsch. in Persis. [280. Ἰὼ ἄντομον βοὰν Δυσαιανῆ Πέρσαις δαΐοις. Schol. δυσθρήνητον.

ΑἸ'ΒΟΙ, adverbium indignantis seu dolentis, ut οἴμοι, teste Suida et Hesychio. Aristoph. † Nub. 827.† Αἰβοῖ, τί ληρεῖς; Idem αἰβοῖ τάλας, hei miser. Interdum admirantis, teste eodem Hesych. Aristoph. in Nub. Αἰβοῖ πονηρούς γ' οἶδα, &c. i. papæ. Ponitur et ἐπὶ ἀηδοῦς, ut annotat Suidas, afferens ex Aristoph. † Nub. 102.† Αἰβοῖ, ὡς ἔστιν οὐδὲν τοῦ πέπασθαι γλυκύτερον.

ΑἸΓΑΝΕ'Α, ἡ, (et Ionicè αἰγανέη) et Αἰγάνειον, ου, τὸ, jaculum vel spiculum, tragula. Hesych. ἀπὸ τοῦ αἰγείοις ἱμᾶσιν ἐγκειλεῖσθαι, quòd hastarum seu jaculorum aut spiculorum amenta sive ansas ferrent è loris caprinis: aliis tamen ita hæc jacula nominata dicentibus, quòd ἐπιτήδεια εἰς αἰγῶν ἄγραν, quòd apta sint capiendis capris: Odyss. δ'. Δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες. Apollon. Rhod. Argon. 2. ὀρέξατο Πηλιὰς Αἰγανέη. Suidæ est jaculum parvum ex solido ferro: Eustathio genus hastæ leve et longum, παρὰ τὸ κατὰ αἰγῶν ἵεσθαι, quod in capras mitteretur.

ΑἼΓΕΙΡΟΣ, ου, ἡ, populus, seu propriè populus nigra. nam alba λεύκη dicitur, ut videre est apud Theophr. hist. plant. lib. 3. cap. 1. et de caus. pl. lib. 5. cap. 8. itemque apud Diosc. l. 1. c. 114. et Aristot. de gener. anim. lib. 1. cap. 18. Homeri schol. deducit ἀπὸ τῆς ἐγέρσεως καὶ αὔξης ἀναδόσεως. Homerus hanc arborem vocat μακρὰν Od. ε'. et μακεδνὴν Od. ή. Gaza lib. 3. gram. docet deduci à verbo αἴθω. Schol. verò Apollonii παρὰ τὸ ἐκ τῆς γῆς ἀίσσειν καὶ κινεῖσθαι, ἢ παρὰ τὸ κατάγνυσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων.

Ἐξαιγειροῦσθαι dicitur ἡ λεύκη, (populus alba) i. in nigram mutari; ut testatur Theophr. de caus. pl. lib. 2. cap. 21.

Αἰγειροφόρος, ὁ καὶ ἡ, populifer, qui vel quæ populis abundat. Max. Tyr.

Αἰγειρὼν, ῶνος, locus populis arboribus consitus. Strabo.

Αἰγειρῖται, species fungorum, qui in populi nigræ trunco nascuntur.

ΑἸΓΙΑΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, litus, ora maritima. Athen. ex Theophr. ὁ φύεται ἐν αἰγιαλοῖς. ☞ Quidam deduxerunt παρὰ τὸ τὸν αἶαν γείτονα εἶναι τῆς ἁλός. Mihi facilior et simplicior videtur deductio παρὰ τὸ ἄγειν τὴν ἅλα, ut et synonymum ἀκτὴ ab eodem ἄγω (i. frango) deducitur.

Αἰγιαλίτης, ου, ὁ, litoreus: ut αἰγιαλῖται ἄμμοι, Diosc. lib. 5. Exp. et in litore habitans. in fœm. gen. αἰγιαλῖτις, ιδος, litorea; ut αἰγιαλῖτιδα χηλὴν, Archias in Ant. epigr.

Αἰγιαλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem. [Aristot. de Hist. Animal. lib. 1.]

Αἰγιαλεὺς, piscator, litoreus, quasi in litore degens, apud Alciph.

Παραιγιαλίτης, (decomp.) exp. ut αἰγιαλίτης, apud Athen.

ΑἸΓΙΘΑΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, parus, avis inimica apibus. apud Arist. hist. an. l. 8. c. 3. et l. 9. c. 15. et 40. Vide et Plut. in l. de odio et invidia. [Non tantum apud Athenæum, sed et apud Aristophanem, scribitur hæc vox cum duplici λ, viz. Av. 889. Καὶ αἰγιθάλλῳ. Ubi Scholiast. simplici λ, utitur, ad 884. ὁ δὲ αἰγίθαλος, οὐκ ὀρτάλιχος. ἔστι δὲ ἐπὶ τῶν ἰξευτῶν. οὕτω δὲ ὀνομάσθη, ὥς τινες, παρὰ τὸ ἐξ αἰγὸς τεθηλακέναι.]

ΑἼΓΙΘΟΣ, ægithus, avis de qua vide Arist. hist. anim. l. 9. c. 1. et Plin. lib. 10. c. 74. Scribitur et αἰγίοθος. A Gaza vocatur salus.

ΑἸΓΙ'ΖΩ, dilacero, ἐκ μεταφορᾶς (inquit Hesych. et Suid.) παρὰ τὸ αἰκίζεσθαι ἀπὸ τῶν καταιγίδων. Æsch. in Hedonis, αἰγίζω πέδιλα dixit, pro διασπῶ καὶ [illegible].

ΑἼΓΛΗ, ἡ, fulgor, splendor: ut χαλκοῦ αἴγλη, Iliad. β'. Sic αἴγλη ἀπέδω ἐπιδέδρομε λευκή, Od. ζ'. (Soph. Œdip. Tyr. 217. πυρφόρους Ἀρτέμιδος αἴγλας.) Apud Aratum δίχα αἴγλη, Cicero exp. tenui cum lumine. Aristides in Romæ encomio, ὥσπερ τὰ ἐκ τῆς [illegible] ἀστέρων αἴγλῃ καὶ χάριτι. Poëticum tamen est. ¶ Hesychio est etiam χιτὼν, apud Soph. in Tereo. χιτὼν et πέδη, apud Epicharmum in Bacchis. ¶ Αἴγλη seu αἴγλαι μαστίδα, idem quod μαστίδα, Poll. lib. 6. cap. 12.

Αἰγλήεις, εντος, fulgens, splendidus, coruscus. Il. ά. αἰγλήεντος Ὀλύμπου. In fœm. gen. αἰγλήεσσα, splendida. In obliquis fit etiam crasis. Reperitur enim αἰγλῆντα pro αἰγλήεντα, ut τιμῆντα pro τιμήεντα, apud Hom. [Apoll. Rhod. Argon. i. 519. Αὐτὰρ ἐπ' αἰγλήεσσα φαεινοῖς ὄμμασιν ἠὼς Πηλίου αἰπεινὰς ἴδεν ἄκριας, &c. iv. 1141. τοῖο δ' ὕπερθε Χρύσεον αἰγλῆεν κῶας βάλον, &c.

Ἀγλαὸς, Γλῆνος, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Composita.

Παναιγλήεις, omnino lucidus splendidusque. Eurip.

Στρεψαίγλης, ου, ὁ καὶ ἡ, fulgurum avertens. Aristoph. in Nub. † v. 334.†

ΑἸΓΥΠΙΟ'Σ, οῦ, ὁ, à veteribus dicebatur, qui à recentioribus γὺψ, ut tradit Suidas, id est vultur: avis prædatrix et rapax, ex aquilarum genere. (Æsch. Ag. 49.) Iliad. π'. αἰγυπιοὶ γαμψώνυχες ἀγκυλοχεῖλαι. Soph. in Ajace, παταγοῦσιν ἅτε πτηνῶν ἀγέλαι μέγαν αἰγυπιὸν ὑποδείσαντες. Herodot. αἰγυπιῶν δύο ζεύγεα. Agathias quoque scholasticus αἰγυπιὸν et γῦπα de eadem volucre dici hoc epigram. innuit. Καὶ τὸν μὲν Τιτυὸν κατὰ γῆν δύο γῦπες ἔδουσιν. Ἡμᾶς δὲ ζῶντας τέσσαρες αἰγυπιοί.

ΑἸΓΩΛΙΟ'Σ, nomen avis nocturnæ seu noctivagæ. ululam Latini appellant. Scribitur et αἰγώλιος. Vide Aristot. hist. an. l. 9. c. 17.

ἈΙ'ΔΗΣ apud poetas et ᾄδης, in soluta oratione, ου, ὁ, Orcus, tartarus, inferi. (Eurip. Med. 1112.) Od. μ'. ὑπελθόντε δόμον ἄϊδος. Et Il. φ'. Πέμψεν εἰς ἄϊδος. ubi subauditur δῶμα vel alius ejusmodi accusativus. ¶ Nonnunquam est ipse deus inferorum Pluto. Il. ό. Ζεὺς καὶ ἐγὼ, τρίτατος δ' Ἀΐδης ἐνέροισιν ἀνάσσων. [Soph. Œd. Col. 1762. κατὰ μελαμφαὴς ἄδας ἔλαι παντὶ ξενόεντα γηραιοῦ πάλαισεν. Hesiod. Ἀσπ. 477. Herodot. lib. 2. §. 122. ἔλεγον τοῦτον τὸν βασιλέα ζῶν καταβῆναι κάτω ἐς τὸν οἱ Ἕλληνες ᾅδην νομίζουσι εἶναι, κἀκεῖθι συγκυβεύειν τῇ Δήμητρι.] ¶ Item mors. in Anth. Epigr. Ἐς ἄδην μέλλοντα προσφθάσω εἴσιτχος ὁδός. ¶ At ἀΐδος vide in comp. ex εἴδω, i. video. ☞ Fit ex α privat. et ἰδεῖν aoristo 2. verbi εἴδω, i. video. Est enim ᾅδης locus tenebricosus, et (ut dixit Virg.) sine luce domus. Vide etiam ᾅδης in fine hujus classis.

Ἀΐδηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, tenebricosus, ut Soph. in Ajace, ἀΐδηλον ἄϊδος. Vide et alias signif. in comp. ex εἴδω, id est, video.

Ἄϊς, ἄϊδος, pro ἄδης. Il. ά.—ψυχὰς ἄϊδι προΐαψεν. Et Odyss. κ'. ψυχὴ δ' ἄϊδός δε κατῆλθε. et Od. λ'.—κε δόμον Ἄϊδος εἴσω.

Ἄϊδος ἐν † Hes. Asp. 254.† et Ἄϊδος δόμον, adverbialiter ponuntur pro εἰς ἄδου δόμον.

Ἀϊδωνεύς, ῆος, ὁ, Pluto, deus inferorum. Hesiod. † Th. 913.† ἐν Ἀϊδωνῆος ἥρπασε.

Ἀϊδόνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, lethalis. Hesych.

ᾍδης (cum ᾳ habente ι subscriptum) ου, ὁ, in prosa idem quod ἀΐδης, ex quo factum est per synæresin. Ponitur sæpe ἐλλειπτικῶς. Dicitur enim εἰς ᾅδου, sub. οἶκον, et ἐν ᾅδου, sub. οἴκῳ. (μέλας ᾅδης. Soph. Œdip. Tyr. 30. κεῖται παρ' ᾅδῃ Πόλυβος apud inferos jacet. ib. 972. V. Æschyl. Pers. 926. Ag. 676. Ἅιδου μητέρα, Æsch. Ag. 1244. 1300. *the Devil's Dam.* ᾍδου πύλας. 216. 1536.)

Ἀϊδωναῖος, infernalis, tartareus, ὁ ἐπὶ τὸν ᾅδην. Suid. et Hesych. qui et ἀϊδωναῖος scribit. Neptuni epith. Derivatum ab ᾅδης.

ΑἸΔΩ'Σ, όος, et per crasin οῦς, in dat. αἰδοῖ, in accus. αἰδόα, vel αἰδῶ, et quidem: pudor, verecundia. † αἰδὼς inter et σωφροσύνη quæ differentia v. Xen. Pæd. p. 203.† (v. Æschyl. Pers. 701. Ag. 937. 1212. Suppl. 587.) Interdum in bonam partem, ut apud Soph. αἰδοῖ λαβεῖν, pudore tangi. Et Il. έ. Ὦ φίλοι, ἀνέρες ἐστὲ καὶ αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ, Ἀλλήλους τ' αἰδεῖσθε. Et cum genit. ibidem, καὶ αἰδῶ θέσθ' ἐνὶ θυμῷ Ἄλλων ἀνθρώπων, id est, verecundiam vobis incutiant alii homines. Quatenus sit laudabilis αἰδὼς, vide Aristotel. Eth. l. 3. c. 11. et l. 4. c. 15. Interdum in malum partem: ut apud Hom. Αἰδὼς οὐκ ἀγαθὴ κεχρημένῳ ἀνδρὶ παρεῖναι. Item reverentia, veneratio, observantia, per quam ætate aut sapientia aut honore aut aliqua dignitate antecedentes reveremur et colimus. Xen. Pæd. 1. ὑπὸ τῶν ἄλλων αἰδοῦς τυχεῖν. † Sic. Hes. Th. 92.† Od. θ'. τιμῆς ἔμμοροί εἰσι καὶ αἰδοῦς. Apud Plat. in Rom. αἰδὼς τοῦ βασιλέως, regis reverentiam. Idem in Solone, αἰδῶ μὲν εἶχε καὶ τιμὴν παρὰ πᾶσι, id est, reverebantur et honorabant eum omnes. ¶ Item membrum genitale, inguen, pudenda. Il. β'. Χλαῖνάν τ' ἠδὲ χιτῶνα, τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει. Et Dionys. Halic. in ἀρχ. Ὑπεζωσμένους τὴν αἰδῶ ταῖς δοραῖς. ☞ Etymol. et Eust. τὴν αἰδῶ dictam volunt, ἡ non videndo, ex α privat. et verbo ἰδεῖν, quòd pudor cogat oculos avertere, unde proverb. αἰδὼς ἐν ὀφθαλμοῖς, de quo vide Erasm. in Chil.

Αἶδος, εος, τὸ, idem quod αἰδώς.

Αἰδοῖος, ου, ὁ, venerabilis, veneratione dignus, venerandus, reverendus. (Æschyl. Ag. 609. Suppl. 29.) Od. θ'.—φίλος πάντεσσι γένοιτο Δεινός τ' αἰδοῖός τε. Et Od. λ'. Καί κ' αἰδοιότερος καὶ φίλτερος ἀνδράσιν εἴη. [Pind. Olymp. Γ. 75. κτεάνων δὲ χρυσὸς αἰδοιέστατον.] Item in activa sig. verecundus. Od. ρ'.—κακὸς δ' αἰδοῖος ἀλήτης. Et Il. σ'. παρθένος αἰδοίη.

Αἰδοίως, adverb. cum reverentia, cum observantia. Od. τ'.

Αἰδοῖον, ου, τὸ, subst. inguen. In plur. αἰδοῖα, pudenda. Quæ tamen quidam dicta putant παρὰ τὸ εἴδεσθαι ἐν τῇ συνουσίᾳ ἐγγύοντα, quasi εἴδοια, Thuc. 1. διαζώματα ἔχοντας περὶ τὰ αἰδοῖα οἱ ἀθληταί. Et Herodot. 1. ἐκ τῶν αἰδοίων τῆς θυγατρός. A Gaza exp. testiculi, coles.

Αἰδοιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, formam inguinis habens, inguinis speciem referens. Athen. 7.

Αἰδοιϊκός, οῦ, ὁ, ad inguen pertinens: ut αἰδοιϊκὰ φάρμακα, apud Æginet.

Αἰδόϊος, poët. pro αἰδοῖος; ut ὁμοίϊος pro ὁμοῖος, venerabilis.

Αἰδέομαι, οῦμαι, F. ἔσομαι et ἔσομαι, præt. ᾔδεσμαι, aor. 1. ᾐδέσθην, idem quod ἐντρέπομαι, veneror, revereor, veneratione prosequor. Cum accus. (τὸν δ' ὅρκον αἰδεσθεὶς θεῶν. Soph. Œdip. 659. Confer 1440. Eurip. Med. 327. 350. Æschyl. Ag. 370. 946. Eurip. Phœniss. 1255. 1444.) Xen. Pæd. 1. αἰδούμενος τοὺς πρεσβυτέρους. Sic αἰδεῖσθαι θεοὺς, apud Hom. ut Il. χ'.—τάδε τ' αἴδεο, καί μ' ἐλέησον. ¶ Interdum est potius, timeo, vereor: ut Il. χ'. Αἰδέομαι Τρῶας καὶ Τρῳάδας ἑλκεσιπέπλους. Sic. Il. δ'. Αἰδεσθεὶς βασιλῆος ἐνιπὴν αἰδοίοιο. ¶ Item pro pudet me, verecundor, verecundia tangor: ut αἰδοῦμαι τάδε, horum me pudet. Plut. Od. ζ'. αἰδέομαι γὰρ γυμνοῦσθαι. ¶ Item timeo, non audeo. Od. ξ'. καὶ οὐ παρεόντ' ὀνομάζειν Αἰδέομαι. ¶ Item placor, et injuriam remitto, iram condono, inquit Bud. Apud Greg. φιλίαν αἰδεῖσθαι εἰδὼς, dicitur is qui amico se exorabilem præbet. Significat etiam placo, exoro. Dem. contra Aristocr. καὶ φεύγειν ἕως ἂν αἰδέσηταί τινα τῶν ἐν γένει τοῦ πεπονθότος. Vide Harpocr. et Hesych. Usurpatur et in signif. pass. utpote cujus invenitur act. αἰδῶ, et compositum καταιδῶ. Sic apud Dem. ᾐδεσμένος, exoratus, placatus.

Αἰδήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, verecundus. Athen. de Isocr. ὁ τῶν ῥητόρων αἰδημονέστατος. Ponitur in virtute apud Aristot. in eth. lib. 2. et 4.

Αἰδημόνως, verecundè, pudenter: cui opponitur θρασέως, apud Xen. in Symp. Αἰδημονέω, ῶ, F. ήσω, verecundus sum, verecundiam servo.

Αἴδεσις, εως, ἡ, veneratio, reverentia. Item (ut inquit Bud.) venia et misericordia, et personæ periclitantis respectus et ratio, ultionis animadversionisque remissio. Dem.

Αἰδέσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, in oratione soluta, pro poëtico αἰδοῖος, venerabilis, reverentia dignus. Apud Gregor. est, dignus qui exoret. ¶ Apud Pausan. αἰδέσιμον, Bud. interpr. inviolatum, intactum, ἄσυλον.

Αἰδεσιμότης, ητος, ἡ, exp. veneratio, q. d. venerabilitas. Pro quo elegantius usurpatur τὸ αἰδέσιμον, ut apud Lucian. in Nigrino, τοῦ προσώπου τὸ αἰδέσιμον, Latini oris dignitatem dicunt.

Αἰδεστὸς, οῦ, ὁ, reverentia dignus, idem quod αἰδέσιμος, sed minùs usitatum. Plut.

Αἴδιμος, venerabilis, veneratione dignus. Just. in const.

Αἴδομαι, etiam dicitur pro αἰδέομαι: ut Od. θ'. Αἴδετο γὰρ Φαίηκας. Et Plat. in symp. 3. ἐκβάλλειν τῶν ἐραστῶν τὸ αἰδέσιμον. (Æsch. Suppl. 367.)

Composita.

Ἀναιδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, impudens, inverecundus. Od. ρ'. Ὥς τις θαρσαλέος καὶ ἀναιδής ἐσσι προΐκτης. Apud Dem. ἀναιδὴς ἐς χρήματα. Aff. et pro eo cujus nos non pudet: ut ἀναιδέστατος τοῖς ἀσελγαίνουσι, minime pudendus intemperantibus. Metaph. tribuitur etiam rebus sensu carentibus, ut λᾶας ἀναιδὴς. Iliad. δ'. et Odyss. λ'. Et ἀναιδὴς πέτρη, Il. ν'. Τὸ ἀναιδὲς pro substantivo ἡ ἀναίδεια, impudentia. Interdum adverbialiter ponitur, ut ἀναιδὲς βλέπειν, impudente aspectu esse, impudentiam oculis præ se ferre.

Ἀναιδῶς et ἀναιδὲν, impudenter. [Aristoph. Thesm. 531. Τάδε γὰρ εἰπεῖν τὴν πανοῦργον κατὰ τὸ φανερὸν ὧδ' ἀναιδῶς, οὐκ ἂν ᾤμην &c. Soph. Œd. Tyr. 362. Οὕτως ἀναιδῶς ἐξεκίνησας τόδε Τὸ ῥῆμα.]

Ἀναίδεια, ἡ, impudentia, inverecundia; (Eurip. Med. 473.) Hom. Demosth.

Ἀναιδεύομαι, impudentia utor, impudenter me gero. Hinc ὑπεραναιδεύομαι, impudentia vincor. Aristoph. in Equit. [396. Ὡς δὲ πρὸς πᾶν ἀναιδεύεται.]

Ἀναίδεστος, ὁ καὶ ἡ, accipitur pro ἀναιδὴς, impudens.

Ἀναιδημόνως, absque ulla reverentia, et q. d. irreverenter: seu absque ullo pudore, impudenter. Gal.

Ἀπαιδοιόω, ῶ, q. d. pudenda mutilo, præputium seco, circumcido. Poll. lib. 2.

Ἐπαιδέομαι, οῦμαι, pro simplici αἰδέομαι, erubesco, verecundia afficior; unde ἐπαιδεσθήσομαι, apud Eurip. me pudebit. Ἐπαιδεσθεὶς, reveritus. Plat. de leg.

Καταιδέω, ῶ, (quod et αἰδῶ, sed rariùs) erubescere facio, pudore perfundo, et ad venerationem cogo vel impello, flecto animum. Plat.

Καταιδέομαι, οῦμαι, revereor, valdè revereor. (Soph. Œdip. Tyr. 666.) Aristoph. in Nub. καταιδέσθητι πατρῷον Δία. Item pro, perpudet. Plat.

Κίναιδος, cinædus, pathicus. Latini quoque cinædum de puero meritorio dicunt. Ita dictus ἀπὸ τοῦ κινεῖν τὴν αἰδῶ, id est, τὰ αἰδοῖα: vel quasi κινῶν αἰδοῦς, Plut. in Polit. Sic dicitur et gemma quæ erythræus etiam lapillus appellatur, Arrian. (Κίναιδος—τοὐπίτριπτον. Soph. Aj. 103.)

Κιναιδία, cinædica obscœnitas sive impuritas aut impudicitia. Æschin. de falsâ Legat. ‡ invenitur et κιναιδεία.‡

Κιναιδίζομαι, cinædicè me gero, impuritate et obscœnitate cinædos imitor. Κιναίδισμα, obscœnitas cinædica, apud Eust.

Κιναίδιον, aviculæ quæ et ἴυγξ, teste Hesych. παρὰ τὸ κινεῖν τὰ αἰδοῖα, unde et σεισοπυγίς, dicitur. Lat. motacilla.

Ἀκίναιδος, (*decomp.*) exp. ὁ μὴ κινῶν τὰ αἰδοῖα, ὁ σώφρων, qui cinædus non est, sed castus et pudicus. Suid.

Κύναιδος, impudens ut canis, Hesych.

ΑἸΖΗΟ'Σ, οῦ, ὁ, (pro quo et ἀζὸς) juvenis, qui juvenili robore viget, παρὰ τὸ ἄγαν ἢ ἀεὶ αἵματι ζεῖν, facta compositione ex α epitat. et verbo ζέω, quòd juvenes ferveant et calidiores sint atque animosiores. (Hom. Il. Ψ. 280.) Il. έ. τὶς ἀρηϊθόων αἰζηῶν. Il. ξ'. θαλερῶν αἰζηῶν. Hesiod. in Erg. τεσσαρακονταετὴς αἰζηὸς ἕποιτο, juvenis quadragenarius. Rursum pro νέος seu ἀκμάζων, adjectivè. Il. π'. Ἀνέρι εἰκάμενος αἰζηῷ τε κρατερῷ τε, juveni, et robusto; seu florenti annis et valenti viribus. Dicitur αἰζήϊος quoque pro αἰζηὸς, ut ὁμοίϊος pro ὁμοῖος. Hesiod. αἰζήϊος ἀνήρ.

ΑἸΘΗ'Ρ, έρος, ὁ, æther; ut apud Eurip. Ὁρᾷς τὸν ὑψοῦ τόνδ' ἄπειρον αἰθέρα, Cicero interpr. Vides sublimè fusum immoderatum æthera. ¶ Interdum aër, ut Od. ί. Αἰθέρα ἐπαιγίζοντα δι' αἰθέρος. Illud Arati,—ἀπ' αἰθέρος ἐσπάσαντο, Cicer. vertit, Naribus humiferum duxère ex aëre succum. Aliquando apud Hom. exp. ab Eust. altissimus aër, et luce resplendens aër, sive splendor qui est circum aërem: ut Il. θ'. οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπεῤῥάγη ἄσπετος αἰθήρ. Nonnunquam etiam αἰθρία, aër serenus et sudus, ac minimè nubilus: ut Il. ρ'. Εὔκηλοι πολέμιζον ὑπ' αἰθέρι. Usurpatur et fœminino genere, ut Il. π'. Αἰθέρος ἐκ δίης. ¶ Capitur etiam pro cœlo, deorum domicilio, ut et æther Latinè. Apoll. Arg. 1.—ἐς αἰθέρα χεῖρας ἄειρον, ad cœlum manus tollebant. Et apud Sophoclem, αἰθέρα ἵκειν, cœlum subire. Idem periphrasticè dicit οὐρανοῦ αἰθέρα pro οὐρανόν. Hesychius scribit etiam significare inflammationem, atque ita usurpasse Eurip. in Troad. Dativum αἰθέρι, poëtæ adverbialiter interdum usurpant. pro ἐν αἰθέρι. Sic et accus. αἰθέρα pro ἐς αἰθέρα, Homer. ☞ Anaxagoras à verbo, αἴθω deducit, ætheris nomine ignem significans, quòd superiora igne sint plena. At Aristot. in lib. 1. de mundo ait cœli et siderum substantiam appellari æthera, non ab αἴθεσθαι, id est, ardendo: sed διὰ τὸ ἀεὶ θεῖν, ex eo quod semper currat. (Αἰθὴρ. Fœm. Gen. Æol. Soph. Œdip. Tyr. 866. Eurip. Phœniss. 1175.)

Αἰθέριος, ου, ὁ καὶ ἡ, æthereus, ad æthera pertinens. Interdum est epithetum Jovis apud Aristot. et Luc. Pro αἰθερία ponitur itidem apud Aristot. in lib. de mundo, μετὰ δὲ τὴν αἰθέριον καὶ θείαν φύσιν.

Αἰθερίως, purè et mundè, instar τῆς αἰθερίου, quæ terrenis sunt puriora.

Αἰθερώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ætheris naturam habens, ætherem referens, ut apud Gal. ad Glauc. 3. αἰθερῶδες σῶμα τὸ πνεῦμα, pro spiritu tenuissimo. Item pro αἰθέριος, apud Just. Martyrem. Αἰθεροειδής, etiam aff. pro αἰθερώδης.

Ἐξαιθερόω, in aërem converto.

ΑἼΘΡΑ, vel Ionicè αἴθρη, aëris serenitas, aër serenus et sudus, cui opponitur ἀὴρ, Il. ρ'. ἀλλὰ σὺ ῥῦσαι ὑπ' ἠέρος υἷας Ἀχαιῶν, Ποίησον δ' αἴθρην. ☞ Fit ab αἰθὴρ, ut tradit Eust.

Αἴθρος, ου, ὁ, pruina, frigus matutinum. Od. ξ'. Αἴθρῳ καὶ καμάτῳ δεδμημένον ἦγεν ἐς οἶκον. à Suida exp. τὸ ψῦχος.

Αἰθρίας, οῦ, ὁ, flans à serena parte cœli ventus. Hesych.

Αἰθρινὸς, οῦ, ὁ, matutinus. Hesych.

Αἰθρέω, ῶ, conturbo tempestate seu procella. Hesych. et Suid.

Αἰθρήεις, serenus, sudus. Oppian. lib. 4. de Venat.

Αἴθριος, ου, ὁ, ἡ, serenus, sudus, ut apud Diosc. αἴθριον κατάστημα. Theocr. Id. 4. Χὼ Ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἴθριος, ἄλλοκα δ' ὕει: Nunc pluit, et claro nunc Juppiter æthere fulget. Αἴθριος ἠχὼ. Apud Nonn. periphrasticè pro tonitru. ¶ Item subdialis, qui est sub dio, qui est sub aëre, vel sub Jove frigido, ut apud Luc. τὸ αἴθριον τῆς αὐλῆς, subdialis pars atrii. ¶ Item frigidus. Soph. in Antig. καὶ δυσαύλους πάγων αἴθρεια καὶ δύσομβρα φεύγειν βέλη. Et tunc fit ab αἴθρος.

Αἰθρία, ἡ, aër sudus et serenus, serenitas, sudum. Vide Aristotel. de mundo. Huic opponitur ὁμίχλη. ¶ Exp. et nocturnum serenum, apud Herodot. in Euterpe. Apud eundem, ἐν αἰθρίῃ, exponitur etiam, sub dio.

Αἰθριάζω, F. άσω, sereno, serenum reddo, illustro. Aristoph. in Probl. αἰθριάζειν τὸν ἀέρα et ἐπινεφοῦν, opponit. ¶ Item pro, in sereno cœlo versor, apud Greg.

Αἰθριάω, nocturno sereno expono: seu sub dio per noctem expono, Hippocr.

Composita.

Ἀλεξαίθριον, aff. ex Soph. pro θερμὸν σύνταγμα, tectum calidum, nempe ad arcendum frigus nocturnum, ab αἴθρα.

Ἀναιθριάζω, sereno. Aristoph. ὁ Ζεὺς ἀναιθριάζει τὰς νεφέλας. [Marc. Anton. de Reb. suis. lib. 2. §. 4. Vide Notam Cl. Gatakeri. Est autem τὸ ἀναιθριάζειν, αἰθρίαν ἤτοι εὐδίαν ἄγειν, serenare, sive nubibus discussis serenitatem inducere, cui opponitur συννεφεῖν, quod est τὰ νέφη συνάγειν, nubes cogere, et obducere, sive obnubilare.]

Διαιθριάζω, absolutè ponitur apud Xen. pro disserenare. Exp. et sub dio agere.

Δίαιθρος, purus, perspicuus, serenus. Hesych.

Ἐπαίθριος, subdialis, qui est sub dio, ut ἐπαίθριαι νύκτες. Theoph. † ἔπαιθρος idem.†

Ἐξαιθριάζω, sereno cœlo expono. Exp. et, in sereno habeo, sub dio teneo. Item ad solem expono, insolo.

Συνεξαιθριάζω, (decomp.) sub dio unà pono.

Μιξαίθριον, vel (ut alii) μιξαιθρία, serenitas pluviis hyemalibus permixta. Affertur ex Hippocr. et Theophr.

Ὕπαιθρος, et ὑπαίθριος. (Æsch. Pr. 113. Ag. 343.) idem quod ἐπαίθριος, unde ἐν ὑπαίθροις τόποις, Luc. Item ἐν ὑπαίθρῳ, Xen. sub dio. Ὕπαιθρα, τὰ, pro castris, Polybium dixisse putat Bud.

ΑΙ'ΘΥΙΑ, et Ionicè Αἰθυίη, ἡ, mergus, avis de qua vide Arist. hist. an. lib. 5. cap. 60.

ΑΙ'ΘΩ, uro, incendo, accendo. (Æsch. Ag. 1444. Theoc. Id. 2. 134.) Cum accusativo. Herodot. in Melpomene, τὰ θύοντες ἱρεῖά τι ἐς τὴν χύτρην καὶ τὸ πῦρ αἴθουσι. ¶ Interdum est neutrum absolutum, ardeo, fulgeo, pro αἴθομαι. Sophocl. in Ajace, ἡνίχ' ἕσπεροι λαμπτῆρες οὐκέτ' ᾖθον, ardebant, vel fulgebant.

Αἴθουσα, ἡ, particip. quæ urit aut uritur, quæ ardet, quæ splendet. ¶ Interdum transit in nomen substant. et significat porticum domus; diciturque αἴθουσα vel quasi αἰθομένη ὑπὸ τοῦ ἡλίου, quæ calefit aut illustratur à sole: vel διὰ τὸ αἴθεσθαι ἐν αὐτῇ τοῦ χειμῶνος, quòd hyeme calefiant homines in ea, ut Etymol. ait Od. δ'. ἐφ' ἕστατ' αὐλῆς αἰθούσης τε θύρας. Il. ύ. Ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα Διὸς νεφεληγερέταο Ξεστῇς αἰθούσῃσιν ἐφίζανον. Sunt autem αἴθουσαι ξεσταὶ, ut Eustathius ait subdiales porticus, ex politis lapidibus factæ. Idem alibi Homerum αἰθούσας appellare στοὰς [illegible] ait.

Αἴθομαι, pass. ardeo † uror,† ἔρωτι amore Xen. Pæd. p. 117., ut αἰθόμενον πῦρ, Iliad. θ'. et apud Pind. initio Olym. hymni 1. † Hes. Th. 324. et 867.†

Αἰθυντὴρ, ῆρος, ὁ, incensor, qui incendit. Opp. de pisc. lib. 5. Δαλὸν ἐδήσαντο μεγάρων αἰθυντῆρα φλογός.

Αἶθος, εος, τὸ, ardor, æstus, Hesych. ¶ Dicitur etiam πῦρ καὶ ὁ φλὸξ, inquit schol. Apollonii Argon. 3. τοῖσιν δ' ἀμφὶ στῆσαν αἶθος βάλλεν ἅτε στεροπή.

Αἰθὸς, οῦ, ὁ, ardens, flagrans. Item ambustus. Eustathius ait αἰθὸν apud Aristoph. significare ἀπηνθρακωμένον, id est, in carbones redactum. Callim. in hymno in Dianam, σποδιὴν αἰθὴν appellat cinerem nigrum, ut ait schol.

Αἴθοψ, οπος, ὁ, ex ustione niger vel etiam ruber, ut apud Nicand. in Alexiph. αἴθοπες ἴχνοι.

Αἴθινος, ου, ὁ καὶ ἡ, quod facilè comburitur, ut αἴθινα ξύλα, apud Etym.

Αἰθόλικες, pustulæ in summa cute, ex igni, aut aliunde: dictæ ἀπὸ τοῦ αἴθειν. Vide Erotiani et Galeni lexicon in Hippocr.

Αἰθολικώδης, qui refert formam pustularum, quæ αἰθόλικες, aut αἰθόλακες dicuntur, apud Gal.

Αἴθων, ωνος, ὁ, ardens, flagrans. Item καυστικὸς (combustorius) comburendi vim habens, ut apud Lycophr. σπινθὴρ αἴθων. ¶ Significat et splendidum: ut αἴθων σίδηρος, apud Hom. exp. ferrum splendidum aut nigrum, ut loquuntur gramm. αἴθωνες λέβητες lebetes splendidi et nitentes, aut qui igni uruntur, ut ait Eustath. (αἴθωνι σιδήρῳ, lucenti ferro. Soph. Aj. 147. ἀνδρὸς αἴθωνος. Sch. exp. θερμοῦ ἐν ταῖς μάχαις. Soph. Aj. 222. V. Æsch. S. c. Th. 454.) ¶ Item metaphoricè αἴθων dicitur equus, leo, homo: à colore niger seu rutilus, aut fervidus, qui cum ardore fertur vel ardente impetu, apud Hom. et Soph.

Αἰθάλη, ἡ, fuligo, λιγνὺς, apud Diosc. et Gal. et Luc. Exp. et cinis, et nigrum illud quod ex camino colligitur. Vertitur etiam favilla, à Gaza, in Alexand. Aphrod. lib. 1.

Αἴθαλος, ου, ὁ, subst. idem quod αἰθάλη, apud Athen. ¶ Item adject. ustus, tostus, ardens, apud Pind.

Αἰθαλόεις, εντος, ὁ, fuliginosus, fuligine oblitus: ut Vulcanus αἰθαλόεις θεὸς dicitur ab Hesiodo. Item ardens, resplendens, coruscus, splendidus, ut αἰθαλόεις κεραυνὸς, apud Hesiod. αἰθαλόεν μέγαρον, Od. χ'. domus resplendens igni. (Eurip. Phœniss. 178.)

Αἰθαλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fuliginosus, fumeus, obscurus. Aristot.

Αἰθαλίας, ου, ὁ, cineritius τεφρώδης, inquit schol. Nicand. in Ther.

Αἰθαλίων, ωνος, ὁ, ardens aut ardorem seu æstum sectans: ardore gaudens: ut τέττιγες αἰθαλίωνες apud Theocr. Idyll. ζ'.

Αἰθαλόω, F. ώσω, P. ωκα, uro, comburo. apud Eurip. et Lycophron. Item nigrefacio, nigrum reddo. Propriè fuliginosum facio, in cinerem et favillam redigo. Apud Diosc. (ut Bud. ait) est, uro ad fuliginem colligendam. Apud eundem αἰθαλῶ λιγνὺν, exponitur colligo fuliginem, facio fuliginem.

Αἰθαλωτὸς, οῦ, ὁ, ustus, combustus, apud Lycophr.

Αἰθύσσω, splendeo, ut in Anth. Epigr. lib. 4. Αἰθύσσων λιπαρῆς ἄνθος ὕπερθε κόμης. ¶ Item calefacio, item incendo, apud Suidam. Exp. et moveo, item concutio, ut apud Athen. αἰθύσσων φρένας. ¶ Item in signif. neutra, prorumpo, apud Suid. Exp. et ῥιπίζω, item extendo. Vide Hesych. et Suid.

Αἴθυγμα, τὸ, Suidas ait de igne dici. Exp. et κίνησις, ἔρεισμα, ῥίπισμα, et Lat. suscitabulum, vel fomes et incendium. Metaph. pro incitamento seu incitabulo. Et citatur hic Polybii locus, ἐγκαταλείπουσί τινα καὶ λίαν ἰσχυρὰ τῆς πρὸς αὐτοὺς εὐνοίας αἰθύγματα.

Αἰθυκτὴς, violentus, impetuosus. Oppian.

Composita.

Ἀναίθω, uro, accendo. Moschus in amore fugitivo, καὶ λαμπάδα βαιὰν τὸν ἅλιον αὐτὸν ἀναίθει. [Eurip. Cycl. 330. Καὶ πῦρ ἀναίθων, χιόνος οὐδέν μοι μέλει.]

Ἀναιθύσσω, idem cum αἰθύσσω. Etym. [Eurip. Troad. 343. Ἥφαιστε, δᾳδουχεῖς—Ἀτὰρ λυγράν γε τήνδ' ἀναιθύσσεις φλόγα, &c.]

Ἀναιθαλόω, comburo, apud Basil.

Καταίθω, idem quod αἴθω, Eurip. [Troad. 1295. Πέργαμον πυρὶ καταίθεται τέραμνα καὶ πόλις, &c. Aristoph. Thesm. 734. καταίθειν τὴν [illegible], &c. Schol. κατακαίειν, πυρπολεῖν, κατασμύχειν τῷ πυρί. 437.]

Καταιθαλόω, idem quod αἰθαλόω. Apud Luc. dicitur Vulcanus κατῃθαλωμένος τὸ πρόσωπον ὑπὸ τῆς ἀσβόλου, ustulatam faciem habens fuligine.

Καταιθύσσω, idem quod αἰθύσσω. Pind. [Pyth. Δ. 147. Ἀλλ' ἅπαν νῶτον καταίθυσσον. E. 13. τεὰν καταιθύσσων μάκαιραν ἑστίαν. Schol. καταλάμπων.]

Κόμαιθος, ου, ὁ καὶ ἡ, cujus coma ignei coloris est. Lycophr.

Κυμαίθα, capræ seu vaccæ nomen apud Theocr. Æolicè ut putatur pro κόμαιθα, παρὰ τὸ τὰς κόμας αἰθὰς, id est, ξανθὰς ἔχειν.

Πάναιθος, totus lucidus splendidusque. Hesych.

Παραιθύσσω, idem cum αἰθύσσω, Epigr. Apud Pind. Θόρυβον παραίθυξε μέγαν, tumultum magnum excitavit.

Πυραίθω, ignem facio, ignes excito.

Ὑπαίθω, subardeo, αἴθω. Sophocl. [Trachin. 1227. καὶ πῦρ ὑπαίθων, σῶμ' ἐν ἱερῷ τὸ σόν.]

ΑΙ'ΚΑ'ΛΛΩ, F. αλῶ, blandior, assentor, adulor, palpum obtrudo. Cum accus. apud Philost. de vita Apoll. l. 2. c. 5. de elephante, προσιόντα τῇ προβοσκίδι αἰκάλλει adblanditur proboscide. Sic et apud Aristoph. in equit. Τὰ μὲν λέγεις αἰκάλλει με. Hesych. et Suid. expon. θωπεύω. Idem Aristoph. dicit in illa eadem comœdia, Ἠκάλλ', ἐθώπευ', ἐκολάκευ', ἐξηπάτα, ubi schol. ait idem his verbis significari, et esse αἰκάλλειν propriè canis, qui auribus et cauda blandientis signum præbet. Addit idem schol. posse à gallinaceis esse translatum hoc verbum, quorum barbæ κάλλαια vocantur. Eurip. in Andromache,—προδότιν αἰκάλλων κύνα, id est, assentans impudenti mulieri, ut schol. ait. ☞ A καλῶ deduci quidam putaverunt, i. demulceo. H. Steph. suspicatur à κάλλος deflectum esse, quòd assentatores pulchrè et bellè in ore habere soleant, atque adeò pulchritudinem turpibus etiam rebus attribuant.

Αἰκάλος, ου, ὁ, assentator, adulator. Hesych.

Ὑπαικάλλω, (comp.) q. d. subassentor, clàm assentor.

ΑΙ'ΚΙ'Α, ἡ, verbera, verberatio, pulsatio, plaga. (V. Æsch. Pr. 176.) Propriè significat indigna verbera, i. quibus aliquis indignè afficitur: aut pulsationem indignam et contumeliosam. Generaliter autem est injuria quæ fit alicui, cum cædendo aut pulsando. Dicitur αἰκίας δίκη (inquit Bud.) actio injuriarum ob verbera, apud Isocr. contra Lochit. Plato de leg. δίκην καὶ τὸ τῆς αἰκίας τῶν γονέων. Ibid. αἰκία γονέων, pulsatio parentum. Dem. in Evergum Mnesibulum, ait αἰκίαν esse χειρῶν ἀδίκων, i. vim quæ manu infertur. ☞ Fit αἰκία ex ἀεικία, (i. indignitas, indecentia) inquit Eust. At contra schol. Soph. vult dici ἀπὸ τοῦ μὴ ἐοικέναι. Vide ἀείκεια, in comp. ex εἴκω, i. similis sum.

Αἴκιον, ου, τὸ, læsio, damnum, apud Herodot.

Αἰκίζω, F. ίσω, verberibus indignè afficio, pulso, crucio. Bud. ait poni pro, contumeliosè tracto, sævio in aliquem. (Soph. Œdip. Tyr. 1174.) item contumeliosè mutilo et trunco, item flagris cædo. Soph. in Ajace, ἀλλά μ' ὁ Διὸς ἄλκιμος θεὸς ὀλέθριον αἰκίζει. Sed usitatior est vox pass. αἰκίζομαι, activa significatione Plutarch. πᾶσαν αἰκίαν αἰκισάμενος ἀνεῖλεν. Isocr. in Paneg. οὐδεὶς γὰρ ἡμῶν οὕτως αἰκίζεται τοὺς οἰκέτας. Apud Soph. in Ajace, Καὶ νῦν κατ' οἴκους συνδήσας αἰκίζεται, i. μαστίζει. ¶ Item αἰκίζομαι, in pass. signif. pulsor, verberor, crucior, &c. unde ᾐκισμένοι τὰς ῥῖνας, mutilati naribus. Strab. (κρατεροῖς ἐν γυιοπέδαις αἰκιζόμενον. i. e. δεσμεύοντος, Æschyl. Pr. 167. V. Eurip. Med. 1130.)

Αἰκισμὸς, οῦ, ὁ, verbera, pulsatio, plaga, flagellatio. Dem. Phil. 4. πληγαὶ καὶ ὁ τοῦ σώματος αἰκισμός.

Αἴκισμα, τὸ, idem. A Lysia ponitur pro mutilatione corporis. [Eurip. Phœn. 1543. Ἢ πρὸς ἀδελφῶν ὀλόμεν' αἰκίσματα νεκρῶν. Schol. πρὸς τὰς ἀδελφὰς πληγάς.] ‡ νεκρῶν Ald. sed ἀρτίως plerique MSS. Pors.‡

Αἰκίστρια, ἡ, quæ pulsat, &c. Suid.

Αἰκιστικὸς, οῦ, ὁ, ad pulsandum proclivis, contumeliosus.

Καταικίζω, (comp.) defœdo, contumeliosè injuriòque fœdo. Od. τ'.

ΑΙ'ΚΛΟΣ, ου, ὁ, vespertinus. Hesych. ¶ Αἶκλοι, sub. anguli seu cuspides jaculi. Hesych. ¶ Αἶκλον (neut. gen. subst.) cœna vespertina, postcœnium apud Lacedæmonios, teste Athen. l. 4. Pro eodem etiam legitur αἶκλον, apud Hesych. Etym. et Eustath. quorum hic scribit etiam per diæresin, ἄϊκλον et ἄϊκλον. ☞ Idem Eustath. ait hæc dicta esse παρὰ τὸ εἰς αὐτὰ ἥκιστα ἐπιεῖσθαι (ut sint composita ex a epitatico et ἱκνέομαι) quia ad ea lubentissime acceditur. Hinc comp. ἔπαικλα.

Ἀναίκλια, τὰ, incœnia seu incœnata. apud Hesych. scribitur ἀναΐκλια.

Ἔπαικλα sive ἐπάϊκλα, τὰ, quæ à cœna apponuntur, secundæ mensæ, apud Athenæum lib. 14. Legitur et ἐπαίκλεια, apud eundem, l. 24. item ἐπαίκλια et ἐπάϊκλα. apud Eust.

Συναικλίας, q. d. cœnationes, convivia. ‡ συναίκλεια Athen.‡

(ΑΙ'ΛΙΝΟΣ, lamentabilis, infelix. αἴλινον, αἴλινον εἰπέ. Æschyl. Ag. 123. bis. Eurip. Phœniss. 1535.)

ΑΙ'ΜΑ, τος, τὸ, sanguis, cruor, γαῖα ῥέεν αἵματι, Iliad. θ'. et ὁ. et ύ. Idem αἷμα ῥέεν ἐξ ὠτειλῆς, Iliad. Γ. Iliad. ά. Αἶψά τε αἷμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ δουρί. ☞ Etymol. deducit ἀπὸ τοῦ αἴθειν, fortasse propter calorem cujus sanguis fomes est. Item cædes, homicidium, unde apud Demosthenem, ἐφ' αἵματι φεύγειν, ob cædem exulare. Sic utitur et Sophocles, item Eurip. in Oreste. ¶ Hesychius ait Sophoclem in Electra 1410. αἷμα vocasse τὴν μάχαιραν, id est, ensem. quod et Suidas annotat. ¶ Item, consanguinitas. Aristoteles Pol. 2. ὁ μὲν γὰρ υἱὸν αὐτοῦ, ὁ δ' ἀδελφὸν αὐτοῦ προσαγορεύει, ὁ κατ' ἄλλην τινὰ συγγένειαν, ἢ πρὸς αἵματος, ἢ κατ' οἰκειότητα καὶ κηδείαν. Apud Sophoclem οἱ πρὸς αἵματος, consanguinei. ¶ Item genus, semen. Iliad. ζ'. et ύ. Ταύτης τοι γενεῆς τε καὶ αἵματος εὔχομαι εἶναι. ubi per γενεὰν pater consideratur, in αἷμα autem mater, ut Hesychius tradit. Et pater filium vocat sanguinem suum, Od. π'. Εἰ ἐτεόν γ' ἐμός ἐσσι καὶ αἵματος ἡμετέροιο. (Soph. Œdip. Tyr. 1016. pl. Æschyl. Eum. 167. Ag. 1302. Eurip. Phœniss. 1013. 1250.)

Αἱμάτιον, ου, τὸ, q. d. sanguiculus, exiguus sanguis.

Αἱματικὸς, οῦ, ὁ, sanguineus, constans sanguine: ut αἱματικὸς χυμὸς, Alex. Aphr.

Αἱμάτινος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem, sed minus usitatum.

Αἱματηρὸς, sanguinolentus, cruentus. Soph. El. 757. † Eur. Ph. 1430.† (φλὸξ αἱματηρά. Soph. Tr. 771. αἱματηρὸν πνεῦμα. Eurip. Phœniss. 597. Æsch. Eum. 137. Ag. 626. 1076.)

Αἱματόεις, εντος, ὁ, sanguinolentus, cruentus. Hom.

Αἱματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, sanguinolentus, sanguini permixtus, apud Gal. Nonnunquam idem est quod sanguineus, sanguine præditus. apud Aristot.

Αἱματία, ἡ, jus nigrum quod usitatissimum Lacedæmoniorum erat edulium: ut ait Poll. Αἱματίας χορδὴ, apud Athen. intestinum fartum sanguine, apud Athen.

Αἱματίτης, ου, ὁ, hæmatites, lapis sic dictus; vel quòd sanguinis colorem referat; vel ab effectu, quòd sanguinem reprimat. Vide Plin. lib. 36. cap. 16. et Diosc. lib. 5. ¶ Item pro vena. ¶ Fœm. αἱματῖτις, sanguinaria; unde αἱματίτιδες φλέβες, apud Hippocr.

Αἱμάτα, ἡ, ensis, gladius. apud Sophocl.

Αἱματίζω, sanguinem elicio. Aristot. (Æsch. Suppl. 670.)

Αἱματόω, ῶ, F. ώσω, cruento, cruore seu sanguine inficio, sanguinolentum reddo. Item interficio, ut Hes. et Etym. tradunt.

Αἱματοῦμαι, cruentor. † Xen. Pæd. 1. 4. 10.† Item in sanguinem vertor. Gal. (Eurip. Phœniss. 1109. Æsch. Ag. 1665.)

Αἱμάτωσις, et ἐξαιμάτωσις, aff. pro sanguificatio, sanguinis generandi munus, ex Gal.

Αἱμάσσω, et Atticè αἱμάττω, F. ξω, P. χα, idem quod αἱματόω. Soph. ἐν τοῖσι δὲ χεῖρας αἱμάξαι ξένοις, manus cruentare. (μέλλοντ' αἱμάσσοντας ἑστίας θεῶν. Æsch. S. c. Th. 281. Ag. 1598. Eurip. Phœniss. 62.) ¶ Interdum significat, vellicando sanguinem elicio, vellico, ita ut sanguinem eliciam.

Αἱμάσσομαι, cruentor, sanguine inficior. apud Soph. et Luc. exp. et occidor, apud eundem Soph. (Æsch. Pers. 597.)

Αἱμακτὸς, οῦ, ὁ, sanguinolentus, ut αἱμακταὶ ῥανίδες, apud Eurip.

Αἱμασιά, ἡ, sepes. Propriè (inquit Suid.) sepes quæ spinas habet. Sic dici aiunt, quia αἱμάττουσι carnes spinis, qui eas ingrediuntur. Theocr. ¶ Item maceria. septum murale exponitur apud Herodot. lib. 1. Αἱμασιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, sepis vel maceriæ formam habens. Aut ex eadem materia factus qua αἱμασιαί. Exp. et maceriosus, apud Plat. de leg.

Αἱμωτὶς, ῶ, ἡ, salgamarius, apud Diosc.

Αἱμαρξὶς, idem quod αἱματηρὶς, suprà, Hesych. Suid.

Αἱμίον, ῶ, idem quod αἱμάτιον, ῶ, Hesych.

Αἱμαλέος, sanguineus, cruentus, in Epigr.

Αἷμος, ου, ὁ, locus, arboribus densus aut fruticibus, dumus.

Αἵμων, ονος, ὁ, cruentus. Eurip. (Æsch. Suppl. 834.) At αἵμων pro δαίμων, id est, peritus. Iliad. έ. αἵμονα θήρης.

Αἱμωνία σῦκα, ficuum genus in Paro insula, ita dictum ob ruborem, inquit Athen.

Composita. Ex quibus desinentia in μων poëtica sunt.

Ἄναιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, sanguine carens. Aristot. Exp. et exsanguis.

Ἀναιμόσαρκος, cujus caro sanguinis est expers. Anacreon. [Od. 43. de Cicada. Ἀπαθὴς, ἀναιμόσαρκε. Carnem-habens-sanguine-carentem. libri impressi recentiores habent ἀναιμ', ἄσαρκε, quam Lectionem videtur Cl. Auctor præferre. Vide Steph. Thes. i. 159. E.]

Ἀναιμεὶ, sine sanguine.

Ἀναιμία, ἡ, sanguinis privatio, q. d. carentia sanguinis.

Ἀναίμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἄναιμος, Hom. Il. έ.

Ἀναίματος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem, apud Athen. (Æsch. Eum. 302.)

Ἀναίμακτος, non cruentus aut cruentatus, non sanguinolentus. [Æschyl. Suppl. 204. τρεῖς λευκώναι τάσδ' ἀναιμάκτους φυγάς. Eurip. Phœn. 270. Δέδοικα, μή με δικτύων ἔσω λαβόντες, οὐ μεθῶσ' ἀναίμακτον χρόα. Rhes. 222. οὐδ' ἀναιμάκτῳ χερὶ Ἥξω πρὸς οἴκους, &c.] Unde et ἀναιμακτὶ adverb. non cruentè, sine sanguine. Hes.

Ἀναιμωτὶ, q. d. incruentatè, absque cruentatione. Latini dicere solent, incruenta pugna, vel Marte incruento. Ennius dixit sine sanguine et sudore. Scribitur et ἀναιμωτεί. Hom. et Apoll. item Luc. Herodian. Plut. et alii.

Ἀνδρόσαιμον, ου, τὸ, vel ἀνδρόσαιμος, ου, ὁ, ruta sylvestris. Sic dicitur quòd ejus flores, si digitis terantur, sanguineo succo madent. Vide Diosc.

Αὔθαιμος, qui est ejusdem sanguinis, τοῦ αὐτοῦ αἵματος ὤν. Unde αὔθαιμοι, fratres, Hesychio. Citatur ex Anthol. Epigr. Et αὐθόμαιμος, idem, apud Lycophr.

Αὐθαίμων, idem quod αὔθαιμος, frater. Sophocl. (Ὦ Διὸς αὐθαίμων. O Germane Jovis Frater.) †Trach. 1057.†

Ἀφαιμάσσω, sanguinem elicio, sanguinem detraho, ut ἀφαιμάξαι τὸ ζῶον, in Hippiatris. Ἀφαίμαξις, sanguinis detractio.

Δίαιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, sanguinolentus, cruentus apud Erotian. * Eur. Hec. 631.*

Ἔναιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, sanguine præditus. Herod. ταῦτα δὲ γίγνονται ἔναιμά τε καὶ σαρκώδεα. ¶ Item sanguinolentus, cruentus, sanguine adhuc stillans: ut, καὶ ἔναιμον ἕλκος, et ἔναιμον τραῦμα, apud Diosc. ¶ Item ἔναιμον φάρμακον, medicamentum quod adhuc cruento vulneri injicitur, ut tradit Gal. Ideo exponi solet, medicamentum sistendo sanguini aptum.

Ἔξαιμος, sanguine destitutus, qui multum sanguinis effudit, exsanguis. Plut.

Ἐξαιματόω, in sanguinem verto. apud Aphr. in Probl. †Xen. Pæd. p. 177. cruento.† Ἐξαιμάτωσις, ipsa actio vertendi in sanguinem, sanguinis effectio. à Bud. exp. sanguinis generatio, apud Gal. ad Glauc. 2.

Ἐξαιματωτικὸς, vim generandi sanguinis habens. apud Aphr. in Probl. Συνεξαιματόω, (*Decomp.*) ῶ, unà cruento. Et pass. συνεξαιματοῦμαι, unà cruentor. Philo de vita Mos. lib. 1. συνεξαιματοῦνται δ' αὐτῷ λίμναι.

Ἐξαιμάσσω, cruento, vel valde cruento: ut apud Synes. ἐξαιμάττειν τὸ ἔντερον.

Ἴσχαιμος, (quasi ἴσχων τὸ αἷμα) sistens sanguinem, sistendi sanguinis vim habens, aut aptus ad sistendum sanguinem: ut ἴσχαιμον φάρμακον apud Gal. et Ægin. Item herba à sistendo sanguine sic appellata, quæ et ἰσχαίμων, apud Theophr. hist. pl. lib. 9. cap. 15.

Κάθαιμος, sanguinolentus, cruentus: ut κάθαιμα τραύματα apud Euripidem.

Καθαιματόω, cruento. [Aristoph. Thesm. 702. καθαιματώσω βωμόν. Schol. Bourd. αἵματι μιανῶ καὶ προπηλακίσω. Eurip. Phœn. 1167. ἄρτι δ' αἰτεῖ γένυς Καθῃμάτωσεν. 1577. Helen. 1615. Herc. Fur. 234. 256.]

Καθαιμάσσω, itidem pro, cruento, vel valdè cruento. [Æschyl. Eumen. 452. Ἔστ' ἂν πρὸς ἀνδρὸς αἵματος καθαρσίου Σφαγαὶ καθαιμάξωσι νεοθήλου βοτοῦ. Eurip. Hec. 1125. Ἦ δ' ἀρπάσας χεροῖν Διασπαράξομαι καὶ καθαιμάξω χρόα. Schol. αἱματώσω τὸ σῶμα αὐτῆς. Orest. 1527.] Καθαιμακτὸς, cruentatus, cruentus.

Λείφαιμος, (ὁ λειπόμενος αἵματος) cui sanguis deficit, cui minus est sanguinis quàm oportet. Gal. Exponitur etiam decolor et pallidus.

Λειφαιμέω, ῶ, sanguine destituor, exanguis et pallidus reddor. Aristot. in Probl.

Ὀλιγόαιμος, vel potius ὀλίγαιμος, cui parum est sanguinis, apud Alex. Aphr.

Ὀλιγαιμία, sanguinis paucitas.

Ὅμαιμος, consanguineus: frater vel soror. apud Soph. (Œdip. Tyr. 639. Æsch. S. c. Th. 687.) Interdum et adjectivè ponitur: unde ὅμαιμον σπέρμα apud Soph. in Antig. (Ὅμαιμος φόνος. Æsch. Eum. 212. Eurip. Phœniss. 285.)

Ὁμαίμης, idem quod ὅμαιμος. Pind.

Ὁμαίμων, idem. Poëtica sunt.

Ὁμαιμοσύνη, consanguinitas, in Anthol. Epigr. Est item fraternitas.

Decomp. Αὐθόμαιμος, idem quod ὅμαιμος.

Συνόμαιμος. Orph. Argonaut. 1191.

Συνομαίμων, frater vel soror. (Æsch. Pr. 403.)

Πολύαιμος, multum sanguinis habens, sanguine abundans. Gal. ad Glauc. [Aristot. de Hist. Animal. i. μάλιστα καὶ τῶν θηλέων ζώων, ἡ γυνὴ πολύαιμον, &c.]

Πολυαιμία, sanguinis abundantia.

Πολυαιμέω, ῶ, abundo sanguine. Arist. de gen. anim. lib. 4.

Πολυαίματος, idem quod πολύαιμος, Plutarch. in symp. 5. πολυαίματον τὸ ἧπαρ.

(Πολυαίμων. Æsch.) [Suppl. 847. πολυαίμων φόνος ἀποκοπὰ κράτος.]

Σύναιμος, et συναίμων, consanguineus, frater vel soror. Poëtica sunt ambo.

Ὑπεραίμωσις, nimia sanguinis abundantia. Poll.

Ὕφαιμος, subtus sanguinem habens. cui subest sanguis. in Epigr.

Φιλαίμων, et φιλαίματος, (Eurip. Phœniss. 168.) sanguinis amans, sanguinis avidus, sanguinarius. ὁ φιλῶν τὸ αἷμα, Hesych.

ΑΙΜΥΛΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, blandus, festivus, lepidus, affabilis. (αἱμύλας μηχανάς. Æsch. Pr. 206.) Ab Hesychio exp. ἀστεῖος. Item στωμὺς, et ἡδὺς ἐν τῷ λέγειν. Usurpatur nonnunquam de persona: ut Plutarch. in Eumene, ἰταμὸς μὲν οὐκ ἦν, αἱμύλος δὲ καὶ σπουδαστής. Anthol. Epigrammatum 3. χαίρῃ αἱμύλος. Sæpiùs de ipsa oratione. Plutarchus in Solone, καὶ γὰρ αἱμύλον τι καὶ προσφιλὲς εἶχεν ἐν τῷ διαλέγεσθαι, i. aliquid affabile, aliquam affabilitatem. Lucianus. αἱμύλη καὶ γλυκεῖα πειθὼ τῶν λόγων σοῦ. ¶ Item in malam partem, illecebrosus, deceptor, blanditiis decipiens. Hesiod. in Theog. †890.† —— δόλῳ φρένας ἐξαπατήσας Αἱμυλίοισι λόγοισι. Sic apud Platon. αἱμύλος ἔρως, exp. impostor, pellax. Exp. et assentator. ☞ Quidam volunt esse tanquam forma diminutivi factum ab αἵμων, pro δαίμων, i. peritus. Eustathius autem ab αἷμα deducit, quem vide.

Αἱμυλία, ἡ, festivitas, lepor. Plut. οὔτε ἁρμονίαν καὶ σύνθεσιν ἔχει τοσαύτην αἱμυλίας καὶ χάριτος.

Αἱμύλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod αἱμύλος: ut αἱμυλίοι λόγοι, apud Hom. et Hesiodum.

Αἱμύλλω, decipio. unde Χρεμύλος vir quidam dictus ab Aristoph. αἱμύλλων τοὺς χρεωφειλέτας, i. decipiens creditores.

Αἱμυλομήτης, consultus, vafri consilii. Hom. in hymn. in Merc.

ΑΙ'ΝΟΣ, ου, ὁ, apologus, dictum fabulosum, aut proverbiale, sermo seu oratio proverbialis. (V. Æsch. Ag. 1557. Suppl. 543.) Eustathio est oratio fabulosa et obscura et figurata: quæ et griphus et ænigma dicitur. Idem ait veteres tradere quæ sequuntur. Αἶνος est oratio fabulosa quæ à brutis animantibus, aut à plantis ad hominum admonitionem traducitur, ut ait Lucilius Tarræus in primo de proverbiis. A' brutis animantibus, ut apud Archilochum, αἶνός τις ἀνθρώπων ὅδε, ὡς ἄρ' ἀλώπηξ, &c. Sic Hesiodus, Νῦν δ' αἶνον βασιλεῦσ' ἐρέω. ὧδ' ἴρηξ, &c. A plantis autem, ut apud Callimachum, ἄκουε δὴ τὸν αἶνον. ἔν κοτε Τμώλῳ δάφνην, &c. Videtur pro παροιμία poni à Theocrito, quum ἐν Κυνίσκας dicit, Αἶνος θὴν λέγεταί τις, ἔβα καὶ ταῦρος ἀν' ὕλαν. ¶ Item simpliciter pro quolibet dicto capitur, ut inquit Eustathius. Od. ξ'. Ὦ γέρον, αἶνος μέν τοι ἀμύμων ὃν κατέλεξας. ¶ Item assensio, συγκατάθεσις, ut ait Eustath. hinc fieri dicens ἀναίνεσθαι pro μὴ συγκατατίθεσθαι. Sic et αἰνεῖν pro assentiri usurpatur. ¶ Item laus, encomium, aut oratio laudatoria. Od. φ'. — τί με χρὴ μητέρος αἴνου; quid opus habeo laude matris, seu laudatione? Apud Athen. 15. quidam poëta, Σμικρῆς γλώσσης ἀποσπάσομαι εἰς μέγαν αἶνον.

Αἰνίσσομαι et αἰνίττομαι (Atticè) obscurè significo, obscurè vel occultè innuo, involucro quodam verborum significo, ænigmaticè significo. Item alludo ad aliquid. Cum accusativo, ut Plat. in Apoll. τοῦτ' ἐν τίς ὃ ἐγὼ φημί σε αἰνίττεσθαι. Ibidem, τί λέγει ὁ θεὸς, καὶ τί ποτε αἰνίττεται; Greg. Naz. de bapt. τὴν ἀνάγνωσιν αἰνιττόμενος. Interdum cum præpositione, εἰς vel πρός: ut apud Æschin. αἰνιττόμενος εἰς ἐμὲ, id est, occultè me significans. Et αἰνίττομαι ταῦτα πρὸς τὸν ἀέρα, per hoc significo aërem, Plat. Aliquando et cum infinitivo, ut apud Plutarch. in Themist. αἰνίττομαι ταράξειν τὰ ἐγκλήματα. Dicitur et αἰνίττομαι τί τοῦτ' ἐστι, pro occultam seu obscuram do hujus rei significationem. Ponitur etiam absolutè. Arist. Rhet. 3. μεταφοραὶ γὰρ αἰνίττονται. ¶ Usurpatur et in passiva significatione, et χρησμὸς ᾐνιγμένος, apud Aristoph. oraculum obscurè editum. Et apud eundem, τὰ εὖ ᾐνιγμένα, quæ aptis ænigmatis significata sunt.

Αἰνιγμὸς, οῦ, ὁ, ænigma. (Eurip. Phœniss. 1320.) Athen. 10. Sæpe dicitur δι' αἰνιγμῶν, id est, per ænigmata, obscurè, apud Plat. Plut. Aristoph. &c. * Ran. 60.*

Αἴνιγμα, τὸ, idem. (Soph. Œdip. Tyr. 1546.) Quidam exp. scirpus, ambages verborum, oratio verborum involucris tecta. Apud Athen. 10. Dicitur δι' αἰνιγμάτων, ut et δι' αἰνιγμῶν. Et ἐν αἰνίγμασι, i. obscurè. occultè. ¶ Item pro occulta significatione alicujus rei, apud Areth. in Apoc. ¶ Thetanis λόγχη etiam significabat, ut refert Eust. quia οἱ λαχόντες βούλονται ἀφίστασθαι καὶ λανθάνειν ὡς εἰ καὶ ἐπὶ σκότῳ κλαίοντες.

Αἰνιγματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ænigmaticus, ænigmaticè (id est, obscurè) dictus vel scriptus. Aristot. Rhet. 2.

Αἰνιγματωδῶς, ænigmaticè, per ænigmata. Athen. 10.

Αἰνιγματίζομαι, ænigmaticè loquor, sermone obscuro utor.

Αἰνιγματιστὴς, sermone ænigmatico uti solitus, qui sermone ænigmatico uti gaudet, apud Greg.

Αἰνικτὸς, οῦ, ὁ, ænigmaticè et obscurè dictus, ænigmaticus, obscurus. (Soph. Œdip. Tyr. 447.) Suid. ex Soph.

Αἰνικτήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. Αἰνικτηρίως, ænigmaticè, obscurè, cum involucris et ambagibus verborum. Æschylus in Prometheo. (906. 832.)

Αἴνη, ἡ, idem quod αἶνος, laus. Apud Herodot. lib. 8. εἴη ἐν αἴνῃ μεγίστῃ τῶν στρατηγῶν ὁ Θεμιστοκλῆς, id est, esset in maxima æstimatione inter duces.

Αἰνέω, ῶ, F. έσω, vel ήσω, sed έσω magis antiquum est, et à poëtis Ionicè usurpatur, potius quàm in soluta oratione. P. ᾔνεκα, laudo. Exp. et approbo, seu comprobo. Od. π'. οἳ δ' οὐκ αἰνήσουσιν ἀεικέα κακὰ ἔργα. ¶ Item assentior. Cum dativo personæ apud Apoll. Arg. 2. Ἀγκαίῳ δὲ πολλοὶ ἤνησαν ἑταίρων, id est, Ancæo multi ex sociis assensi sunt. (ἤνεσ' ἀνὴρ πάντα. Eurip. Med. 1159. Phœniss. 438. Æsch. Pers. 645. Ag. 98. Ch. 353. Suppl. 1078.) ¶ Interdum pro παραιτοῦμαι, renuo, recuso. Sic sumi dicit Plutarch. apud Hesiod. Νῆ' ὀλίγην αἰνεῖν, μεγάλῃ δ' ἐν φορτία θέσθαι. ¶ Item subigo ordea, madefaciens aqua, ut ait Ælius Dionysius apud Eust. At in hac significatione Pausanias ibidem scribit ἀνεῖν, non αἰνεῖν, dicens ἀνεῖν significare πτίσσειν, apud Pherecratem et Aristophanem in pace. unde comp. συνανέω.

Αἰνίω pro αἰνέω interjecto ι.

Αἰνέομαι, αἰνοῦμαι pro αἰνῶ, Hesych.

Αἴνημι pro αἰνέω dicunt Æoles, inquit Corinthius. Hom. — οὐ μὲν ἔγωγε Αἴνημ'. οὐ γὰρ, &c.

Αἴνεσις, εως, ἡ, laudatio vel assensio. Αἰνέσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, laudabilis, laude dignus. Hesych. Αἰνεσία quoque reperitur apud Callim. et Apoll. Rhod. [Apoll. Rhod. iv. 645. Δεινοὶ δ' ἀκτὰς ἀλιμυρέας εἰσαφίκοντο Ἥρης αἰνεσίῃσι, &c. iii. 817. Callim. Hym. in Dian. 108. ubi Vir eruditiss. suspicatur legendum ἐννεσίῃσι, ut et in Apoll. Rhod. iii. 29. Vide omnino Notam Illustr. Spanhem. ad hunc Callimachi, p. 209.]

Αἰνετὸς, οῦ, ὁ, laudabilis, laude dignus. Hesych. Αἰνέτης, ου, ὁ, laudator, deprædicator. Hippocr. περὶ τέχνης.

Αἰνίζομαι, F. ίσομαι, idem quod αἰνῶ, laudo. Exp. et admiror, ab Hesychio. Iliad. ν'. περὶ δέ σε βροτῶν αἰνίζομ' ἁπάντων. Sic et Iliad. θ'. ¶ Item pro αἰνίσσομαι, pro quo et αἰνίζω, obscurè significo, apud Eust. et Suid.

Composita ab αἶνος et αἰνέω.

Ἔπαινος, ου, ὁ, laus, laudatio, ut apud Plat. ἔπαινον ἔχειν, laudari. Et Xen. οἱ μέν τινες τῶν πρεσβυτέρων ἐπαίνοις χαίρουσι. ¶ Item pro oratione quæ habetur in laudem alicujus, citatur ex Plutarch. in Lycurgo. Ἐπαινὴ, Hesych. ἐπαινετὴ, ἡ δεινὴ καὶ φοβερά. Vide in Αἶνος.

Ἐπαινέω, ῶ, F. έσω et έσομαι (et interdum apud poëtas ήσω) laudo. (Æsch. S. c. Th. 602. 1079. Ch. 579. Suppl. 1003. Eurip. Phœniss. 718.) Isocrat. in Panath. συστάντας αὐτὸν ἐπῄνεσε. Dicitur et ἐπαινῶ σε ταῦτα, pro κατὰ ταῦτα, in his te laudo, apud Plat. Et ἐπαινῶ σε τῆς τέχνης, sub. ἕνεκα, apud Julian. Imp. in epist. ¶ Item approbo, assentior, ut exponit Eust. Il. β'. μῦθον ἐπαινήσαντες. Et cum dativo, Iliad. σ'. Ἕκτορι μὲν γὰρ ἐπῄνησαν κακὰ μητιόωντι. †cum inf. Xen. Pæd. p. 103.†

Ἐπαινοῦμαι, laudor. †Xen. Pæd. I. 21.† Interdum cum accusativo solo, interdum et quidem sæpiùs cum accusativo, præpositione interjecta, ut Philost. ἐπαινοῦμαι τὴν κοινωνίαν. Apud Luc. ἐπαινεῖται εἰς τὸ κάλλος, laudatur ob pulchritudinem. Ἐπαινούμενος, qui laudatur, qui laudem meretur. Ἐπαινουμένως, laudabiliter, cum laude. Citatur ex Diod.

Ἐπαινετέος, laudandus, vel laudabilis. [Ἐπαινετέον. Plat. Phædr. iii. τὸν μὲν τοιοῦτον οὐ τὸν ἔρωτα, ἀλλὰ τὸν ἡδίστου ἐπαινετέον.]

Ἐπαινετὸς, ἡ, ὸν, laudabilis, laude dignus, laudatus. Chrysippus, τὸ δ' ἀστεῖον, ἐπαινετόν. Et ἐπαινετὸς τοῦ ἤθους, pro ἕνεκα τοῦ ἤθους.

Ἐπαινετῶς, laudabiliter, ita ut laudem mereatur. Ἐπαινέτης, ου, ὁ, laudator. Ἐπαινετικὸς, laudatorius vel ad laudandum propensus. [Aristot. de Moribus ii. οὔτε γὰρ ὁ ἐπαινοῦνται, μᾶλλον αἰνῷ, οὐδ' ὅσους οἱ ἄλλοι ψέγονται, οὐδ' αὖ ἐναντιωτικῶς ἐστι.]

Decomp. Ἀντεπαινέω, ῶ, vicissim laudo. Xen.

Ἀξιέπαινος, vel ἀξιεπαίνετος, laude dignus, laudabilis, prædicandus, commendabilis. Xen.

Παρέπαινος, et παράψογος, dicuntur esse verba Rhetoricorum apud Plat. in Phædro. [iii. τὸν δὲ κάλλιστον Πάριον Εὔηνον εἰς μέσον οὐκ ἄγομεν; ὃς ὑποδήλωσίν τε πρῶτος ηὗρε καὶ παρεπαίνους; οἱ δ' αὐτὸν καὶ παραψόγους φασὶν ἐν μέτρῳ λέγειν, μνήμης χάριν. σοφὸς γὰρ ἀνήρ.]

Πολυαίνετος, multum laudatus. Xenoph. in Agesilao.

Προεπαινῶ, priùs laudo, vel ante alium laudo. [Thucyd. lib. 3. ἄξιος δέ τι λέγοντες προεπαινέσαι.]

Συνέπαινος, adject. astipulator vel astipulatrix, qui vel quæ assentitur aut comprobat; ut συνέπαινός εἰμι τῶδε comprobo hoc.

Συνεπαινέω, ῶ, collaudo, † Xen. Pæd. p. 102.† Aristot. Rhet. 3. Item comprobo, astipulor, assentior. † παιδί τι Xen. Pæd. p. 130.† Plutarch. apud Herodot. οὐ συνεπαινέω, dissentio vel dissuadeo. (Æsch. S. c. Th. 1083.)

Ὑπερεπαινέω, ῶ, supra modum laudo. apud Æschin. et Aristot. (Luc. Prometh. in Verb. p. 13.)

Κατανέω, ῶ, comprobo, annuo, assentior, acquiesco. (Æsch. Ch. 704.) Thuc. lib. 4. Ἀριστώνυμος δὲ τοῖς μὲν ἄλλοις κατῄνει. ¶ Item concedo aliquid petenti, annuo petitioni alicujus: ut τὸν παῖδα vel τὴν θυγατέρα κατανεῖν, Euripides et Plutarch. Sunt qui interp. spondeo vel despondeo.

Καταίνεσις, exp. assensus vel approbatio: item sponsio.

Decomp. Συγκατάινος, adject. qui vel quæ assentitur, astipulator vel astipulatrix. Demosth. Συγκαταινέω, ῶ, simul approbo, vel simpl. approbo, assentior, astipulor, Xen. Pæd. l. 3.

Συγκαταίνεσις, idem quod καταίνεσις.

Παραινέω, ῶ, suadeo, hortor. Idem admoneo. Dicitur παραινῶ σοι ταῦτα, vel παραινῶ σοι ποιεῖν ταῦτα, Plat. Xen. Thuc. Plut. Interdum cum solo dativo personæ, pro consilium do alicui. Et παραινῶ σοι ὅπως χρὴ ποιεῖν, consilium tibi do, vel admoneo te quomodo faciendum sit. ¶ Interdum pro admoneo simul et præcipio, vel præcepta do: ut Bud. exp. apud Isocr. ad Philipp. ¶ Interdum etiam videtur esse jubentis pro imperio, sive imperantis aliquid fieri, inquit Henr. Steph. ut apud Aristoph. in Ranis, παραινῶ σοι σιωπᾷν. (Soph. Œdip. Tyr. 926. Χρῆν ——πόλλ' ἂν παρῄνουν. lib. 1326. Eurip. Phœniss. 417. Æsch. Ch. 903.)

Παραίνεσις, adhortatio, admonitio, consilium quod datur. Thuc. Xen. † Pæd. p. 82.† Isocr. Gellius ad castigationem et emendationem pertinere vult, lib. 6. cap. 14.

Παραινέτης, ου, ὁ, adhortator, suasor, admonitor.

Παραινετικός, ὴ, όν, adhortatorius, suasorius, monitorius; ut Παραινετικὸς λόγος, Isocr.

Παραινετικῶς, exhortativè, exhortatoriè, more exhortantis, vel cum exhortatione.

Συμπαραινῶ, (decomp.) simul exhortor, unà cum aliis hortor; vel simpliciter pro παραινῶ. Suid. (Aristoph. R. 699.)

Πολύαινος, ου, ὁ καὶ ἡ, multum laudatus, multa laude dignus; ut Ulysses apud Hom. Iliad. ι'. Ex eodem aff. et pro loquax, garrulus, Iliad. λ'.

[Πολυαίνετος, idem. Eurip. Heraclid. 759. Δαπέδου μὲν, πόλι—ἱερὸς πολυαίνετον ἀλλὰ μᾶσσον ἐμᾷ χθονὶ κλεῖσιν.]

Ποταίνιος, recens, q. d. recens et jam modò dictus. Hesych. Eust. [Æschyl. Prometh. 102. οὐδέ μοι ποταίνιον πῆμ' οὐδὲν ἥξει. Schol. νέον, πρόσφατον, οὐ πρόφαντόν μοι. Schol. B. ἀπροσδόκητον, ἄγνωστον. Sept. c. Theb. 245. Schol. B. πρόσφατον. Pind. Olymp. Od. i. 72. Τὰς δὲ ποταίνιον γε λέχει στέφανον, &c. Vide Notam. Soph. Antig. 862. τάφου ποταινίου. Sch. ἔστι μὲν προσφάτου θάνω δὲ αὐτοῦ καινοῦ καὶ παρεξηλλαγμένου.] (Æsch. Eum. 282. Ch. 1055.)

Συναινέω, assentior. Item comprobo, approbo. Philo de vita M. lib. 1. ὡς ἀπολυθέντας συναινεῖν καὶ ἑτοίμους ἔσεσθαι. Apud Xen. Pæd. 8. † p. 220.† Βούλομαι δὲ ταῦτά σοι συναινέσαι. (Æsch. Ag. 493. 1217.)

Συναίνεσις, comprobatio, assensus.

Συναινέτης, comprobator, qui assentitur.

Σύναινος, pro eodem. exp. enim ὁμόδοξος ab Hesychio.

Ὑπαινεσία, approbatio, nutus, voluntas. Apoll. [Rhod. Arg. ii. 1112.]

Ὑπεραίνετος, supra modum laudabilis.

Composita ab αἰνίττομαι.

Παραινίττομαι, obiter declaro, et velut per ænigma, tacitè et obscurè innuo. Basil. et Plutarch.

Ὑπαινίττομαι, subobscurè declaro sive innuo, ænigmaticè significo, tacitè et occultè innuo, apud Demost. et Plat.

ΑἸΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, gravis, horrendus, horribilis. Il. θ'. αἰνὸν ἄχος, gravis mœror. Od. μ'. αἰνότατον κακὸν, gravissimum malum. Iliad. ζ. φύλοπις αἰνὴ, pugna horrenda. Hesychius αἰνὸν inter cætera vult significare χαλεπόν. Hesiod. in ἔργοις. ἐσθλὴ χαλεπαί τε καὶ αἰναί. Od. λ'. Ὡς οὐκ αἰνότερον καὶ κύντερον ἄλλο γυναικός. Sic αἰνότατος Κρονίδη. Iliad. ά. et ξ'. In compositione gravem seu horrendum: item malum et infelicem significat, ut in αἰνόγαμος, αἰνόθρυπτος, &c. Significat etiam vehementiam, ut in αἰνοβίας. ¶ Αἰνὸν ἵμερον, apud Hom. exponit Eustathius obscurum et ænigmaticum, ab αἶνος quod pro ænigmate ponitur. ¶ Αἰνὰ, adverb. pro αἰνῶς, ut αἰνὰ χολώθη, apud Callim. hymno in Delum, graviter succensuit. ☞ Fieri volunt à δεινὸς, abjecto δ et mutato ε in α: cujus etymologiæ meminit etiam Eustathius. vel à δαΐς, pugna, ut fiat δαϊνὸς et δαινὸς, abjecto autem δ, αἰνός. H. Steph. ab adverbio αἶ mavult deducere, aut etiam ex αἰανὸς ab αἶ derivato per syncopen factum esse dicit.

Αἰνῶς, graviter, horrendè. Iliad. κ'. ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς δείδω, graviter metuo, vel gravissimè. Potest etiam exponi valde, ut Iliad. γ'. Αἰνῶς ἀθανάτῃσι θεῇς εἰς ὦπα ἔοικεν, immortalibus deabus valde similis est facie. Od. ά. φιλέεσκε γὰρ αἰνῶς, diligebat vehementer. (Αἰνῶς, i. e. λίαν, πάνυ. Homer. Iliad. γ'. 158.)

Αἰνόθεν, à re gravi et horrenda. Iliad. ή. Ἦ μὲν δὴ λώβη τάδε γ' ἔσσεται αἰνόθεν αἰνῶς, ex malo malè, vel, cum gravi malo, à gravibus malis, sive post gravia mala.

Αἰνότης, ητος, ἡ, gravitas. Exp. et δεινότης.

ΑἼΝΥΜΑΙ, capio: idem quod λαμβάνω et αἱρέω. Od. φ'. ἀπὸ πασσάλου αἴνυτο τόξον, è paxillo detractum capiebat arcum. Et Od. ξ'. ἀλλά μ' Ὀδυσσῆος πόθος αἴνυται, capit me desiderium Ulyssis. Sic Hesiod. in Asp. † v. 141.† Τοῖος γὰρ κραδίην πόθος αἴνυτο ποιμένα λαῶν. Affertur et αἴνυμαι καρπὸν χθονὸς, fructus terræ capio, seu percipio fructus quos terra dat. * Nicand. Hal. 5.*

Composita.

Ἀφαίνυμαι, aufero, detraho, adimo, ἀφαιρῶ.

Ἀποαίνυμαι, idem Il. ν'. Τρώων, τὰ κταμένων ἀποαίνυμαι, quæ interfectis adimo, seu detraho: arma nimirum. Et Od. ά. Θεὸς δ' ἀπαίνυτο νόστον, reditum adimebat. ἀφῃρεῖτο.

Ἐξαίνυμαι, eximo, vel extraho, Hesych.

Παραίνυμαι, aufero. Hesych.

Περιαίνυμαι, detraho, demo. idem quod περιαιρέομαι. Expon. et περιλαμβάνω, περιέχω.

Συναίνυμαι, simul capio, colligo. Hom. Iliad. φ'.

ΑἼΞ, αἰγὸς, ἡ, capra. Interdum et ὁ αἴξ, caper: ut apud Herodot. in Euterpe, σέβονται δὲ πάντας τοὺς αἶγας οἱ Μενδήσιοι. Et Aristot. de nat. anim. 3. αἰγὶ φωνοῦντι τὸ οὖς. Apud eundem de nat. an. l. 8. αἶξ ἄγριος, caper sylvestris. Et apud Hom. αἶξ ἀγρία, Lat. caprea. Eustath. vult Attico more in masculino genere usurpari. Fieri aiunt à verbo ἀΐσσω: ut sit primùm ἀΐξ, deinde per synæresin αἴξ. ¶ Item αἴξ, capra, signum cœleste. Vide Proclum. ¶ Item avis quædam in aquis versans. Citatur ex Aristot. de nat. anim. lib. 8. c. 3.

Αἴγειος, ου, ὁ καὶ ἡ, caprinus, hircinus. Il. γ'. et Od. ζ'. ἀσκῷ ἐν αἰγείῳ. Apud Athen. τυρὸς αἴγειος, et κρέατα αἴγεια. Αἴγεος etiam pro eodem dicitur: unde fœmininum αἰγέη, quod absolutè nonnunquam ponitur, pro, pellis caprina: subaudito nomine δορά. Herodot. in Melp. Dicitur et αἰγῆ per contractionem, ut λεοντῆ, κυνῆ, pro λεοντέη, κυνέη, &c.

Αἰγινόεις, εντος, ὁ (adject. poët.) capris abundans; ut αἰγινόεντα ὄρεα, apud Hom.

Αἰγίτης, ου, ὁ, caper juvenis, qui Lat. dicitur hœdus, et à Græcis etiam ἔριφος. Αἰγίδιον, ου, τὸ, idem.

Αἰγὶς, ίδος, ἡ, pellis caprina. idem quod αἰγέη. ¶ Item ægis, munimentum pectoris. † Aristoph. Nub. 602.† Quidam scutum esse volunt, ut docet Eust. Il. ά. In qua signif. nonnulli nolunt αἰγίδα dici ἀπὸ τῆς αἰγὸς, sed ab ἀΐσσω vocari volunt. ¶ Item rete contextum ἐκ στημμάτων, inquit Dionys. apud Eust. ¶ Item quiddam quod meditullio pini arboris innascitur, apud Theophr. (Æsch. Eum. 407. pro καταιγίς. Ch. 591.)

Αἰγών, ῶνος, ὁ, caprile. At Αἴγων, ωνος, nomen pastoris, Theocr.

Αἴγιλος, herba quædam capris grata. Theocr. Id. 5. καὶ μὰν ἐμοὶ κύτισός τε καὶ αἴγιλος αἶγας ἕδονται.

ΑἸΌΛΟΣ, ου, ὁ, varius, variegatus, Il. έ. σάκος αἰόλον. Et Il. ί. τεύχεα αἰόλα. (Aristoph. R. 250. αἰόλος δράκων. Draco maculosus. Soph. Tr. 11.) Sic et nox dicitur αἰόλη à Soph. in Trach. quòd (ut volunt gramm.) diversis stellis sit veluti variegata. ¶ Aliquando etiam varius, metaph. i. multiplex, implicitus, ambagiosus, ut apud Lycophr. Εἶναι χρησμῶν, ὡς πρὶν, αἰόλον στόμα. unde αἰολόστομος. Eust. in Od. κ'. ait memoriæ proditum, virum prudentem fuisse Æolum: à quo proverbialiter dicatur etiam qui versutus sit. ¶ Porphyrius vult significare velocem, et deduci ab ἄελλα. unde αἰολόπωλος expon. τοὺς πώλους ὠκεῖς. Itidem Eust. Il. τ'. annotat πόδας αἰόλος ἵππος, idem esse ac πόδαργος, i. celeripes. ¶ Ita etiam dicitur scari piscis altera species, ut refert Eust.

Αἰόλλω, vario, variego, Nic. in Ther. Ἄλλῃ δ' ἐγχλοάουσα λεπὶς περιμήκεα κύκλα Πυκνὸν αἰόλλει. ¶ Exp. et verto, volvo. Od. ύ. γαστέρα ἔνθα καὶ ἔνθα αἰόλλει. Exp. et ἐλαύνω.

Αἰόλλομαι, varior, varieger. Item varius fio. Hesiod. in Asp. 399. ὅτ' ὄμφακες αἰόλλονται.

Αἰολέω, ῶ, idem quod αἰόλλω. Hinc αἰόλλετο apud Apollon. metaphoricè pro, curis agitatus erat et turbatus.

Αἰολέω seu αἰολέομαι, vagor, erro, ut exp. Gal. apud Hippocr.

Αἰολίζω, expon. ποικίλλω, vario, variego. Item versutè ago. Item Æolico sermone utor: ἀπὸ τῶν Αἰολέων. Strab.

Αἰολίας, ὁ, piscis nomen apud Athen. lib. 1.

Composita.

* Ἀπαιολάω, incertum reddo. Eurip. Ion. 549.* [τοῦτο κἀμ' ἀπαιολᾷ. Vide notam Cl. Barnes. ἀπατᾷ, ἐκταράττει, ab αἰόλος.]

[Ἀπαιόλη. Phav. Lex. Ἀπαιόλη, ἡ ἀπάτη, καὶ ἀποστέρησις. γίνεται ἀπὸ τοῦ αἰόλλω. Αἰσχύλος, τέθνηκεν αἰσχρῶς χρημάτων ἀπαιόλῃ. Hesych. Eustath. Aristoph. Nub. 1149. ὦ παμβασίλει' ἀπαιόλη. Schol. Ἀριστοφάνης δὲ ἐξίστασθαί φησι τὴν ἐσχάτην ἀπαιόλην.]

(Ἀπαιόλημα, ἀπάτημα. Æsch. Ch. 1001.) [Aristoph. Nub. 726. Εὑρετέος γὰρ νοῦς ἀποστερητικὸς, Κἀπαιόλημ'. Impostura. Schol. Ἀπαιόλημα γίνεται ἀπὸ τοῦ αἰόλλω, ὃ δηλοῖ τὸ ταχέως καὶ ἄλλοτε ἄλλως κινῶ.]

Κορυθαιόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, variam habens galeam, id est, variegatam, ut κορυθαίολος Ἕκτωρ. Iliad. β'. Exp. et, ornatam habens galeam. ¶ Vel qui est αἰόλος εἰς μάχην μετὰ ὅπλων, quæ ὅπλα per κόρυθα indicantur, αἰόλος declarante ταχύ: qui armatus, celer est ad pugnam, i. agilis et expeditus. q. d. expeditè pugnam ciens, bellicosus. Scribitur et κορυθαιόλας. ¶ Κορυθαίολα νείκη Aristoph. in Ran. 834. jocosè dixit, ad κορυθαίολον Hectorem alludens. i. acres et asperæ pugnæ, Steph.

Παναίολος, omnino varius, multùm variegatus, ornatu multùm vario insignitus. ut σάκος παναίολον apud Hesiodum. Exp. παμποίκιλος ab Hesych. [Æschyl. Pers. 658. Ἱέντος τὰ παναίολ' αἰανῆ δύσθροα βάγματα.]

ΑἸΟΝΑ'Ω, ῶ, aspergo, perfundo, καταντλέω. Gal. αἰονῶν ἐλαίῳ. Idem, ἐλαίῳ αἰονᾷν ὡς χρή. Idem cum alia constructione usus est, αἰονᾷν δὲ τὰ μὲν πλεῖστα δι' ὕδατος θερμοῦ. Exponitur etiam desuper irrigo, et superfundo. Etymol. αἰονᾷν exponit καταχέειν et λούειν, item καταντλεῖν.

Αἰόνησις, εως, ἡ, perfusio, κατάντλησις, ut Erot. exp. apud Hippocr.

Composita.

Ἐπαιονάομαι, ῶμαι, perfundo, irrigo, Nic. in Alexiph. vers. 462. Ἄλλοτε χλιαροῖσιν ἐπαιονάοιο λοετροῖς, alias calidis perfundebat lavacris. Comp. ex Αἰονάω. ¶ Item in littore lavor: ἐπ' ἠϊόνος λούομαι, inquit Schol. Nic. et ait comp. ex Ἠϊών.

Καταιονάω, idem quod αἰονάω: nam Galen. καταιονᾷν ἐλαίῳ et αἰονᾷν pro eodem dicit.

Καταιόνησις, perfusio, fotus. καταιόνησις ἡ κατὰ κεφαλῆς, in balneis, Bud. ex Eust.

ΑἸΠΥ'Σ, ἐος, (fœm. gen. αἰπεῖα, neut. αἰπύ,) altus, excelsus, in edito loco positus. Il. β'. ——Αἶπυ τ' αἰπὺ πτολίεθρον. αἰπὺ τεῖχος apud eundem. αἰπὺς δόλος apud Hesiod. αἰπὺν πόνον, Iliad. β'. ¶ Item gravis, ingens. Item difficilis, ut Lat. arduus, gravis: ut αἰπὺς πόνος. Sic αἰπὺς ὄλεθρος, grave exitium, Il. ζ'.

Αἰπύτιος, ου, ὁ, idem cum αἰπύς, altus.

Αἶπος, εος, τὸ, altitudo, celsitudo, ὕψος. Apud Eurip. πρὸς αἶπος ἔρχεται exp. in arduum tendit. ¶ Item cacumen montis. Item κάματος, labor. Hesych.

Αἰπὸς, ὴ, όν, idem quod αἰπὺς, ὑψηλὸς, ut πόλιν αἰπήν. Il. ν'. (V. Æsch. Ag. 293.)

Αἰπήεις, εντος, ὁ, idem. ut Apoll. Arg. 2. Καύκασον αἰπήεντα. In Anth. epigr. αἰπήεσσα καταιγίς, alta procella.

Αἰπεινὸς, ὴ, ὸν, idem quod αἰπύς. ut Ἴλιον αἰπεινήν, Il. ρ'. Πήδασον αἰπεινήν. Il ζ'. (Homer. Iliad. ζ'. Catal. Nav. 80. Soph. Tr. 871. Theoc. ά. 101.)

Αἰπύνωτος, idem. Æschyl. in Prometh. † v. 829.†

ΑἾΡΑ, ας, ἡ, malleus. σφῦρα, ut Etymol. exp. afferens ex Callimacho, λάζετο δὲ παρ' Ἡφαίστοιο καμίνου Ἔστρεφον, αἰράων ἔργα διακρινόμενα. Hesychio quoque est σφῦρα, nec non ἀξίνη, securis: apud quem tamen paroxytonòs scriptum αἶρα. ☞ Derivat Etymologus vel ab αἴρω, quoniam tollitur inter cudendum; vel per metathesin à ῥαίω, pro ῥαίζω, à quo itidem ῥαιστὴρ dicitur malleus, παρὰ τὸ ῥαίειν καὶ διαφθείρειν τὰ τυπτόμενα. ¶ Est etiam nomen frumentaceum ex frumenti corruptione proveniens: quod Latini vocant lolium, denominatum etiam à ῥαίω, i. φθείρω, ut tradit Etymol. Suidæ est frumenti corruptio. Hesych. verò αἶρας exp. ἀγρίας βοτάνας, herbas agrestes seu sylvestres. unde et σῖτος καθαρὸς αἰρῶν, apud Theophr. hist. plant. lib. 8. c. 5. et αἰρῶν ἄλευρα apud Hippocr. Est et aliud vitium quod Siculo frumento peculiare esse tradit Theophr. in loco citato: verumtamen ἀβλαβὲς καὶ οὐχ ὥσπερ αἶρα βαρὺ καὶ κεφαλαλγές. At φλοιὸν τῆς αἴρας esse μανόν, scribit idem lib. 1. ejusdem operis, cap. 8.

Αἰρικὸς, οῦ, ὁ, lolinaceus.

Αἴρινος, ου, ὁ, loliaceus, è lolio confectus. ut αἴρινον ἄλευρον apud Diosc.

Αἰρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lolio plenus, in quo multum est lolii: seu permixtus lolio, Theoph. ¶ Exp. et loliaceus.

Ἐξαιρόομαι (comp.) οῦμαι, in lolium vertor seu transeo, Theophr.

ΑἹΡΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, (aor. 2. εἷλον, et Fut. 2. ἑλῶ, ab inusitato ἕλω, quæ tamen tempora grammaticorum judicio magis recepta sunt, quàm quæ ab αἱρῶ deducuntur) capio, prehendo, comprehendo, corripio vel invado, occupo. Il. ά. —— κόμης ἕλε Πηλείωνα, coma prehendit Peliden. Xenoph. Pæd. 1. ᾕρει τοὺς αὐτούς. Apud Plat. αἱρεῖν τὴν ἀρχὴν, occupare imperium. Sæpè significat cursu capere, id est, currendo assequi et comprehendere. Xenoph. Pæd. 4. τὸ μὲν φεῦγον αἱρεῖν, τὸ δὲ ἱστάμενον ἀνατρέπειν. Hinc et venatores apud Hesiodum dicuntur αἱρεῖν lepores, et apud Lucianum in dial. Ven. et Cupidinis, de Diana, ἐπεὶ θήρας καὶ ἐλάφους καὶ νεβροὺς, αἱρεῖ τε διώκουσα καὶ κατατοξεύουσα. † Sic canes apud Xen. Pæd. 1. 6. 35. dicuntur. V. et l. 2. p. 60.† Per metaph. inanimata quoque (velut ἔρωτες, ὕπνος, λήθη, &c.) apud poëtas præsertim dicuntur nos αἱρεῖν, ut et Lat. capere, occupare. Iliad. κ'. μηδέ τιν' ὕπνος αἱρείτω, neque somnus quenquam occupet. Iliad. β'. μηδέ σε λήθη αἱρείτω, neque te capiat oblivio. Iliadis γ'. —— καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ, incessit me cupido, sive desiderium. Od. δ'. ἐμὲ δὲ χλωρὸν δέος ᾕρει. ¶ Item, deturbo, everto. Et expugno, subigo. ut αἱρεῖν πόλιν, apud Herodot. et Thucyd. Sic Greg. Naz. in Epit. Basilii, ὃς ἡμᾶς γε οὐχ αἱρήσεις, nos non expugnabis. ¶ Item vinco, obtineo, teneo. Αἱρεῖν τὴν δίκην, apud Dem. expon. vincere judicio, reum peragere. Sic αἱρεῖν τὴν γραφὴν apud eundem, obtinere causam suam in accusando aliquo, vincere accusando. ¶ Item convinco et damno, † ἑλεῖν αὐτὸν παρανοίας convinco illum delirii Aristoph. Nub. 843.† pro quo dicitur et ἁλίσκω. Æschin. in Ctesiph. καθ' αἱρεῖν παρανοίας ἐναντίον τῶν Ἑλλήνων τὸν δῆμον τῶν Ἀθηναίων. Sic et Aristoph. in Nub. † 591.† Κλέωνα δώρων ἑλόντες. et metaph. convinco, evinco. ut ὁ λόγος αἱρεῖ, apud Herodot. et Plut. vel ὁ λογισμὸς αἱρεῖ, apud Æschin. ratio evincit vel dictat. ¶ Item, pro ἀναιρῶ, interficio. † Xen. Pæd. 1. 5. p. 139.† Sophocles apud Suidam, πόλεμος γὰρ οὐδέν' ἄνδρα ἑκὼν αἱρεῖ κακόν, i. nullum improbum occidit ultrò. (Αἱρέω, haurio. Sic Πατρῷον αἷμα χερσὶ ταῖς ἐμαῖς ἑλών. Sanguinem paternum manibus meis hausturum.)

Αἱρέομαι, οῦμαι, P. ᾕρημαι, aorist. 1. ᾑρέθην, aor. 2. εἱλόμην, (in activa signif.) capio, sumo. † εἷλε Hes. Th. 855.† Od. ξ'. δεῖπνον ἕλοντο. Thuc. τοῖς δ' ὕπνον τε καὶ σῖτον αἱρεῖσθαι, cibum et somnum capere. Aliquando exp. capesso, ut αἱρεῖσθαι τὰς πράξεις. † Xen. Pæd. 1. 6. 39.† Sic et apud Xenoph. αἱροῦμαι τὴν ὁδὸν, ubi tamen quidam malunt vertere, eligo. ¶ Item antepono et pluris facio, aut etiam malo. In qua signific. jungitur interdum cum ἀντὶ, ut Aristot. eth. 9. ἀντὶ πάντων αἱρούμενος τὸ καλὸν, honestatem præferens omnibus rebus. Xen. ἑλέσθαι δουλείαν ἀντὶ τοῦ πολεμεῖν τοῖς κρείττοσι, malle servire quàm bellare: vel præferre servitutem bello. Interdum cum πρό. Herodot. 1. πόλεμον πρὸ εἰρήνης αἱρέεται. Sic Plutarch. ἡσυχίαν πρὸ τιμῆς αἱροῦμαι. Interdum cum particula μᾶλλον hoc modo, αἱροῦμαι τόδε μᾶλλον ἢ τόδε. Sic Xen. † Pæd. 1. 4. p. 103.† αἱρήσομαι τελευτᾶν μᾶλλον ἢ ἀνελεύθερος ζῆν. Poni etiam pro volo annotatur; ut apud Isocrat. in Evag. αἱροῦμαι καταλιπεῖν. Sic οὐχ αἱροῦμαι, nolo, apud Laërt. ¶ Item, eligo, deligo. † Sic Aristoph. Nub. 382. Xen. Pæd. 1. 2. 14.† Dem. αἱρεῖσθαι φίλους, αἱροῦμαι τὴν ὁδὸν, Xen. Sic αἱρεῖσθαι δικαστὴν, apud eundem, eligere judicem, vel (ut alii) designare, creare. ¶ Item, opinor, censeo, sectam aliquam consector, ut philosophi faciunt. (κακά νιν ἕλοιτο μοῖρα. Mala sors perdat eum. Soph. Œdip. Tyr. 907. V. 1542. Ὥς ἂν ἐκ τριῶν σ' ἓν εἱλόμην. Quam ego ex tribus te unam esse optaverim. ib. Trach. 747. αἱρεῖ τοὺς φίλους, pro ἐμὲ λάθε. Aristoph. R. 1518. V. Eurip. Med. 625. 289. Æsch. Pers. 7. Eum. 168. 335. Ag. 358. 1218.) ¶ Item, in passiva signific. capior, comprehendor. item reus peragor, convincor, manifestus sum, ἁλίσκομαι. item eligor, deligor, † Xen. Pæd. 1. 2. 5. et l. 5. p. 137.† vel designor, creor; frequentissimè de magistratibus.

Αἵρεσις, εως, ἡ, expugnatio, ut αἵρεσις πόλεως, Thuc. ¶ Item, electio, vel optio. Isocrat. de pace. περὶ τὰς αἱρέσεις τῶν πραγμάτων ἁμαρτάνοντες, in electione rerum errantes. Αἵρεσιν διδόναι, optionem dare. Dicitur etiam αἵρεσις στρατηγῶν, electio vel creatio imperatoris. ¶ Item, conditio, ut in Pand. καλαῖς αἱρέσεσι, bonis conditionibus. ¶ Idem est etiam quod γνώμη, animus, hoc est, voluntas et propositum, apud Polybium. ¶ Item secta, dogma. Nonnulli quum de philosophis dicitur, exp. opinio de aliquo dogmate firmata, hæresis. * Nicolaus Stobæi, p. 148. τοὺς μαθητὰς γέγονας, αἵρεσιν τίνα ζηλοῖς;* Apud Gal. μεθοδικὴ αἵρεσις, et ἐμπειρικὴ αἵρεσις. ¶ Item, apud eccles. scriptores, dogma orthodoxæ fidei non consonum.

Αἱρεσιώτης, ου, ὁ, hæreticus. in Pand. Et αἱρεσιῶτις, fem. gen. unde αἱρεσιῶτις πολιτεία, recepta apud hæreticos.

Αἱρέσιμος, qui capi potest. Xen. Pæd. 5.

Αἱρετὸς, οῦ, ὁ, eligendus præ aliis, q. d. eligibilis, optabilis, expetendus; ut βίος ἀλύπως αἱρετὸς, Aristot. in Rhet. Hinc comparat. αἱρετώτερος, potius eligendus, optabilior. Et in neut. gen. αἱρετώτερόν ἐστι, optabilius est, satius est. † Xen. Pæd. l. 2. p. 40.† ¶ Item electus, delectus, vel creatus: ut αἱρετοὶ ἄνδρες, αἱρετοὶ δικασταί.

† Αἱρετέον, eligendum. Xen. Pæd. l. 3. p. 78.†

Αἱρετὴς, οῦ, ὁ, elector; unde αἱρέτις, ἡ, electrix. Sapient. 8. αἱρετὶς τῶν ἔργων.

Αἱρετικὸς, οῦ, ὁ, qui eligit aut qui aptus est ad eligendum. Exp. et pass. qui deligitur. Αἱρετικὸν συνάλλαγμα, sub conditione factum, in Pand. ¶ Apud Eccles. scriptores sic dicitur, qui à recepta sana doctrina ita aberrat, ut contempto Dei et Ecclesiæ ipsius judicio, in sententia permaneat, et Ecclesiæ concordiam violet.

Αἱρετίζω, F. ίσω. P. ικα, eligo, deligo, optabile judico, amplector; ut ἰητρὸν αἱρετίζειν apud Hippocr. ep. ad Demag. Sic et Matth. 12. ¶ Item, sectæ hæreticorum adhæreo: Suid.

Αἱρετίζομαι, eligo, potius duco, malo. Arethas. ἀθέους θεῶν αἱρετιζόμενοι.

Αἱρετιστὴς, οῦ, ὁ, qui sectam aliquam suscepit, Laërt. Item, sectator, qui partes alicujus sequitur, Polyb.

Ἑλετὸς, ἡ, ὸν, qui capi seu prehendi potest. Hom. Il. ι.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀναιρέω, ῶ, aufero, tollo. Plut. in Numa, ἐκ τῆς πόλεως ἀνεῖλε ταῦτα. Item, everto; ut ἀναιρεῖν πόλεις, Demosth. Dicitur et ἀναιρεῖν τοὺς νόμους, abrogare leges, apud Æschin. ¶ Item, è medio tollo, interficio. ut ἀναιρεῖν ἑαυτὸν, Plut. ¶ Capitur etiam pro condemnare quempiam: propriè quasi sententiam pronuntiare de eo tollendo è medio; unde et ἀναιροῦσαι ψῆφοι, quibus oppon. σώζουσαι. ¶ Item capio, in manus sumo. Propriè tamen est, è terra sublatum accipio, seu tollo de terra. Thuc. ἀνελόντες ἱερὰ ἐξέβαλον. ¶ Ἀναιρεῖν dicitur etiam Apollo, reddens oracula. Plut. in Solone, ἀνεῖλεν ἀμφοτέροις ἡ Πυθία, utrisque responsum dedit. Dicitur et, ἀνεῖλε τὸ μαντεῖον, apud Herodot. Et cum accus. ut Plato de leg. 9. ὃ δ' ἂν ὁ θεὸς ἀνέλῃ. † ὁ ἀναιρῶν Xen. Pæd. p. 241.† (Æsch. Ch. 472. 1004.)

Ἀναιρέομαι, οῦμαι, activa signif. pro ἀναιρῶ, aufero, tollo, apud Plat. de leg. l. 11. ἀναιρεῖσθαι τὴν παρακαταθήκην. Et pro tollere, id est, è medio tollere, abolere, abrogare. et pro circumducere, vel expungere: ut, ἀναιρεῖσθαι τὴν συγγραφήν. Et pro interficere, apud Polyb. ¶ Ponitur et pro auferre, i. ut sortem propriam accipere, apud Paus. Pro verbo ἀναιρεῖσθαι (quum vinco, et reporto præmium significat) Cicero solet dicere, auferre. (Soph. Tr. 568. Δεινήν γ' ἰδοῦσα συμφορὰν ἀνειλόμην. ib. Œdip. Tyr. 1055.) ¶ Ἀναιρεῖσθαι παῖδας, tollere liberos, dicitur duplici signif. pro suscipere. sic Plutarch. in Ant. παῖδας ἐξ αὐτῆς διδύμους ἀνῃρημένος. et pro, non exponere, sed educandos curare. sic Hermogen. περὶ εὑρέσεως, Ἐπὶ τῶν τριάκοντα τυράννων ἐξέθεσαν οἱ Ἀθηναῖοι τὰ γένη, Μεγαρεῖς ἀναιρούμενοι ἔτρεφον. Est præterea ἀναιρεῖσθαι, tollere mortuos ad sepeliendum. Dicitur autem vel ἀναιρεῖσθαί τινα, vel ἀναιρεῖσθαι τοὺς νεκροὺς, sive τοὺς τετελευτηκότας, i. sepelire, apud Isocrat. et Dem. Sic dicitur et ἀναιρεῖσθαι τοὺς ναυαγοὺς, apud Xen. ¶ Item capio, sumo in manus. † Xen. Pæd. p. 217.† Et propriè, è terra sublatum capio, sive tollo de terra, ut ἀναιρεῖν σκῦλα. Hesiodus, Χερσὶν δ' ἀμφοτέρῃσιν ἀνείλετο λᾶαν ἄκμονος. Et Aristot. de mundo, ὁ μὲν ἀσπίδα ἀναιρεῖται. Item suscipio, aggredior: ut ἀναιρεῖσθαι πόλεμον, Plat. Ἀναιρεῖσθαι ἔχθρας, apud Xenophontem. Ἀναιρεῖσθαι πόνους, apud Herodotum. ¶ Item, pro excipere, recipere ad sese. Bud. ¶ Citatur et pro eligere, ex Chrysostomo. ¶ Item, pro demereri sibi aliquem, conciliare sibi aliquem, conciliare sibi gratiam alicujus. Xenoph. Pæd. 2. τοῖς δὲ ἔργοις οὕτως ἀνῃρεῖτο: Item pro concipere et gravidam esse, apud Herodotum. ¶ Item in pass. signific. auferor, tollor: ut ἀνῃρέθη τὸ ἁμάρτημα. Gregor. Item, evertor, † Xenoph. l. 1. cap. 1. Pædiæ Cyri. ὅσαι ὀλιγαρχίαι ἀνῄρηνται ὑπὸ δήμου: quot paucorum principatus ablati vel eversi sunt a plebeis.† Demosth. καὶ ἀνῄρηνται αἱ πόλεις αὐτῶν. Dicuntur et νόμοι ἀναιρεῖσθαι, abrogari. Item interficior: ut, ἀναιρεῖσθαι ὑπὸ λῃστῶν, Philost. Item tollor (de puero exposito dictum) apud Isocrat. ad Philip. Ἀναιρεῖσθαι etiam dicitur quod oraculo editur, sive quod à vate editur. Ἀνῃρημένα χρήματα, receptæ et dissolutæ pecuniæ, apud Demosth.

Ἀναίρεσις, ἡ, ablatio, sublatio. Item eversio: ut ἀναίρεσις τῶν πόλεων. Item, abrogatio, antiquatio, abolitio, rescissio: ut, ἀναίρεσις τῶν νόμων. Item interfectio. Item, ἀναίρεσις τῶν νεκρῶν, sublatio cadaverum ad sepeliendum; vel (ut alii) cadaverum collectio: unde ἀναίρεσιν τῶν νεκρῶν δοῦναι. * Eur. Suppl. 17. Thucyd. vii. 72.*

Ἀναιρέτης, ου, ὁ, ablator, sublator. Item eversor, et interfector, interemptor.

Ἀναιρετικὸς, exitiosus, lethalis, mortifer: ut, ἀναιρετικὸν φάρμακον, apud Aristot.

Decomp. Ἀνταναιρεῖσθαι, vicissim sumere seu accipere.

Ἐπαναιρέομαι, οῦμαι, signif. act. suscipio, capesso, Luc. ¶ Item de medio tollo et neco. apud Polyb. ¶ Item signif. pass. ultrò concipior, de fœtu dictum, apud Herodot.

Ἐπαναίρεσις, occisio, cædes, apud Polyb.

Προσαναιρέω, ῶ, insuper occido. Herodot. lib. 1. προσανεῖλε δὲ καὶ τοὺς παῖδας τοῦ Κλεάδεω. ¶ Item, insuper respondeo, de oraculo dictum. Plut. de defectu oracul. τὴν Πυθίαν προσανελεῖν. Προσαναιροῦμαι, insuper suscipio. Thuc. l. 7.

Συναναιρέω, ῶ, simul perimo, simul aufero. Al. Aphr.

Ἀνθαιρέομαι, οῦμαι, in locum alterius eligo, sufficio in locum alicujus. Plato de leg. l. 6. ἄλλους ἀνθαιρεῖσθαι κατὰ ταὐτά. Et cum genitivo personæ, ἀνθαιροῦμαι τούτου, apud Syn. ¶ Interdum etiam significat, antefero, antepono. q. d. præeligo. cum accus. et genit. apud eundem Syn. * Callim. Del. 248. Διὸς δ' ἀνθείλετο πόρτιν.*

Ἀφαιρέω, ῶ, aufero, adimo. † τινός: alicui rei quid demere, minuere Xen. Pæd. p. 161. id. p. 179.† Dicitur ἀφαιρῶ ταῦτα, et ἀφαιρῶ σε ταῦτα, et frequentius ἀφαιρῶ σου ταῦτα. Reperitur et ἀφαιρῶ ἀπὸ σοῦ, apud Plat. in lib. de Rep. (Ἀφελῶν. Æsch. Eum. 361. ἀφῄρουν. Eurip. Med. 457.)

Ἀφαιρέομαι, οῦμαι, (pro quo et ἀπαιρεῦμαι apud Hom. et Herodot.) itidem pro, aufero, adimo, detraho. Dicitur ἀφαιροῦμαί σε ταῦτα, † ψυχήν τινα: vitam alicui. Xen. Pæd. l. 4. p. 112.† et ἀφαιροῦμαί σου ταῦτα: interdum etiam ἀφαιροῦμαί σοι ταῦτα, apud Isocrat. Plutarch. Xenoph. ¶ Ἀφαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν, apud Demosth. et ἀφαιρεῖσθαι πρὸς ἐλευθερίαν apud Luc. est vindicare in libertatem, vel asserere in libertatem. ¶ Ἀφαιρεῖσθαί τι τινὸς, apud Dem. exp. ejus animo aliquam opinionem eximere. ¶ Item pass. signif. ἀφαιροῦμαι ταῦτα, auferuntur mihi hæc res. † Sic ὅσοι ὅπλα ἀφῄρηνται quibus arma ablata sunt. Xen. Pæd. p. 130.† Sic ἀφαιρεθεὶς τὴν ἀρχὴν, apud Plutarch. in Public. regno spoliatus, cui regnum ademptum est. † Aristoph. Nub. 625.† (Ἢν ἐκ τοῦ λοιποῦ ποτ' ἀφέλωμαι χλαῖναν. Si posthac ego te deseram. Aristoph. R. 594. Æschyl. Pers. 428.)

Ἀφαίρημα vel ἀφαίρεμα, τὸ, ablatio, vel potius quod aufertur, Greg. ¶ Item, quod pro donario eximitur et seligitur. Exod. cap. 35. Item olivæ genus, ita dictum à cortice sive tunicis suis ablatis, apud Plin.

Ἀφαιρετικὸς, et ἀφαιρεματικὸς, q. d. ablativus. Apud philosophos pro abstracto: quasi dicas abstractorius. Vide Bud. Comm. Ἀφαιρετικῶς vel ἀφαιρεματικῶς, q. d. ablatoriè, vel abstractoriè, per abstractionem, apud Phil.

Ἀφαίρεσις, εως, ἡ, ademptio, ablatio, detractio; cui opponitur πρόσθεσις, apud Plut. et Aristot. Apud Gramm. est figura, quum principio vocabuli aliquid detrahitur. Item, quod ex corpore animalis internum extrahitur. Athen. l. 8.

[Ἀφαιρέτις. Orph. Hym. in Pers. 18. Πανδοτεῖρα, ἀφαιρέτις, θνητοῖσιν ἀνάγκη.]

Ἀφαιρετὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, qui vel quæ auferri potest. Item, exemptilis; ut cortex arboris exemptilis. cui oppon. ἀναφαίρετος.

Ἀφαιρέθειν pro ἀφαιρῶ, apud Herod.

Decomp. Ἀναφαίρετος, qui vel quæ auferri non potest: ut virtus dicitur ἀναφαίρετον κτῆμα. Herodian.

Ἀνταφαιρέω, vicissim aufero.

Δυσαφαίρετος, ablatu difficilis, qui ægrè adimi potest. Arist.

Ἐξαφαιρεῖσθαι, εἰς ἐλευθερίαν, in libertatem asserere. Dem. † Soph. El. 1163.†

Ἐπαφαιρέω, ῶ, insuper demo seu detraho. Gal.

Παραφαίρεσις, ademptio.

Προαφαιρέω, antè adimo seu aufero, præoccupo. Appian.

Προσαφαιρέω, ῶ, insuper aufero. Dem. [Adv. Leptin. προσαφαιρεῖται. Adv. Aristocrat. ἐπειδὴ δὲ ἔλαβε, καὶ Ποτείδαιαν προσαφείλετο.]

Διαιρέω, ῶ, divido, distribuo. † discerno Xen. Pæd. p. 205.† Plut. in Pericle, εἰς ἑπτὰ μέρη διελὼν τὸ τῶν πόλεων. Apud Plat. de leg. διαιρεῖν κλήρους. ¶ Item pro, findo, vel seco: ut, διελόντες τὸν ὀροφόν. apud Thuc. et Xen. Sic Gal. διαιρεῖν τὴν φλέβα. ¶ Διαιρῶ ταῦτα, explano hæc, B. ex Theophrasto. (Æsch. Eum. 475. 491. 633.)

Διαιρέομαι, οῦμαι, act. sig. pro, divido, partior: apud Platonem in Phæd. Et pro, explico, disseco: itidem apud Plat. de Rep. Vide exempla apud Bud. † Med. cum acc. *inter se dividere aliquid.* Hes. Th. 112.† Item pass. pro dividi, distribui: ut διαιρεῖσθαι εἰς μέρη, apud Plat. † φυλαὶ διῄρηνται Xen. Pæd.†

Διαιρεμένως, divisim, separatim.

Διαίρεσις, divisio, distributio, Aristotel. Apud gramm. opponitur συναιρέσει. Exponitur et discriminatio, differentiarumque adnotatio, earumque rerum quæ ad rem constituendam pertinent, apud Theophr. [Quinctil. Instit. Orat. l. 1. c. 5. plus exigunt subtilitatis, quæ accidunt in dicendo, vitia, quia exempla eorum tradi scripto non possunt, nisi cum in versus inciderunt, ut διαίρεσις Europaï: et ei contrarium vitium, quod συναίρεσιν et ἐπισυναλοιφὴν Græci vocant, nos complexionem dicimus: &c.]

Διαιρετὸς, τὴ, τὸν, q. d. divisibilis, qui dividi potest. (Soph. Tr. 167.) Exp. et separabilis. Aristot. Eth. 1. συνεχὲς et διαιρετὸν inter se opponit. Apud Xen. Pæd. 4. opponitur συνεστῶτι, et exp. διαιρετῶς ἐστρατοπεδευμένος, qui divisus est. ¶ Item fissilis. ¶ Διαιρετὸς λόγος, explicabilis sermone, Thuc. lib. 1. [Διαιρετέον. Plat. de Leg. lib. 9.

τὰ δὲ τμήματα, καθάπερ ᾗ φύσει διῄρηται, διαιρεῖν τὰ μὲν, ἐκκόπτειν τὰ δὲ, θυμιᾶν τὰ δὲ, φθείρειν τὰ δὲ, ὥσπερ ἐν τραγικαῖς ἱστορίαις συμβαίνει γεγράφασι.] Διαιρετῶς, divisim, separatim.

Διαιρέτης, ου, ὁ, divisor, distributor. apud Greg. Naz.

Διαιρετικὸς, vim aut facultatem dividendi habens vel separandi, aptus ad dividendum. Plut. de primo frigido, καὶ ὅλως τὸ μὲν τῆς διακριτικόν ἐστι καὶ διαιρετικὸν, omnino dirimit ac dissipat ignis.

Διαιρετικῶς, q. d. cum quadam dividendi facultate. Exp. et divisim. Plut.

Decomp. Ἀδιαίρετος, individuus, inseparabilis, ἀχώριστος, Aristot. Item pro non diviso citatur ex Aristot. Pol. 2.

Ἀδιαιρέτως, indivise. Adverbium Grammaticis usurpatum.

Ἀντιδιαιρῶ, ex opposito divido, oppono ad divisionem. Aristot. top. 6.

Ἀντιδιαίρεσις, divisio ex opposito, apud Gal.

Δυσδιαίρετος, difficulter divisibilis, cujus divisio difficilis est.

[Εἰσαιρέω, infero. Aristoph. R. 501. Sc. ὁ τρόπος εἰσῄρετο.]

Ἐκδιαιρέω, divido. Genes. 33. [Herodot. l. 1. c. 160. πυνθάνονται δὲ ταῦτα Σμυρναῖοι, ἐκδιαιρεῖν σφεας αἱ ἄλλαι πόλιες, &c. ἐκδιελόμενοι.]

Εὐδιαίρετος, qui facile dividi potest, facilè scissilis, Theophr. [Aristot. de Part. Animal. lib. 4. πρὶς δὲ τούτοις στρυφνοῖ καὶ λεπτὸν ἔχοντα τὸν τοῦ ῥύγχους φύσιν, οὐχ οἷόν τ' εὐδιαίρετον ἔχειν.]

Καταδιαιρέω, ῶ, divido.

Προσδιαιροῦμαι, insuper divido, nova divisione utor, aliam divisionem adjungo. Aristot. Rhet. 3.

Συνδιαιρέω, simul divido, simul distinguo. apud Greg. Naz.

Ὑποδιαιρέω, subdivido, particulariùs divido.

Ὑποδιαίρεσις, subdivisio. Apud Dialecticos utrumque.

Ἐξαιρέω, ῶ, eximo, eruo, educo, extraho, aufero. Plato in Cratylo. ἐξαιρεῖν τὰ γράμματα et ἐμβάλλειν inter se opponit. Isocr. in Panath. προθέσεις καὶ λόγους ἐξαιρῶν ὑπεκρίνετο τὰς διαφοράς. ¶ Item secerno, seligo, deligo tanquam eximium. † Xen. Pæd. 1. 5. p. 125.† Il. π'. Κούρην ἣν ἄρα μοι γέρας ἔξελον υἷες Ἀχαιῶν. Xenoph. Pæd. 7. ἀποδοῦναι τοῖς θεοῖς καὶ τέμενος ἐκέλευσαν ἐξελεῖν. ¶ Item, diripio, populor. Thuc. lib. 4. τὴν Νίσαιαν εὐθὺς περιετείχιζον, νομίζοντες, εἰ, πρὶν ἐπιβοηθῆσαί τινας, ἐξέλοιεν, &c. Et Herodian. lib. 3. ταχεῖ οὐδενὶ πολιορκίας τὴν πόλιν ἐξεῖλεν. Dicitur et de hominibus pro subjugare: apud eundem Thuc. lib. 8. † ἐξελῶ 'κ τῆς οἰκίας: eruam, ejiciam e domo. Aristoph. Nub. 800. sic posset ferri: sed potius est ἐξελῶ Attice pro ἐξελάσω, expellam, verbi ἐξελάω quod in ἐλαύνω videatur.† [Ἐξαιρέω, pro ἀφανίζω. Soph. Œdip. Tyr. 928. V. Eurip. Med. 488. id. Phœniss. 934. ἀνατρέπειν Æsch. Eum. 864.]

Ἐξαιροῦμαι, in act. sig. eximo, extraho: ut apud Hom. et Hesiod. ἐξέλετο φρένας. [Soph. Tr. 498. Eurip. Med. 794. 905.] Sic apud Plat. in Ione, διὰ τοῦτο ὁ θεὸς ἐξαιρούμενος τούτων τὸν νοῦν, τούτοις χρῆται ὑπηρέταις καὶ χρησμῳδοῖς. Sic Isocr. τοὺς φθόνους ἐξαιρεῖ τῶν πολιτῶν. Dicitur et ἐξαιροῦμαί σε τοῦτο: ut apud Plat. in Rom. ὅλως ἐξελέσθαι τοὺς ἀδικουμένους. ¶ Item secerno, seligo: ut apud Homer. sæpe. Sic apud Xen. Pæd. 5. ἵππον ἐξῃρούμην σοι αὐτόν. † ἐξαιρεῖσθαι τὰ θεοῖς νομιζόμενα. Xen. Pæd. l. 4. p. 105.† ¶ Item effero, expono: ut Demosth. in Dionys. ἐξαιρεῖται τὸν σῖτον ἐν τῇ Ῥόδῳ, κἀκεῖ ἀποδόσθαι. ¶ Ἐξαιρεῖσθαι εἰς ἐλευθερίαν, apud Lysiam, Isocrat. Dem. exp. vindicare in libertatem. ¶ Item, seligo, deligo, tanquam eximium. Odyss. ξ'.—καί μοι μάλα τύγχανε πάντα Τῶν ἐξαιρεύμην μενοεικέα. Et Xen. Pæd. 5. ἵππον ἐξῃρούμην σοὶ αὐτόν. ¶ Item in pass. sig. eximor, extrahor: ut, ἐπειδὰν τὸ ἄλγος ἐξαιρεθῇ, Cicer. interpr. quum dolor detractus esset. Interdum cum accus. ut apud Plat. in Gorg. ἐξαιρεθέντες τὴν ἀδικίαν ὑπὸ τοῦ διδασκάλου, i. quibus exempta est injustitia. Item deligor, secernor, ut apud Thucyd. lib. 3. Δημοσθένει ἐξῃρέθησαν, Demostheni exemptæ sunt.

Ἐξαίρεσις, exemptio, eductio: ut, ἐξαίρεσις λίθου, apud Herod. Peculiariter autem quæ exenterando eximuntur: ut apud Hom. Ὅλως πάντα τὰ ἐντοσθίδια μετὰ τῆς ἐξαιρέσεως. ¶ Item locus in portu, in quem merces è navibus eductæ exponuntur. Poll. l. 9. ¶ Ἐξαιρέσεως δίκη, actio qua quis experiebatur adversus eum, qui servum abduxisset, et liberum asseruisset. Suid.

Ἐξαιρέσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, exemptilis, qui eximi potest: ut, ἐξαιρέσιμοι ἡμέραι, quibus opponuntur ἐμβόλιμοι. Vide Aristotel. in Œcon. et Cic. in Verrem.

Ἐξαίρετος, exemptus è numero, selectus, eximius, præcipuus: ut, ἐξαίρετοι γυναῖκες, Il. β'. et, κοῦραι ἐξαίρετοι, Od. γ'. Apud Thucyd. ἐξαίρετα ποιεῖν, seligere, seponere. Significat etiam receptum, id est, exceptum, et qui non venit in sortem, Bud. ¶ Item, peculiaris, apud Dem. qui et copulat cum ἴδιος. ¶ Apud Aristidem, ἐξαίρετον τὸν ἡλίου δυσμῶν, exemptum à Solis occasu. Æsch. p. 205. 203.)

Ἐξαιρετὸς (oxytone) qui ejicitur, vel potiùs ejectitius. Suid. † ejiciendus in vase. Xen. Pæd. l. 2. p. 49. alii legunt ἐξαιρετέους.†

Ἐξαιρέτως, eximiè. Item præcipuè, præsertim, in primis, vel potissimùm, peculiariter. Herodot. et Plut.

Ἐξαιρετέος, evertendus, dignus qui evertatur. Polyb. [Xenoph. Κυρ. Παιδ. lib. 4. Καὶ εἰ γελασθέντες εἶεν ὅτι γυναῖκας ἐκ καλὰς ἐξαιρετέον εἴη. Plat. de Leg. lib. 12. τὴν δ' ἀναρχίαν ἐξαιρετέον ἐκ παντὸς τοῦ βίου &c.]

Ἐξαιρετικὸς, eximendi vim habens, vel exceptivus.

Decomp. Προσεξαιροῦμαι, insuper eximo seu deligo.

Συνεξαιρέω, ῶ, unà diripio sive populor: adjuvo in diripiendo. Dem.

Ὑπεξαιρέω, ῶ, et Ὑπεξαιροῦμαι, οῦμαι, clàm aufero vel averto, interverto, subduco, subtraho. † Soph. El. 1445.† Luc. ¶ Est etiam ὑπεξαιροῦμαι, excipio sive recipio, id est, retineo mihi in re alienanda, apud Luc. Est etiam (ut vult idem) excipio, id est, in pacto contineri volo: ut apud Athen. lib. 10. (V. Soph. Œdip. Tyr. 233.)

Ὑπεξαίρεσις, subtractio, detractio. Quintil. vertit exceptionem, l. 3. c. [illegible]

Ἐφαιροῦμαι, οῦμαι, pòst eligo, post alium eligo, id est, substituo in locum alius, qui fuerat electus: vel pass. pòst eligor, &c. Thuc.

Καθαιρέω, ῶ, dejicio, deturbo, deduco. † Xen. Pæd. l. 4. p. 101. ubi reddunt per *interficere*.† Aristoph. in Neb. καθέλοιμι νύκτωρ τὴν σελήνην. Ponitur etiam metaphoricè, ut et dejicio. Lat. Theodor. Eccles. hist. 2. καθεῖλον τοῦτον ἐπίσκοπον, episcopum abdicaverunt et dejecerunt. ¶ Item, everto, diruo. Thuc. 3. καὶ τείχη καθελεῖν. Item everto, subverto, pessundo, metaphor. signif. apud eundem. ¶ Item pro, abrogo, rescindo: ut, καθαιρεῖν τὸ ψήφισμα, apud Plut. in Pericle. ¶ Item, damno, apud Basil. Item occido, interimo, apud Soph. in Trach. ¶ Item comprimo, reprimo, cohibeo, deprimo, imminuo, extenuo. ut, καθαιρεῖν τὴν ὑπερσάρκωσιν, apud Gal. Sic, καθαιρεῖν τὴν δυναστείαν, apud Luc. Et καθαιρεῖν τὸ ἀξίωμα, apud Plut. Καθαιρεῖν ὀφθαλμοὺς, Il. λ'. et Od. λ'. et ω'. claudere oculos morientium, comprimere. ¶ Καθαιρῶ ἀγῶνα, vinco certamen susceptum. Plut. (Æsch. Ag. 406. Eum. 286. Aristoph. R. 10.)

Καθαιροῦμαι, dejicior, evertor. Item imminuor. ut act. Apoc. c. 19. (καθαιρεῖσθαι δεῖ. Soph. Tr. 485.)

Καθαίρεσις, dejectio, deturbatio. Item eversio, subversio, cædes: ut, καθαίρεσις Ἰουλιανοῦ, apud Herodian. l. 3. Item damnatio, apud Basil. Item depressio, cui oppon. ἔπαρσις, apud Greg. αὔξησις, apud Arist.

Καθαιρέτης, dejector, eversor. Thuc. Exp. et demolitor, vastator, interfector. Καθαιρετικὸς, evertendi vim habens: unde καθαιρετικὰ φάρμακα, Gal. quibus reprimuntur et minuuntur quæ supra modum aucta sunt.

Decomp. Ἀκαθαίρετος, exp. inexpugnabilis, vel qui profundari non potest, qui everti non potest: ut, πύργος ἀκαθαίρετος. Suid.

Δυσκαθαίρετος, qui vix everti potest.

Εὐκαθαίρετος, qui facilè everti potest.

Δυσπερικαθαίρετος, qui difficulter detrahi seu demi potest, Theophrast. l. 5. hist. pl.

Συγκαθαιρῶ, unà everto, in evertendo adjuvo. Theophrast. ¶ Aff. ex Herodoto, συγκαθαιρέειν ἀγῶνας, pro συγκαθαιρεῖν, exp. certamine obtinet, vel vincit. Et pro, simul tollo. Laërt. in Pyth.

Παραιρέω, ῶ, diruo, aff. ex Thuc. Invenitur et apud Eurip. παρεῖλες pro, detraxisti. † Παραιρῶ adimere vel diruere Xen. Pæd. l. 6. p. 150.†

Παραιροῦμαι, adimo, aufero. Cum accus. apud Dem. et Aristot. Interdum cum duobus accus. ut Aristid. in Panath. καὶ παρείλοντο Ξέρξην τὰς ἐλπίδας τὸ καθ' αὑτοὺς, Xerxi spem suam expectationemque abstulerunt. Item cum accusativo et genitivo. Xenoph. βουλόμενος τοὺς συστρατιώτας αὐτοῦ παρελέσθαι. Dicitur et παραιροῦμαί σε τοῦτο: privo te hac re, adimo tibi hanc rem.

Παραίρημα, quod adimitur aut detrahitur. Exp. et recisio. Thuc.

Παραίρεσις, ademptio, detractio, Arist. diminutio, apud Thuc.

Περιαιρέω, ῶ, circumaufero vel in circuitu.* Alciphr. iii. 28.* Item pro circumcido, amputo. Theophr. de causis pl. l. 3. c. 16. περιαιρεῖν τὴν θάλλην τῶν κλάδων. Item detraho: ut Herodian. l. 2. τά τε ξιφίδια περιαιρεῖσθαι αὐτῶν.

Περιαιροῦμαι, idem: ut, περιαιρεῖται τοῦ ἀνθρώπου, ab homine aufert. Et cum accus. (sicut ἀφαιροῦμαι) ut Demosth. in Midiam, ἐπεὶ περιαιρεθείς οὗτος τὰ ὄντα, ὅπως μὴ σὲ ἂν ὑβρίζῃ. Item pass. auferor. item evertor. περιῃρημένη ἄμπελος, vitis putata. Περιῃρημένος, exponitur etiam eversus, vel profligatus, apud Thuc. Aff. ex Demost. et pro, excutio, abstergo.

Περιαίρεσις, detractio, circumamputatio. Theophr. de hist. pl. l. 4. c. 17. περιαίρεσις τοῦ φλοιοῦ.

Περιαιρετὸς, exemptilis: ut, περιαιρετοὶ ὀφθαλμοί, Luc.

Εὐπεριαίρετος, (decomp.) qui facilè detrahitur. Theoph.

Προαιρέω, ῶ, promo, depromo: ut apud Luc. καθάπερ ἐκ ταμιείου προαιρῶν.

Προαιροῦμαι, οῦμαι, in signif. act. præfero, antepono, præopto, malo, q. d. præeligo. (Luc. Som. p. 3.) Herodot. l. 6. τοῦ πατρὸς καθάπερ τὸ μᾶλλον προελόμενος ἐδέξατο τὴν τιμήν. † προαιρεῖσθαί τινα ἑαυτῷ. eligere sibi quempiam. Xen. Pæd. 1. 5. 5.† Interdum cum ἀντὶ aut μᾶλλον: ut Xen. θάνατον ἀντ' αὐτοῦ προαιρετέον ἦν. Arist. Pol. l. 5. c. 11. προαιροῦμαι μᾶλλον κινδυνεύειν. ¶ Item, constituo, statuo, mihi certum est. Item consultò, seu certa deliberatione aliquid facio. Afferuntur et aliæ expositiones pro loco. Dicitur autem προαιροῦμαι πράττειν τοῦτο, mihi propositum est hoc facere. Et προαιροῦμαι τοῦτο, (non sequente infinitivo) quod quidam exp. in animum induxi hoc facere, vel in animo habeo. Apud Aristot. in Ethicis, προαιρεῖσθαι quidam exp. eligere: alii consilium capere: alii consectari seu amplecti certo consilio, aut etiam connectando proponere. ☞ Dicitur autem προαιρεῖσθαι quasi πρὸ ἑτέρων αἱρεῖσθαι, ut tradit Aristotel. de voce προαιρετὸν agens.

Προαίρεσις, εως, ἡ, propositum, studium, institutum, voluntas, consilium. Arist. Ethic. 6. c. 2. ἕξις βουλευτική. Dicitur ἐκ προαιρέσεως fieri, quod fit consultò et deditâ operâ: apud Demosth. Phil. 2.

[Προαιρετέον. Plat. Tim. 3. προαιρετέον οὖν αὖ τὸν ἄπειρον τὸ κάλλιστον, εἰ μέλλομεν ἄρξεσθαι κατὰ τρόπον.]

Προαιρετὸς, spontis humanæ et arbitrarius, Aristot. in Ethic. Προαιρετὸν, quidam exp. id de quo consilium capitur: alii, ad quod certo proposito ferimur: vel id quod cæteris posthabitis amplectendum nobis proponimus, τὸ πρὸ ἑτέρων αἱρετόν. Προαιρετικὸς, qui certo animi proposito ad rem aliquam fertur cum genit. Apud Arist. Ethic. 5. ὁ γὰρ τοιούτων προαιρετικὸς καὶ πρακτικὸς, ubi quidam exp. qui talibus eligendis atque agendis idoneus sit. Alii, qui consilium hujusmodi cepit, ut hæc sequatur. ¶ Apud Philonem de mundo, προαιρετικαὶ ἐνέργειαι exp. actiones à proposito proprio manantes. Apud Gal. προαιρετικαὶ κινήσεις, voluntarii motus.

Decomp. Ἀπροαιρεσία, ἡ, temeritas, inconsiderantia. Hippocrat. ep. ad Demag.

Ἀπροαίρετος, involuntarius. Dicitur ἀπροαίρετον, quod non fit ex certo proposito et consultò. Arist. Ethic. c. 8.

Ἀπροαιρέτως, involuntariè, non sponte, non consultò, non de industria. [Aristot. de Moribus. l. 2. c. 4.]

Αὐτοπροαίρετος, libero arbitrio agens. Αὐτοπροαιρέτως, suo ipsius arbitratu, sua sponte. Bud.

Προσαιροῦμαι, allego, insuper lego, sive deligo: ad numerum antiquum addo, et mihi coopto, inquit Bud. Plut. in Camillo, ἐστρατήγει αὐτῷ προσελόμενος Κάμιλλον. Sic et in Public. προσείλετο αὐτῷ συνάρχοντα, allegit sibi collegam.

Συναιρέω, ῶ, simul everto, simul profligo. (τὰσδ' αἰχμὰ βίαιος κακοῦ ξυνεῖλε. Soph. Tr. 899.) Thucyd. 2. ἀλλὰ πάντα ξυνεῖλε, καὶ τὰ πάσῃ διαίτῃ θεραπευόμενα. ¶ Item contraho in unum. Item simul complector, quasi contrahendo. Odyss. ι'. χλαῖναν μὲν συνελὼν καὶ κῶας τίθεν ἐντός. Dicitur et de sermone: ut Thuc. πολλὰ ἄν τις ἔχοι εἰπεῖν, ξυνελὼν μάλιστα ἂν διδάξειεν, i. contrahens in pauca, paucis complexus. Sic apud Greg. συνελόντι ἔστιν εἰπεῖν. Et per dat. ut apud Xen. ὡς δὲ συνελόντι εἰπεῖν. Sic apud Isæum, sine infinit. συνελόντι δὲ, οὐδὲ τὸ διαφέρον κατὰ γένος, &c. Et per accus. Gregor. in Jul. l. 1. καὶ συνελόντα φάναι, τίνι τοιοῦτον, &c.

Συναιροῦμαι, simul evertor. Thucyd. l. 2. τὰ τῶν Ἀθηναίων ταχὺ συναιρεθήσεσθαι, simul universa eversum iri. ¶ Item contrahor. A Gramm. συναιρεῖσθαι dicitur vox, in qua fit synæresis figura.

Συναίρεσις, contractio, complexio, Gregor. Apud Gramm. est figura, quum duæ vocales in diphthongum contrahuntur

Ἀσυναιρέτως, (decomp.) q. d. incontractè, pro, absque contractione. Eustath.

Ὑφαιρέω, ῶ, subtraho. Il. β'. ὑπὸ δ' ἥρεον ἕρματα νηῶν. Apud Thucyd. pro, subduco, l. 3. Ἀθηναίους ᾔει καθαιροῦντι ὑφαιρεῖσθαι αὐτῶν τοὺς ξυμμάχους.

Ὑφαιροῦμαι, pro eodem. Plut. in Themistocle, ὑφαιρούμενος τὸ ἦθος καὶ παραχρώμενος. ¶ Item surripio, suffuror. (Arist. R. 1273.) Arist. de anim. lib. 9. ὑφαιρεῖται τοῦ κόρακος ὁ ἰκτῖνος ὅ, τι ἂν ἔχῃ, suffuratur corvo. † Aristoph. Nub. 1201.†

Ὑφαίρεσις, subtractio, subductio. Item diminutio. Hesych.

Ὑφαιρέτρια, ἡ, obstetrix. Hesych.

Decomp. Ἀνθυφαίρεσις, subtractio, aut subductio mutua: quum quid vicissim alicui subducimus aut surripimus. Greg.

Ἐξυφαιρῶ, aufero, eximo. Merc. Trismeg.

Alia comp. ex αἵρεσις sine præpos.

Ἀρχαιρεσία, ἡ, et in pl. ἀρχαιρεσίαι, item ἀρχαιρέσια, τὰ, comitia. q. d. electio magistratuum. Aristot. et Plut. et Herodot.

Ἀρχαιρεσιάζω, comitiis intersum, ad comitia eo. Item creo et designo in comitiis magistratum. Plut. Exp. et, magistratum ambio. Plutarch. in Othone, ἀρχαιρεσιάζοντες ὑπὲρ Ὄθωνος, pro Othone ambientes.

Συναρχαιρεσιάζω, in petitione adjuvo, candidato faveo. Plut.

Σιτηρέσιον, ου, τὸ, demensum, id est, frumentum quod quis singulis mensibus à στρατηγῷ aufert, stipendium. Dem. Herodian. Plut.

Σιτηρεσιάζω, frumentum et stipendium præbeo. Aristot. Œc. 2.

Alia comp. ex αἱρετὸς, itidem sine præpos.

Αὐθαίρετος, ου, ὁ καὶ ἡ, voluntarius, spontaneus, sponte invectus; ut θᾶσσον αὐθαίρετος. Xen. αὐθαίρετα πήματα, Pyth. in carm. aur. (Soph. Œdip. Tyr. 1255.) ¶ Apud Thuc. l. 1. ἕως ἔστιν αὐθαίρετος ἀμφοτέροις ἡ εὐβουλία, in amborum arbitrio et potestate posita. A schol. exp. αὐτεξούσιος. * Ionice αὐτάγρετος. Simonides in Brunck. Anal. I. p. 129. Αὐτάγρετα λείπουσιν ἀελίου φάος.*

Αὐθαιρέτως, ultro, sponte. Lucian.

Εὐαίρετος, expugnatu facilis, facilè expugnabilis. [Herodot. Lib. 7. καὶ ἔτι χώρη ἄρα εἶχεν εὐαίρετον τε καὶ ταχυάλωτον.] Xen. Item qui facilè eligi potest, electu facilis. (Νεαίρετος. Æsch. Ag. 1072. 1074.)

Παλιναίρετος, rursum creatus, qui post abrogatum et magistratum rursum creatur magistratus. Vide Harpocr. et Suid. * Ionice dicitur παλινάγρετος, imo et Dorice. Theocr. εἰδ'. 20. πέτατο δ' ἔχεν παλινάγρετον οἷα ἔσω.* Παλιναίρετα οἰκοδομήματα, ædificia quæ fuerunt diruta, deinde instaurata. Pindaro in Dith. Inquit idem Harpocr. Citatur et ex Plat. in Tim. παλιναίρετα γὰρ πάντα γεγονότα καὶ διεφθαρμένα.

ΑἼΡΩ, F. ἀρῶ, P. ἦρκα, tollo, i. attollo, sursum tollo, eveho, subveho. † σημαίαν ἆρε ταῖς ἄκραις. Xen. p. 176.† Il. γ'. ὡς εἴδοντο [illegible] αἴροντας Ἀχαιούς. Apud Aristophan. in Ἱππεῦσι, χεῖρας αἴρειν, expon. manus attollere, vel porrigere. ¶ Item, augeo, amplifico. Demosth. contra Midiam, πρᾶγμα ἐγὼ νῦν αἴρω καὶ φοβερὸν ποιῶ. Nonnunquam dicitur λόγῳ αἴρειν, amplificare oratione, exaggerare dicendo. ¶ Item capio, sumo. Soph. in Antig. μάρψας αἴρειν χερί, sumere in manum. Aristophanes in Ranis, αἶρε πλῆκτρον, cape plectrum. Sic et metaphoricè, ut, αἴρειν θάρσος, apud Eurip. sumere fiduciam, sumere animos. Contra αἴρειν δειλίαν, apud Sophoclem in Ajace, concipere timiditatem, metum in se admittere. ¶ Significat et afferre: ut Aristoph. in Pace, Αἶρ' αἶρε μάζας ὡς τάχιστα κανθάρῳ. ¶ Item tollo, id est, aufero, de medio tollo, everto. ut apud D. Joan. ἀροῦσι τὸν τόπον καὶ τὸ ἔθνος. Lucam 23. αἶρε τοῦτον, ἀπόλυσον δὲ ἡμῖν τὸν Βαραββᾶν. ¶ Item, moveo, id est, solvo, proficiscor, abeo. In qua significatione interdum absolutè ponitur, nonnunquam cum dativo ναυσί, aliquando cum præpositione ἐκ aut ἀπὸ juncta genitivo. Thucyd. καὶ οἱ μὲν ἄραντες τῇ παρασκευῇ ταύτῃ ἐπέπλεον. Plutarch. in Themistocle, αἴρειν βουλόμενος καὶ πλεῖν ἐπὶ τὸν Ἰσθμόν. Thucyd. ἄραντες ἐκ τῶν Ἀχαρνῶν. Dicitur et αἴρειν τὴν ναῦν, ut Latinè, solvere navem. et ἀπὸ τῆς γῆς aliquando additur: ut apud Thucydidem lib. 1. Item αἴρειν, castra movere. item de quavis profectione terrestri. Plutarchus ἅμα τῷ πυθέσθαι τὴν ἀπόστασιν ἄρας ἐχώρει. Idem in Publicola, ἄραντες μεγάλῳ στρατῷ. Thucydides, ἄρας ἐπορεύετο ἐπὶ τὴν Μακεδονίαν. (extollo. Aristoph. R. 381. τοῦτον ἄρας ἆθλον certamine hoc superato. Soph. Tr. 80. Ib. Œdip. Tyr. 1294. σὺ σῖγ' ἀνέξῃ, μηδὲ [illegible] ἀρεῖς; ib. Aj. 75. Μηδ' ὄγκον ἄρῃς μηδένα. Neque insolescas. ib. 129. κακὴν φάτιν ἀρεῖ. Sch. exp. σηκώσεις, ἐπάρεις, αὐξήσεις. Soph. Aj. 193. ἄταν αἴρων. V. Æschyl. Pers. 797. στρατὸς καίπερ τὸν ἐρήμων στόλον. 164. Eum. 712.) ☞ Putatur factum ex ἀείρω, sicut φαίνω ex φαείνω. ¶ Observandum est autem aoristum ἆραι et ἄρασθαι interdum habere ι subscriptum; interdum non habere, et sic in cæteris modis, itidemque in compositis. †hinc τὸ α in aoristis longum; at in futuris breve, ut apud Soph. El. 54.†

Αἴρομαι, F. ἀροῦμαι, P. ἦρμαι, (in activa signif.) tollo, erigo: ut, αἴρεσθαι τὰ ἱστία, erigere vela, Plutarcho. Item porto, gesto, vel potius gestandum tollo. Plutarchus in Antonio. [illegible] μαστιγουμένους φορεῖν μέλλοντας αἴρεσθαι. Apud Demosthen. ἀράμενος ἐπὶ τῶν ὤμων. Nonnunquam tamen αἴρεσθαι nihil aliud est, quàm φέρειν: ut apud Aristophanem in Ranis, Οὓς οὐκ ἂν ἄραιντ' οὐδ' ἑκατὸν Αἰγύπτιοι, id est, quos ferre non possint, quos non tolerint vel centum Ægyptii. Sic apud Euripidem in Oreste, Ἃς οὐκ ἂν ἄραιτ' ἄχθος ἀνθρώπου φύσις, quod non natura humana patiendo ferat. ¶ Item, sumo, capio, capesso. πόνον αἴρεσθαι, laborem sumere. Soph. in Ajace, Δίκας ἀραίμην τῶν φονευσάντων πάρα, pœnas de interfectoribus sumerem. Sic apud Euripidem in Rheso, φυγὴν αἴρεσθαι, fugam capessere. ¶ Item fero, reporto, ut, αἴρεσθαι κλέος, apud Homer, et Hesiod. † Asp. 107, νίκην καὶ εὖχος Theog. v. 268.† Sic αἴρεσθαι νίκην, apud Plutarch. in Themist. Et μισθὸν αἴρεσθαι, Il. μ'. Accipitur et in malam partem: ut κακὴν φάτιν ἄρῃ, apud Soph. in Ajace, reportes infamiam. (Soph. Tr. 1272. ὅσον δ' ἄρεσθε κῆδος. Quanto dolore afficiemini. Ib. Œdip. Tyr. 1219. ἦρθαι φόβον πρὸς [illegible]. Æsch. S. c. Th. 220. ἀρέσθαι κῦδος. 323. ὡς ἀκουσίως Τὰς φιλτάτας ταύτας ἄρασθαι δορί. Eurip. Phœniss. 391. Æschyl. Ag. 601. Suppl. 448.) ¶ Item suscipio, id est, incipio, aggredior, ut apud Dem. ἄρασθαι πόλεμον, suscipere bellum aut aggredi. † Sic Xen. Pæd. 1. 6. 39. πρός τινα.† Posset etiam exponi, bellum inferre, ut apud Thuc. 1. πῶς χρὴ πρὸς τούτους ῥᾳδίως πόλεμον ἄρασθαι, his bellum inferre. Apud Philost. ἤραντο τὸν ἀγῶνα, certamen susceperunt. Apud Antiph. κίνδυνον ἄρασθαι, suscipere periculum, quod et adire vel subire dicitur. ¶ Item, (pass. signif.) tollor, attollor, evehor. Item erigor. Sic Erotianus apud Hippocr. αἴρεται, exponit ἐπαίρεται. Luc. in Somnio, ἀρθεὶς δ' εἰς ὕψος ἐγὼ ἐπεσκόπουν. Item metaphoricè Demosthenes de Philippo, Olynth. 2. διὰ τούτων ἤρθη μέγας, q. d. per hæc evectus est ad magnam potentiam; vel evasit magnus. Usurpatur μεταφορικῶς etiam aliter: ut quum dicitur ἀρθῆς ταῖς ἐλπίσιν. Interdum et αἴρεσθαι per se ponitur: ut apud Plutarchum in Fabio, ὁ δὲ δῆμος ἦρτο, καὶ μετὰ χαρᾶς εἰς ἀγορὰν συνέτρεχε, populus autem erectus erat, et cum gaudio in forum concurrebat. ¶ Item, tollor, auferor: unde ἀρθεῖσα τράπεζα, sublata mensa vel remota.

Αἰρομένου ἡλίου, apud Aristot. exp. sole abeunte.

Ἄρσις, εως, ἡ, elevatio, sublatio, evectio: ut, ἄρσεις τῶν κυμάτων, apud Arist. de mundo. Sic ἄρσις τῆς ζύμης, apud Naz. tumor fermenti. ¶ Item ablatio, detractio. Dioscor. l. 5. c. 157. πρὸς τριχῶν ἄρσιν.

Ἄρδην, exp. altè, agiliter, apud Soph. in Ajace. Πεδίοις ἄρδην Ἕκτορος τάφρον ὕπερ. Ab Eustath. exp. φανερῶς, apud Eurip. in Alcestide,—οἶκον ἴδε προσώπου [illegible] ἄρδην εἰς τάφον τε καὶ πυράν. ¶ Item penitus, funditus, prorsus, omnino. Æschin. contra Ctesiph. τὸ δὲ δὴ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν πόλιν ἄρδην ἀνατετραφέναι. Et Eurip. in Phœnissis, τί μ' ἄρδην ὧδ' ἀνεστήσω, Κρέον; (Æsch. Prom. 1050. Eurip. Phœniss. 1106. 1560.)

Ἀρτῆρες, arteres: massæ lapideæ vel metallicæ, ansa vel manubrio additâ, quò commodè levari possint ab athletis. Artemid. lib. 1. Vide ἁλτῆρες in Ἅλλομαι.

Ἀρτὺς, calceamenti genus apud Suidam in Pherecr. in [illegible].

Composita.

Ἀναίρω, sustollo, sursum tollo. Eurip.

Decomp. Ἀνταναίρω, contrà attollo, sustollo, erigo. Expon. et contrà destruo.

Ἐπαναίρω, elevo, attollo. Thuc. l. 7. ἐπανῄροντο τὴν βακτηρίαν.

Ἀνταίρω, contrà attollo, adversus quempiam attollo; ut, ἀνταίρειν τὰς χεῖρας. ¶ Dicitur etiam scopulos ἀνταίρειν, contra assurgere, apud Strab.

Ἀνταίρομαι, idem quod ἀνταίρω, ut, χεῖρας ἀνταιρομένους, Thuc. 3. Et ὅπλα ἀνταιρόμενοι, apud eundem lib. 1. ¶ Capitur etiam, pro, resisto, reluctor, renitor. Dicitur autem ἀνταίρειν seu ἀνταίρεσθαί τινι, ut apud Luc. et πρός τινα, apud Plut. †ὅπλα τινί, Xen. Pæd. 1, 5. p. 137.†

Ἀντάρσις, insurrectio, q. d. ipsa actio attollendi manus adversus aliquem.

Ἀντάρτης, Hesych. tyrannus, qui insurgit adversus regem.

Ἀνταρέτης, adversarius. Æsch. in ἑπτὰ ἐπὶ Θ.

Ἀπαίρω, proficiscor navi, solvo. Item aliquando simpliciter discedo, abeo. (Eurip. Med. 939.) Polyb. lib. 2. ἀπῆρε μετὰ τῶν φίλων εἰς Ἀλεξάνδρειαν. Sic ἀπῆρεν εἰς Δελφοὺς, apud Plut. in Lyc. ἀπαίρειν ἐπὶ τὴν πρεσβείαν, proficisci ad legationem, apud Dem. Dicitur et ἀπαίρειν ἐπ' οἴκου, vel οἴκαδε, solvere domum, redire domum. Interdum cum genit. ut apud Herodianum, ὁ δὲ Ἀντωνῖνος ἀπάρας τῆς Συρίας, ἦλθεν εἰς τὴν Μεσοποταμίαν. Sic τῆς Ῥώμης ἀπῆρε, apud eundem. Sic apud Eurip. ἀπῆρας πατρίδος. Interdum etiam sine casu. Dem. καὶ οἱ πρέσβεις [illegible] τοῦ πολέμου. Interdum ἀπαίρω τὴν ναῦν dicitur, ut Lat. solvo navem. Herodot. ἐν ἀπαίρουσι τὰς νέας ἀπὸ Σαλαμῖνος. Item tollo, aufero, detraho.

Ἀπαίρομαι, auferor: ut apud Evangelistas, ὅταν ἀπαρθῇ ἀπ' αὐτῶν ὁ νυμφίος.

Ἄπαρσις, profectio, abitio, discessus. Num. c. 33.

Ἀπαρτία, ἡ, supellex qua sese instruunt οἱ ἀπαίροντες, sarcinæ et vasa quæ secum ferunt ii qui aliunde proficiscuntur: quæ in exercitu vocantur impedimenta. Exod. 37. et Judith. 2. Item supellex domus. Vide Poll.

Ἀπαρτικός, ad profectionem paratus. Hesych.

Συναπαίρω, simul abeo, simul migro. *Decomp.* (Palæph. p. 19.)

(Ἀμαξήρης. Æsch. Ag. 1063.) [πιθοῦ, λιποῦσα τόνδ' ἀμαξήρη θρόνον. Sedem curulem. Stanl.]

Διαίρω, tollo, attollo, erigo: ut, διῆρε τὸ ῥόπαλον, apud Luc. Interdum dicitur διαίρειν ἄνω, ut apud Xen. in Ἱππ. et διαίρειν ὕψος, apud Greg. et Theoph. ¶ Διαίρειν τὸ στόμα, apud Chrysost. Dem. in Mid. aperire os: hiscere, mutire, ¶ Item trajicio. Polyb. 1. καὶ διάραντες τὸν πόρον ἀσφαλῶς.

Διαίρομαι, tollo, &c. Apud Aristot. de mundo, διηρμένον pro διῆρται. Διηρμένος, ejectus, sublatus. Item pro διαρθείς, ut apud Luc. et Plut. διηρμένος ταῖς ἐλπίσιν.

Δίαρμα, elatio. Hermogen. Item trajectus. Strabo lib. 4. Et Polyb. apud Suid.

Δίαρσις, elatio, sublatio. Peculiariter de sublatione ensis ad ictum: unde ἐκ διάρσεως μάχη. Polyb. l. 2.

Εἰσαίρω, infero. Εἰσαίρεται ἡ τράπεζα, apponitur mensa. Cam.

Ἐξαίρω, effero, extollo, attollo: ut, ἐξαίρειν ἐκ γῆς, Aristot. de mundo. Exp. et in sublime rapio. apud Luc. ¶ Item effero, exporto: ut apud Euripidem, ἐξαίρετε θανεῖν, efferte ad moriendum: et θῆρας ἐξαίρει χθονός, pro, à terra feras excitat. ¶ Item aufero, eximo. Plato in Cratylo, Σωκράτης δ' ἐξαίρω τοῦ λόγου. Xen. ἐξαίρων τοῦ ἵππου τὸν χαλινόν. Et. Gal. ἐξαίρει τὸ κατάπλασμα. ¶ Item moveo castra, Polyb. 2. ἐξάραντες παντὶ τῷ στρατεύματι. (Ἐξαίρειν βίον, vitam exigere. Soph. Tr. 130. V. ib. 1210. Eurip. Phœniss. 473.)

Ἐξαίρομαι, efferor, extollor. (Ἐξαιρόμενον νέφος. Eurip. Med. 106.) σπλήν τε ἐξήρθη μέγας, Galen. εἰς ὄγκον ἐξαρθεῖσα Plutarch. ἐξαρθεῖσαι ὑπὲρ κεφαλῆς ἀσπίδες, apud Aristidem. ἐξαίρεσθαι ἐλπίσιν, erigi spe, Sophocl. † El. 1487.† Itidem apud Plat. de leg. ἐξαρθεὶς ὑπὸ μεγαλαυχίας, fastu elatus. Item effero, exporto, Od. ί. ¶ Item, e medio tollo, apud Plat. eximo vel promo, cum præpos. ἀπὸ, apud Synesium.

Ἔξαρσις, sublatio, ipse extollendi actus. Item ablatio, exemptio.

Ἔξαρμα, sublatio. Et peculiariter poli sublatio sive elatio: cui opponitur ἔγκλισις, inclinatio. Dicitur πόλου ἔξαρμα et ἔξαρμα ἡλίου, apud Strab. Exponitur et impetus.

Decomp. (Συνεξαίρομαι, simul concitor. Philostr. l. 2. c. 8.)

Ὑπεξαίρω et ὑπεξαίρομαι, eximo, summoveo, rejicio. Plato in Theæt. εἶτα ὑπεξαίρομαι, καὶ ἀποβάλλω. Item clam de medio tollo. Xen. ὅταν δὲ τοὺς ἀρίστους διὰ τὸν φθόνον ὑπεξαιρῶνται.

Ἐπαίρω, (et apud poëtas ἐπαείρω) attollo, erigo: ut, ἐπαίρειν τὴν φωνὴν, Dem. pro cor. ¶ Item metaph. ut Lat. erigo. Item impello, incito, stimulo, accendo. † Aristoph. Nub. 1459.† * Herod. vi. 132. Aristoph. Nub. 42.* (Soph. Œdip. Tyr. 647. ἐπαίρειν βλέφαρα, ib. 1300. τίς σ' ἐπῆρε δαιμόνων, ib. 1332.) Dem. pro cor. οὔτε ἐλπὶς, οὔτε φόβος, οὔτε χάρις, οὔτ' ἄλλο ἐπῆρε. Idem, in Mid. ὃ νῦν ἐπαίρει αὐτὸν ὑβρίζειν. Ἐπαίρομαι dicitur pro ἐπαίρω, attollo, erigo. Dem. pro cor. τὰ περὶ τούτων πολλάκις καὶ θρασέως ἐπηρμένους τῷ κακῶς τοὺς λόγους. Sic præt. ἐπηρμένος pro ἐπαρθείς, apud Plut. Dicitur et ἐπαίρεσθαι pro ἐπαίρω, unde ἐπαράμενος, Plut. Item metaph. impellor, adducor, erigor. Thucyd. l. 3. ὁ κέρδει ἐπαιρόμενος, quæstu impulsus, vel adductus aut allectus. Sic ἐπαίρεσθαι ἡδονῇ, moveri voluptate, ἐπαίρεσθαι ἐλπίδι, erigi spe, seu excitari. † ἐπαίρεσθαι δίψους Xen. Pæd. 1. 6. 18.† Et cum infin. Isocrat. ad Phil. ἐπήρθην πολλῶν συγγράψαι περὶ αὐτῆς. Item pro efferri, inflari: unde ἐπηρμένος et ἐπαρθείς, elatus. † Xen. Pæd. p. 229.† Dicitur autem ἐπαίρεσθαι ἔν τινι, apud Polyb. et aliquando ἐπαίρεσθαι ἐπί τινι: ut apud Xen. apomn. l. 1. ἐπηρμένος ἐπὶ πλούτῳ; sed frequentius ἐπαίρεσθαί τινι. Xenoph. Thuc. et Herodian.

Ἔπαρμα et ἔπαρσις (quod frequentius est) elatio, elevatio, sublatio in altum. Apud medicos ἔπαρσις μαστῶν, extuberatio mammarum. Item ἔπαρσις, elatio animi, insolentia. Greg. voluptatis etiam habet signif. ut quam Stoici definierunt ἔπαρσιν, ἄλογον ἔπαρσιν ἐφ' αἱρετῷ δοκοῦντι ὑπάρχειν.

Decomp. Ἐξεπαίρω, idem ferè quod ἐπαίρω, impello, induco, incito, accendo, stimulo, apud Aristoph. in Lysistr.

Συνεπαίρω, unà attollo. Exp. et unà excito. Xen.

Ἐξεπαίρω, attollo, subveho in altum. Item effero animo. Plut. [Aristoph. Lysistr. 624. Τὰς θεοῖς ἐχθρὰς γυναῖκας ἐξεπαίρουσιν δίκην &c.]

Κατεπαίρομαι, efferor, seu effero me adversum. Greg. Naz.

Καταίρω, (de navigantibus) appellor, applico, deferor. Polyb. l. 5. κατῆρε μετὰ τοῦ στόλου παντὸς εἰς Κόρινθον. Et pro, descendo, sæpe apud eundem, ut testatur Bud. Exp. etiam advenio, proficiscor, et aliis modis, quam de iis dicitur qui terra iter faciunt. Vide B. (Luc. Jud. Voc. p. 45.)

Κάταρσις, appulsus navium. Bud. ex Plut.

Ἐπικαταίρω, (decomp.) decumbo, delabor, q. d. desilio super. Plutarch. in Pompeio, εἰθισμένον ἀλλοτρίαις πήραις, ὥσπερ ὄρνιν ἀργὸν ἐπικαταίρειν. Exp. et, descendo, et deferor.

Λογχήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, lanceatus, qui lanceam fert: à λόγχη et αἴρω: apud Eurip.

(Χαλκήρης. χαλκῷ περιεσκεπασμένος. Æsch. Pers. 408.)

Μεταίρω, transfero, inquit Bud. Theophr. de caus. pl. lib. 1. τὰ γενόμενα ἐν τῷ ξηρῷ τὴν φύσιν μεταίρειν εἰς τὸ ὑγρόν: unde μετηρμένος, translatus. Est etiam moto, transmuto, ut scribit idem Bud. ex Dem.

Μέταρσις, translatio: ut μέταρσιν δέχεσθαι apud Theophrast. Est etiam mutatio, transmutatio.

Μετάρσιος, sublimis, altus. (Soph. Tr. 799. Theoc. ιγ'. 68.) Dicuntur peculiariter μετάρσια, quæ à circulo lunæ ad situm usque terræ pertinent; ut scribit Plut. lib. 3. de placitis philos. ¶ Apud Herod. in Polym. μετάρσιοι νῆες, quæ altum tenent et in salo sunt.

Μεταρσιόω, ῶ, in altum vel sublime tollo: unde apud Herod. μεταρσιωθὲν φέρεσθαι, in sublime evectum.

Ξιφήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, ensifer. Vide et comp. ex Ἄορ. (Ξιφήρη χεῖρ' ἔχων. Eurip. Phœniss. 380. Παραίρω, Sch. Æsch. Eumen. p. 301.)

Πεδαίρω, è solo in sublime eveho. Aff. ex Eurip. [Herc. Fur. 819. Καθεὶς πέδαιρε κῶλον. Πεδαίρω pro μεταίρω, a πέδα Æolico pro μετά. Cl. Barnes. 872. Rhes. 372. πεδαίρων. Vide omnino Notam Cl. Barnes. Phœn. 1034. Vide Not.] (Eurip. Phœniss. 989.)

Πεδάρσιος, qui è solo in sublime evehitur, sublimis. Aristoph. in Avib. et Luc. * Æolice pro μετάρσιος.* (πέτρας πεδαρσίας. Æsch. Prom. 267. De Persom. ib. 783. Ch. 846.)

Πεδάορος, idem apud, Nicand. in Ther. * Pertinet ad μετέωρος.*

Προαίρω, progredior. Plut. in Apoph. Lacon. [illegible] ὡς φίλοι προαίρειν.

Προσαίρω, affero, exhibeo: ut apud Phavor. πρόσαιρε τὸ κακόν. Item sumo: ut προσάρασθαι τροφὴν, Gal.

Πρόσαρμα, cibus qui exhibetur. Hippocr.

Πρόσαρσις, exhibitio cibi, vel usus cibi. Hippocr.

Συναίρω, unà cum alio attollo, adjuvo in attollendo. Item cum alio tollo, id est, aufero, mecum tollo: ut apud Aristot. de gen. an. l. 2. ἔτι ἔνια συναίρει ἄλλα περιττώματα. ¶ Item συναίρειν et συνᾶραι λόγον μετὰ τῶν δούλων, Matth. 18. conferre rationes cum servis. ¶ Item adjuvo, opitulor. Philop. in Procl. l. 2. ἄλλως τε καὶ συναίρειν τῷ Πλάτωνι περὶ τῆς τοῦ κόσμου γενέσεως ἐπαγγελλόμενοι. Ubi Bud. verti posse existimat vel opitulari, vel astipulari.

Συναίρομαι, itidem pro opitulor: (et quidem frequentius quàm συναίρω.) Herodian. l. 7. συναίρεσθαι τῇ κοινῇ πατρίδι. Dicitur etiam συναίρομαί σοι τὸν κίνδυνον, vel τοῦ κινδύνου, apud Thucyd. tibi opem fero in periculo. (Συναίρεσθαι Κύπριν δίκην. Æsch. Pr. 726.)

Ὑπαίρω, attollo, elevo.

Ὑπεραίρω, extollo, vel effero supra. (Æsch. Ag. 795. Philostr. l. 3. c. 23. et 24. et 34.) Interdum simpl. extollo sive effero, ut Luc. in dial. Ἑρμ. καὶ ὅσα τὴν φιλοσοφίας ὀφρῦν ὑπὲρ αὐτοὺς τοὺς κροτάφους ὑπεραίρουσι. ¶ Item, excedo, supergredior, antecello, supero. Plat. in Lys. ὑπεραίρει τῇ δόξῃ τοὺς πάντας. Interdum cum genit. in Paus. τὰ μὲν γὰρ Ῥωμαίων θέατρα πολὺ δή τι καὶ ὑπεραίρει τῶν πανταχοῦ τῷ κόσμῳ. Interdum sine casu ponitur: ut ὑπεραίρουσα ἁμαρτία, apud Greg. Dicitur et de navigantibus, sicut καταίρω, Polyb. l. 1. Ἅμα τὸ πέλαγος ὑπεράρας ἐνέβαλε ταῖς τῶν [illegible] ἄκραις, id est, superato pelago.

Ὑπεραίρομαι, exsuperor, superor, Gregor. καὶ τὴν ὑπεραίρουσαν ἡμῶν ἁμαρτίαν κάτω βάλλων ὑπεραιρόμενον τῷ φρονεῖν. Item efferor, extollor; vel me extollo, me effero, 1 Thess. c. 2. et 2 Cor. c. 12.

AI'ΣA, ἡ, interdum est Parca, id est, dea fati praeses; ut Iliad. ύ.—ἅσσα οἱ αἶσα Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ. Sic et Odyss. ή. Interdum ipsum fatum, vel quod fatale est. (Æsch. Suppl. 83. 223. 554. 681.) Cum infinitivo Odyss. ξ'. ἔτι γάρ νύ μοι αἶσα βιῶναι, id est, adhuc mihi fatum est vivere: vel potiùs fatale est. Sic Iliad. ό. εἰ δέ μοι αἶσα τεθνάμεναι. ¶ Item sors: ut κακὴ αἶσα, mala sors, dura sors vel aspera, Odyss. ί. et ύ. ¶ Item pars, portio, ut Od. έ.——λαχὼν ἀπὸ ληΐδος αἶσαν. ¶ Item officium, unde κατ' αἶσαν, officiosè, decenter, ut ait Bud. Il. ζ'. Ἕκτορ, ἐπεί με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν. ¶ Aff. et pro insania, ex Soph. ☞ Αἶσα sors dicitur, quasi ἡ ἀεὶ οὖσα, ut docet Arist. de mundo. Autor Etymol. vult esse quasi ἡ ἀεὶ ἴσα, i. par semper, et quae nunquam mutatur. Vel ἀπὸ δαίω, i. divido, quasi δαῖσα, adjecto δ, quasi ἡ ἑκάστῳ μεμερισμένη, i. unicuique divisa.

Αἴσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, faustus, auspicatus, fortunatus: ut Xen. Paed. 1. ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ αἴσιαι. Sic ὄρνιθες αἴσιοι. Plut. (Aristoph. R. 1309. Soph. Œdip. Tyr. 52. V. Æsch. Ag. 105.)

Αἰσίως, faustè, auspicatè. Item decenter.

Αἰσιόω, ῶ, F. ώσω, auspicatum reddo sive faustum. Αἰσιόομαι, οῦμαι, exp. auspicium accipio. Et cum accus. αἰσιούμενοι τὸ χωρίον, loci captantes auspicium.

Αἴσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, fatalis: ut, αἴσιμον ἦμαρ, Il. θ'. et χ'. Nonnunquam dicitur αἴσιμόν ἐστι, † fas est Hes. Asp. 356.† pro αἶσά ἐστι, ut Iliad. φ'. ¶ Item αἴσιμον, decens, quod est ex officio, ab Hes. expon. δεξιὸν, ἀγαθὸν, συμφέρον. Iliad. ί.——δι' ἄγγελος αἴσιμα εἶπε. Odyss. θ'. Τίσειν αἴσιμα πάντα. ¶ Od. ξ'. αἴσιμα ἔργα, exp. pia opera. ¶ Item αἴσιμος, de homine dictum, qui colit officium vel qui facit quod decet. Od. ψ'. πρὶν δὲ φρεσὶν αἰσίμη ἦσθα.

Αἰσιμία, ἡ, divinatio. μαντεία. Expon. et καθῆκον, officium, quod decet. Suid. (Αἰσιμίαι, pl. Æsch. Eum. 999.)

Composita.

Ἀπαίσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, infaustus, mali auguris, inauspicatus: ut ὄρνιθες ἀπαίσιοι. Eust. Et σύμβολον ἀπαίσιον, omen infaustum. Synes.

Ἐναίσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, (diversè accipitur pro diversitate significationum primitivi αἶσα) fatalis, fatale aliquid portendens: ut ἐναίσιμοι ὄρνιθες. Od. β'. Et ἐναίσιμα σήματα φαίνων. Il. β'. ¶ Item qui decenter et ex officio aliquid facit aut dicit, qui se decenter gerit, qui scit quid deceat, idque observat. Item aequus, aequi amans. (Æsch. Ag. 784.) Il. ζ'. Δαιμόνι' οὐκ ἄν τίς τοι ἀνὴρ, ὃς ἐναίσιμος εἴη, Ἔργον ἀτιμήσειε μάχης. Et Od. ί. ἐναίσιμα ἐργάζεσθαι, facere quae sunt ex officio. Apud Apoll. Rhod. ἐναίσιμος μῦθος, decens oratio. ¶ Ἐναίσιμον, adverbialiter positum pro ἐναισίμως, Il. ζ'.——οὐδ' ἦλθεν ἐναίσιμον, ὡς ἐπέθηκας.

Ἐναισίμως, decenter. [Æschyl. Agam. 925. ἀλλ' ἐναισίμως αἰνεῖν, παρ' ἄλλων χρὴ τόδ' ἔρχεσθαι γέρας. Schol. πρεπόντως. Eurip. Alcest. 1077. Μὴ νῦν ὑπέρβαιν', ἀλλ' ἐναισίμως φέρε. Schol. καθηκόντως.]

Ἐναισιμία, ostentum, prodigium. Hesych.

Ἐξαίσιος, quasi ἔξω ἐκ τοῦ αἰσίου. iniquus, qui fit aut dicitur contrà quàm decet: ut πρᾶγμα ἐξαίσιον, Od. δ'. Et ἐξαίσιος ἀρὰ Θέτιδος, Iliad. ό. ¶ Item ingens, immensus: ut, ἐξαίσιον κακόν. Syn. apud Polyb. ἐξαίσιος πλοῦτος. Apud Xen. ἐξαίσιοι ὄμβροι. Dicitur et μέγεθος ἐξαίσιον, inusitata quaedam vis. apud Plat. ep. 7. et Luc. in Alcyone. (Æsch. Suppl. 523.) ‡ infaustus.‡

(Κατάισιος. Æsch. Ag. 1607.)

Παραίσιος (et παραίσιμος) infaustus, inauspicatus, dirus: idem quod ἀπαίσιος: ut, Il. δ'. παραίσια σήματα. Dicitur et παραίσιμον, quod fit contrà quàm decet, sive praeter officium. Hesych.

AI'ΣA'ΛΩΝ, aesalo: accipitris species apud Arist. hist. an. l. 9. c. 36. Meminit et Plin. l. 10. c. 8.

AI'ΣΘA'NOMAI, (F. αἰσθήσομαι, P. ᾔσθημαι, aor. med. 2. ᾐσθόμην) sentio, propriè sensu corporis. Cum genitivo: ut, αἰσθάνομαι τοῦ ψύχους, sentio frigus. Interdum de iis quae aurium sensu percipiuntur, pro, audio: ut apud Xen. αἰσθάνομαι κραυγῆς, audio clamorem. Aristoph. in Nubib. † v. 291.† ᾔσθου φωνῆς. Dicitur et cum accusativo, αἰσθάνομαι τὴν φωνήν. Sic Aristoph. in Plut. dixit αἴσθεσθαι ψόφου, et ᾔσθετο τὸν ψόφον. Thuc. dixit, αἰσθάνομαι τῇ ἀκοῇ, q. d. auditione audio. Latinè, fando audio. Refertur et ad alios sensus: sicut et sentio, Latinè. Nonnunquam absolutè ponitur, ut apud Aristoph. in Ranis, Καὶ πολύ γε μᾶλλόν ἐστι μαστιγωτέος. Εἴπερ θεὸς γάρ ἐστιν, οὐκ αἰσθήσεται, i. quia et multo magis flagris caedendus est: nam si Deus est, non sentiet. ¶ Frequenter ad animum transfertur (ut sentio Latinè) pro, mente percipio, intelligo, animadverto, cognosco. † Xen. Paed. 1. 3. 11.† Jungitur cum participio, vel nominativi casus, ut αἰσθάνομαι φερόμενος ἔξω τοῦ καιροῦ, sentio me ferri. (Πρὸς ἀνδρὸς ᾔσθετ' ἠτιμασμένη. A marito se spretam vidit. Eurip. Med. 26. Conf. etiam Phoen. 136.) Aristoph. † Nub. 802.† αἰσθάνομαι ἕξων, sentio me habiturum. vel accusativi casus; ut Aristoph. in Plut. εἰ λανθανόμενόν γ' αἴσθετό μου, si morientem me animadvertisset. Xenophon. αἰσθάνομαι δὲ ταῦτα οὕτως ἔχοντα, intelligo haec ita se habere. Interdum cum participio genitivi casus. Idem, ᾔσθετο ἂν πάντως μου ψευδομαρτυροῦντος, ἢ, &c. Nonnunquam cum accusativo, absque participio. Idem Paed. 1. αἰσθάνομαι τὰ τῶν πολεμίων. Isocr. ad Demonicum, οὕτω τὴν ἐκείνων γνώμην αἰσθήσῃ, sic illorum mentem cognosces. † αἰσθάνομαι sentio, cum ὅτι Xen. Paed. 1. 4. 5. et 9.† Habet et genitivum in similibus phrasibus, ut αἰσθάνομαι τῆς τῶν λόγων ἐλέγχοντος. Plutarchus in Fabio, αἰσθανόμενος τῆς περὶ αὑτὸν ἀσθενείας, suam imbecillitatem sentiens, suae imbecillitatis conscius. Apud Thuc. jungitur genitivo, interjecta praepositione περὶ, lib. 1. περὶ ὧν οὐκ αἰσθάνεσθαι ὑμῖν γε δοκεῖτε. ¶ Usurpatur etiam pro, scio, apud Areopagitam, ut ait Bud. † Αἰσθάνομαι et πυνθάνομαι simul occurrunt apud Xen. Paed. 1. 1. 5. unde discrimen inter haec duo esse liquet. ut τὸ primum sit, quae nostrâ curâ cognoscimus; τὸ posterius quae ex aliis.†

Αἴσθημα, ατος, τὸ, sensio, ipse sentiendi actus, Aristot.

Αἴσθησις, εως, ἡ, sensus, ut, αἱ δὲ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος αἰσθήσεις πέντε. Plutarchus, αἴσθησις ἀκουστικὴ, sensus audiendi. Apud Athenaeum pro eodem, αἴσθησις ἀκοῆς. ¶ Item, sensio, ipsa actio vel passio sentiendi. Thucyd. 2. τὸ μὲν λυποῦν ἔχει ἤδη τὴν αἴσθησιν ἑκάστῳ, maeror seu molestia sensum habet unicuique, i. vim hanc ut sentiatur; vel unusquisque maerorem sentit. Apud Plutarchum πῶς ἄν τις ὑπ' ἐχθρ. &c. τῶν δὲ καθαρῶν καὶ ἐγκαιόντων (οἱ γῦπες) αἴσθησιν οὐκ ἔχουσι, non sentiunt. Sic apud Galenum ad Glauc. 1. ψύξεώς τινος αἴσθησιν ἔχουσι, expon. frigoris sensu afficiuntur, i. frigus sentiunt. Αἴσθησιν παρέχειν, dicitur itidem quod sentitur. Xen. Hell. 5. Αἴσθησιν λαμβάνειν, sensu affici alicujus rei, vel rem aliquam sentire, Isocrates ad Demonicum. Dicitur διαφεύγειν τὴν αἴσθησίν τινος, qui non sentit hoc vel illud, apud Greg. Naz. ¶ Αἴσθησιν reddiderunt quidam et cognitionem, notitiam, intelligentiam, judicium: pro ἴσον.

Αἰσθητὸς, ὸν, ὁ, ἡ, (sensibilis, sensilis) sub sensum cadens, qui sensu percipi potest: ut αἰσθητὸς ἀκοῇ, cadens sub sensum aurium. αἰσθητὰ, Cicero interpretatur sensus moventia. Αἰσθητὰ et νοητὰ opponi solent.

Αἰσθητῶς, (q. d. sensibiliter) ita ut sensu percipiatur. Plut. de primo frigido, καὶ μὴν ἐν τοῖς μάλιστα τὸ ψυχρὸν αἰσθητῶς σκληρόν ἐστι.

Αἰσθητικὸς, ή, όν, sentiendi vim habens, sensu praeditus; ἡ αἰσθητικὴ δύναμις, apud Galenum, sentiendi facultas. ¶ Αἰσθητικὸν exp. etiam passivè, quod sensu percipi potest, quod sub sensus cadit. Sic apud Gal. ad Glauc. 2. ὀδύνη αἰσθητικὴ explicatur, dolor qui sentitur.

Αἰσθητήριον, ου, τὸ, sentiendi instrumentum. Nonnulli exp. domicilium sensus. Interdum cum gen. exp. simpl. instrumentum, ut αἰσθητήριον ἀκοῆς, instrumentum audiendi vel auditus, id est, auris. Sic αἰσθητήριον ὁράσεως, instrumentum videndi seu visus, id est, oculus. Interdum dicuntur αἰσθητήρια μέρη, partes per quas ipsi sensus agunt.

Composita.

Ἀναισθησία, ας, ἡ, carentia sensuum, defectus sensuum, stupor sensuum sive sensus vacuitas. Athen. 12. ¶ Item, stoliditas, dementia, stupor, stupiditas. Demosth. in Timocratem.

Ἀναίσθητος, ου, ὁ καὶ ἡ, carens sensu, expers facultatis sentiendi, non sentiens. Galenus, ἀναίσθητος ὑπάρχει ὧν πάσχει, non sentit quae patitur. Apud Platonem, ἀναίσθητος τῶν κακῶν, nihil mali experiens, nihil mali sentiens. Item in passiva significatione, qui non sentitur, sensum effugiens, qui sub sensum non cadit. Sic ἀναίσθητος θάνατος, apud Thucyd. lib. 4. ¶ Item stupidus, quasi sensu communi carens, stolidus. Demosth. pro corona, ἀλλὰ πρὸς θεῶν ἔστιν ὅστις οὕτω σκαιὸς εἴη καὶ ἀναίσθητος, Αἰσχίνη. Apud Thucyd. τὸ ἀναίσθητον substantivè pro ἡ ἀναισθησία.

Ἀναισθήτως, sine sensu, sine sentiendi facultate. Metaphoricè pro, stupidè, stolidè. unde ἀναισθήτως ἔχειν et ἀναισθήτως διακεῖσθαι, stupidum esse, apud Isocratem.

Ἀναισθητέω, ῶ, sum sine sensu, interprete Cicerone. Apud Basilium ἀναισθητῶ, cum genitivo, pro οὐκ αἰσθάνομαι, non sentio, ἀλλ' ἐλεῶ αὐτοῦ τὴν ἄγνοιαν ἀναισθητοῦντος τῶν συμφορῶν. Capitur et metaphoricè. Demosthen. pro corona, ἐπεστείρομαι δ' ὑπὲρ ἐμαυτοῦ, τυχὸν μὲν ἀναισθητῶν, ἴσως δ' ἐπιεικεύομαι, stupidus et quasi communi sensu carens.

Ἀναισθητίζομαι, idem quod ἀναισθητῶ; sed Atticum tradunt grammatici ἀναισθήτως ἔχειν dicere, vel ἀναισθητεῖν, non ἀναισθητίζεσθαι.

Διαισθάνομαι, persentisco, perspicuè percipio, vel planè sensu percipio. Aristot. de gen. anim. l. 5. λέγεται γὰρ τὸ ὀξὺ ὁρᾶν, ἓν μὲν τὸ τὰς διαφορὰς ὅτι μάλιστα τῶν ὁρωμένων διαισθάνεσθαι.

Δυσαίσθητος, sensu non valens, hebetem sensum habens. Apud Aphrod. δυσαίσθητον δέρμα, exp. cutis hebes. Et τὸ δυσαίσθητον (substantivè) hebetudo sensus.

Δυσαισθησία, vix sentire, sensuum labefactatio. Gal.

Ἐπαισθάνομαι, sentio, pro αἰσθάνομαι. Greg. ὥστε μὴ ἐπαισθάνεσθαι τοῦ κρίνειν διὰ τὸ ἐκστατικόν. Et de rebus quae sensu animi percipiuntur: ut apud Sophoclem,——οὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνῃ κακῶν. Apud Alex. Aphrod. ἐπαισθάνεται τῶν συμφορῶν. Et cum accusativo, intelligo, audio: ut Soph. τὴν σὴν ὡς ἐπῃσθόμην μάχην. (Soph. Œdip. Tyr. 432. Æsch. Ag. 85.)

Ἐπαίσθημα, exp. sensus, effectus sensus, id est, sensus. Plut.

Ἐπαίσθησις, sensus, Laërt. in Epicuro.

Decomp. Ἀνεπαίσθητος, qui non sentitur. Luc. et Areop.

Ἀνεπαισθήτως, ita ut non sentiatur.

Συνεπαισθάνομαι, unà sensum et fructum percipio, ut exponitur apud Greg. ἐπεὶ καὶ αἱ δυνάμεις εἰρήνης καὶ τῶν τοιούτων συνεπαισθάνονται.

Εὐαίσθητος, sensu valens, sensum acrem habens. Sic dicitur ἄνθρωπος εὐαισθητότατος τῶν ἄλλων ζώων. Et τὸ εὐαίσθητον (substantivè) sensus vigor, apud Galenum.

[Εὐαισθητότερος. Plat. de Rep. lib. 7.]

[Εὐαισθήτως. Plat. de Leg. lib. 2.]

Εὐαισθησία, pro eodem, ut apud Laërtium, ἰσχὺς, εὐαισθησία, ἀρτιότης, sensuum vigor et integritas.

Καταισθάνομαι, sentio, intelligo. Soph. † Œd. Tyr. 430.†

Παραισθάνομαι, in sensu fallor, non sum satis compos exacti sensus. Plat. in Theaet. ὅταν τι παρακούσῃ ἢ παρίδῃ, ἢ ἄλλο τι παραισθάνεσθαι λέγεται. Exponitur etiam percipio, certior fio, cum genit. Xen.

Προαισθάνομαι, praesentio, antè sentio. † ὠσὶ auribus praesentire, Xen. Paed. 1. 4. p. 101.† Plut. in Publicola, ταῦτα προαισθανόμενος. Apud Thuc. cum genit. προαισθέσθαι τοῦ στρατοῦ, praescire adventum exercitus. A Demosthene accipi et pro provideo, scribit Bud. [Demosth. de Pace. οὐδὲ προαισθάνομαι δ' οὐδὲν ἄλλο γενέσθαι, καὶ προαισθάνεσθαι, πλὴν, &c. Xenoph. de Cyri Exp. Lib. 1. §. 7. Ἐν Μιλήτῳ δ' ὁ Τισσαφέρνης προαισθόμενος τὰ αὐτὰ ταῦτα βουλευομένους, ἀποστῆναι πρὸς Κῦρον, &c. Thucyd. Hist. Lib. 8.] Προαίσθησις, praesensio. Plut.

Συναισθάνομαι, unà cum alio sentio, id est, sensu percipio. Plut. de civili charitate loquens, συναισθάνεσθαι καὶ συναλγεῖν ἀλλήλοις, sensu rei alicujus unà tangi. ¶ Dionys. theol. οὕτω γὰρ καὶ ἡμεῖς ἑαυτῶν συνῃσθήμεθα καὶ ἴσμεν, nobis conscii nostri sumus et sic novimus.

Συναίσθησις, apud medicos, q. d. conscientia morbi. Bud.

AI'ΣIMO'Ω, ῶ, F. ώσω, P. κα, insumo, impendo, καταναλίσκω, inquit Suid. Etym.

Composita.

Ἀναισιμόω, ῶ, pro eodem. Eust. vult αἰσιμοῦν esse sumptus facere in ea quae decet: ἀναισιμοῦν esse fortasse sumptus facere in ea quae non decet. Sumitur tamen ἀναισιμοῦσθαι ut plurimum pro αἰσιμοῦσθαι: ut, ἀναισιμώθη τοῖς ἐργαζομένοις, in operarios absumptum est, sive impensum. Apud Herodot. autem ἀναισιμώθη ἐκ τοῦ τάφου ἡ γῆ, expon. egesta est è fossa humus.

Ἀναισιμώματα, Hesych. exp. ἀναλώματα, sumptus.

Καταναισιμόω, unde apud Hipp. καταναισιμοῦνται, Gal. exp. καταναλίσκονται.

Προαναισιμόω, prius impendo, prius consumo. Herodot. [Lib. 2. ἐν τῷ προαναισιμωμένῳ χρόνῳ πρότερον ἢ ἐμὲ γενέσθαι.]

'AI'ΣΣΩ, F. ξω, ruo, cum impetu feror, irruo, ingruo.

Item erumpo, prosilio. In usu est potissimum apud poëtas. In Anth. Epigr. de Lacæna quæ filium occidit, Ἀντία ἀίξασα δ' ἑτοίμως ἔλασε λόγχην. Eustath. vult apud Homerum esse, festinare, et ῥᾳδίως ἀνύειν. Utitur tamen et in aliis significat. Il. ρ'. Ἵππους ἀΐσσειν. Apud Soph. κατ' ἴχνος ἀΐσσω, vulgò exp. per vestigia feror. (ex vestigiis persequor. Soph. Aj. 32. Æsch. Pers. 470. Eurip. Phœniss. 1536. Homer. Iliad. γ'. 369. Soph. Tr. 400. ὑπ' ἀγρίας ἀΐξασα λύπης. ib. Œdip. Tyr. 1094.) Hom. [illegible] ἀίξας exp. esse insurgens. Item ἀίξας τοῖς ὅπλοις, concussis armis prosiliens esse. et ἀίξαντες Ἄρει, apud Euripidem, Marte perciti. Cicero vagari interpretatus est in hoc Homeri loco; τοὶ δὲ σκιαὶ ἀΐσσουσι. Est in usu et in soluta oratione, licet rariùs. Laert. ἀίξαι ἐπὶ τὴν κυνικὴν φιλοσοφίαν, impetu contendere, ut Bud. exponit. Idem apud Plat. ἀΐξαι ἂν εἰπεῖν, exp. cum impetus subire possit dicere. Apud Plut. in Pompeio, ἐπὶ δὲ Πομπήιον εὐθὺς ἀίξας, interpret. ἀίξας insiliens.

Ἀΐσσομαι, idem quod ἀΐσσω, ruo, prosilio, exilio. Il. γ'. — ἐκ δέ μοι ἔγχος Ἠΐχθη παλάμηφιν ἐτώσιον, id est, exiliit. Hesiod. in Theog. † v. 150.† χεῖρες ἀπ' ὤμων ἀΐσσοντο, cum impetu erumpebant, ut exp. Steph.

Ἀΐγδην, adverb. impetuosè, irruendo cum impetu. Apoll. Arg. 2. — ἔλασε μέγα ἀΐγδην.

Αἴξ, procella. vide καταΐσσω. vide in Αἴξ.

Ἀϊκή, ἡ, motus alicujus qui irruit. violentus motus. impetus. Il. ό. οὐδ' ἄρα τοίγε Τόξων ἀϊκὰς ἀμφὶς μένον οὐδέ τ' ἀκόντων.

Ἀΐκες, idem quod ἀϊκαί, ὁρμαί, à nominat. sing. ἀΐξ.

Αἴσσω, etiam dicitur pro ἀΐσσω, irruo, &c. Unde et αἴξω, irruam, et ᾖξα, irrui. Citatur ex Eurip. μάτην ᾖξα pro, frustra laboravi. apud Soph. in Ajace, v. 40. καὶ πρός τι δυσλόγιστον ὧδ' ᾖξε χέρα, id est, manum violentè admovit seu cum impetu, ut exp. Steph.

Composita.

Ἀναΐσσω, ruo, prosilio, prorumpo. Item, exurgo cum impetu. Od. σ'. —— οἱ δ' ἄρα πάντες ἀνήϊξαν γελώοντες. (ἀναΐξαι, pro ἀνεγείρεσθαι ἀσπουδί. Il. γ'. 216. V. Æschyl. Pers. 96. Eurip. Phœniss. 294, 1417.) Et Il. χ'. v. 148. dicuntur fontes ἀναΐσσειν erumpere. Apud Xen. ὁ δ' ἐξαίφνης ἀναΐξας, ἐφ' αὐτὸν ἐλαύνοντα παίει τὸν κάπρον.

Ἀναΐσσω, etiam pro eodem dici annotatur, et aff. ex Aristoph. Pluto. ἔφευγ' ἀναΐξας.

Ἀπαΐσσω, prosilio, cum impetu abeo. Ex Soph. citatur pro, vi irruo. (ἀπῇξας Aristoph. R. 471.)

Διαΐσσω, cum impetu transeo. Æginet. Exponitur et emico, ut διαΐξασα ἀστραπή, emicans fulgur.

Διαΐγδην, cum impetu transeundo. Opp. lib. 1. Hal.

Διεξαΐσσω, idem. Theocr. idyll. 3.

Εἰσαΐσσω, irruo aliquò, irrumpo. Ἐσαΐσσω pro eodem aff. ex Aristoph. in Nub. † v. 543.†

Ἐξαΐσσω, prosilio alicunde, cum impetu prodeo. Ἐξαΐσσω, idem apud Aristoph. in Pluto, ἐξῃξάτην ἂν δύο δράκοντ' ἐκ τοῦ νεώ.

(Διεξαΐσσω. Theoc. κ'. 93.)

Προεξαΐσσω, prior proruo. {Herodot. lib. 9. προεξαΐσσοντες δὲ κατ' ἕνα, καὶ δέκα, &c.}

Ἐπαιγίζω, cum impetu et desuper spiro. Iliad. β'. ex ἀΐσσω.

Ἐπαΐγδην, cum impetu, impetuosè. Hesych. in superficie, leviter, levi attactu.

Ἐπαΐσσω, irruo in aliquem, impetum in aliquem facio. Od. ξ'. Ἦ μέν μοι μάλα πολλὰ ἐπήϊξαν μελίαι, in me irruebant hastæ. Citatur ex Apollonio, ἐπαΐσσων ξίφος, pro, ensem cum impetu movens in aliquem.

Καταΐσσω, cum impetu delabor, deferor cum impetu. Et simpl. pro irruo.

Καταΐξ, procella, ut quæ cum impetu ingruat.

Καταιγίς, idem quod αἰγίς, sed usitatius est. Aristotel. de mundo, τῶν γε μὴν βιαίων πνευμάτων καταιγὶς μέν ἐστι πνεῦμα ἄνωθεν τύπτον ἐξαίφνης. Καταιγίζω, de vento dici solet seu procella ingruente aut delabente cum impetu. (πρὶν καταιγίσαι πνοὰς Ἄρεος. Æsch. S. c. Th. 63.) Hom. Il. β'. Ὡς δ' ὅτε κινήσῃ Ζέφυρος βαθὺ λήϊον ἐλθὼν Λάβρος ἐπαιγίζων.

Καταΐγδην, impetuosè seu irruendo. Apoll. † Arg. 1. 64.†

Decomp. Προπροκαταΐγδην, exp. antrorsum cum impetu. Apoll. Arg. 2. ἔτρεχε κύματι λάβρῳ Προπροκαταΐγδην κοίλης ἁλός.

Κορυθάϊξ, ικος, ὁ, galeam quatiens cum impetu, vel cujus galea variè agitatur. Unde pro impetuoso vel violento, pro strenuo denique ac forti accipitur; ut κορυθαίολος.

Μελαναιγὶς, atro nimbo seu procella horrens, præ turbulenta vi et horrore nigricans, ex Plut. (Ep. Erinnyos. Æsch. S. c. Th. 703.) [μελάναιγις δ' οὐκ εἶσι δόμων Ἐρινὺς, &c. Schol. β. μέλαιναν αἰγίδα φέρουσα.]

Μεταΐσσω, exp. μεταδιώκω, insequor. Il. φ'. Καί μιν μεταΐξας μάρψε ταχίστοισι πόδεσσι. (Theoc. κε'. 201.)

Μεταΐγδην, insequendo cum impetu. Apoll. Arg. 2.

Παραΐσσω, præterruo, pertranseo. Propriè autem, cum impetu pertranseo. Exponitur etiam proripio me raptim, prorumpo. Il. ε'. Ἀλλὰ παρήϊξεν λιλαιόμενος, &c.

Πολυάϊξ, exp. impetuosus, varios impetus seu motus habens, πολυόρμητος, ὁ πολλὰς ἀΐκας ἔχων. Exp. et valde turbulentus, ut κάματος πολυάϊξ, Il. ά. Sic πολυάϊξ πόλεμος. Il. ά.

(Προσαΐσσω — φοβερὰ δ' ἐμοῖσιν ὄσσοις ὁμίχλα προσῇξε. Æsch. Pr. 143.)

Συναΐσσω, simul irruo. unde apud Hesiod. † Asp. 189.† καί τε συναΐσσοντο ἐπεὶ ζωοί περ ἐόντες, id est, simul irruebant, vel in se mutuò irruebant.

Συναΐγδην, simul, uno impetu. Vide Suid.

Τριχάϊκες, (Od. τ'. Δωριέες τε τριχάϊκες) volunt esse ὧν αἱ τῆς περικεφαλαίας τρίχες ἀΐσσουσι, τουτέστι σείονται κατὰ πόλεμον, id est, è quorum galeis propendentes setæ agitantur in prælio. Quidam annotant ita dici, qui assiduè versantur in præliis, veluti assiduè concutientes ac motantes cristas, è quibus plerunque capillorum quadam similitudine propendent equinæ setæ. Exp. et capillati et quassantes crines. Sunt et aliæ expositiones, quas vide apud Eust.

Ὑπαΐσσω, clàm prosilio. Exponitur et subrepo, apud Hom. Iliad. β'. βωμοῦ ὑπαΐξας.

ΑΙ'ΣΥΛΟΣ, ου, ὁ, iniquus, nefarius, flagitiosus. Odyss. δ. et ε. Μή τις ἔτι πρόφρων, ἀγανὸς καὶ ἤπιος ἔστω Σκηπτοῦχος βασιλεὺς, μηδὲ φρεσὶν αἴσιμα εἰδώς· Ἀλλ' αἰεὶ χαλεπός τ' εἴη καὶ αἴσυλα ῥέζοι. Item Iliad. ύ. bis, Ἠμὲν κερτομίας ἠδ' αἴσυλα μυθήσασθαι. ☞ Eustath. derivat παρὰ τὸ τὰς αἴσας συλᾶσθαι; quasi αἰσόσυλος, aut simpliciter, παρὰ τὸ συλᾶν, ut sit α epitat. et pleonasmus τοῦ ι, aut παρὰ τὸ ἆσαι (quod est βλάψαι) τὸ αἴσιον, hoc est, δίκαιον: aut simpliciter παρὰ τὸ ἆσαι, id est, βλάψαι, pleonasmo τοῦ ι, unde et synonymum ἄσυλος deductum putatur, pleonasmo τοῦ υ. Eadem habet etiam Etym.

ΑΙ'ΣΥΜΝΗ'ΤΗΣ, ου, ὁ, vel Αἰσυμνητὴρ, ῆρος, ὁ, certaminis præses et curator: (Conf. Theoc. κε'. 48.) ἀγωνοθέτης, sive βραβευτὴς, apud Homerum. Od. θ'. Αἰσυμνῆται δὲ κριτοὶ ἐννέα πάντες ἀνέσταν Δήμιοι: ut sit αἰσυμνήτης quasi ὁ αἰσίμως τιμητικὸς τῶν δικαίων κατὰ τοὺς ἀγῶνας, ut ait Budæus. Eustathius autem dicit, οἱ τὸ αἴσιον νέμοντες τοῖς ἀγωνιζομένοις. Eodem modo alibi ex Aristarcho docet αἰσυμνητὴς esse dictum παρὰ τὸ αἴσιμον νέμειν. Affert et alias etymologias, ut αἰσυμνητὴς sit ὁ τῶν αἰσίων μνήμην ποιούμενος. ὁ τὸ αἴσιον ὑμνῶν. Fuerunt autem ita appellati olim reges. Scribit enim Aristot. Polit. l. 3. c. 10. Tertium genus monarchiæ quod erat apud veteres Græcos, eorum quos vocant αἰσυμνήτας. Idem ejus operis l. 4. ait quosdam μονάρχους à veteribus Græcis appellatos αἰσυμνήτας.

Αἰσυμνῆτις, ιδος, ἡ, regina: eodem modo quo αἰσυμνήτης, seu certo genere regiæ dignitatis.

Αἰσυμνητεία, ας, ἡ, regia potestas, data cuipiam per electionem: nam Aristot. Pol. 3. c. 11. quatuor βασιλείας genera constituens, tertium locum τῇ αἰσυμνητείᾳ tribuit, quæ est (ut inquit) αἱρετὴ τυραννίς.

Αἰσυμνάω, ῶ, regno, impero, Euripidi in Medea, ut docet Hesych. Eurip. verba hæc sunt statim ab initio, Γάμοις Κρέοντος παῖδ', ὃς αἰσυμνᾷ χθονός.

Αἰσυητὴρ, ῆρος, ὁ, sive Αἰσυήτης. Secundum quosdam, idem qui et αἰσυμνητὴρ: ut sit quasi ὁ τηρῶν τὰ αἴσια. Secundum alios αἰσυητὴρ dicitur adolescens, qui valde est robustus: ex α epitatico et σύω, id est, ruo, vel cum impetu feror. Vel αἰσυητὴρ, decens, moderatus: derivando ab αἶσα. Secundum quosdam, pastor. Aut qui facilè huc illuc moveatur. ab ἀΐσσω. Hæc Eustathius in illum Il. ώ. versum, Βῆ δ' ἴμεν κούρῳ αἰσυητῆρι ἐοικώς.

ΑΙ'ΣΧΟΣ, εος, τὸ, turpitudo, fœditas, deformitas. (Plur. apud Æsch. Pers. 332.) Xen. Pæd. 2. ὡς δὲ εἶδον τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνδρὸς ὑπερβάλλον αἴσχει, ut viderunt faciem hominis fœditate modum omnem excedentem, vel supra modum fœdam et deformem. Sic apud Plut. πίθηκος αἴσχους μετέχει. ¶ Item, probrum, dedecus, infamia. Od. σ'. Σοὶ δ' αἶσχος λώβη τε μετ' ἀνθρώποισι πέλοιτο. Et Iliad. γ'. copulantur αἴσχεα καὶ ὀνείδεα. ☞ Etymol. vult per synæresin factum esse ex ἄισχος, deducto ex α privat. et ἴσχω, ut sit quasi quod quis habere nolit.

Ἀσχημοσύνη, idem quod αἶσχος, infamia, ignominia. [Plat. de Rep. Lib. 3.] Ezechiel. 16.

Αἰσχέω, ῶ, f. ήσω, dedecoro, infamo. Αἴσχωσις, dedecoratio.

Αἰσχρὸς, ὰ, ὸν, turpis, fœdus, deformis, cui opponitur καλός. (Soph. Tr. 1289.) Plut. in Præc. connub. τοὺς μὲν αἰσχροὺς ἐπανορθοῦσθαι τῇ ἀρετῇ, τοὺς δὲ καλοὺς, &c. Αἰσχρὰ ἔπεα, Il. ζ'. et γ'. et ό. ¶ In neut. gen. αἰσχρὸν (velut substantivum) turpitudo, probrum, dedecus. Dem. pro cor. πρέποντ' αἰσχρὰ ταῦτα καὶ δεινὰ. In comparativo gradu αἰσχρότερος vel αἰσχίων. In Superl. αἰσχρότατος et αἴσχιστος. Ponitur et adverbialiter, αἴσχιστα, pro turpissimè, fœdissimè: ut αἴσχιστα πάντων φέρεις.

Αἰσχρῶς, turpiter, Il. ψ'. Τὸν δ' αἰσχρῶς ἐνένιπεν. † Aristoph. Nub. 917.†

Αἰσχρότης, ητος, ἡ, turpitudo, fœditas. [Plat. Gorg. διὰ τὸ ἄνευ ἀληθείας τετράφθαι, καὶ ὑπὸ ἐξουσίας καὶ τρυφῆς καὶ ὕβρεως καὶ ἀκρατίας τῶν πράξεων, ἀσυμμετρίας τε καὶ αἰσχρότητος γέμουσαν τὴν ψυχὴν εἶδεν.] Exp. et obscœnitas.

Αἰσχρήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, turpis. In Anth. epigr. Αἰσχρήμων ἰδέαν καὶ ἀναιδέσιν ἤθεσι.

Αἰσχύνη, ἡ, pudor. Propriè dicitur, quem ob turpia erubescimus. Unde à philosophis definitur, metus justæ reprehensionis. Vide Gell. l. 19. c. 6. Interdum tamen est, αἰδὼς, id est, verecundia seu honestus pudor, ut apud Soph. in Ajace, Δέος γὰρ ᾧ πρόσεστιν, αἰσχύνη θ' ὁμοῦ. Et apud Isocr. ἐγὼ μάλιστα σαυτῷ πρέπειν οἶμαι, αἰσχύνην, δικαιοσύνην. ¶ Item dedecus, probrum, infamia, ignominia. Dem. pro cor. ἐν αἰσχύνῃ ποιεῖν τὴν πόλιν, dedecore afficere civitatem. Quod Plato in Apoll. dicit. αἰσχύνην τῇ πόλει περιάπτειν. Interdum significat stuprum alicui illatum. Isocr. in Paneg. ἔτι δὲ παίδων ὕβρεις, καὶ γυναικῶν αἰσχύνας. (Αἰσχύνη. forte pro Deâ Pudoris. Æschyl. S. c. Th. 415. vel est circumlocutio. Eurip. Phœniss. 1285.)

Αἰσχύνω, f. υνῶ, pudefacio, erubescere facio. (Æsch. Ag. 409.) Item dehonesto, fœdo, deturpo; cui opponitur τὸ καλλύνω. Il. σ'. χαρίεν δ' ᾔσχυνε πρόσωπον. Significat et infamo, dedecoro, dedecore afficio. Il. ζ'. Μηδὲ γένος πατέρων αἰσχυνέμεν. Interdum stuprum offero, vitium offero, stupro. Lys. ἐάν τις παῖδα αἰσχύνῃ βίᾳ.

Αἰσχύνομαι, f. οῦμαι, pudefio, me pudet. Cum inf. Herodot. 1. αἰσχύνομαι ἀποστῆναι. Sæpe cum part. Xen. Pæd. 3. αἰσχύνομαι παρακαλῶν. Dem. pro cor. τεθνεῶτα δ' οἶμ' αἰσχύνει κατηγορῶν. Cum dat. ut apud Xen. Pæd. 5. αἰσχύνομαι τῷ αἰτεῖν. Aristophan. in Nub. αἰσχύνομαι τοῖς αἰσχροῖς. Et sæpe cum accus. (Soph. Œdip. Tyr. 1079. Æsch. Ch. 917.) Odyss. φ'. Ἀλλ' αἰσχυνόμενοι φάτιν ἀνδρῶν. Greg. τὴν μετάθεσιν αἰσχυνόμενος. Cum hoc casu sæpe significat revereri. Interdum cum præpos. ἐπὶ vel ἐν, ut Æsch. contra Ctesiph. αἰσχύνεται ἐφ' οἷς ἡμάρτανε, eum suorum peccatorum pudet. Et Thuc. l. 2. ἐν τοῖς ἔργοις αἰσχυνόμενοι. Sic ad Philip. 1. ἔτι ἐν οὐδενὶ αἰσχυνθήσομαι. ¶ Item pro αἰδοῦμαι, revereor. Isocrat. ad Dem. τοὺς μὲν γονεῖς τίμα, τοὺς δὲ φίλους αἰσχύνου. Sic Xen. Pæd. 1. αἰσχυνόμενος τὸν πατέρα.

Αἰσχυντὸς, οῦ, ὁ, pudendus, cujus nos pudere debet: citatur ex Phocyl. † αἰσχυντέον. verbale. verendum; cum acc. Xen. Pæd. l. 4. 9. p. 97.

Αἰσχυντηλὸς, οῦ, ὁ, verecundus, pudibundus. Aristot. in eth. pro eodem ponit νέους αἰδήμονας et αἰσχυντηλούς. Item αἰσχυντηλὸν, pudorem movens seu afferens, vel pudendum. Aristot. Rhet. 2.

Αἰσχυντηλία, verecundia, vel potius habitus quidam animi ad verecundiam propensi. Plut. Αἰσχυντηλῶς, verecundè, pudibundè.

(Αἰσχυντὴρ. Æsch. Ch. 989.) [Αἰγίσθου γὰρ οὐ λέγω μόρον· Ἔχει γὰρ αἰσχυντῆρος ὡς νόμος δίκην. Adulteri. Stanl.]

Αἰσχυντηρὸς, idem quod αἰσχυντηλός. Plato, αἰσχυντηρότερος μᾶλλον τοῦ δέοντος.

Composita.

Ἀναίσχυντος, ου, ὁ καὶ ἡ, impudens, inverecundus. † Aristoph. Nub. 906.† Dicitur et de persona et de re. Dem. Thuc. &c.

Ἀναισχύντως, impudenter, inverecundè. Plat.

Ἀναισχυντία, ἡ, impudentia, inverecundia. Plato in Apoll. et Aristot. Rhet. lib. 2. [Aristoph. Thesm. 709. Ὡς ἄπαντ' ἐστὶν τόλμης ἔργα κἀναισχυντίας.] ‡ Sed legendum cum Brunckio ὡς ἅπαν γάρ ἐστι κ. τ. λ. ut tetrameter sit trochaicus.‡ [Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 1. Ἕπεσθαι δὲ δοκεῖ μάλιστα τῇ ἀχαριστίᾳ ἡ ἀναισχυντία. Sympos. c. 8. §. 27 οὐ γὰρ οἷόν τε πονηρὰ αὐτὸν ποιοῦντα, ἀγαθὸν τὸν συνόντα ἀποδεῖξαι, οὐδέ γε ἀναισχυντίαν καὶ ἀκρασίαν παρεχόμενον, ἐγκρατῆ καὶ αἰδήμονα τὸν ἐρώμενον ποιῆσαι.]

Ἀναισχυντέω, ῶ, impudenter ago, impudentia utor, impudenter me gero. Jungitur cum præpos. πρὸς et περί: ut ἀναισχυντῶ πρὸς τὴν ἀλήθειαν, impudenter resisto veritati. Apud Isocr. ἀναισχυντῶ περὶ τούτου, hujus rei me non pudet. [Aristoph. Thesm. 714. Τί ἂν οὖν εἴποι πρὸς ταῦτά τις, ὅτε τοιαῦτα ποιῶν ἔτ' ἀναισχυντεῖ.]

Ἀναισχυντηλία, idem quod ἀναισχυντία.

Decomp. Ἀπαναισχυντέω, ῶ, impudenter me gero, impudentia utor. Plat. in Apoll.

Ἀπαναισχύνομαι, impudenter attento. apud Chrysost.

Διαισχύνομαι, vereor, erubesco: ut αἰσχύνομαι. Lucian.

Ἐπαισχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, cum turpitudine conjunctus, turpis. Suid.

Ἐπαισχύνομαι, erubesco, verecundor, me pudet: vel valde erubesco, ἐπαισχύνομαι τῷ ὀνόματι. Herodot. (Æsch. Ag. 1382.) Et cum acc. ut ad Rom. c. 1. οὐκ ἐπαισχύνομαι τὸ εὐαγγέλιον. Sic Marc. 8. Cum partic. apud Sophoclem, οὐκ ἐπαισχύνῃ λέγων. Cum infinitivo, ut ἐπαισχύνομαι καλεῖν.

Ἀνεπαίσχυντος, (decomp.) inverecundus, impudens, Basil. in epist. pro ἀναίσχυντος. Ἀνεπαισχύντως, inverecundè, impudenter, pro ἀναισχύντως. Naz.

Καταισχύνω, pudefacio, dedecoro, probro afficio, fœdo. Καταισχύνουσα παρθενίαν, apud Plut. in Numa, quæ virginitatem polluit. A Bud. expon. notam et infamiam inuro, apud Antiph. μηδὲ καταισχύνειν τὴν πατρίδα πρὸς ἅπαντας. ¶ Item vitium vel stuprum offero. Lys. τοὺς παρὰ τοὺς νόμους τὰς ἀλλοτρίας καταισχύνοντας γυναῖκας. Καταισχύνομαι, pudefio, dedecoror, probro afficior. Interdum pro erubesco, me pudet. (Ἀλλ' εἰ τὰ θνητῶν μὴ καταισχύνεσθ' ἔτι γένεθλα. Soph. Œdip. Tyr. 1438.) Inusitatus, Καταιχυνθέντες γὰρ οἱ Πελοποννήσιοι τὴν ἀρετὴν τῶν ἡμετέρων, quum eos virtutis nostrorum puduisset.

Καταισχυντὴς, qui dedecore afficit aut probro. Æsch. in Ag. ‡1371.‡

Παναισχὴς, omnino fœdus, penitus turpis, turpissimus. [Aristot. de Morib. ii. 11. 4. οὐ πάνυ γὰρ εὐδαιμονικὸς ὁ τὴν ἰδέαν παναισχὴς, ἢ δυσγενὴς, ἢ μονώτης, καὶ ἄτεκνος.] Παναίσχιστος, superl. in Anth. epigr.

Ὑπέραισχρος, supra modum turpis, seu fœdus, apud Xenoph.

Ὑπεραισχύνομαι, supra modum verecundor.

ΑἸΤΕ΄Ω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, peto, postulo, posco. Cum accus. rei, ut Xen. Hell. 1. πρὶν αἰτῆσαι χρήματα λαβεῖν. Cum accus. personæ, ut Xen. Pæd. 4. σὺ ὅτι ἐμὲ ᾔτησας, ἃ σὺ ἐμοὶ, ὅτι λαμβάνεις. Cum accus. personæ et rei simul: ut idem Xen. Pæd. 8. ἐμὲ πολλοὶ μὲν οἰκέται οὕτω αἰτοῦσι, πολλοὶ δὲ φίλοι. Sic Æsch. in Ctesiph. μέλλοντα δ' αἰτεῖν τοὺς θεοὺς τἀγαθά. Dicitur etiam αἰτῶ τοῦτο παρὰ σοῦ, peto hoc abs te. † Sic Xen. Pæd. 1. 6. 5.† Et cum infinit. Il. ζ. ᾔτεε σῆμα ἰδέσθαι, petebat videre. Sic et αἰτῶ λαβεῖν, apud Isocr. in Areop. et Aristoph. in Pluto. (Æsch. Ag. 1.)

Αἰτέομαι, οῦμαι, idem quod αἰτῶ eandemque servat construct. ut δίκας αἰτοῦμαι, apud Aristoph. in Nub. æqua postulo. (Eurip. Med. 781. 943. 941. ib. Phœniss. 886.) Et αἰτεῖσθαι τἀγαθὰ παρὰ τῶν θεῶν, apud Xen. Pæd. 1. Et cum infinit. apud eundem Xen. Significat etiam utendum peto, apud Suid. ¶ Item in pass. signif. petor, &c. apud Thuc. Plat. et alios.

Αἴτημα, τό, petitio, postulatio, postulatum. [Plut. de Lib. educ.] Vide Bud. in Pand.

Αἴτησις, εως, ἡ, idem. Isocrat.

Αἰτητὴς, οῦ, ὁ, petitor, postulator, apud Suid. Αἰτητὸς, οῦ, ὁ, petendus, qui peti debet vel potest. (Soph. Œdip. Tyr. 384.)

Αἰτητικὸς, οῦ, ὁ, petax, id est, propensus ad petendum, flagitator et procax, apud Aristotelem in ethic. lib. 4.

Αἶτμα, pro αἰτία, apud Eust. ex Pind.

Αἰτίζω, idem quod αἰτέω, (sed apud poëtas duntaxat) id est, peto, vel etiam mendico. Aliquando absolutè et neutraliter ut Od. ρ'. et υ'. Aliquando cum accus. ut Od. ξ. Αἰτίζων ἄλλους.

Αἴτης, ου, ὁ, mendicus. ἐπαίτης.

Αἰτωλὸς, οῦ, ὁ, tertio accentu ponitur pro αἴτης, ut Eust. annotat. Od. ξ. *Aristoph. Eq. 79.* Alioqui nomen est proprium.

Composita.

Ἀνταιτέω, vicissim peto, contrà peto, reposco. Plut. [Thucyd. lib. 4. § 19. 2. Λακεδαιμόνιοι δὲ ὑμᾶς προκαλοῦνται ἐς σπονδὰς —— διδόντες μὲν εἰρήνην —— ἀνταιτοῦντες δὲ τοὺς ἐκ τῆς νήσου ἄνδρας.]

Ἀπαιτέω, ῶ, reposco, repeto, exigo. (Eurip. Phœniss. 80. 558. ἀπαιτεῖν λόγον. Athan. Vit. s. Ant. 489. Æschyl. Ch. 396.) Cum duobus accus. Aristoph. in Nub. ἀπαιτεῖν με τὰ χρέα. Luc. ἀπαιτῶ τὰ ὀφειλόμενα παρά σου. Et ἀπαιτεῖν δίκας, pœnas expetere. Dicitur et ἀπαιτεῖν λόγον, rationem exigere. Luc.

Ἀπαιτοῦμαι, reposcor, exigor. (Eurip. Phœniss. 559.) Cum duobus itidem accus. Dicitur enim ἀπαιτοῦμαι τὸ χρέος.

Ἀπαίτησις, repetitio, exactio. [Herodot. Hist. lib. 5. c. 83.] Ἀπαιτητικὸς, promptus ad reposcendum, vel qui reposcit; seu qui reposcere solet.

Decomp. Ἀνταπαιτέω, vicissim reposco, seu exigo. [Thuc. 3. § 58. τήν τε δωρεὰν ἀνταπαιτοῦμεν, αὐτοὺς μὴ κτείνειν οὓς μὴ ὑμῖν πρέπει. Lib. 5. § 17. ἀνταπαιτούντων γὰρ Πλάταιαν, οἱ Θηβαῖοι ἔφασαν, &c.]

Προσαπαιτέω, insuper reposco seu exigo. [Plut. Apophthegm.]

Ἐξαιτέω, ῶ, posco, mihi dari peto. Dicitur ἐξαιτῶ τοῦτο, et ἐξαιτῶ σε τοῦτο, ἐξαιτῶ ἐπὶ τιμωρίᾳ, exposco ad pœnam. ἐξαιτῶ εἰς βάσανον, exposco ad quæstionem: in qua signif. ἐξαιτῶ frequentissimè usurpatur sine adjectione, apud Isocr. Plut. &c. (Cum. Gen. Pers. et Acc. Rei. Soph. Tr. 10. Eurip. Phœniss. 15. Æsch. Ag. 671.)

Ἐξαιτοῦμαι, exposcor ad pœnam: ut Demosth. dicit se ἐξαιτεῖσθαι ὑπὸ Φιλίππου. Dicitur et significatione act. pro ἐξαιτεῖν, id est, deposcere ad pœnam, apud Plut. de orac. defectu. ¶ Item (significatione itidem activa, et quidem præcedenti contraria) pro deposcere reum, deprecari rei pœnam, noxæ et periculo reum eximere. (Eurip. Med. 972.) Æschin. ἐξαιτοῦνται γραφὰς τῶν παρανόμων, postulant reorum delationes precibus suis condonari. Xenoph. anab. lib. 1. ἡ δὲ μήτηρ ἐξαιτησαμένη αὐτὸν, ἀποπέμπει πάλιν ἐπὶ τὴν ἀρχὴν, i. deprecata, vel cùm deprecatione sua periculo eum liberasset. Et simpliciter pro impetrare. ut apud Eurip. ἐξαιτήσομαι τὰ σφάγματα. Et Plut. ἐξῃτήσατο τὴν Ἀσπασίαν δεηθεὶς τῶν δικαστῶν, à judicibus exoravit, vel deprecatus est. ¶ Sumitur et passivè in hac posteriori significatione apud Lysiam.

Ἐξαίτησις, ipsa actio deposcendi aliquem, ad supplicium videlicet; postulatio ad quæstionem. Item, deprecatio pro reo. Bud. ex Dem.

Ἀντεξαιτέω, ῶ, (decomp.) contrà seu vicissim exposco.

Ἐπαιτέω, ῶ, insuper peto vel post aliud peto. Il. ψ'. Item stipem peto, mendico. Athen. 1. 6.

Ἐπαίτησις, mendicatio. [Dion. Hal. ii.]

Ἐπαίτης, ου, ὁ, qui stipem petit seu corrogat, mendicus. Item, circulator et θαυματοποιὸς, inquit Bud. apud Chrysost.

Μεταιτέω, ῶ, inter alios peto, vel unà cum alio vel aliis peto. Unde etiam ponitur pro, partem peto: sicut μεταδίδωμι, pro, partem do, inquit Bud. Sic Dem. ὁ παρὰ τούτου ἀφ' ὧν εἴληφασι, μεταιτῶν. Item, stipem peto, mendico, quasi unum post alterum peto, vel post petitum unum alterum peto, ut exponi posse scribit Steph. Ponitur interdum absolutè, interdum cum accusativo, ut apud Luc. οἱ τὴν ἐφήμερον τροφὴν μεταιτοῦσι.

Μεταίτης, mendicus, idem qui et ἐπαίτης. μέταιτος, idem. apud Suid. ex Polyb.

Παραιτέομαι, οῦμαι, deprecor. Exp. et recuso, aversor, repudio; ut παραιτεῖσθαι κόλασιν, Plut. deprecari et recusare supplicium. Sic παραιτεῖσθαι τὸν φθόνον. Aristid. et Plut. παραιτεῖσθαι τὸν πόλεμον, apud eundem Plut. in Pericle. Sic παραιτεῖσθαι δεῖπνον, apud Hallo. recusare prandium. παραιτεῖσθαι γυναῖκα, apud Plut. in Apophth. uxorem repudiare. Et cum infinit. citatur ex Porphyrio, παραιτήσομαι λέγειν, pro, supersedebo dicere. ¶ Item, deprecor, veniam peto, vel veniam impetro, exoro: ut παραιτοῦμαι τὴν ψυχὴν, apud Herodot. in Clione, deprecari vitam, orare ut vitæ parcatur. Sic dicitur παραιτεῖσθαι τινὰ, apud Plut. *Parthen. Erot. 2.* Dicitur etiam παραιτοῦμαί σε, à te veniam impetro, te exoro, apud Aristoph. Herod. Plut. &c. Dicitur etiam παραιτεῖσθαι περί τινος, id est, aliqua de re. apud Aristid. ¶ Item, deprecor, id est, depello seu removeo quasi deprecando. ut παραιτοῦμαί σε τῆς μέμψεως, quod exp. libero te crimine. Exponitur etiam excuso, apud Lucam cap. 14. ¶ Item pro simplici αἰτοῦμαι, precor, rogo, ut deprecor interdum pro simplici precor. (Eurip. Med. 1136. et αἰτέομαι Æsch. Ch. 781. Philostr. l. 1. c. 10. 23.) Vel pro postulo aut posco, ut docet Bud. Sic Aristoph. in Equit. ἓν δ' αὐτοὺς παραιτησόμεθα, unum hoc eos rogemus. Sic παραιτοῦμαί σε συγγνώμην, apud Menand. Dicitur et cum infinit. παραιτοῦμαί σε τοῦτο ποιεῖν, et παραιτοῦμαί σε μὴ ποιεῖν.

Παραίτησις, deprecatio, sæpiùs pro vehementi precatione, quàm pro recusatione. ut apud Plat. in Gorg. οὕτως μὲν οὖν καὶ λιταὶ καὶ φίλων παραίτησις, ἐν ὄχλῳ μὲν αὐτοὺς τῆς κρίσεως χρήσιμα, amicorum preces supplices et deprecatio apud pop. multum valent. Item veniæ petitio, apud Thuc. lib. 1. et Plut. in Numa. Est etiam venia, id est, gratia et indulgens concessio, inquit Bud. ex Plat. de leg. lib. 11. Item, excusatio, apud Synes. et Basil.

Παραιτητὴς, deprecator. [Suid. Lex.] Παραιτητὸς, q. d. deprecabilis, apud quem deprecationes valent, exorabilis. Plat. de leg.

Decomp. Ἀπαραίτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, indeprecabilis, inexorabilis, durus, inclemens, Plato. Δεῖ παρὰ τὸ δίκαιον πεπράχασιν ἀπαραίτητον. Sic apud Antiph. ἀπαραίτητος; ἄκαμπτος. Apud Plut. in Pericle. ἀπαραίτητος περὶ τὰς εὐθύνας, severus in exigendis rationibus. Apud Phil. de vita Mosis, ἀπαραίτητος τὴν ὀργὴν, implacabili ira præditus. Dicitur etiam de re, ut ἀπαραίτητος δίκη, et ἀπαραίτητος τιμωρία, apud eundem Phil. Apud Plut. ἀπαραίτητος συμφορὰ, profecto quæ recusari non potest. Apud Diosc. ἀπαραίτητος κίνδυνος, exp. inevitabile periculum. Ἀπαραιτήτως, inexorabiliter, cum severitate inexorabili. Theo. Plutarch. Δυσπαραίτητος, exoratu difficilis. Item pro ἀπαραίτητος, inexorabilis, implacabilis. Æschyl. ‡Prom. 34.‡

Εὐπαραίτητος, facilè exorabilis, placabilis, non durus deprecantibus. [Plut. Dion. V.]

Προσαιτέω, ῶ, insuper peto. Xen. in Apoll. Socr. τὸ ζῆν ἔτι προσαιτῶ. ¶ Item, stipem peto, mendico: ut ἐπαιτῶ et μεταιτῶ. Isocr. in Areop. οὐδὲ προσαιτῶν τοὺς ἐντυγχάνοντας. Προσαίτης, qui stipem petit, mendicus, Plut. Chrysost.

ἈΙ΄ΤΗΣ, ου, ὁ, is qui amatur, amore nimirum venereo. Apud Theocritum Idyll. 12. inscribitur ἀΐτας, ubi annotat scholiastes τοὺς ἐρωμένους à Thessalis vocari ἀΐτας (sicut Alcman etiam τὰς ἐρωμένας κόρας appellat ἀΐτας) παρὰ τὸ τὸν ἐρώμενον εἰσαΐειν καὶ εἰσπνεῖν τὸν ἔρωτα τῷ ἀγαπῶντι. Sic et Etym. et Eust. apud quos plura vide. ¶ Suidæ est etiam ὁρμητικὸς, impetuosus.

ΑἸΤΙ΄Α, ἡ, causa, ratio. (αἰτία κακῆ. Soph. Tr. 957. V. Œdip. Tyr. 670. αἰτία θεῶν. Æsch. S. c. Th. 4. ἔχω μεγίστην αἰτίαν κείνου ξένε, ib. Eum. 99. Suppl. 237.) Plato in Timæo, διὰ δὲ τὴν αἰτίαν καὶ τὸν λογισμὸν ἐπιστήσαντα, hanc rationem habuit et absolveret, Cicerone interprete. Idem αἰτίας πρώτας, causæ primæ. Dicitur etiam apud Isocr. ταύτην τὴν αἰτίαν ἔχω, vel ταύτην τὴν αἰτίαν σοι ἀνατίθημι, aut ἐπιφέρω, pro, hoc mihi acceptum fertur: hujus rei causa sum vel dicor esse. Item, culpa, crimen. Plut. in Pericle, αἰτίαν ἔσχε τοῦ πολέμου, culpam belli sustinuit, culpatus fuit ob bellum. ἐν αἰτίᾳ εἶναι in culpâ esse, et σὺν πολλοῖς αἰτίαν ἔχειν cum multis culpam communem habere. Xen. Pæd. 1. 5. p. 132. αἰτίας ἄξιον, culpandum opp. τῷ ἀναίτιον Xen. Pæd. 1. 5. p. 144.† Dicitur et αἰτίαν ἔχω ἐπὶ ταύτῃ, apud Xen. Et αἰτίαν ἔχω ψεύδεσθαι, apud Luc. insimulor mendacii. Apud Dem. αἰτίαν ἔχω ταύτην, accusor hoc nomine, crimen hoc in me confertur. Dicitur et αἰτίαν ἔχειν ὑπό τινος. Thuc. accusari ab aliquo. Δι' αἰτίας ἔχω σε, vel ἐν αἰτίᾳ σε ἔχω, capitur pro, accuso, insimulo, culpo, apud Thucyd. Pro eodem dicitur et ἐν αἰτίᾳ τίθημι, et αἰτίαν σοι ἀνατίθημι, apud Isocratem. His contraria sunt, αἰτίας ἀπολύειν, αἰτίας ἐξελεῖν, culpa liberare, crimine absolvere. Αἰτίαν ὑποδέχεσθαι (inquit Budæus) in se crimen recipere. In plurali, sæpe dicitur αἰτίας μεγάλας ἔχω, et ἐν μεγάλαις αἰτίαις εἰμὶ, gravia crimina mihi objiciuntur.

Derivata ex Αἰτία, id est, causa.

Αἴτιον, ου, τὸ, substant. causa, ratio; ut αἴτια κύρια καὶ αὐτοτελῆ, causæ principales et perfectæ. αἴτια προηγούμενα vel προκαταρκτικὰ causæ antecedentes; αἴτια προσεχῆ proximæ causæ. Gregor. Naz. τὸ πρῶτον αἴτιον vocat Deum.

Αἰτιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, causalis; ut αἰτιώδης σύνδεσμος, apud Gramm. [Marc. Ant. de reb. s. lib. 5. § 13. Ἐξ αἰτιώδους καὶ ὑλικοῦ συνέστηκα. hoc est, secundum Cl. Gat. ex forma et materia; ex anima et corpore.]

Αἴτιος, ου, ὁ, fem. αἰτία, neut. αἴτιον, qui vel quæ vel quod in causa est, vel causa rei alicujus: autor. † Xen. Pæd. 1. 4. 24.† Aristoph. in Plut. πάντων αἴτιος καὶ τῶν κακῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν. Dem. τί ποτ' ἂν αἴτιον ὂν, &c. quid in causa est cur, &c. Interdum αἴτιος fœm. gen. ponitur pro αἰτία. Aristot. de mundo, ἡ ἐν οὐρανῷ δύναμις σύμπασιν αἴτιος γίνεται σωτηρίας. Aliam signif. vide in Αἰτία, id est, culpa. Comparat. αἰτιώτερος, qui magis est causa vel in causa. Superl. αἰτιώτατος, qui maximè est in causa. Xen. et Thuc. * Aristoph. Vesp. 1099.* (Αἴτιος. pro homicida. Æsch. Ch. 271.)

Αἰτιάομαι, ῶμαι, F. άσομαι. causam attribuo seu assigno, causam esse dico, acceptum fero, imputo. Aristot. de nat. an. 8. αἰτιῶνται τὰς τροφὰς, causam cibis attribuunt. Apud Theophr. de causis plant. lib. 4. cap. 8. ἀμφοῖν τούτων αἰτιάσαιτό τις τὴν ἀσθένειαν, utrumque aliquis imbecillitati imputaverit. Plato in Phædro, καὶ ἔγωγε αἰτιῶμαι τοὺς ἐντοπίους θεοὺς, hoc acceptum geniis loci refero. Exp. etiam causor, ut apud Dem. pro cor. αἴτιος δὲ τῆς ἱερᾶς χώρας ἐπιβῆναι εἶναι. Aliam signif. vide in αἰτία, id est, culpa.

Αἰτιατὸς, q. d. causatus, id est, ex alio tanquam ex causa procedens; ut ὁ υἱὸς τοῦ θεοῦ οὐκ ἔστιν αἴτιος, ἀλλ' αἰτιατὸς, καὶ τὸ πνεῦμα οὐκ αἴτιον, ἀλλ' αἰτιατόν. Dicitur etiam αἰτιατὸν, id cujus causa seu ratio redditur. Exp. et id quod pro causa sive ratione affertur.

Composita.

Ἀναίτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, causam non habens, cujus causa nulla est; ut ἀναίτιος κίνησις, apud Alex. Aphr. Hoc sensu dicitur θεὸς ἀναίτιος, apud Damasc. et Greg. Naz. Item, qui in causa non est cur aliquid fiat; qui non est autor; qui in causa non est hujus vel illius rei. Cum genit. ut apud Plut. ἀναίτιος τῶν κακῶν. Aliam signif. vide in comp. ab αἰτία, culpa.

Ἀναιτίως, absque causa, sine causa, nulla præcedente causa; ut Alex. Aphr. μηδὲν ἀναιτίως γίνεται. Sic à theologis dicitur Deus esse ἀναίτιος.

Ἐπαιτιάομαι, causam seu causas assigno. Plato in Phædro, οὐδέ τινας αἰτίας ἐπαιτιώμενον εἰς τὸ διακοσμεῖν τὰ πράγματα. Aliam signif. vide in Αἰτία, id est, culpa.

Μεταίτιος, qui unà cum alio in causa est alicujus rei, particeps. Xen. Hell. 5. οἱ μὲν σφαγεῖς καὶ οἱ μεταίτιοι τοῦ ἔργου. Exp. et simpl. autor et causa alicujus facti, à Bud. et citatur ex Herodoto, εἰς μάλιστα μεταιτίους τοῦ φόνου εἴη. (Soph. Tr. 264. 454. 1231. μητρὶ τοῦ θανεῖν μεταίτιος. Matri exitii causa. ib. 1231. ex parte Autor. Æsch. Eum. 199. Ag. 820. Ch. 98. 132.)

Συμμεταίτιος, (decomp.) et συναίτιος, adminiculum primæ causæ, inquit Bud. ex Plat. in Tim.

Παναίτιος, qui est causa et autor alicujus rei. Æsch. in Eumen. [200. Ag. 1494.]

Παραίτιος, qui ex parte in causa est, vel qui in causa est: autor, pro αἴτιος. Exp. et ὁ αἰτίαν παρέχων. Plut. τὸ δὲ τῶν αἰσχρῶν τι ἄλλῳ παραίτιον γενέσθαι οὐκ εἴδομεν.

Προαιτιάομαι, ῶμαι, causam assigno propter quam. Rom. cap. 3.

Συναίτιος, qui simul cum alio vel aliis in causa est alicujus rei. autor. Xen. Pæd. 1. ὅσοις μὲν καὶ ἀγαθοῦ τινος συναίτιος ἦν, κακοῦ δὲ οὐδενί.

Συναίτιον, ου, τὸ, subst. causa adjutrix, vel adjuvans causa.

(Συναιτία. Æsch. Ag. 1125.) [Demosth. de Cor. οὔπερ τῆς συναιτίας τῶν συμβεβηκότων τοῖς Ἕλλησι κακῶν, &c.]

Derivata ab αἰτία, id est, culpa, crimen.

Αἴτιος, ου, ὁ, F. αἰτία, neut. αἴτιον, culpæ affinis, culpandus, accusandus; qui culpari debet ob rem aliquam, utpote ejus autor. Il. γ'. οὔτι μοι αἰτίη ἐσσί, θεοί νύ μοι αἴτιοί εἰσι, non mihi in culpa es, dii certè culpandi sunt. Herodot. lib. 1. οὐδὲ ἔχοντας αἰτίας ἀναστάτους ἐποίησε.

* Eur. Helen. 621. Ἄλλως κακῶς ἔφυσεν, οὐδὲν αἰτία. Cleanthes ap. Stob. p. 161. Μόνος ἀπαλλάττει πρὸς τὸν οὐδὲν αἴτιον.* Ab Eustath. expon. sons vel reus, et supplicio dignus. ¶ Apud Diosc. καταφορᾶς αἴτιον, exp. veterno obnoxii.

Αἰτιάομαι, ῶμαι, F. άσομαι, accuso, culpo, criminor. † Aristoph. Nub. 1435. Xen. Pæd. 1. 3. p. 69.† Dem. pro Ctesiph. ἐγὼ γὰρ Αἰσχίνην οὐδενὸς αἰτιῶμαι τῶν ἐν πολέμῳ πραχθέντων. (Soph. Œdip. Tyr. 608. αἰτιῶ. Eurip. Med. 606.) Apud Chrysost. αἰτιῶμαί σε εἰς ὑπερηφανίαν, accuso te superbiæ. Item, in pass. signif. accusor, culpor. Gorgias in Helenæ encomio, εἰ διὰ τὸ πρῶτον ἄξιος αἰτιᾶσθαι ὁ αἰτιώμενος, id est, si dignus est qui accusetur vel reprehendatur.

† Αἰτιατέον verbale. Xen. Pæd. p. 174.†

Αἰτίαμα, τὸ, criminatio, accusatio. Plut. in Publ. τοῦτο δὲ πρῶτον αἰτίαμα τῶν Οὐαλερίων ἐλάμβανον. Usurpatur et pro αἰτία, crimen. Hesych.

Αἰτίασις, εως, ἡ, idem quod αἰτίαμα. A Bud. exp. accusatio et querela.

Αἰτιατικὸς, οῦ, ὁ, criminatorius, accusatorius; ut, αἰτιατικὴ πτῶσις, apud gramm.

Αἰτιάζω, idem quod αἰτιάομαι.

Αἰτιάζομαι, accusor, culpor, ut exp. Bud. apud Xen. Hell. 4. καὶ μάλιστα οἱ αἰτιαζόμενοι ὑπεναντιοῦσθαι, qui ob id incusabantur, quasi ipsi obstitissent.

Composita.

Ἀναίτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, à quo culpa vel alicujus abest, culpa vacans, non accusandus: ut ἀναίτιος ἀφροσύνης, apud Xen. dementiæ non accusandus. Item, insons, crimine vacans, nulli culpæ affinis. Il. ν΄. ἐπεί τοι θυμὸς ἀναίτιον αἰτιάασθαι. † de re. Xen. Pæd. l. 5. p. 144.† (Eurip. Med. 731.)

Ἀναιτίως, inculpatè.

Ἐναίτιος, qui est in culpa, culpandus; ut ἐναίτιος τούτου, Thucyd.

Ἐπαιτιάομαι, ῶμαι, criminor, accuso: vel incuso, insimulo, culpam in aliquem confero. Dem. in Mid. ἐπαιτιασάμενός με φόνου, criminatus me homicidii. Et Plato in epist. ἐπαιτιῶμαι τὸ μῆκος τῆς πορείας, in longitudinem itineris culpam rejicio. (ἐν ἐπαιτίῳ με ἔχεις. Quorum me accusas. Soph. Œdip. Tyr. 657. Ἦ κἀμὲ γάρ τι συμφοραῖς ἐπαιτιᾷ, Æsch. Prom. 973. Antiph. Orat. i. p. 18.)

Συνεπαιτιάομαι, (decomp.) simul criminor, simul vel unà accuso. Plut. in Pericle, τῆς συνεπαιτιᾶσθαι τοῦ Λακωνισμοῦ.

Καταιτιάομαι, ῶμαι, criminor, accuso, insimulo. Cum accus. apud Demosth. καταιτιώμενος ταῦτα, hæc criminis loco objiciens. ¶ Καταιτιαθεὶς, passiva significatione apud Polyb. lib. 3.

Καταιτίασις, criminatio, accusatio. S. Plut.

Ἀκαταιτίατος, (decomp.) ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. non accusabilis, inculpatus, culpa carens, crimine vacans. Hesych.

Μικραίτιος, de parvis rebus expostulans; vel parvam ob causam. [Lucian. Fugitiv.]

Προαιτιάομαι, ῶμαι, ante criminor, ante accuso. ad Rom. cap. 3.

Προσαιτιάομαι, ῶμαι, insuper accuso vel criminor.

Ὑπαίτιος, obnoxius crimini seu facinori; non insons, nec extra noxam. Philo de vita M. lib. 1. ὑπαίτιος εἶναι δοκεῖ. Dicitur etiam, ὑπαίτιός εἰμί σοι. obnoxius sum tibi. Xen. et ὑπαίτιός εἰμι τοῦδε. Plut. Τὸ ὑπαίτιον. (subst.) culpa. Bud. in epist. 1. Ὑπαιτίως, reddendo se crimini obnoxium, reprehensionem merendo.

Ἀνυπαίτιος, (decomp.) innoxius, culpæ non affinis; ut ἀνυπαίτιος ὑπουργία, Philoni de mundo, innoxia muneris functio.

Φιλαίτιος, querulus, qui levi de causa quemvis culpare solet. Xen. Exp. etiam, contentiosus, litigiosus, apud Xen. Τὸ φιλαίτιον, subst. exp. propensio ad accusandum, apud Plut. (Φιλαίτιος, κατ᾽ ἀρχάς. Æsch. Suppl. 494.)

ΑΙ΄ΧΜΗ΄, ἡ, cuspis, mucro: ut αἰχμὴ λόγχης. ¶ Sæpe etiam (ponendo partem pro toto) pro hasta sive lancea usurpatur. Exponitur et hastile, spiculum, telum: ut Iliad μ΄. καὶ ἀκοντίζουσι θαμειὰς Αἰχμὰς ἐκ χειρῶν. Pro bello etiam sumitur; ut, τὸ ἐπ᾽ αἰχμῇ, quod bello ceperat vel armis. Et Plut. in Numa, αἰχμῇ προσπεπτωκότα πολλὴν χάριν. (Αἰχμὴ pro βίος. Æsch. Pr. 401. pro τέρμα πολέμου. Soph. Tr. 879. V. Æsch. Pers. 239. 757. Ag. 491. Eum. 806. Eurip. Phœniss. 1272.) ☞ Dicitur ἀπὸ τοῦ αἷμα χέειν id est, à fundendo sanguine: vel ab ἀΐσσω, ut tradit Etym.

(Αἰχμήεις, εντος. V. Æsch. Pers. 136.) ‡ πολεμικός. Schol.‡

Αἰχμητὴς, οῦ, ὁ, bellator, bellicosus. Il. ε΄. αἰχμητὴς κρατερός.

Αἰχμῆτις, bellatrix, hastæ perita.

Αἰχμάζω, f. σω, jaculor, vibro. Il. δ΄. Αἰχμὰς δ᾽ αἰχμάσσουσι νεώτεροι. (Αἰχμάζω pro κατακοσμεῖσθαι τῇ αἰχμῇ. Soph. Tr. 359. Ib. pro σὺν αἰχμῇ πέρσαι. ut πρὸς Ἀτρείδαισιν ᾔχμασας χέρα. Ib. Aj. 97. V. Æsch. Pers. 758.)

Αἰχμίον, hasta, Hesych.

Composita.

Εὐρυαίχμας vel εὐρυαίχμης Doricè, latam et amplam cuspidem habens, bene armatus, hastatus. Strabo. Pind.

Ἱππαιχμος, hasta ex equo pugnans. Pind. Nem. 1. [23.]

Ὅμαιχμος, ου, ὁ καὶ ἡ, socius in bello, commilito.

Ὁμαιχμάζω, simul milito, simul bellum ineo, simul jaculor. Oppian. 5. Hali.

Ὁμαιχμία, ἡ, belli societas. Herodot. ὁμαιχμίην συνθέσθαι πρὸς τὸν Πέρσην. Ὁμαίχμια, pro eodem. Hesych.

Μεταίχμιος, medius, qui in medio est. Æsch. (S. c. Th. 203.)

Μεταίχμιον, ου, τὸ, spatium inter duas acies, τὸ μεταξὺ τῶν αἰχμῶν, id est, στρατοπέδων. Vel quasi μεσαίχμιον, ut tradit Eustath. Eur. in Phœniss. καὶ μεταιχμίοις Ὅρκους συνάψας ἐμμένειν στρατηλάτας. (Ib. 1199. 1238. 1318. Æsch. Ch. 61.) Per catachresin dicitur et de interstitio quod est inter res quaslibet. Herodot. ἐξαίρετόν τι μεταίχμιον τὴν γῆν κατημένων.

Πενταίχμος, quinque cuspides seu mucrones habens; in quinque cuspides seu mucrones divisus. Epigr.

Σύναιχμος, idem quod ὅμαιχμος. Suid. et Hesych.

(Φυγαίχμας. Æsch. Pers. 1030.) [Παῖσον λαὸς ὁ φυγαίχμας; Schol. ὁ φεύγων τὴν αἰχμήν; τοῦτ᾽ ἔστι συνεκδοχικῶς τὸν πόλεμον.]

ΑΙ΄ΨΑ, (adverb. temporis, poët.) statim, continuò, vel citò, celeriter. (Æsch. Suppl. 490.) Il. ε΄. αἶψα δ᾽ ἔπειτ᾽ ἀγορὴν, &c. Sic alibi sæpe. ☞ Eustath. deducit ab ἅπτω.

Αἰψηρὸς, ὰ, ὸν, celer, citus. Od. β΄. αἰψηρὸς δὲ κόρος κρυεροῖο γόοιο.

Λαιψηρὸς etiam dicitur pro αἰψηρὸς, ut docet Hesych. unde λαιψηρὰ γοῦνα, et λαιψηροὶ πόδες, et λαιψηρὰ φῦλα, apud Homer. Schol. Aristoph. et Suid. deducunt à ψαίω.

ΑΙ΄Ω (poëticum) audio. (Æschyl. Ag. 55. Pers. 876. Eurip. Med. 148. Conf. etiam Æsch. Eum. 880. et Apollon. Rhod. Argon. iv. 1084. Αὐτὰρ ἔπειτα ὡς ἄιον, μεγάλοισιν ἐπίσχετο ἐξ ἔπος ἴσχειν, Κουρίδιον θέσθαι ἐνὶ μεγάροισιν ἄκοιτιν.) Cum Genit. Od. ξ΄. οἱ δὲ βοῆς ἀΐοντες. Aristoph. in Nub. ἄϊε σοῦ πατρὸς, patri tuo ausculta. Cum accus. Il. κ΄. Νέστωρ δὲ πρῶτος κτύπον ἄϊε. Ἀΐοντες, Hesychius exponit etiam αἰσθανόμενοι. ¶ Item exp. ἀναπνέω, in qua signif. derivatur ab ἄω. Il. ο΄. ἐπεὶ φίλον ἄϊον ἦτορ. Eust. exp. ἀνέπνεον.

Ἀΐσθω (pro quo dicitur et αἴσθω) idem quod ἀΐω, i. e. audio, αἰσθάνομαι, et ex eo factum esse tradit Eustath. Item, pro ἀναπνέω, vide in Ἄω.

Composita.

Εἰσαΐω, audio. Cum genit. apud Nonn. φθογγῆς εἰσαΐοντα, cum accus. Epigr. lib. 4. τέττιγος εἰσαΐοντα μέλος.

Ἐπαΐω, audio. Item, intelligo, sentio. Aristoph. in Vesp. καταγελώμενος δ᾽ οὐκ ἐπαΐεις; non sentis te ludibrio haberi. Cum genit. Luc. τῆς Ῥωμαίων φωνῆς ἐπαΐω, sermonem Romanum intelligo. Cum accus. Soph. τὴν βάρβαρον γλῶσσαν οὐκ ἐπαΐω. Sic Plat. in Gorg. οὐκ ἐπαΐεις οὐδὲν περὶ γυμναστικῆς.

Ἐπάϊστος, ου, ὁ καὶ ἡ, is de quo auditum est, qui innotuit. Herod. in Euterpe, ὡς ἐπάϊστος ἐγένετο τοῦτο ἐργασάμενος, quod ubi rescitum est eum fecisse. Apud eundem ἐπάϊστοι ἐγένοντο, exp. fuerunt deprehensi.

Ἀνεπάϊστος, (decomp.) non inauditus, vel qui inaudiri nequit. Athen. lib. 9. Exp. et ἄγνωστος, ab Eust.

ΑΙ΄ΩΝ, ῶνος, ὁ, ævum, æternitas. Dicitur quasi ἀεὶ ὢν, ut docet Aristot. 1. de cœlo. Philo de mundo, ἐν αἰῶνι δὲ οὔτε παρελήλυθεν οὐδὲν, οὔτε μέλλει, ἀλλὰ μόνον ὑφέστηκε. Hinc dicitur ἐξ αἰῶνος, ab ævo, ab æterno: et εἰς αἰῶνα, in æternum; pro quo et δι᾽ αἰῶνος. ¶ Item seculum, id est, 70. annorum spatium, juxta Hieron. Πρὸ αἰῶνος, apud Areop. ante secula. ¶ Item vita, tempus vitæ hominis, ut et Lat. ævum, apud Hom. Herodot. et Xen. In hac signif. ponitur etiam fœminino genere apud poëtas. Il. χ΄. αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερθῇς. † Sic et Hesiod. Asp. 331.† ¶ Item, spinæ medulla, apud Hippocr. vide Erotianum. (Soph. Tr. 2. 34. Sic νῦν γὰρ ὅδ᾽ ἔλκεται αἰῶνος στέρει. Æsch. Pr. 955. Αἰῶνα δ᾽ ἐς τὸν πάντα μένω. Eurip. Phœniss. 1440. Æschyl. S. c. Th. 225. Pers. 263. Ag. 108. 257. Ch. 24. Sic etiam in Apoll. Rhod. Argon. iv. 1656. ἐπεὶ οὔ οἱ ἔην ἀθάνατος πέλεν αἰών. Quandoquidem non ei immortalis concedittur vita. Ubi frustra interpres ætas.)

Αἰώνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, æternus, sempiternus. Plat. Plut. et alii. ¶ Item, seculares ludos à Romanis dictos Græci vocabant αἰωνίους, ut Herodot. testatur lib. 5.

Αἰωνίζω, æternum reddo, æterno. Et in neutr. signif. perenno, duro perpetuò, in æternum maneo. Suid.

Composita.

Δηναίων, ωνος, ὁ καὶ ἡ, longævus, annosus. Hesych.

Διαιώνιος, idem quod αἰώνιος. Plat.

Διαιωνίζω, idem quod αἰωνίζω, perpetuò duro, in æternum maneo. Themist. et Greg.

Συναιωνίζω, (decomp.) unà cum æternus, æternitate cum alio seu aliis fruor. Greg.

Δυσαίων, cui ærumnosa est vita: qui vitam miseram degit, miser. Soph. in Œdip. [Col. 148. Eur. Helen. 214.]

Εὐαίων, cui vita est beata, qui beatam vitam degit, beatus. (βίοτον εὐαίων᾽ ἔχειν. Soph. Tr. 81. Æsch. Pers. 713.) Apud Soph. in Philoct. vocatur ὕπνος εὐαίων, id est, ὁ καλῶς ἄγων τὸν αἰῶνα. ut scribit schol. in Epigr. εὐαίων βίος, q. d. vita ævi felicis.

Μακραίων, longævus, annosus. Soph. (βίου μακραίωνος πόθος. Soph. Œdip. Tyr. 518. οἱ μακραίωνες dicuntur Dii immortales. ib. 1119.)

Προαιώνιος, qui fuit ante omne ævum seu ante secula, æternitate prior. Greg. Naz.

ΑΙ΄ΩΡΕ΄Ω, ῶ, f. ήσω, in sublime attollo, sursum tollo, elevo, effero, eveho, subveho. Item, suspendo. Demosthenes pro corona, ὄφεις τοὺς παρείας θλίβων καὶ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς αἰωρῶν. Antipater in Anth. epigr. Τέσσαρες αἰωρεῦσι τανυστεφάνων ἐπὶ νώτων Νῖκαι ἐϋπτέρυγες οἶκον ἀθανάτων. ☞ Ab αἴρω fieri αἰωρῶ, interjecto ω, grammatici quidam tradunt.

Αἰωρέομαι, sursum vel in sublime attollor, evehor, subvehor, volvor, spe suspensus sum, et rebus novis immineo. Plat. † suspensum esse Soph. El. 1406. de re.†

Αἰώρημα, τὸ, elatio, elevatio, exaltatio, subvectio. [Eurip. Orest. 980. Μόλοιμι τὰν οὐρανοῦ μέσον χθονός τε τεταμέναν αἰωρήμασι πέτραν ἁλύσεσι χρυσέαισι, &c. Vide Schol. Suppl. 1047. Helen. 359. φόνιον αἰώρημα διὰ δέρης ὀρέξομαι, &c. Sensus autem,—ἐγὼ διὰ δέρης κρεμασμένη ἐκθανοῦμαι φόνιον αἰώρημα οὖσα, ἤγουν αἰωρουμένη. Vide Not. Cl. Barnes.] Item suspensio, in Anth. epigr. Et pro gestatione accipitur et pensili quodam exercitamento, apud Diosc.

Αἰώρησις, εως, ἡ, idem quod αἰώρημα. Gal.

Αἰώρα, ἡ κρεμάθρα, hoc est, vas pensile, apud Plat. in Phædone. ¶ Item gestatio, vel pensilis exercitamenti genus, ut sunt lecti pensiles quibus ægroti utuntur. Plut. et Plat. leg. 7. ¶ Item ἀγχόνη, i. suspendium, vel ipse funis, quo quis ad suspendium utitur. Item ἔπαρσις, ὕψωσις, id est, elatio, exaltatio. Suid. et Eust.

Ἐώρα pro αἰώρα scribunt Græci lexicographi. * Soph. Œd. T. 1264.* (πλεκταῖς ἐώραις ἐμπεπλεγμένην, tortili suspendio implicitam.) Sic ἐωροῦμαι, ἐώρημα, ἐώρησις, ἐωρίζω et ἐωρίζομαι.

Composita.

Ἀπαιωρέομαι, οῦμαι, in sublimi protendor, vel pendeo. Exp. à Bud. etiam, dependeo, suspensus sum. Luc. ἄλλοτε δὲ ἐπὶ τῆς γῆς ἀπαιωρούμενος. Apud Hesiod.—ἐπὶ δὲ ζώνῃσι δράκοντες Δοιὼ ἀπῃωρεῦντο, dependebant.

Ἀπήορος, idem quod ἀπαιωρούμενος. Od. μ΄.—ἀπήοροι δ᾽ ἔσαν ὄζοι.

Ἀπαιώρησις, suspensio, qua aliquid suspenditur, et dependere sinitur.

Αὐταιώρητος, qui per se in altum fertur. Hesych.

Ἐναιωρέομαι, οῦμαι, suspensus agitor. Apud Hippocr. ἐναιωρούμενοι ὀφθαλμοί, exp. oculi instabiles et qui perpetuò moventur.

Ἐναιώρημα, apud Alex. Aphr. exp. quod in urina sublime supernatat specie araneæ. In urina (inquit Bud.) nubecula quæ non subsidet: nam ubi subsedit, vocatur ὑπόστασις. Invenitur etiam ἐναιωρούμενα οὖρα, de quo vide Gal.

Ἐπαιωρέομαι, οῦμαι, attollor, efferor, erigor. Herodian. κοῦφος καὶ ματαίαις ἐπαιωρηθεὶς ἐλπίσι, spe inani elatus et gestiens. ¶ Item impendeo, immineo, ingruo. Herodian. lib. 3. ξίφος ἀνατείνεσθαι τῆς αὐχένος ἐπαιωρούμενον. Apud eundem, κίνδυνος ἐπαιωρούμενος periculum impendens. Item immineo, hoc est, occasionem quæro. Plut. in Timol. ἐπαιωρούμενοι τοῖς πράγμασι.

Καταιωρέομαι, οῦμαι, dependeo. Hesiod. † Asp. 225. Sic v. 339.† Νῶτον δὲ κατῃωρεῖτο φαεινή.

Μετέωρος, sublimis, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Παραιωρέω, ῶ, suspendo: eo sensu quo dicitur collo suspendere.

Παραιωρεῖσθαι, suspendi. Herod. in Polym. ἐγχειρίδια παρὰ τὸ δεξιὸν μηρὸν παραιωρεύμενα ἐκ τῆς ζώνης. Apud Herodian. l. 3. παρῃώρητό τε αὐτῷ ξίφος, ense accinctus erat.

Παραιώρημα, id quod suspenditur, id quo aliquis cinctus est. Item, laqueus suspendio aptus. Poll.

* Huc referendum Παρήορος, de qua voce. vid. suo loco.*

Ὑπεραιωρέω, ῶ, superextendo, superappendo. Diosc.

ἈΚΑΔΗ΄ΜΕΙΑ, sive Ἀκαδημία, Athenis dictus fuit locus quidam publicus, ab Academo quodam qui eum consecravit: vel ab Echedemo, ut quidam volunt: unde et Ἐχεδημία vocata fuit, et Ἑκαδήμεια, sive Ἑκαδημία, ut Plut. in Theseo refert. Consitus hic locus erat arboribus multis pulcherrimis, monumentis etiam fortium virorum ornatus erat, ibidémque erat gymnasium, in quo sese philosophi imprimis exercebant, ut et in Lyceo. Unde Plut. in Sylla dicit, ἐπιλιπούσης δὲ τῆς ὕλης, ἐπεχείρησε τοῖς ἱεροῖς ἄλσεσι, καὶ τήν τε Ἀκαδήμειαν ἔκειρε δενδροφορωτάτην προαστείων οὖσαν, καὶ τὸ Λύκειον. ☞ Aristoph. in Nub. locum fuisse indicat etiam exercitiis dicatum. ait enim. Ἀλλ᾽ εἰς Ἀκαρὸς γε καὶ εὐανθὴς ἐν γυμνασίοις διατρίψεις, Οὐ στωμύλλων κατὰ τὴν ἀγορὰν τριβολεκτράπελ', οἷά περ οἱ νῦν, Ἀλλ' εἰς Ἀκαδήμειαν κατιὼν ὑπὸ ταῖς μορίαις ἀποθρέξεις, decurres sub sacris Minervæ olivis. Vide et Paus. in Attic. ¶ Ἀκαδημία νέα, dicta fuit nova secta philosophorum, qui in Academiæ gymnasio docebant. ut apud Plut. initio Bruti, διαφερόντως δ' ἐσπουδάκει πρὸς τοὺς ἀπὸ Πλάτωνος, καὶ τὴν νέαν καὶ μέσην λεγομένην Ἀκαδημίαν οὐ πάνυ προσιέμενος, ἐξήρτητο τῆς παλαιᾶς.

Ἀκαδημαϊκοὶ nominabantur, qui sese in Academia exercebant docendo et disputando. Athen. l. 11. Λόγος τοῦ Ἀκαδημαϊκοῦ. Et aliquanto pòst, τοιαῦτα δὲ εἶναι καὶ τὰ τῶν Ἀκαδημαϊκῶν τινας ἀπορίας καὶ ἀδόξους θεωρίας. Itidem Luc. in Piscatore. δείξομεν γὰρ οἱ Ἀκαδημαϊκοὶ ὅτι τῶν ἄλλων ἁπάντων ἐρωτικώτεροι.

Νεακαδημία. Locus sic à Luciano confictus.

ΑΚΑΚΑΛΙ'Σ, acacalis, semen fruticis cujusdam nascentis in Ægypto. Diosc. l. 1. c. 119.

ΑΚΑΛΗ'ΦΗ, ἡ, urtica: herba quæ et κνίδη appellatur, de qua Diosc. l. 4. ¶ Est et animal marinum, de quo Gell. l. 4. c. 11. Vide et Aristot. hist. anim. l. 4. et Athen. l. 3. ☞ Sic dictum volunt vel παρὰ τὸ μὴ ἔχειν καλὴν ἁφὴν, vel per antiphrasin, παρὰ τὸ ἔχειν ἀκαλὴν ἁφὴν, quippe ἣς οὐκ ἔστιν ἀκαλῶς ἅπτεσθαι. Scribitur et ἀκαλύφη.

ΑΚΑΛΑΝΘΙ'Σ, ίδος, ἡ, carduelis avis, quæ et ἀκανθυλλὶς vocatur Hesych. et Suid. ¶ Item cauda canis: apud eosdem. ☞ Παρὰ τὸ αἰκάλλειν, quod cauda adblanditur notis: vel παρὰ τὸ ἀκαλὴν θεῖν.

ΑΚΑΝΘΑ, ἡ, spina, vepris, sentis, aculeus. (Theoc. εἰδ'. 32.) Ἄκανθα ἀγρία, spina sylvestris, Diosc. ἄκανθα λευκὴ, spina alba, Diosc. In plur. ἄκανθαι, spinæ, quales sunt in rubis. Diosc. ὁ βάτος ἀκάνθας μακρὰς ἔχουσα. Dicitur et ἄκανθαι τῶν ῥόδων, apud Luc. et Theophr. ¶ Metaphoricè dicitur etiam de aculeis quorundam animalium, ut hystricis, echini, piscium, &c. apud Athen. et Plut. ¶ Est et spina dorsi. Herodot. in Melp. ἑνὸς ἑκάστου παρὰ τὴν ἄκανθαν ξύλον ὀρθὸν διελάσαντες μέχρι τοῦ τραχήλου. Vide Galen. ¶ Item pro σπείρᾳ τοῦ δράκοντος, inquit schol. Nic. in Ther. ¶ Denique ἄκανθαι dictæ sunt per metaph. (ut Lat. spinæ) difficultates, molestiæ, sive salebræ, scrupuli, ut apud Athen. ἀκάνθας ἐκ τῶν ζητήσεων ἐκλέγειν. ☞ Dicta est ἄκανθα παρὰ τὴν ἀκὴν, quia spinæ sunt acutæ seu acuminatæ.

Ἀκανθὶς frutex est qui (ut ait Diosc.) spinæ albæ similis esse creditur. Dicitur et Arabica spina seu Ægyptia. ¶ Est etiam avis nomen, apud Aristot. quam alii lusciniam esse volunt, alii carduelem: dicta à spinis quibus pascitur. Theocr. Idyl. 7. Ἄειδον κόρυδοι καὶ ἀκανθίδες. Eadem dicitur et ἀκανθυλλὶς, teste schol. Theoc. ¶ Sunt etiam qui adjectivum esse putent, apud Phanium in Anthol. Epigr. χαλκίδας ἐν δὲ φέρεις φίλ' ἀκανθίδας.

Ἀκάνθιον, ου, τὸ, q. d. spinula. [Aristot. de Hist. Anim. lib. 3. cap. 7.] ¶ Est etiam herba similis albæ spinæ. Diosc. Scribitur et ἀκανθίον.

Ἄκανθος, ου, ἡ, acanthus arbor, de qua Theophr. l. 3. hist. pl. c. 4. sic dicta, quia spinis plena est. Sunt qui fruticem, sunt qui spinosam esse herbam tradunt. Idem echinus seu erinaceus, vel (ut alii) erinacei genus. Habet enim erinaceus aculeatum totum ferè corpus. Idem dicitur et ἀκανθίων, ωνος, ὁ, Gal.

Ἀκανθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, spinosus, spinis abundans, vel spinas habens. Theophr. Item dumosus, senticosus. Herodot. 1. ἐν γάρ τις χῶρος τῆς Περσικῆς ἀκανθώδης. Item, aculeatus, aculeis horrens. ¶ Item metaphor. difficultatibus et molestiis plenus; ut, βίος ἀκανθώδης, apud Suid.

Ἀκανθικὸς, ἡ, ὸν, spinosus, idem quod ἀκάνθινος, apud Theophr.

Ἀκανθικὴ, appellatur et lachryma helxines herbæ. Plin.

Ἀκανθήεις, εντος, ὁ, idem quod ἀκανθώδης, ut ἀκανθῆεν πέταλον, Nic. in Ther.

Ἀκάνθινος, ου, ὁ καὶ ἡ, spineus, ex spinis factus, ex spinis contextus; ut ἀκάνθινος στέφανος, apud Evang. Et ἀκάνθινα ξύλα, Dioscor.

Ἀκανθεὼν, ῶνος, ὁ, spinetum, senticetum. Moschop. et Eust.

Ἀκανθόω, ῶ, f. ώσω, spinosum seu aculeatum reddo.

Ἀκανθόομαι, spinosus seu aculeatus fio vel sum, spinis seu aculeis horreo, Theophr.

Ἀκανθίζω, spinosum reddo. Exp. et spinosus sum, spinis horreo.

Ἀκανθίας, ου, ὁ, cicadæ species, ut ait Hesych. At Suid. tradit esse ejus epithetum, ex eo quod inter spinas canat. ¶ Item, spinax piscis apud Aristot. de nat. anim. l. 9. c. 10. Vide et Athen. lib. 7.

Composita.

Ἀνάκανθος, ου, ὁ καὶ ἡ, spinis carens, seu aculeis; non aculeatus, apud Theophr. [Herod. lib. 4. §. 53. κήτεά τε μεγάλα ἀνάκανθα, τὰ ἀντακαίους καλέουσι, παρέχεται ἐς ταρίχευσιν, &c.]

Ἐξακανθῶ, idem quod ἀκανθῶ.

Ἐξακανθόομαι, aculeis horreo. Sumitur et metaph. ut apud Basil. in epist. ad Libanium, μέμφεται δέ τινι καὶ ἐγκλήμασι τὰ γράμματά σου ἐξακάνθωται.

Ἐξακανθίζω, (q. d. exspino) spinis privo, spinas evello.

Ὑπακανθίζων, leviter aculeatus, spinis subhorrens. Theophr.

Ἑρπάκανθα, herba quæ et ἄκανθα. Putatur ita vocata, quòd foliis suis longiùs serpat, hæreat et nitatur. Diosc. lib. 3. cap. 19.

Κυνάκανθα vel κυνακάνθη, sentis canina, de qua Aristot. anim. l. 5.

Λευκάκανθα, spina alba, ἄκανθα λευκή. Vide Diosc. l. 3. c. 22.

Μονάκανθος, ου, ὁ καὶ ἡ, unicam spinam habens. Aristot.

Μυάκανθος, myacanthus. A Theophr. hist. pl. lib. 6. cap. 4. numeratur inter suffrutices, qui præter spinam folium habent; ut phleos, ononis, tribulus.

Ὀξυάκανθα vel ὀξυάκανθος, acuta spina: arbor est, de qua Dioscor. lib. 1. cap. 123.

Περικαρπάκανθος, spinas habens in vitis fructum cingente. Theophr.

Πολυάκανθος, genus suffruticis, sic dictum à multitudine spinarum. Theophr. hist. pl. lib. 6.

Πτορθάκανθος, ramos habens spinosos seu aculeatos, apud Theophr.

Πυξάκανθα, arbor alio nomine λύκιον dicta.

Πυράκανθα, pyracantha, planta quædam. Diosc. et Nicand.

Τραγάκανθα, (q. d. hircina spina) frutex est, de quo Diosc. et Theophr.

Φυλλάκανθος, ου, ὁ καὶ ἡ, ita dicitur planta, quæ foliis est spinosis seu aculeatis; ut acanus, eryngium, cnecus. Theophr. hist. pl. l. 6. c. 1.

Χονδράκανθος, spinam habens ex cartilagine: seu spinam cartilagineam habens, cartilagineus. Gal.

ΑΚΑΡΝΑ, ἡ, acarna, genus suffruticis, apud Theophr. hist. pl. l. 6. c. 3. et 4. pro quo quidam legunt ἄκορνα. Hesych. est δάφνη, laurus.

ΑΚΑΤΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, genus navigii actuarii. In Anthologia epigramm. Αὐθαίας ἀκάτους τρισκαρίους ἔτι ταύτας Δαίτυπον ὄχ' ἔλθης πάντας ἀριφράστους. Apud Herodot. est navis oneraria, in Polymnia scribentem, καὶ τὰς ἐν τῇσι ἀκάτοισι σιταγωγοῖσι ἐούσας, id est, in acatis frumentariis. Quidam poëta apud Athen. lib. 1. φορτηγοὺς videtur ὑπερθυμικῶς appellare ἀκάτους: dicens, φορτηγοὺς δ' ἀκάτους Κᾶρες ἁλὸς ταμίαι. ¶ Bayfius de re navali. Ἄκατος etiam dicitur à Thucydide, et Luciano de veris narrationibus, qui agebatur velis potius quàm remis, καὶ τὴν ναῦν (ἄκατος δὲ ἦν) ἐς μέγαν καὶ βίαιον πλοῦν ἡρμοσμένην. ¶ Item, genus poculi, metaphoricè sic dicti à magnitudine vel à concavitate. Eustathius scribit esse φιάλην σκαφοειδῆ. ☞ Tradit Etymol. deduci ab ἄγω, duco, quasi ἀκτὸς, pleonasmo τοῦ α, (ut et Lat. actuaria navis, quæ facilè huc illuc agi et duci potest) vel à nomine ἀκὴ, utpote quæ ἀπ' ἀκῆς εἰς ἀκὴν περιάγεται.

(Ἀκάτῳ. Æsch. Ag. 994.)

Ἀκάτιον, ου, τὸ, parva acatus. Apud Thucyd. ἀκάτιον ἀμφηρικόν, schol. annotat esse navigiolum, quod utrinque remis agatur, in quo unusquisque remigum binos remos ducat. Vide Bayf.

ΑΚΕ'ΟΜΑΙ, οῦμαι, F. έσομαι et έσσομαι, sano, medicor, medeor: ut Iliad. π'. Ἀλλὰ σύ πέρ μοι ἄναξ τόδε καρτερὸν ἕλκος ἄκεσσαι, ulcus hoc sana, ulceri huic medere. (ἀκοῦ ἄχος. Soph. Tr. 1035. Eurip. Med. 199.) Apoll. Argon. 2. ἕλκεά τ' ἀνδρῶν οὐταμένων ἀκέοντο. Rursum Hom. dicit ἀκεῖσθαι δίψαν, Iliad. χ'. sedare seu restinguere sitim. ¶ Item mederi, metaphoricè. Herodot. in Thalia, οὕτω δὲ ἀκεόμενος τὰ ἐκπεφυγμένα. Od. κ'. ἀλλ' ἀκέσασθε, φίλοι, δύναμις γὰρ ἐν ὑμῖν. Idem, Iliad. ν'. Ἀλλ' ἀκεώμεθα θᾶσσον, ἀκεσταί τοι φρένες ἐσθλῶν. ¶ Capitur et pro expiare, apud Platonem Pol. 2. θυσίαις τε καὶ ἐπῳδαῖς εἴτε τι ἀδίκημά του γέγονεν αὐτοῦ ἢ προγόνων, ἀκεῖσθαι, mederi sceleribus, id est, scelera expiare. ¶ Item pro sarcire, resarcire, Aristotel. de phalangio, πάλιν ἀμοῦ πρὸς τὴν θήραν, ἀκεσάμενον πρῶτον τὸ διερρωγός. Sic Lucianus ἀκεῖσθαι τὰ διερρωγότα. Idem μισθοῦ ἀκούμενος τὰ σαθρὰ τῶν ὑποδημάτων. ¶ Item sarcire, metaphoricè, Xenoph. ζημίας τῶν φίλων τὰς δι' ἄγνοιαν ἐπεζημιοῦντο γνώμῃ ἀκεῖσθαι, id est, damna quæ amici in re familiari passi erant ex ignorantia, sarcire consilio conabatur. Ἀκέω etiam inveniri testatur Hesychius, qui ἀκέουσι exponit θεραπεύουσι: a quo ἀκεῖσθαι interdum passivè accipitur, pro sanari, item pro sarciri. νόσου δὲ ἀκεσθείσης apud Pausaniam, sanato autem morbo. et Hes. ἀκείμενα exponit θεραπευόμενα.

Ἄκεσμα, τος, τὸ, et ἀκεσμὸς, οῦ, ὁ, sanatio, medicatio, medela. (Æsch. Pr. 481.) [Pind. Pyth. 5. 85. Ὁ καὶ βαρειᾶν νόσων Ἀκέσματ' ἀνδράσι καὶ γυναιξὶ νέμει. Schol. ἄκεσιν δίδωσι.] Exponitur et ὑγίασμα, sanitatis recuperatio, q. d. convalescentia.

Ἀκέσμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, sanabilis, idem quod ἀκέσιμος.

Ἄκημα, ατος, τὸ, idem quod ἄκεσμα sive ἀκεσμὸς, sive ἄκεσις, aut ἄκος. Iliad. ο'. ἐπὶ δ' ἕλκεϊ λυγρῷ φάρμακ' ἀκήματ' ἔπασσε μελαινάων ὀδυνάων.

Ἄκεσις, εως, ἡ, idem quod ἄκεσμα. [Herodot. lib. 4. §. 90.] Erotianus apud Hippocratem ἀκέσιας, exponit ἰάσεις. Exponitur etiam ὑγίασμα, valetudinis recuperatio, apud Plutarchum in Lycurgo.

Ἀκέσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, sanabilis, medicabilis, ἀκεστός. Item valens ad sanandum.

Ἀκέσιος, dicitur Apollo, quasi ἀκέσιμος: à facultate sanandi qua præditus est: nam et arti medicæ præesse fertur.

Ἀκεστὸς, οῦ, ὁ, sanabilis, medicabilis; idem quod ἀκέσιμος. ¶ Il. ν'. Ἀλλ' ἀκεώμεθα θᾶσσον, ἀκεσταί τοι φρένες ἐσθλῶν, expon. faciles emendatu sunt mentes virorum bonorum.

Ἀκεστὴρ, idem quod ἀκεστής. Soph. in Œdip. Col. [714. ἵπποισιν τὸν ἀκεστῆρα χαλινὸν πρώταισι ταῖσδ' ἐκτίσας ἀγυιαῖς.]

Ἀκεστὴς, οῦ, ὁ, medicus. Et metaph. sartor. Xen. Pæd. 1.

Ἀκεστὶς, ίδος, ἡ, fornacis ferreæ genus, in qua καμινεύεται ὁ χαλκὸς, ut habet Diosc. l. 5. c. 84.

Ἀκεστικὸς, ad medicinam pertinens, vel medicandi peritus. Item q. d. sartorius, vel ad sarciendum aptus, aut sarciendi peritus. Ἀκεστικὴ (s. τέχνη ars,) medicandi, vel ars sarciendi. Plut.

Ἀκέστρια, ἡ, medicatrix, item sartrix.

Ἀκέστρα, ἡ, acus, Luc. in dial. Merc. et Char. καὶ ἀκέστραν ὑπὲρ τοῦ ἱστίου, acum ad velum sarciendum.

Ἀκέστωρ, ορος, ὁ, idem quod ἀκεστὴς, medicus. Apud Eurip. ἀκέστωρ Φοῖβος. Ἀκεστορία, medicina, ars medica. Apoll. Arg. 2.

Ἀκεστορικὸς, medicinalis, ad medicum vel medicinam pertinens. Ἀκεστορικῶς, q. d. medicinaliter.

Ἀκεστορὶς, et per syncop. ἀκεστρὶς, medicatrix. utrumque apud Hipp.

Ἀκείομαι, Ionica epenthesi τοῦ ι, dicitur pro ἀκέομαι. Il. π'. ἰητροὶ ἕλκε' ἀκειόμενοι. Et metaph. Odyss. ξ'. Νῆας ἀκειόμενον τάς οἱ ξυνέαξαν ἄελλαι, resarcientem naves. Sic Apoll. Rhod. 4. κακὸν κακῷ ἀκειόμενοι.

Ἄκος, εος, τὸ, medela, remedium. (Æsch. Pr. 43. Ag. 17. 393. Suppl. 276.) ἐμβρύων ἄκος, vide apud Colum. l. 7. c. 3. Et metaph. κακοῦ ἄκος. Il. ι'. ἄκος ποιεῖσθαι apud Plut. remedium afferre.

Composita.

Ἀνήκεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, insanabilis, immedicabilis; cui nullum remedium adhiberi potest, ut, ἀνήκεστον τραῦμα. Dicitur et ἀνήκεστος διαφορὰ et ὀργὴ ἀνήκεστος, à Plut. Dicitur et ἀνήκεστον κακὸν, malum gravissimum, vel inexpiabile, apud Isoc. (Soph. Ludit in ambiguitate, vocis quasi ab ἀνὰ et ἄκος. Œdip. Tyr. 98. ἀνηκέστου χαρᾶς, feriundi gaudii. Aj. 52. Eurip. Med. 283. Æsch. Ch. 514.)

Ἀνηκέστως, insanabiliter; ut ἀνηκέστως ἔχω, insanabili morbo teneor. Item gravissimè, exitialiter. Exp. et crudelissimè apud Herodot. et Plut. [Demosth. Orat. in Timarch. ἃ χρηματιζόντων μεταξὺ ἀνηκέστως λέγει περὶ τοῦ μὴ ἐπὶ τοῦ βήματος, &c.]

Βελάκεσον, ου, τὸ, q. d. telorum remedium. Sic à quibusdam dicitur ὁ [illegible], ut habetur apud Diosc.

Ἐξακέομαι, οῦμαι, medeor, sano, vel persano. Metaph. dicitur χόλον ἐξακέσασθαι. Il. δ'. et Od. γ'. placare iram. Et pro sarcire. Eust. Invenitur eadem signif. in Pyth. carm. aureis, ἐξακέω, ῶ.

Ἐξάκεσις, sanatio. (ἐξακέσεις νόσων, Aristoph. R. 1065.)

Ἐξακεστήριος, sanandi vim habens. Exp. et expiatorius. (Dion. Hal.)

Εὐάκεστος, curatu facilis. Hipp. in lib. de vict. in morb. acut.

Νήκεστος pro ἀνήκεστος, apud poëtas interdum.

Πανάκης, εος, ὁ καὶ ἡ, omnia sanans, omnibus morbis medens, ex Strab.

Πανάκεια, ἡ, omnium morborum curatio. Item herba quædam ita dicta quasi omnia sanans, de qua vide Dioscor. lib. 3. et Theophrast. et schol. Nicand. Eadem herba dicitur πάνακες et πάναξ à Galen. ad Glauc. lib. 2. unde ὀποπάναξ, panacis succus. Diosc.

Πανακίτης οἶνος, vinum ex panace confectum, Dioscorid. l. 4. c. 72.

ΑΚΗ', ῆς, ἡ, mucro, cuspis, acies ferri. In compositione præsertim usurpatur; hinc formantur et deducuntur sequentia. Etym. deducit ab ἄκω, et sit quasi ἄκω vel ἀκὶ, ὁ διὰ παντὸς ἰών.

Ἀκάζω, acuo. Ἀκάζομαι, acuor; unde ἀκαζμένος, ut sine incremento ἀκαζμένος: deinde ἀκαχμένος, mutatio ζ in χ, acutus. Od. α'. Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος ἀκαχμένον ὀξέϊ χαλκῷ, id est ἀκονημένον, vel ἐστομωμένον, inquit Hesych. vide Eust.

Ἀκάζομαι, acuor: apud Hesych. ab ἀκίς.

Ἀκὶς, ίδος, ἡ, generaliter ponitur pro acumine sive acie; ut ὀξεῖαν ἀκίς, in Anth. epigr. apud Diosc. l. 3. ἀνάγει ἀκίδας, alii exp. aculeos, alii cuspides, quidam et spicula. Quidam volunt peculiariter esse sagittæ cuspidem.

Ἀκιδώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cuspidis sagittæ formam habens, acuminatus in modum cuspidis sagittæ.

Ἀκιδωτὸς, οῦ, ὁ, q. d. cuspidatus, (tanquam ab ἀκιδόω.) et ἀκιδωτὸν βέλος.

Ἀκιδὸν, mucronatim, in modum cuspidis: apud Theophrast. hist. plant. lib. 3. ubi tamen legitur ἀκιδό. Derivatum ab ἀκὶς significante cuspidem.

Ἀκωκὴ, ἡ, idem quod ἀκὴ, (et ab ἀκὴ formatum per reduplicationem, ut tradit Etym.) mucro, cuspis, acumen. Il. χ'. Ἀντικρὺ δ' ἁπαλοῖο δι' αὐχένος ἤλυθ' ἀκωκή. Et Luc. in dial. Antisth. et Cereris, τῷ πίλτῳ ἀπεκρύψατο τὴν προβολὴν, καὶ παρῆλθεν ἡ ἀκωκή.

Ἄκαινα, ἡ, et Ionicè ἀκαίνη, idem quod ἄκανθα, teste Hesychio, ejusdemque est originis, nimirum παρὰ τὴν ἀκίν. Item virga pastoralis aculeo præfixa, à Thessalis primùm inventa, ut annotat schol. Apollon. lib. 3. Ab hujus similitudine sic dicta est etiam virga illa decempedalis, qua mensores in agris dimetiendis utuntur, ut idem schol. tradit, afferens hunc Callimachi versum, quo ambas illas signif. complexus est, Ἀμφότερον κέντρον τε βοῶν καὶ μέτρον ἀρούρης. Has ἀκαίνας Eust. scribit esse κάμακας, denominatas παρὰ τὸ στηρίζειν τοῦ κεῖσθαι τοὺς ἐρίζοντας περὶ γῆς, ὡς δι' αὐτῶν ἡ ἴση εὑρίσκεται. Quod etymon affert etiam Etymol.

Ἄκανος, ου, ὁ vel ἡ, idem quod ἄκαινα et ἄκανθα, ejusdemque originis Hesych. Euripidem ita nominare ait spinas, quibus dorsum piscis horret: addit tamen esse etiam καρδόνων εἶδος. ¶ Est etiam herba quædam seu frutex spinosus et aculeatus. Theophrast. historia plantarum lib. 6. cap. 1. et lib. 1. cap. 16. ¶ Sic dicitur etiam illud quod veluti malum extuberat in carduorum genere. Theophr. hist. pl. l. 6. c. 4.

Ἀκανικὸς, acanicus, qui acani est, vel qualis est acani. Theophr.

Ἀκανώδης, q. d. acanaceus, speciem acani gerens, seu qui ex acani genere est; ut quum dicitur planta aliqua esse ἀκανώδης.

Ἀκάνιον, diminut. spinula. Hesych.

Ἀκανίζω, acanum imitor, acani speciem gero. Theophr. hist. pl. lib. 7. cap. 4.

Composita.

Ἀάκης, ες, ὁ καὶ ἡ, aciem non habens, non acutus, cui cote non est facta acies, seu qui cote non est factus acutior, obtusus, hebes; ut, ἀακὲς ξίφος, apud Suid.

Ἀμφήκης, ες, ὁ καὶ ἡ, utrinque acutus, anceps, ex utraque parte incidens; quasi ἀμφακής: ut ἀμφῆκες ἔγχος, apud Soph. in Ajace. Apud Aristoph. in Neb. ἀμφήκης γλῶττα, metaph. lingua anceps, id est, ancipitem usum habens. (πυρὸς ἀμφήκης βόστρυχος. Æsch. Prom. 1043. Ag. 1136.

Ἀμφηκὴς, idem quod ἀμφήκης, utrinque acutum.

Ἀνακωχὴ, induciæ, pax sequestra, requies à bello. Herodian. l. 6. ἔχων δὲ ἀνακωχὴν καὶ μέλλησιν τῶν βαρβάρων. ¶ [illegible] generaliter, requies, laxamentum; ut, ἀνακωχὴ κακῶν. Thuc. Dictum παρὰ τὸ ἄνω τὰς ἀκωκὰς ἔχειν, (id est, quòd sursum versas haberent telorum cuspides, induciarum tempore) tradunt schol. Thucyd. Suidas et Etymologus, atque alii quidam grammatici. Vide et ἀνέχω inter composita ab Ἔχω.

Εὐήκης, valde acutus, q. d. bene acutus. Apoll. Arg. 2. εὐήκεα φάσγανα. Sic alibi, εὐήκης αἰχμὴ exp. ἡ εὖ τῆς ἀκῆς ἔχουσα.

Νεήκης, ut νεηκὲς ξίφος, ensis quem aliquis nuper seu recens exacuit. Hesych.

Περιήκης, acutus, vel admodum acutus.

Προήκης, præacutus. Hesych.

Τανυήκης, et τανήκης, protensam habens aciem, sive longam: τὴν ἀκὴν ἔχων παρατεταμένην. ut, τανυήκης χαλκὸς, et τανήκης ἄορ, apud Hom. ¶ Item protensus, longus, tanquam per παραγωγὴν duntaxat à τανὺς factum, minimèque nomen ἀκὴ inclusum habens, ut scribit Eust. Il. ψ'. τανυήκεας ὄζους, id est, λεπτομήκεις.

Τανυακὴς, protensam habens aciem, ab ἀκὶς, idem quod τανυήκης, sive τανήκης, apud Hesych.

ΑΚΙΝΑ'ΚΗΣ, ου, ὁ, Etymologo, jaculi Persici genus, παρὰ τὴν ἀκίν. Hesychio est non solum hasta Persica (ut Suidæ quoque) sed etiam ensis. Et in ea significatione potius accipi liquet ex Herodot. qui in Polym. ait, καὶ Περσικὸν ξίφος, τὸν ἀκινάκην καλέουσι. Scythis quoque peculiaris fuit hic ἀκινάκης, atque adeò pro deo eum habuerant et per eum jurârunt. Luc. in Anachars. εἶπεν τοι ὡς εἰ μόνον ἐπαξόμεθα τὸν ἀκινάκην. Et in Scytha, πρὸς Ἀκινάκου καὶ Ζαμόλξιδος, τῶν πατρῴων ἡμῖν θεῶν. Apud Herodotum per ο scribi, ἀκονάκης, annotat Etym. quasi nimirum ἀκόνην, id est, (ὀξεῖαν) ἔχων τὴν ἀκίν.

ΑΚΙΝΟΣ, acinus; herbæ genus quod et ἄκινος, nominatur, Latinè ocimastrum. Vide Diosc. l. 3. c. 5. et Plin. l. 21. c. 27.

ΑΚΚΩ', οῦς, ἡ, Acco, mulier quædam notæ stultitiæ, quæ solita sit ad speculum cum imagine sua, perinde atque cum alia muliere, confabulari; ut hinc vulgo, quæ stultius aut ineptius aliquid agerent, ἀκκίζειν dicerentur, et Ἀκκὼ nomine compellerentur. Illud etiam moribus hujus mulieris adfuit, ut recusaret quæ tamen cupiebat.

Ἀκκίζομαι, simulatè recuso, fictè aspernor, fingo me nolle quum maximè velim. * Corpus ad fingendum compono.* Est etiam generaliter, simulatione utor, idem quod προσποιοῦμαι. Plut. in Symp. 1. μικρὰ μὲν οὖν ἠκκίσαντο παραιτούμενοι. Et Syn. epist. 121. σὺ δὲ ἀκκίζῃ καὶ κατειρωνεύῃ. Sæpe de mulieribus dicitur et scortis, quæ ut pluris se addicant, morosiora se præstant, nec facilè se exorari sinunt. Significat etiam (si Suidæ credimus) idem quod γυναικίζομαι et μωραίνω. Vide Erasm. in prover.

Ἀκκισμὸς, οῦ, ὁ, ficta recusatio, simulatio qua quis utitur fingens se accipere nolle quod tamen vult. Philostr. in epist. λάβε, λάβε καὶ σὺ, τὸν ἀκκισμὸν ἀφελοῦσα τοῦ σχήματος. Est etiam ficta recusatio in alia qualibet re. Luc. πάντα δὲ περιελὼν ἀκκισμὸν, sublata omni tergiversatione, ut exponit Erasm.

ΑΚΜΗ', ἡ, cuspis sive acies. Il. κ'. ἐπὶ ξυροῦ ἵσταται ἀκμῆς. Sic dicitur à Plut. ἀκμὴ ὀνύχων, pro quo Plin. dixit aciem unguium. Sic ἀκμὴ ὀμμάτων, apud Ælian. ¶ Item vigor ætatis vel flos, firma ætas. Exp. et πέρας à Suida. Medici ἀκμὴν ætatem consistentiæ et virilem appellant, ab anno 28. ad 42. Sic quidam accipiunt ut apud Aristot. Ethic. 8. cap. 1. ubi amicitiam τοῖς ἐν ἀκμῇ πρὸς τὰς καλὰς πράξεις conferre ait. Interdum dicitur ἀκμὴ τῆς ἡλικίας et ἡλικία τῆς ἀκμῆς, apud Gal. Sic ἀκμὴ τοῦ βίου, apud Xen. Et ἀκμὴ τοῦ ζῆν, apud Athen. Dicitur etiam absolutè nonnunquam; ut, οἱ ἐν ἀκμῇ ὄντες, qui firma sunt ætate et vigente. exp. et juvenes, adolescentes. Sic apud Luc. εἰς ἀκμὴν κατέστη. Sic apud Isocrat. sæpe. Dicitur et de aliis, ut νοσήματος ἀκμὴ, morbus jam adultus: ἀκμὴ θέρους, ἀκμὴ καιροῦ. Ἀκμὴ ἀγῶνος B. exp. intensio certaminis, apud Paus. Sic θέρους ἀκμὴ, æstatis vigor, id est, illud æstatis tempus quo maximè viget calor. (πτερύγων ἀκμὴ remigium alarum. Arist. R. 1394. ἀκμὴν ἔχει Soph. Œdip. Tyr. 741. ἔχοντα λευκῆς [illegible] ἀκμάς. Ib. 1054. εἴρηκ' ὅπως ἀμφιδεξίοις ἀκμαῖς. Ib. 1267. γήρως ἀκμῆς. ib. 1586. οὐκ ἔτ' ἐν μέλλειν ἀκμή. Æschyl. Pers. 407. ἀκμῇ χερῶν. 1065. οὐδὲ ἀκμήν. Eum. 376. Eurip. Phœniss. 1041. 1214. Æschyl. Ag. 1362.) ¶ Est etiam cujusque rei summum incrementum, inquit Bud. quem vide. ¶ Est etiam καιρὸς, inquit idem Bud. id est, punctum sive articulus temporis quo res aliqua agi debet, momentum. ut apud Hesiod. ἀκμὴ καλεῖ. καιρὸς καλεῖ. Dicitur interdum ἀκμὴ καιροῦ: interdum καιρὸς ἐπ' ἀκμῆς. Nonnunquam etiam solùm ἀκμὴ cum infinit. Isocr. ad Nic. πρέπουσαν μὲν τῆς ἀκμῆς τὸν καιρὸν τυγχάνειν. Idem ad Philipp. πράττεσθαι νῦν ἀκμὴν εἴληφεν. ¶ Ἀκμαὶ dicuntur etiam vari; quia florentis ætatis tempore in facie exoriuntur, ut docet Cassius Probl. 33. ☞ Deducitur ab ἀκὴ, pleonasmo literæ μ, quod etymon convenit primæ significationi; aut à κάμνω, unde per syncopen κμῶ, et α privativo, quod juventus non facilè defatigetur, ut nec sol, qui ideo ἀκάμας ab Homero dicitur: vel à κάμνω significante πονῶ, et α epitatico, quod in vigore ætatis labores faciliùs suscipiantur et perferantur. etymon convenit secundæ significationi.

Ἀκμαῖος, ου, ὁ, vigens ætate, florens ætate, integer ævi. De eo dicitur qui ætate viget simul et robore: ut ἀκμαῖον λόγχη apud Plut. Dicitur interdum ἀκμαῖος τὴν ἡλικίαν. Transfertur et ad alia, ut ἀκμαιότατος χειμὼν, maximè vigens hyems. Apud Gregor. μεσημβρία τὸ τοῦ φωτὸς ἀκμαιότατον. Apud Luc. ἀκμαῖος τὴν ἰσχύν. [illegible] ἀκμαῖα πρὸς ἔρωτα, in Anth. epigr. ¶ Item pro tempestivus, ut in Anth. epigram. ἀκμαίης ῥόδος τοῦ ἔρωτος. Et Soph. in Ajace, Ποῦ Τεῦκρος; ὡς ἀκμαῖος, εἰ βαίη, μόλοι. quam tempestivus, si accesserit, adveniat. ¶ Item maturus, ut ἀκμαία παρθένος, apud Luc. nobilis virgo. (Æschyl. Pers. 441. εὐλας ἀκμαίοις, Eum. 408.)

Ἀκμάζω, F. σω, vigeo vel floreo ætate, ætate sum firma. Item sum vegetus et validus per ætatem, polleo juvenili robore. Isocr. de pace, τοῖς δὲ πονηροῖς καὶ μᾶλλον ἀκμάζουσιν ἢ ἐγώ. † ἀκμάζειν μᾶλλόν τινος, plus aliquo vigere, vigore aliquem superare Xen. Pæd. l. 4. p. 99.† Ἀκμάζοντας πάντας πολλῷ, Thucyd. 2. Sic ἀκμάζουσα ἡλικία. Et per metaph. pro florere, vigere, pollere quacunque re: ut, ἀκμάζειν πλούτῳ, apud Herodot. Et apud Æschin. in Ctesiph. ἀκμάζων ναυσὶ καὶ χρήμασι καὶ πεζῷ στρατῷ. Apud Plat. in Fab. ἀκμάζειν πρὸς ἔλεγχον. Dicitur de variis etiam rebus, sicut et ἀκμή: ut, ἀκμάζει νόσημα, ἀκμάζει πόλεμος. Ἀκμαζούσης ἡμέρας, apud Herodian. ipso meridie. Et apud eundem, ἀκμαζούσης νυκτὸς, nocte intempesta. Xen. ἀκμάζοντος τοῦ σίτου, adultis jam frugibus. Apud eundem ἀκμάζει τὰ πράγματα, expon. res sunt in ipso articulo, res sunt in cardine. † Xen. Pæd. l. 4. p. 97.† (Ἀκμάζει. Impersonaliter pro καιρός ἐστι. Æschyl. S. c. Th. 97. Ch. 724.)

Ἀκμαστὴς, οῦ, ὁ, strenuus, validus, robustus. Herodian. lib. 1. [illegible] γενναῖόν τε καὶ ἀκμαστὴν [illegible].

Ἀκμηνὸς, οῦ, ὁ, adultus vel florens et exuberans, ut inquit Bud. ex Od. ψ'. Ἀκμηνὸς θαλέθων. Pro jejunus, vide in Ἰκμάς. [Apoll. Rhod. lib. 4. 1295. Ἀκμηνοὶ καὶ ἄπαστοι ἐκείατο νύχθ' ἐπὶ πᾶσαν Καὶ φάος, οἰκτίστῳ θανάτῳ ἔπι. Vide Observ. Illustr. Spanhem. ad Callim. Hymn. in Cer. 6.]

Ἀκμὴν, adhuc, etiam nunc: idem quod ἔτι. Videtur hoc adverbium dici κατ' ἔλλειψιν, quasi κατ' ἀκμὴν, in ipso negotii fervore; ut ἀκμὴν φιλοσοφεῖς, apud Isocr. ad Dem. sedulò, strenuè, assiduè, summo studio philosopharis. ¶ Item, etiam eo tempore, apud Polyb. ubi tamen quidam expon. aliquandiu.

Composita.

Ἐνακμὴς et ἔνακμος, vegetus, robustus.

Ἐνακμάζω, vigorem accipio, vegetus reddor, invalesco. Suid.

Ἐξακμάζω, idem quod παρακμάζω, vigere desino.

Εὔακμος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἔνακμος. Diosc. Εὔακμον Bud. esse dicit, quod est acie exacutum; vel quod aciem seu cuspidem habet, ex Diosc.

Ἐπακμάζω, vigeo, vegeta sum ætate. Et ἐπακμαστὴς, vigens, adolescens, validus, vegetus.

Ἐπακμαστικὸς, invalescens paulatim, vel sensim effervescens, apud Gal.

Παρακμὴ, vigoris remissio, languor, quum res aliqua inclinat et minuitur. Apud Gal. παροξυσμῶν παρακμαὶ, accessionum remissiones, quas vulgò *declinationes* medici appellant. Sic παρακμὴ πυρετοῦ, et cujusvis morbi, tempus quo se remittit et mitescere incipit. ¶ Item senilis ætas et flaccescens, quando jam robur consenescit.

Παρακμάζω, vigorem languidiorem habeo, vigor meus elanguescit aut jacet, vel vigorem amitto, flaccesco: hoc autem quia fit in senectute præcipuè, exponitur et consenesco, marcesco ætate, florem ætatis amitto, ad effœtam ætatem vergo. Participium, παρακμακὼς, propriè, vigoris tempus egressus aut vergentem ætatem. Expon. et emeritus, qui consenuit. ¶ Transfertur et ad alia, ut et Lat. marcescere, flaccescere. Xenoph. in Symp. τὸ μὲν τῆς ὥρας ἄνθος ταχὺ δήπου παρακμάζει. Sic apud Plutarch. in Bruto, ὅταν παρακμάζῃ καὶ παρέλθῃ τὸ τῆς ὀργῆς, id est, quum deferbuerit ira.

Παράκμασις, vigoris amissio, q. d. effœtatio, ut et quidam exp. apud Theophr.

Παρακμαστικὸς, cujus remissus est vigor; ut, παρακμαστικὴ ἡλικία, apud Galen. ætas jam vergens et inclinans. Et παρακμαστικὸς πυρετός.

Συνακμάζω, simul vigeo et ætate floreo; ut συνήκμαζε Γοργίᾳ, Bud. Συνήκμασεν αὐτῷ exp. temporibus ejus floruit seu claruit. Metaphoricè etiam dicitur συνακμάζουσα ἱστορία. Epigr. lib. 2.

Ὑπέρακμος, ætatis florem egressus; vel qui excessit ætatis vigorem, ætatem vergentem egressus, 1 Cor. 7.

Ὑπερακμάζω, ætatis vigorem excedo; vel vegetior sum quàm, &c. Utitur hoc verbo Myron Prienensis apud Athen. lib. 14. εἴ τινες ὑπερακμάζοιεν τὴν οἰκετικὴν ἐπιφάνειαν,

---

ΑΚΟ'ΛΟΥΘΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, pedissequus, vel pedissequa, comes, assectator. Demosthenes contra Midiam, ἀκολούθους τρεῖς ἢ τέτταρας αὐτὸς ἔχων. Lucianus in Nigrino, φορτικὸς ἀκολούθων ὄχλῳ, invisus sive odiosus ob comitum turbam. Apud Platonem in Symposio, διὸ δὴ καὶ τῆς Ἀφροδίτης ἀκόλουθος καὶ θεράπων γέγονεν ὁ ἔρως. † οἱ ἀκόλουθοι, de iis qui sequuntur exercitum. Xen. Pæd. l. 5. p. 125.† Dicitur etiam ἀκόλουθον quicquid sequitur vel consequitur, consequens. Cum genitivo, ut τούτου ἀκόλουθον, apud Xenophontem. Apud Plutarchum ἀκόλουθα et προηγούμενα opponuntur. ¶ Item ἀκόλουθος, consentaneus, congruens, conveniens. Hermogenes, καὶ γίνεται ἡ θέσις ἀκόλουθος. Demosthenes pro corona, ἀκόλουθα τούτοις πράττων. Apud Xenoph. in Œcon. cum genitivo, ἀκόλουθα ἀλλήλων, exponitur conjuncta inter se. Ἀκόλουθον vult Suidas significare simile, hoc in loco, ἀκόλουθον ἀπέβη τὸ τέλος ταῖς προτέραις ἐλπίσιν. Ἀκόλουθον, sub. ἐστὶ, consentaneum est, vel reliquum est. Greg. de divinitate, εἰπεῖν δὲ ἀκόλουθον ἡμᾶς. Apud Basilium, ἀκολουθότερον ἦν, magis consentaneum erat. ☞ Componitur ex particula α significante ὁμοῦ, et κέλευθος.

Ἀκολούθως, consequenter, ut apud Diosc. 6. ἀκολούθως τούτοις, consequenter his, post hæc. ¶ Item convenienter, consentaneè, Plutarch. ἀκολούθως τούτῳ εἴρηται.

Ἀκολουθία, ας, ἡ, assectatio, comitatus. Synes. epist. 101. εἰς μίαν οἰκίας ἄγεσθαι διὰ τὴν ἀκολουθίαν τῶν ἱππέων. Ἀκολουθίας φόρτον ἀποσκευασάμενον, Philo de vita Mos. l. 2. ubi exponitur, sectam. ¶ Item consequentia, consecutio. Philo de mundo, ἀκολουθίαν τῆς φθορᾶς ἔχει, id est, continet dissolutionis consequentiam. Κατ' ἀκολουθίαν, Herodianus dicit pro, per gradus quosdam. ¶ Item convenientia, congruentia. κατ' ἀκολουθίαν, congruenter, convenienter. Philo de vita Mosis, l. 3.

Ἀκολουθέω, ῶ, F. ήσω, P. κα, sequor, assector, comitor. Dicitur autem ἀκολουθεῖν τινι, et μετά τινος: interdum et κατόπιν τινός. Luc. in deorum judicio, ὑμεῖς δὲ μὴ βραδέως ἀκολουθεῖτέ μοι. Demosth. in Androtionem, γράψας ἀκολουθεῖν μεθ' ἑαυτοῦ. Exponitur etiam famulor, pedissequus sum, vel à pedibus sum, aut sequor tanquam famulus. ¶ Item ἀκολουθεῖν, consentaneum esse, convenire, congruere: ut ἀκολουθοῦσιν ἀλλήλοις, inter se conveniunt et congruunt, sive consentiunt. Et ἀκολουθεῖ impersonaliter positum, pro, consentaneum est, vel potius consequens est. Arist. in Præd. ἐπεὶ μὲν γὰρ ἔστιν ἀκολουθεῖ τὸ ἓν εἶναι. ¶ Item ἀκολουθεῖν, sequi aliquem vel aliquid, i. formam ejus sequi, imitari. Luc. ἐν Δίκῃ φωνηέντων, Τῷ γὰρ τούτου σχήματί φασι τοὺς τυράννους ἀκολουθήσαντας, καὶ μιμησαμένους αὐτοῦ τὸ πλάσμα. Item ἀκολουθεῖν τινι, sequi aliquem, i. alicujus exemplum, alicujus exemplo quidpiam facere vel dicere. ¶ Ἀκολουθεῖν τῷ λόγῳ, assequi intelligentiam orationis, intelligentia consequi orationem, Plato in Phædro.

Ἀκολούθημα, τος, τό, et ἀκολούθησις, εως, ἡ, consequentia, consequutio. Item assectatio, vel consectatio. Aristot. Naz.

Ἀκολουθητικός, οῦ, ὁ, sequax, sequi solitus, vel proclivis ad sequendum aut consectandum. Aristot. Rhet. 2. ἀκολουθητικοὶ ταῖς περὶ τὰ ἀφροδίσια ἐπιθυμίαις. Item 1. Ethic. ad Nicom. cap. 3. ἀκολουθητικὸς ὢν τοῖς πάθεσι. Sic ἀκολουθητικὸς τῷ λόγῳ sequax rationis, vel propensus ad sequendum rationem, id est, rationi obtemperandum.

Composita.

Ἀνακόλουθος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q. d. inconsequens) non respondens præcedentibus. Ἀνακόλουθον, (inquit Erasmus) est vitium orationis quando non redditur quod superioribus respondeat: ut si in oratione ponatur μὲν, et non sequatur δέ. ¶ Item, non consentaneus, ineptus, ἀνάρμοστος, apud Hermog. ut inquit Bud.

Ἀνακολουθία, ας, q. d. inconsequentia: ut, ἀνακολουθία orationis, quum ea quæ dicuntur non respondent iis quæ jam dicta sunt. Demetr. Phal.

Ἀντακολουθέω, ῶ, vicissim sequor. Laërtius in Zenone, τὰς δ' ἀρετάς φασιν ἀντακολουθεῖν ἀλλήλαις.

Ἐξακολουθέω, ῶ, sequor, consequor, vel usque sequor. 2 Pet. 1. et 2.

Ἐπακολουθέω, ῶ, subsequor, vel simpl. sequor. Plut. in Camillo, τοὺς ἄλλους ἐκέλευσεν ἐν τάξει ἐπακολουθεῖν. Plat. in Apolog. οἱ νέοι μοι ἐπακολουθοῦντες. Dicitur et, ὄπισθεν ἀκολουθεῖν τινι, apud Aristoph. Sic et Matth. 10. ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου. Et pro assectari tam in bonam quàm in malam partem, apud Æschin. ¶ Ἐπακολουθεῖν ἔργῳ τινὶ et apud Plat. de rep. 2. ἐπακολουθεῖν τῷ πραττομένῳ, persequi opus aliquod. Exp. et operi instare seu rei agendæ. Sic et 1 Tim. 5. Et pro assectari, inquit Bud. apud Æschin. Item persequor, sector. ¶ Item, animadversione et intelligentia consequor dicentem, apud Plat. in Phædone.

Ἐπακολούθημα, τό, quod consequitur ex alio, appendix. [Clem. Alex. Strom. lib. 8.]

Ἐπακολούθησις, consequentia, consequutio. Plut.

Ἐπακολουθητικός, q. d. consequutivus: qui consequitur, qui respondet et refertur. Item, τὸ ἐπακολουθητικὸν, consectarium.

Κατακολουθέω, ῶ, sequor, sector, seu assector. Item, sequor, (id est, assentior, accedo opinioni) vel obsecundo, obsequor. Greg.

Παρακολουθέω, ῶ, sequor, assector, comitor. Luc. in Alcyone, παρακολουθεῖ τοῖς ἀνθρώποις. ¶ Item ad animum translatum, animadversione et intelligentia assequor dicentem. Æschin. καὶ παρακολουθεῖν εἰρημένοις. Sic et Lucæ cap. 1.

Παρακολούθησις, sequela, consequentia. Vide Gell. lib. 6, cap. 1.

Decomp. Δυσπαρακολούθητος, intellectu difficilis, quem intelligentia non facilè consequi possumus. Quintil. lib. 4. cap. 1. δυσπαρακολούθητον, causæ genus esse dicit quod obscurum appellatur.

Εὐπαρακολούθητος, quem intelligentia facilè consequi possumus, intellectu facilis. Aristot. rhet. lib. 1. Item acutus ad res intelligentia consequendas: qui facilè res intellectu percipit. Hesych.

Συμπαρακολουθῶ, pro παρακολουθῶ, itidem metaphoricè. apud Plat. in Polit. καλῶς τῷ λόγῳ συμπαρακολουθήσας.

Συνακόλουθος, comes. Quidam exp. correspondens.

Συνακολουθία, correspondentia.

Συνακολουθέω, ῶ, simul sequor, comitor, assector. Plato epistola 7. ἐμοῦ ξυνακολουθήσαντος πρὸς Διονύσιον, Isocr. in Areop. συντέτακται καὶ συνακολουθεῖ τοῖς μὲν πλουσίοις καὶ ταῖς ἐξουσίαις ἄνοια, stultitia divites comitatur. ¶ Et pro, sequor, imitor, apud Athen. lib. 1.

Φιλακόλουθος, qui libenter sequitur, qui libenter est ἀκόλουθος, apud Aristoph. (R. 417.)

ἈΚΟ'ΝΗ, ἡ, cos. Isocrat. καὶ γὰρ ἡ ἀκόνη, αὐτὴ μὲν οὐ τέμνει, τὰ δὲ ξίφη ὀξέα ποιεῖ, cos non secat, sed gladios acuit. Ἥκεις εἰς ἀκόνην, sub. ἔστω. et ἀκόνην σιτίζεις. vide Erasm. Item thya arbor apud Hippocr. in appendice libri de diæta, et apud Theophr. hist. pl. lib. 8. ut annotat Gal. in lex. ☞ Etym. deducit ab α epit. et κνῶ significante φθείρω καὶ λεπτύνω, aut etiam idem quod ἀκμὴ, vel ab ἀκή.

Ἀκονάω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, acuo, exacuo. † Xen. Pæd. l. 6. p. 162.† Luc. in Tim. ὅπως τὸν κεραυνὸν ἀκονήσαντες ἐπισκευάσωσι. ¶ Metaph. etiam pro, incito, impello. Herodianus, εἰς ἀμφότερα ἠκόνησαν τὴν τοῦ Μαξιμίνου ψυχήν.

Ἀκονάομαι, ῶμαι, acuor, exacuor. Item in act. sig. Xen. Hell. 7. πάντες δὲ ἠκονῶντο καὶ λόγχας.

Ἀκόνημα, τό, incitamentum. Metaph.

Ἀκόνιον, ου, τό, cos seu coticula. Diosc. lib. 1. cap. 130.

Ἀκόνιτον, ου, τό, aconitum herba venenata, de qua Diosc. lib. 4. et 6. ☞ Sic nominatam volunt, quoniam in cautibus seu ἐν ταῖς ἀκόναις proveniat. Quod etymon sequutus Ovid. Metamorph. lib. 7. cecinit: *Quæ quia nascuntur dura vivacia caute, Agrestes aconita vocant.* Et Plin. lib. 27. cap. 3. Nascitur (inquit) in nudis cautibus, quas aconas nominant, (et ideo aconitum aliqui dixere) nullo juxtà ne pulvere quidem nutriente; hanc aliqui rationem nominis attulêre. Alii quoniam vis eadem in morte esset, quæ cotibus ad ferri aciem deterenda, statimque admota velocitas sentiretur. Theoph. hist. pl. lib. 9. c. 16. ἀκόνιτον appellatum scribit ab Aconis, pago quodam Mariandynorum, quoniam ibi præcipuè proveniat. Steph. τὰς Ἀκόνας esse dicit oppidum prope Heracleam, ita nominatum διὰ τὸ πλῆθος τῶν ἐν αὐτῷ πρὸς ἀκόνας πεποιημένων λίθων, quoniam ibi multi fiant lapides apti exacuendo ferro. Additque hinc nominari τὸ ἀκόνιτον venenum, alio nomine dictum κάμμορον: διὰ τὸ (inquit) προφύεσθαι ἐν ταῖς Ἀκόναις καλουμέναις.

Ἀκονιτικός, ex aconito confectus, vel aconiti aliquid mistum habens. Xenoph. de venat. ἁλίσκονται δὲ τὰ μὲν ἐν τοῖς ὄρεσι φαρμάκῳ διὰ δυσχωρίαν ἀκονιτικῷ, propter asperitatem regionis capiuntur aconito.

Composita ab ἀκονάω.

Διακονάω, acuo sive exacuo.

Ἐξακονάω, exacuo, ἀκονάω. Ezech. c. 21.

Εὐακόνητος, id est, εὔθηκτος, valde vel benè acutus, Schol. Nicand.

Κατακονάω, ῶ, acuo, corrumpo et attenuo atterendo; ut cos acuens ferrum, illud atterit et attenuat. Eurip.

Νεακόνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, recens acutus. schol. Soph. in El. et Hesych. Νεακονής, idem Hesych.

Παρακονάω, ῶ, exacuo, incito. Xenoph. Pæd. 6. παρακονᾷν ψυχὴν dicit pro, animum exacuere ad fortitudinem.

(Παρακονάομαι. Pass. Arist. R. 1147.)

Προσακονάω, insuper acuo.

ἈΚΟΡΝΑ, ἡ, nomen plantæ, quæ reponitur inter φυλλάκανθα, à Theophr. hist. pl. l. 1. c. 16. Vide et l. 6. c. 3. et 4. Aliàs ἄκαρνα.

ἌΚΟΡΟΝ, herba quædam de qua Diosc. lib. 1. cap. 1. et Theophr. hist. pl. lib. 9. et Plin. lib. 25. cap. 13.

Ἀκορίτης οἶνος, apud Diosc. lib. 5. vinum ex acoro confectum seu acoro conditum.

ἈΚΟΣΤΗ', ῆς, ἡ, hordeum: item generaliùs quivis cibus; seu quodvis alimentum, ut Eust. docet. Il. ζ. Hesych. Cypria dialecto τὴν κριθὴν vocari ἀκοστὴν annotat. Utitur tamen eo vocabulo Nicander in Alexiph. Πολλάκι δ' ἐνθρύψαις ἐν ἑπταλόφοις ἀκοσταῖς, id est, ἐν πεφρυγμέναις κριθαῖς, inquit schol. qui κριθὰς πεφρυγμένας his verbis indicari ait, et ἀκοστὰς dici τὰς κριθὰς, παρὰ τὸ ἄκος ποιεῖν τοῖς νοσοῦσι ὑποζυγίοις.

Ἀκοστάω, ῶ, multis modis exponitur apud Homerum, Il. ζ. ubi ait, Ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ, Δεσμὸν ἀποῤῥήξας θείῃ πεδίοιο κροαίνων, Εἰωθὼς λούεσθαι ἐϋῤῥεῖος ποταμοῖο. Ibi enim Eustath. annotat ἀκοστῆσαι secundum veteres esse abundare esu hordei. ἀκοστὰς enim vocari τὰς κριθάς. quod quidem Homeri autoritate non probari, sed Nicandri tamen et aliorum. Quin veteres tradidere, apud Thessalos quasvis τροφὰς nominari ἀκοστάς. Alios verò ἀκοστῆσαι interpretari σχεῖν ἄχος ἐν τῷ ἵστασθαι: quosdam λαβεῖν ἄχθος, vel potius ἄκος τῇ στάσει καὶ τῇ τῆς τροφῆς ἀπολαύσει. Alios autem velle hoc ἀκοστῆσαι per syncopen dictum pro ἀκολαστῆσαι, seu ἀκολάστως ἐπιθυμῆσαι. nonnullos interpretari ἐπευχῆσαι, nimirum παρὰ τὸ ἀκὴν (ἔχειν εὐχὰς) στῆσαι. Esse alios qui scribant ἀγοστήσας, et exponant ῥυπωθεὶς, sordibus coinquinatus: derivantes hoc verbum ex α privativo et γοῖτις, significante sordes: ideoque poëtam subjunxisse, εἰωθὼς λούεσθαι. Easdem propemodum expositiones habentur apud Etym. Meminit et Hesychius harum interpretationum, sed præfert eam quæ ἀκοστήσας accipit pro ἐν ἄχει γενόμενος, quasi ἀχοστήσας: quam Aristonici esse ait. alios verò glossographos exponere κριθιάσας, ἀδηφαγήσας, ἄδην πληρωθεὶς, videlicet ἀπὸ τοῦ ἄκος πᾶσαι, hoc est λαμβάνειν. poni autem ἄκος ἐπὶ τῆς ἀπολαύσεως τοῦ τε λιμοῦ καὶ τῆς δίψης, patere ex Homerico hoc hemistichio, πῖον τ' ἀκέοντό τε δίψαν.

ἈΚΟΥ'Ω, F. σω, P. κα, Aor. 2. ἄκον. audio, auribus percipio. Cum genitivo personæ: ut Il. γ'. ἀκούσαντες βασιλῆος. Xen. ἤκουσα αὐτοῦ καὶ περὶ φίλων διαλεγομένου, audivi ipsum de amicis etiam disserentem. Cum genitivo rei: Plutarch. in Othone, ἤκουσε θορύβου καὶ βοῆς ἐπὶ θύραις, pro foribus tumultum et clamorem audiit. Cum accusat. rei, Xen. ἀκούειν τὰ ἀκουστά. Sic ἀκούειν φωνήν τινος, Dem. et Isocr. Odyss. γ'. μῦθον ἀκούσας. Cum genitivo personæ et accusativo rei. (Soph. Œdip. Tyr. 555. 749. ἀκούσας βοὰς, ἀκούσας τέκνων; Eurip. Med. 1275. ἄκουε ἀντὶ τοῦ πεισθῆτι. Æsch. Ch. 498. 970.) Xenoph. ταῦτα πολλάκις ἔφη ἀκούειν, hoc se ex multis audire dicebat. † μαθεῖν ἀκοῦσαι φωνὴν παιδός. Aristoph. Nub. 960.† Sic et Plut. et Dem. et alii. Cum præpositione: ut, ταῦτα ἀκούω παρά σου, vel πρός σου, hoc audio ex te, apud Herodot. &c. Dicitur et, ἀκούω ταῦτα περὶ σοῦ, et ἀκούω ταῦτα περὶ τῶν πραγμάτων, et ἀκούω ταῦτα σοῦ πέρι, et ἀκούω ταῦτα τῶν πραγμάτων πέρι, et ἀκούω σοῦ περὶ τούτων, et ἀκούω περί σου, non præcedente accusativo. Cum participio accusativi casus: ut ἀκούω σε ὄντα, audio te esse. Ponitur etiam interdum absolutè. Il. ε. Οἷόν τ' ἀκούομεν εἶναι. Item audio, i. mihi dicitur, ut Hesiod. in Erg. Εἰ δὲ κακὸν εἴποις, τάχα κ' αὐτὸς μεῖζον ἀκούσαις, si malum verbum alii dixeris, statim ipse aliud pejus audies, id est, tibi dicetur. Sicut et Plutarchus, λέγοντες ἃ θέλουσιν, ἀκούουσιν ἃ μὴ θέλουσιν. ¶ Item audio, i. intelligo, ex audito scio aut rescisco, vel didici. ut Xen. Pæd. 1. ἤκουσεν ἀνδρὸς ἤδη τὰ ἔργα διαπραττόμενον τὸν Κῦρον. Cyrum jam res viro dignas gerere audiit vel intellexit. Et Il. ω. Καὶ σὲ γέρον τὸ πρὶν μὲν ἀκούομεν ὄλβιον εἶναι. ¶ Item audio, auditor sum, discipulus sum. Laërt. Ἀναξιμένης Μιλήσιος ἤκουσεν Ἀναξιμάνδρου, ἔνιοι δὲ καὶ Παρμενίδου φασὶν ἀκοῦσαι. ¶ Item audio, dicto sum audiens, ausculto, obtempero. Plut. in Lycurgo, ὡς ἀκούειν ἐπισταμένοις τῶν προστάττειν μὴ ἐπισταμένων, imperare nescientibus parere non sustinent. ¶ Item audio, i. intelligo et interpretor, ut docet Bud. Themistius in 2. de anima, ἁπλούστερον ἀκουστέον τούτων ἁπάντων τῶν ὀνομάτων, hæc simpliciùs intelligenda. ¶ Item audio, i. vocor, appellor, dicor: ut, ἐσθλὸς ἀκούω, apud Theocr. Sic Luc. οὐδ' ἀκούομαι πολυπλάδης ἀκτίαν. Apud Herodot. τότε γὰρ Ἀργεῖοι ἤκουον εἶναι μουσικῶν πρῶτοι. Dicitur et κακῶς ἀκούω ἀπὸ τούτου, malè audio, vituperor; et contra, εὖ ἀκούω, bene audio, laudor. Plut. et Plat. et Thuc.

Ἀκούομαι, pass. audior. Hom. et Plut. &c. Item, media voce, (unde F. ἀκούσομαι, P. Atticum ἀκήκοα) activam habet signif. ut ἀκούω. Luc. τὰ δὲ μετὰ ταῦτα οὐκέτι εὐφρανοῦντα ἀκούσεσθε. Plut. in Camillo, πολλὰ δὲ τῶν καθ' ἡμᾶς ἀκηκοότες ἀνθρώπων. Dem. pro cor. ἅπερ εἰκότως ἀκούσεσθέ μου, quæ meritò ex me audietis. (Æschyl. Pers. 715.)

Ἄκουσμα, τό, res quæ auditur. Apud. Xen. ἔπαινος dicitur esse ἥδιστον ἄκουσμα. Exp. et auditio. ¶ Item, auditio discipuli, i. quod audit discipulus ex præceptore. Apud Isocr. ad Dem. quidam exp. præceptum. ¶ Item, auditio, fama, rumor. Hesych.

Ἀκουσμάτιον, auditiuncula. Exp. narratiuncula, sermunculus, Luc.

Ἀκουστὴς, οῦ, ὁ, auditor. Isocrat. Item discipulus. Dionysius Hal. 1.

(Ἀκουστέον. Soph. Œdip. Tyr. 1191.)

Ἀκουστὸς, ῆ, ὁν, (q. d. audibilis) sub auditum cadens, qui audiri potest. Xen. et Isocr. (Œdip. Tyr. 1356.)

Ἀκουστικὸς, ῆ, ὁν, ad auditum pertinens, sive sensum audiendi: ut, ἀκουστικὴ αἴσθησις, Plutarch. auditus sensus, sive audiendi. Sic πόρος ἀκουστικὸς, appellatur foramen teres quod est in medio aurium. meatus auditui accommodatus. Item νεῦρον ἀκουστικὸν apud Alexandrum Aphrodisæum. ¶ Exponitur etiam auditu valens, acri auditu præditus. ¶ Ἀκουστικοὶ appellabantur Pythagoræ discipuli illo quinquennio quo taciti auscultabant.

Ἀκοὴ, ἡ, auditus, sensus audiendi, vel aurium, vel auditus; facultas audiendi. Item, auditus, auditio, id est, ipsa audiendi actio. Thuc. 7. ἔκπληξίν τε ἅμα καὶ ἀποστέρησιν ἀκοῆς, perterrefactionem simul et auditus privationem. Ἀκοῆς ἄξιος, auditu dignus, sive auditione, id est, qui audiatur. Sic ἀκοῇ οἶδα, auditu novi vel accepi. Thuc. 1. Μίνως γὰρ παλαίτατος ὧν ἀκοῇ ἴσμεν. Pro eodem dicitur et ἀκοῇ αἰσθάνομαι. Plutarch. de audiendo, ἅμα τῆς ἀκοῆς ἐξέῤῥει τὸ ἡδύ, simul auditionis voluptas effluxit, id est, quæ audiendo seu auditu percipitur, vel ex auditione. ¶ Item auris. ut plurimum autem in plurali ponitur ἀκοαὶ pro auribus, ut ὄψεις pro oculis. Luc. in Philop. τὰς ἀκοὰς ἐμφράττω, μή σου ἔτι ἀκούσωμαι ταῦτα, aures obturo, ne adhuc audiam ista. Æschin. in Ctesiph. κλέπτοντες τὰς ἀκοὰς ὑμῶν, obrepentes vestris auribus. Item, aures, Cicerone interpr. nam quod Plato in Timæo dicit, οὐδ' ἀκοῆς ἐνδεὲς ἦν, vertit, nec auribus egebat. ¶ Item, auditio, id est, rumor, sive fama. Plat. in Timæo. ὅδ' οὖν ὑμῖν λόγον διηγήσατο ἐκ παλαιᾶς ἀκοῆς, ex famâ vetusta. Et numero etiam plurali Thuc. lib. 1. τὰς ἀκοὰς τῶν προγεγενημένων παρ' ἀλλήλων δέχονται, rumores rerum præteritarum, sive de rebus præteritis. ¶ Item, obedientia. citatur ex 1. Reg. cap. 16. (Βίου τερπνὰς ἀκοάς. Eurip. Med. 194. id. Phœniss. 776. 1457.)

Ἀκουὴ, ἡ, apud Hom. idem quod ἀκοὴ, auditus, auditio. Il. π'. ἕκαθεν δέ τε γίγνετ' ἀκουή. Et Od. β. ὁ δ' ἔβη μετὰ πατρὸς ἀκουήν.

Ἀκουστίζω, F. ίσω, apud Græcos bibliorum interpretes exp. audire facio. Psal. 50. ἀκουτιεῖς μοι ἀγαλλίασιν. In Cant. Sal. cap. 2. ἀκούτισόν με τῆς φωνῆς σου. ¶ Ἀκουστίζειν τοῦ λόγου, citatur ex Aristot. pro, obtemperare rationi. * Vera forma est ἀκουτίζω.*

Ἀκουτιστικός, οῦ, ὁ, obtemperans, obediens. Bud. ex Aristot.

Ἀκουάζομαι, audio, in prima sig. Od. ι. Δαιτυμόνες δ' ἀνὰ δώματ' ἀκουάζονται ἀοιδοῦ. At Il. δ. ἀκουάζεσθαι δαιτός, vocari ad cœnam.

Composita: ac primùm cum præpos.

Ἀνακούω, idem quod ἐπακούω, inaudio, vel ausculto. Sophocles in Electra, θέλεις μείνωμεν αὐτοῦ κἀνακούσωμεν γόων;

Ἀντακούω, vicissim audio. Sophocles, σὺ δ' ἀντάκουσον ταῦτα, ὡς τεθάψεται. hoc vicissim audies, id est, hoc tibi vicissim dicetur. (ἀντὶ τῶν εἰρημένων ἴσ' ἀντάκουσον. Soph. Œdip. Tyr. 538. Æschyl. Eum. 198.) [Eurip. Hecub. 321. Εἰ δ' οἰκτρὰ πάσχειν φῂς, τάδ' ἀντάκουέ μου. Heracl. 1014. Πρὸς ἃς εἶπας, ἀντάκουσον. Xenoph. de Cyri Exp. Lib. 2. cap. 5. §. 3. ὡς δ' ἂν μάθῃς, ὅτι οὐδ' ἂν ὑμεῖς δικαίως οὔτε βασιλεῖ οὔτ' ἐμοὶ ἀπιστοίητε, ἀντάκουσον.]

Διακούω, audio (ut discipulus loquentem præceptorem audit.) Plut. in Cicerone, διήκουσεν Ἀντιόχου τοῦ ῥήτορος, auditor fuit Antiochi, id est, discipulus. Interdum cum genitivo rei quæ à præceptore docetur: ut, διακοῦσαι μαγικῶν λόγων, ibidem. Sed frequentius cum accusativo: cui interdum additur præceptoris nomen in genitivo: ut apud Laërtium, de Eudoxo, ταῦτα τὰ μὲν γεωμετρικὰ Ἀρχύτα διήκουσε· τὰ δὲ ἰατρικὰ, Φιλιστίωνος. Sic apud Platonem epist. 7. Δίωνός τε ἄττα διακηκοότες, exp. qui à Dione nonnulla fuerant edocti. ¶ Item, ad finem usque audio. Xenoph. ἵνα τοῦ καλοῦ κἀγαθοῦ ἀνδρὸς ἔργα τελέως διακούσας καὶ καταμαθών, videtur tamen posse et pro simplici ἀκούειν sumi. ¶ Item pro ἀκούω. Plato Polit. τόδε τινῶν διακήκοας, hoc ex aliquibus audivisti, vel auditu cognovisti. Xen. Pæd. 1. διακούει πάντα. Rursus Plat. 1. de Republ. διακοῦσαι τὸν λόγον, sermonem audire. Et in pass. voce διακούεσθαι σαφῶς, auditu rerum.

Εἰσακούω, vel ἐσακούω, exaudio, (ea significatione qua dicitur à Cicerone, Ut idem omnes exaudiant, voce clarissima dicam.) Thuc. lib. 5. τοῦ Ἀλκιβιάδου κατοδύραντος ἐσήκουον. (Eurip. Phœniss. 96. 1299.) Ponitur et pro, pareo, ab eodem Thucydide, lib. 1. et alibi. In Testamento novo, et apud LXX interpretes pro exaudio, (illo etiam sensu quo dicitur Deus exaudire preces.) Sic et pass. εἰσακούομαι, exaudior, preces meæ exaudiuntur: ut Matth. 6. ὅτι ἐν τῇ πολυλογίᾳ αὐτῶν εἰσακουσθήσονται. Dicitur et ipsa precatio εἰσακούεσθαι, ut Luc. 1. διότι εἰσηκούσθη ἡ δέησίς σου. ¶ Item simpliciter pro, ἀκούω apud Sophoclem, τοῦδ' εἰσάκουέ μ' ἀνδρός.

Ἐνακούω. q. d. inaudio. audio. [Hippoc. de Corde.]

Ἐνήκοος, exp. audiendi facultate præditus. Poll.

Ἐξακούω, audio, exaudio. Plutarchus in Fabio, ἐξακούσαντες τῆς φωνῆς οὐκ ἀκριβῶς, quum vocem clarè non exaudissent.

Ἐξάκουστος φωνὴ, apud eundem in Numa, vox quæ vel cujus sonus ad aures pervenire potest.

Ἐπακούω, exaudio. ut ἐπακούσας τῆς εὐχῆς ὁ θεὸς, apud Plutarchum. (ἐμοῦ 'πάκουσον. Soph. Œdip. Tyr. 708. κἀγὼ 'πακούσας ταῦτα. Ib. 794. Æsch. Ch. 723.) Sic Lucianus in Timone, ἔπεμψέ σοι τὸν πλοῦτον ὁ Ζεὺς ἐπακούσας τῶν εὐχῶν. Item, audio, id est, sum dicto audiens. Hesiod. καί τιν δίκης ἐπάκουε. Item ex præceptore audio et disco: ut, ὥσπερ οἱ γεγυμνασμένοι, οἱ μουσικῆς ἐπακηκόοτες. ¶ Item, pro ἀκούω audio. Homerus Odyss. ξ. v. 328. Διὸς βουλὴν ἐπακούσαι. Idem cum accusativo itidem, Ἠέλιός θ' ὃς πάντ' ἐφορᾷ καὶ πάντ' ἐπακούει. Apud Lucianum cum accusativo rei et genitivo personæ, in Caucaso, ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπακούσει σου. Apud Herodot. cum rei etiam genitivo, βουλευμάτων ἐπακούειν. Sic et Plutarchus dixit in Camillo, ταύτης τῆς φωνῆς ἐπακούσαντες.

Ἐπακουσμὸς, exauditio. Affertur ex Aretha.

Ἐπακουστὸς, qui auditur vel inaudiri potest. [Plut.]

Ἐπακοὸς, auditor. Hesiodus in Oper. — ἀγορῆς ἐπακουὸν ἐόντα.

Ἐπήκοος, idem. ut Plato de leg. lib. 6. ἐπηκόους δὲ εἶναι καὶ θεατὰς τούτων τῶν ἀγώνων. (Æsch. Ag. 1429. Ch. 980.) Apud Xen. autem ἀναβ. 2. ἐπεὶ δ' ἔστησαν ἐς ἐπήκοον, in locum unde exaudiri possent. [Pind. Olymp. Od. xiv. 21.]

Κατακούω, exaudio. Plato in Euthydemo, οὐ γὰρ οἷός τε ἦν προσιὼν κατακούειν ὑπὸ τοῦ ὄχλου. Sic utitur et Thuc. 2. ¶ Item dicto sum audiens, obtempero. Demosthenes Olynth. 1. καὶ γὰρ ἀδεῶς τοῦ κατακούειν τινὰς εἶπε.

Κατήκοος, ου, ὁ καὶ ἡ, dicto audiens, morigerus. Plato Pol. lib. 7. κατήκοος τῇ πόλει. Vicissim verò πόλις dicitur κατήκοος τῶν φρονούντων, à Plutarcho in Fabio, consilio prudentis obtemperans. ¶ Item, subjectus, qui est in ditione ac potestate alicujus. Pausanias in Atticis, ἔστις Ἀθηναίων κατήκοος. Itidem ex Herodoto citatur, κατήκοός σοί εἰμι, pro, sum tibi subjectus. ¶ Item, attentus, ut, ἴσθι κατήκοος ex Epigr. citatur, attentus sis, audi. Sic apud Platonem * Æschinem* in Axiocho, κατήκοος λόγων, pro ἀκροατὴς, auditor.

Παρακούω, perperam audio, vel non rectè audio, fallitur meus auditus, seu falluntur aures meæ. Plato in Theæteto, παρορῶσί τε καὶ παρακούουσι καὶ παρανοοῦσι πλεῖστα, in plurimis eos oculi, aures, mens frustratur. vel, eorum oculi, aures et mens in plurimis falluntur. Plato in Protagora, ὀρθῶς ἀκούειν et παρακούειν inter se opponit. Budæus apud Galenum, παρακούσας γάρ τις οὕτω πολλῶν θεωρημάτων, exp. κακῶς ἀκούσας, καὶ οὐκ ὀρθῶς ἐπαΐων τῶν λεγομένων. Sic Synesius de insomniis dixit, ὅτι τούτων συνεχῶς παρήκουσε. Sic et Plut. lib. utra anim. prudent. παρακούσαντες ἕνα [illegible] δοκοῦσι πρὸς τὰς ἐμμελεῖς χρῆσθαι τοῖς παλαιοῖς. Exponitur etiam, oscitanter et negligenter audio; apud Polybium, παρακούσαντος τῶν λεγομένων. Et, εἰώθεις καὶ παραλόγως ἀεὶ τοῦ Κλεομένους παρήκουε. Item, audiens sic transmitto quasi non audierim, apud Syn. epist. 5. [illegible] παρήκουσεν. Ubi verti etiam potest, se audisse dissimulavit. Sic etiam Lucianus initio orat. quæ inscribitur Judicium vocalium, καὶ παρήκουον ἕως τῶν λεγομένων ὑπὸ τῆς μετριότητος, audire me dissimulabam. Item audire nolo, apud Polybium. Hinc et pro, dicto audiens non sum, non obtempero, non pareo. Luc. in Caucaso, ἀλλὰ δεῖ ἀνασκολοπισθῆναι αὐτίκα παρακούσαντας τοῦ ἐπιτάγματος. Sic Matth. 18. ἐὰν δὲ παρακούσῃ αὐτῶν. ¶ Item, clàm et quasi furtim audio, clàm sermonem sublego. Sic Plato in Euthyd. ὁ Κτήσιππος παρ' αὐτῶν ταῦτα παρακούσας, hoc clanculum audiendo cognoverat. Exp. et subausculto. ut Aristoph. in Ranis, καὶ παρακούειν δεσποτῶν, ὅταν λαλῶσι. (L. c. λάθρα ἐπακροώμενος. 762.) Et in Epigr. — παρακούων σῦν ὅτι πίνεις. Sic apud Luc. in lib. de merc. cond. καὶ ὁ μὲν πρῶτος, εὐθὺς ὑποπεπτωκὼς παρακούσας τοῦ λέγοντος. Apud Aristotelem Ethic. 7. cap. 6. ἔοικε γὰρ ὁ θυμὸς ἀκούειν μέν τι τοῦ λόγου, παρακούειν δὲ, καθάπερ οἱ ταχεῖς τῶν διακόνων, οἳ πρὶν ἀκοῦσαι πᾶν τὸ λεγόμενον, ἐκθέουσιν, &c. quidam παρακούειν exp. non plenè audire. Alii negligenter et oscitanter audire. ¶ Item, pro ἀκούω. Herodot. παρακούω ἐκείνου τὴν τέχνην, audio de illius artificio. Item Plat. epist. 7. οὐδὲν θαυμαστὸν, τὸν ἄνθρωπον παρακούοντα ἄξιον λόγου πραγμάτων, εὐμαθῆ πρὸς ἔρωτα ἐλθεῖν τοῦ βελτίστου βίου, audientem de rebus magnis sermones.

Παράκουσμα, prava doctrina, quam quis à malo præceptore dicit, vel exitiosum acroama, quum quis malè audiendo mala opinione imbutus est. Plato in epistola ad Dionis propinquos, ἀλλ' ὄντως τυράννων φρένες, ἄλλας τε καὶ τοὺς τῶν παρακουσμάτων μεστοὺς, et alibi, ἄλλα παρακουσμάτων τινῶν ἡμμένων τῶν κατὰ φιλοσοφίαν, vide Bud.

Παρακοὴ, idem quod παράκουσμα. Plat. epist. 7. διὰ τὰς ὑπὸ τῶν ἄλλων παρακοάς. ¶ Item inobedientia, inobsequentia. Exp. et contumacia. Syn. epist. 67. ἀκοὴ γὰρ ζωὴ, καὶ θάνατος ἡ παρακοή.

Παρήκοος, idem ac παρακούων et ἀπειθὴς, immoriger, inobediens.

Προακούω, prius seu prior audio, ante audio et cognosco, præsentio. unde participium præt. med. προακηκοότες, qui priores audierunt, qui præcognoverunt vel præsenserunt. [Herodot. Hist. lib. 2. ἄλλα γὰρ καὶ μὴ προακούσαντι, ἰδόντι δὲ, &c. Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. Δ. πολλὰ γάρ φασιν ἀνθρώπους καὶ ἧττον τοῖς ὀφθαλμοῖς πιστεύοντα δηλοῦν, πολλὰ δὲ τοῖς ὦσι προακούοντα σημαίνειν.]

Προσακούω, insuper audio. Plat. in lib. de audiendo, οὐκ ἂν ἀηδῶς δ' οἶμαί σε προσακοῦσαι περὶ τῆς ἀκουστικῆς αἰσθήσεως.

Συνακούω, simul audio. [Athen. Deipn. lib. 6.]

Συνήκοος, q. d. coauditor.

Ὑπακούω, aures præbeo ad audiendum. q. d. subausculto. Simpliciter ponitur pro, ausculto. Sic janitor dicitur ὑπακούειν, auscultare ad fores, apud Plat. in Phædone. Sic et act. cap. 12. ¶ Item respondeo, apud Hom. Od. δ. et Theocr. in Hyla. Quæ significatio sumpta est ex consequente. Item, sum dicto audiens, ausculto, pareo. Cum gen. Thuc. Ἀθηναίων ὑπακούοντες, Atheniensibus subjecti. † cum acc. Xen. Pæd. 1. 2. 45.† Apud Theophr. ὑπακούειν ψύχους, obnoxium esse frigori. Sæpius cum dat. Thuc. ἄλλοις ὑπακούσομεν. Sic Dem. ὑπακούσομαί σοι. Dicitur et ὑπακούω ταῦτα, pro κατὰ ταῦτα, et ὑπακούω σοι ταῦτα, Thuc. Metaphoricè dixit Luc. ἐπειδὴ ὑπήκουσέ μοι τὸ πρᾶγμα, postquam res successit mihi ex animi sententia. ¶ Ὑπακούειν τοῖς λόγοις apud Plat. de leg. 10. orationis sensum assequi et mente comprehendere. Item intelligere, quum aliquid extrinsecus cogitatione assumitur. Vulgò subaudire vocant. Ptolem. μεγάλης συντάξεως lib. 1. καὶ ἐπὶ τῶν ἑξῆς δὲ λαμβανομένων περιφερειῶν τὸ ὅμοιον ὑπακουσθήσεται. Sic et apud gramm. passim. ¶ Item, pro ἀκούω, Iliad. ξ. v. 484. ὁ δ' ἐμμαπέως ὑπάκουσε. Sic et in principio Iliad. θ. θεοὶ δ' ὑπὸ πάντες ἄκουον.

[Ὑπακουός. Apoll. Rhod. iv. 1381. ἐγὼ δ' ὑπακουὸς ἀείδω Πιερίδων, &c. Schol. Ἐγὼ δ' ὑπουργὸς τῶν Μουσῶν.]

Ὑπακοὴ, obedientia. Rom. cap. 5. ubi opponitur τῇ παρακοῇ.

Ὑπήκοος, morigerus, subjectus, qui paret, qui imperio subest. Arist. in Pluto. Ἅπαντα τῷ πλουτεῖν γάρ ἐσθ' ὑπήκοα. Sæpius cum genit. (Æschyl. Pers. 234. 242.) Herod. ὑπήκοος τοῦ βασιλέος. Sic πόλις ὑπήκοος τῶν Ἀθηναίων, civitas quæ est in ditione Ath. Apud Xen. ὑπήκοον ἔχειν, habere in potestate, et ὑπήκοον ποιεῖσθαι, in potestatem redigere.

Decomp. Ἀνυπήκοος, inobsequens: ut ἀνυπήκοος τοῦ λόγου. Plat. in Tim.

Προσυπακούω, præterea subaudio, apud gram.

Φιλυπήκοος, qui libenter morem gerit. [Plut. Artaxerx. v.]

Alia comp. formata ex tertia præt. pass. sing. sine præpositione.

Ἀνήκουστος, ου, ὁ καὶ ἡ, non exaudibilis, qui audiri non potest. [Soph. El. 1524. Ἤκουσ' ἀνήκουστα δύστανος, &c. Schol. ἤκουσα ἃ οὐ δίκαιόν τις ἀκούειν. Eurip. Hippol. 362. Ἄιες ὤ, ἔκλυες ὤ, ἀνήκουστα τᾶς τυράννου πάθεα μέλεα θρεομένας. Xenoph. Κυνηγ. cap. 3. §. 8. ἕτεραι δὲ ἀκούσας ἐπανίστανται εἰς τὰς ἰδίας ἁμαρτάνουσι, τὸ ἀνήκουστον πολὺ ἔχουσαι.] ¶ Ἀνήκουστον (sic Bud.) non auscultandum, †Soph. El. 1425.† et idem ferè quod ἀτέλεστον, non perficiendum, non concedendum, in hoc Antiph. loco, ἀδήμευτα καὶ ἀτέλεστα καὶ ἀνήκουστα καὶ θεοῖς καὶ ἡμῖν. Citatur ex Epigr. ἀνήκουστα πάθη, pro, non obedientia.

Ἀνηκουστία, contumacia, q. d. pervicacia, contemtus seu dedignatio aurem præbendi: citatur ex Platone de legibus 2. παῤῥησίας ἐμπίπλαται καὶ ἀνηκουστίας ἐν τῷ τοιούτῳ τῶν πόλεως. Citatur et ex lib. 6.

Ἀνηκουστέω, ῶ, propriè quidem non audio: sed capitur pro, non obtempero, non sum dicto audiens, non ausculto. Il. ὁ. οὐδ' ἄρα πατρὸς ἀνηκούστησεν Ἀπόλλων. pro quo poëtæ dicunt etiam νηκουστέω, ῶ, ut Iliad. ὁ. οὐδ' ἐπιχθονίη νηκούστησε θεᾶς. (cum Gen. Æsch. Pr. 40.) [Thucyd. lib. 1. §. 84. εὔβουλοι δὲ, ἀμαθέστερον τῶν νόμων τῆς ὑπεροψίας παιδευόμενοι, καὶ ξὺν χαλεπότητι σωφρονέστερον ἢ ὥστε αὐτῶν ἀνηκουστεῖν.]

Ἀξιάκουστος, auditu dignus. Xenophon. ἀξιοθέατά τε καὶ ἀξιάκουστα, digni qui spectentur, et digni qui audiantur. [Xenoph. Conviv. cap. 4. §. 43. ὥστε καὶ θεάσασθαι τὰ ἀξιοθέατα, καὶ ἀκούειν τὰ ἀξιάκουστα. De Provent. cap. 5. §. 4. Œconom. cap. 8. §. 3. ὅταν δὲ τεταγμένως ποιῶσι καὶ φθέγγονται, ἅμα οἱ αὐτοὶ οὗτοι καὶ ἀξιοθέατοι καὶ ἀκουστοὶ ἴδοις, καὶ ἀξιάκουστοι.] Ἀξιάκουστον, exp. etiam memorabile.

Ὠτακουστὴς, οῦ, ὁ, delator seu corycæus principis alicujus: qui quæ passim audit, notat, et ad dominum suum defert. Plutar. et Aristot.

Ὠτακουστέω, ῶ, intentis auribus sermones hominum sublego, ut ad dominum meum deferam, sicut ὠτακουσταί. Herodot. et Xenophon. et Plut. vide et Athen. lib. 6.

Alia composita, formata ex ἀκοὴ seu aor. 2. ἄκοον itidem sine præposit.

Ἀνήκοος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui non audit; vel qui non audiit, expers auditionis: ut apud Xenophon. ἐπαίνου ἑαυτοῦ ἀνήκοος εἶ, nullam tui laudem audis. Interdum omittitur genitivus: ut, οὐκ ἐάσεις ἀνήκοόν με ἀπελθεῖν, non me sines, priusquam te audiero, abire. Alicubi exponitur etiam ignarus, imperitus, ut apud Synes. de insomniis, τοῦτο φορτικῶς ὡμίληκε τῇ ποιήσει, καὶ ἀνήκοός ἐστι τῆς κατ' αὐτὴν φιλοσοφίας. ¶ Exponitur etiam, qui audire et auscultare monenti non vult, immorigerus.

Ἀνηκόως, ut, ἀνηκόως ἔχειν, pro ἀνήκοον εἶναι, non audivisse. Item, ἀνηκόως ἔχω ἀστρολογίας, ignarus sum astrologiæ.

Ἀνηκοΐα, (q. d. auditionis carentia) non audire. Plut. 1. de garr. καὶ τοῦτο ἔχει πρῶτον κακὸν ἡ ἀδολεσχία, τὴν ἀνηκοΐαν. Idem circa initium libri qui περὶ τοῦ ἀκούειν inscribitur, οὐκ ἀνηκοΐας οὐδὲ κωφότητα προφασιζόμενος.

Ἀπήκοοι, inobedientes: Hesych.

Ἀρίηκοος, valdè attentè audiens; ut apud Nonnum, φθογγῆς ἱμερτῆς ἀρίηκοος. poëticum. [Apoll. Rhod. lib. 4. 1706. Αὐτοῖο, ποτὶ δὲ κατ' οὐρανοῦ ἶξον πέτρης Ῥίμφα μελαινάων ἀρίηκος, &c. Schol. λίαν ἐπήκοος.]

Αὐτήκοος, qui ipsemet audivit. q. d. qui suis ipse auribus audivit. ut apud Thucydidem lib. 1. αὐτήκοοι δὲ βουληθέντες ἔτι γενέσθαι αὐτοῦ Παυσανίου λέγοντος, q. d. suis ipsi auribus audire. Plut. de liber. educ. αὐτοὶ τοὺς τούτων μαθητὰς οὔτε αὐτόπται γίνονται τῶν πραττομένων, οὔτε αὐτήκοοι. ¶ Item qui est sui juris, qui nullius est subjectus imperio. Suid.

Βαρυήκοος, qui gravi est auditu, cui hebetes sunt aures. Et βαρυήκοοι νότοι, obtundentes auditum et hebetantes venti. Hippocr. aphor. lib. 3.

Βαρυηκοΐα, auditus hebetatio, auditus tarditas, seu gravitas, ibidem.

Δυσήκοος, qui difficilè audit, qui acutè non audit. vel, qui auribus parum audit. Ponitur et pro immorigero seu inobsequente.

Δυσηκοΐα, difficultas auditus. A quibusdam exp. etiam, aurium tarditas. Item, inobsequentia.

Δυσηκοέω, difficilè audire. Item immorigerum esse.

Εὐήκοος, facilè audiens, auditu valens. ut apud Hippocr. aphorism. 1. 3. aquilones faciunt σώματα εὐηκοώτερα. ¶ Item, qui facile auditur. Exponitur etiam, exaudibilis. Aristot. in Probl. διατί εὐηκοωτέρα ἡ νὺξ τῆς ἡμέρας ἐστί. ¶ Accipitur et pro morigero seu obsequente. Aristot. Ethic. 1. πειθαρχεῖ γοῦν τῷ λόγῳ τὸ τοῦ ἐγκρατοῦς, ἔτι δὲ ἴσως εὐηκοώτερόν ἐστι τὸ τοῦ σώφρονος καὶ ἀνδρείου. Sic Theophrast. εὐηκοώτατος πρὸς μεταβολήν.

Εὐηκοΐα et Εὐηκοέω, contrarias habent signif. proximè præcedentibus Δυσηκοΐα et Δυσηκοέω. (Εὐηκόου. Æsch. Suppl. 125. 136.) ‡ facile intelligo. Stanl.‡

Ὀξυήκοος, qui acuto est auditu, qui acutè audit. Basil. τὸ δὲ ὀξυήκοον τοῦ ζώου. [Plat. Tim. iii. 75. ἅμα τε αὐτοῖς ὀξυτέραν αἴσθησιν.]

Ὀξυηκοΐα, acumen audiendi, facultas acutè audiendi. cui opp. βαρυηκοΐα.

Πολυήκοος, qui multa audivit vel audit. Plat. de leg. [II. Phædr. iii.]

Φιλήκοος, audiendi cupidus, qui audire cupit. qui libenter audit. [Luc. Som. p. 4.] Interdum cum genit: ut, φιλήκοος μύθων.

Φιληκοΐα, audiendi cupiditas, audiendi studium. Isocr.
Φιληκοεῖν, auditionis studio teneri. Polyb. lib. 3.

ἈΚΡΈΜΩΝ, ονος, ὁ, ramus major, grandis ramus, vel prægrandis. Virgultum vertit Hieronymus in Esaiæ cap. 13. Redditur et stipes à Gaza apud Theophr. de causis plantarum. τὰ γὰρ ἀεὶ παραφυάδας καὶ ῥίζας καὶ κλάδους, οὐ πάντως δόντ' ἂν καὶ ἀπὸ ξύλου καὶ ἀκρέμονος, καθάπερ ἀμπέλου καὶ συκῆ. Bud. in Pand. alicubi ἀκρέμονας ait esse ramos prægrandes in quos arbor à caudice spargitur. A Suida et Hesychio ἀκρέμονες exponuntur βλαστοὶ, κλάδοι. Sic et ἀκρέμων apud Poëtas interdum generaliter pro quovis ramo. ¶ Dioscorides ἀκρέμονας dixit μαράθρου, id est, fœniculi, lib. 3. cap. 81. ¶ Metaphoricè ἀκρέμονα σοφίας quidam dixerunt, imitantes Homericum illud, ὄζος Ἄρηος, ut tradit Eustathius. ☞ Etym. deducit ab ἄκρος i. summus, quod sit in summitate arboris, ὁ ἐπ' ἄκρου τοῦ δένδρου ὤν. Quidam vero dictum volunt, quasi ὁ ἐπ' ἄκρου μένων. (Summus ramus. Theocrit. Idyll. ιϛ'. 96. Ἀχὼ ἐν ἀκρεμόνεσσι. Apollonius Rhod. in Argonaut. sæpè. ii. 1103. 1149. 1274. et alibi forsan.)

Ἀκρεμονικὸς, οῦ, ὁ, adject. ut ἀκρεμονικαὶ ἀναφύσεις apud Theophr. l. 4. ramorum grandium proventus.

ἈΚΡΙΒΗ'Σ, έος, ὁ καὶ ἡ, diligens, accuratus, exquisitus. Isocrat. ad Nic. ἀκριβεῖς ποιοῦ τὰς δοκιμασίας τῶν συνόντων. Ἀκριβὴς λόγος, exquisita et accurata ratio, apud Arist. Ἀκριβὲς ἔργον, apud Demosth. pro cor. Dicitur et de persona, ut, ἀκριβὴς τὴν ἐργασίαν, apud Luc. Et pro, certus, exploratus: ut, ἀκριβὲς σημεῖον, ἀκριβὲς μνῆμα, certa memoria, apud Dem. ¶ Item plenus, justus, inquit Bud. ut apud Gal. ἀκριβὴς τριταῖος, et ἀκριβὴς ἐρυσίπελας. Πρὸς τὸ ἀκριβὲς et εἰς τὸ ἀκριβὲς, interdum ponitur pro ἀκριβῶς. ☞ Quidam deducunt παρὰ τὸ εἰς ἄκρον βαίνειν, quòd ab imo ad supremum ascendatur. Quod est exquisitæ perfectæque diligentiæ.

Ἀκριβῶς, diligenter, exquisitè, accuratè, Dem. † Xen. Pæd. 1. 3. 14.† ¶ Item planè, plenè et perfectè, penitus. ut Luc. χρὴν λευκὴν ἀκριβῶς. Item ἀκριβῶς μέλαν. Item certò: ut ἀκριβῶς οἶδα, Dem. ¶ Item summo jure, q. d. supra modum accuratè, nimis accurato studio, apud Isocratem. cui oppon. ἐπιεικῶς. Sic ad Nicocl. ἀκριβῶς περὶ μικρῶν ἐρίζοντας. Apud Thuc. l. 1. ἀκριβῶς ἔπρασσον, exponitur ἀποτόμως, severè.

Ἀκρίβεια, ἡ, summa cura, summum studium, accurata diligentia: ut, μετ' ἀκριβείας πράττειν et apud Aristot. δι' ἀκριβείας λέγειν. Item, rigor juris, Bud. in Pand. ¶ Item tenuitas, parcitas. Plut. in Pericle, χαλεπῶς ἔφερε τὴν τοῦ πατρὸς ἀκρίβειαν, γλίσχρως καὶ κατὰ μικρὸν αὐτῷ χορηγοῦντος.

Ἀκριβόω, ῶ, F. ώσω, planè cognosco, compertum exploratumque habeo, probè calleo, accuratè perquiro, diligenter exploro. Herod. τοῖς τὰ Περσικὰ οὐκ ἀκριβοῦσι. Xenoph. Pæd. 1. ἐπίσταμαι ἡμᾶς καὶ λίαν ἀκριβοῦν ταῦτα ἐδίδαξε. ¶ Item summa et exquisita diligentia aliquid facio, omnibus numeris absolutum reddo. † Sic Xen. Pæd. l. 2. 43. ἀκριβοῦν τὰς τάξεις.† Interdum etiam, facio ut quis sit accuratus, exquisitus. Sic Diosc. lib. 2. ἀκριβοῦν τὰς αἰσθήσεις dixit. ¶ Jungitur etiam cum περί. Arist. l. 5. de genere an. c. 1. ἀκριβῶ περὶ τὰς διαφορὰς χρωμάτων, accuratè colorum differentias perdisco, aut pernosco. Et cum παρά apud Matth. c. 2.

Ἀκριβοῦσθαι dicitur res aliqua, i. accuratè fieri, summa cura et diligentia elaborari. ¶ Item pro, penitùs cognosci, pernosci. Hinc præt. ἠκριβωμένος, accuratè elaboratus, exquisitus.

Ἠκριβωμένως, accuratè. Idem cum ἀκριβῶς. [Suid.]

Ἀκριβάζω, idem quod ἀκριβόω. Sed Pollux ait esse ἀπειρόκαλον. Citatur et Ecclesiast. cap. 46. ἠκριβάσθη. quod exp. probatus est.

Ἀκρίβασμός, exquisita perpensio et examinatio, inquit Bud. Dionys. de eccl. hier. Item exacta limitatio. Proverb. Sal. cap. 8.

Ἀκριβαστὴς, οῦ, ὁ, diligens inquisitor, accuratus explorator. Bud.

Composita.

Ἀπακριβόω, ῶ, diligenter aliquid facio, summo studio aliquid elaboro, ad amussim facio. Apud Luc. exp. etiam, ad normam exigo.

Ἀπηκρίβωμαι, idem. Greg. ἐν ἀρετῆς εἴδει ἐν πάντων ἀπηκριβώσατο, exquisitè composuit. Sumitur et passivè, unde particip. ἀπηκριβωμένος, factus ad amussim vel unguem, affabre factus. Apud Plut. ἀπηκριβωμένος λόγος, exp. dilucidè et planè exornata oratio.

Ἀπηκριβωμένως, absoluta et perfecta diligentia, ad amussim. A Bud. in annotat. exp. etiam, bona fide, citra ullum figmentum.

Διακριβόω, ῶ, idem quod ἀπακριβόω, Aristot. in Eth. 10. ¶ Item diligenter caveo, et exactè stipulor, inquit Bud. Item exactè respondeo, id est, statis horis evenio. Arist. de hist. an. libr. 7. Apud Plut. διηκριβωμένη ἐπιτήδευσις τῆς ἀσφαλείας.

Διηκριβωμένως, idem quod ἀπηκριβωμένως. Citatur ex Arist. in Rhet.

Ἐξακριβόω, ῶ, idem quod ἀπακριβόω. (Diligenter vel summo studio aliquid facio, vel affirmare, ut: ἐξακριβοῦται λόγον. Soph. Tr. 433.)

Ἐξηκριβωμένως, idem quod ἀπηκριβωμένως.

Ἐξακριβάζω, idem quod ἐξακριβόω. Utitur Liban. in Epist. ad Bas.

Κατακριβόω, accuratè et exquisitè rimor.

Ὑπερακριβὴς, supra modum accuratus.

Φιλακριβέω, ῶ, amo accuratam diligentiam, accuratam diligentiam libenter adhibeo.

ἈΚΡΙ'Σ, ίδος, ἡ, locusta. Theocritus, βάτραχος δὲ ποτ' ἀκρίδας ὥστις ἐρίσδω. Et Matth. cap. 3. ☞ Dicta παρὰ τὸ ἄκρας τῶν ἀσταχύων καὶ τῶν φυτῶν νέμεσθαι.

Ἀκρίδιον, ου τὸ, locustula, parvula locusta.

ἈΚΡΟΑ'ΟΜΑΙ, ῶμαι, F. άσομαι, idem quod ἀκούω, audio. † pr. ausculto, et igitur majus quid quam ἀκούω.† Cum genit. personæ. Plato in Apol. ἐμοῦ λέγοντος ἀκροάσονται οἱ νέοι. Cum genitivo rei: ut apud Isocr. in Plut. μετ' εὐνοίας ἀκροάσασθαι τῶν λεγομένων. Cum rei accus. Æschin. contra Ctes. ὥσπερ ἐπειδὰν ὁ ἀλλότριον πρᾶγμα ἀκροώμεθα. Sic Luc. ἀκροώμην γὰρ ἅπαντα. Interdum sine casu ponitur, ut apud Isocr. Et ἀκροώμενος auditor, Plut. ¶ Item audio discendi causa. Damascenus, ὁ δὲ ἠκροᾶτο λόγων γεγυμνασμένων καὶ σοφῶν τοῦ κηρύγματος. Item audio, ausculto, pareo. Apud Plutarchum in Lycurgo, ἀκροᾶσθαι τοῦ προστάττοντος, parere imperanti. Sic Aristid. in Panath. βασιλέως ἀκροᾶσθαι. Sic et Thuc. lib. 3. ☞ Etym. dicit ex ἀκοῶ, fut. 2. verbi ἀκούω, fieri ἀκρόω, pleonasmo literæ ρ.

Ἀκρόαμα, τὸ, quod auditur. Idem quod ἄκουσμα et in bonam et in malam partem. Sic Xenoph. dicit laudem esse ἥδιστον ἀκρόαμα, et convitium, χαλεπώτατον ἀκρόαμα. ¶ Item ipsa persona quæ auditur. apud Athen. et Plut. Sic et acroama à Cic. usurpatur, pro Sestio, et Verr. 6.

Ἀκροαματικὸς, ad auditionem pertinens, vel in auditione consistens: ut ἀκροαματικαὶ διδασκαλίαι. Plut.

Ἀκρόασις, εως, ἡ, auditio, ipsa audiendi actio: ut apud Æschin. et Isocr. ἀκρόασιν ποιεῖσθαι, audire. Item recitatio: ut, ἀκρόασις ἐπιδεικτικὴ apud Luc. (Prom. in verb. p. 14.) Et ἀκρόασιν ποιεῖσθαι, recitare: ut modò significavit audire. Item pro ipso loco ubi fit ἀκρόασις videtur Stephano sumi à Plut. de disc. am. ab adul. ὅταν ἐμὲ ἴδωσιν αὐτοὺς ὥσπερ τε τὰς πρώτας ἐν ἀκροάσεσι καὶ θεάτροις καταλαμβάνοντας.

Ἀκροατὴς, οῦ, ὁ, auditor, qui audit, Isocr. et Dem. Et pro discipulo. Isoc.

Ἀκροατικὸς, ad audiendum pertinens: ut, ἀκροατικὸς μισθὸς, apud Luc. merces quæ pro auditione datur.

Ἀκροατήριον, ου, τὸ, auditorium, locus in quo audiuntur recitationes, aut in quo auditur præceptor. Plut. de Aud.

Composita.

Ἀξιακρόατος, ου, ὁ καὶ ἡ, dignus auditu. Xen.

Ἐπακροάομαι, ausculto.

Ἐπακρόασις, auscultatio, auditio. [Βασιλ. xv. 22. ἰδοὺ ἀκοὴ ὑπὲρ θυσίαν ἀγαθὴν, καὶ ἡ ἐπακρόασις ὑπὲρ στέαρ κριῶν.]

Παρακροάομαι, ῶμαι, idem quod παρακούω, perperam audio. et, non audio, non obedio.

Παρακρόασις, inobedientia, contumacia. Joseph. παρακρόασις ζημίαν φέρει.

Παρακροατὴς, ex Cyrillo affertur pro eo, qui audita aliter interpretatur quàm dicta sunt et falsò defert.

Φιλακροάμων, audiendi cupidus, qui acroamatis delectatur.

ἈΚΡΟΣ, ου, ὁ, summus, id est, extremus. Ἄκροις δακτύλοις ἅπτεσθαι, proverb. summis digitis attingere. Sic, ἐπ' ἄκρων ὀνύχων βαδίζειν, summis pedum unguibus ingredi. Apud Apollonium Arg. 1. ἄκρα ἴχνη, summa pedum vestigia, vel summæ pedum plantæ. ¶ Item summus, id est, supremus, in summo positus, altus: ut, ἄκραι κορυφαὶ ὄρους, apud Aratum, pro quo dicit Homerus ἀκροτάτῃ κορυφῇ. † Sic ἀκροτάτῃ apud Hesiod. Asp. 33. et Theog. 7.† Sic apud eundem Aratum ἄκραι χηλαί. Apud Sophoclem autem in Ajace, ἄκρας νυκτὸς, prima parte noctis. ¶ Item metaphoricè, summus, summum sive supremum gradum obtinens in re aliqua, perfectus, præstantissimus, excellentissimus, singularis: ut, τετραγωνιστὴς ἄκρος. Sic ἄκρος ἰατρὸς Ἄκρων, summus medicus Acron. Sic ἄκρος πολεμιστὴς. (ἀκρότατος. Soph. Œdip. Tyr. 896. πολλοὶ δὲ Δαναῶν καὶ Μυκηναίων ἄκροι. Eurip. Phœniss. 387. 1204. Æsch. Ag. 637. 814. Theocr. ιε'. 31. κ'. 61. ἐπ' ἄκροισιν ἐλθεῖν, i. e. εἰς μάχην. Æschyl. Ch. 363.) ‡ ἐπ' ἄκροισιν Ald. Turn. Sed ἀγχοῦρον pro ἀπάκροισιν habet. Stanl. quod probat H. Steph. Vide Butl.‡ Dicitur etiam aliquis ἄκρος τὴν ἰδέαν τὴν τέχνην, sub. κατὰ, summus in sua arte, artis suæ peritissimus. Et ἄκρος εἰς φιλοσοφίαν, Plat. de repub. 6. Usurpant etiam de re: ut, ἄκρα τροφὴ, apud Plat. Et ἄκρα φιλία, apud Basil. Ἄκρον, ου, τὸ, (substantivè positum) extrema pars, extremitas, et ἄκρα, extremitates cujuslibet rei. † ἄκρον subst. jugum. Xen. Pæd. l. 3. p. 70. e.† Item, ἄκρα termini, ὅροι, τὰ πέρατα. Est etiam ἄκρον summitas, summa pars sive suprema, vertex, cacumen. ut Hom. ἄκρον Ἴδης ἔφαλλε, cacumen Idæ celsæ. (Promontorium. Sophocl. in Trach. 763. Ἀκτή τις ἀμφίκλυστος Εὐβοίας ἄκρον Κηναῖόν ἐστιν ———.) Dicitur autem ἄκρον ὄρους, et ἄκρα τῶν ὀρῶν. Reperitur et per se positum ἄκρα, ut apud Herodotum. Ponitur ἄκρον et pro ἀκρότης, i. summus gradus: ut, εἰς ἄκρον σοφίας ἐληλακὼς, qui ad summum sapientiæ gradum pervenit. Item ἄκρα, pro τὰ πρωτεῖα: ut, ἄκρα φέρειν, in Antholog. epigr. primas partes obtinere.

Ἄκρως, summè, perfectè. Gal. ad Glauc. 1. ὅταν ἄκρως ᾖ ξηρὸν, quum est summè siccum. Diosc. lib. 3. ἄκρως ἁρμόζει πρὸς ὑδερικούς, &c. adeò conducit, ut nihil supra.

Ἄκρα, ας, ἡ, (substantivum) summitas, culmen, fastigium. (Æschyl. Pr. 733. Eum. 565. Theoc. ιϛ'. 89. Eurip. Phœniss. 212.) Bianor. in Anthol. Epigr. Ἥρωες ἐξ ἄκρας δέμας ἀθρέεις. Ἄκραν κουφότητος ἔχειν, apud Diosc. lib. 5. cap. 77. summitatem levitatis habere, i. summum gradum levitatis. Item, summitas montis, vertex seu cacumen. Greg. ἔτι περὶ τὰς περιωπὰς τοῦ ὄρους στρεφόμεθα τῆς ἄκρας ἀπολειπόμενοι. ¶ Item promontorium. Pausan. ἀπέχει δὲ σταδίους εἴκοσι ἄκρα Κωλιάς. ¶ Item ἀκρόπολις. Hes. arx. Æschines, καὶ δι' ἰδίων χρημάτων ἕνεκα τὴν ἄκραν οἱ παρέδοσαν. Plut. in Coriolano, ἀναγαγόντες αὐτὸν ἐπὶ τὴν ἄκραν, εὐθὺς ὦσαι κατὰ τῆς ὑποκειμένης φάραγγος. ¶ Capitur ἄκρα et pro extremitate.

Ἀκραῖος, ου, ὁ, idem quod ἄκρος: unde et τὰ ἀκραῖα substantivè pro τὰ ἄκρα, extremitates corporis apud Gal. μετὰ τῆς τῶν ἀκραίων ψύξεως. ¶ Venus ἀκραία apud Pausaniam, quæ est in arce. ut Poll. ἀκραῖοι θεοὶ, inquit, οἱ ἐν ἀκροπόλει, οἱ καὶ πολιεῖς. Apud Euripidem autem Juno ἀκραία, quæ arcibus præest. (παρὰ τὸ ἐν ἀκροπόλει ἱδρῦσθαι. V. Eurip. Med. 1381.)

Ἀκρότης, ητος, ἡ, summitas, extremitas. Plut. ὅσον γὰρ ἐστιν ἀκρότης, ἐκεῖ καὶ πέρας. Item fastigium, apex, metaphoricè. Philo, Μωσῆς δὲ καὶ φιλοσοφίας ἐπ' αὐτὴν φθάσας ἀκρότητα.

Ἄκρις, ιος, ἡ, summitas montis, cacumen, et in plurali ἄκριες, apud Homerum. Hinc dictus est Jupiter cognomento ἄκριος, ut tradit Eust. Item ἀκρία Minerva: ἐπί τινος ἄκρας ἱδρυμένη, ut scribit Hesych.

Ἀκρίζω, F. σω, summa loca seu editissima perambulo, vel cacumina perambulo, τὰ ἄκρα ἐπιπορεύομαι, inquit Eust. ¶ Item, summitatem vel extremitatem seco, in summa parte abscindo. τὸ ἄκρον κόπτω, ut Euripidis schol. exponit in Oreste. ¶ Capitur etiam neutraliter apud eundem in Œneo, pro, summis pedibus ingredior, teste Hesychio.

Ἄκρων, ωνος, ὁ, extremitas membri, ἄκρον. In Hippiatric. ἄκρων χοίρου, exp. trunculus porci.

Ἀκρωνία, ἡ, partium extremarum amputatio. Æschyl. in Eumen.

Ἀκρωτήριον, ου, τὸ, summitas, cacumen. Herodot. ἀκρωτήριον τοῦ ὄρεος. ¶ Item promontorium. Item ἀκρωτήρια, dicuntur extremæ partes, sive extremitates corporis. Gal. ad Glauc. ἡ τῶν ἀκρωτηρίων τρίψις. Sic Diosc. lib. 1. τὰ ἐν ἀκρωτηρίοις ἕλκη. ¶ Aristoteles sic vocat (ut ait Bud.) extremam partem digitorum sub unguibus latentem, et extremas partes ossium. ¶ Item, ἀκρωτήρια, (sic idem) pinnacula, et prominentiæ ædificiorum. apud Plutarch. in Cæsare. Sunt etiam rostra navium et ornatus, inquit Bud. ¶ Item ἀκρωτήρια Vitruvius lib. 3. vocat angularia et mediana.

Ἀκρωτηριάζω, fut. σω, extremitates corporis amputo, corpus mutilo, hominem mutilo, aliqua corporis parte mutilo: ut apud Athen. lib. 5. ἀκρωτηριάζειν τὰς ῥῖνας, nares mutilare. Sumitur etiam metaphoricè, Chrysost. in epist. ad Rom. cap. 1. ὅτι τὴν φύσιν ἀκρωτηριάζουσιν, imminuunt naturæ vim. ¶ Item rostra adimo. Herodot. in Thal. τὰς πρώρας ἠκρωτηρίασαν.

Ἀκρωτηριάζεσθαι, mutilari, labefactari. Apud Herodianum, καὶ ἀκρωτηριασθεῖσαν εἰς ὀλίγον ἐν διῃρημένῃ χώρᾳ. Item in Act. signif. metaph. unde apud Demost. ἠκρωτηριασμένοι τὰς ἑαυτῶν ἕκαστοι πατρίδας, pro ἀκρωτηριάσαντες. Et Xen. Hell. 6. ὁ μέν τοι Ἰφικράτης τὰς μὲν τριήρεις ἀκρωτηριασάμενος.

[Ἀκρωτηριάσματα vulgo de amputatis extremis mortuorum aut victimarum partibus apud Gentiles. Ita Illustr. Spanhem. ad Joseph. Ant. lib. 5. cap. 2. §. 2.]

Ἀκρωτηριασμὸς, οῦ, ὁ, mutilatio, extremarum partium corporis amputatio, vel extremæ alicujus partis amputatio. [J. Poll. Onom. lib. 1. §. 12. inter alias Voces ad Demolitionem Statuarum pertinentes habet ἀκρωτηριασμός.]

Ἀνακρωτηρίαστος, (comp.) non mutilus, integer, incolumis. Eustath. Iliad. ὁ.

Ὄκρις, ιος, ἡ, idem quod ἄκρις, summum cacumen. (Æschyl. Prom. 1015.) ‡ adj. ὀκρίδα φάραγγα asperam rupem.‡ Odyss. ι. 399. Apud Gal. in lex. Hippocr. exp. ἐξοχὴ προμήκης, prominentia oblongior.

Ὀκριόεις, εντος, ὁ, prominentias oblongas habens. Il. θ'. βάλεν λίθῳ ὀκριόεντι: ubi quidam exp. τραχεῖ, aspero. At ὀκρυόεις vide in Κρύος.

Ὀκριάεσθαι, itidem exp. τραχύνεσθαι, exasperari. Od. σ'.

Ἀκρωνὶς, vocatur ab Hippocr. Epid. lib. 7. lingua, ἡ ὧν ἄκρα ἑαυτῆς μὴ διαπτύσσεται. vide Gal. in Lex. Sed apud eum quidam codices habent ἀκρωνίς. alii ἀκρωπίς, nonnulli ἀκρωτίς.

Composita.

Δείλακρος, ου, ὁ καὶ ἡ, extremè timidus aut miser. Aristoph. in Plut.

Δειλακρίων, pro eodem apud eundem in Avib. ὦ δειλακρίων σὺ, &c.

Δίακρος, pro διαφόρως ἄκρος, summoperè acutus. Bud.

Ἐξακρίζω, idem quod ἀκρίζω, apud Euripidem. [Orest. 275. ἐξακρίζετ' αἰθέρα πτεροῖς. Schol. εἰς τα ἄκρα τοῦ αἰθέρος πέτεσθε, &c.]

Ἔπακρος, in summitate angustus, in angustum desinens. Hippocr.

Ἐπάκριος, q. d. cacuminarius. Ita cognominatus fuit Jupiter, quod in montium cacuminibus dicatæ ei essent aræ. Hes. et Eust.

Ἐπακρίζω, dixit quidam pro, ad summum perduco, finem impono, ut testatur Hesych. {Æsch. Ch. 932.} ‡ ἐπάκρισεν· ἐπ' ἄκρον ἦλθε. Schol.‡

Πανακρὶς, apud Callim. dicitur apis esse epith. ut quæ omnia florum fastigia pervolitet.

Τρινακρία, Sicilia, sic dicta, quod tres habeat ἄκρας, id est, promontoria, Lilybæum, Pachynum, Pelorum. Vide Steph. Strab. Plin.

Ὑπεράκρια, montium cacumina. Herodot. τὰ δ' ὑπεράκρια ἔλαχον Καροί.

Ὑπερακρίζω, per summum evado, supero, inquit Bud. ex Xen. in Hipparch. καὶ τὰ τείχη ὑπερακρίζειν. Citatur ex Eurip. ὑπερακρίζει δωμάτων, pro ædibus imminet desuper.

{ΑΚΤΑΙ'ΝΩ. ὡς μήτε σώζειν, μήτε μ' ἀκταίνειν στάσιν. Æsch. Eum. 36.} ‡ ut neque sustinere, neque attollere gradum valeam. Stanl. Etymol. Magn. ἀκταίνω, ἐπὶ ὕψος. ἀκταίνειν, τὸ μετεωρίζεσθαι, καὶ ἐπαίρεσθαι, καὶ γαυριᾷν.‡

ἈΚΤΗ', ῆς, ἡ, littus, acta. {Sophocl. Œdip. Tyr. 187. Æsch. Ch. 720.} Il. β'. Ἀκτῇ [illegible]. Od. ό. ἐπὴν πρώτην ἀκτὴν Ἰθάκης ἀφίκηαι, &c. Il. μ'. λιμένες τε καὶ ἀκταί. Utitur et Strabo et Luc. ☞ Grammatici deducunt ab ἄγω, frango: quòd undæ littori allisæ frangantur. ¶ Est etiam maritimus locus, ut scribit Hesych. Apud Herodot. sæpe pro ora, i. littorali regione. ¶ Item fructus vel potius fruges, ut Il. ν'. καὶ ἔδει Δημήτερος ἀκτήν. Legitur et ἀλφίτου ἀκτὴ, Od. ξ'. et Od. β'. et Il. λ'. vide Eust. ¶ Item sambucus, de qua Diosc. l. 4. c. 174. Dicitur et ἀκτὶς, ab eodem Diosc. l. 2. c. 187. Unde ἄκτεος, ου, ὁ, sambucinus: ut, ἄκτεον ξύλον apud Theophr. Et (comp.) χαμαιάκτη, humilis sambucus, humi sparsa acte. Diosc.

Ἄκτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, littoralis. Ἄκτιος Πὰν apud Theocr. ὁ ἐπὶ ταῖς ἀκταῖς ὑπὸ τῶν ἁλιέων ἱδρυμένος. Vel venator, vel qui Athenis colitur. Etym. ¶ Item ἄκτιος et ἐπάκτιος Apollo, à loco quodam Magnesio dicto ἀκτὴ, autor Steph.

Ἀκτίτης, ου, ὁ, littoralis, commorans in littore, ut apud Phaniam in Anthologia epigrammatum, ἀκτίτης καλαμευτής.

Ἀκταῖος, ου, ὁ, littoralis, maritimus, actæus. Apud Hesych. ἀκταῖοι ἰχθύες, littorales pisces.

Ἀκτάζω, unde particip. ἀκτάζων exp. ἐξανιστάμενος, exsurgens, sese elevans. Plut. verò Symp. 4. Probl. 4. τί δ' οἱ πολλοὶ βούλονται πρὸς θεῶν, ὅταν ἡδέως γενέσθαι παρακαλοῦντες ἀλλήλους λέγωσι, σήμερον ἀκτάσωμεν; οὐχὶ τὸ παρ' ἀκτῇ δεῖπνον ἥδιστον ἀποφαίνουσιν, ὥσπερ ἐστί; quia nimirum piscium copiam præbet. Innuit igitur, ἀκτάζειν esse, in littore indulgere genio.

Composita.

Ἐπάκτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, (quasi ἐπ' ἀκτῇ ὢν) ad littus situs, littoreus, littoralis, maritimus: ut apud Soph. in Trach. (1167.) Ἐπακτία [illegible] schol. exp. παραθαλαττία. Sic ἐπάκτιος οἶκος. At ἐπάκτια πῶα, exp. oves juxta littus pascentes. Apollo autem ἐπάκτιος, ὁ ἐν τῇ ἀκτῇ τιμώμενος, apud Apoll. Rhod. Arg. lib. 1. † Σχολ. l. 1. 359.†

(Μέσακτος. V. Æschyl. Pers. 891. Μεσάκτιος. Sch.)

Παράκτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἐπάκτιος, littoreus, littoralis, maritimus. Æschyl. in Prom. ‡ 853.‡ Ἐντεῦθεν οἰστρήσασα τὴν παρακτίαν Κέλευθον. Sic Soph. παρακτίους λειμῶνας dixit. {Euriph. Iph. in Taur. 1423. Οὐκ, εἶα, πώλους ἐμβαλόντες ἱππικοὺς, Παράκτιοι δραμεῖσθε, &c.}

Παρακτίδιος pro παράκτιος, (sicut παραθαλασσίδιος pro παραθαλάσσιος) ut, παρακτίδιον κῦμα in Anthol. Epigr. littoreus fluctus, id est, qui ferit littus.

ἈΚΤΙ'Σ, ῖνος, ἡ, (itidem ab ἄγω, frango, secundum quosdam) radius Solis. † Sic Aristoph. Nub. 572. de Sole dicit.† Luc. in Anachars. [illegible] πῖλον ἐπίθεσθαι, ἐς τὴν ἀκτῖνα μάλιστα καθιέσθαι τῆς κεφαλῆς. {Æschyl. Pers. 364. 503. Oriens. Philostr. l. 2. c. 2.} Od. ί. Οὐδέ ποτ' [illegible] φαέθων ἀκτῖσιν [illegible]. Il. ά. [illegible]. ¶ Capitur et pro radio fulminis. Luc. in Timone, κατεαγυῖαι γὰρ αὐτοῦ (τοῦ κεραυνοῦ) καὶ ἀπεστομωμέναι εἰσὶ δύο ἀκτῖνες αἱ μέγισται.

Ἀκτὶς etiam dicitur pro ἀκτή. {Eurip. Med. 1253. Æsch. Ag. 685. Soph. Tr. 1102.} Antiphilus in Anthologia Epigr. Ἤδη [illegible] ἀκτίς. Expon. et sambucus: vide Ἀκτή. ¶ Sic etiam vocatur (teste Pausania apud Eustath.) vas in quod conjiciuntur obeli.

Ἀκτινωτὸς, οῦ, ὁ, radiatus, tanquam à verbo ἀκτινόω.

Ἀκτινοειδῶς, in formam radiorum vel radii, apud Lucianum.

Εὐάκτις, (comp.) pulchros habens radios, apud Moschop.

ἌΚΥΛΟΣ, ου, ἡ, glans iligna, fructus ilicis: ut Theoph. docet hist. plant. l. 3. c. 6. Et Amphis apud Athen. l. 2. Itidémque Theocr. Id. 5.

ἌΚΩΝ, et Ἄκων, οντος, ὁ, jaculum, spiculum, missile, telum. In Anthol. Epigr. κατὰ γὰρ ἔλασε [illegible] ἄκων. (Ab ἀκὴ significante ὀξύτητα, fit ἄκων, inquit Eustath. unde et ὀξὺς dicitur tanquam per etymologiam.) Od. ξ'. εἵλετο δ' ὀξὺν ἄκοντα, κυνῶν ἀλκτῆρα, καὶ ἀνδρῶν. Aristid. in Romæ encomio, οἱ δὲ ἄκοντες, ὡς ἐκ Διὸς σκηπτόντες, ἀλλήλους ἐγκαταλαμβάνουσι. ¶ Ἄκων verò, id est, invitus, vide in comp. ex Ἑκών.

Ἀκόντιον, ου, τὸ, idem quod ἄκων, sed frequentiore in usu, præsertim in prosa. Xenoph. Hell. 4. ἔχων τε εἶδον ἐξ ἀκοντίου βολῆς. Sic et Thuc. lib. 5. Et Callias apud Athenæum, Πολλὰ καὶ φιλέοντες ἀκόντιον ἧκεν ἔραζε Οἰστεύτας. Interdum pro teli jactu sumitur, ut apud eundem Xenoph. καὶ ὅσον μὲν ἂν εἰς ἀκόντιον ἀφικνῆται, ἀκόντιζε τὸν φεύγοντα. ¶ A Macedonibus dicta fuit et spina dorsi, teste Hesych.

Ἀκοντίας, ου, ὁ, jaculus, serpentis genus. Luc. de dipsad. βουπρήστεις καὶ ἀκοντίαι καὶ ἀμφίσβαιναι καὶ δράκοντες. Nicand. in Ther. σὺν δ' ὅσσοι ἀκοντίαι ἠδὲ μύαγροι, ubi schol. dicit ἀκοντίας esse τοὺς κατὰ τὰ ἀκόντια ἐκτρέχοντας: addens esse et alia animalia quæ ita vocentur διὰ τὸ ἐμφερῆ ὄντας τὰ ἀκόντια. ¶ Item ἀκοντίας, stellæ sic dictæ, quod jaculi modo ferantur.

Ἀκοντίας, herba quæ medetur canibus morsis à serpentibus, Hesych.

Ἀκοντικὸν, medicamentum quoddam, quod a sanandis ἀκόντων vulneribus ita dictum videtur. Hesych.

Ἀκοντίζις, Hesychio idem serpens qui et Ἀκοντίας.

Ἀκοντίτης, idem. ex Nicand.

Ἀκοντίζω, jaculor, jaculum vibro, vel intorqueo, seu spiculum, aut telum. (Eur. Ph. 1157.) Xen. Pæd. 1. πρὸς δὲ τούτοις μανθάνουσι τοξεύειν καὶ ἀκοντίζειν. Interdum cum accusativo rei vel personæ: ut, Il. ξ'. ἀκόντιζε δὲ θαμειὰς Αἰχμάς. Sic ἀκοντίσας τὸ ξίφος, apud Plut. περὶ τῆς Ἠθ. καν. Cum personæ accusativo signif. jaculo peto seu ferio: ut apud Herodot. ἀκοντίζων τὸν σῦν, τοῦ μὲν ἁμαρτάνει. Sic Xen. ἀκόντιζε τὸν φεύγοντα. Dicitur et ἀκοντίζω εἴς τινα: ut Thuc. lib. 7. † εἴς τινα. Xen. Pæd. l. 3. p. 86.† Interdum cum dativo rei: ut apud Hom. ἀκοντίζειν ἔγχει, et δουρί. Interdum et cum genitivo personæ, subaudita præp. κατὰ, ut Il. ξ'. Ἕκτωρ δ' αὖτ' Αἴαντος ἀκόντισε δουρὶ φαεινῷ. ¶ De ventis dicitur à Musæo, ἀκοντίζοντες ἀῆται.

Ἀκοντίζομαι, pass. jaculo seu telo petor: unde ἀκοντισθείς.

Ἀκόντισμα, ατος, τὸ, et Ἀκοντισμὸς, οῦ, ὁ, jaculatio, jaculi seu teli jactus, Xen. Hell. 4. [cap. 4. § 16.] ὡς ἐντὸς ἀκοντίσματος οὐ προσίεσαν τοῖς ὁπλίταις. Idem ἀκοντισμὸν pro eodem dicit. Ἀκόντισμα (q. d. jaculamentum) pro vulnere, quod est jaculatione seu jaculando inflictum. Plut. in Alex. πολλῶν ἀκοντισμάτων κατάπλεως.

Ἀκόντισις, jaculatio, Suidas. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 1. cap. 9. § 3. ἔκρινον δὲ αὐτὸν καὶ τῶν εἰς τὸν πόλεμον ἔργων, τοξικῆς τε καὶ ἀκοντίσεως, φιλομαθέστατον εἶναι καὶ μελετηρότατον. Jaculationis sive Jaculandi artis.]

{Ἀκοντιστὴρ. Eurip. Phœniss. 141.} {Σακεσφόροι γὰρ πάντες Αἰτωλοὶ, τέκνον, Λόγχαις τ' ἀκοντιστῆρες εὐστοχώτατοι. Jaculatores.}

Ἀκοντιστὴς, οῦ, ὁ, jaculator. Interdum jaculandi peritus: ut, ἀκοντιστὴν Ἀχιλῆα, apud Theoc. Od. σ'. Ἠ μὲν ἀκοντιστὰς ἠδὲ ῥυτῆρας ὀϊστῶν. Thuc. lib. 1. πολλοὺς δὲ τοξότας τε καὶ ἀκοντιστάς.

Ἀκοντιστὺς, ύος, ἡ, jaculatio vel jaculandi ars, seu peritia. Hom. Il. ψ'. describens illa quatuor celebria certamina, οὐ γὰρ πὺξ γε μαχήσεαι, οὐδὲ παλαίσεις, Οὐδέ τ' ἀκοντιστὺν ἐσδύσεαι, οὐδὲ πόδεσσι Θεύσεαι.

Ἀκοντιστικὸς, jaculandi peritus. Xen. Pæd. 7. † et 6. p. 157. c. ἀκοντιστικώτατος.†

Composita.

Ἀνακοντίζω, ejaculor. Herod. metaphoricè dicit in Melpomene, ἀνακοντίζει ἐν μέσῳ τοῦ ἁλὸς ὕδωρ ψυχρὸν καὶ γλυκὺ, aqua erumpit.

Ἀπακοντίζω, pro ἀκοντίζω, exponitur etiam jaculor. [Aristot. de Hist. Animal. lib. 2. τὸν δὲ [illegible], (belluam apud Indos) [illegible] τοῦ χερσαίου, [illegible] ἔχειν, καὶ τὰς ἀκανθώδεις ἀπακοντίζειν.]

Διακοντίζω, jaculor, idem quod ἀκοντίζω. potest etiam διὰ esse ἐπιτατικὸν, sicut ἐξ in ἐξακοντίζω. Xen. Ex eodem διακοντιζόμενος ἢ διατοξευόμενος, passivè. [Xenoph. Κυρ. Παιδ. lib. A. Καὶ κατεῖχεν [illegible] ἐπὶ τοὺς ἵππους ἢ διακοντιζόμενος, ἢ διατοξευόμενος ἀπὸ τῶν ἵππων, &c.]

Εἰσακοντίζω, jaculor in aliquem locum. Exp. et missilia ingero, Thucyd. lib. 2.

Ἐξακοντίζω, jaculor, jaculum emitto seu telum. Plut. in Artoxerxe, ἐξακόντισεν ἐπ' αὐτόν. Xen. Hell. 4. τοὺς δέκα ἐξακοντίζοντας.

Ἐξακόντισμα, et Ἐξακοντισμὸς, jaculatio. Annotatur esse etiam fulgoris genus in aëre, Aristot. de mundo. Esse item scatebram, sanguinis ductum, apud Eurip. in Iphig.

Συνακοντίζω, itidem pro jaculor.

Συνακοντισμὸς, pro ἀκοντισμὸς, jaculatio. Hesychius esse dicit et [illegible].

Ἱππακοντισταὶ, equestres jaculatores, qui ex equis pugnant jaculis. [Arrian. de Exp. Alex. lib. 4.]

Κατακοντίζω, jaculis confodio, seu telis, vel missilibus. Herod. lib. 4. διώξαντες τὸν Μαρτιάδην κατηκόντισαν.

Κατακοντίζομαι, Greg. οἱ μὲν γὰρ ὑπὸ Περσῶν αὐτὸν κατακοντισθῆναι φασίν.

Πεζακοντιστὴς, q. d. pedes jaculator. Polyb.

Περιακοντίζω, jaculis undique ferio.

Προσακοντίζομαι, insuper jaculis conficior.

Ὑπερακοντίζω, supra jaculor, seu ultra, aut ulterius, jactu jaculi vinco. Frequentius est in metaphorica significatione pro supero. Exponi etiam potest, antecello. Aristoph. in Avib. Ὑπερακοντίζεις σύ γ' ἤδη Νικίαν ταῖς μηχαναῖς. Idem in Pluto, τοὺς βλέποντας ὑπερηκόντισε.

Ὑπερακοντίζομαι, eadem signif. metaphorica apud Alex. Aph. cum genit. τὸ Ἀπολλωνιακὸν δῶρον πασῶν τῶν κατὰ τὸν βίον χρειῶν ὑπερακοντίσθη κατὰ τὴν ἀξίαν.

ἈΛΑ'ΒΑΣΤΡΟΝ, ου, τὸ, vel ἀλάβαστρος, ου, ὁ vel ἡ, alabaster: vasis unguentarii genus longitudine fastigiata in pleniorem orbem desinens: vel forma turbinata sine ansulis. Sic appellatur vel quasi τῷ λαβέσθαι (prehendere) propter lævorem sit ἀδύνατον. vel διὰ τὸ μὴ λαβὰς ἔχειν, quod ansas non habeat: ut tradit Methodius apud Etym. (Philostr. l. 3. c. 37.) Utitur Plut. in Alexandro, et Matth. c. 26. ¶ Apud Herodian. lib. 3. ἀλάβαστρον accipitur pro lapide alabastrite. [Aristoph. Acharn. 1052. Ἐς τὸν ἀλάβαστρον κύαθον εἰρήνης ἕνα. Schol. Ἐς τὸν ἀλάβαστρον δὲ, εἰς τὸν μυροθήκην. Ἔστι δὲ λήκυθος, ἡ ὦτα μὴ ἔχουσα, ὡς μὴ εἶναι λαβέσθαι. Lysistr. 946. λαβὲ τόνδε τὸν ἀλάβαστρον. Schol. Τὸν μυροθήκην. Schol. Bisct. τοῦ μύρου τὸ ἄγγος λίθινον, λαβὰς οὐκ ἔχον. Vide Callim. Hym. in Lav. Pall. 13. 15. cum Observ. Illustr. Spanhem.]

Ἀλαβάστριον, ου, τὸ, parvus alabaster. Poll.

Ἀλαβαστρίτης, sub. λίθος, alabastrites lapis: marmoris genus ita dicti, quod ex eo alabastra conficerentur. Diosc. l. 5. Et fem. gen. ἀλαβαστρῖτις sive ἀλαβαστῖτις: ut ἀλαβαστῖτις πέτρα, eadem quæ ἀλαβαστρίτης λίθος. Athen. lib. 5.

{Ἀλάβαστρα, alabaster. Theoc. id. 114.}

Ἀλάβαστος, absque ρ, apud Hesych. et Menandrum invenitur pro ἀλάβαστρος.

ἈΛΑΖΩ'Ν, όνος, ὁ καὶ ἡ, jactator, ostentator, gloriosus, ventosus, superbus, arrogans: Xenophonti Pæd. 2. videtur nomen hoc inditum fuisse iis qui se et ditiores esse simulant et magis strenuos quàm sint, et ea quæ præstare non possunt, pollicentur: ut, ἀλαζὼν στρατιώτης. † Sic miles describitur apud Xen Pæd. l. 2. p. 47. b.† A Greg. Naz. παῖς dicitur ἀλαζὼν ἔρως. Et ἀλαζὼν γυνὴ, Plut. in Pericle. ☞ Ab Eustath. exp. ὁ ἀπὸ τῆς ἄλης ζῶν, vagus, erro, planus, circulator. Errones certè mendaciis instructissimi esse solent, et sese ubique jactando falsa plurima veris intermiscent. Hinc factum, ut qui majora de se cuisque prædicant quàm veritas patiatur, ἀλαζόνες dicantur, quocunque tandem consilio id faciant; sive mentiendi libidine ducantur, sive spe lucri, honoris, &c. Suidæ dicitur ἀλαζὼν, ὁ ἄλλως ζῶν, i. vanè et inaniter vivens. Quidam malunt deducere ab α epitat. et λάζομαι (sumo,) ut sic dicatur qui sibi multum assumit tribuitque.

Ἀλαζονικὸς, οῦ, ὁ, ostentatorius, jactatorius, ad ostentationem pertinens. Item ostentationi deditus. Et pro ἀλαζὼν, ostentator. Xen.

Ἀλαζονεύομαι, F. εύσομαι, me ostento, me vendito, jactator sum sive ostentator, de me falsa prædico, glorior. Isocr. de soph. πῶς δ' οἱ τολμῶντες [illegible] ἀλαζονεύεσθαι, [illegible] ὄντα, &c. Apud Aristoph. exp. ψεύδομαι. (Ran. 282.) Apud Gal. à Bud. expon. vaniloquenter dico. Apud Arist. in Œcon. 1. τὰ ἤθη ἀλαζονεύεσθαι, exp. mores mentiri et sibi effingere falsò.

Ἀλαζόνευμα, τὸ, jactatio, ostentatio, gloriatio, propter aliquod facinus, vel de aliquo facinore. Item, facinus insolentiæ, insolenter factum. Æsch. in Ctesiph. {Æschines in Timarch. ἐν δὲ ταῖς ἐκκλησίαις καὶ ταῖς διατριβαῖς—ὑπὸ τῆς ἀπάτης καὶ τῶν ἀλαζονευμάτων ὑπάγεσθε.}

Ἀλαζονεία, ἡ, jactantia, jactatio, ostentatio, venditatio, gloriatio: hominum est plura quàm præstare possunt pollicentium: cui contraria est εἰρωνεία, quæ dissimulat ea se præstare posse quæ potest. Vide Aristot. in Eth. et Rhet. γ. Exp. etiam vaniloquentia.

Composita.

Ἐναλαζονεύομαι, ut, ἐναλαζονεύομαι τούτῳ, jacto me hac de re.

Εὐαλαζόνευτος, facilis ad ostentationem. Arist. Rhet. lib. 2.

Καταλαζονεύομαι, jactabundè aliquid dico vel facio. Item arroganter et vanè commemoro. Demosth. ἄνω φέρων, καὶ καταλαζονεύεται πρὸς ὑμᾶς αὐτίκα δὴ μάλα. Apud Isocr. περὶ ἀντιδόσεως καταλαζονεύεσθαι περὶ πλούτου, jactare se et gloriari de divitiis.

Πτωχαλαζὼν, q. d. mendicus ostentator. Apud Athen. l. 6.

Φιλαλαζὼν, ostentationis amator. Bud.

'ΑΛΑΛΗ', ῆς, ἡ, alala, vox quædam inarticulata, quæ à militibus ante pugnam editur. Apud Etymol. exponitur et ἀλαλὴ tumultus, et inarticulata vox, ab ἅλα accusativo nominis ἅλς, ἡ, mare: quòd perpetuò strepitum edit: inde faciendo ἅλα, deinde per reduplicationem ἀλάλα, unde (inquit) ἀλαλάζω, et ἀλαλητός. Eustathius, citans hunc locum, κλῦθ' ἀλαλὰ πολέμου θύγατερ, ἐγχέων προοίμιον, esse Doricum ait, verso η in α. Suidas acclamationem chori esse dicit ἀλαλαὶ, ἰὴ, παιών. Reperitur et apud Plutarch. ex quodam poëta, μαινὰς τ' ἀλαλαί τ' ὀρινόμενοι ῥιψαύχενι σὺν κλόνῳ. [Aristoph. Lysistr. 1293. 'Αλαλαὶ, ἰὴ, παιών. Schol. Biset. ἀλαλὰ, στρατιωτικὸς ἀλαλαγμὸς, ὃν ἀλαλὰν λέγουσιν οἱ Δωριεῖς, θεὸν οὖσαν πρὸ μάχης. Elect. Av. 954. ἀλαλάν. Schol. Biset. 'Αλαλὴ, ῆς, καὶ Δωρικῶς, ἀλαλὰ, ᾶς, ὁ στρατιωτικὸς θόρυβος, καὶ ἀλαλαγμὸς, &c. 1763. Vide Schol. Biset. Pind. Nem. γ. 103. ὀρσίκτυπον ἀλαλὰν Λυκίων τε προσμένων. Eurip. Hel. 1360. Αὐτὰν ἐξαλλάξατ' ἀλαλᾷ. Jocundo cantu. ita Cl. Barnes.] (Eurip. Phœniss. 297.)

'Αλαλητὸς, οῦ, ὁ, clamor militum dicentium ἀλαλά. Generaliter dicitur fremitus militum in pugna, vociferatio militaris, apud Homerum sæpe. Il. ν'. οἱ δ' ἀλαλητῷ Πᾶν πεδίον κατέχουσι μάχῃ κλονέοντες 'Αχαιούς. Il. δ'. Ὡς Τρώων ἀλαλητὸς ἀνὰ στρατὸν εὐρὺν ὀρώρει. Hesiod. in Theogonia, † v. 686.† οἱ δὲ ξύμπεσον μεγάλῳ ἀλαλητῷ. Quibusdam placuit (ex quib. fuit Apollonius grammaticus) α esse πλεοναστικὸν, in hoc nomine, deducentibus è λαλῶ. Aliis autem esse α pro πολὺ, ut sit ἀλάλητος quasi πολυλάλητος. Aliis pro ὁμοῦ, ut sit quasi ὁμολάλητος.

'Αλαλάζω, F. ξω, clamo alala, fremitum edo inter pugnandum, clamorem lætum tollo in committendo prælio. Xen. Hell. 4. ἀλαλάξαντες οἱ Θηβαῖοι, δρόμῳ ὁμόσε ἐφέροντο. Est autem propriè, clamorem tollo cum animi alacritate, et exultabundè, atque in signum victoriæ. Plut. in Publicola, τοὺς μὲν ἀλαλάξαι πάρεστι μέγα καὶ θαρραλέον. Apud Jul. Pollucem, ἀλαλάζειν τὸ ἐνυαλίζειν. Apud Arrianum autem lib. 6. legitur ἀλαλάζεσθαι τῷ ἐνυαλίῳ. Dicuntur autem ἀλαλάζειν generaliter quicunque exultantes clamorem tollunt. Unde et ἀλαλάξατε Suidas explicat κροτήσατε, i. plaudite. ¶ Interdum pro, clamorem tristem tollo. Unde et ululo exponitur, ut Marci cap. 5. Item, Jerem. c. 4. Nonnus, Ταρβαλέον δ' ἀλάλαζε. ¶ Item, tinnio. Paulus 1. ad Cor. c. 13. γέγονα χαλκὸς ἠχῶν, ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον. Quam signif. quidam ex Græcis grammaticis propriam esse putaverunt.

'Αλαλαγμὸς, οῦ, ὁ, vel 'Αλάλαγμα, τὸ, clamor lætus militum. [Eurip. Cycl. 65. Οὐ τυμπάνων ἀλαλαγμοί. 594. Hel. 1365. Κύπρις γέλασέ τε θεὰ, δέξατό τ' εἰς χέρας βαρύβρομον αὐλὸν, τερφθεῖσ' ἀλαλαγμῷ.] Veget. et quidam recentiores barritum vocant; alii jubilationem; Cæsar ululatum lib. 5. de bello Gall. ¶ Item, victorialis hymnus, ut tradunt Suidas et Hesych.

'Αλαλαγὴ, ῆς, ἡ, lætus clamor. Apud Sophoclem autem in Trach. ἀλαλαγαῖς schol. exp. ταῖς ἐπὶ τῶν θυσιῶν εὐχαῖς.

Composita.

('Ανηλαλάζω. Eurip. Phœniss. 1352.) [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 4. cap. 3. § 14. ἐπεὶ δὲ καλὰ ἦν τὰ σφάγια, ἐπαιάνιζον πάντες οἱ στρατιῶται, καὶ ἀνηλάλαζον, συνωλόλυζον δὲ καὶ αἱ γυναῖκες ἅπασαι.]

'Ανταλαλάζω, vicissim vel contrà clamorem attollo, acclamando alala. Æschyl.

'Επαλαλάζω, alala clamo ob; vel lætus acclamo. Æschyl. † cum dat. Xen. Pæd. p. 176.† [Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 7. Μετὰ δὲ ταῦτα τῷ 'Ενυαλίῳ τε ἅμα ἐπηλάλαξαν, &c.]

'ΑΛΑ'ΟΜΑΙ, ῶμαι, vagor, erro, sum vagus et erro; ut Il. ζ. Ἤτοι ὁ κὰπ πεδίον τὸ 'Αλήϊον οἶος ἀλᾶτο. i. solus vagabatur. Et Ulysses ἀλώμενος, Od. ί. ¶ Item metaphoricè apud Sophoclem pro πλανῶμαι τῷ νῷ, incertus sum quid agam, animi pendeo. (Aj. 23. Æsch. Prom. 667. Soph. Œdip. Tyr. 1320.)

'Αλημα, ατος, τὸ, vagatio, erratio. πλάνημα, ut ait Eustathius, ita exponens et hunc Sophoclis locum, κακοπινέστατόν τ' ἄλημα στρατοῦ.

'Αλήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, erro, vagus, Od. ρ'. Τοιοῦτοι πτωχοὶ καὶ ἀλήμονες ἄνδρες ἔασιν. Exponitur ἀλήμονες etiam πτωχοὶ, ut in Anth. Epigr. lib. 1. 'Αμφω μὲν πτωχοὶ καὶ ἀλήμονες. ¶ Apud Nonn. ἀλήμονες translatè signif. peccatores; nam qui peccant, errant, et à recta via deflectunt.

'Αλημοσύνη, ης, ἡ, idem quod ἄλημα, vagatio, erratio. ¶ Apud Apollonium autem schol. ait significare peritiam locorum. [Apoll. Rhod. ii. 1264. 'Επόχιον δ' ἀργοῦ ἀλημοσύνῃσι ἰόντε θεῖόν τ' εἰσορόωντα, &c. Schol. 'Αλημοσύνῃ, τῇ ἐμπειρίᾳ τῶν τόπων.]

'Αλήτης, ου, ὁ, vagus, erro. Od. ρ'.—καὶ πολλάκι δόσκον ἀλήτῃ. et ξ'. ἄνδρες ἀλῆται Ψεύδονται. (Æsch. Ag. 1291. Ch. 1042.) ¶ Aliquando tanquam adjectivum ponitur: ut, ἀλήτην βίον εἵλου, apud Herodot. vagam vitam maluisti. 'Αλῆτις, ιδος, ἡ, vaga, errabunda. Suid. ¶ Item mendicus, apud Basilium.

'Αλητεύω, F. εύσω, vago, erro: Od. ρ'. [501.] Ξεῖνός τις δύστηνος ἀλητεύει κατὰ δῶμα 'Ανέρας αἰτίζων. [Eurip. Hippol. 1048. 'Αλλ' ἐκ πατρῴας φυγὰς ἀλητεύων χθονὸς, &c. Barnes.]

'Αλητεία, [illegible], erratio, vagatio. Ionicè ἀλητείη. (Æsch. Prom. 889.) [Eurip. Helen. 940. Τὸν δ' ἰδοῦσ' ἐκλυσαμένη ἀλητείας πικρᾶς Ὅπως ἐν οἴκοις χρημάτων ἐπίσταμαι. Errationem.]

'Αλη, ης, ἡ, erratio, vagatio. (Æsch. Ag. 702. Eurip. Med. 1287.) Od. φ'. Ἢ ὧδέ μοι ὄλεσσεν ἄλη τ' ἀκομιστίη τε. Od. ί. ὅτε μ' ἔπαυσας ἄλης καὶ ὀϊζύος αἰνῆς. Item metaphoricè pro anxietate animi, quæ est veluti ejus vagatio. * Item error, peccatum. Archilochus, 'Ημπλακον, καὶ πού τιν' ἄλλον ἥδ' ἄλη κιχήσατο.*

* 'Αλαὸς stultus, Æschyl. ap. Hesych.*

'Αλαίνω, idem quod ἀλάομαι, erro, vagor. Apud. Eurip. ἀλαίνω μανίᾳ. [Eurip. Phœn. 1539. ὃ κατ' αὐλὰν ἀλαίνων. Schol. κατὰ τὴν αὐλὴν διὰ τὴν τυφλότητα ἀλαίνων καὶ πλανώμενος διατρίβεις. Elect. 589.] (Æschyl. Ag. 82. Eurip. Phœniss. 1480.)

'Αλέομαι, idem quod ἀλάομαι, vagor. infinitivus ἀλῆναι, unde ἀλήμεναι. Il. ί. 'Αργείους ἐκέλευσα ἀλήμεναι ἐνθάδε πάντας. Hesych. exponit συστραφῆναι, item πλανηθῆναι. Magis tamen recepta est explicatio pro ἀθροισθῆναι, congregari.

'Αλάλημι, ab ἄλημι, per reduplicationem, unde passivum 'Αλάλημαι, idem quod ἀλῶ sive ἄλομαι, vagor, erro. Unde ἀλάλησαι. Od. ί. Ἦμος ἄστυ δὲ ἀλάλησαι. et infinit. ἀλάλησθαι. Od. ί. οὐδέ τι οἱ χρὴ Πάντῃ ἐπ' ἀγρόθεν κατὰ πτόλιν, οἶδ' ἀλάλησθαι.

'Αλαλύκτημι, à quo ἀλαλύκτημαι apud Homerum, vide in 'Αλύσσω post 'Αλύω.

Composita.

'Απαλάομαι, deerro, vagor. Hesiod. in clyp. Herc. † v. 409.† αὐτὴ δ' ἀπαλάσεται ἄλλη χώρου αἶψα ἰών.

'Επαλάομαι, pervagor, peragro: ut Od. δ. πολλὰ παθὼν καὶ πολλ' ἐπαληθεὶς, Οἴκαδε νοστήσω.

'ΑΛΑΟ'Σ, οῦ, ὁ, cæcus, luscus: secundum quosdam à verbo ἀλάομαι, διὰ τὸ ἀλᾶσθαι κατὰ τὴν πορείαν: secundum alios ex α privativo et λάω, quod est videre. (Eurip. Phœniss. 1476. Æschyl. Prom. 551. Eum. 323.) ‡ ἀλαοῖσι καὶ ἰδηλοῖσι. ζῶσι καὶ θανοῦσι. Schol. A.‡ Od. θ'. Καί κ' ἀλαός τοι ξεῖνε διακρίνειε τὸ σῆμα 'Αμφαφόων, vel cæcus. Itidémque Odyss. ί. μάντιος ἀλαοῦ. Hippocr. quoque pro τυφλὸς utitur, teste Galeno in lex. Hippocr. Apud Apoll. Argon. 2. ἀλαὸν νέφος, nubes obscura, seu caliginosa et atra.

'Αλαίος, idem quod ἀλαὸς cæcus, captus oculis. Galeno enim teste Hippocrates in lib. de locis in homine, ἀλαίας nominavit φλέβας, quæ essent veluti cæca et invisibilia.

'Αλαόω, ῶ, cæcum reddo, excæco, τυφλόω. Hom. ei genitivum ὀφθαλμοῦ etiam addit Od. ί. ὃν ὀφθαλμοῦ ἀλάωσε: privavit, orbavit.

'Αλαωτὺς, ύος, ἡ, cæcitas, oculi seu oculorum privatio seu orbatio. Odyss. ί. αἴ κέν τίς σε καταθνητῶν ἀνθρώπων 'Οφθαλμοῦ εἴρηται ἀεικελίην ἀλαωτύν. si quis te mortalium interroget de turpi cæcitate et luminis orbitate. Φάσθαι 'Οδυσσῆα πτολιπόρθιον ἐξαλαῶσαι, dic Ulyssem te excæcasse.

'Εξαλαόω, ῶ (comp.) excæco. Vide ἀλαωτύς.

'ΑΛΓΟΣ, εος, τὸ, dolor, mœror, tristitia, molestia. Il. β'. Θήσειν γὰρ ἔτ' ἔμελλεν ἐπ' ἄλγεά τε στοναχάς τε Τρωσί. Sic et Od. ζ. Aristoph. in Pluto, ὑπὸ γὰρ τοῦ ἄλγους κατερίκομαι. Item ἄλγεα, calamitates, mala. Iliad. α. ὃ μυρί' 'Αχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε. (Soph. Œdip. Tyr. 1031.) ☞ Fit ex ἀλέγω (curam gero vel solicitus sum) ut vult Etymol.

'Αλγίων, ἄλγιστος, molestior, molestissimus, vel gravior, gravissimus. Isocr. in Hell. Enc. τί γὰρ ἔστιν ἄλγιον ἢ ζῆν ἀεὶ δεδιότα; Soph. Ὦ τῶν ἁπάντων δὴ θεαμάτων ἐμοὶ 'Αλγιστον. (Æsch. Prom. 933. Soph. Œdip. Tyr. 1262.)

'Αλγινόεις, εντος, ὁ, molestus, acerbus. Hesiod. † Theog. 214.† et Nic. Scribitur et ἀλγεινόεις.

'Αλγύνω, F. υνῶ, dolore vel mœrore afficio. (Æschyl S. c. Th. 364. Eurip. Med. 399. Soph. Œdip. Tyr. 340. 1087.)

'Αλγύνομαι, mœrore afficior: cui oppon. εὐφραίνομαι. Xen. νέους ἀλγυνόμενος. (Æsch. Prom. 245.) [Eurip. Heracl. 542. οὐδ' αἰσχύνομαι Τοῖς σοῖς λόγοισι, τῇ τύχῃ δ' ἀλγύνομαι.]

'Αλγέω, ῶ, F. ήσω, doleo. Ad animum refertur, et ad corpus. (Æsch. Pers. 846. ἄλγησαν ὕπερ ἐνδύναι ἐπιδεῖν. Eum. 236. Ch. 1016. Soph. Tr. 1085.) Cum. dat. ut, ἀλγῶ τοῖς κακοῖς τῶν φίλων. Cum acc. ἀλγῶ θάνατον γυναικός. Julian. in Epist. ad Amerium. Sic ἀλγῶ τὴν κεφαλὴν, Gal. 'Αλγῶ τὸν δάκτυλον, mihi dolet digitus, apud Theocr. Dicitur et ἀλγῶ ἐπὶ τοῖς κακοῖς, apud Dem. Ponitur etiam ἀλγῶ absolutè apud eundem Dem. et Il. β'. et θ'.

'Αλγημα, τὸ, dolor, ægritudo: ut, ἄλγημα τῆς κεφαλῆς, Gal. et Hippoc.

'Αλγησις, idem. Suid. [Aristoph. Thesm. 135. τοῦ φθόνου μὲν τὴν δῆξιν ἔσχον, τὴν δ' ἄλγησιν οὐ παρεσχόμην.)

'Αλγηδὼν, όνος, ἡ, dolor, cruciatus. Plut. et Xen. (Eurip. Med. 24. Palæph. p. 12.)

'Αλγηρὸς, οῦ, ὁ, molestus, dolorem afferens. Hesych.

'Αλγεινὸς, οῦ, ὁ, molestus, asper, gravis, dolorem sive tristitiam afferens. (Soph. Œdip. Tyr. 1351.) Xen. et Plut. † βίος. Xen. Pæd. l. 3. p. 34. d.† Et τὸ ἀλγεινὸν, dolor: et τὰ ἀλγεινὰ, dolores, ærumnæ.

'Αλγεινῶς, molestè, cum dolore. [Soph. Antig. 442. ἀλλ' ἴσθ' ὡς ἔμοιγε κἀλγεινῶς ἅμα. Philoct. 1025. ὅπως καὶ σὺ ἔστιν ἀλγεινῶς φέρειν Οἷστ' αὐτὸς ἐξήμαρτον.]

'Αλεγεινὸς, pro ἀλγεινὸς, gravis, molestus, Il. β'. Item difficilis. ut, Il. ρ'. [Apoll. Rhod. iii. 692. μὴ δ' ἀλεγεινὴν ἐφ' ὑμῖν μῆτις. Dan. 763. 'Ενθ' ἀλεγεινότατον δῦεν ἄχος, &c.]

Composita.

'Αναλγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, vel ἀνάλγητος, ου, ὁ καὶ ἡ, indolentia præditus, doloris expers, carens dolore, dolorem nullum sentiens. Interdum ei adjungitur accus. ut apud Luc. in Timone, εἰ μὴ παντάπασιν ἀνάλγητός ἐστι τὰ ἰσχία, nisi est is cui lumbi dolere nequeunt. Sic ἀνάλγητος τὰς ὄψεις. Item qui nullum in animo dolorem concipit ex re ulla, qui dolore non tangitur, aut tangi non potest. Thuc. lib. 3. καὶ μὴ ἀναλγητότεροι οἱ διαφυγόντες τῶν ἐπιβουλευσάντων φανῆτε. Unde capitur pro stupido, et torpente. Item pro crudeli, et nullum commiserationis affectum habente: ut, ἀναλγήτων 'Ατρειδᾶν, apud Soph. pro ἀσυμπαθῶν. Item ἀναλγὴς sive ἀνάλγητος dicitur res quæ dolorem nullum adfert; ut ἀνάλγητον πάθος, apud Eurip.

'Αναλγήτως, citra dolorem, nullo cum sensu doloris, stupidè. Et pro inhumanè et crudeliter accipitur, apud Soph.

'Αναλγησία, ἡ, indolentia, vacuitas doloris. Item stupiditas, stoliditas. Plut. et Dem.

'Απαλγέω, ῶ, dedoleo, dolere desino. Suid. ex Thuc. Sic et ad Ephes. cap. 4. Exponitur et ἀπογινώσκω, apud Polyb. id est, animum despondeo.

Βαρυαλγὴς, gravi dolore perculsus, qui graviter dolet. [Orph. Hymn. in Eumen. 7.]

Βαρυάλγητος, idem. Interdum dicitur βαρυάλγητον, quod gravem dolorem affert. Soph.

Γλωσσαλγία, q. d. linguæ dolor sive morbus. Capitur pro linguæ prurigine, seu petulantia verborum, et loquaci maledicentia. apud Eurip. in Med. et Phil. de vita Mosis 3. Et pro nugis, Bud. ex Gal.

Γλωσσαλγέω, lingua prurio, linguæ venenum promoveo; ut quidam exp. Naz. orat. 2. αἱρετικοὶ γλωσσαλγήσαντες.

Διαλγὴς, qui perdolet, et vehementi dolore excruciatur. (Æsch. Ch. 230.) Plut. in Alex. διαλγὴς γενόμενος.

Διαλγέω, ῶ, perdoleo, vehementi dolore discrucior. Plut. de discernendo amico ab adul. ἐντρίψαντες ἑλκῷ; ἔπειτα δὲ παρεῖσιν ἐξαπατῶντες, ἄχρις οὗ διαλγήσας ὁ ἄνθρωπος ἐπὶ λόγοις καὶ ὀργῇ, ἀμφοτέρους τὸ ξυρὸν παίσαι ἀπείλει.

Δυσαλγὴς, gravem et difficilem afferens dolorem, ideoque ægrè tolerabilis, Plut. et Philo. vel qui ægrè afficitur dolore alterius, sicut δυσάλγητος quoque exponitur, difficilis ad dolendum, Poll. ex Eupol.

(Δυσάλγητος, durus, qui dolore alterius non afficitur. Soph. Œdip. Tyr. 12.)

Θυμαλγὴς, afferens dolorem in animo. (Æsch. Ag. 1040.) Od. ψ'. ἔπος θυμαλγὲς ἔειπες.

Καρδιαλγὴς, cui cor dolet, aut dolorem cordi afferens. Gal. ex Hippoc.

Καρδιαλγία, ἡ, dolor cordis, vel potius dolor oris ventriculi et morsus ab humoris acrimonia.

Καρδιαλγέω, dolore cordis afficior. Hippocr.

Καρδιαλγικὸς, cum cordis dolore conjunctus, vel cordis dolorem invehens. Hippocr. prorrhet. lib. 1.

Καταλγύνεσθαι, dolore et molestia affici.

Κεφαλαλγὴς, caput dolens, cui caput dolet. Plut. in Symp. sept. sap. γίνονται δὲ κεφαλαλγεῖς καὶ βαρεῖς καὶ ἀνάγωγοι, &c. Capitur et activè pro dolorem capitis afferens, dolorem capitis excitans. Diosc. de vino resinato, πάντες δὲ κεφαλαλγεῖς οἱ τοιοῦτοι. Sic Philo de vita Mos. l. 1. ξηρός τε γάρ ἐστι κεφαλαλγής. Reperitur et κεφαλαλγὴς, οῦ, ὁ, apud Plat. in præc. sanit. τὸν μὲν γὰρ ἐγκέφαλον τοῦ φαύλως κεφαλαλγοῦ λέγουσιν εἶναι, pro quo Xen. dicit. κεφαλαλγῆ.

Κεφαλαλγικὸς, idem. Gal.

Κεφαλαλγία, capitis dolor. Hippocr. Aphor. l. 3.

Κεφαλαλγέω, ῶ, caput doleo, caput mihi dolet, doleo ex capite. Hippocr. aphor. lib. 5.

Κεφαλαλγητικὸς, idem quod κεφαλαλγὴς et κεφαλαλγικός. Athen.

(Μεταλγέω. Æsch. Suppl. 410.) [τί, τοῦτ' ἔξεστιν ἐπιμήδεσθαι, μεταλγεῖς τὸ δίκαιον ἔρξαι;] ‡ ἀπειθεῖς. Schol.‡

'Οδονταλγία, dentium dolor. Diosc.

'Οδονταλγέω, ῶ, dentibus doleo, dentium dolore afficior.

Περιαλγὴς, qui valde dolet. Utitur Plato.

Περιαλγέω, ῶ, ægerrimè doleo, vel fero. Apud Thuc. περιαλγεῖν τῷ πάθει, casum ægrè ferre.

Ποδαλγὴς, dolore pedum laborans, quem pedum dolores cruciant, qui ex pedibus dolet. [Anth. Ep. Gr.]

Ποδαλγὸς, et ποδαλγικὸς, idem Diosc.

Ποδαλγία, pedum dolor, podagra. Chrysost.

Ποδαλγέω, ῶ, pedum dolore, seu podagra laboro.

Στομαλγία, oris dolor, oris morbus. Item loquacitas. Poll.

Συναλγέω, ῶ, (condoleo,) unà doleo. Aristot. rhet. l. 2.

ὁ γὰρ φίλοι συναλγοῦσι. Dicitur et συναλγῶ σοι, doleo tuam vicem. Apud Soph. τοῖς ξυναλγοῦσι τύχας.

Ὑπεραλγὴς, qui supra quàm dici potest dolet.

Ὑπεραλγῶ, perdoleo, supra modum doleo. (Eurip. Med. 118.) Aristot. Rhet. 2. καὶ τὸ ὑπεραλγεῖν ἐπ᾽ ἀλγοῦντι, ἄλλως σημεῖόν ἐστι. Vel vicem alicujus doleo, ut, ὑπεραλγῶ σου, vicem tuam doleo. Appian.

Ὠταλγία, aurium dolor. Diosc. l. 2.

Ὠταλγικὸς, aurium dolori obnoxius. Sin de re aliqua dicatur, significat dolorem aurium inferens.

Ὠταλγέω, doleo ex auribus, aurium dolore crucior, aures mihi dolent. Diosc. l. 3. Ὠταλγιάω, pro eodem. Diosc. l. 2.

ἈΛΔΕ´Ω, ῶ, f. ήσω, augeo, do incrementum. Eustathius ponit ἄλδω vel ἀλδέω. Etymon vide in Ἀλδήσκω.

Ἀλδήσκω, augeor, cresco, incrementum accipio, ut Il. ψ΄. Λήϊον ἀλδήσκοντος. Ubi Eust. vult propriè dici de augmento quod fit irrigatione seu humectatione, tanquam ex ἄρδω deductum, mutatione literæ ρ in λ. Idem alibi ex ἀλδῶ deducit. ἀλδῶ autem ab ἄλλω sive ἄλλομαι, quod ea quæ crescunt, veluti in altum subsiliant. (Theoc. ιζ΄. 78.)

Ἀλδαίνω, augeo, do incrementum sive augmentum. Od. σ΄. et ω΄. μέλε᾽ ἤλδανε ποιμένι λαῶν. (Æsch. S. c. Th. 563.)

Ἀλδαίνομαι, augeor, cresco. Hesych.

Composita.

Ἀναλδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, non crescens, incrementum non capiens, apud Hippocr.

Ἄναλτος, exp. ἀναλδὴς et ἀναλθὴς, ἀναυξής; ut, ἄναλτα ἄλφιτα, apud Hippocr. Apud Hom. Od. σ΄. γαστὴρ ἄναλτος, Eust. exp. inexplebilis seu insatiabilis venter. Vide et in comp. ex Ἅλς.

Ἀναλδήσκω, succresco, augeor. Apoll. Rhod. Arg. 3. Ἄρμενον ἀναλδήσκοντας ὑπὸ χθονός.

Ἀναλδαίνω, idem quod ἀλδαίνω, apud Nonn. ἔτος ἀναλδαίνει καρπόν.

Ἐναλδέω, q. d. intrinsecus augeo. Nic. Δαυκοῦ βρεχμάντες ἐναλδήσαντα καρήνων.

Εὐαλδὴς, bene et feliciter crescens, bonum incrementum accipiens. Hesych.

Εὐαλδέως, exp. feliciter et cum profectu. Hippocr.

Μεταλδήσκω, affertur ex Apoll. pro produco.

Νεαλδὴς, nuper auctus, vel qui recens excrevit. Hesych.

ἈΛΕ´Α, et Ionicè ἀλέη, ἡ, propriè calor sive tepor qui est ex sole in locis apricis: transfertur et ad quemlibet calorem, ut Od. ρ΄. Αὐτίκ᾽ ἐπεί κε πυρὸς θέρω, ἀλέη τε γένηται. Apud Athen. 7. χαίρει δ᾽ ἀλέᾳ. διὸ καὶ πρὸς τὸν ἥλιον προσέρχεται. Apud Theophr. lib. 4. de caus. pl. cap. 3. τὴν ἀλέαν διώκει. Sic et Hippoc. ὅταν ἐν ἀλέῃ γίνωνται. ☞ Dicitur autem quasi ἑλλία, à verbo εἵλω, inquit Etymologicus. At ἀλεὴ, vide in Ἀλέω, id est, fugio.

Ἀλεεινὸς, ῆ, ὸν, calidus, tepidus: ut, ἀλεεινὰ χώρα, Herodot. et Xen. [Œconom. cap. 9. §. 4. διαιτητήρια — κεκαλλωπισμένα τοῦ μὲν θέρους ἔχειν ψυχεινά, τοῦ δὲ χειμῶνος ἀλεεινά. Herodot. Hist. lib. 2 §. 25. διὰ παντὸς τοῦ χρόνου αἰθρίου τε τοῦ ἠέρος τοῦ κατὰ ταῦτα τὰ χωρία, καὶ ἀλεεινῆς τῆς χώρης ἐούσης, καὶ ἀνέμων ψυχρῶν, &c. Aristot. de Hist. Anim. lib. 1. cap. 5. lib. 2. cap. 10. τὰς μὲν οὖν ἡμέρας ἐν τῇ γῇ τὸ πλεῖστον διατρίβουσι, τὰς δὲ νύκτας, ἐν τῷ ὕδατι. ἀλεεινότερον γάρ ἐστι τῆς αἰθρίας.]

Ἀλεινὸς, pro eodem. Ἀλεὸς, idem.

Ἀλεάζω, tepeo, caleo, calore fruor. Aristot. in Probl. sect. 1. θερμῷ γὰρ λείαν δεῖ, ἡ φύσει ἀλεάζειν. Exp. etiam θερμαίνω, ab Hes. et Gal.

Ἀλεαίνω, idem quod ἀλεάζω, caleo, Aristot. in Probl. ὅτι ἀλεαίνουσα ἡ κοιλία θᾶττον πέσσει, εἶτα δὲ καὶ ἀλεαίνει μᾶλλον. Habet et signif. act. pro calefacio. Hesych.

Ἀλεαίνομαι, calefio, Hesych.

Ἀλεὸς, οῦ, ὁ, calidus, tepidus, Hesych. Interdum pro ἁλιὸς, Dor.

Συναλεαίνω, (comp.) concalefacio, calorem adjuvo, apud Plut. Exp. et confoveo, et Cat-oe.

ἈΛΕ´ΓΩ, F. ξω, curo, rationem habeo alicujus, curam gero. (Æschyl. Suppl. 760. Theoc. ιά. 95.) Cum genit. Il. θ΄. οὐ σευ ἔγωγε σκυζομένης ἀλέγω. Apoll. Arg. 2. τῶν μὲν ἔτ᾽ οὐκ ἀλέγει. Cum accus. Il. π. Θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες. Cum præpos. ὑπὲρ, Apollon. οὐν ἑῆς ψυχῆς ἀλέγων ὕπερ.

Ἀλεγίζω, F. ίσω, idem quod ἀλέγω, ut Il. θ΄. σέθεν δ᾽ ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω, Χωομένης.

Ἀλεγύνω, accuro, paro, apparo: ut, ἀλεγύνειν δαῖτα. Od. ά. [Hom. Odyss. A 374. ἄλλας δ᾽ ἀλεγύνετε δαῖτας. Schol. ἄλλας δὲ διὰ φροντίδος ἔχετε εὐωχίας. A. 185. Apoll. Rhod. i. 979. Τοῖς μετὰ δαῖτ᾽ ἀλέγυνε. ii. 497. ἀλέγυνον. Schol. ηὐτρέπιζον. iii. 1104.]

Ἀλεγεινὸς, curæ plenus, molestus, ἀλγεινός. Vide et in Ἄλγος.

Composita.

Ἀπαλεγὴς, et ἀπαλεγέως adverb. idem quod ἀπηλεγὴς, et ἀπηλεγέως, sed sunt rariora.

Νηλεγὴς, etiam dicitur et νηλεγέως, pro iisdem, apud Hesych.

Ἀπηλεγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, dirus, sævus, quasi nullius curam aut respectum habens. Epith. mortis apud Greg. Naz.

Ἀπηλεγέως, atrociter, sævè: item apertè, intrepidè; quia quos nullius cura seu respectus movet, non trepidant, ideoque apertè agunt. Od. ά. ἵν᾽ ἐμὸν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποείπω. Apoll. Arg. 2. Ὣς φάτ᾽ ἀπηλεγέως, ubi exp. ἁπλῶς, καὶ κατ᾽ ἀλήθειαν. Ἀπηλεγὴς etiam pro ἀπηλεγέως ponitur apud Nicand. in Ther.

Ἀπηλεγέω, non curo, contemno. Apoll. Arg. 2.

Δυσηλεγὴς, Eust. putat posse intelligi dictum quasi δυσαλεγὴς, ab ἀλέγω. Vide et in comp. à λέγω, id est, cubo.

ἈΛΕΙ´ΣΟΝ, ου, τὸ, poculum, Suidæ. Hesychio poculum torno factum vel potius cælatum. (nominatum dicitur quasi οὐ λεῖον οὐδὲ λιτὸν, non læve, sed τραχὺ ταῖς ἐμπαιστικαῖς, seu ζωωτοῖς δαιδάλμασιν ἐμπεπασμένον. pocula enim emblematis et cælaturis ornata, sunt asperiora.) Od. γ΄. Τοὔνεκα σοι προτέρῃ δώσω χρύσειον ἄλεισον. Et libro sequente Menelaus Telemachum alloquens ait, Δώσω καλὸν ἄλεισον, Ἵνα σπένδῃσθα θεοῖσιν Ἀθανάτοις, ἐμέθεν μεμνημένος ἤματα πάντα. Dicitur et masc. gen. ἄλεισος ut Eust. annotat ex quibusdam grammat. sicut κύμβαλον et κύμβαλος. ¶ Est etiam acetabulum atque coxendicis. Apud Athen. l. 11.

ἈΛΕΙ´ΦΩ, F. ψω, P. Att. ἀλήλιφα, ungo, lino, illino: ut, ἀλείφειν μύρῳ, ungere unguento. Sic ἀλείφειν μίλτῳ. Ἀλείφειν τεῖχος. Eust. exp. κονιᾷ χρίειν. Interdum ponitur absolutè, ut Il. ά. ἀμφί τ᾽ ἄλειψαν. † οὐδ᾽ ἠλείψατο, neque unctus est. Aristoph. Nub. 834.† ¶ Item, incito, instigo, acuo, excito, exhortor, apud Basil. Theodor. et Appianum, inquit Bud.

Ἀλείφομαι, linor, ungor. unde apud Xen. ἀλειφόμενος μύρῳ. Ponitur sæpè absolutè, ut Xen. Hell. 4. πάντες μὲν ἠλείφοντο, πολλοὶ δὲ καὶ ἐθέρμαινον. In voce med. ἀλειψάμενος, qui se unguento unxit, unguento delibutus. Dicitur et de athletis, qui se unxerunt oleo ad certamen.

Ἄλειμμα, τὸ, unctio, ipsa ungendi actio. Plut. ¶ Item id quo ungimur, apud Athen. lib. 10. Ἀλειμματώδης, unguenti formam habens. Hippocr.

Ἀλειμμάτιον, diminutivum ab ἄλειμμα, unguentum. Laert. in Diog.

Ἄλειψις, εως, ἡ, unctio. Plut. [Herodot. lib. 3. §. 22. εἰρώτα δὲ τῆς ποιήσιος πέρι καὶ ἀλείψιος, τὸν αὐτὸν λόγον τὸν περὶ τοῦ εἵματος εἶπε.]

Ἀλείπτης, ου, ὁ, unctor, qui ungit. peculiare fuit hoc nomen unctoris athletarum in gymnasio. Plut. Usurpatur etiam metaphoricè, ut apud Plut. in Pericle, τῶν πολιτικῶν ἀλείπτης καὶ διδάσκαλος. ¶ Item excitator, cohortator. Greg. Ἀλείπτρια, fœmin.

Ἀλειπτήριον, ου, τὸ, pars quædam balnei, inquit Poll. Ἄλειπτρον, ου, τὸ, vasis unctuarii genus, apud Athen.

Ἄλειφαρ, * et ἄλειφα* ατος, τὸ, id quo ungimur, unguentum. Interdum oleum. (Theoc. ζ΄. 147.) Item adeps, apud Hom. et Hesiod. † Th. 553.†

(Ἄλειφα ut Ἀλοιφαῖς. Æsch. Ag. 330.) ‡ Sed ibi Butlerus deducit ab ἀλοιφή. V. Ind. Æsch.‡ † pinguedo, indeclinabile. Vossius in sua gramm: græca. p. 16.†

Ἀλειφατίτης, ου, ὁ, ut, ἄρτος ἀλειφατίτης, cum adipe commixtus. Eust.

Ἀλείματα, pro ἀλείμματα, Hesych. sunt χρίσματα.

Ἀλειμμὸς, οῦ, ὁ, tectorium parietum. Eustath.

Ἀλειφὴ, idem quod ἄλειφαρ. Od. ζ. et σ΄. et Il. ί.

Ἀλειφεῖον, ου, τὸ, quo utebantur ἀλεῖπται. Eust.

Composita.

Ἀναλειφίη, non ungi: τὸ μὴ ἀναλείφεσθαι. Hippocr. de diæta.

Ἀναλειφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, non unctus, non illitus. Νηλειφὴς, idem. Dicitur peculiariter de nave.

Ἀναλειψία, ἡ, non ungi, vel non unctum esse, unctionis intermissio, aut squalor ex diutiùs intermissa unctione. Polyb. lib. 3.

Ἀνέξαλειπτον, indelebile. Et pro eodem ἀνεπάλειπτον, apud Eust.

Ἀπαλείφω, q. d. deungo, id est, quod ungendo seu illinendo adhæserat, abstergo: unde pro deleo, seu oblitero ponitur. Interlino. Sumitur et metaphoricè. Phocyl. in admon. Μὴ μωμεῖ κακότητα, ἄγε δ᾽ ἀπάλειφον ἄμωμος. ubi tamen quidam malunt legere ἀνάμαξον. Ἀπαληλιμμένον ἔγκλημα, judicium obliteratum et circumductum.

Ἀπαλειφὴ, litura, deletio.

Διαλείφω, exp. deleo; et ἐξαλείφω. Alioqui significat etiam perungo, perlino.

Ἐναλείφω, inungo, illino. Ammonius vult dici de oculis.

Ἐνάλειμμα, τὸ, id quod illinitur, seu id quo illinimur. [Aristot. Problem. ii. 701. ult.]

Ἐξαλείφω, idem quod ἀπαλείφω. Sed usitatius est Xen. Hell. 2. τουτονὶ ἐξαλείφω ἐκ τοῦ καταλόγου. Metaphor. apud Isocr. τὰς δὲ τῶν σπουδαίων φιλίας οὐδ᾽ ἂν ὁ πᾶς αἰὼν ἐξαλείψειεν. ¶ Interdum et pro ἀλείφω, ungo, lino: unde apud Thucyd. ἐξαληλιμμένον τεῖχος, exp. κεχρισμένον. (Æsch. Ch. 501.)

(Ἐξαλείφομαι. Æsch. S. c. Th. 15.)

Ἐξάλειψις, obliteratio, deletio.

Ἐξάλειπτρον, unguentarium vas, apud Poll. et Suid.

Ἐξαλειπτὴς, qui calce vel alio tectorio illinit.

Decomp. Ἀνεξάλειπτος, indelebilis. [Isocrat. Orat. ad Philipp.]

Δυσεξάλειπτος, qui difficilè deletur, seu obliteratur. Herod. lib. 1. metaph. τὸ γὰρ λυπῆσαι δυσεξάλειπτον.

Εὐεξάλειπτος, facilè delebilis. Xen. Hell. 2.

Ἐπαλείφω, q. d. superinungo, superlino, aut superillino. vel pro ἐναλείφω. ¶ Metaphoricè pro acuo, exhortor, excito. Vide Bud.

Ἐπάλειμμα, τὸ, inunctio; vel potius id quod ad inungendum adhibetur: id quo inungimus.

Ἰατραλείπτης, medicus unguentis et perfrictionibus corporis morbos curans: medicus reunctor, vel unguentarius. Plin.

Ἰατραλειπτικὴ, professio illa curandi unguentis et perfrictionibus.

Καταλείφω, oblino, illino. Gal. ex Hippocr. Sic κατάλειπτος μύρῳ, ex Aristoph. pro illitus unguento, seu inunctus.

Μιλτηλιφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, minio illitus, rubrica illitus, miniatus seu rubricatus. [Herodot. Hist. lib. 3. cap. 58. τὸ δὲ παλαιὸν ἅπασαι αἱ νέες ἦσαν μιλτηλιφέες.] ‡ juxta editiones Reiz. et Schæf. μιλτηλιφεῖς Wessel.‡

Μυραλοιφεῖν, unguentis se illinere, apud Poll.

Μυραλοιφία, unguentorum illitus. Plut. symp. 4.

Νεαλειφὴς οἰκία, domus recens illita. Aristot. in Probl.

Ξηραλοιφέω, ῶ, exp. siccè ungo, in sicco ungo; vel ungo absque balneo, id est, balnei usu; vel sub dio, et ad solem ungo, ut fiebat in palæstris. Plut. Vide Eust. et Bud.

Ξηραλοιφία, q. d. sicca unctio, Suid. et Eust.

Ξηράλειψις, idem. Hesych.

Παραλείφω, illino. Arist. rhet. 3. αἱ τίτθαι τῷ σιάλῳ παιδία παραλείφουσι.

Περιαλείφω, circumlino, circumungo; ut, περιαλείφω τὸ πολύ.

Περιαλείφομαι, illinor, unde περιαλήλειπται, illitus est, apud Aristot. de animal. lib. 9.

Πισσαλειφὴς, pice unctus; peculiariter dicitur de navi, ut et ἀναλειφὴς, apud Eust.

Προαλείφω, priùs ungo, antè inungo. [Athen. Deipn. lib. 3.]

Προσαλείφω, allino, seu illino. Od. κ΄.

Συναλείφω, simul ungo, collino. Frequenter metaph. ponitur pro simul misceo, commisceo, confundo, in unum contraho. Quæ signif. potissimùm reperitur apud theologos. ¶ Item pro ἐξαλείφω metaphoricè sumpto, citatur ex Aristot. rhet. 2. τὰ δὲ φαῦλα συναλείφειν.

Συναλοιφὴ, commixtio, apud theologos. ¶ Apud grammat. duarum vocalium in unam syllabam coalescentia.

Ὑπαλείφω, sublino, subterungo, et q. d. subungo: ut, ὑπαλείφειν ὀφθαλμούς. Greg. Et, ὀφθαλμοὶ ὑπαληλιμμένοι, apud Xen. ¶ Item metaph. pro incitare, concitare, apud Aretham.

Ὑπάλειμμα, τὸ, sublitio, inunctio. ὑπάλειπτον, quod illinitur. A Gal. exp. ἐγχριστὸν φάρμακον. Sunt qui apud Hippocr. περὶ γυναικῶν esse scribant medicamentum quod spicillo illinitur.

Ὑπάλειπτρον, ου, τὸ, q. d. illitorium; id quo ad illinendum utimur, sive specillum, sive spatha, sive [illegible], ut scribit Gal.

Φιλαλειπτέω, ῶ, unctor esse cupio, aliptas amo vel inter aliptas versari amo. Exp. et delector pigmentis, et unguine.

Φιλαλειφεῖν, delectari pigmentis, et unguine.

ἈΛΕ´ΞΩ, vel ἀλεξέω, ῶ, F. ήσω, arceo, depello, propulso. Il. φ΄. ἀλεξήσει κακὸν ἦμαρ, arceat exitialem diem vel depellat. Sic et Il. ί. ¶ Interdum opitulor, auxilior, opem fero, ut Il. ά. ἀλεξέμεναι μεμαῶτα. Et Il. ζ΄. Θῆν δέ τοι ἀθανάτων ἐξ οὐρανοῦ ἀστερόεντος Τρωσὶν ἀλεξήσοντα κατελθέμεν. Xen. Pæd. 4. ταύτης φασὶν ἀξίους εἶναι προθύμως ἀλεξεῖν. ☞ Fit ex ἄλκω, interjiciendo ε ejus futuro ἄλξω.

Ἀλέξομαι et ἀλεξέομαι, in voce media idem quod ἀλέξω, vel ἀλεξέω. (Soph. Œdip. Tyr. 179. 547.) Il. ί. ἀλέξασθαι μεμαῶτα. Plut. in Rom. ἀλέξασθαι λῃστάς. Qui infinitivus reperitur et apud Hippocr. et Herod. et apud Xen. † Pæd. 1. 5. 13. arcere vim.† Itidem ἀλεξησόμεθα apud eundem Xen. ἀνάβ. 7.

Ἀλέξημα, τὸ, id quod arcet, q. d. propulsaculum, aut defensaculum. Syn. ὁ καπνὸς τῆς θερμῆς ὥρας ἀλέξημα, æstatis ardorem arcens. Paus. in Phocicis, ἀλέξημα εἰς ἥβας.

Ἀλέξησις, εως, ἡ, propulsatio, defensio, opitulatio. Hesych. [Herodot. Hist. lib. 9. §. 18. ἐπὶ δὲ ἔργον πρὸς ἀλέξησιν τραπομένους, &c. eos ad defendendum se convertere, &c.]

Ἀλεξητὴρ, ῆρος, ὁ, qui arcet, propulsator, depulsor. Item defensor, auxiliator. Il. ύ. ἀλεξητῆρα μάχης. Apoll. Arg. 2. λοιμοῦ ἀλεξητῆρα.

[Ἀλεξήτωρ. Soph. Œd. Col. 141. Ζεῦ ἀλεξῆτορ. Idem valet quod Ἀλεξητήρ.]

Ἀλεξήτειρα, ἡ, propulsatrix, vel auxiliatrix. Anth. epigr. lib. 4. ἀλεξήτειρα δὲ τέχνη.

'Αλεξητήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, defensorius, propulsatorius, depulsorius, remedium præstans: ut ἀλεξητήριος σπονδεία, Athen. lib 15. [Ἀλεξητήριος, cum Acc. Æsch. S. c. Th. 8.]

'Αλεξητήριοι ῥίζαι, radices remedia afferentes.

'Αλεξητήριον, ου, τὸ, (substant.) munimen. Quidam exp. amuletum, remedium. Xenophon antias equinas ἀλεξητήρια ἐπὶ τῶν ὀμμάτων vocat, et aures nasi appellat ἀλεξητήρια τῶν ὀφθαλμῶν. Apud Nicand. ἀλεξητήρια νούσων, remedia morborum.

'Αλεξητικὸς, depellendi arcendique vim habens.

'Αλέξαντος, ὁ καὶ ἡ, defensorius. Ex Anth. Epigr.

'Αλέξιον, ου, τὸ, idem quod ἀλεξητήριον. Nicand. in Ther.

'Αλεκτὴρ, et 'Αλκτὴς, idem quod ἀλεξητήρ. Pind. Poëticum est.

'Αλέξιμος, idem quod ἀλεξητήριος, remedium præstans, propulsatorius. Nicand. in Ther.

Composita.

'Απαλέξω et ἀπαλεξέω, ῶ, propulso, repello. Il. ω'. 'Αλλ' ἐγὼ οὐδέν σε ῥέξω κακὸν, ἀλλά κεν ἄλλον σεῦ ἀπαλεξήσαιμι. ¶ Item pro opitulari, auxiliari. (πρὸς ταῦτ' ἀπαλεξέσθαι, his remedium afferre. Soph. Aj. 166. Æsch. Suppl. 1060.)

'Απαλέξομαι, pro eodem.

'Επαλεξέω, opem fero. Il. θ'. αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς τῷ ἐπαλεξήσουσαν ἀπ' οὐρανόθεν προΐαλλεν.

'ΑΛΕ'Ω, F. έσω, Pr. εκα, molo. Plutarchus, ὅτι μὴ βούλεται πράγματα ἔχειν ἀλῶν ἑαυτῷ καὶ πέττων τὰ σιτία. Aristoph. in Nub. κάχρυς γυναῖκ' ἀλοῦσαν. * Vid. ad Mœrin. p. 17.* ¶ Item vito, caveo. In qua tamen signif. usurpatur potius ἀλέομαι. ¶ Item congrego: nam ἀλέουσι, Gal. apud Hippocr. exp. ἀθροίζουσι.

Derivata ab ἀλέω, id est, molo.

'Αλέομαι, οῦμαι, molor: unde ἀλεσθεὶς, molitus, apud Diosc. Apud Aristot. probl. sect. 6. ἀλούμενος λίθος, lapis qui molitur; id est, qui mola frangitur.

'Αλεστέον, molendum est. 'Αλεστέος, στέα, στέον, molendus, da, dum. Diosc.

'Αλεστὴ, ἡ, exp. acus, gluma, apud Joseph. antiq. Jud.

'Αλέτης, molitor, molitorius. ὄνος ἀλέτης, molas asinaria. Xenoph. anab.

'Αλεσις, εως, ἡ, molitio, molitura, ipsa molendi actio. Plut. in Probl. Rom.

'Αλετὼν, ῶνος, ὁ, pistrinum, apud Athen.

'Αλετρὶς, ίδος, ἡ, molitrix, molitoris uxor. Od. υ'. 'Αλετρεύω, idem quod ἀλέω. Od. η'. Αἱ μὲν ἀλετρεύουσι μύλης ἔπι μήλοπα καρπόν. * 'Αλετρίδες dicebantur Athenis nobiles quædam virgines, quarum officium fuit sacras molas conficere, teste Pausania.*

'Αλεσμα, ατος, τὸ, farina; propriè frumenti; ut ἄλφιτον hordei. Eust.

'Αλευρον, ου, τὸ, propriè idem esse volunt quod ἄλεσμα. † Xen. Pæd. l. 5. p. 120.† Plat. lib. 2. de rep. θρέψονται ἐκ μὲν τῶν κριθῶν ἄλφιτα σκευαζόμενοι, ἐκ δὲ τῶν πυρῶν ἄλευρα. Herod. ἀλευρά τε καὶ ἄλφιτα ἐποίεε. Apud Diosc. 4. ἄλευρον ἢ ἄλφιτον, farina aut polenta, ut quidam exp. Dicitur tamen de farina etiam hordeacea: reperitur enim et κρίθινον ἄλευρον apud Aphrod. Probl. lib. 2. Generaliter etiam de qualibet farina dicitur, unde ἄλευρον κυάμων, Diosc. lib. 3. Sic ἄλευρον αἰρῶν, farina lolii: et ἄλευρον ὀρόβων, apud Gal. &c. [Theoc. Idyll. ιδ'. 7. Ἤρατο μὰν καὶ τῆνος, ἐμὶν δοκεῖ, ὥσπερ ἄλευρον. Appetebat quidem et ille, ut mihi videtur, farinam assitam.]

'Αλευρίτης, ου, ὁ, farinaceus, ex farina constans; ut ἀλευρίτας ἄρτος, apud Athen.

'Αλήθω, F. ήσω. P. ηκα, et Atticè ἀλήλεκα, molo, in Anth. epigr.

'Αληλεσμένος σῖτος, molitum frumentum, apud Herod. et Thuc.

'Αλετον, ου, τὸ, pro ἄλευρον, Erotian. Etym.

'Αλέσιμον, quicquid moli potest. Hesych.

Composita.

Συναλετρεύω, idem quod ἀλετρεύω, Apoll. Rhod. [Arg. lib. 1. 1077.]

* Εὐάλετος, bene molitus. Antimachus ap. Etymol. εὐάλετον ἄλφι.* [Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. A. ὅτινας ἔμελλεν αὐτῷ ἐκ τῶν λοιπῶν τὰ θηρία ἐξελᾷν εἰς τὰ ἐργάσιμά τε καὶ εὐήλατα. Græc. Hist. lib. 5. ταχὺ γὰρ πρὸς ὄντας εὐάλωτον ἁλίσκονται πεζοὶ ὑπὸ ἱππέων.]

Καταλέω, commolo, mola frango. Herodot. et Hippocr.

Κεγχραλέτης et κεγχραλέτας, ου, ὁ, milii molitor, qui milii grana mola frangit. Gal. apud Hippocr.

Νεάλετος, recens molitus. Nicand. Schol.

Νεήλατος, recens molitus. Νεήλατα, per ellipsin dicuntur pro νεήλατα ἄλφιτα, hoc est, τὰ νεωστὶ ἀληλεσμένα, recens molitæ farinæ, apud Dem. pro Ctes. teste Harpoc. Vide et comp. ex 'Ελαύνω.

Derivata ab ἀλέω, id est, vito, caveo.

'Αλέομαι, vito, caveo. Il. ε'. Διὸς ἀλεώμεθα μῆνιν.

'Αλεὴ, ἡ, vitatio, effugium. Il. χ'. v. 300. ab Hesiod. in erg. δέρματα dicuntur ὑετοῦ ἀλεὴ, q. d. vitatio pluviæ, i. præsidium adversus imbrem.

'Αλεωρὴ (Ionicè pro ἀλεωρὰ) idem quod ἀλεὴ, evitatio. Il. ω'. οὔτε φόβου μεμνημένον, οὔτ' ἀλεωρῆς. Et Hesiod. in Erg. χειμῶνά τε λίην, λιμοῦ τ' ἀλεωρήν. Item (ut ait Bud.) suffugium, tutamen, munimentum, apud Aristot. l. 4. de part. τὴν περὶ τὸ σῶμα ἀλεωράν.

'Αλεύω, per epenthesin, τοῦ υ, idem quod ἀλέω, inquit Eustath. (Æsch. Prom. 570. Batrach. 85. 'Αλεύσατε. Sch. ad Sept. Th. ex. φεύξατε. Æschyl. S. c. Th. 143. Sed ib. 87. accipi videtur pro arceo, propello —— nisi interpunctio sit post βοᾶτε. et tum comites alloquitur quos malum vitare suadet.)

'Αλεύεσθαι, in voce media itidem pro, vitare, cavere, ut Il. π'. Μῆνιν ἀλευάμενος. Et Od. ξ'. Ὄφρα καὶ ἄλλος πτωχὸς ἀλεύεται ἠπεροπεύειν.

'Αλέασθαι, itidem pro ἀλεύασθαι sæpe usurpat Hom. ut Il. ο'. μέμνημαι δέ οἱ ἔστ' ἀλέασθαι. Et alibi.

'Αλεείνω, effugio, evito. Od. σ'. ἀλέεινε δ' ὁμιλεῖν. Et cum infinit. Il ζ'. Κτεῖναι μὲν ῥ' ἀλέεινε.

'Αλεεινὸς, οῦ, ὁ, vitandus, effugiendus, fugiendus: (et ex consequenti) malus, perniciosus. Phocyl. ἐπιορκίαι δ' ἀλεειναί.

'Αλιτήριος, Plutarchus vult esse dictum, ὃν ἀλεύασθαι διὰ μοχθηρίαν καλῶς εἶχε, id est, quem vitare ob improbitatem, bonum et utile erat. Vide in comp. à Τηρέω.

'Αλύσκω, F. ξω, (tanquam ab ἀλύζω) evito, effugio, declino. (Æsch. Pers. 94. 101.) Od. χ'. ἀλύσκων κῆρα μέλαιναν. Cum genit. apud Soph. οὐκ ἀλύξετον μόρου κακίστου. Alicubi non significat ullam fugam (ut annotat Eust.) sed simpliciter declinare, et esse extra conspectum alicujus propter loci intervallum, ut Od. μ'. 'Αλλ' ἔτι δὴ διὰ νηὸς ἐὼν ἤλυξα ἑταίρους.

'Αλυσκάζω, idem quod ἀλύσκω. Odyss. ρ'. Ὕβριν ἀλυσκάζων. Interdum absolutè ponitur pro φεύγειν, fugere. Il. ψ'. νόσφιν ἀλυσκάζω πολέμοιο. Et Il. ε'. Οὐ γάρ μοι γενναῖον ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι. Exp. et, πλανῶμαι, ab Hesych.

'Αλυξις, εως, ἡ, evitatio, effugium, fuga mali, anxietas. apud Hipp. (Æsch. Ag. 1308.)

Composita.

'Απαλεύομαι, devito, seu evito, effugio. Nicand. in Ther.

Δυσάλυκτος, vix evitabilis.

'Εξαλέομαι, idem quod ἀλέομαι: unde ἐξαλέασθαι, apud Apoll. Rhod.

'Εξαλεύομαι, pro eodem. Soph. μόνου θανάτου ἐξαλεύσομαι δίκας.

'Εξαλέασθαι, idem quod, ἀλέασθαι, evadere, effugere, ex Hesiod. Διὸς νόον ἐξαλέασθαι. Et 'Υπεξαλέασθαι, (decomp.) q. d. furtim seu clam evitare aut effugere.

['Εξαλύσκω. Eurip. Hippolyt. 673. Πῶς σοῦ ἐξαλύξω τύχας; Elect. 219. Φῶτας κακούργους ἐξαλύξωμεν ποδί.]

'Εξαλύξαι, et 'Υπεξαλύξαι, effugere, subterfugere, devitare, apud Hesiodum. † Th. 615.† Τοῖό γ' ὑπεξάλυξε βαρὺν χόλον. Pro ἐξαλύξαι dixit etiam ἐξαλύξασθαι, voce media, Sophocl. in Ajace mastig. (Ἐξάλυξας. Æsch. Eum. 111.)

Σμερδαλέος, aspectu horrendus. Eust. dicit esse ἐν ᾧ ὁρῶντες ἀλεείνουσι, quasi composita vox sit ex σμερδνὸν et ἀλεείνω. vide et Μέρδω.

'Υπαλεύομαι, fugio, elabor. Apud Hesiod. βροτῶν ὑπαλεύεο φήμην.

'Υπαλύξαι, subterfugere, effugere. † Hesiod. Asp. 304.† Od. ι'. Καὶ τὸ μὲν ὡς ὑπάλυξε. Citatur et pro devito, refugio, ex Phocyl.

'Υπάλυξις, effugium, devitatio. [Apoll. Rhod. Arg. iv. 1261. οὐδ' ὑπάλυξις Ἔστ' ἄτης, &c.] 'Εξυπάλυξις, (decomp.) idem, apud Orph. [Arg. v. 682.]

Derivata ex ἀλέω, id est, congrego.

'Αλισις, εως, ἡ, collectio, congeries. Gal. in lex. Hippocr.

'Αλεῖς, sive ἀλέες, congregatus et collectus in unum, confertus. Gal. in lex. Hipp. Vide et in 'Αλής.

'ΑΛΗΘΗ'Σ, έος, ὁ καὶ ἡ, verus, verax; ut, ἀληθῆ λέγω, Dem. † ἀληθής. Xen. Pæd. 1. 6. 16.† Et ἀληθῆ λέγω, Xen. Pæd. 1. revera. Λέγειν τἀληθῆ, vera dicere, apud Isocr. Xen. Dem. (Vid. Sophocl. Œdip. Tyr. v. 510.) Item certus: ut in proverbio, ἀληθέστερα τῶν ἐπὶ Σάγρᾳ. † Superlat. Xen. Pæd. p. 205. d. ἀληθέστατα μᾶλλον τῶν περὶ σώματα. Xen. Pæd. 1. 2. 10.† Apud Aristot. περὶ ἑρμην. οὐκ ἔστιν ἀληθὲς, exp. non est rectum, non convenit. ¶ Ab Hesych. exp. et μνήμων, memor, κατὰ στέρησιν τῆς λήθης. Sed de Etymo plura vide in ἀλήθεια.

'Αληθες, (proparoxyt. Atticè) adverb. revera, verè, profectò. (Soph. Œdip. Tyr. 358.) Aristoph. in equit. 'Αληθες οὗτος πρεσβυτοχρηματισθήσει σύ. † Nub. 839.† ¶ Est item nonnunquam adverbium admirantis, ut apud eundem in Plut. ἐκεῖνον ἐμβαλεῖ πάλιν. 'Αληθες, ὦ δείλαιε πάντων δαιμόνων. † ἀληθες et ἀληθές: de his vide H. Stephani annotationes in Sophoclem p. 29.†

'Αληθῶς, (Ionicè ἀληθέως) verè, revera, haud dubiè, certè. ut, τοὺς ὡς ἀληθῶς ὄντας, apud Plat. in Apoll. Et apud Dem. contra Mid. ὁ ὡς ἀληθῶς μάρτυς. 'Αληθέστερον, verius. 'Αληθέστατα, verissimè. Plat. Dem.

'Αλήθεια, ἡ, (Ionicè ἀληθείη) veritas, (Æsch. Agamemn. 1576.) cui oppon. ψεῦδος seu ψευδολογία, apud Plut. et Isocr. Dicitur πρὸς ἀλήθειαν, et μετ' ἀληθείας, et ἐπ' ἀληθείας, et τῇ ἀληθείᾳ, vel ταῖς ἀληθείαις, pro ἀληθῶς, verè, revera. Dicta autem traditur ἀλήθεια ex α privat. et λήθη, oblivio; ut sit q. d. carentia oblivionis. (Nulla enim est in veritate oblivio; *quæ mendacii comes est. Hinc illud, mendacem oportet esse memorem.) Vel quasi ἀλάθεια, quod semel eruta minimè latere possit, aut contra, quod veritate nihil sit occultius. Ut hic α sit epit. Illic verò privat. Platoni autem in Cratylo dicta videtur, quasi θεία ἄλη, divina quædam animi vagatio et anxietas.

'Αληθότης, ητος, ἡ, pro ἀλήθεια. Dionys. Areop.

'Αληθίζω, vera dico, apud Plut. 'Αληθίζομαι, idem. Herodot. l. 1. 136. [Lib. 3. § 72.]

'Αληθεύω, verum dico, vera loquor: cui oppon. ψεύδομαι. Interdum cum accusat. ut apud Hom. πάντα δ' ἀλήθευσον. Ex Xen. λέγειν οὐδὲν ὅ, τι ἂν μὴ ἀληθεύῃ. Item verus sum Aristot. eth. 9. ἐφ' ἴσον ἑκάτερα λέγει καὶ τῷ ἀληθεύουσι.

'Αληθεύομαι pro ἀληθεύω, verum dico. Xen. Pæd. 4. ἐπὶ τούτοις ἔφη, ἐγὼ ἀληθευόμενος δέξομαί τε σε τὴν ἐμὴν καὶ λαμβάνω τὴν σὴν δεξιάν. Interdum passivè, verè dicor, verus sum. Greg. ὡς τὸ ἕτερον, ὃ ἀληθεύεσθαι μᾶλλον ἢ ψεύδεσθαι.

'Αληθευτὴς, verax, qui verum dicit. Max. Tyr.

'Αληθευτικὸς, οῦ, ὁ, verax, ad veritatem dicendam proclivis. Aristot.

'Αληθινὸς, οῦ, ὁ, verus, verax; ut, ἀληθινοὶ λόγοι, apud Plat. ¶ Item non fictus, non fucatus; nihil fictitium habens; ut, ἀληθινὴ φιλία. Dem. Philip. 3. ¶ Exp. etiam, germanus, genuinus; ut, ἀληθινὴ πόλις, et ἀληθινὴ σοφία, apud Plat. Sic ἀληθινὰ μῆλα, Diosc. l. 1. c. 161.

'Αληθινῶς, verè, veraciter. Isocr.

'Αληθοσύνη, veritas. Theogn.

Composita.

'Απαληθεύω, verum dico, vera prædico. * Xen. Œc. p. 431.* [c. 3. § 12. Πάντως δ', ἔφη, ὦ Κριτόβουλε —— ἀπαληθεῦσαι πρὸς ἡμᾶς, &c.]

Αὐταλήθεια, ipsa veritas, de Deo dicitur apud Plat. in Phædr. et apud Greg. 'Εναληθέως, verisimiliter. Luc.

'Επαληθεύω, verum esse declaro, confirmo. cum accus. Thuc. Luc.

Παναληθὴς, omnino verus. Plato de rep. lib. 9. (Æsch. S. c. Th. 728. Παναλήθως. Æsch. Suppl. 89.)

Συναληθεύω, simul sum verus; ut συναληθεύειν τὰς προτάσεις, apud Aristot.

Φιλαλήθης (non φιλαληθὴς) veri seu veritatis amator vel amatrix, veritatis studiosus vel studiosa. Laert.

Φιλαλήθως, veritatis amore vel studio. Euseb.

Φιλαλήθεια, amor veritatis, studium veritatis.

'ΑΛΘΩ, et ἀλθέω at ἀλθαίνω, sano, medeor; ab ἄλθω, ut tradit Eust. et Etym. ¶ Est etiam augeo. * Ab ἄω, spiro, venit ἄλω, halo, unde ἄλθω calefacio, foveo, sano, et ἀλθεῖ, θεραπεύει, ὁ θεράπων. Hesych. Vid. Ruhnken. ad Longin. p. 246.*

'Αλθομαι, et ἀλθέομαι, οῦμαι, sanor. Il. ε'. 'Αλθετο χείρ, &c.

'Αλθος, εος, τὸ, sanatio, medela, medicamentum. Hesych.

'Αλθήεις, sanitati conferens, salubris, θεραπευτικός. Nicand.

'Αλθεστήριον, idem quod ἄλθος, medela, remedium. Nic. in Ther.

'Αλθαία, ἡ, malvæ sylvestris genus. Sic appellata est ob eam quâ pollet medendi vim. Sunt qui et ἀρισταλθείαν dictam tradunt. vide Diosc. et Theoph.

'Αλθήσκω, idem quod ἀλθέω sive ἄλθω.

'Αλθεξις, sanatio, apud Hippoc. ut annotat Erot. et Gal.

Composita.

'Αναλθὲς, aff. pro immedicabile, insanabile, ex Hippoc. Idem usurpavit et pro, non augescens, non crescens. * Dionys. Halic. p. 115. 166. ex emend. Ruhnkenii. Longin. π. ὕ. 3.*

'Απαλθέομαι, idem quod ἀλθέομαι. Il. θ'. 'Ελκε' ἀπαλθήσεσθον.

Γυιαλθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, membra sanans, membris sanitatem afferens.

Δυσαλθὴς, sanatu difficilis, ægrè sanabilis; ut, δυσαλθῆ ἕλκη, apud Diosc. Sic δυσαλθὴς νόσος, id est, δυσίατος. Item per metaph. in Epigr. δυσαλθὴς δύη. Δυσάλθετος, idem Nonno. * δυσαλθῆ καὶ χαλεπὰ ἰᾶσθαι. Euseb. Hist. Eccl. li. 1.*

'Επαλθέω, curo, sano.

Εὐαλθὴς, sanatu facilis. Hippocr.

Πολυαλθὴς, multa vi medendi pollens, variam ad medendum præbens usum. Diosc. lib. 3. cap. 163.

'ΑΛΙΓΚΙΟΣ, ου, ὁ, similis, ὅμοιος. (Æsch. Prom. 449.) Il. ζ'. Ἑκτορίδην ἀγαπητὸν ἀλίγκιον ἀστέρι καλῷ.

Composita.

'Αναλίγκιος, dissimilis. Hesych.

'Εναλίγκιος, similis. Od. ν'. Ἀνδρὶ φέρεσθαι θεοῖς ἐναλίγκια μήδε' ἔχοντα. Et cum accus. rei, præter dat. personæ. Od. ά. αὐτὸς τοῦδ' ὅς ἐστι θεοῖς ἐναλίγκιος αὐδήν. Hesiod. in Aspide, † v. 88.† οὔτε φυὴν ἐναλίγκιοι οὔτε νόημα Γεινόμεθα. † et Theog. 142.† (Theoc. κε'. 94.)

Παναλίγκιος, omnino similis. Nicand.

'ΑΛΙΞ, Paulo Æginetæ et recentioribus medicis dicitur quæ Latinis alica, Græcis χόνδρος.

'ΑΛΙΣ, adverb. satis, abunde. (Æsch. S. c. Th. 605. Ag. 520. V. Eurip. Med. 631. Phœniss. 1194. Soph. Tr. 336. Œdip. Tyr. 704. 1081. 1529.) Cum genit. ut in prov. ἅλις δρυός, satis quercus. † Xen. Pæd. p. 238. a.† Sic ἅλις δρυός, apud Suid. Et apud Eurip. ἅλις ἐλέγχων ὑμῶν. Sine genit. pro affatim, magna copia, ut Od. ρ'. ἦ οὐχ ἅλις ἧμιν ἀλήμονές εἰσι καὶ ἄλλοι. Od. ν'. χαλκόν τε χρυσόν τε ἅλις ἐσθῆτά θ' ὑφαντήν. Interdum dicitur οὐχ ἅλις, sub. ἐστὶ, non sat est. Pro quo dicitur etiam, parum hoc tibi videtur, nisi etiam, &c. ut Il. ρ'. ἦ οὐχ ἅλις, ὡς καὶ τεῖχος ἔχει, καὶ ἐπεύχεται αὐτῷ. Il. ι'. Ἢ οὐχ ἅλις ἐστὶ γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύειν. ¶ Item confertim, conservatim. Il. β'. Αἱ μέν τ' ἔνθα ἅλις πεποτήαται, αἱ δέ τε ἔνθα. Il. χ'. Ἀμφὶ δέ μοι χαλκῷ τε καὶ ἀσπίδες ἅλις ἦσαν. ☞ Fit ab τοῦ ἁλὲς, utpote ἐν ᾧ ἀθρόον ἐστὶ τὸ ὅλον, inquit Etym.

'Αλία, ας, ἡ, congregatio, cœtus, concilium, apud Herodotum, ut ἁλίην συνελέξατο, et ἁλίην ἐποιήσατο τῶν Περσέων, Persarum concilium coëgit. Alias signif. vide in 'Αλς, mare.

'Αλίζω, congrego, conservo. In qua signif. usurpatur potius συναλίζω. Vide et inter derivata ex 'Αλς, sal.

'Αλης sive ἁλὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, condensatus, confertus, conservatus, frequens est apud Hippocr. qui et aliquando dicit ἁλὲς ἀθρόον, et ἁλὲς συχνόν. Sic et apud Hom. Il. ψ'. ἁλὲς ὕδωρ, aqua collecta et conservata. Frequens est et apud Herodotum plur. num. ἁλέες, in unum congregati. Item conferti, frequentes, densi.

'Αλέως, Gal. apud Hippocr. exp. ἀθρόως, confertim.

Composita ex ἁλίζω.

Ξυναλίζω, Suid. συναθροίζω, congrego. Propriè est ξένους ἁλίζω.

Προαλίζω, ante congrego, et in unum cogo. Joseph.

Συναλίζω, congrego, conservo, cogo. Herodot. in Euterpe, ἐς μίαν πόλιν τὰς γυναῖκας συναλίσαντες, i. συναγαγόντες. Xen. Pæd. 1. καὶ πεζοὺς πολλοὺς καὶ ἱππέας συναλίσας.

Συναλίζομαι, congregor. † Xen. Pæd. 1. 2. 15.† Luc. de luctu, ἐπειδὰν συναλισθῶσι πολλοί.

[Ξυναλιάζω. Aristoph. Lysistr. 93. Τίς δ' αὖ ξυναλίαξε τάνδε τὰν σύναδον τᾶν γυναικᾶν; Schol. Συνήθροισε. Vide Schol. Bisct. Δωρικῶς τὸ ε εἰς α μακρὸν ἐτράπη, ἀντὶ τοῦ ξυνηλίαζε. ξυναλιάζειν δὲ, ταὐτὸ τῷ ξυναλίζειν, ἤγουν συναθροίζειν.]

Aliud genus compositorum.

'Αναλτος, ut Odyss. σ'. ὄφρ' ἂν ἔχῃς βόσκειν σὴν γαστέρ' ἄναλτον. Eust. exp. inexplebilem, seu insatiabilem, καὶ μηδέποτε ἅλις ἔχουσαν. Vide et in comp. ex 'Αλδέω seu 'Αλδω.

Δηθάλκιος ἀνὴρ, diuturnæ vitæ vir. Hom. in hym. q. d. δηρὸν ἅλις ζῶν.

'ΑΛΙΣΓΕ'Ω, ῶ, contamino, polluo. verbum usitatum Græcis bibliorum interpretibus, ut cap. 20. Ecclesiastici, ἀλισγήσει τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἐν ἰδιώμασιν ἀλλοτρίας. Sic Daniel. cap. 2. ἀλισγηθῇ, polluatur, contaminetur. Et Malach. 1. ἠλίσγησα, contaminavi, et ἠλισγημένος, pollutus.

'Αλίσγημα, τὸ, contaminatio, seu contagio ex cibo vetito: ut cùm aliquis sese idolothytorum esu polluit. Act. c. 15.

'ΑΛΙ'ΣΚΩ, capio, F. ἁλώσω, P. ἥλωκα et Atticè ἑάλωκα, tanquam ab ἁλόω. aorist. 2. ἥλων, † Att. ἑάλων† unde particip. ἁλοὺς, tanquam ab ἅλωμι. Sed hæc duo tempora (præt. et aorist. 2.) habent signif. pass. Xenoph. Pæd. 7. ἑαλωκυῖάν τε τὴν πόλιν καὶ τὸν βασιλέα τεθνηκότα. † Sic ἑάλω τὸ στρατόπεδον Xen. Pæd. p. 195.† Et Iliad. β'. et ζ'. πόλις ἁλοῦσά τε περθομένη τε. Cum dat. ut ἁλοὺς ἔρωτι, captus amore, apud Luc. Cum genit. ut ἁλῶναι αὐτοῦ λέγεται, apud Philostr. in Heroicis. Sic ἁλῶναι τῆς κόρης, puellæ amore captum fuisse, quasi subaudiatur dativus ἔρωτι. Et cum genitivo rei, ut apud Luc. τοῦ κάλλους ἁλούς. Interdum ἁλῶναι exp. corripi; ut apud Gal. ἁλῶναι τριταίοις, corripi tertianis febribus. Sic ἁλοὺς μανίᾳ, apud Soph. correptus insania. ¶ Item, deprehendo, convinco, reum perago, damno: unde ἁλωκὼς sive ἁλοὺς deprehensus, convictus, damnatus. Demosthenes, ἀσεβῶν τοῦτο ἥλωκε, convictus est, tenetur, damnatus est impietatis. Apud Aristophanem, † Nub. 1075.† ἁλοὺς μοιχός. Demosthenes, μιᾷ ἁλῶναι ψήφῳ, unica sententia damnari. Dicitur et κλέπτης ἑάλω, item κλοπῆς ἑάλω, sicut apud Plutarchum, ἁλόντας ἀργίας. Interdum huic verbo jungitur præpositio ἐπὶ cum dativo; ut, ἁλόντα ἐπὶ στάσει, apud Herodianum, damnatum seditionum, vel ob seditiones. Sic Plutarch. in Pericle, ἐπὶ κακοῖς ἔργοις ἁλούς. (Æsch. S. c. Th. 392. ἁλούσας ὕπο. ib. 275. ἁλῷ. Eurip. Phœniss. 1572. Aristoph. R. 605.)

'Αλίσκομαι, capior, convincor, &c. Xen. in Cyn. ἁλίσκονται δὲ τὰ μὲν ἐν τοῖς ἴχνεσι, &c. Idem Hell. 3. τοῖς ἐπὶ τῶν λῃστῶν ἁλισκομένοις. † Capi: Sic στρατόπεδον. Xen. Pæd. l. 5. p. 144. c. ἔρωτι amore. Xen. Pæd. l. 5. p. 117. c. Convinci, cum particip. Xen. Pæd. l. 5. p. 118.† 'Αλίσκεσθαι ψευδομαρτυριῶν, convinci falsi testimonii, Aristot. in Rhet. 'Αλίσκομαι ψευδόμενος, convincor mendacii, Xenoph. (κακὸς γ' ὢν ἐς φίλους ἁλίσκεται. Eurip. Med. 84. obtineor. Soph. Œdip. Tyr. 550. 584.)

"Αλωσις, q. d. captura. Τροίας ἅλωσις, apud Plat. exp. Trojæ expugnatio vel eversio, aut excidium. ¶ Exp. et deprehensio apud Plat. de leg. lib. 11.

'Αλώσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui potest capi seu expugnari, expugnabilis, ut ἁλώσιμος πόλις. Plut. † Xen. Pæd. l. 5. p. 134.† (ἁλώσιμον παιᾶν' ἐξιακχάσας. Æschyl. S. c. Th. 641. ἁλώσιμον βάξιν. Ag. 10.)

'Αλωτὸς, οῦ, ὁ, idem quod ἁλώσιμος. Philo de mundo, τὰ νόσοις καὶ γήρᾳ σώματα ἁλωτὰ, morbis et senio obnoxia. [Suid. Lex. i. 123. ubi laudatur Sophoclis Œd. Tyr. 110. Thucyd. Hist. lib. 6. § 77. εἰδότας ὅτι ταυτῇ μόνον ἁλωτοί ἐσμεν.]

Composita: ac primùm cum præpos.

'Αναλίσκω, absumo, insumo, impendo. (Soph. Œdip. Tyr. 1197.) Cum accus. ut, ἀναλίσκειν χρήματα, aut ἀργύριον, &c. Et ἀναλίσκειν χρόνον, aut πόνον, aut λόγους, &c. Dicitur et ἀναλίσκειν εἰς ταῦτα. Xen. ἀνάλωσε τὰ χρήματα εἰς τοὺς στρατιώτας. Sic Aristoph. εἰς τὰς τριήρεις δεῖ μ' ἀναλοῦν ταῦτα καὶ τὰ τείχη. Dicitur et ἀναλίσκειν ἐπὶ τούτῳ, apud Plat. Item, mercedem do, vel impensas suppedito, inquit Bud. ex Dem. καὶ 'Ισοκράτει ἀργύριον ἀναλίσκων. ¶ Item, consumo, extinguo, perdo. Isocr. κάλλος γὰρ ἢ χρόνος ἀνήλωσεν, ἢ νόσος ἐμάρανε. Xen. Pæd. 1. ταχὺ δὲ τὰ ἐν τῷ παραδείσῳ θηρία ἀνηλώκει.

'Αναλίσκομαι, absumor, &c. † ἐνταῦθα ἀναλῶται Xen. Pæd. p. 130. et l. 2. p. 39.† Item in act. sig. pro ἀναλίσκω, apud Plat. in Gorg. (Æsch. Ag. 579.)

* 'Αναλόω, consumo. Hesych. 'Αναλῶσαι, ἀφανίσαι. Σοφοκλῆς Πηλεῖ. Æschyl. Theb. 813. Soph. Œd. T. 1174. Eurip. Phœn. 591. Med. 325. Aristoph. Plut. 248. Thucyd. iii. 86.*

'Ανάλωμα, τὸ, impensa, sumptus, Dem. Thuc. (Æsch. Suppl. 485.)

'Ανάλωσις, insumptio, consumptio, ut, ἀνάλωσις ἰσχύος, apud Luc. [Thucyd. Hist. lib. 6. § 31. εἰ γάρ τις ἐλογίσατο τήν τε τῆς πόλεως ἀνάλωσιν δημοσίαν, καὶ τῶν στρατευομένων τὴν ἰδίαν, &c.]

'Αναλωτὴς, οῦ, ὁ, consumptor, absumptor, impensor, apud Plat.

'Αναλωτικὸς, ή, όν, absumptivus, consumptivus, apud Greg. [Plat. de Rep. lib. 8. Δύο δὲ καὶ εἴδη ἔχειν τὸ ἐν αὐτῷ εἶδος, ἔσαι ἀναλωτικαὶ μὲν, χρηματιστικαὶ δὲ μή· αἳ δὲ οὐκ ἀναγκαῖαι κέκληνται.]

Συναλίσκω, simul capio. Plut. in Alex.

Decomp. 'Ανταναλίσκω, idem quod ἀναλίσκω. insumo. Thuc.

'Εξαναλίσκω, absumo, item exhaurio. (Æsch. Ag. 687.) Philo de mundo, Δυσεξανάλωτος, qui non facilè consumitur.

Καταναλίσκω, consumo, absumo, impendo. Isocr. καταναλίσκειν τὴν ἐν τῷ βίῳ σχολὴν περὶ τὴν τῶν λόγων φιλοσοφίαν.

Παραναλίσκω, obiter et præter destinatum impendo, perperam consumo. Greg. de bapt. ὁ πλήρης παρανάλωσιν.

Παρανάλωμα, sumptus supervacaneus et inutilis, Plut. Exp. et additamentum ac velut appendix impensæ destinatæ.

Πολυκατάλωτος, ου, τὸ, in quod multa insumuntur.

Προαναλίσκω, prius consumo, antè absumo, Herodian. lib. 6. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 6. οἱ μὲν καὶ ἄνδρας ἄγοντες προσανηλωκότες χρήματα, οἱ δὲ &c.]

Προσαναλίσκω, insuper consumo. Dem.

Συναναλίσκω, unà sumptum facio. Xen.

'Υπαναλίσκω, sensim vel clam consumo.

Φιλαναλωτὴς, qui lubenter sumptus facit, cui opp. φειδωλὸς, apud Plat.

Καταλίσκομαι, citatur ex Herodoto pro, convincor.

Παραλίσκω, capio.

Προαλίσκομαι, prius capior, antè capior. Plat.

Προσαλίσκομαι, insuper capior; item insuper condemnor. Arist.

Composita formata ex ἁλωτὸς, sine præpos.

Αἰχμάλωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q. d. αἰχμῇ ἁλωτὸς, hasta vel cuspide hastæ captus) armis captus, captivus; ut, αἰχμάλωτοι γυναῖκες, Plut. Et αἰχμάλωτος ναῦς, et πόλις αἰχμάλωτος, apud Isocrat et Plut. † et σώματα, l. 6. p. 153.† Et αἰχμάλωτα σώματα, mancipia; quæ et αἰχμάλωτα absolute dicuntur apud Xenoph. Demosthen. et Philostr. in Heroicis. [Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 4. ἔστι μὲν ἡμῖν πολλὰ τὰ αἰχμάλωτα χρήματα, καὶ ἄνδρες ἐπ' αὐτοῖς.] (Αἰχμαλώτων χρημάτων. Æsch. Eum. 403.)

Αἰχμαλωτὶς, ίδος, ἡ, idem quod αἰχμάλωτος in fœm. genere. αἰχμαλωτίδος χερὸς, captivæ manus, id est, ejus qui est captivus, vel ejus quæ est captiva, Sophocl. in Ajace. ‡ 71.‡ (Eurip. Phœniss. 180.) [Hec. 615. Κόσμον τ' ἀγείρασ' αἰχμαλωτίδων πάρα. A captivis mulieribus; ut 1016. ἰδίᾳ γυναικῶν αἰχμαλωτίδων στέγαι.]

Αἰχμαλωτεύω et Αἰχμαλωτίζω, captivum abduco, vel in captivitatem bello captum abduco, vel in servitutem abduco. Rom. c. 7.

Αἰχμαλωσία, ας, ἡ, captivitas. Apoc. c. 13.

Αἰχμαλωτικὸς, mancipiarius, servilis, Eurip. in Troad. [871. Ἥκω γὰρ τοῦδ' ἐν αἰχμαλωτικοῖς Κατηρίθμηνται Τρῳάδων ἄλλων μέτα.]

Συναιχμάλωτος, (decomp.) concaptivus, captivitatis socius, Paulus ad Rom. 1. v. 7.

'Ανάλωτος, qui capi vel expugnari nequit, inexpugnabilis. Isocr. in Busir. enc. ἀνάλωτος μὲν ἂν καὶ δυσμάχητος τοῖς ἐπιβουλεύουσιν. ¶ Interdum etiam, non captus, non expugnatus, ut apud Thuc. οἰόμενος τὴν Νίσαιαν ἔτι καταλήψεσθαι ἀνάλωτον. Et metaphoricè ἀνάλωτος ὑπὸ χρημάτων, Plut. in Pericle, qui pecuniis expugnari nequit vel corrumpi.

Δαϊάλωτος, bello captus. Eurip. (Æsch. S. c. Th. 72.)

Δικτυάλωτος, reti captus, irretitus. Synes.

(Δοριάλωτος. Soph. Aj. 212.) ‡ Perperam. Ad metri rationem δουριάλωτον scriptum oportuit. Brunck.‡

Δοριάλωτος, hasta captus, idem quod αἰχμάλωτος. Xenoph. Plut. et alii.

Δυσάλωτος, difficilis captu; ut, δυσάλωτον χωρίον. Plut. Et δυσάλωτος ταῖς νόσοις, apud Diosc. qui difficilè morbis corripitur.

Εὐάλωτος, qui facilè capi potest, expugnatu facilis; ut εὐάλωτον κλέπταις, Nic. apud Gal. ad Glauc. εὐάλωτοι ἀμφημερινοῖς, obnoxii febribus quotidianis.

Θηριάλωτος, à belluis captus.

Νεάλωτος, nuper captus, Hesych. Affertur et νεαλὴς pro eodem; ut, νεαλεῖς ἰχθύες. Apud Polyb. et Plut. νεαλὴς miles recens et integer, et qui nondum depugnavit. Vide et in comp. ex 'Αλς.

(Πανάλωτος.) Æsch. Ag. 369. [ἄτης πανάλωτου.]

'ΑΛΙΣΜΑ, ατος, τὸ, alisma: plantæ nomen apud Dioscor. lib. 3. cap. 169. et Plin. lib. 25. cap. 10.

'ΑΛΙΤΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, vel 'Αλιταίνω, cujus aor. 2. ἤλιτον, pecco, delinquo. (Æsch. Eum. 269.) Exp. et scelus admitto. Propriè (secundum quosdam) admitto quippiam in Deum. Exp. etiam violo, item offendo. Etym. dicit à λιτὴ fieri ἀλιτῶ, et esse λιτῆς καὶ ἱκεσίας στερεῖσθαι, precatione et supplicatione privor. ἢ ἀπὸ τῆς ἄλης, τῆς πλάνης. Il. ί. Ἐκ γάρ δή μ' ἀπάτησε καὶ ἤλιτεν. ubi Bud. putat posse etiam exponi decipere seu fallere. ¶ 'Αλιτεῖν est etiam aberrare, ut inquit Eust. inde derivans plurima. ¶ Item, vagari.

'Αλιτέομαι, οῦμαι, vel ἀλιταίνομαι, aut ἀλίτομαι, unde aor. 2. ἀλιτόμην, idem quod ἀλιτέω, pecco. (Æsch. Prom. 533.) Od. ε'. Ἀθηναίην ἀλίτοντο, peccârunt in Minervam. Et Od. ε'. ἀλλά τι μᾶλλον Ἀθανάτους ἀλιτέσθαι. Et Iliad. ώ. Διὸς δ' ἀλίτωμαι ἐφετμάς, peccem in Jovis mandata. 'Αλιτήμενος, (pro ἀλιτημένος esse traditur per metaplasmum) peccans, peccator, vel nocens; idem quod ἀλιτήμων. Hom. † ἀλιτήμενος abortivus vertitur ab Heinsio apud Hesiod. Asp. 91.†

['Αλιτραίνω. Phav. Lex. 'Αλιτραίνω, τὸ ἁμαρτάνω. Suid. Lex. 1. Eurip. Hippol. 1029. "Απολις, ἄοικος, φυγὰς ἀλητεύων χθόνα. An legendum ἀλιτεύων, ut 1048?]

'Αλίτημα, τὸ, peccatum, scelus, flagitium, ἁμάρτημα.

'Αλιτήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, peccator, peccatrix. Nonn. Quidam exp. ἀλιτάνευτος, id est, cui supplicari non potest, qui supplicando exorari non potest, inexorabilis. Il. ώ. Οὔτε γάρ ἐστ' ἄφρων, οὔτ' ἀλιτήμων. Ab Eust. exp. etiam, qui sponte ab officio aberrat. Budæus vertit, qui sciens prudensque peccat.

'Αλιτρὸς et ἀλιτήριος, ου, ὁ, peccator, sceleratus, flagitiosus. Eustathius ex ἀλέω vult esse factum utrumque. At Plutarchus vult esse dictum ὃ ἀλεύασθαι διὰ μοχθηρίαν καλῶς εἶχε, id est, quem vitare ob improbitatem bonum et utile erat. [Soph. Œd. Col. 371. νῦν δ' ἐκ θεοῦ του κἀξ ἀλιτηροῦ φρενὸς, Εἰσῆλθε τοῖν τρισαθλίοιν ἔρις κακή. Schol. 'Αλιτηροῦ, μιαρᾶς.] ‡ Ita Aldus edidit claudicante versu. Ita quoque in Suida. Sed κἀλιτηροῦ sagaciter emendat Toupius. Em. in Suid. tom. 1. p. 431. Brunckius habet κἀξ ἀλιτηρίου. Sed male.‡

'Αλιτήριος, (inquit Bud.) pernicies, internecio, pestis: de homine dictum. Æschines de Demosthene, ὁ τῆς 'Ελλάδος ἀλιτήριος. Sic et Demosthenes vocavit Æschinem. Sic dicitur etiam qui piaculum admisit in Deum; ut, ἀλιτήριος τοῦ θεοῦ, apud Synes. et Thuc. ¶ Item, erro. Hesych.

'Αλιτηριώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, execrabilis, piacularis; ut, οἶστρος ἀλιτηριώδης, apud Platonem de legibus. Item exitialis, pestifer, cum dat. apud eundem.

Ἀλιτρὸς, οῦ, ὁ, peccator, sceleratus. Il. θ'. αἰὲν ἀλιτρός. Hesychius ex ἀλιτήριος per syncopen esse deductum putat, sicut Etymol. per syncopen.

[Ἀλιτρῶν, vel ab ἀλιτρός, vel ab ἀλιτρέω, Æsch. Eum. 317.] ‡ Ab ἀλιτρέω deducit Heil. v. Ind. Æsch. forte ἀλιτρῶν. Stanl.‡

Ἀλιτρία, ἡ, peccatum, et pro eodem ἀλιτροσύνη. Hesych. [Aristoph. Acharn. 907. Ἆπος πίθακνα, ἀλιτρίας πολλᾶς πλέως.] Ἀλιτρίας, ου, ὁ, peccator. Hesych.

Ἀλιτραίνω, pecco, scelerate ago. Hesiod. ὅστις ἀλιτραίνει. Ἀλιτραίνομαι, idem, apud eundem.

Ἀλιτρεύω, idem quod ἀλιτέω, sive ἀλιτέω, pecco, Suid. [illegible] Eust.

Ἀλιταίνω, idem. Invenitur et ἀλιταίνομαι pro eodem. Hesiod. in Erg. Ὅστε τευ ἀφραδίῃς ἀλιταίνεται ὀρφανὰ τέκνα, qui peccat in orphanos.

Ἀλίτης, ου, ὁ, idem quod ἀλιτρός. [Odyss. ὑ. φάτο γὰρ τίσασθαι ἀλίτας. Scribitur etiam ἀλήτης, apud Etym. Item ἀλείτης. Ἀλίτης, exp. etiam ξένος, peregrinus ab Hesych.

Ἀλιτὴς, exp. peccator, puer item meritorius, apud Lycoph.

Composita.

Μεγάλιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, admodum infortunatus, infelix. Theocr. Id. 2. ἐγὼ δὲ ἁ ἁ μεγάλιτος [illegible].

Νηλιτὴς, peccati et culpæ expers: ex νη privat. et ἀλίτημα, Hesych. Exp. et contrario sensu pro nimium delinquens, scelestus. Od. π'. et τ'. Αἵτε σ' ἀτιμάζουσι, καὶ αἳ νηλιτεῖς εἰσὶ, id est, improbæ, scelestæ.

Παραλιτέω, offendo, pecco, seu delinquo in. Ex Apoll. Rhod. Arg. 2. παρήλιτε τοὺς θεούς.

ἈΛΙ'Ω, F. ίσω, volvo, voluto, Plut. idem quod εἰλέω, et fortasse ex eo factum.

Ἀλίστρα, ἡ, volutabrum, locus ubi se volutant animalia. Poll.

Ἀλινδέω, ῶ, idem quod ἀλίω, et ex eo formatum; sicut κυλινδέω ex κυλίω.

Ἀλινδέομαι, οῦμαι, idem quod εἰλινδέομαι, volvor, volutor. Plut. ἵππους οὐ τρέχοντας ἀλλὰ ἀλινδουμένους ἑώρων.

Ἀλινδήθρα, ἡ, idem quod ἀλίστρα. Aristoph. in Ranis.

Ἀλίνδησις, volutatio, apud Hippocr. de diæta.

Composita.

Ἐναλινδέω, involvo. Hippocr. ἐναλινδεῖσθαι πολλῇσι συμφορῇσι.

Ἐξαλίω, evolvo, volvendo ejicio, seu emoveo. Item, e volutabro excito. Aristoph. in Nub. Strepsiades filio suo in somnis dicenti, Ἄπαγε τὸν ἵππον ἐξαλίσας οἴκαδε, respondet: Ἀλλ' ὦ μέλε, ἐξήλικας ἐμέ γ' ἐκ τῶν ἐμῶν. Sic et in Xen. Œcon. ὁ παῖς ἐξαλίσας τὸν ἵππον, οἴκαδε ἀπάγει.

Ἐξαλίστρα, idem quod ἀλίστρα. Poll.

ἈΛΚΗ', ῆς, ἡ, robur, vires. (γνώσεσθ' ἀλκά. Æsch. S. c. Th. 76. 221. Pers. 596. Ag. 108. Eum 258. κακὰ [illegible] ἐς ἀλκὰν καὶ σίδηρον εἰσορᾷ. Eurip. Med. 264. Phœniss. 231. 247. 378. 1218. 1320. Soph. Œdip. Tyr. 42. Æsch. Ch. 235. Suppl. 556.) Hom. Iliad. τ'. de pane et vino loquens, τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή. Od. ἰ. Ἄνδρ' ἐπελεύσεσθαι μεγάλην ἐπιειμένον ἀλκήν. Apud Plut. aliquando copulantur ἀλκὴ et δύναμις. Est etiam animi robur, fortitudo, strenuitas, animi præstantia. Il. ὀ. Ἔνθ' Ἀχιλλεὺς Τρώεσσι θῆκε φρεσὶν [illegible] ἀλκήν. Sic et Thuc. εἰς ἀλκὴν τρέπεσθαι. ¶ Item auxilium, remedium. Od. χ'. οὐδέ τις ἀλκὴ ἔσεται, οὐδὲ φυγή. Hesiod. in Ἔργοις, —— κακοῦ δ' οὐκ ἔσσεται ἀλκή. Idem in Theog. κακοῦ [illegible] οὐ γίνεται ἀλκὴ Ἀνθρώποις. Ab Hippocr. quoque sæpe ita usurpatur.

Ἀλξ, inusitatus nominativus, cujus dat. ἀλκὶ frequens: ut Iliad. ε'. sæpe, et Od. ζ'. ubi dicitur, ἀλκὶ πεποιθώς. Alii ἀλκὶ pro ἀλκῇ ab ἀλκὴ per metaplasmum derivant.

Ἀλκήεις, εντος, ὁ, robustus, fortis, strenuus, præditus robore corporis vel animi. Apoll. Argon. 1. ἀλκήεις Μελέαγρος.

Ἀλκὸς, idem quod ἀλκήεις. Nicand. in Alexiph.

Ἄλκιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀλκήεις, sed magis usitatum. Il. π'. ἄλκιμον ἄνδρα φοβεῖ. Il. ἐ. et ὑ. ἄλκιμον ἔγχος. Xen. Hell. 7. τῶν μὲν συμμάχων ἀλκιμώτατοι ὄντες. (Eurip. Phœniss. 697.) Et Pæd. lib. 1. ἄλκιμος εἰς ἀλκὴν, viribus prævalens. † et πρός τινα Pæd. 1. 4. 22. et 1. 2. p. 52. d. fortis. Pæd. 1. 5. p. 148.†

Ἄλκαρ, ατος, τὸ, auxilium, remedium, item tutamen, munimentum, præsidium. Il. λ'. ἄλκαρ Ἀχαιῶν. Apoll. Arg. 2. ἐσσεῖ ἔμμεναι ἄλκαρ.

Ἄλκω, baryt. F. ξω, vel Ἀλκῶ circumflex. F. ἀλκέσω, themata inusitata, unde formantur sequentia.

Ἄλξις, εως, ἡ, defensio, apud Polyb. lib. 5. ut inquit Bud.

Ἀλκτὴρ, ῆρος, ὁ, propulsator, depulsor, vindex, propugnator. Cum genit. ut, ἀρῆς ἀλκτῆρα, ut Il. σ'. et apud Hesiod. † in Th. 657. et Asp. v. 29.† Item ἀρῆς ἀλκτήρ, apud Hom. ¶ Ἀλτῆρες adminicula ad transiliendam fossam, apud Arist. in Probl. et Gal. et Luc. ¶ Ἀλτηρία, exercitium in quo adhibentur ἀλτῆρες, apud Artemidorum lib. 1. cap. 59. Ἀλκτήριον, ου, τὸ, remedium, auxilium, q. d. propulsatorium seu depulsorium; ut, ἀλκτήρια νούσων, apud Nic. in Ther.

Ἀλαλκῶ, et interdum ἀλαλκέω, (factum ex ἀλκῶ, vel ἀλκῶ, per reduplicationem) depello, propulso, arceo. Iliad. φ'. Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι. Et Il. τ'. τῷ μὲν ἐγὼ πειρήσω ἀλαλκεῖν ἄγρια φῦλα Μυίας.

[Ἀλαλκομένιος. Plut. Aristid. ii. 318. 7. τοῦ Μαιμακτηριῶνος μηνὸς, ὅς ἐστι παρὰ Βοιωτοῖς Ἀλαλκομένιος, τῇ ἕκτῃ ἐπὶ δέκα ἱσταμένου [illegible]. Maimacterion est quintus mensis Atheniensium. Harpocrat. Lex. pag. 121.]

Ἀλαλκτήριον, ου, τὸ, idem quod ἀλκτήριον. [Phav. Lex.]

Ἀλκάζω, fortiter agere, pugnare, apud Etym.

Ἀλκαία, ἡ, cauda leonis; quoniam eam quatiendo sibi animos et robur excitat, ut Homerus quoque docet.

Ἀλκαία, ἡ, Alcea: herba ex sylvestrium malvarum genere, apud Diosc. lib. 3. cap. 164. et Plin. lib. 27. cap. 4.

Composita.

Ἀνάλκιμος, imbecillis, invalidus. Oppian. 4. Halieut.

Ἄναλκις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, instrenuus, ignavus, imbellis; cui opp. ἄλκιμος. Od. γ'. et Il. ἐ. et ἱ. † Xen. Pæd. l. 2. p. 196. d.† (Æsch. Prom. 867. Ag. 1233.)

Ἀναλκία, ἡ, ignavia. Il. ζ'.

Ἀπαλαλκῶ, propulso, repello, abigo. Odyss. δ'. Μνηστῆρας δ' ἀπάλαλκε κακῶς ὑπερηνορέοντας. Iliad. χ'. Ὣς οὐκ ἔσθ' ὃς σῆς γε κύνας κεφαλῆς ἀπαλάλκοι.

Γυιαλκὴς παλαισμοσύνη, lucta requirens membrorum robur. Cam. ex Opp. Mavult Stephanus, quæ nititur membrorum robore.

(Ἐπαλκὴς, ἰσχυρωπός. Æsch. Ch. 413.)

Ἔπαλξις, pinna, propugnaculum muri. (Æsch. S. c. Th. 30. 162. Ag. 389. Eurip. Phœniss. 972. 1118.) Hom. Herod. Thuc. † Etiam in bellicis curribus. Xen. Pæd. p. 156.† Ἐπαλξίτης λίθος, q. d. pinnalis lapis, lapis qui est supra pinnam. Etym.

Ἑτεραλκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ut, ἑτεραλκὴς νίκη μάχης, apud Hom. Iliad. ἡ. victoria ancipitem martem habens, et q. d. anceps robur. Volunt ita appellatam ἑτεραλκέα victoriam, quia (ut idem alibi scribit) ἐπαμείβεται ἄνδρας. Eust. vult esse quæ alteri parti semper tribuit ἀλκήν. Alibi tradit ἑτεραλκῆ vocatam quæ per vices uni parti, deinde alteri acquirit et comparat ἀλκήν. Affertur [illegible] alia expositio, ut sic ἑτεραλκὴς dicatur ἐκ τοῦ ἀλλοίαν ἀλκὴν διδόναι. Apud eundem Homer. ἑτεραλκέα δῆμον ἔχοντες, exponitur ἑτέρῳ μέρει ἀλκὴν διδόντα. B. interp. qui nobis victoriam restituat, vel nos in pristinas vires restituat. Greg. (ut testatur idem) ἑτεραλκέα νίκην dixit pro, victoriam in alteram partem inclinare. (Æsch. Pers. 956.) ‡ epitheton Martis.‡ Apud Nicand. in 2. versu Theriacῶν, λύσις δ' ἑτεραλκέα μόχθου, schol. exponit ἀντίπαλον ἀλκὴν τοῦ πόνου, quasi quæ ex altera parte præsidium afferat. [Ex Nonno citatur ἑτεραλκέϊ θεσμῷ, pro diverso.

Ἑτεραλκέως, ancipiti marte: ut, apud Herod. ἑτεραλκέως ἀγωνιζόμενοι, ancipiti marte pugnantes.

Μεγαλαλκὴς, magni roboris. Hesych.

Παναλκὴς, omnipotens, robustus. Hesych. (Sic Παναλκεῖς θεοὶ, κατὰ πάντα βοηθοί. Æsch. S. c. Th. 172.)

ἈΛΚΙΒΙΑ'ΔΙΟΝ, sive Ἀλκίβιος, scil. βοτάνη, dicta enchusæ quædam species, et τὸ ἔχιον, ab Alcibio seu Alcibiade quodam, qui cum a serpente ictus esset, eo commanducato et plagæ imposito sanatus est, ut tradit schol. Nicandri, sic canentis in Ther. Ἐσθλὴν δ' Ἀλκιβίοιο ἔχιος περιφράζεο ῥίζαν. Meminit et Diosc. lib. 4. cap. 24. et 27. et Plin. lib. 27. cap. 5.

Ἀλκυὼν, etc. vide in compos. ex Κύω in utero gesto.

ἈΛΛΑ', conjunctio adversativa, sed, at, verum, autem. ¶ In principio sententiæ significat, at, atqui. † ἀλλὰ τίς; sed quis? quis igitur? Aristoph. Nub. 825. quin Xen. Pæd. 1. 3. 6.† Dem. περὶ παραπρ. Ἐὰν μὲν οὖν κατορθοῖ τις, τιμήσεται· ἐὰν δὲ ἀποτυγχάνῃ, σπάθας καὶ προφάσεις ἐρεῖ. ἀλλ' οὐ δίκαιον. sin ei conatus non successerit, hæc atque illa causabitur. atqui id iniquum est. ¶ Item, imo vero. Dem. Νὴ Δί' ἀλλ' ὅπως ἔτυχε, ταῦτα τὰ γράμματα ἕστηκε, [illegible] enim ipsæ literæ obscuro quodam loco temereque positæ sunt. Cui hypophoræ his verbis respondet, Ἀλλ' ὅλης οὔσης ἱερᾶς τῆς ἀκροπόλεως ταυτησὶ, παρὰ τὴν Ἀθηνᾶν ἕστηκε, imo vero, quum tota arx ipsa sacra sit, propter Minervam collocatæ sunt. ¶ Interrogationibus etiam adhibetur pro an, utrum. Demosthenes pro corona, Τί γὰρ καὶ βουλόμενοι μετεπέμπεσθ' ἂν αὐτοὺς ἐν τούτῳ τῷ καιρῷ; ἐπὶ τὴν εἰρήνην; ἀλλ' ὑπῆρχεν ἅπασιν. ἀλλ' ἐπὶ τὸν πόλεμον; ἀλλ' αὐτοὶ περὶ εἰρήνης ἐβουλεύεσθε. quam tandem ob causam eos evocaretis? ad pacem? at pax erat omnibus. an ad bellum potius? at ipsi de pace in consilium ibatis. ¶ Exponitur et, quamobrem. Plato de legibus 7. ἀλλ' ἔστιν τοῦ ζῆν ἡμῖν καὶ τοῦ [illegible]. ¶ Exponitur et, nempe, quum est assentientis et approbantis, quod dictum est. Plato Politicῷ 2. ἀλλά μοι δοκεῖς, ἔφη, καλῶς λέγειν. Ibidem λόγῳ παιδεύομεν τοὺς ἄνδρας. ἀλλὰ μὴν, ἔφη, nempe sic oportet, vel sic decet. ¶ Exponitur etiam, tamen, vel quamquam, apud Apoll. Arg. 2. [illegible], ἀλλ' ἀπὸ τυτθοῦ Ἔσσεαι. ¶ Item adhortantis adverbium ait esse Corinthus apud Atticos: ut apud Hom. Ἀλλ' ἄγε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα, ubi tamen adhortandi vim habere videtur ἄγε potius quam ἀλλά, sicut et in multis aliis locis hæc duo conjunguntur apud eundem poetam. ¶ Item pro δὲ, autem. Odyss. σ'. [illegible], ἀλλὰ [illegible] αὐτόν τε ζωὸν καὶ ἔγχεα πατρώϊα πάντα. Eust. ¶ Item pro δὲ præcedente γὰρ paulo ante, ut Od. κ'. Ὦ φίλοι, οὐ γάρ πω καταδυσόμεθ' ἀχνύμενοί περ Εἰς Ἀΐδαο δόμους, πρὶν μόρσιμον ἦμαρ ἐπέλθῃ. Ἀλλ' ἄγετ', ὄφρ' ἐν νηῒ θοῇ βρῶσίς τε πόσις τε, Μνησόμεθα βρώμης, vide Eust. * ¶ Saltem. Soph. El. 415. Eurip. Heracl. 565.* ¶ Interdum est supervacaneum in principio sententiæ: ut Iliad. ψ'. [illegible]. Eust. ¶ Ἀλλὰ καὶ, sed etiam, verum etiam, præcedente οὐ μόνον, vel μὴ μόνον, vel οὐχ ὅτι, ut, οὐ μόνον [illegible], ἀλλὰ καὶ [illegible]. Theophr. [illegible]. Sæpe ἀλλὰ et quum est solum, exp. sed etiam. Isocr. in Areop. οὐχ ὅπως [illegible], ἀλλ' ἐπήμυνον ταῖς ἐνδείαις, non solum non contemnebant eos qui ad inopiam redacti erant, sed etiam eorum inopiæ succurrebant. Demosthenes, οὐχ ὅπως [illegible]. ¶ Ἀλλὰ καὶ, in principio orationis, quinetiam. Xenophon [illegible]. 2. ἀλλὰ καὶ [illegible], &c. ¶ Ἀλλὰ δὲ καὶ, atque etiam, quinimo; ut ait Budæus, citans hunc locum Libanii [illegible], ἀλλὰ δὲ καὶ [illegible]. ¶ Ἀλλὰ γὰρ, sed enim, at enim. Demosthenes pro corona, ἀλλὰ γὰρ [illegible], sed enim omissis quænam, &c. Aut, verum enimvero [illegible]. Nonnunquam inter ἀλλὰ et γὰρ intercedit vocabulum unum, aut duo. Plato in Apologia, ἀλλ' οὐ γὰρ ἐπίσταμαι, et in Protagora, ἀλλ' οὐ γὰρ δύναμαι, at enim nequeo. Aristoph. ἀλλ' οὐκ [illegible] γὰρ [illegible]. Nonnunquam in principio anthypophoræ ponitur, ut annotat Budæus. Andocides contra Alcibiadem, ἀλλὰ γὰρ ἴσως μετὰ [illegible] φαύλην κατηγορίαν [illegible], ἀλλ' οὐ, &c. at enim ego fortasse in judicium tractus eram levis criminis, aut, &c. Ἀλλὰ γὰρ habet etiam interdum notam interrogationis. Plato Politicῷ 13. ἀλλὰ γὰρ, φέρε [illegible]: οὐδὲ γὰρ ἄλλο οὐδὲν, &c. Interdum ἀλλὰ pro ἀλλὰ γὰρ usurpatur. Lucianus: ἀλλὰ [illegible] at enim improbi quidam sunt inter eos. ¶ Ἀλλὰ δὲ, pro ἀλλὰ γὰρ, at enim, in interrogationibus. Plato Politicῷ 2. ἀλλὰ δὲ [illegible] verum. ¶ Ἀλλὰ μὴν, ἀλλὰ μὲν, at vero, atqui, enimvero. Plato Pol. [illegible]. ἀλλὰ μὴν, [illegible], at vero (inquit ille) qui ita pulchre ac feliciter vita, maximum quid peregerit et confecerit. ¶ Ἀλλὰ μὲν, at vero, etiam in consequentia orationis. * quin etiam. imo vero. sed enim. Gloss. Vett. Interdum sequitur γε vocabulo interposito. Æsch. Pers. 226.* Idem Pol. 2. ἀλλὰ μὲν ἄρα καὶ [illegible], at vero etiam illud [illegible]. Item, atqui, sive, at vero, in assumptione. Lucianus, Εἰ γάρ εἰσι βωμοί, εἰσὶ καὶ θεοί, ἀλλὰ μὲν εἰσὶ βωμοί, εἰσὶν ἄρα καὶ θεοί. si enim sunt aræ, sunt etiam dii. Atqui sunt aræ, sunt ergo etiam dii. Item pro, enimvero, in principio orationis. Nonnunquam etiam interpositis inter ἀλλὰ et μὲν duobus tribusve vocabulis: ut apud Plat. in epist. ἀλλὰ [illegible]. ἀλλὰ μὲν οὐδὲ, neque vero, sed neque. Xen. ἀλλὰ μὴν οὐδὲ [illegible] γε. ¶ Ἀλλὰ μέντοι, atqui, ut exp. in hoc Plat. de Rep. loco, ἀλλὰ μέντοι [illegible]. ¶ Ἀλλὰ γε, ἀλλ' οὖν γε, at certe, saltem. Item, sed tamen. Gregorius, Εἰ καὶ μὴ [illegible], ἀλλ' [illegible] γε, at certe exiliter, vel saltem exiliter. Isocrates, εἰ μηδὲν ἄλλο [illegible], ἀλλ' οὖν [illegible] γε [illegible], si nulla alia re melior est eorum conditio, at eo certe quod bona spe fruuntur. Et pro ἀλλὰ γε positum nonnunquam ἀλλὰ reperitur, idem, at certe, saltem. Aristot. καὶ εἰ μὴ [illegible], ἀλλὰ [illegible]. Ἀλλ' ὅμως, sed tamen, attamen. Apud Demosth. identidem pro, at nihilominus et tamen, [illegible] tamen, et pro eodem, ὅμως δ' οὖν. ¶ Ἀλλὰ δὴ, in anthypophora pro ἀλλὰ γὰρ ἴσως, at fortasse, at enim fortasse, vel, sed scilicet. Demosthenes [illegible], Ἀλλὰ δὴ [illegible] ταῦτα, [illegible], sed scilicet hoc dicturus est; vel, at fortasse ad hæc ipse objecturus est. Pro eodem dicitur, νὴ Δί' ἀλλὰ, posita in fine particula ἀλλά. Demosthenes, νὴ Δί' ἀλλ' ὅπως ἔτυχε ταῦτα τὰ γράμματα ἕστηκε, at enim ipsæ literæ obscuro quodam loco temereque positæ sunt. Cui hypophoræ his verbis respondet, ἀλλ' ὅλης οὔσης, &c. Bud. ¶ Ἀλλ' ἢ, nisi, præterquam. Plato de rep. 1. οὐδὲν ἐθέλοντες ἐπαινεῖν, ἀλλ' ἢ τὸν πλοῦτον, nihil volentes laudare, nisi divitias, vel præter divitias. Aristoteles Ethic. 5. οὐκ ἀδικεῖ, ἀλλ' ἢ κατὰ συμβεβηκός, non facit injuriam nisi per accidens. * Aristoph. Ran. 227. Menand. ap. Stob. p. 105. Comicus Inc. ap. Clem. Alex. Pæd. ii. 182. οὐδὲν [illegible] ἀλλ' ἢ [illegible]. Sed in his formulis videtur esse ἄλλο ἢ.* Item post ἄλλος. Xenophon, τίνος ἄλλου αὐτοῖς καταλείπεται χρῆσθαι ἀλλ' ἢ ἀδικεῖν τι καὶ ἁρπάζειν; Dicitur pro eodem ἄλλο ἀλλ' ἤ. Suidas ἀλλ' ἢ ait et pro ἢ simpliciter poni. Item nonnunquam pro ἀλλ' ἄρα, et interdum pro ἄρα simpliciter, ut apud Platonem, ἀλλ' ἢ τὸ λεγόμενον κατόπιν ἑορτῆς ἥκομεν καὶ ὑστεροῦμεν. ¶ Ἀλλ' εἴπερ, eodem modo quo ἀλλ' ἤ, exponitur nisi. ¶ Ἀλλ' ὅτι, nisi quod. Synesius, ὁ δὲ παρὰ πᾶσαν ἔπαθε τὸν αἰῶνα, οὐχ ἕτερον ἦν, ἀλλ' ὅτι πάντα ἐπράττεν ἃ παῖς ἐβούλετο. Non aliud erat nisi quod, vel quàm quod. ¶ Ἀλλὰ μὴ, interrogativum est pro, nunquid igitur? sed nunquid? idem quod ἆρα μή. Xenophon in 4. ἀπομν. Ἀλλὰ μὴ ἰατρὸς γενέσθαι βούλομαι; ἔφη. Οἶμαι ἔγωγε, ἔφη. Ἀλλὰ μὴ γεωμέτρης ἐπιθυμεῖς, ἔφη, γενέσθαι ἀγαθός; Ἀλλὰ μὴ, (absque interrogatione positum) non autem. Isocrates, τῶν σπουδαίων, ἀλλὰ μὴ τῶν φαύλων, proborum, non autem improborum. Plato in Apologia, ἰδιωτεύειν, ἀλλὰ μὴ δημοσιεύειν. ¶ Ἀλλ' ἄρα, inquit Budæus, idem ferè quod ἀλλὰ μή. Plato de leg. 10. ἀλλ' ἄρα τινὶ προσφερεῖς τῶν ἀρχόντων, ἢ τινες τοιοῦτοι ἂν, &c. utrum tandem similes sunt, &c. Ἀλλ' οὐ et ἀλλ' οὐχὶ interrogativè ponuntur pro nonne, annon? Lucianus, ἀλλ' οὐχὶ σὺ τοιοῦτος; οὐκ ἂν ἐξάρνος γένοιο. annon tu talis? certè quidem tute ipse non negabis. Demosthenes, ἀλλ' οὐκ ἂν τοῦτ' εὐθέως εἶπον; Imò verò nonne statim hoc dixerunt? Ἀλλ' οὐ (sine interrogatione) pro non etiam, vel non item, et pro non autem, vel non potius, ut ἀλλὰ μή. Gregorius, ἀλλ' οὐχ ὁ μακάριος ἐκεῖνος, non etiam sic fecit beatus ille vir. Μ' ἀλλὰ, pro μὴ ἀλλὰ, apud Aristophanem. (Ἀλλὰ, post δὲ Eurip. Med. 930. ἀλλὰ γὰρ ib. 1066. ἀλλ' οὐ γάρ. ib. 1349. Phœniss. 1652. ἀλλ' ἤ. ib. 1644. Quarto loco V. Soph. Tr. 324. Aristoph. R. 1085. ἀλλ' οὖν γε. ib. 1353. Æschyl. Prom. 1070. οὐ γὰρ ἀλλὰ enim. Aristoph. R. 58. 501. 194. Æsch. Ag. 1373. ἀλλ' ἤ. 907.)

ἈΛΛΑ͂Σ, ᾶντος, ὁ, farciminis genus, lucanica (secundum quosdam) seu botulus, aut botellus. Tucetum alii vertunt. Budæus ἀλλᾶντας vult esse exta et intestina bubula et vervecina. Apud Athenæum lib. 14. σφαιρὶς ἀλλᾶντας τέμνε. Apud Aristophanem in Equitibus, ὁ ἀλλαντοπώλης ait, τί μ' οὐκ ἐᾷς πλύνειν τὰς κοιλίας, πωλεῖν τε τοὺς ἀλλᾶντας; Fiebat autem ἀλλᾶς (ut in schol. Græcis legitur) ex carnibus et suina subacta, quæ in φύσκην (id est, intestinum crassum) conjiciebatur. ¶ Videtur et pro ἔντερον generaliter accipi, ex Suida, qui hunc affert ex incerti nominis autore locum. ἀντὶ τροπαίου ἔστησαν τῷ στρατηγῷ σημεῖον, ἀλλᾶντάς τε αὐτοῦ ἀποκεφαλίσαντες τοὺς πολεμίους σὺν γέλωτι ἐπεστάθευσαν.

ἈΛΛΑ'ΣΣΩ, (et frequentiùs Attico more Ἀλλάττω) F. ξω, P. χα, muto, immuto. (Eurip. Med. 1170. Id. Phœniss. 74.) Plato Pol. 2. ἀλλάττειν τὸ ἑαυτοῦ εἶδος εἰς πολλὰς μορφάς, suam faciem in varias formas mutare. ¶ Item permuto, ut, ἀλλάττειν χρυσοῦ ἄργυρον, permutare auro argentum. Exodi 13. πᾶν διανοῖγον μήτραν ὄνου, ἀλλάξεις αὐτὸ προβάτῳ, omne quod aperit vulvam asinæ, mutabis ove. ¶ Apud Euripidem reperitur etiam ἀλλάττειν τι ἀντί τινος: ut, ἀντὶ τῶνδέ μοι χάριν τοιάνδ' ἠλλάξατο, talem gratiam mihi retulerunt pro his. ☞ Fit ab ἄλλος, inquit Etym.

Ἀλλάττομαι, F. ξομαι, mutor, immutor, ut 1 Cor. cap. 15. πάντες μὲν οὐ κοιμηθησόμεθα, πάντες δὲ ἀλλαγησόμεθα. Reg. 4. c. 15. ἀλλασσόμεναι στολαί. ¶ Item muto, immuto, apud Platonem. ¶ Item commuto, permuto: ut, οὐκ ἠλλάξατο τῆς ἐλευθερίας τὴν Περσῶν βασιλείαν, apud Plutarchum in Apoph. Lac. Persarum regnum libertate non permutârit, vel libertati haud prætulerit. Thucydides, τὴν δὲ παροῦσαν ἐλπίδα οὐδεὶς ἂν ἠλλάξατο. (Eurip. Med. 969.) Sæpe etiam cum ἀντί: ut, ἀλλάττομαι τύχην ἀντὶ τύχης. Aristides ἡδονὰς ἀντὶ τῶν δικαίων ἠλλάξατο. ¶ Exponitur interdum redimo: ut apud Luc. in Tyrannicidâ, ἀλλαξόμενος τὴν ἐλευθερίαν τῆς σφαγῆς τῆς ἐμῆς, redempturus libertatem cæde à me perpetrata. ¶ Item, (inquit Budæus) permuto, vendo, emo, comparo. Aristot. Polit. 2. καὶ γὰρ ὁ ἀλλαττόμενος τῷ δεομένῳ ὑποδήματος ἀντὶ νομίσματος ἢ τροφῆς, χρῆται τῷ ὑποδήματι, id est, qui vendit ei qui, vel qui permutat cum eo qui calceo indiget. Plato de Republica 2. τὰ μὲν ἀντ' ἀργυρίου ἀλλάξασθαι τοῖς τι δεομένοις ἀποδόσθαι, argento emere ab iis qui aliquid vendere opus habent. Ibidem, τοῖς δεομένοις τὰ παρ' αὐτοῦ ἀλλάξασθαι. ¶ Pro instauro, citatur ex 3 Regum cap. 21.

Ἄλλαγμα, τος, τὸ, ἀλλαγὴ, mutatio, commutatio, permutatio, quidam exp. precium, ut Matth. 6. *ibi non exstat.*

Ἄλλαξις, εως, ἡ, idem.

Ἀλλακτικὸς, οῦ, ὁ, commercialis, ex contractibus manans, apud Aristot. Ethic. 5.

Ἀλλακτὸν, οῦ, τὸ, lignum quo gestabantur onera: ita dictum à permutatione gestationis ex uno humero in alterum. Vide Cæl. Rhod. lib. 16. cap. 3.

Ἀλλαγὴ, ῆς, ἡ, mutatio, commutatio, permutatio; (Æsch. Ag. 490.) unde ἀλλαγὴν ποιεῖσθαι pro ἀλλάττεσθαι, permutationem facere, permutare. ¶ Item contractus et commercium, Aristot. Ethic. 5. ¶ Item, [illegible], teste Polluce. ¶ Apud Gregorium exponitur, vicissitudo: ut, ἀλλαγὴ καιρῶν, ἀλλαγαὶ ὡρῶν, vicissitudines temporum anni. ¶ Ἀλλαγαὶ apud historicos interdum appellantur σταθμοὶ, certæ mansiones in quibus quiescunt qui iter faciunt, ut docet Eustathius. (Ἀλλαγαί. Soph. Œdip. Tyr. 1230.)

Ἀλλὰξ, adverb. permutatim, mutatis vicibus, vicissim. Ab Hesychio exponitur, ἐναλλαγμένως.

Ἀνάλλαγμα, permutatio, 2. Reg. ult.

Composita.

Ἀνταλλάσσω sive Ἀνταλλάσσομαι, et sæpius Ἀνταλλάττω et Ἀνταλλάττομαι, Atticè, immuto. (Eurip. Phœniss. 1575. Æsch. Ch. 131.) Item ἄλλο ἀντ' ἄλλου εἰσφέρω. Bud. Plutarchus, ἀντήλλαξε τῇ δαπάνῃ τῶν ἱματίων ἀξίωσιν εἰς τὰ ἔργα. Demosthenes pro corona. τὰς ἐπὶ ταῖς λαθρίαις ἐλπίδας καὶ χάριτας τὸ τῆς πόλεως συμφέρον ἀνταλλαττόμενος. Ἀνταλλάσσεσθαι, capitur etiam pro compensare, sicut et Ἀντικαταλλάσσεσθαι, inquit Budæus.

Ἀνταλλαγὴ, ῆς, ἡ, permutatio, commutatio. Exponitur etiam conventio, et citatur ex Gaza de senectute.

Ἀντάλλαγος, ου, ὁ καὶ ἡ, pro alio permutatus, Suidas.

Ἀντάλλαγμα, ατος, τὸ, commutatio, permutatio, quod pro alio datur in permutationem. Exponitur etiam, id quo dato aliquid redimitur. Matth. cap. 16. [26. τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ.] Marc. cap. 8. τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ; Pro reconciliatione citatur ex Ecclesiastici capite 44. Νῶε ἐν καιρῷ ὀργῆς ἐγένετο ἀντάλλαγμα. [Eurip. Orest. 1156. ἀλόγιστόν δέ τι Τὸ πλῆθος, ἀντάλλαγμα γενναίου φίλου.]

Ἀνταλλαγματικὸς, permutatorius, commutatorius, vel permutativus, ad permutationem pertinens. Apud Gazam ἀνταλλαγματικὰ verba, sunt ὠνοῦμαι, πωλῶ, ἀλλάττω, et alia hujusmodi.

Ἀπαλλάττω, dimitto, abire jubeo, vel permitto: ut ἀπολύω. Sic Thucydides legatos ἀπαλλάττειν dixit. Et Plutarchus ἀπαλλάξας τοὺς θεραπευτῆρας, abire à se jubens clientes et comitatum. Demosthenes, ἀπήλλαξε τοὺς χρήστας, dimisit creditores, vel liberavit, vel etiam absolvit creditores. ¶ Interdum est dimitto placatum et munere corruptum, apud Demosthen. κατὰ Τιμοκράτους. ¶ Nonnunquam est amitto, summoveo, expello. Thucyd. 1. καὶ κελεύει αὐτὸν, τήν τε Δασκυλῖτιν σατραπείαν παραλαβεῖν, Μεγαβάτην ἀπαλλάξαντα ὃς πρότερον ἦρχε. ¶ Aliquando cum accusativo personæ genitivum rei habet, diciturque ἀπαλλάττω σε τούτου, et tunc pro significatione genitivi, vel sonat itidem summoveo, amoveo, aut removeo: vel (quod multo frequentius est) libero; Herodot. 4. ὁ δὲ τὸν στρατὸν ἀπαλλάξας τῆς ἐν Μεσοποταμίᾳ διατριβῆς, quum exercitum Mesopotamia summovisset. Plutarch. in Solone, [illegible] βαναύσων ἀπαλλάττειν τοὺς πολίτας, cives ab illiberalibus artificiis removere. Cum iisdem casibus est frequentissimum et pro libero: ut, συμφορᾶς ἀπαλλάττειν τινὰ, et ἀπαλλάττειν τῶν δεινῶν, et ἀπαλλάττειν φόβου vel δίκης, et ἀπορίας, apud Isocr. † τινὰ ἔκ τινος: aliquem ex aliqua re. Soph. El. 293.† Sic apud Demosthenem Philipp. 1. ἐν ἀπαλλάξαι ἂν τῶν τοιούτων πραγμάτων ὑμᾶς ἡγοῦμαι. Apud Aristoph. in Pluto. Ταύτης ἀπαλλάξειν σε τῆς ὀφθαλμίας. Invenitur et cum accusativo rei pro, tollo, aufero, aboleo. Unde apud Dioscoridem et Plutarchum, ἀπαλλάττειν αἰσχύνην. ¶ Interdum sumitur et pro tollo, id est, è medio tollo, interimo, ut Theophr. de hist. plant. lib. 9. de radicib. exitialibus loquens, αἱ μὲν παραχρῆμα ἀπαλλάττουσι τοὺς προσενεγκαμένους. Alicubi reperitur etiam cum accusativo pariter et genitivo rei: ut apud Euripidem, Κοινωνίας τῶν σῶν ἀπάλλαξον χερῶν. ¶ Item, pro ἀπαλλάττομαι, evado, defungor, liberor. Aristot. Probl. sect. 5. διὰ τί τὰ σύμμετρα τῶν σωμάτων κάμνει τε θᾶττον καὶ ἀπαλλάττει ῥᾷον, faciliùs evadunt è morbo, vel faciliùs morbo liberantur, seu defunguntur. Xenophon. Pæd. 4. καὶ πότερον εἰ μάχεσθαι δέοντες ῥᾷον ἀπαλλάττοιεν ἂν οἱ νῦν ἐθέλοντες. Jungitur ἀπαλλάττω et cum aliis adverbiis: ut apud Demosthenem, μᾶλλον δὲ πάντες χεῖρον ἡμῶν ἀπηλλάχασι. quod exponitur, quin potius omnes deterius nobis sunt defuncti. Id est, majore incommodo affecti. Ex Aristide quoque affertur ἀπαλλάττω κακῶς oppositum τῷ εὖ πράττω. Et ex alio quopiam, ἀπήλλαξεν οὐ πονηρῶς, non incommodè rem gessit. Quod item Aphthonius de Antiphonte scripsit, ὅτι ᾧ ἂν σύμβουλος γένοιτο, ἄριστα ἐκεῖνος ἀπαλλάττειν ἐς τὰς δίκας. Bud. interpretatur, exitum optimum controversiarum referebat. Hujus autem contrarium Æschines Demostheni objiciens, eodem loquendi genere usus est, orat. in Ctesiphontem, οὔτε πόλις γὰρ, οὔτ' ἰδιώτης, οὐδεὶς πώποτε καλῶς ἀπήλλαξε Δημοσθένει συμβούλῳ χρησάμενος. Ex Xenophonte præterea affertur αἰσχρῶς τε καὶ κακῶς ἀπαλλάξαι pro, turpiter et malè incepto abire. Citatur ἀπαλλάξαι τοῦ καθήκοντος, defungi officio. ¶ Interdum ponitur pro, intereo, morior. Theophr. χείριστα δὲ ἀπαλλάττειν τινὰς, &c. In Axiocho Platonis, ὡς ἂν περὶ πλείστου ποιοῖτο, θᾶττον ἀπαλλάττεσθαι τοῦ ζῆν. (ἀπαλλάσσουσα γῆς πρόσωπον. Solo vultum dimovens. Eurip. Med. 27. Æsch. Eum. 83. Eurip. Med. 334. [illegible] μέντοι τόνδ' ἀπαλλάσσω λόγον. ib. 791. id. Phœniss. 977. Æsch. Ag. 1297.)

Ἀπαλλάττομαι, dimittor. Item discedo, abeo, exeo, digredior. (Æsch. Ag. 344. Eum. 180. Eurip. Med. 340. ἐκ τῆσδε δ' αὐτὴ γῆς ἀπαλλάσσου πόδα. ib. 730. 879. Phœniss. 549.) Xenoph. Pæd. 8. ὡς ἡ ψυχὴ, ἕως μὲν ἂν ἐν θνητῷ σώματι ᾖ, ζῇ. ὅταν δὲ τούτου ἀπαλλαγῇ, τέθνηκε. Sic apud eundem apomn. lib. 1. ἐκείνου ἀπαλλαγέντες, ab illo digressi. Apud Aristophanem, ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ. † Sic Xen. Pæd. 1. 4. 27.† Apud Aristot. Œcon. 2. ἀπαλλάττεσθαι ἐκ τῆς χώρας. Dicitur et ἀπαλλάττεσθαι εἰς τὴν πατρίδα, in patriam abire, se recipere. Interdum etiam per se ponitur pro, discedere e vita. Dicitur et ἀπαλλάττεσθαι τοῦ βίου, decedere, mori. Ἀπαλλαγῆναι τῆς ἀβελτηρίας, exp. effugere dementiam, apud Plutarch. in Publicola. Alicubi vertitur, defungor, perfungor: ut, ἀπαλλαγεὶς τῆς ἀρχῆς, magistratu perfunctus. Sic apud Platonem de republ. lib. 2. λόγου ἀπηλλάχθαι, disputatione perfunctum esse. ¶ Item, abhorreo, ut apud Lucianum, ἀπηλλάχθαι τῆς γραφικῆς, καὶ τῆς μεταφορᾶς ἀφεστηκέναι. Sic et apud Thucydidem et Herodianum. ¶ Item liberor, solvor: ut, ἀπηλλάγησαν δουλείας, liberati sunt servitute, Isocrat. Et, φόβου ἀπαλλάξοντας, Xenoph. Pæd. 5. Ibidem, νόσου ἀπαλλαγῆναι. † χρημάτων, Xen. Pæd. 1. 4. p. 110.† Apud Isocratem, ἀπαλλαγεὶς τούτων, solutus his, vel potius, qui hæc missa fecit. Apud Thucyd. lib. 3. αἰσχύνης ἀπηλλαγμένον, exp. turpitudine vacantem. ¶ Item, activa signif. pro, dimitto, citatur et Xenoph.

Ἀπαλλαγὴ, ῆς, ἡ, discessus, migratio: ut, ἀπαλλαγὴν ποιεῖσθαι, apud Dionysium Halic. lib. 7. migrare, solum vertere. Et, τοῦ βίου ἀπαλλαγὴ, apud Xenoph. discessus è vita. † Pæd. p. 116.† Quod et τοῦ ζῆν ἀπαλλαγὴ dicitur à Platone in Axiocho. Interdum per se ponitur eadem signif. ut apud Theophrast. Item liberatio, exitus (metaph. signif.) Isocrat. in Areop. καὶ τῶν παρόντων κακῶν ἀπαλλαγήν. Demosthen. pro corona, οὐκ ἐν τοῦ πρὸς ὑμᾶς πολέμου πέρας οὐδ' ἀπαλλαγὴ φαίνεται. (Æsch. Ag. 1. Suppl. 343. Eurip. Med. 236. 1377.)

Ἀπάλλαξις, idem quod ἀπαλλαγή. [Hippocr. de Rat. Vict.]

Ἀπαλλαξείω, liberari cupio, defungi cupio. Thuc. lib. 1. ἀπαλλαξείοντες δὲ καὶ τοῦ Μηδικοῦ πολέμου.

[Ἀπαλλακτιάω. Dion. Hal. l. 366. 21. ἔστι οἱ μέλλομεν ἀπιόντες πρὸς τὸ δημοτικὸν ἔχειν, ἀπαλλακτιῶν ἐμὲ καὶ ταῦτα τὰ ῥήματα ἐποίησε, &c. Lysias Orat. c. Andocid. ἀλλὰ διὰ θάνατον, ὃ τοῖς νῦν ἐξαλειπτικόν ἐστιν, ὃ ἀπαλλακτιῶν τοῦ ἀνδρός.]

Ἀπαλλακτικὸς, liberandi vim habens, absolutorius, ut apud Diosc. l. 3. c. 85. στρόφων ἀπαλλακτικόν.

Ἀπαλλακτικῶς, q. d. liberatoriè, absolutoriè. Hesych. * ἀπαλλακτικῶς ἔχειν Dion. Halic. p. 67, 8.*

Decomp. Δυσαπάλλακτος, quo vix liberari possumus. (Soph. Tr. 976.) Aristot. et Isocrat. Δυσαπαλλαξία, apud Plat. in Philebo, exp. difficultas rejectionis. Quidam exp. vix posse à se amittere.

Ἐξαπαλλάττομαι, discedo. Hesych. (Soph. Electr. 1006.) [τίς οὖν τοιοῦτον ἄνδρα βουλεύων ἑλεῖν, Ἄλυπος ἄτης ἐξαπαλλαχθήσεται; Eurip. Hec. 1107. Σύγγνωθ', ὅταν τις κρείσσον', ἢ φέρειν, κακὰ Πάθῃ, ταλαίνης ἐξαπαλλάξαι ζοῆς. Iph. in Aul. 1004. Herodot. Hist. lib. 5. cap. 4. τὸν δ' ἀπογενόμενον, παίζοντές τε καὶ ἡδόμενοι, γῇ κρύπτουσι, ἐπιλέγοντες ὅσων κακῶν ἐξαπαλλαχθεὶς, ἐστὶ ἐν πάσῃ εὐδαιμονίῃ.]

Εὐαπάλλακτος, quo facilè liberari possumus. Aristot. in Prob. εὐαπαλλάκτους ὕπνους vocat, ex quibus facilè expergefimus.

Διαλλάττω, muto, permuto, (Eurip. Phœniss. 393. 401. dirimo. Luc. Prometh. in verb. p. 14. Theoc. κγ'. 42.) Xenoph. Hell. 1. ἐν τῷ διαλλάττειν τοὺς ναυάρχους, in mutandis nauarchis, quum alium alii subinde substituerunt. Plato de Rep. l. 2. ἀντὶ ἀργυρίου διαλλάττειν, pretio permutare et vendere. ¶ Item prætereo. Xen. Hellen. 4 ὁ δὲ Ἀγησίλαος διαλλάξας Μακεδονίαν, εἰς Θετταλίαν ἀφίκετο. Item differo, discrepo. Herodotus. διαλλάσσοντες εἶδος οὐδὲν τοῖς ἑτέροις. Thuc. 3. ἐν γὰρ τῷ διαλλάσσοντι τῆς γνώμης καὶ αἱ διαφοραὶ τῶν ἔργων καθίστανται, in discrepantia studiorum et voluntatum. Philo de mundo, ψυχὴν δὲ φύσεως τρισὶ διαλλάττουσαν, animam à natura tribus rebus differentem. Luc. ἐν οἷς διαλλάττομεν, in quibus differimus, vel dissentimus. Porphyrius, διαλλάττειν πρὸς ἄλλο, ab alio differre. Apud Herodotum, διαλλάττω τὰς γνώμας, animo sum discordi. ¶ Apud Xenophon. in Athen. poll. videtur significare, dirimo pugnantes, aut contendentes. ¶ Item reconcilio. Isocrat. ad Philip. καὶ διαλλάξας τὰς πόλεις πρὸς ἀλλήλας. Plutarchus in Themistocle dixit, διαλλάττειν τὰς πόλεις ἀλλήλαις. Thucyd. διαλλάττειν τὸ ἐκείνων. Interdum litem inter amicos dirimo ex compromisso, ut apud Demosth. μαρτυροῦσι διαλλάξαι διαιτηταὶ γενόμενοι περὶ [illegible] τοὺς καὶ ἀγωνιζομένους Στέφανον καὶ Φρύνωνα.

Διαλλάττομαι permuto, ut Herodot. διαλλάσσεσθαι τὰς τάξεις. ¶ Item differo: unde διηλλαγμένος, differens, diversus: ut apud Thucydidem, καὶ τοῖς εἴδεσι διηλλαγμένα. ¶ Item reconcilior, in gratiam redeo cum aliquo: ut, διαλλάττεσθαι τοῖς ἀπαντῶσι. Isocr. in Evagora. Apud eundem in Paneg. διαλλάττεσθαι πρός τινα. Dicitur et διαλλάττομαι πρός σε περὶ τούτου. † διαλλάττεσθαι Med. inter se permutare. Xen. Pæd. p. 217.† (Æschyl. S. c. Th. 888. διαλλαχθέντ' ἄρα τῆς πρόσθεν ἔχθρας. &c. Eurip. Med. 897.)

Διαλλαγὴ, differentia. Dion. Halic. in Isocrat. ἐν ᾗ διαλλαγὴν οὐδεμίαν εὗρον. Item reconciliatio: ut, διαλλαγὴ habere. Usurpatur potius plur. num. ut apud Isocr. ποιεῖσθαι διαλλαγὰς πρός τινα, et εἰς διαλλαγὰς χωρεῖν, reconciliari, in gratiam redire. Item pro sententia compromissariorum judicum. Bud. Comment. ex Demosthen. (Eurip. Phœniss. 382. 400. 655.)

[Διάλλαγμα. Eurip. Helen. 599. Ἦν διάλλαγμ', ὥς Πάρις με μὴ λάβῃ. Vide Not. Cl. Barnes.]

Διάλλαξις, differentia, discrepantia et dissidium. Item commutatio, permutatio. Item reconciliatio, conciliatio. Empedocles apud Plutarchum in lib. ad Col. Ἀλλὰ μόνον μίξις τε διάλλαξίς τε μιγέντων Ἐστί.

Διαλλακτής, οῦ, ὁ, reconciliator, pacificator. (Eurip. Phœniss. 425.) Vel conciliator. Item, arbiter in quem litigare nolentes compromittunt. Demosthen. διαλλακτὰς τῷ δεῖνι φεύγων, primo cuique arbitrium ejus rei permittens.

Διαλλακτήρ, ῆρος, ὁ, poëticum, pro διαλλακτής. Æschylus in trag. Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας. ‡ 913.‡

Διαλλακτήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, aptus ad reconciliandum, vel reconciliandi vim habens. Et διαλλακτήριοι διαιτηταὶ, quos compromissarios jurisperiti vocant: quoniam compromissum videtur pactum et conventum partium, arbitrum eligentium; non tanquam judicem futurum, sed quasi amicitiæ jure pacificatorem pro potestate futurum. Bud. in Comm.

Decomp. (Ἀδιάλλακτος, q. d. irreconciliabilis) implacabilis, cum quo rediri in gratiam non potest: unde ἀδιάλλακτος ἐχθρὸς, Demosth. Philipp. 4. et ἔχθρα ἀδιάλλακτος, capitalis hostis, et capitales inimicitiæ, seu capitale odium. [Demosth. Epist. ii. ἕως ἔχει μοι τὰ πρὸς ὑμᾶς ἀδιάλλακτα ὑπάρχειν νομίσας με χείρων ὤν— Orat. de Cherson. πρῶτον μὲν δὴ, διὰ ταῦτα δεῖ ἐχθρὸν ὑπειλῆφθαι τῆς πολιτείας καὶ τῆς δημοκρατίας ἀδιάλλακτον ἐκεῖνον.] Ἀδιαλλάκτως, q. d. irreconciliabiliter, capitali odio.

Ἀντιδιαλλάττω, contra permuto, muto in contrarium modum.

Ἀντιδιαλλάττεσθαι, quidam exposuerunt etiam variare, in neutr. signif. (Dion. Hal.)

Δυσδιάλλακτος, difficilis reconciliatu, et non facilè placabilis. Cui opponitur εὐδιάλλακτος.

Ἐνδιαλλάττω, immuto. Aristot.

Εὐδιάλλακτος, facilis reconciliatu, placabilis. [Dion. Hal. i.]

Συνδιαλλάττω, concilio, reconcilio. [Demosth. de falsâ Legat. καὶ ὡς, ἵνα συνδιαλλάττωσιν αὐτῷ τοὺς Ἅλας πρὸς τοὺς Φαρσαλίους, κατέχειν αὐτούς. Schol. Ed. Oxon. φυλάττειν.]

Ἐναλλάττω, immuto, permuto. Sophoc. in Ajace, ἐνήλλαξε Θεὸς Τὴν τοῦδ' ὕβριν πρὸς μῆλα καὶ ποίμνας πεσεῖν. Redditur etiam, vario, vices alterno: et usurpatur neutraliter. Vide Bud. Com. vide et Lucianum in solœciste.

Ἐναλλάττομαι, immutor, permutor. (τί δ' ἐνήλλακται τῆς ἡμερίας νὺξ ἥδε βάρος. Soph. Aj. 208.) Unde particip. ἐνηλλαγμένος, permutatus, cujus ordo permutatus est, inversus. Apud Thucydidem, lib. 1. ὑμῶν δὲ ὅσοι μὲν Ἀθηναίοις ἐνηλλάγησαν, expon. ex nobis quicunque commercium habuerunt cum Atheniensibus.

Ἐνηλλαγμένως, ordine permutato seu commutato, ordine inverso. Naz. πολλὰ τῶν χρονικῶς λεγομένων, ἐνηλλαγμένως προφέρεται.

Ἐνάλλαγμα, exp. permutatio, et pretium, in lib. reg.

Ἐναλλαγὴ, immutatio, commutatio, ordinis permutatio.

Ἐνάλλαξις, pro eodem. Aristoteles de part. animalium l. 3. διὰ τῆς τῶν φλεβῶν ἐναλλάξεως.

Ἐναλλὰξ, permutato ordine, seu inverse, alternatim, variatis vicibus. Item, vice versa, è contrario, ut interpretatur Budæus apud Aristot. ἐναλλὰξ τιθεμένων τῶν ἀποφάσεων, οἷς μὲν κατηγορικῶς, τοῖς δ' ἀποφατικῶς. Citatur et ex Aristophanis Nubibus, ‡ v. 979.‡ ἴσχειν τὼ πόδ' ἐναλλὰξ, vicibus mutatis, alternis.

Ἐναλλάγδην, idem quod ἐναλλὰξ, apud Agathiam Suidas exp. συμπεπλεγμένως.

Ἐξαλλάττω, muto, immuto. Dicitur ἐξαλλάττω τὸ χρῶμα, muto colorem, et ἐξαλλάττει τὸ χρῶμα, (passiva signif.) mutatur color. Apud Theophrastum, immutor et degenero, itidem absolutè. Vide Bud. Comm. ¶ Interdum pro διαφέρω, differo. Themist. in lib. 1. de anima, μόριον μὲν γὰρ μόριος κατὰ τὸ ὑποκείμενον ἐξαλλάττει. [illegible] apud Aristot. ἐξαλλάττειν τῆς ἀρχαίας μορφῆς, à pristina forma diversum esse. ¶ Ἐξαλλάττειν τὸν ἐναντίον τὸ ἑαυτοῦ γύμνωμα, ex Thucydide affertur pro, nudam sui partem ab hoste subducere. Ex Philostrato autem, ἐξαλλάττω δεῦρο ἀπὸ τῆς νεὼς, à nave huc abscedo. Apud Gal. ἐξαλλάττειν, exp. transire. (cum gen. Philostr. l. 1. c. 23. l. 3. c. 28.)

Ἐξαλλάττομαι, mutor, immutor. Soph. in Ajace, Κακοῖσιν ὅστις μηδὲν ἐξαλλάσσεται. (Eurip. Phœniss. 1360.) Ἐξήλλαγμαι, immutatus sum, diversus sum, differo. Dioscorides, ἐξήλλακται τῷ καυλῷ τῆς ἡμέρου.

Ἐξηλλαγμένος, diversus, differens. Itidem cum genitivo. Interdum cum πρός: ut apud Theophrastum de historia pl. l. 4. καὶ πλεῖστον ἐξηλλαγμένα πρὸς τἄλλα. Interdum cum genitivo, abhorrens, alienus. Isocr. de pace, καὶ παντελῶς τῆς τῶν ἄλλων ἐξηλλαγμένον διανοίας. Ponitur et sine adjectione pro peregrino, insolito et inaudito, apud Diodorum.

Ἐξαλλαγὴ, immutatio, diversitas, degeneratio, apud Theophr. ἐξαλλαγὴ εἰς ἕτερον γένος.

Ἐξάλλαξις, idem, apud Strabonem.

Decomp. Δυσεξάλλακτος, ægrè mutabilis, qui in aliam naturam verti vix potest.

Ἐπαλλάττω, alterno, varius sum, non eodem tenore procedo, vicissim hoc atque illo modo procedo: ut, ἐπαλλάττοντες ὀδόντες, apud Aristotelem, dentes serrati, id est, breviores alternis et longiores. ¶ Ἐπαλλάττειν τῷ γένει τῶν ἰχθύων, apud eundem de hist. anim. lib. 2. alternantem naturam habere et quæ in piscium naturam quodammodo transeat. Idem in polit. ἐπαλλάττειν πρὸς τὴν βασιλείαν dixit pro, in vicinia esse et confinio, ita ut facilis transitus sit ab alteris formis ad alteras. Apud eundem in Probl. ἐπαλλάττουσιν ἀλλήλοις, inter se non cohærescunt. Ἐπαλλάττειν etiam dicitur, alterum pro altero accipi, et loco alterius esse, ut apud eundem de vitæ brevitate, ἐπαλλάττει τὰ ποιάδε τῶν φύσει σώματα τοῖς βραχυβίοις.

Ἐπάλλαξις, alternatio. Item, indiscretus ab altero in alterum transitus, alterius vicissim et alterius motio indiscreta, ita ut oculum fallat. Sic apud Aristotel. δακτύλων ἐπάλλαξις, celerrimus motus duorum digitorum, quum alternos tollimus et dimittimus. Vide Bud. Exponitur etiam micatio digitorum.

Ἐπαλλὰξ, pro ἐναλλάξ. Xen. [περὶ Ἱππ. cap. 1. §. 7. καὶ μὴν στέρνα πλατύτερα ὄντα,—πρός τε τὸ μὴ ἐπαλλὰξ, ἀλλὰ διὰ πολλοῦ τὰ σκέλη φέρειν, εὐφυέστερα.]

[Ἐπαλλαγή. Herodot. Hist. lib. 1. αὐτοί σφι καὶ τὸ ὅρκιον οἱ σπεύσαντες γενέσθαι ἦσαν, καὶ γάμων ἐπαλλαγὴν ἐποίησαν.]

Decomp. Ἀνεπάλλακτος, non alternans, seriem continuam habens. Aristot. de animal. lib. 2. de dentibus loquens, ζῶα ἀνεπάλλακτα, vocat quibus sunt dentes continui, ut bos, equus, &c.

Καταλλάττω, commuto. Pro qua signif. tamen dicitur potius καταλλάττομαι. ¶ Item, reconcilio. Interdum et concilio. Aristot. Œcon. 2. κατήλλαξεν αὐτοὺς πρὸς ἀλλήλους. Apud Paulum epist. 2. ad Cor. cap. 5. ὡς ὅτι Θεὸς ἦν ἐν Χριστῷ κόσμον καταλλάσσων ἑαυτῷ. A Budæo exponitur etiam, ad concordiam et contubernium adduco. Greg. καὶ τούτους τοὺς ἄλλως ἄριστα κατήλλαξεν ἀλλήλοις καὶ συνεκέρασεν.

Καταλλάττομαι, reconcilior, redeo in gratiam: dicitúrque itidem καταλλάττομαι πρός σε, et καταλλάττομαί σοι. Apud Soph. in Ajace, Θεοῖσιν ὡς καταλλαχθῇ χόλου, subaudiri volunt ἕνεκα ante χόλου, vel præpositionem ἀπό. ¶ Item commuto, permuto. Aristot. Ethic. 3. τὸν βίον πρὸς μικρὰ κέρδη καταλλάττονται. Exponitur et comparo, concilio, ex Dinarcho, καταλλάξασθαι τὴν πρὸς τούτους χάριν τῶν νόμων, ob istorum gratiam emerendam leges istis condonare. Ponitur et pro, addico, vendóque, et à me alieno. Herod. lib. 2. ἐπ' ἀργυρίῳ καταλλάξασθαι.

Καταλλαγὴ, commutatio, permutatio. Aristoteles Œconomicōn 2. τῶν νομισμάτων τὴν καταλλαγήν. Item, reconciliatio. Paulus loco modò citato, καὶ θέμενος ἐν ἡμῖν τὸν λόγον τῆς καταλλαγῆς. Apud Aristoph. καταλλαγὴ πολέμου, pacificatio belli. Apud Philonem exponitur redintegratio, in hoc loco de vita Mosis lib. 2. σπέρματα ἐναπολιπόμενος πρὸς καταλλαγὴν καιρῶν τῶν αὖθίς ποτε γενησομένων. (Καταλλαγαί. Pl. Æsch. S. c. Th. 773.)

Καταλλάγδην, per commutationem seu permutationem, mutuò, vicissim, è converso.

Καταλλακτικὸς, reconciliatu facilis. Ex Aristot. Rhet. l. 1. citatur, pro placidus et facilis.

Decomp. Ἀκατάλλακτος, qui reconciliari non potest, quocum rediri in gratiam non potest, implacabilis. Ἀκαταλλάκτως, irreconciliabiliter, implacabiliter: ut, ἀκαταλλάκτως πολεμεῖν. Dem. Et, δαίμων ἀκαταλλάκτως πρὸς ὑμᾶς ἔχων, qui odio capitali nos prosequitur.

Ἀντικαταλλάττομαι, (itidem ut καταλλάττομαι) commuto, permuto. Aristot. Ethicōn 8. ὁ ἕτερος ἀνθ' ἑτέρου ἀντικαταλλάττονται, οἷον ἡδονὴν ἀντ' ὠφελείας. Sic Antiphon, τὴν ἰδίαν ψυχὴν ἀντὶ τῆς κοινῆς σωτηρίας ἀντικαταλλάττεσθαι. Isocrat. ad Philippum, ἑτέρως ἄλλου μὲν οὐδενὸς ἂν τὸ ζῆν ἀντικαταλλαξαμένους, &c. apud Dem. Philipp. 2. μηδ' ἀντικαταλλάξασθαι οὐδεμιᾶς χάριτος μηδ' ὠφελείας τὴν εἰς τοὺς Ἕλληνας εὔνοιαν. Jungitur et genitivo pro compensare: ut, ἀντικαταλλάσσομαι τοῦτο ἐκείνου. Item mercari, apud Herodian. ὅτε χρημάτων ἀντικαταλλαττόμενον τὴν ἀρχήν. Passiva etiam significatione citatur ex Aristotele magn. moral. lib. 2. ἀντικαταλλάττεται τοῦ συμφέροντος ἡ ἡδονή, voluptas commodo rependitur, seu compensatur. Et ex lib. 1. τὰ παρ' αὐτοῖς ἀντικαταλλάττεσθαι τῶν παρὰ τοῖς ἄλλοις, ut quæ apud eos sint, commutentur cum illis quæ apud alios. Ἀντικαταλλαγὴ, commutatio. Item, commercium, emptio, mercatio.

Ἀποκαταλλάττω, reconcilio, gratiam diremptam et solutam sarcio, et amicitiam reduco.

Δυσκατάλλακτος et Εὐκατάλλακτος, (opposita) difficilis reconciliatu, et facilis reconciliatu. Placabilis, implacabilis.

Προσκαταλλάττομαι, reconcilior. Aristot. Rhet. lib. 5. [lib. 1. cap. 12. pag. 134. 1. Ed. Cant. οἱ μὲν γὰρ φίλοι, ἀφύλακτοί τε πρὸς τὸ ἀδικεῖσθαι, καὶ προσκαταλλάττονται, πρὶν ἐπεξελθεῖν.]

Μεταλλάττω, muto, immuto. Thucydides lib. 8. ὕστερον δὲ πολὺ μεταλλάξαντες τὰς τοῦ δήμου διανοίας. Isocrates ad Demonicum, ὁμοίως γὰρ αἰσχρὸν μηδένα φίλον ἔχειν, καὶ πολλοὺς ἑταίρους μεταλλάττειν. Sic et μεταλλάττειν τὸν βίον, vitam cum morte commutare, mori, apud eundem. Pro eodem signif. dicitur et sine illo accus. βίον, qui tamen subauditur, ut Polybius lib. 5. Ἀντιγόνου δὲ μεταλλάξαντος. Plutarchus, τὸ [illegible] φιλεῖν τὸν μεταλλάξαντα καὶ στέργειν. Dicitur etiam μεταλλάττειν ἑτέραν χώραν, mutare aliam regionem, migrare è sua regione. Antiph. εἰ δὲ πρεσβύτεροι ἀποθνήσκειν μᾶλλον ἢ ζῶντας ἑτέραν μεταλλάξαι χώραν. Apud Platonem (inquit Budæus) μεταλλάττειν est inverso ordine aut immutatis vicibus aliquid facere: et quum alter alterius fungitur officio, et alter alterius præmia occupat. Quæ enim sic fiunt, μεταλλακτήματα ab eo dicuntur.

Μεταλλαγὴ, et Μετάλλαξις, mutatio, immutatio. Xenoph. Pædiæ 6. ἡ κατὰ μικρὸν μετάλλαξις. Et in Cynegetico, μετάλλαξις τῶν σωμάτων.

(Μεταλλακτής. Æsch. S. c. Th. 711.)

Παραλλάττω, alterno, alternatim seu permutatim vario, alternis hoc et illo modo facio: ut fabri παραλλάττουσιν ἀλλήλων τοὺς ὀδόντας, apud Aristotelem, i. dentes serræ alternos variant, vel alternis hinc et illinc prominentes faciunt. Item alterno (neutraliter positum) apud Isocratem in Evagora: τὴν δόξαν παραλλάττειν, alternare opinionem aliquorum de homine quopiam. ¶ Item, prætereo, pertranseo. Xenoph. Hell. 5. ἐπεὶ δὲ παρήλλαξαν οἱ πρῶτοι τὴν ἐνέδραν. Sic apud Synes. καὶ τὸ Φάρον μέγιστον παρηλλάξαμεν, præterivimus, vel superavimus. Et pro superare, id est, vincere. Aristot. Meteorol. 1. πολὺ ἐκεῖ τῷ τάχει παραλλάττειν ἄστρα τε καὶ σελήνην καὶ ἥλιον, vincere celeritate. Affertur ex Cebete Thebano, τούτους τοὺς μαθηματικοὺς παραλλάττουσι, pro, prætereunt, vel prævertunt, antevertunt. Et ex Plutarcho in Themist. παραλλάττει τόπον ἐκεῖνον, locum illum declinat. Et ex eodem in Camillo, παραλλάττων δὲ τοὺς ἐγρηγορότας, τῷ θορύβῳ τεταραγμένους, pro vigiles fugiens. Et ex eodem in Romulo, παρήλλαττεν εἰς μοναρχίαν, degenerabat in monarchiam. ¶ Item aberro, per errorem in aliud incurro quàm constitueram. Herodot. ὀλίγον τῆς χώρης παραλλάξαντες, qui modico spatio ab occursu aberraverunt. Plat. ἵνα οὐ παραλλάττουσι τῶν αἰσθήσεων τὰ σημεῖα, non aliud pro alio offendunt et nanciscuntur. ¶ Item (neutr. positum) pro διαλλάττω, differo, discrepo. Item vario. Theophrast. de hist. pl. lib. 6. ἡ δὲ ῥίζα τοῦ ἀστηρίου πολύ τι τῶν ἄλλων παραλλάττει ἀνωμαλίᾳ. Plutarchus in Dione, γυναῖκα μηδὲν ἡρωΐδος τραγικῆς παραλλάττουσαν. Et παραλλάττειν (sine casu) refert, id est, differentiam facit, et ad rem pertinet, apud Theophr. (Æsch. Ag. 434. Philostr. l. 3. c. 25. 4. c. 3.)

Παραλλάττομαι, à quo participium παρηλλαγμένος, differens, cum genitivo. Item, (sine casu) insolitus. Diodorus, παρηλλαγμένους τοῖς μεγέθεσιν ὄφεις.

Παραλλαγὴ, et Παράλλαξις, differentia, Theoph. (Æsch. Ag. 499.) Apud Plat. in Theæt. παραλλαγὴ διανοίας πρὸς αἴσθησιν, exp. discrepantia cogitationis à sensu. Plato pro hallucinatione etiam et aberratione posuit, ut scribit Bud.

Παράλλαγμα, idem. Ex Plutarchi Numa affertur, παράλλαγμα τῆς ἀνωμαλίας, vicissitudo inæqualitatis.

Παραλλὰξ, alternis, alternatim. Item alternante, seu alternata serie. Apud Thucydidem, ἀλλὰ παραλλὰξ καὶ οὐ κατὰ στοῖχον κείμεναι, non recta serie porrectæ, sed situ alternante. Soph. in Ajace, ἔχει παραλλὰξ ταῦτα, hæc vicissitudinem habent. (Philostr. l. 3. c. 1.)

[Παράλλαξις. Plat. Politic. ii. 269. E. διὸ τὴν ἀνακύκλησιν εἴληχεν, ὅτι σμικροτάτην τῆς αὑτοῦ κινήσεως παράλλαξιν. ill. 22. D.]

Decomp. Ἀπαράλλακτος, non differens, non evarians, per omnia similis: ut apud Gregorium, ὡς υἱός, Christus dicitur ἡ ἀπαράλλακτος εἰκών. Ἀπαραλλάκτως, absque ulla differentia, similiter per omnia, apud Damasc. Ἀπαραλλαξία, non mutari, immutabilitas, constantia.

Συναλλάττω, paciscor cum aliquo, contraho pactiones, apud Aristotelem in Ethic. ἀλλ' εἶναι δεῖ στέργειν τοὺς κατὰ πίστιν συναλλάξαντας, qui bona fide in rebus contractis versantur. Et apud eundem συναλλάττειν et διαλύεσθαι, contrahere pactiones, et contractus dissolvere. ¶ Item congredior cum aliquo, rem habeo, item verba facio, apud Sophoclem in Œdipo, μὴ ξυναλλάξαντά τῳ. (Æschyl. S. c. Th. 603. Soph. Œdip. Tyr. 1130. 1151.) ¶ Item conjunctionem cum aliquo concilio, vel simpliciter, concilio. Sophocles, Εἰ πῶς τι τῆς σῆς συναλλαχθῇς ἐμοί. Et apud Euripidem, συναλλαχθεῖσα γάμοις. Interdum et pro, reconcilio, ut Thucyd. lib. 1. ἀλλὰ τούς τε φεύγοντας ἐδέοντο συναλλάξαι σφίσι. Et apud eundem συναλλάσσεσθαι, reconciliari.

Συναλλαγὴ, commercium. Item conciliatio. ‡ reconciliatio. Xen. Pæd. l. 3.‡ Apud Soph. ἐν συναλλαγῇ λόγων, exp. in commercio sermonis, in commutandis verbis. (Pl. Soph. Œdip. Tyr. 34. Tr. 858. 980.)

Συνάλλαγμα, commercium, id propriè quod permutatione exercetur. Item, contractus. Aristot. Ethic. 5. duo συναλλαγμάτων genera facit, ἑκούσια et ἀκούσια. ¶ Item, peculiari significatione, γαμικὸν συμβόλαιον, ut scribit Hesych. Ab eodem Hesychio exponitur et σύνταξις.

Συναλλαγματικὸς, q. d. commercialis, ad contractus pertinens.

Συναλλαγματικῶς, per commercia vel per contractus.

Συνάλλαξις, idem quod συνάλλαγμα. Item commutatio. Plato de legibus.

Συναλλακτής, conciliator. A Basilio (inquit Budæus) pro consorte et socio negotiationis poni videtur, vel simul contrahente, i. paciscente.

Συναλλακτικὸς, conciliativus, ad conciliationem pertinens, vel ad conciliandum aptus seu efficax. Item commercialis, ut, συναλλακτικοὶ νόμοι.

Decomp. Ἀσυνάλλακτος, cum quo contrahi vel commercium haberi non potest. A quibusdam redditur insociabilis. Dicitur etiam cui nihil est commercii cum vita civili, quales decet esse τοὺς μοναχοὺς, ut inquit Budæus, ex Basilio. Exponitur etiam, qui reconciliari non potest, implacabilis.

Εὐσυνάλλακτος, apud Plutarchum, cum quo facilè commercium haberi potest.

Εὐσυναλλάκτως, placabiliter, reconciliabiliter, amicè. Salom. proverb. 25.

Ὑπαλλάττω, muto, immuto. apud Galenum, ὑπαλλάττειν δεῖ τὸ ἐπιχεόμενον ὕδωρ. Gregorius in Julianum, καὶ ἄλλοις ἑαυτὸν ὑπαλλάττων τοῖς εἴδεσιν in alias aliasque formas immutans. Sæpe etiam pro ἀνταλλάττω, unum loco alterius pono.

Ὑπαλλαγὴ, immutatio. Est et schema orationis.

Ὑπάλλαγμα, commutatio subsidiaria, res succedanea et quæ vicem alterius præbet. Arist. ethic. 5.

Ὑπαλλακτικὸς, permutativus, alternativus: ut, ὑπαλλακτικὴ στάσις, apud rhetores.

Decomp. Ἀνθυπαλλαγὴ, commutatio mutua: et apud grammat. ἀνθυπαλλαγὴ πτώσεων.

ἍΛΛΟΜΑΙ, F. ἁλοῦμαι, salio, salto. † πρὸς σκοπόν. Xen. Pæd. 1. 4. 11.† Xenoph. de eq. arte, ἀλλ' ἐν ᾧ δὲ μέλλων ὑπερθεῖν τοῦ ἐπιπηδήσεσθαι, ἁλεῖται. Idem, εἴ τις εἰς πῦρ ἅλλοιτο, vel in ignem saliat, aut insiliat. Sic et apud Lucian. Arist. in Nub. ψύλλ' ἂν ὁπόσους ἅλλοιτο τοὺς αὑτῆς πόδας, pulex quot pedes suos saltaret, i. saltando emetiretur. Ἆλτο apud Hom. sæpe pro, saliit, ex ἅλατο, (pro ἥλατο, ex ἅλλομαι) factum per syncopen: tenuatur autem ob sequens τ, ut docet Eustathius. ἆλτ' ἐπὶ (cum accusativo) insiliit, apud Homer. ἆλτο κατὰ (cum genitivo) desiliit, apud eundem. et ἆλτο χαμᾶζε, in terram desiliit, vel prosiliit, apud eundem. Iliad. γ'. [V. Æsch. Eum. 374. Theoc. Id. γ'. 25.]

Ἅλμα, τος, τὸ, saltus. Od. θ'. Ἅλματι δ' Ἀμφίαλος πάντων προφερέστερος ἦεν, saltibus omnes antecellebat. ¶ Item apud Hippocratem, primus motus, vel prima agitatio fœtus in utero, ut ait Hesychius. ¶ Item, pro ἄλσος, Etymol. ¶ Item ἀλάδε, apud Æoles, ut ait idem Etym. ab ἅλς deducens, unde et scribit ἅλμα.

Ἅλσις, σεως, ἡ, saltatio, saltus. Item palpitatio. Aristot. de anim. l. 3. c. 33. μόριον τὸ τῆς ἅλσεως αἴτιον. Exp. et αὔξησις.

Ἁλτικὸς, οῦ, ὁ, saltatorius, ad saltationem sive ad saltum pertinens, ut, ἁλτικὴ ὄρχησις. ¶ Item, homo ad saltationem habilis, saltationi aptus, exercitatus ad saltus. Xen. Pæd. 8. καὶ γὰρ οὐδ' ὀρχηστικὸς ἁλτικός εἰμι. Exp. et saltator.

Ἁλτῆρες, οἱ, halteres: sunt pilæ sive massulæ plumbeæ, quibus utraque manu se librabant qui certabant halmate, id est, saltu, ut certiùs assilirent, inquit Bud. in Pand. Sed reprehenditur à Cornario in Comment. in libros Gal. κατὰ τόπους. Etymologus ἁλτῆρας fuisse dicit κατασκεύασμά τι, quo utebantur οἱ γυμναζόμενοι ἐν ταῖς γυμνασίαις, denominatum παρὰ τὸ ἅλλεσθαι, quoniam βαστάζοντες αὐτοὺς καὶ περιφέροντες ἥλλοντο ἐν τῷ γυμνασίῳ. Vide Gal. et Paul. Ægin.

Composita.

Ἀγάλλομαι, quomodo huc pertineat, vide in Ἀγάλλω.

Ἀνάλλομαι, assilio vel insilio, et q. d. supersilio. Xen. de art. equ. καὶ ἐπ' ὄχθους ἀνάλλεσθαι. Sic dicitur et ἀνάλλεσθαι ἐφ' ἵππον. Huic oppon. καθάλλεσθαι.

Ἀφάλλομαι, desilio, ex uno loco in alium salio. Item resilio. Aristoph. ἐπὶ τὴν κεφαλὴν τοῦ Σωκράτους ἀφήλατο. [Æsch. Pers. 305.]

Ἄφαλσις, resultatio. Ex Aristot. Probl.

Ἀφάλτης, resiliens. Hesych.

Διάλλομαι, transilio, apud Xenoph.

Εἰσάλλομαι, vel ἐσάλλομαι, insilio: ut, ἐσήλατο πυρὸς κρατῆρας, in Anth. epigramm. [Pind. Olymp. η'. 48. Γλαυκοὶ δὲ δράκοντες, ἐπεὶ κτίσθη, νέον Πύργον ἐσαλλόμενοι τρεῖς, &c.]

Ἐνάλλομαι, insilio. [Æsch. Pers. 516. Soph. Œdip. Tyr. 271. 1285. Aristoph. R. 39.] Apud Gregor. λὰξ ἐνάλλεσθαι, calcibus infestis aliquem impetere et ferire. Apud Aristoph. in Vesp. exp. etiam exilire. ¶ Metaphoricè dixit Synes. ἐνάλλεσθαι τοῖς νόμοις, insultare legibus.

Ἐξάλλομαι, desilio, exilio, apud Joseph. hinc ἐξάλμενος, pro ἐξαλλόμενος, exiliens, erumpens. Il. ί. et Apoll. l. 2. Arg. [Soph. Œdip. Tyr. 1333.] [Act. Apost. iii. 8. ἐξαλλόμενος ἔστη, καὶ περιεπάτει. Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 2. οἱ μὲν ἔμπαλιν γεγραμμένοι ἔφευγον, οἱ δ' ἐξήλλοντο, οἱ δ' ἐνέπιπτον ἀλλήλοις.]

Ἔξαλμα, (q. d. exultio sive desultio) eruptio.

Ἔξαλσις, exultus, saltus. Hippocr.

Ἐφάλλομαι, insilio, supersilio. Item irruo. Dicitur ἐφάλλεσθαι ἵππῳ, pro, ἅλλεσθαι ἐφ' ἵππον. Et, ἐφαλλόμενος, qui insilit.

Ἐπάλμενος, apud poëtas pro ἐφαλλόμενος, insiliens, irruens. † Hes. Th. 855.† Sic decomp. κατεπάλμενος, itidem exp. insiliens. Apollon. Argon. l. 2.

Ἔφαλσις, insultus.

Ἐφιάλτης, sive ἐπιάλτης, q. d. insultor seu insultator. Incubum nonnulli et incubonem vocant. Malum est quo correpti, invadi se ab aliquo et magno pondere opprimi, atque adeò suffocari imaginantur. Vide et Macrob. l. 2. in somn. Scip.

Ἐφιαλτία, vel ἐφιάλτιον, dicta herba pæonia, quòd adversus ἐφιάλτην valeat.

Μετάλλομαι, post insilio, persequendo insilio. Hom. Iliad. ί.

Ἴξαλος ab aliis exp. qui saltu ingreditur, saltator, impetuosus: ab aliis salax, et (ut etymologi volunt) ὁ περὶ τὰς τῶν θηλειῶν μίξεις ἔτι ἀθρόως ἀλλόμενος, ut, τράγος ἴξαλος, in epigr. caper saltator, seu salax. Quidam exp. τέλειος, apud Hom. Iliad. δ'. τόξον ἐΰξοον ἰξάλου αἰγός.

Ἰξάλη, ἡ, (substant.) vestis è pelle caprina, apud Hippoc. de fractur. Scribitur et ἰξαλῆ, ut, παρδαλῆ, λεοντῆ, &c. * recte.*

Καθάλλομαι, desilio, cui oppon. ἀνάλλομαι. Xen. ἀπ' ὄχθων καθάλλεσθαι.

Μεθάλλομαι, unde apud poëtas μετάλμενος, sicut ἐπάλμενος, exp. ἐφαλλόμενος. [Diod. Sic.]

Προάλλομαι, prosilio, vel præsilio, apud Suid.

Προαλὴς, exp. declivis. Il. φ'. χώρῳ ἐπὶ προαλεῖ.

† Προσάλλομαι, adsilio. Xen. Pæd. p. 223.†

Συνάλλομαι, insulto. Plutarch. lib. de comp. aquat. et terr.

Ὑπεράλλομαι, supersilio, transilio, ultra salio. Arist. de anim. l. 9.

Ὑπεράλμενος, per syncopen apud poëtas, pro ὑπεραλλόμενος.

ἌΛΛΟΣ, ἄλλη, ἄλλο, alius, alia, aliud. † ἄλλο excipit ἓν apud Xen. Pæd. 1. 2. 4.† Od. ξ'. Ἄλλος γάρ τ' ἄλλοισιν ἀνὴρ ἐπιτέρπεται ἔργοις, alius aliis delectatur studiis. Il. ν'. ἄλλος Ἀχαιῶν, alius ex Achivis. Τὶς ἄλλος, quispiam alius. εἴτις ἄλλος, siquis alius. Ἄλλος παρ' ἐμὲ, vel ἄλλος ἢ ἐγὼ, vel ἄλλος ἀντ' ἐμοῦ, alius à me, alius quàm ego. ¶ Item, alter, ut apud Aristot. in Eth. ἔστι δὲ φίλος, ἄλλος αὐτὸς, est amicus alter ipse. ¶ Item, reliquus: ut, ἄλλος ὅμιλος, ἄλλο σῶμα. Et ἄλλη κοιλίη, apud Hippocr. Et τἄλλα pro τὰ ἄλλα, reliqua, cætera. † Xen. Pæd. 1. 2. 11. et 3. 8. et 9. Sic ἄλλο in sing. cæterum 1. 3. 10.† ¶ Apud Eurip. ἄλλα expon. rationi non consentanea. Dicitur etiam ὦλλος pro ὁ ἄλλος per synalœphen, apud Suid. * Interdum conjungitur cum ἕτερος. Eurip. Or. 339. ἕτερα ἄλλα Plato Crat. p. 81. Demosth. πρ. Σπουδ. p. 1031.*

Ἄλλως, aliter, alio modo, alià ratione. [Eurip. Med. 1051, 2. Æsch. Ch. 678.] Arist. de mundo, οὐκ ἄλλως πλὴν λογισμῷ θεατὸς ὤν, non aliter spectabilis quàm. Ἄλλως πως ποιεῖν, Xen. † Pæd. 1. 2. 1.† aliter facere. ¶ Item, alioqui. Aristoph. in Ran. αἱ φύσεις δ' ἄλλως ἀράττονται. Dem. οὔτε γὰρ ἄλλως καλὸν, οὔτε πρέπον ὑμῖν. ¶ Ἄλλως τε καὶ, præsertim, apud Xen. Luc. Plut. † Aristoph. Nub. 1272.† et alios. * Æsch. Prom. 657. 724. Pers. 688. Suppl. 763. Eum. 724. Luc. Suppl.* [Soph. Œdip. Tyr. 1134. 1172. Elect. 1326.] † ἄλλως τε præterea, cæteroquin Xen. Pæd. 1. 6. 36.† ¶ Interdum sig. deinde, præterea, adhuc, ut apud Luc. et Areopag. ¶ Item, ἄλλως, frustra, incassum. Plato in Phædone, ταὐτά μοι δοκῶ αὐτῷ ἄλλως λέγειν. Sic sæpe, οὐκ ἄλλως, non abs re, non temerè. Apud Luc. ἄλλως πλανώμενος, temerè vagans. † Sic Aristoph. Nub. 1203.† * Exempla suppeditat Toup. ad Longin. 7.*

Ἄλλῃ, adverb. interdum pro ἄλλως, aliter. et Il. ί. Τῷ κε Πατρόκλῳ γε, καὶ εἰ μάλα βούλεται ἄλλῃ. [Soph. Tr. 924.] Plato de rep. 4. οὐκ ἄλλῃ ἔμοιγε δοκεῖ ἔχειν ἢ ταύτῃ. Item, aliò, ad aliam partem, ad alium locum. Od. ζ'. ὁ δ' αὖθ' ἄλλῃ. Sic Xen. Hell. 1. ἄλλαι ἄλλῃ ᾤχοντο ἐπ' ἀργυρολογίαν, aliæ aliò discesserunt. Dicitur et ἄλλῃ πῃ, aliò aliquò. Interdum pro, alibi, alio in loco, alia in parte: ut, ἄλλῃ τοῦ τείχους, alia in parte muri. Dicitur et ἄλλῃ πῃ, ut, ἄλλῃ πῃ τῆς οἰκίας, alia in parte domus.

Ἄλλον, accusativus adverbialiter positus reperitur. Plat. in Euthyd. ἄλλον καὶ ἄλλον ἀποβλέποντες εἰς ὑμᾶς, exp. hinc atque illinc.

Ἀλλυδὶς, alibi, vel aliò, sive aliorsum; ut, ἀλλυδὶς ἄλλος, et ἀλλυδὶς ἄλλη, apud Hom.

Ἄλλοθι, alibi, alio loco. Od. ξ'. ἄλλοι πάντες ἄλλοθ' ἔασι. Apud Dem. Philipp. 3. ἄλλοθι δ' οὐδαμοῦ, alibi nusquam. Reperitur et ἄλλοθι γαίης, alibi terrarum.

Ἄλλοθεν, aliunde. † excipitur ab ἐκεῖθεν. Xen. Pæd. p. 152. c. ἄλλοθεν ποθὲν Xen. Pæd. 1. 6. 38. seq. ἢ quam.† Od. ί. —— ἐφάνησαν ἄλλοθεν ἄλλος. Apud. Dem. οὐκ ἄλλοθεν οὐδαμόθεν, aliunde nusquam. [Æsch. Ag. 92. ἄλλοθεν ἄλλαι. Eurip. Med. 574. Soph. Œdip. Tyr. 194. Theoc. Id. 1. 34.]

Ἄλλοσε, idem quod, ἄλλῃ, aliò. † Xen. Pæd. 1. 5. p. 136. d.† Thuc. ἵνα μὴ ἐκτρέποιτο ἄλλοσε. Et ἄλλοσέ ποι, aliò quopiam. [Eurip. Med. 1193. Soph. Tr. 276.]

Ἀλλαχόθι, et ἀλλαχόθεν, et ἀλλαχόσε, idem quod ἄλλοθι, ἄλλοθεν, ἄλλοσε.

Ἀλλαχῇ, idem quod ἄλλῃ, alibi, vel aliò. Xen.

Ἀλλαχοῦ, aliò; ut, ἄλλοτε ἀλλαχοῦ στρατεύειν.

Ἄλλοτε, aliàs, alio tempore. † interdum Hes. Th. 830. V. et v. 835.† Luc. in Anach. ἄλλοτε ἢ νῦν, aliàs quàm nunc. Apud Gal. ἄλλοτε ἄλλως χρώμεθα. Ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε, subinde, identidem. [Soph. Aj. 58. V. Æsch. S. c. Th. 1079. ἄλλοτ' ἄλλοτε. Eurip. Med. 1193. Soph. Tr. 11.]

Ἄλλοκα, pro ἄλλοτε, interdum, dicunt Dores: ut, ὅκα pro ὅτε, et πόκα pro πότε. Theoc.

Ἄλλο τι, utrum, numquid. Plato Pol. 1. ἄλλο τι οὖν οὐδὲ ἰατρὸς οὐδεὶς καθόσον ἰατρὸς, &c. numquid igitur ne medicus quidem quatenus medicus est. Idem in Critone, ἄλλο τι ἢ ὁμολογοῦμεν; numquid fateri necesse est? vel quid aliud quàm fatemur?

Ἀλλοῖος, α, ον, alius atque alius, diversus, varius. Odyss. π'. Ἀλλοῖός μοι ξεῖν' ἐφάνης νέον ἠὲ πάροιθεν, diversus ab eo qui eras antea. Plato in apol. εἰ μή τι ἐπράττες ἀλλοῖον ἢ οἱ πολλοὶ, nisi quid agebas diversum à vulgo. Et pro eodem ἀλλοιότερος, apud Thucyd. l. 4. ἀλλοιότεροι ἐγένοντο τὰς γνώμας.

Ἀλλοιότης, τητος, ἡ, diversitas. Exp. et variatio, à Bud.

Ἀλλοιόω, ῶ, F. ώσω, P. ωκα, diversum reddo, immuto, vario.

Ἀλλοιοῦμαι, immutor, alius atque alius fio. † τί τινι Xen. Pæd. 1. 3. p. 77.† Plato Probl. 2. ἅπαντα ἀλλοιοῦταί τε καὶ κινεῖται. Thuc. l. 2. ἀλλοιοῦσθαι τὰς γνώμας, mutari animo, non esse eodem animo quo antea.

Ἀλλοίωσις, σεως, ἡ, mutatio, immutatio. Polyb. [Plat. Theæt. l. ἤ τινα ἄλλην ἀλλοίωσιν ἀλλοιῶται. — δύο δὴ λέγω τούτω εἴδη κινήσεως· ἀλλοίωσιν, τὴν δὲ περιφοράν. De Republ. lib. 5.]

[Ἀλλοίωμα. Athen. Deip. lib. 3. ex Damoxeno Comico. ἀλλοιώματα ἐν ταῖς τροφαῖς ποιεῖν.]

Ἀλλοιωτὸς, οῦ, ὁ, mutabilis, mutationis capax, mutari aptus.

Ἀλλοιωτικὸς, οῦ, ὁ, immutatorius, immutativus, ad immutandum aptus; ut, ἀλλοιωτικὴ δύναμις. Alex. Aphrod. l. 2. Probl. 60.

Ἀλλότριος, ου, ὁ, alienus, non proprius, qui est alterius. † Xen. Pæd. 1. 5. 13.† Æschines contra Ctesiphontem, Μὴ οὖν ὑπὲρ ἀλλοτρίας, ἀλλ' ὡς ὑπὲρ οἰκείας τῆς πόλεως βουλεύεσθε, nolite igitur tanquam de aliena, sed tanquam de propria civitate deliberare. Odyss. ά. ὁ ἔμπορος εἰλυμένος νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης, in navi aliena. Apud Demosthen. pro corona, οὐδὲν ἀλλότριον ποιῶν οὔτε τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος, οὔτε τοῦ τρόπου, nihil agens alienum neque à sua patria neque à suis moribus: vel, nihil dissentaneum, nihil discrepans. Nonnus ὕδωρ πηγαίης ἀρούρης ἀλλότριον, aqua diversam naturam habens à fonte terrestri. Apud Athen. lib. 3. Ἐρῶμεν ἀλλοτρίων, παρορῶμεν συγγενεῖς. Ex Herodoto citatur ἀλλοτριώτατος, pro, qui remotissimo est necessitudinis gradu. ¶ Apud Homerum, ἀλλότριος φὼς, exp. externus vir; à nonnullis hostis. Od. σ'. et υ'. [Æsch. Ag. 456. Aristoph. R. 481. Theoc. κε'. 146.]

Ἀλλοτρίως, alienè. Item alieno animo, (cui oppon. οἰκείως) ut apud Isocr. ἀλλοτρίως διακεῖσθαι, vel ἀλλοτρίως ἔχειν πρός τινα, alieno animo esse ab aliquo, vel alienum animum ab aliquo habere.

Ἀλλοτριότης, τητος, ἡ, q. d. alienitas: sumitur ferè pro alienatione animi. Plato, Demosth. Plut.

Ἀλλοτριόω, ῶ, alieno, abalieno, alienum reddo. Xen. Pæd. 6. ταῦτα ἤδη τοῖς μὲν πολεμίοις ἀλλοτριώσει τὴν χώραν. Ἀλλοτριοῦμαι, alienor, abalienor. Dem. et Thuc. Ἀλλοτρίωσις, alienatio, abalienatio. Thuc.

Ἀλλήλων, λοις, (et fœmininum gen. λαις) λους, (et neut. gen. λα) exponitur Latinè interdum per adverbia, invicem vel mutuò: interdum per nomina, alter alterum, vel alii alios; † Aristoph. Nub. 393. ἀλλήλοιν.† ut, φιλοῦσιν ἀλλήλους, amant se invicem, vel mutuò. [Eurip. Phœniss. 107. ἰδοὺ δέ τις Πελασγὶ μηδὲν ὑμῖν ἀλλήλας λέγειν. ib. 195.] Apud Isocr. ταῖς δόξαις ἀλλήλων διαφέρειν, opinionibus inter se dissidere. Ponitur et cum præpos. ut, πρὸς ἀλλήλους et μετ' ἀλλήλων, mutuò, inter sese. † Aristoph. Nub. 577. εἰς ἀλλήλας ἐμπεπτωκυῖαι.† Dicitur et ἐξ ἀλλήλων, Xen. Τὰ ἐκ τῶν πρὸς ἄλληλα, Quint. exp. l. 5. c. 10. quæ ex rebus mutuam confirmationem præstantibus ducuntur. Cicero, sub eamdem rationem cadentibus. Interdum exp. ultro citroque, ut, δῶρα πέμπουσι πρὸς ἀλλήλους, ultro citroque mittunt munera.

Ἀλλοιάζειν, aliud atque aliud dicere, aliter atque aliter loqui, inquit Hesych.

Composita: ac primùm ex ἄλλος.

Ἀλλοπάλλως, à Suid. exp. ὡς ἔτυχεν.

Ἀλλοπρόσαλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, ab alio ad alium se conferens, nunc huic nunc illi adhærens, qui est modò harum, modò illarum partium, mutabilis, instabilis. Martis epith. apud Hom. Il. έ.

Ἀμίσαλλος, difficilis et morosus; utpote qui ἄλλῳ οὐ μίγνυται, unde ἀμίσαλλοι γέροντες, apud Etym.

Ἄπαλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, exp. alius post alium, ex Aristot. de an. l. 9.

Ἔναλλος, inversus et contrarius, præposterus. Theocr. idyll. 1. Πάντα δ' ἔναλλα γένοιτο, καὶ ἁ πίτυς ὄχνας ἐνείκαι.

Ἔξαλλος, ab aliis diversus, inusitatus, egregius. Item ἔξαλλον, peregrinum. Ex lib. 2. Reg. c. 6. et Judith. c. 3.

Ἐξάλλως, alio modo et planè inusitato, inusitatè. Item, mirum in modum, vel supra modum. Suid. ex Polyb.

Παντέξαλλον, (*decomp.*) omnino alienum.

Περίαλλος, aliis præstans, eximius. Unde περίαλλα adverbialiter pro περιάλλως, eximiè, supra alios, vel supra modum, vehementer; apud Hom. et Soph. [Œd. Tyr. 1218. περίαλλα. Sch. περιάλλως· ὑπερβολικῶς. Aristoph. Thesm. 1079. περίαλλα. Schol. Bisct. Ἐπιρρηματικῶς τοῦτο λεκτέον ἀντὶ τοῦ περιάλλως, τουτέστιν ἐξόχως, κατ' ἐξοχὴν, διαφερόντως.]

Ὑπέραλλος, eximius. Pind. Nem. 3. [57. Ὑπέραλλον αἰχμὰν ταμών. Schol. ἀντὶ τοῦ ἐξαίρετον, ἐξέχουσαν, καὶ ὑπερβάλλουσαν.]

Composita ex ἀλλοῖος.

Ἀναλλοίωτος, immutabilis, invariabilis.

Δυσαλλοίωτος, qui vix immutari potest. apud Alex. Aphr.

Ἐξαλλοιόω, ῶ, altero, muto.

Εὐαλλοίωτος, qui facilè mutari potest.

Προαλλοιόω, ῶ, prius altero, ante immuto.

Συναλλοιόω, ῶ, simul immuto, diversum reddo. Arist. Phys. cap. 4.

Composita ex ἀλλότριος.

Ἀπαλλοτριόω, ῶ, abalieno, alieno. Aristot. Rhet. l. 1.

Ἀπαλλοτριοῦμαι, abalienor.

Ἀπαλλοτρίωσις, abalienatio, alienatio. ibid.

Ἐξαλλοτριόω, ῶ, abalieno, i. emancipo et divendo alienis. Strab.

Composita ex ἀλλήλων.

Ἐπάλληλος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. alius super alium, vel post alium: aut alter super vel post alterum, creber et continuus, ut Budæus exponit apud Alciphr. epist. 24. ἀλλ' ὅδε καὶ χιὼν πυκνὴ καὶ ἐπάλληλος φερομένη. Ἐπάλληλοι item plur. num. crebri, frequentes, alii super alios, vel alii ex aliis, ut apud Herod. l. 1. ἐπάλληλας καὶ ἀσθενέστερα τοῦ σώματος εἶναι. Apud Phil. ἐπάλληλοι ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ, exp. fulgetra et tonitrua alterna crebraque.

Ἐπάλληλα, (inquit Bud.) alia aliis superposita sine intercessione aut interstitio et intercapedine. Et ita opponuntur τοῖς ἐναλλάξ.

Ἐπαλλήλως, serie continua et sine intercessione. Diosc. l. 1. c. 167.

Ἐπαλληλία, series continua et sine intercessione, vicissitudo perpetua, Bud.

Decomp. Ἀλληλεπάλληλος, creber, pro ἐπάλληλος. ἀλληλεπαλλήλοις κύμασι, Basil. crebris fluctibus. Interdum ἀλληλεπάλληλοι, alterni.

Ἀλληλεπαλληλία, ἡ, q. d. alternitas. Item continuitas. Bud.

Κατάλληλος, ordine consectaneo compositus, apud Aristot. Item congruus vel congruens, consentaneus, sibi respondens. Aristot. Apud Diosc. κατάλληλα φάρμακα, exp. idonea remedia, congrua medicamenta. Apud Polyb. κατάλληλα adverbialiter ponitur pro καταλλήλως.

Καταλλήλως, congruenter, convenienter, cum quadam ordinis velut consequentia, vel congruenti serie. Naz.

Καταλληλότης, ητος, ἡ, congruentia, series congruens. Item cohærentia quadrans.

Decomp. Ἀκατάλληλος, incongruens, dissentaneus, non habens respondentes inter se partes. Item inconcinnus, concinnitatem sibi consentaneam non habens. Aristot. de mundo, τὰ ἐπὶ γῆς ἴσως ἀσθενῆ καὶ ἀκατάλληλα εἶναι.

Ἀκαταλλήλως, incongruenter, inconcinnè. Eup. et ἀσυμμέτρως.

Μισάλληλοι, mutui osores. Μισαλληλία, mutuum odium.

Παράλληλος, exp. à Bud. æquidistans, apud Polyb. Ἐκ παραλλήλου, apud Syn. exp. ex altera parte, vel altrinsecus. Grammatici, ἐκ παραλλήλου, ponè dicunt voces synonymas, quæ velut inter se componuntur, ut τυχὸν ἴσως. Παράλληλοι et παράλληλα, inter se composita, ut quæ sibi mutuò respondeant. ¶ Item, παράλληλοι, circuli. Plin. l. 6. c. 33. Vulgo παράλληλοι κύκλοι, exp. circuli æqualem distantiam ex omni parte inter se habentes. Iidem παράλληλοι in sphæra, lineæ rectæ paribusque inter se spatiis in altum surgentes.

Παραλλήλως, per duarum inter se compositionem, duo inter se componendo. Exponitur etiam, compositè, comparatè. Aristot.

Παραλληλία, apud gramm. literarum in eadem voce collocatio, aliarum juxta alias.

Παραλληλίζω, compono inter se et comparo, apud Eust.

Παραλληλισμὸς, apud eundem.

Ὑπάλληλος, subalternus; ut, ὑπάλληλοι ἐπιστῆμαι, apud Aristot.

Φιλάλληλοι et φιλαλληλία, mutuo se amantes, et mutuus amor.

ἈΛΟΑ'Ω, ῶ, F. ήσω, vel άσω, trituro: ut 1 ad Timoth. c. 5. Βοῦν ἀλοῶντα οὐ φιμώσεις, non obligabis os bovi trituranti. Sic apud Xen. ἀλοᾷν τὸν σῖτον. Exp. et tero, contero. ¶ Item, comminuo, frango, et quasi variis ictibus contundo, pulso, verbero, flagris cædo. Aristoph. ὁ μητρ' ἀλοήσας, ὁ πατρὸς γνάθον πατάξας, matrem pulsavit. Apud Ælianum, οἱ μὲν ταῖς πυγμαῖς, οἱ δὲ κέρασιν, οἱ δὲ λὰξ ἀλοῶντες αὐτὸν, i. tundentes, percutientes. ☞ Derivatur à nomine ἅλως, unde exp. ἐπὶ τῆς ἅλω πατῶ καὶ τρίβω τοὺς στάχυας, ideoque quidam aspirandum censent.

Ἀλοάομαι, ῶμαι, trituror, teror, apud Theophr. ἀλοηθέντα σπέρματα, exp. trita semina, vel tritura excussa. Item verberor, flagris cædor. Synes. ἀλλ' ἕως ὁ παῖς οἴκαδε βαδίζει τὰ χρυσία ἔχων, ὁ δεσπότης ἀλοᾶται.

Ἀλοητὸς, οῦ, ὁ, tritura, apud Xen. [Œconom. cap. 18. §. 5. Ὅπως δὲ τὸ δέον τρίβωσι, καὶ ὁμαλιεῖται ὁ ἀλοητὸς, τίνι τοῦτο, ὦ Σώκρατες;] Item trituræ tempus, apud Suid.

Ἀλοιάω, ῶ, pro ἀλοάω, per pleonasmum literæ ι, percutio, tundo. Il. ι. Πολλὰ δὲ καὶ γαῖαν πολυφόρβην χερσὶν ἀλοία. (Aristoph. R. 139.)

Ἀλοιητὴρ, ῆρος, ὁ, contusor, item percussor, pulsator; ut ἀλοιητῆρι πελέκῳ, apud Nonn. Et in Anth. Epigr. ἀλοιητῆρες ὀδόντες, molares dentes.

Composita.

Ἀπαλοάω, ῶ, reperitur pro ἀλοῶ, tero. Item contundo, confringo, apud Hom. Ἀπηλοημένος σῖτος, apud Demosth. dicitur frumentum ex area convectum postquam tritum fuit. [orat. adv. Phænipp.]

Ἀπαλοιάω, idem cum ἀπαλοάω, contundo et confringo. Il. Δ. v. 522. ἀπηλοίησεν, Eust. exp. κατέκλασε.

Ἐπαλώστης, apud Xen. in Œcon. qui boves terentibus moderatur, ut scribit Bud.

Καταλοάω, ῶ, idem quod ἀπαλοάω. Eust. * Xen. Cyrop. vii. p. 177. D. Lucian. Icarom. ii. p. 198. Eubulus in Athen. xiv. p. 629. E.* [Demosth. de falsa Legat. ὅτι αὐτῶν τοὺς ὁμήρους λαβόντες Φωκεῖς κατηλόησαν, &c.] Καταλοιάω, idem. Eust.

Μητραλοίας, matris percussor vel interfector, matricida. (Æsch. Eum. 153.)

Πατραλοίας, patris percussor seu pulsator. Item parricida, patris interfector; vel etiam patriæ perditor, apud Aristot. Rhet. 2. et Aristoph. in Nub. †908.† [1330. Ὦ μιαρὲ, καὶ πατραλοῖα, καὶ τοιχωρύχε. Ran. 276. Κατεῖδες οὖν τοὺς πατραλοίας αὐτόθι, &c. 785. Demosth. adv. Timocrat. τοὺς κλέπτας, τοὺς ἱεροσύλους, τοὺς πατραλοίας, τοὺς ἀνδροφόνους. Πατραλῴαις 1 Timoth. i. 9. Εἰδὼς τοῦτο, ὅτι δικαίῳ νόμος οὐ κεῖται, ἀνόμοις δὲ —— καὶ βεβήλοις, πατραλῴαις καὶ μητραλῴαις, ἀνδροφόνοις.]

Συναλοάω, contero, contundo, et confringo: unde συναλοῆσαι, apud Plut. * Longus iv. p. 136* Συναλοιάω, idem Apud. Athen. l. 8. * Opp. Cyn. i. 268.* (Συναλοιάω. Theoc. κβ'. 128.)

ἈΛΟ'Η, ἡ, aloë: herba quam describit Diosc. l. 4. c. 23. et Plin. l. 27. c. 4. Sic etiam dicitur ejus succus.

Ἀλοηδάριον, medicina ad ventrem solvendam, aloën habens.

Ἀλοῖτις, à quibusdam dicitur, ἀλόη Γαλλική.

Ξυλαλόη, (comp.) lignum aloës, quod ἀγάλλοχον appellatur.

ἍΛΣ, ἁλὸς, mare. In qua signif. est gen. fœm. ut apud Hom. sæpe πολιῆς ἁλός. Item sal: in qua signif. est gen. masc. ut Il. ι. ἁλὸς θείοιο. Apud Æginetam ἅλς Ἰνδικὸς, sal Indicum. Ἁλὸς ἄνθος, flos salis, vide Diosc. Sed sæpiùs usurpatur pluraliter. Od. λ'. et ψ'. οὐδέ θ' ἅλεσσι μεμιγμένον εἶδαρ ἔδουσι. v. Plut. περὶ φιλαδ. τὸν θρυλλούμενον ἐκεῖνον χρόνον τὸν ἁλῶν συγκατεδηδοκὼς μέδιμνον. Item ἅλες, sales, sermonis lepos et urbanitas. Plut. in symp. 5. Vide Bud. Item ἅλες, convictus et communio, et sodalitatis necessitudo, apud Æsch. de falsa leg. *c. Ctesiph. §. 112. τὰς πόλεως ἅλας περὶ πλείονος ποιεῖσθαι τῆς ξενικῆς τραπέζης. Philo Jud. τράπεζα καὶ ἅλες σύμβολα γνησίου φιλίας. Zenob. i. 62. ἅλας καὶ τράπεζαν μὴ παραβαίνειν. Archilochus. Ὅρκον δ' ἐνοσφίσθης μέγαν, ἅλας τε καὶ τράπεζαν. cf. Schol. in Eur. Hec. 793. Cicer. de Amic. 19. Gataker. A. M. P. p. 444. Valcken. ad Act. Apost. i. 4.* Apud Chrysost. ἁλῶν κοινωνοῦντες, sodales, convictores. [Herodot. Hist. lib. 4. §. 181. ἐν δὲ τῇ ὀφρύϊ ταύτῃ — ἁλός ἐστι τρύφεα κατὰ χόνδρους μεγάλους ἐν κολωνοῖσι, καὶ ἐν κορυφῇσι ἑκάστου τοῦ κολωνοῦ ἀνακοντίζει ἐκ μέσου τοῦ ἁλὸς ὕδωρ ψυχρὸν καὶ γλυκύ . . §. 185. ὁ δὲ ἅλς αὐτόθι καὶ λευκὸς καὶ πορφύρεος τὸ εἶδος ὀρύσσεται.]

Derivata ab Ἅλς, mare.

(Ἁλίαν, καταποντίαν. Æsch. Suppl. 537.) ‡ ἅλιον ἀνδρῶν ἴδεν. Sed ἄλιον quod conjecit Stanl. dant etiam Ald. Turn. Pauw. Schutz. recte. Butl.‡

Ἁλόθεν, ex mari, ἐξ ἁλός. Hom.

Ἅλαδε, ad mare, εἰς ἅλα: ut, ἅλαδε προέρυσσαν, apud Homerum.

Ἁλαιὸς, maritimus. Hesych.

Ἅλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, marinus; ut, ἅλιος γέρων appellatur Proteus apud Homer. † Sic Nereus apud Hesiod. Th. 1003.† et ἅλιαι θεαὶ, marinæ deæ, Il. σ'. et ω'. ¶ Item vanus, inanis, irritus: ducta significatione à mari, ut volunt grammatici, vel quòd mare res quondam vana et inutilis esse videretur ante inventas naves; vel quòd ad potum inutilis sit aqua marina, ut apud Hom. οὐχ ἅλιον βέλος. Sic οὐχ ἅλιον ἔπος, Il. ω.

Ἅλιον, adverbialiter etiam ponitur pro, frustrà, incassum. Il. ψ'.

Ἁλίως, frustra, incassum. Soph. in Philoct.

Ἁλιόω, ῶ, vanum reddo, irritum reddo, effectum habere non sino. Il. π'. Οὐδ' ἁλίωσε βέλος, non irritum emisit telum. (Soph. Tr. 262.)

Ἁλιεὺς, έως, ὁ, piscator. Homer. Est etiam piscis cujusdam nomen, apud Plut.

Ἁλιεύω, F. σω, piscor. Sæpe absolutè, interdum et cum acc. Bas.

Ἁλίευμα, piscatio. Strabo lib. 11.

Ἁλιεία, ἡ, piscatio, piscatus. Aristot. Pol. 1. οἱ μὲν ἀπὸ λῃστείας ζῶσιν, οἱ δ' ἀπὸ ἁλιείας. Pro eodem reperitur et ἁλεία.

Ἁλιευτικὸς, οῦ, ὁ, piscatorius, ad piscationem aut ad piscatorem pertinens. Ἁλιευτικὴ, sub. τέχνη, ars piscatoria. Invenitur etiam ἁλιευτικὸν, et in plur. ἁλιευτικὰ, pro tractatu sive tractatibus de arte piscatoria. Athen. 7.

Ἁλιὰς, άδος, ἡ, navicula, cymba. Quidam piscatoriam naviculam interpretati sunt; quasi ab ἁλιεὺς derivatum sit. Apud Aristot. l. 4. anim. c. 37. ἁλιὰς βάτραχος, exp. rana piscatrix. [Diod. Sic. Bibl. lib. 3. ἐξαίρει γὰρ τοῖς μεγέθεσιν ὑπερέχουσι, (sc. Testudines) καὶ τῶν ἐλαχίστων ἁλιάδων οὐκ ἐλάττους. Exiguis piscatorum lembis haud minor.]

Ἁλιάδαι, ῶν, οἱ, propriè piscatorum filii. Capitur pro ipsis piscatorib. Soph. in Ajace, ‡ 880.‡ Τίς ἂν δῆτά μοι τίς ἂν φιλοπόνων ἁλιαδᾶν.

Ἁλιέτορες, idem quod ἁλιεῖς, piscatores, in Epigr.

Ἅλιμος, marinus seu maritimus. Hesych. Ἅλιμος sive ἅλιμον dicitur etiam quidam θάμνος φραγμίτης, ex eo quòd ἐν παραθαλασσίοις καὶ φραγμοῖς φύεται, ut testatur Diosc. l. 1. c. 121.

Ἄλιμος, autem vide in comp. ex. λιμός.

Composita.

Ἀγχίαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, mari vicinus, ad mare situs, maritimus, littoralis; ut, λόφος ἀγχίαλος. Apoll. Arg. 2. (Σαλαμῖνος ἔχων βάθρον ἀγχιάλου. Soph. Aj. 135. ubi Sch. differentiam ponit inter ἀγχίαλος et ἀμφίαλος. V. Æschyl. Pers. 890.)

Ἀμιχθαλόεσσα, ἡ, id est, ἀπροσόρμιστος ἐκ θαλάσσης καὶ δύσορμος. Dicitur sic Lemnus insula, quoniam est ἄμικτος, καὶ ἀπροσπέλαστος τοῖς τὴν ἅλα περῶσι, seu quia οἱ τὴν ἅλα περῶντες, ei nequeunt μιγῆναι.

Ἀμφίαλος, circunquaque habens mare, circumdatus vel cinctus mari, ut circundantur insulæ. Epithetum insulæ. [Hom. Odyss. Α. 386. ἐν ἀμφιάλῳ Ἰθάκῃ, &c. Schol. περιρρεομένῃ πανταχόθεν ὑπὸ τῆς θαλάσσης. Soph. Philoct. 1428. χαῖρ' ὦ Λήμνου πέδον ἀμφίαλον, &c. Pind. Olymp. ΙΓ'. 57.]

Ἐνάλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, (interdum et ἐναλία fœm. gen.) marinus; ut, ἐνάλια ζῶα. Aristot. de mundo, marina animantia. Apud Sophoc. ἐνάλιος λεὼς, exp. in mari versans. Plut. ἐνάλιον ἔργον appellat rem in mari gestam. ¶ Item, maritimus: ut apud Aristot. de mundo. βρύουσα γῆ νήσους τε ἐναλίους καὶ ἠπείρους. Pro eodem dicitur et εἰνάλιος metri causa inserto ι: ut, εἰνάλιοι φῶτες, in Anth. Epigr. piratæ. (Εἰνάλιος, Æsch. Pers. 453. ἐνάλιος. Eurip. Phœniss. 6. 1116. Conf. Heath. et Brunck.)

Εἴναλος, idem quod ἐνάλιος, maritimus. Hom. in hymno Apoll.

Ἔξαλος, extans mari, extra mare positus; cui opponitur ἔναλος, apud Luc. ¶ Item, è mari exiliens. Oppian. ἔξαλα δίνευσι.

Ἔφαλος et ἐφάλιος, ad mare situs, maritimus. Il. Β. Κήρινθόν τ' ἔφαλον. Sunt qui ἔφαλον opponi etiam velint τῷ ὑφάλῳ. (Ἐφάλιος κλισίας. Soph. Aj. 192.)

Πάραλος, maritimus. Soph. in Ajace, πάραλά τ' ἄντρα. Sic πάραλος γῆ, apud Thuc. ¶ Πάραλος item navis apud Athenienses, quam ad certos tantùm usus adhibebant, prout varia occurrebant publica negotia. Fuerunt dicti πάραλοι, et qui in paralo nave remigabant, seu propugnabant; vel etiam parali navis vectores. Et pro quibusvis remigibus. Aristoph. in Ranis.

Παράλιος, idem quod πάραλος, maritimus. Philo de mundo, οὐ παράλιοι μόνον, ἀλλὰ καὶ μεσόγειοι πόλεις κατεπόθησαν. Et παραλία πίτυς, maritima pinus. Theophr. Dicitur et παραλία, sub. χώρα, maritima ora. Plut. et Aristot. Rhet. 3. Et metri causa παρραλία. Παράλιοι ὄρνιθες. apud Soph. marinæ aves.

Πλησίαλος, maritimus, mari vicinus: idem quod ἀγχίαλος, apud poëtas. Πλησίαλος subst. maritima ora, apud Athen.

Πρωτίαλος, primùm mare expertus, πρωτόπλους. Hesych.

Ὑπεράλιος, ut metri causa ὑπειράλιος, maritimus, q. d. qui est suprà mare, mari impositus, vel mari imminens; ut, ὑπειράλιον πτολίεθρον. Dionys. Alex.

Ὕφαλος, (cui opponitur ἔξαλος) qui est sub mari, sub mari latens, vel qui est intra mare; ut in Epigr. ἔναλος πέτρα. Apud Alciphr. ἔναλον δίκτυον, rete in mare demissum et conditum. ¶ Per metaph. subdolus, versutus. q. d. sub pectore latentem habens fraudulentiam. ut, ἔναλον ἦθος, quod et ὕπουλον. ¶ Item aliquantum salsus. Diosc.

Ὠκύαλος, velox in mari, velociter per mare currens. Navis Epith. apud Hom. [Iliad. O. 705. ὠκυάλου. Schol. Τῆς ταχίως πλεούσης. Odyss. M. 182. ὠκύαλος νηῦς. Schol. Ταχέως τὴν θάλασσαν διαπερῶσα. O. 472. ὠκυάλῳ. Schol. Ὀξείᾳ, ταχείᾳ, ταχυπλόῳ, ταχυπόρῳ. Ad hunc locum respicit Cel. Auctor.]

Derivata ab ἅλς, i. sal.

Ἀλάω, affertur ex Symmacho pro, in salis modum contero. Vide et in ἅλς mare.

Ἁλία, ἡ, vas in quo sal terebatur, aut in quod reponitur. Hesych.

Ἁλίαρος, sale conditus. Eust.

Ἁλιάδες, vasa buxina in quibus sal terebatur, ut ait Jul. Pol.

Ἁλίζω, F. σω, salio, sale conspergo, sale condio.

Ἁλίζομαι, salior. Marci 9. Apud Aristot. de anim. l. 8. ἁλιζόμενα πρόβατα, oves quæ salem cum pabulo devoraverunt. Vide et aliam signif. in Ἅλις, suprà.

Ἁλισμὸς, οῦ, ὁ, salitura, ipse actus saliendi seu sale condiendi. Item maris jactatio. Bud. ex Diosc.

Ἅλινος, ου, ὁ, qui è sale est, confectus è sale, apud Herodot. ἁλίνου χόνδρου. [Cum Spiritu aspero occurrit apud Herodot. Hist. lib. 4. § 185. τὰ δὲ οἰκία τουτέοισι πᾶσι ἐκ τῶν ἁλίνων χόνδρων οἰκοδόμηται. Ad hunc locum respicit Cl. Auctor. Cum Spiritu leni, Ἀλινὴ, ἀναφρόδιτος. Ἀλινὸν, ἀμαλδόν. Κρῆτες. Phav. Lex.]

Ἅλας, ατος, τὸ, sal; ut, ἅλατι ἴα, apud Suid.

Ἁλαὶς, ίδος, ἡ, salsilago.

Ἁλιστὸς, salitus: in anth. epigr. Derivatum ex ἁλίζω, salio.

Ἁλικὸς, οῦ, ὁ, salsus, ut, ἁλικὸν ὕδωρ, apud Aristot. Et Ἁλικὸς τῇ γεύσει, salsus gustu, apud Diosc. * Communes Græci dicebant ἁλικός.*

Ἁλικότης, ητος, ἡ, salsugo, salsedo. Theophr.

Ἁλικὶς, ίδος, ἡ, (ut quidam annot.) idem quod ἁλικότης. Ἁλικίδας tamen apud Strabonem sibi videri appellatas salinas scribit B.

Ἁλικώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, apud Theophr. expon. salsus. Scriptum reperitur etiam per λλ. Item plenus humore ἁλικῷ. apud Hippocrat.

Ἅλμη, ἡ, salsugo, salsilago, vel aqua salsa. † χερμάδι Apoll. Arg. 1. 366.† Od. ζ. λούεται ἅλμην, ubi tamen quidam exp. mare. [Æsch. Pers. 397. Eurip. Med. 1288.] Theophr. φαίνεται δ' ἡ ἅλμη καὶ ἅλας ἐπιπολάζειν. ¶ Item muria. Diosc. ταριχεύεται ἐν ἅλμῃ. Sic et apud Athen. sæpe. ¶ Item metaph. pro lepôre, venustate et urbanitate. Sic apud Eust. ἅλμη οὐκ ἔνεστιν αὐτῷ.

Ἁλμάδες ἐλαῖαι, in muria conditæ oleæ. Quidam exp. conditaneæ.

Ἁλμήεις, salsuginosus, ἁλμώδης. Æsch. in Suppl.

Ἁλμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, salsuginosus. Theophr.

Ἁλμαία, idem quod ἅλμη, muria, apud Diosc.

Ἁλμεύω, muria condio, in muria servo. Ἁλμεύομαι, in muria servor; unde ἁλμευθεὶς, apud Diosc. in muria servatus.

Ἅλμευσις, εως, ἡ, muria; propriè ipsa actio servandi in muria.

Ἁλμευτὴς, οῦ, ὁ, qui condituras quasdam facit in muria, qui in muria servat quæpiam. Exp. et salgamarius, apud Diosc. l. 1. c. 27.

Ἁλμυρὸς, ὰ, ὸν, salsus, salsuginosus, ἁλικός. † Aristoph. Nub. 568. ἁλμυρᾶς θαλάσσης.† Homerus, ἁλμυρὸν ὕδωρ, (i. salsam aquam) appellat marinam aquam, Od. ι. [Ἁλμυρὰν πόντου πλάκα. Eurip. Med. 212. Theoc. κγ'. 34.] Apud Xenoph. Pæd. 6. ἁλμυρὰ ὄψα, salsa opsonia. Item, amarus, ut, ἁλμυρὰ δάκρυα. Et metaphoricè ἁλμυροὶ λόγοι, amari sermones, ut exponit Erasm.

Ἁλμυρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, salsuginosus.

Ἁλμυρότης, ητος, ἡ, salsugo. Alex. Aphrod.

Ἁλμυρὶς, ίδος, ἡ, idem. Theophr.

Ἁλμυρίζω, salis saporem refero. [Athen. Deipn.]

Composita.

Ἄναλος, sale carens, insulsus, non salitus. Aristotel. in Probl. Et Marci cap. 9.

Ἄναλτος, ut apud Hippocr. ἀνάλτου ἀλφίτου. Galenus exponit τὸ χωρὶς ἁλῶν καὶ οὐχ ἁλμυρὸν, salis expers. Sic et apud eundem, ἄναλτον ἔτνος, et ἄναλτος τυρός. Similiter et Dinarchum usurpasse hanc vocem ἀντὶ τοῦ χωρὶς ἁλῶν, testatur Suidas. Aliam signif. vide et in comp. ex Ἄλδω, et Ἄλθω.

Ἀνάλμευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non salsus, idem quod ἄναλος. Citatur ex Xen. τὰ ἀνάλμευτα, quæ non fuerunt in salsuginem immersa, q. d. salsuginis expertia, apud Theophr. [Xenoph. Œconom. cap. 20. § 12. καὶ ὡς ἡ ἅλμη κολάζεται μεγυνομένη πᾶσι τοῖς ἀνάλμοις τι, καὶ ὑγροῖς, καὶ ξηροῖς, &c.]

Ἔναλμος, muria conditus; ut, ἔναλμα βρώματα, apud Plut.

Κάθαλος, sale conspersus, apud Athen. l. 4.

Καθαλμὸς, salsus, vel aliquantum salsus, aliquanta imbutus salsedine. ex Nic. Alexiph.

Ματτάλμης, ου, ὁ, exp. avarus, quasi victitans è divisione salsamentorum: à ματτύλλω et ἅλμη.

Νεαλὴς, nuper sale conspersus: ὁ νεωστὶ ἁλὶ πεπασμένος. Vide et composita ab Ἀλίσκω.

Ὀξάλμη, acida muria. Quidam exp. acetum salsum. Apud Dioscor. et Aristoph. Vide Athen.

Θυμοξάλμη, (decomp.) oxalme cum thymo trito, sive confectio ex thymo trito et oxalme. Diosc. l. 5.

Σκοροδάλμη, muria in qua intritum allium. Aristoph. in Equit.

Συναλίζομαι, aff. pro κοινωνῶ ἁλῶν καὶ τραπέζης, ut quidam interpr. * Act. Apost. l. 4.*

Ὕφαλος, aliquantum salsus, q. d. subsalsus. Diosc. l. 3 c. 153.

Ὕφαλμος, subsalsus, aliquantùm salsus, vel potius aliquantum salsuginis habens.

Ὑφαλμίζων ἐπίπαγος, concreta salsilago, gelata salsugo, apud Dioscor. lib. 5.

Ὑφάλμυρος, subsalsus, salsuginosus; ut, ὑφάλμυρον ὕδωρ Dioscor. lib. 5. cap. 153.

Ὑφαλμυρίζω, aliquantum saporem salis refero. Plut. in causis nat.

ἌΛΣΟΣ, εος, τὸ, lucus, locus omnis arboribus consitus, alicui Deo consecratus. Od. ζ. ἀγλαὸν ἄλσος Ἀθήνης. [πίονα ἄλσος. Æschyl. Pers. 111. Suppl. 517.] Plut. in Numa, ἐν ἄλσεσι θεῶν καὶ λειμῶσιν ἱεροῖς. Sunt qui ἄλσος exp. saltus, vel nemorum saltus. ☞ Eustathius deducit ex ἅλλομαι, quod stirpes et arbores ibi sponte saliant, id est, crescant.

Ἀλσώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ut, ἀλσώδεις τόποι, apud Athen. loca locorum amœnitatem imitantia. Dicuntur etiam ἀλσώδη, quæ per lucos meliùs proveniunt, quasi lucis accommodata.

Ἀλσηΐδες νύμφαι, nemorum nymphæ. Apoll. Rhod. [Arg. lib. 1. 1065. τὴν δὲ καὶ αὐταὶ Νύμφαι ἀποφθιμένην ἀλσηΐδες ὠδύραντο. iv. 1151. Αἱ δ' ἴσαν ἐν πεδίῳ ἀλσηΐδες.]

Ἀλσαΐνις, idem quod ἀλσηΐς, nemorum nympha. Cam. super Soph. Trach.

Εὐαλσὴς, pulchros habens saltus. Strabo lib. 3.

Ἀλσίνη, ἡ, alsine, herba ita vocata quòd in lucis nascatur. Diosc. l. 4. et Theophr.

ἈΛΥΉ, ἡ, lignum cui infigitur stiva. Poll. lib. 2.

ἈΛΥΏ, F. σω, errabunda mente afficior, et incerta impotentique consilio, mœrore confectus et ob id inquietus oberro, ut Bud. interpretatur. Lucian. de Tyr. ὁ δὲ παρὰ τὰς ὄχθας ἀλύων, καὶ ὑπὸ τοῦ ἔρωτος ἀπολλύμενος. Sic Il. ultimo, (de Achille Patroclum lugente) τότε δ' ὀρθὸς ἀναστὰς Δινεύεσκ' ἀλύων παρὰ θῖν' ἁλός. ¶ Item oberro et temerè expatior: apud Plutarch. ubi de Antonio loquens, qui in Libyam aufugerat, ait, ἀπολαύων ἐρημίας ἀφθόνου, σὺν δυσὶ φίλοις ἀλύων καὶ πλανώμενος. Eustathius inter alia significare ait ἐν ἄλῃ καὶ πλάνῃ τὴν ψυχὴν ἔχειν. Etymologus deducit vel ab ἀλῶ, (vagor) quòd qui anxii sunt, vagari solent: vel ex λύω et α privativo; ut sit ἀλύω, quasi solutionem malorum non invenio. Erophilus medicus ἀλύειν et πλανᾶσθαι synonyma esse voluit, ut tradit Erotianus. Sic ἀλύων et πλανώμενος copulat Plutarch. in loco paulò antè citato. ¶ Item, animo concido, et langueo præ consilii inopia et mœrore, ut apud Plut. in Cicerone, αὖθις δ' ἀλύων καὶ μεταβαλλόμενος κατῄει εἰς θάλασσαν, quasi spe deplorata confectus. ¶ Interdum (inquit Plutarch. de poet. aud.) significat δάκνεσθαι (morderi, angi, vel ringi animo) et ἀνιᾶσθαι anxium esse: ut apud Hom. Ὣς ἔφαθ', ἡ δ' ἀλύουσ' ἀπεβήσετο, τείρετο δ' αἰνῶς. Odyss. ι. Τὸ μὲν ἔπειτ' ἔῤῥιψεν ἀπὸ ἕο χερσὶν, ἀλύων. Bud. expon. stomachans. ¶ Item gaudeo, exulto, superbio. Odyss. σ'. Ἦ ἀλύεις ὅτι Ἶρον ἐνίκησας τὸν ἀλήτην; an superbis quòd Irum mendicum superaveris? vel, an te gaudio efferis? Sic et Soph. ἐᾶτέ μ' ὧδ' ἀλύειν, permittite me hic lætari. [Soph. Œdip. Tyr. 714. Æschyl. S. c. Th. 392.]

Ἁλύειν, quidam (Eustathio teste) aspirandum contenderunt, quum significat ἐπαίρεσθαι, i. efferri: tenuandum autem pro λυπεῖσθαι, mœrore affici. Suidas quoque tradit pro γεγηθέναι aspirari: ἀπὸ τῆς ἅλης. pro ægrè ferre, tenuari. Alibi testatur idem Eust. scribi solitum ἀλύειν cum ι.

Ἀλυσμὸς, idem quod ἄλυς, anxietas animi, mœror.

Ἀλυσμώδης, dicitur is qui est in ἀλυσμῷ, ὁ ἀλύων. Hippocr.

Ἄλυσις, idem quod ἀλυσμὸς, Gal. in lex. Aliam signif. vide in comp. ex Λύω.

Ἄλυς, ὁ vel ἡ, oberratio et expatiatio quæ temerè fit, ut ab iis qui non habent quod agant. Plut. in Probl. Rom. καὶ παραλείπουσι πολὺν ἄλυν καὶ σχολὴν ἐμποιοῦσι ταῖς πόλεσι καὶ πανηγύρεσιν. ¶ Item anxietas mentis, mœror. Plutarch. πῶς ἄν τις αἴσθ. ἑαυτοῦ προκόπτ. Αἱ τ' ἐξάρσεις τοῦ φρονήματος, διαλύουσι τὸν ἄλυν καὶ τὴν ἀδημονίαν.

Ἀλύσσω, anxius sum, vel anxio sum animo, indignor. Aut, rabie percitus sum, insanio. ¶ Item, tremo. Hes. Vide Eust. in hunc versum 70 Homeri Il. χ'. Οἵ κ' ἐμὸν αἷμα πιόντες, ἀλύσσοντες περὶ θυμῷ. Hinc Ἀλαλύκτημαι præt. pass. ab ἀλυκτῶ, facto ex ἀλύσσω, interjecta syll. λα, nisi malis ab ἀλύκτημι. vide Eust. ubi expon. ἀλαλύκτημαι, apud Hom. ἀσχαλάω et ἀδημονῶ. Cicer. interpret. non sum compos mentis.

Ἀλυσταίνω, imbecillus sum, viribus sum cassus. Hesych. Eust. Scribitur et ἀλυσθαίνω, apud Nic. in Ther.

Ἀλυστάζω, idem quod ἀλύω. Hesych.

Ἀλύσκω, (unde ἀλυσκάζω) deductum itidem ab ἀλύω quidam tradiderunt, quod negat Etymologicus: vide in Ἀλέω, vito.

Ἀλυθμαίνω, Hesychio est ἀλύω, ἀπορῶ, animo sum perplexo et dubio quid agendum sit. ¶ Item χαίρω, gaudeo.

Ἀλύζω, idem cum ἀλυθμαίνω et ἀλύω.

Ἀλύζεται, apud Hippocr. exp. ῥιπτάζεται, ἀπορεῖται. Gal.

Ἀλυκτασία, Hesych. exp. ἀκοσμία, incompositus status, tumultuatio.

Ἀλυκτάζω, exp. metuo, anxius sum. Apud Herod. Budæus exp. animo concido, consternatus sum. [lib. 9. § 69. ἀλύκταζόν τε (sc. οἱ βάρβαροι) ὡς ἐν ὀλίγῳ χώρῳ πεφοβημένοι τε καὶ πολλαὶ μυριάδες κατειλημμέναι ἀνθρώπων.]

Ἀλυκτέω, Erotianus apud Hippocr. exp. οὐκ ἠρεμῶ, non sum quietus. vide et in comp. ex Λύω.

Ἀλυσθμαίνω, idem quod ἀλυσθαίνω, Callim. hymn. in Delum, εἶπε δ' ἀλυσθμαίνουσα, Τί μητέρα κοῦρε διώκεις;

Συναλύω, simul vagor et temerè expatior. Plut. in Anth.

ἌΛΦΑ, primæ alphabeti Græci literæ nomen. Accipitur et pro eo qui primas tenet aliqua in re, ut initio libri dictum est.

Ἄλφω vel ἀλφάνω, invenio; ab alpha deductum secundum nonnullos: secundum quosdam contra, ἄλφα ab ἀλφάνω. Verbo ἀλφάνω utuntur apud Suidam Eupolis et Aristophanes et Menander. Habetur et apud Eurip. in Medea, φθόνον πρὸς ἀστῶν ἀλφάνουσι δυσμενῆ. Ἄλφω autem habetur Od. ο. ὁ δ' ὑμῖν μυρίον ὦνον Ἄλφοι. et Od. ρ. ἵνα μοι βίοτον πολὺν ἄλφοι. Et Il. φ'. ἑκατόμβοιον δέ τοι ἦλφον.

Ἀλφαίνω, pro eodem dicitur, apud Hesychium.

Ἀλφαίω, idem quod ἀλφάνω sive ἀλφαίνω. Hesych.

Ἀλφαδὼ, ἡ, idem, apud Hesychium.

Ἀλφάζω, excogito, νοῶ, ἐννοῶ, Varinus.

Ἀλφέω, ῶ, invenio, idem quod ἀλφάνω, et sequentia.

Ἀλφὴ, exp. inventio, item honor.

Ἀλφηστὴς, οῦ, ὁ, inventor, excogitator. [Æsch. S. c. Th. 776.] Hesiodus. † Theogn. 512. et Asp. 29.† ἀνδράσιν ἀλφηστῇσιν. Dicuntur autem generali epitheto homines ἀλφησταὶ, quòd artes et scientias invenerint. Sic item dicuntur (ut scribunt Etymol. et Hesychius) honorati viri. ¶ Item, pisces quidam, à quibus homines etiam petulantes et in Venerem proclives appellati fuerunt ἀλφησταί. vide Athen. Etym. et Eustathium.

Composita.

Ἀναλφάβητος, qui ne ἄλφα quidem novit, illiteratus. Apud Athen. lib. 4.

Ἐξάλφω, idem quod ἄλφω. Hesych.

(Τιμαλφέω, μᾶλλον δ' αὐτὸν ἄστυ τιμαλφεῖ λεώς. Æsch. Eum. 15. Ag. 931.) ‡ honoro. Hesych. Τιμαλφὲς, ἔντιμον, τιμὴν ἀλφαίνουσα, διὰ τιμῆς ἀγομένη.‡

(Τιμαλφοῦμαι. Æsch. Eum. 629. 810.)

ἌΛΦΙΤΟΝ, ου, τὸ, farina hordeacea, propriè; ut, ἄλευρον triticea. [Theocrit. Idyll. C. 18.] Plato l. de rep. 2. ἐκ μὲν τῶν κριθῶν ἄλφιτα σκευαζόμενοι, ἐκ δὲ τῶν πυρῶν ἄλευρα. Od. ξ'. Καὶ τὰ μὲν ἐν πυρὶ βάλλε παλύνας ἀλφίτου ἀκτῇ. Bud. annotat ex Etymologista et Dioscoride, ἄλφιτα esse pultem, vel farinam hordeaceam, prius tosto hordeo, ut ὠμήλυσιν ex crudo: et Plinium ἄλφιτα polentam identidem vertere. ¶ Ἄλφιτα (plur. num.) victus, ad victum necessaria: ut, τὰ ἄλφιτα ἐκπορίζειν, victum suppeditare. Aristoph. in Nubibus, † v. 648.† Τί δέ μ' ὠφελήσουσ' οἱ ῥυθμοὶ πρὸς τἄλφιτα; Quid verò me juvabunt numeri ad quærendum victum? vide Erasm. in proverb. Τί πρὸς τἄλφιτα; Luc. in Gallo, ἐπειδὴ ἔστι ταῦτα ἐς τὰ ἄλφιτα συντελεστικά. Reperitur in alio loco Aristoph. ἄλφιτα, pro σιτία: ubi dicit, εἴ τι κήδει τῶν πατρῴων ἀλφίτων. † Nub. 106.†

Ἄλφι, per apocopen pro ἄλφιτον, apud poëtas interdum reperitur. vide Hesych. et Suidam.

Ἀλφιτεὺς, έως, ὁ, farinam faciens. Suid.

Ἀλφιτεῖον, ου, τὸ, pistrinum. Bud. ex Polluce.

Composita.

Διαλφιτόω, ῶ, farina conspergo. Aristoph. in Nub. † 669.†

Ἐπαλφιτόω, idem, apud Athen. l. 10.

Πολυάλφιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ut, πολυάλφιτος κριθὴ, Theophr. hordeum multam farinam reddens.

Φειδάλφιτος, qui farinæ parcit: parcus, tenax.

Φειδαλφίτως, parcendo farinæ, parcè. Suid.

ἌΛΦΟΣ, ου, ὁ, albæ vitiliginis species, vide Cels. lib. 5. cap. 28. et Diosc. lib. 3. cap. 59.

ΑΛΩ'ΠΗΞ, εκος, ἡ, vulpes. Ab ἀλῶ, (i. decipio) et ὤψ, ὠπὸς, oculus, ita nominata, à fallendis oculis. Vel à παίζω, ἡ ἐν τῇ πλάνῃ παίζουσα, Etymol. Eustathius derivat παρὰ τὸ ἀλᾶν, τὸ πλανᾶν. ¶ Metaph. homo astutus: aliquando etiam, fraudulentus. Sic Lucæ cap. 13. εἴπατε τῇ ἀλώπεκι ταύτῃ, dicite vulpi illi. ¶ Item, vulpecula, quædam volucris, Aristot. lib. 8. de an. ¶ Item, piscis quidam. ¶ Item, genus quoddam saltationis apud Hesychium. ¶ Item, alopecia, Callim. * Dian. 79.* vide ἀλωπεκία. ¶ Item ἀλώπεκες partes quædam carnium musculosæ circa clunes, inquit Bud. Alii exponunt interiores lumborum musculos, ex Poll.

Ἀλωπὸς, exp. astutus, fraudulentus. Hesych. ex Soph.

Ἀλωπέκιον, ου, τὸ, vulpecula. [Aristoph. Equit. 1073. Ἀλωπεκίοισι τοὺς στρατιώτας ᾔκασεν, &c. 1076.]

Ἀλωπεκὶς, ίδος, ἡ, catulus vulpis. Item canis è vulpe et cane progenitus, qui et κυναλώπηξ, teste Xenoph. in Cyneg. ¶ Item, vitis genus, quæ unde nomen acceperit, indicat Plin. l. 14. c. 3.

Ἀλωπεκιδεὺς, έως, ὁ καὶ ἡ, vulpinus. Item vulpem imitans, astutus et fraudulentus more vulpis. dolis et imposturis utens.

Ἀλωπεκῆ, ἡ, vulpina pellis. Ex ἀλωπεκέη, per contract. Et metaph. pro astutiis seu fraudulentis artibus, apud Plut.

Ἀλωπεκίας, ου, ὁ, q. d. vulpinaris.

Ἀλωπεκίζω, vulpinor, astutè ago, fraudulenter ago, dolis utor. Aristoph. in Vespis, οὐκ ἔστιν ἀλωπεκίζειν.

Ἀλωπεκία, ἡ, defluvium capillorum, aut generaliter pilorum. Vide Gal. ¶ Item vulpis latibulum seu caverula. Hesych. et Etym. Exp. et galea, à Suida.

Ἀλωπεκίασις, idem quod ἀλωπεκία.

Ἀλωπεκίας, ου, ὁ, piscis quidam ex genere τῶν σελαχίων. Plin. l. 32. c. 11. et Athen. l. 8.

Composita.

Ἐχιναλώπηξ, echinovulpes.

Κυναλώπηξ, q. d. canivulpis.

Πιθηκαλώπηξ, q. d. vulpisimia, vel simivulpes, animal apud Æl.

Χηναλώπηξ, q. d. vulpanser.

ἍΛΩΣ, ω, ἡ, area, in qua teritur seu trituratur frumentum. Xen. in Œcon. δι' ὅλης τῆς ἅλω σίτευσί σοι τὰ ἄχυρα. et ibidem aliquoties. Plutarch. in Arist. narrat. ἐντυχεῖν γεωργοῖς ἐν ἅλῳ σῖτον συντιθεῖσι. ☞ Eustathius vult ab ἅλις seu ἁλίζω derivari, docetque ideo spiritu aspero notari. Etymologistes quoque ita scribit: Ἅλως, ἡ ἁλωὴ καὶ ἡ ἁλωνία, παρὰ τὸ τῶν ἀσταχύων συνάθροισιν. ¶ Item corona, circulus siderum. Aristot. de mundo. Exp. etiam circulus apparens circa solem et lunam. Secundum Hesych. solis aut lunæ circumferentia. Item clypei circumferentia et orbis, apud Æschylum. Item circulus in oculis inter σφενδόνην et ἶριν. vide Jul. Pol.

Ἁλωαῖος, οῦ, ὁ, arealis, cujus usus est ad areas. In anth. Epigr.

Ἀλώιος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem; ut, ἀλώια ἔργα, apud Nicandrum.

Ἀλῶα, festum Athenis in honorem Cereris agi solitum ab agricolis, jam comportatis frugibus. Philochorus ita nominatum ait, quòd illius festi tempore homines morarentur in areis.

Ἀλωὰς, άδος, ἡ, Cereris epith. q. d. arealis.

Ἅλων, ωνος, ἡ, area; idem quod ἅλως. Matth. 3. et Luc. 3. Reperitur etiam scriptum ἅλω, ἅλωος. ¶ Ἅλω θερινή, Dan. 3. expon. area æstiva.

Ἀλωνίζω, in area versor sive commoror. Hesych.

Ἀλωνία, ἡ, idem quod ἅλων, Athen. Exponitur et tanquam fem. ab ἀλώνιος: quæ areæ est, vel ex area.

Ἀλωὰ vel ἀλωή, area; idem quod ἅλως et ἅλων: ut, ἐϋτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ, apud Hesiod. in Erg. Et Il. ε. ἱερὰς κατ' ἀλωάς. ¶ Item locus vitibus aut arboribus consitus, vinea, arbustum, viridarium. Item campus frumentarius, vel sata, segetes, ut quidam exponunt. Il. ι. Χωσαμένη ὅ οἱ οὔ τι θαλύσια γουνῷ ἀλωῆς Οἰνεὺς ῥέξ'. Il. σ'. Τὸν μὲν ἐγὼ θρέψασα φυτὸν ὣς γουνῷ ἀλωῆς. Odyss. η. ἔνθα δέ οἱ πολύκαρπος ἀλωὴ ἐρρίζωται. Item Il. ε. ἕρκεα ἴσχει ἀλωάων ἐριθηλέων. Reperitur etiam cum spiritu aspero, sicut et ἅλως, ἅλω, ἁλωία.

Ἀλωεὺς, έως, ὁ, qui in area frumentum terit. Pro vinitore etiam accipi volunt, et generaliter pro agricola. Citatur ex Nonno. [Ap. Rh. Arg. lib. 3. 1400. ἀλωῆος πόνος ἀνδρῶν. Labor olitorum.]

Εὐαλωσία, cognominatur Ceres, quoniam areas frugum copia implet. Hesych.

Εὐρυάλως, ωος, et εὐρύαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, (comp.) latam seu amplam aream habens, latus, amplus. Nonn.

Κεγχραλέτης, ου, ὁ, milii molitor. Gal. apud Hipp.

Πεγχαλέτης, idem quod κεγχραλέτης, milii molitor.

ἍΜΑ, (adverb. temporis,) unà cum, simul cum, eodem tempore. † ἅμα μὲν sequente ἔτι δὲ Xen. Pæd. 1. 4. 3. et ἅμα δὲ l. 2. p. 40. et l. 6. p. 152.† Cum dat. ἅμ' ἠελίῳ, apud Aratum, pariter cum sole, simul cum sole. ἅμ' ἐμοὶ, apud Aristoph. mecum. Σόλων ἅμα ἐγένετο Ἀναχάρσιδι, Solon eodem tempore quo Anacharsis natus est. (Æsch. S. c. Th. 245. Ag. 1635.) Interdum aliter exp. ut, ἅμα τῇ ἡμέρᾳ, apud Xen. simul atque dies diluxit, diluculo, prima luce: ἅμα τῷ ἦρι, apud Theo. ineunte vere: ἅμα τομῇ, simul atque incisio facta est: ἅμα τῷ φανῆναι, simul atque visus est vel apparuit. ¶ Cum subjunctivo, ἅμα ἂν ἡβήσῃ, apud Plat. simul atque ad pubertatem venerit. ¶ Cum participio, Xen. Hell. 4. ἅμα δὲ ταῦτα λέγων καὶ ἐκδύνων, dum hæc diceret, inter loquendum. ἅμα δὲ λαβὼν ἐσίγησε μικρὸν, simul atque accepit, aliquantisper conticuit. ¶ Sequente καὶ, variè exp. Dem. ἅμα ἀκηκόαμέν τι καὶ καθίσταμεν, simul atque audivimus aliquid, constituimus. Apud Plut. de primo frigido, ἅμα γὰρ ἀπιοῦσα πολλὴ, φαίνεται καὶ ψύχεται τὸ ὑπολειπόμενον, simul ac magna vis ejus excessit, corpus statim reliquum refrigerari videtur. ¶ Ἅμ' ἔπος, ἅμ' ἔργον, simul dictum et factum; vel, dictum factum.

Ἀμυδὶς, Æolicè, idem quod ἅμα, simul, unà, pariter. Od. ξ. Ζεὺς δ' ἀμυδὶς βρόντησε καὶ ἔμβαλε νηῒ κεραυνόν. ¶ Quidam etiam exp. ἐξαίφνης.

(Συνάμα. Theoc. κε'. 126.) * Sæpius apud recentiores.*

ἈΜΑΙΜΑ'ΚΕΤΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, quidam exp. ὁ ἄγαν μαιμάων, qui animo est in prælio admodum prono. (Soph. Œdip. Tyr. 186.) Alii exp. inexpugnabilis, indomitus, invictus: derivantes itidem à μαιμάομαι, impetum facio, et α particula augmenti. ut Iliad. ζ. Χίμαιραν ἀμαιμακέτην. Et Hesiod. ἀμαιμάκετον πῦρ. † Th. 319. v. ibi Schol.† Nonnulli exp. immensus, derivantes ex μῆκος, unde fit μάκος, μάκετος, μαιμάκετος, ἀμαιμάκετος. Sic Od. ξ. ἱστὸς ἀμαιμάκετος νηός. Vide Eust. et Etym.

ἈΜΑ'ΛΘΕΙΑ, ας, ἡ, dicta fuit capra cœlestis, à qua lactatum fuisse Jovem perhibent. unde Callim. hymno in Jovem, σὺ δ' ἐθήσαο μαζὸν Αἰγὸς Ἀμαλθείης. Ejus cornu omnium rerum copia abundare fertur: unde proverb. Ἐσθ' ἣν μοι βίος ἐστὶν Ἀμαλθείας κέρας αἰγός. Quid revera fuerit κέρας Ἀμαλθείας, docet Palæph. in libello περὶ μύθων seu ἀπίστων ἱστοριῶν. Allegoricè et translatè Cicer. ad Attic. lib. 1. epist. 12. dicit, Cursis apud Amalthæam tuam victimis. Ab eodem Cicer. Ἀμάλθεια et Ἀμαλθεῖον dicitur bibliotheca omnis generis libris referta, ut epist. 15. ejusdem libri.

Ἀμαλθεύω, ditare, propagare aut nutrire in modum τοῦ τῆς Ἀμαλθείας κέρατος. Hesych. et Etym.

ἈΜΑΛΛΑ, ἡ, manipulus, fasciculus manipulorum. Citatur ex Soph. ☞ Παρὰ τὸ ἅμα ἀολλίζεσθαι χερσὶ τοὺς στάχυας, ἢ παρὰ τὸ ἀμᾶσθαι, ut scribit Eust. quæ et apud Etym. habentur.

Ἀμαλλεύω, in manipulos colligo, εἰς ἀμάλλας δεσμῶ. Ab Eust. expon. δραγματεύω.

Ἀμαλλεῖον, ου, τὸ, funis ad ligandas ἀμάλλας. Eust.

ἈΜΑΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, mollis, tener. Item debilis, imbecillis. Reperitur et ἁμαλὸς, cum spiritu aspero, (quod ab ἁπαλὸς aspiratio deductum putetur) quam scripturam et deducta ab eo verba retinere possunt. Od. υ. Ὡς δὲ κύων ἀμαλῇσι περὶ σκυλάκεσσι βεβῶσα. Il. χ. Ἁρπάξων ἢ ἄρν' ἀμαλὴν, ἢ πτῶκα λαγωόν.

Ἀμαλῶς, molliter, imbecille. Exp. etiam, μετρίως, ὁμαλῶς, ἁπλῶς, ab Etym. et Hes. Quid signif. Hippocrati, vide in Gal. lex.

Ἀμαλόω, ῶ, aboleo, ἀφανίζω. Hesych.

Ἀμαλάπτω, perdo, corrumpo. Propriè, corrumpo veluti tenerum quiddam et molle. Lycophr. ἠμάλαψε κάρχαρος κύων.

Ἀμαλδύνω, idem quod ἀμαλάπτω, itidem ab ἀμαλὸς deductum, ut vult Eust. (Theoc. ιϛ'. 59.) ¶ Capitur et pro demolior, everto, solo æquo, ut Il. μ'. Τεῖχος ἀμαλδύνας. Exp. et deleo, oblitero.

Ἀμαλδύνομαι, corrumpor. Item evertor, destruor. Il. η. Ὡς κεν τοι μέγα τεῖχος ἀμαλδύνονται Ἀχαιῶν. Apud Hippocr. ὄμματα ἀμαλδύνεται, exp. ἀφανίζεται et ἀμαυροῦται.

Ἀμάνδαλον etiam fit ab ἀμαλδύνω, ex quo fit primum ἀμάλδανον, evanidum, abolitum, deinde per transpositionem literarum ἀμάνδαλον, quo utitur Alcæus.

Ἀμανδαλόω, ῶ, aboleo, tardo. Hesych.

Ἀπαμαλδύνω, (comp.) dicitur itidem pro, perdo, corrumpo, aboleo. Greg. in Carm. Ἀστράπτει κάλλος, κάλλει δὲ τέρας κάλλος ἀπημάλδυνε. [Anthol. Epigr. Gr. lib. 1. Leonid. Τριπτόλεμος δ' ἀγκλεὲς ἀπημάλδυνεν Ὅμηρος, &c.]

ἈΜΑ'ΜΥΞ, uvæ genus quoddam. Quidam exp. vitis arbustiva, quæ arbores scandit. Vide Hesych. et Suidam, qui dicit hoc vocabulum legi apud Epicharmum et Sophronem. Vide et Etym.

ἈΜΑΝΙ'ΤΑΙ, αἱ, dicuntur fungi quidam, apud Diosc. Oribas. P. Æginet. Nic. Myrepsum.

ἍΜΑΞΑ, ης, ἡ, currus, plaustrum. Od. ι. ἅμαξαι τετράκυκλοι, currus quatuor rotarum. Sic apud Herod. ἅμαξαι τετράκυκλοι. Ἐξ ἁμάξης λαλεῖν, vide Erasm. Reperitur etiam ἄμαξα cum tenui, unde πιλνᾶσθαι ἐπ' ἀμάξαις, et apud Hesiod. θέμεν' ἀμάξας. Eustathius tenuari dicit secundum hanc etymologiam παρὰ τὸ ἄγειν τὰ ἀμήματα, ab advehendis messibus: aspirari autem secundum hanc παρὰ τὸ ἅμα καὶ τὸ ἄξω. ¶ Item ἅμαξα, septentriones, à figura plaustri. Gell. l. 2. c. 21. Il. σ'. Ἄρκτον θ', ἣν καὶ ἅμαξαν ἐπίκλησιν καλέουσιν.

Ἀμαξήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, plaustrarius, plaustralis: ut, ἀμαξήρης τρίβος, apud Eurip. via plaustraria. ‡ Vide in Ἄγω et deriv.‡

Ἀμαξία, vel potius, ἀμαξιὰ, ἡ, via qua plaustrum agitur.

Ἀμαξιαῖος, ου, ὁ, plaustralis, plaustrum implens: ut, ἀμαξιαῖοι λίθοι, Xenoph.

Ἀμαξικὸς, οῦ, ὁ, plaustralis, ad plaustrum pertinens. Exponitur etiam plaustrarius, sive carpentarius.

Ἀμαξίτης, ου, ὁ, plaustralis, curulis; ut, ἀμαξίτης φόρτος, in Epigr.

Ἀμαξιτὸς, οῦ, ἡ, via vehicularis, via plaustraria, via per quam agitur currus vel agi potest. (Soph. Œdip. Tyr. 736.) Apud Herodotum, spatii quantum opus est ad agendum currus, unde et sic appellata fuit via publica. Il. χ'. τείχεος αἰὲν ὑπὲκ κατ' ἀμαξιτὸν ἐσσεύοντο. Utitur et Xen. Hell. 2.

Ἀμάξιον, ου, τὸ, plostellum, apud Suid. Hes. et Eust.

Ἀμαξεὺς, έως, ὁ, aurigator, auriga. Hesych.

Ἀμαξεία, ἡ, onus quod vehitur curru, sarcina quæ vehitur plaustro. Suid.

Ἀμαξεύω, plaustrum duco, aurigor. Plut. in Eumene, et Arrian. l. 2. de Alex.

Ἀμαξεύομαι, plaustro vehor.

Ἀμάξεια, idem quod ἅμαξα, factum κατὰ παραγωγήν. Eust.

Ἀμαξὶς, ίδος, ἡ, plostellum, parvus currus, apud Aristoph. in Nub. ¶ Item placentæ genus, ut annotat scholiast. Aristoph.

Ἁρμάμαξα, idem quod ἅμαξα, carruca, carpentum. Herod. lib. 7. Xen. Pæd. 3.

Composita.

Ἀναμάξευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ut, ἀναμάξευτος τόπος, locus per quem agi plaustra nequeunt, q. d. plaustris impervius. Herodot. [Hist. lib. 2. §. 108. Αἴγυπτος ἐοῦσα πεδιὰς πᾶσα, ἄνιππος καὶ ἀναμάξευτος γέγονε.]

Ἐξαμάξω, aff. pro convitior, quasi de plaustro convitia fundo.

Καθαμαξεύω, curru tero, currum agito per, unde ὁδὸς καθημαξευμένη, via plaustris trita. Hinc per metaph. καθημαξευμένον dicitur quicquid est tritum, triviale. Scribitur et κατημαξεύω.

ἈΜΑ'ΡΑ, ἡ, et Ionicè ἀμάρη, aquæ ductus, sulcus in prato vel horto per quem aqua ducitur irrigandæ terræ gratia. Iliad. φ'. Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ ὀχετηγὸς ἀπὸ κρήνης μελανύδρου Ἂμ φυτὰ καὶ κήπους ὕδατι ῥόον ἡγεμονεύῃ, Χερσὶ μάκελλαν ἔχων, ἀμάρης ἐξ ἔχματα βάλλων, id est, ὀχετοῦ. Hesych. et Etymol. dici scribunt quasi ἁμαρία, παρὰ τὸ ἅμα καὶ ὁμαλῶς ῥεῖν δι' αὐτῆς τὸ ὕδωρ, vel παρὰ τὸ ἀμᾶν αἴρεσθαι, ligone enim seu rutro fiunt ejusmodi sulci: à quibusdam exponitur etiam, cloaca, meatus subterraneus. Exp. etiam, meatus et fossa. Ἀμάραι Etymologo sunt etiam cavitates illæ et meatus in auricula, metaphoricè ἀπὸ τῶν ὀχετῶν δι' ὧν τὸ ἐν τοῖς κήποις φέρεται ὕδωρ, per eas enim veluti canales et tubulos, sordes et retrimenta capitis deferuntur.

Ἀμαρία et ἀμαρὶς, idem cum ἀμάρα.

Ἀμαραῖον ὕδωρ, aqua quæ per ἀμάραν ducitur: aqua per aquæ ductus influens, cujusmodi sulci aquarii à nonnullis vocantur colliquiæ, incilia et inciles, seu inlices et inlicia: quoniam per eos aqua illicitur. Theophr. hist. pl. l. 2. c. 8.

Ἀμαρεύω, permeo more aquarum, quæ per aquarios sulcos derivantur et deducuntur. apud Hesych. exp. διαρρεῖν.

Ἀμάρευμα, aquæ aut sordes, quæ per aquarum sulcum defluunt. exp. et cloaca. Hesych.

Ἀμαρεῖν, idem Hesych. exp. sequi, more nimirum aquæ, quæ per aquarium sulcum τοῦ ὀχετηγοῦ ductum sequitur.

ἈΜΑ'ΡΑΚΟΣ, ου, ὁ, sive Ἀμάρακον, ου, τὸ, amaracus seu amaracum, herbæ nomen est, quæ et σάμψυχος seu σάμψυχον dicitur, ut Dioscor. testatur l. 3. c. 47. et Plin. l. 21. c. 11.

Ἀμαράκινος, ου, ὁ, amaracinus, ex amaraco confectus, aut amaraco conditus: ut, ἀμαράκινον ἄνθος, flos amaracinus, seu flos amaraci, apud Diosc. l. 2. c. 94. Et ἀμαράκινον μύρον, apud Athen. lib. 5. et 12. Et ἀμαράκινον ἔλαιον, apud Diosc. l. 1. c. 19.

Ἀμαρακόεις, εντος, ὁ, amaraco similis, Nicand. in Ther.

ἈΜΑΡΤΑ'ΝΩ, f. ἁμαρτήσω, Aor. 2. ἥμαρτον, aberro, ut apud Isocr. ἁμαρτάνειν τῆς ὁδοῦ, aberrare à via. Sic dicitur ἡμαρτηκέναι παντὸς δικαίου, aberrasse ab omni æquitate. Item aberro, non attingo scopum aut metam. Il. ε'. τοῦ μὲν ῥ' ἀπὸ τυτθὸν ἅμαρτεν. Sic apud Xen. Pæd. lib. 8. ἤδη καὶ μηδὲν βάλλεις οὐκ ἂν ἁμάρτοις ἀνδρὸς ἀγαθοῦ. Apud Hom. Od. λ'. ἁμαρτάνειν μύθων, errare in verbis vel circa verba. Item ἀποτυγχάνω, frustror: ut, ἁμαρτὼν τῆς ἐλπίδος, qui frustratus est sua spe. ¶ Item, erro, fallor, hallucinor, erratum committo. Plato Pol. 1. ἁμαρτάνουσι οἱ ἄνθρωποι περὶ τοῦτο, in hoc errant homines. Et cum accus. apud Gal. ad Glauc. 2. ἅμα δὲ οἱ πολλοὶ τῶν ἰατρῶν ἁμαρτάνουσι. Sic apud Soph. Τοιαῦθ' ἁμαρτάνουσιν ἐν λόγοις ἴσα. † Sic Xen. Pæd. 1. 6. 31.† Absolutè etiam ponitur, ut Plut. in Lysimachi apophth. οὐκ ἔστιν ἐν πολέμῳ δὶς ἁμαρτεῖν, non licet in bello bis errare. Sic Plat. Polit. 1. οὐδεὶς τῶν δημιουργῶν ἁμαρτάνει. ¶ Item pecco, delinquo, peccatum admitto, ut Xenoph. Pæd. 3. ἀνθρώπινά μοι δοκεῖς ἁμαρτεῖν. Ἁμαρτεῖν εἰς τοὺς γονέας, peccare in parentes. Apud Thuc. ἁμαρτάνει πολλὰ εἰς ἡμᾶς, multa in nos peccat. Ponitur etiam absolutè interdum apud Hom. et Isocr. (τῶν γὰρ μεγάλων ψυχῶν ἱεὶς οὐκ ἂν ἁμάρτοι. A magnatibus aberrare non potest, qui maledicta jaculatur. Soph. Aj. 154. ξυμμαχίας ἁμαρτών. Æsch. Ag. 221. 1203. ἐλπίδων——ἡμάρτομεν. Eurip. Med. 499. Soph. Œdip. Tyr. 1170.)

Ἁμαρτάνομαι, peccor. ἁμαρτάνεσθαι dicitur quod peccatur, quod perperam seu improbè fit aut dicitur. τὰ περὶ τὴν πόλιν ἁμαρτανόμενα, apud Xen. Apud Thuc. ἔργα ἀγαθὰ ἔστιν et ἁμαρτανόμενα opponuntur: ut et apud Plut. ἀνδραγαθήματα et ἁμαρτήματα. ¶ Apud Porphyr. ἡμαρτημέναι γραφαί, depravatæ scripturæ. Interdum impersonaliter ponitur ἁμαρτάνεται, ut Lat. peccatur. ¶ Item ἁμαρτάνομαι, privor. Od. ι. χειρῶν ἐξ Ὀδυσῆος ἁμαρτήσεσθαι ὀπωπῆς, me privatum iri oculis.

Ἁμάρτημα, τό, erratum, peccatum, lapsus. Aristot. rhet. 1. ait, ἁμαρτήματα esse, quæ non committuntur improbitate, et quæ non sunt παράλογα. vide eundem et Eth. 5.

Ἁμαρτητικός, οῦ, ὁ, offensator, qui sæpe offendit in re aliqua, errare solitus in re quapiam, Aristot. eth. 2.

(Ἁμαρτῆτιν. Æsch. Ag. 1673.) ‡ ἁμαρτεῖν Stanl. Is. Casaub. Heath. Schütz. Pors.‡

Ἁμαρτάς, άδος, ἡ, apud Iones idem quod ἁμαρτία, sive ἁμάρτημα: ut, ἁμαρτάδα ἀξίμων, apud Dionys. Hal. [Herodot. Hist. lib. 1. Κροῖσος δὲ πέμπτου γονέος ἁμαρτάδα ἐξέπλησε, &c. Paulo infrà, ὁ δὲ (sc. Crœsus) ἀκούσας, συνέγνω ἑωυτοῦ εἶναι τὴν ἁμαρτάδα, καὶ οὐ τοῦ Θεοῦ. lib. 6. §. 29. Histiæus sperans οὐκ ἀπολέεσθαι ὑπὸ βασιλέος διὰ τὴν παρεοῦσαν ἁμαρτάδα.]

Ἁμαρτηρός, οῦ, ὁ, erroneus. Bud.

Ἁμαρτωλός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, peccator vel peccatrix. In novo Test. ponitur pro, qui peccatis est deditus.

Ἁμαρτία, ἡ, error, peccatum, delictum. Isocrates, Demosthenes, Plutarchus, et alii. (Æschyl. Ag. 511. 1206. Aristoph. R. 1162. Ἀμπλάκια. Pl. Sch. ex. ἁμαρτήματα. Item quasi ὁμοῦ ἡμαρτημένα. V. Æsch. Pers. 685. it. ὁ μισθὸς τῆς ἁμαρτίας. ib. Ag. 511.)

Ἁμαρτέω, ῶ, vide Ὁμαρτέω.

Composita.

Ἀναμαρτησία, ἡ, non peccare aut peccavisse, vel peccare non posse.

Ἀναμάρτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui non peccavit. Gal. ad Glauc. l. 1. μόνος ἂν εἴη τις ἀνθρωπίνῃ δυνάμει ἀναμάρτητος ἐν τῷ περὶ τὰς ἰάσεις, solus hic in medicando non peccaverit, quantum quidem id ab homine fieri potest. Item qui peccare nequit. Plat. de rep. l. 1. ἀτέχνω δὲ ἀναμάρτητοί εἰσιν οἱ ἄρχοντες, ἢ οἷοί τε καὶ ἁμαρτάνειν. Et Xen. Hell. 6. ἐμὲ γὰρ τῶν ἀνθρώπων οὐδένα ἀναμάρτητον διατελοῦντα. Dicitur etiam τὸ ἀναμάρτητον pro ἀναμαρτησία, seu ἀναμάρτητον εἶναι. Res etiam aliqua et actio dicitur ἀναμάρτητος, in qua nihil peccatum est, vel peccatur. Xen. Pæd. 8. † p. 237. c. τάξις.†

Ἀναμαρτήτως, sine peccato, ita ut non peccaris vel non pecces vel peccare nequeas; rectè et justè. Sic Xen. dicit ἀναμαρτήτως τι ποιεῖν. Et Isocr. ἀναμαρτήτως ζῇν.

Ἀφαμαρτάνω, aberro, ἀποτυγχάνω. Antiph. ἀφαμαρτάνοντες ἂν ἐπιτυχοῖεν τι δρᾶσαι. Il. χ'. φίλου ἀπὸ πατρὸς ἀφαμαρτών, orbatus patre. Est enim ἀπὸ ἁμαρτὼν pro ἀφαμαρτών.

Διαμαρτάνω, aberro, ut, διαμαρτάνειν τῆς ὁδοῦ. Theo. Sic διαμαρτάνειν τοῦ παντὸς, apud Plat. tota errare via. ¶ Item aberro, assequi nequeo vel efficere quod conor, excido. Isocr. ad Philip. εἰ δ' εὐχαῖς τι μὴ διαμαρτεῖν ἂν ἐπιθυμίας. Διαμαρτάνειν τῆς ἐλπίδος, apud Luc. dicitur qui excidit sua spe, quem sua spes frustratur. Apud Isocr. διαμαρτάνω τῆς δόξης ἣν ἔχων περὶ σοῦ τυγχάνω, fallit me quam de te concepi opinio. Interdum pro erro, allucinor. Sic γλῶττα dicitur διαμαρτάνειν, apud Isocr.

[Διαμάρτημα. Aristot. Poet. cap. 25. pag. 93. 9. Ed. Cant. Διαμάρτημα δὲ τὸ πρόβλημα οὐδέν ἐστι.]

Διαμαρτία, ἡ, aberratio, item error: ut, διαμαρτία τοῦ τόπου, apud Plat. aberratio à loco.

Ἐξαμαρτάνω, erro, pecco. (Eurip. Med. 309.) † Aristoph. Nub. 859. † Xen. Pæd. 3. ἐπεὶ δὲ ἀγνοίᾳ ἄνθρωποι ἐξαμαρτάνουσι, πάντα ἀκούσια ταῦτ' ἔγωγε νομίζω. † cum participio παίω. Xen. Pæd. l. 2. 41. c.† Plato de rep. 1. ἐξαμαρτάνομεν ἐν τῇ τῶν λόγων σκέψει. Et pro aberro, non assequor, eique opponitur κατορθῶ, apud Isocr. ¶ Item pecco, delinquo, admitto aliquid in quempiam, injuria afficio: ut Plato in Minoë, πρὸς τε εἰς Θεὸν καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἐξαμαρτάνειν. Interdum dicitur, ταῦτα ἐξαμαρτάνω εἴς σε, vel περὶ σε, apud Isocr. ¶ Item, peccare facio, ut 4 Reg. 10. ὃς ἐξήμαρτε τὸν Ἰσραήλ.

Ἐξαμαρτάνομαι, cujus potius usurpatur præt. ἐξημαρτημένος, pro mendoso et in quo erratum seu peccatum sit, apud Aristot. Pol. 4.

Ἐξημαρτημένως, mendosè, item perperam. Plat. de leg. [Soph. Antig. 564. Καὶ μὴν ἐγὼ νῦν ἐστιν ἡ 'ξαμαρτία. Schol. ἤγουν ἡ ἀποτυχία τῆς ταφῆς.]

Decomp. Ἀντεξαμαρτάνειν, peccare, delinquere.

Προσεξαμαρτάνω, præterea erro. Gal. ad Glauc. lib. 1. [Demosth. c. Dionysiod. πρὸς τοῖς ἐξ ἀρχῆς ἀδικήμασι πολλῷ μείζω προσεξημαρτήκασι.]

Συνεξαμαρτάνω, unà erro, unà delinquo. Isocr. τοῖς συνεξαμαρτάνουσι πλησιάζειν, consuetudinem habere cum iis qui unà delinquunt.

Νημερτὴς, verus, q. d. in quo dicendo non erratur. (Æsch. Pers. 246.) Il. ά. Νημερτὲς μὲν δή μοι ὑπόσχεο καὶ κατάνευσον. Et Od. γ'. ὅπως νημερτέα εἴπῃ. Eust. tradit νημερτὲς esse τὸ μὴ ἡμαρτημένον διὰ τὸ ψεύδεσθαι, ἀλλ' ἀληθές. Ponitur νημερτὲς adverbialiter etiam pro verè. Νημερτέως, verè, ut Od. ἑ. Νημερτέως τὸν μῦθον ἐνισπεῖν.

Παραμαρτάνω, aberro.

Συναμαρτάνω, simul erro, unà erro, apud Phalar.

ἈΜΑΡΥ'ΣΣΩ, splendeo, fulgeo. Hesiod. in Theog. † v. 827.† Ἐν δέ οἱ ὄσσων Θεσπεσίης κεφαλῇσιν ὑπ' ὀφρύσι πῦρ ἀμάρυσσεν, ex oculis fulgebat seu micabat. Nonn. Κίων ἀμάρυσσε λίθου ἐπιτρέχουσαν αἴγλην, fulgorem emittebat, seu fulgore micabat columna. Epigr. l. 4. ἀμαρύσσεται ἄνθεσι λειμών, floribus splendet.

Ἀμαρυγὴ, ῆς, ἡ, et Ἀμάρυγμα, ατος, τό, splendor, fulgor, seu micans fulgor, micantes radii. Apud Apoll. Rhod. Argon. 2. οἵτε (scil. ἀστέρες) κάλλιστοι ἴασιν Ἑσπερίου διὰ νύκτα φαεινόμενοι ἀμαρυγαί. Idem lib. 3. τὰς δ' ἀμαρυγὰς Ἤστραπτεν ὀφθαλμῶν. Ubi ἀμαρυγαὶ ὀφθαλμῶν sunt crebræ vibrationes et micationes oculorum, seu συνεχεῖς κινήσεις. [287. αἰεὶ δ' αὐτῷ βάλλεν ἐπ' Αἰσονίδῃ ἀμαρύγματα. Schol. τὰς λαμπηδόνας τῶν ὀφθαλμῶν λέγει. lib. 4. 847. Αὐτὰρ δ' ἀκτῖνος ἀμαρύγματος, ἢ βάλεν Ἠέλιος, &c.] Et ἡλίου ἀμάρυγμα, apud eundem Argon. 4. Sic et Hesiodus, Χαρίτων ἀμαρύγματ' ἔχουσα, charitum micantes et vibrantes oculos. Minùs propriè ποδῶν etiam ἀμαρύγματα dicuntur et ἀμαρυγαὶ, quum aliquis tam celeriter in cursu mutat pedes, ut iis micare videatur: sumpta metaphora è stellarum aut oculorum vibratione, quæ celerrimo motu fieri solet. Aristoph. ἀσπὶς μακρῶν φάτις ὥσπερ ἵππων ἀμαρυγή. Od. θ'. Μαρμαρυγὰς θηεῖτο ποδῶν, pro τὸ κατακάλλος καὶ ταχεῖαν κίνησιν. ¶ Ἀμαρυγαὶ dicuntur etiam frontis caperatæ rugæ, apud Pollucem, lib. 2. alio nomine ῥυτίδες dictæ. ¶ Ἀμάρυγμα, Suidæ est etiam εἴδωλον. (Theoc. κγ'. 7.)

ἈΜΑΥΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, obscurus, qui non bene videtur et apparet: interdum etiam, evanidus, et similis ei qui extinguitur: ut, ἀμαυρὸς λύχνος, apud Luc. lychnus obscurus et parùm lucis præbens. Sic Philo de vita Mos. lib. 2. ὡς ἀναλίσκεσθαι φλὸξ ἀμαυρὰ καθάπερ ἐσκοτωμένου πυρός, obscura caligine flamma. Et Plut. (de sole) φαίνεται δὲ ὅμως ἐν ἐκλείψει διαφανὴς καὶ ἀμαυρός. Od. δ'. εἴδωλον ἀμαυρόν. Metaphoricè quoque usurpatur. Plutarchus in Public. ἀμαυρότερος πρὸς δόξαν, obscurior et ignobilior. Itidemque Hesiod. in Erg. τοῦ δὲ τ' ἀμαυροτέρη γενεή. Dicitur et ἐλπὶς ἀμαυρὰ, spes obscura et non penitus certa. Arrianus. (Æsch. Ag. 474. 555. Ch. 153. 853.)

Ἀμαυρῶς, obscurè et ita ut oculis vix percipi queat; metaphoricè et generalius, ita ut vix sentiatur. Plut. de deo Socr. ὥσπερ κατοπτρίζων ἀμαυρῶς ἰδεῖν τοὺς ὑπὸ κεφαλῆς περιλαμπομένους.

Ἀμαυρόω, ῶ, obscuro, obfusco, infusco, oblitero, et tantum non extinguo: ut, ἀμαυρωθεὶς τὰς ὄψεις, cui tenebræ offusæ sunt oculis et hebetata atque retusa acies visus. Itidemque ἀμαυροῦσθαι dicuntur ea quæ disparere et delitescere incipiunt, paulatimque evanescunt obruta tenebris. Item metaphoricè, ut quum Plutarch. de Herodoto dicit, τοῦ Λεωνίδου τὸ μέγιστον ἀμαυρῶσαι πρᾶξιν. Itidemque ἀμαυροῦνται, quæ evanescunt et dispereunt, paulatimque in nihilum rediguntur; ut quum Aristot. dicit Ethic. 10. cap. 4. διὸ καὶ ἡ ἡδονὴ ἀμαυροῦται. Philo de vita Mosis, lib. 1. τέχνην ταῖς εὐθυβόλοις στοχασμοῖς ἀμαυρωθεῖσαν, conjecturis sagacibus orbatam. Sic Plut. in Pericle, ὑπὸ πλήθους ἠμαυρωμένος τὸ ἀξίωμα, à multitudine orbatus suâ dignitate. (Æsch. Pers. 223.)

Ἀμαύρωσις, ἡ, obscuratio, metaph. etiam hebetatio et obtusio, Dioscor. lib. 7. cap. 17. ὀφθαλμῶν τε ἀμαύρωσις ἐπιγίνεται, oculi hebetantur, seu oculorum caligo oboritur.

Ἀμαυρότης, ἡ, obscuritas. Polemo in Phys.

Ἀμαυρωτικὸς, οῦ, ὁ, obscurandi vim habens, seu obscurans, et hebetans.

Μαυρόω, ῶ, per aphæresin pro ἀμαυρόω, obscuro, item deleo, extinguo, pessundo. Hesiod. in Erg. Ῥεῖά τέ μιν μαυροῦσι Θεοί. (Æsch. Eum. 360.)

(Μαυρώσαι, Æsch. Ag. 304.)

Μαυρὸς, pro ἀμαυρὸς, Hesych. et Suid.

Ἐξαμαυρόω, ῶ, (comp.) obscuro. oblitero. [Plut. περὶ πολυφ.]

Ἐξαμαύρωσις, obliteratio. Plut.

Ἐπαμαυρόω, idem quod ἀμαυρόω, obscuro.

ἈΜΑ'Ω, F. ήσω, meto. (Æsch. Ag. 1033.) Aristoph. in Equit. ἀλλότριον ἀμῶν θέρος, alienam metens messem. Eust. quosdam ab ἅμα derivasse tradit, ut esset, ἐφ' ἓν πολλὰ ἕλκειν. Hesychius, ἀπὸ τοῦ ἅμα ἀνέχειν. ¶ Item colligo, accumulo. Il. ά. Λαχνῆεντ' ὄροφον λειμωνόθεν ἀμήσαντες. Et Apoll. Arg. 1. ἄσπετον ἀμήσαντες φυλλάδα. ¶ Item abscindo, demeto. Od. φ'. ἀπ' οὔατα νηλέϊ χαλκῷ Ῥῖνάς τ' ἀμήσαντες, abscindentes.

Ἀμάομαι, ῶμαι, metor. Theophr. de tithymallo, ἀμᾶται δὲ ὅταν ἄρτι πεπαίνῃ σταφυλή. Frequentiùs usurpatur in signif. activa pro ἀμῶ. Interdum absolutè. Hesiod. in Erg. γυμνὸν δ' ἀμάεσθαι. Et ibidem cum accus. ὡδ' εὔφορον καρπὸν ἀμάσθαι. ¶ Item metaph. fructum et utilitatem decerpo, ut Plut. ἀπὸ ταύτης (ἔφη) τῆς διαίτης τὴν ἐλευθερίαν ἀμώμεθα, fructum libertatis decerpimus, fruimur libertate.

Ἄμητος, ου, ὁ, messis, ea quæ metuntur, vel collectio frugum. Item ipsa metendi actio. Hesiod. in ἡμέρ. Ὥρῃ ἐν ἀμήτου, tempore messis. Apud Luc. περὶ καιρῶν ἀμήτου, de metendi temporibus.

Ἀμητὸς, οῦ, ὁ, messis tempus, tempus reconditionis frugum, καιρὸς ἀμήτου. Hesych.

Ἀμητὴρ, ῆρος, ὁ, messor. Iliad. λ'. Ἀμήτειρα, ἡ, mulier quæ metit.

Ἀμητήριον, instrumentum quo ad messem utimur.

Ἄμη, ἡ, exp. falx messoria, item sarculum, seu rutrum. Hesiod. in scuto, οἱ γε μὲν ἤμων Ἄμαις ὀξείῃσι κεραιόεντα πέτηλα. Æsch. in Ctesiph. ἔχοντας ἄμας καὶ δικέλλας. Reperitur et aspiratum ἅμη. Alii ab ἅμα adverbio, alii ab ἀμᾶν deducunt. Est etiam haustorium instrumentum, apud Plutarch. in lib. de sol. anim.

Ἀμίον, scyphus argenteus. Etym. Diminut. ab ἄμη.

Composita.

Ἀπαμάω, ῶ, vel potiùs ἀπαμάομαι, ῶμαι, demeto. Hesych. [Soph. Philoct. 761. πάταξον εἰς ἄκρον πόδα. Ἀπάμησον ὡς τάχιστα. μὴ φείσῃ βίου. Schol. Ἀπάμησον. Θέρισον, κόψον.]

Διαμάω, ῶ, et διαμάομαι, ῶμαι, demeto. Et metaphoricè interdum pro abscindo. Il. γ'. v. 359. Ἀντικρὺ δὲ παραὶ λαπάρην διάμησε χιτῶνα Ἔγχος, abscidit. Polyb. autem διαμήσασθαι dixit pro evertere et accumulare, ut Bud. scribit.

Ἐξαμάω, ῶ, et ἐξαμάομαι, ῶμαι, demeto, abscindo. (Æsch. Pers. 826. Ag. 1664.) Soph. Γένος ἅπαντος ῥίζαν ἐξημημένος, exp. radicem habens exectam. ‡ Aj. 1200.‡ [Eurip. Bacch. 1313. ὃς τὸ Θηβαίων γένος Ἔσπειρα κἀξήμησα κάλλιστον θέρος. Cycl. 235. Aristoph. Lysistr. 367. πρίασθαί σου τοὺς πνεύμονας καὶ τ' ἔντερ' ἐξαμήσω. Schol. Bisct. ἀποτίλω, ἀποτεμῶ. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ἀμώντων, καὶ θεριζόντων, καὶ τὸν θερισμὸν ἐξαμώντων, ἤγουν ἐκτεμνόντων, &c.]

Ἐπαμάω, ῶ, vel potiùs ἐπαμάομαι, ῶμαι, colligo, congero, accumulo metentium more. Od. ε. εὐνὴν ἐπαμήσατο χερσί. Citatur ex Herodoto. Theophr. et Xen. ἐπαμήσασθαι γῆν, terram aggerere.

Καταμάομαι, ῶμαι, accumulo, aggero. Il. ω.

Ὀψαμάτας, vespertinus messor, pro ὀψαμήτης. Theocr. [Idyll. X. 7. Μίλων ὀψαμάτα, πέτρας ἀπόκομμ' ἀτεράμνου, &c. Schol. Τουτέστι μέχρις ὀψίας θερίζων καὶ κακοπαθῶν, καὶ μὴ ἐκλελυμένος.]

Περιαμάω, ῶ, circumcirca meto seu demeto. Hesych.

Προσαμάω, ῶ, vel potiùs προσαμάομαι, ῶμαι, insuper aggero vel accumulo.

Ἀντιπροσαμάομαι, (decomp.) è contrario aggero. Xen. ἀντιπροσαμήσασθαι τὴν γῆν. [Œconom. cap. 17. §. 13.]

Πυράμη, ἡ, falx qua triticum demetitur, falx messoria.

Πυραμητὸς, messis tritici, vel tempus messis.

Ὑπαμάω, demeto. Nicand. in Ther.

ἌΜΒΗ, ης, ἡ, supercilium petræ, superciliosa eminentia petræ. Hippocr. in l. περὶ ἄρθρων. Ἄμβην δὲ ἐχέτω μικρὴν ὑπερέχουσαν ἐπὶ τῷ ἐσχάτῳ τῷ περιφερεῖ. Galen. scribit, τὸν ἄμβην et τὸ σκέπαρνον Hippocrati esse εἶδος τῆς ἐπιβολῆς τῶν ὀστέων. Idem comment. in lib. Hippocrat. de artic. meminit etiam μηχανικῆς τινος ἄμβης. Cur autem ἄμβη nominetur, idem docet his verbis, comment. 1. in lib. de articulis, τὸν κατὰ κεφαλὴν τοῦ ξύλου γράφων σαφὲς ὡς κατὰ τὸ πέρας ἐπικειμένης ὀφρύος ἄμβωνα παρεσκευασμένης, ὅπερ αὐτὸ προσαγορεύουσιν ἄμβην οἱ ἰατροί. Quibus subjungit, ταύτην δὲ ἔστιν ἡ ὀφρὺς, ὡς κατὰ τὸν λοπάδων χείλεσι τὸ ἔσω γίνεται πρὸς τὸ ἐκτὸς ἐπεστραμμένον καλοῦσιν: additque, comicum quendam ἐπισκώπτοντα ἰατρὸν, ἐπειδὴ πολλῶν ἤδη τῶν λοπάδων τοὺς ἄμβωνας περιέκλασε: dicere autem masculino gen. ἄμβωνας Atticos, fœminino verò Iones ejusmodi σχήματα vocare ἄμβας. Vide ἄμβων.

Ἄμβων, ωνος, ὁ, idem quod ἄμβη. Hesych. testatur Æschylum ἄμβωνας vocasse acclivitates et fastigia montium. Dicuntur ἄμβωνες etiam τὰ χείλη τῶν λοπάδων, inquit Ælius Dion. παρὰ τὸ ἐν ἀναβάσει εἶναι, quasi ἀνάβωνες, inquit Etym. vide Eust. et Poll. lib. 6. cap. 6. et Athen. lib. 11. et. Erotian. Vide plura et in Ἄμβη, ex Galeno. Vide et Plut. in Lycurgo. ¶ Pro pulpito aff. ex concilio Laodic. can. 15.

ἌΜΒΙΞ, ικος, ἡ, ab Hesychio exp. ὄλλα, cadus, à Plinio calix, interpretante verba Dioscoridis quæ sunt lib. 5. cap.

110. Iidem ab Athenæo numeratur in poculorum censu, lib. 11.

ἈΜΒΛΥ´Σ, εῖα, ὑ, obtusus, hebes. (Æschyl. Eum. 238.) propriè de ferro cujus acies est obtusa. Plut. in Artoxerxe, ᾧ καθάπερ ἀμβλεῖ ξιφιδίῳ μόλις ἀπαιρῶν τὸν ἄνθρωπον ἀνῄρει, quo tanquam obtuso pugione interfecit. Transfertur ab acie ferri ad aciem oculorum; unde ἀμβλὺ ὁρᾷ. ¶ Metaph. languidus, remissus; ut, ἀμβλὺς πρὸς δρόμον, Euripid. remissus ad cursum, non acer. Sic apud Plat. ἀμβλυτέρως ἐχόντων πρὸς τὴν μάχην.

Ἀμβλύτατα, adverb. obtusissimè: ut, ἀμβλύτατα ὁρᾷν, Plat. de leg.

Ἀμβλύτης, ητος, ἡ, obtusitas, hebetudo. ¶ Item tarditas, remissio animi, per metaph. [Plut. Galb. v.]

Ἀμβλύνω, obtundo, retundo, hebeto, obtusum reddo et hebes. ¶ Item, tardo, et impetum frango et retundo. Plut. in Pericle, καὶ τὴν δύναμιν ἀμβλύνοντα.

Ἀμβλύνομαι, obtundor, hebetor. Item metaphoricè, sicut et activum. Thuc. l. 2. τῆς τε ξυμφορᾶς τῷ αὐτίκα ἀμβλύνεσθαι. (μέριμνα δ' ἀμφὶ πτόλιν καὶ θέσφατ' οὐκ ἀμβλύνεται. i. e. οὐ παρέρχεται, ἀλλ' ἔργοις τελεῖται. Æschyl. S. c. Th. 850.)

Ἀμβλυντικός, ῆ, όν, hebetativus, hebetandi vim habens, vel vim hebetativam. Diosc.

Ἀμβλυώττω, cæcutio, caligo, hallucinor, cum luscione, non cerno acutum, hebetem habeo aciem oculorum. Luc. οὕτω κἀγώ σοι ἀμβλυώττω πρὸς τὸ φῶς. Et Hippoc. de locis in hom. τοῖσι ὀφθαλμοῖσι γίνεται ἀμβλυώσσειν.

Ἀμβλυωγμός, οῦ, ὁ, hebetudo et obtusio visus, oculorum retusa acies, et veluti cæcutientia. Hippocr. Ἀμβλυωσμός, reperitur pro eodem, apud eundem.

Ἀμβλώσσω, etiam dicitur pro ἀμβλυώττω, et ex eo factum est, ablato per syncopen υ. Nicand. in Ther. ὄμματα ἀμβλώσσουσι. ¶ Item abortior, abortivum pario. Vide ἀμβλόω.

Ἀμβλωπός, οῦ, ὁ, idem quod ἀμβλύς. Arat. ἀμβλωποῖσι παρειαῖς.

Ἀμβλόω, ῶ, f. ώσω, obtundo et hebeto, idem quod ἀμβλύνω. ¶ Item, abortior, abortivum pario, sed frequentiùs usurpantur comp. ἀπαμβλόω et ἐξαμβλόω. Dicitur secundum Eustat. mulier ἀμβλῶσαι, quasi ἀναβάλλειν ἐκ τῆς μήτρας τὸ ἔμβρυον.

Ἀμβλόομαι, οῦμαι, hebetor, hebesco. Theophr. in l. 4. de pl. ἀμβλοῦνται γὰρ οἱ ὀφθαλμοί.

Ἄμβλωμα, τό, vel ἄμβλωσις, εως, ἡ, obtusio et hebetatio: ut, ἄμβλωσις τῶν ὀφθαλμῶν. ¶ Item, abortio, partus abortivus, partus abortivi infantis: ἀμβλώσεως κινδύνους, apud Greg. abortionis pericula.

Ἀμβλωθρίδιον, ου, τό, idem quod ἄμβλωμα, fœtus abortivus. Item medicamentum quod abortum provocat, vel ad partum abigendum sive elidendum.

Ἀμβλώσκω et ἀμβλίσκω, idem quod ἀμβλόω. Plato, καὶ ἐὰν νέον ὂν δόξῃ ἀμβλίσκειν, ἀμβλίσκουσι, faciunt abortiri. Ἀμβλίσκω etiam legitur apud Hesych. in eadem signif. Ἀμβλωσκάνω, idem, apud Poll.

Composita.

Ἀπαμβλύνω, hebeto, obtundo, seu hebetiorem et obtusiorem reddo: unde ἀπαμβλύνεσθαι εἰς τὰ πράγματα, dicitur is cujus veluti acies ad res gerendas necessaria obtunditur. Plut. (Æsch. Pr. 865. S. c. Th. 721.) Item, acuo id quod obtusum fuerat, acutum reddo quod fuerat hebetatum, seu hebetudinem demo. Suid.

Ἀπαμβλόω, ῶ, idem quod ἀμβλόω. Plat.

Ἐναμβλύνω, hebeto et obtundo in: hebetem et languidum reddo in.

Ἐξαμβλόω, ῶ, apud Aristoph. et Plat. idem quod ἀμβλόω.

Ἐξάμβλωσις, et ἐξάμβλωμα, abortus. Hippocr.

Ἐξαμβλυώττω, abortio, abortum pario. Diosc.

Ἐξαμβλώσκω, et ἐξαμβλίσκω, abortio, abortum facio seu pario: illud apud Ælianum, hoc apud Diosc.

Ἐξαμβλύνω, contundo, impetu frango. Diosc. lib. 1.

Συναμβλίσκειν τοὺς καρπούς, aff. pro excutio immaturos fructus, reddo præcoces fructus.

Καταμβλύνω, hebeto, obtundo. Soph. καταμβλύνων κέαρ. (Œdip. Tyr. 707.)

Κοράμβλη, ἡ, brassica: utpote ἀμβλύνουσα τὰς κόρας. Pro eodem dicitur per syncopen κράμβη. Κραμβίδιον, ου, τό, diminut. Κυνοκράμβη, canina brassica.

Ὑπαμβλύνω, q. d. subobtundo.

ἈΜΕΙ´ΒΩ, F. ψω, commuto, permuto, muto. Iliad. ζ. Ὃς πρὸς Τυδείδην Διομήδεα τεύχε' ἄμειβε Χρύσεα χαλκείων, qui cum Diomede Tydei filio sua permutabat arma, aurea permutans æreis. Apud Hermog. ἀμείβειν ὄνομα ἀντὶ ὀνόματος, nomen cum nomine commutare, nomen aliquod alio permutare. Apud Julianum, πολλὰ ἀμείβων χρώματα, ὥσπερ ὁ χαμαιλέων, multos mutans colores, chamæleontis more, vel colorem subinde mutans. Sic Luc. in Anacharside, ἄλλοτε ἄλλην γῆν ἀμείβων, subinde terras mutans. ¶ Item, alterno: ut Il. λ'. Ἐντροπαλιζόμενος, ὀλίγον γόνυ γουνὸς ἀμείβων, paulùm alternans genua, id est, paulatim et sensim progrediens. ¶ Item succedo: ἀλλήλους ἀμείβοντες ταχυγράφοι, sibi invicem succedentes librarii celeres. Ἀμείβει exp. itidem διαδέχεται, à scholiaste Euripidis, in hoc ejus versu, Καὶ μὴν ἀμείβει κακὸν ἐκ κακοῦ τόδε. ¶ Item, prætereo, pertranseo: ut, πολλοὺς τόπους ἀμείβων, et ἀμείβειν τὴν ὁδόν: pro quo dixit Nonnus, οἶμον ἀμείβειν, quod expon. etiam, viam pergere. Apud Poll. γαῖαν ἄμειβον, præteribant, prætervehebantur. Aristid. in Panath. καὶ διὰ τῶν ἡμερωτάτων ἐπιδεῖξαι πλεῖν, δύο καὶ τρεῖς πόλεις ὥσπερ ἐν στενωπῷ ἀμείβοντας. prætereuntes binas ternasque urbes. ¶ Ἀμείβοντες, tigna ædificium sustinentia, vel trabes ædificium sustinentes, quæ sese invicem fulciunt. Il. ψ'. Ὡς δ' ὅτ' ἀμείβοντας, τούς τε κλυτὸς ἤραρε τέκτων Δώματος ὑψηλοῖο. (V. Æschyl. Pers. 69. 317. Ag. 738. Ch. 791. Eurip. Phœniss. 1015.)

Ἀμείβομαι, (activa significatione) permuto, commuto. Plut. de exilio, ἀμείβομαι γῆν τοῦ οὐρανοῦ, cœlum cum terra commuto. Plato in Apologia, ἄλλην ἐξ ἄλλης πόλεως ἀμειβόμενος, civitatem subinde mutans. Sic ἀμείβομαι γυναῖκας, muto uxores, identidem uxorem muto. In Anth. epigr. κύκνον ἀμειψάμενος, exp. in cygnum mutatus. Et etiam muto more mercatorum, ut apud Apoll. lib. 2. ὦνον ἀμείβονται βιοτέων, exp. merces esculentas permutant. ¶ Item (absolutè positum) alterno. Il. ι. Οἱ μὲν ἀμειβόμενοι φυλακὰς ἔχον, alternantes agebant vigilias; vel alternis agebant vigilias. id est, vicissim. At Od. δ. ἀμειβόμενοι κατὰ οἴκους, exp. alii alios per successionem excipientes. Apud Gregorium, ταύτην τὴν ἀγρυπνίαν εἰς ὕπνος τὸν ἄλλον ἀμείβεται, exp. his vigiliis succedit, has vigilias excipit, has sequitur. ¶ Item, transeo, pertranseo. Iliad. ι. et κ'. et alibi, ἀμείψεται ἕρκος ὀδόντων, pertransierit vallum dentium. Il. δ. Θρώσκων ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλο ἀμείβεται. Capitur etiam μεταβατικῶς pro, traduco, trajicio, quod est, quasi dicas, transire facio: ut in Anthol. epigr. καὶ ὧν φέρτα ἀμειψάμενος, exp. quæ trajeci, transvexi. Apud Eurip. ἀμείψασθαι πύλας, ingredi januas. Alii transire, hic quoque interpretari malunt. ¶ Item, remuneror, gratiam rependo, vices refero, par pari refero. Apud Dem. ἀμείβομαι τοὺς ὁμοίως, par pari refero, vel paria facio. Dicitur pro eodem τοῖς ἴσοις ἀμείβομαι, à Basilio. Dicitur et ἴσως ἴσα ἀμείψασθαι. Ἀμείβεσθαι σὺν ἐπικαρπίᾳ, cum fœnore referre beneficium. Ἀμείβεσθαι τοῖς ἐναντίοις, apud Chrysostomum, contraria rependere, ut quum malum beneficio reddimus. Interdum habet accusativum: ut, τοὺς θεοὺς ἀμειβόμεθα, deos remuneramur. Herodian. δώροις τε αὐτοὺς μεγαλοπρεπῶς ἠμείβετο, id est, donis eos remunerabatur. Ἀμείψομαί σε τοῦδε τῆς δικαιοσύνης, apud Luc. remunerabor te ob istam æquitatem, vel remunerabor istam tuam æquitatem, digna ista tua æquitate tibi rependam. Sic dicitur, ἀμείβομαί σε τῆς φιλίας, et ἀμείβεται αὐτὸν τούτων ἡ τύχη, pro his gratiam illi refert fortuna. Interdum cum participio ponitur: ut, ἀμείβεται εὖ δρῶν, vices refert in conferendis beneficiis, beneficia rependit beneficiis, beneficentia respondet alteri. ¶ Item, vices sermonis reddo, id est, respondeo, responsum do, apud Homerum sæpe: ut, Od. μ'. Αὐτίκα δ' Εὐρύλοχος στυγερῷ μ' ἠμείβετο μύθῳ. Od. β. ᾧ δέ τις ὧδε Τηλέμαχον μύθοισιν ἀμείψασθαι χαλεπαίνειν. Interdum absolutè, ut, Il. α. Μουσάων θ' αἳ ἄειδον ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ. Sic et apud Plut. in Coriolano, ἀνέβησαν αἱ λοιπαὶ γυναῖκες, ἀμείψατο ἡ Οὐολουμνία. Item in Othone, ἐκείνων τὸν προσαγορευόντων μετὰ φωνῆς πολεμικῆς ἀμειψαμένων, quum illi clamore bellico salutationi respondissent, vel quum illi clamore bellico salutationem excepissent. Sic ἀμείβεσθαι dicitur apud Luc. is qui salutatus resalutat, προσαγορεύει με ὁ γέρων, καὶ ἀμείβομαι αὐτὸν ὁμοίως, ego illi respondeo similiter, vicissim saluto, salutem reddo. Apud Synes. ἀλλήλους ἀγγελίαις ἀμείβεσθαι, sibi invicem respondere mittendo nuntiis, id est, sese mutuò certiores facere. ¶ Item passiva significatione: ut, ἀμείβεται φόνος, apud Eurip. rependitur cædes, vicissim fit cædes. (πόνοι δ' ἀμείψεσθε γαίας πέδον τόδ' ἄγαν. Æschyl. S. c. Th. 310. V. ib. 862. V. Eurip. Med. 1269. Phœniss. 244. 291. 1664. Æsch. Ag. 1276. Ch. 965. 791. Eum. 445. 589. Suppl. 257. Theoc. Id. β. 104. cum Dat. ib. κγ'. 13.)

Ἄμειψις, εως, ἡ, mutatio, permutatio. apud Dionys. Halic. Item retributio, compensatio, ἀμοιβή.

Ἀμοιβή, ῆς, ἡ, mutatio, permutatio. Apud Plat. ἀμοιβὴ δέκα μνῶν, exp. permutatio decem minarum, quod decem minis permutari potest. ¶ Item, vicissitudo, ut apud Plat. de leg. 2. αἱ τῶν ἑορτῶν ἀμοιβαί, festorum vicissitudines. ¶ Item compensatio, retributio. In bonam partem, pro gratiæ relatione, remuneratione, pensatione meritorum, ut Odyss. α. σοὶ δ' ἄξιον ἔσται ἀμοιβῆς. Sic Odyss. γ'. δίδου ἀμοιβὴν ἑκατόμβης. (οἵας ἀμοιβῆς ἐξ Ἰάσονος κυρεῖ. Eurip. Med. 23.) Luc. in Caucaso, ταύτην μοι τὴν ἀμοιβὴν ἀποδέδωκας τοῦ βουλεύματος, hanc mihi pro consilio gratiam retulisti. Item retributio, (in malam partem) pœna, supplicium. Od. μ'. Εἰ δέ μοι οὐ τίσουσι βοῶν ἐπιεικέ' ἀμοιβήν. Hesiod. in Erg. Ἔργων ἀντ' ἀδίκων χαλεπὴν ἐπέθηκεν ἀμοιβήν.

Ἀμοιβός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, ut, ἀμοιβὴ χάρις, gratia mutua, gratia quæ vicissim refertur; ἀντίχαρις.

Ἀμοιβαῖος, α, ον, mutuus, alternus; ut, ἀμοιβαῖοι λόγοι. Dicitur et ἀμοιβαία χάρις, pro ἀμοιβὴ χάρις, sive ἀμοιβή. Dionys. Areop. ἐγὼ δὲ ἔτι ἀμοιβαῖον ἕξω τὸν ἀπαλλάξοντα ἕκαστος τὸ ἆθλον, nosl pro meritis præmium et pœnam laturum esse quemque. Apud Nonnum, ἀμοιβαῖος τοῖχος, exp. paries respondens et è regione positus.

Ἀμοιβαίως, adverb. vicissim, alternis. Bud.

Ἀμοιβάς, άδος, ἡ, mutatoria, permutatoria, ut Od. ξ. χλαῖνα ἀμοιβάς.

Ἀμοιβαδίς, idem quod ἀμοιβαίως. Apoll. l. 2. Ὣς οἵγ' ἀλλήλοισιν ἀμοιβαδὶς ἠγορόωντο. Sic illi se vicissim compellabant.

Ἀμοιβηδίς, idem quod ἀμοιβαδίς, sed magis est poëticum. Apol. lib. Arg. 2. Ἀλλήλους δ' ἐρέεσκον ἀμοιβηδίς. Pro iisdem usurpant poëtæ etiam ἀμειβαδὶς et ἀμειβηδίς, ut producant penult. Reperitur etiam ἀμοιβάδις, ut Apoll. Arg. 2. ἀμοιβάδις ἐλάασκον, alternis remigabant.

Ἀμοιβάδιος, mutuus, alternus, ἀμοιβαῖος. Oppian. lib. 4. de Venat.

Composita.

Ἀλφιταμοιβός, οῦ, ὁ, permutator farinæ, venditor farinæ. Arist. in Nub. † v. 640.†

Ἀνταμείβομαι, gratiam rependo, compenso. idem quod ἀμείβομαι. Theocr. (καθῶν κακῶς, κακοῖσιν ἀνταμείβεται. Æsch. S. c. Th. 1057. Ch. 121. Eurip. Phœniss. 259.) [Aristoph. Thesm. 728. Ἀξίως ἔργων γὰρ ἀνταμείψεταί σ', ὥσπερ εἶπας ἀντὶ τῶνδε. Schol. Ἀνταμοιβὴν δώσομεν, καὶ ἀνταμειψόμεθα κακοῖς ἔργοις κακὰ ῥήματα ὑβριστικά τε.]

Ἀντάμειψις, compensatio. Ἀνταμοιβή, idem.

Ἀνταμοιβός, remuneratorius. Callim. [Hym. in Del. 52. Ταύτῃ τοι ἀνταμοιβὸν ἀλίπλοοι οὔνομ' ἔθεντο, &c. Vide Observ. Illustr. Spanhem. ad loc. Eurip. Troad. 914. Ἴσως με, κἂν εὖ, κἂν κακῶς δόξω λέγειν, Οἷα ἀνταμείψει πολεμίαν ἡγούμενος. Soph. Œd. Col. 1337. Οὐδ' ἀνταμείβῃ μ' οὐδὲν, ἀλλ' ἀτιμάσας Πέμψεις ἄναυδος, οὐδ' ἃ μηνίεις φράσας.]

Ἀπαμείβομαι, F. ψομαι, vicissim respondeo. Potest exponi etiam respondeo. Est frequens apud Homerum, Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη, ut Il. κ. et Od. μ'. et ζ'. Et apud Xen. ἀναβ. 1. Κλέαρχος μὲν δὴ τοιαῦτα εἶπε, Τισσαφέρνης δὲ ὧδε ἀπημείφθη.

Decomp. Ἀνταπαμείβομαι, idem.

Ἀργυραμοιβός, nummularius, argentarius. Theocr. idyl. 12. [Plat. Politic. ii. νόμισμά τε πρὸς τ' ἄλλα καὶ αὐτὸ πρὸς αὐτὸ διαμείβοντας (τοὺς ἀργυραμοιβούς τε καὶ ἐμπόρους καὶ ναυκλήρους καὶ καπήλους ἐπονομάζομεν.)]

Ἀργυραμοιβικῶς, nummulariorum more. [Lucian.]

Διαμείβω, vel potius διαμείβομαι, permuto, ut Plut. in Aristide, ἐν ταύτῃ δ' οἱ Ἀθηναῖοι προθυμότατα διημείψαντο τοῖς Σπαρτιάταις τὴν τάξιν, permutarunt cum illis locum. Idem in Cimone, διημείψατο πρὸς αὐτὸν τὰ ἱμάτια. Alicubi dicit, πάντα διαμεῖψαι πρὸς ἀργύριον ἡμῖν, permutare pecunia. Et inversa constructione, διαμείβεσθαι τὸν πλοῦτον τῆς ἀρετῆς, apud eundem Plutarchum, Basilium, et alios, pro διαμείβεσθαι τὴν ἀρετὴν τοῦ πλούτου. (Διαμείβομαι cum Gen. et Acc. Æschyl. S. c. Th. 340. pro διέρχομαι. Pr. 285. Suppl. 552.)

Διάμειψις, permutatio, Plut. in Fabio.

(Εἰσαμείβω. V. Æschyl. S. c. Th. 364.) [οὐδ' εἰσαμεῖψαι θύρας ἐχθροῖσιν ἥκειν εἰκῇ φέροντα πολεμίους ὑπ' ἀσπίδος. Schol. β. εἰσαμεῖψαι, εἰσελθεῖν.]

Ἐπαμοιβαδίς, permutatim, vicibus, vicissim. Apoll. Rhod. [Arg. i. 380. Τῶν δ' ἐπαμοιβαδὶς αὐτοὶ ὑπέτρεχον ἀμφοτέρωθεν, &c.]

Ἐξαμείβω, vel ἐξαμείβομαι, immuto, in varias formas muto. Item rependo, retribuo. Æschyl. in Prometheo, κακαῖσι ποιναῖς τοῖσδέ μ' ἐξημείψατο, retribuit mihi istas tam graves pœnas. [223. Schol. β. ἀντηλλάξατο. Pers. 131. Eurip. Helen. 1549. ἔργῳ δ' ἔργον ἐξημείβετο.] (Phœniss. 127.)

Ἐξάμειψις, immutatio. item vicissitudo, ut apud Plutarch. de def. orac. αἱ κατ' οὐρανὸν ἐξαμείψεις καὶ περίοδοι, exp. cœlestes vicissitudines et conversiones.

Ἐξαμοιβός, οῦ, ὁ, permutatorius, ut, εἵματα ἐξαμοιβά, apud Homerum, quæ permutatis vicibus induuntur, modò hæc, modò illa. Od. θ. vers. 249.

Decomp. Παρεξαμείβω, prætereo, prætervehor. Apoll. Rhod. [Arg. i. 581. Πελιάδας δὲ παρεξήμειβον ἐρίπνας.]

Ἐπαμείβω, vel Ἐπαμείβομαι, permuto. Il. ζ. v. 230. Τεύχεα δ' ἀλλήλοις ἐπαμείψομεν, arma inter nos (vel invicem) permutabimus. Item, Iliad. ζ. v. 339. νίκη δ' ἐπαμείβεται ἄνδρας, victoria alternat homines.

Ἐπαμοιβός, οῦ, ὁ, alternans. Apoll. Arg. 2. ἄλλος ἔπειτ' ἐπαμοιβὸς ἄρχεν Ἄλλῳ.

Ἐπαμοίβιος, idem. Hom. in hymn. Merc.

Ἐπαμοιβαδὶν et ἐπαμοιβαδίς, (q. d. permutatoriè) per vices. Odyss. ε. ὡς ἄρα πυκνοὶ Ἀλλήλοισιν ἔφυν ἐπαμοιβαδίς, expon. ἐναλλὰξ et ἐπιπεπλεγμένως.

Ἐπαμοιβός, permutatorius, ut Od. ξ. οὐ γὰρ πολλαὶ χλαῖναι ἐπημοιβοί τε χιτῶνες.

Ἱεράμοιβοι, sacri vates. Hesych.

Μεταμείβω, transmuto. Mosch. Idyll. 1. Ἐκ βοὸς εἰσαῦθις πάλιν μετάμειψε γυναῖκα. [Pind. Nem. Od. x. 103.] (Μεταμείβομαι. Eurip. Phœniss. 793.)

Μετάμειψις, transmutatio.

Παραμείβω, vel παραμείβομαι, permuto. Apoll. Arg. 2. παρὰ γὰρ γουνὸς ἄμειβον, vel pro παραμείβων, vel pro παρεξαμείβω. ¶ Item prætereo, prætergredior, prætervehor, transeo: ut, κάλους παράμειβεν, apud Apoll. Et apud Nonnum παραμείβετο δρόμον. Syn. παραμεῖψαι τὰς σπείρας. Sæpe etiam passiva voce παραμείβεσθαι, eadem signif. ut apud Xen. Pæd. 5. παραμειβόμενοι δὲ τὴν πύλην τοῦ στρατεύματος. Plutarch. παραμειψάμενος δὲ Λάρισσαν. Apol. Arg. 2. τοὺς παραμειβόμενοι. Interdum sine casu: ut, παραμειβόμενον ποταμὸν, apud Luc. Sic apud Hesiod. Ἡ δ' ὥρα παραμείβεται, μαψιδίως δέ τοι ἔργον, ut dicitur tempus præterire, elabi et fugere. (Soph. Œdip. Tyr. 512.)

Προπαραμείβομαι, responsione præoccupo. [προπαραμείψασθαι. προαλλάξασθαι, παρελθεῖν. Hesych.]

Χρυσαμοιβὸς, qui aurum alio metallo permutat, mensarius, nummularius. (Æsch. Ag. 447.)

ἈΜΕ'ΛΓΩ, F. ξω, mulgeo. Od. Ἑζόμενος δ' ἤμελγεν ὄϊς καὶ μηκάδας αἶγας. Theoc. in Cycl. τὰν παρεοῖσαν ἄμελγε, mulge eam quæ adest. Suidas et Eust. ex ἀμέργω factum esse volunt. ¶ Peculiari significatione capitur pro, extra legitimum tempus fructus immaturos avello, (quod fures facere solent) ut annotant Suid. et Aristoph. schol. in equit. ὃ σὺ πολλάκις ἀμέλγεις τῶν ξένων τοὺς καρπίμους, id est, eos decerpis tanquam fructum. (Theoc. κγ'. 25. Ἀλλὰ καὶ ἐς ἓν αὐτὸ λαβὼν ποτὶ χεῖλος ἀμέλξω. Quam etiam si totam ori admovens exhauriam.)

Ἄμελξις, mulsio. Job. 20.

Ἀμολγεὺς, έως, ὁ, mulctra, Theocr. Idyll. 8.

Ἀμολγαῖος, adject. ut, ἀμολγαῖος μαστὸς, in Anth. Epigr. mamma quæ mulgetur. Apud Hesiod. ἀμολγαίη μᾶζα, ex lacte facta.

Ἀμέλγιον, mulctra. Theocr.

Ἀμολγὸς, οῦ, ὁ, tempus quo mulgentur pecora. Quia autem mulgentur vesperi et extrema nocte, ideò pro utroque tempore ponitur, inquit Eust. Dicitur interdum per se, interdum cum genit. νυκτὸς, ut Il. ό, et χ'. et Od. δ'. et alibi. νυκτὸς ἀμολγῷ.

(Ἀμολγῷ. Sch. Theoc. ζ'. 105, ad verb. μαλθακός: Μαλθακὸς, ὁ τρυφερὸς, ἐκ τῆς μάλθης. Αὐτὸ δέ ἐστι παρὰ ἀμολγῷ συμφαίνεσθαι, κ. τ. λ.)

Ἀμολγάζω, ab. Hesych. exp. μεσημβρίζω.

Composita.

Ἀναμέλγευτος, non emulctus, vel qui mulgeri nequit.

Ἀνήμελκτος, non mulctus, vel qui non mulgetur. Od. ί.

Βουμολγὸς, bumulgus, qui vaccas mulget. Epigr.

Ἐξαμέλγω, emulgeo, et mammam sugo. Æsch. in Χοη. [896. τόνδε δ' αἴδεσαι, τέκνον, Μαστὸν, πρὸς ᾧ σὺ πολλὰ δὴ Βρίζων ἅμα, Οὔλοισιν ἐξήμελξας εὐτραφὲς γάλα. Eurip. Cycl. 207. σχοίνοις τ' ἐν τεύχεσι Πλέγματα τυρῶν ἐστιν ἐξημελγμένων.]

Ἱππημολγὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, equimulgus vel equimulga.

Νεάμελκτος vel νεόμελκτος, recens mulctus. Nic. in Alex.

(Ποταμέλγομαι. Theocrit. Idyll. δ. 26.——ποταμέλξεται ἐς δύο πελλάς. Duas mulctras lacte complebit.)

ἈΜΕ'ΡΓΩ, exugo, propriè exugo oleas, et amurcam exprimo: ut probari posse videtur ex ἀμόργη. Dicitur et μέργω, ut tradit Eust. addens utrum ab altero factum sit, non constare. Sunt et qui ἀμέλγω pro ἀμέργω dici velint, sunt qui contra. Exponit Eust. et καρπολογεῖν, id est, fructum decerpere.

Ἀμόργη, ἡ, vel potius ἀμοργὴ, amurca, olivæ expressæ recrementum, apud Diosc. et alios. Apud Theophr. de plant. l. 1. c. 13. et Gal. ad Glauc. exp. fæx olei. ¶ Item ἀμόργη, herba quædam purpurea, ut scribit Etym. Apud eundem coloris genus esse scribit Methodius. Hinc ἀμοργὶς, ίδος, ἡ, Hesychio teste, est καλάμη quædam, ex qua fit ἔνδυμα, ὃ ἔφασμα, ἢ χιτών. Ἀμόργινος, ου, ὁ καὶ ἡ, colorem habens ἀμόργης, purpureus, ruber: ut, ἀμόργινα χιτώνια. Ἀμοργίνον, vestimentum ex amorgide, apud Aristophanem in Lysistr.

Ἀμοργεὺς, έως, ὁ, qui exugit oleas, qui amurcam exprimit.

Ἀμοργὸς, οῦ, ὁ, qui exugit. Ἀμοργοὶ (ut inquit Eustath.) dicebantur oratores qui ad rempubl. pertinentia veluti exugebant. Dicebantur iidem et μοργοί.

Ἀμοργὸς, frundator, lignator. Oppian. lib. 1. De venat.

Ἀμοργῆτες, των, οἱ, placentæ genus. Hesych. et Athen.

Ἀπαμέργω, decerpo. Nic. in Alexi.

ἈΜΕΥ'Ω, sive ἀμεύομαι transeo, pertranseo. Quæ significatio datur verbo ἀμείβω, et ἀμείβομαι, unde et deducitur hoc verbum secundum quosdam. Etym. exp. περαιοῦμαι, id est, vado. [Pind. Pyth. IA. 58. Not. Ἀμεύω est Pertranseo, ut Pyth. A. 86. ἀμεύσασθαι ἀντίους, ubi Not. Ἀμεύειν et ἀμεύεσθαι est Transitu superare.]

Ἀμευσίπορος, ου, ὁ καὶ ἡ, pertransibilis; ut, ὄφρα καὶ ἀμευσίπορον, apud Apoll. Rhod. quà transiri potest.

ἈΜΗΣ, ητος, vel ου, ὁ, placentæ genus lacteæ, apud Aristoph. in Pluto. ἀμητά τε προσέπεμψεν ἡμῖν ταυτηί. vide schol. et Athen. lib. 14.

Ἀμητίσκος, ου, ὁ, parvus ἀμης, apud Athen. l. 14.

ἈΜΙ'Α, ας, ἡ, amia, piscis genus apud Athen. lib. 7. et Plin. l. 9. c. 15. et Aristot. hist. an. l. 6. c. 17. ☞ Dictas ἀμίας Athen. vult ὅτι οὐ κατὰ μίαν φέρονται, ἀλλ' ἀγεληδόν. Sed et Aristotelem scribit nominatas dicere παρὰ τὸ ἅμα ἰέναι ταῖς παραπλησίαις, esse enim συναγελαστικάς. Lascaris in epigr. dicitur interpretatus esse amentum.

ἍΜΙΛΛΑ, ἡ, certamen, contentio, (Eurip. Med. 547. 558. 1084. Soph. Œdip. Tyr. 224.) Arist. rhet. 1. ὅπου γὰρ ἅμιλλα, ἐνταῦθα καὶ νίκη ἐστὶ, ubi est certamen, ibi est victoria. Plutarch. in Symp. 5. πρὸς τὰ θηρία γινομένας ἁμίλλας, certaminibus adversus feras, vel cum feris. Apud Plat. de leg. ἅμιλλα ἀρετῆς, exp. studium virtutis. Isocr. in Panegyr. περὶ τούτων ποιούμενοι τὴν ἅμιλλαν, de hoc contendentes. Apud Demosth. τὴν ἅμιλλαν ποιεῖσθαι ἐπὶ ταῖς παρὰ τοῦ δήμου δωρεαῖς, Budæus reddit, certatim contendere.

Ἁμιλλότερος, contentiosior. Hesych.

Ἁμιλλάομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, certo, contendo. † ἐπί τινα contra aliquem Xen. Pæd. 1. 4. 15.† Plut. in Apoph. ἁμιλλώμενοι περὶ νίκης πρὸς ἀλλήλους, certantes inter se de victoria. Idem in Numa, ἁμιλλᾶσθαι τοὺς τεχνίτας ὑπὲρ τῆς ὁμοιότητος. Interdum dicitur ἁμιλλᾶσθαι τινι pro πρός τινα. Aliquando cum dativo instrumentali, ut, ἁμιλλώμενοι τοῖς ἵπποις, equestri certamine contendentes. ¶ Ἁμιλλῶμαι πρὸς τοῦτο, enitor ad hoc, certatim contendo ad hoc. Isocr. in Areop. ¶ Pro æmulari, id est, invidere, poni videtur apud Greg. cum dativo, inquit Bud.

Ἁμίλλημα, τὸ, certatio, contentio. [Soph. Elect. 495. Ἄλεκτρ', ἄνυμφα γὰρ ἐπέβα μιαιφόνων γάμων ἁμιλλήμαθ' οἷσιν οὐ θέμις.]

Ἁμιλλητὴρ, ῆρος, ὁ, certator. Soph. in Antig. Ἁμιλλητήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. certatorius, certativus: ut, ἁμιλλητήριοι ἵπποι, apud Aristidem, certatores equi.

Ἁμιλλητήριον, ου, τὸ, locus in quo certatur. Suid.

Composita.

Ἀναμίλλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, de quo certamen et contentio non est, non controversus, exp. et non contentiosus.

Ἀνθάμιλλος, qui alicui in contentione seu certamine adversarius est, æmulus. [Lycophr. Alex. 428. Ὁ δ' εἰς ἰχνευθεὶς ἥξει ἐλαίας σορὸν Τῷ ἀνθαμίλλῳ, &c. Eurip. Ion. 605. Οἱ τὰς πόλεις ἔχοντες ἀξιώματα, Τοῖς ἀνθαμίλλοις εἰσὶ πολεμιώτατοι.]

Ἀνθαμιλλᾶσθαι, dicitur qui in certamine seu contentione alicui se opponit, et ἀνταγωνίζεται, ut apud Xen. Hell. 6.

Διαμιλλάομαι, ῶμαι, decerto et contendo cum. Plut. in Themistocle, διαμιλλώμενος τῷ Κίμωνι περὶ δεῖπνα.

Ἐνάμιλλος, certans et contendens cum, non cedens, par, respondens ex æquo, seu contendendus, comparandus, Aristot. Pol. 3.

Ἐναμίλλως, ita ut contendi et comparari in certamine possim, pariter. Isocr. in Panath.

Ἐξαμιλλάομαι, ῶμαι, per contentionem exigo seu ejicio, vel in certamine expello. Eurip. Τίνες πολιτῶν ἐξαμιλλῶνταί σε γῆς; exp. ἐλαύνουσι. [Orest. 431. cui Exemplo addantur, 38. αἱ τόνδ' ἐξαμιλλῶνται φόβῳ. Helen. 391. 1487. ὦ ἐξαμιλλητήριοι τροχοὶ [illegible] &c.]

Ἐφάμιλλος, de quo certatur, ob quod contenditur, apud Dem. pro cor. Item, par, æqualis in certamine et contentione. Isocr. ad Dem. ὅπως ἐφάμιλλος γένῃ τοῖς τοῦ πατρὸς ἐπιτηδεύμασι, ut sis patris studiorum æmulus. Ut apud Dem. in Epit. φιλοτιμίᾳ ἐφάμιλλος. Et Isocr. in Hell. enc. ἐφάμιλλον τὴν ἑαυτοῦ λέξιν πρὸς τὴν ἐκείνου κατέστησεν. Sic τὸ ἐφάμιλλον, dicitur paritas et æqualitas in aliquo certamine, apud Plut. et Isocr.

Ἰσάμιλλος, in contentione par, æqualis in certamine. [Anth. Ep. Gr.]

Παράμιλλος, citra certamen victor.

ἈΜΙ'Σ, ίδος, ἡ, matula seu matella, vas urinarium. Suid. ex Arist. Legitur et apud Athenæum, lib. 1. Eustathius ab antiquis Atticis aspiratum fuisse ait. (Ἀμὶς pro navi accipere videtur Æschylus. Suppl. 849. 854.)

Σκαφαμὶς, ίδος, ἡ, vas in quo ventris onus deponitur, Aristoph. in Concion.

ἌΜΜΙ, εως, τὸ, nomen seminis cujusdam cumino minoris, de quo Diosc. l. 3. c. 7. et Plin. l. 20. c. 15. ¶ Ἄμμι etiam et ἄμμε Æolice dicitur, nobis.

ἈΜΜΙΟΝ, ου, τὸ, minium. Diosc. l. 5. c. 110. ubi tamen quidam legunt ἄμιον.

ἈΜΝΙΟΝ, ου, τὸ, membrana fœtui proxima, ipsum totum à vertice ad imos pedes involvens. Vide Gal. et Theophilum anatom. lib. 5. c. 18. et Poll. ¶ Quidam ab ἀμνὸς, ab ejus videlicet mollitie seu teneritudine: alii à μένος deduxerunt, ut sit quasi τὸ ἄνευ μένους. ¶ Eustath. Od. γ'. ἀμνίον dici scribit, vas quo jugulati animantis sanguis excipitur, quasi αἱμνίον τι ὂν, hoc est, μένος sive αἵματος δεκτικόν. Cretenses vero ἄμνιον dicere ἀγγεῖον εἰς ὃ τὸ αἷμα τῶν ἱερείων δέχονται, αἱμνιόν τι ὂν, παρὰ τὸ αἷμα.

ἈΜΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, agnus. ἀμνὸς πρώτιστος, apud Nic. in Alex. Atticè aspirari scribit Eust. [Arist. Pac. 934. Ὥστ' ἐσόμεθ' ἀλλήλοισιν ἀμνοὶ τοὺς τρόπους. Schol. Εὐήθεις, ἁπαλοί, ὡς οἱ ἀμνοί, ἢ πραεῖς, καὶ μαλακοί. τὸ γὰρ ἄρρεν πρόβατον, ὅταν ἔχῃ τὴν μέσην ἡλικίαν, ἀμνὸς καλεῖται. εἰ δὲ τὴν ἐλαχίστην ἄγῃ, ἀμνίον καλεῖται.] Etym. à μένος deducit, præfixo α privativo, ut dicatur quasi ἄμενος. vel à μνοῦς, significante mollem pilum, seu tenerrimam et mollissimam lanam, cum qua nascitur; ut ait, ὁ ἐν τεχνικοῖς τῶν νεαρῶν τριχῶν.

Ἀμνὴ, ἡ, agna. Orph. Argon. ἐπ' αὐτῷ δὲ γλάγος ἀμνῆς. Scribitur et ἀμνή.

Ἀμνὶς, ίδος, ἡ, et Ἀμνὰς, άδος, ἡ, idem quod ἀμνὴ, id est, agna. Theocr.

Ἀμνειὸς, οῦ, ὁ, idem quod ἀμνὸς, agnus.

(Ἀμνειός. adj. Theoc. κδ'. 61.)

Ἄμναμος, ου, ὁ, nepos. Suidas et Etym. propriè dici volunt de ovibus, utpote derivatum ab ἀμνός. Pollux l. 3. c. 2. poeticum esse ait.

ἈΜΟ'ΡΑ, exp. similago cocta cum melle, opus pistorium ex melle. Athen. l. 14.

Ἀμορίτης ἄρτος, panis ex similagine cocta cum melle, panis mellitus, dulciarius. Paralip. l. 1. c. 11.

ἈΜΟΡΒΟ'Σ, οῦ, ὁ, pro diversa signif. diversam habet etymologiam. Exponitur enim σκοτεινὸς, tenebricosus, obscurus. In qua signif. scholiastes Nicandri esse ait παρὰ τὸ ὄρφνον, exemplo υ et verso φ in β: vel ex ἄμορφος, mutato accentu et φ itidem in β converso. ¶ Exponitur et ἀκόλουθος, comes, assecla, sectator, παρὰ τὸ ἅμα πορεύεσθαι, inquit schol. Callim. Et, pastor, Nicand. in Ther. Suidas ἀμορβὸς est ὁ ἅμα τοῖς ὀρμῶν, mutatione unius literæ ex ἀμοργμός. Callim. hym. in Dian. Οἴσετε θυγατέρας [illegible] ἀμορβούς.

Derivata ex ἀμορβὸς, id est, σκοτεινός.

Ἀμορβαῖος, ου, ὁ καὶ ἡ, tenebricosus, obscurus. Exp. et βουκολικὸς seu ποιμενικός. Nic. in Ther. ἀμορβαίοιό τε χαράδρας.

Ἀμορβὴ et ἀμορβὸς, significat mediam noctem, teste Etym. qui ex ὄρφνη derivatum ait, quasi ἀμορφνή.

Derivata ex ἀμορβὸς, id est, ἀκόλουθος.

Ἀμορβὰς, άδος, ἡ, pedisequa, sectatrix, comes. Apoll. Rhod. Arg. lib. 3. Τῇ δ' ἅμα νύμφαι ἕποντο ἀμορβάδες.

Ἀμορβέω, sequor, assector. Nicand. Βουκαῖοι ζεύγλῃσιν ἀμορβεύουσιν ἔργα. Idem in Ther. Νωθεῖς γὰρ κάμνοντες ἀμορβεύοντο λεπάργῳ Δῶρα. Vide schol.

Ἀμορβεύω etiam dicitur pro eodem: item, ἀμορβεύομαι, sequor, comitor, unà proficiscor; unde in Epigr. ἀμορβεύουσα pro συνοδεύουσα. * Codicis vitium pro ἀμορβεύουσα.*

Ἀμορβεὺς, exp. pastor, apud Oppian. lib. 3. de venat. φῶτες ἀμορβῆες. potest tamen etiam exponi, sequaces.

ἈΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, unus, aliquis. Esse Ionicæ vel Doricæ dialecti tradit Eust. Od. ά. ¶ Doricè pro ἡμέτερος, apud poëtas. ¶ Ἆμος autem, id est, quando, vide in Ἦμος.

Ἀμόθεν, alicunde, apud Hom. Od. ά. et Plat. 1. de leg. 7. [Thucyd. Hist. lib. 5. §. 77. ἀλεξάμενοι ἀμόθεν ἐπιτασσομένους ἵνα καὶ δικαιότατα ἀπὸ τῆς Πελοποννήσου.]

Ἀμῇ, et ἀμῆ, et ἀμοί, quæ composita cum aliis particulis usurpantur; ut, ἀμηγέπη, quodammodo, quadantenus, quoquo modo, vel quovis modo: ut Agathias apud Suidam. Ῥᾷον εἰ ἀμηγέπη ἀντιτάξασθαι τοῦ φρονεῖν. [Plat. de Rep. lib. 5. Ἴθι δὴ, ἀκολούθησόν μοι τῇδε, ἐὰν αὐτῇ ἀμηγέπῃ ἱκανῶς ἐξηγησώμεθα.]

Ἀμηγέπως, pro eodem, apud Plat. in Pericle.

Ἀμηγέπη, apud Aristoph. in Acharn. Ὑμᾶς μὲν οὖν μισθοφορεῖν ἀμηγέπη, scholiastes exp. ubique, ubivis.

Ἀμηγέπη, quemcunque ad locum. Hesych.

Composita.

Μηδαμὸς, (tanquam μηδ' ἀμὸς) ne unus quidem, nullus. Herod.

Μηδαμοῦ, nusquam, nullo in loco. Luc. † Aristoph. Nub. 732.†

Μηδαμόσε, nusquam, nullo in loco.

Μηδαμοῖ, idem.

Μηδαμόθεν, nullo ex loco, nulla ex parte.

Μηδαμῇ, nusquam, nulla in parte. † Xen. Pæd. l. 5. p. 140. c.† (Æsch. Prom. 58.)

* Μήδαμα. idem. Æsch. Pers.*

Μηδαμῶς, nullatenus, nullo modo. † Xen. Pæd. l. 3. p. 81. b.† Interdum dicitur μηδαμῇ μηδαμῶς, et tunc vehementia significationi additur.

Μηδαμινὸς, qui nullius est pretii, Hesych.

Οὐδαμὸς quasi οὐδ' ἀμὸς, ne unus quidem, nullus; idem quod μηδαμός, unde apud Herodot. οὐδαμοὶ pro οὐδένες. Et genit. οὐδαμῶν ἀνθρώπων.

[Οὐδαμά. Herodot. Hist. lib. 3. Ὕσθησαν γὰρ Θῆβαι αἱ Αἰγύπτιαι, οὔτε πρότερον οὐδαμὰ ὑσθεῖσαι, &c.]

Οὐδαμῇ idem quod μηδαμῇ apud Lucian. † Aristoph. Nub. 1422.† dicitur et οὐδαμῇ γε, apud Aristidem. (Soph. Œdip. Tyr. 573.)

Οὐδαμόσε, idem quod μηδαμόσε.

Google

Οὐδαμόθι, idem quod μηδαμόθι. Dicitur et οὐδαμόθι τῆς γῆς apud Luc. et Lat. nusquam terrarum.

Οὐδαμόθεν, idem quod μηδαμόθεν: ut, οὐκ ἄλλοθεν οὐδαμόθεν, Demosth. ex nullo alio loco.

Οὐδαμῇ, idem quod μηδαμῇ, nusquam, apud Dionys. Areopag. (Æsch. Prom. 256.) Hinc οὐδαμῇ ἄλλῃ, nusquam alibi. Sæpius sig. nullatenus, nullo modo. Plato de rep. l. 1. τοῦτο μὲν οὐδαμῇ συγχωρῶ. Dicitur et οὐδαμῇ οὐδαμῶς.

Οὐδαμῶς, idem quod μηδαμῶς, Xen. Sæpe etiam dicitur οὐδαμῇ οὐδαμῶς. ¶ Accipitur et pro, nequaquam, minimè.

Οὐδαμινός, οῦ, ὁ, qui nullius est pretii, contemptus, qui nullo habetur loco. Dicitur etiam aliquid οὐδαμινὸν, apud Chrysost. et οὐδαμινώτερον apud eundem.

ἌΜΠΕΛΟΣ, ου, ἡ, vitis, vinea. Od. ι'. ἀλλ' ἄμπελοι αἵ τε φέρουσιν οἶνον ἐριστάφυλον. Apud Diosc. ἄμπελος οἰνοφόρος, ἄμπελος λευκὴ, ἄμπελος μέλαινα.

Ἀμπέλινος, ου, ὁ καὶ ἡ, viteus, vitigineus, vinealis: ut, ἀμπέλινα φύλλα, Arist. apud Herodot. οἶνος ἀμπέλινος, [illegible] ἀμπέλινος καρπός.

Ἀμπέλειος, idem: ut, ἀμπέλειος βότρυς.

Ἀμπελόεις, εντος, ὁ, vitifer, vineas habens. Ἀμπελόεσσα γῆ et ἀμπελόεν πεδίον, solum vitibus consitum, vinetum.

Ἀμπελῖτις γῆ, vinealis terra, quæ et φαρμακῖτις: ut citatur ex Diosc. lib. 5. cap. 173. Sic dicta quòd adversus innascentes vitibus vermes illini solent.

Ἀμπέλιον, ου, τὸ, viticula, apud Aristoph. [Acharn. 511. Κἀμοὶ γάρ ἐστιν ἀμπέλια κεκομμένα. excisæ sunt vineæ. Pac. 596.]

Ἀμπελών, ῶνος, ὁ, vinetum, vitibus consitus locus. Pro eodem dicitur et ἀμπελεών, Atticè. *imo potius ἀμπελεών.*

Ἀμπελίς, ίδος, ἡ, avis quædam, cujus meminit Aristoph. [Acharn. 994. Πρῶτα μὲν ἂν, ἀμπελίδος ὄρχον ἐλάσαι μακρόν.] et Poll. lib. 6. Eadem dicitur et ἀμπελίων, ωνος, ὁ, Poll. l. 6. c. 9.

Composita.

Ἀγριάμπελος, q. d. ἀγρία ἄμπελος, labrusca.

Εὐάμπελος, pulchrè vitibus consitus, bonas habens vites. Strab.

Κατάμπελος, vitibus consitus, vites producens. [Strab. Geog. lib. 4.]

Κισσάμπελος, herba quædam, de qua vide Diosc.

Ξηραμπέλινος: ut, ξηραμπέλινος χιτὼν, colorem habens vitibus arefactis simillimum. vide Suid.

Πολυάμπελος, vitibus abundans.

Ὑπάμπελος, vitibus consitus. In novell. const.

ἌΜΠΡΟΝ, οῦ, τὸ, ‡ et ἄμπρος,‡ propriè dicitur τὸ ἕλκον τὰς βόας σχοινίον, veluti ἀμπειρόν τι ὂν καὶ διαπειρὲς τοῦ ζυγοῦ δεδεμένον, inquit Etym. qui tamen addit, ita etiam dici posse lignum quod jumentorum cervicibus imponitur. Hesychio, Eust. et Suidæ, est funis per juga tentus, ad quem jugatis bobus magna onera curribus imposita trahuntur. Helciam vocat Apuleius, unde helciarii, qui funibus veluti boves jugati onera trahunt.

Ἀμπρεύω, traho more boum seu jumentorum τῷ ἄμπρῳ προσδεδεμένων. Sic usurpavit Callim. teste Etymol. Itidemque Lycophron dixit, Ἄχλαινον ἀμπρεύσοντα ἠλίθιον βίον, nudam trahens stulti vitam. Abusivè dicitur etiam pro bajulare et succollare, inquit Budæus.

Συναμπρεύω, unà traho, ut jumenta trahunt plaustrum, in trahendo adjuvo. Aristot. hist. an. l. 6. et Plut. in Cat. majore.

ἌΜΠΥΞ, υκος, ὁ vel ἡ, teste Eust. dicitur catena seu funiculus auratus, quo comæ in equorum frontibus sparsæ colligantur. (Æschyl. Suppl. 438.) Tribuitur etiam mulieribus, ut idem testatur, et sic nominatum fuit vinculum illud quo constringebantur fluxi crines, et vitta, quæ comis jam colligatis superinducebatur: διὰ τὸ ἀμπέχειν τὰς τρίχας, eò quòd cohibeat crines, teste Eust. ut Il. χ'. Τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χέε δέσματα σιγαλόεντα, Ἄμπυκα, κεκρύφαλόν τε, ἰδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην. Idem Eust. rursum addit, ἄμπυκας dici κατὰ μεταφορὰν in equis fræna: idem tradit Suid. et Hesych. et Schol. Eurip. in Hecuba. ¶ Metaphoricè etiam ἄμπυξ à Sophocle in Philoctete dicitur rota, διὰ τὸ κυκλοτερές. Aristoph. schol. ἄμπυκα generalius etiam dici ait τὸ στρόφιον: et apud ipsum comicum ita dici operculum vasis, παρὰ τὸ σκεπάζειν καὶ καλύπτειν τὸν οἶνον, sed καταχρηστικῶς. Locus est in Acharn.

Ἀμπυκτῆρες, idem quod ἄμπυκες, et quidem peculiariter in equis, apud Æschylum, in tragœdia quæ Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις inscribitur, ubi vide schol. Ἀμπυκτήρια φάλαρα, apud Soph. in Œdipo Coloneo vocantur phaleræ, vel ipsi ἄμπυκες seu ἀμπυκτῆρες. ‡ v. 1068.‡

Ἀμπυκίτας, acc. pro διαδήματα.

Ἀμπυκάζειν, religare, item frænare, et coronare. Eust.

Ἀμπυκάζειν, Eust. annotat dici τὸ ἀμπέχειν τὰς τρίχας, idque ipsum sua ætate usurpatum fuisse pro, τὰς ἐμπροσθίας τρίχας ἀναδεῖν, hoc est, antias et capronas (ita enim dicuntur anteriores crines qui in faciem defluunt) religare et adstrictos tenere.

Composita.

Ἀνάμπυξ, non habens ἄμπυκα. Callim. [Hym. in Cer. 125. Ὡς δ' ἀπεδίλωτοι καὶ ἀνάμπυκες ἄστυ πατεῦμες. Sine vittis. Vide omnino Spanhem. Observ. ad loc.]

Ἑλικάμπυξ Σεμέλα, crines auro nodans. Pind.

Κυανάμπυξ, cæruleum habens ἄμπυκα. Theocr.

Λευκάμπυξ, albas vittas habens. Oppian. lib. 4. Hal.

Λιπαράμπυκα Θασίαν, Aristoph. in Acharn. ‡ 671.‡ vocat lagenam seu phialam vini Thasii. [Pind. Nem. Od. Z. 22. Εἰ Μνημοσύνας ἕκατι λιπαράμπυκος εὕρηταί τις ἄποινα μόχθων, &c.]

Μονάμπυκες πῶλοι unum tantùm habentes ἄμπυκα singuli. Euripides ita vocare dicitur τοὺς κέλητας. [Alcest. 428. καὶ μονάμπυκας Πώλους σιδήρῳ τέμνετ' αὐχένων φόβην. Suppl. 586. 680. Μοναμπυκίαν, quod etiam a Μονάμπυκας deduci potest.]

[Μοναμπυκία. Pind. Olymp. Od. V. 15. Ἵπποις, ἡμιόνοις τε μοναμπυκίᾳ τε. Schol. μονοχαλίνῳ.]

[Μονάμπυκος. Eurip. Helen. 1583. Μονάμπυκος [illegible] Μενέλεως φάσγανον ἔχων, &c.]

Παραμπύκιον, Eustath. annotat vulgarem linguam solere dicere ἐπὶ τριχῶν.

Παραμπυκίζειν, idem Eust. inveniri ait pro, crines implicare.

Χρυσάμπυξ, habens vinculum vel reticulum ex auro, ad cohibendos et constringendos crines ne diffluant et latiùs spargantur: item aureis frænis insignis (de equo dictum.) Vide Eustathium. † Hes. Th. 916. V. ibi Grævium.†

ἈΜΥΓΔΑΛΕ'Α, et Ionicè ἀμυγδαλέη, et per contract. ἀμυγδαλῆ, amygdalus seu amygdala arbor, quæ et nux Græca dicitur. Diosc. lib. 1. cap. 177. Etymon vide in ἀμυγδάλη. Eadem dicitur et ἀμύγδαλος, ου, ἡ, apud Lex.

Ἀμυγδάλη, fructus illius arboris, qui et ἀμύγδαλον, à Latinis itidem amygdala et amygdalum nominatus. Diosc. Vocatas τὰς ἀμυγδάλας Herodian. gram. ait, παρὰ τὸ ἐν τῷ μετὰ τὸ χλωρὸν ἐσωτερικῷ ἀμυχὰς ἔχειν πολλάς, teste Athenæo, lib. 2. Sic Etym.

Ἀμυγδάλινος, ου, ὁ, amygdalinus; hoc est, confectus ex amygdalis: ut, ἀμυγδάλινον ἔλαιον, apud Diosc. l. 1. c. 39.

Ἀμυγδαλίς, ίδος, ἡ, idem quod ἀμυγδάλη, amygdalum, fructus amygdalinæ arboris. Plut. in Symp. 1. probl. 6.

Ἀμυγδαλίτης, ου, ὁ, amygdalites, aliquam similitudinem habens cum amygdala. Plin. l. 26. c. 8.

Ἀμύγδαλον, ου, τὸ, amygdalum, fructus amygdalinæ arboris, qui et ἀμυγδάλη, apud Athen. lib. 2. et Theophr. et Diosc.

Ἀμυγδαλοειδής, έος, ὁ καὶ ἡ, amygdalæ speciem gerens.

Ἀμυγδαλόεις, εντος, ὁ, idem. Nicand.

ἈΜΥΔΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, obscurus, subobscurus, vix apparens, exilis, tenuis, idem quod ἀμαυρός. Nicand. in Ther. τοῖσιν ἀμυδροτέροισιν ἰάπτει, obscurioribus et exilioribus ictibus. Idem, de aspide, ἀμυδρότερον δάκος ἄλλων, exilius et tenuius cæteris venenatis serpentibus. Ἀμυδρὸν φῶς, lux obscura et cæca, quæ non multum ab ipsis differt tenebris. Sic Thuc. lib. 6. ὅτι καὶ οὐκ ἄλλον ἐστὶν ἀμυδροῖς γράμμασι λέγον τάδε, obscuris literis quæ vetustate attritæ et exesæ vix apparent. Et Philo de mundo, τὸ ἐμφερὲς φυλάττει παρ' ἑαυτῷ, μέχρις ἂν ὁ ἀντίπαλος τὸ μάλισμα τὸν τύπον λεαίνων λάθῃ, ἀμυδρὸν ἐργάσηται ἢ παντελῶς ἀφανίσῃ. Plutarchus copulatè dicit ἀλαμπὲς καὶ ἀμυδρόν: item ἀμυδρὸν καὶ δυσφώρατον. Itidemque Greg. ἀμυδρὰς καὶ ἀσθενεῖς φαντασίας. Ἐλπὶς ἀμυδρὰ, obscura et cujus aliquæ adhuc exstant reliquiæ. Plutarch. in Alcib. metaphora sumpta ab iis quorum levia adhuc cernuntur vestigia. At ἀμυδρὰ [illegible] eadem sunt [illegible] καὶ ἄγαν ῥέοντα. παρὰ τὸ μυδᾶν, (inquit) ὅ ἐστι ῥεῖν. Pro quo habetur ἀμαυρὸν, apud Etym. et apud Hesych.

Ἀμυδρὸν et ἀμυδρῶς, obscurè, exiliter: ut quum ἀμυδρὸν seu ἀμυδρῶς βλέπειν dicitur, quod et ἀμαυρὸν seu ἀμαυρῶς ὁρᾶν. [Aristot. de Hist. Animal. lib. 2. c. 8. ταῦτα [illegible] ἐν ἄκρῳ σκληρότερα, κακῶς καὶ ἀμυδρῶς μεμορφωμένα πτερύγια.]

Ἀμυδρόω, ῶ, obscuro, hebeto: unde ἀμυδρούμενος, apud Dion. Areopag. hebescens, deficiens.

Ἀμύδρωσις, εως, ἡ, obscuratio, hebetatio, ἀμαύρωσις. Gal.

Ἀμυδρόεις, εντος, ὁ, idem quod ἀμυδρός. Nicand.

Ἀμυδρότης, ἡ, languidum ac invalidum esse. Gal. de pulsib.

(ἈΜΥΚΛΑ, genus calceorum. Theoc. Idyll. ι'. 35. Σχῆμα δ' ἐγὼ καὶ καλὸς ἐπ' ἀμφοτέροισιν ἀμύκλαις. Ego vero habitu ornatus, et novis in utroque pede calceis. Ubi Schol. Ἀμύκλαι, εἶδος ὑποδήματος.)

(Ἀμυκλαΐζω, more Amyclæorum loqui. Theoc. ιε'. 13.)

ἈΜΥ'ΜΩΝ, ονος, ὁ καὶ ἡ, dictum putatur quasi ἀμύγμων, ut sit ὁ μὴ ἔχων τι μυγμὸς, hoc est, τοῦ διὰ μυκτήρων ἤχου, quo irridere aliquem solemus et subsannare: aliis etiam dictum volentibus quasi ἀμώμων. Utut sit, significat eum in quo nihil culpari reprehendique potest, nihil derideri et subsannari. Unde ab Hesych. quoque et Suid. exp. ἀμώμητος, ἄψογος, ἄμεμπτος. Od. ξ'. Ὦ γέρον αἶνος μέν τοι ἀμύμων ὃν κατέλεξας. Od. τ'. Ὃς δ' ἂν ἀμύμων αὐτὸς ἔῃ καὶ ἀμύμονα εἰδῇ; Τοῦ μέν τε κλέος εὐρὺ διὰ ξεῖνοι φορέουσι. Apud eundem sæpe propriis nominibus junctum legitur, et tunc exponi potest etiam, laudabilis, aut laudatissimus, celeber, præclarus, ut Il. ζ'. ἀμύμονα Βελλεροφόντην. Od. δ'. Οἰκλῆος ἀμύμονος. † Vide Clericum ad Hesiod. Theog. 263.† Exponi potest etiam, egregius, strenuus, ut Iliad. λ'. ἀμύμονά τε κρατερόν τε. Opus quoque aliquod ἀμύμον dicitur, elegans, scitum, ut Il. ι'. Δώσω δ' ἑπτὰ γυναῖκας ἀμύμονα ἔργ' εἰδυίας. Affertur et ex Dionys. de situ orbis, pro pulchro et præclaro. ¶ Apud Hom. Od. δ'. Θεῶν ἀμύμονι πομπῇ exp. faustis deorum auspiciis, bono ductu.

ἈΜΥ'ΝΩ, auxilior, opem fero, suppetias eo, succurro, aliquem defendo, vel ab injuria defendo. (Æsch. Ag. 102. Eurip. Phœniss. 645. Soph. Œdip. Tyr. 914.) Iliad. φ'. αἰεὶ γάρ τοι ἀμύνουσι θεοὶ αὐτοί. Et ibidem, Τρωσὶ παρισταμένοις καὶ ἀμύνειν. Isocr. ἧκον ὑμῖν ἀμυνοῦντες, venerunt vobis auxiliatum, venerunt vobis suppetias. Xenoph. Pæd. 3. μὴ φεύγειν καταλιπόντας αὐτὰς, ἀλλ' ἀμύνειν καὶ τέκνοις καὶ ἑαυταῖς καὶ σφίσιν αὐταῖς. ¶ Item propello, propulso, arceo, passim apud Hom. cum accus. et dat. ut Odyss. λ'. Ἄστεϊ καὶ τεκέεσσιν ἀμύνων νηλεὲς ἦμαρ, ab urbe et liberis arcens crudelem diem, vel propulsans. Sic Il. ι'. ἀμύνειν νηυσὶ δηΐον πῦρ ἐθέλεις, arcere vis ignem à navibus, defendere naves ab igni. Aliquando pro dat. ponitur genitivus, ut Il. Υ. αὐτοῦ κῆρας ἀμύνων, et Iliad. δ'. Τρῶας ἄμυνε νεῶν. Interdum additur præpositio, ut Od. ρ'. ἄψ ἀπὸ οἴκου ἀμῦναι. Sic et apud Apoll. Arg. 1. ἀπὸ πατρὸς ἀμύνων λώβην. † Sic Hesiod. Asp. 240. ἐπί.† ¶ Item ulciscor, ut, ἀμύνω περὶ σοῦ τεθνεῶτος, ulciscor te mortuum, ulciscor mortem tuam, q. d. propugno pro te mortuo.

Ἀμύνομαι, dimico pro, propugno pro, tueor, defendo. (Soph. Tr. 282. Æschyl. Ag. 1390.) Apud poetas aliquando cum genitivo, ut, νεῶν ἀμύνετο. Il. μ'. Et cum accusativo, ut Il. ζ'. ἀμύνεσθαι στίχας ἀνδρῶν. Aliquando cum præpos. περὶ, ut, ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης, pugnare pro patria. Sic Il. σ'. Οἱ μὲν ἀμυνόμενοι πάντες περὶ τεθνηῶτος. In prosa etiam sic usurpatur. Cum præpositione ὑπὲρ, ut apud Plut. ἀμυνόμενος ὑπὲρ τοῦ βασιλέως. Sic et apud Dem. et Xen. Cum præpos. πρὸς, ut, ἀμύνομαι πρὸς τῆς ἀδελφῆς, pro sorore pugno, sororem defendo, apud Plut. in Problem. Et cum accusativo, ut, ἀμύνομαι τὴν Ἑλλάδα, apud Plat. de legibus. Pro Græcia dimico vel pugno, Græciam tueor, vel defendo. ¶ Item, injuriam propulso, vim arceo, resisto, tueor me adversus aliquem. Cum accusativo. Xen. ὅπλα κτῶνται ὡς ἀμύνεσθαι τοὺς ἀδικοῦντας, habent arma, quibus injuriam inferentibus resistunt, vel injuriam illatam propulsant. Sic ἀμύνομαι τοὺς ἐπιθέντας, tueor me adversus eos qui me adoriuntur. ¶ Item ulciscor. † πολεμίους ἀντί τινος πράγματος Xen. Pæd. l. 5. p. 136. e.† Cum accusativo, ut Hom. Odyss. μ'. Τὸν δ' ἂν ἀμυναίμην. Demosth. Phil. 3. ὡς ἀσφαλέστατα καὶ ῥᾷστα αὐτὸν ἀμυνούμεθα, tutissimè et facillimè ipsum ulciscemur. Herodianus, τὸν ἐχθρὸν ἠμυνάμην. Dicitur etiam ἀμύνομαί σε ὑπὲρ τούτου. Isocrates ad Philipp. ἡμεῖς δ' οὐδ' ὑπὲρ ὧν κακῶς ἐπάθομεν ἀμύνασθαι τολμῶμεν αὐτούς, ulcisci eos ob injurias quibus nos affecerunt, vel pœnas ab eis reposcere injuriarum. Dicitur et ἀμύνομαί σε τούτου, ut apud Lucianum, ἀμύνομαί σε τοῦ γέλωτος, ulciscor te ob risum, vel vicem reddo tuo risui. ¶ Item arceo, propello, propulso: ut, ἀμύνετο νηλεὲς ἦμαρ. Iliad. λ'. et τ'. Sic apud Plutarchum in Publicola, οὗτος ἑστὼς πρὸ τῆς γεφύρας ἠμύνετο τοὺς πολεμίους, hic stans pro ponte hostes arcebat. ¶ In bonam etiam partem sumitur pro ἀμείβεσθαι, ut ἀμύνεσθαι τοὺς ἴσους, par pari referre, apud Aristot. in Probl. Sic et apud Thuc. ἀμύνεσθαι τοὺς ὁμοίους. † ἀμυντέον. verbale Xen. Pæd. p. 230. d.†

Ἀμυνάθω, Atticè pro ἀμύνω: ut, διωκάθω pro διώκω. (Æsch. Eum. 441.) Aristoph. in Nebulis, ἀμυνάθετέ μοι τυπτομένῳ, opem ferte mihi vapulanti. [1326. ubi pro Ἀμυνάθετέ μοι, Kusterus legit Ἀμύνετέ γέ μοι. Eurip. Androm. 721. Ἢ, μὴ ξίφος λαβόντ' ἀμυνάθεσθέ με. 1079. εἰ καὶ τοῖς φίλοις ἀμυνάθειν Χρῄζεις τὸ πραχθέν. Soph. Œd. Col. 1068. αἱ δὲ ξυμφοραὶ αὐτοῦ κατεῖχον, ὀξεῖ δ' ἀμυνάθειν.]

Ἄμυνα, ης, ἡ, ultio, vindicta, propulsatio injuriæ. Aliquando absolutè ponitur: nonnunquam cum genitivo, ut Alexander Aphrod. πρὸς ἄμυναν τῶν ἀδικούντων. Item gratiæ relatio, beneficii compensatio, retributio. Suid. Eust.

Ἀμυνίας, ου, ὁ, pro ἀμυντικός, Hesychius et Suid. Hinc ἀμυνίας θυμὸς, apud Comicum, inquit Eustath. animus ultionis cupidus, vel ulciscendi.

Ἀμυντικός, οῦ, ὁ, ad injuriam propulsandam aptus, instructus ad defensionem. ἀμυντικὴ δύναμις ἡ περὶ τοὺς ταύρους. Plut. in Epist.

Ἀμύντωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, auxiliator, vel ultor. Iliad. ο'. ἀμύντωρ Ζεύς. Od. π'. Καὶ φράσαι εἴ κεν νῶϊν Ἀθήνη σὺν Διὶ πατρὶ Ἀρκέσει, ἦ τιν' ἄλλον ἀμύντορα μερμηρίξω. ¶ Cum genit. propulsator, expulsor: ut Simonides οἶνον dixit esse ἀμύντορα δυσφροσυνάων.

Ἀμυντὴρ, ῆρος, ὁ, idem quod ἀμύντωρ, auxiliator vel ultor, vel propulsator. ¶ Item pars cornu cervini, apud Aristot. in 6. de hist. an. ut in suo lexico Budæus scribit.

Ἀμυντήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. auxiliatorius, propulsatorius, expulsorius. ἀμυντήριοι ὀδόντες, exp. dentes exerti serrative: sic dicuntur quasi ad vim propulsandam apti.

'Αμυντήρια ὅπλα apud Diodorum, arma, quibus vis repellitur.

Composita.

'Ανταμύνομαι, vicissim auxilior. [Soph. Antig. 654. ὡς καὶ τὸν ἐχθρὸν ἀνταμύνωνται κακοῖς, &c. Thucyd. Hist. lib. 4. §. 19. ὀφείλων γὰρ ἤδη ὁ ἐναντίος μὴ ἀνταμύνεσθαι ὡς βιασθεὶς, ἀλλ' ἀνταποδοῦναι ἀρετὴν, &c.]

'Απαμύνω, propulso, propello, arceo: ut Il. δ'. ἐμοῦ ἄπο λοιγὸν ἀμῦναι. Sic et apud Herodot. ἀπαμύνειν σφι τὰ κακά.

'Απαμύνομαι, injuriam propulso, rejicio, ulciscor hostem. Od. π'. et λ'. et apud Basil.

'Εξαμύνομαι, defendo, tueor. Aff. ex Eurip. (Æsch. Prom. 481.)

'Επαμύνω, defendo ab injuria, auxilior, succurro. Cum dat. apud Isocr. ¶ In Epigr. τὸν ἄδικον ἐπήμυνον, exp. ulciscebar. (Aristoph. R. 1399.)

'Επαμύντωρ, idem quod ἀμύντωρ. [Orph. de Lapid.]

Περιαμύνω, protego et defendo à circumstantibus periculis. Plut. in Alcib.

Προαμύνω, ut, προαμύνω σου, q. d. ἀμύνω πρὸ σοῦ, protego te. [Thucyd. Hist. Lib. 3. ἐπ' ἐκείνοις δὲ ὄντος ἀεὶ τοῦ ἐγχειρεῖν, καὶ ἐφ' ἡμῖν εἶναι δεῖ τὸ προαμύνεσθαι.]

Προσαμύνω, vel προσαμύνομαι, insuper auxilior. Il. β'. et Plut. in Romulo.

Συναμύνω, una opitulor. Eurip. [Iph. in Aul. 68.]

Χειμάμυνον, hyemis injuriam arcens. Ita dicitur lana quædam crassa, quam Homerus ἀλεξάνεμον vocat, inquit Eust.

'ΑΜΥ'ΣΣΩ, vel 'Αμύττω, F. ξω, rado unguibus, vellico, lacero, discerpo, carpo. (Æsch. Pers. 161.) Proverbium est apud Suidam, μηδ' ἄκανθα ἀμύξῃ τοὺς ἀγαθοὺς, probos ne spina quidem vellicaverit, aut punxerit. Il. τ'.—— χερσὶ δ' ἄμυσσε Στήθεά τ' ἠδ' ἁπαλὴν δειρὴν ἰδὲ καλὰ πρόσωπα. ☞ Ab αἷμα, inquit Etymolog. fit αἱμάσσω, et mutato α in υ, ἀμύσσω. ¶ Exponitur etiam lancino. Item (inquit Budæus) scarifico. Pollux, οὕτω γὰρ ἔλεγον τὸ ἀμύσσειν, ὃ σὺ κατασχάζειν. Item, metaphoricè, animum exulcero, saució animum alicujus, apud Basilium. Æschines in epistolis, καὶ μηδὲν ἐν τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑπόμνημα ἔχειν ὃ τὴν γνώμην ἀμύξει, quod mentem exulceret (dolorem videlicet refricando.) Homerus Iliad. α'. σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις.

(Ἀμύσσομαι. pass. Æsch. Pers. 115.)

'Αμυγμα, ατος, τὸ, laniatus et laceratio cutis, propriè. Soph. verò dixit etiam πολιᾶς ἀμύγματα χαίτας, pro, vellicatus seu evulsiones canæ comæ. [Aj. 645. Eurip. Androm. 826. Σπάραγμα κόμας, ὀνύχων τε δάϊ' ἀμύγματα θήσομαι. Schol. σπαράγματα, ξέσματα.] Idem et ἀμυχὴ dicitur.

'Αμυξις, εως, ἡ, vellicatio, laniatio, laceratio. [Orph. Arg. v. 24.] Item scarificatio.

'Αμυξ, υχος, ἡ, idem quod ἄμυξις.

'Αμὺξ, adverb. q. d. vellicatim, discerptim. Nicand.

'Αμυκτικὸς, οῦ, ὁ, vim habens dilacerandi et dilaniandi. Cæl. Aurel. Chron. l. 2. c. 6.

'Αμυκτικῶς, idem quod ἀμύξ. Nic.

'Αμυχὴ, ῆς, ἡ, idem quod ἄμυξις. Plut. ἀμυχὰς κοπτομένων ἀφεῖλεν, i. lacerationes plangentium sustulit. ¶ 'Αμυχαὶ Dioscorid. interpretes parva hulcera sive hulcuscula vertunt, quidam hulcuscula cutis: ut l. 7. c. 3. οὐχ οὕτω δ' ὠφελεῖ τὰ μεγάλα τραύματα ἐπὶ τῶν λειπολέων, ὡς τὰ μικρὰ καὶ ταῖς ἀμυχαῖς ἁρμοῖ. Sunt et qui tubera liventia interpretentur.

[Ἀμυχιαῖος. Æschin. Dial. de Morte. τὸ δὲ σκῆνος τοῦτο πρὸς κακοῦ περιήρμοσεν ἡ φύσις, ᾧ τὰ μὲν ἡδέα ἀμυχιαῖα καὶ ἄστατα καὶ πλειόνων ἀνιαρῶν ἀνακεκραμένα· τὰ δὲ ἀλγεινὰ ἀκραιφνῆ, &c. Vide Notam Cl. Clerici.]

'Αμυχῆ, adverb. cum vellicatione, superficialiter: quasi radendo summam cutem.

'Αμυχηδὸν, adverb. apud Etymologistam exp. ἄκραις δακτύλοις, primoribus digitis, vel summis digitis. Videtur tamen potius significare, in lacerationis aut vellicationis modum, aut per vellicationem, et quasi quis diceret, vellicatoriè seu vellicatim, discerptim.

'Αμυγμὸς, idem quod ἄμυγμα, laceratio, laniatio: pro vulnere posuit Theocr. (κδ'. 124.)

'Αμυχώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, similis ταῖς ἀμυχαῖς, in quo cutis veluti carpta ac vellicata unguibus videtur. Hippocr. Coac. prægn. τὰ ἀμυχώδεα ἐξανθήματα.

'Αμυσκαλοὶ, αἱ, cuspides jaculorum. παρὰ τὸ ἀμύσσειν, inquit Hesych.

Composita.

'Ανάμυκτος, qui unguibus carptus sauciusque non est: ὁ ἄνευ ἀμυγμῶν.

Καταμύσσω, lacero, laniatu saucio, perstringo. (Ita videlicet ut aratrum terram, et telum cutem perstringit leviterque sauciat, non profundum imprimens sulcum, quod et ξύειν dicitur.) Iliad. ε'. Πρὸς χρυσῇ περόνῃ καταμύξατο χεῖρα ἀραιήν. Athen. l. 2. καταμυχθεὶς τὸν ἀγκῶνα ἐπὶ κυνοσβάτου.

Περιαμύσσω, sive Περιαμύττω, circumscarifico, circumcirca saucio. Metaphor. in Axiocho, ἕως τι πάθος περιαμύττον τὸν νοῦν, saucians, lacerans.

'ΑΜΦΑΜΙΩ'ΤΑΙ, apud Cretenses vocabantur servi, quorum opera ruri utebantur, indigenæ quidem, sed bello capti. Ath. l. 6. et Eust.

'ΑΜΦΙ', præpositio quæ variis casibus juncta variè significat.

Cum genit. significat, de. Od. θ'. 'Αμφ' Ἄρεος φιλότητος ἐϋστεφάνου τ' Ἀφροδίτης. Luc. in Astrol. ἀμφί τε ἀστέρων ἡ γραφή. Item propter. Apoll. Arg. 1. τῆς δ' ἀμφὶ [illegible] [illegible], propter hanc, hujus causa vel gratia, hujus nomine. Item πρὸς, per, Apollon. Arg. 2. Φοίβου τ' ἀμφὶ καὶ αὐτῆς εἵνεκεν Ἥρης λίσσομαι, oro atque obtestor per Phœbum. Item, ἀμφὶ πόληος ναίουσι, exp. circa urbem habitant. apud Herodot. (Cum genitivo, apud Æschyl. Ag. 1150. Suppl. 623. 817.) † ἄνω ἀμφὶ τοῦδε. Xen. Pæd. l. 3. p. 63. c.†

Cum dat. significat etiam περὶ, de. ut apud Sophoclem in Ajace, ἀμφὶ μὲν τούτοισιν εὖ σχήσει, id est, περὶ τούτων. Sic et Herodotus, ἀμφὶ δὲ τῷ θανάτῳ αὐτοῦ διξὸς ἐπιφέρεται λόγος, de ejus morte duplex vulgatur fama. Od. ξ'. κακὰ φρεσὶν ἤδεα βουλὴν 'Αμφ' ἐμοί, pro περὶ ἐμοῦ. Sic et ἀμφὶ θαλάσσῃ et ἀμφὶ γάμῳ, apud eundem. Ponitur etiam pro, circa vel circum, idque frequentissimè et maximè recepta significatione, præsertim apud poëtas. Hesiodus, Θῆκατο δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἀρῆς ἀλκτῆρα σίδηρον. Hom. Od. ξ'.—— ἀμφὶ πόδεσσιν ἑοῖς ἀράρισκε πέδιλα. Apoll. Arg. 2. 'Αμφὶ δὲ χαλκείας κόρυθας κεφαλῇσιν ἔθεντο, æreas galeas circum capita posuerunt, vel, capitibus circumposuerunt. † Aristoph. Nub. v. 595. ἀμφί μοι, circa vel ad me sc. veni. Scholiast: [illegible] λείπει τὸ ἔλθε, ἢ τὸ χόρευσον.† Sic et apud Theocritum, ἀμφὶ στήθεσι, circa pectus. Item propter: ut, ἀμφὶ φόνῳ, apud Euripidem scholiastes exponit, διὰ τὸν φόνον. Sic ἀμφ' Ἑλένῃ μάχεσθαι nonnulli exponunt, propter Helenam pugnare, vel Helenæ causa. Item pro κατὰ, contra. Sophoc. in Ajace, λόγους ἀΐοντα τοὺς μὲν Ἀτρειδῶν κάτα, Τοὺς δ' ἀμφ' Ὀδυσσεῖ, id est, κατὰ τοῦ Ὀδυσσέως, adversus Ulyssem. (ἀμφὶ [illegible]. V. Æschyl. S. c. Th. 161. Pers. 190. ἀμφ' Ἀθήναις. 718. Ag. 534. Eurip. Phœniss. 118. 1465.)

Cum accus. (apud prosæ scriptores potius quàm cum dativo) significat circa: ut, ἀμφὶ τὴν πόλιν, circa urbem. Apud Xenoph. Pæd. lib. 3. ἀμφὶ δεῖπνον εἶχε, circa cœnam occupatus erat. †l. 2. p. 42. c. τὰ ἀμφὶ τὸν πόλεμον et p. 44. d. ἀμφὶ στράτευμα &c. ἀμφὶ στρατιωτικά.† Dicitur eodem sensu nonnunquam, εἶναι περί τι, et γίνεσθαι περί τι. Apud Thucydidem, τὰ ἀμφὶ ἄριστον quæ ad prandium pertinent. Οἱ ἀμφὶ Πρίαμον, (subaudi ὄντες) pro ὁ Πρίαμος, Priamus. Iliad. γ'. Sic οἱ ἀμφὶ Σωκράτην, Socrates. Sic et in obliquis casibus. Synesius, παρὰ τῶν ἀμφὶ τὸν ἑταῖρον Παῦλον καὶ Διονύσιον, pro παρὰ τοῦ ἑταίρου Παύλου καὶ Διονυσίου. Aliquando hac phrasi denotatur et homo et comitatus ejus: ut apud Thucydidem, οἱ ἀμφὶ Πείσανδρον, Pisander cum sociis. Sic οἱ ἀμφὶ Κῦρον, apud Xenophontem, Cyrus et ejus milites, vel, Cyri milites. †Pæd. 1. 4. 21. et l. 1. 3. 6. i. e. ministri.† Sic apud Platonem, οἱ ἀμφὶ τὸν Ὀρφέα, Orpheus et ejus sectatores: vel, Orphei sectatores. Item pro, circiter. † et additur σχεδὸν Xen. Pæd. l. 2. p. 39. d.† Lucian. ἀμφὶ τοὺς πεντακισχιλίους. Idem, ἀμφὶ τὰ πεντήκοντα ἔτη σοῦ ὄντος ἀπέθανον, quum annos esses natus circiter quinquaginta, vel, quum circa quinquagesimum esses annum. † et Xen. Pæd. 1. 2. 15. et 1. 4. 16. ἀμφὶ συνουσίαν ἔχειν. Xen. et ἀμφὶ αἰχμάλωτα ἔχειν Xen. Pæd. l. 5. p. 136. e. et ἀμφὶ δεῖπνον i.e. curare l. 5. p. 147. d. et ἀμφὶ ταῦτα hæc curare Xen. p. 151. e. διατριβὴ ἔσται ἀμφὶ ταῦτ' mora erit (fiet) circa illa. Xen. Pæd. p. 151. e. ἀμφί τινα alicui operam dare Xen. Pæd. p. 195. a. σχολὴν ἀμφί τινα vacare alicui. id. p. 195. b. οἱ ἀμφὶ Πρίαμον Priamus. V. Grævius ad Hes. Asp. v. 179. ubi notat articulum οἱ a poeta omissum. ὁ ἀμφὶ τὸν χειμῶνα χρόνος: hybernum tempus. Xen. Pæd. p. 223. b. etc. ἀμφὶ τὸ ἔαρ χρόνος: ver.† (Cum accus. finem indicat, ut ἀμφὶ λιτὰς, supplicandi gratiâ. Æsch. S. c. Th. 102. Eurip. Phœniss. 900. 1547. 1562. 1684.)

'Αμφὶ περὶ, cum accus. positum, ἐκ τοῦ παραλλήλου, pro alterutra sola. Il. β'. 'Αμφὶ περὶ κρήνην. Interdum περὶ præponitur, posita post ipsum particula τε, itemque post ἀμφί. ut Il. ψ'. περί τ' ἀμφί τε τάφρον. Sic Apoll. Arg. 2. ὄφις περί τ' ἀμφί τ' ἔρυται Ἀθάνατος. Suidas ἀμφὶ περὶ exp. ex utraque parte.

'Αμφὶ pro περὶ et ἐν et ἐπὶ, et pro διὰ, in compos. Eust.

(Ἀμφὶ ἐπὶ, ex utrâque parte. Theoc. κε'. 9.)

'Αμφὶ, adverb. sine casu; ut et circùm Latinè aliquando. Exponitur et circumcirca. Apoll. Arg. 2. ἀμφὶ δὲ φύλαξ, ibidem.——ἀμφὶ δὲ Κόλχων Ἔθνεα ναιετάουσι.

'Αμφὶς, (aliud adverb. ex ἀμφὶ præpositione factum, addita litera σ) utrinque, ab utraque parte. Iliad. ι'. [illegible] ἔξω ἀμφὶς, id est, ἀμφοτέρωθεν, inquit Eust. At Il. ε'. Ἢ χ' ἵππους καὶ λαὸν ἐρυκάκοι ἀμφὶς ἐόντα, ubi ἀμφὶς idem ait significare, vel, in circuitu, aut circumcirca: vel pro ἀμφὶ (circum) accipi ut intelligatur, ἀμφὶ τὸ τεῖχος ὄντα. Apud Hesiodum in Erg. Πάντα μάλ' ἀμφὶς ἑλών. ¶ Item sine, seorsum. Cum Genit. ut, ἀμφὶς Διὸς, absque Jove, vel seorsum à Jove, apud Homerum. Interdum cum verbo junctum idem significat: ut, ἀμφὶς φράζεσθαι, seorsum deliberare vel consultare. Diversa consilia agitare. Sic ἀμφὶς φρονεῖν exponitur διχονοεῖν, quasi διχοφρονεῖν. ¶ Item extra, itidem cum genit. ut apud Hom. ἀμφὶς ὁδοῦ δραμέτην, id est, ἐκτὸς, inquit Eust. ¶ Item inter, in medio. Il. γ'.——ὀλίγη δ' ἦν ἀμφὶς ἄρουρα, parum erat terræ inter utrumque.

Διαμφὶς, comp. utrinque. Item seorsim. Dionys. de situ orbis.

Διαμφίδιος, (q. d. seorsim positus, separatus) diversus, alienus, Hesych. (Æsch. Prom. 577.)

'ΑΜΦΙΜΑ'ΚΤΩΡ, Hesych. est, infelici fato mortuus. Item qui utrumque parentem habet vel amisit. Item ἀμφιμάκτορα dici scribit farinæ melle imbutas.

'ΑΜΦΙΣΒΗΤΕ'Ω, F. ήσω, controversor, contendo de re aliqua, discepto. ut apud Plat. in Protag. καὶ περὶ τῶν λόγων ἀμφισβητεῖν μὲν, ἐρίζειν δὲ μή. Sic apud Aristot. Rhet. 1. ἐπεὶ δὲ πολλάκις, ὁμολογοῦντες ἄμφω συμφέρειν, περὶ τοῦ μᾶλλον ἀμφισβητοῦσιν. Jungitur et dativo rei. ut Aristot. Ethic. 6. ἀμφισβητεῖ τοῖς φαινομένοις ἐναργῶς, controversatur de iis quæ evidentia sunt, vel adducit in controversiam ea quæ, &c. Et infinitivo: ut apud Demosthenem in Paragr. ad Apat. ὅτι ἠμφισβήτουν φάσκων μὴ εἶναι ἡμᾶς διαιτητὰς αὐτῷ. Apud eundem, ἀμφισβητῶ μὴ ἀληθῆ λέγειν σε, contendo te non vera dicere. ¶ Item contendo in judicio, litigo, ambigo. Isocr. ad Nicoclem, τὰς κρίσεις ποιοῦ περὶ ὧν ἂν πρὸς ἀλλήλους ἀμφισβητῶσι, μὴ πρὸς χάριν, noli ad gratiam de iis de quibus inter se ambigunt, sententiam ferre, vel de quibus inter eos ambigitur. Arist. Pol. 4. εἰ γὰρ τις κρίσις γίγνοιτο ἀμφισβητούντων περὶ τοῦ ὀνόματος. ¶ Item ἀμφισβητῶ τοῦτο, vel τούτου, aut περὶ τούτου, contendo de hoc tanquam ad me pertinente, hoc mihi vendico. ut apud Themistium, εἰ τοῦ πράγματος ἠμφισβήτουν, si rem vendicarem mihi, ut Bud. interpr. Apud Demosth. in epist. Phil. ἀμφισβητεῖ καὶ τῶν τόπων ἡμῖν προσηκόντων. Isocrates in Evagora, ἀμφισβητοῦντες περὶ βασιλείας. Arist. Pol. 3. ἀμφισβητοῦσι τῆς τοῦ πράγματος ἐξουσίας. Additur interdum dativus personæ: ut apud Isocratem, ἀμφισβητῶ σοι τῆς ἀρχῆς, certo tecum de imperio, vel contendo tecum. ¶ Item dubito, ambigo. Aristot. Rhet. 2. καὶ ἀμφισβητοῦντες προστιθέασιν ἀεὶ τὸ ἴσως καὶ τάχα. ☞ 'Αμφισβητεῖν, inquit Suid. est, μὴ συμφωνεῖν, ἀλλ' ἐν χωρὶς βαίνειν καὶ ἀμφιβάλλειν, quasi ἀμφισβατεῖν. Affertur et aliud etymon, παρὰ τὸ ζητεῖν, quasi ἀμφιζητεῖν.

'Αμφισβητοῦμαι, ambigor, in controversiam venio seu adducor: ut, τοῦτο ἀμφισβητεῖται, hoc controversum est; unde τὰ ἀμφισβητούμενα, res controversæ. Exp. et controversia mihi movetur, apud Demosth.

'Αμφισβήτημα, τὸ, controversia. Item, quæstio inter disputantes agitata.

'Αμφισβήτησις, εως, ἡ, controversatio, disceptatio, contentio. Isocr. Item dubitatio. Item actionis cujusdam genus apud Pol.

'Αμφισβητήσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, controversus, in controversia positus, de quo controversia est, de quo disceptatur, dubius, de quo dubitatur. Xen. Demosth. Aristot.

'Αμφισβητητικὸς, οῦ, ὁ, contentiosus, id est, contentionibus deditus. [Plat. Sophist. Τὸ δὲ λόγοις πρὸς λόγους, τί τις,——ἄλλο εἴωθε πλὴν ἀμφισβητητικόν;]

['Αμφισβητικός. Plat. Polit. Τὸ γὰρ ἀρετῆς μέρος, ἀρετῆς εἴδει διάφορον εἶναί τινα τρόπον, τοῖς περὶ λόγους ἀμφισβητικοῖς καὶ μάλ' εὐεπίθετον πρὸς τὰς τῶν πολλῶν δόξας.]

Composita.

['Αμφισβήτητος. Thucyd. Hist. Lib. 6. §. 6. ὅμοροι γὰρ ὄντες τοῖς Σελινουντίοις, ἐς πόλεμον καθέστασαν,——περὶ γῆς ἀμφισβητήτου.]

'Αναμφισβήτητος, non controversum, quod constat et convenit. Xen. Pæd. p. 226. c. [Thucyd. Hist. Lib. 1. §. 132. μὴ ταχεῖς εἶναι περὶ ἀνδρὸς Σπαρτιάτου, ἄνευ ἀναμφισβητήτων τεκμηρίων, βουλεῦσαί τι ἀνήκεστον. Plat. de Leg. Lib. 7. τὴν τοίνυν ἀναμφισβητουμένην ὄρχησιν δεῖ πρῶτον χωρὶς τῆς ἀμφισβητουμένης διατεμεῖν.]

'Αναμφισβητήτως, sine controversia, citra controversiam, procul dubio, indubitanter. Dem. pro cor.

Διαμφισβητέω, ῶ, controversor, discepto. Demosth. pro cor. αὐτοῖς μὲν πρὸς ἀλλήλους διαμφισβητεῖν περὶ τῆς ἡγεμονίας.

Διαμφισβήτησις, altercatio, vel dubitatio.

'ΑΜΦΙΤΡΙ'ΤΗ, dicitur mare: vel quoniam navigantibus ab omni parte est formidabile: παρὰ τὸ ἀμφοτέρωθεν τρόμον ποιεῖν, ut tradit Etymol. ex Chœrobosco et Origene: vel παρὰ τὸ ἀμφιτρίβειν τὴν γῆν, quod terram undique terat suis fluctibus: vel παρὰ τὸ ἀμφιτρέχειν αὐτὴν, quod eam ambiat.

'ΑΜΦΩ, ambo, vel ambæ. (Theoc. ιε'. 12.) Odyss. σ'.——τὼ δ' ἄμφω χεῖρας ἀνέσχον. Apud Hesiod. ἄμφω γε μὲν ἐσθλαί. In duali genit. vel dat. ἀμφοῖν. ut, ἀμφοῖν χεροῖν, ambabus manibus: qui dativus χεροῖν interdum subauditur. ☞ Fit ab ἀμφὶς.

'Αμφότερος, ρα, ρον, uterque, utraque, utrumque. Il. δ'. 'Αμφότερον, κόσμος θ' ἵππῳ, ἐλατῆρί τε κῦδος. Sic et Od. ο'. 'Αμφότερον, κῦδός τε καὶ ἀγλαΐη, &c. In duali: Isocr. in Panegyr. ἀμφοτέρων αὐτῶν ἐν τῇ Ἑλλάδι ὄντων. Et Od. γ'.

καὶ μὲν ἀμφοτέρῃ μαστίζομεν ἐμπεδίοντες. In plur. ἀμφότεροι, utrique, frequentissimum est apud utrosque scriptores. † Xen. Pæd. 1. 1. 4. et 1. 3. 14.† Ἀμφοτέραις χερσὶ ambabus manibus, qui tamen dat. χερσὶ sæpissimè subauditur et in prosa et in carmine.

Ἀμφοτέρως, utroque modo. apud Plut. Aristot. Rhet. 2. Pro quo interdum ponitur ἀμφότερον, adverbialiter, ut Il. Γ. et ς'.

Ἀμφοτεράκις, idem.

Ἀμφοτέρωθι, utrobique. Ἀμφοτέρωθεν, utrinque. † Hes. Th. 733.† [Thucyd. Hist. lib. 3. §. 26. ὅπως οἱ Ἀθηναῖοι ἀμφοτέρωθεν θορυβούμενοι, &c. utrinque.] Ἀμφοτέρωσε, utroque, in utramque partem.

Ἀμφοτερίζω, in utramque partem vergo. Item utrinque cingo vel attingo. Strab. l. 6.

Composita.

Ἐξαμφοτερίζω, utraque re excido. Item in dubio pono, dubium facio.

Ἐπαμφοτερίζω, cum dat. (inquit Bud.) in utramque partem vergo, ancipitem me præbeo, et mediam naturam habeo: inter duo aut plura genera ita intercedo, ut nullo in genere planè censeri possim. Aristot. de part. anim. lib. 3. φαίνεται γὰρ ἐπαμφοτερίζειν ταύταις τὸ ἧπαρ καὶ ὁ σπλήν. ubi quidam interpr. ancipiti inter hæc esse specie. Construitur et cum ἐπὶ vel πρὸς, cum significat, anceps et ambiguum esse. ut Aristot. in Eth. 7. ¶ Item utrique sufficio. Arist. de gen. lib. 4. ἡ δὲ φύσις οὐ δύναται πολυχοεῖν οὕτως ὥστ' ἐπαμφοτερίζειν. B. Et pro, alternare. Plut. ἐπαμφοτερίζων τοῖς λογισμοῖς, alternantibus in eo sententiis. ¶ Item, in neutras partes transeo, integrum me et medium præbeo; ut apud Plut. τοὺς δὲ βουλευτὰς ὁρῶν ἐπαμφοτερίζοντας.

Συνάμφω, ambo, q. d. simul ambo. Polyb. l. 1.

Συναμφότερον, q. d. simul utrumque. Et pro ἀμφότεροι, utrumque. Plat. Thuc. Dem.

ἌΜΩΜΟΝ, ου, τὸ, amomum; nomen fruticis cujusdam et aromatis, apud Dioscor. et Theophr. Καρδάμωμον, vide suo loco, infrà.

Ἀμωμίτης, ου, ὁ, amomum similitudine aliqua referens, Diosc.

Ἀμωμὶς, ίδος, ἡ, herba quædam ex eo dicta, quòd amomo similis sit. Diosc. l. 1. c. 14.

Καρδάμωμον, aromatica planta, à cardamo denominata. vide Plin. Diosc. Theophr.

ἌΝ, conjunctio interdum potentialis, interdum expletiva: ut Demosthen. ad Aphobum, ἔτι δὲ τὸ πρᾶγμ' ἂν ἐξελέγξαι ζητῶν, ἐξῆν ἄν μοι τὸν παῖδα τὸν γράψαντα τὰς μαρτυρίας. Hic alterum ἂν est δυνητικὸν, alterum παραπληρωματικὸν, inquit Bud. Sic apud Aristot. in 1º. Ethic. μάλιστ' ἂν τοῦτο δύνασθαι δόξειεν ἂν ἐκ τῶν εἰρημένων τῆς πολιτικῆς γνώμης. Et apud Aristophanem in Vespis,— ἐγὼ γὰρ οὐδ' ἂν ὀρνίθων γάλα ἀντὶ τοῦ βίου λάβοιμ' ἂν οὗ με νῦν ἀποστερεῖς. Ejus usus, exemplis colligendus est. ¶ Cum indicativi præt. imperfecto. Demost. contra Midiam, χρησιμώτατοι γὰρ ἂν ἦσαν ἁπάντων, essent enim omnium utilissimi. Vel, esse possent. Cum præterito perf. Idem, ἐπεὶ διά γε ὑμᾶς αὐτοὺς πάλαι ἂν ἀπολώλατε, jampridem periissetis: vel, jampridem fieri potuisset ut periissetis. Cum præt. plusquamperf. Demosthen. τῶν ἀδικημάτων ἂν ἐμέμνητο τῶν ἑαυτοῦ, εἴ τι περὶ ἐμοῦ γέγραφε. Cum Aor. 1. μὴ ἂν οἴεσθε νόμιζε ἡμᾶς, non putasset. Cum Aor. 2. ut, εἶπον ἂν, εἰ ἤκουσα, dixissem si audivissem. Cum optativi etiam ponitur modò hoc, modò illo tempore. † εἰκότως ἂν ἄρχοντες τούτων νομίζοιντο: Similiter principes illorum existimarentur vel existimari possent. Xen. l. 1. 1. 2. Cyri Pædiæ. et l. 1. 1. §. 3. Pæd. εἰδότας, ὅτι οὐδ' ἂν ἴδοιεν: scientes, quod non viderent vel videre possent.† Cum præsenti. Lucianus, καὶ ἐν τούτῳ πᾶσα ἂν σοι πόλις ἡ Ἀθηναίων οἵα ἂν φθάνοι χάριν ὁμολογοῦσα. † αὐτὸς σὺ τρίβων εἶναι ἄν: ipse in peritis sis licet. Aristoph. Nub. 868.† Sic, τί ἂν λέγοιμεν; cur diceremus? vel, cur dicamus? Cum Aoristo, οὐκ ἂν διακρίναις εἴτ' ὀρθῶς ἔστιν εἶναι καὶ σαφῶς, non dijudicaveris, vel dijudicare non possis. Lucianus, δεινὸν γὰρ θατέρου οἷα ἂν ἁμάρτοιμεν. Demosthenes, πῶς ἂν ἀμφότεροι συκοφάντες γένοιντο. Iliad. έ. Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνοίης ποτέροισι μετείη, non cognosceres, vel non animadverteres, sive non animadvertas, aut non animadverteris, aut animadvertere non possis. Iliad έ. Τυδείδης, ὃς νῦν γε καὶ ἂν Διὶ πατρὶ μάχοιτο, qui nunc vel cum ipso Jove dimicet; sive dimicaret aut dimicare posset, vel possit. Iliad. ά. et β'. Ἦ γὰρ ἂν Ἀτρείδη νῦν ὕστατα λωβήσαιο, alioqui enim nunc postremum, Atrida, convitiareris, aut potius, convitiatus esses. Sic Plato de rep. lib. 8. οὐ γὰρ ἂν τυφλὸν τοῦ βίου ἡγεμόνα ἐστήσατο, alioqui enim cæcum vitæ ducem non constituisset. Dicitur et, γάρ τ' ἂν, pro γάρ τοι ἂν, ut apud Xenophontem, δοκῶ γάρ τ' ἂν εἶπε, ὦ Κῦρε. Item ἂν cum optativo post relativum. Xenophon. λέγει ἃ οὐκ ἄν τις βούλοιτο ἀκοῦσαι. † ἂν cum optativo, potentialis: et potest exponi per *velle*: ut Xen. Pæd. 1. 4. 11. ἂν ἀφεῖεν: dimittere vellent.† ¶ Cum subjunctivo etiam collocatur. Isocrat. in Panegyrico, οὕτω γὰρ ἀμφοτέρων ὑμᾶς πειράσεσθε, ὅπως ἄριστ' ἂν διδάξητε περὶ αὐτῶν, ita exp. ut optimè docere possitis. Galenus lib. Meth. 10. ἐπίσκεψις δ' ἀκριβὴς ἂν σοι γένοιτο διελομένῳ τὸν, &c. consideratio, exacta tibi fuerit (vel, esse possit) si dividas, &c. Lucianus, ὁποῖος ἂν ᾖ, Ποσειδῶνος υἱός ἐστι, qualiscunque sit, filius est Neptuni. τῶν ἂν ἐπιλειπομένων ζώων. quibuscunque supersint animalibus. Xen. 1. 1. 1. 2. Cyri Pædiæ. et ὅσα ἂν et ὁπόσους ἂν, εἰς ἄν. Xen. Pæd. 1. 3. 12.† Demosthen. ὃ λέγων εὐχερὴς ὅτι ἂν βούληται. Sic, παρασκευάζει πάντα ὅσα ἂν αὐτοὶ σκοπῶσιν αὐτοῖς. Habet conjunctivum ἂν, et quum annectitur adverbiis temporis ὅτε, ὁπότε, ἐπεὶ, et apud poëtas εὖτε: unde, ὅτ' ἂν, ὁπότ' ἂν, ἐπ' ἂν, et εὖτ' ἄν: vel potius conjunctim, ὅταν, ὁπόταν, ἐπὰν, εὖταν: ut et ἐπειδὰν, passim conjunctim scriptum reperitur, non divisim ἐπειδ' ἄν. ¶ Cum infinitivo tria tempora significat, inquit Bud. Demosth. ἆρά γε μικρὰ δεδιέναι τοὺς πένητας ἐμοὶ δοκεῖ, ἃ μικρὰ ἀναλῶσαι ἄν, τοῦ μὴ τὰ δίκαια ποιεῖν ἐθέλειν οἱ πλούσιοι; vel divites modicas pecunias in id impendere voluisse? vel modica pecunia emptum voluisse, ne justam collationem præstare cogerentur? Sic et Xenophon. Hell. 6. δοκῶ πείσεσθαι ἄν. Jungitur cum futuro plerunque in verbis quæ futurum poscunt: ut, νομίζω, ἡγοῦμαι, φημὶ, ἐλπίζω, προσδοκῶ, et similibus. Antiph. περὶ χορευτοῦ, Ἐλπίζων οὕτως ἂν ἄριστα πράξειν. Isocrat. in Busiride, ἡγούμενος ἐκ τούτου μάλιστ' ἂν εὐδαιμονήσειν. Idem de pace, οἶμαι πάντας ἂν ὑμᾶς ὁμολογήσειν. Fit tamen et aliter in iis verbis interdum; ut Thucydides, ἐλπὶς δὲ καὶ πάνυ οἷα ἐν πολλῷ τοι ἂν χρόνῳ τοῦτο παθεῖν. Xenophon, ἐξ ἂν ἐλπίζω, εἰ τὸν πρὸς ἐμὲ ἴδιον τρόπον, σοφὸς ἂν σοι τῶν καλῶν καὶ σπουδαίων ἔργων ἐργάτης ἀγαθὸς γενέσθαι. Lucianus, οἴει ὑμᾶς ἐρέττειν ἄν; Putas nos esse navigaturos? Herodotus, οἱ δὲ ἐπ' οὐδενὶ ἔφασαν ἔρδειν ἂν τοῦτο, illi negaverunt se ullius rei gratia id facturos. Jungitur etiam ἂν (inquit Budæus) quum vim habet δυνητικὴν, cum præter. infinit. Demosthen. περὶ παραπρ. Ἀλλὰ πάντα ταῦθ' ὑπὸ τῶν βαρβάρων ἂν ἑαλώκει. Xenophon. Pædiæ 4. καὶ νόμον ἔχω ὅτι τούτους εἰκὸς μάλιστα πάντας ἐν τῇ στρατοπεδείᾳ νῦν κατακεῖσθαι ἂν ἔν, διὰ τὸ ἀμφὶ εὐφροσύνην ἔχειν. Ponitur et cum plusquamperf. ut idem in Œcon. dixit. ὅτι μὲν δεῖ τὰ γράμματα ἐπίστασθαι ἐπεποίει ἄν. ¶ Cum participio etiam jungitur, idque non rarò. Cum præsenti, ut Demosthenes Olynth. 3. καὶ τὰ μὲν ἄλλα σιωπῶ, πολλ' ἂν ἔχων εἰπεῖν. Isocrat. ad Philippum, εὕρισκον οὐδαμῶς ἂν ἄλλως ἡσυχίαν ἄγουσαν, πλὴν εἰ δόξειε, &c. Nullo pacto videbam posse Græciam tranquillitate frui. Cum Aoristo etiam sæpe. Demosthenes, ὑμεῖς δ' οἱ παραλαβόντες πολλὰ καὶ δίκαια ἂν ἐποιήσατε εἰκότως, &c. Qui succensere poteratis. Aristoteles, τοῦτο δὴ τὸν τρόπον καὶ τὰ στοιχεῖα λέγεται ἃ συνέχει ἔχειν, ὡς διαχωρισθέντα γ' ἂν κατὰ τὴν αὐτῶν φύσιν ἕκαστα, i. quod nisi foret, suopte quæque nutu separata essent et dissipata. ¶ Convenit etiam interrogationibus cum particula γὰρ, inquit Budæus. Æschines contra Ctesiphontem, σὺ γὰρ ἂν κύριος ἀπεστάτεις; σὺ γὰρ ἂν προσίλθοις, μὴ ὅτι πρὸς πόλιν, ἀλλὰ πρὸς οἰκίαν ἕνα οὐδένος πρόσωπον; tu ut vicum unum ad defectionem traheres? Quum autem sine γὰρ ponitur, non habet eandem vehementiam; ut illud Demosthenis pro corona, τί φατὲ ἂν ἢ τί οἴεσθε λέγειν τοὺς ἀστείους ἀνθρώπους τουτουσί; quid dicturos fuisse existimatis, aut quid facturos? Et illud, οὐ χάριν ἂν τῶν ὑμετέρων αὐτῶν ἐπὶ τοῦ ἐμοὶ σκευωρεῖτε, ὅπως δύναιτε. ¶ Apud Isocratem vim etiam habet verbi taciti ac subaudiendi (inquit Budæus.) In Panegyrico, τοσοῦτον ἐσπούδασαν τοσοῦτον ἐσπευσμένως ἂν τὴν ἑαυτῶν χώραν πορθουμένην, tam enixè contenderunt, tam accuratè præstò fuerunt, quam facere potuissent, si suum agrum populantes vidissent. Affert enim particula hæc compendium orationi. Plato in Philebo, δόξας μὲν ἔγωγ' ἂν συγχωροίην, τὰ δ' ἕτερα ταῦτα οὐκ ἄν, non etiam, non item concederem. ¶ Interdum ponitur ἂν præcedente εἰ, ut Demosthen. ὅτι τῶν ἀδικημάτων ἂν ἐμέμνητο τῶν ἑαυτοῦ, εἴ τι περὶ ἐμοῦ γέγραφε. Plato in Apologia, εἰ ἐγὼ πάλαι ἐπεχείρησα πράττειν τὰ πολιτικὰ, πάλαι ἂν ἀπολώλειν, si jam pridem Rempub. tractare aggressus fuissem, jampridem periissem. Æschin. εἰ ἐπαγγείλαιτο, οὐδ' ἂν ὠνομάζετο τοὔνομα τοῦ δήμου, si superstes, ne nominaretur quidem populi nomen. ¶ Quædam sunt genera, in quibus ἂν in priore, εἰ μὴ in posteriore collocatur: ut apud Xen. l. 1. ἀνέμων. οὐκ ἂν πράξαιμι εἰ μὴ ἐπίστασθαι ἀληθεύοιμι. Interdum verò πλὴν εἰ: ut apud Isocratem, εὕρισκον οὐδαμῶς ἂν ἄλλως ἡσυχίαν ἄγουσαν, πλὴν εἰ δόξειε, &c. ¶ Ἂν geminatum, ait Budæus, sibi magis παραπληρωματικὸν videri, quàm δυνητικὸν, in hoc Xenophontis loco Pæd. 5. ἴσως δ' ἂν κουφότερον συσκευαζόμεθα καὶ εὐτελέστερον, τότε τὰς ἑκάστοις ἡμέρας ἦδιον ἂν ἀριστοποιοίμεθά τε καὶ δειπνοίημεν καὶ καθεύδοιμεν. Idem alibi ἂν esse πλεονάζειν dicit, in hoc Platonis loco in Alcibiad. 2. ἀλλὰ πῶς εἴξειας ἂν γνῶναι, εἰ τῷ μὴ παρόντα τυγχάνει. ¶ Ἂν pro ἐὰν εἰ, vide in Εἰ. ¶ Item pro ἀνὰ, vide in Ἀνά. (V. Eurip. Med. 369. 371. 492. 677. 740. 739. 810. 940. 969. 1227. 1341. 1346. Phœniss. 358. 364. 1598. Æsch. Ag. 942. Pr. 982. Soph. Tr. 20. Œdip. Tyr. 712. 877. 882. 1225. Aristoph. R. 955. 958. 979. 981. 1034. Luc. Som. p. 5. ἐπεχῇ τις ἂν ἐπιφθέγξαιτο. ib. Nigrin. p. 27. Æschyl. Suppl. 280. 726.)

ἈΝΑ', (præpositio) per: Odyss. ξ'. Χῶρον ἀν' ὑλήεντα, per locum sylvosum. Et, ἀνὰ δῆμον, Odyss. σ'. per populum, inter cives. Item, Ἐρχόμενον δ' ἀνὰ ἄστυ θεὸν ὡς εἰσορόωσι, incedentem per urbem. † ἀνὰ κράτος: totis viribus. Xen. Pæd. 1. 4. 23. et l. 4. p. 112.† Sic apud Plutarchum, ἀνὰ τὰ ὄρη πλανώμενοι, palantes per montes. Sic ἀνὰ τὸν βίον, per vitam, in vita. Et apud Dioscorid. ἀνὰ πᾶν ἔτος, per singulos annos, quotannis. Exponitur et apud: ut, πολλὰ δ' ἤγειρα χρήματ' ἀν' Αἰγυπτίους, apud Ægyptios multum pecuniarum collegi. Ἀνὰ στόμα ἔχειν, in ore habere, pro ἐν στόματι ἔχειν, inquit Eustathius, Iliad. β'. Sic et ἀνὰ μέσον exp. ἐν μέσῳ, et ἀνὰ μέρος, ἐν μέρει. Interdum sæpè scriptum ἀναμέσον, conjunctim, et ἀναμέρος. † Sic ἄμμεγα pro ἀνὰ μέγα Apollon. Arg. 1. 123. et ἄμπεδον pro ἀνὰ πέδον. Apollon. Arg. 1. 166.† ¶ Apud Poëtas cum dativo sig. cum: ut Iliad. ά. Χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ, unà cum aureo sceptro. Vel (secundum alios) ἀνὰ pro ἄνω. Sunt qui et pro circa hic accipiant. Significat et super apud eundem, sæpè quidem cum dativo: interdum tamen et cum accusativo, apud Homerum, ἐπέβη ἅρματα ἀνὰ βωμοὺς. et, ἀνὰ Γαργάρῳ ἄκρῳ, et apud Pind. χρυσέοις ἀν' ἵπποις. Cum accusat. ut, ἀνά τ' ἔντεα, καὶ μέλαν αἷμα. Eustath. Idem in hunc locum Iliad. ί. Ὡς εἰπὼν, ἀνὰ νηὸς ἔβη, ait, ἀνὰ νηὸς esse pro ἐπὶ νηὸς, posita præpositione una pro alia, aut esse pro ἀνέβη νηὸς, subaudita ἐπί. ¶ Ἂν pro ἀνὰ interdum ponitur à Poëtis, sequente etiam consonante. Cum dativo: ut, ἂν βωμοῖσι, apud Homerum. Cum accus. ut ἂν πύργους, et ἂν δίφρους, apud eundem. Sic et apud Hesiodum, ἀσπίδας φορέοντες ἂν φοινὰ ἔθνη. Sæpe et in verbis ex ἀνὰ compositis: ubi fit tmesis, ponitur ἂν pro ἀνὰ: ut Odyss. ξ'. ἂν δὲ συβώτης ἵστατο: pro ἀνίστατο δὲ συβώτης. (Ἂν pro pariter, juxta. Il. γ'. 268.) ¶ Ἀνὰ ποταμὸν πλεῖν, apud Herodot. exp. adversus flumina navigare, vel adverso flumine navigare. ¶ Ἀνὰ cum accusativo, declarat etiam æqualem quandam distributionem: ut apud Diosc. l. 2. c. 91. ἀσπαλάθου τε καὶ ξυλοβαλσάμου ἀνὰ δραχμὴν μίαν. μίξον δὲ καὶ κινναμώμου καὶ καρδαμώμου καὶ νάρδου ἀνὰ οὐγγίας μίας. xylobalsami atque aspalathi singulæ drachmæ: cinnamomi, cardamomi et nardi, singulorum uncia una. Sic ἀνὰ δραχμὰς ιβ', apud eundem, singulorum drachmas duodecim. Sic et Matth. cap. 20. ἀνὰ δηνάριον ἔλαβον, acceperunt singuli denarium. Luc. 9. μηδὲ ἀνὰ δύο χιτῶνας ἔχειν, singuli binas tunicas. Joan. 2. ὑδρίαι χωροῦσαι ἀνὰ μετρητὰς δύο ἢ τρεῖς, hydriæ capientes singulæ binas aut ternas metretas. Rursum Luc. 9. κατακλίνατε αὐτοὺς κλισίας ἀνὰ πεντήκοντα, facite ut discumbant per singulos quosque discubitus quinquageni. (Pro sic. ἀνὰ σύλλογα βαλῶ. Æschyl. Ag. 1030. V. Il. Γ. 209. 231. Eurip. Phœniss. 306. Aristoph. R. 443. 1362. Theoc. ιΓ'. 43.) ¶ Vacat etiam interdum, ut Apoc. cap. 21. καὶ οἱ δώδεκα πυλῶνες, δώδεκα μαργαρῖται· ἀνὰ εἷς ἕκαστος τῶν πυλώνων ἦν ἐξ ἑνὸς μαργαρίτου. et duodecim portæ, duodecim margaritæ: unaquæque portarum erat ex uno margarito: vel, et singulæ portæ è singulis erant margaritis. ¶ In comp. sæpè signif. iterationem et velut redintegrationem: ut in ἀναβλαστάνω, repullulo, ἀναβιόω, vel ἀναβιώσκω, revivisco. Interdum signific. retrò: ut in ἀνάγω. Frequenter ponitur pro ἄνω, sursum, ut in ἀναβάλλω, attollo: ἀναβαίνω, ascendo: ἀνίσταμαι, sursum erigor. Aliquando simplicis significationem auget, ut in ἀναδέω, ἀναδιδάσκω, ἀναζητῶ. Sæpè etiam vacat, ut in ἀναγκάζω, ἀνακαθαίρω, ἀναγγέλλω. Interdum mutatur in ἀμ, sequente β, vel π, ut in ἀμβάλλω, ἀμπνέω, pro ἀναβάλλω, ἀναπνέω: vel mutatur in ἀγ, sequente κ, ut in ἀγκρίνω pro ἀνακρίνω: aut χ, ut in ἀγχαλάζω, pro ἀναχαλάζω. Et in ἀν, sequente alia consona: ἄνδημα, pro ἀνάδημα: ἀντρέφω, pro ἀνατρέφω. ¶ Ἄνα verò est Vocat. nominis ἄναξ. Il. γ'. Od. ρ'. et alibi. Ponitur et per Apocopen pro ἀνάστα, surge.

ἈΝΑΓΑΛΛΙ'Σ, ίδος, ἡ, anagallis: herbæ nomen, de qua Diosc. lib. 2, c. 209. et Plin. lib. 25. c. 13. Meminit Suid. etiam, et Gal. 6. simpl.

ἈΝΑ'ΓΚΗ, ης, ἡ, necessitas. (vel ab ἀνάσσω, i. regno: vel ab ἄγω, ἄγη, deinde ἀνάγκη pleonasmo literæ κ, quasi ἡ πάντα ἀνάσσουσα, ut vult Etymol. Aristotel. de mundo, aliud etymon sequutus, dixit, οἶμαι δὲ καὶ τὴν ἀνάγκην οὐκ ἄλλο τι λέγεσθαι πλὴν τὸν θεὸν, οἷον ἀνίκητον οὐσίαν ὄντα, i. existimo etiam ἀνάγκην non aliud appellari quàm Deum, velut qui sit immobilis substantiæ.) Xenophon. Pæd. 2. οὐ γάρ ἐστι διδάσκαλος τούτων οὐδεὶς κρείττων τῆς ἀνάγκης, non est magistra ulla horum melior quam necessitas. Apud eundem ἀνάγκῃ πείθεσθαι, necessitati parere. Demosthen. Olynth. 1. εἰς ἀνάγκην ἐλθεῖν ποιεῖν, venimus in necessitatem faciendi, cogamur facere. Apud Euripidem, εἰς ἀνάγκην κεῖμαι, ad necessitatem adducor, imponitur mihi necessitas, cogor. Dicitur et, ἀνάγκη μοι τοῦτο ποιεῖν, necesse est mihi hoc facere, cogor hoc facere, apud Demosthen. Xenophon. ‡ Pæd. 1. 3. 4.† et alios. † ἀνάγκη τρέφεσθαι θηρίοις. Xen. Pæd. 1. 2. 10. et ὑμᾶς δεῖσθαι. Pæd. 1. 4. 12. iterum cum acc. l. 1. 5. 12.† Dicitur et πᾶσα ἀνάγκη, omnino necesse est, apud Gregor. Pro eodem usurpantur, ἀνάγκῃ, ὑπ' ἀνάγκης, πρὸς ἀνάγκην, ἐξ ἀνάγκης, necessitate, necessariò, coactè, invitò. ¶ Exponitur etiam, fatum, fatalis necessitas. Plutarch. εἰ δὲ καὶ Ἄρατον κατέλαβεν ἀνάγκη γενέσθαι Μακεδόνων ξύμμαχον. Euripides ἀνάγκας θεῶν, appellavit calamitates fatali quadam necessitate à diis impositus. ¶ Item ἀνάγκαι, tormenta, quæstio, ut in epitome Polybii, τὰ πρὸς ἀνάγκας ὄργανα, quæ alibi τὰ πρὸς βασάνους ὄργανα dicit. Et Plutarch. in Publ. πρὸς ἀνάγκην οὐκ ἂν ἐξηγόρευσε ταῦτα, ne quæstio quidem hoc illi expressisset. (In plur. num. Æsch. Pers. 589. Eurip. Phœniss. 1698. Soph. Tr. 845. Œdip. Tyr. 1006. Æsch. Eum. 598.)

Ἀναγκαῖος, ου, ὁ, necessarius, necessariò eveniens, coactus. (Æsch. Ag. 911.) Item ἀναγκαῖον, quod ex necessitate fit, et vitari nequit. Demosthenes pro corona, ἀναγκαῖα ἁμαρτήματα, peccata quæ necessariò consequuntur, peccata quæ vitari nequeunt. Et ἀναγκαῖοι πολεμισταί, qui ex necessitate et coacti pugnant. † ἀναγκαία τύχη: fatum violentum. Soph. El. 48.† Odyss. ό. μῦθος ἀναγκαῖος, expon. ἀναγκαστικός, quo imponimus necessitatem, et cogimus aliquid facere. Odyss. ρ'. Dicitur et ἀναγκαῖόν ἐστι, necesse est. † Xen. Pæd. 1. 4. 25.† ¶ Item necessarius, cujus usus est necessarius: ut, πρὸς ἀναγκαίου τοῦ βίου τῶν ἀνθρώπων. Apud Thucydidem, τὰ κατὰ τὴν ἑκάστου ἡμέραν ἀναγκαῖα, res quarum usus singulis diebus est necessarius. Sic ἀναγκαῖα τοῦ βίου, res ad vitam necessariæ, apud Isocratem, in Panegyr. Item τὰ ἀναγκαῖα, dicuntur quæ præcipuè ad rem faciunt, quæ sunt in aliquo negotio præcipua, et quæ maximè conducunt. Demosthenes pro corona, μικρὰ δ' ἀκούσατε ὑμεῖς αὐτὰ τὰ ἀναγκαιότατα. Interdum ἀναγκαῖος exponitur utilis, fructuosus. Sic apud Homerum, ἀναγκαῖοι δμῶες. ¶ Item necessarius, necessitudine conjunctus. Xenoph. Hell. 5. ἀναγκαῖοί μοι ὄντες καὶ ἐπιτήδειοι. Et Isocrat. ὅσοι μεθ' ὑμῶν συγγενεῖς ἔχοντες, δικαιοτέρους σφᾶς αὐτοὺς ἐν ταῖς συμφοραῖς τῶν ἀναγκαίων παρέσχον. ¶ Item ἀναγκαίη, (substantivè) necessitudo, affinitas, propinquitas. Herodot. in Clione. Ἀλυάττεα γὰρ ἠνάγκασε δοῦναι τὴν θυγατέρα Ἀρύηνιν Ἀστυάγεϊ τῷ Κυαξάρεω παιδί· ἄνευ γὰρ ἀναγκαίης ἰσχυρῆς συμβάσιες ἰσχυραὶ οὐκ ἐθέλουσι συμμένειν. † ἀναγκαιότατος: superl. Xen. Pæd. 6. p. 162. b.†

Ἀναγκαίως, necessariò. (Soph. Tr. 736. Æschyl. Ch. 237.) ἀναγκαίως τὸ πῦρ θερμὸν καὶ τὸ γάλα λευκόν, necessariò ignis calidus est et lac candidum. Isocrat. ἀναγκαίως ἔχει παρ' ὑμῶν τῶν δικαίων τυγχάνειν τιμωρηθῆναι, i. necesse est. Cicero ἀναγκαίως ἔχει vertit, sic jubet necessitas.

Ἀναγκαιότης, ητος, ἡ, necessitudo, id est, propinquitas generis. Lysias.

Ἀναγκάζω, F. σω, cogo, compello, adigo. † Xen. Pæd. 1. 6. 13.† Isocr. ad Philip. τοῦ δὲ συμφέροντος πείθοντος, τῶν δὲ παρόντων κακῶν ἀναγκαζόντων, utilitate suadente, cogentibus autem malis præsentibus. Exponitur etiam à Bud. urgeo, vexo.

Ἀναγκάζομαι, cogor. Plat. † Aristoph. Nub. v. 375. Xen. Pæd. l. 1. 1. 3.†

Ἀναγκαστός, οῦ, ὁ, coactus, non voluntarius. Thuc. [lib. 7. §. 13. καὶ οἱ ξένοι, οἱ μὲν ἀναγκαστοὶ ἐσβάντες, εὐθὺς κατὰ τὰς πόλεις ἀποχωροῦσιν. §. 58. καὶ Σικυώνιοι ἀναγκαστοὶ στρατεύοντες. lib. 8. §. 24. εἶχον δὲ ἐπιβάτας τῶν ὁπλιτῶν ἐκ καταλόγου ἀναγκαστούς.]

[Ἀναγκαστέον. Plat. de Rep. lib. 4. τοὺς δ' ἐπικούρους τούτους καὶ τοὺς φύλακας ἐκεῖνο ἀναγκαστέον ποιεῖν, καὶ πειστέον ὅπως ὅτι ἄριστοι δημιουργοὶ τοῦ ἑαυτῶν ἔργου ἔσονται, &c.]

Ἀναγκαστῶς, coactè. 1 Pet. 5.

Ἀναγκαστικός, οῦ, ὁ, qui cogit, qui necessitatem imponit.

Ἀναγκαστήριος, idem. [Dion. Hal.]

Composita.

Ἀνανάγκαστος, voluntarius, minimè coactus. Item ἀναναγκάστως, ex voluntate manans, quod præter voluntatem non fit. Arrian.

Διαναγκάζω, invitum cogo. [Plat. Phileb.]

Εἰσαναγκάζω, idem quod ἀναγκάζω. Plat. [Æschyl. Prometh. 289. τί, τί γάρ με, ἐκεῖ, ξυγγενὴς οὕτως εἰσαναγκάζει, &c. Plat. Tim. iii. 49. A.]

Ἐξαναγκάζω, cogo, compello, excito, urgeo, instigo. apud Xen. τὴν ἀγρίαν κλαγγαῖς ἐξαναγκάζουσι. (Soph. Tr. 1275.)

Ἐπάναγκες, τό, necesse, necessarium. Demost. ἃ δὲ ποιεῖν τοὺς προσήκοντας ἐπάναγκες. Et in quadam lege, τοὺς δὲ ὀφείλοντας χρηματίζειν ἐπάναγκες. Plutarch. in Solone, ἐπάναγκες μὴ εἶναι υἱῷ τρέφειν τὸν πατέρα, necesse non esse. In Act. Apost. cap. 15. πλὴν τῶν ἐπάναγκες τούτων, præterquam hæc necessaria. Item adverbialiter, necessariò, apud Dem.

Ἐπαναγκάζω, cogo, compello. Dem. et Andoc.

Κατανάγκη, violentior amoris illecebra: unde ἐρωτικαὶ καταναγκαι. Synes. ¶ Item catanance, herba cujus duæ species, quæ ambæ feruntur ad amoris illecebras facere, inquit Diosc. lib. 4. cap. 134. Meminit et Plin. lib. 27. cap. 8.

Καταναγκάζω, idem quod ἀναγκάζω.

Πειθανάγκη, persuasio cum necessitate conjuncta, i. cui vis adhibetur. Utitur Cic. ad Atticum.

Προσαναγκάζω, insuper cogo. Et simpl. cogo, Plat.

[Προσαναγκαστέον. Plat. de Rep. καὶ προσαναγκαστέον τὴν τοῦ ἀγαθοῦ εἰκόνα ἤθους ἐμποιεῖν τοῖς ποιήμασιν, &c.]

Συναναγκάζω, simul cogo, vel simpl. cogo. Polyb. et Xen. † Pæd. p. 196. b. συναναγκασθῆναι.†

Ὑπεραναγκάζομαι, ultra quam necessitas postulat, aut æqua est, aliquid facio. Æl. var. hist.

Χεζανάγκη, nomen emplastri seu unguenti ad movendam alvum. Aët.

ἈΝΑΓΥΡΙΣ, εως, ἡ, et ἀνάγυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, anagyris sive anagyrus: nomen fruticis βαρυόσμου, apud Dioscor. l. 3. c. 117. et Plin. l. 27. c. 4.

ἈΝΑΙΝΟΜΑΙ, abnuo, renuo, recuso, detrecto. (Eurip. Med. 237. Æsch. Ag. 300. 592. 1661.) Item inficior. Interdum cum infin. ut Iliad. σ'. Et Aristides, οὐκ ἀναίνεται μὴ οὐ κεκμηκέναι. * et cum participio, ἀναίνομαι [illegible], Æsch. Ag. 585.* Sæpè cum accus. Odyss. γ'. de Clytæmnestra, ἡ δ' ἤτοι τὸ πρὶν μὲν ἀναίνετο ἔργον ἀεικές. Xen. Pæd. 2. ὡς μηδὲν ἀναίνοιντο ἔργον, ἀλλὰ πάντα νομίζοιεν πρέπειν αὐτοῖς πράττειν ὅσα ἂν ὁ ἄρχων προστάττῃ, i. ut nullum opus detrectent, sed existiment decere se agere quicquid imperator jusserit. Habet et accusativum personæ, pro, repudio, respuo, et (secundum quosdam) aspernor. Od. ξ'. τῶν δ' ἄλλων οὔτις τοι ἀναίνομαι οὐδ' ἀθερίζω. Demost. εἰ δὲ περὶ δόξαν ἢ γένος ἀναίνῃ τὸν Φορμίωνα κηδεστήν, si respuis soccerum præ nobilitate tua: vel non agnoscis esse soccerum tuum, ut interpretatur Budæus. ☞ Eustath. deducit ex αἶνος (i. assensio) præfixo α privat. et interjecto ν euphoniæ gratia. Quidam volunt propriè dici de recusatione circa nuptias, aut concubitum, et ex ἀρνοῦμαι factum dicunt ἀρναίνομαι deinde sublato ρ, ἀναίνομαι.

Ἀπαναίνομαι, (compos.) Aor. 2. ἀπηνηνάμην, renuo, respuo, recuso, rejicio. (Æsch. Eum. 975.) Cum accusat. Od. κ'. Ἔνθα σὺ μηκέτ' ἔπειτ' ἀπανήνασθαι θεοῦ εὐνήν. Et Il. η'. Οἱ δ' οὐ γιγνώσκοντες ἀπηνήναντο ἕκαστος. Hesiodus, Ῥεῖον γὰρ ἔπος εἰπεῖν, βόε δὸς καὶ ἅμαξαν, Ῥεῖον δ' ἀπανήνασθαι. Usi sunt hoc verbo etiam interpretes Bibliorum, ut Ecclesiastic. c. 4. ἱκέτην θλιβόμενον μὴ ἀπαναίνου. Citatur et ex Psalmo 76. cum infinitivo, ἀπηνήνατο παρακληθῆναι ἡ ψυχή μου.

ἈΝΑΚΕΙΑ, τά, festum Dioscurorum, qui dicuntur ἄνακες, Eust. ex Paus.

Ἀνάκειον, templum Dioscurorum, ἀνάκων, Hesych. [Demosth. Orat. in Steph.]

Ἄνακες, appellantur Dioscuri: vel ἀπὸ τῆς τῶν δεινῶν ἀνασχέσεως, ut tradit Plut. in Num. vel διὰ τὰς ἀνοχάς, vel ἀπ' ἄνωθεν, Atticè significante ἄνω: aut ab ἀνακῶς, διὰ τὸ ἀνακῶς ἔχειν αὐτοὺς ἐπιμελουμένους τῶν πλεόντων, et idem vult in Thes.

ἈΝΑΞ, ακτος, ὁ, (pro ἄνακς, inserto τ per pleonasmum) rex. Od. ζ. Ποσειδάων αὐτὸς ἀνάκτων παῖδες ἔασιν. Iliad. ά. Ἀτρείδης τε ἄναξ ἀνδρῶν. Tribuitur diis quoque: ut Il. β'. Ἑρμείας δὲ ἄναξ. Od. μ'. Θεῶν αἰὲν ἐόντων. In vocativo ἄνα: ut Od. ρ'. Ζεῦ ἄνα. Isocrat. in Evagoræ encomio: καὶ τὸ μέγιστον, ὅτι τῶν ἐξ αὐτοῦ γεγονότων οὐδένα κατέλιπεν ἰδιωτικοῖς ὀνόμασι προσαγορευόμενον, ἀλλὰ τὸν μὲν βασιλέα καλούμενον, τοὺς δὲ ἄνακτας, τὰς δὲ ἀνάσσας. Ὦναξ etiam sæpe dicitur pro ὦ ἄναξ: ut initio Argon. Orphei, Ὦναξ Πυθῶνος μεδέων, ἑκατηβόλε, μάντι. Ubi scribitur etiam, ὦναξ et Ὦναξ, tanquam coalescente ο cum α. Soph. οἴκτειρε δ' ὦναξ παῖδα τὸν σόν. ¶ Item herus, dominus. Od. κ'. Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀμφὶ ἄνακτα κύνες δαίτηθεν ἰόντα Σαίνωσ' αἰεί, &c. Od. ξ'. δμῶες et ἄνακτες appellantur famuli et domini. Item Od. ά. οἴκοιο ἄναξ, domus dominus. (κακοῖς ἄναξ. Æschyl. Pers. 378. ναῶν Eurip. Med. 760. Ag. 968. Aristoph. R. 1290. Soph. Œdip. Tyr. 85. 312. 292. 718. 931.)

Ἄνασσα, ης, ἡ, regina. Apud Homer. ab Ulysse vocatur ἄνασσα, regis etiam filia. Od. ζ. Ἀλλ' ἄνασσ' ἐλέαιρε.

Ἀνάσσω, F. ξω, regno, impero, regno potior sive imperio: tam cum genitivo, quàm cum dativo. Il. ά. Τενέδοιό τε ἶφι ἀνάσσεις. Od. λ'. Καὶ Φαιήκεσσι φιληρέτμοισιν ἀνάσσει. Hesiod. ἐν ἀθανάτοισιν ἀνάξειν. Il. ά. Πάντων μὲν κρατέειν ἐθέλει, πάντεσσι δ' ἀνάσσειν, Πᾶσι δὲ σημαίνειν. (Eurip. Phœniss. 693. Soph. Œdip. Tyr. 1125. 924. Cum Dat. Int. N. 150. Æsch. Suppl. 798.)

Ἀνάκτωρ, ορος, ὁ, rex, vel herus, dominus. [Eurip. Troad. 1217. Ὦ μέγας ἐμοί ποτ' ὢν ἀνάκτωρ τῆς πόλεως.] (Æsch. Ch. 355.) Item Deus, Hesych.

Ἀνακτορία, ας, ἡ, regnum, imperium. Item dominium. [Apoll. Rhod. Arg. i. 839. ἀνακτορίη δὲ μελέσθω Σοί τ' αὐτῷ καὶ πᾶσι.]

Ἀνακτόριος, ου, ὁ καὶ ἡ, sive ἀνακτόρειος, regius, vel herilis. Od. ό. Δειπνήσας δ' ἅμ' ὕεσσιν ἀνακτορίῃσιν ἑπέσθω.

Ἀνάκτορον, ου, τό, regia, palatium. Et plurali num. pro eodem, ἀνάκτορα. Est etiam ἀνάκτορον, templum. Apud Dionys. Areop. habetur ἱερὸς ἀνακτόρος. Et peculiariter templum Cereris, secundum Hesychium. ¶ Ἀνάκτορα, (inquit Budæus) Theodor. Eccles. hist. l. 5. pro gradibus altaris magni ponere videtur; vel loco edito, aut pro adyto altaris.

Ἀνακτόριον, (substantivè) idem quod ἀνάκτορον, templum. Citatur enim ex Herodot. ἱερὸν ἀνακτόριον.

Ἀνακῶς, regiè, regaliter, Suid. ¶ Item sedulò, cum cura et diligentia: ut, ἀνακῶς ἔχειν τινός, curam alicujus gerere, apud Herodot. et Thuc. * Herodot. I. 24. viii. 109. Thucyd. ix. p. 470. Plato Comicus apud Mœrin. p. 43.*

Composita.

Ἀμφιάνακτες, dicti dithyrambici Poëtæ, quòd subinde his verbis uterentur, Ἀμφί μοι αὖτε Φοῖβος ἄναξ Δάλιε. Suid.

Ἀμφιανακτίζειν, prooemio uti, προοιμιάζειν, inquiunt Suidas et Aristophanis enarrator, quem vide in Neb.

(Ἀστυάναξ, ακτος. Æsch. Suppl. 1025.) ‡ urbis præses.‡

(Ἱππιάνακτες, οἱ ἄνακτες τῶν ἵππων. Æsch. Pers. 1002.)

Χειρῶναξ, opifex, operarius, q. d. manuum suarum dominus, qui manibus imperat, ut hoc vel illud agant. Plat. in Polit. prœc. πᾶσι τοῖς βαναύσοις καὶ χειρώναξι. * Vid. Æsch. Prom. 45.* (Luc. Som. p. 7.)

Χειρωναξία, ἡ, opus quod manibus fit. Apud Æschyl. et Herodotum.

Χειρωνάξιον, ου, τό, aff. ex Aristot. Œcon. l. 2. pro vectigali, quod exigebatur viritim à vulgo.

Χειρωνακτικὸς βίος, vita eorum, qui manuum labore victum quærunt.

ἈΝΑΡΙΤΗΣ, ου, ὁ, animal è cochlearum genere. Athen. l. 3. meminit hujus ἀναρίτου Ibycus quoque et Epicharmus. ☞ Sunt qui κατὰ στέρησιν existiment ἀναρίτην dici quasi μὴ νηρίτην, quoniam scopulis tantùm adhærescat, nec ut neritæ innatet: ut et ἀναρίτας. Etymol. à Νηρεὺς derivatum ait.

ἈΝΑΦΑΛΑΝΤΟΣ, calvus, recalvus, aut recalvaster: propriè cui à fronte vel superciliis pili deciderunt. Levit. c. 13. ἐὰν δὲ κατὰ πρόσωπον αὐτοῦ μαδήσῃ ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ, ἀναφάλαντός ἐστι.

Ἀναφαλαντίας, ου, ὁ, idem, apud Luc.

Ἀναφαλαντίασις, calvities propriè, quæ in superciliis est, superciliorum glabrities. Arist. hist. anim. lib. 3. cap. 11.

Ἀναφαλάντωμα, idem. Levit. 13.

ἈΝΔΑΝΩ, placeo. † Aor. 2. ἕαδον et poet. ἅδον. Hes. Th. 917. (quasi ab ἅδω.)† Il. ά. Ἀλλ' οὐκ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἥνδανε θυμῷ. Et Od. θ'. τάχα δέ σφιν ἥνδανε βουλή. (Vid. Eurip. Med. 11.) ☞ Annotat Eustath. fieri ab ἅδω, eodem modo quo λανθάνω ex λήθω, et μανθάνω ex μήθω. Alibi tamen annotat, ex Heraclidis grammatici sententia, esse ab ἅδω, ut λαμβάνω à λάβω.

Composita.

Ἀπανδάνω, displiceo.

Ἀφαδος, hostis, Hesychio. Pro quo et Ἀφάδες dici ait.

Ἀφαδία, (eodem auctore) est ἡ πολεμικὴ πᾶσα, dicta διὰ τὸ ἀφανδάνειν.

Ἐπιανδάνω, complaceo, gratus sum. Iliad. ή. ἐμοὶ ἐπιανδάνει οὕτως. Od. π'. τοῖς δ' ἐπιήνδανε μῦθος.

Ἐφανδάνω, idem. Il. ή. Βουλὴ ἣ θυμῷ ἐφήνδανε πάντων.

ἈΝΘΗΡΟΝ, ου, τό, Hesychio est summitas, cacumen. Item fluviorum labra. Scholiastes Theocriti exponens hoc hemistichium Idyll. 5. de rosis et anemone, τὰν ἄνθηρα ποτ' αἱμασιαῖσι πεφύκει, scribit, ἄνθηρα ibi dici flores vel cacumina: propriè verò ἄνθηρα esse τὰ ἄκρα τῶν ὀχετῶν τῶν ὑγρῶν, παρὰ τὸ ἄνω ἀθρεῖν εἶναι, hoc est, labra seu aggeres fluviorum. Idem scribit Etymologus et Eustathius, nec non Harpocration et Suidas. Theophr. parietibus etiam tribuit sub fin. l. 7. hist. pl. vide et Poll. l. 2.

ἈΝΕΔΗΝ, Hesychius exp. effusè, afferens ex Æschylo, φεύγειν ἀνέδην, addensque, dici κατὰ στέρησιν τοῦ ἕδος, quod est ἱδρύσεως ἀπεστερημένως γενομένης ἵνα ἐκ τῆς ἕδρας ἀνεσταλμένος. Itidemque Etymologus: qui præterea exponi ait ἐκλελυμένως, et derivari ab ἀνίημι. Eustath. etiam exp. ἀδεῶς καὶ ἐλευθέρως, licenter, impunè et nullo prohibente; ac quasi dicas, laxatis plenis habenis, velut in hoc apud Suid. Arriani loco, τοὺς φρίκας φύλακας ἐπέστησεν ὡς μὴ ἀνέδην ὅπως τις ἐθέλοι ἐξιέναι. Et rursum, ἀνέδην ἐξεφέρετο μετὰ ἀγριότητος. ¶ Exponitur etiam promiscuè, nullo discrimine: Item largiter, ad satietatem usque. ¶ Item et pro, palàm, apertè, apud Demosth. [illegible] τοὺς ἀνέδην [illegible] γεγενημένους. * Incert. ap. Stob. p. 71. Χρῶνται δ' ἄλλοι τοῖς ἀγαθοῖς ἀνέδην. effusè.*

ἈΝΕΜΟΣ, ου, ὁ, ventus. Arist. de mund. scribit, τὰ δὲ ἐν ἀέρι πνέοντα πνεύματα καλοῦμεν ἀνέμους· αὔρας δὲ τὰς ἐξ ὑγροῦ φερομένας ἐκπνοάς. flatus qui in aere fiant, vocamus ἀνέμους: at verò αὔρας, ex humore prodeuntes expirationes. Idem ibidem quid sit sive ἄνεμος, sive πνεῦμα, docet his verbis: ἐκ τῆς ξηρᾶς (ἀναθυμιάσεως) ὑπὸ ψύχους ὠσθείσης ὥστε ῥεῖν, ἄνεμος ἐγένετο· οὐδὲν γάρ ἐστιν οὗτος πλὴν ἀὴρ πολὺς ῥέων καὶ ἀθρόος, ὅστις ἅμα καὶ πνεῦμα λέγεται. id est, à sicca (exhalatione) oriri solet ἄνεμος, quum à frigore ita protrusa est illa, ut fluat: nihil enim est hic aliud quam aër multus fluens et coacervatus: qui etiam πνεῦμα nominatur. Poëtæ dicunt interdum πνοιὰς ἀνέμων sive ἀνέμου, pro ἄνεμον sive ἀνέμους simpliciter, ut Homer. Odyss. β'. πέπτο μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο. Et Odyss. γ'. λάσθε Ἐς πνοιὰς ἀνέμων. Apud eundem habetur, ἀνέμου θύελλα sive ἄελλα, venti procella. Odyss. ε'. αἱ δ' ἔφερον κακῇ ἀνέμοιο θυέλλῃ. Aratus,—et δέ κε καὶ ὑψόθεν ἐμπλήξῃ δεινὴ ἀνέμοιο θύελλα, (Cicer. interpr.) Sin gravis inciderit vehementi flamine ventus. ☞ Ab ἄω sive ἄημι (id est, flo, spiro) derivatum putatur quasi ἄεμος, et interjecto ν, ἄνεμος.

Ἀνεμόεις, εντος, ὁ, ventosus. [Soph. Tr. 970. Æsch. Ch. 590.] Poëticum est: sed usurpatur potiùs ἠνεμόεις.

Ἀνεμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, vento plenus, ventosus, venti naturam habens.

Ἀνεμόω, ῶ, ventilo, vento agitari facio. Luc.

Ἀνεμιαῖος, ου, ὁ καὶ ἡ, item ἀνεμώδης, item ἀνεμιαίης, vento plenus, vanus, evanidus, subventaneus: ut, ἀνεμιαῖον ᾠόν. Ἀνεμιαῖον κύημα, exp. fœtus evanidus. Metaphoricè ἀνεμιαῖος ἄνθρωπος, homo levis, inconstans.

Ἀνεμίζω, vento impello sive agito.

Ἀνεμίζομαι, vento impellor, sive agitor. in ep. Jac. c. 1.

Ἀνεμίδιον, q. d. ventulus. Plat. in Theæt. γόνιμον ἀνεμιαῖον τυγχάνει.

Ἀνεμωνίς, nomen herbæ apud Theophr. hist. pl. l. 7. c. 10. quæ eadem esse creditur cum τῇ ἀνεμώνῃ.

Ἀνεμώλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ventosus, vanus, irritus, inanis, quasi ἀνεμώνιος, inquit Etymol. Odyss. δ'. et λ'. ἀνεμώλια βάζειν. Vide et in comp. ex Ὄλλω.

Ἀνεμώνη, ἡ, anemona: herba quædam apud Dioscor. l. 2. c. 207. Sic dicta quòd vento flante aperiatur. ¶ Item metaphoricè vanitas. Luc. μηδὲ σε ἐκπληττέτωσαν αἱ ἀνεμῶναι τῶν λόγων, id est, vana verba, frivola, nugatoria, inquit Bud.

Ἀνεμῶτις, fuit cognominata Minerva, in quodam Peloponnesi loco: quod ibi ventum perniciosum sedaret.

Ἤνεμος, poët. pro ἄνεμος.

Ἠνεμόεις, εντος, ὁ, ventosus, ventis perspirabilis. Odyss. ψ'. τάχα δ' ἵκετο πτύχας ἠνεμοέσσας. ¶ Et metaph. altus, quòd loca altiora ventis magis pervia sint: ut, ἠνεμόεσσα Ἴλιος. ¶ Item celer, et ventos velocitate assequens: apud Oppian. l. 3. τέρψιες ἠνεμόεσσαι.

Ἠνεμώδης, idem quod ἀνεμώδης.

Composita.

Ἀλεξάνεμος, ου, ὁ καὶ ἡ, ventos arcens. Odyss. ξ'. † v. 529.† χλαῖναν ἕσσατ' ἀλεξάνεμον. [Schol. Εὐσθῆ φᾶρος, ἀνεμοσκεπὲς ἱμάτιον, ἢ ἀπείργουσαν τοὺς ἀνέμους. Vide Eustath. ad loc.]

Ἀνήνεμος, ventorum expers, tranquillus: ἀνήνεμος γαλήνη, in Epigramm. [Soph. Œd. Col. 707. Luscinia ἀνέχουσα κισσὸν, καὶ τὰν ἄβατον θεοῦ φυλλάδα μυριόκαρπον, ἀνάλιον, ἀνήνεμόν τε πάντων χειμώνων.]

Ἀνηνεμέω, ventorum expers sum. Strab.

Ἀνηνεμία, ventorum expers tranquillitas. Arist. in Probl.

Ἀπήνεμος, ventos non habens, aut à vento procul remotus. Hesych.

Διανεμόω, idem quod ἀνεμόω. Exponitur etiam, ventis expono. In Epigr. Διηνεμωμένας ἔθειρας, jubas vento expassas.

Διήνεμος, velocissimus, ἰσάνεμος, ventos æquans. Anacr. [Soph. Tr. 331.] [ἐξέτι πατρὸς διήνεμον λέλοιπεν. Schol. ἠνεμόεν, ὑψηλόν. ὡς Ὅμηρος ἠνεμόεσσάν φησι. Iliad. β'. 606.]

Δυσήνεμος, difficiles et malos ventos habens, ventis vexatus, δυσήνεμος χθὼν, apud Dionys. de situ orb. ventis vexata regio. Exp. et, graviter olens et fœtens.

Ἐξανεμόω, ῶ, vel potiùs ἐξανεμοῦμαι, pass. de segetib. dictum, quum jam maturescentes perflatu nimio exinaniuntur et quasi eventilantur, apud Theophr. de hist. pl. l. 8. c. 10. Ab Aretha dicitur, ἐξανεμωμένος, καὶ ἀερίζων, i. in ventum evanescens, ut tradit B.

Ἐπήνεμος, ventosus, vanus, evanidus, talis qui in ventos abiturus sit, apud Suidam.

Εὐάνεμος seu εὐήνεμος, bonos et prosperos ventos habens. Et metaph. serenus, pulcher. Apud Eurip. εὐήνεμος λιμὴν, à ventorum injuria tutus portus. (ἐν εὐηνέμοις βάσσαις. Soph. Aj. 198.)

Ἰσάνεμος, par vento, velocissimus. apud Eurip.

Κατήνεμος, ventis obnoxius seu expositus, ventosus.

Κωλυσάνεμος seu κωλυανέμας, fuit ita dictus Empedocles, quòd ventos prohiberet, seu arceret. Laërt.

Ληθάνεμος ὥρα, tempus quo silent venti, clementia temporis. apud Aristot. hist. anim. l. 5.

Μετανέμιος πῶλος, pullus equinus, qui pedum pernicitate vel cum ventis contendat, ut illi qui apud Homer. πέτοντο μετὰ πνοιῇς ἀνέμοιο.

Νήνεμος, ventos non habens. Item serenus, tranquillus, idem quod ἀνήνεμος. Item εὔδιος. Hesych. ut Il. θ'. νήνεμος αἰθήρ. (Æschyl. Ag. 575. 749.)

Νηνεμία, ventos non habens serenitas. Propriè de serenitate aëris dicitur. [Herodot. Hist. lib. 1. ἐκ δὲ αἰθρίης τε καὶ νηνεμίης συνδραμεῖν ἐξαπίνης νέφεα, &c.] Νηνεμιζόμενον, quod à ventis non amplius agitatur, tranquillum. Hesych.

Παυσάνεμος, ventos sedans seu placans. Æschylus vocavit Παυσάνεμον θυσίαν, sacrificium quo impetramus sedationem ventorum. [Agam. v. 222.]

Ποδήνεμος, q. d. pedibus (i. pedum velocitate) ventos æquans: pedibus celer: ut, ποδήνεμος Ἶρις. Il. ε'. [353. Schol. 368. Schol. ab Auctore citatur, quibus exemplis addatur Iliad. λ. 195. Schol. Ἴσα ἀνέμοις κατὰ τὸ τάχος.]

Προσήνεμος, vento expositus, auræ patens. προσήνεμος ἅλως, Xen. προσήνεμον καὶ εὐπνευματῶδες, Theophr. et ἐν προσηνέμῳ, in aura. Xen. in Œcon. λικμᾷς ἐκ τοῦ ὑπηνέμου μέρους τῆς ἅλω, οἷα ἐκ τοῦ προσηνέμου.

Πυρήνεμος, ignem ventilans: ut, πυρήνεμος ῥιπίς. in Epigr.

Ὑπήνεμος, auræ patens, i. vento expositus: ut, ὑπήνεμος νεοττιά, vento expositus nidus, hoc est, non occultus vel in terra defossus. Aristot. de hist. anim. Nonnunquam προσηνέμῳ opponitur, ut apud Xen. in Œcon. et apud Theophr.

Ὑπηνέμιος, ventosus (q. d. subventaneus) cui subest ventus. Dicitur de ovis irritis et ex quibus nihil gignitur, quæ fœminæ mutua inter se libidinis imaginatione concipiunt. Plin. l. 10. c. 58. Aristoph. apud Athen. l. 9. πολλαὶ τῶν ἀλεκτρυόνων ὑπηνέμια ᾠὰ τίκτουσιν πολλάκις. Legitur et apud Aristotelem aliquoties. Hoc autem Lucianus alludens in lib. de sacrificiis, dixit Junonem sine congressu virili concepisse Vulcanum ὑπηνέμιον παῖδα. Ab illis ovis ducta metaphora dicitur ὑπηνέμιον, quicquid est inane, vanum et futile. unde ὑπηνέμιος λόγος, Plut. de audiendo. Sic Lucianus, ὑπηνέμια ἐπίρρητα, dixit futilia. At Græci poëtæ ὑπηνέμιον variè usurpant. Unde apud Nonnum ὑπηνέμιος παῖς, et ὑπηνέμιον πνεῦμα.

ἌΝΕΥ, (adverb.) absque, sine. † Xen. Pæd. 1. 6. 2.† ἄνευ ἠχῆς, sine sono, sine ullo sono. [V. Æschyl. Ag. 472.] Interdum exponitur citra: ut, ἄνευ τῆς πρὸς ἄρρενας ὁμιλίας, citra virilem congressum. Ἄνευ τῶν ἄλλων, exceptis aliis. Hæc Epicuri verba, οὐκ ἔστιν ἡδέως ζῆν ἄνευ τοῦ φρονίμως, Cic. exp. non posse jucundè vivi, nisi sapienter vivatur. Idem, hunc ex Timæo Platonis locum, χωρισθὲν δὲ πυρὸς οὐδὲν ἄν ποτε ὁρατὸν γένοιτο, οὐδὲ ἁπτὸν ἄνευ τινὸς στερεοῦ· στερεὸν δὲ οὐκ ἄνευ γῆς: sic reddit, nihil porrò igni vacuum videri potest, nec verò tangi quod careat solido: solidum autem nihil quod terræ sit expers. Postponitur nonnunquam: ut, ὧν ἄνευ, et τούτων ἄνευ.

Ἄνευθε et Ἄνευθεν, (apud poëtas tantùm) pro eodem. Iliad. χ'. Οἶος ἄνευθ' ἄλλων. Iliad. π'. μὴ σύ γ' ἄνευθεν ἐμεῖο. Interdum ponitur sine casu. (Homer. Il. Ψ. 377.)

Ἄνις, poëticè pro ἄνευ. Nic. in Alexiph. * Aristoph. Ach. 834.*

Composita.

Ἀπάνευθε et ἀπάνευθεν, sine, vel procul à, aut seorsum. ut Iliad. ά. ἀπάνευθε θεῶν. Iliad. ύ. Εἷος μὲν ῥ' ἀπάνευθε θεοὶ θνητῶν ἔσαν ἀνδρῶν. Od. ζ. αἱ δ' ἀπάνευθεν ἴσαν. † Hes. Th. 386.†

Κἄνευ, Doricè pro καὶ ἄνευ, etiam sine. Aristoph. in Acharn. πυρῶδε κἄνευ τῶ πάτρος παῖσιν ἐφ' ἁλὶ τὰν μάζαν. Apud schol. verò scriptum κἄννευ, duplici ν, exponentum itidem καὶ χωρίς.

ἈΝΕΨΙΟ'Σ, οῦ, ὁ, consobrinus, amitinus, patruelis, fratris vel sororis filius. [ἐξάδελφος. Æsch. Pr. 855.] Dicitur interdum ὁ πρὸς πατρὸς ἀνεψιὸς, et ὁ πρὸς μητρὸς ἀνεψιός. Isæus, ὁ νόμος δίδωσι ἀγχιστείας τοῖς πρὸς πατρὸς ἀνεψιοῖς, lex refert hæreditatem amitinis, vel patruelibus, vel agnatis. Plutarchus Theseum et Herculem appellat ἀνεψιούς. Hom. Iliad. ί. Ἦ μὲν πολλὰ ἔται καὶ ἀνεψιοὶ ἀμφὶς ἐόντες. ubi Eustathius ait dici ἀνεψιοὺς, τοὺς τοῦ γένους, ὡς ἀπὸ μέρους τῶν ἀνεψιῶν. esse autem ἀνεψιοὺς qui postea nominati sunt ἐξάδελφοι. ☞ Etymologistes deducit παρὰ τὸ ἀνῆφθαι, ut sit ὁ ἀναφθεὶς συνημμένος εἰς συγγένειαν.

Ἀνεψιά, ᾶς, ἡ, consobrina, patruelis. Xenoph. συνεκλήθησαν πρὸς ἐμὲ ἀδελφαί τε καὶ ἀδελφιδαῖ, καὶ ἀνεψιαί. Plutarchus in Solone; ἀνεψιὰ μητρὸς, consobrina matris.

Ἀνεψιότης, ητος, ἡ, q. d. consobrinitas, vel patruelitas, gradus propinquitatis, quam ἀνεψιοὶ faciunt et ἀνεψιαί. Apud Demosthenem, μέχρι ἀνεψιότητος.

Ἀνεψιαδοῦς, ὁ, filius consobrini, sive consobrinæ, sive patruelis, vel amitini. Demosthenes fratris et sororis liberos invicem ἀνεψιοὺς appellat, et eorum filios ἀνεψιαδοῦς, in oratione adversus Stephanum.

Ἀνεψιαδῆ, filia consobrini, vel consobrinæ, sive patruelis, vel amitini.

Ἀνεψιάδης, vide apud Poll. et Suidam, in vita Hesiodi.

Composita.

* Αὐτανεψιὸς, pro ἀνεψιὸς, Bud. putat poni apud Plat. in Euthyd. Ab Eustath. dicitur Glaucus αὐτανεψιὸς Sarpedoni, quorum Glaucus ex Hippolocho, Sarpedon verò ex Laodamia Hippolochi sorore natus erat. [Eurip. Rhes. 944. Ὀρφέως, αὐτανεψιὸς νεκροῦ τοῦδ', &c. Heracl. 987. Æschyl. Suppl. 950. ἦ τῶν γυναικῶν αὐτανεψιῶν στολή; 991.]

Ἐξανεψιὸς, ex patre consobrinus. Jul. Pol. l. 3.

ἌΝΗΘΟΝ, ου, τὸ, anethum, herba quæ sic appellatur secundum Etymologisten, παρὰ τὸ ἄνω θεῖν, quòd citò crescat. Aristoph. in Nub. οὐδ' ἂν ἄνηθον τῶν πρεσβυτέρων ἁρπάζειν. † v. 978.† * Mosch. Epit. Bion. τό τ' εὐθαλὲς οὖλον ἄνηθον.*

Ἀνήθινος, ου, ὁ καὶ ἡ, anethinus, ex anetho confectus, ex anetho constans: ut, ἀνήθινος στέφανος, apud Theocr. Et ἀνήθινον μύρον, apud Diosc. lib. 1. cap. 62. Item ἀνήθινος οἶνος, ex ejusdem lib. 5. cap. 67.

ἈΝΗ'Ρ, vir, (in obliquis casibus ἀνέρος, ἀνέρι, ἀνέρα, dicunt poëtæ: in prosa autem usurpantur ἀνδρὸς, ἀνδρὶ, ἄνδρα. Vocativus est ἄνερ.) variè sumitur, ut et vir apud Latinos. (Sophocl. Trach. 559. Œdip. Tyr. 835. Philostr. l. 3. c. 24. Eurip. Med. 1259.) Interdum simpliciter pro ἄνθρωπος, homo: ut, ἔσχατος ἀνδρῶν. Sic dicitur ἀνὴρ ῥήτωρ, et ἄνδρες δικασταὶ, a Demosthene: et passim ἄνδρες Ἀθηναῖοι. Sic et κατ' ἄνδρα, in singulos viros, per singulos viros, viritim. Usurpatur itidem pro ἐκεῖνος, apud Gregorium identidem: ut, ὁ, τε γὰρ ἀνὴρ αἰδέσιμος ἦν, erat enim ille. Item ἐγένετό τις πρὸς τὸν ἄνδρα διαφορὰ, adversus illum. ¶ Item vir, i. mas, masculus. Plato de legibus, τῶν ἀνδρῶν ἄπαις, carens liberis maribus, mascula prole carens. De tauro etiam dicitur in Anth. epigr. ut Virgil. dixit, Vir gregis ipse caper. ¶ Item vir, i. non eviratus, habens sua virilia, non eunuchus: ut in ænigmate quod ex Clearcho profert Athenæus, ἀνήρ τε κ' οὐκ ἀνὴρ, ὄρνιθα τε κ' οὐκ ὄρνιθα, ἰδών τε κ' οὐκ ἰδὼν, &c. ¶ Item vir, i. virilem ætatem habens, vir ætate. Plut. in Alcib. καὶ παῖδα καὶ μειράκιον καὶ ἄνδρα πάσῃ συνεσθῆναι τῇ ἡλικίᾳ. Hinc illa loquendi genera, εἰς ἄνδρας τελεῖν, εἰς ἄνδρας ἐγγράφεσθαι, εἰς ἄνδρας δοκιμάζεσθαι, εἰς ἄνδρας ταχθῆναι, ad virilem ætatem pervenire, ætatem virilem attingere. Dicitur etiam, εἰς ἄνδρας ἐλθεῖν, et παρελθεῖν ab Aphthonio; Item εἰς ἄνδρας ἀφικέσθαι, Romani dicebant virilem togam sumere. Dicitur et ἀνὴρ τέλειος, apud Xen. Pæd. 8. ¶ Item vir, i. virili animo præditus, strenuus, fortis, magnanimus. Il. ε'. Ἀνέρες ἔστε φίλοι, μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς, et apud Thucydidem scholiastes ἄνδρας exponit ἀνδρείους. † Xenoph. Cyri. Pædiæ, cap. 1. ἄνδρες σοφοί.† Dicuntur etiam aliquando ἄνδρες quicunque aliquid dignum viro vel dicunt vel faciunt: et non esse ἄνδρες, qui servile quidpiam et abjectum facere sustinent: ut Xenophon in Hierone, ἄνδρες καὶ οὐκ ἔτι ἄνθρωποι μόνον νομιζόμενοι. Herodotus in Polymnia, δῆλα δ' ἐποίησε ὅτι πολλοὶ μὲν ἄνθρωποι εἶεν, ὀλίγοι δ' ἄνδρες, multos quidem esse homines, paucos autem viros. Æschines in Ctesiphontem, πρᾶξιν δὲ ἀνδρὸς οὐ πράξας. ¶ Item vir, i. maritus. Plutarchus in Lycurgo, μόναι τῶν ἀνδρῶν ἄρχετε ὑμεῖς αἱ Λάκαιναι. μόναι γὰρ, ἔφη, τίκτομεν ἄνδρας. Odyss. ζ'. Ἄνδρα τε καὶ οἶκον καὶ ὁμοφροσύνην ὀπάσειαν Ἐσθλήν. Et Odyss. ά. — καὶ ἀνέρι μητέρα δοῦναι. Cum genitivo: ut, ἀνὴρ ἐκείνης, maritus illius, Athen. l. 12. Dicitur etiam ἀνδρὸς ὡραία, virgo nubilis, tempestiva viro. ☞ Etym. deducit ab ἄνω seu ἀνύω, perficio.

Ἀνδρόθεν, (adv. poet.) ex viro, à viro. in Anth. Epigr.

Ἀνδροτὴς, ῆτος, ἡ, virilitas, fortitudo. Il. π'.

Ἀνδρόμεος, ου, ὁ, humanus. Il. ί. χροὸς ἀνδρομέοιο. Od. ί. — ψωμοὶ ἀνδρόμεοι.

Ἀνδρακάς, (adverbium poëticum) viritim. pro quo in prosa dicitur κατ' ἄνδρα. Od. ν'. Ἀλλ' ἄγε, οἱ δῶμεν τρίποδα μέγαν ἠδὲ λέβητα Ἀνδρακάς. (Æsch. Ag. 1604.)

Ἀνδρὰξ, idem quod ἀνδρακάς. Hom.

Ἀνδράχνης, dicitur herba quædam, quod sit viro similis: quasi ἀνδροείκελος, facta syncope, et mutata tenui in aspiratam.

Ἀνδρεῖος, ου, ὁ, virilis, i. ad virum pertinens: ut, ἱμάτιον ἀνδρεῖον, apud Xenophontem. Idem Pæd. 8. ἐνδύματα ποιεῖ ὁ μὲν ἀνδρεῖα, ὁ δὲ γυναικεῖα. Invenitur etiam τὸ ἀνδρεῖον μόριον, pro membro virili, apud Lucianum, εἶτά σοι τὸ ἀνδρεῖον μόριον, ἄκαρπον; Numero plurali ἀνδρεῖα erant συσσίτια quædam apud Cretenses, sicut φιδίτια apud Lacones, Athen. lib. 5. Verùm antiquitus Lacones non φιδίτια vocabant, sed ἀνδρεῖα, sicut et Cretenses, ut inquit Aristoteles Pol. lib. 2. Dicebantur autem ἀνδρεῖα sodalitia publicè epulantium, à virorum appellatione: quod soli viri hujusmodi epulis interessent, nec ad eas accederent mulieres, ut quidam tradunt. ¶ Item ἀνδρεῖος, virilis, i. strenuus, fortis, virum se præbens. † Xen. Pæd. 1. 4. 11. et Aristoph. Nub. 1048. ἀνδρειότερος.† Cui opponitur ἄνανδρος. Plato in epitaphio, οὗτος ἐστιν ὁ σώφρων, καὶ οὗτος ὁ ἀνδρεῖος καὶ φρόνιμος. Hic est ille moderatus, hic fortis, hic sapiens. Interdum dicitur, ἀνδρεῖος πρός τι. ¶ Ἀνδρεῖα, absolutè, virilia.

Ἀνδρείως, viriliter, strenuè, ut virum decet. Aristot. Rhet. 1. † Xen. Pæd. 1. 3. 1.†

Ἀνδρεία, ας, ἡ, virilitas, i. strenuitas, fortitudo, animi robur, animi præstantia. † Aristoph. Nub. v. 510.† (Ἀνδρεία φλέγων. Æsch. S. c. Th. 52.) Aristot. Rhet. 2. καὶ σώφρων μετὰ ἀνδρείας, καὶ ἀνδρεῖος μετὰ σωφροσύνης. Invenitur autem scriptum modò ἀνδρεία, modò ἀνδρία. [Thucyd. Hist. lib. 3. §. 82. Sed Dion. Hal. legit ἀνδρεία.] Item ἀνδρεία, virilitas, virilis ætas. Harpocration ex Antiphonte. Ionicè dicitur ἀνδρήϊος pro ἀνδρεῖος, et ἀνδρηΐη pro ἀνδρεία.

Ἀνδρειότης, virilitas, fortitudo.

Ἀνδρικὸς, ῆ, ὁ, idem quod ἀνδρεῖος, virilis, i. ad virum seu viros pertinens. Apud Xenophontem Hel. 6. χορὸς ἀνδρικὸς, ex viris constans. † ἀνδρικώτατοι, Xen. Pæd. 1. 2. 12.† ¶ Item virilis, i. strenuus, fortis, ἀνδρεῖος. Platoni μείρακες dicuntur esse ἀνδρικοί. Tradit Eustathius, quamvis ἀνδρεῖος et ἀνδρικὸς idem valeant, dici tamen ἀνδρικὴ γυνὴ, non ἀνδρεία γυνή. Dicitur etiam ἀνδρικὸν quicquid est viro forti dignum. ἀνδρικὸς πόνος, apud Lucianum, labor virilis, i. virum fortem decens, viro dignus.

Ἀνδρικῶς, viriliter, strenuè, fortiter, aliquando etiam validè, robustè, ut apud Aristophanem in Equitibus, παῖ' ἀνδρικῶς.

A Budæo exponitur, vehementer, apud Dioscoridem, ἀνδρικῶς δὲ καιῶν πρὸς παλαιὰ ῥεύματα.

Ἀνδρίζω, virile quippiam ago. Suid.

Ἀνδρίζομαι, virilem ætatem ingredior, ad firmam et robustam ætatem pervenio. Budæus ex Polluce exponit, vir sum. Apud Luc. in Anachar. ἀνδρίζεσθαι τὰ σώματα exp. corpore corroborari, robur virile assumere corpore. Item viriliter ago et fortiter, viriliter me gero, apud Platonem in Theæteto. Idem in Phæd. ἀλλ' ἀνδριστέον καὶ προθυμητέον ὑμῖν ἔχειν. Est ἀνδρίζομαι (inquit Bud.) ago more viri: ut, ἀνθρωπίζομαι, ago more hominis vel more humano. ¶ Item, ad fortitudinem me comparo. ut Arist. Ethic. 3. ἅμα δὲ καὶ ἀνδρίζονται ἐν οἷς ἐστιν ἡ ἀλκή, ἢ καλὸν τὸ ἀποθανεῖν. Dicuntur ἀνδριζόμεναι mulieres, naturam muliebrem fortibus factis superantes, quales à Latinis appellantur viragines. (Ἀνδρίζομαι ἐπί. Philostr. l. 1. c. 37.)

Ἀνδριστί, viriliter, strenuè. Aristoph. (Theoc. ιε. 23.)

Ἀνδρῷος, ου, ὁ, virilis, ad virum pertinens. Leo imperator constit. 20. τήν τε γυναικείαν καὶ τὴν ἀνδρῴαν.

Ἀνδρόω, ῶ, virilem reddo, virile robur ministro, Bud.

Ἀνδρόομαι, οῦμαι, virile robur, vel ætatem virilem assumo. Ad virilem ætatem pervenio, vir fio, togam virilem sumo. Herodotus, τί δὲ ἀνδρωθέντες ἔδοξαν ποιῆσαι; Et Aristot. Ethic. 10.

Ἀνδρωθεῖσα, etiam dicitur quæ cum viro consuevit, cui virginitatem vir eripuit. Hesych. Idem ἀνδρώσασθαι exponit συγγενέσθαι.

Ἀνδρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, virilis, virum decens, forti viro dignus, forti animo præditus, magnanimus. Plat. et Aristot. ἀνδρῶδες, τό, virilitas, virile robur. Et pro ἀνδρεία.

Ἀνδρωδῶς, viriliter, fortiter, ut virum decet. Isocr. in Panath.

Ἀνδρών, ῶνος, ὁ, domus pars in quam viri seorsum à mulieribus se recipiunt. (Æsch. Ag. 250. Ch. 710.) Aristoph. τὰ δικαστήρια καὶ τὰς στοὰς ἀνδρῶνας πάντα ποιήσω. Græci ἀνδρῶνας appellant œcos ubi convivia virilia solent esse, quòd eò mulieres non accedant: ut scribit Vitruvius l. 6. c. 9.

Ἀνδρεών, etiam dicitur pro eodem apud Herodot. in Thal. ubi tamen Suidas exp. magna domus. Dicitur ἀνδρεὼν in carmine per epenthesin literæ ε.

Ἀνδρωνῖτις, ιδος, ἡ, idem quod ἀνδρών. Plut. de non irascendo, δι' ὃν ἔνια τὴν ὀργὴν ἐκ τῆς γυναικωνίτιδος εἰς τὴν ἀνδρωνῖτιν εἶναι οὐ μεταναλίζετε. [Lysias pro cæde Eratosth. Def. οἰκίδιόν ἐστί μοι διπλοῦν, ἴσα ἔχον τὰ ἄνω τοῖς κάτω, κατὰ τὴν γυναικωνῖτιν καὶ κατὰ τὴν ἀνδρωνῖτιν. Vide Notam Cl. Taylor. Xenoph. Œconom. cap. 9. §. 5. Ἔδειξα δὲ καὶ τὴν γυναικωνῖτιν αὐτῇ θύρᾳ βαλανωτῇ ὡρισμένην ἀπὸ τῆς ἀνδρωνίτιδος, &c.]

Ἀνδρίον, ου, τό, homulus, homuncio, homunculus. Aristoph. ἀνδρίοις καὶ ἀνδράσι.

Ἀνδράριον, (aliud dim.) homulus. Synes. [Aristoph. Acharn. 516. Ἀλλ' ἀνδράρια μοχθηρά, παρακεκομμένα,—— ἐσυκοφάντει Μεγαρέων τὰ χλανίσκια.]

Ἀνδρίσκος, homuncio.

Ἄνδρια, vel ἀνδρεῖα, τά, dicta apud Cretenses fuere convivia quædam publica, ad quæ soli viri conveniebant. Arist. polit. l. 2. c. 8.

Ἀνδριάς, άντος, ὁ, statua, simulachrum, propriè statua viri. In epistola Phil. ad Demosthen. ἀνδριάντα χρυσοῦν ἀνέστησαν εἰς Δελφούς. Arist. Poll. 5. ἀνδριάντα τὸν ἐν τῇ ἀγορᾷ καθῄρισε. Copulantur sæpe ἀνδριάντες et γραφαί, apud Plutarchum.

Ἀνδριαντίσκος, ου, ὁ, parva statua. [Plut. Thes.]

Ἀνόρεος, virilis. Hesych. ex Æschyli Salaminæ. Etymol. ἀνόρεας dicit esse ἀνάνδρους ἢ χήρας, ἢ παρθένους. ab ἄνω, i. πράττω.

Ἠνορέη, seu Ionicè ἠνορίη, † Hes. Theog. 516.† idem quod ἀνδρεία, sed est poët. hinc dat. ἠνορέηφι. Pro eodem dicitur et ἀνορέα, apud Theocr. [Pind. Olymp. Θ. 68. Ὃς τύχᾳ μὲν δαίμονος, ἀνορέας δ' οὐκ ἀμπλακών, &c.] (V. Æsch. S. c. Th. 835.) ‡ δίλογχ' ἀνορέᾳ. H. Steph. alii διλογχοτέρᾳ. Alii etiam aliter. V. Butl.‡

Ἀνόρος, virilis, fortis. Soph. ἀνόροις παλάμαις, pro ἀνδρείαις.

Composita: ac primum retinentia ἀνδρ.

Ἀγήσανδρος, dicitur orcus, tanquam homines adducens ad se, ἀπὸ τοῦ ἄγειν τοὺς ἄνδρας.

[Ἀνάνδρως. Demost. Olynth. B. (al. Γ.) pag. 105. 12. Ed. Mount. καὶ τὰ πάντων ἀνανδρότατα τῶν ὑμετέρων αὐτῶν χάριν προϊέμενοι. In Ed. Wolf. pag. 13. B. legimus ἀναλγητότατα.]

Ἄνανδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui non se præstat virum, parum virilis, minimè fortis, instrenuus, ignavus. (Æsch. Pers. 289. 298. Soph. Œdip. Tyr. 1319.) Item effœminatus, mollis. Isoc. in Encom. Evag. ἐξ ἀνάνδρων δὲ πολεμικούς. Æsch. in Ctesiphon. τὸν ἄνανδρον καὶ λιπόντα τὴν τάξιν. Plut. in Solone, ἀνάνδρους καὶ γυναικώδεις πάθεσι. Et τὸ ἄνανδρον, (substantivè) ignavia. Thuc. l. 3. ¶ Item (secundum quosdam) dicitur qui est eviratus. ¶ Ἄνανδρος γυνὴ innupta mulier, viro carens mulier, i. marito, apud Platonem. Cui opponitur ὕπανδρος, apud Chrysost. † ἀνανδρότερος apud Xen. Pæd. p. 242. d.†

Ἀνάνδρως, non viriliter, ignavè. Isocr.

Ἀνανδρία, ignavia, instrenuitas. Demosth. (Æsch. Pers. 757. Eurip. Med. 467. Phœniss. 466.)

Ἀνανδρόομαι, οῦμαι, ignavus reddor. A Gregorio puto videtur pro evirari seu virilitatem deponere, ubi de Gallis sacerdotibus loquens, dicit, ἡ ἑορτὴ κατατέμνεσθαι τὰ ἐπ' αὐλῶν κλαιομένοις καὶ ἀνανδρουμένοις ἐφ' ᾄσμασι, Bud.

Ἀνάνδρωτος, viro viduata, marito orbata. Sophoc. in Tr. εὐνάς τ' ἀνανδρώτους τρίβεσθαι. Factum ex ἀνανδρόω.

(Ἀναρπάξανδρος ——ἀναρπαξάνδραν κῆρα. Sphingem appellat. Æsch. S. c. Th. 782.) ‡ Schol. τὴν τοὺς ἄνδρας ἁρπάζουσαν καὶ ἐσθίουσαν.‡

Ἄντανδρος, in alius viri locum substitutus, succedaneus. [Lucian. Mort. Dial.]

Ἀπανδρόω, virilitatem, seu annos viriles assumo. Leo. in Amor. [Eurip. Ion. 53. ὡς δ' ἀπηνδρώθη δέμας, Δελφοί σφ' ἔθεντο χρυσοφύλακα τοῦ θεοῦ, &c.]

Ἀπισανδρῶ, Hesych. despicari et fastidire virum.

Αὔτανδρος, ut navis capta αὔτανδρος, id est, cum ipsis hominibus. Sic Polyb. 1. 16. σκάφη τὰ μὲν πλεῖστα αὔτανδρα καταδῦσαι.

Αὐτανδρεί, (inquit Hesych.) σὺν αὐτοῖς ἀνδράσι.

Αὐτανδρί, unà cum ipsis viris. Polyb. 55. τὰ δὲ αὐτανδρὶ σκάφη ὑποχείρια γίνεται τοῖς ἐχθροῖς.

Γυναικάνηρ, mollis, effœminatus. Eustath.

Γύνανδρος, qui masculi et fœminini sexus est. Item effœminatus. [Phil. Jud.]

Δειλανδρία, timiditas. Δειλανδρέω, ῶ, terreor, paveo. 2. Mac. et Eust.

(Ἕλανδρος. Æsch. Ag. 698.) [Ἕλανδρος, ὀλέσανδρος, &c. Schol. ἡ ὀλέσασα καὶ καθελοῦσα τὸν τῆς Ἑλένης ἄνδρα Ἀλέξανδρον, καὶ τὸν πλοῦν αὐτοῦ.]

Ἐξανδρόομαι, οῦμαι, vir fio, in virum evado. Aristoph. [Equit. 1238. Τέχνην δὲ τινά ποτ' εἶχες ἐξανδρούμενος; Eurip. Phœn. 32. Ἤδη δὲ πυρσαῖς γένυσιν ἐξανδρούμενος Παῖς ἐμός, &c. Suppl. 703. Λόχος δ' ἐκείνου ἔρως ἐξανδρούμενος Δεινὸς παλαιστὴς ἦν. Herodot. Hist.]

Εὔανδρος, virilis, virilitatem præ se ferens. Palæphatus de Minerva, διὰ ταύτην δὲ τὴν αἰτίαν καὶ τὸ εὔανδρον καὶ γοργωπὸν αὐτῇ ἀνατιθέασι πολὺ ἔχειν.

Εὐανδρέω, ῶ, viris impleo, virili populo habitatum reddo. Apoll. Arg. lib. 2.

Εὔανδρος, ut, εὔανδρος πόλις, strenuos seu fortes viros habens civitas, quæ à strenuis viris incolitur. Aristoph. in Nubib. εὔανδρον γᾶν Κέκροπος. † v. 299.†

Εὐανδρία, abundantia fortium virorum, copia virorum præstantium. Georg. Leont. in Helenes encomio, κόσμος πόλει εὐανδρία. ¶ Item virilitas.

Εὐανδρέω, ῶ, bonis viris et acribus abundo, apud Strabonem de Alexandria loquentem, inquit Bud.

Εὐανδρέομαι, pro eodem. Plut. οὐ μόνον πολυανδρεῖσθαι τοὺς οἴκους ἀναγκαῖον. καὶ τὴν πλείστην τῆς γῆς τόπον πληροῦσθαι, ἀλλά, καὶ τὸ μέγιστον, εὐανδρεῖσθαι. Item Εὐανδρῶ, vigeo et virilis sum, Suid. et Plutarchus in Camillo.

Ἡμίανδρος, semivir. (eo sensu quo sacerdotes Cybeles vocantur semiviri.) Lucianus, ὁ δὲ θῆλυς καὶ ἡμίανδρος.

Θεανδρικός, dicitur de Christo apud Areop. Et θεανδρικὴ ἐνέργεια, apud eundem et Damasc.

Κακανδρία, ας, ἡ, idem quod ἀνανδρία, ignavia. Soph. in Ajace δειλίαν et κακανδρίαν conjungit, timiditatem et ignaviam.

Κένανδρος, viris vacuus. A Suida exp. vir vanus, et futilis. [Æschyl. Pers. 117. μὴ πόλις πύθηται κένανδρον μέγ' ἄστυ Σουσίδος. Schol. κενὸν ἀνδρῶν. Soph. Œd. Col. 917. καί μοι πόλιν κένανδρον ἢ δούλην τινὰ Ἔδοξας εἶναι.]

Κενανδρία, vacuitas virorum. Æschyl. [Pers. 732. Πρὸς τάδ' ὡς Σούσων μὲν ἄστυ πᾶν κενανδρίαν στένει.]

Λειπανδρέω, viris defici, virorum penuria laborare. [Strab. Geog. lib. 6.]

Λειπανδρία, virorum penuria. Suid. Λειψανδρία, idem. Hesych.

Λειπανδρικόν, quidam expon. decretum de virorum penuria emendanda latum. Vide Suid.

Μεγάλανδροι, magni viri et fortes. [Phav. Lex.]

Μένανδρος, qui virum in se irruentem excipit et sustinet. in Epig.

Μονανδρέω, ῶ, unicum maritum habeo. Suid.

(Μυρίανδρος, populosus. Luc. Nigrin. p. 130.)

Νομανδρία, adj. pro, cœtus virorum pastoritius.

Ὀλιγανδρέω, ῶ, virorum paucitate et penuria laboro. Plut. ἀπολιποῦσι τὴν Σπάρτην ὀλιγανδροῦσαν, ad paucos viros redactam. Sic Thucydides, πολλοὶ γάρ, φθειρομένων ἐν τῇ ναυμαχίᾳ τῶν σκαφῶν, ἀπολειπόμενοι εἰς τὸ ναυτικὸν ὀλιγανδρεῖν κατέταξαν.

Ὀλιγανδρία, per quod Budæus interpretatur τὴν ὀλιγανθρωπίαν. (Philostr. l. 3. c. 30.)

Πολύανδρος, multos viros habens, ut apud Non. γυνὴ πολύανδρος. [Æschyl. Pers. 73. πολυάνδρου δ' Ἀσίας θούριος ἄρχων, &c. 533. 900. Agam. 702.]

Πολυανδρέω, ῶ, multos viros habeo, viris abundo, cui opponitur λειπανδρῶ. Strabo. l. 8. Πολυανδρέομαι, idem.

Πολυάνδριος τάφος. Hesych. πολυχώρητος, qui multos capit. Et substantivè apud Suidam πολυάνδριον, τὸ τάφος, μνῆμα, cœmeterium, et κοιμητήριον, locus sepulturæ destinatus, quò multorum virorum corpora mortua feruntur. Æl. θάψαντες δὲ τοὺς νεκροὺς εἰργάσαντο κοινὸν πολυάνδριον. Nazianz. οἱ ταῖς [illegible] ἁγίων αἵμασι, καὶ γενομένοις ἀντὶ ναῶν πολυάνδρια.

Σάκανδρος, pudendum muliebre. Aristoph.

Ὕπανδρος, qui vel quæ sub viro est, viro subjectus, viro obnoxius: ὕπανδρος γυνή, Paul. Rom. 7.

Φίλανδρος, amans viri. ut, φίλανδρος γυνή, quæ mariti amore tenetur. In malam quoque partem φίλανδρος γυνὴ et μοιχεύτρια à Platone dicitur in Sympos. virosa et impudica.

Φιλανδρία, ας, ἡ, amor mariti. Plut. de Penelope in vita Hom.

Aliud compositorum genus, in άνειρα.

Ἀντιάνειρα, Amazonum epithetum, quòd viris aut pares essent et æquiparandæ, aut adversariæ, eorumque consuetudinem abhorrerent. Latini viragines dicunt. [Hom. Iliad. Γ. 189. Ἀμαζόνες ἀντιάνειραι. Schol. Αἱ ἴσαι κατὰ δύναμιν ἀνδράσιν, ἢ αἱ ἐναντιούμεναι ἀνδράσιν. ἐξ οὗ, πολεμικαί. Vide Eustath. ad loc. ἀντιάνειραι δὲ Ἀμαζόνες, ἀντὶ τοῦ ἐξισούμεναι πρὸς ἄνδρας, ὡς οἷον ἴσανδροι. ἢ ἐναντιούμεναι ἀνδράσι. καὶ ὡς ἄν τις ἀστείως εἴποι, ἀντιάνειραι. Occurrit in Sing. Num. apud Pind. Olymp. xii. 23. εἰ μὴ στάσις ἀντιάνειρα &c. Schol. Vet. εἰ μὴ ἡ μάχη ἡ ἀντιάνειρα, τουτέστιν ἡ ἐξ ἐναντιότητος τῶν ἀνδρῶν γενομένη, &c.]

Βωτιάνειρα, ας, ὁ, ἡ, alens et educans viros: unde Φθίη βωτιάνειρα, Il. ά. ‡ v. 155.‡ virorum strenuorum et fortium educatrix. Comp. ex βόσκω et ἀνήρ.

Δηϊάνειρα, ἡ, nomen proprium uxoris Herculis. Compositum ex δήϊος et ἀνήρ, διὰ τὸ πολεμικὴν γεγονέναι τῷ ἀνδρί. Eustath.

Κυδιάνειρα, gloriam viris afferens, claros viros habens: ut, κυδιάνειρα ἀγορά, apud Homerum, et alibi πατρὶς κυδιάνειρα. [Hom. Iliad. Α. 490. εἰς ἀγορὴν πωλέσκετο κυδιάνειραν. Schol. Ἐνδόξους ἄνδρας ἔχουσαν, ἢ ἐνδόξους τοὺς ἄνδρας ποιοῦσαν. Δ. 225. μάχην ἐς κυδιάνειραν. Ω. 391. μάχῃ ἔνι κυδιανείρῃ. Schol. ἐν ᾗ δοξάζονται οἱ ἄνδρες.]

Aliud compositorum genus, in άνωρ.

Ἀγάνωρ, ορος, ὁ, Hesych. interpretatur, ἀγαπητικὸς τὴν ἀνδρείαν, ἢ ὑπὸ τῆς ἀνδρείας ἀγαπώμενος. Vide Ἀγήνωρ.

[Δυσάνωρ. Æsch. Suppl. 1070.] [Ζεὺς ἄναξ ἀποστεροίη γάμον δυσάνορα δαΐων, &c.]

Ἡμιάνωρ, semivir, idem quod ἡμίανδρος.

[Μεγαλανορία. Pind. Nem. Od. xi. 37. Ἀλλ' ἔμπαν μεγαλανορίαις ἐμβαίνομεν, &c. Schol. ἀλλὰ μεγαλοψυχίαις μεγάλα τε, &c. Eurip. Phœn. 192. Σύ τοι μεγαλανορίαν ὑπεράφρονα κοιμίζεις. Schol. σὺ κοιμίζεις καὶ παύεις τὴν ἀλαζονείαν τὴν ὑπερήφανον καὶ ὑβριστικήν.]

Μεγαλάνωρ, idem quod μεγάνωρ, magnos viros faciens. Opp. de venat. lib. 1. [Pind. Pyth. Od. Α. 99. Καί τις ἐὼν μεγαλάνωρ, ἔστω.]

Μεγάνωρ, magnos viros faciens, et (ex consequenti) superbus. epithetum divitiarum apud Pindarum, μεγάνορος ἔσχε πλούτου.

Πολυάνωρ, multos viros habens. Eurip. θρόνοι πολυάνορος, frequenti viris. [Æschyl. Agam. 62. πολυάνορος ἀμφὶ γυναικός, &c. Aristoph. Av. 1313. Ταχὺ δ' ἂν πολυάνορα τήνδε πόλιν Καλεῖ τις ἀνθρώπων ἄν.]

Στυγάνωρ, odio persequens viros. Æschyl. in Prometh. Amazonum exercitum στυγάνορα vocat.

Τρυσάνωρ, virum atterens, i. conficiens, excrucians, emacerans. Soph. in Philoct.

(Φιλάνωρ. εὐνὴ φιλάνωρ. Æsch. Pers. 136. Ag. 420. 865.)

Aliud compositorum genus in ήνωρ.

Ἀγαπήνωρ, utilitatis et fortitudinis amans, vel virorum amans. Ducis epith. Il. β'. [Θ. 114. Schol. ὁ ἀγαπῶν τὴν ἰσχύν, ἤγουν τοὺς ἄνδρας. Ν. 756. Schol. ἀγαπῶντα τὴν ἀνδρίαν, πολεμικόν.]

(Ἀγαπήνωρ, θαυμαστῶς ἐρᾶσθαι καὶ ὑποτελεῖς εἰς ἀνδρείαν. Æsch. Pers. 1031.)

Ἀγήνωρ, admodum virilis, seu strenuus, fortissimus: vel superbus, ferox, præfidens, q. d. nimium virilis: modò in laude, modò in vituperio ponitur: ut sit ὁ ἄγαν τῇ ἠνορέῃ χρώμενος. Vel est compositum ex ἀγῶ et ἠνορέη, ut sit, qui virilitatem admiretur, aut qui aliis ob virilem animum admirationi sit. Vel ex ἄγω et ἀνήρ, ut sit, qui viros ducat, qui viris præsit et imperet. Sed in vitio potius ponitur. Sic Il. ί. ὁ δ' ἀγήνωρ ἐστὶ καὶ ἄλλως. Sic Od. ά. proci dicuntur ἀγήνορες. Apud eundem θυμὸς ἀγήνωρ in laude potius dicitur. Od. δ'.

Ἀγηνορία, virilitas, strenuitas. Et interdum audacia, seu præfidentia, superbia. Il. χ'. Καί δή μιν κατέπαυσεν ἀγηνορίης ἀλεγεινῆς. Et in plur. num. ἀγηνορίαι, Il. ί. Νῦν αὖ μιν πολὺ μᾶλλον ἀγηνορίῃσιν ἐνῆκας. Ἀγηνοριῶ, superbio.

Ἀλεξήνωρ, Æsculapii epith. apud Aristoph. q. d. adjuvans viros.

Ἀνήνωρ, idem quod ἄνανδρος, ignavus. Exp. etiam invalidus, imbellis. Hom. et Hesiod.

Ἀπατήνωρ, virum decipiens. Nonn.

[Δεισήνωρ. Æschyl. Agam. 157.——νεικέων τέκτονα σύμφυτον, οὐ δεισήνορα. Schol. οὐ φοβουμένην, ἢ οὐ δείσασαν τὸν ἄνδρα. Forte εὐάνορα, de Iphigenia, quæ a patre et ducibus ut sibi parcerent impetrare non potuit. Stanl.]

Εὐήνωρ, bene virilis, seu bene viriles et strenuos faciens. Epithetum apud Hom. τοῦ οἴνου. Est etiam χαλκὸς dictus εὐήνωρ, ut ait Eust. quòd armis quæ antiquitus ex ære fiebant, muniti, viriliores et animosiores simus. quomodo et æs quod ad lebetas et tripodes conferebatur, εὐήνορα χαλκὸν apud Homer. vocari ait: et οἶνον εὐήνορα: ut item εὐάνωρ. [Pind. Olymp. A. 36. Λάμπει δέ οἱ κλέος ἐν εὐάνορι Λυδοῦ Πέλοπος ἀποικίᾳ. Schol. Ἀντὶ τοῦ, τουτέστι τῇ Πελοποννήσῳ τῇ καλοὺς ἐχούσῃ ἄνδρας γενναιοτάτους ἀνδρῶν. Olymp. Od. vi. 135. Ἀρκαδίαν τ' εὐάνορα τιμᾷ. Olymp. X. 119. Nem. B. 26.]

[Εὐανορία. Pind. Olymp. Od. E. 46. Αἰτήσων πόλιν εὐανορίαισι τάνδε κλυταῖς δαιδάλλειν. Schol. ὥστε σε ταύτην τὴν πόλιν τὴν Καμαρίναν ταῖς εὐφημίαις, καὶ ταῖς εὐανδρίαις αὔξειν καὶ ἀγάλλειν. Eurip. Herc. Fur. 406. Ἀστρωποὺς τε κατέσχεν οἴκους Εὐανορίᾳ θεῶν.]

Λιπεσάνωρ, maritum deserens, adultera, * Stesichorus* ex schol. Euripid. in Orest.

Λυσάνωρ, homines solvens, frangens. Tryphiod. in excidio Tr.

Ὀλεσάνωρ, viros perdens, hominibus perniciem afferens. Hesiod. in Theog.

Ῥηξήνωρ, viros frangens. Vel, virilitate et strenuitate frangens et perrumpens hostium agmina. (ἀπὸ τοῦ ῥῆξαι τὰς ἀνέρας, vel ἀπὸ τοῦ ῥῆξαι τῇ ἠνορέῃ.) fortis, strenuus, bellicosus. Sed peculiariter dici putatur de eo qui fortitudine acies hostium perrumpat. Sic Hom. Il. ι. Achillem vocat ῥηξήνορα, θυμολέοντα. † Sic Hes. Theog. 1007.†

Ῥηξηνορία, fortitudo. Peculiariter tamen illa fortitudo perrumpendi agmina. Od. ξ. Θάρσος μοι Ἄρης τ' ἔδοσαν καὶ Ἀθήνη Καὶ ῥηξηνορίην.

Τρυσάνωρ, virum atterens, i. conficiens, excrucians, exhauriens, emacerans. Soph. in Philoct.

Ὑπερήνωρ, ορος, ὁ, ἡ, supra modum virilis, fortis: ut, ὑπερήνορες υἷες Ἀχαιῶν, et apud Hesiod. † Theog. v. 995.† βασιλῆος ὑπερήνορος. Annot. Eust. ὑπερήνωρ et ἀγήνωρ, idem aliquando esse, et in malam partem accipi etiam ὑπερήνωρ, ut sit qui supra modum et supra quàm viros decet, robore utatur; superbus, ferox. [Eurip. Phœniss. 179.]

Ὑπερηνορέων, idem. Theocrit.

Ὑπερηνορία, seu ὑπερηνορέη, ‡ et ὑπερηνορίη‡ ferocitas, superbia. Apoll. 3. Argon. [65. Ὅς μ' ὑπερηνορίῃ θεῶν ἀγέραστον ἔθηκεν.]

Ὑπερηνορέω, supra modum virilis et fortis sum: supra quàm viro dignum sit, robore utor, ferocio, superbio.

Ὑψήνωρ, ορος, ὁ, ἡ, alta seu celsa virilitate præditus, celsos viros faciens: ut apud Nonn. ὑψήνορα τιμήν.

Φθισήνωρ, homines perdens, hominibus exitiosus. Epith. belli. Il. β. † Hesiod. Th. 451.†

Φυξάνωρ, fugam viris immittens, fugæ occasionem dans. Æsch. in Ἱκ. [9. φυξάνορα γάμον. Schol. φυγὴν ἀνδρῶν ἀσπαζομένων ἡμῶν.]

ἈΝΘΕΡΙΚΟΣ, ου, ὁ, asphodeli fructus (vel secundum alios) asphodeli caulis. Vide Theophr. hist. pl. l. 7. c. 12. et Diosc. l. 2. c. 202. et schol. Theocr. Idyll. ά.

Ἀνθερικώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, antherici formam referens.

[Ἀνθέριξ. Theoc. Id. 1. 52.]

ἌΝΘΟΣ, εος, τὸ, flos. secundum Etymologicum παρὰ τὸ ἄνω θεῖν ἐν τῷ αὐξάνεσθαι, quod sursum ascendat dum crescit. Odyss. ι'. φύλλα καὶ ἄνθεα. Il. ρ'. ἄνθεα λευκά. Il. β'. ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν. In genit. plur. dicitur ἀνθέων non ἀνθῶν, ad differentiam τοῦ ἀνθ' ὧν, item participii ἀνθῶν à verbo ἀνθέω. Plat. in præc. de san. ὥσπερ αἱ τῶν ἀνθέων ὀσμαί. Reperitur tamen etiam ἀνθῶν, ut apud Athen. l. 2. καὶ τὰ τῶν ἀνθῶν εἴδη. Apud Theophrast. l. 2. ἔνια τῶν ἀνθῶν πάντας μὲν συμμένει. Et l. 3. ἀμφισβητεῖται δὲ καὶ περὶ τῶν ἀνθῶν ἐνίων. Xen. in Cyneg. τῶν ἀνθῶν τὰς ὀσμάς. ¶ Dicitur et aliarum rerum quàm herbarum et stirpium; ut, ἄνθος ἁλὸς, flos salis, Diosc. l. 5. et apud Julium Pollucem ἐλάσματος χρυσοῦ ἄνθος. Apud Plat. πυρρίας ἄνθος. † ἄνθος ἔπεστιν λόγοις Aristoph. Nub. 1023.† Apud Hom. πυρὸς ἄνθος. ¶ Capitur etiam metaph. ut, ἥβης ἄνθος. Il. ν'. Καὶ δ' ἔχει ἥβης ἄνθος, ὅτε κράτος ἐστὶ μέγιστον. Quo etiam modo dicitur ἄνθος τῆς ὥρας. unde apud Plat. ἀνθοῦντες ἐν ὥρᾳ. Item decor corporis, apud Plat. in Symp. καὶ ἐὰν ἐπιεικὴς ὢν τὴν ψυχήν τις, καὶ ἐὰν σμικρὸν ἄνθος ἔχῃ, ἐξαρκεῖν αὐτῷ καὶ ἐρᾶν καὶ κήδεσθαι. ¶ Item pro κόσμος: ut apud Æschyl. in Prometh. Τὸ σὸν γὰρ ἄνθος παντέχνου πυρὸς σέλας. Etiam pro colore accipitur. Opp. lib. 3. de Venat. ἀμφὶ δὲ φέρουσι διπλοῦν μεμιγμένον ἄνθος. duplicem colorem mixtum ferunt. [Πικρὸν ἄνθος. Æschyl. Pers. 252. ἄνθη πλεκτά. i. e. στέμματα. 620. Ag. 752. Eurip. Med. 843. Soph. Tr. 1017.

Ἄνθεμος, floridus. Pind. Nem.

[Ἀνθές. Sch. Theoc. Id. 1. 52.]

Ἀνθηρὸς, ὰ, ὸν, floridus, floruleutus. [Philostr. l. 3. c. 8.] Dicuntur ἀνθηραὶ non solum herbæ et stirpes, sed aliæ res metaphoricè: ut colores. Plat. de adul. discer. οἱ γραφεῖς ἀνθηρὰ χρώματα καὶ βάμματα μιγνύουσι. Ἀνθηρὸν etiam dicitur quicquid amœnum est et jucundum aspectu: unde ἀνθηρὸν et τερπνὸν copulantur nonnunquam, ut apud Plut. in Pericl. τῆς χρείας τὸ ἀνθηρὸν ἅμα καὶ τερπνόν. Interdum etiam quod est jucundum auribus, † μέλος Xen. Pæd. 1. 6. 38.† unde apud Isocr. ἀνθηρότερον καὶ χαριέστερον λέγοντες. Plutarchus hominem quoque ἀνθηρὸν dixit, de adul. discer.

Ἀνθηρῶς, floridè. Item, amœnè, jucundè: ut, ἀνθηρῶς λέγειν, Isocrates adversus Sophistas. [Sed videtur esse Error Typographicus, quia idem locus citatur sub voce Ἀνθηρός.]

Ἀνθινὸς, οῦ, ὁ, vel Ἄνθινος, floridus, florens; ut, ἀνθινοὶ στέφανοι, apud Plut. florei, corollæ, i. factæ ex floribus. Vocatur mel ἀνθινὸν, quod vere factum est, ὡραῖον autem quod æstate.

Ἀνθινὰ, dicuntur etiam vestimenta, ἀνθινοὶ χιτῶνες, apud Ath. lib. 12. ἀνθιναὶ στρωμναὶ, apud eundem l. 4. στολὴ ἀνθινὴ, Plut. in Hel.

Ἀνθώδης, flore plenus, floruleutus. Theoph. hist. l. 1. c. 21.

Ἀνθοσύνη, ης, ἡ, (poët.) floriditas. Citatur ex Anth. epigram. pro herbis luxuriantibus.

Ἀνθέω, ῶ, F. ήσω, floreo. [Æschyl. Ag. 668. Ch. 1009. Soph. Tr. 1105.] Usurpatur sæpe metaph. ἀνθοῦσαι παρειαί, florentes genæ, floridæ genæ, quæ et εὐανθεῖς. Od. λ'. πρὶν σφῶϊν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους Ἀνθῆσαι, πυκάσαι τε γένυς εὐανθέϊ λάχνῃ. Hinc et ἀνθοῦντες ἐν ὥρᾳ, apud Platonem, et ἀνθοῦντες ἀκμὴν, citatur ex Diosc. l. 1. c. 131. florentes ætate. Item floreo, splendeo, niteo. Xen. Pæd. 6. ὥστε ἤστραπτε μὲν χαλκῷ, ἤνθει δὲ φοινικίσι πᾶσα ἡ στρατιά. Item floreo, id est, inclaresco, celebror, et illustris sum, in pretio et honore sum. Aristoph. † Nub. 959.† ἐν' ἐγὼ καὶ ἄλλοι λέγων ἤνθουν. idem, ταῦτα γὰρ ἀνθεῖ δὴ τανυνί. Demosth. Olynth. 2. τὰ τοιαῦτα εἰς μὲν ἅπαξ καὶ βραχὺν χρόνον ἀντέχει, καὶ σφόδρα γε ἤνθησεν ἐπὶ ταῖς ἐλπίσιν ἂν τύχῃ· τῷ χρόνῳ δὲ, &c. ¶ Item cum Dativo, scateo, exubero. Luc. τῶν δὲ ἀργῶν ἰχθύες ἡ χώρα γεμίσασα ἀνθεῖ πόλεσί τε καὶ ἀγρίαις εὐθηνίαις. † In Passiv. de sene usus est Soph. Elect. 43. ubi alii per canere, alii per dolis fallaciisque instructum expon. V. Camerar. ibi.†

Ἄνθημα, ατος, τὸ, vel Ἄνθησις, εως, ἡ, florum emissio, florum productio, vel floris q. d. efflorescentia, florescentia, ipsa florendi actio. At ἀνθήματα potius usurpatur pl. num. pro ἐξανθήματα.

Ἀνθήμων, floridus. Nicand. in Alex.

Ἀνθητικὸς, ἡ, όν, ad florendum aptus, sive idoneus, florendi vim habens, item floribus fœcundus.

Ἀνθήλη, ης, ἡ, est flos evadens in lanuginem, πάππος à quibusdam appellatum. Diosc. l. 3. A quibusdam panicula exponitur, et dicitur esse in frugibus certis, ut in panico et milio. Item in plantis quibusdam laneus flos, qualis in summa arundine per autumnum floret. Legitur apud eundem Dioscoridem, ἀνθήλη καλάμου.

Ἀνθύλλιον, ου, τὸ, flosculus. Diosc. l. 3. περὶ μαστιχίνης ἀνθύλλια μικρὰ μέλανα. lib. 4. καυλὸν ἔχει ἐφ' οὗ ἀνθύλλια σφόδρα πυκνά. [Eurip. Ion. 1549. τίς οἴκων θυοδόκων ὑπερτελὴς Ἀνθήλιον πρόσωπον ἐκφαίνει θεῶν; Ἀνθήλιος —— Hoc in loco solis-ad-instar-fulgens; sic Homero ἀντίθεος pro θεοειδής. Barnes.]

Ἀνθὴ pro ἄνθησις capitur, Suida teste. Theophr. hist. pl. l. 7. καὶ ἔνιαι τὰ μὲν ἄνθη τὴν ἀνθὴν ἀθρόαν ποιεῖται. Ἀνθὴ tamen pro ἄνθος, flos, ut docet Nicandri scholiastes, ex Philostrato citatur.

Ἀνθεστήρια, ων, τὰ, (q. d. floralia) ita dicebantur Bacchanalia. Hesych. Etymol.

Ἀνθεστηριὼν, ῶνος, mensis octavus apud Atticos, quo ἀνθεστήρια celebrabantur, ducta appellatione ἀπὸ τοῦ ἀνθεῖν, quod tunc terra florere incipiat, ut Etymologistes scribit: sive quod terræ fœtus magna ex parte tunc floreant. Volunt enim hunc octavum mensem fuisse Aprilem, ex Macrobio Satur. l. 1. c. 14. et ex Philostrato. Gaza tamen Novembrem esse censuit. Vide Erasmum in proverbio, Θύραζε Κᾶρες, οὐκ ἔτ' Ἀνθεστήρια.

Ἀνθίζω, floridum reddo, floribus conspergo, varietate distinguo, multiplici materia et venustate exorno. Halic. in Isocrate, ἀνθίσαι βουλόμενος τὴν λέξιν, concinnitatem et nitorem orationi addere. [Athen. Deipn. lib. 14. Ex Epicrate in Mercatore. Ἐγὼ κρέα κάλλιστ' ἅπαντα πυρὸς ἀκμαῖς ἠνθισμένα. Vide Casaub. Animadv. ad loc. Ἀνθίζειν πυρὸς ἀκμαῖς est, tostarâ flavum reddere et [illegible]. Aristot. de Hist. Anim. lib. 5. c. 15. Θλιβόμενος δὲ, βάπτει καὶ ἀνθίζει τὴν χεῖρα.]

Ἄνθεμον, ου, τὸ, flos, κατὰ γλῶσσαν, ut vult Eustat. unde ἀνθεμόεις. Apud Aristoph. ἔχων στέφανον ἀνθέμων, Suidas. exp. rosarum. ¶ Item herba quædam de qua Theophr. de pl. l. 7. c. 13. ¶ Ἄνθεμα, saltatio quædam, apud Athen. l. 14.

Ἀνθέμιον, ου, τὸ, herba quæ et gith, ut vulgo annotatur.

Ἀνθεμὶς, ίδος, ἡ, idem quod ἄνθεμον, flos. ¶ Item anthemis, quæ ab aliquibus argemona. Vide Diosc. l. 3. c. 151.

Ἀνθεμόεις, εντος, ὁ, floridus, vernans. Iliad. β'. λειμῶν ἀνθεμόεις, pratum floridum. Hesiodus † Theog. 878.† itidem γαῖαν ἀνθεμόεσσαν dixit. Λέβης ἀνθεμόεις, (secundum gramm.) aut variegatus et veluti florum coloribus pictus, aut pro ἀναθηματικὸς, ab ἄνθεμα pro ἀνάθημα, quod quidem sit ἀνάθημα. Vide Eust.

Ἀνθεμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, floridus, idem quod ἀνθεμόεις. Hesych. [Aristoph. R. 452.] [Æschyl. Prom. 453. ἦν δ' οὐδὲν αὐτοῖς οὔτε χείματος τέκμαρ, Οὔτ' ἀνθεμώδους ἦρος, οὔτε καρπίμου θέρους βέβαιον. Eurip. Bacch. 462. Τὸν ἀνθεμώδη Τμῶλον οἶσθά που κλύων.]

Ἀνθεμίζομαι, F. ίσομαι, pro eo quod Livius deflorari dicit, et Græci τὸ ἄνθος ἀπολέγεσθαι, apud Æschyl. [Suppl. 76. γόεδνα δ' ἀνθεμίζομαι δειμαίνουσα, &c. Schol. τοὺς γόους τὸ ἄνθος ἀπολέγομαι.]

Ἀνθίας, ου, ὁ, piscis quidam à floriditate dictus. Aristot. lib. 6. an. c. 17. Vide Athenæum.

Ἄνθρισκα, τὰ, flores, et ἄγρια λάχανα, τὰ παραπλήσια ἀνθέμοις, ut quidam annotant. Apud Etym. scribitur ἄνθρυσκα per υ.

Ἀνθυλλὶς, ίδος, ἡ, herba quam salsolam vocat Ruellius. De qua vide Gal. 6. Symp. Diosc. l. 3. c. 155. Plinius, l. 21. c. 29. anthyllion vocat, et anthyllida, l. 26. c. 8. Ἀνθύλλιον, ου, τὸ, idem, Plinio.

Ἀνθερεὼν, ῶνος, ὁ, mentum, ἀπὸ τοῦ ἀνθεῖν, quod in eo barba efflorescat: unde et ἀνθοῦσαι παρειαὶ dicuntur et εὐανθεῖς. Suida teste sic dicitur etiam λάρυγξ: qui cum facit Cæl. quoque Aurelianus, sic scribens Chron. l. 1. c. 3. ex utraque parte gutturis, quam Græci ἀνθερεῶνα vocant, nos rumam. Et acut. morb. l. 3. c. 3. gutturi, vel tonsillarum viciniati, quam Græci ἀνθερεῶνα vocant. Homerus tamen apertè discrimen facit inter λάρυγγα seu λαιμὸν, quæ Latinis est gula seu guttur. Il. ν'. ὁ δέ μιν φθάμενος βάλε λαιμὸν ὑπ' ἀνθερεῶνα, guttur seu gulam sub mento. Quo modo accepit et Il. γ'. canens, Ὅς οἱ ὑπ' ἀνθερεῶνος ὀχεὺς τέτατο τρυφαλείης. Sub mento enim lorum galeæ stringi solet. Nonnus et pro ore posuit καταχρηστικῶς: dicens, ἐπίνευσε θεηγόρῳ ἀνθερεῶνι.

Comp. ex primis in ανθὴς desinentia.

Ἀνανθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, flore carens; ut Theophr. hist. plant. l. 1. ἀνανθῆ δένδρα. Et metaph. ἀνανθεῖ σώματι καὶ ψυχῇ. Plato in Symposio. Exponitur etiam, floris infœcundus, florem non proferens.

Διανθὴς, duplicem florem habens: ut apud Theophr. ἄνθη διανθῆ, hist. plant. l. 1. c. 21. de rosa et lilio. * Nicand. Ther. 534. Orph. Argon. 185.*

Ἐλλοβανθὴς, florem in siliqua edens: in folliculo florens.

Εὐανθὴς, pulchrè floridus, εὐθαλής. † Aristoph. Nub. 998.† Inventus et superl. εὐανθέστατος. Accipitur et pro venusto: unde, εὐανθὴς γλῶσσα, apud Suid.

Εὐανθέω, bene et feliciter seu pulchrè floreo.

Κολοβανθὴς, mutilum florem habens: vulgo exponitur minutulum florem edens: et dicitur, ononin herbam flore pusillo esse, et in siliqua, ob idque κολοβανθῆ et ἐλλοβανθῆ dici à Theophr. l. 6. c. 5.

Κολοβανθεῖν, florem sessilem gerere, ex Gazæ expositione affertur, apud eundem Theophr. hist. plant. l. 8.

Λευκανθὴς, florem album habens: unde, λευκανθὲς κάρα, apud Soph. canum caput, per catachresin. [Soph. Œdip. Tyr. 742.]

Λευκανθὶς, idem quod λευκανθής. Pind. Nem. 9.

Λευκανθίζω, albi floris more candeo. Hesych. [Herodot. Hist. lib. 8. πρόσωπα αὐτοῖσι, τὰ ἂν μὴ λευκανθίζοντα ἴδωνται, τούτων κτείνειν.]

Ὀψανθὴς, serò florens, tardè florens. Theophr. huic oppon. πρωϊανθές.

Πολυανθὴς, multos habens flores, floribus abundans: ut, ὕλη dicitur πολυανθὴς passim à poëtis. Sic ὕλη πολυανθής. Od. ξ.

Πορφυρανθὴς, qui purpureo flore est. [Athen. Deipn. lib. 15.]

Πρωϊανθὴς, maturè florens, vel præmaturè, exponitur in hoc Theophrasti loco de narcisso loquentis, ὀψανθὴς δὲ σφόδρα, καὶ ὀψιβλαστὴς, ἢ πρωϊανθής τ', ὑποτίθεται τις λαμβάνει τὴν ὥραν.

Φυλλανθὴς, herba inter ἐπιγειόφυλλα, apud Theoph.

Aliud genus comp. in ανθος et ανθη.

Ἴανθος, ου, ὁ, Hesych. dicit esse florem et purpureum quendam colorem.

Ἰάνθινον χρῶμα, color purpureus seu violaceus. Plin. l. 21. c. 6. et 8.

Μελάνθιος πόα, sive Μελάνθιον, melanthium: herba de qua Theophr. hist. pl. lib. 1. cap. 22. et Diosc. lib. 3. cap. 93.

Μήνανθος, ου, ὁ, mensiflora, apud Theophr. hist. plant. lib. 4. c. 11. ubi tamen et μήνανθος scribitur.

Μηλολάνθη, sive μηλολόνθη, scarabæorum quoddam genus. Eust. scribit esse animal vespa majus, et nasci in ταῖς μηλέαις ἀνθούσαις, aut μηλέας advolare, quum florere incipiunt. Dicitur et μηλολόνθη. Est et lusus puerilis genus, de quo vide Schol. Aristoph. in Nub. † v. 761. ubi Spanhemius dicit ab Atticis μηλάνθη dici.† Item Suid. Eust. et Poll.

Οἰνάνθη, flos vitis: seu uva germinans, apud Aristoph. et Eurip. [Phœniss. 215. Aristoph. R. 1355.] Plerique dicunt esse florem labruscæ seu vitis agrestis, vel uvas ex labrusca pullulantes. Diosc. l. 5. c. 2. et 5. ¶ Est etiam herba, de qua vide Diosc. l. 3. c. 135. et Theophr. hist. pl. l. 6. c. 7. ¶ Est etiam avis nomen apud Aristot. hist. an. l. 9. c. 49.

Οἰνάνθινος, œnanthinus, ex œnanthe factus: ut, οἰνάνθινον ἔλαιον, Diosc. l. 1. c. 57. Et οἰνάνθινον μύρον, et οἰνάνθινος οἶνος, apud eundem.

Οἰνανθίς, ίδος, ἡ, flos vitis, seu uva germinans.

Πιττανθὲς, picis flos. Vide Gal. lib. 2. de simpl. medic. facult.

Φάλανθος, calvus. Suid. φαλακρός.

Φαλανθίας, calvus. Lucian. in philos.

Χάλκανθος, ου, ὁ et Χαλκάνθη, ἡ, et Χάλκανθον, ου, τὸ, atramentum sutorium, ut interpretatur Celsus, est succus concretus, ex chalcitide genitus et efflorescens. Vide Diosc. l. 5. c. 114.

Comp. ex ἀνθέω, cum præposit.

Ἀνανθέω, ῶ, refloreo.

Ἀπανθέω, ῶ, defloresco, florem seu flores amitto: ut, λειμῶνες ἀπηνθηκότες, prata quæ florere desierunt. Plato in Symp. metaph. usus est, ἀπανθεῖ γὰρ καὶ ἀπηνθηκότι καὶ σώματι καὶ ψυχῇ καὶ ἄλλῳ ὅτῳ οὐκ ἐνίζει ἔρως.

Ἀπάνθησις, floris seu florum amissio, ipsa deflorescendi actio. Exponitur etiam florum marcor. Theophr. de caus. pl. l. 5. ὅταν ἐπιπνεύσῃ κατὰ τὴν ἀπάνθησιν, eo tempore quo defloruit.

Ἐξανθέω, ῶ, effloresco, ex Num. 17. cap. Interdum contra pro, defloresco, ἀπανθῶ. In metaph. significatione multo frequentius est, interdum pro, scateo, ut apud Thucyd. lib. 2. φλυκταίναις μικραῖς καὶ ἕλκεσιν ἐξηνθηκὸς, pustulis parvis et ulceribus scatens. Greg. de leproso scribit, μὴ πάλιν ἐξανθήσῃς κακῶς. Interdum pro, pullulo vel emergo. Plut. in Theseo, ἐξήνθησαν αἱ κακίαι. Aristot. Metaph. 3. ἐκ γὰρ ταύτης τῆς ὑπολήψεως ἐξήνθησεν ἡ ἀκροτάτη δόξα τῶν εἰρημένων ἡ τῶν φασκόντων ἡρακλειτίζειν. A Basilio ponitur etiam (inquit Bud.) pro, per summa emineo, et erumpo. Interdum et acc. jungitur pro, emitto. Plut. in Alex. de naphtha loquens, ἅμα τῷ ἅψασθαι καὶ θίγειν, ἐξήνθησε φλόγα τὸ σῶμα, καὶ πυρὶ κατεσχέθη πᾶν. Sic usus est lib. qui inscribitur γυναικῶν ἀρεταί. (Æsch. p. 165.)

Ἐξάνθημα, quod effloruit. q. d. efflorescentia. Laërt. in Diog.

Ἐξανθήματα, dicuntur pustulæ seu papulæ, per metaphoram. ex Aristot. citatur etiam ἐξάνθημα ὃ καλεῖται [illegible], de anim. 3.

Ἐπανθέω, ῶ, superfloreo. Ἐπανθεῖν dicitur quod superflorescit seu superflorescit, i. quasi in superficie efflorescit, ut Aristoph. in Nub. †974.† ταῖς μήλοισιν ἐπήνθει χνοῦς, lanugo malis superflorescebat. Metaphoricè frequentius usurpatur pro enitere, effulgere, existere, conspicuum esse. Ac primum de colore. Lucian. (de facie muliebri loquens) χρὼς δὲ καὶ τὸ ἐρύθημα ἐπανθεῖ, id est, ἐπιτρέχει. Sic dixit Synesius, καὶ τὸ ἔθος ἐπανθεῖ μοι κατὰ τῆς παρειᾶς ἐρύθημα. Apud Herodotum, ἐπανθέουσα ἅλμη exponitur exudans salsugo. Ad alia etiam multa transfertur, ut apud Arist. καὶ τοῦτο τοὐπιχώριον ἀτεχνῶς ἐπανθεῖ. †Aristoph. Nub. 1176.† Luc. de narratione dilucida loquens, ἐπανθείτω τὸ σαφὲς ἐπανθείτω τῇ λέξει. (Æschyl. S. c. Th. 950. Theoc. α'. 81.)

Ἐπάνθησις, q. d. superflorescentia.

[Ἐπανθέω. Apoll. Rhod. Arg. iii. 518. Σὺν δὲ καὶ Οἰνείδης ἐπαείρατο αἰζηοῖσιν Ἀλκήεις, οὐδέ περ ἔτι ἐπανθιόωντας ἰούλους Ἀντέλλων. Vide Not. Cl. Hoelz.]

Εὐανθέω, bene seu pulchrè et feliciter floreo.

Παρανθέω, ῶ, idem quod ἀπανθῶ, defloresco, Theophr. Item metaph. apud Plut. in Bruto, ὅταν παρακμάζῃ καὶ παρανθῇ τὸ τῆς ὀργῆς, quum consenuerit ira et deferbuerit.

Προανθέω, prafloreo: ante alia floreo, flore prævenio.

Συνανθέω, simul floreo, unà floreo.

Comp. ex ἀνθίζω.

Ἀπανθίζω, decerpo flores, defloro. (Æsch. Ag. 1671.) Metaphoricè, decerpo seu colligo, (apis more flores legentis:) Lucianus, αὐτὰ γοῦν ἃ φημι, ταῦτα πόθεν ἄλλοθεν ἢ παρ' ὑμῶν παραλαβὼν, ἢ κατὰ τὴν μέλιτταν ἀπανθισάμενος; Plutarch. de audiend. poët. ἡ μὲν ἀπανθίζεται τὴν ἱστορίαν, ὁ δὲ ἐμφύεται τῷ κάλλει καὶ τῇ κατασκευῇ τῶν ὀνομάτων.

Διανθίζω, floridis coloribus pingo, inquit Bud. unde χλαμύδας διηνθισμένας. Plut in Philopœmene. Idem interpr. eleganter et variè concinno, item elegantia et varietate distinguo, et concinno, in hoc Herod. loco, τὴν δὲ κεφαλὴν [illegible] σπείραις λίθοις πολυτελέσι διηνθισμένας. Basil. ad divites, ἐδάφη ταῖς ψηφῖσι διηνθισμένα. vermiculatum pavimentum.

Ἐξανθίζω, floridis quibusdam coloribus tingo.

Ἐξανθισμὸς, exp. eruptio pustularum.

Ἐπανθίζω, floridum reddo, i. colorem hilariorem illino, apud Lucianum, inquit Bud. Idem esse vult, floridis coloribus illustro, floribus spargo, apud Greg. in l. de homine, τὸ δὲ ἐκεῖνο ἔστιν ὃ καλόν τε καὶ κακὸν συγκεκραμένον ἔχει τὴν γνῶσιν, ταῖς τ' αἰσθήσεσιν ἡδοναῖς ἐπηνθισμένον. (Æsch. Ch. 140.)

[Ἐπανθίζομαι. Æsch. Ag. 1460.]

Ἐπανθισμὸς, exornatio seu illustratio quæ fit adhibendo floridos colores. Citatur ex Diosc. pro flore.

Περιανθίζω, floribus undique orno, vel floridis quibusdam coloribus. Greg. (teste Bud.) περιηνθισμένον dixit τὸ προκεχρωσμένον, jucundo colore. Item translatè, orno, apud Cyrillum, περιανθίζεσθαι λόγοις τῆς ἀληθείας δόξας.

Composita ex ἄνθεμον.

Βοάνθεμον, herbæ nomen, idem quod χρυσάνθεμον.

Ἠράνθεμον, ου, τὸ, anthemidis species, secundum Diosc. l. 3. c. 154. Plinius quoque anthemidem ab aliquibus eranthemum vocari tradit, quoniam vere floreat.

Κηρίνθεμον, annotatur Dioscoridi idem esse quod Aristot. l. 9. hist. c. 40. ἡ κήρινθος, Varroni erithace, Plinio cerinthus et sandaracha, Gazæ et Marcello cerago.

Καλλάνθεμον, herba quædam, de qua Diosc.

Λευκάνθεμον, anthemidis species, ut tradit Diosc. lib. 3. cap. 154.

Μελάνθεμον, Plinius anthemidem sic ab aliquibus vocari scribit, l. 22. cap. 21.

Πολυάνθεμος ἦρ, floridum tempus, ex poëmatis Mimnermi. [Pind. Olymp. Od. xiii. 21. πολλὰ δ' ἐν καρδίαις ἀνδρῶν ἔβαλον Ὧραι πολυάνθεμοι ἀρχαῖα σοφίσμαθ'.]

Χρυσάνθεμον, et Χρυσανθέμιον, ου, τὸ, herba est quæ alio nomine helichryson dicitur et amarantus; item buphthalmus et chalcas. Latinis caltha dicitur: ab herbariis verò quibusdam calendula, et cotula non fœtida: vel anthemidis species coloris lutei esse putatur. Vide Diosc. l. 4. c. 57. 58. Plin. lib. 21. c. 6. et 25.

ἌΝΘΡΑΞ, ακος, ὁ, carbo, ἐπ' ἀνθράκων ὀπτᾶσθαι, apud Athenæum, lib. 3. Apud eundem, l. 8. οἱ ἐξ ἀνθράκων et οἱ ἀπὸ τηγάνου opponuntur. Ἄνθρακες ἐμπύριοι, carbones accensi, i. prunæ. Interdum tamen ἄνθρακες (sine adjectione) dicuntur prunæ. ¶ Item carbunculus, gemma quædam. ἄνθρακος σφραγίς, Eccles. cap. 35. ¶ Item carbunculus, ulcus quoddam, sive exulceratio similis iis quæ usta sunt, ut Paulus Ægin. post Galenum docet. ¶ Suidæ piscis genus est quod super carbones assatur.

Ἀνθρακίς, ίδος, ἡ, pruna, ignis ex congestis carbonibus. Suidas ἀνθρακίδας dicit esse pisces minutulos super carbonibus assari solitos.

Ἀνθρακιὰ, ἡ, carbonum strues, carbonum congeries seu prunarum. Hom. Ἀνθρακιὴν στορέσας ὀβελοὺς ἐφύπερθε τάνυσσε. Athen. lib. 8. τῶν ἰχθύων τινὰ ἀπέρριπτεν εἰς ἀνθρακιάν. Apud. Diosc. l. 5. ἀνθρακιᾷ περιεμβάλλεται. ¶ Item, carbonaria fornax. Theophr. in 5. τέμνουσι δὲ καὶ ἐξάγουσιν εἰς τὰς ἀνθρακιὰς τὰ εἴδη τῶν ξύλων καὶ νέα. Idem, εἰς μὲν τὰς ἀνθρακιὰς τὰ τοιαῦτα ζητοῦσι.

Ἀνθρακίας, ου, ὁ, ater ut carbonarius, titionarii faciem habens. Luc. de Empedocle, Ἀνθρακίας τις ἰδεῖν, καὶ σποδοῦ πλέως, καὶ κατωπτημένος. Bud.

Ἀνθράκινος, ου, ὁ καὶ ἡ, niger ut carbo, colorem carbonis habens.

Ἀνθρακόεις, (poëticum.) ut, ἀνθρακόεις πυρσὸς, apud Nonnum, ignis ex carbonibus factus.

Ἀνθρακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, carbonem referens, carbonis more ardens, vel rutilans.

Ἀνθράκωσις, ἡ, ἄνθραξ, carbunculus. Galen.

Ἀνθρακεὺς, έως, ὁ, carbonarius, eadem forma qua dicitur κεραμεὺς pro laterario.

Ἀνθρακεύω, carbones conficio. Theophr. φαῦλα δὲ τὰ ξύλα πρὸς τὸ καίειν καὶ ἀνθρακεύειν. Exponitur etiam, titiones facio.

Ἀνθράκιον, ου, τὸ, carbunculus, parvus carbo. Et interdum gemma. ¶ Item parvus caminus. Item μικρὸν τηγάνιον. Item χυτρόπους. Hesych.

Ἀνθράχνη, ἡ, scabellum muliebre foramen habens et subjectos carbones: *recentioris Atticismi pro ἀνθράκιον.* ἀνθρακὶς etiam seu ἀθρακὶς dictum Eust. et Suid.

Ἀνθρακόω, ῶ, F. ώσω, in carbones redigo, in carbones converto, torreo, asso.

Ἀνθρακοῦσθαι, in carbones redigi.

Ἀνθρακίζω, idem quod ἀνθρακόω. apud Aristoph.

Ἀνθρακίζων, apud Aretam in Apoc. carbonis seu carbunculi speciem præ se ferens aut colorem habens. τόπαζος ἐρυθρὸς καὶ ἀνθρακίζων.

Composita.

Ἀπανθρακόω, ῶ, in carbones verto seu redigo, incendo ita ut in carbones redigam.

Ἀπανθρακόομαι, οῦμαι, in carbones redigor: ut, ἀλλ' ἀπηνθράκωμαι ὅλος ὁ κακοδαίμων καὶ ζέω, apud Luc. [In Marin. Dial. Sed pro ὅλος, lege ὅλως.]

Ἀπανθρακίζω, idem quod ἀνθρακίζω, ut apud Aristoph. Βοῦν ἀπηνθράκιζ' ὅλον, πλακοῦντας ὤπτα. (Aristoph. R. 509.) Apud eundem ἀπανθρακίζειν exp. ἄνθρακας ζωπυρεῖν, vel ὀπτᾶν ἰχθύας. Suidas dicit esse comedere ἄνθρακας, piscium genus quod assum editur. Item ὀπτᾶν ἰχθύας, vel ἄνθρακας ζωπυρεῖν.

Ἀπανθράκισμα, τὸ, quidquid tostum est in prunis, teste Bud.

Ἀπανθρακὶς, ίδος, ἡ, piscis cui convenit assatio. Est et placentæ genus, secundum Hes. Vide et Athen. l. 3.

Κατανθρακόω, ῶ, F. ώσω, idem quod ἀπανθρακόω: unde κατηνθρακωμένος, quod ex Soph. †El. v. 58.† citat B. in suo lex. Hes. addit, κατηνθρακῶσθαι esse etiam κατωπτῆσθαι. [Soph. Elect. 57. τοὐμὸν ὡς ἔρρει δέμας φλογιστὸν ἤδη καὶ κατηνθρακωμένον. Eurip. Iph. in Aul. 1601. ἐπεὶ δ' ἅπαν κατηνθρακώθη θῦμ' ἐν Ἡφαίστου φλογί, &c.]

ἈΝΘΡΗΝΗ, crabro, vespa. Utroque modo enim exponit Gaza. Arist. in Nub. †944.† τὼ ὀφθαλμὼ κεντούμενος ὥσπερ ὑπ' ἀνθρηνῶν. Suidas ait esse genus vespæ, sed poëtas abuti pro ape. Hes. ait, esse genus apis.

Ἀνθρήνιον, ου, τὸ, favus vespæ. Suid. †in verbo ἀνθρήνη.† et Hesych. [Aristoph. Vesp. 1075. Ἐξελεῖν ἡμῶν μάλιστα πρὸς ἄλλοις τἀνθρήνια. Schol. ἐπὶ μὲν τὰ τῶν σφηκῶν κηρία, κυρίως δὲ, τὰ τῶν ἀνθρηνῶν κηρία.]

ἌΝΘΡΩΠΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, homo. Ἄνθρωπος ἀγαθὸς, apud Platonem in Minoë. Ἄνθρωπος πένης μέν τις καὶ ἀπράγμων, ἄλλως δὲ οὐ πονηρὸς, ἀλλὰ καὶ πάνυ χρηστὸς, apud Demosth. adversus Midiam. Æschines tamen ἄνθρωπον pro viro dixit, scribens, ἄνθρωπος καὶ γυνή. Cicero ἄνθρωπον, hominis naturam aliquando vertit: ut, διαλυομένου δὲ τοῦ ἀνθρώπου, quum hominis natura morte dissolvitur. Apud eundem, ἀνθρώπου φύσις, humana natura. De muliere etiam dicitur. Demosth. περὶ παραπρ. (de matrona loquens:) ἐλευθερίως δὲ τῆς ἀνθρώπου. Plut. in Alcib. Τοιοῦτος ἔρως κατεῖχε τὴν ἄνθρωπον. ☞ Apud Platonem in Cratylo ἐτυμολογεῖται quasi ὁ ἀναθρῶν ἃ ὄπωπε. Ab Etymologistis dicitur ita nominatus παρὰ τὸ ἄνω ἀθρεῖν, id est, à sursum aspiciendo. Ad quam etymologiam pertinet illud Ovidii: Pronaque quum spectent animantia cætera terras, Os homini sublime dedit, cœlumque videre Jussit, et erectos ad sidera tollere vultus. Apud Theophrastum, παρὰ τὸ ἀναθρεῖν τὰ ὦπα.

Ἀνθρωπότης, ητος, ἡ, humana natura, humanæ naturæ conditio.

Ἀνθρώπειος, ου, ὁ, humanus, ad homines pertinens, ad humanum genus pertinens: ut, ἀνθρώπεια πράγματα, apud Plat. ἀνθρώπειον γένος. apud Luc. (Soph. Aj. 132. Æsch. Ag. 946.)

Ἀνθρωπείως, humano more, hominum more, vel ut homines decet, humanitus. Ἀνθρωπείως φράζειν, apud Aristot.

Ἀνθρωπέη, Ionicè pro ἀνθρωπείη, humana. Ἀνθρωπέη sub. δορὰ, pellis hominis, vel corium hominis, apud Herodot. Dicitur et per contractionem ἀνθρωπῆ, sicut τραγῆ, λεοντῆ, λυκῆ, pro τραγέη, λεοντέη, λυκέη, hircina, leontina, lupina, sub. pellis.

Ἀνθρώπινος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀνθρώπειος, ut, ἀνθρώπινον γένος, apud Plat. Apud Dem. ἀνθρώπινος λογισμός. Rursum apud Plat. ἀνθρωπίνη ἀμαθία. Dicitur etiam interdum ἀνθρωπίνη, in f. g. ut, ἀνθρωπίνη σοφία, apud Xen. ἀνθρωπίνη φύσις, apud Plat. Dicitur etiam ἀνθρώπινον, humanæ naturæ conveniens, quod est secundum conditionem humanæ naturæ, apud Xen. Pæd. 1. ἀνθρώπινον μὲν τὸ γεγενημένον πάθος. Et Pæd. 5. ἀνθρώπινά μοι δοκεῖς ἁμαρτεῖν, i. ab humana natura non aliena. Invenitur etiam τὸ ἀνθρώπινον, pro, conditio humanæ naturæ, vel res humanæ: ut Plat. in Epist. τὸ γὰρ ἀνθρώπινον οὐ πάνυ βέβαιον. Apud Thuc. κατὰ τὸ ἀνθρώπινον, ut sunt res humanæ. Ἀνθρωπειότατος, superl. gradu usurpatur pro ἀνθρωπινώτατος, à Strab. l. 15.

Ἀνθρωπίνως, humanitus, hominum more, ut fert humanæ naturæ conditio: ut, ἀνθρωπίνως λαλεῖν, apud Athen. Videtur etiam interdum accipi pro φιλανθρώπως, i. humanè, ut decet humanam naturam. Dem. in Aristot. ὑμᾶς ἀνθρωπίνως καὶ καλῶς κέχρηται, quidam exp. clementer.

Ἀνθρωπικὸς, οῦ, ὁ, idem quod ἀνθρώπινος. Arist. Plut.

Ἀνθρωπικῶς, idem quod ἀνθρωπίνως. Luc. in Zeuxide, καὶ τρέφει ἀνθρωπικῶς.

Ἀνθρωπέη, ἡ, humana pellis. Et per contractionem ἀνθρωπῆ, sub. δορά. Herodot. vide ἀνθρωπεῖος supra.

Ἀνθρώπιον, ου, τὸ, diminut. homuncio, homunculus, homulus, apud Dem. et Xen. †l. 5. p. 116. e. in plur.† Idem significat ἀνθρωπάριον, ου, τὸ, et ἀνθρωπίσκος, ου, ὁ, apud Aristoph. [750. Οὐκ ἰδιώτας ἀνθρωπίσκους κωμῳδῶν, οὐδὲ γυναῖκας, &c. Plat. de Rep. lib. 6. Eurip. Cycl. 315. Ὁ πλοῦτος, ἀνθρωπίσκε, τοῖς σοφοῖς θεός. Vide Notam Cl. Barnes.]

Ἀνθρωπίζομαι, more hominum ago, ea quæ sunt hominis usurpo, ut Bud. exponit apud Aristot. ethic. 10. Quidam interp. ex natura humana ago, vel ea ago quæ ad hominem spectant.

Ἀνθρωπίζω homines imitor, humano more ago, aut humano ingenio præditus sum. Et pro, humaniter ago, humanum me præbeo, apud Architam in epist. ad Dionys.

Ἀνθρωπίζομαι, (apud Theologos Græcos) homo fio, ut apud Greg. et Damasc. Christus dicitur ἀνθρωπισθείς.

Ἀνθρωπισμὸς, οῦ, ὁ, humanitas, i. humani et compositi mores, non efferi. Aristoph. ὁ δ' ἀπαίδευτος ἀνθρωπισμοῦ δέεται.

Ἀνθρωποῦσθαι, verbum fictitium, apud Plut. ad Colotem.

Ἀνθρωπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, humanus, vel ad hominem aut humanam naturam proximè accedens.

Composita.

Ἀπάνθρωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, inhumanus, immanis, crudelis. Soph. Item carens hominibus seu hominum frequentia. Luc. in Caucaso, ἔρημος καὶ ἀπάνθρωπος ἡ γῆ.

Ἀπανθρώπως, inhumaniter, crudeliter. [Joseph. Ant. lib. 7. cap. 13. § 6.]

'Απανθρωπία, ἡ, inhumanitas, crudelitas. Lucian.

'Απανθρωπεύομαι, inhumanus sum, vel à consortio hominum abhorreo. Hippocr. in epist. ad Philop.

Αὐτοάνθρωπος, ου, ὁ, homo ipse, per se hominis idea. Aristot. eth. 1. 6.

'Ενανθρωπέω, ῶ, F. ήσω, et 'Ενανθρωπίζω, F. ίσω, inter homines versor et ago. Peculiariter hoc verbo utebantur veteres theologi, de Christi inter homines conversatione loquentes.

'Ενανθρώπησις, conversatio vitaque Domini nostri hominis inter homines, seu ærumnosa dei inter homines apparitura, dei incolatus, deus per ora hominum ærumnosè traductus, sub integumento et persona justæ humanitatis, apud Dion. et Greg.

'Εξάνθρωπος, ut, ἐξάνθρωπος ἡ συμφορὰ, apud Athen. quæ ex homine ratione prædito insanam belluam efficiat propemodum, vel quæ ex hominum numero tollat. [Æschin. Orat. in Timarch. τί δὲ τελευταῖον εἴποντος πρὸς τὸν νέον, αὐτὸν τὸν Πιττάλακον ἱμαστίγουν τὰς ἐξανθρώπους πληγάς, &c.]

'Εξανθρωπίζεσθαι, ex homine in aliam quasi naturam verti, ex hominum numero eximi, hominem esse desinere.

'Εξανθρωπόω, ῶ, exp. ad humanum cultum traduco. Plut. de Socr. dæm.

'Ημιάνθρωπος, semihomo. Luc.

Λυκανθρωπία, ἡ, melancholia quædam, qua qui laborant, luporum de more noctu egrediuntur, et donec illucescat circa mortuorum corpora versantur.

Λυκάνθρωπος, f. gen. pro eodem morbo. Alii exp. in masc. gen. qui eo morbo laborat. Idem morbus dicitur et κυνανθρωπία et κυνάνθρωπος.

Μισάνθρωπος, osor hominum, inhumanus; quo nomine dictus est Timon apud Luc.

Μισανθρωπία, odium hominum, inhumanitas, odium in homines. Hippocr. epist. ad Damag.

Μισανθρωπέω, ῶ, odi homines, alieno in homines animo sum, idem quod ἀπανθρωπεύομαι.

'Ολιγανθρωπία, paucitas raritasque hominum. Thuc. l. 3.

'Ολιγάνθρωπος, paucos homines habens, non frequens hominibus. Xen. in Œc. [cap. 4. §. 8.]

Πολυάνθρωπος, multos homines habens, frequens hominibus. Aristot. Pol. lib. 7. [Thucyd. Hist. lib. 1. προελθόντος δὲ τοῦ χρόνου ἐγένετο ἡ τῶν 'Επιδαμνίων πόλις μεγάλη καὶ πολυάνθρωπος.]

Πολυανθρωπία, multitudo et frequentia hominum. [Polyb. Hist. lib. 1. ἡ μὲν οὖν Σαρδὼ——οὖσα νῆσος καὶ τῷ μεγέθει καὶ τῇ πολυανθρωπίᾳ καὶ τοῖς γεννήμασι διαφέρουσα. Xenoph. de Provent. cap. 4. §. 49. ἀλλὰ πολυανθρωπίας περὶ τὰ μέταλλα ἐργαζομένων, &c.]

Συνανθρωπέω, ῶ, cum hominibus conversor et consuesco. Plut.

Συνανθρωπεύω et συνανθρωπίζω, idem. Συνανθρωπεύομαι, idem. Theophr. 3. de pl. καὶ τὰ μὲν ἄγρια, τὰ δ' ἥμερα, ὥσπερ τῶν ζώων τὰ συνανθρωπευόμενα καὶ τὰ δεχόμενα τιθάσσευσιν. Theologi quoque quum Christi hominis aut angelorum cum hominibus conversationem declarare volunt, hoc verbo utuntur.

Τριάνθρωπος, ter homo, pro τρίδουλος. Laërt. in Diog.

'Υπεράνθρωπος, qui est supra hominem, qui humanam conditionem excedit.

Φιλάνθρωπος, amans hominum, studiosus hominum, humanus. † φιλανθρωπότατος Xen. Pæd. 1. 2. 1.† Syn. Herodian. Res quoque ea, quæ humaniter et benevolè præstatur, φιλάνθρωπος, dicitur: ut apud Dem. φιλάνθρωπον ποιήσας, et φιλάνθρωπα λέγειν, apud eundem. ¶ Est etiam herbæ nomen inde dictæ, quòd hirsuta quum sit, vestibus hominum adhærescat, ut tradit Plin. Vide Dioscor. l. 3. c. 104. et Plin. l. 27. c. 5.

Φιλανθρωπία, amor hominum, humanitas, † Xen. Pæd. 1. 4. 4. et l. 4. p. 92.† dexteritas quædam benevolentiaque erga omnes homines promiscua.

Φιλανθρώπως, humaniter. Plut.

Φιλανθρωπέω, ῶ, humanus sum, humanum me præbeo. Poll. lib. 1. Et pro, humaniter tracto, apud eundem. Poll. lib. 3.

Φιλανθρωπεύομαι, idem. Dem. περὶ παραπρεσβ. φιλανθρωπευόμενος πρὸς αὐτούς. exp. in comitatem benignitatemque compositus.

Φιλανθρώπευμα, liberale facinus et benignitatis plenum, (ut exp. Bud.) Plut. in Dem.

Decomp. 'Αφιλάνθρωπος, humanitati non studens, inhumanus. Plut. 'Αφιλανθρωπία, inhumanitas. 'Αφιλανθρώπως, inhumaniter.

'ΑΝΙ'Α, ἡ, mœror, tristitia. Odyss. ι. ἀνίη καὶ πένθος ἔσεσθαι. Et alibi, ἄπαυστός ἐστι καὶ ἀνίη. Soph. ὅπως ἀνίας μοι καταστάσης φθίνεις; ☞ Etym. deducit ab ἰῶ, (i. sano) unde fit ἴα, et præfixo α privat. interjectoque ν, ἀνία. Plato in Cratylo, παρὰ τὸ ἐμποδίζειν τὸ ἰέναι quod impediat ire.

'Ανιαρός, ᾶ, ὸν, mœrorem afferens, tristis, molestus. (Eurip. Med. 1097. Suppl. ib. 1115.) 'Ανιαρὸς τοῖς ἐχθροῖς, apud Aristoph. † Nub. 1161.† hostibus gravis et molestiam afferens. Xenoph. Pæd. 1. ἀνιαρὸς καὶ συμφορὰς ἐν σκοτεινῷ λόγῳ. † ibi passive.† Apud Dem. pro cor. τὰ ἀνιαρὰ, res adversæ. Apud Herodot. et Poëtas ἀνιηρός, (pro ἀνιαρός) unde compar. ἀνιηρέστερος.

(Ἄνιος ut ἀνιαρός. Æsch. Pers. 265. 1060.)

'Ανηρός, per syncopen dicitur, pro ἀνιαρός, apud Nic. in Ther.

'Ανιαρῶς, molestè, acerbè, cum mœrore. Xen. ἀνιαρῶς ζῆν. [Plat. de Leg. lib. 2. Soph. Antig. 322. Οἶσθα καὶ νῦν ὡς ἀνιαρῶς λέγεις; Xenoph. Memorab. lib. 1. cap. 6. §. 4. δοκεῖς μοι——ὑπειληφέναι με οὕτως ἀνιαρῶς ζῆν, ὥστε πέπεισμαι σε μᾶλλον ἀποθανεῖν ἂν δέξασθαι, ἢ ζῆν ὥσπερ ἐγώ. Ad hunc locum forte respexit Auctor.]

'Ανιγρός, ὁ, idem quod ἀνιαρὸς et ex eo factum per syncopen, deinde per pleonasmum literæ γ, ut vult Etym. Sed pro pernicioso potius accipitur. Utitur Nicander.

'Ανιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, molestus, injucundus. Theophr.

'Ανιάω, ῶ, molestia afficio, mœrore afficio, tristitiam affero. Xen. Pæd. 1. ἐχθροὺς ἀνιᾶν. Item pro lædere et dolorem inferre corpori, apud Gal. et ait Bud.

'Ανιάομαι, ῶμαι, pass. mœrore afficior, contristor, doleo. Xen. Pæd. 8. ἀποκτεῖνοντα ἰσχυρῶς ἀνιᾶσθαι. Cum dat. Od. ό. οὐ γάρ τις τι ἀνιᾶται παρεόντι.

'Ανιάζω, idem quod ἀνιῶ. Od. τ'. πάντας ἀνιάζει. Capitur et pro pass. ἀνιᾶσθαι: ut, θυμῷ ἀνιάζων. Il. φ'. et Od. χ'. Item Od. δ'. ἀνιάζοντο ἑταῖροι.

Composita.

'Ανίαρος, seu ἀνίαρος, ου, ὁ καὶ ἡ, non habens ἀνίαν, mœrore carens. Exp. etiam ἀβλαβής, i. innocuus, innoxius. Quæ significatio ex consequenti sumpta videtur. Nam quod est innocuum, tristitiam non affert. ¶ Exp. et superbus, ab Hesych. et Etym. sed tunc ab ἴσα potius deducitur.

'Ανιάρως, sine dolore et molestia, indolenter.

Δυσάνιος qui et δυσανίης, qui mœrorem levi de causa concipit, vel (ut inquit Gal.) cui res parvæ tristitiam afferunt, vel magnæ vehementiorem aut diuturniorem quàm aliis hominibus. Exp. et anxius. Utitur Hippocr. Antiph. Aristot. Gal.

Εὐάνιος, qui moderatè dolores fert, lenis. Hesych.

Λυσανίας, ου, ὁ, mœrores et tristitias solvens. Apud Aristoph. in Nub. † 1161.† λυσανίας πατρῴων μεγάλων κακῶν, dissolutor mœrorum, quos pater ex magnis his malis percipit. * adde Παυσανίας.*

Συνανιάομαι, ῶμαι, simul mœrore afficior, simul contristor.

'Υπανιάω, dolere facio, dolore afficio. 'Υπανιῶμαι, doleo, indoleo. Aristoph. in Nub. † 1197.† ἦσθεν ὑπανιῶντο τῇ κακαγγελίᾳ.

'ΑΝΙΣΟΝ, ου, τὸ, seminis cujusdam nomen, anisum. Vide Diosc. l. 3. c. 65. et Plin. l. 20. c. 17. Scribitur etiam ἄννησον.

'ΑΝΟ'ΠΑΙΑ, sive 'Ανοπαῖα, ἡ, legitur Od. α'. (de Minerva) Ὄρνις δ' ὡς ἀνόπαια διέπτατο. Ubi quidam dicunt nomen et genus esse avis ἀετώδους καὶ φήνης ἰσχυρᾶς: quidam accipiunt pro ἄφαντος, ἀφανής, καὶ πτᾶσα τῆς ὄψεως. Herodianus properispomenως scribit ἀνοπαῖα, dicens esse neutrum plurale adverbialiter positum pro ἀνόπαιον, hoc est, ἀοράτως, κατὰ στέρησιν τοῦ ὁρᾶσθαι. Alii adverbialiter itidem accipiunt, pro ἀνὰ τὰς ὀπάς. Alii accipiunt pro ἀνὰ τὴν ὀπὴν τὴν ἐν μέσῳ τῆς ὀροφῆς, quæ κάπνη, et καπνοδόκη vocatur: ut Pherecrates quoque ἀνόπαιαν esse dicit τὴν τετρημένην κεραμίδα τὴν ἐπὶ τῆς ὀροφῆς. Itidemque Eustath. exponi annotat, διὰ τῆς ὀπαίας κεραμίδος ἢ τὸν καπνὸν ἔχει. Hique divisim videntur scripsisse ἀν' ὀπαῖα, ut ii etiam qui exponunt ἀνὰ τὰς ὀπάς. Alii rursum qui ἀφ' ἑ legunt, et nomen esse volunt, pro ἀνωφερὲς usurpatum aiunt, occasione sumpta ex eo quod apud Empedoclem de igne legerunt, Καρπαλίμως δ' ἀνόπαιον. Quidam πανόπαια scribunt, et eo nomine intelligunt hirundinem. Vide Eustathium, brevium scholiorum Autorem, et Etymologum. Hesychius etiam expon. ἀνὰ τὴν ὀπὴν τῆς θύρας, sive ἀνὰ τὴν θυρίδα. Item ἄφαντος ab ὄψ significante vox. Eustathius montis etiam nomen esse ait apud Herod.

'ΑΝΤΙ', (præpositio) pro. ut Iliad. ν'. τρεῖς ἑνὸς ἀντὶ πεφάσθαι, tres pro uno interfectos esse. Xen. Hell. 7. ἄλλον τινὰ φίλον ἀντὶ Βασιλέως ζητεῖν, alium quempiam amicum quærere pro rege, vel alium amicum quàm regem. † postponitur Hes. Th. 893.† Sic sæpe exp. loco, vice, instar: ut Alex. Aphrod. ἀνθ' ἱματίων περιβάλλει πτερὰ, pennas vestimentorum loco aut vice. Iliad. ι. ἀντί νυ πολλῶν λαῶν ἐστιν ἀνὴρ ὅντε Ζεὺς κῆρι φιλήσῃ, loco multorum populorum, vel instar multorum pop. Sic, ἀντὶ πολλῶν ἂν γένοιο, multorum instar fueris, vel esse possis. Ab Hesychio ἀντὶ πολλῶν exponitur ἴσος πολλοῖς. ¶ Exponitur etiam, propter, (vel per ablativum) gratia. Aristoph. in Nubibus, ἀντὶ τούτου τοῦ διδάγματος μόνου Διαλφιτώσω σου κύκλῳ τὴν κάρδοπον, i. hujus præcepti gratia, vel propter hoc præceptum. Demosth. pro corona, εἶτά μ' ἐκήρυξ' ἀντὶ ποίας ἀρετῆς ἀξιοῖ τιμᾶσθαι. Sic ἀνθ' ὅτου exp. cujus rei gratia, quamobrem. Demost. ὡς ἐγὼ μὰ τοὺς θεοὺς οὐκ οἶδα ἀνθ' ὅτου. Lysias, ὅτε γ' αὐτοῖς πρὸς τὴν πόλιν ἔχθρα ἀνθ' ὅτου τοσαῦτα ἐτόλμησαν εἰς αὐτὴν ἐξαμαρτεῖν. Sic dicitur, ἔχθρα ἀνθ' ὅτου, causa est quamobrem. Pro ἀνθ' ὅτου dicitur etiam ἀνθ' ὧν, quod exponit Budæus, eò quòd, propterea quòd, idcirco quòd. Lucian. ἄξιος ἀνθ' ὧν σε ἀποστερήσομαι. ¶ Aristoph. in Plut.——δώσετον δίκην ἀνθ' ὧν ἐμὲ ζητεῖτον ἐνθένδ' ἀφανίσαι. Accipitur etiam pro ὑπέρ, et commodum ac utilitatem declarat: ut Matth. 17. ἐκεῖνον λαβὼν δὸς αὐτοῖς ἀντὶ ἐμοῦ καὶ σοῦ. Et c. 20. δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν; Sic et Marci 10. c. ¶ Interdum finem designat: ut 1 Cor. 11. ἡ κόμη ἀντὶ περιβολαίου δέδοται αὐτῇ, pro velamine, i. ut esset velamen. Sic et Heb. 12. ¶ In compositione æqualitatem indicat, ut in ἀντίθεος, ἀντιάνειρα, ἀντίζυγος. Sæpe significat vicissitudinem: ut in ἀνταμείβω, ἀντιδίδωμι, ἀντιπάσχω. Sæpissimè signif. contrà, adversus; ut in ἀντιβάλλω, ἀντιλέγω, &c. (Ἀντὶ, pro quam vel præter. Æschyl. Pr. 466. Et sic in Sophocl. Trachin. 1243.——ἀντὶ σοῦ λάβοι τινά. Præter se accipiat unquam.)

'Αντίος, ου, ὁ, adversus, ex adverso stans, è regione positus, vel ex adverso, qui est in conspectu. Exponitur etiam obvius. Aliquando sine casu; ut Il. δ. ἀλλ' ἀντίοι ἔσταν ἅπαντες. et Il. λ'. 'Αντίον δὲ μάχη, στὰν δ' ἀντίοι. Sic Xenoph. Pæd. 7. καὶ ὡς εἶδεν ἐκ τοῦ ἐναντίου πεζοὺς προσφερομένους, ἀντίος ἐλαύνων. Aliquando cum genitivo, ut Iliad. ι. ὅστις τοῦδ' ἀντίος ἔλθῃ. et Il. λ'. Ὅς ῥα τότ' 'Ατρείδεω 'Αγαμέμνονος ἀντίος ἦλθεν. Invenitur in prosa, ἀντίος Λέσβου, qui est è regione Lesbi. Apud Plutarch. cum dativo, in Camillo, ἔχων ἴσως, ἐξέπεσεν ἀντίος ἀνδρὶ μεγάλῳ, i. tendens adversus magnum virum. Herodot. ἀντία ἔθεντο τὰ ὅπλα αὐτοῖς.

'Αντιάς, άδος, ἡ, et in plurali ἀντιάδες, tonsillæ, ut Celsus vocat: quæ et παρίσθμια dicuntur. Esse partem corporis propriè, et non morbum, declarat Ruffus Ephes. lib. 1. de part. corp. hum. Unde autem dictæ sint, testatur idem lib. 2. ἀντιάδες δὲ ἀπὸ τοῦ κατὰ τὴν διάθεσιν τοῦ στόματος ἀλλήλαις ἐναντίας φαίνεσθαι, καὶ μάλιστα ὅταν φλεγμαίνωσι.

'Αντίον, (*adverb.*) ex adverso, è regione, αὐτὸς δ' ἀντίον ἷζεν 'Οδυσσῆος. Capitur et pro, contra, adversus: ut, ἀντίον ἵστασθαι, item ἀντίον αὐδᾷν, et ἀντίον εἰπεῖν, apud Homerum. Sed ἀντίον αὐδᾷν, Od. ι. exp. respondere, et Il. α. ἀντίον εἶπε, contra dixerit. ἀντίον ἐλθεῖν, apud eundem poëtam est ἀπαντῆσαι, Eustathio, i. obviam venire. ¶ Est etiam liciatorium, hoc est, lignum teres quo circumvecto textores licium intendunt: ut Poll. quoque docet lib. 7. c. 10. In qua significatione legitur l. 2. Reg. c. 21. Itidemque Paralip. l. 1. c. 11. Necnon apud Aristoph. in Θεσμοφ. Hinc μεσαντίον, l. 1. Reg. c. 17.

'Αντία, adverbium aliud, significationem eandem habens. Herodotus, ἀντία ἵζοντο τούτοις. ἀντία δεσποίνης φάσθαι, Od. ό. quidam exponunt coram domina, alii adversus dominam: ut, ἀντία Πηλείωνος μάχεσθαι, apud eundem Iliad. ύ. et, στήσομαι ἀντία σεῖο, Iliad. χ'. (V. Æsch. Pers. 703. Il. γ'. 421.)

'Αντιάω, ῶ, idem quod ἀντάω, occurro, obviam eo, vel obviam venio, obvius fio. Apoll. Arg. 2. ἀντιάσειν 'Ανδράσιν αἰζηοῖς. Gregorius, Ἢ πυρὶ ἢ Θεῷ μακρόθεν ἀντιάσοντες, vel in ignem, vel in Deum incursuros. ¶ Capitur item pro, assequor, consequor: ut in Anthologia epigr. ἀντιάσας γήρως, senectutem consequutus. Sic Il. α. ἀρνῶν κνίσης αἰγῶν τε τελείων βούλεται ἀντιάσας. Sophocles οὔτε τοῦ τάφου ἀντιάσας, οὔτε γόων παρ' ἐμοῦ. ¶ Item, precor supplex, supplico. Soph. in Ajace, Καί σ' ἀντιάζω πρός τ' ἐφεστίου Διός.

'Αντιάομαι etiam invenitur. Apoll. Arg. 2. καὶ ἐγχείῃσιν ἀντιάασθαι, occurrere armatos, contrà tendere, tendere adversus eum. In altera autem significatione Il. ά. Πάντας δ' ἀντιάασθε θεοὺς γάμου.

'Αντιάζω, (idem quod ἀντιάω) obviam prodeo. Plutarch. in Dione, ἄλλον ἐπ' ἄλλοις ἀντιαζόντων, καὶ δεομένων ἐπείγεσθαι τὸν Δίωνα. Apud Lucianum quoque cum dativo, sicut et ὑπαντιάζω. Apud Herodotum cum accusativo pro, obviam procedo infestus, tendo adversus aliquem: ut, ἀντιάζω τὸν 'Αραβίων στρατόν. Item ἀντιάζομαι τὸν ἐπιόντα. Apud eundem, ἀντιάζει εἰς πέλαγος, exp. in pelagus obviam contendit. (Soph. Œdip. Tyr. 201.) ¶ 'Αντιάζω, oro, supplico. Eurip. in Alc. (Electr. 1012. Æsch. Ag. 1566.)

'Αντιόω, ῶ, vel potius 'Αντιόομαι, οῦμαι, adversor: sic contrà, tendo adversus. Apud Herodotum, ἀντιοῦμαι τὸν βάρβαρον, tendo adversus barbarum.

'Αντικρύ, (*adverb.*) contra, adversum. Cum genit. ut Il. θ'. ἦλθεν 'Εκτορος ἀντικρύ. Item, ex adverso, è regione: ut, ἀντικρὺ Χίου, è regione insulæ quæ dicitur Chios. ¶ Item, apertè, palam. Il. ε. 'Αντικρὺ δ' ἀπέφημι, i. φανερῶς. Hesych. Eust. ¶ Item, penitus: ut Il. γ'. 'Αντικρὺ δὲ παραὶ λαπάρην διάμησε χιτῶνα. (V. Didymi Not. ad Il. γ'. 359.)

'Αντικρυς, pro ἀντικρύ ponitur aliquando, i. è regione, ex adverso. ut apud Thucyd. in 2. ᾠήθησαν πύλας τὰς θύρας τοῦ οἰκήματος εἶναι καὶ ἄντικρυς δίοδον ἐς τὸ ἔξω. Frequentissimè pro, apertè, palam, apud Luc. et Plutar. Demosthenes ἄντικρυς et σαφῶς copulat in Aristocrate. (Aristoph. R. 753. Æschyl. Ch. 190.)

"Αντα (adverb. poët.) coràm, palàm, ante oculos, in conspectu: item apertè, manifestè. "Αντα ἰδών, Il. ί. et χ'. Et, ἐς ἄντα ἰδών, Od. ι. † Hesiod. Asp. 432.† Sunt tamen et qui ἔναντα conjunctim scribant hic et alibi: sicut et ἔναντα. quod Hesych. exp. φανερῶς. ¶ Cum genit. antè, ut, "Αντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα, id est, ante genas, vel è regione genarum. Dicitur etiam ἄντα τινὸς εἶναι, vel στῆναι, esse ex adversâ parte, stare contrà, esse adversus aliquem, adversari alicui. Il. γ.

Ἄντην, etiam pro ἄντα usurpatur; ut Od. ζ. Θεῷ ἐναλίγκιος ἄντην. Et Iliad. ψ. ἄντην ἑστάμενοι, quod Eust. esse idem ait quod ἀντιστῆναι.

Ἀνταῖος, adversus. Item adversarius, hostis. Eurip. ἀνταία πληγή. Et Apoll. Rhod. ἀνταίη δαίμων. Vide Hesych.

Ἀντάω, ῶ, F. ήσω, occurro, obvius fio, obviam eo. Cum dat. Soph. Μή σοί γε τοῦ ξένοιο ἤντησα; Σοὶ, tibi obvius factus. Et cum genit. Il. ν. Ἀντήσω γὰρ ἐγὼ τοῦδ' ἀνέρος. ¶ Exp. et consequor, nanciscor, itidem cum genit: ut Od. ζ. ἄντησας ἱκεσίης, i. ἔτυχες. Sic et apud Herodot. ἄντησας ἔργων μεγάλων.

Ἀντιάω, Ionicè pro ἀντάω. Il. δ. [illegible] ἀλλήλοισι.

Ἄντησις, occursus. ¶ Item ἀντήσεις, supplicationes, supplices preces, Hesych. Ἀντήδην, suppliciter, Hesych.

Ἄντομαι, idem quod ἀντάω, occurro, obvius fio. Sed magis in usu est ἄντομαι. Il. ὁ. ἀλλήλοισιν ἄντεσθ' ἐν πολέμῳ. ¶ Item supplico. Eurip. in Med. ἀλλ' ἄντομαί σε τοῦδε πρὸς γενειάδος, precor te per istud mentum.

Composita: ac primum ex ἀντίος formata.

Ἀπαντία, idem quod ἀντία adverb. Hom. in hymn. Apol.

Ἀπαντίον, idem quod ἀντίον, ut, ἐς τὸν ἀπαντίον, in ulteriorem, scilicet continentem. Καταντίον pro eodem signif. citatur ex epigr. καταντίον ὄμμα βαλόντες. † Ἔναντι τοῦ θεοῦ: coram deo. Luc. cap. 1. 8.†

Ἐναντίος, ου, ὁ, pro ἀντίος, adversus, qui est in conspectu seu coràm, qui est è regione, oppositus, Il. ζ. v. 251. Ἔνθα οἱ ἠπιόδωρος ἐναντίη ἤλυθε μήτηρ. Sic et paulò antè, Θάλαμοι κουράων ἑτέρωθεν ἐναντίοι. Sic et apud Xenophontem, ἐναντία τάττειν τοῖς πολεμίοις, obvertere hostibus, q. d. adversa hostibus ponere. Thucyd. lib. 1. δύο γὰρ ἅμαξαι ἐναντίαι ἀλλήλαις τοὺς λίθους ἐπῆγον. Et Dioscor. ἐναντία ἀλλήλοις φύλλα, libr. 4. adversa inter se folia. † Ἐκ τοῦ ἐναντίου Xen. Pæd. 1. 4. 8.† Ἐξ ἐναντίας (adverbialiter) ex adverso, è regione, adversa fronte. quod et una voce scriptum invenitur Ἐξεναντίας. Aristot. de mundo, [illegible] ἐξεναντίας φαίνεσθαι ἄλλοι τε καὶ σελήνης. Ponitur Ἐξεναντίας et pro, e contrario, contrà. Ἐναντίον, (adverbium) itidem pro, ex adverso, adversum, coram. Odyss. ζ. Αὐτῷ δ' οὔπω φαίνετ' ἐναντίον. Et Iliad. ε. σφοῦ πατρὸς ἐναντίον, exp. obviam suo patri. Thucydides libr. 6. ἀλλ' ἐναντίον ἁπάντων [illegible] λέγων. Plato in epistola, καί με τούτων ἐναντίον ἠρώτησας, et me coram istis interrogasti. [illegible] ἐναντίον ἔλεγεν, Demosthenes. † Aristoph. Nub. 576. ὑμῖν μεμφόμεσθ' ἐναντίον: contra vos queror.† ¶ Ἐναντίος, adversarius, hostis. Hesiodus in Theogonia, Ἦσαν γὰρ μάλα δηρὸν ἐναντίοι ἀλλήλοισι. Xenophon. οἱ γὰρ ἐναντίοι κρατοῦσι τῆς γῆς. Et, ἐναντίον τοι πράττεσθαι, dicitur quod [illegible] adversus aliquem, apud Demosthenem pro corona. Et ἐναντίον, adversus: ut Iliad. ε. Ἕκτορι καὶ Τρώεσσιν ἐναντίον. In prosa dicitur etiam ἐναντία adverbialiter. Thucyd. 3. καὶ γὰρ ἐκεῖνοι [illegible] ὑμῖν ἐναντία [illegible]. ¶ Item, Ἐναντίος, adversus, contrarius. † γνώμαις ἐναντίαις. Aristoph. Nub. 1034.† (Euripides in Med. v. 471. νόσῳ, contrarius morbi curationi. V. etiam Philostr. l. 1. c. 9. τἀναντία. Æsch. Ag. 1382.) Luc. in Herc. [illegible], πρὸς τὸ ἐναντίον τῆς ἀγωγῆς ἐξαναγκάζοντες. Cicer. apud Platonem, κατὰ τὰ ἐναντία et κατὰ τἀναντία, exp. contrariè et contrariis cursibus. Xenoph. Hell. 4. ἀνεμέμφετο ὅτι τὰ ἐναντία λέγουσι τοῦ συμφέροντος, contraria utilitati. Sed frequentius dicitur τἀναντία, et τοὐναντίον. Æschin. τἀναντία τῶν καλῶν. Plat. de rep. 1. τῷ δ' ἀδίκῳ πάντα τούτων τἀναντία συνέχει. Dicitur et cum dativo, ut Aristot. Pol. 5. περὶ ὧν δὲ στασιάζουσιν, ἔστι κέρδος, καὶ τιμή, καὶ τἀναντία τούτοις. Isocr. τοὐναντίον δὲ πέπονθε τοῖς πλείστοις τῶν ἀνθρώπων. Interdum sequentem habet particulam ἤ, (ut Latine contrà habet partic. quàm.) Plat. in Symp. ὃ αὐτὸς [illegible] τοὐναντίον ἐστὶ πᾶν ἢ ὃ ἔλεγεν; Sic Demosthenes, ἐναντία ἢ [illegible]. Aristoph. τοὐναντίον ἢ [illegible]. Habet et comparativum ἐναντιώτερος, et superlativum ἐναντιώτατος. Adverbialiter ponitur τοὐναντίον pro, e contrario, contrà: vel τἀναντία. Xenoph. ἐς τἀναντία τούτων [illegible] διὰ τοῦ σώματος [illegible]. Contrà quam isti. Sed et κατὰ τὰ ἐναντία exponitur etiam, contrariè, vel contrario modo.

Ἐναντίως, contrariè, contrario modo. Cum genitivo, Aristot. in Probl. ἐναντίως αὐτοῦ ἔχει.

Ἐναντιότης, ητος, ἡ, contrarietas, apud philosophos. [Plat. Phæd.]

Ἐναντιόομαι, οῦμαι, adversor, repugno, obsto. (Æsch. Pr. 785.) Isocrat. τούτοις μὲν τοῖς νόμοις ἐναντιοῦντο. Dicitur etiam ἐναντιοῦμαί σοι εἰς τοῦτο. Thuc. lib. 1. [illegible] ἐναντιωθεὶς πρὸς τοῦτο, huic rei adversatus, Plut. in Pericle. Et apud eundem in Camillo, ἐναντιοῦσθαι πρὸς ἀνθρώπους. Et cum infinitivo apud Platonem in Apologia, μόνος ἠναντιώθην ὑμῖν μηδὲν ποιεῖν παρὰ τοὺς νόμους, repugnabam vel obsistebam quo minus faceretis. Et res quæ contrarium exitum habet ei quem cupimus, dicitur nobis ἐναντιοῦσθαι, apud Thucydidem lib. 8. Nonnunquam etiam ἐναντιοῦμαι πρὸς ταῦτα est contradico his, ut apud Plat. Item ἐναντιοῦσθαι, dicitur aliquid pro ἐναντίον εἶναι, contrarium esse.

Ἐναντίωμα, τό, quod adversatur seu obsistit. Thucyd. Demosth. Item repugnantia in dictis aut factis. Athen. l. 5.

Ἐναντίωσις, repugnantia. Isocr.

Decomp. Ἀντεναντίωσις, figuræ nomen, cum per contrarium dicimus, quod volet per affirmationem dictum volumus intelligi.

Ἀπέναντι et ἀπεναντίον, ex adverso, è regione, contrà. Et, coram, in conspectu. Matth. 21. et 27. Item adversus, apud Plat. Dicitur et ἀπεναντίας, pro eodem, apud Chrysost. ‡ et ἀπεναντίον. Lucian.‡

Κατέναντι et κατεναντίον, et κατεναντία, idem quod præcedentia: sunt tamen usitatiora. Lucian. κατέναντι Ὀλυμπίων, ex adverso Olympiorum. Et Greg. κατέναντι κυρίου [illegible], adversus dominum. Apoll. Arg. 2. κατεναντίον ἄρκτου, i. è regione, ex adverso. Ibidem, κατεναντία νήσου. In anth. epigr. κατεναντίον ἦλθε ἀγῶνος, exp. descenderunt in certamen. Cum dat. significat adversus, apud Hesiod. † Asp. 73.†

Ὑπεναντίωσις, contrarietas, contrarium: idem quod ἐναντίωσις. Hippocr. l. 2. aphor.

Ὑπεναντίος, pro ἐναντίος, adversarius, hostis. Hesiod. † Asp. 347.† ὑπεναντίοι ἀλλήλοισιν, et Polyb. τὴν τόλμαν αὐτοῦ καταπεπληγμένων τῶν ὑπεναντίων. Exp. et subcontrarius, apud Aristot. Pol. 2. Ὑπεναντίως, adverb. ut, ὑπεναντίως ἀλλήλοις ἔχει, sibi mutuò adversantur, inter se repugnant.

Ὑπεναντιόομαι, itidem pro ἐναντιοῦμαι: ut, ὑπεναντιούμενος ἐκείνοις, Plutarch. in Pericle, adversans illis.

Ὑπεναντιότης, contrarietas, subcontrarietas. Laërt. in Epic.

Ὑπεναντίωσις, Plutarch. de Stoic. [Arist. de Soph. Elench.]

Καταντίον, pro ἀντίον, citatur ex epigram. καταντίον ὄμμα βαλόντες.

Συναντιάζω, occurro, idem quod συναντάω in prosa: unde συναντιάζων, apud Soph. (Œdip. Tyr. 814.)

Ὑπαντιάζω, occurro, obviam eo: idem quod ὑπαντιάω et ὑπαντάω. (Æsch. Pers. 407. 836. 832.) Luc. ἐπεὶ δὲ ἀφικόμεθα, καὶ ὑπαντίαζεν ἡμῖν, ἀνοιμώζοντες μετὰ δακρύων οἱ ἑταῖροι. Item hostiliter occurro, incurro, (sicut et ἀντιάζω) ut apud Plut. ὑπαντιάζουσι τοῖς πολεμίοις, in adversos hostes incurrunt.

Ὑπαντιάω, idem quod in prosa ὑπαντάω, occurro.

Composita ex ἀντικρύ.

Ἀπαντικρὺ, è regione, ex adverso. Paus. in Lac. ἀπαντικρὺ δὲ ἔστιν ἐπικαλούμενον [illegible]. Dicitur etiam ἐκ τοῦ ἀπαντικρὺ pro ἀπαντικρύ. [Demosth. de Chersoneso. δύο ἐν Εὐβοίᾳ κατέστησε τυράννους, τὸν μὲν ἀπαντικρὺ τῆς Ἀττικῆς ἐπιτειχίσας, τὸν δ' ἐπὶ Σκιάθῳ. Xenoph. Hist. Græc. lib. 6. cap. 4. §. 4. οἱ δὲ Θηβαῖοι ἀντεστρατοπεδεύσαντο ἐπὶ τῷ ἀπαντικρὺ λόφῳ, οὐ πολὺ διαλείποντες, &c.]

Καταντικρὺ, è regione, ex adverso: ut, καταντικρὺ τῆς ἕδρας. Arist. de mundo, καταντικρὺ ἀλλήλων δύο σημεῖα. Pro eodem dicitur et ἐκ τοῦ καταντικρύ.

Composita ex ἀντάω, et ἄντα.

Ἀπαντάω, ῶ, (F. ἀπαντήσω et ἀπαντήσομαι, apud Thuc. et Xen.) venio obviam, obviam procedo, occurro. † Xen. Pæd. 1. 4. 22.† Dicitur ἀπαντῶ σοι, vel ἀπαντῶ σοι ἐς ἐκεῖνον τὸν τόπον, apud Thucyd. Dicuntur et οἱ ἀπαντῶντες obvii, qui occurrunt, apud Lucianum in Nigrino. Exponitur etiam, me confero, me offero, præsto sum, cum εἰς vel πρός. Aristoteles Ethicōn 9. καὶ εἰς τὰ κήδη δὲ μάλιστα οἴονται δεῖν τοῖς συγγενέσιν ἀπαντᾷν, ad funera deducenda se conferre et offerre. Et ἀπαντᾷν πρὸς τὴν κυρίαν, vel ἐπὶ τὴν κυρίαν, obire diem vadimonii. Exponitur et, adesse ad judicium die vadimonii. Item, ad vadimonium, vel ad vadimonii diem occurrere. Sic ἀπαντᾷν ἐπὶ τὴν δίαιταν. Demosth. in Midiam. Et discipuli ad scholam ventitantes ἀπαντᾷν à Laërtio dicuntur in Theophr. vita. A Budæo ponitur pro convenire, coire, cogi, ex Aristotele. ¶ Item ruo, invado, et erumpo, Greg. ἐπ' αὐτὸ τὸ κεφάλαιον ἀπαντᾷ τῶν ἑαυτοῦ συμφορῶν. Citatur ex Reg. lib. 1. cap. 22. ἀπάντα εἰς τούτους, irrue in hos. Et ex Plat. ἀπαντᾷν εἰς τὸν ἀγῶνα. Et Luc. ἀπαντᾷν ἐπὶ τὴν μονομαχίαν. Ex Demosth. ἀπαντᾷν εἰς τὴν τιμωρίαν, obviam ire et deprecari pœnam. Ex Aristot. Pol. ἀπαντᾷν πρὸς τὸ τέλος, contendere ad finem. ¶ Item contingo, evenio. Alex. de fort. [illegible] ἐκ τοῦ [illegible] τινος [illegible]. Et ἀπαντῶντα, apud Xen. oblata et fortuita, non arrogata aut impetrata; et auguria oblata et auspicia. Item (de persona dictum) pro, incido, eo sensu quo dicitur aliquis incidere in librum aliquem, [illegible] eum legere. Sic Athen. ἀπαντᾷν συγγράμμασι, et ἀπαντᾷν τῷ δράματι. ¶ Item respondeo. Isocr. in Busiride: ἵνα σοι τοῖς [illegible] ἀπαντήσῃ ὅτι, &c. Plut. πρὸς τὰς [illegible] χαλεπὰς ἀπαντήσεις. Ponitur et pro, respondeo, id est, eventu convenio, et congruo. Synes. ᾧ τὸν διὰ λόγων τραφέντι τὰ παρὰ τῆς τύχης οὐκ ἀπαντᾷ κατὰ λόγον, cui in literis educato, fortunæ bona, ut par erat, non respondent.

Ἀπάντημα, et Ἀπάντησις, occursus, obviam itio. Item responsio. Plut. in Pol. Præc.

Ἀπάντομαι, resisto. Citatur ex Eurip.

Ἀπαντίζω, unde et συναπαντίζω, concurro, apud Themist.

Decomp. Προαπαντάω, (q. d. præoccurro) obviam præcurro. [Thucyd. Hist. lib. 1. τόν τε γὰρ Μῆδον αὐτοὶ ἴσμεν ἐκ περάτων γῆς πρότερον ἐπὶ τὴν Πελοπόννησον ἐλθόντα, ἢ τὰ παρ' ὑμῶν ἀξίως προαπαντῆσαι.]

Προαπάντησις, obviam itio qua prævenitur aliquis. Est etiam quum præpostero ordine prius se offert quod posterius est: ut in lexicis annotatur.

Διανταῖος, adversus, ex adverso penetrans: unde, διανταία πληγή, apud Diod. Sicul. (Διανταίαν λέγεις πληγήν. i. e. διαμπὰξ γεγενημένην. Æsch. S. c. Th. 900. διανταία μοῖρα, ἡ διαμπὰξ τιμωρουμένη. Eum. 335. Ch. 182. 638.)

Δυσάντητος, ου, ὁ καὶ ἡ, cujus malus seu sinister est occursus, cui occurrere malum est et periculosum, vel cui occurrere difficile est: ut, δυσάντητον θέαμα, apud Lucianum.

Δυσάντος, (vel Δυσαντής) pro eodem apud poëtas: ut Opp. de venat. lib. 3. φράζεο δ' ἐν φῦλα δυσάντεα, καρχαρόδοντα, sinistri et inauspicati occursus. Citatur et ex Nonno.

Εὐάντητος, contrarium præcedenti.

[Εὐαντής. Apoll. Rhod. Arg. iv. 147. [illegible] εὐαντέα [illegible]. Schol. [illegible].]

Καταντάω, ῶ, devenio, evado. Polyb. in 4. [illegible] εἰς ὅπλα καὶ εἰς τὸ μηδὲν καταντᾶν εἴωθεν. Κατηντήσαμεν εἰς τὴν Πτολεμαΐδα, Actor. cap. 21. devenimus. ¶ Καταντᾶν εἰς ἑαυτὸν τὴν ἀρχιερωσύνην, retorquere in se ipsum. citatur ex Macc. l. 2. c. 4.

Συναντάω, occurro, obvius fio, incido in aliquem. Hesiod. † Theog. 877.† [illegible] συναντῶσι. Συναντῶμαι, pro eodem, Herodian. lib. 2. κατὰ δέ τινα δαίμονα συνάντεται τῷ Μαρκίᾳ τὸ παιδίον, incidit in Marciam. ¶ Item pro, evenio. Laert. in Diogene, εἴωθε λέγειν τὰς ἀρὰς αὐτῷ συνηντηκέναι, εἶναι γὰρ ἄπολις, ἄοικος, &c.

Συναντία, etiam dicitur, apud Nonn.

Συνάντημα, occursus, eventus. Eccles. 2.

[Συνάντησις. Evang. S. Matth. viii. 34. πᾶσα ἡ πόλις ἐξῆλθεν εἰς συνάντησιν τῷ Ἰησοῦ.]

Συνάντομαι, occurro, idem quod συναντάω in prosa.

Ὑπαντάω, ῶ, vel Ὑπαντάομαι, ῶμαι, obviam procedo. † Xen. Pæd. l. 3. p. 76. b. et l. 4. p. 93. e. ἐναντίον τινὶ l. 5. p. 133. b.† Herod. ὑπήντων δὲ δορυφορέοντες. idem, καὶ ἐς Ἀρμενίην [illegible], ὑπαντιάσαντες αὐτῷ. Sunt qui exponunt, honoris causa obviam procedo.

Ὑπαντίον, pro eodem. in anth. epigr. ὑπάντιον Ἡρακλῆι.

Ὑπάντησις, occursus.

Ὑπάντομαι, occurro. Herodian.

Decomp. Ἀνθυπαντάω, occurro.

Προσυπαντάω, venio in occursum, obviam eo.

Aliud genus compositorum in άντης desinentium: quæ vel ex ἄντα seu ἄντην, vel ex ἀντάω formata videntur, licet ab eorum significatione recedant.

Ἀνάντης, ους, ὁ καὶ ἡ, καὶ τὸ ἄναντες, acclivis, arduus, sursum tendens: ut, ἀνάντης ὁδός, ut Plat. 2. de rep. Annotat Suidas, quicquid sit ἄναντες, id etiam esse πρόσαντες, at non vice versa: id enim quod πρόσαντες sit abruptum esse et inaccessum, quodque non recipiat eum qui ascendere cupiat: contrarium verò huic esse κάταντες. Hinc metaphoricè, quum ea quæ acclivia sunt et in arduum tendunt, accessum habeant difficilem, eidem Suidæ significat δύσβατον, λυπηρὸν καὶ δυσχερές, quodque opposita habeat ῥᾷστα, ἡδέα, τερπνά. Ἄναντα, τά, poët. pro ἀνάντη, acclivia, ardua, alta. Suid. etiam δυσχερῆ interpr. et Hesych. τὰ μὴ [illegible]. apud Soph. verò in Inacho, τὰ μὴ [illegible], παρὰ τὸ αἰνεῖν, ὅ ἐστι [illegible].

Ἐπάντης, acclivis, Suid. interpretatur ὑψηλός, apud Thuc.

Κατάντης, declivis, proclivis, deorsum vergens: cui opponi, ἀνάντης, et προσάντης, ut Suid. testatur. ut, κατάντη ὁδόν, apud Aristoph. (R. 127.) et κάταντες, è regione. Apud Hesych. autem ἐστὶ τὸ [illegible]. Xen. Hellen. 5. καὶ ἐπὶ τὰς [illegible] ἐκυλινδοῦντο πέτρας ἐς τὸ κάταντες. Item metaph. pronus, facilis, vel, κατὰ [illegible], apud eundem Hes. Κάταντα, τὰ (poëticè) κατωφερῆ, Suid. et pro [illegible], ἡ κατάντης. Κάταντα, adverb. ἄναντα κάταντα, sursum deorsum. Luc. οἱ δ' ἄλλως τὰ μὲν [illegible], τὰ δὲ [illegible] ἄναντα πολλά, καὶ κάταντα (τοιαύτη γὰρ, ὡς οἶσθα, ἡ πόλις) [illegible], i. sursum deorsum cursitans. Sic apud Hom. Il. ψ. Πολλὰ δ' ἄναντα, κάταντα, πάραντά τε, δόχμιά τ' ἦλθον.

Παράντης, acclivis pariter et declivis, obliquus.

Πάραντα, τά, poëticè pro [illegible], et (ut Hes. exponit.) τὰ παρὰ τὸ ἀντικρύ, οὐ πλάγια καὶ παρεστραμμένα τῆς εὐθείας ὁδοῦ.

Προσάντης, arduus, adversus, præruptus; ut, προσάντες χωρίον. Metaph. etiam à locis difficilibus transfertur ad personas, res aut verba. Xen. in Apoll. Socr. οὐκ ἐν πρὸς τἄλλα τἀγαθὰ προσάντης. item λόγος προσάντης. * Herodot. vii. 160.* (Eurip. Med. 306. 382.)

Προσάντως, asperè, hostiliter, infestè, ut apud Diod. προσάντως λέγειν.

ἌΝΤΛΟΣ, ου, ὁ, sentina. Dicitur et Ἀντλία. (Πολὺς δ' ἐν τοίχῳ τε καὶ [illegible] ἄντλον [illegible] ἐδέξατο.

Ubi ἄντλον Sch. expl. τουτέστι, πλημμύραν ὕδατος, τὸ ὕδωρ. ἄντλον δὲ λέγεται τὸ ἀπὸ τῆς κοιλότητος συνεχόμενον ὕδωρ, &c. [Æschyl. S. c. Th. 802.] Od. ί. Ἄντλῳ δ' ἐσθόμενον ποταμῶν ὡς εἴπηλε αἴξ. ubi Didymus exponit τῷ ἀντλίᾳ τοῦ πλοίου. Et pro mari citatur ex Eurip. in Hecuba, Ἀλίμενόν τις ἐς ἄντλον ἐμπεσὼν λέχρις. Sunt et qui ita accipiant Odyss. μ'. ἔσκα τε πίστα εἰς ἄντλον κατέχευεν. ¶ Item, acervus manipulorum. Hesych. ☞ Etymol. scribit deduci ἐκ τοῦ ἀντλεῖν καὶ ὑγροῦ ἐκεῖσε τὸ ὕδωρ τὸ διὰ τῶν ἐκρηγμάτων τόπων εἰσερχόμενον.

Ἀντλίον, ου, τὸ, vas quo aqua sentinæ exhauritur, quod alio nomine vocatur ἀντλιαντλητής. Eust.

Ἀντλία, ας, ἡ, secundum Budæum, ministerium et pœna exhauriendæ sentinæ. Artemid. in Onirocr. εἰς ἀντλίαν καταδικασθῆναι. [Soph. Philoct. 407. ἐμβαλοῦ μ' ὅποι θέλεις ἄγων, εἰς ἀντλίαν, εἰς πρῷραν, εἰς πρύμναν, &c.]

Ἀντλέω, ῶ, haurio, exhaurio. Propriè, exhaurio sentinam, ut usurpatur à Luciano. Aristot. Œcon. 1. τὸ γὰρ ἡμᾶς ἀντλεῖν τοῦτ' ἐστι. D. Joann. c. 2. ἀντλήσατε νῦν, καὶ φέρετε τῷ ἀρχιτρικλίνῳ. Reperitur ἀντλεῖν positum etiam pro infundere, in Anthol. epigr. Φαῦλος αἰεὶ πίθος ἐστὶ τετρημένος, εἰς ὃν ἀπάσας Ἀντλῶν τὰς χάριτας, εἰς κενὸν ἐξέχεας. ¶ Item pro exhaurire laborem, exantlare. Æschylus in Prometh. vincto, ‡ 375.‡ Ἐγὼ δὲ τὴν παροῦσαν ἀντλήσω τύχην. Sic apud Euripidem, ἀντλεῖν βίον, ærumnosam vitam exantlare. Luc. ποθεινὰ πολυετῆ δουλείαν ἠντλημένον.

Ἄντλημα, ατος, τὸ, haustus. Exponitur etiam perfusio apud Diosc. l. 4. c. 64. καὶ τὸ ἄντλημα δὲ αὐτοῦ ἀντληθὲν ἱστατικόν ἐστι. ¶ Est etiam vas ad hauriendam aquam; haustorium, vel haustrum. D. Joan. c. 4. ἄντλημα οὐκ ἔχεις, pro ἀντλητήριον.

[Ἄντλησις. Ælian. Var. Hist. lib. 1. cap. 24. φιλοπονία δ' ἐν αὐτοῖς ἐφιλονείκει πολλή, καὶ ἐρίζουσιν ἀλλήλοις περὶ λίθων, καὶ ὕδατος ἀντλήσεως, καὶ τῆς κατασκευῆς τοῦ πύργου πρότερος.]

Ἀντλητὴς, οῦ, ὁ, vel Ἀντλητὶς, ίδος, ἡ, haustor. Ἀντλητὴς exponitur etiam ab Hesychio, cadus sentinæ. Secundum Eustath. autem ἀντλιαντλητὴς vas quo aqua sentinæ hauritur. ¶ Est et cyathi nomen apud Athen. qui et ἀρυστὴρ dicitur.

Ἀντλητήριον, ου, τὸ, idem vas quod et ἀντλητής. Dion. οὔτε γὰρ πολλὰ ἢ καὶ μεγάλα τὰ ἀντλητήρια εἶχον.

Composita.

Ἀπαντλέω, ῶ, haurio aliunde, exhaurio. (Æsch. Pr. 84.) Capitur etiam metaphoricè pro, hauriendo minuo: ut apud Æschylum in Prometheo vincto, τί σοι οἷοί τε θνητοὶ τῶνδ' ἀπαντλῆσαι πόνων, apud Eurip. ἀπαντλήσεις ἂν βάρος ψυχῆς, i. ἐπικουφίσειας, alleváris, allevare possim: vel leniveris.

Ἀπάντλημα, quod haustum est.

Ἀπάντλησις, εως, ἡ, haustio, exhaustio.

Διαντλέω, ῶ, exhaurio: unde metaph. apud Eurip. in Herc. fur. Μακρὰς διαντλῶν' ἐν δόμοις οἰκουρίας, exhauriens domus custodias, id est, tolerans, sufferens. [Eurip. Androm. 1217. Διαντλήσειν πόνους εἰς αἰῶνα. Pind. Pyth. Od. Δ. 521. Ἀλλ' εὔχεται, οὐλομέναν νοῦσον διαντλήσαις ποτέ, Οἶκον ἰδεῖν. Plat. Menex. ii. 241. B. καὶ οὕτως μὲν δὴ πάντα τῇ πόλει διηντλήθη ὁ πόλεμος.]

Διαντλέομαι, apud eundem in Androm.

Ἐξαντλέω, ῶ, exhaurio, haustam aquam aut aliud effundo. Luc. πρὶν ὅλως εἰσρυῆναί μοι, κατὰ σπουδὴν ἐξαντλῶν. Idem in Hermotimo, ἐκπιεῖν κατὰ τὴν παροιμίαν τὸ πρᾶγμα ἐξαντλησάμενος ἐς τὸ ἔμπαλιν. Et metaphoricè apud eundem in Timone, πρὶν ὅλον μὲν ἀτίμως λακτιζόμενος καὶ λαφυσσόμενος καὶ ἐξαντλούμενος. ¶ Item, pro exantlare et perferre, inquit Bud. Sic Euripides ἐξαντλεῖν γόους, exantlare luctus. (πρὶν τόδ' ἐξηντληκέναι. priusquam hoc exantlaverimus. Eurip. Med. 79.)

Decomp. Μετεξαντλέω, ῶ, haustum transfundo. Athen. lib. 5.

Ἐπαντλέω, ῶ, contrarium præcedenti ἐξαντλῶ: ut, ἐπαντλῶ ὕδωρ, haustam aquam infundo. Luc. εἰς Δαναΐδων πίθον ἐπαντλεῖν. Et metaphoricè pro, impleo: unde apud Plutarchum, ὅρα δὲ καὶ τοῦ βίου τὸ ἔλαττον καὶ τὸ πολλαῖς φροντίσιν ἐπηντλημένον. Et, τὸν λόγον ἐπαντλεῖν, eodem metaphoræ genere dicitur à Synesio. ut Lat. funditare verba. Philo de vita Mosis lib. 1. ἀπαιδοτροφούμενος ἀπὸ τοῦ σπόρου μυρίας ἀφθόνως ἐπήντλησε. ¶ Apud Medicos ἐπαντλεῖν, et καταντλεῖν, et ἐμβρέχειν, et καταιονᾶν, infundere ad fovendum, vel infusione fovere. Gal. et Diosc.

Ἐπάντλημα et Ἐπάντλησις, infusio aquæ, vel alius liquoris fovendi potissimùm gratia, vel ipsa actio perfundendi quempiam aqua, vel alio liquore, seu fovendi eo aliquam corporis partem. Fotus etiam redditur, et fomentum. Diosc. lib. 2. ἐπάντλημα γαγγραίναις ἐστὶ χρήσιμον, fotus gangrænæ utilis est. Ἐπάντλησις, infusio aquæ in hominem qui lavatur, Budæus ex Galeno.

Κάταντλος, idem quod ὑπέραντλος, de quo infra. Poll.

Καταντλέω, ῶ, haustā aqua perfundo, et propriè cum magna quadam abundantia. Dicitur metaphoricè, ut apud Aristophanem in Vesp. ἀλλ' ὅταν ξυνέρξῃ ταῦτά σου καταντλῇ, his accusationibus te asperget, has accusationes in te fundet. Plato de rep. lib. 7. καὶ φιλοσοφίας ἔτι πλείω γέλωτα καταντλήσομεν, majore ludibrio philosophiam afficiemus. Apud medicos, καταντλεῖν ὕδατι θερμῷ, perfundere seu fovere aqua calida. Sic passim dicitur ὕδωρ vel ἔλαιον καταντλεῖσθαι, infundi fotus gratia, id est, eo foveri pars ægra.

Κατάντλημα et κατάντλησις: idem quod ἐπάντλημα et ἐπάντλησις. Diosc. lib. 1.

Περιαντλέω, ῶ, circumfundo. Plut. περὶ ἀλύσεως. Item περιηντλήμενοι pro καταντλούμενοι. Diosc. lib. 2.

Προσαντλέω, ῶ, haurio, idem quod ἀντλέω. Affertur et pro fovere, ex Alex. Tralliano.

Ὑπέραντλος, ut, ὑπέραντλον σκάφος, cujus sentina exundat, inquit Bud. Transfertur et ad alia pro, redundans, exuberans, circumfluens, ut, ὑπέραντλος ἕξις τοῦ βίου, apud Luc. Cum genitivo interdum ponitur: ut, ὑπέραντλος συμφορᾶς, apud Euripidem, in Hippol. cui calamitas exuberat, et major est quàm ut ei ferendæ par sit.

Ὑπεραντλεῖσθαι, apud Lucian. pro ὑπέραντλον ἔχειν τὸ σκάφος.

Φρεάντλης, ου, ὁ, q. d. putei haustor, qui aquam ex puteo haurit. Vide Laërtium et Suidam.

ἌΝΤΡΟΝ, ου, τὸ, antrum, locus subterraneus aut profundus. Luc. de hist. scr. καὶ ἐς οἷον ἄντρον κατέφυγε κοινοῦ καὶ μυρμῆκες καὶ θῆρες ἐς ταὐτὸ στρατευσάμενοι.

Ἀντριὰς, άδος, ἡ, quæ libenter in antris versatur. Suid.

Ἀντραῖος, cavernosus. Et fœm. ἀντραία, apud Steph. ex Eurip. in Αἰγ. Pro eodem dici etiam ἀντρίτης, idem Steph. scribit.

Ἀντρώδης, εος, ἡ καὶ ὁ, antris plenus, cavernosus, σπηλαιώδης. Hes.

Ὕπαντρος, ου, ὁ καὶ ἡ, (comp.) qui sub antro est, vel in antro degit: ut, ὕπαντρος γῆ, et ὕπαντρος πέτρα.

ἌΝΤΥΞ, υγος, ἡ, apud poëtas, ambitus et circumferentia propriè currus. † ambitus rotarum. Hesiod. Asp. v. 64.† Hesych. Ἅρματα δ' ἐκτύπεον καὶ ἄντυγες ἀμφαράβιζον. (V. Eurip. Phœniss. 1153. Theoc. Id. ζ'. 166.) Il. λ'. καὶ ἄντυγες αἱ περὶ δίφρον. Interdum pro toto curru: ut in Anth. epigr. Transfertur et ad alia. Est enim et ἄντυξ ἀσπίδος, orbis clypei. Iliad. ζ'. Dicitur et ἐπὶ ζυγοῦ τῆς κιθάρας, inquit Eustathius; unde et ἄντυγα χερὸς dixit Euripides. Item ἄντυγι μηρῶν, in Anthol. epigr. pro circumferentia seu ambitu femorum, vel rotunditate. Dicitur etiam οὐρανοῦ ἄντυξ, sicut et οὐρανοῦ ἄξις, axis cœli. Denique et temporis ἄντυγα dixit Nonnus, quasi gyrum temporis seu circulum, quod tempus circumagi et circumvolvi videatur.

Ἀντυγωτὸς, οῦ, ὁ, colligatus, alligatus in modum τῆς ἄντυγος.

Composita.

Εὐάντυξ, υγος, ὁ καὶ ἡ, pulchram circumferentiam aut orbem habens. εὐάξων. Suid.

Θραυσάντυξ, frangens canthum seu orbem currus, apud Aristoph. in Nebulis.

Ὑψάντυξ, altè cameratus, altos fornices habens.

ἈΝΥ'Ω, item ἀνύτω, † Xen. Pæd. 1. 5. p. 136. b.† vel ἀνύττω, perficio, efficio, conficio, perago, expedio; ut, ἀνύειν τὸ ἔργον, ἀνύειν τὴν ὁδὸν, et ἀνύειν δρόμον. passim invenitur. † pr: de laborantibus Xen. Pæd. 1. 6. 5. ὅπου οὐδὲν ἤνυε: quum nihil proficeret. Xen. Pæd. p. 183. a.† * Sophocl. Ajac. 607. ἀνύσειν —— Ἅιδαν. iter ad Orcum confecturum esse. cf. Antig. 804. Eur. Suppl. 1142.* Apud Dem. ὡς δ' οὐδὲν ἤνυε, exp. quum frustra conaretur, quum nihil promoveret. ¶ Cum participio accipitur pro, prorsum, confero. Thuc. lib. 2. ἔφερον δὲ ὕλην ἐς αὐτὸ, καὶ λίθους, καὶ γῆν, καὶ εἴ τι ἄλλο ἀνύτειν μέλλοι ἐπιβαλλόμενον. ¶ Exponitur etiam impleo: ut, ἤνυσε γῆρας, in Epigr. ¶ Item consumo, ut Odyss. ώ. Αὐτὰρ ἐπειδή σε φλὸξ ἤνυσεν Ἡφαίστοιο. Capitur etiam pro, perdo, destruo, ut docet schol. Soph. item pro, occido. ¶ Item, impetro, obtineo, consequor, ut in Anth. epigr. ἠνυσάμην τοῦτο ἐκ μακάρων, hoc à Parcis impetravi. Et Aristoph. in Pluto, ἀνύσαι τάλαντα. ¶ Item, pro σπεύδω, festino, propero, ut Aristoph. in Pluto, ἀλλ' οὐ μέλλειν χρή σ', ἀλλ' ἀνύειν. Et particip. ἀνύσας pro, confestim, properè, ut apud eundem in Nub. †1253.† ἄνοιγ' ἄνοιγ' ἀνύσας τὸ φροντιστήριον. In qua signif. scribi cum spiritu aspero docet Suidas, item Eust. ex Ælio Dionysio. (Ἀνύω, perficio, &c. V. Æschyl. Pers. 723. Eurip. Phœniss. 410. ἤνυσεν Soph. Tr. 323. χάριν ἀνύειν ἐπί τινι, gratiam alicui rependo. ib. 1012. Œdip. Tyr. 173. 740. Trach. 670. Sic Theoc. Idyll. ιά. 17. —— ὡς ἀνύσαις, ut perficeres. Ἀνύσας, Theocritus, Idyll. ζ'. 10.)

Ἀνύομαι, perficior, &c. Apud Soph. ἀνυσθείς, exp. occisus. Item, pro ἀνύω. Od. π'. ἀνύεσθαι τάδε ἔργα: unde ἠνυσάμην pro ἤνυσα.

(Ἀνύτομαι. Æsch. Ag. 1168.)

Ἄνυσις, εως, ἡ, perfectio, effectio, seu effectus. Il. β'. ἄνυσις δ' οὐκ ἔσσεται αὐτῆς. Item profectus. Odyss. δ'. ἐπεὶ οὐκ ἄνυσίν τινα δήομεν quia non nanciscemur aliquid commodi ex fato.

Ἀνύσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, efficax, effectum magnum habens. Item, conducibilis, utilis. Plato de leg. 4. τοῦτο δὲ κάλλιστον καὶ ἀνυσιμώτατον πρὸς τὸν βίον τὸν εὐδαίμονα. Apud Lucianum, ἀνυσιμώτατον φάρμακον, i. præsentissimum.

Ἀνυσίμως, efficaciter, perfectè. Suid.

Ἀνυστὸς, οῦ, ὁ, qui effici potest: ἀνυστὸν καθέστηκε, effici potest, et ὡς ἀνυστὸν ἐστι, quoad fieri potest, pro viribus, Plutarch. in Lycurgo. Item ἀνυστὸν, promptum, facile. Budæus ex Phalaridis epistolis.

Ἀνυστικὸς, οῦ, ὁ, vel Ἀνυτικὸς, efficax, effectum magnum habens. Xen. ἀνυστικωτάτη χρηματισμοῦ ἀπὸ γεωργίας, efficacissima et promptissima opum comparandarum ratio.

(Ἄνυτις. λέγειν' ἐν ὧν ἄνυτις, i. e. ἀνύσιμα, καὶ τελεσθέντα ἀνύματα. Æschyl. S. c. Th. 726.)

Ἄνω, poëtice pro ἀνύω. Od. γ'. ἦδη δ' ἤνυσεν Ἠὼς ἦλθε, i. e. ἤνυεν καὶ ἐτελεύτα. Inde et apud Aristophanem partic. ἄνων. Ἄνω adverb. vide sua serie.

Ἄνυμαι, idem quod ἀνύομαι. (Æsch. Ch. 797.) Apoll. Arg. 2. νέον ἤματος ἀνυμένοιο, exp. recens desinente die, i. in crepusculo. Apud Herodot. ἀνύμενον ἔτος, exactus annus.

Ἄνω, idem quod ἄνυσις, apud Callim.

Ἤνυστρον, ου, τὸ, unus ex ventribus animalium cornigerorum et ruminantium, ex eo dictus (ut putatur) quoniam in eo ἀνύεται καὶ πέττεται ἡ τροφὴ, conficitur et concoquitur cibus. Aristoph. in Equit. Ἐγὼ δέ γ' ἤνυστρον βοὸς καὶ κοιλίαν ὑείαν Καταβροχθίσας, κἆτ' ἐπιπιὼν τὸν ζωμὸν ἀναπόνιπτος, λαρυγγιῶ τοὺς ῥήτορας. Vide et Aristot. de part. animalium l. 3. c. 14. et histor. animalium l. 2. c. 17. Pro eodem dicitur et ἔνυστρον.

Composita.

Ἄανος, ος, ὁ καὶ ἡ, qui perfici nequit. Hesych.

Ἀνήνυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui perfici nequit, qui ad finem perduci nequit, ἀτέλεστος. Od. π'. ἀνηνύστῳ ἐπὶ ἔργῳ.

Ἀνήνυτος, idem, ut, ἀνήνυτον τέλος λαμβάνειν, ad finem non perducitur. Et ἀνήνυτος αἰὼν, in epist. Phalar. Hesychio etiam est ἄπρακτος et ἀνατέλεστος. ¶ Item, inanis, μάταιος: ea enim quæ perfici non possunt, frustra quum fiant, vana sunt: ut, Philo de mundo, ἵππους ἀνήνυτον καταγωνιζόμενον εἰς τὴν τοῦ ἰσοῦ ἄμιλλαν. ¶ Suidæ significat etiam, multus, innumerabilis, infinitus, immensus: ut μόχθος ἀνήνυτος, apud Hippocr. in ep. ad Demag. Polyb. μεγίστας προφασιζόμενος δυσχερείας περὶ τὰς τροφὰς, ὅτι καὶ τὸ μῆκος ἀνήνυτον ἔχει δοκοῦσα τῆς ὁδοῦ.

(Ἀνήνυτα. adv. Theoc. ιά. 87.)

Διανύω, seu Διανύτω, conficio, perficio: ut, διανύειν τὴν ὁδὸν καὶ τὸν πλοῦν. Xenoph. ἃ πόλις διανύουσι. Διανύεσθαι, significatione activa citat Bud. ex Ptol.

Διάνυσμα, τὸ, iter, itineris confectio. Polyb. Quidam exp. progressus. Διάνυσις, idem, apud Ptolem.

Δυσήνυτος, effectu difficilis. Suid. et Hesych.

Ἐξανύω, perficio. Soph. πάντα θέσφατ' ἐξήνυσεν. ¶ Item occido, ut Il. λ'. ὃ δέ σ' ἐξανύω γε καὶ ὕστερον ἀντιβολήσας. (Eurip. Med. 652. Phœniss. 158. Soph. Œdip. Tyr. 160. Tr. 1010.)

[Ἐξανύτω. Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 5. ὃ, εἰ μὴ αὐτὸς ἐξανύτοι, πέμψειν φανερὸς ἦν τοὺς θεραπεύοντας.]

(Ξυνανύω. Æsch. Ag. 1132.) ‡ ξυνανύει. Verius conficit, vel potius ut elegantius Schutz condit. S. Butl. At ξυνανύτει Pors.‡

Decomp. Δυσεξάνυτος, effectu difficilis. δυσεξάνυτος δεσμὸς, inenodabilis nexus. Eurip.

Συνεξανύτω, simul perficio.

Ἐπανύω, perficio. Hesiod. † Asp. 311.† οὐκ ἐπενύσθη, i. ἐπληρώθη.

Εὐήνυτος, effectu seu confectu facilis.

Κατανύω, conficio, perago: ut, κατανύειν τὴν πορείαν, et κατανύσαι δρόμον. Plutarch. † κατανύτειν ὁδόν. Xen. Pæd. p. 232. d.† Apud Synesium epist. 73. quidam interpretantur consumere, in hoc loco, ὁ δὲ λιμὸς καὶ ὁ πόλεμος οὕτω πᾶν ὅσον ἦν κατήνυσαν. Apud Sophoclem, † El. 1478.† φίλοις γὰρ προξένων κατήνυσαν, duplicem (ut annotat interpres) admittit expositionem: nam vel significat nacti sunt, (qui enim aliquid peragit, id ipsum adipiscitur postquam perfecit) vel contra illam peregerunt id quod volebant. Neutraliter quoque et absolutè reperitur: ut, κατανύω εἰς λιμένα, pervenio portum: ut Budæus annotat. † ut apud Herodotum l. 6. cap. 140.†

Κατάνυμαι, Eust. exp. absumo. Od. ξ'. —— πίονοί τε σίαλοι ἔκτα Μαψιδίως, τὰ δὲ πολλὰ κατάνεται.

Πανήνυτος, qui omnino effici potest. Suid.

Προανύτω, antè vel citiùs perficio. Xen. Pæd. 2. οὕτω γὰρ ἐρρωμένως εἰσὶν πόλιν στρατεύειν ἂν προανύτωμεν.

Συνανύω, simul efficio, simul perago. Arist. in Phys.

Ὑπανύω, ministro.

ἌΝΩ, (adverbium loci) suprà, vel sursum: cui opponitur κάτω, infrà, atque ut hoc à κατὰ, sic illud fit ab ἀνά. † ἄνω apud homines vivos oppon. τῷ κάτω apud inferos Soph. El. 1173.† Significat tam in loco, quàm ad locum: οἱ ἄνω ὄντες, qui sunt in superioribus locis; ἡ ἄνω πόλις dicitur pro ἀκρόπολις. Item à Philostrato et aliis, rex Persarum vocatur ὁ ἄνω βασιλεύς. Odyss. λ'. Λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον. (V. Æschyl. Pers. 647.) Cum articulo, ὁ ἄνω, vel ἡ ἄνω, superior. τὸ ἄνω, superius. τὰ ἄνω τῆς οἰκίας, partes superiores domus: apud Xenophontem de arte eq. Habet interdum genit. ut, ἄνω τῶν πραγμάτων, apud Æschinem περὶ παραπρ. Copulantur sæpe ἄνω et κάτω. † Xen. Pæd. 1. 3. 4.† Lucianus ἄνω καὶ κάτω πλανῶμαι περιπατῶν, sursum deorsum vagor. Apud Platonem in Hippia minore, ἄνω καὶ κάτω πλανᾶσθαι, vult Budæus esse, toto cœlo errare. Sic ἄνω καὶ κάτω τὰς ψήφους στρέφειν, Demosth. in Midiam. Plato in Philebo, ἀεὶ γὰρ ἅπαντα ἄνω τε καὶ κάτω ῥεῖ. * Æsch. Eum. 648. τὰ δ' ἄλλα πάντ' ἄνω τε καὶ κάτω στρέφων τίθησιν. Soph. Antig. 1068. Eurip. Suppl. 689. τὰς ἄνω τε καὶ κάτω φερομένας. Phœn. 188. Bacch. 740. 752. Herc. F. 953. Pirith. fr. 7.* Dicitur etiam ἄνω καὶ κάτω μεταβάλλεσθαι, Gal. denique ἄνω καὶ κάτω ποιεῖν vel ποιεῖσθαι, sursum deorsum facere, i. miscere, turbare. † Sic Aristoph. Nub. 616.† Demosth. Vide Erasmum in proverbio, sursum ac deorsum. * ἄνω κάτω Æschyl. ap. Ath. p. 375. E. σκεύη καὶ τρίποδα τίθησ' ἄνω κάτω. Eurip. Iph. T. 282. κάρα τε διετίναξ' ἄνω κάτω. Bacch. 349. 602. Herc. F. 1307. El. 842. Aristoph. Lys. 709. Nicolaus Stobæi p. 84. Ἔδοξεν αὐτῷ γεγονέναι τἄνω κάτω. Menand. ap. Schol. Platon. p. 18. et Citharista p. 104. Cleric. Sotio Athenæi VIII. p. 336. E. Philemon fr. 175.* ¶ Est etiam ἄνω adverbium temporis; unde οἱ ἄνω χρόνοι, apud Demosthenem, superiora tempora. Pro eodem verò dicitur οἱ ἐπάνω χρόνοι, apud Diodorum Sicul. Apud Philostr. οἱ ἄνω πρὸ αὐτοῦ, ejus majores. Ἀνωτέρω (pro quo et Ἀνώτερον) comparativus gradus, superiùs, altiùs: ut, μικρὸν ἀνωτέρω στήσαντες. Et pro superioribus temporibus, vel altiùs repetita temporum memoria, apud Herodot. ἀνωτέρω οὐδὲν πρηγμάτων προσεστηρήκεε.

Ἀνώτερος, superior: unde et ἀνωτερικός: ut, ἀνωτερικὰ μέρη, superiores partes. Apud Gal. ἀνωτερικὰ φάρμακα sunt contraria τοῖς κατωτερικοῖς. Ἀνωτάτω, superlativus est gradus, i. in supremo loco. Philo de mundo, ἀνωτάτω εἶναι περὶ αὐτὸν τὸν αἰθέρα. et ὁ ἀνωτάτω, summus, supremus.

Ἄνωθεν, desuper, supernè, è superiore loco. (Æsch. Ch. 425. 834.) Apud Herod. ἄνωθεν τοῦ στρατοπέδου, è loco qui supra exercitum. In novo Test. sæpe ponitur pro οὐρανόθεν. Ὁ ἄνωθεν, superior, qui est è superiori loco. ¶ Temporis quoque significationem habet; unde οἱ ἄνωθεν, majores, avi. Capitur etiam pro, à principio, apud Dem. Item, pro, altius repetendo, ut docet Bud. ex Dem. et Themistio. Item pro, denuo, de integro, ut apud Joan. cap. 3. ¶ Aliquando exp. retro: ut, οἱ ἄνωθεν ἄρχοντες, retro principes, inquit Bud.

Composita.

Ἐπάνω, cum genit. supra, ut apud Ceb. Theb. ἐπάνω πάντων ἐστί. Sic ἐπάνω τούτων εἰμί. Interdum significat, supra quam, amplius quam. 1 Cor. 15. ὤφθη ἐπάνω πεντακοσίοις ἀδελφοῖς. Marc. 14. ἠδύνατο γὰρ τοῦτο πραθῆναι ἐπάνω τριακοσίων δηναρίων. Additur etiam adverbiis temporis, ut 1 Cor. 15. ἀπὸ τῆς ἡμέρας ἐκείνης καὶ ἐπάνω, ab eo die et deinceps.

Ἐπάνωθε, cum genit. idem: ut in Epigr. Τῆς αἰγὸς δ' ἐπάνωθε τὰ φορτία πάντα τέθεικε.

Ἐπάνωθεν, desuper. Bud. in hoc Thuc. loco, καὶ τἄλλο ἴδον ἐπάνωθεν, exp. in vertice montis.

Ὑπεράνω, cum genit. supra. Gal. ad Glauc. μικρὸν δὲ ὑπεράνω τῶν πεπονθότων χωρίων ἐπιτιθέναι σπόγγον. Paul. Ephes. 4. ἀναβὰς ὑπεράνω πάντων τῶν οὐρανῶν: ut et c. 1. καὶ καθίσας ἐν δεξιᾷ αὐτοῦ ἐν τοῖς ἐπουρανίοις ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς. ubi vetus interpres exponit, longè super. Quum autem absolutè ponitur, accipitur pro, sursum in cœlis.

Ὑπεράνωθεν, de loco superiori, desuper.

ἈΝΩ'ΓΩ, F. ἀνώξω, aor. 1. ἤνωξα, præt. medium ἤνωγα seu ἄνωγα, jubeo, hortor, suadeo, instigo. (Homer. Iliad. Γ. 263. Sophocl. Trach. 1264. Elec. 146. Æsch. Pr. 946. Ch. 753. ἀνωχθὲν 770. Eum. 905.) Od. δ. Τίπτε, τί με κεῖνος ἐποτρύνει καὶ ἄνωγεν. Od. φ'. Αὐτός τε κτείνε, τοὺς τ' ἄλλους πάντας ἄνωξε. Od. κ'. Δὴ τότ' ἔπειθ' ἑτάροισιν ἐποτρῦναι καὶ ἀνῶξαι. Præteritum med. sæpe pro præsenti accipi solet: ut Od. γ'. Ἀλλ' ἐς μὲν Μενέλαον ἐγὼ κέλομαι καὶ ἄνωγα. In passiva quoque significatione reperiri testatur Hesych. qui ἀνώγεται exponit κελεύεται. ☞ Eust. ab ἄνω, id est, ἀνύω, derivatum esse scribit, ut ex τρῶ, τρώγω.

Ἀνωγέω, etiam pro eodem dicitur, ut Od. ξ'. Αἴγυπτόνδε δέ με θυμὸς ἀνώγει ναυτίλλεσθαι. Il. Β'. σιωπᾶν λαὸν ἀνώγει, populum jubebat silere.

Ἀνωγή, ῆς, ἡ, jussum, adhortatio, παρακέλευσις, Suid. [Apoll. Rhod. Arg. I. 1134. ἀμυδὶς δὲ νέοι Ὀρφῆος ἀνωγῇ Σκαίροντες—ὠρχήσαντο. Schol. τῇ τοῦ Ὀρφέως παρακελεύσει, &c.]

Ἄνωξις, εως, ἡ, idem. Item ἄνεσις. Hesych.

Ἄνωχμα, τὸ παρακελευστικόν. Hesych.

ἈΞΙ'ΝΗ, ης, ἡ, ascia, dolabra. Exponitur etiam securis. Iliad. ο'. Ὀξέσι δὴ πελέκεσσι καὶ ἀξίνῃσι μάχοντο. Xen. Hell. 3. πολλὰ δὲ ξίφη, πολλὰς δὲ ἐπιδορατίδας, πολλοὺς δὲ πελέκεις καὶ ἀξίνας. Rursus Iliad. ν'. Ἀξίνην εὔχαλκον ἐλαΐνῳ ἀμφὶ πελέκκῳ Μακρῷ, ἐϋξέστῳ. ☞ Vult Eustathius ab ἄγω significante κλῶ, frangere, derivatum esse.

Ἀξινάριον, ου, τὸ, idem. [Joseph. de Bell. Jud. lib. 2. cap. 8. §. 7.]

Ἀξινίδιον, parva ascia, dolabella, securicula, secundum quosdam.

ἌΞΙΟΣ, ου, ὁ, dignus. (ἔπαθον μεγάλων ἄξι' ὀδυρμῶν. Eurip. Med. 112. Soph. Œdip. Tyr. 797. 992.) Xen. Pæd. 5. οἷα ἂν ἔπαινον σοὶ ἄξιος εἴην μᾶλλον ἢ μέμψεως. ubi præter genitivum ponitur dativus personæ. Sic eodem libro, ἐξετάζει ἑαυτὸν, ὁπόσου τοῖς φίλοις ἄξιος. Idem, apomn. lib. 1. ἄξιος ἦν θανάτου τῇ πόλει, dignum morte censebat civitas. Verùm sæpiùs ponitur cum solo genitivo. Dem. in Mid. δείξω πολλῶν θανάτων, οὐχ ἑνὸς ὄντα ἄξιον. Xen. Pæd. 5. ἄξια ἐπιμελείας, digna studio et cura. ἄξια σπουδῆς, apud Plut. Dicitur etiam aliquis πλείστου ἄξιος, et ἄξιος τοῦ παντός, apud Aristophanem, cui opponitur ἄξιος οὐδενός. Aliquando additur dat. ut, ἄξιος πλείστου καὶ πλούτῳ καὶ γένει, maximi faciendus ob divitias et nobilitatem. Ἄξιος πλείστου πᾶσιν, maximi faciendus ab omnibus, qui maximo est in pretio apud omnes. In neutro gen. πλείστου ἄξιον exp. operæ pretium: ut apud Andocidem, ὅπερ μοὶ πλείστου ἄξιον ἡγοῦμαι. Cum infinitivo, ut apud Plat. in Apolog. τί ἄξιός εἰμι παθεῖν ἢ ἀποτῖσαι; Et Soph. ἄξιος θρήνων τυχεῖν. Aristot. Eth. 3. ἄξιον ζῆν τῷ ἀνδρείῳ, æquum est ut vir fortis vivat. Xen. ἄξιόν ἐστιν ἐμὲ μισεῖν αὐτὸν, par est ut eum oderim. † ἄξιοί ἐσμεν ἀπολαύειν ἀγαθῶν τοῦ γεγενημένου. Xen. Pæd. 1. 5. p. 136. c.† ¶ Item pro ἀντάξιος, æquiparandus: ut Il. θ'. νῦν δ' οὐδ' ἑνὸς ἄξιοί εἰμεν Ἕκτορος. Sic et Il. ψ'. ¶ Item æstimationem habens et pretium, æstimabilis. Plutarch. οὔτε τριῶν ἄξια ταλάντων κεκτημένος, valentia tribus talentis, quæ æstimari possent tribus talentis. Xen. Hell. 4. Φαρνάβαζος ἅπαν ἔχων στολὴν πολλοῦ χρυσοῦ ἀξίαν. Demosthenes, ἄξια σώματα εἰς μυρίας δραχμάς. ¶ Item, pretiosus, magni pretii. Xen. Pæd. 3. καὶ φέροντες καὶ ἄγοντες εἴ τι ἕκαστος ἄξιον εἶχε. Apud Atticos capitur etiam pro εὔωνος, ut discimus ex Polluce, Suida, Eustathio, et aliis, i. vilis: unde ἀξιώτερον et ἀξιώτατον, vilius, vilissimum. Lysias, καὶ ἀξιώτερον τὸν σῖτον ὠνεῖσθε. Aristoph. in Equit. Οὐ πώποτ' ἀφύας εἶδον ἀξιωτέρας.

Ἀξίως, dignè, pro dignitate. Ponitur interdum sine casu: ut Demosthenes Philip. 2. πάντες μὲν ἀεὶ γλίχονται λέγειν, ἀξίως δ' εἰπεῖν οὐδεὶς δύναται. Frequentius cum genitivo, ut apud Isocratem, κατὰ σοφιστῶν, ὡς ἂν ἀξίως μὲν λέγω τῶν πραγμάτων. Xen. Pæd. 5. ἀξίως τῶν καλῶς πεποιημένων. Et ἀξίως τοῦ ἀδικήματος, apud Æschin. pro dignitate sceleris. ¶ Item, pro εὐώνως, vili pretio: ut, ἀξίως πεπραμένον, apud Poll.

Ἀξία, ἡ, dignitas, meritum: ut, κατὰ τὴν ἀξίαν, apud Plat. Isocr. et alios, pro dignitate, pro meritis. † κατ' ἀξίαν τῆς οὐσίας: pro dignitate, ratione opum. Xen. Pæd. p. 225. a.† Dicitur et, πρὸς ἀξίαν, pro eodem. Et, ὑπὲρ τὴν ἀξίαν, ultra quàm meremur, apud Areop. Et, παρὰ τὴν ἀξίαν, indignè, immeritò, Dem. ¶ Item, dignitas, i. dignatio, inquit Bud. Demosthenes pro cor. τὸ φρόνημα ἀφεῖσαν καὶ τὴν ἀξίαν τὴν ἑαυτῆς. Et, οἱ ἐπ' ἀξίας, magistratus, Lucian. ¶ Item æstimatio. Apud Basil. in epist. κατ' ἀξίαν εὐτελῆ, exp. æstimatu vile. Sic et apud Xen. et Plat. ¶ Item, justum pretium. Xen. ἀλλ' οὐδ' ἔλαττον τῆς ἀξίας λαβεῖν, minus justo pretio. Et apud Æschinem, τῆς ἀξίας ἀποδόσθαι, justo pretio vendere. Et apud Aristotelem Ethic. 9. τὴν ἀξίαν τάττειν, indicare. (quod institoris est et venditantis merces.) Item justa merces, digna merces. Aristot. Ethic. 9. οὐ γὰρ πρὸς χρήματα ἡ ἀξία μετρεῖται, neque enim digna merces philosophiæ pecunia rependitur.

Ἀξίωσις, εως, ἡ, pro ἀξία, dignitas, dignatio.

Ἀξιόω, ῶ, F. ώσω, dignum esse censeo. Cum genit. † Xen. Pæd. l. 4. p. 112. d.† Plato in apologia, οἷα ἀδικοῦμαι ἐμαυτὸν ἀξιοῦν κακοῦ οὐδενός. Sæpius cum infinit. pro, æquum esse censeo. (ἀξιῶ, ἔρχομαι, τολμῶ. Æschyl. Ag. 919. Pers. 335. Eurip. Med. 963. 1342. Soph. Œdip. Tyr. 964. Philostr. l. 3. c. 24.) Xen. ἀξιοῦσιν αἱ πόλεις τοῖς ἄρχουσιν, ὥσπερ ἐγὼ τοῖς οἰκέταις, χρῆσθαι. Luc. in Anach. τοὺς τοιούτους νέους καταγυμνάζειν αὐτοὺς ἀξιοῦμεν. ubi quidam exp. operæ pretium esse existimamus: alii exp. volumus. ¶ Item peto, postulo: ut, χρόνον ἠξίουν λαβόντες ἀπολογήσασθαι, petebant sibi dari spatium ad respondendum iis quæ objecta ipsis erant. † Xen. Pæd. 1. 1. 5. ubi est petere vel cupere; et 1. 2. p. 53.† ¶ Item existimo, puto. Plato in Apologia Socrat. ἀξιώσατε καὶ ὑμεῖς ἱκανούς μου κατηγόρους γεγονέναι. Et pro δοξάζω καὶ δογματίζω, et quasi axioma constituo, apud Aristot. in Probl.

Ἀξιόομαι, οῦμαι, dignus censeor, dignus habeor: ut apud Plut. in Publicola, ἀξιωθεὶς βουλῆς, dignus habitus senatu, dignus habitus qui in senatum reciperetur. † τινός: aliquid consequi. Xen. Pæd. l. 2. 41. d.† Item ἀξιωθεὶς vel ἀξιούμενος τούτων, qui hæc emeruit, qui hæc est consequutus tanquam iis dignus. ἀξιωθεὶς τιμῆς, affectus honore quo dignus est habitus, quem dignati sunt alii honore. ἀξιωθεὶς κοινῆς τραπέζης, dignus habitus qui ad communem mensam admitteretur, ἀξιωθεὶς τῶν δωρεῶν donatus muneribus quibus dignus censebatur. (Æsch. Suppl. 499. Ag. 379. Soph. Œdip. Tyr. 1463.)

Ἀξίωμα, τὸ, dignitas, autoritas, amplitudo: † Xen. Pæd. l. 5. p. 146. c.† οἱ ἐν ἀξιώματι, magistratus, qui honores gerunt. ut, ἐς ἀξίωμα παράγειν, ad honores provehere. ¶ Apud Dialecticos enuntiatio, enuntiatum, effatum, pronuntiatum. Veteres verbum appellârunt, inquit Donat. in Terent. Vide Bud.

Ἀξιωματικός, οῦ, ὁ, habens autoritatem, autoritate præditus, plenus majestatis, augustus. Dionys. Halic. de Isocrate, ὑψηλότερός ἐστι Λυσίου κατὰ τὴν ἑρμηνείαν, καὶ μεγαλοπρεπέστερος μακρῷ, καὶ ἀξιωματικώτερος. Item, dignatione et majestate venerandus, dignitate oris præditus, ut apud Plutarchum de Pompeio loquentem. Ponitur etiam τὸ ἀξιωματικὸν substantivè pro amplitudine et dignitate, ut ait Budæus, reservandum. Item in commentariis scribit, autoritas est ἀξίωμα, τὸ ἀξιωματικόν, τὸ κῦρος, ἡ πίστις, ut autoritas instrumenti. Item ἀξιωματικοί, qui in dignitatibus sunt constituti. Bud. ex Pand.

Ἀξιωματικῶς, cum autoritate, cum dignitate. Item apud dialecticos ἀξιωματικῶς τι λέγειν, aliquid ut axioma ponere, quod vulgò dicunt, aliquid pro una maxima ponere.

Ἀξίωσις, εως, ἡ, idem quod ἀξίωμα: unde οἱ ἐν ἀξιώματι, et οἱ ἐπ' ἀξιώσεως, iidem sunt. Est etiam amplitudo, ut ait Bud. Et ἀξίωσιν Plut. in Cæsare non semel vocat postulatum, ut ait idem. Apud Thucyd. est existimatio vel præsumptio et fiducia sese non spernentis.

Composita.

Ἀνάξιος, ου, ὁ, ἡ, indignus. Iidem cum genit. Dem.

Ἀναξίως, indignè, secus ac dignitas ac merita postulant, immeritò. Isocr. in Busir. τοῖς ἀναξίως δυστυχοῦσι. Item cum genit. ut, ἀναξίως ὑμῶν, non pro vestra dignitate.

Ἀντάξιος, æquiparandus, æqualis pretii: ut, χρυσὸς οὐκ ἀντάξιος τῆς ἀρετῆς, aurum non est æquiparandum cum virtute. Il. λ'. Ἰητρὸς γὰρ ἀνὴρ πολλῶν ἀντάξιος ἄλλων. Xenoph. πολλῶν οἰκετῶν ὑμᾶς ἀντάξιον εἶναι, existimo multorum servorum instar esse.

Ἀνταξιόω, ῶ, vicissim peto. Bud. [Thucyd. Hist. lib. 6. §. 16. τὰ ἴσα νέμων, τὰ ὅμοια ἀνταξιούτω.]

Ἀπάξιος, ου, ὁ, ἡ, indignus. Plato ep. 7. οὐκ ἀπάξιον δοκεῖ νῦν, καὶ μὴ νῦν.

Ἀπαξία, ἡ, indignitas.

Ἀπαξιόω, ῶ, dedignor, non dignor, indignum judico, contemno. (Æsch. Eum. 368.) Ponitur interdum absolutè, ut, μηδέ τις ἀπαξιούτω, ἢ τύχης παίσματι τρεπέτω, ὅτι, &c. Interdum cum infinitivo, ut apud Herodian. l. 7. τὸ δὲ δεινὸν ἐδόκει εἴξειν, τοῦ μὲν τοσούτου δήμου ἀπαξιοῦντος ὑπ' ὀλίγων καταφρονεῖσθαι. Interdum cum accus. ut apud Appian. ὁ δὲ δῆμος τὸν Μάριον μετιόντα τὴν ὑπατείαν οὐκ ἐχειροτόνησεν, οὐ τὸν ἄνδρα ἀπαξιῶν, ἀλλὰ τὸ φρόνημα δεδιὼς αὐτοῦ. Plut. de defect. or. τῷ μὲν ἀποστρεφόμενον καὶ ἀπαξιοῦντα τὴν κακίαν, τῷ δὲ πάλιν οὐ προσιέμενον, aversantem et aspernantem vitia. Interdum cum genitivo rei et accusativo personæ, ut apud Aristotel. de mundo, οὐδ' αὐτὸν τῶν καλλίστων ἀπηξίωσε. Ἀπαξιῶν, renuens, invitus, dedignans. Plut. αὐτοῦ τοῦ Μάρκου μεταβαλεῖν ἐσθῆτα φασὶν ἀπαξιώσαντος.

Ἀπαξίωσις, dedignatio, contemptio, despicientia. Polyb.

Ἐπάξιος, dignus, ut, ἐπάξιος γέρως, apud Sophoclem. (Æsch. Eum. 272. 438. Pr. 70. Ch. 93.) Gregorius, ταῦτα τῶν ἀνδρῶν ἱερῶν καὶ φορὰν τοῦ ἀνδρὸς ἐπάξια, dignitatis et magnificentiæ.

Ἐπαξίως, dignè, pro dignitate et merito. Nazian. τοῦ καλέσαντος ἐπαξίως.

Ἐπαξιόω, ῶ, postulo, rogo. ut exp. apud Soph. [τὰ δ' ἄλλα πάντα, καὶ σιωπώσης ἐμοῦ, Ἐπαξιῶ σε δαίμον' [illegible].] †Camer: cupio; sed et potest esse puto, existimo.†

Καταξίως, dignè, pro dignitate: ut, καταξίως ἐμοῦ, apud Sophoclem, pro mea dignitate. † El. 802.† [Œd. Col. 965. ἐπεὶ δίδαξας οὔτ' ἐμοῦ καταξίως Οὐδ' ἂν κτείνειας αὐτὸς, οὔτε τῆς χθονός, &c. Polyb. Hist. lib. 1. τοὺς αἰτίους τῆς ἀποστασίας τιμωρήσασθαι καταξίως.]

Καταξιόω, ῶ, dignor, dignum judico. τιμῆς ἀξιῶ. Suid. In pass. signif. (Æsch. S. c. Th. 673. Ag. 581.)

Συναξιόω, dignum censeo. Xen. Pæd. p.174. d.† [Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 2. pag. 477, 8. Ὁ μὲν δὴ—συναξιοῦσί σε καὶ τοὺς σὺν σοὶ πρωτοστάτας εἶναι τῶν συμμάχων.] Plerunque cum genit. construitur, et significat dignus judicor aut sum qui, &c. ut Lucæ 21. καταξιωθῆτε ἐκφυγεῖν ταῦτα πάντα. Ejusdem 20. οἱ καταξιωθέντες τοῦ αἰῶνος ἐκείνου τυχεῖν. Interdum cum genit. ut 2 Thess. 1. εἰς τὸ καταξιωθῆναι ὑμᾶς τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

ἌΞΩΝ, ονος, ὁ, (ab ἄξαι, aor. 1. verbi ἄγω) axis rotæ. Il. ε'. οὐδ' ἐπέπηγε διαπρὸ χάλκεος ἄξων. Xen. Pæd. 6. de bellicis curribus loquens, τροχοῖς τε ἰσχυροῖς, ὡς μὴ συντρίβωνται, ἄξοσί τε μακροῖς. Per metaphoram iidem ἄξων τοῦ κόσμου vocatur axis mundi, apud Arist. et Procl. ¶ Sic vocatur etiam spondylorum secundus, qui est immobilis. Poll. ¶ Apud Athenienses ἄξονες erant axes lignei in quas leges Solonis erant incisæ. Vide Gell. l. 2. c. 12. et Bud. in comm. ¶ In Salomonis Proverbiis legitur pro tramite et orbita.

Ἀξόνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad axem pertinens. In Epigr.

Composita.

Ἀκραξόνιον, ου, τὸ, i. τὸ ἄκρον τοῦ ἄξονος, summa pars axis, apud interpr. Apollonii.

Ἀμφαξονεῖν, (inquit Eust.) proverbialiter ἀπὸ τοῦ ἄξονος, καὶ τῶν ἐχόντων αὐτὸν, εἴτε ἁρμάτων εἴτε ἁμαξῶν, dicitur τὸ μὴ στρέφεσθαι κατ' ὀρθὸν, non rectà incedere seu progredi: exorbitare. Secundum Pausan. usurpatur de iis quibus genua infirma et fracta sunt.

Ἀντιάξων, ονος, ὁ, axis seu polus qui nostro oppositus est: qui ἀνταρκτικὸς quoque dicitur. Budæo ora australis nobis ignota, ex Cic. Tusc. quæstion.

Ἐπαξόνιος δίφρος, currus qui in axem volvitur.

(Παραξονία. Substantivè. Rotæ Streperæ. Sive id quod ab axe inter rotandum decidit. Aristoph. R. 835.)

ἈΟΛΛΗ'Σ, έος, ὁ καὶ ἡ, cujus pluralis ἀολλέες, conferti, densi. Od. ξ'. βάλλον δ' εἰς ἐλαιὸν ἀολλέες. (At Soph. Tr. 522.—οἱ τότ' ἀολλεῖς ἴσαν ἐς μέσον ἱέμενοι λεχέων. Ubi interpres: Qui tum cominus ibant in medium cupientes thalamis potiri.) ☞ Etymol. ἀολλέας exponit συναθροισμένους, congregati: et fieri dicit παρὰ τὸ ὁμοῦ εἰλεῖσθαι. Eustathius vult in hoc nomine α esse vel ἐπιτατικὸν, vel ἀθροιστικὸν, qui ἀολλέας exp. οἱ ὁμοῦ ἠθροισμένοι καὶ συνειλημμένοι.

Ἀολλίζω, F. ίσω, confertos reddo, congrego. Homer. Iliad. ζ'. ἀολλίζουσα γεραιάς.

Ἀολλέω, ῶ, idem. Hesych.

Ἀολλέως, (adverb.) simul. Mosch. idyll. 2.

ἌΟΡ, ορος, τὸ, ensis, vel Ἄορ. Od. κ'. Σπασσάμενος τανύηκες ἄορ παχέος παρὰ μηροῦ. (Theocritus Idyll. κβ'. 191. Τοὶ δ' ἄορ ἐκ κολεῶν ἐρυσσάμενοι. Illi vero enses e vaginis stringentes.) Sic apud Hesiod. † Asp. 457.† ἐρυσσάμενος δ' ἄορ ὀξύ. Il. υ'. Τὸν μὲν δουρὶ βαλὼν, τὸν δὲ σχεδὸν ἄορι τύψας. ☞ Ab Ἀείρω deducit Etymol. ¶ Ἄορες dicuntur Hesychio γυναῖκες. Item tripodes quidam, ut apud Hom. Od. ρ'. Αἰτίζων ἀκόλους, οὐκ ἄορας οὐδὲ λέβητας.

Χρυσάορος, ορος, ὁ καὶ ἡ, (comp.) ensem aureum gestans. Hesiodus. † Theog. 281.† Ἀπόλλωνα χρυσάορα γείνατο Λητώ. Item nomen propr. Hesiod. Dicitur et χρυσάορος, ου, ὁ, ἡ, pro eodem. Iliad. ε'.

ἈΟΡΤΗ', ἡ, arteria magna, quæ à sinistro cordis sinu exoritur, apud Aristot. de part. animal. l. 3. Sic appellata fuit quòd ἀορτὴ significet ἀγγεῖον, i. vas. Est enim sanguinis conceptaculum, ut ibidem Aristot. scribit. Ex Poll. annotatur, œsophagum καὶ τὸν βρόγχον, in tenues apophyses disparari, quas Græci σύριγγας et βρογχία et ἀορτὰς appellant. Traditur, Galenum de anatomia arteriarum, et lib. 16. de usu partium, τὴν ἀορτὴν vocare arteriam omnium maximam, quæ ex sinistro cordis ventriculo exoritur, et spiritum vitalem in totum animantis corpus defert, nativumque calorem per diastolen et systolen temperat. Ἀορταὶ sunt etiam vestium conditoria, et arculæ: χηλοὶ, κιβωτοὶ, κίσται. Vide Poll.

ἈΟΡΤΗ'Ρ, ῆρος, ὁ, lorum seu funis quo ensis appenditur, vel clypeus, aut etiam pera. Od. λ'. Σμερδαλέος δέ οἱ ἀμφὶ περὶ στήθεσσιν ἀορτὴρ Χρύσεος ἦν τελαμών. Et Od. ν'. — δῶκε δέ οἱ σκῆπτρον καὶ ἀεικέα πήρην, Πυκνὰ ῥωγαλέην, ἐν δὲ στρόφος ἦεν ἀορτήρ. ☞ Existimatur esse à verbo αἴρω: et inde primùm factum sit ἀρτὴρ, deinde ἀορτὴρ per pleonasmum literæ ο. * potius ab ἀείρω.*

Ἀορτεῖσθαι, unde ἀορτηθεὶς, in Anth. Epigr. appensus loro, affixus.

Ἄορτρον, appellatur ab Hipp. pars pulmonis utrinque suspensa et separata, quam et ἀορτὴν dictam fuisse discimus ex Diosc.

ἈΠΑΛΟ'Σ, ή, όν, tener, delicatus, mollis. (A nomine ἁφὴ, i. tactus, secundum Etymologicum et Eustath. fit ἁφαλὸς, deinde mutata in tenuem aspirata ἀπαλὸς, quasi tactui cedens: quæ enim mollia sunt, tactui cedunt: contrà quæ sunt dura, vocantur ἀντίτυπα.) Dicitur tam de persona, quàm de re. Od. φ'. χεῖρας ἀτρίπτους ἀπαλάς. Et Iliad. τ'. ἁπαλοὶ πόδες, molles pedes. † Hesiod. Theogn. v. 3.† Sic et, τυρὸς ἁπαλὸς, caseus mollis, in Anthol. Epigramm. Item ἁπαλὸς οἶνος, vinum molle seu tenerum, apud Diosc. Quidam tamen pro novo vino accipiunt. Dicuntur et σιτία ἁπαλὰ, cibi delicati. Item στρωμναὶ ἁπαλαὶ pro μαλακαί. ¶ Item mollis, id est, non vehemens, lentus: ut, ἁπαλὸν πῦρ, apud Athen. In anth. epigr. ἁπαλὸν πνεῦμα, mollis aura. Ἁπαλὸν γελάσαι. Od. ξ'. molliter ridere. (V. Æschyl. Pers. 537. Et Apollonius Rhodius, Argon. iii. 297. — ἁπαλὰς δὲ μετετρωπᾶτο παρειὰς Ἐς χλόον, ἄλλοτ' ἔρευθος —— teneraque transmutabat genas interdum in pallorem, interdum in ruborem ——)

Ἁπαλῶς, molliter.

Ἁπαλότης, ητος, ἡ, teneritudo, mollities. Plat. in symp.

Ἁπαλύνω, tenerum reddo, mollio, emollio. Xen. in Laced. Poll. ἁπαλύνειν et διαθρύπτειν, posuit pro, emollire et quasi deliciis frangere. Capitur etiam pro, delicatè et molliter attingo et tero, ut ait Bud. ex Xen.

Ἁπαλίας, ου, ὁ, hœdus tenellus seu delicatus, hœdus adhuc mollis et teneræ ætatis: ut Diog. Laërt. tradit.

Ἁπάλιον θῦμα. Hesych. δέλφαξ, porcellus, porcus delicatus, ea enim victima est tenerrima et delicatissima.

Πανάπαλος, (comp.) tenerrimus, mollissimus. Hom.

ἍΠΑΞ, semel: ut Odyss. μ'. ὅτε τ' ἄλλοι ἅπαξ θνήσκουσ' ἄνθρωποι, quum alii homines semel moriantur, non bis. (V. Æschyl. Pr. 209. Aristoph. R. 95. Ἅπαξ προσουρήσαντα τῇ τραγῳδίᾳ.) Ponitur cum genitivo interdum: ut, ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ, semel in anno, et ἅπαξ τῆς ἡμέρας, semel in die. Apud Herodot. ἅπαξ ἐν τῇ ζωῇ, semel in vita. ¶ Exp. et omnino, prorsus.

Composita.

Εἰσάπαξ, (quod et divisim εἰς ἅπαξ) apud Dem. Olynth. 2. semel, vel semel duntaxat.

Ἐφάπαξ, idem.

Καθάπαξ, semel, omnino, prorsus. Dem.

ἈΠΑΡΓΙ'Α, ἡ, apargia: herba inter ἐπιγειόφυλλα, apud Theophr. pl. lib. 7. cap. 9.

ἈΠΑΡΙ'ΝΗ, ἡ, herba de qua Theophr. hist. pl. l. 7. c. 14. et Diosc. l. 3. c. 92. et Plin. l. 27. c. 5.

ἈΠΑΤΑ'Ω, ῶ, F. ήσω, fallo, decipio, impono, seduco. Sonat quasi ἀπάγω τοῦ πάτου. Odyss. δ'. οὐκ ἂν ἔγωγε Ἄλλα παρὲξ εἴποιμι παρακλιδὸν, οὐδ' ἀπατήσω.

Ἀπατάομαι, ῶμαι, decipior, fallor. Thuc. l. 2. ἀπατηθέντες ὑπ' αὐτῶν ἐξ ὁμολογίας τινός.

Ἀπάτημα, τὸ, fallacia, impostura, captio.

Ἀπάτησις, deceptio, ἀπάτημα. Judith. cap. 10.

Ἀπατητικὸς, fallax, fallendi arte instructus. [Xenoph. Ἱππαρχ. cap. 5. §. 5. Καὶ γὰρ ἀσφαλέστερον τὸ πρᾶγμα, καὶ ἀπατητικώτερον. . §. 15.]

Ἀπάτη, ἡ, deceptio, fallacia, fraus, dolus. (Æsch. Suppl. 116.) Homer. Plat. Xenoph. Plut. &c. † ἀπάτη πολεμίων: pass. qua hostes decipiuntur. Xen. Pæd. l. 3. p. 80. b.†

Ἀπατηλὸς, οῦ, ὁ, fallax, deceptorius. Exp. et fraudulentus, dolosus, captiosus. Hom. Plat. Luc.

Ἀπατήλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. Od. ξ'.

* Ἀπατηλῶς et ἀπατητικῶς non nisi apud recentiores grammaticos exstant.*

Ἀπατεὼν, ῶνος, ὁ, deceptor, impostor. Xen. † Pæd. 1. 6. 24.† Plut.

Ἀπατούρια, τὰ, fallaciarum solemnitas, inquit Bud. ex Euseb. chronic. Vide Suid. et schol. Aristoph. (Plat. Tim.)

Composita.

Διαπατάω, ῶ, fallo, decipio: idem quod ἀπατῶ. Ex Plat. de legib. [Lib. 5. μήτε ἄλλος τοιοῦτος ἂν αὑτὸν διαπατήσῃ.]

Δουλαπατία, ἡ, servorum seductio.

Δυσαπάτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, difficilis deceptu.

Ἐξαπατάω, idem cum ἀπατάω. Dem. Olynth. 3. αὐτὸν ἐξαπατῆσαι, se ipsum decipere. Xen. Pæd. 3. οἱ δὲ εἶδον, ἃ μὲν ἰδοῦσθαι ἐξαπατῆσαι αὐτὸν, οὕτως ἐξαπατήσαντα ὥσπερ ἄν τις τυφλοὺς ἀσαφεῖς καὶ μεθ' ἡμέραν φρονοῦντας ἐξαπατήσειεν. † Aristoph. Nub. 546. de luctatoribus in palæstra Xen. Pæd. 1. 6. 28.†

Ἐξαπατῶμαι, fallor, decipior. Xen. Pæd. 8. ἄλλοι ἄλλως πίστεσιν ἐξαπατηθέντες ἀπώλοντο. Activè etiam usurpatur ab Aristotel. in Problem. sect. 28.

Ἐξαπατητικὸς, vim habens fallendi et imponendi, deceptorius, captiosus. Xen. in Hipparch. [Cap. 4. §. 12. καὶ τότε γὰρ ἐξαπατητικὸν τῶν πολεμίων ὁμοίως τῷ πρόσθεν εἰρημένῳ.]

Ἐξαπάτη, fallacia, deceptio. † Hes. Th. 205.† Greg. Nys. πρὸς ἐξαπάτην τῶν ἀκουόντων.

Ἐξαπατίσκω, poeticè dicitur pro ἐξαπατῶ. Hesiod.

Decomp. Ἀνεξαπάτητος, qui falli non potest seu decipi. Ex Aristot. Pol. 8. pro eo qui non decipitur.

Δυσεξαπάτητος, idem quod δυσαπάτητος. [Xenoph. Orat. in Agesil. cap. 11. §. 12. ἐχθροῖς μὲν δυσεξαπάτητος, φίλοις δὲ εὐπαραπειστότατος.]

Εὐεξαπάτητος, facilis deceptu. [Xenoph. Ἱππαρχ. cap. 7. §. 15. Καὶ εὐεξαπάτητοι δ' εἰσὶν οἱ φύλακες. Plat. de Rep. lib. 3.]

Προεξαπατάω, ῶ, eludo, contrario sensu eludo, illudo. Arist. Rhet. 3.

Συνεξαπατάω, simul decipio. Demosth.

Ὑπερεξαπατάω, maximè decipio, vel insuper decipio. Plat. de sup.

Εὐαπάτητος, qui facilè decipi potest. Aristot. l. 2.

Ξεναπάτη, vel ξεναπατία, deceptio hospitis, vel hospitum. Illud affertur ex Eurip. hoc ex Plat. epist. [Jul. Poll. Onom. lib. 3. εἴρηται δὲ ξεναπάτη παρ' Εὐριπίδῃ. Cl. Barnes legit ξεναπάτας. Vide Not. ad Med. Eurip. 1392.)

Ξεναπάτης, ου, ὁ, hospitum seu peregrinorum deceptor. apud Euripid. (Med. 1394.) [Pind. Olymp. Od. X. 42. Καὶ μὰν ξεναπάταν Ἐπειῶν βασιλῆα, &c. Schol. ξεναπάταν αὐτὸν φησι, διὰ τὸ τοῦ μισθοῦ ἀγνωμονεῖν. Schol. Ster. pag. 131. ὁ ξεναπάτης, τουτέστιν ὁ τοὺς φίλους ἀπατῶν. Eurip. Troad. 865. ἐξ ἐμῶν δόμων δάμαρτα ξεναπάτης ἐλήσατο. Stheneb. Τίς ἄρα τοιὰ ξεναπάτης.]

(Παραπατάω. Æsch. Eum. 730.) [Σύ τοι παλαιὰς δαίμονας καταφθίσας οἴνῳ παρηπάτησας ἀρχαίας θεάς.]

T

Φρεναπάτης, ου, ὁ, mentis deceptor, seu mentium. In epist. ad Tit.

Φρεναπατάω, ῶ, mentem seu mentes decipio. Et simpl. decipio. Gal. 6.

ἈΠΑ'ΦΩ, et Ἀπαφῶ, idem quod ἀπατῶ, et ab eo deductum: sed poëticum est. Eustathius tamen vult ἀπάφεσθαι propriè esse δι' ἁφῆς ἀπατᾶσθαι, et scribit Æolicum esse verbum.

Ἀπάφομαι, idem. unde ἀπάφοιτο, apud Homer.

Ἀπαφίσκω, idem quod ἀπάφω, decipio, fallo.

Composita.

Ἐξαπάφω, et ἐξαπαφῶ, et ἐξαπαφίσκω, idem quod ἀπάφω. Apoll. I. 2. Ῥεῖαν ἐξαπάφων παρελέξατο. Hesiod. in Theog. † v. 537.† Διὸς νόον ἐξαπαφίσκω.

Ἐξαπάφομαι, pro eodem: unde ἐξαπάφοιτο, apud Hom.

Παραπάφω, sive παραπαφῶ, idem. Apoll. Arg. lib. 2. Ἀπόλλωνα παρήπαφε. Apud Hom. Od. ξ'. παρά μ' ἤπαφε δαίμων, per tmesin.

ἈΠΕΙΛΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, minor, minitor, interminor. (Soph. Œdip. Tyr. 430. Æsch. Ag. 1431. Apollon. Rhod. iii. 607.) Aliquando ponitur cum solo dativo personæ, aliquando cum dativo personæ et accus. rei. Od. υ'. μάλα δ' ὑμῖν ἀπειλήσας ἀγορεύει. Xen. Pæd. 6. καὶ τοῖς μὲν τὸ δέον ποιοῦσιν ἐπαινέσαι, τοῖς δὲ καταμελοῦσιν ἀπειλεῖν ἰσχυρῶς. Iliad. ι'. ἄλλο δέ τοι ἐρέω καὶ ἀπειλήσω τόγε θυμῷ. Alicubi dativus personæ subaudiendus relinquitur. Iliad. φ'. ἀπειλήσας δ' ἀπέστιχεν. Demosthenes Philipp. 1. ἀπειλεῖ, καὶ λόγους ὑπερηφάνους, ὥς φασι, λέγει. Itidem nonnunquam cum solo accusativo rei; ut, ἀπειλεῖν θάνατον, apud Herodotum, mortem minitor. Dicitur etiam ἀπειλῶ σοι εἰ μὴ, ut apud Xenophon. Pæd. 4. Apud Aristophanem autem in Pluto, ἀπειλεῖς ὅτι ἐς τοὺς κόρακας μόνους βαδιούμεθα. Et cum infinitivo, ut apud Æschinem, ἀπειλῶ εἰσαγγέλλειν. Interdum pro dativo personæ ponitur genitivus cum præpositione κατά: ut apud Plutarchum in Camillo, μεγάλας ζημίας ἀπειλῶν κατὰ τοῦ μὴ ὑπακούσαντος, ingentes mulctas minitans ei qui non paruisset. ¶ Item, pro αὐχεῖν sive καυχᾶσθαι, gloriari. ut Il. θ'. Ὥς φάτ' ἀπειλήσας. Et Od. θ'. Ἦ μὲν ἀπειλήσας βεβάμενος εἶναι ἀρέτης.

Ἀπειλοῦμαι, οῦμαι, minis terreor, ut apud Xen. in symp. οὐκ ἔτι δὲ ἀπειλοῦμαι, ἀλλ' ἤδη ἀπειλῶ ἄλλοις.

Ἀπείλημα, minæ, comminatio. Soph. in Œdipo Col. [691. ἀλλ' ὁ νοῦς ὅταν αὐτοῦ γένηται, φροῦδα τἀπειλήματα.]

Ἀπειλητικὸς, ή, ὸν, minax: ut, ἀπειλητικὰ νόμιμα, apud Plat. de leg. minaces leges, vel plenæ minarum.

Ἀπειλητὴρ, ῆρος, ὁ, minator, minax, cujus fœm. ἀπειλήτειρα, comminatrix: ut, ἀπειλήτειρα φωνὴ, apud Nonn. ¶ Item, jactator vanus, ut accipit Eust. Il. η'. Ὤμοι ἀπειλητῆρες.

Ἀπειλητήριος, idem quod ἀπειλητικὸς, ut, ἀπειλητήριοι λόγοι, apud Herodot. [Lib. 8. §. 112. Themistocles, πέμπων ἐς τὰς ἄλλας νήσους ἀπειλητηρίους λόγους, αἴτεε χρήματα, &c.]

Ἀπειλὴ, ἡ, comminatio, minæ. † πρός τινα, adversus aliquem. Xen. Pæd. l. 4. p. 106.† Hom. Dem. Plat. Apud Alex. Aphr. ἀπειλὴ τοῦ πνιγμοῦ, exp. periculum strangulationis. ¶ Est etiam gloriatio, καύχησις, inquit Eust. (Philostr. l. 4. c. 4.)

Composita.

Διαπειλέω, ῶ, interminor, interpositis minis territo: vel etiam simpliciter, minitor. Æschin. in Timarch. p. 12. διαπειλησαμένου τοῦ Μισγόλα καὶ τοῦ Φαίδρου τοῖς ξένοις.

Ἐπαπειλέω, ῶ, minor, comminor. Il. α'. [illegible] τὸν πρῶτον ἐπηπείλησ' Ἀχιλῆϊ. Soph. in Ajace, ἐμοὶ τὰ δεῖν' ἐπηπείλησ' ἔπη, mihi asperis verbis comminatus est.

Κατεπειλέω, interminor, minor, ἀπειλέω. Sophoc. in Œd. Col. [690. πολλαὶ δ' ἀπειλαὶ, πολλὰ δὴ μάτην ἔπη Θυμῷ κατηπειλήσαν. 1208.]

Προσαπειλέω, insuper minitor, minas addo.

Προσαπειλὴ, adjecta interminatio, minæ additæ.

Συναπειλέω, ῶ, et συναπειλοῦμαι, comminor. Eust. Lucian. in Demon.

ἈΠΕΛΛΑΙ', Hesychio fana et sacraria, conciones, cœtus, comitia.

Ἀπελλάζειν, Laconibus ἐκκλησιάζειν, concionari. Hesych. Apud Plut. in Lycurgo.

Ἀπέλλακες, qui sacrorum participes sunt. Hesych.

ἈΠΕΛΟΣ, dicitur hulcus et vulnus: παρὰ τὸ μὴ προσπελάζειν τὴν σάρκα, ἀλλὰ διεστάναι. Vel τὸ ἀφελκόμενον, Ionicè φ verso in π. Vel ita dicitur ἀπὸ τῶν Θεσσαλικῶν ἀπέλων, ἅπερ ἐστὶ πελιδνώματα, ut significet, τὸ ἀθεράπευτον, incurabile. Etym. et Eust. Usus est Callim.

ἈΠΗ'ΝΗ, ἡ, rheda, vehiculum mulare, vehiculum quod muli juncti trahebant: ut Pausan. docet. Homerus quoque eam vocat, ἡμιονείην ἅμαξαν. Od. ζ'. Idem Iliad. ω'. dicit, πρόσθε μὲν ἡμίονοι ἕλκον τετράκυκλον ἀπήνην. (τεῖαι λευκῶν' ἀπήνη. Eurip. Med. 1123. Phœniss. 292. 809. Soph. Œdip. Tyr. 773.)

Ἀπήνης ἀγώνισμα, certamen quod fit τῇ ἀπήνῃ: quum mulis rhedæ junctis certatur, seu quum certatur vehiculo mulari. Poll. l. 7.

ἈΠΗΝΗ'Σ, έος, ὁ καὶ ἡ, immitis, inclemens, sævus, crudelis. Od. τ'. Ὃς μὲν ἀπηνὴς αὐτὸς ἔῃ καὶ ἀπηνέα εἰδῇ. Et Il. ψ'. ἐπεί τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής. Iliad. ό. ἀπηνέα μῦθον. Apud Aristophanem in Nub. †970.† ὅπως τοῖς ἵξεσθ' μηδὲν δείξειν ἀπηνές: expon. acerbum seu asperum, insolens. ☞ Dictum τὸ ἀπηνὲς volunt quasi ἀπωθοῦντα τοὺς αἰτοῦντας, vel quasi ὑψαύχενα ὄντα, metaphoricè ἀπὸ τῶν ὑψαυχένων ἵππων.

Ἀπηναῖος, inhumanus, durus, seu immitis: idem atque ἀπηνής, Hes.

Ἀπήνεια, ας, ἡ, Suidæ, ἀπανθρωπία, inhumanitas.

Ἀπηνόω, ῶ, unde ἀπηνώθη, quod Suidas affert, et exp. ὠμὸς ἐγεγόνει, immitis et crudelis factus erat.

ἌΠΙΟΣ, ου, ἡ, pirus arbor, propriè pirus sativa, nam ἀχρὰς est pirus agrestis: quæ tamen differentia non semper observatur. ¶ Item pirum fructus, apud Athen. et Diosc. l. 1. c. 168. Sic dicitur (inquit Eustath.) quasi non habens πέπονα. Alii ab Apia regione deducunt, quòd ex ea primum allata fuerit hæc arbor. Pro fructu legitur ἄπιος, etiam masc. gen. apud Plat. in legib. et testatur schol. Aristoph. Ἄπιοι πέπειροι, pira matura. Diosc. l. 5. ¶ Ex Theophr. affertur pro herba quæ et ἰσχὰς dicitur. Et pro fungi specie. ¶ Item ἄπιος, ου, ὁ, longinquus, remotus. Vide in Ἀπί.

Ἄπιον, ου, τὸ, pirum. Suid.

Ἀπίτης οἶνος, vinum ex piris factum.

ἉΠΛΟ'ΟΣ, et per contract. ἁπλοῦς, in genit. ἁπλοῦ, simplex, non involutus: ut, ἁπλοῦς λόγος, apud Isocr. et ἁπλοῦς μῦθος, apud Eurip. (Phœniss. 476. Soph. Œdip. Tyr. 597. Æsch. Pr. 46. Ch. 552.) Sæpe etiam dicitur, ὡς ἁπλῷ λόγῳ, ut apertè breviterque dicam. ¶ Ἁπλοῦς ἀνὴρ, exp. etiam candidus, ingenuus. Et pro stulto apud Isocr. ad Nicocl. ἁπλοῦς δὲ ἡγοῦνται τοὺς νοῦν οὐκ ἔχοντας. † ἁπλούστερος. Xen. Pæd. 1. 3. 4. et l. 3. p. 68. c. et superlat. apud Xen. Pæd. p. 225. b.† ¶ Item, ἁπλοῦν, planè verum et sine controversia, ut ait Bud. ex Plat. in Phædro. Ἅπλοος verò vide in comp. ex πλόος. ☞ Eust. censet dictum ab α particula μόνωσιν significante, et πέλω, sum, quasi ἄπελος.

Ἁπλῶς, simpliciter, simplici via et ratione, non accuratè: ut, ἁπλῶς εἰπεῖν, apud Isocr. cui opponitur, ἀκριβῶς. ¶ Item, leviter. Eurip. οὐχ ἁπλῶς φέρω. ¶ Item, simpliciter, uno modo. Plut. de poët. aud. καὶ πότερον ταῦτα τῶν ἁπλῶς ἢ τῶν πολλαχῶς λεγομένων ἐστὶ παρ' αὐτοῖς. ¶ Item, simpliciter, id est, per se, sine adjectione, apud gramm. ¶ Item, simpliciter, i. candidè, sine fuco. Dem. pro cor. ὥσπερ αὐτὸς ἁπλῶς καὶ μετ' εὐνοίας πάντας εἴρηκα τοὺς λόγους. ¶ Item, omnino, prorsus: ut, ὡς ἁπλῶς εἰπεῖν, ut summatim dicam. Dem. Philip. 2. νῦν τι ἃ γεγένηται νῦν δ' ἁπλῶς οὐδὲν ὑποστειλάμενος παῤῥησιάσομαι.

Ἁπλοΐα, ἡ, simplicitas. Synes.

Ἁπλότης, ητος, ἡ, idem: ut, ἁπλότης τῶν τρόπων. † Xen. Pæd. 1. 4. 3.†

Ἁπλοϊκὸς, οῦ, ὁ, simplex, candidus, apertus: ut, ἁπλοϊκὸς ἀνὴρ, apud Luc. cui oppon. πανοῦργος. Et, ἁπλοϊκὸς λόγος, sicut et ἁπλοῦς.

Ἁπλοϊκῶς, cum simplicitate, candidè, sine fuco.

Ἁπλοῒς, ΐδος, ἡ, vestis simplex. cui opponitur διπλοΐς. Hom.

Ἁπλοΐζομαι, simplicem et candidum me exhibeo, simplicitate utor. Xen. Apomn. 4.

Ἁπλόω, ῶ, expando, explico, extendo.

Ἁπλόομαι, οῦμαι, expandor. Unde particip. ἡπλωμένος, expansus. Capitur etiam à Dionysio Areop. pro, singularis et simplex, et ἑνωμένος, inquit Bud.

Ἁπλήγιος, ου, ὁ, simplex. idem cum ἁπλοῦς, ex quo et derivatum est. Eupolis, οὔτ' ἄρ πολυπράγμων ἐστὶν, ἀλλ' ἁπλήγιος.

Ἁπληγὶς, ίδος, ἡ, idem cum ἁπλοΐς, simplex, non admodum ampla, ita ut duplicari seu corrugari nequeat, ut, ἁπληγὶς χλαῖνα. Suid. apud Aristoph.

Composita.

Ἀναπλόω, ῶ, explico, expando. Diosc. l. 2. c. 189.

Ἀπαξαπλῶς, in universum, omnino. Exponitur etiam, sine delectu, à Budæo in hoc Luciani loco, καὶ ἅπαντας ἀπαξαπλῶς ὑβρίζει.

Ἐξαπλόω, ῶ, expando, explico.

(Ἐξαπλόομαι. Batrach. 105.)

Φιλάπλους, simplicitatis amans.

Φιλαπλοϊκὸς, pro eodem, apud Lucianum.

ἈΠΟ', (præpositio solum genitivum regens) a, abs, ab. Propriè et sæpiùs jungitur inanimatis: ut, παρὰ animatis: ut, ἀπὸ νεῶν, à navibus. Ἀπὸ στόματος εἰπεῖν, vel ἀπὸ μνήμης εἰπεῖν, Cicero dicit à memoria exponere. Ἀπ' ἐκείνου τοῦ χρόνου, ab illo tempore. ἀπὸ γενετῆς, à nativitate. † ἀπὸ γενεᾶς. Xen. Pæd. 1. 2. 8.† ἀπ' ἀρχῆς μέχρι τέλους, à principio usque ad finem. Jungitur tamen et inanimatis: ut Isocrat. de pace, τὰς συμφορὰς τὰς ἀπ' αὐτῶν γεγενημένας. † ἀπὸ genitivo postpositum invenitur apud Soph. El. 65.† ¶ Item post, qua signific. dicitur etiam, à: ut, ἀπὸ δείπνου, post cœnam, à cœna. Apud Plut. in Catone, ἀπὸ τῶν στρατιωτικῶν γεγονὼς ἔργων, post munera militaria peracta; vel postquam munera militaria obiisset. ¶ Item, è: ut, ἀπὸ τείχους μάχεσθαι, ἀπὸ τῶν νεῶν, pugnare è muro vel è navibus. Xenoph. ¶ Item, ex, ut Xen. λαμβάνομεν δὲ οὔτε ἐκ τῆς γῆς οὐδὲν, οὔτε ἀπὸ τῶν οἰκιῶν, nihil percipimus neque ex terra, neque ex domibus. Ἀπὸ τοῦ ἴσου, apud Thuc. idem quod ἐκ τοῦ ἴσου, ex æquo, i. æquo jure; sic ἀπὸ τῆς ἴσης, ex æqua conditione, vel æqua conditione. Ἀπὸ μέρους, ex parte. Ἀπὸ πολέμου βιοτεύειν. Xen. Pæd. 3. ex bello vivere. Sic apud Isocrat. ἀπὸ δικαστηρίων ζῆν. Sic apud Aristoph. ἀπὸ κακῶν πλουτεῖν. ¶ Item de. ut apud Isocr. ἀπὸ τῶν σῶν ἀναλίσκω, absumo de tuis bonis, vel de tuo. Sic ἀπὸ τῶν σῶν δειπνῶ, cœno de tuo. ¶ Item per: ut Iliad. θ. Τόξου ἀπὸ κρατεροῦ Τρώων ἐλάσαντο φάλαγγας. Plut. de Alex. fort. l. 1. ἡ γὰρ φύσις ἀγωγός ἐστιν ἀφ' ἑαυτῆς πρὸς τὸ καλόν. ¶ Item, absque. Thucyd. l. 6. ἔλεγε δὲ τοὺς Ἀθηναίους αἰκίζεσθαι ἀπὸ τῶν ὅπλων ἐν τῇ πόλει, i. χωρὶς ὅπλων, inquit schol. Sic ἡ ἀπ' ἀνδρὸς οὖσα, quæ caret viro, vidua: ὁ ἀπ' ὀμμάτων, qui est sine oculis, oculis captus. * Simonides καλὸν ἀπ' οὐδέν. Nihil est ab omni parte beatum. Soph. Phil. 183. κεῖται μοῦνος ἀπ' ἄλλων. Homer. Il. ι'. 64. ἀπὸ πτολέμοιο μένοντα. Od. ά. 49.* ¶ Item pro ὑπὸ, præ: ut, ἀπὸ χαρᾶς, præ gaudio. Sic ἀπὸ τῆς λύπης κοιμωμένους, præ mœstitia dormiens. ¶ Ἀπὸ cum genitivo suo, aliquando nomine uno reddendum: ut, οἱ ἀπὸ τῶν μαθημάτων, apud Laërtium, mathematici. sic οἱ ἀπὸ φιλοσοφίας καὶ λόγων, philosophi et literati; vel studia literarum tractantes. Sic οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς, Stoici, et οἱ ἀπὸ τοῦ περιπάτου, Peripatetici. Sic οἱ ἀπὸ βήματος, concionatores. ¶ Aliquando redditur per adverbium, ut, ἀπὸ ταὐτομάτου, vel ἀπὸ τύχης, fortuitò. † ἀφ' ἑαυτοῦ. sponte. Xen. Pæd. 1. 5. p. 147. b.† Sic ἀπὸ προφανοῦς pro προφανῶς, apud Thuc. et ἀπὸ σπουδῆς pro σπουδαίως, apud Hom. ¶ Apud Aristoph. in Pluto, ἐγὼ σε τοῦτ' ἀπὸ σμικροῦ πάνυ [illegible], i. parva impensa, parvis sumptibus. ¶ Interdum abundat: ut, ἀπ' οὐρανόθεν, et ἀπὸ νόσφι, apud Hom. pro οὐρανόθεν et νόσφι. Sic ἀπὸ μακρόθεν, Matth. 26. ¶ Ἄπο, retracto in priorem syllabam accentu, sunt qui velint propriè sonare ἄποθεν, i. procul: ut in illo dicto, ἄπ' [illegible]. sic ἄπ' ἐλπίδος, procul à spe: ἄπο πατρίδος, procul à patria. Exp. etiam longè, ἄπο γνώμης, longè à sententia animi. Sic et pro eodem ἄπο θυμοῦ. Item cum περὶ vacante; ut apud Homer. ἄπο περὶ οἴκων, procul ab ædibus. ¶ In compositione interdum significat ex: ut, ἀπελπίζω, spero ex, apud Lucam cap. 6. Interdum signif. extra, vel procul, ut in ἀπόμαχος. ¶ Interdum ponitur pro rursum, ut in ἀποκαθίζομαι, et ἀποκαθιστάω. Interdum privat; ut in ἀπόσιτος, ἀποδιδάσκω, ἀπομανθάνω, &c. aut negat: ut in ἀπόφημι, ἀπαγορεύω. Aliquando significat intrò vel intus, sive inter: ut in ἀπολαμβάνω, ἀποφράττω, ἀποστέγω, ἀποσάττω. Aliquando auget: ut in ἀποθαυμάζω, demiror. Aliquando vacat: ut ἀποθερμαίνω. (Eurip. Med. 216. Aristoph. R. 774. ἀπὸ γνώμης. Soph. Tr. 393. participio subintellecto. Œdip. Tyr. 848. Partic. λαβὼν subaut. ib. 1043. Subint. ib. 152. Æsch. Ag. 1652. Ἀπ. 1607. ἀπὸ Ἑλλήνων φθέγγεσθαι. Philostr. 1.3. c. 12.)

Ἄποθεν, vel ἄπωθεν, è longinquo, eminus, procul. Plut. in Romulo, ἄποθεν τῆς Ἄλβης, procul ab Alba. Ponitur et sine casu.

Ἀπώτερος et ἀπώτατος, remotior, remotissimus: quibus usitatiora sunt adverbia ἀπωτέρω, † Aristoph. Nub. 769.† ἀπωτάτω, magis procul, maximè procul. itidem cum genit. (Ἀπωτέρω. Soph. Œdip. Tyr. 138.)

Ἄπιος, longinquus, remotus: ut, ἀπία γᾶ apud Hom. (Æsch. Suppl. 123.)

Ἀπαὶ, poëticè pro ἀπό: ut Il. ἀπαὶ νηῶν. † Sic Hesiod. Asp. 409.†

ἌΠΟΣ, εος, τὸ, Eust. ex Eurip. affert pro κάματος, labor. Sed semel tantùm apud eum reperiri ait. Locus est in Phœniss. ubi Creon Tiresiæ ad se peregrè festinanti ait, ἀλλ' ἀνάλαβε σαυτόν, καὶ πνεῦμ' ἄθροισον, κἄπος ἐκβαλὼν ὁδοῦ, vires collige et spiritum, deponeque ex itinere contractam lassitudinem. schol. quoque ibi exp. κάματον; alios tamen pro ἄψος accipere annotans, addensque, abusivè hic dici posse pro μέλος quoque positum.

ἍΠΤΩ, necto, annecto, alligo. (ἅψε δὲ καὶ χερὶ ἅψαμαι. Æschyl. Eum. 307. Ag. 303. conjun. Aristoph. Ran. 508. Vide etiam Æschyl. Ch. 868.) In anth. epigr. l. 1. Χρυσὸν ἀνὴρ εὑρὼν ἔλιπε βρόχον, αὐτὰρ ὁ χρυσὸν Ὃν λίπεν οὐχ εὑρὼν ἧψεν ὃν εὗρε βρόχον. i. laqueo collum nodavit, vel alligavit. Et Plato in Cratylo: τὸ δὲ ἅπτειν, καὶ ἅψ, αὐτὸ ἐστι. Sunt qui sumi putent etiam pro σφίγγω, sed multò frequentior est usus compositorum. ¶ Item accendo, Aristoph. ἅπτε καὶ λύχνον. † Nub. v. 57. et 766.† Sic λύχνον ἅπτειν. Luc. 8. et 11. et 15.

Pertinentia ad priorem signif.

Ἅπτομαι, nector, annector: unde ἁπτόμενος, et ἡμμένος, annexus, aptus, apud Aristot. de part. anim. l. 2. Citatur et ex Plutarch. τοῦ φρονεῖν καὶ λογίζεσθαι πεφυκότος ἅπτεται, cum rationali animi parte conjungitur. Affertur etiam pro συμφύομαι, i. hæreo, conglutinor, ex Theophrast. ¶ Aliam signific. vide post hujus derivata.

Ἅμμα, τὸ, nexus, vinculum, nodus. Item illaqueamentum. Dionys. Alex. ἀναλύσας ἅμματα φαρέτρης. Legitur et apud Plut. in lib. de prud. anim. τοῖς ἅμμασι τῶν τριχῶν, de arundine piscatoria. Et ἅμμα παρθενίας, vinculum virginitatis, in Anth. Epigr.

Ἀμματίζω, nexibus et vinculis involvo. Hesych.

Ἅμμα, τὸ, nervus arcus, chorda qua intenditur arcus. Exp. et arcus, item vestimentum. Callim.

Ἀψὶς, ῖδος, ἡ, exp. connexio, vinculum, ut, ἀψῖδες λίνου, Iliad. έ. Exp. etiam testudo, fornix, arcus. Sic ἀψὶς τροπαιοφόρος, arcus triumphalis. Dion. ¶ Item, curvatura rotæ, Hesiod. Dicuntur item ἀψῖδες, circuli in stellis, teste Plinio. (Athen. V. 3. Ant. p. 493.)

Ἅψος, εος, τὸ, membrum. Od. δ'. Εὗδε δ' ἀνακλινθεῖσα, λῦθεν δέ οἱ ἅψεα πάντα, id est, soluta ei sunt omnia membra dormienti. Vult Etymol. ἅψεα propriè esse juncturas membrorum.

Ἅπτομαι, tango, attingo: ut, ἅπτεσθαι νεώς. Il. ό. Et 1. ad Corinth. 7. γυναικὸς μὴ ἅπτεσθαι. † δεξιᾶς: Xen. Pæd. p. 238. b.† ¶ Item metaph. taxo, increpo. Herod. in Terpsich. ἐστεῶτες ἐπὶ τῶν θυρέων ἀλλήλων ἅπτοντο κατασπώμενοι. Exp. etiam invado. Sic dicitur à Plut. in Publicola ἅπτεσθαι τῶν πολιτῶν λιμὸς, fames invadere cives. ¶ Item attingo et tracto artem aliquam et illi studeo, inquit Bud. ut, ἅπτεσθαι τῶν μαθημάτων, apud Plat. Sæpe exp. capesso, ut apud Plut. ἅπτεσθαι πολιτείας, ἅπτεσθαι τῶν ὅπλων. Exp. et aggredior: ut apud Thuc. ἅπτεσθαι τῶν πραγμάτων, et ἅπτεσθαι τοῦ πολέμου, et ἅπτεσθαι τῶν πρὸς τὸν πόλεμον. ¶ Item, attingo, gusto, edo. Bud. ex Plut. et Laërt. Sic et apud Thuc. l. 2. in descriptione pestilentiæ, τὰ γὰρ ὄρνεα καὶ τετράποδα ὅσα ἀνθρώπων ἅπτεται. (Eurip. Med. 371. Soph. Tr. 1027. Æsch. Ag. 1617. σκῆπτρ' ἐν αὐτῷ ἅπτονται. Regum ei parabant. Philostr. 1. c. 15.)

Ἅψις, εως, ἡ, tactus. Item contrectatio et attrectatus: apud Aristot.

Ἁπτὸς, οῦ, ὁ, qui tangi potest, sub tactum cadens. Plato, Plut.

Ἁπτικὸς, οῦ, ὁ, tangendi vim habens, tangendi facultate præditus: ut, ἁπτικὴ αἴσθησις.

Ἁφὴ, ἡ, tactus, sensus qui manuum ministerio fit, contrectatio: ut, ἁφὴν ἐνδίδωσι, tactum sui præbet, tangi potest. Significat etiam manuum functionem, apud Platonem in Axiocho. ¶ Est etiam ictus, percussio. Aliam signif. vide in ἅπτω, incendo.

Ἀφάω, ῶ, F. ήσω, contrecto, tracto. Il. ζ. ἀγκύλα τόξ' ἀφόωντα.

Ἀφάσσω, idem. Apoll. Arg. 2. ἐν χερσὶν ἀφάσσει. Item demulceo.

Comp. ex ἅπτω, (necto) vide post omnia composita ex ἅπτομαι, tango.

Composita ex ἅπτομαι, tango: ac primùm cum præpositione.

Ἀμφαφάω, ῶ, contrecto, et q. d. circumattrecto. Od. θ'. Idem quoque in passiva voce significat: ut Od. δ.

Ἀνθάπτομαι, vicissim aliquid aggredior, vicissim manus injicio. Herodot. Exponitur ab eodem et capesso, ex Plat. et Thucyd. Capitur etiam pro, attingo. Aristophanes in Ranis, πλευμόνων τ' ἀνθάψεται. Dicitur etiam ἀνθάπτεσθαι φρενῶν, res quæ tristitiam nobis affert, apud Eurip in Med. (55. πημάτων ἀνθήψατο. ib. 1184. τῆς σῆς γὰρ, ὡς χρὴ, καρδίας ἀνθέξομαι. ib. 1367. item discerpo. Aristoph. R. 177. Soph. Tr. 791.) Capi etiam videtur pro increpare, reprehendere, apud Thuc. lib. 8.

Ἐπάπτομαι, tango, attingo. Aristot. metaphys. 1.

Ἐφάπτομαι, attingo, contingo. Et pertineo, attineo, inquit Bud. ex Aristot. eth. 3. ἐφάπτεται τοῦ τέλους. Et pro tangere, ut, τῆς κεφαλῆς ἐφήψατο. ¶ Item, capesso, vel attingo, inquit Bud. ex Plat. Et pro, assequor: ut, ἐφάπτεσθαι τῆς ἀληθείας, apud Plat. ¶ Item affert et pro vindico, ex Plat. (Soph. Tr. 930. cum Acc. Æsch. Suppl. 417.)

Ἐπαφὴ, attactus, contactus, contrectatio. Plato in Tim. (Æsch. Suppl. 18.)

Ἐπαφάω, ῶ, et ἐπαφάομαι, ῶμαι, contrecto, tango. Nic. Item demulceo, apud Mosch. idyll. 2. ἐπαφώμενος ἠρέμα χειρὶ θεός. (Æsch. Pr. 848.)

Ἐφάπτωρ, exp. captator, apud Æschyl. in Suppl. [illegible] ἐφάπτορος. (318. 544. 736.)

(Ἔφαψις. Æsch. Suppl. 46.) ‡ Ζηνὸς ἔφαψιν, Jovis contrectationem; i. e. Epaphum.‡

Decomp. Ἀνέφαπτος, intactus, apud Suid. Ἀνέπαφος, idem. Et interdum purus, sincerus, integer: ut, ἀνέπαφον ὑποθήκην, apud Dem. intactum pignus, nemini oppignoratum.

Παραφάπτομαι, leviter attingo, stringo. Plat.

(Συνάπτομαι. γνώμης δέ πού τις δαίμων συνήψατο. ἀντὶ τοῦ, ἴσως καὶ συνήργησεν αὐτῷ τις δαίμων, καὶ ἐβοήθησεν. Æschyl. Schol. in Pers. 726.)

Συνεφάπτομαι, simul capesso, simul suscipio et aggredicor: ut, προσάπτεσθαι τοῦ λόγου, apud Plat. Exp. etiam, adjuvo.

Καθάπτομαι, tango animum alicujus meis dictis. Il. ά. Ἀλλὰ σὺ τόνγ' ἐπέεσσι καθάπτεσθαι μαλακοῖσι, ubi expon. etiam, demulceo, delinio. ¶ Quidam etiam interpr. perstringo, lacesso, incesso, taxo, increpo. Thuc. lib. 6. ἐπεὶ δέ μου Νικίας καθήψατο. ¶ Καθάπτεσθαι τῶν μαρτύρων, (inquit Bud.) testari, testem laudare et vocare citareque, apud Herodot. ¶ Καθαψάμενοι τυραννίδος, tyrannidem invasi, ex Plut. ¶ Apud Hippocr. καθαπτόμενα, Gal. exp. αἰσθανόμενα σφύξεως.

Καθαπτὸν ὄργανον, quod tangitur seu pulsatur. Athen.

Καθαπτικοὶ λόγοι, verba quibus aliquem perstringimus, mordacia dicta.

Παράπτομαι, obiter et in transcursu tango. Item, perperam tango, quum tangendum non sit: aberrante manu attingo. In Hippiatr. πρόσκαυσον, φυλασσόμενος μὴ παράψῃ τοῦ τένοντος. Exponitur etiam demulcendo decipio. [Soph. Œd. Col. 749.]

Παραφάω, admota manu tango, contrecto. Hippocr.

Προσάπτομαι, leviter tango, primoribus digitis attingo. Xenoph. Æschin.

Προσαφὴ, attactus. Diosc. l. 3.

Composita ex ἀπτὸς, sine præpositione.

Ἄαπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non tangendus: ut, ἀάπτους χεῖρας, apud Hom. et Hesiod. † Th. 649.† quas nemo possit attingere, i. inaccessas. Exp. et quas nemo possit lædere: ab ἰάπτω.

Ἄναπτος, intactus. Hesych.

Χειραπτάζω, manu contrecto. [Herodot. Hist. lib. 3. ἀλλά μοι εἰ ἴσης αὐτὸ εἰ τοῦ Σμέρδιος, — χειραπτάζουσα δάπτουσι.

Composita ex ἀφὴ itidem sine præpositione.

Ἀναφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, intactilis, apud Plut. et Naz.

Εὐαφὴς, qui facilè tangi potest, facilè contrectabilis.

Εὐαφῶς, decenti tactu, apud Luc.

Ψηλαφάω, F. ήσω, tango, contrecto. Eustath. musicum esse vocabulum dicit, compositum ex ἀφάω et ψάω, seu ψάλλω, cujus aor. 1. est ἔψηλα: proprieque de chordarum contactu dici, παρὰ τὸ ψαλτήριον ἀφᾷν. Etymologicus ex μάλα (i. valde) deducit, et ἀφάω: unde mutato μ in ψ fiat ψηλαφῶ. Xen. de arte equestri, καὶ ἅπτεσθαι δὲ χρὴ ὧν ψηλαφώμενος ὁ ἵππος μάλιστα ἥδεται. Metaphoricè etiam accipitur pro perscrutari, (sumpta translatione à cæcis, qui palpando viam quærunt) ut apud Polyb. ἐνάρχων φύσει πανόλως περὶ πρᾶγμα ἐξήταζε καὶ πᾶσαν ἐπίνοιαν ἐψηλάφα. Pro eodem ponitur etiam ψηλαφέω et ψηλαφίζω.

Ψηλάφημα, ατος, τὸ, contrectatio. Polyb.

Ψηλάφησις, εως, ἡ, contrectatio, palpatio. Plut. περὶ τοῦ ἑαυτὸν ἐπαιν. copulat γαργαλισμοὺς et ψηλαφήσεις.

Ψηλαφητὸς, οῦ, ὁ, contrectabilis, palpabilis, qui tactu percipi potest.

Ψηλαφία, ἡ, tactus, contactus, ut, ψηλάφησις. Gal.

Ψηλαφώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, qui sæpius ψηλαφᾷ. Hippocr.

Decomp. Ἀψηλάφητος, intactus.

Ἐπιψηλαφάω, leviter attrecto, primoribus tantùm digitis attingo. Plato de rep. l. 2.

Composita habentia ψ.

Χειροψία, ἡ, manu tangere seu attingere. Bud. apud Plut. luctæ genus esse tradit. Annotatur dici etiam de pugna, quum ad manus ventum est et res manu conserta geritur, ex Polyb. Apud medicos annot. esse levem frictionem quæ fit suspensa manu et leviter attingendo; et à Cœlio Aurel. Chron. lib. 1. cap. 4. manutigium vocari.

Χορδαψὸς, οῦ, ὁ, sive Χόρδαψος, tumor tenuis intestini, ut videntur ad chordæ similitudinem involutum, ut scribit Gal. l. 6. de locis affectis. Vide et Aëtium, lib. 13. Sic autem dicitur quod qui manum loco dolenti admoverit, is veluti, τῆς χορδῆς ἅπτεται. Aretæus tamen derivat ab ἕψειν significante μάλθαξιν, et χορδὴ, quod est ἔντερον.

Sequuntur comp. ex ἅπτω, i. necto.

Ἀνάπτω, adalligo, religo, appendo, suspenso ad. Od. γ'. Πολλὰ δ' ἀγάλματ' ἀνῆψεν. ¶ Item, circumpono, appono alicui quasi ei alligans: ut in Epigr. l. 1. μέμψιν ἀνάπτειν τινί. ¶ Item, attribuo, tribuo, acceptum fero. Plut. in Probl. τὰ μὲν πλεῖστα τῶν γαμικῶν εἰς τὴν Ἥραν ἀνάπτουσι. Ibid. Μούσαις τὴν χάριν ἀνάπτων, beneficium acceptum ferens. Idem in Lycurgo, τὴν ἀρχὴν καὶ τὴν αἰτίαν τῆς πολιτείας εἰς τὸν Πύθιον ἀνῆψε. Alex. de fato, ἀνάπτειν εἰς ἑαυτὸν αἰτίαν τῶν γινομένων, i. sibi causam vendicare. Exponitur etiam ἀνάπτειν τινὶ, referre ad aliquem, i. referre rem quampiam ad aliquem tanquam ejus autorem.

Ἀνάπτομαι, adalligor, &c. Od. μ'. ἐκ δ' αὐτοῦ πείρατ' ἀνήφθω. Item act. signif. religio: ut Eurip. in Medea. Ἐκ τοῦδ' ἀναψόμεσθα πρυμνήτην κάλων. (Phœniss. 326.) Et ex Philostrato, ἀναψάμενος τὸ πλοῖον. Item circumjicio, induo: ut Epigr. l. 6. στέφος πλεκτὸν ἀναπτόμενος. unde metaph. τέρψιν ἀνάψασθαι, Apollonio, pro περιάπτομαι.

Decomp. Ἐξανάπτω, appendo, aut suspendo ad vel ex. Eurip. Iphig. Taurica, οἱ δ' ἐκ πετρῶν ἀγκύρας ἐξανῆπτον. [1350. Vide Notam Cl. Barnes. 1408. Ἄλλοι δὲ πλεκτὰς ἐξανῆπτον ἀγκύρας. Orest. 826. μὴ πατρῴαν τιμῶν χάριν, ἐξανάψῃ δύσκλειαν ἐς ἀεί. Schol. ἐγκλήματα κακὰ φέρειν ἀδόλως.]

Ἀφάπτω, suspendo: unde ἀφαμμένος, suspensus. Herodot. Item applico, admoveo. Suid. Apud Appianum, ξύλα δ' ἔμελλον ὡς καταπίπτοντες ἐκ χειρὸς ἐς τοὺς ἐλέφαντας ἀφάπτειν: idem Suidas exponit προσπελάζειν. (Ἀφάπτομαι. Theoc. κδ'. 52.)

Ἐνάπτω, alligo, adalligo: item illigo. Basil. τῷ Παύλῳ ἐνάψας ὁ ἔχις. Exponitur etiam à Bud. innecto, committo, adjungo.

Ἐνάπτομαι, alligor, annector. Item committor, coagmentor: unde apud Aristoph. (R. 434.) θώρακας κόλλῃ ἐνημμένους, commissos, coagmentatos. Est ἐνημμένος et indutus: ut apud eundem comicum, διφθέραν ἐνημμένος. Sic et apud Lucianum, καὶ γὰρ τὴν διφθέραν ἔχων τοι τὴν τοῦ λέοντος. Et in ejusdem Timone, ἐναψάμενος τὴν διφθέραν τὴν γῆν ἐργάζομαι.

Ἔναμμα, vinculum. Ἔναμμα τῆς ἀγκύλης, apud Plutarch. in Philop. amentum jaculi, vel nodus amenti jaculi.

Ἐξάπτω, adnecto, innecto, alligo. Item, appendo. Lucianus in Hercule, οὐ γὰρ ἔχων ὁ ζωγράφος ὅθεν ἐξάψαι ταῖς σειραῖς τὰς τῶν δεσμῶν ἀρχὰς, quum enim pictori reliquum jam nihil esset, unde catenularum extrema innecteret. Apud Alex. Aphr. ἐξάπτειν τὸ βάρος, appendere pondus.

Ἐξάπτομαι, activi significationem retinet: ut, ἐξημμένος κορυφῆς, apud Areop. à summitate dependens. apud Polyb. et Plut. ἐξάπτεσθαι τῶν πολεμίων, exp. hærere vestigiis hostium.

Ἐφάπτω, alligo. Ἐφάπτομαι, alligor. Item impendeo. Il. β'. Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται.

Ἔφαμμα, τὸ, amictus, indumentum. Polyb.

Ἔφαψις, exp. vinctura, apud Gal.

Ἐφαπτὶς, ίδος, ἡ, vestis militaris genus. Athen. lib. 5. A nonnullis expon. sagus, paludamentum. Mulieribus etiam tribuitur. apud Strab. lib. 7.

Ἐφάπτωρ, captator: apud Æsch. in Suppl. Ἄγος θέλοντας μῆνιν ἐφάπτορας.

Καθάπτω, annecto, alligo, appendo. Xenoph. ἐμβάλλοντο τὰ ὅπλα εἰς τὰς ἁμάξας, καθάπτοντες τοὺς περιδρόμους ἐπὶ τὴν γῆν. Synesius metaph. καθάπτει τοιγαροῦν ἡμᾶς διὰ τῆς ἐπιστολῆς, i. copulo et invicem devincio. Item induo. Soph. in Trach.

Καθαπτὸς, οῦ, ὁ, ligatus, vinctus, astrictus. Item indutus, amictus, apud Aristoph. (R. 1243.)

Κάθαμμα, vinculum, nodus: ut, κάθαμμα λύειν, proverb.

Decomp. Περικαθάπτω, alligo, vel circumalligo, apud Diosc.

Περιάπτω, circumnecto, circumappendo, adalligo: ut, περιάπτειν βραχίονι λίθον, Diosc. l. 2. Item pro, amuleto appendo. Vide Bud. ¶ Item, acquiro, concilio, comparo. Xenoph. τῇ πόλει περιάπτειν τι ἀγαθόν. Et μεγάλας δὲ τιμὰς τῇ πόλει περιάψειν. Et in malam partem aliquando pro, impono, imprimo, injungo: ut Plat. in Apologia, τῇ πόλει αἰσχύνην περιάπτειν. Sic Aristoph. in Plut. πολὺ τῆς πενίας πρᾶγμ' αἴσχιον ζητεῖς αὐτῷ περιάψαι. † Xen. Pæd. p. 225. a.† (Philostr. l. 1. c. 16.)

Περιάπτομαι, act. signif. circumnecto, &c. ut Luc. περιάπτεται τῆς Γοργόνος κεφαλὴν ἐν τῷ στήθει. Sic Plut. in Pericle, περιαπτόμενος λίθους πολυτελεῖς.

Περίαμμα, quod circumnectitur et circumalligatur alicui. sed peculiariter περιάμματα, appellantur, quæcunque ad arcendas noxas alicui corporis parti (præsertim autem collo) alligantur, unde amuleta interpr. Budæus, Diosc. de hippoglosso, ἐπεὶ δὲ ὁ κέρας περίαμμα εἶναι χρήσιμον κεφαλαλγοῦσι.

Περίαπτος, circumnexus, circumalligatus. Peculiariter dicitur τὸ περίαπτον pro περίαμμα, Diosc.

Προσάπτω, alligo, appendo, affigo, προσαρτῶ. Et metaphoricè apud Luc. καὶ προσάψαντες τὴν ψυχὴν τῇ μνήμῃ τῶν παρεληλυθότων, de iis qui animi intentionem defigunt in præteritæ voluptatis recordationem. Apud Sophoclem, προσάπτω σοι τιμὰς, tibi honores attribuo, te honoro, te colo. (Æsch. Ag. 1575.) In malam partem interdum: ut apud Isocratem in Busiridis encomio, τελευτῶν αὐτῷ τὸ μέγεθος τῆς παρανομίας προσῆψας. Et προσάπτω σοι ταῦτα, hoc tibi attribuo, tanquam autori, hujus te autorem facio. Lucianus de literarum inventione loquens, Σιμωνίδῃ δὲ ἔνιοι προσάπτουσι τὴν περιουσίαν ταύτην. (Προσάψομαι. Eurip. Med. 1384.)

Συνάπτω, colligo, conjungo. † τὰ ἄκρα: conjungere extremitates (de exercitu) Xen. Pæd. p. 189. b.† Synesius epist. 57. τί δὲ συνάπτει πυρὶ τὰ κεχωρισμένα παρὰ τοῦ θεοῦ; Plut. in Lycurgo; συνάπτειν τὴν ἀρχαίαν τῷ μαντείῳ. Idem de puer. educ. ὅτ' ἔρξῃς καὶ τὰ ἄλλα τὰ φέροντα πρὸς τὴν ἰσχὺν τῶν σωμάτων συνάψω, conjungam, contexam: vel adjungam, attexam. Et metaphor. συνάπτειν εἰκὸς καὶ τὰς τύχας πρὸς ἀλλήλας, in Philostrat. epist. Xen. διὰ τούτων ἡ φιλία διαλυομένη συνάπτει τοὺς καλούς τε κἀγαθούς. Bud. exponit etiam coalescere facio, ferrumino, conglutino, apud Theoph. † Sic Xen. Pæd. 1. 6. 36. et l. 3. p. 79. a.† Apud Plut. συνάπτειν τὴν μάχην, conserere prælium, manus conserere. Sic et συνάπτω σοι πόλεμον, vel πρὸς σε, Eurip. Thuc. Item συνάπτειν εἰς χεῖρας, Plut. in Pericle. (Συνάπτω μάχην. Æsch. Pers. 386. 888. Ag. 1618. Eurip. Med. 1234. Phœniss. 37. 49. 105. 633. 636. 1011. 1061. 1152. 1200.) ¶ Exp. etiam contraho: ut, συνάπτειν γάμον. Eurip. Et κῆδος σοι συνάψαι, apud eundem. Item συνάπτειν κακά τινι, apud Eurip. ¶ Item neutraliter hæreo: ut apud Theophr. ὃ μὴ συνάπτει τῇ γῇ, quod non hæret solo. ¶ Apud Herod. συνάπτει τῷ πεδίῳ, planitiei contiguus est. *Æsch. Pers. Τήν τε συνάπτων Ἄρειος ἀγχιγείτων.* ¶ Item convenio, congruo, quadro, consentaneus sum: ut apud Aristot. πόροι συνάπτοντες εἰς ἕν, meatus in unum coëuntes. ¶ Item appropinquo, advento. Polyb. l. 5. συνάπτοντος ἤδη τοῦ χειμῶνος. Et συνάπτειν εἰς Σαλαμῖνα.

Συνάπτομαι, colligor, connector, conjungo. Syn. Item voce media pro contrahere: ut, συνάψασθαι κῆδος. Thuc. contrahere affinitatem. Sic συνάψασθαι τῆς θυγατρὸς τὸν γάμον. Luc. (Æsch. Pers. 726.)

Σύναμμα, τὸ, copula, vinculum. Plut. Aristot.

Σύναψις, conjunctio, connexio. A Bud. exp. cohærentia, apud Arist.

Συναπτὸς, continuus: ut, συναπτὸς ἐνιαυτὸς, in Pand. Item pro συνάπτων, colligans, connectens, apud Aristoph. in conc.

Συναπτικὸς, colligatorius, colligandi vim habens.

Συναφὴ, ἡ, idem quod σύναψις, cui opponitur διάζευξις. ut apud Plut. de frat. am. καθάπερ ἐν διαγράμματι μουσικῷ φθόγγοι διάζευξιν, οὐ συναφὴν ποιοῦσι. Interdum peculiariter dicitur de commistione corporum maris et feminæ: unde ἡ κατὰ τὴν συναφὴν ἡδονὴ, voluptas, quæ est in coitu.

Συνάφεια, idem. Basilius usurpavit de conjunctione conjugali. nam virum et uxorem vocat etiam συναφθέντας κατὰ τὸν βίον. Chrysost. συνάφειαν μέλους dixit metaphoricè. * De connectione versuum dicitur, cum totum systema ita cohæret, ut, ultimæ versiculorum syllabæ pro communibus neutiquam sint habendæ.*

Συναφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, conjunctus, contiguus.

Decomp. Ἀσύναπτος, non conjunctus, non cohærens: vel qui conjungi et cohærescere nequit, incoibilis, insociabilis. [Aristot. de Hist. Animal. lib. 3. cap. 7. ἔστι δὲ καὶ τὸ στῆθος ἐπὶ πλήρεις κομμάτων· ἀλλ' αἱ μὲν συνάπτουσιν, αἱ δ' ἄλλαι, ἀσύναπτοι.]

Ἐπισυνάπτω, insuper adnecto. Plut. in Camillo, πόλεμον τὸν διὰ ἐπισυνάπτουσι. [Polyb. Hist. lib. 3. αἷς ἐπισυνάψομεν τὰς περὶ τὴν Αἴγυπτον ταραχὰς, &c.]

Decomp. Ὑπεπισυνάπτω, insuper adnecto, insuper conjungo. In nov. const. Imp. L.

Παρασυνάπτω, continuo, connecto: apud Hermog. vel connecto præter aliud. Unde παρασυναπτικὸς σύνδεσμος, subcontinuativa conjunctio.

Τρίχαπτον, ου, τὸ, textum quoddam tenue et bombycinum magni pretii, quod crinibus obducebatur. Ezech. c. 16.

Composita ex ἅμμα sine præpositione.

Ἀνάμματος, ου, ὁ καὶ ἡ, vinculo seu nodo carens, enodis. Xen.

Δεκάμματος, apud eundem Xen. decem ἅμματα habens.

Τριακοντάμματος, apud eundem, constans triginta ἅμμασι.

Derivata ex ἅπτω, accendo.

Ἅπτομαι, accendor, ἡμμένος σφηκίσκος, palus accensus vel ignitus. Aristoph. in Pluto. † Nub. 1492.† Item metaph. ut, ἁπτομένης τῆς μέθης, q. d. quum incalesceret ebrietas.

Ἁφὴ, incensio, accensio: ut apud Herodot. lib. 7. περὶ λύχνων ἁφάς. Aliam signif. vide in Ἅπτω, tango.

Composita.

Ἀνάπτω, accendo, incendo. Plat. in Timæo, φῶς ὁ θεὸς ἀνῆψεν ἐν τῇ πρὸς γῆν δευτέρᾳ τῶν περιόδων, Deus ipse solem quasi lumen accendit ad secundum supra terram ambitum. Et πῦρ ἀναπτόμενον ὑπὸ τῶν παρθένων, apud Plut. in Camillo. Item incendo, (metaphoricè) suscito, exsuscito. Chrysost. μετὰ τὸ κοιμηθῆναι ἔδει αὖθις ἀνάψαι πάλιν. Æschines κἄπειτα ἀναφθέντες τῷ θυμῷ καὶ πάλιν ἰσχύσαντες. (ἀνάψει μεῖζον θυμῷ. Suscitabit majori cum furore. Eurip. Med. 107. Legitur etiam ἀνάξει. Phœniss. 303.) Ἀνάπτω τὸ πνεῦμα, spiritum traho, citatur ex Aristot. in Probl.

Ἀνάπτομαι, incendor. Item metaph. exsuscitor.

Ἄναμμα, quod accensum est, fax ardens. apud Suid.

Ἄναψις, accensio. [Dion. Hal.]

Ἐνάπτω, incendo, accendo, idem quod ἀνάπτω. A cujus pass. ἡ σχίζα γοῦν ἐνημμένη, apud Aristoph.

Ἐξάπτω, accendo, succendo. Plato epist. 7. ἐξάπτει τὸ χρυσίον. Et ἐξαπτόμενα καὶ σβεννύμενα, apud Synes.

Ἔξαψις, εως, ἡ, accensio, inflammatio. apud Alex. in Probl.

Decomp. Εὐέξαπτος, accensu facilis. Eust.

Συνεξάπτω, accendo. Plutarch.

Ὑπεξάπτω, succendo. ὑφάπτω. Æl. var. hist. [Lib. 16. cap. 1.]

Ὑφάπτω, idem: ὑφημμένος, accensus, ardens. Et metaph. Il. φ'. Ἐν δ' ἀθανάτοισιν ἔρις καὶ νεῖκος ὑφῆπται, contentio exarsit.

Λυχνάπτης, ου, ὁ, qui lychnum seu lumen accendit.

Λυχναψία, ἡ, lychni seu luminis accensio.

Ὑφάπτω, succendo. Xen. Pæd. 5. τὸ μὲν πῦρ τοὺς ἁπτομένους καίει, οἱ δὲ καλοὶ καὶ τοὺς ἄποθεν θεωμένους ὑφάπτουσι. ubi metaphor. accipitur. [Eurip. Med. 379.]

ἈΠΥ΄Ω, F. ύσω, sono, sonitum reddo: interdum et vociferor, clamo. Epigr. l. 1. (de hirco vitis palmites rodente.) Τῇ δ' ἦν ἐκ γαίας τέκνον ἄπυε, Τῆρε κάκιστε Γναθμοῖς ἡμέτερον κλῆμα. Hesiod. † Asp. 316.† Κύκνοι ἀερσιπόται μεγάλ' ἤπυον. Interdum accipitur pro, sono, i. loquor. ut apud Herod. τὴν γλῶσσαν πρῶτον ἀπύουσι, i. φθέγγονται. Significat etiam dico: ut apud Soph. in Ajace, chorus Ajacem investigans ait, τίς ἂν δή μοι τὸν ὠμόθυμόν γε, εἴ που πλαζόμενον, λεύσσων ἀπύοι; quis mihi dicat immitem Ajacem sicubi errantem viderit? [Ἀπύω, invoco. Æschyl. S. c. Th. 143. Pers. 123. vociferor, Pr. 595.] ☞ Ex ἴπω derivatum volunt κατὰ τροπὴν, ut, ἀγγελῶν ex ἄγγω.

Ἀπύτης, ου, ὁ, à vetere quodam [illegible] dictus est præco, utpote cujus proprium sit clamare. vide Eust. Il. ί.

Ἠπύω, idem quod ἀπύω, sono, clamo, voco. Od. κ'. *Ionica forma.*

Ἠπύτης, vociferator, clamator, Il. ή. ἠπύτα κῆρυξ. *Idem quod Ἀπύτης.*

Comp. Ἀπηπύω, idem quod Ἀπύω, apud Mosch. Idyll. 2. [Apoll. Rhod. Arg. iv. 1197. Ἱμερόενθ' ὑμέναιον ἀπήπυον.]

Βριήπυος, dicitur ὁ βριαρῶς ἠπύων, vehementer clamans. Martis epith. Iliad. ν'.

ἈΠΦΥ΄Σ, à pueris dicitur κατ' ὑποκορισμὸν pater: ἀφ' οὗ τις πέφυκεν, ut annotat schol. Theocr. Idyll. 15. vide et Eust. Il. έ.

Ἀπφὰ, teste Suida, est sororis et fratris ὑποκόρισμα.

Ἀπφίον, Eust. dicit esse ὑποκόρισμα ἐρωμένης.

Ἀπφάριον, idem esse dicit ἐρωμένης ὑποκόρισμα, apud Athen. l. 13.

Ἀπφὰ, quoque pro patre accipit Hesych. l. 4. Reg. c. 2. quod tamen non est Græcum vocabulum; sed retentum ex textu Hebraico, in cujus versione exp. etiamnum.

ἌΡΑ, expletivè vacat apud Hom. ut Iliad. ί. Ὣς ἔφαθ', οἱ δ' ἄρα πάντες ἀκὴν ἐγένοντο σιωπῇ. Et Od. ζ'. Ὡς ἄρα τῷ κατέχουσι. In prosa quoque vacare docet Bud. ex Dem. Alicubi vult exponi tandem: ut Apud Xen. ὦ Ζεῦ καὶ πάντες θεοὶ, οἵους ἄρα ἔχομεν ἑταίρους. † In responsionibus adhibetur Xen. Pæd. 1. 4. 10. ἄρα nempe, nimirum. 1. 3. 9.† Præcedente autem εἰ vel ἂν exponit fortè: ut Dem. εἴ τις ἄρα ἐστὶν ἄξιος. [Aristoph. R. 74.] Et ἂν ἄρα ταῦτα λέγωσι. Sic et Xen. ἐὰν μὴ ἄρα, nisi forte. Apud eundem Xen. τίς ἄρα exp. quisnam. ¶ Interdum significat utique, nempe. Luc. καὶ ἀπὸ τῆς στολῆς εἰκάσας, Ἕλληνες ἄρα, ἔφη, ὑμεῖς, ὦ ξένοι. ¶ Ἄρα, vel ἄρα οὖν, καὶ ἄραγε, igitur, ergo, interdum præpositum, interdum postpositum. Plato de rep. l. 5. ἄρα οὖν ἐν τοιᾷδε τοιαῦτα γίνεται. Philo de mundo, ὅπου ποτ' οὖν ἄρα τὰς ῥίζας καθῆκε σκεπτέον, ubinam igitur radices egerit considerandum. Apud Xen. οὐδ' ἄραγε ἡ γῆ, Bud. exp. ita ne terra quidem. Pro ἄρα dicitur apud poëtas aliquando ἄρ, et ῥὰ, ablato α in fine vel in principio.

Ἆρα (interrogativum) an, utrum: Aristoph. ἆρα παύσει φενακίζων; desines me imponere? Sed frequentius adjunctam habet aliquam particulam. Idem Aristoph. in Neb. Ἆρά γε ταῦτ' ἆρ' ἐγὼ ποτ' ὄψομαι; ¶ Ἆρά γε et ἆρ' οὖν, utrum? ἆρά γε ponitur et pro, nunquid? de qua signif. vide paulò post in ἆρα μή. Interdum ἆρ' οὖν, nonne igitur? Ἆρά ποτε; utrum tandem? Synes. ita docet Bud. ¶ Ἆρα μὴ, nunquid? et utrum? quod in consequentia sermonis ἀλλὰ μὴ dicitur. *vid. Æsch. Theb.* Sic et ἆρά γε, exp. nunquid, apud Arist. in Pluto, ἆρά γε ἀποφαίνω, &c. Sic in Neb. ἆρά γε αἰσθάνει, &c. ¶ Ἆρ' οὐκ, nonne. †Xen. Pæd. l. 3. p. 84. c.† Interdum verò ἆρ' οὐ est pro eodem. [Soph. Tr. 326. Œdip. Tyr. 842. ἆρά που. Æsch. Ag. 1635.]

Καδδάρα, seu καδδ' ἄρα, poëtica et Æolica syncope pro κατὰ δ' ἄρα.

ἈΡΑ', ἡ, preces, vel supplices preces. Od. δ'. Θεὰ δέ οἱ ἔκλυεν ἀρῆς. Et Il. ί. ἀράων ἀΐων. Herodotus in Eratone. Ἀρίστων ἀρὴν ἐποιήσατο παῖδα γενέσθαι. Item imprecatio, diræ. Æschines, εἴργεται τοῦ ἱεροῦ, καὶ ἐναγὴς ἔσται καὶ τῇ ἀρᾷ ἔνοχος. Plato, ἀρᾷ Διὸς ἐνεχέσθω. ¶ Item noxa, damnum, Od. χ'.——ἀρὴν ἀπὸ οἴκου ἀμύνει. [Ἀρά τ' Ἐρινὺς πατρός. Æschyl. S. c. Th. 70. Ch. 690. Eum. 420. ἀρὰς ἀραμένα. Eurip. Med. 608. Soph. Tr. 1256. Œdip. Tyr. 426. 765.]

Ἀραῖος, ου, ὁ, imprecationibus diris devotus, apud Soph. in Antig. Activè etiam sumitur pro eo qui imprecatur et diris devovet, apud eundem in Trach. ¶ Item noxius, ut expon. Hesych. apud eundem Soph. [Eurip. Med. 609. Soph. Œdip. Tyr. 284. 656. 1315.]

Ἀράομαι, ῶμαι, F. άσομαι, precor, vota facio. Il. ά. Πολλὰ δὲ μητρὶ φίλῃ ἠρήσατο. Et Il. ζ'. Δαίμοσιν ἀρᾶσθαι, ἐπευχέσθαι δ' ἱκετήρια. Cum Infinitivo. Od. τ'. Καί σ' ἠρᾶτο πάλιν ἐλθέμεν ἐς μεγάροισι. Sophocles, ἥ σε πολλάκις Θεοῖς ἀρᾶται ζῶντα πρὸς δόμους μολεῖν. Apud Herodot. cum accus. ἀρᾶσθαι ἀγαθά. ¶ Item imprecor: ut, ἀρᾶσθαι ἀρὰς, apud Euripidem, imprecari diras. Et Dem. ἀράσατο ἐξώλειαν αὐτῷ καὶ γένει καὶ οἰκίᾳ. ¶ Ἀρημένος, læsus, damnum passus, Odyss. ί.

Ἀράσιμος, ου, ὁ, detestabilis. Suid.

Ἀρητὴρ, ῆρος, ὁ, (q. d. precator) sacerdos. Il. ά (11.) Ἀρήτειρα, in fœm. [Apoll. Rhod. Arg. i. 311. τῷ δ' ἐξήντετο γρηῦς Ἰφιὰς Ἀρτέμιδος πολιηόχου ἀρήτειρα, &c. Schol. ὅτι τε γηραιὰ, καὶ ὅτι ἱέρεια ἡ Ἰφιάς.]

Ἀρητὸς, οῦ, ὁ, precibus expetitus. Item ejusmodi quem deprecari debemus. Item diris devotus. Item perniciosus. vide Eustathium.

Ἀρειὴ, ἡ, minæ, verba minacia et quibus etiam alicui imprecamur, Il. φ'. et ύ.

Ἀρειὼν, pro [illegible], minor. Etym.

Composita.

Ἀλεξιάρης, ου, ὁ, et fœm. ἀλεξιάρη, q. d. depellens imprecationes et diras. Apud Hesiod. τὴν ἀλεξιάρην exp. depellens damna vel noxas.

Ἀναράομαι, ῶμαι, imprecationem aut votum factum revoco. Suid. ex Callisth.

Ἀπάρατος, execrabilis, execrandus: vel deprecandus. Ex Plut. apophth.

Δημάρητος seu δημάρατος, ου, ὁ, ἡ, populi votis expetitus. Herodot.

Δυσιάραι, οἱ, mala seu dira dantes. Hesych.

Ἔπαρος, ου, ὁ καὶ ἡ, diris devotus, idem.

Ἐξαράσασθαι, vota persolvere, inquit Suid.

Ἐπαρὰ, ἡ, imprecatio, execratio. Il. ί.

Ἐπαράομαι, ῶμαι, imprecor, Æschin. ἐπαρώμενος αὐτῷ τὴν ἐξώλειαν. Dicitur et, ἐπαρᾶσθαι ἀράς.

Ἐπαράσιμος, execrabilis. Phocyl.

Ἐπάρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, execrabilis, diris devotus. Thuc. Æsch. Et ἐπαρατότατος, apud Synes.

Κατάρα, imprecatio, execratio. Plut.

Καταράομαι, ῶμαι, execror, diris devoveo, imprecor. Interdum sine casu, ut apud Aristoph. in Vespis, καὶ μή με δεῖσθ' ὡς σε βλάψαι καὶ τὸν ταμίαν, ὅστις ἄρ' ἐστὶν παραδοὺς καταρασάμενος καὶ τοὺς θεούς. Interdum cum dat. personæ solo, ut apud eundem in Nebulis, καταρᾷ σὺ τῷ διδασκάλῳ; [R. 738.] Interdum cum dat. personæ et accus. rei, ut l. 2. epigr. Ἢν τιν' ἔχῃς ἐχθρὸν Διοκλέα, μὴ καταράσῃ τὴν Ἴσιν τούτῳ, μηδὲ τὸν Ἀμφιάρεω, ne imprecaris. Interdum cum accus. rei aut personæ solo; ut, καταρᾶσθαι τὴν στάσιν, apud Aristidem. Matth. 5. εὐλογεῖτε τοὺς καταρωμένους ὑμᾶς. In passiva signif. reperitur Matth. 25.

Κατάρατος, diris devotus, execratione dignus. Demosth. [Vid. Soph. Œdip. Tyr. 1364. Aristoph. Ran. 179.]

Decomp. Δημοκατάρατος, à populo diris devotus, populo execrabilis et invisus. Naz.

Ἐπικατάρατος, execrabilis. Joh. 7.

Παραρητὸς, cui supplicatur, aff. ex Cyrillo.

Πολυάρητος, multis votis exoptatus. Od. ζ'.

Χαλκοαρὴς, ære noxius, ære perniciosus. Pind. Isthm. 5. [Δ. 107. αὔξομαι Ἐρατὼ χαλκοαρᾶν ἀπὸ θανάτων, &c.]

ἈΡΑΒΟΣ, ου, ὁ, strepitus, κτύπος, ψόφος, θόρυβος. Eustathius dicit δοῦπος non tam asperum significare sonitum, quàm ἄραβος. Homerum enim δουπῆσαι de corpore in terram cadente dicere, de armis ἀραβῆσαι. Iliad. ί. Δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε [illegible] τεύχε' ἐπ' αὐτῷ. Hesiod. † Asp. 404.† Δεινὴ δὲ σφ' ἰαχὴ, ἄραβος θ' ἅμα γίνετ' ὀδόντων. Est ἄραβος (inquit Camer.) stridor dentium, ut in frigore et consternatione. Quo modo Hom. Il. κ'. usus est, quum de Dolone dicit, ἄραβος δὲ διὰ στόμα γίνετ' ὀδόντων Χλωρὸς ὑπαὶ δείους. ☞ Etymol. ἄραβος est ὁ ἐν ἄρει βοὴ, ut sit quasi ἀρέβοος. Vel ὁ ἐν ἔρει βοῶν, quasi ἔραβος: vel ὁ ἐπὶ τὴν ἔρα βοῶν, quasi ἔραβος.

Ἀραβαιὸς, οῦ, ὁ, ut ἀραβαιῷ τινὶ, Hesych. interpretatur τυφωνικῷ: ut sit ventus repentinus et procellosus.

Ἀραβῆδες, venti pulverem excitantes, αἱ μετὰ κονιορτοῦ πνοαί. Hes.

Ἀραβέω, ῶ, f. ήσω, strepitum seu fragorem edo. Il. ί. Δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ. Reperitur etiam cum accusat. ut, μάτην ἀράβησαν ὀδόντας, apud Apoll. Argon. 2. † Hes. Asp. 249.†

Ἀμφαραβέω, ῶ, (comp.) circumstrepo. Il. φ'.

Ἀμφαραβίζω, idem: et apud Hesiod. in scuto Herc. † v. 64.† Ἅρματα δ' εἰσιόντα καὶ ἄντυγες ἀμφαράβιζον.

ἈΡΑΔΟΣ, οῦ, ὁ, cordis pulsus post vehemens exercitium; ut Nicandri schol. annotat in Ther. ἄραδον κακὸν ἄψεσι τεύχει. vide et Gal. comment. 2. in l. de victu in morb. acut. Videtur ab ἀράσσω derivatum, significareque strepitum seu crepitum eorum quæ inter se colliduntur.

Ἀραδέω, ῶ, turbo seu commoveo et conturbo. Hesych.

ἈΡΑΙΟ'Σ, ά, όν, rarus, tenuis, spongiosus. cui opp. πυκνός. Il. π'. Λάψοντες γλώσσῃσιν ἀραιῇσι μέλαν ὕδωρ. Diosc. l. 5. c. 102. ἰδίως καθαρὸν ἀραιόν. Sic ἀραιὸς σφυγμὸς, apud medicos, pulsus rarus: et ἀραιὸν πνεῦμα, spiritus qui longo tempore trahitur, apud Hipp. lib. 1. τῶν ἐπιδημ. Hes. in Erg. τετράδ' ἄρχεσθαι νῆας πήγνυσθαι ἀραιάς, leves, agiles. Item tenuis et angustus, apud Hesiod. ἀραιὴ δ' εἴσοδός ἐστι. ¶ Item, imbecillis. Il. σ'. de Vulcano, χωλεύων· ὑπὸ δὲ κνῆμαι ῥώοντο ἀραιαί. ¶ Ἀραιὰ, ᾶς, ἡ, significavit apud veteres, ut scribit Ruff. ventrem et universa intestina. Nic. in Ther. loquens de viperæ fœtibus, διὰ μητρὸς ἀραιὴν Γαστέρ' ἀναβρώσαντες, ἀμήτορες ἐξεγένοντο. Unde etiam μεσαραῖον appellatur quod idem est atque μεσεντέριον.

Ἀραιῶς, rarè, raris intervallis, leviter. Item μὴ ἀραιωμένως, apud Suid.

Ἀραιότης, ητος, ἡ, raritas, laxitas spongiosa; cui opp. πυκνότης, densitas. ἀραιότης τῆς γλώσσης, linguæ fungositas, Bud. de placit. phil. lib. 4. ἀραιότης τῆς γῆς, raritudo terræ.

Ἀραιόω, ῶ, f. ώσω, rarefacio, relaxo. Gal. τὸν μὲν πυκνωθέντα ἰᾶσθαι χρὴ τοῖς ἀραιοῦσι, τὸν δὲ πιληθέντα τοῖς χέουσι. Aphrodis. lib. 1. Probl. περὶ τὴν τελευτὴν τοῦ ἀρίστου ἀραιούμεθα, ad finem prandii relaxamur. Sic ἀραιουμένων πόρων.

Ἀραίωμα, τὸ, interstitium, rima, hiatus, raritas. Leo.

Ἀραίωσις, rarefactio, attenuatio, Aristot. de mundo.

Ἀραιωτικὸς, rarefaciendi vim habens.

Μεσάραιον, ου, τὸ, idem quod μεσεντέριον, quasi in medio intestinorum tenuium vel ventre positum. Alii dicunt esse membranam venis, arteriis, nervisque contextam, per cujus vasa (quæ μεσαραϊκὰ inde dicuntur) alimentum è ventriculo in hepar distribuitur.

Ἀραιὴ, idem quod ἀραιὰ, ventrem et tenuia intestina significat, teste Hesych.

ἈΡΑΚΟΣ, ου, ὁ, in leguminum censu ponitur à Gal. de aliment. facult. lib. 1. cap. 17. Vide et ejusdem libri cap. 27. et Theophrast. hist. pl. lib. 8. cap. 8.

Ἀρακὶς, ίδος, ἡ, species leguminis, Galen. Dicitur pro eodem et ἄρακον et ἀρακίσκος, apud Gal.

ἈΡΑΚΤΟ'Ν, οῦ, ὁ, atramenti sutorii species quædam. Dioscor. lib. 5. cap. 114.

ἈΡΑ΄ΣΣΩ, vel Ἀράττω, f. άξω. Eustathio propriè est τὸ διὰ σιδήρου τέμνω, παρὰ τὸ ἄρης, amputo, abscindo. Iliad. ν'. Δηΐπυρον δ' Ἕλενος ξίφει σχεδὸν ἤλασε κόρσην Θρηϊκίῳ μεγάλῳ, ἀπὸ δὲ τρυφάλειαν ἄραξε. ¶ Item pulso, tundo. [Æschyl. Pers. 1059. Pr. 58. Soph. Œdip. Tyr. 1300.] Syn. (de quodam supra modum superbo et elato) αὐτῆς ἀράσσει τῇ κεφαλῇ τὸν οὐρανόν. ¶ Est etiam illidere, συντρίβω. Lucianus, τὰς κεφαλὰς ἀράττουσι πρὸς τὸ ἔδαφος. Metaphoricè item de verbis probrosis dicitur, ut apud Soph. ὀνείδεσιν ἤρασσον, conviciis impetebant. Dicitur et ῥάσσω pro eodem, quod vide suo loco.

Ἀράσσομαι, amputor. Item pulsor, ut Gregor. τὸν θυμὸν ἀρασσόμενον. Item collidor, ut apud Alciphr. in epist. καὶ οἱ ἄνεμοι πρὸς ἀλλήλους ἀράσσονται.

Ἀραγμὸς, οῦ, ὁ, collisio, pulsatio, strepitus. ἀραγμὸς δεσμῶν, apud Euripidem, fragor vinculorum: ἀραγμὸς τῶν στέρνων, percussio pectoris, planctus, apud Sophoclem in Œdip. Col. [1680. addas Eurip. Phœn. 1149. Ἐμαρμάρουσε, στρόβοις δ' ἐκυκλοῦτ', Πετρῶν τ' ἀραγμοῖς. Æschyl. Sept. c. Theb. 253. Δέδοικ', ἀραγμὸς δ' ἐν πύλαις ὀφέλλεται. Schol. ὀ. πλέον αὐξάνεται.]

[Ἄραγμα. Eurip. Cycl. 205. Τί βακχιάζετ'; οὐ Διόνυσος τάδε, Οὐ κρόταλα χαλκοῦ, τυμπάνων τ' ἀράγματα.]

Composita.

Ἀπαράσσω, dejicio, deturbo, depello. Il. ξ'. ἀπήραξεν δὲ χαμᾶζε Αὐτῇ σὺν πήληκι κάρη. Sic Herod. in Urania. τοὺς ἐπιβάτας ἀπὸ τῶν καταστρωμάτων τοὺς θέλοντας ἀπήραξαν. (Soph. Tr. 1032.)

Διαράσσω, pertundo, perrumpo, perfringo. Hesiod. in scuto Herc. † v. 364.† διὰ δὲ μέγα σάκος ἄραξε, per tmesin pro, διήραξε.

Ἐναράσσω, illido. Pausan. in Messen. (Philostr. l. 1. c. 10.)

Ἐξαράσσω, exturbo, effringo, apud Suid. Metaphoricè etiam ἐξαράττω λόγοις τινὰ dicitur pro, verbis probrosis incessere. Aristoph. in Neb. † v. 376.† ἀλλ' εὐθὺς ἐξαράττω Πολλοῖς κακοῖς καἰσχροῖς.

Ἐξάραγμα, ατος, τὸ, fractura, σύντριμμα, ut Gal. apud Hippocr. exponit.

Ἐπαράσσω, irruo, illidor, impingor, incumbo, ut Bud. in Com. exp. ex Synesio.

Ἐπαράσσω, repello, unde ἐπαράξαντες ἐς τὰς νέας.

Καταράσσω, idem quod ἀράσσω.

Κατάρης ἄνεμος, ab Alcæo et Sapphone dicitur τὸ συστρεφόμενον πνεῦμα καὶ καταῖγίζον, διὰ τὸ καταφερῆ ὁρμὴν ἔχειν, ventus contortus et cum impetu desuper irruens: typho.

Προσαράσσω, allido, προσρήσσω. Suid. προσβάλλω, συντρίβω, Bud. Alciph. καὶ τῶν σκαφῶν τὰ μὲν πρὸς ταῖς πέτραις προσαράσσεται, τὰ δὲ ὑπὸ ἀναδῦντα ἐξήγαγεν. Gregor. de homine, ταῖς ἔξωθεν προσαρασσομέναις προσβολαῖς.

Συναράσσω, collido, συντρίβω, confringo, Luc. οἱ μέν τι ὀρθὸν συναράξαι τοῖς ἐδάφεσι. Item confligo vel confligor. Aristot. de mundo. συναρασσομένων ἀνέμων ἐναντίων.

Συναράσσομαι, collidor, confringor. Leo.

Ὑπαράττω, succutio. apud Suid.

ἈΡΑΧΙ΄ΔΝΑ, ἡ, planta quædam ex genere τῶν ἀμφικάρνον, de qua Theophr. pl. lib. 1. cap. 1. et 11. et Plin. lib. 21. cap. 15. ☞ Denominata videtur ab ἄρακος ob similitudinem aliquam: unde Plinius per κ scribit ἀρακίδνα, et Theophr. dicit c. 11. τῆς ἀραχίδνης καὶ τοῦ ὁμοίου τῷ ἀράκῳ.

'ΑΡΑ'ΧΝΗΣ, ου, ὁ, araneus vel aranea. Hesiod. in Erg. ἱστὸν ἀερσιπότητος ἀράχνης. Suidas distinguit inter ἀράχνης et ἀράχνη: ita ut ἀράχνης sit animalculum ipsum; ἀράχνη tela: quæ tamen differentia non semper observatur, sicut videre est apud Plutarch. in lib. utra anim. prud. τὰ δὲ ἀράχνης ἔργα (inquit) κοινὸν ἱστῶν γυναιξὶ, καὶ θήρας σαγηνευταῖς ἀρχέτυπον. ☞ Dictam volunt aut παρὰ τὸ ἀραιὰ ἴχνη ἔχειν, aut παρὰ τὸ εἰς τὸν ἀέρα αἴρειν τὰ ἴχνη.

'Αράχνη, ης, ἡ, araneæ tela propriè, ut volunt gram. Item aranea, sicut ex præcedent. patet, et ex Diosc. lib. 2. cap. 68. Pro araneæ tela ponitur in Epigr. Καὶ τάχ' ἂν ἐξεφύγεν δι' αἰθέρος εἰ μὴ ἀράχνῃ Τοὺς πόδας ἐμπλεχθεὶς οὕτως ἐκρέματο. (Æsch. Ag. 1525.)

(Ἀράχνης. Æsch. Suppl. 894.)

Ἀραχναῖος, α, ον, ad araneam pertinens, aut ab aranea factus; ut, ἀραχναῖος μίτος, in Epigr. et ἀραχναῖα νήματα.

Ἀράχνειος, pro eodem, ut testatur Suid. Ἀραχνιαῖος quoque idem Suidas ex Callia citat.

Ἀραχνήεις, araneosus, aranei formam habens. Nicand. in Ther.

Ἀραχνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, araneosus. Citatur ex Aristot. lib. 5. animal. cap. 23. exponiturque araneæ speciem imitans.

Ἀράχνιον, ου, τὸ, araneæ tela. Odyss. π'. Ὀδυσσῆος δέ που εὐνὴ Χήτει ἐνευναίων κάκ' ἀράχνια κεῖται ἔχουσα. Item araneus et aranea. Aristot. τῶν δ' ἀραχνίων τῶν γλαφυρῶν καὶ ὑφαινόντων ἀράχνιον πυκνὸν, δύο ἐστὶ γένη. Item (ut apud Latinos, araneum) vitium est oliviis et vitibus peculiare. Theophr. hist. plant. lib. 4. cap. 17.

Ἀραχνιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, araneosus.

Ἀραχνιόω, ῶ, F. ώσω. Et pass. ἀραχνιοῦμαι, araneis squaleo, araneis vitior, ut annot. Bud. ex Aristot. de apibus, ὅτ' ἀραχνιοῦνται τὰ κηρία.

'ΑΡΒΗΛΟΣ, ου, ὁ, scalper sutorius, seu scalprum sutorium, ut exp. schol. Nicandri in Ther.

'ΑΡΒΥ'ΛΗ, ης, ἡ, calceamenti quoddam genus cavi et profundi, denominatum (ut Galen. comment. 4. in lib. Hippocr. de articulis testatur) παρὰ τὸ ἀραρίσκεσθαι τοῖς ποσὶ, quasi ἀρμύλη, ut vult Etymol. Eurip. in Oreste, Σῖγα· τὸ λεπτὸν ἴχνος ἀρβύλης Τιθεῖτε, μὴ κτυπεῖτε, μηδ' ἔστω κτύπος. Κατ' ἀρβύλης χλαίνας, apud Soph. in Troilo exp. Talaribus ad ipsa usque calceamina demissis. (V. Æschyl. Ag. 933. At in Euripidis Hippolyto, 1189. Αὐταῖσιν ἀρβύλαισιν ἁρμόζει πόδας. Poeta non Calceos, at partem currûs, in qua stabat auriga, designare videtur * αὐταῖσιν ἀρβύλαισιν, una cum calceis.* Conf. Valck. ad l. Scholiast. et Eustath. ad Il. ί. p. 456. 19. Eurip. Electr. 535. ἀρβύλης κρηπῖδος βάσιν. Ἀρβύλη, calcei venatorii genus expeditum, propter habilem levitatem dicti. V. Hemsterhus. ad Plut. Aristoph. p. 6.)

Ἀρβυλὶς, ίδος, ἡ, idem. apud Theocr. Idyll. 7.

Κατάρβυλοι χλαῖναι, apud Sophoc. in Troilo dicuntur αἱ ποδήρεις, ὥστε καὶ ἐπὶ τὰς ἀρβύλας χαλᾶσθαι, id est, talares, ad ipsa usque calceamina demissæ, teste Hesych.

'ΑΡΓΑ'Σ, serpens, aut genus serpentis. quidam draconis epitheton esse volunt. Hoc nomine vocavit Demosthenem Æschines propter mores ferinos et agrestes, vide Hes. Suid. Harpoc. et Plut. in vita Demosth. Pro ἀργᾶς dicitur et ἄργας, apud Gal. in lex. Hipp. * Refer ad v. Ἀργός.*

Ἀργᾶντες ταῦροι, albicantes tauri, apud Pind. ut refert Eust.

'ΑΡΓΙΛΟΣ, (seu ἄργιλλος) ου, ὁ, terra alba et pura, ab adject. ἀργὸς, id est, albus, vel ab ἀργὸς, pro ἄεργος, ignavus, propter sterilitatem. Aristot. in Probl.

Ἀργιλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, argillosus, argillaceus. Exp. et λιπαρός. Item ἀργιλώδης γῆ, λευκὴ καὶ καθαρά. Suid.

Composita.

Λευκάργιλλον, vocant Græci candidam argillam, qua in Megarico agro utuntur, sed tantùm in humida frigidaque terra. Plin. l. 17. c. 7.

Ὑπάργιλλος, subargillus, vel subargillaceus, Theoph. l. 9. c. 4.

'ΑΡΓΟ'Σ, οῦ, ὁ, albus, ut Il. ά. Οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπῴχετο καὶ κύνας ἀργούς, id est, λευκούς, vel pigros, vel celeres per antiphrasin. Od. τ'. χῆνα ἀργόν, Eustath. exp. album anserem, vel pigrum et desidem, vel domesticum, et cicurem, mansuetum. ¶ Item otiosus, piger, in qua signif. vide inter compos. ex Ἔργον. † comparat. ἀργότερα χώρα: otiosior locus. Xen. Pæd. l. 4. p. 99. b.†

Ἀργεννὸς, οῦ, ὁ, albus, candidus, Il. γ'. Ἀργεινὸς etiam reperitur in eadem signif.

Ἀργεστὴς, οῦ, ὁ, albus. Noti epith. † Hes. Th. 870.† Item velox. Item ventus quidam, Hom. Aristot. vide Gell. lib. 2.

Ἀργὴς, ῆτος, ὁ, albus, candidus. (Æsch. Eum. 45. Soph. Œdip. Tyr. 688.) Il. γ'. κατασχομένη ἑανῷ ἀργῆτι φαεινῷ. Item velox, ut, ἀργῆτες κεραυνοί, apud Aristot. de mundo.

Ἀργὴς, έτος, έτι, έτα, per μετάθεσιν et συστολὴν dicitur pro ἀργῆς, apud Hom. Il. λ'. ἀργέτι δημῷ. † Hes. Th. 541.† Et Il. φ'. ἀργέτα δημόν.

Ἀργηστὴς, ᾶος, ὁ, albus, splendidus, et idem quod ἀργῆς. Hes.

[Ἀργηστὴς. Æschyl. Sept. c. Theb. 60. πεδία δ' ἀργηστὴς ἀφρὸς χραίνει σταλαγμοῖς ἱππικῶν ἐκ πλευμόνων. Schol. Ἀργηστὴς, λευκός. Eumen. 181. μὴ καὶ λαβοῦσα πτηνὸν ἀργηστὴν ὄφιν,—ἀνῇς ὑπ' ἄλγους μέλαν' ἀπ' ἀνθρώπων ἀφρόν, &c.]

Ἀργήεις, εντος, ὁ, albus, Luc. ὁ αἰθαλόεις καὶ ἀργήεις κεραυνός.

Ἀργίλιψ, idem quod ἀργὸς, candidus. Nicand. in Ther.

Ἀργινόεις, εντος, ὁ, albus, splendidus, Iliad. β'. hinc ἀργινοῦσσαι per contractionem pro ἀργινόεσσαι dictæ insulæ quædam ob terram argillaceam.

Ἄργυος, ου, ὁ, albus, celer. Hesych.

Ἀργαίνω, f. ανῶ, albico, Eust. ex Eur. Alcm. et Opp. de ven. l. 3. Γαστέρα δ' ἀργαίνουσαν ἔχει.

Ἄργεμον, ου, τὸ, seu Ἄργεμος, ου, ὁ, secundum Poll. seu Ἄργεμα, τὸ, oculi hulcusculum quod in iridis circulo nascitur, partem aliquam candidi, partem etiam nigri comprehendens. Eos autem qui vitio illo laborant, ἐπαργέμους vocat Poll. lib. 2.

Ἀργεμώνη, argemone herba, sic dicta quòd argema et nubeculas sanare dicitur. Diosc. lib. 2. c. 208. et Plin. lib. 25. c. 9.

Ἀργίας, albus, λευκός. Æsch. in Agam.

Ἀργύφεος, albus, Mosch. idyll. 2.

Composita.

Διάργεμος, aliqua ex parte niger, et aliqua ex parte albus, apud Suid.

(Ἐπάργεμος, * albugine cæcus.* Æsch. Ag. 1122. Pr. 498. Ch. 665.)

Κνήμαργος, ου, ὁ καὶ ἡ, albas habens tibias, apud Theocr.

Κυνόσαργες, gymnasium quoddam Atheniensium dictum à cane albo, inquit Eust.

Λίπαργος, ου, ὁ καὶ ἡ, albus, παρὰ τὸ λευκαίνειν τὸ λίπος, inquit Eust.

Νίφαργος, ‡ et νιφάργης,‡ nive candens, albens ex nive qua obrutus est. Exp. et albus instar nivis.

Πόδαργος, albos vel celeres pedes habens.

Πύγαργος, nates albas habens, unde et pro effœminato accipi queat. Substantivè verò sic dicitur aquilæ genus cauda albicante, quæ albicilla Latinè dici posse existimatur. Apud Eust. est una ex tribus ἱερακῶν speciebus.

Ὑπαργήεις, subalbicans. Nicand. in Ther.

Χέλαργος, qui est velocibus seu albis chelis vel ungulis. Equi epith. (Χήλαργος, * veloce ungula* Soph. El. 865.*)

'ΑΡΓΥΡΟΣ, ου, ὁ, argentum. Od. ζ'. et ψ'. Ὡς δ' ὅτε τις χρυσὸν περιχεύεται ἀργύρῳ ἀνὴρ Ἴδρις. Et Od. δ'. Χρυσοῦ τ' ἠλέκτρου τε καὶ ἀργύρου ἠδ' ἐλέφαντος. Xen. Pæd. 8. τὸ δ' ἐμὸν σῶμα, ὦ παῖδες, ὅταν τελευτήσω, μήτε ἐν χρυσῷ θῆτε, μήτε ἐν ἀργύρῳ. Athen. 6. ὁ δὲ ἄργυρος ὀλίγος ἦν ἐν τοῖς μετάλλοις. ☞ Παρὰ τὸ ἀργὸν, τὸ λευκόν.

Ἀργύρεος, ου, ὁ, argenteus, ut, ἀργύρεος κρατήρ. Od. δ'. et ί. Hesychius vult significare etiam splendidum et pulcherrimum. item splendidum et nitidum. In prosa per contractionem dicitur ἀργυροῦς, οῦ, ὁ, ut, ἀργυροῦς ἧλος. Plut.

[Ἀργυρεῖος. Xenoph. περὶ Πρόσοδ. cap. 4. §. 5. ἐν δὲ τοῖς ἀργυρείοις ἔργοις πάντας δὴ φασιν ἐνδεῖσθαι ἐργατῶν.]

Ἀργυρώδης, argentosus. Xen. in lib. de vectig. [Cap. 4. §. 3. Οὐδὲ μὴν ὁ ἀργυρώδης τόπος εἰς μικρόν τι συντελλόμενος, ἀλλ' ἀεὶ ἐπὶ πλεῖον ἐκτεινόμενος φανερός ἐστιν.]

Ἀργυρόω, ῶ, f. ώσω, argento, deargento. Plut.

Ἀργυρόομαι, argentum recipio, argento donor. Pind. Nem.

Ἀργυρώματα, vasa argentea, apud Laërt. in Arces. Item Polyb. et Athen. pro vasis argenteis, seu ornatu vel suppellectile argentea. Quidam exp. argentum mensale.

Ἀργυρεύω, (inquit Bud.) argentum effodio, i. μεταλλεύω. Strabo.

Ἀργυρεῖον, ου, τὸ, argentifodina, item argentarii officina, et argentaria. Strabo, Alciphr. et Xen.

Ἀργυρικὸς, ῆ, ὁ, pecuniarius; ut, ἀργυρικὴ ζημία, Plut.

Ἀργυρὶς, ίδος, ἡ, argentea phiala. Athen. [Pind. Olymp. Θ. 136. Μίαν ἀγῶνα πρεσβύτερον, Ἀμφ' ἀργυρίδεσσι; Schol. Ἀθηναίους δὲ ἰδεῖς χρυσίδας καὶ ἀργυρίδας λέγειν.]

Ἀργυρῖτις φάρμακος, argentea. Diosc. [Xenoph. περὶ Πρόσοδ. cap. 1. §. 5. πολλῶν γοῦν πόλεων παρακειμένων καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν, εἰς οὐδεμίαν τούτων οὐδὲ μικρὰ φλὲψ ἀργυρίτιδος ἥκει.]

Ἀργύριον, ου, τὸ, argentum, nummi argentei. Matth. c. 26. Et generaliter pecunia, ex quocunque sit metallo. Xen. Plut. † Rarius in plurale numero apud Atticos invenitur. ut Pollux l. 9. §. 89. et Kusterus ad Aristoph. Nub. 754.†

Ἀργυρίδιον, ου, τὸ, pecuniola, Aristoph. in Pluto. [147. Ἔγωγε τοι διὰ σμικρὸν ἀργυρίδιον Δοῦλος γεγένημαι. cui exemplo addas ej. Comœdiæ 240. et Av. 1621. Lysistr. 1050.]

Ἀργυρίζω, flagito vel aufero argentum. Exp. et concutio.

Ἀργυρίζομαι, capturas facio, nundinor, lucror. Bud. ex Dem. [Dinarch. c. Demost. οἳ πεποιήκασι μὲν οὐδὲν, οὐδὲ πράξουσιν ἀγαθὸν οὐδὲν τῆς πόλεως, τὸν δ' αὐτὸν ἀσφάλειαν τηροῦντες, καὶ πανταχόθεν ἀργυρίζονται, &c.]

Ἀργυρισμὸς, capturarum consectatio. [Dion. Hal.]

Ἀργυρίτης, qui pecunia abundat.

Composita.

Ἀνάργυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, argento carens, pecuniis destitutus, pecunias non habens. Plato de leg. 5.

Ἀπαργυρόω, ῶ, in argentum verto, hoc est, argento muto. Artemid.

Ἀπαργυρίζω, ære muto, i. vendo. Themist. in Sophista, τὸν σῖτον καὶ τὰ ὄψα ἀπαργυρίζων. Est etiam exigo pecuniam, in Pand.

Ἐξαργυρόω, ῶ, adæro, id est, ære æstimo, Bud. in Pand. [Herodot. Hist. lib. 6. Ἔδοξέ μοι, τὰ ἡμίσεα πάσης τῆς οὐσίης ἐξαργυρώσαντα, θέσθαι παρά σε. Thucyd. Hist. lib. 8. ἐξαργυρῶσαι. Vide Notam. Scholiast. legit ἐξαργυρίσαι, quod exponit ἀργυρίου πωλῆσαι.]

Ἐξαργυρίζω, in argentum redigo, id est, pecunia permuto, pecunia vendo. Thuc. lib. 8.

Ἐπάργυρος, inargentatus. Herodot. [Lib. 1. cap. 50. lib. 9. cap. 79. κλίνας τε ἐπιχρύσους καὶ ἐπαργύρους.]

Ἐπαργυρόω, inargento, argento obduco, Athen. lib. 8.

Κατάργυρος, inargentatus, argenteus, Athen. lib. 4. Deipnos.

Καταργυρόω, argento.

Λαβάργυρος, qui pecuniam accipit, qui nihil nisi accepta pecunia facit. Athen. lib. 9.

Λιθάργυρος, ου, ἡ, spuma argenti, medicamentum metallicum non sponte quidem nascens, sed in secundis fornacibus emergens, dum plumbum vel ejus arena ab argento aut auro secernitur. Vide Diosc. lib. 5. cap. 102. et lib. 6. cap. 27.

Λιθαργύριον, exp. ὁ πολυπενής. Athen. lib. 10.

Ὁλάργυρος, totus argenteus, qui totus ex argento est. Athen.

Πανάργυρος, totus argenteus, ex solido argento constans. Hes. [Hom. Odyss. ί. 203. Δῶκε δέ μοι κρητῆρα πανάργυρον. Ω. 274. Athen. Deipn. lib. 9. e Sophocle. Καὶ πολλὰ χρυσόκολλα, καὶ πανάργυρα Ἐκπώματα, &c.]

Περιάργυρος, argenteus, argento oblitus. Hieron.

Περιαργυρόω, argento circumobduco, Athen. lib. 11.

Πολυάργυρος, multum argenti habens. [Herodot. Hist. lib. 5. Αὗτοι, οἰκέουσί τε χώρην ἀγαθὴν καὶ πολυαργυρώτατοι ἐόντες.]

Ὑδράργυρος, argentum vivum, ut exp. apud Diosc. lib. 5. cap. 102. et l. 6. c. 29. Metallum est in argentifodinis nascens, album, aquæ instar liquidum et valde mobile. Nomen ex aqua et argento ductum est, quòd argenti quidem colorem referat, nec tamen ut argentum uno loco consistat, sed aquæ modo diffluat. Alex. Aphrod. vide et Plin.

Ὑπαργυρεύω, argentum anxiè quæro, et veluti effodiendo et ex cuniculis terræ investigo. Plut.

Ὑπάργυρος, subargenteus, in quo argentum mixtum est: ut Eurip. ὑπάργυρος χθὼν, propter metalla.

Φιλάργυρος, amans argenti, cupidus pecuniæ, avarus. Plat. et φιλαργυρώτατος, apud Xen.

Φιλαργυρία, argenti amor, pecuniæ cupiditas, avaritia. Plut.

Φιλαργυρέω, ῶ, pecuniæ avidus sum. 2. Macch.

Decomp. Ἀφιλάργυρος, non amans pecuniæ, non avarus. [Epist. ad Hebr. xiii. 5. Ἀφιλάργυρος ὁ τρόπος. 1 Tim. iii. 3. Oportet Episcopum esse——ἀφιλάργυρον.]

Ψευδάργυρος, adulterinum argentum, ex Strab.

'ΑΡΔΙΣ, ιος, ἡ, cuspis teli, apud Herod. [lib. 4. §. 81. τοῦτο δὲ ἔλεγον οἱ ἐπιχώριοι ἀπὸ ἀρδίων γενέσθαι.——κελεύειν μιν πάντας Σκύθας ἄρδιν ἕκαστον μίαν ἀπὸ τοῦ οἰστοῦ κομίσαι.——κομισθῆναί τε δὴ χρῆμα πολλὸν ἀρδίων, &c.] Exp. et aculeus sagittæ. Aff. et plur. ἄρδιες ex Herodoto pro, pharetræ. (V. Æsch. Pr. 878.) ☞ Etymol. deducit ab ἄρω, quod est ἁρμόζω.

'ΑΡΔΩ, f. σω, irrigo. (V. Æsch. Pers. 487. Sic Apollon. Rhod. iv. 269. ᾧ ὕπο πᾶσα Ἄρδεται ἠερίη. A quo tota rigatur nigra. V. etiam v. 1735. ejusdem libri.) ¶ Item potum præbeo, adaquo, aquatum duco, ut Bud. interpr. apud Herodot. καὶ ἄρσας τὸν ἵππον.

Ἄρδομαι, irrigor, ut Ibycus apud Athen. lib. 13. κυδώνιαι μηλίδες ἀρδόμεναι ῥοᾶν ἐκ ποταμῶν.

Ἀρδμὸς, οῦ, ὁ, irrigatio, item aquatio. Il. σ'. et Od. ν'.

Ἀρδηθμὸς, pro eodem, in Nic.

Ἀρδάνιον, ου, τὸ, vas in quo pecudes adaquantur: vel potius certa pars vasis, quod καρχήσιον appellabatur. Lege Polyb. Eustath. Hesych. Suid.

Ἀρδεύω, idem quod ἄρδω, irrigo. (Æsch. Pr. 851.) Item adaquo, Theophr.

Ἄρδευσις et ἀρδεία, irrigatio vel adaquatio. [Athen. Deipn. lib. 5. Strab. Geog. l. 4.]

Ἄρδα, inquinamentum, apud Gal. in lex. Hippocr. * Pherecrates ap. Eustath. ad Iliad. θ'. p. 707.*

Ἄρδαλος, idem. exp. et, qui mundè non vivit. Hesych.

Ἀρδαλόω, ῶ, inquino, conspurco, apud Erot. et Gal.

Composita.

Διάρδω, idem quod ἄρδω.

Ἐπάρδω, idem. Arrian.

Ἐπάρδευσις, irrigatio, adaquatio, ἄρδευσις. Laërt. in Epicur.

Εὐαρδὴς, bene irrigatus, irrigationi aptus et conveniens. Plut. in causis natural.

Κατάρδω, idem. Citatur et metaphorica signif. pro, perfundo laudibus, ex Aristoph. in Acharnens.

Νεοαρδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, nuper irrigatus, Il. φ'.

Προσάρδω, irrigo. unde pass. Προσάρδομαι, irrigor et alluor.

ἈΡΕ'ΣΚΩ, F. έσω, P. κα, placo, seu amicum reddo, ut Il. ἰ. et τ'. Ἂψ ἐθέλω ἀρέσαι. Item ἀρέσκω (apud Homeri posteros) placeo. Xen. τῷ γείτονι ἄλλως οὐ ἀρέσκων. † Xen. Pæd. l. 3. p. 82. c. cum dat.† Dicitur et ἀρέσκω σε, apud Thuc. Plat. Synes. placeo tibi, probo me tibi. (cum Acc. Aristoph. R. 103.) Dicitur et ἀρέσκει μοι παίζειν, placet mihi ludere vel libet, ut apud Herodian. Et τὰ ἀρέσκοντα, placita, Plut. ☞ Ab ἄρω formari volunt, vel potius a futuro ἀρῶ. Nam quum alicui placemus aut ei gratificamur, ei quodammodo nos accommodamus.

Ἀρεσκόντως, adverb. gratè. Eurip. ἀρεσκόντως σοι, ex animi tui sententia.

Ἀρέσκομαι, voce media, idem quod act. ἀρέσκω, placo, seu amicum reddo. ut Od. θ'. Τὸν γὰρ ἐγὼ τὸν ξεῖνον ἀρέσσομαι. Sic et Xenoph. dixit θεοὺς θυσίαις ἀρέσκεσθαι. † Ἀρέσαμαι Med. φρένας αἵματος: præcordia sanguine exsaturare. Hesiod. Asp. 255. v. ibi Tzetz.† ¶ Ἀρέσκομαι τούτῳ, hac in re satisfit mihi, acquiesco, placet conditio. Luc. (Æsch. Suppl. 663.)

Ἀρεστὸς, οῦ, ὁ, placitus, gratus. Plut.

Ἀρεστὸν, Bud. idem esse ait quod Latinis decretum et placitum.

[Ἀρεστῶς. Herodot. Hist. lib. 6. c. 129. πειθομένου δὲ τοῦ αὐλητέω, ὠρχήσατο, καί κως ἑωυτῷ μὲν ἀρεστῶς ὠρχέετο, ὁ δὲ Κλεισθένης ὁρέων ὅλον τὸ πρῆγμα ὑπώπτευε.]

Ἀρεστὴρ, ῆρος, ὁ, libum, genus placentæ diis consecratum. Etymol. Eustath.

Ἀρεστήριον, ου, τὸ, exp. sacrificium.

Ἄρεσκος, ου, blandus, placendi studiosus, gratiæ aucupator et captator, qui apud omnes gratiosus esse cupit, ab omnibusque gratiam inire. Aristot. in Eth. lib. 2. 3. 4. et 9.

Ἀρεσκεία, ἡ, Bud. interpr. comitas assentatrix, facetosa urbanitas, lepos in sermone. Theophr. Laërt.

Ἀρεσκεύομαι, F. εύσομαι, comiter appello, comiter cum aliquo ago et blandior. Plut.

Ἀρέσκευμα, τὸ, blanda appellatio, et adulatoria. Plut.

Composita.

Ἀνθρωπάρεσκος, ου, ὁ καὶ ἡ, hominibus placere studens, hominum favorem aucupans; idem quod ἄρεσκος. 1 Cor. 6. [Epist. ad Ephes. vi. 6. μὴ κατ' ὀφθαλμοδουλείαν ὡς ἀνθρωπάρεσκοι. Col. iii. 22. Suic. Thes. Eccl. i. 346. Hominibus placere studens, qui hominum favorem aucupatur.]

Ἀνθρωπαρεσκεία, ἡ, studium placendi hominibus.

Ἀπαρέσκω, displiceo, non placeo, improbor. Thuc. καὶ ἄλλα ὅσα ἐν τοῖς πλείστοις ἀρέσκοντες ἔσμεν, τοῖς δ' ἂν μόνοις οὐκ ὀρθῶς ἀπαρέσκομεν. Dicitur etiam ἀπαρέσκει μοι τοῦτο, displicet mihi istud. Item ἀπαρέσκει μοι παίζειν. Et cum accus. ut Plato, ἓν μέν τοί με τῶν ῥηθέντων ἀπαρέσκει. Cum. accus. rei significat improbo, repudio, et apud bibliorum interpr. Eccles. 21.

Ἀπαρέσκομαι, ægrè fero vel implacidè. Item improbo, cum dat. Item placo, demereor, cum accus. ut Il. τ'.

Ἀπάρεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, ingratus, injucundus, talis ut placere non possit.

Αὐτάρεστος, sibi ipsi placens. Hesych.

Δυσαρέσκομαι, displiceo.

Δυσάρεσκος, ineptus gratiæ aucupator, apud Athen.

Δυσάρεστος, cui placere difficulter queas, morosus. Isocr. Et neutro gen. δυσάρεστον, morositas, offensio. Δυσαρέστως, morosè, offenso animo.

Δυσαρεστέω, ῶ, non hilariter affectus sum, implacidè me habeo, morosum me præbeo (ut ægroti qui in lecto acquiescere nequeunt et jactantur.) Synes. Item offenso sum animo, apud Polyb.

Δυσαρέστησις, displicentia sui et tædium. Plato in Axiocho et Polybius.

Ἐξαρέσκομαι, placo. Xen. in Œcon. καὶ τοὺς θεοὺς ἐξαρέσκεσθαι θύοντας.

Ἐξαρεσκεύομαι, idem.

Ἐπαρέσκομαι, placo, reconcilio.

Εὐάρεσκος, blandus, placere cuilibet volens. Item placidus, obtemperans, Bud. ex Xen. Εὐαρέσκως, blandè; et, εὐαρέσκως ἔχειν.

Εὐάρεστος, bene placens, gratus, placidus. Basil.

Εὐαρέστως, gratè. In epistola ad Hebr. cap. 12. εὐαρέστως τῷ Θεῷ, adeò ut grati simus Deo.

Εὐαρεστέω, ῶ, libens acquiesco et hilariter comprobo. Plut. Item placeo, apud Basil.

Εὐαρεστουμένως pro εὐαρέστως, apud Diodorum. Εὐαρεστότης, placabilitas, animus non æger, et placidè composita mens, Aristot.

Εὐαρεστήριος, placatorius.

Συναρέσκει (impersonaliter) complacitum est. συναρέσκει ταῦτά μοι. Dem. et Xenoph.

ἈΡΕΤΗ', ἡ, virtus; propriè virtus bellica. Nam ut virtus à viro, sic ἀρετὴ ab ἄρης deduci existimatur. Afferuntur tamen et alia etyma. nimirum ut dicatur ἀρετὴ, παρὰ τὸ ἐρῶ, τὸ ἐπιθυμῶ, ἐρετὴ, καὶ κατὰ μετάθεσιν τοῦ στοιχείου, ἀρετὴ, ἡ ἐπέραστος κτῆσις, ἣν ἐρῶσιν ἢ αἱροῦνται πάντες. ἢ παρὰ τὸ ἀρέσκω, ἡ πᾶσιν ἀρέσκουσα. ἢ παρὰ τὸ αἱρῶ τὸ προαιροῦμαι. Iliad. ψ'. αὐτὰρ δὲ κρίνοντο ἀρετῇ τε βίῃ τε. Iliad. ἐ. πολλὴν ἀρετὴν ἀναφαίνων. Et ἀρετὴ ἵππων. Iliad. ψ'. (Eurip. Med. 630. 846. Soph. Trach. 636.) ¶ Apud prosæ scriptores ἀρετὴ interdum est virtus generali appellatione, ut et apud philosophos oppositam habens κακίαν. Interdum peculiariùs, prout de hac vel illa re agitur. Ἀρετὴ τῆς χώρας, regionis præstantia aut bonitas, id est, fertilitas, apud Plat. de leg.

Ἀρετάω, ῶ, virtutis felicitatem assequor, id est, quæ virtutem comitatur, ut quidem interpr. Hen. Steph. Alii exp. feliciter procedo. Od. θ'. οὐκ ἀρετᾷ κακὰ ἔργα, vulgò exp. non rectè succedunt. Alii, non reddunt beatum, vel ad felicitatem non perveniunt.

Ἀρεταίνω, apud Eust. videtur idem esse.

Composita.

Αἰναρέτης, ου, ὁ, cujus gravis est virtus et perniciosa, qui virtute abutitur, qui virtutem habet ad malos usus. Il. π'.

Ἐνάρετος, ου, ὁ καὶ ἡ, virtutis particeps, vel virtute præditus. Herodian. l. 2. ἐνάρετον ἀρχὴν dixit, imperium commendabile virtutis ergò.

Φιλάρετος, virtutis studiosus. Aristot. Eth. l. 1. c. 8.

ἈΡΗ'ΓΩ, F. ξω, auxilior, operam fero, propriè bello: nam ab Ἄρης deducitur. Il. ά. Ἦ μέν μοι πρόφρων ἔπεσιν καὶ χερσὶν ἀρήξειν. Xen. Pæd. 1. τοῖς φίλοις ἀρήγειν, et in Œcon. ἀρήγειν τῇ χώρᾳ. Apud Eurip. Med. 1277. ἀρῆξαι φόνον δοκεῖ μοι τέκνοις, arcere cædem à filiis vel propulsare. (ἀρῆξον δαΐαν ἅλωσιν. Sch. expl. ἀπαμύνατε, ὥστε μὴ ὑπὸ τῶν πολεμίων ἅλωσιν γενέσθαι. Æsch. S. c. Th. 121. Ch. 259. Eum. 295.)

Ἄρηξις, auxilium. Æsch. in Prom. [Soph. Œd. Col. 864. ποίων λάβω θεῶν ἄρηξιν, ὦ βροτοί; Elect. 881.]

Ἀρηγὼν, όνος, ὁ καὶ ἡ, auxiliator, auxiliatrix, vel defensor. Il. δ'.

Ἀρωγὸς, idem quod ἀρηγὼν, Hom. (παῖς ἀρωγοί, o Socii navis. Soph. Aj. 201. Œdip. Tyr. 127. 215.) † τὰ ἀρωγά: quæ utilia sunt. El. 464.†

Ἀρωγὴ, ἡ, auxilium. Il. δ'. et ψ'. (Æsch. Pers. 733. Aristoph. R. 1296.)

Composita.

Ἀπαρήγω, auxiliando propulso.

Ἀπαρωγὸς, opitulator.

Ἐπαρήγω, idem quod ἀρήγω, auxilior. Iliad. ά. ἐπὶ Τρώεσσιν ἀρῆξαι, pro ἐπαρῆξαι. (Æsch. Ch. 723.)

Ἐπαρηγὼν et ἐπαρωγὸς, pro ἀρηγὼν et ἀρωγὸς, Apoll. Sic ἐπαρωγὴ, pro ἀρωγή. Apoll. [Rhod. Arg. i. 302. ἀτὰρ μετόπισθέ γ' ἀριστήων ἐπαρωγῇ. Schol. ἐπὶ τῇ τῶν ἀριστέων ἀρωγῇ, τοῦτ' ἔστι βοηθείᾳ.]

Ἐπαρωγὸς, idem quod ἐπαρηγὼν, auxiliator. Nicand. in Alexiph.

Συναρήγω, simul auxilior.

Συναρωγὸς, auxiliator.

ἌΡΗΣ, εος, ὁ, Mars. Il. ά. Δαναοὶ θεράποντες Ἄρηος. Et Il. έ. Ἆρες, Ἄρες, βροτολοιγὲ, μιαιφόνε, τειχεσιπλῆτα. Item prœlium. Il. β'. Νῦν δ' ἔρχεσθ' ἐπὶ δεῖπνον, ἵνα ξυνάγωμεν Ἄρηα. Et Il. σ'. Αἴ κέν πως σὺν παισὶν ἀρῆς ἀλκτῆρες ἵκωνται. Sic et apud Sophoclem in Antigone, ἄρης pro πόλεμος. Significat et peculiari significatione τὴν πρὸς πόλεμον ὁρμήν, inquit Eustathius: ut Il. ρ'. —— ἐν δέ οἱ Ἄρης Δεινὸς ἐνυάλιος. Schol. Sophoclis in quodam Ajacis loco vult accipi pro λύσσα sive μανία. (ἄρει δεδεγμένοι. Æschyl. S. c. Th. 53. Ag. 48. ἄρη δ' Αἰτωλὸν ἐν στέρνοις ἔχει. Eurip. Phœniss. 140. Soph. Œdip. Tyr. 190.) ¶ Item vulnus, plaga. Il. ν'. ἔνθα μάλιστα γίγνετ' ἄρης ἀλεγεινὸς ὀϊζυροῖσι βροτοῖσιν. Item pro cæde ipsa quæ fit vulnerando. Qua in significatione usus est etiam Sophocles in Ajace. πεφόβημαι λιθόλευστον ἄρη ξυναλγεῖν μετὰ τοῦδε τυπείς: ubi tamen schol. exp. θάνατον. ¶ Item pro ferro, de qua signif. vide Eust. † Hujus diversi declinandi generis, diversæque primæ syllabæ quantitatis causas tradit Diaconus ad Hesiod. Asp. v. 97. sive p. 196. editionis Heinsianæ 4to.†

(Ἀρῆος. Eurip. Phœniss. 795.) ‡ Idem quod ἄρειος.‡

Ἀρητιὰς, άδος, ἡ, Martia, bellicosa, ex Apoll. Arg. 2. ἀρητιάδα Μελανίππην.

Ἄρειος, ου, ὁ, Martius, ad Martem pertinens. Il. δ'. Pro eodem dicitur et ἀρήϊος, ut, τεύχεα ἀρήϊα, et ἵππος ἀρήϊος, apud Hom. Item bellicosus, ut Il. ἀρήϊος Ἀχιλλεύς. † Hesiod. Asp. 66.† [Ἄρειος πάγος. Etymol. Magn. Ἄρειος πάγος, δικαστήριον Ἀθήνησιν οὕτω καλούμενον· καὶ οἱ δικασταὶ, Ἀρεοπαγῖται. Dinarch. Orat. c. Demosth. τῆς ἐξ Ἀρείου πάγου βουλῆς. Demosth. adv. Lept. παρ' ᾗ ἐξαιρέτως ἡ βουλὴ φύλαξ ἡ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ τέτακται. Æschin. c. Ctesiph. c. 9. Ed. Oxon. Οὐκ ἄρα στεφανωθήσεται ἡ βουλὴ ἡ ἐξ Ἀρείου Πάγου; c. 93. Lucian. Piscator. μέσον ἀνιοῦσιν ἐπ' Ἄρειον πάγον. Xenoph. Memorab. Socr. c. 5. § 20. Καὶ ὁ Σωκράτης ἔφη, ἡ δὲ ἐν Ἀρείῳ πάγῳ βουλὴ, ὦ Περίκλεις, οὐκ ἐκ τῶν δεδοκιμασμένων καθίσταται; Athen. Deipn. lib. 13. Cum his auctoribus convenit S. Lucas in Act. Apost. xvii. 22. Σταθεὶς δὲ ὁ Παῦλος ἐν μέσῳ τοῦ Ἀρείου πάγου, ἔφη, &c. Sed Sophocles in Œd. Col. 1001. τοιοῦτον αὐτοῖς Ἄρεος εὔβουλον πάγον Ἐγὼ ξυνῄδειν χθόνιον ὄνθ', &c.]

Ἀρείων, ονος, ὁ καὶ ἡ, præstantior. Propriè, Marte præstantior, armis præstantior. Exp. et melior. Sic et ἄρειον præstantius, melius: Hesych. in Erg. ἀμείνονα καὶ ἄρειον. (Æschyl. Ag. 81.)

Ἀρειότερος, præstantior. Coluth. in rapt. Hel.

Ἄριστος, ου, ὁ, præstantissimus, optimus. Propriè Marte præstantissimus seu armis. † ἄριστος ψυχήν. Aristoph. Nub. 1044. πρός τι Xen. Pæd. 2. 61.† Dicitur tamen à Plut. ἄριστος τὰ πολεμικὰ, vel ἐν τοῖς πολεμικοῖς: Et ita capitur generaliter. Sic ut Il. τ'. Ζεὺς πρῶτα θεῶν ὕπατος καὶ ἄριστος. Et Il. γ'. εἶδος ἄριστε: Et Il. ψ'. καλὰ ἄριστα. Apud Thuc. ἄριστοι ἀπατᾶσθαι, l. 3. maximè idonei qui fallamini. De re etiam dicitur, ut, ἄριστον σῶμα: Xen. apud Hom. ἀρίστη βουλή.

Ἄριστα, adverb. præstantissimè, optimè. Od. γ'. (Æschyl. Ag. 609.)

Ἀριστίνδην, præstantissimos vel optimos quosque deligendo. Aristot. Isocr. Plut.

Ἀριστεύω, præstantissimus sum, fortissimè me gero. Xen. cum genit. Item strenuum me præsto, fortissimè dimico. Plut. in Solone, ἀριστεύειν ὑπὲρ τῆς πατρίδος. Apud Theocr. ἀριστεύοντες ἐρετμοῖς, præstantissimi arte remigandi. (Soph. Tr. 495. Batrach. 257. Theoc. ιδ'. 98.)

Ἀριστευτικὸς, ὁ, qui quasi ita comparatus est natura, ut omnium fortissimè se gerat.

Ἀριστεὺς, έως, ὁ, qui omnium præstantissimè se gerit, omnium fortissimus. ut, ἀριστῆας Δαναῶν, apud Hom. item ἀριστῆες pro optimatibus seu proceribus, et quibusvis qui primarii sunt inter alios, ut Od. ζ'. et έ. (Eurip. Phœniss. 1185. Il. ς'. 404.)

Ἀριστεία, ἡ, fortitudo, strenuitas, Soph. Herodian.

Ἀριστεῖον, ου, τὸ, fortitudinis præmium, præmium quod datur fortitudinis ergo. Xen. Hel. 1. Item pro alio etiam præmio, ut, σοφίας ἀριστεῖον. Plut. in Themist.

Ἀριστερὸς, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Composita ex ἄριστος.

Πανάριστος, q. d. omnino præstantissimus, longè præstantissimus, quàm optimus. Hesiod. in Erg.

Συναριστεύω, simul strenuus sum, strenuitatis particeps sum. Max. Tyr. serm. 9. [Eurip. Troad. 802. Ἔβας, ἔβας τοξοφόρῳ Συναριστεύων ἅμ' Ἀλκμήνας γόνῳ, &c.]

Τρισαριστεὺς, pro, ὁ τρὶς ἀριστεύσας, qui ter palmam strenuitatis obtinuit, fortissimus. Hermog.

ἌΡΘΡΟΝ, ου, τὸ, artus, articulus, naturalis ossium compages, ut definit Gal. lib. de ossibus. Soph. in Trach. Μάρψας ποδός νιν ἄρθρον ᾗ λυγίζεται, ubi lentescit vinculum compagis. (Œdip. Tyr. 738. 1032. 1294. Tr. 792.) Apud Dioscor. ἄρθρων ἀλγήματα, ἄρθρα λελυμένα. Herodotus naturam equæ ἄρθρα etiam vocavit in Thalia, τῆς ἵππου ταύτης τὰ ἄρθρα ἐπιψαύσας τῇ χειρί. Metaphoricè dicitur etiam de voce, ut, ἄρθρα τῆς φωνῆς ποιεῖν, vocis articulum formare. Aristot. lib. 4. anim. ¶ Est etiam vox grammaticorum. ☞ Etymologistes deducit ab ἄρω, τὸ ἁρμόζω, παρὰ τὸ ἀρηρέναι ἀλλήλοις. aut ab αἴρω, verso τ in θ.

Ἀρθρικὸς, ου, ὁ, articularis, articulis quadrans et conveniens, Hippocr. Item ex articulis laborans, podagricus, vel chiragricus, articularis.

Ἀρθρῖτις, ἡ, artuum seu articulorum dolor, articulorum morbus, seu morbus articularis vel articularius. Herodian. lib. 3.

Ἀρθριτικὸς, οῦ, ὁ, articulorum morbo laborans. Aretæus, Diosc.

Ἀρθρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, articulosus, Xen. Aristot.

Ἀρθρόω, ῶ, F. ώσω, articulo, fingo, formo; ut, ἀρθροῦν τὴν φωνήν. Est etiam, articulatim distincteque formo et explico, explano.

Composita.

Ἄναρθρος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. inarticulatus, articulis carens, aut malè articulatus. Aristot. Item metaph. debilis, artuum beneficio destitutus, apud Soph. (Tr. 119.) et Eurip. in Oreste. Dicitur etiam de voce, ut ἄρθρον, apud Plut.

Ἀναρθρία, ἡ, articulorum seu artuum debilitas.

Διαρθρόω, ῶ, articulis suis distinguo. Apud medicos est, jungo, annecto. Est etiam effingere et conformare, exprimere, ut apud Plat. in Symp. Item membratim et articulatim absolvo, compono, exactè fingo. Item explico. Budæus ex 1. Eth. 7. Ponitur et pro explanare, lib. 1. Metaphys. 9. et in 1. de gen. anim.

Διάρθρωσις, articulatio, artuum commissura. Et pro artuum agilitate. Plut. Est etiam explanatio. Bud.

Διαρθρωτικὸς, ῆ, ὸν, articulandi et membra committendi vim habens.

Decomp. Ἀδιάρθρος, inarticulatus, articulis nodisque non distinctus: ut pedes elephantorum. Ἀδιάρθρωτος, articulis membrisque suis non distinctus. Lex.

Εὔαρθρος, articulatus, Athen. lib. 8. Εὐάρθρως, articulatè seu articulatim.

Ἔξαρθρος, ex articulis suis emotus, luxatus. Suid. Significat etiam eum cui articuli naturaliter extant et prominent. Hippoc. et Gal.

Ἐξαρθρέω, ῶ, articulis seu artub. emotus sum. Gal. et Hippocr.

Ἐξάρθρημα, τὸ, luxatio, in qua totus articulus à sua sede recessit.

Ἐξάρθρησις, idem.

Ἐξαρθρόω, ῶ, artus suis locis emoveo. Aristot. Ἐξάρθρημα sive ἐξάρθρωσις dicitur, quum os citra fracturam suo loco movetur.

Καταρθρόω, articulo.

Παραρθρέω, ῶ, ex articulis parum dimoveor aut dimotus sum et detortus, paululum luxatus sum. Gal.

Παράρθρημα, τὸ, parva luxatio, per quam scilicet articulus paululum à suo loco naturali excessit. Παράρθρησις, idem.

Προσαρθρόω, ῶ, per articulos annecto. Hippocr.

Προσάρθρωσις, ossium motorum commissura naturalis, idem quod διάρθρωσις. Hippocr.

Σύναρθρος, articulo copulatus. (V. Æschyl. Ag. 262.)

Συναρθρόω, ῶ, q. d. coarticulo, compingo, ex Ethic. 1.

Συνάρθρωσις, compages ossium. Hippocr.

Decomp. Ἀσυνάρθρως, inarticulatè. Merc. Trism.

ἈΡΙ, vocula, quæ præfixa vocabulis apud poetas significationem auget, significans idem quod ἄγαν, valde. ut in ἀρίδηλος, ἀριδάκρυος, &c.

ἈΡΙΘΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, numerus, (Etym. deducit παρὰ τὸ ἄρω, unde ἀρμὸς, mutato spiritu et pleonasmo τοῦ θ καὶ ι, ἀριθμὸς, quòd fiat ἐκ μονάδων ἁρμογῆς.) In quibusdam loquendi generibus accusativus effertur per ablativum. Xen. Hell. 3. παρέμενε τοῖς Ἕλλησι τὸν ἀριθμόν. Sic, δέκα vel δώδεκά εἰσι τὸν ἀριθμὸν, numero sunt decem vel duodecim. Ὁ δέκα ἀριθμὸς, denarius numerus. Sic ὁ δώδεκα ἀριθμὸς, &c. duodenarius numerus, &c. Item numerus, pro hominibus nullius pretii, ut apud Aristoph. in Nub. † v. 1205.† ὄντες λίθοι, ἀριθμὸς, πρόβατα. Sic apud Horat. nos numerus sumus.

Ἀριθμέω, ῶ, F. ήσω, numero. Cum accusativo, Hom. Xen.

Ἀριθμοῦμαι, pro eodem ponitur, apud Thuc. et Aristot. ut docet Bud. Item passivè, numeror. Hom. Luc. (Theoc. ιγ'. 72.)

Ἀρίθμημα, numeratio, id quod numeratur. Æsch. in Eumen. [756. ἴσω γάρ ἐστι τἀρίθμημα τῶν πάλων.]

Ἀρίθμησις, εως, ἡ, numeratio, enumeratio.

Ἀριθμητὴς, adnumerator, in Anth. Epigr.

Ἀριθμητὸς, numerabilis. (Theoc. ιδ'. 48. ιζ'. 87.) Ἀριθμητικὸς, numerandi peritus. Item ἀριθμητικὴ, sub. τέχνη, numerandi ars, arithmetica. Interdum ἀριθμητικὸς, ὴ, ὸν, ad arithmeticam pertinens; ut, ἀριθμητικὴ ἀναλογία, apud Aristot.

Composita.

Ἀνάριθμος, ου, ὁ καὶ ἡ, innumerus, et pro eodem ἀνήριθμος, apud poetas. Accipitur etiam pro homine qui in nullo numero est, id est, pro vili, ut apud Soph. in Ajace. (Œdip. Tyr. 168.)

Ἀναριθμέω, ῶ, enumero, dinumero. Ἀναριθμοῦμαι, pro eodem ex Dem. Ἀναρίθμητος, innumerabilis. Item immensus, ut Soph. in Ajace, ἀναρίθμητος χρόνος.

Ἀπαριθμέω, ῶ, pernumero, percenseo; vel simpl. numero, enumero, recenseo. Xen. † Pæd. l. 3. p. 69. a.† Isocr.

Ἀπαριθμοῦμαι, idem. apud Xen. ἀπαριθμησάμενος ἅπαν τὸ στράτευμα, quum recensuisset universum exercitum. Item numeror, enumeror. apud Isocr.

Ἀπαρίθμησις, numeratio, enumeratio, recensio. Item pro καταλογή.

Διαριθμέω, ῶ, et διαριθμοῦμαι, dinumero, distinctè numero, numerando discerno, enumero, Plat. lib. 7. de leg.

Διαρίθμησις, dinumeratio, supputatio. Vitruv.

Ἐνάριθμος, non vulgaris, qui aliquo in numero habetur, Plato in Philebo.

Ἐπαρίθμιος, qui annumeratur, annumeratus, in numero habitus, Hom. Basil. † Apoll. Arg. 1. 143.†

Ἐναριθμέω, ῶ, annumero. (Soph. Œdip. Tyr. 1212.) [Ὦ γενεαὶ βροτῶν, ὡς ὑμᾶς ἴσα καὶ τὸ μηδὲν ζώσας ἐναριθμῶ. Vide Schol.]

Ἐναρίθμητος, idem cum ἐνάριθμος.

Ἐξαριθμέω, ῶ, enumero, recenseo. Isocr. de pace.

Ἐξαριθμέομαι, οῦμαι, pro eodem. Greg. Ἐξαρίθμησις, enumeratio.

Εὐαρίθμητος, numeratu facilis. Item paucus. Plat. in apolog. et sympos.

Ἰσάριθμος, numero par et æqualis. Herodian.

Ἰσήριθμος pro eodem. In plur. ἰσήριθμοι, totidem.

Decomp. Ἀνισάριθμος, inæqualis, qui non est par numero. Xen. [Epist. ad Sotiram. v. Ἐμοὶ δὲ δοκεῖ,—οὔτε ὁ θάνατος αἰσχρὸν, οὔτε τι καλὸν εἶναι· ὅρος δὲ ζωῆς, οὐχ εἷς πάντων, ἀνισάριθμον ὅταν φέρω τὸ μὴ ὅμοιον τῆς γενέσεως, τῇ ἰσχύϊ ὁ [illegible].]

Καταριθμέω, ῶ, enumero, connumero, vel simpl. numero. Plut.

Καταριθμοῦμαι, etiam dicitur pro eodem, tam in passiva voce quàm in media, apud Isocr. Æschin. et Polyb.

Decomp. Συγκαταριθμοῦμαι, simul enumero, ex Aristot. in prædicamentis.

Μεταρίθμιος, annumeratus, connumeratus, ex Apoll. † Arg. 1. 205.†

Νήριθμος, idem quod ἀνάριθμος.

Ὁμοιάριθμος, qui ejusdem est numeri.

Προαρίθμησις, prænumeratio. Greg.

Συνάριθμος, qui eodem numero continetur et eum auget, ex Phaler. Συνήριθμος, idem in Epigr.

Συναριθμέω, connumero. Aristot. Rhet. lib. 1. [Plat. Phileb. ii. 23. εἰμὶ δ', ὡς ἔοικεν, ἐγὼ γελοῖός τις ἱκανῶς κατ' εἴδη διιστὰς καὶ συναριθμούμενος. Lucian. Amores. Æschin. de falsâ Legat.]

[Τοσουτάριθμος. Æschyl. Pers. 431.] [οὐ γὰρ τόδ' ἴσθι, μηδ' ἐν ἡμέρᾳ μιᾷ πλῆθος τοσουτάριθμον ἀνθρώπων θανεῖν. Schol. τοσοῦτο κατὰ τὸν ἀριθμόν.]

Ὑπαρίθμησις, q. d. subenumeratio, ex Greg. Naz.

Ὑπεράριθμος, qui est ultra numerum, q. d. supernumerarius.

ἈΡΙΟΒΑΡΖΑ'ΝΙΟΣ, nomen emplastri, de quo vide Gal. lib. 1. τῶν κατὰ γένος, et Paul. Ægin. lib. 3. cap. 23.

ἈΡΙ'Σ, ίδος, ἡ, Suidas dicit esse instrumentum fabrile. Meminit et Poll. lib. 7. Est etiam herba quædam. Gal.

ἈΡΙΣΤΕΡΟ'Σ, ά, ὸν, sinister, lævus. † Xen. Pæd. 1. 2. 13.† ἐπ' ἀριστερὰ χειρῶν, ad sinistram manum, Apoll. lib. 2. Ἐν ἀριστερῷ, Iliad. Β'. sinistrorsum. † ἐν ἀριστερᾷ ἡμῶν στράτευμα: de exercitu ad sinistram latus. Xen. Pæd. 1. 3. p. 71. c.† Herodot. ἀριστερῆς χειρὸς ἐσιόντι, ad sinistram manum intranti. Dicitur et ἐπ' ἀριστερᾷ, sinistram versus, sinistrorsum, apud Plutarch. in apoph. et ἐς ἀριστερὴν, ad sinistram, apud Herodot. ¶ Ἀριστερὰ, veteres vocabant τὰ μωρά: ut contrà δεξιὰ, τὰ συνετὰ, ut annotat schol. Soph. in Ajace. Apud Hom. Od. ύ. ἀριστερὸς ὄρνις, infausta avis. 242. Ἀπὸ τοῦ ἀρίστου κατ' ἀντίφρασιν, ἢ κατ' εὐφημισμὸν, inquit Etymolog. et Eust.

Composita.

Ἀμφαριστερὸς, ῦ, ὁ, lævus utraque manu, qui dextra ut sinistra utitur, q. d. ambisinister, ὁ ἀμφοτέρωθεν ἀριστερὸς, ex Aristoph. Exponitur etiam sinister et infelix.

Ἐπαριστερὸς, sinister, ineptus. Pro quo Phrynichus vult dici σκαιός. [Aristoph. Av. 1566. ἐπαρίστερ' οὕτως ἀμπέχει; Athen. Deipn. lib. 4. οὐχ οὕτως ἄγροικος, οὐδ' ἐπαριστερὸς ἔστω. Herodot. Hist. lib. 4. cap. 191. Μάξυες — τὰ ἐπὶ δεξιὰ τῶν κεφαλέων κομόωσι, τὰ δ' ἐπαριστερὰ κείρουσι. Phrynich. Eclog.]

Ἐπαριστερότης, (q. d. sinisteritas) ineptia, insulsitas. Aristot. in lib. de virt. et vitiis.

Ἐπαριστερῶς, sinistrè, ineptè. Plut.

ἌΡΙΣΤΟΝ, ου, τὸ, prandium. † Xen. Pæd. 1. 2. 11. et 8. 10.† *jentaculum.* (Sic dictum quasi ἄριστόν τι ὂν, utpote ἄριστον κατὰ καιρὸν, vel quod πρὸς τὸν Ἄρεα (id est, ad bellum) proficiscentibus appararetur; vel à nomine ἀρὰ, id est, à precibus: quia veteres nisi deos precati ad prandium non accedebant. Vide Plut. in Symp. lib. 8. cap. 6.) Apud Thuc. ἄριστον ποιεῖσθαι, prandere, quod frequentius dicitur ἀριστοποιεῖσθαι.

Ἀριστάω, ῶ, idem quod ἀριστοποιοῦμαι, prandeo. † Xen. Pæd. 6. p. 169. a. Aristoph. Nub. 415. μὴ ἀριστᾶν ἐπιθυμεῖς: neque prandere velis. ἀριστήσαντες. Xen. Pæd. 1. 2. 11. Sic ἠριστήκεσαν plusq. perf. Xen. Pæd. l. 3. p. 72. c. ἠρίστησαν aor. 1. l. 4. p. 89. a. ἀριστήσομεν fut. 1. l. 5. p. 130. d.† Athen. l. 4. et Plut. (Aristoph. R. 379.)

Ἀριστίζω, prandio excipio, prandium præbeo. Aristoph. in equit. [535. ubi Schol. Ἀριστίζειν δὲ, τρέφειν, ἀρίστῳ κατασκευάζειν. Av. 660. Ἀρίστισον εὖ.]

Ἀριστητὸς, οῦ, ὁ, prandii tempus. Hesych.

Composita.

Ἀνάριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, impransus, non pransus, qui prandium non sumpsit. Posset etiam exponi, prandio carens. Utitur Xen. et Plut.

Ἀναριστάω, ῶ, non prandeo, unde partic. ἀνηριστηκὼς, qui pransus non est. Hippocr.

Ἀναρίστητος, impransus, Aristoph.

Καταριστᾷν, prandere. Athen. lib. 10.

Ὀλιγαριστία, ἡ, prandium perparcum, cùm pauculo cibo in prandio, contenti sumus.

Προαριστάω, ῶ, priùs prandeo. Laërt.

Συνάριστος, comprausor, qui simul prandet. Xen.

Συναριστάω, ῶ, simul prandeo.

ἈΡΚΕΥΘΟΣ, ου, ἡ, juniperus: dicta παρὰ τὸ τὰς ἀρὰς κεύθειν, id est, βλάβας, quòd celet noxam. habet enim spinas occultas quibus pungit. (Theoc. Id. 1. 133.) Sic appellatur et arbor et ejus fructus, ut inquit Schol. Nic. in Ther.

Ἀρκευθὶς, ἡ, bacca seu fructus juniperi. Et pro bacca cedri. Diosc. est etiam ipsa arbor. lib. 1. cap. 104.

Ἀρκεύθινος, juniperinus, ut, ἀρκεύθινος οἶνος, Diosc. l. 5. Et ἀρκεύθινα ξύλα. lib. 3. Rerum cap. 6.

ἈΡΚΕ'Ω, ῶ, propulso. ut Il. ό. Ὅ οἱ καὶ τότε παιδὸς ἀπὸ χροὸς ἤρκεσ' ὄλεθρον. Et paulò antè, πυκινὸς δέ οἱ ἤρκεσε θώρηξ, ubi sub. accus. ὄλεθρον vel θάνατον. ¶ Item auxilior, opitulor, βοηθῶ, ut, ἀρκεῖν φίλοις, apud Soph. † El. 321.† ¶ Item sufficio, satis sum, item par sum, satisfacio. † ἑαυτῷ Xen. Pæd. l. 4. p. 100. a. qui alieno auxilio non eget. ἱκανῶς ἀρκέσει ταῦτα μηχανώμενος l. 5. p. 139. b.† Plat. de rep. 2. πῶς ἡ πόλις ἀρκέσει ἐπὶ τοσαύτην παρασκευήν; Chrysost. εἰ ἀρκῶ πρὸς τὸν τοῦ πράγματος ὄγκον. Cum dat. Synes. πῶς ἀρκέσω μερίμναις ἐχθίσταις συνέχων; par esse potero solicitudinibus. Ἀρκεῖν res etiam dicitur: ut, ἀρκεῖ μοι ταῦτα, sufficiunt mihi ista. † Sic Xen. Pæd. l. 2. 43. a.† Exp. et, his sum contentus; unde τὰ ἀρκοῦντα, quæ sufficiunt, quæ satis sunt, apud Xen. † de opibus. Pæd. p. 211. d.† In hac signif. frequenter additur infinitivus ut Isocrat. de pace, εἰ ἀρκεῖ δ' αὐτοῖς ταῦτα ἐξαμαρτεῖν. † Xen. Pæd. 1. 6. 13. addito et μόνον quod vacat: Pæd. l. 3. p. 76. Sequitur aliquando ἐὰν pro inf. Xen. Pæd. l. 3. p. 84. b.† (ἔνδον ἀρκείτω μένων, sat erit si intus maneat. * Imo, Satis sit quod intus maneat, i. e. Sinas eum intus manere.* Soph. Aj. 76. ib. 80. V. Æschyl. Eum. 213. Pr. 622. Sophocl. Œdip. Tyr. 1232.)

Ἀρκούντως, adverb. sufficienter, satis, abundè, Thuc. † Xen. Pæd. l. 5. p. 143. d.†

Ἀρκέομαι, οῦμαι, sufficio, par sum, Thuc. Frequentius est pro, contentus sum, acquiesco. Nam qui contentus est aliquibus rebus et acquiescit, illæ ei sufficiunt: hinc ἀρκεσθεὶς τούτοις, apud Plut.

Ἄρκεσμα, τὸ, auxilium. Hesych.

Ἄρκεσις, εως, ἡ, idem. Item utilitas, ut exp. apud Soph. in Œdipo Col.

Ἀρκετὸς, οῦ, ὁ, sufficiens. Ἀρκετὸν, sufficit, satis est. Matth. 6. Et adverb. ἀρκετῶς, sufficienter, satis. Hesych.

Ἄρκιος, ου, ὁ καὶ ἡ, propulsatorius, vim propulsandi habens, Nic. Item adjuvans, utilis, apud eundem Nic. Item sufficiens, in Anth. epigr. Dicitur de re et de persona. Exp. et ἕτοιμος, paratus, ab Hesychio.

Composita.

Ἀνταρκέω, ῶ, sufficiunt mihi vires ad resistendum, par sum ad resistendum. Et simpl. pro resisto, apud Suid. Budæus vult ἀνταρκεῖν esse ad ultimum usque obsistere, et non cedere, apud Plat. in epist. ad Dionys.

Ἀπαρκέω, ῶ, sufficio. Ἀπαρκεῖ pro ἀρκεῖ, sufficit, satis est. (Æschyl. Pers. 474. Ag. 387.)

Ἀπαρκὴς, ὁ καὶ ἡ, sufficiens.

Αὐτάρκης, εος, ὁ καὶ ἡ, sufficiens, (q. d. sibi sufficiens, vel per se sufficiens) sufficientes ad aliquid vires habens. (Æsch. Ch. 755.) Cum infin. ut apud Herodot. 1. 8. αὐτάρκης ἐγένετο ἀντιστῆναι τοῖς ἐπιβουλεύουσι. † Xen. Pæd. l. 4. p. 99. c.† Sæpe ponitur cum præpositione πρὸς habente accusat. apud Thucyd. Xen. et alios. Item qui sufficere sibi putat quæ habet, qui sua sorte contentus est: ut quum dicitur, μόνος ἐν ἀνθρώποις πλούσιος ὁ αὐτάρκης. Item qui habet quo contentus esse possit, unde ei opp. ἐνδεὴς, apud Aristot. eth. 10. [Polyb. Hist. lib. 3. c. 31. εἰ μέν τις ὑπολάβοι πρὸς πᾶσαν περίστασιν αὐτάρκης ὑπάρχειν, &c. Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 4. ὅπως δ' ἂν αὐτὰ ἡμεῖς ἱκανοὶ γενοίμεθα, μὴ αὐτάρκεις ὄντες κτᾶσθαι αὐτὰ, εἰ μὴ ἔσται αὐτοῖς ἱππικὸν Πέρσαις, &c.]

Αὐταρκῶς, adverb. satis, sufficienter. Herodian. unde αὐταρκέστατα, apud Xen. apomn. l. 1.

Αὐτάρκεια, ἡ, animus sua sorte contentus. Exp. et frugalitas, apud Polyb. [1 Tim. vi. 6. Ἔστι δὲ πορισμὸς μέγας ἡ εὐσέβεια μετὰ αὐταρκείας. 2 Cor. ix. 8. αὐτάρκειαν ἔχοντες περισσεύητε. Athen. Deipn. lib. 4. εἰ δ' ἡμεῖς ὄντες, ὦ φιλόσοφοι, τὴν αὐτάρκειαν ἀσπάζεσθε, καὶ τὰ τῶν δείπνων εὐτελῆ, τί ἐνταῦθα παραγίνεσθε μηδὲ κληθέντες;]

Αὐταρκέω, ῶ, sufficio, satis sum, duro, id est, non deficio.

Βιαρκὴς, ad vitam sufficiens, vitam et victum suppeditans.

Γυιαρκὴς, membris valens et vegetus. [Pind. Pyth. Γ. 10. θρέψατο ποτὶ τέκτον' ἀνωδυνίας Ἅμερον γυιαρκέος Ἀσκλαπιὸν Ἥρωα, &c. Schol. γυιαρκῆ δὲ, τῆς ἀνωδυνίας φησί· τίνα γὰρ τοῖς μέλεσιν ἐπαρκοῦσαν τοῦ σώματος, ἤτοι ἤπιον ἀνώδυνον.]

Διαρκέω, ῶ, sufficientes vires habeo, par sum. † sufficio Xen. Pæd. p. 161. b. l. 8. p. 232. d.† Luc. διαρκεῖν πρὸς τὸ δίψος. Et διαρκεῖν ἐν τοῖς καμάτοις, apud eundem. Et διαρκεῖ λόγος, Phalaris. ¶ Item duro, perduro, permaneo. Luc. ἀνίσταται δὲ καὶ ἑπτὰ ἡμέρας διαρκέσαντες οἱ πολλοί. ¶ Item suggero, suppedito; ut, διαρκεῖν τοῖς γεωργοῦσιν, ex Plut. in Solone. [Διαρκέω, pro διέρχομαι, διαπληροῦμαι. Æschyl. S. c. Th. 848. * Sufficeo, valeo.*]

Διαρκὴς, sufficiens, abundè instructus, qui satisfacere potest. Theophr. de caus. pl. l. 2. διαρκὴς εἰς ἄμφω ἡ φύσις. Item durans, perdurans. Gal.

Διαρκῶς, sufficienter, perseveranter. Xen.

Διάρκεια, exp. perpetuitas, continuatio, Hermog.

Ἐξαρκέω, ῶ, sufficio, sum satis, Xen. Ἐξαρκεῖ μοι ἐπὶ τοῖς ἀγαθοῖς τὰς ψυχὰς ἡ αὐτὴ ἐπιστήμη. Itidem cum πρὸς aut εἰς. Et cum infin.

Ἐξαρκούντως, sufficienter, satis, quantum satis est, abundè. Isocr.

Ἐξαρκὴς, sufficiens, Hesych. (Æsch. Pers. 237. Soph. Tr. 338.)

Ἐπαρκέω, ῶ, propulso. Il. β΄. οὐδέ οἱ τό γ' ἐπήρκεσε λυγρὸν ὄλεθρον. Sic Apoll. Arg. 2. ἐπαρκέσσαι κακότητα, ærumnam propulsare, defendere ab ærumna. Et pro opitulor, opem fero. Soph. εἴ τι μέλλοι δόλημα τυφλὸν ἐπαρκέσοντα, opem laturum. Eodem modo Eurip. in Hecuba. φίλοις ἐπαρκεῖν. At in Oreste cum accus. loco dativi, εἴ σε μὴ ἐπαρκέσω. ¶ Item suppedito, suggero, ut Xen. ἐπήρκει μοι ὁπόσον ἐδυνάμην φέρεσθαι. Et cum Attico genit. apud eundem, πάνυ ἀφθόνως ἐπήρκει τῶν ἑαυτοῦ. Sic Aristot. ethic. 9. ἐπαρκεῖ τῆς τροφῆς τοῖς γονεῦσι. Interdum cum solo dat. ἐπαρκεῖν τοῖς δεομένοις, subvenire egenis, ut Aristoph. in Pluto, Isocr. et Dem. Οὐκ ἐπαρκεῖ πέψαι γαστήρ. Alex. Aphr. non sufficit venter ad concoquendum. (Æschyl. Ag. 1179.)

Ἐπαρκούντως, sufficienter, ἐπαρκούντως μοι, Soph. [El. 357.]

Ἐπάρκεια, ἡ, auxilium. Eurip. Apud Polyb. sæpe pro suppeditatione.

Ἐπαρκέτης, auxiliator.

[Ἐπάρκεσις. ‡ ministerium.‡ Soph. Œd. Col. 459. καὶ τροφὰς ἔχω βίου, Καὶ γῆς ἄδειαν, καὶ γένους ἐπάρκεσιν.]

Ἐπάρκιος pro ἄρκιος. Epigr. lib. 1.

Βιαρκὴς πόλις, urbs munita, et ad propulsandos hostes sufficiens. Strab.

Ζωαρκὴς, vitam adjuvans, vel ad vitam sustentandam sufficiens; ut, ζωαρκὲς σπέρμα, apud Nonn.

Καταρκεῖ, sufficit. [Herodot. Hist. lib. 1. ὥσπερ χώρη οὐδεμία καταρκέει πάντα ἑωυτῇ παρέχουσα, &c.]

Ὀλιγαρκὴς, paucis contentus, modico contentus. Et pro frugali vel homine frugi.

Ὀλιγαρκία, vel ὀλιγάρκεια, animus paucis contentus. Greg. Pro eodem dicitur et τὸ ὀλιγαρκὲς substantivè. Luc.

Παναρκὴς, undequaque sufficiens, vel sufficientes vires habens.

[Πανάρκετος. Æschyl. Χοηφ. 66. διαλγὴς ἄτη διαφέρει τὸν αἴτιον παναρκέτας νόσου βρύειν. Schol. τῆς εἰς πάντα τὸν χρόνον ἀρκούσης αὐτῷ.]

Πανταρκὴς, omnibus sufficiens, seu omnes juvans. Æschyl. [Pers. 856. εὖθ' ὁ γηραιὸς πανταρκὴς, ἀκακὸς, &c. Schol. εἰς πάντας ἀρκῶν, καὶ ἐπαρκῶν &c.]

Παραρκέω, sufficio, juxta sufficio. Lucian. in Cyn.

Πολυαρκὴς, ad multa sufficiens, vel multum sufficiens. Item diu durans, pertinacis usus, inquit Bud. ex Luc. [Herodot. Hist. lib. 4. ὁ Βορυσθένης ποταμὸς, ἔστι τε μέγιστος τε μετὰ Ἴστρον τουτέων καὶ πολυαρκέστατος, — τῶν δὲ λοιπῶν Βορυσθένης ἐστὶ πολυαρκέστατος, &c.]

Ποδάρκης, pedibus suis valens, pedibus celer. Il. β΄. Poëticum.

Προσαρκέω, ῶ, auxilio venio, ad opem ferendam venio, auxilior. (Soph. Œdip. Tyr. 12. 141.)

ἌΡΚΤΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, (vel Ἄρκος, de quo infra) ursus vel ursa. † Xen. Pæd. 1. 4. 7.† Luc. in Demonact. τὸ δὲ μόνον ἐν ἄρκτου δέρματι φιλοσοφοῦντα. ¶ Est etiam nomen piscis apud Aristot. et Oribas. quem interpretes ursam vocant. ¶ Est præterea signum cœleste quod Latini Septentrionem, Ursam; et Græci à similitudine ἅμαξαν etiam, id est, currum vocant. Accipitur etiam pro parte orbis septentrionali, ut apud Herodot. lib. 2. ἀπέπεμψε καὶ ἐς τὰ γειτνιῶντα ἔθνη, καὶ πρὸς πάντας τοὺς ἄρχοντας τῶν ἐπὶ ἄρκτῳ Ῥωμαίοις ὑπηκόων ἐθνῶν. † Sic Xen. Pæd. 1. 1. 5.† ☞ Etymolog. ab ἀρκῶ derivatum vult pleonasmo τοῦ τ pro ἄρκος, quoniam ἐπαρκεῖ ἑαυτῷ, et hyemem transigit sine congesto victu.

Ἀρκτῷος, ου, ὁ, ursinus; ut, ἀρκτῷον στέαρ.

Ἀρκτῆ, sub. δορὰ, ursina, scil. pellis.

Ἀρκτικὸς, οῦ, ὁ, septentrionalis, ut, πόλος ἀρκτικός: cui oppositus ἀνταρκτικός.

Ἀρκτῷος, ου, ὁ, arctous, septentrionalis, Herodot. lib. 2.

Ἀρκτεύω, in ursæ noctæ honorem virgines Dianæ consecro. vide Harpocr. Suid. et Hesych. item Poll. et Cœlium l. 26. c. 19.

Ἀρκτεία, illa consecratio virginum Dianæ.

Ἄρκτιον, herba, de qua Diosc. lib. 4. cap. 106. et Gal. simpl. 6. et Plin. lib. 27. cap. 5.

Ἄρκιος, ου, ὁ καὶ ἡ, septentrionalis: ut, ἄρκιος πνοὴ, Eust.

Ἄρκειος, ου, ὁ, idem quod ἀρκτῷος: ut, λίνος ἄρκειος.

Ἀρκίλοι, οἱ, ursorum catuli. Eust.

Composita.

Ἀπαρκτίας, seu ἀπαρκίας, ου, ὁ, ab ursa seu septentrione flans ventus. Gell. lib. 2. cap. 22. Aristot. de mundo.

Προσαρκτικὸς, Septentrionalis. Strab.

Πρόσαρκτος, idem, Strab.

Ὑπάρκτιος, Septentrionalis, qui est sub Septentrione. Plut.

ἌΡΚΥΣ, υος, ἡ, rete. (V. Æschyl. Eum. 147. ἐγγὺς ἄδε γ' ἄρκυσιν ἀμφιέσσεσθαι. Eurip. Med. 1280. Æsch. Ag. 1123.) Xen. in Cyneget. τὰς δὲ ἄρκυς Φασιανοῦ ἢ Καρχηδονίου λίνου, καὶ τὰ ἐνόδια καὶ τὰ δίκτυα. Et οἱ ἐπὶ ταῖς ἄρκυσι, retia servantes, ut Bud. interpr. † Sic Xen. Pæd. 2. 60.† Pollux vult ἄρκυς magnitudine inferiores esse quàm δίκτυα et ἐνόδια, κεκρυφάλῳ autem κατὰ σχῆμα similes. ☞ Eust. ex Pausaniæ auctoritate ab ἄρκος derivatum vult, utpote ursis venandis destinatum. Suidas vel ab ἴλλω, verso λ in ρ, vel ab ἀγρεύω, vel ab εἴργω, τὸ κωλύω. ¶ Hesychius exponit etiam κεκρύφαλον et in plur. Ἄρκυες, δίκτυα, λίνα. Item etiam exp. reticulum, ornamentum muliebre.

ἍΡΜΑ, ατος, τὸ, currus, quadrigæ. (Æsch. Ch. 658. et Euripid. in Hippolyt. 1183. Ἐντύνεθ' ἵππους ἅρμασι ζυγηφόρους.) De equis propriè dici annotat Eust. Odyss. ζ΄. Ἵπποισι τρισέτεσσι καὶ ἅρμασι κολλητοῖσι. Xen. Pæd. 1. Μετὰ δὲ τούτους ἐξήγετο ἅρμα λευκὸν χρυσόζυγον. Accipitur etiam (ut annotat. vulgò) pro pondere et onere. Hierem. cap. 24. ☞ Ab ἄρω derivari docet Eust. ex Aristarcho.

Ἁρμάτειος, ου, curulis; ut, ἁρμάτειον μέλος, apud Eurip. in Orest.

Ἁρμάτης, ου, idem. Xen.

Ἁρματῖται, οἱ, bigales, bigarii.

Ἁρματίας, οντος, ὁ, curulis. Athen. lib. 1.

Ἁρματεύω, F. εύσω, aurigo. Eurip. in Oreste.

Ἁρμάτιον, ου, τὸ, curriculum, parvus currus.

Composita.

Βριθάρματος, ου, ὁ καὶ ἡ, currum gravans, apud Hesiod. in Asp. † 441.†

Ἐρυσάρματες, currum trahens, Il. π΄. ἐρυσάρματες ὠκέες ἵπποι, per metaplasmum, pro ἐρυσάρματοι, inquit Eust. † Sic in acc. ἐρυσάρματας Hesiod. Asp. 369.†

Εὐάρματος, pulchrum currum habens, felix curru. Pind. Pyth. [B. 9. Εὐάρματος Ἱέρων ἐν ᾧ κρατέων, &c. Δ. 13. Isthm. B. 24. Εὐάρματον ἄνδρα γεραίρων, &c.]

Ῥιμφάρματος ἅμιλλα, certamen quod citato et celeri curru fit. Soph. in Œdip. Colon. [1116. πώλοισιν ἢ ῥιμφαρμάτοις φεύγοντες ἁμίλλαις; Pind. Olymp. Γ. 66. καὶ ῥιμφαρμάτου Διφρηλασίας.]

Φιλάρματος, curruum studiosus. Idem. [Pind. Isthm. Od. H. 43. φιλαρμάτου πόλιος ὤπασεν ἀγλαΐαν. Eurip. Herc. Fur. 467. σὺ δ' ἦσθα Θηβῶν τῶν φιλαρμάτων ἄναξ, &c.]

Χαλκάρματος, Martis epith. qui æreo curru vehitur. Pind. Pyth. 4. [155. οὐδὲ μὰν χαλκάρματός ἐστι πόσις Ἀφροδίτας.]

Χρυσάρματος, aureo curru insignis Pind. Isth. [Olymp. Od. Γ. 35. διχόμηνις ὅλον χρυσάρματος Ἑσπέρας ὀφθαλμὸν ἀντέφλεξε μήνα, &c. Pyth. Od. E. 10. ἕκατι χρυσαρμάτου Κάστορος. Isthm. Od. vi. 27.]

ἈΡΝΈΟΜΑΙ, οῦμαι, F. ήσομαι, recuso. Item nego, inficior. Od. α. Ἡ δ' οὔτ' ἀρνεῖται στυγερὸν γάμον. Et Od. ξ΄. Οὐκ ἔστ' οὐδὲ ἔοικε τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι. (γαμεῖς τοῦτον, ἢ ἔστι σ' ἀρνεῖσθαι γάμον. Eurip. Med. 627. Æschyl. Ag. 1389.) Apud Demosth. in oratione pro corona, καὶ ταῦτ' ἀρνούμενος πάντα τὸν ἔμπροσθεν χρόνον ταύτην τὴν χάριν, expon. recusans et detrectans. Apud eundem Philip. 3. οὐδ' ἂν ἀρνηθεῖεν ὅτι ὡς οὐκ εἰσὶ τοιοῦτοι. Apud eundem, ὥσπερ δὲ ἄρνηται μὴ λαβεῖν. ☞ Ἀπὸ τοῦ αἴρειν τὰς χεῖρας ἐπὶ τῇ παραιτήσει. Etymolog. Solemus enim quum quid petenti recusamus, tollendo aut removendo manum id significare.

Ἄρνησις, εως, ἡ, recusatio. Item (frequentius) negatio, inficiatio. Lucian. (Soph. Œdip. Tyr. 586.)

Ἀρνητικὸς, ἡ, ὸν, negativus; ut, ἀρνητικὰ μόρια, apud gramm.

Composita.

Ἀπαρνέομαι, οῦμαι, pernego, ut apud Plat. φίλον ἀπαρνούμενον. Ponitur absolutè apud Plat. epist. 7.

Ἄπαρνος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui prorsus inficiatur, qui pernegat. Suid. (Æsch. Suppl. 1047.)

Ἐξαρνέομαι, οῦμαι, idem quod ἀπαρνοῦμαι. Et interdum pro simplici ἀρνοῦμαι, Æsch. καὶ ἐξαρνοῦμαι πράττειν.

Ἐξάρνησις, negatio, inficiatio. [Plat. de Rep. lib. 7.]

Ἐξαρνητικὸς, inficiandi peritus. Aristoph. in Nub. † 1174.†

Ἔξαρνος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. negator, inficiator. † Aristoph. Nub. 1232.† Ponitur cum verbo εἰμὶ, pro ἐξαρνοῦμαι, inficior, Dem. ἔξαρνος ἦν μὴ τεθνάναι. Apud Isocrat. ἔξαρνον εἶναι περὶ τῶν χρημάτων. Dicitur et ἔξαρνος εἰμὶ τοῦτο, apud Dem. et Isocr.

ἌΡΝΥΜΑΙ, capio, recipio, consequor. (V. Sophocl. Trach. 724.) Propriè autem volunt esse, dando ἄρνα pro eo aliquid vicissim accipere, per catachresin verò permutare, sic et à πῶλος esse πωλεῖν, et ab ὦνος secundum quosdam ὠνεῖν, quòd in pecorib. veterum divitiæ et commercia consisterent. Hinc μισθὸν ἄρνυσθαι, mercedem capere, apud Aristot. et Plat. quod et uno verbo μισθαρνεῖν dicitur. Et ἄρνυμαι κλέος, apud Eurip. consequor gloriam. Apud Hom. videtur potius significare capto et consequi seu adipisci conor, quàm capio et consequor. Il. χ΄. ἐπεὶ οὐχ ἱερήϊον οὐδὲ βοείην Ἀρνύσθην. Sic τιμὴν ἄρνυμαι, conor pœnam sumere. Iliad. α. et ε. Item pro αἱροῦμαι, apud Plat. de leg. l. 12. ζωὴν αἰσχρὰν ἀρνύμενος μετὰ τάχους μᾶλλον, ἢ μετ' ἀνδρείας καλὸν καὶ εὐδαίμονα θάνατον.

Composita.

Ἀπάρνυμαι, aufero, ἀφαιροῦμαι, Hesych.

Μισθαρνεῖν, una voce dicitur, pro μισθὸν ἄρνυσθαι, mercedem capere, mercede operam suam locare. Æschin. contra Ctesiph. τὸ δὲ μισθίαν παραλειπεῖν ὑμῖν, ἐργαζομένους καὶ μισθαρνοῦντας. Dicitur et de meretricio quæstu, ut apud Philon. de vita Mos. l. 1.

Μισθαρνητικὸς, οῦ, ὁ, ad eos pertinens qui mercede operam suam locant.

Μισθαρνητικὴ, scil. τέχνη, ars mercenaria, seu vitæ genus mercenarium, quod μισθαρνητικὴν Plato appellat. Dicitur etiam μισθαρνικὴ, eadem signif. qua μισθαρνία, unde μισθαρνευτικὸς, idem cum μισθαρνητικός.

Μισθαρνὸς, mercenarius, qui mercede aliquid facit. Et μισθάρνης aff. pro eodem.

Μισθαρνία, ἡ, mercedis acceptio, vel opera mercenaria, aut locatio operæ suæ, quum videlicet aliquis mercede accepta operam alicui suam locat. Aristot. Polit. l. c. 7. Accipitur pro quavis etiam opera quæ mercede alicui locatur. Dem. Bud. est opera quæstuaria, locatio operæ suæ.

Μισθαρνικὸς, οῦ, ὁ, ad eos pertinens qui operas suas mercede locant. Aristot. Polit. 8. c. 1.

Decomp. Ἀντιμισθαρνέω, ῶ, mercedem capio.

ἌΡΟΝ, ου, τὸ, arum, herba ex dracunculi generibus, apud Theophr. hist. Plant. lib. 2. cap. 20. et Diosc. lib. 2. cap. 197. Plin. lib. 24. cap. 16. unde et Athen. lib. 9. δρακόντιον (inquit) ὅ ἐστιν ἄρον. ἀρωνία. Hesychio est etiam τεῦτλον μέγα.

Ἀρίσαρον, herba pusilla, ejusdem ferè cum aro generis.

Ἡδύσαρον, frutex qui et πελεκῖνος, Lat. securidaca, sic dictus à suavitate odoris. Vide Diosc. l. 3. c. 147.

ἈΡΌΩ, ῶ, F. ώσω, aro: ut, ἀρόω χθόνα. Hesiod. in Erg. Et Odyss. ι. Οὔτε φυτεύουσιν χερσὶ φυτὸν, οὔτ' ἀρόωσι. (Soph. Œdip. Tyr. 1498. Πατὴρ ἄρουραν ἔνθεν αὐτὸς ἠρόθη. Pater exitii, unde ipse natus erat. Et infra. V. 1510. τὴν τεκοῦσαν ἤροσεν.) Utuntur et prosæ scriptores. ☞ Παρὰ τὸ ἄρω ὁ σίδηρος, σιδήρῳ γὰρ τέμνεται ἡ γῆ. Etymol.

Ἄροσις, aratio: ut, γῆς ἄροσις, apud Aristoph. Expon. et ager frumentarius.

Ἀρόσιμος, arabilis. Ἀρόσιμος γῆ, exponitur etiam aratus seu cultus ager.

Ἄροτος pro ἄροσις, aratio. Apoll. Argon. 3. βοῶν ἀρότοιο μέλει, boum aratio. Item annus. Soph. secundum Eust. † ἄροτος barytonum. Budæus p. 846. est seges et terra subacta. Huc facit Soph. Œd. Tyr. 288. ubi γῆ additur. V. ibi Scholiast. quamvis ibi alii aliter construunt.† Ἀροτὸς, οῦ, ὁ, arandi tempus, apud Theophrast. Item ἀροτὸς, ὸς, ὸν, arabilis, qui arari potest. (V. Eurip. Med. 1283. Annus Soph. Tr. 69. cum var. lec. Æsch. Suppl. 643. arandi tempus. Aristoph. Ran. 1066. Adject. Soph. Œdip. Tyr. 288.)

Ἀροτὴρ, ῆρος, ὁ, arator: ut, βοῶν ἀροτῆρα, Hesiod. † Asp. 286. de viro.†

Ἀρότης, ου, ὁ, idem quod poëtis ἀροτήρ.

Ἀροτήσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, arabilis, in Epigr.

Ἀροτήσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad arationem pertinens. Apud Arat. ἀροτήσιος ὥρη, arationis tempus.

Ἄροτρον, ου, τὸ, aratrum. Hom. Plut. † Xen. Pæd. p. 208. d.†

Ἀροτραῖος, ου, ὁ, ad aratores pertinens, rusticus, agrestis.

Ἀροτρεὺς, έως, ὁ, idem quod ἀροτήρ.

Ἀροτρεύω, aro, apud Nonn.

Ἀροτρευτὴς, arator, in Epigr.

Ἀροτριάω, idem quod ἀροτρεύω, sed usitatius.

Ἀροτριάζω, idem, unde ἀροτριασμὸς, aratio.

Ἀροτρόω, aro, aratro findo.

Ἀρότρωσις, aratio.

Ἀρώσσω, apud Gregor. pro ἀρόω, arare.

Ἄρουρα, ἡ, arvum, arata terra, ager. Exp. et campus. Hom. Soph. Pro segete poni scribit Bud. apud Aristot. Generaliter etiam pro terra, unde ζείδωρος ἄρουρα, apud Hom.

et Hesiod. Item terræ mensura centum cubitorum. Eust. ex Herodoto, apud quem et Bud. scribit idem ferè esse quod jugerum. [V. Æschyl. S. c. Th. 760. Soph. Tr. 32. Œdip. Tyr. 1281. V. Athen. V. S. Ant.]

Ἀρουραῖος, ου, ὁ, ad arvum pertinens, in arvo nascens, ruralis. [Aristoph. Ran. 864. Ἄληθες, ὦ παῖ τῆς ἀρουραίας θεοῦ. Schol. Ἀρουραίας δὲ, διότι τὰ λάχανα ἐκ τῆς γῆς φέρουσι. Acharn. 762. Οὐκ ἐσβαλεῖτε τῆς ἀρουραίω μύας, &c.]

Ἀρούριον, ου, τὸ, rusculum, agellus, in Anth. epigr.

Comp. Ἐπάρουρος, qui circa arvum opus facit, agricola, Hom. Exp. etiam, hortulanus mercenarius, ex Hesychio.

Composita.

Ἀνήροτος, inaratus. Hom. [Æsch. Pr. 707.]

Ἀφαρόω, ῶ, idem quod ἀρόω. Suid.

Ἀφάροτος, inaratus. Φάρος γὰρ ὁ ἄροτος, inquit Etym. * l. ἀφάρωτος.*

Βοήροτος, ου, ὁ καὶ ἡ, à bobus aratus.

Γηαρότης, ου, ὁ, qui terram arat, agricola, in epigr.

Δυσήροτος, aratu difficilis.

Εὐήροτος, aratu facilis, vel bene aratus. Εὐάροτος etiam dicitur apud Arch. in Epigr. et εὐάροτον πεδίον, apud Apoll. Arg. 1. 2.

Καταρόω, ῶ, idem quod ἀρόω, ex Aristoph.

Ὀλιγαρουρία, ἡ, tenue arvum, Epigr.

Ὀψαρότης, qui serò arat, serus arator, Hesiod. in Erg.

Περιαρόω, ῶ, circumaro. Citatur ex Plut.

Προηρόσιος, arationem præcedens. Unde προηροσία Δημήτηρ, Ceres; quam ante arationem precabantur. Plut. in conv. sapient. 8.

Προηρόσια, τὰ, sacrificia quæ ante arationem fiebant. Suid.

Πρωτηρότης, qui primus aravit vel arat. Hesiod. in Erg.

ἉΡΠΑ'ΖΩ, f. σω, (et Doricè ξω, inquit Eust.) rapio. † aliud quid quasi furari et vi domos intrare. Xen. Pæd. 1. 2. 2.† Aristoph. in Pluto, μῶν σὺ κέκλοφας ἀλλ' ἥρπακας; Item corripio. Luc. ἁρπασάμενος τὰ τόξα κατατοξεύοντι τῷ λοιμῷ τοὺς Ἀχαιοὺς, correpto arcu. Et metaph. pro, citò intelligo et mente percipio, quasi mente corripio, ex Sophocle citatur. (πεῖράν τιν' ἐχθρῶν ἁρπάσαι. Sch. exponit. εὑρεῖν καὶ λαβεῖν ματεύοντα τοὺς ἐχθρούς. Ajac. 2. V. Æsch. S. c. Th. 630.) Ἁρπάζω σε τοῦ πυρὸς eripio te ex igne.

Ἅρπασμα, τὸ, rapina. Plat de leg. [Lib. 10.]

Ἁρπασμὸς, idem quod ἁρπαγμός. Plut. Symp. 2.

Ἁρπαστὸς, οῦ, ὁ, q. d. raptitius.

Ἁρπαστικὸς, rapax, Arist. physiogn.

Ἅρπαγμα, τὸ, idem quod ἅρπασμα, quod raptum est, rapina, præda rapta. Joseph. Item furtum, concussione quæsita pecunia, inquit Bud. apud Æsch.

Ἁρπαγμὸς, οῦ, ὁ, raptus, ipsa rapiendi actio, direptio. in qua signif. usitatius est ἁρπαγή. [Epist. ad Philipp. ii. 6. Christus, οὐχ ἁρπαγμὸν ἡγήσατο τὸ εἶναι ἴσα Θεῷ, &c.]

Ἁρπακτὸς, οῦ, ὁ, raptus, ereptus, furto ablatus. Hesiod. in Erg.

Ἁρπακτὴρ, ῆρος, ὁ, raptor, pro quo in prosa ἁρπακτής. Iliad. ψ'. Fœm. ἁρπάκτειρα, raptrix, in Epigr.

Ἁρπακτικὸς, rapiendi peritus, rapax. Et adverb. Ἁρπακτικῶς, rapaciter, cum rapacitate. Item festinanter, raptim. Et pro eodem ἁρπάγδην apud poëtas.

Ἁρπακτὶς, ίδος, ἡ, raptus. Callimach. in hym. in Apoll.

Ἁρπαγὴ, ἡ, raptus, ipsa rapiendi actio, ἁρπαγμός: ut, ἐφ' ἁρπαγὴν τρέπεσθαι, apud Thuc. et Xen. † Pæd. 1. 2. 6. l. 4. p. 95. b.† Et ἁρπαγὴν ποιεῖσθαι, apud Thucyd. [Herodot. Hist. lib. 2. cap. 118. ἐλθεῖν γὰρ μετὰ τὴν Ἑλένης ἁρπαγὴν ἐς τὴν Τευκρίδα γῆν Ἑλλήνων στρατιὴν πολλὴν βοηθεῦσαν Μενέλεῳ. lib. 3. cap. 48. Eurip. Cyclops. 33. Σαίρειν στέγας τῇδ' μ' ἁρπαγῇ δόμους. Cl. Barnes, cum Cel. Miltono, putat legendum ἁρπάγῃ; ἁρπαγὴ enim actionem notat, ἁρπάγη instrumentum.] (Æsch. Pers. 754. Eurip. Phœniss. 46. 983. 1086.)

Ἁρπάγιμος, rapto quæsitus. Item abreptus, ut, ψυχὴ ἁρπαγίμη, in Epigram.

* Ἁρπαγιμαίως, raptui obnoxius. Phrynichus Προπ. Σοφ. p. 5.*

[Ἁρπάγδην. Apoll. Rhod. Arg. lib. 1. 1016. ἀλλὰ θύελλαι Ἀντίαι ἁρπάγδην ὀπίσω φέρον, &c. Schol. Ἁρπάγδην δὲ εἴρηται ἀπὸ τοῦ ἁρπάζειν ὡς φεράδην, ἀπὸ τοῦ φέρειν· καὶ ἄγδην, ἀπὸ τοῦ ἄγειν. iv. 875. ἡ δ' ἀίουσα Τὸν μὲν ἄρ' ἁρπάγδην χαμάδις βάλε κεκληγῶτα. Schol. ἀπὸ τοῦ πυρὸς ἀναρπάξασα ῥῖψεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους κράζοντα.]

Ἁρπάγη, harpago, instrumentum uncos habens quo vasa ex puteis retrahuntur, ut inquit Hesych. Exp. et κρεάγρα. vide Poll.

Ἁρπάγαι, dicta quædam vasa, itidem à rapiendo, de quibus Alex. Aphr. Probl. lib. 1.

Ἅρπαξ, αγος, ὁ, rapax. † Xen. Pæd. 1. 6. 24. ubi cum κλέπτης conjungitur.† Interdum cum genit. ut, ἅρπαξ τῶν δημοσίων, apud Aristot. in Nub. † v. 350.† Reperitur et ἁρπαγίστατος superlat. ¶ Item subst. rapina. Hesiod. Δὼς ἀγαθὴ, ἅρπαξ δὲ κακή. item harpago, idem quod ἁρπάγη, Poll.

Ἁρπαλέος, ου, ὁ καὶ ἡ, ut, ἁρπαλέα κέρδεα, apud Hom. lucra quæ avidè rapiuntur, hoc est, quorum cupidissimi sumus.

Ἁρπαλέως, raptim, cum festinatione, promptè. Item avidè. Od. ζ'.

Ἁρπαλίμως, Hesych. idem cum ἁρπαλέως.

[Ἁρπαλίζω, * avide recipio.* Μή νυν, ἐὰν θνῄσκοντας ἢ τετρωμένους πύθησθε, κωκυτοῖσιν ἁρπαλίζετε. Sch. ex. μὴ ἁρπάζετε τὸ θρηνεῖν. Æsch. S. c. Th. 243. Eum. 986.] [Schol. B'. θρηνοῖς ἐμφαίνετε.]

Ἁρπαλίζομαι, lubenter accipio.

Καρπάλιμος, celer. (Il. γ'. 117.) Καρπαλίμως, celeriter, raptim, citò, Hesych. ut Il. γ'. Καρπαλίμως τε φέρειν ἄρνας.

Ἅρπη, ἡ, falx. Item ensis falcatus. Hesiod. Δεξιτερῇ δὲ πελώριον ἔλλαβεν ἅρπην, &c. ¶ Item avis quædam aquilæ similis, sive ex aquilarum genere, Il. τ'. ¶ Item stellæ quædam parvæ et crebræ, quæ in summa Persei dextra manu notantur. (unde illud, εἰς τὴν ἅρπην καταστηρίζονται.) nam harpen poëtæ Perseo affinxerunt. ¶ Item apud medicos (ut in lexicis annotat.) humor quidam ex flava bile totum corpus latè corripiens.

Ἁρπῶ, aff. pro rapio. Et ἁρπῶμαι, pro falce utor, rapio.

Ἁρπεδὼν, όνος, ἡ, funiculus, ut apud Suid.

Ἁρπεδόνη, ἡ, funis, laqueus. Xen. † Pæd. 1. 6. 28.† Est etiam instrumentum quo filum rotula glomeratur, in Epigr.

Ἁρπεδονίζω, illaqueo, Hesych.

Ἁρπαστὴς, apud Cretenses dicitur milvus. Hesych.

Ἅρπυιαι, αἱ, rapaces quædam deæ. Hesiod. in Theog. Eust. scribit, fuisse dæmonia alata, quæ etiam homines vi raperent: unde si quis ex hominum oculis abreptus esset, ab Harpyis dilaniatus dicebatur. Scribit idem, esse etiam ventos καταιγιδώδεις καὶ ἁρπακτικούς.

Composita.

Ἀναρπάζω, abripio, sursum rapio. Il. ι. ὅτε μιν ἑκάεργος ἀνήρπασε Φοῖβος Ἀπόλλων. Interdum, subitò è medio tollo. ¶ Item ad pœnam rapio, vel de medio tollo. Item sedibus evello. Ἀναρπάζομαι, abripior, sursum rapior. (Eurip. Phœniss. 1039.) Sic Plut. in Rom. ἀναρπασθεὶς εἰς θεοὺς, sublimis raptus ad deos. Item subitò è medio tollor. Luc. πρὶν ὥρας ἀναρπασθῇς. Item ad pœnam rapior. Dem. Phil. 4. οὐκ ἀναρπασθήσεται [illegible] ὁ ταῦτα γράψας. Item sedibus evellor. Æschin. Futurum ἀναρπάσομαι ponitur interdum pro ἀναρπάσω, ut apud Plat.

Ἀνάρπαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, abreptus, sursum raptus. Item repentè aut subitò raptus. Luc.

Ἀναρπάγδην, raptim, transversim, rapiendo. Eurip. [Apoll. Rhod. Arg. lib. 4. 579. τοὺς δ' αὖτις ἀναρπάγδην φορέοντο Νήσου ἔσω κραναῆς Ἠλεκτρίδος. 1232. Καὶ τότ' ἀναρπάγδην ὀλοὴ βορέαο θύελλα, &c.]

Decomp. Ἐξαναρπάζω, abripio. [Eurip. Iph. in Aul. 75. Ἐρῶν ἐρῶσαν ᾤχετ' ἐξαναρπάσας Ἑλένην, &c. Helen. 1581. Οἱ δ' εἰς κέλευσμ' ἐλθόντες, ἐξανήρπασαν Ταῦρον, &c. Helen. Repetit. 6.]

Προαναρπάζω, ante seu prior ἀναρπάζω. Dem. in Mid.

Συναναρπάζω, simul rapio, corripio, trahendo sursum.

Ἀφαρπάζω, abripio, rapio, Aristoph. in Pluto. (Soph. Tr. 557.)

Ἀφαρπάζομαι, abripior, rapior.

Διαρπάζω, diripio. Item discerpo. Apud Xen. διαρπάζειν πόλιν.

Διαρπαγὴ, direptio. [Polyb. lib. 8.]

Decomp. Εὐδιάρπαστος, direptu facilis, direptioni expositus.

Ἐξαρπάζω, eripio, cum accus. et genit. Plat. Ἐξαρπάζομαι, eripior, Demosth.

Θεάρπαξ, αγος, ὁ καὶ ἡ, qui sacra rapit, sacrilegus.

Καθαρπάζω, corripio, ex Aristoph. [Equit. 852. [illegible] καθαρπάσαντες ἂν τὰς ἀσπίδας, &c. Eurip. Androm. 812. ἐν τε δεξιᾷ ξίφος καθαρπάζουσαν ἐξαιρούμεθα. 1124.]

Μεριδάρπαξ, muris epith. apud Hom. in Βατραχομυομ.

Προαρπάζω, præripio. Greg. Προαρπαγὴ, præreptio.

Συναρπάζω, corripio. Aristoph. in Nub. † v. 773.† ταχέως τουτὶ ξυνήρπασεν. † ἄνδρας, γυναῖκας, παῖδας, χρήματα, χώραν. Xen. Pæd. l. 4. pag. 95. c.† (Συναρπάζω φρενὶ, mente apprehendo. Soph. Aj. 16.)

Συναρπαγὴ, pro abreptio. in Can. Apost. cap. 32.

Ὑφαρπάζω, surripio, clàm rapio. Aristoph. in Nub.

ἈΡ'ῬΑΒΩ'Ν, ῶνος, ὁ, arrhabo, arrha. Hebræi, à quibus Græci hoc vocabulum sumpserunt, ערבון vocant [illegible] omne quo dato confirmatur promissio. ideò quidam exp. pignus. Arrhabo tamen, inquit Hieronym. futuræ emptionis quasi quoddam testimonium et obligamentum datur: pignus verò, (hoc est ἐνέχυρον) pro mutua pecunia opponitur, ut quum illa reddita fuerit, reddenti debitum pignus à creditore reddatur. Utitur Paulus ad Eph. c. 1. et 2 Cor. c. 1. et 5. et Plut. in Galba.

Ἀῤῥαβωνίζω, arrhabone confirmo contractum emptionis, Hesych.

ἌΡ'ῬΗΝ, vel Ἄρσην, ὁ καὶ ἡ, mas, masculus, de sexu dictum. [V. Sophocl. Trachin. 1213. Æsch. Ag. 1240. Sic Apollonius Rhodius, Argon. l. 905.——Σὺ δ' ἄρσενα παῖδα τέκηαι. Tu vero marem pepereris.] apud Aristoph. περὶ τῶν ὀνομάτων μαθεῖν σε δεῖ ἅττ' ἄῤῥεν' ἐστὶν, ἅττα δ' αὐτῶν θήλεα. † Hes. Th. 667.† Dicitur etiam de plantis: apud Theophr. ut quum dicit duo genera γογγυλίδων esse, ἄῤῥεν καὶ θῆλυ. Et φοίνικες ἄρσενες, itidem apud Athenæum. † ἄῤῥενες παῖδες Xen. Pæd. l. 4. pag. 112. a.† Ἄῤῥενα verò δὲ masculos edentia. Metaphoricè significat strenuum, fortem, et qui effœminatus non sit. Synesius, ἔγωγέ τοι τὰ μὲν ἄλλα ἄῤῥην εἰμί. Plutarch. παραμυθεῖν. Παρασκευάζων αὐτοῦ τὴν ἐπιεικείαν ἄῤῥενα καὶ γενναίαν. Et ἄρσεν βοὴ, ἄρσεν ῥῶμα, ἄρσεν ἀκμή. Ἄῤῥην vel ἄρσην, Hesychio significat etiam τῶν κυλίκων τὰ ἐξέχοντα καὶ τὰ ὡς κοιλότερα ἐμφαίνοντα. ☞ Eustath. ab ἄρδω derivat, (sicut ab ἕω, εἷαν) διὰ τὸν σπερματικὸν ἐγχέοντα.

Ἀῤῥενικὸς, vel Ἀρσενικὸς, οῦ, ὁ, masculinus: ut, ἀρσενικὸν γένος apud grammaticos. Ἀῤῥενικὸν verò seu Ἀρσενικὸν (quod Eustath. Ἀττικῶς ἀρσένικον dici tradit) Latinis auripigmentum vocatur, τὸ τῶν γραφέων φάρμακον, ut tradit idem Eustath. De quo Diosc. l. 5. c. 121. Plin. l. 33. c. 4.

Ἀῤῥενικῶς, vel ἀρσενικῶς, masculino genere, Athen.

Ἀῤῥενώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, virilis, fortis. Ἀῤῥενωδῶς, masculè, fortiter.

Ἀῤῥενόω, ῶ, F. ώσω, masculum reddo. Syn. epist. 146. ἐπιθυμήσας ἀῤῥενῶσαι τὴν ἱεράν σου ψυχήν. Et in pass. Ἀῤῥενοῦσθαι, masculescere. [Eurip. Bacch. 687. Θηρᾶν καθ' ὕλην Κύπριν ἠῤῥενωμένας.]

Ἀπαῤῥενόω, ῶ, (comp.) idem cum ἀῤῥενόω.

Ἔρσην, Ionicè pro ἄρσην seu ἄῤῥην. Herodot. ἔρσενα βοῦν. Idem, πάντα τὰ ἔρσενα. et τὸ ἔρσεν, proles virilis.

Ἡμιάῤῥην, semimas, eunuchus. ex Persicis Ctesiæ.

[ἈΡ'ῬΗΝΗ'Σ. Hesychius docet hoc verbum significare: Ἄγριον, δυσχερές. Occurrit etiam apud Theocritum, Idyll. κε'. 83. De Cane. Νῦν δὲ λίην ζάκοτόν τε καὶ ἀῤῥηνὲς γένεθ' αὕτως. Nunc nimis furenter iracundum, et sævum est temere.]

[Ἀῤῥηνεῖ. Hesychius: Λοιδορεῖ. καὶ γυναικὶ πρὸς ἄνδρα διαφέρεσθαι. Ad quem locum Hen. Stephan. in Indic. "Innuit igitur de uxore propriè dici, quum marito convitia dicit, et verbis cum eo contendit."]

ἈΡ'ῬΙΧΑ'ΣΘΑΙ, in altum scandere manibus et pedibus, (quod et ἀναῤῥιχᾶσθαι dicitur) Hesychio. Etymon vide in sequenti.

Ἀναῤῥιχᾶσθαι, idem, Suidæ. Aristoph. simpl. pro scandere usurpavit, in Pace, Ἔπειτα λεπτὰ κλιμάκια ποιησάμενος, πρὸς ταῦτ' ἀνεῤῥιχᾶτ' ἂν εἰς τὸν οὐρανόν. ubi schol. annotat, derivatum esse ex ἀράχνη καθ' ὑπερβιβασμὸν, quasi ἀραχνιᾶν. Suidas ἀναῤῥιχώμενος exponit etiam δρασσόμενος, arripiens, prehendens.

ἌΡ'ῬΙΧΟΣ, ου, ὁ vel ἡ, cophinus seu vas vimineum. Etymolog. Eustath. et Hesychio. (Philostratus. l. 2. c. 8. Dioscorid. in Epigram. apud Bentl. ad Phalarid.) Non idem tamen prorsus esse quod κόφινος, ex Aristoph. patet, dicente in Avib. Ἀλλ' ὡς τάχιστα σὺ μὲν ἰὼν τοὺς ἀῤῥίχους Καὶ τοὺς κοφίνους ἅπαντας ἐμπίπλη πτερῶν. Eustath. et Etymol. tradunt Atticos masculino genere dicere τοὺς ἀῤῥίχους, Iones autem fœminino τὰς ἀῤῥίχους. Plutarch. lib. περὶ φιλοπλουτίας, ἄλλος ἰσχάδων ἄῤῥιχον [illegible]. vide Aristoph. schol. et Suid. Dicitur etiam ἄρσιχος, apud Diod. Siculum, ubi exponitur loculus. Exponitur etiam cista lignea et arcula seu capsula.

ἌΡΣ, ἀρνὸς, ὁ καὶ ἡ, agnus, vel agna. Il. γ'. Οἴσετε ἄρν' ἕτερον λευκὸν, ἑτέρην δὲ μέλαιναν. Iliad. δ. Αἴ κέ ποθεν ἀρνῶν κνίσσης αἰγῶν τε τελείων Βούλεται ἀντιάσας. ubi Eustath. dicit addi τελείων, ut poëta significet agnos grandiores; quum ἄρνες sint immaturiores adhuc et minores. ☞ Eust. tradit ἄρνες non habere nominativum monosyllabum, sed Ἀρὴν, ένος, et per syncopen ἀρνός: eumque vel ab ἀρὰ esse, quòd in votis faciendis precibusve agni sacrificarentur vel à ῥῶ, ut, ἀσταφὶς à σταφὶς, et similia.

Ἀρνακὶς, ίδος, ἡ, Suidas exp. agnina pellis unà cum lana. Aristoph. Item calceamenti genus hyberno tempore ex agninis pellibus confecti, apud Plat. in Symp.

Ἀρνεῖον, ου, τὸ, propriè locus ubi agninæ carnes venduntur, macellum agninarum carnium. Hes.

Ἄρνειος, ου, ὁ, agninus, ἄρνεια κρέα. Luc. ἄρνειος φόνος, agnina cædes. Sophoc.

Ἀρνειὸς, οῦ, ὁ, agnus adultior. Il. β'. vide Eust. (Il. γ'. 197.)

Ἀρνίον, ου, τὸ, agnellus.

Ἀρνευτὴρ, ῆρος, ὁ, urinator. vide Etym. et Eust. Il. π'.

Ἀρνευτήρια, τὰ, exp. urinatorum exercitia.

Ἀρνευτὴς, οῦ, ὁ, piscis, qui et ἵππουρος. Eust. ex Athen.

Composita.

Εὔῤῥηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, pulchros habens agnos seu oves. [Apoll. Rhod. Arg. iii. 1085. Πάμπαν ἐϋῤῥηνές τε καὶ εὔβοτος.] Dicitur et ἐϋῤῥὴν, ηνος, [illegible] est, καλλιπρόβατος, Apoll. Arg. 1. † 49. Ibi Schol. per πολυπρόβατος exp.†

Πολύαρς, ρνος, ὁ καὶ ἡ, multos agnos habens. Il. β'. Et per consequens, dives. Dicitur et πολύῤῥηνος, Od. λ'. et πολύῤῥην. (Theoc. κε'. 117. Οὔτε πολύῤῥηνες πάντων ἔσαν ἐκ βασιλήων. Qui etiam ex omnibus regibus maxime abundarunt pecore.)

Ὕπαρνος, agnum sub se habens: ut, ὕπαρνος ποίμνη, apud Hesych.

Ὑψίβρεμος, idem.

ἈΡΤΑ'ΒΗ, ης, ἡ, artaba: mensura Persica, tribus chœnicibus Atticis capacior quàm Atticus medimnus, teste Herodoto, l. 1. p. 69. [Sed ut Ἀρτάβη, ab Herodoto, loco jam memorato, vocatur Mensura Persica, ita a Suida in Lex. 1. et a Phavorino in Lex. dicitur esse Mensura Medica frumenti. Polyb. Hist. lib. 5.] Apud Ægyptios autem artabam facere modios viginti, scribit Hieron. in c. 5. Esaiæ.

ἌΡΤΑΜΟΣ, ου, ὁ, lanius, coquus. Apud Lycophr. interfector; ut, πατρὶς ἀρτάμους κληδίσεται. ☞ Eust. dictum tradit quasi τὸν εἰς ἄρτια τέμνοντα.

Ἀρταμέω, ῶ, concido in frusta. Item trucido, ἀρταμοῦντα ἄνδρας. Eurip. [Elect. 815. Ἐκ τῶν καλῶν κομπαζόμεσθα Θεσσαλοῖς Εἶναι τόδ', ὅστις ταῦρον ἀρταμεῖ καλῶς, Ἵππους τ' ὀχμάζει.]

Διαρταμέω, ῶ, (comp.) idem. (* disseco.* Æsch. Pr. 1022.) [Aquila διαρταμήσει σώματος μέγα ῥάκος, &c. Schol. διασχίσει. Ita Schol. B.]

ἈΡΤΑ'Ω, ῶ, F. ήσω, appendo, suspendo. ☞ A verbo ἄρω.

Ἀρτάομαι, ῶμαι, appendor, suspendor, pendeo: ut apud Synes. ep. 4. τοῖς δὲ ἐν τῷ τοιῷδε πλέουσιν ἀπὸ λεπτοῦ φασὶ μίτου τὸ ζῆν ἠρτῆσθαι, illis è tenui filo vitam esse suspensam aiunt. † Xen. Pæd. l. 6. p. 162. e.† Gregor. Naz. ἓν ἤρτηται τοῦ ἑνός, unum ex altero pendet. Metaphor. est etiam, pendeo animi, et spem meam in aliquo collocatam habeo, ut inquit Herodian. l. 4. ἤρτηται τὴν πᾶσαν ἡ Ῥωμαίων ἀρχὴ τῆς ὑμετέρας ἀνδρείας τε καὶ πίστεως, ubi tamen Polit. interpr. nunc totum Romanum imperium in virtutem vestram recumbit et fidem.

Ἀρτῶμαι ἔκ τινος, adjunctus sum alicui, socius vel comes sum alicui, et associo. Xenoph. Hell. 6. καὶ τὴν ἐξ ὑμῶν ἠρτημένην πόλιν.

Ἄρτημα, τό, quod suspensum est vel appensum. Item appendix. Item peculiari signif. lorum ex quo marsupium dependet. vide et Hesych. [Herodot. Hist. lib. 2. cap. 69. ἐν πάντῃ δὲ ἕνα ἑκάτεροι τρέφουσι κροκόδειλον, δεδιδαγμένον εἶναι χειροήθεα· ἀρτήματά τε λίθινα χυτὰ καὶ χρύσεα ἐς τὰ ὦτα ἐνθέντες, &c.]

Ἀρτάνη, ἡ, laqueus. Item suspendium. Soph. in Antig. (Æschyl. Ag. 884. 1100. Suppl. 166. Soph. Œdip. Ty. 1290.) ¶ Poll. est etiam σπαρτίον ὃ λαμβάνει ὅστις ἀνέλκει τὸν ζυγόν.

Composita.

Ἀναρτάω, ῶ, suspendo: ut, ἀναρτῶ ἐμαυτὸν βρόχῳ, suspendo me laqueo. (Eurip. Phœniss. 659.) Ἀναρτᾷν ἑαυτὸν εἴς τινα, apud Dem. metaphor. dicitur pro, spem suam et præsidium in aliquo locare, et cum eo vitæ subsidia sociare.

Ἀναρτάομαι, ῶμαι, suspendor: ut, ἀναρτηθεὶς τοῦ ἅρματος, apud Philostr. suspensus è curru. Et metaph. Dem. ἀνηρτημένους ἐλπίσιν ἐξ ἐλπίδων. Dicuntur et ἐλπίδες ἀναρτᾶσθαι, spes pendere. Et apud Luc. ἐκ τοῦ ἐμοῦ νεύματος ἀνηρτημένοι, è nutu meo pendentes. Et apud Plutarch. in Oth. πάντων πρὸς αὐτὸν ἀνηρτημένων ταῖς ὄψεσι, quum omnes ex ejus vultu penderent. Apud Herodot. ἀναρτέομαι, cum inf. suspensus sum deliberatione aliquid agendi. ¶ Item pro ἀναρτῶ, suspendo. Item concilio mihi et socio, amicitiaque devincio, Xen. † Pæd. 1. 1. 5. ex se pendere facere. 1. 4. 1.†

Ἀνάρτησις, εως, ἡ, suspensio. Item metaphor. obstrictio, devinctio, quæ [illegible] bene merendo de aliquo.

Ἀπαρτάω, ῶ, suspendo, appendo: ut, ἀπαρτῶ τὰς ἐλπίδας ἐκ τούτου. Lucian. Item (q. d. seorsum suspendo) dirimo, distraho, dissocio. Lucian.

Ἀπαρτῶμαι, suspendor. Item dirimor, separor, disto. Item aberro, longiùs digredior, apud Xen.

Διαρτάω, ῶ, diduco, dirimo, intervallo quodam intercipio. Plut.

Ἐξαρτάω, ῶ, suspendo, alligo, annecto. Herodian. ἐξαρτήσας ἐκ ἐνεφέρετο ζώνης τὸν τράχηλον ἐν βρόχῳ. Et metaph. Synes. epist. 109. Τοσοῦτοι ἡμᾶς ἐξαρτῶσι κριταί, ex tot judicibus nos suspendunt, ex tot hominum judicio pendere nos faciunt. Item devincio, id est, amicitiam alicujus concilio, quasi eum suspendendo ex meo nutu. Synes. epist. 98. ἐξάρτησαι σαυτοῦ καὶ ἐπαίνους εἶναι σούς. Item elevo, tollo sursum, ut interpr. Bud.

Ἐξαρτάομαι, ῶμαι, dependeo, pendeo. † Xen. Pæd. l. 5. p. 136. d.† Aristid. in Panath. ὁ δὲ τούτου ἐξήρτηται, ex hoc dependet, hujus est appendix. Et pro, magnopere deditus sum: unde præt. ἐξήρτημαι, conjunctus sum, adhæreo. Plat. in Axi. τὰ γὰρ μεγάλα πεδία τῶν λόφων τούτων ἐξήρτηται, ingens planicies his collibus adhæret, vel subjacet. Item conjunctus et connexus sum, conjunctam habeo rationem. Bud. ex Plat. Apud Strab. ἐξήρτηται ἡ χώρα πρὸς νότον, assurgit, attollitur, Bud. (* instruor.* Æsch. Pr. 710.)

Ἐξάρτημα, appendix. Ἐξάρτησις, suspensio. [Aristot. de Hist. Animal. ἡ γὰρ ἐξάρτησις ἡ πρὸς τὸν καυλὸν καὶ τὸν τόνον τὸν συνεχῆ, τινὰ ὁμοιότητα ἔχει, ὑστέρᾳ ἄρρενος.]

Ἐπαρτάω, ῶ, suspendo desuper: unde ἐπαρτᾶσθαι dicitur, quod impendet. Æschin. in Tim. καὶ φόβους ἐπήρτησα τοῖς ἀκροωμένοις, metum injeci. Et ἐπηρτημένος κίνδυνος, apud Herodian. periculum impendens.

Παραρτάω, ῶ, suspendo è cingulo, vel succingo ut ensem. Luc. de Herc. καὶ τὸν γωρυτὸν παρήρτηται.

Παράρτημα, quicquid ità suspensum gestatur, quidquid ab alio dependet et annexum est ut appendix: quicquid applicatur et admotum suspenditur. Luc.

Περιαρτάω, circumappendo, seu alligo. [J. Poll. Onom. lib. 1.]

Προσαρτάω, ῶ, appendo. Προσηρτημένος, appensus. Et metaphor. deditus alicui rei et velut ex ea pendens.

Προσάρτησις, q. d. appensio, additamentum. [Hippocr. de Articulis.]

Συναρτάω, ῶ, appendo, annecto. Eurip. in Med. συναρτήσας γένος.

Συναρτῶμαι, appendor, annector, connector: ut, συνήρτηται τῇ φλεβί, venæ connectitur, Aristot. Item adhæreo. Item sequor. Bud. ex Plat.

Συνάρτησις, connexio rerum et colligatio, quum una ab altera dependet. Plut.

Decomp. Ἀσυνάρτητος, non connexus, non cohærens: seu qui connecti et cohærescere nequit. Et pro, non consentaneus, non conveniens, ineptus, ex Greg.

ἈΡΤΕΜΗ'Σ, έος, ὁ καὶ ἡ, incolumis, integer. Il. έ. Ὡς εἶδον ζωόν τε καὶ ἀρτεμέα προσιόντα. ☞ A nomine ἄρτιος, vel q. ἀτρεμής.

Ἀρτεμία, incolumitas, salus, sanitas. Epigr. l. 4.

Ἀρτεμέω, ῶ, incolumis sum, valeo, sum integris viribus. Nonn.

ἈΡΤΕ'ΜΩΝ, ονος, ὁ, artemo: h. e. velum navis majus. utitur Lucas, Act. c. 27. Item trochlea quædam in illo tractoriæ machinæ genere, quod πολύσπαστον nominatur. Vitruv. lib. 10. c. 5. ☞ Prior ἀρτέμων dicitur παρὰ τὸ ἠρτῆσθαι: posterior παρὰ τὸ ἀρτῆσαι, quoniam eo ingentia pondera tollantur, ut Alciatus sentit.

ἈΡΤΕ'ΟΜΑΙ, οῦμαι, apparo, paro, ut apud Herodotum, ἀρτέεσθαι νέας, et ἀρτέετο ἐς πόλεμον ἐξ ἀρχῆς. ☞ Ab ἄρω.

Composita.

Ἐπαρτής, έος, ὁ καὶ ἡ, paratus, qui est in promptu. ut Od. θ'. καὶ ἐπαρτέες εἰσὶν ἑταῖροι. Sic ἐπαρτέας νέας, ἐπαρτέα πάντα, apud Apollon. † l. 234.†

Ἐπαρτία, ἡ, apparatus, παρασκευή, Hesych.

Παραρτέομαι, οῦμαι, præparo, struo, apud Herodotum. Et, Παρηρτέετο στρατόν, comparabat exercitum, apud eundem. [lib. 7. ἐπὶ μὲν τέσσερα ἔτεα πλήρεα παραρτέετο στρατιήν τε καὶ τὰ πρόσφορα τῇ στρατιῇ.]

ἈΡΤΗΡΙ'Α, ἡ, arteria, spiritus semita, spiritus conceptaculum. ut apud Soph. (Trachin. 1071.) πλεύμονος ἀρτηρίας. Et τραχεῖα ἀρτηρία, apud Alex. Aphrod. in Probl. asper canalis quo vox editur, i. fauces. Ruffus Eph. tradit arterias à veteribus Græcis venas vocatas fuisse. ☞ Volunt dictam ἀπὸ τοῦ τὸν ἀέρα τηρεῖν, ut refert etiam Phavor. vel ab ἔλλεσθαι, quasi ἀλτηρία, verso postea λ in ρ.

Ἀρτηριακός, ή, όν, arteriacus, ad arteriam pertinens: ut, ἀρτηριακὸν πάθος, raucitas, ut scribit Paulus l. 3. c. 28. De homine verò intellectum, idem est quod βραγχώδης, raucus. Est enim raucitas proprius arteriæ asperæ affectus. Ἀρτηριακὰ (non addito vel τῆς ἀντιδότου vel alio quopiam nomine) dicitur à recentioribus medicis (ut ait Gal.) τὰ τῆς ἀρτηρίας τραχείας φάρμακα.

Ἀρτηριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, arteriosus, ut anatomici interpr.

Ἀρτηριάζειν, in Hippiatr. de equo hydrope laborante, ὅταν δὲ ἀναβῇ τὸ ὑγρὸν, ἀρτηριάζεσθαι καὶ θερμαίνεσθαι ἐς τραῦμα. Bud.

ἌΡΤΙ, modò, paullo antè, nuper. Aristoph. in Nebul. † v. 24.† ἀνήρετ' ἄρτι Χαιρεφῶντα Σωκράτης, modò interrogabat. In Epigr. ἐς φάος ἄρτι μολόντες, recens nati. Cum verbis præsentis temporis verti solet, nunc, jam, primùm. Xen. in Apol. Socr. ἢ ἄρτι δακρύετε; an nunc fletis? Theophr. ὅταν ἄρτι φύηται, quum primum emergit. Sic Joh. 9. πῶς οὖν ἄρτι βλέπει; Ἀπ' ἄρτι, ab hoc tempore, in posterum, ut Joh. 1. et Matth. cap. 26. Ἄχρι τῆς ἄρτι ὥρας, usque in tempus præsens. 1 Cor. 4. Ἕως ἄρτι, idem Joh. 5. ¶ In multis comp. significat perfectionem, ab ἄρτιος: ut in ἀρτιμαθής, &c.

Ἀρτίως, idem cum ἄρτι, modò nuper. † ἀρτίως inter et ἄρτι discrimen ponit Scholiast. apud Aristoph. Neb. 1148. ut sit ἄρτι, ἀντὶ τοῦ νῦν· ἀρτίως, πρὸ ὀλίγου.† Sic Plato ἀρτίως εἶπον. Apud Æschin. ὅτε ἀρτίως κατεληλύθει ὁ δῆμος, expon. quum recens rediisset, vel paulò antè. (Soph. Tr. 351. 819. Œdip. Tyr. 746.) Aliam signif. vide in Ἄρτιος.

ἌΡΤΙΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, propriè dicitur de numero pari, qui suis partibus aptè inter se cohærentibus ita componitur, et nihil neque deest neque superest: quem τέλειον appellant geometræ, qui τοῖς ἑαυτοῦ μέρεσιν ἴσος ἐστίν: ut, ἄρτιος ἀριθμὸς, par numerus, cui opponitur περισσός, impar. Plut. de defect. orac. τῷ περισσῷ τοῦ ἀρτίου προστεθέντος. Sed et illi quorum par est numerus dicuntur ἄρτιοι: ut, apud Luc. in Hermot. οὗτοι μὲν γὰρ ἂν ἄρτιοι ὦσιν εἰ δύνανται εἶναι ἑπτά, ἢ τέσσαρες, ἢ ἐννέα. Hinc factum quidam existimant, ut, ἄρτιος per metaph. significet integrum et perfectum: ut Luc. de Vulcano loquens in lib. de sacrif. καὶ οὐδὲ ἄρτιον τὼ πόδε. Et 2 Tim. 3. c. ἵνα ἄρτιος ᾖ ὁ τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος, πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἐξηρτισμένος, i. ut perfectus sit homo Dei, &c. Exponitur et ἡρμοσμένος. Il. έ. φρεσὶν ἄρτια ᾔδη. Et Od. θ'. ἄρτια βάζειν, i. consentanea loqui, ut interpr. H. Steph. Atque adeò grammatici deducunt ab ἄρω.

Ἀρτιότης, integritas. Laërt. in Zenone.

Ἀρτίως, adverb. integrè, perfectè. Item cohærenter et aptè. Item pro ἄρτι.

Ἀρτιάκις, pariter, i. pari numero. Ἀρτιάκις καὶ περισσάκις. Plut.

Ἀρτιάζω, ludo par impar. Aristoph. in Pluto, στατῆρσι δ' οἱ θεράποντες ἀρτιάζομεν χρυσοῖς.

Ἀρτιασμός, οῦ, ὁ, lusus eorum qui ludunt par impar. Arist. Rhet. 3.

Ἀρτίζω, (cum suis compositis ἀπαρτίζω, ἐξαρτίζω, καταρτίζω, quæ sunt usitatiora) significat non solùm compingere seu componere ac coagmentare: sed etiam complere, perficere, et absolutum reddere. Apud medicos usurpatur etiam pro luxata membra in suum locum restituere. Denique etiam pro sarcire quod ruptum est et dissolutum.

Ἀρτίζομαι pro eodem, apud Theocr. in Hyla, τέρψαι χερὸν ἀρτίζοντο.

Composita.

Ἀνάρτιος, impar. οὐκ ἄρτιος. [Plat. Phæd. Ἄμοιρα δὲ τῶν ἀρτίων τὰ τρία; Ἄμοιρα. Ἀνάρτιος ἄρα ἡ τριάς.]

Ἀπαρτίως, expon. ἀπηρτισμένως καὶ ἀκριβῶς, apud Hipp. Ἀπάρτιον προγράφειν, Plut. auctionem bonorum facere, auctionari. Vide Bud.

Ἀπαρτίζω, perfectum et absolutum reddo, omnibus numeris expleo: ἀρτίως, id est, ἐναρμονίως συμπληρῶ, ferè absolutè ponitur, inquit Bud. ut Arist. Pol. 5. ὥστε ἀπαρτίζειν πρὸς τὸ μέγεθος καὶ τὸ ἀξίωμα τῆς ἀρχῆς, ut æquare prudentia et gravitate morum possit magnitudinem dignitatis et principatus. Quare et pro quadrare ponitur: ut apud Aristot. ἐν τῷ ἀπαρτίζοντι ὅρῳ. Et pro adæquare. Vide Bud. Item pro dispertire, dividere. (Σπουδῇ δὲ καὶ τοῦδ' οὐκ ἀπαρτίζει πόδα. Æschyl. S. c. Th. 380. * Locus dubius.*) ‡ καταρτίζει habet Blomfield. componit, quiescere facit.‡

Ἀπαρτίζομαι, pass. perficior, absolvor: ut, ἔργοις ἀπαρτισθείς, apud Basil. Item dividor. Joseph. de antiq. ἀπαρτίζεται εἰς ἑπτὰ κεφαλάς.

Ἀπαρτιζόντως, adverb. perfectè, expleto numero, ita ut nihil desit, nihil supersit, inquit Suid.

Ἀπαρτὶ exp. ἀπηρτισμένως, id est, plenè, omnino et q. d. expletè. vide Suid. [Aristoph. Plut. 388. Ἀπαρτὶ πλουτῆσαι ποιῶ. Vide Notam Cl. Kust. Scholiastes et Suidas hanc vocem exponunt ἀπηρτισμένως, i. e. plene, perfecte, omnino: quam interpretationem etiam firmat Galenus. Ἀπάρτι autem, παροξυτόνως, significat a nunc, i. e. ab omni tempore, mox: prout in hoc loco Comici nostri mallet Gatakerus, &c. Herodot. Hist. lib. 5. §. 53. ἀναισιμοῦνται ἡμέραι ἀπαρτὶ ἐνενήκοντα. S. Joh. Apocalyps. cap. 14. 13. Μακάριοι οἱ νεκροὶ οἱ ἐν Κυρίῳ ἀποθνήσκοντες ἀπάρτι.]

Ἀπάρτισις, perfectio, consummatio. in nov. const. J. Imp.

Ἀπαρτισμός, perfectio: ut Lucæ 14. cap. [28. Οὐχὶ —ψηφίζει τὴν δαπάνην, εἰ ἔχει τὰ πρὸς ἀπαρτισμόν, &c.]

Ἀπαρτιστικός, q. d. absolutorius, ad perfectionem et consummationem rei alicujus conducens.

Decomp. Συναπαρτίζω, idem quod ἀπαρτίζω, B. ex Themistio.

Ἐξαρτίζω, absolutum reddo, absolvo, expleo: ut act. Apost. cap. 21. Item apparo, adorno, instruo, vel perfectè instruo. 2 Tim. 3.

[Ἐπαρτίζω. Apoll. Rhod. Arg. i. 1209. ἄλλα τε πάντα Ὠγραλέως κατὰ κόσμον ἐπαρτίζεσκεν ἰόντι.]

Καταρτίζω, pro ἀπαρτίζω, perficio, absolvo, absolutè compono, ut Lucæ 6. cap. Interdum pro accommodare et conciunè aptare, coagmentare, aptè componere: ut ad Hebr. 10. σῶμα δὲ κατηρτίσω μοι. et 1. ad Cor. c. 1. et ad Rom. 9. Item ex multis unum compono, ut Diosc. in præf. libri 6. τὰ κατηρτισμένα τῶν ἐδεσμάτων, edulia è multis rebus concinnata et composita. Hinc ducta metaphora, ad concordiam atque unanimitatem reduco, perturbatos et seditionem agitantes sedo ac compono. Herodot. in Terpsich. μέχρι οὗ μὲν Πάριοι κατηρτίσαντο, diremptos consociârant, dissidentes conciliârant. Item reconcinno, resarcio, instauro: ut Matth. 4. et ad Galat. cap. ult.

Καταρτισμός idem. Apud Æginetam, restitutio luxatorum in naturalem situm legitimumque. Item reconciliatio. Item reconcinnatio, ipsa resarciendi actio, instauratio.

Κατάρτισις, εως, ἡ, perfectio, absolutio. Item instauratio: 2. ad Cor. cap. ult.

Καταρτιστήρ, reconciliator. Herodot. in Terpsich. [ὁ δὲ πολὺν ἰσθίων ἐκ τῆς [illegible] τῆς Ἀμαλθείας κατασκευάζω ἀγαγέσθαι.]

Decomp. Δυσαπαρτίζοντος, in Hippiat. exp. qui conceptum non perficit.

Προκαταρτίζω, antè absolvo, 2. ad Cor. cap. 9.

Παραρτίζεσθαι, apparari. Hesych.

Προσαρτίως, idem quod ἀρτίως, nuper. 3. Maccab.

ἌΡΤΟΣ, ου, ὁ, panis. Ab αἴρω significante προσφέρω, inquit Etym. quasi ὁ καθ' ἑκάστην τῷ σώματι ἡμῶν προσφερόμενος. Cui Etymol. assentitur Eustathius quoque. Sed additur et alia ratio ab Etymol. videlicet διὰ τὸ αἴρειν καὶ κουφίζειν τὴν δύναμιν. Videtur etiam ab ἄρω deduci posse, ut sit ἄρτος cibus corpori congruus: sicut ab eodem ἄρω deducitur ἀρμαλιὰ, cibus.

Ἄρτος ναυτικὸς, Luc. panis nauticus. ¶ Suidæ est etiam ψωμὸς, panis frustum, buccella. Alex. Aphrod. in Probl. πάσχουσι δὲ αὐτὸ καὶ ἀδηφάγοι μέγιστον ἄρτον καταπιόντες.

Ἀρτίσκος, ου, ὁ, parvus panis: aliis, pastillus. Athen. l. 4.

Ἀρτίδιον, parvus panis. Laërt.

Composita.

Διαρτίζω, subigo et panem informo; ut quum massa in panes informatur. Bud.

Ἡμίαρτον, Hesych. esse dicit speciem panis hemicycli figura; id est, lunata. Legitur et ἡμιάρτιον.

Μεγάλαρτος, magni panis dator. Μεγαλάρτια, festum magnorum panum.

Ὀλιγαρτία, ἡ, penuria panis, q. d. paucitas panis. Suid.

Τρωξάρτης, ου, ὁ, panivorus. nomen muris, ἀπὸ τοῦ τρώγειν ἄρτον, id est, ex eo quòd panem edat, seu rodere soleat. apud Hom. Βατραχομυομ.

ἈΡΤΎΩ, et ἀρτύνω, (interjecto ν) apparo, adorno, instruo, struo. Odyss. ω'. v. 448.——τοὶ δ' ἤρτυον αὐτὸς ἄεθλον. Et ξ'. λόχον ἤρτυον ἀρτύσαντες, i. παρασκευάσαντες vel συντάξαντες, Hesych. Apud Herodot. ἤρτυσαν τὴν ἐπιβουλὴν, insidias struxerunt. Il. λ'. v. 203. Τεμένη ἄρτυον ἀρτύσας καλέσαντες. Ἔντυε καὶ Τρώεσσι ἕσπεσθαι, quod Eustath. exponit ἁρμόζοντες ἐμάχοντο. ¶ Item condio Soph. ἐγὼ μάγειρος ἀρτύσω σοφῶς. ☞ Eust. ab ἄρω deducit, posset et ab ἀρτίω deduci: ut, χύω à χέω.

Ἀρτύομαι et ἀρτύνομαι, apparor. Item condior. Item pro apparo. ut Iliad. β'. v. 55.

Ἄρτυμα, τὸ, condimentum. Plut. de lib. instit. ὁ [illegible], τῶν σίτων ἄρτυμά ἐστι.

Ἀρτυματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, in condiendis cibis usum habens, ad condiendos cibos accommodatus.

Ἄρτυσις, ipsa actio condiendi. [Athen. Deipn. lib. 4.]

Ἀρτυτὸς, exp. condimentarius seu conditaneus. Diosc. l. 2.

Ἀρτυτικὰ, pro fructibus cinaræ (qui vulgò *artichaux*) affertur ex Alex. Trall.

Ἄρτυς, ἡ, exp. amicitia: item σύνταξις. Ἄρτυνος, exp. ἄρχων. Sed tradunt alii ἀρτύνους fuisse ἀρχόντων Epidauriorum peculiare nomen.

Ἀρτῦναι ex Herodoto aff. pro quibusdam Argivorum magistratibus.

Composita.

Ἀναρτύω, adorno, struo, molior.

Ἐξαρτύω, adorno, apparo, instruo. Polyb. 3. καὶ ταύτας ἐξήρτυε τὰς παρασκευάς. Sic Herodian. ἐξήρτυε δὲ καὶ στόλον ναυτικόν. Apud eundem ἐξαρτύεσθαι ponitur interdum significatione act. ut l. 1. ναυτικά τε ἐξηρτύετο ἡ Ἑλλάς. (Æsch. Pr. 907.)

(Ἐξαρτύομαι. Philostr. l. 2. c. 33.)

Ἐξάρτυσις, apparatus. Suid.

Ἐπαρτύω, idem quod ἀρτύω, struo, paro. Opp. lib. 2. de Venat.

Ἐπαρτύω, apto, adapto. Od. θ'. v. 446.

Καταρτύω, compono, coagmento, instruo. Plat. de leg. (Κατηρτυκώς. Æsch. Eum. 476.)

Decomp. Προκαταρτύομαι, compono, ex multis unum facio, ante instruo. Plut.

Ὀψαρτύω, opsonia condio et instruo vel apparo. apud Suid. [Athen. Deipn. lib. 1. οὐ γὰρ ἔχει γελῶντα οὐδ' αἰσχυνθέντ', ὀψαρτύοντες αὐτοὺς καὶ ἕψοντες ἐμέ.]

Ὀψαρτυσία, ἡ, conditio et instructio opsoniorum: vel etiam ars condiendi et apparandi opsonia. [Athen. Deipn. lib. 1. e Platone. διαλέξομαι κατά τις ὀψαρτυσία.]

Ὀψαρτυτὴς, οῦ, ὁ, opsoniorum conditor vel instructor. Poll. l. 6.

Ὀψαρτυτικὸς, pertinens ad eum qui opsonia condit vel instruit: popinalis, culinarius: ut, ὀψαρτυτικὸν βιβλίον, apud Athen.

Ὀψαρτυτικὴ, ars coquinaria, seu coquorum artificium.

Παραρτύω, compono, accommodo. Ex Basil. epist.

Συναρτύω, apparo, instruo, adapto, Apoll. Arg. 2.

ἈΡΎΩ et Ἀρύτω, F. ύσω, haurio, ex profundo traho. † Xen. Pæd. 1. 2. 8. † Item simpl. traho: nam grammatici ab ἐρύω derivant verso ε in α. Hesiod. † Asp. 38.† Οἵ γε μὲν ἠρύοντο, τοὶ δ' ἤρυον, hauriebant. Epigr. l. 4. Βὼν ἀρύοντα βοώταν, haurientem lutaitas pastorem. Et metaphoric. apud Apoll. Argon. lib. 3. Καί τί οἱ καὶ πᾶσαν ἀπὸ στηθέων ἀρύσασα ψυχὴν, i. exhauriens. Passiva quoque vox activam significationem habet. Aristophan. in Neb. κήπου πρωκτὸς ἰδόντων χρυσοῦς ἀρύτεσθαι τρέχουσι. Plato de leg. ἂν ὁ μὲν ἀρυτόμενος ἔδῃ τι δεῖ καὶ ἐσθίειν καὶ ὕδωρ.

Ἀρυτὴς, ῆρος, ὁ, cochlear, concha, haustrum, i. instrumentum coquinarium, quo ex aheno hauritur aliquid. Diosc. l. 2. c. 84.

Ἀρυστὴρ, et ἄρυστις, et ἀρύστιχος, Aristoph. schol. est vasculum aptum ad hauriendum: ut cotyla, cyathus, calix. Athen. lib. 2. et Aristoph. in Vesp.

Ἀρύταινα, ἡ, est εἶδός τι λεκανίδος, ut Eust. annot. Numeratur et inter vasa balneatoria. Poll. l. 10.

Ἀρυτὴρ, ὁ, idem videtur significare quod ἀρύταινα. Athen.

* Ἀρύστιχος. Vas quo vinum hauriebant. Phrynich. Appar. Soph. p. 27.*

Composita.

Ἀναρύτω, haurio, idem quod ἀρύτω.

Ἀναρυστὴς, οῦ, vas in quod vinum hauritur. Hesych.

Ἀπαρύω, vel ἀπαρύτω, haurio ex. Interdum metaphoricè pro, detraho velut hauriendo, seu minuo. Plut. Pro eodem usurpatur etiam interdum ἀπαρύομαι. [Aristoph. Equit. 917. Ἀπαρυστέον τε τῶν λοπάδων ταυτί. Schol. Ἀφαιρετέον. Suid. Lex. 1. 246. addit, ἀπὸ τοῦ ἀρύω.]

Ἐξαρύω, exhaurio. Item exprimo.

Ἐξάρυσις, exhaustio. Gal. in lex.

Ἐπαρύω et ἐπαρύτω, haurio. Et pro eodem ἐπαρύομαι seu ἐπαρύτομαι.

Ἐπαρυστὴρ, ῆρος, ὁ, idem quod ἀρυστὴρ seu ἀρύταινα, vasculum quo oleum lychno infunditur. Exod. 25.

Ἐπαρυστρὶς, ίδος, ἡ, idem. Exod. c. 37. et Num. c. 4.

Ἐτνήρυσις, dicitur rudicula seu cochlear, quo τὸ ἔτνος ἀρύομεν sive ἀρυτόμεθα, id est, quo pultem ex olla haurimus. Aristoph. in Acharn.

Ζωμήρυσις, εως, ἡ, vasculum quo jus hauritur vel despumatur; quod cochleare à quibusdam appellatur. Athen. l. 7.

Κοτυλήρυτος, sive κοτυλάρυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, volâ haustus, vel quantum utraque manu haurire potes. Hom.

Κυλικήρυτος, calice haustus: vel tam exundans, ut calicibus hauriri queat. Hesych.

Οἰνήρυσις, vasculum quo vinum hauritur. Aristoph. in Acharn.

ἈΡΧΗ', ἡ, principium, initium, exordium. (Eurip. Phœniss. 935. pl. ibid. 1526. Soph. Œdip. Tyr. 601. 49. 121. Æschyl. Choëph. 864.) Il. λ'. —— κακοῦ δ' ἄρα οἱ πέλεν ἀρχή. Plat. Poll. 2. ἀρχὴ παντὸς ἔργου μέγιστον. Ἀρχὴν ποιεῖσθαι, initium facere, incipere, Isocrat. Ἀρχὴν λαμβάνειν, initium sumere, apud Plat. de leg. à quo et ἀρχὴν ἄρξασθαι dicitur in Tim. Exponitur et fundamentum: ut, ἀρχὴν βάλλεσθαι, Plat. in epist. fundamenta jacere. Ἀρχὴν, interdum adverbialiter ponitur, significans principiò, ante omnia, in primis, primò: ut apud Plat. in Axiochio, et apud Luc. et Joh. c. 8. ubi variæ afferuntur expositiones ab interpretibus. Apud Thucyd. οὐδὲ πειρῶνται ἀρχὴν, exp. ne tantulum quidem conantur. Apud Xen. Pæd. 1. τοῦ γὰρ τὴν ἀρχὴν μὴ κάμνειν τὸ στράτευμα, τούτου σοι δεῖ μέλειν, tibi danda est opera ut prorsus non ægrotet. ¶ Item ἀρχὴ, principatus, imperium, dominatus, ditio. Thucyd. l. 2. τῆς ἀρχῆς ἀπολυθῆναι, liberari dominatu. Ἀρχὴ ναυτῶν, Plat. de rep. imperium in nautas. Item magistratus, ut in illo Biantis dicto, ἀρχὴ ἄνδρα δείξει, Aristot. in Eth. l. 5. c. 3. † ἀρχὴ μεγίστη Xen. Pæd. 1. 2. 5.† In qua signific. dicitur et plur. num. ἀρχαὶ apud Thuc. l. 2. † Xen. Pæd. l. 1. 1. 4.†

Derivata ab ἀρχὴ principium.

Ἀρχῆθεν (adverb. poëticum) ab initio. Herodot in Thal. [cap. 60. cui addas cap. 25. εἰ μὲν νῦν μαθὼν ταῦτα ὁ Καμβύσης ἐγνωσιμάχεε, καὶ ἀπῆγε ὀπίσω τὸν στρατὸν ἐπὶ τῇ ἀρχῆθεν γενομένῃ ἁμαρτάδι, ἦν ἂν σοφὸς ἀνήρ. lib. 3. cap. 25.] et Philo.

Ἀρχαῖος, ου, ὁ, pristinus, antiquus: ut, εἰς τὸ ἀρχαῖον, Aristoph. † Nub. 593. † in pristinum statum. Et ἀρχαῖος ἑταῖρος, apud Xen. Item antiquus, vetustus, priscus: et apud Synes. ἦθος ἀρχαῖον καὶ πάτριον. (Soph. Œdip. Tyr. 1055.) Item stultus, ineptus. † Aristoph. Nub. 912. et 1471.† Plato in Euth. καὶ ἀρχαιότερος εἶ τοῦ δέοντος.

Ἀρχαῖον, ου, τὸ, sors usurarum. † Aristoph. Nub. 1155. V. Kuster. et Spanhem.† Subauditur autem substantivum δάνειον sive δάνεισμα, quod aliquando additur. Dicitur ἀρχαῖον etiam de bonis alicujus pro sorte et capite unde fructus et reditus manat, adeò ut τἀρχαῖα vocet Demosth. τὰ πατρῷα, avita bona.

Ἀρχαίως, antiquè, antiquo more: antiqua morum simplicitate, absque malitia. Interdum pro, stultè. Dem.

Ἀρχαιότης, ητος, ἡ, antiquitas. Pausan.

Ἀρχαϊκὸς, et Atticè ἀρχαιικὸς, οῦ, ὁ, antiquitatem seu antiquam simplicitatem aut rusticitatem præ se ferens, sive in moribus, sive quod artem attinet. Plut. in Public. † ἀρχαϊκὰ φρονεῖς: antiqua, stulta sapis. i. e. deliras. Aristoph. Nub. 819. ubi Schol. ἀρχαϊκὰ, μωρὰ, εὐήθη, λῆρα. Vide et quæ Spanhemius ad Aristoph. Plutum. v. 323.†

Ἀρχαϊκῶς, antiquo more, antiqua simplicitate seu rusticitate. Item stultè.

Ἀρχαΐζω, antiquitatem seu antiquos imitor. [Clem. Alex. Cohort. ad Gent.]

Ἀρχαϊσμὸς, veterum seu priscorum imitatio: in primis autem in sermone seu dictione: unde figuræ nomen est apud gramm.

Ἄρχω, incipio, initium facio. (Soph. El. 1320. Tr. 883. Il. γ'. 420. 447. Æsch. Pers. 359. Ag. 1592.) Od. γ'. —— μύθων ἦρχε. Et Il. α'. ἦρχ' ἀγορεύειν, verba facere cœpit. † ἄρχειν λόγου Xen. Pæd. p. 149. c. Item sum principium seu origo: vel autor sum. Thucyd. Ἥδε ἡ ἡμέρα τοῖς Ἕλλησι μεγάλων κακῶν ἄρξει. Item priores partes occupo, apud Thucyd. ἄρχω τῆς μάχης, prior pugnam capesso. Sic ἄρχειν πολέμου apud eundem. Sic apud Dem. dicitur ἄρξαι χειρῶν ἀδίκων, qui prior lacessivit aut rixam aut bellum, et qui prior percussit, ut Bud. interp. † Sic Xen. Pæd. 1. 5. 13.†

Ἄρχομαι, incipio, initium facio, vel initium sumo. (Eurip. Phœniss. 337.) Od. δ'. ἤρχετο μύθων. Sic ἄρχομαι συγχέειν. Et ἄρχομαι ἀπὸ τούτων, Dem. et Luc. Et ἄρχομαι ἐκ τοῦδε τῆς ἀρχῆς, apud Xen. ¶ Item pro ἀπάρχομαι, Od. ξ'. Πάντοθεν ἀρχόμενος μελέων. ¶ Item pro, initium habeo. Greg. de theol. l. 1. εἰ ἄρχεται γὰρ ὑπὸ χρόνου ὁ χρόνος ὑποπεσεῖται. † ἄρχεσθαι ἐπιμελούμενοι δοκοῦσι; incipere ante omnia curare videntur Xen. Pæd. 1. 2. 2. Incipere: de rebus Aristoph. Nub. 1354. ἄρχεσθαι λόγου πρός τινα incipere sermonem. Xen. Pæd. 2. 37. 4.† (Ἀρχέσθω. Soph. Œdip. Tyr. 639.)

Ἄργμα, τὸ, vel potius ἄργματα, τὰ, primitiæ, ἀπάργματα. Od. ξ'.

Composita.

Ἀγαθαρχία, ἡ, boni principium, vel boni principatus. De Deo dicitur à Dionysio Areopag. Hinc ἀγαθαρχικὴ τριὰς ab eodem appellatur.

Ἀγελάρχης, armenti præfectus, armentarius. Plut. in Rom. Ταῦρος ἀγελάρχης, taurus armenti dux; qui et admissarius. Luc.

Ἀγελαρχέω, præsum armento vel gregi. Metaphoricè apud Plut. in Galb. ἀγελαρχοῦσα τῶν παλλακίδων, dicitur ea, quæ præest pellicum gregi.

Αἱρεσίαρχος vel αἱρεσιάρχης, hæresis autor, id est, sectæ, à quo secta quæpiam initium cœpit. Et apud Eccles. scriptores, autor dogmatis à religione Christiana alieni.

Αἱρεσιαρχέω, esse autorem sectæ.

Ἄναρχος, ου, ὁ καὶ ἡ, principio carens: de Deo solo dicitur. Exp. et æternus. Greg. Vide et aliam signif. in ἀρχὴ, principatus.

Decomp. Συνάναρχος, unà cum alio carens principio, coæternus: et Christus dicitur Patri συνάναρχος.

Ἀπαρχαιόω, ῶ, F. ώσω: antiquum reddo, obsolescere facio.

Ἀπαρχαιοῦμαι, antiquus fio, obsolesco: unde ἀπηρχαιωμένη λέξις.

Ἀπαρχαΐζω, antiquum reddo, antiquo nomine appello. Item antiquitatis formam tribuo, apud Athen. dipnosoph. l. 1.

Ἀπάρχομαι, primitias solvo et decerpo. (Theoc. ζ'. 33. ς'. 109.) Cum genit. apud Herodot. Item libamenta facio, apud eundem, vide Bud. Et cum ἀπὸ apud Phil. de vit. M. l. 1. Et cum accus. Il. τ'. et Odyss. ξ'. ¶ Item pro ἄρχομαι, primas partes accipio, primitias occupo. Itidem cum genitiv. apud Gregor.

Ἀπαρχὴ, ἡ, et frequentiùs Ἀπαρχαὶ, primitiæ. (Eurip. Phœniss. 819.) Plutarch. et Plat. Ἄπαργμα, vel potius ἀπάργματα, primitiæ. Gregor.

Γενάρχης, ου, ὁ, generis princeps, gentis et familiæ autor, à quo genus (i. familia aliqua) originem et initium sumpsit. [Orph. Hymn. in Saturn. v. 8.]

Γενεσιάρχης, originis auctor et princeps: Sapient. 3.

Ἐνάρχομαι, incipio, auspicor. Plut. in Cic. καὶ μόλις ἐνήρξατο τοῦ λόγου.

Decomp. Προενάρχομαι, antè incipio.

Ἐξαρχῆς pro ἐξ ἀρχῆς, ab initio, à principio. † πάλιν: denuo, rursus. Xen. Pæd. 1. 4. 13.†

Ἐξάρχω, incipio, auspicor. Odyss. δ'. μολπῆς ἐξάρχοντος. Et Xen. Pæd. 7. παιᾶνα ἐξῆρξε. † 1. 4. 6. (de certaminibus) (Cum Dat. Pers. Philostr. l. 3. c. 32.)

Ἐξάρχομαι, idem. ut Xenoph. ἐξάρχομαι παιᾶνα, Hellen. 3.

Ἔξαρχος, inceptor. Item princeps rei alicujus conficiendæ. Basil. ἔξαρχος τῶν [illegible] αὐτοῖς. Exp. et præcentor.

Ἐξάργματα, τὰ, primitiæ. Item dicuntur exteriora membra quæ prima amputantur in truncatione corporis alicujus.

Ἐπάρχομαι, auspicor, compl. Il. α'.

Ἠραρχὴς, à vere incipiens.

Θεαρχία, ἡ, suprema divinitas. Deus supremus, ad quem omnia referuntur, apud Areop.

Θεαρχικὸς, qui supremæ divinitatis est, qui summi Dei est, divinus: ut, θεαρχικὸν πνεῦμα. Areop.

Κατάρχω, primus facio vel dico. † Xen. Pæd. 1. 44. cum participio, et l. 4. p. 111. c. † Interdum absolutè. Interdum cum genit. Interdum cum infinit. loco genitivi: ut Xen. lib. ἀπομν. 2. κατάρχομαι τοῦ καλεῖν ἐκεῖνον, prior illum invitarem. Item autor sum alicujus rei, exemplum præbeo. Athen. (Æsch. Pers. 351. Eurip. Phœniss. 1522. Soph. Tr. 1151.) κατάρχω μάχης apud Eurip. et κατάρχω τοῦ πολέμου apud Plut. Invenitur et κατάρχω λόγων apud Plat. in Euthyd. Item pro ἐξάρχω, Aristot. Unde ὁ κατάρχων, præcentor, præsultor.

Κατάρχομαι, incipio, inchoo; ut, κατάρχεσθαι τῆς μάχης apud Polyb. Est etiam victimam ferire, et ad alia transfertur, inquit Bud. apud Lucian. et Plut. ¶ Item hostiam et sacrificium libo, quod fiebat antequam hostiam ferirent. Herodot. ἐπεὰν δὲ αὐτοῖ πρὸς τῷ βωμῷ κατάρξωνται. (Eurip. Phœniss. 497. Luc. Som. p. 4.)

Καταρχὴ, initium, exordium. Polyb. Exp. et libatio, primitiæ.

Κατάργματα, primitiæ. Eurip. [Iph. in Taur. 244. χέρνιβας δὲ καὶ κατάργματα οὐκ ἂν φθάνοις ἂν εὐτρεπῆ ποιουμένη;] Καταρκτικὸς. Plutarch.

Decomp. Προκατάρχω, (q. d. præexisto) anteverto, antegredior. Gal. ἅπαντά τε τὰ προκατάρχοντα τῆς νόσου. Item præpolleo, antiquiore loco numeroque habeor. Areop.

Προκατάρχομαι, auspicor. Synes. Προκατάρχεσθαι δίκης, in Pand. contestari litem.

Προκάταρξις, principium, origo. Sic προκαταρκτικὸς, principalis, originalis, primarius. Basil.

Προκατάργματα, libamina quæ ante hostiæ percussionem et sacrificium fiebant.

Οὐσιαρχία, principium substantiæ, vel substantiarum, aut dominium seu imperium in substantias. Areop.

Πατριάρχης, ου, ὁ, primus patrum. Dicitur interdum non tam generis quàm præstantiæ ratione. Sic enim David patriarcha vocatus putatur.

Πατριαρχικὸς, ad patriarchas pertinens.

Πατριαρχεῖον, patriarchæ domus.

Πατριαρχία, ἡ, apud Dionys. Areop. paternitatis principium.

Προάρχω τῆς ἀδικίας, prior injuriam facio. in epist. Phalar.

Ὑπάρχω, initium do, primus facio aut dico: autor sum, vel initium rei do, ut Andoc. οἳ ὑπῆρξαν τῆς ἐλευθερίας ἁπάσῃ τῇ Ἑλλάδι. Et Dem. pro cor. διὰ τὰς εὐεργεσίας ἃς ὑπῆρξαν εἰς ὑμᾶς. † τινί τινος alicui alicujus rei autor esse. Xen. Pæd. l. 2. 43. b. † Capitur et in malam partem: ut apud Herodot. ὑπάρχω ἀδικίης, prior infero injuriam. Sic ὑπάρχω βίας apud Plutarch. ¶ Item sum, existo. † Sic Xen. Pæd. 1. 5. 5. † Aristot. de part. an. l. 1. πολλὰ κοινὰ πολλοῖς ὑπάρχει τῶν ζώων. Et Poll. 3. ὑπάρχει μῖσος τοῖς τυράννοις, in tyrannos odium existit. (Æsch. Ag. 1665.) ¶ Exp. etiam suppeto: ut Demost. ὑπάρχει σοι τοῦτο παρ' ἐμοῦ. Et apud eundem: τὰ ὑπάρχοντα, vel ὑπάρχουσα οὐσία, quæ suppetunt facultates, bona quæ adsunt, vel præsentia bona. † Xen. Pæd. 1. 6. 10. † ¶ Ὑπάρχω σοι apud Dem. adsum tibi, i. sto à tuis partibus. † ὑπάρχει adest opp. τῷ ἐνδεῖ deest. Xen. Pæd. l. 4. p. 100. a. † Ὑπάρχειν est etiam (inquit Bud.) licere, contingere, evenire: ut, ὑπάρχει μοι τοῦτο ποιεῖν. Item pro necesse: ut, ὑπῆρχεν αὐτῷ ἢ φεύγειν ἐκ Χαλκίδος, ἢ τεθνάναι, &c. Apud Æschin. [Ὑπαρκτέον. Plat. de Rep. ii. 467.]

Ὑπάρχομαι, incipio; ut. Gal. γράφειν ὑπηρξάμην, scribere cœpi.

Ὑπαρχὴ, ἡ, initium, ortus: (Soph. Œdip. Tyr. 131.) unde ἐξ ὑπαρχῆς, denuo, ab integro, Aristot. Item beneficium ultrò collatum, id est, prior beneficentia, quæ et προϋπαρχή. Bud.

Ὕπαρξις, εως, ἡ, q. d. existentia. A Bud. exp. substantia, subsistentia. Aphrod. Item bona, facultates. Polyb. et ad Hebr. 10.

Ὑπαρκτὸς, existentiam habens.

Ὑπαρκτικὸς, q. d. substantivus.

Decomp. Ἀνθυπάρχω, ex adverso existo. Plut.

Ἀνυπαρξία, q. d. inexistentia. Apud Areop. pro interitu.

Ἀνύπαρκτος, non existens, vel qui existere non potest, seu in rerum natura esse. Plut. de prud. anim.

Αὐθύπαρκτος, per se subsistens. Hesych.

Προϋπάρχω, interdum pro ὑπάρχω, ut, οἱ προϋπάρχοντες τοῦ ποιεῖν εὖ, qui beneficentia præveniunt. Sic et cum genit. apud Isocr. προϋπάρχειν τῶν εὐεργεσιῶν. Hinc τὰ προϋπηργμένα apud Dem. beneficia in quempiam antea collata. (Eurip. Phœniss. 1182.) ¶ Item sum antè, præcedo tempore: ut, προϋπάρχοντες ἡμεῖς. Dicitur et προϋπηργμένα pro προϋπάρξαντα, antecedentia facta. Dem. προϋπαρχὴ, antegressa beneficentia, beneficentia qua quis prævenit alterum. Aristot. Eth. 9. Προϋπαρξις, q. d. præexistentia. Propriè Deo tribuitur, ut qui sit ante τὰ ὑπάρχοντα. Damasc. vide Bud.

Συνυπάρχω, simul sum, vel unà sum. Philo de mundo.

Φιλάρχαιος, antiquitatis amator, antiquarius. Athen. 3.

¶ *Derivata ab ἀρχὴ, i. principatus.*

Ἀρχικὸς, οῦ, ὁ, (inquit Bud.) imperitandi peritus vel cupidus: (Æsch. Ch. 858.) unde ἀρχικώτατον ζῶον, Isocr. in Paneg. Cum genit. ἀρχικὸς ἀνθρώπων. Xen. apomn. l. 1. qui hominibus dominari novit. Item simpliciter pro imperatore vel gubernatore. apud Synes. et Aristot. in Pol.

Ἀρχεῖον, ου, τὸ, magistratuum curia. † Xen. Pæd. l. 1. 2. 3. † Paus. Et pro ipso magistratu, Bud. ex Aristot. ¶ Item tabularium, i. armarium et instrumentum publicum, in quo acta publica asservantur. Plut. † Palatia. Xen. Pæd. p. 193. a. †

Ἀρχίδιον, ου, τὸ, (q. d. imperiolum) parvum imperium. Item parvus magistratus, magistratus pedaneus, ut Bud. vertit apud Demosth.

Ἄρχω, principatum obtineo, impero, imperium teneo, dominor, præsum. Item magistratum gero, seu, magistratu fungor. Il. ι. Ἀτρεΐδη σὺ μὲν ἄρχε. Et Il. π. Ἦρχε δὲ Μυρμιδόνεσσι. In prosa cum genit. ut Xen. ἀνθρώπων ἄρχειν. † Pæd. l. 1. §. 4, 5. † Et Theo. l. 2. ἄρχειν τῆς στρατιᾶς, ducem esse seu imperatorem. † Xen. Pæd. 4. 5. 12. †

Ἄρχων, principatum obtinens seu imperium, qui præest vel præfectus est, magistratus. † Ille, qui imperium quodvis habet. Sic βασιλεῖς et ἱπποφορβοὶ dicuntur ἄρχοντες apud Xenoph. l. 1. 1. 2. Pædiæ. Sic et magistri. Xen. Pæd. 1. 2. 6. et 1. 5. 4. præfectus militum. † Aristot. de mundo, οἷον στρατιᾶς ἄρχοντι ἢ πόλεως, ἢ οἴκου. Et sine genit. apud Polyb. et alios. Item peculiariter sic dicebatur Athenis, qui ita præerat judicibus, judiciorumque moderator erat; ut Romæ Prætor. vide Bud. † ¶ ἄρχων ἀνὴρ imperator. Xen. Pæd. 1. 6. 22. †

Ἀρχοντικὸς, imperiosus, ἀρχικός. Merc. Trism.

Ἄρχομαι, sum sub principatu seu dominatu, sum sub imperio, subsum imperio, mihi imperatur. Sæpè exp. pareo, obtempero: ut Plut. in apoph. ἄρχομαι ὑπὸ τῶν νόμων, obtempero legibus. (Æsch. Pers. 591.) Et ἄρχομαι ταῦτα. Plat. de leg. in his pareo. Ἀρχόμενοι, qui sunt sub imperio vel dominatu seu ditione alicujus, subditi, qui et ὑπήκοοι. Xen. † Pæd. 1. 6. 8. et l. 2. p. 40. c. †

† Ἀρκτέον. verb. imperandum est. Soph. Œd. Tyr. 639. †

Ἄρχαμος pro ἀρχόμενος, Etym.

Ἀρχὸς, οῦ, ὁ, princeps, qui imperium obtinet, dux. vox est poëtica. (Æsch. Ag. 127.) ¶ Item podex. Item intestinum rectum, apud Aristot. in 4. de gen. animal.

Ὄρχαμος pro ἀρχὸς, i. princeps, quasi ἄρχαμος. Od. ξ'. —— σημάντορες ὄρχαμος ἀνδρῶν. (Æsch. Pers. 129.)

Ἀρχεύω, idem quod ἄρχω, dominor, impero. Il. β. Ἀρχεύειν Τρώεσσι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας.

Composita.

Ἀγωνάρχης, ου, ὁ, certaminum præses. Soph. in Ajace.

Ἄναρχος, principe seu duce vel dominatore carens: qui nullius dominatui subest. (Æsch. Eum. 699.) Il. β. et Plat. de leg. l. 12. † Xen. Pæd. l. 3. p. 78. a. †

Ἀναρχία, status eorum qui principe seu dominatore carent. Philo de vita M. l. 3. et Xen. Hell. 8. (οὐδ' αἰσχύνομαι Ἔχουσ' ἄπιστον τήνδ' ἀναρχίαν πόλει. Æsch. S. c. Th. 1038. Ag. 892. Suppl. 913.) ¶ Item contumacia adversus eos qui nobis præesse debent: detrectatio imperii. Item soluta licentia, qua unusquisque pro libidine omnia agit. Bud. ex Aristot.

Ἄναρκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, nullius imperio subditus. Thucyd. l. 5. (Æsch. Eum. 529.)

Ἄπαρχος, idem quod ἀρχὸς, dux. Æsch. in Persis. [326. Συέννεσις —— Κιλίκων ἄπαρχος, — εὐκλεῶς ἀπώλετο. Schol. ὁ ἡγεμὼν τῶν Κιλίκων, &c.]

Ἀπάρχω, impero.

Ἀρισταρχέω, ῶ, optimè impero, vel optimè gero magistratum. Bud. ex Aristot. Pol. 2.

Ἀρισταρχεῖον, templum Dianæ sacrum.

Ἀσυλάρχης, ου, ὁ, inviolabilis et sacer magistratus, quales erant tribuni: idem quod ἄσυλος ἄρχων, quem spoliare aut violare nefas est. Dionys. Hal. l. 7.

Βίαρχος, victui seu commeatui præfectus.

Βουλαρχέω, ῶ, consilii vel curiæ sum princeps. Aristot. Pol. 4.

(Βούλαρχος. Æsch. Suppl. 12.) [Δαναὸς δὲ πατὴρ καὶ βούλαρχος, καὶ στασίαρχος, &c. 976.]

Γυμνασιάρχης vel γυμνασίαρχος, gymnasii præfectus. Æsch. Dem. [In Philipp. i. πρὶν ἂν ἕκαστος ὑμῶν ἐν πολλοῖς, τίς χορηγὸς, ὁ γυμνασίαρχος τῆς φυλῆς, &c. Orat. adv. Bœotum.]

Γυμνασιαρχία, gymnasii præfectura. Isocr. [Xenoph. Œconom. cap. 2. §. 6. Athen. Resp. cap. 1. §. 13. ἐν ταῖς χορηγίαις αὖ καὶ γυμνασιαρχίαις καὶ τριηραρχίαις γιγνώσκουσιν, ὅτι χορηγοῦσι μὲν οἱ πλούσιοι, χορηγεῖται δὲ ὁ δῆμος, &c. Demosth. adv. Lept.]

Γυμνασιαρχέω, ῶ, gymnasio præfectus sum. [Xenoph. Athen. Resp. cap. 1. §. 13. Καὶ τριηραρχοῦσι καὶ γυμνασιαρχοῦσιν οἱ πλούσιοι ὁ δὲ δῆμος τριηραρχεῖται καὶ γυμνασιαρχεῖται. de Provent. cap. 4. §. 52.]

Δεκάρχης, sive δέκαρχος, et δεκαδάρχης sive δεκάδαρχος, decem militibus præfectus, decurio, decanus. Item decemviri. Priore utitur Herodot. pro decano seu decurione. [Lib. 8. cap. 81. καὶ χιλιάρχους τε καὶ μυριάρχους ἀποδέξαντες ἑκατοντάρχας δὲ καὶ δεκάρχας οἱ μυρίαρχοι. Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 2. ἔστι δ' ὅτι καὶ τῶν λοχαγῶν καὶ τῶν δεκαδάρχων καὶ τῶν πεμπαδάρχων ἐκάλει. Κύρ. Παιδ. lib. 2. τῶν δ' αὖ δεκαδάρχων τοὺς πρωτοστάτας, εἰς τὰς τῶν λοχαγῶν χώρας καθιστάσθαι. Κύρ. Παιδ. lib. 2. οἱ δὲ λοχαγοὶ, τοὺς λόχους ἀπαγόντων, οἱ δεκάδαρχοι, τὰς δεκάδας καὶ οἱ πεμπάδαρχοι, τὰς πεμπάδας.] † Inter δέκαρχοι et δεκάδαρχοι hoc discrimen vult Leunclavius ad Xen. p. 43. ut primum significet decemviros, ultimum, decem militum præfectos. †

Δεκαδαρχία, [Demosth. in Philipp. ii.] seu δεκαρχία, ejusmodi præfectura. Item decemviratus, hoc est, decem virûm collegium et potestas. Plut. [Xenoph. Hist. Græc. lib. 3. cap. 4. §. 7. οὔτε δημοκρατίας ἔτι οὔσης, ὥσπερ ἐπ' Ἀθηναίων, οὔτε δεκαρχίας, &c.]

Δεκαδαρχέω, decurionem vel decemvirum esse, apud Hesych.

Δήμαρχος, populi princeps, id est, tribunus plebis. Plut.

Δήμαρχοι, apud Athenienses erant cujusque municipii principes, qui agros describebant et album asservabant, et municipes quum opus erat convocabant, et suffragia dabant, et pignora capiebant. Suid. unde apud Aristoph. in Neb. δάκνει με δήμαρχός τις. Impropriè dicitur et δήμαρχος στρατιᾶς, tribunus militum.

Δημαρχία, tribunatus plebis. Plut. Item populare imperium.

Δημαρχικὸς, tribunitius, ad tribunum plebis pertinens. [Dion. Hal.]

Δημαρχέω, ῶ, tribunus plebis sum, tribunatum plebis gero. Appian. Et particip. δημαρχῶν, idem quod δήμαρχος. [Demost. Orat. c. Eubul. δημαρχοῦντος Ἀντιφίλου τοῦ πατρὸς τοῦ Εὐβουλίδου, &c.]

Δικαιαρχία, justum imperium, Hesychio: vel etiam justorum imperium.

Δωδεκαδάρχης, qui 12. viris præest, duodenarius præfectus. Xen.

Δωδεκάδαρχος, apud Hesych. exp. dux duodecim virûm. † Xen. Pæd. l. 3. p. 78. b. †

Ἀδικαίαρχος, (*decomp.*) injustus magistratus: ut expos. apud Cic. ad Att. l. 2.

Δισσάρχας βασιλῆς, vocat Sophocles Menelaum et Agamemnonem: quoniam illi duo reges erant et imperatores Græcarum copiarum. Ideò et διάρχας. † Aj. 390. †

Δύσαρκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, imperii habenas difficulter admittens, qui regi sese imperio vix sinit, contumax. (Æsch. Ch. 1024.)

Δυσαρχία, difficultas imperandi, quando imperanti milites vix obediunt. Appian. bell. civil. l. 5.

Ἐθνάρχης, gentis præfectus. Luc. in Macc. et 2. ad Cor. c. 11.

Ἐθναρχία, præfectura gentis. In lib. Maccab.

Εἰκαδάρχης, viginti virûm præfectus. Hesych.

Εἰλάρχαι, idem qui ἰλάρχαι, turmarum præfecti.

Εἰρηνάρχης, magistratus quidam apud Jurisconsultos, inquit Bud.

Εἰρηναρχία, idem. Bud. affert ex Dionysio, de Deo dictum, ut θεαρχία.

Εἰρηναρχῶ, fungor irenarchia, corrigendis morib. præsum. B.

Ἑκατοντάρχης sive ἑκατόνταρχος, centurio. ἑκατόνταρχοι τῶν ἱππέων, Xenoph. [Act. Apost. x. 1. Κορνήλιος, ἑκατοντάρχης ἐκ σπείρης τῆς καλουμένης Ἰταλικῆς, &c. S. Matth. viii. 8. Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ ἑκατόνταρχος ἔφη, Κύριε, &c. Xenoph. Κύρ. Παιδ. 2. ἔχων καὶ αὐτὸς τοὺς ἑκατοντάρχους τῶν ἱππέων ἐν μετώπῳ· ὁ δ' ἑκατόνταρχος τὴν τάξιν ἦγεν εἰς ἕνα, ὥσπερ οἱ πεζαρχοί.]

Ἐνωμοτάρχης, quasi ἐνωμοτοτάρχης, qui præest certo numero militum qui ἐνωμόται erant. vide Ælian. Hesych. Suid. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 3. καὶ λοχαγοὺς ἐπέστησαν, καὶ ἄλλους πεντηκοντῆρας, καὶ ἄλλους ἐνωμοτάρχας. Ἐνωμόταρχος. Laced. Resp. cap. 11. §. 4. ἑκάστη δὲ τῶν πολιτικῶν τούτων μορῶν ἔχει πολέμαρχον ἕνα, —— ἐνωμοτάρχας ἑκκαίδεκα.]

† Ἑξάδαρχος, dux sex virûm. Xen. Pæd. l. 3. p. 78. b. †

Ἔξαρχος, dux, princeps: ut, ἔξαρχος τῶν ἱερῶν. Plut. in Numa.

Ἐπάρχω, impero, imperito, dominor. Xen. † Pæd. l. 4. p. 111. c. † χώρας ἐπάρχω πολλῆς. Sic Εὐρώπης ἐπῆρχεν. Isocrat. in Paneg. Item præsum, præfectus sum: ut Herodian. ἦσαν δὲ αὐτοὶ ἐπάρχοντες τῶν στρατοπέδων δύο. † Subigere. Xen. Pæd. Cyri l. 1. 1. 4. †

Ἔπαρχος, præses, præfectus: ut, ἔπαρχος πόλεως, apud Herodian. Sic ἔπαρχος τοῦ στρατοῦ, vel τῆς αὐλῆς, &c. apud Plut. Ponitur et sine adjectione, apud Herodian.

Ἐπαρχότης, præfectura, ἐπαρχία. in auth. de dec.

Ἐπαρχία, præfectura, provincia. Plut. (Act. 25. 1.)

Ἐπαρχικὸς, provincialis. Modestin.

Ἐπαρχιώτης, provincialis, qui est ex provincia. Et ἐπαρχιῶτις, ἡ, provincialis mulier. in Pand. ut scribit Bud.

Decomp. Νυκτέπαρχος, præfectus vigilum, in Pand. De luna etiam dici potest. Bud.

Ἐρανάρχης, qui stipibus erogandis præest, vel qui est caput collectæ. Ex Laërtio.

Ἐργαστηριάρχης, manceps officinæ. Bud.

(Εὔαρκτος, ἐν ἡνίαισι δ' εἶχεν εὔαρκτον στόμα. Æsch. Pers. 193.) [Schol. εἶχε δὲ στόμα εὔαρκτον καὶ ἐνήνιον καὶ εὐθύνετον ἐν τῷ χαλινῷ.]

Εὔαρχος, bonus ductor et imperator. Item moriger, imperio parens, regi facilis.

Εὐαρχία, ductus principatusque probus.

Ζευγαρχία, duo currus. Ælian.

Ζωάρχης, qui animanti præest, qui uni præest elephanti.

Θήραρχος, qui præfectus est feris seu belluis, rector ferarum seu belluarum. Sed peculiari signif. rector elephantorum, seu qui præest elephantis.

Θηραρχία, imperium ejus qui præest belluis, imperium in belluas.

Ἐπιθήραρχος, (decomp.) qui aliis θηράρχοις præest. A Gaza exp. duplaris ferarius.

Ἐπιθηραρχία, duplaris feraria.

Θιασάρχης, sacri chori princeps, princeps et antistes sacrificantium vel solemni cœtu Deum colentium. Luc. in Nigr.

Ἱεράρχης, qui sacris præest, vel qui sacris præest ordinib. Dion. Areop.

Ἱεραρχία, sacrorum imperium, seu in rebus sacris imperium.

Ἱεραρχικός, ad eum qui sacris præest pertinens.

Ἱεραρχικῶς, more eorum qui sacris præsunt.

Ἱεραρχέω, ῶ, præsum sacris ordinibus, sacro imperio fungor sacroque magistratu. Bud. ex Dionys. Et ἱεραρχεῖσθαι, hujusmodi imperio ac præfectura regi. [Polyb. Hist. lib. 6. τοὺς ἱππεῖς εἰς ἴλας ἴσας διεῖλον. ἐξ ἑκάστης δὲ τρεῖς προκρίνουσιν ἰλάρχας. —— ὁ μὲν οὖν πρῶτος αἱρεθεὶς ἰλάρχης ἡγεῖται τῆς ἴλης.]

Ἰλάρχης, præfectus agminis equitum 64. Ἰλαρχία, functio illa.

Decomp. Ἐπιλαρχία, duæ turmæ seu agmen militum 128. ut in ord. mil. annotatur.

Ἱππάρχης, et ἵππαρχος, equitum magister seu præfectus. Xen.

Ἱππαρχία, magistri equitum dignitas, q. d. magisterium equitum, præfectura equitum, seu præfectura equestris. Xen.

Ἱππαρχικός, ad magistrum seu præfectum equitum pertinens. Xen. Item præfecturæ equestris peritus.

Ἱππαρχέω, ῶ, præfectus equitum sum, magister equitum sum. Xen. Interdum cum genit. pro ἄρχω equitur: ut Dem. ὃν ἱππαρχεῖν ὑπὲρ ὑμῶν ἠξίωσε ἱππέων.

Ἱππαρχεῖσθαι, regi ab hipparcho. Aristot. Pol. 3.

Decomp. Ἐφιππαρχία, turma equitum 1024. ut traditur in lib. de ordinibus milit.

Κατάρχω, imperito, dominor, præsum. Plat. in Protag. σὺ γὰρ κατάρχεις τοῦ λόγου.

Κειμηλιάρχης, qui pretiosæ supellectili præest. thesaurarius.

Κειμηλιάρχιον, ου, τό, locus in quo pretiosa supellex reconditur.

Κώμαρχος, vel κωμάρχης, pagi præfectus. Xen. [de Cyri Exp. lib. 4. κοινῇ δὲ ἀνηρώτων τὸν κωμάρχην διὰ τοῦ ἑρμηνέως, τίς εἴη ἡ χώρα.]

Λαγυνάρχης, cui lagenarum seu vini dispensandi cura commissa est. Hesychio.

Ληξίαρχοι, magistratus quidam Athenis, qui tum alios, tum eos qui jam suæ tutelæ facti erant et jam poterant ἄρχειν τῆς λήξεως, id est, hæreditatis paternæ, in album civitatis inscribebant. vide Pol.

Ληξιαρχικόν, liber in quem puerorum nomina referebantur, qui jam tutelæ suæ facti erant. παρὰ τὸ λήξεως ἄρχειν, hoc est, τοῦ κλήρου τοῦ ἰδίου. Bud. ex Isæo. Demosth. et Æschin. [Orat. in Timarch. ἐπειδὴ δ' ἐνεγράφη Τίμαρχος οὗτος εἰς τὸ ληξιαρχικὸν γραμματεῖον, καὶ κύριος ἐγένετο τῆς οὐσίας. Demosth. Orat. c. Eubulidem, ἵν' ἀφέλοιτο αὐτοῖς τὸ ληξιαρχικὸν γραμματεῖον.]

Λῄσταρχος et λῃστάρχης, princeps prædonum, princeps latro. Posteriore utitur Plut. prius aff. ex Clem. Alex.

Λιμενάρχης, portus seu portuum præfectus, qui præest portui seu portubus.

Λιμεναρχία, portus seu portuum præfectura; munus ejus qui est portus seu portuum præfectus.

Μεραρχία, agmen constans è viris bis mille quadraginta octo. Hujus agminis dux dicitur μεράρχης. Ælian.

Μυσάρχης, invisus princeps. 2 Maccab.

Μόναρχος vel μονάρχης, monarcha, qui solus dominatur seu imperat. Æschyl. Thuc. Aristot. Ionicè μούναρχος, apud Herod.

Μοναρχία, solius dominatus, unius imperium, monarchia. Herodot. † Xenoph. cap. 1. Pædiæ.†

Μοναρχικός, ad monarcham pertinens seu ad monarchiam. Et monarchiæ favens. Appian.

Μοναρχέω, ῶ, solus impero, seu dominor. Interdum genitivum habet: ut apud Strab. l. 5. ὑπὸ τοῦ Σύλλα μοναρχήσαντος Ῥωμαίων. Et pass. μοναρχοῦμαι, ab uno solo regor, unius duntaxat dominatui subsum.

Μύδαρχοι, factionum duces. Hesych.

Μυριάρχης sive μυρίαρχος, qui decem virûm millibus præest, decem millium præfectus. Xen. † Pæd. l. 3. p. 78. a.†

(Μυριόνταρχος. Æschyl. Pers. 314. 999.) ‡ myriadum præfectus.‡

Ναύαρχος, navium præfectus, nauarchus, classis præfectus. Thucyd. Aristot. (Æsch. Pers. 363. Ch. 721.)

Ναυαρχία, præfectura navium seu classis. Thuc.

Ναυαρχίς, ίδος, ἡ, navis quâ classis præfectus vehitur. quidam prætoriam navem appellant.

Ναυαρχέω, navibus præsum, nauarchum ago. Xen. Isocr.

Νομάρχης, præfecturæ imperium obtinens, rector præfecturæ. Arist. in Œcon. l. 2.

Νομαρχία, dignitas ejus qui præfecturæ imperium obtinet: aut ipsa præfectura.

Ὀλιγαρχία, ἡ, paucorum dominatus. Thuc. † Xenoph. cap. 1. Pædiæ.† Peculiariter etiam, paucorum eorumque divitum dominatus. Plat. de rep. l. 8.

Ὀλιγαρχικός, ad oligarchiam pertinens. Et oligarchiæ favens, paucorum dominatu gaudens. [Ὀλιγαρχικῶς. Demosth. Orat. de Rhod. Libert. καὶ πολιτευομένους ὀλιγαρχικῶς. Plat. de Reb. ii.]

Ὀλιγαρχέω, unde ὀλιγαρχοῦντες: pauci dominatum obtinentes. Et ὀλιγαρχούμεναι πόλεις, civitates dominatui paucorum subditæ, apud Plat. et Aristot.

Οἰναρχία, vide in comp. ex ἀρχή, i. principium.

Παντάρχης, ου, ὁ, omnibus imperans, omnium dominus. Aristoph. [Av. 1058. Ἤδη μοι τῷ παντόπτᾳ καὶ παντάρχᾳ θνατοὶ πάντες θύσουσ' εὐκταίαις εὐχαῖς. Soph. Œd. Col. 1140. Ὦ Ζεῦ γε παντάρχα θεῶν, παντόπτα, &c.]

Πανηγυριάρχης, qui præest πανηγύρει. cui commissa est cura τοῦ συνάγειν καὶ συντελεῖν πανήγυρίν τινα. Plut. in Symp. 5.

Πέζαρχος, peditum præfectus. Xen. [Κύρ. Παιδ. lib. 5. ὁ δ' ἑκατόνταρχος τὴν τάξιν ἀγέτω εἰς ἕνα, ὥσπερ οἱ πέζαρχοι.]

Πειθαρχέω, ῶ, pareo, obedio. Xen. Pæd. p. 201. b.† Act. Apost. c. 5. Propriè esse videtur parere præfecto seu principi aut magistratui. (Soph. Tr. 1194.) [Aristoph. Eccles. 757. τί δ' οὐχὶ πειθαρχεῖν με τοῖς νόμοισι δεῖ; Act. Apost. v. 29. Πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις. Polyb. Hist. lib. 1. καὶ συνεχομένους πειθαρχεῖν σφίσι τοὺς ὑποτεταγμένους, &c.]

Πειθαρχία, obedientia, apud Phil. [Æschyl. Sept. 230. πειθαρχία γάρ ἐστι τῆς εὐπραξίας μήτηρ, γυνὴ σωτῆρος· ὧδ' ἔχει λόγος. Schol. Β. ἡ εὐπείθεια. Soph. Antig. 687. τῶν δ' ὀρθουμένων σώζει τὰ πολλὰ σώμαθ' ἡ πειθαρχία. Xenoph. Hist. Gr. lib. 5. καὶ τοῦτο μὲν εἰργάσθη μέγα τεκμήριον πειθαρχίας. Orat. in Agesil.]

(Πείθαρχος. πειθάρχῳ φρενί. Æschyl. Pers. 374.) [οἱ δ' οὐκ ἀκόσμως, ἀλλὰ πειθάρχῳ φρενὶ δεῖπνόν τ' ἐπορσύνοντο, &c. Schol. ἀλλ' ἐν εὐτάκτῳ καὶ πειθοῖ λογισμῷ, &c.]

Πειθαρχικός, qui facilè paret, qui promptus est ad parendum. [Aristot. de Morib. τὸ δὲ ἐπιθυμητικὸν καὶ ὅλως ὀρεκτικόν, μετέχει πως, ᾗ κατήκοόν ἐστιν αὐτοῦ καὶ πειθαρχικόν.] et Plut.

Πεντάδαρχος, † πεμπάδαρχος Xen. Pæd. l. 2. p. 43. b.† sive πενταδάρχης, ου, ὁ, qui quinque viris præest. quincurio. Xenoph. † Pæd. l. 2. p. 42. c.†

Πενταρχία, quinque viratus. Aristot. Pol. 5.

Πεντηκόνταρχος, qui quinquaginta militibus præest. Thuc. [Demosth. adv. Polyclem. ὁ γὰρ Εὐκτήμων, ὁ πεντηκόνταρχος, ὡς ἐκ τοῦ Ἑλλησπόντου ἀνεπλεύσαμεν οἴκαδε ἀσθενήσας,—— εἶδες —— ἐπιτριηραρχοῦντά με, &c. Xenoph. Athen. Resp. c. 1. § 2. καὶ οἱ κυβερνῆται, καὶ οἱ κελευσταί, καὶ οἱ πεντηκόνταρχοι, καὶ οἱ πρωρᾶται, καὶ οἱ ναυπηγοί.]

Πεντηκονταρχία, munus et dignitas qua quis militibus quinquaginta præest: vel quinquaginta virorum principatus. [Plat. de Leg.]

Πεντακοσίαρχος, quingentorum militum præfectus. Plut. in Alex. Idem dicitur πεντακοσιάρχης. Ælian.

Περιπολάρχης, sive περιπόλαρχος, præfectus circuitorum, qui præest circuitoribus excubiarum. Thuc. l. 7.

[Πολεμαρχέω. Xenoph. Græc. Hist. lib. 5. στασιαζόντων δὲ τῶν Θηβαίων, πολεμαρχοῦντες μὲν ἐτύγχανον Ἰσμηνίας τε καὶ Λεοντιάδης.—Polyb. Hist. lib. 4. οἱ δὲ πολεμαρχοῦντες τὴν φυλακήν, κατασφάξαντες τοὺς συνάρχοντας ἐπὶ τοῦ φιλιτίου, διήρπαζον τὴν πόλιν. Herodot. Hist. lib. 6. ὁ γὰρ ἑνδέκατος ψηφιδοφόρος ὁ τῷ κυάμῳ λαχὼν Ἀθηναίων πολεμαρχέειν.]

Πολέμαρχος, dux belli, penes quem belli administrandi summa potestas. (Æsch. S. c. Th. 834. Ch. 1072.) Bud. annot. in Pand. scribit hodie marescallum nominari, tribunum militum Latinè posse vocari. vide et Harpocr. item Suid. et schol. Thuc. item Aristot. Polit. 6.

Πολεμαρχία, munus polemarchi.

Πολεμάρχειος, ad polemarchum pertinens. Athen. l. 5. [Τὸ Πολεμάρχειον. Xenoph. Græc. Hist. lib. 5. κἀκείνους μὲν εἰσήγαγεν εἰς τὸ ταμιεῖον τοῦ πολεμαρχείου. Polyb. Hist. lib. 4. κατέλαβε μετὰ τῶν ὅπλων, τὸν περὶ τὸ Πολεμάρχειον τόπον.]

Πολίαρχος, præfectus urbis vel urbium; princeps urbis vel urbium. Eurip. [Rhes. 380. Ἰὼ, ἰώ, μέγας ὦ βασιλεῦ, καλόν, ὦ Θρῄκη, σκύμνον ἔθρεψας πολίαρχον ἰδεῖν. Pind. Nem. 2. 183. λέγοντι γὰρ Αἰακὸν νιν ὑπὸ ματρώϊοις γονεῦσι φυτεῦσαι, Ἐμοὶ μὲν πολίαρχον εὐώνυμον πάτραν, &c.]

Πολιαρχέω, ῶ, urbis præfectus sum, urbi præsum. Syn.

Πτολίαρχος, poëticè pro πολίαρχος. Et πτολιάρχης, idem.

Πολύαρχος, qui multis dominatur. Et τὸ πολύαρχον, subst. pro πολυαρχία, multorum dominatus. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 6. ἐγένοντο οὖν, εἰ ἕνα ἕλοιντο ἄρχοντα, μᾶλλον ἄν, ἢ πολυαρχίας οὔσης, δύνασθαι τὸν ἕνα χρῆσθαι τῷ στρατεύματι καὶ νυκτὸς καὶ ἡμέρας.] Naz. τὸ πολύαρχον στασιῶδες, ubi multi dominantur, ibi seditio esse solet.

(Πρώταρχος ἄτα. Æsch. Ag. 1200.) ‡ Noxa a principio genti adhærens. Blomf.‡

Σίταρχος, sive σιτάρχης, præfectus annonæ. apud Athen. l. 4.

Σιταρχία, munus præfecti annonæ.

Σιταρχέω, ῶ, annonæ præfectus sum.

Σιτάρχημα, idem quod σιταρχία. Athen. l. 6.

Σκοπάρχης, sive σκόπαρχος, speculatorum seu exploratorum præfectus, qui speculatoribus seu exploratoribus præest. Xen. Pæd. 6.

Σπουδάρχης, magistratibus gerendis studens, i. qui magistratus ambit, Xen. in Symp. Σπουδαρχίδης, idem. Aristoph. in Acharn.

Σπουδαρχία, studium gerendorum magistratuum. ambitio.

Σπουδαρχίας, ου, ὁ, idem quod σπουδάρχης.

Σπουδαρχέω, sive σπουδαρχιάω, ῶ, magistratibus gerendis studeo, magistratus ambio. Syn. Aristot.

(Στασίαρχος. Æsch. Suppl. 13.) [Schol. τῆς στάσεως ἡμῶν ἄρχων.]

Στόλαρχος sive στολάρχης, dux classis, qui præest classi. Hesych.

Στρατάρχης, dux exercitus. Philo de vita Mos. l. 3.

[Στράταρχος. Pind. Pyth. Od. vi. 31. Isthm. Od. v. 50. καὶ στράταρχον Αἰθιόπων ἄφοβον Μέμνονα χαλκοάραν, sc. ceciderunt.]

Στραταρχέω, ῶ, dux sum exercitus, exercitui præsum.

Στραταρχία, præfectura exercitus. Phil. de vita Mos. l. 1.

Στρατοπεδάρχης, præfectus castrorum, qui castris præest.

Στρατοπεδαρχία, præfectura castrorum.

Συνάρχω, unà impero, seu dominor, unà magistratu fungor, collega sum in magistratu. Dem.

Συναρχία, magistratuum collectio seu collegium. Strabo.

Συνάρχων et σύναρχος, collega.

Σχολάρχης, scholarcha, i. qui scholæ præest.

Σχολαρχέω, ῶ, scholarcha sum, scholæ præsum. Laërt. in Epic.

Ταγματάρχης, qui cohorti præest seu turmæ aut legioni.

Decomp. Συνταγματάρχης, qui præest illi militum numero qui dicitur σύνταγμα. vide Suid.

Ταξίαρχος vel ταξιάρχης, ordinum ductor. Quidam exp. centurio. Pro decurione usum esse Polyb. et Plut. testatur Bud. † Xen. Pæd. l. 2. p. 42. a. et p. 43. plus quam λοχαγὸς centurio: ut ibi liquet: et ab ταξιάρχαις fiebant χιλίαρχοι ut ibidem patet: et ex l. 4. p. 83. c.†

Ταξιαρχία, cohortis præfectura.

Ταξιαρχέω, ῶ, centuriæ præfectus sum, sum centurio, vel cohortis præfectus sum, aut etiam ordines duco.

Τεκτόναρχος, fabrorum materiariorum præses. Soph.

Τελετάρχης, tanquam ceremoniarum conditor appellatur Christus à Dionysio Areop.

Τελεταρχία, principatus in condendis ceremoniis. Pro summa divinitate, atque adeò pro trinitate poni à Dionys. tradit Bud.

Τελωνάρχης, publicanorum princeps, qui et ἀρχιτελώνης. Cyril.

Τετράρχης, qui quatuor λόχοις præest, tetrarcha. Luc. 9.

Τετραρχία, ejusmodi munus, apud Ælian.

Τετραρχέω, ῶ, sum tetrarcha. Luc. 3.

Τοίχαρχος, qui præest navis parietibus. vel potius, qui præest lateribus navis seu remigibus qui sunt in latere navis. Poll. libr. 1.

[Τόξαρχος. Æschyl. Pers. 556. Thucyd. Hist. lib. 3. τοῦ τε τοξάρχου ἀποθανόντος, &c. Potest esse Genitivus a Τοξάρχης.]

Τοπάρχης, loci præses: qui loco alicui præfectus est, seu præest: ut quem rex vel princeps in loco aliquo constituit juris dicendi causa. Gen. c. 41. et Dan. c. 4. [Τόπαρχος. Æschyl. Χοηφ. 662.]

Τριήραρχος, seu τριηράρχης, triremis seu triremium præfectus: Item qui in publicam triremem seu publicas triremes sumptum suppeditat. Poll.

Τριηραρχία, præfectura triremis seu triremium.

Τριηραρχικός, ad trierarchiam pertinens: ut, τριηραρχικὸς νόμος. Demosth.

Τριηραρχῶ, fungor trierarchi munere. (Aristoph. E. 1097.)

Τριηράρχημα, sumptus qui fit in trierarchiam.

Decomp. Ἐπιτριηραρχῶ, ultra justum tempus obeo munus trierarchiæ, ut Bud. interpr. ex Demosth.

[Τριττυαρχία. Plat. de Rep. ii.]

Τριττύαρχος, qui præest tertiæ parti tribus. vide Harpocr. Poll. Suid.

Ὑπάρχω, impero, imperium gero, præsum. Strabo de Sybaritis loquens, τοσοῦτον δ' εὐτυχίᾳ διήνεγκεν ἡ πόλις αὕτη ὡς τεττάρων μὲν ἐθνῶν τῶν πλησίον ὑπῆρξε.

Ὕπαρχος, præses, præfectus, rector provinciæ. Herod. Xen. † Pæd. p. 187. d.† Propriè qui sub rege aut principe imperium obtinet.

Decomp. Συνύπαρχος, q. d. compræfectus) collega ejus qui est ὕπαρχος.

Φαλαγγάρχης, præfectus phalangis, qui præest phalangi.

Φαλαγγαρχία, imperium quod habet is qui phalangi præest.

Decomp. Διφαλαγγάρχης, seu διφαλάγγαρχος, præfectus duarum phalangium. Διφαλαγγαρχία, ejusmodi præfectura.

Φίλαρχος, imperii seu imperandi cupidus.

Φιλαρχία, imperii seu imperandi cupiditas, aut dominandi.

Φρατρίαρχος, præfectus curiæ seu sodalitii, quod φρατρία vocabatur. Demost.

Φρουράρχος, † Xen. Pæd. l. 5. p. 128. a.† sive φρούραρχος, qui præsidiariis militibus præest, præsidiariæ cohortis præfectus. Xen. † Pæd. l. 5. p. 127.†

Φρουραρχέω, ῶ, præsidiariis militibus præsum, seu præfectus sum.

Φύλαρχος et φυλάρχης, tribus præfectus, qui tribui præest, princeps tribus, tribunus. Herodot. † Xen. Pæd. l. 2. 10.†

Φυλαρχία, præfectura tribus.

Φυλαρχέω, ῶ, sum tribus præfectus seu princeps: præsum tribui, sum tribunus. Aristot. Pol. 4. et Xen. de arte eq.

Χιλίαρχος, sive χιλιάρχης, qui mille viris præest, mille militum tribunus, seu simpliciter, tribunus. Plut. [Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. H. Ὡς γὰρ τὰ πολλά, δεκάδαρχοι μὲν δεκαδῶν ἐπιμέλονται, λοχαγοὶ δὲ δεκαδάρχων, χιλίαρχοι δὲ λοχαγῶν, μυρίαρχοι δὲ χιλιάρχων.] (Æsch. Pers. 304.)

Χιλιαρχία, imperium in mille viros: præfectura mille virûm seu militum, seu tribunatus militum, apud Plut. † Xen. Pæd. l. 4. p. 88. b.†

Χιλιαρχέω, ῶ, mille viris seu militibus præsum: sum tribunus militaris. [Lucian. Dial. Meretr.]

ἌΡΩ, apto, adapto. Vel neutra signif. congruo. Thema quidem est inusitatum, at ab eo formata quædam tempora non rarò apud poëtas sunt in usu. Futurum Æolicum est ἄρσω (pro ἀρῶ:) unde infinit. ἄρσαι, et particip. ἄρσας et ἀρσάμενος: ut Il. ά. ἄρσαντες κατὰ θυμόν, i. animo et desiderio congruentes. Odyss. δ. Νῆ' ἄρσας ἐρέτῃσιν [illegible]: ubi ἄρσαι νῆα est munire et instruere: quod qui facit, aptum reddit. Sic Apoll. Argon. 2. [illegible] ἄρσαντε νῆα.

Ἄρμαι, aptor, adaptor. hinc ἄρθεν pro ἄρθησαν, id est, συνηρμόσθησαν, apud Hom. Il. π'. v. 210. Μᾶλλον δὲ στίχες ἄρθεν, &c. Aor. Med. ἀράμενος pro ἄρσας, apud Hesiod. † Asp. 320 † Ἀρσάμενος παλάμῃσιν, id est, aptè fabricatus, ut quidam interpr. Præt. Med. ἄραρα, unde Od. έ. Ὄφρ' ἂν μέν κεν δούρατ' ἐν ἁρμονίῃσιν ἀρήρῃ. Et Il. γ'. ὅ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει, ubi expon. ἡρμόττετο, hastam quæ ejus manui quadrabat, hoc est, quam facilè vibrabat. Apud Apoll. ἄλλος ἄρηρεν ἄλλῳ, exp. cohæret. Od. ζ. ἀρηρότα [illegible] τείχεα, i. munita. Aff. ex Eurip. ἄραρε pro, decretum et statutum est. (Ἄραρε ταῦτα, Med. 322. Σοὶ δ' εἴκειν πάντως ἄραρε, ib. 415. 746. Æsch. Pr. 60. Theocr. κέ. 113.) In activa signific. Od. έ. καὶ ἁρμονίῃσιν ἄραρεν, compegit. Item ἤραρε pro ἄραρε. ut Il. δ'. ἤραρε τέκτων, adaptavit. Et Od. έ. καὶ ἤραρε θυμὸν ἐδωδῇ, quidam interpr. confirmavit. alii, exhilaravit. alii, satisfecit animi sui desiderio. Item ἄραρε pro ἤραρε, ut in Epigr. ἄραρε πόδα, exp. accommodavit pedem. hinc apud Hom. ἀρηρὼς cum dat. pro, compactus, aptatus, innexus. ut Il. γ'. et alibi. † Hes. Th. 608. et cum ἐπὶ in Asp. 137.†

Ἀράρω, (præsens à præt. med. ἄραρα formatum) idem quod ἄρω, apto, adapto. Il. π'. Ὡς δ' ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀράρῃ πυκινοῖσι λίθοισι Δώματος ὑψηλοῖο βίας ἀνέμων ἀλεείνων· Ὣς ἄραρον κόρυθές τε καὶ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι.

(Ἀραρότως. Eurip. Med. 1194. Æsch. Suppl. 952.) [Polyb. Hist. lib. 3. Πήξαντες σχεδίας καὶ πλάτος, ταύτας ἀραρότως δύο πρὸς ἀλλήλας ζεύξαντες, βιαίως ἤρεισαν ἀμφοτέρας εἰς τὴν γῆν, &c.] ‡ firmiter, inconcusse. ‡

Ἀραρίσκω, idem, Od. ξ'. Αὐτὸς δ' ἀμφὶ πόδεσσιν ἑοῖς ἀράρισκε πέδιλα. (Theoc. κέ. 103.)

Ἄρμενος, congruens, aptus, accommodus, per Syncopen pro ἀραρμένος. Hesiod. in Erg. μάλα γάρ τοι ἄρμενος εἴη. Apud eundem in Asp. † v. 31.† Οἳ ῥά μιν ἐσπούδαζον καὶ ἄρμενα πάντα ποτεῖχον, quidam exp. necessaria. ¶ Ἄρμενος, ου, ὁ, et ἄρμενον, ου, τὸ, velum, carbasus. Eustat. ex Od. ί. unde comp. τριάρμενος ναῦς, trinis velis instructa navis. ¶ Hippocrati ἄρμενον, idem est quod ὄργανον: ut, ἄρμενα μηχανᾶσθαι.

Ἄρος, utilitas, apud Æschyl.

Ἀρμὴ, ἡ, Hippocrati dicitur, πᾶσα σύνοδος τραυμάτων, teste Erot. Apud eundem, Galenus exp. sutura, in capite.

Ἀρθμὸς, οῦ, ὁ, amicitia. (Æsch. Pr. 191.) Inde ducta signif. quod per amicitiam apta voluntatum conjunctio et veluti cohærentia quædam esse soleat. Etymol. affert ex Apollon. ἀρθμῷ ἰόντε μετὰ σφίσιν. [Etymolog. Magn. Ἀρθμὸς, ἡ φιλία, καὶ ἡ ἁρμονία τῆς ψυχῆς. Deinde citat Apoll. Rhod. Arg. lib. 2. 757. ubi Schol. Ἀρθμὸς, ἡ φιλία.]

Ἀρθμία, ἡ, amicitia, concordia.

Ἄρθμιος, ου, ὁ, amicus. Herodot. [lib. 7. cap. 101. οὐκ ἀξιόμαχοί εἰσι ἐμὲ ἐπιόντα ὑπομεῖναι, μὴ ἐόντες ἄρθμιοι. Homer. Odyss. Π. 427. οἱ δ' ἡμῖν ἄρθμιοι ἦσαν. Schol. Ἄρθμιοι, φίλοι.]

Ἀρθμέω, ῶ, amicitiæ vinculo jungor cum alio. Il. ή. v. 302.

Ἁρμὸς, οῦ, ὁ, apta commissura, coagmentatio, compages. Xen. (V. Eurip. Med. 1317.)

Ἁρμοῖ, (adverb.) congruenter. Ἀρμοῖ autem, (cum tenui) nuper: apud Æschyl. in Prom. et Theocrit. Id. 4. Eustathius tamen etiam in hac signif. ἁρμοῖ scribit, et ait existimari vocem esse Syracusanorum, et dici per systolen pro ἀρμῷ, ut ἐξοῖ pro ἔξω, et ἐνδοῖ pro ἔνδον apud Theocr. Vide et Etym.

Ἁρμόζω, vel ἁρμόττω, F. σω, quadro, congruo, convenio, utpote aptè cohærens. Xen. Pæd. 1. Ἐγὼ βέλτιον οἶμαι ἀμφοτέρους τὸν ἁρμόζοντα ἑκάτερον ἔχειν χιτῶνα. Apud Isocr. τοῖς πρὸς τὰς συνουσίας ἁρμόττει, hoc ad vitæ consuetudinem accommodatum est. Et sæpè cum infinit. ut Isocr. de pace, οὐ μὲν ἀλλ' εἰ καὶ περὶ τούτων ἁρμόζει τοιαῦτα προειπεῖν. ¶ Item pro, adapto, aptè coagmento. Od. έ. Τέτρηνεν δ' ἄρα πάντα καὶ ἥρμοσεν ἀλλήλοισι. Apud Luc. ἁρμόττειν τὴν πόλιν, Bud. interpr. constituere et temperare civitatem. Item jungo connubio, nuptui do, despondeo. Appian. ἥρμοσεν δὲ ἐν τοῖς τῷ δήμῳ τὴν Πομπηΐου θυγατέρα Μαρκέλλῳ. [Eurip. Phœniss. 368. pro sum. Soph. Œdip. Tyr. 992.]

Ἁρμόζομαι, aptor, adaptor, aptè coagmentor: unde ἡρμοσμένη ψυχὴ apud Plat. de rep. 8. Item activa significatione pro ἁρμόζω, apto. ut Odyss. έ. ἁρμόζεο χαλκῷ Εὐρεῖαν σχεδίην, i. apta, aptè compinge. Sic et Plut. in Solon. τοὺς νόμους ἁρμόζεται τοῖς πολίταις, leges accommodat civibus. Dicitur etiam vir sibi ἁρμόζεσθαι puellam vel uxorem: ut apud Herodot. in Terpsich. (Eurip. Phœniss. 114. Soph. Tr. 700.)

Ἁρμοζόντως, congruenter, convenienter. [Diod. Sic. Bibl. lib. 3.]

Ἁρμογὴ, apta junctura, compages, coagmentatio. Luc.

Ἁρμοστὴς, οῦ, ὁ, moderator: quo nomine Lacedæmonii appellabant quos suis urbibus præficiebant. Xen. Dem. Plut.

Ἁρμοστὴρ, idem Hesychio.

Ἁρμόστωρ, idem quod ἁρμοστὴς, et ἁρμοστής. Æsch. in Eumen. [458. πατέρα δ' ἱστορεῖς καλῶς, Ἀγαμέμνον' ἀνδρῶν ναυβατῶν ἁρμόστορα. Schol. διέκτορα, βασιλέα.]

[Ἁρμόσματα. Eurip. Hel. 418. Τρόπις δ' ἐλείφθη ποικίλων ἁρμοσμάτων, Ἐφ' ἧς ἐσώθην &c.]

Ἁρμοστὸς, οῦ, ὁ, conveniens, congruens. Apud Athen. l. 13.

Ἁρμόδιος, ου, ὁ, congruus, aptus.

Ἁρμονία, ἡ, idem quod ἁρμὸς, compages, &c. Homer. Aristot. (Eurip. Med. 835. Διὸς ἁρμονίαν, fatum. Æsch. Pr. 553.) ¶ Apud musicos expon. concentus. † Sic Aristoph. Nub. 965.† Vide Aristot. de mundo, et Plat. de leg. l. 2. Apud eosdem dicuntur particularius etiam ἁρμονίαι esse quatuor. de quibus Luc. in harm.

Ἁρμονικὸς, ad harmoniam pertinens, harmoniam habens. Interdum musicus, musicæ peritus. Plat. in Phæd.

Ἁρμαλιὰ, ἡ, cibus, παρὰ τὸ ἁρμόζειν καὶ ἰσχυροποιεῖν τὰ μέλη, Hesych. ἢ παρὰ τὸ αἴρειν τὰ σώματα, ἢ ὅτι ἄνω ἄρματος φέρει τὰ σώματα, Etym. Hesiod.

Composita.

Ἀνάρσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, hostis, cui cum altero non convenit. Il. ώ. v. 365. Οἵ τοι δυσμενέες καὶ ἀνάρσιοι ἐγγὺς ἔασι. Sic et Od. ξ'. (Æsch. Ag. 520. Soph. Tr. 651. 866.) Item ἀνάρσια, intolerabilia, item iniqua. Suid. et Hesych.

Ἐπάρω, idem quod ἄρω. ut Il. ξ'.——πυκινὰς δὲ θύρας σταθμοῖσιν ἐπῆρσε Κληῗδι κρυπτῇ, i. ἐφήρμοσε, inquit Eust.

Ἐπάρμενος, pro ἄρμενος, ex Hesiod. aff.

Ἐπαρὴς, Homero ἐπηρμοσμένος.

Ἐρίηρες ἑταῖροι, apud Homerum sæpe, apti socii: sodales quorum nobis apta est societas. Vel, socii cum quibus bene nobis convenit. Exponitur etiam, qui amicitia inter se aptè juncti sunt, vel apto quodam amicitiæ vinculo inter se juncti. [Hom. Iliad. Γ. 378. κόμισσαν δ' ἐρίηρες ἑταῖροι. Schol. εὐάρμοστοι, σπουδαῖοι, [illegible]. 47. ἀνέρας ἐρίηρας ἀγείρας. Schol. Ἄγαν εὐαρμόστους, ἢ εὐαρμοστοὺς φίλους, &c. Θ. 332. Eustath. in Iliad. Γ. ἐρίηρες δὲ ἑταῖροι, οἱ ἄγαν ἀρεστοὶ ἢ ἁρμοστοί. Odyss. Θ. καὶ ἐρίηρες οἱ πρὸς φιλίαν ἡρμοσμένοι ἑταῖροι. Nom. Sing. videtur esse Ἐρίηρ. Vide Clav. Hom. ad Iliad. Γ. 47.]

Εὐῆρις πρεσβῦτις, apud Pausan. in Att. l. 1. exp. affabrè elaborata anus. nisi fortè legend. εὐεργής.

Ἐρίηρος, et ἐρίηρος ἀοιδὸς, Od. ά. cujus cantus harmoniam habet.

Θυμαρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, animo conveniens, animo placens, gratus. Hom. Pro eodem dicitur et θυμήρης, ut Od. π'. Εἰ θυμήρης αὐτῷ φίλος, apud Herodian. l. 8. charissimus.

Θυμαρέω, ῶ, animo meo places. Theocr. Idyl. 27. v. 9.

Θυμάρμενος, idem, quod θυμαρής. Nic. in Alex.

Κλινήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, qui lecto affixus est. Dicitur plerunque de eo qui adversæ valetudinis gratia diu lectulo affixus est. Plut.

[[illegible], i. e. [illegible]. Æschyl. Pers. 1061.]

[Λογχήρης. Eurip. Phœniss. 1484.]

Λογχήρης, qui lanceæ manum aptat, ut is qui eam gestaturus est, seu etiam gestat. Eurip.

Νεωρὴς, apud Soph. in Electra † v. 907.† exp. νεωστὶ ἠρτημένος.

Ξιφήρης, εος, ὁ, qui gladio manum aptat, ut is qui vagina ensem educturus est. Herodian. Vide in comp. ab Αἴρω.

Πανάρης, omnibus placens. Hesych.

Πάραρος, ου, ὁ καὶ ἡ, non bene compositum corpus habens, vel non bene compositam mentem habens. apud Theocr. Vide Eust.

Ποδήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem cum ποδηνεκὴς, ad ipsos usque pedes promissus, ad ipsos pedes pertingens, seu dependens. Xen. Pæd. 6. εἰς ἀσπίδας ποδήρεις. Plutarch. ποδήρης πώγων καθεῖτο, barba ad talos usque promissa dependet. Sic ποδήρης χιτὼν, rursum apud Xenoph. † l. 6. p. 196. b.† (Æsch. Ag. 907. 1603.) Vide et comp. ex Ἐρέσσω.

Προσάρω, apto, adapto. Exponitur etiam convenio, ut προσαρμόζω. Hesiod. in Erg. Γόμφοισιν πελάσας προσαρήρεται ἱστοβοῆϊ.

Πυλάρτης, ου, ὁ, habens portas validas et bene compactas. Epith. Plutonis, Il. Ψ. et Od. λ'.

Συνάρω, coagmento, compingo. Apollon. l. 2. [illegible] συναρηρότα γόμφοις, compacta, coagmentata.

Τειχήρης, qui se continet intra muros. Thuc.

Τοξήρης, arcu et jaculis instructus. Eurip.

(Τριάρμενος, tribus velis instructus. Si ita legendum. Philostr. l. 4. c. 9.)

Τυμβήρης, aptatus et conditus monumento. [Soph. Antig. 938. κρυπτομένα δ' ἐν τυμβήρει θαλάμῳ κατεζεύχθη, &c. Aristoph. Thesm. 896. Τί δαὶ σὺ θάσσεις τάσδε τυμβήρεις ἕδρας, &c. Schol. Brunck. Τὰς τύμβου ἕδρας.]

Φρενήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, mentis compos, aut cordatus. Herodot. Luc.

Χαλκήρης, æreus, conglutinatus ære, ære compactus. Hom.

Χειρήρης, aptus ταῖς χερσί. Eurip.

Χρυσήρης, ex auro aptatus et fabricatus. Eurip.

Composita ex ἁρμόζω, et ἁρμονία.

Ἀναρμόζω, seu Ἀναρμόττω, adapto, copulo, Halicarn. l. 4. πρεσβυτέρῳ τὴν πρεσβυτέραν ἀναρμόσας.

Ἀνάρμοστος, ου, ὁ καὶ ἡ, incongruus, inconcinnus, inconveniens, minime conveniens, non quadrans, non habilis. Xenoph. scutum inhabile vocat ἀνάρμοστον, ut ait Bud. ¶ Item incompositus, ineptus. Aristoph. in Nub.

Ἀναρμόστως, incongruè, inconcinnè, ineptè. [Plat. de Rep. lib. 9. Ἡ δ' αὐθάδεια καὶ δυσκολία ψέγεται, οὐχ ὅταν τὸ λεοντῶδές τε καὶ ὀφεῶδες αὔξηται καὶ συντείνηται ἀναρμόστως.]

Ἀναρμοστία, ἡ, incongruentia, inconvenientia. Plat. Plutarch. Apud Luc. ponitur pro ineptia, Budæo teste.

Ἀναρμοστέω, ῶ, sum ἀνάρμοστος, i. non congruo, non convenio, non quadro. Plato de leg. 4.

Ἀναρμόδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, non idoneus. Theophr. exp. et inconveniens et incongruens.

Ἀφαρμόζω, vel ἀφαρμόττω, non convenio, dissonus sum. cui opp. ἐφαρμόζω. Basil. Exponitur et accommodo, apud Luc.

Βητάρμονες, Hesychio sunt ὀρχησταὶ οἱ διὰ ῥυθμῶν ὀρχούμενοι, dicti ἀπὸ τοῦ ἡρμοσμένως βαίνειν: quoniam apto et concinno gressu incedentes saltant. Od. Θ'. Ἀλλ' ἄγε Φαιήκων βητάρμονες ὅσσοι ἄριστοι Παίσατε. Βηταρμὸς, dicitur saltatio ista quam οἱ βητάρμονες desaltant, apto et concinno incedentes gressu. Apoll. Rhod. Arg. l. 1.

Διαρμόζω, vel διαρμόττω, disjungo, disgrego. Eurip. in Oreste, ἄλλον ἄλλοσε διαρμόσας [illegible], avellens procul à domina.

Δυσαρμοστία ἠθῶν, apud Plut. de viro et uxore discordibus.

Ἐναρμόζω, vel Ἐναρμόττω, concinno, coapto. (Eurip. Phœniss. 1370. Aristoph. R. 1233.) Halicarn. de Isocr. εἰς περιόδους ἐναρμόζειν ἅπαντα τὰ νοήματα. Est etiam adjungo, adapto, id est, cum aliis apto, apud Synes. Plut. Paus. Item apto, accommodo. Synes. Neutraliter quoque usurpatur, apud Greg. et Plut. pro convenire, quadrare, cohærere.

Ἐνάρμοστος, concinnus, aptus.

Ἐναρμόνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, harmoniæ musicæ modulis inclusus, ἐμμελής. Suid. ἐναρμόνια μέλη, ἐναρμόνιον ᾆσμα, ἐναρμόνιον κροῦμα. Transfertur etiam ad alia, et significat, concinnus, aptè compositus. Philo de mundo, τάξιν ἐναρμόνιον τὰ τοῦ κόσμου μέρη ἔχει, continuam digestionem et cohærentem. Sic Plut. de def. orac. ἐναρμόνιος δὲ καὶ ἡ τοῦ κόσμου σύνταξις.

Ἐναρμονίως, compositè ad musicæ melodiæ modulos: ut, ἐναρμονίως ᾄδειν. Eust.

Ἐναρμονικὸς, οῦ, ὁ, ad harmoniæ musicæ modulos compositus. et ἐναρμονικὸν, melodiæ musicæ quoddam genus, de quo Macrob. lib. 2. cap. 4. in Som. Scip. Ptolem. in Mus. Plut. Vitruv. l. 5. c. 4. et Cæl. Rhod. l. 9. c. 3.

Ἐξαρμόζω, vel ἐξαρμόττω, harmonico concentui non sum consonus. Exp. et avello, disjungo.

Εὐάρμοστος, aptus, habilis, dexter, quadrans. πρὸς πάντα εὐάρμοστος, apud Isocr. et Basil.

Εὐαρμόστως, aptè, concinnè. Isocr.

Εὐαρμοστία, aptitudo, dexteritas, lepos. Plut. in Pomp. et Plat. 3. de rep.

Εὐαρμοστέω, ῶ, sum εὐάρμοστος, et concinnus. Hippocr.

Ἐφαρμόζω, vel ἐφαρμόττω, adapto, accommodo. Hesiod. πάντα δέ οἱ χροῒ κόσμον ἐφήρμοσε Παλλὰς Ἀθήνη. (Soph. Tr. 632.) Philo de vita M. l. 2. ἄλλοτε ἀλλοίας ἐφαρμόζοντα λέξεις. Apud Synesium exponitur inserere vel adjungere, epist. 4. ἀλλὰ καὶ ταῖς ἐφημερίσι περὶ ἃς ἐσπούδαζε, τὰς ἑκάστοτε ἐφαρμόζοντας. ¶ Item neutraliter congruo, convenio, cohæreo, quadro et consentaneus sum: cum dativo, vel cum ἐπὶ aut πρὸς habentibus accusativum.

Ἐφαρμογὴ, convenientia, cohærentia, quadratio. Plut.

Καθαρμόζω, adapto, compono.

Decomp. Συγκαθαρμόζω, idem. Apud Sophoclem, Πεπτῶτ' ἀδελφὸν τόνδε συγκαθαρμόσαι, exponitur περιστεῖλαι.

Μεθαρμόζω, vel Μεθαρμόζομαι, transmuto adaptando aliter. Interdum etiam exp. apto, accommodo: ut apud Basil. Interdum exp. commuto, verto, transfero: ut sæpe apud Phil. (Æsch. Pr. 309.) Item apud Luc. emendo et castigo, i. meliorem reddo, inquit Bud. Idem Bud. μεθαρμόζομαι, tradit in malam partem poni à Greg. pro, in deterius formo, vel in pejus digero.

Παναρμόνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, omnibus harmoniæ numeris constans, admodum concinnus. Suid.

Περιαρμόζω, circumapto, circumadapto, aptè circumpono. Plut. in Camillo, ταῖς θυρεοῖς περιήρμοζε λεπίδα χαλκῆν. [Aristoph. Eccles. 273. ἐπεὶ [illegible] γε ταύτας ἀμφιβάλοιτε περιηρμοσμέναι, &c.]

Πολυαρμόνιος, multas harmonias habens. Bud. ex Plat. [Plat. de Rep. iii. Τριγώνων ἄρα καὶ πηκτίδων, καὶ πάντων ὀργάνων ὅσα πολύχορδα καὶ πολυαρμόνια, δημιουργοὺς οὐ θρέψομεν.]

Προσαρμόζω, vel Προσαρμόττω, adapto, accommodo. (Soph. Tr. 201.) Plat. in Timæo, καὶ μέσον μέσῃ ξυνάγων προσήρμοττε. Cicero interpr. atque ita medio medium accommodans copulabat. Plut. in Sol. πράγματα νόμοις προσαρμόζων. † Xen. Pæd. p. 185. a. In passivo apud Xen. Pæd. 6. p. 159. d.†

Συναρμόζω, vel Συναρμόττω, (q. d. coapto) coagmento, concinno, aptè compono; ut Deus dicitur hominis corpus συναρμόσαι. † γυνὴ συναρμόσουσα Xen. Pæd. p. 196. b.† (Eurip. Phœniss. 1406. Æsch. Eum. 498.) ¶ Item neutraliter, congruo, convenio, quadro. Xen. οὐδ' ἂν τοῖς χρηστοῖς οἱ πονηροί ποτε συναρμόσειαν εἰς φιλίαν. † Cum dat. Xen. Pæd. p. 223. b. Cum πρὸς p. 223. c.† Συναρμόττουσι, apud Plat. in Timæo, Cicero exp. copulantur. † Συναρμόττομαι pass. Xen. Pæd. l. 2. p. 44.†

Συναρμογὴ, apta compositio, concinnitas.

Συνάρμωσις, conjunctio. In nov. const. L. Imp.

Συναρμοσία, congruentia, convenientia. In nov. const.

Συναρμοστὴς, coagmentator, concinnator, ex Nov. affertur pro, conciliator, ἐγὼ τούτων συναρμοστὴς, ἐγὼ νυμφοστόλος. Ex Luciano in Anacharside πολιτείας συναρμοστὴν, reipubl. moderatorem. Luc. Som. p. 3.)

Συναρμοστικὸς, coagmentativus, copulativus. Ibid.

Decomp. Εὐσυνάρμοστος, qui facilè aptari et coagmentari potest.

ἈΡΩΜΑ, ατος, τὸ, aroma, odoramentum. (fortasse ab ἀρ, seu ἀρι particula intensiva, et ὄζω seu ὀζμὴ, unde et à Suida exp. εὐωδίασμα μεγαλικόν.) Plut. in Alex. ἰδὼν [illegible] θεσπέσιον ὄζον ὑπὸ ἀρωμάτων καὶ μύρων ὁ οἶκος. ¶ Apud Aristoph. pro ἀρόσιμα, et apud Eupolidem pro ἄλφιτον, ad Ἀρῶ pertinet.

Ἀρωματικὸς, οῦ, ὁ, aromaticus, odoratus. Plut. εὐωδέστερον τὸ ἀρωματικὸν ἴσχει.

Ἀρωματίτης, ου, ὁ, aromatites, Diosc. l. 5. cap. 64. ἀρωματίτης οἶνος, aromatites vinum, id est, ex aromatis confectum, lib. 14. cap. 16. Aromatites etiam gemma à Plinio commemoratur lib. 37. cap. 10.

Ἀρωματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, aromata redolens, odoratus. Ath. lib. 1.

Ἀρωματίζω, F. ίσω, aromata resipio. Ath. Probl. l. 1. ὁ τῶν ἰρεῶν κόκκος ἀρωματίζει. Significat etiam, aromatis seu odoramentis imbuo. Diosc. ἀρωματιστέον δὲ στέαρ μόσχειον καὶ ταύρειον, ἔτι δὲ ἐλάφειον καὶ μυελὸν τούτων τῶν ζώων τὸν τρόπον τοῦτον.

Ὑπαρωματίζω, (comp.) subodoratus sum, aromata aliquatenus redoleo. Diosc.

ἈΡΩΝΙ'Α, ἡ, à quibusdam dicitur mespilus arbor, teste Dioscor. lib. 1. c. 171.

ἈΣΑΛΑΜΙ'ΝΙΟΣ, imperitus maris et rei nauticæ. Aristoph. in Ran. εἶτα πῶς δυνήσομαι, Ἄπειρος, ἀθαλάττωτος, Ἀσαλαμίνιος ὢν, εἶτ' ἐλαύνειν; Fuerunt Salaminii rei nauticæ peritissimi.

ἈΣΑ'ΜΙΝΘΟΣ, ου, ἡ, solium balneatorium, pelvis. Od. Γ. Ἐς ῥ' ἀσαμίνθους βάντες ἐϋξέστας λούσαντο. ☞ Eustath. dictum vult παρὰ τὸ ἄσιν seu ἆσιν (in Iliade enim dupliciter à veteribus illud vocabulum scribi testatur) μινύθειν, à sordibus diminuendis, i. eluendis. ¶ Est et poculum, inquit Pollux.

ἌΣΑΡΟΝ, ου, τὸ, asarum, herba quæ et νάρδος ἀγρία dicitur, quia nardi vim habet, ut post Diosc. testatur Plin. l. 12. c. 13. Alii esse Virgilianum baccar volunt, quia et ipsum appellari nardum rusticum Plin. testatur. ¶ Hesychio est etiam ἀσάρωτον, pavimenti genus, sic dictum quod scopis non verreretur, sed spongiis mundaretur. Vide Plin. l. 36. c. 25.

Ἀσαρίτης οἶνος, vinum asaro conditum, apud Diosc. l. 5. c. 60.

ἈΣΒΟ'ΛΗ, ης, et Ἄσβολος, ου, ἡ, fuligo. Quidam exp. λιγνύς. traduntur ex Galeno esse vaporem terrestrem ex materia immodicè usta ustisque. Ath. l. 13. Τὰς ὀφρῦς ποίας ἔχει τις; ζωγραφεῖ ἀσβόλῳ. Aphr. l. 2. Probl. ἐγγίνεται ἄσβολος ἐν τοῖς λύχνοις. ☞ Eust. dictam vult quasi τὴν ἄσιν ([illegible]) βάλλουσαν μετὰ ἰλύος.

Ἀσβολόεις, εντος, ὁ, fuliginosus, apud poëtas.

Ἀσβολώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem in prosa.

Ἀσβολόω, ῶ, F. ώσω, fuligine inficio. Athen. l. 13. Ἄνθρωπον ἄχρι τοῦ στόματος ἐσβολωμένον. Ἀσβολάω etiam reperitur: unde Ἀσβολᾶσθαι apud Hes. quod præter μέλαν exponit etiam μέγα, ἰσχνόν.

Ἀποσβολίζομαι, ίζομαι, F. ίσομαι, (comp.) fuliginem excutio, ut Ruellius interpr. apud Diosc. lib. 5. cap. 87. Apud eundem alibi, ἀποσβολωθῇ exp. in fuliginem evanescat, seu transeat.

ἈΣΕΛΓΗ'Σ, έος, ὁ καὶ ἡ, petulans, insolens, protervus, improbus, seu petulanter et protervè injurius. idem enim prorsus est atque ὑβριστής. Isocr. in Panath. τοὺς μὲν δικαίους καὶ σώφρονας, τοὺς δὲ ἀσελγεῖς καὶ λίαν φιλαπεχθήμονας. Demosth. in Mid. ἀσελγῶς καὶ βιαίως εἰς ἐμέ. Pollux quoque annotat Eupol. ἀσελγῆ ἄνεμον vocasse τὸν βίαιον, ventum violentum. Interdum specialiter pro lascivo ponitur, et eo qui petulanter indulget libidinibus stuprisque violentis. Luc. ἀσελγέστεροι τῶν ὄνων, asinis lasciviores. Ibidem Bud. scribit τὸ ἀσελγὲς poni pro obscœnitate et stuprorum flagitiosa consuetudine: et Dem. comment. τὴν ἀσέλγειαν accipi pro αἰσχρουργίᾳ. ☞ Denominatum volunt ab urbe quadam Selge, aiuntque α hic esse στερητικὸν, quod omnes ejus urbis incolæ probi et modesti essent: alii contrà epitaticon τὸ α esse dicentibus, omnesque illos cives fuisse improbos et petulantes.

Ἀσελγέως, seu ἀσελγῶς, petulanter, protervè, improbè. Plat. in Hellen. Dem. in Mid. Isocr.

Ἀσέλγεια, ἡ, petulantia, protervia, improbitas, seu petulans et proterva injuria. Dem. et Æsch. Item pro lascivia et proterva libidine. Philo de vita M. lib. 1. διὰ τῆς τῶν γυναικῶν ἀσελγείας καὶ ἀκολασίας.

Ἀσελγέω, ῶ, petulanter et insolenter ago, seu protervè et improbè ago. Dicitur etiam ἀσελγεῖν εἴς τινα pro, petulanter in quempiam esse injurium, per petulantiam aliquem pulsare aut conviciis proscindere. item pro petulanter et lascivè agere et lascivire, protervis libidinibus indulgere. apud Plat. in Symp.

Ἀσελγαίνω, etiam dicitur pro ἀσελγέω eadem signif. apud Dem. et Æschin. et pass. ἀσελγαίνεσθαι Budæus affert pro, petulantem injuriam vel contumeliam pati: quod et ἐπασελγαίνεσθαι dicitur.

Ἀνασελγαίνομαι, (comp.) petulanti injuria afficior, petulanter et lascivè in me agitur. Aristoph. in Vesp.

ἌΣΘΜΑ, τὸ, flatus, anhelatio. (ὑπ' ἄσθματος κακοῦ. Æschyl. Pers. 484.) Apoll. Arg. 2. ὀξὺ ἄσθμα καὶ ἀμφοτέρους ἐδάμασσε. Est etiam vocabulum medicorum: anhelationem et suspirium appellant Scribonius, Plin. Seneca. Celsus l. 4. c. 4. difficultatem spirandi vehementiorem nominat, ut spirare æger sine sono et anhelatione non possit. Vide Gal. et Aret. ☞ Derivatur à verbo ἄω, i. flo, spiro, vel ab ἄζω significante τὸ ἀθρόως πνεῖν ἀπὸ τοῦ στόματος. Θερμῶς.

Ἀσθματικὸς, οῦ, ὁ, ad anhelationem seu suspirium pertinens; ut, ἀσθματικὰ πάθη. Et ἀσθματικοὶ, anhelatores, Plinio: suspiriosi, Marcell.

Ἀσθμάζω, anhelo. Suid.

Ἀσθμαίνω, idem. Aret. (Æsch. Eum. 654.)

Ἴσθμα, idem quod ἄσθμα. Hesych. Ἰσθμαίνω, idem quod ἀσθμαίνω, anhelo, crebra suspiria duco. Item cum gravibus curis et doloribus luctor. Hesych.

Composita.

Ἐπασθμαίνω, idem quod ἀσθμαίνω.

(Κατασθμαίνω —— ἵππος χαλινῶν δ' ὣς κατασθμαίνων μένει. Æsch. S. c. Th. 393.) ‡ Schol. καταφρυαττόμενος.‡

Ὑπέρασθμος, admodum anhelans.

ἈΣΙ'ΝΗ, ἡ, asine, apud Theophr. l. 2. c. 25. de caus. pl. herba quæ aliis sese implicat. Quidam vocant clematidem et convolvulum.

ἈΣΙ'ΡΑΚΟΣ, apud Diosc. lib. 2. cap. 57. locustæ genus est, pinnis carens et prælonga habens crura.

ἌΣΙΣ, ιος, ἡ, limus, cœnum, ἰλύς. Eust. dicit esse sordes siccas in aqua, παρὰ τὸ ἄζω, τὸ ξηραίνω. Il. φ'. —— τόσσην οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω. Nicand. in Ther. —— εἴποτε πολύστροφος εἰς ἅλα Νεῖλος [illegible] κατέχευεν ἄσιν. At ᾆσις (cum ι subscripto) est ab ᾄδω, cano.

Ἄσιος, ου, ὁ, limosus, ἰλυώδης, ut Eustath. inter alias multas expositiones, hunc Il. β'. locum, Ἀσίῳ ἐν λειμῶνι, exponit.

ἈΣΚΑ'ΛΑΒΟΣ, sive Ἀσκαλαβώτης, animalculum simile lacertæ, domus parietes perreptans. Plin. stellionem vocat. Vide et Aristot. hist. an. lib. 9.

ἈΣΚΑ'ΛΑΦΟΣ, ascalaphus: avis nomen, apud Aristot. hist. an. lib. 2. ¶ Suidas dictum ait παρὰ τὸ ἀσκαλὲς τῆς ἁφῆς, et significare λίαν σκληρόν. Itidemque Etym.

ἈΣΚΑΛΩ'ΠΑΣ, gallinago: avis gallinæ magnitudine, apud Aristot. l. 9. hist. anim.

ἈΣΚΑ'ΝΤΗΣ, exp. grabatus, vilis lectulus. Aristoph. in Nub. † v. 633.† ἔξω τὸν ἀσκάντην λαβών. Dicitur esse et species λάρνακος. In epigr. pro sepulchro etiam poni tradunt.

ἈΣΚΑΡΙ'Σ, ίδος, ἡ, genus vermis. Vide Galenum in lex. Hippocratis.

Ἀσκαριδώδης, scatens ascaridibus. Hippocr.

ἈΣΚΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, exerceo. Xen. Pæd. 2. ἀσκεῖ τὰ σώματα πρὸς ἰσχύν. Apud Herodot. ἀσκέων πεντάεθλον, exercens pentathlon, vel exercens se pentathlo. Xenoph. Pæd. lib. 8. καὶ ἀσκεῖ αὐτός τε καὶ τοὺς σὺν ἑαυτῷ τὰ πολεμικά. † ἀσκοῦντες. Xen. Pæd. l. 2. 44. c. et l. 8. p. 242. c.† Apud Isocr. ἀσκεῖν ἐπὶ τοὺς ἀνταγωνιστάς. Interdum etiam exp. colo; ut, ἀσκεῖν τὴν ἀρετήν, Xen. colere virtutem. † ἀσκεῖν τὸ σῶμα τροφῇ: corpus victu curare Xen. Pæd. 2. 52. c.† Sic Isocr. ad Nicoclem, ἀσκεῖν δικαιοσύνην, et ἀσκεῖν σωφροσύνην. Nonnunquam exp. operam do, vaco, ut λόγους ἀσκεῖν, et ἀσκεῖν τὴν τέχνην. † Sic ἀσκεῖσθαι λαλιάν. Aristoph. Nub. 928. et v. 1055. γλῶτταν.† Et ἀσκῶ πάλην, apud Xenoph. † ἀσκεῖν ἱππικήν. Xen. Pæd. 1. 5. 8. l. 4. p. 98. c.† ¶ Item doceo (inquit Bud.) apud Plat. in Euthyd. σοφίαν τε καὶ ἀρετὴν ἀσκεῖν. Sic Aristophanes ἀσκεῖν τὸν υἱὸν τὸν ἐπιχώριον τρόπον. Item ἀσκεῖν κρατεῖν, Aristot. vincere docere. Item elaboro, concinno, elaboratè concinno, orno; ut, ἀσκήσασα χιτῶνα, Od. Δ. v. 440. Philo de vita M. l. 3. ὡς δὲ ταῖς ἐσθήσεσιν ἤσκητο αὐτός. Herod. in 4. κόμας τε τῇ κεφαλῇ ἐπετίθετο ξανθάς, καὶ εἰς ἄκρην τῶν Περσικῶν ἠσκημένας. Apud eundem ἀσκεῖν γένεια, exp. nutrire barbam. ☞ Quidam ἀπὸ τοῦ ἀσκοῦ (ab utre) deductum volunt, ut propriè de iis, qui utres conficiunt, enuncietur. Metaphoricè etiam de reliquis artibus mechanicis et sedentariis.

Ἀσκέομαι, οῦμαι, exerceor. Item doceor, studeo, παιδεύομαι. Sic apud Greg. λόγοις ἀσκούμενοι, literis studentes. Sic et apud Athen. ἀσκηθεὶς τὰ πολεμικά. Et apud Luc. πρὸς τοῦτο ἀσκοῦνται. Item orno, &c. ut εἵματα ἠσκημένα, apud Herod. in 4. (Æsch. Pers. 182.)

† Ἀσκητέον. exercendum. verbale. In fem. ἀσκητέα. Xen. Pæd. l. 5. p. 131. c.†

Ἄσκημα, τὸ, id in quo nos exercemus. Xenoph. † Pæd. p. 199. a.† [Ἱππαρχ. cap. 8. § 6. Addas Κύρ. Παιδ. lib. 7. ἀλλ' αὐτοὺς δεῖ τούτοις ἀσκήμασι ἐπιστατεῖν, &c.]

Ἄσκησις, εως, ἡ, ipsa actio se exercendi, exercitatio. Xen. Plat. Et peculiari signif. ponitur pro studio quod certæ cuipiam philosophicæ sectæ impenditur, apud Luc. Item pro exercitatione mentis in rebus divinis, et earum meditatione, apud Basil.

Ἀσκητὴς, οῦ, ὁ, q. d. exercitator. Cum genit. apud Xen. Sine adjectione pro athleta, apud Plat. de rep. lib. 3. Et apud Ecclesiasticos scriptores, qui in divinarum rerum meditatione se exercet.

Ἀσκήτρια, ἡ, puella aut quævis mulier quæ meditationi rerum divinarum se dicavit. Moniales quidam vocant.

Ἀσκητικὸς, οῦ, ὁ, ad exercitationem comparatus, exercitationi vacans. Intelligitur autem peculiariter de exercitatione animi in meditandis rebus divinis: unde ἀσκητικὸς βίος, apud Theod.

Ἀσκητήριον, ου, τὸ, (q. d. locus meditationis seu exercitationis) secessus exercitatorius, secessus quem incolebant οἱ ἀσκηταί. cœnobium, monasterium. Greg.

Ἀσκητὸς, ἡ, ὸν, elaboratus, arte elaboratus, affabre factus; ut Odyss. Ψ. ἀσκητὸν νῆμα. Sic ἀσκητὸς λόχος. Item ornatus, apud Theocr. Dicitur ἀσκητὸν, quod exercitatione consequi possumus. Aristot. eth. 1. et Xenoph. apomn. l. 1.

Composita.

Ἀνασκησία, ἡ, non exerceri vel exercitatum esse: inertia, imperitia. Poll.

Ἀνάσκητος, inexercitatus. Xen. Pæd. 8. Phil. de vita M. lib. 1. et Plut.

Ἀνασκήτως, inexercitatorum more, sine exercitio: ut, ἀνασκήτως διακείμενοι, i. e. ἀνάσκητοι.

Διασκέω, ῶ, exorno: unde διησκημένοι τὰς κόμας χρυσῷ κόσμῳ, compti, ornati, apud Athen.

Ἐξασκέω, ῶ, exerceo. Item exorno, como. Item elaboro, affabre facio. Bud. ex Athen. et Luc.

Ἐξασκοῦμαι, exerceor. Xenoph. ἐν ταύτῃ πάντα ἐξησκημένα ὄντα οἱ ἱππεῖς.

Ἐπασκέω, ῶ, exerceo, colo, do operam. Herod. ἐπασκέοντας ναυμαχίην. Apud Aristoph. in Nub. σοφίας ἐπασκεῖν. † v. 517. et 1024.†

Ἐπασκητὴς, exercitator, athleta.

Κατασκέω, ῶ, exerceo, erudio. Κατησκημένος, exercitatus, eruditus. Basil.

Προασκέω, ante exerceo. Aphthon.

Συνασκέω, idem quod ἀσκέω. Diog. Laert.

Σωμασκέω, ῶ, corpus exerceo: † Xen. Pæd. 1. 6. 14.† de gymnasticis exercitationibus, quales sunt athletarum, peculiariter dicitur. Athen. lib. 12.

Σωμασκία, corporis exercitatio. Xen.

Φωνασκὸς, οῦ, ὁ, qui vocem exercet: id est, vocis exercendæ magister. Alex. Aphrod. et Gal.

Φωνασκία, ars exercendæ vocis. Theophr. [Demosth. de Coronâ.]

Φωνασκέω, ῶ, vocem exerceo sub magistro. Dem. Φωνασκοῦμαι, οῦμαι, q. d. vocem exerceor sub phonasco.

Χειμασκέω, ῶ, hybernis exercitiis incumbo, hyeme exerceor. Poll.

ἈΣΚΟ'Σ, οῦ, ὁ, uter, utris. Il. γ'. Ἀσκῷ ἐν αἰγείῳ, in utre caprino. (Ἀσκοῦ με τὸν προὔχοντα μὴ λῦσαι πόδα. Eurip. Med. 680.) Et alibi ἀσκὸς βοὸς, pellis bovis. De humano corpore etiam dicitur vel vivo vel mortuo. Vide Eust. Item de homine obeso, et vini gurgite, Antiph. apud Athen.

Ἀσκίτης ὕδρωψ, hydropis species, in quo humoris aquosi copia cum pauxillo spiritu in membrana abdominis interiore, inter peritonæum et intestina, veluti in utre quodam continetur.

Ἄσκωμα, τὸ, pellis muniens remos qua parte scalmo incumbunt. Hesych. Suid. et schol. Aristoph. Equ. et lorum quo remus scalmo alligatur. apud Aristoph. in Acharn. vide et Poll. (Aristoph. R. 367.)

Ἀσκώλια, τὰ, festum Bacchi Athenis, in quo super ἀσκοὺς inflatos et unctos unico pede saltabant, ut delabentes risum excitarent. Sunt qui derivent ab ἀσκὸς et ἅλλομαι.

Ἀσκωλιάζειν, super utrem salire: item saltare unico innitendo pede, apud Aristoph. in Pluto, et Plat. in symp. Equ. et claudicare. Vide Poll. Hesych. et Eust.

Ἀσκωλιασμὸς, saltatio illa τῶν ἀσκωλιαζόντων.

Ἀσκίον, ου, τὸ, utriculus, parvus uter. Plut. Ἀσκίδιον, idem, apud Aristoph.

Ἄσκαρα, ὁ, calceorum seu sandaliorum genus. Hesych. Aut. crepitaculi quoddam genus. Pol. l. 4. c. 9. Unde ἀσκαροφόρος, qui gestat ἀσκάρους. Hesych. tamen exponit φορτηγὸν, bajulum.

Ἀσκέρα, ας, ἡ, Atticis calceamenti genus. Suid. Hesych. Eust. Poll. lib. 7. tradit, fuisse calceamentum hirsutum, utile hyemali tempore.

ἈΣΚΥΡΟΝ, ου, τὸ, sive ἀσκυροειδὲς, hyperici genus est, de quo vide Diosc. l. 3. c. 172. et Plin. lib. 27. c. 4.

ἈΣΜΕΝΟΣ, ου, ὁ, gaudens. (V. Æsch. Pers. 738. Eurip. Med. 925. id. Phœniss. 1006.) Item libens. Il. δ'. ἐκ καὶ νῦν φύγον ἄσμενος ἐκ θανάτοιο. † Xen. Pæd. l. 3. p. 82. a.† Plat. in symp. ἀσμένῳ ἔσεσθαι. ☞ Ab ἥσμαι præterito verbi ἥδομαι fit ἥσμενος, ex quo ἄσμενος, inquit Etym. Irregul. comparat. ἀσμενέστερος pro ἀσμενώτερος, itidemque superl. ἀσμενέστατος pro ἀσμενώτατος.

Ἀσμένως, cum gaudio, libenter. [Act. Apost. ii. 41. Οἱ μὲν οὖν ἀσμένως ἀποδεξάμενοι τὸν λόγον αὐτοῦ ἐβαπτίσθησαν, &c.] Ἀσμενέστατα, libentissimè, Plat. pro quo et ἀσμενώτατα.

Ἀσμενίζω, F. ίσω, libens suscipio et comiter accipio; idem quod φιλοφρονοῦμαι, ut apud Æsch. epist. 5. οἱ στρατηγοὶ ἠσμένισαν ἡμᾶς. Et pro acquiesco, ut in eadem epist. cum dat. Σφόδρα ἀσμενίζω τῇ συμφορᾷ. Apud Plut. ἀσμενίζω ἐσθίων, libens comedo.

Composita.

Ἐνασμενίζω, delector aliqua re, acquiesco. cum dat.

Τρισάσμενος, admodum libens, libentissimus. Xen. Anab. 3.

Ὑπερασμενίζω, libentissimè amplector, et suscipio. Plut.

ἈΣΠΑ'ΖΟΜΑΙ, F. άσομαι, amplector, amplexor, comiter accipio, amicè accipio, amanter complector. † Xen. Pæd. 1. 4. 1. et 26. amo.† (Eurip. Med. 896. Æsch. Ag. 533. Philostr. l. 3. c. 16.) Item saluto. Il. κ'. v. 542. τοὶ δὲ χαίροντες δεξιῇ ἠσπάζοντο ἔπεσσί τε μειλιχίοισι. ubi Eustathius scribit esse περιπλέκεσθαι, et quasi εἰς ἑαυτὸν σπᾶσθαι. Od. γ'. v. 35. Χερσίν τ' ἠσπάζοντο, καὶ ἑδριάασθαι ἄνωγον, idem schol. exponit. ἐπεσπῶντο καὶ εἷλκον διὰ δεξιώσεως εἰς ἑαυτούς. Scribit etiam, pro osculari, solitos veteres addere dativum φιλήματι. Xen. Pæd. 6. ἠσπάσαντο ἀλλήλους ὡς εἰκὸς ἐν [illegible]. Aristoph. in Nub. † v. 1144.† Στρεψιάδην ἀσπάζομαι, exponitur salvere jubeo. † Vide Spanhemium ad Aristoph. Plut. v. 324.† Synes. ἄσπασαι αὐτὸν παρ' ἐμοῦ, saluta illum verbis meis. Ἀσπάζεσθαι αὐτοκράτορα, salutare imperatorem, salutando appellare. Plutarchus. ¶ Item amplector, amo, cupidè apprehendo; ut, ἀσπάζομαι χρήματα. Plat. de rep. lib. 1. Et Xen. de canibus fallacibus loquens, ἀσπαζόμεναι δὲ τὰ ψευδῆ, fallax vestigium amplectentes pro certo.

Ἀσπασμὸς, οῦ, ὁ, amplexatio, salutatio, 1. ad Cor. cap. 16. et alibi, ὁ ἀσπασμὸς τῇ ἐμῇ χειρὶ Παύλου. Matth. 23. et Marc. 12. et Luc. 11. τοὺς ἀσπασμοὺς ἐν ταῖς ἀγοραῖς.

Ἄσπασμα, res quam amplexamur. Plut. in consol. ad uxorem. πάντων ἥδιστον ἡμῖν ἄσπασμα καὶ θέαμα καὶ ἄκουσμα παρέχον ἑαυτό. [Eurip. Hec. 829. 831. Ἐκ τοῦ σκότου γὰρ, νυκτέρων τ' ἀσπασμάτων, φίλτρων ἐμοῦ τε, τῆς βροτοῖς πολλὴ χάρις. Iph. in Taur. 376. πολλὰ δ' ἀσπάσματα ἀνεῖται, &c. Elect. 596.]

Ἀσπαστὸς, ου, ὁ, quem quis amplecti velit, amplectendus, optatus, acceptus, Od. ψ'. Herodot. comparativo ἀσπαστότερος, usus est, pro, gratiore. Apud Hesiodum † in Asp. v. 42.† ἀσπαστὸν, adverbialiter etiam.

Ἀσπαστῶς, libenter. Herodian. lib. 2. ὡς συντείνας ὁ Ἀλβῖνος τὴν τιμὴν ὑπεδέξατο ἀσπαστῶς.

Ἀσπαστὺς, ύος, ἡ, salutatio, apud Callimach.

Ἀσπάσιος, ου, ὁ, poetis, idem quod ἀσπαστός.

Ἀσπασίως, libenter. (Æsch. Ag. 1564.) Il. φ'. † Hesiod. Asp. v. 45.†

Ἀντασπάζομαι, (comp.) resaluto, vicissim amplector. Bud. ex Plut. [Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 1. Ἀντασπαζόμενος δὲ αὐτὸν ὁ Ἀστυάγης, &c.]

Ὑπερασπάζομαι, vehementer amplector, seu saluto. Æl. var. hist. [Æschin. Epist. τὸ μὲν γὰρ τὰ μικρὰ πάνυ ὑπερασπάζεσθαι, μικρολογίας μέν τινος εἶναί φημι καὶ ἀπειροκαλίας.]

ἈΣΠΑ'ΛΑΘΟΣ, ου, ὁ, aspalathus: frutex multis spinis horrens. vide Diosc. l. 5. c. 19. et Plin. l. 12. c. 24. et l. 24. cap. 13. Theocr. scholiastes esse spinæ genus ait venenatæ: quippe quo percussi cervi emoriantur. ¶ Dictum παρὰ τὸ μὴ ῥᾳδίως ὑπὸ τῶν πληγέντων ἀποσπᾶσθαι ἢ ἀφαιρεῖσθαι, quòd non facilè evelli sive eximi queat è corpore eorum qui in eam impegerunt. Plat. l. 10. de rep. refert tyrannos aspalathi spinis apud inferos laniari.

ἈΣΠΑ'ΡΑΓΟΣ, sive ἀσφάραγος, (Atticè) ου, ὁ, asparagus. Ita dicitur quod primùm in lucem prodit oleris germen priusquam in folia explicetur: sive recentissimus turio qui edendo est. Galenus de aliment. facult. l. 2. c. 58. Et Athen l. 2. ¶ Item planta quædam cujus meminit Diosc. l. 2. c. 152. Gal. de alim. facul. l. 2. cap. 9. et simpl. medic. l. 6. Meminit Theophr. et aliûs asparagi quem in censu τῶν ἀκανθωδῶν ponit hist. pl. l. 1. c. 16. et l. 6. c. 1. et 3. Item ἀσφάραγος, gula, guttur: secundum quosdam παρὰ τὸ σφαραγεῖν, i. ἠχεῖν. quoniam δι' αὐτοῦ ἡ φωνὴ φέρεται. Il. χ'. Vide et Σφάραγος.

Ἀσπαραγία, ἡ, asparagi plantarium. Theophr. pl. l. 6. c. 3.

Ἀσπαραγωνιά, ramusculus aut frons ex asparago illo spinoso. Plut.

ἈΣΠΙ'Σ, ίδος, ἡ, clypeus. (V. Eurip. Phœniss. 78. 1384. Æschyl. Ag. 1446. Apollon. Rhod. i. 746. 1026. iii. 1265. 1278. 1287. iv. 201.) ἀσπὶς ταυρείη, Il. π'. πολυδαίδαλον ἀσπίδα θοῦρις, Il. λ'. Et φαεινὴ ἀσπὶς, Il. χ'. Et ἀσπίδας εὐκύκλους, Il. ξ'. Plura ἀσπίδος epitheta vide apud Pollucem. Παρ' ἀσπίδα καθίστασθαι, in clypeum se locare, apud Xenoph. idem est quod ad sinistram. Ponitur etiam pro ipso clypeatorum agmine, seu ipsis clypeatis. Herod. ἀσπὶς ἑπτακισχιλίη. Luc. ἀσπίδος τοσαύτης ἄρχων. Item serpentis genus. Paul. Ægin. l. 5. c. 18. ☞ Eustath. derivat ab α στερητικῷ, et σπίζω, id est, τείνω, ἡ μὴ πλέον τοῦ μετρίου μεμηκυσμένη, ἢ κυρτὴ ἡ κυκλοειδὴς καὶ μὴ εἰς μῆκος ἐκτεταμένη. Aristoph. verò schol. etiam ab ipsa aspide, διὰ τὸ εἰς κύκλους πολλοὺς εἱλεῖσθαι (τὸ ζῶον τοῦτο) nominat. κυκλικαὶ γὰρ ἦσαν αἱ ἀσπίδες τῶν παλαιῶν, ὡς Αἰσχύλος, ἅλως δὲ πολλὰς, ἀσπίδος κύκλον λέγει.

Ἀσπιδιώτης, ου, ὁ, clypeatus. item miles. Eust. [Lucian. Navigium. ἐκπεπληγμένοι τί, τε ἱππικὸν, καὶ τοὺς ἀνέρας τοὺς ἀσπιδιώτας. Ad Homerum respicit, Iliad. B. 61. (al. 554.) Schol. Ἀσπιδιώτας. ὁπλίτας. Iliad. Π. 167. Schol. Ὁπλίτας, μαχητάς.]

Ἀσπιδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, in clypei modum rotundus. Od. λ'.

Ἀσπιδώδης, in clypei formam factus. scutatus. Oppian. lib. 1. de venat.

Ἀσπιδὸ, q. d. clypeatim, testudine facta.

Ἀσπίδιον, ου, τὸ, parvus clypeus. Ἀσπιδίσκος, ου, ὁ, idem. et ἀσπιδίσκη, etiam pro eodem. Hesych.

Ἀσπίζω, F. ίσω, clypeo protego et defendo.

Ἀσπιστὴρ, ῆρος, ὁ, clypeatus. Soph. Ἀσπιστὴς, οῦ, ὁ, idem. Il. β'.

Ἀσπίστωρ, clypeatus. Æsch. [Agam. 411. λιποῦσα δ' ἀστοῖσιν ἀσπίστορας κλόνους λογχίμους τε καὶ ναυβάτας ὁπλισμοὺς, &c.]

Composita.

Ἀργυράσπις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, argenteum clypeum gestans. Athen. l. 12.

Γλωσσάσπις, qui se lingua et clypeo defendit, cui lingua clypeus est, qui se facundia tuetur. Bud.

Ἐνασπιδόω, ῶ, clypeo armo. apud Phavor. [Aristoph. Acharn. 367. Ἀλλ' εἶα, μὰ τὸν Δί', οὐκ ἐνασπιδώσομαι. Schol. ἀντὶ τοῦ, οὐ καθοπλίσομαι, οὐκ ἀσπίδα περιβαλοῦμαι στρατιωτικῶς, ἢ σκεπασθήσομαι.]

Θυρεάσπιδες, exp. scuto. [Anth. Ep. Gr.]

Λεύκασπις, album clypeum habens. Il. χ'. (Eurip. Phœniss. 1059.)

Ὁμάσπις, unà cum alio clypeum gestans: commilito. Epigr.

Παρασπίζω, à latere stans clypeo munitus pugno. Plut. (Eurip. Phœniss. 1392.) [Herc. Fur. 1098. τόξα τ' ἔσπαρται πέδῳ, Ἃ πρὶν παρασπίζοντ' ἐμοῖς βραχίοσιν, &c.]

Παρασπιστὴς, qui à latere stans clypeo munitus pugnat. (Eurip. Phœniss. 1125.) [Cycl. 6. Ἐνδέξιος σῷ ποδὶ παρασπιστὴς γεγὼς, &c. Elect. 886. Σύ τ', ὦ παρασπίστ' ἀνδρὸς εὐσεβεστάτου Πυλάδη, &c.]

Προασπίζω, clypeo objecto protego, propugno. Herodian.

Προασπιστὴς et προασπιστὴρ, propugnator: qui inter clypeatos primus certamen init.

Ῥίψασπις, clypeum abjiciens et fugiens: ignavus. Pol. ex Plat.

Συνασπίζω, confertis clypeis pugno, testudine facta pugno. Luc.

Συνασπισμὸς, quum confertis clypeis pugna initur.

Συνασπιστὴς, qui unà sic pugnat.

Συμπαρασπίζω (decomp.) simul dimico. Luc.

Ὑπασπίζω, unde Ὑπασπιστὴς, clypeatus, satelles. Est etiam adjutor, defensor, apud Eurip. in Phœniss. (Ὑπασπιστήρ. Æsch. Suppl. 190.) [Ἴχνευ δ' ὑπασπιστῆρα καὶ δορυσσόον λεὼν, &c.] ‡ clypeatam turbam.‡

Ὑπασπίδιος, clypeo tectus. Hom. Soph. Eurip.

Decomp. Ἀρχυπασπιστὴς, primarius et princeps inter ὑπασπιστάς. Plut. in Eumen.

Ὑπερασπίζω, clypeo protego, propugno. Polyb. Basil.

Ὑπερασπισμὸς, defensio, propugnatio.

Ὑπερασπιστὴς, propugnator.

Φέρασπις, clypeum ferens, clypeatus. (Æsch. Ag. 702.) Hom. hym. in Mart. item bellicosus. in Epigr.

Χάλκασπις, æneum clypeum gestans, bellicosus. Eurip. in Iphig. Aulid.

Χρύσασπις, aureum clypeum gestans. Poll. Eurip. in Phœniss. [Pind. Olymp. Θ. 79. Καίων δ' ἔστω Χαλκάσπιδος [illegible], &c. Schol. οἱ καθωπλισμένοι. Pyth. Θ. 1. χαλκάσπιδα. Schol. χαλκάσπιδά φησι, ὅτι σὺν ἀσπίσι χαλκαῖς, τὸν ὁπλίτην ἔτρεχον δρόμον. Isthm. Ζ. 33. Soph. Philoct. 742. Eurip. Herc. Fur. 794. Σπαρτῶν ἵνα γένος ἔβα Χαλκασπίδων λόχος, &c. Vide Notam Cl. Barnes. Polyb. Hist.]

ἌΣΣΟΝ, dicitur pro ἐγγὺς seu πλησίον, id est, propè, seu propiùs. Il. ζ'. et ό. Ἆσσον ἴθ', ὥς κεν θᾶσσον ὀλέθρου πείραθ' ἵκηαι, propius accede, ut eò citiùs ad exitii metam pervenias. Cum genit. Il. χ'. Τείχεος ἆσσον ἴμεν πάντ' ἤματα πάντα. Compar. ἀσσότερος, et superl. ἀσσότατος. Athen. l. 13. unde adverb. ἀσσοτέρω et ἀσσοτάτω, in Epigr. propiùs, et proximè.

Ἐπασσύτεροι facere aliquid dicuntur qui id faciunt unus post alium continua serie sequentes. Il. δ'. Ὡς τότ' ἐπασσύτεραι Δαναῶν κίνυντο φάλαγγες. Et Iliad. ά. Θνῆσκον ἐπασσύτεροι, è vestigio unus super alium, vel etiam conferti, crebri: ut schol. exp.

ἈΣΤΑΚΟ'Σ, οῦ, ὁ, astacus ex genere τῶν καρκίνων apud Aristot. anim. l. 4. c. 2. et Plin. l. 9. c. 31.

ἈΣΤΑ'ΝΔΗΣ, nuntius, apud Tarentinos, inquit Hesych. Suid. Persicum esse vocabulum ait, ut et synonymum ἄγγαρος.

ἈΣΤΗ'Ρ, έρος, ὁ, stella. Iliad. δ'. v. 75. Οἷον δ' ἀστέρα ἧκε Κρόνου παῖς ἀγκυλομήτεω, Ἢ ναύτῃσι τέρας. Iliad. έ. Ἀστέρ' ὀπωρινῷ ἐναλίγκιον. pro sydere quod canicula dicitur.

Ἀστερίζειν, reperitur pro καταστερίζειν, quod est mutatione, in stellam vertere: unde ἀστερισθεὶς, apud Plut.

Ἀστέριος, ου, ὁ, sydereus. Suid.

Ἀστερίτης, ου, ὁ, stellans, ἀστερίτης λίθος, asteria gemma, de qua vide Plin. l. 37. c. 9.

Ἀστέριον, phalangium, apud Nicand. in Ther.

Ἀστερίας, ου, ὁ, stellaris. ἀστερίας ἐρωδιὸς, avis de qua Aristot. an. lib. 9. cap. 1.

Ἀστερίσκος, ου, ὁ, stellula, asteriscus. Erat nota (ut refert Eust.) literæ X similis, quatuor punctis distincta, singulis angulis, solebat addi locis insignibus, quemadmodum contrà obelus τοῖς ἀθετουμένοις. ¶ Est et herbæ nomen apud Theophr. lib. 4. cap. 13.

Ἀστερόεις, εντος, ὁ, stellatus, Suid. † Hes. Th. 106.† [Apoll. Rhod. Arg. iii. 1000. τὴν δὲ καὶ αὐτοὶ Ἀθάνατοι φίλαντο, μέσῳ δέ οἱ αἰθέρι τέκμαρ Ἀστερόεις στέφανος, τόν τε κλείουσ' Ἀριάδνης, &c.]

Ἀστερόθεν, ex stellis, ex astris.

Ἀστερόω, idem quod ἀστερίζω, constello, stellis distinguo. Aratus.

Ἄστρον, ου, τὸ, astrum, sydus, signum seu ζώδιον multas habens ἀστέρας. Ponitur et pro ἀστὴρ, ut apud Lat. sydus pro stella. Iliad. κ'. Ἄστρα δὲ δὴ προβέβηκε, &c. Aristot. de mundo, τῶν γε μὴν ἄστρων τὰ μὲν ἀπλανῆ, τὰ δὲ πλανητά. ¶ Peculiariter etiam appellatur ἄστρον, canis seu canicula: ut apud Xen. τοῦ ἄστρου ἰόντος. (φλέγεθοντ' ἄστρων. Luna ita dicitur Æschyl. S. c. Th. 386. V. Eurip. Phœniss. 461. Soph. Œdip. Tyr. 815.)

Ἀστρικὸς, οῦ, ὁ, sideralis.

Ἀστρῷος, ου, ὁ, sidereus: ut, ἀστρῷα σώματα, Alex. Aphr. in Probl.

Composita ex ἀστήρ.

Ἀνάστερος, obscurus. Arat.

Διάστερος, ου, ὁ καὶ ἡ, stellis distinctus, stellatus. Metaph. apud Luc.

Ἑξάστερος, Pleiades. à sex stellis, licet septem videantur. Eust. ex Arato.

Σιάστερος, lucidus, fulgens. Arat.

Κατάστερος, stellatus. Naz. or. de cauda pavonis.

Καταστερίζω, stellis distinguo: ut Bud. interpr. apud Proclum. Exponitur etiam, in stellarum numerum refero.

[Καταστερίω, ut καταστερίζω. Palæph. p. 16.]

Composita ex ἀστήρ.

Ἄναστρος, ου, ὁ καὶ ἡ, astris carens, non stellatus. Damasc. Item obscurus.

Ἔναστρος, astris apertus, Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 18.

Κύναστρον, canicula. [Lycophr. Alex. v. 397.] Potest esse etiam diminutivum à κύων.

[Ὕπαστρος. Æsch. Suppl. 398.]

ἈΣΤΙ΄ΟΧΟΣ, vas rotundum, quod infusa pice, sulphure et stuppa, injectoque igne ejaculabantur. Item lapidis genus, lignique aridi pice infecti. Hesych.

ἈΣΤΡΑ΄ΒΗ, ἡ, ab Hesych. exp. lignea sella seu ephippium ligneum, quod manu tenent sessores. Eustathius etiam interpretatur sellam et σαγμάριον, apud Athen. lib. 3. Dicitur etiam de mulis aut aliis jumentis dossuariis, ut apud Dem. in Mid. ☞ Dictam ἀστράβην volunt παρὰ τὸ μὴ στραβίζεσθαι, μηδὲ στρέφεσθαι, ut scribit Demosth. comment.

[Ἀστραβίζω. Æsch. Suppl. 292.] [ἴδοις τ' ἂν οὐ νομάδας ἱπποβάμοσιν Εἶναι καμήλοις ἀστραβιζούσας, &c.] ‡ ἀστραβιζούσας legit Stanl. quod vertit Schutz. camelis vectas, seu inequitantes.‡

Ἀστραβεύειν, mulionum proprium est, qui jumenta agunt dossuaria. Poll.

ἈΣΤΡΑ΄ΓΑΛΟΣ, ου, ὁ, idem quod σφόνδυλος seu σπόνδυλος, spondylus, vertebra. Il. ξ. Τὸ δ' ἥλασε κεφαλῆς τε καὶ αὐχένος ἐν συνεοχμῷ Νείατον ἀστράγαλον. ¶ Item, talus, i. ossiculum prope quadratum intra infimos tibiæ et suræ processus comprehensum, et neque videri neque tangi potest. Talum Latini appellant. Xen. de re eq. ὀκλάζειν μὲν τὰ ὀπίσθια ἐν τοῖς ἀστραγάλοις. Et Luc. τῇ ἐκ τῶν ἀστραγάλων μάστιγι παίοντες. Pro tormenti genere quæstionibus peculiari accipiunt apud Diod. ¶ Item ἀστράγαλοι quidam lusorii sunt, quos Latini itidem talos appellant, et taxillos. Il. ψ. ἀμφ' ἀστραγάλοισι χολωθείς. Et Plut. in Alc. ἔπαιζεν ἀστραγάλοις ἐν τῷ στενωπῷ. ¶ Sunt et apud Architectos ἀστράγαλοι quidam à similitudine τῶν περὶ τὰ σφυρὰ, et eorum quibus pueri ludunt. Vitruv. l. 3. cap. 3. ¶ Denique ἀστράγαλος dicitur frutex quidam parvus ramo et folio ciceris: Latini talum, glandulam et ficum terræ vocant. Vide Diosc. l. 4. c. 62. et Plin. lib. 26. cap. 8. ¶ Adjectivè etiam usurpavit Theocritus Id. 10. πόδες ἀστράγαλοι.

Ἀστραγαλίτης, ου, ὁ, astragalo similis, astragalum similitudine referens, fœm. gen. ἀστραγαλῖτις dicitur à quibusdam ἡ ἶρις, quam aliqui ἰλλυρικὴν appellant, ex Gal. l. 1. τῶν κατὰ τόπους.

Ἀστραγάλιον, ου, τὸ, taxillus, parvus talus.

Ἀστραγαλίζω, talis seu taxillis ludo. Pol. l. 9. et apud Athen. l. 6. Pro eodem et ἀναστραγαλίζω.

Ἀστραγάλισις, lusus taxillorum. Aristot. Rhet. l. 3.

Ἀστραγαλίσκος, aliud diminut. Pollux.

Ἀστραγαλωτὸς, οῦ, ὁ, talos implicitos habens, ut, ἀστραγαλωτὴ μάστιξ, flagellum cui ossicula ejusmodi implicita sunt ad duriores incutiendas plagas. Plut.

Ἀστρίας, sive ἄστριες, taxilli, Eust. Scribit Etym. ἄστρις ex ἀστράγαλος dictum esse, ut λάστρις ex λάσταυρος, &c.

Ἀστρίχος, idem quod ἀστράγαλος. Hesych.

Ἀστρίζειν, pro ἀστραγαλίζειν. Hesych. Eust. Poll. lib. 9.

Composita.

Ἀναστράγαλος, talo seu talis carens.

Ἀναστραγαλίζειν, propriè esse videtur τὸ τοὺς ἀστραγάλους ἀναρρίπτειν, seu τὸ τοῖς ἀστραγάλοις ἀναρριφθεῖσι παίζειν. Ponitur pro ἀστραγαλίζειν. Apud Athen. lib. 6.

Ἡμιαστράγαλον, semitalus. [Aristot. de Hist. Animal. i. ἀλλὰ ὁ μὲν λύγξ, ἔχει ἡμιαστραγάλιον· ὁ δὲ λέων, &c.]

Συναστραγαλίζω, simul talis ludo. Max. Tyr.

ἈΣΤΡΑ΄ΠΤΩ, fulguro. Ἀστράπτειν (inquit Eust.) videtur fieri παρὰ τὸ ἀστέρας ἰάπτειν, i. ἀστεροειδῶς θέας πέμπειν. Il. ι. Ζεὺς ἀστράπτει. Et Il. ρ. Ἀστράψας δὲ μάλα μεγάλ' ἔκτυπε. Arist. rhet. 2. ὡς εἰ ἤστραψε καὶ ἐβρόντησε. Item fulgeo, corusco, mico. καὶ ἀστράπτοντα σίδηρον, Opp. de ven. lib. 3. Xen. in Cyn. ἀστράπτουσι τοῖς ὄμμασι. † Pæd. 6. p. 169. b. χαλκῷ ἤστραπτεν ἡ στρατιά.† Aristot. de mundo, πορφύρᾳ χρυσῷ καὶ ἠλέκτρῳ καὶ ἐλέφαντι ἀστράπτοντα. (Eurip. Phœniss. 109. Apollon. Rhod. Argon. iii. 1356.—— ἵκετο δ' αἴγλη Νειόθεν Οὔλυμπόνδε δι' ἠέρος ἀστράπτουσα. Pervenit autem splendor ab imo in cœlum usque per aëra coruscans.)

Ἀστραπὴ, ῆς, ἡ, fulgor, fulgetra seu fulgetrum. Aristoph. in Nub. † v. 503.† Βροντὴ δ' ἐρρήγη δι' ἀστραπῆς. † Xen. Pæd. 1. 6. 1.† Unde oriatur ἀστραπὴ, docet Aristot. de mundo, et Alex. Aphrod. probl. lib. 1. ¶ Item metaph. fulgor, splendor: ut, ὅπλων ἀστραπή.

Ἀστραπαῖος, q. d. fulguralis: ut, ἀστραπαῖα ὕδατα, Plut. in symp. aquæ fulgurales. id est, quæ cadunt quum fulgurat. Ἀστραπαῖος ἄνεμος, Aristot. meteor. 2. (q. d. ventus fulguralis) ventus qui fulgura ciet. ἀστραπαῖος Ζεὺς, fulgurator Jupiter, apud Athen. de mundo.

Ἀστεροπὴ, ἡ, poëtis idem quod ἀστραπὴ, fulgur: unde ἀστεροπητὴς, Jupiter fulgurator. Il. ά. † Hesiod. Th. 390.† [Soph. Philoct. 1913. οὐδ' εἴ με πυρφόρος ἀστεροπητὴς βρονταῖς αὐταῖς μ' εἶσι φλογίζων.]

Στεροπὴ, pro eodem, et στέροψ. Soph. Item pro, fulgor, splendor; ut, χαλκοῦ στεροπὴ, Hom. Sunt qui ἀστεροπὴ factum dicant ex στεροπὴ, non contra: στεροπὴ autem dici velint παρὰ τὸ στερεῖν ὀπωπῆς, sive παρὰ τὸ στερεῖν τοὺς ὦπας τοῦ ἰδεῖν.

Composita.

Ἀποστράπτω, fulguro, corusco: vel circumquaque fulguro. Neutrum. Interdum activum fit, sicut ῥιπταλάμπω, fulgorem ejaculor. Luc. in somn. ὅσα τὴν αἴγλην ἀπέστραπτε.

Decomp. Ἀνταποστράπτω, sive ἀνταστράπτω, contrà fulguro: è contrario fulguro, vel ex adverso, fulguro adversus fulgurantem: ut apud Luc. ἀνταστράπτων τοῖς κεραυνοῖς.

Διαστράπτω, fulguro. q. d. diffulguro.

Ἐναστράπτω, (q. d. infulguro) exp. interno splendore radio.

Ἐξαστράπτω, (q. d. effulguro) fulgur emitto.

Καταστράπτω, fulgore vel fulgetra illustro, inquit Bud. (Soph. Tr. 444.) Κατέστραψε, impersonaliter positum pro, fulguravit. affertur ex Plut. in Galba.

Περιαστράπτω, splendore circundo, illumino, illustro. ut Bud. interp. apud Greg. Ponitur etiam tanquam neutrum. Act. c. 22.

Προσαστράπτω, affulgeo; ut, προσαστράπτω τοίχῳ, affulgere muro. Nazianz.

Συναστράπτω, pariter corusco. Naz.

Φοινικοστερόπης, fulmine rubens. Pind. Olymp. [Od. θ. v. 10.]

ἌΣΤΥ, ἄστεος, τὸ, urbs, astu. (Sophocl. Œdip. Tyr. 782.) Il. β. Πολλοὶ γὰρ κατὰ ἄστυ μέγα Πριάμου ἐπίκουροι. Et Theo. lib. 1. καθ' ἕκαστον ἄστυ. Peculiare fecerant Athenienses urbis suæ nomen per antonomasiam, sive per excellentiam; sicut πόλις peculiariter vocata est Alexandria. ☞ Eumolpus deducit παρὰ τὸ ἄσυ ἵστασθαι. ἐπὶ μετεώρου γὰρ κεῖνται αἱ πόλεις, inquit schol. Apoll.

Ἀστὸς, οῦ, ὁ, civis. fœm. ἀστή. (Æschyl. Ag. 465. Soph. Œdip. Tyr. 230.) Xen. Plut. ἀστοὶ et ἀσταί, peculiariter vocati sunt cives Athenienses.

Ἀστικὸς, οῦ, ὁ, (et aliquando ἀστυκὸς) qui in urbe habitat, cui opp. ἄγροικος, apud Luc. Item urbanus, scitus, festivus. Item prudens, circumspectus.

Ἀστικῶς, festivè et prudenter. apud Suid.

Ἀστιανικὸς, pro ἀστικὸς, aff. ex Sozomeno, ἀστιανικὰς παρθένους.

Ἀστεῖος, ου, ὁ, idem quod ἀστικὸς, urbanus. Eust. Hesych. Et metaph. festivus, lepidus. Item comis, Isocr. Xen. Item venustus, elegans, honestus. act. Apost. c. 7. † κέρδος lucrum. Aristoph. Nub. 1060.†

Ἀστείως, urbanè, festivè, &c. Plut.

Ἀστειότης, ητος, ἡ, festivitas, urbanitas. Ἀστειοσύνη, idem.

Ἀστείζομαι, urbanitate sermonis utor, facetus sum. Plut.

Ἀστεϊσμὸς, οῦ, ὁ, urbanitas, festivitas.

[Ἀστυκὸς, qui in urbe habitat. Æsch. Eum. 599. Suppl. 510. 696. Theoc. α'. 31.]

Ἀστύρον, oppidum. Hesych. Scribitur ἀστυρὸν, apud Etymol. qui diminut. esse ait, ex ἄστυ: ut apud Callimach. ἀστυρὸν εἰσανέβαινον.

Composita.

Ἐπαστείζομαι, inhabito. Hesych.

Προάστειον, ου, τὸ, suburbium, suburbanum. Reperitur et προάστιον, metri causa. [Soph. Elect. 1536. Οὗτος ἐν προαστίῳ χωρεῖ γεγηθώς.]

Προαστειασάμενος, Suid. ἀστεῖόν τι προειπών.

ἌΣΦΑΛΤΟΣ, ου, ἡ, bitumen: pinguis et oleosus succus, plurima aërea et ignea substantia temperatus, ideoque flammam promptissimè concipiens. (Theocritus. Idyll. ιϛ'. 100.) Vide Diosc. l. 1. c. 100. et Plin. lib. 35. cap. 15. Alex. Aphr. Probl. l. 2. dicitur ἄσφαλτον neut. gen. usurpâsse. ☞ Dici παρὰ τὸ σφάλλεσθαι Suidas innuit, dum eam scribit τοιαύτην ἀσφάλτου φύσιν τοῖς κτίσμασι, ὥστε ταῖς ὀπταῖς πλίνθοις καὶ τοῖς λευκοῖς λίθοις συμμιγεῖσαν ἰσχυροτέραν γίνεσθαι παντὸς σιδήρου.

Ἀσφαλτίτης, ου, ὁ, cujus fœm. ἀσφαλτῖτις: ut, ἀσφαλτῖτις λίμνη, lacus bitumen fundens. Suid.

Ἀσφάλτιον, dicitur quoddam τρίφυλλον seu ὀξυτρίφυλλον, quoniam ejus foliorum, ubi adoleverunt, ἀσφάλτου ὀσμὴ ἐστι, teste Diosc. lib. 3. cap. 123.

Ἀσφαλτώδης, bituminosus, bitumen ferens. Strabo. lib. 11.

Ἀσφαλτίζω, bitumen refero, bitumini similis sum. Diosc. l. 1.

Ἀσφαλτόω, ῶ, bitumine illino. Genes. c. 6.

Ἀσφάλτωσις, bituminis illitus, q. d. bituminatio.

Πισσάσφαλτος, (comp.) pix bitumine mixta. bituminis genus picem odore referens. Vide Plin. et Diosc. Marcellus empiricus Latinis dici scribit rubricam Scythicam.

ἈΣΦΟ΄ΔΕΛΟΣ, ου, ὁ, asphodelus: planta ex genere τῶν βολβωδῶν. (Nicander. Theriac. 73. Ἠὲ καὶ ἀσφοδέλοιο νέον πολυαυξέα μόσχον— Et versu v. 534. Ἀγρεῖ δ' ἀσφοδέλοιο διανθέος ἄλλοτε ῥίζαν. Ubi obiter notandum Cels. Bentleium recte docere e Schol. legendum διαθέος.) Vide Theophr. hist. pl. l. 7. c. 12. et Plin. l. 21. c. 17. et Diosc. l. 2. c. 199. ¶ At ἀσφοδελὸς oxyton. prati epithetum est apud Hom. ut Od. λ'. et ω'. κατ' ἀσφοδελὸν λειμῶνα, videlicet ubi asphodeli proveniunt.

Ἀσφοδέλινος, ex asphodelo. Luc. ver. hist. lib. 2.

Ἀσφοδελώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, asphodelo similis, seu qui de asphodeli genere est.

ἈΣΧΑ΄ΛΛΩ, mœreo, doleo, tristitia affectus sum. (Soph. Œdip. Tyr. 937.) Item indignor, ægrè fero: ut, ἀσχάλλειν ἐπὶ τῷ δίκην δοῦναι. Dem. in Mid. apud Xen. de re eq. ἀσχάλλων τῇ τραχύτητι. ☞ Ab ἄχω deducunt Etymol. et Eust. ut sit, ἄχω, ἀχάλλω, deinde, interjecto σ, ἀσχάλλω. addit Eustathius, ἀσχάλλειν ὡσεὶ ἄχος ἅλις ἔχειν.

Ἀσχαλάω, ῶ, idem signif. sed est magis poeticum. Il. β'. (Æsch. Pr. 763.)

Συνασχάλλω, (comp.) condoleo. Συνασχαλάω, ῶ, idem. Æschyl. in Prom. vincto, σοῖσιν οὐ συνασχαλᾷ μόχθοις. (161. 243. 303.)

ἈΤΑΛΟ΄Σ, ἡ, ὁ, tener, juvenilis. παρὰ τὸ ἀπαλὸς, κατὰ τροπὴν, ἢ κατὰ στέρησιν, παρὰ τὸ τλῆναι, ὁ μηδέπω δυνάμενος κακοπαθεῖν, qui per teneram ætatem tolerandis laboribus nondum par est. juvenis, juvenilis. apud Hesiod. † Th. v. 989.† παῖδ' ἀταλὰ φρονέοντα, exp. puerum puerilia sapientem. [Sed in Edd. Heins. et Pasor. lego παῖδ' ἀταλὰ φρονέοντα &c. Eurip. Elect. 699. Ἀταλᾶς ὑπὸ ματέρος Ἀργείων Ὀρέων ποτὲ κληδὼν ἐν πολιαῖσι μένει φήμαις, &c.] Sic et Il. σ'. v. 567.

Ἀτάλλω, (vel ἀτιτάλλω) delicatè nutrio, tanquam tenellum puerum magna cura educo. Soph. νέαν ψυχὴν ἀτάλλων. Exp. et adolesco, cresco. apud Hes. in Erg. Est etiam σκιρτῶ. Il. ν'. ἄταλλε δὲ κήτε' ὑπ' αὐτοῦ, ubi exp. lusitabant. Ἀτιτάλλω, idem. ut Od. ά. et ξ. (Theoc. ζ'. 38.)

Ἀτάλματα, τὰ, pueriles lusus, saltus pueriles. Hesych.

ἈΤΑ΄Ρ, pro conjunctione δὲ vult sumi Eust. Il. χ'. Ἕκτορ, ἀτάρ που ἔφης, &c. Item pro, sed, verùm, cæterùm. † ἀτὰρ ζητητέον, sed quærendum est. Aristoph. Nub. 758.† Plato de rep. 2. ἀεὶ μὲν δὴ τὴν φύσιν τοῦ Γλαύκωνος ἠγαστάμην, ἀτὰρ οὖν καὶ τότε πάνυ γε ἥσθην, i. quum aliàs semper, tum præcipuè per id temporis ingenio Glauconis sum oblectatus. Vide plura apud Bud. (Eurip. Phœniss. 359. Æsch. Pers. 333. Soph. Tr. 54. Œdip. Tyr. 1072.)

ἈΤΑ΄ΡΜΥΚΤΟΝ, Etymologus propriè esse dicit τὸ μὴ μύον, ἀτενές: παρὰ τὸ ἀτὰρ καὶ τὸ μύειν. ut apud Euphorionem, ἀτάρμυκτον τρέπεν ὄμμα. vel τὸ ἄφοβον. παρὰ τὸ ταρμύσσειν, τὸ φοβεῖν. Idem quod ἀταρβὴς seu ἀτάρβητος, intrepidum, imperterritum, impavidum: ut schol. quoque Nicandri exp. in hoc Alexiph. loco. ἐξ ὧ μέλας [illegible] ἀταρμύκτοιο φρενὸς οἴστρῳ. Significat etiam τὸ θρασὺ, ut Etym. addit.

ἈΤΑ΄ΣΘΑΛΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, damnorum magnorum autor, perniciosus, improbus, scelestus. (Theoc. κε'. 131.) Item vecors, ἀτασθάλῳ ἀνδρὶ ἔοικας, Od. σ'. Et ἀτάσθαλος ὕβρις, Od. π'. Et ἀτάσθαλα μηχανάασθαι, ibidem. et apud Hesiod. in Erg. Et ἀτάσθαλοι ἔρωτες, apud Hippocr. epist. ad Demag. ☞ Παρὰ τὸ ἀτῶ, τὸ βλάπτω. vel παρὰ τὸ ταῖς ἄταις θάλλειν, id est, [illegible], inquit Etym. † Sic Soulias. ad Hesiod. Th. 164.†

Ἀτασθαλία, ἡ, improbitas damna inferens seu damna inferre gaudens. Item protervia, petulantia. Exp. et temeritas, item vecordia. Hom. Hesiod. (Ἀτασθαλίαι, pl. Theoc. ζ'. 79.)

Ἀτασθάλλω, improbè ago, protervè me gero. Hom. Od. σ'.

Ἀτασθαλέω, idem. Greg. in Carm.

ἈΤΑ΄Ω, ῶ, F. ήσω, lædo, noceo, noxam seu damnum infero. Dicitur et ἀτέω, pro eodem, ut Il. ύ. Αἰνεία, τίς σ' ὧδε θεῶν ἀτέοντα κελεύει, &c.

Ἀτάομαι, ῶμαι, lædor, damno afficior. Soph. in Ajace, ἀτώμεσθα νῦν.

Ἀταίω, stupeo, adstupesco, cum stupore admiror, ut apud Etymol. ἀταιομένου κακὰ ἔργα.

Ἄτω, et per pleonasmum τοῦ α, ἀάτω, idem quod ἀτάω. Od. λ'. Ἆσέ με δαίμονος αἶσα κακή. Od. κ'. ἆσάν μ' ἕταροί τε κακοί. Et alibi passim.

Ἀάσκω, idem quod ἀάτω. aor. 1. ἆσα, med. ἀασάμην.

pass. ἀάσθην. Ionico et poëtico more, sine augmento, sæpe apud Hom.

Ἄτη, ἡ, noxa, damnum, clades, Il. β'. et ι'. Ζεύς με μέγα Κρονίδης ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ. [φίλων ἄταισι ποντίαισι. Æschyl. Pers. 1042. Eurip. Med. 980. Soph. Œdip. Tyr. 1229. Æsch. Ag. 1292.] Item dea quædam damna et infortunia hominibus immittens, cujus descriptio est Il. ι'. et Il. τ'. ἄτη ἣ πάντας ἀᾶται. Vid. et Bud. †ἄτη culpa exp. ad Hes. Asp. 93.†

Ἀτηρὸς, οῦ, ὁ, noxius, damnosus. [Æsch. Pr. 745. Soph. Tr. 268.] [Philoct. 1303. Τοιοῦτος ἦσθα τοὺς λόγους, χὤτ᾽ ἐμοῦ Τὰ τόξ᾽ ἔκλεπτες πιστὸς, ἀτηρὸς λάθρα. Schol. Ἀτηρὸς. βλαβερὸς. παρὰ τὴν ἄτην. Aristoph. Vesp. 1290. Οὐ γὰρ ὁ γέρων ἀτηρότατον ἄρ᾽ ἦν κακόν, &c.] Et pleonasmo syllabæ ταρ, ἀταρτηρὸς pro eodem, ut apud Hesiod. †Th. 610.† ἀταρτηροῖο γενέθλης. Et ἀταρτηροῖς ἔπεσι, Il. α'. [Ἀταρτηρός. Theoc. κδ'. 28.] Aff. et ἀταρτᾶται, pro nocet, fatigat. Hesych.

[Ἀτηρόν. Æsch. Eum. 1010. * prave pro ἀτηρόν.*]

Ἀάτα, idem quod ἄτα. Pind. Pyth. 2.

Composita.

Ἄατος, ου, ὁ καὶ ἡ, innocuus, innoxius, noxæ seu damni expers, ab α privat. et ἄτη, vel contrà, valde noxius, ab α intensivo.

Ἀάατος, innoxius: vel non innocuus, noxius: vel valde noxius. Nam ab ἄτη (inquit Eust.) per privationem fit ἄατος, innoxius, et per secundam privationem ἀάατος, non innoxius, sed noxius; vel multum noxius, ab ἄατος, id est, noxius, et per epitasin ἀάατος. Il. ξ'. ἀάατον Στυγὸς ὕδωρ. Et Od. χ'. ἄεθλος ἀάατος.

Ἀγατάομαι, damno afficior, lædor. Hesych.

Ἀκήρατος, immortalis, incorruptus. [Æsch. Pers. 616. Luc. Som. p. 8.] Eustat. vult esse dictum à κὴρ et ἄτη.

Ἀκηράσιος, pro eodem. [Apoll. Rhod. Arg. lib. 2. 1276. Οἶνον ἀκηρασίης μελισταγέας χέε λοιβάς. Hom. Odyss. ι'. 205. Ἡδὺν, ἀκηράσιον, θεῖον ποτόν. Schol. καλὸν καὶ ἀδιάφθορον ἢ ἀκέραιον. de Vino loquitur Poeta hoc loco.] Idem deducit à κὴρ et ἄτη. Vide in compos. à κήρ.

Ἄνατος, aff. pro ἄατος, innoxius, damnosus, ex Soph. in Œd. Col. [Æsch. Suppl. 361. 364.]

Ἀνατί, sine damno, impunè. Scribitur et ἀνατεί, id est, ἄνευ ἄτης καὶ βλάβης, apud Soph. in Antigone et Plat. de leg. l. 9. [Æschyl. Eum. 69. 76. Eurip. Med. 1359.]

Ἐξάτης, indemnis, (quasi ἔξω ἄτης) qui incolumis evasit, qui defunctus est malo. Plato in Phæd. ἐξάτη ἐποίησε τὸ αὐτὸ ἔχοντα. Item sanus, apud Hippocr. teste Gal. Item mente motus et furens, apud Etymol.

ἌΤΕ, quippe, utpote, † Xen. Pæd. 1. 4. 16.† nimirum, vel quando, quia; ut apud Plat. in Tim. ἅτε οὐκ ἀπολείποντος ἑαυτοῦ, quia nunquam deseritur à se. Possit etiam exponi, quippe quod, utpote quod. Aliquando exponitur tanquam; ut, ἅτε μανικός. † Xen. Pæd. l. 3. 3.†

ἈΤΕ'ΜΒΩ, contristo, tristitia afficio. Od. β'. Ἐξ οὗ ἀτέμβοι θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν. Item privo. ☞ Vult Eust. esse dictum quasi εἰς ἄτην ἐμβιβάζειν, sicut ἀτέμβεσθαι, quasi εἰς τὴν ἄτην ἐμβαίνειν.

Ἀτέμβομαι pro ὀδύρομαι. Et pro στέρομαι, apud Hom.

Ἀτέμβιος, querulus, miser. Etymol.

ἈΤΕΡ, sine, absque, citra: idem quod ἄνευ, ut Od. μ'. ἄτερ καμάτοιο τέλεσσαν. [Æsch. Eum. 407. Ag. 1157. Ch. 336. Sic in Euripidis Hippol. 629.—θηλειῶν ἄτερ, sine mulieribus.] Interdum postponitur suo genit. ut apud Apoll. Rhod. Arg. lib. 2. πάλιν ἄτερ ἐγγυαλίξαι. †πατρὸς ἄτερ Hesiod. Asp. v. 15.†

Ἄτερθε sive ἄτερθεν, idem quod ἄτερ, absque, sine. [Æsch. Suppl. 1018.] Soph. in Ajace, ἄτερθε τοῦδε, præter hunc. Interdum signif. seorsum ab.

Ἀπάτερθε et ἀπάτερθεν, (comp.) seorsum ab. Il. ε'. Αἰνείαν δ᾽ ἀπάτερθεν ὁμίλου θῆκεν Ἀπόλλων. Sic et Il. β'.

[ἈΤΘΙΣ, ad atticismum pertinens. Philostr. l. 1. c. 17.]
[Ὑπεραττικίζω, atticismum affectare. Philostr. l. 1. c. 17.]

ἈΤΜΕΝΟΣ, ου, ὁ, et Ἀτμήν, ένος, ὁ, famulus, servus. Illud apud Hesych. et Eust. legitur; hoc apud Etym. et Suid. ☞ Etym. scribit dici ἀτμὴν per syncopen pro ἀτιμὴν, à τιμή: quoniam οἱ δοῦλοι sunt ἄτιμοι et inhonorati.

Ἀτμενία, ἡ, servitus, interdum etiam infortunium, calamitas. Aff. etiam pro, administratio, ex epigr.

Ἀτμένιος, schol. Nic. exp. πολυπράγμονας τε, πολυμοχθοῦντας, μετὰ κακοπαθείας γηράσας. Epithetum est olei, apud Nic.

Ἀτμενίω, exp. δουλεύω, per syncopen pro ἀτιμενίω. Etym.

ἈΤΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, flatus, halitus, vapor, fumus. [Æschyl. Eum. 138. Ag. 1520. Confer Schol. ad Æschyl. Sept. ad Theb. qui optime distinctionem inter Ἀτμὸς et Καπνὸς et alia notavit. Καπνὸς ἀπὸ ξύλου, Ἀτμὸς ἀπὸ ὕδατος.] Plat. ἀθροισθεὶς ὅταν ἀτμὸς πυρὶ καὶ ἀναθυμιάσεσι παχεῖ συνενεχθῇ ταῖς τῆς ἀρχῆς ἀναμιχθεῖσι περιόδοις. Apud Diosc. (de pisselæi confectione) ὅταν ἐκ τοῦ ἀναφερομένου ἀτμοῦ γίνηται διάβροχα (τὰ ἔρια,) Plin. vertit, velleribus supra halitum ejus expansis. ☞ Factum est ab ἄω, flo.

Ἀτμὴ, ἡ, et Ἀτμὶς, ίδος, ἡ, idem quod ἀτμός. Hesych.

Ἀτμώδης, εος, ὁ, καὶ ἡ, vapores multos emittens, vaporiferus.

Ἀτμίζω, f. ίσω, vaporo, exhalo. Hesych. [Philostr. l. 3. 6.]

Ἀτμισμὸς, οῦ, ὁ, vaporatio.

Ἄτμισις, εως, ἡ, idem.

Ἀτμιάω, ῶ, vaporo, vapores emitto. Hippocr. de morb. lib. 4.

Composita.

Ἀπατμίζω, exhalo vaporem, emitto in vaporis modum. Capitur et passivè seu neutraliter, sicut ἐξατμίζειν pro evaporari seu expirare, apud Aristot. teste Bud.

Διατμίζω, in vaporem converto. Laërt. in Anaxagora.

Ἐξατμίζω, exp. vulgò, exsorbeo. Est tamen potius, vaporem elicio. Bud. exponit, exhalationem subduco, ex Aristotel. Probl. 1.

Ἐξατμίζεσθαι, evaporari, exsuctius reddi, arescere, q. d. ἐξικμάζεσθαι, expirare, idem quod ἀναθυμιᾶσθαι. Aristot.

Decomp. Συνεξατμίζω, mecum exhalando aufero, ut Bud. exp. Aristot. in meteorol.

Συνατμίζω, simul evaporo. Diog. Laërt.

Ὑπατμίζω, vaporem subduco.

Ὑπατμισμὸς, suffitus vaporem eliciendo factus. [Diosc. l. 3. c. 26.

ἌΤΡΑΚΤΟΣ, ου, ὁ vel ἡ, fusus. [Soph. Trachin. 727. Aristoph. Ran. 1389. Philostr. l. 2. c. 11.] Plut. in Probl. Rom. de sponsa, κομίζειν μὲν ἠλακάτην καὶ τὸν ἄτρακτον, ἐρίῳ δὲ περιστέψαι τὴν θύραν τοῦ ἀνδρός. Aristot. de mundo, τὰ περὶ τὰς Μοίρας καὶ τὸν ἄτρακτον εἰς ταὐτό πως νεύει, quæ de Parcis et fuso feruntur, huc tendunt. ¶ Metaph. à fusi aut colus similitudine ἄτρακτος dicitur jaculum seu sagitta. Soph. in Philoct. ὅ μοι βάλοι νευροσπαδὴς ἄτρακτος. ¶ Item mali nautici pars quædam, nimirum quod supra antennam est.

Ἀτρακτυλὶς, ίδος, ἡ, dicitur spina quædam cnico similis, quoniam antiquæ mulieres fusos inde aut colos fabricabantur, qua de re vide Theophr. et Diosc. et Theocr. schol. ac Plinium. Theocr. metri causa dixit ἀτρακτυλλίδας, gemino λ. Idyll. 4. quomodo et apud Diosc. scriptum est.

ἈΤΡΑ'ΦΑΞΙΣ, seu ἀτράφαξυς, atriplex, oleris genus, de quo vide Diosc. lib. 2. cap. 145. Legitur et ἀδράφαξις et ἀνδράφαξυς, apud Theophr. et Hippocr.

Ψευδατράφαξις, fictitia et ementita atriplex, Aristoph. in equit.

ἈΤΡΕΚΗ'Σ, έος, ὁ καὶ ἡ, verus, certus. Eust. ἀτρεκὲς αἷμα exponit τὸ ἀληθὲς, καὶ μὴ ψεῦδον τὸ ξίφος. Il. ε'. ἐκ δ' ἀμφοτέρων ἀτρεκὲς αἷμ' ἔσσευε βαλών. Ex Eurip. affertur ἀτρεκὴς δόξα, fama tam certa ut negari non possit. Interdum ἀτρεκὲς adverb. ponitur pro ἀτρεκῶς. Sic apud Theocr. εἰδέναι ἀτρεκές. ☞ Ex quatuor etymologiis quas affert. Etym. hæ duæ videntur magis probabiles, ut fiat vel à τρέχω, quasi ἀτρεχὴς, id est, ὁ μὴ παρατρέχων τὴν ἀλήθειαν: seu ὁ οὐδὲν δύναται παραδραμεῖν τῇ φωνῇ: vel à τρέω (timeo) quasi ἀτρεὴς, et per pleonasmum literæ κ, ἀτρεκής: quoniam qui vera loquuntur, non verentur reprehensionem, sicut ii qui mentiuntur.

Ἀτρεκέως, verè, certò: ut, ἀτρεκέως ἀγορεύειν. Od. α'. et Il. δ'. Apud Herodot. ἀτρεκέως ἐπίσταμαι, compertum habeo, certò scio. [lib. 1. cap. 57. Ἥντινα δὲ γλῶσσαν ἵεσαν οἱ Πελασγοί, οὐκ ἔχω ἀτρεκέως εἰπεῖν. cap. 140. lib. 9. cap. 18.] Pro eodem dicitur et ἀτρεκῶς. [Arrian. de Exp. Alex. l. 7.]

Ἀτρέκεια, ἡ, veritas, Herodot. Nonn. Epigr.

Composita.

Νητρεκὴς, idem quod ἀτρεκής. Νητρεκέως, verè, certò. Lycophr.

Πανατρεκὴς, omnino verus, verissimus, certissimus, in Epigr. [Apoll. Rhod. Arg. iv. 1572. καὶ τόδε πανατρεκὲς ἔκλυον ὑμέας, &c.]

Πανατρεκῶς, et Πανατρεκέως, verissimè, certissimè.

ἌΤΤΑ, Atticum est pro ἅσσα, quod quidem ex ἃ et σὰ Megarensium lingua significante τινὰ, compositum prodidère: sicut Hom. Il. α'. φράζεο ἅσσ' ἐθέλησθα. ¶ Ἅττα verò vel ἄττα, significat τινὰ, aliqua, quædam. † Aristoph. Nub. 630. ἄττα μικρὰ μανθάνων. parva quædam discens.† Od. τ'. Εἰπέ μοι ὁπποῖ' ἄσσα περὶ χροῒ εἵματα ἕστο, ubi tamen supervacuum est: siquidem ὁποῖα ἄσσα nihil aliud significat, quam qualia. † Sic ποῖα ἄττα qualia. Xen. Pæd. l. 3. p. 77. e.† Demosth. quoque et alii qui lingua Attica scripsère, usurpant. ¶ Ἄττα est etiam vocabulum quo juniores compellant senes, quasi, pater: ut Achilles Il. ι'. Φοῖνιξ ἄττα γεραιέ. Sic et Od. π'. [Aristophanes in Ranis. 174. Πόσ' ἄττα; Ubi Scholiastes, Ἀντὶ τοῦ, πόσα τινὰ ἔχεις;]

ἈΤΤΑ'ΓΑΣ, sive, Ἀτταγᾶς, avis est picto dorso, unde servos stigmaticos, seu Threiciis notis compunctos, Aristoph. in avibus per jocum ἀτταγᾶς nominat. De hac ave vide apud Athen. lib. 9. Legitur et ἀτταγὴν apud Aristot. hist. anim. l. 9. c. 29.

ἈΤΤΑ'ΡΑΓΟΙ, οἱ, pustulæ seu minuta fragmenta, quæ pani nimium cocto deraduntur aut sponte decidunt. Vide Poll. lib. 7. cap. 5. et Athen. l. 14. et Eust. Od. ζ. et ρ'.

ἈΤΤΑΤΑΙ', interjectio est, quæ idem valere dicitur quod atat apud Latinos, et βαβαὶ seu φεῦ apud Græcos. Ἰατταταιὰξ, autem, flentis interjectio seu exclamatio est. [Ἀτταταί, atat. Utitur hoc verbo Aristophanes, in Ranis. 57. Ubi Interpres vetus, Γράφεται ἀππαπαί. Est exclamatio dolentis. Occurrit etiam in Comici Thesmophor. 230. ΕΥ. Ἐμβαλῶ σοι πάτταλον, Ἢν μὴ σιωπᾷς. ΜΝ. Ἀτταταῖ, Ἀτταταῖ. ΕΥ. Injiciam tibi paxillum, Nisi taceas. ΜΝ. Attatæ, Attatæ, &c. Hic recte Scholiastes. Ἀτταταῖ Ἐπίρρημα σχετλιαστικὸν, ἀλγητικὸν, καὶ θρηνητικόν.] [Cl. Bisetus videtur legisse Ἀτταταί. Ἰατταταί. Vide Nub. 706. Soph. Philoctet. 735. ἀτταταί.]

ἈΤΤΕ'ΛΑΒΟΣ, sive ἀττέλεβος, species parvarum locustarum. Vide Hieron. comment. in Nahum. proph. c. 3. Videtur ita dici παρὰ τὸ ἄττω, id est, à subsiliendo.

ἌΤΤΩ, prosilio, subsilio, subsulto. Demost. ἄττων δεῦρο κἀκεῖσε, huc illuc prosiliens. [Philostrat. lib. 1. 31. 2. 5.] ☞ Scribit Etym. ex αἴσσω pro ἀΐσσω fieri ἄσσω, deinde mutatis σσ in ττ, ἄττω.

Composita.

Διάττω, prosilio, desilio huc et illuc, emico. [Aristot. de mundo, ἐν δὲ τῷ ἀέρι πολλάκις σέλα τε διάττει, καὶ φλόγες ἀκοντίζονται.

Διάττομαι, prosilio, emico, et quasi raptim elidor. Plat. in Cratylo. τὸ γὰρ διαττώμενον καὶ τὸ ὠθούμενον, πνοῆς ἀπεικασμένα ἐστί.

Εἰσάττω, exp. insilio.

Ἐξάττω, exilio, subsilio. Ἐξάττουσιν ἐν τοῖς ὕπνοις, exp. in somnis excitantur.

Decomp. Διεξάττω, erumpo, prosilio, raptim emico. Aristot. de mundo, οἱ δ' ἐκ κόλπων διεξάττοντες ἄνεμοι, ἐγκολπίαι καλοῦνται.

ἈΤΥ'ΖΩ, f. ύξω, terreo, metu percello, vel etiam perturbo. Item. obstupefacio, stupore percello, attono. Theocr. Idyll. 4. Αἰπολικὸν τὶ θάημα τέρας γέ τυ θυμὸν ἀτύξαι, animum tibi percellat et obstupefaciat.

Ἀτύζομαι, terreor, metu percellor, vel etiam metuo, horreo. Homerus Iliad. ζ'. Ἂψ δ' ὁ πάϊς πρὸς κόλπον ἐϋζώνοιο τιθήνης Ἐκλίνθη ἰάχων, πατρὸς φίλου ὄψιν ἀτυχθεὶς, territus conspectu patris, exhorrescens conspectum patris. Frequentissimus apud eundem est usus participii ἀτυζόμενος, pavefactus, attonitus, consternatus. Interdum cum infinitivo. Iliad. χ'. Αἲ ἵ μετὰ σφίσιν εἶχεν ἀτυζόμενον ἀπολέσθαι, metuentem interire, hoc est, metuentem sibi ab interitu. Contra aliquis οὐδ' ἠβαιὸν ἀτύζεσθαι dicitur, quum ne tantillum quidem metuit, seu, ne tantillum quidem sollicitus est aut curat. Apoll. Argon. lib. 2.

Ἀτυζηλὸς, οῦ, ὁ, terribilis, terrificus. [Apoll. Rhod. Arg. l. 2.

ΑΥ', rursum. Item retrò, retrorsum, apud poetas: unde αὖ ἐρύω, apud Hom. quod et conjunctim αὐερύω scribitur. Interdum αὖθις αὖ ponuntur ἐν παραλλήλῳ. Dem. καὶ ἀπεστάλκατ' αὖθις αὖ τοὺς πρέσβεις. †καὶ πάλιν αὖθις conjunctim Aristoph. Nub. 971.† Ponitur etiam pro, viceversa, et pro, contra; ut Dem. οὐδ' ἔστιν οὐδεὶς τῶν ἐναντίον ἐχθρῶν γέγονεν οὐδὲν ἀφ' ὑμῶν τι κέκτηται, ὑμεῖς δ' αὖ ἀπὸ τούτων πολλά. ¶ Item pro, vicissim. Aristid. 113. ἀνθ' ὧν αὖ καὶ στρατὸν πολλάκις ἐπέμπετο ἰσότιμον ταῖς τῶν θεῶν τιμαῖς. ¶ Item δ' αὖ respondens particulæ μὲν, apud Aristidem, τοσαῦτα μὲν πρὸς τοὺς ἔξω Ἕλληνας γενόμενοι, οὕτω δ' αὖ καὶ τοῖς ἄλλοις ἐμφανέστατοι ἀποδείξαντες. ¶ Αὖ αὖ fictitiæ voculæ, ad imitationem latratus canum, ex Aristoph. in Vespis. [in Ranis. 1418. Τί δὲ γὰρ ἕτερον αὖ πέρας Νεκρῶν.]

Αὖτε, pro αὖ, rursus. Apoll. Argon. 2. πῶς αὖτε πάλιν ἁλὸς εἶμι κέλευθον; Iliad. γ'. Δαιμόνι' αὖτ' ἐμὲ ἐσσὶ κεκλημένος, εἴποτ' ἔην γε, accipitur pro δέ. ¶ Item pro, posthac, quod censet H. Steph. Il. ι'. αἱ δέ κεν αὖτε Ἄστυ μέγα Πριάμοιο Θεοὶ δώωσ' ἀλαπάξαι. [Æsch. Ag. 338. 367. αὖθις αὖτε. Soph. Œdip. Tyr. 1312.]

Αὖθις, rursus, iterum, αὖ. Item αὖθι, et αὖτις pro αὖθις, apud Hom. frequentissimum est. Interdum cum πάλιν, ponitur, ut Il. β'. οἳ δή μοι πάλιν αὖτις (vel αὖθις) ἀνέσει θυμὸς ἀγήνωρ. Ita et apud Aristoph. Sic etiam Dem. αὖθις αὖ. Rursum Iliad. α'. ἢ ὕστερον αὖτις ἰόντα. Et αὖτις ἵκομαι, Od. ξ'. pro ἐπανέλθω. ¶ Item, in posterum, posthac, postea. Od. ξ'. αὖθις δὲ κτήσομαι. Plato in Apoll. ἐάν τε νῦν, ἐάν τε αὖθις ζητήσετε ταῦτα, οὕτως εὑρήσετε. Sic εἰς τὸν αὖθις χρόνον, in posterum. Et ὁ αὖθις χρόνος, posterum tempus, sequens tempus, apud Philemon. Item εἰ αὖθις, posteri, ex Isocrate. Item retro, ut tradit Eustath. Il. γ'. ¶ Item pro αὐτόθι, vide in Αὐτός.

(Αὖθις αὖ. Æsch. Ag. 348. Soph. Trachin. 276. Aristophanes. Acharn. 654. Thesmoph. 869.)

Composita ex αὖθις.

Εἰσαῦθις, (ut αὖθις) in posterum, in futurum, posthac. † Aristoph. Nub. 550.† Plat. de rep. l. 1. ταῦτα εἰσαῦθις σκεψόμεθα. Plut. in Romulo, τῆς εἰσαῦθις εὐνοίας ἀρχή.

Ἐξαῦτις, pro αὖτις sive αὖθις, rursus, denuo. Iliad. γ'. ἐξαῦτις μαχέσασθαι, Hesiod. † Th. 654.† ἐξαῦθις ἀμείβετο. [Athen. Deipn. lib. 9. δόρπου δ' ἐξαῦθις μνησώμεθα. Citatur hic locus ab Hom. in Odyss. Δ. 213. ubi ἐξαῦτις, quod Scholiast. in Iliad. Α. 223. exponit, ἐκ δευτέρου, εὐθέως, παραυτά.]

ΑΥ'ΓΗ', ῆς, ἡ, splendor, lux. (ὀμμάτων αὐγάς. Soph. Aj. 70. Æsch. Pers. 594. Ag. 9. 1132. ἀμβρόσιός τ' αὐγὴ πέπλων. Eurip. Med. 984.) Il. χ'. Ἀμφὶ δὲ χαλκὸς ἐλάμπετο εἴκελος αὐγῇ, Ἢ πυρὸς αἰθομένου, ἢ ἠελίου ἀνιόντος. At αὐγὴν πυρὸς Eustath. alibi exponit locum qui ab igni ardente illustratur, ut Od. ζ. ἡ δ' ἧστο ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν πυρὸς αὐγῇ. ¶ Αὐγὴ ἠοῦς accipitur etiam pro die, ut apud Nicand. in Ther. ¶ Item αὐγαί, oculi, ut exp. apud Nic. in Alex. Ἢ δ' ὑπὸ ζοφίης πάσης ἀμαλδυνομένας αὐγάς. ☞ Ab ἄγω deducit Etymol. utpote δι' ἧς ἀγόμεθα. Possit et ab αὔω deduci, quod affertur pro splendeo.

Αὐγήεις, εντος, ὁ, splendidus. Accipitur etiam pro eo qui oculorum acie valet, ut apud Nic. in Ther.

Αὐγάζω, f. άσω, illustro. Naz. in orat. de pascha, οὐρανὸς κόσμον ὅλον αὐγάζων. ¶ Item video, aspicio, intueor, apud Soph. et Phil. ¶ Neutraliter etiam reperitur pro splendeo, illucesco. 2 Cor. 4.

Αὐγάζομαι, illustror. item pro video, contemplor. Hom. Hesiod.

Αὔγασμα, τὸ, et αὐγασμός, οῦ, ὁ, splendor.

Composita.

Ἀναύγητος, obscurus, ater, Æschyl. in Prometh. [1026. πρὶν ἂν θεῶν τις διάδοχος τῶν σῶν πόνων φανῇ, θελήσῃ τ' εἰς ἀναύγητον μολεῖν Ἅιδην, &c. Schol. Β. 1027. Ἀναύγητον. σκοτεινόν.]

Ἀνταυγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, lucis seu splendoris reflexionem habens. [Aristoph. Thesm. 909. στρέψον ἀνταυγεῖς κόρας. Schol. Τουτέστιν τὰς ἀντιπροσώπους σοῦ κόρας μοι στρέψον καὶ περίστρεψον.]

Ἀνταυγέω, ῶ, lucem reflecto vel splendorem.

Ἀνταύγεια, ἡ, lucis seu splendoris reflexio, lux reflexa, q. d. oblucentia, vel effulgentia, apud Plat.

Ἀπαυγὴ, ἡ, splendor, lucis effulgentia. fulgetra, inquit Bud.

Ἀπαυγάζω, splendorem relido et corpus splendidum; vel lucem edo.

Ἀπαύγασμα, effulgentia, relucentia. Greg.

Ἀπαυγασμός, idem. Plut. in lib. de facie in orbe Lunæ.

Ἀπαύγης, ου, ὁ καὶ ἡ, fulgidus, lucidus, apud Hesych.

Decomp. Συναπαυγάζομαι, unà effulgeo. Basil.

Διαυγής, pellucidus, translucidus, limpidus: ut, διαυγὲς ὕδωρ, in Epigr. † Apollon. 1. 221.†

Διαύγεια, perlucens splendor. Διαυγία pro eodem.

Διαυγάζω, illustro, illumino. Item diffulgeo, transpareo. Plut. de fulg. τῇ δὲ πληγῇ καὶ τῷ σχήματι διαυγάζει. Neutraliter quoque dilucesco, dilucesco. Polyb. 3. ἅμα τῷ διαυγάζειν. Sic et 2 Pet. 1.

Διαυγασμός, οῦ, ὁ, translucens splendor. Plut. de plac. phil. de fulgure.

Ἐπαυγάζω, luminis radiis illustro et splendorem affero. idem quod αὐγάζω, in voce pass. aliquando signif. splendesco, aliquando splendeo. [Anth. Ep. Gr.]

Ἐπαύγασμα, splendor.

Ἐσαυγάζω, inspicio, affertur ex Epigr.

Καταυγάζω, illumino, illustro. Nonn. Et neutraliter pro, luceo, resplendeo.

Καταυγάζομαι, illuminor, illustror. Greg. Item video, specto, aspecto, ut Epigr. lib. 1. Ζῆνα καταυγασάμην, Jovem spectavi.

Καταυγασμός, illustratio, illuminatio.

Κυαναυγὴς, cæruleum splendens. Eurip. in Alcest. [260. ὑπ' ὀφρύσι κυαναυγέσι βλέπων πτερωτὸς ᾅδας. Aristoph. Av. 1389.] Et in Epigr. ὁ κυαναυγής.

Λιπαυγὴς, splendore seu lumine defectus, obscurus. Orph.

Λυκαυγὴς, crepusculum, matutinum. Luc. in Somn.

Μαλακαύγητος, epithetum somnii apud Laërt. in Arist.

Μαραυγέω, exp. perstringi lumina. Utitur Plut. aliquoties.

Μελαναυγής, atrum splendens, ater. Eurip.

Παναυγὴς, omni ex parte splendidus. [Orph. Hym. in Naturam, v. 3.]

Παραυγάζω, repræsento, seu imaginem repræsento. Dionys. de situ orbis.

Περιαυγὴ, lux circumquaque lucens. Plat.

Περιαυγὴς, circumquaque splendens, perlucidus. Plut.

Περίαυγος, ου, ὁ καὶ ἡ, undiquaque splendidus. Aristot. de mundo.

Περιαυγάζω, splendore lucisque circumfundo, circumquaque illumino, collustro. Heliodor.

Πυραυγὴς, igni fulgens: vel qui ignei fulgoris est, igne rutilans.

Σκιαυγέω, ῶ, cæcutio, more eorum qui ex umbra aut tenebris prodeuntes ad lucis aspectum caligant. Gal. in Gloss. Hipp.

Συναύγεια, corradiatio, ut Bud. interpr. apud. Plut.

Συναυγασμός, collucentia, collustratio. Plut.

Τηλαυγὴς, longè splendorem suum spargens, eminus splendens. (Sophocles Trachin. 553. Ἁ δ' εὐῶπις ἁβρὰ Τηλαυγεῖ παρ' ὄχθῳ Ἧστο. Aristophan. Av. 1091. Οὐδ' αὖ θερμὴ πνῖγος ἡμᾶς Ἀκτὶς τηλαυγὴς θάλπει. Et infra v. 1708. Οὔθ' ἡλίου τηλαυγὲς ἀκτίνων σέλας Τοιοῦτον ἐξέλαμψεν.) Hippocr. epist. ad. Demag.

Τηλαυγῶς, splendorem suum largè spargendo. Hes.

Τηλαυγέω, ῶ, longè splendorem spargo, eminus splendeo.

Τηλαύγημα, et τηλαύγεια, splendor longè dispersus aut eminus apparens.

Ὕπαυγος, qui est sub luce.

Ὑπαυγάζω, q. d. subsplendesco.

Ὑπεραυγὴς, valdè splendens. Luc. ver. hist. l. 1.

Φεραυγὴς et φαεσαυγὴς, lucifer, lucem ferens seu afferens aut splendorem. Item lucidus. Ex Epigr.

Φωταυγὴς, splendidus.

Φωταύγεια, splendor. Suid.

Χλοαυγὴς, virore nitens, vel virentium splendorem referens. Ex Luc.

Χρυσαυγὴς, auri in modum splendens.

Χρυσαυγέω, ῶ, auri in modum splendeo, auro splendeo et niteo. Epigr.

Ψεφαυγὴς, obscuram lucem reddens. Hesych.

ΑΥ'ΔΗ', ῆς, ἡ, vox, † Sic Hesiod. Th. 31.† oratio, sermo. (Æschyl. Pers. 946. Ch. 829.) Il. ά. Τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή. ☞ Quidam deducunt ab αὔω signif. φωνῶ. Alii à nomine αὐγὴ κατὰ τροπήν, utpote δι' ἧς αὐγάζεται τὰ τοῦ νοῦ.

Αὐδήεις, εντος, ὁ, voce præditus, vocalis. Il. τ'. v. 407.

Αὐδάω, ῶ, f. ήσω, vocem edo, loquor. Interdum absolutè, ut Il. ά. (αὐδῶ πιθέσθαι σε μὴ βιάζεσθαι πόλει. Æschyl. S. c. Th. 1050. Eurip. Phœniss. 120. Soph. Œdip. Tyr. 400. 866. 93.) Interdum cum accus. ut Il. ε'. Et pro, alloquor, ex Od. ί.

Αὐδάομαι, ῶμαι, pro eodem, apud Soph. et Eust. Citatur et ex Herodot. pro loqui. (ἀκούεις τὸ λοιπὸν αὐδώμενα, i. e. διαπραττόμενα ὑπὸ σοῦ. Æschyl. S. c. Th. 684. Eum. 385. Eurip. Med. 174. Soph. Œdip. Tyr. 534. 751. 960. Tr. 1122.)

[Αὐδάζομαι, Herodot. Hist. lib. 5. cap. 51. καὶ τὸ παιδίον αὐδάξατο, Πάτερ, διαφθερέει σε ὁ ξεῖνος, ἢν μὴ ἀποστὰς ἴῃς. Lib. 2. cap. 55. ἱζομένην δέ μιν ἐπὶ φηγὸν, αὐδάξασθαι φωνῇ ἀνθρωπηΐῃ ὡς χρεὸν εἴη μαντήϊον αὐτόθι Διὸς γενέσθαι.]

Composita.

Ἄναυδος, ου, ὁ καὶ ἡ, voce carens, mutus. Od. ί. ἄπνευστος καὶ ἄναυδος. † Hes. Th. 797.† Et ἄναυδον ἔργον, apud Soph. Ajace, exp. nefandum factum. (Æsch. Pers. 587. ἀναύδῳ μένει. Ag. 246. 505. ἀναύδου ἱμέρματος. Eurip. Med. 1183. Phœniss. 41. Soph. Tr. 874.)

Ἀναύδως, mutè, tacitè. Hippocr.

Ἀναυδία, ἡ, loqui non posse. Gal.

Ἀναυδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ineffabilis: aut non fandus, nefandus. Item activè pro, non loquens, mutus.

Ἀναύδητος, ου, ὁ καὶ ἡ, non dicendus, non commemorandus, apud Soph. in Ajace. (Æsch. S. c. Th. 903.) Item pro ἄναυδος, apud Nic. in Alexiph.

Ἀνταυδάω, ῶ, vicissim loquor, respondeo. (Ἀνταυδῶ ἔπη. Soph. El.)

Ἀπαυδάω, ῶ, veto, interdico, prohibeo, ut apud Aristoph. ἀπαυδῶ μὴ διδόναι. (Theoc. κε'. 129.) A quibusdam exp. jubeo, contraria prorsus significatione. ¶ Item deficio. Plut. de lib. educat. ὥσπερ αὐτοῖς ἐπιμετροῦντες ἐπιβάλλουσιν, ὡς ἀπαυδῶντες ἐκπίπτουσι. Apud Luc. ὑπὸ λιμοῦ τριῶν ἤδη ἡμερῶν ἀπηυδηκώς, triduana fame confectus, vel qui deficit præ fame. ¶ Item loquendi facultate deficior, apud Hippocrat. ut vult. Erot.

Decomp. Προαπαυδάω, ῶ, prius deficio vel defatigor. Est autem apud solos poëtas, et quidem tragicos præsertim, usitatum.

Ἔναυδος, voce præditus, vocalis, Hesych. Pro quo et ἐναυδής. Exp. et ἔμπνοος, spirans.

Ἐξαυδάω, ῶ, eloquor. Il. ά. ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόῳ. (Eurip. Phœniss. 1208.)

(Ἐξαυδάομαι. Æsch. Ch. 149. 270.)

Ἐπαυδῆσαι, insuper dicere. Alii exp. alloqui.

Καταύδησις, exp. vociferatio.

Μεταυδάω, q. d. interloquor, cum dat. ut Od. ν'. Φαιήκεσσι μετηύδα. Item alloquor, cum accus. personæ, ut Apoll. Arg. 2. Αὐτὰρ ὁ τοίγ' ἐπέεσσιν ὑπερφιάλοισι μετηύδα.

Παραυδάω, ῶ, alloquendo consolor, Od. ί.

Προσαυδάω, ῶ, alloquor, compello; ut Od. ξ'. Ὀδυσῆα προσηύδα. † Hes. Th. 169.† (Æsch. Pers. 154. Il. ε'. 256. Eurip. Med. 1209.)

(Προσαυδάομαι, appellor. Soph. El.)

Decomp. Ἀπροσαύδητος, non compellatus. Item insalutatus, Exp. et colloquii expers. [Plut. de Aud. Poet.]

Συναυδάω, ῶ, (q. d. simul loquor) consentio, assentior. Item pro confiteor, apud Soph.

ΑΥ'ΘΕ'ΝΤΗΣ, ου, ὁ, diversam habet significationem et etymologiam. Idem enim est quod αὐτοέντης, (ex quo et factum est) qui sua manu perimit, qui sua ipsius manu cædem infert: seu ὁ ἐξ ἑαυτοῦ ἐπί τινι φόνον ἱέμενος, veluti αὐτοέντης τις ὤν, inquit schol. Appollon. et apud Eurip. αὐθεντῶν χέρες, manus eorum qui illis ipsis manibus cædem patrârunt. Apoll. Arg. 2. αὐθέντας Ἀμύκου, percussores Amyci. Etymologo est ὁ φονεύς, ὁ ἑαυτὸν κτείνων, seu ὁ ἑαυτὸν βάλλων τοῖς ἔντεσι, i. τοῖς βέλεσι: et Eurip. schol. ὁ δι' αὐτοῦ ἱεὶς τὸ ξίφος. Dicitur adjectivè et φόνος αὐθέντης de cæde quæ propria manu fit. Æschyl. in Eum. Οὐκ ἂν γένοιθ' ὅμαιμος αὐθέντης φόνος, consanguineorum cædes propria manu patranda non est. (Agamemn. 1582.) ¶ Apud recentiores significat dominum, qui pro arbitrio et autoritate sua quidvis agendi potestatem habet, ὁ ἑαυτὸν ἐπαφεὶς εἰς πάντα, καὶ ὢν αὐτεξούσιος, καὶ μὴ ἄλλου, ἀλλ' ἑαυτοῦ ὤν, inquit Etym. derivans παρὰ τὸ αὐτὸ καὶ τὸ ἕντος. Exp. etiam autor.

Αὐθεντία, ἡ, potestas, autoritas. Basil. Synes.

Αὐθεντικὸς, authenticus. Apud jurisconsultos authentica instrumenta et scripta dicuntur, quæ certam et justam habent autoritatem.

Αὐθεντικῶς, cum autoritate. Cic. ad Att. lib. 9. epist. 10.

Αὐθεντέω, ῶ, autoritatem meam accommodo, seu autoritate mea probo, aut autorem me præbeo. Basil. Apud Paul. 1. ad Tim. cap. 2. uxor vetatur αὐθεντεῖν ἀνδρὸς, autoritatem sibi in virum usurpare.

Ἐναυθεντέω, ῶ, (comp.) autoritatem obtineo inter, autoritate valeo in, vel apud. Greg.

ΑΥ'ΛΑΞ, ακος, ἡ, sulcus. ἡ τοῦ ἀρότρου εἰς μῆκος τομή, ut explicat Eust. dicens, διὰ τὸ συνεστράφθαι ἐκ τοῦ αὐλοῦ παρωνομάσθαι. Hesiod. αὔλακ' ἐλαύνοι. Et Philo, ἀνατεμόντες εἰς αὔλακας. Pro quo Doricè dicitur et ὦλαξ, ακος, ἡ, et ἄλοξ, οκος, ἡ, seu per metathesin, ἄλξ, quod metaphoricè etiam accipitur: ut apud Eurip. in Phœniss. μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα δαιμόνων βίᾳ. (βαθεῖαν ἄλοκα διὰ φρενὸς καρπούμενος. Æschyl. S. c. Th. 599. μὴ σπεῖρε τέκνων ἄλοκα. Eurip. Phœniss. 18. Æschyl. Ag. 1025. Ch. 23. Soph. Œdip. Tyr. 1255.) [Eurip. Herc. F. 164. Vide Notam Cl. Barnes.]

Αὐλακίζω et ἀλοκίζω, F. ίσω, sulco, apud Aristoph. [Vesp. 850.] ἐγὼ δ' ἀλοκίζειν ἐδυνάμην τὸ χωρίον.

Composita.

Διαυλακίζω, q. d. persulco, perare.

Καταυλακίζω et καταλοκίζω, sulco: unde per tmesin apud Eurip. κατ' ἤλοκα ἠλοκισμένα.

Ὀλιγαύλαξ, paucos sulcos habens, et (per consequens) paucos agros. Suid.

Ὁμαύλαξ, qui eodem sulco comprehenditur, vicinus. et per syncopen ὁμῶλαξ, ακος, ὁ καὶ ἡ, idem. Apoll. 2.

Ὑδραύλαξ, sulcus aquarius. Bud.

ΑΥ'ΛΗ', ἡ, aula, atrium. (Sophoclis Trachin. 918.) Athenæus, lib. 5. tradit αὐλὴν ab ἄω appellari locum apertum et vacuum ante ipsas ædes expositum, qui à ventis perflatur, unde et de subdialibus locis usurpatur apud Homer. Sic Philo de vita Mos. lib. 3. τὸ ὕπαιθρον appellatum dicit αὐλήν. ¶ Quoniam autem in ejusmodi locis subdialibus, stabulari solent animalia, ideo ponitur αὐλὴ pro stabulo, ut Il. δ'. —— οἶες πολυπάμμονος ἀνδρὸς ἐν αὐλῇ Μυρίαι ἑστήκασι. Sic et Od. ξ'. ¶ Item aula, domus regia, domus principis: sic dicta quòd ante ejusmodi domos essent ampla loca subdialia; vel quòd satellites ibi solerent παραυλίζεσθαι, ut scribit Athen. Sic apud Polyb. μέγα τι καὶ ἐκπρεπὲς κίνημα περὶ τὴν αὐλὴν εἶναι. Herodianus passim dicit βασίλειον αὐλήν.

Αὔλειος, ου, ὁ καὶ ἡ, ut αὔλειος θύρα, apud Plat. in symp. exp. janua vestibularis et atriensis. Dicitur et ἡ αὔλειος sub. θύρα, ut apud Plut. in Pompeio. (Αὔλεια sc. θύρα. Theoc. ιε'. 43.)

Αὐλικός, οῦ, ὁ, aulicus; qui est ex alicujus principis aula. Plut. in Polit. præc. εἰ μὲν οὖν αὐλικοὶ κόλακες. ¶ Aliquando in malam partem, ut Plut. οὐδὲ φοβηθῶσι τι, αὐλικῶς κολακεύεσθαι καὶ θεραπευτικῶς.

Αὐλαία, ἡ, aulæum: item tentorium. Plut.

Αὔλιον, ου, τὸ, stabulum. Item domicilium, propriè quod est ruri. Apoll. Arg. 2. σταθμούς τε καὶ αὔλια. (Theoc. κε'. 84.)

Αὖλις, ιδος, ἡ, domicilium, locus ubi pernoctatur. Item tentorium, castra. Il. ί. (Theoc. ις'. 92. κε'. 18.)

Αὔλιος ἀστὴρ, qui ad αὖλιν ducit animalia: vesper. Eust.

Αὐλίτης, ου, ὁ, villicus.

Αὐλίζομαι, stabulor. de ovibus, Od. μ'. de suibus, Od. ξ'. Ipsi etiam homines dicuntur αὐλίζεσθαι in aliquo loco, i. pernoctare, cubare, apud Thuc. et Xen. sæpe. † Pæd. l. 4. p. 113. d.† A Bud. exp. et, stationem habeo, item, excubo.

Αὐλισμὸς, pernoctatio. Hesych.

Αὐλιάδες νύμφαι, in Epigr. nymphæ incolæ seu inhabitantes.

Composita.

Ἄγραυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, in agro sive in agris stabulans, ἐν ἀγροῖς αὐλιζόμενος, in agro pernoctans. Sic βοῦς ἄγραυλος dicitur Odyss. μ'. et Iliad. κ'. Ipsi quoque pastores apud Homerum et Hesiodum, † Th. 26.† ποιμένες ἄγραυλοι.

Ἀγραυλὶς, ίδος, ἡ καὶ ὁ, idem quod ἄγραυλος: ut, ἀγραυλὶς αὐτὴ, apud Nicandrum, quæ fit in agro.

Ἀγραυλία, ας, ἡ, stabulatio in agro, pernoctatio in agro. [Dion. Hal.]

Ἀγραυλέω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, stabulor in agro, pernocto in agro; ut, ποιμένες ἀγραυλοῦντες, apud Lucam Evang. c. 2.

Ἀπαυλίζομαι, seorsum stabulor, seorsum stationem habeo. Item de hominibus dictum, seorsum pernocto. [Dion. Hal.]

Ἀπαυλόσυνος, seorsum stabulans, vel à stabulo discedens: in Anth. Epigr.

Ἀπαυλιστηρία χλανὶς, apud Poll. quam sponsa mittit ad sponsum eo die, qui ἀπαύλια dicitur.

Ἀπαύλια, τὰ, dies quo sponsus apud socerum seorsum à sponsa pernoctat: item dona quæ sponsæ dantur, teste Polluce. Acron dicit fuisse diem, quo nupta ad parentes redire solebat.

Βουαύλιον, ου, τὸ, boum stabulum, bubile. Poll. Βούαυλος, idem. Theocr.

[Δύσαυλος. Soph. Antig. 363.] ‡ Schol. δυσχερῆ τὴν ἐπαυλισμῶν σκηνήν.‡

(Δυσαυλία. Æsch. Ag. 564.) [μόχθους γὰρ εἰ λέγοιμι καὶ δυσαυλίας, —— τί δ' οὐ στένοντες, οὐ λαχόντες ἤματος μέρος;] ‡ graves excubias.‡

Ἔναυλος, ου, ὁ, stabulum et spelunca, Hesiod. Item domicilium. Idem. Item ὁ ἐντὸς τῆς αὐλῆς. Vide Eust. Vide et in comp. ex αὐλὸς. (Adject. Eurip. Phœniss. 1513. Luc. Som. p. 4. V. potius in αὐλός.)

Ἐναυλίζομαι, stationem habeo, castra metor, inhabito. Thuc.

Ἐναύλισμα, domicilium. Suid.

Ἐναυλοστρόφον ἄντρον, stabulare antrum. [Anth. Ep. Gr.]

[Ἐξαυλίζομαι. Xenoph. de Cyri Exp. lib. 7. ὁ δ' Ἀσιδάτης ἀκούσας, ὅτι — ἐξαυλίζοιτο εἰς κώμας, &c.]

Ἔπαυλος, ου, ὁ, stabulum. Item casa. Il. ψ'. (Ἐπαύλων Θρῃκίων. pro τῆς Θρᾴκης. Æschyl. Pers. 872.) † Ἔπαυλα, neut. pl. apud Soph. Œd. Tyr. 1149.†

Ἔπαυλις, εως, ἡ, villa, casa. Plut.

Ἐπαύλιον, villa. Plut.

Ἐπαυλίζομαι, ut, ἐπαυλίζομαι τῇ πόλει, castra ad urbem pono. Plut. in Sylla. Dicitur et sponsa ἐπαυλίζεσθαι τῷ ἀνδρὶ, i. pernoctare apud maritum.

(Ἐπαύλισμα. Sch. Æschyl. utitur ad explicandam vocem ἐπαύλων supra. V. Pers. 872.)

Ἐπαύλια, τὰ, quidam volunt idem esse quod ἀπαύλια. Vide Hesych. Suid. Poll. Eust. Pausan. Bud.

[Ἐπαύλειος. Aristoph. Vesp. 1473. Τίς ἐπαυλείοισι θύραις θάσσει; Hom. Odyss. A. 104. habet ἐπ' αὐλείου, ut recte notat Auctor.]

Θύραυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, ante fores jacens, seu excubans. Item foris pernoctans. Hesych.

Θυραυλία, ante fores pernoctatio: seu ante fores pernoctare, aut jacere. Luc. de merc. cond. πολλῆς μὲν τῆς διαδρομῆς, συνεχοῦς δὲ θυραυλίας.

Θυραυλικὸς, adject. ut θυραυλικὸν ἔργον, quod foris fit, seu sub dio. Bud. ex Philost. epist.

Θυραυλέω, ῶ, ad fores seu ante fores pernocto aut jaceo. Item foris ago, extra domum versor. Xen. in Œcon. τῇ μὲν γὰρ γυναικὶ κάλλιον ἔνδον μένειν ἢ θυραυλεῖν. Item, in castris et stativis permanere, urbem non ingredi, nec sub tecto esse, apud Arist. et Plut.

Καταυλίζομαι, stationem habeo, castra metor. Plut.

Μαυλίας vocabant τὰς μαχαίρας, quasi ὁμαυλίας, διὰ τὸ ὁμοῦ αὐλίζεσθαι, inquit Thuc. schol. et ex eo Suidas: utrumque cultros intelligens. Ii enim plures in una vagina veluti stabulari possunt. Nicander verò μαυλίδας appellat, à nomine μαυλὶς: in Theriac. κεφαλὰς ἀπὸ θηρὸς ἀμέρσαι Μαυλίδι χαλκείῃ: ubi schol. quoque exp. ξίφει seu ferreo cultro. Rursum μαυλὶς Hesychio est quæ mercede aliquid facit. Unde μαυλίζειν, mercede prostituere. Μαυλιστὴς, Suid. qui mercede alterius corpus prostituit, ut leno.

Μέσαυλος, ου, ἡ, vel Μέσαυλον, ου, τὸ, locus in medio stabulo, seu in media caula, aut etiam casa, Bud. Alii propriè volunt esse januam quæ sit inter duas αὐλὰς, sed pro tota casa seu tugurio accipi. Apud Euripidem legitur et adjectivè, θύρας μεσαύλους. Μέταυλον etiam dixerunt Attici pro μέσαυλον.

Μεσαύλιον, in eadem significatione apud Suidam. Item μεταύλιον vocabatur χωρίον τι μεταξὺ τῆς αὐλῆς αὐλώριον, inquit Eust.

Μόναυλος, qui solus stabulatur, aut habitat.

Μοναυλία, vita solitaria, i. cœlibatus. Plato de leg.

(Ὁμαυλία, ὁμιλία. Æsch. Ch. 597.)

Ὀρίαυλος, in montibus stabulans, monticola. Opp. lib. 3. de venat.

Ὀρέσαυλος, idem. Nonn.

Παραυλίζομαι, juxta cubo vel excubo. Athen. l. 5. [Eurip. Ion. 492. Ὦ Πανὸς θακήματα, καὶ παραυλίζουσα πέτρα, &c.]

Πρόαυλον, seu Προαύλιον, ου, τὸ, aulæ vestibulum. Poll. Suidas. Item, προαύλια, plur. num. dies qui nuptias anteit: sicut ἐπαύλια, dies qui eas sequitur.

Προσαυλίζω, in aula sto.

Προσαύλειος, ad aulas pertinens. [Eurip. Rhes. 273.]

Συναυλία, ἡ, cohabitatio. (V. Æschyl. S. c. Th. 845.) Item contubernium conjugale, conjugium. apud Aristot. in Polit. et Greg.

† Σύναυλος πρὸς χώρῳ τινί. qui commoratur in locis quibusdam. Soph. Œd. Tyr. 1137.†

Συναυλίζομαι, unà commoror, contubernalis sum. Item congregor, convenio. Propriè convenio ad idem habitaculum. Luc. Xen. Usus est et voce activa idem Xen. Hell. 1. συναυλίζειν πρὸς τὴν σκηνὴν τὴν ἑαυτοῦ.

(Σύναυλος cum Dat. Commoratus. in Soph. Œdip. Tyr. 1147.)

Ὕπαυλος, qui in aula est. Apud Soph. in Ajace expon. qui est in tentorio.

Χώραυλος, qui in agro vel regione versatur. Suid.

ΑΥ'ΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, tibia. Il. κ'. Αὐλῶν συρίγγων τ' ἐνοπὴν, ὅμαδόν τ' ἀνθρώπων. (Aristoph. in Ranis 154.) Sic apud Athen. lib. 8. αὐλῶν ὅμαδος. Apud Luc. in Harm. ἐμφυσᾶσθαι τὸν αὐλὸν εἰς τὸ ἀκριβές. Idem ad dicent. Prom. καὶ ἐν ῥυθμῷ κρούει πρὸς αὐλόν. ☞ Deducitur vel ab ἄω (i. flo) vel ab αὔω, i. clamo. ¶ Item αὐλὸς, quicquid est angustum et in rectitudinem productum. Od. χ'. αὐλὸς αἵματος, pro sanguine quem ex aliqua corporis parte velut ejaculamur. Apud Hom. Od. τ'. Bud. exp. annulus fibulæ.

Αὐλικὸς, οῦ, ὁ, fistularis, tibialis. Et αὐλικοὶ, tibicines. Suid.

Αὐλίσκος, ου, ὁ, parva tibia aut fistula. Dicitur generaliter de quavis fistula et tubulo. [Hippoc. de Morb. lib. 2.] (Sophocles in Fragm. apud Longinum.)

Αὐλίσκοι, οἱ, inaures. Hesych.

Αὐλέω, ῶ, tibia cano. Plut. in apoph. ἀλλὰ ψάλλειν καὶ αὐλεῖν. Et in Lycurgo, κατοτήριον μέλος αὐλεῖν. Et in Galba, αὐλεῖν αὐλῷ.

Αὐλέομαι, οῦμαι, tibia canentem audio, tibiæ cantum audio, mihi canitur tibia. Xen. † Pæd. l. 4. p. 104. e.†

Αὔλημα, τὸ, carmen ad tibiarum sonum. Poll. (Aristoph. in Ranis 1337.) [Plat. Euthyd. Ἆρα σὺ οἶσθα, — ὅτι περὶ αὐλημάτων εὐπραγίας οἱ αὐληταὶ εὐτυχέστατοί εἰσι; Minos. ii. 318. B. Lucian. Ver. Hist. Lib. 2. τερπνὰ καὶ συνεχῆ μέλη ἀποτερετίζειν, ἐοικότα τοῖς ἐπ' ἐρημίας αὐλήμασι τῶν πλαγίων αὐλῶν. Xenoph. Conviv. cap. 6. §. 5.]

Αὔλησις, ipsa tibiæ inflandæ actio. Aristot. Rhet. 3. [Plat. Meno. Οὐκοῦν καὶ περὶ αὐλήσεως καὶ τῶν ἄλλων τὰ αὐτὰ ταῦτα;]

Αὐλητὴρ, ῆρος, ὁ, tibicen. † Hesiod. Asp. 283.†

Αὐλητηρία, ἡ, theca tibiarum. Hesych.

Αὐλητρὶς, ίδος, ἡ, tibicina, quæ tibia canit. (Aristoph. in Ranis 576.) [Xenoph. Græc. Hist. lib. 2. cap. 2. §. 14. τὰ τείχη κατέσκαπτον ὑπ' αὐλητρίδων πολλῇ προθυμίᾳ, νομίζοντες ἐκείνην τὴν ἡμέραν τῇ Ἑλλάδι ἄρχειν τῆς ἐλευθερίας. Conviv. cap. 2. §. 1.]

Αὐλητρίδιον, q. d. tibicinula.

Αὐλητὴς, οῦ, ὁ, tibicen. Dem. Xen. † Pæd. 1. 6. 19.† &c.

Αὐλητικὸς, ad tibicinem pertinens. Αὐλητικὴ, (sub τέχνη) ars tibia canendi. Item αὐλητικὸς, tibiarum inflandarum peritus.

Αὐλητικῶς, more tibicinum, more eorum qui tibias inflare norunt. apud Athen. l. 15.

Αὐλὼν, ῶνος, ὁ, et apud poëtas, ἡ, paronymum est τοῦ αὐλοῦ significans παραμήκη τόπον, ut Eustathius tradit. Sic στενὸς αὐλὼν schol. Sophoclis in Trach. esse dicit mare longum et arctum: seu tractus maris longos et angustos, ut freta sunt: exponens tamen etiam, loca maritima angusta, ut sunt Isthmi. Hesychius Æschylum dicit αὐλῶνα vocasse fossam: ut Eust. quoque. Sunt enim fossæ oblongæ, angustæ, cavæ in modum τοῦ αὐλοῦ. Dicuntur αὐλῶνες etiam valles seu convalles: referunt enim et ipsæ sua figura αὐλὸν, utpote quæ sint arctiores cæteris campis et oblongiores. Theophrast. hist. plant. l. 9. c. 7. Plut. in Fab. et Strab. lib. 5. Exponitur etiam canalis, tractus strictus et longus per quem aqua ducitur.

Αὐλωνίσκος, ου, ὁ, parva vallis.

Αὐλωνίζω, in valle dego. Suid.

Αὐλωτὸς, οῦ, ὁ, tibiatus, fistulatus, instructus tibiis, seu fistulis; ut Αὐλωτὰ φίμα, apud Æschyl. Vide Hesych. Poll. et Eust.

Composita.

Ἄναυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, tibiarum expers. Plutarch. Θυσίας μὲν γὰρ ἀχόρους καὶ ἀναύλους ἴσμεν, quæ sine tibiarum cantu fierent. Ἀναύλως, adverb. sine tibiis. Idem Plut. περὶ Ῥωμ. Καί τις ὕστερον δεισιδαιμονία τῶν ἱερέων ἀναύλως θυόντων. Ἄναυλος est etiam, imperitus artis tibicinariæ, apud Luc. [Eurip. Phœn. 797. κῶμον ἀναυλότατον προχορεύεις. Schol. ἀθεώτατον καὶ κακομουσοτάτην χάριν.]

Βομβαύλιος, tibicen, qui novit βομβεῖν αὐλῷ. Hesych.

Διαύλιον (pro quo apud Suid. scribitur, Διαύλειον, ου, τὸ,) Aristophanis schol. esse dicit, quum in scena, tacentibus omnibus, intus tibicen caneret. [Ran. 1282.]

Διαυλωνία, Eustathio est locus angustus in quo aves sylvestres capiuntur.

Διαυλωνίζειν Suidas esse dicit, fluere per angustias. Budæus ex Basilio affert pro, meatus longus transire, dicique tradit de Aqua marina terras subeunte et in fontes percolata. Vide et Athen. l. 5.

Δίαυλος, ου, ὁ, circumactus curriculi hujusmodi, ut quum ad metam pervenissent, flectentes, eò rursus recurrerent, unde cursum inierant. i. curriculum duplex. Ita Bud. in Pand. ubi addit, Vitruvium δίαυλον vocare duorum stadiorum ambulationis circuitionem. Metaph. apud Eurip. διαύλοις κυμάτων φερόμενος, reciprocis fluctuum cursibus. † δρόμου δίαυλον πεντάεθλα. Soph. El. 693.† (Æschyl. Ag. 352.) ¶ Est etiam mensura duorum stadiorum, hoc est, mille et ducentorum pedum.

Διαυλίσκος, ου, ὁ, canaliculus in dioptris, quo visus dirigitur, apud Polyb.

Decomp. Καμψιδίαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. in diaulo reciprocans.

* Ἀδίαυλος Euripidi dicitur locus iste unde negant redire quemquam, in Lexico ap. Bekker. Anecd. Græc. p. 344.*

Δολιχαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, longas tibias, seu fistulas habens. Eust.

Δύσαυλος, infelix ob tibias; ut, δύσαυλος ἔρις, in Epigr.

Ἔναυλος, tibiis personans. Metaphoricè etiam capitur pro eo quod veluti post tibiarum cantum aures adhuc personant: ut, ἔναυλα λέγω, apud Eust. ἔναυλος φωνὴ, apud Luc. Item flumen per angustum iens. Et fossa angusta. Vide Eust.

Ἔξαυλος, cui tibia exempta aut effracta est; qui tibiæ sonum amplius non edit. Poll. l. 4.

Ἐξαυλέω, ῶ, q. d. extibio: unde ἐξηυλημένος, q. d. extibiatus, metaph. de inveteratis rebus dicitur, ut docet Etym.

Decomp. Παρεξαυλέω, ῶ, idem. Παρεξηυλημένος, extritam fistulæ lingulam habens: extritus, Aristoph. in Acharn.

Ἐπαυλέω, ῶ, incino seu præcino: accino tibia. Luc. de sacr.

Ἰαμβαυλέω, Iambis adhibere tibiam.

Καλαμαύλης, ου, ὁ, qui calamo in tibiam formato canit. Eustathio idem quod μόναυλος. [Athen. Deipn. lib. 4.]

Καταυλέω, ῶ, tibiæ sono permulceo. Nonnunquam metaphoricè de quibusvis mollioribus aurium titillationibus dictum reperitur. ut apud Greg. μὴ ἀκοὰς καταυλούμενοι.

Καταυλέομαι, tibiæ cantum audio, aut tibiis persono. Luc. Strab. Plut. Item exsibilor et derideor.

Κατάυλησις, εως, ἡ, tibiarum inflatus seu incentio. Theophr. l. 4. c. 12.

Decomp. Προκατάυλησις, quum tibiæ recenter factæ utiles redduntur ludicra et exercitatoria lusione antequam in theatrum afferantur: quum deteruntur et leniuntur: ut Bud. exp. Theophr.

Κεραύλης, qui cornu in tibiam aptato canit, cornicen. Dicitur et κερατaύλης.

Μίμαυλος, videtur dici qui mimos tibia exprimit. Ath. l. 19.

Μιμαυλέω, exp. imitari tibiarum cantum.

Μόναυλος, tibialem quendam cantum unicum et simplicem edens: ut quidam interp. μόναυλος κάλαμος, apud Eust. Item qui ejusmodi organo utebantur, quem Eust. καλαμαύλην et φωτιγγαύλην quoque dictum fuisse tradit. Et τὸ μόναυλον, apud Athen. unius tibiæ concentus.

Μοναύλιον, ου, τὸ, organum quoddam tibiale unius et simplicis cantus. Athen. l. 4.

Μοναυλέω, ῶ, tibia unius concentus cano. Plut. in Con.

Ὅμαυλος, consonus. Soph. in Œd. Tyr. στονόεσσα γῆρυς ὅμαυλος.

Πάραυλος, à tibiæ sono discrepans, absonus. Soph. in Ajace.

Πλαγίαυλος, qui obliquis tibiis canit. Et subst. obliqua tibia, apud Theocr. idyll. 20.

Πλαγιαυλίζω, obliqua tibia cano. Eust.

Προαύλιον, ου, τὸ, præludium in tibiarum cantu. Aristot. Rhet. 3.

Προαυλέω, ῶ, in tibiarum cantu præludo. Aristot. Rhet. 3.

Προσαυλέω, ῶ, accino tibia. apud Athen.

Πυθαύλης, ου, ὁ, qui Pythium carmen tibia canit. vel qui tibiis quodammodo persuadet.

Πυραυλικὰ ὄργανα, Bud. vocat bombardas, quòd fistulas referant et ignem emittant.

Ῥαπταύλης, qui tibias compingit aut inflat. Eustathio idem est quod μόναυλος.

Στομαυλέω, ῶ, ore tibiam inflo. Plat. in Cratylo.

Σύναυλος, consonus: ut, ξύναυλος βοὰ, apud Aristoph. (R. 214.)

Συναυλία, vel ξυναυλία, consonantia, id est, tibiæ cantus cum alio quopiam musico instrumento conjunctus: aut quum vel duo tibicines idem canunt, vel cithara et tibia συμφωνοῦσι. Athen. l. 14. Transfertur etiam ad fletum et lamenta: ut apud Aristot. in Equit. et Synes. epist. ad fratr.

Τυμβαύλης, dicitur ὁ ἐπὶ τύμβῳ μέλη αὐλῶν. Gal. Hes τυμβαύλας, Latini siticines vocant. Scribit enim Nonius, siticines dici qui apud funeratos et sepultos, id est, jam situs, canere soliti erant, honoris causa, cantus lamentabiles.

Ὕδραυλις, εως, ἡ, sive ὑδραυλικὸν ὄργανον, hydraula: musicum instrumentum. Vide Athen. l. 4. et Vitruv. l. 10. c. 13.

Ὑδραύλης, qui ex hydraulico organo canit.

Ὑπαυλέω, ῶ, succino tibia. Luc. Athen. l. 6.

Φίλαυλος, amans tibiarum cantus. Arist. Eth. 10. (Aristoph. R. 1352.)

Χοραύλης, qui tibias in choro inflat. Præter fides enim choro tibiæ etiam adhibebantur, ut testatur Aristot. polit. 8.

ΑΥ'ΡΑ, ας, ἡ, aura, ventus levior: expiratio ex humido prodiens, ut Aristot. in lib. de mundo definit. Gaza accentu acuto in penult. notari scribit. Sic Aristoph. in Ranis, Αὔρα τις εἰσέπνευσε μυστικωτάτη. Invenitur tamen et αὔρα. Xen. Hell. 6. εἰ μὲν αὔρα φέροι, θέοντες. Idem ἀναπνεῖσθαι αὔραις dixit in Sympos. Et αὔραις θηρᾶν, apud eundem. ☞ Etym. deducit ab ἄω. Quidam à verbo ἄω, spiro.

Composita.

Ἄγλαυρος, adj. pro pulchras auras habens, ἀγλαὰς αὔρας ἔχων. pro quo facta metathesi literarum tradit schol. Nicandri, dici ἄγραυλος.

Ἄγχαυρος, ου, diluculum, crepusculum: παρὰ τὸ ἀγχοῦ ἔτι πλησίον ἔχειν τὴν αὔραν, ut Suidas exp. [Etymol. Magn. citat Verba Apoll. Rhod. in Argonaut. Lib. 4. 109. Ἦμος δ' ἀνέρες—Ἄγχαυρον κνώσσουσιν, &c. Schol. ad 111. Ἄγχαυρον, τὸν καιρὸν τὸν πλησίον καὶ ἐγγὺς τῆς ἡμέρας, ὥστε τὸ καλλίφαινον λαμπρόν. περὶ γὰρ τὸν τοιοῦτον καιρὸν αἱ αὖραι πνέουσι. καὶ τοῦτο ἐκ τοῦ Ποιητοῦ, sc. Homer. Odyss. E. 469. Αὔρη δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρὴ πνέει ἠῶθι πρό.]

Ἄναυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, auræ expers. Item substant. torrens. Apoll. Arg. 1. 1.

Ἀπαυράω, ῶ, eripio, aufero, θυμὸν ἀπηύρα. Iliad. ζ. et apud Hesiod. † Th. 423.† (Æsch. Pers. 954. τοιαῦτ' ἀπηύρω τοῦ φιλανθρώπου τρόπου. hæc sunt quæ ex amore erga homines consequutus es. Pr. 28.) Quidam ab αὔρα deducunt, ut sonet, ἀπόπνευσιν ἀφαιροῦμαι. Alii ab αἴρω.

Εὔαυρος, in quo auræ sunt, auris apertus seu pervius. Theophr. hist. pl. l. 6. c. 11. χωρίον εὔπνουν καὶ εὐάερον.

Ἐπαυρέω, ῶ, et ἐπαυρίσκω, item ἐπαυρέομαι, fruor, utilitatem et fructum percipio. Cum genit. ut, ἐπαυρέσθαι βιότου, apud Apoll. Sic Hippocr. πυρῶν ἄλλων ἐπαυρέσθαι. Interdum cum accus. Andocides. τί ποτε ἄλλο περιμένετε εἴ τι ἐμοῦ; χρὴ ἀγαθὸν ἐμοῦ ἐπαυρέσθαι; si vos oportet aliquid fructus et utilitatis ex me percipere. Ponitur et absolutè apud Homerum et Hippocrat. ¶ Accipitur et in malam partem pro, damnum accipio, pœnas luo. Interdum absolutè: ut Iliad. ζ. τῷ καί μιν ἐπαυρήσεσθαι ὀΐω, quare suspicor eum fructus ejus mali percepturum, i. damna inde passurum et pœnas daturum. Interdum cum genit. Hesiod. in Erg. Πολλάκι καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἐπαυρεῖ. Et Il. A. ἵνα πάντες ἐπαύρωνται βασιλῆος. Item cum accus. Od. σ'. μή πού τι κακὸν καὶ μεῖζον ἐπαύρῃς, ne fortè et majus damnum capias. ¶ Item assequor, consequor, contingo. Iliad. λ. πάρος χρόα καλὸν ἐπαυρεῖν, &c. antequam attingerent et assequerentur corpus. Il. ψ'. λίθου δ' ἀλέασθαι ἐπαυρεῖν, cave saxum attingas. Item pro consequi, nancisci, Apoll. Arg. 2. εἴ κ' ἐσθλοῖο ἀκηρατώτερος ἐπαύρῃς, i. τύχῃ.

Ἐπαύρεσις, fruitio. Thuc. lib. 2. Scribitur et ἐπαύρησις. [Herodot. Hist. lib. 7. ἐπιστάμενός τε τὰ ἐμπόρια συλλαμβάνειν, ἀπ' ὧν ἡμῖν μεγάλαι ὠφέλειαί τε καὶ ἐπαυρέσιες γίνονται. Quidam Codices Mss. habent ἐπαυρήσιας. Thucyd. Hist. lib. 2.]

Μεσαῦραι, αἱ, leves auræ, venti leves. Hesiod. in Theog. † v. 872.†

Πόδαυρος, qui velocitate pedum auras seu ventos æquat.

ΑΥ'ΡΙΟΝ, cras, crastino die. (Sophocles in Trach. 962. et in Œdip. Tyran. 1110.) Odyss. ά. Αὔριον εἰς ἀγορὴν καλέσας ἥρωας Ἀχαιούς. Dicitur interdum ἡ αὔριον, (sub. ἡμέρα) crastina dies. Sic dicitur ἐς τὴν αὔριον, in diem posterum. Et ἐς αὔριον pro eodem. ☞ Eustath. vult fieri ab ἄω significante splendeo, fulgeo. Etymologus deducit etiam ab αὔρα: juxta illud, Αὔρη δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρὴ πνέει ἠῶθι πρό.

Αὐρίζειν, procrastinare, in crastinum differre. Item agere. Etym.

Composita.

Εἰσαύριον, sive ἐσαύριον, quod et disjunctim εἰς αὔριον, cras vel in posterum diem, postridie.

Ἐπαύριον, postridie. Dicitur et ἡ ἐπαύριον, sicut ἡ αὔριον.

Μεταύριον, perendie, ut scribit Budæus. Dicitur et ἡ μεταύριον, sub. ἡμέρα.

ΑΥ'ΣΤΗΡΟ'Σ, ά, όν, austerus: ut, αὐστηρὸς χυλὸς, austerus sapor. Et αὐστηρὸς οἶνος, austerum vinum, Diosc. Et αὐστηρὸς ἄνθρωπος, austerus, severus, rigidus. Apud Plut. αὐστηρὰ καὶ λιτὴ τράπεζα, exp. frugalis et tenuis mensa. [S. Luc. xix. 21. ἐφοβούμην γάρ σε, ὅτι ἄνθρωπος αὐστηρὸς εἶ. Polyb. Hist. lib. 4. τἄλλα τοῖς βίοις ὄντας αὐστηροτάτους, sc. Ἀρκάδας.] ☞ Deducitur ab αὔω, sicco. Nam αὐστηρὰ solent linguam ξηραίνειν καὶ τραχύνειν βαθέως, ut docet Aëtius.

Αὐστηρῶς, austerè, severè. Item tenuiter. Plut.

Αὐστηρότης, ητος, ἡ, austeritas. item severitas. Alex. Aphrod. [Athen. Deipn. lib. 5. Καὶ μὴν ἀνάρμοστα καὶ τὰ μετὰ ταῦτα τῇ αὐστηρότητι. Plat. de Leg. lib. 2. ἐπ— ἐπίκουρον τῆς τοῦ γήρως αὐστηρότητος ἐδωρήσατο, τὸν οἶνον φάρμακον, ὥστ' ἀνηβᾶν ἡμᾶς, &c. Theætet. i. Ἀλλ' οἶμαι, φησὶ, οὐ γλυκύτητος καὶ αὐστηρότητος μελλούσης ἔσεσθαι, ἡ τοῦ γεωργοῦ δόξα, ἀλλ' οὐχὶ τοῦ κιθαριστοῦ, κυρία. Xenoph. de Cyri Exp. lib. 5. c. 4. §. 16. οἶνος δὲ εὑρίσκετο, ὃς ἄκρατος μὲν, ὀξὺς ἐφαίνετο εἶναι ὑπὸ τῆς αὐστηρότητος· κραθεὶς δὲ, εὐώδης τε καὶ ἡδύς.] (Pl. Marcellin. Vit. Thucyd.)

Ὑπαύστηρος, (comp.) subausterus. apud Diosc.

ΑΥ'ΤΑ'Ρ, autem, sed, † Xen. Pæd. 1. 6. 9.† item cæterùm, apud Hom. sæpe. Pro eodem dicitur et ἀτὰρ, ex quo et Eustath. factum esse putat interjecto υ.

ΑΥ'ΤΜΗ', ῆς, ἡ, halitus, spiritus. (παρὰ τὸ ἄω, τὸ πνέω, inquit Eustath.) Il. ί.—εἰσόκ' ἀϋτμὴ ἐν στήθεσσι μένῃ. ¶ Item vapor, fumus. Odyss. ι'. ὅσον πυρὸς ἵκετ' ἀϋτμή. Sic apud Hesiod. in Theog.—καίετο γαῖα ἀϋτμῇ θεσπεσίῃ καὶ ἐτήκετο κασσίτερος ὥς: ubi tamen quidam ardorem significare volunt.

Ἀϋτμὴν, ένος, ὁ, idem quod ἀϋτμή. Il. ψ'. Od. γ'.

† Νήϋτμος, spiritus expers. Hes. Th. 795.†

ΑΥ'ΤΟΚΑ'ΒΔΑΛΟΝ, farina utcunque subacta: Suid. Metaphoricè αὐτοκάβδαλος ναῦς seu αὐτοκάβδαλον σκάφος, dicitur ratis tumultuariè et ex tempore facta. Itidemque αὐτοκάβδαλα ποιήματα. Hesych. Vide Athen. lib. 14. [Vide omnino Notam Cl. Potteri in Lycophr. Alex. 745.]

ΑΥ'ΤΟ'ΜΑΤΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, ex se ipso aliquid faciens, † Xen. Pæd. l. 4. 13.† non alieno impulsu, spontaneus, ultroneus: ut Iliad. β'. αὐτόματος ἦλθε, sponte venit. Et morbi apud Hesiodum in Erg. αὐτόματοι φοιτῶσι, non accersiti. Αὐτόματοι μηχαναὶ dicuntur, quæ per se moventur: ut horologia. Apud Hem. αὐτόματος θάνατος exp. mors naturalis, quæ nulla extrinsecus vi coacta venit. Interdum αὐτόματον dicitur quod fortuitò evenit. Dicitur et ταὐτόματον pro eodem. Quid sit αὐτόματον et quomodo à τύχῃ differat, docet Aristot. Phys. 2. et Plut. in lib. de fato. Vide et Themist. et Alex. περὶ ψυχῆς. ☞ Composita dictio plerisque videtur ex αὐτὸς et μάομαι, (excitor, promptus sum) ut sonet quasi ἀφ' ἑαυτοῦ προθυμούμενος, à se ipso inductus, et excitatus: vel ex αὐτὸς et μάτην, in qua sententia fuit Aristotel. et Eust. Hippocrates de arte, quasi alludens ad etymon, dicit, τὸ [illegible] αὐτόματον, οὐ φαίνεται οὐσίην ἔχον οὐδεμίην, ἀλλ' ἢ οὔνομα μοῦνον, ut dicatur αὐτόματον quasi αὐτὸ μὴ ὄν.

Αὐτομάτως, sponte, ultro, sine alieno impulsu. (Theoc. id. 27.) Item fortuitò, temerè. Plut. Pro eodem adv. αὐτοματεὶ et αὐτοματὶ seu αὐτοματί.

Αὐτοματία, ἡ, fortunæ temeritas, eventus fortuitus. Plut.

Αὐτοματίζω, sponte facio. Xen. † Pæd. l. 4. p. 106. d.† Aristot.

Αὐτοματισμὸς, actio quæ sponte fit. [Dion. Hal.]

Ἀπαυτοματίζω, (comp.) sponte subministro. Philo de vita Mos. lib. 1. πάντα ἀπαυτοματίζοντα.

ΑΥ'ΤΟ'Σ, αὐτὴ, αὐτὸ, ipse, ipsa, ipsum. Pronomen est relativum. Xen. Pæd. 1. σημανθέντος δὲ τῷ Ἀστυάγει ὅτι πολέμιοι εἶεν ἐν τῇ χώρᾳ, ἐξεβοήθει καὶ αὐτὸς πρὸς τὰ ὅρια σὺν τοῖς περὶ αὐτὸν, καὶ ὁ παῖς αὐτοῦ ἀνάστας. ¶ Interdum est demonstrativum. Luc. in Hermot. αὐτὸ ἔμαθε ὁ Λυκῖνος τὸ γεγραμμένον. Interdum pronomini demonstrativo additur: ut, Ἀθηναῖοι αὐτοὶ οὗτοι, Thuc. lib. 9. Sic apud Plut. de Socrat. dæm. ἰδεῖν μὲν σὲ αὐτὸν ἔφασαν. Jungitur interdum et cum ἐγὼ, et cum σὺ, quod et Latini imitantur. Invenitur αὐτότατος, apud Aristoph. ut ipsissimus apud Plautum. ¶ Interdum ponitur cum numeralibus personis, Thuc. 1. 8. ὧν ἦρχε Δωριεὺς ὁ Διαγόρου, τρίτος αὐτός. ¶ Affertur et pro, ipsemet, ex Iliad. γ'. et Job. c. 4. ¶ Item qui sponte aliquid facit: ut apud Hom. τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν Ὀτρύνεις. ¶ Ponitur et pro, solus, aliorum ope non adjutus: ut apud Hom. αὐτός περ ἐὼν προμάχοισι μιχθῆν. ¶ Item pro, idem, apud Eurip. et Soph. In qua signif. interdum præponitur articulus ὁ, ut Xen. Hell. 5. τὸν αὐτὸν μὲν ἐχθρὸν καὶ φίλον Λακεδαιμονίοις νομίζειν. Sic εἰς τὸ αὐτὸ, ἐπὶ τὸ αὐτὸ, in unum eundemque locum. (Αὐτός. Æschyl. Eum. 290. Ag. 1119. 1329. Ch. 100. 844. Eurip. Phœniss. 594. 1562. Soph. 206. Œdip. Tyr. 138. pro idem ib. 349. κατὰ ταὐτά. Luc. Prometh. in Verb. p. 14.)

Ὁ αὐτὸς, idem. Neut. τὸ αὐτὸ, pro quo dicitur et ταὐτὸ, vel ταὐτὸν, † Sic Aristoph. Nub. 674. ταὐτὸν δύναται † idem. ut Aristoph. † Nub. v. 663.† κατὰ ταὐτά. Plat. de leg. ταὐτὸν ἀναστρέφων. † Sic Xen. Pæd. 1. 6. 17. et Aristoph. Nub. 1331. εἰς τὸ αὐτὸ ἡμῖν. Xen. Pæd. 1. 3. 4. ἐν τῷ αὐτῷ, eodem loco. 1. 6. 13. ταὐτὸν, pro τὸν αὐτὸν, raro, sed tamen occurrere docet Æm. Portus ad Xenoph. Pæd. p. 203. a.†

Ταὐτότης, ητος, ἡ, identitas. Aristot. Eth. 8.

Ταυτίζω, pro εἰς ἓν τάττω, tanquam unum et idem censeo et pono, apud Philop.

Αὐτοῦ (adverb.) ibi, illic. Interdum etiam pro, hic. Hom. Thuc. et Xenoph. † Aristoph. Nub. 1392.† (Eurip. Phœniss. 858. Aristoph. R. 639. Soph. Tr. 339.)

Αὐτόσε, illuc, huc. Item eodem, ut exp. apud Plat. de rep. l. 2.

Αὐτόθι, ibi, illic, vel istic. Αὐτόθεν, illinc, inde, vel istinc. Alicubi exp. et ab hoc tempore. Item ex tempore, teste Bud. Item, pro, confestim, protinus, (ut idem Budæus scribit) vel jam inde, apud Polyb. (Αὐτόθι, alicubi. Aristoph. R. 276. αὐτόθεν, Æsch. Suppl. 107. Theoc. Id. ς'. 15. Philostr. l. 3. c. 1.)

Αὖθι, idem quod αὐτόθι, et ex eo per syncopen factum. Hom. Item pro, hoc, apud Apoll.

Αὔτως sive αὕτως, sic, hoc modo. Hom. Soph. Item eodem modo, itidem, pariter. † Similiter. Hes. Th. 402.† (Eurip. Med. 320. ἀλλ' αὔτως ὡς. Sic eodem modo quemadmodum. Sophocles in Trachin. 1055. et in Œdip. Tyran. 951.) Significat etiam ἁπλῶς, ὡς ἔτυχε, utcunque: item temerè, frustra. Hom.

Αὐτίτης οἶνος, apud Hippocr. quidam exp. vinum vernaculum. Vide et in comp. ex Ἔτος.

Αὐτίκα, statim, illico, ut, αὐτόθεν. † Aristoph. Nub. 1247.† Item primo quoque tempore: tum apud poëtas, tum apud prosæ scriptores. † Initio periodi: ac primum quidem. Xen. Pæd. l. 5. p. 116. a. Vid. et Viger. p. 307. §. 7.† Item in præsens, in præsentia, sæpe apud Thuc.

Ὡὐτὸς, Ionicè dicitur pro αὐτός, ipse: apud Herodot.

Composita.

Ἑαυτοῦ, sui ipsius; ἑαυτῷ, sibi ipsi: ἑαυτὸν, se ipsum. Plur. ἑαυτῶν, sui ipsorum: ἑαυτοῖς, sibi ipsis: ἑαυτοὺς, se ipsos. Quæ pro fœm. ac neutro genere mutantur secundum declinationem simplicis pronominis αὐτός. † ἡ ἑαυτοῦ sc. γῆ, patria. Xen. Pæd. p. 151. b.† Interdum ponitur αὑτοῦ pro ἑαυτοῦ, et αὑτῷ pro ἑαυτῷ, pro quibus sunt qui malint scribere αὑτοῦ et αὑτῷ, cum spiritu aspero. Ponitur etiam ἑαυτοῦ in secunda persona pro σεαυτοῦ, itidemque ἑαυτῷ pro σεαυτῷ, &c.

Ἑωυτὸν Iones dicunt pro ἑαυτὸν, se ipsum. Sic et ἑωυτοῦ pro ἑαυτοῦ apud Hippocr. et Herodot.

Ἐμαυτοῦ, mei ipsius: (Soph. Œdip. Tyr. 1015.) ἐμαυτῷ, mihi ipsi: ἐμαυτὸν, me ipsum. in duali et plur. declinatur divisim, integris videlicet casibus utriusque: ut, νῶϊ αὐτὼ, νῶϊν αὐτοῖν, et sic deinceps. Ponitur et αὑτοῦ pro ἐμαυτοῦ, itidemque in cæteris casibus.

Ἐξαυτῆς, vel disjunctim ἐξ αὐτῆς, continuò, statim. q. d. ex hac ipsa hora. Videtur enim subaudiri ὥρας. Marci cap. 6. et ad Philem. cap. 2.

(Καταυτίκα, statim. Theoc. Id. 3. 21.)

Καταυτόθι, ibi, Apoll. Arg. 2. καταυτόθι δηωθέντας. (Theoc. κε'. 153.)

Καθαυτὸν pro καθ' αὑτὸν, per se, sua sponte vel seorsim.

Καὐτὸς, Attica synalœphe dicitur pro καὶ αὐτός, et ipse in Epigr.

Μεταυτίκα, mox, statim, post: idem quod αὐτίκα.

Παραυτὰ (quod et παρ' αὐτὰ) simul atque. (Æsch. Ag. 746.) Et pro παραυτίκα.

Παραυτόθεν, confestim, et quasi jam hinc, ex hac ipsa hora. Arrian.

Παραυτίκα, idem quod αὐτίκα, apud Dem. ex Xen. † Pæd. 1. 5. 9. τὰ παραυτίκα, præsentia. Sic et l. 2. p. 49. e.†

Σεαυτοῦ, tui ipsius: (Soph. Œdip. Tyr. 1060.) σεαυτῷ, tibi ipsi; σεαυτὸν, te ipsum. Dicitur pro iisdem, σαυτοῦ, σαυτῷ, σαυτόν. Talis autem est hujus pronominis usus in secunda persona, qualis ἐμαυτοῦ in prima.

Φίλαυτος, sibi charus, sui diligens, qui se diligit, qui nimis sibi placet. Arist. Rhet. 1. et Eth. l. 9. c. 8. Est etiam φίλαυτος ὁ αὑτοῦ ἕνεκεν πάντα πράττων ἐν τοῖς κατὰ τὸ λυσιτελές.

Φιλαυτία, ἡ, amor sui ipsius, nimius sui amor, nimium sui amantem esse.

Ὡσαύτως, eodem modo. † Xen. Cyri Pæd. 1. 1. 4. et cap. 2. et ὡς δὲ αὕτως, 6. p. 171.†

ΑΥ'ΧΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, glorior, jacto me. (Eurip. Med. 583. αὐχεῖ Æschyl. Ag. 515. licet forte sit ab εὔχομαι et ἐξεύχομαι Eurip. Med. 931 pro θάρσει. Æschyl. Pr. 338. Ag. 1492. Eum. 564. *minus recte.*) Thuc. l. 2. πάντες αὐχοῦσιν ἀπῶσθαι, gloriantur omnes pulsos esse. Et cum accus. Aristid. μόνοις γὰρ ἡμῖν ὑπάρχει καθαρὰν εὐγένειάν τε καὶ πολιτείαν αὐχῆσαι. ☞ H. Steph. ab εὔχω deducit: alii contra αὐχὴν ab αὐχῶ derivant.

Αὐχὴ, ἡ, gloriatio, animi elatio.

Αὔχημα, τὸ, idem. [Pind. Pyth. A. 179. Ὀπισθόμβροτον αὔχημα δόξας. Schol. τὸ μετὰ ταῦτα καὶ μετὰ θάνατον λεγόμενον ἐγκώμιον· ἔτι, τὸ μετὰ ταῦτα ἐσόμενον τῆς δόξης καύχημα. Eurip. Phœn. 1143. ἔχων λαιοῖσιν ἐν βραχίοσιν Ἀργείων αὔχημ'. Soph. Œd. Col. 722. 715.] Thuc. l. 2. Accipitur et in bonam partem, à Damasceno.

Αὐχητικὸς, ὁ, ἡ, q. d. jactabundus, gloriabundus, vel ad jactantiam comparatus.

Αὐχήεις, εντος, ὁ, idem quod αὐχητικὸς, in Epigr. Ex Nonn. aff. pro alacri et cui cervix est erecta.

Composita.

Δυσαυχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, difficilis gloriator, molestus seu jactitando. Apoll. Rhod. Arg. l. 3.

Ἐξαυχέω, ῶ, glorior, vel valde glorior. [Æsch. Ag. 881.] ‡ ἐξεύχω. Ab ἐξεύχομαι a Butl. deducitur.‡

Ἐπαυχέω, ῶ, glorior ob, aut, efferor ob: ut, ἐπαυχῶ τοῖς σοῖς λόγοις, glorior ob ea quæ dicis. Aristoph.

[Καταυχέω, ἐπαίρομαι, θαῤῥῶ. Æschyl. Pers. 352.]

Κεναυχὴς, vanè jactabundus, vanè jactans. Il. Θ. Qui et Κεναυχὲς, qui inaniter se jactat et gloriatur. Plut.

Μεγαυχὴς, magnè jactans. In Epigr.

Μεγαλαυχὴς, idem. Pind. Nem. [Æschyl. Pers. 644. δαίμονα μεγαλαυχῆ ἰὸν' αἰνεῖτ' ἐκ δόμων, &c.]

Μεγάλαυχος, idem. vel simpl. jactator. [Μεγάλαυχοι [illegible]. Æschyl. S. c. Th. 1062. Pers. 533.] Item μεγάλαυχα, res magnæ jactantiæ plenæ, apud Luc.

Μεγαλαυχία, ἡ, jactantia. Plut. de instit. l. μεγαλαυχίας ἐμπίπλανται. [Plut. Lys. καὶ ἅμα οἱ καλοὶ, ἐπειδάν τις αὐτοὺς ἐπαινῇ καὶ αὔξῃ, φρονήματος ἐμπίπλανται καὶ μεγαλαυχίας.]

Μεγαλαυχέω, ῶ, vel μεγαλαυχέομαι, οῦμαι, magnè jacto seu grandia: vel jacto me de magnis rebus: aut simpl. jacto. [Æsch. Ag. 1537.] [S. Jacob. Epist. iii. 5. ἡ γλῶσσα μικρὸν μέλος ἐστὶ, καὶ μεγαλαυχεῖ.]

Ὑπεραυχέω, ῶ, valde glorior, vel me jacto. Phal. in epist. ὑπεραυχεῖν ἐπὶ χρηστότητι.

Ὑπεραυχὴς, valde gloriosus, valde elatus. Tryph.

Ὑπέραυχος, jactabundus, elatus. Æsch. in ἑπτὰ ἐπὶ Θ.

Ὑψαυχέω, ῶ, idem quod ὑψαυχενέω, cervicem effero. Phocyl. ὑψαυχεῖ δ' ὁ πολὺς πλοῦτος.

ΑΥ'ΧΗ'Ν, ένος, ὁ, cervix: τὸ μεταξὺ κεφαλῆς καὶ ὤμων, inquit Aristot. anim. 1. ¶ Item metaph. angustiæ loci, angustus locus, ut Lat. fauces: ut apud Herodot. in Melp. αὐχὴν Βοσπόρου. Et in Erat. αὐχὴν χερσονήσου. ¶ Item pars clavi et gubernaculi in quam gubernator incumbit. Poll. l. 1. ☞ Deducitur ab αὐχμὸς, ob siccitatem et duritiem, diciturque αὐχὴν quasi αὐχμήν. vid. Eust.

Αὐχένιος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q. d. cervicalis) ad cervicem pertinens: αὐχένιοι τένοντες. Od. γ'.

Αὐχένιον (subst.) Eustathio est ἐπωλένιον.

Αὐχενίζω, cervicem incido, cervicem frango. Sophoc. in Ajace. ¶ Est etiam, (inquit Bud.) loro caput equorum complecti et constringere, ad hoc ut venæ intumescant et sanguis detrahatur scalpro. Et αὐχενιστὴρ lorum quo id fit.

Composita.

Ἀναύχην, cervice carens. Aristot. de an. l. 3.

Ἀπαυχενίζω, idem quod αὐχενίζω. Apud Philostr. in heroicis, ἀπαυχενίσαι ταῦρον, quidam exp. frænare taurum. Et pro, contumaciter reluctari: apud Phil. de mundo. ut Bud. interpr.

Βυσαύχην, qui humeros adducens cervicem contrahit, qualem in judicio naturarum Aristot. insidiosum esse ait.

Γυλιαύχην, qui collo est gracili et prælongo: Aristoph. in Pace.

Διαυχενίζομαι, cervicem attollo seu erigo, quod de equis primum, deinde per metaph. de superbis dicitur. Vide Poll.

Διαυχένιος μυελὸς, expon. cervicis medulla, q. d. cervicalis medulla. apud Plat.

Δολιχαύχην, cervicem prælongam habens. Eurip. in Iphig. Aul. [794. Διὸς ἐς τὰν κύκνου δολιχαύχενος γόνον, &c. Helen. 1503. Ὦ πταναὶ δολιχαύχενες σύννομοι νεφέων δρόμων, &c.]

Ἐπαυχένιος, qui in collo est: vel collo injectus, collo insertus, ut, ἐπαυχένιος βρόχος, in Epigr.

Ἐξαυχενίζομαι, unde Ἐξαυχενισμὸς, excervicatio et contumacia pervicax. ex Hieron. in cap. 3. Nahum. Proph.

Ζευγαυχένιος ζυγὸς, jugum quod cervici imponitur. [Pind. Pyth. Od. B. v. 171.]

Ἐριαύχην, cervicem elatam et arduam seu proceram habens. Hom. [Iliad. K. 305. ἐριαύχενας. Schol. Μεγαλοτραχήλους, [illegible], ἀπὸ μέρους. A. 159. P. 496. Ψ. 171. Schol. Μακροτραχήλους, μεγάλους. ἀπὸ μέρους.]

Κυρταύχην, cui incurva est cervix.

Λασιαύχην, hirtam et villosam cervicem habens, apud Homer. et Aristoph. [Ran. 840. Φρίξας δ' αὐτοκόμου λοφιᾶς λασιαύχενα χαίταν, &c. Soph. Antig. 357.]

Μακραύχην, cui collum est prælongum. Eurip. [Phœniss. 1133.]

Μεσαύχενος, exp. media cervice ligati.

Μεταυχένιον, ου, τὸ, quod post cervicem est. Poll. l. 2.

Παραυχένιος, collo impositus et aptatus; ut, παραυχενίη φαρέτρη, in Epigram.

Παραυχενίζω, exp. cervicem demitto, propendeo collo devexo.

Περιαυχένιος στρεπτὸς, torques, quæ cervici circumponitur. [Herod. Hist. lib. 3.]

Σκληραύχην, qui dura est cervice, cui indomita est cervix. Suid. Plut. περὶ τῆς ἀγωγῆς.

Στεναύχην, pro στενοαύχην, arctæ cervicis seu angustæ. Epigr.

Ὑπαυχένιος, cervici subjectus, qui est sub cervice.

Ὑπαυχένιον, (subst.) cervical quod cervici supponitur. Luc. in Somn.

Ὑψαύχην, elatam cervicem habens. Et metaph. superbus, quod superbi elata cervice incedere soleant.

Ὑψαυχενέω, ῶ, et Ὑψαυχενίζω et Ὑψαυχέω, ῶ, cervicem effero, cervice erecta incedo. Propriè de equo dicitur: metaphoricè autem et de superbis hominibus. Plut.

Ὑψηλαύχην, idem cum ὑψαύχην: unde Ὑψηλαυχενία. Xen.

Φριξαύχην, habens cervicem horrentem setis: ut, κάπρον φριξαύχενα quidam poëta vocat apud Plut.

Χλωραύχην, luscinia: quia luteus orbis collum ejus circumdat. Sim.

ΑΥ'ΧΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, siccitas ex vehementi æstu; cui opponitur ἐπομβρία, apud Aristoph. in Nub. † v. 1118.† Philo de vita Mos. l. 1. τοῖς δὲ αὐχμούς τε καὶ φλογμοὺς ἐν μέσῳ χειμῶνι ὑπεῖξεν. Exp. et squalor: ut, αὐχμοῦ πλέως, squalore obsitus. ☞ Fit ab αὔω (sicco) pleonasmo literæ χ. Etymol. tamen affert et alias duas etymologias. vel ab ἄζω significante itidem sicco, pleonasmo τοῦ υ. vel ab αὔξω augeo, per antiphrasin: ex siccitate enim nihil producitur, nihil augetur.

Αὐχμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, æstuosus, aridus præ æstu. Item squalidus. Synes. Gal. [Eurip. Orest. 223. Ὑπόβαλε πλευροῖς πλευρὰ, κἀυχμώδη κόμην. Schol. Αὐχμὸς δὲ, ὁ ἀπὸ τῆς ἀλουσίας ξηρότης. ἀφ' οὗ αὐχμηρὸς καὶ αὐχμώδης ἁπλῶς, ὁ ξηρότητος μετέχων.]

Αὐχμήεις, εντος, ὁ, squalidus. Hom. in hymn.

Αὐχμηρὸς, οῦ, ὁ, squalidus. Luc. Item obscurus, caliginosus. 2 Pet. 1.

Αὐχμάω, ῶ, areo præ æstu. Synes. Item squaleo.

Αὐχμέω, ῶ, idem. †Aristoph. Nub. 441. et 917. V. et Suidas.† [Hom. Odyss. Ω. 249. αὐχμεῖς τε κακῶς, καὶ ἀεικέα ἕσσαι.]

Ἐξαυχμέω, ῶ, idem.

Ἐξαυχμοῦσθαι, squallescere, exarescere, apud Theophr. l. 5. de caus. pl. Ἐξαυχμοῦται, exsiccatur. apud Diog. Laert. in Zen.

ΑΥ'Ω, sicco, arefacio: item accendo. In qua signif. quidam scribunt potius αὕω cum aspero: ut Od. ε. ἵνα μή ποθεν ἄλλοθεν αὕοι. ¶ Item clamo, resono, boo, ut Il. ὁ. ἄϋσε δ' Ἀθήνη, et paulò post, ἄϋσε δ' Ἄρης. ¶ Item splendeo, λάμπω, ut vult Etym. unde et deducit αὐγὴν, quidam etiam αὐγὴ et ἠὼς, de quibus vide suis locis. Item flo, spiro, ut ait idem Etym. in qua signif. itidem est ἰαύω. et dicitur ἄω. ¶ Eust. αὖσαι ait significare etiam tangere: unde esse χραῦσαι, significans χροὸς αὖσαι. ¶ Item dormio, ut inquit Etym. citans ex Nic. in Ther. ἐν δ' ἀμάθοισιν ἠδ' καὶ ἀματροχιῇσι κατὰ στίβον ἰλυοὺς αὔει. In qua signif. dicitur ἰαύω. [Αὔω ἐπὶ ξηρῶν λέγεται. V. λακάζω. Æschyl. S. c. Th. 192. Eum. 347. Soph. Œdip. Tyr. 12.]

Derivata ab αὔω, i. sicco, accendo.

Αὖος, ου, ὁ, siccus, aridus: ut, ξύλα αὖα, Od. ι. et σ'. [Theoc. ις'. 12.] Et apud Plat. de leg. ὕλη αὖα καὶ ξηρά.

Αὐόνη, ἡ, siccitas, ariditas. Etym.

Αὐότης, ητος, ἡ, siccitas, ariditas.

Αὐαλέος, ου, ὁ, idem quod αὖος. Hesiod. [Theoc. δ'. 4.]

Αὐσταλέος, idem. † Hesiod. Asp. 265.† Nonnunquam et pro squalidus, squalens. Apoll. Arg. 1. αὐσταλέος χαίτην.

Αὐαίνω, arefacio. † αὐανῶ βίον. contabescendo vitam consumam. Soph. El. 821.†

Αὐαίνομαι, aresco. [Æsch. Ch. 258.]

Αὐασμὸς, exiccatio. Item siccitas. [Hippocrat. de Humor.]

Αὔανσις, arefactio. Item senium et tabes plantarum.

Αὐαντικὴ νόσος, morbus exiccans corpus.

Composita.

Ἀναύω, aff. pro, accendo.

Ἀφαύω, idem. Et pro, exarefacio apud Aristoph.

Ἀφαυαίνω, idem. apud Theophr.

Decomp. Ἐξαφαυαίνω, exareo, desicco. Aristoph. in Ran. [1121.]

Διαυαίνω, perarefacio, desicco. Suid.

Ἐναύω, accendo: torreo: ut, πῦρ ἐναύω, Herod. Xen. Dinarch.

Ἐναύεσθαι, accendi. Plut.

Ἔναυσμα, τὸ, id quo ignis accenditur, igniarium: item concitabulum, ut quidam interpr. ex Nonio. Item metaph. fomes, fax, id est, incitamentum. Herodian.

Ἐξαύω, accendo, torreo, ὀπτῶ. Eust. ex Plat. comico.

Ἐξαυαίνω, exarefacio. [Herodot. Hist. lib. 4. ἐν τούτῳ τὰ δένδρεα πάντα σφι τὰ ἐν τῇ νήσῳ, πλὴν ἑνὸς, ἐξαυάνθη. c. 173. ὁ νότος σφι πνέων [illegible] τὰ ἔλυτρα τῶν ὑδάτων ἐξαύηνε.]

Συνεξαυαίνω, simul arefacio, simul exicco.

Καταύω, torreo. Item ἀφανίζω, Eust. ex Alcmane.

Καθαυαίνω, arefacio. Vide Bud.

Προσαυαίνω, et προσαυαίνομαι, idem quod αὐαίνω, et αὐαίνομαι. Æsch. in Prom. [146. σὸν δέμας εἰσιδούσᾳ πέτραις προσαυαινόμενον &c. Schol. B. ξηραινόμενον, καὶ προσταλαιπωροῦν.]

Πύραυνον, ου, τὸ, instrumentum quo prunæ ardentes inferuntur prunar, vel igniarium. materies arida accendendo igni. Poll. παρὰ τὸ πῦρ ἐναύειν ἐν αὐτῷ.

Πυραύστης, ου, ὁ, bestiola, quæ candelam circumvolans, ut ignem attingat, aduritur.

Derivata ab αὔω i. clamo.

Ἀΰω, per diælysin, idem quod αὔω: ut Il. B. ἀϋσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν.

Ἀϋτέω, ῶ, idem, ut Il. μ'. v. 160. [Æschyl. S. c. Th. 645. Ag. 936. Eurip. Phœniss. 1499.]

Ἀϋτὴ, ἡ, clamor, vox. [Æsch. Ag. 262.] Od. ζ'. v. 434. Interdum ex consequenti pro bello, ut Od. λ'. v. 382. † Hes. Asp. 316. et 433.†

Composita.

Ἀμφαΰω, circumsono.

Ἄναυος, ου, ὁ καὶ ἡ, vocis expers. Et propriè, clamoris expers. Item mutus.

Ἄνεος, mutus, tacitus: idem quod ἄνεως. Hesych.

Ἄνεως, idem quod ἄναυος, ex quo deducitur. Atticè pro ἄνεος. ut Il. γ'. ἄνεῳ τ' ἐγένοντο. [84.]

Ἄνεω, adverbialiter pro, mute. Od. ψ'.

Ἀναΰω, exclamo, unde ἀνάϋσεν. Theocr.

Ἀναϋτέω, acclamo, alloquor. Coluth.

Ἀνταΰω, vicissim clamo, resono. Pind. Pyth.

[Ἀπενεόομαι, obmutesco. Athan. V. S. Ant. 497.]

Ἐνεὸς, οῦ, ὁ, mutus. Aristot. in Probl. ἐνεοὶ καὶ κωφοὶ γίνονται.

Ἐνεότης, ητος, ἡ, q. d. mutitas. Scribuntur hæc et gemino ν, apud Aristot. et Plat.

[Ἐπαΰω. Æsch. Ch. 827.]

Ἐπαϋτέω, acclamo. Theocr. † Hesiod. Asp. 309. resono. per tmesin ibi effertur.†

ἈΦΑ'ΚΗ, ἡ, inter fruges reponitur ac legumina, viciæque species est, de qua Diosc. l. 2. et Theoph. hist. pl. l. 7. c. 8. et Gal. de alim. fac. l. 1. c. penult. Vide et Plin.

ἌΦΑΡ, (adverb.) statim, continuo: ut in Od. ἄφαρ κεραὰ τελέθουσι, exponunt εὐθύ. [Æsch. Pers. 469.] Sunt qui ab ἅπτομαι derivent, exponentes ταχέως καὶ ἅμα τῷ ἅψασθαι. Etymologus quatuor significare ait: τὸ ταχέως, ut, ἄφαρ δέ οἱ Παλλὰς ἔγχος ἴθυνε: item τὸ πρόχειρον καὶ παραχρῆμα, ut, —— ἄφαρ δέ τε χεῖρες ἀμείνους εἰσὶ καὶ ἡμῖν: nec non τὸ αἰφνίδιον, ut, Ὡς δ' ἄφαρ ἐκ Τρώων ἐλασαίατε μώνυχας ἵππους: denique τὸ μᾶλλον, ut, ἄφαρ δὲ ὁ ἄγγελος ἦλθε. Inde compar. ἀφάρτερος, celerior, velocior, pernicior, ut Il. ψ'. Τῶν δ' ἵπποι μὲν ἔασιν ἀφάρτεροι.

Ἀφαρεὶ, idem. Etym. et Suid. Apud Eust. scribitur ἀφαρί.

ἈΦΑ'ΡΚΗ, ἡ, apharca, arbor semper virens, apud Theophr. hist. pl. l. 5. c. 15. et l. 3. c. 4.

ἈΦΑΥΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, imbecillis, debilis. Hesiod. ἀφαυρότεροι δέ τε ἄνδρες. Et Il. η'. ἀφαυρότερος χερσί τε μένει τε. ☞ Eust. deducit ab αὔω significante ξηραίνω. Etymologus autem ab α epit. et παῦρος, quasi ὁ ἄγαν παῦρος καὶ ὀλίγος κατὰ δύναμιν.

ἈΦΕΛΗ'Σ, έος, ὁ καὶ ἡ, simplex. Luc. ὡς ἀφελὴς παῖς ἐστι καὶ ἀπλοϊκός. Item ἀφελὴς δίαιτα καὶ λιτὴ dicitur quæ est simplex seu tenuis et frugalis, omnique luxu carens. Et ἀφελὴς λόγος, apud rhetores, oratio simplex et fuco carens. Hesychio est illæsus, purus, integer, cui nec superfluum quippiam in corpore est nec deest. Idem πεδία ἀφελῆ dici scribit τὰ εὔδενδρα, arboribus consita: ut apud Aristoph. in Equit.

Ἀφελῶς, simpliciter, nudè. [Athen. Deipn. lib. 10.]

Ἀφέλεια, ἡ, simplicitas. Plut.

Ἀφελότης. [Act. Apost. ii. 46. μετελάμβανον τροφῆς ἐν ἀγαλλιάσει καὶ ἀφελότητι καρδίας, &c.]

ἌΦΕΝΟΣ, ὁ, vel τὸ, divitiæ, opes: seu reditus, census, et quidem propriè unius anni, ut volunt grammatici. † V. Schol. Hes. Th. 112.† Dicunt enim, esse τὸν ἀπὸ ἑνὸς ἔτους (ὅ ἐστιν ἐνιαυτοῦ) συνηγμένον πλοῦτον, seu τὸν ἀπὸ τῶν ἐνιαυσίων γεννημάτων, τὴν ἀφ' ἑνὸς ἐνιαυτοῦ περιουσίαν: πλοῦτον vero τὸν ἀπὸ πολλῶν. Il. α'. ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν. Hesiod. in Erg. εἰς ἄφενος σπεύδοντα.

Ἄφνος, εος, τὸ, idem cum ἄφενος, ex eoque per syncopen factum. Pind. [illegible].

Ἀφνειὸς, [Theoc. δ'. 22.] sive ἀφνεὸς, οῦ, ὁ, dives, opulentus. † Unde comp. ἀφνεώτερος Soph. El. 459.† [Æsch. Pers. 3.] Modò cum genit. modò cum accus. passim apud poëtas. Superl. ἀφνειότατος et ἀφνεέστατος.

Ἀφνείομαι, ditesco, Cratin. Pro eodem aff. ἀφνέω seu ἀφνῶ.

Ἀφνεύω, dito, πλουτίζω.

Ζαφενής, έος, ὁ καὶ ἡ, (comp.) cui affluunt opes, vel affluens opibus, opulentus. Dionys. de situ orbis.

Ζαφένεια, opulentia, affluentia divitiarum seu opum. apud Callim. παρὰ τὸ ζέειν τὸ ἄφενος, ut inquit Etymol.

ἈΦΘΑΙ, αἱ, sunt in oris superficie ulcera maligna et serpentia, ignea quadam caliditate prædita, quæ præcipue infantes vexant. Vide Gal. Poll. et Cæl. Rhod. Occupant aliquando et alias partes, veluti testes: ut videre est apud Gal. l. 9. τῶν κατὰ τόπους, et apud Paulum l. 3. c. 54. Hippocrates et de fistula pulmonis usurpavit l. 2. de morbis. ☞ Fortasse ἀπὸ τοῦ ἅπτεσθαι, (accendi) propter igneam illam caliditatem.

Ἀφθάω, ῶ, aphthis laboro. Hippocr.

Ἀφθιῶν, idem quod ἀφθῶν partic. Cæl. Rhod.

Ἀφθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, aphthis laborans. Hippocr.

ἈΦΙΑ, ἡ, planta quædam, de qua Theophr. hist. pl. l. 7. c. 8.

ἈΦΡΟΔΙΤΗ, ης, ἡ, Venus. Ita dicta quòd è maris spuma ortum habuerit, teste Hesiodo, quem et Plato atque alii in hoc etymo sequuntur. Aristot. autem ita vocatam tradit, quòd seminis natura sit ἀφρώδης, i. spumosa. At Hecuba apud Euripidem etymum detorquens, ἀφροδίτην dici ait, quod sit ἀφροσύνης θεά. ¶ Pro venerea libidine (quam et ἀφροδίσια ἔργα vocant poetæ) interdum ponitur. ¶ Item venustas, lepos, gratia, decor, ut et Lat. Venus. Lucian. in Scytha, τοσαύτην ἀφροδίτην ἐπὶ τῇ γλώττῃ ὁ νεανίσκος ἔχει. [Eurip. Phœniss. 356. Æschyl. Ag. 428. Aristophanes. Acharn. 792. Lysistr. 208. Ran. 1077 et alibi sæpe. Vid. etiam Euripidem in Hippolyto. V. 537. V. 544. 775.]

Ἀφρώ, apud Nicand. pro ἀφροδίτη.

Ἀφροδίσιος, ου, ὁ, venereus. Soph. Plat. Τὰ ἀφροδίσια, res venereæ. † Xen. Pæd. 1. 6. 29.† Luc. item festum Veneris, apud Athen.

Ἀφροδίσιον, ου, τὸ, sing. num. statua seu signum Veneris, ut scribit Bud. et Veneris sacrificium, apud Athen.

Ἀφροδισιακὸς λίθος, aphrodisiaca gemma. Plin. l. 37.

Ἀφροδισιάς, ab Apuleio vocatur aconton, quam ab Italia Veneream appellari addit. [Diod. Sic. Bibl. lib. 12.]

Ἀφροδισιάζω, et ἀφροδισιάζομαι, Venerem exerceo, utor rebus venereis. Xen. Item ἀφροδισιάζεσθαι pass. muliebria pati: apud Athen.

Ἀφροδισιασμός, rerum venerearum usus. Aristot. Hippocr. aphor. l. 6.

Ἀφροδισιαστής, qui Veneri operam dat et indulget. Veneri obnoxius. Polemon in physiogn.

Ἀφροδισιαστικός, οῦ, ὁ, salax, libidinosus. Aristot. Athen. Apud medicos est etiam, veneream ciens, libidinem movens.

Composita.

Ἀναφρόδιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, à venere alienus, invenustus. Luc.

Ἀναφροδισία, ἡ, rerum venerearum nulla cupido. Item invenustas, inelegantia.

Ἐπαφρόδιτος et ἐπαφροδίτιος, venustus, jucundus. Xen.

Ἐπαφροδισία, ἡ, venustas, lepos, elegantia. Appian.

Ἀνεπαφρόδιτος, qui sine Venere et gratia est, invenustus, illepidus, apud Etym.

Ἑρμαφρόδιτος, hermaphroditus. Ita dicitur qui utriusque sexus membrum habet, et virile, et muliebre, q. d. mixtum genus è Mercurio et Venere.

ἈΦΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, spuma, Luc. in pseud. ἀφροῦ ὑπεπίμπλατο τὸ στόμα. Noan. ἀπέπτυεν ἀφρὸν ὀδόντων. Sic ἀφρὸς θαλάσσης, ἀφρὸς νίτρου, &c. Aristoph. ἀφρὸν vocat etiam spumosum excrementum, teste Hesych. [Eurip. Med. 1176 Pl. Sophocles in Trach. 715. et Euripides in Hippol. 1224.] ¶ Item piscis qui et ἀφύη et ἀφύς.

Ἀφρόεις, εντος, ὁ, spumosus, ἀφρόεν γεννᾶ. Epigr.

Ἀφρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem. Poll. l. 4. Hippocr. aphor. l. 7.

Ἀφρίζω, F. ίσω, idem, spumesco, spumam excito. † Soph. El. 721.†

Ἀφλοισμός, οῦ, ὁ, pro ἀφρισμός, mutatione literæ ρ in λ, et pleonasmo τοῦ ο, inquit Etym. et Eust. idem quod ἀφρός.

Ἀφρέω, spumo, ἀφρίζω. Opp. lib. 1. de Venat.

Ἀφρίτις, seu ἀφρίτης, seu Ἀφύη, apua piscis, ita dictus quod è spuma nascatur. Dicitur et ἀφύη. Vide Athen. et Plin. Unde ἀφυώδης χρῶμα, Hipp. apuæ modo albidum, spumam referens. Et ἀφύομαι, apud Hipp. cap. dealbor. Et ἀφύδιον, dimin. apud Athen.

Composita.

Ἄναφρος, spumæ expers, non spumeus seu spumosus. Hippocr. lib. περὶ χυμῶν.

Ἀπαφρίζω, despumo.

Ἐξαφρίζω, despumo.

Ἐξαφρίζεσθαι, in spumam redigi [Æschyl. Agam. 1075 χαλινὸν δ' οὐκ ἐπίσταται φέρειν, Πρὶν αἱματηρὸν ἐξαφρίζεσθαι μένος. Schol.]

Ἔπαφρος, super quo spuma est, apud Gal.

Ἐπαφρίζω, despumo, in epist. Judæ.

Ἀφρέω, ῶ, F. ήσω, spumo, Hesych.

Ὕπαφρος, spuma tectus, spumosus, non manifestus ex Eurip.

ἈΦΥ'Ω, F. ύσω, haurio, hauriendo promo. Od. ἱ. πολλὸν δ' οἶνον ἠφύσσαμεν. Et Nean. ἤφυσσεν ὕδωρ. ¶ Item (ab ἀφύη, i. apuæ piscis, de quo suprà in ἀφρός, colore) significat dealbor, ἀπολαμπρύνομαι: ut testatur Gal. in lex. Hipp.

Ἀφύσσομαι, idem quod ἀφύω, haurio. Odyss. ἱ. et κ'. καὶ ἀφυσσάμενοι ὕδωρ. Ἀφυσμός, οῦ, ὁ, haustio, exhaustio. Suid.

Ἀφύσσω, idem quod ἀφύω, unde et derivatum est. i. haurio, promo hauriendo. Il. δ. Οἰνοχόει γλυκὺ νέκταρ ἀπὸ κρητῆρος ἀφύσσων. Et metaph. ibid. ἄφενος καὶ πλοῦτον ἀφύξειν, acquisiturum esse. [V. Eurip. Med. 837. Il. γ'. 295.]

Ἀφύξιμος, qui hauritur. Nicand.

Ἀφυσγετός, haustus. ut apud Nic. νέκταρ ἀφυσγετόν. Ἀφυσγετὸν Hesychius exp. συρφετόν, ἀκαθαρσίαν, αἴγειρον: derivatque vel ab ἀφύω, ut sit τὸ ἀφυσσόμενον ὑπὸ τοῦ ῥεύματος vel à φέρω, ut sit τὸ μετ' ἀπειρίας τῇ καταφορᾷ τοῦ ῥεύματος. Il. λ'. de torrente montano. πολλὸν δέ τ' ἀφυσγετὸν ἐς ἅλα βάλλει. Ubi Eust. quoque significare ait, τὴν ἰλύν ἣν συμφέρει, [illegible] ὡς ἀπὸ τοῦ ἀφύσσω.

Composita.

Διαφύσσω, Hesych. exhaurio, expromo. Iliad. ξ'. διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς Ἤφυσε. Est enim tmesis pro διήφυσε. Od. τ'. πολλὸν δὲ διήφυσε σαρκὸς ὀδόντι, dente multum carnis exhausit seu extraxit velut hausta.

Ἐξαφύω, exhaurio. Od. ξ'. οἶνον ἐξαφύοντες.

Ὑπεξαφύω, clam exhaurio. Apoll. Arg. 4. πολλὰς δὲ [illegible] Ὅππῃ ὑπεξαφύοντας.

ἈΧΑ'ΝΗ, ἡ, genus mensuræ frumentariæ apud Persas, teste Hesychio et Eust. Utitur Aristoph. in Acharn. ἀχάνας ἔλεγε χρυσίου λέγει.

Ἀχανίς, ίδος, ἡ, diminut. apud Eust.

ἈΧΑ'ΤΗΣ, achates: sub. λίθος, gemmæ nomen teste Suida, ita dictæ, quòd in Sicilia primùm juxta flumen ejusdem nominis reperta fuerit. Plin. l. 37. c. 10. dicit eam esse numerosam, varietatibus diversis mutantibus cognomina ejus. vocatur enim (inquit) φασσαχάτης, κεραχάτης, σαρδαχάτης, αἱμαχάτης, λευκαχάτης, δενδραχάτης, velut arbuscula insignis: ἀνταχάτης, quum uritur, myrrham redolens: κοραλλοαχάτης, guttis aureis sapphiri modo distincta, qualis copiosissima in Creta, sacra appellata.

ἈΧΕΡΔΟΣ, spina quædam. Hesych. Od. ξ'. ἐδρύοντα ἀχέρδῳ. Etymol. tradit eam pleonasmo τοῦ δ dictam fuisse quasi ἄχερον, utpote δυσχερῆ ταῖς χερσὶ λαβέσθαι.

Ἀχερδούσιος. Etym. exp. σκληρός.

ἈΧΕΡΩΙ'Σ, populus alba, ab Acheronte denominata putatur. Il. ν'. Ἤριπε δ' ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν ἢ ἀχερωΐς, Ἠὲ πίτυς βλωθρή.

[Ἀχερούσιος. Æsch. Ag. 1169.] [Strab. Geog. lib. 5. Pausan. lib. 1.]

[Ἀχερουσιάς. Plat. Phæd. l.——Ἀχέρων δὲ ἐξ ἐναντίας τούτῳ ῥεῖ, καὶ δὴ καὶ ὑπὸ γῆν ῥέων, εἰς τὴν λίμνην ἀφικνεῖται τὴν Ἀχερουσιάδα.]

[Ἀχερόντιος. Eurip. Herc. Fur. 769. Ὁ δὲ παλαίτερος κρατεῖ, λιμένα λιπών γε τὸν Ἀχερόντιον. Ob metrum dicitur pro Ἀχερόντειον, pro quo et Ἀχερούσιον, &c. Barnes.]

ἈΧΘΟΣ, εος, τὸ, pondus, onus. [Æschyl. Ag. 656. Ch. 842. Et Eurip. in Hippol. 391.] Il. σ'. ἐτώσιον ἄχθος ἀρούρης, telluris inutile pondus. ¶ Item metaph. dolor gravis, molestia. Soph. ἄγαν γ' ὑπερζέοντ' ἄχθος ἐπεσάξαν, dolorem et molestiam intulerunt. ☞ Ab ἄχος factum esse docet Eust. pleonasmo τοῦ θ.

Ἀχθεινός, οῦ, ὁ, onerosus, gravis, molestus. Xen. [Eurip. in Hippolyto. V. 94.]

[Ἀχθεινῶς. Xenoph. Græc. Hist. lib. 4. cap. 8 § 27. ὅστ' οὐκ ἀχθεινῶς εἶχε ὁ τῶν Βυζαντίων δῆμος Ἀθηναίους ὅτι πλείστους παρόντας ἐν τῇ πόλει.]

Ἀχθηρός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, idem. Hesych.

Ἀχθηρῶς, gravate vel gravatim. Poll. l. 3.

Ἄχθομαι, F. έσομαι vel ήσομαι, (tanquam ab ἀχθέομαι, οῦμαι) gravor, pondere premor, ingemo sub pondere. [Æsch. Pr. 390.] Odyss. ι'. Ἀλλ' ὅτε δὴ κοίλη νηῦς ἤχθετο τοῖσι νέεσθαι. Item eadem metaph. qua Lat. gravate fero, pro, molestè fero, ægre fero: ut, ἄχθομαι τῆς οἰκίας, apud Plut. † Xen. Pæd. 1. 4. 25.† Sæpius cum dat. ut Aristoph. in Nub. † v. 865.† οὐ τούτοις τῷ χρόνῳ ποτ' ἄχθομαι. Aliquando cum ἐπί: ut Xen. ἐπὶ ταῖς αἰτίαις ἀχθόμενος. Interdum cum accus. Atticè: ut Iliad. ἱ. Αἶψ' ἄχθομαι ἕλκος. Et cum partic. Xen. Pæd. 1. ἐγὼ ἄχθομαι τρέφων ὑμᾶς. † Sic Aristoph. Nub. 1441. ἀχθόμενος [illegible] πλαττόμεθα. Xen. Pæd. 1. 3. 5.† Cum ὅτι. ut apud Plat. in Apolog. ὅτι ἦν τῶν ποιητῶν ἀχθόμενος, i. vicem poetarum dolens. ¶ Item succenseo. Plat. in Apolog. καί μοι μὴ ἀχθεσθῆτε λέγοντι τἀληθῆ.

Ἀχθηδών, όνος, ἡ, dolor, tristitia. Plat. Thuc. [Æsch. Pr. 26.]

Composita.

Ἀνδραχθής, έος, ὁ καὶ ἡ, viro ponderosus, viro gravis, virum gravans sive onerans, aut sufficiens ad onerandum virum, id est, virile robur desiderans. Od. κ'.

Ἀπαχθής, gravis, molestus.

Ἀπαχθίζω, gravo.

Αὐχεναχθής, collo onerosus, apud Soph.

Δυσαχθής, onerosus, molestus, gravis: et ita quidem ut non nisi ægrè et difficulter sufferri queat. Hesych.

Ἐπαχθής, onerosus, gravis. Item molestus, invidiosus. Æschin. Plat. Plut. [Aristophanes in Ranis. 971.]

Ἐπαχθῶς, molestè.

Ἐπάχθεια, ἡ, molestia, offensa.

Ἐπαχθίζω, onero. Philo.

Ἐπάχθομαι, idem quod ἄχθομαι, aut valde ἄχθομαι.

* Ἑτεραχθέω, idem quod ἑτεροκλινέω, in alteram partem vergo. Phrynich. Appar. Soph. p. 38.*

Decomp. Ἀνεπαχθής, non onerosus, non molestus. [Arrian. de Exp. Alex. lib. 2.]

Ἀνεπαχθῶς, non molestè, non gravatè: ut, ἀνεπαχθῶς φέρω, non gravatè fero. Thuc. Item non invidiosè. ut apud Hermog.

Κατάχθομαι, pro ἄχθομαι, aut valde ἄχθομαι.

Καταχθής, gravis, oneratus, onustus. Arat.

Μολυβδαχθής, q. d. plumbigravis. Ex Epigr.

Νοσαχθής, morbo gravatus, æger. Oppian.

Οἰναχθής, vino gravatus, ebrius. Hesych.

Σεισάχθεια, ἡ, q. d. onus excussum. Plut. in Sol.

Σπειραχθής, cui spira (caudæ) gravis et ponderosa est. Nicand.

Συνάχθομαι, condolesco, vicem alicujus fleo. συνάχθομαί σοι τῶν ἀπεληλαμένων. † Sic Xen. Pæd. 1. 6. 21. et τοῖς συμφορᾷ. Xen. Pæd. l. 4. p. 112. d. et ἐπὶ τῷ. ob quid. p. 207. c.†

Ὑπεράχθομαι, aff. pro valde doleo. [Soph. Elect. 178. μήθ' οἷς ἐχθαίρεις ὑπεράχθεο, &c. Herodot. Hist. lib. 6. Ἀθηναῖοι μὲν γὰρ δῆλον ἐποίησαν ὑπεραχθεσθέντες τῇ Μιλήτου ἁλώσει, &c.]

Ὑπεραχθής, oneratus, nimis gravis. Theoc.

Ὠμαχθής, humeris gravis, humeros pondere suo et gravitate premens. Epigr.

ἈΧΛΥ'Σ, ύος, ἡ, caligo, nebulosa quædam obscuritas. Gal. comment. 2. in Prorrhet. l. 2. ἀχλὺν nominari dicit aëris perturbationem, cujus crassamentum est medium inter nubem et nebulam, nebula spissius, nubibus autem rarius. A cujus similitudine ἀχλὺν dici oculi quoddam vitium, in quo nimirum διά τινος ἀχλύος ὁρᾶται βλέπειν. Accipitur et generalius pro, tenebræ, obscuritas. Od. υ. ἠέλιος δὲ Οὐρανοῦ ἐξαπόλωλε, κακὴ δ' ἐπιδέδρομεν ἀχλύς, sole operto nubibus, subsequuntur tenebræ, et caligo. † Ἀχλὺς, tristitia, est dea apud Hes. Asp. 264. V. ibi Grævium. Æschyl. Pers. 671. Eum. 382. Sic Apollon. Rhodius, lib. 4. 1105. ——ἀλλά οἱ δ' εἰσαρὸν ἀχλὺς Ἀμφεχύθη. Nigra autem velum caligo involvit. Vide etiam lib. 3. 725. lib. 4. 1361. et 1525.]

Ἀχλυόεις, εντος, ὁ, caliginosus, nebulosa obscuritas. Hes.

Ἀχλυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀχλυόεις. Hippocr. aphor. l. 5.

Ἀχλύω, caligo, obtenebror, offuscor. Od. μ'. et ξ'. ἤχλυσε δὲ πόντος ὑπ' αὐτῆς. Activè etiam usurpatur pro, obtenebro, offusco caligine nebulosa. apud Greg. in carm.

Ἐπαχλύω, (comp.) idem quod ἀχλύω. Apoll. Rhod. Arg. lib. 4. [v. 1480.] ὥς τίς τε νέην ἐνὶ ἤματι μήνην Ἢ ἴδεν ἢ ἐδόκησεν ἐπαχλύουσαν ἰδέσθαι.

Ἐπαχλυόω, obtenebro. apud Arat.

ἈΧΝΑ, sive Ἄχνη, ης, ἡ, gluma, acus tenue illud spicæ involucrum, aut tenues paleæ, quæ frumento permixtæ dum triturantur, ventilando ab eo segregantur. Iliad. ε'. Ὡς δ' ἄνεμος ἄχνας φορέει ἱερὰς κατ' ἀλωάς Ἀνδρῶν λικμώντων. Ἁλὸς ἄχνη, spuma maris quæ ei fluctuanti innatat, Iliad. δ'. et alibi. Et λευκὴν ἄχνην, apud Soph. in Trachin. qui et pro rore ἄχνην usurpasse dicitur. Et Æschylus πυρὸς ἄχνην pro fumo. Denique et alia tenuissima fragmenta aut frustula ἄχνας nomine dicuntur, ut, χαλκοῦ ἄχνη, minutissimæ particulæ et veluti flos, aut etiam favilla. Plut. symp. l. 3. Et pro lanugine, in Epigr. l. 7.

Ἀχνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, similis τῇ ἄχνῃ. Hesych.

Composita.

Ἁλοσάχνη, ab Arist. et aliis composita voce dicitur, quam Hom. ἁλὸς ἄχνην vocat, sed aridam maris spumam intelligunt.

Ἀνδράχνη, portulaca. Diosc. l. 4. c. 91.

Digitized by Google

ἌΧΟΣ, εος, τὸ, dolor, mœror, tristitia, παρὰ τὸ α στερητικὸν μόριον, καὶ τὸ χαίρειν, ut Eust. tradit. dicens tamen alibi esse τὸ ἄχος σύγκοπον, ἐκ τοῦ α ἐπιτατικοῦ, καὶ τοῦ χῶ, τὸ χέω. Od. δ'. Τὴν δ' ἄχος ἀμφεχύθη θυμοφθόρον. Xen. Pæd. 6. ἄχος αὐτὸν ἔλαβεν. (Æschyl. Pers. 668. Ag. 1260. Ch. 600. Eurip. Med. 1272. Phœniss. 222. 311. 992. Soph. Trach. 1033. Pl. Aristoph. in Ranis. 1395. Sic etiam Eurip. in Hippolyto 1480. Κοινὸν τόδ' ἄχος πᾶσι πολίταις.)

Ἀχερὸς, ὸς, ὁ καὶ ἡ, dolorificus, molestus, Suid.

Ἀχέω, F. ήσω, doleo, ægrè fero, tristor. Cum gen. ut Il. β'. τῆς ὅγε κεῖτ' ἀχέων. Et cum accus. ut Hesiod. in clyp. Herc. ἣν ἄτην ἀχέων, calamitatem suam dolens. ¶ Item pro ἠχέω, de quo in ἦχος.

Ἀχεύω, idem. inde enim et derivatur, interjecto υ. Od. δ'. et φ'.

Ἄχνυμαι, idem quod ἀχέω. Od. ξ'. ὁ γὰρ θυμὸς ἐνὶ στήθεσσιν ἰαίνετ' Ἄχνυμαι. † ἀχνύμενοι Hes. Th. 623.†

Ἀχὴ, ῆς, ἡ, mœror.

Ἀκάχω, dolore afficio. Od. π'. Ὃ ἐ μάλιστα Ἤκαχ' ἀτερθμαίνω, i. mœrore et tristitia afficit.

Ἀκάχημαι, pass. unde ἀκάχηντο, apud Hom. i. λυπεῖτο. Et ἀκαχήμενος, Odyss. λ'.

Ἀκαχέω, ῶ, F. ήσω. Et ἀκάχημαι, tristitia afficio. Unde pass. ἀκάχημαι, tristitia et mœrore afficior. Od. δ'. ἐγὼ δ' ἔτι ἀκάχημαι. † Hes. Th. 99.† [Hom. Iliad. ψ. 223. Ὡς δὲ πατὴρ οὗ παιδὸς ὀδύρεται ὀστέα καίων Νυμφίου, ὅστε θανὼν δειλοὺς ἀκάχησε τοκῆας. Schol. ἀκάχησε. Ἐλύπησε. Vide Plut. de Consolat.]

Ἀκαχίζω, F. ίσω, idem quod ἀκαχέω: unde in passivo. Il. ζ'. μή μοί τι λίην ἀκαχίζεο θυμῷ.

Ἀκάχημαι, tristor. Il. ί. Ἡ δ' ἐς Ἄρηα ἴδουσ' ἀκαχημένη φίλον ἦτορ.

Ἀκηχεδὼν, όνος, ἡ, tristitia, mœror.

Ἀχαία, Cereris epith. apud Aristoph. in Achar. ubi vide schol. [Xenoph. Gr. Hist.]

Ἀχαιὸς, tristis, mœrens. Nicand. in Ther.

Ἀναχίτης, gemma eadem cum adamante, quasi tristitiam auferens et dolorem. Plin.

ἈΧΡΑ'Σ, ἄδος, ἡ, pirus sylvestris, quam quidam pirastrum vocant. Dioscor. lib. 1. cap. 169. Dicitur et de fructu quoque pirastri, ut quum Aristot. hist. anim. lib. 8. cap. 6. dicit, ἀχράσι πιαίνεσθαι τὰς ὗς, sues saginari piris sylvestribus. Sic et Aristoph. in conc. et Diosc. loco citato.

Ἀχράδινον ξύλον, lignum pirastri, apud Diosc. l. 6. c. 94.

Βαλλαχράδες, (comp.) qui pira sylvatica jactu decutiunt. Sic esse Argivorum pueri per jocum in quodam festo vocabant, ut Plut. refert in Hellen. quæst.

ἌΧΥΡΟΝ, ου, τὸ, palea, acus, festuca. (At Vid. Philostr. lib. 1. c. 39.) Xen. in Œcon. ἐν δὲ τῇ λοιπῇ ἐν τῷ ὑπερῴῳ ἀχυρώδης, δῆλον, ἔφην ἐγὼ, ὅτι εἴσῃ ἐν τῷ ἀχυρώδει ἔσονται τὰ ἄχυρα. A Budæo exponitur etiam folliculus tritici. Idem annotat ἄχυρα à Xenophonte vocari etiam aristas cum culmo excussas, id est, stramenta. Apud Hippocratem ἀπὸ τοῦ τοίχου τὰ ἄχυρα ἀποτίλαι, Celsus exp. in adjuncto pariete si qua minuta eminent carpere. ☞ Quidam quasi ἄχυρον, alii, ἀπὸ τοῦ μὴ ἔχεσθαι dici putarunt.

[Ἀχυρμιαί. Hom. Iliad. ε. 502. αἱ δ' ὑπολευκαίνονται ἀχυρμιαί. Schol. Ἀχυροδόκαι, οἱ τόποι εἰς οὓς χωρίζεται τοῦ σίτου τὰ ἄχυρα λικμώμενα.]

Ἀχυρμιὰς, palea abundans. Arat.

Ἀχύρινος, adject. ἀχυρίνη φλὸξ, flamma quæ ex paleis fit. Plut.

Ἀχυρὼν, ῶνος, ὁ, item Ἀχυρμιὰ, Hom. (quasi ἀχυρεὰ) idem quod ἀχυροδόκη, q. d. palearum receptaculum. Exp. et acervus palearum. [Aristoph. Vesp. 1300. Ἔσκαιρε,— ἀλετρίβα τ' εἰς ἀχυρῶνας ἀποδεδρακότα. Schol. ἀχυρῶνας. τὰς ἀχυρμιάς.]

Ἀχυρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, acerosus. Aristot.

Ἀχυρόω, ῶ, paleis sterno et respergo. Aristot. in Probl. Item paleas admisceo, apud Theophr.

Ἀχύρωσις, (q. d. paleatio) constructio quæ fit paleis. Exp. et paleata constructio: apud Aristot. de nido hirundinis.

Ἀχυρίδες, paleolæ. [Anthol. Epigr. Gr.]

Ἀναχύρωτος, (comp.) ut ἀναχύρωτος πηλὸς, lutum acoribus seu paleis non subactum, lutum non aceratum, lutum non paleatum. apud Poll. l. 7. ex Aristoph.

ἈΧΩ'Ρ, ῶρος, ὁ, manans capitis ulcus, Celso et Plinio. Inde nomen habuisse Galen. prodidit, quod non amplam χῶραν, (i. locum) occupet, sed angustis spatiis conclusum, tenuem etiam humorem contineat. Exp. et furfur, sordes capitis: quasi ἀχρὼρ, ab ἄχω, inquit Etym.

ἌΨ, retrò, retrorsum, in aversum: ut, ἂψ ἰέναι, regredi, reverti. Od. ί. οὐ δή τι φημι Ἂψ ἴμεν αὖτις. (Theocritus. κέ. 65. Nicander. Theriac. 138. Alexipharm. 640.) ¶ Item rursus, iterum. Il. ά. Ἂψ ἐς κουλεὸν ὦσε μέγα ξίφος, iterum in vaginam intrusit, in vaginam repusuit seu recondidit. Et alibi ἂψ δ' αὖθις, rursus autem, ex παραλλήλου positis his duabus particulis synonymis. † ἂψ αὖθις, rursum, contra. Hes. Th. 169.†

ἈΨΙΝΘΙΟΝ, ου, τὸ, apsinthium: herba summæ amaritudinis. unde et βαθυπίκρου nomen invenit, de cujus generibus multa Diosc. l. 3. c. 25, 26, 27. Plin. l. 27. c. 7. Pro eodem legitur et ἄψινθος, in Apocal. Joan. c. 8. ☞ Ita dictum putatur quasi ἀπίνθιον, ὅ οὐκ ἄν τις πίοι διὰ πικρότητα. (Utitur hoc verbo Nicander in Theriacis 298.)

Ἀψινθίτης οἶνος, vinum apsinthio conditum, de quo Diosc. l. 5. c. 49. Colum. l. 12. c. 35. et Constant. Cæs. Geopon. l. 8. c. 20.

ἌΩ, F. ἄσω, flo, spiro. Apoll. Arg. l. 2. εἰαρινὸς ἄεν οὖρος.

Ἄημι, idem quod ἄω, sed multò usitatius: unde ἄε, flabat, Odyss. μ'. v. 325. (Theoc. ιγ'. 29.) Et partic. ἀεὶς, ἀέντος. † Hes. Th. 869.† Legitur et ἄηται, Od. γ'. v. 182. 183 cujus tamen thema esse innuit. ἀαίω, tradit Eust.

† Ἄημαι, saturor. Hinc ἄεται apud Hesiod. Hip. 101. V. index Stephani Thesauri in ἄεται.†

Ἄημαι, pro ἄημι. unde ἄητο. Apoll. Arg. 2. μέγας ἔφρον ἔρος ἄητο. † et Hes. Asp. v. 8.†

Ἄημα, τὸ, flatus, spiritus. Soph. [Aj. Flag. 686.] (Æsch. Eum. 907.)

Ἄησις, idem. Eurip.

Ἀήτης, ου, ὁ, ventus. Od. ί. Interdum dicitur ἀνέμοιο ἀήτης, ut Il. δ'. (Theoc. Id. 2. 38.)

Ἀήτη, ἡ, idem apud Hesiod. in Erg.

Ἄητος, flatibus et ventis expositus. Suid. Exp. et insatiabilis: item magnus, apud Æschyl. Et Il. φ'. θάρσος ἄητον ἔχουσα.

Composita.

Ἀκραὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, dicitur ventus flans in superficie, flans per summa, ὁ ἄκρως ἀέων. Od. β'. Sunt tamen qui exponunt, ὁ ἄκρατος, et ὁ ἀκμαῖος καὶ καθαρὸς seu ἀκραιφνής. vide Eust. (Apoll. Rhod. Arg. lib. 1. 605. ἄν —— οὖρος πάγχυ μάλ' ἀκραής. Vide Notam Cl. Hoelz. lib. 2. 723. Ἀκραεῖ Ζεφύρῳ νῆσον λίπον αἰπεινήν. Vivida.)

Ἀλιαὴς per mare flans, in mari flans: unde ἁλιαέες venti, Od. δ'.

Διάημι, perflo, perspiro. Hesiod. in Erg. cum genit.

Διαάω, idem. Od. έ. Τὴν μὲν ἄρ' οὔτ' ἀνέμων διάη μένος ὑγρὸν ἀέντων.

Δυσαὴς, graviter spirans, graviter strepens in spirando: ut Odyss. ί. ἀνέμων δυσαέων, pro δυσαήων. Et δυσαὴς ζέφυρος. Vide Eust.

Εὐαὴς, (q. d. bene spirans) utiliter spirans, salubriter spirans. Herodot. in Euterpe, εὐαεῖ τε πνεύματι χρεωμένοις. Apud Hesiod. χώρα ἐν εὐαεῖ.

Ζαὴς, vehementer flans seu impetuosè flans. Il. μ'. ἀνέμους ζαεῖς.

Ὑπεραὴς, desuper flans.

ἌΩΤΟΝ, ου, τὸ, flos, ex ἄω, significante ἀνθῶ: nimirum ὃ ἀεί τι ἀνθεῖ. Et per metaph. cujusque rei præstantissimum, ut, λίνοιο ἄωτον, οἰὸς ἄωτον. Od. ά. (Æsch. Suppl. 674.) item simpliciter pro ἔριον. vide Eustath. Theocritus Herculem vocat ἄωτον ἡρώων. et Pindarus ἄωτον patriæ suæ athletam quendam. Hesychius masculino etiam genere ἄωτος accipi indicat pro ἄνθος et ἔριον. ¶ Ἄωτος autem, i. auribus carens, vide in comp. ex Οὖς, in Οὖας.

Ἀωτέω, ῶ, flores carpo seu decerpo. Hesych. Suid. Eustath. quoque ὕπνον ἀωτεῖν, apud Hom. esse ait dormire somnum suavem et otiis solutum ac veluti floridum: ut Il. κ'. et Od. κ'.

Ἀωτεύω, idem Hesych. Item pro texere et dormire affert Eust. ex quodam veteri Lexico.

B.

B NOTA est secundæ apud Græcos literæ, quam βῆτα appellant: ex Hebraico Beth. Ea Delphos pro π uti, dicentes βατεῖν et βικρὸν pro πατεῖν et πικρόν: Macedones autem pro φ, dicentes Βίλιππον, Βερνίκην et βαλακρὸν, pro Φίλιππον, Φερνίκην et φαλακρὸν, testatur Plutarchus in Hellen. quæst. ¶ Est numeralis etiam nota significans duo: idque vel sola, vel juncta aliis, significantibus decadem, hecatontadem, chiliadem aut myriadem: at si acutum accentum præfixum habeat ima sinistri lateris parte, δισχίλια notat, id est, duo millia, seu bis mille, hoc modo ͵β.

ΒΑ͂, apud Hermippum est vocula risus sonum imitans. Est etiam eorum qui se mutuò inclamant. Vide Eust.

ΒΑΑ'ΡΑΣ, radix quædam apud Joseph. de capt. Jud. nomen habens loci in qui nascitur.

ΒΑΒΑΙ͂, papæ. admirantis adverbium. Plato, βαβαὶ ἦν δ' ἐγὼ ὦ φίλε Γλαύκων, ὡς ἐρρωμένως, &c. Interdum cum genit. ut, βαβαὶ τῆς εὐδαιμονίας. Nonnunquam etiam geminatur, ut apud Athen. l. 4. Βαβαὶ βαβαιὰξ, Schol. Aristoph. ait esse σχετλιαστικὸν pro φεῦ φεῦ, in hoc Aristoph. loco in Pace, Βαβαὶ βαβαιὰξ ὡς μεγάλα καὶ δεινὰ τοῖσι Μεγαρεῦσιν ἐνέβαλε τὰ κλαύματα. (Ran. 63.) [Acharn. 64. Βαβαιὰξ, ὦ 'κβάτανα, τοῦ σχήματος. 1140. Lysistr. 312.]

Παπαὶ, synonymum, τοῦ βαβαὶ. quo et Latini utuntur. Luc. cum genit. παπαὶ τῶν ἐπαίνων, Ὅμηρε. (Æsch. Pers. 1036. Ag. 1123.) [Soph. Philoct. 760. 761. 799. 800. 909. Παπαὶ. τί δῆτα δρῷμ' ἐγὼ τοὐνθένδε γε. Aristoph. Plut. 220. Παπαί. Schol. Τὸ παπαὶ σχετλιαστικὸν ἐνταῦθα. Acharn. 1212. Lysistr. 215. Herodot. Hist. lib. 8. εἰπεῖν τε ἐς πάντας τόδε, Παπαὶ Μαρδόνιε, κοίους ἐπ' ἄνδρας ἤγαγες μαχησομένους ἡμέας, &c.]

Παπαπαὶ, rustica acclamatio, apud Aristoph. in Ran. et in Vesp.

ΒΑ'ΖΩ, (poët.) F. σω, et ξω, P. αχα, loquor, dico, verba facio. (καιρία βάζει πολλὰ Τυδέως βίαν. Æsch. S. c. Th. 577. Euripides in Hippolyto 119. Μάταια βάζει.) Interdum sine casu, ut Od. λ'. Αἰεὶ πρῶτος ἔβαζε. Interdum cum accus. rei, ut Od. δ'. ἄρτια βάζειν. Et cum gemino accus. rei et personæ: ut Il. π'. ταῦτά μ' ἀγειρόμενοι θάμ' ἐβάζετε.

Βάζομαι, unde βέβακται, Od. θ'. v. 408. quod Eustath. exp. πεφλυάρηται, nugaciter dictum est, et q. d. deblateratum est.

Βάγμα, idem quod βάξις. Æsch. in Persis. [635. ἦ ῥ' ἀΐει μου — ἱέντος τὰ παναίολ' αἰανῆ δύσθροα βάγματα; Voces.]

Βάξις, εως, ἡ, sermo, oratio. (Æschyl. Ag. 10. Pr. 664. Eurip. Med. 1376. Soph. Œdip. Tyr. 437.) Electra †640.† ¶ Item rumor, fama. Eurip. et Soph. in Ajace. ¶ Exp. et vaticinium, apud Apoll. Arg. 2. Γλαύκοιό τε βάξιν.

Βαβάζω, inarticulatè loquor, inarticulatam vocem edo. Hesych.

Βάβαξ et βαβάκτης, loquax. Item nugator. Eust.

Ἀβακέω, (comp.) F. ήσω, ignoro, taceo, ob ignorantiam quod dicam non habeo. Od. δ'. οἱ δ' ἀβάκησαν πάντες.

Ἀβακὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, taciturnus, mutus. Item, quietus, placidus, mitis. Sappho, ἀλλ' ἀβάκην τὰν φρέν' ἔχω.

Ἀβακίως, quietè, placidè. Etymol.

Ἀβακήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, mutus. Item stultus. Hesych. Suid.

Ἀβακίζω, idem quod ἀβακέω.

Ἀβακιζόμενος, apud Anacr. quietus, non tumultuosus. Etym.

Ἀστροβάκος, astronomus, qui de astris loquitur. apud Suid.

(Ἐκβάζω, f. ξω. Æsch. Ag. 507.)

ΒΑ'ΘΟΣ, εος, τὸ, profunditas. (Æsch. Pers. 465. 714. ἐς αἰθέρος βάθος. Eurip. Med. 1299. Theoc. ιδ'. 29.) Xen. Pæd. 7. βάθος τοῦ ὕδατος. Ab eodem τὸ βάθος τῆς φάλαγγος, dicitur quod à fronte introrsus protenditur, ut inquit Bud. † Sic Xen. Pæd. 256. b.† Qui etiam tradit βάθος altitudinem dici quæ refertur ad τὸ μῆκος, ut in hoc Polybii loco, de castrametatione Romanorum loquentis, ἥμισυ ποιοῦντες τὸ βάθος τοῦ μήκους ἑκάστης σημαίας, dimidiata ad longitudinem altitudine signi vel cohortis cujusque. Sæpe etiam exp. locus penitior, vel locus penitissimus, seu intimus. Et apud Gal. ad Glauc. lib. 1. ἐκ τοῦ βάθους ἀναφέρεσθαι, exp. ex imo. Et, εἰς βάθος, penitus vel introrsum. Interdum etiam, profundè, altè. ¶ Item metaph. ut, κακῶν βάθος, apud Naz. apud Plut. in lib. de aud. καὶ βάθος ἔχοντος ἀνδρός.

Βαθὺς, εῖα, ὺ, profundus, ut, βαθὺς ποταμός. Hæc significatio partim per metaph. partim per catachresin ad multa extenditur; ut, ἀρετὴ βαθεῖα, apud Herodian. Et, ὕπνος βαθὺς, apud Lucam. Et, βαθὺ γῆρας, apud Syn. et Bas. exp. longa vel extrema senectus. (Βαθὺς cum infinit. Eurip. Phœniss. 684. Æsch. Suppl. 803.) ¶ Item crassus, plenus, ut inquit Bud. ex Theophr. Comparat. βαθύτερος † φάλαγξ. Xen. Pæd. 6. p. 167. b.† et βαθίων, item βάσσων, profundior. Superl. βαθύτατος, et βάθιστος, profundissimus.

Βαθέως, adverb. profundè.

Βαθύτης, τητος, ἡ, profunditas. [Lucian. Icaromen.]

Βαθύνω, profundum facio, in profundum fodio, profundè excavo. Il. ψ'. v. 421.

Βάθυσμα, τὸ, profunditas, altitudo. Theophr. pl. lib. 4.

Βένθος, profunditas, fundum; idem quod βάθος, unde et derivari scribit Etym. ut, πένθος ex πάθος, pleonasmo τοῦ ν, et τροπῇ τοῦ ε. Od. δ'. θαλάσσης βένθεα οἶδε. † Hes. Th. 365.† Et alibi sæpe. (Aristoph. in Ranis, 679.)

Composita.

Ἀβαθὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, profunditate carens, Gal. l. 2. ad Glauc.

Ἀγχιβαθὴς, vicinus profundo, qui prope fundum est, id est, profundus, altus. Od. έ.

Ἀμετροβαθὴς, immensa profunditate præditus.

Ἐμβαθὴς, sapiens, prudens: sapientes enim profundas habere solent cogitationes, et res quasi altè introspicere. Hesych.

Ἰσοβαθὴς, qui paris et æqualis est profunditatis.

(Ἀσπεντοβαθές. Æsch. Suppl. 3.) ‡ minime profundus.‡

Μελαμβαθὴς, niger ex profunditate. Apoll. l. 4. [517. Οἱ δ' ἄρ' ἐπ' Ἰλλυρικοῖο μελαμβαθέος ποταμοῖο, &c. Eurip. Phœn. 1017. Σφάξας ἐμαυτὸν σηκὸν ἐς μελαμβαθῆ δράκοντος, &c.]

(Μελαμβαθές. Eurip. Phœniss. 973. Æsch. Pers. 219.)

Προβαθὴς, extensè et longè profundus. βαθύς. Apoll. 4. Argon. [282. Ἔστι δέ τις ποταμὸς, — Εὐρύς τε προβαθής τε καὶ ὁλκάδι νηὶ περῆσαι.]

Ὑψιβαθὴς, altè profundus, seu altè prominens. Oppian.

Πολυβενθὴς, multas profunditates habens, unde, πολυβενθέος ἔνδοθι λίμνης, apud Homer.

ΒΑΙ'ΝΩ, F. βήσομαι, P. βέβηκα, à βάω. Aor. 2. ἔβην, à βῆμι, gradior, incedo, eo; unde, μεγάλα βαίνειν, de incessu superbo. Et, ἁβρὰ βαίνειν, de incessu molli, apud Luc. Sic et, ἴσα βαίνειν, Demosth. Sic et, βαίνειν ἐν ῥυθμῷ, apud Luc. et Plat. Et, βαίνειν πρὸς ῥυθμὸν, apud Plut. Item abeo. Il. β'. οὓς μὴ κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι. ¶ Præt. βέβηκα, situs et fixus sum, fundatus et firmatus sum, ut, βεβηκυίας τῆς οἰκίας ἐν ἀσφαλεῖ, Xen. Et βεβηκὼς, pro firmo et constanti: vide Bud. Et, τὸ βεβηκὸς, pro firmitate et securitate, ex Plut. ¶ Item βαίνειν et βαίνεσθαι de animalium coitu dicuntur, pro inire et iniri, apud Aristot. de anim. lib. 5. † Βαίνειν ἐπὶ ἀδάμαντος: ire adamante. i. e. crustam adamante. V. Græv. ad Hesiod. Asp. 231. ἐκ δόμων à domo. Soph. El. 313.† A βάω autem licet inusitato reperiuntur formata quædam tempora apud poëtas. Nam pro βέβηκα dicunt βέβαα, unde particip. βεβαώς. (βεβῶντα male legi credit Stephanus. Æsch. Eum. 76.) Reperitur et βέβαμεν pro βεβήκαμεν. Sæpe etiam dicitur βῆ pro ἔβη, et βὰν pro ἔβαν seu ἔβησαν. Et in imperat. βᾶ pro βῆθι. (Κ' ὃν αἰχμάζοις, δι' ὃν πάσας ἔβα. Æschyl. S. c. Th. 910. βεβᾶσι mortui sunt. Pers. 1008. ὡς ἰδεῖν βεβήκαμεν. Eurip. Med. 767. 851. Phœniss. 20. 105. 166. βᾶθι. ib. 638. 749. 982. Soph. Tr. 117. 136. 163. Œdip. Tyr. 81. 851. 979. 1093. Elect. 1154. cum Gen. ib. 1386. Theoc. Id. 1. 140. Eurip. in Hippolyto. 247.)

Βείω, Ionica epenthesi dicitur pro βῶ: βῶ autem Ionica διαιρέσει seu dialysi vocalis circumflexæ factum est ex βῶ, à βάω, idem significante quod βαίνω: ut Iliad. ζ. Ὄφρ' ἂν βείω ἐγὼ ποτὶ Ἴλιον. i. πορευθῶ.

Βῆμα, τὸ, gressus, passus. Xen. † Pæd. p. 189. d.† Item locus dicendi in concione aut judicio tribunal: ut apud Aristoph. in Pluto, ἐπὶ τοῦ βήματος καθίζεσθαι. In castris verò suggestum vocant: unde apud Plutarch. οἱ ἀπὸ τοῦ βήματος, concionatores.

Βηματίζω, F. ίσω, exp. τὸ, τοῖς ποσὶ μετρεῖν. Budæo est, per passus metiri, ut quum millia passuum Romani distinguebant per octona stadia, ut inquit Polyb. lib. 3.

Βηματιστὴς, οῦ, ὁ, qui per passus metitur. Athen. [Deipn. lib. 10.] ¶ Item qui sedet pro tribunali, judex.

Ἀκροβηματίζομαι, (comp.) sto in summo suggesto vel tribunali. Hesych.

Βάσις, εως, ἡ, gressus, apud Soph. (βάσιν ἐπεμπίπτειν. Aj. 42. ποδὸς βάσιν. Eurip. Phœniss. 274. Æsch. Ch. 430.) Item pes: ut apud Plat. interpr. θεὶς βάσεις ἐπιστάντας ἄλλοις. Unde metaphoricè in iis quæ rhythmo constant, pedem quoque significat, seu (ut Bud. vocat.) clausulam rhythmi, et rhythmum ipsum, et partem rhythmi. Vide Bud. comm. ¶ Est etiam vocabulum Mathematicorum, ut, βάσις κέντρου, basis centri, punctum medium. ¶ Item apud architectos, fulcimentum et quidam veluti pes columnarum, statuarum, seu fabricarum, quæ à fundamento consurgunt et superpositæ fabricæ sustineant pondus.

Βάσεις, etiam vasorum, dicuntur ea quæ eorum collocandorum causa parata sunt: ut sunt orbiculi. Huic oppon. ἀντίβασις.

Βάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, pervius. Gal. Item stabilis, fixus, constans: ut, βάσιμος πῆξις, apud Naz.

Βατὴρ, ῆρος, ὁ, qui graditur seu incedit. Hesych. ¶ Item limen, apud Poll. ¶ Item in σταδίῳ ἀλτικῷ est, unde cursores desiliebant. Hesych. et Eustath. ¶ Item meta, apud Poll. l. 3. c. 30. ¶ Apud Nic. in Ther. exp. βατηρία.

Βατήριος, ου, ὁ, scansorius. Phocyl.

Βατὸς, ὴ, ὸν, pervius: ut, βατὴ γῆ, apud Naz. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 4. cap. 6. §. 13. καὶ πυνθάνομαι, ὅτι οὐκ ἄβατόν ἐστι τὸ ὄρος, ἀλλὰ νέμεται καὶ αἰξὶ καὶ βουσίν. ὥστε, ἐὰν ἅπαξ λάβωμέν τι τοῦ ὄρους, βατὰ καὶ τοῖς ὑποζυγίοις ἔσται.]

(Βατοῖς. Æsch. Suppl. 871.) ‡ locus incertus.‡

Βατέω, ῶ, F. ήσω, vado. inusitatum est, nisi in compositione. Item calco pro πατέω, lingua Delphorum. Plut. in Hell.

Βατεύω, F. εύσω, ineo. Dicitur de coitu animantium. Theocr. Idyll. ά. Ὦ πόλος, ἐπεὶ ὁρῇ τὰς μηκάδας οἷα βατεῦνται [Eurip. Suppl. 1000. Πρόσβαλον——Πυρὸς φῶς καθίζουσα, τάφον τε βατεύσουσα τὸν αὐτὸν &c. Not. Cl. Barnes. βατεύω, βαίνω, βαδίζω.]

Βάδην, gradatim, pedetentim, lento gradu. Xen. Plat. (Æsch. Pers. 19. Suppl. 894.)

Βάδω, F. άσω, vado. Βάδος, ου, ὁ, iter. Aristoph. in Avib.

Βαδίζω, vado, eo. Dem. βαδίζω ἐπὶ τὸ βῆμα. Et Plut. βαδίζει πρὸς οἰκίαν. (Eurip. Phœniss. 501. Aristoph. R. 180. 274. 23.)

† Βαδιστέον. verbale. eundum. Soph. El. 1554.†

Βάδισμα et βαδισμὸς, incessus, gressus. Luc. βάδισις, εως, ἡ, idem, Aristoph. in Pluto. (Philostr. l. 3. c. 15.)

Βαδιστὴς, cursor. Eurip. (Med. 1184.) Βαδιστικὸς, pro eo qui ferendo ambulationis labori est idoneus, apud Aristoph. in Ran. [128.]

Βαθμὸς, οῦ, ὁ, gradus. Hesych. Metaph. accipitur etiam pro gradu dignitatis et honoris. Greg. Item limen. Est etiam nomen militare. Etym.

(Βαθμοί. Æsch. Suppl. 871.) ‡ v. βατοῖς.‡

Βαθμὶς, ίδος, ἡ, gradus, ut in scala, Soph. Βαθμίδες sunt etiam bases quædam ac sinus in brachii sive humeri osse, utrinque singulæ, in quas quum extenditur flectiturque tota manus, ulnæ ipsius coronæ sive processus ingrediuntur.

Βαθμηδὸν, gradatim.

Βάθρον, ου, τὸ, gradus, scala. Herodian. ¶ Item sedes, scamnum, subsellium. Dem. Luc. Plut. ¶ Item fundamentum, basis. Plat. in Phæd. ἐν ἁγνῷ βάθρῳ βεβῶτας. Item solum: ut Soph. in Ajace, ὦ πατρῷον ἑστίας βάθρον. (Æschyl. Pers. 814. Eurip. Phœniss. 965. 1139. Soph. Œdip. Tyr. 142.)

(Βαθρεία. Æsch. Suppl. 866.) ‡ sedes.‡

Comp. Πρωτόβαθρος, ου, ὁ, qui in primis subselliis sedet, aut qui in subselliis judicialibus primus sedet. Aristoph. Πρωτοβαθρέω, ῶ, F. ήσω. in primis subselliis, aut in subselliis primum colloco, in lib. Esther.

Βάσκω, apud poëtas pro βαίνω: ut Il. δ. βάσκ' ἴθι. (Æsch. Pers. 666. 674.)

Βιβάω, ῶ, et βίβημι, pro βαίνω, sunt itidem poëtica: ut Il. γ'. μακρὰ βιβῶντα.

Βιβάσθω, idem: ut, μακρὰ βιβάσθων. Il. ν'.

Βιβάζω, F. άσω, admissario admoveo, admitto animalia ad coitum. Aristot. hist. an. 6. Est etiam ineo.

Βιβάζομαι, admissario admoveor, ineor. Aristot.

Βίβασις, εως, ἡ, erat Laconicæ saltationis genus, quasi admissionem dicas, et in hac victoribus præmia proposita, non modò pueris, sed etiam virginibus. Subsiliendum tamen erat ac pedibus attingendæ nates, et numerabantur saltus. vide Poll.

Βιβαστὴς, οῦ, ὁ, admissarius.

Composita. Ac primum ex βαίνω, *et derivatis, cum præpositione.*

Ἀμφιβαίνω, circumambulo, circumeo, obeo, circumgradior, circumincedo. Euripides, ἀμφιβαίνει με θράσος, fiducia me circumit, vel potius circuit, incessit me fiducia. Il. ζ. πένθος φρένας ἀμφιβέβηκε, mentem meam invasit, vel occupavit. Item metaphoricè, protego, tueor, defendo, (in compositione quidem cum accus. ut Il. ά.——ὃς Χρύσην ἀμφιβέβηκας: at quum fit dialysis, cum dativo, ut Il. ί. ἀμφὶ δ' ἄρ' αὐτῷ βαῖνε) sumpta metaphora (inquit Eustathius) à brutis animantibus, quæ suos catulos circumire solent, pro iis propugnantia. (Æschyl. S. c. Th. 181. Eurip. Phœniss. 1363.)

Ἀμφίβασις, circumventio. Il. ἑ. Item protectio, defensio, Eust. Exponitur etiam disceptatio, contentio, altercatio. apud Herodot. Dicitur et ἀμφισβασίη pro eodem.

Ἀμφιβιβάω, (poëticum thema ex præt. ἀμφιβέβηκα) idem quod ἀμφιβαίνω.

Ἀμφίσβαινα, ἡ, serpens quædam ita dicta, quasi utriusquegrada: dicitur enim antrorsum et retrorsum incedere. (Æsch. Ag. 1242.)

Ἀμφίσβατος, controversus, ambiguus, q. d. in quo in utramque partem itur: apud Hesych. et Suid.

Ἀναβαίνω, ascendo, conscendo. Il. ά. ἀνέβη μέγαν οὐρανόν. Sic ἀναβαίνετο ἅρμα. Od. ό. et Xen. Pæd. 6. Et ἀναβαίνειν ἐπὶ τὸν ἵππον, conscendere equum, apud eundem, Pæd. 7. Dicitur et absolutè pro conscendere navem. ut Il. ά. ¶ Item ineo: ut, τὸν ἵππον ἀναβαίνειν. unde οἱ ἀναβαίνοντες τὰς θηλείας ἵπποι, admissarii equi. ¶ Item pervado, perambulo, incedo per. Od. ζ. Ἐκ γάρ τοι τούτων φάτις ἀνθρώπους ἀναβαίνει Ἐσθλή. ¶ Apud D. Matth. c. 13. ἀνέβησαν ἄκανθαι, exp. excreverunt spinæ, vel succreverunt.

Ἀναβαίνομαι, ascendor, conscendor: ut, ἵππος ἀναβαινόμενος. apud Xen.

Ἀνάβασις, ascensus, ascensio. Xen.

Ἀναβατὸς, qui conscendi potest, scansilis.

Ἀναβατικὸς, aptus ad conscendendum equum, peritus conscendendorum equorum. Xen. [Memorab. lib. 3. cap. 3. §. 5. οὐκοῦν πρῶτον μὲν ἀναβατικωτέρους ἐπὶ τοὺς ἵππους ποιοῖς αὐτούς; equos ascendendi peritiores.]

Ἀναβάτης, ου, ὁ, ascensor, conscensor. Et peculiariter, qui conscendit equum. Xen. equus admissarius.

Ἀναβαθμὸς, οῦ, ὁ, ascensus. Suid. Item gradus scalæ. Interdum et sedilia vocantur ἀναβαθμοί. Poll.

Ἀναβαθμὶς, ίδος, ἡ, gradus scalæ. Exod. 20.

Ἀναβαθμικὸς, q. d. gradualis, gradatim factus.

Ἀναβασμὸς, idem quod ἀναβαθμός. Hesych.

Ἀνάβαθρον, ου, τὸ, pulpitum, scala, item subsellium.

Ἀναβάθρα, ἡ, scala navis. Luc.

Ἀναβάδην, scansim. Aristot. Ἀμβάδην, pedibus in altum exporrectis sive extensis. Aristoph.

Ἀμβαίνω, etiam dicitur per syncopen pro ἀναβαίνω, ut Il. α'. νηυσὶ ἀμβαίνοντες.

Ἄμβασις, pro ἀνάβασις, apud Poëtas. (Eurip. Phœniss. 446. 698.) [Æsch. Sept. c. Theb. 472. ἀνὴρ δ' ὁπλίτης κλίμακος πρὸς ἀμβάσεις. Scalæ per gradus. Stanl. Eurip. Iph. in Taur. 97. δωμάτων πρὸς ἀμβάσεις. Cl. Barnes putat legendum προσαμβάσεις, ut Phœn. 751. et 492. ubi Schol. κλιμάκων ἀναβάσεις. Bacch. 1211. Soph. Œd. Col. 1123. πόλεων ἀμβάσεις.]

[Ἀμβάτης. Xenoph. περὶ Ἱππ. cap. 5. §. 7. τὰς δὲ ἐν τῷ τραχήλῳ, ὅπως τῷ ἀμβάτῃ ὡς ἀφθονωτάτη ἀντίληψις ᾖ. cap. 3. §. 12. Memorab. Socr. lib. 3. cap. 3. §. 2. ὁ δὲ ἀρχή τις, ἐφ' ἧς ἔχουσι, ἵπποι τε καὶ ἀμβάται ἔσονται. Idem vero auctor sæpius utitur voce Ἀναβάτης. Ἱππ. cap. 3. §. 3. cap. 6. §. 6. cap. 8. §. 7. cap. 12. §. 8.]

Ἀμβατὸς, pro ἀναβατός.

Δυσάμβατος, idem quod δύσβατος. Simonides, referente Dion. Hal.

Decomp. Ἀνάμβατος ἵππος, pro ἵππος μὴ ἀμβατὸς, equus qui sessorem non habet, qui caret equite. Aliis, qui conscendi non potest. [Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 4. σκέψασθε * sc. ἵππους * οὓς εἰ μὲν ἐάσομεν ἀναμβάτους, ὠφελήσουσι μὲν οὐδὲν ἡμᾶς, &c.]

Ἀπαναβαίνω, pro ἐπαναβαίνω.

Εἰσαναβαίνω, inscendo, ascendo. Hom. † Hesiod. Th. v. 57.† (Soph. Œdip. Tyr. 896.)

Ἐξαναβαίνω, unde ὑπεξαναβαίνω. Theocr. Idyll. 23.

Ἐπαναβαίνω, superascendo. † Aristoph. Nub. 1489. ἐπὶ φροντιστήριον. et Xen. Pæd. l. 2. p. 43. a. εἴς τινας χώρας.† Item supergredior. Aristot. Item de coitu animalium, pro, post alium ineo. Aristot. de anim. 6.

Ἐπανάβασις, pro ἀνάβασις. Synes. Epist. 11. et 96. (V. Sch. Soph. Tr. 530.)

Ἐπαναβαθμὸς, gradus. Plat. in Symp.

(Ἐπαμβατὴς. Æsch. Ch. 278.)

Προαναβαίνω, prius vel prior conscendo. [Thucyd. Hist. lib. 3. τὴν δ' ἐλάσσω ἔτυχον οἱ Ἀμπρακιῶται προαναβάντες καὶ ηὐλίσαντο.]

Συναναβαίνω, simul ascendo. [Evang. S. Marci. xv. 41. καὶ ἄλλαι πολλαὶ αἱ συναναβᾶσαι αὐτῷ εἰς Ἱεροσόλυμα. Act. xiii. 31. Herodot. Hist. lib. 7. Xenoph. de Cyri Exp. lib. 5. ἀπέκτειναν συχνοὺς τῶν βαρβάρων, καὶ τῶν συναναβάντων Ἑλλήνων τινάς. §. 18.]

Ἀντιβαίνω, contrà eo, in contrariam partem gradior, contrà tendo. Capitur pro, adversor, refragor, renitor. Alex. Aphr. ἀντιβαίνοντα τῇ φύσει. Et Plutarch. in Lyc. ἀντιβῆναι πρὸς δημαγωγίαν. Dicitur etiam ἀντιβαίνειν (teste Bud.) resistere, quum homo impulsus, tamen renititur. Luc. καὶ ἐπὶ τραχήλου ὠθοῦντος τοῦ Ἑρμοῦ, ὅμως ἀντιβαίνοντας καὶ ἔτι ἀντερείδοντας. Et res aliqua dicitur nobis ἀντιβαίνειν, i. obstare, vel malè cedere, ut idem scribit, ex Paus. in Arcad. (Aristoph. R. 204.)

Ἀντιβάδην, in contrariam partem gradiendo, adversanter. Plut.

Ἀντίβασις, q. d. contrà itio, vel ex adverso itio. unde etiam occursus exponitur. Capitur et pro refragatione.

Ἀντιβάτης, capitur pro repagulo januæ, quod veluti renititur et obsistit. Ἀντιβατικὸς, vulgò exp. obvius.

Ἀποβαίνω, descendo. (Eurip. Med. 1421.) Il. γ'. Ἐξ ἵππων ἀποβάντες ἐπὶ χθόνα. Legitur et ἀποβαίνειν τοῦ ἵππου, apud Luc. descendere ex equo. Sic et ἀποβαίνειν νεὼς, et interdum ἀπὸ τῆς νεώς. ut et ἀποβῆναι ἀπὸ τῶν πλοίων, apud Herodot. Dicitur et ἀποβαίνειν ἐς τὴν γῆν, à Thucyd. descendere in terram, i. è navi in terram. ¶ Item discedo, abeo. ut Il. ζ. Ὡς ἄρα φωνήσας ἀπέβη: Interdum et morior, ut exp. Suid. ¶ Item evenio, contingo, accido. Isocr. de pace, ὧν μὲν γὰρ ἐλπίζομεν οὐδὲν ἀποβέβηκεν. † Cum in Xen. Pæd. 1. 6. 40.† Interdum etiam ἀποβαίνειν est succedere: ut apud Phalarin, ἀπέβη τὸ δόξαν. Contrà de eo quod non successit, et cujus eventus nostris votis non respondit, dicitur οὐκ ἀπέβη. ¶ Item evado. Luc. ἄριστοι ἄνδρες ἀποβαίνουσιν. Et Theocr. in Hyla. ἐς ἀλαθινὸν ἄνδρ' ἀποβαίη. ¶ Item certo certamen quod ἀποβάτης appellatur.

Ἀπόβασις, descensus. Thuc. Isocr. Item eventus, exitus. Plutarch.

Ἀποβάτης, q. d. descensor. Ita vocatus fuit quoddam certaminis equestris genus, quod qui certabat, dicebatur ἀποβάτης, teste Suida. Et hinc ἀποβατικοὶ τρόχοι dicebantur.

Ἀποβατήριος, Jovis est cognomentum. Hesych.

Ἀποβάθρα, ἡ, scala qua è navi descenditur, Luc. Thuc. Item, olla pedes habens, inquit Suid.

Decomp. Ἐξαποβαίνω, descendo ex Od. μ'.

(Συναποβαίνω. Philostr. l. 3. c. 15.) [Herodot. Hist. lib. 6. καὶ συναπέβησαν Λακεδαιμονίων.]

Εὐαπόβατος, facilem habens descensum. [Thucyd. Hist. lib. 4. τήν τε νῆσον εὐαποβατωτέραν οὖσαν, &c.]

Διαβαίνω, transeo, trajicio. (Æsch. Pers. 867.) † πόρους, ποταμούς. Xen. Pæd. 1. 6. 38.† Herod. 6. Διαβῆναι τοὺς ποταμούς. ¶ Item divarico, sto cruribus divaricatis, Plat. Xen. Aristot. et aliis.

Διάβασις, transitus, trajectus, trajectio. Xen.

Διαβάτης, trajector.

Διαβατὸς, qui transiri et trajici potest: ut fluvius vadosus. [Herodot. Hist. lib. 1. cap. 75. ὥστε ἐπεί τε καὶ ἐσχίσθη, τάχιστα ὁ ποταμὸς ἀμφοτέρῃ διαβατὸς ἐγένετο. lib. 4. cap. 195. Thucyd. Hist. lib. 2. §. 5. ὁ γὰρ Ἀσωπὸς—ἐῤῥύη μέγας, καὶ οὐ ῥᾳδίως διαβατὸς ἦν. Plat. de Leg. lib. 10.]

[Διαβατέος. Xenoph. de Exp. Cyri, lib. 2. cap. 4. §. 3. ποταμὸς δὲ εἰ μέν τις καὶ ἄλλος ἄρα ἡμῖν ἐστι διαβατέος, οὐκ οἶδα.]

Διαβατικὸς, q. d. transitivus, qui transcendi et penetrandi vim habet.

Διαβατήρια, τὰ, sacrificia pro transitu; seu sacra ante expeditionem. Thuc. Plut. Xen.

Διαβάθρα, scala nautica, pons. ¶ Item scala quæ conscenditur in muros. Strab.

Διάβαθρον, ου, τὸ, calceamenti quoddam genus. Athen. lib. 13. et Poll.

Διάβημα, τὸ, transitus seu transitio. Item gressus. Naz.

Διαβατείω, (q. d. transiturio) transire cupio. Suid. ex Agathia.

Διαβήτης, ου, ὁ, Plut. in Polit. præc. pro perpendiculo ponere videtur. ¶ Est item circinus, à divaricatis cruribus: vide Aristoph. schol. in Nub. ¶ Item sipho, ut Columel. l. 3. c. 10. scribit. Item morbus de quo vide Gal. de loc. affect. l. 6. et Paul. Ægin. l. 3. c. 45.

Decomp. Ἀδιάβατος, qui transiri et trajici nequit. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 2. cap. 1. §. 9. ταῦτα δὲ καὶ ὑμᾶς αὐτοῦ οἶδα, ἔχων ἐν μέσῳ τῇ αὐτοῦ χώρᾳ, καὶ ποταμῶν ἐντὸς ἀδιαβάτων lib. 3. cap. 1. §. 1. ποταμοὶ δὲ διεῖργον ἀδιάβατοι ἐν μέσῳ τῆς οἴκαδε ὁδοῦ. Hell. Hist. lib. 5. cap. 4. §. 44. Ὡς δὲ ἀποχωροῦντες οἱ τῶν Θηβαίων ἱππεῖς ἐπὶ νάπῃ ἀδιαβάτῳ ἐγένοντο, &c.]

Ἐκδιαβαίνω, transeo, transilio. Hom.

Ἐπιδιαβαίνω, post alium qui transiit, etiam ipse transeo. Xen. Hell. 5.

Εὐδιάβατος, qui facilè transiri potest, vadosus. Plut. [Xenoph. Græc. Hist. lib. 4. cap. 2. §. 6. οἵ τε γὰρ ποταμοὶ πρὸς μὲν ταῖς πηγαῖς οὐ μεγάλοι εἰσὶν ἀλλ' εὐδιάβατοι.]

Προδιαβαίνω, prior seu priùs transeo. Xen. [Philostr. l. 2. c. 15.]

Εἰσβαίνω, vel ἐσβαίνω, ingredior, ἐσβὰς ἐς ποταμόν. Herodot. [Eurip. Med. 381. 1337. εἴσβα. Id. Phœniss. 187. Æsch. Suppl. 480.] Apud poëtas ἐσβῆσαι, activa etiam significatione pro imponere: ut Il. ά. ἐς δ' ἑκατόμβην Βῆσε θεῷ, imposuit navi.

Εἴσβασις, ingressus.

Εἰσβατὸς τόπος, locus quem ingredi possumus.

Decomp. Ἐπεισβαίνω, etiam ipse ingredior. Sæpe etiam pro εἰσβαίνω. Xen. Hel. 3.

[Ἐπεισβάτης. Eurip. Helen. 1566. λόγος δ' ἐν ἀλλήλοισι, τῶν ἐπεισβατῶν Ὡς πλέοις εἴη.]

Συνεισβαίνω, simul ingredior, συνεισέβησαν σκάφος. Eurip. [Med. 478. Æschyl. S. c. Th. 608.]

Ἐκβαίνω, egredior, exeo. † Cum præpos. εἰς. Xen. Pæd. l. 6. p. 161. c. εἰς ἀκέραια, ad intacta loca.† [ἐς τοῦτ' ἐκβῆναι ἀλγεινόν. Eurip. Med. 56. 229. 393. Id. Phœniss. 1436. Aristoph. R. 897. Soph. Tr. 685.] Od. ί. Μήπως μ' ἐκβαίνοντα βάλῃ. Thuc. μηδένα ἐκβῆναι ἐκ τῆς νεώς. Et cum genit. non addita præpositione, sæpè. ¶ Item digredior. Xen. Hell. 7. ἤδη εἰς ταῦτα ἐξέβην ἐπαίνου. ¶ Sic et cum adverbio ad locum, aut præposit. εἰς. Eurip. Plat. ¶ Item transgredior: ut Plat. Polit. 1. τὸν ταῦτα ἐκβαίνοντα κολάζουσι. ¶ Item exitum habeo, evenio: item evado, Dem. Olynth. 1. πρὸς γὰρ τὸ τελευταῖον ἐκβὰν, &c. ¶ Item educo, q. d. egredi facio. Odyss. ώ. οἱ δ' ἐκβήσαντες ἔθηκαν.

Ἔκβασις, egressus. [Eurip. Med. 279. Æschyl. Suppl. 778.] Odyss. ί. v. 410. Item exitus, eventus, apud Areop. Et evasio, Apoll. 2. Item figura, apud Quintil. libro quinto.

Ἐκβάσιος, Apollo consecratus ab Argonautis ad Cyzicum, apud Apoll. lib. 1.

Decomp. Ἀνέκβατος, ex quo non est egressus. [Thucyd. Hist. lib. 3. 98. καὶ ἐσπίπτοντες ἔς τε χαράδρας ἀνεκβάτους, καὶ χωρία ὧν οὐκ ἦσαν ἔμπειροι, διεφθείροντο.]

Διεκβαίνω, egredior. Strabo.

Ἐπεκβαίνω, egredior. [Thucyd. Hist. lib. 1. καὶ ἐπεκβάντες, ἐνέπρησάν τε τὰς σκηνὰς ἐρήμους, καὶ τὰ χρήματα διήρπασαν.]

Εὐέκβατος, facilis egressu. Hippocr.

Μετεκβαίνω, transcendo, migro, apud Herodot. Bud. exp. è navi in navem transeo, apud Antiph.

Παρεκβαίνω, digredior, abscedo. Hesiod. καὶ μή τι παρεκβαίνουσι δικαίου. Item excedo; ut, παρεκβαίνειν τὸ μέτρον, apud Aristot. Apud Plut. in Numa, παρεκβαίνειν τὰ τεταγμένα, transgredi. [Æschyl. Χοηφ. 642. τὸ πᾶν Διὸς σέβας παρεκβάντες ἀθεμίστως. Polyb. Hist. lib. 2. ἀπὸ γὰρ τούτων παρεξέβημεν τῆς ἐξηγήσεως.] Item degenero. Aristot.

Παρέκβασις, digressio. [Polyb. Hist. lib. 1. ἄρξει δὲ ταύτης κατὰ παρέκβασιν δηλώσομεν τὴν κατάλυσιν τῆς Ἱέρωνος—δυναστείας.] Item transgressio, excessus. Theophr. Aristot. Apud Rhet. digressio à proposito, et quasi evagatio.

Παρεκβατικοὶ λόγοι, quæ dicuntur per digressionem.

Παρεκβατικῶς, per digressionem.

Ἐμβαίνω, ingredior, ut apud Plut. ἐμβαίνειν εἰς τὰς τριήρεις. Et ἐμβαίνειν εἰς τὸν κίνδυνον, subire periculum. † Xen. Pæd. l. 5. p. 122. a.† ¶ Item ingredior, i. gradior, vel gradum facio: ut, πρὸς ῥυθμὸν ἐμβαίνειν, apud Luc. † Incedo. Hes. Th. 12. de Junone.† ¶ Ἐμβαίνειν τινὶ, insultare alicui, Od. σ'. [Cum Dat. Æschyl. Pers. 914. Ag. 936. 1376. Eurip. Phœniss. 2. Salto. Aristoph. R. 363. cum ἐπί. Soph. Œdip. Tyr. 825.] ¶ Apud Herodot. l. 6. ἐνέβησε εἰς φροντίδα, in solicitudinem conjecit, cura affecit.

Ἔμβαθρος δικαστὴς, in Pand. ordinarius judex. Bud.

Ἔμβασις, ingressus, introitus. [Æsch. Ag. 954.] Item solium in quo nos lavamus. ex Diosc. lib. 6. et Alex. Aphr. Ἐμβάσιος Apollo, in littore consecratus, quum navem conscensuri essent. † Apoll. Arg. i. 359.†

Ἐμβατὴ, itidem exp. solium.

Ἐμβάτης, sessor, Eurip. Ἐμβάται, calcei quidam vel cothurni. Poll.

Ἐμβατὸς, qui ascendi potest.

Ἐμβατὴρ, pro balistæ foramine citatur ex Vitruv.

Ἐμβατήριος, q. d. ingressivus: ut, ἐμβατήριος ῥυθμὸς, et ἐμβατήριος παιὰν, Plut. ad quos prœlium committebatur.

Ἐμβαδὸν, pedestri itinere, Il. ί. ¶ Est et nomen significans τὸ τῶν ἐπιπέδων σχημάτων χώρημα. Boëtio est area, inquit Bud.

† Ἐμβὰς, ὁ, calceamentum. Aristoph. Nub. 717. 856.†

Ἐμβάδες, cothurni, Poll. Ἐμβάδιον, calceus vel solea, Aristoph.

Ἔμβαθρα, τὰ, calceamenta quædam.

Ἐμβατεύω, pedem infero, pedem pono. † Cum gen. Soph. Œd. T. 834.† Aliquando cum accus. [Æschyl. Pers. 449.] aliquando cum dat. aliquando cum εἰς.

Ἐμβατευτικὸς, possessorius: ut jus ἐμβατευτικὸν, id est, jus propria authoritate retinendæ alicujus rei. Vide Alciat. l. 1. c. 56.

Ἐμβατέω, idem quod ἐμβατεύω. Nicand. in Ther.

Decomp. Ἀνέμβατος, cui inambulari insistive nequit. † De equis Xen. Pæd. l. 4. p. 109. c.† Alii exp. inaccessus, avius. [Anthol.]

Δυσέμβατος, in quo incedi ægrè potest. Hesych. qui teri pedibus et calcari nequit. Aliis, inaccessus, invius.

Ἐπεμβαίνω, ingredior: ut, νηὸς ἐπεμβαίνειν, apud Nonnum. et apud Dem. ἐπεμβαίνειν dicuntur nautæ et remiges. [V. Æsch. S. c. Th. 640.] Item insulto, premo. Soph. in Electra. † v. 458.† Ἐχθροῖσιν αὐτοῦ ζῶντ' ἐπεμβῆναι ποδί. Exponitur etiam ἐφάλλομαι, quod et significat interdum insulto in metaph. signif.

Ἐπέμβασις, ἡ, incursus. ¶ Ἐπεμβαδὸν, ascendendo, in Epigram.

Ἐπεμβάτης, inscensor, ἐπιβάτης. Anacr. [Eurip. Suppl. 584. ἐμοὶ δ' ἔσθαι χρεὼν Πάντ' ἄνδρ' ὁπλίτην, ἁρμάτων τ' ἐπεμβάτην, &c. 685. Ἐθ' ἅρματ' ἠντίζεθ', οἵ τ' ἐπεμβάται, &c. Bacch. 781.]

Κατεπεμβαίνω, incedo, gradior, conscendo.

Προσεπεμβαίνειν, insuper inscendere, vel insuper insultare. [Soph. Aj. 1368. Schol.]

Εὐέμβατος, ingressu facilis. Hippocr. de victu in morb. acut.

Κενεμβατέω, per inane gradior. Plut.

Μετεμβαίνω, transcendo: ut qui uno mutato navigio aliud conscendit. Plut. μετεμβὰς εἰς μονήρεις.

Παρεμβαίνω, progredior, ingredior. Plut.

Προεμβαίνω, ante gradior, præeo. Plut. in Pomp.

Προσεμβαίνω, insuper insulto. Soph. in Electra. Apud Diosc. προσεμβαίνειν εἰς ὕδωρ, exp. descendo in aquam.

Ἐπιβαίνω, conscendo; ut, ἵππων ἐπιβήσομαι, Il. ί. Et Luc. ἐπιβὰς τοῦ πλοίου. Apud Thuc. 1. ἐπὶ τὰς ναῦς ἐπιβάντες. Item cum accus. sine præposit. interdum pro conscendere, interdum pro ingredi: ut Χαλκίδα τ' ἐπιβάντες, Apoll. 2. Et, λειμῶν' ἐπιβάντα, Soph. in Ajace. Item cum dat. ut, ἐπιβὰς τοῖς στρώμασι, ex Plut. Apoph. ¶ Aliquando exp. invado: ut, ἐπιβαίνειν γαίης, Odyss. ζ'. Sic ἐπιβαίνειν τῆς Ἀττικῆς, apud Dem. Et cum dat. ut Xenoph. Pæd. 5. ἐπιβῆναι τῇ Ἀσσυρίᾳ. Et cum accus. ut apud Sophocl. in Ajace, σὺ δ' ὅταν πλευρὰ ἐπιβῇ. ¶ Apud Matth. 21. ἐπιβεβηκὼς ἐπὶ ὄνον, exp. insidens asino. ¶ Item pervenio: ut Xenoph. † Pæd. l. 3. p. 86. a.† ἐπέβησαν ἀφιεμένων βελῶν, ad telorum jactum pervenerunt. Et, ἐπιβῆσαι κύδεος, Iliad. θ'. facere ut quis ad gloriam perveniat. ¶ Item ingredior, id est, gradior, incedo. ut Plutarch. in Lyc. ῥυθμῷ τε πρὸς αὐλὸν ἐπιβαινόντων. [Aristoph. in Ranis. 686.]

Ἐπιβήματα, τὰ, species saltationis. Hesych.

Ἐπιβήτωρ, ορος, ὁ, qui inscendit, inscensor. Od. σ'. v. 262. Item pro ἐπιβάτης seu ἀναβάτης, item pro mobili et agili. Accipitur et pro ὀχευτὴς, ut Od. λ'.

Ἐπίβασις, scansio. Phil. de mundo: item basis, fundamentum.

Ἐπιβασία, occupatio rei alienæ. Hyperidi apud Poll.

Ἐπιβατήριος, scansorius: ut, ἐπιβατήριαι μηχαναί: machinæ scandendis muris accommodæ, quæ et ἐπιβατήρια dicuntur. Quo vocabulo Synes. metaphoricè usus est pro honoribus et iis rebus quibus ad majus fastigium ascenditur; ut Bud. exponit.

Ἐπιβάτης, inscensor, vector, eques, equo insidens. Greg. Item qui nave aut sua aut conducta utitur. Plerumque pro classiario milite capitur; et qui non remigandi causa, sed tantùm pugnandi, navem conscendit. Polyb. lib. 16.

Ἐπιβατικὸς, ad epibatas pertinens. [Polyb. Hist. lib. 1. κατακρατησάμενος δὲ τοῖς ἐπιβατικοῖς διά τε τὸ πλῆθος, καὶ τὴν ἐκλογὴν τῶν ἀνδρῶν, &c.] Et, τὸ ἐπιβατικὸν, milites classiarii, apud Aristot.

Ἐπιβατὸς, qui conscendi potest; ut, ἐπιβατὸν τεῖχος, Plut. [Herodot. Hist. lib. 6. καὶ τὰ μὲν τρία τῶν κώλων ἐστὶ ἀπότομα, κατὰ δὲ τὸ ἓν, ἐπιβατόν.] Ἐπίβατος, (proparoxyt.) subditus, obnoxius. Bud. ex Areth.

Ἐπίβαθρον, naulum, merces pro conscensa navi. Od. ό.

Ἐπιβάθρα, ἡ, pons qui machinis admovetur ad muros urbium scandendos, ut Bud. apud Arrianum interpr. Item metaph. pro gradu et via ad rem aliquam. Suid.

Ἐπιβατεύω, sum epibates aut vector. item ascendo: ut apud Luc. cum genit. ¶ Item vehor, supergredior, innitor, insisto, incumbo. Greg. ¶ Item invado, et occupo, mihi usurpo, ut Plut. in Ant. Συρίας ἐπιβατεύειν ἔμελλε. ¶ Item pro inire, de animalibus dictum: vide schol. Aristoph. in Ran. ¶ Apud Xen. in Symp. ἐπιβατεύειν τι, exp. percurrere.

Decomp. Ἀνεπίβατος, inaccessus. ad quem ascendere non licet. Plut. in Lyc.

Ἀντεπιβαίνω, vicissim inscendo: vel contrà conscendo.

Εὐεπίβατος, qui facile conscendi potest. Strabo lib. 5.

Ναυτεπιβάτης, qui navi servit, ut suum naulum lucretur.

Καταβαίνω, descendo. Xen. καταβαίνειν ἀπὸ τοῦ ἵππου. † καταβὰς ἐπὶ θάλατταν. Pæd. 1. 1. 4. εἰς τὸ ἰσόπεδον. l. 3. p. 63. a.† [Cum ἐπί. Soph. Tr. 311. Aristoph. R. 35. cum Acc. Philostr. l. 3. c. 6. Καταβήσεο, præsens Imper. a fut. format. Hom. Il. ί. 109.] ¶ Item descendo, id est, demitto me. Basil. ad lib. ἄνω ἑστῶτα ταῖς ψυχαῖς πρὸς ὑμᾶς καταβῆναι. ¶ Item incurro, competo, congruo, apud Aristot. Poll. 7.

Καταβαθμὸς, οῦ, ὁ, descensus.

Καταβασμὸς, idem quod καταβαθμὸς, descensus. Æschyl. in Pr. [810. Καταβασμόν. Sch. ὁ δὲ καταβασμὸς, ὅρος ἐστὶν ὁρίζων καὶ διαχωρίζων Λιβύην καὶ Αἴγυπτον, &c.]

Καταβάδην, tanquam descendendo.

Κατάβασις, descensus. [Xenoph. de Cyri Exp. διὰ γὰρ τὸ στενὸν εἶναι τὴν ὁδὸν, ὅλην τὴν ἡμέραν ἡ ἀνάβασις αὐτοῖς ἐγένετο καὶ κατάβασις εἰς τὰς κώμας. Herodot. Hist. lib. 2. ἀπὸ δὲ τῆς Ῥαμψινίτου καταβάσιος, &c.]

Καταβάτης, q. d. descensor.

Καταίβασις, etiam dicitur apud poëtas, pro κατάβασις. item καταιβάτης pro καταβάτης: ut, καταιβάτης Ζεὺς, καταιβάτοις κεραυνοῖς, de quibus Eustath. [Æsch. Pr. 359.] Et fœm. gen. καταιβάτις κέλευθος, apud Apoll. exp. declivis via: item καταιβατὸς pro καταβατὸς, ut, καταιβαταὶ θύραι ἀνθρώποισι, per quas descendere possunt homines.

Decomp. Ἀντικαταβαίνω, exp. descendo. [Dion. Hal.]

Ἐπικαταβαίνω, exp. itidem descendo. [Thucyd. Hist. lib. 4. οἱ Ἀθηναῖοι ἐπέρρωσάν τε μᾶλλον, καὶ ἐπικαταβάντες ἐτάξαντο παρ' αὐτὴν τὴν θάλασσαν. Herodot. Hist. lib. 8. μαθόντες δὲ οἱ Δελφοὶ φεύγοντάς σφεας, ἐπικαταβάντες, ἀπέκτειναν πλῆθός τι αὐτέων.]

Προκαταβαίνω, antè descendo. [Diod. Sic.]

Προσκαταβαίνω, q. d. insuper descendo. Affertur ex Cebet. pro descendo.

Συγκαταβαίνω, unà descendo. [Æsch. Ch. 725. Eum. 1049.] A Polybio ponitur pro, descendo in locum hosti æquum. Apud Aristot. Pol. 7. coëo, convenio, incurro, id est, competo. A Polybio ponitur pro, demitto me, dedo me, flecto animum meum. Συγκατάβασις, demissio. Synes. Greg.

Συγκαταβατικῶς, cum demissione, apud Areth.

Ὑποκαταβαίνω, clam descendo. Thuc. ἐκ τῶν τειχῶν ὑποκατέβησαν, exp. è muris descenderunt.

Μεταβαίνω, digredior, transgredior, transeo. Aristot. Pol. 7. ἐν δ' ἔδει ἀρχόμενοι δεῦρο μετέβημεν. [ἐστειν. Æsch. Ch. 306.]

[*Decomp.* Συμμεταβαίνω. Luc. Nigrin. p. 44.]

Μετάβασις, transitio.

Μεταβατικὸς, q. d. transitivus, ut, μεταβατικὴ κίνησις, apud Phil.

Μεταβατικῶς, ut, μεταβατικῶς κινητὰ, apud Phil. quæ transitu moveri et quasi locali motu uti queunt.

Decomp. Ἀμετάβατα ῥήματα, apud Gramm. verba intransitiva.

Ἀντιμετάβασις, obluctatio in transitu. Plut.

Παραβαίνω, transgredior, transcendo; ut, παραβαίνειν τοὺς νόμους, violare leges. † ἂν δέ τις τούτων τι παραβαίνῃ. Xen. Pæd. 1. p. 3. ἔρωτος. p. 239. c.† ¶ Item prætereo: ut Arist. in Œcon. 2. παρέβη τρεῖς ἡμέρας. [Soph. Tr. 507. Sch. ex. μεταπίζω. Æsch. Ag. 59. 790.]

Παραβαίνομαι, transcendor: unde παραβαθεὶς νόμος. Thuc. 3. violata lex.

Παράβασις, transgressio: ut, παράβασις τοῦ νόμου. ¶ In comœdiis quid significet, vide apud Schol. Aristoph. Hinc παραβατικὰ μελύδρια, versiculi, quibus hujusmodi παράβασις constat. [Παραίβασις. Apoll. Rhod. Arg. iv. 832.]

[Παραιβάδην. Æsch. Eum. 556.] † legum violator.†

Παραιβασία, poëtis idem quod παράβασις: unde et pro delicto, apud Hesiod. in Theog. † 220.† [Æschyl. Sept. c. Theb. 748. παλαιγενῆ γὰρ λέγω παραιβασίαν ὠκύποινον. Schol. Β'. παράβασιν, τὴν ταχέως τιμωρηθεῖσαν.]

[Παραιβάτις. Theoc. Id. 3. 32.] [Ἁ πρᾶν ποιολογεῦσα παραιβάτις, &c. Schol. ἡ ἔργα ποιοῦσα, ἢ ἐργάτις καὶ παρακολουθοῦσα ταῖς θερισταῖς, ἢ ἀκόλουθος.]

Παραβάτης, transgressor, violator legis. Item qui è terræ pugnat. Xen. Pæd. 7. Pro eodem dicitur et παραβάτης apud Homer.

(Παραβατὸς. Æsch. Suppl. 1056.) [Soph. Antig. 885. κράτος δ', ὅτῳ κράτος μέλει, παραβατὸν οὐδαμῇ πέλει. Schol. ᾧ δὲ ἡ βασιλεία μέλει, τούτῳ οὐκ ἔστι παραβατὴ ἡ ἀρχὴ, ὅ ἐστι τὰ προστάγματα.]

Decomp. Ἀπαράβατος, ut, ἀπαράβατος νόμος, apud Epictetum, lex quam nemo transgreditur, vel transgredi potest.

Ἀπαράβατον ἱερωσύνην, in Epist. ad Heb. cap. 7. exp. sacerdotium quod præterire non potest: et ex sequenti, sacerdotium perpetuum. Ἀπαράβατος δύναμις, pro ἀδιάπτωτος, apud Galen. κατὰ τόπους, et apud Paulum Ægin. compositio cujus facultas non fallit.

Περιβαίνω, circumeo. Et apud Homer. circumeo protegendo, vel circumeundo protego.

Περιβάδην, ex Polluce exponitur, pedibus alternatim motis.

Περίβασις, circuitio, circumambulatio, profectio quæ fit circumeundo, ἀμφίβασις. Merc. Trism.

Προβαίνω, prægredior, antegredior, procedo: Aristot. οὐ προβαίνει τῷ ἀριστερῷ τὸ δεξιὸν, ἀλλ' ὑπακολουθεῖ. Et metaph. antegredior, anteeo, id est, antecello, supereo: ut Il. ζ. v. 125. ἀτὰρ μὲν νῦν γε πολὺ προβέβηκας ἁπάντων σῷ θάρσει. Ab Hesiodo † in Asp. 355.† accipitur et pro, præsum, imperium obtineo: Τρηχῖνος προβέβηκε. ¶ Item progredior, provehor, metaph. etiam Polyb. καίτοι γ' εἰς τοῦτο προβάντων ἀμφοτέρων ἀδικίας καὶ τόλμης, ὥστε, &c. † εἰς τιμιωτέραν ἥκει. Xen. Pæd. p. 281. a.† Et, προβεβηκὼς, qui progressus est, aut progressum ad aliquid fecit. De tempore etiam dicitur: unde προβαίνοντος χρόνου, progressu temporis. Itidem προβεβηκὼς τῇ ἡλικίᾳ vel τῷ χρόνῳ, qui est ætatis provectæ. † προβεβηκὼς ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ, proventus ætate, apud Lucam. cap. 1. 7. et v. 18.† Usitatius tamen προβεβηκὼς vel προβεβηκυῖα sine adjectione. Item progredior, i. prodeo; ut, προβαίνειν τῆς οἰκίας, apud Chrysost. (Eurip. Med. 906. id. Phœniss. 799. 1369. Æsch. Pr. 247.)

(Προβαίνομαι. Eurip. Med. 1119.)

Πρόβασις, prægressio vel progressio. Exp. et τετραπόδων κτῆσις, ad Hesych.

Προβάδην, inter progrediendum, inter eundum, apud Hesiod. (Aristoph. R. 330.)

Πρόβαμα, exp. progressus. A Suida exp. saltus, apud Aristoph. in Pluto.

Decomp. Ἀποπροβαίνω, longè progredior et abeo. Eurip. [Orest. 142. ubi textus habet Ἀπὸ πρόβατ'—ἀπὸ πρό μοι κοίτας. Sed Scholiast. Ἀποπρόβατε——ἀπέλθετε, ἵνα ἄγω μακράν.]

Προσβαίνω, ascendo, conscendo. Il. ξ. Ἠὼς μὲν ῥα διὰ προσεβήσετο μακρὰ βιβάσθων. Cum dat. in soluta orat. ut Plut. προσέβη τῷ Καπιτωλίῳ, et προσβῆναι ἔργῳ μεγάλῳ. (Æsch. Ag. 788. cum Acc. Soph. Œdip. Tyr. 1374.) Est etiam accedo, unde πρόσβασις pro accessu apud Polyb. At Il. ἑ. λὰξ προσβὰς est pro λὰξ ἐμβὰς, calcibus insultans.

Πρόσβασις, ascensus. Item accessus, apud Polyb. [Herodot. Hist. lib. 3. ἵνα πρόσβασιν ἀνθρώπων οὐδαμῶν εἶναι.] (Eurip. Phœniss. 175.)

Προσβατὸς, ut, χωρίον ἔνθα οὐ προσβατὸν θανάτῳ. ex Xen. locus quem mors conscendere, vel ad quem accedere nequeat. [De Cyri Exp. lib. 4. § 7. Ἐνταῦθα ἦν ὄρος μέγα, προσβατὸν δὲ. Socrat. Apol.]

Decomp. Ἀπρόσβατος, inaccessus: ut Luc. in Conc. ἀνάντεις πέτραι καὶ ἀπρόσβατοι. (Soph. Tr. 1047.)

Συμβαίνω, congredior, pedem confero. Soph. in Ajace, Ὁ σιδηροῦ φῶς οὐδὲ συμβῆναι ποσί. ubi schol. exponitur συνελθεῖν. ¶ Item convenio, transigo, paciscor, fœdus ineo. Thuc. συνέβησαν τοῖς Πλαταιεῦσι σφᾶς τε αὐτοὺς παραδοῦναι καὶ ὅπλα, cum illis pepigerunt, vel fœdus inierunt. Alibi cum πρὸς jungit, ξυνέβησαν πρὸς τοὺς Λακεδαιμονίους. Et, συνέβησαν εἰς ταὐτὸ, ex Herodoto in Clione. Et ex Aristoph. κοινῇ ξυνέβημεν, inter nos convenit. Idem in Ranis, Οὔτε γὰρ Ἀθηναίοις συνέβαιν' Αἰσχύλος, non conveniebat Atheniensibus cum Æschylo. ¶ Item consentio: ut apud Synes. Epist. 58. ἐνταῦθα δὲ ἡ γλῶττα τῇ γνώμῃ συνέβαινε, lingua cum mente consentiebat. Et, συμβαίνει, convenit, consentaneum est, sæpe apud Aristot. ¶ Item contingo, evenio. † τί ποτ'. Xen. Pæd. 1. 6. 21.† Dem. συμβαίνει παρὰ θεῶν τι χρηστόν. Et Thucyd. lib. 2. ξυνεβεβήκει Ἀθηναίοις τοῦτο, hoc Atheniensium usu venerat. Sæpissimè ponitur cum infinit. Apud Plat. Epist. 7. cum participio, ξυνέβη γενόμενος. Et impersonaliter συμβαίνει, contingit, evenit. Τὸ συμβαῖνον, † Xen. Pæd. 1. 6. 38.† et τὸ συμβὰν, † l. 5. p. 135. d.† seu συμβεβηκὸς, † l. 4. p. 95. b.† quod contigit, interdum eventus exp. (V. Eurip. Med. 738. Id. Phœniss. 71. ξυμβαίημεν. ib. 567. Aristoph. R. 176. Soph. Tr. 1180. 1168.)

Συμβεβηκότως, per accidens.

Σύμβαμα, τὸ, eventus, casus fortuitus. Item propositio ex nomine et verbo perfectam sententiam reddens, inquit Suid. vide et Ammon.

Σύμβασις, compositio, pacificatio. (Eurip. Phœniss. 85. 544.) Thuc. lib. 1. πρὸς ξύμβασιν ἐχώρησαν: Et, ξύμβασιν ποιησάμενοι, lib. 1. Item fœdus, pactum, conventum, sæpe apud Joseph. Συμβασείω, compositionis desiderio teneor, apud Thuc.

Συμβατικὸς λόγος, apud Thuc. et Plut. sermo de pace componenda. Συμβατικῶς, q. d. pacificatoriè, Plut. Συμβατήριος λόγος, et συμβατικὸς apud Thuc.

Decomp. Ἀσύμβατος, qui compositionem non admittit, qui à pacificatione est alienus, Plutarch. τὰ ἀσύμβατα, Greg. quæ dissident. Item non conveniens, non congruens, incohærens. Ἀσυμβάτως, alieno à compositione animo. Plut. Δυσσύμβατος, ægrè coiens seu conveniens, ægrè sociabilis, Plut. Symp. 4.

Ἐπισυμβαίνω, q. d. superaccido, insuper accido. Bud. exp. postea accido, accedo, ut qualitas substantiæ, Basil. vide Themistocl.

Παρασύμβαμα, idem quod σύμβαμα. Luc.

Ὑπερβαίνω, transgredior, prætergredior, transcendo. (Eurip. Med. 383. id. Phœniss. 1140.) Herodot. ὑπερβάντες τοῦ πύργου, turrim transcenderunt. Jungitur tamen potius accus. ut Chrysost. τοὺς ὅρους ὑπερβῆναι. Apud Arr. autem lib. 6. cum κατὰ habetur, ὑπερβαίνοντες κατὰ τὰ τείχη, muros transcendisse, et ita pervenisse in urbem. Et peculiariter pro ascendere suggestum, ex Aristoph. Conc. Est etiam excedo, supero: ut, ὑπερβέβηκε πᾶσαν ἀτοπίαν, Plutarch. in Numa, omnem absurditatem excessit. Genit. etiam habet pro, supero, antecello, præsto: ut, τίνι τῶν ἄλλων ζώων ὑπερβέβηκεν ἄνθρωπος; Aristot. de mundo. Ὑπερβαίνοντες, dies intercalares, Bud. ex Macr. Idem B. ὑπερβαίνω exponit etiam prætereo, apud Æschinem. ¶ Item transmitto, id est, non dico. Isoc.

Ὑπέρβασις, pro quo Ὑπερβασία, apud poëtas, transgressio, et metaph. delictum. Hesiod. ὑπερβασίας ἀλιτεῖν. (Il. γ. 107.)

Ὑπερβατὸς, qui transcendi seu transiri potest. Sed ὑπερβατὸν à rhetor. dicitur trajectus verborum ordo, quæ quasi transcendunt. vide Fab. (Ὑπερβατώτερος. Æsch. Ag. 438.)

Ὑπερβατῶς, exp. in transitu, in transcursu, id est, defunctoriè, perfunctoriè. Hippocr.

Ὑπερβάδην, supergrediens. Areth. in Apocal. 8. Et alibi pro immodico. Bud. Ὑπερβάδην πόδα τίθεσθαι, non justo passu gradatim progredi, sed transultare aliquem locum. Ammon. in Aristot. Categ.

Ὑποβαίνω, (q. d. subgredior,) descendo: unde ὑποβαίνειν, subesse et inferiorem esse, inquit Bud. unde ὑποβέβηκε apud Hermog. subest, secundarium est, id est, minus præcipuum est: vel, tanquam species est sub genere: vel, est tanquam fundamentum. Et apud Platonem, ὑποβεβηκέναι, pro descendere, i. decrescere, inferius esse. et apud Suidam, inferiore conditione esse. Item apud Dionys. Areopagitam, ὑποβεβηκὼς, cum gen. inferior. cui opponit, ὑπερβεβηκώς. ¶ Item pro retrogradi, apud Gal.

Ὑπόβασις, subucula, subligaculum, Hesych. ¶ Pro basi ponitur apud Areop. in schol.

Ὑποβάθρον, ου, τὸ, fulcrum, vel potius solum, ex Xen. Apomn. 2.

Ὑποβάθρα, ἡ, idem. Cyrill. Exponitur etiam fundamentum et scabellum. Quidam exp. etiam subsellium.

Ὑποβάτης, scabellum. Hesych.

Ὑψιβαίνω, altè gradior.

Composit. in βασμος et βας desinentia.

Ἀνδρόβασμος, angusta via. Hesych. Propriè, quæ uni tantum viro sufficit. Dicitur enim quasi ἀνδρὸς βασμός.

Χιονοβάς, per nives gradiens.

Alia comp. in βάμων desinentia.

Ἀκροβάμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, summis pedum digitis ingrediens, erectus incedens. Propriè, erectus in summos pedum digitos, apud Basil.

Βραδυβάμων, qui tardè incedit. Arist.

Βραχυβάμων, qui brevibus pedibus incedit, bipes. Eurip.

Βροτοβάμων, Panis epith. apud Theocr. Idyll. 32.

Δίβαμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui duobus pedibus incedit: bipes, Eurip.

Ἱπποβάμων, qui equum conscendit, eques. Eurip. στρατὸν ἱπποβάμονα, equestres copias. Apud Aristoph. ἱπποβάμονα ῥήματα, grandia verba et quæ quasi equo invehuntur sublimi et magnifico. (Soph. Tr. 1111. Aristoph. R. 839. Æsch. Suppl. 292.)

Λοξοβάμων, obliquè incedens. Hesych.

Μακροβάμων, qui longis passibus incedit. Arist.

Μονοβάμων, ut, μέτρῳ μονοβάμονι, in ovo Simmiæ Rhodii, metrum singularis incessus.

Ὀπισθοβάμων, qui retrorsum redit, qui retrò cedit, retrogradus. in Epigram.

Οὐρανοβάμων, qui cœlum scandit, vel qui per cœlum graditur. Suid.

Παλιμβάμων, retrogradus. Pind. Pyth. 9. [33. Ἁ μὲν, οὔθ' ἱστῶν παλιμβάμους ἐφίλησεν ὁδοὺς, &c. Schol. ἀντὶ τοῦ, παλινδρόμους.]

(Πεδοβάμων. Æsch. Ch. 589.) [πτανά τε καὶ πεδοβάμονα, κἀνεμόεντ' αἰγίδων φράσαι κότον.] ‡ pedestria animalia. ‡

Ταχυβάμων, celerigradus: unde ταχυβάμονες ἵπποι, apud Suid.

Τετραβάμων, quadrupes. Euripid. in Phœniss. (765.) ἅρμασι τετραβάμοσι, quadrigis, curribus quatuor rotarum, vel quadrijugis curribus.

Τραγοβάμων, hircinis incedens pedibus, hircinos pedes habens. Panis epith. est apud Aristoph. Latini capripedem vocant.

Ὑψιβάμων, sive ὑψίβατος, altigradus, altè gradiens, vel in alto incedens. Hesych. [Soph. Aj. 1421. Ed. Oxon. ὑψίβατον. Schol. ὑψηλὴν βάσιν ἔχοντα. Pind. Nem. Od. i. 67. Ἀχαιῶν Ὑψίβατοι πόλιες, &c.]

Alia comp. in βάτης, βατέω, βάτος desinentia.

Ἄβατος, ου, ὁ καὶ ἡ, inaccessus, invius, impervius, avius: ut, ὁδὸς ἄβατος, via invia. Ἄβατος Ἑλλὰς, Isocr. ad Nicoclem, inaccessa Græcia, liberum et tutum accessum non habens. ¶ Item accessu vel aditu difficilis, accessum sive aditum difficilem habens. Pro δύσβατος: ut, ἄβατος ἐρημία, apud Æschyl. ¶ Item sacer, non adeundus, Suid. Sic apud Plutarch. περὶ σελήνης. τόπους ἀβάτους φυλάττει. Sic et Dei templum ἄβατον sibi esse dicit Theodosius, apud Theodoretum, quod ipsis etiam servis esset ἄβατον. Hinc et ἄβατον substantivè positum apud Plut. in Probl. pro adyto, ἐν τῷ ἀβάτῳ τοῦ Διός. ¶ Item desertus, desolatus. Suid. (Eurip. Phœniss. 767. Palæph. p. 9. Soph. Œdip. Tyr. 739.) Ἄβατος ἔλαφος, non inita cerva. Luc. Idem ἵππους ἀβάτους vocat quibus nondum quis insedit.

Ἁβροβάται, molli incessu utentes. Sic cognominati sunt Persæ. (Æsch. Pers. 1077.)

Αἰροβατικὸν, dicitur à Plat. animal terrestre, quod terram (solidum elementum) calcet. Alibi ξηροβατικὸν appellat.

Ἀεροβατέω, ῶ, F. ήσω, incedo per aërem, gradior per aërem. Aristoph. in Nub. † 225. 1505.†

Αἰθεροβατέω, per ætherem incedo, Luc.

Αἰθερεμβατέω, idem, in Epigr.

Ἀκανθοβάτης, ου, ὁ, per spinas seu sentes gradiens, q. d. spinigradus; ut, ἀκανθοβάται σῦες, in Anth. epigr. in fœm. gen. ἀκανθοβάτις, ut, ἀκανθοβάτις ἀκρίς.

Ἀκροβάζω, idem quod ἀκροβατέω. Hesych.

Ἀκροβατέω, ῶ, summis pedum digitis gradior. in digitos erigor, Luc. Item superbè incedo, apud Suid.

Ἀκροβατικὸς, exp. scansorius, ex Vitruvio.

Ἁλιβάτης, marigradus. apud Athen.

Ἀμμοβάτης, per arenam incedens: nomen cujusdam serpentis.

Βουνοβατέω, ῶ, per colles gradior seu incedo. [Anth. Ep. Gr.]

Δενδροβατέω, arbores scando. Epigr.

Δύσβατος, qui difficulter adiri aut scandi potest. impervius. Herodian. l. 4. † Xen. Pæd. 2. 61. b.† (Æsch. Pers. 1078.)

Δύσβατον, substantivè neut. gen. adeundi seu transeundi difficultas, apud eundem l. 2.

Δυσβατοποιέομαι, difficilem aditum aut transitum facio. Xen.

Ἐγγύβατα, τὰ, hydraulica organa quæ aquam bibentia tandem movent sigilla cæteraque quæ delectationibus oculorum et aurium sensus oblandiuntur, teste Vitruv. l. 10. c. 12.

Ἑλειοβάτης, qui per paludes graditur. Æschyl. [Pers. 39. καὶ ἑλειοβάται ναῶν ἐρέται δεινοὶ, πλῆθός τ' ἀνάριθμοι. Schol. τὸ Αἰγύπτιον ἕλος οἰκοῦντες.——παρά τισι δὲ ἑλειοβάται, οἱ ἐπὶ ἕλους βαίνοντες ναῦς, &c.]

Εὔβατος, qui facilè adiri aut transiri potest, pervius. Xen. (Æsch. Pr. 717.)

Ἠλίβατος, ὁ, ἡ,† tàm altus aut profundus, ut ab ejus accessu aberres, παρὰ τὸ ἀλιτεῖν, ὅ ἐστι ἀποτυχεῖν βάσεως, Eustath. vel tam altus, ut soli uni pervius sit. Iliad. ἑ. ἔστι πέτρη Ἠλίβατος μεγάλη. Sic ἠλίβατον ὄρος, apud Apoll. l. 2. Et apud Eurip. in Hippol. Ἠλιβάτοις ὑπὸ κευθμῶσι γαίας. (Æsch. Suppl. 356.)

Ἱπποβάτης, qui equum conscendit. apud Herodot. (Æsch. Pers. 26.)

Ἱππαβάτης, idem.

Decomp. Τεθριπποβάτης, qui quadrigis conscensis iter facit, qui quadrigis vehitur.

(Τεθριπποβάμων. Eurip. Orest. 990. Τεθριπποβάμονα στόλον.)

Καλοβάται, grallatores: qui grallis subnixi gradiuntur, quæ κάλα, sunt, i. lignea.

Κεραβάτης, qui cornuum adminiculo scandit. Hesych.

Κεροβάτης, idem. (Aristoph. R. 232.)

Κρημνοβάτης, qui per præcipitia et loca prærupta ambulat, ut illi qui murum ascendunt. Sed dicitur de funambulis et petauristis. Naz. Dicitur et κρημνοβάτας.

Κτηνοβάται, qui ineunt jumenta. in Pand. Bud.

Λειοβάτης, q. d. lævigradus. Apud Athen. l. 7. piscis nomen est.

Λεωβάτος, ου, ἡ, via publica et vehicularia: à populi per eam commeantis frequentia, Hesych.

Λοξοβάτης, idem quod Λοξοβάμων.

Λαγωβατίας, sylva in qua lepi morantur. Hesych.

Μουκηροβάτης, qui super nuces aut amygdalas gradiens eas frangit. Lacones enim μουκήρους nominant τὰ ἀμύγδαλα. Athen. lib. 2. ex Pamphyli glossis.

Ναυβάτης, qui navem conscendit, qui nave vehitur. Soph. in Ajace. (Æsch. Eurip. Phœniss. 797.)

Νευροβάτης, qui nervis seu funibus nerveis inambulat. Jul. Firm. funambulus.

Ξηροβατικός, qui in sicco ambulat. Athen.

Ὀνοβάτις, quæ asinum conscendit, eoque vehitur. Mulier in adulterio apud Cumanos deprehensa, in forum deducebatur, et saxo imposita omnibus proponebatur; indeque asino imposita per civitatem vehebatur: qua infamia notatam, ὀνοβάτιν appellabant. Erasm. in Chil. ex Plut.

Ὀνοβατέω, asinum admitto, i. facio ut asinus equam ineat. Xen. de re eq. αἱ ἵπποι καὶ ἀτιμάζουσι πρὸς τὸν ὀχεῖον τὰς φόβας, ἅπαντες οἱ ὀνοβατοῦντες: ubi transitivè capitur. Pollux autem neutraliter de ipsis asinis equas ineuntibus, l. 5. c. 13.

Ὀρειβάτης, qui montes scandit seu pererrat. Soph. Pro eodem dicitur et ὀρεσιβάτης.

Ὀρειβατέω, montes scando. Plut.

Ὀρθοβατέω, erectus seu rectus incedo. [Anth. Ep. Gr.]

(Ὀρεσσιβάτης. Soph. Œdip. Tyr. 1121.) [Antig. 355. κρατεῖ δὲ μηχαναῖς ἀγραύλου θηρὸς ὀρεσσιβάτα.]

Πηλοβάτης, qui per lutum graditur. Nomen ranæ, in Βατραχομ.

Πολυβάτης, multigradus, valde pervius, frequens hominibus. D. Hal.

Σκηνοβατέω, ῶ, in theatrum produco. Bud. exponit pervulgo, traduco, omnium oculis expono: dicens tractum esse ab antiquæ comœdiæ licentia, quæ flagitia privata sic traducebat. Heraclit. ad Hermodor. ὃν ἔχοντες δ' ἂν ἁμαρτάνοντες ἐλεγχθήσονται, καὶ παρρησιάζοντες, σκηνοβατοῦσιν αὐτῶν τὴν μοχθηρίαν, i. et suam ipsi flagitiosam vitam infament et insigniant. Qui enim in scenam prodeunt, omnibus noti sunt.

Decomp. Προσκηνοβατέω, ῶ, et pass. Προσκηνοβατέομαι, οῦμαι, in proscenium prodeo.

Σκαλλιβάτης, animalculum frumento noxium, teste Hesychio. Vermiculus est, secundum quosdam.

Σκαλαβατίζειν, (tanquam ab alia origine) affertur ex Epicharmo de iis qui ligneo pedi innituntur claudi, vel qui grallatoria pertica incedunt, à Plauto grallatores dicti.

Στυλοβάτης, columnæ basis seu pes. Vitruv. lib. 3. c. 3. et l. 4. c. 7.

Σχοινοβάτης, qui funi junceo inambulat, funambulus.

Σχοινοβατέω, junceo funi inambulo, seu simpl. funi inambulo.

Ταχυβάτης, idem quod ταχυβάμων, q. d. celerigradus, pernix. Euripid.

Τραχυβατέω, et Ionicè τρηχυβατέω, per aspera incedo. Hippoc. op. ad Demag.

Ὑγροβάτης, per humida ambulans; unde ὑγροβατικὰ ζῶα, quæ humida permeant. Apud Athen. ex Plat. in polit.

Ὑλοβάτης, q. d. sylvigradus, qui per sylvas graditur, apud Athen.

Ὑψιβάτης, q. d. altigradus, altus: ut ὑψιβάτας τρίποδας, Sophocl. in Ajace.

Φαλλοβατέω, ῶ, super phallo incedo. Luc.

Χαλκοβατής, ές, ὁ καὶ ἡ, qui æri seu æreis fundamentis insistit, ut, χαλκοβατὲς δῶ. Il. α.

Χιμαιροβάτης, dicitur Pan, in Epigr. quod exp. initor capellarum.

Χοροβατέω, ῶ, choros agitatum vado. Suid.

Composita ex βάδω, aut βαδίζω.

Ἀποβαδίζω, abeo, discedo. [Aristophanes apud Athen. Deipn. lib. 7. ἀλλ' ἔχουσα γαστέρα μεστὴν βοάκων ἀποβαδίζει οἴκαδε.]

Διαβαδίζω, pertranseo, Bud.

Ὀρειβάδες, quæ montes pererrant; ferarum epith.

Ταχυβάδιστος, qui celeriter incedit.

Composita ex βάσκω.

Διαβάσκω, pro διαβαίνω, à Suid. exp. παρέρχομαι et περιπατῶ. [Aristoph. Av. 486. Διὰ ταῦτ' ἄρ', ἔχων καὶ νῦν ἔτι ὥσπερ βασιλεὺς ὁ μέγας διαβάσκει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὴν κυρβασίαν, &c.]

Ἐπιβάσκω, activa signif. utitur. Il. β. κακῶν ἐπιβασκέμεν υἷας Ἀχαιῶν, inducere in exitium, q. d. imponere super exitium, quasi ascensum dando. Ducta metaphora ab iis qui imponuntur equis.

Παραβάσκω, apud Hom. pro παραβάτης εἰμί. [Iliad. Λ. 104. παρέβασκε. Schol. Παραβάτης ἦν. Apoll. Rhod. Arg. iv. 209. Ἄγχι δὲ παρθενικῆς κεκορυθμένος ἰθυντῆρι Ἀγκαῖος παρέβασκεν.]

Composita ex βιβάω.

Προβιβάω, ῶ, progredior; idem quod προβαίνω. Od. ι.

Προσβιβάω, ῶ, accedo. Plat. in Phædro. οἷς εἴ τις ἀπιστῶν προσβιβᾷ, exp. quibus si quis fidem non habeat.

Συμβιβάω, ῶ, unà eo, comitor. Hesych. Item συμβιβῶ σε, pro συνάπτω σε, διδάσκω σε, apud eundem.

Composita ex βιβάζω.

Ἀναβιβάζω, ascendere facio, impono: ut, ἀναβιβάζω ἐφ' ἵππον. Apud Xen. ἀναβιβάζειν τὸν ἱππέα, instruere equo, dare equum. † τινὰ ἐπὶ ὄχημα. Pæd. l. 4. p. 93. c. V. et l. 6. p. 163. d.† Metaphoricè usurpavit Plat. ἀναβιβάζειν εἰς τιμάς, pro, ornare honoribus, promovere seu provehere ad honores. ¶ In voce media ἀναβιβάζομαι, ascensurum produco, prodire facio, produco. Andoc. τίνας γὰρ ἀναβιβάσομαι δεησομένους ὑπὲρ ἐμαυτοῦ; Item passivè imponor, attollor. Item in equum tollor, apud Xen. Item producor in medium. (Palæph. p. 10. Philostr. l. 2. c. 19.)

Decomp. Ἐπαναβιβάζω pro ἀναβιβάζω, q. d. superascendere facio. Thuc. 3. καὶ ἐπαναβιβάσαντες ἄνδρας πλείους, sublatis in turres pluribus.

Ἀποβιβάζω, descendere in terram facio, expono in terram. Thucyd. l. 7. ἐς τὴν Τανάγραν ἀπεβίβασαν αὐτούς. et apud Plut. ἀποβιβάσας ταύτας, αὐτὸς ἀνήχθη. Quidam etiam exp. trajicio, transmitto.

Διαβιβάζω, trajicio, transmitto, διαβαίνειν facio. Xen. (p. 4.) Herod.

Decomp. Συνδιαβιβάζω, unà traduco.

Εἰσβιβάζω, inscendere facio. Isocr. de pace, τοὺς δούλους ταύτας εἰσεβίβαζεν.

Ἐκβιβάζω, è navi educo et emitto, exire facio. Xenoph. Hell. 1. idem quod ἀποβιβάζω. Ἐκβιβάζειν τὸ πρόσταγμα, Bud. in Pand. expon. exequi.

Ἐκβιβασμός, exactio. In nov. const.

Ἐκβιβαστής, οῦ, ὁ, idem Bud. exp. exactor rei judicatæ, exequutor sententiæ, apparitor, viator qui in jus vocat.

Decomp. Μετεκβιβάζω, aliò expono, transpono. Thuc. [lib. 8. μετεκβιβάσαντες εἰς ἄλλην στρατιῶτιν ναῦν, &c.]

Συνεκβιβάζω, simul educo. Xen. [De Cyri Exp. ἵνα ξ —— συνεκβιβάζειν τὰς ἁμάξας.]

Ἐμβιβάζω, impello, induco, introduco: cui opponitur ἄγω. Plat. ἐμβιβάζω σε εἰς πλοῖον. Sic et apud Dem. et Xen. Apud Gal. ad Glauc. lib. 1. ἐμβιβάζω σε τῇ ὁδῷ. † εἰς δικαστήριον. Xenoph.†

Decomp. Ἀντεμβιβάζω, vicissim seu in locum alterius impono, substituo, Dem. Philip. 1. εἶθ' ἑαυτοὺς πάλιν ἀντεμβιβάζειν. [Thucyd. Hist. lib. 7. §. 13. ἐπεὶ δ' οἱ καὶ αὐτοὶ ἠνδραποδισμένοι, Ὑκκαρικὰ ἀντεμβιβάσαι ὑπὲρ σφῶν πείσαντες τοὺς τριηράρχους, &c.]

Ἐπιβιβάζω, ascendere facio, induco, adduco. Plat. epist. 7. εἰς πλοῖον ἐπιβιβάσας. Sic et Luc. 10.

Καταβιβάζω, descendere cogo, deduco. † Xen. Pæd. p. 191. a.† Plut. in Them. καταβιβάζει τὸν δῆμον πρὸς θάλατταν. Synes. cum accus. et genit. dixit, τὸν ἱερὸν ψυχῆς ἀναρτήσας ἑαυτοῦ, καὶ καταβιβάσας τοῦ φιλοσοφίας ἀξιώματος. Apud Diosc. verò, καταβιβασθὲν ἄχρι τρίτου ἐν τῷ ἑψῆσαι, exp. redactum ad tertiam partem decoquendo.

Μεταβιβάζω, transfero, averto, aliò abduco. Aristoph. in pace, νῦν γὰρ δαίμων φανερῶς εἰς ἀγαθὰ μεταβιβάζει. Est etiam, ab opinione deduco, μεταπείθω. Apud Alex. Aphrod.

Παραβιβάζω, aufero. 2 Reg. 12. καὶ κύριος παρεβίβασε τὸ ἁμάρτημα, abstulit peccatum.

Προβιβάζω, produco, ob oculos pono. Act. 19. ¶ Item produco, id est, impello et porro ire facio, promoveo, hoc est, augeo, et ad ampliora proveho, apud Greg. Item proficere facio et progredi. Xen. Apomn. 1. Cliens iidem et litigator, patroni causam acturi se faciens atque instruens, αὐτὸν προβιβάζειν dicitur. Apud Aristot. neutraliter capitur pro, priùs ineo, in 5. de hist. an. de capro, ὀχεύει δὲ πλῆθος χορτασθείς, καὶ μὴ προβιβάσας ἄλλον.

Προσβιβάζω, admoveo, adjungo, accedere facio, promoveo, sisto, statuo, loco. Plut. in Pompeio, ὡς οἱ κατὰ πάντα παραβάλλοντες αὐτὸν καὶ προσβιβάζοντες ἀξιοῦσι. Item, incito, impello, adduco, verbis videlicet. Luc. Aristoph. Xen.

Συμβιβάζω, concilio, coire in amicitiam facio, ad amicitiam fœdusque adduco. Thuc. συνεβίβασε δὲ καὶ τὸν Περδίκκαν Ἀθηναίοις. ¶ Item compingo, coagmento. Fabri enim lignarii seu tignarii ligna συμβιβάζουσι, quum illa inter se committendo aptandoque coire faciunt. Item accommodo, et ad cohærentiam adduco, convenire facio, confero. Greg. contra Jul. Apud Plat. in Hipp. min. συμβιβάζω τὰ λεγόμενα, mente recolo quæ dicta sunt, eaque invicem confero, ut si consentanea sint, intelligam. ¶ Item conjicio. Act. Apost. cap. 16. ¶ Item doceo, instruo, apud Esaiam 40. et 1 Cor. 2.

Συμβιβάζομαι, concilior. Thuc. Item compingor, coagmentor, &c. ut ad Col. 2. et ad Eph. 4.

Συμβιβασμός, pactum, transactio, concordia, in Pand.

Συμβίβασις, exp. πεῖσις, διδαχή, σύνεσις. Hesych.

Συμβιβαστικός, pacificatorius. Plut.

Ὑπερβιβάζω, exp. traduco, trajicio, transfero, transcendere facio.

Ὑπερβιβασμός, οῦ, ὁ, figuræ nomen apud grammaticos; ut quum vel accentus litera ex una syllaba in aliam traducitur, quemadmodum in ἔγωγε, quod fit ex ἐγώ, in κραδίη pro καρδία. Sic et Plutarchus in vita Homeri ὑπερβιβάζειν τὰ στοιχεῖα vocat, quum κάρτιστος ponitur pro κράτιστος.

Ὑποβιβάζω, opponitur τῷ ἀναβιβάζω, ut Bud. scribit. Est etiam subduco. Diosc. lib. 3. cap. 35. ὑποβιβάζουσι γὰρ τὰ χολώδη. ¶ Item minuo. Hesych.

Ὑποβιβαστικός, subducendi vim habens.

Decomp. Δυσυποβίβαστος, subductu difficilis. Dicitur de cibo qui ægrè per alvum subduci potest. [Athen. Deipn. lib. 111.]

ΒΑΙΟ'Σ, ὰ, όν, parvus. βαιὸς ἰδεῖν, parvus aspectu: βαιὸς πέτρος, parvum saxum. † γλῶττα Aristoph. Nub. 1009.† Et κατὰ βαιόν, id est, κατὰ μικρόν, apud Dionys. de situ orbis. Oppian. in compar. dixit βαιοτέροισι τ' ἐφοπλίσσαντα λαγωοῖς, in minores lepores armabantur. ¶ Item modicus, paucus, seu (quod propriè βαιὸς significare Suidas dicit) unus, ut apud Soph. † Œd. T. 761.† οὐ πάνυ ἐχώρει βαιός, ὃ πολλοὺς ἔχων Ἄνδρας λοχίτας. Idem in Ajace. Ὁ δ' εἶπε πρός με βαιά, ἀεὶ δ' ὑμνούμενα. et adverbialiter apud eundem, Τί βαιὸν οὕτως ἐντρέπει τῆς συμμάχου; Quid tam parum curas? (Æschyl. Pers. 448. βαιὰ ὡς ἀπὸ πολλῶν, 1028. Ag. 1563. De tempore. Soph. Tr. 44. Œdip. Tyr. 770.) ☞ Etym. deducit à βαίνω. Unde et sequens ἠβαιός.

Ἠβαιός, idem quod et βαιός. Propriè verò ἠβαιὸν esse tradunt τὸ διὰ σμικρότητα βάσιν μὴ ἔχον. q. ἀβαιόν τι ὄν, vel per πρόσθεσιν τοῦ η, à βαιὸς factum. Il. β. ἔνεστιν οὐδ' ἠβαιόν, ne tantillum quidem.

ΒΑ'ΙΣ, sive βαΐον, ramus palmæ arboris, Joan. c. 12. ἔλαβον τὰ βαΐα τῶν φοινίκων. Sic Macab. l. 1. cap. 13. μετὰ βαΐων. ¶ Etym. deducit παρὰ τὸ βίᾳ τίλλεσθαι, quod non facilè revelli possit.

ΒΑΙ'ΤΑ, sive, βαίτη, ἡ, læna consuta ex corio seu pellibus. Idem quod Atticis σισύρα. Vide schol. Aristoph. in Vespis, et Poll. lib. 7. et 10. (Theocritus, Idyll. γ'. 25.)

ΒΑΙΩ'Ν, ῶνος, ὁ piscis gobio assimilis, alio nomine dictus βλέννος, ut refert Etym. Hujus meminit Athen. lib. 6. vide et Eust. Il. ὁ. et Eras. in Adag.

ΒΑ'ΚΑΝΟΝ, apud Alexand. Trall. et P. Ægin. dicitur esse raphani, id est, brassicæ semen, seu ὁ νάπιον. Apud eundem Paul. Ægin. est medicamentum quoddam hepaticum διὰ βακάνου, quod et à Nicol. Alex. describitur.

ΒΑ'ΚΗΛΟΣ, ου, ὁ, Suidæ et Hesychio, qui magnæ quidem staturæ est, sed stultus et mulierosus. Menandrum in Hymnide pro mulieroso posuisse, testatur idem Hesych. Iidem exp. eunuchus, exsectus, eviratus, spado, castratus. ☞ Etym. βάκηλον pleonasmo τοῦ β dici tradit pro ἄκηλον, id est, ἐπ' ἀφροδίσια τὰ αἰδοῖα μὴ ἔχοντα. Nam κῆλον, inquit, τὸ αἰδοῖον, viri scil. Sic utitur Antiph. apud Athen. lib. 4.

ΒΑ'ΚΚΑΡΙΣ, sive Βάκχαρις, baccar seu bacchar, baccaris, sive baccharis, herba odorata, de qua Diosc. lib. 3. cap. 51.

Βακκάριον, sive βακχάριον ἔλαιον, oleum seu unguentum ex baccari. Hippocr.

Κυσοβάκχαρις, qui nates sibi baccari inungit. Hesych.

ΒΑΚΤΗΡΙ'Α, ας, ἡ, baculus, scipio. Plutarch. in Lycurgo, φέρειν βακτηρίαν ἐκκαλαμάζοντας ἀτημελῶς, baculum gestare. Xen. Hellen. 6. τὴν μὲν τοῦ βακτηρίᾳ, τὴν δὲ τῷ στόματι ἐπέταξε. Item βακτηρία γεροντική, apud Theophr. scipio senilis, baculus quo senes innituntur. Reperiri tradunt et βακτήριον, neutro genere, apud Aristoph. [Acharn. 447. Ἀτὰρ δέομαί γε καὶ πτωχικοῦ βακτηρίου.]

Βακτηρεύω, baculo inniti, scipione se fulcire, σκίπωνι ἐρείδεσθαι, seu στηρίζεσθαι, Greg. Naz. de baptismo, βακτηρεύοντες πρεσβυτικῶς, senum more baculis innitentes.

Βάκτρον, ου, τό, idem quod βακτηρία seu βακτήριον, ex quo per syncopen factum est, id est, baculus, scipio. Eurip. (Phœniss. 1490.)

Βακτρεύω, idem quod βακτηρεύω.

Βάκτρευμα, τό, nixus ille in baculum. Item baculus ipse quo nitimur et quo fulcimus nos. Eurip. (Phœniss. 1487.)

Βακτηρισμός, οῦ, ὁ, genus lascivæ saltationis, apud Poll. l. 4.

ΒΑ'ΚΧΟΣ, ου, ὁ, furore à dæmone quopiam immisso percitus. ἐκ τοῦ βάζειν, significante φλυαρεῖν, ut sit βάκχος, qui furore agitatus nugas multas deblaterat. Alii ad immanem bacchantium ululatum seu boatum referre malunt, et derivare tanquam à βοάω. ¶ Item Bacchus, ipse Liber pater seu Dionysius. ¶ Item piscis nomen apud Athenæum et Plinium, lib. 19. c. 17. (Philostr. l. 2. c. 37.)

Βάκχη, ἡ, furore percita. Item peculiari nomine βάκχαι, quæ et Mænades. † Aristoph. Nub. 605.† Bacchi sacerdotes, quæ furore ab illo immisso agitabantur. (Eurip. Phœniss. 1496.) Et βακχὶς pro eodem. Aristot. et Plut.

Βακχεῖος, ου, ὁ, furore Bacchico afflatus, Bacchicus, ad Bacchum pertinens; ut, βακχεία, ὄρχησις, Plat. (Aristoph. R. 1290. Soph. Œdip. Tyr. 1105.) ¶ Item pes quidam ex brevi et duabus longis constans, ut, μαθήμων, eò quòd hymnis in Bacchum et dithyrambis esset usitatissimus. Hinc παλιμβάκχειος et ἀντιβάκχειος, apud Fab. l. 9. c. 4.

Βακχεῖον, templum Bacchi. Plutarch. (εἰς τι βακχεῖον πεσών. Eurip. Phœniss. 21. Aristoph. R. 360.) Βακχεῖα, sacrificia Bacchica. Aristoph.

[Βακχειώτας. Soph. Œd. Col. 710. ἵν' ὁ βακχειώτας ἀεὶ Διόνυσος ἐμβατεύει, θείαις ἀμφιπολῶν τιθήναις.]

Βακχικὸς, ὴ, ὸν, bacchicus.

Βακχάω, bacchor, seu bacchantium more ex hedera coronam gesto.

Βακχεύω, Βακχεύομαι, bacchor, bacchanalia ago. furore bacchico agitor, vel furore afficior seu rapior. Plat. in Ione. ¶ Interdum generalius pro, furo bacchantium more. Theodor. hist. eccl. l. 1. Nonnunquam pro, insolesco cum quodam furore, vel furibunda quadam insolentia feror; ut, βακχεύσας ἐπὶ ἐξουσίας. ¶ Item βακχεύω interdum transitivè pro, bacchari facio, in furorem bacchicum impello. Theodor. hist. Eccl. 3.

Βακχεία, ἡ, bacchatio. Plut. Herodian. (Æsch. Ch. 696.)

Βάκχευμα, τὸ, idem: τὰ βακχεύματα, plur. num. bacchationes. item bacchanalia. Plut.

[Βακχεύσιμος. Eurip. Bacch. 298. Τὸ γὰρ βακχεύσιμον, Καὶ τὸ μανιῶδες, μαντικὴν πολλὴν ἔχει.]

[Βάκχευσις. Eurip. Bacch. 357. πικρὰν βάκχευσιν ἐν Θήβαις ἰδών.]

Βακχεύτας. Dionysii epith. in Epigr.

Βακχευτὴς ῥυθμὸς, Bacchicus. [Orph. Hym. in Pan. v. 5.]

Βακχευτικὸς, (q. d. bacchativus) ad bacchationem seu ad bacchantes pertinens.

[Βακχιάδαι. Herodot. Hist. lib. 5. ἦν ὀλιγαρχίη, καὶ οὗτοι Βακχιάδαι καλεόμενοι ἔνεμον τὴν πόλιν.]

[Βακχιάζω. Eurip. Bacch. 928. Ἔνδον προσείων αὐτὸ, κἀνασείων τ' ἐγὼ, καὶ βακχιάζων, ἐξ ἕδρας μεθώρμισα. Cycl. 203. Τί βακχιάζετ'; οὐ Διόνυσος τάδε, &c.]

[Βάκχιος. Eurip. Bacch. 65. θοάζω—Τὸν Βάκχιον εὐαζομένα θεόν. 195. Μόνοι δὲ πόλεως Βακχίῳ χορεύσομεν; 306.]

Composita.

Ἀβάκχευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, alienus à Baccho, vel Bacchici numinis expers. Aut malè bacchans. Eurip. in Oreste. Exp. et valde bacchans. Nonnus, ἀβάκχευτον τράπεζαν appellat vino carentem.

Αἰνοβάκχευτος, graviter bacchans, horribili furore percitus: apud Lycoph. in Alex. ex αἰνὸς et βακχεύω.

Βακχέβακχε, acclamatio quæ fiebat Dionyso in sacrificiis. Aristoph. Vide Eustath.

Ἐκβακχεύω, vehementer bacchor, debacchor. vel transitivè, in bacchicum furorem impello.

Ἐκβακχεύομαι, bacchor, debacchor.

Ὀρείβακχος, Bacchus montanus. Dionys. epith. Oppian. de Venat.

Παλιμβάκχειος, palimbacchius, qui et antibacchius: pes metricus ex prima et secunda longis, tertia brevi. Fab. l. 9. c. 4.

Παράβακχος, aff. pro, furore correptus, debacchans.

Συμβακχεύω, unà bacchor, vel unà cum aliis bacchanalia celebro. [Eurip. Bacch. 725. πᾶν δὲ συνεβάκχευ' ὄρος, Καὶ θῆρες. Plat. Phædr.]

[Συμβάκχος. Eurip. Ion. 717. λαιψηρὰ πηδᾷ Νυκτιπόλοις ἅμα συμβάκχαις.]

[Σύμβακχος. Eurip. Troad. 500.]

ΒΑΛΑΝΕΙ͂ΟΝ, ου, τὸ, balineum, balneum. † Aristoph. Nub. 835.† (In Ranis 722. Philostr. lib. 1. c. 16.) Plut. οὔτε γὰρ βαλανείου, οὔτε λόγου μὴ καθαίροντος ὄφελός ἐστι. ☞ Dictum volunt παρὰ τὸ τὰς βαλάνους αἴειν. Suidas enim glandibus veteres vesci solitos fuisse docet, earumque putamina succendisse. D. August. in libris confess. refert, βαλανεῖον appellari, quoniam βάλλει τὰς ἀνίας, id est, anxietates pellit ex animo. Quod etymon habetur et apud Etymol.

Βαλανεὺς, έως, ὁ, balneator, Plat. Pol. 1.

Βαλανεύω, f. εύσω, propriè, aquam in balneo ministro: deinde de quovis ministerio dicitur. Aristoph. in pace, αὐτὸς 'μαυτῷ βαλανεύσω, ipse mihi ministrabo.

Βαλανείτης, ου, ὁ, balneator. Suid.

Βαλανειώτης, pro eodem. Suid.

Βαλανὶς, ίδος, et βαλάνισσα, ἡ, balneatrix.

ΒΑ'ΛΑΝΟΣ, ου, ἡ, glans. Propriè quercus fructum esse volunt; deinde ad similes aliarum quarundam arborum fructus transferri. Marcelles tradit fructus longiores hoc nomine contineri, unde βάλανοι δρύϊναι, πρίνου: et Σαρδιαναὶ, quæ castaneæ (ut Plinius docet) dicuntur, et Εὐβοϊκαὶ, pro iisdem: item βάλανοι φηγοῦ et φοίνικος, (quæ comp. voce φοινικοβάλανοι appellantur et δάκτυλοι) et Διὸς βάλανοι, quas Diosc. castaneas vocat, Hermonax autem et Timachidas apud Athen. nuces Ponticas. Apud medicos est etiam celebris βάλανος μυρεψικὴ, quam Plin. et Aet. μυροβάλανον dicunt, glans unguentaria, fructus arboris myricæ similis, magnitudine avellanæ nucis, quæ quòd in Æthiopia, Ægypto, Arabia et Petra, oppido juxta Judæam, nascatur, Αἰθιοπικὴ, Θηβαϊκὴ, Ἀραβικὴ, Πετραία, Συριακὴ, et Αἰγυπτία, dicta est. ¶ Est etiam glans, i. arbor ipsa glandifera, specialiter arbor quædam apud Theophr. l. 4. c. 2. quam à fructu nomen obtinuisse scribit. Est etiam ex aquatilium animantium genere, ἀπὸ τῆς πρὸς δρυΐνας βαλάνους ὁμοιότητος, ut Athen. indicat lib. 3. et Aristot. l. 4. anim. ¶ Est præterea medicamentum quod in glandis formam effictum, sedi imponitur ad dejiciendam alvum. ¶ Est item extremi penis carnosa substantia, in glandis similitudinem facta. ¶ Item obex, pessulus, μοχλὸς. propriè Aristophanes et Thuc. schol. esse vult τὸ βαλλόμενον εἰς τὸν μοχλὸν σιδήριον, unde et μάγγανον vocetur, ferrum quod init μοχλὸν, et à clave ducitur ac reducitur. Thuc. τὰς πύλας ἔκλεισε, στυρακίῳ ἀκοντίου ἀντὶ βαλάνου χρησάμενος εἰς τὸν μοχλόν.

Βαλανηρὰ, τὰ, quæ in glandario genere comprehenduntur; ut, σικυηρὰ, καρυηρὰ, βοτρυηρὰ, σταχυηρὰ. Theophr. et ὀστρακηρὰ, Aristot.

Βαλανώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, glandibus plenus.

Βαλανίζω, glandes excutio. Epigr. lib. 2. Item glandem sedi subjicio, apud medicos.

Βαλανίτης, balanum, seu glandem referens, ut, βαλανῖται λίθοι, apud Plin. l. 37. c. 10.

Βαλάνινος, qui è glande unguentaria fit; ut, βαλάνινον ἔλαιον.

Βαλανόω, ῶ, obice trajecto obsero, ut annot. schol. Aristoph. in Avib.

Composita.

Ἀντιβάλανος. Hesychio est ἡ κηκὶς, galla: quoniam eam fert ἡ δρῦς ἀντὶ βαλάνου, loco glandis. Qua de re vide Plinium, l. 16. c. 6. et 7.

Δρυοβάλανος, glans querna. Strab. 26.

Μυροβάλανος, glans unguentaria. de qua Aët. l. 10. c. 11. Apud Aristot. de pl. l. 2. cap. ult. μυροβάλανοι arbores quædam sunt. de quibus eum vide.

Φοινικοβάλανος, fructus palmæ Ægyptiæ postquam maturuit.

Χρυσοβάλανος, glans aurea. Gal. lib. 8. τῶν κατὰ τόπους.

ΒΑΛΑ'ΝΤΙΟΝ, seu βαλλάντιον, ου, τὸ, crumena, marsupium. Plato de republica 1. τὰ βαλάντιά τε ἀποτέμνοντας. (quod et βαλαντιοτομεῖν.) Herodian. 3. βαλάντιά τε χρημάτων μεστὰ, ὅπλας σφενδονίας, Epigr. l. 7. τὸ σὸν βαλάντιον οἶδεν. ¶ Deducitur à verbo βάλλω. Unde Plutarchus velut ad etymum alludens in libro περὶ φιλοπλ. scripsit ἀλλὰ συστέλλουσι καὶ ἀναφέρουσιν ὥσπερ βαλάντιον, ἵνα στέγον καὶ φυλάττον τὸ εἰσβληθὲν γένηται. Quibus subjungitur, καί τινα τὰ μὲν βαλάντια, ἐμβληθέντος τοῦ ἀργυρίου, γίνεται μετέωρα καὶ ἔνοιδες.

Βαλαντίδιον, ου, τὸ, crumenula. Eupol. apud Poll.

ΒΑΛΑΥ'ΣΤΙΟΝ, flos mali punici sylvestris, ut tradit Diosc. l. 1. c. 155. et Plin. l. 13. c. 19. et l. 23. c. 6.

ΒΑΛΒΙ'Σ, ῖδος, ἡ, est locus unde ii qui cursu certant, emittuntur, ut docet Pollux: carceres Latini vocant. Aristophanis schol. scribit dictum hoc vocabulum esse vel διὰ τὸ ἐπὶ τῆς γραμμῆς τῆς ὑπὸ ὕσπληγγα βεβηκέναι τοὺς δρομέας, vel ἀπὸ τοῦ εἰσβάλλεσθαι βάδην, (quia primùm lento gradu incederent antequam currerent) vel ab ἄλλομαι, quasi ἀλβὶς, et facto ὑπερβιβασμοῦ, βαλβίς. Eustathius etiam à βάλλομαι deducit. Aristoph. in Equit. Ἄρας ἀπὸ βαλβίδων ἐμέ τε καὶ τουτονί. (Euripides, Med. 1247. βαλβῖδα λυπρὰν βίου.) ¶ Metaphoricè accipitur pro initio, ut apud eundem Aristoph. in Vespis. Καὶ μὴν εὐθύς γ' ἀπὸ βαλβίδων περὶ τῆς ἀρχῆς ἀποδείξω τῆς ἡμετέρας. ¶ Apud Soph. in Antig. βαλβίδων ἐπ' ἄκρων ἤδη νίκην ὁρμῶντ' ἀλαλάξαι, schol. exponit κρηπῖδας τοῦ τείχους, metaphora sumpta à carceribus. ¶ Βαλβῖδες Eustathio sunt etiam incisuræ et eminentiæ per quas in puteos descenditur. ¶ Apud Hippocratem βαλβὶς est concavitas oblonga, autore Galeno, et τὸ ἔχον ὑποτέρωθεν ἐπαναστάσεις, ut Hesychius scribit. ¶ Est etiam βαθμὸς, ἔρεισμα, eidem Hesychio, gradus et nixus.

ΒΑ'ΛΛΩ, f. βαλῶ, p. βέβληκα, jacio, jaculor. (V. Æschyl. S. c. Th. 1022. πτέρυγι χάριν τήνδε κηδείας βαλεῖν. 1036. Ag. 247. Eurip. Phœniss. 1472. 1478. cum Dat. Il. γ'. 80. pro peto. Soph. Tr. 727. 933. 937. βαλεῖν μαλθακά. Aristoph. R. 606. Æschyl. Ag. 173. 365.) Interdum absolutè, ut Dem. Philipp. 3. κἂν μή τις βάλλῃ, μηδὲ τοξεύῃ. Interdum cum accus. ut βάλλειν λίθοις. Sic et metaph. βάλλειν λόγῳ, apud Gregor. Et cum dativo instrumenti, ut Xen. βάλλειν βώλῳ. † τινὰ χερμαδίῳ. Hes. Th. 515.† Et Eur. βάλλειν πέτροις, petere lapidibus seu incessere aliquem. Sic Il. σ'. βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγχείῃσι. Dicitur etiam metaph. λόγοις βάλλειν. ¶ Interdum pro, attingo, item ferio, figo, saucio. † βάλλειν θηρία. Xen. Pæd. 1. 4. 5. ferire, jaculari: et l. 1. 4. 8. εἰς μέτωπον.† Il. δ. οὐδ' ἔβαλ' αὐτόν. Et Il. β'. βεβλήατο κεφαλῆς κατὰ ἰνίον ὀξέϊ δουρί. Invenitur et βάλλειν σκοπὸν, apud Greg. attingere scopum. Pro quo dicitur et βάλλειν ἐπὶ σκοπὸν, à Xen. † Pæd. 1. 6. 26.† ¶ Item jacio, projicio, ῥίπτω, ut Il. α'. ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ, sceptrum in terram projecit. Et Od. ζ'. Καὶ τὰ μὲν ἐν πυρὶ βάλλε, in ignem jaciebat. Apud Apoll. Arg. 2. ῥόον εἰς ἅλα βάλλει, jacit, devolvit. ¶ Item emitto, ut, βαλεῖν δάκρυ. apud Hom. et Eurip. emittere lachrymas et profundere. ¶ Item pono, immitto, ut Il. γ'. Πάνθῳ ἐν χείρεσσι βάλω. Et εἰς εὐνὴν βάλλειν. Od. δ'. Sic et metaph. βάλλειν ἐν θυμῷ vel ἐν φρεσὶ, passim apud Hom. pro, versare in mente, seu in animo cogitare. Apud Matth. cap. 25. βαλεῖν τὸ ἀργύριον τοῖς τραπεζίταις. tradere vel committere mensariis, aut ponere apud mensarios. Apud Liban. βάλλειν δύο ὀβολώ, solvere duos obolos, pro καταβάλλειν. ¶ Il. θ'. v. 306. ἑτέρωσε κάρη βάλεν, quidam exp. aliò caput vertit, seu flexit.

Βάλλομαι, jacior, projicior, &c. (Æschyl. Ag. 477. Theoc. κέ. 163.) ¶ Item pro activo βάλλω, ut, βάλλεσθαι ἐν θυμῷ seu ἐν φρεσὶ, apud Hom. sæpe. Et pro eodem βάλλεσθαι εἰς νοῦν, apud prosæ scriptores, quod exp. animadverto, intelligo, item animum appello. Apud Herodot. βάλλεσθαι ἐς ἑωυτὸν, apud se cogitare, in animo versare. Item jacio, ut, βάλλεσθαι κρηπῖδα ἐλευθερίας, apud Plutarch. jacere fundamenta libertatis. Et Phocyl. Μηδέ τις ἢ ὀλίγῳ ἐγκλήματι χεῖρα βάλοιτο, nemo manum injiciat.

Βλῆμα, τὸ, jactus vel potius ictus. [Herodot. Hist. lib. 3. §. 35. πεσόντος δὲ τοῦ παιδὸς, ἀνασχίζειν αὐτὸν κελεύειν, καὶ σκέψασθαι τὸ βλῆμα.]

Βλητὸς, οῦ, ὁ, ictus, item attonitus. Hippocr.

Βλητικὸς, ictibus seu vulneribus patens.

Βλῆτρον, ου, τὸ, clavus ferreus, pessulus. Suidas.

Βλαστρίζειν, sunt qui accipi putant pro ῥιπτάζειν, i. jactare, apud Hippocrat. lib. 3. de morbis. [Xenophan. apud Diog. Laert. lib. 9. §. 19. Ἤδη δ' ἑπτά τ' ἔασι καὶ ἑξήκοντ' ἐνιαυτοὶ Βληστρίζοντες ἐμὴν φροντίδ' ἀν' Ἑλλάδα γῆν. Βληστρίζοντες: id est, impetuose et tempestuose jactantes: ——Mer. Casaub.]

Βλαστρισμὸς, οῦ, ὁ, jactatio. Hippocr. [de Morb. Vulg. lib. 1. 3. παρακοπὴ δὲ τῆς γνώμης, καὶ ταραχὴ, καὶ πολὺς βλαστρισμός. Vide Foes. Œconom. Βλαστρισμὸς incontinentem corporis jactationem et inquietudinem significat, qua corpus perpetuo exagitatur aut incontinenter disjicitur.]

Βλάδην, q. d. jactim, jaciendo. Hesych.

Βλωμὸς à βάλλω deductum ab Eustath. buccella, offella.

Βλωμίδιον, diminut. parva buccella, frustulum. Eust.

Βολὴ, jactus, conjectus, conjectio, ut, βολὴ ἀκοντίου, βέλους, λίθου, &c. ¶ Item, ictus, plaga, ut Od. ὁ. v. 160. et Od. ζ'. v. 285. (κεραυνίας βολάς. Æsch. S. c. Th. 436. ἰδέας ἔρωτα φλεγέθων βολαῖς ἀελίου. Eurip. Phœniss. 162. Æsch. Ag. 1338.) ¶ Item pro ἀποβολὴ, abjectio, amissio, ex Theoph. de causs. pl. φύλλου πρὸς βολήν.

Βόλος, ου, ὁ, jactus. (Æsch. Pers. 424.) A Bud. exp. retis jactus, rete piscatorium, i. funda. Plut. et Aristot. Reperitur et βόλος δικτύου, apud Aristoph. ¶ Item, βόλος πεττικὸς καὶ κυβευτικὸς, pro aleæ jactu, Bud. ¶ Item βόλος ὀδόντων, dentium amissio. Aristot. de hist. an. 6.

Βολαῖος, ου, ὁ, impetuosus; ut, βολαῖος θύννος, apud Eustath.

Βολὶς, ίδος, ἡ, jaculum, Suid. βολίδες ἀστραπῶν. Sapient. 5. ¶ Item funis alligato plumbo, quo nautæ deprehendunt fundum maris.

Βολίζω, bolidem demitto, bolide fundum maris exploro. Act. c. 27.

Βολέω, ῶ, jacio. Iliad. ι. ἄχεϊ βεβολημένος ἦτορ. † Apoll. Arg. 1. 262.†

Βολεὼν, ῶνος, ὁ, fimetum, sterquilinium, ἀπὸ τοῦ βάλλεσθαι ἐκεῖ ῥίπτεσθαι. Eustath. dicit Atticum esse, et à βολὴ derivari, eique ἀνάλογον esse καὶ τὸ βόλιτον ἢ βόλβιτον ἐπὶ κόπρου τιθέμενον.

Βόλιτον, ου, τὸ, (secundum Eust.) seu βόλιτος, ου, ὁ, (secundum schol. Aristoph.) stercus bubulum, ut Pollux ostendit. Theophr. lib. 5. c. 7. ὡς ἐν βολίτῳ φυτεύεται σπέρμα.

Βολίτινος, ου, ὁ, stercoreus. Aristoph. (R. 297.)

Βόλβιτον, ου, τὸ, seu βόλβιτος, ου, ὁ, idem est quod βόλιτον. Diosc. l. 2. c. 98.

Βολβιτία, polypodum genus Hippocr. teste Gal. Idem βολβοτίνη nominatur.

Βολβιτίνη, et βολβῖτις, genus polypodum.

Βαλλίω, ῶ, innuit. unde fut. βαλλήσω, apud Aristoph.

Βαλλητὺς, ύος, ἡ, jactus, ut, λιθίνη βαλλητύς, Athen. lib. 9.

Βαλλίζω, tripudio, pedibus plaudo, tripudiantium more salto, apud Athen. lib. 8. Legitur et in can. 53. concil. Laod.

Βαλλισμὸς, tripudatio, chorea, Athen.

Βαλιὸς, οῦ, ὁ, nomen equi Achillis, apud Hom. Item varius. Exp. et velox, et derivatur à βάλλω, quia ταχὺ φέρεται τὰ βαλλόμενα. Scribitur et βαλλὸς, in Epigramm. Βαλιαὶ ἔλαφοι, exp. varii cervi, maculosi. βαλιοὶ ἵπποι, exp. ταχεῖς et rapidi.

Comp. ex βάλλω. Ac primùm cum præposit.

Ἀμφιβάλλω, circumjicio, circumpono, circumdo. (Æsch. Pers. 50. 72. Eurip. Phœniss. 276.) Odyss. ξ'. Ἀμφὶ δέ μοι ῥάκος ἄλλο κακὸν βάλον, per anastrophen pro ἀμφέβαλον ἐμοὶ, mihi circumposuerunt, mihi circumdederunt. ¶ Item comprehendo, amplector, complector. Od. ζ'. Καὶ κλαίεσκ', ὥς οἱ χεῖρας ἐχέδεσσιν ἀμφιβαλόντι. Item, induo, ut, ἀμφιβαλοῦσα κάρᾳ στυγερὰν δουλοσύναν, apud Eurip. induens capiti tristem servitutem. ¶ Item dubito, ambigo. Greg. de homine, ὅτι γὰρ ἄλλο τι παρὰ τὰς αἰσθήσεις ὁ νοῦς ἐστιν, οὐκ ἄν οἶμαί τινα τῶν ἐμφρόνων ἀμφιβάλλειν.

Ἀμφιβάλλομαι, passivum, circumjicior, circumponor, circumdor. ¶ Item accingor, induor, vel accingo me induo me, cum accusat. significante (ut plurimum) aliquod armorum genus; unde Hes. exponit etiam ὁπλίζομαι. Od. χ'. Καὶ κυνέην πάγχαλκον ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖαν Αὐτός τ' ἀμφιβαλεῦμαι ἰών. Phocyl. Τὸ ξίφος ἀμφιβαλοῦ, μὴ πρὸς φόνον, ἀλλ' ἐς ἄμυναν, præcingere ense.

Ἀμφίβλημα, τὸ, indumentum, vestimentum. Apud Euripidem in Phœn. πάντοια ἀμφιβλήματα, indumenta armorum omnis generis; vel indumenta cuncta quibus quis armatur.

Ἀμφίβληστρον, ου, τὸ, omne instrumentum ad circumdandum. Peculiariter autem rete, vel (ut quidam volunt) retis genus. (Æsch. Pr. 81. Ag. 1391. Ch. 490.) Quidam expon. verriculum, alii funda. Matth. 4. ¶ Item metaph. tunica, apud Soph. in Trach.

Ἀμφιβληστρευτικὴ, ars piscatorum, qui utuntur ἀμφιβλήστρῳ.

[Ἀμφιβληστρικός. Plat. Sophist. σχεδὸν γὰρ αὐτὸν κατειλήφαμεν ἐν ἀμφιβληστρικῷ τινι τῶν ἐν τοῖς λόγοις περὶ τὰ τοιαῦτα ὀργάνων.]

Ἀμφιβολεὺς, έως, ὁ, piscator. Esa. cap. 19.

Ἀμφίβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui undique feritur. (παντόθεν βαλλόμενος. Æsch. S. c. Th. 304.) Thuc. l. 4. αὐτοί τε ἀμφίβολοι ἤδη ὄντες οὐκέτι ἀντεῖχον, hi quum undique ferirentur, non jam hosti resistere poterant. ¶ Item metaph. ambiguus, anceps, dubius, ut, λόγοι ἀμφίβολοι. Isocr. ἀμφίβολος φήμη. Plutarch.

Ἀμφιβόλως, ambiguè, Athen. Ἀμφιβολία, ambiguitas in sermone. Item incertitudo consilii de re quapiam.

Ἀναμφίβολος, (decomp.) qui non est ἀμφίβολος, minime dubius, non ambiguus seu anceps, indubitatus. Unde ἀναμφιβόλως ἔχειν dicitur, quod ἀμφίβολον non est, dubium et ambiguum non esse.

Ἀναβάλλω, quasi ἄνω βάλλω, sursum tollo, attollo, erigo. ἀναβάλλειν τινὰ ἐπὶ τὸν ἵππον, apud Xenoph. † Pæd. p. 178. e.† idem quod ἀναβιβάζειν, tollere in equum. Apud Aristot. in Probl. ἀναβάλλειν τὰ ὄμματα et καταβάλλειν τὰ ὄμματα, opponuntur, attollere oculos et demittere oculos. Apud Xenophon. Pæd. 8. ἀναβάλλειν γῆν, egerere terram fodiendo. Apud eundem dicitur à Callimacho fons aquam ἀναβάλλων, ejicere aquam quasi subsilientem. Item sterno et excutio, ut equus sessorem, inquit Budæus apud Xenophon. ¶ Item remoror, protraho. Demost. τοῖς λόγοις εἰς ἀναβάλλουσιν ὑμᾶς. ¶ Item, differo, et in proverbio, ἐχῖνος τὸν τόκον ἀναβάλλει. Sic et Od. γ'.

Ἀναβάλλομαι, sursum tollor, attollor, tollor; ut, ἀναβάλλομαι εἰς ἵππον. ¶ Item induor. Aristoph. in Vesp. ¶ Item, resupinor, ὑπτιοῦμαι. Dionys. Halicarn. ¶ Capitur et pro differo, prorogo, procrastino. † Sic Aristoph. Nub. 1132. τί τιν. δὰ δικασῶν. Xen. Pæd. p. 203. e.† Plat. in Them. τί ἀνεβάλλετε εἰς τὴν ἡμέραν ἰέναι. Et cum inf. Xen. Hell. 1. ἀλλ' ἀνεβάλλετό μοι διαλεχθῆναι. Usurpatur et passive pro, differor, Isocr. οὐδὲ εἰς τοὺς παῖδας ἀναβληθήσεσθαι τὰς τιμωρίας. ¶ Item ad judicium alterius rejicio, arbitrio alterius permitto. Luc. ¶ Item, idem quod προοιμιάζομαι, præfationem dico, præludium cantus facio, cum accus. apud Isocr. in Panath. et cum inf. Od. ά. ¶ Apud Herod. ἀναβάλλεσθαι μάχας πρὸς Μεσσηνίους, exp. adversus Messenios prælia suscipere. (Theoc. ί. 22.)

Ἀνάβλησις, dilatio, procrastinatio. Il. β'.

Ἀναβληδὸν, amictim, ut ἀναβληδὸν ἐνδύεσθαι, induere in modum amiculi, amictum circumjacere.

Ἀναβολὴ, egestio. Capitur et pro terra egesta. ¶ In prosa frequentissimè, idem quod ἀνάβλησις in carmine; unde ἀναβολὴν ποιεῖσθαι, differre. ¶ Item cunctatio, ut vult Eust. ¶ Item amictus. Synes. ¶ Item prooemium carminis, sive initium. Aristophanes in pace. (Luc. Som. p. 3.)

Ἀναβολεὺς, id in quod imposito pede conscendimus equum. Item homo cujus ministerio utimur ad hoc ipsum. Plutarch.

Ἀναβόλαιον, ου, τὸ, amictus, pallium.

Ἀναβολάδιον, ου, τὸ, amictorium, quo humeri operiuntur; inde dictum quòd ab inferioribus partibus ad superiores elevetur.

Ἀμβάλλω, Ionica et poëtica syncope pro ἀναβάλλω. Sic Ἀμβλήδην pro ἀναβλήδην, seu ἀναβολάδην, quod exp. ἀπὸ προοιμίου, Iliad. χ'. Ἀμβολάδην pro ἀναβολάδην, procrastinando. Item cunctanter et segniter. Herodot. Ἀμβολὴ pro ἀναβολὴ, dilatio, cunctatio, Luc. et pro terræ egestione. Ἀμβολίη, idem, i. cunctatio et mora, in Epigr. et apud Apollon. Arg. lib. 3.

Ἀμβολὰς, άδος, ἡ, terra egestitia seu fossitia. Suid.

Decomp. Διαναβάλλω. Exod. ult.

Διαναβάλλομαι, differo, prolato, procrastino, apud Suid.

Ἐπαναβάλλομαι, de die in diem differo. Item superinduo, vel induo. [Aristoph. Eccles. 275. Καὶ θαἰμάτια τἀνδρεῖα, ἅπερ ἐκλέψατε, ἐπαναβάλλεσθε. Herodot. Hist. lib. 1. τρία γὰρ ἔτεα ἐπανεβάλλετο τὴν Σαρδίων ἅλωσιν.] Suid. Ἐπαναβληδὸν, q. d. superinjectim. Herod. ἐπαναβληδὸν εἵματα φορέουσι, Bud. exp. amictim, superjecta veste.

Ὑπαμβολάδην, differendo, tergiversando. Hesych.

Προαναβάλλομαι, præludo. Isocr. in Panath.

Προσαναβάλλω, insuper, sursum jacio. Aristot. de mundo.

Ὑπαναβάλλομαι, cunctor. ex Phalar. epist.

Ἀντιβάλλω, contrà jacio, ex adverso jacio. Item in alterius locum jacio, unum pro alio jacio vel injicio. Item vicissim jacio, ut, ἀντιβάλλειν λόγους πρὸς ἀλλήλους, Luc. conferre sermones inter se.

Ἀντιβολὴ, collatio, ut, ἀντιβολὴ λόγων. ¶ Citatur etiam pro ἀντιπαραβολὴ, ex Plat. [de Leg. lib. 6. τὴν δὲ αἵρεσιν καὶ τὴν ἀντιβολὴν τούτων (λοχαγῶν) τὴν αὐτὴν γίγνεσθαι καθάπερ ἡ τῶν στρατηγῶν ἐγίγνετο.]

Ἀντιβολέω, ῶ, occurro. Cum. dat. et Il. ά. Τυδέα δ' οὔτε μοι ἰδέσθαι ἀντιβόλησεν. Et alibi sæpe. Junguntur etiam genit. pro μετασχεῖν et ἐντυχεῖν, ut Il. δ'. μάχης ἀντιβολῆσαι. Et Od. φ'. δαιτὸς ἀντιβολήσεις. Item supplico, oro, obsecro, παρὰ τὸ ἄντην τῶν βάλλεσθαι τοὺς ἱκετεύοντας, i. πίπτεσθαι, inquit Eustat. Cum accus. ut Aristoph. in Nub. † 313.† ἀντιβολῶ σε. Demosth. in Mid. pro obtestari et obsecrare, ἀντιβολοῦντες τούτους καὶ λιπαροῦντες εἰσιόντα.

Ἀντιβόλησις, supplicatio, deprecatio. Plato in Apoll. Ἀντιβολία, idem. Eust. apud Eupol. [Thucyd. Hist. lib. 7. §. 75. πρὸς γὰρ ἀντιβολίαν καὶ ὀλοφυρμὸν τραπόμενοι, ἐς ἀπορίαν καθίσταντο, &c. Schol. Ἀντιβολίαν. παράκλησιν. ἀντιβολία, δέησις, ἱκεσία. ἀντιβολία, δέησις, καὶ σταλαγμός, παρὰ τῷ ἀντιβολῶ.]

Decomp. Καταντιβολέω, ῶ, precor. [Joseph.] Προσαντιβολῶ, ultra supplico, vel obsecro.

Ἀποβάλλω, abjicio, rejicio, repudio, apud Plat. ¶ Item amitto: cui opponitur σώζω, interdum et ἔχω. † Xen. Pæd. l. 3. p. 83. et l. 8. p. 237. d.† Item κτῶμαι. apud Xen. Ἀποβάλλειν τὴν κεφαλὴν, capite plecti.

Ἀποβάλλομαι, abjicior, rejicior, repudior, respuor. Item amittor. ¶ Item active signific. abjicio, &c. ut ἀποβάλλεσθαι δόξαν. Luc.

Ἀπόβλημα, τὸ, quod abjicitur, seu rejicitur. q. d. rejectamentum.

Ἀπόβλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, abjiciendus, rejiciendus, repudiandus, respuendus, spernendus: ut, ἀπόβλητα δῶρα. Il. γ'. et Luc.

Ἀποβλητικὸς, exp. qui amittit, vel qui amittere potest aut solet, cum genit.

Ἀποβολὴ, abjectio, rejectio, repudiatio. Plato de leg. lib. 12. καὶ τῆς τῶν κατὰ πόλεμον ὅπλων ἀποβολῆς. Item amissio, jactura, ut, χρημάτων ἀποβολή. [Phav. Lex. Ἀποβολὴ, ἡ πρόσληψις, ὡς ὁ Ἀπόστολος, εἰ γὰρ ἡ ἀποβολὴ αὐτῶν. sc. S. Paulus, in Epist. ad Rom. cap. 9. v. 15.]

Ἀποβολεὺς, abjector, rejector, ut, ἀποβολεὺς ὅπλων, apud Plat.

Ἀποβολιμαῖος, ου, ὁ καὶ ἡ, pro ἀποβολεὺς apud Aristophanem de pace——εὐθέως ἀποβολιμαῖος τῶν ὅπλων ἐγένετο.

Decomp. Ἀναπόβλητος, qui amissus non est, vel amitti nequit. Laërt.

Ἀσπιδαποβλὴς, ῆτος, ὁ, qui clypeum abjicit, desertor militiæ. Aristoph. in Vesp.

Προσαποβάλλω, insuper amitto. Aristoph. in Nub.

Συναποβάλλω, simul abjicio, vel simul amitto.

Διαβάλλω, trajicio, transmitto, transfero. Herodot. ὡς διαβάλῃ ἐς τὴν Νάξον. Thuc. καὶ ἐκ Πατρῶν τῆς Ἀχαΐας πρὸς τὴν ἀντιπέρας ἤπειρον διαβαλλόντων. Plut. cum accusativo. διαβαλὼν τὸν Ἰόνιον, Ἀπολλωνίαν αἱρεῖ. ¶ Item trajicio, i. transadigo. Unde Dioscor. lib. 4. c. 76. καὶ ὁ φλοιὸς διαβληθεὶς λύει. ¶ Item calumnior, obtrecto, apud Luc. in lib. περὶ διαβολῆς. Item generaliter criminor, insimulo. † Διαβάλλειν τι πρός τινα: aliquid criminari super aliquem, de aliquo. Xen. Pæd. 1. 5. 3.† Dicitur autem, διαβάλλω σε, ὡς φαρμακέα, vel ὡς φαρμακέα ὄντα, vel ὡς φαρμακεὺς εἴης, vel φαρμακέα εἶναι. Dicitur et διαβάλλω σε ἐπὶ τούτῳ. Item διαβάλλω σε εἰς τοῦτο, et πρὸς τοῦτο. Dicitur et διαβάλλω αὐτοῦ τὴν μετριότητα. Plut. in Othone. Exponitur etiam invidiam conflo, in invidiam adduco, odiosum reddo. Quinetiam res quæpiam dicitur διαβάλλειν eum, qui propter illam malè audit. Herod. lib. 6. Hinc et διαβεβλημένος, qui invidia laborat vel infamia, infamis, ignominiosus. Et ὁ διαβεβλημένος βίος. Herodot. l. 7. Generalius etiam διαβεβλῆσθαι dicitur res de qua fama sparsa est: unde apud Herod. lib. 7. τεθρύλλητο γὰρ παρὰ πᾶσι καὶ διεβέβλητο, exp. tritum jam vulgatumque apud omnes erat. Item pro ἐχθραίνω (inquit Bud.) inimicum reddo. Plato de repub. lib. 6. μὴ διάβαλλε ἐμὲ καὶ Θρασύμαχον ἄρτι φίλους γεγονότας. Item, decipio, fallo. Herodot. in Terps. (Διαβάλλω, conjicio. Athen. V. 8. Ant. Διαβάλλομαι. Philostr. l. 3. c. 22.: 4. c. 8.)

Διαβολὴ, ἡ, calumnia, criminatio, obtrectatio. Herod. in Polymn. διαβολὴ γάρ ἐστι δεινότατον. ¶ Item accusatio, delatio, ut apud Isocr. εὐλαβοῦ τὰς διαβολὰς, κἂν ψευδεῖς ὦσι.

Διάβολος, ὁ, ἡ, calumniator, criminator, obtrectator. Apud Athen. unde superl. διαβολώτατος. Aristoph. in Equit. ¶ In sacris literis ita dicitur qui Satan Hebræis, vel quòd Deum apud homines calumnietur, vel quòd hominibus Deum infensum reddat.

Διαβόλως, calumniatoriè, criminatoriè. Thuc. Διαβολικὸς, ad diabolum pertinens, diabolo conveniens, vel à diabolo prodiens.

Διαβολία, ἡ, exp. pilum, apud Herod. lib. 2.

Decomp. Ἀδιάβλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, quem calumniari non possumus, in quem calumnia non cadit. [Aristot. Eth. Nicom. lib. 8. cap. 4. p. 349. Ed. Ox. καὶ μόνη δὲ ἡ τῶν ἀγαθῶν φιλία ἀδιάβλητός ἐστι. cap. 6. (Ed. Par. cap. 8.) τὸ δὲ τὸν μὲν ἀδιάβλητον εἶναι καὶ μόνιμον, ταύτας δὲ ταχέως μεταπίπτειν.]

Ἐνδιαβάλλω, calumnior, plus tamen est quàm διαβάλλω. [Lucian.]

Εὐδιάβλητος, quem facilè calumniari possumus, qui calumniæ patet.

Εὐδιάβολος, idem. Aristot. Rhet. 1. [Plat. Euthyphr. εἰδὼς ὅτι εὐδιάβολα τὰ τοιαῦτα πρὸς τοὺς πολλούς.]

Προδιαβάλλω, antè calumnior, anteverto in calumniando; unde apud Aristot. Rhet. 3. προδιαβεβλημένος ἄνθρωπος, homo de quo adversa concepta est opinio.

Προσδιαβάλλω, insuper calumnior, calumniam augeo. Plutarch.

Συνδιαβάλλω, in invidiam adduco. Plut. in Catone. [Demosth. adv. Bœot. Isocrat. c. Soph. Thucyd. Hist. lib. 6. ἃ τότε πάντα ἐς τὴν Κέρκυραν ξυνδιέβαλε τὸν Ἰόνιον κόλπον.]

Εἰσβάλλω, injicio, immitto, impono, cui opp. ἐκβάλλω. ut εἰσβάλλειν τὸ ῥέεθρον, Herodot. Usitatius in neutra significatione pro, ingredior, introëo, cum εἰς. Sic fluvii dicuntur εἰσβάλλειν, εἰς τὸν πόντον, influere in mare, Polyb. ¶ Item ingredior hostiliter, irruo, invado, irrumpo, aggredior; ut, εἰσβάλλειν εἰς τὴν Ἀττικήν. Thuc. Ἐσβάλλω, Ionicè vel Atticè pro eodem.

Εἰσβολὴ, ingressus, introitus, frequentissimè de hostili ingressu. unde et exponit, incursus, irruptio, item expeditio. Polyb. et Herod. Est etiam aggressio, unde et εἰσβολὴ τοῦ [illegible]. Et locus ad aggrediendum seu invadendum opportunus, apud Herodianum lib. 3. Item ingressus fluminis et ostium. Item ingressus et principium, prooemium, ut εἰσβολὴ τοῦ λόγου, et εἰσβολαὶ τῶν λόγων, Dion. Hal. (λαϊνέοι συμπληγάδων πετρᾶν ἀξενωτάταν εἰσβολάν. Eurip. Med. 1264. Aristoph. R. 987. 1133.)

Decomp. Δυσείσβολος, et Atticè δυσέσβολος, in quem erumpi ægrè potest, invasu difficilis; ut regio inaccessa exercitui. Plut.

Εὐείσβολος, ingressu facilis, aggressum facilem habens; ut, εὐείσβολος χώρα.

Παρεισβάλλω, latenter invado, clam aggredior. Bud.

Συνεισβάλλω, simul aggredior seu invado. Gal. ad Glauc. ἡ κεφαλὴ ἄλγημα συνεισέβαλε.

Ἐκβάλλω, ejicio, expello; ut Dem. ἐκβάλλειν ἐκ τῆς πατρίδος, pro quo et ἐκβάλλειν per se interdum ponitur apud eundem Dem. ablegare, patriæ finibus expellere. † ἐκβάλλειν τιμάς, Xen. Pæd. 1. 3. 8.† ¶ Item, excutio; ut, ἐκβαλὼν τὴν θύραν, Dem. excusso ostio. ¶ Item, peculiari significatione, partum ejicio, seu fœtum abigo aut expello. Theophr. ¶ Item, rejicio, repudio. Plut. ¶ Item exeo, erumpo. Plato in Phædone, τρίτος δὲ ποταμὸς τούτων κατὰ μέσον ἐκβάλλει. (Eurip. Phœniss. 813. Iph. A. 451. Soph. Œdip. Tyr. 869. Æsch. Ag. 1673. Ἐκβεβλημένος. Eurip. Med. 513.)

Ἔκβλητος, ejiciendus, rejiciendus, rejectandus, dignus qui rejiciatur, ut apud Heraclitum, νέκυες κοπρίων ἐκβλητότεροι. Item ἔκβλητον, apud Eurip. maris ejectamentum.

Ἐκβολὴ, ejectio, expulsio. (Æsch. Eum. 751. Suppl. 427. Philostr. l. 2. c. 10.) Item ejectio mercium [illegible] tempestate, jactura. Bud. ex Dem. Item, eruptio, ut ἐκβολὴ σίτου. Thuc. Item exitus, ut ἐκβολὴ ποταμοῦ, exitus fluminis, ostium. Item digressio, ut ἐκβολὴ τοῦ λόγου, digressio ab instituto sermone. Thucyd. lib. 1. Item luxatio artuum. Item χάλασμα. Bud.

(Ἔκβολος. Eurip. Phœniss. 761.)

Ἐκβολὰς, άδος, ἡ, pro purgamento argenti. Strab.

Ἐκβόλιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, ejectitius. Ἐκβόλιμον et ἐκβολιμαῖον βρέφος, expositus infans.

Ἐκβόλιον, ου, τὸ, (q. d. ejectorium) medicamentum ejiciens seu abigens ex utero fœtus enectos. Diosc. lib. 2.

Ἐκβόλιος οἶνος, vinum quo partus ejicitur.

Decomp. Διεκβάλλω, trajicio, per medium emitto et trajicio. Bud. ex Gal. Διεκβολὴ, trajectio. Item eruptio et exitus per locum angustum et interceptum. Bud. ex Diodoro. [Polyb. Hist. lib. 3. cap. 40. Ἀννίβας μὲν οὖν ἐνεχείρει ταῖς διεκβολαῖς τῶν Πυρηναίων ὀρῶν, &c.]

(Παρεκβάλλομαι, ἵεμαι, remitto. Athen. V. St. Ant. 477.)

Προεκβάλλω, ante ejicio, prius emitto. [Callistrat. Icon. xiv. 7.]

Προσεκβάλλομαι, unde προσεκβληθεῖσαι γραμμαὶ, lineæ ulterius productæ, apud Geometras.

Πυρεκβόλος, ignem ejiciens, seu evomens, ignivomus. Item silex scintillas edens. Πυρέμβολος, ignis eliciens. Bud.

Συνεκβάλλω, unà ejicio.

Ὑπεκβάλλω, pro παρέρχομαι et ἀμείβομαι, apud Apoll. Rhod.

Ἐμβάλλω, jaculor, in aliquem injicio, immitto; ut, ἐμβάλλειν πῦρ, apud Thuc. Sic dicitur χαλινὸν ἐμβάλλειν τῷ ἵππῳ, injicere frænum equo. † ἐμβάλλειν ἐπιθυμίαν, desiderium injicere. Xen. Pæd. 1. 1. 5. et προθυμίαν. Pæd. 1. 6. 12. et 1. 6. 10. προθυμίας, et ἔρω πρὸς ἀλλήλους. id. l. 6. 157. d.† Item conjicio, impello, intrudo, ἐμβάλλειν τινὰ εἰς τὰ δίκτυα. Xenoph. ¶ Item, insero, intersero. Item intercalo. Dem. ἐμβαλὼν τὴν δεξιὰν, inserens dextram. Item insero, de arboribus dictum, unde Demosth.

ἵνα ἐσῶ φυτὰ ἐμβαλλοίμην. ¶ Item ingredior, ingredior cum impetu, irrumpo, impetum facio, incurro. †De hoste Xen. Pæd. l. 2. 39. εἰς χώραν τὴν l. 3. p. 78. d. εἰς ἐναντίους. l. 6. p. 153. a. et cum dat. πολεμίοις. l. 7. p. 175. a.† Sic flumina dicuntur ἐμβάλλειν εἰς τὴν θάλασσαν. Sic ἐμβάλλειν εἰς τὴν Ἀττικήν. Antiph. ¶ Apud Hom. ἐμβάλλω κώπαις, exp. incumbo remis. (Æsch. S. c. Th. 589. Eurip. Med. 1327. Id. Phœn. 61. 552. 1117.) †ἐμβάλλειν οἰκίαν τινί Aristoph. Nub. 1490. ἐμβάλλειν βιβλίον εἰς στρατόν ad exercitum referre. Xen. Pæd. l. 2. p. 48. d. et ibid. λόγον ἐπὶ τούτων. et p. 49. b. ψῆφον. et l. 5. p. 143. a. ἐμβάλλειν τινὶ περί τινος, ad aliquem de aliquo referre. Xen. Pæd. l. 5. p. 147. d. λόγον περί τινος. Xen. Pæd. l. 6. p. 150. c. σῖτον ἵπποις. pabulum equis. p. 206. φιλοτιμίαν id. p. 205. b.†

Ἐμβάλλομαι pro ἐμβάλλω, injicio, ut, εἰς νοῦν ἐμβάλλεσθαι τοῦτο, apud Dem. et Plut. in animum inducere, animo concipere. Item impono, ut, σῖτον ἐμβάλλεσθαι. Luc.

Ἔμβλημα, emblema quod operi cuipiam injicitur et inseritur ornatus gratia. Magis autem peculiari significatione ἐμβλήματα, fuerunt appellata vasorum aureorum argenteorumque ornamenta, quæ his ita inserebantur, ut quoties libitum esset, revelli possent. Vide Bud. in annotat. pr. et Cæl.

Ἐμβολή, injectio, et q. d. insertio, ut, ἐμβολὴ τῶν ἄρθρων. Item irruptio, impressio, impetus irruentis aciei; ut, ἐμβολὴ τοῦ στρατοῦ. Dicitur et de aliis rebus, ut, ἐμβολὴ χαλάζης, ex Aristide. ¶ Quidam etiam interp. rostrum navis. (δαμασθεὶς ναΐοισιν ἐμβολαῖς. ἀντὶ τοῦ προσβολαῖς. Æsch. Pers. 279. 336. 409. ἐμβολαῖς χαλκοστόμοις, pro συγκρούσεσι, καὶ προσάξεσι τῶν νεῶν. 415. 562. * leg. ἐμβόλοις.*) Item ostium fluminis, ut ἐκβολή. Bud.

Ἐμβολάς, άδος, ἡ, ut, ἐμβολάδες ἄπιοι. Aristoph. piræ insititiæ.

Ἐμβολεύς, q. d. injector, Epigr. Item aggressor, invasor.

Ἐμβόλιμος, (q. d. injectitius) intercalaris, insertus, intercalatus, unde ἐμβόλιμος ἡμέρα. Plut. Ἐμβολιμαῖος, ου, ὁ, idem.

Ἐμβολιάσματα, panni diversi hinc inde consuti. q. d. injectamenta pannorum. Ἐμβολισμός, intercalatio.

Ἐμβόλιον, (q. d. injectorium) instrumentum rusticum ad injiciendum in terram et depangendum. Exponitur paxillum vel paxillus quo semina depanguntur, apud Theophr. de hist. pl. l. 2. ¶ Item vectis, repagulum. (Eurip. Phœniss. 112.)

Ἔμβολον vel ἔμβολος, rostrum navis. Polyb. Item ἔμβολος, Æliano, acies cuneata. Item in curru dicitur illud quod axi insertum rotam continet ne excidat. Poll.

Decomp. Ἀντεμβάλλω, vicissim injicio, vel in locum alterius injicio seu repono. Rependo, refundo, vicissim repono. Bud. ex Theophr. ¶ Item contrà irruo, contrà facio impetum, ut, ἀντεμβάλλειν ταῖς ἐμβολαῖς, apud Synes. impetum ex adverso moliri. Ἀντεμβολή, injectio, seu repositio unius in locum alterius. Item incursus, seu incursio quæ fit vicissim: impetus qui fit ex adverso. Item ἀντεμβολαί, summæ cardinis partes, quæ in cavum induntur; vel eæ partes ossium quæ in vertebras prominent, inquit Bud.

Δεκέμβολος, denis instructus rostris. Sic et Æschylus vocavit Nestoris navem.

Διεμβάλλω, injicio, seu injicio per. [Athen. Deipn. lib. 3.]

Δυσέμβολος χώρα, in quam non facilè irrumpere hostes possunt, apud Arist. polit. 7. [Polyb. Hist. lib. 3. Ταύτας δ' ἔχει δυσεμβόλους καὶ δυσεμβάτους, καὶ σχεδόν, ὡς εἰπεῖν, ἀπροσίτους. Xenoph. Hist. Græc. lib. 6. cap. 5. §. 24. δυσεμβολωτάτη μὲν ἡ Λακωνικὴ ἐλέγετο εἶναι.]

Ἐπεμβάλλω, q. d. superinjicio. Alium super alium immitto, intercalo, intersero. Plat. Luc. Item ἐμφυτεύω, ut, ἐμβάλλω, Bud. Item superadjicio, seu auctarium addo, Luc. Item urgeo, impello, Xen. Item in alium irrumpo, super alium ingredior, ut fluvius in alium fluvium incidens. Ἐπεμβάλλομαι, devoro. Basil.

Ἐπεμβολή, figura oratoria non admodum absimilis parenthesi, de qua Hermog. et Bud. in comm.

Εὐέμβολος χώρα, terra in quam facilè irrumpere hostes possunt.

Κοιλέμβολον, ου, τό, vocabulum militare est, ἐπειδὰν ἡ ἀντίστομος διφαλαγγία τὰ μὲν οὐραγικὰ μέρη συνάψῃ, τὰ δὲ ἡγεμονικὰ διαστήσῃ.

Κυανέμβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, cæruleum rostrum habens. Aristoph. in Equit. et Ran.

Παρεμβάλλω, interjicio latenter, intersero, clàm immisceo, Gal. et Theophr. Item intercalo, ut, παρεμβεβλημένον, Cic. in ep. exp. intercalarem. Et pro, inculco extra rem. ut Dem. in Tim. αἰσχρᾶς ὑποψίας παρεμβάλλει. ¶ Παρεμβάλλειν ἑαυτὸν ὑπὲρ ἑτέρου, in Pand. intercedere, fidejubere. ¶ Item παρεμβάλλειν dicitur imperator, quum in acie instruenda milites ordine certo locat, Polybii hist. 2. ¶ Item tentoria colloco ordinibus distincta, atque inter se paribus spatiis congruentique positu respondentia. Polyb. Et generalius pro, castra loco: apud 70 Interpr. Παρεμβολή, interjectus, interjectio. Item intercalatio, intermistio subdola, et interjectio rei nihil ad rem pertinentis. Demosth. ¶ Item, tentorium, positus et metatio ordinatione castrensi constans. Item intercalatio subsidiariorum inter ordines primæ aciei. Item castra. Plut. [Act. 22. 24.]

Παρεμβολικός, castrensis. Plut. Παρεμβόλιον, τό, intercalatio reticulorum, verbum venaticum, ex Poll.

Προεμβάλλω, interpono, interjicio. Aristot. Rhet. l. 3. [Polyb. Hist. lib. 3. τελευταῖον γὰρ προεμβαλλόντες καταλιπεῖν μὲν τοὺς ἐχθρούς. Herodot. Hist. lib. 4. ἐς γὰρ τὸ ἐμπόριον οὐχ οἷοί τε εἰσί, προεμβαλλόντων ἐς τὴν γῆν τῶν κυρίων. Thucyd. Hist. lib. 4. ἀντιπαρατασσόντων ἐκείνων, καὶ προεμβαλλόντων, ἐνίων τῶν ἀπολλύναι.] Προέμβολος, ου, ὁ, et προέμβολον, ου, τό, et προεμβολίς, ίδος, ἡ, lignum quoddam eminens ad proram navis, cui rostrum affigitur, quo impetum faciunt in hostium classes. Hesych. Suid.

Προσεμβάλλω, insuper adjicio, impello. [Diod. Sic.]

Συνεμβάλλω, simul injicio. Plut. lib. de Isid. [Aristoph. Lysistr. 246. Συνεμβαλοῦμεν. Schol. Συνέλθωμεν αὐτοῖς, ὥστε τοῖς μοχλοῖς τοῦ ναοῦ βαλεῖν. Polyb. Hist. lib. 4. ἐπείγετο συνεμβαλεῖν ἅμα τοῖς Αἰτωλοῖς εἰς τὴν Ἀχαΐαν. Demosth. Orat. de Cor. ὁ γὰρ ἐμὸς πολιτεύς, ὃς αὐτὸς κατηγορεῖ, ἀντὶ μὲν τοῦ, Θηβαίους μετὰ Φιλίππου συνεμβαλεῖν εἰς τὴν χώραν, &c. Vide Dion. Hal. ii. 199. 15. Xenoph. Græc. Hist. lib. 7. §. 22. καὶ ἱππεῖς συνεμβάλλειν ἐπέμψαντο.]

(Συνεμβολή. V. Æsch. Pers. 396. et supra in ἐμβολή.)

(Συνέμβολος. Æsch. Ag. 993.)

Σιριγγέμβολος, vel συριγγέμβολος, canalis subterraneus quo aqua in castella obscœnorum ducitur. Σιρέμβολος, per syncopen, idem, ut Eust. docet.

Τριέμβολον, tribus instructum ἐμβόλοις, triplici armatum rostro. Aristoph.

Ὑπερεμβάλλω, insuper immitto.

Χαλκέμβολος, æneum seu æratum rostrum habens, ut χαλκέμβολοι νῆες, rostratæ naves. Χαλκεμβολάς, άδος, in fem. gen. idem, apud Euripid.

Ἐπιβάλλω, injicio, vel potius superinjicio, ut, ἐπιβαλεῖν τινι τὴν χεῖρα, apud Luc. injicere manum alicui. Sic ἐπιβάλλειν τὰς ὄψεις, apud Synes. et Herodian. ¶ Item, impono: ut, ἐπιβάλλειν σφραγῖδα, apud Herodot. ἐπιβάλλειν φάρμακα, apud Gal. Et ἐπιβάλλειν τέλος seu φόρον, apud Aristot. vectigal imponere. ¶ Item, adjicio, addo, de tempore aut pretio dictum, apud Plat. et Aristot. ¶ Item, tendo aliquò, vel aliquò pervenio felici rectoque cursu et quasi collimando. Od. ό. v. 295. Ἡ δὲ Φεὰς ἐπέβαλλεν, vide Eust. ¶ Item, incumbo, ingruo. Plato in Phædro, πανταχοῦ καὶ ἀλλήλαις ἐπιβάλλουσαι. Exponitur et, incido: unde τὰ ἐπιβάλλοντα, quæ incidunt. ¶ Item, aggredior, capesso, incepto: ut, τοῖς καινοῖς ἐπιβάλλειν πράγμασιν. Plut. ¶ Ἐπιβάλλει μοι τόδε τὸ πρᾶγμα, hæc res ad me pertinet. Herodot. Sic et Leon cap. 15. Dicitur et τὸ ἐπιβάλλον, sub. μέρος, quantum in te est. ¶ Item, claudor, operior, Bud. ex Aristot. lib. de part. anim. (Eurip. Med. 1117. in memoriam revoco. Soph. El. 1252.)

Ἐπιβάλλομαι, superjicior, injicior: et interdum active pro, injicio. (Eurip. Med. 841.) Hesiod. in Op. ἔγωγ' ἐπὶ ζωστὶ βάλωμαι. ¶ Item induor, vel induo: ut apud Gal. ἐπιβεβλημένος σινδόνα, indutus sindone. ¶ Et pro jacere, seu mittere: ut apud Theophrast. ἐπιβάλλεται πάλιν ἄλλους βλαστούς. Item, capesso, aggredior. Item incito. Et quidem interdum pro, manum admoveo, tum in propria, tum in metaph. signif. apud Polyb. ¶ Interdum cum genitivo, pro, cupio: ut, Il. ζ. καί τις νῦν ἐνάρων ἐπιβαλλόμενος. Affertur et ex Arist.

Ἐπίβλημα, quod adjicitur seu additur, additamentum et auctuarium, Matth. 9. ¶ Item, vestimentum exterius, amiculum, stragulum torale, apud Gal.

Ἐπιβλής, ῆτος, ὁ, pessulus, repagulum, vectis. Sic appellatur ex eo quod foribus injiciatur, seu obdatur. Iliad ω. Ἐπιβλῆτας, Hesych. idem. Item trabs seu tignum.

Ἐπίβλητος, adjectitius.

Ἐπιβλητικός, dicitur de mente in aliquam cogitationem incumbente. Philop.

Ἐπιβλήδην, q. d. injectim, vel superinjectim. Apoll. Arg. 2.

Ἐπιβολή, injectio, impositio: ut, χειρῶν ἐπιβολή, in Pand. apud Thuc. ἐπιβολαὶ πλίνθων, exp. impositiones laterum, vel structuræ. Ἐπιβολὴ τέλους seu φόρου, impositio tributi. qua in signif. ponitur etiam sine adjectione, ut, ἐπιβάλλειν ἐπιβολήν, apud Lys. imponere mulctam. Item incubitus, eo sensu quo dicitur mens incumbere in rem quampiam, applicatio intellectus. Et pro notione ac conceptu mentis. Gal. Est item infestus et hostilis accessus, impetus et incursus aciei. Plut. Item, aggressio, inceptatio, inceptum, propositum, institutum. Diod. Polyb. Item, defensio, propugnaculum: ut exp. apud Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 22. Exponitur et, transitus, apud Polyb.

Ἐπίβολος, compos. Et pro fibula quæ axi indita ipsam impedit ne rotis excidat. Vide ἐπήβολος infrà.

Ἐπιβόλαιον, idem quod ἐπίβλημα, ex Ezech. cap. 13.

Ἐπήβολος, pro ἐπίβολος, (licentia poëtica) propriè dicitur qui compos factus est rei alicujus, et ad eam veluti collimavit: sed generaliter apud Homerum capitur pro eo qui aliquid adeptus est. (Æsch. Ag. 551. ἐπήβολος φρενῶν. Pr. 443.) Od. β. οὐ γάρ πως ἐπήβολος οὐδ' ἐρετάων Γίγνεται. Arist. in Ethic. l. 1. τῶν καλῶν κἀγαθῶν ἐπήβολοι. Ἐπήβολος, ab Eust. exp. ἐπιτυχών.

Ἐπιβλή, ἡ, fibula. παρὰ τὸ ἐπιβάλλεσθαι τοῖς ἱματίοις, unde et ἐνεταὶ dicuntur.

Decomp. Δυσεπίβολος, conjectu difficilis, quem contingere et assequi difficile est, apud Suid.

Εὐεπίβολος, idem quod ἐπήβολος, Suid. Εὐεπιβόλως, manifestè, rectè. Suid.

Μεγαλεπίβολος, qui magnis rebus manum admovet, ardua capessens, magna aggrediens. Suidas.

Προεπιβάλλω, q. d. præinjicio. Polyb.

Συνεπιβάλλω, competo, incurro eodem. Συνεπιβάλλομαι, unà aggredior. Lucian. συνεπιβάλλεσθαί μοι τοῦ ἔργου, una mecum opus aggredi.

Εὔβολος, felix jactus. Opp. l. 3. hal.

Εὐβολέω, felicem aleæ jactum sortior, feliciter aleam jacio. Luc. in Amor.

Καταβάλλω, dejicio, deturbo, prosterno, everto. (Eurip. Phœniss. 1014.) Thuc. l. 3. κατέβαλε κεραμίδα. Et metaphoricè pro evertere: ut, καταβάλλειν τὰ πάτρια τῆς πόλεως δίκαια, apud Synes. Et καταβάλλειν ἀπὸ τοῦ ἵππου, apud Xen. ¶ Item, conjicio: ut, καταβάλλειν εἰς φόβον, conjicere in metum, terrere. Sic Plat. καταβάλλειν εἰς φθόνον, conjicere in invidiam. Et Eurip. καταβάλλειν εἰς συμφοράν. ¶ Item abjicio aut projicio: ut apud Xen. Pæd. 2. καταβάλλει ὃ ἔλαβεν. Apud Plut. καταβάλλειν ἑαυτόν, abjicere se, vel se demittere. ¶ Item, telis peto et obruo, sterno, vel potius telis petitum atque adeo obrutum prosterno. Polyb. in 5. καὶ τῶν μὲν Γαλατῶν οὐκ ὀλίγους κατέβαλον. Xen. ἤδη καὶ ἔθει ἠκόντιζον, καὶ πολλάκις αὐτῶν κατέβαλλον. Apud eundem, Xen. Pæd. 4. καταβάλλει τὴν ἄρκτον. †et l. 3. 12. et l. 4. 8.† Exp. sternit vel conficit. ¶ Item solvo, persolvo, pendo: ut, καταβάλλειν τὰ πορθμεῖα, Luc. naulum solvere. Sic Demosth. ζημίας καταβάλλειν. ¶ Apud Herodian. lib. 1. ἐπεὶ δὲ κατέβαλον αἱ τῆς θέας ἡμέραι, τὸ μὲν ἀμφιθέατρον συνεπλήρωτο, quidam exp. postquam spectaculi dies adfuit. Καταβάλλομαι, dejicior, prosternor. Et metaph. pro, despectui habeor, negligor; unde καταβεβλημένον φρόνημα, spiritus abjecti et demissi. Item pro, conjicior seu retrudor: citatur ex Theophrast. de caus. pl. l. 3. Item activè pro, ordior, præmolior, auspicorque, præstruo, et quasi fundamenta jacio, ut, καταβάλλεσθαι θεμέλιον. (Theoc. xi. 11.)

Κατάβλημα, quicquid exteriori parti superjicitur, sive fimbria, sive aliud quid simile, apud Hippocrat. in lib. de arte. Καταβλήματα, in theatro dicebantur aulæa aut tabulæ pictæ, quæ ad argumentum fabulæ facerent. Poll. l. 4. c. 19.

Καταβλητικός, dejiciendi et prosternendi vim habens. Xen.

Καταβολή, jactus qui fit ex alto deorsum; ut ad Eph. c. 1. πρὸ καταβολῆς κόσμου. Καταβολὴ σπέρματος, jactus seminis, sementis. ¶ Item, pensio: ut καταβάλλειν τὰς καταβολὰς εἰς τὸ βουλευτήριον, Dem. pendere pensiones. Est et vocabulum per metaph. ductum ab eorum similitudine, quibus statis diebus in orbem redeuntibus certas summas pecuniarum dependere solenne est: ut sunt καταβολαὶ τῶν πυρεσσόντων, apud Plat. et Aristot. ¶ Καταβολὴ πυρετοῦ, accessio febris. Dem. et Gal. ¶ Pro calumnia, citatur ex Cleobuli iambico, ψευδὴς καταβολὴ βίον λυμαίνεται.

Κατάβολον, ου, τό, quodvis emporium et maritimum oppidum, quod olim dicebatur ἐπίνειον, inquit schol. Thucyd.

Καββολικός, aptus ad dejiciendum, pro καταβολικός. Ex Plat.

Κάββλημα, pro κατάβλημα. Hesych. usurpari ait pro περίστρωμα.

Καταβολέω, ῶ, animum ago, linquor animo, ut exponitur apud Nicand. in Ther. Vide schol.

Decomp. Ἀκατάβλητος, qui dejici non potest. Metaphoricè apud Aristoph. in Nub. ponitur, ἀκατάβλητος λόγος.

Ἐγκαταβάλλομαι. Aphrod. probl.

Ὑποκαταβάλλω, demitto, ut Xenoph. de canibus, ὑποκαταβάλλονται δὲ τὰ ὦτα.

Παρακαταβάλλω, depono aut abjicio aliquid prope suum locum: ut Il. ψ'. Αὐτὰρ ἐπεὶ πάντα παρακάββαλεν ἄσπετον ὕλην. ¶ Παρακαταβάλλειν, etiam dicebantur qui de bonorum aliquorum possessione disceptantes, certam pecuniam pro litis æstimatione deponebant; qua is qui judicio vinceretur, temeritatis pœnam lueret, ut tradit Poll. ut, παρακαταβάλλειν ἐπὶ τοῦ κλήρου, apud Isæum. [Demosth. Orat. adv. Macart. τοῦ νόμου κελεύοντος, εἴ τις ἀμφισβητεῖν ἢ παρακαταβάλλειν βούλεται τοῦ κλήρου τοῦ Ἁγνίου—εἶτ' ἐτόλμησε παρακαταβαλεῖν, &c. Adv. Leochar.] Latini dicunt, sacramento agere vel contendere. Vide Bud. in comm. Παρακαταβολή, actio hæc, qua qui experiri volebant, pecuniam deponebant. Dem. contra Pant.

Περικαταβάλλω, circumjicio, circumdejicio. Apoll. Arg. 3. [707. Σὺν δὲ κάρη πέπλοις περικάββαλε.]

Προκαταβάλλω, q. d. prœjicio. Chrys. προκαταβάλλειν τῆς πίστεως τὰ σπέρματα. ¶ Item repræsento, ante diem solvo. Προκαταβάλλομαι, præstruo. Greg. in Jul. 1. Προκατάβλημα, quod solvitur ante diem. Sic appellabatur Athenis repræsentatio pensionis vectigalium. Προκαταβολή, idem Suid.

Προσκατάβλημα, est quod ob moram mulctæ nomine dependebant publicani et alii qui altero tanto mulctabantur,

B. Item accessio, corollarium, accessio sortis, apud Demosth. κατὰ Ἀριστοκρ. [adv. Timocr. τὰ προσκαταβλήματα ἐκπεπραγμένα,—τὰ δὲ προσκαταβλήματα τοὺς μὴ τιθέντας, &c.]

Μεταβάλλω, inverto, vel obverto; ut, μεταβάλλειν τὰ νῶτα. Il. Θ. v. 94. et apud Greg. Apud Xen. μεταβάλλειν τὴν γῆν, vertere solum arando. ¶ Item muto. † Xen. Pæd. l. 6. p. 161. c.† Aristot. in Probl. ὁ οἶνος μεταβάλλει τοὺς πίνοντας ἐκ προσαγωγῆς. Item mutor. Thuc. 2. ὑμεῖς δὲ μεταβάλλετε, vos autem mutamini. Sic et Aristot. polit. 5. μετέβαλεν ἡ τάξις, mutatus est ordo. ¶ Apud Alex. Aphr. μεταβάλλω τὴν τροφὴν exp. concoquo cibum. Item migro, in aliam regionem commeo: ut apud Aristot. de hist. anim. 8. (ὀργὰς μεταβάλλουσι, iras deponunt. Eurip. Med. 121. Soph. El. 1264. Philostr. l. 1. c. 13.)

Μεταβάλλομαι, muto. Xen. εἰ μεταβαλλόμενοι τὰ ἱμάτια, ψύχους καὶ θάλπους ἕνεκα μεταβάλλονται. Sic Aristoph. in Vesp. μεταβάλλοντα τοὺς τρόπους. Item mutor, convertor. Plut. μεταβάλλεσθαι πᾶσαν μεταβολὴν, in omnes facies se vertere. Et pro transferre aff. ex Xen. καὶ τὰ ὅπλα εἰς τοὔπισθεν μεταβαλλόμενος. Item transferor. ¶ Item transeo, i. sum transfuga. Plut. in Ant. ἀπὸ Ἀντωνίου μεταβαλλόμενος πρὸς αὐτόν. Item transeo et degenero de una specie in aliam. Gal. ¶ Item, me pœnitet, muto mentem. Thuc. ¶ Item vendo et permuto. Aristoph. (R. 8.)

Μεταβλητὸς, idem quod μεταβλητικὸς, mutabilis. Plut.

Μεταβλητικὸς, mutabilis. Theophr. lib. 6. de caus. Et qui mutationem facit, Aristot. Μεταβλητικὴ, permutatoria ars, apud eundem. Aristot.

Μεταβολὴ, mutatio, commutatio. Eurip. Thuc. Item paraphrasis.

Μεταβολεὺς, qui merces mercibus aut etiam pecunia commutat.

Μετάβολος, ου, ὁ, ἡ, negotiator, propola. Idem quod μεταβολεύς.

Μεταβολικὸς, mutabilis, commutabilis.

Μεταβολία, permutatio. Eccles. 37.

Decomp. Ἀμετάβλητος, immutabilis, semper idem. [Plut. adv. Colot.]

Ἀμεταβλησία, immutabilitas.

Ἀμετάβολος, idem quod ἀμετάβλητος. [Lycophr. Alex. 719. Schol.]

Ἀντιμεταβολὴ, ex adverso mutatio.

Δυσμετάβλητος, difficilis mutatu. Plut.

Εὐμετάβλητος, facilè mutabilis. Aristot. Rhet. lib. 1. εὐμετάβολος, idem.

Συμμεταβάλλω, unà mutor. Συμμεταβάλλομαι. exp. deficio, abscedo, ἀφίσταμαι.

Παραβάλλω, objicio (eo sensu quo dicitur objicere edendum brutis.) Plato in Phædro, παρέβαλε τοῖς ἵπποις τὴν ἀμβροσίαν. ¶ Item projicio, vel conjicio, ut exp. apud Thucyd. lib. 2. et 6. ¶ Item, flecto, detorqueo, ut, ὀφθαλμοὺς παραβάλλω, apud Aristoph. et Luc. A Platone dicitur παραβάλλειν τὴν κεφαλὴν, de eo qui auscultandi gratia convertit caput et admovet. Exponitur et admoveo, apud Theophr. ταῖς ἀμπέλοις κόπρον παραβάλλειν. ¶ Item, committo, ut Aristid. παραβάλλοντες μέσῳ τοῖς τοῦ πολέμου καιροῖς πόλιν. Item depono, id est, depositum do, et apud sequestrem depono. ¶ Item, accedo et appropinquo, ad aliquem me applico. Plut. in Demetr. Κλεωνύμου παραβάλλοντος εἰς τὰς Θήβας. Et παραβάλλειν εἰς τὰς ἡδονὰς, Aristot. applicare se ad voluptates. ¶ Item transmitto, trajicio. Thuc. τοῖς εἰς Ἰωνίαν παραβαλεῖν, trajecturus esse, vel appulsum iri. ¶ Item, confero, comparo. Dicitur autem, παραβάλλω τοῦτο τούτῳ et πρὸς τοῦτο. Lucian. Isocr. Aristot. Item laxo. Suid. ex Aristoph.

Παραβάλλομαι, objicior; ut, παραβληθεὶς ζώοις, apud Ath. objectus bestiis. ¶ Item objicio et ostento: ut apud Dionem, πέμψεσθαι ἀρχὴν ἐλευθερίας παραβαλλόμενος Συρακουσίοις. (Aristoph. in Ranis. 270.) † Nub. 361. ὀφθαλμὼ παραβάλλει. oculum detorques, obliquo oculo intueris: ubi sic Kusterus. † Item projicior. unde apud Thuc. παραβεβλημένοι λίθοι. Item depono, i. depositum do, ut apud Herodot. ἡμέων ἀμφοτέρων παραβαλλομένων τὰ τέκνα, exp. utroque deponente liberos suos. Item decipio, Suid. ex Thuc. ¶ Item conferor, comparor. Xen. πρὸς πᾶν κτῆμα τῶν ἄλλων παραβαλλόμενος φίλος ἀγαθός; Item projecta audacia periculum adeo, et periclitor. Il. ι. Αἰεὶ ἐμὴν ψυχὴν παραβαλλόμενος πολεμίζειν. Sic et Thuc. l. 3. dixit, παραβάλλεσθαι τὸν κίνδυνον. Nonnunquam etiam dicitur, παραβάλλομαι πρὸς τοῦτο. † παραβάλλομαι ἴσα εἰς κίνδυνον: paria in discrimen ponere. Xen. Pæd. l. 2. p. 53. b.†

Παράβλημα, quod objicitur animantibus comedendum, pabulum. Hom. Παράβλητος et παραβλητικὸς, adjectitius, comparabilis. Παραβλήδην, per comparationem. Item simulatè, dolosè, obliquè. Il. Δ.

Παραβολὴ, comparatio, collatio. In Evangelio significat ænigmaticam vel allegoricam comparationem, aut etiam allegoriam et ænigma. ¶ Item concursio. Est etiam sectionis conicæ appellatio. Item apud arithmeticos et geometras, partitio seu divisio, contraria ratio multiplicationi. Παραβολικὸς, comparativus, apud Eust. et cæteros grammaticos. Παραβολάδην, et per syncopen metri causa παραβλάδην, idem quod παραβλήδην vel παραβεβλημένως. Παράβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, audax, confidens, temerarius periclitator, ad audendum projectus. Frequentius de re dicitur, quam de persona. παράβολον ἔργον, Polyb. audax facinus. Item periculosus: ut, παράβολον φάρμακον. Plut. Παραβόλως, temerè, audacter, projecta audacia. Plut. [Polyb. Hist. lib. 1. Ἀννίβας δὲ ἀπελπίστως καὶ παραβόλως αὐτὸς ἐν τῇ σκάφῃ διέφυγε.]

Παραβόλιον καὶ παράβολον, ab Aristot. vocatur sportula quæ in provocatione ad aliud judicium ab appellatore deponitur. Poll.

Decomp. Ἀντιπαραβάλλω, confero, confero inter se. Plat. in Apoll. ἀντιπαραβάλλοντι τὰ ἐμαυτοῦ πάθη πρὸς τὰ ἐκείνων, casus meos cum illorum casibus conferenti. et Plut. in Them. ἀντιπαραβάλλει τὰς ἑαυτοῦ ταῖς ἐκείνου πράξεσι. Ἀντιπαραβάλλομαι, comparor, conferor.

Ἀντιπαραβολὴ, comparatio, collatio. Aristot. Rhet. 3.

Ἀπαράβλητος, qui comparari cum alio non potest, dissimilis. Theophr.

Ἐμπαραβάλλομαι, injicio, indo. Phalar. in epist.

Προσπαραβάλλομαι, ut apud Thucyd. προσπαραβάλλονται σφίσι λίθους, aggerunt in suum usum lapides.

Φιλοπαράβολος, qui projectæ audaciæ facinora amat, Plat. in Phil.

Περιβάλλω, circumjicio, cingo, circundo; ut, περιβάλλω τὰ δεσμὰ τοῖς σκέλεσι. Gal. ad Glauc. apud Aristot. περιβάλλειν τεῖχος τῇ πόλει. q. d. circundare mœnia urbi, urbem mœnibus cingere. Metaph. apud Isocr. συμφοραῖς περιβάλλειν τινὰ, irretire, implicare, vel involvere calamitatibus. ¶ Item induo, amicio, Herod. χλαμύδι περιβάλλουσι. ¶ Item amplector, amplexor, amo, cum accusat. Plut. Xen. Synes. Item supero, ὑπερβάλλω. Od. περιβάλλω ἅπαντας δῶρα. (Æschyl. Pers. 730. περὶ δ' ὠλέναις δέμα φίλτατα βάλλομαι. Ag. 528. Eurip. Phœniss. 159. 184. 1410. 1607.)

Περιβάλλομαι, circumjicior, cingor. (Æsch. S. c. Th. 877.) Item activè, circumjicio, cingo: ut, ξίφος περιβάλλεται ὤμοις. Od. ξ. Sic περιβάλλεσθαι τάφρον τῇ πόλει, et περιβάλλεσθαι ἱμάτια. apud Xen. ¶ Item induo, vel assumo, capesso. ut Plut. ἐν τούτοις περιβαλλόμενος στρατόπεδα καὶ ὅπλα. apud Luc. et Isocr. περιβάλλομαι δύναμιν, exp. cingo me et circundo sepioque potentia et copiis. περιβάλλομαι τὸ σχῆμα, personam induo. Xen. Legitur et περιβάλλεσθαι ἐσθῆτα, vel ἱμάτιον, ut Act. Ap. cap. 12. ¶ Item amplector, i. colligo, comparo, quæro; ut, δόξαν περιβάλλεσθαι, Xen. Et, πλοῦτον περιβάλλεσθαι. Polyb. † περιβάλλεσθαι med. τάφρον, fossam sibi circumdare. Xen. Pæd. l. 3. p. 80. c. sic ἔρυμα. ibid. d. περιβάλλεσθαι λείαν prædam sibi comparare. l. 3. p. 79. c.†

Περίβλημα, quod corpori circumjicitur, indumentum, amictus; et idem quod περιβόλαιον, Anacharsis. [Plat. Politic. ἐσθῆς τε ξύμπασα, καὶ τῶν ὅπλων τὸ πολὺ, καὶ τείχη, πάντα δ' ὅσα γήϊνα περιβλήματα καὶ λίθινα, καὶ μύρια ἕτερα.] Περιβλητικὸς, vox rhetoribus usitata, ut περιβλητικὸν σχῆμα, quod περιβολὴν τοῦ λόγου facit: cui opp. ἀπερίβλητος λόγος.

Περιβολὴ, amictus, vestitus. † ambitus, circumdatio. Xen. Pæd. 6. p. 168. b.† Item cultus, gestamen: ut à B. exp. apud Basil. Idem pro copia sumi posse tradit. ¶ Item amplexus, fotus. Bud. ex Xen. ¶ Item, comprehensio et summa rei. Item ambitus orationis et periodus. Isoc. Et schema quoddam orationis et sententiæ. Hermog. (κολεοῦ περιβολὰς pro vaginâ. Eurip. Phœniss. 249. ἑπτάπυργοι περιβολαί. ib. 1058. Philostr. l. 3. c. 24.) Περιβόλαιον, amictus, amiculum, indumentum, Soph. Περίβολος, ου, ὁ, ambitus, septum. Thuc. Syn.

Decomp. Ἀπερίβλητος λόγος, oratio cui περιβολαὶ adhibitæ non sunt. Herm.

Ὑπερπερίβολος λόγος, cui opponitur ἀπερίβλητος καὶ καθαρός.

Προσπεριβάλλω, insuper circundo, circundo, circumplector, circumvallo. Thuc. προσπεριβάλλω τεῖχος τῇ πόλει. Προσπεριβάλλομαι, idem, ut apud Plut. in Them. προσπεριβάλλεται τὸ πεζὸν στρατὸν ταῖς ναυσί. Item ultra modum amplector. Bud ex Dem. Phil. 1.

Προβάλλω, projicio. Aristoph. in Plut. τρωγάλια τοῖς θεωμένοις προβάλλειν. Diosc. l. 7. c. 2. φλέγμα ἐκ τοῦ στόματος προβάλλειν. Item antè jacio, ut vult Eust. ¶ Item emitto, profero, produco; ut, ὄζους προβάλλειν. Diosc. l. 1. c. 189. Item, prumo, depromo, profero, ut Matth. 12. ¶ Item propono, objicio, in quæstionem adduco. † Aristoph. Nub. 755.† Sic ἐρώτημα προὔβαλε. Plut. in Lyc. Apud Soph. προβάλλω ἐμαυτὸν ἐς ἀρὰς, exp. objicio me imprecationibus. Apud Luc. προβάλλω εἰς μέσον, sisto, repræsento. (Il. Ε. 421. Soph. Œdip. Tyr. 765.)

Προβάλλομαι, profero. Item sisto, vel præsentem sisto; ut, προβάλλεσθαι μάρτυρας, apud Isocr. et Dem. proferre vel producere testes. ¶ Item designo, creo. Vide Bud. ¶ Item præfero, vel præ me fero. Dem. pro corona, τὴν ἀγαθὴν προβαλλομένους ἐλπίδα. Et Greg. καὶ λεόντων μὲν τὸ εἶδος προβεβλημένοι. ¶ Item, objicio, obtendo. † προβαλέσθαι μορφήν. Aristoph. Nub. 969.† (R. 203.) Item protendo seu prætendo. Æschin. προβάλλονται γέ τι πρὸς τὴν αἰσχύνην, prætendunt saltem aliquid turpitudini. Dem. pro cor. ταῦτα προὐβαλόμην ἐγὼ πρὸ τῆς Ἀττικῆς, hæc ego obtendi Atticæ, i. hæc propugnacula opposui, his propugnaculis agrum Atticum circummunivi. Sic et προβεβλημένος τῆς ἐκκλησίας, apud Naz. defensor seu propugnator ecclesiæ. Alicubi exp. oppono. Xen. † Pæd. l. 2. 52. c.† προβάλλεσθαι πρὸ τούτων ἔφη ὅπλα πλησιάσεσθαι. Sic et Naz. προβαλῶ τὸ ἦθος καὶ τὸ σχῆμα. Item metaph. obtendo, et prætendo, i. prætexo, apud Basil. ¶ Item insimulo, postulo, reum defero, diem dico. Dem. εἰ μὴ προὐβαλόμην αὐτόν. ¶ Item, despuo, aversor, execror, Plat. Vide Bud. ¶ Item pro ὑπερβάλλομαι, supero. Od. θ'. v. 218. ¶ Item, passivè, designor, creor, proponor. τὰ προβαλλόμενα, quæ proponuntur et in quæstionem adducuntur, quæ et προβλήματα. Dicitur etiam προβέβλημαι τοῦτο hoc mihi obtentum est vel prætentum. Item pro obduci. Naz. καὶ παχὺ τοῦτο σαρκὸς προβεβλημένης, crassa hac obductis caruncula.

Πρόβλημα, objectaculum, quod objicimus pro munimento seu tutamine: munimen seu munimentum, tutamen, propugnaculum, tegmen. Sæpe cum gen. ut, πρόβλημα κακῶν. Aristoph. in Vesp. propugnaculum adversus mala. Et πρόβλημα τοῦ σώματος, corporis munimen. Et metaph. propugnator et defensor: ut, πρόβλημα τῆς Ἑλλάδος, apud Luc. (Æsch. S. c. Th. 546. πύργων προβλήματα. 602.) ¶ Item, prætextus apud Soph. in Phil. ¶ Item quod explicandum proponitur, quæstio, propositum. Aristot. ¶ Item, periculum. Polyb. ἀπέλυσε τοῦ μεγίστου προβλήματος, liberavit maximo discrimine. Προβληματώδης, in quæstione et disceptatione positus. Plut.

Προβλὴς, ῆτος, ὁ καὶ ἡ, projectus, prominens. Il. Β. (396.) Od. ι.

Πρόβλητος, projectus; ut dicitur feras projici. Soph. [Aj. 845.]

Προβλητικὸς, projiciendi vi præditus. Greg.

Προβολὴ, objectus, i. ipsa velut actio objiciendi et opponendi aliquid, seu prætendendi. Plut. Sæpe accipitur pro πρόβλημα. A Budæo exponitur munimentum tutelare, tutela, integumentum, lorica. Item propugnaculum et castellum, ambitusque mœnium hostilem impetum arcens, ut Xen. τὰ ὄρη τῆς Ἀττικῆς ἐρύματα appellat προβολὴν τῆς χώρας. Item projectura et protectum, prominentia, pars prominens vel tecti vel suggrundæ, vel rei cujuscunque. Et metaph. prætextus, quod prætenditur et prætexitur. ¶ Item, status pugilis in procinctu stantis, occasionique inferendæ plagæ imminentis, ut agitatoris in carceribus equos currumque sustinentis. Plut. in Cæs. ἐν προβολῇ στῆναι, in procinctu esse. ¶ Item intentio et objectio judicii dictati, quasi petitio digladiantis, Hermogenes. Et ibidem pro intentione accusatoria. Et apud Isocratem, pro actione quæ intenditur κατὰ τῶν συκοφαντούντων. Fuit etiam actio Athenis adversus eos qui aliquam injuriam die festo et solenni intulissent: Ut annotatur ex Ulpiano in oratione Dem. contra Mid. ¶ Item, nominatio et proditio. ex Greg. (Æsch. Ag. 399. Theoc. κε΄. 120. Philostr. l. 2. c. 13.)

Προβόλαιον, tutamen. Προβόλαιος, autem dicitur in oraculo de hasta directa quasi ad pugnam. apud Herodot. in Polymn. (Theoc. κβ΄. 123.)

Πρόβολος, scopulus eminens qui æstum maris frangit. Bud. Tropicè vero pro tutore, propugnatore, defensore, et præsidio. † Aristoph. Nub. 1160. propugnaculum (de castello) τοῦ πολίσματος. Xen. Pæd. l. 5. p. 127. a.†

Πρόβολοι, sunt etiam in pontis constructione trabes pro fulturis, atque pali lignei fistuca adacti, quas sublicas à Cæsare, à Livio sublicia vocari scribunt. Plut. in Cæs.

Προβόλιον, venabulum. Xenoph.

Προβολεὺς, exp. productor, apud Dionys. Areopag. et Greg.

Decomp. Ἀντιπροβάλλομαι, contrà propono et nomino designandum. Plat. de leg. 6. Ἀντιπροβολὴ, comparatio in nominando, quæ et ἀντιβολὴ dicitur. [Plat. de Leg. lib. 6. τὴν δ' ἀντιπροβολὴν εἶναι, καθάπερ τῶν στρατηγῶν ἐγίγνετο, τὴν αὐτὴν καὶ περὶ τῶν ταξιάρχων καὶ τὴν ἐπιχειροτονίαν καὶ τὴν κρίσιν.]

Ἀποπροβάλλω, projicio, dejicio, abjicio. Apoll. 3. Arg. [1310. Εὐρὺ δ' ἀποπροβαλὼν χαμάδις σάκος ἔνθα καὶ ἔνθα, &c.]

Ἐπιπροβάλλω, superinjicio. Plut. in Rom.

Προσβάλλω, adjicio, i. figo, applico: ut, προσβάλλειν τὴν ὄψιν. Plut. Naz. adjicere oculos, obtutum figere. ¶ Item, admoveo. Gal. σικύαν μεγίστην ἐπὶ τοῖς τιτθοῖς προσβαλεῖν. Apud Plut. προσβάλλειν ἀτιμίαν τινί. exp. irrogare infamiam, inurere ignominiam. ¶ Item allido, collido, impingo, confligo. Plut. de Bruto, καὶ τῷ ξίφει γυμνῷ προσβαλὼν τὸ στέρνον ἀπέθανεν. ¶ Item neutraliter, irruo, adorior, invado, impetum facio, irruptionem vel impressionem facio; ut, προσβάλλειν τοῖς πολεμίοις, et προσβάλλειν πόλει, vel τείχει, seu ἐρύματι: &c. Sæpe apud Thuc. vel πρὸς τὴν πόλιν, τεῖχος, ἔρυμα, &c. apud eundem. † Sic Xen. Pæd. l. 5. p. 127. b.† Dicitur et de accessu minimè violento et infesto. Ut Luc. τίς ἡ φωνὴ προσέβαλεν ἡμῶν τὰς ἀκοάς; quæ vox aures nostras incessit? (Πολλοῖσι Νείλου προσβαλεῖν λόγοις. Æsch. Pers. 783. S. c. Th. 466. 621. Pr. 930. Eurip. Med. 643. 861. 1256. 1285. Id. Phœniss. 678. Soph. Tr. 49. 159. 589. 837. 1134.)

Προσβάλλομαι, adjicior; ut, προσβαλλόμενα ὄψεις, oculi qui adjiciuntur, obtutus qui figitur. Item injicior, imponor, ut Diosc. l. 8. προσβάλλεται τοῖς δέρμασι. Item προσβαλλόμενα dicitur id in quod quippiam incurrit, vel incidit vel incumbit et appellitur: et in quod oppugnatur.

Προσβλητὸς, adjectus seu adjectitius. Jerem. cap. 10.

Προσβολὴ, adjectus seu adjectio, conjectus: ut, προσβολὴ τῶν ἱματίων. Plat. in Theæt. Item admotio, ut, σικύας προσβολή. Dioscor. l. 7. Apud Plut. symp. 4. exp. contagio. Item commissura. Item inflictio, ut, προσβολὴ τῆς ἀτιμίας. Item appulsus, ut, προσβολὴ ἡλίου, προσβολὴ τῆς νεώς. Item impressio ruentis aciei impetusque militum catervatim incurrentium: unde ἐκ προσβολῆς, apud Philostratum, primo statim impetu. Est et athletarum, quum inter se aggrediuntur. Et petitio gladiatorum ad vulnera infligenda. Exponitur et oppugnatio, apud Thucyd. Apud eundem προσβολαί, exp. aliculæ, tumultuariæ pugnæ. Item violentia et impressio præpotentis aut tyranni. Greg. Apud Gal. πυρετοῦ προσβολή, pro accessione febris. Bud. pro εἰσβολή poni scribit. Item noxa, offensio. Synes. (Æsch. S. c. Th. 28. Ch. 281. Eum. 603. Eurip. Med. 1076.)

Ποτιβάλλομαι, Doricè pro προσβάλλομαι, adorior, aggredior. Item coërceo, castigo, vel simpliciter, increpo. Il. ί. v. 674.

Decomp. Ἀπρόσβλητος, Suid. strenuus. Item οἷα ἔχων λόγῳ μαχέσασθαι.

Συμβάλλω, conjicio, ut apud Theophr. de caus. pl. l. 3. συμβάλλειν τὰ χέλεια εἰς τὰς νέας. Frequentius metaph. pro conjicio, i. conjectura consequor. Plato in Crat. εἰ οὖν τι ἔχεις συμβαλεῖν τὴν Κρατύλου μαντείαν, ἡδέως ἂν ἀκούσαιμι. Item, intellectu assequor; ut apud Cebetem, δι' ἀγνοίας συμβάλλομαι τὰ λεγόμενα. ¶ Item, conjungo: ut, συμβάλλειν τὰς δεξιάς, apud Eurip. † De copiis dicitur. Xen. Pæd. l. 2. p. 39. b. cum acc.† Item connecto, contexo. Philostr. in Heroicis, συμβάλλω στέφανον ἐκ λειμῶνος. Item commisceo: ut quum ab Arriano fluvii quatuor dicuntur συμβάλλειν τὸ ὕδωρ εἰς τὸν Ἰνδὸν ποταμόν. Item neutraliter, pro coëo: de rebus quæ inter se conjunguntur et commiscentur, ut Aristot. de venis loquens, καὶ συμβάλλουσιν ἀλλήλαις. Item pro congredior, et occurro, ut Appian. ἔνθα αὐτῷ συμβάλλει. ¶ Item committo, ut committimus aliquos ad certamen, ut, συμβάλλειν τὰς δυνάμεις, apud Plut. et ἀντιστρατηγίας συμβάλλειν, apud Xen. et Æschin. Interdum ut pro committo aliquos, i. sibi invicem inimicos reddo; ut, συμβάλλειν ἄνδρας φίλους, Xen. Pæd. 6. et apud Euripidem, συμβάλλω σε ἀγῶνα. Et pro, committo pugnam, pugno, prælior: ut, συμβάλλω τοῖς πολεμίοις, apud Polyb. et apud Isocr. πρὸς τοὺς προγόνους συμβάλλοντες. † Xenoph. Pæd. p. 175. d. πρός τινα convenire ad aliquem. 6. p. 163. c.† ¶ Item, confero, ut apud Eurip. συμβάλλειν τινὶ λόγους, conferre sermones cum aliquo. Item comparo, apud Herodot. cum dat. Apud Aristot. Eth. 2. cum πρός, ut, πρὸς πολλοὺς συμβάλλοντες. Item utendum do, commodo. Et fœneror. Aristoph. in Conc. Item paciscor, contractus conventaque ineo. Bud. ex Isocr. et Dem. (Eurip. Phœniss. 647. Æschyl. Ag. 1303. 15. βλέφαρα συμβαλεῖν ὕπνῳ. V. Eurip. Med. 322. συμβαλεῖν ἐχθρὰν αὐτῷ. ib. 44. 676. ἃ ξυμβαλεῖν σε [illegible]. Aristoph. R. 961. Ch. 675.)

Συμβάλλομαι, conjectura assequor. (Eurip. Med. 284. Æsch. Choeph. 1012. Philostr. cum Gen. l. 1. c. 20. 23.) Paus. in Mess. ὁ μάντις ἀπορεῖν εἶχε συμβάλλεσθαι τὸ σημαινόμενον. Item intellectu assequor. Plut. in amat. narr. συμβάλλεται τὴν πρᾶξιν ἐσομένην. Item computo, rationem subduco, supputo. Herodot. in Erat. συμβάλλεσθαι ἐπὶ ἑκατὸν τοὺς μῆνας. Item occurro, unde συμβεβλημένος, et pro eodem συμβλήμενος, obvius. Item confero, i. contribuo. Xen. Hinc metaph. et pro, prosum, adjuvo. † πρός τι. Xen. Pæd. 2. 60. b. χρήματα εἰς πόλεμον, pecunias conferre ad bellum. l. 3. p. 68. c.† Dicitur autem συμβάλλεσθαι τοῦτο vel πρὸς τοῦτο, sive εἰς τοῦτο, apud Herod. Xen. †Pæd. 1. 7. 8.† Plat.

Σύμβλημα, commissura. Esai. c. 41.

Σύμβλησις, idem, Exod. 26. conjectura, seu somniorum, signorum, prodigiorum, et cæterorum ejusmodi, interpretatio, Arr. in exped. Alex.

Συμβλητός, conferendus, qui comparari potest. Theocr. Aristot.

Συμβλητικός, qui potest conferre.

Συμβολεύς, έως, ὁ, piscatorum instrumentum, circa quod retia texunt.

Συμβολή, ἡ, ipse actus conjiciendi. Item conjectura. Plut. Item conjunctio, commissura: ut, συμβολαὶ τῶν ὀστῶν. Plat. in Tim. Item locus ubi confluunt fluvii velut aquas conjungentes, concursus confluentium. Arr. Item commissio seu parium comparatio ad pugnam. Herodian. Item commissio prœlii, conflictus, congressus, apud Herod. et Xen. (Æsch. Pers. 350.) Item collatio quæ fit à singulis in commune, collecta, apud Athen. et Plut.

Σύμβολον, ου, τὸ, nota, signum, indicium. De variis rebus dicitur. De signo militari. Herodian. 4. τὰ τῶν στρατοπέδων σύμβολα. Et pro eo quod potius insigne appellatur: apud eundem Herod. lib. 2. Et pro tessera. ¶ Dicebatur etiam signum quoddam, vel tessera quam publicè dabant civitates quibusdam hominibus sibi amicis, ut hospitaliter et amicè acciperentur in oppidis fœderatis. Bud. ex Lysia. Apud Poll. l. 9. accipi putatur pro ea tessera, quam nummariam Suetonius appellat. Item tessera frumentalis, quæ in congiariis jaciebatur à Principe, largitionisque speciem numerumque notis ostendebat; quæ omnia principis liberalitate obtinebat is, prolata tessera, cui fortuitò obtigerat. Dion. Item pro omine; quòd rei futuræ signum sit. Exponitur et præsagium. Item augurium. Apud Plut. et alios, σύμβολα Pythagorica, signa sunt occultæ cujuspiam rei; unde et quidam exponunt ænigmata. Item similitudo et quædam naturæ communitas. Aristot. de generatione et interitu lib. 2. Ducta (ut volunt quidam) ab hospitalibus symbolis metaphora, ut sit velut societas quædam et necessitudo ex hospitio contracta. Item commissura, apud Platonem in Symp. Item quod confertur, collecta, collatio, sicut et συμβολή. Hinc σύμβολον Apostolicum, quia (inquit Augustinus) collata in unum totius Catholicæ legis fides symboli brevitate colligitur. Item pactum, conventum. Aristot. Pol. 3. (Eurip. Med. 614. Ag. 8. 148. 323. Soph. Œdip. Tyr. 229. Philostr. l. 3. c. 16.)

Σύμβολος, ου, ὁ, vel σύμβολον, ου, τὸ, omen, apud Synes. et Greg. Exponitur et augurium, auspicium. Plat. et Xen.

Σύμβολος, ὁ, ἡ, exponitur etiam obvius: (Æsch. Prom. 486. Suppl. 511.) unde συμβολέω et συμβολῆσαι, obvium fieri, occurrere, apud Hesych. (Συμβολεῖ φέρων φέροντι. Æsch. S. c. Th. 358.)

Συμβολικός, ænigmaticus, allegoricus. Item significativus.

Συμβολικῶς, ænigmaticè, allegoricè. Item conjecturaliter, i. per comparationem præteritorum et futurorum.

Συμβόλαιον, (frequentius quam σύμβολον) pactum, conventum, Dem. καὶ συμβόλαια πολλοῖς συμβεβληκότες. Exponitur et commercium, item negotium, apud Synes. et Basil. Συμβολαίων δίκη, controversia vel judicium de pacto et contractu. Thuc.

Συμβολία, occursus, pro, συμβολή. Item casus vel occasio; ut exp. apud Poll. pro, συμβολή. Est autem ι pleonasticum.

Συμβαλλακτὰ texta, vide Hermol. in cap. 48. lib. 8. Plinii.

Decomp. Ἀσύμβλητος, non conferendus, non comparandus, non æquus, impar. Bud. ex Aristot. (Soph. Tr. 707.)

Ἀσύμβολος, qui symbola non confert. Gell. l. 6. c. 13. Sic ἀσύμβολον δεῖπνον, in quo convivæ symbola non conferunt. Metaph. pro inerti et inutili, et qui nihil in medium attulit. Bud. ex Plat. in Coriol.

Ἀσυμβόλως, sine symbolo; ut, ἀσυμβόλως δειπνεῖν. [Athen. l. 4.]

Ἀποσυμβολάω, ῶ, occurro. Hesych.

Βραχυσύμβολος, qui parum symbolum ad convivium confert. in Epigr.

Δυσξύμβολος, cum quo non facilè pacta ineuntur. Xen. [Memorab. lib. 2. cap. 6. §. 3. Plat. de Rep.]

[Δυσξύμβλητος. Eurip. Dan. 10. Καίτοι δὲ δυσξύμβλητα ἔχρησ' ἔπη. Cl. Barnes. Δυσξύμβλητος, δυσεξήγητος, δυσνόητος, δυστέκμαρτος; difficilis conjectu, ob ambiguitatem, qua, ut alii Gentium Dii, sic Apollo præcipue Oracula sua involuta edebat.]

Εὐξύμβολος, cum quo facilè paciscimur, facilis in commercio. Xen. [Memorab. lib. 2. cap. 6. §. 5. σκέψαι δὲ, καὶ εὐξύμβολος ἂν τυγχάνῃ, &c. Æschyl. Χοηφ. 168. Εὐξύμβολον τόδ' ἐστὶ παντὶ δοξάσαι. Suppl. 709.] Item, εὐξύμβολον σημεῖον, signum fausti ominis, signum faustum. (Philostr. l. 1. c. 32.)

Εὐσύμβλητος, facilis ad conjectandum. Æschyl. [Prometh. 774. Ἥδ' οὐκ ἔτ' εὐξύμβλητος ἡ χρησμῳδία. Schol. σαφής. Schol. β. εὔγνωστος.]

Σχοινοσύμβολος, qui funem nauticum in spiram convolvit et complicat. schol. Aristoph.

Ὑποσύμβολος, notas seu signa continens alicujus rei occulta; ænigmaticus. Plut. Symp.

Ὑπερβάλλω, (q. d. superjicio) exupero, excello. Item supero, vinco. Cum accus. personæ et dat. rei, et tam in bonam quam in malam partem, ut, ὑπερβάλλειν τῇ φιλοτιμίᾳ, apud Xen. †Sic Xen. Pæd. lib. 2. p. 50. c. πάντας ὑπερβάλλειν αἴσχει. et l. 5. p. 150. a. τοὺς ἀγαθούς.† Et, ὑπερβάλλειν πάντας τόλμῃ τε καὶ μωρίᾳ. Item peculiari signif. auctione supero, pluris liceor. Bud. ex Andoc. ¶ Item, excedo, cui opponitur ἐλλείπω et ἀπολείπω, apud Aristot. in eth. (τὰ ὑπερβάλλοντα opponitur τοῖς μετρίοις. Eurip. Med. 127. V. Æsch. Pers. 291. Ag. 315. Philostr. lib. 1. c. 21.)

Ὑπερβάλλομαι, exupero, Xen. Pæd. 5. τοὺς δ' εὐεργετοῦντας ἀγαθοῖς ὑπερβαλλόμενος. Item in aliud tempus rejicio, differo, apud Luc. (Sum. p. 4. Soph. Tr. 393.)

Ὑπερβαλλόντως, excellenter, supra modum. Job. 15. [Xenoph. Orat. in Agesil. §. 36. Ἄξιόν γε μὴν καὶ ἐντεῦθεν ὑπερβαλλόντως ἄγασθαι αὐτοῦ, &c.]

Ὑπερβελτέρατος, præstantissimus. Eurip. in Alex.

Ὑπερβεβλημένως, supra modum.

Ὑπερβάλλων, excellens. Demost.

Ὑπερβάλδην, exuperanter.

Ὑπερβολή, exuperatio, exuperantia. Isocr. Aristot. et alii. Est et figura apud Rhetores. ¶ Item excessus; sæpè apud Aristot. cui opponitur ἔλλειψις vel ἔνδεια. Interdum exp. quod est nimium. (Soph. Œdip. Tyr. 1196.) Item transmissio apud Polyb. ἡ τῶν Ἄλπεων ὑπερβολή. Et apud eundem, ὑπερβολαὶ τῶν ὀρῶν, et ὑπερβολαί, (sine adjectione) cacumina montium, juga, ut quæ exuperantem quandam altitudinem habeant. Item dilatio. Herodot. ὑπερβολὴ κακοῦ ἐγένετο Καρυστίοισι. Carystiis clades dilata fuit. Item sectionis conicæ appellatio, ex Archim.

Ὑπερβολικός, superlatus. Plut.

Ὑπέρβολος, excedens, nimius.

Ὑπερβολικῶς, supra fidem. Plut.

Ὑπερβολάδην, supra modum. Theogn.

Ὑπερβασία, excessus, injuria. Hes.

Ὑπερβολιμαῖος, i. ἐν ὑπερβολῇ ὤν, vel ὑπερβολαῖς χρώμενος.

Ὑπέρβολος, (s. λίθος) saxum quod injici solebat iis, qui in mare demergebantur. Aristoph. in Equit.

Decomp. Ἀνυπέρβλητος, qui superari non potest: quem nihil antecellit. Item nimius. Dem. et Isocr. † Xen. Pæd. p. 250.†

Ἀνυπερβλήτως, ultra modum. Aristot. Rhet. lib. 1.

Εὐυπέρβλητος, superatu facilis, facilè superabilis. [Aristot. de Moribus. τί γὰρ τούτων οἷα εὐυπέρβλητον, καὶ ἔχων ἀξίαν τοῦ δαπανήματος.]

Ὑποβάλλω, subjicio, cui opponitur ἐπιβάλλω, ut apud Athen. κάτω μὲν ὑποβαλοῦντι τῶν Μιλησίων ἐρίων, ἄνωθεν δ' ἐπιβαλοῦντι ξυστίδα. Et metaph. ὑποβάλλομεν σφᾶς αὐτοὺς ὑπὸ τὰς συμφοράς, apud Isoc. se ipsos calamitatibus subjicimus. ¶ Item suggero, videlicet, commonefaciens, Xen. †Pæd. l. 3. p. 85.† καὶ ὑποβάλλειν ἐκέλευσεν ἤν τι ἐπιλανθάνηται. Et, ὑποβάλλοντός τινος. Herodian. cujusdam admonitu. Item pro interfari, sermonem interpellare, et præproperè excipere: ut Æsch. in Ctes. αὐτοῖς ὑποβάλλειν. ¶ Item suppono. Vide Ὑποβάλλομαι.

Ὑποβάλλομαι, supponor vel subjaceo; ut ὑποβάλλεσθαι τῷ τοίχῳ, ex schol. Aristoph. Item subjicio, substerno; ut, ὑποβάλλεσθαι στρωμνάς, Luc. Item suppono; ut mulieres αἱ τὰ νόθα ὑποβαλλόμεναι. Basil. Item falsò quippiam mihi adscribo. Strabo, τἀλλότρια ὑποβαλλόμενος. Item per interpretem loquor. Bud. Item pro συμβάλλομαι et ὑποτίθεμαι. Vide Bud. (Sch. exp. πείθομαι, ὑποβλητοὺς λόγους, ἐπιτίθεμαι. Soph. Aj. 188. Philostr. lib. 2. c. 29.)

Ὑπόβλημα, substramen, Bud. ex Hippiatr.

Ὑπόβλητος, suppositius, subdititius; ut, ὑπόβλητα βρέφη. Et metaph. fictus, falsus; ut, ὑπόβλητος λόγος, et ὑπόβλητον στόμα, apud Soph. Et, ὑπόβλητον πρόσωπον, homo subdititius, apud Plat.

Ὑποβλήτως, suppositiè.

Ὑποβλήδην, subjiciendo, vel, interpellato sermone, excipiendo verba dicentis nondum finita: obstreperè interfando. Iliad. ά.

Ὑποβολή, subjectio, et q. d. substratio, apud Athen. 2. Item subjectio rei falsæ pro vera, fraus. Basil. Item admonitio. Xen. Pæd. 3. Item subjectio, hoc est, sermonis interpellatio; unde, ἐξ ὑποβολῆς. Diog. Laërt.

Ὑποβολιμαῖος, suppositius, subdititius; cui opponitur, γνήσιος, apud Dem. Metaph. etiam capitur; ut, αἰτία ὑποβολιμαία, apud Plut. et ὑποβολιμαῖος λόγος.

Ὑποβολεύς, monitor, qui admonendo atque hortando, subjicit et suggerit. Plut. et Phil. Item interpres. Eust.

Ὑπόβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, pignorationi obnoxius, objectus pro pignore.

Ὑπόβολον, etiam vocatur in Pand. προγαμιαία δωρεά, ut tradit Bud.

Ὑββάλλω, Doricè pro ὑποβάλλω. Iliad. τ'.

Decomp. Ἀνθυποβάλλω, vicissim vel è contrario subjicio. In sermone etiam dictis alicujus ἀνθυποβάλλειν aliquid dicimur, i. contra seu vice versa subjicere aut objicere; ut apud Æsch. in Ctesiph.

Καθυποβάλλω, subjicio.

Προϋποβάλλω, q. d. præsubjicio, ferè idem quod præsterno, præmolior, et fundamenti loco pono. Themist. de anim. 2.

Alia composita sine præpositione, ac primum in βλὴς aut βλητὸς desinentia.

Ἀβλής, ῆτος, ὁ καὶ ἡ, nondum jactus, nondum conjectus: ut, ἰὸς ἀβλής, Od. Γ.

Ἄβλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem; ut, ἄβλητα βέλη, tela nondum missa. Item non ictus, vel non ictus sagitta, quem sagitta seu telum non ferit. Il. Δ.

Ἀπολλωνόβλητοι et Ἀρτεμιδόβλητοι, vide in σεληνόβλητος.

Ἀστροβλής, sidere caniculæ perculsus, sideratus. Propriè dicitur de plantis novellis, quum siccata tellure humorem trahere nequeunt, aut sidere quocunque modo afflantur; unde homines arescente corpore, ἀστροβλῆτες, i. siderati dicuntur, ut Bud. in Pand. docet.

Ἀστρόβλητος, idem Theophr. lib. 5. de caus. pl. c. 10.

Διόβλητος, à Jove ictus, i. fulmine tactus. Eust.

[Ἡλιόβλητος. Eurip. Bacch. 13. Λιπὼν δὲ — Περσῶν θ' ἡλιοβλήτους πλάκας, &c.]

Κεραυνοβλής, fulmine ictus. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 9.

Λιθόβλητος, lapidibus petitus, seu impetitus. Epigr. l. 1. At λιθόβλητος στοιχία, de jactu lapidum quasi collimante, seu de collimatione cum jactu lapidum facta.

Νιφοστιβής, nivosus, nivibus tectus. Epigr.

Νιφοβλής, in quem nives jactatæ decidunt, nivibus obrutus; ut, νιφοβλῆτες ἄκραι, in Epigr.

Ποθόβλητος, desiderio tactus vel captus; ut, ποθόβλητοι μέριμναι apud Nonn. Item cupidinis telis ictus, in Epigr.

Σεληνόβλητος, (q. d. à luna percussus) lunaticus, lymphaticus. Dicitur frequentius σεληνιακός. De mulieribus dicitur σεληνόβλητοι et ἀρτεμιδόβλητοι, ut ἀπολλωνόβλητοι et ἡλιόβλητοι de viris.

Τειχοβόλος, ου, ὁ, murorum seu mœnium dejector, Hesych.

Χιονόβλητος, nive obrutus sive conspersus, nivibus tectus. Aristoph. in Nub. †969.†

Alia composita ex βολὴ aut βόλος aut βάλλω facta, itidem sine præpositione.

Ἄβολος, ου, qui nondum amisit dentes ætatis indices, ob idque adhuc juvenis est. Bud. ex Aristot. Ait Suidas ita etiam dici pullum qui nondum habeat dentem γνώμονα.

Ἀβολήτωρ et ἄβολις, idem quod ἄβολος. Suid.

Ἀγκυροβόλιον, anchora, Bud. Ait Suid. esse ferrum navigii. Plut. Sunt qui esse scribant instrumentum ad jaciendam vel tenendam ancoram.

Ἀκανθοβόλος, jaciens spinas, vel emittens spinas. Nicand.

Ἀκοντοβόλος, jaculi vibrator, jaculator. Opp. de venat. lib. 3. [Ap. Rhod. Arg. lib. 2. 1002. Κοῦραι δ' ἀκοντοβόλοι χαλκείαι. Jaculatrices.]

Ἀκροβόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, jaculator, propriè qui è summitate loci alicujus jaculatur, vel summitatem versus. (Æsch. S. c. Th. 162.)

Ἀκροβολεύς, idem, unde in Anth. epigr. ἀκροβολῆες ἄνδρες.

Ἀκροβολίζω, et frequentius ἀκροβολίζομαι, jaculor. Propriè ex edito quopiam loco jacula emitto: quasi ἐξ ἄκρου βάλλω, aut summitatem vel cacumen aliquod versus jaculor et jaculationem dirigo, quasi τὸ ἄκρον βάλλω. Item missilibus pugno, velitor, velitarem pugnam ineo. † Xen. Pæd. 1. 4. 23. et 1. 2. p. 39. c.† Exponitur etiam certaminis præludia facio, ferentariorum dimicatione utor. Sunt et qui exp. pugnam lacesso, apud Luc. et Xen. Thuc. &c. Metaphoricè etiam capitur ἀκροβολίζομαι, (ut et velitor apud Latinos) ut apud Herodian. lib. 8. ἀκροβολισάμενοι τοῖς ἔπεσι.

Ἀκροβολισμός, οῦ, ὁ, jaculatio. Plat. de leg. l. 7. Item velitatio, velitaris pugna, præludium pugnæ. Luc. Xen. Et metaph. pro velitatione quæ fit verbis. (Philostr. l. 4. c. 10.)

Ἀκροβόλισις, jaculatio, ἀκροβολισμός. Xenoph. Pæd. 6. [Ἔσονται δὲ, εἰ τότε ἐκπέμποιτε τῶν τοξοτῶν καὶ ἀκοντιστῶν τὰς ἀκροβολίσεις, ὡς ἄτοπα ἔχοντες. Velitationes. De Cyr. Exp. lib. 3. cap. 4. § 10. ἀπῆλθον οἱ βάρβαροι, μεῖον ἔχοντες ἐν τῇ τότε ἀκροβολίσει.]

Ἀκροβολιστής, οῦ, ὁ, jaculator, veles, ferentarius, apud Ælian. [Xenoph. K. Π. lib. 6. Ἔδοξε δ' αὐτῷ, — — ὥσπερ τῶν βελτίστων ἐπὶ τοῖς ἅρμασι, τοῦτο ἐν ἀκροβολιστῶν μέρει εἶναι, καὶ εἰς τὸ κρατεῖν αὐτὸν μέγα μέρος συμβάλλεσθαι. Velitum. Vide Notam Clariss. Hutch.]

Ἀκροβολιστικά, velitum tela, apud eundem.

Decomp. Διακροβολίζομαι, velitor. Exp. et, prælium capesso. [Joseph. de Bello. lib. 6. cap. 7. § 1.]

Ἀκτινοβόλος, radios jaciens, radios ejaculans.

Ἀκτινοβολία, radiorum ejaculatio, apud Plut.

Ἀκτινοβολέω, radios jacio, radios ejaculor, radio.

Ἀκτινοβολοῦμαι, apud Athen. irradior.

Ἀνθοβόλος, flores jaciens vel emittens.

Ἀνθοβολέω, ῶ, flores jacio, spargo flores. [Plutarch. Pomp. iii.]

Ἀστροβολία, ἡ, (q. d. sideris percussio) sideratio. Theophr. de caus. plant. lib. 5. c. 10.

Ἀστροβολέομαι, οῦμαι, sidere (canicula) percellor. Theophr. de caus. pl. lib. 5. c. 11.

Ἀστροβολησία, idem quod ἀστροβολία, ibidem.

Ἀστρόβλητος, sideratus. Hesych.

Ἀστροβολισμός, q. d. sideris percussio, sideratio, morbus arborum afflatarum sidere, quocunque modo id acciderit. Bud. in Pand.

Δεξιοβόλος, qui dextra manu jacit telum.

Δευτερόβολος, qui secunda vice dentes indices jacit. Poll.

Δίβολος, ου, ὁ καὶ ἡ, ut, δίβολος ἄκων, apud Eurip. alii exp. telum anceps. Alii tela bina. Δίβολος χλαῖνα, idem quod διπλῆ. Hesych. et Poll. Διβολία, apud Plut. in Erot. idem quod διπλῆ seu δίβολος χλαῖνα esse videtur.

Δικτυοβόλος, qui rete jacit, piscator retiarius.

Διόβολος, à Jove missus, ut exp. apud Eurip. [Alcest. 125. Δμαθέντας γὰρ ἀνίστη, πρὶν αὐτὸν εἷλε διόβολον πλῆκτρον πυρὸς κεραυνίου.] Ponit nunc etiam idem ac διόβλητος.

Δισκοβόλος, qui discum jacit, qui discum in sublime jaculatur. [Lucian. Philopseud.]

Δροσοβόλος, rorem jaciens, rorem spargens; ut, δροσοβόλος ἀὴρ, Theophr. l. 3. c. ult. de caus. pl. aër roscidus, rorulentus. Et, δροσοβόλοι χῶραι, apud eundem.

Δυσβόλος, cui jactus male cedit, ut cui alea infelici jactu cecidit. Pol. l. 9.

Εἰκοβολεῖν, Etymol. Atheniensibus esse dicit conjicere seu conjectari, παρὰ τὸ εἰκαίως καὶ ὡς ἔτυχε βάλλειν. Metaph. ab iis qui temerè et prout casus fert, tela conjiciunt.

Ἑκατηβόλος, idem quod ἑκηβόλος. Hom. [Iliad A. 370. Pind. Olymp. θ. 8. Ἀλλὰ νῦν ἑκαταβόλων Μοισᾶν ἀπὸ τόξων, &c. Schol. ἀπὸ τῶν τὰ πόῤῥω βαλλόντων τόξων μουσικῶν. Pyth. H. 88. Τὸ δ' ἑκαταβόλε, &c.] † Hesiod. Asp. 58.†

Ἑκηβόλος, eminus jaculans, ab ἑκὰς et βολὴ, mutato α in η, metri causa. Il. ά. Epith. Apollinis † Hes. Th. 94.† pro quo et ἑκατηβελέτης dicitur. (Eurip. Phœniss. 1068. Soph. Œdip. Tyr. 160. Æsch. Pr. 710. Eum. 631. Il. ά. 14.)

Ἑκηβολία, jaculatio è longinquo. Il. έ.

Ἑκηβόλως, longè seu procul jaculando. Synes. epist. 135.

Ἐλαφηβόλος, qui cervos jaculis figit; ut, ἐλαφηβόλος Ἄρτεμις, apud Plut. Generaliter pro quovis ferarum agrestium venatore capitur, ut Eust. annot. Il. έ. (Soph. Tr. 218.)

Ἐλαφηβολία, cervorum jaculatio, cervorum venatio. Soph. in Ajace.

Ἐλαφηβόλια, τὰ, festum apud Phocenses in honorem Dianæ venatricis. Plut.

Ἐλαφηβολιὼν, ῶνος, ὁ, Februarius mensis, quem à figendis cervis dictum volunt, qui illo mense Dianæ ἐλαφηβόλῳ immolarentur. [Theod. Hist. ἄρχει δὲ τούτῳ τῶν ἡμερῶν, τετράδι ἐπὶ δέκα τοῦ Ἐλαφηβολιῶνος μηνός. 330. 89. Athen. Deipn. lib. 8. Demosth. Orat. de Cor. Ἐπὶ Χαιρώνδου ἄρχοντος, Ἐλαφηβολιῶνος ἕκτῃ ἱσταμένου, &c.] Dicitur autem poëticè ἐλαφηβ. pro ἐλαφοβ. vers. ο in η metri causa, ut annotat. Eust.

Ἐπεσβόλος, verba probrosa in aliquem jaciens, verbis probrosis impetens, conviciator, blatero: ἔπεσιν, ὡς βέλεσι, βάλλων, ut Eust. exp. Il. β.

Ἐπεσβολία, ἡ, convitium, nugæ, Od. δ.

Ἐπεσβολέω, ῶ, verbis probrosis impeto. [Lycophr. Alex. 129.]

Ἐπεσβολίων, idem ac ἐπεσβόλος.

Εὐθυβόλος, appositus: metaphora sumpta ab arte jaculandi, recta ad scopum, ad quem jactus dirigitur, tendens. Phil. de mundo.

Εὐθυβόλως, recto et destinato jactu, rectè. Idem Philo. Et Basil.

Εὐθυβολία, rectus jactus, recta conjectura. [Plut. Nicia. iii.]

Εὐθυβολέω, directè conjicio. Idem Philo.

Ἡλιόβολος, qui Solis radiis quasi feritur, soli expositus. Theophr.

Θηροβολεῖν, feras jacere seu ferire; ut faciunt venatores. in Epigr. [Soph. Philoct. 166. τοῦτον γὰρ ἔχειν βιοτῆς αὐτὸν λόγος ἐστὶ φύσιν, θηροβολοῦντα πτανοῖς ἰοῖς στυγερὸν στυγερῶς.]

Ἰθυβόλος, qui rectà jacitur seu projicitur.

Ἰοβόλος, qui sagittas ejaculatur. Item venenum ejaculans, venenatus; ut, ἰοβόλα θηρία, apud Herodian. lib. 3. (Philostr. l. 3. c. 44.)

Ἰοβολέω, ῶ, sagittas jaculor, sagittas emitto. Epigr. Item venenum jaculor seu emitto, veneno inficio. [Apoll. Rhod. Arg. iv. 1440.]

Ἐνιοβολέω, (decomp.) pro eodem. Hipp. ep. 10.

(Ἰχθυβόλος—ἰχθυβόλῳ μαχανᾷ. Æschyl. S. c. Th. 134.)

Ἰχθυοβόλος, et ἰχθυοβολεύς, qui tridenti pisces figit, piscator.

Ἰχθυοβολέω, ῶ, piscor.

Κερασβόλος, ut κερασβόλα σπέρματα, semen quod cornu contigerit, seu in cornu inciderit. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 14. Metaph. significat durum, præfractum, intractabilem, apud Platonem, ut docet Plut. Symp. 7. Probl. 2.

Κεραυνοβόλος, fulminis jaculator, ex Luc.

Κεραυνοβολία, fulminis jaculatio. [Strab. Geog. lib. 13.]

Κεραυνοβολέω, ῶ, fulmen jaculor, fulmine peto. [Plut. Marcell.]

Κορωνοβόλον ὄργανον, ad cornices petendas instrumentum, ut est funda. Epigr.

Λαγωβόλος, lepores impetens; ut, [illegible] λαγωβόλα, in Epigr.

Λαγωβόλον, ου, τὸ, lignum quo lepores fugientes petuntur: ut exp. apud Theocr. idyl. 4. et 7.

Λαγωβολία, venatus leporum, quo videlicet lepores figuntur, apud Callim.

Λαγωβολεῖον, ου, τὸ, locus ubi lepores figuntur. Suid.

Λιθοβόλος, lapides jaculans, lapidibus impetens; ut, λιθοβόλος μηχανὴ, apud Jos. Et, λιθοβόλος ἄνθρωπος, qui lapides jacit. Thuc. (Eurip. Phœniss. 1022.)

Λιθοβολέω, ῶ, lapido, lapidibus peto, lapidibus obruo. Marc. 12. [4. κἀκεῖνον λιθοβολήσαντες ἐκεφαλαίωσαν, &c.]

Μακροβόλος, è longinquo feriens. Strabo lib. 8.

Μακροβολία, longè jaculatio, quæ è longinquo seu eminus quis jaculatur. Strabo lib. 3.

(Μεγαλεπιβόλως, accuratè. Pachym. Proœm. Dionys.)

Μηλοβολέω, ῶ, malo seu malis peto. Et pro, ad rem veneream aliqua illecebra invito seu incito: quod μῆλον Veneri sit sacrum. Vide schol. Theocr. et Aristoph.

Νιφοβόλος, idem quod νιφόβολος, supra; ut, νιφόβολον ὄρος, apud Plut. in Sertorio. (Eurip. Phœniss. 200. 216.)

Οἰστροβολέω, ῶ, œstro exagito, stimulo. Epigr.

Ὀξυβολέω, celeriter jaculor, in jaculando celer sum.

Ὀρθοβόλος, qui recta projicitur, idem quod ἰθυβόλος. Hesych.

Ὁρμιηβόλος, piscator, quoniam τὴν ὁρμιὰν, i. lineam piscatoriam in aquam jacit ad capiendos pisces. in Epigr.

Ὀφιοβόλος, serpentis peremptor. Epith. Apoll. in ovo Simmiæ Rhodii.

Ὀφθαλμοβολέω, oculos jacto seu conjicio. [Lycoph. Alex. 93. Schol.]

Παλιμβόλος, veteratorius, veterator. Plut. in Themist. δεινὸς καὶ παλίμβολος ἀνήρ. Exponitur etiam inconstans, mutabilis, qui facile in diversum resolvitur. Παλιμβολία, dolus, inconstantia, fluctuatio animi. Suid.

Πετροβόλος, lapides ejaculans. Xen. Polyb. Et apud Jos. antiq. l. 9. πετροβόλα τε καὶ ὀξυβόλα, s. ὄργανα, machinæ quæ lapides ejaculantur.

[Πετροβολία. Xenoph. de Cyri Exp. lib. 6. καὶ κατακρίνω ἐμαυτοῦ, εἰ ἐγὼ πετροβολίας ἢ ἄλλου τινὸς βιαίου ἐξάρχω, τῆς ἐσχάτης δίκης ἄξιος εἶναι, καὶ ὑφέξω τὴν δίκην.]

Πετροβολικὸς, idem: ut, πετροβολικὸν ὄργανον, apud Polyb. [lib. 5. συναχθέντων δὲ καταπελτῶν μὲν ἱκανῶν ἐπιστήσαντο, πετροβολικῶν δὲ ὀργάνων πέντε καὶ εἴκοσι, προσέβαλε ταῖς Θήβαις.]

Πλειστοβόλος, qui taxillis ludens plurima puncta sortitur aut facit. [Anthol. Ep. Gr.]

Πλειστοβολεῖν, ludere taxillis.

Πλειστοβολὶς παιδιὰ, vide Poll. et πλειστοβολίνδα, apud eundem.

Πρωτοβόλος, qui primus jaculatur. Epigr. Πρωτοβόλος ἵππος, equus qui primos dentes emittit. Eust.

Πρωτοβολέω, primus jaculor. Plut.

Πυροβόλος, ignes jaculans, vel aptus ad jaculandos ignes; ut, πυροβόλα μηχανήματα.

Ῥιζοβόλος, qui radices emittit et quasi ejaculatur.

Ῥιζοβολέω, ῶ, radices mitto, radices ago; ut, ῥιζοβολεῖ τὰ κάτω, in Epigrammat.

Ῥοιζοβόλος, ut ῥοιζοβόλος στεναγμὸς, in Epigr. expon. cum sonitu editus et impulsus.

Σιδηροβόλος, ferrum jaculans; ut, σιδηροβόλος μηχανή.

(Σιμοβόλος. Sch. in Theoc. Idyll. ζ. 80.)

Σιτοβόλιον, ου, τὸ, et σιτοβολὼν, ῶνος, ὁ, horreum in quo frumenta reponuntur, granarium. Poll. Suid. Apud Plut. in Graccho, κατασκευάζεσθαι σιτοβόλια, Bud. putat. signif. tesseram frumentariam.

Σκέρβολος, convitiatorius, impostorius. Item convitiator, impostor. Callim.

Σκερβόλλω, convitior, seu impeto verbis mordacibus. Est enim apocope ex ἐς κῆρ βάλλειν, ut tradit Eust. Item σκιμάλλω. ut Aristoph. schol. exp. in equit. καὶ μὴ σκερβόλλε πονηρά. Et, σκερβολέω, ῶ, idem. Hesych.

Σταφυλοβολεῖον, locus in quem conjectæ uvæ calcantur. Scribitur et σταφυλοδοχεῖον, pro loco ubi uvæ reconduntur. Poll. l. 7.

Σταχυοβολέω, ῶ, spicas jacio, seu spicas emitto, protrudo aristas. Theophr.

Τηλεβόλος, longè seu procul jaculans, eminus feriens. Strab. lib. 4. τηλεβολώτερον βάλλειν. Et, τηλεβόλος ἰὸς, l. 6. Epigr.

Τοξοβόλος, qui jaculis ex arcu emissis impetit, jaculator, seu qui arcu petit, ὁ τόξοις βάλλων.

Τρίβολος, ου, ὁ, tribulus herba, de qua Theophr. hist. pl. l. 4. c. 11. et Diosc. l. 4. c. 15. Nomen à triplici cuspide habet, ad cujus formam factæ sunt machinulæ ferreæ tetragona forma, quæ quamcunque in partem incubuerint, unum aut duos aculeos semper protendunt; murices à Latinis dicuntur: sic utitur Plut. in apophth. de Scipione. Item τρίβολοι in frænis sunt quæ lupatis adduntur, ut sua asperitate equos oris durioris coërceant. Poll. l. 1.

Τυροβόλιον, ου, τὸ, id in quod conjiciuntur casei, fiscella, schol. Theocr. in Idyll. 11.

Φιλοβολῖτος, qui super amicum se conjicit, officii gratia: ut qui sui corporis injectu febricitantis horrorem cohibet. Aff. ex Aristot. Problem.

Φυλλοβόλος, folia abjiciens, folia emittens, cui folia decidunt.

Φυλλοβολία, foliorum emissio.

Φυλλοβολέω, ῶ, folia amitto, folia mihi decidunt, apud Theophr. † Aristoph. Nub. 1003.† Item folia spargo. Herodian.

Φυλλοβολεῖσθαι, apud Herodian. foliis conspergere seu frondibus. Sumitur et passivè apud eundem.

Χαλαζοβολέω, ῶ, grandine ferio. in Epigr.

† Χειρόβολον. manipulus. Diaconus ad Hesiod. Asp. p. 212. a.†

Χιονοβόλος, qui nives cœlitus jaculatur, ut Jupiter qui ningit. Potest dici et de ipso cœlo seu aëre, apud Plut. in Apophth.

Χιονοβολέω, ῶ, nivibus dejectis obruo. Diodor. Sical.

Ὠκυβόλος, celeriter feriens, pernix. Aristot. et in epigr.

Aliud compositum remotius.

Ἀρύβαλλος, aff. ex Aristoph. in Equit. pro marsupio, ab ἀρύειν et βάλλειν. vide Poll.

ΒΑΛΛΩΤΗ', ῆς, ἡ, marrubium nigrum, teste Diosc. l. 3. c. 117.

ΒΑ'ΛΣΑΜΟΝ, ου, τὸ, balsamum, de quo Theophr. hist. pl. lib. 9. c. 6. Diosc. l. 1. c. 18. Plin. lib. 12. 25. Gal. de antidotis l. 1. Strab. Geogr. l. 16. Justinus hist. l. 36. et Pausan. in Bœoticis.

Βαλσαμώδης, appellata est menta quædam, ab odore simili, teste Plin. l. 12. c. 19.

Βαλσαμίνη, dicitur à quibusdam τὸ βούφθαλμον. Diosc.

Composita.

Καρποβάλσαμον, balsami fructus. Diosc. et Gal.

Ξυλοβάλσαμον, lignum balsami, seu quod è balsamo ceditur; ut sarmenta et surculi, vel ipse etiam frutex integer. vide Diosc. lib. 1. c. 18. et Plin. l. 12. c. 25.

Ὀποβάλσαμον, succus qui ex balsamo manat. Diosc. Plin. Theophr.

ΒΑΜΒΑΙ'ΝΩ, inarticulatè loquor, confusum quendam sonum edo, balbutio. Bion in quodam idyllio, βαμβαίνει μευ γλῶσσα, καὶ ἐς τάφος οὐκέτ' ἀείδει. ☞ A βάζω, quidam deductum putant. ¶ Item dentes quatio præ metu, seu crepito dentibus: ut exp. Il. κ'. Vide Eust.

Βαμβαλύζω, præ frigore tremo. Vide Eust.

ΒΑ'ΝΑΥΣΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, (componitur ex nomine *βαῦνος*, i. caminus, fornax, et verbo *αὔω*, i. incendo, quasi *βαυναυσος*) q. d. qui caminum accendit ad conficienda sua opera, qui igne ad conficienda sua opera utitur. † Xen. Pæd. l. 5. p. 131. c.† Generaliter ita vocatur artifex mechanicus, qui quampiam artem mechanicam tractat, sive qui manibus sibi victum quærit. Exp. et artifex illiberalis vel sordidus. Item sedentarius artifex seu sellularius. Luc. de sacrif. ἀλλὰ *βάναυσον* καὶ χαλκέα καὶ πυρίτην. Dicitur et de re: ut, *βάναυσος τέχνη*. Aristot. Et, *βάναυσα ἔργα*, apud eundem. Et, *βάναυσος βίος*, apud Luc. Apud Plat. *βάναυσοι φιλότητες*, exp. trivialis amicitia. Item pro ineptè magnifico, apud Aristot. eth. 4. inquit Bud. [Lucian. tom. 1. p. 2.]

Βαναύσως, adverb. ut, *βαναύσως σοφιστεύειν*, citat Bud. ex Chrysost. quod esse ait, q. d. *παχυμερῶς*.

Βαναυσία, ἡ, ars quæ caminum exercetur; vel opus quod ad ignem conficitur. Exp. et ars illiberalis. Plut. Item pro inepta magnificentia et quæ aliquid prodigalitatis habet. Aristot. eth. 4.

Βαναυσικὸς, ad eos pertinens qui *βάναυσοι* appellantur, vel ad eorum artem. apud Xenoph. in Œc. *βαναυσικαὶ τέχναι*, eædem quæ et *βάναυσοι*.

Κυροβάναυσος, (comp.) idem qui et *βάναυσος*. Poll.

ΒΑ'ΠΤΩ, ψω, mergo, immergo, ut apud Arat. τὰ *μὲν εἰς κεφαλὴν μάλα πάντα βάπτεν ἀνάσσεια*. Pro quo Cic. Hic caput et superas potis est demergere partes. ¶ Item tingo (quod fit immergendo.) Od. ι. [391.] Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ χαλκεὺς πέλεκυν *μέγαν ἠὲ σκέπαρνον Εἰν ὕδατι ψυχρῷ βάπτῃ*. In epigr. ἐς ὕδατα *χρυσὸν ἔβαψε*. Diosc. l. 1. *βάπτειν τρίχας*. Apud Soph. *βάπτειν ἔγχος*, inficere, imbuere. (Ἔβαψας ἔγχος εὖ πρὸς Ἀργείων στρατῷ. Tinxisti probè hastam in. Aj. 95.) Apud D. Lucam c. 16. v. 24. ἵνα βάψῃ τὸ ἄκρον τοῦ δακτύλου αὐτοῦ ὕδατος, ut intingat extremum digitum suum in aquam. ¶ Item lavo. Suid. ex Aristoph. ¶ Βάπτειν etiam neutraliter navis dicitur apud Eurip. in Oreste, pro *ἔμπλεως γίνεσθαι*. ¶ Βάπτω schol. Nicandri exponit etiam ἀρύομαι et γεμίζω, id est, haurio, impleo hauriendo in Alexiph. ὁ αὐτὸν ἅλα βάπτει. Sic apud Eurip. in Hecuba, Βάψασ' ἔνεγκε, &c. [Plat. Tim. καὶ μετὰ ταῦτα, τὶς ὕδωρ βάπτει, τάλλα δὲ εἰς πῦρ. Herodot. Hist. lib. 2. cap. 47. ἢν τις ψαύσῃ αὐτῶν παριὼν ὑὸς, αὐτοῖσι τοῖσι ἱματίοισι ἀπ' ὦν ἔβαψε ἑωυτὸν, βὰς ἐπὶ τὸν ποταμόν. De Tinctura etiam usurpatur. Aristoph. Equit. 520. ψηνίζων, καὶ βαπτόμενος βατραχείοις. Aristot. de Hist. Animal. lib. 5. cap. 15. Θλιβόμενος δὲ, βάπτει καὶ ἀνθίζει τὴν χεῖρα. Herodot. Hist. lib. 7. cap. 67. Σάραγγαι δὲ, εἵματα μὲν βεβαμμένα ἔχοντες ἐνέπρεπον.]

Βάπτομαι, mergor. item lavor.

Βάμμα, τὸ, tinctura, seu id ipsum quod tinctum est. Plat. de leg. 12. Est etiam idem quod *ἔμβαμμα*, intinctus, i. liquor in quo panem vel opsonia intingimus. Diosc. l. 3. c. 94. Schol. Nicand. annotat sic vocari omne *ὑγρόν*: et si solum sine adjectione ponatur, significare acetum. **Βαμμάτιον**, ου, τὸ, diminut. Athen. lib. 9.

Βάψις, εως, ἡ, q. d. tinctio, ipse tingendi aut mergendi actus. *βάψις χαλκοῦ καὶ σιδήρου*, temperatura æris et ferri, Poll. ex Antiphonte.

Βαπτὸς, ὴ, ὸν, tinctus, infectus, sc. colore aliquo. Aristophan. in Pluto. [530. Vide Schol. cum Not. Cl. Kust. et Not. Cl. Spanhem. et Suid. Lex. ad vocem, cum Not. ej. Kust. Huic Exemplo addas Av. 288. ὡς ἕτερος αὖθις *βαπτὸς ἔρχεται οὑτοσί*.] Apud Eurip. *βαπτὰς κάλπιδας πηγάς*, exp. fontem hauriendum situlis. ¶ Est etiam lapis seu gemma sic dicta ex tinctura. Plin.

Βάπτρια, ἡ, tinctrix, Poll. ex Eupol.

Βαπτικὸς, ή, ὸν, tinctilis.

Βαφὴ, ἡ, immersio, Soph. in Ajace. Item tinctura, color, Philostr. Theophr. [*κρόκου βαφὰς δ' ἐς πέδον χέουσα*. Æsch. 247. pl. 621.] Apud Plut. metaphoricè pro macula. Item color fucatus, apud Philostr. et Herodian.

Βαφικὸς, ή, ὸν, tinctorius; unde *βαφικὴ*, s. τέχνη, tinctoria ars. [Plut. Lacon. Apophth.]

Βαφεὺς, έως, ὁ, tinctor.

Βαπτίζω, mergo seu immergo. ut quæ tingendi, aut abluendi gratia aquæ immergimus. Plut. de superst. καὶ *βάπτισον σεαυτὸν εἰς θάλασσαν*. Item mergo, submergo, obruo aqua. Item abluo, lavo. Marci 7. et Luc. 11. Apud Christianos autem *βαπτίζειν*, de solenni illo mysterio initiationis dictum, qua Christo initiamur, nomen suum retinet. Nam baptizare dicimus.

Βαπτίζομαι, mergor, submergor. Et metaph. pro obruor. Plat. in Euthydemo, καὶ ἐγὼ γνοὺς *βαπτιζόμενον τὸ μειράκιον*, &c. i. argumentis Sophisticis obrutum. Et Plut. in Galba, de Othone, *πεντακισχιλίων μυριάδων ὀφλήμασι βεβαπτισμένος*. [Polyb. Hist. lib. 1. ἐμβολάς τε συνεχεῖς ἐδίδοσαν, καὶ πολλὰ τῶν σκαφῶν ἐβάπτιζον. lib. 5. μόλις ἕως τῶν μαστῶν οἱ πεζοὶ βαπτιζόμενοι διέβαινον.]

Βαπτισμὸς, et *βάπτισμα*, mersio, lotio, ablutio; ipse immergendi, item lavandi seu abluendi actus, Marci 7. Item baptismus apud Christianos scriptores.

Βάπτισις, pro lavacro, ex Luciano.

Βαπτιστήριον, lavacrum. **Βαπτιστὴς**, οῦ, ὁ, qui immergit, qui abluit. Item baptizator.

Composita: ac primum cum præpositione.

Ἀναβαπτιστὴς, q. d. rebaptizator. Sic dicitur diabolicæ cuidam sectæ deditus.

Ἀποβάπτω, intingo, immergo leviter. Diosc. l. 5. ἀποβάψαι εἰς ὕδωρ. [Herodot. Hist. lib. 4. §. 70. καὶ ἔπειτα ἀποβάψαντες ἐς τὴν κύλικα ἀκινάκεα, καὶ ὀϊστοὺς, καὶ σάγαριν, καὶ ἀκόντιον.]

Ἐμβάπτω, immergo, intingo. Aristoph. in Nub. ἐμβάψας εἰς τὸν κηρὸν τὼ πόδε. **Ἐμβάπτομαι**, etiam pro eodem. † Xen. Pæd. l. 2. 45. c.†

Ἔμβαμμα, τὸ, intinctus, embamma. Xen. Pæd. 1.

Ἐμβάφιος, exp. bibulus. **Ἐμβάφιον**, ου, τὸ, vas in quod intingitur. Galen. apud Hippocr. idem est quod ὀξύβαφον.

Ἐμβαπτίζω, immergo. Metaph. apud Synes.

Ἐπιβάπτω, immergo, intingo. [Hippocr. de Morb. l. 3.]

Ἐπιβαπτίζω, idem.

Καταβάπτω, demergo, obruo. [Lucian. Imag.]

Καταβαπτίζω, idem.

Καταβαπτιστὴς, opponitur *βαπτιστῇ*, apud Greg.

Μεταβάπτω, denuo tingo, alio colore inficio. Luc.

Alia composita sine præposit. facta ex ἔβαφον aut ex βαφεὺς.

Ἄβαφος, ου, ὁ καὶ ἡ, non tinctus.

Αἱμοβαφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, sanguine tinctus, cruentus. Sophocl.

Ἀκροβαφὴς, summa parte tinctus. in Anth. epigr.

Ἀνθοβάφος, exp. tinctor. † Maneth. 11. 386.†

Δίβαφος, bis tinctus: ut, δίβαφος πορφύρα.

Δρυοβαφὴς, quercu (i. quercus cortice) tinctus.

Κισσοβαφὴς, hederaceo colore tinctus.

Κοκκοβαφὴς et **κοκκινοβαφὴς**, cocco tinctus, coccineo colore infectus. Athen. [Κοκκοβαφὲς. Philostr. l. 3. c. 8.]

Κροκοβαφὴς, croco tinctus. Æschyl. [Agam. 1130. ἐπὶ [illegible] καρδίαν ἔδραμε κροκοβαφὴς σταγών, &c.]

Μελαμβαφὴς, niger ex tinctura, seu nigro colore imbutus.

Ὀξύβαφος, seu ὀξύβαφον, et ὀξύβαφον, acetabulum. Athen. lib. 2. Propriè dictum fuit vasculum in quod acetum infundebatur ad intingendos cibos. vide Poll. Hinc ad mensuræ nomen translatum est, quæ quartam heminæ partem contineret, quadrantale. Item sinus profundiores ossium capita excipientes, anatomici vocant ὀξύβαφα et κοτύλας.

Ὀψόβαφον, ου, τὸ, vasculum in quo opsonia apponuntur. Poll.

Πολυβαφὴς, multum tinctus. [Æschyl. Pers. 274. Ὀτοτοτοῖ φίλων ἁλίδονα σώματα πολυβαφῆ κατθανόντα λέγεις φέρεσθαι πλαγκτοῖς ἐν διπλάκεσσιν. Schol. ὑπὸ τοῦ αἵματος.]

Πορφυροβάφος, qui purpuræ liquore tingit vestes aut lanam. Poll. lib. 7.

Ὑακινθοβαφὴς, hyacinthino tinctus colore. Xen. Pæd. 6.

Ὑδροβαφὴς, aqua tinctus. Poll.

Ὑσγινοβαφὴς, tinctus colore hysgini herbæ. Luc. [illegible] somn. † Xen. Pæd. p. 215. b. ubi et legitur ἰσγινοβαφὴς a quibusdam.†

Χολόβαφος, felle seu bile tinctus. **Χολοβαφῖνε**, felle seu bile imbuta: ideoque flavo seu aureo colore imbuta. Talis enim fellis et bilis naturalis color est. Atque hos etiam, seu ictero et aurigine laborantes, χολοβάφους nominari aiunt. videtur enim eorum facies perfusa esse flava bile et felle.

Χολοίβαφος, poeticè metri causa inserto ι, pro χολόβαφος, apud Nic. in Ther.

Χρυσοβαφὴς, auro tinctus seu imbutus, vel etiam imbutus aureo colore, auratus.

Ψυχροβαφὴς, frigida tinctus seu imbutus, in frigidam demersus. [J. Poll. Onom. lib. 7. §. 56.]

Alia composita itidem sine præpositione, retinentia πτ.

Ἄβαπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ut ἄβαπτος σίδηρος, non temperatum ferrum.

Ἀβάπτιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, immersabilis, qui vel quæ mergi nequit. Pindarus hoc epithetum suberi tribuit. [Occurrit hæc Vox in Pind. Pyth. B. 144. Ἅτε γὰρ ἐνάλιον πόνον ἐχοίσας βαθὺ σκευᾶς ἑτέρας, ἀβάπτιστός εἰμι, φελλὸς ὥς, ὑπὲρ ἕρκος ἅλμας. Scholia ad loc. sunt omnino legenda. Ἀβάπτιστος optime redditur immersabilis, vox pura, quæ occurrit apud Horatium, Epist. lib. 1. Epist. 2. 22.—adversis rerum immersabilis undis.]

Ἀβάπτιστον, ου, τὸ, (substantivum) terebella, chirurgorum instrumentum, sic dictum quasi quod non mergatur. Nam ita confectam fuisse aiunt, ut altius defigi non posset, ne cerebri membranam læderet.

Ἁλίβαπτος, mari immersus, submersus. Nic. in Alex.

Κροκόβαπτος, idem quod κροκοβαφής. [Æschyl. Pers. 662. κροκόβαπτον ποδὸς εὔμαριν ἀείρων, &c.]

Πορφυρόβαπτος, purpureo colore imbutus aut tinctus. Ath. l. 2.

[**Φοινικόβαπτος**. Æsch. Eum. 1031.] ‡ idem.‡

ΒΑ'ΡΑΘΡΟΝ, ου, τὸ, exp. fossa, profunditas, fovea in terra excavata. Sed peculiariter dicitur de fossa aut hiatu terræ profundiore. Athenis peculiariter adhuc nomine sic dictus fuit locus profundus in quem noxii et capitis damnati deturbabantur. Suid. et Harpocr. Sic apud Xen. Hell. 1. ἐὰν καταγνωσθῇ ἀδικεῖν, ἀποθανόντα ἐς τὸ βάραθρον ἐμβληθῆναι. Et apud Aristoph. in Nub. αὐτόν τε καὶ σαυτὸν ἐμβαλεῖν ἐς τὸ βάραθρον μετὰ Σωκράτους. Metaphoricè pro exitio seu pernicie usurpatur à Demosth. in Philipp. ut annotat Harpocration. Propriè aiunt βάραθρα vocari excavata loca, in quæ demerguntur flumina: παρὰ τὸ βαίνειν, ab aquarum ingressu; vel quasi ἄβατα, quod ea cavitate pervia non sint, nec adeunda; vel παρὰ τὸ βαθύς, ut est apud Etym. ¶ Item pro herba quadam accipi tradunt.

Βαραθρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, qui barathro similis est, profundæ nimirum altitudinis et voraginosus. Plut. in Lyc.

Βέρεθρον, ου, τὸ, Atticè pro βάραθρον dici tradunt. Il. θ'. ἧχι βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον, ubi terræ profundissimo hiat barathro. Utitur et Theophr. hist. pl. 3 c. 1.

Βέθρον, quoque dicitur, per syncopen, teste Etym.

ΒΑ'ΡΒΑΡΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, barbarus, pronuntiatione vitiosa et insuavi utens, literasque malè exprimens, blæsorum balborumque more. Hanc enim primam vocabuli hujus signif. fuisse Strabo lib. 14. scribit, per onomatopœiam factum esse addens. Quum Græci (inquit) hoc vitium in peregrinis linguis animadverterent, eos per convitium *βαρβάρους* appellare cœperunt, quasi crassilingues seu durilingues: tandem verò omnes qui adverso ab illis sermone uterentur, hoc nomine appellarunt. Quidam tamen scripserunt, peregrinos homines Athenis linguam Græcam discentes, quum aliquid ex ea proferre conarentur, in hanc vocem *βάρβαρ* subinde incidere solitos. Βάρβαροι opponuntur Græcis apud Plutarchum in Consolat. et apud Philostrat. in epistola. Dicitur *βάρβαρος* et pro barbaricus. ut *βάρβαρος γλῶσσα*, Sophoc. *βάρβαρος πόλεμος*, Thuc. bellum barbaricum, id est, barbaris illatum. Et, *βάρβαρα ἐμπλάστρα*, pro barbaricis emplastris. Interdum ἡ *βάρβαρος*, sub. γῆ, vel χώρα, pro barbarica regione. Affertur et τὸ *βάρβαρον* pro barbaria. Apud Divum Paulum *βάρβαρος*, cujus est peregrinum et ignotum idioma, ut 1 Cor. c. 14. v. 11. ¶ Item qui barbarè loquitur, qui barbarismum committit, Luc. in Solœc. ¶ Item agrestis, qui agrestibus moribus est præditus, item inhumanus, ferus. Plut. [Thucyd. Hist. lib. 1. §. 5. Οἱ γὰρ Ἕλληνες τοπάλαι, καὶ τῶν βαρβάρων, οἵ τε ἐν τῇ ἠπείρῳ παραθαλάσσιοι, καὶ ὅσοι νήσους εἶχον,—ἐτράποντο πρὸς λῃστείαν, &c. Herodot. Hist. lib. 5. cap. 97. αὗται δὲ αἱ νέες, ἀρχὴ κακῶν ἐγένοντο Ἕλλησί τε καὶ βαρβάροισι. Xenoph. Conviv. cap. 8. §. 38. ὀνομαστὸς ἔσεσθαι καὶ ἐν Ἕλλησι καὶ ἐν βαρβάροις, &c. De Proventibus, cap. 1. §. 4. Πολλοὶ δ' αὐτῶν καὶ Ἕλληνες καὶ βάρβαροι προσθέντες. Plat. de Rep. lib. 4. οὔτε γὰρ μεγάλην πόλιν μίαν οὐ ῥᾳδίως οὔτ' ἐν Ἕλλησιν οὔτε ἐν βαρβάροις εὑρήσεις, &c. Dem. in Steph. Herodot. Hist. lib. 2. cap. 158. βαρβάρους δὲ πάντας οἱ Αἰγύπτιοι καλέουσι τοὺς μὴ σφίσι ὁμογλώσσους. Aristoph. Nub. 492. Ἄνθρωπος ἀμαθὴς οὑτοσὶ καὶ βάρβαρος. Av. 1572. σ' ἐγὼ ἑόρακα πάντων βαρβαρώτατον θεῶν.]

Βαρβαρόω, ῶ, barbarum reddo, i. agrestem et ferum, vel ferocem. effero, efferatum reddo. Exponitur etiam, barbarorum potestati subjicio. **Βαρβαρόομαι**, efferor: barbarus fio. Eur. in Or. βεβαρβάρωται χρόνιος ὢν ἐν βαρβάροις. Sic et in Macchab.

Βαρβαρίζω, barbaris faveo, à barbarorum partibus sto, Xen. Hel. 5. Item barbaros imitor, barbarorum mores vel cultum imitor. Et peculiariter de iis dicitur, qui barbaros in suo sermone imitantur, eum videlicet corrumpentes. Plut. περὶ ἀκούειν. [Herodot. Hist. lib. 2. cap. 57. μετὰ δὲ χρόνον τὴν πελειάδα ἀνθρωπηΐην φωνὴν αὐδάξασθαι λέγουσι, ἐπεί τε τὰ συνετά σφι ηὔδα ἡ γυνή· ἕως δὲ ἐβαρβάριζε, ἐδόκεέ σφι ὄρνιθος τρόπον φθέγγεσθαι.]

Βαρβαρισμὸς, barbarismus. Eust. [Aristot. de Poet. cap. 22. p. 68. Ed. Cant. Ἀλλ' ἄν τις ἅμα ἅπαντα τὰ τοιαῦτα ποιήσῃ, ἢ αἴνιγμα ἔσται, ἢ βαρβαρισμός. Ἂν μὲν οὖν ἐκ μεταφορῶν, αἴνιγμα· ἐὰν δὲ ἐκ γλωττῶν, καὶ βαρβαρισμός.]

Βαρβαριστὶ, barbaros imitando, barbaricè, barbarico more. Plutarch. de Alexandri fort.

Βαρβαρικὸς, ὴ, ὸν, barbaricus. Interdum, ad barbarorum mores accedens, aliquid barbaricum habens; ut, *βαρβαρικὰ τόξα*.

Βαρβαρικῶς, barbarico more, barbare.

Composita.

Ἐκβαρβαρόω, idem quod βαρβαρόω. Isocr. in Evag. τὸν δὲ [illegible] ἐξεβαρβάρωσεν. Et ἐκβεβαρβαρωμένος, effectus barbarus, qui barbaros mores induit, ibidem.

Ἡμιβάρβαρος, semibarbarus. Strabo lib. 13.

Μιξοβάρβαρος, mixtus barbaris, semibarbarus. [Eurip. Phœn. 140. ὡς ἀλλόχρως ὅπλοισι μιξοβάρβαρος. Vide Schol. Xenoph. Græc. Hist. lib. 2. p. 67. § 10. 6. [illegible] Plat. Menex. [illegible] —— [illegible] βάρβαροι ὄντες, [illegible] Ἕλληνες, [illegible] μιξοβάρβαροι οἰκοῦμεν.]

Μισοβάρβαρος, osor barbarorum. [Plat. Menex. ὅθεν δὴ καὶ τὸ τῆς πόλεως γενναῖον —— καὶ φύσει μισοβάρβαρον, διὰ τὸ εἰλικρινῶς εἶναι Ἕλληνας καὶ ἀμιγεῖς βαρβάρων.]

Τριβάρβαρος, ου, ὁ καὶ ἡ, ter barbarus, valde barbarus: ut, [illegible] τριβάρβαρος. Plut. de liberorum educ.

Φιλοβάρβαρος, barbaros amans. Item barbariem amans, et (ex consequenti) osor elegantiæ.

ΒΑ'ΡΒΙΛΟΣ, propriè vocatur arbor ex osse mali Persici nata, ut tradit Florent. Geop. l. 10. Apud Eust. legitur neutro genere τὸ βάρβιλον: quo nomine à quibusdam dici scribit fructum corni arboris, quem ab aliis denominari ait κίτταξιν, ab aliis μάραιον.

ΒΑ'ΡΒΙΤΟΣ, ου, ὁ, vel ἡ, et Βάρβιτον, ου, τὸ, barbitus seu barbitum: instrumentum musicum multis intentum chordis; unde Theocr. dixit, Βάρβιτον ἐς πολύχορδον. Neanthes apud Athen. l. 4. Ἀνακρέοντος εὕρημα esse tradit τὸ βάρβιτον. [illegible] Etym. scribit vocari quasi βαρύμιτον, utpote qui βαρεῖαν τὴν φωνὴν καὶ φθόγγον ἀφίησι. μίτους enim dictas fuisse τὰς χορδὰς, quoniam ante nervorum usum utebantur liceis staminibus.

Βαρβιτίζειν, barbitum pulsare, barbito canere. Poll. ex Aristoph.

ΒΑ'ΡΙΣ, ιος, vel ιδος, ἡ, navigium, navis: vox Ionum propria, ut testatur Corinthus. Herodotus verò Ægyptiacum quoddam fluviatilis navigii genus ex spina, βάριν nominari autor est. (Æsch. Pers. 1060. Suppl. 880. 889.) ¶ Suidæ et Hesychio βάρεις sunt etiam τείχη, στοαὶ, αὐλαὶ, πύργοι, item et σφαῖραι. Hieronymus in Hieremiæ cap. 17. βάρεις dicit esse turritas domos: et in Oseæ c. 9. magnas et in modum turrium ædificatas domus. vide eundem et in Psal. 44.

Composita.

Ἄβαρις, cui non est βάρις idemque in continente degens. Hesych.

Βούβαρις, Hesych. cui magna est baris. Dicitur etiam de homine magno et stupido. Vide in comp. ex βάρος.

ΒΑ'ΡΟΣ, εος, τὸ, pondus, onus, παρὰ τὸ βίᾳ αἴρεσθαι, inquit Etym. utpote ad quod tollendum opus sit magna vi et robore multo. Xen. Pæd. 6. οἱ φοίνικες ὑπὸ βάρους ἄνω κυρτοῦνται. ¶ Metaph. pro molestia. Xen. χρὴ τὸ βάρος μεταδιδόναι τοῖς φίλοις. Vide Arist. eth. 9. c. 11. ¶ Item alia metaph. (ut pondus apud Lat.) Plutarch. in Pericle, οὐδὲ βάρος ἔχον ἰσχύοντα οὐδ' ἀξίωμα πρὸς τοσαύτην ἰσχὺν ἡγεμονίας ἐφαίνετο. Item gravitas, metaph. Plut. in Demetrio, τὸ γὰρ αὐτὸ καὶ χάριν καὶ βάρος καὶ ὥραν εἶχε. paulo post, σεμνότητα βασιλικὴν eadem de re dicit. (μακροῦ πλούτου βάρει. Soph. Aj. 130. Pro re molestâ. ib. 769. 215. Aristoph. R. 27.)

Βαρέω, ῶ, gravo, degravo, deprimo pondere. Luc. βαρεῖ γὰρ ταῦτα τὰ [illegible].

Βαρέομαι, οῦμαι, gravor, ut, οἴνῳ βεβαρημένος, in Epigr. Apud Herodian. pro βαρύνεσθαι, i. graviter ferre, seu indignari, cum accus. ἐβαρύνοντό τε αὐτὸν τὴν εὐγένειαν.

Βάρημα, τὸ, gravitas, pondus. [Dion. Hal.]

Βαρύλλιον, ponduscolum, B. ex Synes. 14.

Βαρὺς, εῖα, ὺ, ponderosus, gravis, cui κοῦφος à Platone opponitur in Crat. et in Minoe. Apud Nic. βαρὺς ἀτμὸς, exp. robustus. † βαρύτατος superl. Xen. Pæd. 1. 5. p. 130. d.† ¶ De sono etiam dicitur. Xenoph. in Cyneg. τοὺς τόνους τῆς φωνῆς ποιούμεναι, ὀξὺ, βαρὺ, μικρὸν, μέγα. Sic apud Platonem, ὀξεῖα et βαρεῖα συλλαβὴ, opponuntur. ¶ Βαρεῖαι χεῖρες, Il. ά. sunt etiam manus violentæ. ¶ Item gravis, i. molestus, odiosus: de persona et de re, apud Herodian. lib. 7. et 8. (pro ἰσχυρός. Æsch. S. c. Th. 773. Ag. 1069. Eum. 714. νόσῳ βαρὺς, morbo gravatus. Soph. Tr. 259. 983. Œdip. Tyr. 554. 688. βαρεῖαν. Βαρεῖα φρήν. Eurip. Med. 38.)

Βαρέως, graviter, molestè. βαρέως φέρειν τι, graviter ferre et iniquo animo. Xenoph. Pæd. 2. (Aristoph. R. 26.)

Βαρύτης, ητος, ἡ, gravitas. Plut. exp. etiam morositas, ut apud Isoc. Est etiam schema orationis, apud Hermog.

Βαρύνω, gravo, premo. Od. ί. εἵματα γάρ ῥ' ἐβάρυνε. † Xen. Pæd. 1. 5. p. 145. b. res dicitur.† Apud Athen. 2. βαρύνειν τὴν κεφαλὴν, capitis gravedinem afferre. ¶ Item metaph. molestia afficio; ut, βαρύνει τοὺς ἀκροατάς. Xen. (Æsch. Ag. 197.)

Βαρύνομαι, gravor, premor; ut, βαρύνομαι τὴν κεφαλὴν, capitis gravedine afficior. exp. et gravesco. Sic Polyb. βαρυνόμενος ὑπὸ τῆς ἡλικίας. Item molestia afficior, gravi dolore afficior. Thuc. l. 2. ἐβαρύνοντο, i. χαλεπῶς ἔφερον. (χόλῳ βαρυνθεὶς τῶν Ἀχιλλείων ὅπλων. Soph. Aj. 41. Œdip. Tyr. 801. Æsch. Ag. 1472.) Et cum dat. apud Xen. βαρυνθέντες τοῖς στρατηγοῖς. Sæpe et cum accusat. pro, graviter fero. Sic Plut. in Camillo, βαρύνεσθαι τὴν ὀλιγαρχίαν.

Βαρύθω, pro βαρύνομαι, gravor, premor. Hesiod. in Erg. βαρύθει δέ θ' ὑπ' αὐτῆς. Apoll. Arg. 2. [illegible] βαρύθων. † Id. l. 1. 43.†

Comp. Ἐμβαρύθω, ingravo, gravo. Nic. in Ther.

Βαρῖνος, barinus: piscis genus, quod nec ovum, nec semen genitale seu fœtificum habet. Aristot. hist. an. l. 4.

Composita.

Ἀβαρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, non onerosus, minimè gravis, lenis; ut, ἀβαρὲς σῶμα. Aristot. in 1. de cœlo. Item metaph. non molestus, non gravans. 2. ad Cor. 11. Item stultus. Hesych.

Βουβαρὴς, qui instar bovis est gravis, i. tardus et stupidus. Item μεγαλοπαίστης, παρὰ τὸ μεγάλην βάριν ἢ μέγα βάρος ἔχειν. Hesych.

Βυθοβαρὴς, in profundum delabens præ pondere. Hesych.

[Γυιοβαρής. παλαίσματα γυιοβαρῆ. Æsch. Ag. 61.] [Schol. βαρέα, καὶ μὴ ἐῶντα ἀνανεῦσαι τοὺς πίπτοντας.]

Ἐπιβαρέω, ῶ, aggravo, ingravo, vel degravo, premo, gravibus detrimentis implico, gravi damno afficio. Bud. ex Appiano civil. bel. lib. 4.

Θυμοβαρὴς, animum gravatum habens, animo dolens, in Epigr.

Ἰσοβαρὴς, æqualis ponderis. Lucian.

Καρηβαρέω, ῶ, gravedine capitis laboro, vel gravor capite et tentor. Luc. Hermot. καρηβαροῦντα ὑπὸ τοῦ πάθους. Plut. in Artox. τῷ μὲν σώματι καρηβαροῦντα καὶ σφαλλόμενον. Dicitur et καρηβαρεῖν τὴν κεφαλὴν, apud Aristot. de part. an. lib. 2. Pro eodem dicitur et καρηβαριάω, ῶ, et καρηβαρέω, et καρηβαριῶ, apud Eust.

Καρηβαρία, vel καρηβάρεια, gravedo capitis. Gal. et Hippocr.

Καρηβαρικὸς, (q. d. gravedinosus) gravedinem capiti inducens, caput gravans. Diosc. l. 5. et Hippocr. aphor. l. 3.

Καρηβαρίτης οἶνος, vinum quod cerebrum pertundit, vel capitis gravedinem afferens.

Καρηβαριάω, idem quod Καρηβαρῶ, apud Poll. l. 2.

Καταβαρέω, ῶ, degravo, pondere deprimo. [Lucian. Deor. Dial.] Καταβαρύνω, idem.

Οἰνοβαρὴς, vino gravis, vino gravatus, ebrius. Il. ά.

Οἰνοβαρέω, vel οἰνοβαρῶ, vino gravis sum, vino sepultus sum. Od. ί. et κ'.

Περίβαρυς, valde gravis. Æsch. in Agamemn. [Eumen. 161. βαρὺ τὸ περίβαρυ κρύος ἔχειν. Schol. ἢ τὸ τυχὸν, ἀλλὰ περισσῶς βαρύ.]

Πυργοβάρεις, propugnacula turrita. Suid. et Hesych.

Ὑπερβαρὴς, supra modum gravis. Æsch. in Agamemn. [1184.]

Χαλκοβαρὴς, ære gravis, firmus, solidus. Il. ά. ἰὸς χαλκοβαρής.

Χειροβαρὴς, pondere suo manus gravans, ponderosus; vel tantus quantus onerandæ manui satis esse possit.

ΒΑ'ΣΑΝΟΣ, ου, ἡ, lapis quo probatur aurum, lapis index, lapis Heracleus, seu Lydius, quem coticulam appellant, inquit Plinius l. 33. c. 8. ¶ Item, probatio, exploratio, inquisitio, examen. Synes. Epist. 44. τὸ μὲν διὰ πάσης ἐλθεῖν βασάνου μετιόντα καὶ θηρώμενον τὸ ἀληθές. Philo de vita Mos. l. 3. τότ' ἂν ἄρα βάσανος ἀκριβὴς τῆς ἑκάστου διανοίας, index certissimus. Dicitur et βάσανον δίδωμι τούτου apud Xen. Pæd. 7. et βάσανον λαμβάνω τούτου, apud Plut. periculum facio. (Sophocles Œdip. Tyr. 509. et 510. βασάνῳ θ' ἁδύπολις: Certoque argumento urbi jucundus.) ¶ Item peculiariter, inquisitio, quæ fit per tormenta, quæstio. Item tormenta. Isocr. ἵνα μηδεὶς ἔλεγχος μηδὲ βάσανος γίνοιτο περὶ αὐτῶν. Pro tormentis sæpius plurali numero ponitur apud Demosth. et Herodot. Generaliter de quibusvis etiam cruciatibus dicitur, unde βάσανοι, Matth. 4. etiam morbi appellantur, qui nimirum ægrotos acerrimis doloribus exercent.

Βασανίζω, exploro, probo, examino, periculum facio. Aristoph. in Ranis. κατ' ἔπος βασανιεῖ φησι τὰς τραγῳδίας. Plato βασανίζειν τοῖς ἐμπειρίας ἴχνεσι, experientia probare. ¶ Item torqueo ad eruendum veritatem, quæstionem habeo de aliquo. Plutarch. de garrul. βασάνιζε καὶ στρέβλου τὴν [illegible]. Generalius etiam accipitur pro, torqueo, affligo et quocunque modo vexo.

Βασανίζομαι, exploror, probor, &c. Apud Plat. de Repub. 2. βεβασανισμένος εἰς δικαιοσύνην, quasi quodam examine ad justitiam probatus. Et Thuc. l. 8. βασανιζόμενος ὑπὸ τῶν τετρακοσίων. Generalius etiam accipitur pro torqueri et quocunque modo vexari, apud Matth. et Marcum. Quinetiam à Matth. navigium dicitur βασανιζόμενον ὑπὸ τῶν κυμάτων.

[Βασανιστικὸς. Plat. de Rep. lib. 7. καὶ ἔτι καὶ ἐν τούτοις βασανιστέον, εἰ ἐμμενοῦσιν ἑλκόμενοι πανταχόσε, ἤ τι καὶ παρακινοῦσι. Demosth. in Aphob. [illegible] ὡς δικαίως ἔχρησα, καὶ εἰδὼς τὸν Μιλύαν περὶ τούτων βασανιστέον.]

Βασανισμὸς, οῦ, ὁ, exploratio, quæstio seu tormenta cruciatus. Apoc. cap. 9.

Βασανιστὴς, explorator, Bud. ex Themistio. Est etiam tortor, qui tormentis veritatem elicit. Apud Dem. τὸν βασανιστὴν [illegible], exp. quæstionis habendæ moderatorem et arbitrum.

Βασανίστρια, fem. eadem significatione. (Aristoph. R. 615.)

Βασανιστήριον, (q. d. exploratorium) instrumentum ad explorandum; ut, βασανιστήριον χρυσοῦ, est lapis Lydius. ¶ Item locus in quo habetur quæstio. Item generalius, locus cruciatus. ex Synesio.

Βασανόω, idem quod βασανίζω. Hesych.

Ἀβασάνιστος, (comp.) ου, ὁ καὶ ἡ, inquit Suid. non examinatus, vel non exercitus, et non probatus. Apud Antiphontem ἀβασάνιστον πρᾶγμα, res tormentis non examinata, de qua quæstio non est habita. ¶ Item expers doloris, apud Ælian. in lib. de providentia, inquit Suid. Apud Hesych. exponitur etiam per ἀκόλαστος, i. qui non punitur. Item ἄτρωτος, invulnerabilis.

Ἀβασανίστως, inexplorate, re non examinata, vel non discussa, sine certa probatione, absque examine, aut examinatione. Thuc. et Plutarch.

[Διαβασανίζω. Plat. de Leg. lib. 5. τοὺς γὰρ κακοὺς τῶν ἐγχειρούντων ὡς τὴν νῦν πόλιν ὡς πολιτευσομένους ἐπιόντας, πειθοῖ πάσῃ καὶ ἱκανῷ χρόνῳ διαβασανίσαντες, διακωλύομεν ἀφικνεῖσθαι.]

[Ἐκβασανίζομαι. Philostr. l. 2. c. 30.]

Προβασανίζω, ante torqueo. Joseph. de Maccab.

ΒΑΣΙΛΕΥ'Σ, έως, ὁ, rex. Il. β'. διοτρεφέος βασιλῆος. Apud eundem Hom. βασιλεῖς et ἄνακτες dicuntur etiam quilibet clari et excellentes viri, ut inquit Eust. apud quem plura vide. (Βαλὴν ὁ βασιλεὺς λέγεται. Εὐφορίων φησὶ Θουρίων εἶναι τὴν διάλεκτον. Schol. καὶ Βαλληναῖον ἦχος. Item Βαλήν, Æsch. Pers. 659.) Etym. Quidam deduxerunt à βάσις et λαός: ut qui sit βάσις τοῦ λαοῦ, quod in eo fundata sit populi salus. Ammonius vult dici quasi ἄσυλος, ut qui sit inviolabilis. Plura vide apud Etym. ¶ Item, regulus, avis. Aristot.

Βασιλεύτερος, qui regiam majestatem magis præ se fert quàm cæteri, augustior. Item pro βασιλικώτερος, i. regno dignior, vel aptior. Il. ί. Od. ά.

Βασιλεύτατος, regno dignissimus. Il. ί. ὅς γὰρ βασιλεύτατός ἐστι.

Βασίλειος, ου, ὁ καὶ ἡ, regulus, regalis. Herod. l. 9. Et βασιλήϊος, Ionica dialysi, idem. unde βασιληΐς, ΐδος, ἡ, regia, adject. ut, βασιληΐς τιμή. Il. ς'. Hes. in Theog. † v. 462.† et βασιληΐς ἀρχή, apud Eurip. (Æsch. Pers. 8. 664.)

Βασίλειον, ου, τὸ, regia, sc. domus; ut in Græco quoque δῶμα subintelligi videtur. Xen. Pæd. 7. † ἀπὸ τῶν βασιλείων a regia. Xen. Pæd. 1. 1. 4. et cap. 2. 3.† βασιλήϊον, Ionicè pro eodem.

Βασίλεια, ἡ, regina, seu (ut apud antiquos Eust. usurpatum fuisse tradit) domina. Od. ζ. (Eurip. Med. 446.)

Βασιλείδης, ου, ὁ, regis filius. Suid.

Βασιλείδιον, regulus. Plut. in Ages.

Βασιλὴ, pro βασιλεία, regnum. Hesych. citat ex Soph. Iphigenia.

Βασιλικὸς, ἡ, ὸν, regalis, basilicus, regius. Isocr. Plat. et alii. tam de re quàm de persona dicitur, † opponitur τυραννικῷ. Xen. Pæd. 1. 3. 18.† Βασιλικὸν, à recentioribus appellatur ocymum. Item genus satyrii, quod palmam Christi vocant. et [illegible] apud Hippoc. ut multi volunt. Est et emplastri nomen.

Βασιλικὴ, ἡ, regia domus. Et basilica, peculiari signif. domus ampla et spatiosa causarum cognitioni destinata, quod principes eò ad jus dicendum venirent. Plut.

Βασιλικῶς, regiè, regaliter. Isocr. ad Phil. † Xen. Pæd. 1. 4. 14.†

Βασιλίνδα, ludi genus est, in quo qui sorte rex factus est, facienda imperat: cui verò servum esse sorte obvenit, imperata facit. Poll. l. 9. de conviv. ludis.

Βασίλιννα, ἡ, regina apud Menand.

Βασιλὶς, ίδος, ἡ, substantivè reginam significat: ut apud Athen. [illegible] βασιλίδα: activè verò dicuntur βασιλίδες ἰσχάδες, apud Eust. αἱ ἐκ τῶν βασιλείων οὖσαι. (Eurip. Med. 1004. et Hippol. 269. 789.) Item βασιλίδες, calceamenti genus. Poll.

Βασίλισσα, ἡ, regina. Plut. in Apophth.

Βασιλίσκος, ου, ὁ, regulus. Athen. Item stella in corde leonis: et avicula quædam, et serpens de quo Plin. l. [illegible] c. 21.

Βασιλεύω, F. εύσω, regno, dominor, impero. Interdum absolute ponitur, ut apud Plut. Ἀγησίλαος βασιλεύοντος. † Sic Δῖνος βασιλεύει, turbo regnat. Aristoph. Nub. 826.† Plerumque cum genit. ut Isocr. βασιλεύειν τῆς Ἀσίας. Et cum dat. apud Hom. Il. ζ'. v. 206. Peculiariter in sacris literis significat, regem creo: ut 1 Reg. 8. βασίλευσον αὐτοῖς βασιλέα.

Βασιλεύομαι, regor, regio dominio guberner, sub regio imperio sum. Plut. et Synes. Βασιλευτὸν γένος ἀνθρώπων, qui ferre regnum apti sunt natura apud Aristot. Polit. 3.

Βασιλεία, ἡ, regnum, regia potestas. Plat. Xen. † Pæd. l. 5. p. 143. d.† Βασιληΐη, resolutione Ionica, pro eodem, apud Herodot.

Βασιλειάω, F. άσω, q. d. regnaturio, regnum affecto. Eust.

Βασιλίζομαι, regio more ago, regiam speciem præfero. Appian. in Mithr. et 3. bel. civil.

Composita.

Ἀβασίλευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, regem non habens, sub rege non vivens. ut, Θρᾷκας ἀβασιλεύτους, apud Xen. 5. Hellen.

Ἀβασιλεύτως, adverb. sine rege, sine regio imperio.

Ἀντιβασιλεὺς, έως, ὁ, (q. d. prorex) qui regis locum obtinet. [Dion. Hal. Ῥωμαῖοι δὲ τοὺς καλουμένους ἀντιβασιλεῖς ἔλεγον τῶν ἀρχαιρεσιῶν (ἕνεκα,) ὁ καιρὸς εἰώθασιν ὅταν ἀναρχία κατάσχῃ τὴν πόλιν, ὑπάτους ἀποδεῖξαι &c. Hi Interreges alias vocantur μεσοβασιλεῖς. Ἀντιβασιλεῖς sunt proreges, ut ἀνθύπατοι proconsules, et ἀντιστράτηγοι proprætores, ut bene notat Cl. Sylburgius.]

Διαβασιλίζομαι, idem quod simplex. Eust.

Ἐμβασιλεύω, regno in, regno inter. Od. λ. τῶν δ' ἀμφοτέρων πατὴρ ὑμὸς ἐμβασίλευε. †Cum dat. loci Hes. Th. 71.†

Ἰσοβασιλεὺς, æqualis regi, regi par. Plut. in Alex.

Μεσοβασιλεὺς, interrex. [Dion. Hal.]

Μεσοβασιλεία, ἡ, interregnum. Plut.

Μισοβασιλεὺς, regis aut regum osor. Plut.

Μικροβασιλεὺς, parvus rex, minor rex. Eust.

Παμβασιλεὺς, omnium rex, summus rex. Aristot. in Polit.

Παμβασιλεία, ἡ, regia potestas plenissima aut summa, merum seu summum imperium. Arist. l. 3. Polit. c. 11. 13.

Παμβασίλεια, omnium regina, summa regina. Aristoph. in Nub. [356. ὦ παμβασίλεια. 1149. Εὖ γ', ὦ παμβασίλει' ἀπαιόλη.]

Παραβασιλεύω, abutor regno, vel fastu abuti regno, seu rege abutor. 3. Maccab.

Σιτοβασίλεια, τὰ, regiæ escæ, τὰ βασίλεια σῖτα. Athen.

Συμβασιλεύω, unà regno, simul regno. 1 Cor. 4. et 2 Tim. 2.

Φιλοβασιλεὺς, regis amans. Plut. in Apophth.

Φιλοβασίλευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, regiæ potestatis amans. Plut.

Φυλοβασιλεὺς, q. d. rex tribus seu tribuum. Poll.

ΒΑΣΚΑΊΝΩ, F. ανῶ, P. κα, fascino, quod et à Græco factum quidam putant. Volunt plerique grammatici dici quasi φασκαίνω, (παρὰ τὸ φάεσι καίνειν) oculis occido, i. aspectu. Sic apud Aristot. sect. 20. Probl. 34. ἐπιλέγουσι γοῦν, ὅταν τῆς αὐτῆς τραπέζης ἴδιά τι προσφέρονται μεταδιδόντες, ἵνα μὴ βασκαίνῃς με. Sic et apud Alex. Aphrod. l. 2. Probl. 53. διὰ τί τινες βασκαίνουσι, καὶ μάλιστα παῖδας; Sic et apud Plutarch. in Symp. l. 5. Probl. 7. ¶ Item invideo, quoniam qui fascinant, id faciunt quòd invideant, ut colligere est ex iis quæ leguntur apud Alex. Aphr. l. 2. Probl. 53. Dicitur autem βασκαίνω σε, apud Demosth. et βασκαίνω σοι ταῦτα aut τούτου, apud Philost. et βασκαίνω ἐπὶ τούτῳ, apud Luc. Reperitur et cum genitivo solo, apud eundem. ¶ Item criminor, reprehendo, apud Dem. et Plut. ut testatur Bud.

Βασκαίνομαι, fascinor. Theocr. idyll. 6.

Βάσκανος, ου, ὁ καὶ ἡ, fascinator, fascinatrix, ὁ τοῖς φάεσι καίνων, quasi φάσκανος, ut, βάσκανος ὀφθαλμός. Plut. in Symp. l. 5. Probl. 7. ¶ Item invidus. Plutarch. Exp. et obtrectator, malevolus, apud Dem. Usurpatur in fem. gen. apud Aristoph. in Plut.

Βασκάνως, invidè, animo invido. [Joseph. Ant. lib. 9. cap. 4. §. 9.]

Βασκανία, ἡ, fascinatio. Aristot. sect. 20. probl. 34. Item invidia seu invidentia. Phil. de vita Mos. lib. 1. Item obtrectatio, apud Dem. pro cor.

Βασκάνιον, ου, τὸ, fascinum. Exp. et odium. vide Poll.

Βασκαντικὸς, fascinatorius. Plut. Symp. 5.

Βασκοσύνη, ἡ, fascinatio, fascinum.

Composita.

Ἀβάσκανος, ου, ὁ καὶ ἡ, invidia vacuus, non invidens, non invidus. Exp. Ἄφθονος, apud Suid.

Ἀβασκάνιστος, invidiæ seu reprehensioni, seu etiam fascinationi non obnoxius. Plut. in Erot.

Ἀβάσκαντος, cui nemo invidet, tutus ab invidia, invidiæ non obnoxius. Item pharmacum ἀβάσκαντον dicitur, quod invidias hominum avertit, seu quod fascinationes ab invidia profectas avertit. Dioscor. lib. 3. Ἀβασκάντως, citra invidiam. Epigr. l. 1.

Διαβασκαίνω, invideo. in nov. const.

Καταβασκαίνω, idem quod βασκαίνω, Plut. Symp. 5. lib. probl. 7.

Προβασκάνιον, pro βασκάνιον, à nonnullis usurpatum fuisse ex Phrynicho annot.

ΒΑΣΣΑ'ΡΑ, sive βασσάρα, nomen calceamenti cujusdam, ita dicti παρὰ τὸ τῇ βάσει ἀρηρέναι: ut Etym. tradit. ¶ Item annot. propriè, significare τὴν βάκχην, et Lycophronis schol. eodem modo. Eustathius verò βασσάρας esse dicit, Bacchi nutrices; ita nominatas διὰ τὸ βάζειν ἐπ' ἄρῃ ἐπιτίθεσθαι, διὰ τὸ μανιῶδες. ¶ Item pro meretrice poni traditur, quòd veluti furore quodam in libidinem ruat; ut αἱ βάκχαι, quæ βασσάραι dicuntur, Bacchico quodam et lymphato furore perhibentur agitatæ fuisse. ¶ Accipitur et pro vulpe: in qua signif. dicitur et βάσσαρος, secundum Herodotum, ut refert Etym. itidemque Suid.

Βασσάρειος, vulpinus. Hesych.

Βασσαρίς, (diminut.) significat non solùm τὴν βασσάραν τὴν βάκχην, sed etiam τὴν βασσάραν τὴν ἀλώπεκα, ut Etym. testatur. Item pro meretrice. ex Epigr.

Βασσαρικὸς, idem quod βακχικὸς, bacchicus, in Epigr.

[Βασσάριον. Herodot. Hist. lib. 4. cap. 192. κατὰ τοὺς Νομάδας δέ ἐστι τουτέων οὐδὲν, ἀλλ' ἄλλα τοιάδε, πύγαργοι, καὶ ζορκάδες,——καὶ ἐχῖνες——καὶ βασσάρια, καὶ ὕαιναι, &c.]

ΒΑΣΤΑ'ΖΩ, porto; ut bajuli onera portantes. (Æsch. Ag. 35. Pr. 888. Sophocles etiam in Electr. 1474.) Aristot. de mundo, βαστάζειν γέροντας ἐπὶ τῶν ὤμων. Hinc οἱ βαστάζοντες, bajuli, geruli. Scribit tamen Suidas, βαστάζειν Atticis non esse αἴρειν, sed rem aliquam manu contrectando ejus pondus explorare, ut Od. φ'. v. 405. Αὐτίκ' ἐπεὶ μέγα τόξον ἐβάστασε, καὶ ἴδε πάντῃ. ¶ Idem Suid. exponit etiam δοκιμάζω. ¶ Pro sepelire affertur ex Soph. in Ajace, κακὴν φάτιν τοιάνδε φέροντα ὥς με βαστάσῃ.

Βάσταγμα, τὸ, onus quod portatur. [Eurip. Suppl. 767. Δεινὸν μὲν ἦν βάσταγμα, κἀσχύνην ἔχον.]

Βασταγὴ, onus, βάρος. Hesych.

Composita.

Ἀβάστακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q. d. importabilis) portatu impossibilis; ut, ἀβάστακτον φορτίον.

Ἀβαστάκτως, ita ut portari non possit. Hesych.

Ἀναβαστάζω, idem quod βαστάζω, vel porto sublatum in altum; seu tollo in altum ad portandum. Luc. in Anach. ἐς ὕψος ἀναβαστάσαι τὸν ἀντίπαλον.

Διαβαστάζω, idem quod βαστάζω. [Lucian. Epist. Saturn.]

Δυσβάστακτος, portatu difficilis: ut Matt. 23. Δυσβαστάκτως, cum difficili portatione, ita ut vix portari possit. Hesych.

Ἐμβαστάζω, imporo, inveho, βαστάζω. Luc. in poëmate quod inscripsit Ὠκύπους.

Εὐβάστακτος, portatu facilis. Aristot. Rhet. l. 1. [Herodot. Hist. lib. 2. εἶτα καὶ τὸν αὐτὸν μοχλὸν ἐόντα μοῦνόν τε καὶ εὐβάστακτον μετεφόρεον ἐπὶ στοῖχον ἕκαστον, ἐπεὰν τὸν λίθον ἐξέλοιεν.]

Συμβαστάζω, simul porto, simul fero. Exp. et confero, item comparo, ex Jobi c. 18.

Ὑποβαστάζω, sustineo. [Æschyl. Prometh. 430. ὑποβαστάζει. Schol. B'. legit Ὑποστενάζει. Vide Not. Cl. Stanl.]

Φορτοβαστάκτης, ου, ὁ, bajulus, apud Suid.

ΒΑ'ΤΑΛΟΣ, ου, ὁ. exp. mulierosus, cinædus, effœminatus. Ab Æschine hoc nomine Demosthenes vocatur, quoniam κεκωμῴδηται ἐπὶ μαλακίᾳ, ut scribit Harpocration. vide et Plutarch. in vita Demosth. A Batalo quodam tibicine, qui mollis esset et effœminatus, significatio illa tracta est. ¶ Item podex, apud Eupol. ut scribit idem Harpocration.

Βαταλίζεσθαι, mollem effœminatamque et turpem vitam ducere.

ΒΑ'ΤΟΣ, ου, ἡ, rubus, sentis. Od. ω'. βάτων ἕνεκα, propter rubos. Apud Diosc. lib. 4. c. 39. est βάτος Ἰδαία, rubus Idæus. Sic dicitur per Antiphrasin quasi βατός; quod sit prorsus ἄβατος, id est, inaccessus propter minores et nocentes spinas. ¶ Est et piscis nomen, qui et βατίς. Aristoph. schol. Est et mensuræ genus, Hebræis peculiare, ut Luc. c. 16. ¶ At βατὶς, ῖδος, ἡ, vide in Βαίνω.

Βάτιον, ου, τὸ, per diminutionem pro βάτος dicitur, ut Aristoph. docet in Pluto. vide schol.

Βάτινον, dicitur fructus rubi, teste Gal. de alim. facult. lib. 2. cap. 13.

Βάτινος, adject. rubeus, i. qui est è rubo.

Βατόεις, εντος ὁ, rubeus, i. qui est ex rubo, vel rubo assimilis, apud Theocr.

Βατώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem, apud Athen. l. 2. ut, βατώδης μάρον. [Polyb. Hist. lib. 2. ὑπολαβόντες οὗτος ἔσεσθαι τραχύτατα, διὰ τό τινας τῶν τόπων βατώδεις ἐμπλέκεσθαι τοῖς ἐφάμμασι, καὶ παραποδίζειν τὴν τῶν ὅπλων χρείαν.]

Βατίεια, ἡ, Il. β'. in Bœotia collis quidam circa Trojam, dictus ἀπὸ τῶν περὶ αὐτὸν βάτων, q. d. rubetum.

Βατὶς, herbæ nomen, à rubi similitudine aliqua. Plin. lib. 2. cap. 15. ¶ Item piscis qui et βάτος, apud Athen. l. 6. et 7. ¶ Est et avis apud Aristot. hist. an. l. 8. c. 3.

Composita.

Κυνόσβατος, ου, ἡ, et κυνόσβατον, ου, τὸ, rubus caninus, q. d. sentis canis. Theophr. hist. pl. l. 3. c. ult. et l. 9.

Πολύβατος, rubis abundans. Nicand.

Χαμαίβατος, rubus humilis, rubus humi serpens. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 18.

ΒΑ'ΤΡΑΧΟΣ, ου, ὁ, rana, dicta quasi βοάτραχος (quemadmodum et βότραχος, pro βάτραχος, apud Hipp. scribi Galenus autor est) παρὰ τὸ βοὴν τραχεῖαν ἔχειν, ut Etymol. docet. Autor Batrachom. βάτραχος ὑψαύχην ἐχθρὸν δέμας ἔδυσε λίμνῃ. ¶ Est etiam piscis nomen, quem Plinius modò batrachum, modo ranam vocat. Aristot. autem inter σελάχη recenset. ¶ Item tumor sub lingua maximè pueros infestans: de quo Aëtius. ¶ Hesychio est etiam species ἰσχάδος.

Βατράχειος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. ranalis; ut, βατράχειος μοῖρα, apud Suid. (Βατράχειος, viridis. Philostr. l. 2. c. 22.)

[Βατράχειον. Aristoph. Equit. 519. βαπτόμενος βατραχείοις, &c. Schol. ἔστι δὲ χρώματος εἶδος τὸ βατράχειον.——ἐχρίοντο δὲ τῷ βατραχείῳ (βατραχίῳ) τὰ πρόσωπα, πρὶν ἐπινοῆσαι καὶ τὰ προσωπεῖα.]

Βατραχὶς, ίδος, ἡ, vestis ad ranarum colorem accedens: vide Aristoph. schol.

Βατράχιον, ου, τὸ, ranunculus, herba de qua Diosc. l. 2. c. 26.

Βατραχιώτης, ου, ὁ, pars quædam in cithara. Hesych.

Βατραχίτης λίθος, batrachites lapis. Plin. l. 37. cap. 10.

Βατραχίζω, in morem ranæ nato. Apud Hippocr. accipitur pro, in modum natantis ranæ extendor, quum de luxatione membrorum agitur.

ΒΑ'ΤΤΟΣ, ου, ὁ, Battus, nomen cujusdam Cyrenæorum principis, qui exili voce præditus et balbus fuit. vide Herodot. lib. 4. Hinc βαττολογέω, loquor ut Battus ille.

Βατταρίζω, idem quod βαττολογέω, balbutio, linguæ titubo et hæsito, in loquendo sum impeditus instar Batti illius. Cicero ad Att. l. 6. ep. 5. et Luc. in Ione tragœdo, de Timocle quodam. Hesych. tamen κατὰ μίμησιν τῆς φωνῆς vult factum esse, ut βαρβαρίζειν et τονθορύζειν. Ponitur et pro blaterare, garrire, nugas effutire.

Βατταρισμὸς, οῦ, ὁ, titubantia et hæsitantia, linguæ impedimentum et offensio in loquendo. Theophyl.

Βατταριστὴς, οῦ, ὁ, titubator, hæsitator, qui impeditè loquitur, vel etiam nugator, blatero.

ΒΑΥΒΑ'Ω, ῶ, dormio, κατὰ γλῶτταν. Eustath. ἡ δὲ προσεκλῖνέ με βαυβᾶν μετ' αὐτῆς. Item sopio. Hesych.

Βαυβὼ, fuit dicta nutrix Cereris, quod eam infantem adhuc sopierit.

Βαυκαλίζω, βαυκαλάω, sopio cantu, nutricis modo. Hesych. Suid. Usurpatur tamen aliter apud Lucian. in Alexiph. ἐπαύσατε τὸν ἄνθρωπον βαυκαλῶν καὶ διακωδωνίζων, μή τι ἔτι συνεχὲς εἰς τὴν φάρυγγα.

Compos. Καταβαυκαλίζω: ut apud Comicum, καταβαυκάλησί με. Hinc καταβαυκαλήσεις, cantiones, quibus nutrices sopiunt pueros suos. Athen.

ΒΑΥ'ΖΩ, latro, ὑλακτῶ. verbum fictum ex canum voce quam latrando edunt, nimirum βαῦ βαῦ, ut baubari apud Latinos. Dores βαΰσδω dicunt. Theocr. idyll. 6. Ἁ τὺ τὰν ἴδιον ἔχοισα, σκοπεῖ, ἃ δὲ βαΰσδει, Εἰς ἅλα δερκομένα. Et Plut. in lib. an seni cap. resp. κύνες γὰρ καὶ βαΰζουσιν ὃ ἂν μὴ γινώσκωσι, καθ' Ἡράκλειτον. Ab Hesych. exp. et obscurè seu occultè loquor. (V. Æsch. Pers. 13. Ag. 438.)

Βαυκάλιον, ου, τὸ, baucalium: dicitur vas angusti oris, à sono quem edit dum aqua ei infunditur; tunc enim veluti βαΰζει et baubatur. Alex. Aphr. Probl. 94. l. 1.

Βαύκαλις, pro vase ad refrigerandum ponitur in Epigr. l. 2.

Δυσβάϋκτος, (composit.) quem canes vix minimo latratu sunt prosequuti. (Æsch. Pers. 575.)

ΒΑΥΚΟ'Σ, ῦ, ὁ, jucundus, Hesych. delicatus. Etym.

Βαύκαλος, idem. Etym.

Βαυκίζομαι, delicior, lascivio. Hesych. Etym.

Βαυκίσματα, deliciæ.

Βαυκισμὸς, species lascivæ saltationis. Hesych. Etym. Poll.

Βαυκίδες, αἱ, calceamenti genus Ionici. Poll. l. 7.

ΒΑΥ'ΝΟΣ, ου, ὁ, fornax, caminus. Eust. et Aristoph. schol. Quidam Peloponnesiorum vocabulum esse putarunt. Etymologus ab αὔω, significante καίω, deduci putat.

Βαΐον, idem. Hesych.

ΒΔΑ'ΛΛΩ, F. αλῶ, mulgeo, sugo. Plato, [illegible] βδάλλοντα. Ab Aristot. de muliere etiam dici testatur Bud. Affertur et βδέλλω pro eodem.

Βδάλλομαι, mulgeor. βοῦς βδάλλονται γάλα, apud Aristot. Idem, βοῦς βδάλλεται ἀμφορέα, amphoram lacte implet. Item voce media, mulgeo. Nic. in Alex. [illegible] γλάγος ἐνθάδε πέλλης;

Βδάλσις, mulctus. Item suctus. Gal. de sympt. 4.

Βδέλλα, ἡ, hirudo, sanguisuga. Theocr. idyll. 2. (56.) Etym. à βδάλλω fieri scribit, mutato α in ε. ¶ Est etiam bdellium arbor, Hesychio teste. Sic et apud Arrianum, Diosc. Gal. vide et Plinium. Dicitur et βδέλλιον. Diosc. l. 1. c. 81.

Νεόβδαλτον γάλα, lac recenter mulctum.

ΒΔΕ'Ω, F. έσω et ύσω, flatum ventris emitto, pedo. Aristoph. in Pluto, ὑπὸ τοῦ δέους βδέουσα δριμύτερον γαλῆς. Ibidem cum accus. οὐ λιβανωτὸν γὰρ βδεῖς. Sunt qui accipi etiam pro foetere putent, ex consequenti, ut, σίλφη βδέουσα, apud Gal. et Aët.

Βδόλος, flatus ventris, exp. et crepitus. Item foetor extinctae lucernae.

Γαλιόβδολον, (comp.) frutex urticae similis: de quo Diosc. lib. 4. c. 95. Sic dictus quoniam folia ejus, manu trita, γαλῆς βδόλον odore suo referunt.

Βδέεσθαι, apud Suidam: et βδεῖσθαι, flatum ventris emittere, ut βδέω.

Βδύλλω, idem quod βδέω. Hesych. ¶ Item timeo, tremo. apud Arist. in Equit. καὶ γὰρ σέ τι πλούσιοι δεδίασιν αὐτό, ἵ, τι πένης βδύλλει λεώς.

Comp. Ὑποβδύλλω, clam flatum ventris emitto. Luc. ὑπέβδυλλε ὑπὸ τοῦ δέους.

Βδελύσσομαι, et βδελύττομαι, execror, abominor, detestor. † Aristoph. Nub. 1131.† Propriè, aversor ob foetorem. Aristoph. in Pluto, εἰ δὲ καὶ τοῦτ' αὐτὸς ἐβδελύττετο. Exp. etiam formido, exhorreo. Idem in Nub. Affertur et βδελύττω ex Can. 9. Conc. Antiocheni.

Βδελυγμὸς et βδέλυγμα, execratio, abominatio. Item res execranda seu abominanda. Lucae 16. Est etiam foetor. Etym.

Βδελυγμία, ἡ, execratio, abominatio. Chrysost. Item pro nausea, apud Xen. [Memorab. lib. 3. cap. 11. §. 13. ὁρᾷς γὰρ, ὅτι καὶ τῶν βρωμάτων τὰ ἥδιστα, ἐὰν μέν τις προσφέρηται πρὶν ἐπιθυμεῖν, ἀηδῆ φαίνεται, κεκορεσμένοις δὲ καὶ βδελυγμίαν παρέχει.] Exp. et foetor.

Βδελυκτὸς, execrabilis, abominabilis: ad Tit. c. 1. cui opponitur ἀβδέλυκτος, apud Aeschyl.

Βδελυρὸς, qui est frontis prostitutae, protervus, flagitiosus, impurus. Aristoph. in Ran. et nub. et Dem. in Mid. De eo propriè dicitur qui perdita quadam impudentia praeditus sit, ut apud Theophr. in Charact. et Plutarch. de Iust. lib. [Aristophanes saepe hac voce utitur. In Pluto, 994. 1070. In Nubibus, 445. In Equitibus, 133. 193.]

Βδελυρῶς, flagitiosè, impurè, ut, βδελυρῶς βεβιωκότες. Dem.

Βδελυρία, ἡ, summa et perdita impudentia, ingens protervia. Plut. in Demetr. Item flagitiosa et impura vita. Aeschin. in Timarch.

ΒΕ'ΒΑΙΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, stabilis, firmus; ut, βεβαία εἰρήνη. Isocr. et Xen. † Paed. l. 3. p. 74. c.† firma pax. Item (de persona dictum) is de quo fiducia concipitur, is de quo nobis aliquid certò persuademus. Unde, βέβαιός εἰμι τοῦτο παθεῖν, certa fides habetur mihi, hoc me facturum esse, ut apud Thuc. 3. [cum Dat. fidus. Philostr. lib. 2. c. 13.] ☞ Deducitur à βαίνω, sed à βέβαα pro βέβηκα formatur.

Βεβαίως, firmè, unde βεβαίως ἔχειν, à Plat. dicitur, quod firmum est. † Xen. Paed. l. 2. 41. a.† Exp. et certò, exploratò. [Βεβαιοτέρως. Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 2. εἰς τε τοὺς ἐντίμους καθιστάμενοι, βεβαιοτέρως σφίσιν ἡγοῦνται ἔχειν τοῦτο, &c.]

Βεβαιότης, ητος, ἡ, stabilitas, firmitas. Aristot. Ethic. 1. c. 10. Exp. etiam constantia.

Βεβαιόω, ῶ, F. ώσω, stabilio, firmo, firmum reddo, tutum reddo. † Stabile quid servo Xen. Paed. p. 239. a.† Item confirmo; ut, βεβαιῶσαι τὴν εἰρήνην. Herod. 4. Sic et νόμους βεβαιῶσαι. Dem. ¶ Apud Jurisconsultos, praestare ut habere liceat ei cui stipulatione et sponsione evictionis cautum est. vide Bud.

Βεβαιοῦμαι, fidem facio, pro comperto habeo, affirmo, confirmo. Plat. et Pausan. Item stabilio, &c. Thuc. lib. 6. τὴν ἀρχὴν βεβαιώσασθαι.

Βεβαίωσις, confirmatio, confirmamentum. Thucyd.

Βεβαιωτὴς, οῦ, ὁ, confirmator, sancitor. Plut. [Polyb. Hist. l. 2.]

Βεβαιωτικὸς, confirmativus. Eustath.

Composita.

Ἀβέβαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, instabilis, inconstans. Exp. etiam, minimè firmus, non haerens firmiter. Plut.

Ἀβεβαίως, inconstanter.

Διαβεβαιοῦμαι, affirmo. Phil. et Plut.

Διαβεβαίωσις, confirmatio. in nov. const.

Ἐκβεβαίωσις, idem. Plut. lib. de prof. virt.

Ἐμβεβαιόω, ῶ, constabilio, confirmo: ut, ἐμβεβαιώσασθαι τὸ κῦρος. Plut. in Lyc.

Ἐπιβεβαιόω, ῶ, item ἐπιβεβαιοῦμαι, confirmationem addo. q. d. post confirmo.

Καταβεβαιοῦμαι, οῦμαι, affirmo. Plut.

Καταβεβαίωσις, affirmatio. Plut.

ΒΕΒΡΑ'ΔΕΣ, pisces quidam, apud Athen. l. 7. Iidem dicuntur et βεμβράδες, et μεμβράδες, ibidem.

ΒΕ'ΛΟΣ, εος, τὸ, telum, jaculum, sagitta, hasta, missilis, πᾶν τὸ πεμπόμενον βαλλόμενον, ut Eustath. explicat. Alibi tamen scribit propriè esse τὸ τοῦ ὀϊστοῦ σιδήριον: indeque ipsum totum βέλος nominari, frequens apud Hom. Ἐντὸς βελῶν εἶναι, exp. intra teli jactum esse; cui opponitur ἔξω βελῶν εἶναι, apud Herodot. † Xen. p. 85. c.† ¶ Item quum Deo tribuitur, fulmen: ut apud Herodot. βέλος ἐπέσκηψε θεὸς, Deus fulmen jaculatus est. ¶ Eustathio est etiam ipse ictus et dolor ex ictu illatus; ut Il. ξ'. καὶ [illegible] μέλαινα, βέλος δ' ἐπὶ θυμὸν ἱκάνει. ¶ Βέλος ὀξὺ, metaph. extremus dolor parturientis, Il. λ'. [Aesch. Ag. 248. Soph. Tr. 1104. Oedip. Tyr. 913.]

Βέλεμνον, ου, τὸ, idem quod βέλος, Il. ι. [Aesch. Ag. 1505. 1599.] ¶ At βέλεμνος, piscis quidam apud Athen. l. 7.

Βελεμνίτης, ου, ὁ, lapis qui sagittae effigiem repraesentat, ex ampla radice desinens in tenuissimam aciem.

Βελόνη, ἡ, acus. Eupol. apud Poll. ¶ Est etiam nomen piscis apud Aristot. et Athen.

Βελονὶς, ίδος, ἡ, acicula. [J. Poll. Onom. lib. 7. §. 42.]

Composita.

Ἀλεξιβέλεμνος, ου, ὁ καὶ ἡ, arcens, sive depellens sagittas, in Anth. Epigr.

Ἀμφιβελὶς, ίδος, jaculi genus. Suid.

Ἐμβελὲς διάστημα, intercapedo et interstitium, quod est intra teli jactum, i. quod teli jactum non excedit. Polyb.

Ἑκατηβελέτης, ου, ὁ, eminus jaculans, ὁ ἕκαθεν βάλλων, vel ἕκαθεν βέλεσιν [illegible], de Apolline. Il. ά. † Hesiod. Asp. 100.†

Ὀξυβελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, acutam habens cuspidem. Iliad. δ'. Exp. etiam qui celeriter jaculum mittit, apud Diodor. l. 20.

Τριβελὴς, tres cuspides habens. Epigr.

Χρυσοβέλεμνος, aureis instructus jaculis, aureis sagittis jaculans. in Epigr. dicitur de Apolline.

ΒΕ'ΛΤΕΡΟΣ, ου, ὁ, melior, praestantior. [Aesch. Suppl. 1077.] Hesiod. in Erg. Οἴκοι βέλτερον εἶναι, domi esse melius est. Phocyl. βέλτερος ἀλκήεντος ἔφυ πεφρασμένος ἀνήρ. Aristoph. scholiastes in positivo gradu exponit φρόνιμος. [Βέλτατα. Aesch. Eum. 490.]

Βελτίων, ονος, ὁ καὶ ἡ, idem, Dem. Thucyd. † potior. Xen. Paed. l. 3. p. 66. a.†

Βελτιόνως, melius.

Βελτιόω, ῶ, meliorem seu melius reddo, Philo de vita M. l. 3.

Βελτίωσις, εως, ἡ, in melius provectio, Philo de vita M. l. 2.

Βέλτιστος, optimus. Thucyd. Plut.

Βέλτιστα, optimè.

Ἀβέλτερος, ου, ὁ, stolidus, amens, stultus, vecors, vesanus. [Aristoph. in Ranis. 1020.] † Nub. 1203.† Suidas et Hesych. exp. ὁ τὸ βέλτιον μὴ γινώσκων. Simplicius in Epictetum ait, ἀβέλτερον appellari quempiam, ὅτι οὐκ ἔχει τοῦ συγκρινόμενος βέλτιον φαίνεσθαι, i. quum non habet cui collatus melior videri possit. Apud Athen. ἀβέλτερος et ἔμφρων opponuntur.

Ἀβελτέρως, stolidè, stultè. Plut.

Ἀβελτέρειος, pro ἀβέλτερος, Eust. ex Herodiano.

Ἀβελτηρία, vel potius ἀβελτερία, stoliditas, stultitia, amentia, vesania. Plut. ¶ Pro ignorantia quae prudentiae opponitur, saepe apud Demosth.

ΒΕ'ΜΒΗΞ, ηκος, ἡ, turbo, trochus, instrumentum quod pueri se exercentes, torquent. Scribitur et βέμβιξ, per ι. Suidas ex Aristoph.

Βεμβηκιάω, ῶ, circumeo, aut in gyrum eo in modum turbinis, circumvertor, et circumagor. Suidas.

Βεμβικίζω, circumverto, et circumago in modum βέμβικος, in gyrum ago velut turbinem, apud Suid. ex Aristoph. in Vesp.

Βέμβιξ, etiam per ι scribitur, et dicitur non solùm de trocho et turbine quem verbere rotant pueri, sed etiam de turbine aëreo et de aquarum vortice. Hesych. ¶ Est et insectum quoddam volucre, quod et βεμβὶς nominatur, (unde βεμβίδιον diminut.) Nic. in Ther.

ΒΕ'ΡΒΕΡΙ, Indica lingua dicitur, teste Eustathio, concha et ostreum, quod uniones et baccas continet. Athen. l. 3.

ΒΕ'ΤΙΟΝ, betium herba de qua Diosc. l. 3. 27.

ΒΕΥ'ΔΟΣ, vestis genus varium aut purpureum, ut scribit Etymol. afferens ex Callimacho, Ἐν δὲ Πάρῳ καλά τε καὶ ποικίλα βεῦδε' ἔχουσαι. Didymus verò βεῦδος exponit ἐνδύματα, dici scribens quasi εἴδεα, ut sint εἴδεα ἐνδύματα in quibus est εἶδος, vel etiam τὰ εἶδος παρέχοντα ἐμοί. Herodian. pleonasmo τοῦ β παρὰ τὸ εἶδος dici autumat. Apud Poll. lib. 7. scribitur βεῦδος, quod inter genera vestium numerat.

ΒΗ', Suida teste est imitatio vocis ovium apud Atticos: ut apud Cratinum in Dionys. Alexandro, Ὁ δ' ἠλίθιος ὥσπερ πρόβατον, βῆ βῆ λέγων, βαδίζει.

Βῆζω, Hesych. exponit φωνῶ.

Βῆκα, Hesych. capra. Βῆκα quoque dicta sunt πρόβατα, teste eodem Hesych.

ΒΗΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, limen domus. Il. ά. ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο, à divino seu coelesti limine. [βηλὸς. Aesch. Ch. 569.] ☞ A βαίνω derivatum putatur.

Βέβηλος τόπος, quem (q. d. cujus limen) ingredi cuilibet fas est. Et ex consequenti exp. profanus. [Aesch. Suppl. 518.] Orph. apud Just. Mart. Θύρας δ' ἐπίθεσθε βεβήλοις.

Βεβηλόω, profano, contamino. Hesych. et Suid.

Βεβήλωσις, profanatio. Levit. 21.

Ἀβέβηλος, ὁ ἄβατος καὶ ἱερὸς. Eust. Et ex consequenti, non profanus: et interdum etiam sacrosanctus. Et de re et de persona. Plut.

Ἐμβεβηλόω, profano. Levit. 21.

ΒΗ'Ξ, χὸς, ἡ, tussis. Diosc. l. 1. c. 131. βῆχα χρονίαν. Masculino etiam genere reperitur apud Thuc. μετὰ βηχὸς ἰσχυροῦ.

Βηχικὸς, ad tussim pertinens, tussicularis: ut, βηχικὰ φάρμακα, et βηχικαὶ δυνάμεις. Dioscor.

Βήχιον, herba tussilago dicta, et tussicularis. Cael. Aurel. et Dioscor. 1. in praefat.

Βήττω, tussio, Xenoph. Paed. 2. Βῆγμα, id quod tussiendo exspuitur. Quidam scribunt cum ρ. βρήττω et βρῆγμα.

Composita.

Ἀναβήττω, extussio, tussiendo expuo seu excreo: vel simpliciter, expuo, excreo, ut apud Gal. ἀναβήττειν αἷμα ἐκ τοῦ πνεύμονος.

Ἀναβήττομαι, extussior, expuor, rejicior, apud eundem.

Ἀποβήττω, extussio, tussiendo ejicio. Hippocr. in Progn. μέχρι τοῦ ἀποβήττειν.

Ἐκβήττω, extussio, apud Gal.

Ὑποβήττω, subtussio, Luc. in somn.

ΒΗ'ΡΥΛΛΟΣ, ου, ὁ vel ἡ, beryllus, gemmae seu lapidis pretiosi nomen. Tryphiod. in poëmatio de excidio Trojae, Γλαυκῆς βηρύλλοιο καὶ αἱμαλέης ἀμεθύστου. ¶ Est et herbae genus, teste Hesych. apud Dionys. de situ orbis.

Βηρύλλιος λίθος, idem cum βήρυλλος. Ezech. c. 28.

ΒΗ'ΣΣΑΙ, αἱ, ut Graeci lexicographi et schol. tradunt, dicuntur αἱ βάσιμοι τόποι τῶν ὀρέων, loca in montibus per quae gradi possumus, seu loca arboribus fruticibusque condensa, qui Latinis dicuntur saltus. Sunt qui interpretentur etiam convalles, valles profundas. [Soph. Aj. 198.] Il. ρ'. [illegible] διὰ βήσσας. Et. Il. γ'. Οὔρεος ἐν βήσσῃς. † Sic Hesiod. Th. 860.† [Xenoph. de Provent. cap. 4. §. 44. Εἰ δ' ἂν καὶ ἐν μέσῳ τούτων γίγνοιτο ἐπὶ τῷ ὑψηλοτάτῳ βήσσης τρίτον ἔρυμα, &c. Hom. Iliad. B. 532. Schol.]

Βησσήεις, εντος, ὁ, saltuosus, vel flexuosus, habens multas semitas. Hesiod. in Erg. ἄγκεα βησσήεντα. † et Th. 830. οὔρεα.†

ΒΙ'Α, ας, ἡ, vis, robur. Il. δ'. et λ'. et Od. ζ'. βίῃ δὲ μαχήμονές εἰσι. Utitur et Xen. Hell. 6. ¶ Item vis, i. violentia, violentus impetus. Il. δ'. τόν ῥα βίῃ ἀέκοντος ἀπηύρων. Dem. ἐπὶ πολὺ προάγειν τῇ τε βίᾳ καὶ ὁρμῇ. † Xen. Paed. 1. 2. 6.† Dicitur βίᾳ et πρὸς βίαν, per vim. Hinc βίᾳ ἡμῶν. Thuc. nobis invitis. Sic βίᾳ τῶν πολλῶν, invita multitudine. Et, πρὸς βίαν ἐπίνομεν, coacti bibebamus, apud Aristophanem. ¶ Item βίαι, injuriae, contumeliae, quae per violentiam fiunt. Od. π'. βίας ὑποδέγμενος ἀνδρῶν. [Aesch. S. c. Th. 454. 537. ἐν δ' ὀμμάτων [illegible] βίαν. Eurip. Phoeniss. 18. 36. Eum. 54. Ag. 118. Ch. 654. Suppl. 805. 870. Il. ζ'. Cat. Nav. 165. γ'. 105. Soph. Tr 38. V. Ps. 99. 4. ועז מלך. Æsch. Theoc. xi. 55.]

[Βιάως, adverb. Æsch. Suppl. 828.]

Βίαιος, ου, ὁ, (et interdum ἡ) violentus, injurius; ut, ἔργα βίαια, apud Hom. † Xen. Paed. 1. 3. 14.† apud Plat. de legibus τὰ βίαια, quae vi aguntur. Apud Xen. et Luc. βίαιόν τι ποιεῖν, vim et injuriam inferre: cui respondet βίαιόν τι πάσχειν, apud Thuc. Hinc et βιαίων δίκη, actio de vi illata. Dicitur et de persona, apud Thuc. ¶ Item coactus, ut, βίαιοι φωναί, apud Greg. [Eurip. Hippolyt. 826.]

Βιαιότης, violentia et injuria. in nov. const.

Βιαίως, vi, violenter, βίᾳ. [Aeschyl. Agam. 190. δαιμόνων δέ που χάρις βιαίως σέλμα σεμνὸν ἡμένων. Demost. adv. Midiam. ἠπίστατο γὰρ οὐδένα ἂν ἀνθρώπων εἰκότως ἀσελγῶς καὶ βιαίως οὐδενὶ τῶν πολιτῶν χρώμενον, μὴ μεγάλου τινὸς ὄντος, ὃ αὐτῷ προσφέρεται.]

Βιάω, ῶ, F. άσω, vim affero, urgeo, vel violenter urgeo, opprimo, Il. κ'. τοῖον γὰρ ἄχος βεβίηκεν Ἀχαιούς.

Βιάομαι, ῶμαι, idem quod βιάω. [Æsch. Ag. 393.] Od. λ'. οἵ σε βιόωνται. Ex Hesiod. aff. pro, vim infero, vitio. † βιάομαί τί τινα: aliquid alieni per vim adimere. Hesiod. Th. 423.†

Βιάζω, idem quod βιάω. Od. μ'. με βιάζετε μοῦνον ἐόντα.

Βιάζομαι, pro eodem frequentius usurpatur in prosa cum accus. vel personae, vel rei. Redditur interdum etiam violo. Item eluctor. Item exprimo. Item cogo, cum infinit. apud Luc. et Plutarch. Item conor, nitor, summa vi contendo: itidem cum inf. ut, βιάζομαι ἄρχειν. Plut. Item stupro, stuprum infero, quod et Lat. dicitur vim infero, cum accusat. Plut. † Xen. Paed. p. 153. d.† ([illegible] καὶ μὴ βιάζεσθαι τινί. Æsch. S. c. Th. 1030. Pr. 1009. Ag. 803. 1518. Eurip. Med. 340. ἑκὼν ἐγὼ βιασθείς.

Soph. Œdip. Tyr. 551. Theoc. κβ'. 9.) ¶ Item passivè, opprimor, cogor, &c. Xenoph. † Pæd. l. 4. p. 111. b.† et Plut. † βιάζομαι εἴσω: vi intro perrumpero Xen. Pæd. l. 3. p. 87. a. opp. τῷ πείθειν. Xen. Pæd. l. 5. p. 147. c. vi agere.†

Βιασμὸς, οῦ, ὁ, violatio, vis adhibita seu illata. Dioscor.

Βιαστὴς, οῦ, ὁ, qui vim infert, violator. Nas. Βιαστικὸς, qui vim afferre potest; ut, βιαστικὸς νόμος, lex quæ cogit, ex Plat.

Βιατὰς, idem. Pind. Nem. [Pyth. Α. 18. Καὶ γὰρ βιατὰς Ἄρης,—ἰαίνει καρδίαν κώματι. Schol. ὁ γὰρ ἰσχυρότατος Ἄρης. 81. Καὶ σοφοὶ, καὶ χερσὶ βιαταὶ, περίγλωσσοί τ' ἔφυν. Schol. ταῖς χερσὶν ἀνδρεῖοι. Od. iv. 440, vi. 28.]

Composita.

Ἄβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, valde robustus. Ex α augente, et βία, i. robur: pro πολύβιος. Vel contrà invalidus, minimè robustus, imbellis, si α sit privativum. Item non violentus: violentia non utens. Item qui violentiam aut vim non novit, vel cui vis non infertur; vel qui coactus et per vim nihil agit, liber. Aliam significat. vide in composit. ex Βίος.

Ἀβίαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, non factus per violentiam, non violentus. Item non coactus. ¶ Item inexpugnabilis, ineluctabilis, robustus. [Dion. Hal.]

Ἀβιάστως, sine violentia, non violenter, non coactè. [Marc. Ant. lib. 7. §. 68.]

Αἰνόβιος, ου, ὁ, immani robore et vi præditus, strenuus, bellicosus. in Antholog. epigr.

Ἀντίβιος, adversus, contrarius, adversarius, quasi ἐναντίαν βίαν ἔχων: vel secundum Etym. ὁ ἀντιταττόμενος τῇ βίᾳ, i. δυνάμει. Il. ά. et β'. ἀντιβίοις ἐπέεσσι μάχεσθαι. Ἀντίβιον et ἀντιβίην † Hes. Asp. 150.† et ἀντιβίῳ, (adverb.) contrà, è contrario, ex opposito. Item ex adverso, è regione, coram, in conspectu. Il. γ'. et ά. et Il. φ'.

Ἐναντίβιος, (decomp.) adversarius, q. d. vim et potentiam contrariam habens. Et adverb. ἐναντίβιον, adversus, contrà, apud Hom.

Ἀντιβιάζομαι, reluctor, vim adhibens, vi obsisto. Philo de mundo.

Ἀποβιάζομαι, vim affero, vi cogo. Plut. in Coriol. ἕως δ' ἡμᾶς ἡ ἐνδεία πολλάκις ἀποβιάζεται. ¶ Enitor et mulier in partu, apud Aristot. de hist. an. 7. inquit Bud. ¶ Passivè etiam capitur pro, vi cogor, apud Plut. † μὴ ἀποβιασθῆναι, vi cogi, repelli. Xen. Pæd. l. 4. p. 95. b.†

Διαβιάζω, per vim cogo, vi adigo.

Εἰσβιάζομαι, vim infero, violenter aliquid facio. Dem. ¶ Item vi ingredior, q. d. per vim irrumpo. Sic Plut. in Numa, εἰσβιάζεται εἰς τοὺς οἴκους.

Ἐκβιάζω, vi exturbo, vi compello ex uno loco seu statu in alium. Plut. symp. 4.

Ἐκβιάζομαι, vi adigo, per vim compello, apud Herodian. et Plut. Item exprimo, extorqueo, Budæo.

Decomp. Ἀνεκβίαστος, qui vi compelli nequit, cui vis nulla fieri potest, inviolabilis, Plut. Ἀνεκβιάστως, inviolabiliter.

Δυσεκβίαστος, cui non facilè vis afferri potest, quem non facilè eluctari possis, pertinax. Plut.

† Ἐπιβιάζομαι, per vim conficere. Xen. Pæd. l. 3. p. 65.†

Εὐρυβίας, cujus vis et robur latè se extendit, latè potens. Hesiod. † Th. 931.†

Καταβιάζω, vi compello, opprimo, urgeo. καταβιάζομαι, idem. Item passivè, opprimor, urgeor. Plut.

Παμβίας, adversus omnia violentus, epith. τοῦ κεραυνοῦ, apud Pind. Nem. 9. [57. ὁ δ' Ἀμφιάρει σχίσσεν κεραυνῷ παμβίᾳ Ζεὺς τὰν βαθύστερνον χθόνα, &c. Schol. ἐπενέγκας τὸν κεραυνὸν, τὸν πάντα βιάζεσθαι δυνάμενον.]

Παραβιάζομαι, vi detorqueo, Plut. Item urgeo, cogo, Plut. et act. e. id.

Παραβιασμὸς, violenta expressio, violatio. Plut. l. 1. contra Colotem.

Προβιάζομαι, antè vim infero. Plut. in Camillo.

Προπροβιάζομαι, loco προβιάζομαι, majoris ἐμφάσεως gratia, dixit Apoll. Arg. [i. 385. ἐπὶ δ' ἐῤῥώσαντο πόδεσσι Προπροβιαζόμενοι.]

Προσβιάζω, adurgeo, instando cogo. Thuc. Προσβιάζομαι, idem apud Plut. symp. 4. καὶ προσβιαζόμενοι τὴν φύσιν, vim afferentes naturæ. Item passivè, cogor. Thuc.

Συμβιάζω, seu συμβιάζομαι, simul vim infero. unde συμβεβιασμένα, apud Dem. exp. simul occupata.

Ὑπερβία, ἡ, modum excedens vis, injuria. Suid.

Ὑπέρβιος, omnem vim excedens, omni vi superior, violentus, ut Il. σ'. θυμὸς ὑπέρβιος. Od. ά. ὑπέρβιον ὕβριν. Hesiod. in erg. ὑπέρβιον ἄχθος ἀείρας.

Ὑπέρβιον, adverb. ultra vires, per vim. ὑπερβίως, idem. Il. ε'.

Ὑπερβιάζομαι, vi supero, vim inferendo præpolleo. Thuc. l. 2.

Ὑποβιάζω, exp. violenter depello.

ΒΙΒΛΟΣ, ου, ἡ, liber. (Æsch. Suppl. 934.) Demosth. pro cor. τὰς βίβλους ἀνεγίγνωσκες. Luc. in Herod. de libris ejus loquens, ἄχρι τοῦ καὶ μούσας κληθῆναι τὰς βίβλους αὐτοῦ. ☞ Etym. deducit, διὰ τὸ τὰς βίους βάλλεσθαι ἐν αὐτῇ. Eustath. autem ἀπὸ τῆς βίβλου, ex qua olim fieri solebant libri.

Βιβλάριον et βιβλαρίδιον, ου, τὸ, libellulus, in Apoc. c. 10.

Βιβλίον, ου, τὸ, libellus. (Aristoph. in Ranis. 974.) Sæpe pro Βίβλος, liber. Luc. de hist. scrib. τὸ μὲν τι ἐπιγραφὴν ὀλίγου δεῖν μακροτέραν τοῦ βιβλίου ἐπέγραψεν. Et, λεπτόγραφα βιβλία, apud eundem. Item idem quod γραμματεῖον. Exponitur et tabellæ. Bud. ex Plut. affert pro libello supplice.

Βιβλιακὸς, librorum volutator, in librorum lectione versatus. Plut.

Βιβλιάριον, parvus liber. Laërt. in Antisthene.

Βιβλίδιον, ου, τὸ, libellus. Dem. βιβλιδάριον, idem, apud Eust.

Βιβλὶς, ίδος, ἡ, libellus, aut funiculus, è papyro plexus. Etym.

Composita.

Μονόβιβλος, qui uno libro continetur, vel unum librum continet. τὰ μονόβιβλα, libri singulares. in const. Gr. Just. Imp.

Φιλόβιβλος, studiosus librorum, qui libros amat. Strab lib. 13.

ΒΙΚΟΣ, ου, ὁ, ab Hesych. exp. vas aut urna habens ansas. Ab Hieronymo apud Esa. cap. 19. exp. doliolum. Rebulus apud Athen. lib. 1. σταμνίον et βῖκος pro eodem accipit. Sic Xenoph. apud Suid. ἐσώσαντο βίκους ἐνδεκα οἴνου.

Βικίον, ου, τὸ, urnula, urceolus, doliolum: vel lagenula, aut etiam vasculum. Diosc. lib. 1. c. 96. βικίδιον, idem apud Suid. ¶ Item βικίον, vicia, apud Asianos, ut tradit Gal. de alim. facult. lib. 1. cap. penult.

ΒΙΝΕΩ, ῶ, ineo, coëo, idem quod βαίνω, unde derivari putatur, Aristoph. in Ran. πῶς γὰρ οὐχὶ γεννάδας, Ὅστις γε πίνειν οἶδε καὶ βινεῖν μόνον. (739. Acharn. 1051. Av. 561. Eccl. 228. et alibi.)

Βινητιάω, ῶ, inire seu coire cupio, coitus libidine prurio, apud Luc. Aristoph. et Athen.

Βίνω, idem quod βινέω, et ab eadem origine deflexum. Hesych. βίνειν, apud Solonem, esse dicit τὸ βίᾳ μίγνυσθαι, per vim coire. Aff. et βινητιῶ, pro βινητιάω.

Composita.

Ἱπποβίνης, ου, ὁ, ἡ, in modum equorum coiens, i. valde libidinosus. Aristoph.

Ὑποβινητιῶντα βρώματα, edulia quæ ad libidinem proritant, ex Menandro.

ΒΙΟΣ, ου, ὁ, vita: cui opponitur mors; ut, πέρας τοῦ βίου, finis vitæ, Xen. Pæd. 8. Et, διὰ βίου, per totam vitam. Plut. ¶ Item vita, i. mortales et humanum genus. Aristot. de mundo, συμμαρτυρεῖ δὲ καὶ ὁ βίος ἅπας, τὴν ἄνω χώραν ἀποδοὺς Θεῷ, i. assentiuntur mortales omnes. ¶ Item victus, annona. Item bona, facultates. † βίον μου καταλύεις: vitam meam, i. e. meas opes, facultates consumis: pro opes βίον hic dictum esse monet Suidas in καταλύειν: et Spanhemius ad hunc locum Aristoph. Nub. 836.† Et generaliter res ad vitam necessariæ. Xen. Hellen. 7. ὁ γὰρ βίος τοῖς πλείστοις ἡμῶν ἐστὶ τῆς θαλάσσης. Sic dicitur βίον πορίζεσθαι et συλλέγεσθαι et κτᾶσθαι et ποιεῖσθαι, victum quærere seu comparare, apud Æsch. Dem. Herodot. Xen. ☞ Dici volunt παρὰ τὸ μετὰ βίας καὶ ἀνάγκης ζῆν. ¶ At Βιὸς, οῦ, ὁ, quidam exp. arcus, ἀπὸ τῆς κατὰ τὴν ἔντασιν βίας. vi enim intendendus est. Alii exponunt, nervus arcus, itidem παρὰ τὴν βίαν, quia vel vim arcui addit, vel vi contenditur. Il. ά. ὅτε μοι βιὸν ἔμβαλε χερσὶ, Νευρὴν δ' [illegible]. Hinc ἀργυρόβιος, nervum arcus habens argenteum. (Eurip. Phœniss. 357. Soph. Œdip. Tyr. 1145. pro *vitæ genus*. Æschyl. Ag. 1371. Victus, Eccles. 559.)

Βιόω, ῶ, F. ώσω, vivo. κατ' ἀρετὴν βιοῦν, Luc. Reperitur etiam βιῶναι et βιοὺς et βιῶν (apud poëtas et Herodotum,) quorum thema in usu non est.

Βιόομαι, οῦμαι, idem, ut apud Plat. ad Col. θηρίων βίον βιωσόμεθα. † Xen. Pæd. l. 5. p. 138. c.† ¶ Transitivè apud Hom. pro vivifico. Od. θ'. σὺ γάρ μ' ἐβιώσαο κούρη. ¶ Item passiva significatione, ut, καλῶς βεβιωμένος βίος, benè acta vita.

Βιώσκομαι, vivisco, apud Aristot. in Meteorolog.

Βίωσις, εως, ἡ, vita, i. ipsa vivendi actio. Act. Apost. cap. 26.

Βιώσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, vitalis, i. qui vivere potest, aut supervivendi spem habet, apud Suid. Βιώσιμον βρέφος, vitalis infans, et βιώσιμος βίος.

Βιωσίμως, vitaliter; ut, βιωσίμως ἔχω, vitalis sum, apud Nazianzen.

Βιωτὸς, οῦ, ὁ, vitalis, ut Plato in Apol. ὁ δὲ ἀνεξέταστος βίος, οὐ βιωτὸς ἀνθρώπῳ. Aliquando βιωτὸν in neut. gen. vivendum. Luc. οὐκ ἔστι βιωτὸν αὐτῷ.

[Βιωτέον. Plat. de Leg. lib. 7. ἄνευ ποιμένος δὲ οὔτε πρόβατα, οὔτε ἄλλο οὐδὲν βιωτέον, οὐδὲ δὲ παῖδας ἄνευ παιδαγωγῶν, οὐδὲ δούλους ἄνευ δεσποτῶν.]

Βιωτικὸς, οῦ, ὁ, ad vitam sustentandam et victum comparandum industrius aut intentus. Aristot. hist. anim. lib. 9. Item ad vitam sustentandam et victum conquirendum pertinens. 1 Cor. 6. Apud Theologos pro secularis, item pro eo qui laicus est, i. prophanus, non monachus. seu pro eo qui hujus vitæ secularis curis et negotiis addictus est; aut eo qui ad hujus mundanæ vitæ usum tantummodo spectat, ut annotat Bud. ex Basil.

Βιωτικῶς, ut fit in communi vita. Item populariter.

Βίοτος, ου, ὁ, (apud poëtas idem quod βίος) vita. Il. ά. βιότοιο τελευτή. Item victus, id unde vivitur, res ad vitam sustentandam necessariæ, bona, fortunæ. Od. ά. ἀλλότριον βίοτον κατέδουσι. (Æschyl. Pers. 713. V. Eurip. Med. 1104. 1109. Soph. Œdip. Tyr. 620. Tr. 119. Eurip. Hippolyt. 196. 263. 806.)

Βιοτὴ, ἡ, vita. Xen. Pæd. 7. τίς δὲ ὁ ἔχων μακαρίαν βιοτήν; (Æsch. Pers. 853. Eurip. Med. 141. ὀλβίαν βιοτάν. ib. 994.)

Βιότης, ητος, ἡ, idem. Theodor. in Eccl. hist.

Βιότιον, victus exiguus. Aristoph. in Pluto.

Βιοτήσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, vitalis; ut, βιοτήσιον ὕδωρ. Nonn.

Βιοτεύω, vivo, vitam dego, victum quæro. Xen. Pæd. 5. ἀπὸ πολέμου βιοτεύειν. Βιοτεία, ἡ, vitæ institutum, vita. apud Xen.

Composita: ac primum ex Βίος.

Ἄβιος, ου, ὁ καὶ ἡ, inops, cui non suppetunt ad victum necessaria. comp. ex α privat. et βίος, victus. Luc. in dial. Achillis et Antilochi, θητεύοντας ἀβίοις καὶ ἀκλήροις ἀνδράσι. ¶ Item dives, apud Antiph. ab α augendi vim habente, et βίος, victus. ¶ Item longævus, ut quidam exp. Il. ν'. ab α epitatico; et βίος, vita. ¶ Item qui caret muliere. Strab. ¶ Vide et alias signif. in compositis ex Βία.

Ἁβρόβιος, mollem et delicatam vitam agens, molliter et delicatè vivens. Dionys. de situ orbis.

Ἀθεσμόβιος, qui exlegem et injustam vitam degit. Nonn.

Ἀλιτρόβιος, sceleratam vitam agens.

Ἁμαξόβιος, sive ἁμαξοβίτης, in plaustro vivens.

Ἀμαυρόβιος, languidè vivens. in Epigr.

Ἀμιμητόβιος, cujus vita inimitabilis est.

Ἀμφίβιος, quasi utrinque vitam habens, ancipitem vitam habens. i. modò in aqua, modò in terra vivens, anceps: ut, ἀμφίβια ζῶα. Cicero vocat bestias ancipites.

Ἁρπαξίβιος, è rapto vivens, apud Athen.

Βραχύβιος, qui brevis est vitæ: cui breve vivendi tempus concessum est. Athen. 7. [Aristot. de Hist. Animal. ὅσοι δὲ πλείους ἔχουσι (sc. Dentes) μακροβιώτεροι, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ εἰσιν· οἱ δ' ἐλάττους καὶ ἀραιόδοντες, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ βραχυβιώτεροι. Plat. de Rep. lib. 8.] Βραχυβιότης, ητος, ἡ, vitæ brevitas.

Δηρόβιος, longævus, apud Æschyl. [Sept. c. Theb. 529. Δαίμοσιν ἐχθρὸν εἴκασμα, βροτοῖσί τε καὶ δηροβίοισι θεοῖσι, &c. Schol. β'. Δηροβίοις, τοῖς ἀιδίοις.]

Ἔμβιος, cui vita seu vitalis aliqua vis inest, qui vitam insitam habet, vividus, vivax; ut, ἔμβιον φυτόν. Theophr.

Ἑξαμηνόβιος, qui sex menses vivit, qui semestrem vitam agit: ut Plin. de lacertis. [Aristot. de Hist. Animal. λέγεται γὰρ ἑξαμηνόβιος εἶναι ὁ σαῦρος.]

Ἐνυδρόβιος, vivens in locis ἐνύδροις, in aquis degens, in undis vivens, aquatilis, aquaticus.

Εὔβιος, benè et commodè vivens. Aristot. an. hist. l. 9.

Εὐβίοτος, idem ibidem.

Ἡμερόβιος, qui in diem vivit, ut solent mendici omnes: sed peculiariter ita dictus fuit Diogenes philosophus, qui ipse victum diurnum quotidie mendicabat.

Decomp. Καθημερόβιος, qui in diem vivit, præsentibus rebus contentus, atque ex parato, minimè solicitus de futuris.

Κακόβιος, malè, i. duriter vivens. Plut.

Κοινόβιον, q. d. vitæ communicata societas. Gell. l. 1. c. 9.

Λειπόβιοι, qui vitam deseruerunt, vita functi, mortui. Hesych.

Μακρόβιος, qui longam vitam degit, longævus. Luc. Unde μακροβιώτερος, apud Aristot. et Luc.

Μακροβιότης, ητος, ἡ, vitæ longitudo. Aristot. Rhet. l. 1. [p. 63. 2. Ed. Cant. Ἔστι δέ τις καὶ χωρὶς ἰσχύος καὶ ὑγιείας, ἀλλὰ δύναμις μακροβιότητος. Athen. Deipn. lib. 8.]

Μακροβίοτος, idem quod μακρόβιος. Æsch. in Persis. [262. Ἦ μακροβίοτος δέ γέ τις αἰὼν ἐφάνθη γεραιοῖς, &c.]

Μακροβίωσις, longævitas. Baruch. c. 3.

Μελάμβιος, qui nigram, i. obscuram vitam degit.

Μικρόβιος, qui exiguæ vitæ est.

Ναυσίβιος, qui in navibus, seu ex navibus vivit. Alciphr.

Νυκτίβιος, et νυκτερόβιος, noctu vivens, noctu vagans, et victum quærens, interdiu verò latitans: ut noctuæ et vespertiliones. vel (ut Hesych. expon.) ὁ ἐν νυκτὶ ὡς ἐν ἡμέρᾳ διάγων.

Οἰόβιος, qui solitariam vitam degit, qui in solitudine versatur. Suid.

Ὀλιγόβιος, pauco (i. brevi) tempore vivens.

Ὁμοιόβιος et ὁμοιοβίοτος, simili victus ratione utens, qui simili victu utitur.

Ὀρείβιος, qui in montibus degit, monticola. Oppian.

Παλίμβιος, redivivus.

Πυρίβιος, in igni vivens.

Ῥιγοσίβιος, perpetuò frigens seu algens. Poll.

Συκόβιος, qui ficis victitat. Item qui victum sibi parat ex συκοφαντίᾳ.

Σύμβιος, qui alicui convivit, contubernalis. Arist. Ethic. 9.

Τρυγίβιος, fæce victitans, spurcam edens et fæces bibens. Gel.

Τρυσίβιος, vitam vexans, vitæ molestus, vitam excrucians, ὁ τρύων ἑαυτὸν κακοπαθῶν περὶ βίον, inquit Eust. i. vexans et molestans in quærendo victu, vel se tantum non enecans in victu sibi comparando. † Sic Aristoph. Nub. v. 420.†

Ὑγρόβιος, qui in locis humidis vivit. Piscatoris epith. apud Non.

Φερέσβιος, ferens vitam; vel ferens quod ad vitam degendam necessarium est, frugifer. Epith. est Solis aliquando apud poëtas, aliquando terræ. †Hes. Th. 693.†

Χειρόβιος et χειροβίωτος (Luc. Som. p. 7.) manibus, (i. manuum labore) vivens.

Decomp. Ἀποχειρόβιος, vel ἀποχειροβίωτος, ex manibus victitans, manibus victum quærens, vel manuum labore victitans. Suid. et Poll. [lib. 1. §. 50. inter mechanicorum nomina habet ἀποχειροβίωτοι, ἀποχειρόβιοι, δημιουργοί. 2. §. 150. ἀποχειροβίωτος, ὁ ἀπὸ τῶν χειρῶν ζῶν, εἶπε Ξενοφῶν. (sc. Κύρ. Παιδ. lib. 8.) 7. §. 7. τὸ γὰρ ἀποχειροβίωτον, καὶ χειρῶναξ,—καὶ χειροδίαιτος, ὅσον ἄν τις προσθείη. Herodot. Hist. lib. 3. cap. 42. ἐγὼ τόνδε (ἰχθὺν) ἑλὼν, οὐκ ἐδικαίωσα φέρειν ἐς ἀγορὴν, καίπερ ἐὼν ἀποχειροβίοτος, ἀλλά μοι ἐδόκεε σεῦ τε εἶναι ἄξιος καὶ τῆς σῆς ἀρχῆς.]

Comp. ex βιόω cum præposit.

Ἀναβιόω, ῶ, revivisco, apud Suid. et Athen. l. 9. unde ἀναβεβιωκὼς, qui revixit, redivivus. (Aristoph. R. 178.)

Ἀναβιώσκομαι, idem. Plat. in Phædone. Interdum, reviviscere facio, vitæ restituo, exsuscito, apud eundem.

Ἀναβίωσις, q. d. reviviscentia, reditus ad vitam, resurrectio à morte.

Ἀποβιόω, ῶ, morior, vivendi finem facio: unde ἀπεβίω, mortuus est, apud Artemidorum.

Ἀποβίωσις, obitus, interitus.

Ἀποβιώσιμος, adject. ut ἀποβιώσιμος διάταξις, statutum seu dispositio à moriente facta, testamentum. In nov. const.

Διαβιόω, ῶ, vitam transigo seu traduco. Xen. et Luc. Interdum additur accus. ut Isocr. in Evag. διαβεβιωκὼς εὐτυχῆ βίον. Apud Plut. in Publio. ἀφ' ὧν διαβιώσονται φεύγοντες, quibus exilium sustentare poterunt.

Ἐμβιόω, ῶ, q. d. invivisco. Theophr. et in pass. voce, ἐμβιώσομαι τῇ γῇ. Ἐμβίωσις, q. d. inviviscentia.

Ἐπιβιόω, ῶ, supervivo, ultrà vivo, superstes sum, ἐπιζῶ. Plato in epistol. εἰς ἂν ἐγὼ ἐπιβιῶ. Et, ἐπιβιώσεταί σοι ἔτη τεσσαράκοντα, pro ἐπιζήσει.

Καταβιόω, ῶ, vitam transigo, vel etiam ad exitum perduco. Herodian. et Plutarch.

Καταβίωσις, vitæ transactio, vitæ ad exitum perductio. Cic. ad Att. lib. 13. ep.

Decomp. Συγκαταβιῶναι, vitam consumere, in Plut.

Συγκαταβιόω, ῶ, unà vitam transigo, vel extremam vitam transigo.

Περιβιόω, ῶ, incolumis vivo, vel supervivo, superstes sum; ut, ἐπιβιόω. Plutarch. in Antonio, ἀπαλλαγεῖσαν ἐκ τούτου, μὴ περιβιώσεσθαι. Item vivifico seu incolumem servo. Exod. 22.

Προβεβιωμένα, τὰ, vita anteacta. Plutarch. de lib. instit. τὴν δόξαν προβεβιωμένων, gloriam vitæ anteactæ. Sic et apud Synes. et Herodian.

Συμβιόω, ῶ, convivo. Luc. in vitarum vend. συμβιῶναι δεξιὸς καὶ συμπιεῖν ἱκανός. Jungitur συμβιόω dat. vi præpositionis: ut Dem. ἐγὼ μὲν δὲ τοσαύτῃ συμβεβίωκα τύχῃ. Idem pro cor. ἀγαθῇ δὲ (οὐχ ὑμεῖς;) τύχῃ συμβεβιωκὼς, τῆς ὑμᾶς ὡς φαύλως κατηγορεῖς.

Συμβίωσις, convictus, inter illos qui simul vivunt et contubernales sunt, dicitur esse συμβίωσις. Redditur etiam contubernium, item vitæ consuetudo. Plutarch. de marito et uxore dixit in Pericle, εἶτα τῆς συμβιώσεως οὐκ οὔσης αὐτοῖς ἀρεστῆς. Usus est et Cicero ad Atticum, lib. 3.

Συμβιωτὴς, convictor, contubernalis. Plutarch. Mæcenatem συμβιωτὴν τοῦ Σεβαστοῦ (i. Augusti) appellat. Interdum compotor exponi potest, veluti quum de parasito dicitur: ut apud Athenæum.

Alia comp. ex βιωτὸς sine præposit.

Ἀβίωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non vivens, non vitalis: ut, ἀβίωτος βίος, apud Dem. Aristoph. Synes. Sic ἀβίωτος αἰὼν, apud Xen. Pæd. 3. Exp. et miser, injucundus. Ἀβίωτον subst. absolutè ponitur pro ἀβίωτος βίος, apud Æschin. in Ctes.

Ἀβιώτως, cum tædio vitæ. Plutarch.

Ἀξιοβίωτον, dignum vita.

Ξηροβιωτικὸς, qui in sicco vivit, terrestris. Ex Platone.

Χειροβίωτος, vide supra in Χειρόβιος.

ΒΛΑΙΣΟ'Σ, ῦ, ὁ, valgus, cui distorta sunt et prava crura, et cui genua ac tibiæ conversæ sunt. Gal. de causis morborum, καλεῖ δὲ βλαισὸν μὲν τὸ ἐπὶ τὰ ἐκτὸς ῥέπον, ῥαιβὸν δὲ τὸ ἐπὶ τἀναντία. Xenophonti sunt equi βλαισοὶ, quod vitium est tale, ut interius alternantur pedes, quando gradiuntur ac procurrunt. [περὶ Ἱππ. cap. 1. §. 3. αἱ μὲν γὰρ ὑψηλαὶ—αἱ δὲ ταπειναὶ ὁμαλῶς βαίνουσι—ὥσπερ οἱ βλαισοὶ τῶν ἀνθρώπων.] ☞ Autor Etymologici affert ex quodam, ὁ τοὺς πόδας ἐπὶ τὰ ἔξω διεστραμμένος, et addit, qui literæ λ similis est. Et subjungit βλαισὸν dictum esse τὸν βεβλαμμένον τὸ ἴσον τῶν ποδῶν. Vide Bud. in prior. annot. in Pand. et Alex. Aphrod. Probl. 24. l. 2. (Homerus in Batrach. 298.)

Βλαισότης, ητος, ἡ, distortio. Aristot. in Probl.

Βλαισόω, ῶ, distorqueo. Aristot.

Βλαίσωσις, idem quod βλαισότης, blæsitas.

Βλαῖσα, in apibus Aristoteli sunt eadem quæ βλαισὰ, blæsa, hist. an. l. 9. c. 40.

Βλασός: idem cum βλαισός. A plerisque exp. cui membra sunt resoluta. Sic dicitur et cui lingua impedita est, qui et τραυλός. Utitur sæpe Hipp. et Gal. Scribitur et βλασσός, apud Poll.

ΒΛΑ'Ξ, ακὸς, ὁ, piscis quidam omnino inutilis et qui nulli animanti est esui. Etymol. dicit ne canibus quidem edulem esse. Hesychius eum fœtidum esse tradit. ¶ Item qui submissus est aut abjectus præ luxu vel præ fatuitate, ut exp. Eust. qui vult à βλῶ per syncopen facto ex βάλλω esse βλάζω, unde fiat βλάξ. Affertur apud Etym. etiam aliud etymon à μαλακός. Exp. etiam, socors, hebes, ignavus, iners, supinus. Xen. Pæd. 1. δέδοικα μὴ καταφανὴς βλάξ τις καὶ ἠλίθιος γένωμαι. [περὶ Ἱππ. cap. 9. §. 12. βλακὶ γε μὴν ἵππῳ ἀμείνω μοι δοκεῖ γράψαι πάντα τἀναντία ποιεῖν, ἵνα τῷ θυμοειδεῖ χρῆσθαι συμβουλεύομεν.] Dicitur et βλὰξ ἵππος, apud eundem in Apoma.

Βλακικὸς, ῦ, ὁ, socors, ignavus, iners, piger, apud Xenoph. [Œconom. cap. 8. §. 17. ἔλεγον τῇ γυναικὶ, ὅτι πάντ' ἂν ἡμεῖς (forte ἡμῖν) εἶεν βλακικοὶ, εἰ, &c. Plat. Politic. δειλὰ καὶ βλακικά. de Rep. lib. 4. de Leg. lib. 1. ἐπαινετὰ μὲν πάντ' ἐστὶ τὰ τοιαῦτα, ὅσα τοὺς ὄντας καρτερίους· ἔστι δ' ἀνδρείας, βλακικώτερα.] Apud Luc. stolidus. [Βλακίστατος. Athen. Deipn. lib. 7. ὅτι γὰρ Εὔφρων ἐν Ἀπομαρτυρουμένῳ γράφει οὕτως, Ὀψοφαγίστατός τε καὶ βλακίστατός ἐστιν. Vide Casaub. Animadv. ad loc. Xenophontis locus extat in tertio Commentariorum (Memorab. lib. 3. cap. 13. § 4.) ubi hodie βλακώτατος, minus recte pro βλακίστατος, lib. 4. cap. 2. §. 40. Πολλοὶ μὲν δὴ τῶν οὕτω διατεθέντων ὑπὸ Σωκράτους οὐκέτι αὐτῷ προσῄεσαν, οὓς καὶ βλακωτέρους ἐνόμιζεν.]

Βλακικῶς, ignavè, ignavorum et inertium more, Aristoph. in Avib.

Βλακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem quod βλακικός. Poll. [Xenoph. περὶ Ἱππ. cap. 9. §. 1. εἴπερ συμβαίνει θυμοειδεστέρῳ ἵππῳ τοῦ καιροῦ χρῆσθαι, ἢ βλακωδεστέρῳ ὡς ἂν ὀρθότατα ἑκατέρῳ χρῷτο.]

Βλακεύς, idem quod βλακικός.

Βλακεύω, socordiæ me dedo et inertiæ, socorditer me gero. Xenoph. in Laced. Polit. Erotianus ait esse ἐπὶ πλεῖστον διατρίβειν, metaph. ab illo pisce, quia ἐν τῷ συνουσιάζειν δυσκινήτως ἔχει. Item ὀλιγωρεῖν (contemnere) et μετὰ ῥᾳθυμίας καὶ ὀλιγωρίας τι πράττειν. ¶ Item per delicias consumo bona, per nequitiam vivo, inquit Bud.

Βλακεύεσθαι. Eust. ait esse μωραίνειν, desipere. apud Xen. autem, ῥᾳθυμεῖσθαι.

Βλακεία, ἡ, socordia, inertia, ignavia. Xen. Pæd. 7. [addas, Plat. Euthydem. Polyb. Hist. lib. 3. καὶ μὲν δειλία καὶ βλακεία κατ' ἄλλον μὲν αὐτοὺς ἐπιδοὺς ὑπάρχειν ἔχουσι.]

Βλάκευμα, quod per socordiam fit.

(Ἐμβλακεύομαι. Sch. Theoc. Id. 3. 36.)

Καταβλακεύομαι. (comp.) idem quod βλακεύομαι seu βλακεύω. Hinc καταβεβλακευμένοι καὶ κάτω ῥέοντες, Greg. socordiæ dediti, vel in mollitiem inertiamque effusi. Item luxui dediti, vel in deliciis vitam agentes.

Καταβεβλακευμένως, socorditer, per socordiam, remisso animo, remissè. Aristoph. in Pluto.

ΒΛΑ'ΠΤΩ, F. ψω, lædo, damno afficio, noceo. Plat. in Apol. οὐκ ἐμὲ μείζω βλάψετε ἢ ὑμᾶς αὐτούς. Dicuntur et dii βλάπτειν, quum cladem seu noxam aliquam immittunt, et Il. ψ'. βλάψε γὰρ Ἀθήνη. Et Xen. in Symp. ἐν μὴ θεὸς βλάπτῃ. † et Pæd. 1. 6. 15. et l. 5. p. 121. c.† Cum gen. ut Od. ά. βλάπτειν κελεύθου, ab itinere quempiam impedire, seu itineri alicujus impedimentum afferre.

Βλάπτομαι, injuria afficior, damno afficior, vel detrimentum aut cladem accipio. (Æsch. Ag. 122.) Thuc. Xen. † Pæd. l. 3. p. 129. c.† Item pro σφάλλεσθαι et ἐμποδίζεσθαι, vide Eust.

Βλάμμα, τὸ, detrimentum.

Βλάψις, damni illatio, noxa. Plat.

Βλαπτικὸς, nocivus, lædendi et damnum inferendi vim habens. [Lycoph. Alex. 144. Schol.]

Βλάβω, idem quod βλάπτω: unde Il. τ'. βλάβεται δὲ γούνατ' ἰόντι.

Βλάβη, ἡ, noxa, damnum, detrimentum. (Æschyl. 1134. Eurip. Hippol. 576.) Plat. Thuc. Aristoph. Plut. † Xen. Pæd. l. 2. 47. c.†

Βλάβος, εος, τὸ, idem. Plat. de leg. 8. et Aristoph. in Ran. (1182.)

Βλαβεὺς, έως, ὁ, idem. Nic. in Alexiph. κακὸν βλάβος πῶμα.

Composita.

Ἄβλαπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, noxæ expers, cui non nocetur. Apud Nicand. non nocens, innoxius.

Ἀβλαβὴς, ἐς, ὁ καὶ ἡ, innocuus, innoxius, non nocens: ut, ὕδωρ ἀβλαβὲς, Plat. 2. de rep. Item incolumis, illæsus, inoffensus, noxæ expers. Xen. 4. Cyri Pæd. καὶ τοὺς ἑαυτοῦ ἄνδρας ἀβλαβεῖς διὰ τὸ πείθεσθαι παρέχεται. (Æsch. Eum. 285. 477.)

Ἀβλαβὲς ὕδωρ, pura aqua. Theocr.

Ἀβλαβῶς, innocuè, innoxiè. Item inoffensè, illæsè.

Ἀβλαβίως, idem quod ἀβλαβῶς. Hom. in hymn. Merc.

Ἀβλάβεια, ἡ, innocentia. Cicer. l. 3. Tuscul. Item incolumitas, indemnitas.

Ἀντιβλάπτω, vicissim lædo seu noceo, læsus lædo. [Aristot. de Moribus. lib. 5. cap. 15. ἔτι, ὅταν παρὰ τὸν νόμον βλάπτῃ, μὴ ἀντιβλάπτων, ἑκὼν ἀδικεῖ.]

Ἀποβλάπτω, lædo, oblædo.

Ἀποβλάπτομαι, lædor, damnum accipio. Item, privor, jacturam facio. apud Soph. in Ajace, τοίου γ' ἀποβλαφθεῖσαν ἀρτίως φίλου, privatam tali amico.

Ἐμβλάπτω, impedio. Hom.

Ἐπιβλάπτω, insuper noceo et damnum infero. Thuc. l. 6.

Ἐπιβλαβὴς, noxius, damnosus, detrimentosus. [Clem. Alex. Pædag. lib. 2.]

Decomp. Συνεπιβλάπτεσθαι, unà lædi. Ex Aristot. Polit.

Εὔβλαπτος, qui lædi seu cui noceri facilè potest.

Θεοβλαβὴς, q. d. cui à Deo damna et pœnæ infliguntur. Item peculiariter, cui Deus abstulit intelligentiam. Bud. exp. adverso numine agens, à Deo reprobatus. Herodot. in Clione.

Θεοβλάβεια, ἡ, exp. dira stoliditas, apud Æsch. [c. Ctesiph.]

Θεοβλαβέω, id est, ἐκ τῶν θεῶν βλάβην πάσχω, Æsch. in Persis. [v. 835.]

Καταβλάπτω, lædo, detrimentis afficio. Nazian. in Orat. Aristot. Rhet. 3.

Νοοβλαβὴς, mente læsus, cui læsa est mens, qui non est sanæ mentis, mente captus.

Παραβλάπτω, oblædo, noceo. Chrysost.

Πολυβλαβὴς, qui multis modis nocet, qui multis damnis et noxis obnoxius est. Plut. lib. 1. contra Colotem.

Φρενοβλαβὴς, mente læsus, mente captus, Hippocr. epist. ad Demag.

Φρενοβλαβῶς, dementer, insanè, more ejus qui mente est læsus, aut mente captus. Herodot. et Hippocr.

Φρενοβλάβεια, amentia, dementia, apud Hesych. et Suid.

ΒΛΑΣΤΑ'ΝΩ, F. βλαστήσω, Aorist. 2. ἔβλαστον, germino, fruticor vel frutico, de plantis. † Aristoph. Nub. 1122.† Et generaliter pro nascor, originem duco: unde apud Soph. ἐξ ἀρτίου δεῦρ' βλαστών. Idem, ὅστις ἀνθρώπου φύσιν βλαστών. Æschylus, Ἀφ' ἧς τὰ καλὰ βλαστάνει βουλεύματα. ¶ Item produco. Alex. Aphr. τὰ κάθυγρα χωρία βοτάνας οὐ βλαστάνει. (Eurip. Med. 1256. cum Gen. Soph. Tr. 405. βλαστεῖν. Æsch. Ag. 765.)

Βλάστημα, τὸ, germen: id ipsum quod germinando prodiit. Gregor. Isocrat. (Æsch. S. c. Th. 539. Eurip. Med. 1101.)

[Βλαστημὸς, ὁ. αὔξησις. [illegible] Æschyl. S. c. Th. 12. Suppl. 322. 318.]

Βλάστησις, εως, ἡ, germinatio. Theophr. Exp. et fructuum inchoatio.

Βλαστητικὸς, ῦ, ὁ, germinandi vim habens. Theophr.

Βλάστη, ἡ, germen, propago. Theophr. Βλάστην ζωῆς, metaph. Plut. incrementum vocat. Et Plut. de Niobe, βλάσταις τέκνων βριθομένην. (pl. Soph. Tr. 389. Œdip. Tyr. 757.)

Βλαστεῖον, ου, τὸ, pro eodem, Nicand.

Βλαστὸς, ῦ, ὁ, germen. Theophr.

Βλαστικὸς, ad germinandum propensus. Theophr.

Composita: ac primùm ex βλαστάνω.

Ἀναβλαστάνω, repullulo, regermino, renascor. Interdum pro βλαστάνω. Plat. de leg. l. 6. ξύντροφα τῶν ἐκ γῆς ἀναβλαστανόντων. [Aristoph. Lysistr. 385. Ἄρδω σ', ὅπως ἀναβλαστάνῃς.]

[Ἀναβλαστεῖν. Herodot. Hist. lib. 5. §. 4. Ἔδει δὲ ἐκ τοῦ Ἠετίωνος γόνου Κορίνθῳ κακὰ ἀναβλαστεῖν. Ἀναβλαστεῖν potest etiam esse Aor. 2. Inf. à verbo ἀναβλαστάνω.]

Ἀναβλάστημα, quod renascitur. Poll.

Decomp. Συναναβλαστάνω, unà germine protrudo. Theophr. histor. plant. 3. c. 6.

Ἀποβλαστάνω, germino, vel potius, egermino. [Soph. Œd. Col. 550. Μητρὸς κοινᾶς ἀπέβλαστον ὠδῖνος.]

Ἀποβλάστημα, germen. Et generaliter per translationem, pro prole, ut apud Plat. in symp.

Ἀναβλάστησις, germinatio.

Διαβλαστάνω, germino, pullulo. Theophr. l. 4. de caus. pl. c. 9.

Διαβλάστησις, germinatio.

Ἐκβλαστάνω, egermino. Theophr. de caus. pl. l. 1. c. 3.

Ἐκβλάστημα, τὸ, germen, id quod egerminavit.

Ἐκβλάστησις, egerminatio. Diosc. l. 1. ἐκβλάστησις τῶν φύλλων.

Ἐπιβλαστάνω, supergermino, insuper germino. Theophr. hist. plant. l. 3. c. 7.

Ἐπιβλαστέω, idem.

Ἐπιβλάστησις, supergerminatio.

Ἐπιβλαστικὸς, supergerminandi vim habens. Theophr.

Decomp. Προσεπιβλαστάνω, incrementum germinum accipio.

Μεταβλαστάνω, germen muto, mutato germine pullulo.

Ὁμοιοβλαστάνω, similiter germinare, germinis ratione convenire.

Παραβλαστάνω, circumpullulo, et renascor, seu (ut alii exp.) adnata emitto. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 8.

Παραβλάστημα, quod ita circumpullulat et renascitur. Poll. l. 7.

Παραβλάστησις, circumpullulatio illa. Theophr.

Παραβλάστη, ἡ, exp. ramulus, nepos. Quibusdam παραβλάσται sunt adnata, aliis adnascentia sive appendices, atque ramuli qui justo germini adnascuntur et succrescunt, quasique proles nova atque ascititia è caule sponte pullulant; quos si ab radice pullulent, stolones potius Latinè dici iidem scribunt, quæ ipsi Plinio inutilis fruticatio. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 4.

Παραβλαστικὸς, ῆ, ὸν, qui sic adnascitur et circumpullulat. Theophr.

Decomp. Ἀπαράβλαστος, nullam sobolem proferens, non renascens. Theophr.

Προβλαστάνω, prægermino, prius germino. Theophr. de caus. plant. l. 1. c. 16.

Προβλάστημα, quod prægerminavit, præcedens germen.

Πρόβλαστος, q. d. prægerminans. Bacchum ita vocatum annotat Cæl. Rhod. quia è germinantibus vitium palmitibus, illi fieret divina res, vel quod easdem forent potaturi.

Ὑπερβλαστάνω, germinationis modum excedo. Theophr. de caus. pl. l. 1. c. 25.

Ὑπερβλαστὴς, germinationis modum excedens. Theophr.

Ὑποβλαστάνω, suppullulo.

Alia comp. facta ex βλάστη seu βλαστός.

Ἀβλαστὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, non germinans, sine germine, non pullulans, infecundus. Theophr. cui et opponit βλαστητικός.

Ἄβλαστος, idem quod ἀβλαστής. Theophr.

Ἀβλαστέω, ῶ, non germino, vel malè germino.

Ἀβλάστητος, non germinans, germinare non valens. Theophr.

Ἀειβλαστὴς, semper germinans.

Ἀειβλαστέω, ῶ, semper germino.

Ἀειβλάστησις, perpetua germinatio.

Ἀκρόβλαστος, germen in cacumine habens.

Ἀνάβλαστος, ut, ἀνάβλαστον ἀφίησι, germen emittit, ex Theophr.

Decomp. Δυσαναβλαστέω, difficulter repullulo. Metaph. posuit. Plut. symp. 6.

Ἀρτιβλαστὴς, recens germinans. Theophr.

Δυσβλαστὴς, difficulter germinans.

Δυσβλαστέω, ῶ, difficulter germino.

Εὔβλαστος, et εὐβλαστὴς, bene germinans. Theophr.

Εὐβλαστία, ἡ, et εὐβλάστησις, ἡ, copiosa germinatio. Theophr.

Εὐβλαστέω, ῶ, bene germino. Idem.

Κακοβλαστὴς, et κακόβλαστος, malè germinans.

Κακοβλαστέω, ῶ, malè germino. Theophr.

Λεπτόβλαστος, tenuia germina edens.

Νεοβλαστὴς, idem: et qui novissimè in lucem editus est. Opp. lib. 1. Halieutic.

Νεόβλαστος, qui novissimè germinavit.

Ὁμοβλαστὴς, simul germinans.

Ὀψιβλαστὴς et ὀψίβλαστος, serò germinans.

Ὀψιβλαστέω, ῶ, serò germino. Theophr.

Παλιμβλαστὴς, et παλίμβλαστος, iterum germinans. Theophr. [Eurip. Herc. Fur. 1274. Τίν τ' ἀμφίκρανον, καὶ παλιμβλαστῆ κύνα Ὕδραν φονεύσας;]

Περιβλαστάνω, circumpullulo, in circuitu pullulo. Plut. lib. non. de fun.

Πολυβλαστὴς, multum germinans.

Πολυβλαστία, uberrima germinatio.

Πρωϊβλαστὴς et πρωΐβλαστος, maturè germinans. Theoph.

Πρωϊβλαστία, matura germinatio, seu præcox germinatio.

Πρωϊβλαστέω, ῶ, maturè germino. Idem.

Πυκνόβλαστος, densè germinans.

Συμβλαστὴς, congerminans. Item germinationem juvans. Theophr.

Ταχυβλαστία, germinandi celeritas. Theophr.

ΒΛΑ'ΤΤΙΟΝ Βυζάντιον, apud Actuarium et recentiores medicos Græcos dicitur os anterius narium purpuræ. Causam appellationis hujus exposuit Leonh. Fuch. de comp. medic. l. 1.

ΒΛΑΥ'ΤΑΙ, αἱ, genus calceamenti, sicut et βλαῦδες, Hesychio. Plato in Symp. ἔφη γάρ οἱ Σωκράτη ἐντυχεῖν λελουμένον τε καὶ τὰς βλαύτας ὑποδεδεμένον, &c. Et apud Athen. l. 12. βλαύτας σύρων.

Βλαυτίον, ου, τὸ, crepidula seu sandaliolum. Athen. l. 8. Legitur quoque apud Aristoph. et in Epigr.

Βλαυτοῦν, induere, aut, verberare sandalio. Hesych.

Ἄβλαυτος, (comp.) exp. excalceatus, discalceatus, qui nudis pedibus incedit. Hesych.

ΒΛΕ'ΝΝΑ, ας, ἡ, mucus: frigidus humidusque mucus, quem omnes φλέγμα vocant, ut scribit Gal. l. 2. de facult. natur. Hippocrates ita nominare consuevit crassiorem pituitam, qualis è cerebro per palatum et nares descendit.

Βλεννώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, mucosus. Hippocr.

Βλεννὸς, adject. idem. Peculiariter de homine ignavo et stulto, seu segni et fatuo, teste Hesych.

Βλενώδης et βλένος, unico ν scripta reperiuntur.

Βλῆνα quoque, et βληνώδης, reperiuntur pro βλέννα et βλεννώδης, apud Hippocr.

Βλίννα, idem quod βλέννα, mucus.

Βλεννηρὸς, mucosus. Gal. in lex. Hippocr.

Ἀβλεννὴς, (comp.) muco carens. Apud Athen. l. 7. est piscis nomen.

ΒΛΕ'ΠΩ, F. ψω, aspicio, intueor. (ἀπὸ τοῦ βάλλειν ὦπας, ut tradunt grammatici.) Cum εἰς, ut Dem. et Æschin. βλέπειν εἰς τὰ τούτων πρόσωπα. Et cum πρὸς, ut Xen. βλέπω φιλοφρόνως πρὸς σε. (φόβον βλέπειν. i. e. φοβερῶς. Æschyl. S. c. Th. 504. Ch. 844. Suppl. 724. cum Præp. πρὸς. Eurip. Med. 247. Soph. Œdip. Tyr. 878. ἐς ἄλλον χεῖρα βλέπειν. Philostr. l. 2. c. 17. Eurip. Hippol. 57. 282. 421.) ¶ Interdum βλέπω πρὸς τοῦτο, rationem hujus rei habeo. Bud. ex Aristot. ¶ Dicitur et βλέπειν πρός τινα, vel εἴς τινα, pro, aliquid ab aliquo expectare, aliquid sibi de aliquo polliceri. ¶ Cum adverbio, ut, ἄνω βλέπειν, et κάτω βλέπειν, sursum vel deorsum intueri, vel attollere oculos, et dejicere oculos in terram. Res etiam inanima dicitur βλέπειν κάτω, deorsum vergere. Aristot. de anim. l. 2. ¶ Item videndi facultate sum præditus, ut Aristoph. in Pluto, Οἱ γὰρ βλέποντες τοῖς τυφλοῖς ἡγούμεθα. ¶ Interdum pro, vivo, ut Soph. in Ajace, ἴσως τοι κ' εἰ βλέποντα μὴ 'πόθουν, θανόντ' ἂν οἰμώξειαν. Et Eurip. in Hecuba, βλέποντι φίλῳ. cui itidem opp. mortuus. ¶ Item caveo, ut, βλέπετε ἀπὸ τῆς ζύμης, apud Marcum c. 8.

Βλέμμα, τὸ, aspectus, intuitus, vultus: τὸ βλέμμα ἥμερος, Luc. qui est mansueto aspectu.

Βλεμεαίνω, trucibus oculis circumspicio, ut tradit Eustathius, addens leonum esse proprium, significareque terrere vel solo aspectu, aut huc et illuc conversis oculis circumspicere. Vide etiam in Βρίμη et Φλέψ. Iliad. θ'. et μ'. σθένεϊ βλεμεαίνων. Apud Gregorium, Εἰ δὲ σὺ κάλλεϊ τέρπῃ ἐπισταλάκτῳ βλεμεαίνεις. Bud. exponit si fucata facie tantum efferris. Hinc compositum, Ἀβλεμὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, eidem Eustath. est ἀέργητος, ἄτιμος, εὐτελής, ἄνανδρος, ἀσθενής: quibus omnibus βλεμεαίνειν contrarium est. Exponitur et νωθρὸς, παρειμένος: item ἀνειμένος et κακός. Nicand. Unde adverb. ἀβλεμέως, ignavè, remissè. Poll. Suid.

Βλέψις, εως, ἡ, intuitus, ipsa intuendi actio.

Βλεψίας, ου, ὁ, piscis nomen, apud Athen. l. 7.

(Βλεπτὸς, i. e. ὁρατός. Soph. Œdip. Tyr. 1359.)

Βλέπος, εος, τὸ, idem quod βλέμμα. Suid. ex Aristoph. in Nub.

Βλέπησις, idem. Eust.

Composita.

Ἀβλεπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, exp. despectus, vilis, nihili, malus, indignus qui videatur.

Ἀβλεψία, ἡ, cæcitas. Theophylact. epist. 10. Item inconsiderantia.

Ἀβλεπτέω, ῶ, F. ήσω, non video, non intueor, oculos averto, apud Suid. ¶ Item cæcutio. Eusebius Apod. 8. ¶ Item pecco, delinquo.

Ἀβλέπτημα, peccatum, delictum.

Ἀναβλέπω, suspicio, sursum aspicio, oculos sursum attollo, quasi ἄνω βλέπω. Xen. Pæd. 6. ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν, ἐπηύξατο. Et Pæd. 1. οὐδ' ἀναβλέπειν πρὸς τὸν πάππον. ¶ Item rursum cerno vel video, visum recupero, apud Aristophanem, Platonem, et Matthæi 20. Exponitur etiam à Bud. post cæcitatem oculis restituor.

Ἀνάβλεμμα, aspectus vel intuitus in sublime. Xenophon. in Cyneg.

Ἀντιβλέπω, obtueor, contra aspicio, ex adverso intueor. † τινί. Xen. Pæd. l. 3. p. 66. d. et l. 5. p. 130. b.† Quidam exp. adversis oculis intueor. Apud Luc. in piscat. ἀντιβλέπειν τῷ φωτὶ, contra lumen aspicere. Et cum accus. apud Synes. τίνα ὀφθαλμοῖς ἡμᾶς ἀντιβλέψεται; Bud. exp. nos rectà aspiciet? vel aspectum nostrum sustinebit?

Ἀντίβλεψις, obtutus. [Xenoph. Hieron. §. 35. Ἐκεῖ γὰρ παρὰ τοῦ ἀντιφιλοῦντος ἡδεῖαι μὲν αἱ ἀντιβλέψεις, ἡδεῖαι δὲ αἱ ἐρωτήσεις, ἡδεῖαι δὲ καὶ αἱ ἀποκρίσεις, &c.]

Decomp. Ἀναντίβλεπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, in quem defigendi non sunt oculi, contra quem oculi non sunt attollendi; vel contra quem non ausit quisquam oculos attollere.

Δυσαντίβλεπτος, obtutu difficilis, i. terribilis. Plut.

Ἀποβλέπω, respicio, intueor, oculos converto, apud Xenophon. καὶ εἰς τὴν ἑαυτῆς σκιὰν ἀποβλέπει. ¶ Item suspicio, i. admiror et colo, teste Bud. Apud Luc. καὶ θαυμάζειν καὶ πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπειν ποιεῖν. Apud Xen. Hellen. 6. ἡ σὴ πατρὶς εἰς σὲ ἀποβλέπει, patria tua te respicit, i. à te pendet, in te spem suam collocat. ¶ Item rationem habeo, vulgo dicitur respectum habeo. Isocrat. ad Philipp. ἀποβλέπειν εἰς τὴν ἡλικίαν τὴν ἐμὴν δεῖ, ᾗ δικαίως ἂν ἅπαντες συγγνώμην ἔχοιεν, rationem ætatis meæ habere par est, cui meritò veniam omnes dederint. Rursum, οὐ πρὸς τὰς τούτων ἀπειλὰς ἀποβλέψας πεισθήσει τοῖς λόγοις. ¶ Item specto, i. mihi ante oculos propono. Æschin. in Ctesiphontem, ζητεῖ πυθέσθαι πρός τι ἂν ἀποβλέποντες ἀποψηφιεῖσθε τὴν γραφὴν, i. quo spectantes, vel qua ratione moti, vel quid vobis ante oculos proponentes. Gal. ad Glaucon. ἀποβλέπειν εἰς τὰς τῶν νοσημάτων φύσεις. ¶ Item specto, prospicio, prospectum habeo. Plut. ἀποβλέπει πρὸς θάλασσαν. Item specto, i. pertineo. Gal. τὰ εἰς ὑγείαν καὶ ζωὴν ἀποβλέποντα. (Philostr. l. 3. c. 22.)

Ἀποβλέπομαι, voce pass. significatione activa. Lucian. εἰς σε πάντες ἀποβλέψονται.

Ἀπόβλεμμα, respectus. Poll. ex Phrynicho comico.

Ἀπόβλεπτος, conspicuus, celeber, apud Suidam. [Eurip. Hec. 354. Δέσποινα δ' ἦ δύστηνος Ἰδαίαισιν ἐν γυναιξὶ, παρθένοις τ' ἀπόβλεπτος μέτα, Ἴση θεοῖσι, &c. Schol. ἐν παρθένοις τε περιφανής.]

Διαβλέπω, perspicio: vel despicio, visu penetro. [Plat.]

Ἐμβλέπω, intueor, oculos figo. Plato ep. 7. ἐμβλέψας μοι καὶ μάλα τυραννικῶς. † Xen. Pæd. 1. 3. 2.†

Ἔμβλεμμα, intuitus, rectus aspectus. Xen. [Κυνηγ. c. 4. §. 4.]

Ἐπιβλέπω, intueor, cum accusativo: ut, ἐπιβλέπειν τὴν γῆν. Lucian. Item ad animi oculos translatum, ut, ἐπιβλέπειν τὰς τῶν ἄλλων ἀτυχίας. (Soph. Œdip. Tyr. 1547.)

Καταβλέπω, deorsum aspicio, et defixis in terram oculis despicio. Pollux.

Καταβλέπων, οντος, ὁ, ἡ, catoblepon: bestia tauro similis, terribilis aspectu, non directè, sed ad terram versus intuens, unde et nomen. Ælian. hist. an. lib. 7. cap. 5. A Plinio catoblepas dicitur, lib. 8. cap. 21.

Κατάβλεψ, deorsum respiciens. Sic dicitur Mercurius, apud Athen. lib. 9.

Κυνόβλωψ, ωπος, ὁ, cui est caninus aspectus. Dicitur de impudente.

Μεταβλέπω, prospicio. Plut. [Apoll. Rhod. Arg. i. 726. ἢ κεν μεταβλέψειας ἔμπεδος.]

Ὀξυβλεψία, ἡ, visus acutus, seu visus acumen. Hesych.

Παραβλέπω, limis aspicio, straborum more; vel obliquis oculis aspicio. cui opponitur ἀτενίζω, apud Aristot. Meteor. lib. 1. ¶ Exponitur etiam, malè video, negligenter aspicio. Item pro ὑποβλέπω, torvè aspicio, ex Aristoph. (R. 412.)

Παράβλεψις et παράβλεμμα, aspectus qualis est straborum.

Παραβλὼψ, ῶπος, ὁ, ἡ, strabus vel strabo, limis aspiciens. Iliad. ι. παραβλῶπές τ' ὀφθαλμώ, strabæ oculis. Et παραβλῶπες ὀφθαλμοὶ, strabi oculi. Luc. de Thersite.

Περιβλέπω, circumspicio. πάντα περιβλέπουσι. Luc. ¶ Item metaph. pro, affecto, apud App. bell. civil. 3. ἀρχὴν ἰδίαν καὶ στρατιὰν αὑτῷ περιέβλεπε, id est, affectabat, circumspiciebat unde pararet. Apud eundem στρατὸν περιβλέπεσθαι, expon. lustrare, recognoscere. ¶ Est etiam admiror. ¶ A Synes. et pro, complector, poni scribit Bud. (Περιβλέπομαι. Eurip. Phœniss. 508.)

Περίβλεπτος, (q. d. qui circumspicitur) conspicuus, spectabilis, spectatissimus. Item illustris, celeber. Item qui est admirationi. Xen. † Pæd. l. 6. p. 149. b. et 7. p. 195. c.† Plut. Isocr. Lucian.

Decomp. Ἀπερίβλεπτος, incircumspectus, non circumspectus. Suid.

Προβλέπω, prospicio, prævideo. Ad Heb. 11. τοῦ Θεοῦ περὶ ἡμῶν κρεῖττόν τι προβλεψαμένου.

Προσβλέπω, obtueor, intueor, aspicio. Aristoph. in Pluto, προσέβλεψέ μέ τις. Et Plutarchus in Public. προσέβλεψεν αὐτὸν ἱλαρῷ προσώπῳ.

Ὑποβλέπω, (q. d. subaspicio) dejectis oculis aspicio. A Bud. exp. limis oculis aspicio; sicut et παραβλέπω, apud Aristot. item apud Lucianum, ὑποβλέπειν σε ἐς τὸν πλοῦτον ἰδόντα. Apud eundem exp. et, improbè vel torvè aspicio. Quoniam autem sic intuemur eos quos suspectos habemus et aversamur, ideo exponitur etiam, suspicor, suspectum habeo, aversor, contemno. Luc. in convivio.

Ὑπόβλεψις, et ὑπόβλεμμα, aspectus qualis est limis oculis vel torvè intuentium.

Ὑποβλεπτικῶς, limis oculis aspiciendo vel torvis; pro quo dicit Homer. ὑπόδρα. Bud. ad Œcumenio in Acta scribit accipi pro, oculis invidis et malevolis.

ΒΛΕ'ΦΑΡΟΝ, ου, τὸ, palpebra, [illegible] est, pellis oculis obducta, et hos tegens. Marcellus in Diosc. lib. 1. c. 92. βλέφαρα exp. cilia utrinque oculum in somno et in occursu noxæ alicujus claudentia. Od. Ψ'. βλεφάρων δ' ἄπο δάκρυα ἧκε. (Pl. pro oculis. Soph. Aj. 85. Soph. Tr. 108. Βλέφαρα. Eurip. in Hippol. 866.) ☞ Etym. dictum vult quasi τοῦ βλέποντος φάρος. unde à poëta quodam Græco non illepidè ἡμεροτρόφυλλον appellatur. aut παρὰ τὸ ἐν τῷ βλέπειν αἴρεσθαι.

Βλεφαρὶς, ίδος, ἡ, seu βλεφαρίδες, in plurali frequentius, cilia, pili palpebrarum, palpebræ. Aristoteli est et palpebra, ut de part. anim. 4. οὐκ ἔχουσι δὲ τὰ ζῶα ταῦτα τὴν ἄνω βλεφαρίδα.

Βλεφαρίζω, F. ίσω, idem quod σκαρδαμύττω, nicto, id est, crebrò conniveo: quod timiditatis indicium putatur, inquit Camer.

Composita.

Ἀγανοβλέφαρος, ου, ὁ καὶ ἡ, blanda supercilia habens. Et blandos oculos habens. Apud Athen. lib. 13.

Ἀγκυλοβλέφαρον, ου, τὸ, à Celso lib. 7. cap. 7. dicitur, quum inter se palpebræ coalescunt, aperirique non potest oculus: seu quum palpebræ cum albo oculi cohærescunt.

Ἀγκυλοβλέφαρον, ου, τὸ, idem. Cels.

Ἑλικοβλέφαρος, ὁ καὶ ἡ, cui palpebræ sunt volubiles, aut tortiles, aut nigræ. Hom. hym. in Venerem. [19. Χαῖρ' ἑλικοβλέφαρε, γλυκυμείλιχε. Pind. Pyth. Od. Δ. 305. Tres filii Jovis venerunt, Ἀλκμήνας θ' ἑλικοβλεφάρου, Λήδας τε.] † Hesiod. Theog. v. 16. V. ibi Græviam et Schol.†

Καλλιβλέφαρον (sub. φάρμακον) medicamentum ad ornatum et venustatem palpebrarum faciens. Gal.

Ἀβλέφαρος κύκλος, orbis cui palpebræ desunt: apud Nonn. pro eo qui oculo est destitutus.

Σεμνοβλέφαρος, superciliosus, superbus: à magnis superciliis et adductis.

Σοβαροβλέφαρος, qui fastuoso et superbo est supercilio. Nam supercilia maximè indicant fastum. in Epigr.

Χαριτοβλέφαρος, cujus palpebris gratia aliqua inest. Scribit Laërtius ita vocatum fuisse Demetrium. Item fruticis nomen, apud Plin. lib. 13. cap. ult.

ΒΛΗΧΑ'ΟΜΑΙ, ῶμαι, F. ήσομαι, balo. Tribuitur ovibus et capris, ut apud Aristophanem in Pluto, βληχώμενοί τε προβατίων αἰγῶν τε κιναβρώντων μέλη. Aristophanes in Vespis ad puerulorum vagitum transtulit, τὰ δὲ παιδία συγκύψανθ' ἅμα βληχᾶται. ☞ Eustathius vult, à βῆ derivatum esse βληχὴ, includens ei et nomen ἦχος, ut βληχὴ sit ὁ τοῦ βῆ ἦχος.

Βλήχημα, ατος, τὸ, et Βληχὴ balatus. Od. μ'. οἰῶν τε βληχήν. Æschyl. in trag. quæ ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας inscrib. βλαχὰς (Doricè pro βληχὰς) vagitus infantium appellavit.

Βληχητὸς, balativus, qui balat. τὰ βληχητὰ, animalia quæ balant, apud Suid.

Βληχώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, (q. d. balativus vel balatorius) mento similis ovibus. Suidas.

Βληχὼ et βλήχων, à Theophrasto et aliis nominatur ἡ γλήχων, dictamnus seu pulegium sylvestre, de quo vide Plin. l. 20. c. 14. ubi dicit gustatum à pecore caprisque balatum concitare.

Βληχωνίας κυκεὼν, potio cui pulegium admistum est, ut apud Aristoph. in Pace.

Composita.

Ἀβληχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, balatus expers. in Epigr.

Καταβληχάομαι, ῶμαι, Theocr. pro βληχῶμαι.

ΒΛΗΧΡΟ'Σ, ὰ, ὸν, debilis, imbecillus. Alcæus, βληχρῶν ἀνέμων ἀχείμαντοι πνοαί. Nicander, βληχρὸν μυὸς οἷα μυοδόχῳ ἐν χροὶ νύγμα. Et apud Galen. βληχροὶ πυρετοί. Quo et Alex. Aphr. utitur. ☞ Quidam deducunt παρὰ τὸ βεβλῆσθαι, ut sit ὁ καταβεβλημένος καὶ ταπεινός. ¶ Quidam contrà, βληχρὸν, pro valido et robusto acceperunt: ex quibus fuit Heraclides Milesius, tanquam à βάλλειν, ut βληχρὸς sit ὁ καταβάλλων.

Βλῆχρον, ου, τὸ, filix herba, schol. Theocr. pro quo βλῆτρον habet Nic. ¶ Βληχρὸν seu βλέχρον, leguminis quoddam genus, apud Hippocr. ut à Gal. exponitur.

Ἀβληχρὸς, aut (ut alii) Ἄβληχρος, itidem pro, imbecillus, invalidus, infirmus. Iliad. θ'. Νήπιοι, οἳ ἄρα [illegible] τάδε τείχεα μηχανόωντο, Ἀβλήχρ', οὐδενόσωρα. Ἀβληχρὸς θάνατος, invalidos reddens mortuos, autore Eust.

Ἀβληχρὰ νόσος, morbus non vehemens, morbus lentus, remissus et quasi languidus, apud Plut. in Pericle. ¶ Item robustus, validus. Etym. ex Pindaro. In hac signif. α est α privativum, [illegible] illa autem supervacaneum.

Ἀβληχρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem. apud Nic.

Περιβληχρὸς, Apoll. Arg. 4. [620.] qui omni seu ex omnibus corporis partibus debilis est ac deficit.

ΒΛΙ'ΤΟΝ, ου, τὸ, blitum: genus oleris insipidum et vile, unde proverbio dicitur, blito despectior. Diosc. et Theophr. Apud Suidam scribitur βλίττον. ¶ Fortasse ita dictum quasi βλητὸν, i. abjiciendum, propter inertiam et inutilitatem, seu vilitatem. Festus tamen blitum à βλὰξ deducit.

Βλίτας et βλίτωνας Hesych. dici scribit stultos.

Βλιτάδας, Suidas à veteribus ait vocatas viles mulierculas.

Βλιτομάμας, fatuus. Aristoph. in Nub. † 997.†

Ὀνόβλιτον, species bliti, linguæ similis.

ΒΛΙ'ΤΤΩ, mel aufero exprimendo, more eorum qui mel aut lac è favis aut uberibus pressis auferunt: fieri enim putatur à θλίβω. ut, βλίττω τὸ μέλι, apud Aristot. lib. 9. anim. mel adimo: castro favos. Aristophan. in Equit. [791.] ἀλλὰ καθείρξας αὐτὸν βλίττεις. Vide Poll. l. 2.

Βλίττομαι: ut, βλίττεται σμῆνος δύο χόας, castratur favi unius alvei duobus sextariis.

Ἀποβλίττω, (comp.) idem quod βλίττω. Aristoph. in Avib. ὁ δ' ἀπέβλισε θυμάτιόν μου. ubi vide schol.

[Βλίττω. Plat. de Rep. lib. 9. πλεῖστον δὴ, οἶμαι, τοῖς κηφῆσι μέλι καὶ εὐπορώτατον ἐντεῦθεν βλίττεται.]

ΒΛΥ'ΖΩ, [illegible] βλύω, F. ύσω, scaturio, mano. in Epigram. κύλιξ βλύζουσα λοιβῆς scatens et manans multo vino. ¶ Item activè, effundo, emitto abundanter. Nonn. ἔβλυε πηγὴ ὑγρὸν ὕδωρ. Et [illegible] Epigram. ἐκ μαζῶν βλύζων. Metaph. apud Eurip. λόγοισι μύθους ἐκβλύσαι ἀφρισμάτων. ¶ Dictum a murmure et sono scaturientium aquarum tradunt quidam.

Βλυστηρὶς, ίδος, ἡ, q. d. scaturitrix: ut [illegible] Epigr. βλυστηρίδι χειρὶ, manu scaturiente et fluente.

Composita.

Ἀειβλύω, perpetuò scaturio. Hesych.

Ἀναβλύζω, sursum erumpo scaturiendo, scaturio sursum; vel simpl. scaturio. Propriè dicitur de fonte. Athen. ἀνέβλυζε [illegible] ἐξ αὐτοῦ κρουνοὶ δύο. Aristoteles tamen, de mundo, dixit, φλόγες [illegible] γῆς ἀναβλύζουσαι, flammæ quæ è terra eruperunt. (Theoc. ιζ'. 80.)

[Ἀναβλύω. Ap. Rh. Arg. iii. 223. Καὶ ῥ' ἡ μὲν ἀναβλύεσκε γάλακτι, Ἡ δ' οἴνῳ, τριτάτη [illegible] θυώδεϊ νᾶεν ἀλοιφῇ.]

Ἀνάβλυσις, scaturigo. Aristot. de mundo, πηγῶν ἀναβλύσεις.

Ἀναβλύες, fontes. Hesych.

Ἀποβλύζω, scaturio, emitto aquas: ut fons dicitur ἀποβλύζειν, sicut et βλύζειν. ¶ Item evomo, per vomitum effundo. Iliad. ι. οἶνον ἀποβλύζων.

Ἐκβλύζω, exscaturio, emano. Bud. ex Plut.

[Ἐκβλύω. Apoll. Rhod. Arg. iv. 1416. Ostendite — ποθὶ γαίης ἱερὸν ἐκβλύοντα θεαὶ ῥόον, &c.]

Ἐπιβλὺξ, abundè, affluenter, apud Athen. l. 6.

Ὀμβροβλύζων, pluviam fundens.

Παραβλύζω, scaturiginis instar refundo et rejicio, evomo, apud Suid.

Περιβλύζω, scatebris affluo, ubique ac passim scateo. Aristot. de mundo. (Philostr. l. 3. c. 14. 25.)

Ὑπερβλύζω, supra modum scateo, seu exundo, redundo, exubero, circumfluo. (cum Gen. Philostr. l. 3. c. 14. 25.) Areop. Chrysost. Greg.

Ὑπέρβλυσις, exuberantia.

ΒΛΩΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, buccella, offella, vel fragmentum. ☞ A βάλλω, deducit Eustath.

Βλωμιαῖοι ἄρτοι, panes qui incisuras habent, à Romanis dicti quadrati, apud Athen. l. 3.

Ὀκτάβλωμος ἄρτος, panis octo buccellarum, seu octo torundarum, apud Hesiod.

ΒΛΩ'ΣΚΩ, F. ώσω, advenio, vel eo. Nican. in Ther. ὅταν βλώσκοντα καθ' ὕλην Δήεται. schol. exp. μολόντα, ἀναστρεφόμενον. Ab Etym. exp. αὐξάνω, qui [illegible] derivatum ex μολῶ dicit, τροπῇ et συγκοπῇ.

Βλῶσις, adventus, παρουσία, Hesychio. Ab Etym. exp. etiam ἕξις, in hoc semiiambo, Δίφρον τέτταρας βλώσεις.

Βλωθρὸς, ὰ, ὸν, altus, celsus, procerus: ut Hesychio, βλωθρὰ est εὐαξῆ ἢ προβαίνοντα καὶ ἄνω θρώσκοντα: itidemque schol. Apoll. ἄχρι τοῦ αἰθέρος μηκύνοντα: derivantibus παρὰ τὸ βλώσκω. Il. ν'. et π'. ἤριπε ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν ἢ ἀχερωὶς, Ἠὲ πίτυς βλωθρή. Od. ω'. Στὰς δ' ἐπὶ βλωθρὴν ὄγχνην. Apud Nic. in Ther. βλωθρῆς πιτυΐδος, schol. expon. non solùm μακρὰς et μεγάλας, sed etiam χλωράς.

Composita.

Ἀποβλώσκω, discedo. Apoll. Rhod. Arg. [iii. 114. 8.] ἔργ' ἀποβλώσκοιτο μετὰ πρὶν φάος ἰκέσθαι Διὸς, &c.

Καταβλώσκω, percurro seu decurro in Od. π'. Οἷα ἐμοὶ μὲν ταῦτα μεταλλῆσαι καὶ ἐρέσθαι Ἄστυ καταβλώσκοντα. Ab Hesych. exp. κατατρέχω et ἐπιφοιτάω. † Apollon. Arg. I. 322. ubi v. scolia.†

Προβλώσκω, expon. prodeo vel exeo. Od. φ'. μή τι θύραζε Προβλώσκειν. Exp. et, protubero.

ΒΟΑ'Ω, ῶ, F. ήσω, [illegible] sæpe, ήσομαι, boo, clamo, vociferor. (Βοᾷ μὲν ὅρκους, jusjurandum [illegible] fœdera vocat. Eurip. Med. 21. βοᾷ κῦμα. Æschyl. S. c. Th. 64. V. ib. 171. Soph. Tr. 783. Œdip. Tyr. 1276.) Iliad. β'. μακρὰ βοῶν. Et Plut. in sec. admin. καὶ μέγα βοᾷν ἐν ἐκκλησίᾳ. ¶ Interdum, clamando seu clamans dico, vel cum clamore dico. Thuc. 8. ἀλλ' ἀναστάντα ἐβόων τοὺς τὸν δῆμον καταλύοντας. Apud Soph. βοᾷν μέλος, clamore sublato cantare. ¶ Item, inclamo, clamando voco, ut Luc. [illegible] Macrob. τί με βοᾷς; Et apud eundem, εὐθὺς πρὸς ἑαυτὸν δεῖται βοᾶν. ¶ Item celebro: unde βεβοημένος, celebratus, celeber redditus. ¶ Ad inanima etiam transfertur, ut, κῦμα βοᾷ. Iliad. ξ'.

Βοᾶτις, fem. gen. clamatoria, vociferatoria. Æsch. in Persis. ‡ 576.‡

Βόημα, τὸ, (pro quo Doricè βόαμα,) clamor, ut apud Aristoph. in Nub. † 964.† τηλέπορόν τι βόαμα. (Æsch. Ag. 929.)

Βοητὺς, ύος, ἡ, clamor, vociferatio. Od. α'.

Βοὴ, ἡ, clamor, vociferatio. Hom. Thuc. Xen. ¶ Item pugna: ex consequenti, quòd cum magno clamore confligi soleant, ut, βοὴν ἀγαθὸς, apud Hom. bello strenuus. Vide Eust. ¶ Item pro auxilio aff. ex Æschyli schol. (Theoc. ιε'. 97. ιζ'. 99. Eurip. in Hippol. 608.)

Βόας, ὁ, clamosus, vociferator. Luc. in Symp.

Βώσας quoque reperitur et βώσομαι ac βώσασθαι, apud Poëtas et Ionicos scriptores, pro, βοήσας, βοήσομαι, et βοήσασθαι, per contractionem facta. Apud Herodot. in Thalia, βεβωμένη, fama celebrata, celebris.

Βωστῶ quoque idem quod βοῶ, facto βοαστῶ à βοάω, deinde per contractionem βωστῶ, unde ἐπιβωστῶ, apud Herodotum, inquit Eust.

Βωστρέω, ejusdem significationis est, quod ab illo βωστῶ derivat idem Eustat. et exp. ἀναβοῶμαι vel ἐπικαλοῦμαι. Utitur Hom. Od. μ'. et Theocritus Idyll. ε'.

Βόαξ, ακος, ὁ, piscis qui à Plinio box vocatur. Athen. l. 7. παρὰ τὴν βοὴν dictum esse scribit. Pro eodem dicitur et βὼξ, et βῶξ, per contractionem.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀμφιβόητος, ου, ὁ καὶ ἡ, circumquaque celebratus. Idem quod περιβόητος, in Anthol. Epigr.

Ἀμφιβόατος, etiam reperitur pro eodem. Citat Hesych. ex Ione in Teucro.

Ἀναβοάω, ῶ, exclamo, vociferor, magna voce clamo: est enim ἀνὰ epitaticum. † Xen. Pæd. l. 3. p. 64. c.† ¶ Interdum significat, clamando profero, magna voce dico, vel elata voce declamo, ut Plat. epist. 7. παιᾶνα ἀναβοᾷν. Item clamando voco, inclamo, apud Aristoph. [Plut. 639. Ἀναβοάσομαι τὸν εὔπαιδα, &c. Schol. ἀναφωνήσω, φησὶ, τὸν Ἀσκληπιὸν, &c. Eccles. 399. 403. Eurip. Orest. 103. Δεινὸν γὰρ Ἄργει τ' ἀναβοᾷ διὰ στόμα. Schol. χαλεπῶς ἀναβοᾷ καὶ ἀναφωνεῖται τῷ Ἄργει, &c.]

Ἀναβόημα, pro ἀναβόησις, exclamatio, inclamatio. Æschyl.

Ἀναβόησις, exclamatio, vociferatio, vel inclamatio.

[Ἀμβόαμα. Æschyl. Choëph. 30.]

[Ἀμβοάω. Æschyl. Pers. 573. Βοᾷ δ' ἀμβόασον οἰκτρὰν ἄχω. Schol. ἀντὶ τοῦ ἴσως κλαῦσον εἰπεῖν, &c. Herodot. Hist. lib. 7. §. 18. καὶ ὃς, sc. Artabanus, ἀμβώσας μέγα ἀναθρώσκει.]

Decomp. Ἐπαναβοάω, acclamo. Aristoph. in Pluto.

† Συναναβοάω. Xen. Pæd. l. 3. p. 115. c.†

Ἀντιβοάω, ῶ, contrà clamorem edo, clamando respondeo: vicissim clamo. Item reclamo. [Joseph. de Bell. Jud. lib. 3. cap. 5. §. 4.]

Διαβοάω, divulgo, rumorem dissemino. Et q. d. per clamorem hoc illuc spargo. Thucyd. (Æsch. Pers. 640.)

Διαβοάομαι, ῶμαι, frequentissimum est tam in bonam quàm in malam partem, pro, celebror, fama percrebresco. Plato in epist. ταῦτα διαβεβόηται. Plutarch. in Pericle. διεβοήθη πρὸς τοὺς ἐκτὸς ἀνθρώπους.

Διαβόησις, divulgatio, clamor. Plut.

Διαβόητος, divulgatus, rumoribus crebris disseminatus. Herodian. Item celebratus, nobilitatus, tam in malam quam bonam partem. Lucian.

Ἐκβοάω, exclamo. Basil. εἶτα παιδία τινὰ ἐπὶ σκηνῶν ἐκβοῶντα. Item proclamo: unde ἐκβεβοημένος, fama celebratus, celeber. Ex Herodot. Item cum clamore erumpo. apud Thuc. l. 1.

Ἐκβόησις, exclamatio. Synes. epist. 67.

Ἐμβοάω, ῶ, inclamo, clamorem tollo. Thuc. 4.

Ἐπεμβοάω, inclamo. Nicand. in Ther.

Ἐπιβοάω, inclamo. Thuc. l. 3. τῷ Ἀργεῖ ἐπιβόησε. (Æsch. Pers. 1059. Suppl. 702.)

Ἐπιβοάομαι, ῶμαι, invoco, imploro auxilium, cum clamore obtestor. Thuc. l. 3. θεοὺς τοὺς ὁμοβωμίους καὶ κοινοὺς τῶν Ἑλλήνων ἐπιβοώμενοι. Ponitur et pro, celebro, in ore habeo, apud Alex. περὶ μίξεως. (Eurip. Med. 168.)

Ἐπιβόημα, τὸ, acclamatio. Thuc. l. 5.

Ἐπιβόητος, celebris, diffamatus, et in bonam et in malam partem. Thucyd.

Ἐπιβόας, valde strepens, clamosus. Pind.

(Ἐπιβώστρια. Theoc. ιβ'. 35.)

Καλλιβόας, pulchrè sonans. Apud Aristid. ex Simonide. [Aristoph. Av. 683. ἀλλ' ὦ καλλιβόαν κρέκουσ' αὐλὸν φθέγμασιν ἠρινοῖς ἄρχου τῶν ἀναπαίστων. Soph. Trachin. 650. ὁ καλλιβόας τάχ' ὑμῖν αὐλὸς οὐκ ἀναρσίαν ἰάχων καναχὰν ἐπάνεισιν, &c.]

Καταβοάω, reclamo, clamore obruo, clamore vinco, clamoribus infector. Thuc. κατεβόων αὐτοῦ πολλὰ πρὸς τὸν ἄρχοντα οἱ δήμαρχοι, invehebantur in ipsum. ¶ Exp. etiam imploro, apud Plut. in amat. narrat. κατεβόα τῶν Βακχιάδων. (Καταβόασον ἔτι. Soph. El. 1071.)

Καταβοάομαι, idem quod καταβοάω, reclamo, &c. apud Aristoph. in Equit. Particip. καταβοώμενος (inquit Bud.) dicitur qui omnium clamore in invidiam vocatur. Appian. in 3. civil.

Κατάβοησις, convitium, incusatio, ut militum in imperatorem. Plut.

Καταβοὴ, idem quod κατάβοησις, seu (ut Bud. exp.) reclamatio, invectio, querela. Thucyd.

Μιξοβόας, promiscuè clamans. Plutarch.

Ὀξυβόας, acutè vociferans. Lucian. (Æsch. Ag. 57.)

Παραβοάω, acclamo.

Περιβοάω, celebro, divulgo, decanto. Greg.

Περιβόητος, celebratus, decantatus, nobilitatus, tam in malam quàm in bonam partem. Plutarch. in Themist. περιβόητοι ἦσαν. Et apud Demosth. pro Ctesiph. αἰσχρᾶς καὶ περιβοήτου στάσεως. Pro eodem dicitur Ionicè περίβωτος: ut, περίβωτος Ὕλας, in Epigr. (Soph. Œdip. Tyr. 901.)

Περιβοήτως, clarè, manifestè. ex Demosth. [de Fœd. Alex. τοὺς δ' αὐτοὺς οὕτω περιβοήτως ἀφανιεῖν, καταλῦσαι ταυτὴν τὴν ἐξουσίαν, &c.]

Προβοάω, q. d. proclamo, cohortor. [Soph. Philoct. 223. προβοᾷ γάρ τι δεινόν.]

Συμβοάω, simul clamo. Max. Tyr. †cum dat. personæ Xen. Pæd. l. 3. p. 71. d.†

Alia composita, sine præpositione.

Ἀβόητος, ου, ὁ καὶ ἡ, tacitus, silens, mutus, q. d. clamore carens.

Ἀβοητὶ, tacitè, sine clamore. [Βοὴ significat bellum, prælium, pugna. Hom. Iliad. Β. 408. Schol. et Iliad. Ρ. 102. Schol. Hinc ἀβοητὶ significat ἀμαχητί. Vide Pind. Nem. Η. 15. Ἀβοατὶ γὰρ ἡρώων ἄωτοι — ἔθελον κείνου γε πείθεσθ', &c. Schol. ἀμαχητὶ πείθεσθαι αὐτῷ ἤθελον.]

Ἀβῶς, qui nullam vocem edit. Hesych. Comp. ex α privativo et βῶσαι, Ionicè pro βοῆσαι, à βοάω.

Ἀγροβόας rusticum clamorem edens. Phrynich. Appar. Soph. p. 16.

Ἀκαιροβόας, ου, ὁ, loquax, blatero, q. d. qui intempestivè clamat. [Clem. Alex. Pædag. lib. 2.]

Ἀστυβοώτης, in urbe clamans, vel per urbem clamans. Epith. κήρυκος, παρὰ τὸ ἐν ἄστει βοᾶν.

Αὐτοβοάω, ipse me mea voce prædico, ipse mei præconem ago. Erasm. in Chil.

Αὐτοβόητος, qui ipse sua voce de se testatur. Αὐτοβόητος δάκτυλος, apud Nonn. exp. vocalis.

Αὐτοβοεὶ, q. d. cum ipso clamore. Urbem capi dicunt αὐτοβοεὶ, quæ statim capitur et quasi primo incursu. Thuc. 3.

Βαρυβόας, gravi clamore boans. Pind. apud Plut.

Ἐγερσιβόητος, dictus est ἀλέκτωρ (gallus gallinaceus.) q. d. voce excitans.

Ἡδυβόας, jucundum clamitans, vel suavem vocem edens, canorus: in epigr. l. 1. σύντροφος ἡδυβόας.

Καλαμοβόας q. d. calamostrepus. Sic quidam dictus per contemptum, apud Plut. περὶ ἀδολεσχ.

Καρηβοάω, ῶ, vertigine laboro seu caligo, et caput clamoribus oppletum habeo. Æl. Dionys. apud Eust.

Κοκκοβόας ὄρνις, gallinaceus à Sophocle dicitur, teste Eust. quasi ἐν τῷ βοᾶν κοκκύζων, inter vociferandum cucurriens.

Ὀρθροβόας, qui matutino tempore vociferatur, ante lucem vociferans. Epithet. gallinacei, qui ab Ovid. dicitur lucis prænuntius ales. apud Athen.

(Πολυβόητος. Sch. Æsch. Suppl. 541.)

Χαλκοβόας ære canens seu clamans. Soph.

ΒΟΗΘΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, (q. d. ἐπὶ βοὴν θέω, ad clamorem accurro) suppetias eo, auxilio venio, eo ad auxiliandum. Apud Xen. †Pæd. l. 3. p. 71. a.† βοηθήσων ἐπὶ τὰ ἄκρα. Bud. exp. suppetias eunt vel mittunt. Sic βοηθεῖν ἐπὶ τὰ Μέγαρα. Thuc. lib. 4. Interdum cum ἐς, ut Xen. in Hellen. 1. εὐθὺς ἐς Χαλκηδόνα ἐβοήθει. Interdum cum dat. ut Thuc. l. 3. οὗτοι δὲ τοῖς Ἀθηναίοις ἐβεβοηθήκεσαν. Exp. et occurro hostibus, vel propugnatum accurro, quod eundem Thuc. et Xen. †ἐπί τινα Pæd. 1. 4.† et Isocrat. ¶ Item (sine motu) auxilior, opem fero, ut, βοηθεῖν τοῖς ἀδικουμένοις. Isocr. Apud Xen. additur accusativus rei, τοῖς φίλοις τὰ δέοντα βοηθεῖν ἱκανός. Dicitur et βοηθῶ σοι τοῦτο, hoc re te adjuvo: ut apud Xen. Hell. 6. et alibi. ¶ Item patrocinor. Æschin. in Tim. μὴ βοηθῆσαι τῇ τε φύσει πάσῃ καὶ τοῖς νόμοις, καὶ ὑμῖν, καὶ ἐμαυτῷ.

Βοηθοῦμαι, pass. auxilio juvor, mihi feruntur suppetiæ. Plut. Diosc.

Βοήθημα, τὸ, auxilium. Aristot. Rhet. lib. 3. Item remedium, Plat. Exp. et medicamentum, apud Gal. ad Glauc.

Βοηθηματικὸς, auxiliatorius, auxiliandi vim habens.

Βοηθητικὸς, auxiliaris, qui auxiliari potest, vel qui lubenter auxiliatur, aut aptus ad auxiliandum. Aristot. Rhet. 1. βοηθητικὸν εἶναι τοῖς φίλοις.

Βοηθὸς, et (apud poëtas) βοηθόος, auxiliator, opitulator. Thuc. βοηθοὺς πέμπω, subsidia mitto. Et Xen. †Pæd. l. 5. p. 118. d.† βοηθὸς ἥξομαί σοι. [Hom. Iliad. Ρ. 481. Ἀλκιμέδων δὲ βοηθόος ἅρμ' ἐπορούσας, &c. Schol. βοηθόος. ἐν πολέμῳ ταχύς.]

Βοήθεια, ἡ, auxilium, subsidium. Sæpe de auxilio quod fertur in bello, et quidem pro iis qui auxilio veniunt. Demosth. βοήθεια ἡ εἰς Πύλας. Et, βοήθειαν μεταπέμπεσθαι, Isocr. in Archid.

Composita.

Ἀβοηθησία, privatio, carentia auxilii. in orat. Jesu filii Syrach.

Ἀβοήθητος, ου, ὁ καὶ ἡ, auxilio carens, ope omni destitutus. Epict. ¶ Item remedio carens, immedicabilis. Polyb. l. 1. et Diosc.

Ἀβοηθητὶ, citra auxilium.

Ἀβοήθος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui succurri non potest: ut, ἀβοήθον φάρμακον, immedicabile venenum, apud Theophr. l. 5. hist. pl. Sic et ἀβοήθος πληγὴ, apud Polyb. l. 16.

Ἀντιβοηθέω, vicissim auxilium fero. Xen. Hell. 7. ἀντεβοήθουν δ' αὐτοῖς οὐδείς.

Δυσβοήθητος, cui vix succurri potest: vix medicabilis.

Δυσβόηθος, idem.

Εἰσβοηθέω, ingredior ad ferendum auxilium.

Ἐκβοηθέω, ad opitulandum procurro, auxilium fero. Plut. †Xen. Pæd. 1. 4. 18.†

Ἐκβοήθεια, ἡ, exp. proruptio, apud Thuc. l. 3.

Decomp. Ἐπεκβοηθέω, idem quod ἐκβοηθέω. Thuc. l. 8.

Ἐμβοηθέω, auxilium fero.

Ἐπιβοηθέω, ad auxilium ferendum supervenio. cum dat. Thuc. Herodian.

Ἐπιβοήθεια, auxilium. †Xen. Pæd. l. 5. p. 140. d.† [Thucyd. Hist. lib. 3. ἀντετείχιζε καὶ τὸ ἐκ τῆς ἠπείρου, ᾗ κατὰ γέφυραν διὰ τενάγους ἐπιβοήθεια ἐν τῇ νήσῳ, &c.]

Εὐβοήθητος, cui facilè est opitulari, facilè medicabilis. [Hippocr. de rat. Vict.]

Παραβοηθέω, suppetias fero. Thuc. Polyb.

Παραβοήθεια, suppetiæ, auxilia. Polyb. [lib. 5. addas Plat. de Leg. ii. πρὸς ἰσχύοντας τὰς τῶν λόγων παραβοηθείας, &c.]

Προσβοηθέω, ad opitulandum accurro. Thuc. †Xen. Pæd. 1. 4. 19.†

Συμβοηθέω, ad auxilium ferendum convenio. Thuc.

Συμβοήθεια, ad auxilium ferendum concursus.

Συμβοηθὸς, qui ad suppetias ferendas unà cum aliis convenit, auxiliaris.

ΒΟ'ΘΡΟΣ, ου, ὁ, fovea, scrobs: cavitas profundior in terra aut lapide. Odyss. ζ. Στεῖβον δ' ἐν βόθροισι: de lotricibus quæ in saxorum scrobibus vestimenta calcabant. Et Od. κ'. Βόθρον ὄρυξαι, ὅσον τε πυγούσιον ἔνθα καὶ ἔνθα. Ion. trag. apud Plut. in Cons. ad Apoll. βόθρους λευκῶν πενθετήρους. ¶ Est etiam tormenti genus apud Basil. teste Bud. ☞ Παρὰ τὸ βάθος, quasi βάθρος, inquit Etym.

Βοθρώδης tumor dicitur apud Galen. quum pressus digito in modum scrobis relinquit cavum et lacunosum vestigium.

Βόθριον, ου, τὸ, parva fovea seu scrobs, à cujus cavitate dentis alveolus et cavitas βόθριον nominatur, teste Galeno. ¶ Item in oculo sic nominatur ulcus corneæ tunicæ cavum, angustum, puncturæ rotundæ simile.

Βοθρίζω, obruo. B. ex Cyrillo, sonat q. d. in foveam traho.

Βόθυνος, ου, ὁ, idem quod βόθρος, sed Ἀττικώτερον. Xen. περὶ φυτείας loquens, ποδιαίους βοθύνους, pedales scrobes. Et, βοθύνους βαθυτέρους τριημιποδίου, scrobes sesquipede altiores. Βόθυνοι, apud Aristot. de mundo, numerantur etiam inter figuras quæ in elemento ignis apparere solent.

Composita.

(Ἐμβοθρεύω, cavitatem facio. Philostr. l. 2. c. 15.)

Ἔμβοθρος, foveam in se habens, vel qui in fovea est.

Ἐμβοθροῦσθαι, fieri ἔμβοθρον, incavari in scrobem, seu foveam. Hippoc.

Μεταβοθρεύω, mutato scrobe planto, transplanto. Hesych.

Περιβοθρόω, ῶ, scrobem seu foveam duco circum, circumfodio, ablaqueo. Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 18.

ΒΟΛΒΟ'Σ, οῦ, ὁ, bulbus, ἄγριόν τι κρόμμυον, ut Eust. explicat, addens ex Herodiano gramm. dici q. ὁ βίᾳ γῆθεν ἀναβαλλόμενος. Aristoph. †Nub. 188.† verò schol. exponit ὕδνα, i. tuber terræ. Theophr. ἀπὸ ῥίζης δὲ, σκόροδα καὶ κρόμμυον καὶ βολβὸς καὶ ἄρον. Bulborum genera vide apud Theophr. hist. pl. l. 7. c. 13. Plin. l. 19. c. 5. ¶ Omnes etiam radices rotundæ et tunicatæ, ut lilii, croci, squillæ, arundinum et similes aliæ, βολβοὶ dicuntur. Apud Dioscor. verò lib. 1. c. 124. βολβοὺς καλάμου, Marcellus oculos vocat, quo nomine veteres in radice arundinis dixerunt eam partem, unde soboles quotannis nascitur. ¶ Βολβὸν etiam ὀφθαλμοῦ Paulus Ægin. dicit l. 6. c. 17. de pterygio, θλάττει δὲ τὸν ὀφθαλμὸν τῷ τε κωλύειν τῇ σκέπῃ τοῦ βολβοῦ τὴν κίνησιν.

Βολβίνη, ἡ, bulbine, bulbi quædam species: ut Theophr. lib. 7. c. 13. docet, et Plin. l. 15. c. 5.

Βολβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, bulbosus. Theophr.

Βολβάριον, ου, τὸ, bulbulus. Epict.

Βολβίον, ου, τὸ, idem. Hippoc. verò l. 2. γυναικείων aliud est: scribit enim de hoc, conspici ἐν πυροῖς, Αἰγύπτιοι δὲ μάλιστα ἐσθίουσι, ἔχειν κεφαλὴν Αἰθιοπικῇ. vide Galen. ἐν τῇ τῶν Ἱπποκρ. γλωσσ. ἐξηγήσει.

ΒΟ'ΜΒΟΣ, ου, ὁ, bombus, sonus quem edunt apes. Unde βομβεῦσα μέλισσα, in Epigr. Transfertur et ad alios sonos, ut ad sonum tonitrus. ☞ Factum est per onomatopœiam, ex sono βόμ, βόμ, seu ex imitatione soni literæ β, ut ῥοῖζος à ρ, et σιγμὸς à σ.

Βομβέω, ῶ, F. ήσω, bombum edo, vel bombum facio. Apud Aristoph. in Pluto, ψύλλαι etiam βομβοῦσαι περὶ τὴν κεφαλὴν ἀνιῶσι. [Aristot. de Hist. Animal. Insectorum τὰ μὲν, βομβεῖ, οἷον μέλιττα, τὰ δὲ, ᾄδειν λέγεται, οἷον αἱ τέττιγες. Plat. de Rep. lib. 9. τὸ μὲν ἐρωτώμενον αὐτοῦ λέγει τε καὶ πράττει, τὸ δ' ἄλλο περὶ τὰ βόμματα περίζει, βομβεῖ τε καὶ οὐκ ἀνέχεται τοῦ ἄλλα λέγοντος.] Transfertur et ad alios longè diversos sonos: nam et tonitru dicitur βομβεῖν, item ἄκοντες, nec non remi, quum pulsant æquor, seu sulcant. Odyss. μ'. Τῶν δ' ἄρα δεισάντων ἐκ χειρῶν ἔπτατ' ἐρετμά, Βόμβησαν δ' ἄρα πάντα κατὰ ῥόον. Apoll. Arg. 2. Κοῖλαι δὲ σπήλυγγες ὑπὸ σπιλάδας τρηχείας Κλυζούσης ἁλὸς ἔνδον ἐβόμβεον, i. ἤχουν. Quod autem Sappho dixit βομβεῦσι δ' ἀκοαί μοι, Catullus interpr. sonitu suopte tinniunt aures. (Theoc. Id. 3. 13.)

Βομβήεις, εντος, ὁ, bombum edens; ut in Epigr. βομβήεσσα μέλισσα. Exponitur etiam, stridulus.

Βόμβησις, bombizatio, βόμβος. Baruch. cap. 2.

Βομβητὴς, idem quod βομβήεις, in iisdem Epigr.

Βομβηδὸν, adverb. edendo bombum, cum bombo. Apoll. Arg. 2. de apibus, βομβηδὸν κλονέονται.

Βομβάξ, aliud adverb. jocosè ab Aristoph. fictum ad similitudinem adverbii βαβαιάξ, inquit Eustath. [Thesm. 46.] βομβαλοβομβάξ, apud eundem Aristoph.

Βομβαίνω, videtur esse, sonum bombo similem edo. apud Basil. βομβαίνοντες τῇ γλώττῃ.

Βομβύλη, ἡ, apis quoddam genus magis obstreperæ quàm sint cæteræ, ut quidam tradunt. ¶ Item poculum quoddam angusti oris. vide schol. Apoll.

Βομβύλιος, aut etiam βομβυλιός, idem quod βομβύλη. Sunt qui culicem interpr. apud Isocr. ubi scribit quosdam βομβυλίων laudationem scripsisse, vide Athen. et Suid. Polluci βομβυλιὸς est illud etiam poculum angusti oris, βομβεῖν ἐν τῷ πίνειν, ut ille ait. Et βομβυλιὸς ἄνθρωπος, proverbialiter de inutili. Suidas.

Βομβυλιάζω, ventris murmur edo. Aristot. in Probl. διὸ καὶ βομβυλιάζουσιν οἱ δεινῶς δεδιότες.

Βόμβυξ, υκος, ὁ, bombyx. vermis ille qui telas aranearum modo texit ad vestem luxumque fœminarum, quæ bombycina appellantur, inquit Plin. quem vide lib. 11. cap. 22. item Aristot, Poll. et Athenæum.

Βομβύκιον, diminut. idem ex Aristot. de anim. 5. Item βομβύκια, quæ et Plinio bombycina. Aristoph. in Nub. loquens de cicadis et culicibus et iis quæ ἐμπίδες vocantur, ait, καὶ τὰ τοιαῦτα ζῶα καλεῖται μὲν παρά τισι βομβύκια, quoniam videlicet bombum aliquem edunt.

Βομβυκίας κάλαμος, bombycis arundo. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 12. et Plin. l. 16. c. 36.

Composita.

Διαβομβῶ, ut, διαβομβοῦσαι λέξεις περὶ τὰ χείλη καὶ τὰς ἀκοάς, Dion. Areop. stridentes vel stridulæ, tinnulæ, sonoræ. Bud.

Ἐμβομβέω, ῶ, bombos edo in, resono in, Synes.

Ἐπιβομβῶ, bombo seu bombis assono. Exp. et, bombos edo et strepitum facio. [Lucian. Deor. Dial.]

Περιβομβῶ, bombo circumsono. Item circumstrepo, apud Suid.

Περιβομβοῦμαι, persono. apud Nazianz. περιβομβεῖσθαι τοῖς τοιούτοις λόγοις πάσας ἀγοράς.

ΒΟ'ΝΑΣΟΣ, sive βόνασσος, animal sylvaticum et cornigerum est, teste Arist. hist. animal. lib. 2. cap. 1. de quo multa idem ejusdem operis l. 9. c. 45. ex eo Plin. l. 8. c. 15. Reperiri aiunt et βόνασος et βόνασσος.

ΒΟΡΑ', pabulum, esca, cibus, sed propriè brutorum. (Æsch. Pers. 490. Pr. 585. Ag. 1229 Ch. 528. Eurip. Phœniss. 1543.) Aristotel. Ethic. 3. ὁ δὲ λέων χαίρει οὐχ ὅτι ἔλαφον ἢ ἄγριον αἶγα, χαίρει ὅτι βορὰν ἕξει. Herod. ῥίψαντες τὰ αὐτῶν σώματα τοῖς θαλασσίοις ἐκβάλλειν, εἴασαν τοῖς κυσί τε καὶ ὄρνισι βοράν. Ex Herodoto citatur et pro cibo humano. ☞ Etym. deducit παρὰ τὸ βόω, pasco.

Βορὸς, (vel βόρος, et alii) edax, unde superl. βορώτατος. Luc. γυναικῶν ἁπασῶν βορωτάτη καὶ ἀνθρώπων λιχνοτάτη.

Βόρος, idem quod βορὸς, edax. Nicand. in Ther.

Composita.

Αἱμοβόρος, sanguivorus. pro αἱματοβόρος.

[Αἱμοβόρους. Theoc. κϛ'. 18.]

Ἀνδροβόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, virivorus, virorum devorator, homines vorans: ut, ἀνδροβόρου ἄτης.

Ἀνθρωποβόρος, q. d. hominivorus, homines vorans.

Ἀνθρωποβορέω, homines voro.

Γυιοβόρος, membra depascens: ut, γυιοβόρον πῦρ, in Epigr. Et γυιοβόροι μελεδῶνες, curæ membra depascentes.

Δημοβόρος, q. d. populivorus, qui bona populi absumit et profligat: ut, δημοβόρος βασιλεύς, Il. ά.

Δημοβορέω, ῶ, populum voro.

Decomp. Καταδημοβορέω, idem.

Διάβορος, peresus seu exesus: vel qui perediitur seu exeditur. Sophoc. in Trach. (689. 1101.) Item peredens, exedens, apud eundem in Phil.

Δωροβόρος, qui dona quasi vorat, donivorus. Hesiod.

Θηρίβορος, a feris adesus seu comesus.

Θηρόβορος, idem. Phocyl.

Θυμοβόρος, animum vorans seu rodens: ut, θυμοβόρος ἔρις. Il. ή. (θυμοβόρον λύπας φρένα. Æsch. Ag. 103.)

Θυμοβορέω, ῶ, animum exedo tristitia, macero me ægritudine animi. Hesiod. in diebus. Καταθυμοβορέω, idem. Pythag.

Ἰξοβόρος, vel ἰξηβόρος, visco vescens, q. d. viscivorus.

Ἰοβόρος, venenivorus, venenatus. Oppian.

[Κουροβόρος. Æschyl. Agam. 1520. ὅπου δὲ καὶ προβαίνων πάχναν κουροβόρον παρέξει. Vide Not. Cl. Stanl.]

Κυκλοβόρος, circulator, qui in circo declamitat et inde quæstum facit, Aristoph.

Κυκλοβορέω, circulatorem ago, circum quæstui habeo: vel circulatoris modo aliquem clamoribus eneco. Aristoph.

Λιτόβορος, exp. tenuiter et frugaliter eductus, vili et tenui assuetus victui.

Λυχνόβορος, lychni vorator: vel ellychnii vorator, ut, λυχνοβόρος μῦς. in Epigram.

Μολοβρός, dici putatur, quasi ὁ μολὼν ἐπὶ τὴν βοράν, qui cibi causa ventitat aliquò, ut sunt mendici et parasiti: ideo exponitur etiam gulosus, vorax.

[illegible]βόρος, qui in cavernis seu latibulis comedit.

Νεκροβόρος, mortuos devorans. Greg.

Νεόβορος, recens adesus. Hesych.

Νυκτιβόρος, noctu vorans. Nicand.

Ξυλοβόρος, qui lignum exedit seu vorat, ut, vermes. Hesych.

Πολυβόρος, qui multum comedit, multivorus. Ælian. var. hist. [Plat. Crit. Ἀλλ' ἐν καὶ ταῦτα κατὰ ταὐτὰ τῷ ζώῳ μεγίστῳ πρεπόντως καὶ πολυβορωτάτῳ.]

Σαρκοβόρος, carnivorus. Greg.

Σκοτοβόρος, dolosus, subdolus: quasi qui hostem in tenebris et clam devoret. Eustath.

Χολοβόρος, bilis in modum exedens et erodens. Nic. in Ther.

Ὠμοβόρος, crudivorus. Σκύλαξ ὠμοβόρος. Apoll.

[Ὠμόβορος. Eurip. Troad. 436. Δεινὴ Χάρυβδις, ὠμοβρώς τ' ὀρειβάτης Κύκλωψ, &c. Vide Notam.]

ΒΟʹΡΒΟΡΟΣ, ου, ὁ, cœnum, limus. (Aristoph. in Ranis. 145. 275.) Plut. de Socr. dæm. τίς ἀναπνεῖσεν ἀθρόαν βορβόρου πνοήν. Sic et in prov. ὗς ἐν βορβόρῳ κυλινδεῖται, apud Naz. Et 2 Pet. c. 2. ὗς λουσαμένη, εἰς κύλισμα βορβόρου. Luc. in Lexiph. τοσοῦτον βόρβορον συνηρανίσας κατήντλησάς μου. ☞ Propriè ὁ ἐν ταῖς ὁδοῖς πηλός.

Βορβορώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cœnosus, cœno plenus, feculentus, cœnum referens: ut, πηλῷ βορβορωδέστερον. Plut.

Βορβορόω, ῶ, cœno obduco, in cœnum converto. Item cœno contamino.

Βορβορόομαι, cœno obducor. Aristot. Item cœno contaminor, apud Chrysost.

Βορβορίζω, cœnum refero. Diosc. l. 5. βορβορίζον ἐν τῇ γεύσει, cœni saporem referens. ¶ Est etiam, cœno inquino.

Βορβορίς, cœnosa, lutosa.

Composita.

Ἀναβορβορύζω, exclamo. Aristoph.

Καταβορβόρωσις, cœni oblitio: vel dejectio in cœnum. Plut.

Ὑποβόρβορος, ου, ὁ καὶ ἡ, cœnosus. q. d. cui subest cœnum.

ΒΟΡΒΟΡΥʹΖΩ, strepitum edo: sed peculiariter de intestinis murmurantibus seu crepitantibus. ☞ Verbum est à sono fictum.

Βορβορυγμός, quidam interpr. intestinorum tumultus et strepitus. Diosc. l. 6.

Βορβορυγή, idem. Pro eodem dicitur et κορκορυγή.

Κορκορυγή, idem quod βορβορυγή, apud Hesych. Accipitur et generalius pro strepitu, ut annotatur ex Æschylo.

Κορκορύζω, de ventre dictum, apud Aristoph. [Nub. 386.] pro, strepere, latrare. Unde κορκορυγμός, strepitus ille. [Lucian. Phil.]

Διακορκορυγέω, (comp.) strepitum edere cogo, apud Aristoph. in Nub. † 386.†

Διαβορβορύζω, idem quod βορβορύζω. Hippocr. aphor. l. 4.

Διαβορβορύζομαι, idem. Hippocr. l. 5.

ΒΟΡΕʹΑΣ, ου, ὁ, boreas, aquilo. Odyss. ξ. ἐπλέομεν βορέῃ ἀνέμῳ, &c. Aristot. de mundo, βορέαι οἱ ἀπὸ ἄρκτου πνέοντες ἄνεμοι καλοῦνται. ¶ Item pars à qua flat βορέας, pars aquilonaris, i. septentrionalis, ut apud Thucyd. πρὸς βορέαν τῆς πόλεως exponitur, ad septentrionalem urbis partem. ☞ Apud Etym. deducitur à βορά: vel quod nos βορὸς avidiores ac edaciores reddat; vel quòd frugibus incrementum præbens βορὰν (alimentum) nobis ministret. Alii dictum volunt ἀπὸ τοῦ βοᾶν καὶ ῥεῖν, quoniam ut violenti flatus est, ita etiam sonori. Vide Gell. l. 2. c. 22.

Βορέηθεν, apud poëtas, à parte septentrionali, à Borea.

Βορεήτιδες ἀκταί, aquilonaria littora, ex Dionys. Alex.

Βόρειος, ου, ὁ καὶ ἡ, borealis, aquilonaris; ut, βόρεια πνεύματα. Theophr. Τὸ βόρειον (substantivè) aquilonaris pars, septentrio. Et plur. τὰ βόρεια, pro eodem.

Βορεαῖος, idem. in Epigr.

Βορειότατος, maximè septentrionalis. Dion. de situ orbis.

Βορῆος, apud poëtas pro βόρειος. Apollod. Arg. 1. βορῆος υἷας. Item βορεάς, pro eodem.

Βορραῖος, borealis. Aratus. [Æschyl. Sept. c. Theb. 532. τὸν δὲ πέμπτον οὐ λέγω, Πέμπταισι προστεταγμένον Βορραίαις πύλαις, &c. Schol. Β. ταῖς ἀπὸ Βορραίου καλουμέναις.]

Βορρᾶς, idem quod βορέας.

Βορρᾶθεν, à Borea, ab Aquilone. Theodor. Histor. Eccl. 4.

Βορραῖον, apud Xenoph. in Cyneg. positum legitur pro, βόρειος κατάστασις τοῦ ἀέρος, borealis constitutio aëris, boreale cœlum, vel potius pro, βόρειον πνεῦμα.

Composita.

Αὐτοβορέας, ipse boreas.

Διαβόρειος, septentrionalis. Strabo.

Κατάβοῤῥος, ου, ὁ καὶ ἡ, boreæ expositus: boreæ obversus; ut, κατάβοῤῥος οἰκία. Aristot. in Œcon.

Παράβοῤῥος, qui transverso borea perflatur, qui à latere aut in orbem perflatur à borea, apud Theophr.

Προσβόρειος, sive πρόσβοῤῥος, qui à borea perflatur, ad boream vergens. ex Theophr.

Ὑπερβόρειος, q. d. superborealis, superaquilonaris. (Æsch. Ch. 371.) Dicti sunt Hyperborei populi quidam Scythiæ, quia supra eos flat boreas, ut Servius etiam testatur. Et pro iis qui ex remotissima quapiam regione adveniunt, apud Luc.

ΒΟʹΣΤΡΥΧΟΣ, ου, ὁ, et βόστρυξ, χος, ἡ, cincinnus, capilli certo modo plexi. Sunt tamen qui propriè cirrum muliebrem ita dici putent. Aristoph. in Nub. ὥσπερ εἶδ' ἀδελφοῦ τὸν βόστρυχον. (Eurip. Med. 1162. Phœniss. 227. 741. Æsch. Pr. 1043. Philostr. l. 3. c. 4. Eurip. in Hippol. 203. Aristoph. in Nubib. 536. Eccles. 590.) ☞ Etymolog. deducit a βότρυς, et dicatur quasi βότρυχος: quia (inquit) μετὰ σχήματος βοτρυωδῶς ἀπήρτηται. unde apud Apoll. πλοχμοὶ βοτρυόεντες ἐπεῤῥώοντο. Sic apud Luc. ἐπαφρόδιτον καθειμένος βοστρύχους. ¶ Item βόστρυχοι, cirri, animalcula pennata, de genere insectorum, ex Aristot. de anim. l. 5.

Βοστρυχώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cincinni seu cirri formam habens. Eurip. (Phœniss. 1441.)

Βοστρυχηδόν, in cincinni modum seu cirri, in formam cincinnorum. [Lucian.]

Βοστρυχίζω, in cincinnos plecto, capillum compono, calamistro, calamistris inuro. Etiam metaphoricè, ut Dionys. Halic. dicit Platonem suos dialogos κτενίζειν et βοστρυχίζειν. ¶ Sunt et qui accipi putent pro, cirros gestare.

Βοστρυχίζομαι, unde partic. βεβοστρυχισμένος, cirratus, cincinnatus. [J. Poll. Onom. lib. 2. § 27.]

Βοστρύχιον, q. d. cincinnulus.

Composita.

Διαβεβοστρυχισμένος, idem quod βεβοστρυχισμένος. Archiloch.

Εὐβόστρυχος, ου, ὁ καὶ ἡ, pulchros habens cincinnos seu cirros. Poll.

Ἰοβόστρυχος, cirros habens fusci coloris aut nigri, apud Pind. in Olympiad. [vi. 50. Isthm. Od. Ζ. 33. Φλέγεται δ' ἰοβοστρύχοισι Μοίσαις.]

Καταβόστρυχος, crinibus cincinnis obtectus. Suid. (Eurip. Phœniss. 141.)

(Χρυσεοβόστρυχος. V. Eurip. Phœniss. 185.)

ΒΟʹΤΡΥΣ, υος, ὁ, botrus seu botryo, uva. (Eurip. Phœniss. 215. Aristophanes in Vesp. 447. Equit. 1074.) Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 22. ὅταν ἄρχωνται περκάζειν οἱ βότρυες. Aristoph. in Ran. βότρυος ἕλικα παυσίπονον. ¶ Est. herbæ nomen, quam botryn Plinius etiam vocat, de qua vide Diosc. l. 3. c. 130.

Βοτρυφορός, οῦ, ἡ, qui è botryfero genere est, qui botryfero genere comprehenditur. Et τὰ βοτρυφορὰ pro ipsis botris.

Βοτρυΐτης, ου, ὁ, et βοτρυΐτις, ιδος, ἡ, botryites et botryitis: ut, βοτρυΐτης λίθος, botryitis gemma.

Βοτρυόεις, όεντος, racematus, racemosus, racemi in modum collectus et intortus. Athen. l. 10. et in Epigr. Metaph. apud Apoll. Rhod. Arg. 2. πλόκαμοι βοτρυόεντες.

Βοτρυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, racemosus, Athen. [lib. 14. Eurip. Bacch. 11. ἀμπέλου δέ νιν πέριξ ἐγὼ 'κάλυψα βοτρυώδει χλόῃ. 534.] Diosc.

Βοτρυών, ῶνος, ὁ, botryo.

Βοτρυισμός, vindemia, Hesych.

Βότρυχος, botri acinorum pediculus, seu radix è palmite prodiens, unde acini ipsi dependent. Gal. 2. de alimentis.

Βοτρύδιον, ου, τὸ, acinus. Diosc.

Βοτρυδόν, q. d. racematim, seu in acinos. Il. β. de apibus. Βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν.

Βοτρυόομαι, οῦμαι, exp. racemor. (Apollonius Rhodius. ii. 679.) Theophr. l. 1. de caus. pl. c. 22.

Βρύτια, residuum post calcaturam uvarum pressuram: Latinè vinacea, seu vinacei. Vide Athen. l. 2. qui scribit, vocem esse factam παρὰ τοὺς βότρυς.

Composita.

Εὐβότρυς, pulchros racemos habens, pulchrè racematus. Anacreon. [Od. 18. Sculpe Χάριτας γελώσας Ὑπ' ἀμπέλῳ πέτηλον, Εὐβότρυον, κομῶσαν.]

Εὔβοτρυς, idem quod εὐβότρυος. Sophocl. in Phil. [564.]

Καλλίβοτρυς, pulchros racemos habens. Sophocl. in Œdip. Col. [713.]

Πολύβοτρυς, vitibus abundans, vitifer. Theocr. [Idyll. xxv. 11. Eurip. Bacch. 650. Ὅς τὴν πολύβοτρυν ἄμπελον φύει βροτοῖς.]

Φιλόβοτρυς, amans uvas, qui uvis supra modum gaudet et delectatur. Plut. Symp.

ΒΟΥΒΩʹΝ, ῶνος, ὁ, inguen. Luc. ἄχρι εἰς βουβῶνας, usque ad inguina. Il. δ. βεβλήκει βουβῶνα. Alex. Aphr. l. 2. probl. 12. φθάσαντα πρὸς βουβῶνα. ¶ Sic etiam dicitur tumor qui oritur circa inguina. Poll. l. 2. et Alex. Aphr. l. 2. Usurpatur et pro tumore qui in alia quavis corporis parte oritur, ut in axillis et collo.

Βουβώνιον, ου, τὸ, bubonium, dicitur aster Atticus, quoniam inguinum præsentaneum est remedium. Diosc. l. 4. c. 120. Plin. l. 27. c. 5.

Βουβωνιάω, ῶ, bubone laboro, laboro tumore circa inguina, vel simpliciter, tumore laboro. Aristoph. in Ran ἐπὶ τῶν νέφρων γὰρ τὰ περὶ βουβωνιῶ, tumores et inflammationes in renibus sentio.

ΒΟΥΛΗʹ, ῆς, ἡ, consilium. (Eurip. in Med. 914. Aristoph. Plut. 930. Pac. 872.) ut, ἐσθλὴ βουλή, apud Hom. et βουλὴ ἀγαθή, apud Dem. pro eodem. Et, διδόναι βουλὴν περί τινος, dare consilium de re aliqua. Xen. Pæd. 7. Exponitur et γνώμη, sententia, voluntas, decretum, ut Il. ά. Διὸς δ' ἐτελείετο βουλή, et Il. β. ὅτε οὐ βουλῆς ἐπιδευεῖς. ¶ Aliquando expon. consultatio, deliberatio, ut apud Plut. in Galba, ποιῆσαι βουλὴν τοῖς φίλοις. ¶ Item, concilium, seu consessus eorum qui consilium dant, senatus. Item locus in quem conveniunt. Il. β. βουλὴν δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἷζε γερόντων. Et Dem. pro cor. οἱ μὲν πρυτάνεις τὴν βουλὴν ἐκάλουν εἰς τὸ βουλευτήριον. Et apud Herod. l. 2. κατῆλθεν ἐπὶ τὸ συνέδριον τῆς βουλῆς, in curiam se contulit. Sic Xen. Hel. 7. εἰσάγει εἰς τὴν βουλήν. ☞ Quidam deducunt à βούλομαι. Alii ἀπὸ τοῦ βάλλειν (metaph. deductâ a sagittariis, qui scopum ad quem collineant, βάλλειν, i. assequi et ferire dicuntur) q. βολή τις.

Βουλαῖος Ζεύς, consiliarius Jupiter, vel consilii præses. Plut.

Βουλεία, functio eorum quæ ad senatoria munia pertinent, et quidem quæ fit à senatore. Vide Harpocr.

Βουλεύς, έως, ὁ, senator. Thuc. 3. ἐτύγχανε γὰρ καὶ βουλεὺς ὤν.

Βουλεύω, F. σω, consilium agito, consulto, delibero. Il. ά. Τά γ' ὣς βουλεύσαντε διέτμαγεν, re ita deliberata discesserunt. ¶ Item, cum accus. delibero, meditor, cogito, animo agito, molior. (μή τι βουλεύσῃ νέον, ne quid machinetur novi. Eurip. Med. 37. Æschyl. Pers. 760. Pr. 1049. cum Præp. πρός. Soph. Œdip. Tyr. 721. Æsch. Ag. 1636. 1643. V. Eurip. in Hippol. 89.) Item, statuo, delibero. Od. έ. αὐτῷ πῆμα κακὸν βουλευσέμεν. Sic βουλεύειν δρασμὸν et τὴν ἀπόδρασιν, apud Luc. Βουλεύω σοι τὰ ἄριστα, Thucyd. 4. optimè tibi consulo, optimè tibi consultum esse volo. ¶ Item, sum senator. Sic Dem. περὶ παραπρ. dicit, γράφω ψήφισμα βουλεύων. Sic et apud Xen. Apomn. l. 1.

Βουλεύομαι, idem quod βουλεύω, consilium agito, delibero, &c. (Eurip. Med. 568. Æsch. Pr. 907. Soph. Œdip. Tyr. 738. Eurip. in Hippol. 731.) Plerunque sine casu. Isocr. βουλεύου βραδέως. Et εὖ βουλεύομαι, item ὀρθῶς βουλεύομαι. Plat. rectum ineo consilium, rem bene perpendo. † περί τινος. Xen. Pæd. 1. 6. 37. cum ὅπως. l. p. 38. d.† Interdum cum πῶς, et cum εἰ, et cum περί. Lys. in Alcib. καὶ περὶ τῶν σφετέρων αὐτῶν κακῶς βεβουλευμένοι, qui malè de suis rebus consuluerant. Et, βουλεύεσθαι περὶ τῶν ἐπιτηδείων, cogitare de commeatu. Aliquando cum accus. ut Il. β. Νῦν δὲ κακὴν ἀπάτην βουλεύσατο, dolum improbum commentus est. Sic et apud Thuc. Herod. et alios. Cum infin. ut, βουλεύομαι μετοικεῖν. ¶ Item passivè signif. Dem. βουλευθῆναι καλῶς δοκοῦντα. Et, τὰ βεβουλευμένα, consulta, decreta. Demosth.

Βούλευμα, consultatio, deliberatio, vel potiùs consilium quod consultando seu deliberando capitur. Aut simpl. consilium. Thuc. † Aristoph. Nub. 1030.† (Æsch. Pers. 528. Soph. Œdip. 565. Eurip. Hippol. 28. 655.)

Βουλευμάτιον, q. d. consiliolum, ex Soph. et Aristoph. [Equit. 99. Ἵν' ἐγὼ μεθυσθῶ, πάντα ταυτὶ καταπάσω Βουλευματίων, καὶ γνωμιδίων, καὶ νοιδίων.]

Βούλευσις, consultatio, deliberatio. Aristot. Rhet. l. 1. βουλεύσεως δίκη [de Morib. lib. 3. cap. 5. ἐν τῷ βουλεύεσθαι γὰρ κρίναντες, ὀρεγόμεθα κατὰ τὴν βούλευσιν.] lege Harpocr.

Βουλευτὸς, οῦ, ὁ, in consultationem seu deliberationem cadens, Aristot. in ethic. (Æsch. p. 247.)

Βουλευτὴς, οῦ, ὁ, senator: ut, βουλευταὶ dicuntur Areopagitæ à Luc.

(Βουλευτέα. Æsch. Ag. 836.) [Thucyd. Hist. lib. 1. §. 72. οὐ ταχέως αὐτοῖς βουλευτέα εἴη, ἀλλ' ἐν πλέονι σκεπτέα. Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 4. οὕτως σὺν ἐμοὶ ἀμφοτέροις βουλευτέον, ὅπως τὰς μὲν σὺν ἡμῖν μηδεὶς ἀποστατεῖν ὑμῖν συμμάχων, &c.]

Βουλευτικὸς, consultus, apud Arist. eth. 6. ¶ Item senatorius, ad senatum seu ad curiam pertinens; ut, βουλευτικὸν τίμημα. Dem. βουλευτικὸς ὅρκος. Xen. Βουλευτικὸν, τὸ, senatorum concilium. Syn. Item senatoribus assignatus theatri locus. Aristoph. Vide ejus schol. et Pollúc.

Βουλευτήριον, ου, τὸ, curia. Plat. (Æsch. Eum. 573.)

(Βουλευτήριος. V. Æsch. S. c. Th. 581.) ‡ consultor.‡

Βουλήεις, consultus, qui consilio pollet. Plut. in Solone.

Βούλιος, adject. à βουλὴ, quo utitur Æsch. in Χοηφ. εἰ δ' ἄλλο πρᾶξαι δεῖ τι βουλιώτερον. ubi Scholiastes exponit βουλευτικώτερον.

Composita.

Ἄβουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, consilio carens, consilii expers, inconsultus, inconsideratus, non circumspectus, imprudens. Item stultus, amens. Significat et κακόβουλον, id est, malo consilio utentem, vel malo consilio præditum. Soph. in Trach. Τίς οὖν γένοιτ' ἂν ἀβουλότερος; (Œdip. Tyr. 645.) Sic apud Thuc. ἀβουλότερον exp. κακοβουλότερον.

Ἀβούλως, sine consilio, inconsultò, inconsideratè, non circumspectè, stultè, imprudenter, imperitè. Ἀβουλότερον, (comparativi gradus) inconsultius, imprudentius. Ἀβουλότατα, superl. inconsultissimè.

Ἀβουλεί, idem quod ἀβούλως. Suid.

Ἀβουλία, ἡ, consilii inopia, incogitantia, temeritas, imprudentia. Item amentia, stultitia, Isocr. Item pro δυσβουλία seu κακοβουλία, ut exp. apud Soph. in Electra. (Pl. Æsch. S. c. Th. 756. Eurip. Med. 883.)

Αἰολόβουλος, varius et versutus in consiliis suis, qui consilia sua variare et vertere novit prout res exigit, idem cum αἰολόμητις. Opp.

Ἀνδρόβουλος, virili et generoso consilio utens. Æsch. in Agamemn. [10. ὧδε γὰρ κρατεῖ Γυναικὸς ἀνδρόβουλον ἐλπίζον κέαρ. Schol. Ἀνδρόβουλον, τὸ μᾶλλον ἢ κατὰ γυναῖκα βουλευόμενον, γενναῖον, ἢ κατὰ ἀνδρὸς βουλευόμενον. Viro-insidiantem. Stanl. cujus notam consulas.]

Ἀριστόβουλος, cujus optimum est consilium.

(Ἀμφίβουλος. Æsch. Eum. 736.) [ὡς ἀμφίβουλος οὖσα θυμοῦσθαι πόλει. Schol. ἀμφιβάλλουσα. νέος γὰρ ἐν ἀμφιβόλῳ ἔχει τὸ ὀργίζεσθαι.]

Αὐτόβουλος, sua sponte, suo instinctu, ipse nimirum per se volens, non ab alio ut id vellet instigatus. [Æschyl. Sept. c. Theb. 1061. Ἀλλ' αὐτόβουλος ἴσθ', ἀπωμότω δ' ἐγώ. Schol. τοῦτ' ἔστι, τῇ ἰδίᾳ γνώμῃ, ὃ βούλει, πρᾶττε. Schol. B. legit ἴσθ' pro ἔστω.]

Βαθύβουλος, profundi consilii, prudentissimus. Nicand. (Æsch. Pers. 142.)

(Γυναικόβουλος. Æsch. Ch. 624.)

Διαβούλιον, consilium, sæpe apud Polyb. inquit Bud. Item consultatio seu deliberatio. Item pro temerario consilio, et pro consilio seu cogitatione. Suid.

Διαβουλία, idem.

Διάβουλος, pro δίβουλος. Hesych.

Διαβουλεύομαι, exp. delibero, decerno, διαγινώσκω. [Plat. Politic. ii.]

Δίβουλος, qui duplicis est consilii. Hesych.

Δύσβουλος, cujus malum vel infelix est consilium.

Δυσβουλία, ἡ, malum consilium, infelicitas consilii. Aristoph. † Nub. 587.† (Pl. Æschyl. S. c. Th. 808. Ag. 1618.)

Εἰκαιοβουλία, vanum consilium, temeritas in capiendo consilio. Hes.

Ἐπιβουλὴ, (q. d. consilium adversus quempiam initum) insidiæ. Luc. Herodian. † Xen. Pæd. 1. 5. 4.† (Antiph. Orat. 1.) Ἐξ ἐπιβουλῆς, apud Thuc. et Plat. ex insidiis.

[Ἐπιβουλία. Pind. Nem. Δ. 58. Ἔμπα καίπερ ἔχει βαθεῖα ποντίας ἅλμα μέσσον, ἀντίτειν' ἐπιβουλίᾳ. Schol. ἀντέχου καὶ ἀντίτεινε ταῖς τῶν ἐχθρῶν ἐπιβουλαῖς.]

Ἐπίβουλος, insidiosus. Xen. Pæd. 1. (Æsch. Suppl. 595.)

Ἐπιβούλως, insidiosè, dolosè. Cujus superl. ἐπιβουλότατα, apud Synes.

Ἐπιβουλεύω, (q. d. consilium adversus quempiam ineo) insidior, insidias struo. (Æsch. S. c. Th. 29.) Item insidiosè molior, cum accus. Herod. ἐπιβουλεύειν ἐπανάστασιν, rebellionem moliri. Sic ἐπιβουλεύειν ἀποχώρησιν, Thuc. Item cum accus. et dat. ἐπιβουλεύειν θάνατόν τινι, Herodot. Et cum infin. ταῦτ' ἐπιβουλεύειν ποιεῖν. Aristoph. in Pluto. Et ἐπιβουλεύουσι λαβεῖν. Dem. Cum dat. item junctum, significat etiam, molior, capesso, immineo, ut à Bud. exp. apud Lys. εἰ γὰρ ἔδει αὐτὸν ζῆν τοιούτοις ἔργοις ἐπιβουλεύοντα, mori debebat qui talia molitetur. Apud Synes. ἐπιβουλεύειν τῷ πλούτῳ, exp. inhiare divitiis. Apud Plat. epist. 7. ἐπιβουλεύειν τῇ τυραννίδι, imminere tyrannidi, affectare tyrannidem. Apud Plut. in amat. narr. ἐπιβουλεύειν τῷ τυράννῳ, insidiari tyranno. † Sic Xen. Pæd. l. 5. p. 134. b.† Accus. etiam jungitur pro insidiari, ut Dem. ἀλλ' εἰδὼς ἐπιβουλεύοντί με. ¶ Alicubi etiam exp. simpliciter, consilium ineo seu capio, delibero, ut apud Thuc. 3. ἐπιβουλεύσαντες ἐξελθεῖν.

Ἐπιβουλεύομαι, insidiis petor seu appetor, mihi struuntur insidiæ. Dem. de falsa leg. † Xen. Pæd. l. 5. p. 138. c. et de re. p. 150. a.

Ἐπιβούλευμα, τὸ, molimen, aggressio, conatus. Item insidiæ.

Ἐπιβούλευσις, insidiatio, insidiæ. Plat. de Leg. ἐξ ἐπιβουλεύσεως γενόμενος φόνος, ex insidiis, vel consultò, certo consilio.

Ἐπιβουλευτὴς, insidiator. Soph. ἐπιβουλευτὴς στρατοῦ, qui exercitui insidiatur.

Ἐπιβουλευτικὸς, insidiatorius, insidiosus; unde ἐπιβουλευτικώτατον φάρμακον. Luc.

Decomp. Ἀνεπιβούλευτος, cui insidiari nemo potest, insidiis non obnoxius, ab insidiis tutus. [Thucyd. Hist. lib. 3. §. 37. διὰ γὰρ τὸ καθ' ἡμέραν ἀδεὲς καὶ ἀνεπιβούλευτον πρὸς ἀλλήλους, καὶ ἐς τοὺς ξυμμάχους τὸ αὐτὸ ἔχετε. Schol. ἐπεὶ γὰρ ἀλλήλους οἱ πολῖται οὔτε φοβοῦνται οὔτε ἐπιβουλεύουσιν, οἴονται μηδ' ὑπὸ τῶν ἑτέρων ἐπιβουλεύεσθαι.] Τὸ ἀνεπιβούλευτον, immunitas ab insidiis.

Ἀντεπιβουλεύω, vicissim insidior, insidianti insidior, contrà tendo insidias. [Thucyd. Hist. lib. 1. §. 34. Ὑμέτερον δέ γ' αὖ ἔργον προτερῆσαι,——καὶ προεπιβουλεύειν αὐτοῖς μᾶλλον ἢ ἀντεπιβουλεύειν.]

Ἀντεπίβουλος, pari insidians, nomen muris apud Hom.

Αὐτεπίβουλος, suis ipsius captus insidiis. Hesych.

Δυσεπιβούλευτος, qui insidiis peti circumvenirive difficulter potest, cui non facilè fiunt insidiæ. Xen. [Orat. in Agesil. cap. 6. §. 7. ἡγεῖτο ἐν τῷ τοιούτῳ τό, τε ἀτρεμὲς, καὶ ἀνεπιληπτότατον, καὶ ἀθορυβητότατον, καὶ ἀναμαρτητότατον, καὶ δυσεπιβουλευτότατον εἶναι. Ἱππαρχ. cap. 4. §. 11.]

Εὐεπιβούλευτος, cui facilè strui possunt insidiæ. † Comparat. est apud Xen. Pæd. p. 220. d.†

Προεπιβουλεύω, insidiis prævenio, seu præverto, insidias anticipo. Thucyd. [lib. 1. καὶ προεπιβουλεύειν αὐτοῖς μᾶλλον ἢ ἀντεπιβουλεύειν.]

Προεπιβουλεύομαι, insidiis prævenior, prior incido in insidias.

Συνεπιβουλεύω, unà insidior. [Xenoph. Græc. Hist.]

Εὔβουλος, cujus bonum est consilium seu felix. Item consultus, prudens. Thuc. [Soph. Œd. Col. 1001. τοιοῦτον αὐτοῖς Ἄρειος εὔβουλον πάγον Ἐγὼ ξυνῄδειν χθόνιον ὄνθ', &c. Pind. Olymp. Od. xiii. 10. χρύσεαι Παῖδες εὐβούλου Θέμιτος. Pyth. Od. Γ. 165. Aristot. de Moribus. ὁ δὲ ἁπλῶς εὔβουλος, ὁ τοῦ ἀρίστου ἀνθρώπῳ τῶν πρακτῶν στοχαστικὸς κατὰ λογισμόν.]

Εὐβούλως, prudenter. (Æsch. Ch. 694.)

Εὐβουλία, bonum consilium seu prudens, consilii felicitas. (Æsch. Pers. 751.) [Soph. Antig. 1062. Ὅσῳ κράτιστον κτημάτων εὐβουλία; Eurip. Phœn. 728. Καὶ μὴν τὸ νικᾶν ἐστι πᾶν εὐβουλία. Schol. ἀκολουθεῖ γὰρ τῇ εὐβουλίᾳ τὸ νικᾶν. 753. Æschyl. Prometh. 1033. μηδ' αὐθαδίαν εὐβουλίας ἀμείνον' ἡγήσῃ ποτέ. 1036. ἄνωγε γάρ σε τὴν αὐθαδίαν μεθέντ', ἐρευνᾶν τὴν σοφὴν εὐβουλίαν. Aristoph. Acharn. 1007. Polyb. Hist. lib. 1. ἐπιφανέστατος γὰρ δὴ πάντων οὗτος ἐφάνη, καὶ πλείστην χρείαν ἀπεδείξατο τῆς ἰδίας εὐβουλίας, &c. Thucyd. Hist. lib. 3. νομίζω δὲ δύο τὰ ἐναντιώτατα εὐβουλίᾳ εἶναι, τάχος τε καὶ ὀργήν.]

Εὐβουλεὺς, idem quod εὔβουλος. Plutonis epith. apud Nicand. in Alex. etiam Bacchi epith. apud Plut. Symp. 7.

Ἰδιοβουλεύω, solus delibero, aut consulto: aut sententiam dico. Herod. in Polym.

Ἰδιοβουλέω, ῶ, proprio consilio utor. [Dion. Cass. Hist.]

Κακόβουλος, cujus malum est consilium. Apud Aristoph. exp. stultus. [Equit. 1052. Κεκροπίδη κακόβουλε, τί ταῦθ' ἡγεῖ μέγα τοὔργον; Ran. 104. Schol. Soph. Elect. 553. δύσθυμος. Sch. μετάμελος, κακόβουλος. Eurip. Bacch. 399. Καὶ κακοβούλων παρ' ἔμοιγε φωτῶν. Orest. 1403. Schol. Thucyd. Hist. lib. 1. ἀβουλότερον. Schol. κακοβουλότερον.]

Κακοβουλία, malum consilium, consilii perversitas.

[Κακοβουλεύω. Eurip. Ion. 877. Ταχὺ δ' ἀλγῶ κακοβουλευθεῖσ' ἐκ τ' ἀνθρώπων, ἐκ τ' ἀθανάτων, &c.]

Κοινόβουλοι, οἱ, senatores. Hesych.

Κοινοβουλέω, ῶ, communiter consulto.

Μετάβουλος, qui citò mutat consilium. Aristoph.

Μεταβουλεύομαι, muto consilium, me pœnitet. Luc.

Ὀλιγόβουλος, qui parum consilio pollet, non valde prudens. Polemon in Physiogn.

Ὁμόβουλος, qui in eadem dignitate est, qui una consultat et deliberat. Plut. Symp. 1.

Ὀρθόβουλος, recta consulens. [Æschyl. Prometh. 18. τῆς ὀρθοβούλου Θέμιδος αἰπυμῆτα παῖ, &c. Schol. B. τῆς ἀληθῶς βουλευομένης. Pind. Pyth. Od. Δ. 466. Ὀρθόβουλον μῆτιν ἐφευρόμενος. Od. H. 106. Βὰς κρεσσόνων ὀρθοβούλοισι μαχαναῖς.]

Παλιμβουλία, consilii mutatio, inconstantia. Polemon in Physiogn.

Παραβουλεύομαι, perperam consulo. Philip. c. 2.

Ποικιλόβουλος, in consiliis suis varius et callidus, seu simpliciter, astutus, versutus, callidus, vafer. Promethei epith. apud Hesiod. † Th. 521.†

Πολύβουλος, qui multum est consilii, valde prudens, ut, πολύβουλος Ἀθήνη. Il. έ. et Od. π'.

(Προβουλὴ. Antiphon. Orat. 1. p. 16.)

Πρόβουλος, qui pro alio consultat et in ejus commodum. A Bud. exp. primarius in consilio, apud Herodot. Quidam exp. Senatus princeps, primarius in urbe consul et provisor, Plut. Apud Aristot. πρόβουλοι sunt qui consiliis suis populo prospiciunt, ne quid perperam ab eo decernatur, aut alias incommodo afficiatur. (Æsch. S. c. Th. 1014.)

Προβουλεύω, consilio prospicio vel provideo, vel simpliciter, prospicio, provideo. Thuc. 3. προβουλεύσας δὲ ὅπως μηδὲν αὐτῶν δέοιτο. Luc. in Caucaso, ἀεὶ γάρ τι προβουλεύω εἰς τὸ κοινόν. Aristot. Pol. 4. ἡ δημοτικὴ ἔσται τοῦ δήμου προβουλεύειν ὅπως ἀσχολῇ ἔσται. Apud Dem. verò et Plut. in Sol. προβουλεύειν τοῦ δήμου, exp. consilio seu deliberatione populum prævenire, consultare de re quapiam priusquam populo consultatio proponatur. Bud. scribit προβουλεύειν dici solitam curiam Athenis, quando ante comitia populi, ea res consulendo censendoque in curia agitabatur, qua de re populus in concione rogandus erat. Hinc προβεβουλευμένον, q. d. prædeliberatum. Apud Arist. autem eth. l. 3. c. 8. generaliore sig. προβουλεύσας seu προβεβουλευμένως aliquid facit, qui certo consilio id facit et præcedente deliberatione. † Προβουλεύεσθαι med. sibi ante consilium agere. Xen. Pæd. l. 4. p. 101. b.†

Προβούλευμα, decretum quod ex consultatione consequitur, et q. d. præconsultatione. Dionys. Hal. senatusconsultum.

Προβουλευμάτιον, consultatiuncula. Luc. in parasito.

Decomp. Ἀπροβούλευτος, ut, ἀπροβούλευτος γνώμη, de qua non consultatum est in curia antequam ad populum referretur. Et ἀπροβούλευτον ψήφισμα, Harp. ex Dem. in Androt. Ἀπροβούλευτον est apud Aristot. in Ethic. quod fit non præmeditatè, et non præcedente consultatione seu deliberatione. ¶ Item, ἀπροβούλευτος, act. dicitur (ut Lat. inconsultus) qui res inconsultè agit, unde et ex Cebete affertur pro temerario. Ἀπροβουλεύτως, non præmeditatè, absque præmeditatione, ut apud Plat. de leg. l. 9. φόνος ἀπροβουλεύτως πεπραγμένος.

(Ἀπρόβουλος, ἀπρονόητος. Æsch. Ch. 617.)

(Δυσπαραβούλευτοι φρενί. Æsch. Suppl. 110.)

Συμβουλὴ, (et συμβουλία, Xen. † Pæd. 1. 6. 2.†) consilium quod alicui datur. A Bud. exp. consilium, consultatio, admonitio. Plat. in Protag. καὶ εἰς συμβουλὴν τούς τε φίλους ἂν παρακαλοῖς.

Σύμβουλος, qui consilium dat, consiliarius, consultor. † Xen. Pæd. l. 5. p. 141. b.† Apud Dem. pro cor. σύμβουλον ποιεῖσθαι, in consilium adhibere. Dicitur et σύμβουλός εἰμί σοι, pro συμβουλεύω σοι. † et σύμβουλος γίγνομαί τινι. Aristoph. Nub. 1463. Cum genit. rei. Sic ἀγαθῶν. Xen. Pæd. l. 3. p. 79. d.†

Συμβούλιον, consilium quod aliqui simul ineunt, simul initum consilium. Matth. 12.

Συμβουλεύω, consilium do, consulo, suadeo, hortor, author sum: ut, συμβουλεύω σοὶ ποιεῖν, Dem. † Xen. Pæd. 1. 6. 3. Aristoph. Nub. 791.† Item συμβουλεύω σοὶ περὶ τούτου. Plat. et Xen. consilium do tibi de hac re. Item pro ἐπιβουλεύω, insidior. (Soph. Œdip. Tyr. 1384.)

Συμβουλεύομαι, consilium peto, in consilium adhibeo, consulo. Xen. anab. 2. συμβουλευόμεθά σοι τί χρὴ ποιεῖν. † τοί πως &c. Pæd. p. 214. a.† Apud Plat. συμβουλεύεσθαί τι τῶν προσφόρων, consilium haberi de quopiam eorum quæ conducunt.

Συμβούλευσις, idem quod συμβουλή.

Συμβούλευμα, consilium quod datum est. Xen.

Συμβουλευτὴς, senator. [Plat. de Leg. iii.]

Συμβουλευτικὸς, ut, συμβουλευτικὸς λόγος, oratio quæ consilium dat, vel oratio suasoria. Aristot. Apud Herm. συμβουλευτικὴ ἰδέα, genus deliberativum. Συμβουλευτικῶς, dando consilium, hortativè.

Decomp. Ἀσύμβουλος, consilio vacans, inconsultus. [Lucian. Rhet. Præcept.]

Ἀποσυμβουλεύω, dehortor, dissuadeo. Ex Phalaride in epist.

Ταχύβουλος, qui celeris est consilii, i. qui citò et repentè consilium capit, aut qui citò ex uno consilio ad aliud transit.

Ὑποβουλεύω, insidias struo, insidior, Lucian. in somn.

Ὑστερόβουλος, qui post factum consultat.

Ὑστεροβουλία, serum consilium, sera pœnitentia, in proverb. Salom. 16. et apud Greg. teste Bud.

ΒΟΥΛΟΜΑΙ, in 2. persona βούλει, f. λήσομαι, p. λημαι, volo. † βουληθεὶς, aor. 1. Xen. Pæd. l. 5. p. 157. c. qui voluit, et p. 143. c.† (Eurip. Med. 457. 1051. Id. Phœniss. 861. Hippol. 346. Aristophan. Lysistrat. 481. 488. Plut. 290. Æsch. Pr. 866. Soph. Tr. 493. Lucian. Prometh. in verb. p. 14.) Cum infinit. ut, βούλομαι δηλῶσαι ὑμῖν, Xen. et βούλομαι παύσασθαι, Luc. in somn. ¶ Cum accus. rei exp. etiam, cupio, aliisque item modis. Greg. βούλομαί σοι πᾶν ἀγαθὸν, omnia tua causa cupio. Thuc. βούλεσθαι τὰ Συρακουσίων, studiosum esse Syracusaverum. Item malo, praeopto. Iliad. ά. Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σόον ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι. ¶ Item volo, censeo. Them. Phys. 4. Βούλονται γὰρ εἶναι διάστημα ἐν ᾧ μηδέν ἐστι σῶμα. ¶ Item possum, ut Aristot. Pol. l. 2. καὶ βούλεταί γ' ἤδη τότ' εἶναι πόλις, ὅταν αὐτάρκη συμβαίνῃ τὴν κοινωνίαν εἶναι.

Βούλημα, τὸ, voluntas. Synes. (res quam quis vult exequi. Soph. Aj. 44. V. Aristoph. in Plut. 493.)

Βούλησις, εως, ἡ, idem. Xen. Paed. 5. Exp. et sententia, apud Thuc. 1.

Βουλητὸς, οῦ, ὁ, sub voluntatem cadens, Aristot. eth. 3.

Βουλητικὸς, voluntarius.

Composita.

Ἀβουλέω, ῶ, f. ήσω, nolo, Plat. de rep. 4. et Dem. epist. 3.

Ἀβούλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui non vult, ut ait Suidas. Item ἀβούλητον, quod nolumus, quod praeter voluntatem accidit, involuntarium, cui opponitur βουλητὸν, apud Plat. de leg. 5. Ἀβούλητα πράγματα adversae res, Dion. Hal. ἀρχ. 11. Ἀβούλητος βίος, vita non placens, non optabilis, ex Alex. Aphr. περὶ ψυχῆς.

Ἀβουλήτως, involuntariè, non ex animo, praeter voluntatem, cui oppon. τὸ βουλήτως, apud Dem.

Προβούλομαι, inus. unde tamen προβέβουλα, apud Hom. malui, vel malo: Il. ά. καὶ γάρ ῥα Κλυταιμνήστρης προβέβουλα Κουριδίης ἀλόχου, eam malo quàm Clytaemnestram, antepono Clytaemnestrae.

ΒΟΥΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, collis, tumulus, clivus. Epigr. l. 2. in deformes, Ἐς δ' ἐπὶ βουνὸν Ὑψηλὸν στήσαντ' αὐτὸν ἐποψόμεθα. Exponitur etiam cumulus, acervus. Hesych. verò βουνοὶ sunt βωμοὶ, arae seu altaria. Vocem esse Africam, et à Graecis non receptam Eustathius ait sub initium Od. τ'.

Βουνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, collibus seu tumulis frequens, clivosus, vel colli similis, tumuli speciem gerens. [Polyb. Hist. lib. 2. τοὺς βουνώδεις καὶ γεώδεις τόπους κατεσπᾶσι.]

Βούνιον et βουνιὰς, utrumque napi genus est, Diosc. et Athen. Ψευδοβούνιον, (comp.) herba quae bunium verum mentitur. Vide Diosc. et Plin.

(Βουνῖτις. Æsch. Suppl. 783.) ‡ sc. γῆ. tumulosa terra.‡

Βουνίτης οἶνος, vinum ex bunio, Diosc. l. 5. c. 56.

Βουνὶς γῆ, apud Æschyl. ‡ Suppl. 123.‡ exp. terra collibus frequens.

Βουνίζω, accumulo, aggrego. Ruth. 2.

ΒΟΥ'ΡΑΣΣΟΣ, sive βόρασσος, fructus qui clauditur spatha sive elate, i. palmae suo involucro inclusa. Diosc. l. 1. c. 151. ὁ περιεχόμενος δ' ὑπ' αὐτῆς καρπὸς, ἐλάτη καλεῖται, ὑπ' ἐνίων δὲ βόρασσος.

ΒΟΥ~Σ, βοὸς, ὁ et ἡ, et βῶς, Doricè, bos, vacca. Il. φ'. Πολλοὶ μὲν βόες ἀργοὶ ὀρεχθεῦν ἀμφὶ σιδήρῳ Σφαζόμενοι. Odyss. ί. ἔλασε βοῦς ἐριμύκους. ☞ Ἀπὸ τοῦ βῶ seu βόσκω, quod homines pascat laboribus suis. ¶ Synecdochicè in foem. gen. capi pro pelle bovina Eustath. tradit, indeque apud Hom. βόας ταυρείας, et βόας αὔας dici clypeos ex bubulo corio. Il. μ'. Οἱ δ' ἐπὶ ἀλλήλους ἄραξαν ταυρείας βόεσσι. Il. ή. Οἶδ' ἐπὶ δεξιὰ, οἶδ' ἐπ' ἀριστερὰ νωμῆσαι βῶν Ἀζαλέην. unde et Hesychio est μάστιξ, flagellum, sub. ex bubulo corio factum. ¶ Metaph. dicitur de homine stupido, ut Eust. docet, unde et βοῦς ἐν αὐλίῳ καθῆσθαι, proverbium ἐπὶ ἀχρηστίας. ¶ Est et piscis nomen quem bovem Plin. etiam appellat, de quo Hesych. lib. 4. de histor. anim. et l. 6. 12. Item placentae species apud Eust. unde ἕβδομος βοῦς. ¶ Olim erat etiam numisma Atticum, bovis nota percussum. unde ἑκατόμβοια arma apud Homerum, et βοῦς ἐπὶ γλώττῃ βέβηκεν, proverbium in eos, qui pecunia corrupti aut metu mulctae, dicenda reticent, de quibus Bud. in l. de asse, et Pollux l. 1. 9. (Æsch. Ag. 36.) Et χαιρέβους, apud eundem Pollucem βοῦς dicitur. ¶ Item in vestib. saturarum mensuras βοῦς vocatas falsò idem autor testatur l. 7.

Βοάριον, ου, τὸ, ad boves pertinens, boarium.

Βόειος, ου, ὁ, et βοέος, poëticè, bubulus, bovinus, Odyss. ξ'. Δέρμα βόειον. Sic βόεια κρέα, pro quibus absolutè βόεια etiam Alex. Aphr. dixit. Et metaphoricè apud Aristoph. (in Ranis 955.) βόεια ῥήματα, grandia verba, sesquipedalia. Βοέη sive Ionicè βοείη, et (poëticè excepto ι) βοέη, sub. δορὰ, bubula pellis, item clypeus è bubulo corio factus. Il. χ'. ἐπεὶ οὐχ ἱερήϊον, οὐδὲ βοείην Ἀρνύσθην.

Βοεικὸς, et βοϊκὸς, οῦ, ὁ, è bubula pelle factus, item bubulus. Theo. l. 4. ζεύγεσι βοεικοῖς, jugis boum. Item βοεικὸν, τὸ τοῦ βοὸς κρέας, caro bubula; et, ὑεικὸν, suilla. Bud.

Βοεὺς, έως, ὁ, lorum è bubulo corio factum. Od. β'. Ἕλκον δ' ἱστία λευκὰ ἐϋστρέπτοισι βοεῦσι.

Βοϊκὸς, οῦ, ὁ, bubulus, ut et βοεικός. [Diod. Sic. l. 17.]

Βοΐδιον, et βοϊδάριον, τὸ, bucula, buculus. [Aristoph. Av. 586. Μὰ τὸν γ' ἂν ἐγὼ τὸ βοϊδάριον τὸ 'μὸν ἀποδοίμην.] Athen. l. 12. In Epig.

Βοΐδιον etiam reperitur quatuor syllabis. [Demosth. Olynth. ii. p. 105. 11. Ed. Mount. ἢ βοΐδια πριάμενοι αὐτοῖς. Schol. τὸ δὲ βοΐδια, ὑποκοριστικόν ἐστιν ἐν συνιζήσει Ἀττικῇ διά. Aristot. de Hist. Animal. lib. 3 cap. 21. ἐν ὅσοις μέν ἐστι βοΐδια μικρὰ, ὧν ἕκαστον βδάλλεται γάλα πολύ.] Et βῶδιον, per synaeresin, pro βοΐδιον. Hesych.

Βούβαλα, bubalae carnes, κρέα βόεια. Hesych.

Βούβαλος, ου, ὁ, et βούβαλις, ιδος, ἡ, bubalus. Æschyl. λεοντοχόρτου βούβαλιν ναίτειραν. Soph. γαυρὰ βούβαλις. De hoc animali Aristot. lib. 3. hist. anim. et Herodot. ¶ Βουβάλιον, pudendum muliebre, et cucumis sylvestris apud Hippocr. teste Hesych. Apud Gal. verò in lex. Hipp. legitur βουβάλιον, σίκυς ἄγριος. apud Poll. et Etym. numeratur inter brachialia ornamenta.

Βούτης, ου, ὁ, bubulcus. Suid. Adjectivè verò capitur βούτας φόνος, quod tragicè dici posse pro ἑκατόμβη tradit Eust. id est, bubulam caedem, seu boum mactationes et immolationes. (Æsch. Pr. 571. Suppl. 305.) [Eurip. Hec. 645. Κρινεῖ τρισσὰς μακάρων Παῖδας ἀνὴρ βούτας.]

Βούκας, et βουκαῖος, ου, ὁ, idem. Theocr. Idyll. ί. Ἐργατίνα βουκαῖε. Βώκας Doricè dicitur pro eodem, id est, bubulcus, messor, apud eundem Theocr.

Βοώτης, ου, ὁ, bubulcus, Hesych.

Βοῦδος, ου, ὁ, πηρὸς, αἴθος. Eustath. ex Menand.

Βου, particula, nominum, quibus praeponitur, significationem augens, à bovis magnitudine, (ut et ἵππος) veluti in βούβρωστις, βουγάϊε, βουλιμιάζεις, βούλιμος, βούπαις, βούσυκα, βούφαγος, &c.

Composita.

Ἀβούτης, ου, ὁ, bobus carens. Hesiod. in dieb. κραδίην δ' ἔδακ' ἀνδρὸς ἀβούτεω, ab etym. exp. ἀκτήμων, ἄπορος. vide et in comp. à βοτήρ.

Ἀλφεσίβοιαι, αἱ, quae boves inveniunt. Apud Hom. dicuntur παρθένοι, i. virgines ἀλφεσίβοιαι, quae propter formam sponsos inveniunt, à quibus munere accipiunt, boves potissimùm. Boves enim fuerunt praecipuae opes antiquorum.

Ἀντίβοιον, bovis pretium aequans. Hesych. ex Sophoc. Meleagro, pro ἰσόβοιον.

Δεκάβοιος, ου, ὁ, decem boum (id est, ejus nominis nummûm) pretio aestimabilis, Plut. in Theseo.

Δωδεκάβοιος, duodecim boum (seu ejus nominis nummûm) pretio aestimabilis.

Εἰκοσάβοιος sive ἐεικοσάβοιος, (per pleonasmum τοῦ ε, et τροπῇ τοῦ ι εἰς α) viginti boum (seu ejus nominis nummûm) pretio aestimabilis. Odyss. ά.

Ἑκατόμβοιος, centum boum (seu ejus nominis nummûm) pretio aestimabilis. (Il. Β'. 449.) Il. γ'. et Bud. in lib. de asse.

Ἑκατόμβη, ἡ, sacrificium centum boum seu pecorum, per synecdochen partem capiendo pro toto. † Hes. Asp. 479.† Alii intelligunt sacrificium ἐξ ἑκατὸν βάσεων, id est, ποδῶν, in quo immolarentur animalia quadrupeda 25. quorum pedes numero 100. Alii finitum numerum pro infinito acceperunt.

Ἑκατόμβαια, τὰ, festum quo hecatombe peragebatur. Eust.

Ἐννεάβοιος, novem boum (seu ejus nominis nummûm) pretio aestimabilis, Il. ζ'.

Ἐπίβοιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ut, ἐπίβοιον θῦμα, sacrificium post seu praeter bovis immolationem, apud Lycurgum.

Ἑπταβόειος, ex septem bubulis pellibus factus. Iliad. ή. Metaphoricè capitur pro impenetrabilis et infractus; ut, θυμοὶ ἑπταβόειοι, apud Aristoph. in Ran. Pro eodem reperitur et ἑπτάβοιος, apud Soph.

Εὔβοος, bobus abundans, pulchros boves habens. Hom. in hymn. Apoll.

Ἐχέβοιον, ου, τὸ, lorum aratro bovem adjungens et applicans. Poll. l. 2.

Ἰσόβοιον, idem quod ἀντίβοιον suprà.

Ἱστοβόη et ἱστοβοεὺς, lignum aratri longius, quod inter utrumque bovem medium est, et cui boves quasi assistunt, temo. quod enim in curru et ἁμάξῃ est ῥυμὸς, id in aratro est ἱστοβοεὺς, ut tradit Eust. Hesiod. in Erg.

Μεσάβοιον, et μέσαβον, (poëticè) ου, τὸ, medium inter boves junctos lignum, ut Suid. exponit. Aliis lorum quo temo jugo alligatur. Hesiod. in Erg. † 469. et ibi Graev.†

Μεσαβόω, ῶ, jungo boves. Abusivè verò ad alia quoque animalia transfertur. Varin.

Πολυβούτης, multas boves seu multa pecora habens. Il. ί.

Τεσσαράβοιος, quatuor boum (seu ejus nominis nummûm) pretio aestimabilis. [Τετραβόειος. Callim. Hym. in Dian. 52. πᾶσι δ' ὑπ' ὀφρύϊ φάεα μουνόγληνα σάκει ἴσα τετραβοείῳ, &c.]

Ὠμοβόειος, sive ὠμόβοιος, sive ὠμοβοεὺς, sive ὠμοβόϊνος, è crudo bovis corio factus, Epigr. lib. 2. Herodot. Ὠμοβοέη, s. δορὰ, pro cruda bovis pelle.

ΒΟ'Ω, ῶ, F. ήσω, et ώσω, (ut tradit Eust. deducens inde βόσις et βοτὴρ, item βότος,) pasco. Thema inusit. pro quo in usu est βόσκω, inde derivatum.

Βόσις, εως, ἡ, pastus, cibus, Il. τ'.

Βοτὴρ, ῆρος, ὁ, pastor: hinc foem. βότειρα, apud Eust. (οἰωνῶν βοτήρ. Sch. ex. σκοπός. Æsch. S. c. Th. 24. Soph. Œdip. Tyr. 837. 1064.)

Βοτηρικὸς, οῦ, ὁ, pastoralis. [Suid. Lex.]

Βοτήριον, casa pastorum, gurgustium, Plut.

Βοτὶς, exp. τροφὴ, seu βοτὰ, Suid.

Βοτὸν, οῦ, τὸ, pecus, idem quod βόσκημα, propriè pecudes quae pascuntur. Soph. (Tr. 703. Æsch. Ag. 1178. Ch. 751.) et Aristoph. † Nub. 1429.†

Βοτάμια, τὰ, pascua. Thuc. ἐπὶ βοταμίων, pascuorum nomine.

Βότης, ου, ὁ, pastor, idem quod βοτήρ. Od. ξ'.

Βότος, ου, ὁ, pastor. cujus foem. βότις, βότιδος. Eust.

Βοτάνη, ἡ, herba, gramen, Hom. Theocr. Diosc. Plut. et alii.

Βοτανώδης, herbaceus, vel herbosus, id est, vel ad herbarum genus accedens, vel herbis abundans, herbidus.

Βοτανικὸς, herbarius, ad herbas pertinens, seu qui de herbis est: ut, βοτανικὰ φάρμακα, Diosc.

Βοτάνιον, ου, τὸ, herbula, herba pusilla, seu parva.

Βοτανίζω, herbas carpo seu vello, quod Columella dicit exherbare et runcare. Βοτανισμὸς, evulsio herbarum, runcatio.

Βόσκω, F. βοσκήσω, pasco. (Eurip. Phoeniss. 363. Soph. Œdip. Tyr. 1439.) Odyss. ξ'. αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν βόσκουσι ξεῖνοι. Item alo, sub. more pecudum. Odyss. δ'. πολλοὺς βόσκει γαῖα. [Personis etiam tribuitur. Aristoph. Lysistr. 260.—γυναῖκας, ἃς ἐβόσκομεν, &c. 1203. βόσκει δ' οἰκέτας, &c. Herodot. Hist. lib. 6. cap. 39. Μιλτιάδης τε δὲ ἔσχε τὴν Χερσόνησον, πεντακοσίους βόσκων ἐπικούρους, &c.] Passivum quoque frequenter usurpatur in iisdem signif. Od. φ'. ταῦροι βοσκόμενοι λειμῶνι. Aristot. de mundo. ζῶα τὰ ἐν ἀέρι καὶ ἐπὶ γῆς καὶ ἐν ὕδασι βοσκόμενα. (Eurip. Phoeniss. 357.)

Βοτὴς, οῦ, ὁ, pastor. Βοσκὴ, ἡ, pastus, pabulum, apud Athen. l. 13. (Æsch. Eum. 266.)

Βοσκὰς, άδος, ἡ, pascens, pastui indulgens. Nicand. in Ther. ¶ Est et avis marinae seu palustris nomen, similis anati, ut scribit Aristot. hist. an. lib. 8. c. 3. ¶ Est etiam picis aridae species quaedam de qua Diosc. l. 1. c. 98.

Βοσκάδιος, ου, ὁ, pascua carpens, altilis, apud Nicand.

Βόσκημα, τὸ, pecus, animal quod pascitur. Xen. Hellen. 4. † de equis et canibus Paed. p. 102. b.† Etiam signif. pascua, pabulum. Esaiae 7. (Æsch. Suppl. 689. Eum. 302. Soph. Tr. 775. Palaeph. 13.)

Βοσκηματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, exp. pecuarius; ut, βοσκηματώδης ἄνθρωπος. Eust.

Βόσκησις, pastio. [Phav. Lex.]

Βοσκητέον, pascendum.

Composita, ac primùm ex βόσις.

Βούβοσις, εως, ἡ, voracitas. Hesych.

Βουβόσιον, ου, τὸ, locus ubi boves pascuntur. Callim. Strabo.

Εὐβοσία, ἡ, pabuli bonitas seu ubertas, boum nutrimentum. Theophrast. hist. pl. l. 1. c. 18.

Συβόσιον, ου, τὸ, grex suum qui pascuntur. Il. λ'. v. 679. et Od. ξ'. v. 101. Item suile, hara, stabulum in quo sues nutriuntur, Suidae.

Χηνοβοσία, anserum pastio.

Composita ex βοτὴρ, βοτὸς, &c.

Ἄβοτος, pascuis carens, in quo pecudes pasci nequeunt, vel etiam qui depastus non est. Hesych.

Ἀβούτης, ου, ὁ, egenus, non habens unde pascatur, vel non habens pecora, ut, ἀβούτης ἀνὴρ, apud Hesiod. Vide et in comp. ex βοῦς.

Ἀγροβότης, ου, ὁ, qui in agris pascit. Soph. [Philoct. 218. οὐ μολπὰν σύριγγος ἔχων, ὡς ποιμὴν ἀγροβότας. Pastor agrestis.]

Ἀγρόβοτος, agros habens pascuis accommodos. Strab. lib. 12.

[Ἀγροβότας. Eurip. Cycl. 52. Ὕπαγ' ὦ, ὕπαγ', ὦ κεράστα, μηλοβότα στασιωρὲ, Κύκλωπος ἀγροβότα. Vide omnino Not. Cl. Barnes.]

Αἰγίβοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, capris pascendis aptus. Od. ν'. Αἰγίβοτος δ' ἀγαθὴ καὶ βούβοτος.

Αἰγιβότης, capras pascens, vel caprarum pastor. in Epigr.

Βούβοτος, bobus pascendis aptus, Od. ν'.

[Βουβότας. Pind. Nem. Δ. 84. Βουβόται τόθι πρῶνες ἔξοχα κατακεκλίαται, &c. Isthm. vi. 45. στέρω δὲ —— τὸν βουβόταν, οὐρεῖ ἴσον, &c.]

Γερανοβοσία, grex gruum pascentium. [Plat. Polit. Καὶ μὴν χηνοβοσίας γε καὶ γερανοβοσίας, εἰ καί τις μὴ πεπλάνηται περὶ τὰ Θετταλικὰ πεδία, πέπυσται γοῦν καὶ πιστεύει εἶναι.]

Δαμαλίβοτος ἄγρη, depastus à buculis, in Epigr.

Εὔβοτος, pascuus, pascuis abundans, pascendis pecoribus aptus. Plat. in Crit. Θρέμματα εὔβοτος χώρα. ¶ Item bene pastus. Theoc. Idyl. ί.

Ζάβοτος, admodum abundans pascuis. Item abundans pecoribus. Hesych.

Θηρόβοτος, à feris depastus. in Epigr. Item feris pascendis aptus.

Ἱπποβότης, ου, ὁ, qui equos pascit, qui equos alit, videlicet ad equestria certamina, eques. Eurip. in Oreste, Ἄργος ἱπποβότον. Apud Plat. ἱπποβόται Chalcidensium rep. vocantur qui opibus et gloria praecellerent.

Ἱππόβοτος, equos pascens seu alens, equestris; ut, ἱππόβοτον Ἄργος, apud Hom. ab equorum qui ibi alebantur copia. Item equis pascendis aptus; ut, ἱππόβοτος χώρα. Od. δ'. Sic ἱπποβότου αὐλῶν, apud Eur.

Ἀποβοτανεῖ, deficitur herbis, gramine et pabulo caret, apud Plut. in Apophth.

Ληϊβότης et Ληϊβοτὴρ, qui segetem depascit. Fem. ληϊβότειρα sive ληϊβοτείρη, Ionicè, quæ segetes depascitur et arva vastat. Hom. σῦν vocat ληϊβότειραν.

Μελισσόβοτος, ab apibus depastus, Nonn.

Μελισσοβότανον, herba apiaria. schol. Theocr.

Μηλοβότης, vel μηλοβοτὴρ, ovium pastor, opilio, apud Hom. Il. σ'. et in Anth. epigr.

Μηλοβοτέω, ῶ, oves pasco.

Μηλόβοτος, ab ovibus depastus, seu quem vel quam oves depascuntur. Exp. etiam, vastus, desertus; ut, μηλόβοτος χώρα, apud Isocr. et Herodian. (Æsch. Suppl. 557.)

Οἰοβότης, solus seorsum ab aliis pascens. Soph. in Ajace.

Πάμβοτος, omnes pascens. Æsch. in Suppl. [565.]

Παμβῶτις, ἡ, omnes pascens, omnium altrix. Soph. in Phil.

Παμβότανος, totus herbaceus. [Clem. Alex. Strom. l. 4.]

Περισσόβοτος, pastu seu cibo superabundans; ut, περισσόβοτος τράπεζα, apud Nonn.

Πολυβότειρα, terræ epith. Pind. Olymp. [Ξ. 115.] πολυβότειραν γαῖαν, multicultricem terram.

Πολύβοτος, multis pascendis aptus.

(Πολύβοτος αἰὼν βροτῶν. pro πάντας ἀνθρώπους. Æsch. S. c. Th. 780.)

Πουλυβότειρα, multorum altrix, quæ multos pascit seu alit. Il. γ'. ἐπὶ χθονὶ πουλυβοτείρῃ. † et Hesiod. Th. 531.†

Συμβόσκω et συμβόσκομαι, simul pascor. Esaiæ 11.

Σύμβοτος, compascuus.

Συβώτης, suum pastor, subulcus, apud Hom. in Od. et Plat. Pol. 2.

Συβωτικὸς, ad subulcos pertinens, subulcis proprius: ut, συβωτικὸν μέλος seu αὔλημα, carmen seu cantilena porculatorum. Poll. l. 4. c. 7. ex Plat. comico.

Συβώτρια, ἡ, subulcorum propria, vel subulca, mulier quæ porcos pascit.

Ὑοβότης, qui sues pascit, subulcus.

Χηνοβοσία, grex anserum qui pascuntur. Plat. in Polit.

Composita ex Βόσκω.

Ἄβοσκος, ος, non pastus, jejunus. Nic. in Ther.

Αἰγοβοσκὸς, οῦ, ὁ, caprarius, caprarum pastor; idem quod αἰγοβότης.

Ἀνθοβόσκων, flores alens. Hesych. ex Soph. Æthiop.

Ἀποβόσκομαι, depasco. Aristoph.

Βουβοσκὸς, boum pastor, bubulcus. Suid.

Γηροβοσκὸς, qui aliquem in senectute alit: ut liberi qui parentes senes alunt, dicuntur γηροβοσκοὶ à Xenoph. in Œcon. (Eurip. Phœniss. 1593.)

Γηροβοσκία, actio illa nutriendi. Plut.

Γηροβοσκέω, ῶ, in senectute alo, Bud. Γηροβοσκοῦμαι, in senectute alor. Plut. an seni administr. resp. Scribitur et γηροβ. (Eurip. Med. 1035.) [Aristoph. Acharn. 677. Οὐ γὰρ ἄξιον ἐκείνων, ὧν ἐναυμαχήσαμεν, Γηροβοσκούμεσθ᾽ ὑφ᾽ ὑμῶν, &c. Soph. Œd. Col. 612. Schol.]

(Διαβόσκω, alo. Philostr. l. 1. c. 15.)

Ἐκβόσκω, depasco, absumo. Alex. Aphr. ἐπὶ πολλῆς ἐμφύτου ἐκβοσκομένης, τὰ ὑγρὰ γίνεται ἡ δίψα. In Pass. quoque voce eadem significatione usurpatur apud eundem, ὑγρότητα ἐκβοσκόμενος ἥλιος, exhauriens.

Ἐλαφόβοσκον, ου, τὸ, elaphobosccon, herba valens contra serpentum omniumque aculeatorum ictus; quippe fama est hoc pabulo cervos resistere serpentibus, ut Plin. tradit. Vide et Diosc. l. 3. c. 8.

Ἐπιβόσκω, pasco, seu pasco super. Homer. in Batrach. Οὐ τεύτλοις χλωροῖς ἐπιβόσκομαι, non pascor betis virentibus. In pass. voce capitur etiam pro depasco, absumo. Herodian. l. 1. πάντα ἐπιὸν τὸ πῦρ ἐπεβόσκετο.

Ἐπιβόσκησις, εως, ἡ, depastio, Theophr. de caus. pl. l. 5. c. ult. χαλεπαὶ δὲ καὶ ἐπιβοσκήσεις, ὅτι συναποκναίουσιν ἅμα τῷ τομῷ καὶ ἀφαιροῦσι.

Ἐπιβοσκὶς, ίδος, ἡ, promuscis. Aristot. l. 4. de partib. animal.

Ἐπιβώτωρ, ορος, ὁ, idem quod βώτωρ et βοτὴρ, pastor. Od. ν'. νέῳ ἐπιβώτορι μήλων.

Καταβόσκω et καταβόσκομαι, depasco.

Παιδοβοσκὸς, q. d. puerorum altor, apud Luc.

Περιβόσκομαι, circumpascor. Item circumhabito, apud Dion. de situ orbis.

Πορνοβοσκὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, leno, lena, qui vel quæ scorta et meretrices alit. [Æschin. Orat. in Timarch. Demosth. Orat. in Neæram. ὅτι οὐ βούλονται αὐτὴν σφῶν αὐτῶν ἑταίραν γεγονέναι, ἀλλ᾽ ἐν Κορίνθῳ ἐργάζεσθαι, οὐδ᾽ ὑπὸ πορνοβοσκῷ εἶναι.]

Πορνοβοσκία, ἡ, lenocinium. Æschin. contra Ctesiph.

Πορνοβοσκέω, ῶ, lenocinium facio, id est, meretrices et prostibula alo, lenocinor, alieno amori servio. Hermog. Aristoph. [Pac. 848. Οὐκ ἂν ἔτι δέοι τῶν θεῶν τριώβολον, Εἰ πορνοβοσκοῦσ᾽, ὥσπερ ἡμεῖς οἱ βροτοί.] et Plut. in Apophth.

Πορνοβοσκεῖον, ου, τὸ, locus in quo meretrices et scorta aluntur, lupanar.

Προβοσκὶς, ίδος, ἡ, promuscis. Cicero elephantorum manum appellat. Tribuitur et muscis, item sepiis, loliginibus, et loliis piscibus, ab Aristot. an. l. 4.

Ὑοβοσκὸς, suum pastor, subulcus, suarius, porculator, porcarius, idem quod συβώτης.

Χηνοβοσκὸς, qui anseres alit vel pascit, apud Athen. l. 9.

Χηνοβοσκία, anserum pastio seu pastura, Poll. et Hesych.

Χηνοβόσκιον, ου, τὸ, grex anserum qui pascuntur.

Χηνοβοσκεῖον, locus in quo aluntur altiles anseres, anserarium.

(Χιονόβοσκος. Æsch. Suppl. 568.) [λειμῶνα χιονόβοσκον, &c. Schol. φασὶ γὰρ λειμῶνας χιόνος παρὰ Ἰνδοῖς, ἐκρεῖσθαι αὐτόν.]

Χοιροβοσκὸς, suum pastor, subulcus, porcorum pastor.

ΒΡΑΒΕΥ'Σ, έως, ὁ, qui dat præmium certaminis, judex certaminis vel arbiter et moderator. Plat. de leg. l. 12. γυμνικῶν ἀγώνων ἐπιστάτας καὶ βραβέας. Soph. † El. 691.† Ὅσων γὰρ εἰσεκήρυξαν βραβῆς δρόμων. Transfertur ad eum qui aliarum rerum fit arbiter, atque adeo aliorum etiam factorum dat præmia. Eurip. in Oreste, ἄνακτας βραβῆς, q. d. summos rectores, id est, judices. (μυρίας ἵππου βραβεύς. i. e. ἡγεμών, διακοσίας πολλάκις ἵππων, ὅτι πολλοὺς ἵππους ἔχει. Æsch. Pers. 302. Ag. 238. Eurip. Med. 274.) ☞ Volunt gram. à ῥάβδος derivari, hoc est, à virga, quam βραβευταὶ et gymnasiarchæ gestare solebant, ut apparet ex Plut. in Ant. Quinetiam βραβευτὰς et ῥαβδούχους pro eodem poni à Platone in Protag. scribit Budæus.

Βράβυς, idem quod βραβεὺς, ut in epigr. antiquo apud Demosth. οὐκ ἰσότιμον ψυχάς, ἀλλ᾽ Ἅδην αὐτῶν θέντο βράβην.

Βραβεύω, præmium do certaminis. Item certaminis sum arbiter et moderator. Βραβεύειν ἅμιλλαν dixit Plat. in lib. de prud. animal. Apud Greg. περὶ φιλοπτωχίας, βραβεύειν δικαίως γάμον καὶ ἀγαμίαν. Bud. exp. utrisque jus suum tribuens. ¶ Generaliter ponitur pro moderor, dispenso, (more eorum qui brabeutæ dicuntur) vel moderator sum et dispensator, sum arbiter, sum præses. Synes. de amoribus loquens, ὧν δὲ ὁ ἐρωτικὸς βραβεύει θεός, quorum Deus arbiter est et moderator dispensatorque. Isocr. in Areop. ἐν γὰρ τῷ κληροῦν τὴν τύχην βραβεύειν, arbitrari, statuere pro suo arbitrio, inquit Bud. Et Dem. καὶ τὰ τῶν ἄλλων δίκαια βραβεύειν. Et, βραβεύειν τὴν δίκην. Plut. in Pompeio et in Cic. exp. judicio præsidere seu præesse, causæ judicem esse.

Βραβεύεσθαι, dispensari, regi tanquam à brabeuta, Polyb. et Plut. in Camillo.

Βραβευτὴς, οῦ, ὁ, idem quod βραβεύς. Et metaph. ut Aristot. rhet. 1. καὶ ὅτι δικαίου βραβευτής ἐστιν ὁ δικαστὴς, q. d. juris moderator.

Βραβεία, actio ipsa moderandi certamen et de eo statuendi. Exp. et dijudicatio seu disceptatio, ex Eurip. in Phœnissis.

Βραβεῖον, ου, τὸ, victoriæ præmium. 1 Cor. 9. ¶ Item sceptrum regium. Etym.

Βραβήϊον, poët. pro βραβεῖον. Oppian. lib. 4. de Venat.

Composita ex Βραβεύω.

Καταβραβεύω, Hen. Steph. exp. debito brabio privo seu fraudo. Apud D. Paulum ad Col. 2. μηδεὶς ὑμᾶς καταβραβευέτω, vide varias interpretationes in annot.

Καταβραβεύομαι, debito brabio fraudor. Demosth. in Mid.

Παραβραβεύω, idem signif. putatur quod καταβραβεύω. Hesych.

ΒΡΑ'ΒΥΛΑ, τὰ, pruna Damascena, Suid. et schol. Theoc. Clearchus apud Athen. lib. 2. dicit Rhodios et Siculos βράβυλα nominare τὰ κοκκύμηλα. Sic et Theocr. idyll. 7. Ὄρπακες βραβύλοισι καταβρίθοντες ἔραζε. Et Idyll. 12. Ὅσσον ἔαρ χειμῶνος, ὅσον μᾶλον βραβύλοιο Ἅδιον. (Theoc. ιβ'. 3. v. ib. Heinsii Not.) Vide Gal. l. 2. de aliment. et lib. 6. κατὰ τόπους. ☞ Sic autem dicta esse refert idem Athen. ex Seleuci glossis, quòd sint στυπτικὰ et τὴν βορὰν ἐκβάλλοντα.

ΒΡΑ'ΓΧΟΣ, ου, ὁ, vel ους, τὸ, raucedo, raucitas, à nomine βράγχια, (quod vide suo loco) quoniam faucibus accidit. Aristot. in Probl. βράγχοις ἁλίσκονται. Apud Alex. Aphr. Probl. l. 1. ἢ προσγεγονότος βράγχου τραχεῖα.

Βάραγχος pro βράγχος, pleonasmo τοῦ α dixit Hippoc. ut tradit Etym. Hinc fit βαράγχιον et βαραγχιάω, apud Atticos, pro βραγχιάω, ut testatur Herodian. apud eundem Etym.

Βραγχώδης, raucus, unde φωνὴ βραγχώδης. Aphrod. vox rauca et aspera.

Βραγχαλέος, idem. [Hippocr. de Rat. Vict.]

Βραγχιάω, ῶ, raucesco. Aristot. in Probl. Βραγχάω, idem. Poll.

Βράγχια, τὰ, branchiæ quibus pisces spirant (inquit Bud.) quæ et illis sunt loco pulmonis datæ, ut scribit Aristot. de respir. ¶ Item pro faucibus porci apud Aristot. inquit idem B. qui et βραγχίων στενότητι συναγομένων, apud Plut. interpr. intestinis pulmonis fistulis coarctatis.

Ἀμφιβράγχια, (comp.) loca circum tonsillas. Gal. in lex. Hipp.

ΒΡΑΔΥ'Σ, εῖα, ὑ, tardus, cui opponitur celer. Od. θ'. κιχάνει τοι βραδὺς ὠκύν. (Eurip. Phœniss. 410. Soph. Tr. 608.) Plato in Apoll. βραδὺς ὢν καὶ πρεσβύτης. † ἵππος. Xen. Pæd. 2. 30. b.† ¶ Item tardus, id est, segnis, cui opponitur ὀξύς. Thuc. lib. 8. Et βραδὺ pro segnitie apud eundem lib. 1. ¶ Item, tardus ingenio, Suid. ex Aristoph. Compar. βραδύτερος et βράσσων, apud Hom. pro βραδύων vel βραχίων. Superl. βραδύτατος † Xen. Pæd. 1. 5. p. 134. c.† et βράδιστος, pro quo et βάρδιστος dicunt poëtæ metri causa trajectis literis, ut Iliad. ψ'. et alibi. ☞ Quidam deducunt à βαρὺς, metathesi τοῦ ρ, et pleonasmo τοῦ δ.

Βραδέως, tardè, serò. Item segniter et cunctanter: ut, βουλεύεσθαι βραδέως, apud Thucyd. Isocr. et Aristot. Βραδύτερον, tardius, serius, segnius. Aff. et βράδιον pro eodem, ex Hesiodo. Βραδύτατα, tardissimè, lentissimè, apud Aristot.

Βραδύτης, ητος, ἡ, tarditas, item segnities. Il. τ'. Herodian. 3.

Βράδος, pro eodem, ut dicitur τάχος. Xen. de arte eq. μήτε τῷ ἄγειν τάχει, μήτε τῷ ἄγειν βράδει.

Βραδύνω, tardo, cunctor. (Soph. Elect. Æsch. Suppl. 738.) Philostr. in epist. ἐν οἷς μέλλουσι μᾶλλον καὶ βραδύνουσιν ἐπ᾽ ἀσκοῦσι. Herodian. l. 3. ὁ δὲ στρατὸς ἐπὶ πολὺ τεῖνον καὶ πρὸς τὸ δέον βραδύνων. † In pass. ἰδὼς βραδύνεται. Soph. El. 1531.†

Composita.

Ἐμβραδύνω, immoror, moror in; ut, ἐμβραδύνειν τῷ σταδίῳ.

Ὑπερβραδύνω, immoror, ultrà moror. Luc.

ΒΡΑ'ΣΩ, F. σω, ferveo, bullio. Apud Suidam ἔβρασεν, exp. æstuando expulit, aut vi æstus et agitationis ejecit. Pro eodem ponitur et βράσσω. Hesychius enim exp. ζέω. Utitur Nic. in Alexiph. Neut. absol.

Βράζεσθαι, vi æstus et agitationis expelli. Epigr. l. 3. ὀστέα δ᾽ αὐτὰ βέβρασται δοχμῇ τῇδε παρ᾽ ἠϊόνι.

Βράσσεσθαι, idem. Apud Apoll. Arg. 2. ὕδωρ βρασσόμενον, exp. effervescens. A Bud. exp. agitari, jactari, concuti, apud Basil. et Gregor. Et βράσσεσθαι ὑπὸ τοῦ γέλωτος, risu concuti, vel quati, ex Luc.

Βράσμα, et βρασμὸς, ebullitio, fervor. Item agitatio, velut aquæ bullientis, ut inquit Bud. ex Greg.

Βρασματώδης γέλως, risus immodicus, quo ita concutimur ut venter doleat. Greg. de Jul.

Βρασματίας, qui fit cum βράσματι, aut βράσματι similis: ut, βρασματίαι σεισμοὶ, qui et βράσται.

Βράσται σεισμοὶ, Aristot. de mundo. sunt sursum deorsumque ad angulos rectos jactantes, à similitudine aquæ effervescentis. Iidem et βρασματίαι dicuntur, quia βρασμάτων modo fiunt.

Composita.

Ἀναβράζω, et ἀναβράσσω, fervefacio, bullire facio, seu fervere facio. Diosc. l. 1. καὶ ἀναβράσσειν ὑποκαίων. Ut Aristoph. in Ran. (513.) κρέα ἀνέβραττεν ἡ θεός.

Ἀνάβρασις, æstuatio, ebullitio, aquæ æstuantis seu ferventis subsultatio, hoc est, quum aqua fervens ebullit et exsultat. [Strab. Geog. l. 3.]

Ἀνάβραστος, ου, ὁ καὶ ἡ, fervefactus; ut, ἀνάβραστον ὕδωρ, apud Diosc. apud Aristoph. in Ranis, [561.] ἀνάβραστα κρέα, carnes elixæ.

Ἀποβράζω, vel potius ἀποβράσσω seu ἀποβράττω, fervendo seu æstuando expuo sive eructo, per æstum expuo. A Bud. exp. etiam exæstuo, ex Justino. Ἀποβράζω etiam pro deferveseo capitur, Budæo teste.

Ἀποβράσσομαι, per æstum expuor seu evomor, aut ejicior. Philo de mundo, ὅτι πρὸς αἰγιαλοῖς εἴωθεν ἀποβράττεσθαι, ab æstu ejici in littora.

Ἀπόβρασμα, spuma. Item furfur tritici. Hesych.

Ἐκβράζω, bullire seu fervere facio.

Ἐκβράζομαι, ebullio, effervesco, Chrysost. εἰς τὸν ἔρωτα τοῦτον ἐξεβράσθησαν.

Ἐκβρασμὸς, ebullitio.

Ἔκβρασμα, quod erumpit quasi bulliendo; unde ἐκβράσματα, papulæ ardentes, ex Gal.

Ἐκβράσσω, æstus impetu ejicio seu expuo. Ἐκβρασμὸς, ipsa ejiciendi actio, quæ fit ab æstu. Ἐκβράσματα θαλάσσης, ejectamenta maris.

Συνεκβράζω, simul expello, ejicio. Metaphora ab his, quæ æstus impetu ejiciuntur. 2 Maccab.

ΒΡΑ'ΘΥ, sive βράθυς, herba Sabina sive Savina Latinis, Græcis alio nomine βάραθρον, βάρυ, βάρατον, et βόραθρον, ut est apud Diosc. l. 1. c. 105. et apud Apuleium in lib. de nom. et virtut. herb.

ΒΡΑΧΙ'ΩΝ, ονος, ὁ, brachium, lacertus. Eurip. in Hecuba, οὔτε γὰρ φέρω ὅπλα, Οὔτ᾽ ἔγχος οἷς τ᾽ ἐν νέῳ βραχίονι. (Phœniss. 1096. Soph. Tr. 1106. Æsch. Suppl. 755.) ☞ Etym. vult dici quasi βραχύτερον, vel quod sit βραχίων (id est, βραχύτερος) τῶν λοιπῶν μελῶν τῶν χειρῶν. Quid autem propriè veteres βραχίονος appellatione comprehenderint, docet Camer. ex vet.

Βραχιόνιον et βραχιονιστὴρ, ornamentum brachii, armilla. Xen.

Composita.

Λευκοβραχίων, ονος, ὁ καὶ ἡ, candida brachia habens. Item pulchra.

Περιβραχιόνιον, idem cum βραχιόνιον, Xenoph. † Pæd. l. 6. p. 156. b. et p. 169. b.†

Σκυτοβραχίων, coriaceum seu loreum brachium habens. Athen. l. 12.

ΒΡΑΧΥ'Σ, έος, ὁ, brevis, (cui opponitur μακρὸς, longus) parvus, exiguus; ut Hippocr. ὁ βίος βραχὺς, ἡ τέχνη μακρή. [χάριν βραχεῖαν πρὸς μακροὺς λόγους λαβών. Soph. Tr. 1233. Eurip. Phœniss. 692. 879. 1376.] † ἔργον. Xen. Pæd. p. 203. e.† Apud Luc. ἐν βραχεῖ exp. brevi tempore, subitò, repentè. Sed sæpius significat quod Latini dicunt, paucis, pro quo dicitur etiam frequenter διὰ βραχέων, ut apud Dem. et Luc. † ἐν βραχυτάτῳ. Xen. Pæd. l. 1. 2. 15.† Κατὰ βραχὺ, exp. sensim, paulatim. Βραχὺ, (item βραχύ τι) aliquantum, paulum, interdum et paulisper; ut Act. Apost. cap. 5. Exp. et parum, ut, βραχὺ φροντίζειν. Aristoph. et Demosth. parum curare. Dicitur denique βραχὺ quod est parvum, id est parvi momenti seu pretii, unde βραχέως ἄξιος apud Plat. de leg. pro contemnendo. ¶ Βραχέα, τὰ, brevia. (ut Virg. In brevia et syrtes.) Et βράχεα tanquam à βράχος, ut apud Plat. de anim. prod. ὅπως οὐκ ἐγχρίμψεται βράχεσιν οὐδὲ εἰς τέναγος. Et Polyb. ἐν τοῖς βράχεσι περιπίπτειν. Bud. scribit. βράχη à Polluce nominari inter navigandi offendicula, et subjungit ex Herodoto, ἀπικέσθαι ἐς θάλασσαν οὐκέτι πλωτὴν ὑπὸ βραχέων. [Βράχιστος. Aristoph. Lysistr. 716. ἢ βράχιστον τοῦ λόγου. Schol. Ἀντὶ τοῦ, ἵνα συντόμως εἴπω.]

Βραχέως, breviter, paucis. Exp. et modicè, leviter, apud Gal. ad Glauc. 2. βραχέως δεῖται ξηραίνεσθαι.

Βραχύτης, ητος, ἡ, brevitas, cui opponitur μῆκος, apud Plat. [Thucyd. Hist. lib. 1. §. 138. βραχύτητος γνώμης. Schol. ἐνδείας.]

Βραχύνω, breve reddo, corripio.

Βραχυντικὸς, breviandi vim habens.

Composita.

Ἀμφίβραχυς, utrinque brevis, utraque ex parte brevis. Pes est in carmine, sic dictus, quòd primam et ultimam habet brevem, longam autem mediam, cui opp. ἀμφίμακρος.

Ἐμβραχὺ, parvum, minimum, Suid. Item, prorsus, ut uno verbo dicam.

Ἐπιβραχὺ seu ἐπὶ βραχὺ, ad breve tempus.

Καταβραχέως, paulatim, ex Plat. in Tim.

Καταβραχὺ, idem. Item, haud ita multò post. Scribitur et divisim κατὰ βραχύ.

Τρίβραχυς, pes in carmine tribus brevibus syllabis constans.

ΒΡΑ'ΧΩ, (verbum ὀνοματοπεποιημένον) sono, sonitum seu crepitum edo, teste Etym. Hesiod. † Asp. 423.† ἀμφὶ δὲ οἱ βράχε τεύχεα. Il. ε. μέγα δ' ἔβραχε φήγινος ἄξων βριθοσύνῃ, crepuit gemuitque sub pondere.

ΒΡΕ'ΜΩ, F. μῶ, fremo, murmuro. (Eurip. Phœniss. 111.) Il. δ'. κῦμα θαλάσσης Χέρσῳ ῥηγνύμενον μεγάλα βρέμει. Transitivè apud Nonnum, πολύστονον ἔβρεμεν ἠχὼ, q. d. vocem cum fremitu edebant. ¶ Item fremo, id est, frendebundè minor, ut Bud. interpr. in his Greg. ταῦτα βρέμουσι κατὰ τῆς ἐκκλησίας καὶ λέοντος βρυχηθμὸν, ὁ γενναῖος ὑπάγεται.

Βρέμομαι, idem, ut Il. β'. βρέμεται pro βρέμει.

Βρόμος, ου, ὁ, fremitus, ingens sonitus, fragor. De sono maris dicitur, item de ventis in Epigr. item de terræ motu, apud Aristot. De ignis etiam crepitu seu fremitu, apud Strab. ut inquit Bud.

Βρομέω, idem quod βρέμω. Apoll. Arg. 2.

Βρόμιος, Bacchus. Dionys. (Æsch. Eum. 24.) † βρομία χάρις. Aristoph. Nub. 310.†

Βρομιάζομαι, bacchor, ex Epigr.

Βρομιῶτις, ιδος, Baccha, Mænas. Oppian. lib. 4. de Venat.

Composita.

Ἀβρεμὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, fremitus seu strepitus nullos edens.

Ἄβρομος, ου, ὁ καὶ ἡ, fremitum vel strepitum magnum edens, valde perstrepens. Item valde vociferans, multum clamans, clamosus, tumultuosus; ut sit à βρόμος, præfixo intensivo ἀ. Hom. Il. ν'. de Trojanis, Ἕκτωρ Πριαμίδης ἄμοτον μεμαῶτες, Ἄβρομοι, αὐίαχοι. Id est, πολύβρομοι καὶ πολύηχοι, ut habetur in parvis scholiis, ab Eust. exp. ἅμα βρόμῳ, ἅμα ἰαχῇ. ¶ Item fremitum seu strepitum nullum edens, Hesych.

Ἀλίβρομος, (q. d. marifremus) marinum quendam fremitum edens. (Suid. Lex.)

Βαρύβρομος, gravifremus, gravistrepus, horrisonus. Aristophan. † Nub. 283.† πόντον κελάδοντα, βαρύβρομον. Et βαρύβρομος βροντὴ, apud Luc. in Timone. (Βαρύβρομοι βρονταί. Eurip. Phœniss. 177.)

Βαρυβρεμὴς, idem quod βαρύβρομος, gravisonus, gravistrepus. Soph. in Phil. [691. ἵν' αὐτὸς ἦν πρόσουρος, οὐκ ἔχων βάσιν, οὐδέ τιν' ἐγχώρων, κακογείτονα παρ' ᾧ στόνον ἀντίτυπον βαρυβρῶτ' ἀποκλαύσειεν, &c.]

Ἐμβρέμω, et pass. voce ἐμβρέμομαι, infremo.

Ἐπιβρέμω, q. d. adfremo. Sed Il. ξ'. Ἐν ὕλῃ μεγάλῃ τόν τ' ἐπιβρέμει ἐς ἄνεμον, activè sumitur de flamma quam ventus cum fremitu sufflat, vel quam sufflando fremere seu stridere facit. [Eurip. Bacch. 151. Ἅμα δ' ἐπ' εὐάσμασιν ἐπιβρέμει τοιάδ', &c. Aristoph. Ran. 690. —— Κλεοφῶντος, ἐφ' οὗ δὴ χείλεσιν ἀμφιλάλοις δεινὸν ἐπιβρέμεται Θρῃκία χελιδών. &c. 1560. Schol. ubi legimus ἐπιβρέμει.]

Ἐπιβρομέω, idem quod ἐπιβρέμω, Oppian. de venat. l. 3.

Ἐριβρεμέτης, q. d. grandifremus, grandistrepus: ut Jupiter ἐριβρεμέτης, apud Hesiod. magno cum strepitu seu fragore tonans. (Aristoph. R. 826.) [Hom. Iliad. ν. 624. Ζηνὸς ἐριβρεμέτεω. Schol. Μεγάλως ἠχοῦντος. Pind. Isthm. Δ. 77. Τολμᾷ γὰρ εἰκὼς θυμὸν ἐριβρεμετᾶν θηρῶν λεόντων ἐν πόνῳ.]

Ἐρίβρομος, idem. [Pind. Olymp. Od. xi. 21. Οὔτ' ἐρίβρομοι λέοντες διαλλάξαιντο ἦθος. Schol. Μεγ. οἱ μεγαλόηχοι. Pyth. Od. vi. 3. ὀμφαλὸν ἐριβρόμου χθονός. 11. ἐριβρόμου νεφέλας. Schol. τῆς μεγαλοήχου, &c.]

Μελίβρομος, melleum et dulcem sonitum edens; ut, μελίβρομος αὐλὸς, in Epigr.

Περιβρέμω et Περιβρομέω, circumfremo, apud Apoll. Arg. ii. [323.]

Πυριβρεμέτης, igni strepens, vel in igne stridens. Il. ξ'. v. 396.

Ὑποβρέμω. Æschyl. Prometh. 432. ὑποβρέμει. Schol. Β. ὑπηχεῖ.

Ὑψιβρεμέτης, Jupiter ab Hesiodo † Th. 568.† et Hom. dicitur, q. d. altifremus, altistrepus. Exp. et altitonans.

ΒΡΕ'ΝΘΟΣ, avis quædam quam nonnulli κόσσυφον vocant. Sunt qui anatem esse putant. Aristot. hist. anim. l. 9. c. 8. ὅτι οἱ ἀπὸ τῆς θαλάττης ζῶντες, πολέμιοι ἀλλήλοις οἷον βρένθος καὶ λάρος. ¶ Sic dicitur etiam ὁ τῦφος, fastus, arrogantia. Sic Eustat. accipi apud comicum tradit. Sic etiam usurpatur apud Athenæum sub finem lib. 13. ☞ Etymon vide in βρενθύεσθαι, quod sequitur.

Βρένθειον dici μύρον τι [illegible], tradit Eust.

Βρενθύεσθαι, fastuosum et arrogantem esse, superbire. Aristoph. in Nubibus, † v. 361.† Ὅτι βρενθύει τ' ἐν ταῖσιν ὁδοῖς, καὶ τὼ 'φθαλμὼ παραβάλλεις, fastuosè incedis, superbè te infers. Cujus loci meminit et Plato in symposio sub finem. Rursum apud Aristoph. in Pace, τοῦτο δ' ἐστὶ φρονήματος, βρενθύεταί τε καὶ φαγεῖν οὐκ ἀξιοῖ. Potest etiam exponi, ira tumet, indignatur; nimirum superborum more. Exponitur etiam, fremo, graviter mecum immurmuro, ut apud Luc. βρενθυόμενός τι, ab Erasmo exp. magnum quiddam secum murmurans. ☞ Παρὰ τὸ μετὰ βάρους θέειν, ὅ ἐστιν ὁρμᾷν, inquit Etym.

ΒΡΕ'ΤΑΣ, τὸ, simulachrum; dictum παρὰ τὸ βροτῷ ἐοικέναι, teste Hesychio et Ammonio. Aristoph. in eq. Θεῶν ἔστι προσκυνητέον πρὸς βρέτας. Aliquoties reperitur apud Athen. l. 13. Pollux tamen rejicit, sed immeritò. Utitur enim et Eur. in Iph. in Taur. in Jove et alibi. (Æsch. S. c. Th. 95. 97. 191. Eum. 172. 243. Eurip. Phœniss. 1209.)

Βρετέτεσσα, adject. fœm. gen. à βρέτας, quo utitur Æsch. in Suppl. βρετέτεσσα πρὸς ἄτας με ἀλλὰ ἄγε, i. ἀπὸ τῶν βρετέων ἀποσπασθεῖσάν με, inquit Schol. Cæterum pro βρετέτεσσα alii legunt βρετέσσα, alii βρέτεσιν, alii βρέτας.

ΒΡΕ'ΦΟΣ, εος, τὸ, infans, fœtus recens editus. † Usque ad annum quartum durat. Tzet. ad Hesiod. Asp. p. 221.† Plat. in Lys. οὔτε ἔδωκε τὰ βρέφη, ἀλλ' οἷον ἐπιμέλονται αἱ γυναῖκες. Apud Luc. νήπια βρέφη. Ἐκ βρέφους, ab infantia, Greg. Dicitur etiam de fœtu brevi edendo, ut Diosc. l. 5. c. 74. τοῦτο καὶ βρέφη ἐκτιτρώσκει, fœtus expellit et abortus facit. Sic et Lucæ c. 1. Dicitur et de animantium ratione carentium fœtu, ut apud Herodot. de fœtu mulæ. Et Il. ψ'. βρέφος ἡμίονον κυέουσαν ἵππον, mulino gravidam fœtu. (Eurip. Phœniss. 22. 25. Æschyl. Ag. 1105.) ☞ Traditur factum vel ex τρέφος, mutato τ in β, vel ex φέρβος, κατὰ μετάθεσιν.

Βρεφύλλιον, ου, τὸ, infantulus. [Aristoph. Ran. 973. Schol.]

ΒΡΕ'ΧΩ, F. ξω, madefacio, intingo, macero. Item irrigo. ¶ Item bibo. Athen. ex Antiph. δεῖ γὰρ φαγόντας ἀσφαλῶς βρέχειν. ¶ Item, pluo, apud Matth. Lucam, Jac. et in Apoc. ἔβρεξεν ὑετός.

Βρέχομαι, irrigor, ut Antiph. arbores quæ sunt παρὰ ῥεῖθροις χειμάῤῥοις dicit die noctuque βρέχεσθαι. Et βεβρεγμένος, madefactus. Exponitur et ebrius.

Βροχὴ, ἡ, madefactio. Item pluvia. Matth. 7.

Βρεχμὸς, οῦ, ὁ, et βρέχμα, sinciput. Il. ε. Κύμβαχος, ἐν κονίῃσιν ἐπὶ βρεχμόν τε καὶ ὤμους Δηθὰ μάλ' ἑστήκει. Ubi Eustath. scribit hanc partem ita vocari, quod in infantibus sit non solùm tenera, sed et valde humida, ut videri quodammodo possit βεβρέχθαι, id est, madefacta esse.

Βρέγμα, pro eodem, Alex. Aphr. Probl. l. 2.

Βρύχιος, submersus, Suid. Apud Apoll. Rhod. βρυχίης ἁλὸς, sup. βρυχίοιο, q. d. submersarii maris. Vide et in βρύχω. Eust. per onomatopœiam factum esse scribit. Sed Etymol. à βρέχω deducit.

Composita.

Ἄβρεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non madefactus, siccus: ut, ἄβρεκτος παλάμη. Nonno. manus non madefacta.

Ἄβροχος, idem; ut, ἄγνωμος ἔτι ἄβροχος, Leo. ¶ Significat etiam interdum, ἄνομβρον, id est, imbre seu pluvia carentem.

Ἀβροχία, ἡ, siccitas humoris, aut imbrium penuria.

Ἁλίβρεκτος, mari immersus, vel aspersus, aut madefactus. In Anth. epigram.

Ἁλίβροχος, mari irriguus, qui mari abluitur; ut apud Apoll. Rhod. Arg. ii. [733.] πέτραι ἁλίβροχοι.

Ἀμφίβροχος, ου, ὁ καὶ ἡ, undique madefactus, omni ex parte madidus. Item undique madidus, id est, vino madens.

Ἀναβρέχω, madefacio. [Hom. Iliad. I. 13. τὰ δ' ἀνέβραχε δαίδαλα πάντα. Schol. ποιὸν ἦχον ἀπετέλεσεν. Odyss. φ. 48. τὰ δ' ἀνέβραχεν ἠΰτε ταῦρος βοσκόμενος λειμῶνι. Ap. Rh. Arg. i. 1147. Schol. Ἀνέβραχε. ἀντὶ τοῦ ἀνέβλυσε.]

Ἀναβρύχω, F. ξω, sorbeo vel potius resorbeo. Inusitatum est thema, ut ait Eustath. à quo tamen formatum reperitur apud Hom. ἀναβρόξειε, ἀναβρόξασα, ἀναβροχὲν et ἀναβέβροχε. ut Od. μ'. Ἀλλ' ὅτ' ἀναβρόξειε θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ. Et ibidem, ἀναβρόξασα Χάρυβδις, id est, καταπιοῦσα, inquit Eust. et Od. λ'. ὕδωρ ἀναβροχέν.

Ἀποβρέχω, perfundo, madefacio, intingo, imbuo, macero. Diosc.

Ἀποβρέχομαι, perfundor, madeo, aqua diluor vel maceror.

Ἀπόβρεγμα, dilutum, aqua ex qua aliquid perfusum est vel prolutum, vel in qua madefactum quid fuerit aut innatarit, ut apud Diosc. ἀπόβρεγμα σμύρνης, myrrhæ dilutum, maceratæ myrrhæ liquor, aqua in qua myrrha macerata fuit. Sic ἀπόβρεγμα θέρμων, apud eundem: et, ἀπόβρεγμα φύλλων.

Ἀποβροχὴ, perfusio, madefactio. Gal.

Decomp. Ἐπαποβρέχω, macero, perfundo, pro ἀποβρέχω ἐπί.

Προαποβρέχω prius irrigo et humecto. Gal. ad Glauc. l. 1.

Ἀρτιβρεχὴς, nuper madefactus, nuper irrigatus, in epigr.

Διαβρέχω, idem quod ἀποβρέχω. In Geopon. σῦκα διαβρεχῆ, macerata ficus.

Διαβροχὴς, idem quod διάβροχος, madidus. Luc.

Διαβροχὴ, idem quod ἀποβροχή.

Διάβροχος, madidus, uvidus, madefactus: cui opponitur ἄβροχος. [Eurip. Phœn. 1390. Ἐκ δ' ἦσαν, ἀφρῷ διάβροχοι γενειάδας. Bacch. 1049. Ἦν δ' ἄγκος ἀμφίκρημνον ὕδασι διάβροχον, &c.]

Δίβροχος, bis madefactus, bis intinctus seu immersus.

Ἐμβρέχω, (q. d. immadefacio) immergo. Apud Diosc. ἐμβρεχόμενα μύρα, exp. inspersa unguenta.

Ἐμβροχὴ, irrigatio, quæ videlicet fit intingendo linum vel xylum in aliquem liquorem. Et simpliciter pro irrigatione seu perfusione.

Ἔμβρεγμα, id in quo aliquid tingitur et madefit: vel etiam quod in liquore aliquo madefactum parti affectæ applicatur.

Ἐπιβρέχω, perfundo; ut Diosc. ἐπιβρέχειν τὸν στόμαχον τοῖς δι' ἀψινθίου. ¶ Ἐπιβρέχειν ἁμαρτωλοῖς, pluere super peccatores. apud Naz.

Ἐπιβροχὴ, perfusio.

Εὐβροχὴς, benè madefactus, dilutus. Nicand. in Alexiph.

Ἡμιβροχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, dimidia ex parte rigatus, semimadidus, apud Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 28. Item ἡμιβρεχεῖς θέρμους, ex Epigr. eodem signif.

Ἡμίβροχος, idem.

Καταβρέχω, perfundo, item mergo. Theophr. Προκαταβρέχω, (decomp.) antè perfundo.

Καταβρύχω, idem quod ἀναβρύχω. Od. δ'. Ὅς τὸ καταβρόξειεν ἐπὴν κρητῆρι μιγείη.

Μυροβροχὴς, unguento tinctus, delibutus, madefactus, unguentatus. 3 Maccab.

Πολύβροχος, multum madefactus. [Eurip. Herc. Fur. 1035. Περίδρομα δὲ, καὶ πολύβροχ' αἱμάτων, &c.]

Ποντόβροχος, mari madefactus, in mare immersus. Item in mari submersus. Ex Maccab. 3.

Προβρέχω, præmadefacio, prius macero. [Athen. Deipn. l. 11.] Unde προβροχὴς, præmadefactus, antè maceratus.

Προσβρέχω, insuper irrigo, seu madefacio. [Hippocr.]

Ὑποβρέχω, q. d. submadefacio, aliquantum madefacio, vel irrigo, aut imbuo. ὑποβεβρεγμένος, imbutus leviter, vino aliquantulum appotus, subuvidus vinoque madens. Luc. in som.

Ὑποβρύχιος, idem quod βρύχιος, sed usitatius. Apoll. Arg. ii. Κεῖνος ὑποβρύχιος Σερβωνίδος ὕδατι λίμνης.

ΒΡΙ', particula est epitatica signif. ἄγαν. Ex hac vult Eust. esse βριαρὸς, ὄβριμος, βριμάομαι sive βριμάζομαι, atque alia: quorum tamen alia quoque affertur derivatio. Strabo autem autor est, βρῖ pro βριθὺ et βριαρὸν ab Hesiodo dici, sicut κρῖ pro κριθὴν Homerus dixit. Sophocles ῥᾶ pro ῥᾴδιον.

ΒΡΙΑ'Ω, f. άσω, robustum reddo, robur indo. Item robustus sum, robore polleo. Vel, potentem reddo, item potens sum. Utramque autem signif. habet in hoc Hesiodi versu initio Ergon, Ῥέα μὲν γὰρ βριάει, ῥέα δὲ βριάοντα χαλέπτει. Apud Theogn. † v. 447.† Ἐξ ὀλίγων βριάει κὰκ πολλῶν μείονα θῆκεν, exp. ex paucis multiplicat. ☞ Etym. vide in Βριαρός.

Βριαρὸς, ᾶ, ὸ, robustus, validus. Hom. Etymologus deducit à βία, quasi βιαρός. Eustath. à part. βρι.

Βρῖμα, τὸ, robur, potentia. Etymol. ex Apoll. Argon. Μελαίνης πυρὶ βρῖμα φαρμάκων.

Ὄβριμος, (vel Ὄμβριμος) robustus, validus, prævalidus. Item, impetuosus. Il. γ'. ὄβριμον ἔγχος, valida hasta. Il. ε'. ὄβριμον ὕδωρ, impetuosa aqua, vel rapida. In malam partem sæpe ponitur pro violento, seu eo cujus violenti sunt et furentes impetus. Hesiod. in Theogonia, † v. 148.† Τρεῖς παῖδες μεγάλοι, καὶ ὄβριμοι, οὐκ ὀνομαστοί. Ubi legitur et ὄμβριμοι. ☞ Eustath. à βρι deducens ὄβριμος, dicit per pleonasmum et παραγωγὴν fieri. Vide et in Ὄμβρος.

ΒΡΙ'ΖΩ, f. ίσω, vel ίξω, post cibum somno gravatus dormio aliquantillum. propriè enim esse tradunt τὸ μετὰ βορὰν ἀπονυστάζειν (quasi βορίζω.) generalius autem καθεύδειν. Hom. Il. δ'. Ἔνθ' οὐκ ἂν βρίζοντα ἴδοις Ἀγαμέμνονα δῖον. Hesychius tamen βρίζω exponit etiam ὀκνεῖν, νυστάζω, εὕδω. (Æsch. Ag. 283. Ch 897. Eum. 280. 281.)

Βριζὸ, ἡ, somniorum vates, Athen. l. 8.

Composita.

Ἄβρικτος, vigil, insomnis, item surdaster. Hesych. et Suid.

Ἀποβρίζω, idem cum βρίζω. Opp. de ven. l. 3. οὐ ποτε γὰρ δὴ Ὕπνῳ ἐπὶ βλεφάροισιν ἀπέβριξαν; ἴδοντο. In Epigr. ἀποβρίζει ὕπνῳ. Suid. ἀπέβριξεν exp. ἀφύπνωσεν, obdormivit.

ΒΡΙ'ΘΩ, f. σω, sum gravis, ingravesco, onustus sum. Item deorsum vergo, præ pondere propendeo. Hesiod. in Erg. Σταχύεσσι βρίθοι Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν, id est, βαρύνεσθαι, inquit Tzet. Philo de vita Mos. l. 3. ἅπαντα αὐτοῖς ἐλαιῶνες ἐξέφυσαν, καὶ ὑπ' εὐφορίας καρπῶν ἔβριθον. ingravescebat. Synes. De ins. ὅταν καὶ βρίθῃ ἐπὶ πάσης συγκαταπεσῶν τὴν ὁρῶσαν αὐτῷ βαρυθῦναι ψυχήν. Item deorsum vergo, inclinor, propendeo. Aristot. probl. sect. 15. ὅταν δὲ βρίθῃ ἐπὶ θάτερον μέρος. Phil. de mundo, τὰ μὲν δὲ περιθῆς συνεσταλμένα γῆν ἀπὸ τοῦ περὶ αὐτὴν κορυφωτοῦ βρίθειν ἀναγκάζεται, deorsum vergere, vel pessum ire. In hac vergendi significatione adjungitur sæpe κάτω. ¶ Interdum est cum impetu inclino, ideoque exp. incumbo, ingruo, impressionem facio, ut Plut. in Cæsare, οἱ δὲ ἱππεῖς ἅπαντες ἐπὶ τὸ ἀριστερὸν ἔβριθον. ¶ Interdum exp. onustus sum, plenus sum, abundo, ut Il. σ'. Ἐν δ' ἐτίθει σταφυλῇσι μέγα βρίθουσαν ἀλωήν. ☞ Schol. Apollonii factum dicit ex particula βρι. Hen. Steph. à βαρὺς deductum esse arbitratur per syncopen pro βαρίθω, mutato α in ι. ¶ Item metaphoricè, polleo. Sophocl. in Ajace, Μηδ' ὄγκον ἄρῃ μηδέν', εἴ τινος πλέον Ἢ χειρὶ βρίθεις, ἢ μακροῦ πλούτου βάθει. (τάλαντα βρίσας οὐκ ἰσορρόπῳ τύχῃ. Æsch. Pers. 346. Eurip. Phœniss. 1499. Theoc. Id. 1. 46.)

Βρίθομαι, idem quod βρίθω, sum gravis, &c. præt. med. βέβριθα. Il. π'. Ὡς δ' ὑπὸ λαίλαπι πᾶσα κελαινὴ βέβριθε χθών. ¶ Item plenus sum, onustus sum. Dion. Alex. βεβριθὼς ἀμάλλαις. Et, βέβριθεν ἅλως, in Epigr. Ibidem, βεβριθὼς ἰσχὺς, metaph. Hesiod. in Asp. † v. 290.† πύκνα βριθόμενα σταχύων.

Βεβριθῶς, gravatè. Hesych.

Βρῖθος, εος, τὸ, pondus, gravitas. Aristot.

Βριθοσύνη, idem. apud Hom. Il. ε'. et μ'.

Βριθὺς, ὺος, ὁ, ponderosus, gravis. Il. ε'. ἔγχος βριθὺ, μέγα, στιβαρόν. (Comparat. Æsch. Ag. 208.)

Composita.

Ἀβριθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, pondere seu gravitate carens, levis, apud Eur. [Suppl. 1125. Βάρος μὲν οὐκ ἀβριθές. Pondus quidem non leve.]

Ἀποβρίθω, degravo, vel præ pondere et gravitate devergo: ut et βρίθω, activè et neutraliter capitur.

Διαβρίθω, gravo, onero. Hesych.

Εὐβριθὴς, gravis, ponderosus. Plut. in quæst. Plat.

Ἐμβριθὴς, ponderosus, gravis. (Æsch. Pers. 695.) Plut. de orac. defectu, τὰ ἐμβριθῆ καὶ πλημμελῆ. De animi etiam rebus dicitur, ut Plato epist. 7. ἤθη φύσει ἐμβριθῆ, mores natura graves. Personæ quoque tribuitur, et exp. gravis, item constans, apud Plut. in Demetrio. Apud Herodian. lib. 3. ἐμβριθῆ καὶ θρασὺν νεανίαν, exp. ferocem et audacem juvenem. Apud Phil. ἐμβριθέστερον ἐπαναστάσεως ἔδει, exp. asperiùs insurgendum fuit.

Ἐμβριθῶς, ponderosè, cum pondere. Item metaph. cum gravitate, graviter, constanter. item asperè. Herodian. 6.

Ἐμβρίθεια, ἡ, gravitas, ponderositas. Item metaph. gravitas, constantia.

Ἐπιβρίθω, ingruo magno cum pondere. ut Il. ε'. ὅτ' ἐπιβρίσῃ Διὸς ὄμβρος. Il. η'. Μὴ ποτ' ἐπιβρίσῃ πόλεμος. Item impressionem facio. App. de bell. civili l. 4. ἀνὰ δὲ πολλῶν ἐπιβρισάντων ἐς ὠθισμὸν, πολλοὺς ἀπωσθέντας, multis unà impressionem facientibus oppressus. ¶ Item activè, degravo, prægravo. Chrysost. καταφορὰς αὐτὸν ἐπιβρίθων φαντασίας.

(Ἐπιβριθὴς. Æsch. Eum. 968.)

Ἐριβριθὴς, valdè gravis et ponderosus. Oppian. lib. 5. Hal.

Καταβρίθω, ingravesco. Item onustus sum. apud Hesiod. (Theoc. ζ'. 146. ζ'. 95.)

Περιβρίθω, undiquaque gravo et onero.

Σιδηροβριθὴς, ferro gravis. (Aristoph. R. 1449.)

Ὑπερβριθὴς, præponderosus, gravissimus. ὑπερβριθὲς ἄχθος. Soph. gravissima molestia.

ΒΡΙΜΟ'ΟΜΑΙ, οῦμαι, fremo ira, excandesco. Xen. Pæd. 4. ἐνταῦθα δὲ ἐβριμοῦτο τῷ τε Κύρῳ καὶ τοῖς Μήδοις, τῷ καταλιπόντας αὐτὸν ἔρημον οἴχεσθαι, excandescebat, fremebat ira in Cyrum. Pausanias dicit βριμοῦσθαι esse μετά τινος ἀπειλῆς ἐμφαίνειν. Ælius Dion. exp. ἀπειλεῖν. ☞ Eust. deducit à particula βρι. Possit et à βρίμη deductum videri.

Βριμάσθαι, etiam dici ex quorundam sententia, refert Eust.

Βριμηδὸν, cum fremitu, et q. d. fremebundè, apud Nonn.

Βρίμημα, ab Hesych. exp. ἐπίπληξις.

Βριμαίνω et βριμαίνομαι, excandesco.

Βριμάζω, leonis voce utor.

Ἐμβριμᾶσθαι, (comp.) ut, ἐμβριμᾶσθαί τινι, (q. d. fremere in aliquem) comminari, graviter interminari, ut exp. apud Matth. et Marcum. Apud Joh. 11. ἐνεβριμήσατο, exp. infremuit. (ἵππους δ' ἐν ἀμπυκτῆρσιν ἐμβριμωμένας δινεῖ. Æsch. S. c. Th. 467.)

Προσεμβριμάομαι. Eccl. cap. 15.

ΒΡΙ'ΣΣΟΣ, brissus, echini marini genus est, apud Aristot. hist. an. l. 4. cujus mentio apud Athen. quoque l. 3.

ΒΡΟ'ΓΧΟΣ, ου, ὁ, guttur. Galenus tradit Hippocrati esse vel totam asperam arteriam, vel guttur duntaxat. Autor geoponic. βρόγχον appellat in hirco, quod Varro gurgulionem. ☞ Etymologistes ἀπὸ τοῦ βρέχεσθαι deducit.

Βρόγχια, (diminutionis forma) asperæ arteriæ cartilagines pene circulares in totum pulmonem divisæ. Exp. et pulmonis concavitates, ex Alex. Aphr. Invenitur et βρόγχιον pro eodem.

Βρογχιάζω, deglutio, devoro, q. d. per guttur dejicio seu transmitto. Hesych.

Βρογχωτὴρ, ῆρος, ὁ, vestimenti apertura qua collum inseritur inter induendum. ex Joseph. de antiq. Jud.

Βρόχθος, ου, ὁ, idem quod βρόγχος guttur. Theocr. Ὡς μάλα τοι γλυκὺ τοῦτο κατὰ βρόχθοιο γένοιτο. Et pro lagena, ex lib. 2. epigr. ¶ Significat etiam ὀλίγον πόμα, inquit schol. Nicand.

Βροχθώδης λίμνη, cava vel sicca, aut parum aquæ habens palus, Nicand. schol. et Etym.

Βροχθίζω, sorbeo, glutio, voro. helluor; ut inquit Budæus ex Aristot.

Composita ex βροχθίζω.

Ἀποβροχθίζω, idem quod βροχθίζω.

Καταβροχθίζω, deglutire, vorare. Lucian.

ΒΡΟΝΤΗ', ῆς, ἡ, tonitrus vel tonitru. Il. φ'. Δεινή τε βροντή. Aristoph. in Nub. βροντὴ δ' ἐβόμβει δι' ἀστραπῶν. Et βρονταὶ plur. num. apud eundem. (Eurip. Phœniss. 177.) Item apud Xenoph. et cæteros. ☞ Παρὰ τὸ βρέμειν.

Βρονταῖος Ζεὺς, q. d. tonitrualis Jupiter, tonitruum autor. [Orph. Hym. in Jov. v. 9.]

Βροντεῖον, ου, τὸ, tonitrus officina, machina in scena tonitrum edens, id est, fragor tonitruum imitans. Vide Poll. et schol. Aristoph. [Nub. 293.] item Eustath.

Βροντία, lapis quidam à tonitru nomen habens. Vide Plin.

Βροντάω, ῶ, F. ήσω, tono. Odyss. ξ'. Ζεὺς δ' ἄμυδις βρόντησε καὶ ἔμβαλε νηὶ κεραυνόν. Et, βροντᾷ impersona. tonat. Item βεβροντῆσθαι, attonitum esse.

Βρόντημα, τὸ, tonitru. Æschyl. in Prometh.

Composita.

Αἰολοβρόντης, ου, ὁ, variè fulminans, Jovis epith. [Pind. Olymp. Θ. 64. ἐν' αἰολοβρόντα Διὸς αἴσᾳ, &c. Vario-tonantis Jovis fato.]

Ἀναβροντάω, tono. Tryph. in Ilii excid.

Ἀντιβροντάω, contra tonantem tono, obtono. Luc.

Ἐκβροντάω, ῶ, tonitru emitto.

Ἐκβροντάομαι, idem. Æschyl. [Prom. 361. φρένας γὰρ εἰς αὐτὰς τυπεὶς Ἐφεψαλώθη κἀξεβροντήθη σθένος. Schol. ὅτι ἐξεπλήσθη, καὶ ἀφῆκε τὴν δύναμιν ἐν τρόπῳ καὶ οἱ ἐμβρόντητοι. Schol. B. παρεστράφη, ἐξεπλήσθη, ὥσπερ οἱ βροντῇ ἤχῳ καταχθέντες.]

Ἐλασίβροντος, à tonitru agitatus, impetu quodam agitatus, qualis est tonitrus: ut, ἐλασίβροντα ἔπη, apud Aristoph. [Equit. 623.] ἔπεσιν ὑπὸ βροντῆς ἐλαυνόμενα.

Ἐμβροντάω, ῶ, attonitum reddo, (in propria signif.) Unde ἐμβεβροντῆσθαι dicitur, qui redditus est attonitus. Et apud Plut. ἐμβεβροντῆσθαι, attonitum esse, id est, stupidum, quasi fulmine stupefactum. Apud Luc. Item, αὐτὸς δὲ ὅμως ἀγχοῦ καὶ ὑπὸ τῆς μεγαλοφωνίας ἐμβεβροντημένος.

Ἐμβροντησία, stupor quo percelluntur attoniti: vel stupor qualis est attonitorum. Unde pro vesania ponitur.

Ἐμβρόντητος, attonitus. Item vesanus. Demosth. pro cor. ἐμβρόντητε εἶτα σὺ λέγεις;

Ἐπιβροντάω, ῶ, unde ἐπιβρόντητος, Sophocl. [Aj. 1406.] idem quod ἐμβρόντητος. Exponitur etiam vecors, vesanus, cui tonitrua mentem perculere.

Καταβροντάω, ῶ, adversus aliquem tono, vel tonitru obstupefacio, seu attonitum reddo.

ΒΡΟΤΟ'Σ, οῦ, ὁ, mortalis; ut, βροτὸς ἀνὴρ, Il. ε'. (Soph. Œdip. Tyr. 831.) Sed frequentius βροτοὶ, sine adjectione, ut Latinè mortales pro hominibus, ut Odyss. ά. ὡς δή νυ θεοὺς βροτοὶ αἰτιόωνται. ☞ Quidam derivant à ῥέω, ut dicatur quasi ῥοτὸς, id est, ὁ ἐν ῥοῇ ὢν, quòd nihil sit magis fluxum quàm homo. ¶ Βρότος autem vide in Βροτόω.

Βρότειος, ου, ὁ καὶ ἡ, (Soph. Œdip. Tyr. 729.) et βρότεος, mortalis, ad mortalem seu mortales pertinens, humanus, ut, βρότεος χρὼς, Hesiod. in diebus, mortale corpus.

Βροτήσιος, idem: unde βροτήσια ἔργα. Hesiod. humana opera. [Ἔργ. 771. (al. Ἡμ. 9.) Pind. Pyth. 8. 3. Ὁ πλοῦτος εὐφροσύνας, ὅταν——βροτησίαις ἀνὴρ—ἀνάγῃ Πυθόφιλον ἑστίαν. Eurip. Iph. in Aul. 1526. Ὦ πότνια, θύμασι βροτησίοις χαρεῖσα, πέμψον, &c. Βροτήσιος idem quod βροτεῖος, humanus, mortalis; Cf. Barnes. Bacch. 4. Μορφὴν δ' ἀμείψας ἐκ θεοῦ βροτησίαν, Πάρειμι, &c.]

Βροτόω, ῶ, facio βροτὸν, reddo hominem mortalem. Unde apud Greg. Naz. in Trag. βροτωθῆναι, mortalem fieri. Et, βροτωσάμενος, factus homo. ¶ Item inficio βρότῳ et cruore: cruento. unde βεβροτωμένα τεύχεα, Od. λ'. (Nam βρότος, ου, ὁ, est sanies, pulverulentus sanguis, i. pulvere permixtus. ut Od. σ'. Οἱ κ' ἀπονίψαντες μέλανα βρότον ἐξ ὠτειλέων. Unde et βροτόεις, εντος, ὁ, saniosus, sanie respersus: ut, ἔναρα βροτόεντα, passim apud Hom. et Hesiod. † Asp. 367.† Et comp. Καταβροτόω, cruore inquino, cruento.)

Composita.

Ἀκεσίμβροτος, ου, ὁ καὶ ἡ, mortales sanans. Orph.

Ἄμβροτος, (inserta litera μ, euphoniæ gratia) immortalis, qualis est deorum immortalium: vel diis immortalibus dignus. Expon. etiam incorruptus, divinus. Dicitur enim, θεὸς ἄμβροτος et ἄμβροτα εἵματα, et ἄμβροτα τεύχεα, apud Hom. et ἄμβροτον αἷμα θεοῖο, apud eundem. Invenitur etiam ἄβροτος, pro eodem, ut in Carm. Pythag. θεὸς ἄβροτος. Item pro, sine mortali; nullum mortalem (i. nullum hominem) habens: ut, ἄβροτος ἐρημία, apud Æschyl. (Eum. 259. Soph. Œdip. Tyr. 162. 165.) Item ἄβροτον exponitur à Suida ἄψυχον. ἀναίσθητον, inanimatum, sensu non præditum. Exponitur et ἀπάνθρωπον, inhumanum.

Ἀμβρόσιος, ου, ὁ, immortalis, divinus, idem quod ἄμβροτος, ejusdemque originis: ut, κάλλος ἀμβρόσιον, Od. σ'. ¶ Interdum pro, dulcis, aut placidus: ut, ἀμβρόσιος ὕπνος, Il. β'. Et ἀμβροσίην νύκτα, Il. ζ'. (Eurip. Med. 984.)

Ἀμβροσία, ἡ, immortalis, divina. apud Hom. ¶ Item ambrosia, cibus deorum, (ut nectar, potus) ut ex Sapphone, ἀμβροσίας κρατὴρ ἐκέκρατο, et ex Anaxandride, ἐσθίειν τ' ἀμβροσίαν. Quidam existimarunt fuisse etiam aliquid liquidum, et de potu dici, ut vicissim νέκταρ de cibo alicubi dictum invenitur. Et pro quodam suaveolente oleo seu unguento accipi ab Hom. quidam putarunt. Vide Eust. ¶ Item, flos quidam: unde ἀμβρόσιος, floridus. Vide Eust. item Diosc. ¶ Est etiam nomen malagmatis contra febres efficacis: de quo apud Paulum l. 7. c. 18. ¶ Est et antidoti nomen apud Celsum l. 5. c. 23. ¶ Est et potionis species, de qua vide Gal. (Luc. Nigrin. p. 22.)

Ἀμβροσιώδης, ambrosiam redolens, suavissimus.

Ἀμφίβροτος, à quo fœm. ἀμφιβρότη, apud Hom. ut, ἀσπὶς ἀμφιβρότη, clypeus circumdans seu circuntegens hominem, vel undique tegens.

Δαμασίμβροτος, Sparte, virorum domitrix Sparte. Plut. in Agesil. [Pind. Olym. Od. Θ. 117. Παραγορεῖτο, μένεα στρατίας ἀντρῶν ταξάσθαι Δαμασιμβρότου αἰχμᾶς.]

Ἐναρίμβροτος, interfector hominum, vel interfectrix: ut, ἐναρίμβροτος αἰχμὰ. [Pind. Pyth. Od. vi. 30. ἐναρίμβροτον ἀμείψας στράταρχον Αἰθιόπων Μέμνονα. Schol. τὸν ἐπὶ τῶν Αἰθιόπων ἐστρατευμένον βασιλέα Μέμνονα.]

Ἡμίβροτος, semihomo, semivir. Oppian. lib. 2. de Venat.

(Κρεόβροτος. Æsch. Suppl. 295.) ‡ carnem devorans.‡

Μελάμβροτος, niger homo, et μελάμβροτοι, nigri homines. Strab. l. 1.

Μιξόμβροτος, semihomo; ad verbum, homini permixtus. Æsch. in Suppl. [577.]

(Παντόμβροτον βάκτρον, Æsch. Ch. 359.) [Schol. τὸ σκῆπτρον τὸ τοὺς ἀνθρώπους πειθοῖ μᾶλλον ἢ βίᾳ διατάττον.]

Πλειστόμβροτος, plurimos mortales seu homines habens, abundans hominibus, apud Eust. [Pind. Olymp. Od. vi. 116. Πατρί θ' ἑορτάν τε κτίσε πλειστόμβροτον. Schol. παρ' ᾗ πλεῖστοι τῶν ἀνθρώπων ἀθροίζονται.]

Σωσίμβροτος, servans homines.

Τερψίμβροτος, delectans seu oblectans homines: ut, τερψίμβροτος ἥλιος, Od. μ'.

Φαεσίμβροτος, lucens hominibus, lucem hominibus præbens: ut, φαεσιμβρότου ἠελίοιο, Od. κ'. et apud Hesiod. † Th. 958.†

Φθισίμβροτος, hominum interemptor, vel interemptrix.

Φθισίβροτος etiam dicitur, Plut. de Lysandr.

ΒΡΟΥ΄ΚΟΣ; Ionibus est species locustarum, teste Hesychio, qui etiam addit, Cyprios viridem locustam vocare βρύκαν. Scribitur et βροῦχος l. 3. Reg. c. 8. ☞ Derivatur autem παρὰ τὸ βρύκω τὸ ἐσθίω, quasi βρύκος: unde et μάσταξ σιτοβόρος à Nicandro vocatur.

ΒΡΟ΄ΧΟΣ, ου, ὁ, laqueus. (Æsch. Ch. 555. Suppl. 795.) Theo. 2. βρόχως τε περιβάλλοντες. Propriè esse volunt laqueum, i. restim ad suspendium, quia circumponitur gutturi, quod βρόγχος dicitur. Od. χ'.——ἀμφὶ δὲ πάσαις Δειρῇσι βρόχοι ἦσαν. Herodian. 7. ἐξαρτήσας τε ἑαυτὸν ζώνης τὸν τράχηλον ἐν βρόχῳ τοῦ βίου ἀπανέστη. A Bud. exp. etiam, transenna, tendicula. Idem ex Polluce interpr. macula retis quatuor nodis constans: et apud Xenoph. βρόχους maculas.

Βρόχιος μόρος, q. d. laquearis mors, apud Nonn. Θανεῖν ἰδίῳ βρόχιον μόρον.

Βροχὶς, ίδος, ἡ, in Epigr. idem quod βρόχος.

Composita.

Ἀποβροχίζω, illaqueo, laqueis implico, ex Epigr.

Ἔμβροχοι, illaqueati, laqueis implicati.

Εὔβροχον ἅμμα, nexus multos habens laqueos. Epigr. pro laqueo.

ΒΡΟ΄ΧΩ, sorbeo, deglutio, voro: thema inusit. sicut et comp. καταβρόχω et ἀναβρόχω; unde tamen ἀνέβροξε et καταβρόξειε, apud Homer.

ΒΡΥ΄ΚΩ, mordeo, rodo, mando. apud Aristoph. initio avium, βρύκουσ' ἀπεδήδοκέ φησί μου τοὺς δακτύλους. Et Athen. l. 3. ἐνθέντα δὲ εἰς τὸ στόμα σὺν τῷ κελύφει, βρύκοντα τοῖς ὀδοῦσι τὸν ἐχῖνον, mandentem seu mordentem dentibus. Item devoro, seu deglutio et κατεσθίω, apud eundem Athen. lib. 7. μαινόμενον ἰχθὺν πάλιν, τὰ πατρῷα βρύκει καὶ σπαθᾷ. Et lib. 8. βρύκει γὰρ ἅπαν τὸ παρόν. Eust. βρύκειν esse dicit ταχέως καὶ μετὰ ἤχου σφοδρῶς ἐσθίειν. (Soph. Tr. 1005.)

Βρύττω, idem quod βρύκω, edo, devoro. Hesych. et Etym. * Archiloch. ap. Athen. X. p. 447. ubi perperam legitur ἔβρυξε pro ἔβρυζε.*

Βρύγμα, ατος, τὸ, morsus, δῆγμα, Nicand. in Ther.

Βρυχμὸς pro βρυγμὸς, morsus, rosio. Nicand.

Βρυκαλέος, edax, vorax. Hesych.

Composita.

Ἀποβρύκω, demordeo, abedo, apud Athen. l. 13.

Καταβρύκω, commando, comedo. Apud Athen. lib. 14.

ΒΡΥ΄Ω, vox infantium, seu puerorum adhuc balbutientium quum potum petunt, ut apud Aristoph. in Nub. † 1385.† Εἰ μὲν γε βρῦν αἰτοίης, ἐγὼ γνοὺς ἂν πιεῖν, ἐπέσχον. * Nominativus est βρῦ vel βρυῦ, teste Phrynicho.*

Βρύλλω, potito, seu subbibo. Aristoph. in Eq. Αὐτός τε γὰρ ἥδομαι βρύλλων τὸ καθ' ἡμέραν. Ibidem enim Symmachus exp. ἐπιπίνων, dicens hoc vocabulum factum esse ἐκ μιμήσεως τῆς τῶν παίδων φωνῆς.

ΒΡΥ΄ΟΝ, ου, τὸ, muscus. (Theoc. εἰδ. 7.) Aristot. lib. 8. anim. καὶ φῦκος καὶ τὸ βρύον, et algæ species et muscus. Βρύον θαλάσσιον, muscus marinus, alga. ¶ Item, herba lupus salictarius dicta, officinis autem lupulus. ¶ Item herba quæ et λειχὴν, quæ super saxa nascitur et roruleutis petris adhærescit. ¶ Item, uva, i. fructus populi albæ, ex quo populeum unguentum conficitur. ¶ Βρύον Democrito dicta etiam ἡ καμαδὺς, teste Diosc.

Βρυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, muscosus. Item, mollis, friabilis, flaccus. Galen. ad Glauc. l. 1. βρυώδη καὶ ἐῤῥυηκυῖαν σάρκα eos habere dicit qui facilè afficiuntur medicamentis vel sanguinis missione. Eidem Gal. l. 3. Meth. med. βρυώδης dicitur quod molle nimium est, et more algæ fragile, vel potius in morem algæ cedens.

Βρυόω, ῶ, q. d. musco oppleo. βρυωθεὶς, i. musco oppletus, musco obsitus. Aristot. de color. 386.

Βρυόεις, εντος, ὁ, idem quod βρυώδης, muscosus.

Βρυωνία, ἡ, bryonia, vitis alba, Diosc. lib. 4. cap. 184. Rursum lib. 3. cap. 160. tradit, τὸ φύλλον sive ἐλαιόφυλλον à nonnullis βρυωνίαν vocitari: et quod in ejus genere θηλυγόνον vocatur, φύεσθαι ἐν πέτραις ἀσπερεὶ βρύον: unde et nomen ei impositum esse videtur.

Βρυωνὶς, à Nicand. in Ther. dicitur bryonia, i. vitis alba.

ΒΡΥ΄ΤΟΝ, ου, τὸ, sive βρύτος, ου, ὁ, genus potionis ex hordeo, vinum hordeaceum, cervisia. Athen. enim l. 10. τὸν κρίθινον οἶνον à nonnullis vocari βρύτον ait, nimirum Æschylo, Sophocle, Archilocho. Ibid. Hecatæus Pæonas dicit πίνειν βρῦτον ἀπὸ κριθῶν: ut Theophrastus quoque hist. plant. lib. 4. c. 10. ἐν βρύτῳ τῷ ἀπὸ τῶν κριθῶν ἕψουσι, in bryto hordeaceo decoquunt.

ΒΡΥ΄ΧΩ, F. ξω, frendo, strideo: ut, βρύχειν τοὺς ὀδόντας, frendere dentibus, act. Ap. 7. Apud Apoll. Arg. 2. βεβρυχὼς, absolutè, frendens. Dicitur apud Hom. de fluctuum strepitu, Il. ρ'. βέβρυχεν μέγα κῦμα. † In pass. βρυχηθεὶς frendens Soph. Œd. Tyr. 1274.† (Tr. 1089. 818.) ¶ Item βρύχειν (aut cum Etym. βρύττειν) Athenienses dicebant eos qui febricitabant. Hinc βρυχετὸς, febris.

Βρύχιος, ου, ὁ καὶ ἡ, frendens, fremens: et apud Apollon. βρυχίης ἁλός. (Æsch. Pr. 1081. Pers. 397.) Vide et in Βρύχω.

Βρυγμὸς, οῦ, ὁ, stridor dentium. Suid. Hesychio est etiam, ἀκόσμως μέλος, item κατακάλυψις, καὶ νόσος.

Βρύγδην, quidam exp. cum stridore dentium. Alii exp. strictim. Aff. ex Epigram.

Βρυχάομαι, ῶμαι, rugio, propriè de leonibus; sed dicitur et de nonnullis aliis feris. (Aristoph. R. 843. Soph. Tr. 921. Œdip. Tyr. 1289. Theoc. εἰδ. 137.)

Βρύχημα, βρυχηθμὸς, rugitus.

Βρυχὴ, idem apud Apoll. [ii. 83.]

Βρυχηδὸν, cum rugitu. [Apoll. Rhod. Arg. iii. 1372. οἱ δ' ὥστε θοοὶ κύνες ἀμφιθορόντες Ἀλλήλους βρυχηδὸν ἐδῄουν.] Item, cum fremitu. in Epigr.

Βρυχαλέος, rugiens.

Βρυχανάομαι, ῶμαι, apud. Nic. schol. exp. ejulo.

Composita: ac primùm ex βρύχω.

Ἐμβρύχω, strideo dentibus. Nicand. in Ther.

Ἐπιβρύχω, exp. infremo. Aff. ex Epigr. ἐπιβρύχω ὀδόντας.

Ἐριβρύχης, valde mugiens. Hesiod. Theog. v. 832. Ταύρου ἐριβρύχεω μένος ἀσχέτου. Dicitur etiam ἐρίβρυχος: ut ἐρίμυκος: Suid. ex Epigr. de tuba, ἐριβρύχου [illegible] κελάδων, quod exp. πολυήχου.

Καταβρύχω, pro βρύχω, de leone dictum in Epigr.

Περιβρύχομαι, exp. circumfrendo.

[Περιβρύχιος. Soph. Antig. 340. τοῦτο καὶ πολιοῦ πέραν πόντου χειμερίῳ νότῳ χωρεῖ περιβρυχίοισι περῶν ὑπ' οἴδμασι. Schol. τοῖς ἠχοῦσιν, ἢ τοῖς καλύπτουσι τὴν ναῦν. τοῖς γὰρ, &c.]

Ὑποβρύχιος, idem quod βρύχιος. Apoll. Arg. 2.

Composita ex βρυχάομαι.

Ἀναβρυχάομαι, infremo, fremitus seu rugitus edo. idem quod βρυχάομαι. Apud Suid. accipitur pro, cum fremitu et rugitu defleo.

Ἐκβρυχάομαι, ῶμαι, rugio, vel vehementer rugio. [Eurip. Iph. in Taur. 1390. Οἱ δὲ στεναγμὸν ἡδὺν ἐκβρυχώμενοι Ἔπαισαν ἅλμην. Helen. 1573. Ἀλλ' ἐξεβρυχᾶτ' ὄμμ' ἀναστρέφων κύκλῳ, &c.]

Ὑπερβρυχάομαι, valde rugio seu mugio.

ΒΡΥ΄Ω, F. σω, scateo, scaturio, pullulo. (Æsch. Ag. 177. Ch. 62. 67. Suppl. 973.) Aristot. de mundo, ἑξῆς δὲ ἡ γῆ φυτοῖς βρύουσα καὶ ζώοις, πηγαῖς τε καὶ ποταμοῖς, i. scatens, inquit Bud. Dicuntur etiam φυτὰ βρύειν et πηγαί: ut, βρύουσιν αἱ πηγαὶ, apud Basil. Item cum dat. βρύει ἡ πηγὴ νάμασι. Cum quo casu significat et superfluo, diffluo, plenus sum: ut apud Aristoph. βρύων μελίτταις καὶ προβάτοις. Sic, πόλις ταῖς ἡδοναῖς βρύουσα. Liban. et Basil. Et in vet. proverbio, (quod à Plut. et Galeno aliisque multis refertur) Ἄλλων ἰατρὸς, αὐτὸς ἕλκεσι βρύων. Jungitur et accus. ut apud Greg. αἱ λίμναι ὕδρους [illegible] ἀπεξέσθης δὲ τῆς κακῆς κηλῖδος. Sic in Jac. epist. c. 3. πηγὴ βρύει τὸ γλυκύ. Absolutè etiam ponitur: ut quum βρύειν terra dicitur, germina emittens. Xen. ὅταν ἡ γῆ βρύῃ, μᾶλλον τὰ ἔργα ἢ τὰ ἔρια ἔχουσι. Et, βρύουσα ἄμπελος, apud Dioscor. pubescens vitis: Item φυτὸν βρύον, planta pullulans. Sed βρύειν propriè dici de florente olea, ex quorundam sententia, tradit Eust. Vult et Poll. dici μάλιστα ἐπὶ ἐλαιῶν.

Βρύσις, q. d. scaturitio, apud Eust.

Βρυάζω, pro βρύω, apud Eust. Ab Hesych. exp. θάλλω. Affertur et pro γαυριῶ, ἥδομαι. (Æsch. Suppl. 885.)

Composita.

Ἀειβρυὴς, semper scaturiens, semper germinans. Nicand. in Ther.

Ἀναβρύω, scaturio, subsilio. Hom. [Ælian. Var. Hist. lib. 3. cap. 43. ὀλίγον δὲ ὕστερον ἰδεῖν αἷμα ἐν τῷ τῆς Ἥρας ναῷ ἀναβρύσαν, οὐδὲν ἔλαττον πηγῆς ἀφθόνου.]

Ἔμβρυον, ου, τὸ, (q. d. τὸ ἐντὸς τῆς γαστρὸς βρύον) infans utero conclusus: infans qui in utero gestatur. (Æsch. Eum. 940.) Lucianus, εἰ γὰρ ἐκεῖνο εἶχεν ἡ γαστὴρ τὸ ἔμβρυον. Et passim apud Diosc. ἔμβρυα κτείνει, et ἔμβρυα ἄγει vel κατασπᾷ: item τεθνεῶτα ἔμβρυα ἐκβάλλει. ¶ Et generalius, fœtus qui est in utero. Dicitur enim et de brutis: ut, ἐλεφάντων ἔμβρυον, apud Aristot. ¶ Apud Hom. dicitur pro βρέφος, de fœtu qui à paucis diebus ex utero prodierit: Od. ι'. de brutis, ἑζόμενος δ' ἤμελγεν ὄϊς καὶ μηκάδας αἶγας, Πάντα κατὰ μοῖραν, καὶ ὑπ' ἔμβρυον ἧκεν ἑκάστῃ. Aristot. de avibus etiam exclusis ἔμβρυον dicit. Phocyl. βρέφος ἔμβρυον pro solo ἔμβρυον dixit.

Ἔμβρυος, adjective, (ut σκύλακα ἔμβρυον in Hippiatria, σκύλακα λαβὼν ἔμβρυον κατάξεσον μετὰ στυπτηρίας) item genitalis, vel prolificus, ut B. vertit apud Theophr. de caus. pl. lib. 1. cap. 1. ἀεὶ γὰρ τὸ μᾶλλον βλαστητικὸν ἔχει τι καὶ τὸ ἔμβρυον ὑγρότερον, humorem prolificum, vel σπερματικὸν, inquit Bud.

Ἐπιβρύω, pro βρύω, scateo, plenus sum. Alciphr. [illegible] κάμακα, μειδιῶσαν ἤδη καὶ σταφυλαῖς ἐπιβρύουσαν.

Περιβρυὴς, abundans, effusè germinans. Nicand. in Ther.

Πηγάβρυτος, ου, ὁ, et ἡ, è fonte scaturiens.

ΒΡΩ΄ΜΟΣ, ου, ὁ, graveolentia, fœtor. apud Diosc. Idem sig. et apud Cyrillum, οἱ [illegible] θύειν, οἱ ἁμαρτωλοὶ βρώμους καὶ δυσωδίας. ☞ Videtur factum esse per contractionem pro βαρύοδμος, à βαρὺ et ὄζω seu ὀδμή.

Βρωμέω, ῶ, fœteo. Idem Cyrillus, πῶς βρωμῶσι τῶν ἀναδόντων τὰ στόματα ἐκ τῆς λογικῆς ὕδατος τοῦ Θεοῦ.

Βρωμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, graveolens, virus redolens, fœtidus, sæpe apud Diosc. et Athen. [Deipn. lib. 3.]

Βρωμοειδὴς, pro eodem aff. ex Diosc. lib. 4. c. 247.

Composita.

Ἄβρωμος, ut ἄβρωμοι ἰχθύες, apud Athen. qui opponuntur τοῖς βρωμώδεσι. Item mare dicitur apud Diosc. ἄβρωμον γίνεσθαι, i. virus deponere et salsuginem, ut interpr. Bud.

Ὑπόβρωμος, q. d. subvirosus, aliquantulum fœtidus: ut, ὑπόβρωμος τῇ ὀσμῇ, qui est odore subviroso.

ΒΡΩ΄ΣΚΩ, et βεβρώθω, et βιβρώσκω, F. ώσω, comedo, depasco. Il. χ'. βεβρωκὼς κακὰ φάρμακ'· ἔδυ δέ τέ μιν χόλος αἰνός. Callim. hymno in Jovem, ἐπὶ δὲ γλυκὺ κηρίον ἔβρως. Il. δ'. Ὠμὸν βεβρώθοις Πρίαμον, Πριάμοιό τε παῖδας. In pass. βεβρωμένος, comesus, adesus. (βεβρωμένης. Æsch. Ag. 1106.) ☞ A βόω fit βώσκω, unde βρώσκω, et βιβρώσκω.

Βρῶμα, τὸ, cibus, edulium, esca. Xen. Pæd. 4. Idem quod exesum et erosum est. Diosc. l. 1. c. 142.

Βρωματίζω, cibum do. Greg.

Βρώμη, cibus, τροφή. Od. κ'. ἐσθίετε βρώμην.

Βρωμὸς, idem quod βρῶμα, βρῶσις, cibus. Aratus.

Βρῶσις, εως, ἡ, cibus, et ipsa comedendi actio. Hom. et Xen. † Hes. Th. 797.† Item adesio et erosio. ut Matth. 6.

Βρώσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, edulis, esculentus, qui comedi potest.

Βρωσείω, esurio, edere cupio.

Βρωτὴρ, ῆρος, q. d. comestor, qui comedit: ut, βρωτῆρες ὀδόντες. Nic. (Æsch. Eum. 806.)

Βρωτὸς, οῦ, ὁ, qui comedi potest: vescus, edulis, esculentus, apud Athen. In genere neutro βρωτὸν frequentissimè pro edulibus seu esculentis capitur. † Xen. Pæd. 1. 5. p. 120. n.†

Βρωτικὸς, οῦ, ὁ, edax, cibi avidus. [Athen. Deipn. l. 8.]

Βρωτὺς, ύος, ἡ, cibus, esca. Il. τ'. Od. σ'. Βρωτίαν, apud Athen. pro pane furfuraceo.

Βρωμάομαι, ῶμαι, escam appeto, vel escam appetens et famem sentiens rudo: aut præ fame rudo; de asinis enim propriè dicitur. Vide Paus. apud Eust. vide et Etymol. Suid. Schol. Aristoph. [Vesp. 616.] Affertur et pro fœteo: et dici traditur propriè de leonibus et hircis et similibus malè olentibus.

Βρώμησις, ruditus. Poll.

Βρωμήτης, ητος, ὁ, q. d. ruditor. Nic. Pro eodem βρωμήτωρ dicitur ab eodem Nic. Habetur et βρωμηστὴς, apud Etym.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀναβρώσκω, (pro quo et ἀναβιβρώσκω dicitur) corrodo, exedo.

Ἀναβρώσκομαι, vel ἀναβιβρώσκομαι, exedor, corrodor: unde ἀναβιβρωσκόμενοι ἕρπητες dicuntur à Gal. qui et κατεσθιόμενοι.

Ἀνάβρωσις, corrosio vel exesio. Alex. Aphr. ἀνάβρωσιν ἐργάζεται.

Ἀναβρωτικὸς, corrosivus, exesivus, corrodendi seu exedendi vim habens; ut apud Alex. Aphr. ἀναβρωτικὰς κακίας.

Ἀποβρώσκω, comedendo absumo, abedo. Ἀποβρωθεὶς, exesus, erosus. Epigr.

Διαβρώσκω, seu διαβιβρώσκω, peredo. unde διαβεβρῶσθαι, peresum esse. [Plat. Timæus. διά τε τὸ πάντα διαβεβρῶσθαι, πικρὸν ὂν, παντὶ χαλεπὸν προσπίπτει τοῦ σώματος, ὅσα ἂν μήπω διεφθαρμένον ᾖ.]

Διάβρωσις, peresio, erosio. Aët.

Διαβρωτικὸς, peredendi seu erodendi vim habens: ut, διαβρωτικὰ φάρμακα. [S. Chrysost. ad Hebr. cap. 10.]

Ἔκβρωμα, edulium quod editur. A Soph. in Trach. scobs seu scobes metaphoricè dicitur πρίονος ἔκβρωμα, q. d. edulium vel esca serræ, seu quod serra comedit.

Ἔμβρωμα, exp. jentaculum. Item erosio: seu id ipsum quod erosum est; ut, ἐμβρώματα ὀδόντων, apud Diosc. cavernæ dentium.

Ἐμβρωματίζω, cibum edo. idem quod βρωματίζω.

Ἐπιβρώσκω, insuper comedo. Callim.

Καταβρώσκω, seu καταβιβρώσκω, devoro, deglutio. Hyperid. τὰ ὄντα καταβέβρωκε.

Κατάβρωμα, esca, cibus.

Κατάβρωσις, devoratio, deglutitio. Judith. 6.

Περιβρώσκω, circumcirca adedo, circumrodo, circum depasco. Plat.

Περίβρωσις, erosio in ambitu, circumrosio.

Προβιβρώσκω, antè comedo: unde προβεβρωκὼς, ante comesus.

Ὑποβιβρώσκω, q. d. subedo, aliquantulum edo. unde ὑποβέβρωται subrosus est.

Aliud genus compositorum, citra præpositionem.

Ἄβρως, ωτος, ὁ καὶ ἡ, non exesus, non adesus. In Anth. Epigr.

Ἀβρωσία, ἡ, cibi penuria. Poll.

Ἄβρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non exesus: vel qui exedi non potest aut non solet, cariem et teredinem non sentiens. Diosc. ¶ Item non esculentus, non aptus esui. Plut. symp. 8. Aff. et pro, ἄποτος, ex Soph.

Ἀθηρόβρωτον ὄργανον, Sophocles vocavit quod Hom. ἀθηρηλοιγὸν, ut inquit Eustath. At Hesychius dicit esse cochlear quo agitatur in olla puls quædam ἀθήρα dicta sive ἀθαρά.

Ἁλίβρωτος, sal comedens, ὁ ἅλας ἐσθίων. Item à mari exesus, pro quo dicitur et ἁλιβρώς. [Lycophr. Alex. 760.]

Ἀνδροβρὼς, hominum vorator. [Eurip. Herc. Fur. 384. Equi Diomedis, vorabant κάθαιμα σῖτα γένυσι χαρμοναῖσιν ἀνδροβρῶσι, δυστράπεζα. Cycl. 93.]

[Ἀνδρόβρωτος. Eurip. Meleagr. 3. εἰς ἀνδροβρῶτας ἡδονὰς ἀφίξεται Κάρηνα Τυδεὺς γένυσι Μελανίππου πάρος.]

Βούβρωστις, ιος, ἡ, magna fames. Item tristitia, acerbus dolor. Il. ω. et Nicand. in Ther.

Δύσβρωτος, non valde edulis, gratiam in cibis non habens. Plut. symp.

Εὔβρωτος, qui comedi facilè potest, vescus, edulis. Athen. l. 3.

Ἡμιβρὼς, semiesus, semiadesus. Epigr.

Ἡμίβρωτος, idem; ut, ἡμίβρωτα χύτρα, apud Xenoph. anab. 2.

Θηρόβρωτος, à feris voratus. [Strab. Geog. l. 6.]

Θριπόβρωτος, ὁ, ἡ, corrosus et exesus à vermibus qui θρῖπες dicuntur. Theophr.

Ἱππόβρωτος, ab equis devoratus.

Ἰχθυόβρωτος, à piscibus depastus aut depascendus. Plut.

Κυνόβρωτος, à canibus exesus.

Λυκόβρωτος, à lupo mansus aut rosus aut morsus. Plut. in symp.

Νεοβρὼς, modò pastus, qui non ita dudum cibum sumpsit. ex Hipp.

Οἰωνόβρωτος, ab avibus devoratus, quem alites depasti sunt. apud Hesych.

Παιδοβρὼς, puerorum vorator. Saturni epith. Eust.

Σητόβρωτος, à tinea adesus vel comestus: à σὴς, σητὸς, ὁ, tinea. Jacobi c. 5.

Σιδηροβρὼς, ferrum edens, seu ferrum adedens. Cotis epith. apud Soph. in Ajace.

Σκωληκόβρωτος, à vermibus exesus seu erosus, corrosus à vermibus. Act. Ap. c. 12. et apud Theophr.

Τριχοβρῶτες, pilos arrodentes. Ita dicuntur tineæ, teredines et id genus animalcula. Aristoph. in Acharn.

Ὠμοβρὼς, ῶτος, qui crudis vescitur, crudivorus. Eur.

Ὠμόβρωτος, qui crudus comeditur. Nic. Alex. Apud Eurip. in Herc. fur. [887.] λύσσα ὠμόβρωτος.

ΒΥ'ΑΣ, ου, ὁ, bubo: avis nocturna, de qua Aristot. hist. an. lib. 8. cap. 3. Dion. in hist. Rom. βύαν ὀφθῆναι, ἐν τέρατος λόγῳ fuisse ait.

Βύζω, seu βύσσω, est τοῦ βύας, i. bubonis: quem queri et gemere ferali carmine dicunt Latini poetæ. bubulare. Dion. βύας ἐπὶ αὐτοῦ καθήμενος ἔβυξε. Aliam signif. vide in βύω.

ΒΥ'ΒΛΟΣ, ου, ἡ, papyrus Ægyptia: item herba quædam similis papyro. (Æsch. Suppl. 768. Philostr. l. 2. c. 20.) Vide Eust. et Suid. Quoniam autem chartæ ex byblo fieri solebant, ideo βύβλος pro libro accipitur; sed scribitur et βίβλος. de quo vide suo loco.

Βύβλινος, ου, ὁ, papyraceus. Exp. et cannabeus, item scirpeus: ut βύβλινα ὅπλα, apud Herodot. [Hist. lib. 7. cap. 25. cui Exemplo addas, lib. 2. cap. 37. ἐσθῆτα δὲ φορέουσι οἱ ἱρέες λινέην μούνην, καὶ ὑποδήματα βύβλινα.] Apud Hesiod. in Erg. βύβλινος οἶνος, vinum ex Byblo civitate. (Æsch. Pr. 810. Theoc. ιδ'. 15. Hesiod.)

Βυβλίον, ου, τὸ, papyracea charta, in qua nihil scriptum est. [Aristoph. Av. 975. 977. 1037. et Schol.] ¶ Item funiculus nauticus, non tamen ex byblo (i. papyro Ægyptia) confectus, sed ex herba ei simili.

Βυβλάριον, diminut. chartula ex papyro. in Epigr.

ΒΥΘΟ'Σ, ῦ, ὁ, fundus, ima pars, imus gurges. Soph. εἰς βυθὸν πεσών. † In plur. βυθοὶ ἁλὸς fluctibus, gurgitibus maris. Soph. Œd. Tyr. 23.† Et, ἐκ βυθοῦ, funditus. Metaph. apud Plut. in Fab. ἐν τῷ βυθῷ καὶ ἀδήλῳ τῆς ψυχῆς ἐνοικεῖν.

Βύθιος, qui est in profundo, profundus. Luc. Et, βυθίη ναυμαχίη, in Epigr. quæ fit sub fluctibus. Et, τὰ βύθια, aquatilia.

Βυθίως, sub fluctibus.

Βυθίζω, in profundum jacio, demergo. Polyb. 2.

Βυσσὸς, Ionicè idem quod βυθὸς, apud Herodot. inquit Suidas. ut, ἐς βυσσὸν χωρεῖν, pessum ire. q. d. in imum gurgitem delabi.

Βυσσόθεν, ex profundo, ex imo. [Soph. Ant. 596. ὁμοίως ὅταν ἔρεβος ἐπιδράμῃ πνοαῖς, κυλίνδει βυσσόθεν κελαινὰν θῖνα, &c.]

Βύσσωμα, τὸ, profunditas. Ex Epigram.

Composita.

Ἄβυθος, ου, ὁ καὶ ἡ, profundissimus. Propriè, fundo carens. Plato in Parmenide.

Ἄβυσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem: ut, λίμνη ἄβυσσος, Aristoph. in Ran. (138.) lacus seu palus fundo carens, immensæ altitudinis seu profunditatis. Itidem ἄβυσσον βάθος, immensa profunditas. Strab. lib. 17. Sic ἄβυσσα χάσματα, apud Eurip. in Phœniss. et ἄβυσσον πέλαγος, apud Æschylum. Quidam tamen non à βυσσὸς deducunt, sed à βύω (tego, operio) et α intendendi vim habente, ut sic locus qui à multitudine aquarum operitur. ¶ Item (substantivè positum) abyssus, vorago aquarum. Aliquoties extat in novo testamento.

Ἐμβύθιος, idem quod βύθιος, ut ἐμβύθιος πέτρα in Epigram.

Καταβυθίζω, idem quod βυθίζω, Hippocr. epist. ad Demag.

ΒΥΚΑ'ΝΗ, ἡ, buccina. Suidas ὄργανον μουσικόν: qui Mosen dicit βυκάνην ἐξ ἀργύρου τορευτήν.

Βυκανίζω, buccinam inflo, buccina cano, buccino.

Βυκανιστὴς, οῦ, ὁ, buccinator: apud Dionys. Halicarn. Apud Polybium vero legitur et Βυκανήτης, l. 2.

Βυκανιστήριον, idem quod βυκάνη.

ΒΥ'ΝΗ, ης, ἡ, Aëtius lib. 10. c. 29. esse dicit hordeum madefactum quod germen emisit, deinde cum ligulis enatis tostum est. Euphorion verò βύνην appellat mare: ut, πολύστροφα δάκρυα βύνης.

ΒΥ'ΡΣΑ, ης, ἡ, corium, pellis: ut, βόειαι βύρσαι. Diosc. bubula coria. Plut. in Alex. βύρσαν τινὰ ξηρὰν καὶ κατεσκληκυῖαν. Idem, τὸν δὲ Λέανδρον εἰς βύρσαν ἐνράψαντες κατεπόντωσαν, i. in culeum. ☞ Forsan παρὰ τὸ βύω.

Βύρσινος, ου, ὁ, coriaceus. Apud Aristoph. βυρσίνην ἔχω, exp. flagellum.

Βυρσεὺς, coriarius. Act. 10.

Βυρσεύω, corium concinno seu appero.

Βυρσόω, ῶ, corio contego.

Βυρσὶς, ἡ, (dimin.) corium, pellis, δέρμα. Hesych.

Composita.

Ἀβύρσωτος δορὰ, non concinnata pellis.

Καταβυρσόω, ῶ, idem quod βυρσόω. apud Thucyd. 7. τὰς γὰρ πρώρας καὶ τῆς νεὼς ἄνω ἐπὶ πολὺ κατεβύρσωσαν.

ΒΥ'ΣΣΟΣ, ου, ἡ, byssus: lini quoddam genus apud Indos, teste Poll. lib. 7. (Philostr. l. 2. c. 20.) ¶ At βυσσὸς, vide in βυθός.

Βύσσινος, byssinus, qui ex bysso est: ut, βυσσίνη σινδὼν, apud Herodot. Et βύσσινον φάρος, apud Plut. Apud eundem βύσσινα ῥήματα, exp. gravia atque ornata verba.

ΒΥ'Ω, F. σω, obturo, obstruo. Bud. ex Athen. ἔβυσε διὰ τοῦ στόματος. ¶ Item, impleo. ¶ Est etiam tego. unde ἀκρόβυστος.

Βύομαι, obturor, &c. Diosc. l. 5. c. 31. τρῆμα λίνῳ βεβύσθω, foramen lino obstruatur. Item impleor: unde, νήματος ἀσκητοῖο βεβυσμένον. Od. δ'. Apud Herod. ἐβέβυστο τὸ στόμα, exp. os turgidum erat.

Βύσμα, τὸ, q. d. obturamentum. Et pro genere marsupii seu peræ. Poll.

Βύστρα, pro eodem.

Βυστικὸς, pro βεβυσμένος, oppletus, refertus. ex Aristoph. νουβυστικός.

Βύζω, idem quod βύω, (unde et derivatum est) confertim impleo et veluti intrudendo. ¶ Budæus tradit esse etiam τὸ βρυχάλλειν, vagire. Aliam signif. vide in βύας.

Βύζην, confertim, densè: more τῶν βυζομένων seu βεβυσμένων. apud Arrianum et Thuc. l. 4.

Βύκτας Homerus appellat ventos qui velum implent et distendunt turgido suo flatu, ut refert Etymol. vel qui mugire et murmurare videntur. Od. κ'.

Βυλλὸς, confertus, oppletus: βεβυσμένος. Hesych. à βύω.

Βυλλόω, ῶ, oppleo, obstruo. Hesych.

Βυῶ, quoque dicitur pro βύω, confercio, oppleo, obstruo. Aristophanes in Pace, Χωρεῖν τὸν ταῦτα ποιοῦντα ἐβύουν τὸ στόμα.

Composita.

Ἀκρόβυστος, ου, ὁ, (q. d. extremitate tectus, i. extremam colis partem tectam habens) præputiatus, præputium habens. Chrysost.

Ἀκροβυστία, ἡ, præputium: cui opponitur περιτομή, ad Rom. 2.

Ἀποβύω, obstruo, obturo. Suid.

Ἐμβύω, idem quod βύω. [Aristoph. Vesp. 127. ἡμεῖς δ' ὅσ' ἦν τετρημένα, ἐνεβύσαμεν ῥακίοις, κἀσφηκώσαμεν. Schol. ἐπεπληρώσαμεν.]

Παρεμβύω, (Decomp.) q. d. interobturo. Item interfarcio et per media spacia inculco, ut Bud. interp. apud Luc.

Ἐπιβύω, obturo, obstruo. Aristoph. in Pluto. τὸ στόμ' ἐπιβύσας κέρμασι τῶν ῥητόρων.

Ἐπιβύστρα, obturamentum, vel obturatrix, obstructrix. Luc. in Lexiph.

Κυψελόβυστος, dicitur vel obstructus ταῖς κυψέλαις, et sordibus aurium: vel cui αἱ κυψέλαι, aurium foramina, et auditorii meatus obturati sunt. Luc. in Lexiph.

Νουβυστικὸς, mente refertus.

Νουβυστικῶς, exp. prudenter. Per jocum ficta ab Aristoph.

Παραβύω, inculco, infercio, et quidem juxta seu præter alia. Luc. in Lexiph. ζημίαν ἡγῇ ἂν μὴ παραβύσῃς αὐτό που καὶ τῷ λεγομένῳ μηδ' ἀναγκαῖον ᾖ. Sic idem rursus, αὐτό που παραβύσειν. Et inter comedendum, παραβύοντα τὰς ἐνθέσεις, qui bucceas inculcat ori.

Παράβυσμα, τὸ, id quod aliis infercitur, inculcatur, intruditur: ut, τὰ ἐν τοῖς φορτίοις παραβύσματα, ea quæ magnis sarcinis inferciuntur.

Παράβυστος κλίνη. Hesych. dicitur lectulus, quoniam majori lecto velut inculcatur. Item παράβυστος, occultus, latens. ut apud Synes. de insomn. εἴ τι τηρήσαιεν γῆς ἢ θαλάσσης ἐν παραβύστῳ φύεται τε καὶ τρέφεται, in occulto terræ marisve loco. Propriè verò in convivio παράβυστος sedere vel ἐν παραβύστῳ dicitur is, qui aliis convivis velut intruditur à convivatore, aut qui superveniens se ipsum intrudit; ut, οἱ παράσιτοι et οἱ γελωτοποιοί; interdum etiam familiares. Plut. symp. l. 1. Probl. 2. ὁ Λαμπρίας ἐν παραβύστῳ καθήμενος.

Περιβύω, circum obturo, circum infercio et inculco. Apud Luc. in somn. τυλάρια περιβύσαντες αὐτῷ πάντοθεν, exp. cervicalia illi supponentes.

Προβύσαι τὸν λύχνον, emungere lychnum ardentem, et ellychnium promovere, Poll. à προβύω. Utitur Aristoph. in Vesp.

ΒΩ'ΛΟΣ, ου, ἡ, gleba. Geopon. ὅταν αἱ βῶλοι διαλύονται ὥστε ἐκτρίψαι τὸν κονιορτόν. Pro quo Columella, quum omnis gleba refringitur et resolvitur in pulverem. Theophr. l. 5. c. 19. διαχεῖν τὰς βώλους, diffundere glebas. Xen. Pæd. 8. † et l. 2. 54. b.† ὡς βαλῶ γε ταύτῃ τῇ βώλῳ ἀπελθών. ¶ Et, βῶλος Ἀρμενία, apud medicos, gleba Armenia, seu bolus Armenia: lapis colore pallidus, friabilis velut calx et aster Samius, de qua Aët. l. 2. c. 12. Vide et Βωλίτης. ¶ Synecdochicè pro agro seu fundo capitur. Synes. epist. 38. τὴν πατρῴαν βῶλον ἐπιεικῶς τῇ συγκλήτῳ διαδεξάμενος. ¶ Metaphoricè massam significat: ut, βῶλος σιδήρου, Eccles. c. 22. Et, βῶλος χρυσία, Apoll. Rhod. schol. ex Euripide citat pro solo. ¶ Πρῶτος βῶλος, et δεύτερος, et sic deinceps, in navi quid sit, tradit Pollux l. 1.

Βωλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, glebosus seu glebaceus, et glebæ speciem gerens.

Βῶλαξ, ακος, ἡ, gleba, idem quod βῶλος. (Theoc. κζ'. 60.) [Apoll. Rh. iv. 1733.]

Βωλάκιον, ου, τὸ, glebula.

Βωλάριον, ου, τὸ, glebula. Bud. ex Strab.

Βωλίνας καλιάς, Hesych. dici scribit lateritias domos: coquuntur enim lateres è gleba. q. d. glebaceas ædes, domicilia è gleba.

Βώλιον, ου, τὸ, idem. Aristot.

Βωληδὸν, glebæ modo.

Βωλίτης, ου, ὁ, boletus: fungi genus sic dictum, quòd convolutum sit et quasi globosum: (volvam enim, ut scribit Plinius, terra prima gignit, ipsum postea in volva, ceu in ovo, est luteum) vel à colore τῆς βώλου, hoc est, rubricæ illius qua pictores earum operibus suis inducunt.

Composita.

Ἀδρόβωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui crassis seu grandibus glebis est, vel plenis glebis. Diosc. l. 1. c. 81.

Βραχύβωλος, parvas seu paucas glebas habens. Epigr.

Ἐρίβωλος, glebosus, admodum glebosus. Il. φ'.

Ἐριβῶλαξ, ακος, ὁ καὶ ἡ, idem. Il. α'.

Κλασιβῶλαξ, glebas frangens. Epigr.

Μακρόβωλος, qui longis est glebis.

Μεγαλόβωλος, qui magnis est glebis.

Μελάμβωλος γῆ, terra nigris glebis, ideoque fertilis. Opp. de venat. lib. 3.

Μικρόβωλος, qui parvis est glebis

Ὀλεσίβωλος, glebas perdens, glebis nocens.

ΒΩΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, basis seu (ut Eust. explicat à βαίνω deducens) κτίσμα τι ἁπλῶς καὶ ἀνάστημα ἐφ' οὗ ἔστι θεῖναί τι καὶ τιθέναι. Odyss. η. Χρύσειοι δ' ἄρα κοῦροι ἐϋδμήτων ἐπὶ βωμῶν Ἕστασαν αἰθομένας δαΐδας μετὰ χερσὶν ἔχοντες. ¶ Item, ara. Eurip. in Hecuba, ἴδε τοὺς βωμούς. Et Herodot. βωμοὺς ποιέεσθαι, aras erigere. Synecdochicè capitur et pro ipso templo, apud Soph. in Œdip. Tyrann. ὁρᾷς μὲν ἡμᾶς ἡλίκοι προσήμεθα Βωμοῖσι τοῖς σοῖς.

Βώμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. altareus. Euripides (Phœniss. 247. 1684.) βώμιοι ἐσχάραι, q. d. foci altarei. Apud eundem, βώμιοι ἐπιστάται, aræ præfecti.

Βωμὶς, ίδος, ἡ, (diminut.) q. d. arula. Herodot. [Hist. lib. 2. c. 125. Ἐποιέετο δὲ ὧδε αὐτὴ ἡ πυραμὶς ἀναβαθμῶν τρόπον, τὰς μετεξέτεροι κρόσσας, οἱ δὲ βωμίδας ὀνομάζουσι.]

Βωμίστρια, ἡ, quæ ad aras sacra peragit, sacerdos seu sacerdotissa. Nicand. in Alexiph.

Βώμωσις, εως, ἡ, aræ extructio. Hesych.

Βώμαξ, ακος, ὁ, ἡ, idem quod βωμολόχος, sacrilegus. Item, pro parva ara capitur.

Βωμάκευμα, τὸ, scurrile factum aut dictum. Hesych.

Composita.

Ἀμβωμοῖς, Æolica syncope poëtæ dicunt pro ἀνὰ βωμοῖς, ad altaria. Il. Θ'. Ἅρματα δ' ἀμβωμοῖσι τίθει, i. ἐτίθει ἀνὰ βωμοῖς.

Ἀπόβωμος, ου, ὁ καὶ ἡ, ab aris alienus seu remotus, profanus. Hesych.

[Ἀποβώμιος. Eustath. in Hom. Odyss. M. Eurip. Cycl. 363. Χαιρέτω δὲ θυμάτων Ἀποβώμιος ἃν ἔχει θυσίαν κυκλὼψ &c.]

Ἐπιβώμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, altari impositus. Greg. ἐπιβώμιον πῦρ ἀνάπτειν, ignem super ara accendens. Et, ἐπιβώμιον μέλος, carmen ad aras. [Ἐπιβώμια, τά. Theoc. ις'. 26.]

Ἐπιβωμίζω, ad aras sacrificio. Hesych.

[Κοινοβωμία. *Æsch.* Suppl. 230.] ‡ commune altare.‡

Ὁμοβώμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui ara cum alio communis est: idem quod σύμβωμος. Thuc. l. 3. Θεοὺς τοὺς ὁμοβωμίους καὶ κοινοὺς τῶν Ἑλλήνων ἐπικαλούμενοι.

Παραβώμιος, qui apud aram est, qui à latere aræ est. Soph. in Œd. Tyran.

Περιβώμιος, qui circum aram est.

[Πυρίβωμος. *Æsch.* Eum. 923.]

Σύμβωμος, qui in eadem cum alio ara collocatus est, ejusdem aræ particeps. Bud. in lex.

Γ.

Γ TERTIÆ apud Græcos literæ nota est, signum item numeri ternarii: at præfixam à sinistri lateris ima parte habens acuti accentus notam, ternarium millenarium significat, hoc modo ͵Γ, seu ͵γ.

ΓΑΓΑ'ΤΗΣ λίθος, gagates lapis: nomen habet loci et amnis Gagis Lyciæ, teste Plin. lib. 36. c. 19. De eodem multa Diosc. lib. 5. c. 146. et Orpheus in poëmatio περὶ λίθων: item Alex. Aphr. Probl. l. 2. quæst. 64.

ΓΑΓΓΑ'ΜΗ, Hesych. sagena, seu rete piscatorium. Idem et γάγγαμον (Æschyl. Ag. 369.) dicitur et γαγγαμών. Vide Poll. l. 10. c. 3. et l. 2. Ponitur et pro omento, quoniam nervorum plexu refert piscatorii γαγγάμου figuram.

Γαγγαμεὺς, qui rete ipsum in aquam injectum extrahit, pisces venans.

ΓΑΓΓΙ'ΤΙΣ λίθος, seu γαγγίτης, gangitis gemma, quæ in Gange fluvio Lyciæ reperitur.

Ἐγγαγγὶς πέτρα, idem. Nicand. in Ther. Ἄλλοτε δ' ἀζαλέην καίων ἐγγαγγίδα πέτρην.

ΓΑΓΓΛΙ'ΟΝ, ου, τὸ, nervi præter naturam contortio. Vide auctorem definitionum medicarum, qui Galenus esse creditur. Paul. Actuar. et Poll. l. 4. Vide et Cels. l. 7. c. 6.

Γαγγλιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ganglio similis, qui è gangliorum genere est. Hippocr. de artic.

ΓΑ'ΓΓΡΑΙΝΑ, ης, ἡ, gangræna, partis alicujus mortificatio; cui nisi opportunè succurratur, non modò pars ipsa quæ laborat, sed et aliæ vicinæ partes, ipseque totus homo denique intereat. Vide Gal. comm. 7. in Aphor. Hipp. sect. 7. art. 50. de tumoribus. c. 8. Paul. Ægin. l. 4. c. 9. Actuar. περὶ διαγνώσεως παθῶν, l. 2. c. 30. Cels. l. 5. c. 26. ☞ Etymologus esse dicit πάθος διαβρωτικὸν σαρκῶν, derivatum esse tradens ex γράω significante ἐσθίω, per diplasiasmum.

Γαγγραινικὸς, ῆ, ὸν, gangrænicus, gangrænæ similis.

Γαγγραινοῦσθαι, gangræna laborare, aut gangræna corripi. Dioscorid. l. 1. c. 187.

Γαγγραίνωσις, εως, ἡ, dicitur αὐτὸ τὸ γαγγραινοῦσθαι. Hippocr. de fract. Gal. comm. 2. in eum librum.

ΓΑ'ΖΑ, ης, ἡ, Persica vox est, teste Hesychio, significans apud eos regiam cum supellectile, et instrumento suo, seu tributa et reditus, aut res pretiosas. Idem exp. etiam opes, divitiæ: Suidæ θησαυρὸς, thesaurus, i. supellex et opes pretiosiores quas recondimus. Diodor. ὁ δὲ Πτολεμαῖος βασιλέα περιάγων ἐπιδείκνυσι καὶ τὴν ἄλλην τὴν βασιλικὴν γάζαν. Et Theophr. Hist. plant. lib. 8. c. 11. τὰ ἱμάτια καὶ τὴν ἄλλην γάζαν κατατίθεσθαι.

ΓΑΙ'Α, sive γαῖα, ἡ, (poët) terra, tellus. Od. ι. et ν. γαῖαν ἐμὴν καὶ πάτρην. Et Hesiod. in Erg. πλείη μὲν γὰρ γαῖα κακῶν, πλείη δὲ θάλασσα. ¶ Item regio, patria. ut Od. Θ'. Εἰπὲ δέ μοι γαῖάν τε τεὴν δῆμόν τε πόλιν τε. Et Od. ι. οὔτι ἔγωγε Ἧς γαίης δύναμαι γλυκερώτερον ἄλλο ἰδέσθαι. Sæpe etiam dicitur πατρὶς γαῖα. ¶ Item terra, i. ipsum terræ solum et illa quasi terræ superficies quæ à nobis calcatur, quæcunque ea sit strata. ut Il. φ'. ὁ δ' ἄρα πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ Κεῖτο ταθείς. et Il. ά. περὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαίῃ. ¶ Dicitur et αἶα per aphæresin pro γαῖα: ut, φυσίζοος αἶα, Il. γ'. (Eurip. Med. 2.)

Γαιήϊος, ου, terrestris, terrenus, γαιήϊος ἀήρ. Nonn.

Γαιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, terrenus. [Polyb. Hist. lib. 2. τοὺς βορβορώδεις καὶ γαιώδεις τόπους κατακλύζει, &c.]

Γαίηθεν, è terra.

Γαῖος, ὁ ἀπόγαιος ἄνεμος, et γαῖος βοῦς, ὁ ἐργατικός. Eust.

Derivata tanquam à γέα, quod extra compositionem inusitatum est.

Γεηρὸς, ᾶ, ὸν, terrenus. Suid.

Γεώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, terreus, terrenus. Plat. in Axiocho, σῶμα γεῶδες.

Γῆ, ἡ, in prosa usurpatur pro γαῖα, terra. Factum per contract. tanquam à γέα. (Philostr. l. 1. c. 24. Sc. γῆν ἔχοντες. quasi rare eo utuntur.) Doricè γᾶ, pro γῆ. Theocr. Id. ζ'. (Æsch. Pr. 570. Ag. 1081.)

Γήϊνος, ου, ὁ καὶ ἡ, et Γήϊος, terrenus. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 7. cap. 8. §. 7. ὁ δὲ τοῖχος ἦν ἐπὶ αὐτῷ πλίνθων γηΐνων τὸ ὕψος.]

Γηΐτης, ου, ὁ, agricola, rusticus. Hesych.

Γήτης, per contract. pro eodem apud Soph. in Trach.

Γήδιον, ου, τὸ, agellus, fundus exiguus. Xen. Pæd. 8.

Γῆθεν, è terra. (Æsch. Eum. 907.) Eurip. Ion. 269. Ἦ καὶ σφ' Ἀθάνα γῆθεν ἐξανέσχετο.

Composita.

Ἀγχίγειος, ου, ὁ καὶ ἡ, terræ nostræ vicinus. Affertur ex Dionysio pro, conterminus.

Ἀμφίγειος, vicinus, finitimus, quasi circumterraneus. apud Dionys. de situ orbis.

Ἀνώγεως, ω, ὁ καὶ ἡ, qui supra terram est; ὁ ἄνω τῆς γῆς, ut, ἀνώγεων οἴκημα, apud Suidam.

Ἀνώγεον, vel ἀνώγεων, ω, τὸ, cœnaculum, ὑπερῷον. Marc. 14. et Luc. 22. Dictum sic volunt tanquam partem domus non infimam, sed supra solum eminentem: quod veteres in superiori ædium parte cibum sumerent. Quidam vero scribunt sic vocatum, quòd subductius sit à solo. Pro eodem scribitur et ἀνώγαιον.

Ἀπόγειος, à terra remotus. Plut. et Aristot.

Ἀπόγεια, τὰ, retinacula navium, funes quibus navis alligatur in littore: unde ἀπόγεια λύειν, apud Luc. oram solvere. ¶ Ἀπογαία, ἡ, ventus qui è terra exortus in mare fertur: cui contrarius est qui dicitur τροπαῖος, Aristot. in Probl. ¶ Ἀπόγειον, vocabulum mathematicum, vide in Ἐπίγειον.

Ἀπόγαιος, idem quod ἀπόγειος: ut, ἀπόγαιος ἄνεμος, ventus qui et ἀπογαία.

Ἀπογαιόω, ῶ, f. ώσω, in terram verto; unde ἀπογαιοῦσθαι citat Bud. ex Artemid.

Βαθύγειος, cujus solum profundum est. [Herodot. Hist. lib. 4. cap. 23. Μέχρι μὲν δὴ τῆς τούτων τῶν Σκυθέων χώρης, ἐστὶ ἡ καταλεχθεῖσα πᾶσα, πεδιάς τε γῆ καὶ βαθύγεως.]

Βαθύγεως, idem. Phil.

Ἔγγειος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui in terra est, qui in ipso solo est. Plut. (ἐγχώριος. Æsch. Pers. 985. Suppl. 60. 162. 310. 312.)

Ἔγγεως, idem, ut, ἐγγέως πηγὰς ἔχων, in ipso solo fontes habens. Ἔγγειος κτῆσις, possessio quæ in terra est. Ἔγγεον, Suidæ est etiam ἀσφαλές.

Ἐννοσίγαιος, quatiens terram, concussor terræ, motor terræ. ‡ Hes. Th. 15.‡ Neptuni epithetum παρὰ τὸ ἐνόσειν τὴν γῆν, (secundum quosdam) ob terræ motum qui fieri existimatur ab aquis. Il. ή. Geminatur autem litera ν, ad fulciendum metrum. Dicitur et εἰνοσίγαιος, pro eodem.

Ἐπίγαιος, qui super terram est, humi repens.

Ἐπίγειος, idem, ut ἐπίγειον φυτὸν, apud Philonem.

Ἐπίγειον, ου, τὸ, apud Ptolemæum dici traditur apsis ima planetarum, et in circulis qui eccentri vel eccentrici dicuntur, pars terris citima, in cujus curvatura atque margine quum planeta stationem fecerit, terræ propinquissimus tunc compareat; ut remotissimus, cum evagatione in ἀπογείῳ in summaque apside constiterit. Vulgò augem vocant.

Ἐπίγεια, τὰ, rudentes et funes quibus navis littori alligatur.

Ἐπιγεῖτις, ιδος, ἡ, à nonnullis dicitur ἡ χαμαιπίτυς, ut est in append. Diosc. ad. l. 4. c. 7. Nominis ratio esse putatur quòd humilis sit et per terram spargatur.

Εὔγεως, ω, ὁ καὶ ἡ, cujus solum bonum est, fertilis.

Εὔγειος, idem. Diosc. l. 3. c. 53.

Ἰσόγαιος, terræ æqualis. [Lucian. Nero.]

Κατάγαιος, sive κατάγειος, et κατώγεως, subterraneus: cui opponitur ἀνώγεως.

Κατάγειον, cœnaculum in imâ domus parte, ut ἀνώγεον in suprema. Genes. 7. Dicunt κατάγειον, ut ὑπόγειον, vocari ædificium quod non plano pede construitur, sed et in substructionibus subterraneisque operibus.

Κατωγεῶται, Hesych. qui inhumant mortuos.

Λεπτόγεως, et Λεπτόγειος, cujus solum tenue est et non pingue, ut, λεπτόγεως πατρὶς, apud Lucian. cujus solum macrum est: cujus agri sunt parùm feraces.

Λεπτόγειος, idem. Athen. [lib. 8.]

Λευκόγαιος, cujus terra alba est.

Λιπαρόγειος, qui pingui solo est, pinguem terram habens.

Λεπρόγεως, gracile et macilentum solum habens.

Λεπρόγειον, τὸ, soli gracilitas. apud Suid.

Μαλακόγεως, mollem terram habens. Strabo. [l. 1.]

Μελάγγεως, cujus solum nigrum est.

Μελάγγειος, idem. Theophrast.

[Μελάγγαιος. Herodot. Hist. lib. 2. Ægyptum μελάγγαιόν τε καὶ καταῤῥηγνυμένην, &c. Vide Not. Cl. Gronov. lib. 4. μελάγγαιός τε γῆ ἐστι, καὶ ἔπυδρος πίδαξι, &c. Vide Not. Cl. Gronov.]

Μεσόγεως, et μεσόγαιος, mediterraneus. Paus. Et in fœm. gen. μεσόγαια, mediterranea regio. Thuc. l. 6.

Μεσόγειος, idem quod μεσόγαιος. Phil. de mundo.

Μεσόγεια, ἡ, idem quod μεσόγαια. Thuc. l. 1.

Περίγειος, qui circum terram est, qui terram suo circuitu ambit. Alex. Aphr. l. 2. Probl. Item qui circum terram est, nec in altum elevatus, terræ proximus, circum terram hærens. Philo de vita Mosis lib. 2.

Πρόσγειος, terræ propinquus et contiguus, humilis. Aristot. de mundo, et Philo de vita Mosis l. 1.

Σκληρόγεως, durum solum habens. ἡ σκληρόγεως etiam dicitur pro ἡ σκληρὰ γῆ, solum durum. Philo de mundo.

Ὑπέργεως, qui supra terram est.

Ὑπόγαιος, subterraneus. Herodian. l. 1.

Ὑπόγειος, idem. apud Athen. l. 2.

Ὑπόγειον, ου, τὸ, locus subterraneus. Suid.

Χρυσόγεως, auream habens solum, seu auream terram.

ΓΑΙΣΟ'Σ, Suidæ et Hesychio est genus armaturæ: itidemque Polluci, qui Libycum esse ait. Legitur in libro Judith. c. 9. ἤλπισαν ἐν ἀσπίδι καὶ γαισῷ καὶ τόξῳ καὶ σφενδόνῃ. Reperitur et paroxytonos scriptum, ut Josuæ c. 8. ἔκτεινον τὴν χεῖρά σου ἐν τῷ γαίσῳ τῷ ἐν τῇ χειρί σου ἐπὶ τὴν πόλιν. Et apud Athenæum l. 6. de Romanis, καὶ παρὰ Σαυνιτῶν δὲ ἔμαθον θυρεοῦ χρῆσιν παρὰ δὲ Ἰβήρων, γαίσων. Latini neutro gen. gæsum seu gesum dicunt.

ΓΑΙ'Ω, glorior, superbio, efferor. Iliad. á. et λ'. κύδεϊ γαίων.

Βουγάϊος, ου, ὁ, (comp.) qui valde se jactat, magnus jactator. Il. ν'. v. 824. Αἶαν ἁμαρτοεπὲς, βουγάϊε, ποῖον ἔειπες. Vide varias hujus nominis expositiones apud Eustathium. A Plutarcho in quæst. Gr. exponitur μεγάλαυχος.

ΓΑ'ΛΑ, ακτος, τὸ, (tanquam à γάλαξ) lac. Il. δ'. ἀμελγόμεναι γάλα λευκόν. Apud Diosc. γάλα ἐμπυτιασθὲν, lac cui admistum est coagulum. et γάλα σχιστὸν, lac scissile. ☞ Dicitur quasi γάνα, διὰ τὸ ἐξ αὐτοῦ γάνος, inquit Eust.

Γαλακτέω, lac habeo, lacte abundo. Plut. symp. 2.

Γαλακτώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lacteus. Apud Diosc. τὸ γαλακτῶδες, exp. lac.

Γαλακτόομαι, οῦμαι, lactesco, in lac vertor, ad lactis naturam aut colorem transeo, seu degenero in naturam lactis. Theophr.

Γαλάκτωσις, εως, ἡ, degeneratio illa.

Γαλακτίζω, candorem lactis imitor, candore lac refero.

Γαλακτιάω, ῶ, lacte plenus vel plena sum. Hesych.

Γαλακτικὸς, lac referens, lacteus; ut, γαλακτικὸν ἄνθος. Diosc. l. 1. c. ult.

Γαλάκτινος, ου, ὁ καὶ ἡ, unde τὰ γαλάκτινα, lacticinia.

Γαλακτίτης, lapis ita dictus, quòd lacteum quendam succum emittat. Diosc. l. 5. c. 150.

Γαλαξίας κύκλος, lacteus circulus in cœlo, lacteus orbis. Item γαλαξίας, lapis qui et μόροχθος dicitur, etiam λευκογραφὶς, Diosc. l. 5. c. 152.

Γαλαθηνὸς, ὴ, ὸ, lacteus: ut, νεβροὶ γαλαθηνοὶ, Odyss. δ'. (336. Νεβροὺς κοιμήσασα νεηγενέας γαλαθηνοὺς, &c. Schol. Μικροὺς, ἔτι γάλακτι τρεφομένους. P. 127. [Herodot. Hist. lib. 1. c. 183. ἐπὶ γὰρ τοῦ χρυσέου βωμοῦ οὐκ ἔξεστι θύειν ὅτι μὴ γαλαθηνὰ μοῦνα.] (Theoc. ιά. 41. κέ'. 31.)

Γάλιον, ου, τὸ, galium, herba quædam dicta sic ἀπὸ τοῦ γάλα πηγνύειν ἀντὶ πυτίας, teste Diosc. l. 4. c. 96. ubi et γαλάτιον nominari ait et γαλλέριον.

Γλάγος, etiam dicunt poëtæ pro γάλα, ut Il. ϖ'. γλάγος ἄγγεα δεύει.

Γλαγόεις et γλαγερὸς, lacteus.

Γλαγάων, lactescens et nondum satis adultus. in Epigr. de semine.

Γλαὺξ, est species herbæ lactificæ, Etym. dicta per syncopen quasi γάλαξ. apud Diosc. l. 4. c. 141. nominatur γλαύξ.

Composita: ac primùm ex γάλα.

Ἀγάλακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, carens lacte: ut, γυνὴ ἀγάλακτος apud Hipp. Apud Nonn. de cæco significat, qui nondum gustavit lac. (Æsch. Ag. 727.)

Ἀγάλακτοι νομαὶ, autore Galeno, pascua quæ lacti inepta sunt. ¶ Item, lacte abundans: ut a hic epitaticum sit.

Ἀγάλακτες, ων, οἱ, (ex α sumpto pro ὁμοῦ) fratres: quasi qui sint collactanei: aut qui idem lac suxerint. Exp. et consanguinei, æquales, i. ætate pares.

Ἀγαλακτοσύνη, consanguinitas. Hesych.

Ἀγαλακτία, ἡ, lactis penuria, aut etiam lactis abundantia.

Ἀπογαλακτίζω, ablacto, à lacte depello. [Athen. Deipn. l. 6.]

Ἀπογαλακτισμὸς, ablactatio. [Hippocr.]

Ἀφρόγαλα, ακτος, τὸ, spuma lactis, seu lac spumosum: hoc est, tantopere agitatum, ut totum in spumam versum sit. Gal. meth. med. l. 7. et Aëtius.

Ἔγγαλον πρόβατον, ovis quæ lac habet, pro ἐγγάλακτον. Hesych.

Ἐγγαλακτοῦμαι, pro γαλακτοῦμαι. Theophr.

Εὐγάλακτος, bene lactati.

Οἰνόγαλα, potionis genus ex vino et lacte mistis, cujus mentionem Hippocr. fecit, cedrim Creticum scribens feminarum incommodis auxiliari ἐν οἰνογάλακτι.

Ὁμογάλακτος, collactaneus.

Ὁμογάλακτες, collactanei, apud Aristot. l. 1. Polit. c. 1.

Ὀξύγαλα, ακτος, τὸ, lac acidum, lac quod acuit seu coacuit. Plut. in Artax.

Ὀξυγαλάκτινος, ex oxygalacte factus, ex acido lacte confectus: ut, ὀξυγαλάκτινος τυρός. Gal. de aliment. facult. l. 3. c. 17.

Ὀρνιθόγαλον, herbæ nomen, apud Diosc. l. 2. c. 174.

Πολυγάλακτος, et apud Poëtas πουλυγάλακτος, lacte abundans.

Πολύγαλον, autore Diosc. l. 4. c. 142. θαμνίον est, ex eo denominatum, quòd γάλα ἐκεῖ πλεῖον ποιεῖ. Plinius Polygalam vocat, tradens et ipse, eam potam lactis abundantiam facere.

Πρωτόγαλα, colostrum, i. lac primum post partum, quod sponte concrescit.

Συγγάλακτες, idem quod ὁμογάλακτες.

Τυρόγαλα, serum. Hesych.

Composita ex γλάγος.

Εὐγλαγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, lacte abundans. Athen. l. 11.

Περιγλαγὴς, idem, Il. π'.

Πολυγλαγὴς, idem. Arat.

ΓΑΛΕ'Η, (in prosa γαλῆ) felis, catus. In Batrach. Μῦς ποτε διψαλέος, γαλέης κίνδυνον ἀλύξας. Et apud Theoc. in Adoniaz. αἱ γαλέαι μαλακῶς χρῄζοντι καθεύδειν. Lucian. ἁρπακτικώτεροι τῶν γαλῶν. Plutarch. de curios. καθάπερ ἔφη γαλῆς παραδραμούσης αἴρουσιν ἐν μέσῳ καὶ ἀπαρέσκονται. ¶ Expon. et mustela: ut, γαλῆ κατοικίδιος, apud Dioscor. mustela quæ in domibus nostris oberrat. Et, γαλῆ ἀγρία, sylvestris mustela.

Γαλεὸς, mustellus, piscis de quo Aristot. hist. anim. 6. Idem et γαλέα dicitur Suidæ.

Γαλεοειδὴς, idem quod γαλεώδης. [Aristot. de Hist. Animal. lib. 6. οἱ μὲν οὖν γαλεοὶ καὶ οἱ γαλεοειδεῖς,——καὶ οἱ πλατεῖς ἰχθύες,——τὸν εἰρημένον τρόπον ζωοτοκοῦσιν ἐντεκόντες.]

Γαλεώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ut, γαλεώδη τῶν ἰχθύων, Aristot. de an. 2. vocat inter pisces mustellinum genus.

Γαλεώτης, ου, ὁ, stellio, ut interpr. Donat. in Ter. Aristoph. in Nub. ἀπὸ τῆς ὀροφῆς νύκτωρ γαλεώτης κατέχεσεν. Dicitur et ἀσκαλαβώτης. Vide Plin. Item pro fele apud Philostr. Item Athen. piscis qui et ξιφίας.

Γαλιδεὺς, έως, ὁ, catulus felis. Hesych. ex Cratino.

Μυγάλη, (comp.) mus araneus. Diosc. l. 2. c. 73. Dicitur etiam μυγαλῆ, et μυγαλία. Diosc. l. 7. c. 7. τοῖς ὑπὸ μυγαλῆς δηχθεῖσι, à mure araneo morsis. Nicand. in Ther. Τυφλήν τε σμερδνήν τε βροτοῖς ἐπὶ λοιγὸν ἄγουσαν Μυγαλέην. Sic autem dicitur, quoniam ἐκ μυὸς καὶ γαλῆς γίνεται, ut Amyntas apud schol. Nicandri scribit. Apud Plut. reperitur etiam μυγάλη paroxytonos.

ΓΑΛΗ'ΝΗ, ης, ἡ, serenitas, tranquillitas. (Æsch. Ag. 749. Arist. R. 306.) Odyss. έ. Καὶ τότ' ἔπειτ' ἄνεμος μὲν ἐπαύσατο, ἡ δὲ γαλήνη Ἔπλετο νηνεμίη. Et, νήνεμος γαλήνη, Plutarch. Γαλήνη Eustath. apud Hom. accipit etiam adverbialiter pro γαληνῶς. Od. ή. αἱ δ' ἔλασαν γαλήνην. Metaphoricè etiam dicitur de serenitate vultus et hilaritate, apud Plut. ☞ Eust. à γελάω derivat, et dicatur quasi γελαίνη. Sic Ovid. dicit, ridet vultu fortuna sereno. Idem Eust. etiam à γάλα derivat, ut et Etym. fortasse respicientes ad illud, Od. κ'.——λευκὴ δ' ἦν ἀμφὶ γαλήνη.

Γαληνὸς, οῦ, ὁ, serenus, tranquillus; ut, γαληνὸν πέλαγος, apud Luc. Metaph. Eccl. hist. l. 2. γαληνῷ ὄμματι, vultu sereno.

Γαληναῖος, idem.

Γαληνιάω, serenus sum, tranquillus sum, θάλασσα γαληνιῶσα. et metaph. apud Greg. γαληνιῶντι νῷ.

Γαληνίζω, (q. d. serenasco) serenus fio, tranquillor: τὸ γαληνίζειν τῆς θαλάττης λιμένι. [Eurip. Ino. 68. Μῆνις ταράσσει καὶ γαληνίζει φρένα, &c.]

Γαληνισμὸς, οῦ, ὁ, serenitas.

Γαληνείη, poët. pro γαλήνη. Eust.

Γαληνὸς, οῦ, ὁ, idem quod γαληναῖος. Luc. γαληνὰ ὄμματα ἴδεν. Et metaph. Plato in Ax. γαληνός δέ τις καὶ κακῶν ἄγευστος βίος.

Γαληνῶς, tranquillè, tranquillo animo. Eust.

Γαληνότης, ητος, ἡ, serenitas. Luc.

Γαληνόω, ῶ, sereno, tranquillo. Plut. in Cæs. καὶ γαληνώσας τὸ πρόσωπον τῷ ῥήματι.

Γαλανὸς, item pro γαληνός. Bud. Arist.

Γαλερὸς, idem quod γαληνός. Etym. Hesych. item Eust.

Γαλαρὸς, idem. Hesych.

Composita ex γαληνίζω.

Διαγαληνίζω, activè et metaph. signif. sereno, tranquillo. Aristoph. τὸν δ' εὐθέως πρόσωπον διεγαλήνισεν.

Ἐγγαληνίζω, idem quod γαληνίζω.

ΓΑΛΙΟ'ΨΙΣ, εως, ἡ, frutex urticæ similis, qui et γαλεόβδολον dicitur, teste Diosc. l. 4. c. 95. et Plin. l. 27. c. 9.

ΓΑ'ΛΛΟΣ, ου, ὁ, Hesychio cui amputata sunt virilia, exsectus, eviratus, spado. Peculiariter ita dicebatur ὁ τῇ μητρὶ τῶν θεῶν ἐργαζόμενος, quasi ἄλλος τις γενόμενος καὶ μεταβαλὼν τὴν φύσιν ἐξ ἀνδρὸς, καὶ οὔτε ἀνὴρ ὢν, οὔτε γυνή. vel etiam à Gallo flumine Phrygiæ, apud quem initiabantur. Etymol. Sic in Epigr. γάλλας τέτομας. Et Plut. in libro adversus Coloten, οὐδὲ μάστιγος ἐλευθέρας ἄξιοι, ἀλλὰ τῆς ἀστραγαλωτῆς ἐκείνης, ᾗ τοὺς γάλλους πλημμελοῦντας ἐν τοῖς μητρῴοις κολάζουσι.

Γαλλαῖος, ου, ὁ, pertinens ad gallos, qui gallorum est, ut γαλλαία Κυβέλη, apud Naz. quoniam οἱ οἱ γάλλοι ἐργάζονται.

ΓΑ'ΛΩΣ, ω, vel οος, ἡ, et γαλόως, ω, glos, soror mariti, vel uxor fratris. Hom. Vide Eust. et Poll.

Γαλαώνη, Suid. pro eodem.

ΓΑΜΒΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, gener: † Hes. Th. 818.† item socer, πενθερός. Item frater uxoris: nec non maritus sororis, secundum quosdam, ut inquit Bud. Odyss. ζ. Οἷς σὺ γαμβροῖσι κασιγνήτοισί τε ποιεῖς. Et apud Soph. κηδεύσας πολλοῖς γαμβρός. Item generaliter pro affini, apud Hom. et Herodot. Vide et Poll. et Eust. ☞ Quidam gramm. volunt à γαμεῖσθαι fieri γαμερὸς, deinde per syncopen et epenthesin literæ β, γαμβρός. (Eurip. Phœniss. 384. Soph. Œdip. Tyr. 70. Theoc. ιή. 9.)

Γαμβρεῖον, ου, τὸ, unde γαμβρεῖα, τὰ, dona aut convivia generi. Hesych.

Γαμβρεύω, connubio jungo. Item connubio jungo vel socio, ut exp. vulgò. Deut. c. 7.

Composita.

(Δορίγαμβρος. Æsch. Ag. 695.) [Quis olim nominavit τὰν δορίγαμβρον ἀμφινεικῆ θ' Ἑλέναν.]

Ἐπιγαμβρεύειν, ex 70. interpr. affertur pro, generum esse. (qua in signif. et ἐπιγαμβρεύεσθαι citatur.) item generum facere dando filiam. Et, ἐπιγάμβρευσαι αὐτὴν ex Gen. pro, duc eam uxorem. Vide et Matth. cap. 22.

Ἐπιγάμβρεια, τὰ, connubiorum junctio.

Μελλόγαμβρος, ου, ὁ, qui brevi futurus est gener, i. ducturus est uxorem. Hesych.

Ὁμόγαμβροι, qui simul generi sunt, hoc est, unius ejusdemque soceri socriusve generi: qui duxerunt sorores. Poll.

Σύγγαμβροι, mariti duarum sororum. Idem quod ὁμόγαμβροι. Poll. (Σύγγαμβρος. Eurip. Phœniss. 385. ubi Legend. σύγγαμος.)

ΓΑΜΕ'Ω, ῶ, F. έσω, uxorem duco, vel duco in uxorem. (Eurip. Med. 535. γάμοι λέκτρα. ib. 595. ib. 607.) Il. ί. Κούρην δ' οὐ γαμέω Ἀγαμέμνονος. Thuc. ἐγεγαμήκει Θυγατέρα Θεαγένους, filiam Theagenis duxerat in uxorem, vel sibi matrimonio junxerat. Eustathius annotat γαμεῖν esse mariti, qui dicitur γυναῖκα ἄγεσθαι. Γαμεῖσθαι, dicitur quæ nubit. Plut. de Herod. ἀγαθοῖς γαμεῖσθαι. Idem in Lyc. ὥριμα γεγαμημένα. ☞ Etymon vide in Γάμος.

Γαμησείω, nupturio, nubere cupio, quum de muliere dicitur. At quum de viro, uxorem ducere cupio. Alciphr.

Γαμήλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, nuptialis, conjugalis, connubialis. ut, γαμήλιον λέχος, γαμήλιος ᾠδὴ, γαμήλιον αὔλημα. (Eurip. Med. 674. Æsch. Ch. 483. Eum. 838. Suppl. 812.) ¶ Γαμηλία, sportulæ nuptiales, Bud. apud Dem. ¶ Γαμήλια, τὰ, festa nuptialia seu convivia, aut sing. festum nuptiale, celebritas nuptialis, vel epulum nuptiale. Greg.

(Γαμήλευμα. Æsch. Ch. 621.)

Γαμηλιὼν, ῶνος, à celebratione nuptiarum dictus mensis October, vel Januarius, ut vult Gaza. [Demosth. Orat. de Cor. Ἐπὶ Χαιρώνδου Ἡγημόνος ἄρχοντος, Γαμηλιῶνος ἕκτῃ ἀπιόντος, &c. Wolf. xxvi. Januarii.]

Γαμέτης, ου, ὁ, maritus. Xen. Pæd. 4. (Æsch. Pr. 896.)

Γαμετὴ, uxor. Dicitur et γαμετὴ γυνὴ, apud Lys. (Æsch. Suppl. 172.)

Γαμέτις, idem in Epigr.

Γάμος, ου, ὁ, vel γάμοι, οἱ, nuptiæ. apud Xen. ὡραία γάμου puella: cui oppon. ἄωρος πρὸς γάμον, apud Plut. in Lyc. (Eurip. Phœniss. 680. Soph. Tr. 805.) ¶ Item pro celebritate nuptiali et epulo. Od. ά. Εἰλαπίν' ἠὲ γάμος. Dictum putant γάμον nonnulli quasi δάμον, παρὰ τὸ δαμάζω, domare: unde dicuntur virgines ἀδάμαστοι, et Hom. dicta est παρθένος ἀδμὴς, nondum à marito domita. Eustath. ait παρὰ τὸ δεδέσθαι ἀλλήλοις τοὺς συζύγους, quia sibi devincti sunt conjuges.

Γαμικὸς, nuptialis, ad nuptias pertinens, ut apud Plut. γαμικοὶ νόμοι. Τὰ γαμικὰ, nuptiæ. Thuc. l. 2.

[Γαμικῶς. Aristot. Eth. Nicom. lib. 4. cap. 2. ἐν γὰρ τοῖς μικροῖς τῶν δαπανημάτων, πολλὰ ἀναλίσκει, καὶ λαμπρύνεται παρὰ μέλος. οἷον ἐρανιστὰς γαμικῶς ἑστιῶν.]

Γάμιος, poeticè pro γαμικὸς, ut, γαμίη εὐνή. Oppian. de venat. 3.

Γαμίζω, nuptui colloco, jungo matrimonio. Greg. οὐδὲ τὰς νέας γαμίζεις χεῖρας. Dicitur et γαμίσκω pro eodem: unde γαμίσκεσθαι, Marc. 12. quo usus est Aristot. in Polit. Pass. γαμίζομαι, nuptui collocor, nubo.

Composita.

Ἀγάμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui uxorem non duxit, vel quæ non nupsit.

Ἄγαμος, idem, cælebs, vel fœmina innupta. Il. γ'. v. 40. et Xen. in symp. Et ἄγαμος γάμος, Soph. in Œdip. Tyr. (1238.) Ἀγαμία et ἀγάμιον, cælibatus. Hesych.

Ἀθεμιτογαμία, illicitæ nuptiæ, illegitimæ. in const. Justinian.

Ἀθεμιτογαμέω, illicitas nuptias contraho. Ibid.

Αἰνόγαμος, ου, ὁ καὶ ἡ, junctus vel juncta infelici matrimonio. [Eurip. Hel. 1129. ὡς εἶδε Πάρις αἰνόγαμος πομπαῖσιν Ἀφροδίτας. Cl. Barnes, κλεψίγαμος, μοιχὸς, αἰνῷ καὶ δεινῷ γάμῳ γαμήσας.]

Ἀμοιρόγαμος, nuptiis privans. Nonn.

Ἀπειρόγαμος, nuptias non expertus vel non experta, nuptiarum expers. Sic ab Aretha dicitur virgo Maria.

Ἀρτίγαμος, qui nuper uxorem duxit, vel nova nupta.

Δευτερογαμεῖν, secundò nubere, secundas nuptias celebrare. in Pandect.

Δίγαμον, veteres Latini dici putarunt eum, qui prima uxore mortua alteram duxerit, aut contrà. Quidam ex recentioribus διγάμους dici viros censent, qui vivente uxore eaque vel adhuc legitimè conjuncta, vel injusto divortio separata, alteram superinducunt: mulieres vero διγάμους, quæ à viris meritò repudiatæ, aliis postea nuberent.

Διγαμία, ἡ, secundæ seu iteratæ nuptiæ.

Δύσγαμος, qui infeliciter contraxit nuptias. Euripid. in Troad. {1114. Helen. 692.} (Phœniss. 1009.)

Ἐγγαμίζω, idem quod γαμίζω. in Pand.

Ἐκγαμίζω, idem: unde ἐκγαμίζεσθαι. Matth. 22.

Ἐκγαμίσκω, idem: unde ἐκγαμίσκεσθαι, apud Lucam, pro γαμίσκεσθαι, apud Marc.

Ἐπιγαμέω, ῶ, q. d. superduco uxorem, vel insuper duco uxorem. Andoc. ἐπέγημε τῇ θυγατρὶ τὴν μητέρα.

Ἐπίγαμος, nuptui proximus vel proxima, nubilis. Herodot. et Dem.

Ἐπιγαμία, affinitas, cognatio: Aristot. Rhet. l. 1. Et jus contrahendi affinitatem. apud Xen. Pæd. 3.

Εὔγαμος, felix in nuptiis, cui prosperum evenit connubium. Etym.

Θεογάμια, τὰ, festa Proserpinæ.

Θεογαμία, nuptiæ à dea cum mortali contractæ. Ita enim dictæ Thetidis et Pelei nuptiæ.

Κακογάμιον, ου, τὸ, nuptiæ malæ, i. in quibus contrahendis non habita fuit, quarum haberi debuit, rerum ratio: nuptiæ malo consilio contractæ: ut exponit H. Steph.

Κερδογαμέω, ῶ, lucri gratia uxorem duco, habeo lucri rationem in ducenda uxore.

Κοινογάμια, τὰ, communes nuptiæ et promiscuæ. apud Athen. l. 13.

Λειπόγαμος, qui vel quæ nuptias relinquit. Euripid. in Oreste. [1304.]

Λυσίγαμος, solvens, vel qui solvit nuptias. Epigr.

Μελλόγαμος, qui vel quæ brevi nuptias contrahet. (Theoc. κβ'. 140.)

Μιξογαμία, pollutæ nuptiæ: ita vocat Suid. filiorum Sethi et Enochi coitum cum filiabus Caini.

Μονόγαμος, qui unicas nuptias contraxit: unicam habens uxorem.

Νεόγαμος, idem quod ἀρτίγαμος. † Xen. Pæd. l. 3. p. 69. b.† (Eurip. Med. 325. 1350.)

Οἰόγαμος, idem quod μονόγαμος. Exponitur et de fœmina unum habente virum. Epigr.

(Ὁμόγαμος. Eurip. Phœniss. 132.) (Οὗτος ὁ τὰς Πελοπίδας——Αὐτοκασιγνήτας νύμφας Ὁμόγαμος κυρεῖ; Herc. Fur. 339. Ὦ Ζεῦ, μάτην ἄρ' ὁμόγαμόν σ' ἐκτησάμην, &c.]

Ὀψίγαμος, qui serò uxorem ducit, et quæ serò nubit

Ὀψιγάμιον, seræ nuptiæ. Apud Pol. ὀψιγαμίου δίκη.

Πικρόγαμος, cui acerbæ nuptiæ contigerunt. Od. ά.

Πολύγαμος, cui multæ sunt nuptiæ, i. qui multas uxores duxit, vel quæ multis viris nupsit. [J. Poll. Onom. lib. 3.]

Πολυγαμία, q. d. nuptiarum multitudo, i. matrimonia cum multis contracta: vel ipse actus multas nuptias contrahendi.

Πρόγαμος, qui vel quæ prior nuptias contraxit.

Προγάμια, dona quæ ante nuptias dabantur. Item sacrificium quod ante nuptias celebrabatur. Poll.

Προγαμιαῖος, antenuptialis: προγαμιαία δωρεὰ, antenuptialis donatio. [Lycophr. Alex. 546. Schol.]

Σύγγαμος, uxor. q. d. nuptiarum socia. Item σύγγαμοι, inter quos est affinitas. Item σύγγαμος pro rivali. Eurip.

Τελεσσίγαμος, nuptias perficiens. Nonn.

Τρίγαμος, ter uxorem ducens, vel ter nupta. Theon.

Ὑστερογαμία, seræ nuptiæ. Suid.

Φιλόγαμος, nuptias amans. [Eurip. Iph. in Aul. 391. Ὤμοσαν τὸν Τυνδάρεω ὅρκον οἱ κακόφρονες φιλόγαμοι μνηστῆρες.]

ΓΑ'ΜΜΑ, gamma, nomen tertiæ apud Græcos literæ, quæ Latinis ge dicitur. Xen. Pæd. 7. ὅπως ὥσπερ γάμμα ἐκπεριελθόντες τὴν ἑαυτῶν τάξιν κυκλώσαντες πάντοθεν ἅμα μάχοιντο. Et apud Plut. in Problem. Romanis, Romani ὀψὲ ἐχρήσαντο τῷ γάμμα.

Δίγαμμα, (comp.) digamma. duplex gamma. Æolica litera, et figura et vi similis Latinæ F. sic dicta quòd duorum γ, sibi super impositorum, formam gerat. Priscian. l. 1. c. 3.

ΓΑ'ΝΟΣ, εος, τὸ, lætitia, gaudium, voluptas, oblectamentum. In Epigr. vinum dicitur βότρυος γάνος ἐν δακτ. (Æsch. Pers. 483. 617. Ag. 588. Aristoph. R. 1305.) ¶ Item, splendor, fulgor. Hesych.

Γανόω, lætitia afficio, voluptatem affero: unde pass. ἐγανώθην, apud Aristoph. exp. ἐχάρην, lætus sum. ¶ Item splendeo, ut, γανόωσαι ἀσπίδες in Epigr. splendentes clypei.

Γάνωμα et γάνωσις, lætitia. Item splendor, nitor. [Plut.]

Γανώδης, καὶ γλισχρὰ γῆ, exponitur plenum et lentum solum, apud Theophr.

Γανάω, ῶ, luceo, splendeo, niteo. Hesych. Aff. et γανάζω pro eodem.

Γάνυμαι, gaudeo, lætor. (Æsch. Eum. 973.) Invenitur et γάννυμαι cum νν. Propriè est læto quodam vultu advenientem prosequor: ut Il. ξ'. Ἀνδρὶ φίλῳ ἐλθόντι γανύσσεται.

Γανύσκομαι, pro eodem, unde γανύσσεται, Il. ξ'. A quo fit γανύσκομαι, unde γανύσκονται apud Eust.

Γανερὸς, hilaris, item jucundus. Hesych.

Composita.

Ἀγανὸς, ῆ, ὸν, comis, mitis, lenis, placidus, mansuetus. (Æsch. Ag. 101.) Od. έ. ἀγανὸς καὶ ἤπιος ἔστω. Et, ἀγανὰ ἔπεα, Iliad. β'. blanda verba dicuntur: ubi Eustathius annotat deduci à verbo γάνυμαι, præfixo α epitatico, q. d. verba quibus quis γάνυται. Item per antiphrasin pro sævo, ut est in lex. Rhet. † Superl. Hes. Th. 408. ἀγανώτατος, ἡ, ὁ.†

Ἀγανὶς, ίος, ὁ καὶ ἡ, pro eodem.

Ἐπιγάνυμαι, insulto. Exp. et χαίρω, gaudeo, lætor. Apud Apoll. Arg. 2. οὐδὲ γάνυσθαι [illegible]

Περιγανόω, ῶ, lætitia et voluptate circumfundo, exhilaro: ut Theophyl. περιγανώσοντες τοῦ οἴνου τοὺς οἰνόφλυγας καὶ ἀκολάστους.

ΓΑ'Ρ, enim. Frequens particula, quæ in oratione semper subjungitur, ut Latinè enim. † Sic Xen. Pæd. 1. 3. 4. καὶ γάρ τοι ἄκο.† ¶ Adhibetur etiam interrogationibus. Plato de rep. 2. [illegible] ἦ γάρ; ναί, i. nonne? ita. Sic et Il. ρ'. Ἀλκίμεδον, τίς γάρ τοι Ἀχαιῶν ἄλλος ὁμοῖος; &c. vide Bud. † Γὰρ pro δὲ apud poetas inveniri docet Diaconus ad Hes. Asp. 251. p. 208. b. ed. 4to. V. et Grævius ad v. 420.† (Æsch. Ag. 541. πῶς γάρ; Ag. 639. πῶς γὰρ 643. ἀλλ' οὐ γάρ. Eurip. Phœniss. 858. τί γάρ. ib. 1271. Æschyl. Pr. 653. ἦ γάρ. Soph. Œdip. Tyr. 1039. 1037. 1194.)

ΓΑΡΓΑΙ'ΡΩ, splendeo, moveor seu vibro, palpito: item multiplico, Hesych. Significat tamen neutraliter potius plenum et refertum esse, abundare, ut apud Cratinum, Ἀνδρῶν ἀρίστων πᾶσα γαργαίρει πόλις, i. πλήθει. Et apud Sophron. ἃ δὲ οἰκία τῶν ἀργυρωμάτων γάργαιρε.

Γάργαρα, ponitur pro multitudine: ut in Ἀχαρνεῦσιν, Ἀνδρῶν ἱκανῶν πᾶσα γάργαρ' ἐστίν. Et in tragœdia, χρημάτων τε γάργαρα. Itidem Aristophanes, ψαμμακοσιογάργαρα dixit, pro ἀφάτως πολλὰ καὶ ἀναρίθμητα, compositis duobus vocabulis, quorum utrumque denotat multitudinem.

ΓΑΡΓΑΛΙ'ΖΩ, F. ίσω, titillo. vide pass. Item metaph. titillo, i. lætitia afficio. Cebes Theb. de voluptate loquens, ἕως ἂν γαργαλίζῃ τὸν ἄνθρωπον.

Γαργαλίζεσθαι, titillari. Alex. Aphr. οἱ γαργαλιζόμενοι τὰς μασχάλας. Affertur et pro prurire, ex Platone in Phædro.

Γαργαλισμὸς, οῦ, ὁ, titillatio. Plato.

Γάργαλος pro γαργαλισμὸς, apud Luc. in somn.

Δυσγάργαλος sive δυσγάργαλις, et δυσγαργάλιστος, (comp.) qui sese titillari et contrectari manibus ægrè sinit, ut equus qui non nisi difficulter sinit se fricari manibus vel distringi strigili: ut, δυσγάργαλις ἵππος, apud Xen. in lib. de re eq.

ΓΑΡΓΑΡΕΩ'Ν, ῶνος, ὁ, gurgulio, guttur, fistula qua spiratur. vide Alex. Aphr. Esse a sono fictum vocabulum tradunt. Alex. Aphrod. et Etym. et Eust.

Γαργαρίζω, gargarizo: unde, γαργαριζόμενον στόμα, Diosc. lib. 1. dum gargarizatur.

Γαργαρισμὸς, ipsa gargarizandi actio, gargarizatus.

Ἀναγαργαρίζω, (comp.) gargarizo, fauces colluo: ut, ἀναγαργαρίζειν τὸ στόμα ὕδατι, colluere os aqua: et ἀναγαργαρίζειν ὕδωρ ἐν τῷ στόματι, aquam in ore gargarizare. Dicitur etiam ἀναγαργαρίζεσθαι, [illegible] quo fauces colluuntur. Diosc. l. 2. c. 67.

ΓΑ'ΡΟΝ, ου, τὸ, garum: liquamen seu sanies piscium sale conditorum et maceratorum, primùm è garo pisce fieri solitum: unde et nomen habet. vide Gal. et Diosc. Dicitur et γάρος, ου, ὁ, apud Athen. l. 2. et Alex. Aphr. l. 1.

Composita.

Οἰνόγαρον, garum vino mistum. vide Aët. l. 3. c. 85.

Ὀξύγαρον, garum aceto conditum. apud Athen. l. 9.

Ὑδρόγαρον, garum quod aqua dilutum est. Aët. l. 3. c. 84.

ΓΑΣΤΗ'Ρ, έρος, ἡ, et per syncopen γαστρὸς. † Xen. Pæd. 1. 2. 8.† γαστρὶ, accus. γαστέρα, vocat. γάστερ. (form. gen.) venter. Od. δ'. et μ'. ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμός. Dicitur mulier gravida ἐν γαστρὶ ἔχειν, ut apud Herodot. et Paus. vel ἐν γαστρὶ φέρειν, ut apud Plat. de leg. Et ἐν γαστρὶ λαβεῖν, quæ concepit, in Epigr. ¶ Item ventriculus in quem cibi ingeruntur et coquuntur, apud Gal. (Philostr. l. 3. c. 39.)

* Γάστρα, Vas fictile. Pausanias ap. Eustath. ad Iliad. θ. p. 707. 53.*

Γάστρις, gulosus, lurco, ventri deditus. Aristoph. in avibus. (Thesm. 823. καὶ πρὸς τούτοις γάστριδας; ἐκεῖνος μᾶλλον, &c.) Citatur et compar. γαστρίστερος, ex Plat. comico. ¶ Item quem infestant vermes, dicti ἕλμινθες. Suid.

Γαστρίζω, ventrem expleo, ventrem saburro. Item opiparè et lautè accipio. Luc. ἐχρῆν σε ἀρίστῳ γαστρίσαι τῷ δράματι. Item in ventrem cædo. Aristoph. in Vesp.

Γαστρίζομαι, ventrem meum saburro, helluor. apud Athen. 4. et Basil. Item in ventrem cædor. Aristoph. in equit.

Γαστρισμὸς, ventris impletio, ingluvies. [Athen. Deipn. l. 5.]

Γάστρων, ωνος, ὁ, idem quod γάστρις, gulosus, lurco, &c. (Aristoph. 202.)

Γαστρώδης, εος, ὁ, ventrosus, ventriosus.

Γαστρίδιον, ου, τὸ, parvus venter. Aristoph.

Γάστρη, et γάστρα, fundum vasis, ut γάστρη τρίποδος, apud Hom. Dicitur et de navi, significatque ejus fundum, id est, carinam vel (ut alii vocare malunt) alveum.

Composita.

Ἀγάστωρ, ορος, ὁ, frater qui eodem ventre prodiit, uterinus, quasi ὁμογάστωρ. Hesych.

Γλωσσογάστωρ, seu γλωττογάστωρ, qui linguæ victum quærit, qui linguæ ministerio ventrem alit.

Ἐγγλωττογάστωρ, (decomp.) pro eodem. Aristoph. in avib.

Ἐπιγάστριον, ου, τὸ, (q. d. superventrale) quod est à pectore ad pubem usque, vel pars supra umbilicum. Quidam ita vocant totam eam carnem, quæ ab imis costis ad pubem usque protenditur, quòd ventri incumbat. Exp. et abdomen.

Ἐγγάστωρ, ingentem habens ventrem, ventrosus, ventriosus. Æsch. [illegible] ἐστὶ 9.

Κοιλογάστωρ, qui est cavo ventre. (Æsch. S. c. Th. 502. 1045.)

Μεσογάστωρ, medio ventre cinctus. Hesych.

Ζωνογάστωρ, pro eodem.

Ὀλβιογάστωρ, ventre beatus, qui se ventre bene curato beatum existimat, qui beatitudinem in suo ventre ponit, id est, ventris sui voluptate metitur, apud Athen. l. 9.

Ὁμογάστωρ, et ὁμογάστριος, idem quod ἀγάστωρ, Il. φ'. et ω'.

Πλατυγάστωρ, et πλατυγάστης, qui est lato ventre. Aristot.

Προγάστωρ, cui venter prominet, ventriosus. [Aristoph. Ran. 102. Schol.]

Περιγαστρίδιον, ventrale, tegumentum ventris. Aff. ex Luc.

Ὑπογαστρίζομαι, saturor. Poll.

Ὑπογάστριον, (q. d. subventrale) imus venter, pars infra umbilicum usque ad pubem, à quibusdam exp. pubes. vide Poll.

Χειρογάστωρ, et ἐγχειρογάστωρ, cui manuum labor ventri alimentum suppeditat, qui manuum labore vivit.

ΓΑΥΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, mulctra, quæ et mulctrum et mulctrale, vas lacti recipiendo, παρὰ τὸ γάλα. Od. ι. ναῖον δ' ὀρῷ ἄγγεα πάντα, Γαυλοί τε σκαφίδες τε τετυγμένα, τοῖς ἐνάμελγεν. ¶ Γαῦλος autem priore circumfl. navigii genus, Aristoph. in avib. γαῦλον στῆσαι καὶ ναυκληρῶ. Item sentina. Eust.

Γαυλὸς, propriè σκεῦός ἐστι ποιμενικὸν, εἰς τὸ ἀμέλγειν χρήσιμον, καὶ παρὰ τὸ γάλα λέγεται, sicut et γαυλὸς, secundum Theocriti scholiasten.

Χυτρόγαυλος, (comp.) apud Joseph. in antiq. Jud. exp. labrum conchæ specie.

ΓΑΥ̃ΡΟΣ, ου, ὁ, superbus, arrogans, ferox. Item qui elatus est et exultat aliqua re. γαῦρος λέων apud Dionys. Areop. ferox leo. Euripides, γαῦρος ἔλθω. (Phœniss. 124. Aristoph. R. 284.) Luc. γαῦρος γάρ ἐστι τοῦ λόγου μετέωρος εἶναι. Plut. in Apophth. ἱλαρὸς καὶ γαῦρος. Dicitur et γαῦρος τὸ φρόνημα, elatus animo, apud Aristoph. Itidemque ipsum φρόνημα appellatur γαῦρον, in Epigr. Et τὸ γαῦρον pro animi elatione apud Plutarchum in Ant. ☞ A γαίω fit γαύω, (sicut ἀγαυὸς, et ab ἀγαίω) deinde γαῦος, et interjecto ρ, γαῦρος. Alii derivant ab ἀγαυὸς, abscisso α.

Γαυρόω, ῶ, et Γαυρόομαι, οῦμαι, superbio, glorior, efferor. Phocyl. Μὴ γαυροῦ σοφίῃ. Plut. in Cor. γαυρούμενον εὐγενείᾳ καὶ ἀνδρείᾳ.

Γαύρωμα, gloriatio, elatio, jactatio, exultatio. Eurip.

Γαῦρος, et γαύραξ, Hesych. idem quod γαῦρος.

Γαυριάω, ῶ, superbio, glorior, efferor, me jacto. Dem. pro cor. οὐδὲ τὸν ἵππον, εἰ ταύτῃ γαυριᾷς, ἐφ' ᾧ [illegible] κατάρατε πομπεύων. Plut. in Lyc. γαυριῶντας ἐπὶ τῷ [illegible] τὸν παιδαγωγόν. Et, γαυριᾶσθαι, de equo exultante apud Xen. de arte eq.

Γαυρίαμα, gloriatio, exultatio. [Phav. Lex.]

Γαυριακὸς, οῦ, ὁ, elatus, superbus.

Γαυρότης, ητος, ἡ, superbia, elatio, gloriatio.

Γαῦσις, elatus. Laërt. in Polemone.

Composita.

Ἀγαυρὸς, οῦ, ὁ, superbus, insolens. Nic. in Ther. Et à γαῦρος, præfixo α intensivo, vel ab ἀγαυὸς, interjecto ρ. Utriusque etymologiæ meminit Eust.

Ἀγαυριάω, ῶ, valde insolesco, valde me effero. Etym. ex Methodio.

Ἀγαύρωμα, τὸ, insolentia, elatio animi. Hesych.

Ἀγαυρίασις, genus luctæ esse tradit. Eust.

Ἐγγαυριάομαι, ῶμαι, insolesco, insolens vel superbus fio aut arrogans, superbio. Item active, effero, jacto. Aff. ex Eurip. [Iphig. in Aul. 101.] ἐγγαυριῶμαι τἀξίωμα τἀνδρὸς, dignitatem viri exaggero.

Ἐπιγαυριάομαι, ῶμαι, efferor animo, et ferocior reddor ob. Apud Xen. Pæd. 2. ἐπιγαυρωθεὶς, exp. lætior factus.

ΓΑΥΣΟ'Ν, Hesych. exp. καμπύλον, στρεβλὸν, κυρτὸν, curvum, tortuosum, intortum. Utitur Hippocrates. sed Gal. annotat vocem hanc non esse usitatam Græcis, ideoque ambiguum esse debeat an ἐξίστασθαι an [illegible]

Γαυσόω, reddo γαυσὸν, incurvo, intorqueo. Hesych.

ΓΕ', syllabica adjectio, quidem, certè, utique. (Eurip. Phœniss. 374. 567. 572. 553. 880.) Sæpe vacat, præsertim aliis vocibus adjuncta, articulo autem ὁ frequentissimè. ¶ Item, saltem. Dem. εἰ μὴ ὅλον, μέρος γε, si non summam, saltem partem. Sæpius ubi accentu scribitur. ¶ Pro γε dicitur Doricè γα, ut apud Aristoph. in Acharn. ἔγωγα, pro ἔγωγε, ego quidem.

ΓΕ'ΓΩΝΑ, præt. med. verbi γώω, metathesin habens pro γέγονα. Significat autem illud γώω, licet inusitatum sit, γνωστὸς ὦ, seu ἐξάκουστος ὦ, teste Eust. id est, ita clamo seu vociferor, ut intelligar; seu ut audiatur et intelligatur clamor meus, ideoque clarè vociferor. Odyss. ι. et ζ. ὅσσον τε γέγωνε βοήσας. Et Il. ω. γέγωνέ τε πᾶσι κατὰ ἄστυ. Didymus inquit γεγωνεῖν esse [illegible] τὴν φωνήν. (Æsch. Pr. 194.)

Γεγώνω (prætorito medio in præsens transeunte) idem quod γέγωνα. Affert enim Eust. ex Soph. τί γεγώνω; Pro eodem dicitur etiam γεγωνέω, ῶ, sæpe apud Homerum. (Æsch. Pr. 524. 783.) Usus est et Xen. in Cyneg. ὁ ἄκαιρος γεγωνείτω, vociferetur, clamet. (Γεγωνὸς — γεγωνεῖ Ζεὺς κεραυνὸς [illegible] Æsch. S. c. Th. 449.)

Γεγώνησις, vociferatio, altus clamor. Plut.

Γεγωνίσκω, idem quod γεγωνέω. Thuc. l. 7. [Æschyl. Prom. vinct. 628. Τί δῆτα μέλλεις μὴ οὐ γεγωνίσκειν τὸ πᾶν. Eurip. Elect. 808. [illegible] οὐ γεγωνίσκων λόγους, &c.]

Γεγωνὸς, οῦ, ὁ, alto clamore enuntiatus, seu clarus, ita pronuntiatus ut audiri et intelligi possit, ut γεγωνὸς λόγος, apud Philonem. (Γεγωνότερος. Philostr. l. 3. c. 42.)

Ἀντιγεγωνέω, ῶ. (comp.) reclamo, in Epigr.

ΓΕ'ΕΝΝΑ, vocabulum Hebraicum, ex duobus compositum, vallem Hinnom declarat, in qua olim Israelitæ, superstitionibus vicinarum gentium addicti, filios suos diis adolebant, inaudita quadam immanitate. Inde factum ut acciperetur pro loco cruciandis in æternum reprobis destinato, atque adeò pro ipso supplicio et cruciatu quo afficiuntur cum Satana et angelis ipsius, sicut Erasmus et alii multi annotarunt. Usurpant novi Testamenti scriptores et Theologi hac voce: de qua vide et Jerem. c. 7.

ΓΕΙ'ΝΟΜΑΙ, gignor, nascor. † γείνεσθαι πατρὸς λέγεται Καμβύσου. Xen. Pæd. 1. 1. 2. 1. et ibidem γείνεσθαι μητρὸς, paulo inferius.† Od. θ'. τὼ μὴ γείνασθαι ὄφελλον. Iliad. ι'. [illegible] Hesiod. [illegible] Præt. Med. γέγονα, (solis poëtis in usu) natus sum, interdum et simpliciter pro sum; unde γεγαὼς particip. Apoll. Arg. 2. κασίγνητοι γεγαῶτες. Od. Ϋ. νέον γεγαῶτ' ἐπὶ οἶκον. Et in infin. Dorico γεγάμεν. Aorist. med. ἐγεινάμην in frequenti usu est in activa signif. pro genui, procreavi, diciturque et de viro et de muliere. † Sic Hes. Th. 126. et sæpius.† Iliad. ε. Ἢ ὀλίγον οἷ παῖδα ἐοικότα γείνατο Τυδεύς. Il. ζ. Ἐκ γὰρ ἐμεῦ γένος ἐστὶν, ἐμοὶ δέ σε γείνατο μήτηρ. Sic Il. α. Σοὶ δέ σε γείνατο μήτηρ. Xenoph. in Apologia Socratis, de utroque parente simul dixit, ὡς σὺ πεπεισμένος σοι πείθεσθαι μᾶλλον ἢ τοῖς γειναμένοις. Idem in Apomnem. τὰς γειναμένας appellavit matres, scribens, ἐμφῦσαι δὲ ταῖς γειναμέναις ἔρωτα τοῦ ἐκτρέφειν.

Γίγνομαι, et γίνομαι, (f. γενήσομαι, præt. γεγένημαι, Aor. 1. ἐγενήθην, tanquam à γενάομαι, ῶμαι, Aor. 2. med. ἐγενόμην, præt. med. γέγονα tanquam à γένω) nascor, orior. † γίγνονται ἐγκλήματα, accusationes oriuntur. Xen. Pæd. 1. 2. 6.† Plat. epist. 9. Ἕκαστος ἡμῶν οὐχ αὐτῷ μόνον γέγονεν. Apud Xen. † Pæd. 1. 2. 13.† γεγονὼς ἔτη εἴκοσι, natus annos 20. τὰ γιγνόμενα, quæ proveniunt, fructus, proventus. Thuc. † τὸ γιγνόμενον ἀπό τινος, quod ab aliquo venit, provenit. Xen. Pæd. l. 2. 41. b.† ¶ Item sum, fio, unde γέγονα fui vel factus sum. † μέτωπον ἐγίνετο ἐπὶ διακοσίων: frons fiebat, veniebat ad ducentos. Xen. Pæd. 2. 36. τῶν γεραιτέρων γίνονται. Xen. Pæd. 1. 2. 15. Sic l. 3. p. 82. d. τῶν ἡμετέρων γεγόνατε.† Thuc. ἰσοπαλὴς ἡ μάχη γίγνεται. Et, οἱ ἐν ἐξουσίᾳ γενόμενοι, Dem. qui sunt in imperio. γένωμαί σοι δι' ἔχθρας, Aristoph. cum tibi inimicus. Idem Aristoph. γέγονας ἀληθῶς ὡς λέγουσι πλούσιος; itáne factus es dives? Pro loco variè vertitur, habita ratione præpositionis cui adjungitur; ut apud Theophrast. de caus. pl. 3. γίνεται πῦρ ἐπὶ πῦρ, ignis igni adjicitur. γίνεσθαι ἐφ' ἑτέροις, Thuc. aliis inniti, in aliis spem collocare. † ἐπί τινι γίνεσθαι: alicui præfici.† γίνεσθαι ἀπό τινος, ab aliquo disjungi. Itidem sine præpositione, ut, γέγονε τῇ πόλει ὄνομα, nomen urbi inditum est. Frequenter exp. accidere, evenire, contingere, ut, τί γέγονε; quid accidit? Xen. Hell. 3. πρὶν τὰ νῦν ἐπηγγελμένα γενέσθαι. Cum infinit. apud Isocratem. γένοιτό μοι τοῦτο ποιεῖν. † Cum dat. ὡς Πέρσαις γένοιντο: ut Persarum essent, Persæ haberent. Xen. Pæd. l. 4. p. 114. a.† ¶ Γίγνομαι πρὸς τούτῳ, vel ἐν τούτῳ, vel περὶ τοῦτο, versor in hac re, incumbo in hanc rem, occupatus sum in hac re. Plutarch. Isocr. Plat. ¶ Item venio, pervenio, accedo, ut Herodot. ἐπεὰν ἐγένετο ἐπὶ Γύνδῃ ποταμῷ, ubi venit vel pervenit. Sic Thuc. ἐγένετο πρὸς τῷ Ἰσθμῷ. Plut. in Fabio. γίνονται πάλιν ὑπὸ τοῖς Ῥωμαίοις, veniunt in potestatem, vel rediguntur in potestatem. † τὰ ἐμποδὼν γιγνόμενα. Xen. Pæd. 1. 2, 10. et 1. 4. 23. ἐγγύτατα γίγνεσθαι et πρός τινι. ibidem ὁμοῦ, ad manus venire. Xen. Pæd. 1. 2. 54. b. αἱ γιγνόμεναι ἡμέραι sequentes dies exp. apud Xen. Pæd. l. 5. p. 141. a.† ¶ Γέγονέ σοι καλῶς, bene tecum agitur. Dem. (Æschyl. Eum. 534. γενοίμεσθα. Eurip. Med. 767. ἐγένετο. Id. Phœniss. 150. 534. γενοίμεσθε, ib. 1020. γενοῦ probe te. Soph. Tr. 1081. Œdip. Tyr. 1040. 1109. δι' ἐχθρᾶς [illegible] γενόμεσθα. Aristoph. R. 1459. Soph. Tr. 1081. Œdip. Tyr. 734. τὰ γεγενημένα. Luc. t. 1. p. 2. Æsch. Ag. 1688.)

Γένεσις, εως, ἡ, origo, ortus; ut, γένεσις κόσμου, ποταμῶν, &c. apud Plat. Est etiam id ipsum quod ortum est, ut apud Plat. in Tim. ὅ, τι γὰρ πρὸς γένεσιν οὐσία, τοῦτο πρὸς πίστιν ἀλήθεια, Cic. exp. quantum enim ad id, quod ortum est, æternitas valet, tantum ad fidem veritas. Item genitura, nativitas. Epigr. l. 2.

Γενέσιος, genitalis, genitabilis, generare faciens. Plut. de Pythic. oracul.

Γενέσια, τὰ, γενέθλια, dies natalitius. apud Herodot.

Γενεσιακὸς, οῦ, ὁ, idem quod γενεθλιακός.

Γενετὴρ, ῆρος, ὁ, genitor, Aristot. γενέτειρα, ἡ, genitrix.

Γενέτης, ου, ὁ, genitor, Plut. Est item ἔκγονος, Hesych. unde apud Soph. (Œdip. Tyr. 447.) Διὸς γενέτας. [Eurip. Ion. 1130. θύσας δὲ γενέταις θεοῖσιν, ἐν μακρῷ χρόνῳ τεκνῶ, &c. Propriè autem γενέτας θεοὺς et genios et deos, denique natalium præsides notat, γενεσίους ἐφόρους. Barnes. 916. Ὁ δ' ἐμὸς γενέτας, καὶ σὸς γ' ἀμαθὴς, &c. Hoc in loco γενέτας (quod plerumque patrem sonat, ut et γεννητὴς, et γενέτωρ) filium significat, nec id prorsus sine exemplo, &c. Barnes.]

Γενετὴ, ἡ, ortus, nativitas; unde ἐκ γενετῆς, ab ortu. † Hes. Th. 271.† Hom. et Arist.

Γενετυλλὶς, ίδος, ἡ, ortus et generationis antistes dea. Aristoph.

Γενέτωρ, ορος, ὁ, genitor. Aristot. [Eurip. Chrysipp. 1. Γαῖα μεγίστη καὶ Διὸς αἰθὴρ, Ὁ μὲν ἀνθρώπων καὶ θεῶν γενέτωρ, Ἡ δ' &c. Ion. 136. Φοῖβός μοι γενέτωρ πατήρ. Herodot. Hist. lib. 8. c. 137. Τοῦ δ' Ἀλεξάνδρου τούτου ἕβδομος γενέτωρ Περδίκκης ἐστί.]

Γενητὸς, οῦ, ὁ, qui ortum habet, qui gignitur aut genitus est. Plat. in Tim.

Γένος, εος, τὸ, genus, progenies. (Eurip. Phœniss. 368. Soph. Œdip. Tyr. 1036. 1444.) Γένος δέ μοι ἔνθεν ὅθεν σοι. Herodian. lib. 1. ἡμεῖς δὲ τὸ σὸν γένος. Exponitur etiam natio, Synes. epist. 61. Σύρος τὸ γένος, Syrus natione. † τοῦ περσικοῦ γένους ὤν. Xen. Pæd. 1. 2. 1.† ¶ Metaphoricè etiam capitur, ut Lat. genus, ut apud Plat. epist. 3. τὸ τῶν φιλοσοφούντων γένος. Et ibidem, τὸ θνητὸν γένος, mortalium genus. ¶ Est etiam artis vocabulum, cui correspondet εἶδος, unde γένει διαφέρειν, genere differre. Aristot. ¶ Item sexus. Plato in symp. τρίτον γένος τῶν ἀνθρώπων ἀνδρόγυνον vocat. ¶ Item γένη, liberi. Bud. ex Hermog.

Γεννῆται, αἱ, qui ejusdem generis et familiæ sunt, gentiles. ex Isæo. Sic etiam in Atheniensium repub. dicebantur qui ejusdem γένους essent. Vide Poll. l. 7.

Γενικὸς, οῦ, ὁ, generalis, ut, γενικαὶ ἀρεταὶ τέσσαρες, apud Suid. Item genitivus, ut, γενικὴ πτῶσις, apud gramm. † et γενικὴ absque πτῶσις.†

Γενικῶς, generaliter. [Cic. ad Attic. l. 1. ep. 14.]

Γενούστης, ου, ὁ, idem quod γενέτης, συγγενὴς, ἔγγονος, Suidæ. Plato in Philebo, νοῦς ἐστι γενούστης τοῦ πάντων αἰτίου λεχθέντος.

Γενεὰ, ἡ, genus, progenies. † Xen. Pæd. 1. 1. 5.† Τούτους τῆς γενεᾶς τε καὶ αἵματος ἐχόμενοι εἶναι. Et Philo de vita Mos. καταλείπει μὲν πατρίδα καὶ γενεὰν καὶ πατρῷον οἶκον. Item generatio, genitura, ut, φύλλων γενεὴ, Il. ζ'. † Xen. Pæd. 1. 2. 8. et 13.† Exp. etiam ætas, seculum, quod temporis spatium alii triginta annorum, alii centum, alii septem faciunt. Alii quantamcunque hominis ætatem intelligunt, ut, ἐπὶ τῆς ἡμετέρας γενεᾶς, nostro seculo, nostra memoria. Demosth. (Soph. El. . . . . pl. Œdip. Tyr. 1211. Æsch. Ag. 1581.)

Γενέθλη, ἡ, genus, ortus, origo, ut, ἀργύρου γενέθλη, Il. β'. Et Γενέθλιον, progenies, γέννημα. Oppian. de ven. 3. et Soph. in Elect. (Œdip. Tyr. 189. 1439.)

(Γενέθλη. Æsch. Ag. 713. 923. Ch. 256.)

Γενέθλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, natalis, natalitius, ut, γενέθλιος ἡμέρα. Et γενέθλιοι θεοὶ, apud Plat. de leg. 8. (Θεοὺς γενεθλίους. Æsch. S. c. Th. 645. γενέθλιον θέμιν. Ch. 912. Eum. 893.)

Γενέθλια, τὰ, natalitia, id est, convivia solennia in honorem natalis. Lucian. † Xen. Pæd. 1. 3. 9. sc. συμπόσια.†

Γενεθλιακὸς, ad natalem diem pertinens, ut, γενεθλιακὸς λόγος.

Γενεθλιὰς, άδος, ἡ, idem quod γενέθλιος. Nonn.

Γενεθλίδιος, ου, ὁ, natalis, natalitius. Epigr.

Γέννα, ἡ, progenies, genus. Xen. (Æsch. Pers. 952. Ag. 121. 1486. Pr. 164. 773.)

Γεννάδας, ου, ὁ, generosus, Aristot. eth. 1. cap. 10. et Luc. de cal. Item ingenuus. Aristoph. in Ran.

Γενναῖος, ου, ὁ, id est, εὐγενὴς, seu (secundum antiquos) συγγενὴς καὶ ἰθαγενής. Il. ε. Οὐ γάρ μοι γενναῖον ἀλυσκάζοντι μάχεσθαι. Item ingenuus, Plat. 2. de rep. Item nobili et generosa stirpe ortus. Thuc. l. 2. Sic et apud Plat. γενναῖος ἰχθὺς, et γενναῖος ἵππος, apud Herodian. Item generosus, id est, strenuus, Herodian. lib. 2. γενναῖος καὶ θυμοειδής. † De cane Xen. Pæd. 1. 4. 15. et 21.† Item validus, vehemens, ut, γενναῖα δὴ, apud Soph. in Ajace. (Eurip. Phœniss. 1638. Soph. Œdip. Tyr. 1483. 1544. Aristoph. R. 97.)

Γενναίως, generosè, fortiter. Herodian. l. 3. † Aristoph. Nub. 532.† (Æsch. Ag. 1207.)

Γενναιότης, ητος, ἡ, generositas. Eurip. (Phœniss. 1690.) Polyb. † de terra. Xen. Pæd. p. 218. c.†

Γεννικὸς, οῦ, ὁ, generosus. Plat. in Phædro.

Γεννικῶς, generosè, fortiter. Item ingenuè. [Aristoph. Lysistr. 1070. Ἀλλὰ χωρεῖν ἄντικρυς, ὥσπερ οἴκαδ' εἰς ἑαυτῶν γεννικῶς.]

Γέννος, ου, ὁ, avunculus, frater matris. Hesych.

Γεννάω, ῶ, f. ήσω, genero, gigno. Xen. εἶδέ σε τοὺς γεννήσαντάς σε. De mulieribus etiam dictum reperitur, ut Lucæ 1. Sic et γεννήτειρα dicitur genitrix. (Palæph. p. 12. de mulieribus.) Metaphoricè quoque capitur, ut pario apud Lat. Plat. in epist. Οὐδὲν ἔδει καὶ λόγον γεννᾷ.

Γεννάομαι, pass. nascor. ut, ἐγεννήθη Τηλαμῶνος, Isocr. Item mediæ vocis, idem quod γεννάω, ut apud Plat. in Tim. εἴδωλα ὑπὸ αὐτῶν ἐγεννήσατο.

Γέννημα, τὸ, quod natum seu procreatum est, progenies. (Æsch. Pr. 849. Soph. Tr. 319. Œdip. Tyr. 1168.) Γεννήματα plur. num. dicuntur liberi, apud Plat. de leg. et alibi. † Soph. Œd. Tyr. 1182.† Exp. etiam fructus et fœtus terræ ac enascentia germina. Polyb.

Γέννησις, εως, ἡ, generatio, procreatio. Plat. in Symp. † Lucæ cap. 1. 14.†

Γεννητὴς, οῦ, ὁ, generator, Plat. [Demosth. c. Eubulidem. ἐξεταζόμενος φαίνεται καὶ ζῶν ὁ πατὴρ, καὶ νῦν ἐγὼ ὁ λέγων, φράτερσι, συγγενέσι, δημόταις, γεννήταις. Soph. Œd. Tyr. 1035. Πῶς δ' οὐχὶ, παῖς γ' εἰ τῶνδε γεννητῶν ἔφυς; Schol. τῶν γεγεννηκότων.] Γεννήτωρ, ορος, ὁ, genitor, parens, Plat. de leg. (Æsch. Suppl. 214.) Γεννήτειρα, ἡ, genitrix. Γεννητὸς, οῦ, ὁ, generatus, genitus, Plat. de leg. Item mortalis, apud Luc. Γεννητῶς, adverb. q. d. genitè, in modum geniti seu generati. Naz. Γεννητικὸς, generandi vim habens, cui vis inest genitalis. Alex. Aphr. (Arist. de Hist. Anim.)

Γονὴ, ἡ, genitura, fœtus, seu fœtura, proles; ut, γονὴ παίδων, Il. ω. sic γονὴ τέκνων, apud Eurip. (Med. 719. 722. 1138. Id. Phœniss. 1537. Soph. Œdip. Tyr. 1483. Æsch. Ag. 1574.) Item genitura, fœtus, id est, infans editus, Luc. Dicitur et de brutorum fœtura, apud Æschin. in Ctes. Extenditur et ad fructus, ut in Plat. axiocho, ἄφθονα μὲν ὧραι παγκάρπων γονῆς βρύουσι, abundant fructuum omnis generis fœtu. Exponitur et genus, apud Athen. et Soph. Exp. et partus apud Eurip. in Phœn. πρὶν εἰς φῶς μητρὸς ἐκ γονῆς μολεῖν. Item semen prolificum, genitura. Hesiod. Μηδ' αἰδοῖα γονῇ πεπαλαγμένος. Γόνας, ab Hippocr. vocari etiam partes naturales quæ generationi inserviunt, tradit Gal. com. 3. εἰς τὸ περὶ ἄρθρων.

Γονὴ, est etiam nomen pessi ad conceptum perutilis. Æg. l. 6. c. 24.

Γόνος, ου, ὁ, (itidem ut γονὴ) exp. generatio, apud Hom. Od. λ'. et τ'. ubi tamen exponi etiam posse γένος, scribit Eust. Apud Hom. γόνος, sæpe signif. qui generatur, fœtus, proles. Sic dicitur Achilles Θεᾶς γόνος, Iliad. α. (Eurip. Phœniss. 144. 236. 312. 1195. Soph. Tr. 1122.) Item semen, quod genitura etiam dicitur. Aristot. Γονὸς autem oxyt. (pro quo γουνὸς Ionica epenthesi apud poëtas) fœcundus, γόνιμος. Est et subst. pro fœcundo et fertili loco, vel solo, apud Hom. ut quum dicit, γουνὸν Ἀθηναίων. † Sic Hes. Th. 54. γουνοῖσιν Ἐλευθῆρος et v. 329. quibus tamen in locis Clericus per colles vult reddi: male puto.†

Γονόεις, εντος, ὁ, fœcundus, fertilis. [Anthol. Epigr. Gr.]

Γόνιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, genitalis, prolificus, fœtificus, ut, γόνιμος θερμότης, apud Plat. de leg. Et, γόνιμος ὑγρότης, apud Theophr. ¶ Item fœcundus, fertilis, ut apud Phil. de vita Mos. lib. 1. γῆ πρὸς πάντα γονιμωτάτη. Item metaph. (sicut et fœcundus, Lat.) γόνιμος ποιητὴς, apud Aristoph. (R. 96.) Interdum cum genit. ut Aristot. de mundo, νέφος ἐστὶ πάχος γόνιμον ὕδατος.

Γονίμως, fœcundè.

Γονεὺς, έως, ὁ, genitor, pater. (Soph. Œdip. Tyr. 1509.)

Γονεῖς, pater et mater, parentes. Hesiod. Aristoph. † Nub. 990. Xen. Pæd. 1. 2. 7.† Plut.

Γονόω, fœtifico, gigno, item concipio. Bud. ex Theophr.

Γόνωσις, ἡ, fœtificatio. [Suid. Lex.]

Γνήσιος, ου, ὁ, originem habens legitimam, et minimè spurius, legitimus, ut, γνήσιοι παῖδες, et γυνὴ γνησία. † legitima conjux et opp. τῇ παλλακῇ concubinæ. Xen. Pæd. l. p. 99. a.† Exponitur et germanus. Sic γνήσιος ἀετὸς, Aristot. aquila germana, et incorruptæ originis. Bud. Exponitur etiam, non adulterinus, non fucatus, genuinus. Dictum videri potest quasi γενέσιος, vel etiam γενήσιος.

Γνησίως, germanè, legitimè, non adulterinè.

Γνησιότης, [illegible] quod est legitimum. Aristot. rhet. l. 1.

Composita, ac primùm ex γείνομαι, quæ terminatione quidem eadem sunt cum compositis ex γένος, at significatione sunt diversa.

Ἀειγενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui semper fuit et erit, sempiternus. Plato in Symp.

Ἀθερηγενὴς, seu ἀθηρογενὴς, aristas generans. Nic. in ther. comp.

(Αἰγυπτογενής. Æsch. Suppl. 30. 1060.)

Αἰθρηγενὴς, idem quod αἰθρηγενέτης, Il. ξ. et τ'.

Ἁλιγενὴς, è mari ortus, mari genitus. Sic dicitur Venus ἀναδυομένη, quæ est orta mari, ut canit Ovid.

Ἀνδρογένεια, virorum genitura, seu hominum propagatio, apud Hipp.

(Ἀργειογενής. Æsch. Suppl. 884.)

Ἀρτιγενὴς, recens genitus, modò ortus. [Lucian. Pseud.]

(Ἀρχηγενής. Æsch. Ag. 1637.)

(Ἀσιατογενής. Æsch. Pers. 12.) [πᾶσα γὰρ ἰσχὺς Ἀσιατογενὴς οἴχωκε. Schol. ὁ Ἀσιατογενὴς, ἤγουν ὁ Περσικὸς, ὁ ἐν τῇ Ἀσίᾳ γεννηθεὶς, &c.]

Ἀτλαγενὴς, Atlante genitus: apud Hesiod.

Αὐθιγενὴς, indigena, apud Luc. in Hermot. et Plut. de prud. an. Item perennis, ut, αὐθιγενὴς ποταμός. Philo de vita Mos. l. 1.

Αὐτογενὴς, sponte sua natus, qui ipse ex se est, non ex alio. Epithetum Dei apud Orpheum. (Æsch. Suppl. 9.)

Ἀφρογενὴς, è spuma ortus, Veneris epith.

Ἀφρογένεια etiam dicitur. † Hes. Th. 196.†

Βοηγενὴς, idem quod βουγενὴς, bove prognatus: ut, βουγενέες μέλισσαι. in Epigr.

Βουγενὴς, è bove ortus seu genitus. Apibus hoc epith. tribuitur, quod ex bovinis ossibus nascantur.

Γαιηγενὴς, è terra genitus, γηγενής. Apoll. 3. Arg. [1183.]

Γηγενὴς, è terra ortus, seu natus. Soph. Γηγενεῖς, peculiariter dicuntur etiam gigantes illi terræ filii. Aristoph. in Neb. (Eurip. Phœniss. 893. 1091. Aristoph. R. 846. Æsch. Pr. 370.)

(Δαρειογενής. Æsch. Pers. 5. 145.)

Διογενὴς, è Jove ortus, Jove editus, ut, διογενὲς τέκνον, apud Soph. de Poll. διογενὲς φῶς. apud Eurip. (Med. 1260.)

Διογενέτωρ, idem quod διογενής. Eurip. in Bacchis. [121.]

Ἐγγενὴς, innatus, ingenitus, ut Bud. interpr. apud Soph. in El. (1330. θεοὺς ἐγγενεῖς. Æsch. S. c. Th. 583.) Vide et in comp. ex γένος. Ἐγγενὴς, id est, γνήσιος, apud eundem.

Ἑλειογενὴς, in palustribus locis natus. τὸ ἑλειογενὲς, oryza. Hesych.

Ἐνδογενὴς, intus genitus, seu domi natus.

Ἐπιγενὴς, affertur pro indigena. Potest exponi etiam, natus post.

Ἡμιγενὴς, semigenitus, apud Plat. in Tim.

(Ἠπειρογενής. Æsch. Pers. 42.) [οἵ τ' ἠπειρογενὲς κατέχουσιν ἔθνος, &c. Schol. οἱ δι' ὅλου τὴν ἤπειρον οἰκοῦντες.]

Ἠριγενὴς, manè ortus, ὁ ἐν ὄρθρῳ γεννώμενος. vel aëre genitus, aëre natus, Apoll. Arg. 2. de Aurora, ἠῶθεν ἠριγενής. Ἠριγένεια, de eadem. Il. ά. † Hes. Th. 381.†

Θεογενὴς, Deo genitus, Deo natus. Nonn.

[Θεογενὴς. Æschyl. Prometh. 351. Schol. Soph. Antig. 845. Ἀλλὰ θεός τοι καὶ θεογενὴς, ἡμεῖς δὲ, βροτοὶ καὶ θνητογενεῖς. Non lego θεογενής.]

Θηλυγενὴς, ὁ fœmina ortus, muliebris. Plato de leg. [Eurip. Bacch. 1154. Ὃς τὰν θηλυγενῆ στολὰν — ἔλαβεν, &c. 117. Æschyl. Suppl. 29. Plat. de Leg. lib. 7.]

Ἰθαγενὴς, rectè, id est, legitimè natus, Od. ξ'. Et, ἰθαγενὴς πολίτης, indigena civis. (Æsch. Pers. 306.) Ἰθαιγενὴς etiam scribi annotat Eust.

(Καδμογενής. Æsch. S. c. Th. 307. Eurip. Phœniss. 765.) [Soph. Trach. 118. οὕτω δὲ τὸν Καδμογενῆ τρέφει. Schol. τὸν Θηβαγενῆ Ἡρακλέα.]

Κυπρογενὴς, in Cypro natus.

Κυπρογένεια, ἡ, epith. Veneris, quòd ibidem et nata esse credatur et religiosè colatur. Hesiod. in Theog.

Μεσογενὴς, qui mediæ est ætatis, ὁ ἐν μέσῳ τῇ ἡλικίᾳ γεγονώς. Hes.

Μοιρηγενὴς, felici fato natus, Il. γ'. (182.)

Μονογενὴς, unigena, unigenitus. (Æsch. Ag. 907.) Plato in Tim. Μουνογενὴς, poeticè υ metri causa inserto, pro eodem. Μουνογενὴς δὲ παῖς, apud Hesiodum. † Ἔργ. 376.† [Herodot. Hist. lib. 2. ἔφασαν δὲ μιν Αἰγύπτιοι τοῦ πρώτου βασιλεύσαντος Αἰγύπτου παῖδα μουνογενέα γενέσθαι. Orph. Hym. in Proserp. 2. Μουνογένεια θεὰ, &c. Apoll. Rhod. Arg. iii. 846. Δαῖραν μουνογένειαν. Schol.]

Νεογενὴς, nuper natus, recens natus, Plato in Theæt.

Νηογενὴς, apud poëtas pro eodem. Dicitur et Νηογιλὸς, pro eodem, et Νεογιλὸς, ν in λ mutato. (Theoc. ιζ'. 58.) Et Νεογιλαῖος, pro eodem.

Νεογνὸς, idem. (Æsch. Ag. 1172.) Factum esse per syncopen pro νεογενὴς, tradit Eustat.

Νεφεληγενὴς, nube genitus, nubigena. Epithetum est Centaurorum, item Phryxi et Helles, quorum illi ex nube qua Ixion deceptus est, hi ex Nephele nati fuerunt. Vide Eust.

Οἰκογενὴς, domi nostræ natus, non emptitius seu adventitius, vernaculus. Plut. et Aristot. Interdum pro verna seu servo vernaculo. Plut. Item cognatus, propinquus, vel etiam domesticus. Hesych.

Ὀφιογενὴς, serpentigena. Strab.

Ὀψιγενὴς, serò genitus, tardè natus.

Παλαιγενὴς, q. d. olim genitus, unde ponitur pro prisco seu vetusto, ut apud Apoll. Arg. 1. παλαιγενέων κλέα φωτῶν Μνήσομαι. (Æsch. S. c. Th. 740. Eum. 173. Pr. 220. Ag. 1646. παλαιγενέων ἀοιδῶν. Eurip. Med. 422. Phœniss. 302.) Item pro annoso seu sene, apud Aristoph. † Nub. 357. πρεσβῦτα παλαιγενές.†

Παλιγγενὴς, renatus. Nonn.

Πολυγενεῖς, ῶν, οἱ, diversis parentibus nati.

Ποντογένεια, ex mari nata. Itidem Veneris epith. Oppian. lib. 1. de Venat.

Πρεσβυγενὴς, priscus, q. d. antiquus natu. [Eurip. Troad. 588.]

Πρεσβυγένεια, ἡ, antiquitas. Plutarch. Symp. [Herodot. Hist. lib. 6. κατὰ πρεσβυγενείην δὲ οὕτω τετίμηται μᾶλλον ὁ Εὐρυσθένεος.]

Πρωτογενὴς, primigenitus, primigenus, primitivus. [Plat. Politic. ὃ δὲ αὐτὸ προσαγορεύομεν πᾶν τὸ πρωτογενὲς ἀνθρώποις κτῆμα, &c. Hinc forte corrigas J. Poll. Onom. lib. 7. §. 209. ubi πρωτογονές. Vide Not. 76.] Comparat. πρωτογενέστερος, antiquior, senior.

Πρωτογένειος, primogenius. τύχη πρωτογενεία, Fortuna primogenia. Plut. in quæst. [Orph. Hym. in Nat. v. 5.]

Πυριγενὴς, igni satus, igni genitus. Apud Eurip. πυριγενὴς παλάμη, exp. ἄτεγκτος, ἀτέραμνος. nam quum ignis sit res sæva, sæva itidem sunt quæ ex eo nata sunt. Innuit autem per πυριγενῆ παλάμην, ensem, quoniam in igni ferrum molliri et cudi solet.

[Πυριγενέτης. Æschyl. Sept. 213. πυριγενετᾶν χαλινῶν. Schol. B'. τῶν ἐν πυρὶ χαλκευθέντων.]

Πυρογενὴς, ex frumento ortus. Epigr.

(Σουσιγενής. Æsch. Pers. 645.)

Τριτογενὴς et Τριτογένεια, ἡ, Minervæ epith. ita dicta quòd vel ad Tritonem fluvium seu paludem nata sit, cujus accolas ei sacrificare tradit Herodotus; vel quòd è Tritone, id est, Neptuno orta sit, ut Libyæ incolæ opinantur; vel quòd è capite Jovis prognata existimetur. Τριτὼ enim caput est Cretensium lingua, vel quòd tertia mensis die nata esse credatur, vel (activè accipiendo) quòd tria hominibus ingenerat, νόον, φρένας, δίκαιον, νοῦν (ut Empedocles vult) τὸ εὖ λογίζεσθαι, λέγειν καλῶς τὰ νοηθέντα, ὀρθῶς πράττειν αὐτά, vel quod τὸ τρεῖν ἐγγεννᾷ τοῖς ἐχθροῖς, inquit. Eust. ¶ Τριτογένεια apud Aristoph. in Neb. † v. 985.† (ut schol. tradit) est genus saltationis. (V. Sch. Æsch. Eum. 293.)

Ὑλογενὴς, ex materia ortus. Orph.

Ὑστερογενὴς, posterior natu seu ortu. Synes. epist. 103.

(Φθερσιγενής. ἐπὶ τῷ φθείρειν γεγονώς. Æschyl. S. c. Th. 1062. Erin. Epith.)

Χαμαιγενὴς, humi natus, è terra ortus, humo prognatus. Hesiod. in Theogon. † 179.†

Secundum compositorum genus, ex verbo γίγνομαι.

Ἀπογίγνομαι, absum, ut ἀπογιγνόμενος τῆς μάχης, ex Herodot. qui abest à prælio. Thucyd. 1. τῶν ἁμαρτημάτων ἀπογενόμενοι, qui à maleficiis abfuistis. ¶ Item, decedo, cui opponitur προσγίγνομαι, accedo, apud eundem, lib. 2. Πορευομένῳ δὲ αὐτῷ ἀπεγίγνετο μὲν οὐδὲν τοῦ στρατοῦ, εἰ μή τι νόσῳ, προσεγίγνετο δέ. Apud Aristot. autem in Physiognom. ἐπιγίνεσθαι opponitur τῷ ἀπογίνεσθαι, et ἀπολείπειν. Et apud Gregor. ἐπιγίνεσθαι, et ἀπογίνεσθαι, accedere seu advenire, et abscedere. ¶ Item pro, desum, apud Andocidem. ¶ Item morior, Thuc. l. 2. τὰ μὲν ὀστᾶ προτίθενται τῶν ἀπογενομένων.

Διαγίγνομαι, intersum, (eo sensu quo dicitur spatium aliquod temporis interfuisse.) Plut. ἐτῶν διακοσίων διαγεγονότων, ducentis annis interlapsis. ¶ Item duro, permaneo, perenno. † ἄρχοντες διαγίγνονται. Xenoph. Pædiæ lib. 1. p. 26. c.† Plat. in Apoll. τοσάδε ἔτη διαγενέσθαι. Plut. in Fab. ἀσφαλῶς διεγένετο, per totam vitam tutus fuit. Et pro, tolero vitam, apud Plut. Et pro evado, apud Synes. εἰ καὶ διαγενοίμεθα ἐκ κλύδωνος.

Ἐγγίγνομαι, insum vel innascor, † Xen. Pæd. 1. 2. 43. e. et l. 3. p. 84. c.† Plat. de repub. 1. ἐν ἐλευθέροις καὶ δούλοις ἐγγενομένη ἡ ἀδικία μισεῖν ποιεῖ ἀλλήλους. apud Xen. ἐρῶ τῶν διδασκαλικῶν λόγων τοῖς ἀμελέσι λήθην ἐγγινομένην. ¶ Item intersum, interjicior, (de tempore dictum) ut διαγίγνομαι. Thuc. 1. χρόνου ἐγγενομένου. Id. lib. 8 διατριβῆς ἐγγεγενημένης. Et, χρόνων ἐγγεγενημένων, apud Demost. elapsis interim multis annis. ¶ Ἐγγίγνεται cum infinit. licet, facultas est. Æschin. ἵνα δ' ἐγγένηται Δημοσθένει περὶ αὐτῆς εἰπεῖν, παρίημι. Sic Plutarch. ὡς ἐγγένηται τῷ ἀνδρὶ συμβῆναι. (Aristoph. R. 701.)

Ἐκγίγνομαι, enascor, oriundus sum, et in hoc hemistichio, οἳ γῆς ἐξεγένοντο, qui è terra nati sunt. † Hesiod. Theog. 76. ubi præt. med. part. ἐκγεγαὼς est.† Plut. in lib. de virtutibus mul. οὐ γὰρ ἐνταῦθά γε δύνασθε καταδῦναι φεύγοντες, ὅθεν ἐξεγένεσθε, in uterus matrum unde editi estis. Sic Artemid. Oniroer. 1. τοῦτο δὲ σημαίνει τὴν πατρίδα ἐξ ἧς ἐξέδυ τις καὶ ἐξεγένετο. Ἐκγίνεται cum infinit. licet, &c. ut ἐγγίνεται. Æsch. in Ctes. ἐμοὶ γὰρ ἐξεγένετο ἂν σιωπᾶσθαι. Et apud Herodotum, ἐκγενέσθω μοι Ἀθηναίους τίσασθαι, facultas detur, contingat mihi Athenienses ulcisci.

Ἐπιγίγνομαι, supernascor, seu postnascor, unde οἱ ἐπιγιγνόμενοι dicuntur posteri. Isocr. in Helen. τοιαύτης δὲ τῆς γυναικὸς οὐδὲν τῶν ἐπιγιγνομένων ἀξιωθήσεσθαι. Sic apud Thuc. sæpe. ¶ Item adnascor, ut Theophr. de caus. 6. ζητήσειε δ' ἄν τις διὰ τί ποτε ἐνίοις ἐγγίνεται ἢ ἐπιγίνεται, καὶ οἷον ἡ ἁλμυρίς. ¶ Item succedo, subsequor, sequor, apud Thucydidem sæpe, ut, τοῦ δ' ἐπιγιγνομένου θέρους et χειμῶνος, item, τῇ ἐπιγιγνομένῃ ἡμέρᾳ. Pro supervenio, apud eundem Thuc. accipitur hic, οἱ ἐκ τῆς ἠπείρου Ἀκαρνᾶνες ἐπεγένοντο αὐτοῖς κατὰ νώτου. † Xen. Pæd. 1. 6. 35.† Philo de mundo ζώοις ἐπιγένεσθαι τοιαυτί. Item exorior, existo: ut apud Xenophontem, ἕως δ' ἐπεγένετο πολὺ καὶ ἄφαντοι διεγένοντο τὴν ἀναγωγήν. Ἐπιγίγνομαι oppositum τῷ ἀπογίγνομαι, vide supra.

Ἐπιγέννημα, τὸ, quod ad aliquam rem quasi superaccedit. Sic in morbo dicitur affectus ille, qui ex primario affectu consequitur.

Καταγίγνομαι, versor et sum occupatus, ut, γεωμετρία ἐστὶν ἐπιστήμη περὶ τοῦτο καταγιγνομένη, σπουδῆς, ἄνευ. Item Greg. in Epitaph. in patrem suum, θαυμάζω ὅτι περὶ μὲν ταῦτα οὕτω καταγιγνόμενος ἐν μέσοις περιεσπούδαστο ἐγένετο. Apud Demosth. in Midiam, in testium quorundam verbis ponitur pro moror, id est, habito.

Μεταγίγνομαι, sum post. Hesych. † Contingo. Hes. Th. 607. μετὰ μοῖρα γένηται (per tmesin) cui sors obtigerit, contigerit.†

Μεταγενὴς, unde μεταγενέστερος, qui post natus est, minor natu.

Παραγίγνομαι, adsum, intersum; ut, ἐκκλησίᾳ παραγίνεσθαι, apud Æschin. Et cum dat. personæ, Plat. de rep. Σοφοκλεῖ ποτε παρεγενόμην ἐρωτωμένῳ ὑπό τινος, adfui Sophocli quum interrogaretur, vel interfui interrogationi propositæ Sophocli, vel me præsente interrogatus fuit Sophocles. Bud. apud eundem. Plat. παραγίνεσθαι δίκῃ, exp. adesse judicio. Dicuntur παραγίνεσθαι et qui adsunt alicui in judicio, ut advocati. Plat. de rep. 2. παραγενόμενον δικαστηρίῳ καταγιγνομένῳ. A Budæo exponitur et, præsidio esse, apud eundem Plat. de Rep. 10. (Æsch. Eum. 320.) ¶ Item supervenio, Xen. παρεγένετο (Ἰσμηνίας) τῷ Σωκράτει λέγοντι πρός τινας. ¶ Item evenio, apud Synes. lib. de insomn. τό, τε ἐνθυμηθῆναι πρὸ τῶν πραγμάτων, καὶ τοῖς παραγενομένοις ἀπηρτισμένως χρῆσθαι. ¶ Item advenio, venio, accedo, eo, ut apud Xen. Pæd. 8. ταχὺ μὲν ὅπως ἤδη παραγενοίμεθα. Et, παραγίνεσθαι πρὸς τὸν ἀγῶνα, Æsch. Rursus Xen. l. 4. ἡ εὐτυχία τὰ νῦν ἡμῖν παραγίγνεται. ¶ Παραγίνεσθαι præterea dicuntur sata quæ è terra erumpant et germinant. Theophr. de caus. l. 4. διὸ ταχύ τε παραγίνεται, καὶ ταύτην τὴν ὥραν φύεται. Et sic identidem eum uti scribit.

Συμπαραγίγνομαι, (decomp.) simul adsum, simul advenio, ex Chrysost. in epist. ad Philip.

Περιγίγνομαι, supersum, ut apud Aristoph. Plato περιγίγνεσθαι et ἀπολείπεσθαι opponuntur, sicut Lat. superesse et deesse. Sic et apud Plat. de leg. l. 5. περιγίγνεσθαι et ἐλλείπειν sunt opposita. Et pro superesse, reliquum esse, restare. Demosth. in Aphobum, καὶ ὅσα ἐξ αὐτῶν περιεγένετο, et quæ inde superfuissent. Sic τὸ περιγεγενημένον ἀργύριον, ex Isoc. ¶ Item supersum, i. evado, salvus evado, incolumis sum, servor à morte. Demosth. ἔτι οὐχ οἷός τε ἔσται περιγενέσθαι. Thuc. 1. ἐκ τῶν κινδύνων καὶ περιγενέσθαι. ¶ Item Bud. περιγίνεσθαι interpr. etiam, superesse. promptum esse, integrum esse, πλέον εἶναι. ut Aristippus interrogatus, τί αὐτῷ περιγέγονεν ἐκ φιλοσοφίας, id est, τί πλέον ἔχοιεν, et τί πλεονεκτοῦσι τῶν ἄλλων. Exponitur et obvenire, contingere, ut apud Thuc. 4. ὥστε ἀμαχητὶ ἂν περιγενέσθαι αὐτοῖς ἃ ἕνεκα ἦλθον. Herodian. 8. ἵνα καὶ τῆς νίκης πᾶν τὸ κλέος αὐτοῖς περιγένηται. Utitur et in malam partem eodem libro, ὅτι αὐτῷ περιεγένοντο πρὸς μὲν τῶν δήμων μῖσός τε καὶ ἔχθος. Περιγίγνομαι item ἐκ ἐναντίων συμβαίνω. Bud. ¶ Item Περιγίγνομαι, sum superior, vinco, † Cum gen. Xen. Pæd. 1. 6. 8. cum gen. pers. et dat. rei p. 220. b.† Odyss. θ'. v. 102. ὅσσον περιγιγνόμεθ' ἄλλων Πύξ τε, παλαιμοσύνῃ τε, καὶ ἅλμασιν, ἠδὲ πόδεσσιν. Sic Thuc. l. 8 περιγίγνεσθαι τῶν πολεμίων, et alibi sæpe non addito genitivo. Interdum additur et dativus rei: ut Xenoph. περιγίγνομαί σου τέχνῃ. Et cum accus. περιγίγνεσθαι τὰ ἐλλείμματα, apud Plutarchum.

Περιγενητικὸς, vincendi vim habens, ut, ὁρμαθὸν περιγενητικὸς ἀπάντων. Plutarch.

Προπεριγίγνεσθαι (decomp.) superesse, apud Dem.

Προγίγνομαι, sum ante, antecedo, præcedo. (unde οἱ προγεγονότες vel οἱ προγεγενημένοι dicuntur majores.) Thuc. initio lib. 1. καὶ ἀξιολογώτατον τῶν προγεγενημένων, et omnium superiorum maximè memorabile. Aristot. ethic. 3. cap. 2. προγίγνεσθαι et παρακολουθεῖν opponit. ¶ Item procedo, ut Iliad. σ'. Οἱ δὲ τάχα προγένοντο. † Sic Hesiod. Asp. 345.†

Προγενέστερος, qui antè natus est, qui ætate antecedit, major natu. In qua significatione Homerus addit dativum γενεῇ, Iliad. ι. Ἠδ' ὅσσον γενεῇ προγενέστερος εὔχομαι εἶναι. Et pro antiquior προγενεστέρα ἔμψυχα. Synes. de insom. Apud Plut. in Rom. οἱ προγενέστεροι Λατῖνοι, exp. prisci. Et superl. προγενέστατος, antiquissimus. A Budæo redditur etiam autor gentis, apud Polybium, ἄρχεται ἀπὸ τοῦ προγενεστάτου τῶν πατέρων.

Προσγίγνομαι, adnascor, item accedo, Bud. ex Basil. † Crescere, ἰσχὺς Xen. Pæd. 1. 6. 14. πρός τινι, Pæd. 1. 6. 29. χρήματά τινι (sc. ἀπό τινος) Xen. Pæd. l. 3. p. 75. b.† Et opponitur ἀπογίγνομαι, apud Thucyd. Apud eundem προσγεγενημένου ναυτικοῦ exponitur, accessione classis. Sic προσγίνεσθαι, in Plat. Tim. accedere. Bud. vertit etiam accessionis vice cedere, apud Phil. Et, προσγενόμενοι τῷ βασιλεῖ, ex Plat. Themist. exp. regis societatem sequuti. † Huic possit referri Xen. Pæd. 1. 5. p. 125. c. accedere alicui, vel societatem alicujus sequi. ἰσχὺς προσγίγνεται Xen. Pæd. 1. 5. 1. πρός ἀπό τινος. l. 1. 6. 9. et 10. ἀγαθά τινι διὰ τίνος bona proveniunt, &c. Xen. Pæd. l. 3. p. 73.† (Soph. Tr. 1189.)

Συγγίγνομαι, simul sum, conversor, Synes. θηρία δὲ καὶ πράξεις οἷα ἀξιοῦσι συγγίνεσθαι. † ἐν θήραις: in venatione simul esse (cum aliquo) Xen. Pæd. l. 4. p. 92.† Herodian. lib. 7. τόν τε θεραπείαν πᾶσαν ὁ συγγενὴς τοῦ Ἀλεξάνδρου. Sæpe dicitur pro conversor, (eo sensu quo dicitur et congredior, vel consuetudo mihi est cum aliquo, et venio in colloquium.) unde apud Plat. de repub. 1. χαλεποὶ καὶ ξυγγενέσθαι εἰσὶν, exponitur, difficilis est eorum consuetudo. Xen. Pæd. 7. πρὸ τοῦ φίλους αὐτὸν σχολάσαι καὶ ξυγγενέσθαι. † conversor, in colloquium venire, vel Xen. Pæd. l. 5. p. 126. c.† Affertur et συγγίνεσθαι λόγῳ, ex Aristot. Rhet. Et, συγγίνεσθαι ἐς λόγους τινί, ex Aristoph. in Nubib. † v. 251.† q. d. venire in colloquium cum aliquo. Et cum dativo rei, ut συγγίνεσθαι τῇ παιδείᾳ, versari in studio literarum. Et συγγίνεσθαι τῇ πενίᾳ, Plato in Phil. versari in penuria, paupertate premi. ¶ Item concumbo, coëo. (in qua significatione dicitur et congredior, consuesco, consuetudinem habeo.) Plato de repub. 1. πῶς τ' ἔτι γυναικὶ συγγίνεσθαι. ¶ Item simul sum, adsum, auxilior. Sophocl ὦ θεοί, συγγένεσθε. † El. 413.† (Aristoph. R. 57. Æsch. Ch. 454. 458. σύγγενοῦ. Sch. Æsch. poni dicit pro συγγίνου, quamvis si quod præcedit spectamus à συγγενόμαι potius derivandum videatur. Suppl. 223.)

Προσυγγίγνομαι, (decomp.) antè congredior seu colloquor. Thucyd. lib. 8.

Tertium compositorum genus, ex γένεσις.

Θεογενεσία, ἡ, regeneratio, baptismus, apud Dionys. Areopag. vocabulum Theologicum, quasi divinæ et pristinæ originis nostræ instauratio.

Παλιγγενεσία, ἡ, q. d. renascentia, secundus ortus, instauratio. Philo de mundo et Plutarch. περὶ σαρκοφ. item universalis resurrectio: et pro baptismo, apud Dionys. Areop. Sic λουτρὸν παλιγγενεσίας, apud Naz. lavacrum quo antiqua nostra origo instauratur. [S. Matth. Evang. xix. 28. ἐν τῇ παλιγγενεσίᾳ, ὅταν καθίσῃ, &c. Vide Not. meas ad loc.]

Quartum compositorum genus, ex γενέτης.

Ἀειγενέτης, ου, ὁ, qui semper extitit vel est sempiternus. Et αἰειγενέτης pro eodem, versus gratia inserto. Il. β'. † Hes. Th. 548.†

Αἰθρηγενέτης, frigus et pruinam, vel serenitatem inducens. Od. ε. Καὶ βορέης αἰθρηγενέτης μέγα κῦμα κυλίνδων.

Γηγενέτης, idem quod γηγενής. Plut in Apophth. (Eurip. Phœniss. 125.)

Ἐγγενέτης, indigena. ἐγγενής. Apoll. 4. Arg. [1548.]

Ἐκγενέτης, ου, ὁ, oriundus, ortus ex: ut, ἐκγενέτης Λακεδαίμονος, apud Eurip.

Εὐγενέτης, præstanti genere ortus, generosus. Epigr. (Eurip. Phœniss. 1462.) [Ion. 1060. Παῖς τᾶς εὐγενετᾶν Ἐρεχθειδᾶν.]

Τηλυγέτης, sive τηλύγετος, natus procul absente patre. Item quem parentes in senecta genuêre, ideoque præ cæteris dilectus. † Apoll. Arg. l. 1. 98. Ibi Schol.† interdum exp. unicus. Hesych. Suid. Plut. Sæpe utitur Homerus. Videtur dictum quasi τελογενέτης.

Παγγενέτης, omnium genitor, omnium pater. Nonn.

[Συγγενέτειρα. Eurip. Elect. 746. κλεινὸν συγγενέτειρ' ἀδελφῶν. Vide Not. Cl. Barnes.]

Quintum compositorum genus, ex γενετής.

Ἀγένετος, ου, ὁ καὶ ἡ, ortum non habens; cujus origo nulla est. Plato in Phædro. ἀρχὴ δὲ ἀγένετον, Cicer. interpr. principii nulla est origo. Est etiam non factus, infectus apud eundem in Gorg.

Αὐτογένετος, ex se genitus. Soph. in Antig.

Θεογένετος, à Deo ortum habens, à Deo ortus aut genitus. Peculiariter verò apud theologos, et Dionysium Areop. baptizatus.

Διογένετος, à Jove ortum habens, à Jove genitus, ideoque nobilis, generosus: idem quod διογενής. Hesiodus, † Asp. 340.† διόγνητος Ἰόλαος. Est autem per syncopen metri gratia factum ex Διογένετος.

Ἰφιγένετος, potenter factus. Ignis epith. apud Orph.

Κασίγνητος, ου, ὁ, frater, idem quod κάσις. frater ex utroque parente, i. germanus, Il. ζ. et τ'. † Θανάτου, mortis frater dicitur somnus. Hes. Th. 756.† Dicuntur etiam κασίγνητοι consobrini, fratrum vel sororum filii. Et generaliter pro consanguineis poni testatur Eust. Il. ε. Fœmininum est κασιγνήτη, soror, germana. Il. ξ'. et π'. Et Soph. ¶ Accipitur κασίγνητος etiam adjectivè pro fraternus, germanus. Soph. in Antig. φίλη δὲ σῷ κασιγνήτῳ κάρᾳ. † In El. 1170.† (Κασίγνητα. Eurip. Phœniss. 582.)

Decomp. Αὐτοκασίγνητος, germanus, genuinus frater. Il. γ'. et π'. (Eurip. Phœniss. 132. Il. Cat. Nav. 213.)

Αὐτοκασιγνήτη, soror germana, soror genuina seu nativa.

Μητροκασίγνητος, matris frater, avunculus.

Μητροκασιγνήτη, matris germana, id est, matertera.

(Ματροκασιγνήτα. Æsch. Eum. 965.)

Πατροκασίγνητος, patris frater, patruus. Hesiodus, λύσε δὲ πατροκασιγνήτους. † In. Th. 501.†

Νοθογένετος, qui genitus est nothus seu spurius, qui ita genitus est, ut sit nothus. Hesych.

Ὁμόγνητος, idem quod ὁμόγνιος, ὁμογενής, consanguineus. Nonn.

Sextum compositorum genus, ex γένος.

Ἀγενής, έος, ὁ καὶ ἡ, cui γόνοι, id est, liberi non sunt. ἄπαις. Suid. ex Isæo. † Xen. Pæd. l. 2. 52. c.† Item ὁ φαῦλος ἐν τῷ γένει, ἄσημος, minimè generosus, degener. cui opp. εὐγενής. Herod. l. 4. et 7. et Plat. in Symp.

Ἀγένεια, ἡ, expon. δυσγένεια. Suid.

Ἀλλογενής, qui vel quæ est alius gentis, aliunde genus habens: cui contr. αὐθιγενής.

Αὐθιγενής, indigena. Vide paulò antè in compos. ex γίνομαι.

Γηγενής, cui genus è terra est.

Διγενής, qui duorum est generum, item qui duplicis est sexus. Theophyl. epist. 43. τὸ διγενὲς ἑρμαφρόδιτον.

Διθυραμβογενής, epithetum Bacchi in Epigr. significans idem quod διθύραμβος.

Δυσγενής, qui claro genere ortus non est. Item degener, minimè generosus. (Aristoph. R. 1250.)

Δυσγένεια, ἡ, ignobilitas. Plut. Item animus degener, ignavia. Philo de mundo, et Plut. de lib. educatione. (Soph. Œdip. Tyr. 1099.)

Ἐγγενής, exp. indigena, inquilinus, consanguineus, apud Æschin. (Soph. Œdip. Tyr. 460. 1189. 1444. 1520. Æsch. Ch. 464.) Aliam signif. vide in primo genere compositorum.

† Ἐγγενῶς, i. e. γνησίως. Schol. apud Soph. Œd. Tyr. 1234.†

Ἑτερογενής, qui alterius est generis: cui cont. ὁμογενής. Aristot.

Εὐγενής, claro et nobili genere ortus, generosus. (Eurip. Phœniss. 399. 1563.) Aristot. l. 1. an. et Herodian. lib. 7. Tribuitur et rebus inanimatis: ut, εὐγενῆ δένδρα, apud Phil. εὐγενὴς πηγή, apud Gal. ad Glauc. Item generosus, id est, strenuus. Aristot. et Philo de vita M. Item ingenuus. Aristot. et Philo.

Εὐηγενής, idem, pleonasmo τοῦ η. Eust. [Hom. Iliad. Λ. 427. εὐηγενέος Σώκου. Schol. Εὐγενοῦς. Eustath. ad loc. τὸ δὲ εὐηγενέος ἀντὶ τοῦ εὐγενοῦς, πλεονασμὸν ἔχει τοῦ η, καθὰ καὶ ἄλλως, καὶ τὸ ἠμαθόεις καὶ ἠνεμόεις καὶ ἐπηρεφέος. Iliad. Ψ. 81. εὐηγενέων. Schol. εὖ ἐκγόνων, εὐγενῶν. Eustath. ad loc. Vide Æschin. Orat. in Timarch.]

Εὐγενῶς, generosè. Plut.

Εὐγένεια, nobilitas. Aristid. in Pan. Item ingenuitas. Synes. epist. 1. (Æsch. Pers. 442. Eurip. Phœniss. 361.)

Εὐρυγένης, latas generationes habens. Nonn.

Ἰδιογενής, proprium et privatum genus habens, sui generis. Bud. ex Diosc.

Κοιογένεια, dicitur Λητὼ, apud Apoll. Arg. 2. genita à Cœo, uno ex Titanibus, de quo Hesiod. in Theogn.

Ὁμογενής, qui ejusdem generis est, propinquus genere, cognatus. Eurip. in Phœniss. (206. Med. 1270. Soph. Œdip. Tyr. 1378.) ¶ Apud Philosophos et Logicos est, qui eodem genere comprehenditur. A quibusdam ὁμογενῆ vocantur ὁμοιομερῆ. Sic ὁμογενῆ μόρια apud Gal. dicuntur partes corporis similares.

Ὁμογένεια, cognatio. [Strab. Geogr. lib. 16.]

(Ὁμογενέτας. Eurip. Phœniss. 168.)

Ὁμογενῶς, ejusdem generis complexu, ejusdem generis ratione.

Ὁμόγνιος, per syncopen factum videtur pro ὁμογένιος. Et, ὁμόγνιοι θεοὶ, penates dii, apud Plat. de leg. At ὁμόγνιος Ζεὺς, exp. gentilitius Jupiter. ex Synesio.

Ὁμοιογενής, qui similis et propriè ejusdem est generis. [Plut. de Placit. Philosoph.]

Ὁμοιογένεια, generis similitudo. [Dion. Hal.]

Παγγενής, qui omnium generum est.

Παγγενῆ, adverb. per omnia genera, generaliter.

Συγγενής, generis propinquitate conjunctus, cognatus. † Xen. Pæd. l. 4. 27.† Plut. in Fab. Συγγενὴς τοῦ Φαβίου. (Soph. El. 1473. Œdip. Tyr. 834. 1102.) Metaphoricè etiam capitur, ut et Lat. cognatus, affinis: ut, συγγενὴς τοῦ πράγματος, apud Plat. epist. 7.

Συγγένεια, ἡ, cognatio, affinitas. Plat. Luc. (Eurip. Phœniss. 264.)

Συγγενικός, ῆ, ὸν, idem quod συγγενής. Plut. in Them. συγγενικὰ ἐγκλήματα, propinquorum crimina. Idem in Per. συγγενικὸν νόσημα, gentilis et hæreditarius morbus: συγγενικαὶ τρίχες, apud Aristot. pili congeniti, qui et συγγενεῖς.

[Συγγενικῶς. Demost. Orat. c. Aristog. τὸν αὐτὸν τρόπον τοῦτον καὶ ὑμεῖς, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τὴν πόλιν οἰκεῖτε συγγενικῶς καὶ φιλαδέλφως.]

[Συγγενῶς. Plat. de Leg. lib. 10.]

Συγγενὶς, ίδος, ἡ, cognata. Syn. ep. 155. Pollux barbarum esse scribit.

Ἀσυγγενής, nihil affinitatis habens, alienum genere.

Τριγενής, tertia perfectus generatione, ut vermes insectorum. Bud. ex Gaza.

Τριγένεια, tertius generis gradus. Strabo l. 2.

Septimum compositorum genus, ex γενέθλη.

Ἀγένεθλος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui γενέθλη aut γένεθλον non est.

Ἀριστογένεθλος χῶρος. locus in quo nascuntur optimi, qui optimos generat. in Epigr.

Ἀρτιγένεθλος, idem quod ἀρτιγενής. [Orph. Argon. v. 385.]

Ἀρχιγένεθλος, princeps seu generis, seu gentis. vel antiquæ originis, seu generationis, priscus. Nonn.

Αὐτογένεθλος, cui ipsi ex se ipso genus est. Nonn.

Καρπογένεθλος, Apollo, generator fructuum. in Epigr.

Προγένεθλος, origine aut nativitate antecedens: antè genitus. Nonn.

Ὑψιγένεθλος, in alto natus, ut, ὑψιγένεθλος θεὸς, apud Nonn.

Octavum compositorum genus, ex γόνος.

Ἀγεννὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ignobilis, ignobili loco natus: ut, ἀγεννὴς, ὁ [illegible]. Luc. Item degener, ignavus, minimè generosus; cui opp. γενναῖος. apud Plat. Accipitur etiam pro abjectus, vilis, humilis, et interdum copulatur cum ταπεινός. Dicitur de personâ et de re.

Ἀγεννὲς, (substant.) idem quod Ἀγέννεια.

Ἀγεννῶς, ignavè, parùm viriliter, remissè, remisso vel abjecto animo. Dem.

Ἀγέννεια, ignobilitas generis. Aristot. Pol. 6. Item ignavia, mollities animi. Exp. et timiditas, à Suid.

Ἀειγενής, sempiternus, cujus γένος est sempiternum. Plat. 6. de leg.

Φιλογενναῖος, gravis, constans. Laërt. in Polemone.

Nonum compositorum genus, ex γεννάω.

Ἀγέννητος, non genitus, non generatus. Naz. in Orat. de Filio. [Æschines c. Ctesiph. 306. B. Ed. Wolf. ἐκτραπὲς δὲ αὐτῷ φωδῆς,——καὶ θανάτους ἐπ' αἰτίαις ἀγεννήτους, &c. potius vero lege cum Ed. Oxon. Oct. p. 131. l. ult. ἀγεννήτως. Soph. Œd. Col. 1025. πῶς ἂν δικαίως τοῦτ' ὀνειδίζοις ἐμοί; Ὃς οὔτε βλάστας πω γενεθλίους πατρὸς, Οὐ μητρὸς εἶχον, ἀλλ' ἀγέννητος τότ' ἦ.] Item non generans. Theophr. de caus. pl. lib. 6. ἀγέννητον τὸ ἁλμυρόν. ¶ Item ignobilis, ignobili loco natus. Hesych. (Soph. Tr. 61.)

Ἀγεννησία, q. d. ingeneratio, ingenitum. Naz. in orat. de Filio.

Φιλαγέννητος, cui τὸ ἀγέννητον placet. Naz.

Ἀναγεννάω, ῶ, regenero, regigno. 1 Pet. 1.

Ἀναγέννησις, regeneratio, id est, baptismus. Greg.

Ἀπογεννάω, genero, produco. [Athen. Deipn. lib. 7.]

[Ἀπογέννημα. Tim. Locr. apud Plat. τρία δὲ ὄντα, τρισὶ γνωρίζεσθαι. τὰν μὲν ἰδέαν, νόῳ —— τὰ δ' ἀπογεννάματα, αἰσθήσει καὶ δόξᾳ.]

Ἀρτιγέννητος, modò natus; ut, ἀρτιγέννητα βρέφη. 1 Pet. 2. 2.

(Ἐγγεννάω. Sch. Theoc. α'. 44.)

Ἐπιγεννάω, adgenero, insuper genero.

Ἐπιγεννηματικὸς, οῦ, ὁ, agnatus, id est, ἐπιγεγονὼς, postea natus. Bud. ex Greg.

Προσεπιγεννάω, insuper adgenero vel ingenero.

Προγεννάω, ῶ, antè genero. [Hesych. Lex.]

Προγεννήτωρ, ορος, ὁ, progenitor. Eurip. [Hippol. 1380.]

Πρωτογέννημα, τὸ, quod primum enatum et editum est. Exod. 23.

Συγγεννάω, congenero.

Συγγεννήτωρ, q. d. congenitor: ut, συγγεννήτωρ τόκων, qui procreationis liberorum partem sibi vendicat. Plato de Leg.

(Ὑψιγέννητος. Æsch. Eum. 45.) ‡ prælongus.‡

Ultimum compositorum genus ex γονὴ aut γόνος, aut præt. γέγονα.

Ἄγονος, ου, ὁ καὶ ἡ, non natus, cui γονὴ vel γόνος non est, infœcundus, sterilis; cui oppon. γόνιμος. Hom. Aristot. Luc. Interdum cum genit. (Eurip. Phœniss. 1558. Soph. Œdip. Tyr. 27. immaturos.)

Ἀγονία, sterilitas, infœcunditas. [Joseph. de Bello Jud. lib. 4. cap. 8. § 2.]

Ἀγονέω, ῶ, sterilis et infœcundus sum.

Ἀμφίγονος υἱὸς, privignus, qui ex priore est uxore. Hesych. Etym.

Ἀμφίγονοι, οἱ, duabus matribus geniti. q. d. quorum diversa est genitura, vel diverso semine geniti. Hesych.

Ἀνδρογόνος, virum generans vel gignens. Hesiod.

Ἀνθρωπογονία, ἡ, hominum generatio; quo nomine fertur inscripsisse quendam suum librum Aratus. [Euseb. Hist. Eccl. lib. 1. cap. 2.]

Ἀπόγονος, ου, ὁ, ortus, oriundus, seu nepos, posterus. † Xen. Pæd. p. 224. d.† Isocrat. in Evag. τίνων ἦν ἀπόγονος; quibus ortus majoribus? Paus. in Mess. τρίτος ἀπόγονος, abnepos: ἀπόγονος τέταρτος, atnepos. Adjectivè etiam capitur, et ad res inanimatas transfertur, ut, ἀπόγονα ταῦτα τῶν δείπνων, hæc è conviviis oriuntur. Apud Hippocr. ἀπόγονα (ut Gal. annotat) quidam exp. γόνιμα, alii ἄγονα.

Ἀπογονή, posteritas. Bud. ex Pand.

Ἀριστόγονος, ex Nonno exp. optimæ prolis parens: secundum quam signif. tamen scribendum potius videtur ἀριστογόνος. [Pind. Pyth. Od. xi. 5. Ἴτε σὺν Ἡρακλέος ἀριστογόνῳ Ματρὶ, &c.]

Ἀῤῥενογόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, masculos procreans, mares generans. Diosc. l. 3.

Ἀῤῥενογονία, masculorum generatio seu procreatio.

Ἀρτίγονος, idem quod ἀρτιγενὴς, modò genitus, modo natus. Oppian. de venatione l. 3.

Ἀρχαιόγονος, antiquus. Aristot. Dicitur et Ἀρχέγονος pro ἀρχαιόγονος. Greg. [Damox. apud Athen. Deipn. lib. 3.]

Ἀρχαιογονία, antiquitas. Basil.

Αὐτόγονος, ipse per se genitus, ipse à se ortum habens. Nonn.

Βλαψιγονία, (q. d. fœtus seu partus læsio) dici fertur quum apes morbo, ignavia aut infœcunditate naturali fœtum non peragunt.

(Δακρυογόνος. Martis Epith. Æsch. Suppl. 690.) ‡ lacrymas ciens.‡

Δεκαγονία, ἡ, generatio ad decimum usque gradum. Luc.

Δίγονος, geminus seu bis genitus. Bacchi epith. in Epigr.

Διγονία, partus geminus, seu partus geminatio vel iteratio.

Διττογονέω, ῶ, bina pario, seu bis pario.

Ἔγγονος, ου, ὁ, nepos. Plat. de rep. 2. et Herod. lib. 5. (Æschyl. Ag. 382. Eurip. Phœniss. 1066. Soph. Œdip. Tyr. 180. 1488.)

Ἐγγόνη, ἡ, neptis.

Ἔγγονον, ου, τὸ, fœtus, fœtura. Bud. ex Synes.

Decomp. Ἀπέγγονος, pronepos.

Δισέγγονος, abnepos.

Δισεγγόνη, abneptis.

Ἐπέγγονος, qui est post nepotem. in const. Justin. imp.

Τρισέγγονος, trinepos.

Τρισεγγόνη, trineptis.

Ἔκγονος, ου, ὁ, idem quod ἀπόγονος, apud Antiph. et Plat. † Nepos, posterus. Xen. Pæd. l. 3. p. 128. a.† Adjectivè etiam capitur; ut apud Plat. de rep. ἔκγονοι χώρας τραχείας, oriundi è regione aspera. Et ἔκγονος παιδείας, disciplinis imbutus, et literarum quasi alumnus, apud eundem. (Eurip. Med. 956. id. Phœniss. 636. Æsch. Pr. 137.)

Ἀπέκγονος, (comp.) abnepos.

Ἐπίγονος, ου, ὁ, post natus. Bud. ex Plat. de leg. 5. (Æsch. S. c. Th. 909.)

Ἐπιγονὴ, instauratio generis, subsidium generis. Luc.

Ἑτερόγονον ζῶον, dicitur mulus, quòd sit è diverso semine progenitum animal, equino videlicet et asinino. Item de lupo cervario dici potest, qui Græcis θὼς est.

Εὔγονος, ου, ὁ καὶ ἡ, fœcundus, ad generandum et procreandum habilis.

Εὐγονία, fœcunditas. Xen. in Polit. Laced.

Εὐγονέω, ῶ, fœtifico. Theophr. de caus. pl. l. 1.

Ζωογόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, vitalis, vivum et animale generans: ut, ζωογόνον σπέρμα, apud Aretæum, genitale semen: cui opp. ἄγονον. ¶ Item mensurus septenarius, quòd infantes septimo mense nati, vivant faciliùs quàm qui sequenti. qua de re Alex. Aphr. in Probl.

Ζωογονία, animantis procreatio. Item vermiculatio. Bud. ex Theophr.

Ζωογονικὸς, animantis procreandi vim habens. Philo de vita Mos. l. 3.

Ζωογονέω, ῶ, animal procreo, animale et vivum gigno seu produco, animo, fœtifico. Theophr. de caus. pl. l. 3. cap. 27. Peculiariter verò dicuntur arbores ζωογονεῖν, plantæque et fruges, quum vermes procreant seu vermiculantur. Theophr. de vitiis frugum.

Ζωογονοῦμαι, activa etiam signif. capitur pro ζωογονῶ, ut Bud. annot. ex Theophr.

Θεογονία, deorum generatio, Deorum ortus. Hesiod. [Plat. Epinom. Θεογονίαν τοίνυν καὶ ζωογονίαν ἀναγκαῖον,——βέλτιον ἀπεικάσαι, &c. Herodot. Hist. lib. 1. μάγος ἀνὴρ παραστὰς ἐπαείδει θεογονίην, οἵην δὴ ἐκεῖνοι λέγουσι εἶναι τὴν ἐπαοιδήν.]

Θεόγονα, τὰ, Dei natalis, ut exp. apud Demosth.

[Θεόγονος. Eurip. Orest. 345. Τίνα γὰρ ἔτι πάρος οἶκον ἄλλον ἕτερον, ἢ τὸν ἀπὸ θεογόνων γάμων τὸν ἀπὸ Ταντάλου, σέβεσθαί με χρή;]

Θηλυγόνος, fœminam procreans; ut, θηλυγόνα ζῶα, apud Aristot.

Θηλυγόνον, à Diosc. dicitur phylli species quædam, quòd faciat θηλυτοκεῖν.

Θηλυγονία, ἡ, fœminarum procreatio. Item cognatio, id est, propinquitas à matre. Herodian. 2.

Καρπογόνος, fructum gignens, frugifer.

Καρπογονία, fructus editio. Item quum stirpes fructum pariunt. ex Polyb.

Καρπογονέω, ῶ, fructum gigno, fructum edo seu fero, Theophr.

Κεβληγόνος, ὁ ἐν τῇ κεφαλῇ γόνον ἔχων, in capite fœtum habens. Papaveris epith. Nicand. in Alexiph. Κέβλη, autem per syncopen factum ex κεφαλὴ, Macedonicè mutato φ in β.

Κηρογονία, ceræ generatio, ceræ opificium, cerificatio. Jos. de ant.

Κυηγονία, apud Hippocr. περὶ γονῆς, puerorum sive pullorum generatio.

Κοσμογονία, mundi generatio. Laërt.

Μονόγονος, seu μουνόγονος, idem quod μονογενής. Nonn. cap. 1. Joh.

Νεόγονος, et νεογνὸς, recens à partu, recenti partu editus, recens natus. Legitur apud Herodot. Pro eodem effertur ex Isæo νεογιλὸς, et ex Hom. νηογιλὸς, Od. μ'.

Ὀλιγογόνος, paucos generans aut procreans, infœcundus. Aristot.

Ὁμόγονος, germanus. Plato 8. de leg. At Ὁμόγονα, τὰ, quæ ejusdem sunt generis, ὁμογενῆ.

Ὁμόγνιος, idem cum ὁμόγονος. (Aristoph. R. 762.)

Ὀνειρογόνος, in somnis geniture profluvium.

(Ὀρεσίγονος, in montibus natus, montigena. Aristoph. R. 1385.) [Νύμφαι ὀρεσίγονοι, &c. Vide Schol. Eurip. [illegible] Fragm.]

Ὀρνιθόγονος, ex ave natus. Eurip. [Orest. 1387.]

Ὀρνιθογονία, avium generatio seu origo. Ita vocatur liber quidam.

Ὀψίγονος, serò genitus. Philo de mundo. (Æsch. Suppl. 366. Theoc. κζ'. 31.)

Ὀψίγονοι, dicuntur etiam posteri, qui serò, id est, longo post tempore nascuntur. Od. ά. unde et ὀψίγονον, ου, τὸ, pro posteritate capitur.

Παιδογόνος, liberorum procreator, liberos procreans, aut ad liberorum procreationem faciens. Exp. et prolificus. Bacchi epith. apud Theocr. in epigr. Item fœcundus, apud Theophr. [Eurip. Suppl. 628. Ἰὼ Ζεῦ, τᾶς παλαιομάτορος Παιδογόνε, πόρτιος Ἰνάχου, &c.]

Παιδογονία, liberorum procreatio. Plato de leg.

Παλαιόγονος, priscus; ut, παλαιογόνου Κεκροπίας, in epigr. Dicitur etiam παλαίγονος pro eodem.

Πηλόγονος, cui genus è luto est, è luto natus. Πηλόγονοι, dicuntur gigantes, quòd è terra creati esse putentur. Callim.

Πολύγονος, (vel forsan πολυγόνος) fœcundus. Oppian. lib. 3. de ven. Et Herodot. lib. 3. (Æsch. Suppl. 700.)

Πολύγονον, etiam herba est, quam Latini sanguinariam vocant. Sic dicta (ut Plin. scribit l. 27. c. 12.) à quibusdam ob multitudinem seminis, vel (ut Scribonius Largus vult) quia multa est et ubique nascitur. Vide Diosc. l. 4. c. 4.

Πολυγονία, fœcunditas. Areop.

Πολυγονέω, et πολυγονέομαι, fructifico, fœcundus sum. Luc. in Nigrino.

Πρόγονος, progenitor; idem quod προπάτωρ. Plat. 10. de leg. Πρόγονος πατρὸς, avus, Plat. πρόγονος τέταρτος, abavus. Item autor gentis alicujus, ut apud Isocr. τοῦ δὲ γένους τῶν Τευκριδῶν πρόγονος ὁ Αἰακός. Πρόγονοι, in plur. dicuntur οἱ ἀνώτεροι, majores, prædecessores, ut vulgo vocant. † Xen. Pæd. 1. 5. 8.† Thuc. lib. 2. et Herodian. lib. 2. Et metaphoricè pro ἀρχηγοὶ, ut apud Soph. in Ajace. et apud Aristid. ¶ Πρόγονος, adjectivè etiam capitur: ut, πρόγονον γένος, avitum genus. ¶ Item, privignus. B. (Aristoph. R. 1297. Philostr. l. 3. c. 19.)

Προγόνη, privigna. Theophr. in inst. civil.

Προγονικὸς, avitus. Philo de vita Mos. l. 1. et Herodot. l. 7.

Πρωτόγονος, primigenius, primigenus, primitivus. Il. ψ'.

Πυριγόνος, ignem generans. Plat.

Σιτόγονος, qui in [illegible] nascitur, ut [illegible]. Nic. in Alexiph.

Σύγγονος, cognatus, idem quod συγγενής. Item germanus. Eur.

(Συγγόνῳ φρενί. Æsch. S. c. Th. 1048. Ag. 1189. Eurip. Phœniss. 1189.)

Τεκνογονέω, ῶ, liberos gigno seu procreo. in Epigr.

(Τεκνογόνος. Æsch. S. c. Th. 933.)

Τεκνογονία, liberorum procreatio. Hippocr. in epist. ad Demag.

Τελειογόνος, perfectum pariens.

Τελειογονία, perfecta generatio.

Τελειόγονος, perfectè generatus. vitalis. Et τελειόγονα, perfecti fœtus.

Τελεσσίγονος, fœtum perficiens, prolificus.

Τηλύγονος, in longinquo solo natus.

Τριγονία, ἡ, tertium genus, i. nepos. Dem.

Τριγονέω, ῶ, tertiò genero vel pario. Theophr. de caus. pl. l. 1. c. 9.

[Τρίγονος. Orph. Hym. in Bacch. 1. Κικλήσκω Διόνυσον,——Πρωτόγονον, διφυῆ, τρίγονον, Βακχεῖον ἄνακτα, &c. Eurip. Ion. 496. Ἀγραύλου (Ἀγλαύρου) κόραι τρίγονοι. Herc. Fur. 1023. Σὺ δὲ τέκνα τρίγονα τεκόμενος, &c.]

Φιλόγονος, amans fœtum, amans liberos. Joseph. Maccab. 15.

(Χρυσόγονος. V. Æsch. Pers. 79.) [χρυσογόνου γενεᾶς ἰσόθεος φώς. Schol. τοὺς δὲ χρυσογόνους λέγουσι, διὰ τὸ τὸν Περσέα ἀπὸ χρυσοῦ γεγενῆσθαι.]

ΓΕΙ'ΣΟΝ, vel γεῖσσον, ου, τὸ, suggrunda seu suggrundium, id est, pars tecti prominens qua stillicidia à parietibus arcentur, vide Poll. et Etym. Apud Eurip. in Or. Ἢ τῶδε θριγκῷ κρᾶτα συνθραύσω σέθεν, Ῥήξας παλαιὰ γεῖσα τεκτόνων πόνον. Schol. dicit γεῖσσα idem esse quod θριγκοὺς, id est, λίθους ταῖς ἐξοχαῖς τῶν δωμάτων ἐπικειμένους. [Phœniss. 1118. 1140.] Metaph. capitur pro eo omni quod suggrundarum in modum propendet. Sic in galea γεῖσον vocatur τὸ ὑπὲρ αὐτῆς προβεβλημένον. Et, γεῖσα ὀφρύων, ille quasi projectus frontis cui oculi subsunt, quem Plinius ambitum dixit genæ superioris.

Γεισόομαι, οῦμαι, in suggrundæ modum conformor, grundis imbricor. Aristot. l. 5. de generat. anim.

Γείσωμα, τὸ, suggrundatio. q. d. suggrundamentum, imbricamentum. Aristot. de part. an. 2.

Γείσωσις, imbricatio, suggrundatio.

Γεῖσον, ου, τὸ, Suid. idem est quod γεῖσσον. Item γεῖσος pro eodem apud eundem.

Composita.

Ἀγείσωτος, suggrunda non instructus, vel nulla tectus lorica. Etym.

Ἀπογεισόω, ῶ, F. ώσω, imbrico, imbricatim vel suggrundiorum modo facio vel tego. Aristot. de gen. anim. 5. ὦτα μακρὰ καὶ ἀπογεγεισωμένα εἴρηνται, οὐκ ἔχει ἶνα τῶν τετραπόδων, aures longe imbricatæque amplis suggrundis.

Ὑπόγεισος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sub subgrundiis est: unde αἴζωον majus Plin. ὑπόγεισον vocari scribit, quoniam in suggrundiis ferè nascitur.

ΓΕΙ'ΤΩΝ, ονος, ὁ καὶ ἡ, vicinus, Hesiod. πῆμα κακὸς γείτων. Plut. οὐκ ἐῶ μεταλαμβάνειν ὕδατος ἀλλοτρίου τοὺς γείτονας. Item vicinus, id est, affinis, similis. Lucian. σκόπει εἰ ἐν γειτόνων ἐστὶ τὰ δόγματα, specta num inter se affinia sint et consentiant. ☞ Volunt deductum à γέα quasi γέτων, vel à γῆ quasi γείτων.

Γείταινα, ἡ, vicina, ut τέκτων τέκταινα.

Γειτονία, ἡ, vicinitas, apud Plat. l. 8. de leg. et Aristot. rhet. l. 2.

Γειτονέω, ῶ, vicinus sum. Plut. et Phocyl. (Æsch. Pers. 311. Suppl. 787.)

Γειτόνημα, τὸ, vicinitas. Plat. l. 4. de leg.

Γειτόνησις, idem. [Lucian. Conviv.]

Γειτονεία, idem cum γειτονία, apud Alex. Aphr.

Γειτνιάομαι, idem, apud Hippocratem.

Γειτόσυνος, ου, ὁ, vicinus. Epigr.

Γειτνία, ἡ, idem quod γειτονία, vicinitas, vicinia.

Γειτνιάω, et γειτνιάζω, vicinus sum, ut Herodot. l. 6. πρὸς τοὺς γειτνιῶντας καὶ ὁμοφύλους βαρβάρους, adversus vicinos barbaros. Et, γειτνιάζω τῇ οἰκίᾳ. Item metaph. vicinus sum, affinis seu cognatus sum, quod ad similitudinem. Luc. de hist. scrib.

Γειτνίασις, εως, ἡ, vicinitas. Plut. in Pericle.

Composita.

Ἀγείτων, ονος, ὁ καὶ ἡ, vicino carens, cui vicinus non est. (Æsch. Pr. 270.)

Ἀγχιγείτων, habens vicinum agrum seu fundum, aut vicinam villam. Plut.

(Ἀγχιγείτων. Æsch. Pers. 886.) [Τήνῳ τε συνάπτουσ' Ἄνδρος ἀγχιγείτων. Stanl. Andrus vicina.]

Ἁλιγείτων, mari vicinus.

Ἀστρογείτων, ita editus, ut videatur astris vicinus. Æsch. in Prometh. [720. ἀστρογείτονας δὲ χρὴ Κορυφὰς ὑπερβάλλουσαν, ἐς μεσημβρινὴν βῆναι κέλευθον, &c. Schol. ἕ. τὰς μέχρι ἄστρων διηκούσας. Ad hunc locum, ni fallor, respicit Eustath. in Hom. Odyss. A.]

Ἀστυγείτων, urbi vicinus. (Æsch. Ag. 317.) Et generaliter pro finitimo, contermino, propinquo, ut apud Plut. in Rom. ἀστυγείτων Ῥώμης πόλις, civitas Romæ propinqua. Apud Aristot Pol. 7. ἀστυγείτονες πόλεμοι.

(Ἀστυγειτονέομαι. Æsch. Suppl. 292.)

Ἀστυγειτονικὸς, idem; ut, ἀστυγειτονικοὶ πόλεμοι. [Plut. de cap. ex Hostib. Utilit.]

Κακογείτων, malus vicinus. Soph. in Phil.

Ποταμογείτων, fluvio vicinus. Est et herba de qua Diosc. lib. 4. cap. 101.

ΓΕΛΑ'Ω, ῶ, F. άσω, et άσομαι, rideo. Luc. τί γελᾷς; quid rides? Dicitur et, γελᾷ ἐπί τινι, cum dativo vel personæ vel rei, ut Il. β'. et ψ'. apud Xen. in Œcon. † Pæd. 2. p. 54. c.† et Aristoph. in Pluto. rideo de aliquo homine vel de re aliqua. Apud Soph. in Ajace. (79.) εἰς ἐχθροὺς γελᾷν, pro ἐπ' ἐχθροῖς, de inimicis, id est, de infortuniis inimicorum. Apud eundem γελᾷν κακοῖς, vel ἐπὶ κακοῖς, exp. ridere ob mala, insultare malis. Xen. Pæd. 1. αὐτὸς ἐφ' ἑαυτῷ μάλιστα ἐγέλα. ¶ Item rideo, irrideo. [illegible] γελᾷ σου καὶ τὰς [illegible]. Apud Aristoph. in Nub. †560.† ἐν τοῖς τούτοισι γελᾷ, his oblectatur, his gaudet. ¶ De inanimatis etiam dicunt poëtæ pro splendere, nitere, renidere, floridum esse. Hesych. et Eust. Etymol. vide in γέλως.

(Γελάομαι. Eurip. Med. 798.)

Γελανὴς, hilaris. Pind. Pyth. 4. [321. Olymp. E. 5. Καρδίᾳ γελανεῖ, corde hilari. Καὶ γὰρ ἑκὼν θυμῷ γελανεῖ Θᾶσσον ἔντυεν ἐσσυμένους ἀνέρας Ζήταν, &c. Schol. ψυχῇ εὐφραινομένῃ, &c.]

Γέλασμα, τὸ, risus. Metaph. apud Æschyl. in Prometh. ποντίων τε κυμάτων ἀνήριθμον γέλασμα.

Γελάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, ridiculus, risu dignus. Luc.

Γελασῖνος, ου, ὁ, risor, qui velut quandam ridendi artem factitat. in qua signif. de Democrito dicitur. ¶ Γελασῖνοι dicti sunt et dentes qui risu nudantur, quasi renidentes. Poll. l. 2. Item rugæ et veluti sulculi qui à ridentibus in ore fiunt. [Ælian. Var. Hist. lib. 4. cap. 20.]

Γελασείω, ridere cupio. [Alciphr. Epist. 1. γαμησείω &c. Not. Verba desiderativa desinunt in σείω, a Futuro primo Act. formata. Apud Thucyd. lib. 1. §. 33. πολεμησείοντας. lib. 3. ἀπαλλαξείοντες. lib. 4. §. 28. παραδωσείοντα. Sic præter alia apud alios sexcenta, γελασείω, cujus H. Stephanus in Thesauro nullum exemplum annotavit, occurrit apud Platonem in Phædone. οὐ πάνυ γέ με νῦν δὴ γελασείοντα ἐποίησας γελάσαι. Non admodum ridere me nunc cupientem fecisti ridere. ubi mox et alterius generis desiderativum, θανατᾶν, quod et θανατιᾶν. tale φονᾶν cædem cupere, apud Sophoclem in Philoct. 1223. φονᾷ, φονᾷ νόος ἤδη. Ubi Schol. φονᾷ, θανατιᾷ. θανάτου ἐπιθυμεῖ. Bergler.]

Γελαστὸς, ἡ, ὸν, risu dignus: ut, ἔργα γελαστὰ, Od. θ'. Γελαστὴς, οῦ, ὁ, risor vel irrisor. Suid. (Soph. Œdip. Tyr. 1436.)

Γελαστὺς, ύος, ἡ, risus. Callim.

Γελαστικὸς, ή, όν, ridendi facultate præditus. Sic dicitur homo ζῶον γελαστικὸν, apud Sextum Phil. et Porphyrium.

Γέλως, ωτος, ὁ, risus. (vel γέλος, ο, unde accus. γέλον, et dat. γέλῳ, quem tamen aliqui volunt per apocopen esse à γέλωτι.) Od. σ'. τεύχειν γέλωτα, risum alicui movere. quod et γέλωτα παρέχειν dicitur frequentissimè. (Eurip. Med. 384. 405. 1051. Aristoph. R. 45.) Transfertur etiam ad maris serenitatem, de qua metaph. lege Eust. ☞ Ab ἕλη deducunt, id est, calor. Sic et Hom. è caloris copia risum profluere indicare videtur, ubi dicit γέλωτα ἄσβεστον, id est, risum majorem quàm qui extingui possit, sumpta metaph. ab igne. Odyss. θ'. Ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνῶρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσι.

Γελοῖος, ου, ὁ, ridiculus, risu dignus. Dicitur et de re et de persona. † Xen. Pæd. p. 176. b.† Plat. ¶ Γελοῖα, aliquando exp. ludicra, jocosa; unde et opponuntur σπουδαίοις. ut apud Isocr. περὶ τὰ σπουδαῖα γελοίως χαίρειν. ¶ Sic et Xen. Pæd. 2. ¶ Interdum et γελοῖον substantivè dicitur pro joco, ut apud Plut. in Pol. præc. et alibi. Et γελοῖος, qui est jocosus, facetus. Dion. Long. ¶ Γελοῖον etiam vocatur quod ad ciendum risum aptum est, ut apud Plut. ἕνεκα τοῦ γελοίου, exp. risus excitandi gratia. [Aristoph. Ran. 6. Τί δαὶ, τὸ πάνυ γέλοιον εἴπω; Schol. Γέλοιον.

Αντιπᾶς. Γέλοιον δ', κακόν. ἡ δὲ συμφορὰ ἡ αὐτή. Av. 99. Τὸ ῥάμφος ἡμῖν σοῦ γέλοιον φαίνεται. Plut. 697. Μετὰ ταῦτα δ' ἐγὼ καὶ γελοῖον δῆτά τι ἐποίησα. Nub. 1243. Καὶ Ζεὺς γελοῖος ὀμνύμενος τοῖς εἰδόσιν. Acharn. 1057.] Dicitur et γελοῖος apud poëtas.

Γελοίως, ridiculè. Luc. Aristot. rhet. 3. † Xen. Pæd. 1. 3. 9.† [Plat. de Rep. lib. 7. Λέγουσι μέν που μάλα γελοίως τε καὶ ἀναγκαίως.]

Γελοιάζω, ridicula seu jocosa dico, jocor. Plut. in Apoph. Luc.

Γελοιασμὸς, jocatio, apud eundem. Plut.

Γελοιαστὴς, jocator, item facetus. Basil. et Greg.

Γελῶος, aff. pro scurra, ex Epigr.

Composita.

Ἀγέλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, risu minimè dignus, sed indignatione, Suid. (Æsch. Ag. 803. Ch. 28.) ¶ Item priv. sig. risus expers. Sic appellati fuerunt Heraclitus, Anaxagoras Clazomenius, Aristoxenus, et qui nunquam risissent.

Ἀγελαστὶ, adverb. sine risu, citra risum. Plato in Euthyd.

Ἀγελαστία, risus abstinentia, vel q. d. carentia risus.

Ἀγελαστέω, ῶ, non rideo, risus expers dego, risu abstineo. Heracl. in epist.

Ἀναγελάω, ῶ, exp. rideo. † Xen. Pæd. l. 8. p. 115. c. et ἐπί τινι p. 133. c.†

Ἀχρειόγελως, ωτος, ὁ, à Suida exp. qui ob inutilia, et minimè seria ridet atque gaudet. Erasmus hoc proverbiali novoque composito verbo dictum fuisse ait nugatorem, quique rebus ineptis oblectabatur.

Δακρύγελως, fletu misto ridens. Stat.

Διαγελάω, ῶ, derideo, irrideo, cum accus. Lucian. ¶ Item metaph. de serenitate et tranquillitate, apud Plut. in Cæs. et Theophr. de hist. pl.

Ἐγγελάω, ῶ, irrideo, illudo, cum dat. ut, ἐγγελᾷν τινι, illudere alicui. (Eurip. Med. 1357.)

[Ἐγγελαστὴς. Eurip. Hipp. 1000. Οὐκ ἐγγελαστὴς τῶν ὁμιλούντων, πάτερ, &c. Schol. οὐκ ἐγγελῶ τοῖς περὶ τὰ τοιαῦτα ἔχουσιν, ἀλλὰ μόνον σὺ σύνειμι αὐτοῖς.]

Ἐπεγγελῶ, (decomp.) auctius et significantius est pro illudo, insulto. † Xen. P. 1. 5. p. 142. d.† Plut. ἐπεγγελῶντες αὐτῷ οἱ ἐχθροί. Sic et Soph. in Ajace.

Ἐγερσίγελως, dicitur Bacchus, risum excitans. In Epigr.

Ἐκγελάω, risum effundo seu emitto, in risum erumpo. Od. σ'. † Xen. Pæd. 1. 3. 8.†

Ἔκγελως, risus effusus.

Ἐπιγελάω, ῶ, arrideo. Xen. in Apol. Socr. τὸν δὲ λέγεται καταψήσαντα αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν εἰπεῖν, καὶ ἅμα ἐπιγελάσαι. Item pro illudo, insulto, ut apud Luc. de Vulcano, qui Martem et Venerem in adulterio deprehenderat, ἔργα καὶ ἐπιγελᾷ αὐτοῖς ἐρασταῖς. Apud eundem, ἐπιγελᾷ τὸ Σαρδόνιον. ¶ Ἐπιγελᾷ τὸ κῦμα, apud Aristot. in Probl. exp. fluctus superfringitur.

Ἡδύγελως, q. d. dulce ridens.

Καταγελάω, ῶ, irrideo, derideo. Cum genit. apud Xen. † Pæd. 6. p. 111. a.† Cum dat. apud Herodot.

Καταγελῶμαι, irrideor, ridiculus sum. Plato de rep. l. 1. καταγελάσιμοι μῦθοι, ridiculæ fabulæ. (Æsch. Ag. 1280.)

Κατάγελως, derisio, irrisio. Xen.

Καταγέλασμα, τὸ, derisus. Poll. l. 6. c. 4.

Καταγέλαστος, ridiculus, id est. in derisum incurrens, qui derideri solet, aut etiam derisione dignus. Plato, Plut. Isocr. † Καταγέλαστος ὤν. Aristoph. Nub. 847.†

Καταγελάστως, ridiculè. Apud Æschin. et Xen.

Καταγελαστικῶς, deridendo vel derisorum more. Poll.

Decomp. Ἐγκαταγέλαστος, qui irridetur, ridiculus. Æschin. in Ctes.

Εὐκαταγέλαστος, derisu facilis. Alii exp. ridiculus, contemnendus.

Προσκαταγελάω, ῶ, insuper irrideo. [Athen. Deipn. lib. 11.]

Ὑπερκαταγέλαστος, valde ridiculus. Plut. [Æschin. Orat. c. Ctesiph. τὸ δὲ καὶ γεγονὸς πρᾶγμα ὑπερκαταγέλαστόν ἐστι.]

Κλαυσίγελως, fletus cum risu, lacrymæ risui intermixtæ. Xenoph. Hel. 7.

Παγγέλοιος, omnino ridiculus. apud Luc.

Πραΰγελως, ωτος, ὁ, placidum ridens, placido vultu ridens. [Anth. Ep. Gr.]

Προσγελάω, ῶ, arrideo: cum accus. τί προσγελᾶτε. Eurip. in Medea, ἄψυχον εἰκὼ προσγελῶσα σώματος, arridens imagini in speculo. (1164. ἐμοὶ βροτείων αἱμάτων με προσγελᾷ. Æsch. Eum. 251. τί προσγελᾶτε τὸν πανύστατον γέλων; Eurip. Med. 1043.)

Σπουδογέλοιος, q. d. cujus studium est ridiculum. ex Strab.

[Ὑπεργέλοιος. Demosth. de falsa Legat. καὶ τὸ πρᾶγμα ἦν ὑπεργέλοιον.]

Φιλόγελως, ωτος, ὁ, risus amans, qui libenter ridet. Zephyri epith. in epigr. et Aristot. Rhet. 1.

Φιλογέλως, qui jocos et facetias amat, qui libenter jocis utitur. Aristot. Rhetor. 1.

Φιλογελωτοποιὸς, apud Poll. qui jocatores amat, qui facetiis hominibus delectatur: vel qui joculatorem amat, qui libenter jocatur.

ΓΕ'ΛΓΗ, ης, ἡ, exp. variæ et omnis generis merces: vel etiam sarcina variarum mercium. Pollux esse κομμωτρίων ait. Pro eodem dicitur ῥῶπος, de quo vide suo loco.

ΓΕ'ΛΓΙΣ, ιος, et Γέλγις, ιθος, ἡ, allii caput seu nucleus aut spica. apud Theophr. hist. pl. 7. c. 4.

Γελγιδοῦσθαι, in γέλγιθας evadere, seu in nucleos dividi, in spicas discerni. Theophr. ibidem.

ΓΕ'ΜΩ, plenus sum, onustus sum. (Æsch. Ag. 622. Suppl. 676.) Propriè dici putatur de navi oneraria: ut Xen. γέμει φορτίων, ἅπερ κάπηλοι κέρδους ἕνεκα ἄγουσι. De aliis etiam multis dicitur. Idem Xen. anab. 4. αἱ δὲ κατέβησαν ἐς κώμας πολλῶν ἀγαθῶν γεμούσας. Plut. in Apoll. Ἀναξαγόρου βιβλίον γέμει τούτων τῶν λόγων. Dicitur et de rebus animi: ut apud Plut. de exercitu Pompeii in Pharsalia, ταῖς ἐλπίσι διεφθαρμένον, καὶ γέμοντας ἀνοήτου θράσους. Et apud Isocr. πολλῶν ἁμαρτημάτων γέμοντες.

Γέμος, plenitudo. Hesych. (Æsch. Agam. 1230.)

Γεμίζω, impleo. Joh. 2. γεμίσατε τὰς ὑδρίας ὕδατος. Item onus impono. (Æsch. Ag. 453.)

Γέμισμα, τὸ, q. d. impletio vel implementum. [Hesych.]

Γόμος, ου, ὁ, onus navis, merces quæ sunt in navi. Poll. Apoc. 18. (Act. 21. 3. cum var. Lect. Æsch. Suppl. 453.)

Γομόω, ῶ, onero.

Composita.

Ἀπογέμω, depleo, demo ei quod plenum est.

Ἀπογεμίζω, exp. γεμίζω. [Dion. Hal.]

Καταγέμω, idem quod γέμω.

Ὑπεργεμίζω, supra modum impleo. Xenoph. lib. de Vectig.

Ὑπέργομος, plus æquo oneratus, onustus ultra modum. Strabo. [lib. 17.]

ΓΕ'ΝΤΑ, Hesychio sunt, carnes, viscera. Nic. in Alex. Ἀλθαίνει καὶ γέντα σοῖς. Sic Call. Γέντα βοὸς μέλλοντες, ubi exp. etiam, artus, μέλη.

ΓΕΝΤΙΑΝΗ', ῆς, ἡ, gentiana, herba insignis amaritudinis, denominata à Gentide seu Gentio inventore, teste Diosc. l. 3. c. 3. et Plin. l. 25. c. 7. Rursum Diosc. l. 2. c. 12. dicit, γεντιανῆς ῥίζα, gentianæ radicis.

ΓΕ'ΝΥΣ, υος, ἡ, mentum, Eur. in Phœn. ἐπεὶ δὲ τόνδε γένυς ἐμῶν σκιάζεται. Et apud Theoc. canities ὡς γένυν ἕρπει. ¶ Item mala, maxilla, apud Aristot. lib. 3. de an. ᾗ συμβάλλουσιν αἱ γένυες, qua maxillæ cum faucibus coëunt. Et in Physiogn. ἡ ἄνω καὶ κάτω γένυς. Tribuitur etiam lepori à Xen. (de Equi Maxillâ. Æsch. S. c. Th. 124. V. Eurip. Phœniss. 32. 63.) ¶ Item acies, ut acies gladii. Epigr. 6. καὶ ξιφέων ἐξανδηλοῖ γένυς. Item securis seu bipennis et gladius, teste Hesych. Cujus significationis hanc rationem esse suspicatur H. Steph. quòd ut γένυες (maxillæ) mandendo absumunt et profligant, ita ferrum ictus inferendo.

Γένειον, ου, τὸ, mentum. (Πρὸς γενείου. Eurip. Med. 65. Soph. El. 1313. Œdip. Tyr. 1301.) Xen. in symp. et Plut. in Camillo. ¶ Alicubi exp. et γνάθος, maxilla, mala. † Hes. Asp. 167.† ¶ Item barba. Il. Χ'. καὶ ἕλλαβε χειρὶ γενείου. Dicitur et de brutis, ut de leone apud Luc. Sæpe invenitur γένεια plur. num. pro γένειον, ut apud Paul. Plut. et alibi.

Γενειαστὴρ, exp. lorum circa mentum equorum. ex Poll.

Γενειήτης, ου, ὁ, barbatus, Ionicè pro γενειάτης, cujus fœm. est γενειάτις. Luc. Legitur et sine ι γενήτης, apud Athen. l. 7.

Γενειάω, ῶ, f. άσω, barbatus sum, barbam gesto. Aristot. et Theoc. [Xenoph. de Cyri. Exp. lib. 2. cap. 6. §. 15. αὐτὸς δὲ παιδικὰ εἶχε Θαρύπαν, ἀγένειος ὢν γενειῶντα. Quod ad Hom. Odyss. Σ. 268. attinet, τοὺς δὲ γενειήσαντα, οὐκ εἴδωλον εἴτε γενειῶ ἐστιν ὁ ἐκεῖνος, εἴτε καὶ γενειάζω παραγωγή. Eustath. in Odyss. Σ. p. 668. 45.]

Γενειάζω, idem. Od. σ'.

Γενειάσκω, barbam emittere incipio. Xen. Pæd. 4.

Γενειὰς, άδος, ἡ, lanugo prima qua genæ vestiuntur. Interdum et generaliter pro barba. (Æsch. Pers. 316. Eurip. Med. 710. Soph. Tr. 13.) Nam. σὺ πρὸ τῆς γενειάδος ἐδάμνης τοὺς γέροντας. Et γενειάδες, pili ipsius barbæ. Od. σ'. ¶ Item γενειὰς, exp. mentum.

Composita ac primùm ex γένυς.

Ἀμφίγενυς, securis. Hesych.

[Ἀρτίγενυς. Eurip. Bacch. 1185. Νέος ὁ μόσχος, ἄρτι γένυν ὑπὸ κόρυθ' ἁπαλότριχα κατάκομον θάλλει. Laudo hic Æmil. Portum, qui mavult ἄρτι γένυν divisim legere. Γένυς autem Mentum et Maxillam sonat, &c. Cl. Barnes.]

Μακρόγενυς, qui mentum habet longum. Adamantius in Physiogn.

Μικρόγενυς, qui parvum mentum habet. Idem.

Ὀξύγενυς, id quod infra labra in maxilla inferiore eminet. Poll.

Χαλκόγενυς ἄγκυρα, ærata anchora, q. d. æreas malas habens, æreis armata maxillis. Pind.

Composita ex γένειον, id est, mentum.

Αἰνογένειος, terribiles malas habens, terribilis, sævus. Callim. hymno in Delum.

Διγένειος, qui mento est bipartito. Bud. ex Gaza.

Εὐθυγένειος, qui rectum mentum habet, vel ipsam barbam rectam. Polemo in Phys.

Λειογένειος, læve mentum habens. Herodot. in Terpsich.

Μακρογένειος, qui longo est mento. Bud.

Μικρογένειος, parvum mentum habens. Polemo in Physiogn.

Ὀξυγένειος, qui acuto est mento. Bud.

Προγένειος, cui mentum prominet. Theocr. Idyll. 3.

Ὑπογενειάζω, mentum prehendo ejus quem rogo. Hesych. Apud Synes. de Ulysse et Cyclope, ὁ δὲ ὑπογενειάσας, ὦ Οὖτι, ἔφη, ἔοικας μὲν δριμύτατος ἀνθρώπων εἶναι, exp. mentum ejus demulcens vel stringens et vellicans, ut fieri solet.

Χαλκογένεια ἔμβολα, rostra ærea malas seu maxillas habentia, pro rostris æratis. ex Epigr.

Composita ex γένειον, id est, Barba.

Ἀγένειος, ου, imberbis; ut, πυῤῥιχισταὶ ἀγένειοι, Lysias. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 2. c. 6. §. 15. αὐτὸς δὲ (sc. Meno Thessalus) παιδικὰ εἶχε Θαρύπαν, ἀγένειος ὢν γενειῶντα. Pind. Olymp. Η. 71. Θ. 135. Alexis apud Athen. Deipn. lib. 4.] Τὸ ἀγένειον, q. d. barbæ carentia.

Ἀγενείως, q. d. imberbiter. Philostr.

Ἀκρογένειος, cui longum est barbitium. apud Arist. Physiogn.

Ἀρτιγένειος, qui nudiustertius barbam emittere cœpit. Et, ἀρτιγένειος χνόος, in Epigr. q. d. lanugo barbæ nuper enatæ.

Βαθυγένειος, q. d. profundam barbam habens. [J. Poll. Onomast. l. 2. §. 88.]

Εὐγένειος, pulchram barbam habens. Et simpliciter, barbatus. Item villosus. [Lucian. Jup. Trag.]

Ἡμιγένειος, semibarbatus.

Ἠϋγένειος, idem quod εὐγένειος, dissoluta particula εὖ: ut, λὶς ἠϋγένειος. Item, πάρδαλις ἠϋγένειος. Hom.

Κακογένειος, (q. d. malè barbatus) qui est tenui barba.

Λεπτογένειος, quidam exp. cui tenuis et mollis est barba.

Μαδαρογένειος, qui est fluxa et rara barba. Camer.

Προγένειος, exp. promissam habens barbam.

Ὑπογενειάσασα, exp. τὸ ἄρτι ἐξανθοῦν τὸ γένειον.

ΓΕ'ΡΑΝΟΣ, ου, ἡ, grus, avis vigilans et prudens, de qua Aristot. ¶ Est etiam genus saltationis seu choreæ, teste Poll. l. 4. cap. 14. sic dicta à quadam volantium gruum similitudine. Poll. ibidem. ¶ Item scenica quædam machina, qua utebantur in scenis ad corpora rapienda è sublimi. Aliæ quoque machinæ, subvehendis attollendisque oneribus comparatæ, γέρανοι vocantur: itemque grues apud Latinos. Dicitur esse et pila lignea, in qua farina pinsitur seu tunditur. Hesych. ☞ Etym. γέρανον avem dictam vult quasi γήρανον, ἀπὸ τοῦ τῆς γῆς ἀρούρας σπέρματα. est enim σπερμολόγος avis.

Γεράνιον, ου, τὸ, grus: idem quod γέρανος, machina sublevandis oneribus apta. Item herba quædam sic dicta à gruini capitis imagine in summo ejus cacumine visenda, de qua vide Diosc. l. 3. c. 131.

Γερανίτης λίθος, geranites lapis: à gruis collo dictus. Plin. lib. 37. cap. 11.

Ἱππογέρανοι, qui magnis gruibus seu equis invehuntur. Lucian. in vera hist.

ΓΕ'ΡΑΣ, ατος, ως, et ας, præmium, munus honorarium, honor. (Æsch. Eum. 209. 397. Pr. 82. Eurip. Phœniss. 836. Aristoph. R. 1117.) Il. α. Αὐτὰρ ἐμοὶ γέρας αὐτίκ' ἑτοιμάσατ', ὄφρα μὴ οἶος Ἀργείων ἀγέραστος ἔω: ubi dicitur de præmio quod ex manubiis capitur, sicut et alibi sæpe. Frequens est apud eundem poëtam, τὸ γὰρ γέρας ἐστὶ θανόντων, pro honore quo muneramur mortuos. Thucydides, 1. πρότερον δ' ἦσαν ἐπὶ ῥητοῖς γέρασι πατρικαὶ βασιλεῖαι. Ibidem, διδόντες γέρα τὰ νομιζόμενα. Plutarchus in Camill. γερῶν ἔτυχεν ἄλλων. ☞ Plut. libr. an seni resp. gerenda sit, deducit à γέρων, senex, quòd senes maximè sint venerandi. Sunt tamen qui contrà malint γέρων à γέρας derivare.

Γεράσμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, honoratus, honore et præmio dignus. Nicand. in Theriac. ¶ Item honorificus: γεράσμια ἱρά. Orph. ¶ Aff. et pro senili, ex Eurip. (Phœniss. 930.) [Ὦ τρὶς σὺ γενέτερ, καὶ γερασμίας τριχός. Schol. τῆς τιμίας τριχὸς ἕνεκα. Suppl. 95. ἐν τῷ γὰρ γερασμίῳ Ὀρέσθ' ἱκέσθαι εἴπετε τίς γυνὴ δάμαρ.]

Γεραρὸς, honorandus, venerandus, augustus. Il. γ'. (Æsch. Ag. 731. Suppl. 673.)

Γεραίρω, præmio dono aliquem, muneror honoris causa. orno. Od. ξ'. et Xen. Pæd. 8.

Γεράζω, præmio dono vel honoro.

Γερήνιος, ου, Nestoris est epith. apud Hom. Il. ζ'. γερήνιος ἱππότα Νέστωρ. vide Eust. Exp. ἔντιμος γέρων, παρὰ τὸ γέρας.

Composita.

Ἀγέραστος, præmio carens. † Hes. Th. 395.† Il. α'. [119. ὄφρα μὴ οἶος Ἀργείων ἀγέραστος ἔω. Schol. ad 119. ἄνευ γέρως, ἄνευ τιμῆς. Euripid. Hec. 116. Ποῖ δὲ Δαναοὶ τὸν ἐμὸν τύμβον στέλλεσθ' ἀγέραστον ἀφέντες. Apoll. Rhod. Arg. lib. 3. 65.] vide in Γέρας.

Ἐπιγεραίρω, insuper muneror, vel honore afficio. Xen. [Κύρ. Παιδ. lib. 8. καὶ ὡς τὸν καλόν τι ποιοῦντα καθ' ἡμέραν ἐπιγεραίροι.]

ΓΕ'ΡΡΟΝ, ου, τὸ, scutum Persicum vimine textum. Apud Xen. in Pædia Cyri sæpè occurrit. † ut l. 1. 2. 9. et 13.† Legitur et apud Herodot. Arrian. et Plut. de ejusmodi scuto. Sunt qui crates interpretentur; nam revera erant à vimine textæ crates, quibus clypeorum seu scutorum loco utebantur. unde et generaliter quidam exp. ἀσπὶς, θυρεὸς, πρόβλημα. Per catachresin autem γέῤῥον nominatur omne defensaculum, teste Harpocratione, qui à Demosth. in orat. pro Ctesiph. γέῤῥα vocari scribit τὰ τῶν σκηνῶν σκεπάσματα καὶ παρακαλύμματα. Strabo quoque ligneas laminas, aut crates vimineas, quibus veluti fornicatis seu concameratis currus teguntur, γέῤῥα appellat.

Γεῤῥάδες, Suidæ et Hesychio sunt storeæ ex vimine aut junco.

ΓΕ'ΡΩΝ, οντος, ὁ, senex. † plus τοῦ πρέσβεως. ab anno 64. ad finem vitæ. Tzetz. ad Hes. Asp. p. 221.† Plato. Pol. 2. καὶ γέρουσι καὶ γραυσὶ πρεσβυτέροις γεγονόσιν. Γέροντες, senatores, curia Laced. constans ex senat. 24. vel ex 28. Vide Aristot. in Pol. et Plut. in Lyc. et Herodot. in Erat. Dicitur et de rebus inanimis, ut γέρων πέπλος, apud Theocr. Idyll. 7. pro peplo vetustate trito. ¶ Item pro colo ex qua suspendi solent stupæ et fuso versato fila trahi. Pollux affert ex Pherecrate. ☞ Deducunt alii παρὰ τὸ εἰς γῆν ὁρᾷν (ut Lat. silicernium) quod senes præ curvitate terram inspiciant: vel παρὰ τὸ τῆς γῆς ὁρᾷν, quòd propinqui morti jam de sepultura solliciti sint. Alii à γέρας, ob honorem qui senectuti debetur. (Eurip. Med. 1211. Soph. Œdip. Tyr. 1021.)

Γερόντειος, senilis: unde γερόντειον παλαίσματα. ex Poll.

Γεροντικὸς, idem: ut, γεροντικὴ ἡλικία, et γεροντικὰ λουτρὰ, Plato de leg. 6.

Γεροντικῶς, seniliter.

Γερόντιος, senilis, poët.

Γεροντίας, patruus, apud Laced. Vide Eust.

Γεροντιάω, ῶ, senium et delirium recipio: vel, senile delirium recipio. Laërt. in Plat.

Γερόντιον, ου, τὸ, senecio: diminut. à γέρων. apud Aristoph. in Nub. [788. cui exemplo addas, Equit. 42. Schol. Acharn. 992. Schol.]

Γερούσιος, ad senes pertinens, vel qui est senum. Item qui senes decet. Item qui senibus pro honorario datur: ut, γερούσιος οἶνος et γερούσιος ὅρκος apud Hom. (Il. Χ. 259.) Vide Eust.

Γερουσία, ἡ, senatus. Plut.

[Γερωχία. Aristoph. Lysistr. 979. Πᾶ τᾶν Ἀσανᾶν ἐστιν ἁ γερωχία, &c. Schol. Biset. ἀντὶ τοῦ, ποῦ ἐστιν ἡ τῶν Ἀθηνῶν, ἤγουν τῶν Ἀθηναίων γερουσία;—τινὲς δὲ ἐνταῦθα γερουσίαν γερωχίαν εἴρηται, ὅπερ ἀξιόπιστον.]

Γερουσιαστὴς, senator. Polyb.

Γεραιὸς, senex vir. Et γεραιὰ senex mulier, anus. apud Hom. ¶ Item senilis: ut, γεραιὰ χεὶρ, Euripid. (Med. 1214. Æsch. Pers. 264. Eum. 381. Soph. Œdip. Tyr. 9. 1010. γεραίτερος.) Compar. γεραίτερος, apud Xen. † Pæd. 1. 2. 4. et l. 5. p. 115. b.† Et superl. γεραίτατος. Aff. et γεραιὸς pro, senex, honoratus, ex Epigr.

Composita.

Ἀθηνογέρων, qui in senectute literis operam navare incipit: quia Minerva studiis præesse credebatur.

Δημογέρων, qui ex populo præ aliis honoratus est ob senectutem. Il. γ'. et Aristot. in fine l. 2. ethic. Alicubi δημογέροντες exp. etiam senatores.

Ἠριγέρων, senecio, herba cui nomen hoc datum, quia vere canescit, ut docet Plin. l. 25. c. ult. Vide et Diosc. l. 4. c. 97. et Theophr. lib. 7. cap. 7.

Νυσταλογερόντιον, ου, τὸ, silicernium somnulentum, senex dormitator. Etym.

Νωδογέρων, senex et edentulus. [J. Poll. Onom. lib. 2. § 16.]

Τριγέρων, q. d. trisenex. in Epigr. dicitur de Nestore qui tres ætates vixit. (Æsch. Ch. 312.)

Τυμβογέρων, senex capularis, silicernium. idem qui ὁ γέρων τύμβος, Euripidi.

Τυφογέρων, fastuosus senex. Aristoph. † Nub. 905. senex decrepitus. Vid. in Suid.†

Ὠμογέρων, cui cruda et viridis senectus: vel (ut alii) cui, licet seni, caput non est canum. Il. ψ'.

ΓΕΥ'Ω, f. σω, gustare facio, gustum præbeo. Plut. Pol. 7. γευστέον αἵματος ὥσπερ τοὺς σκύλακας. Et cum accus. Eurip. in Cycl. Βούλει σε γεύσω πρῶτον ἄκρατον μέθυ; Metaph. apud Plut. in Numa. ἄλλως ἔγευσε τιμῆς ἐλευθέρας. ¶ Item pro γεύομαι, intransit. ex Herodoti Polymn. affertur, γλυκὺν γεύσας τὸν αἰῶνα. (Aristoph. R. 465.)

Γεύομαι, F. σομαι, gusto, degusto. Cum genitivo sæpe jungitur. Apud Soph. (Tr. 1117.) γεύσασθαι πανδήμου στρατοῦ exp. deglutire universum exercitum. ¶ Item experior: ut γεύσασθαι ἀρχῆς, Herodot. Et γεύσασθαι πένθους, Eurip. Et γεύσασθαι χειρῶν. Il. φ'. Et γευσόμεθ' ἀλλήλων. Il. υ'. experiamur alter alterum. Et cum accus. ut ad Heb. 6. καὶ καλὸν γευσαμένους Θεοῦ ῥῆμα.

Γεῦμα, τὸ, gustus, et q. d. gustamentum. Eurip. in Cyclope.

Γευματίζω, gusto. [Phav. Lex.]

Γευθμὸς, οῦ, ὁ, gustus. apud Nicand.

Γεῦσις, εως, ἡ, gustus, gustatus. Aristot. eth. 3.

Γευστὸς, ὴ, ὸν, q. d. gustabilis, vel gustu perceptibilis: qui percipi seu sentiri gustu potest. Item quem gustare et quo uti pro cibo possumus.

Γευστικὸς, gustatorius. ut γευστικὴ δύναμις. Alex. Aphrod.

Γευστήριον, gustandi instrumentum. Item poculum quo vinum degustatur. apud Athen. l. 11. vide Poll.

Composita.

Ἄγευστος, qui gustari non potest, vel qui gustatus non fuit: ut Plut. symp. 8. πολλὰ γὰρ τῶν ἀγεύστων καὶ ἀβρώτων πρότερον ἥδιστα νῦν γέγονεν. Activa significatione sæpiùs ponitur, pro eo qui non gustavit: ut ἄγευστος θέας, apud Suidam, pro ἄπειρος. Et metaph. pro, expers, ἄπειρος. ut apud Xen. τῶν μὲν τερπνῶν οὐδενὸς ἄγευστος ἔσῃ, τῶν δὲ χαλεπῶν ἄπειρος διαβιώσῃ. Sic et Luc. in Nigrino, ἄγευστος μὲν εἶ ἐλευθερίας, ἀπείρατος δὲ παῤῥησίας. Invenitur etiam κακῶν ἄγευστος αἰὼν apud Soph. in Antig.

Ἀγευστία, jejunium, inopia: hoc est, nihil gustasse. [Aristoph. Nub. 612. Schol.]

Ἀναγεύω, idem quod γεύω. Aristoph. in Nub. † 523.† metaph. ἀναγεῦσ' ὑμᾶς, specimen vobis præbere.

Ἀπογεύομαι, degusto. Plat. de rep. 1. οἱ λίχνοι τοῦ ἀεὶ παραφερομένου ἀπογεύονται. † Xen. Pæd. 1. 3. 4.†

Ἐπιγεύομαι, gusto. Plut. in lib. quod bruta ratione utantur.

Οἰνογευστέω, vinum gusto. Athen. l. 9. ex Antiphane.

Παραγεύω, gustum aliquem præbeo. q. d. obiter gustare facio, ut quidam exponunt ex Plut. in Lycurgo, παρέγευε τοῦ φρονήματος. [Athen. Deipn. lib. 2. ex Antiphane. παραγεύσασθαί τινος, κακοῦ, &c. Vide Casaub. Animadv. elegantissimum est Verbum παραγεύσασθαι——quo significatur gustare aliud atque aliud more fastidientium, sic ut in nullo acquiescas.]

Προγεύομαι, prægusto. Anaxilas apud Athen. 4. προγεύσεται σοι πρῶτα ἡ γραῦς τοῦ ποτοῦ.

Προγεύστης, prægustator, apud eundem. Ath. ibid.

Προγευματίζω, antè gusto. Aristot. de anima, l. 2.

Προτογεύστης, idem cum προγεύστης.

ΓΕ'ΦΥΡΑ, ας, ἡ, pons. Il. ε'. Θῦνε γὰρ ἂμ πεδίον ποταμῷ πλήθοντι ἐοικὼς Χειμάῤῥῳ, ὅστ' ὦκα ῥέων ἐκέδασσε γεφύρας. Τὸν δ' οὔτ' ἄρ τε γέφυραι ἐεργμέναι ἰσχανόωσι. (Æsch. Pers. 736.) Apud Plut. in quæst. Rom. ἡ ξυλίνη γέφυρα. Apud Herodian. ζευγνύειν γέφυραν, et λύειν, sive διαλύειν, sæpe opponuntur. ¶ Γέφυραι, apud Homerum sunt etiam intervalla et semitæ inter binos aciei instructæ ordines, per quos ultrò citroque commeare licet, ut annotatur ex Eustathio in Iliad. δ'. ☞ Etym. deducit à γῆ et φυρῶ, ut sit quasi γήφυρα, i. ἡ τῇ γῇ φυραθεῖσα καὶ ἐφ' ὑγροῦ τόπου κειμένη. vel sic dicitur (inquit) ἡ ἐφ' ὑγροῦ γῆ, quasi γήφυγρά τις οὖσα. quod etymon traditur et ab Herodiano gram. apud Eust. Affertur et tertium, παρὰ τὸ ἀπὸ γῆς εἰς γῆν μεταφέρειν, quasi γέφερα.

Γεφύριον, ponticulus. Ælian. var. hist. lib. 8.

Γεφυρόω, ῶ, ponte seu pontibus jungo, pontem impono: ut, γεφυροῦν ποταμὸν, ponte jungere fluvium. Quidam interpr. pontem imponere fluvio, et pontem construere supra fluvium. Herodianus l. 7. Sic et apud Luc. τοῖς ποταμοῖς γεφυρῶσαι νεκροῖς, cadaveribus tanquam ponte jungere fluvios.

Γεφυρωθεὶς, dicitur itidem ποταμὸς, qui ponte jungitur, seu cui pons imponitur. Herodian. et Plut.

Γεφύρωμα, τὸ, ipsum opus jungendi fluvium ponte. Vulgò expon. transitus.

Γεφύρωσις, pontium extructio. Strabo lib. 1.

Γεφυρωτὴς, οῦ, ὁ, qui pontem seu pontes construit.

Γεφυρίζω, propriè è ponte scommata in aliquem jacio. Et generaliter pro, scommata in aliquem jacio seu probra, derideo, cavillor, subsanno. Plut. ἔδοξε δὲ τοῖς Ἀθηναίοις προσαπεχθῆναι τραχύτερον, ὅτι τὴν Μέτελλαν ἀπὸ τοῦ τείχους γεφυρίζοντες ἐλοιδόρουν. Aff. et ex Polyb.

Γεφυρισμὸς, οῦ, ὁ, actio illa jaciendi scommata et deridendi.

Γεφυριστὴς, οῦ, ὁ, qui scommata è ponte jacit in aliquem. Hesych. Item pro cavillatore seu irrisore. Plut. in Sylla.

Composita.

Ἀπογεφυρόω, ῶ, idem quod γεφυρόω. [Herodot. Hist. lib. 2. c. 99. Τὸν Μῖνα (cap. 4. Μῆνα) πρῶτον βασιλεύσαντα Αἰγύπτου, οἱ ἱρέες ἔλεγον τοῦτο μὲν ἀπογεφυρῶσαι καὶ τὴν Μέμφιν.]

Δυσγεφύρωτος, qui vix jungi potest, qui ægrè pontem ferre potest. Strabo lib. 1.

Καλλιγέφυρος, ut ποταμὸς καλλιγέφυρος, fluvius pulchrum pontem habens, pulchro ponte junctus. Eurip. in Rheso. [348.]

ΓΗΘΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, gaudeo, lætor. Od. ζ'. ὁ δὲ ἰδὼν γήθησεν. Et Il. ἀ. γηθῆσαι et ἀγχαρῆσθαι pro eodem. Interdum cum dat. ut Hesiod. μύθῳ γηθήσας. † Sic idem Theog. v. 173.† Interdum cum accusat. Il. ἀ. τίς ἂν τάδε γηθήσειεν; Interdum cum præpos. κατὰ ut Il. ν'. γηθήσειν κατὰ θυμόν. Interdum κατὰ subauditur: ut Il. θ'. γέγηθε δέ τε φρένα ποιμήν. Legitur et præt. γέγηθα, (per syncopen ex γεγήθηκα) unde γεγηθὼς, apud Demosth. pro corona, οἷα ἐπὶ μὲν τοῖς ἑτέρων εὐτυχήμασι φαιδρὸς ἐγὼ καὶ γεγηθὼς κατὰ τὴν ἀγορὰν περιέρχομαι. (Il. Υ. 255. Soph. Œdip. Tyr. 376. Æschyl. Ch. 770. Theoc. 9'. 36.)

Γήθω etiam barytonè dicitur, unde est γηθόμενος, ut tradit Eustath. ☞ Fortasse à γαίω deductum est, sicut πήθω à πάω.

Γεγηθότως, adverb. cum gaudio, læto animo, Bud.

Γῆθος, εος, τὸ, gaudium. Hesych.

Γηθοσύνη, ἡ, pro eodem. Il. φ'. ἐγέλασσε δέ οἱ φίλον ἦτορ Γηθοσύνῃ.

Γηθόσυνος, adject. lætus, lætabundus: ut, γηθόσυνοι θεράποντες. Il. ζ'. (272.)

Γηθοσύνως, adverb. lætè, lætabundè. Hippocr. in epistola ad Demag.

Composita.

Ἀμφιγηθέω, unde ἀμφιγέγηθα, valde gavisus sum. q. d. circumquaque gavisus sum.

Δαφνογηθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, lauro gaudens: ut, δαφνογηθὴς Ἀπόλλων, in Epigram.

Ἐπιγηθέω, ut, ἐπιγηθήσας τούτοις, lætatus super his, vel de his. [Æschyl. Prometh. 155. ὡς μήτε θεὸς, μήτε τις ἄλλος τοῖς δ' ἐπεγήθει.]

Εὐγάθητος, Doricè pro εὐγήθητος, delectabilis, jucundus. [Eurip. Iph. in Taur. 212.]

[Εὐγαθὴς. Eurip. Herc. Fur. 792. Ἥξετ' εὐγαθῆ καλλίνικον ἐμὰν πόλιν, &c.]

Λυρογηθὴς, lyra gaudens. Epithetum Apollinis in Epigr.

Μελιγηθὴς sive μελιγαθὴς, melle gaudens, melleus. Pind. apud Athen.

Περιγηθὴς, valde lætus. Hesych.

Πολυγηθὴς, multum lætitiæ afferens: ut Hes. Δῶρα Διωνύσου πολυγηθέος. † Sic Hes. Th. 941.† [Apoll. Rhod. Arg. iii. 813. iv. 887. ἐκ δὲ θεοῖο Κύπριδος εἴδατο πολυγηθὴς. Schol. χαίροντες τῷ ἐλαύνειν τοῦ ζεφύρου.]

[Συγγηθέω. Eurip. Helen. 732. Κακὸς γὰρ ὅστις μὴ σέβει τὰ δεσποτῶν, Καὶ ξυγγέγηθε, καὶ ξυνωδίνει κακοῖς.]

ΓΗ'ΘΥΟΝ, sive γήτειον, ου, τὸ, est planta quædam similis ampeloprasо, teste Eustathio, qui ejus etymologiam esse dicit τὸ ἐκ γῆς ἀναθεῖν, seu τὸ γηθεῖν θέαν ἔχειν ἡδέσθαι: addit etiam, vocari et γηθυλλὶς sive γηθυλλὶς et ἐπιθαλλίδας. Etym. γήτειον esse ait χλωρὸν κρόμμυον, dicitque quasi ἐκ γῆς ἔτειον, utpote αὐτόετες ἐκ τῆς γῆς ὄν. Vide et Theoph. hist. pl. l. 7. c. 4. Legitur et apud Aristoph. in Ranis.

Γηθυλλὶς, ίδος, ἡ, idem cum γήθυον. apud Epicharm. in Philoctete et apud Athen. l. 9.

Κρομμυογήτειον, ου, τὸ, crommyogetium: olus mixtæ naturæ ex getyo, et cæpa. Unde Gaza exp. cæpigetium, apud Theophr. hist. pl. lib. 4.

ΓΗ'ΡΑΣ, ατος, τὸ, senectus, ut, ἐπὶ γήραος οὐδῷ, apud Homer. et Xen. in Laced. pol. ἐντιμότερον ἐποίησε τὸ γῆρας τῆς τῶν ἀκμαζόντων ῥώμης. † et Pæd. 1. 5. 10.† Galeno γῆρας τὸ ἐκ νόσου est, (inquit Budæus) quum in tabem æger ex febre hectica incidit, ita ut similis sit seni jam debili et arido. Et γῆρας ὄφεις ἐκδύουσι, apud Herodotum, serpentes exuunt senectutem. Sic utitur et Aristot. (οὐκ ἔστι γῆρας τοῦδε τοῦ μιάσματος. i. e. ἔκλειψις. Æsch. S. c. Th. 688. Ag. 1630. Soph. Œdip. Tyr. 17. 1133.) ☞ Sunt qui γῆρας à γέρας: sunt et contrà qui hoc ab illo deductum velint, ut dictum est in Γέρας. Aristot. autem de animal. gen. l. 5. hoc nomine indicari γεηρόν τι tradit, nimirum inde deducens.

Γηραιὸς, senex. Hesiod. Plat. Xen. Theophr. (Æsch. Suppl. 614.)

Γηραλέος, idem, apud poëtas. Aff. et ex Philone. [Æschyl. Pers. 170. ξυμβούλου λόγου τοῦδέ μοι γένεσθε Πέρσαι, γηραλέα πιστώματα. Schol. ad 169. ὅτι αἱ ἀρχαῖοι γέροντες πιστοί, &c. Pind. Pyth. Δ. 215. Ἐκ δ' ἄρ' αὐτοῦ πομφόλυξαν δάκρυα γηραλέων γλεφάρων. Schol. ἀπὸ τῶν γεγηρακότων βλεφάρων ἀπεκρίθησαν δάκρυα, &c.]

Γηράσκω, senesco.

(Γηράναι. Æsch. Ch. 908.)

Γηράω, ῶ, F. άσω, idem, Hom. Xen. † Pæd. l. 4. p. 89. c.† Plut. (Γηράω, εἰς γῆρας ἄγω. Æsch. Suppl. 901.) ‡ad senectutem usque nutrio.‡

Γήρασμα, τὸ, q. d. senescentia.

Γῆρος, pro eodem, apud Aratum.

Composita.

Ἀγήρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, senectutis expers. Aristot. de mundo. † Xen. Pæd. p. 237. c.† [Eurip. Iph. in Aul. 566. ἵνα δόξα φέρει κλέος, ἀγήρατον βιοτάν.]

Ἀγήραος, pro eodem, apud poëtas, ut Hesiod. ἀθάνατος [illegible] καὶ ἀγήραος. † Sic Theog. 955.†

Ἀγήρως, ω, ὁ καὶ ἡ, idem apud Hom. et Hesiod. † Theog. 277.† Sic et Thuc. 2. ἀγήρως ἔπαινος, immortalis laus. Accusativus ἀγήρω sine ν reperitur interdum masc. gen. ut ἀγήρω βίον, apud Plut. † Sic Hes. Th. 949.† interdum fem. gen. ut, ἀγήρω ψυχὴν, apud eundem, pro quo legitur et ἀγήρων. In genere neutro dicitur ἀγήρων. Thuc. 2. τὸ γὰρ φιλότιμον ἀγήρων μόνον.

Ἀπογηράσκω, idem quod γηράσκω. Hippocr. aphor. l. 2.

Βαθυγήρως, ω, profundam senectutem agens, decrepitus. [J. Poll. Onom. lib. 2. §. 18.]

Ἐγγηράσκω, seu ἐγγηράω, ῶ, q. d. insenesco. Hippocr. aphor. l. 2.

Ἐγγήραμα, id cui insenescimus. Plut. in Catone.

Ἐλήγηρις, ἡ, Cereris epith. διὰ τὸ ἀπὸ τῆς ἅλω ἐᾶν γηρᾶν. vide Eust.

Ἐννεάγηρος, novem senectutes (i. ætates) vivens. Cornicis epith. apud Arat.

Ἐσχατόγηρος, extremam senectutem agens, decrepitus. Plutarch. in Pompeio.

Εὔγηρος, senio felix: seu cui commoda et beata senectus obtingit. Aristot. et Plut. Dici putatur et εὔγηρως, unde fit superl. εὐγηρότατος. Hesych. et Suid.

Εὐγηρία, ἡ, felix senium, commoda et beata senectus. Arist. Rhet. l. 1.

Κατάγηρως, aff. pro, consenescens. Possit etiam significare, senex, senio confectus.

Καταγηράσκω, senesco. Hesiod. Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσι. (Eurip. Med. 124.)

Decomp. Ἐγκαταγηράσκω, consenesco, in Bud. ex Dinarcho.

Συγκαταγηράσκω, consenesco, una senesco. Laërt.

[Συγκαταγηράσας. Plat. de Leg. ὅσοι δ' ἂν ἱκανῶν ὄντων παίδων, τῆς συγκαταγηράσεως ἕνεκα καὶ ἐπιμελείας ἀλλήλων, &c.]

Μακρόγηρος, qui longam senectutem agit, qui diu in senectute vivit. Diosc. l. 2.

Παραγηράω, ῶ, deliro præ senectute, item senectute conficior. [Æschin. c. Ctesiph. Ὁ δὲ δῆμος ἐκ τῆς ἀθυμίας τῶν συμβεβηκότων, ὥσπερ παραγεγηρακὼς ἢ παρανοίας ἑαλωκὼς, &c.]

Παραγήραμα, deliramentum.

Παγγηράσκω, consenesco, inveterasco. [Joseph. de Bello. § 8.]

Προγηράω, ante senex fio, ante senesco. Luc. in Timone.

Σύγγηρος, ου, ὁ, ἡ, q. d. sociam senectutem habens. Affertur ex Epigr. pro, consenescens.

Συγγηράσκω, consenesco. [Herodot. Hist. lib. 3. αὐξανομένῳ γὰρ τῷ σώματι συναύξονται καὶ αἱ φρένες, γηράσκοντι δὲ συγγηράσκουσι, &c.]

[Συγγηράω. Eurip. Incert. Trag. 132. Ἐγὼ γὰρ ὦ 'χω λέκτρα, τάδε καλῶς ἔχειν Δίκαιός εἰμι, ᾧ συγγεγήραμαι.]

Ταχύγηρως, citò senescens: unde ταχυγηρία, apud Hippocr.

Ὑπέργηρως, (q. d. supra modum senex, vel plusquam senex) decrepitus. Luc. in dial. Terps. et Ditis. (V. Æsch. Ag. 79.)

ΓΗ'ΡΥΣ, υος, ἡ, vox, φωνὴ Il. δ'. Οὐ γὰρ πάντων ἦεν ὁμὸς θρόος, οὐδ' ἴα γῆρυς, nec una vox. Plut. de orac. Pyth. οὐ γάρ ἐστι θεοῦ ἡ γῆρυς, οὐδὲ ὁ φθόγγος, οὐδὲ ἡ λέξις, οὐδὲ τὸ μέτρον, ἀλλὰ τῆς γυναικός. (Eurip. Phœniss. 922. Soph. Œdip. Tyr. 196.)

Γηρύω, sono, loquor, dico. Hesych.

Γηρύομαι, idem, Hesiod. in Erg. Γηρύετ' ἀνθρώπων ἄδικον νόον. (Theoc. Id. 1. 136. Æsch. Suppl. 469. Theoc. ί. 77.)

Γήρυμα, τὸ, idem quod γῆρυς. Plat. (Æsch. Eum. 572.)

Composita.

Βροτόγηρυς, ὁ, ἡ, mortalium vocem habens, i. qualis est hominum qui mortales dicuntur. Ex Epigr. de psittaco humanam vocem usurpante.

Ἐριγήρυς, Hesych. exp. μεγαλοφώνους.

Εὔγηρυς ἀοιδὴ, vocalis cantus. Apud Aristoph. [Ran. 214.]

Μελίγηρυς, melleam vocem edens, suavisonus. Od. μ'. de Sirenibus, Πρίν γ' ἡμέων μελίγηρυν ἀπὸ στομάτων ὄπ' ἀκοῦσαι. Et Pind. Olymp. 11. μελιγάρυες ὕμνοι, hymni dulcisoni.

Μειλιχόγηρυς, blandam vocem habens. Tyrtæus de virtute bellica.

Ποικιλόγηρυς, variè sonans. Pind. Olymp. 3. [12.]

Τετράγηρυς, quatuor voces edens, quatuor sonos diversos habens. Strabo lib. 13.

ΓΙ'ΓΑΡΤΟΝ, ου, τὸ, acini vinacei lignum seu nucleus, i. quod in acino vinaceo lignosum, osseumve aut lapidosum est, ut in cerasis, prunis, olivis. Athen. l. 14. ξύλα μετὰ τοῦ βοτρυδίου πρὸ τοῦ τὸ γίγαρτον ἐξαφθῆναι. ¶ Sic dicitur etiam τὸ γυναικεῖον αἰδοῖον, ut schol. quidam Aristoph. annotat in Acharnens.

Γιγαρτώδης, plenus γιγάρτων, multa habens γίγαρτα: vel similis γιγάρτοις, proximè accedens ad γίγαρτα.

Composita.

Ἀγίγαρτος βότρυς, botrus acinis carens. Geopon. l. 4.

Ἐκγιγαρτίζω, nucleum eximo. Diosc. l. 1. c. 14. ἐκγιγαρτίζειν τὴν σταφίδα, uvæ passæ eximo nucleos.

Καταγιγαρτίσαι, exp. acinos eximere vel conterere. Exp. etiam, καταθλῖψαι in modum τῶν γιγάρτων: diciturque ex consequente significare συνουσιάσαι, coire. Aristoph. in Acharn.

ΓΙ'ΓΑΣ, αντος, ὁ, gigas: immanis inusitatæque proceritatis homo: quales olim Terra filios genuisse dicitur, vel Jovem ipsum oppugnare ausos. Od. η'. καὶ ἄγρια φῦλα γιγάντων. Et Od. κ'. οὐκ ἄνδρεσσιν ἐοικότες, ἀλλὰ γίγασι. (Æsch. Ag. 761.) ☞ Eustath. à γίνεσθαι ἐκ γῆς deducit, quia è terra nati ferebantur. Etym. παρὰ τὸ ἐκ τῆς γῆς εἶναι.

Γιγαντεῖος et γιγάντειος, ου, ὁ, giganteus seu giganteus: qui vel qualis gigantum est, ut, γιγαντείαις χερσὶν, in Epigr.

Γιγαντώδης, gigantum similis: qualis est gigantum. Philo de vita Mos. l. 1.

Γιγαντιάω, ῶ, gigantes imitor, gigantum similis sum: corporis videlicet immani mole vel feritate. apud Suidam.

ΓΙΓΓΙ'ΔΙΟΝ, ου, τὸ, gingidium: herbula ex olerum genere, sylvestri pastinacæ similis, sed tenuior, et amariore radice, ut inter alia tradit Diosc. l. 2. c. 167. Idem ex eo refert Plin. l. 20. c. 5.

ΓΙΓΓΛΥΜΟ'Σ, οῦ, ὁ. Hesychio est cardo portæ, qui cum ipsa porta vertitur: vel potius ferramenta illa duo quæ per commissuram inter se coëuntia clavo trajecto portam sustinent, et in quibus ipsa ceu cardinibus vertitur. Inde ad διάρθρωσιν transfertur. Vide Hippocr. de locis in hom. ¶ Item suavii genus, Hesychio.

Γιγγλυμοῦσθαι, structuram habere ginglymo similem, vel per ginglymum jungi. Hippocr. l. de artic. Vide Gal.

Γιγγλυμώδης, figuram habens ginglymi, similis τοῖς γιγγλύμοις. Reperitur et γιγλυμώδης, apud Aristot. hist. anim. l. 4. c. 4. similiter et γίγλυμος, apud Suidam.

ΓΙ'ΓΓΡΑΣ, ου, ὁ, parvula quædam tibia lamentabilem flebilemque emittens vocem, teste Polluce l. 4. c. 10. ubi dicit Phœnicum quidem eam esse inventum, Cariæ autem musæ πρόσφορον, ita denominatum ab Adonide, quem γίγγραν Phœnices sua lingua appellant. Tryphoni quoque apud Athenæum l. 14. γίγγρας est αὐλήσεως ὄνομα. Ab eodem Athen. l. 4. eædem tibiæ vocantur Γίγγροι etiam, itidemque ab Hesychio: nec non γιγγρίαι, οἱ.

Γιγγραίνω, tibia illa, quæ gingras dicitur, cano: ut apud Athen. l. 4. γιγγραίνουσι γὰρ οἱ Φοίνικες.

Γιγγραντὰ μέλη, carmina quæ ad gingras cantantur. Apud Athen. ibid.

Γιγγρασμὸς, cantus seu sonus τοῦ γίγγρου ab Hesych. exp. sonus.

ΓΙΝΩ'ΣΚΩ vel γιγνώσκω, † Xen. Pæd. 2. 57. c.† P. ἔγνωκα, P. ἔγνωσμαι, tanquam à γνόω, ῶ. Aor. 2. ἔγνων, (unde γνῶθι in imperat. γνοίην in optat. et γνῶ in conjunct. tanquam à γνῶμι) nosco, cognosco, novi: ut, γνῶθι σεαυτόν. Xen. Pæd. 8. ἐν πολλοῖς τοῦτο σαφῶς γνώσεται. Cum particip. ut, γιγνώσκω σε ἐπιθυμοῦντα, apud Xenoph. † et ποιοῦντα Xen. Pæd. l. 1. 4.† Apud Aristoph. in Pluto, γιγνώσκω ἥττων ὢν, cognosco me inferiorem esse: ubi exponi etiam potest, intelligo vel animadverto. † cum ὅτι Xen. Pæd. 1. 6. 19. Sic l. 3. p. 67.† Et ἔγνωσαν ἀποπεμπόμενοι, apud Thucydidem, cognoverunt se dimitti. (ἔγνωκε συμφορᾶς ὕπο, malo suo edocta didicit. Eurip. Med. 34. 220. 913. γιγνώσκω. ib. 936. id. Phœniss. 1439. Soph. Œdip. Tyr. 1134. Æsch. Ag. 1434.) ¶ Aliquando et pro, agnosco. Cicer. apud Democritum, οὔτις με ἔγνωκεν, exp. non me quisquam agnovit. ¶ Item censeo, existimo, judico, statuo. Xenoph. ἔγνωκας ἀνδρὸς ἀρετὴν εἶναι, νικᾶν τοὺς μὲν φίλους εὖ ποιοῦντα, id est, censes, existimas, judicas. † Sic Pæd. 1. 3. 6.† Apud Plutarchum, ἔγνωσαν τοῦτο μὴ ποιεῖν, statuerunt hoc sibi faciendum non esse. Lucian. in Prometheo, ἄδικα ἔγνωκε περὶ ἐμοῦ ὁ Ζεὺς, iniqua in me statuit Jupiter. ¶ Item sentio. † Xen. Pæd. l. 4. p. 105. a. περὶ τούτων ἢ γιγνώσκει. quomodo de ea re sentit. l. 6. p. 1419. c.† Luc. lib. de sacrific. ἃ γινώσκουσι περὶ αὐτῶν, quæ de ipsis sentiunt. Sic apud Xen. apomn. l. 1. περὶ τούτων οὕτω γιγνώσκω, de his ita sentio: hæc mea est de hisce rebus sententia, seu opinio. † Idem Cyri Pædiæ l. 1. cap. 1. §. 3. et 1. 5. 13. et l. 5. p. 152. c.† ¶ Item cognosco, i. consuetudinem habeo, coëo, ut apud Matth. et Luc. c. 1. Sic et Plutarch. in Alexandro, οὔτε ἄλλην ἔγνω γυναῖκα πρὸ γάμου πλὴν Βαρσίνης. et in Romulo, ἔγνω τὴν Λαρεντίαν. itidemque alibi. ☞ Eustathius in Heraclide tradit à verbo νοῶ fieri νοέσκω, et per synæresin νώσκω, et addito Æolicè γ, γνώσκω: (quia et pro νοῶ Æoles dicunt γνοῶ, unde cum privat. α, ἀγνοῶ) ex γνώσκω autem omnino per reduplicationem fieri γιγνώσκω.

Γινώσκομαι, et γιγνώσκομαι, præt. ἔγνωσμαι, noscor, cognoscor. (Æsch. Suppl. 8.) Xen. Item res aliqua dicitur ἐγνῶσθαι, quæ constituta est seu decreta. Thucyd. l. 3. ἐμοὶ τὸ βούλευμα καὶ μέγα ἐγνῶσθαι. Sic part. ἐγνωσμένος, decretus, statutus. apud Luc. et Isocr.

Γνῶσις, εως, ἡ, cognitio. Aristot. Luc. et alii. ¶ Item scientia, doctrina, sapientia, apud Græcos bibliorum interpretes, itidemque 1 Cor. c. 8.

Γνώστης, ου, ὁ, cognitor: item gnarus. Pro ariolo, aliquoties apud Græcos bibliorum interpretes, in libris Regum.

Γνωστὴρ, ῆρος, ὁ, exp. cognitor, explorator. Utitur Xen. Pæd. 6.

Γνωστὸς, οῦ, ὁ, qui cognosci potest. Xen. Hell. 2. Affertur et pro, cognitus, notus: ex Greg. μαθεῖν γνωστὰ ταῦτα. (Soph. Œdip. Tyr. 369.)

Γνωστικὸς, οῦ, cognoscendi facultate præditus. Greg. Nazian. Item γνωστικοὶ hæretici quidam sic dicti ob insignem eruditionem quam sibi vendicabant. Γνωστικῶς, cum cognoscendi facultate, ita ut adsit cognoscendi vis: ut, γνωστικῶς εἰδέναι, apud Dionys. Areopag. Item divinationis peritus. Laërt. in Epimenide, φασὶ γὰρ καὶ γνωστικώτατον γεγονέναι.

Γνωτὸς, οῦ, ὁ, notus, cognitus. Soph. in Œdipo Tyranno, γνωτὰ, κοὐκ ἄγνωτά μοι. (58. 404.) Capitur interdum et pro consanguineo: ut Apollon. Arg. 2. γνωτοὶ πατρῷοι ὅμαιμοι ἐόντες, exp. συγγενεῖς. Item pro fratre: ut Iliad. γ'. Θάλαμον γνωτούς τε λιποῦσα. Itidemque Il. ξ'. et χ'.

Γνώμη, ἡ, sententia, opinio: ut, ἐμὴ γνώμη. (Δυσφόρους ἐπ' ὄμμασι Γνώμας βαλοῦσα, oculis ejus opiniones extravagantes immittens. sc. faciendo ut homines opinaretur esse quæ oves erant. Soph. Aj. 52. γνώμας exponit τὰς ἰδέας ἀρίστας. Sch. Soph. ib. 163. Æsch. Pers. 392. Ag. 940. 941. 1337. 1484. Eurip. Med. 230. 578. id. Phœniss. 1159. γνώμη ἄδηλος propter suspicionem incertam. Soph. Œdip. Tyr. 532. 616. pl. 533. 706.) † Ἔχειν γνώμην (περί τινος) sentire de aliquo. Xen. Pæd. 1. 6. 11. Aristoph. Nub. 431. γνώμας νικήσει πλείονας: quod Scholia et Suidas ibi exponunt per Δημηγορίας, conciones. τῇ αὐτοῦ γνώμῃ κυβερνᾶσθαι: illius arbitrio gubernari. Xen. Pæd. l. 1. 1. 3.† Interdum exp. propositum, voluntas, consilium, cogitatio: aliisque modis pro loco. Xen. Pæd. 6. τίνα γνώμην ἔχεις περὶ τῆς διαλύσεως τοῦ στρατεύματος; quæ est tua sententia, quid sentis de? Thuc. lib. 2. γνώμην ἔχοντες εἰ μὴν μὴ ἐκπλεῖν, sententes non esse navigandum, vel statuentes non navigare. Apud eundem sæpe, γνώμην ποιοῦμαι, (sequente infinitivo) statuo, delibero, cogito, vel decrevi, statui. Apud Dem. γνώμην ἀποφαίνεσθαι, sententiam pronuntiare. Cum præpos. ut, ἀπὸ γνώμης τινὸς, ex sententia et consilio alicujus, apud eundem Dem. apud Thuc. l. 6. ἀφ' ἑαυτοῦ γνώμης, exp. suopte consilio. Ἐκ μιᾶς γνώμης, apud Dem. uno consensu. Κατὰ γνώμην, ex animi sententia. Παρὰ γνώμην, contra animi sententiam. At κατ' ἐμὴν γνώμην, mea quidem sententia, meo quidem judicio. Dativus γνώμῃ ponitur interdum adverbialiter pro, consultò, de industria. ¶ Item decretum, senatus consultum. Bud. ex Plutarch. ¶ Item consilium, prudentia. Dem. τοῦτο δὲ γνώμῃ χρησαμένων ἀνθρώπων ἐστί. Item ingenium, Aristoph. † Nub. 477.† ἀνακίνει τὸν νοῦν αὐτοῦ, καὶ τῆς γνώμης ἀποπειρῶ. ¶ Item mens, animus. † Xen. Pæd. 1. 3. 9.† Lys. ταῦτα πάντα εἰς τὴν γνώμην εἰσῄει, hæc mentem subibant. Thuc. lib. 5. γνώμην ἔχειν πρὸς τὴν εἰρήνην, esse animo ad pacem propenso, inclinare ad pacem. Exp. et spectare ad pacem. Isocr. in Trapez. τίν' οἴεσθέ με γνώμην ἔχειν; Idem in orat. de pace, τοιαύτην γνώμην ἔσχον περὶ ἡμᾶς, eo fuerunt animo in nos, i. ita infenso. ¶ Item sententia, i. dictum aliquod insigne ad vitæ institutionem pertinens: ut, γνῶμαι τῶν ποιητῶν, apud Isocrat. et Æschin. † γνῶμαι ἐναντίαι Aristoph. Nub. 1034. dicta contraria.† Hinc sunt quæ sequuntur.

(Γνῶμα, τος. Æsch. Ag. 1361.)

Γνωμικὸς, pertinens ad sententias, sententiosus: ut, γνωμικὸς λόγος. Damascenus, γνωμικὸν θέλημα vocat τὸ θελητὸν, quod constituimus, propositum. Γνωμικῶς, sententiosè, Plut.

Γνωματεύω, apud Eust. sententiam eloquor seu loquor, sententiosum dictum profero. Exp. et dignosco, judico, apud Philostr. in vita Apollonii, lib. 2. Invenitur etiam apud Synes. et Themist. (Sch. Soph. Tr. 602.)

Γνωμάτευμα, τὸ, dictum sententiosum. Eust.

Γνωμίδιον, ου, τὸ, sententiola. Aristoph. in Equit. † 320.† Exp. etiam ratiuncula, apud eundem. [Nub. 320. Καὶ γνωμιδίῳ γνώμην νύξασ' ἑτέρῳ λόγῳ ἀντιλογῆσαι. Equit. 100.]

Γνωμηδὸν, per sententias: ut apud Dionys. Hal. l. 8. γνωμηδὸν ἐπερωτᾶσθαι, quum videlicet senatores singulatim rogantur per sententias.

Γνώμων, ονος, ὁ vel ἡ, cognitor seu cognitrix, index. Exponi etiam potest explorator vel exploratrix. (Æsch. Ag.

1139.) Xen. Apomn. 1. τίς δ' ἂν αἴσθοιτο ἐν γλώττῃ καὶ δριμέων, εἰ μὴ γλῶττα τούτων γνώμων ἐνειργάσθη; Et Plut. de prud. anim. ἀλώπεκι χρῶνται γνώμονι τῆς τοῦ πάγου στιφρότητος. Exp. et prudens apud Soph. ¶ Item stylus horas indicans, solis umbilicus, cujus umbra internoscuntur horæ, quem Latini etiam gnomonem vocant. Interdum cum genit. ὡρολογίου, ut apud Plut. in Plat. quæst. Exp. etiam, veruculum quod stans in medio amussio collocatur ad umbras indagandas: unde et σκιαθήρας dicitur. vide Vitruv. l. 1. c. 6. Ibi est et machinula quæ adhibetur in designandis urbium viis, ad avertendam ab iis vim ventorum molestam. Exp. et norma, quæ est pars et geometrici et architectonici instrumenti, qua recti anguli deprehenduntur: vulgò quadra vocatur apud Herodot. Sic et apud Luc. ὥσπερ χρὴ τὸν κανόνα εἶναι καὶ γνώμονα τοῦ κατ' ὀρθὸν βίου. ¶ Item dens pullinus: sic dictus quoniam ex eo pullorum equinorum, item vitulorum ætas cognoscitur, ut inquit Etymol. Frequentius tamen plur. num. γνώμονες, Xen.

Γνωμονικὸς, οῦ, ὁ, peritus, sciens, doctus. Xen. Apomn. l. 4. γνωμονικοῦ γὰρ ἀνδρὸς καὶ ταῦτα δεῖ. [cap. 2. § 10. Plat. de Rep. lib. 5.] Bud. in ann. scribit, γνωμονικὴν esse partem astrologiæ, quæ solariorum discriminatis umbris horas gnomone pernotat. Vitruv. autem, l. 1. c. 3. architecturæ partem facit gnomonicen.

Γνωρίζω, noscito, agnosco. Plutarch. in amat. narr. τόδε τὸ φθέγμα γνωρίζειν ὅτι τοῦ Φώκου εἴη, vocem illam, ut quæ Phoci esset, agnovisse. Sic Herodian. l. 1. γνωρίσασα δὲ τὴν Κομμόδου χεῖρα, agnita Commodi manu. ¶ Item cognosco, novi. Isocrat. πειρῶ γνωρίζειν τοὺς λέγοντας, ἐπειδὴ καὶ τοὺς εἰδότας. Sic ad Philip. c. 1. καὶ τί αἱρέσομαι, οὐ γνωρίζω. ¶ Item notum facio, notitiam do sive præbeo. notifico, declaro, indico. Gregor. ἐκεῖνο γνωρίζει τὴν ἁμαρτίαν. Sic sæpe in novo Test. ut Joan. c. 17. Rom. c. 9. Ephes. c. 1. et alibi. ¶ Ponitur pro συνίστημι καὶ προξενῶ, ut exp. Bud. ex Plut. in Fabio, καὶ γνωρίζει τὸν ἀδελφὸν αὐτῷ ἡ γυνὴ, conciliat illi et insinuat. (Eurip. Phœniss. 157. Soph. Œdip. Tyr. 546.)

Γνωρίζομαι, agnoscor: ut Herodian. l. 2. τὸ γένειον ἀποκειράμενος, ὡς μὴ γνωρίζοιτο, detonsa barba ne agnosceretur. Item cognoscor, unde ἐγνωρισμένος, cognitus. Item notus fio, innotesco, patefio, apud D. Paulum.

Γνώρισμα, τὸ, id ex quo aliquem sive aliquid agnoscimus: indicium. Synes. Luc. Plut. Xenoph. † Pæd. l. 2. 44. a.† Gal. ¶ Item insigne, ornamentum, decus: id propter quod aut res aut civitas visenda est. apud Greg. in oratione de Basilio. Sic apud Alexand. Aphr. in Præf. Probl. l. 2. φιλοσοφίας φέρει γνωρίσματα, insignia gestat Philosophiæ. Plur. num. γνωρίσματα, sunt monumenta: accipiendo in peculiari quadam significatione. Σπάργανα etiam dicuntur, ut apud Paus. in Atticis, κρηπῖδας Αἰγέα ὑπὸ πέτρᾳ καὶ ξίφος θεῖναι γνωρίσματα εἶναι τῷ παιδί.

Γνώρισις, εως, ἡ, agnitio. Item actio reddendi quempiam notum alii. Plato, πολλήν χάριν οἶδά σοι τῆς Θεαιτήτου γνωρίσεως, quod mihi notum et familiarem feceris Theætetum.

Γνωριστικὸς, notitiam præbens, et q. d. notificatorius. Poll.

Γνώριμος, ου, ὁ καὶ ἡ, notus, cujus notitiam habemus. Dem. Olynth. 3. et Plutarch. in lib. de Pyth. orac. Expon. etiam, cognitu facilis. ¶ Item notus, i. familiaris, socius, quicum consuevimus. apud Platonem. Dem. Xen. † τοὺς γνωριμωτέρους αὐτοῦ. Xen. Pæd. l. 5. p. 145. d.† Aristot. &c. ¶ Peculiari magis signif. γνώριμοι appellabantur οἱ μαθηταὶ, apud Suid. Sic et Plut. in lib. de virt. moral. ἀντὶ γνωρίμων καὶ μαθητῶν ἐραστὰς καλλίστους καὶ ἴσως.

Γνωρίμως, familiariter, more eorum qui sunt familiares. Exp. et plane, liquido. [Eurip. El. 945. Ἃ δ' ἐς γυναῖκας, — λέγειν, σιωπῶ, γνωρίμως δ' αἰνίξομαι.]

Composita. Ac primùm ex γινώσκω cum præpositione.

Ἀναγινώσκω, agnosco. Aristoph. in Ranis, οὐ μέντοι με προσεδόκας, ὅτι κοθόρνους εἶχες ἀναγνῶναί σ' ἔτι. (58. 556.) ¶ Item pro, διαγινώσκω, dignosco, internosco, apud Herodian. lib. 7. αἵ τε ῥάβδοι διαφερόμεναι, ὅπως ἔστι σημεῖον εἰς τὸ ἀναγνῶναι τὰς Βαρβαρικὰς ἀπὸ τῶν Ἰταλικῶν. ¶ Item pro simplici γινώσκω: ut Iliad. ε΄. — μάλιστα δέ μ' αὐτὸς ἀνέγνων, pro ἔγνων, inquit Eust. ¶ Item, suadeo, et persuadeo. Sæpe apud Herodot. ut, ἀναγνώσαντες βασιλέα στρατεύεσθαι, i. suadens. Idem dicit, ἀνέγνωσε Πυθίην λέγειν, i. persuasit. Sed hæc significatio Ionum propria esse putatur. ¶ Item lego, ea signif. qua dicitur lego librum, ut apud Xenoph. in Symp. τό τε ἐπὶ τοῦ τροχοῦ ἅμα στρεφομένου γράφειν τε καὶ ἀναγιγνώσκειν θαῦμα μὲν ἴσως τι ἐστίν. † recitare τί τινι Xen. Pæd. l. 4. p. 107. c.†

Ἀναγινώσκομαι, agnoscor. Item dignoscor. Item persuadeor. Item legor: ut apud Plut. in public. ἀνεγνώσθη τὰ γράμματα, literæ fuerunt lectæ.

Ἀνάγνωσμα, τὸ, agnitio, ἀναγνώρισις. Item lectio, i. quod legitur. Synes. Item recitatio. Basil.

Ἀνάγνωσις, agnitio. Item lectio, i. ipsa legendi actio. Plut. de præc. san. Item persuasio. Suid. ex Herodoto. [lib. 1. § 116. Ταῦτα λέγοντος τοῦ παιδὸς, τὸν Ἀστυάγεα ἐσήιε ἀνάγνωσις αὐτοῦ.]

Ἀναγνώσιμος, qui legi potest, vel legi debet, qui aptus et accommodatus ad legendum, legendus. In nov. const.

Ἀναγνώστης, ου, ὁ, lector: cujus munus est legere alicui scriptum quodlibet: ut, ὁ ἀναγνώστης τοῦ Καλλισθένους, apud Plut. in Alexand.

Ἀναγνωστικὸς, exp. ad legendum aptus.

Ἀναγνωστήριον, (q. d. lectorium) locus in quo legi solet.

Decomp. Ἀνταναγινώσκω, q. d. vicissim legere. Ἀνταναγνώστης, qui vicissim legit. Exp. et qui relegit, recognitor, ex Bud. prior. epist.

Ἐξαναγινώσκω, perlego, legendo evolvo. Plut. in Catone Utic. ἐξαναγνοὺς τὸ βιβλίον.

Ἐπαναγινώσκω, relego, vel etiam lego. Epict. ἐπανάγνωθι Χρύσιππον. [Demosth. Orat. de Haloneso. καὶ οὐδὲν τοῦ ψηφίσματος ἐπαναγιγνωσκομένου, &c.]

Εὐανάγνωστος, lectu facilis: ut, εὐανάγνωστος βίβλος. Arist. Rhet. 3.

Μεταναγινώσκω, de sententia deduco. Μεταναγινώσκομαι, de sententia deducor: unde μεταναγνωσθεὶς, apud Soph.

Παραναγινώσκω, q. d. juxta lego. Aut, ex adverso et altrinsecus lego: ut apud Dem. quum duæ leges è duobus leguntur, ut fiat contentio legum. [Polyb. Hist. lib. 3. καὶ παρανεγίνωσκον πρὸς τοῦτο πλεονάκις τὰς συνθήκας. Æschin. Orat. c. Ctesiph. Παρανάγνωθι καὶ ὃ γέγραφε Κτησιφῶν Δημοσθένην τοῦ τῶν μεγίστων κακῶν αἴτιον. Demosth. Orat. adv. Aristocrat. ἀκούσαντες δ' ὑμεῖς ταῦτ' ἐκ τοῦ νόμου, λέγων [illegible], καὶ τῶν συνθηκῶν παραναγνωσθεισῶν, &c.]

Πολυαναγνωσία, multa lectio. Athen. l. 14.

Προαναγινώσκω, ante lego, ante recito. Plutarch. apud Æschin.

Συναναγινώσκω, simul lego. Plut.

Συνανάγνωσις, lectio. Idem.

Ὑπαναγινώσκω, pro προαναγινώσκω, præcognosco, lego, recito. Æsch. [Orat. de falsa Legat. ὑπανάγνωθι τὸ ψήφισμα ὃ γεγραφὼς αὐτὸς ἦν, &c.]

Φιλαναγνώστης, cupidus legendi, seu studiosus legendi. Φιλαναγνωστεῖν, cupidum esse legendi, libenter lectitare. ex Diod. Siculo.

Ἀπογινώσκω, non agnosco, abnuo, improbo, rejicio. Synes. κατὰ δὲ Δελφικὸν γράμμα ἐμαυτὸν ἐγνωκὼς, καταγινώσκω πενίαν, τῆς φύσεως καὶ ἀπογινώσκω εἰς ἥρωας ἀναφέροντα, i. naturam humanam ipse damno inopiæ, nec istam agnosco heroicam cognationem. Et cum genitivo: ut apud eundem Synes. in epistola ad Troilum, τούτων οὖν εὐθὺς ἀπογνῶναι πρεπῶδες τῶν ἐναλλαξαμένων τὰς τιμάς, jam primùm isti ob hanc sorte rejiciendi. ¶ Item pro, statui vel statuo hoc non esse faciendum: ut apud Plut. cum. inf. ¶ Item absolvo, hoc est, judico crimen non esse perpetratum, inquit Bud. cui opponitur καταγινώσκω, ut Æschin. adversus Ctesiph. μήτε ἀπογνώτω μηδεὶς, μήτε καταγνώτω πρὶν ἀκούσῃ. Sic apud Demosthenem judices ἀπογνώσεις et καταγνώσεις inter se opponuntur: item ἀπογινώσκουσαι φωναὶ, et καταγινώσκουσαι. In hac autem signif. jungitur interdum accusativo rei: ut, ἀπογινώσκω τὸ ἔγκλημα, vel τὴν γραφὴν, apud Dem. aut accusativo personæ, ut, ἀπογνῶναί τινα τοῦ ἐγκλήματος, absolvere aliquem à crimine. Item renuntio, valere jubeo, salutem ultimam dico, et in tab. Cebet. ἀπογινώσκειν τῆς ψευδοπαιδείας. Est autem hæc signif. affinis primæ: nam valedicimus iis quæ rejicimus. ¶ Item despero: quæ signif. frequentissima est. Sæpè cum genit. ut Dem. ἀπογνῶναι ἑαυτοῦ. Plut. in Alcibiade, φοβούμενος δὲ τοὺς ἐχθροὺς καὶ παντάπασι τῆς πατρίδος ἀπογνούς. Interdum cum inf. ut Plut. ἀπεγίνωσκε ἐκβιάζεσθαι τοὺς πολεμίους, desperabat fieri posse, ut, &c. Sic ἀπογινώσκω ἀκούσεσθαι, despero futurum ut audiam. Jungitur etiam accusativo. Aristot. Ethic. l. 3. c. 6. οἱ μὲν γὰρ ἀπεγνώκασι τὴν σωτηρίαν. Et sic sæpe apud Plut. Apud Dem. ἀπογινώσκω σε, exp. spem nullam in te habeo.

Ἀπογινώσκομαι, desperatur de me. Plut. in Galba, τὰ Νέρωνος ἀπέγνωστο παντάπασι, res Neronis prorsus desperatæ erant, i. in desperationem adductæ. Ἀπεγνωσμένος, desperatus, conclamatus, deploratus, apud Luc. et Plut.

Ἀπεγνωσμένως, desperatè, per desperationem: ἀπεγνωσμένως ἔχειν, in desperationem adductum esse, spem omnem abjicere.

Ἀπογνώμων, qui dentes ætatis indices amisit. ὁ μὴ ἔχων δι' οὗ γνωσθῇ. Hesych.

Ἀπόγνωσις, desperatio. [Soph. Aj. 1228. Schol.]

Ἀπογνώστης, exp. ἀπελπιστὴς, q. d. desperator, qui desperat, vel qui desperare solet.

Ἀπόγνοια, ἡ, idem quod ἀπόγνωσις. Thuc. l. 3.

Διαγινώσκω, dignosco, internosco, dijudico, discerno: ut, διαγνώσεσθαι τὰ δίκαια, Aristoph. † Xen. Pæd. l. 5. p. 115. a.† ¶ Item statuo, delibero, decerno. Herodian. 4. διέγνω [illegible] γυναικῶν. et Luc. εἰ κλάειν διέγνωκας, si flere statuisti.

Διάγνωσις, dignotio, dijudicatio. Isocr. Thuc. Dem.

Διαγνώστης, dijudicator, qui dignoscit seu internoscit. Isocr.

Διαγνωστικὸς, qui est dignoscendi et dijudicandi peritus. Luc. in lib. de saltatione.

Διάγνωμα, statutum, decretum, scitum, vel deliberatio, disceptatio, consultatio. Thuc.

Διαγνώμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, idem quod διαγνώστης, Suid.

[Δύσγνοια. Eurip. Herc. Fur. 1106. Ὠή. τίς ἐγγὺς ἢ πρόσω φίλων ἐμῶν, δύσγνοιαν ὅστις τὴν ἐμὴν ἰάσεται.]

Decomp. Ἐπιδιαγινώσκω, exp. recognosco, iterum decerno.

Προδιαγινώσκω, antè considero seu perpendo, animo percipio. Thucyd. lib. 1.

Συνδιαγινώσκω, ex Herodoto aff. pro, assentior.

Ἐπιγινώσκω, agnosco. [Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 8. ἵνα τοῦ χρόνου τε προϊόντι ἀεὶ συναξιωμένοι ἐπιγιγνώσκοιεν ἀλλήλους &c.] Basil. in epist. de vita solitaria, ἐπίγνωθι σου τὴν ἐπιστολήν. Ἐπιγινώσκειν τὸ τεχθὲν, partum agnoscere. Verbum est jurisperitorum. Et pro simplici γινώσκω, ut Matth. 11. οὐδὲ τὸν πατέρα τὶς ἐπιγινώσκει, εἰ μὴ ὁ υἱός. (Soph. Aj. 18. El. 1302. Æsch. Ag. 1607.)

Ἐπίγνωσις, ἡ, agnitio. Herodian. lib. 7. πρὸς τὴν τῶν σφραγίδων ἐπίγνωσιν. Sic apud D. Paulum, ἐπίγνωσις ἀληθείας, et ἐπίγνωσις ἁμαρτίας.

Ἐπιγνώμη, ab Hesych. exp. διάγνωσις: item συγγνώμη.

Ἐπιγνώμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, cognitor, inspector, qui ad cognoscendum, judicandum, seu arbitrandum aliquid asciscitur, Luc.

Ἐπιγνωμοσύνη, arbitrium, cognitio. Salom. Proverb. 16.

Ἐπίγνωστος, cognitus. Job. c. 18.

Εὐεπίγνωστος, (*decomp.*) cognitu facilis. Hesych.

Καταγινώσκω, cognosco, intelligo, percipio. Xenoph. τοὺς δὲ γνοὺς συντεταγμένους ἐπιμελουμένους, καὶ θᾶττον, καὶ ῥᾷον, καὶ κερδαλεώτερον κατέγνων πράττοντας. † Pæd. 1. 3. 9.† ¶ Item sentio de, seu judico et existimo de: ut, καταγινώσκω σου τόδε, hoc de te judico et existimo, ex Dem. † ἐν τούτῳ πότερον ἀδικίαν ἐμοῦ κατέγνως ἢ πλεονεξίαν; Xen. Pæd. l. 5. p. 143. c. et in τούτων p. 144. a. animadverto, sentio de. αὐτὸς ἐμοῦ κατέγνων μὴ ἂν καρτερῆσαι. Xen. Pæd. p. 154. a.† Item arbitror, judico: ut, καταγινώσκω σου ἀμαθίαν, vel κακίαν, vel φθόνον, et similia, judico te imperitum, &c. itidem ex Dem. Apud Synes. φυγὴν καὶ δέος ἡμῶν κατεγνωκότες, fugisse nos et perterritos falsæ arbitrabantur. ¶ Item arguo, reprehendo. Herodian. καὶ τοσαύτην μου δειλίαν καταγνωσόμενος, exp. ita timiditatis me arguere. Exp. et contemptui habeo, ut apud eundem, καταγνοὺς τοῦ μὲν ῥᾳθυμίαν, alterum quidem ut desidem contemptui habuit. ¶ Item damno, condemno: ut, καταγινώσκειν ἑαυτοῦ, se ipsum damnare, apud Dem. Apud eundem, θάνατον καταγινώσκειν τινὸς, capite damnare. exp. et adjudicare morti. Sic καταγινώσκω σου φόνον, damno te homicidii, vel ut homicidam. Pro quo dicitur etiam inversa constructione, καταγινώσκω σε φόνου, apud Lysiam. Apud Plat. in Apoll. πολλήν γέ μου κατέγνωκας ἀτυχίαν, multo me infortunio mulctasti. ¶ In libro Judith. κατέγνωσαν τοῦ μὴ ἐλθεῖν εἰς ἀπάντησίν μου. exp. noluerunt mihi venire obviam. (Athen. V. 8. Ant. 485. Luc. Nigrin. p. 25.)

(Καταγινώσκομαι. Æsch. Eum. 576.)

Κατάγνωσις, exp. damnatio, seu condemnatio. Greg. et Thuc. l. 3.

Decomp. Ἀκατάγνωστος, qui talis est ut damnari non possit, aut etiam reprehendi: in quem reprehensio non cadit. ad Tit. c. 2.

Προκαταγινώσκω, antè damno seu condemno. Exp. et præjudico, præjudicio condemno. Dem. Thuc. Luc.

Προκατάγνωσις, damnatio seu condemnatio quæ fit quodam præjudicio: vel ex præsumpta opinione. Exp. et præjudicatio, item præjudicium.

Μεταγινώσκω, sententiam muto, consilium aliud capio. † Xen. Pæd. l. 5. p. 147. b.† Interdum reddi potest, resipisco, me pœnitet. Thucyd. lib. 3. μεταγνῶναι τὰ προδεδογμένα. Sic et Eurip. in Med. μέτεγνων καὶ τὰ πρόσθ' εἰργασμένα. (64. μετέγνων. Æsch. Ag. 230. Suppl. 116.) Invenitur etiam μεταγινώσκω ἐπί τινι, apud Luc. et Herodian. Et, μεταγινώσκω τινὶ, sine præposit. apud Philostrat. in epist.

Μετάγνωσις, mutatio sententiæ, vel pœnitentia. [Herodot. Hist. lib. 1. λέγεται ἐπὶ Λυδῶν Κροῖσον μαθόντα τὴν Κύρου μετάγνωσιν, &c.] Pro quo legitur etiam μετάγνοια, ut, ἄγνοια pro ἄγνωσις. [Soph. El. 584. μὴ πῆμα σαυτῇ καὶ μετάγνοιαν τιθῇς. Schol. Μετάγνοιαν. ἀντὶ τοῦ μετάνοιαν, τουτέστι μεταμέλειαν. Lege quæ sequuntur.]

Decomp. Ἀμετάγνωστος, non pœnitendus, pœnitentiæ non obnoxius. Max. Tyr.

Παραγινώσκω, præter jus et æquum statuo, vel perperam statuo et judico. ut Xenoph. Apomn. l. 1. οὐδὲν θαυμαστὸν ὑπὲρ τούτων περὶ αὐτοῦ παραγνῶναι τοὺς δικαστάς. Apud Philostrat. cum gen. παραγινώσκοντες τοῦ δικαίου, iniquè statuentes: quasi παρὰ τὴν γνῶσιν τοῦ δικαίου γινώσκοντες.

Προγινώσκω, prænosco, præcognosco, vel præscio, præscisco. Item præsentio, præsentisco. Thuc. l. 2. καὶ ἐν τούτῳ προγνοὺς τὴν δύναμιν. Utitur et Hippocr. et Gal. [Eurip. Hippolyt. 1072. Τότε στενάζειν καὶ προγιγνώσκειν ἐχρῆν, &c. Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 8. Ταῦτ' οὖν ἐγὼ οὕτω προγινώσκων, χρημάτων ἐμοὶ προσδεῖσθαι.]

Προγινώσκομαι, prænoscor, præcognoscor: unde προγνωσθεὶς, apud Herodian.

Πρόγνωσις, prænotio, præcognitio, præscientia, præsagium. De hujus vocabuli usu in arte medica. Vide Gal.

Προγνώστης, præscius futurorum, cui est facultas præsciendi futura.

Προγνωστικὸς, adject. ut, προγνωστικὴ δύναμις, præsagiendi virtus, vel præsciendi vis. Phil. de vita Mos. l. 3. Intardum qui valet facultate præsagiendi seu præsciendi, apud Gal. Προγνωστικόν, subst. præscitum. Extat et opusculum Hippocratis ita appellatum.

Συγγινώσκω, q. d. simul sentio, i. ejusdem sum sententiæ, consentio. apud Plut. in Coriolano, συνέγνωσαν ὀρθῶς τὸν δῆμον ἐπὶ τὰς διαλλαγὰς τοῦ Μαρκίου τραπέσθαι. i. consenserunt, vel assensi sunt. ¶ Item conscius sum. Herodot. συγγινώσκομεν αὐτοῖσι ἡμῖν οὐ ποιήσαντες ὀρθῶς. Greg. ταῦτα γὰρ οἱ συνεγνωκότες κακὰ καὶ τῆς ἑαυτῶν βασιλείας ἀνάξια. unde particip. συνεγνωκὼς pro conscio: sed in plur. potius dicitur præfixo articulo. ¶ Item ignosco, veniam do vel tribuo. Cum solo dat. ut, σύγγνωθί μοι, Aristoph. † Xen. Pæd. l. 3.† Cum dat. et accus. ut, συγγινώσκω σοι τὴν ἁμαρτίαν Eurip. Apud Philostrat. συγγινώσκω σοι τῆς ἀπάτης, ignosco quòd deceptus sis. (Soph. Tr. 283.)

Συγγινώσκομαι pro συγγινώσκω, i. conscius mihi sum. Herodot. ἥσσονες συγγινωσκόμενοι εἶναι κατὰ τὸ εἶδος, sibi conscii se inferiores esse. Item pro, ignosco, Euripides, συγγνώσεταί σοι τὴν ἁμαρτίαν. † Xen. Pæd. p. 179. d.† Item pass. pro, mihi ignoscitur, mihi venia datur, aut veniam consequor. Synes. καὶ οὐκ ἀξιῶ συγγινώσκεσθαι, nec volo mihi ignosci: vel, nec dignum me venia existimo. Dicitur et συγγινώσκεταί μοι, mihi ignoscitur.

Συγγνωστὸς, q. d. ignoscibilis, dignus cui ignoscatur, venia dignus. Plat. [Συγγνωστά. V. Eurip. Med. 492. 704. Id. Phœniss. 937.]

Συγγνώμη, q. d. ignoscentia, venia. συγγνώμην ἔχειν, veniam dare seu tribuere, apud Dem. Thuc. Plat. Isocr. Aristot. (Eurip. Med. 815. Id. Phœniss. 958. συγγνώμην ἔχει, veniam meretur. Soph. Tr. 332.) Pro eodem dicitur et συγγνώμην νέμειν, apud Polyb. et alios. Interdum tamen συγγνώμην ἔχειν passivè dicitur, cui venia datur, qui veniam impetrat aut qui venia dignus est, ut apud Plut. adversus Colotem, et Thucyd. l. 3. Συγγνώμης τυγχάνειν sive τυχεῖν, veniam consequi vel impetrare, apud Isocr. † Xen. Pæd. l. 3. p. 63. d.† Dicitur et συγγνώμην λαμβάνειν, apud Dem. ¶ Apud Aristot. Ethic. l. 6. c. 11. quidam exp. moderatio animi et æquitas: quidam interpr. consensus, i. venia quæ datur errato. ¶ Exponitur etiam indulgentia, item concessio, permissio. 1 Corinth. 7. τοῦτο δὲ λέγω κατὰ συγγνώμην, οὐ κατ' ἐπιταγήν. Item subaudito vel addito ἐστὶ frequens est pro, venia dignus est, vel dignum est, (prout postulat locus) veniam meretur, venia tribuenda est. Item status unus ex assumptivis, quum reus crimen quod objicitur, transfert in rem aut personam, quæ judicio non est obnoxia, ut scribit Hermog. Concessio à Trapez. expon. Latinè dici etiam potest venialis status, et deprecatio.

Συγγνώμων, ad veniam dandam propensus, facilis in danda venia, facilis in condonandis peccatis. † facile ignoscens. cum genit. ἁμαρτημάτων. Xen. Pæd. p. 154. a.† Exp. etiam indulgens, item clemens, mitis, misericors. Comparat. συγγνωμονέστερος, ut, συγγνωμονεστέρα ψυχὴ, apud Synes. animus ad misericordiam propensior. Συγγνώμων, in neut. gen. ponitur passivè pro, συγγνώμης ἄξιον, venia dignum, apud Thuc. lib. 3. ¶ Item συγγνώμων, consentiens, qui est ejusdem sententiæ. Plato de leg. l. 6. ἡμᾶς δὲ ὑμῖν δεόμεθα συγγνώμονάς τε ἅμα καὶ μαθητὰς γίγνεσθαι. (Eurip. Med. 870.)

Συγγνωμονικὸς, idem quod συγγνώμων, in prima signif. apud Aristot. Eth. l. 4. c. 5. et rhet. 2. Usurpatur etiam pro συγγνωστὸς, venia dignus, cui ignosci debet. apud Aristot. Eth. 5. et 7. Συγγνωμονικῶς, animo ad veniam dandam propenso, clementer.

[Συγγνωμοσύνη. Soph. Tr. 1281.] [συγγνωμοσύνην. Schol. ἀντὶ τοῦ συγγνώμην, ὅτι κατὰ γνώμην ἐπράχθη τοῦτο αὐτῷ.]

[Σύγγνοια. Soph. Ant. 65. αἰτοῦσα τοὺς ὑπὸ χθονὸς Σύγγνοιαν ἴσχειν ὡς βιάζομαι τάδε, &c. Schol. συγγνώμην ἔχειν, &c.]

Decomp. Ἀσύγγνωστος, indignus venia, indignus cui ignoscatur. [Soph. Œd. Col. 87. Schol.]

Ἀσυγγνώστως, ita ut ignosci non possit vel non debeat.

Ἀσυγγνώμων, qui non est ad ignoscendum propensus: aut etiam, qui veniam non dat, apud Dem. Exp. etiam, immitis, immisericors.

Alia composita formata ex secunda aut tertia persona sing. præt. pass. sine præpositione.

Ἀγνωσία, ἡ, ignoratio, vel non cognoscere. Thuc. et Eurip. (Med. 1206.) Apud Poll. est etiam ignobilitas; seu ignobilem esse, inglorium, incelebrem.

Ἄγνωστος, ου, ὁ καὶ ἡ, incognitus, ignotus. (Soph. Œdip. Tyr. 58.) Od. β'. et ν'. et Act. Apost. c. 17. Apud Thuc. l. 3. ἀγνωστότατοι δὲ γλῶσσαν καὶ ὠμοφάγοι εἰσίν, ignotissimi lingua, i. ignotissimo sermone utentes. ¶ Nonnunquam de persona dicitur pro, ignobilis, inceleber, inglorius, apud Poll. ¶ Activam quoque significationem habet apud Luc. in Alcyone, ἐπιμελόμενοι γὰρ δὴ κατὰ δύναμιν ἀνθρωπίνην, ἄγνωστον ὄντα, καὶ ἄπιστον καὶ ἀόρατον. ubi exp. ignarum. Ἀγνώστως, ignotè. item ignobiliter, ingloriè.

Ἀγνὼς, ῶτος, ὁ καὶ ἡ, idem cum ἄγνωστος, ignotus. Cum dat. apud Hom. Plat. Xen. Aristot. et alios. Item ignobilis, inglorius, inceleber. apud Eurip. Item ignarus, inscius, apud Xen. (Æsch. Ag. 1060. Ch. 675. Soph. Œdip. Tyr. 693. 698. 1134. Aristoph. R. 957.)

Ἀγνῶς, (adverb.) ignoranter, inscienter, per ignorantiam, per imprudentiam, Phot.

Ἀγνώσσω, ignoro, nescius sum: apud Musæum. Ἀγνώσσεις ὅτι Κύπρις ἀπείρητος ἔστι θαλάσσης. Ἀγνωσσάσκω, idem: unde ἀγνώσσασκε, Od. ψ'.

Ἄγνωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἄγνωστος, incognitus. Soph. in Œd. Tyr. γνωτὰ, κοὐκ ἄγνωτά μοι.

Ἀληθογνωσία, veri cognitio. Dionys. Areop. orthodoxam religionem ita vocavit, quam et ἀλήθειαν.

Ἀλλογνὼς, idem quod ἀλλόγνωτος, alienus. Plut.

Ἀλλόγνωτος, aliis notus, et (ex consequente) nobis ignotus: unde ponitur pro extraneo sive peregrino, Od. β'. ἀλλογνώτῳ ἐνὶ δήμῳ. Eustathio est etiam ὁ [illegible], vel ὁ ἄλλα γινώσκων ὅπερ ἡμεῖς.

Ἀλλογνῶν, desipiens, delirans, ὁ ἄλλα γινώσκων παρὰ τὰ ὄντα. Gal. in lex. Hipp.

Ἀριγνὼς, idem quod ἀρίγνωτος. Pind. Nem. [Od. E. 21. Ἑλλάδος ἀρίγνωτες υἱοί. Schol. οἱ ἔνδοξοι παῖδες τῆς Ἑλλάδος.]

Ἀρίγνωτος, valde notus vel celeber. Od. ρ'.

Αὐτόγνωτος, unde apud Soph. in Antig. σὲ δ' αὐτόγνωτος ὤλεσ' ὀργά. exp. αὐθαίρετος καὶ ἰδιογνώμων τρόπος.

(Δυσδιάγνωστος. Sch. Æsch. Suppl. 138.)

Δύσγνωστος, cognitu difficilis.

[Δυσγνωσία. Eurip. Elect. 767. Ὦ φίλτατ' ἔστι δείματος δυσγνωσίαν Εἶχον προσώπου.]

Εὔγνωστος, cognitu facilis. Exp. et bene notus. [Soph. Aj. 717. Apollo, εὔγνωστος ἐμοὶ ξυνείης διὰ παντὸς εὔφρων. Schol. φανερὸς ὢν καὶ ἔλθοις ὅτι φιλεῖς με. Eurip. Orest. 1394. Τὰ γὰρ πρὶν οὐκ εὔγνωστα συμβαλοῦσ' ἔχω. Schol. τὰ γὰρ πρότερον οὐκ εὐγνώστως ἴσασι.]

Θεογνωσία, cognitio Dei. Damasc. Cyril. Item religio orthodoxa Bud. ex Areop.

Θεόγνωστος, Deo cognitus. Epigr.

Καρδιογνώστης, ου, ὁ, dicitur Deus cordis cognitor seu cordium, Actor. cap. 1.

Πολύγνωστος, multis notus seu cognitus. [Pind. Nem. 69. Ἕπεται δὲ, Θεαῖε, ματρώων πολύγνωτον γένος ὑμετέρων Εὐάγων τιμὰ Χαρίτεσσί τε καὶ Τυνδαρίδαις θαμάκις.]

Comp. ex γνώμη et γνώμων, itidem sine præpos.

Ἀγνώμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, mente carens, consilio carens, judicio carens, stolidus, apud Herodot. Exp. et amens, apud Plut. Ab Hesych. exp. consilii expers. et sensu carens. Sic Æschines contra Ctesiph. ligna, lapides, ferrum appellat muta et ἀγνώμονα. Aliquando dicitur imperitus rerum, cui opponitur πολυγνώμων, apud Plat. in symp. Sic usurpatur et superl. ἀγνωμονέστατος, apud Xen. Apomn. l. 1. ¶ Item improbus, iniquus, ut, ἀγνώμων κριτὴς, apud Xen. ¶ Item pro ἀσύγγνωστος, et ἀσυγγνώμων, qui veniam non dat, et (per consequens) inclemens. Xenoph. Pæd. 4. λέγεται ἡμᾶς εἶναι καὶ ἀγνώμονας. ¶ Item non agnoscens debitum, inficians debitum, vel inficiator debiti. Poll. ¶ Item qui est ejusdem sententiæ, pro ὁμογνώμων. Sic quidam exp. apud Soph. in Col. Œdipo, θεῶν τε κἀμοὶ μὴ γένησθ' ἀγνώμονες, ubi tamen exponitur etiam ἀσυγγνώμονες. (Soph. Tr. 480.) ¶ Item à nomine γνώμων, (præfixo a privativo) ἀγνώμων dicitur equus, quasi non habens gnomones, carens dentibus qui gnomones dicuntur: annosus aut certè non amplius juvenis. Poll. Pro eodem affertur et ἀσυγγνώμων. † Comparat. apud Xen. Pæd. p. 220. a.†

Ἄγνωμος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀγνώμων. Usurpatur præsertim in genere neutro, et substantivè, pro, res iniqua et injusta. Luc.

Ἀγνωμόνως, sine consilio, sine judicio, stultè. apud Demosth. et Xen. † Pæd. l. 5. p. 143. d.† Item iniquè: unde ἀγνωμονέστερον, iniquius. Item non agnoscendo debitum, inficiando debitum. Poll.

Ἀγνωμοσύνη, ἡ, q. d. consilii carentia. (Soph. Tr. 1283.) Apud Bud. exp. stoliditas, apud Herodot. in Melpom. περὶ ἀγνωμοσύνην τραπέσθαι. ¶ Item pro imperitia, ut vult Poll. ¶ Item improbitas: iniquitas. Dem. pro cor. Item ipsum factum improbum et iniquum: aut factum stultum, quod stultè, sine ratione et judicio fit. Aristid. in Panath. προσθέντες δὲ ἑτέραν ἀγνωμοσύνην ἔτι μείζονα: unde et ἀγνωμοσύναι, apud Plut. in Pericle, ἀγνωμόνως facta. Item inficiatio debiti. Poll.

Ἀγνωμονέω, ῶ, F. ήσω, ignoranter et imperitè ago, imperitè versor in re aliqua, Poll. ¶ Item iniquè et improbè ago, inquit Bud. Significat etiam ἀχαριστεῖν, apud Plut. in Camillo. Sic et apud Dem. affertur pro ἀχαριστῶ, pro cor. περὶ ἃ ἠγνωμονήκασιν ἐς ἡμᾶς. ¶ Apud Liban. ἀγνωμονεῖν περὶ τὴν ἔκτισιν, non agnoscere debitum, q. d. iniquè agere circa solutionem. ¶ Idem Bud. ait etiam esse, debitum inficiari.

Ἀγνωμονοῦμαι, iniqua patior, interpr. Bud. apud Plut. in Ant. ¶ Significare dicit et ἀχαριστοῦμαι.

Ἀντιγνώμων, qui contrariæ est sententiæ seu opinionis.

Ἀντιγνωμονέω, ῶ, contrariæ sum sententiæ, contrarie sentio, dissentio, refragor, apud Xen. [Κύρ. Παιδ. lib. 4. Ταῦτα μὲν δὴ, οἶμαι, οὐδεὶς ἂν ἀντιγνωμονήσειε μὴ οὐχὶ τὸ πᾶν διαφέρειν τὸν Πέρσην γενέσθαι εἰκὸς ἐστιν.]

Ἐναντιογνώμων, idem cum ἀντιγνώμων, Hesych.

Ἀργυρογνώμων, argenti spectator. (ut Bud. exp. in annot. pr. in Pand.) qui argentum ad Lydium lapidem probat. Luc. in Hermot. et Aristot. Rhet. l. 1.

Αὐτογνώμων, q. d. qui suæ est sententiæ, i. qui suam duntaxat sequitur sententiam. A Bud. exp. qui ex sui animi sententia judicat, vel ex sua conscientia. ex Aristot. Polit. 2.

Αὐτογνωμονέω, ῶ, idem interpr. ex mei animi sensu et meo arbitratu facio vel judico et decerno.

Βαθυγνώμων, qui consilia sua alto pectore abstrusa habet, apud Suid.

Βραχυγνώμων, cujus diversa est sententia. Exponitur et, duplici tractus sententia. [Xenoph. Ἱππαρχ. cap. 4. § 18. ἔστι καὶ βραχυγνωμονέστερα ἀνθρώπου θηρία, &c.]

Δίγνωμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui duplicis seu dubiæ est sententiæ, anceps: ut, δίγνωμος λόγος. vel, de homine dictum, cui nondum stat sententia, sed alternat.

Διχογνώμων, cujus diversa est sententia, cujus sententia dissidet ab aliûs sententia. Exponitur et duplici tractus sententia. [Plut. de lib. Educandis.]

Διχογνωμονέω, ῶ, dissentio, dissideo. Xen. [Memorab. lib. 2.] Exponitur et, duplici sententia distrahor.

Ἑτερογνώμων, qui alterius seu diversæ est sententiæ, diversa sentiens.

Ἑτερογνωμοσύνη, diversa sententia. Joseph.

Εὐγνώμων, æquus et bonus vir, vir proba mente præditus, vel bonus rerum æstimator. (Theoc. ιζ'. 61.) Aristot. Ethic. lib. 6. Exponitur etiam à Bud. qui fidem bonam agnoscit, item candidus. Dicitur autem non tantùm de persona, sed etiam de re. Athen. lib. 12.

Εὐγνωμόνως, ita ut æquus sis rerum æstimator, ita ut æquum et bonum virum te præbens, ita ut ex æquo et bono agas. Exp. et bona fide. Apud Luc. εὐγνωμόνως φέρειν, sunt qui exponendum putent, æquo animo ferre.

Εὐγνωμονικὸς, æquus ac bonus. Εὐγνωμονία, æquitas et bonitas, seu candor. In ed. Justin.

Εὐγνωμοσύνη, æquitas animi et probitas, bona mens. Item virtus ea quæ beneficium et fidem bonam agnoscit. Quidam interpret. etiam æquanimitas et candor. Æschin. in Ctesiph.

Εὐγνωμονῶ, idem Bud. interpr. fidem bonam agnosco: apud Plut. in consol. ad Apol. Idem Bud. interpr. etiam, æquo animo esse.

Ἡδυγνώμων, exp. consiliis et responsis oblectans, i. prudens. apud Polyb. [Cl. Auctor ex Polybio Exemplum petiit, quod in illo Historico nondum inveni; sed eadem fere Verba occurrunt in Xenoph. Conviv. cap. 8. § 30.]

Ἰδιογνώμων, qui sibi propriam et peculiarem sententiam habet. A Bud. exp. qui ex suo arbitratu privatoque sensu statuit, Aristot. Ethic. 7. c. 9.

Ἰδιογνωμονέω, propriam ac peculiarem sententiam habeo, vivo meo arbitratu et jure. In nov. const.

Ἱππογνώμων, qui equas gravidas ab aliis internoscit. Item ὁ μεγαλογνώμων: ab ἵππος epitatico.

Ἰσχυρογνώμων, obfirmatus in sua sententia sive pertinax. A Bud. exp. pervicax, tenaxque propositi, Aristot. Eth. 7. c. 9.

Ἰσχυρογνωμοσύνη, pertinacia seu pervicacia in sua sententia. A Bud. exp. propositum tenax, et validum. Joseph.

Κακογνώμων, malignus, improbus. In nov. const.

Κακογνωμοσύνη, improbitas, iniquitas. Ibid.

Λεπτογνώμων, cujus subtilis est sententia. Exp. etiam acer, acutus. [Lucian. Jup. Trag.]

Μαλακογνώμων, qui molli est mente seu animo, i. mitis. Æschyl. [Prometh. 187. ἀλλ' ἔμπας (οἴω) μαλακογνώμων ἔσται ποθ', &c. Schol. ad 188. πραΰς.]

Μεγαλογνώμων, qui magno est animo, qui animo seu mente res magnas concipit. Exp. etiam, qui est animo excelso. Xen. ¶ Item qui grandibus sententiis utitur, apud Philostratum epist. 13.

Μεγαλογνωμοσύνη, magnitudo animi, magnus animus, aut animus magna cogitans, sive generosis rebus magnis deditus. [Xenoph. Orat. in Agesil. cap. 8. § 3. ἀλλὰ μὴν καὶ τῇ μεγαλογνωμοσύνῃ γε ὡς εὐκαίρως ἐχρῆτο, οὐ παραλειπτέον. Item, granditas sententiarum. In qua signif. ponitur et τὸ μεγαλόγνωμον, substantivè, apud Xen.]

Μονογνώμονες, qui unius sunt sententiæ, vel ab una sola dependentes sententia.

Νοσογνωμονικὴ, s. τέχνη vel ἐπιστήμη, peritia cognoscendorum morborum, cognitio morborum, apud Laërt.

Ὀλιγογνώμων, negligens. Hesych.

Ὁμογνώμων, qui ejusdem est sententiæ. † Xen. Pæd. l. 2. 49. c.†

Ὁμογνωμονέω, ῶ, ejusdem sum sententiæ. Idem sentio, consentio, assentior. Dicitur. ὁμογνωμονῶ σοι, et ὁμογνωμονῶ σοι καὶ ταῦτα, apud Xen. † Pæd. l. 3. p. 79. c.† de hoc tibi assentior. Dicitur et, ὁμογνωμονῶ σοι περὶ τούτου, apud Aristot. Eth. lib. 9. Ab eodem dicitur aliquis ὁμογνωμονεῖν ἑαυτῷ, constare sibi.

Ὀρθογνώμων, qui rectè sentit et judicat: ut, ὀρθογνώμων ψυχὴ, apud Hippocr. in ep. ad Demag.

Οὐρανογνώμων, cœli (i. cœlestium rerum) peritus. [Lucian. Icarom.]

Παθογνωμονικὸν, vocatur quod propriè affectionis speciem significat. Propriè quidem de signo dicitur, impropriè de symptomate et quatenus tantùm morbi naturam indicare potest. Gal. de diff. morb.

Πολυγνώμων, qui est multi consilii. Apud Platonem in symp. pro multùm perito, seu multarum rerum perito; cui opponitur ἀγνώμων.

[Προβατογνώμων, ἁπλοῦς καὶ ἄκακος τὴν γνώμην. Æsch. Ag. 804.] [Vide Not. Cl. Stanl. et Col. Gatak. Adv. Miscell. col. 505. G.]

Πρωτογνώμων, qui est primæ sententiæ, qui primus sententiam dicit: princeps senatus.

Ὑψηλογνώμων, qui est elato et maximo animo, in bonam partem: idem fere quod μεγαλογνώμων.

Φυσιογνώμων, naturæ ex oris habitu cognoscendæ peritus, q. d. naturæ cognitor. vel peritus judicandi de natura, qui hominum mores naturasque ex corpore, oculis, vultu, fronte pernoscit. Aristot. in opere φυσιογν.

Φυσιογνωμία, et Φυσιογνωμονία, naturas cognoscendi seu de natura judicandi peritia, scientia qua naturæ hominum ex aspectu corporis ac præsertim vultus cognoscuntur, Aristot.

Φυσιογνωμονικὸς, ad scientiam illam pertinens, vel conferens: Et, τὰ φυσιογνωμονικὰ, scripta in quibus de hac scientia agitur.

Φυσιογνωμονέω, ῶ, de natura judicandi peritus sum, vel de natura judico, ex aspectu oris videlicet. Frequens est apud Aristot. in Physiog. Est etiam, (ut tradit Bud.) diligenter cognosco faciem alicujus et adnoto, ut postea noscatur. Dem. orat. 1. in Aristog.

Φυσιογνωμονεῖσθαι dicitur is, cujus natura ex oris habitu cognoscitur, seu de cujus natura ex aspectu judicatur aut saltem conjectura fit. Aristot. ibid.

Composita ex γνωρίζω.

Ἀγνώριστος, non agnitus, aut qui talis est ut agnosci non possit. Item, non notificatus, seu qui non innotuit, qui in notitiam non venit; vel qui talis est ut innotescere non possit. Vulgò exp. incertus, incognitus.

Ἀναγνωρίζω, agnosco. Plato in Polit. δεῖ δὲ τοὺς συγγενεῖς ἡμᾶς ἀεὶ προθύμως διὰ λόγων ἀναγνωρίζειν.

Ἀναγνωρίζομαι, agnoscor.

Ἀναγνωρισμὸς, οῦ, ὁ, agnitio. Synes. epist. 100. Ἀναγνώρισμα, τὸ, idem: interdum est potiùs specimen et documentum, teste Bud.

Ἀναγνώρισις, εως, ἡ, idem quod ἀναγνωρισμὸς, apud Plat. [Aristot. Poet. cap. 11. pag. 32. Ed. Cant. Ἀναγνώρισις δ' ἐστὶν, ὥσπερ καὶ τοὔνομα σημαίνει, ἐξ ἀγνοίας εἰς γνῶσιν μεταβολὴ, ἢ εἰς φιλίαν, ἢ ἔχθραν τῶν πρὸς εὐτυχίαν ἢ δυστυχίαν ὡρισμένων.]

Διαγνωρίζω, dignosco, internosco. Apud Lucam cap. 2. ἰδόντες δὲ, διεγνώρισαν περὶ τοῦ ῥήματος, exp. divulgaverunt, notum fecerunt.

Δυσγνώριστος, agnitu difficilis, qui facilè agnosci non potest; vel qui non facilè notificari potest seu innotescere.

Εὐγνώριστος, agnitu facilis, qui facilè agnosci potest: vel qui facilè notificari queat seu innotescere.

ΓΛΑ'ΝΙΣ, ιδος, piscis genus, apud Athen. lib. 7. et Suidam et Aristoph. in Equit. vide et Plin. l. 9. c. 43. Ab Hesychio scribitur γλανὸς, exponiturque etiam ἀργὸς, iners.

Γλανὸς, ab Hesych. expon. inutilis. Est etiam hyæna, teste Aristot. hist. an. l. 8. c. 5.

ΓΛΑΥΚΟ'Σ, οῦ, ὁ, glaucus, cæsius. (Soph. Trachin. 716.) Aristotel. de mantichora fera, τὸ δ' ὄμμα γλαυκὸν, τὸ δὲ χρῶμα κινναβαρινόν. pro quibus Plinius, oculis glaucis, colore sanguineo. Dicitur etiam aliquis esse γλαυκὸς, i. oculis esse cæsiis. ut apud eundem in Probl. sect. 10 διὰ τί οἱ λευκοὶ ἄνθρωποι καὶ οἱ ἵπποι ὡς ἐπιπολὺ γλαυκοί. Dicitur et, γλαυκοὺς τοὺς ὀφθαλμοὺς, vel τὰ ὄμματα, apud Basil. ¶ Γλαυκὴ θάλασσα, apud poëtas, cæruleum mare. Pro quo dicitur et γλαυκὴ sine adjectione (sicut et ὑγρὴ) ab Hesiod. in Theogon. † 440.†

Γλαυκινὸς, idem quod γλαυκὸς, glaucus, cæruleus. Plut.

Γλαυκότης, ητος, ἡ, glaucus color, seu cæsius: ut, γλαυκότης ὀμμάτων. Aristot. 5. de gen. anim.

Γλαύκωμα, ατος, τὸ, seu γλαύκωσις, εως, ἡ, glaucedo, (ut vulgus vocat) glaucoma Plinio. Vitium in oculo, quum præter naturam glaucescit. vel (ut alii definiunt) transmutatio humoris crystallini in glaucum. vide Galen. Ruf. Æginetam, &c.

Γλαύκινος, glaucus: ut, γλαυκίνων κόκκων, acinorum glaucorum. Theophrast. l. 9. hist. pl. c. 2.

Γλαυκιάω, ῶ, glaucis oculis terribiliter intueor: ut, γλαυκιόων leo, Hom. et Hesiodo. † Asp. 430.† Item pro, glaucesco. Dionys.

Γλαυκίον, avis, à glaucis oculis nominata, Eustath. ¶ Item herba quædam et ejus succus eodem nomine, qui officinis mentha: sed pro herba invenitur potius γλαύκιον. Hinc διαγλαύκιον, collyrium.

Γλαυκίσκος, piscis quidam apud Athen. et Plinium.

Γλαὺξ, ulula, noctua. ut in proverb. γλαῦκ' εἰς Ἀθήνας, vel Ἀθήναζε, noctuam Athenas. Et genus numismatis noctuam impressam habentis. Et herba quædam apud Diosc. engalacton etiam dicta, quòd lactis copiam præbeat. vide et γλαὺξ in γάλα. Item saltationis genus quoddam, Hesych.

Γλαυκώδης, εος, ὁ et ἡ, noctuæ speciem gerens, Gaza interpr. [Aristot. de Hist. Animal. lib. 2. cap. 12. σκαρδαμύττουσι δὲ ἐκ τοῦ κάτωθεν δέρματι ἅπαντες· οἱ δὲ γλαυκώδεις τῶν ὀρνίθων, καὶ τῷ ἄνω βλεφάρῳ.]

Γλαυκίζω, ad glaucum colorem accedo, in glaucum vergo. Ab. Etymol. exp. obtusè video.

Composita.

Ἀπογλαυκόω, ῶ, cæsium reddo: unde passivum ἀπογλαυκοῦμαι. Plutarch. in Timol. ἀπογλαυκωθῆναι αὐτοῦ τὴν ὄψιν λέγει.

Ἀπογλαύκωσις, idem quod γλαύκωσις.

Διαγλαύκιον, vide in Γλαύκιον.

Ἑτερόγλαυκος, altero oculo cæsius.

Ὑπόγλαυκος, subglaucus, aliquantum glaucus.

Ὑπογλαυκαίνω, subglaucus sum. Mosch. idyl. 2.

ΓΛΑ'ΦΩ, F. ψω, cavo, excavo, fodio. Item sculpo. Hesiod. in aspido, † 431.† de leone loquens, πλευράς τε καὶ ὤμους Οὐρῇ μαστιόων ποσσὶ γλάφει. ubi exponitur, fodit. Hesych. vult γλάφει esse γλύφει.

Γλάφυ, antrum, spelunca, caverna. Hesiod. in Erg. καὶ γλάφυ πετρῆεν.

Γλαφυρὸς, οῦ, ὁ, cavus, profundus: ut, γλαφυραὶ νῆες, et γλαφυρὴ πέτρη. Hom. Item scitus, elegans, venustus. q. d. scitè et eleganter sculptus. A Bud. exp. etiam concinnus et varietate oblectans, apud Plut. Item lautus, apud eundem: ut, ἀστεῖος καὶ γλαφυρὸς βίος. ¶ Item aptus et appositus, apud Aristot. lib. 3. de part. an.

Γλαφυρῶς, scitè, eleganter, venustè: unde γλαφυρωτέρως, Arist. de Animal. 1.

Γλαφυρία, ἡ, elegantia, venustas, concinnitas.

Γλαφυρότης, elegantia, venustas. Luc. in encomio Dem.

Γλύφω, scalpo, sculpo. Aristoph. ἔπλαττεν ἔνδον οἰκίας, ναῦς τ' ἔγλυφεν.

Γλύφομαι, sculpor, scalpor: ut, γλύφεσθαι ἀδύνατος, qui præ duritie scalpi nequit.

Γλύμμα, τὸ, sculptura, cælatura, vel quod sculptum est. Poll.

Γλύπτης, ου, ὁ, sive γλυπτὴρ, ῆρος, ὁ, sculptor. Epigr. Γλυπτὸς, qui sculpi potest. item pro sculpto, apud 70. interpr. quum de idolis dicitur.

Γλυφὴ, ἡ, sculptura. Idem quod insculpitur. Plutarchus de prud. anim. Γλυφεὺς, sculptor. Γλυφεῖον, scalprum. Luc.

Γλύφανος, sculptorius, in Epigr. γλυφάνοιο καλάμου.

Γλυφὶς, apud Hom. et Herodot. crena, sagittæ incisura in quam nervus inseritur. [Hom. Iliad. Δ. 122. γλυφίδας. Schol. τὰς παρὰ τοῖς πτεροῖς ἐντομὰς τοῦ βέλους. τὸν χηλὸν, ὅπου ἐντίθεται ἡ νευρά. Odyss. Φ. 419. Eurip. Orest. 273. οὐκ εἰσορᾶθ' ἐκβόλους τόξων πτερωτὰς γλυφίδας ἐξορμωμένας; Apoll. Rhod. Argonaut. iii. 217. θριγγὸς δ' ἐφύπερθε δόμοιο Λαΐνεος χαλκέῃσιν ἐπὶ γλυφίδεσσιν ἀρήρει. Schol. ἐπὶ χαλκαῖς τομήμασιν, ἢ χαλκοῖς κοσμήμασι. Herodot. Hist. lib. 8. cap. 128. 9. τοξεύματος παρὰ τὰς γλυφίδας περιειλίξαντες, &c.] At γλυφίδες καλάμων in Epigr. cultelli calamorum incisorii et velut sculptorii.

Γλαφὶς et λίζα, apud Sophoclem in Priamo sunt [illegible], teste Poll. l. 10. c. 31. Etymologo quoque γλαφὶς est instrumentum quo excavantur et expoliuntur lapides, à γλάφω significante κοιλαίνω, per syncopen pro γλαφυρὶς, affertque ex Callim. καὶ γλαφίδες σταφύλαι τε, καθετῆρές τε μολυβδίς. Latini cælum dicunt seu scalprum. Idem tamen Etymol. exp. etiam σμίλη, ῥίνη, [illegible].

Composita: ac primùm ex γλάφω.

Ἀγλάφυρος, inelegans, invenustus. Ἀγλαφύρως, ineleganter, invenustè. Athen. l. 10.

Διαγλάφω, cavo, sculpo. Hom.

Ἐγγλάφω, insculpo.

Composita ex γλύφω.

Ἀναγλύφω, sculpo.

Ἀναγλυφὴ, sculptura. Strabo lib. ult.

Ἀνάγλυφον ποτήριον, sculptum poculum, asperum sculptura.

Ἀνάγλυπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, sculptus, cælatus, seu sculpturis cælaturisque asper. Plin. l. 33. c. 11.

Ἀρτιγλυφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, recens sculptus: ut, ἀρτιγλυφὲς ξόανον, Theocr. in Epig.

Ἀρχογλυπτάδης, magistratus ambiens: quasi ὁ τὰς ἀρχὰς γλύφων. Etym. et Eust.

Δακτυλιογλύφος, ου, ὁ, qui annulos sculpit, aut cælat. Diog. Laërt. in Sol.

Δακτυλιογλυφία, annulorum sculptura aut cælatura, Plato. [Alcibiad. i. καὶ γυμναστικῇ μὲν, χειρὶ, δακτυλιογλυφίᾳ δὲ, τὴν τῆς χειρός.]

Διαγλύφω, undique sculpo: vel q. d. persculpo. [Diod. Sic. Bibl. lib. 1.]

Decomp. Ἀδιάγλυφος, non sculptus. Adamant. in physiogn.

Δίγλυφος, ου, ὁ καὶ ἡ, bis incisus, vel gemina sculptura incisus, persculptus. Polemon.

Ἐγγλύφω, insculpo.

Ἑρμογλυφεὺς, έως, ὁ, et ἑρμογλύφος. (Mercurii sculptor, i. qui Mercurii statuas sculpit.) statuarius, qui lapideas statuas conficit, Luc. (t. 1. p. 2. ἑρμογλυφεύς. ib. Som. p. 3.)

Ἑρμογλυφικὴ τέχνη, statuaria ars seu statuariorum. [Lucian. de Somno.]

Ἑρμογλυφεῖον, statuarii officina. Plut. in symp.

Ἑρμογλυφία, sculptura. Plut. in Socratis Dæmonio. πορευομένους δὲ αὐτοὺς διὰ τῶν ἑρμογλυφείων παρὰ τὰ δικαστήρια.

Εὐγλυφὴς, bene sculptus. bonam sculpturam habens. [Anth. Ep. Gr.]

Εὔγλυπτος, idem. in epigr.

Ἱερογλύφος et ἱερογλύπτης, ου, (q. d. sacra sculpens) qui sculpit seu peritus est sculpendi ea quæ hieroglyphica vocantur. Dicta autem ἱερογλυφικὰ, apud Ægyptios (inquit Bud.) sacra quædam monumenta, non literis vocabula, sed sculptis rerum animaliumque figuris significantia. Luc.

Καλαμογλύφος, calamorum sculptor.

Καλαμογλυφεῖν, calamos sculpere. Etym.

Καρδαμογλύφος, parcus, teste Hesychio; ut qui ob parsimoniam è nasturtio quoque herba satis vili desculpat aliquid: aut etiam qui ob parsimoniam sculpendo collecto nasturtio vitam toleret.

Decomp. Κυμινοπριστοκαρδαμογλύφους Aristoph. in Vesp. vocat eos qui supra modum restricti sunt et sordidi, qui non erubescant etiam τὸ κύμινον πρίειν, et τὸ κάρδαμον γλύφειν.

Καρδοπογλύφος, qui ligna scalpendo poliendoque alveos conficit, qui κάρδοποι dicuntur. Poll. ex Cratini [illegible].

Κερατογλύφος, qui cornua sculpit, qui cornua sculpendo expolit.

Λιθογλυφὴς, in lapide insculptus.

Λιθογλύφος, qui lapides sculpit seu incidit, statuarius. Luc.

Ξυλογλύφος, qui ligna sculpit. Hesych.

Ὀδοντόγλυφον, ου, τὸ, et Ὀδοντογλυφὶς, ίδος, ἡ, dentiscalpium, quo ea quæ dentibus inhærent, eximuntur.

Περιγλύφω, circumsculpo.

Ποτηριογλύπτης, poculorum sculptor seu cælator. ex Euphorione.

Στυπογλύφος, qui ligna vel stipites polit seu sculpit. Hesych.

Τοκογλύφος, fœnerator, qui fœnori dat, qui fœnus facit. Plut. de aud. poëm. Videntur τοκογλύφοι propriè dici, qui in tabulas suas inscribunt pecunias fœnori datas. Τοκογλυφεῖν, tabulis insculpere nomina eorum quibus pecunia fœnori credita est. Item simpliciter fœnerari, fœnori dare. Poll.

Τρίγλυφος, (q. d. trisculptus) tres sculpturas habens. Sunt qui in columnis sculpturam canaliculatam et striatam triplici sulco, τρίγλυφον dictam putant. Vide Vitr. Dicitur et, τὸ τρίγλυφον, apud Athen.

Decomp. Μεταξυτριγλυφίον, vel μετατριγλυφίον, intercolumnium.

Ὠτογλυφὶς, ίδος, ἡ, auriscalpium. Plato comicus apud Poll. lib. 2.

ΓΛΕΥ'ΚΟΣ, εος, τὸ, mustum, succus dulcis. Theophyl. epist. 44. ἰσχάδες πολλαὶ καὶ γλεῦκος, καὶ μελιττοῦττα, καὶ πέμματα.

Γλεῦξις, mustum decoctum, defrutum: οἶνος πολὺ ἕψημα ἔχων, apud Eustath.

Γλεύκινον μύρον, q. d. musteum unguentum, de quo Diosc. Item γλεύκινον ἔλαιον, q. d. musteum oleum.

Composita.

Ἀγλευκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, minimè dulcis. Propriè musteam dulcedinem non habens. Luc. in Lexiph. οἶνος ἦν μὲν ἀγλευκὴς, ἄπεπτος ἔτι. Metaphoricè pro insuavi et injucundo, apud Hermog. de Thucydide, διὸ καὶ ἀγλευκής ἐστι σχεδὸν ἅπας.

Ἄγλευκος, idem, unde ἀγλεύκου θαλάσσης, apud Nicand. in Alexiph.

Πολύγλευκος, ου, ὁ καὶ ἡ, musto abundans.

ΓΛΗ'ΝΗ, ης, ἡ, pupilla oculi, ut volunt nonnulli. (Soph. Œdip. Tyr. 130.) Secundum Pollucem verò l. 2. est ἡ τῆς κόρης αὐγή. Interdum pro toto oculo accipitur, ut Od. ι. Πάντα δέ οἱ βλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὀφρύας εὗσεν ἀϋτμὴ Γλήνης καιομένης. Sunt qui exponunt etiam puppam, apud Hom. Il. Θ'. Ἔρρε κακὴ γλήνη. schol. exp. ἀσθενὴς κόρη. ¶ Præterea sunt qui γλήνην sive κοτύλην ab Hippocr. in lib. de artic. nominari dicunt cavitatem illam ossis, quæ aliud os in suum sinum recipit, quæ commissura γίγγλυμος etiam vocari solet. ¶ Denique γλήνας nominari etiam apum favos testantur Etym. et Hesych. ☞ Quidam derivant παρὰ τὸ αἴγλην τὸ λαμπρότητα, ut dicatur quasi αἰγλήνη: alii παρὰ τὸ γελᾶν per syncopen.

Γλήνεα, τὰ, ut Il. Ψ. ἐς γλήνεα πολλὰ κεχάνδει, quidam adjective exponunt, spectaculo digna. alii substantivum esse volunt, et significare mundum visendum, aut imagunculas. Apud Aratum, τέσσαρα γλήνεα, Cic. vertit, quadruplices stellas.

Γλήνεα, pro oculis, apud Nicand. αὐγῆς ἰοειδὴς γλήνεα φοινίσσει πεδόωσα.

Composita.

Ἄγληνος, ου, ὁ καὶ ἡ, pupillas non habens, et synecdochicè cæcus, Nonn.

Βοώγληνος, bubulas pupillas habens, id est, pulchras. bubuli enim oculi pulchri censentur. Nonnus, ὄμμα βοωγλήνοιο προσώπου.

Δίγληνος, binas pupillas habens. Theocr. in Epigr.

Εὐρύγληνος, magnas pupillas habens, id est, pulchras. bubuli enim oculi pulchri censentur. Nonn.

Εὔγληνος, pulchras in oculis pupillas habens, item, bonas in oculo pupillas habens, acutum cernens. Oppian. de ven. lib. 3. Εὐγλήνους λύγκας τε χαροπούς τε λέοντας.

Θεόγληνος, pupillas oculi divinas seu Deo similes habens, aspectu divino præditus, ac Deo similis; ut, Θεογλήνου προσώπου, apud Nonn. divina facies.

Ἰόγληνος, habens nigricantes pupillas in modum violæ, quæ dicitur ἴον. Hesych.

Μελίγληνος, melleas pupillas habens, dulcis aspectu. Hesych.

Μονόγληνος, monoculus. Hesych.

Νεόγληνος, novas habens pupillas, id est, qui visum recens recuperavit.

Περιγληνὲς, Aratus. κεῖνο περιγληνὲς τροχάλῳ γάλα μιν καλέουσι.

Περίγληνος, undique circumspiciens. Arat.

Περιγληνάομαι, ῶμαι, oculorum pupillis lustro, circumspicio: unde apud Theocr. Περιγληνώμενος ἄντας. de leone omnia collustrante oculis.

Πολύγληνος, multos oculos habens.

Πυρίγληνος, igneas pupillas habens. Oppian.

Τρίγληνος, tres pupillas habens, ut, τρίγληνα ἕρματα, Il. σ'. inaures triplicis pupillæ formam gestantes.

ΓΛΗ'ΧΩΝ, ωνος, ἡ, pulegium, herba quam nonnulli βλήχωνα appellant, à βληχὴ, id est, balatus, quòd pecoribus gustata dum floret, excitet balatum, teste Diosc. l. 3. c. 36. Doricè γλάχων vocatur, ut βλάχων pro βλήχων, unde Aristoph. in Acharn. τᾶνθα τᾶς γλάχωνος. Sic et Theocr.

Γληχωνίτης οἶνος, vinum è pulegio confectum seu pulegio conditum. Diosc. l. 5.

ΓΛΙ'ΝΟΣ, seu γλεῖνος, genus aceris campestre, præcipuo candore ac crispum. Quidam exp. gallica. Vide Theophr. hist. plant. l. 3. c. 11.

ΓΛΙ'ΣΧΡΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, lentus, viscosus, tenax, glutinosus. Dicitur et de solidis corporibus et de humoribus. Hipp. de nat. hom. τὸ φλέγμα γλισχρότατόν ἐστι, καὶ βίῃ μάλιστα ἄγεται μετὰ χολὴν μέλαιναν: nam ἡ μέλαινα χολὴ τῶν ἐν σώματι ἐνεόντων χυμῶν γλισχρότατον, teste eodem Hippocr. in eodem libro. Athen. lib. 2. τῶν ἐχόντων θλασμόν τι καὶ γλίσχρον, de eduliis. Et apud Plat. in Crat. γλίσχρα ἄλλα. Et apud Diosc. lib. 3. ῥίζα γλίσχρος, radix lenta. ¶ Exponitur et lubricus. ¶ Item tenax, parcus. Luc. γλισχρότερος περὶ τὰς δόσεις. Dicitur et de re, et tunc exponitur potius, strictus. Plutarch. in Lycurgo, γλίσχρον γὰρ αὐτοῖς ἐστι τὸ δεῖπνον. Apud Luc. γλίσχραι τέχναι, artes parum suppeditantes ad victum, artes jejunæ. Ab Hesychio exponitur etiam valdè sordidus, ut ab Etymologo quoque. ¶ Etymologo est et ὁ λίχνος καὶ ἐπιθυμίᾳ βεβρωμένος, quasi ὁ λίαν ἐχόμενος, vel γλιχόμενος τροφῆς ἕνεκα τοῦ ζῆν. Exponitur ab eo et ἀτυχὴς, ut, γλίσχρων quoque apud Aristoph. à nonnullis accipitur pro ἄθλιος, ærumnosus. Reperitur et γλισχρός: unde γλισχρῶς.

Γλίσχρως, tenaciter, seu more eorum quæ viscosa et glutinosa sunt, apud Suid. Item lubricè. Hesych. et Suid. Item parcè, tenaciter, tenuiter, ut, γλίσχρως ζῆν, Aristot. polit. 2. Item, vix, difficulter, ægrè, apud Plat. [Plat. de Rep. lib. 6. ἄκουε δ' αὖ τῆς εἰκόνος, ἵν' ἔτι μᾶλλον ἴδῃς ὡς γλίσχρως εἰκάζω. Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. H. Ἐμὲ γάρ τοι ὁ πατὴρ τὴν μὲν τῶν παίδων παιδείαν, γλίσχρως αὐτὸς ἐργαζόμενος καὶ τρέφων, ἐπαίδευσε.]

Γλισχρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lentus, tenaxque et viscosus, in modum eorum, quæ γλίσχρα nominantur. Hippocr.

Γλισχρότης, ητος, ἡ, viscositas, lentor tenacitasque glutinosa, apud Gal. Item lubricitas, apud Athen. lib. 5. Item tenacitas, parcitas. Plutarchus. [Aristot. de Hist. Animal. Ἔστι δὲ (sc. σπέρμα) τῶν μὲν ἐχόντων τρίχας, γλίσχρον· τῶν δὲ ἄλλων ζώων, οὐκ ἔχει γλισχρότητα. λευκὸν δὲ πάντων.]

Γλισχραίνω, γλίσχρον reddo, unde pass. γλισχραίνεσθαι, viscosum seu glutinosum fieri, lentescere et tenaciorem reddi. Hippocr. de art.

Γλίσχρασμα, exp. γλισχρότης. Hippocr. et Gal.

Γλισχρεύομαι, parcus et restrictus sum, tenax sum et γλίσχρος, more nimirum τῶν σμικρολογουμένων. Bud. et Eustath.

Γλίσχρων, ωνος, ὁ, exp. ἐπιθυμητὴς, cupitor, ἀπὸ τοῦ γλίχεσθαι. Aristoph. in pace, [192.] ὦ γλίσχρων. ubi tamen exp. etiam, infelix, infortunatus, miser et ærumnosus.

Γλισχρία, ἡ, exp. miseria, ἀτυχία.

Λίσχρος, etiam scribitur, et λίσχρως, apud Suid. et Hesych.

† Γλισχραντιλογεξεπίτριπτος. Aristoph. Nub. 1000. V. Scholia et Suidas in hoc verbo.†

Composita.

Ἀγλίσχρος, ου, ὁ καὶ ἡ, non lentus, non viscosus. Hippocr. in prorrhet. 1. et Gal. comm. 3. in eum locum.

Ἔγγλισχρος, viscosus, glutinosus, lentus, tenax, cui inest τὸ γλίσχρον.

Περίγλισχρος, circumcirca lentus et viscosus, Hippocr. aphor. l. 4.

Ὑπόγλισχρος, aliquantum lentus vel viscosus.

ΓΛΙ'ΧΟΜΑΙ, cupio, affecto, appeto, ἐπιθυμῶ. Interdum cum infin. Isocrates in Panath. ζηλούντων ἐμὲ καὶ μιμεῖσθαι γλιχομένων. Sic Dem. Philipp. 2. πάντες μὲν ἀεὶ γλίχονται λέγειν, ἄξιος δ' αὐτοῦ οὐδεὶς δεδύνηται. Itidemque Plutarch. in Numa, γλιχόμενος ἐξελληνίσαι τοὔνομα, cupiens è Græco deducere. Interdum cum accus. Philo de mundo, ἀναγκαῖον οὖν τὴν τοῦ κόσμου φύσιν γλίχεσθαι τὴν ὅλου διαμονὴν, cupere et velle universi incolumitatem. Aliquando cum genit. Aristot. de mundo, τῶν ἐναντίων ἡ φύσις γλίχεται, contrariis appetit natura. Sic Aristoph. Τί δῆτα τούτου τοῦ κακοῦ ὁ παῖς γλίχει; Apud Herodot. γλιχόμενοι περὶ τῆς ἐλευθερίης, sum studiosus libertatis. Hesych. γλίχεται exp. etiam παίζει, quo significatu et γλίσσεσθαι dicitur.

ΓΛΟΙΟ'Σ, οῦ, ὁ, interdum est adjectivum, et exponitur ab Hesych. invalidus, item sordidus. Aristophanis scholiastes (in hoc Nubium loco, † 448.† κόβαλος, τρίμμα, μάσθλης, εἴρων, γλοιός) annotat γλοιὸς idem propemodum valere, quod μάσθλης, translatumque esse ab oleo quod in balneis effusum concrevit. Nam ut id τοὺς ἐπιλαμβανομένους διολισθαίνειν πέφυκε, ita et γλοιὸν dici, qui tali præditus est ingenio, ut διολισθαίνειν elabique possit è creditorum manibus. Ad mores itaque translatum significare, qui mente seu ingenio est lubrico et mutabili. Exp. et malignus, malis imbutus moribus, item qui sordidis est moribus. ¶ Interdum est subst. et significat sordes olei, hoc est, sordes quæ in balneis atque etiam palæstra ab hominum oleo unctorum cute deradebantur. Latinis strigmenta. Aliæ quoque sordes oleo permixtæ ac lubricæ hoc nomine dicuntur. Simonides apud Athen. l. 7. ὥσπερ ἔγχελυς κατὰ γλοιοῦ. [Herodot. Hist. lib. 3. cap. 112. τῶν γὰρ αἰγῶν (καὶ) τῶν τράγων ἐν τοῖσι πώγωσι εὑρίσκεται ἐγγινόμενον, οἷον γλοιὸς ἀπὸ τῆς ὕλης.]

Γλοίας, αντος, ὁ, idem quod γλοιὸς, adject. Etym. et Hesych. Et, γλοιὰς à Sophocle dicitur equa maligno ingenio et prava indole, teste eodem Hesych.

Γλοιάζω, Gal. in lex. Hippocr. exp. connivendo oculos obvolvo.

Γλοιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, strigmentosus, strigmentorum similis, strigmenti modo crassus et glutinosus seu viscosus. Diosc. l. 5. c. 92. Et, τὸ γλοιῶδες, strigmentum, Diosc. l. 2. c. 203.

Γλοιωδῶς, ab Hesych. exp. more eorum qui nuunt capite inter dormiendum. item conniventer.

Γλοιοῦσθαι, lentescere ac viscosum reddi in modum strigmenti. Diosc. l. 5. c. 92. τρίβε ἕως ἂν γλοιωθῇ.

ΓΛΟΥΤΟ'Σ, οῦ, ὁ, nates, clunes, carnes in summa femoris parte protuberantes, quæ sedentibus pulvini vicem præstant. Hom. Il. Θ'. v. 338. Ὡς δ' ὅτε τίς τε κύων συὸς ἀγρίου ἠὲ λέοντος Ἅπτεται κατόπισθε—ἰσχία τε γλουτούς τε. Herodot. ἐπὶ τῶν γλουτῶν τὰ ἄνω. (Philostr. l. 3. c. 39.)

(Γλουτά, τά. Sch. Theoc. Id. 30.)

Γλούτια, naticulæ, dicuntur corpora duo dura in cerebro eminentia, ad latera meatus illius sita. Nam perinde ac nates prominent, seseque contingunt.

Composita.

Ἀπύγλουτοι, qui clunibus videntur esse destituti, qui exilibus sunt clunibus, depyges.

Ὑπογλουτίς, ίδος, ἡ, nates quæ sub clunibus sunt, id est, quiddam commune clunibus et femori, ut ait Aristot. qui nomen hujus partis dicit esse ὑπογλουτίδα, de animal. l. 1.

ΓΛΥΚΥ'Σ, εῖα, ὑ, dulcis, ut, μέλι γλυκύ. Luc. in Vit. Auct. τὰ γλυκέα σιτοῦνται καὶ μελιτώδη, καὶ μάλιστα, τὰς ἰσχάδας. Et, γλυκὺς οἶνος, apud Diosc. et Athen. Plut. ad Col. εἰ δὲ γλυκὺ τὸ μέλι, καὶ πικρὸς ὁ θαλλός. ¶ Transfertur ad multa. Pro suavi seu jucundo, ut, γλυκὺς ἵμερος, apud Hom. et αὐδὴ γλυκίων μέλιτος. Et Il. β. πόλεμος γλυκίων. (γλυκεῖα φροντίς. Eurip. Med. 1036.) Dicitur et, γλυκύτερος in comp. itidemque γλυκύτατος in superlat. Item, γλυκὺ, vini dulcis genus. Lat. passum. Dioscor. ἐπιβάλλει οἶνον ἢ γλυκύ. Idem. σὺν γλυκεῖ ἢ οἴνῳ γλυκάζοντι. ¶ Item, γλυκὺ, fel, per antiphr. Plin. et Cæl. Aurel. Chronic. lib. 3. cap. 1. ☞ Etym. deducit παρὰ τὸ γλεῦκος.

Γλυκεῖα, ἡ, absolutè et subaudito subst. dicitur ἡ γλυκύῤῥιζα, teste Hesych. prædulcis enim est. Ab Hippocr. eadem vocatur γλυκυῤῥίζα, ut Gal. in lex. Hippocr. annot.

Γλυκύτης, ητος, ἡ, dulcedo, ut, γλυκύτης οἴνου, apud Athen. Item schema orationis.

Γλυκερὸς, ὰ, ὸν, poëtis idem quod γλυκύς: ut, μέθυ γλυκερὸν, Odyss. ξ'. Item metaph. γλυκερὸν φάος, Od. ζ'. Et comparat. γλυκερώτερος, Odyss. ι'. (Eurip. Med. 1101.)

Γλυκιόεις, εντος, ὁ, dulcisculus, subdulcis, vel dulcis, ut, γλυκιόεντι ποτῷ. Nic. Alex. quod quidam pro passo accipiunt.

Γλυκαίνω, dulce reddo, edulco, dulco. Xen. in Œcon. ὑπὸ τοῦ ἡλίου γλυκαίνεσθαι τὰς σταφυλάς.

Γλύκανσις, q. d. dulcificatio.

Γλυκάζω, dulcesco, vel subdulcis sum, ut, γλυκάζων οἶνος. Dioscor. et Athen.

Γλυκάσμα, sive γλυκασμὸς, dulcedo. Legitur et, γλυκυσμὸς, apud Athen.

Γλυκάδιον, secundum schol. Nicandri dicitur τὸ ὄξος, κατ' εὐφημισμόν.

Γλυκυσίδη, ἡ, glycyside, herba de qua Diosc. lib. 3. cap. 157. et Plin. lib. 25. cap. 4.

Composita.

Ἀγλυκὴς, expers dulcedinis, amarus. Theophr. de caus. pl. l. 6.

Ἀναγλυκαίνω, iterum reddo dulce.

Ἀπογλυκαίνω, dulce reddo. [Athen. Deipn. lib. 2.]

Ἔγγλυκος, cui aliqua dulcedo inest, ut, οἶνος ἔγγλυκος, Diosc.

Ἐγγλύσσω, indulco, dulcedinem infero, Herodot. l. 2. (de loto) καὶ ἐγγλύσσει ἐπιεικέως.

Ἐπίγλυκυς, dulcis, vel subdulcis.

Ἐπιγλυκαίνω, dulce reddo, condulco seu indulco.

Καταγλυκαίνω, dulce seu suave reddo. Item mulceo, apud Greg. πειθοῖ μέτρῳ καὶ μύθῳ καταγλυκαινόντων τὴν ἀκοήν.

Ὀξύγλυκυς, dulciter acris, ut, ὀξυγλυκεῖα ῥοὰ, apud Aristoph. Apud medicos ὀξύγλυκυ est potus, qui paratur dulcissimis favis maceratis et decoctis. Reperitur et ὀξυγλυκὴς, apud Gal. com. 3.

Ὑπόγλυκυς, subdulcis, aliquantum dulcis.

Ὑπογλυκαίνω, subdulcem reddo, efficio aliquantum dulcem. [Aristoph. Equit. 216. Ὑπογλυκαίνων. Schol. Ἡδύσμασι χρώμενος καὶ ἀρτύμασι· λόγοις κολακευτικοῖς καὶ γλυκέσι.]

Φιλόγλυκυς, qui dulcia amat, qui dulci vino gaudet, Aristot. in Problemat.

ΓΛΩ̃ΣΣΑ, et Atticè, γλῶττα, ης, ἡ, lingua. (Æsch. Ag. 646. Ch. 307.) Il. α'. τοῦ καὶ ἀπὸ γλώσσης μέλιτος γλυκίων ῥέεν αὐδή. Isocr. ad Demon. πολλοῖς γὰρ ἡ γλῶττα προτρέχει τῆς διανοίας. Apud Herodot. et Thuc. ἀπὸ γλώσσης εἰπεῖν, ore suo dicere. ¶ Apud Aristoph. in Vespis, πᾶσαν γλῶτταν βασάνιζε, excute omnem linguam, id est, omnem dicendi facultatem. ¶ Item lingua, id est, sermo unicuique genti peculiaris, vel potius sermonis forma. γλώσσης χαρακτὴρ, Herodot. Il. β'. Ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα πολυσπερέων ἀνθρώπων. Sic, ἀγνωστοτάτην τὴν γλῶσσαν. Thucyd. 3. maximè ignoto sermone utentes. Plut. de defectu orac. γλώτταις πολλαῖς ἢ ἄλλαις χρῆσθαι, πρὸς δ' ἐμὲ τὸ πλεῖστον ἰδιάζειν. ¶ Item, peregrinum vocabulum, Aristot. de poët. ξενικὸν δὲ λέγω γλῶτταν καὶ μεταφοράν, Ibidem, γλῶττα est vocabulum alicujus gentis seu populi proprium, quod alii usurpando ad se transferunt, ut, σίγυνον, Cypriis quidem est proprium, at nobis est γλῶττα. Galeno est vocabulum obsoletum. Idem interpretationem vocum obscuriorum Hippocratis γλωσσῶν ἐξήγησιν inscribit. ¶ Γλῶσσα αὐλοῦ, lingua seu lingula tibiæ. Theophr. et Diosc. alio nomine γλωσσὶς sive γλωττίς. Γλῶσσαι præterea ab Isæo Socratico tributæ fuerunt ὑποδήμασι, ut scribit Pollux, γλώττας autem ὑποδημάτων intelligi calceamentorum vincula, putat Camer.

Γλωσσηματικὸν, vocabulum, peregrinum vocabulum, &c. ut dictum est in γλῶττα. Dion. Halic.

Γλωττικὸς, οῦ, ὁ, ad linguam pertinens.

Γλωσσοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, lingulatus, Vitr. linguæ specie et forma. Item linguax et loquutuleius, lingulax. Bud. ex Eccles. c. 8.

Γλωττάριον, ου, τὸ, lingua seu lingula, parva lingua.

Γλωσσὶς seu γλωττὶς, ίδος, ἡ, lingua seu ligula tibiæ. Luc. in Hermot. Item lingulaca avis, dux coturnicum, l. 6. animal.

Γλωττισμὸς, οῦ, ὁ, osculum quo linguæ basiantium se contingunt mutuò, ex Epigram.

Composita.

Ἀγκυλόγλωσσον, ου, τὸ, est vitium linguæ quod infantibus adnascitur, filum vulgariter nuncupatur. Dicuntur et ἀγκυλόγλωσσοι, ii qui hoc vitio laborant, quasi ἀγκύλην sive ἀγκύλιον ἐν γλώσσῃ ἔχοντες. Vide Æginetam et Aëtium.

Ἄγλωσσος, ου, ὁ καὶ ἡ, linguam non habens, elinguis, ut, ἄγλωσσος λάλος, apud Athen. ¶ Item qui loqui non potest, qui obmutuit, apud Suid. ¶ Item dicendi imperitus, apud Aristoph. ¶ Item barbarus, apud Soph. in Trach. Οὔθ' Ἑλλὰς, οὔτ' ἄγλωσσος, nec Græca nec barbara. ¶ Ἄγλωσσος αὐλὸς, tibia linguam non habens.

Ἀγλωττία, ἡ, q. d. elinguitas, obmutescens taciturnitas.

Ἀγλωσσέω, ῶ, Hesych. est ἀφωνῶ.

Ἀθυρόγλωσσος, vel ἀθυρόγλωττος Atticè, loquax, garrulus, cujus lingua nulla janua coërcetur, nullis foribus cohibetur, effrenem linguam habens. Eurip. in Oreste. Ἀνήρ τις ἀθυρόγλωσσος ἰσχύων θράσει. [901. Ἀθυρόγλωσσος exponitur a Scholiaste ἀχαλινόστομος.]

Ἀθυρογλωττία, garrulitas, linguæ licentia, linguæ incontinentia. A Suida exp. effrenata lingua.

Ἀλλόγλωσσος, alia lingua utens, seu diversa, externus, peregrinus. [Herodot. Hist. lib. 2. §. 154. πρῶτοι γὰρ οὗτοι ἐν Αἰγύπτῳ ἀλλόγλωσσοι κατοικίσθησαν.]

Ἀμφοτερόγλωσσος, utramque linguam habens. In utramque partem disputans. Sic vocatur Zeno apud Plut. in Pericle.

Ἀνθρωπόγλωττος, qui humana lingua loquitur. Aristot. de psittaco loquens.

Ἀρνόγλωσσον, ου, τὸ, agnina lingua, seu plantago. Diosc. l. 2. c. 153.

Βαθύγλωσσος, disertus, Suid.

Βαρύγλωσσος, cujus lingua gravis est, maledicus.

Βούγλωσσος, bovis linguæ similis herba, ut Plinius docet. Dioscor. neut. gen. βούγλωσσον vocat. linguam bubulam quidam appellant. Marcellus borraginem. ¶ Item piscis qui Latinè solea, ex Plin. et lingulaca, ex Plauto et Varr.

Βραδύγλωσσος, cujus lingua tarda est, tardiloquus. [Lucian. Philopatr.] τὸ βραδύγλωσσον, tarditas loquendi, linguæ debilitas.

Δίγλωσσος, bilinguis, duarum linguarum gnarus. Thuc. l. 8. et Plut. in Alex. ¶ Item interpres. Bud. ex Plut. in Themist. ¶ Item, διχόθυμος, Hesychio.

Διττόγλωττος, duplicis linguæ. Διττογλωττία, ἡ, duplex lingua.

Ἐπιγλωσσίς, seu ἐπιγλωττίς, ίδος, ἡ, lingua seu lingula. Plin. minorem linguam interpretatur. Est autem Polluci caruncula palato annexa interiùs juxta radicem linguæ, cujus acutior pars fauces versus sita, iter cibi impedit ne impetu quodam deferatur, et ne ad illud operculum remittat. Vide et Gal. 7. de usu partium. Item Plin. et Macrob.

Ἐπιγλωττίζομαι, exp. convitium facio, seu λοιδορῶ et βλασφημῶ, Suid. Aristoph. in Lysistr. περὶ τῶν Ἀθηνῶν δ' οὐκ ἐπιγλωττίζομαι.

Ἐπιγλωσσάομαι, ῶμαι, linguâ effero, deblatero. Æschyl. in Prometh. (987.) [Σὺ θὴν ἃ χρῄζεις, ταῦτ' ἐπιγλωσσᾷ Διός. Schol. β'. καταβοᾷς. Χοηφ. 1045. μηδ' ἐπιγλωσσῶ κακά.]

Ἑτερόγλωσσος, qui alterius et diversæ linguæ est, 1. Cor. 4.

Εὔγλωσσος seu εὔγλωττος, disertus, facundus, Aristoph. [Eurip. Alex. 10. Εὐγλωσσίᾳ δὲ πολλάκις λειφθεὶς ἀνὴρ δίκαια λέξας, ἧσσον εὐγλώσσου φέρει. Æschyl. Suppl. 781. ἄγγελον δ' οὐ μέμψεται πόλις γέρονθ', ἡβῶντα δ' εὐγλώσσῳ φρενί.]

Εὐγλωττία, rectè loquendi facilitas, facundia, suavitas sermonis, Bud. ex Chrysost. [Eurip. Alex. v. 9.]

Εὐγλωττέω, ῶ, facundus seu disertus sum.

Εὐθύγλωσσος, q. d. rectilinguis, verax et liber. Pind. Pyth. 2.

Ἡδύγλωσσος, suavem et jucundam linguam habens, pro quo Doric. ἁδύγλωσσος, apud Pind. Olym. ς'. ἁδύγλωσσος βοὰ καρύκος.

Θεόγλωσσος, cui divina lingua est, qui Dei lingua loquitur. Θεόγλωσσος βίβλος, dicitur sacra scriptura

Θρασύγλωττος, q. d. audacilinguis, audax verbis.

Θρασυγλωττία, linguæ audacia, audacia verborum. [J. Poll. Onom. lib. 2.]

Ἰδιόγλωσσος, propriam et peculiarem linguam habens. Strabo. l. 3.

Ἱερόγλωσσος, sacram linguam habens. In Epigr.

Ἱππόγλωσσος, linguam equinam habens, aut linguam equinam referens.

Ἱππόγλωσσον, fruticis nomen

Κακόγλωσσος, malæ et ominosæ linguæ. κακόγλωσσοι βοαί, miserabiles querelarum clamores dixit Eurip. in Hecuba. [661. Τί δ' ὦ τάλαινα, σῆς κακογλώσσου βοῆς. Schol. τῆς σῆς κακοφήμου βοῆς. Huic Exemplo addas Callim. Hym. in Del. 96. σὺ δὲ τέκνα κακογλώσσοιο γυναικὸς Ἔλλαχες.]

Καταγλωττίζω, suavior lingua ori inserta, ut testatur Poll. oscula jungo columbatim, collabello osculum. ¶ Item, elinguem reddo, obturo os. Aristoph. in Acharn. διέβαλλε, καὶ ψευδῆ κατεγλώττιζέ μου.

(Καταγλωττίζομαι. V. Philostr. l. 1. c. 17.)

Καταγλώττισμα, τὸ, ejusmodi osculum, apud Aristoph. in Nub. Exp. et obtundens loquacitas. Καταγλωττισμὸς, idem, osculum.

Κυνόγλωσσον, q. d. canina lingua, plantago minor, Diosc.

Μελίγλωσσος, mellitam linguam habens, cujus suavis est oratio, apud Aristoph. in avib. μελιγλώσσων ἐπέων, mellitorum carminum. (Æsch. Pr. 172.)

Ὁμόγλωττος, qui ejusdem linguæ est, Xen. Pæd. 1. † Cap. 1. §. 5. cum dativo.† [Herodot. Hist. lib. 1. οὔτε οἱ Κρηστωνιῆται οὐδαμοῖσι τῶν νῦν σφέας περιοικεόντων εἰσὶν ὁμόγλωσσοι, οὔτε οἱ Πλακιηνοί, σφίσι δὲ ὁμόγλωσσοι. Polyb. Hist. lib. 1. ὡς δ' ἂν μήθ' ὁμοεθνοῦς, μήθ' ὁμογλώττου ὑπαρχόντων, &c.]

Ὁμογλωττέω, ῶ, eadem lingua utor.

· Παγγλωσσία, ἡ, clamores, Camer. ex Pind. Olymp. β'.

Παλίγγλωσσος, qui est abhorrente lingua, id est, sermone. Pind. in Isth. ς'. οὐκ ἔστιν οὕτω βάρβαρος οὔτε παλίγγλωσσος πόλις. Apud eundem in Nem. 4. significat ἑτερόφωνον. Ex Polluce exponitur etiam, malè ominans, levis, maledicus.

Παρήγλωσσος, eloquens. Pind. Pyth. 4.

Περιγλωττίς, ίδος, ἡ, involucrum linguæ, Athen. l. 1.

Πλατύγλωττος, latam linguam habens, Aristot. [de Hist. Animal. μάλιστα δὲ τῶν ζώων, μετὰ τὸν ἄνθρωπον, γράμματα φθέγγεται ἔνια τῶν ὀρνίθων γένη. τοιαῦτα δ' ἐστὶ τὰ πλατύγλωσσα αὐτῶν μάλιστα.]

Πικρόγλωσσος, cujus lingua est amara, maledicus. (Πικρογλώσσους ἀράς. Æsch. S. c. Th. 793.)

Πολύγλωσσος, qui multarum linguarum est, Plut. in symp. Item multarum linguarum peritus. Apud Soph. in Trach. (1184.) πολυγλώσσου δρυὸς, de quercu Dodonæa. Et, πολύγλωσσος βοὴ, in Electra, †643.† q. d. multilinguis. Item multiloquus.

Προγλωσσίς, ίδος, ἡ, linguæ extrema pars acuta.

Τανύγλωσσος, linguam extensam seu protensam habens, ut, τανύγλωσσοι κορῶναι, Odyss. ε.

Ὑπέργλωσσος, loquaculus, qui plus æquo loquitur. Pol. in Physiogn.

Ὑπογλώσσιος, qui sub lingua est. Aëtius.

Ὑπογλώττιον, ου, τὸ, q. d. sublinguium. Aristot. lib. 2. anim. de cervorum vermibus, τοῦ ὑπογλωττίου ἐκφυομένων.

Ὑπόγλωσσον, laurum Alexandrinam ab aliquibus vocari author est Diosc. l. 4. c. 132. Ita nominatam scribit Gal. simpl. l. 8. ὅτι παραφύσεις ὑπ' ἄκρας ποιεῖται γλωσσοειδεῖς.

Ὑπογλωσσίς, ίδος, ἡ, intima lingua, id est, ortus ac radix illius qua parte ad imam maxillam annectitur. Camer. ex Poll. ¶ Est etiam morbi nomen, id est, (ut Poll. tradit) abscessus sub lingua. ¶ Item genus arteriaci medicamenti. ¶ Item coronæ genus. Poll.

Χαριτογλωσσέω, ῶ, sive χαριτογλωττέω, ῶ, gratiam linguâ aucupor, habeo linguam gratiæ aucupatricem, qualis est assentatorum lingua. ad voluntatem vel potius ad voluptatem loquor, nihil ad veritatem. ad gratiam loquor. Athen. lib. 4. οὐ γὰρ χαριτογλωσσεῖν ὑμᾶς θέμις. Apud Æschyl. in Prometh. vincto, (294.) Γνώσῃ τάδ' ὡς ἔτυμα γ'. οὐδὲ γὰρ μάτην χαριτογλωσσεῖν ἔνι μοι. sunt qui velint significari gratiam fictam; esse enim (ut expon. schol.) μέχρι γλώσσης χαρίζεσθαι, καὶ οὐκ ἔργοις, non re factisque, sed lingua tantùm et verbo tenus gratiam gratificari, seu verbo tenus officiosum esse. Pro eodem dicitur et γλωσσοχαριτέω.

ΓΛΩΧΙ'Σ, vel γλωχὶν, ῖνος, ἡ, exp. angulus, acies, cuspis. [Soph. Tr. 604.] Hesychius dicit propriè γλωχῖνας nominari τὰς τῶν ἱμάντων ἐξοχὰς καὶ τὰς τοῦ ζυγοῦ γωνίας. Epigr. l. 1. πλατέος γλωχῖνα σιδήρου, lati ferri cuspidem.

Γλῶχες, spicæ vel aristæ, ut exp. schol. Hesiod. in Asp. †398.† Τῆμος δὲ κέγχροισι περὶ γλῶχες τελέθουσι.

Composita.

Εὐγλώχιν, pulchras aut bonas cuspides habens. Opp. 5. Hal.

Περιγλώχις, circum cuspides habens, vel cuspidibus munitus. Opp. lib. 2. de Venatione.

Πολυγλώχιν, multos habens angulos, angulosus, seu multas habens cuspides, epith. cervini cornu, apud Nicand. in Ther.

Τανυγλώχις, ινος, ὁ καὶ ἡ, aculeos seu cuspides extensas habens ac prominens. Od. φ'. τανυγλώχινας ὀϊστούς.

Τετραγλώχιν, quatuor cuspides seu angulos cuspidatos habens. in Epigr. Ἑρμῆ τετραγλώχιν.

Τριγλώχιν, tres cuspides habens, tricuspis, trisulcus. Il. ε. ὀϊστῷ τριγλώχινι.

Χαλκογλώχιν, æream habens cuspidem seu æreum angulum. Il. χ'. Στῆ δ' ἄρ ἐπὶ μελίης χαλκογλώχινος.

ΓΝΑ'ΘΟΣ, ου, ἡ, mala, maxilla. Apud Hippocr. ἡ κάτω καὶ ἄνω γνάθος. inferior et superior mala. Volunt fieri à γνάπτω, significante idem quod γνάμπτω derivatum à κάμπτω, ab Herodot. (ut tradit Gesner.) Ponitur etiam pro inferiore maxilla peculiariter. Interdum pro ipsis dentibus, ut Aristoph. in Vesp. ἀλλ' ἔμπαγε τὴν σὴν γνάθον, impinge maxillam tuam. ¶ Item bucca, ut, γνάθους φυσᾷν, apud Dem. buccas inflare, unde φυσίγναθος. De animalibus quoque dicitur, ac præsertim de equis, ut Eurip. in Alcestide, de Diomedis Thracis equis, Οὐκ εὐμαρὲς χαλινὸν ἐμβαλεῖν γνάθοις. Sic et Xen. de arte eq. [Eurip. Phœniss. 1096. Aristoph. R. 149. Æsch. Pr. 725. 368. Ch. 323.]

Γναθίον, ῦ, ordo in malis seu maxillis. Hesych.

Γνάθων, ωνος, ὁ, parasitus, Hesych. Sic à bucca bucco, pro stolido apud Plautum dicitur. Henr. Steph. existimat γνάθωνα dictum eum qui adulatione aliisque malis artibus quærit μάσημα ταῖς γνάθοις, cui respondet ψωμοκόλαξ, id est, parasitus.

Γναθμὸς, οῦ, ὁ, idem quod γνάθος, mala, maxilla, et ab eo formatum (ut volunt quidam) interjecto μ'. Il. π'. γναθμὸν δεξιτερόν. Et Od. υ'. dicuntur proci Penelopes ridere γναθμοῖς ἀλλοτρίοις. (Eurip. Med. 1203.)

Composita.

Ἑτερόγναθος, ου, ὁ καὶ ἡ, (de equo dictum) qui similes habet γνάθους, Xenophonti (inquit Camer.) est equus oris contumacis, is plerunque, qui habet μὴ ὁμοίας τὰς γνάθους. Is ab eodem Xen. dicitur ἄλλην τὴν γνάθον ἔχων, ut testatur Budæus. Idem sic alibi dici scribit, qui in latus unum duntaxat flectitur. Ab Etym. et Hesych. expon. ὁ σκληρόστομος. A Suid. ἀπειθής.

Παραγναθίδιον, ου, τὸ, ornamentum quod apponitur maxillis equorum, Eust.

Πλησίγναθος, maxillas implens seu buccas, ut, ψωμὸς πλησίγναθος.

Τετράγναθος, quadrimalus, qui quatuor malas habet. Strabo.

Ὑπογνάθω, manibus subjectis maxillæ. Hesych.

Φυσίγναθος, buccas inflans, superbus, pro quo dicitur in prosa τὰς γνάθους φυσᾶν. Est et nomen ranæ, apud Hom. in Batrachom.

ΓΝΟ'ΦΟΣ, ου, ὁ, caligo, tenebræ, ad Hebr. c. 12. καὶ γνόφῳ, καὶ σκότῳ, καὶ θυέλλῃ. Apud Aristot. de mundo, μυρίων τε γνόφων συμπληγάδες, conflictationes aëriæ caliginis vel opacitatis. ☞ Ἀπὸ τοῦ νέφος, (inquit Eust.) νέφος, καὶ γνόφος, assumpto γ ex Æolica dialecto, ὡς ἄλλως δνόφος. Etymologus quoque hujus derivationis meminit. Addit etiam, vel à νέφω, νέφος, et γνόφος, per pleonasmum literæ γ, vel à δνοῦν (inquit) et νέφος fit δνέφος, et per syncopen δνόφος ac γνόφος.

Γνοφερὸς, idem quod γνοφώδης. Job. 10.

Γνοφώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, caliginosus, tenebrosus. Aff. et pro, ater, ex Eurip.

Γνοφόω, ῶ, caligine tego, obtenebro, obscuro. Aff. et γνοφέω, pro eodem.

ΓΟΑ'Ω, f. ήσω, gemo, deploro, defleo, Odyss. κ'. Ἑζόμενοι δὲ κατ' αὖθι γόων, τίλλοντό τε χαίτας. Et cum accus. Odyss. λ'. σὸν πότμον γοόων. Verbum est poeticum, et à sono fictum videtur.

Γοάομαι pro γοάω, gemo, &c. [Med. Æschyl. Pers. 1077. Soph. Tr. 51. 934. cum Acc. Œdip. Tyr. 1273.] Xen. Pæd. 4. πολλὰ γοωμένω. Reperitur et γοήμεναι. Il. ξ'. tanquam à γόημι, seu γοάω. Affertur et signif. pass. γοηθεὶς, ex Epigr. pro, defletus.

Γοήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, gemebundus, flebilis, in Epigr.

Γόος, ου, ὁ, luctus, ut, στυγερὸς γόος, et κρυερὸς γόος, apud Hom. (Æsch. Pers. 707. Pl. Eurip. Med. 1213. id. Phœniss. 845. Soph. Tr. 1216.)

Γοώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lugubris, flebilis, lamentabilis. [Plat. de Leg. lib. 7.]

(Γόεδνος. Æsch. Pers. 1052. V. in Ἕδνον.)

Γοερὸς, idem. Luc. καὶ γοερόν τι μινύρεσθαι. [Apoll. Rhod. Arg. iv. 18. [illegible] δὲ κουρὶξ ἑλκομένη πλοκάμους γοερῇ βρυχήσατ' ἀνίῃ.]

Composita.

Ἀβρογόος, molles gemitus et mollia lamenta edens. Æschyl. [in Pers. 541. αἱ δ' ἀβρόγοοι Περσίδες, &c. Schol. αἱ τοὺς γόους ἁβρυνόμεναι, &c.]

Ἄγοος, luctus expers, qui non lugetur. Æsch. in ἑπτὰ ἐπὶ Θ. [1070. Σὺ γε μὲν πολλῶν πενθητήρων τεύξει· κεῖνος δ' ὁ τάλας ἄγοος. ille autem miser indefletus.]

Μαζογόος, ου, ὁ, ἡ, ob mammam flens. Hesych.

Ὀξύγοος, acris seu vehementis luctus. (Ὀξυγόους λιτάς, i. e. διὰ τὰς ὀξυθρηνήτους λιτάς. Æsch. S. c. Th. 325.)

Ὀρθρογόη, antelucano tempore lamentans et quiritans; hirundinis epith. apud Hesiod. Scribitur et ὀρθογόη, id est, sublata et intenta voce flens.

ΓΟ'ΓΓΡΟΣ, ου, ὁ, congrus seu conger, piscis de quo Aristot. hist. an. l. 8. et Plin. l. 9. c. 10. et Athen. l. 7. Ita dictus (inquit Etym.) παρὰ τὸ γρῶ τὸ ἐσθίω, facto diplasiasmo, quoniam ἀπεσθίει τῶν πολυπόδων τὰς πλεκτάνας. ¶ Sic dicitur etiam vitium quoddam arborum, præcipuè oleæ, teste Theophr. hist. pl. l. 1. c. 13. hoc est, eminentia quædam rotunda in trunco arboris, à cujus similitudine dicitur γογγρώνη, ἡ βρογχοκήλη, tumor gutturis, apud Hippocr. Epidem. l. 6. ubi vide Gal.

ΓΟΓΓΥ'ΖΩ, murmuro. utuntur Evangelistæ, Matth. Luc. Joan. Dicuntur et columbæ γογγύζειν, teste Poll.

Γογγυσμὸς, οῦ, ὁ, murmuratio, Exod. 16.

Γογγυστὴς, οῦ, ὁ, murmurator. Γογγυστικὸς, murmuratorius, ad murmurationem propensus. Nazianz.

Composita.

Διαγογγύζω, idem quod γογγύζω, Luc. c. 15.

Καταγογγύζω, adversus aliquem murmuro, obmurmuro.

ΓΟ'ΗΣ, ητος, ὁ, incantator, præstigiator, qui præstigiis aliisve malis artibus imponit. (Æsch. Ch. 820.) Herodot. in Melpom. κινδυνεύουσι δὲ οἱ ἄνθρωποι οὗτοι γόητες εἶναι. Ab Æschin. in Ctesiph. μάγος et γόης copulantur. A Plat. in symp. γόης καὶ φαρμακεὺς, καὶ σοφιστής. Pro quovis etiam impostore capitur, atque interdum copulantur ἀπατεὼν et γόος, ut à Plut. de Sibyll. orac. ☞ Eust. à γόος derivat, dicens, γόητα esse τὸν μετὰ γόου ἐπᾴδοντα, unde apud Soph. θρηνῶ ἰηλέμοις πρὸς τερπνῷ στόματι.

Γοητικὸς, incantatorius, præstigiatorius, ad incantandum seu decipiendum aptus.

Γοητεύω, incanto, fascino, incantatione seu præstigiis decipio, illicio, pellicio, ut, γοητεύειν τὸν σκληρὸν καὶ ἀνδρώδη, Plut. de def. orac. Apud Plat. Bud. exp. stupore affectum decipio.

Γοήτευμα, τὸ, incantamentum, præstigiæ, fallaciæ. Plat. in Phil.

Γοητεία, ἡ, idem, vel ipsa actio incantandi et præstigiis decipiendi. Plut. de prud. anim.

Composita.

Ἀγοήτευτος, qui fascinari non potest.

Δυσγοήτευτος, qui non facilè fascinari potest. Et qui non facilè vel illecebris vel stupore obligatur. Bud. ex Plat.

[Ἐγγοητεύω. Philostr. l. 3. c. 4.]

Ἐκγοητεύω, præstigiis illudo. idem quod γοητεύω.

Καταγοητεύω, idem. † pellicio. Xen. Pæd. p. 206. b.†

Μαγγόης, [illegible] præstigiatorum et impostorum. Lucian. in pisc.

ΓΟ'ΜΦΟΣ, ου, ὁ, cuneus, clavus. [Æsch. S. c. Th. 538. Suppl. 952.] Od. έ. de navi, γόμφοισιν δ' ἄρα τήν γε καὶ ἁρμονίῃσιν ἄρασσεν. Aristot. Metaph. 9. pro clavo, μάλιστα δὲ ἐπὶ φύσει τοιοῦτο καὶ ἕν, ὥσπερ ἐν κόλλῃ ἢ γόμφῳ ἢ συνδέσμῳ. Cic. apud Plat. in Tim. γόμφους cuneolos vertit, ubi tamen (inquit Bud.) clavos potius signif. videtur, quos sic appellet δεσμοὺς τοῦ σώματος.

Γομφόω, ῶ, clavis compingo. Item simpl. compingo, coagmento. Aristoph. in equit. γεγομφωμένα γε τὰ πάντα καὶ κεκολλημένα. [Æsch. Suppl. 449.]

Γόμφωμα et γόμφωσις, coagmentum, coagmentatio, Budæus ex Plat. Exponitur et compages, contabulatio. Item, γόμφωσις, apud medicos, species συναρθρώσεως, quum os ossi clavi modo infigitur, ut inquit Gal.

Γομφωτὴς, coagmentator, qui compingit. [Anthol. Ep. Gr.]

Γομφωτὸς, coagmentatus, compactus. Γομφωτήριον, ου, τὸ, q. d. coagmentatorium, id est, id quo fit coagmentatio, clavus.

Γομφίος, ου, ὁ, molaris dens. Xen. anteriores dentes cibum dicit secare, at τοὺς γομφίους λεαίνειν. Ideo autem vocantur γομφίοι, quòd clavorum modo genis infiguntur. [Aristoph. R. 580.]

Γομφιάζω, dentium dolore teneor, stupeo dentibus. Ecclesiast. 30.

Γομφίασις, morbus dentium, vel gingivarum molarium, vel (secundum alios) maxillarum à dentitione dolor. Sunt et qui γομφίασιν de mobilitate dentium interpretentur, apud Diosc. Et, γομφιασμὸς, confractio dentium, vel stupor dentium. Hesych. et Suid.

Composita.

Ἀγόμφωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, nullis compactus clavis, vel etiam generaliter, qui coagmentatus et compactus non est, sumpta metaph. ab iis quæ clavis sunt compacta.

Ἀμφιδίγομφα πήγια, Hesych. sunt αἱ διπλᾶς ἔχουσαι συμπεπτάσματα.

Ἐγγόμφωσις, εως, ἡ, compages dentium, quæ et γομφίασις, Gal. lib. 5. τῶν κατὰ τόπους, et Diosc. l. 2.

Εὔγομφος, benè coagmentatus clavis. Opp. lib. 1. pisc. [Eurip. Iph. in Taur. 1286. Χαλᾶτ', ἀναπτύξαντες εὐγόμφους πύλας, &c.]

Εὐγόμφωτος, bene clavis compactus. Idem lib. 1. de Venat.

Καταγομφόω, et Συγκαταγομφόω, affigo, infigo.

Πολύγομφος, ου, ὁ καὶ ἡ, multos habens clavos, seu multis clavis compactus, ut, πολύγομφος ναῦς, apud Hesiod. in Erg. [658. Æschyl. Pers. 71. πολύγομφον ὅδισμα ζυγὸν ἀμφιβαλὼν αὐχένι πόντου. Vide Not. Cl. Stanl.]

Συγγομφόω, infigo, configo, clavis compingo. Plut. in lib. de facie in orbe Lunæ. de defect. oracul. lib. 1.

Χαλκεόγομφος, æreos clavos habens. Simonides apud Dion. Halic.

[ΓΟΝΙ'Α. Æsch. Ch. 1067.] ‡ Τρίτος αὖ χειμὼν πνεύσας γονίας ἐτελέσθη: spirante vento procelloso: ex interpr. Th. Stanl. Schol. γονίας ἄνεμος, ὅταν ἐξ αἰθέρος αἰφνίδιον χαλεπὸν πνεῦμα. Quæ sequuntur verba sunt Hermanni: "nescio an satius sit interpretationem sequi acutissimam, quam nuper Schneiderus in Lexico Græco protulit voce Γόνος. Is in eo tantum ab Scholiasta discedit quod γονίας genitivum putat esse, intellecto αὔρας, ut γονία αὔρα eadem sit, quæ γονίας. Cæterum Doricè scribendum πνεύσαις pro πνεύσας. Id quum Schol. nesciret, πνεύσας pro participio Aoristi habuit, unde etiam γονίας ipsi nominativus esse visus est." ‡

ΓΟ'ΝΥ, τὸ, (gen. τοῦ γόνατος, et per metathesin γουνὸς, pro quo dicitur et γόνατος, † et γούνατος poet.† tanquam à γόνας. plur. nominat. γοῦνα pro γόνατα, genit. γούνων pro γονάτων, dat. γούνασι pro γόνασι) genu. γόνυ κάμπτειν, Il. ί. genu flectere. Il. χ'. Ὥς οἱ ἐπαΐξει μένος λαιψηρά τε γοῦνα. Plut. in quæst. Rom. ὁ δὲ προσπεσὼν τοῖς γόνασι. Dicitur et προσπίπτειν πρὸς γόνατα. ¶ Γόνυ καλάμου, apud Herodot. in Thalia, internodium arundinis, apud Plin. et Colum. Dicitur etiam de vite, apud Philostratum in Heroicis. [πρὸς γούνατα. Eurip. Med. 325. 498. 711. Theoc. ιζ'. 70. In lævo genu ensis appendebatur. Ib. κδ'. 196. γόνυ ἀμπέλου. V. Philostr. l. 2. c. 9.] ☞ A plerisque deducitur γόνυ παρὰ τὸ κινεῖν, τὸ ἐπαγγεῖν δι' αὐτοῦ, ὃν κάτω τι ὄν.

Γονάτιον, diminut. à γόνυ, geniculum. Luc. in Asino.

Γονὺς, ὕος, ἡ, idem quod γόνυ, ex Arato.

Γουνόομαι, οῦμαι, genua amplectens oro, genua amplector supplex. Cum accus. Il. φ'. Γουνοῦμαί σ' Ἀχιλεῦ. Et Od. γ'. πολλὰ θεοὺς γουνούμενος.

Γουνάζομαι, idem, ut Od. ν'. Νῦν δέ σε πρὸς πατρὸς γουνάζομαι. Et. Il. χ'. μή με κύον γούνων γουνάζεο, μηδὲ τοκήων.

Γονατώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, geniculatus, geniculis cinctus, nodis geniculatus. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 12.

Γονατίζω, ingeniculo genicula flecto, apud Poll.

Γονατόομαι, οῦμαι, geniculor, in geniculum nodor. Theoph. hist. plant. l. 8. c. 2.

Γνὺξ (adverb.) exp. ἐπὶ γόνυ, sive ἐπὶ τὰ γόνατα, i. in genu, sive in genua, ut Il. έ. Γνὺξ δ' ἔριπ' οἰμώξας, exp. ἐπὶ γόνυ ἔπεσεν. Sic et Il. ί. et alibi. Exp. et genu flexo. Videtur dictum γνὺξ per syncopen, quasi γονὺξ.

Composita.

Ἀγόνατος, ου, ὁ καὶ ἡ, genu carens, cui non est genu. Aristot. in lib. περὶ πορείας ζώων. ¶ Item non geniculatus.

Βαρύγουνος, ου, ὁ καὶ ἡ, gravis genibus, cui gravia sunt genua, ideoque tarda. Expon. etiam, cui genua sunt infirma. [Callim. Hym. in Del. 77. ὁ δ' εἵπετο πολλὸν ὄπισθεν Ἀσωπὸς βαρύγουνος, ἐπεὶ πεπάλακτο κεραυνῷ.] Βαρυγούνατος, idem, Theocr. [Idyll. xviii. 10. Ἦ ῥά τις ἐσσὶ λίαν βαρυγούνατος; ἦ ῥα φίλυπνος;]

Διγόνατος, duplici geniculorum nodo cinctus.

Ἐγγόνασι, (aut disjunctim ἐν γόνασι) q. d. in genibus. Ita dici annotatur stella quam Jul. Firm. ingeniculum vocat. Vide Arat. in Phænom.

Ἐπιγουνὶς, sive ἐπιγονατὶς, aut ἐπιγουνατὶς, ίδος, ἡ, os toti genu superjectum, seu os quo tegitur genu. Latinè mola et patella dicitur. Item ἐπιγουνὶς, musculus ipsius genu. Sunt autem intelligendi illi tori qui circa genu in robustis corporibus apparent, bonæ constitutionis indices, inquit Camer. ex Od. σ'. Οἵην ἐκ ῥακέων ὁ γέρων ἐπιγουνίδα φαίνει. Item genu, ut quidem exp. à Cicerone ap. Aratum. † V. Græv. ad Hes. Asp. 264†.

Ἐπιγουνίδιος, (adject.) impositus genibus, ut apud Pind. in Pyth. ode 9. ἐπιγουνίδιον θρέψαι.

Εὐγόνατος, exp. pulchra genicula seu internodia habens. Pulchrè seu bene geniculatus.

Καμψίγουνος, incurvans genua. Sic dicta fuit Erinnys, quod genua peccantium incurvet.

Μεσογονάτιον, sive μεσογόνιον, ου, τὸ, q. d. quod est inter genicula, internodium calami seu arundinis. Theoph. l. 4. hist. pl. c. 12.

Ὀλιγογόνατος κάλαμος, arundo paucioribus geniculis et longioribus internodiis. Theophr. de hist. pl. lib. 12. Vide Plinium, l. 16. c. 36.

Πολυγόνατος, multa genicula seu internodia habens, multum geniculatus, frequentibus geniculis cinctus. Πολυγόνατον, ου, τὸ, subst. polygonaton, herba, à geniculorum frequentia.

Πρόχνυ, existimatur dictum per syncopen pro προγόνυ, et hoc quasi πρόγονυ, adverb. expon. in genua, sicut et γνύξ. Iliad. ί. de matre Meleagri, diras illi imprecante, Κικλήσκουσ' Ἀΐδην καὶ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν, Πρόχνυ καθεζομένη, ubi expon. εἰς γόνατα. Accipitur et pro, funditus, radicitus, ut, ὀλέσθαι πρόχνυ, interire funditus, Od. ξ'. et Il. φ'.

Πυκνογόνατος, densis geniculis constans, crebris distinctus geniculis et internodiis.

Ταχύγουνος, cui velocia sunt genua, velox, celer.

Ὑπογονάτιον, ου, τὸ, quod genibus subjicitur. Chrys. l. de re divina.

ΓΟΡΓΟ'Σ, οῦ, ὁ, velox, citus, vel agilis, facilè mobilis, versatilis, ut apud Hermog. εὐκίνητος καὶ γοργὸς λόγος. Frequentius rebus animatis tribuitur, exponiturque etiam, vividus, acer, item terribilis, ut in Epigr. γοργὸς Ἄρης, Eurip. γοργὸς ὁπλίτης. Xen. de re eq. ἵππος γοργὸς ἰδεῖν. Et, τὸ γοργὸν, motus citatus, agilitas, vel etiam acrimonia et vegetas. † Comparat. apud Xen. Pæd. l. 4. p. 102. c. et l. 5. p. 125. c.† [γοργὸν ὄμμα. Æsch. S. c. Th. 543. ὄμμασι γοργὸς εἰσιδεῖν. Eurip. Phœniss. 141.]

Γοργῶς, velociter, agiliter.

Γοργότης, ητος, ἡ, celeritas, velocitas, cursus citatus. Hermog.

Γοργόομαι, fio γοργὸς, seu agiliorem et vivaciorem me præbeo, agilius et vivacius me infero. Exp. et ferocio, efferor. Xen. de re equestri, καὶ μετεῶρος μάλιστα εἰς κεφαλὴν, γοργούμενος.

Γοργεύω, gradum cito, velocius gradior, festino. Hesych.

Γοργὼ, όος, ἡ, idem quod γοργότης, Hesychio. Est et nomen proprium mulieris apud poëtas, unde Γόργειος et Γοργόνειος.

ΓΟΡΓΥ'ΡΑ, ἡ, canalis subterraneus per quem aqua effluit. apud Dinarch. Æschin. et Herodot. lib. 3.

ΓΡΑ'ΒΙΟΝ, ου, τὸ, dicitur iligneum quernumve lignum, quod fractum fissumve et accensum iter facientibus lucem præbet, teste Athenæo lib. 15. Γραβίου meminit Eust. quoque Athenæi illa verba referens, dicensque videri esse ξύλου εἶδός τι, siquidem πίτταν κατασταλάζειν ἔχει, ut patet ex Theodorida Syracusano sic canente, ἔλειβεν δ' ὑπὸ γραβίων ἔσταζεν.

ΓΡΑΙ͂Α, ας, ἡ, anus, vetula. [Æsch. Eum. 69.] Apud Athen. l. 6. παρέστιον ἀκοίτας ὑπὸ γραίας τρεφόμενον. ☞ Deducunt gram. vel à ῥέω significante φθείρω, vel à nomine γεραιὸς, unde γεραιὰ et per syncopen γραῖα. ¶ Item, cutis circa umbilicum, quòd in ea rugæ senectutem indicent, ut Pollux scribit.

Γραῒς, ΐδος, ἡ, anus, apud schol. Hom. Il. γ'.

Γραΐδιον, anicula. Aristoph. in Pluto, et Demosth. pro cor. Et pro eodem γρᾴδιον, per synæresin, Eust.

Γραϊκὸς, οῦ, ὁ, anilis.

Γραιόομαι, οῦμαι, anus fio, senesco.

Γραῦς, γραὸς, ἡ, idem quod γραῖα, Athen. l. 11. γραῦς φίλοινος. Archilochus apud Plut. in Pericle. Οὐκ ἂν μύροισι γραῦς ἐοῦσ' ἠλείφεο. † Xen. Pæd. p. 229. d.† ¶ Item crustula rugosa quæ concrevit et innatat polentæ, ut inquit Bud. ex Aristot. de gen. anim. l. 2. τὸ δὲ δέρμα ξηραινομένης τῆς σαρκὸς γίνεται καθάπερ ἐπὶ τοῖς ἑψήμασιν ἡ καλουμένη γραῦς. Aristoph. in Plut. Ἄλλαις γὰρ χύτραις ἡ γραῦς ἔπεστ' ἀνωτάτω, i. crusta pultis, sive spuma quæ supernatat in olla. Dicitur et de lacte, ut apud Athen. 247. ἐν γὰρ ἐφεστῶσα γραῦς αὐτῷ. Item de melle, ut scribit Eust. ¶ Eodem nomine dici aiunt et alarum fœtorem.

Γραώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, anilis, senilis. [1 Epist. ad Timoth. cap. 4. 7. τοὺς δὲ βεβήλους καὶ γραώδεις μύθους παραιτοῦ.]

Γρηῦς, γρηὸς, γρηΐ, item γρηῢς, γρηΐος, per dialysin, apud Hom. idem quod γραῦς. Od. α'. Εἰ μή τις γρηῢς ἔστι Σικελὴ κεδν' εἰδυῖα. Od. ά. γρηῒ σὺν ἀμφιπόλῳ. Od. σ'. γρηῒ καμινοῖ ἴσος. Od. ψ'. Ὣς ἄρ' ἔφη, γρηῢς δὲ διὲκ μεγάροιο βεβήκει. Scribitur et oxytonως γρηΰς.

Γρᾶος, anilis, antiquus, Etym. et Hesych.

Ἀπογραΐζειν, (comp.) utitur scholiastes Nic. exponens quod poëta dixit, ἀποξύσασθαι τὸ γῆρας, in Alex.

ΓΡΑ'ΣΟΣ, ου, ὁ, sordes quæ in ovium lanis colliguntur, quæ οἴσυπος etiam dicuntur, Etymol. ¶ Item alarum fœtor, axillarum gravis odor, itemque hircorum fœtor, ut docent Poll. lib. 2. et Suid. Sic Aristot. in problem. τοῦ καλουμένου γράσου ὄζουσι, hirci virus olent. Pro eodem dicitur et γράσσος et γρὰς, Suid. Plut. in apophth. Alex. αὐτοὶ γὰρ ἡμῶν τὸν γράσσον οὐχ ὑπομένουσι, id est, fœtorem qui militibus non delicatis subter alas et poplites sudore et pulvere colligitur. ¶ Etymologo etiam, fatuus, demens.

Γράσων ἄνθρωπος, hircosus, cui fœtent alæ, ut, τῷ γράσωνι μὴ ἐγγίζειν, apud Suid. Ab Hesych. exp. et fatuus, demens.

ΓΡΑ'ΦΩ, F. ψω, P. φα, scribo, videlicet insculpendo literas (vel notas literarum loco) in lapidem aut lignum. Latini exarare et perarare de literis etiam dicunt. Il ζ'. πόρε δ' ὅγε σήματα λυγρὰ Γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ θυμοφθόρα πολλά. Ubi vide Eust. de antiqua inscribendi, i. insculpendi literas consuetudine. Et Il. ρ'. γράψεν δέ οἱ ὀστέον ἄχρις Αἰχμὴ Πουλυδάμαντος. ¶ Apud Homeri posteros generaliter, scribere significat. Æschin. in Ctes. περὶ τῆς συμμαχίας μίαν μόνην συλλαβὴν γράψαι Δημοσθένη. Herod. γράφειν ἐς διφθέρας. Demosth. γράφειν εἰς στήλην χαλκῆν. Plut. in Sol. διὰ μέλανος τοὺς νόμους ἔγραψε. Apud Aristoph. γράφειν περί τινος, de re aliqua scribere, id est, de ea tractare. ¶ Aliter etiam exp. pro vario accus. Ut, γράφειν τὸν πόλεμον, Dem. decernere bellum. Γράφειν νόμον, Plut. legem ferre. Γράφειν ψήφισμα, Dem. pro cor. rogationem ferre. Διαδικασίαν γράφειν, apud Æschin. judicium dictare, controversiam constituere. ¶ Item describo, lineam duco, Aristot. in Probl. καὶ γράφει εὐθείας τὰς [illegible] κύκλους, describit lineas rectas vel ducit. ¶ Item pro γράφεσθαι, accusare. Bud. ex Synes. ¶ Item adscribo, annumero, Xen. Pæd. 4. ἐμὲ μὲν οὖν, ἔφη, γράφε τῶν ἱππέων ἐπιθυμησάντων. ¶ Item, pingo, ut, εἰκόνα γράφειν, apud Herodian. Dicitur et γραφέω, ῶ, (Atticè pro γράφω) unde γεγράφηκα, apud Synes. Et, ἐγγεγράφηκεν, apud eundem. [Eurip. Phœniss. 581.] ☞ Etym. derivat γράφω à γράω significante ξέω.

Γράφομαι, scribor, unde γράφεται ἐπιστολή. Demosth. Et pro γράφω, unde et γέγραμμαι pro γέγραφα, apud Dem. et Pind. Et apud Luc. γράμματα γράψασθαι. Et, γρά-

γράψασθαι τὸν νόμον, apud Plutarch. Dicitur et γράφεσθαι γραφήν. †Sic Aristoph. Nub. 1484.† ¶ Frequentissimum est pro accuso: ut, γράφομαί σε προδοσίας. Plutarch. Item pro, accusor, ut, ἐγράφη παρανόμων τὸ ψήφισμα, Æschin. ¶ Item, pingor, ut, γεγραμμένη εἰκών. [Æsch. Ag. 810. Eum. 50. Ch. 449. cum Gen. In numero eorum sum qui obsequuntur. Soph. Œdip. Tyr. 418.]

Γράμμα, τὸ, scriptum, liber, ut Callim. ἀλλὰ Πλάτωνος Ἓν τὸ περὶ ψυχῆς γράμμ᾽ ἀναλεξάμενος. Sic γράμματα Σιβύλλεια, Plut. libri Sibyllini. ¶ Item γράμματα, epistola seu literæ. ¶ Aristot. γράμματα leges scriptas vocat, et artem scriptam, ut docet Budæus. ¶ Item, γράμμα alibi scriptionem, id est, ipsam scribendi actionem significat, ut apud Basil. Διό τε καὶ κατέχομαι τοῦ γράμματος αἰτεῖ. ¶ Item, γράμμα, litera, ut quum Plut. dicit στίχον et στοῖχον differre ἑνὶ γράμματι. Ita dicuntur Ἑλληνικὰ γράμματα, sicut et Ῥωμαϊκὰ, &c. ¶ Item, γράμματα, literæ, i. doctrina quæ literarum monumentis continetur, ut in hoc senario, Διπλοῦν ὁρῶσιν οἱ μαθόντες γράμματα. ¶ Item, γράμματα, literæ et acta publica seu tabulæ publicæ, et tabellæ judiciales. Item rationes argentariorum et similium hominum. Item exempla et ἀντιγραφαὶ, i. indices, quæ inventoria et repertoria à jurisconss. vocantur, inquit Bud. Item, γράμματα pro δικαστήρια, apud Aristoph. in Pluto, quòd sortes per literas ducerentur de loco in quo quenque judicia exercere oporteret. ¶ Item, γράμμα, pictura apud Greg. in qua significatione usurpatur potiùs γραφή. Item, scrupulum in Hippiatria. Bud. [Theoc. ε. 81.]

Γραμματικὸς, οῦ, ὁ, q. d. literarius, γραμματικὸν ποτήριον, apud Athen. l. 11. literis insculptum. Et, γραμματικὴ (sub. τέχνη) grammatica, literatura. Luc. in Alc. γράψαι γραμματικὸν τρόπον, more grammatico. Item, γραμματικὸς, qui literas docet, literator, grammaticus, Plut. γραμματικοῖς ἐπιπλήττων παιδὶ περὶ βιβλίου καὶ γραφείου. Γραμματικῶς, grammaticè. Epigr. l. 2.

Γραμματικεύομαι, grammaticum seu literatorem ago. Epigr.

Γραμματεὺς, έως, ὁ, scriba. Dem. pro cor. ὁ γραμματεὺς τῆς βουλῆς. [Aristoph. in Ranis. 116.] †Nub. 660.†

Γραμματεῖς, in novo Test. dicuntur legis interpretes, quòd sicut scribæ publicarum tabularum custodes erant, sic penes istos tanquam sequestres, libri legis essent velut depositi. Apud Phalar. in epist. exp. librarios.

Γραμματεῖον, ου, τὸ, tabella, libellus, codicillus, album. Apud Dem. quodcunque volumen, libellus, et tabella, inquit Bud. Et testamentum et testamenti exemplum.

Γραμματεῖα, significant et acta publica et documenta literaria, et syngrapham (unde tabulæ novæ dictæ) et tabellas judicum. Bud. Idem Bud. γραμματεῖον, exponit chirographum, cautionem. ex Pand. Item rationes argentarii. ¶ Item, γραμματεῖον (inquit Pollux) Atticis dicebatur etiam in quo pecuniæ reponerentur, quod et γραμματεῖον βιβλίον appellabant: recentiores autem ἀργυροθήκην. ¶ Apud Suidam est etiam, ludus literarius.

Γραμματεύω, f. εύσω, scribam ago. Xen. Hell. 5. et Dem. pro cor.

Γραμματεία, ἡ, literatura, ἐξαρίθμησις, Suid.

Γραμματίδιον, ου, τὸ, epistolium. Antipho. ¶ Item, pro schedula testificantis. Bud. ¶ Ponitur etiam pro γραμματεῖον, i. tabella, libellus. apud Plat. in παραγγελ. ad Apoll. Γραμματείδιον etiam pro eodem scribitur per ει, apud Suid. i. ludus literarius.

Γραμμάτιον, ου, τὸ, literula. Suid. Item epistolium. B. ex Luc. [libellus. Antiph. Orat. 1. p. 18.]

Γραμματίζω, unde γεγραμματισμένος δοῦλος, literatus servus. B. ex Pand. Γραμματιστὴς, οῦ, ὁ, grammaticæ præceptor, ludi literarii magister. Plut. Et apud Suid. pro eo qui scribere docet. hos literatores Martian. appellat. Bud. apud Plat. in Euthyd. exponit prælectorem et recitatorem. Accipitur etiam pro librario vel scriba, apud eundem in Philebo. Γραμματιστικὸς, οῦ, ὁ, literatorius, grammaticus. Themist.

Γραμμάριον, ου, τὸ, scrupulum, seu scrupulus, i. 24. unciæ pars.

Γράπις, ιδος, ἡ, senecta seu exuvium cicadæ, aut serpentis, et aliorum quæ pelle se exuere solent verno tempore. vernatio. Hesych. Est et avis species. apud eundem. Etymol. verò oxytonos γραπὶς est ὁ ἐξυσμένος, ἀπὸ τοῦ κατεγγεγράφθαι ταῖς ῥυτίσι.

Γραπτὴρ, ῆρος, ὁ, scriptor. Epigr.

Γραπτὸς, οῦ, ὁ, scriptus. [Theoc. ι. 28.] γραπτὸς λόγος, Alcid. γραπτὸς νόμος. Naz. unde comp. Ἄγραπτος, non scriptus. Γράπτος, οῦ, ὁ, rugosus. Eust.

Γραπτὺς, ύος, ἡ, inscriptio, (eo sensu quo dixit Plautus corpus vulneribus inscribere) vel laniatio, scarificatio. Od. ω. γραπτῦς ἀλεείνων.

Γραφὴ, ἡ, scriptura, scriptio. Luc. de hist. scrib. καὶ παρ᾽ ἐκείνων ἀπαιτεῖν μισθὸν τῆς γραφῆς. Item scriptum. Theo. l. 1. Peculiariter interdum in novo Testamento de certo quopiam scripturæ loco dicitur. ¶ Item, accusatio. †Aristoph. Nub. 1483.† Xen. Apomn. l. 1. unde ἀποφέρειν γραφὴν, dicam impingere. ¶ Item, pictura, item picta tabula. Luc. de cal. Dicitur et de fucata facie, tanquam et ipsa picta sit, ut apud Theophyl. ep. 2. [πρέπουσά θ᾽ ὡς ἐν γραφαῖς. Æsch. Ag. 249. ἀντωποὺς ἐν γραφαῖσι. Eurip. Phœniss. 126. 1095. Æschyl. Ag. 1338. Ch. 230.]

Γραφεὺς, έως, ὁ, pictor. Isocr. Γραφεῖον, ου, τὸ, stylus, penicillus. Plut. de prud. an. Γραφείδιον, pro eodem.

Γραφικὸς, οῦ, ὁ, scriptorius, γραφικὸν μέλαν, atramentum scriptorium, seu librarium atramentum cujus ad scribendum usus est. Idem et γραφικὸν ῥέεθρον dicitur in Anth. Epigr. Γραφικὴ δύναμις, scribendi facultas: cui oppon. αὐτοσχεδιαστική. γραφικὸς νόμος, lex scripta. Nonn. Herodotus à Plutarch. γραφικὸς vocatur tanquam scribendi peritus historicus. ¶ Item, arte pingendi valens, apud Luc. Et, γραφικὴ exp. pictura, apud Arist. in Rhet. pro quo et γραφικὴ τέχνη dicitur.

Γραφικῶς, expressè, graphicè. Bud. ex Plut.

Γραφὶς, ίδος, ἡ, stylus, penicillus, graphium vocat Ovidius, i. instrumentum quo in pugillaribus scribitur. Plat. in Protag. ¶ Item, lineamentorum ductus et umbratilis pictura, Bud. in Pand. ¶ Exod. 32. ἔπλασεν αὐτὰ ἐν τῇ γραφίδι, exp. formavit opere fusorio.

Γραφίον, etiam dicitur in eodem signif. qua γραφίς. [Hippocr. de Superfœt.]

Γραφίσκος Διοκλεῖος, ferramenti chirurgici genus, telis è corpore extrahendis accommodatum à Diocle autore dictum. Vide Cels. l. 7. c. 5.

Γραμμὴ, ῆς, ἡ, linea. Plat. in Protag. dicit γραμματιστὰς pueris scribendi adhuc imperitis ὑπογράψαντας γραμμὰς τῇ γραφίδι, lineas quasdam penicillo præducere. Γραμμὴ κυκλοτερὴς, in oculo dicitur circulus papillam ambiens, qui alio nomine ἶρις appellatur. ¶ Est etiam idem quod βαλβὶς, i. carceres, unde cursores stadii cursum incipiebant. quoniam olim initium, unde cursus incipiebatur, ducta linea notabatur, sicut rursus extremum linea itidem signabatur, ut apud Aristoph. in Achar. πρόβαινε νῦν ὦ θυμὲ, γραμμὴ δ᾽ αὑτηί. i. jam instat certamen et agon. Et Eurip. in Antig. ἐπ᾽ ἄκραν ἥκομεν γραμμὴν κακῶν. ¶ Γραμμαὶ, etiam in ludo tesserario quinque erant lineæ ab utraque parte, quibus totidem imponebantur calculi, quarum media ἱερὰ dicebatur, unde non nisi quum res posceret, talus movebatur. Quo pertinet quod Eust. ex Theophrast. citat. Καὶ τὸν ἀπὸ γραμμῆς κινεῖ λίθον, lapidem à sacra linea movet, id est, extrema experitur. Vide Erasmi Chil. in prov. Movebo talum à sacra linea. ¶ Γραμμὰς, Polyb. et Hesych. idem etiam tradit esse quod διαγραμμισμόν.

Γραμμοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, lineæ similis. Theophr. hist. pl. lib. 4. cap. 13.

Γραμμικὸς, οῦ, ὁ, linearis, ut, γραμμικαὶ ἀποδείξεις, apud Quint. l. 1. c. 10. demonstrationes seu probationes geometricæ per lineas. ¶ Item linearum peritus, ex Plut. de exilio.

Γραμμισμὸς, (tanquam à γραμμίζω, quod tamen ab Eust. ponitur) lusus τῶν γραμμῶν. de quo vide Poll. l. 9.

Composita, ac primùm cum præps.

Ἀναγράφω, conscribo, scribo, perscribo, literis mando sive prodo. Dioscorides in præfatione identidem et alibi. Athenæus quoque identidem sic usurpat, ut, Μίθαικος δ᾽ ἀναγράφει πίνακα Σικελιώτης, id est, prodidit. Sic et Libanius. Itidem, ἀναγράψαι βίβλον, apud Galenum. ¶ Item proscribo, vulgò edo, ut in programmate, inquit Bud. Sic ἀναγράφειν τοὺς νόμους ἐν τῇ στήλῃ, et ἀναγράφειν εἰς τὸν τοῖχον καὶ σανίδας. Item perscribo, in acta refero, ut docet Bud. Æschines adversus Timarchum, καὶ τούτους τοὺς νόμους ἀναγράψαντες, ἡμῖν παρακατέθεντο, i. quum in acta retulissent, quum perscribenda in tabulario publico mandassent. ¶ Item inscribo, ut apud Thucydidem, ἀναγράφειν εἰς τὸν τρίποδα τὴν πόλιν, in tripode urbem inscribere. Sic ἀναγράφειν εἰς κατάλογον, apud Isocratem. ¶ Ἀναγράφειν κληρουχίας, apud Plutarchum in Pericle, exponitur educere agri sortitiones. ¶ Item, adscribo, ut apud Dionem historicum, ἀναγράφειν τινὰ ἐν τοῖς φίλοις, adscribere aliquem amicis, referre in amicorum numerum. Item, pingo, ἀναγράψαι τὰ ὑποτυπωθέντα, pingere et effingere ea quæ delineata sunt, inquit Bud. Idem alibi ἀναγράφειν exp. colores addere formis vel imaginibus delineatis, ex Aristot. eth. 1.

Ἀναγράφομαι, perscribor, Lucianus in Anacharside. νόμοι μεγάλοις γράμμασιν ἀναγεγραμμένοι, leges grandibus literis perscriptæ, vel scriptæ. Item literis mandor, literis prodor, Luc. in Anachar. ὥστ᾽ εὐεργέτας ὑμᾶς ὁ δῆμος ἀναγεγράφθω, literis mandetur, literarum monumentis prodatur. Dion. ἀναγράφεται δὲ ἐν τοῖς εὐεργέταις, id est, (ut ait Budæus) adscribitur, censetur, proditur. Item perscribor, i. in acta referor. Aristot. Poll. 6. Et, ἀναγράψασθαι, Aorist. 1. medius pro ἀναγράψαι, in acta referre. Aristot. Œcon. 2. κομίζεσθαι τὴν τιμὴν ἣν ἀνεγράψατο.

Ἀνάγραπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, perscriptus, literis proditus, memoriæ mandatus, ut, ἀνάγραπτοι λόγοι, Theodor. lib. eccles. hist. 2. Item perscriptus, in acta relatus, ut ait Budæus ex Basilio, καὶ οἱ ἔξω τῶν μακαρίων δόξης ἀνάγραπτοι παραδέδονται, οὐκ εἰκότως τοῖς ἐπιψόγοις.

Ἀναγραφὴ, ῆς, ἡ, scriptio vel perscriptio. Plut. in Pericle, τῇ περὶ τοὺς βίους ἀναγραφῇ ἐνδιατρίψαι. ¶ Item commentarius, breviarium, descriptio, enumeratio. Laërtius in Stilpone, καὶ διαλόγων παρ᾽ αὐτοῦ τῶν ἀναφερομένων ἀναγραφὴν λαβεῖν. Et liber census peracti. Plut. τέλος δὲ τοῦ πλήθους τῶν χρημάτων ἀναγραφὴν ἔχουσα, προσῆλθε Καίσαρι. In præfatione Dioscoridis (ut scribit Bud.) non semel pro commemoratione rerum et historica traditione. ¶ Item perscriptio, acta, inquit Budæus ex Aristotel. Et, Ἀναγραφαὶ δημόσιαι, acta publica.

Ἀναγραφεὺς, έως, ὁ, perscriptor, scriba, ἀναγραφεὺς τῶν νόμων, apud Lysiam, magistratus ad leges Solonis exscribendas et in volumen unum redigendas creatus, ut tradit B.

Ἀναγραμματίζω, transpositis literis efferre aut dicere, unde ipsa vox dicitur ἀναγραμματίζεσθαι, quæ trajectis literis effertur.

Ἀναγραμματισμὸς, οῦ, ὁ, literarum trajectio et transpositio: figura apud grammaticos, qua vocabuli alicujus literis trajectis, et transpositis fit alia et diversum significans vox: ut, χόλος, ὄχλος: ἀρετὴ, ἐρατή: φλόμος, φλομός: λιμὸς, Διμός: λόχος, ὄχλος: ἄλγος, λαγός: ὄλισθος, λοῖσθος: χλόη, χολή: ἄτλας, τάλας. Sic πίλος, λίπος: μῦθος, θυμός: αἵματα, ἰάματα: Ἥρα, ἀήρ.

Decomp. Προσαναγράφω, insuper conscribo, conscribo. Plut.

Ἀντιγράφω, rescribo, vicissim scribo ad eum qui ad me scripsit, scripto respondeo, apud Plut. et Julian. imperat. [Arrian. de Exp. Alex. lib. 2. Πρὸς ταῦτα ἀντιγράφει Ἀλέξανδρος, καὶ ξυμπέμπει τοῖς παρὰ Δαρείου ἐλθοῦσι Θέρσιππον, &c. Æschin. Orat. in Timarch.]

Ἀντιγράφομαι, (inquit Bud. ex Polluce) observo, refero in commentarios. Pro eodem dicitur ἀντεγγράφομαι. ¶ Ἀντιγράφομαί σε, præscribo tibi, exceptione te ab accusatione repello, apud Æsch. in Timocratem.

Ἀντίγραμμα, contrarium scriptum, contraria scriptio, contrascriptum. [Lucian. Hermot.]

Ἀντιγραφὴ, rescriptio, ipse actus rescribendi, responsum quod datur per scriptum. Athen. 14. Ἀπελλῆς δ᾽ ἐν τῇ πρὸς τὸν Ἀριστοκλέους ἐπιστολὴν ἀντιγραφῇ. Exponitur item ἀντιγραφὴ βασιλικὴ, rescriptum regium, rescriptum imperatorium. Item rescriptio et quasi contrascriptio, refutatio scripti. Plut. in Cæsare sic appellat Anticatonem Cæsaris. ¶ Item pro ἀντωμοσία, apud Plat. in Apologia, καὶ ταῦτα καὶ ὤμοσας ἐν τῇ ἀντιγραφῇ. Vide Hesych. et Harpocrationem. ¶ Ἀντιγραφαὶ, plur. num. apud Aristoph. in Nub. †472.† ἀνακοινοῦσθαι πράγματα κἀντιγραφάς. scholiastes tradit sic appellari solitas lites omnes propter oppositiones eorum quæ objiciebantur.

Ἀντίγραφος, ου, ὁ καὶ ἡ, exemplum descriptum continens. Dem. ταύτας δ᾽ ἁπάσας στήλας ἀντιγράφους ἐστήσασθε ὑμεῖς τε κἀκεῖνοι. ubi significare videtur (inquit Budæus) cippos eodem exemplo sculptos.

Ἀντίγραφον, ου, τὸ, exemplum libri et descriptio. Capitur generaliter pro exemplo scripti cujuslibet, ut, ἀντίγραφον epistolæ apud Plutarch. in Alexandro. Dicuntur etiam ἀντίγραφα pro exemplaribus scriptorum alicujus autoris. Apud Athenæum lib. 2. et 6. ἐν πολλοῖς ἀντιγράφοις. Apud Eusebium, ἀντίγραφα διημαρτημένα, exemplaria mendosa. ¶ Item custodis commentarius, qui vulgò contrarotulatus.

Ἀντιγραφεὺς, observator coactorum, id est, eorum qui pecuniam cogunt ad principem aut ad rempublicam pertinentem, qui à Græcis ἀποδέκται, vulgò receptores appellantur, vel receptores particulares et horum observatores, qui à Græcis ἀντιγραφεῖς. vocare possumus custodes, cum Cicerone in oratione pro lege agraria contra Rullum, et de reditu suo. Et, ἀντίγραφα dicebantur eorum scripta, quasi contrascripta. Dem. contra Androtionem, ὅπως ἀντιγραφεὺς ἔμελλεν ἔσεσθαι τῶν εἰσπραττομένων.

Ἀπογράφω, ab exemplari describo, id est, exemplum scribo, et ab exemplari tabula depingo. Athenæus de Phryne, καὶ ἀπ᾽ αὐτῆς Ἀπελλῆς τὴν ἀναδυομένην ἀπεγράψατο. ¶ Item in tabulas refero, perscribo, expensum fero, vel acceptum refero. Lysias, ἀπογράφει Ἀγόρατος τῶν αὐτοῦ ἐγγυητῶν τὰ ὀνόματα. Demosth. ἔχω τὸν πρῶτον ἀπογράψας πρὸς τοὺς ἐπιτρόπους. Item enumero, indicem facio, Laërt. de Aristot. συνέγραψε δὲ πάμπλειστα βιβλία, ἃ ἀκόλουθον ἡγησάμην ἀπογράψαι. ¶ Item, proscribo. Pollux lib. 8. δημεῦσαι οὐσίαν, ἀπογράψαι, δημοσίᾳ ἀπογραφῆναι. ¶ Item defero. et ἀπογραφὰς ἀπογράφειν dicuntur homines qui delationes faciunt. Andoc. de mysteriis. πρῶτος μὲν οὖν ταῦτα ἐμήνυσε, καὶ ἀπέγραψε τούτους. ¶ Item, nomen do et profiteor, inquit Bud. Arrianus, ὡς δὲ ἐξηγγέλθη ὅτι οὐκ ἀπογράφουσι σφᾶς οἱ πολλοὶ, ἀλλ᾽ ἐπικρύπτουσι τὴν ἀπουσίαν τῶν στρατιωτῶν, ἐλάσσω.

Ἀπογράφομαι usurpatur sicut et ἀπογράφω, pro, nomen do et profiteor, Plut. in Antonio, ἀπεγράφοντο γὰρ οἱ φίλοι συναποθανουμένους ἑαυτούς. †Ἀπογράφεσθαι εἴς τι πρός τινα. Xen. Pæd. 1. 2. 42. ε apud aliquem suum nomen dare, profiteri, ad aliquid vel in aliqua re.† Est potissimum in usu aoristus medius. Xen. Hell. 6. ἀπογραψαμένων δ᾽ ἐν ταῖς συνθήκαις καὶ οἱ Θηβαῖοι, id est, quum autem Thebani nomen dedissent inter urbes fœderatas, vel quum autem Thebani inter fœderatos populos professi essent. Et, ἀπογράφεσθαι, ad nomina ultrò respondere in delectu militum. Plutarch. in Agesilao ἐκήρυξαν τῶν νέων ἀπογράφεσθαι τὸν βουλόμενον τῷ βασιλεῖ βοηθεῖν. ἀπογραψαμένων δὲ πάντων προθύμως, τοὺς ἀκμαιοτάτους ἐκλεξάμενοι ἀπέστειλαν. Dicebatur etiam de athletis: unde ἀπογραψάμενος πύκτης.

pugil qui nomen suum dedit, inter cæteros videlicet pugiles, vel qui se adscripsit numero reliquorum. ¶ Item nomen do, seu profiteor in censu, vel censum profiteor. Aristot. Œcon. 2. Κύψελος ὁ Κορίνθιος εὐξάμενος τὰ ὄντα Κορινθίοις πάντα τῷ Διὶ ἀναθήσειν, ἐκέλευσεν αὐτοὺς ἀπογράψασθαι. ἀπογραψαμένων δὲ πάντων, τὸ δέκατον μέρος παρ' ἑκάστου ἔλαβε. Sic et apud eundem Pol. 6. Et Lucæ c. 2. ¶ Item, scripto denuntio, et quasi proscriptione (id est, programmate) promulgo. Isocr. in Areopagitico. ὅστις ὡς ἐγὼ καὶ τὸν λόγον μέλλω ποιεῖσθαι, καὶ τὴν πρόσοδον ἀπεγραψάμην, id est, denuntiavi et programmate edito professus sum concionem me habiturum. Demosth. adversus Evergum, ἔργῳ δὲ οὐκ ἀπεγράψατο πρὸς αὐτὸν διαδικασίαν, id est, experiri non instituit cum eo, nec eorum petitorem se constituit. Inde ἀπόλειψιν ἀπογράψασθαι, repudium marito mittere, apud eundem. ¶ Item adnoto. Basil. homil. 6. in Hexaem. de genethliacis loquens, τὸν μέλλοντα πρὸς ἀκρίβειαν τὴν ὥραν ἀπογράψεσθαι. ¶ Item in rationes et calendarium refero: ut, πρὸς Τιμόθεον Demosth. scribit, ἀπογράψαντι δὲ τόν τε χρόνον εἰς ὃν ἐλήφθη τὸ ἀργύριον, καὶ τὸ ὄνομα τοῦ λαβόντος. Est etiam, in acta referre. Basil. de jejunio orat. 2. ἄγγελοί εἰσιν οἱ καθ' ἑκάστην ἐκκλησίαν ἀπογραφόμενοι τοὺς νηστεύοντας. Significat etiam in actis profiteri et promulgare, quod nunc jurisperiti insinuare vocant. Aristot. Œcon. 2. τίμιον δὲ ὄντος αὐτοῖς ἀπογράψασθαι τὰ χρέα εἰς τὸ δημόσιον, ἐκδόντες χρημάτων ἐψηφίσαντο τοὺς ὀφείλοντας ἀποδοῦναι τῇ πόλει. ¶ Est etiam (inquit Budæus) libello dato peto, ut qui judicium dictant. Plato de leg. 8. τὴν ἀξίαν τῆς βλάβης ἀπογραψάμενος, damnum injuria datum certa pecunia æstimans. Ἀπογράφεσθαι etiam dicuntur petitores et candidati. Plutarch. ἐπὶ στρατηγίαν πολιτικὴν ἀπεγράψατο, præturam urbanam petere cœpit. ¶ Item passiva voce et significatione, describor, deferor, annotor, in rationes et calendarium vel in acta referor, &c. Hinc ἀπογεγραμμένος, apud Xen. Pæd. 8. παρὰ βασιλεῖ ἀπογεγραμμένοι. Et 6. ἔχετε μὲν ἀπογεγραμμένους παρ' ἐμοὶ τοὺς ἀνδραποδισμένους.

Ἀπόγραφος, ου, ὁ καὶ ἡ, (adject.) ab exemplari, vel ad exemplar effictus, Laërt. in Onesicrito.

Ἀπόγραφον, ου, τὸ, (subst.) exemplum vel libri vel tabulæ. Latinè descriptum vel exscriptum dicitur. Cicero descriptionem imaginesve tabularum appellat in actione 3. in Verrem, αὐτὸ τὸ ἀρχέτυπον καὶ τὸ ἀπόγραφον. Idem lib. epist. ad Att. 12. circa finem libros suos philosophicos ἀπόγραφα vocat, quasi Græcorum scriptorum imagines et exempla.

Ἀπογραφὴ, actorum tabulæ et perscriptio. Demosth. πρὸς Λεπτίνην, καὶ ταῦτα ἐκ τῆς παρὰ τοῖς σιτοφύλαξιν ἀπογραφῆς ἄν τις ἴδοι. Item, ἀπογραφὴ τῶν ἐλλιμενιστῶν dicitur calendarium et ephemeris publicanorum, apud eundem. Est etiam ἀπογραφὴ commentarius quicunque et index in quo res enumerantur. Significat verò et ipsam rerum enumerationem seu recensionem, sicut ἀναγραφὴ, apud eundem. Inventarium et repertorium jurisconsulti vocant. ¶ Item descriptio vel conscriptio verti potest apud Lucam Evangelistam initio capitis secundi. Item, pictura, Polybio. B.

Decomp. Ἀναπόγραφος, ου, ὁ καὶ ἡ, à publicano non census nec scriptus, incensus: inscriptus quoque hoc sensu dicitur à Varr. et Lucill. Poll. l. 9.

Ἐναπόγραφος, adscriptitius, adscriptitiæ conditionis.

Προαπογράφω, idem quod ἀπογράφω, defero. Lysias adversus Agoratum, ἐπειδὴ δὲ τοῦτο τὸ ψήφισμα ἐγένετο, μετὰ ταῦτα ὁ Μενέστρατος καὶ προαπογράφει ἑτέρους τῶν πολιτῶν.

Συναπογράφομαι, exp. mittor ad suffragia magistratus gratia. ¶ Item pictura, Polybio.

Διαγράφω, describo, delineo: ut apud Plat. de rep. 6. διαγράφειν τὴν πόλιν. Item, conscribo, deligo, ut, διαγράφειν τοὺς στρατιώτας, delectum habere militum. ¶ Item distribuo et diplomatibus publicis largior et divido. Plut. καὶ Ἀπελλᾶς μὲν διέγραψε χώρας τῆς αἰχμαλώτου. ¶ Item deleo, expungo, induco. † Διαγέγραπταί μοι δίκη, deleta, expuncta est mihi dica. Aristoph. Nub. 772.† Plut. in princip. libelli, utrum Athen. in bello an &c. καὶ Θουκυδίδης σοι διαγέγραπται, deletus à te fuerit Thucydides, id est, libri Thucydidis. Item pro ἀκυροῦν, abrogare, antiquare, abolere, inducere: ut, διαγράφειν τὴν ἀμφισβήτησιν, circumducere actionem et ex actis eximere. Et accusator dicitur διαγράψασθαι τὴν κατηγορίαν, quando non instat accusationi institutæ. Quæ metaphora manavit à tabulis actuariorum et scribarum in quibus litium et actionum contestationes perscribebantur, ut hodie fit. Vide Bud.

Διάγραμμα, descripta forma in scientiis demonstrativis. A quibusdam apud geometras exponitur simpliciter figura. Plat. Pol. 7. διαπεπονημένως διαγράμμασιν, quæ elaborata sint figuris. ¶ Item perscriptio et breviarium, qualia sunt quæ ad collationes publicas fiunt, quum ex censu εἰσφοραὶ describuntur. Bud. ex Suida, apud quem et διαγραφεὺς est, qui hoc describendi officio fungitur. ¶ Item Διάγραμμα quod Cic. scripturam vocat, vide paulò post in Διαγραφή. ¶ Item edictum. Plut. in Marc. Hinc προτεθῆναι διάγραμμα, apud eundem, id est, edicere.

Διάγραπτος δίκη, interlita lis et inducta.

Διαγραφεὺς, vide in Διάγραμμα. [Marcellin. Vit. Thucyd.]

Διαγραφή, ῆς, ἡ, descriptio, delineatio, Bud. ex Plat. Est etiam quod Cicero scripturam vocat, h. e. publicanorum acta et perscriptiones. Item antiquatio et peremptio rei cœptæ vel jam peractæ.

Διαγραφική, pro pictura in buxo, ex Plin. affertur.

Ἐγγράφω, inscribo, i. intrà scribo. (Æsch. Pr. 788. Soph. Tr. 160. ἐγγραφεῖ q. ab ἐγγραφέω. Sch. Æsch. Ch. 697.) Xen. ἐγγράψας εἰς βιβλίον. Et apud geometras ἐγγραφόμενον σχῆμα, quod intus ita comprehensum est, ut tamen angulis lineam comprehendentem stringat. Item inscribo, quo utebantur in liberorum professione. Et pro inscribo, i. in rationes refero, inquit Budæus ex Demosthene, πολλοὺς γὰρ αὐτὸ τοῦτ' ἐγγράφειν, ὅτι οὔτ' ἔλαβεν οὐδὲν τῶν τῆς πόλεως, οὔτ' ὀφείλοντα. Apud eundem Demosthenem, pro, in numeros militares refero, aut inter classiarios. Et, ἐγγράψαι, apud eundem in orat. contra Aristoph. pro inter ærarios referre, unde exponitur et mulctare: et ἐγγράφεσθαι, mulctari. Demosth. ἐγγραφῆναι τὸ διπλοῦν τοῦ τιμήματος, altero tanto mulctari. Et, ἐγγεγραμμένοι ἐν ἀκροπόλει, in arcem relati, vel quorum nomina Athenis in arcem relata. vide Bud. in annotat. ¶ Item pro προσγράφω, adscribo, addo: ut Demosth. ἐγγράφει τοῦτο εἰς τὸ ψήφισμα. Plat. in Publ, τοὺς δ' ἐγγραφέντας ὑπ' αὐτοῦ. Et, ἐγγράφεσθαι εἰς ἄνδρας seu ἐγγραφῆναι. Demosthenes, in album virorum referri. ¶ Item inscribo, seu conscribillo, scarifico. Bud. ex Theophrast. πολὺ ἐστὶ τὸ φλοιὸν ἐκδεδαρμένα σπάλακας, ἐσκωληκας ἐγγράφουσιν. (Æsch. Suppl. 953.) [ἐν πίναξιν ἐστιν ἐγγεγραμμένα. Schol. οὐκ ἐγγράφως ταῦτα φησιν, ἀλλὰ ζώσῃ φωνῇ.]

Ἐγγράμματος, scriptus; ut, ἐγγράμματος φωνή.

Ἐγγραφὴ, inscriptio.

Ἔγγραφος, scriptus, scripto constans, in literas relatus: cui opp. ἄγραφος, ut, ἔγγραφος νόμος, Plut. in Lyc. [Luc. Nigrin. p. 38.]

Ἐγγράφως, scripto, seu in scripto, aut cum scriptis.

Ἐγγραπτὸς, inscriptus.

Decomp. Μετεγγράφω, transcribo: quod uno loco scriptum est, aliò transfero. vel professionem muto. ex Gregorio, de sancto baptismo, εἰ μὲν ἄλλοις ἐγγέγραψαι, ὁ δ' ἡμᾶς ἀπαιτεῖ λόγος, δεῦρο, καὶ μετεγγράφηθι.

Παρεγγράφω, falsò inscribo vel adscribo, subdolè intersero interponoque. Plutarchus in Antonio, καὶ ταύτας παρεγγράφειν ὡς ἐβούλετο. Unde παρεγγεγραμμένος, item παρέγγραπτος et παρέγγραφος, adscriptitius, non germanus, ut Hercules et Bacchus et Ganymedes à Luciano dicuntur inter deos παρεγγεγραμμένοι: à Greg. παρέγγραπτοι ἱερεῖς, qui obrepserunt. Et, παρέγγραφος πολίτης, apud Athen. factitius civis, et quolibet modo civitatem adeptus.

(Παρεγγράφομαι. Philostr. l. 2. c. 29.) [Æschin. Orat. de falsa Legat. C. Cleophon.—παρέγγραφος αἰσχρῶς πολίτης καὶ διεφθαρκὼς τοιᾷ χρημάτων τὸν δῆμον, &c.]

Προσεγγράφω, insuper adscribo, Bud. ex Dem. εἰκότως δ' οἱ προσεγγράψαντες τὸν ποιήσαντα τῇ διαμαρτυρίᾳ. [Æschin. c. Ctesiph. προσεγγράφουσι γάρ τι πρὸς τὰ ψηφίσματα, &c. Demosth. adv. Leochar. Herodot. Hist. lib. 2.]

Ψευδεγγραφὴ, ἡ, falsa et ementita inscriptio. Ψευδεγγραφῆς δίκη, sive ψευδέγγραφος δίκη, lis adversus quæstorem instituta, qui falsò nomen debiti inscripserit. apud Suid. Vide et Harpocr. Poll. l. 8.

[Ἐκγράφομαι. Aristoph. R. 151.]

Ἐπιγράφω, inscribo, superscribo. Luc. de hist. scrib. ὅτι οὕτως ἐπιγράψει τὰ βιβλία. Et, ἐπιστολὴ ἐπιγεγραμμένη τὸ ὄνομα. apud Synes. epistola hoc vel illud nomen inscriptum habens. Thuc. ἐπιγράψασθαι ἐπὶ τρίποδα. ¶ Item (inquit Budæus) epigrammata scribo. Plut. ἀνεθέμεναι τὰ εἰς αὐτὸν ἐπιγεγραμμένα μονόστιχα. ¶ Item, inscribo virgis, i. conscribillo, scarifico, perstringo, leviter vulnero; Il. Δ. v. 139. Ἀκρότατον δ' ἄρ' ὀϊστὸς ἐπέγραψε χρόα φωτός. Hinc adverb. Ἐπιγράβδην. ¶ Item, viritim collationem describo et indico. Aristot. Œcon. 2. ἐπέγραψε τοῖς πλουσιωτάτοις αὐτῶν πλῆθός τι ἀργυρίου. ¶ Ἐπιγράφω τίμημα, inscribo pœnam, mulctam irrogo, &c.

Ἐπιγράφομαι, adscribo mihi, titulum hunc mihi vendico, hoc mihi tribuo. Plut. in Demetr. ἀλλὰ Δημήτριος ἔχαιρε τῷ βασιλεῖ τῶν θεῶν ἀηδεστάτου ἐπιγραφόμενος προσωνυμίαν. Item, ἐπιγράφομαι τοῦτον, hunc mihi ducem et autorem vendico et adscribo, Bud. ex Chrysost. Sic et apud Lucian. ἐπιγραφόμενος τὸν Διογένη et τὸν Πλάτωνα. ¶ Ἐμαυτῷ μὲν ἐπιγραψάμην εἰσφορὰν μεγίστην, mihi ipse descripsi, mihi statui et imperavi. ¶ Item, testium nomina do quos sum producturus, Bud. ex Demosth. καὶ ἐπιγράφεται μάρτυρας. ¶ Item de scripto actionem intendo, libello actionis genus edo. Sic Dem. πρὸς Ἄφοβον dixit, τῶν ἐπιγεγραμμένων ἐτιμήσαντο, tanti damnaverunt quanti eam litem æstimaverant.

Ἐπίγραμμα, inscriptio, ἐπιγραφή. Apud Aristot. autem Rhet. 1. ὃ τὸ ἐπίγραμμα οὐχ ὁμολογοῦσιν, exp. litis inscriptionem non concedunt, i. rem quæ nomine illo appellatur se fecisse negant. ¶ Item peculiari sig. idem quod et Lat. epigramma. Ἐπιγραμματίζω, apud Laërt. epigrammate noto vel mordeo. Ἐπιγραμμάτιον, dim. Plut.

Ἐπιγραφὴ, inscriptio, titulus. Athen. l. 13. καὶ ἄλλα δράματα ἀπὸ ἑταιρῶν ἔσχε τὰς ἐπιγραφάς. Item pro titulo, metaph. Polyb. 1. τὴν ἐπιγραφὴν τῶν πραγμάτων λαβεῖν. ¶ Item, indictio. Isocr. ¶ Item, descriptio tributi, et munus ipsum publicum. Ἐπιγραφεὺς, qui hoc munere fungitur describendi tributum. Bud. Vide et Poll. l. 8.

Ἐπιγράβδην, adverb. apud Hom. strictim, perstringendo. [Iliad. Φ. 166. Τῷ δ' ἑτέρῳ μιν πῆχυν ἐπιγράβδην βάλε χειρὸς δεξιτερῆς, &c. Schol. Ἄχρι τοῦ ἐπιξῦσαι μόνον τὸ δέρμα.]

Decomp. Ἀνεπίγραφος, ου, ὁ καὶ ἡ, non habens ἐπιγραφήν, seu inscriptionem: ut liber ἀνεπίγραφος, cui autoris nomen inscriptum non est, vel carens titulo. Et epistola ἀνεπίγραφος, cui non est inscriptum nomen ejus ad quem mittitur.

Ἀντεπιγράφω, vicissim seu loco alterius inscribo. [Demosth. adv. Timocr. σκέψασθε ὡς καλὰ καὶ ζηλωτὰ ἐπιγράμματα τῆς πόλεως ἀπαλείψας, ὡς ἀσεβῆ καὶ δεινὰ ἀντεπιγράφει. ubi plurima sunt ex Orat. adv. Androtion. desumpta.]

Παρεπιγραφὴ, figuræ nomen est, apud schol. Aristoph. in Nub. [3. et 10. 226. Schol. Ran. 314. Schol. Acharn. 1148. Schol. Biset. Lysistr. 294. Schol. 931. Schol. Biset.]

Συνεπιγράφω, simul inscribo (i. simul autorem esse dico.) Plut. in Polit. præc. ὅσοι οἱ μεγάλοι καὶ δυνατοὶ καὶ τύχαις κατορθώμασι συνεπιγράφουσι, consortem laudis faciunt, laudem impertiunt. Συνεπιγραφεὺς, qui unà cum alio fungitur munere describendi tributum.

Ψευδεπίγραφος, falsò inscriptus, fictitium et ementitum gerens titulum. Plut. Ψευδεπιγραφεῖν, falso nomine inscribere.

Καταγράφω, perscribo: ut, νόμοι καταγράφονται εἰς ξυλίνους ἄξονας. Plut. in Solone. Item, Καταγράφω στρατιώτας, conscribo milites: unde καταγραφέντες στρατιῶται, Polyb. Dicitur et de aliis quorum numerus perscribitur, ut apud Plut. καὶ κατεγράφησαν ἄνδρες εἰς [illegible]. ¶ Item, delineo, Paus. τοῦ δὲ Μιδ. ταὐτά τε καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἔργων Παῤῥάσιος καταγράψαι. Et, καταγράφεσθαι εἰς σφαῖραν, Procl. de sphæra. [Luc. Nigrin. p. 21.]

Καταγραφὴ, perscriptio: ut, καταγραφὴ κεφαλαίων quidam Plut. liber vocatur. Et conscriptio: ut, καταγραφὴν τῶν στρατιωτῶν ποιεῖσθαι, Polyb. milites conscribere. Est item delineatio. Plat. in sympos.

Κατάγραπτος, perscriptus. Item pictus, notis et punctis distinctus.

Κατάγραφος, idem apud Luc. ut testatur Bud.

Μεταγράφω, muto scriptum, Bud. ex Xen. Et, μεταγράφω τὸν νόμον, abrogo, refigo, idem ex Dinarcho. Idem, μεταγράφειν interpr. arbitrium inducere et circumducere, h. e. sententiam arbitrorum antiquare. Schol. exp. μεταγράφειν τὴν ἐπιγραφὴν τῆς διαίτης, jam probatum arbitrium inducere. ¶ Item, pro ἀπογράφω, exscribo, describo. Apud Thuc. significat etiam, in aliam linguam transfero: τὰς ἐπιστολὰς μεταγραψάμενοι ἐκ τῶν Ἀσσυρίων γραμμάτων ἀνέγνωσαν. ¶ Item transcribo: ut, μεταγράφω τοῦτο εἰς σε, Paus. [Philostr. l. 1. c. 3.]

Μεταγραφὴ, descriptio libri et exemplum. Julian.

Μεταγραφεὺς, exscriptor, qui transcribere solet.

Παραγράφω, adscribo, juxtà scribo. Syn. τὰ παραγεγραμμένα τῷ σταυρῷ τοῦ Χριστοῦ. Est etiam, annoto in margine. de qua signif. vide in παραγραφή. Item appingo, Bud. † οἵαν παραγράφονται οἱ Πέρσαι ἔχουσι. Xen. Pæd. 1. 2. 13.† ¶ Item præscribo, exceptione summoveo: pro quo dicitur et παραγράφομαι. ¶ Item, perperam scribo. Demosth. pro cor. Item παραγράφω νόμον, legi jam latæ et rogatæ aliam legem obrogo et oppono. ¶ Item pro ἐγγράφω, inscribo, et me esse profiteor. Vide Bud. Exp. etiam prætexto, apud Polyb. τὰ μὲν γὰρ πρὸς Ἀντίγονον καὶ Φίλιππον ὑμῖν ὑπάρχοντα φιλάνθρωπα παραγράφω, i. negotium vestrum humanitatis specie prætexitur.

Παραγράφομαι, præscribo, excipio, exceptione submoveo petitionem. Demosth. ad Pantæn. παραγραψάμενος μὴ εἰσαγώγιμον εἶναι τὴν δίκην. Idem in Mid. Δημοσθένη τὴν γραφὴν τοῦ φόνου παραγράψασθαι, accusationem transcribere et transferre, vel, Demosthenem accusare, et in eum, præterito alio, accusationem crimenque intendere. ¶ Item præscribo finem: ut, αὐτοχειρὶ παραγράψασθαι τὸν βίον, apud Jos. sua manu vitæ finem sibi præscribere, i. sibi mortem consciscere. ¶ Item, sperno et rejicio, ex Nonn. ς'. με παραγράψαντα.

Παράγραμμα, quod adscribitur ultra solitum et justum, Bud. ex Dem. Παράγραμμα, et Παραγραμματισμὸς (à παραγραμματίζω) scripturæ inversio, q. d. alliteratio. Aristot. Rhet. 3. Dicitur et, τὸ παρὰ γράμμα σκῶμμα. Suid. παραγραμματισμὸν esse dicit, quum γράμμα loco γράμματος ponitur, ut, μωρὸν pro βαρὸν, et Καλχηδὼν pro Καρχηδών. Vide et Aristoph. schol. Docet Bud. ex Eust. παραγραμματισμὸν dici et vitium literas perversè pronuntiantium; ut si quis κόλακας pro κόρακας dicat. Παραγραμματίζω, paragrammate utor, seu alliteratione. [Strab. Geogr. lib. 1.]

Παραγραφὴ, adscriptio et annotatio in margine. Item scholium et annotationis signum in margine adscriptum. Isoc. περὶ ἀντιδός. Ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς παραγραφῆς ἀνάγνωθι τὰ περὶ ἡγεμονίας. Inde paragraphi vel paragraphæ jurisconsultorum. Est etiam schema quoddam quo, finito sermone uno, ad alium fit transitus. Eust. ¶ Item præscriptio, præscribendi jus, exceptio. Apud Demosth. pro cor. Bud. exceptionem et translationem interpr. παραγραφικὸς ἀγὼν, litis contestatio super exceptione et translatione, quam Cicero translativam causæ constitutionem vocat Rhet. 3. Hujusmodi est controversia apud Demosth. πρὸς Πανταίνετον et πρὸς Φορμίωνα.

Παράγραφος, figura quædam cujus nota velut in certas quasdam portiones comœdia dividebatur, de qua lege Hephæst. et schol. Aristoph. Sunt qui contra Bud. paragraphos jurisconsult. nomen hinc accepisse putent.

Παρεγγράπτους et Παρεγγράπτας vocant Suid. spurios, peregrinos, videlicet perperam inscriptos.

Decomp. Ἀντιπαραγράφομαι, exceptione utenti occurro.

Ἀντιπαραγραφή, formula qua quis occurrit ei qui exceptione utitur. Vulgò replicationem appellari scribit Bud. in prior. annotat. in Pand.

Προσπαραγράφω, adscribo, jam scriptis addo, ut interp. Bud. [Demosth. adv. Bœot. Plat. Phædr. ὥστε προσπαραγράφουσι πρώτους οἳ ἂν ἑκασταχοῦ ἐπαινῶσιν αὐτούς.]

Περιγράφω, circumscribo, Naz. ὥσπερ αὔλακι κύκλῳ περιέγραψε τὴν πόλιν. Plut. in Rom. ἐς τὸ σύμμετρον περιγεγραμμένον. Et, περιγραφόμενον σχῆμα, geometr. de quo Bud. ¶ Item, circumscribo, i. definio seu præfinio, quasi circumscribendo præstituo. Arist. Metaphys. 10. τούτων δὲ τῶν ἐναντιώσεων ἑκάστη περιγραφομένη, τὸ γένος αὐτῇ. Xenoph. τὰς τῶν ἀφροδισίων ἡδονὰς τοῖς ἄλλοις ὥσπερ περιγράφοντας τοῦ ἔτους χρόνον. Hinc et pro coërceo, cohibeo, coarcto, ut Thucyd. ἐν βραχέσι καὶ περιγράπτως, ex præscripto et non liberè laxèque. Apud Greg. περιγράφειν τὸν λόγον, i. finire seu claudere. ¶ Item pro delineare, vel deformare rudius, non exactè describere: apud Aristotelem, περιγεγράφθω μὲν οὖν τἀγαθὸν ταύτῃ. ¶ Item deleo, oblitero, aufero è numero. Æschin. περιγράψατέ με ἐκ τῆς πολιτείας.

Περίγραπτος, circumscriptus, et quasi certis finibus inclusus. Item qui circumscribi potest et finiri.

Περιγραφή, circumscriptio. (Æsch. Ch. 205.) Polyb. περίμετρον et περιγραφὴν pro eodem posuit, de ambitu maris Pontici loquens, ut scribit Bud. Ex eodem affertur et pro καταστροφή. Item delineatio, deformatio quædam rudior, descriptio minus exacta, Aristot. τὰ καλῶς ἔχοντα τῇ περιγραφῇ, quæ rectè delineata sunt. ¶ Item, Poll. l. 4. est vitium quoddam in corpore.

Decomp. Ἀπερίγραπτος, cui contr. περίγραπτος, ut Damasc. de Deo, ἀκατάληπτος, ἀπερίγραπτος. Idem quod ἀπερίγραφος, qui circumscriptus non est. Strabo.

Ἐμπεριγράφω, scripto comprehendo. [Eustath.]

Προγράφω, antè scribo, prius scribo. Paul. ad Ephes. 3. v. 3. καθὼς προέγραψα ἐν ὀλίγῳ. Sic et alibi προγράφειν ἐν τοῖς πινακίοις dixit Aristoph. in avibus. ¶ Item pro, conscribo, ex Aristot. Œcon. 3. χρηστοὺς προέγραφε. et ex Plut. in Camill. προέγραφε στρατιᾶς κατάλογον.

Πρόγραμμα, scriptum quod publicè proponitur, aliquid indicans aut fieri jubens, seu tabella publicè proposita, ut quod in ea scriptum est, ab omnibus legatur. Luc. ¶ Interdum signif. διάταγμα et quasi edictum.

Προγραφή, proscriptio, ut Bud. apud Strab. interpr. de Sylla loquentem, προγραφὰς δὲ ποιησάμενος οὐκ ἐπαύσατο πρὶν ἢ πάντας τοὺς ἐν ὀνόματι Σαυνιτῶν διέφθειρε.

Προσγράφω, insuper scribo, scriptis addo, adscribo: ut, προσγράφειν ταῦτα πρὸς τὰ εἰρημένα. Exp. et adscribo seu allego, apud Plut. in Publ. προσέγραψε τῇ βουλῇ Οὐαλέριος. Et in Numa, Πυθαγόρᾳ τῇ πολιτείᾳ προσέγραψαν.

Πρόσγραμμα, τὸ, quod jam scriptis additum est, adscriptio.

Συγγράφω, conscribo, scriptis mando, historiam scribo. † Xen. Pæd. p. 223. a.† Thuc. lib. 1. Θουκυδίδης Ἀθηναῖος ξυνέγραψε τὸν πόλεμον τῶν Πελοποννησίων καὶ Ἀθηναίων. Luc. de hist. scrib. οἵ γε τὰς πράξεις καὶ φιλόσοφοι ἤδη συγγράφειν ἀξιοῦσι. Et συγγεγραμμένοι πατέρες. Plut. patres conscripti. ¶ Item, συγγράφειν, et frequentius συγγράφεσθαι, scripto cavere, quod syngrapha dicitur; stipulari. ex Isocr. et Xenoph. et Theophrasto.

Σύγγραμμα, opus quod quis conscripsit, liber, opus. Xen.

Συγγραμμάτιον, opusculum, libellus. Luc.

Συγγραφή, scriptio, Aristid. ποίησιν καὶ ἄλλην συγγραφήν. Et peculiariter de scriptione historica, Paus. ὁ μὲν οὖν πόλις ἐστὶν ἐπὶ θαλάσσῃ μέγα οὐδὲν ἐς συγγραφὴν παρεχομένη. Item scriptum, liber; ut idem Pausan. ἐν τῇ Ἀτθίδι συγγραφῇ. ¶ Item, syngrapha, stipulatio et cautio. Thucyd. vide Bud. qui et affert ex Dem. ἐπειδὴ συγγραφὴν συγγράψαντες ταυτηνί.

Συγγραφεύς, scriptor, historicus. Item scriba, apud Thuc. (Luc. Jud. Voc. p. 49.)

[Συγγραφικῶς. Plat. Phæd. Ἔοικα, ἔφη, καὶ συγγραφικῶς ἐρεῖν, ἀλλ' οὖν ἔχει γε οὕτως ὡς λέγω.]

Decomp. Ἀντισύγγραφος, per mutuam stipulationem seu cautionem factus vel celebratus. In edictis Justin.

Παρασυγγραφέω, ῶ, contra syngraphæ conventa facio, fidem promissam in satisdando fallo, Bud. ex Dem.

Ὑπεργράφω, superpingo.

Ὑπογράφω, subscribo, (tam in propria signif. quam in metaph.) astipulor, assentior, probo. Theodor. συμφώνως γράμμασιν ὑπογράψαντες αὐτοχειρί. Idem, ὑπογράψας τῇ ἐν Νικαίᾳ συνόδῳ. ¶ Item, q. d. sub aliquo scribo, dictata excipio. Jul. imper. οὐκ ἔχω οὐδὲ τὸν ὑπογράφοντα. Sic et Plut. in Cæs. ¶ Item, delineo, lineamenta duco, Aristot. de gen. 2. καὶ γὰρ οἱ γραφεῖς ὑπογράψαντες ταῖς γραμμαῖς οὕτως ἐναλείφουσι τοῖς χρώμασι τὸ ζῶον. Hinc sumpta metaph. dixit Isocr. ὑπογράφειν χαρίεντας τοὺς ἐξεργάζεσθαι καὶ δυναμένους, prima manu informare, et quasi primis lineis deformare. Item exp. describo, apud Bas. in ep. ad Maximum, σαφῶς ὑπογράφων τῷ λόγῳ τῆς ψυχῆς σου τὸν χαρακτῆρα, describens et quasi depingens animi tui formam. Sic et apud Plutarchum pro describere, vel breviter definire, in lib. de fato. ¶ Item, pro προγράφω, præscribo pueris, quos doceo scribere. Plato in Protag. ὑπογράψαντες γραμμὰς τῇ γραφίδι. Et metaph. idem de leg. l. 4. αὐτὸν πρῶτον πάντα ὑπογράφοντα τῷ πράττειν, quasi præscribentem quæ agere debeant et prælineantem quæ sequi eos oporteat. (Philostr. l. 2. c. 22.)

Ὑπογράφομαι, fucor, fuco vel cerussa illinor, aut me illino. Lucian. καὶ τὠφθαλμὼ ὑπογεγραμμένω. Athen. de Sardanap. ὑπεγέγραπτο τοὺς ὀφθαλμούς.

Ὑπόγραμμα, subscriptio. Item, quod subscriptum est. Apud Antiph. τῆς στήλης τὸ ὑπόγραμμα, Bud. Interpr. τὸ ἀναγεγραμμένον ἐν τῇ στήλῃ, addens, esse fortasse idem quod πρόγραμμα.

Ὑπογραμματεύς, scriba vicarius, vel scribæ administer.

Ὑπογραμματεύω, Bud. exp. facio scriptum, apud Antiph.

Ὑπογραφή, subscriptio. Et metaph. approbatio, assensio, Basil. Bosphorio, ἐπὶ τῇ ὑπογραφῇ τῆς πίστεως. ¶ Item, descriptio primæ manus et delineatio, rudis et crassa adumbratio, Plat. (Æsch. Ch. 207.) Et, ὑπογραφὴ τῶν θεμελίων, apud Aristotel. fossa ducta et fundamenti circumscriptio. ¶ Item, figuratum dictum et ridiculum, ex Herodian. l. 4. καὶ λέγειν εὐστόχως ὑπογραφὰς ἢ παιδιάς. ¶ Item, fucus, apud Lucian. inquit Bud. Sic Chrysost. ὀφθαλμῶν ὑπογραφαὶ καὶ παρειῶν ἐπιγραφαί. † Xen. Pæd. 1. 3. 2.†

Ὑπογραφεύς, amanuensis, qui dictata excipit. Bud. ex Syn.

Decomp. Προσυπογράφω, insuper subscribo, vel unà subscribo.

Alia composita facta ex γράμμα, aut derivatis inde citra præpositionem.

Ἀγράμματος, ου, ὁ καὶ ἡ, illiteratus, literarum rudis, aut indoctus, aut qui ne ipsa quidem literarum elementa novit. Luc. et Ath. lib. 10. Item literis carens, literis non constans: ut, ἀγράμματος φύσις, Athen. lib. 10.

Ἀγράμματα ζῶα, animalia quorum vox nullis exprimi literis valet, inquit Cæl. Rhod.

Ἀγραμματία, ἡ, literarum imperitia, aut literarum penuria, et q. d. carentia literarum. Ælian.

Ἀρχιγραμματεύς, scribarum princeps. Plut. in Eum.

Δεκαγράμματος, decem literis constans. Athen. l. 10.

Ἑπταγράμματος, qui septem literarum est.

Ἱερογραμματεύς, q. d. scriba et velut commentariensis rerum sacrarum, i. mysticarum: sacer scriba. Luc. in Macrob.

Πολυγράμματος, qui multarum literarum est, admodum literatus. Plut. in Pericle.

Τετραγράμματος, qui quatuor literarum est, quatuor literis constans. Τετραγράμματον, apud Judæos dicebatur Dei nomen יהוה, quod exprimere religio illis erat.

Φιλογράμματος, amans literas, literarum studiosus. [Diog. Laert. lib. 9.]

Φιλογραμματέω, ῶ, literas amo. Bud. ex Plut.

Alia composita facta ex γραπτὸς, itidem sine præpositione.

Ἄγραπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non scriptus. Ἄγραπτος δίκη Polluci est ἡ ὑπὸ τῆς παραγραφῆς ἀναιρεθεῖσα καὶ διαγραφεῖσα. [Locus J. Poll. extat in Onomast. lib. 8. § 57. eundem etiam respicit Bertoli in additamentis ad Phav. Lex. p. 18. col. 1. Soph. Antig. 454. ᾤμην τὰ σὰ Κηρύγμαθ', ὥστ' ἄγραπτα κἀσφαλῆ θεῶν νόμιμα δύνασθαι θνητὸν ὄνθ' ὑπερδραμεῖν. Schol. ἄγραπτα, ἤγουν τὰ τετυπωμένα καὶ τεθεσμοθετημένα, παρ' ὅσον οἱ περὶ τῆς ταφῆς τῶν νεκρῶν νόμοι ἄγραφοι εἰσί. secundum Scholiastem, quidam legunt γραπτὰ pro ἄγραπτα. οὐ γὰρ ἄγραφα τῶν θεῶν οἱ νόμοι.]

Νεόγραπτος, recens scriptus seu pictus. (Theoc. ιδ. 3.)

Νωτόγραπτος, cujus dorsum notis aliquibus inscriptum est: ut, νωτόγραπτοι ἰχθύες, inquit Eust. οἱ ἔχοντες γραμμάς τινας περὶ τὰ νῶτα. Athen. l. 7. ex Arist. de hist. an. νωτόγραπτα λέγεται θῶξ, σκολιόγραπτα δὲ κωβιός.

Σκολιόγραπτος: tortuosis notis pictus: vide νωτόγραπτος. (Athen. Deipn. lib. 8.)

Alia composita, facta partim à γραφὴ, partim à γράφω, itidem sine præpositione.

Ἁγιόγραφος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. sanctescriptus. ut, ἁγιόγραφοι πτύχες, apud Dion. Areop. sacræ scripturæ libri, τὰ ἁγιόγραφα, sancta scripta. Sic dicuntur certi quidam bibliorum libri. Vide Hieron.

Ἄγραφος, idem quod ἄγραπτος, non scriptus: ut, ἄγραφον δίκαιον, Aristot. Eth. 8. Et, ἄγραφοι νόμοι, apud eundem. Ἄγραφα ἀδικήματα, crimina de quibus lex non scripta est, ut ait Hesych. et Suid. ¶ Ἄγραφα, Judæi vocabant quædam quæ citra librorum monumenta per manus tradebant viva voce, inquit Eras. ex Chrysost.

Ἀγράφιον, ου, τὸ, (subst.) unde ἀγραφίου δίκη, ut inquit Harpocr. actio adversus eos, qui quum publico debitores essent, eoque in tabulas publicas inscripti, ante persolutionem tamen ex iis essent expuncti. Vide Dem. in orat. κατὰ Θεοκρίνου. Etymol. dicit, etiam fuisse adversus eos qui inscribebant eorum nomina qui nihil deberent.

Ἀλληλογραφία, mutua scriptio. Eustath.

Ἀνθηρογραφεῖσθαι, floridè scribi. Cic. ad Att. l. 2. ep. 6.

Ἀνθρωπόγραφος, qui homines pingit: sic cognominatus est Dionysius quidam pictor. Plin.

Ἀρτιγραφής, recens scriptus. Luc.

Αὐτόγραφον, ου, τὸ, scriptum manu propria exaratum. Plut. ad Col.

Βιβλιογράφος, librorum scriptor, librarius. [Poll. lib. 7. § 11.]

Βιβλιογραφία, librorum scriptio. Diosc. l. 1.

Γαιογράφος, idem quod γεωγράφος.

Γεωγράφος, ου, ὁ, qui terram seu terræ situm describit.

Γεωγραφία, ας, ἡ, terræ descriptio.

Γεωγραφικὸς, οῦ, ὁ, ad terræ descriptionem pertinens, terræ descriptionis peritus. Et, τὰ γεωγραφικὰ, apud Cicer. in epist. ad Att. de terrarum descriptione commentarii.

Γεωγραφέω, ῶ, f. ήσω, terram describo. Aristot. de mundo, ὥς φασιν οἱ γεωγραφήσαντες.

Γλωσσογράφος, qui de γλωσσῶν seu glossematum interpretatione scribit. Athen. l. 3. [Secundum Dalechamp. in Nota ad Loc. p. 810. Glossographus est Dictionum significationis enarrator.]

Δασμογράφος, tributi scriba.

(Δελτογράφος. δελτογράφῳ δὲ πάντ' ἐπωπᾷ φρενί. i. e. ἐφορᾷ πάντα, ἀπογραφόμενος αὐτὰ τῇ ἰδίᾳ δέλτῳ. Æschyl. Eum. 275.)

Δικογράφος, ου, causarum scriptor. Budæo idem est quod δικορράφης. [J. Poll. Onomast. lib. 8. § 24. καὶ δικογράφος, ὡς Ὑπερίδης. καὶ δικογραφικὸς, ὡς Ἰσοκράτης. C. A. δικογραφικὸς, ὡς Ἰσοκράτης, qui litigantibus componere potest orationes de causa sua, ut Isocrates fecit. Kuhn. lib. 4. § 36.]

Δικογραφία, ας, ἡ, causarum scriptio seu concinnatio. Isoc. περὶ ἀντιδόσ. Εἰδὼς ἐνίους τῶν σοφιστῶν βλασφημοῦντας περὶ τῆς ἐμῆς διατριβῆς, καὶ λέγοντας ὡς ἔστι περὶ δικογραφίας.

Δολιχογραφία, ας, ἡ, scriptorum prolixitas. Epigr.

Δουλογράφιον, ου, τὸ, in Pand. videtur esse assertio in servitutem. Bud.

Εἰκονογραφέω, ῶ, (verbum Rhet.) rerum personarúmve imaginem oratione describo. Dion. Long.

Εὐγραφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, bene seu pulchris literis scriptus aut pictus. Item bene scribens seu pingens: ut, εὐγραφέων καλάμων. Epigr.

Ζωγράφος, ου, ὁ, qui animalia depingit, pictor. Luc. (Prometh. in Verb. p. 17.) et Plat.

Ζωγραφία, ἡ, pictura. Philost. p. 39. ζωγραφίαι ποικίλαι, καὶ χιλίων βαφαί.

Ζωγραφικὸς, pictorius. Et, ζωγραφικὴ (s. τέχνη) pictoria ars. Et, τὰ ζωγραφικὰ, quæ pingi solent. ¶ Item, pingendi peritus. Bud. ex Polyb.

Ζωγραφέω, ῶ, pingo. Plat.

Ζωγράφημα, τὸ, pictura, i. id ipsum quod pictum est. Plat. in Phil. Et Plat. de def. orac.

Ζωγραφεῖον, ου, τὸ, officina pictoris.

(Ζωογράφος. Theoc. ιέ. 81.)

Decomp. Ἀναζωγραφέω, ῶ, delineo, vel depingo. [Strab. lib. 8.]

Ἀποζωγραφέω, ῶ, depingo seu effingo. [Plat. Tim. καὶ ὅπως τὰ ἐναντία φάσματα ἀποζωγραφῇ προφαίνεται; τις ἐν διανοίας ἑώρακε, &c.]

Διαζωγραφέω, ῶ, depingo. Phil. de vita M. l. 3.

Ἠθογράφος, qui ipsos etiam mores et ingenium hominis pingendo exprimit. Aristot. et Poët.

Ἠθογραφέω, ῶ, mores scribendo exprimo. In vita Thuc.

Ἰδιόγραφον, idem quod αὐτόγραφον. Gell. l. 9.

Ἱερόγραφα, sive ἱερογραφήματα, Dionys. Areop. divinarum rerum imagines seu adumbrationes.

Ἱερογραφία, rerum divinarum adumbratio per quædam signa.

Ἰχνογραφία, est quæ vulgo plana forma vocatur. Bud. in Pand. Hanc Cælius vocat descriptionem operis futuri, à Cicerone dicens vocari formam.

Καλλιγράφος, qui eleganter scribit, aut pingit. Greg.

Καλλιγραφία, elegans scriptura, scribendi pingendive elegantia. Plut.

Καλλιγραφέω, ῶ, eleganter scribo, καλῶς γράφω, Poll. Item fuco. Ap. Laërt. κεκαλλιγραφημένη λέξις, exp. oratio elegans et compta.

Κηρογράφος, qui cera seu ceris pingit.

Κηρογραφία, pictura, quæ ceris fit. Athen. l. 5.

Κηρογραφέω, ῶ, ceris pingo. Athen. l. 5.

Λεπτόγραφος, exiguis et tenuibus literis descriptus. Luc.

Λευκογραφέω, ῶ, albo colore depingo. Aristot. de poet.

Λευκογραφὶς, ίδος, ἡ, leucographis. Plin. quem vide, et Aëtium.

Λογογράφος, qui orationes conscribit, orator. Plut. de def. orac. Interdum dicitur in contemptum: ut Lat. rabula. apud Dem. et Dinarch. ¶ Latinè etiam accipitur. Nam Hermogenes Platonem quoque vocat λογογράφον, et Thuc. λογογράφους, vocat historicos in sui operis præfat.

Λογογραφία, orationum scriptio, aut etiam historiæ scriptio.

Λογογραφική, (s. τέχνη) ars scribendi orationes. Plat. Item pro soluta oratione. Eust.

Λογογραφέω, ῶ, scribo orationes forenses, aut scribo historiam. Plut. de Dem.

Μεγαλογραφία, magnarum rerum descriptio seu pictura. Vitr. lib. 7. cap. 4. et 5.

Μεσόγραφος, semiscriptus.

Μιμογράφος, qui mimos scribit, mimorum scriptor: quales fuerunt apud Græcos Sophron et Xenarchus, apud Latinos Laberius. Utitur Diog. Laërt.

Μυθογράφος, fabularum scriptor. Plat.

Μυθογραφία, fabularum conscriptio. Strabo.

Νομογράφος, q. d. legis seu legum scriptor, legislator. Suid. ¶ Item qui certos modos certamque modulationem præscribit ex Plat. in Phædro.

Νομογραφία, legum scriptio. Strabo.

Νυκτογραφία, scriptio nocturna, lucubratio, compositio lucubrata. Bud. ex Plut. de Dem. ἀγρυπνίαι καὶ νυκτογραφίαι.

Νυκτογραφέω, nocte scribo.

Ὁλογραφέω, ῶ, integrum scribo. Plut. in Probl.

Ὀνοματογράφος, nominum scriptor seu inscriptor.

Ὀνοματογραφία, nominum scriptio seu inscriptio. Exp. et nomenclatura.

Ὀνοματογραφῶ, nomina scribo seu inscribo, i. in acta refero.

Ὀξυγράφος, qui celeriter scribit.

Ὀπισθόγραφος, à tergo scriptus. Luc. in Vit. vend. ἡ πήρα δέ σοι θέρμων ἔσται μεστὴ καὶ ὀπισθογράφων βιβλίων. Vide Hermol. Barb.

Ὀρθογραφία, recta scriptura seu rectè scribendi scientia. In architectura est (ut Vit. trad. l. 1. c. 2.) recta frontis imago, modiceque picta rationibus operis futuri figura. De qua et Bud. in Pand.

Ὀρθογραφέω, ῶ, rectè scribo.

Πεζογράφος, q. d. pedestris orationis scriptor, i. solutæ: qui aliquid oratione soluta scribit.

Πεζογραφέω, ῶ, pedestri oratione scribo, solutam orationem scribo.

Πλασματογράφος, figmentorum scriptor. Eust.

Πλαστογράφος, qui scripturas fingit, seu qui ficta scribit, falsarius. Artemid.

Πλαστογραφέω, scripturas fingo, sum falsarius. In nov. constit.

Πλαστογράφημα, falsa scriptura, id quod fictè scriptum est. ibid.

Πλαστογραφία, falsa scriptura, falsitas scripturæ.

Πολιτογραφέω, ῶ, civium numero adscribo, civitate dono, B. ex Heracl. epist. ad Hermodor. et Joseph. l. 2.

Πολιτογραφοῦμαι, civium numero ascribor. Laërt.

Ῥωπογράφος, sordidarum rerum pictor, quo nomine dictus est Pyrrichus.

Σημειογράφος, exceptor actuarius, notarius: qui notis scribit, ut verba oratorum assequatur. Plut. in Cat.

Σημειογραφέω, ῶ, notis utor, scribendi compendiis utor: notis verba oratoris subsequor.

Σιλλογράφος, sillorum scriptor: i. e. carminum dicacium seu mordacium, et dicteriis, ac convitiis, atque adeo maledicentia refertorum: qualis fuit Timon Phliasius. apud Athen. Euseb. et Laërt.

Σιλλογραφία, sillorum scriptio. [Eustath. in Od. Σ.]

Σκηνογράφος, qui scenas pingit.

Σκηνογραφία, ἡ, scenæ imaginaria excitatio, seu frontis et laterum abscedentium prominentiumque adumbratio, et ad circini centrum omnium linearum responsus. Plat.

Σκηνογραφικός, pertinens ad σκηνογραφίαν. Strab.

Σκιαγράφος, qui umbram rei alicujus describit, i. e. qui rem aliquam adumbrat.

Σκιαγραφία, ἡ, adumbrata descriptio. Plat. l. 2. de rep. σκιαγραφίαν ἀρετῆς περιγραπτέον.

Σκιαγραφικός, ad umbratilem descriptionem pertinens: umbratilis.

Σκιαγραφέω, adumbro, Greg. Apud Plat. l. 9. de rep. ἐσκιαγραφημένη ἡδονή, inanis et imaginaria voluptas.

Στηλογραφία, inscriptio in columnam seu cippum.

Στηλογραφέω, ῶ, in columna seu cippo inscribo.

Συμβολαιογράφος, tabularius, qui contractus scribit. B. ex Pand.

Ταχυγράφος, exceptor, actuarius: à scribendi celeritate dictus. Syn.

Τειχογραφέω, ῶ, muros depingo.

Κατατειχογραφῶ, in muro pingo aut scribo. ex Strab.

Τερατογραφέω, ῶ, monstrosa scribo, vel monstra describo. Eratosth. apud Strab. l. 9.

Τεχνογράφος, scriptor artis alicujus, qui artis alicujus præcepta literis mandavit.

Τοπογράφος, locorum scriptor seu descriptor.

Τοπογραφία, loci vel locorum descriptio. Strab.

Τοπογραφέω, ῶ, locum describo. Strab.

Τραγῳδογράφος, tragœdiarum scriptor. apud Polyb.

Ὑμνογράφος, hymnorum scriptor.

Ὑπομνηματογράφος, qui hypomnemata scribit.

Φιλογραφέω, pingendi studio teneor. Plut. lib. 1. contra Colotem.

Χαλκογράφος, æreis literarum notis scribens, vel potiùs loco scripturæ utens. vel potiùs, in ære scribens, ære incidens.

Χειρόγραφον, ου, τὸ, chirographum. Quidam interpr. cautio manu alicujus scripta.

Χειρογραφέω, ῶ, chirographo caveo, vel promitto: vel aliquid chirographo conscribo. Bud. ex Pand.

Χρηστογραφία, utilis sive bona scriptura aut scriptio. [Plut. Arat.]

Χρονογράφος, temporum seu annalium scriptor, qui describit quo tempore quæque res gesta sit. [Strab. lib. 1.]

Χρονογραφία, temporum descriptio. [Dion. Hal.]

Χωρογράφος, loci seu locorum descriptor, regionis descriptor. [Strab. lib. 1.]

Χωρογραφία, regionis descriptio. [Strab. lib. 6.]

Χωρογραφέω, ῶ, locus regionis alicujus describo, regionem aliquam describo singula loca commemorans. Ptolem.

Ψευδογραφία, ficta descriptio et falsa, qua geometræ utuntur. Fab. l. 1. c. 10. Exponitur etiam, falsa scriptura, et falsa delatio.

Ψευδογραφέω, ῶ, falsò et mendosè describo, et apud geometras, perperam describo.

Ψευδογράφημα, mendosum ejusmodi schema in geometria, seu falsa descriptio. Themist.

Ψιλογραφέω, ῶ, scribo litera ψιλῇ. vox grammaticorum.

Ὡρογράφος, qui res gestas describit et distinguit per quatuor anni ὥρας et tempora. vel etiam annalium scriptor, qui describit quid quoque anno evenerit. Plut.

Ὡρογραφία, ejusmodi descriptio, seu annales. [Diod. Sic.]

Composita ex γραμμή.

Ἄγραμμος, ου, ὁ καὶ ἡ, lineis carens. [Consulas Hesych. Lex. pag. 16. col. 2. et Phav. Lex. pag. 12. col. 1. cum additamentis Cl. Bertoli.]

Αὐτογραμμή, linea mathematica. Philopono. [Aristot. Metaphys. lib. 7. cap. 11. καὶ τῶν τὰς ἰδέας λεγόντων, οἱ μὲν αὐτογραμμήν τὴν δυάδα, οἱ δὲ τὸ εἶδος τῆς γραμμῆς.]

Διαγραμμίζω, diagrammismo ludo. Eust. ex Philemone.

Διαγραμμισμός, οῦ, ὁ, ludi tesserarii species de quo Eustath. et Poll. lib. 9.

Ἐρυθρόγραμμος, rubeis lineis interstinctus. Athen. l. 7. de salpa, ἔστι δὲ ποικιλόγραμμος καὶ ἐρυθρόγραμμος.

Εὔγραμμος, ου, ὁ καὶ ἡ, bene delineatus, lineamentis bene distinctus. Luc. παράμηκες εὔγραμμον τὰς γωνίας.

Εὐγραμμία, ας, ἡ, Athen. l. 5. ἀκριβῆ τὴν εὐγραμμίαν τῶν ἐνυφασμένων ἔχοντα ζῳδίων, i. lineamenta scitè ducta. Bud.

Εὐθύγραμμος, rectis lineis distinctus, directis constans lineis; ut, εὐθύγραμμον σχῆμα. Aristot. Philip. Strab. Plut.

Καμπυλόγραμμος, curvas lineas habens.

Λεπτόγραμμος, minutis literis constans, minutis literis conscriptus. Luc. in conv.

Μελανόγραμμος, nigris lineis interstinctus. Arist. ap. Athen. l. 7.

Μονόγραμμος, quasi delineatus tantùm, non additis reliquis quæ justam picturam absolvant. Vide Cæl. Rhod. l. 8. c. 19.

Ὁμόγραμμος, qui earundem linearum est. [Lucian. Hermotim.]

Πεντάγραμμος, seu πεντέγραμμος, qui quinque linearum est. Luc.

Παραλληλόγραμμον, ου, τὸ, spacium quod lineis parallelis continetur. Bud. ex Boethio. Παραλληλόγραμμος πίναξ Ptolemæo tabula est oblonga forma, ut scribit idem B.

Ποικιλόγραμμος, variis seu versicoloribus lineis distinctus: varius, pictus, maculosus, apud Athen. l. 7.

Πολύγραμμος, multis lineis interstinctus, apud Athen. l. 7.

Ὑπογραμμός, οῦ, ὁ, forma delineata, præscriptum. Damascen. de Christo incarnato, ὑπογραμμὸς ἡμῖν ὑπαρκὴς γενόμενος.

ΓΡΑ'Ω, F. σω, comedo, ἐσθίω, ut apud Callim. Καὶ γένυς αἰζηῶν ἔγραε κώλημα. Sic Hesych. Cyprios ait γρᾶ dicere pro φάγε, comede. Etym. et perispomenon γρῶ dici innuit, cujus fut. esse γράσω. Inde Eust. derivat τὴν γράστιν, nempe ἐπὶ τῶν ζώων χλωρὰν ἐσθιομένην: deducens inde et τὴν χρόνῳ διεφθαρμένην γραῦν, et τὴν γράστιν ἄγρωστιν. Etym. vult. γράω signif. etiam ξύω, sculpere, inde deducens γράφω.

Composita.

Πάραγρα, ἡ, instrumentum fabrile, denominatum παρὰ τὸ πλεῖξ γράειν, i. ἐσθίειν seu γράφειν καὶ ξύειν τὰ ξύλα εἰς περιφέρειαν περιαγομένην. Eust. Latini circinum vocant.

Πολυγράω Hippon. dixit pro πολυφάγῳ, multum comedenti, voraci.

ΓΡΙ'ΠΟΣ, ου, ὁ, rete. ☞ Ab ἀγρεύω, ut vult Etymol. et schol. Theocr. sed Eust. ex veterum gramm. sententia à γρῶ derivat, quia ἑλκόμενος ξύει τὰ ὑπ' αὐτῷ.

Γριπεὺς, έως, ὁ, piscator. in Epigr. Ab Hesych. Etym. et Eust. exp. etiam qui consuit et sarcit retia.

Γριπεύω, piscor.

Γριπευτικὴ τέχνη, piscatoria ars. in Epigr.

Γρίπων, idem quod γριπεύς, piscator. in Epigr.

Γριπίζω, piscor. Hesych.

Γρίπισμα, τὸ, lucrum, Etym. Legitur et γριπίζω, apud Basil. quod accipitur pro, lucrum seu quæstum facio, sed peculiari quodam modo.

Δυσγρίπιστος, (comp.) è quo non facilè lucrum percipi potest. apud eundem Basil. et Liban. in epist.

Γρῖφος, ου, ὁ, idem quod γρῖπος, rete. Sunt qui sagenam interpr. ¶ Item convivalis quæstio ænigmatica, Poll. Hes. Eust. schol. Aristoph. [Vesp. 20. Οὐδὲν ἄρα γρίφου διαφέρει Κλεώνυμος. Vide Schol.——Γρῖφοι δὲ λέγονται τὰ ἐν ταῖς συμποσίαις προβαλλόμενα αἰνιγματώδη ζητήματα.] Ad alios etiam ænigmaticos et ambagiosos sermones extenditur. Griphos Lat. etiam appellarunt. Luc. τὰ αἰνίγματα καὶ γρίφους ἀκούσας. Vide et apud Athen. Invenitur et τὸ γρῖφος apud Hesych.

Γριφώδης, ambagiosus et obscurus more griphorum. Exp. et intricatus, apud Naz. orat. 1.

Γριφεύω, griphos dissolvo. Athen.

ΓΡΟ'ΝΘΩΝ, Hesych. et Poll. l. 4. c. 10. primum rudimentum tibicinum, modulus quem primùm docentur qui tibias inflare discunt.

ΓΡΟ'ΣΦΟΣ, ου, ὁ, apud Polyb. et Plutarch. teli genus est quod exp. pilum, hastæ cuspis quam terræ infigimus. Polyb. καὶ τοῖς μὲν νεωτάτοις παρήγγειλαν μάχαιραν φορεῖν καὶ γρόσφους. Apud Plutarch. in Syll. βελοσφενδόναις καὶ γρόσφοις, exp. sagittæ et glandes. Scribitur et κρόσφος.

ΓΡΥ', (vel γρῦ,) quicquid minimum est, Hesych. et Suid. Item ab Hesych. exponitur et, sordes quæ sunt sub ungue. Suidas exponit etiam, genus quoddam parvi numismatis. Sunt qui suillam vocem esse dicant, quam edere solent ii qui gravantur respondere. Hinc οὐδὲ γρῦ ἀποκρίνασθαι, apud Aristophan. in Pluto, ne gry quidem respondere, id est, ne tantillum quidem. Interdum omittitur verbum, ut apud Dem. de falsa legatione. Dicitur etiam de re quavis, ut à Jul. Imperatore, ἐμοὶ τε οὔτε γρῦ μετέδωκεν αὐτῆς. (Menander in Fragm.)

Γρύζω, grunnio. Item hisco, ut apud Aristophan. in Plut. Γρύζειν δὲ καὶ τολμᾶτον, ὦ καθάρματε; † et Nub. 960.† (monitto. R. 944.) Apud Philostratum in vita Apollonii, οὐδαμοῦ ἐφθέγξατο, οὐδ' ὑπήχθη γρύξαι, Erasmus exp. nequaquam loquutus est, neque adduci potuit, ut vel hisceret. Apud LXX. interp. γρύζειν redditur etiam, mutire, ut Josue cap. 11. Sed et canis apud eos dicitur γρύζειν τῇ γλώσσῃ αὐτοῦ. Exod. cap. 11. Suidas γρύζω, exponit θρηνῶ, item φωνῶ.

Γρυσμὸς, grunnitus. Athen. l. 9. de sue.

Γρυκτὸν ἔστιν ὑμῖν, hiscere audetis, apud Suid.

Γρυλλίζω, grunnio. γρυλλίζοντες χοῖροι. Aristoph. in Plut. [307. ὑμεῖς δὲ γρυλλίζοντες ὑπὸ φιληδονίας, Ἕπεσθε μητρὶ χοῖροι. Acharn. 746. ὅπως δὲ γρυλλιξεῖτε καὶ κοΐξετε, Χἠσεῖτε φωνὰν χοιρίων μυστηρικῶν.]

Γρυλλισμὸς, grunnitus. [Aristot. de Hist. Animal. lib. 4. cap. 9. οἱ δὲ ἰχθύες, ἄφωνοι μέν εἰσι——ψόφους δέ τινας ἀφιᾶσι——ἔστι γὰρ ἀφιᾶσιν ὥσπερ γρυλλισμόν.]

Γρύλλα, eadem signif. Hesych.

Γρύλλος, ου Γρύλλων, porcus, apud eundem.

Γρύτη, ἡ, et γρυτάρια, τὰ, scruta, frivola. hinc γρυτοπώλης, scrutorum venditor, vilia scruta vendens. Et comp. ἐγγρυτεύω, scrutor. Hesych. ἐξερευνῶ.

Γρυμαία, peræ quoddam genus. Poll. l. 10. Hinc γρυμαιοπώλης, apud Luc. in Alexiph. qui peras vendit.

Composita.

Ἀγρυξία, ἡ, silentium, quum ne hiscere quidem audemus, οὐδὲ γρύζειν. Pindar. apud Plut. in lib. Quomodo aliquis ex inimicis utilitatem percipiat, σιγῶντες ἄνδρες ἀγρυξίᾳ δέδενται, ne mutire quidem audent.

Ἀναγρύζειν, idem quod γρύζειν. Aristoph. † Nub. 947.† et Xen. [Œconom. cap. 2. §. 11. Οἴεσθε μέμφεσθαι ἀγρίως ἐν τῷ λόγῳ ὅτε οὐδ' ἀναγρύζειν μοι ἐξουσίαν ἐδίδους, λέγων.]

ΓΡΥ'Ψ, υπὸς, ὁ, gryps, gryphus. avis genus adunco rostro in morem aquilæ, de quo vide Herodotum l. 3. et Paus. in Att. (Philostr. l. 3. c. 48.)

Γρυπὸς, οῦ, ὁ, exp. qui naso vel rostro est adunco et inflexo: qui naso est aquilino: ut apud Xen. Pæd. 8. Cyrus dicitur γρυπὸς esse. Et Plutarch. in Apophth. dicit Persas τῶν γρυπῶν ἐρᾶν, quod Cyrus fuerit γρυπὸς τὸ εἶδος. ¶ Item, incurvus, inflexus, uncus: ut apud Xen. Pæd. 8. τῶν μὲν γὰρ μεταξὺ γρυπὴ ἡ γαστὴρ γίγνεται, τῶν δὲ ἀλθαίνων, σιμή.

Γρυπότης, ητος, ἡ incurvitas, aduncitas, et peculiariter nasi vel rostri. Xen. ibid. † p. 285. c.† et Aristot. Rhet. l. 1.

Γρυπόω, ῶ, aduncum reddo, incurvum et inflexum reddo. Alex. Aphr. et Harpoc.

Γρύπωσις, incurvatio, inflexio, ἐπικαμπή.

Γρυπαίνω, incurvor: idem quod γρυποῦμαι, Harpoc. ex Antiph.

Γρυπάλεω, sive γρυπάνω, senescio. Hesych. Harpoc. et Suid.

Composita ex γρυπός.

Ἐπίγρυπος, aduncus, vel nasum habens aliquantulum aduncum. Apud Plat. initio Euthyphr. [Aristot. de Hist. Animal. μέλανές τε γάρ εἰσι, (sc. Boves silvestres) καὶ ἰσχυροὶ τῷ εἴδει, καὶ ἐπίγρυποι. Herodot. Hist. lib. 2. cap. 76.]

Ὑπόγρυπος, qui est subadunco naso.

ΓΡΩ͂ΝΗ, ης, ἡ, caverna, saxum exesum: ἀ γράω, ut vult Eust. Nic. in Ther. ἐνὶ γρώνῃσιν ἴλυσι μυελίνης. Eust. refert ex Æl. Dionys. esse locum cavum in curru in quo scuticæ reponebantur.

Γρῶνος, ου, ὁ, (adject.) cavus, profundus, capax. Nic. in Alex. Πολλάκι δ' ἐν γρώνοισιν, ὅτ' ἔλυτρα τῶν ἀμέλξας. schol. enim ibi exp. κοίλοις καὶ βαθέσι καὶ δεκτικοῖς. Et Lycophron dixit, γρώνων βερέθρων. Ab Hesych. γρῶνοι exp. qui audiunt et non loquuntur.

ΓΥ͂Α, (seu γύη Ionicè) et γύαι, ας, ἡ, arvum: ut πυρφόροι τε γύαι. Et Eurip. in Hel. de Nilo, Λευκῆς τακείσης χιόνος ὑγραίνει γύας. [Med. 480. id. Phœniss. 649. 631. Æsch. Pr. 369.]. ¶ Item arvi spatium seu jugerum, Hesych. et Eust. ¶ Hesych. est etiam via et fossa. ☞ Fit παρὰ τὸ γαῖα, inquit Etym.

Γύης, ου, ὁ, pro eodem, ut testatur Eust. Plat. in 1. epist. ex quodam Poëta affert, οὐδὲ γαίας εὐρυπέδου γόνιμοι βρίθοντες αὐτάρκεις γύαι. ¶ Est et aratri pars quam dentale quidam interpr. i. lignum in quod vomer inseritur. Hesiod. in Erg. Δάφνης δ' ἢ πτελέης ἀκιώτατοι ἱστοβοῆες, Δρυὸς ἔλυμα, πρίνου γύης. ¶ In corpore humano dicitur etiam tertium colli ossiculorum seu vertebrarum cortex: ut Camer. interp. apud. Poll.

Γύαια, τὰ, funes quibus puppis terræ alligatur: in Epigr. Item vela, antennæ. Hesych.

Composita.

Ἀγχίγυος, ου, ὁ καὶ ἡ, arvis nostris vicinus, vicinus. Apoll. Arg. 1. ἀγχίγυοι περιναιέται.

Αὐτόγυον ἄροτρον, apud Hesiod. in Erg. et Apoll. Arg. 3. dicitur cujus γύης clavis affixus non est, sed ἐλύματι naturaliter adnatus.

Δίγυος, seu δίγυιος, qui duorum jugerum est.

Πεντηκοντόγυος, qui quinquaginta jugerum est. Il. ί.

Τετράγυος, qui quatuor jugerum est, seu quatuor laterum, i. cujus unumquodque latus est τετράγυον. Od. ή.

Ὑπέργυος, qui jugeri spatium excedit. Hesych.

Ὑψίγυος, alta jugera habens: ὑψίγυον ἄλσος, altum nemus. Pind.

ΓΥ͂ΑΛΟΝ, ου, τὸ, cavitas, κοίλωμα, Eust. Propriè vola, ut Etym. tradit. Od. ί. Ῥῆξε δὲ θώρηκος γύαλον, i. τὸ κατὰ θώρακα κύτος, ut Hesych. et Eust. exp. seu τὸ μέσον τοῦ θώρακος, ut Poll. Tribuitur et aliis rebus: ut apud Eurip. ἐν κρατῆρος γυάλοις. Et apud Soph. αἱ κοῖλαι πέτρας γύαλον. Montibus etiam tribuitur, et tunc valles signif. ut apud Hesiod. in Theog. γυάλοις ὕπο Παρνησοῖο. Et Eurip. γυάλοις καρποφόροις, i. vallibus. (παρὰ μεσόμφαλα γύαλα Φοίβου. Eurip. Phœniss. 219. Æsch. Suppl. 559.)

Γυαλὸς, οῦ, ὁ, qui manu comprehendi potest: ut, γυαλὸν λίθον ἀγκάσασθαι, apud Eust. Γύαλος verò ab Etym. exp. λίθος, λίθος τετράγωνος. Γύαλοι, αἱ, Megarensium lingua, pocula dicuntur; ut refert Athen. l. 11. ex Phileta.

Composita.

Ἐγγυαλίζω, f. ίσω, vel ίξω, † Hes. Th. 485.† q. d. in volam seu cavitatem manus do, in manum do, i. ἐγγυῶ, ἐγχειρίζω, ut Etym. tradit. vel (ut exp. Camer.) concilio, et tribuo quod quasi manu tenetur. Il. ά. Τιμήν πέρ μοι ὄφελλεν Ὀλύμπιος ἐγγυαλίξαι. [Il. ζ'. 456.]

Κραταιγύαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, per syncopen pro κραταιογύαλος, cujus γύαλον firmum et forte est. Il. τ'. Θώρηκάς τε κραταιγύαλους, thoraces firmi.

Ἀπεγγυαλίζω, (decomp.) idem. Hesych. etiam est ἀποκαθιστῶ.

ΓΥΙ͂ΟΝ, ου, τὸ, membrum. Sed propriè γυῖα, pedes, ut scribit Etym. seu (ut quidam alii) majora membra, ut pedes manusque: deinde et de reliquis omnibus partibus dicitur. Eust. in hunc locum Il. ν'. Οὐ γὰρ ἔτ' ἔμπεδα γυῖα ποδῶν ἦν ὁρμηθέντι, annotat, quum γυῖα vocantur manus aut pedes, subaudiri genit. χειρῶν seu ποδῶν. Usus est hoc nomine alioqui poëtico etiam Plat. in Aristide, οὐ μόνον τὴν κεφαλὴν καὶ τὰ στέρνα, ἀλλὰ καὶ τὰ γυῖα χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ καὶ σιδήρῳ κατακεφραγμένος. Γυῖον dicitur etiam totum corpus, apud Hipp. lib. 6. Epidem. ut Gal. com. 4. annotavit. Scribitur et sine ι, ut et in compositis quibusdam videre est.

Γυιόω, f. ώσω, membra frango, claudum reddo. Il. θ'. Γυιώσω μὲν σφῶϊν ὑφ' ἅρμασιν ὠκέας ἵππους. Hesiod. in Theog. † 858.† Ἤριπε γυιωθείς. Item enervo et vires exsolvo, apud Hipp. ut exponit Gal. comm. περὶ διαίτης ὀξέων. Significat etiam γυιοῦσθαι, apud eundem, idem quod ἐλάττονα γίνεσθαι, decurtari, ut explicat Gal. comm. 3. in lib. de artic.

Γυιὸς, οῦ, ὁ, claudus, mutilus: unde apud Lycophr. γυιαὶ μοῖραι. Item νωθρὸς, morbidus. Hesych.

Γυίτης, ου, ὁ, claudus. Hesych.

Composita.

Ἀγλαόγυιος, ου, ὁ καὶ ἡ, pulchra membra habens: ut, ἀγλαόγυιον ἥβαν. Pind.

Ἄγυιος, membris carens, membris truncus et mutilus (manibus præcipuè et pedibus). Apud Hippoc. ἄγυια Gal. exp. imbecilla, infirma.

Αὐξίγυιος, membra augens. Pind. Nem. 4. [118.]

Ἀμφίγυος, unde ἀμφίγυα ἔγχεα, Od. π. hastæ quæ possunt utrinque lædere γυῖα, i. membra. Aliqui exp. quæ possunt utrinque γυιῶσαι, i. claudos reddere. Quidam exp. etiam utrinque acutæ hastæ. Sunt et qui exponunt titubantes, et trepidæ dum vibrantur, et quasi claudicantes: juxta significationem epitheti Vulcani ἀμφιγυήεις. Vide apud Eust. et alias expositiones Il. ό. [Soph. Trachin. 512. ἀμφίγυοι κατέβαν πρὸ γάμων τινές. Schol. ἀντίπαλοι, οἱ ἰσχυροὶ ἐν τοῖς γυίοις, μαχεσάμενοι χερσὶ καὶ ποσίν. ἢ ἀμφότεροι τεθωρακισμένοι, ὁ ἀμφω παρεσκευασμένοι. Hom. Iliad. N. 147. Νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν ἀμφιγύοισιν. Schol. ἑκατέρωθεν ἠκονημένοις, καὶ τὰ γυῖα βλάπτειν δυναμένοις. Odyss. Π. 474. Ω. 526.]

Ἀμφιγυήεις, εντος, ὁ, utrinque claudus, utroque pede claudus. Vulcani epithetum apud Hom. Il. ά. quasi qui sit utrinque γυιὸς, i. e claudus. † et absol. pro Vulcano. Hes. Th. 571.† Suidas autem exp. utrinque læva habens γυῖα: aut qui utrinque ferire potest et γυιῶσαι. Apud Etym. exp. tardus in incessu, tardi gradus aut ambobus pedibus claudus.

Ἀμφιγυόω, ῶ, unde ἀμφιγυῶσαι, quod exp. ἀκρωτηριάσαι, i. extremas partes amputare. Ab Hesych. exp. etiam, ἑκατέρωθεν εἰς γῆν πῆξαι, i. utrinque terræ infigere, utrinque depangere.

Ἀπογυιόω, ῶ, deartuo, delumbo, membra debilito, enervo. Il. ζ'. Μή μ' ἀπογυιώσῃς. ¶ Athen. l. 1. τὸν οἶνον ἐκλύειν τὴν ἰσχὺν καὶ ἀπογυιοῦν.

Βαρύγυιος, gravis seu gravatus membris, membra habens gravia, membra aggravans. Opp. 5. Hal.

Ἐγγυιόω, ῶ, in γυῖα (i. manus) do. Hesych.

Ἑτερόγυιος, uno membro seu pede mutilus aut mancus. Suid.

Θρασύγυιος, audax membris, θρασύγυιον νίκαν, fortis viri victoriam, ex Pind. [Pyth. Od. Η. 59.]

Καταγυιόω, ῶ, idem quod ἐγγυιῶ. Gal. apud Hippoc.

Λειπόγυιος, artubus destitutus: et specialiùs, destitutus pedibus, mancus. In Epigr.

Λυσίγυιος, membra seu artus dissolvens.

Λυσιγυΐα, membrorum luxatio et dissolutio, apud Hippocrat. in lib. de loc. in hom.

Νεόγυιος, juvenilia membra habens, juvenis. νεογυίους φῶτας, Pind.

Ὀβριμόγυιος, validos artus habens: ceti epith. apud Oppian.

Ὑπόγυιος, qui jam quasi in manibus est, seu instans. Item recens. Pro quo et ὑπόγυος scribitur omisso ι. Isoc. ad lib. Jas. οὕτως μοι ὑπογυίου οὔσης τῆς τελευτῆς. Aristot. Eth. 3. καὶ ὅσα θάνατον ἐπιφέρει ὑπόγυια ὄντα. Apud Herodot. l. ὑπόγυιος μνήμη, recens memoria. Ἐξ ὑπογυίου (sc. χρόνου) subitò, ex tempore. † Xen. p. 155. a.† Aristot. Eth. l. 1.

Ὑπογυίως, nuper, recens. Isoc.

Ὑπογυιότατα, nuperrimè.

ΓΥ͂ΛΙΟΣ, ου, ὁ, vasculum militare, quo milites in itineribus utebantur ad reponenda sibi necessaria, inquit Etym. ex Diogene. Itidem schol. Aristoph. dicit γύλιον fuisse vas vimineum, in quo milites asservabant cibos, quum ad bellum proficiscebantur: unde Lamachus dux in Acharn. puero suo dicit, Παῖ παῖ φέρ' ἔξω δεῦρο τὸν γύλιον ἐμοί. Item in Pace, ὄζειν γυλίου στρατιωτικοῦ. στρατιωτικὸν πλέγμα schol. ibi dicit esse ἐπίμηκες καὶ στενόστομον. Apud Hesych. scribitur γύλλιος. Est et γύλιος porcus spinus, qui et χοιρογρύλλιος, teste Suid.

ΓΥΜΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, nudus. Hesiod. in Erg. —— γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν δὲ βοωτεῖν, Γυμνὸν δ' ἀμάεσθαι, pro quibus Virg. nudus ara, sere nudus. Et cum genit. ut, γυμνὸς ἐσθῆτος, et γυμνὸς ὅπλων, apud Herodian. ¶ Item peculiariter, nudus armis, inermis, apud Hom.

Γυμνότης, ητος, ἡ, nuditas. Chrysost.

Γυμνόω, ῶ, nudo, denudo: ut, γυμνώσας τὸ ξιφίδιον apud Herodian. nudato pugione, i. evaginato. Et cum genit. γυμνῶ σε τῶν ὅπλων apud eundem. ¶ Item, spolio, privo, apud Herodian. Item exhaurio.

Γυμνόομαι, οῦμαι, idem quod γυμνῶ, nudo, apud Thuc. Item pass. nudor: ut, ἐγυμνώθη ῥακέων, exutus pannis, † cum ὑπὸ ab Hesiod. Asp. 334.† Item spolior, privor. Plat. 2. de rep. γυμνωτέος δὴ πάντων. Affertur et pro exhaurior. ex Nonno: ἀμφιφορῆες ἐγυμνώθησαν. (Æsch. S. c. Th. 630.)

Γύμνωσις, nudatio.

Γυμνάζω, exerceo. Isoc. γύμναζε σεαυτὸν τοῖς πόνοις. Dicitur et γυμνάζειν περί τι, apud eundem in Hel. enc. † Xen. Pæd. 1. 2. 10.† Apud. Xen. † Pæd. 1. 6. 28.† γυμνάζω τοὺς παῖδας ταῦτα ποιεῖν. (Æsch. Ag. 549.)

Γυμνάζομαι, propriè, exerceo me certamine gymnico, apud Thuc. Dicitur et de qualibet exercitatione. Cum genit. apud Philostr. et 2 ep. Pet. c. 2. Cum πρὸς, apud Aristot. Pol. l. 6. Cum ἐπὶ, apud Isoc.

Γύμνασμα, τὸ, exercitatio: ut, τὰ γυμνάσματα τῶν ἀθλητῶν, Athen. lib. 10.

Γυμνασία, ἡ, idem. † Xen. Pæd. l. 2. p. 51. a.†

Γύμνασις, εως, ἡ, idem.

Γυμνάσιον, ου, τὸ, idem. apud Isoc. Aristot. et Luc. Item locus in quo nudi se exercebant. Luc. ὁ μὲν χῶρος γυμνάσιον ὑφ' ἡμῶν ὀνομάζεται. (Eurip. Phœniss. 325.)

Γυμναστὴς, οῦ, ὁ, qui exercet pueros in palæstra, qui præfectus est exercendis pueris. Xen.

Γυμναστικὸς, exercitatorius, ad exercitationem pertinens: vel exercitationis palæstricæ peritus. Plat. in Protag. Γυμναστικὴ (sub. τέχνη) ars docens quæ ad exercitationem pertinent. Plat. in Gorg.

[Γυμναστικῶς, Arist. Vesp. 1207. γυμναστικῶς. Schol. παλαιστρικῶς.]

Γυμνὰς, άδος, ἡ, exercitationi dedita, qualis est palæstrica. Luc.

Γυμνικὸς, οῦ, ὁ, gymnicus: ut, γυμνικοὶ ἀγῶνες, Aristoph. et Thuc. Et, γυμνικὰ ὅπλα. Xen. † Pæd. 1. 2. 4.†

Γυμνὴς, ῆτος, ὁ, item γυμνήτης, ου, ὁ, miles levis armaturæ. Et, γυμνήτης βίοτος, nuda vita, et Epigr. (Eurip. Phœniss. 1107.) [Suid. Lex. i. 502. Γυμνῆται.—λέγεται καὶ γυμνὸς, γυμνῆτες. ὁπλῖται. Puto legendum esse, διαφέρει δὲ ὁπλῖται. Notum est enim γυμνῆτας apud veteres scriptores appellari milites leviter armatos; ὁπλίτας vero, graviter armatos: unde altera vox per alteram exponi non potest. Kust. Eurip. Phœn. 1162. Τί μέλλετ' ἄρδην πάντες ἐμπίπτειν πύλαις, Γυμνῆτες, ἱππῆς, ἁρμάτων τ' ἐπιστάται; Herodot. Hist. lib. 9. cap. 62. Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 2. Καὶ οἱ ἱππεῖς δὲ καὶ οἱ γυμνῆτες οἱ ἀπὸ τῶν περάτων, αἰεὶ ἐγγύτερον ἐγίγνοντο τοῦ ἄρχοντος, &c.]

Γυμνητεία, ἡ, levis armatura, i. miles levis armaturæ. Thuc. l. 7.

Γυμνητεύω, sum miles levis armaturæ. Item nudus sum, apud Bas. et 1 Cor. 4.

Γυμνήτιδες νῆσοι, quæ et Baleares et Callarides, ex Diosc.

Γυμνησίαι, eædem. Steph.

Γυμνητικὸς, levis armaturæ, qui nudus degit. Strabo.

Γυμνώδης, inops. Hesych.

Composita.

Ἀγύμναστος, inexercitatus, qui nondum exercuit corpus: ut equi ἀγύμναστοι. Xen. Pæd. 8. vel qui non est assuetus exercere corpus. Gal. ad Glauc. 2. Et cum genit. apud Xen. Pæd. 1. ἀγύμναστοι τούτων. ¶ Item pro πολυγύμναστος, valde exercitatus. Hesych.

Ἀγυμνάστως, inexercitatè, imperitè: ut, Xen. ἀγυμνάστως ἔχειν πρός τε ψύχη καὶ πρὸς θάλπη, non esse exercitatos ad tolerandum frigus et æstum.

Ἀγυμνασία, cui oppos. γυμνασία, apud Aristoph. in Ran. [1119.] Item pro inertia et desidia. [Aristot. Eth. Nicom. lib. 3. cap. 5. pag. 112. Ed Ox. τοὺς μὲν γὰρ διὰ φύσιν αἰσχροὺς οὐδεὶς ἐπιτιμᾷ· τοὺς δὲ δι' ἀγυμνασίαν, καὶ ἀμέλειαν.]

Ἀναγυμνόω, ῶ, nudo. Συναναγυμνόω, (decomp.) simul nudo.

Ἀπογυμνόω, ῶ, idem: unde ἀπογυμνωθεὶς, apud Hesiod. [Xenoph. Memorab. lib. 3. cap. 4. §. 1. ἅμα δὲ τὰς οὐλὰς τῶν τραυμάτων ἀπογυμνούμενος ἐπεδείκνυεν.]

Ἀπογύμνωσις, idem quod γύμνωσις.

[Ἀπογυμνάζω, Æschyl. Sept. c. Theb. 446. Καπανεὺς —— ἀπογυμνάζει στόμα, Χαρᾷ ματαίᾳ θνητὸς ὢν ἐς οὐρανὸν Πέμπει, &c. Schol. τὸ στόμα μὴ κατέχων. Schol. B. ἀπογυμνάζει. ἀναιδῶς ἀνακαλύπτει καὶ ἐκτείνει.]

Ἀπογυμνάζομαι, exerceor, me exerceo. Aristot.

Διαγυμνάζομαι, exercendo me agito. Gal.

Ἐγγυμνάζω, exerceo. Cum dat. rei, ut, ἐγγυμνάζω τούτῳ, exerceo hac in re. Plut. in Cato. ἐγγυμνασάμενος πολέμοις. Sic, ἐγγεγυμνασμένος ἁρπαγαῖς, exercitatus in rapinis.

Ἡμίγυμνος, seminudus. [Lucian. Marin. Dial.]

Καταγυμνάζω, exerceo. Luc. ἐν πολλοῖς ἀγῶσι καὶ πόνοις ἀντέχειν τοὺς νέους καταγυμνάζουσι.

Παράγυμνος, idem quod γυμνὸς, nudus. Laërt. in Menedemo.

Παραγυμνόω, ῶ, nudo. Metaph. patefacio, revelo. Naz. [Herodot. Hist. lib. 1. παραλαβὼν δὲ τοῦτο τὸ ἔπος ὁ Κῦρος παρεγύμνου τὸν πάντα λόγον λέγων, &c. Polyb. Hist. lib. 1. ἐπειδὴ δὲ καὶ παρεγυμνώθη διότι τὰς τιμωρίας παραιτοῦνται.]

Προγυμνάζω, præexerceo. Luc.

Προγύμνασμα, præexercitatio.

Προγυμναστὴς, qui præexercet, qui præexercendo præparat. Plato et Xen.

Πολυγύμναστος, multum exercitatus, vel in multis. [Lucian. Toxar.]

Συγγυμνάζω, coëxerceo, simul exerceo.

Συγγυμνασία, coëxercitatio.

Συγγυμναστὴς, socius exercitationis. Plat.

Decomp. Ἀσυγγύμναστος, qui simul non exercetur, vel qui non exercetur. Lucian. in Parasito.

Φιλογυμναστία, amor exercitii, cupiditas exercitationis. [Plat. Conviv.]

Φιλογυμναστέω, ῶ, amo exercitationem, cupidus sum exercitationis. Plut.

ΓΥΝΗ', αικὸς, ἡ, (tanquam à γύναξ) mulier, fœmina. (Soph. Œdip. Tyr. 695. 720.) Il. λ'. Οὐκ ἀλέγω, ὡς εἴ με γυνὴ βάλοι ἢ πάϊς ἄφρων. Et, θηλυτέρῃσι γυναιξὶ, Od. λ'. velut epithetice. ¶ Item uxor: ut Il. ζ'. ἢ ὅθ' ὁμοφρονέοντε νοήμασιν οἶκον ἔχητον Ἀνὴρ ἠδὲ γυνή. Pro quo dixit Eurip. Ὅταν γυνὴ πρὸς ἄνδρα μὴ διχοστατῇ. Plut. in pol. pr. καὶ διαλλακτὴν τίμιον πρὸς γυναῖκας ἀνδρῶν. Sic, ἔγημε γυναῖκα, Od. ι'. et, ἠγαγόμην γυναῖκα, Od. ξ'. Passivè autem, γυνὴ γαμεῖται, Hesiod. in Erg. Hinc et γαμετὴ γυνὴ pro γυνὴ simpliciter. ¶ Dicta autem γυνὴ, quasi γονὴ, παρὰ τὸ γόνον, ut tradit Etymol. itidemque Plato.

Γυναικεῖος, ου, ὁ, muliebris, γυναικεῖος κόσμος, mundus muliebris. † ἐσθήματα. Xen. Pæd. p. 208. d.† Plato 2. de rep. Et, γυναικεῖα ἱμάτια, Xen. Γυναικεία θεὸς, bona dea. Plut. in Cæs. et Cic. ¶ Τὸ γυναικεῖον (subst.) gynæceum, i. locus interior in ædibus in quo solæ mulieres versabantur. ¶ Τὰ γυναικεῖα, (sub. πάθη) muliebria, accipitur pro menstruis seu mulierum purgationibus. Aristot. de hist. an. l. 7. (Eurip. Phœnissæ. 313. Æschyl. Ag. 603.)

Γυναικήϊος, resolutione Ionica pro γυναικεῖος. [Herodot. Hist. lib. 4. §. 146. αἱ δὲ τέχνας, ἐνδῦσαι τὴν γυναικηΐην ἐσθῆτα, ὡς γυναῖκες, ἐξήϊσαν ἔξω.]

Γυναικεία, ἡ, muliebre conclave, idem quod γυναικεῖον.

Γυναικίας, ου, ὁ, muliebris, effœminatus. Luc. μαλθακὸς αὐτὸς ὢν καὶ γυναικίας.

Γυναικικὸς, ῆ, ὸν, muliebris, effœminatus: unde comp. γυναικικώτερος.

Γυναικώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, muliebris, effœminatus. [Diod. Sic.]

Γυναικὼν, ῶνος, ὁ, mulierum conclave, mulierum contubernium. Xen. Pæd. 5.

Γυναικωνίτης, ου, ὁ, et fœm. γυναικωνῖτις, ιδος, ἡ, idem quod γυναικών. Plut. et Dionys. Long. Aliquando pro cœtu ipso mulierum capitur. Plut. de Herod. μετὰ τῆς γυναικωνίτιδος ἐπὶ τοὺς Ἕλληνας ἐστρατεύσατο.

Γυναικάριον, ου, τὸ, muliercula, uxorcula. [Marc. Anton. de Rebus Suis. lib. 5. §.11.]

Γυναικίζω, f. ίσω, q. d. fœminam ago, cultu gestuque fœminam repræsento, in mulierem degenero. Neutraliter ponitur: ut apud Dionem, γυναικίζει καὶ [illegible].

Γυναικίζομαι, fœmina fio, in fœminam degenero. Luc. ἐγυναικίζου ἐς τὸ ἐναντίον, fœmina factus es quum prius vir esses.

Γυναικισμὸς, οῦ, ὁ, superstitio muliebris, meticulus muliebris. Plut. in Cæs.

Γυναίκισις, εως, ἡ, actus muliebris, imitatio muliebris. Aristoph. in Thesmoph.

Γυναικιστὶ, (adverb.) muliebriter, mulierum more. Athen. l. 12.

Γύναιον, ου, τὸ, muliercula. Dem. de falsa leg. Et Od. λ'.

Γύννις, ιδος, ὁ, semimas, semivir. Plut. in Alex.

Composita.

Ἄγυνος, et ἀγύνης, ου, ὁ, uxore carens, cœlebs. apud Poll. qui ἄγυνος, citat ex Aristoph. Ἀγύναιος pro eod. apud Poll.

Ἀνδρόγυνος, ὁ, vel ἀνδρόγυνον, ου, (q. d. marifœmina) vir pariter et fœmina: utrumque habens sexum, vel utriusque naturæ. Plat. in symp. ¶ Ἀνδρόγυνοι vocantur etiam illi quibus excisa sunt virilia. Vide Poll. ¶ Item, ἀνδρόγυνος ab Hesych. exp. debilis et imbecillis, invalidus. ¶ Item effœminatus, muliebri et molli animo præditus, Suid. In parabolis Salomonis capitur pro socorde et parum strenuo, ut scribit Bud. [Herodot. Hist. lib. 4. §. 67. οἱ δὲ Ἐνάρεες καὶ οἱ ἀνδρόγυνοι τὴν Ἀφροδίτην σφι λέγουσι μαντικὴν δοῦναι.]

Ἀπογυναίκωσις, εως, ἡ, effœminatio.

Ἡμίγυνος, semimulier. Synes.

[Ἡμιγύναιξ. Anacr. Od. xiii. p. 44. Vide Notam.]

Καλλιγύναιξ, αικος, ὁ καὶ ἡ, pulchras mulieres habens. Epithetum esse diversis locis attributum à diversis Poëtis, tradit Eust.

Καταγύναιξ, mulierosus.

Καταγύνης, idem.

Μισογύνης, ου, ὁ, osor mulierum, osor uxoris, apud Athen. l. 13.

Μισογυνία, ἡ, odium mulierum.

Μισογύναιος, idem cum μισογύνης. Hesych.

Νεογύνης, qui nuper uxorem duxit. apud Poll.

Ὀρειγύναιξ, in montibus cum mulieribus versans. Plutarch.

Ὀρσιγύναικα, Bacchum poëta quidam dixit pro, concitatorem mulierum, apud Plut. symp. 4.

Πολυγύναιος, ου, qui multas uxores habuit. Bud. ex Athen. l. 13.

Πολυγύναιξ, idem quod πολυγύναιος, qui multas uxores habet. Strabo.

Πρωτογύναιος, qui primùm uxores ducunt. Hesych.

Φιλογύνης, ὁ, et φιλόγυνος, ου, mulierum amans, mulierosus. Athen. l. 11. et 13.

Φιλογύναιος, pro eodem.

Φιλογυνία, ἡ, mulierositas. Scribitur et φιλογυνεία.

Φιλογύναιξ, αικος, idem quod φιλογύνης. Plut.

ΓΥ'ΡΓΑΘΟΣ, ου, ὁ, canistrum è vitili, qualus è vimine plexus. Luc. ἄρτους ἑπτὰ κοιναῖς ἐν γυργάθῳ ξηρούς. Athen. l. 3. ταύτας δ' ἐν πλεκταῖς γυργάθοις διὰ τραχήλου εἰς τὰ θεράπια λίθοι περιεβάλλετο, in qualis è vimine plexis. Poll. l. 7. c. 30. et l. 3. c. 35.

ΓΥ'ΡΙΣ, εως, ἡ, pollen. Ita autem appellant (inquit Plin. l. 18. initio c. 10.) in tritico, quod florem in siligine. Diosc. ἡ ἐξ αὐτῶν τῶν πυρῶν γύρις. Athen. l. 3. οἱ δὲ ἐκ γύρεως ἄρτοι γινόμενοι, ὀλιγοτροφώτεροι καὶ εὐκοιλιώτεροι.

Γυρίτης, ου, ὁ, ὁ, γυρίτης ἄρτος, panis è polline. in Geop. l. 10.

ΓΥΡΟ'Σ, ῦ, ὁ, curvus, incurvus. Item rotundus, Od. τ'. γυρὸς ἐν ὤμοισιν. In anth. epig. γυρὸν ἐπισκύνιον, exp. incurvum supercilium, vel inflexum. ¶ Item, pro scrobe. ex Theophr. γύρους περιορύττειν, de caus. plant. 3. c. 5. ¶ Γῦρος autem, gyrus, circulus, vel ambitus, ut exp. Bud. apud Plut. τῷ κλήματι γῦρον περὶ αὐτὸν ὁ Ποπίλλιος περιέγραψεν. Item placentæ cujusdam genus, Athen. Scribitur et γῦρος in omnibus signif.

Γυραλέος, idem quod γυρὸς, incurvus, inflexus. Oppian. lib. 1. de Venat.

Γυρόω, ῶ, incurvo, et exp. apud Opp. de venat. l. 3. Αὐχένα δ' ὑψόσ' ἄειρεν ἐς ἠέρα γυρώσαντα. ¶ Item in gyrum colligo, in orbem verto. Γυρῶσαι φυτὰ, apud Aratum, stirpes in scrobes condere.

Γυροῦσθαι, apud Greg. exp. volvi.

Γύρωμα, et Γύρωσις, circumactio in orbem. Expon. et circus apud Theophr.

Γυρεύω, aff. pro γυρόω. Et γυρεία pro fossione, Gaz. apud Cic. de se.

Γύρινος, orbicularis et in gyrum se revolvens, περιφερής. apud Suid.

Γυρῖνος, ranæ rotundæ species, cui videlicet nondum sunt pedes: inquit Eust.

Περιγυρώδης (comp.) exp. περιφερείας, circumferentias. Hes. et Suid.

ΓΥ'Ψ, υπὸς, ὁ, vultur: qui et αἰγυπιός. Il. χ'. τάχα σε ἡ κύνες καὶ γῦπες ἔδονται Κείμενον. Plut. οἱ γῦπες ἐπὶ τὰς ὀσμὰς τῶν διαφθειρομένων σωμάτων φέρονται.

Γύπειος, ου, ὁ, vulturinus, qui è vulture est. Cujus fœm. γυπίνη, vulturina. [Lucian. Icarom.]

Γυπὶς, seu γύπη, ἡ, vulturis nidus. Hesych. γύπαι sunt etiam tuguria, lustra, domicilia subterranea, speluncæ. quas et γυπάρια nominari ait: ut apud Aristoph. in Equ. —οἰκοῦντ' ἐν ταῖσι πιθάκναις Καὶ γυπαρίοις καὶ πυργιδίοις.

Γυπάριον, vide γύπη præcedens.

(Γυπιάς. Æsch. Suppl. 803.) † πέτρα: protuberans rupes.†

Ἱππόγυποι, οἱ, (comp.) qui magnis vulturibus vehuntur: ut Luc. in vera hist. tradit, populos esse quosdam.

ΓΥ'ΨΟΣ, ου, ἡ, gypsum, cognata calci res, maximi usus in albariis, teste Plin. Unde apud Pausan. ἄγαλμα ἐκ γύψου: et apud Athen. ἀλείφειν γύψῳ. Apud eundem l. 1. vinum Zacynthium, διὰ τὸ γύψον λαβεῖν, κεφαλὴν ἀλγεῖ: ut apud Diosc. quoque l. 5. c. 9. ὁ τὴν γύψον ἔχων οἶνος est καρηβαρικός.

Γυψόω, ῶ, gypso illino, gypso induco et dealbo. [Herodot. Hist. lib. 3. c. 24. ἐπεὰν τὸν νεκρὸν ἰσχνήνωσι,—γυψώσαντες ἅπαντα αὐτὸν, γραφῇ κοσμέουσι, &c. lib. 8. c. 27.]

ΓΩΛΕΑ', τὰ, speluncæ et latibula seu lustra ferarum: ut apud Nic. in Ther. Ἢ ὅτε σὺν τέκνοισι θερειόμενον ἀθέρμους φωλειοῦ λοχάδην ὑπὸ γωλεὰ δύψας ἰαύῃ.

ΓΩΝΙ'Α, ας, ἡ, angulus. Aristoph. in Vesp. ἀποδρὰς γὰρ εἰς τὴν γωνίαν. Plut. de dæm. Socr. εἴς τινα γωνίαν τοῦ ἐργαστηρίου. Idem in lib. de frat. char. γωνίαν pro angusto loco dixit, ὥσπερ οἰκοπέδου καὶ γωνίας πρὸς ἀδελφοὺς διαμαχομένους. ¶ Ponitur etiam pro loco abdito: ut Act. c. 26. λανθάνειν γὰρ αὐτόν τι τούτων οὐ πείθομαι οὐδέν. οὐ γάρ ἐστιν ἐν γωνίᾳ πεπραγμένον τοῦτο. Contra verò apud Matth. cap. 6. γωνίαι τῶν πλατειῶν, sunt loca in quibus desinunt plateæ in angulos: unde et quidam exp. angiportus. ☞ Quidam grammatici à γόνυ deducunt.

Γωνιόομαι, οῦμαι, unde γεγωνιωμένος, apud Diosc. l. 3. c. 9. (q. d. angulatus) exp. angulosus.

Γωνίδιον, ου, τὸ, (q. d. angululus) parvus angulus. Luc. Sæpe pro loco non solùm angusto, sed pro abdito ponitur.

Γωνιαῖος, angularis. [Dion. Hal.]

Γωνιασμὸς, anguli concurrentium parietum, apud Suid. [Aristoph. Ran. 957. λεπτῶν τε κανόνων ἐσβολὰς, ἐπῶν τε γωνιασμοὺς νοεῖν, &c. Schol. Γωνιασμούς. Πλαγιασμοὺς, ἀπάτας. Vide Lysiæ Orat. c. Lysith. inter Fragm.]

Γωνιώδης, angularis, angulosus: in angulum seu angulos exiens.

Γωνιωδῶς, in formam anguli. Eust.

Composita.

Ἀγώνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, angulo seu angulis carens: vel non angulosus. Theophr. (Æsch. Suppl. 197. Sed Vide in ἀγών.)

Ἀκρογωνιαῖος λίθος, in extremo angulo positus lapis, summus vel imus angularis lapis. Ad Eph. c. 2. et 1 Pet. c. 1. significat potius imum angularem, quàm summum.

Ἀμβλυγώνιος, obtusum angulum habens. [Strab. lib. 2.]

Ἀπογωνιοῦσθαι, exp. in angulum se colligere. apud Theophr.

Διαγώνιος γραμμὴ, linea ab angulo ad angulum perducta. Vitr. lib. 9. cap. 1.

Ἐγγώνιος, angulos habens.

Ἑξάγωνος, sexangulus, sex angulos habens. Greg.

Ἑξαγώνιος, idem. At ἐξαγώνιος, vide in comp. ex Ἀγών.

Ἑπτάγωνα, quædam organa musica, q. d. septangula, apud Arist. l. 4. Poll.

Εὐγώνιος, in quo anguli recti constant, ut interp. B. ex Xen. in Œc.

Ἰσογώνιος, q. d. æquiangulus, æquos seu pares angulos habens. Exp. et rectangulus.

Ὀξυγώνιος, acutum habens angulum. Aristot. in 3. de cœlo.

Ὀρθογώνιος, rectangulus. [Athen. Deipn. lib. 10.]

Παγγώνιος, q. d. omniangulus, i. ab omni parte angulos habens.

Πεντάγωνος, quinque angulos habens: ut, πεντάγωνος λίθος. [Athen. Deipn. lib. 7.]

Πολύγωνος, et πολυγώνιος, multos angulos habens. [Poll. lib. 4. §. 160.]

Τετράγωνος, quadrangulus, quadratus: ut, τετράγωνος τάξις, Thuc. l. 4. τετράγωνα βέλη, sagittæ quadruplici acie armatæ, Hippoc. Et metaph. τετράγωνον σῶμα, item τετράγωνος ἀνὴρ, apud Aristot. Eth. l. 1. et Rhet. 3. pro bono viro. Item τετράγωνον, locus quidam in manu. Cam. (Philostr. l. 3. c. 30.)

Τετραγωνέω, pro quadrangulariter aut quadrangulo aspectu intueor. Lucian. in Philopatride.

Τετραγωνίζω, quadro, in quadram formam redigo: ut apud Philop. τετραγωνίζω λίθον. Et, τετραγωνίζουσαι γραμμαὶ, neutraliter apud Proclum in Euclid.

Τετραγωνισμὸς, quadratio. [Aristot. de Anima. τί ἐστι τετραγωνισμὸς, τὸ ἴσον ἑτερομήκει ὀρθογώνιον εἶναι ἰσόπλευρον.]

Τρίγωνος, triangulus, qui est triangulari seu triquetra forma. Et τρίγωνον, pro figura triangulari. Est instrumentum quoddam musicum à triangulari forma ita vocatum. Athen. l. 4.

Τριγωνίζω, in trigonum formo, seu triangularem formam. Plut.

ΓΩΡΙΑ'Ω, ῶ, verbum est Laconicum, quod exp. subsanno, amarulenter irrideo, apud Plut. in Lyc.

ΓΩΡΥΤΟ'Σ, pharetra, Od. φ'. dicta, παρὰ τὸ χωρεῖν τὰ ῥυτὰ, i. ἑλκυστὰ τόξα, teste Etym. quasi χωρυτός. † V. Scholiast. Hesiod. Asp. 129. qui dicit in illo arcum veteres conjicere solitos: ut differat igitur a τῇ φαρέτρᾳ.†

Δ.

Δ QUARTÆ apud Græcos literæ signum est, numeri etiam quaternarii nota: acuti autem accentus apice præfixum à sinistri anguli ima parte, quaternarium millenarium denotat, hoc modo, ͵Δ seu ͵δ. Dores, et inprimis Bœoti, eo geminato utuntur in medio dictionum loco τοῦ ζ, dicentes Θερίδδω pro θερίζω. Abundat etiam in compositis, euphoniæ causa: ut, [illegible] pro [illegible].

ΔΑ', particula est quæ per se nihil significat: sed in compositione auget, ut δάσκιος.

ΔΑΓΥ'Σ, ῦδος, crystallus, vel glacies. Sunt enim qui δαγῦδι interpretentur κρυστάλλῳ apud Theoc. idyll. 2. Ἀλλ' ἐπάγην δαγῦδι καλὸν χρόα πάντοθεν ἴσα. Alii volunt esse ornamentum quoddam muliebre, quod et νύμφη et πλαγγὼν dicitur. Alii corollam caput ambientem stringentemque. Alii bracteam in pectus virginum pendulam intelligunt. Scribitur et δαγύς.

ΔΑ'ΘΙΣ, ιος, mensura sex chœnicum capax. Poll. l. 4. c. 23.

ΔΑΗ'Ρ, έρος, ὁ, levir, mariti frater. Il. γ'. δαὴρ αὖτ' ἐμὸς ἔσκε.

ΔΑΙ'ΔΑΛΟΣ, ου, ὁ, Dædalus, ingeniosus ille artifex Cretensis à poëtis celebratus: ita vocatus à δαίω signif. γινώσκω, quasi δαΐαλος, teste Gaza. Item pro δαιδάλεος: ut Il. ξ'. τίθει δ' ἐνὶ δαίδαλα πολλά. Et δαίδαλον subst. pro δαίδαλμα et ποίκιλμα. Odyss. τ'. πάροιθε δὲ δαίδαλον ἦεν. (Æsch. Eum. 636.)

Δαιδάλεος, vel δαίδαλος, ου, ὁ, artificiosus, artificiosè factus, varius, elegans, affabre factus, ut, ζωστὴρ δαιδάλεος. Il. Γ. Et, κυνέη δαιδαλέη. Hesiod. † Asp. 137. variegata, καλύπτρα. Th. 575.†

Δαιδάλλω, artificiosè facio, magna arte elaboro. Item vario artificio distinguo, variego. Il. σ'. πάντοσε δαιδάλλων.

Δαίδαλμα, τὸ, artificiosum opus, opus summa arte elaboratum, opus vario artificio confectum. [Pind. Pyth. Od. Ε. 47. Ὅσσα χεριαρᾶν Τεκτόνων δαιδάλματ' ἄγων, &c. Schol. ὅσσα τῶν ταῖς χερσὶν ἁρμοζόντων τεκτόνων ποικίλματα ἄγων, &c.]

Δαιδαλόω, à Pindaro dicitur δαιδάλλω. [Pind. Olymp. Od. Α. 169. κλυταῖσι δαιδαλωσέμεν ὕμνων πτυχαῖς. Schol. εἰπὼν δὲ πρὸς τὸ δαιδαλωσέμεν, καὶ τὸ ποικίλλειν, ὥσπερ ἐπὶ κατασκευάσματος τὸ πτυχαῖς ἐπήγαγεν.]

Composita.

Ἀδαίδαλτος, ου, ὁ καὶ ἡ, artificio carens, non variegatus. [Orph. Argonaut. 401.]

Εὐδαίδαλος, affabre factus, artificiose factus. Bacchylides apud Dion. Halic. et Athen. lib. 14.

Λογοδαίδαλος, ου, ὁ, ἡ, orationum ingeniosus concinnator, orationum peritus artifex: qui orationes vario artificio elaborat, et quasi variegat. Plat. in Phædro, τόνγε βέλτιστον λογοδαίδαλον Βυζάντιον ἄνδρα.

Ὀψοδαίδαλος, opsoniorum apparandorum peritus artifex. Epitheton Archestrati apud Athen. quod esse potest et cujuslibet periti coqui.

Πανδαίδαλος, totus artificiosus. Dionys. Halic.

Παραδαίδαλος, circumspectus seu variegatus. Oppian. lib. 4. de Venat.

Πολυδαίδαλος, multo et vario artificio elaboratus. Hom. Od. σ'. [Iliad. Γ. 358. διὰ θώρηκος πολυδαιδάλου. Schol. Πολυκατασκευάστου, ποικίλου. Iliad. Ψ. 743.] † Hesiod. Asp. 125. de Thorace et v. 465. de curru.†

Χρυσοδαίδαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, auro variegatus. Suidæ est pretiosus. Aliis, ex auro fabricatus. [Aristoph. Eccl. 963. Ὦ χρυσοδαίδαλον ἐμὸν μέλημα, &c.]

[Χρυσοδαίδαλτος. Eurip. Iph. in Aul. 219. Ὡς καλλίστους ἰδόμαν Χρυσοδαιδάλτοις στομίοισι πώλους Κέντρῳ θεινομένους.]

ΔΑΙ'ΜΩΝ, ονος, ὁ καὶ ἡ, deus. (quasi δαήμων, ut et Plato vult in Cratylo: quidam tamen et δαίμονας dictos ἀπὸ τοῦ δάσασθαι crediderunt, quod sint διαιτηταὶ καὶ διοικηταὶ τῶν ἀνθρώπων.) Sæpe autem generaliter δαίμων vocatur (à poëtis præsertim) quivis Deus vel Dea: ut Il. ν'. Οὐδ' ἐπιγνάμψω πρὸς δαίμονας. Item Il. ρ'. δαίμονα et θεὸν pro eodem in una eademque sententia dixit, Ὁππότ' ἀνὴρ ἐθέλῃ πρὸς δαίμονα φωτὶ μάχεσθαι Ὅν κε θεὸς τιμᾷ, τάχα οἱ μέγα πῆμα κυλίσθη. Et de Dea Venere, Iliad. γ'. ἦρχε δὲ δαίμων. Plato universi moderatorem Deum μέγιστον δαίμονα appellat. Interdum δαίμονες, et θεοὶ, tanquam diversa ponuntur: unde apud Aristoph. in Plut. καὶ θεοὶ καὶ δαίμονες. Æschin. in Ctes. ὦ γῆ καὶ θεοὶ καὶ δαίμονες καὶ ἄνθρωποι, ὅσοι βούλεσθε ἀκούειν τἀληθῆ. Sic et Plat. in Tim. et lib. de rep. 3. atque alibi. Sic et apud Plutarch. sæpe. In hac autem signif. quidam Deos indigetes vertunt. Philo existimavit ἥρωας et δαίμονας à Græcis appellatos fuisse, quos Moses angelos vocaverit. Hesiodus in Erg. δαίμονας itidem vocat aurei seculi viros postquam vita functi sunt, qui et φύλακας θνητῶν ἀνθρώπων ab eo appellantur. Vide et Plat. de rep. l. 3. (Æsch. S. c. Th. 711. Pers. 622. 827. Eurip. Med. 130. 967. 1112. 1233. 1349. κλαίω δῆτα τῇ τύχῃ τὸν δαίμονα. Id. Phœniss. 1595. Soph. Œdip. Tyr. 828. 1218. ἰὼ ἰὼ δαῖμον. Tr. 1046.) ¶ Sæpe exp. genius: ut, ὁ δαίμων τοῦ βασιλέως, apud Plat. et Athen. Budæus δαίμονα esse dicit cujusque genium præstitem, conciliatorem fortunæ vel bonæ vel adversæ: unde εὐδαίμονας et κακοδαίμονας esse appellatos. Interdum pro genio bono dicitur ἀγαθὸς δαίμων, pro malo, κακὸς, (ut Od. κ'.) βαρὺς, στυγερὸς δαίμων, apud Soph. ¶ Et pro fortuna sæpe accipitur, unde, κατὰ δαίμονα, apud Luc. forte fortuna. adeoque interdum copulantur τύχη et δαίμων, apud Dem. Æschin. et Plutarch. tanquam in παραλλήλῳ. Apud Hippocrat. in epist. ad Damag. ἐστὶ κατὰ δαίμονα τῷ ὄντι εὐτυχήσαντος ὁ πλοῦς. Budæus exp. quando omnino prosperè navis velificata est. Est etiam sors vitæ, ut idem Bud. interpr. apud Plat. lib. 10. de rep. ¶ In sacra autem Scriptura semper de spiritibus noxiis et impuris dicitur, qui et diaboli: itidemque δαιμόνιον et δαιμόνια.

(Δαιμονάω, i. e. λυσσάω. Ἰὼ δαιμονῶντες ἐν ἄτῃ. Æsch. S. c. Th. 1009. Ch. 564. Eurip. Phœniss. 850. Pro παραφέρομαι. Philostr. l. 3. c. 38.)

Δαιμόνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, divinus, ad dæmonem pertinens: ut, δαιμόνια πράγματα, apud Plat. in Apol. et apud Synes. Dicuntur et τὰ δαιμόνια (sine adjectione) res divinæ, à Xen. Apom. l. 1. Et, δαιμόνιον πῦρ, in epig. à Deo vel Diis immissus ignis. ¶ Item divinus, qui divinum aliquid habet. A Dem. pro augusto et venerando poni scribit Bud. Tribuitur autem et rei et personæ. Expon. etiam, beatus. Il. β'. Item admirandus, mirus: ut Epigr. l. 2. δαιμονίας βραδύτας. ¶ In malam etiam partem ponitur pro, tolerandus, miser: ut, δαιμονία τύχη, pro dura et miseranda fortuna, apud Plat. Sic sæpe in compellationibus: ut apud Herodot. in Melp. δαιμόνιε ἀνδρῶν. † Sic ὦ δαιμόνιε mi vir. Aristoph. Nub. 1135.† Sic Il. δ. et β'. et Aristoph. in Nub. † 814. ὦ δαιμόνιε.† (R. 44. 176. Theoc. ις'. 22.) [Plat. Conviv. θεὸς δὲ ἀνθρώπῳ οὐ μίγνυται, ἀλλὰ διὰ τούτου (sc. δαιμονίου) πᾶσά ἐστιν ἡ ὁμιλία καὶ ἡ διάλεκτος θεοῖς πρὸς ἀνθρώπους,——καὶ ὁ μὲν περὶ τὰ τοιαῦτα σοφὸς, δαιμόνιος ἀνήρ.]

Δαιμόνιον, neut. gen. (sicut et τὸ θεῖον) numen supremum. Deus supremus et divinitas mundi moderatrix. Isoc. τίμα τὸ δαιμόνιον. Apud Plat. in Galb. tonitrua et fulgura ἀπὸ τοῦ δαιμονίου proficiscuntur. Apud eundem vide libellum qui inscribitur περὶ τοῦ Σωκράτους δαιμονίου. (Eurip. Phœniss. 309.) ¶ Item pro spiritu impuro sive diabolo, in N. Test.

Δαιμονίως, mirabiliter, mirum in modum. apud Aristoph. [Pac. 539. καὶ γελῶσιν ἄσμεναι, καὶ ταῦτα δαιμονίως ὑπωπιασμέναι Ἁπαξάπασαι, &c. Pind. Olymp. Θ. 167. Τοῦτο δὲ προσφέρων ἄθλον, Ὄρθιον ὤρυσαι θαρσέων, Τόνδ' ἀνέρα δαιμονίᾳ γεγάμεν, &c. Schol. τοῦτον δαιμονίᾳ μοίρᾳ γεγενῆσθαι, &c.]

Δαιμονιώδης, ad dæmonia pertinens.

Δαιμονικὸς, dæmoniacus, i. qui à dæmone seu dæmonibus possidetur, à dæmone inspiratus seu afflatus: ut, δαιμονικὸς, apud Plat. in Pericle.

Δαιμονικὸς, dæmonicus, qui est dæmonis: ut, δαιμονικὸν οἶστρον ἐμπεσὼν, Chrysost. de Sacerd.

Δαιμονίζω, pro dæmone habeo, i. pro Deo. Hesych.

Δαιμονίζομαι, à dæmonio teneor seu possideor. apud Evangelistas. [S. Matth. iv. 24. προσήνεγκαν αὐτῷ——δαιμονιζομένους,——καὶ ἐθεράπευσεν αὐτούς.]

Δαιμονάω, ῶ, sum dæmoniacus, à dæmonio teneor. Luc. Generalius accipitur pro, insanio, furore correptus sum. Plut. in Pericle, περὶ τὰ θεῖα δαιμονῶντι. Sic et apud Xen. Apomn. 1.

Composita.

Ἀγαθοδαιμονισταὶ, qui parcè bibunt. vide Erasm. in hac voce.

Ἀναδαιμονίζειν, Hesych. iterum sortiri.

Ἀνθρωποδαίμων, Deus ex homine factus. [Eurip. Rhes. 970. Κρυπτὸς δ' ἐν ἄντροις τῆσδ' ὑπαργύρου χθονὸς, Ἀνθρωποδαίμων κείσεται βλέπων φάος, &c.] Suidas scribit, ἀνθρωποδαίμονας fuisse dæmones qui humano induti corpore, atque sic et dæmones et homines existentes, totum orbem concusserint.

Ἀποδαιμονίζω, ab Hesych. exp. furo.

Βαρυδαίμων, cui gravis et inimica est fortuna, infelix: ut, ψυχὴ βαρυδαίμων, in Epigr. [Aristoph. Eccles. 1094. Ἆρ' οὐ κακοδαίμων εἰμί; βαρυδαίμων μὲν οὖν——καὶ δυστυχὴς, &c. Eurip. Alcest. 865. Ὦ βαρυδαίμονα μήτηρ μ' ἔτεκεν. Troad. 112. Δύστανος ἐγὼ τῆς βαρυδαίμονος Ἄρθρων κλίσεως, ὡς διάκειμαι, &c.]

Βαρυδαιμονία, gravis fortuna, grave infortunium. apud Lys.

Βαρυδαιμονέω, ῶ, gravi fortuna premor, graviter mihi est infensa fortuna, miserrimus sum. ex Aristoph. [Equit. 553. Μειρακίων θ' ἅμιλλα λαμπρυνομένων ἐν ἅρμασιν, καὶ βαρυδαιμονούντων. Schol. ὅτι ἄθλιοι ἦσαν οἱ ἱπποτροφοῦντες, καταναλίσκοντες αὐτῶν τὴν οὐσίαν.]

Βλεπεδαίμων, vulgò exp. retortis oculis, horrificoque aspectu intuens. A Cam. exp. strabus, quasi attonitus.

Δεισιδαίμων, qui dæmones seu deos esse metu adactus credit. Plut. περὶ δεισιδαιμ. Item qui meticulosè dæmones seu deos colit, superstitiosus. Nax. δεισιδαίμων πολίτης. [Act. Apost. xvii. 22. Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, κατὰ πάντα ὡς δεισιδαιμονεστέρους ὑμᾶς θεωρῶ. Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 3. ἐν τῷ τοιούτῳ γὰρ δὴ οἱ δεισιδαίμονες ἧττον τοὺς ἀνθρώπους φοβοῦνται. De Agesilao. Cap. 11. §. 8. ἀεὶ δὲ δεισιδαίμων ἦν, νομίζων τοὺς μὲν καλῶς ζῶντας, οὔπω εὐδαίμονας, τοὺς δ' εὐκλεῶς τετελευτηκότας, ἤδη μακαρίους.]

Δεισιδαιμονία, dæmonum deorumve metus superstitiosus. Plut. in Alex. Est etiam religio. Bud. enim apud Athen. δεισιδαιμονίᾳ συνέχεσθαι, religione teneri. Et apud Plut. δεισιδαιμονία ἥψατο τῆς πόλεως, religio civitatem invasit. [Act. Apost. xxv. 19. ζητήματα δέ τινα περὶ τῆς ἰδίας δεισιδαιμονίας εἶχον πρὸς αὐτὸν, &c.]

Δεισιδαιμονέω, ῶ, deorum metu superstitioso teneor. apud Suid.

Δυσδαίμων, infortunatus. Δυσδαίμων τύχη, Plut. q. d. infortunatus casus. (Æsch. Pers. 1010. Eurip. Med. 712. id. Phœniss. 1541. Soph. Œdip. Tyr. 1386.)

Δυσδαιμονία, infortunium. Andocid.

Εὐδαίμων, fortunatus, felix, beatus, ut, εὐδαίμων τε καὶ ὄλβιος, Hesiod. in Erg. (Eurip. Med. 1232. Soph. Œdip. Tyr. 1221.) Plat. et Isocr. εὐδαίμονας et μακαρίους copulant. Apud Aristot. eth. 1. c. 13. εὐδαίμονας et ἀθλίους opponuntur. Item dives, opulentus, apud Herodot. l. 1. et Xen. [illegible] Paus. in Phocicis. † Εὐδαίμων κτῆνος, pecus. Xen. Pæd. p. 210. c. Comp. Xen. Pæd. p. 199. c. Superlat. est apud Xen. Pæd. l. 3. p. 84. d.†

Εὐδαιμόνως, fortunatè, feliciter. Plat. Isoc. Aristot.

Εὐδαιμονέστερον, felicius.

Εὐδαιμονέστατα, felicissimè.

Εὐδαιμονία, felicitas, beatitudo, beatitas. † Xen. Pæd. 1. 5. 9.† Plat. in Epitaph. πάντα τὰ πρὸς εὐδαιμονίαν φέροντα, omnia quæ ad beatè vivendum ferunt. (pl. Soph. Œdip. Tyr. 1214.)

Εὐδαιμονέω, ῶ, beatus sum, beatè vivo: εὐδαιμονοῦντας γηρᾶν. Xen. Pæd. 4. (Eurip. Med. 566. 953. 1075. id. Phœniss. 1046. Aristoph. R. 1464.)

Εὐδαιμόνημα, res beata et felix. Luc. in imaginibus.

Εὐδαιμονικὸς, ad felicitatem idoneus, ad felicitatem pertinens. Item beatus: ut Aristot. eth. 10. ἐνέργεια εὐδαιμονικωτάτη.

Εὐδαιμονικῶς, beatè, ex Aristoph. in Pace.

Εὐδαιμονίζω, beatum judico, beatum prædico. Aristot. τὸν τελευτήσαντα ἀθλίως, οὐδεὶς εὐδαιμονίζει. Dicitur et εὐδαιμονίζω et τινὰ, ut Luc. in Somn.

Εὐδαιμονισμὸς, opinio beatitudinis quæ de aliquo concipitur, vel prædicatio beatitudinis. Aristot. eth. 4.

Εὐδαιμόνισμα, quod pro beatitudine habetur, sive id in quo felicitas collocatur. Plat. ep. 8.

Decomp. Ἐνευδαιμονέω, ῶ, feliciter vivo, felicem vitam dego, in Thuc. l. 2.

Συνευδαιμονέω, simul beatus sum. Xenophon. [Græc. Hist. lib. 5. νῦν δὲ συνεχῶς χρὴ ἔτι ὁμοίως γίγνεσθαι, ὅπως ἄλλως μὲν ξυστρατεύωμεν, ἄλλως δὲ ξυνευδαιμονῶμεν.]

Κατευδαιμονίζω, fortunatum dico, beatum prædico.

Πανευδαίμων, omni ex parte beatus, felicissimus. Luc. in somno.

Τρισευδαίμων, ter fortunatus, i. fortunatissimus. Luc.

Ὑπερευδαιμονέω, ῶ, felicissimus sum omnium. Luc. in somn. et Aristot. rhet. l. 2.

Ἐχθροδαίμων, invisus diis. Item infelix, apud Soph. ubi Œdip. de se ipso dicit, τίς ἐχθροδαίμων μᾶλλον ἂν γένοιτ' ἀνήρ; (Œdip. Tyr. 816.)

Ἰσοδαίμων, æqualis sorte, ejusdem sortis. Pind. Nem. 4. [136.] Ἰσοδαίμων, est etiam ἰσόθεος. Æsch. in Persis. [633. ἦ ῥ' ἀΐει μου μακαρίτας ἰσοδαίμων βασιλεὺς, &c. Schol. ὁ ἰσόθεος βασιλεὺς, &c.]

Κακοδαίμων, infelix, miser. Luc. de sacrif. θεοῖς ἐχθροὺς καὶ κακοδαίμονας. (Aristoph. R. 33.) Exponitur etiam malus dæmon seu genius, malus spiritus. Κακοδαιμονέστερος, infelicior. Laërt. in Aristippo.

Κακοδαιμονία, infelicitas, apud Synes. Pejus est, quàm μανία, apud Aristoph. in Pluto.

Κακοδαιμονέω, ῶ, infelix sum, adversa fortuna conflictor. Phil. de vit. M. l. 3. Laërt. in Aristot.

Κακοδαιμονάω, ῶ, à malo genio agitor, sum fanaticus, intemperiis agor. Aristoph. in Pluto.

Κακοδαιμονίζω, infelicem judico, infelicem existimo. Strabo lib. 11.

Decomp. Τρισκακοδαίμων, ter infelix, infortunatissimus. Aristoph. in Pluto. (R. 19.)

Κοιλιοδαίμων, quorum venter Deus est. Athen. l. 12. γάστρων καὶ κοιλιοδαίμων ἄνθρωπος.

Ὀλβιοδαίμων, fortunatus. Il. γ'.

Σοροδαίμων, capularis dæmon, bustuaria larva seu sepulchralis, nam σορὸς capulum, i. sarcophagum significat. Plut. de inst. puer. scribit senes vulgato convitio sic appellari solitos fuisse, sicut et κρονολήρους.

Τρυγοδαίμονες, dæmones peruncti fæcibus ora. Sic vocantur poëtæ qui fæcibus ora peruncti se cognoscerentur, plaustrisque invecti sua poëmata canebant. Aristoph. in Nub. † 295.†

Φιλοδαίμων, dæmonum amans, dæmonum cultor. apud Greg.

ΔΑΙ'Ω, disco, doceor. In hac quidem significat. inusitatum est δαίω, sed usitata sunt formata ab eo tempora: ut primùm δέδαα (pro ἔδαα) i. novi, et apud Hom. δεδάασι γεραίρειν. Et pro docui, ut Odyss. φ'. ὃν Ἥφαιστος δέδαεν καὶ Παλλὰς Ἀθήνη τέχνην παντοίην. Et partic. δεδαώς. Item δεδάηκα, quod quidam pro δέδαηκα, dictum putant, alii à δάω inusit. formant. Od. θ'. εἴ τιν' ἄεθλον οἶδέ τε καὶ δεδάηκε. Sic et passivum δεδάημαι, unde δεδαημένος cum genit. pro perito: ut, δεδαημένος ἔργων, Apoll. Arg. l. 1. Et cum accus. ut, παλαισμοσύνην δεδαημένος. Epigr. l. 1. Reperitur et fut. δαήσομαι. Od. γ'. Usitatius et Aor. 2. pass. ἐδάην, (Æsch. Ag. 126.) unde δαῆναι et δαήμων, ut, δαήμονες ἀέθλων, pro γνῶναι περὶ ἀέθλων. (Æsch. Eum. 305. ἐδάην. V. Eurip. Phœniss. 777. δαῖον φλόγα. Æsch. Ag. 505. δαΐς. Ch. 602. pro πυρπόλος. it. Theoc. ιζ'. 81.) ¶ Item epulum præbeo: ut, δαίω τινὰ, epulum præbere alicui. Sic apud Herod. lib. 1. τὸν Ἀστυάγης ἀνόμῳ τραπέζῃ ἔδαισε. Δαίειν γάμον, epulum nuptiale celebrare: ut Il. ν'. δαῖσαν δὲ γάμον μετὰ Μυρμιδόνεσσι. Sic et Eurip. dixit, δαίσομαι ὑμεναίους. ¶ Item divido, partior, (ut volunt gram.) propriè de eo partiendi modo, qui in conviviis erat. In hac sign. usitatior est vox pass. ¶ Item comburo, incendo. Il. υ'. [illegible] Ἀχαιῶν.

Derivata ex δαίω, id est, disco, &c.

Δαίομαι, vide in Δαίω.

Δαΐω, apud Hom. pro δαίω. Il. φ'. [illegible]

Δαήμων, doctus, i. gnarus, peritus, ut Od. θ'. δαήμων ἄθλων. Superlat. Δαημονέστατος, apud Xen. † Pæd. 1. 2. 12.† et Arrian. l. 6.

Δαημοσύνη, ἡ, peritia, scientia. Apoll. Arg. 1. 2.

Δάϊς, peritus, ἔμπειρος, in Epigr. δάϊς τεχνῖτα. Item hostilis, vide in δαίω, i. uro. (Aristoph. R. 925.)

Composita.

Ἀδαής, έος, ὁ καὶ ἡ, ignarus, imperitus. Hesiod. in Terpsich. et Xen. Pæd. 1.

Ἀδαεστί, imperitè.

Ἀδάητος, incognitus. Hesiod. εἰς ἀδάητα στρεφόμενος.

Ἀδαήμων, imperitus: ut, μάχης ἀδαήμονι φωτί, Il. ἐ. [634. ubi Schol. Ἀδαήμονι. Ἀπείρῳ, ἀμαθεῖ. cui exemplo addas Iliad. ν. 811. μάχης ἀδαήμονες. Schol. ἀμαθεῖς. Odyss. M. 208. κακῶν ἀδαήμονες. Herodot. Uran. lib. 8. §. 65.]

Ἀδαημονία, imperitia, apud Hesych.

Ἀρτιδαής, qui nuper didicit, qui nuper cognovit, vel qui nuper cognitus est, seu mente perceptus, apud Suid.

Αὐτοδαής, qui ex se ipso et sine magistro didicit. Et pass. αὐτοδαῆ ὀρχήματα, apud Soph. in Ajace, quorum scientia sine magistro percepta est.

Ἐκδαίομαι, inusitat. edisco: unde aor. 2. ἐξεδάην. Apoll. 4. Argonaut.

Συνδαίομαι, cognosco. Hom.

(Ὀρθοδαής. Æsch. Ag. 1031.) ‡ peritus.‡

Παντοδαής, (q. d. omniscius) qui omnia didicit. Democriti epith. apud Laërt.

Προδαῆναι, prænoscere, præscire: † Apollon. Arg. 1. 106.† unde partic. προδαείς, ap. Hom. [Od. Δ. 396.]

Πρωτοδαής, qui primus scit, qui primus didicit. Opp. 4. Hal.

Derivata à δαίω, epulum præbeo.

Δαίνυμαι, epulor. Od. σ'. v. 408. Ἀλλ' εὖ δαισάμενοι κατακείετε οἴκαδ' ἰόντες. Ponitur et simpliciter pro edere. Phocyl. Μηδὲν θηρόβορον δαίνυ κρέας.

Δαίσιμον, ου, τὸ, edule, quod esui est. Hesych.

Δαίνυμι, epulas do seu tribuo. Il. ί. Δαίνυ δαῖτα γέρουσι.

Δαίνυμαι, epulor, comedo, depascor. Od. κ'. ἥμεθα δαινύμενοι κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἡδύ. Impropriè apud Plat. ex Pind. δαίνυ βροτῶν σώματα. (Soph. Tr. 784. 1104. Theoc. ιγ'. 38.)

Δαίς, δαιτός, ἡ, epulum, epulæ. Od. θ'. Αἰεὶ δ' ἡμῖν δαίς τε φίλη κίθαρίς τε χοροί τε. Hesiod. in Erg. τὸν φιλέοντ' ἐπὶ δαῖτα καλεῖν. † Th. 802. Xen. Pæd. l. 4. p. 7. b.† (Δαῖτες εὔδειπνοι. Eurip. Med. 201. δαιτὸς πλήρωμα, ib. 203. Æsch. Ag. 740. Ch. 481.)

Δαίτη, ἡ, idem quod δαίς. Il. κ'. Αἰεὶ δ' ἐν δαίτῃσι καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσται. Et Apoll. Arg. 2. δαίτης ἀμφίεπον.

Δαιτόθεν, è convivio, ex epulo. Od. κ'. (Theoc. ιζ'. 78.)

Δαιταλεύς, έος, ὁ, conviva, epulo. Athen. l. 6. et 14. (Æsch. Pr. 1025.)

Δαιταλάω, ῶ, epulor, convivor. Lycophr.

Δαιτύς, ύος, idem quod δαίς. Il. χ'. v. 496.

Δαιτυμών, όνος, ὁ, epulo, i. qui epulas instituit. Odyss. η'. Δαιτυμόνας δ' ἐς δώματ' ἄγον θείου βασιλῆος. Item epulo, i. qui epulatur. Od. χ'. μετ' ἐρίηρσι δαιτυμόνεσσι. Eust. apud Hom. posteros accipi scribit pro amicis qui ad epulum seu convivium vocantur. Plat. l. 1. de rep. ὥσπερ δαιτυμόνα τινὰ καὶ μέλλοντα ἑστιάσεσθαι. Δαιτυμονεὺς pro eodem, Nonn. σὺν σοὶ δαιτυμονεῦ.

Δαιτύω, voro, helluor. Hesych.

Composita.

Ἀβρόδαιτος, mollibus dapibus seu cibis delicatis instructus: apud Athen. l. 1.

(Ἄδαιτος, ἣ οὐδεὶς θοινᾶται. Æsch. Ag. 155.)

Ἐνδαιτέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, (depon.) epulor, convivor.

Ἐνδαιτεύομαι, εῦμαι, pro eodem. Hesych.

Ἡμιδαής, έος, ὁ καὶ ἡ, semesus. In Anth. epigr. ἡμιδαὴς σκύλαξ. Item semiustus, à δαίω, i. uro.

Καταδαίνυμαι, epulor, comedo. Nonn. (Theoc. Id. 4. 34.)

(Λαγοδαίτας. V. Æsch. Ag. 126.) ‡ leporum epulator.‡

Μεταδαίνυμαι, idem quod μεταδαίομαι. Hom. Iliad. χ'.

Μεταδαίομαι, quidam interpr. inter alios epulor: particeps sum epuli.

Πανδαισία, ἡ, epulum, quum unusquisque sua opsonia secum portans in medium conferebat: aut quum multis propositis edulibus, caperet quisque quod vellet, ut tradit Aristoph. schol. in pace. Apud Herodot. in Terpsich. pro convivio opipero, et veluti saliari, Bud. poni scribit.

(Συνδαίτωρ. Æsch. Eum. 351.) ‡ Conviva communis.‡

Derivata à δαίω i. divido.

Δαίομαι, divido, partior. Od. ί. v. 140. κρέα δαίετο, καὶ νεῖμε μοίρας. Item divider. Herodot. † Hesiod. Asp. 165.† (Aristoph. R. 851.)

Δαιτρός, οῦ, ὁ, coquus: nam coqui est dividere escas frustulatim et sedentibus in mensa distribuere. Plut. in symp. et Od. ρ'. Item δαιτρὸς exp. μαγειρευόμενος, ἐκ μεταφορᾶς τοῦ τὰ κρέα μερίζοντος δαιτροῦ: ut Eust. tradit. Il. δ'.

Δαιτροσύνη, ἡ, scientia ministrandi more δαιτροῦ. Od. π'.

Δαιτρεύω, more δαιτροῦ carnes distribuentis divido. Item δαιτρὸς ago. Il. λ'. τὰ δ' ἄλλ' ἐς δῆμον ἔδωκε Δαιτρεύειν. Apud Poll. Arg. 2. ἀλλ' ἕκαστος δαίτρευον, exp. mactabant.

Δαίτρευσις, ἡ, ministratio τοῦ δαιτροῦ.

Δαΐζω, ίσω, et ξω, Il. β'. χιτῶνα περὶ στήθεσσι δαΐξαι, divido, partior, ut Od. ξ'. v. 434. Καὶ τὰ μὲν ἑπτάχα πάντα διεμοιρᾶτο δαΐζων. ¶ Item discerpo, lanio: ut Il. σ'. v. 27. φίλῃσι δὲ χερσὶ κόμην ᾔσχυνε δαΐζων. ¶ Item occido: videtur propriè significare, occido discerpendo, vel tanquam membratim concidendo: apud eundem. (Æsch. Ag. 216. Ch. 394. Suppl. 688.)

Δαΐζομαι, divídor. Il. ί. v. 8. Item concidor: unde δεδαϊγμένος χαλκῷ, apud Hom.

Δαΐκτης, id est, διακόπτων, Æsch. in ἑπτὰ ἐπὶ Θ. [931.]

(Δαΐκτωρ, προς. Æsch. Suppl. 805.) [πρὶν δαΐκτορας βίᾳ καρδίας γάμου κυρῆσαι. Schol. τοῦ γάμου δαϊκτῆρος τῆς καρδίας μου.]

Δάζομαι, divido, partior, ut δαΐζω, ex quo fieri videtur. Odyss. γ'. Μοίρας δασσάμενοι δαίνυντ' ἐρικυδέα δαῖτα. Et Od. ί. ἀτέμβοντα δασσάμενοι. † Hesiod. Theog. 112.† Et Xen. Pæd. 4. πῶς τι μᾶλλον ἡμῖν δάσονται, εἰ μὴ ἐγκλείσασθαι. Apud Hesiod. σπέρματα δάσσασθαι, dispertiri semina, seu dispergere. Exp. etiam assigno, quia videlicet, qui partitur suam cuique portionem assignat: ut apud Hesiod. † Th. 303.† Ἔνθ' ἄρα οἱ δάσσαντο θεοὶ κλυτὰ δώματα ναίειν. Exp. et dilanio, discerpo: ut Il. ψ'. Ἕκτορα δεῦρ' ἐρύσας δώσειν κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι. Sic et Il. χ'. Ἀλλὰ κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατὰ πάντα δάσονται.

Δασμός, οῦ, ὁ, divisio, partitio. (Soph. Œdip. Tyr. 36.) Il. ά. ἤν ποτε δασμὸς ἵκηται. ¶ Item tributum, vectigal: quod qui tributum pendunt, illius solutionem inter se partiuntur: hinc apud Xen. † Pæd. l. 4. p. 113. b.† δασμὸν ἀποφέρειν, vel ἀποδιδόναι, tributum pendere. † et ἀπάγειν Xen. Pæd. 2. 58. b.†

Δάσμα, τὸ, partitio. Δάσματις, idem. Hesych.

Δατέομαι, οῦμαι, idem quod δάζομαι, (ex quo etiam formari videtur) divido, partior. Il. ί. δατεώμεθα ληΐδ' Ἀχαιοί.

Δάτησις, Hesych. divisio, partitio.

Δατητής, οῦ, ὁ, divisor, distributor: ex Aristot. (Æsch. S. c. Th. 959.)

Δατήρ, distributor, divisor. Æsch. in ἑπτὰ ἐπὶ Θ. [716. ἄγαν δ' ἀληθὴς ἐνυπνίων φαντασμάτων Ὄψις, πατρῴων χρημάτων δατήρ. Schol. δατήρ. μεριστής.]

Composita: ac primùm ex δαίω.

Ἀδαίετος, non divisus. Apoll. 3. Arg. [1031.]

† Ἀμφιδαίω. Hesiod. Asp. 62. κόνις σφ' ἀμφιδεδήει. pulvis circa illos dividebatur, ut ibi Schol. Grævius tamen exponit ardebat ab τῷ infra ἀμφιδαίω.†

Ἀμφιδαής, utrinque secans: ut, ἀμφιδαὴς μάχαιρα, apud Suid.

Ἀναδαίομαι, ut, ἀναδαιομένη γῆ, ager qui dividitur. [Pythiæ Oraculum apud Herodot. Hist. lib. 4. §. 159. Ὃς δέ κεν ἐς Λιβύην πολυήρατον ὕστερον ἔλθῃ Γᾶς ἀναδαιομένας, μετά οἵ ποκα φαμὶ μελήσειν.]

Γεωδαισία, ἡ, terræ partitio seu divisio. Aristot. metaph. 2.

Ἰσοδαίτος οἶκος, Suid. ὁ ἰσόμοιρος καὶ οὐ μεριστός, ὁ ἐξ ἴσου καταληφθεὶς δύο τισί. Aliis est μεμερισμένος. apud Call. hymn. in Jovem.

Ἡμιδαής, semidivisus.

Κρεωδαισία, carnium distributio, carnium in frusta concisarum distributio, visceratio. Apud Athen. l. 10. et Plut. symp. 2. probl. 10. Apud Syn. κρεωδαισίας ἀνοχὴ, abstinentia carnium.

Κρεωδαίτης, ου, ὁ, carnium in frusta concisarum distributor. Plut. loco paulò antè citato.

Μεταδαίομαι, idem quod δαίομαι.

Χρηματοδαίτης, pecuniæ divisor. [Æschyl. Sept. c. Theb. 735. κτεάνων χρηματοδαίτας. Schol. β'. τῶν τοῦ Οἰδίποδος κτημάτων μεριστής.]

Composita ex δαιτρός.

Ἄδαιτρον, non distributum, non divisum. Hesych.

Ἀδαίτρευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. δαιτρεύσεως expers: ut, μετὰ δεῖπνον ἀδαιτρεύτοιο τραπέζης, apud Nonn.

Ἐπίδαιτρον, ου, τὸ, opsonium. Hesych.

Composita ex δαΐζω.

Ἀδάϊκτος, non dilaceratus, non dilaniatus, purus. Hesych.

Ἀνδροδάϊκτος, exp. viros perimens: schol. Aristoph. (lethifer. Aristoph. R. 1293. Æsch. Ch. 859.) [νῦν γὰρ μέλλουσι μιανθεῖσαι πειραὶ κοπάνων ἀνδροδαΐκτων, &c. hominesdomantium.]

Αὐτοδάϊκτος, à se ipso interfectus. [Æschyl. Sept. c. Theb. 740. ἐπειδὰν αὐτοκτόνως αὐτοδάϊκτοι θάνωσι, &c. Schol. αὐτοὶ ἑαυτοὺς φονεύσαντες, τῷ ἑαυτῶν σιδήρῳ ἑαυτοὺς τρώσαντες. Schol. β'. αὐτοσφαγεῖς.]

Ἡμιδάϊκτος, semioccisus.

(Λουτροδάϊκτος, Æsch. Ch. 1071.) ‡ in latrinâ cæsus.‡

Πυργοδάϊκτος, id est, τοὺς πύργους μεταβαλόντων καὶ κατηρειπόντων. Æsch. in Persis. [104.]

Συνδαΐζω, simul occido. Soph. ἀλλά με συνδάϊξον.

Χειροδάϊκτος, manu seu manibus cæsus, i. interfectus. Soph. in Ajace mastig. χειροδάϊκτα σφάγια.

Ψυχοδαΐκτης, Bacchus dicitur animorum diremptor. ex Epigr.

Ὠμοδάϊκτος, crudeliter laniatus, vel qui crudus laniatus est. Hesych.

Composita ex δάζομαι.

Ἄδαστος, non divisus. Soph. [Aj. Flag. 53. Καὶ πρός τε ποίμνας ἐκτρέπω, σύμμικτά τε Λείας, ἄδαστα βουκόλων φρουρήματα. Schol. Ἄδαστα. ἀδιαίρετα, ἀμέριστα.]

Ἄδασμος, non solvens tributum. Hesych. ex Æschylo.

Ἀναδάζομαι, iterum divido, rursus partior. Thuc. l. 5. καὶ ὁ δῆμος τὴν γῆν ἐπενόει ἀναδάσασθαι. ¶ Item pro δάζομαι, partior, divido, distribuo: ut exp. apud Plut. in Lyc. ἀναδάσασθαι χώραν, agrum dividere. Apud Luc. ἀναδάσασθαι τὴν γῆν, Bud. expon. viritim dividere.

Ἀναδασμός, divisio seu partitio quæ fit de integro. Item divisio, partitio, distributio. Dem. Isoc. Plat.

Ἀνάδαστος, divisus, distributus: ἀνάδαστον χώραν ποιεῖν vel γῆν, apud Aristot. pol. 5. exp. dividere vel viritim dividere, vel æqua portione dividere. Sic et apud Plat. ¶ Item rescissus: ut Dion. hist. ἀνάδαστα τὰ πραχθέντα αὐτῷ πάντα γένηται.

Ἀποδάζομαι, divido, partior, impertior. Il. ρ'. Ἥμισυ τῷ ἐνάρων ἀποδάσσομαι. Et Herodot. ἀποδασάμενος τῆς στρατιῆς μέρος. (Theoc. ιζ'. 50.)

Ἀποδασμός, divisio, partitio. Item pars seu portio, apud Suid. [Thucyd. Hist. lib. 1. §. 12.]

Ἀποδάσμιος, portionalis seu partialis, h. e. pro parte seu portione cedens alicui, vel in divisionem cadens: cujus fit aut fieri debet divisio, aut jam facta est. [Herodot. Hist. lib. 1. cap. 146. Μινύαι δὲ Ὀρχομένιοι σφι ἀναμεμίχαται, — καὶ Φωκέες ἀποδάσμιοι, καὶ Μολοσσοί, &c.]

Διαδάζομαι, dispertior, divido, distribuo: ut, διεδάσαντο ἐς φυλάς. † Hes. Th. 544. et v. 885. καί τι.† [Herodot. Hist. lib. 4. cap. 146. δεξάμενοι δὲ τοὺς Μινύας, γῆς τε μετέδοσαν, καὶ ἐς φυλὰς διεδάσαντο.]

† Ἐπιδάζομαι, attribuo. ἐπὶ μοῖραν δάσσονται. Hes. Th. 789.†

Composita ex δατέομαι.

Ἀποδατέομαι, dispertior. Hesiod. in Theog. † 606.† ἀποφθιμένου δὲ διὰ κτῆσιν δατέονται.

(Ἐνδατέομαι, idem. V. Æsch. S. c. Th. 584. Soph. Œdip. Tyr. 214. Tr. 804.) [Eurip. Herc. Fur. 217. οὐ. Ὦ γαῖα Κάδμου, καὶ γὰρ εἰς σ' ἀφίξομαι, Λόγους ὀνειδιστῆρας ἐνδατουμένη, &c. Soph. Trach. 804. τὸ δυσπάρευνον λέκτρον ἐνδατούμενος, &c. Schol. σφοδρῶς λοιδορῶν, μεμφόμενος. κατὰ μέρος τῶν λεγομένων ἀναπολῶν. ἐνδατεῖσθαι γὰρ τὸ μερίζεσθαι. ὁ δὲ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν δαιτυμόνων. ἐνδατεῖσθαι γὰρ τὸ σφοδρῶς ἐσθίειν. Lege omnino quæ sequuntur.]

Derivata à δαίω, i. uro.

Δαίομαι, incendor, uror, ardeo. Soph. in Trach. (778.) Ὅπως δὲ σεμνῶν ὀργίων ἐδαίετο φλὸξ αἱματηρά.

Δαυθμός, incendium. Hesych.

Δαυκός, Hesych. est. θερμός. Item λαμπρός, πυρρωπός. Et χαμαιτρεφής.

Δαΐτις, ιδος, ἡ, fax magna et ardens. Item κατακεχρωτισμένης allii caput, Gal. in Gloss. Hippocr.

Δαΐς, ΐδος, ἡ, fax accensa seu ardens. Hesiod. † Asp. 275.† ἀπ' αἰθομένων δαΐδων σέλας εἰλύφαζε. ¶ Item pugna: pugna ardens aut fervens. (Æsch. S. c. Th. 931.) Il. ν'. Ἀρᾶται δὲ τάχιστα μιγήμεναι ἐν δαῒ λυγρῇ, ubi apocopen esse pro δαΐδι tradunt grammatici. † Sic et Schol. ad Hes. Th. 650.)

Δᾴς, δᾳδός, ex δαΐς per contractionem factum, tæda, fax. Xen. Pæd. 7. πολλὰς δᾷδας ἔχομεν ἃ ταχὺ πολὺ πῦρ τέξονται. Aristoph. in Nub. σὺ ἔχων δᾷδ' ἴθι πολλὰς φλέγων. (Aristoph. R. 316.)

Δᾳδώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, tædaceus, tædæ similis: ut, δᾳδώδης χρώματι, apud Theophr. Item tæda abundans: unde idem Theophr. πεύκην Ἰδαίαν dicit esse δᾳδωδεστέραν.

Δᾳδόω, ῶ, f. ώσω, in tædam convertor. Theoph. hist. pl. ὅταν αἱ ῥίζαι δᾳδῶσι καὶ φθείρονται. Item activè, in tædam converto. Idem Theoph. de caus. pl. l. 5. c. 15. ὅταν αἱ ῥίζαι δᾳδωθῶσιν.

Δᾴδωσις, εως, ἡ, in tædam mutatio. Theophr.

Δᾴδιον, ου, τὸ, facula. Pro tædaria item materia apud Diosc. accipi tradunt. [Aristoph. Pac. 959. φέρε δὲ τὸ δᾴδιον τόδ' ἐμβάψω λαβών. Cl. Kust. legit. δαλόν.]

Δᾳδώδης, idem quod δᾳδώδης. Theophr.

Δάϊος, ου, ὁ, hostilis. Eurip. in Andr. κατὰ μὲν οὖν στίβον δαΐας πλήμας ἐν ἰαχῇ. † Aristoph. Nub. 334. δαΐων ὁρμάν, vehementem impetum.† Et, ἔσχον δάϊα τύγματα, apud eundem. Et Soph. Τὸν ἐν δαΐαις ἄτρεστον μάχαις. Et, δαΐοις πολεμίοισι, formidolosus hostibus, ex Eurip. Δάϊοι plur.

num. (ut πολέμιοι, absolutè et substantivè capiendo) signif. hostes. Soph. in Œdipo Colon. Πέλοπος πώποτε βλαστὸν, φύτευμ' ἀχείρωτον, αὐτοποιὸν, ἐγχέων φόβημα δαΐων, i. τοῖς πολεμίοις. (Æsch. Pr. 352. Pers. 257. 991. Ch. 427. 428. Aristoph. R. 1034.) ¶ Atticè (ut tradit Soph.) capitur pro δύστηνος: ut in Ajace, Ὦ δαΐα Τέκμησσα, δύσμορον γένος. ubi tamen sunt qui pro αἰχμάλωτος, i. bello capta, accipiant. ¶ Aliam signif. vide in δαίω, i. disco.

Δάϊον, ου, τὸ, signum bellicum. item τέρας. Hesych.

Δηΐς, ΐδος, ἡ, Ionicè pro δαΐς, pugna.

Δήϊος, ου, ὁ, hostilis, infestus, idem quod δάϊος. Il. γ. δήϊον ἐς πόλεμον. Il. β. πρῆσαι δὲ πυρὸς δηΐοιο θύρετρα, infesto igni. Il. α. Ἀνδράσι δηΐοισι. Et plur. δήϊοι (ut δάϊοι) hostes. Il. γ'. et ς'. (Æsch. Ag. 568.)

Δηϊοτὴς, ῆτος, ἡ, pugna, bellum. Il. ι. [illegible] πολέμου καὶ δηϊοτῆτος. † Hes. Th. 662.†

Δηϊόω, ῶ, igni et ferro vasto, hostiliter depopulor aut occido. Il. ψ. Τρώων [illegible] χαλκῷ δηϊόων.

Δῃόω, ῶ, per syncopen dicitur pro eodem, etiam in prosa. Thuc. l. 2. ὁρῶσιν ἡμᾶς δῃοῦντάς τε καὶ τἀκείνων φθείροντας. † Δῃώσειν χαλκῷ, ferro occidere, Hesiod. Asp. 67. depopulari. Xen. Pæd. l. 3. p. 79. b. et c. χώραν. l. 5. p. 137. a. et passiv. interfici. Apollon. Arg. 1. 81.† Media etiam voce ponitur: ut, δηιώσασθαι τὴν νῆσον, insulam populari, apud Herodot. Et in pass. apud Thuc. l. 2. καὶ γὰρ ἔξω δῃουμένης. Et καταχρηστικῶς, apud Luc. δεδῃωμένος τὸν πώγωνα, detonso mento.

Δηιάω, pro eodem: ut Apoll. arg. 2. σταθμούς τε καὶ αὔλια δηιάασκον.

Δηΐζω, idem.

Δαλὸς, οῦ, ὁ, titio, torris. (Æsch. Ch. 607.) Od. ε. Ὡς δ' ὅτε τις δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε μελαίνῃ, Σπέρμα πυρὸς σώζων, ἵνα μή ποθεν ἄλλοθεν αὔοι. Sic Athen. l. 7. ἐνέκρυψε δ' ὥστε δαλὸν εἰς πολλὴν τέφραν. Ponitur et pro titione extincto, ut Bud. ex Luc. annotat. Δαλοὶ in cœlo si διαθέοντες ἀστέρες. Bud. ex Aristot. Meteorol. Hesych. μελάνουρον piscem hoc quoque nomine vocari scribit.

(Φρενοδαλὴς, παρακίνησις τῶν φρενῶν. Æschyl. Eum. 331. 344.)

Δαλερὸς, torridus, calidus, apud Plut. Symp. 4. quæst. 1.

Δαυλὸς, etiam dicitur, Eust. teste, pro δαλὸς, pleonasmo Æolico τοῦ υ. Ab Etym. exponitur etiam ὁ κατάφυτος καὶ δασὺς, quoniam τὰ δασέα ταχέως καίονται. Δαυλὸν verò exp. δασύ: item ἡμίφλεκτον ξύλον, ab Hesych. Ab Etym. quoque dicitur esse hirsutum et hispidum, ex Æschylo, (Suppl. 97.) Δαυλοὶ [illegible] καὶ [illegible] κατιδεῖν.

Ἀποδαλίζειν, (comp.) titione dedolare, vel contundere. Eurip. [Suppl. 716.] dixit etiam ἀποδαλίζων ξύλῳ, fuste contundo. [Cl. Barnes libentius legeret ἀποκαυλίζων, quod significat decutio et exscindo una cum ipso caule.]

Δᾷς, exp. lumen, ignis, lampas: unde δᾷς μετὰ χειρὸς ἔχουσα, apud Etym.

Δανὸς, οῦ, ὁ, aridus, siccus. Etym. et Hesych. unde, ἐπί τε ξύλα δανὰ κεάσσαι. At δᾶνος vide suo loco.

Δανοὶ, οἱ, defuncti: παρὰ τὸ δανὰ, τὸ ξηρὰ, utpote ξηροί. Etym. ex Heracl. Persicon l. 2. Alioqui Δαναοὶ sunt Græci.

Δανάκη, ἡ, nomen barbarici numismatis paulò plus obolo valentis, quod defunctis in os ponebatur et Charonti persolvebatur pro Stygiæ paludis transmissione. Sic dictum quasi τοῖς δανοῖς ἐμβαλλόμενον.

Composita: ac primùm ex δαίω.

Ἀμφιδαίω, circumaccendo. Il. ζ. πόλεμός τε ἄστυ τόδ' ἀμφιδέδηε, circumardet.

Ἀποδαίω, comburo, δαίω. Opp. lib. 4. de Venat.

(Ἀνδαίω. Æsch. Ag. 313.) [Pro Ἀναδαίω. Vide Notam Cl. Stanl.]

Ἐνδαίω, idem quod δαίω, incendo. Pind. Pyth.

Θεσπιδαὴς, divinitus ardens, vel divinitus lapsus aut immissus: ut, θεσπιδαὲς πῦρ, apud Hom.

Ἡμιδαὴς, semiustus. Vide et alias signif. suprà.

Περιδαίω, circum comburo, accendo. Apoll. 4. Arg. [58.]

Πυρδαλεῖον, ου, τὸ, locus ubi ignem accendunt: focus, culina. Hesych.

(Πυρδαὴς. Æsch. Ch. 603.) ‡ Comburens. ‡

Πύρδαλον, sive πύρδανον, igniarium, titio ignitus qui cineribus obruitur ad conservandum ignem. Et pro πυρδαλεῖον. Hesych.

Composita ex δὰς.

Ἄδᾳδος, ου, ὁ καὶ ἡ, tædam non habens. Theoph.

(Ἔνδᾳς, ᾳδος. Æsch. Eum. 1047. i. e. μετὰ λαμπάδων.)

Ἔνδᾳδος, qui tædam in se habet. Theoph. hist. pl. l. 9. c. 2. ἅπασα γὰρ ἔνδᾳδος πίτυς ταῖς ἄλλαις.

Ἐνδᾳδόω, ῶ, idem propè quod δᾳδόω, seu ἔνδᾳδον reddo: unde in pass. apud Theoph. hist. pl. l. 9. c. 2. ταῦτα δὲ ὅταν [illegible], ἐν ἐνίοις (ὕστερον) πάλιν ἐνδᾳδοῦσθαι.

Composita ex δήϊος, δηόω, &c.

Ἀδῄϊον, ab Hesych. exp. quod devastatum et bello infestatum non est: vel etiam quod devastari et bello infestari nequit, nec βλάπτεσθαι τῇ ἐπὶ λογχῇ. Ab eodem exp. etiam, injucundum, ignotum.

Ἀδῆον, idem H. affert pro ἀδήϊον.

Ἀδῄωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non vastatus. Xen. Hell. 3. ταύτην τὴν χώραν ἀδῄωτον διαφυλάττειν.

Καταδηϊόω, et καταδῃόω, vasto, devasto, deprædor, excindo. Hesych.

Μενεδήϊος, ου, ὁ καὶ ἡ, bellicosus, belli patiens. Apoll. Arg. 2. μενεδήϊον Εὐρύτου υἷα, i. ἐμμενετικὸν ἐν τῷ πολέμῳ. παρὰ τὸ δήϊος.

ΔΑ'ΚΑΡ, genus quoddam casiæ ab Arabibus sic dictæ. Diosc. l. 1. cap. 12.

ΔΑ'ΚΝΩ, (F. δήξω, vel δήξομαι potius, ab inusitato δήκω) mordeo: ut, δάκνουσι καθάπερ αἱ γυναῖκες, apud Plut. in Alcib. apud Æschylum, στόμιον δάκνειν, Ciceroni est mordere frænum. Metaphorice etiam (ut et mordeo apud Latin.) rebus inanimatis tribuitur, corpus aut animum quasi pungentibus aut urentibus. (Metaph. συμφορὰ δάκνει. Æsch. Pers. 848. Eurip. Med. 1347. Phœniss. 390. Aristoph. R. 43. Soph. Tr. 258. 993. Pass. ib. 1133.) Diosc. ἡ δὲ ῥίζα δριμεῖα, δάκνουσα τὸν φάρυγγα. Pro quo Plinius, radix gustu acri mordet. Il. ε. δάκε δὲ φρένας Ἕκτορι μῦθος. Personæ etiam tribuitur, ut Aristoph. in Vesp. δάκνει σεαυτὸν καὶ τὸν ἀπολογούμενον. † Δάκνειν θυμόν. Aristoph. Nub. 1372. τινὰ θυμὸν, i. e. κατὰ θυμόν. Sic Hesiod. Th. 567. aliquem in animo.†

Δάκνομαι, mordeor. Xen. Pæd. 7. ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Κῦρος ἐδήχθη. (ψυχὴ δηχθεῖσα κακοῖσι. Eurip. Med. 110. 218. 1372. Æsch. Ch. 995.)

Δακνάζω, et δακνάζομαι, idem quod δάκνω. Æsch. in Persis. [571. στένε καὶ δακνάζου, &c. Schol. στέναζε καὶ δακνάζου (παραγωγῆς ἀντὶ τοῦ δάκνου.)]

* Δακνὰς ἵππος, mordax equus; Phrynichus Appar. Soph. p. 36. *

Δακνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, mordax. Gal. δακνῶδες καὶ δριμύ. Item δακνώδης πυρετὸς dicitur, à calore mordaci et acrimonia sua pungente atque rodente.

Δάκος, εος, τὸ, (propriè) animal morsu aut ictu homini nocens. Nic. in Ther. Promiscuè et de aliis belluis ac feris dicitur. Eurip. (Æsch. Pr. 585. S. c. Th. 564. Ag. 833. 1241. Ch. 528. Suppl. 274.)

Δάκετον, ου, τὸ, pro eodem. Theophr. hist. pl. l. 9. c. 21. et Diosc. l. 7. cap. 1.

Δῆγμα, τὸ, morsus. Plut. in Lyc. (Æsch. Ag. 1173.)

Δηγμὸς, οῦ, ὁ, pro eodem, Plut. in Pericle, et de discern. am.

Δῆξις, εως, ἡ, morsus, i. ipsa mordendi actio, rosio. Metaph. etiam capitur, ut et morsus apud Latinos. Plut. in Lyc.

Δίξ, [illegible], ὁ, vermis lignum corrodens, ut tradit schol. Hesiod.

Δακτήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, mordendi vim habens, mordax. Eurip.

Δήκτης, ου, ὁ, mordens, mordax. Plut. de discern. am. (Δηκτής. Æsch. Ag. 1460.) ‡ idem. ‡

Δηκτικὸς, mordax, mordendi vim habens. Athen. l. 3.

Composita: ac primùm cum præpos.

Ἀναδάκνω, remordeo, seu mordeo.

Ἀνάδηξις, remorsus, remorsio.

Ἀντιδάκνω, vicissim mordeo, remordeo. [Arrian. in Epictet. lib. 4. cap. 5. τί οὖν σε δεῖ πρὸς τοῦτο; ὡς μὲν λύκος, ἀντιδάκνειν, καὶ ἄλλους πλείονας λίθους βάλλειν. Herodot. Hist. lib. 4. §. 168. τὰς κεφαλὰς δὲ κομῶσαι, τοὺς φθεῖρας ἐπεὰν λάβωσι τοὺς ἑωυτῆς ἑκάστη ἀντιδάκνει, καὶ οὕτω ῥίπτει.]

Ἀποδάκνω, demordeo, præmordeo. [Athen. Deipn. lib. 1.]

Ἐνδάκνω, morsus infero. Plat. in Phædro, ἐνδακὼν τὸν χαλινὸν μετ' ἀναιδείας ἕλκει. (Æsch. Suppl. 904.)

Ἐπιδάκνω, mordeo. [Athen. Deipn. lib. 1.]

Ἀπερίδηκτος, (decomp.) mordacitatis expers, non mordens seu erodens: ut apud Diosc. l. 5. c. 92. ἀπεριδήκτους ἐμπλάστρους, emplastria quæ sine erosione medentur.

Καταδάκνω, mordeo. Hom.

Συνδάκνω, commordeo. Particip. συνδακὼν, corrodens.

Ὑποδάκνω, submordeo, leviter mordeo.

Alia composita: citra præpos.

Κυνοδακτῇ, Hesych. [illegible].

Λαθροδάκνης, ου, ὁ καὶ ἡ, clam mordens. in Epigr. l. 2.

Ὀρσοδάκνη, bestiola quædam, quam Gaza mordellam nominari posse scribit: quasi ad mordendum concitata. Aristot. hist. an. lib. 5. cap. 19.

Τρίδακνος, ter morsus aut mordendus. Plin. l. 31.

Composita: formata ex δάκος.

Θυμοδακὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, animum mordens, seu remordens. Od. θ. Θυμοδακὴς γὰρ μῦθος, ἐπώτρυνας δέ με εἰπεῖν.

Λαιμοδακὴς, gulam mordens. Epigr.

Πανδακέτης, ου, ὁ, omnia mordicans, mordax. Plut. in Cat.

(Ὠμοδακὴς ἵμερος. Sch. ex. ἄγριος. Æschyl. S. c. Th. 698.) ‡ Schol. B. ὠμὸς, ἄγριος. ‡

Composita, formata ex præt. pass. sine præpos.

Ἄδηκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non morsus, seu morsibus et rosionibus non obnoxius. Plut. de Herod. οὐδὲ τοῦτ' ἄδηκτον παρῆκε, ne hoc quidem præterire potuit, quin morsibus insequeretur. Item non mordax, cui nulla inest mordacitas: ut, ἄδηκτον ἔλαιον. Diosc. l. 1. c. 30.

Ἀδήκτως, sine morsu. [Marc. Antonin. de reb. suis. lib. 11. §. 18. δεῖ δὲ μήτε εἰρωνικῶς αὐτὸ ποιεῖν, μήτε ὀνειδιστικῶς, ἀλλὰ φιλοστόργως καὶ ἀδήκτως τῇ ψυχῇ. Cl. Gatakerus in notis ad loc. mallt ἀδήκτῳ τῇ ψυχῇ, nec de reprehensi, sed de reprehendentis animo acceperit.]

Ἀνθρωπόδηκτος, ab homine morsus. Diosc.

Ἀσπιδόδηκτος, ab aspide morsus seu ictus.

Ἑρπετόδηκτος, à reptilibus seu serpentibus morsus, Diosc.

Ἐχιόδηκτος, morsus seu ictus à vipera, apud Ceb. Theb. et Dioscor. lib. 2.

Θηριόδηγμα, τὸ, morsus à fera illatus: peculiariter verò morsus serpentis, apud Diosc. l. 2.

Θηριόδηκτος, à fera seu bellua morsus: peculiariter verò à serpente. Diosc.

Κυνόδηκτος, à cane morsus. Κυνόδηκτα, canum morsus

Λαθρόδηκτος, latenter et clanculum mordicans.

Λυσσόδηκτος, à rabido cane morsus. Diosc. et in Geop.

Ὀφιόδηκτος, à serpente morsus. Diosc.

Σκορπιόδηκτος, à scorpione morsus. Diosc. l. 1. c. 4, et alibi.

Φαλαγγιόδηκτος, morsus à phalangio, aranei genere. Diosc.

Ὠκύδηκτος, celer morsu. Epith. [illegible], in Epigr.

ΔΑ'ΚΡΥ, υος, τὸ, lacryma. Od. Ε. δάκρυ δ' ἀπὸ βλεφάρων χαμάδις βάλε. Il. ι. ἵστατο δάκρυ χέων, et apud Thuc. δάκρυσι πλησθέν. (Eurip. Med. 906. κἀμοὶ κατ' ὄσσων χλωρὸν ὡρμήθη δάκρυ. ib. 907. Soph. Tr. 1216.) ☞ A δάκνω derivatum volunt, ὅτι δακνομένης τῆς ψυχῆς προΐεται.

Δάκρυον, ου, τὸ, idem quod δάκρυ: sed apud prosæ scriptores usitatius est. Xen. Pæd. 5. [illegible] ἔτι μᾶλλον [illegible] ὑπὸ δακρύων. † εἰς δάκρυα ὥρμα. Xen. Pæd. l. 2. p. 47. d.† (Eurip. 923.)

Δακρυόφιν, paragoge poëtica pro δακρύοις. ¶ Tribuitur etiam plantis (ut et lacryma apud Lat.) significans humorem illum qui interdum ex eis erumpit: item succum qui ex eis aut eorum fructibus exprimitur. Theoph. ἀπὸ τῶν δένδρων τὰ δάκρυα.

Δακρυόεντα, lachrymis et fletu dignissima. Hesych. † Hes. Th. 227.†

Δακρυόεις, εντος, ὁ, lachrymabundus, lacrymosus. Hom. (Eurip. Phœniss. 288.)

Δακρυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lacrymosus, luctuosus. Luc. in vit. τὰ ἀνθρώπινα πράγματα οἰκτρὰ καὶ δακρυώδη. Item in lacrymæ modum formatus: ex Theoph. hist. pl. l. 6. Δακρυῶδες autem ἕλκος ab Hippoc. per metaph. ulcus dicitur ex quo sanies quædam tenuis et cruda emanat.

Δακρύδιον, ου, τὸ, lacrymula. Peculiariter apud medicos dicitur lacryma scammonii, quam radice seu vulnerata fundit.

Δακρύω, f. ύσω, lacrymor. Xen. Hell. 3. [illegible] καὶ ἅμα χαρᾷ δακρύοντες. Apud Dem. δακρύω τὴν τύχην. Dicitur et δακρύω τὸν ἀποθανόντα, et δακρύω ἐπὶ νεκρῷ, apud Luc.

(Δακρυτὸς. Æsch. Ch. 234.) ‡ lacrymabilis. ‡

Δεδακρυμένος, lacrymis stillans, plorabundus. Æschin.

Δάκρυμα, τὸ, lacryma. (Æsch. Pers. 134.) [Euripid. Androm. 92. θρήνοισι, καὶ γόοισι, καὶ δακρύμασι, πρὸς αἰθέρ' ἐκτενοῦμεν.]

Composita.

Ἄδακρυς, υος, ὁ καὶ ἡ, non lacrymans. (Eurip. Med. 862.) Plut. de Socr. dæm. οὗτος δ' ἄδακρυς καὶ ἄτεγκτος. ¶ Item, lacrymarum expers. qui sine lacrymis fit. Athen. 12. Sic ἄδακρυς νίκη et ἄδακρυς πόλεμος.

Ἀδάκρυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non lacrymans. Soph. in Trach. Ἀλλ' ἀστένακτος κἀδάκρυτος. ¶ Item multis dignus lacrymis, seu multum lacrymans. Soph. in Antig. τὸν δ' ἐμὸν πότμον ἀδάκρυτον οὐδεὶς φίλων στενάζει. (lachrymis non explebilis. Tr. 107. 1217.)

Ἀδακρυτὶ, adverb. sine lacrymis. Isoc. in Plataico, οὐδεμίαν ἡμέραν ἀδακρυτὶ διάγοντες.

(Ἀμφιδάκρυτος. V. Eurip. Phœniss. 332.)

* Ἀναγκοδάκρυς, qui lacrymas invitus profundit; Æschylus ap. Phrynich. Appar. Soph. p. 20. *

Ἀπειρόδακρυς, qui lachrymari non didicit, qui fletum et lachrymas non est expertus. Æsch. in Ἱκετ. [73.]

Ἀποδάκρυον, pro δάκρυον. Nic. in Alex.

Ἀποδακρύω, lacrymis prodo. Aristoph. in Vesp. Ἐγὼ γὰρ ἀπεδάκρυσα τὴν γνώμην ἐμήν. Exp. et illacrymo.

'Αποδακρυτικὰ, τὰ, medicamenta lacrymas moventia, et postea expresso vacuatoque oculorum humore superfluo, ipsas etiam supprimentia et oculos exiccantia.

'Αρίδακρυς, admodum lacrymans. Aristot. in probl. ὁ μὲν λάλος, ὁ δὲ ἀρίδακρυς. [Æschyl. Pers. 933. κλάγξω δ' αὖ γόον ἀρίδακρυν. lachrymis uberem.]

'Αριδάκρυος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem.

'Αριδάκρυτος, multum lacrymabilis. Item multum lacrymans. Hesych.

'Αρτιδάκρυς, qui recens lacrymavit. Eurip. (Med. 904.)

'Αναπτιδακρύω, inordinatè seu intempestivè aut immodicè lacrymor. 'Αναπτιδακρύει, exp. affatim lacrymatur.

Βαρύδακρυς, et βαρυδάκρυος, graviter lacrymans. [Epig.]

Γλυκύδακρυς, dulce lacrymans, dulces fundens lacrymas. Epith. Amoris in Epigr.

(Δυσδάκρυτος. Æsch. Ag. 449.) ‡ lacrymabilis. ‡

'Εκδάκρυον, ου, τὸ, lacryma stillans, gutta inter lacrymandum cadens.

'Εκδακρύω, illacrymor. (Eurip. Phœniss. 1301.) [Orest. 1122. Πῶς ἐκδακρῦσαί γ' ἔνδοθεν κεχαρμένη. MS. a Cl. Barnes memoratus habet ἐκδακρῦσαι, Verbum quod a Cl. Steph. omittitur.]

"Ενδακρυς, q. d. qui in lacrymis est, cui lachrymæ oboriuntur. [Luc. Som. p. 4.]

(Ἐνδακρύω. Æsch. Agam. 550.)

'Επιδακρύω, defleo. ἐπιδακρύω τῷ τεθνεῶτι, fleo super defuncto, i. propter def. † cum acc. Soph. Elec. 285. V. ibi Schol. †

Εὐδάκρυτος, pulchrè lacrymans. Philostr. (Æsch. Ch. 179.)

Καταδακρύω, deploro, defleo. Xen. Pæd. 5. κατεδάκρυσε τὴν ἑαυτοῦ τύχην.

Πανδάκρυτος, omnino lacrymabilis, seu (act.) ad omnia lacrymans. Soph. πανδάκρυτον βιοτὰν, vitam quæ tota in lacrymis degeretur. (Tr. 50. Æsch. S. c. Th. 660.)

Παραδακρύω, defleo: παραδακρύω σε. Luc.

Πολύδακρυς, multum lacrymans. Item lacrymosus, seu multarum lacrymarum autor: ut Il. γ'. πολύδακρυς ἄρης. Sic et πολύδακρυς πόλεμος dicitur. (Æsch. Pers. 944. Ch. 447. Eurip. Phœniss. 323.)

Πολυδάκρυτος, multis lacrymis prosequendus. Il. ω'. (Æsch. S. c. Th. 974.)

Πολυδάκρυος, idem quod πολύδακρυς. Apoll. Arg. 2.

Συνδακρύω, collacrymor, unà lacrymor. Plut. de fuga.

Ταχύδακρυς, citò lacrymans. Luc.

Ὑποδακρύω, q. d. sublacrymor. [Lucian. Deor. Dial.]

Φιλόδακρυς, et φιλοδάκρυος, lacrymarum amans, i. qui libenter lacrymatur. Nonn.

ΔΑ'ΚΤΥΛΟΣ, ου, ὁ, digitus. Plut. de disc. ad. ἑνὶ κνᾶσθαι δακτύλῳ τὴν κεφαλὴν, digito uno caput scabere. Dicitur et, δακτύλῳ ἄκρῳ τὴν κεφαλὴν κνᾶσθαι, à Luc. in Rhet. did. Et apud eundem de scr. hist. δακτύλῳ ἄκρῳ ἅψασθαι, extremo digito attingere, i. leviter attingere. ¶ Item dactylus, pes metricus, unde ὁλοδάκτυλος, versus totus ex dactylis. Eust. Item rhythmus dactylicus. Aristoph. in Nub. †651.† ■ Plut. de Musica. Item graminis aculeati nomen, quod et [illegible] appellatur: Dictum à quinis aculeis, quos et plurimum in acumine habet, et quia digitis medetur: teste Plin. l. 24. c. 19. ¶ Item dactylus, conchæ genus, ab humanorum unguium similitudine appellatum. Plin. lib. 9. c. 61. ¶ Δάκτυλοι, dactyli, palmæ fructus. Diosc. l. 1. c. 67. ¶ Δάκτυλοι Ἰδαῖοι, dactyli Idæi, assessores matris Idææ, dicti quòd numerum digitorum manus æquarent, Eust. vel quòd sedulum Rheæ ministerium exhiberent: quia digiti manus sunt rerum omnium artifices. Pol. Reperitur etiam δάκτυλα plur. num. pro δάκτυλοι, per metaplasmum poëticum. ☞ Derivari autem dicitur δάκτυλος à verbo δείκνυμι, q. δείκτυλος. δι' αὐτῶν γὰρ ἡ δεῖξις γίνεται. aut παρὰ τὸ δέδεχα, aut etiam παρὰ τὸ δέχεσθαι, quasi δέκτυλος: digitis enim accipimus quæ dantur, inquit Etym.

Δακτυλήθρα, ἡ, digitale, digitorum involucrum, Camer. ex Xen. Pæd. 8. ¶ Item tormentum quæstionibus adhiberi solitum: forsan quòd digitis pedum manuúmve injiceretur. Synes. epist. 58. ¶ Item et annuli pala. Cam. i. σφενδόνη.

Δακτυλικὸς, digitalis: ut, δακτυλικὸν ὄργανον, et δακτυλικοὶ αὐλοὶ, apud Poll. ■ Athen. l. 14.

Δακτυλιαῖος, α, ὁ, digitalis. Theophr. πάχος δὲ δακτυλιαῖον.

Δακτυλὶς, ίδος, ἡ, (adject. f. g.) digitalis: unde δακτυλίδες, uvæ digitali gracilitate.

Δακτυλίδιον, ου, τὸ, annellus. Cam. [Aristoph. Thesm. 434. Schol. Biset. δακτύλιοι μὲν τὸ ἁπλοῦν δακτυλίδιον ἐκάλουν· τὸ δὲ γλυφὴν ἔχον, σφραγῖδα. Lysistr. 417. τῆς μου γυναικὸς τοῦ ποδὸς τὸ δακτυλίδιον πιέζει τὸ ζυγὸν, &c.]

Δακτυλῖτις, ιδος, appellatur ■ aristolochia longa, teste Diosc. l. 3.

Δακτυλωτὸς, οῦ, ὁ, digitatus; unde δακτυλωτὸν poculum, apud Athen. lib. 11.

Δακτύλιος, ου, ὁ, annulus, annellus, propriè qui digito ornatus gratia inseritur. Plat. Pol. 2. τὴν σφενδόνην τοῦ δακτυλίου περιαγαγόντα πρὸς ἑαυτὸν εἰς τὸ εἴσω τῆς χειρός. Xen. de ven. δακτυλίους etiam retibus tribuit, i. annulos. Sic δακτύλιος dicitur orbis seu annulus ferreus, quo teres lignum axem ambiens in extrema sui parte vincitur. ¶ Item anus, seu podex, unde comp. καταδακτυλικὸς, ὁ συνουσιαστικὸς κατὰ τοῦ πρωκτοῦ. Aristoph. in Equit.

Δακτυλιώτης, ου, ὁ, digitus annularis: minimo proximus.

Composita.

Βραχυδάκτυλος, qui curtos digitos habet. Polemo in Phys.

Διδάκτυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui duorum digitorum est. Theophrast. hist. pl. l. 9. c. 5.

Διδακτυλιαῖος, idem quod διδάκτυλος, qui est duorum digitorum. Diosc.

Δωδεκαδάκτυλος, duodecim digitos habens, qui est duodecim digitorum.

'Εξαδάκτυλος, qui sex digitos habet, qui sex digitorum est. [Hippocr.]

'Ερυθροδάκτυλος ἠὼς, aurora rubea, apud Aristot. Rhet. l. 3. [p. 434. ult. Ed. Cant. διαφέρει δ' εἰπεῖν, οἷον — ῥοδοδάκτυλος ἠὼς (Hom. Iliad. A. 477.) μᾶλλον, ἢ φοινικοδάκτυλος, ἢ ἔτι φαυλότερον, ἐρυθροδάκτυλος.]

Καταδακτυλικὸς, vide in δακτύλιος.

Μακροδάκτυλοι, quibus prælongi sunt digiti. Aristot.

'Ολοδάκτυλος, vide in Δάκτυλος.

'Οπισθοδάκτυλος, qui digitos habet retrò inversos. [Strab. Geogr. lib. 2.]

Παχυδάκτυλος, crassos digitos habens. ex Polem. Phys.

Πενταδάκτυλος, qui quinque digitos habet, aut qui quinque digitorum est. ¶ Est et herba hujus nominis. Diosc.

Περιττοδάκτυλος, cui digitus unus superest, aut qui digitos numero impares habet. Geopon.

Πολυδάκτυλος, qui multos digitos habet: qui multiplici pedum fissura digitatur, seu pedes in plures digitos discretos habens. ut, πολυδάκτυλα ζῶα, apud Aristot. [de Hist. Animal. τῶν δὲ τετραπόδων καὶ ἐναίμων καὶ ζωοτόκων, τὰ μέν ἐστι πολυσχιδῆ — πολυδάκτυλα γὰρ ἔνιά ἐστιν οἷον λέων, κύων, πάρδαλις· τὰ δὲ, διχηλῆ — τὰ δὲ, ἀσχιδῆ, &c.]

'Ροδοδάκτυλος, roseos digitos habens. Auroræ epith. apud Hom.

Σιδηροδάκτυλος, ferreos digitos habens. fuscinæ epith.

Τετραδάκτυλος, quatuor digitos habens: ut, τετραδάκτυλοι aves ab Aristot. dicuntur.

Τετραδακτυλιαῖος, quatuor digitorum spatium explens, seu semidodrantalis. Diosc. l. 1. c. 85.

Τριδάκτυλος, tres digitos habens. Item qui ternûm digitorum est, tripollicaris. Gaz.

Φοινικοδάκτυλος, Phœniceos digitos habens, i. coloris Phœnicei. Apud Aristot. Rhet. 3.

Χρυσοδακτύλιος, aureum gestans annulum. In ep. Jacobi c. 2.

ΔΑΜΑΣΩ'ΝΙΟΝ, ου, τὸ, dicitur à quibusdam herba illa, quæ ab aliis ἄλισμα, teste Diosc. l. 3. c. 169. et Plin. l. 25. c. 10.

ΔΑΜΑ'Ω, ῶ, domo, subigo. Item affligo, conficio, profligo. Item occido. Il. ά. εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς 'Αχαιούς. Et Il. χ'. ἄφαρ δέ σε Παλλὰς 'Αθήνη "Εγχει ἐμῷ δαμάᾳ. (Eurip. Phœniss. 146. Δαμάω. Eurip. Med. 651.)

Δαμάζω, idem. Sæpe apud Hom. dicitur δαμάζειν τινὰ ὑπό τινι, vel ὑπὸ χερσί τινος, i. imperio ejus subjicere, ei subjectum reddere. Sic et Apoll. Arg. 2. ὑπὸ πατρὶ δάμασσε Καὶ Φρύγας.

Δαμάζομαι, domor: unde δεδαμασμένος ἵππος seu πῶλος, cui oppos. ἀδάμαστος. Et apud Isoc. in Arch. δεδαμασμένοι συμφοραῖς. ¶ Item voce media pro, domo: ut, ἐπεί μ' ἐδαμάσσατο εἶδος.

Δάμασις, domitio, domitura.

Δαμαστήριον, ου, τὸ, tormentum quo quis subigitur fateri aut facere quod nolit. Aff. ex Eccl. hist.

Δαμνάω, ῶ, idem. Il. έ. χαλεπὸς δὲ ὁ δεσμὸς ἐδάμνα. Et, δαμνάομαι pro eodem: unde δαμνᾷ, Il. ξ'. pro δαμάζεις, domas.

Δάμνημι, pro eodem. ut Il. ά. τὴν μὲν ἐγὼ σπουδῇ δάμνημ' ἐπέεσσιν. (Æsch. Pr. 164.) Et, δάμναμαι pro eodem, Od. ξ'. ἀλλά με χεῖμα δάμναται. † Hesiod. Theog. 122.† (Æsch. Suppl. 911.) Item pass. signif. Il. λ'.

Δέμω, et δέμομαι, (inusit.) unde Aor. post. ἔδαμον et δαμῆναι infinit. et δαμήμεναι, et δάμεν pro ἐδάμησαν. Et part. δαμείς, frequenti in usu apud Hom. (Δμαθείς. Æsch. Pers. 213. δαμείς. Pr. 860. Ag. 1460. 1504.) Hinc et præt. δέδμηκα per syncopen pro δεδάμηκα, et pass. δέδμημαι, apud eundem: unde partic. δεδμημένος, ut Od. ξ'. Αἶθ' ἐγὼ καὶ καμάτῳ δεδμημένον, domitum seu enectum. Od. ί. δεδμημένος ὕπνῳ, somno domitus seu correptus. Et alibi, δεδμημένος γήρᾳ, edomitus seu confectus senio. Sed sunt qui hoc præt. forment à δαμάω, unde fit δμάω per syncopen. † δμηθεῖσα Hesiod. Th. 453. compressa. et ὑπό τινι. v. 9000.† Vide δέμω etiam sua serie.

Δμῆσις, ἡ, domitio, domitura. Il. ρ'.

Δμητὴρ, ῆρος, ὁ, domitor.

Δμήτειρα, ἡ, domitrix. Cereris epith.

Δμητὸς, domitus.

Δάμαρ, et inusit. δάμαρτ, unde δάμαρτος, uxor. Il. γ'. et Eurip. in Hecuba: huic opp. παρθένος ἀδμής. (Soph. Œdip. Tyr. 950.)

Δαμάλη, vel δάμαλις, juvenca, bucula. ad Heb. 9. Item vitulus. Interdum general. pro vacca. Theoc. in Oaristy. (Æsch. Suppl. 355.)

Δαμαλίζω, idem quod δαμάζω. Pind. Pyth. [Od. Ε. 161. μὴ φθινοπωρὶς ἀνέμων χειμερία κατάπνοα δαμαλίζοι χρόνον.]

Δαμαλίζομαι, juvencæ more lascivio. Pind. Pyth. [xi 38.] ἢ ἑτέρῳ λέχει δαμαλιζομέναν, an alieno in cubili lascivientem juvencæ more.

Δμὼς, ωὸς, item δμωὸς, οῦ, ὁ, servus. (Eurip. Med. 188. 1141.) Od. π'. τοῦ δμὼς εἰς ἀνδρῶν; Item δμωὸς, (adject.) servilis, vernaculus. ex Epigr.

Δμωὴ, et δμωὶς, serva, ancilla: ut Od. ή. ἄλοχος ἠδὲ δμωῇσι. † Xen. Pæd. l. 5. p. 115. c.† (Æsch. Ag. 917. Ch. 1048. S. c. Th. 369. Suppl. 339.) [Eurip. Hecub. 966. Εἰς ταὐτὸν ἠδὲ συμπίτνει δμωὸς οἴκων, &c. Bacch. 514. ἐφ' ἱστοῖς δμωίδας κεκτήσομαι.]

Δμώϊος, servilis. Epig. l. 1. δμώϊον βρέφος, infans ex serva natus.

Composita.

'Αδάμαστος, indomitus, qui domari nequit. Interdum vero qui domitus non est. Il. ί. Ἀΐδης τοι ἀμείλιχος ἠδ' ἀδάμαστος. Et, ἀδάμαστος πῶλος, Xen. Metaphoricè autem ἀδάμαστος, quæ nondum nupsit, quasi quæ nondum subacta sit ad ferendum mariti jugum: unde ἀδάμαστος θεὰ, Minerva. Soph. Potest etiam exponi, non compressa. sicut et ἀδμής. Sic et ἵππον ἀδμῆτιν ἔτι καὶ ἄζυγα. Luc in Zeuxide. (Eurip. Phœniss. 612. Soph. Œdip. Tyr. 214.)

['Αδαμας. Athen. Deipn. lib. 2. Ion Chius vocat Vinum 'Αδαμαν παῖδα, &c. indomitum puerum. Casaubon. in Animadv. in Athen. col. 78. 15. Ion Chius de Vino, 'Αδαμαν παῖδα ταυρωπὸν, νέον οὐ νέον. Videtur licentia poetarum vino personam attribuere, vocat παῖδα ἄδαμαν puerum indomitum. Persius (Sat. 3. 3.) indomitum quod despumare Falernum sufficiat. Sic scribendum, vel ἀδάματον: nam ἄδαμαν vix Græcum est. Annon Cl. Casaub. scripsit ἀδάμαστος?]

'Αδαμής, Hesych. validus, durus.

'Αδμητος, (Soph. El. 1245. Æsch. Suppl. 117.) et ἀδμὴς, indomitus. Et metaph. παρθένος ἀδμὴς, nondum à marito domita, nondum maritale jugum passa, vel nondum compressa: ut et ἀδάμαστος. [Soph. Antig. 359. οὐρεϊόν τ' ἀδμῆτα ταῦρον. Hom. Odyss. Z. 109. παρθένος ἀδμής. Schol. ἀδάμαστος, ἄγαμος. Soph. Œd. Col. 1320. Parthenopæus ἐξανίησιν τῆς πρόσθεν ἀδμήτης χρόνῳ μητρὸς λοχευθεὶς πιστὸς 'Αταλάντης γόνος. et 1109. καὶ τὰς δυστάλανας ἀδμήτας ἀδελφὰς, &c.] 'Αδμήτης, Suid. pro ἀδάμαστος. 'Αδμῆτις, ιδος, ἡ, indomita: seu nondum domita et subacta, apud eundem Suid.

'Αδάμας, αντος, ὁ, adamas. ita dictus lapis à duritie quasi indomita. Qua de re lege Plin. l. 37. c. 4. Apud Hesiod. in Clyp. κυνέην ἔθηκεν Δαιδαλέην ἀδάμαντος: admonet interpres dici de ferro. Sic et in Theog. †161. et 188.† πολιοῦ ἀδάμαντος Τεῦξε μέγα δρέπανον. 'Αδαμάντινος, adamantinus. Æschyl. in Prometh. ‡6.‡ ἀδαμαντίναις πέδαισιν. Metaph. ponitur pro validissimo. Æschin. in Ctesiph. χαλκοῖς καὶ ἀδαμαντίνοις τείχεσι τὴν χώραν ὑμῶν ἐτείχισε.

(Ἀδάμαστος. Æsch. Suppl. 149. Ch. 49.) ‡ indomita, inexpugnabilis. ‡

'Ανδροδάμας, αντος, ὁ, gemma quædam, sic dicta quod hominum impetus domet. Plin. [Pind. Nem. Γ. 66. τὰν μὲν Ἴστω φόνος ἀνδροδάμας 'Αμαζόνων ἀλκὰν φρασάν. Schol. ὁ τοὺς ἄνδρας δαμάζων φόνος. Nem. Θ. 37. 'Ανδροδάμαντ' 'Εριφύλαν, &c. Schol. τὴν τὸν ἄνδρα ἀπολέσασαν. Et paulo post, τὴν πρότερον ἄνδρα δαμάσασαν.]

† Δυσδάμαστος, qui difficile domatur. Schol. Hesiod. Asp. 137.†

(Δύσδαμαρ. Æsch. Ag. 1328.) ‡ malam habens uxorem. ‡

([illegible]. Æsch. Ag. 1470.) ‡ quæ nimium matrimonio conjuncta est, vertit Heath. ‡

'Ημιδαμής, semidomitus.

'Ιπποδάμος, ου, equorum domitor, equorum domandorum peritus. Hom. Il. β'. γ'. et alibi.

Καταδαμάζω, domo, vel potiùs edomo, perdomo.

Καταδάμναμαι, idem. in Epigr.

Κεκραξιδάμας, qui clamore et vociferatione aliquem domat, clamosus. à κράζω. Aristoph. in Vesp.

Λαοδάμας, populorum domitor. Martis epith.

Νεόδμητος κόρη, recens domita et subacta à sponso puella, nova nupta. [Eurip. Rhes. 887. Τὸν νεόδμητον ἐν χεροῖν φοράδην πέμπουσι; Schol. τὸν νεωστὶ ἀποθανόντα, ἤγουν τὸν 'Ρῆσον, ὁ 'Ρήσου νεκρόν. Pind. Isthm. Δ. 106. καὶ νεόδματα στεφανώματα βωμῶν.]

Νεοδμήτης γάμος, nuper celebratæ nuptiæ: παρὰ τὸ νεωστὶ ἐν αὐτοῖς δεδμῆσθαι τὴν νύμφην, ex Eurip. (Med. 1366.)

Νεοδμὴς πῶλος, nuper domitus pullus. Hom.

Πανδαμάτωρ, omnia domans. Epithetum somni apud Hom. et fulminis. Luc. in Tim. [Soph. Philoct. 1501. χὡ πανδαμάτωρ δαίμων, ὃς ταῦτ' ἐπέκρανεν.]

Πολύδαμας, multos domans. Hesych.

Πωλοδαμνῶ, ῶ, pullos domo. Cum accus. signif. ut pullum domo et erudio, Soph. in Ajace.

Πωλοδάμαστος, ου, ὁ, equuleorum domitor, pullorum domitor, equorum domitor. Xen. in Œcon.

Τοξοδάμας, qui arcu domat et sagittis, sagittarius. ex Æschyl. ‡ Pers. 26.‡

Τοξόδαμνος, arcu jaculisve subactus. ex Tzetze. (V. Æschyl. Pers. 85.)

Ὑποδάμναμαι, subigor, subjectus sum, cedo. Od. γ'.

Ὑποδμηθῆναι, domari, subigi. in Epigr. † ὑποδμηθεῖσα Hesiod. Th. 962.†

Composita ex δμώς.

Ἐτοδμῶες, genuini et veri servi, qui ita ut veros servos decet serviant.

Ὑποδμώς, idem quod δμώς, apud Hom.

ΔΑΝΑ'Η, ἡ, danaë, herba quæ à quibusdam laurus Alexandrina, teste Diosc. l. 3. c. 147. Est et nomen proprium.

ΔΑ'ΝΟΣ, εος, τὸ, donum, munus. Euphorion, — τί μοι δάνος ὤπασεν Ἕκτωρ. ¶ Item mutuum, δάνειον, Eccles. 29. Sic et ἐν δάνει λαμβάνειν, Bud. exp. mutuò accipere. ¶ Δάνος scribit Plutarch. in l. de poët. aud. Macedones vocare mortem, unde esse ait ῥιγεδανὸν, et significare κακοθάνατον. Quod idem videsis et in Ῥῖγος.

Δάνειον, ου, τὸ, fœnus, mutuum, æs alienum. Aristot. eth. 9. et Plut. de Alex. fort.

Δανειακὸς, (*adject.*) unde δανειακῶν γραμμάτων, cautio mutui. B.

Δανείζω, fœnero, mutuo do ad usuram. † Xen. Pæd. l. 3. p. 68. c.† Plut. τοῖς γὰρ ἀνέμοις οὐ δανείζουσι. Epigr. l. 2 πάντα δανείζεις. Est etiam mutuo do citra usuram, ut quidam annotant, ut apud Plat. de leg. 5. et Aristot. in Œcon. Affertur et δανίζω pro eodem. ex Epigr.

Δανείζομαι, fœneror, fœnore accipio: ut, χρήματα δανείζεσθαι, apud Aristoph. † Nub. 273.† et ἀργύριον δανείζεσθαι. Xen. † Aristoph. Nub. 754.† Et, δανείζεσθαι ἐπὶ μεγάλῳ τόκῳ, vel ἐπὶ μεγάλοις τόκοις, Demosth. Interdum ponitur sine adjectione. Item metaph. apud Plat. de rep. l. 10. ἀφ' οὗ ἀπεδώκατέ μοι ἃ ἐδανείσασθε ἐν τῷ λόγῳ, &c.

Δάνεισμα, τὸ, fœneratitia pecunia. Item ipsa fœneratio: unde δάνεισμα ποιήσασθαι pro δανείζειν. Thucyd. 1.

Δανεισμὸς, οῦ, ὁ, fœneratio, mutuatio: unde, δανεισμῷ συμβάλλειν χρήματα. Plat.

Δανειστὴς, οῦ, ὁ, fœnerator, cujus correlativum est ὁ δανειζόμενος. Annotatur tamen accipi et pro eo qui fœneratur, et mutuò accipit.

Δανειστικὸς, fœneratorius, seu fœneratitius. Bud.

Composita.

Ἀποδάνειος γῆ. Etym. eadem quæ et ἀποτίμημα, διὰ τὸ τοῖς δανεισταῖς ἀνεῖσθαι.

Ἐκδανείζω, idem quod δανείζω: ut, τὰ οἴκοι ἐκδανεῖσαι χρήματα. Arist. Œcon. 2.

Ἐνδανείζω, fœnero.

Ἐπιδανείζω, ultra fœnero. Aristot. Œcon. 2.

Καταδάνειος, obæratus. Bud. ex Diod. Et, καταδάνειος οὐσία, bona oppignerata creditoribus.

Προδανείζω, ante fœnero. Metaph. Luc. προδανείσας τῷ Ἀπόλλωνι τὴν χάριν. Et Plut. in Pericl. προδανεισθεὶς χρόνος.

Προσδανείζω, mutuo do: et προσδανείζομαι, mutuo accipio, Plut. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 7. εἰ γὰρ ἐκτῖσαι, ὅπως ἂν πλήρη φέρωσι τὸν μισθὸν, καὶ προσδανεισάμενος, &c.]

Ῥιγεδανὸς vide in Δάνος hic, et in Ῥῖγος.

Συνδανείζω, simul fœnero, seu mutuo accipio. Plut.

ΔΑΠΑΝΑ'Ω, ῶ, F. ήσω, consumo, impendo, sumptus facio. Xen. Pæd. 8. τὸν πολλὰ ἔχοντα, πολλὰ καὶ δαπανᾷν καὶ εἰς θεοὺς καὶ εἰς φίλους καὶ εἰς ξένους ἀνάγκη ἐστί. † Δαπανῶσι σῖτον. Xen. Pæd. 1. 2. 11. τὰ ἐς τοῦτο. 1. 2. p. 48. a.† Dem. δαπανᾷν τὴν οὐσίαν. Apud Thuc. δαπανᾷν τὴν πόλιν, Bud. interpr. exhaurire civitatem. Apud Synes. Epist. 16. κατὰ μικρόν με δαπανᾷ τῶν παίδων τῶν ἀπελθόντων ἡ μνήμη, paulatim me consumit, i. conficit. ☞ A verbo δάπτω deducitur apud Athen. l. 11.

Δαπανάομαι, ῶμαι, consumor, impendor. Habet et activam signif. ut Lysias, καὶ τοσαύτας δαπάνας δαπανώμενος. Sic δεδαπανημένος, apud Isocr.

Δαπάνημα, τὸ, quod insumptum est, sumptus, impensa. Xen. Pæd. 8. δαπανημάτων ἕνεκα.

Δαπανητικὸς, consumptorius, consumendi vim habens. Greg.

Δάπανος, ου, ὁ καὶ ἡ, consumptor, consumendi vim habens: ut apud Athen. καὶ δάπανος ὄψων. Exp. et sumptuosus, profusus: ut, ἐλπὶς δάπανος, apud Thucyd.

Δαπάνη, sumptus, impendium: ut, ἐφήμερος δαπάνη, Plut. Et, δαπάνη χρυσοῦ καὶ ἀργύρου. Thuc. l. 1. † Xen. Pæd. l. 2. p. 40. a.†

Δαπανηρὸς, sumptuosus, qui magnos sumptus facit: vel qui libenter sumptus facit, profusus. Aristot. eth. 4. Apud Demosth. δαπανηρὸς πόλεμος, sumptuosum bellum, in quod magni fiunt sumptus.

Δαπανηρῶς, sumptuosè, magnis sumptibus. Xen. Hell. 6.

Composita.

Ἀδαπάνητος, inconsumptus, inexhaustus: seu qui consumi et exhauriri nequit.

Ἀδάπανος, sumptu carens, non impendiosus, vel sumptum non faciens: Sed frequentius dicitur de re in quam sumptus non fit. Item qui consumi non potest.

Ἀδαπάνως, sine sumptu, sine impensa. [Eurip. Orest. 1173. Ὃ βούλομαι γὰρ ἦλθ', καὶ διὰ στόμα Πτηνοὺς μύθους ἀδαπάνως τέρψαι φρένας. Schol. ἀζημίως τέρψαι τὴν ἐμαυτοῦ ψυχήν.]

Ἐκδαπανάω, ῶ, idem quod δαπανῶ.

Εὐδάπανος, qui ampliter sumptus facit, largus et liberalis in faciendis sumptibus, sumptuosus. Plut. symp. 2. Probl. 1. 2.

Καταδαπανάω, idem quod simplex. † Xen. Pæd. 6. p. 161. d. et l. 8. p. 221. b. absumere, et sic p. 235. c.†

Καταδαπάνη, sumptus. Alex. Aphr. probl. 2.

Πολυδάπανος, sumptuosus. [Xenoph. Socr. Apol. § 19. σὺ δὲ εἰπὲ εἴ τινα οἶσθα ὑπ' ἐμοῦ γεγενημένον, ἢ ἐξ εὐσεβοῦς ἀνόσιον, ἢ ἐκ σώφρονος ὑβριστὴν, ἢ ἐξ εὐδιαίτου πολυδάπανον, &c. Lacedæm. Resp. cap. 5. § 3. 4. ἔστε οὔτε ἔρημός ποτε ἡ τράπεζα βρωτῶν γίγνεται, ἔστ' ἂν διασκηνῶσιν, οὔτε πολυδάπανος. Herodot. Hist. lib. 2. μέζω μὲν γὰρ ἄλλα, καὶ πολυδαπανώτερά ἐστι ἱρά.]

Προσδαπανάω, ῶ, insuper absumo seu insumo.

Σπληνοδάπανος, splenem consumens et minuens. Nic. Myrep.

Συνδαπανάω, ῶ, unà consumo.

ΔΑ'ΠΕΔΟΝ, ου, τὸ, pavimentum. (Æsch. Pr. 828. Prima syllaba hujus vocis etiam producitur, sed rarius.) Il. δ'. χρυσέῳ ἐν δαπέδῳ, in aureo pavimento. ■ Xen. Pæd. 8. ὅπως μὴ ἀνατρέπῃ τὸ δάπεδον, ἀλλ' ὑπείκωσιν αἱ δάπιδες. ¶ Interdum est potius, solum: ut quum quis dicitur natus vel humatus ἐν δαπέδῳ regionis vel urbis alicujus: ut in Anth. epigr. Dicitur et γῆς δάπεδον, apud Aristoph. in Pluto. ☞ Eust. derivat ex vocula δᾶ (quæ Doricè terram signif. pro γᾶ vel γῆ) et nomine πέδον, ut dicatur quasi δᾶς πέδον, terræ solum. Invenitur enim apud tragicos γῆς πέδον et χθονὸς πέδον. Etymol deducit et ipse ex πέδον, cui præfixa sit particula ζα intendendi vim habens, ut sonet τὸ μέγα καὶ πλατὺ πέδον, quod est ἔδαφος: fieri autem ait hoc δα ex ζα per metathesin literæ δ in ζ. Alii ex ἔδαφος derivarunt: ut sit quasi ἐδάφεδον. At Camerarius putat esse potius à δάπτω signif. κόπτω: sicut pavimentum est à pavio, i. ferio.

Composita. (*De quibus vide etiam in compositis ex* Ἔδαφος.)

Ἀλλοδαπὸς, οῦ, ὁ, (tanquam ἀλλοδάπεδος: nam à quibusdam exp. ὁ ὢν ἐξ ἄλλου δαπέδου) qui est ex alio solo, non ex nostro: qui est ex solo peregrino, peregrinus, alienigena, extraneus, exterus, externus. Il. γ'. Μιχθεὶς ἀλλοδαποῖσι. Et Il. τ'. ἀλλοδαπῷ ἐνὶ δήμῳ. Sic Xen. Pæd. 8. πολῖταί τοι ἀνθρώπων ἀλλοδαπῶν οἰκειότεροι, καὶ σύσσιτοι ἀποσκήνων. Ἀλλοδαπὸν interdum vocatur quod est insolitum et insolens, seu formæ insolitæ: ut apud Herodian, lib. 1. ζῶά τε παντοῖα, σχήμασί τε ἀλλοδαπά.

Ἐνδάπιος, indigena. Poll. lib. 5. poëticum esse dicit, cui synonymum ἐγχώριος, ἐπιχώριος, ἐντόπιος.

Ἡμεδαπὸς, qui est è nostro (i. nostrate) solo, nostras, ὁ τοῦ ἡμετέρου δαπέδου, q. d. ἡμεδάπεδος. Sæpe exp. et noster: apud Aristoph. (Philostr. l. 3. c. 35.)

Παντοδαπὸς, (q. d. qui est ex omni solo) exp. omnifarius, omnigenus, omnis generis. Interdum varius, multiplex, ut, χίμαιρα, et similia, apud Plat. de rep. Sic παντοδαπώτατος, valde multiplex, apud Theophr. Apud Synes. παντοδαπὴ ἀρετὴ, virtus omnis generis. Sic παντοδαπὰ ζῶα, apud Aristot. Et, παντοδαπὰ [illegible], apud Aristoph. (R. 291.) † Nub. 309. παντοδαπαῖσιν ἐν ὥραις omnibus in horis: Scholia expon. per διηνεκῶς, perpetuè. παντοδαπὰ ἐμβάμματα. Xen. Pæd. 1. 3. 4. [illegible] Xen. Pæd. 1. 3. 12. [illegible] p. 177. c.† Aff. et παντοδαπῶς, ex Dion. Areop. et Herodian.

Παντοδαπῶς, omnifariam, omnibus modis, vel omni modo: omnimodè. apud Aristot. eth. l. 2. c. 6.

Ποδαπὸς, (q. d. ποίου δαπέδου) ex quo solo, cujas. Plat. in Apol. Socratis, τίς, καὶ ποδαπός. (Æsch. Ch. 573. 655.)

Ποταπὸς etiam invenitur pro, qualis? Exp. et cujusmodi. Atque adeò quidam annotat, ποταπὸς dici ἐπὶ τρόπου, sicut ποδαπὸς ἐπὶ γένους. Hermog. de invent. σκεπτέον τὸ πρᾶγμα ποταπόν ἐστι καὶ ποταπὸν ὑπείληπται, χρηστὸν, ἢ φαῦλον, considerandum qualis res sit, et qualis existimetur, bona an mala. Extat et apud Luc. cap. 1. et Matth. 8. et 2 Pet. c. 3. et alibi in N. Test.

Τηλεδαπὸς, qui è longinquo est solo, qui ex longinquo solo advenit, ideoque peregrinus. Od. ξ'. ξείνου ἱκεσίου τηλεδαποῦ. Et Od. ι'. [illegible] ἀνὴρ τηλεδαπός.

Ὑμεδαπὸς, vestras, qui est è vestro solo, q. d. ὑμεδάπεδος. Suid.

ΔΑ'ΠΤΩ, f. ψω, voro, dilanio, dilaniando voro. Il π'. (de lupis) Οἵ τ' ἔλαφον κεραὸν μέγαν οὔρεσι δηώσαντες Δάπτουσιν. Et Il. λ'. (de leone) —— αὐτὰρ ὁ δάπτει. Propriè significat se ingurgitare ferarum ritu: ut legimus apud Athen. l. 8. Et Il. ψ'. δαπτέμεν tribuitur igni. At Il. ε'. de hasta dicitur, —— ἔ τι χρόα λειριόεντα δάψαι, i. discerpet. Alia metaphora usus est Greg. in carm. [illegible] θυμὸν ἄχει δάπτων. (Eurip. Med. 1191. Æsch. Pr. 898. Soph. Œdip. Tyr. 699.)

Δαπτὴς, vorax. Apud Nicophr. δαπταὶ μυῖαι, mordaces muscæ, λαιμαργοί.

Δάπτριος, lacerator, edax. ex Epigr.

Δαρδάπτω, idem quod δάπτω, per reduplicationem factum. Il. λ'. Ὠμοφάγοι μιν θῶες ἐν οὔρεσι δαρδάπτουσι. Et metaph. κτήματα δαρδάπτουσιν. Od. ξ'. † Aristoph. Nub. 710.† (R. 66.)

Composita.

Ἄδαπτος, qui dilaniatus non est, vel qui dilaniari nequit. Hesych. exp. γυμνὸς, ἄδερμος.

Διαδάπτω, idem ferè quod δάπτω. Apud Hom. Il. φ'. διὰ δὲ χρόα καλὸν ἔδαψας, i. vulnerasti.

Καταδάπτω, idem: ut Il. χ'. κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψαν.

Καταδαρδάπτω, idem.

Περιδαρδάπτω, devorare, laniando absumere. Hesych. et Suid.

(Περίδαπτος. Æsch. Eum. 1044.)

---

† ΔΑ'ΡΕΙΚΟΙ. sc. (στατῆρες) sic vocati quod Darii tempore cusi valebant viginti drachmas: ut in Appendice Thesauri Stephani. Xen. Pæd. l. 5. p. 180. c.†

ΔΑΡΘΑ'ΝΩ, dormio. Aor. 2. ἔδαρθον. Fut. δαρθήσομαι, à δαρθῶ inusit. Δραθεῖν etiam dicitur pro δαρθεῖν, dormire, per metathesin. ut Il. ψ'. Ἀλλ' ἐν ἀδεψήτῳ βοέῃ καὶ κώεσιν οἰῶν Ἔδραθεν ἐν προδόμῳ. ☞ Etym. et schol. Aristoph. à δέρμα derivant δαρθάνειν sive δραθεῖν. Dicit enim et hic, καταδαρθεῖν esse propriè ἐν δέρμασι κοιμηθῆναι, i. in pellibus cubare.

Composita.

Ἀποδαρθεῖν, idem quod δαρθεῖν.

Διακαταδαρθάνω, obdormio. Plat. Symp. 6.

Ἐγκαταδαρθάνω, indormio. Plat.

Καταδαρθεῖν, et καταδραθεῖν, idem. Aristoph. in Nub. ἔασον ὦ δαιμόνιε καταδαρθεῖν τί με. unde apud Plat. in symp. καταδεδαρθηκώς. apud Hom. Aristoph. et Plat. Particip. pass. καταδαρθεὶς, qui obdormivit, consopitus, apud Aristoph. in Pluto. (Luc. Som. p. 4. Theoc. ί. 9.)

Decomp. Ἐγκαταδαρθεῖν, indormire, [Plat. de Rep. lib. 7. ὡς [illegible] ἀφικόμενον τελέως ἐγκαταδαρθάνειν:]

Συγκαταδαρθεῖν, condormire, item concumbere. Aristoph.

Παραδαρθεῖν, et παραδραθεῖν, juxta dormire, concumbere. Hom.

ΔΑ'ΣΚΙΛΛΟΣ, ου, ὁ, dascillus, piscis, apud Aristot. hist. anim. l. 8. cap. 2.

ΔΑΣΠΛΗ'Σ, ῆτος, ὁ, à nonnullis exp. magnorum malorum plenus, derivantibus à πλέω seu πιμπλέω. ab aliis exp. δυσχεροπελάστης, à πλάω per syncopen posito pro πελάω. Latinè exp. difficilis, gravis, atrox. Nonn. δασπλῆτι μιῇ ὑπὸ παιδὸς ἀνάγκῃ. Sic Epigr. l. 7. quidam mortem vocat δασπλῆτα διάστασιν, gravem disjunctionem animæ à corpore. Δασπλῆτις quoque dicitur in fœm. genere. Od. ο'. ——θεὰ δασπλῆτις, Ἐριννύς. Sic δασπλῆτις νόσος, apud Nonn.

ΔΑΣΥ'Σ, εῖα, ὑ, densus, consitus; ut, δασέα ὄρη, Xen. Pæd. 2. densi montes aut consiti: vel potius arboribus densi, consiti arboribus. Sic dicitur δασὺ χωρίον. Dicitur et γῆ δασεῖα esse ὕλῃ παντοίᾳ: cui apud Lys. ψιλὴ opponitur. ¶ Item pilosus, villosus, hirsutus, &c. cui opponitur λεῖος. Aristot. ἔστι δὲ τῶν ἄλλων ζώων τῶν ἐχόντων τρίχας τὰ πρανῆ δασύτερα, τὰ δ' ὕπτια λεῖα. † χωρίον. Xen. Pæd. p. 241. b.† ¶ Δασὺ πνεῦμα apud gramm. spiritus densus, qui et asper dicitur: cui oppon. ψιλὸν, tenuis. Legitur et δασεῖα προσῳδία, apud illos, et δασὺ σύμφωνον, ut χ.

Δασέως, densè vel aspiratè: apud Grammaticos. [Dion. Hal.]

Δάσος, εος, τὸ, locus arboribus densus, sylvosus locus. Exp. et fruticetum.

Δασύτης, ητος, ἡ, densitas. Item pilositas, hirsutia. Apud gramm. aspiratio vocum, quibus aspirationis nota præfigitur, apud Athen. lib. 9. [Aristot. de Hist. Animal. ἀκολουθοῦσι δὲ κατὰ τὸ σῶμα καὶ αἱ τρίχες δασύτητι καὶ ψιλότητι, &c.]

Δασύνω, denso, densum reddo. Item pilosum reddo, seu hirsutum: ex glabro pilosum reddo. Dioscurid. δασύνει τὰς ἀλωπεκίας. Item spiritu aspero vocabulum noto, apud grammaticos.

Δασύνομαι, idem quod τριχοῦμαι. Aristot. hist. an. lib. 3. δασύνονται δὲ τινες καὶ αἱ ὀφρύες οὕτως, &c. Item spiritu aspero notor, apud grammat.

Δασυσμὸς, οῦ, ὁ, densatio, densitas. Apud Diosc. δασυσμὸς φωνῆς, exp. vocis densitas et raucedo.

Composita.

Ἀμφίδασυς, εος, ὁ, utrinque asper, utrinque hirsutus, utrinque villosus. Il. έ.——ἔχε δ' αἰγίδα ἀμφιδάσειαν.

Ἔνδασυς, pilosus, hirsutus. Diosc.

Ἐπίδασυς, aliquantum densus vel hirtus.

Ἱππόδασυς, densus instar equi: hirsutus ex setis equinis. Iliad. γ'. et Odyss. χ'.

Ὑπέρδασυς, valde hirsutus. † Xen. Pæd. 2. 50. d.†

Ὑπόδασυς, aliquantum hirsutus.

ΔΑΤΙΣΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, Datidis imitatio: de dictione pluribus verbis idem repetente, et quidem soloeca, proverbio sumpto à Datide quodam Persa, qui cum satrapa esset in Græcia, Græceque loqui affectaret, dicebat, ἥδομαι καὶ τέρπομαι καὶ χαίρομαι, pluribus super eadem re concervatis synonymis, et barbarè posito χαίρομαι pro χαίρω, ingrato simul sono τῶν ὁμοιοκαταλήκτων. Hunc Δατισμὸν Aristoph. in Pace, Δάτιδος μέλος vocat: Νῦν ταῦτ' ἐκεῖν' ἥκει τὸ Δάτιδος μέλος, Ὁ δεφόμενός ποτ' ᾖδε τῆς μεσημβρίας, Ὡς ἥδομαι καὶ τέρπομαι καὶ χαίρομαι.

ΔΑΥ῀ΚΟΣ, οῦ, ὁ, Hesychio, audax. Item herba quædam Cretica, quam Theophr. hist. pl. l. 9. cap. 15. neut. gen. δαῦκον appellat. Paul. Ægin. masculino, ut et Diosc. lib. 3. c. 83. Δαῦκος, inquit, ὃν καὶ Κρητικὸν καλοῦσι. Itidem Gal. simpl. med. l. 6. tradit τὸ δαῦκον à quibusdam vocari σταφυλῖνον.

Δαυκίτης οἶνος, apud Diosc. lib. 5. cap. 70. vinum è dauci radice contusa et in mustum injecta: vinum dauco conditum: quod etiam Δαύκειον οἶνον nominari tradunt à Nicandro: qui alioqui δαύκειον appellat τὸν δαῦκον, in Ther. Δαύκειον, ῥίζας τε βρυώδεις: vocans tamen et δαῦκον, καρπὸν πολλάκι δαύκου, ubi schol. annotat scribi etiam Δαῦχον, referens ex Antigono, δαῦχον ὀνομάζεσθαι δάφνην παρ' αὐτοῖς εἶναι.

ΔΑ'ΦΝΗ, ης, ἡ, laurus. (Eurip. Med. 1213.) Od. ί. Ὑψηλὴν, δάφνῃσι κατηρεφές. Hesiod. in Theog. †30.† Καί μοι σκῆπτρον ἔδον δάφνης ἐριθηλέος ὄζον. Athen. lib. 2. δάφνης κλῶνα. Et l. 4. φύλλα δάφνης. Ab Aristoph. dicitur Πυθικὴ δάφνη: quoniam Pythio Apollini sacra est, vel quoniam in Pythicis certaminibus ea coronari solerent victores. Δάφνη Ἀλεξάνδρεια, laurus Alexandrina, dicta fuit herba quædam lauro similis, quoniam Alexander ex ea coronas gestare solebat. de qua Diosc. l. 4. cap. 147.

Δαφναῖος, ου, ὁ, Apollinis est epith. in Epigram. quoniam laurum peramat: unde et δαφνίτης dicitur.

Δαφνήεις, (pro quo et Δαφνοῦς dicitur per contractionem) laureus vel laurinus.

Δαφνιακός, itidem pro, laureus. ex Epigr.

Δαφνικός, οῦ, ὁ, laureus.

Δάφνινος, laureus, laurinus, è lauro confectus; ut, δάφνινον ἔλαιον, oleum laurinum, confectum è baccis lauri: quod et δαφνέλαιον dicitur. Diosc. lib. 1. cap. 50. Et, δάφνινος οἶνος, apud eundem, libro 5. cap. 37. Itidem, δάφνινον φύλλον, folium laurinum seu laureum.

Δαφνίς, ίδος, ἡ, laurina seu laurea: et peculiariter laurea seu laurina bacca, fructus quem laurus fert. Theoph. hist. pl. l. 1. c. 10. Et Diosc. l. 1. c. 50.

Δαφνίτης, ου, ὁ, Apollinis apud Syracusios cognomentum, teste Hesych. de quo suprà in Δαφναῖος. Sic dicitur et qui laurum similitudine aliqua refert. Et fœm. gen. δαφνῖτις vocatur planta, quæ alio nomine δάφνη Ἀλεξάνδρεια, teste Plin. l. 15. c. ult. quoniam videlicet figuram aliquam laurinæ arboris præfert. Et Diosc. lib. 1. c. 12. scribit casiam quandam ab Alexandrinis mercatoribus nominari δαφνῖτιν, quippe δαφνοειδὴς ἐν τῇ χρόᾳ καὶ στύφουσα μετὰ πολλῆς κορύνης, ut folium et bacca lauri: quamobrem et daphnoidem eam appellari à mangonibus testatur Plin.

Δαφνών, ῶνος, ὁ, lauretum, locus consitus lauris.

ΔΑΨΙΛΗ'Σ, έος, ὁ καὶ ἡ, dapsilis, largus, copiosus, abundans, uber, ut, δαψιλὴς χώρα. Plut. regio uber: φλὸξ δαψιλής, copiosa flamma. Gal. ad Glauc. 2. Chrysost. de vidua illa duo λεπτὰ largiente, δαψιλὴς καὶ φιλότιμος ἡ ἐν τῶν δύο λεπτῶν ἐλεημοσύνῃ, larga seu liberalis. Rursum Plut. δεῖπνον δαψιλέστερον, epulum lautius et magis opiparum. ☞ Quidam à δάπτω derivatum putant, quod et innuere videtur Athen. l. 8.

Δαψιλῶς, (vel δαψιλέως, ut apud Theocr.) largè, copiosè, ut, δαψιλῶς τοῖς στρατιώταις χορηγεῖν, Herodian. l. 3. Item lautè, opiparè. ut, ζῆν δαψιλῶς, Xen.

Δαψίλεια, ἡ, copia, abundantia. Herodian. l. 3. τήν τε τῶν ἐπιτηδείων δαψίλειαν καταμαθόντες, i. rerum omnium copiam et abundantiam.

Δαψιλεύομαι, copiosè et abundanter subministro: liberalitate utor.

Composita.

Ἐνδαψιλεύομαι, dapsilis et largulus sum in. Ex Pand. ἐὰν ἔτι ἐνδαψιλεύηται ὁ χρόνος τῆς διετίας, si adhuc suppetit tempus biennii.

Ἐπιδαψιλεύομαι, exp. addo corollarium et auctarium, apud Syn. † τινί τι. largiri, large præbere quid alicui. Xen. Pæd. l. 2. p. 48. a. V. Budæus.† [Herodot. Hist. lib. 5. τάς τε ἑωυτοῦ μητέρας καὶ τὰς ἀδελφεὰς ἐπιδαψιλευσάμεθα ὑμῖν. Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 2. ἡμῖν δὲ πάντες, ἔφη, καὶ τοῦτο τοῖς φίλοις τούτου τοῦ ὀλίγου ἀξίου γέλωτος ἐπιδαψιλεύσῃ.]

ΔΕ', autem, verò. Sæpe subjungitur particulæ μὲν, vim adversativam habens: ut, σὺ μὲν μεθύεις, ἐγὼ δὲ διψῶ, es tu quidem ebrius, ego autem sitio. Interdum vim habet velut distributivam, sicut et μέν. ut Pæd. 2. ἱππεῖς μὲν τετρακισχίλιοι, πεζοὶ δὲ δισμύριοι. Lucian. in Timone, ἀλλ' ἐγὼ μὲν Ἑρμῆς εἰμι, οὗτος δὲ ὁ Πλοῦτος. † παμπόλλους μὲν ἀνθρώπους ἐκτήσατο, παμπόλλας δὲ πόλεις, πάμπολλα δὲ ἔθνη. Xen. Pæd. 1. 1. 3. complures tum habebat homines, tum etiam urbes, tum etiam gentes.† Frequens est autem hic usus cum articulo, ut, ὁ μὲν, ὁ δὲ, vel οἱ μὲν, οἱ δέ. Alicubi verò et reperitur δὲ, ut Pæd. 7. νῦν δὲ ἀπαντώντων οἱ μὲν ἀπέθνησκον παιόμενοι, οἱ δ' ἔφευγον πάλιν εἴσω, οἱ δ' ἐβόων, οἱ δ' ἀμφὶ τὸν Γωβρύαν συνέθεον αὐτοῖς. Sæpe ponitur non præcedente μὲν, ac tum exp. verùm, cæterùm, porrò: ut apud Xen. Pæd. 4. Μείνας δὲ ὁ Κῦρος μέτριον χρόνον αὐτοῦ σὺν τῷ στρατεύματι. Item δὲ, sed, verum. Plat. de republ. lib. 10. τοὺς πρεσβύτας αὐτοὺς ἔσεσθαι μὴ ποιητικοὺς, φιλοσοφικοὺς δέ. † Item et. Sic Hesiod. Theog. 28. ut ibi Scholiast. dicens τὸ γὰρ δὲ, ἀντὶ τοῦ καί.† ¶ Item pro δὴ, apud Plat. † Καὶ πάντες δέ. Xen. l. 1. 1. 2. Pæd.† ¶ Pro γάρ. Il. β'.——ὁ δέ οἱ ἐπεκλίνατο λάθρῃ. Sic Il. ν'. † Sic Hesiod. Asp. 251. V. ibi Diaconus.† ¶ Aliis particulis præfigitur aut subjungitur: ut, καὶ δὲ, et verò, apud Xen. Hell. 4. Dicitur et, δέ γε, item δέ τοι, et δέ που. ¶ Item δὲ interrogationibus repetitis servit: ut annotat Budæus ex Demosth. εἶτα λέγεις ὡς οὐδὲν ξενικὸν εἰμι ἐκεῖνος ἐγώ; σὺ δ' ἔμεινας Αἰσχίνη; ὁ δ' ἀδελφὸς ὁ σός; ἄλλος δέ τις τῶν βελτίστων; ἐγὼ μὲν γὰρ οὐδένα φημί. ¶ Δὲ apud poetas accusativo subjungitur, pro ἐπὶ vel εἰς: ut, ἀγορήνδε, i. εἰς ἀγοράν. (Il. β'. 264.) † Sic Hesiod. Asp. δόμον δέ.† (Δὲ pro nam. χρεία δὲ προσέστι. Æschyl. Pers. 143. V. Eurip. Phœniss. 290. cum μέν. ut λευκὸν δ' ἀκτῇ μὲν οὔτις θάσσω. Æsch. Ag. 404. Aristoph. 1039. pro καί. Soph. Tr. 1294. ἀλλά Œdip. Tyr. 33.)

Δαὶ, pro δὴ, in interrogatione repetita, annotat Bud. ex Greg. Apud Aristoph. in Pluto, τί δαί; quid ergo? †et Nub. 491. Xen. Pæd. l. 5. p. 115. d.† [Eurip. Hel. 1262. Πῶς δαί; quomodo igitur? Δαὶ est Atticum Interrogativum, vel Admirationi inservit, pro δή. Barnes. Elect. 978. Τί δαὶ πατρῴαν δυσμενεῖς τιμωρίαν; 244. Aristoph. Eccl. 970. Τί δαὶ δεόμενος δᾷδ' ἔχων ἐλήλυθας;]

ΔΕΙ'ΔΩ. (F. δείσω, et δείσομαι, poët. P. δέδοικα, ex quo fit δέδια, item poët. δείδια, unde particip. δειδιώς. Plusquamperf. ἐδεδοίκειν et ἐδεδίειν.) timeo, metuo. (Æsch. Aristoph. R. 41.) Il. χ'. ἀλλὰ μάλ' αἰνῶς δείδω μὴ πεδίονδε ἵκηται: deinde καταπαύσῃ. Sæpè et præt. δέδοικα sive δέδια (et δείδοικα ac δείδια apud poëtas) præsentis signif. obtinet. †et plusq. p. ἐδεδοίκειν pro imperf. Xen. Pæd. 1. 3. 9.† ut Il. ά. Νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα μή σε παρείπῃ Ἀργυρόπεζα Θέτις. Et cum accus. Il. ί. Νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα πελώριον Πηλείωνα. (Δεδίασι. Theoc. ιέ. 58.) In prosa autem hæc præterita (quæ potius in usu sunt quàm præsens) aliter etiam construuntur. Interdum cum μὴ, ut, δέδοικα μὴ δ' ἐνδεεῖς τῶν ἐπιτηδείων ἀπέλθωσι. † Xen. Pæd. l. 2. 57. b.† Dicitur et δέδοικα μὴ οὐκ, ut Xenoph. δέδοικα μὴ οὐκ ἔχω τοσαύτην σοφίαν. Et cum infinit. Il. ή. Αἴδεσθεν μὲν ἀνήνασθαι, δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι. Sic Gregor. δέδοικα παραδέξασθαι. Cum accusativo autem, ut Dem. Philip. 1. μισεῖ τις ἐκεῖνον καὶ δέδιε. † Xen. Pæd. p. 133. e.† Plutarch. de superstit. ὁ δὲ θεοὺς δεδιὼς, πάντα δέδιε, γῆν, θάλατταν, &c. Dicitur etiam δέδοικα περὶ σοῦ et δέδοικα περὶ σοὶ vel ἀμφί σοι, Lat. metuo tibi. Xenophon. Pæd. 1. δείσας περί τε τοῦ υἱοῦ καὶ τοῦ Κύρου. Isocr. in Evag. περὶ Κύπρου δεδιώς. † Cum genit. alicui metuere. Soph. Œd. Tyr. 241.† Cum dat. Thuc. δείσας περὶ τῇ Λακεδαίμονι. Sic Il. ζ'. Ὅσσον ἐμῇ κεφαλῇ περιδείδια μή τι πάθῃσι Καὶ σύ. Cum ἀμφὶ eodem sensu, Gal. ad Glauc. 1. δείσας ἀμφὶ τῷ μειρακίῳ.

Δεῖμα, τὸ, metus, terror. Plato de rep. ἀνοίας καὶ δείματος μεστός. ¶ Item terriculamentum. Hesych. ¶ Exp. et periculum: metus enim non nisi periculi est. Apoll. Argon. ἐμπεδὸν ἀργαλέοις ἐν δείμασι. (pl. Æsch. Pers. 210. Ch. 522. δειμάτων ἄχη pro δείματα 584. Soph. Tr. 109.)

Δειμὸς, οῦ, ὁ, idem, metus, terror. Hom. et Hesiod. † Th. 934.†

Δειμαλέος, ου, ὁ, timidus. Item terribilis et timorem incutiens, in Epigr.

Δειματίας, ου, ὁ, timidus, pavidus. Epigr.

Δειματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, terribilis, terrificus.

Δειμώδης, idem. Erotian.

Δειμαίνω, timeo, terreor. Plat. lib. 1. de rep. ἐκ τῶν ὕπνων ὥσπερ οἱ παῖδες ἐγειρόμενος δειμαίνει. Herodot. δειμαίνω περὶ τῷ Ξέρξῃ, Xerxi metuo, de Xerxe sum sollicitus. (Æsch. Pers. 602. Eum. 522.)

Δειματόω, ῶ, terrifico, perterrefacio. Herod. ἐδειμάτου τοὺς Ἴωνας. (Aristoph. R. 144.)

Δειματόομαι, οῦμαι, metuo, timeo. Plato in Axiocho, νῦν δὲ περιτρέμεις σκιαῖς, δειματούμενος στερηθῆναι τῆς ψυχῆς, veritus ne spolieris anima. Et δειματουμένη, metu perculsa, apud Eurip. (Æsch. p. 261.)

Δειμαίρομαι, οῦμαι, metuo. Hesych.

Δειδήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, timidus, meticulosus. Il. γ'. Τρῶες δειδήμονες.

Δειδίζω, et δειδίζομαι, timeo, unde ὑπεδείδισαν. Il. ά. et Od. ζ'.

Δείδη, ἡ, nox quæ obscuritate sua terrorem facilè incutit. Suid. et Eust.

Δειδίσκομαι, metuo, Eustath. pro quo et δεδίσκομαι. ¶ Item humaniter excipio: ut Odyss. σ'. Καὶ δέπαϊ χρυσέῳ δειδίσκετο, φώνησέν τε, Χαῖρε πάτερ ὦ ξεῖνε. Aliquando significat etiam humaniter præbere, benevolo animo porrigere. Od. ύ. Ἦ, καὶ δεξιτερῇ δειδίσκετο χειρὶ παραστάς, Καί μιν φωνήσας ἔπεα πτερόεντα προσηύδα, Χαῖρε πάτερ ὦ ξεῖνε. Et Od. γ'. ἐν δ' οἶνον ἔχευε Χρυσείῳ ἐν δέπαϊ, δειδισκόμενος δὲ προσηύδα.

Δεδίσκομαι, terreo, seu territo. Hesych. et Eust.

Δειδίσσω, seu δειδίσσομαι, f. ξομαι, terreo, terrefacio: καὶ τῷ χάσματι δειδισσόμενος. ¶ Item metuo: ut, δειδιξάμενος. quod exp. φοβηθέντες. Eustathius tamen non à δείδω, sed à δίω deducit, cui assentiri videtur Suidas, qui et ipse διώκω exponit.

Δειδίττομαι, seu δειδίσσομαι, Atticè, (poëticè per epenthesin literæ ι) † Sic Hesiod. Asp. 111.† itidem pro, terreo, terrefacio, metuere facio. Il. δ'. Θάρσει, μηδέ τί πω δειδίσσεο λαὸν Ἀχαιῶν. ¶ Item metuo. Il. β'. οὐδέ σ' ἔοικε κακὸν ὣς δειδίσσεσθαι. (Theoc. κέ. 71.)

Δίω, timeo: unde δίε, Il. έ. Hinc et δείδω deducit Eust. per anadiplasiasmum.

Δέος, εος, τὸ, metus. Thuc. lib. 4. οἱ Ἀθηναῖοι ἐς μέγα δέος κατέστησαν. Apud Dem. Olynth. 1. δέος μὴ, exp. periculum est ne.

Δεῖος, εος, τὸ, (poëticè inserto ι propter metrum) pro eodem. ut Il. κ'. χλωρὸς ὑπαὶ δείους.

Δεῖσθαι, etiam reperitur pro metuere: ut apud Plut. in apoph. δεῖσθαι περὶ βίου, οὐ φοβεῖσθαι, exp. de vita vereri, non metuere. Et alibi apud eundem. (Δείομαι, i. e. δέδια. Æsch. Pers. 702. 703.)

Composita: ac primum ex δείδω et δεῖμα.

Ἀδείμαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, impavidus, intrepidus. Item terriculamentorum expers, spectris liber. ex Eurip. [Rhes. 697. Ἔστις δ' ἔφρας ἢ δ' ἀδειμάντῳ ποδί; Æschyl. Pers. 162. Pind. Nem. i. 29. Ἀθανάτων βασιλεῖς, αὐλὰν ἐσελθὼν, σπέργ' ἀδείμαντον φέρων Ἡρακλέος, Schol. ὅ ἐστιν ἄφοβον. ὁ γὰρ ἐξ αὐτοῦ γεννηθεὶς ἦν ἄφοβος Ἡρακλῆς. Isthm. A. 13. Ἐν ᾧ καὶ τὸν ἀδείμαντον Ἀλκμήνα τέκε παῖδα.]

(Ἀδειμάντως. Æsch. Ch. 768.)

Ἄδειμος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem, impavidus, intrepidus. Hesych. et Suid.

Ἐκδειματόω, ῶ, exterreo, terreo, Plato de rep. 2. μηδὲ μητέρες τὰ παιδία ἐκδειματούντων, neque filios territent matres.

Καταδείδω, pertimesco: unde καταδείσας formidare. Dem. in Mid. καταδείσαντες τοῦτον καὶ τὸ τούτου θράσος.

Περιδείδω, pertimesco, quasi undiquaque metuo. In Βατραχομ. Πλεῖστον δὲ γαλῆν περιδείδια.

Προδείδω, prior metuo, metum præsumo: unde προδείσας apud Soph. (Œdip. Tyr. 90.) exp. ἔμφοβος.

Προδειμαίνω, idem. [Herodot. Hist. lib. 7. κρέσσον δὲ, πάντα θαρσέοντα, ἥμισυ τῶν δεινῶν πάσχειν μᾶλλον, ἢ πᾶν χρῆμα προδειμαίνοντα, μηδαμὰ μηδὲν ποιέειν.]

Ὑπερδείδω, supra modum metuo. (cum Gen. Metuo pro. Æschyl. S. c. Th. 293.) [Soph. Ant. 82. Οἴμοι, ταλαίνης ὡς ὑπερδέδοικά σου. Herodot. Hist. lib. 8. ἐκπλαγέντα τε καὶ ὑπερδείσαντα, &c.]

Ὑπερδειμαίνω, idem.

Ὑποδείδω, subvereor, subtimeo, aliquantulum metuo. Item simpl. metuo. Il. ά. τὸν καὶ ὑπέδδεισαν μάκαρες θεοί. † Hesiod. Asp. 98.†

Ὑποδειμαίνω, idem.

Ὑποδειδίσσω, idem. Il. ί. Οὔτε θέας Τρώων ὑπεδείδισαν οὔτε ἰωάς.

Alia composita ex δέος.

Ἀδεὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, et poëticè.

Ἀδεὴς, metu carens, metus expers, liber omni metu, qui non timet: ut, παῖδες ἀδεεῖς, metu vacui, apud Lucian. in Tyrann. Sic, περὶ τῆς πατρίδος ἀδεὴς καὶ ἀσφαλὴς γίνομαι. Ἀδεὴς βίος passivè, vita extra metum posita, periculo carens. Alciphr. in 3. epist. Halieuticis, γεωργία δὲ σωτηρίας, καὶ τὸ ἀσφαλὲς καὶ ἀδεὲς ἔξεν ἀσπάσασθαι. Ἀδεὲς δέος δεδιέναι, Plato in Symposio, timere de nihilo, omnia tuta timere. ¶ Item intrepidus, audax: nonnunquam, impudens, inverecundus; quasi ἄδετος, qui ligari nequeat et compesci. ut, κύον ἀδεὲς, Od. τ'. ubi quidam exp. etiam, contumax, temerarius, aut temerarie.

Ἀδεέστερος, (comp.) metu liberior, securior, minus periculosus.

Ἀδειὴς, pro ἀδεὴς, inserto ι, poëticè: ut in Εἴπερ ἀδειής ἐστιν. Il. ή.

Ἀδεῶς, adverb. absque metu, securè, tutò. † Xen. Pæd. p. 187. b.† Dem. Olynth. 1. καὶ τὴν οὐσίαν ταύτην ἀδεῶς καρποῦσθαι. Item impunè, apud Aristot.

Ἄδεια, ας, ἡ, metus vacuitas, securitas, fiducia. Demosth. ἡ ἀπὸ Θηβαίων ἄδεια ὑπάρχει ἡμῖν, nullus à Thebanis nobis erat metus. Hinc ἐπ' ἀδείας, securè, ἀδεῶς. Et, ἄδειαν ποιοῦμαι, fiduciam sumo aliquid faciendi: ut, ἄδειαν ποιησάμενοι πᾶσαι τὴν εἴσω. Herodot. 1. ἐν ἀδείῃ οὐ ποιεύμενοι λέγειν: haud pro tuto habentes, haud tutum existimantes proferre. Nonnunquam cum genitivo, ut, ἄδειαν ἔχει τῶν πληγῶν, à plagis est tutus, vel à plagis non timet. ¶ Item libertas, immunitas, licentia: ut, παρέχειν ἄδειαν, apud Plut. Sic δοῦναι ἄδειαν, libertatem dare aliquid faciendi, potestatem facere. Expon. et impunitas apud Herodianum. ¶ Exp. etiam ἀργία, i. vacatio: ut, ἄδεια τῶν ἔργων, vacatio ab operibus.

Περιδεής, meticulosus, pavidus. Isocr. in Paneg. τὰς δὲ ψυχὰς διὰ τὰς μοναρχίας καὶ περιδεεῖς ἔχοντες. Et cum genit. Plat. epist. 7. οὐ δὲ περιδεὴς ὁ Διονύσιος γενόμενος, quod pertimescens Dionys. ¶ Item formidulosus, i. qui timorem adfert aliis. Isocr. ad Nic. μὴ βούλου περιδεὴς εἶναι τοῖς μηδὲν ἀδικοῦσι.

Περιδεῶς, meticulose, pavidè. Thuc. et Isocr.

Περιδεία, nimius timor. apud Suidam.

Ὑπερδεής, metu superior, qui nullo metu superatur aut frangitur. Iliad. ρ'. καὶ ὑπερδέα δῆμον ἔχοντας. ubi Eust. ait esse syncopen pro ὑπερδεέα.

Ὑποδεής, subtimidus. Hesych.

Ψοφοδεής, ad quosvis sonos (seu crepitus aut strepitus) expavescens, i. admodum meticulosus, formidulosus, pavidus. Luc. in Scytha. ψοφοδεὴς πρὸς τὰ πολλά.

Ψοφοδεῶς, meticulosè, timidè: vel potius, ita ut ad quosvis strepitus seu sonos (præsertim peregrinos auribus) expavescens.

ΔΕΙΚΝΥΜΙ, seu Δεικνύω, f. δείξω, Pr. δέδειχα, (tanquam à δείκω) ostendo, monstro. Od. μ'.—αὐτὰρ ἐγὼ δείξω ὁδὸν ἠδὲ ἕκαστα σημανέω. † Xen. Pæd. p. 149. d. τέρμα metam. p. 216. d.† Thucyd. 6. ἐκέλευσαν αὐτοῖς, δεῖξαί τι χωρίον, ἀπελθεῖν ἐς αὐτό. Est etiam ostendo, i. declaro, manifestum facio. Xen. δεικνύει ἑαυτὸν οἷος ἦν. Dem. Phil. 1. ἐγὼ καὶ τοῦτο φράσω καὶ δείξω. Sæpe cum partic. ut idem in Mid. δείξω πολλῶν θανάτων οὐχ ἑνὸς ὄντα ἄξιον. Thuc. lib. 4. ἐπειδή γε ἐν φανερῷ ἔδειξαν ἑτοῖμοι ὄντες ἀμύνεσθαι. (Soph. Tr. 631. 1267. Luc. Som. p. 6.)

Δείκνυμαι, ostendor, monstror. Item manifestus fio. Apud Isocr. δέδεικται, exploratum est. q. d. certis indiciis compertum est. Apud Hom. δεικνύμενος, pro δεξιούμενος, vide in Δέχομαι. (Æsch. Ag. 660.)

Δεῖγμα, indicium, documentum, specimen: nota et specimen. (Æsch. Ag. 985.) Isocrat. περὶ ἀντιδόσεως, ὥσπερ δὲ τῶν καρπῶν ἐξενεγκεῖν ἑκάστου δεῖγμα πειράσομαι. Luc. de Solone, αὐτός σοι Ἑλληνικὸς κανὼν, τοῦτο δεῖγμα τῆς φιλοσοφίας τῆς Ἀττικῆς. ¶ In Atheniensi foro sic vocabatur locus quidam, in quo mercium specimina proponebantur. vide Etym. et schol. Aristoph.

Δειγματίζω, ostendo in exemplum: vel traduco aut θριαμβεύω, ad Coloss. c. 10. Idem et παραδειγματίζειν dicitur.

Δεῖξις, εως, ἡ, ostensio vel potius ostentatio. Herod. 1. εὐτυχίας μᾶλλον ἢ ἀνδρείας παρέχοντο δεῖξιν. Est etiam indicium, argumentum, ut apud eundem lib. 2. ἀλλὰ δεῖξιν καὶ πίστιν τινάς. ¶ Δοῦναι δεῖξιν κατά τινος, instituere accusationem contra aliquem et eum deferre, inquit Bud.

Δείκτης, ου, ὁ, ostensor, demonstrator.

Δεικτικὸς, ostensivus, demonstrativus: δεικτικὸς δάκτυλος. Lat. index.

Δεικτικῶς, demonstrativè.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀναδείκνυμι, vel Ἀναδεικνύω, demonstro, ostendo, pro simplici δείκνυμι. ¶ Item, designo, creo. Plut. in Cæsare, ὕπατον ἀναδείξας ἑαυτὸν καὶ Ἰσαυρικόν. † τινὰ δεσπότην. Xen. Pæd. p. 257. d.† ¶ Item edo, ut ἀποδείκνυμι: unde, ἀνεδείχθη, editus est. ¶ Item dico, consecro. Strabo, ἱερὸν ἀναδειχθὲν Καίσαρι τῷ Σεβαστῷ, templum dicatum Cæsari Augusto. ¶ Item instituo, constituo. ¶ Ἀναδεικνύναι πύλας, ex Soph. † El. 1485.† citatur, pro pandere portas.

Ἀναδείκνυμαι, demonstror, ostendor, pro δείκνυμαι. ¶ Item designor, creor. Greg. de Juliano, ἡμῖν τε αὐτοκράτωρ ἀναδείκνυται. Designati autem consules vel prætores sunt ἀναδεδειγμένοι et ἀποδεδειγμένοι, inquit Bud. in prior. annot. ¶ Item edor, Greg. εἰς τὸν καινὸν κυριακὸν, Εἰ δὲ τελευταῖος ὁ ἄνθρωπος ἀνεδείχθη, editus est. ¶ Item, instituor, vel constituor. Gaza.

Ἀναδείγματα, Hesych. sigilla seu imagunculæ quæ in tragicis scenis ostenduntur, item lora seu habenæ circa equorum colla.

Ἀνάδειξις, demonstratio. Item designatio, creatio. Item, dicatio, consecratio.

Ἀντίδειξις, contraria demonstratio, adversa ratio.

Ἀποδείκνυμι, demonstro, ostendo, rationibus seu argumentis demonstro, seu probo: ut apud Aristoph. in Nub. Ἔγωγ' ἀποδείξω, καὶ σὲ μικρὸν λέγειν. Exponitur etiam interdum, planum facio: ut, ἀποδεικνύντες λόγῳ, apud Herodot. in Terpsich. ¶ Item repræsento, seu exprimo, Plut. ep. 4. παρασκευάζου τὸν Λυκοῦργον ἀποδεῖξαι, ita te compara, ut alter Lycurgus esse videaris. Quæ significatio affinis est priori. Nam quod repræsentamus seu exprimimus, id veluti ostendimus in nobis. ¶ Item, efficio, reddo, facio: ut apud Xenoph. Pæd. 2. βελτίστους ἀποδεικνύναι, pro quo alibi dicit, βελτίστους παρέχειν. Plato epist. 5. ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ χρηστὸν ἀποδεῖξαι τὸν ἔμπροσθεν παλαιάν. ¶ Item creo, et designo. Synes. ὁ ἀποδείξας σε πρόεδρον δήμου. Et, ἀποδεικνύναι στρατηγὸν, creare ducem. Herod. ¶ Item designo, constituo, statum et fixum facio. Dem. contra Timocr. ἀλλὰ τὴν τρίτην ἀπέδειξαν ἐκκλησίαν sed tertiam concionem constituerunt et præfinierunt. ¶ Item edo, pario: ut, ἀποδείκνυμι παῖδα. Isocr.

Ἀποδείκνυμαι, sæpe pro ἀποδείκνυμι usurpatur: ut apud Herodot. ἀποδείκνυμαι γνώμην. Et Xen. Pæd. 4. καὶ ἃ δοκεῖ μοι δίκαια εἶναι, οὐδὲν παύομαι ἀποδεικνύμενος. Et pro, facio, efficio. apud Paus. οὐδὲν ἀποδειξάμενοι λαμπρόν. Sic et apud Herodot. ἀποδεξάμενοι μεγάλα ἔργα. ¶ Item (pass. signif.) ostendor, demonstror rationibus. Item designor, id est, creor. item constituor, præfinior: unde ἀποδεδειγμένος designatus, creatus: item constitutus, præfinitus.

Ἀπόδειξις, demonstratio, declaratio, probatio: unde, ἀπόδειξιν ποιεῖσθαι demonstrare, declarare, planum facere, probare, apud Æsch. in Ctesiph. sed apud Areop. exp. argumentum sumere, conjecturam capere. Est etiam in hac signific. vocabulum dialectorum, item mathematicorum. ¶ Item specimen, ut, ἀπόδειξιν δοῦναι, specimen dare vel edere, apud Plut. ¶ Item designatio seu creatio magistratus. † Lustratio. Xen. Pæd. p. 233. b.†

Ἀποδεικτὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, demonstrabilis, qui demonstrari potest, vel demonstrationibus probari, cui opponitur ἀναπόδεικτος.

Ἀποδεικτικὸς, demonstrativus, demonstratorius, ad demonstrandum accommodatus, demonstrandi vim habens, seu probandi demonstrationibus aut argumentis: ut, ἀποδεικτικὰ epicheremata, apud Hermog. et ἀποδεικτικὸς λόγος, apud Aristot. lib. 2. Rhet.

Decomp. Ἀναπόδεικτος, qui demonstratus non est, nullis probatus demonstrationibus. Item qui demonstrari nequit, qui nullis probari demonstrationibus potest. Plut. in Coriol.

Ἀναποδείκτως, sine demonstratione et probatione.

Ἀνταποδείκνυμι, vicissim demonstro, contrà demonstro. Aristot. Rhet. lib. 2. [Xenoph. Conviv. c. 2. § 22. Puer —ἀνταπέδειξεν ἔτι κινῶν τοῦ σώματος, ἅπαν τὰς φωνὰς γελώντων.]

Εὐαπόδεικτος, demonstratu facilis.

Προαποδείκνυμι, prius demonstro. [Eurip. Hippol. 5. Schol.]

Προσαποδείκνυμι, idem quod ἀποδείκνυμι. [Plat. Phæd. δεῖν δὲ προσαποδεῖξαι ἔτι, εἰ καὶ ἐπειδὰν ἀποθάνωμεν, οὐδὲν ἧττον ἔσται ἢ πρὶν γενέσθαι, εἰ μέλλει τέλος ἡ ἀπόδειξις ἕξειν.]

Διαδείκνυμι, ostendo, do documentum et specimen. Bud. ex Plut.

Ἐκδείκνυμι, ostendo. [Joseph. de Bello Civ. § 13.] Dicitur potius ἐνδείκνυμι.

Ἐνδείκνυμι, et ἐνδείκνυμαι, ostendo, indico et demonstro. Item, præ me fero. Sæpe cum accus. ut Isocr. in Areop. πολλὴν ἀρετὴν καὶ σωφροσύνην ἐν τῷ βίῳ ἐνδεδειγμένους. Aristoph. in Pluto. ἐνδεικνύμενοι ἕκαστος εὔνοιάν τινα, præ se ferentes. Item ostendo me, vendito, plausum capto. Plut. τοῖς συνωμόταις ἐνδεικνύμενος, conjuratis se venditans, plausum a conjuratis captans. Item ἐνδείκνυμι, defero, accuso, postulo in judicio. Et ἐνδείκνυμαι, deferor, causam dico quòd circa publica secus aliquid admiserim. Plato in Apol. καὶ ἑτοίμων ὄντων ἐνδεικνύναι με καὶ ἀπάγειν τῶν ῥητόρων. Et pass. ἐνδειχθέντα δικάζειν.

Ἔνδειγμα, indicium, documentum. Demosth.

Ἔνδειξις, ostensio, indicatio. Item ostentatio, venditatio. apud Æschin. et Syn. epist. 23. Item delatio: unde ἐνδείξεις ἐνδεικνύναι.

Ἐνδείκτης, delator, quadruplator. Synes. ἔργον ποιεῖσθαι συκοφαντῶν ἐνδεικτῶν.

Ἐνδεικτικὸς, q. d. ostentatorius. Et adverb. ἐνδεικτικῶς, ostentatoriè, ostentabundè, cum ostentatione. Apud Gal. exp. per indicationem.

Decomp. Ἀνένδεικτος, qui sine ostentatione est, non ostentator. Bud. ex Greg.

Ἀντενδείκνυμαι, contrà indico, contrariam indicationem habeo, apud medicos. Ἀντένδειξις, obnuntiatio, i. rei apparatæ discussio, consilii capti et agitati diremptio: ut comitia olim dirimebantur obnuntiatione augurum, et auspicia occentu soricum.

Παρενδείκνυμαι, ostentabundè in medium prodeo. Bud.

Συνενδείκνυμαι, conjunctam indicationem habeo, indicationi confero, q. d. simul indico. Gal. Therap. 9.

Φιλενδεικτέω, ῶ, lubenter me vendito seu ostendo. Eust.

Ἐπιδείκνυμι, vel ἐπιδείκνυμαι, item ἐπιδεικνύω, ostendo, monstro. † Xen. Pæd. l. 2. 46. 9. ἐπιδεῖξαι ἑαυτὸν ὅς. Xen. Pæd. l. 2. p. 52. a.† Item demonstro, probo, manifestum reddo. Isocrat. ἐπέδειξεν αὐτὸν ἐν ταύταις πολὺ θαυμαστότερον. Xen. Pæd. 4. φιλίαν ἐπιδεικνύμενος. Cum inf. Xen. ἐπιδείξεις φιλάδελφος εἶναι. Et cum partic. apud Isocrat. in Areop. ἐπιδεῖξαι βουλόμενος ἐπιθυμοῦντα. Item ostento, specimen aut documentum præbeo. † Dicitur θᾶττον ἐπιδεικνύειν ἑαυτόν. Xen. Pæd. l. 3. p. 86. a.† Isocrat. τὴν ἑαυτῶν σύνεσιν ἐπιδεδειγμένους. Item Ἐπιδείκνυσθαι θεάματα, Luc. edere spectacula. (Aristoph. R. 783. Luc. Prometh. in Verb. p. 14.) ¶ Ἐπιδείκνυμαι, vel ἐπιδείκνυμαι λόγον, recito orationem ad dandum specimen doctrinæ meæ, Budæus ex Plat. † Sic παιδείαν. Xen. Pæd. l. 4. p. 89. c. Sic l. 5. p. 148.† Dicitur et ἐπιδείκνυμαι περὶ τούτου.

Ἐπίδειγμα, indicium, documentum, Dem. ad Lept. et Xen. Pæd. 8. Item quod ad ostentandam artem fit. Xen. in Symp.

Ἐπίδειξις, ostentatio, specimen. Aristotel. in Polit. ἐπίδειξιν ποιεῖσθαι τῆς σοφίας, sapientiam ostentare, sapientiæ specimen edere. Item sophistica recitatio, et oratio ad ostentationem comparata. Plato. (Eurip. Phœniss. 833. Luc. Som. p. 3.)

Ἐπιδεικτικὸς, demonstrativus. Item ad ostentationem comparatus, et q. d. ostentatorius.

Ἐπιδεικτικῶς, cum ostentatione, ostentatoriè. [Isocrat. Panegyr. pag. 101. 9. Ed. Cant. ὥσπερ ὁμοίως ἀμφοτέρως δέον ἔχειν, ἀλλ' οὐ τοὺς μὲν ἀσφαλῶς, τοὺς δὲ ἐπιδεικτικῶς.]

Ἐπιδεικτιάω, ῶ, ostendere vel ostentare me cupio. Hesych.

Decomp. Ἀνεπίδεικτος, qui sine ostentatione est, non ostentator. Greg.

Ἀντεπιδείκνυμι, vicissim ostendo. [Plat. Theæt. l. 162. A. ἀξιοῖς ἂν, ἄλλους θεώμενος γυμνοὺς, ἐνίους φαύλους, αὐτὸς μὴ ἀντεπιδεικνύναι τὸ εἶδος παραποδυόμενος. Xenoph. de Agesil. c. 1. § 12. Τισσαφέρνην μὲν ἐμφανίσας ἐπιορκοῦντα, ἄπιστον πᾶσιν ἐποίησεν· ἑαυτὸν δ' ἀντεπιδείξας, πρῶτον μὲν ὅρκους ἐμπεδοῦντα, ἔπειτα &c.]

Ἀντεπιδείκνυμαι, vicissim ostento.

Παρεπιδείκνυμαι, ostentabundè profero. Plut.

Προσεπιδεικνύω, insuper ostendo seu demonstro. [Polyb. Hist. lib. 4.]

Καταδείκνυμι, ostendo. Item instituo, Synes. πάλαι καταδεδειγμένην τοῦτο ποιῶ. Et, καταδειχθῆναι ἔργον, apud Dem. Bud. interpr. edi.

Οὐρανοδείκετος, qui à cœlo ostenditur, seu ostensus est: ut, αἴγλη οὐρανοδείκετος. Hom. hym. in Lunam.

Παραδείκνυμι, q. d. juxta ostendo: ut id quod cum alio conferre volumus, ostendimus juxta illud, i. illi admotum, unde et confero exponitur. Isocr. ὥσπερ τὴν πορφύραν καὶ τὸν χρυσὸν θεωροῦμεν καὶ δοκιμάζομεν ἕτερα παραδεικνύοντες τῶν καὶ τὴν ὄψιν ὁμοίαν ἐχόντων. ¶ Item pro assignare seu attribuere, apud Xen. Hell. 2. ὁ δὲ Κῦρος παρέδειξεν αὐτῷ πάντας τοὺς φόρους ἐκ τῶν πόλεων. Pro assignare seu attribuere, apud Xen. Hell. 2.

Παράδειγμα, exemplar, exemplum: ut, παράδειγμα πονηρίας apud Isocr. † Xen. Pæd. l. 3. p. 85. a.† Exp. et, documentum: ut Thuc. 3. παράδειγμα δὲ αὐτοῖς οὐκ αἱ τῶν πέλας ξυμφοραὶ ἐγένοντο, exemplo vel documento non fuerunt. ¶ Item Exemplum quod adhibetur ad probandum vel illustrandum quod dicimus. Plut. de def. orac. παράδειγμα δὲ τῷ λόγῳ Ἐπικράτης μὲν ὁ Πλάτωνος ἑταῖρος ἐποιήσατο τὸ τῶν τριγώνων. (Soph. Œdip. Tyr. 1217. Luc. Som. p. 12.)

Παραδειγματικὸς, exemplaris, exemplis constans; ut, παραδειγματικὸς συλλογισμὸς, et παραδειγματικὸν ἐνθύμημα, apud Herm.

Παραδειγματικῶς, exemplariè.

Παραδειγματίζω, exemplo aliis esse facio, puniendo vel aliter infamando: exemplum ignominiosum in aliquem edo. Exponitur et traduco, vel traduco palàm: ignominiæ expono, infamo, infamem reddo: ut Matth. c. 1. et apud Plut. in lib. περὶ πολυπραγμ. ubi dicit Archilochum poëtam obscœnis versibus se ipsum παραδειγματίζειν.

Παραδειγματισμὸς, traductio, qua quis exemplo statuitur cæteris. [Theophylact. in Matth.]

Προδείκνυμι, præmonstro. Apud Luc. in Hero. καὶ τὸ τόξον ἐντεταμένον ἡ ἀριστερὰ προδείκνυσι, expon. protendit. Exponitur, denuntio, apud Thuc. lib. 3. προδειξάντων ἡμῶν τὴν αὐτὴν ζημίαν τοῖς τε ἄλλοις ὁμοίως κεῖσθαι. [Herodot. Hist. lib. 1. ἐμεῦ θεοὶ κήδονται, καί μοι πάντα προδεικνύουσι τὰ ἐπιφερόμενα.] (Cœcorum more probo. Soph. Œdip. Tyr. 463. 631. Theoc. κε'. 102.)

Προσδείκνυμι, insuper monstro.

Ὑποδείκνυμι, (q. d. submonstro, subostendo) suggero, subjicio, submoneo, præmonstro: ut Matth. cap. 3. Sic et apud Isocr. in orat. ad Philip. ὑπέδειξε τοῖς ἐπιγιγνομένοις μεθ' ὧν χρὴ καὶ πρὸς οὓς δεῖ τοὺς πολέμους ἐκφέρειν. Item simpl. pro, monstro seu ostendo, doceo tanquam præceptor. apud Isocr. et Xen. et Act. Ap. c. 9.

Ὑπόδειγμα, documentum, apud Xen. de arte eq. Item exemplum, apud Polyb. Item pro exemplari, apud Laërt.

Alia comp. facta ex primo, aut tertia præt. pass. sine præpositione.

(Ἀμφιδείκετος. Æsch. Suppl. 801.) ‡ non indicandus.‡

Ἀριδείκετος, (q. d. qui multùm ostenditur) inclytus. Hesiodus, † Theog. 385.† ἀριδείκετα τέκνα. Et cum genit. apud eundem: πάντων ἀριδείκετ' ἀνάκτων. [Addas 532. τιμᾷ ἀριδείκετον υἱόν. Hom. Iliad. Λ. 248. ἀριδείκετος ἀνἐρῶν. Schol. πάνυ ἔνδοξος, εὐπρεπέστατος. Ξ. 320. Ἣ τέκε Περσῆα πάντων ἀριδείκετον ἀνδρῶν. Schol. Μεγάλως εὐπρεπῆ, ἐπίσημον. Odyss. Θ. 382. ἀριδείκετε. Schol. Ἄγαν ἔνδοξε, ἐπιπρεπέστατε, εὐπρεπέστατε.]

Ἀρτόδειγμα, sive ἀρτοδεῖγμα, q. d. specimen panis, i. specimen frumenti in pane confecto ex eo, ex Poll.

Δακτυλοδείκτης, qui digito monstrat. Poll.

Δακτυλόδεικτος, qui digito indicatur. Hesych. [Æschyl. Agam. 1341. δακτυλοδείκτων δ' οὔτις ἀπειπὼν εἴργει μελάθρων. digito monstratum. Forsan δακτυλοδεικτῶν, ut transtulimus. Stanl.]

Δακτυλοδεικτέω, ῶ, digito monstro. Dem. [Orat. c. Aristog.]

Χειρόδεικτος, quasi manu ostensus, manifestus, ex Soph. (Œdip. Tyr. 901.)

Χειροδεικτέω, ῶ, manu ostendo.

ΔΕΙ'ΛΗ, ης, ἡ, pomeridianum tempus, quando jam Sol vergit ad occasum: quoniam tunc ἡ εἵλη τοῦ ἡλίου δύει, ut Eust. et Etym. tradunt. Aristot. in Probl. διὰ τί ὁ ζέφυρος πρὸς τὴν δείλην πνεῖ, πρωῒ δὲ οὔ, exp. horis pomeridianis, vel circa vesperam. Idem lib. 6. anim. cap. 8. ἀπὸ δείλης ἀρξάμενος, à pomeridiano tempore orsus. Theophr. hist. plant. lib. 9. cap. 18. πρὸ τοῦ δείλην γενέσθαι, antequam esset meridies. Plerunque verò δείλης quam oppositum habet πρωΐ, expon. vesperi. Geopon. ὀχεύειν δὲ χρὴ μὴ πολλάκις τῆς ἡμέρας, ἀλλὰ δὶς μόνον, πρωῒ καὶ δείλης, i. (ut Varro tradit de equis) admittere oportet bis in die, mane et vesperi. Xen. ἐπολέμησαν κατὰ τὴν ἕω μέχρι δείλης ἐξ ἑωθινοῦ, à mane ad vesperam. Complures etiam Δείλη (per se positum) exp. vespertinum tempus. Illud enim Aristotelis πρὸς τὴν δείλην interpr. vespertinis temporibus. Sic et illud Plut. in Themist. μέχρι δείλης ἀντισχόντες, ad vesperam usque, περὶ δείλην, circa vesperam: eodemque modo ὑπὸ τὴν δείλην, et ἀμφὶ τὴν δείλην: † Xen. Pæd. 1. 5. p. 119. d.† et δείλης γηρῶντα, vesperi senescentia. capitur enim illud δείλης adverbialiter, sicut vesperi apud Latinos. Interdum additur ἑῴας, πρωΐας, ὀψίας, accommodaturque omnibus diei partibus: ut, δείλης ἑῴας sub auroram. πρὸ δείλης ἑῴας, ante crepusculum. At δείλη πρωΐα (inquit Eust.) est tempus pomeridianum. Sunt tamen qui δείλην πρωΐαν velint esse tempus matutinum. Δείλη ὀψία tempus vespertinum sub occasum Solis, Demost. ἀρξάμενοι δὲ τοῦ διαψηφίζεσθαι δείλης ὀψίας. ὥστε συνέβη ἐκείνην [illegible] ἐκλιπεῖν, τὸ σκότος ἤδη εἶναι. Thuc. l. 8. περὶ δείλην ἤδη ὀψίαν. Reperitur et, δείλη μεσημβρία pro meridie: nec non δείλη ἑσπέρα pro vespere. Herodian. lib. 3. ἦν περὶ δείλην ἑσπέραν, erat autem jam diei vesper. Dici et Δεῖλος nominativo casu, (ut sit ὁ δεῖλος) existimat Bud. afferens ex Hom. Il. φ'. Ἔσσεται ἢ ἠὼς, ἢ δεῖλος, ἢ μέσον ἦμαρ, Ὁππότε τις καὶ ἐμεῖο Ἄρει ἐκ θυμὸν ἕληται. (Philostr. l. 3. c. 23.)

Δειλινός, ῆ, όν, pomeridianus: ut, δειλινὸν βρῶμα, seu substantivè δειλινόν, merenda: Plutarch. δειλινὴ διατριβή, pomeridiana confabulatio. Τὸ δειλινόν, adverbialiter dicitur pro δείλης, vesperi: Exodi cap. 29.

Δείλετο, (quasi à Δείλομαι, in pomeridianum seu vespertinum tempus vergo.) Odyss. ή. Εὗδον παννύχιος καὶ ἐπ' ἠῶ καὶ μέσον ἦμαρ. Δείλετό τ' ἠέλιος καί με γλυκὺς ὕπνος ἀνῆκεν.

Δείελος, ου, ὁ καὶ ἡ, pomeridianus, vespertinus. Od. ρ'. ἤδη γὰρ ὑπήλυθε δείελον ἦμαρ, i. δείλη. Sic apud Apollonium Rhod. δείελος ὥρη, tempus vespertinum. Item vesper. Il. φ'. Scamander ad Apollinem, Τρωσὶ παρεστάμεναι καὶ ἀμύνειν εἰσόκεν ἔλθῃ Δείελος ὀψὲ δύων, σκιάσῃ δ' ἐρίβωλον ἄρουραν. (Theoc. xi. 86.) ¶ Δείελον, ου, τό, merenda. Callim. δείελον αἰτίζουσι, petunt merendam. vide δειελιάω. Item crepusculum, in Epigr. tempus pomeridianum.

Δειελινός, ῆ, όν, idem quod δειλινός, vespertinus: ut, δειελινὸς ζέφυρος, apud Apoll. Rhod.

Δειελιάω, exp. meridiari, merendam sumere. Apud Homer. Od. ρ'. σὺ δ' ἔρχεο δειελιήσας. quidam exp. cœnatus, sumptâ cœnâ. vide Eustath.

Composita.

Ἐπιδείελος, ου, ὁ καὶ ἡ, pomeridianus: unde ἐπιδείελα, (adverbialiter) post meridiem, pomeridiano tempore. Hesiodus in diebus, Εἰνὰς δ' ἡ μέσση ἐπιδείελα λωΐων ἦμαρ.

Εὐδείελος, bene ad Solis occasum situs: τὸ πρὸς δείλην κείμενον, ad δειλινὸν clima situs, ut Eustath. exponit. Odyss. ί. Ναιετάω δ' Ἰθάκην εὐδείελον, vel τὸ τῆς εἵλης ἔχον, i. εὐήλιον, ut εὔειλος: ut factum sit ex εὔειλος interjecto δ. Vel εὐδείελος sive εὐπερίγραφος καὶ εὐφανής, factum ex δεῖλος (quod pro δῆλος per dialysin dicitur) interjecto ε: unde et λόφοι εὐδείελοι, apud Pindarum, quoniam colles et insulæ, διὰ τὸ περιφανές, conspicui sunt et visu facilè terminantur.

Πρωιδείελος, exp. antemeridianus, apud Theocr. Idyl. 25. Quidam interpr. ante vesperam.

Ὑποδείελος, subvespertinus. Aratus.

ΔΕΙΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, timidus, ignavus: à δείδω, i. timeo. Εἰ δ' ἔ, τι δειλὸς ἀνὴρ ἦεν ἄλκιμος ἐξεφαάνθη. Aristot. Eth. 2. ὁ γὰρ ἀνδρεῖος πρὸς μὲν τὸν δειλὸν θρασὺς φαίνεται, πρὸς δὲ τὸν θρασὺν δειλός. Apud Plut. in lib. περὶ ἀκούειν. δειλὸς πρὸς τὰ αἰσχρὰ καὶ ἀνελεύθερος. ¶ Item miser. Sic Homer. omnes mortales δειλοὺς βροτοὺς vocare solet. Idem cum genit. pro superlativo ponit, ut, δειλὲ ξείνων, Odyss. ξ'. pro δειλότατε. ¶ Expon. etiam debilis, infirmus: ut, δειλὸν γῆρας, apud Hesiod. ¶ Item malus, improbus. ut Od. θ'. v. 350. Δειλαί τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγύαι ἐγγυάασθαι. Sic sæpe apud Theogn. Dicitur et de rebus: ut Pythag. carm. λόγοι δειλοί τε καὶ ἐσθλοί. Cujus signif. occasio inde sumpta videtur, quòd ignavi pro hominibus nequam haberi soleant.

Δείλαιος, ου, idem quod δειλός. Exp. et ταλαίπωρος, apud Soph. in Trach. Item miser, infortunatus, ut Aristoph. schol. exponit in Nub. οὐ δύναμαι δείλαιος εὕδειν. † v. 12. et 1473.† (Æsch. Pers. 323. cum Gen. Œdip. Tyr. 1366. Æsch. Ch. 515.)

Δειλήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, timidus.

Δειλαίνω, et δειλαίνομαι, timidus sum, timidum me præsto.

Δειλέομαι, οῦμαι, timeo, paveo; unde δειλαθείς, territus.

Δειλία, ἡ, timiditas, Dem. in Mid. δειλίας καὶ ἀνανδρίας ἕνεκα. Herodot. l. 7. ὑπὸ δειλίας καὶ φαυλότητος. (Eurip. Phœniss. 957.)

Δειλότης, ητος, ἡ, idem.

Δειλιάω, ῶ, f. άσω, ob ignaviam et timiditatem refugio detrectoque periculum, timido animo sum.

Δειλιάζω, idem.

Δειλίασις, pavor, formido. Plut. in Fab.

Δειλαίνω, terrefacio, timorem incutio. Deut. 20.

Composita.

Ἀποδειλιάω, ῶ, præ timore refugio, reformido. Luc. πρὸς θάνατον ἀποδειλιᾷς; (Som. p. 12.)

Ἀποδεδειλιακότως, more eorum qui conciderunt animo et viribus, i. timidè, meticulosè, apud Poll.

Ἀποδειλίασις, ignavia. Plut. [Polyb. Hist. lib. 3. διὰ τὸ δοκεῖν —— τὴν τῶν δυνάμεων ἀποδειλίασιν —— παρὰ τὴν τοῦ προεστῶτος εὐλάβειαν γεγονέναι.]

Θρασύδειλος, in quo audacia cum timiditate conjuncta est: seu qui temeritate præditus est, non ab animi tamen fiducia: audaciæ ostentator, qui idem et timidus. Aristot. Eth. 3.

Καταδειλιάω, ῶ, timidè et ignavè succumbo, extimesco. Herodian. lib. 2.

Κροκόδειλος, ου, ὁ, crocodilus, quasi crocum formidans: nomen quadrupedis mali et terra pariter ac mari infesti: de quo vide Aristotel. Ælian. Plin. Herodot. ☞ Terrestrem crocodilum dictum volunt παρὰ τὸ φοβεῖσθαι τὸν κρόκον: unde et apiarii crocum alvearibus apponunt, quo conspecto fugit. Maritimum autem παρὰ τὸ τὰς κρόκας φοβεῖσθαι, id est, littora. ¶ Κροκόδειλοι dicuntur etiam quæstiones crocodilinæ et ἄπορα, apud Luc. καὶ κροκοδείλους πλέκουσι, καὶ τοιαῦτα ἄπορα ἐρωτᾷν διδάσκουσι.

Κροκοδείλιον, τό, herba est chamæleontis nigri figura, quæ et κροκοδειλιάς: vide Gal. et Plin. Dicitur etiam à quibusdam τὸ [illegible] autore Dioscor.

Πάνδειλος, omnium timidissimus vel miserrimus.

ΔΕΙ'ΝΑ, ὁ, vel ἡ, vel τό, gen. δεῖνος, dat. δεῖνι, accus. δεῖνα. vocabulum est quo utuntur (præfixo articulo) loco nominis ejus de quo loquuntur. Dem. de falsa leg. εἶτ' οὐκοῦν ἔτι ἀλλ' ἔχουσιν ὁ δεῖνα καὶ ὁ δεῖνα. i. at hic et ille jam habent. Idem ad Lept. τῷ δεῖνι μεμφόμενος καὶ τὸν δεῖνα ἀνάξιον εἶναι φάσκων, huic succensens, illum indignum esse dictitans. Sed ubi non ita geminatur, ibi exp. quispiam, aliquis: item quidam, nescio quis. Luc. ad indoctum, ὡς διδάσκαλός σου ὁ δεῖνα, ἢ τῷ δεῖνι ξυμφοιτῶν. Dem. pro cor. δεῖνα τοῦ δεῖνος τὸν δεῖνα εἰσήγγειλε. Et sic sæpe quum neminem certum nominare volunt. Greg. ἐγὼ τοῦ δεῖνος, καὶ ὁ δεῖνά μου μάρτυς.

ΔΕΙΝΟ'Σ, ή, όν, terribilis, formidabilis, horribilis. Item gravis: ut Il. γ'. δεινὸς θεός. † Sic δεινὰν Παλλάδα. Arist. Nub. 964.† Et Od. χ'. —— δεινὸς δ' εἰς ὦπα ἰδέσθαι, aspectu terribilis. Et Od. ξ'. Δεινός τ' αἰδοῖός τε. Et, δεινὴ κλαγγή, Il. ά. In soluta oratione, de re potiùs dicitur quàm de persona; ut, δεινὴ ἀγγελία, et δεινὴ μάχη, apud Xen. Sic dicunt δεινὰ πάσχειν, gravi injuria affici. quod exp. etiam indigna pati. Sic et δεινὰ ποιεῖν, vel ποιεῖσθαι. Sæpe etiam, dicunt δεινόν ἐστι, res est indigna, indignum est. Sic πάντων δὲ δεινότατον, Thucyd. 3. In plurali autem τὰ δεινὰ sæpe pro, mala, res adversæ, calamitates, ærumnæ: † Xen. Pæd. 1. 5. p. 123. a.† interdum et pro, pericula, apud Thucyd. Et in sing. οὐδὲν δεινὸν μή, nihil periculi est ne, minimè timendum est ne, apud Thucyd. et Plat. † τὸ δεινὸν ἥξει πρὸς Πέρσας. Xen. Pæd. 1. 2. 40. a.† Idem Plato in Protagora δεινὸν scribit esse κακόν, quod dicatur δεινὴ νόσος, item δεινὸς πόλεμος, et δεινὴ πενία: sic gravem morbum, et grave bellum et gravem paupertatem dicunt Latini. Sic et δειναὶ συμφοραί, apud Isocrat. graves calamitates. ☞ Etymol. scribit à δέος (pro quo et δεῖος, apud Homer.) fieri δεεινός, et per crasin δεινός. ¶ Item acri ingenio præditus, solers, vafer, callidus. † δεινὸς [illegible]. Aristoph. Nub. 1030.† (R. 907. Æsch. Eum. 380.) Plato in Protag. Πρωταγόρας σοφὸς καὶ δεινός ἐστιν ἀνήρ. Dem. δεινοῖς opponit ἰδιώτας. Apud Xen. δεινὸν πάλαισμα, exp. vafrum commentum. Ab Hesych. expon. ἐστραμμένος, πανοῦργος, inusitate factum παρὰ τὸ δεινός, ut στρεβλὸς παρὰ τὸ στρέφειν. Interdum pro, prudens: ut, δεινὸς στρατηγός, apud Isocrat. ¶ Item peritus, gnarus: ut, ῥήτωρ δεινός, peritus orator. Dicitur et δεινὸς ταῦτα vel περὶ ταῦτα, et εἰς ταῦτα. † δεινὸς τέχνην. Xen. Pæd. p. 123. b.† Et cum infinit. ut, δεινὸς γράφειν, Plat. in Protag. peritus scribendi. (Eurip. Med. 44. λέγειν δεινός. Soph. Œdip. Tyr. 553.) † δεινότερος ἀλέξασθαι. aptior, peritior. Xen. Pæd. 1. 3. 15. et δεινότατον λαλεῖν. Pæd. 1. 4. 12.† Sic δεινὸς λέγειν, qui arte dicendi valet, Soph. et Plato. † Xen. Pæd. 1. 5. 9.† ¶ Ponitur etiam pro miro, item pro magno, i. eo quod magnam vim et efficaciam habeat. † Sic πόθος, desiderium. Xen. Pæd. 1. 2. 44. b. ἔρως idem. Pæd. 1. 5. p. 112. c. κάλλος. ibid. p. 120. c.† Soph. in Ajace, δεινόν γ' εἶπας, εἰ καὶ ζῇς θανών, rem dixisti miram. Eurip. in Med. δεινὸν τὸ τίκτειν. ¶ Δεῖνος, &c. vide in Δῖνος.

Δεινῶς, terribiliter, horrendè, horrendum in modum. ¶ Item, mirum in modum, mirè. Plut. in Luc. αὐτός τε δεινῶς διετέθη περὶ τὸν ἄνδρα, miro quodam affectu præditus fuit erga illum. Quidam autem δεινῶς pro vehementer dixit apud Athen. lib. 9. νῦν γὰρ πεινῶ, δεινῶς πως εἶμ' ἐπιλήσμων. Sic et Homer. pro λίαν. Apud Euripidem, δεινῶς ἔχει με ταῦτα τολμῆσαι, arduum est me hæc audere efficere. Et, δεινῶς ἔχω pro δυσπαθῶ. (Soph. Œdip. Tyr. 767.)

Δεινότης, ητος, ἡ, atrocitas. Thuc. 3. μὴ ἂν πειράσθωμεν δεινότατα καταπαύοντες. Et, δεινότης νόμων ibidem expon. acerbitas legum. ¶ Item (inquit. Bud.) acrimonia mentis, perspicacitas et solertia. Aristotel. Eth. 6. ἔστι δέ τις δύναμις ἣν καλοῦσι δεινότητα. Demosth. in orat. pro cor. δεινότητα et ἐμπειρίαν pro eodem posuit. Rursum Aristot. scribit πανουργίαν esse δεινότητα εἰς ἐναντίον. Quo pertinet et illa significatio, qua pro calliditate et vafritie capitur: ut quidam exponunt in hoc Dem. loco pro cor. καὶ ὅτι δεινότης ἦν καὶ τῷ Φιλίππῳ, διέπραξε. Δεινότης appellatur etiam facultas dicendi, eloquentia. Thucyd. 3. μὴ δεινότητι καὶ ξυνέσεως ἀγῶνι ἐπαιρομένους. Et alibi, διὰ δόξαν δεινότητος. Interdum verò dicitur ἡ περὶ λόγους δεινότης, vel δεινότης ἡ ἐν τοῖς λόγοις, ut apud Isocratem. Δεινότητα etiam habere dicitur oratio quæ assurgit. (Philostr. l. 3. c. 43.)

Δεινόω, ῶ, (sicut δεινοποιῶ) q. d. grave seu atrox reddo, exaspero, exaggero, amplifico. Thuc. 8. ἐπὶ τὸ μεῖζον πάντα δεινοῦντες τὰ ἐκ τῶν Ἀθηνῶν. Sic Plut. in Per. δεινοῦσι τὰς τῆς πατρίδος συμφοράς.

Δείνωσις, (quæ et δεινολογία) exaggeratio hujusmodi. Sic peculiariter appellatur oratio, quæ (ut scribit Fab.) rebus asperis, indignis, invidiosis vim addit. Aristot. Rhet. 3. [Plat. Phædr. προσλαβόντι καιροὺς τοῦ ποτε λεκτέον καὶ ἐπισχετέον, βραχυλογίας τε αὖ καὶ ἐλεεινολογίας καὶ δεινώσεως, &c.]

Δεινωτικῶς, exaggeratoriè, cum exaggeratione.

Δεινάζω, ægrè fero, indignor. Bud. ex Macrob. lib. 2. c. 13.

Composita.

Ἔκδεινος, gravis.

Πάνδεινος, omnino sive omnibus modis gravis, gravissimus: ut, πάνδεινα πεπονθέναι, gravissimis injuriis affectum esse, vel atrocissimis. [Demosth. de falsa Legat. ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ταυτὶ τὸ πρᾶγμα πάνδεινόν ἐστιν.]

Ὑπέρδεινος, supra modum gravis, seu atrox.

ΔΕΙ'ΠΝΟΝ, ου, τό, cœna, ut tradit Plut. sic dictum scribens, vel ὅτι τῶν πόνων διαπαύει. (ut Iliad. λ'. ἦμος δὲ δρυτόμος περ ἀνὴρ ὡπλίσσατο δεῖπνον) vel quasi διαπεπονημένον, quòd non tam facile, ut ἄριστον, paretur. Xen. Hell. 5. καὶ ὅτε [illegible] ἄριστον, καὶ δεῖπνον [illegible] ποιεῖσθαι. † Pæd. 1. 2. 11. et 1. 3. 10.† Accipitur etiam pro cœna convivali aut epulo: unde δεῖπνα ποιεῖν, apud Luc. et πρὸς δεῖπνον καλεῖν. Apud Homer. grammatici nunc πρωϊνὸν ἔμβρωμα esse volunt, quasi μεθ' ὃ πονεῖ τις, nunc τὸ μεσημβρινὸν βρῶμα. Athen. certè lib. 7. [illegible] δεῖπνα [illegible] differentiam aliorum dixisse videtur. At Odyss. ά. Δεῖπνον δ' αἶψα [illegible], Eustath. exponit. διὰ δεῖπνον πράξαντα. (Soph. Œdip. Tyr. 779.) ¶ Item, καταχρηστικῶς ponitur et pro ipso cibo, unde apud Hesiodum δεῖπνον ποιεῖν pro τρέφειν, i. comedere. Item et pro pabulo jumentorum. Il. β'. εὖ δέ τις ἵπποισιν δεῖπνον δότω ὠκυπόδεσσιν, id est, χόρτον. At δεῖπνα θαλάσσης à Nonno dicuntur pisces.

Δειπνοσύνη, ἡ, cœna. Athen. l. 4.

Δειπνάριον, ου, τό, cœnula. Epigr. Et Athen. l. 4.

Δειπνίδιον, ου, τό, idem.

Δειπνέω, ῶ, cœno, Xen. Pæd. 4. δειπνεῖν καὶ ἀμφιστρῶσαι, καὶ καθεύδειν. † Xen. Pæd. 1. 2. 11.† Interdum cum accus. ut, δειπνεῖν ἀλλότρια, apud Xen. † Cum acc. personæ. cœnam alicui dare. Xen. Pæd. l. 4. p. 104. b.† Interdum simpliciter pro comedere ponitur.

Δείπνημι, idem: unde apud Athen. l. 10. ἐγὼ πάλαι δεδείπνηκα.

Δειπνητικὸς, ῦ, ὁ, cœnandi desiderio captus, apud Athen. lib. 9. Item q. d. cœnatorius, seu ad cœnam pertinens: ut apud eundem lib. 4.

[Δειπνητικῶς. Aristoph. Acharn. 1014. Ἤκουσας ὡς μαγειρικῶς, Κομψῶς τε καὶ δειπνητικῶς Αὑτῷ γε διακονεῖται.]

Δειπνηστὸς, ῦ, ὁ, idem quod δεῖπνον. At δείπνηστος (cum accentu in antepenult.) cœnæ tempus. sicut ἀμητὸς, et ἄμητος, Eustath. [Polyb. Hist. lib. 3. ἴσως ἀγνοεῖ παραπλήσιόν τι πάσχοντας τοῖς λέγουσι τὸν δείπνηστον.]

Δειπνηστὺς, ῦ, ἡ, idem quod δείπνηστος, cœnæ tempus. Odyss. ρ'. Et Nic. in Ther. Ἀμφίλυκος δειπνηστύς.

Δειπνίζω, f. ίσω, cœna excipio, cœnam præbeo. Od. δ'. ——καὶ κατέπεφνε δειπνίσσας. Et, τοιούτους πολλοὺς δειπνίζοντες. Xenoph. utitur et Plutarch. aliquoties.

Composita.

Ἄδειπνος, ου, ὁ καὶ ἡ, incœnatus; ut, ἄδειπνος γυνὴ, Hippocrates aph. lib. 5. † Xen. Pæd. p. 223. c.† [de Cyri Exp. lib. 1. cap. 10. § 11. ὥστε ἄδειπνοι ἦσαν οἱ πλεῖστοι τῶν Ἑλλήνων ἦσαν δὲ καὶ ἀνάριστοι. lib. 4. cap. 5. § 16. Aristoph. Acharn. 1133. ὅς γ' ἐμὲ τὸν τλήμονα, Λήναια χορηγῶν, ἀπέλυσ' ἄδειπνον.]

Ἀνάδειπνα, τὰ, postcœnia: seu mensa secunda et veluti iterata cœna: quum sublatis carnibus aut piscibus apponuntur mensæ secundæ seu bellaria: quæ ἐπιδόρπια etiam nominantur et ἐπιτραπεζώματα, nec non ἐπίδειπνα seu ἐπιδείπνια, ut testatur Eust.

Ἀντίδειπνος, pro alio cœnans, loco alterius sumens cœnam. Ita dicitur conviva, qui sufficitur in locum alterius; qui invitatus non venit. apud Lucian. in somn.

Ἀπόδειπνος, qui cœnam finiit, qui jam cœnatus est, quasi ὁ ἂν ἀπὸ δείπνου. ¶ Item incœnatus: ut ἀπὸ sit pro α privativo, Hesych.

Ἀποδειπνέω, ῶ, cœnam finio. Athen. l. 14.

Ἀριστόδειπνον, prandium cœnæ conjunctum. [Athen. l. 2.]

Αὐτόδειπνος, qui vocatus cœnam ipse affert quam cœnet. Hesych.

Ἐπίδειπνον, ου, τὸ, et ἐπιδειπνίς, ίδος, ἡ, q. d. postcœnium seu secundaria cœna. Athen. l. 14.

Ἐπιδείπνιος ἦλθε, cœna jam peracta venit. Luc. in Lexiphane, καὶ διὰ τοῦτο ὑμῖν ἐπιδείπνιος ἀφῖγμαι.

Ἐπιδειπνέω, ῶ, secundariam cœnam perago. Athen. lib. 14.

Ἐπιθυμόδειπνος, cœnarum appetens seu cupidus. quo nomine vocabatur, qui licet occupatus negotiis esset, cœnitandi tamen amore vocationes non retinebat, sed tardius adveniebat.

Εὐδείπνοι δαῖτες, apud Euripid. [Med. 200.] lauta et bonis epulis instructa convivia. (Æsch. Ch. 482.)

Θυμβρεπίδειπνος, (decomp.) qui thymbra super cœna utitur, aut thymbra super cœna contentus est; non nisi thymbra cœnitans, ideoque frugalis, restrictus et parcus. Aristoph. in Nub. †420.† φειδωλοῦ καὶ τρυσιβίου γαστρὸς καὶ θυμβρεπιδείπνου.

Καταδειπνέω, cœnando absumo, cœnando devoro. Plut. lib. de Iside.

Κωλυσίδειπνος, cœnam impediens. Sic quondam dictus fuit qui serius ad cœnam veniret, quòd sua mora impedimento esset quo minus cœnaretur. Plut. lib. 8. symp. sect. 5.

Λογόδειπνον, q. d. cœna sermocinatrix. Athen. in præf. δεῖπνος.

Παραδειπνέω, ῶ, immodicè cœno, vel miserè cœno, vivo more pauperum. Athen. l. 10.

Περίδειπνον, ου, τὸ, cœna parentalis: pollinctum seu funebre epulum. Luc. et Athen. l. 8.

Περιδειπνέω, epulum funebre celebro. 2 Reg. 3.

Προδειπνέω, antè cœno. [Plut. Lacon. Apophth.]

Σύνδειπνον, concœnatio, convivium. Plut. in symp. et Athen. l. 8.

Συνδείπνιον et ξυνδείπνιον, idem quod σύνδειπνον. Callimach.

Σύνδειπνος, ου, ὁ, concœnator, conviva. Xen. Pæd. 2. Luc. et Plut. in symp.

Συνδειπνέω, ῶ, concœno, cum alio cœno. Xen. Pæd. 8. † et l. 4. p. 104. e.†

Τρεχέδειπνος, propriè, qui ad cœnam festinanter accurrit. Plut. symp. 8. sect. 5.

Ὑπερδειπνέω, ultra modum cœno aut cœnam instruo: seu (ut expon. Hesych.) ὑπερτρυφῶ. Vel subconviva sum alicujus, ut cum quis non rogatus ad cœnam proficiscitur, cum eo qui rogatus est. Lucian. in somn.

Ὑποδειπνέω, ῶ, q. d. subcœno. Luc. in somn. ᾗ με ὑποδειπνεῖν ἔδει.

Φερίδειπνος, prandium afferens; prandii allator seu allatrix. ut, φερίδειπνος ἠὼ, Nonno. vox prandii allatrix.

Φιλόδειπνος, cœnarum seu conviviorum amans. Athen. l. 14. Item, (ut Bud. interpr.) qui libens convivatur, i. ἑστιᾷ. Et, τὸ φιλόδειπνον, cœnarum seu conviviorum amor. Plut. in symp.

Φιλοδειπνιστὴς, οῦ, ὁ, qui libenter cœna alios excipit.

ΔΕΙ῀ΣΑ, ας, ἡ, Suidæ, humor et stercus. Apud Eustath. scribitur δεῖσσα, qui itidem exponit, humor, derivans à δεύω. Etym. etiam humidus et herbosus locus; item fœtor: derivatque non solùm à δεύω, sed etiam à δέω: quasi δέσα, ut sit ἡ δυσωδία, quam fugimus.

Δεισαλέος, ου, ὁ, stercoreus. Suid.

ΔΕ´ΚΑ, decem. Thucyd. et alii. Οἱ δέκα, decemviri, ex Isocrate. [Æsch. Ag. 1614.] ☞ Dicitur autem quasi δέχα, utpote derivatum à δέχομαι, ut scribit Etymol.

Δεκάκις, decies, Il. ι. δεκάκις τε καὶ εἰκοσάκις τόσα. † Xen. Pæd. l. 5. p. 142. d.†

Δεκὰς, άδος, ἡ, decas, denarius numerus. Aff. et pro decuria, ex Hom. [Iliad. β. 126. 128. Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 2. ἔστι δ' ὅτε καὶ τὴν πεμπάδα ὅλην, καὶ δεκάδα ὅλην, καὶ λόχον ὅλον, καὶ τάξιν ὅλην. sc. invitabat. Herodot. Hist. lib. 7. cap. 184. χιλιάδες τε ἔσονται ἐπὶ ταύτῃσι ἑπτὰ, καὶ τρεῖς, ἑκατοντάδες ἕξ, καὶ δεκάς. lib. 3. ἐς δεκάδας γὰρ ἕνα σφέων αὐτέων ἀποκληρώσαντες, κατέφαγον.]

Δεκαδεὺς, decurialis, ex Xen.

Δεκαδικὸς ἀριθμὸς, denarius numerus. Greg. Naz.

Δέκατος, decimus. ¶ Δεκάτη, decima pars. Xenoph. Hell. 3. ἡ τοῦ Ἀπόλλωνος δεκάτη, quæ Apollini decimæ nomine offeruntur.

Δεκαταῖος, qui est decem dierum. Luc. ἔρριψε τὰ πεμπταῖα ἐκ γαστρὸς ὁ δεκαταῖος.

Δεκατεύω, decimo, decimam partem excerpo. δεκατεύειν τὴν οὐσίαν. Plut. in Probl. suorum bonorum excerptam decimam offerre. Apud eundem in Cam. τὰ τῆς ὠφελείας δεκατεύειν, ex bonis seu spoliis hostium decimas dare. Affertur à Bud. ex Herodoto pro, decimum quemque interficio.

Δεκάτευσις, decimatio. [Dion. Hal.]

Δεκατευτὴς, decimator, qui decimas exigit. Quidam expon. decumanus.

Δεκατευτήριον, locus in quo decima persolvitur. Xen.

Δεκατόω, ῶ, (cum accus.) decimo, i. decimas accipio, ad Hebr. 7.

Δεκαπλοῦς et Δεκαπλάσιος, decuplus. [Demosth. adv. Timocr. προσεπιβαλλόμενοι τοὺς νόμους ἄν, καθ' οὓς, τὰ μὲν δεκαπλᾶ, τὰ δὲ καὶ διπλᾶ γίγνεται τῶν ὀφλημάτων.] Item subst. δεκαπλασία, decuplum, seu decuplatio.

Composita.

Ἀδεκάτευτος, non decimatus, de quo decima dempta non est seu persoluta: ut, ἀδεκάτευτος οὐσία. Utitur Aristoph. in Equit. [301.]

Ἀποδεκατόω, idem quod δεκατόω, decimas accipio: ut, ἀποδεκατοῦν τὸν λαὸν, in epist. ad Hebr. cap. 7. ¶ Item decimas do: ut Luc. 18. ἀποδεκατῶ πάντα ὅσα κτῶμαι.

Ἀποδεκάτωσις, decimatio, decimarum exactio, apud Epiphan.

Δευτεροδεκάτη, secunda seu secundaria decima. Hieronym. in Ezechiel. c. 45.

Δυοκαίδεκα, vel δώδεκα, † Xen. Pæd. 1. 2. 4.† duodecim: item, δυώδεκα, pro eodem.

Δυοκαιδεκὰς, άδος, ἡ, duodenarius numerus. Areop.

Δωδεκὰς, numerus duodenarius. [Anthol.]

Δυωδέκατος, duodecimus. Hom.

Δωδεκάκις, duodecies. [Aristoph. Plut. 853.]

Δωδέκατος, duodecimus.

Δωδεκαταῖος, ut, δωδεκαταῖος θάπτεται, die ab interitu duodecimo sepelitur.

Δωδεκαΐδες θυσίαι, sacrificia ex duodecim animalibus; quæ δυωδεκαΐδες quoque dicuntur Ionicè, et δωδεκάδες, per syncopen. Item, Δωδεκάδες θυσίαι, sacrificia duodecim ἱερείων, apud Eust. ex Paus. [Plat. de Leg. lib. 6. Βουλὴν δὲ εἶναι μὲν τριάκοντα δωδεκάδας.]

Ἑκκαίδεκα, sexdecim seu sedecim. Apud Athen. † Xen. Pæd. 1. 4. 16.†

Ἕνδεκα, undecim. Athenis οἱ ἕνδεκα, undecim viri, erat magistratus quidam rerum capitalium: cujus Demosth. meminit in Timocr. et Plato in Apologia Socr. Item Hesych. et Suid.

Ἑνδεκάκις, undecies. [Arist. de Hist. Animal.]

Ἑνδεκὰς, numerus undenarius. [Plat. de Leg. l. 6.]

Ἑνδέκατος, undecimus. Hom. Hesiod. Plut.

Ἑνδεκαταῖος, qui undecimo die aliquid facit. Interdum qui undecimum diem agit.

Ἐπιδέκατος, decimus; vel qui ἐπὶ δέκα penditur. Xen. Hell. ζ.

Ἑπτακαίδεκα, septendecim. † Xen. Pæd. 1. 2. 8.† [Herodot. Hist. lib. 1. ἀριθμὸν δὲ, ἑπτακαίδεκα καὶ ἑκατόν.]

Ἑπτακαιδεκαταῖος, qui fit 17. die.

Τεσσαρεσκαίδεκα, quatuordecim.

Τεσσαρεσκαιδεκαταῖος, qui fit 14. die. [Hippocr.]

Τρισκαίδεκα, tredecim. Herodot.

Τρισκαιδέκατος, decimus tertius. apud Hesiod. et Plut. in Solone.

ΔΕ´ΛΕΑΡ, ατος, τὸ, esca qua animalia capiuntur. Arist. τοῖς γὰρ δελέασιν οὐ τοῖς αὐτοῖς ἁλίσκονται πάντες, non omnes eadem esca capiuntur. Luc. ὥσπερ τις λάβραξ καὶ τὸ ἄγκιστρον τῷ δελέατι συγκαταπιών. Et metaphor. apud eundem, ὁ δὲ τοσοῦτόν μοι δέλεαρ κατέπιεν. Eurip. in Androm. Τοιόνδ' ἔχω σου δέλεαρ. ☞ Dictum volunt quasi δόλεαρ: Eustath. vero à δέλω seu δέλλω, tum hoc, tum δέλος derivat.

Δελεάζω, f. άσω, inesco, esca capio. Athen. lib. 7. de quodam pisce, ἀπολαυσθεὶς δὲ, τῷ δελεάζεται οὔτε σαρκὶ, οὔτ' ἄλλῳ τινὶ ἐμψύχῳ. Item escam impono. Lucian. δελεάσας τὸ ἄγκιστρον ἰσχάδι, caricam hamo imponens escæ loco. Frequentius metaphoricè sumitur. Philo de vita Mosis lib. 1. δελεάσας ἐλευθερίας ἐλπίδι τὸ πλῆθος, multitudinis spe libertatis illectæ. Herodian. l. 2. τιμῇ προσωπείου δελεάσας τὸν ἄνθρωπον, inescans. Et in pass. apud Demosth. pro cor. σχολῇ δελεαζόμενοι. Et, γαστρὶ δελεάζεσθαι, apud Xen. illecebris ventris capior.

Δελέασμα, ατος, τὸ, (q. d. inescamentum) quod escæ loco imponitur hamo aut laqueis, illectamentum. Plut. in Pol. præc. οὐδὲ καὶ αἴθαλα τὰ τῶν ἄλλων θεωρήματα καὶ δελεάσματα.

Δελεασμάτιον, ου, τὸ, diminut. apud Athen. lib. 4. ex Philoxeno.

Δελεασμὸς, illicium, illectamentum.

Δελεάστρα, ἡ, decipula, transenna in quam esca imponitur. Pol. l. 10.

Δελεαστρεὺς, έως, ὁ, et per syncopen δελεαστὴς, q. d. inescator: qui esca decipit. Piscatoris epith. ut qui soleat δελεάζειν τοὺς ἰχθύας. Nicand. in Ther. Τοὺς ἁλὸς ἐξερέουσι δελεαστῆρες ἰχθυβολῆες.

Δέλετρον, ου, τὸ, idem quod δέλεαρ.

Δελετήριον, idem Suidæ.

ΔΕ´ΛΕΤΡΟΝ, ου, τὸ, laterna, fax, apud Athen. l. 15. itidemque Hesychio et Eust. Fortasse à δαλὸς facto ex δαίω, quasi δάλετρον.

ΔΕ´ΛΤΑ, elementi quarti nomen, in ordine alphabetico. Δέλτα τὸ κατ' Αἴγυπτον vel τὸ Αἰγύπτιον δέλτα, dicta fuit et quædam pars Ægypti à triangulari forma, vel potius diversæ ejus partes hoc nomen sibi vendicârunt: de quibus lege Eust. in Dionys. de situ orbis. ¶ Item apud comicos, pudendum muliebre, ut tradit Eust. [Aristoph. Lysistr. 151.]

Δελτόω, ῶ, in formam literæ Δ effingo. unde apud Arist. Rhet. 3. δελτούμενα συλλήβδην δελτωτοί. (Æsch. Suppl. 187.)

Δελτωτὸς, ad formam triangularem literæ Δ effictus, formam literæ Δ habens. Peculiariter δελτωτὸν dictum fuit signum quoddam cœleste ab hac figura. Item δελτωτοὶ, libri qui in formam literæ Δ complicabantur. Eust.

Δέλτος, ου, ἡ, pugillares, qui forma literæ Δ plicabantur, seu tabellæ: sed postea δέλτος dictus fuit quivis liber, quæcunque forma esset. Plut. de def. orac. ἔχοντα κατεσφραγισμένην δέλτον. Ab eodem δέλτοι vocantur tabellæ judicum Romæ. Et, δέκα δέλτοι decem illæ tabulæ. Item, δέλτος testamentum, id est, tabulæ et ceræ testatoris, Luc. Affertur et gen. masc. ex Plut. Item pro tabella pictoria, ex Epigr. (Soph. Tr. 47. 696.)

Δελτίον, parvi pugillares, tabellulæ, libellus. Poll. [Herodot. Hist. lib. 7. cap. 239. ἐν τῷ ξύλῳ τοῦ δελτίου ἔγραψε τὴν βασιλέος γνώμην.——ἵνα φερόμενον κεινὸν τὸ δελτίον, μηδὲν πρῆγμα παρέχῃ πρὸς τῶν ὁδοφυλάκων.]

Δελτάριον, tabella. Plut. in Ant.

Composita.

Δεκάδελτος νόμος, lex decem tabularum. Ex Dion. Halic.

Δωδεκάδελτος νόμος, leges duodecim tabularum, apud Theophilum.

ΔΕ´ΛΦΑΞ, ακος, ὁ vel ἡ, porcellus. Propriè tamen δέλφακες sunt porcellæ seu suculæ potius quàm porcelli: quasi αἱ δελφύας ἔχουσαι, i. habentes vulvas, inquit Athen. lib. 9. Sic τὰς δέλφακας dixit Aristot. de an. l. 6. Et Herodot. δέλφακα ζωὸν ἔχων.

Δελφακοῦσθαι, exp. τελειοῦσθαι τὰς ὗς. [Aristoph. Acharn. 786. Νέα γάρ ἐστιν, ἀλλὰ δελφακουμένα Ἕξει μεγάλαν τε καὶ παχεῖαν κἠρυθράν. Hæc citantur ab Athen. in Deipn. lib. 9.]

Δελφάκιον, diminut. porcellulus lactens. [Aristoph. Lysistr. 1060. καὶ δελφάκιον ἔν τί μοι, καὶ τοῦτο τέθυκ', &c. Schol. Δελφάκιον, μικρὸς χοῖρος. Thesm. 244. Οἴμοι κακοδαίμων, δελφάκιον γενήσομαι. Schol. Δελφάκιον. τουτέστι, μικρὰ δέλφαξ, καὶ χοῖρος γενήσομαι. Athen. Deipn. lib. 14.] Item pudendum muliebre.

ΔΕΛΦΙ´Ν, sive δελφὶς, ῖνος, ὁ, delphin seu delphinus, piscis de quo Athen. lib. 7. et 15. Aristot. et Plin. hist. animal. Hom. Iliad. φ'. — ὑπὸ δὲ δελφῖνος μεγακήτεος.

Δελφινίσκος, ου, ὁ, delphinulus, parvulus delphin.

Δελφίνιον, dicta herba quædam, quòd habeat folia δελφινοειδῆ, teste Dioscor. lib. 3. cap. 84. Sic dictum fuit etiam fanum quoddam Apollinis Athenis. [Aristoph. Equit. 759. Schol. Δελφίνιον δὲ, ἱερὸν Ἀπόλλωνος Ἀθήνησιν οὕτω καλούμενον, ἔνθα ἦν τὸ ἐν Δελφινίῳ δικαστήριον. καὶ χωρίον ἐν Χίῳ. Vide Thucyd. Hist.]

ΔΕΛΦΥ´Σ, ύος, ἡ, vulva, uterus. Poll. lib. 2. et Eust. Citatur et ex Hippocrate et Lycophr. Hinc ἀδελφὸς, de quo vide suo loco.

Δέλφαξ, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Ὀμόδελφος, q. d. conterineus, uterinus.

ΔΕ'ΜΑΣ, (indeclinabile) corpus: tam de inanimatis, quàm animatis rebus apud poetas. (☞ Dictum (teste Eust.) quasi δέμας ψυχῆς, domicilium animæ. Sunt tamen qui simpliciter à membrorum structura denominatum velint, παρὰ τὸ δέμειν. Macrob. in somn. Scip. l. 1. à δέω, i. vincio, deducit. nam ut constet animal, necesse esse ut in corpore anima vinciatur.) Il. ά. ἐπεὶ οὔ ἑθέν ἐστι χερείων Οὐ δέμας, οὐδὲ φυὴν, οὔτ' ἂρ φρένας. Il. ά. δέμας καὶ εἶδος ἀγητός. Similitudinis quoque particula est. ut Il. λ'. Ὣς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο, instar flammæ ardebat prœlium. (Æsch. S. c. Th. 528. Eurip. Phœniss. 653. Soph. Tr. 925. Œdip. Tyr. 1402.) ¶ Quidam σεμνῶς de membro etiam pudendo dixerunt.

Δεμάτιον, ου, τὸ, pro fasciculo, reperitur in Hippiatris.

Ἀδέματος, ου, ὁ καὶ ἡ, (comp.) corpore carens, corpore cassus. Theocr. in idyllio quod Syracusiæ inscribitur, Ὦ τᾶς ἀδεμάτω ψυχᾶς.

ΔΕ'ΜΝΙΟΝ, ου, τὸ, stratum, lectus. (Eurip. Phœniss. 1481. Soph. Tr. 918.) Il. ώ. Δέμνι' ὑπ' αἰθούσῃ θέμεναι καὶ ῥήγεα καλὰ Πορφύρε' ἐμβαλέειν στορέσαι τ' ἐφύπερθε τάπητας. Od. δ'. Αἱ δ' ἴσαν ἐκ θαλάμοιο, ὅθι οἱ φίλα δέμνι' ἔκειτο. Od. ζ'. Ἡ δ' ἀνέμου ὡς πνοιὴ ἐπέσσυτο δέμνια κούρης. ☞ Etymol. deducit ἀπὸ τοῦ τὸ δέμας ἐπ' αὐτὸ μένειν. vel simpliciter παρὰ τὸ δέμειν, quòd sit corporis quiescentis domicilium.

Composita.

Ἀδέμνιος, expers cubilis, qui cubile non habet. Oppian. lib. 3. de Venat.

(Ἐκδέμνιος βοὰ, clamor ingens et formidabilis, qui e lecto cubantes excitat. Æsch. S. c. Th. 73.)

Ἐπιδέμνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui in strato aut super strato est. Eurip. [Hec. 927. Ἐπιδέμνιος ὡς πέσοιμ' ἐς εὐνάν.]

Ὁμοδέμνιος, qui ejusdem strati seu lecti particeps est, conjunx. [Æschyl. Agam. 1116. τόδε γὰρ τελεῖς, τὸν ὁμοδέμνιον πόσιν λουτροῖσι φαιδρύνασα.]

Ὀρειδεμνιάδες, quæ strata seu cubilia sua in montibus habent. Sic dicuntur νύμφαι αἱ μέλισσαι, teste Hesych.

Στυγοδέμνιος, qui strata (conjugalia) odit. Epigr.

Φιλοδέμνιος, amans cubilis. Oppian. lib. 1. de Venat.

Φυγοδέμνιος, qui stratum maritale fugit: à conjugio abhorrens. Dicitur de virgine Maria, apud Nonn.

Φυγόδεμνος, idem quod φυγοδέμνιος. apud Nonn. in Evang.

ΔΕ'ΜΩ, extruo, ædifico, inusitatum est præter præteritum perfectum et aoristum primum. Unde δέδμηκε, ædificavit, Apoll. Rhod. Et, δέμας, qui extruxit. Eurip. Et in pass. Il. ζ'. Πεντήκοντ' ἔνεσαν θάλαμοι ξεστοῖο λίθοιο, Πλησίον ἀλλήλων δεδμημένοι. (Theoc. ιά. 120.) Vox etiam media act. signif. habens, usitata est: unde δείματο, ædificavit. in Epigram. Et apud Theod. in 1. Eccles. ὁ δὲ Σολομὼν τὸ μὲν εἰς ἐμβίωσιν γεγενημένον δεῖγμα εἴρηκεν, τὸν δὲ ναὸν οὐκ ἔδωκε δείμασθαι Χριστῷ. Vide et in Δομέω.

Δομὰ, ᾶς, ἡ, ædificium, murus, forma, aspectus. Hesych. ¶ Item corpus ab egregia structura. Apoll. Rhod. Arg. 2. Καὶ πλευρὰς μύωπι δομὴν ἀτάλαντος ἰδέσθαι, structura corporis: aut mole corporis; nam et de ædificiis usurpatur. Nicand. in Ther. ἄλλος δ' αὖ αἰχλωπὶ δομὴν ἐναλίγκιος οἴῳ.

Δομαῖος, ου, ὁ, ad structuram pertinens. ut, δομαῖος λίθος. Epigr.

Δομέω, struo, ædifico: sæpe apud Theod. Budæo teste.

Δόμησις, structura.

Δειμέω, ædifico, extruo.

Δόμος, ου, ὁ, domus. Od. ή. Δῦνε δ' Ἐρεχθῆος πυκινὸν δόμον. Hesiod. in Erg. ἐν ἀρρήκτοισι δόμοισι. † v. 97. de dolio vel vase. V. ibi Heins. sed præcipue Grævius.† Athen. l. 14. μαγειρεῖ δὲ μέγας δόμος. Item ordo structuræ et coriorum. ut Bud. apud Herodot. interpr. διὰ τριήκοντα δόμων πλίνθου, quod alii, per tricesimum quemque laterum ordinem, per structuram laterum. Et pro armario seu arca. Eurip. in Alcest. † v. 158.† (Pl. Æschyl. Ag. 27. Eurip. Med. 114. 198. 563. Phœniss. 191. Aristoph. R. 1306. Soph. Tr. 702.)

Δοῦμος, metri causa inserto υ, pro eodem in Epigr.

Δῶμα, τὸ, (factum ex δόμημα, excempto μ, et ο cum ο per crasin concreto) domus. Od. ή. δῶμα καθ' ὑψερεφὲς Μενελάου. Ibidem, πολλὸν ἀπόπροθι δώματα ναίει. (V. Eurip. Med. 77. 137. Soph. Œdip. Tyr. 29. 71. 941.) Δῶ etiam per apocopen metri gratia, pro eodem. ut Od. ά, ὑψερεφὲς δῶ: Et pro δώματα, Hesiod. καὶ χρύσεα δῶ. † Δῶ indeclinabile. Vossius in gramm. græc. p. 17.†

Δωμάτιον, ου, τὸ, domuncula. (Aristoph. R. 100.) Hesych. et Suid. Item cubiculum, thalamus. Exp. et tectum et culmen. Plut. de fort. Rom. διά τινος θυρίδος καταβαίνουσαν εἰς τὸ δωμάτιον, ὃ νῦν Φενεστέλλαν πύλην καλοῦσι. Apud Herodian. lib. 1. εἴς τε τὰ δωμάτια ἀνιόντες, exp. tectum et culmen.

(Δωματῖτις ἑστία. Æsch. Ag. 977.) ‡ domesticum larem.‡

Δωμάω, ῶ, F. ήσω, extruo, ædifico. Epigr. l. 3. τύμβον Ἀχαιοὶ δωμήσαν. Et in voce media, eadem signif. τὸν σπήλαια δωμήσασθαι.

(Δωματέομαι. Æsch. Suppl. 965.)

Δώμησις, εως, ἡ, structura, ædificatio, οἰκοδομή, Hesych.

Δωμήτωρ, ορος, ὁ, ædificator, conditor.

Δωμητύς, ύος, ἡ, apparatus structuræ, κατασκευή. Hesych.

Composita: ac primùm ex δέμω cum præpositione.

Ἀμφιδέμω, circumædifico. Joseph. l. 6. τὸ ἱερὸν ἀμφιδέδμηντο, in circuitu templi construxerant.

Ἀναδέμω, ædificium instauro. Et, ἀναδέμομαι voce media, pro eodem.

Ἐνδέμω, obturo, ædificiis munio, aut muris. Herodot.

Προδέμομαι, ante construor, præstruor.

Composita: ex præterito syncopen passo.

Αἰπύδμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, altè extructus.

Εὔδμητος, sive ἐΰδμητος, benè seu pulchrè extructus, scitè eleganterque ædificatus. Hesiod. † Asp. 242.† ἐϋδμήτου ἐπὶ πύργου.

Θεόδμητος, à Deo vel Diis ædificatus, à Diis extructus, Il. θ'. —— θεοδμήτων ἐπὶ πύργων. † Soph. El. 709.†

Μεσόδμη, vide in sequentibus compositis ex δομή.

Νεόδμητος, recens extructus.

(Χρυσόδμητος. Æsch. Ch. 614.)

Comp. ex δομὴ seu δομέω formata sine præposit.

Ἀρτίδομος, ου, ὁ καὶ ἡ, recens extructus. Nonn.

Βυσσοδομεύω, profundè cogito, vel in animo verso. q. d. profundè struo et molior. Est enim metaphora à fundamentis ædificiorum, quæ profundè jaciuntur. Od. ρ'. κακὰ δὲ φρεσὶ βυσσοδόμευεν. Et Luc. de calumnia, καὶ βυσσοδομεύειν τὸ ἔργον. † βένθεσι φρεσί. Hesiod. Asp. 30.†

Ἐνδόμησις, (quasi ab ἐνδομέω) moles jacta, ad reddendum navale portuosum. Latinè pila, apud Joseph.

Ἰσόδομος, æqualiter structus. vide Vitruv. l. 2. c. 8.

Ψευδισόδομον, quum impares et inæquales ordines coriorum diriguntur. Plin. l. 35. c. 22.

Κηροδομέω, ῶ, ex cera ædifico, cereas ædes struo, cereum domicilium fabricor, Phocyl.

Λεπτόδομος, λεπτῶς κατεσκευασμένος, tenuiter ædificatus, ex tenui materia structus vel paratus. Æsch. in Pers. [112.]

Λιθοδόμος, faber seu architectus lapidarius: qui ex lapidibus ædificia struere novit, Xen. Pæd. 3.

Μεσόδμη, ἡ, (quasi μεσοδόμη) magna trabs, quæ per mediam domum trajecta est per transversum, sustinens alias trabes minores, aut pavimentum eis impositum. Utitur Hippocrates in lib. de articulis dicens. χρὴ δὲ καὶ ὑπένερθεν τῶν ἐπιγουνίδων περιβεβλῆσθαι πλατεῖ ἱμάντι καὶ μαλθακῷ, ἀνατείνοντι ἐς τὴν μεσόδμην. Et Homer. Od. τ'. τοῖχοι μεγάρων καλαί τε μεσόδμαι Εἰλάτιναί τε δοκοὶ καὶ κίονες ὑψόσ' ἔχοντες. ¶ Item poëta μεσόδμην vocat, foramen in media navi, cui malus inditur: nisi potius sit trabs transversa pertusa per quam demittitur et à qua retinetur. Od. β'. Ἱστὸν δ' εἰλάτινον κοίλης ἔντοσθε μεσόδμης Στῆσαν ἀείραντες.

Οἰκοδόμος, ου, ὁ, ædificator. Xen. Pæd. 6. et Plat. symp. 1.

Οἰκοδομικός, ad ædificatorem pertinens. Item struendarum ædium peritus artifex. Plato Polit. 1. Οἰκοδομική, s. τέχνη, ars fabricandarum et struendarum domuum: peritia ædificandi.

Οἰκοδομικῶς, more eorum qui ædificandarum domorum sunt periti, more ædificatorum.

Οἰκοδομία, ἡ, ædificatio, ædium structura, seu simp. structura. Thucyd. l. 1.

Οἰκοδομέω, ῶ, ædifico, domum struo seu fabricor. Demosth. in Mid. εἴ τις οἰκοδομεῖ λαμπρῶς. Οἰκοδομοῦμαι, ædificandum mihi curo, ædificandum loco. Luc. ὁ τὴν οἰκίαν οἰκοδομούμενος, καὶ τοῖς ἐργάταις ἐπισπέρχων. Interdum ponitur κατηγορητικῶς cum accus. ejus rei quæ struitur: ut, ναὸν οἰκοδομεῖν, apud Thuc. lib. 3. Sic οἰκοδομεῖν θριγκὸν, αἱμασιὰν, &c. apud Xen. Pæd. 8. ἐπὶ ταύτῃ εὐθὺς οἰκοδομεῖται ἄλλα φιλικὰ ἔργα, his superstruitur veluti fundamento, alia amicitiæ opera.

Οἰκοδόμημα, τὸ, ædificium, structura. Demosth. Aristot.

Οἰκοδομή, idem. in novo Test.

Οἰκοδόμησις, ædificatio, structura. Thuc. l. 3.

Οἰκοδομητικός, ad ædificatorem pertinens. Plato lib. 1. de rep.

Οἰκοδομητικὴ τέχνη, ars seu peritia ædificandarum domuum. architectonica.

* *Decomp.* Ἀνοικοδομέω, reædifico, restauro, restituo. Act. c. 15. Herodian. l. 8.

Ἀποικοδομέω, obstruo: ut, ἀποικοδομῆσαι τὰς ὁδοὺς, apud Thucyd. Exponitur etiam, demolior, diruo, ædificatum destruo.

Διοικοδομέω, inter ædificandum separo et discrimino, seu divido, Plato in Tim.

Ἐνοικοδομέω, ædifico in, seu inædifico. Thuc. l. 3. et alibi.

Ἐνοικοδομοῦμαι, ædificandum mihi curo. in Luc. de vera hist. καὶ στιβάδας ἐνῳκοδόμηντο.

Ἐξοικοδομέω, exædifico, inceptum ædificium perficio. Exponit. et destruo. [Pherecrat. apud Schol. Aristoph. Pac. 748. ὅστις αὐτοῖς παρέδωκε τέχνην μεγάλην ἐξοικοδομήσας. Herodot. Hist. lib. 2. τῇ Ἴσι τε τὸ ἐν Μέμφι ἱρὸν Ἄμασίς ἐστι ὁ ἐξοικοδομήσας, ἐὸν μέγα τε καὶ ἀξιοθεητότατον. Xenoph. Œcon. c. 20. § 29. ἐγὼ δὲ καὶ φιλοικοδόμους νομίζω οὐδὲν ἧττον εἶναι, οἳ ἂν ἀποδίδωνται ἐξοικοδομοῦντες τὰς οἰκίας, εἶτ' ἄλλας οἰκοδομῶσι. Polyb. Hist. lib. 1.]

Ἐποικοδομέω, ædifico super, superstruo. in epistol. Judæ, et apud Chrysost.

Ἐποικοδομοῦμαι, ædificor super, superstruor. Ephes. cap. 2.

Ἐποικοδόμησις, ædificatio super: superstructio. Apud Rhetores exaggerationem significat.

Κατοικοδομέω, ædifico, inædifico: unde Ἐγκατοικοδομέω, ædifico in, vel ædificio includo. Plut. in Luc. ἐγκατῳκοδομημένον πλοῦτον, opes quæ domi includuntur.

(Μετοικόδομος. Æsch. Ch. 971.)

Μετοικοδομέω, ædificatum muto, quod ædificatum fuerat demolior et alio modo ædifico. Plut. μετοικοδομεῖν τὴν Πομπηΐου οἰκίαν.

Παροικοδομέω, juxta ædifico, juxta extruo. Thuc. l. 7. παροικοδομήσασι ἡμῖν τεῖχος ἁπλοῦν.

Παροικοδόμημα, ædificium alii ædificio astructum. Aristo.

Περιοικοδομέω, circum ædifico, in orbem struo. Poll. l. 7. Item ædificiis excitatis circumvallo seu circumcludo. [Demosth. Orat. c. Calliclem. τὸ γὰρ χωρίον τοῦτο περιῳκοδόμησεν ὁ πατὴρ, μακρῷ πρὶν ἐμὲ γενέσθαι. Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. Α. κάλλιον δὲ, ἔφη, ἐμοίγε δοκεῖ καὶ τεθνεῶτα ταῦτα εἶναι, ἢ ζῶντα ἔνδον τὰ περιῳκοδομημένα.] Thuc. lib. 3. † Xen. Pæd. 1. 4. 11. septis includere.†

Προοικοδομέω, ædifico seu struo antè, præstruo. Poll.

Προσοικοδομέω, astruo, ædificatis addo. [Dion. Halicarn.]

Συνοικοδομέω, unà ædifico, Ephes. cap. 2.

Ὑπεροικοδομέω, ædifico super, superstruo.

Φιλοικοδόμος, qui ædificare amat: qui amat τὰς οἰκοδομάς. Xenoph. in Œc.

Πηλόδομος, è luto structus, seu è limo structus. in Epigr. πηλοδόμοις τοίχοις. Πηλοδόμος, qui è luto struit.

Πηλοδομέω, ῶ, è luto struo, è luto fingo. in Epigr. (de hirundine) πηλοδομεῖ θάλαμον.

(Προσθόδομος Ἀτρείδας, τοῦ πρόσθεν ἀρχαίου δόμου. Æsch. Ch. 320.)

Τειχοδόμος, ædificator seu structor murorum, qui muros ædificat.

Τειχοδομέω, ῶ, murum ædifico seu extruo. in Epigr. et apud Poll.

Τειχοδομία, ædificatio seu extructio muri.

Comp. ex nomine δόμος.

Ἀνδρόδομος, q. d. ἀνδρὸς δόμος, triclinium. Hesych. et Suid.

Ὀπισθόδομος, posticum: cui opponitur πρόδομος. Luc. in Tim. Item templi postica pars, ut Pollux testatur l. 1. c. 1. Sic usus est Aristoph. in Pluto, τὸν ὀπισθόδομον ἀεὶ φυλάττων τῆς θεοῦ.

Πρόδομος, ου, ὁ, anterior domus pars: vestibulum. Suid. Hesych. Apud Hom. Iliad. ί. Eustath. vult πρόδομον esse interiorem partem porticus. Alibi vult esse idem cum αἴθουσα. ut Odyss. γ'. (Eurip. Phœniss. 269.) ¶ Accipitur et adjectivè pro eo qui ante domum est: ut, πρόδομος στοά. In Epigram.

Composita ex δῶμα et δωμάω.

Ἀδώμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui structus non est: ut, ἀδώμητος πέτρη, apud Nonn. lapis rudis et quo ad struendum ædificium nemo usus est.

Προδωμάτιον, q. d. cubiculi seu thalami vestibulum. Hesych.

ΔΕΝΔΑΛΙ'ΔΑΣ, apud Eratosthenem in commentariis primi libri Argon. Apollonii sic canentem, Ἡ χερνῆτις ἔριθος ἐφ' ὑψηλοῦ πυλεῶνος Δενδαλίδας τεύχουσα καλὰς ἤειδεν ἰούλους· expon. panes seu massas. vide Hesych.

ΔΕ'ΝΔΡΟΝ, ου, τὸ, arbor. Xen. Hell. 6. ἐνεπίμπρασαν τὰς οἰκίας καὶ ἔκοπτον τὰ δένδρα. Aliquando post se gen. habet, et exponitur stirps, ut apud Phil. de mundo, τὰ ἀέρος καὶ πυρὸς δένδρα, aëris et ignis stirpes. Apud Aristoph. δένδρον ἐλαίας: ut apud Cic. arbor fici.

Δένδρεον, ου, τὸ, pleonasmo τοῦ ε, idem quod δένδρον. Od. γ'. δένδρεον ὑψιπέτηλον. Il. γ'. δενδρέῳ ἐφεζόμενοι.

Δένδρος, εος, τὸ, idem. Thucyd. τοῖς δένδρεσι ἃ ἔκοψαν. Sic δένδρεσιν εὐδένδροις, in Epigr.

Δενδρήεις, εντος, ὁ, arboribus abundans. Od. ί. ἐν ἄλσεϊ δενδρήεντι. (Theoc. αἰ. 50.)

Δενδρόεις, pro eodem. Nonn.

Δενδρικὸς, οῦ, ὁ, arboreus. Theophr. Et, τὰ δενδρικὰ, quæ arborei sunt generis, apud eundem.

Δενδρίτης λίθος, dendritis gemma. Plin. l. 36. c. 11. Hinc fœminin. Δενδρῖτις, arborea: ut, δενδρῖτις ἄμπελος. Strabo lib. 5.

Δενδρότης, ητος, ἡ, arborum incrementum. Suid.

Δενδρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, arboreus, arborarius: ut, δενδρώδεσι [illegible], in Epigr. Item arborosus, arboreus, i. ad arboris naturam aut magnitudinem accedens: ut, δενδρώδης τιθύμαλος, apud Diosc. lib. 4. cap. 155.

Δενδρὼν, ῶνος, ὁ, arbustum, arboretum, i. locus arboribus consitus.

Δένδριον, ου, τὸ, arbuscula, parva arbos. Athen. lib. 14.

Δενδρύφιον, ου, τὸ, idem. Diosc. l. 1. c. 148. Et, δενδρύδιον, pro eodem.

Δενδρίζω, arboresco, arboris figura sum.

Δενδριάζω, inter arbores me abscondo, in arbustis latito. Hes. et Eustath.

Δενδρόομαι, οῦμαι, arboresco. Nonn.

Δένδρωσις, q. d. arborescentia.

Composita.

Ἀγλαόδενδρος χώρα, regio abundans pulchris arboribus. [Pind. Olymp. ιϛ. 30. Ὅθεν στεφάνων ἄωτοι κλυτὰν Λοκρῶν ἐπαείροντι ματέρ' ἀγλαόδενδρον. matrem pulchrarum-arborum-feracem.]

Ἀδένδρεος, ὁ καὶ ἡ, arboribus carens, ἄδενδρος.

Ἄδενδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, arboribus carens, arboribus nudus. [Herodian. Hist. lib. 7. §. 5.]

Ἄδενδρον, ου, τὸ, mali corium, seu punici mali cortex. Hesych.

Ἀναδενδρὰς, άδος, ἡ, vitis arbustiva, vitis quæ est super arbores, vitis arborem conscendens, sive arbores: ut ait Etym. Dicitur autem absolutè subaudito substantivo ἄμπελος: ut apud Theoph. l. 5. c. 5. de causis plantarum; ὥσπερ ἐπὶ τῆς ἀναδενδράδος ἐλέχθη. Et sæpe apud Plut. ¶ De loco vitibus consito, citatur ex Epigr.

Ἀναδενδράδες pro arbustis, citatur ex Psal. 99.

Ἀναδενδρίτης οἶνος, vinum ex vite arbustiva. Athen. lib. 1.

Ἀποδενδροῦσθαι, arborescere. Theophr. l. 2. de caus. plant.

Εὔδενδρος, arboribus bene consitus: εὔδενδρος παράδεισος, Nonn. [illegible] εὔδενδρα, Herodian.

Ἰσόδενδρος, arborem æquans.

Κατάδενδρος, plenus et consitus arboribus.

Λιθόδενδρον, dicitur à quibusdam corallium. ex Diosc.

Πολύδενδρος, multas habens arbores, abundans arboribus. Theocr. idyll. 17. [Eurip. Bacch. 560. Τάχα δ' ἐν ταῖς πολυδένδρεσσιν Ὀλύμπου θαλάμαις, &c.]

Πολυδένδρεος, idem Od. δ'. κῆπον ἔχει πολυδένδρεον.

Ῥοδόδενδρον, ου, τὸ, rhododendron, herba rosæ similitudine. Vide Diosc. l. 4. c. 83.

Ὑποδενδρόομαι, q. d. subarboresco, paululum in arborem abeo.

Ὑποδενδρυάζω, subitò et ex improviso appareo, Hesych.

ΔΕ'ΝΝΟΣ, ου, ὁ, probrum, contumelia, Herodot. in Calliope, παρὰ δὲ τοῖς Πέρσαις γυναικὸς κακίω ἀκοῦσαι, δέννος μέγιστός ἐστι, maximum apud Persas probrum est, muliere ignaviorem vocari.

Δέννον autem Hesych. exponit κακολόγον, maledicum. Etymon vide in δεννάζω.

Δεννάζω, maledico, probris et contumeliis incesso. Sophocles in Antig. ἀλλ' οὐ χαίρων, ἐπεὶ ψόγοισι δεννάσας ἐμέ. Idem in Ajace, ποίᾳ λιγυρᾷ μάστιγι διπλῇ, κακὰ δεννάζων ῥήμαθ' ἃ δαίμων κοὐδεὶς ἀνδρῶν ἐδίδαξεν, maledicta et probrosis incessens verbis. schol. exponit [illegible]: qui à δεινῶς derivatum hoc δεννάζειν ait, et dici quasi δεινάζειν, ut ex φαεινὸς fit φαεννός.

Δενναστὴς, conviciis et maledictis obnoxius, qui probris incessi solet vel debet.

ΔΕΞΙΑ', ᾶς, ἡ, (sub. χεὶρ) dextra, sub. manus: ut, τὴν δεξιὰν προτείνειν, Dem. et Plutarch. dextram porrigere. et, τὴν δεξιὰν ἀνατείνειν, Xenophon. Pæd. 6. Ἐκ δεξιᾶς, Aristophan. à dextra. Ἐν δεξιᾷ, Aristot. dextram versus, dextrorsus. † de exercitu. Xen. Pæd. l. 3. p. 71. a.† Interdum dicitur χεὶρ δεξιὰ, ut Aristophan. in Nub. κάθε με, καὶ τὴν χεῖρα δὸς τὴν δεξιάν. ☞ A verbo δέχομαι, ὅτι δέχεται δι' αὐτῆς τὰ διδόμενα, inquit Etymol. ¶ Item, δεξιὰ, fides, quæ per dextram data est, fides cujus testis fuit dextra. Hinc δεξιὰν δοῦναι καὶ λαβεῖν, fidem dare et accipere. Et in plur. Xenophon. ἀναβ. 2. καὶ δεξιὰς ἔδωκε τοῖς τῶν Ἑλλήνων στρατηγοῖς καὶ ἔλαβε παρὰ τῶν Ἑλλήνων. Rex Persarum apud eundem (inquit Cam.) πέμπει δεξιὰν, id est, fide sua accersit. Apud Hom. δεξιαὶ exponitur etiam pacta conventa. Iliad. β'. σπονδαί τ' ἄκρητοι καὶ δεξιαὶ ᾗς ἐπέπιθμεν.

Δεξιόθεν, à dextra. Hesych.

Δεξιὸς, οῦ, ὁ, dexter. Athen. lib. 7. δεξιὸς ὀφθαλμός. Ἐπὶ δεξιὰ, ad dextram, Aristot. et Luc. ¶ Item, faustus, prosper, ut, δεξιὸς ὄρνις, Od. ό. et alibi. Et apud Xen. † Pæd. l. 2. p. 58. a.† ἀετὸς δεξιὸς, φανεὶς προηγεῖτο, id est, prospera, inquit B. qui et ab Alex. de fato δεξιὸν identidem sic accipi tradit. ¶ Item, dexteritate ingenii præditus, acutus, solers. Thuc. lib. 3. ῥᾷον δ' οἱ πολλοὶ κακοῦργοι ὄντες δεξιοὶ κέκληνται, ἢ ἀμαθεῖς ἀγαθοί. Item, pro, scito, urbano et lepido, apud Aristoph. [R. 774. 1132.] et Plat.

Δεξιῶς, prosperè, feliciter. Her. 5. τούτων δὲ αὐτῷ δεξιῶς καὶ ἴσως πάντων εὐχῇ προχωρησάντων. Item cum dexteritate ingenii, scitè, solerter. Lucian. Item aptè, ut et δεξιώτατα, aptissimè, apud Aristophanem.

Δεξιότης, ητος, ἡ, dexteritas ingenii, solertia: cui opp. ἀμαθία, apud Thuc. ἀμαθία τε μετὰ σωφροσύνης ὠφελιμώτερον ἢ δεξιότης μετὰ ἀκολασίας.

Δεξιόομαι, οῦμαι, dextram jungo, dextram porrigo, dextram prehendo, Aristoph. in Pluto, αὐτὸν ἠσπάζοντο καὶ ἐδεξιοῦντο ἅπαντες. † Com. sec. pers. Xen. Pæd. l. 3. p. 73. a. et l. 4. p. 94. b. et l. 7. p. 185. a.† A Bud. expon. festivè suscipio, benignè et comiter alloquor et appello, apud Arrianum, καὶ τούτους δεξιωσάμενός τε καὶ τὰ εἰκότα τιμήσας ἀποπέμψαι λέγεται. Item cum dat. ut Paus. καὶ λόγοις τε χρηστοῖς καὶ ἔργοις δεξιοῦσθαι. Et, δεξιοῦσθαι δώροις, exp. donis invitare, vel donis persequi, donis accipere, apud Aristot. Sic δεξιοῦσθαι τραπέζῃ, mensa accipere. Est item prehensare, ambire more candidatorum. (Æsch. Ag. 861.)

Δεξίωμα, id quod comiter accipimus et amplectimur. Eurip. Ὦ χρυσὸν δεξίωμα κάλλιστον βροτοῖς.

Δεξίωσις, dextrarum junctio, quæ fit ab iis qui se mutuo accipere comiter volunt, prehensatio. Apud App. Budæus interpr. gratulationem.

Δεξιάομαι, idem quod δεξιόομαι, dextra prehenso, seu dextra prehensum amplector et excipio comiter. Apoll. Rhod. Arg. 2. Πολυδεύκεα δεξιόωντο.

Δεξιτερὰ, idem apud poëtas quod δεξιά. Et, δεξιτερὸς, idem quod δεξιός. Il. ά. Δεξιτερῇ δ' ἄρ' ὑπ' ἀνθερεῶνος ἑλοῦσα.

Composita.

Ἄδεξιος, cui contrarium est δεξιὸς, solers et lepidus.
Ἀδεξίωτος, Bud. sine dextrarum apprehensione, seu sine prehensatione.

Ἀμφιδέξιος, † ὁ, ἡ,† ambidexter, hoc est, qui sinistra perinde utitur ac dextra, cui sinistra non minus agilis est quàm dextra. idem cum περιδέξιος. Item qui est fausti auspicii. (Soph. Œdip. Tyr. 1287.) Hippocr. aphor. 7. γυνὴ ἀμφιδέξιος οὐ γίνεται. Ἀμφιδέξιος σίδηρος, apud Eurip. ferrum anceps, et ἀμφιδέξιον ἔπος, Luc. anceps verbum.

Ἀμφιδεξίως, admodum dextrè et aptè. Athen. lib. 15. διὰ τὸ παίζειν ἀμφιδεξίως.

Ἀμφοτεροδέξιος, ambidexter. Eust.

Ἀντιδεξιόομαι, vicissim dextram porrigo. Apud Xen. (teste B.) significat vicissim dextras porrigere, ut solent inter se festivè salutantes. [Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 4. οἱ δὲ Μῆδοι καὶ οἱ Πέρσαι ἀντιδεξιοῦνταί τε αὐτοὺς καὶ ἐδάκρυον.]

[illegible]δέξιος, exp. dexter, strenuus, industrius, ex Herodoto.

Δοκησιδέξιος, qui sibi acutus videtur, ex Athen.

Ἐνδέξιος, qui est ad dextram. Item faustus.

Ἐνδεξιόομαι, οῦμαι, dextra manu teneo vel amplector. Eurip. [Iph. in Aul. 1472.] ἐνδεξιοῦσθαι βωμόν.

Ἐπιδέξιος, dexter, qui est ad dextram. Aristot. in Probl. sect. 26. οἱ ἐπὶ δεξιὰ et οἱ ἐπιδέξιοι, pro eodem. Item scitus, elegans, commodus, consentaneus, item urbanus, lepidus. Aristot. eth. 4. εἶτ' ἐπιδέξιος, εἶτ' εὐτράπελος λέγεται. (Theoc. ει. 18.)

Ἐπιδεξίως, scitè, convenienter, decenter, lepidè. cui oppon. [illegible], Bud. ex Athen.

Ἐπιδεξιότης, dexteritas, Plut.

Κἀνδέξιος, pro καὶ ἐνδέξιος, apud Theocr. in Epigr.

Καταδέξιος, dexter. Aratus.

Πανδέξιος, omnibus modis seu in omnibus dexter, dexterrimus.

Περιδέξιος, ambidexter. Il. φ'. Apud Aristoph. † Nub. 947.† περιδέξιοι λόγοι, qui à summa ingenii dexteritate proficiscuntur. Περιδέξια, dextralia, armillæ. Exod. c. 35. et Num. c. 31. et Esaiæ 3.

Ὑπερδέξιος, in quo dextra superiorem locum habet, in quo dextra potest attolli supra aliquem, ut, ὑπερδέξιος τόπος. Item superior, id est, cujus superiores sunt vires. Dicitur et de re et de persona. Plut. in Numa, ὑπερδέξιος τῆς κακίας ἀρετὴ, virtus vitio superior. Et ὑπερδέξιος τῷ πολέμῳ, ex Polyb. 5.

ΔΕ'ΠΑΣ, αος, τὸ, poculum, vel etiam patera. παρὰ τὸ δέχεσθαι τὸ πόμα. Od. γ'. καὶ δέπαϊ χρυσέῳ δειδίσκετο. Il. ί. Πλήσας [illegible]. Od. π'. Καὶ δέπα ἀμφικύπελλα τετυγμένα. Et apud Athen. l. 11. Ἡφαιστοτευχὲς δέπας. Et in Epigr. Δέπας ἐκ κεράμου, poculum fictile. (Il. ψ. 262. γ'. 295.)

Δεπάζω, bibo, Etymol.

Δέπαστρον, ου, τὸ, poculum. Silenus enim et Clitarchus in γλώσσαις tradunt τὰ ποτήρια nominari δέπαστρα, et quidem peculiariter à Clitoriis, teste Athenæo lib. 11. ubi ex Antimacho affert, Νώμησαν δὲ δέπαστρα θεοῖς βασιλῆες Ἀχαιῶν. Item, κρητῆρα [illegible] ἠδὲ δέπαστρα [illegible] χρύσεια. Sic apud eundem Athen. lib. 2. [illegible] δέπαστρον.

Δεπάστριον, potus è poculo haustus. Eust. Od. φ'.

ΔΕ'ΡΑΣ, ατος, τὸ, pellis, corium. Quidam generale esse volunt, alii de pelle ovina propriè dici putant, unde χρυσόμαλλον δέρας, vellus aureum, apud Poëtas. [πάγχρυσον δέρας, aureum vellus. Eurip. Med. 5. 841.]

Δέρος, εος, τὸ, idem quod δέρας, Ionicè, ut vult Etymol. Apol. 2. [illegible] δέρος. [Æsch. Ag. 884.]

Δερβεστὴς, Suidas per pleonasmum τοῦ β pro δερεστὴς, id est, δέρμα.

Δέῤῥις, εως, ἡ, idem. Thuc. 2. καὶ προκαλύμματα εἶχε δέῤῥεις καὶ διφθέρας. ¶ Item, vestimentum densum ex pilis, cilicium, ex Bibliorum interpretibus.

Δεῤῥίτης, Hesych. [illegible].

Δεῤῥιτὸς eidem [illegible].

Δέῤῥιον, ciliciolum.

Δεῤῥίδιον, apud Suid. umbraculum coriaceum.

Δέρω, excorio, pellem detraho, apud Hom. ἔσφαξαν καὶ ἔδειραν. Metaph. pro nudo, revelo, apertè dico, Bud. ex Luc. ¶ Item cædo, verbero. Act. c. 5. δείραντες παρήγγειλαν, &c. sed hac in signif. usitatius est δαίρω, unde δέρω quidam deducunt.

Δέρμα, τὸ, idem quod δέρας. Odyss. ξ'. Τάμνων δέρμα βόειον εὔχροον. Item cutis. † Aristoph. Nub. 1397.†

Δερματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, coriaceus. Item cuteus. [Aristot. de Hist. Animal. ὁ δὲ βάτραχος, ἐν πλαγίῳ μὲν ἔχει, καλυπτόμενα δ' οὐκ ἀκανθώδει καλύμματι, ὥσπερ οἱ μὴ σελαχώδεις, ἀλλὰ δερματώδει.]

Δερμάτινος, ου, ὁ, coriaceus, cutis speciem præ se ferens.

Δερματικὸν ἀργύριον. Lyc. quod ex pellium venditione provenit.

Δερμάτιον, diminut. pellicula. [Lib. 1. §. 147.]

Δερμύλλω, excorio, pelle nudo. Item pudendi glandem detego, ex schol. Aristoph. Exp. etiam sanguinem poto.

Δερμηστὴς, animalculum quoddam à consumendis pellibus ita dictum. Suid. Etym. Hesych.

Δάρσις, excoriatio. Gal.

Δαρτὸς, οῦ, ὁ, excoriatus, pelle nudatus. Item qui excoriari solet, vel qui potest pelle exui. Apud Athen. l. 7. δαρτὰ sunt genera quædam piscium. Apud medicos sunt etiam δαρτοὶ χιτῶνες sive ὑμένες testium. Item carnosa testium tunica. Pro eodem dicitur et δερτός. Vide Hesych.

Δέρτρον, ου, τὸ, membrana vel potius ἐπίπλους intestinis incumbens. Antimachus, χελώνας δέρτρασι κελύφας. Quidam etiam esse putant illam duriorem rostri partem, qua cibum capiunt aves; alii pro toto rostro accipiunt, apud Hom. Od. λ'.

Δορὰ, ἡ, excoriatio. item pellis, ut, λέοντος δορά. (Aristoph. R. 1242.)

Δορεὺς, έως, ὁ, culter coqui ad excoriandum, qui et ἀποδορεὺς dicitur apud Poll.

Δορὸς, οῦ, ὁ, saccus, culeus, nimirum è pelle seu corio factus. Od. β'. Ἐν δέ μοι ἄλφιτα χεῦον ἐϋῤῥαφέεσσι δοροῖσιν. ¶ Est etiam apud poëtas genit. per syncopen factus pro δέρατος, à nominat. δέρας.

Δέρτιλλος, ab Aristoph. in Ran. vocatur pudendum muliebre. Suid. et Hesych.

Compos. ac primùm ex δέρω, cum præpos.

Ἀμφίδορος, utrinque excoriatus, seu cui circumquaque detracta pellis est, ut Epigr. Καὶ σπάνις ἀμφιδόρου [illegible].

Ἀναδέρω, idem quod δέρω, excorio. Item metaph. nudo, revelo, apertè dico. Luc.

[Ἀναδαίρω et ἀναδέρω. Aristoph. R. 1137.]

Ἀντίδερον, exp. cuticula tergori seu pelli opposita et subjecta. Suid. in Epigr.

Ἀποδέρω, excorio. [Aristoph. Lysistr. 740. Ἐγὼ δ' ἀποδείρασ' αὐτίκα μάλ' ἀπέρχομαι. ΛΥ. Μή μ' ἀποδείρῃς. Herodot. Hist. lib. 2. cap. 40. ἐπεὰν ἀποδείρωσι τὸν βοῦν κατευξάμενοι, κοιλίην μὲν κείνην πᾶσαν ἐξ ὧν εἷλον, &c. lib. 4. cap. 61. ἐπεὰν πνίξας δὲ καὶ ἀποδείρῃ, τράπεται πρὸς ἕψησιν, lib. 5. cap. 25. σφάξας, ἀπέδειρε πᾶσαν τὴν ἀνθρωπηίην.—[illegible] ἀπέδειρε, &c.]

Ἀπόδερμα, cutis seu pellis detracta. spolium, exuvium. [Herodot. Hist. lib. 4. cap. 64. πολλοὶ δὲ αὐτέων ἐκ τῶν ἀποδερμάτων καὶ χλαίνας ἐπείνυσθαι ποιεῦσι, συῤῥάπτοντες κατάπερ βαίτας.]

Ἀποδερματόω, ῶ, excorio.

Αὐτόδορος, quod simul est cum ipsa pelle. Plut.

Ἐκδέρω, excorio.

Ἐκδορὰ, excoriatio, evulsio, apud Diosc. πρὸς ἐκδορὰς λεπρῶν, ad evellendas seu exterendas lepras.

Ἐκδόρια, τὰ, q. d. excoriatoria, medicamenta quæ urendi vi prædita, cutem abradunt et exulcerant. Diosc.

Ἐπιδερίς, caruncula illa quæ in media muliebris pudendi fissura subsultat. Poll. l. 2.

Ἐπιδερμὶς, quæ et ἐπιδερματὶς, cuticula sensu destituta, et toti veræ cuti supertensa. Exp. et pellis quæ est inter digitos anserum et hujusmodi avium, ex Aristot.

Ὑποδέρω, subexcorio, pelle aliquatenus denudo.

Composita sine præpositione, ac primùm ex δέρμα.

Αἰολόδερμος, ου, ὁ καὶ ἡ, variam habens cutem, id est, variegatam.

[illegible]δερμος, apella: cui deficit cutis cooperiens glandem genitalis membri. Λιπόδερμος, idem.

Λεπτοδέρματος, et per syncopen λεπτόδερμος, tenuem pellem seu cutem habens.

Λιθόδερμος, pelle lapidea tectus, corio munitus, cujus durities propemodum lapidea. Dicitur et de hominibus. Aristot. in principio. Rhet. πολλοὶ γὰρ στριφνοὶ καὶ λιθόδερμοι, &c.

Μαλακόδερμος, mollem cutem habens, seu putamen, ut μαλακόδερμα ᾠά. [Aristot. de Hist. Animal.]

(Ὀστρακόδερμος. Batrach. 286.)

Παχύδερμος, q. d. crassipellis, crassam pellem seu cutem habens.

Ποικιλοδέρμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, idem cum αἰολόδερμος. Eur. in Iph. [Aul. 227.]

Σκληρόδερμος, durum habens pellem seu cutem, seu putamen durum.

Τραχυδέρμων, cutem seu pellem habens asperam et scabram, qui aspero et scabro integitur corio, apud Athen. l. 7.

Composita ex δορὰ, itidem sine præpositione.

Ἄδορος, ου, ὁ καὶ ἡ, non excoriatus, vel pelle carens. Hesychio est etiam uter, saccus, pera. Ἀδορὶ, sine excoriatione.

Βούδορος, boves excorians, Eust. Βούδορα ἤματα, apud Hesiodum in op. et di. exp. dies in quibus boves et (ex parte totum intelligendo) quævis animalia excoriantur. Hesych. verò βουδόρα exponit μοχλὸς ᾧ βόας δέρουσι, vel secundum alios ἀξίνη. At βουδόρων ἄξιοι, apud Suidam, de iis, qui et in modum boum excorientur digni sunt.

Νεόδορος, recens excoriatus. Sed νεόδορος βύρσα affertur ex Theophr. pro corio bovis recente, id est, recens detracto.

Παλινδόρια, τὰ, vocantur, quæ veteribus calceis supplegantur. Poll.

Composita ex δαρτὸς, itidem sine præpositione.

Ἄδαρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non excoriatus. Item qui flagris cæsus seu examinatus non est.

Νεόδαρτος, recens excoriatus. At δέρμα νεόδαρτον, Od. δ'. et χ'. pellis recens detracta. Sic et Aristot. in probl.

ΔΕ'ΡΗ, et δειρὴ, (alio accentu) ης, ἡ, cervix, item collum. (Æsch. Ag. 337.) Eurip. in Phœnissis, περὶ δ' ὠλένας δέρᾳ φιλτάτᾳ βάλλω, Doricè pro δέρῃ φιλτάτῃ. Odyss. χ'. ἀμφὶ δὲ πάσαις δειρῇσι βρόχοι ἦσαν. † Xen. Pæd. l. 5. p. 115. c.† (☞ Etymol. annotat de quadrupedibus propriè dici, διὰ τὸ ἐντεῦθεν ἐκδέρεσθαι.) Orph. in Argon. v. 1011. Κῶμα δ' ἄφαρ κατέμαρψε πελώριον ὄφιν, ἐλάσσας Ἰσοπαλὴς θανάτῳ, δολιχὴ δ' ἀμφ' αὐχένι δειρῇ Θῆκε καρηβαρίην φολίδων. ¶ Δέρα Hesychio est et jugum montis, qua significatione δειρὰς dicitur, et δειρὰ ὄρους. Eustathio quoque ἐξοχὴ est, deducenti inde πολυδειράς.

Δέρος. Hesych. est idem quod δέρα, collum.

Δέριον, ου, τὸ, collarium. Bud. ex Xenoph.

Δειρὸς, οῦ, ὁ, collis, Hesych.

Δειρὰς, άδος, ἡ, jugum montis. Apoll. Arg. 2. ὑπὸ δειράδι Παρνασσοῖο. (Eurip. Phœniss. 199.)

Composita.

Ἀγκυλόδειρος, collum habens incurvum et repandum. Oppian. 4. Halieut.

Αἰολόδειρος, ου, ὁ καὶ ἡ, versicolorem cervicem habens.

Δολιχόδειρος, seu δουλιχόδειρος, (metri causa inserto υ) cervicem seu collum longum habens. Il. β'.

Περίδειρα, totus cervicis flexus atque circumductio. Poll.

Περιδέραιος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. circumcollaris, ut, τὸ περιδέραιον κόσμον, apud Plut. in Galba de muliebri ornatu. Sic περιδεραίους στεφάνους, coronas quæ circumponerentur collo, idem Plut. sym. 3. Substantivè etiam capitur περιδέραιον pro simplici δέραιον, id est, collare, millum. Frequentius tamen pro ornatu collari seu monili. Herodian. l. 5. περιδεραίοις τε καὶ ψελλίοις κοσμούμενος, monilibus et armillis. Sic et apud Plut. aliquoties. Scribitur etiam interdum gemino ρ. Περιδερὶς, ίδος, ἡ, pro eodem.

Ποικιλόδειρος, habens collum varium, id est, versicolor, maculosum, pictum.

Πολυδειρὰς, άδος, ὁ καὶ ἡ, montium juga seu cacumina multa habens. Iliad. ά.

Ταναόδειρος, extensum seu protensum collum habens, cui procera cervix est. Aristoph. in Avibus.

Ὑποδέραιον, ου, τὸ, q. d. succollare, ornamentum colli.

Ὑποδερὶς, idem. torques, monile. Bud. ex Aristot. in fine 5. de hist. animal. Est etiam extremi colli pars prior. Camer. Vel ultima colli anterioris pars, cui proxime subest jugulum. Scribitur et ὑποδειρίς.

ΔΕ'ΡΚΩ, video, aspicio. ὀξὺ δέρκω ἐς πάντας ἐς ἕκαστον, acutis oculis unumquemque observo. Hinc est futurum secundum δρακῶ, et aorist. secundus ἔδρακον, † sive δράκον. Hesiod. Asp. 262. † et δρακεῖν in infinitivo. (πτόαν δέδορκα. Æsch. Pr. 140. οἷον δέδορκα ἄτα. Pers. 1012. δρακεῖν, Eum. 34. δεδορκέναι pro ζῆν. 323. Eurip. Phœniss. 534. intransit. cum Præp. ἐν. Soph. Œdip. Tyr. 397. Tr. 706. Æsch. Pr. 45. 140.)

Δέρκομαι, videor, aspicior. Sed in activa significatione potius usurpatur. Unde apud Homerum, Il. γ'. Δεινὸν δερκόμενοι, θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας. Il. ρ'. Πάντοσε παπταίνων, ὥστ' αἰετὸς, ὅν ῥά τέ φασιν Ὀξύτατον δέρκεσθαι. Et apud Plutarch. in Sol. δέρκονται εἰς δίκην. (Δερκόμενος, vivus. Æsch Eum. 391.) Et, δερχθεὶς, έντος, conspicatus, aspiciens, (ab ἐδέρχθην seu δέρχθην, aorist. 1. poëtico, vidi,) apud Soph. in Ajace. Pind. apud Athen. lib. 13. τὰς δὲ Θεοξένου ἀκτῖνας προσώπου μαρμαριζοίσας δρακεὶς, ὃς μὴ πόθῳ κυμαίνεται; Et in præterito med. δέδορκα, ut, ὀξὺ δεδόρκασι, apud Luc. de cal. Unde partic. δεδορκὼς, † Hesiod. Asp. 145.† intentis oculis aspiciens, rigido aspectu obtuens. Aristot. in Physiognom. inter signa τοῦ εὐθύμου, ἱλαρώτερον δὲ τὸ πρόσωπον φαίνεται, μήτε δεδορκὸς, μήτε σύννουν.

Δέργμα, τὸ, aspectus, Eur. in Phœniss. (Æsch. Pers. 82. Eurip. Med. 187. id. Phœniss. 833.) Δεργμὸς, οῦ, ὁ, idem Hes.

Δέρξις, εως, ἡ, visio, actio ipsa videndi. Plut. de def. orac.

Δερκιάω seu δερκιάομαι, idem quod δέρκω et δέρκομαι. Hom.

Δερκιάομαι, ῶμαι, idem quod δέρκω seu δέρκομαι. Hesiod. in Theog. † 911.†

Δράκος, εος, τὸ, oculus, visus. Nic. in Alexiph.

Composita.

Ἀδερκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, non videns, Hesych. Item obscurus, qui videri nequit, ἀόρατος.

Ἀδέρκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. non videns. Ἀδέρκτως, adverb. apud Soph. in Œdipo Colon. [128.] καὶ παραμειβόμεσθα ἀδέρκτως.

Ἀδρακὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui visus beneficio destituitur, cæcutiens. Hesych.

Ἀναδέρκω, sursum aspicio, δέρκω. Hom. [Ap. Rh. Arg. iii. 1009. καὶ ἀνέδρακεν ὄμμασιν ἄντην.]

Γλυκυδερκὴς, dulce videns aut aspiciens, seu dulcis aspectu.

Γυμνοδέρκομαι, nudus conspicior.

Διαδέρκω, perspicio, transpicio. Od. ξ'. οὐδ' ἂν νῶϊ διαδράκοι ἠέλιός περ.

Διαδέρκομαι, idem: ut, διαδέρκομαι νεφέλης, perspicio per nebulam.

Δυσδερκὴς, qui videri difficulter potest. Opp. l. 1. de Ven.

Δυσδέρκετος, idem quod δυσδερκής. Opp. pro eo, qui oculis seu aspectu ingratus est, fœdus aspectu.

Ἐνδέρκω, aspicio. ex Hom. Iliad. ψ'.

Εἰσδέρκω, intueor, inspicio. [Eurip. Hippol. Opert. 51. Ἡράκλειος ἔλιπεν εἰς φάος τόδε, Οὔπω χρόνου παλαιὸν εἰσεδέρκετο.]

Ἐπιδέρκω, inspicio, intueor. Hesiod. in Erg. † et ἐπιδέρκομαι. idem. Hes. Th. 760.†

Ἐπιδερκτὸς, οῦ, ὁ, visus, sub aspectum cadens, quem intueri possumus, videndus, quem intueri et videre fas est. Plut. de aud. poëm. ex Emp.

Εὐδερκὴς, bene videns, oculatus, Hesych.

Καταδέρκω, aspicio. Soph. in Trach. [1016. ἀφελεῖν ἐθέλει τὸν ἀπότομον μανίας ἄνθος καταδερχθῆναι. Schol. θεωρῆσαι, ἰδεῖν τὴν ἀκμὴν τῆς μανίας.]

Λιθοδερκὴς Γοργὼ, in Epigr. quasi lapideo aspectu.

Μονοδέρκτης, ου, ὁ, qui uno oculo videt; unoculus. Eurip. Cyclop. [77.]

Ὀξυδερκὴς, acutum cernens, acie oculorum acri præditus, perspicax. Unde ὀξυδερκέστατος, apud Herodotum.

Ὀξυδέρκεια, ἡ, acumen visus, acies oculorum, apud Suid.

Ὀξυδερκικὸς, οῦ, ὁ, visus acumini conferens.

Ὀξυδερκέω, ῶ, acutum cerno. Dicitur et, ὀξυδορκὴς pro ὀξυδερκής. Unde ὀξυδορκῶ et ὀξυδορκικὰ φάρμακα, medicamenta quæ oculos malè suo munere fungentes corrigunt. Sic ὀξυδορκία, acumen visus. Luc.

Ὀξυδορκέω, ῶ, acutum cerno. Plut.

Πανδερκὴς, omnia videns seu intuens.

[Πανδερκέτης. Eurip. Elect. 1177. ἰὼ γᾶ, καὶ Ζεῦ πανδερκέτα βροτῶν.]

Περιδέρκομαι, circumspicio, unde περιδέρκω, in Epigr.

Πολυδερκὴς, multum intuens, Hesiod. † Th. 451.† φάος πολυδερκέος ἠοῦς.

(Προδέρκομαι, prævideo. Æsch. Pr. 248.)

(Προσδρακεῖν. Æsch. Eum. 167.)

Προσδέρκομαι, aspicio. Soph. in Œd. Col. λεῦσσέ τ' αὐτὸν, προσδέρκου, προσφθέγγου παντᾷ. (Eurip. Med. 1042. Phœniss. 139. Æschyl. Pr. 53. 793. Ag. 961.)

ΔΕ'ΣΙΟΣ, ου, ὁ, apud Macedones dicitur Junius mensis, ut Suidas tradit. Legitur in titulo Concilii Niceni, ἐν μηνὶ Δεσίῳ ἐννεακαιδεκάτῃ πρὸ δεκατριῶν Καλανδῶν Ἰουλίων, mense Desio decima nona die i. ante XIII. Kalend. Julias.

ΔΕΣΠΟ'ΖΩ, F. όσω, dominor, dominium obtineo. (Æsch. Ag. 552. cum Gen. Soph. Tr. 367. Æsch. C. 186.) Plato de leg. 5. τὰ μὲν οὖν κρείττω καὶ ἀμείνω, δεσπόζοντα· τὰ δὲ ἥττω καὶ χείρω, δοῦλα. Demosth. περὶ συντ. δεσπόζειν, ἀλλ' οὐχ ἡγεῖσθαι τῶν συμμάχων προαιρούμενος.

Δεσπόζεσθαι, dominio alterius parere. ¶ Et etiam acquiri. Bud.

Δεσπόσυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, herilis; ut, δεσπόσυνα χρήματα, apud Xen. in Œcon. Sic δεσποσύνους σκηνὰς dixit Eurip. (Δεσποσύνοισιν ἀνάγκαις. Æsch. Pers. 589. Ch. 942.) ¶ Item, subst. filius herilis. apud Athen. lib. 4. Et in fœm. gen. δεσποσύνη, ἡ, filia herilis. Plut. in Lyc. εἰς ἰδίαν τὰς δεσποσύνας.

(Δεσπόσιος. Adj. Æsch. Suppl. 832.) [Δεσποσίῳ ξὺν ὕβρει, &c. Dominorum cum injuria.]

Δεσπότειρα, ἡ, idem qui δεσποσύνη. Eust.

Δεσποστὸς, οῦ, ὁ, dominabilis, Bud. ex Aristot. Polit. 7.

Δεσπότης, ου, ὁ, dominus, herus, propriè servi respectu dictus. Luc. in Nig. et Athen. l. 4. et 14. (Soph. Œdip. Tyr. 1153. Æsch. Ag. 32.) ¶ Item, cujus dominio homines aliqui, aut populus aut regio parent, ut, δεσπότης ἁπάντων ἀνθρώπων, apud Æschin. contra Ctesiph. Sic δεσπότης Ἀσίας, apud Luc. Item rei possessor dominus, pro κεκτημένος, ut, τοῦ δείπνου δεσπότης, apud Luc. Fœm. est δεσπότειρα, Soph. Et, δεσπότις, ιδος, Eurip. et Plat. 3. de leg. δεσπότις αἰδώς. Et, δέσποινα, ἡ, domina, hera, Plat. de leg. 7. † Xen. Pæd. l. 5. p. 115. b.†

Δεσποτικὸς, herilis, ut, δεσποτικὴ δύναμις, in Epigr. et δεσποτικὸν δίκαιον, apud Aristot. Eth. 5. herile jus. Item qui dominari novit. Sic δεσποτικὸς τῶν ἀνθρώπων, apud Xen. Item imperiosus, dominandi cupidus. Aristoteles polit. 5. ἐκ δὲ τῶν θητῶν ἀφαιρεῖται τὸ ὀλιγαρχικὸν καὶ τὸ δεσποτικὸν τῆς τυραννίδος. Sic Luc. Ptolemæum dicit, ἐν κακίᾳ δεσποτικῇ τεθραμμένον.

Δεσποτικῶς, heriliter, dominorum more. Isocr. de pace.

[Δεσποτίσκος. Eurip. Cycl. 265. Ἀπώλεσ'——Ὦ δεσποτίσκε, μὴ τάδ' ἐξελθὼ ἐγὼ ξένοισι χρήματ'.]

Δεσποτέω, ῶ, F. ήσω, dominor, Plato in Tim. τῶν ἐν ἡμῖν πάντων δεσποτεῖν.

(Δεσποτοῦμαι. Æsch. Choëph. 102. Eum. 530. 699.)

Δεσποτεία, ἡ, dominium, dominatus. Isocr. Luc. Herodian.

Composita.

Ἀδέσποτος, ου, ὁ καὶ ἡ, dominium non habens, nullius dominio mancipatus. Plutarch. de def. orac. ἀδεσπότους καὶ αὐτοκρατεῖς τοὺς θεοὺς ὄντας. Ἀδέσποτα sunt etiam, quæ ad fiscum devolvuntur, quia dominum nullum nec assertorem habent. Strabo l. 17. τῶν ἀδεσπότων, καὶ τῶν εἰς καίσαρα πίπτειν ὀφειλόντων. Interdum opponitur αὐθεντικῷ, ut apud Plat. in Oth. ἀδέσποτος φήμη, fama incerto autore manans. Sic ἀδέσποτον ἐπίγραμμα, cujus incertus author.

Ἀδεσπότως, sine domino, item sine certo autore.

Αὐτοδέσποτος, per se dominus. Joseph. de Macc. cap. 1.

Ἐπιδεσπόζω, idem quod δεσπόζω. (cum Gen. Æsch. Pers. 241.)

Οἰκοδεσπότης, ου, ὁ, dominus domus, herus, paterfamiliâs. apud Plut. in Probl. Rom. et sæpe in Novo Test. Utitur et Alexis, teste Poll. ¶ Item apud genethliacos, genituræ dominus, quem præsidem domicilii vocant.

Οἰκοδεσποτικὸς, ad patremfamiliâs pertinens, rei familiari conveniens, homini frugi congruens, vel patremfamiliâs decens. Cic. ad Atticum ep. 43. illa Silii et Drusi non satis οἰκοδεσποτικὰ mihi videntur.

Οἰκοδεσποτέω, sum paterfamiliâs, domui præsum, familiam rego, rem familiarem administro, 1 Tim. 5. Planetæ etiam οἰκοδεσποτεῖν dicuntur, quasi domini esse domicilii. Plutarch. de Placit. Philos. l. 5. c. 18.

Οἰκοδέσποινα, ἡ, hera, materfamiliâs, q. d. domina domus. Plat. in Probl. Rom.

Συνδεσποτεία, ἡ, dominii societas, dominium duobus commune.

Φιλοδέσποτος, domini amans, seu dominii amans, id est, qui alterius in se dominium libens patitur. Herodot. in Melp. de Scythis, ἀνδράποδα φιλοδέσποτα φασὶ εἶναι καὶ ἄρεστα μάλιστα. Τὸ φιλοδέσποτον, domini amor, seu dominii aliorum in se amor.

Φιλοδεσποτεύομαι, dominum amo, seu dominatum amo aut affecto, apud Etym. et Suid.

ΔΕΥ'ΚΟΣ, εος, τὸ, apud Ætolos, inquit Etym. et Scholiast. Nicandri, est τὸ γλυκὺ, id est, dulce, dulcedo. τὸ γλεῦκος. [Apoll. Rhod. Arg. i. 1037. Schol. δεῦκος γὰρ τὸ γλυκύ. II. 267. Schol. 390.]

Composita.

Ἀδευκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, exp. injucundus, amarus, acerbus; ut, ἀδευκὴς θάλασσα Apollonio, id est, amara et salsa. Sic ἀδευκὴς ὄλεθρος, amarum exitium, Eustath. qui tamen exp. etiam ἀδόκητος, derivans ἀδευκὴς ex α privat. et Ionico verbo δεύω pro δέχομαι. Sic et ἀδευκὴς φήμη, idem exp. πικρὰ et ἀδόκητος. Idem, ἀδευκὲς πότμος exp. ἀπροσδόκητος, inexpectatus, item, ἀπάνθρωπος, ἀνεπιτήδειος. Aff. et pro nulla re indigens, ex α priv. et δέομαι, indigeo.

Πολυδευκὴς, valde dulcis. Nicand. in Ther.

ΔΕΥ'ΡΟ, et Atticè δευρὶ, huc, in hunc locum. (Eurip. Phœniss. 1168. Soph. Œdip. Tyr. 971. 1147.) Od. ζ'. Ἔρχεο δεῦρο, veni huc. Sic Il. γ'. δεῦρ' ἴθι, huc ades. Demosth. de falsa leg. δεῦρο ἄγειν τὸ στράτευμα ἄγων ἐκέλευε. Plutarch. in Galba, δεῦρο κἀκεῖ διαφερόμενος, huc et illuc jactatus. Idem in Coriolano, δεῦρο τρέπεσθαι πρὸς ὑμᾶς, huc ad vos me convertere. Et Aristoph. in Nubib.

†322.† βλέψον νῦν δευρὶ, huc respice. τὸ δεῦρο στρατεία. Xen. Pæd. l. 5. p. 118. d.† ¶ Dicitur etiam μέχρι δεῦρο, usque huc, huousque; habetque interdum significationem loci: ut apud Æschinem, μέχρι δεῦρο εἰρήσθω μοι, huousque, seu hactenus. Interdum et temporis: apud Platonem lib. 7. de legib. οἷς ἐξ ἐκείνου μέχρι δεῦρο ἀεὶ διαλελύσθαμεν, id est, ἕως τούτου, hucusque, ad hanc usque horam. Eurip. in Medea, ἄπαις γὰρ δεῦρ' ἀεὶ τείνεις βίον; usque adhuc. ¶ Aliquando ei præmittitur et articulus τό. Eurip. in Phœnis. ὄμμα πανταχῇ διοιστέον, Κἀκεῖσε καὶ τὸ δεῦρο, et illuc et huc. Sic Thuc. dicit, μέχρι τοῦ δεῦρο, in hanc usque diem. ¶ Absolutè etiam nonnunquam ponitur, (omisso imperativo ἴθι, ἐλθὲ, aut simili) pro, adesdum. Aristoph. in pace, δεῦρο σὺ, huc adsis tu. Musæus, Δεῦρό μοι εἰς φιλότητα, huc ades mihi. Hinc factum est adverbium adhortandi, idem significans quod φέρε, ἄγε, age, agedum. Plato in Apoll. καί μοι δεῦρο εἰπὲ, agedum dic mihi. Itidem et δευρὶ Nonn. pro ἄγε posuit. ¶ Usurpatur interdum et pro hic. Apoll. Arg. l. 2. δεῦρο δαήμονες ἔασι, hic adsunt.

Δεύρω quoque pro δεῦρο dici tradit Hesych.

Δεῦτε, huc agite, adverbium hortantis simul et accersentis. Iliad. χ'. δεῦτε δὴ ὦ μοι ἕπεσθε. Hesiod. initio Ergon, Δεῦτε Δί' ἐννέπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι. Rursum Hom. in παραλλήλω dicit Δεῦτ' ἄγετε, vacante altero illorum. Iliad. γ'. Plutarch. in Coriol. δεῦτε πρὸς Μάρκιον ἰοῦσαι μεθ' ὑμῶν συνάψασθε τῆς ἱκετείας. Frequens in Novo Test. ut Matth. 4. 11. 22. item 21. et 28. et Apoc. 19.

ΔΕΥΤΕΡΟΣ, ου, ὁ, secundus. (Soph. Œdip. Tyr. 305. Αἱ δεύτεραί πως φροντίδες σοφώτεραι. Euripides.) Thuc. l. 6. ὕστερον δὲ, καὶ δεύτερος καὶ τέταρτος ἐγένετο. Aliquando aliquis δεύτερος dicitur præstantia et virtute, et secundus quoque et alter apud Lat. Epigr. lib. 2. ἔχω δεύτερον Ἡρακλέα. Dignitate etiam et honore aliquis dicitur esse δεύτερός τινος, id est, secundus, inferior, apud Plut. Sic et res aliqua δευτέρα ἄλλης esse dicitur quæ ei postponitur. Itemque aliquis aliquem vel aliquid δεύτερον ἄγει, ποιεῖ vel τίθησι, id est, posthabet et postponit, apud Plut. Luc. et alios. ¶ Quum verò dicitur temporis ratione, exponitur etiam posterior, vel etiam iteratus, ut, δεύτεραι φροντίδες σοφώτεραι. Dicitur verò venire δεύτερος χρόνου, qui venit post tempus statutum, et δεύτερος ἄλλων, post alios, aliorum omnium postremus et ultimus. Dicitur et, τῇ δευτέρᾳ, apud Aristot. in Œcon. postero die, postridie. Apud Herodot. δευτέρῃ ἡμέρῃ ἀπὸ τῆς ἐμπρήσιος, altero die ab incensione, postridie quàm incensus fuit. Apud medicos τὰ δεύτερα et τὰ δευτέρια dicuntur secundæ, i. fœtus involucrum et veluti secundus partus. Diosc. l. 1. c. 87. ἔμβρυά τε καὶ δεύτερα ἐκβάλλει. Alii δευτέρια vocant. Et l. 3. c. 69. ἄγει δὲ καὶ ἔμμηνα καὶ δεύτερα. ¶ Item, δεύτερα seu τὰ δευτερεῖα, secundæ partes, secundi gradus præmia. Xenoph. Hell. 6. ὅσον δὲ πραγμάτων ἐγὼ τὰ δευτερεῖά σοι δίδωμι. Dicitur etiam δεύτερον adverbialiter pro secundò, iterum. Hesiod. in Erg. τὸ δ' αὖτις δεύτερον ἔσται Ὧδ' ἔρδειν. Et Il. ά. καὶ ἤρετο δεύτερον αὖτις. Adverbialiter itidem δεύτερα dicitur pro secundo loco, post. Xen. Hell. ἐτιμᾶτο δεύτερα μετὰ τὸν Πελοπίδαν.

Δευτέρως, secundo loco, secundo ordine, seu secundò. Aristot. ethic. l. 10. c. 5. et 8.

Δευτερόω, ῶ, secundò facio, itero, repeto, ut l. 3. Reg. c. 18. Item pro, secundum ictum ingero, ut l. 1. Reg. c. 26. καὶ οὐ δευτερώσω αὐτῷ. Item pro, traditiones doceo, ut testatur Hieron. in ep. ad Algasiam.

Δευτέρωμα, τὸ, secundus actus. [Eustath.]

Δευτέρωσις, idem quod δευτέρωμα, secundæ partes vel vices: vel etiam secundus ordo, lib. 4. Reg. cap. 23. Δευτερώσεις dicuntur etiam traditiones hominum et veluti secundariæ leges, ut testatur Hieronymus.

Δευτερωτὴς, οῦ, ὁ, traditionum doctor. Hieron. in cap. 2. Abac.

Δευτεραῖος, α, ὁ, exp. secundarius, vel secundanus, id est, secunda die aliquid faciens, ut, δευτεραῖοι ἤλθομεν. Sic Xen. Pæd. 5.

Δευτερεύω, secundas sum, secundas fero, secundum obtineo locum. Dios. l. 2. c. 47. σάμψυχον πρωτεύει τὸ Κύπριον, δευτερεύει δὲ τούτου τὸ Αἰγύπτιον. Plut. in Eumene. Cum dat. δευτερεύειν αὐτῷ ἀναξιοῦντες, secundi ab eo esse, primas ei concedere. Item dissimilis sum, differo. Laërt. in Onesicrito.

Δευτερεῖα, τὰ, secundæ, hoc est, secundæ partes, secunda palma, vel secundum præmium, id quod datur τοῖς δευτερεύουσι. Plut. in Artax. οὐ ταῦτα δίδωσι βασιλεὺς εὐαγγέλιον δευτερεῖα.

Δευτερίζω, Bud. interpr. secundas partes ago, q. d. lampada tibi trado, ut mihi in actu succedas. apud Suid.

Δευτερίας οἶνος, secundarium vinum, id est, lora: quum expressi acinorum folliculi in dolia conjiciuntur, eoque aqua additur, ut tradit Varro. Vide Poll. l. 7. et Plin. l. 14. c. 10.

Δευτέριον, ου, τὸ, secundæ, id est, partus involucrum et veluti secundarius partus. apud Paul. Ægin. l. 6 c. 75. in qua signif. dicitur potius τὰ δεύτερα. Aff. et, δευτέριος (pro) secundarius.

Δεύτατος, ultimus, postremus. Superl. est ex δεύτερος, ut, ὕστατος ab ὕστερος. Od. ά. ὃς γὰρ δεύτατος ἦλθεν Ἀχαιῶν.

Ἀμφιδεύτατος, (comp.) postremus, ἔσχατος καὶ ἐλάχιστος. Apud Pind. in Olymp. ἀμφιδεύτατα κρεῶν interpr. minutissimæ carnium partiones, quoniam (inquiunt) in divisione et dissectione victimarum quod minutissimum est, postremum est.

ΔΕΥΩ, F. δεύσω, rigo, madefacio, imbuo, tingo. Il. β'. Ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει. Et apud Suid. ὁ δὲ δεύσας τοῦ αἵματος τοὺς δακτύλους, περιέγραψε. Item misceo, subigo, mollio. Hesych. †Xen. Pæd. l. 6. p. 116. c.† Apud Soph. ἐρεμνὸν αἷμ' ἔδευσα, exp. atrum fudi sanguinem. (Eurip. Phœniss. 210. 634.)

Δεύομαι, rigor, madefio, imbuor. Il. ί. δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι. Et metaph. apud Luc. δευόμενος τοῦ ποτοῦ. Item pro δέομαι, egeo. (poëticè interposito υ.) vide in Δέω, id est, egeo.

Δεῦμα, τὸ, irrigatio.

Composita.

Ἀναδεύω, irrigo, imbuo, subigo. Plut. de primo frig. ἀναδεύοντες πολλάκις ἐλαίῳ καὶ στέατι φύροντες, adipe et oleo sæpius imungentes et subigentes. Ἀναδεύω τοῖς ἤθεσι παίδων τρόπους, expon. infundo puerorum ingeniis mores.

Ἐλαιόδευτος, oleo imbutus, oleo rigatus. Epigr.

Ἐνδεύω, irrigo, madefacio. Nic. in Alex.

Καταδεύω, madefacio. Hesiod. Erg. 2. κεφαλῆφι δ' ὕπερθεν Πῖλον ἔχειν ἀσκητὸν, ἵν' οὔατα μὴ καταδεύῃ, s. ὁ ὑετός. id est, καταβρέχῃ, inquiunt Procl. et Moschop. (Eurip. Phœniss. 789.)

Προδεύω, antè imbuo, antè madefacio seu irrigo.

ΔΕΨΩ. F. ψω, excorio, pelle nudo. Item emollio, subigo, ut cum cera subigitur. Od. μ'. v. 48.

Δέψεσθαι, dicitur is qui sibi pelle nudat penem. Aristoph. in Equit. Ὅτι τὸ δέρμα τῶν δεψομένων ἐπέχεται.

Δεψέω, ῶ, F. ήσω, subigo et emollio coriariorum more, unde δεψῆσαι, Hesych. μαλάξαι, Suidæ, ἀναλῦσαι.

Composita ex δέψω.

Ἀδέψητος, inelaboratus et rudis, nondum curatus à coriario seu pellione, ut, ἀδέψητος βοῦς. Od. ύ.

Βοοδέψιον, ου, τὸ, bovinum corium.

Βυρσοδέψης, ου, ὁ, coriarius, qui coria concinnat. Aristoph. in Pluto.

Βυρσοδεψικὸς, quo utuntur coriarii, vel ad coriariorum concinnationem pertinens, ut, βυρσοδεψικὴ ῥοῦς, à Plinio coriarius frutex, à Colum. rhus sutorius, apud Theophr. βυρσοδεψικὴ κόπρος, sparcitiæ pellium dum concinnantur.

Βυρσοδεψέω, ῶ, Aristoph. [Plut. 167.] coria concinno.

Γλωσσοδεψέω, ῶ, fello, lingua morigeror.

Εὐδέψητος, subactu facilis et emollita. Hippocr. de artic. τὰ δέρματα τὰ εὐδεψητότατα, optimè subacta et curata. τὰ κάλλιστα μεμαλαγμένα, inquit Galen. in Comment.

Ῥινοδέψης, coriarius, idem cum βυρσοδέψης. Hesych.

Σκυτοδεψέω, ῶ, pelles mollio, seu subigo, ut coriarii solent. Aristoph. in Pluto.

Σκυτοδέψης, coriarius, qui pelles subigit et parat emollitque.

Σκυτοδεψικὸς, οῦ, ὁ, ad coriarium pertinens. Apud Theophr. de caus. pl. lib. 3. cap. 23. σκυτοδεψικὴ κόπρος, sordes quæ in coriariorum officinis reperiuntur, à pellibus nimirum quas parant, abrasæ. Quidam exp. fœces pellium.

ΔΕΧΟΜΑΙ, F. ξομαι, P. γμαι, capio, accipio. Il. ί. v. 226. Ἀλλ' ἄγε τὸν μάλιστα καὶ ἐκ σταλάοντα Δέξαι. Plut. in Themist. δέχεσθαι χάριν, accipere beneficium. Dicitur et, πίστιν διδόναι καὶ δέχεσθαι. Et, δέχομαι τὸν ὅρκον. Aristoph. ¶ Item excipio, suscipio, Il. σ'. ἐπεὶ οὐδέ με νοστήσαντα Δέξεται ἐν μεγάροισι γέρων ἱππηλάτα Πηλεύς. Et sine præpos. ut, δέχομαί σε χάριν. Eurip. Sic, δέχεσθαι τῷ τείχει τοὺς στρατιώτας. Demosth. Et cum solo accus. ut, δέχεσθαι ξένους, Xen. †πολεμίους, hostes excipere. Pæd. l. 3. p. 72. a.† ¶ Item, admitto, recipio. Xen. Pæd. 4. δέχομαί σε ἱκέτην, admitto te supplicem. †l. 2. p. 38. a.† Greg. οὐδὲ τὸν Δαβὶδ δέχῃ μετανοοῦντα, non admittis. Item pro, recipio in amicitiam et societatem. Thuc. 3. †suscipio, in se recipere. Hesiod. Th. 479.† ¶ Item pro admitto, eo sensu quo dicimus nos admittere quæ approbamus. Thuc. 1. ἐδέξατό τε τοὺς λόγους. Sic, δέχομαί σου τὴν προθυμίαν καὶ ἀγαπῶ διαφερόντως, Plutarch. de Socr. dæm. ¶ Δέχομαι, cum infinit. exp. volo, sicut et, οὐ δέχομαι, nolo. Isocr. οὔτε, ταῦτα τούτῳ ἐπαγγείλας, ἐδεξάμην ἂν ζῆν. Aliquando exp. potius, non recuso: ut apud Greg. καὶ παθεῖν τι ὡς κατάκριτος δέχομαι. Item patior, ut apud eundem Greg. οὐ φέρω τὸν διωγμὸν, οὐ δέχεται ὥσπερ εἶναι καὶ ἀσθενῆ. Item sustineo (eo sensu quo dicitur sustineo hoc facere.) Plato de rep. 10. πολλὰ δὲ ποιήσει ἃ οὐκ ἂν δέξαιτό τινα ἰδεῖν ἕτερον. Et Gregor. δέχεται οὐδ' ἀνθρώπων γενέσθαι. Dicitur pro eodem et, καταδέχομαι. Item pro sustineo irruentem, ut apud Xen. Hell. 7. οὐκ ἐδέξαντο τοὺς περὶ τὸν Ἀρχίδαμον, ἀλλ' ἐγκλίνουσι. Et Lucian. δέχεσθαι τὴν ἐπίθεσιν, sustinere impetum. ¶ Item, expecto (pro quo in prosa dicitur potius προσδέχομαι.) Od. ί. Ἀλλ' αἰεί τινα φῶτα μέγαν καὶ καλὸν ἐδέγμην Ἐνθάδ' ἐλεύσεσθαι. ¶ Δέχεσθαι ἐφ' ἑαυτὸ, in se recipere, præstaturum se promittere. in qua sign. dicitur potius ἀναδέχεσθαι. ¶ Item, δέχεσθαι, interpretari (eo sensu quo dicitur interpretari aliquid in bonam vel malam partem, id est, accipere.) Plato Dionysio, σὺ δὲ ἀκριβῶς αὐτὰ, ὅπῃ βούλῃ δέξασθαι ταῦτα δέχου. ¶ Est et verbum gramm. pro intelligo, ut vulgò dicitur hoc vel illo modo accipi aliquod verbum. Plut. de def. orac. εἰ μὴ καλῶς δεχόμεθα τὴν γενεάν. (μηδὲ συμφορὰν δέχου, nil mali capies. Soph. Aj. 85. V. Æschyl. Eum. 228. Soph. Tr. 316. Œdip. Tyr. 1127. cum Gen. Pers. ib. 1184. Æsch. Ag. 1067. Ch. 748. Suppl. 863.)

Δέγμενος, per syncopen pro δεχόμενος. Scribitur et, δειγμένος. (Il. β'. Cat. N. 301. observans.)

Δέχνυμαι, idem quod δέχομαι, accipio. Epigram. lib. 6. Δέχνυσο μαρτύριον.

Δέξις, pars hepatis, quæ et δοχὴ, Hesych. [Eurip. Iph. in Aul. 1182. Δεξόμεσθα δέξιν, ἥν σε δέξασθαι χρεών. Vide Notam Cl. Barnes.]

Δεξαμενὴ, ἡ, receptaculum, conceptaculum. Plato (ut inquit Bud.) materiam sic vocat, quam etiam ὑποδοχὴν formarum dicit. Interdum peculiari signif. sic dicitur aquarum receptaculum. Hinc fit ut exp. etiam lacus et cisterna. Strabo, (de Rom. loquens) ὥστε πᾶσαν οἰκίαν σχεδὸν δεξαμενὰς καὶ σίφωνας καὶ κρουνοὺς ἔχειν ἀφθόνους, id est, (inquit Bud.) subterranea conceptacula, ut cisternas.

Δεκτὸς, q. d. acceptabilis. unde et pro grato (Lat. accepto) ponitur aliquoties in Novo Test.

Δεκτικὸς, capax, qui excipere seu admittere potest, susceptibilis.

Δέκτης, mendicus, ab accipiendo, quòd undique accipiat.

Δέκτωρ, susceptor. Fœm. δέκτρια, acceptrix, exceptrix, receptrix. id est, quæ accipere seu excipere et recipere solet. in Epigr. et apud Athen. lib. 13.

Δεκτέος, accipiendus, excipiendus, recipiendus. [Distinguendum est inter Verbale in τέος et Adverbium Positionis. Ita Πλεκτέος et Πλεκτέον.]

(Δέκτωρ, ἐπάκτου αἵματος διαστρεφῶν. Æschyl. Eum. 204.)

Δεχὴς, οῦς, ὁ καὶ ἡ, capax. Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 6. (de terra nigra) δεχὴς οὖσα καὶ τοῦ θερμοῦ καὶ τοῦ ὑγροῦ.

Δοχαῖος, idem Nic. in Ther. εὐαγέεσσι δοχαίοις. Idem in Alex. δοχαίῃ Κλήϊσιν στομάχοιο.

Δοχὴ, ἡ, convivium, ab excipiendis convivis dictum. Luc. 5. c.

Δοχεῖον, ου, τὸ, receptaculum, conceptaculum. Alex. Aphr. τραχεῖα ἀρτηρία πνεύματός ἐστι δοχεῖον. Δοχήϊον, resolutione Ionica pro eodem in Epigr.

Δέκομαι, Ionicè dicitur pro δέχομαι, accipio, recipio, frequens apud Herodot. qui et pro expecto usurpavit. hinc derivata quæ sequuntur habentia κ pro χ.

Δεικανάασθαι pro δεξιοῦσθαι, apud Homer. ab hoc Ionico δίκω seu δίκομαι derivat Eustath. ut Il. ό. Πάντες ἀνήϊξαν καὶ δεικανόωντο δέπασσιν.

Δεκάζω, corrumpo largitione vel munere. q. d. corrumpo per ea quæ facio ut aliquis à me accipiat: ut sit quasi δεχάζω, à δέχομαι. Isocr. θανάτου τῆς ζημίας ἐπικειμένης ἐάν τις ἁλῷ δεκάζων. Plut. in Galba, τὸν στρατὸν ἐδέκαζε, χρυσὸν ἑκάστῳ διαιρῶν. Hinc δεδεκασμένοι μάρτυρες. Luc. Item generalius, corrumpo, perverto, ut apud Synes. οἱ γὰρ εἰώθασιν ἐπεὶ δεκάζειν τὰς ψήφους, pervertere sententias. Exp. etiam, do decimam, à δέκα.

Δεκασμὸς, corruptio quæ fit largitione, corruptela judicii. Plut. Hinc comp. Ἀδέκαστος κριτὴς, Philoni judex qui non est corruptus accipiendis muneribus ὁ μὴ δεδεκασμένος. Et generalius pro eo qui in qualibet re integrum se et sincerum exhibet, judicis incorrupti more. Ἀδεκάστως, incorruptè, sincerè. Luc.

Δέκανα, τὰ, in agro Lacedæm. dicti sunt τάφοι quidam, παρὰ τὸ δέξασθαι τοὺς Τυνδαρίδας, teste Suida. Et Etym. meminit, et Plut. in lib. περὶ φιλαδ.

Δοχμὴ, ῆς, ἡ, Hesychio et Suidæ, spithama, palmus. Aristoph. in equit. μείζω ἢ δοχμαῖν δυοῖν, duobus palmis majus erat. Poll. quoque δοχμὴν et δακτυλοδόχμην vocari tradit quatuor digitos junctos et veluti conclusos seu coarctatos, idque et παλαιστὴν nominari. Eust. cum Pausan. δοχμὴν esse ait τὴν παλαιστὴν ἔχουσαν τὸ τετραδάκτυλον τῆς χειρός: derivari autem παρὰ τὸ δέχεσθαι, et paroxytonως etiam efferri.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀναδέχομαι, suscipio, recipio, excipio, tollo. Appion. apud A. Gell lib. 7. cap. 8. (de delphine puerum amante) ἀλλ' οὖν καὶ προσνηξάμενος ὁ ἰχθὺς ἀνεδέχετο τὸν παῖδα ἐπὶ τῶν νώτων, suscipiebat puerum in dorsum, vel recipiebat dorso, aut excipiebat dorso, aut tollebat in dorsum suum. Item suscipio apud me, recipio, receptum do alicui. ut, ὁ δὲ ἀνεδέξατο ἕνα ἐκ τῶν πλείστων τῶν ἐν μάχῃ διασωζομένων. Quo in loco, ἀναδέχεσθαι, Bud. vult significare, recipere, id est, servare et colligere dispersos. ¶ Ἀναδέχομαι τὸν παῖδα, penes me asciseo puerum, Demosth. adversus Neæram. ¶ Item, recipio, ad me recipio, vel in me recipio, polliceor. Cum infinitivo futuro. Xen. Pæd. 6. ἐγώ σοι ἀναδέχομαι ἥξειν παρὰ Ἀράσπου πιστότερόν σοι φίλον, recipio, vel ad me recipio. †et l. 6. 15.† Apud Demosth.

τουτὶ ἀναδεχόμενόν μοι πάντα ἔσεσθαι. Item (cum accus.) μετὰ δὲ ταῦτα πάντα γ' ἀνεδέξατο ἐφ' ἑαυτὸν τὰ πραχθέντα, omnia in se recepit. Ἀναδέχεσθαι δίκην, judicium promittere, quod faciunt sponsores atque intercessores vadimoniorum, et qui judicatum solutum iri promittunt. Vide Bud. in pr. an. in Pand. ¶ Ἀναδέχεσθαι τὸ ἔγκλημα, vel τὰ ἐγκλήματα, item, αἰτίαν ἀναδέχεσθαι, apud Demosth. in se crimen recipere, crimini se offerre, agnoscere rem perpetratam, et se mandatorem profiteri. ¶ Ἀναδέχεσθαι τὴν τιμωρίαν, pœnas dare, Herodian. ¶ Exponitur etiam, expecto, apud Suid.

Ἀναδοχὴ, receptio. Item, sponsio, expromissio. Polybius, ἀναγκασθεὶς ἀπέλυσε τὸν Αἰτωλὸν πρὸς τὴν ἀναδοχήν. (Soph. Tr. 838.) [ἀναδοχὰν τελεῖν πόνων τῷ Διὸς αὐτόπαιδι. Schol. ἀνάπαυσιν, ἀνακωχὴν, διαδοχήν.]

Ἀνάδοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, vel Ἀναδοχεὺς, έως, ὁ, receptor, receptum dans alieni. Item, repromissor, sponsor. Plut. in Dione. Apud Dionys. Areopag. sic dicitur qui vulgò patrinus.

Ἀνδεχάδην, pro ἀναδεχάδην, per successionem, alternis, mutatis vicibus. Hesych.

Ἀντιδέχομαι, vicissim accipio. [Eurip. Iph. in Aul. 1222. φίλας χάριτας δοὺς, κἀντεδεξάμην. Æschyl. Χοηφ. 916. Ποῦ δῆθ' ὁ τιμὴ ἥντιν' ἀντεδεξάμην.]

Ἀποδέχομαι, recipio, admitto: cui opponitur ἀποῤῥίπτω, apud Lucian. ἀργυραμοιβικῶς ἐξετάζοντες, τὰ μὲν παρασεσημασμένα ἀποῤῥίπτοντες, ἀποδεχόμενοι δὲ τὰ δόκιμα καὶ ἔννομα ἀκριβῶς τὸν τύπον. ¶ Item (ad res inanimas translatum) acceptum habeo, probo, approbo, assentior. Alicubi etiam commendo, laudo. Cum accusativo rei. Plato de rep. lib. 2. τότε τοῦ Θρασυμάχου τὴν ἀπόκρισιν οὐκ ἀπεδεξάμην. Isocr. ad Philippum, εἴ με ἀποδέχοιο τοὺς λόγους τοὺς ἐμοὺς, πολλὴν ἂν εὐχαρίαν ἔχω. Cum genit. personæ, ut Plato de repub. lib. 2. οἶμαί σου τοὺς πολλοὺς, ὅταν ταῦτα λέγῃς, οὐκ ἀποδέχεσθαι, id est, tibi non assentiri, non astipulari. Cum accusativo etiam personæ (sed rarius) construitur. Isocr. ad Demonicum, ἀλλὰ μᾶλλον ἀποδέχου τοὺς μετὰ δικαιοσύνης ζημιωθέντας. Sæpè cum accus. rei et genit. personæ. Plut. de musica, ἀποδέχομαι μὲν σοῦ τῆς σπουδῆς τὸν διδάσκαλον Λυσίαν. Annotant grammat. dici ἀποδέχομαί σε τῆς σπουδῆς, et ἀποδέχομαί σου τὴν σπουδήν.

Ἀποδεκτέος, ου, ὁ, recipiendus, admittendus. [Xenoph. Œconom. cap. 7. §. 36. ὡς δ' ἂν ἔργων ἔνδον ἐργαστέον, ταύτας σε ἐπιστατητέον, καὶ τά γε εἰσφερόμενα ἀποδεκτέον.]

Ἀποδοχὴ, ἡ, receptio, admissio, remissio, approbatio, commendatio. ἀποδοχῆς ἄξιον δῶρον, donum dignum quod acceptum habeatur, vel quod approbetur. Apud Dionys. Halic. ἀποδοχῆς ἠξιοῦτο, Bud. exponit laude et commendatione dignabatur. Apud Laërt. πολλῆς ἀποδοχῆς ἄξιος, probatissimus, spectatissimus. [Non tantum Personis, sed et Rebus tribuitur. 1 Tim. i. 15. Πιστὸς ὁ λόγος καὶ πάσης ἀποδοχῆς ἄξιος, &c.]

Ἀποδοχεῖον, ου, τὸ, receptaculum, receptorium.

Ἀποδεκτὸς, οῦ, ὁ, (q. d. admissibilis) dignus admitti et recipi. Apud Basilium, gratus et acceptus, probatus.

Ἀποδέκτης, ου, ὁ, vel Ἀποδεκτὴρ, ῆρος, ὁ, q. d. receptor. † Xen. Pæd. p. 202. b.† Ἀποδέκται et ἀποδεκτῆρες, (inquit Bud.) sunt coactores tributorum et vectigalium. Aristot. de mundo, [illegible] ταμίαι καὶ φόρων ἀποδεκτῆρες.

Decomp. Ἀναπόδεκτος, non admissibilis, non recipiendus, aspernandus. In nov. const.

Εὐαπόδεκτος, idem quod δεκτός.

Διαδέχομαι, excipio, succedo. † vid. Xen. Pæd. p. 232. e.† Propriè q. d. accipio per alium seu alios, ut, τὴν βασιλείαν διαδέχεσθαι. Herodian. 4. Sic dicitur, τὴν ἀρχὴν διαδέχεσθαι, item, τὴν τοῦ πατρὸς οὐσίαν. Sic et, τὰ τικτόμενα dixit Aphr. διαδέχεσθαι πολλὰ πάθη κατὰ συγγένειαν, id est, liberos succedere multis morbis parentum. Jungitur et accusativo personæ, apud Laërtium διεδέξατο Σπεύσιππον, et, Ἀρκεσίλαον διαδεξάμενος. Dicitur et res una aliam διαδέχεσθαι. Basilius de vita solit. εὐχαὶ πάλιν τὰς ἀναγνώσεις διαδεχόμεναι. (Soph. Tr. 29.)

Διαδοχὴ, successio: ut, διαδοχαὶ κλήρων, successiones in hæreditatibus. † Xen. Pæd. 1. 4. 17.† Item, ἐκ διαδοχῆς, et κατὰ διαδοχὰς, per successionem, alii succedente alio, seu per vices, vicissim, per manus. Aristot. de mundo, τῶν φρυκτωριῶν κατὰ διαδοχὰς πυρσευουσῶν, speculis per vices tollentibus accensas faces: seu, ex specula alia atque alia deinceps sublatis ignibus. (pl. Æschyl. Ag. 321. Eurip. Phœniss. 1000.)

Διάδοχος, successor. (Æsch. Pr. 1026.) Isocr. γενέσθαι διαδόχους αὐτῷ τῆς κληρονομίας. Plutarch. in Lycurgo, διάδοχον τῆς βασιλείας. Sic, διάδοχοι dicuntur qui in imperio et prætura succedunt. Xen. Hellen. 1. Apud Thucyd. διάδοχοι νῆες, naves succedentes. Ἔργα διάδοχα, opera quæ per vices fiunt.

Decomp. Ἀδιάδοχος, carens successoribus; jugis, perpetuus. Greg.

Ἐκδιαδοχὴ, successio.

Εἰσδέχομαι, admitto intrò, recipio intrò. (Eurip. Phœniss. 234. 408. Soph. Œdip. Tyr. 246. Tr. 380.) † Xen. Pæd. l. 5. p. 141. d.† Εἰσδοχὴ, admissio.

Decomp. Ἐπεισδέχομαι, insuper admitto et recipio intrò. [Plut. de Placit. Philosoph. lib. 4.]

Παρεισδέχομαι, præter alios intrò recipio seu admitto.

Ἐκδέχομαι, excipio, succedo, Herodot. τούτῳ ἐκδέξασθαι τὴν βασιλείαν. Sic, ἐκδέχεσθαι τὴν ἀρχὴν, et διαδέχεσθαι, Paus. in Lac. pro eodem. ¶ Item expecto. Basil. περὶ πλεονεξ. μὴ λιμὸν ἐκδέχου διὰ χρυσὸν, μὴ ἀνάγκην σιτοδείας. Sic sæpe in Novo Test. (Eurip. Phœniss. 416. Æschyl. Ag. 293. Ch. 760.)

Ἐκδοχὴ, exceptio, susceptio. Item expectatio, προσδοκία. Æsch. Ag. 307.)

Ἐκδοχεῖον, receptaculum. Et peculiariter de receptaculo aquæ, sive cisterna, sive alio hujusmodi; et apud Josephum, τὰ ἐκδοχεῖα πληρωθέντα τοῦ ὕδατος.

Ἔκδεξις, exceptio, successio, ut, ἔκδεξις βασιλείας, apud Herodot. [lib. 7. c. 3. 10.] successio regni. Apud Hippocr. exp. ἀποδοχή.

Ἐκδεκτικὸς, ex Ulpiano exp. exceptorius.

Decomp. Ἀπεκδέχομαι, expecto. Σωτῆρα ἀπεκδεχόμεθα, Paulus Philipp. 3, et alibi. Ἀπεκδοχὴ, expectatio. Damasc.

Μετεκδέχομαι, idem quod ἐκδέχομαι, excipio, suscipio. Dionys. de situ orbis.

Συνεκδέχομαι, unà excipio seu recipio.

Συνεκδοχὴ, synecdoche, figura gramm. de qua vide Fab. l. 8. c. 6.

Συνεκδοχικὸς, synecdochen habens.

Συνεκδοχικῶς, per synecdochen.

Ὑπεκδέχομαι, expecto, in Epigr.

Ἐνδέχομαι, admitto, recipio. Et, ἐνδέχεσθαι τὴν αἰτίαν, Dem. crimen in se recipere. Et Phil. de mundo, τὰ φθορὰν ἐνδεχόμενα, quæ corruptionem admittunt. Apud Thucyd. lib. 3. ὁ δὲ ταῦτα ἐνεδέχετο, probabat. ¶ Ἐνδέχεται, (impersonaliter positum) fieri potest, facultatis est nostræ. Aristot. Rhet. 1. ἐνδέχεται γὰρ καὶ μὴ πράττοντα [illegible]. Demosthenes, οὐκ ἐνδέχεται πρὸς τὸ αὐτὸ ὕδωρ εἶναι, fieri non potest. Item non venit, vel non venire solet. Thuc. lib. 1. ἐνδέχεται γὰρ τὰς ξυμφορὰς τῶν πραγμάτων οὐχ ἧσσον ἀμαθῶς χωρῆσαι. Apud Isocratem, τοῖς φαύλοις ἐνδέχεται τὰ τυχόντα πράττειν, exp. licet et concessum est. Et in particip. κατὰ τὸ ἐνδεχόμενον, quatenus fieri licuit. Synes. Et, ἐκ τῶν ἐνδεχομένων, quoad ejus fieri potest.

Ἐνδεχομένως, quàm fieri potuit maximè. Pol. [lib. 5.]

Decomp. Ἀνένδεκτος, qui non ἐνδέχεται, non contingens seu accidens; vel nunquam contingens, ideoque ἀδύνατος: ut ἀνεγχώρητος. Greg. Hesych. ἀνένδεκτον exponit ἀπαράδεκτον.

Ἐπιδέχομαι, accipio, recipio, admitto. Exponitur etiam expecto et excipio.

Ἐπιδοχὴ, receptio. Exp. et susceptio. Item successio. Thuc.

Decomp. Ἀνεπίδεκτος, qui capere seu percipere non potest, vel admittere; non capax. Bud. ex Greg. πικρὸν καὶ ἀτίμωρον καὶ ἀνεπίδεκτον πάντη λόγον. Et ex Basil. οὐκ ἀνεπίδεκτόν ἐστι κακίας. Idem etiam significat quod ἀνένδεκτος et ἀνεγχώρητος, qui non accidit seu accidere potest.

Καταδέχομαι, recipio, admitto: cui opponitur ἐκβάλλω, Bud. ex Demosth. Et ex Pand. καταδέξασθαι τὸ λεγόμενον. Idem interpr. probo, ex Basil. Et sustineo, (id est, possum, et non recuso) ex eodem.

Καταδοχὴ, receptio, ex Plat. de leg.

Παραδέχομαι, excipio, admitto. Plat. [illegible] ἐπὶ πατρὸς εὖ παραδεκτέον εἰς τὴν πόλιν. Chrysost. παραδέξασθαι τῇ ψυχῇ τὰς αἰσχρὰς ἐννοίας. Item accipio à majoribus, fama referente accipio. Plato de leg. 4. φήμην τοίνυν παραδεδέγμεθα τῆς τῶν τότε μακαρίας ζωῆς. ¶ Item, suscipio, incepto, Bud. ex Dem. ¶ Παραδεχθῇ (pass. signif.) ex Greg. ἵνα ἡ φαρμακεία παραδεχθῇ, ut medicina recipiatur.

Decomp. Ἀπαράδεκτος, non receptus, vel qui recipi seu accipi nequit. Interdum etiam activè, non recipiens. [Cyrill. Alex. c. Julian. lib. 10.]

Δυσπαράδεκτος, difficilis admissu seu perceptu.

[Δυσπαράδεκτος. Polyb. Hist. lib. 12. ὥστε θαυμάζειν καὶ δυσπαραδέκτως ἔχειν τοὺς πρώτους ἀκούσαντας.]

Εὐπαράδεκτος, acceptu (seu q. d. acceptatu) facilis, ex Basil. epist. ad Greg.

Προσδέχομαι, præterea accipio. ¶ Item admitto et probo. Polyb. οὐ προσεδέξατο τὰς συνθήκας ὁ δῆμος. † admittere, accipere, τινά. Xen. Pæd. l. 4. p. 95. e.† Item expecto. Xen. † Pæd. l. 3. p. 75. d.† et Hom. qui ποτιδέγμενος dicere solet pro προσδεχόμενος, sicut ὑποδέγμενος pro ὑποδεχόμενος. (Eurip. Phœniss. 1646. Soph. Tr. 15.)

Προσδέγμα, apud Soph. Trach. susceptio.

Πρόσδεκτος, acceptus, gratus.

Decomp. Ἀπρόσδεκτος, qui admittendus non est, qui admissibilis non est. In nov. const.

Δυσπρόσδεκτος, qui ægrè admittitur seu recipitur, ideoque ingratus, molestus. Plutarch. initio libelli de virt. et vit. λυπηρὰ καὶ πικρὰ καὶ δυσπρόσδεκτα παρέχει τοῖς κεκτημένοις, parum accepta et grata.

Εὐπρόσδεκτος, acceptu seu receptu facilis. Item acceptus. 2 Cor. 2. c. ad Rom. 15. 1 Pet. c. 2.

Ὑποδέχομαι, suscipio, excipio, recipio. Herodian. 8. τὰς πύλας ἀνοίξαντες ὑπεδέχοντο. et, ὑποδέχεσθαι δόμοισιν. Hom. et ὑποδέχεσθαι οἴκαδε, recipere in ædes, Aristoph. Apoll. 2. οὓς ὑπέδεκτο δόμοισιν Ἀθάμαντος. Item, ὑποδέχεσθαι, excipere familiariter. Item, pro excipere hospitio, Demosth. ad Timoth. et Plat. lib. 12. leg. Et pro excipere seu accipere epulis. Antipho, ὁ μὲν θύων Διὶ κτησίῳ, ἐκεῖνον ὑποδεχόμενος. Et Plut. in Alex. ¶ Ὑποδέχομαι, (de muliere dictum) concipio, ex Xen. ¶ Dicitur et, πῆμα (id est, calamitas) ὑποδέχεσθαι aliquem, Od. ξ. v. 275, i. excipere seu adoriri vel invadere, ut quidam interpr. ¶ Item excipio seu sustineo irruentem, resisto, ἀνθίσταμαι, apud Hom. et Xenoph. † Pæd. 1. 6. 30. et l. 2. p. 60. a.† ¶ Item in me recipio, me facturum recipio, polliceor. Hom. Herodot. et Thuc. cum accus. item cum fut. infin.

Ὑποδέξιος λιμὴν, B. ex Herodoto, pro portu navium capace. At, Ὑποδεξίη, Il. ι. pro apparatu quo quis excipitur.

Ὑποδέκτης, exceptor, susceptor. [Suicer. Thes. Eccles. 2.]

Ὑποδοχὴ, exceptio, receptio, ipse excipiendi actus. Herod. 4. συγκομίζων πάντα εἰς ὑποδοχὴν τοῦ Ῥωμαίων βασιλέως. Interdum et convivium quo quis excipitur, Plut. ¶ Item receptatio, ut Thuc. 1. καὶ ἀνδραπόδων ὑποδοχὴν τῶν ἀφισταμένων, servorum fugitivorum receptationem. ¶ Item receptaculum: ut, κατασκευάζειν ὑποδοχὰς ὀμβρίοις ὕδασιν, Aristot. Pol. 7. cap. 11. ¶ Item, favor, subscriptio in causa et approbatio, apud Æschin. ἐν δ' ἐξ ὑποδοχῆς ἅπαντα τῷ φθέγματι.

Ὑποδοχεῖον, locus ubi quis excipitur, hospitium. Strabo.

Ὑποδοχεὺς, exceptor, susceptor. Et peculiari signif. qui excipit convivio, ἑστιάτωρ.

Decomp. Φιλυπόδοχος, qui solet excipere convivio.

Compos. sine præpos. ac primùm ex primo pers. præt.

Θεοδέγμων, Dei seu rerum divinarum susceptor. Nonn.

Κυμοδέγμων ἀκτὴ, fluctus excipiens littus. Eurip. [Hi. polyt. 1173. Vide Notam Cl. Barnes. ad locum.]

Νεκροδέγμων, mortuos recipiens. Ita dicitur orcus ab Æschylo, quòd manes defunctorum excipiat. [Prometh. 152. νέρθεν τ' ᾅδου τοῦ νεκροδέγμονος εἰς ἀπέρατον τάρταρον ἧκεν, &c. Schol. τοῦ τοὺς νεκροὺς δεχομένου ᾅδου.]

(Οἰστοδέγμων. V. Æsch. Pers. 1025.)

Comp. ex tertia pers. præt. itidem sine præpos.

Ἄδεκτος, exp. non acceptus aut receptus, seu admissus: item act. qui non accepit, expers, exors, ut, ἄδεκτος κακοῦ.

Δωροδέκτης, qui dona accipit.

Θεοδέκτωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, idem quod θεοδέγμων. Hesych.

Κακοδεκτέω, malè excipio. Hesych.

Πανδέκται, αἱ, omnia continentes libri. omne rerum atque doctrinarum genus continentes libri. Gel. l. 13. c. 9.

Πανδεχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, omne seu omnia accipiens vel recipiens: ut, Πανδεχὴς φύσις, apud Plat.

Χοροδέκτης, ου, ὁ, qui in chorum recipit et admittit saltantes, qui choreis præest, apud Suid.

Alia compos. habentia in penultimo ο sequente χ vel κ, prout vel à δέχομαι, vel ab Ionico δέκομαι formata sunt.

Αἱμοδόχον ἄγγος, vas sanguinem recipiens, sanguinis receptaculum. Suid.

Ἀκοντοδόκος, qui jacula observat, id est, eorum ictus, ut eos vitet. Etymol.

Ἀνθοδόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, flores recipiens: ut, ἀνθοδόκος τάλαρος, apud Mosch. idyll. 2.

Ἀχυροδόκη, locus ubi paleæ volitantes cogantur, q. d. palearum receptaculum, palearium. Xen. [Œconom. c. 18. §. 7. ubi in Ed. Cl. Wells. legimus ἀχυρῶνα.]

Δακτυλοδόχμη, palmus minor.

Δωροδόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui munera capit, qui muneribus acceptis corrumpi se patitur. sordidus. Dion. Long. Et apud Aristoph. δωροδόκοις πράγμασι.

Δωροδοκία, ἡ, munerum acceptio, sordes. Æschin. contra Ctesiph. Dinar. contra Dem. Plut. in Artox. ¶ Est etiam crimen et judicium contra judices nummarios et sordidos, apud Lysiam. ¶ Ammonio est etiam munerum datio seu donatio.

Δωροδοκέω, ῶ, f. ήσω, munera capio, accipio munera corrumpentia et sordida. Dem. de falsa leg. οἱ δωροδοκοῦντες καὶ χρήματα λαμβάνοντες. Æschin. δωροδοκεῖ παρὰ σοῦ. Et apud Herod. ἐδωροδόκησεν ἀργύριον πολὺ, multam pecuniæ per corruptelam dono accepit. Item muneribus corrumpo. Laërt. in Xenocr. τοὺς μὲν γὰρ ἄλλους ἐδωροδόκησεν ὁ Φίλιππος, ἐμὲ δὲ μηδενὶ λόγῳ ἐπηγάγετο.

Δωροδοκοῦμαι, accipio munera corrumpentia et sordida. Dem. de falsa leg. ὅτι δὲ ταῦθ' ἁπλῶς δεδωροδόκηνται. Et, τὰ δεδωροδοκημένα σοι, quæ muneribus corruptus fecisti. Æschin.

Δωροδόκημα, τὸ, quod sordidè acceptum est, per corruptionem acceptum. munus quod sordidè accipitur. Dem. et Æschin.

Decomp. Ἀδωροδόκητος, qui munera sordida non accepit, qui largitionibus et muneribus se corrumpi passus non est, incorruptus. Æschin. contra Ctesiph. Ἀδωροδοκήτως, sine munerum sordidorum acceptione, incorruptè, integrè. Dem. pro cor.

Καταδωροδοκέω, ῶ, corrumpo sordidis muneribus. ¶ Item sordida munera accipio. Aristoph. in Vesp. οὔ φησι δώροις καταδωροδοκῆσαι, negat se veritum dona cepisse. Et in passivo pro eodem apud eundem in Ranis, (364.) ἢ τῆς πόλεως χειμαζομένης ἄρχων καταδωροδοκεῖται.

Ἐλαιοδόχος et ἐλαιοδόκος, oleum capiens: ut, ἐλαιοδόχον ἀγγεῖον, vas olearium.

Ἐμβρυοδόχος, receptor τοῦ ἐμβρύου. Luc. in Lexiph.

Ἐτνοδόκος τορύνη, rudicula seu cochlear quo τὸ ἔτνος ἀρυόμεθα, et ex olla depromimus pultem. In Epigr.

Θεοδόχος, idem quod θεοδέγμων suprà. Nonn. Dicitur et pro eodem θεοδόχος vel θεοδόκος.

Θεσμοδοκέω, legem accepto et admitto.

Θυοδόκος, suffimentorum receptor: ut, θυοδόκοι βωμοί, apud Hesych. [Eurip. Andromach. 1157. Ἐξέβαλεν ἐκτὸς θυοδόκων ἀνακτόρων. Ion. 511.]

Θυοδόκον, sub. ἀγγεῖον, suffimentorum receptaculum.

(Ἱεροδόκος. Æsch. Suppl. 366.) [σὺ δὲ παρ' ὀψιγόνου μάθε γέρων ἂν ποτιτρόπαιον αἰδόμενος, οὔτις ἱεροδόκα θεῶν λήμματ' ἀπ' ἀνδρὸς ἁγνοῦ. Schol. Οἱ θεοὶ δέχονται τὰ ἀπὸ ἀνδρὸς ἁγνοῦ ἱερά.]

(Ἱκεταδόκος. Æsch. Suppl. 721.) [ἱκεταδόκου γὰρ τῆσδ' ἀπὸ σκοπῆς ὁρῶ τὸ πλοῖον. Schol. τῆς δεξαμένης ἡμᾶς τοὺς ἱκέτας. Soph. Œdip. Col. 262. Schol.]

Ἰοδόκος, sagittarum receptor vel receptrix, ut Od. φ'.— ἠδὲ φαρέτρη Ἰοδόκος. Dicitur substantivè etiam ἰοδόκη, ἡ, pro ἰοδόκος φαρέτρα, pharetra, sagittarum receptaculum. Apoll. Arg. 2. Ἰοδόκη, τετάνυστο κατωμαδόν.

Ἱστοδόκη, ἡ, mali nautici receptaculum, Iliad. ά. Ἱστὸν ἱστοδόκῃ πέλασαν προτόνοισιν ὑφέντες.

Καπνοδόχη, et καπνοδόχον, item καπνοδοχεῖον, q. d. fumi receptaculum, caminus. Apud Herodot. legitur καπνοδόκη. [lib. 4. μάλιστα δὲ ὑπὲρ τῆς καπνοδόκης.]

Κρεοδόχος, ad recipiendas et asservandas carnes factus: ut, κρεοδόχον ἀγγεῖον.

Κρεοδόκος, pro eodem, in Epigr.

Κριοδόχη, sive κριοδόκη, arietaria machina ipsum arietem sustinens. Athen. in l. de machinamentis.

Κυμινοδόχη, receptaculum cumini. Poll. l. 10. c. 23. ex Nicocharino.

Μελανοδοχεῖον, atramenti receptaculum, atramentarium.

Μελανοδόκος κίστη, arcula recipiendo atramento, atramentarium. In Epigram.

Μητροδόκος, à matre receptus. Pind. [Nem. 7. 123. Λέγοντι γὰρ Αἰακόν μιν ὑπὸ ματροδόκοις γοναῖς φυτεῦσαι.]

Μοιροδοκέω, partem capio, particeps sum. apud Suid. ex Antiphonte.

Μυοδόχος, mures recipiens.

Μυστοδόκος, dicitur δόμος, domus quæ mystas recipit, apud Aristoph. in Nub.

Νεκροδόκος, idem quod νεκροδέγμων, de quo suprà: ut, νεκροδόκος κλιντήρ.

Ξενοδόχος, vel ξενοδόκος, et poëticè ξεινοδόκος, (q. d. hospitum receptor seu susceptor) hospes. Exp. et caupo. Hom. Plut. (Theoc. ιϛ'. 27.)

Ξενοδοχία, hospitum exceptio seu susceptio. Xen. in Œcon.

Ξενοδοχεῖον vel ξενοδοκεῖον, locus in quem hospites recipiuntur. Quidam interpr. hospitium. Potest exponi etiam, caupona.

Ξενοδοχέω, ῶ, hospites excipio, hospitio excipio, idem quod ξενίζω.

Ὁδοδόκος, qui in via excipit viatores. Vide in comp. ex Δμάζω.

Οὐροδόχος, qui urinam recipit, ut, οὐροδόχος κύστις, apud Alex. Aph. vesica quæ urinam recipit. Οὐροδόκος, pro eodem in probl. lib. 1.

Οὐροδόχη, urinæ receptaculum, matula seu matella, vas urinarium. Sic poterit dici etiam vesica.

Πανδόχος, ου, et πάνδοκος, Ionicè, qui quemlibet hospitio excipit, seu (adjectivè) omnes capiens. (V. Æsch. Ch. 660. S. c. Th. 866.) [Pind. Olymp. Γ. 29. Ὅγε παντᾶ φρενίων, Διὸς αὐτῷ πάνδοκον ἄλσει σκιαρόν τε φύτευμα, &c. Schol. τῷ πάντας ὑποδεχομένῳ, διὰ τὸ εἰς τοὺς ἀγῶνας πολλοὺς ἀπιέναι. Δ. 25. Χαίροντά τε ξενίαις πανδόκοις. Pyth. ι. 88.]

Πανδοχὶς, ίδος, ἡ, luna à Platone dicitur, quòd totius generationis susceptrix sit.

Πάνδοξ, οκος, qui publico hospitio excipit. Hesych.

Πανδοχεὺς, et πανδοκεὺς, έως, ὁ, qui quemlibet hospitio excipit, hospes meritorius. Plut. περὶ ἀοργ. Metaph. etiam capitur. Plat. l. 9. de rep. (de tyranno) πάσης κακίας πανδοχεῖ τε καὶ τροφεῖ.

Πανδοκεύτρια, ἡ, quæ promiscuè quoslibet hospitio excipit, Aristoph. in Vesp. (R. 114.) Item caupona. ibid.

Πανδοχεῖον seu πανδοκεῖον, et πανδόχιον, ου, τὸ, taberna diversoria, publicum diversorium: ubi unusquisque hospitio excipitur. Plutarch.

Πανδοκία, ἡ, promiscua, omnium exceptio. [Plat. de Leg.]

(Πανδοκεῖν. Æsch. S. c. Th. 18.) [ἅπαντα πανδοκοῦσα παιδείας ὄτλον, &c. Schol. ὑποδεχομένη, πάντα πόνον τῆς παιδικῆς ἡλικίας ὑποδεχομένη. Schol. Β. δεχομένη παιδείας κακοπάθειαν, πόνον.]

Πανδοκεύω, promiscuè hospitio excipio. Plat. l. 10. de leg.

Πανδόκευσις, promiscua hospitum exceptio. Plat. l. 8. de leg.

Πολεμοδόκος, et Doricè πολεμαδόκος, bella suscipiens, in Epigr. epithetum est Minervæ.

([illegible]. Æsch. Suppl. 675.)

Σιτοδόχος, capiens seu suscipiens frumentum.

Σιτοδόκη, receptaculum frumenti aut ciborum. Poll. l. 6. c. 7.

Σμηνοδόκος, qui excipit apum examina, ex Epigr.

Στωμοδόκος, loquax, loquutuleius. Hesych. et Poll.

Τρυτοδόκη, per syncopen pro τρυτανοδόκη, theca trutinæ. Suid. ex Epigr.

Ὑδροδόκος, aquam excipiens seu recipiens: ut lacunæ, cisternæ, vasa aquaria, et quævis alia aquæ receptacula. Adjectivè, ὑδροδόκος λέβης, Poll.

Χολοδόχος, et χολοδόκος, fel seu bilem recipiens: ut, χολοδόκος κύστις, apud Gal. vesica quæ bilem è jecinore manantem recipit.

ΔΕΩ, F. ήσω, ησα et ισα, ligo, alligo, vincio. † τοὶ δ' ἐν ἐλλεδανοῖς. Hesiod. Asp. 291.† Il. φ'. Δῆσε δ' ὀπίσσω χεῖρας ἐϋτμήτοισιν ἱμᾶσι. Thuc. 3. ἁλύσει δήσας πρὸς τὴν Δῆλον. Dicitur in secunda persona δέεις, in tertia δέει, potius quam δεῖς et δεῖ. Invenitur tamen δεῖν in infinitivo, apud Plat. in Crat. τὸ δὲ ἄπτον καὶ δεῖν ταὐτόν ἐστι. Item vincio, in vincula conjicio, ut apud Dem. δησάντων αὐτὸν οἱ ἕνδεκα. Thuc. 6. καὶ ἄλλους ἔδησαν. Herodotus, δήσαντες ἐς πέδας. Δῆσαι cum genit. apud Hom. pro κωλῦσαι. Vide Eustath. ¶ Item, absum. Cum genit. et infinit. † Sic Xen. Pæd. l. 5. p. 145. c.† Plat. in Apol. πολλοῦ δέω ἐγὼ ὑπὲρ ἐμαυτοῦ ἀπολογεῖσθαι, multum abest ut pro me ipso defensionem suscipiam. Sic, ὀλίγου δέω δακρῦσαι, parum abest quin fleam. Invenitur etiam apud Isocratem, παρὰ μικρὸν ἐδέησα ἀποθανεῖν ἄκρατος, pro μικροῦ ἐδέησα. Impersonaliter etiam dicitur itidem cum genit. et infinit. Plato in Apoll. πολλοῦ δεῖ οὕτως ἔχειν. Sic, πολλοῦ δεῖ ταὐτά με πάσχειν. (Δέω cum Gen. Rei. Acc. Pers. Æsch. Pr. 15. ‡ligo.‡ 1005. ‡absum.‡ Soph. Œdip. Tyr. 1297.) ¶ Interdum Δεῖ (impersonaliter usurpatum) significat, opus est. Cum genitivo, ut Plato de rep. 2. πλείονος δεῖ πολιτῶν ἐπὶ τὰς παρασκευάς. Xenoph. Pæd. 1. πολλῶν σοι δεήσει, multis tibi opus erit. † Cum genit. rei et dat. personæ. Aristoph. Nub. 1030.† Apud Eurip. cum dativo personæ et accusativo rei, οὐ πολλοῦ πόνου μοι δεῖ. Item alia constructione dixit, ἓν δεῖ μόνον μοι, una re est mihi opus. Reperitur etiam δέω pro, opus habeo, indigeo. Plato, παραδείγματος ὦ μακάριε αὖ μοι καὶ τὸ παράδειγμα αὐτὸ δεδέηκε. Item, δεῖ, oportet, par est, necesse est. † Xen. Pæd. 1. 2. 9. et 1. 4. 5.† Isocrat. ἃ δεῖ πράττειν. † ξυνῆλθον, οὓς ἔδει, quos oportebat. Xen. Pæd. p. 149. b.† Dem. δεῖ τοίνυν ὑμᾶς μὴ ἐθελοντὰς πολεμεῖν. Idem, δεήσειν ᾠήθη, necesse futurum putavit. † δεῖ αὐτοὺς παρεῖναι. Xen. Pæd. 1. 2. 4. μανθάνειν ἃ δέοι. Xen. Pæd. 1. 3. 1.†

Derivata ex δέω, id est, ligo.

Δέομαι, (et interdum δοῦμαι) ligor. Item vincior; unde δεδήσεται, vincietur, in vincula conjicietur, Plat. ex Xen. ¶ Item, media voce, idem quod δέω, ligo, ut Il. β'. Ποσσὶ δ' ὑπὸ λιπαροῖσιν ἐδήσατο καλὰ πέδιλα. (Theoc. Id. 2. 61.) Alias significationes vide in Δέω, opus habeo.

Δεσμός, οῦ, ὁ, (et in plur. δεσμοὶ vel δεσμὰ) vinculum. (Æsch. Suppl. 231.) Il. ί. χαλκέῳ δ' ἐν δεσμῷ δέδετο. Plut. de non fœner. ἀλύσεις ἔχοντας καὶ δεσμά. Item nexus, ut apud Dem. in Tim. εἴ τις προστετίμηται δεσμοῦ, si quis nexu mulctatus est. Ponitur et pro fasciculo, apud Poll. et Eust. dicentes, φρυγάνων δεσμόν. Dicitur et τὸ δέσμα, unde δέσματα, apud Hom. Il. χ'. Od. ά. et θ'.

Δεσμόω, ῶ, ligo, vincio. Item colligo, connecto. Aphr. in Probl. ψάμμος ὑγρότητι δεσμουμένη. Et apud eundem, κύστις μόνον δεσμεῖται κατὰ τὴν ἰξύν. Interdum pro, in vincula seu in carcerem conjicio.

Δέσμωμα, idem quod δεσμός. Æsch. in Persis. [747. ὅστις Ἑλλήσποντον ἱρὸν, δοῦλον ὥς, δεσμώμασιν ἤλπισε σχήσειν, &c. Schol. ἐν δεσμοῖς.]

Δεσμώτης, ου, ὁ, vinctus, qui in vinculis seu carcere habetur, captivus, Soph. Et, δεσμῶτις (fœm. gen.) vincta, captiva. Soph.

Δεσμωτήριον, locus in quo vinciuntur homines, carcer. Unde, εἰς τὸ δεσμωτήριον εἰσαγάγετε, apud Dem. Interdum etiam vinculum, compes. q. d. ligamentum.

Δεσμέω, ῶ, etiam dicitur, ut δεσμόω: unde ἐδεσμεῖτο ἁλύσεσι, Luc. c. 8.

Δεσμεύω, idem.

Δεσμευτικὸς, aptus ad ligandum. [Plat. de Leg. lib. 8. ἐάν τινος ἢ τέχνης εἰσαγωγιμοῦ δέῃ γίγνεσθαι, ἢ φυτοῦ, ἢ μεταλλευτικοῦ κτήματος, ἢ δεσμευτικοῦ, &c.]

Δέσμιος, (pro δεσμώτης, quod usitatius est) vinctus, qui est in vinculis, qui est in carcere. In Novo Test. (Æschyl. Eum. 333. 346. cum Gen.)

Δέσμη, ἡ, fasciculus. Athen. Δεσμίς, diminut. fasciculus. Ponitur et pro δέσμα.

Δέμα, ατος, τὸ, pro δεσμός, vinculum. Item fasciculus.

Δεμάτιον, ου, τὸ, parvus fasciculus. in Hippiatric, ὑσσώπου δεμάτιον ἕν.

Δέσις, ligatio, connexio, junctura; ut, δέσις τῶν πόρων. [Aristot. Poet. c. 18. pag. 33. Ed. Cant. Ἔστι δὲ πάσης τραγῳδίας, τὸ μὲν Δέσις, τὸ δὲ Λύσις. Herodian. Hist. lib. 8. c. 10.]

Δετὸς, ligatus, vinctus. Δεταὶ, pro fascibus in fasciculum colligatis. Il. λ'. Καιόμεναί τε δεταί.

Δίδημι, idem quod δέω, ligo, factum esse ex δῶ, cujus fut. δήσω, tradit Eust. sicut τίθημι ex θῶ, cujus fut. θήσω.

Composita: ac primùm præfixam habentia præpositionem.

Ἀμφιδέω, circumligo, Apoll. Rhod. Arg. 2. ἀμφὶ δ' ἱμάντας Ἀμφίδεον.

Ἀμφίδετος, utrinque ligatus, circumligatus.

Ἀμφιδέαι, Hesych. armillæ, annuli, hoc est, orbiculi, quibus vel manus, vel pedes, brachia aut tibiæ circumligantur et circundantur; idque vel ornatus causa, vel captivi alicujus retinendi gratia. Dicuntur et, ἀμφιδέαι, et in neutro genere ἀμφίδεα. Et metaph. ἀμφίδεον Hippocr. dicitur osculi matricis circumferentia et labrum, quod cucurbitæ labris simile esse ait.

Ἀναδέω, ῶ, religo, vincio. Plut. in Pericle: [illegible] πρὸς ἕκαστον αἴρας. Item redimio, corono, Thuc. lib. 4. χρυσῷ στεφάνῳ ἀνέδησαν. Item regem facio vel imperatorem. apud Greg.

Ἀναδέομαι, οῦμαι, vincior, coronor.

Ἀνάδημα, τὸ, anadema, id quo caput redimitur, corona. Bud.

Ἄνδημα, Æolice sync. pro ἀνάδημα, vinculum: ut, ἄνδημα μίτρας, in Epigr.

Ἀναδέσμη, ἡ, redimiculum, hoc est ornamentum capitis, quo mulieres utuntur in religandis capillis ne sparsi fluant. (Eurip. Med. 979.)

Ἀναδεσμεύω, religo, idem quod ἀναδέω.

Ἀνάδεσις, religatio. Luc. ἀνάδεσις τῆς κόμης.

Ἀνάδετος, religatus, revinctus. Eurip. in Hecuba. μίτρας ἀναδέτους, dicit, vel quæ supra caput ligantur, vel quibus religantur crines ut, τῇ ἀναδέσμῃ.

Ἀποδέω, ῶ, religo, illigo, præligo. Diosc. lib. 2. ἀποδήσας χάρτῃ. Et pass. ἀποδοῦμαι, apud Aristot. de gen. an. lib. 4. τὸν δεξιὸν ὄρχιν ἀποδεδεμένους ἢ τὸν ἀριστερόν.

Ἀπόδεσις, religatio.

Ἀπόδεσμος, fasciculus quod simul colligatum est. Apud Dioscoridem lib. 3. exp. linteum. Item fascia quædam circa caput mulierum. Budæus ait esse amiculum mammas continens, q. d. mammillare, apud Luc.

Ἀποδεσμεύω, idem cum δεσμεύω. Solom. proverb. 26.

Ἀποδεσμέω, ῶ, vel ἀποδεσμόω, colligo, religo: unde, ἀποδεσμεύσαντα λίνῳ, Diosc. Ἀποδεσμεύω, idem.

(Διάδετος. Æschyl. S. c. Th. 174. Sc. διάδετοι γενύων ἱππικῶν —χαλινοί.)

Διαδέω, ῶ, revincio, redimio, obligo, cingo, Gal. ad Gl. χεῖρας καὶ πόδας διαδεῖν. Luc. δέσει διαδήματι τὴν κεφαλὴν διεδέδετο.

Διάδημα, τὸ, redimiculum. Peculiariter dictum fuit de regio redimiculo capitis, fascia videlicet quadam, diadema, corona. Vide Plutarch in Lucullo.

Διαδεσμέω, pro διαδέω, ex Gal.

Ἐκδέω, ῶ, religo, Luc. Item appendo, Bud.

Ἐκδεσμεύω, religo (sequente abl.) [Polyb. Hist. lib. 3. ἐκδεσμεύσαντες [illegible] εἰς ἀλλήλας διὰ τῆς τοιαύτης [illegible].]

Ἐκδεσμεῖν, irretire, apud Greg.

Ἐνδέω, ῶ, illigo, astringo, implico, irretio. Iliad. β'. Ἄτῃ ἐνέδησε βαρείῃ. Plato de leg. ἐνδέω εἰς νόμον. Ἐνδεῖσθαι ὅρκοις, jurejurando obstrictum esse. Apud Aristot. de cœlo lib. 2. ἐνδεδεμένοι ἀστέρες, fixæ stellæ. (μεγάλοις ὅρκοις ἐνδησαμένα τὸν κατάρατον πόσιν. Eurip. Med. 162.)

Ἔνδεμα, τὸ, id quod illigatur, gestamen collo appensum. Diosc.

Ἔνδεσμα, τὸ, vinculum quo aliquid illigatur: vel etiam id ipsum quod illigatur.

Ἔνδεσμος, illigatio, junctura: item illigamen, hoc est, id quo aliquid illigatur, vel illud ipsum quod illigatur. Expon. vinculum, fasciculus. Diosc. lib. 3. cap. 97. ἔνδεσμον vocat linteum, cui aliquid illigatum est.

Ἐνδεσμέω, ῶ, illigo, item implico, irretio, involvo.

Decomp. Χρυσένδετος, auro illigatus vel inclusus.

Ἐπιδέω, ῶ, obligo, ut Gal. ἐπιδεῖσαι τὸ ἡλκωμένον μέρος. Et, ἐπιδεδεμένος τὰ τραύματα, obligata habens vulnera. † Xen. Pæd. l. 5. p. 124. d. ἐπιδεδεμένος τὴν χεῖρα. 2. 54. d.† (Aristoph. R. 1070.)

Ἐπίδεσμος, ligamen, id quo vulnus obligatur. Aristoph. in Vesp. A Bud. exp. fascia, apud Diosc. ἀντὶ ἐπιδέσμου περιειλήματος.

Ἐπιδεσμέω, ῶ, et ἐπιδεσμεύω, obligo.

Ἐπίδεσις, obligatio. [Hippocr. de Morb. lib. 1.]

Decomp. Ἀνεπίδετος, ου, ὁ καὶ ἡ, non obligatus. Gal. ἕλκος ἀνεπίδετον λύοντες.

Καταδέω, ῶ, deligo, devincio, astringo, obstringo. Od. ζ'. Ἔνθ' ἐμὲ μὲν κατέδησεν. ¶ Item prohibeo, impedio, apud eundem. Ex Herodot. [lib. 4.] aff. pro convinco: quia quem convincimus, velut obstrictum tenemus. Item pro incanto. Bud. ex Dionys. Areopag.

Καταδέομαι dicitur pro devincior, astringor.

Καταδεσμός, vinculum quo quis astringitur, seu irretitur. Accipi etiam à Plat. l. 11. de leg. et 2. de rep. pro incantatione scribit Budæus. Sic Synes. dixit ἴυγγας καὶ καταδέσμους, καὶ ἐρωτικὰς κατανάγκας.

Καταδεσμεύω, idem quod καταδέω.

Κατάδεσις, astrictio. Et pro incantatione, apud Plat.

Decomp. Συγκαταδέω, illigo. Plato in Phæd. (de anima loquens) καὶ λύσεως ἑαυτὴν πάλιν ἐγκαταδῇ.

Περιδέω, circumligo, obligo. Xen. κυνέαν περιδῶ. Aristoph. (R. 1070.) περιδησάμενος πύργωμα. Et in pass. voce eo signif. Plat. de leg. 8. ἀντὶ ἱμάντων σφαίρας ἂν περιδοίμεθα.

[Περίδεσμος. Eurip. Herc. Fur. 1035.]

Προσδέω, ῶ, alligo, adstringo. Plut. in Pericle, Σαμίους σανίσι προσδήσας. Particip. προσδεδεμένος et προσδεθείς, alligatus. Et metaph. addictus. Πρόσδετος, alligatus, in Epigr. [Eurip. Rhes. 307.]

Συνδέω, ῶ, colligo, simul ligo, connecto. (Soph. Aj. 62. Eurip. Phœniss. 495.) Aristot. de mundo, φασὶ Φειδίαν τὸ ἑαυτοῦ πρόσωπον συνδῆσαι τῷ ἀγάλματι. Et pro, conjungo, connecto, item concilio. Greg. ἀλλήλοις συνδεῖ τοὺς τῶν αὐτοῦ ἐραστάς. Plat. in ep. συνδῆσαι πάλιν εἰς τὴν προϋπάρχουσαν φιλότητά τε καὶ κοινωνίαν. † συνδεδεμένα ὅπλα. Xen. Pæd. l. 4. p. 96. c.†

Σύνδεσμος, colligatio, conjunctio, vinculum, copula. (Σύνδεσμα. Eurip. Med. 1195.) Ephes. cap. 4. ¶ Item, pars orationis artus committens. Συνδεσμώτης, ου, ὁ, qui unà vinctus est. Συνδεσμέω, colligo, connecto. Polyb.

Σύνδεσις, colligatio.

Σύνδετος, colligatus. Soph. in Ajace, συνδέτους ἄγων ἐμοῦ ταύρους.

Συνδετικός, colligatorius, colligandi vim habens.

Decomp. Ἀσύνδετος, non colligatus, dissolutus. Aristot. Rhet. 3. unde ἀσυνδέτως adverb. Ἀσύνδετον et πολυσύνδετον, apud gram. figuræ inter se contrariæ. [Ἀσύνδετον est Figura, quæ ab Auctore ad Herennium, vocatur Dissolutio. lib. 4. §. 30. Vide Cic. Orat. ii. in Catilinam §. 1. Abiit, excessit, evasit, erupit. Notissimum est illud Cæsaris a Plutarcho in ejus Vita Memoratum. Ἦλθον, εἶδον, ἐνίκησα. Ῥωμαϊστὶ δὲ αἱ λέξεις εἰς ὅμοιον ἀπολήγουσαι σχῆμα ῥήματος, οὐκ ἀπίθανον τὴν βραχυλογίαν ἔχουσιν. Et in Apothegm. Consulas Suet. in Vita J. Cæsaris cap. 37. Veni, Vidi, Vici. Plut. de Orac. Def. Xenoph. Κυρ. cap. 5. §. 30.]

Ἐπισυνδέω, insuper colligo seu connecto.

Ἐπισύνδεσις, ductus vinculi, ductus restis. Plut.

Ὑπερδέω, superligo.

Ὑποδέω, subligo, subtus ligo. Unde accipitur pro, calceo. [Aristoph. Eccles. 269.]

Ὑποδεῖσθαι dicitur pro calceare se, seu calceari. (cui opp. ὑπολύεσθαι, apud Xen. discalceari.) ut, ἔμπαλιν ὑποδούμενοι, qui præposterè se calceant. Item pro ὑποδέω: ut, πεδίλοις ὑποδεῖσθαι, Herodot. Et, ὑποδήματα ὑποδεῖσθαι. Xen.

Ὑπόδημα, calceamentum, solea. Herodot. Xen. † Pæd. l. 5. p. 116. b.†

Ὑπόδεσις vel potius ὑπόδησις, calceatio, calceatus. Xen. Apom. lib. 1. ὑποδέσει ἀλαζονικῇ.

Ὑπόδεσμα, Hippocr. fasciæ quæ fracturis post injectos pannos superdantur. Ὑποδεσμίδες, quæ ante injectos pannos adhibentur, ex Gal. Ὑπόδεσμα, pignus.

Decomp. Ἀνυπόδετος, non calceatus, calceamentis carens: qui est nudis pedibus. (Theoc. ιδ΄. 6.) Xen. Ἀνυποδετέω, ῶ, calceis careo, sine calceis incedo. [Athen. lib. 4.] Ἀνυποδεσία, pedum nuditas. Plat. et Aristot. in Probl. [Xenoph. Lacedæm. Resp. cap. 2. §. 3. Ἀντί γε μὴν τοῦ ἁπαλύνειν τοὺς πόδας ὑποδήμασιν, ἔταξεν ἀνυποδησίᾳ κρατύνειν. Plat. de Leg. lib. 1. ἔτι δὲ καὶ κρυπτεία τις ὀνομάζεται, θαυμαστῶς πολύπονος πρὸς τὰς καρτερήσεις· χειμώνων τε ἀνυποδησίαι καὶ ἀστρωσίαι.]

Alia composita formata sine præpositione.

Ἄδεσμος, ου, ὁ καὶ ἡ, vinculis carens: ut, ἄδεσμος φυλακή, libera custodia. [Thucyd. Hist. lib. 3. §. 34. ὁ δ' ἐκεῖνον μὲν ἐν φυλακῇ ἀδέσμῳ εἶχεν. Hunc Thucydidis locum innuere J. Pollucem, lib. 8. §. 72. nullus dubitat Clar. Onomastici Editor, dum memoriæ lapsu pro ἀδέσμῳ φυλακῇ, scripsit ἀδέσμῳ φρουρᾷ. Ἀδέσμῳ φυλακῇ idem valet Hesychio, in Lex. quod τῇ ἄνω δεσμῶν. Ἀδέσμῳ autem φυλακῇ qui custodiebantur, (ait Eruditiss. Pollucis Editor, jamjam memoratus.) iis licebat sub conspectu comitatuque custodum liberè, quocunque vellent, ambulare: eâque sæpius libertate utebantur, qui ex hostibus capti majoris erant fortunæ viri: id ipsum hodieque obtinet. Eurip. Suppl. 32. Δεσμὸν ἄδεσμον τόνδ' ἔχουσα φυλλάδος, Μένω πρὸς ἁγναῖς ἐσχάραις δυοῖν θεαῖν. Manipulum non vinctum tenens.]

Ἀδέσμιος, idem.

Βαρύδεσμος, gravi vinculo ligatus. Nonno.

Ἐννεάδεσμος, qui novem vinculis seu juncturis continetur. expon. etiam πολύδεσμος, apud Nic. in Ther. v. 780.

Ζυγόδεσμος, et in plur. ζυγόδεσμα, lorum quo temo alligatur jugo. Collare etiam interp. Plut. in Alex.

Ἱππόδεσμα, vincula equorum, lora equorum, Eurip.

Κεφαλόδεσμος et κεφαλοδέσμιον, capitis ligamentum, frontale.

Κυνόδεσμον, (q. d. caninum vinculum) vinculum quo membri genitalis cuticula cum glande colligatur, quod et κίσα vocant. Vide Pol.

Λινόδεσμος, ex lino vinculum habens seu lineum, aut ex filo. (Æsch. Pers. 68.)

Λυγόδεσμος, vitice vinctus. ferunt Dianæ hoc cognomentum esse: alii quod simulachrum ejus erectum vitice ligari solitum fuerit: alii quod in densis arbustis vitice involuta fuerit reperta.

Πολύδεσμος, multis ligatus vinculis, multis clavis compactus.

Σιδηρόδεσμος, ferreum vinculum habens, vel ferrea vincula: vinculis ferreis constrictus, ex Macchab. 3.

Στηθόδεσμον, ου, τὸ, fascia pectoralis. Vide Poll. l. 7.

Στηθοδεσμίς, ίδος, ἡ, idem. Jeremiæ 2.

Alia composita: ex tertia persona præteriti pass. itidem sine præpositione.

Ἀδαμαντόδετος, ου, ὁ καὶ ἡ, adamante ligatus seu vinctus. q. d. compactus clavis adamantinis. (Æsch. Pr. 146.)

Ἄδετος, non ligatus, nullis constrictus vinculis, liber et solutus. Hippocrat.

Αἰχμόδετος, idem quod αἰχμάλωτος, q. d. hasta vinctus seu ligatus, quia captivi vinciri solent. Soph.

Ἀκρόδετος, in summo ligatus seu nexus. Epigr.

Ἁλυσίδετος, catena ligatus. Hesych.

Ἀμαλλοδετήρ, ῆρος, ὁ, manipulorum ligator seu colligator. Il. σ΄.

Ἀμαλλοδέτας, idem; apud Theocr. Idyll. 10.

Αὐτόδετος, sponte vinctus, qui sponte vinciri se permittit. Oppian.

(Γομφόδετος. Æsch. Suppl. 853.)

Διάδετος, revinctus, redimitus, Æsch. in ἑπτὰ ἐπὶ Θ. [124. διάδετοι δέ τοι γενύων ἱππίων κινύρονται φόνον χαλινοί. Schol. B. πανταχόθεν δεδεμένοι ἱππικῶν στομάτων.]

Ἐλεφαντόδετος, ebore revinctus. [Eurip. Iph. in Aul. 582. Ἐλεφαντοδέτων πάροιθεν Δόμων, &c. Aristoph. Av. 217. τοῖς σοῖς ἐλέγοις Ἀντιψάλλων ἐλεφαντόδετον φόρμιγγα, &c.]

Ζυγόδετος, idem quod ζυγόδεσμος.

Ἱππόδετος, ου, ὁ, qui equum ligat: ut, ἱππόδετος ῥυτὴρ, lorum quo equus ligatur. Soph. in Ajace.

Κηρόδετος, cera vinctus, cera conjunctus. Athen. l. 4. Dicitur κηρόδετον μέλι, quod in cereis favorum cellulis quasi illigatum continetur.

Λινόδετος, lino vinctus, apud Aristoph. in Nub. †761.† [Eurip. Iph. in Taur. 1045. Οὐ πῶς χαλινοῖς λινοδέτοις ἱμᾶς σέθεν.]

Μαχαιρόδετος, lorum alligando gladio. Hesych.

Μελάνδετον ἄορ, ensis nigro illigatus capulo, nigrum habens manubrium. Hesiod. in Asp. †221.† (Μελάνδετον σάκος. V. Sch. Æsch. S. c. Th. 43. Eurip. Phœniss. 1051.) [Orest. 819. μελάνδετον δὲ φόνῳ ξίφος εἰς αὐγὰς ἀελίου δεῖξαι.]

Οὐλοδέτης, merges: (ab οὖλος, i. fasciculus manipulorum hordei collectorum.) Eust.

Οὐλόδετον, funiculus ex culmis contortus, quo οὖλα colligantur. Eust.

Πηρόδετος ἱμὰς, in Epigr. lorum, quo pera ligata est.

Πλημνόδετον, ferrum illud quo radii colligantur in modiolo rotæ. Poll. lib. 1.

Σαγηνόδετος, sagenæ alligatus: ut, σαγηνόδετον ἅμμα, in Epigr.

Σιδηρόδετος, ferro vinctus, Herodot. ἐν ξύλῳ σιδηροδέτῳ, in soleis ligneis ferro obvinctis.

Χαλκόδετος, æreis vinculis ligatus vel alligatus. Æsch. apud Ath. 11. ‡ S. c. Th. 166.‡ (Eurip. Phœniss. 112.)

Χρυσόδετος, auro ligatus. Soph. (Eurip. Phœniss. 761.)

Derivata ex Δέω, unde impersonale δεῖ. (i. abest, opus est, item oportet.)

Δέον, οντος, τὸ, participium quod frequenter usurpatur in numerando: ut Demosth. ἔτη δυοῖν δέοντα εἴκοσι, i. anni duodeviginti, vel viginti duobus demptis aut duobus minus. Item, πεντήκοντα μιᾶς δεούσας ἔλαβε τριήρεις. Et Thuc. δέοντος ἑνὸς τριακοστῷ ἔτει, q. d. trigesimo anno, uno deficiente. ¶ Item, quum oporteat vel oportuerit, sive quum deceat vel decuerit: item quum oporteret. Aristot. Eth. 4. †ὅταν δέον ὀρχεῖσθαι. quum saltare oportet. Aristoph. Nub. 984.† Et, μὴ δέον, quum non oporteret, exp. et, quum minime expediret, commodúmve esset. Bud. ex Xen. et Luc. † οὐδὲν δέον. Xen. Pæd. l. 4. p. 112. b.† Interdum (nominis subst. naturam accipiens) quod fieri oportet seu decet, vel quod facto opus est, ut Bud. interpr. apud Xen. τὸ δέον ποιεῖν, et τὸ δέον ὑπηρετεῖν. Et, τοῦ δέοντος μᾶλλον, magis quàm deceat vel par sit. Dicitur etiam τὸ δέον vel τὰ δέοντα ποιεῖν, officio suo fungi. Item, τὰ δέοντα, necessaria, commoda, opportuna. † Xen. Pæd. 1. 6. 10.† Dicitur et, εἰς δέον, commodè, opportunè, utiliter. † εἰς τὸ δέον ἀπώλεσα: ad necessarium amisi. Aristoph. Nub. 857. V. Suidas in Δέον.† Et, ἐν δέοντι, pro eodem. Et, παρὰ τὸ δέον, secus ac deceat, præter officium, Plat. in Apologia. (Soph. Œdip. Tyr. 1450.)

Δεόντως, decenter, commodè, rectè. Aristot. Rhet. l. 1. [Polyb. Hist. lib. 1. τῆς μὲν πρὸς τὰ θηρία μάχης δεόντως ἤδη ἐστοχασμένοι.]

Δέομαι, etiam dicitur pro, opus habeo, indigeo. † τί τινος. Xen. Pæd. l. 5. p. 135. a.† Xen. Pæd. 7. φυλακῆς περὶ τὸ σῶμα ἐγνώκατε δεῖσθαι. Aristoph. in Ran. ὦ δαιμόνιε πρόσελθε. δέομαι γάρ τι σοῦ. Apud Isocr. εἰ ἄλλου δέοιντο. Dicitur et, δέομαι, (sine adjectione) pro indigo seu egeo. † δεόμενος Ἀστυάγους. Xen. Pæd. 1. 3. 7. Sic 1. 4. 1.† Interdum cum inf. οὐδὲν δέομαι λέγειν, Æschin. Rursum cum genit. exp. quæro. ut Luc. ἀφορμῆς δεόμενος, occasionem quærens. † Sic Xen. Pæd. 1. 3. 11.† itidemque cum inf. apud Xen. ¶ Item, rogo, precor: ut, δέομαί σου πέμψαι. apud Thuc. et δέομαι σοῦ ταῦτα, apud Dem. in Mid. † παρά τινος, ab aliquo. Xen. Pæd. 1. 6. 10. εἰρήνης, pacem expetere. Xen. Pæd. l. 3. p. 72. d. ἐντυγχάνειν, ὑπὲρ τῶν Περσῶν. l. 4. p. 89. c. τί ἂν σοῦ δεηθῶ l. 5. p. 146. d.† Exp. etiam, imploro. ut apud Thucyd. Ἀθηναίων δεομένων, Athenienses imploranti, i. Atheniensium opem. Et alibi, ἐπικουρίας δεησόμενοι, opem imploraturos. (Aristoph. R. 44.)

Δέημα, τὸ, precatio, apud Suid. [Aristoph. Acharn. 1057. ὡς γέλοιον, ὦ Ζεῦ, τὸ δέημα τῆς νύμφης, &c.]

Δέησις, εως, ἡ, indigentia, egestas, apud Antiph. ut tradit Harpocr. ¶ Item precatio. ut, δέομαι δέησιν, apud Dem. et Æschin. Dicitur et, δέησιν ποιοῦμαι. † δέησις εἰσηκούσθη, precatio exaudita est. Lucæ cap. 1. 13.†

Δεητικός, precatorius, rogatorius: ut, δεητικὸς λόγος. Plut. Item supplex, apud eundem sæpe.

Δεύομαι, poët. pro δέομαι, egeo. Od. ξ΄. τῷ οὔ τ' ἐσθῆτος δευήσεαι, οὔτε τευ ἄλλου. Exp. et privor, apud eundem: ut quum mortuus esse dicit θυμοῦ δευόμενον. Item inferior sum, ut Il. ψ΄. — ἀλλά τε πάντα δεύεαι Ἀργείων. (Il. γ΄. 294.) ¶ Item irrigor, de qua signif. vide in Δεύω.

Composita ab eodem Δέω, aut δέομαι, i. egeo.

Ἀδέητος, ου, ὁ καὶ ἡ, non indigus, cui omnia suppetunt quibus opus est. Antipho apud Suid.

Ἀποδέω, absum, inferior sum, æquare non possum. Cum gen. Athen. εἰ γὰρ ἐν τῇ Ῥώμῃ ἰχθυοπῶλαι οὐκ ὀλίγον ἀποδέουσι τῶν κατὰ τὴν Ἀττικὴν ποτὲ κωμῳδηθέντων. Lucian. φιλίας δὲ πλεῖστον ὅσον ἀποδέοντες, longè remoti ab amicitia, vel alienissimi. Dicitur et de re, ut Herodian. γνώμης καὶ ῥώμης οὐδαμῶς τῶν ἀρχαίων ἀποδέουσας. Sic Plut. in Camillo, πόλιν ὅλην ἀριθμῷ τῆς Ῥώμης οὐκ ἀποδέουσαν. Usurpatur sæpe in recensendo numero: ut apud Aristot. καὶ ἔτη οὐ πολὺ ἀποδέοντα ἑκατὸν, paulò minus centum, vel qui non multum absint à centum.

Ἀποδεῖ, deest, deficit, abest.

Ἀποδεής, έος, οῦς, ὁ καὶ ἡ, inferior: ἀποδεῖον, cui deest, à quo abest, Plut. in symp. 7. probl. 3. ἀποδεὴς πίθος, dolium quod vacuum esse incipit.

Αὐτοδεής, suapte natura indigus, qui per se indiget. Merc. Trism.

Ἐνδεὴς, έος, οῦς, ὁ καὶ ἡ, cui aliquid deest, imperfectus.

Ἔνδεια, penuria.

Ἐνδέω, deficior, opus habeo, mihi deest. Eurip. ἐνδεῖς οὐδενός, nihil tibi deest. Sic et Plat. de rep. 1. Ἐνδέομαι usitatius pro eodem. † ἐνδεόμενα, ubi multa desunt. Xen. Pæd. l. 4. p. 109. a. de locis vel tabernaculis.† Xen. Pæd. 6. στρωμάτων ἐνδεηθέντες. Et sic alibi sæpe.

Ἐνδεέω, defici viribus ad aliquid, imparem habere vires: ut, ἐνδεούσης φόρτου, Theophr.

Ἐνδεῖ, (impers.) deest, deficit, opus est. Herodian. οὐδὲν ἡμῖν τῶν κατ' ἀξίαν ἐνδεήσει. Dem. Olynth. 1. εἰ μὲν οὖν ταῦτα τοῖς στρατευομένοις ἀποδώσετε, οὐδενὸς ὑμῖν προσδεῖ πόρου. εἰ δὲ μὴ, προσδεῖ, μᾶλλον δ' ἅπαντος ἐνδεῖ τοῦ πόρου.

Ἐνδεὴς, indigus. (Eurip. Phœniss. 342. 655.) Isocr. ad Nic. ἂν αὐτοὶ μὲν ἐνδεεῖς ὦσιν, ἄλλοις δὲ πλουτῶσι. Res quoque dicitur ἐνδεὴς, quæ non sufficit, vel cui aliquid deest quò minus plena sit et perfecta. † τὸ ἐν τῷ σώματι ἐνδεές. Xen. Pæd. p. 206. e.† Sic ἐνδεεῖς συνθῆκαι. Thuc. lib. 8. ¶ Item, inferior, minor, impar, ut Thuc. 2. τῇ τε γὰρ παρασκευῇ ἐνδεὴς ἐγένετο. † ἐνδεέστερος, inferior. Xen. Pæd. l. 2. p. 45. a. et l. 3. p. 01. c.† Sæpe cum genit. et, τῆς δυνάμεως ἐνδεᾶ πρᾶξαι, Thuc. inferiora et minora viribus, quæ non respondeant viribus. Τὸ ἐνδεὲς subst. pro ἔνδεια, sæpe apud Thuc.

Ἐνδεῶς, indigenter, non sufficienter: ut, ἐνδεῶς ἔχειν τινὸς, indigum esse re aliqua. Item minùs quàm par vel opus sit, apud Thuc.

Ἔνδεια, ἡ, indigentia, penuria, inopia. Demosth. Isocr. Plat.

Decomp. Ἀνενδεὴς, non indigus, sufficiens, cui nihil deest. Apud Herodian. βίος ἀνενδεὴς, exp. vita omnibus bonis affluens.

Ἀνενδεῶς, citra indigentiam, hoc est, affatim.

Κατενδεὴς, indigus, Bud.

Ἐπιδέομαι, insuper egeo. Item simpl. pro, egeo: ut apud Plat. Tim. ὀμμάτων τε γὰρ ἐπεδεῖτο οὐδέν, Cicero interpr. nec enim oculis egebat.

Ἐπιδεὴς, indigus. Herodot. ἐπιδεέες τῶν σιτίων.

Ἐπιδέησις, supplicatio. In nov. const.

Ἐπιδεῶς, non satis nec sufficienter. Plat.

Ἐπιδεύομαι, idem quod ἐπιδέομαι. Il. β΄. χρυσοῦ ἐπιδεύεαι.

Ἐπιδευὴς, idem quod ἐπιδεής. Od. γ΄. σίτου καὶ ψυχῆς ἐπιδευής. † Hes. Th. 605.†

Decomp. Ἀνεπιδεὴς, minimè indigus. Luc. ἀνεπιδεὴς τούτων ἁπάντων ἐστίν.

Ἡμιδεὴς, cui dimidium deest, seu deficit, semivacuus, semiplenus. Poll. Synes. Themist. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 1. cap. 9. §. 14. Κῦρος γὰρ ἔπεμπε βίκους οἴνου ἡμιδεεῖς πολλάκις, &c.]

Καταδεῖ, (impers.) opus est, Herodot. καταδεῖ δύο νεῶν ἐς τὸν ἀριθμὸν, opus est duabus navibus ad explendum numerum. Idem, καταδέονται μιᾶς χιλιάδες ἕνδεκα μυριάδες.

Καταδεὴς, cui aliquid deest, non expletus omnibus numeris. Apud Isocr. πολὺ καταδεεστέραν τὴν δόξαν τῆς ἐλπίδος ἔλαβον, gloriam minorem spe.

Καταδεῶς, ita ut aliquid desit.

Λιποδεὴς, egenus, inops, pauper.

Ὀλιγοδεὴς, qui paucis eget. Et paucis contentus. [Athen. Deipn. l. 6.]

Ὀλιγοδεία et ὀλιγοδεΐα, paucarum rerum indigentia. Suid.

Πολυδεὴς, qui multis eget. Max. Tyr. serm. 5.

Προσδέομαι, insuper egeo. Xen. † Pæd. 2. 38. a. et l. 3. p. 75. d.† προσδεῖσθαι χρημάτων. Apud Plat. in Tim. καὶ οὐδενὸς ἑτέρου προσδεόμενον, Cic. interpr. quod nec desideraret alterum. † Xen. Pæd. 1. 5. 1. opponit τῷ ἱκανῶς.†

Προσδεῖ, insuper opus est. Exemplum vide in Ἐνδεῖ suprà. Thucyd. προσδεῖν διδασκαλίας ἐμοί. † et Xen. Pæd. 1. 2. 39. d.†

Προσδεὴς, qui insuper eget. Plat. in Tim.

Decomp. Ἀπροσδεὴς, non insuper indigus. [Joseph. Ant. lib. 8. cap. 4. §. 3. 5.]

Σιτοδέομαι, οῦμαι, annona seu commeatu deficior.

Σιτοδεία, penuria rei frumentariæ, annonæ caritas. Isocr. de pace, ἐν σιτοδείᾳ γίνεσθαι, annonæ caritate premi, rei frumentariæ penuria laborare.

Ὑπερδεὴς, multis indigens. Item meta superior. à δέος in Δέδω.

Ὑποδέομαι, Bud. ait significare vel egeo, vel rogo humiliter. Apud Greg. τὸ πενᾶν, τὸ κολακεύειν, τὸ ἀγαπᾶν, τὸ ὑποδέεσθαι.

Ὑποδεὴς, inferior. Sed usitatior est comparat. ὑποδεέστερος, apud Thuc.

Composita ex δέομαι, i. precor.

Καταδέομαι, rogo, precor, obsecro. Plat. in Apol. οὐκ ἂν ἐκεῖνός γε αὐτοῦ καταδεηθείη.

Προσδέομαι, insuper rogo.

Συνδέομαι, simul precor, unà oro. Plat. in epist.

Ὑποδέομαι, rogo humiliter. Item egeo. Bud. ex Greg.

ΔΗ', sanè, profecto, equidem. In carmine modò postponitur, modò præponitur: et in soluta oratione postponitur duntaxat. Dem. Olynth. 1. δεῖ δὲ χρημάτων, opus certè est pecunia. Pro eodem dicitur et, δή που, et δή ποθεν: in carmine verò, δή ῥα, et ἦ δή. ¶ Item, porrò, vel verò: præsertim ubi δὲ est μεταβατικόν: velut in δὴ, δὴ, et post quædam verba imperativi modi, ut, φέρε δὴ, ἴθι δή. Itidem, ἄγε δὴ, δεῦρο δή. ut Lat. age porrò, vel age verò, aut age jam, aut cedo dum. ¶ Item, igitur, proinde. Isocr. in Paneg. ἐκ δὴ τούτων ἀξίως κατιδεῖν, &c. ¶ Item, pro δηλαδὴ, videlicet vel scilicet. Plat. in Apol. διὰ τῶν αὐτομάτων ἂν ἐμοὶ τοῦτο ἐγένετο, ἐμὲ τεθνάναι δή. ¶ Item pro, demum, duntaxat, ut in λέγω δὴ, ubi est παραγραφικόν. Xenoph. ἐνταῦθα δὴ, tum demum. Item, etiam, quoque. ut Aristot. Eth. 10. Interdum καὶ δὴ, ponitur pro, continuo et protinus, i. ideò: † Xen. Pæd. 1. 3. 2.† interdum et pro, jamjam, ut docet Bud. ¶ Interrogationi etiam servit, ut Dem. τί δὴ ποτε, quid tandem? cur tandem? Et ποῖον δή; quale tandem? Plat. in polit. ¶ Apud Thuc. interdum est Ironicum, pro δῆθεν, scilicet. ut lib. 3. ὑμεῖς δὴ αἰτιόομαι δὲ ὑπερ. ¶ Est etiam sæpe expletiva particula. ut quum postponitur articulo subjunctivo. dicitur enim ὅς δὴ pro ὅς, qui. Greg. ὃ δὴ λέγεται, quod dici solet. Sic ἃ δὴ, ἃ δή. Item cum ὡς et adverbio οὕτω. dicitur enim ὡς δὴ et οὕτω δὴ pro ὡς et οὕτω. † οὐ δή. Xen. Pæd. 1. 3. 1.† Jungitur et aliis adverbiis. ut, ὅπου δὴ, καθάπερ δὴ, ὥσπερ δὴ, νῦν δὲ, γὰρ δὴ, pro quo poëtæ, δὴ γὰρ dicunt; sicut δὲ τότε pro τότε δή. † Hes. Th. 542. et 643.† Dicitur et, αὐτίκα δὴ μάλα, apud Dem. pro, quamprimum, vel mox. Item, δὴ pro οὖν, ut, ὅπως δὴ, et similia. Sic ὅπου δὴ, pro, undecunque. Plat. in Phædro. (καὶ δὲ γάρ. Eurip. Med. 1109. καὶ δή. Id. Phœniss. 344. Soph. Œdip. Tyr. 1192. γὰρ δή. ib. 591.) † δὴ obsecrandi vim habet in formulis δεῦρο δὴ, φέρε δὴ, ἴθι δή: V. Grævii Lect. Hesiod. cap. 1. p. 2.†

Δῆθεν, videlicet, scilicet. (Æsch. Pr. 202.) Thuc. lib. 1. οὐδὲ γὰρ ἐπὶ κωλύμῃ, ἀλλὰ γνώμης παρασκευῇ δῆθεν τῷ αὐτοῦ ἐπιβουλεύσαντο. Vide Bud. † Xen. Pæd. 1. 4. p. 112. b.†

Δῆτα, igitur: ut, τί δῆτ' ἂν εἴη ὅτι ἐπιθυμοῦντες, &c. quid igitur? Sic πῶς δῆτα, Themist. Interdum verò ut expletivum exp. nam: (quod et ipsum interrogationibus adhibetur:) ut, τί δῆθ' ὁρᾷς; quid tandem vides? Aristoph. † Nub. 901.† et, πῶς δῆτα; quo tandem modo? ¶ Interdum et pro, nempe, in Ironia, scilicet. (Eurip. Phœniss. 377. Soph. Œdip. Tyr. 640. 659.) † οὐ δῆτα. Xen. Pæd. 1. 6. 25. non sanè. οὐ δῆτα, et sæpe 1. 5. p. 115. a.†

Δηλαδὴ, (factum ex δῆλα δὴ) videlicet. Item, haud dubiè, profectò. Aristoph. in Vesp. εἶτα δῆτ' οὐ φεύξ' ἔστι τῷ γέροντι κακὰ δηλαδή; Ponitur et extra interrogationem.

Εἰδὴ, simul, una: vel pro ἐπειδή: ut Iliad. ά. vers. 61. εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς. Sunt qui divisim scribant, εἰ δή.

ΔΗ'ΚΟΚΤΑ, decocta, sub. aqua. Vox est Latina à Græcis usurpata, ut et ἐξάγγων, σίγνα, φάκλα, λίτρα, et aliæ multæ. Legitur apud Gal. et recentiores medicos, et apud Athen. l. 3. τοῦτ' ἔνεστι δήκοκτα.

ΔΗΛΕ'Ω, ῶ, f. ήσω, lædo, βλάπτω, φθείρω. Vox media usitatior est quàm activa. Il. γ'. Μή τις ὑπερβασίῃ Διὸς ὅρκια δηλήσηται. Il. δ'. Οὐδέ ποτ' ἐν Φθίῃ ἐριβώλακι βωτιανείρῃ Καρπὸν ἐδηλήσαντο, corruperunt et populati sunt. ¶ Εὐφήμως ἐπὶ κλοπῆς etiam accipitur, ut tradit Eust. Od. θ'. Σῶος δ' ἐπὶ δεσμῷ ἔκλεο Μή τίς του καθ' ὁδὸν δηλήσεται. ¶ Est etiam deludo, decipio. Xen. εἰ ἐπειρώμην σε ἐξαπατᾶν, λέγων τε ὡς πλείω τῶν ὄντων ἐστί μοι, ὑπολαβοὺς τε ἀργύριον πάλιν, δηλοῖεν σε. (ὑπὲρ ὅρκια δηλήσαντο. Il. δ'. 271. Med. Il. γ'. 107.) ☞ Eust. à δαΐω deducit, formando à δηλὸς, ut ait propriè, τὸ κρυπτικῶς βλάπτω καὶ ὥσπερ διὰ δόλου ποιεῖν.

Δήλημα, τὸ, nocumentum, pernicies. Od. μ'. ἔνθα μὲν χαλεπὰ δηλήματα πᾶν γίγνεται. (Pl. Soph. Œdip. Tyr. 1509.)

Δηλήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, nocivus, perniciosus. Od. ί. Σχέτλιοι ἐστὲ θεοὶ δηλήμονες ἔξοχον ἄλλων. scribitur tamen ibi et ζηλήμονες, teste Eustath.

Δήλησις, εως, ἡ, læsio, maleficium.

Δηλητὴς, ῆρος, ὁ, qui lædit. Epigr.

Δηλητήριον, ου, τὸ, nocivum (pharmacum.) Plut. in Symp. τὰς ἰξίας, πάντων δηλητηρίων οὕτω ῥᾳδίως καὶ ἀφανῶς ὑπεκφυγεῖν. Alex. Aphr. ἐλλέβορον dicit τοῖς ἀνθρώποις esse δηλητήριον. Δηλητήριος adjectivè etiam dicitur: ut Herodian. lib. 3. ἔδωκε δὲ αὐτοῖς καὶ δηλητήρια φάρμακα, venena quoque dedit.

Δηλητηριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem quod δηλητήριος adject. ut, δηλητηριώδη φάρμακα, pro δηλητήρια. Eust.

Δηλαίνω, Hesych. idem quod δηλέω.

Composita.

Ἀδήλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, illæsus, ab omni noxa integer. Apoll. [ii. 710.] ἔσσεαι αἰὲν ἀδήλητοι.

Διαδηλέω, ῶ, idem quod δηλέω, nisi quòd præpositio significationem auget. Od. ξ'.—ἐλάσαι σε κύνες διαδηλήσαντο.

Θεοδήλητος, à Deo læsus: cui à Deo noxa seu damnum illatum est. θεοδήλητος μιαιφονία, in Epigr. cædes deorum noxa illata.

Κεντροδήλητος, seu κεντροδάλητος, ὁ καὶ ἡ, qui pungendo noxam adfert. Æsch. in Suppl. [571.]

Σεφοδήλητος, suæ perniciem adferens. Æschyl. in Χοηφ. [726.] (Æsch. Ag. 1537.)

ΔΗ'ΛΟΣ, ου, ὁ, manifestus, perspicuus. Luc. δῆλα γὰρ τοῖς μὴ τυφλοῖς ταῦτα. Sæpe δῆλον esse dicitur, quod manifestum est adeò ut de eo constet. Od. ύ. νῦν δ' ἤδη δῆλον ὅτ' οὐκέτι νόστιμός ἐστιν. Xen. in Anab. Δῆλον γὰρ ὅτι Σεύθης ἀποστήσεται, manifestum est, palam est, patet. † Δῆλον ἐν ἱεροῖς. patet ex sacrificiis. Xen. Pæd. 1. 6. 2.† Dem. τῷ τοῦτο δῆλον; quo tandem id planum fit? Et cum εἰ, Luc. οὐδέπω γὰρ δῆλον εἰ πρώην ταύτην ἕκαστον ὑποτελεῖ: nondum constat an &c. Δῆλον ποιοῦμαι, Dem. patefacio, declaro. Δῆλος ἦν ταῦτα ποιῶν, vel ποιήσας, vel ποιήσων. Aut cum ὅτι, δῆλος ἦν ὅτι ποιοίη, manifestus erat hoc faciens, &c. pro, manifestum erat eum hoc facere, vel palam erat eum hoc facere, vel palam seu apertè hoc faciebat, ut quidam interpr. † Sic Xen. Pæd. 1. 4. 2.† Plut. in amat. narr. δῆλος ἦν βαρέως φέρων τὴν ἀδημονίαν. Luc. in Nigr. δῆλος ἦν τῶν φιλοσόφων κατηγορῶν. Xen. δῆλός ἐστιν εὐεργετῶν. Et cum ὅτι. Xen. Pæd. 3. ἀλλὰ δῆλοι ὦμεν ὅτι οὐκ ἄκοντες μαχούμεθα, hoc præ nobis feramus. Sic Plato, δῆλος εἶ ὅτι φέρεις.

Δήλως, manifestè, apertè.

Δηλόω, ῶ, f. ώσω, manifesto, declaro. (Soph. Œdip. Tyr. 77. 812. 1061.) Isocr. in orat. contra Soph. τὴν ἐμαυτοῦ δηλῶσαι διάνοιαν. Et, σαφῶς vel σαφέστατα δηλῶ, apertè vel apertissimè declarare. † σαφέστερον. Xen. Pæd. 1. 2. 15.† Interdum cum ὅτι: † Xen. Pæd. 1. 1. 4. 26.† ut, τοῦτο δηλοῖ ὅτι πᾶν τὸ πρᾶγμα κατεσκεύακεν. Et, ἐδήλουν εἰδέναι ὅτι ἴσασι, pro, dissimulabant se scire. Jungitur et cum εἰ, et cum εἴτε, etiam apud Xen. Apom. 1. 2. δηλοῦσιν εἴτε τὴν δι' ἀρετῆς ὁδὸν τρέψονται ἐπὶ τὸν βίον, εἴτε, &c. i. præ se ferunt utram viam inituri sint. Et cum participio: ut, ἐδήλου πονηρῶς ἔχων, præ se ferebat se malè habere. Apud Aristoph. δηλῶ τιμῶν, ostendo me honorare.

Δήλωμα, quod declarat, quod indicat, quod indicio est seu argumento, indicium. Plat. μέγα καὶ τοῦτο δήλωμα σαυτῷ τοῦ πράγματος.

Δήλωσις, declaratio. [Plat. Polit.]

Δηλωτικὸς, declarativus, ad declarandum aptus, vel declarandi vim habens. [Dion. Hal.]

Δηλωτὸς, vide in Ὅτι.

Δηλαδὴ, vide in Δὴ.

Composita.

Ἄδηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, non manifestus, occultus, obscurus. Item, incertus, dubius. Athen. l. 6. πολλάκις καταπολύσαντες τὰ φανερὰ τῶν ἀδήλων ἕνεκα. Dicitur et, οὐκ ἄδηλος εἰμι τοῦτο ποιήσων, pro δῆλός εἰμι. Et cum fut. pass. ut, οὐκ ἔτ' ἄδηλος λυθησόμενος. Isocr. in Pan. Sæpe et pro incerto ac non comperto ponitur. Plut. in Cor. ἄδηλος δ' ὢν ὁ πόλεμος τοῦτ' ἔχει περίδηλον. Xen. Pæd. 1. τοὺς στρατιώτας τοῖς ἀδήλοις. Et Thuc. 1. ἄδηλον ἦν ἐκεῖνο τίς ἐπελθὼν ἀφαιρήσεται, pro ἀδήλου ὄντος, quum incertum esset. Ἄδηλος τόπος, obscurus locus, i. tenebrosus seu tenebricosus, in Axioch. Plat. Apud Hesiod. vir ἄδηλος, vir obscurus (cui opp. clarus,) initio Ergon, Ῥεῖα δ' ἀρίζηλον μινύθει, καὶ ἄδηλον ἀέξει.

Ἀδήλως, non manifestè, obscurè. Thuc. 1. τὸ μὲν τι δυνάμενοι ἁμαρτάνοντες, ἀδήλως ἔχοντο. Apud Paul. 1 Cor. 9. ἀδήλως, incertò.

Ἀδηλότης vel Ἀδηλία, (quod tamen rarius est) incertitudo: ut, μάχη ἔχουσα πολλὴν ἀδηλότητα, pugna valde incerta et dubia. Hippoc. in ep. ad Demag.

[Ἀδηλέω. Soph. Œd. Col. 34. ὅς ἡμὶν αἴσιος σκοπὸς προσήκεις τῶν ἀδηλοῦμεν φράσαι. Schol. ἅπερ φράσαι περὶ ὧν ἀγνοοῦμεν.]

Ἀποδηλόω, manifestum reddo, declaro. Strabo.

Ἀρίδηλος, valde manifestus. [Apoll. Rhod. Arg. iv. 727. Πᾶσα γὰρ Ἠελίου γενεὴ ἀρίδηλος ἰδέσθαι ἦν. 1137. iii. 615.]

Ἀριδήλως, manifestè.

Αὐτόδηλος, per se manifestus. (Æsch. S. c. Th. 854.)

Διάδηλος, manifestus, evidens, perspicuus, apertus aut valde manifestus. [Plat. de Rep. lib. 5.]

Διαδηλόω, idem quod δηλόω, declaro, manifesto. Laërt. in Bione.

Ἔκδηλος, idem. Item conspicuus, illustris. in Epigr.

Ἐκδηλόω, idem quod δηλόω, ῶ.

Ἔνδηλος, manifestus, evidens, Hesych. † Xen. Pæd. 1. 4. 1.†

Ἐπίδηλος, manifestus. Aristoph. in Plut. βλέμμ' ἐστὶν ἐπίδηλόν τι στρατιωτικὸν.

Ἐπιδηλοτέρως, manifestiùs, clariùs, apud Aristot.

Ἐρίδηλος, valde manifestus. Nonn. Evang. Joh. c. 8.

Εὔδηλος, idem. (Εὔδηλα. V. Æschyl. Pers. 1014.) Alex. Aphr. [Aristoph. Acharn. 1127. Κατάχει σὺ, τὸ μέλι ἐνθάδ' εὔδηλος γέρων. Xenoph. de Cyri Exp. lib. 3. pag. 130. 9. Ed. Wells. ὅστ' εὔδηλον ἦν, ὅτι πάντες μὲν οὐδ' ἂν ἕνα φεύγοντα καταλαβεῖν, &c. Græc. Hist. lib. 4. pag. 339. ult. Οὐκοῦν τοῦτο μὲν εὔδηλον ἡμῖν, ὅτι &c. Sympos. cap. 4. §. 47. pag. 165. Οὐκοῦν ὡς μὲν γὰρ Ἕλληνες καὶ βάρβαροι τοὺς θεοὺς ἡγοῦνται πάντα εἰδέναι τά τε ὄντα καὶ τὰ μέλλοντα, εὔδηλον. Œconom. cap. 1. §. 4. pag. 66.]

Κατάδηλος, idem. Unde κατάδηλα γίνεται προσποιούμενοι εἰδέναι, Plato in Apol. † Xen. Pæd. 1. 4. p. 89. b.†

Πάνδηλος, omnibus manifestus, manifestissimus.

Παραδηλόω, exp. subindico, repræsento. [Plut de lib. Educand.]

Περίδηλος, conspicuus, item perspicuus. Hesych.

Πρόδηλος, manifestus, πρόδηλος ἡ κακία, Naz. (in προδήλῳ, manifestè. Soph. El. 1430.)

Προδήλως, manifestè. Apud Soph. θανεῖν προδήλως, exp. mori insigniter.

Προδηλόω, ῶ, antè declaro, antè manifesto, præsignifico. [Lucian. de Merc. cond.]

Προδήλωσις, præsignificatio, præmanifestatio. Plut. in quæst.

Σύνδηλος, cognitus, manifestus. Plut. in Pyrrho.

Ἀσύνδηλος, (decomp.) non manifestus nec cognitus: ut, ἀσύνδηλοι τόποι, apud Plut. in Lyc. loca incognita.

Ὑποδηλόω, submanifesto, subdeclaro. Plutarch. περὶ τύχης. [Aristoph. Thesm. 1020. ὑποδήλωσον. Schol. Bourd. ὑπόδειξον, ὑπόφηνον, τὸ δεῖγμα πάρεσχε.]

ΔΗ'ΜΟΣ, ου, ὁ, populus, plebs. Propriè volunt signif. hominum multorum cœtum: à verbo δέω, i. colligare: ut sit δέμος q. δεσμός. † δῆμος στρατιωτῶν, vulgus militum. Xen. Pæd. p. 130. d.† Il. β'. Ὃν δ' αὖ δήμου τ' ἄνδρα ἴδοι βοόωντά τ' ἐφεύροι, quem ex populo, vel ex plebe: i. quem plebeium. Sæpe apud Demosth. et alios dividuntur Athenienses, εἰς τὴν βουλὴν καὶ τὸν δῆμον, sicut et Romani in Senatum populumque Romanum. Apud Hom. δῆμον Τρώων, ab Eust. exp. Trojanis. Apud Thuc. ὁ δῆμος, et οἱ ὀλίγοι opp. senatque δῆμος interdum idem, quod status popularis, seu δημοκρατία. † Sic apud Xenoph. cap. 1. Pædiæ οἱ δῆμοι opp. μοναρχία et ὀλιγαρχία et idem quod δημοκρατία.† Exp. et tribus, ab aliis verò, curia: ut apud Plut. in Pericle, ubi τῶν φυλῶν et τῶν δήμων distinguit. Apud Plat. de leg. 6. δῆμοι et φρατρίαι conjunguntur. ¶ Item, (adject. Hom.) qui est ex plebe, plebeius. Item, δῆμος γυνὴ (q. d. πάνδημος) Archilocho, prostibulum. Alii δημὸς hoc in signif. scribunt. ¶ Δημὸς signif. etiam, pinguedo, adeps. Il. θ'. Τρώων κεφαλὰς αἴνας δ' ὀστέοις Δημὸς καὶ σάρκες. Et sic alibi quoque. † Hes. Th. 538.† (Aristot. Art. Poët. c. 5.)

Δημόθεν, è populo, ex plebe. Od. τ'. Δημόθεν ἄλφιτα δῶκα.

Δημιόω, οῦμαι, Suid. idem quod δημεύω, populum lenocinio capio. Hesych. ἐκ δημοσίᾳ, εἰς δημοσίαν, δημιοῦν, παίζειν, δημεύειν.

Δημώματα, eidem Hes. παίγνια. Pro quo Dor. δαμώματα, apud Aristoph. in Pace, ubi exp. vulgaria carmina, seu publicè cani solita.

Δημώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, plebeius, popularis. Herodian. l. 1. Item παιδώδης, Hesych.

Δημόσιος, α, ον, publicus. (cui opp. ἴδιος et interdum ἰδιωτικός.) Thuc. δημόσιος πλοῦτος, publicæ opes. Et, δημόσιος ἀγὼν, Æschin. publici et solennes ludi. Item, δημόσια ἀδικήματα, Hermog. publica crimina. Εἰς τὸ δημόσιον προϊέναι vel προελθεῖν, in publicum prodire. ἐν τῷ δημοσίῳ τρέφειν, publicè alere. ἐκ δημοσίου, publico sumptu. τὰ δημόσια πράττειν, publica negotia administrare, vel rempubl. Δημόσιον subst. interdum vocabatur ipsum ærarium: ut, εἰς τὸ δημόσιον ἀποτίνειν δύο δραχμάς. Sic ὀφείλειν τῷ δημοσίῳ, Dem. Bud. in Pand. δημόσιον vocari et locum scribit. Sæpe apud eundem, et apud Æschin. δημόσιον vocatur respublica. Δημόσιον et pro carcere ex Thuc. affertur l. 2. Epigram. Δημόσιοι à nonnullis exp. præfecti carceris: ab aliis, ministri publici. A Demosth. autem δημόσιον vocari τὸν ἀντιγραφέα, scribit Bud.

Δημοσίᾳ, adverb. publicè. cui opp. ἰδίᾳ, Thuc. et Dem. † Xen. Pæd. 1. 2. 10.

Δημοσίως, itidem publicè.

Δημοσιακὸς, οῦ, ὁ, publicus: idem quod δημόσιος. ut, δημοσιακὸς θησαυρὸς, apud Herodian. l. 2. ærarium publicum.

Δημοσιόω, ῶ, f. ώσω, publico. Thuc. lib. 2. τὴν γῆν δημοσιώσαντες ἀπεμίσθωσαν ἐπὶ δέκα ἔτη, agrum publicatum mercede elocarent. ¶ Item divulgo. Plutarch. περὶ ἀδολεσχ. τὸ γὰρ ἀπόῤῥητον ἐκ τῆς ἐμῆς οἰκίας ἐκφέρεται δεδημοσιωμένον.

Δημοσιεύω, activè, pro eodem. Synes. ep. 137. ὁ τὸ πρᾶγμα ἑκάστοτε δημοσιεύων, καὶ πλείστους μὲν σοφὸν, φιλοσοφίαν ἐν ἀθλητὰς ἀξιούτατα ἔχων. Item publicè edo: ut, εἰ τὰ παλαίσματα δημοσιεύοντες, apud Naz. Dicitur etiam, δημοσιεύειν τὴν πολιτείαν, rempubl. componere, et ad meliorem statum redigere. ¶ Item, neutraliter, publica civitatis negotia gero, idem ferè, quod πολιτεύομαι: cui oppon. ἰδιωτεύειν, apud Plat. in Apol. Apud Phil. de vita M. l. 1. ταῖς ἐκ παραλλαγωτάταις ἐὰν ἐντρίψῃς μισθαρνεῖν καὶ δημοσιεύειν, exp. quæstum facere prostareque.

Δημότης, ου, ὁ, homo plebeius, popularis. Item municeps, tribulis. Xen. οἱ μὲν γὰρ πάντες καὶ οἱ δημόται, καὶ οἱ χείρους. Isocr. in Panath. τοὺς πεπραχότας ὑπὸ τῶν συμφυλετῶν καὶ τῶν δημοτῶν. Aristoph. in Neb. † 210.† ποῦ Κικυννῆς εἰσιν οὑμοὶ δημόται; mei tribules?

Δημοτικὸς, οῦ, ὁ, plebeius, popularis. Xen. contra Mid. καί τις ὑμῶν τῶν πολλῶν καὶ δημοτικῶν ἀνθρώπων. Item popularis status amans, seu ad popularem statum conferens, Isoc. in Pan. δημοτικοὶ καὶ ὀλιγαρχικοί. Aristoph. † Nub. 205.† τὸ γὰρ σόφισμα δημοτικὸν καὶ χρήσιμον. Item popularis, i. popularium amans, plebicola. Xen. δημοτικὸς καὶ φιλάνθρωπος. Plut. in Oth. σχῆμα δημοτικόν. Et superl. δημοτικώτατος, apud Æschin. ut et δημοτικώτερος comp. apud Phil. Neutr. gen. τὸ δημοτικὸν, popularitas: ut, δημοτικὸν αὐτοῦ, popularitas ejus, vel populare ejus ingenium. Et, τοῦ δημοτικοῦ ἐξίσταντο, apud Plat. in Rom.

Δημοτικῶς, populariter, more popularium seu plebeiorum. Exponitur etiam humaniter. [Demosth. Orat. adv. Timocr. οὐκ ἐᾷ τίμημ', ἀλλ' ἢ τὸν αὐτὸν τιθέναι κατὰ τῶν πολιτῶν πάντων καλῶς καὶ δημοτικῶς λέγων.]

Δημότεροι, plebeii, populares: unde apud Apoll. δημότεραι γυναῖκες.

Δημοτεύομαι, f. εύσομαι, popularis sum, municeps sum. apud Hesych. et Suid.

Δήμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, publicus. Od. γ'. —— πρῆξις δ' ἥδ' ἰδίη, οὐ δήμιος, ἣν ἀγορεύω. Et Od. δ'. δήμιος οἶκος, apud Nonn. δήμιος ὅμιλος, plebeia multitudo. (μετὰ δ' ἱερὸν δημίων, i. e. τῶν ἀνακειμένων ἐν ταῖς ὁδοῖς. δημίων, τῶν ἀπὸ τοῦ δήμου. Æschyl. S. c. Th. 183. Ag. 640. Ch. 55. Eum. 658. 848. 861. Suppl. 964.) ¶ Item substantivè capitur pro carnifice seu tortore. Æschin. de falsa legatione, παρέσται δὲ ἴσως ὁ δήμιος, καὶ βασανιεῖ, ἂν κελεύσῃ. Herodian lib. 3. φονεὺς καὶ δήμιος. Et, δημία, ας, ἡ, scortum, apud Cyprios. Hesych.

Δημεύω, f. εύσω, publico. Thuc. l. 5. τὰ μέν τι χρήματα ἐδήμευσαν αὐτοῦ. Dion. Hal. l. 6. δημεύσουσιν ὑμῶν τοὺς ἀγρούς.

Δήμευσις, εως, ἡ, publicatio. Plat. Δημευσία, pro eodem.

Δημίζω, f. ίσω, populum decipio. Aristoph. in Vesp.

Δημίδιον, ου, τὸ, popellus, plebecula. Aristoph. [Equit. 723. adde 1196. Ὦ δημίδιον, ὁρᾷς τὰ λαγῴ', ἅ σοι φέρω.]

Δημακίδιον, pro eodem, apud eundem. [Equit. 823. Μιαρώτατος, ὦ δημακίδιον, καὶ πλεῖστα πανοῦργα δεδρακώς, &c. Vide Notam Cl. Casaub. ad loc.]

Composita.

Ἄδημος, ου, ὁ καὶ ἡ, absens à populo seu patria sua, et peregrinans. Hesych. ex Soph.

Ἀπόδημος, peregrè agens seu foris: qui peregrè abest domo, et quasi à populo. Usurpatur etiam de re: ut, ἀπόδημος πόλεμος, bellum externum. Apud Hippocr. ep. ad Demag. ὑπάρχεις μακρὰν γε τῆς ἐμῆς γνώμης ἀπόδημος, longè abes à mea sententia.

Ἀποδημία, ἡ, absentia alicujus qui degit peregrè. Accipitur etiam pro ipso actu proficiscendi peregrè. Exp. peregrinatio, in externas regiones profectio. Xen. Pæd. 3. ἐξ ἀποδημίας τινὸς ἥκειν. Plut. in Lyc. ἔργῳ φυγὴν ἀποδημίας τὴν ἐπίνοιαν.

Ἀποδημέω, ῶ, f. ήσω, absum domo seu patria, sum peregrè, peregrinor à domo seu patria. q. d. absum à populo seu à publico. Xenoph. Pæd. 7. εἴτ' ἐνδημῶν αὐτὸς τυγχάνοι εἴτε καὶ ἀποδημῶν. Interdum cum ἀπό: ut, ἀποδημῶ ἀπὸ τῆς πατρίδος, peregrinor à patria, dego peregrè. Item pro, peregrè abeo vel proficiscor. Aristoph. in Ran. ποῖ γῆς ἀπεδήμησας; Plut. in Apoll. ἀποδημήσας ἐνθένδε εἰς ἄλλον τόπον. † Ἀποδημεῖν οἴκοθεν. Xen. Pæd. p. 151. b.† (Philostr. l. 3. c. 28.)

Ἀποδημητὴς, οῦ, ὁ, peregrinator, cui moris est peregrinari, vel peregrè abesse. Thucyd. l. 1.

Ἀποδημητικὸς, q. d. peregrinativus, i. peregrinari solitus.

Dexipp. Συναπόδημος, qui simul peregrinatur, qui unà cum alio à populo seu gente sua abest.

Συναποδημέω, ῶ, simul peregrinor, peregrinationis socius sum.

Ἔκδημος, qui à pop. discessit, et remotus est, qui extra populi alicujus fines est. Diciturque de re et de persona: ut, ἔκδημος πόλεμος, externum [illegible] longinquum bellum, Plut. Et Xen. Pæd. 8. ὅταν δὲ αὐτὸς ἔκδημος ᾖ, quum verò peregrè abfuerit. Interdum cum genit. signif. absens, foris agens, longinquus: ut apud Eurip. ἔκδημος τῆσδε χθονὸς absens ab hoc solo. Thuc. 1. ἐκδήμους στρατείας πολὺ ἀπὸ τῆς ἑαυτῶν, longinqua bella procul domo.

Ἐκδημία, discessus seu abitus è populo, peregrinatio, seu simpl. discessus. Greg. Peculiariter etiam dicitur de discessu ex hac vita, apud eundem Greg.

Ἐκδημέω, ῶ, è populo seu gente mea peregrè abeo, peregrinor. Sic ἐξεδήμησεν ἐς τὴν Ἑλλάδα. Et apud Naz. ἐκδημήσομεν πρὸς θεόν. (Soph. Œdip. Tyr. 114.)

Dexipp. Ἀνεκδήμητος, peregrinationibus carens: ut, ἀνεκδήμητος ἡμέρα, dies qua peregrinari consuetudo aut fas non est. Plut.

Συνέκδημος, peregrinationis seu discessus è populo suo socius. Item comes, ut Act. 19. συνεκδήμους Παύλου, comites Pauli. Item metaph. pro, è vita excedens, apud Greg.

Φιλέκδημος, qui peregrinandi studio et cupiditate tenetur. Strabo.

Ἔνδημος, qui in populo seu intra populi fines est: vel qui est in civitate et domi: qui peregrè non it. (Æsch. Ch. 560.) Hesiod. in Erg. οἳ δὲ δίκας ξείνοισι καὶ ἐνδήμοισι διδοῦσιν. Apud Aristot. ἔνδημοι πράξεις, civiles et domesticæ administrationes.

Ἐνδημία, quum quis intra populi sui fines seu domi est, nec peregrè abest. præsentia.

Ἐνδημέω, ῶ, domi seu apud populum meum dego. cui opp. ἐκδημέω et ἀποδημέω. Theodor. in 4. hist. Eccl.

Ἔνδημος νόσος, morbus alicui regioni familiaris, et quodammodo vernaculus. apud medicos.

Ἐπίδημος seu ἐπιδήμιος, versans in populo, et domi: cui oppon. is qui peregrè abest. Apud Soph. Œdip. Tyr. 495. ἐπιδάμιος φάτις (Doricè pro ἐπιδήμιος) rumor qui vagatur per populum. Od. ά. ἐπιδήμιον εἶναι, Eust. exp. qui peregrè reversus domi agit. Il. ι'. ἐπιδήμιος πόλεμος, bellum civile, quod et domesticum ac intestinum bellum appellatur. Apud Apoll. Arg. l. 2. Οὐδ' αἰδὼς εὐνῆς ἐπιδήμιος, non verentur publicè concumbere. Apud medicos dicitur νόσος ἐπιδήμιος, aut ἐπίδημος, vel ἐπιδημικὴ, i. morbus communis quidem et à communi causa natus, non tamen patrius et familiaris, sed potius externus et adventitius.

Ἐπιδημία, ἡ, adventus. Greg. ἐπιδημία θεοῦ πρὸς ἀνθρώπους.

Ἐπιδημέω, ῶ, idem quod ἐνδημῶ, adsum in urbe, domi; in urbe sum, domi sum. Xen. Pæd. 7. εἴτ' ἐπιδημῶν αὐτὸς τυγχάνοι, εἴτε καὶ ἀποδημῶν. Æschin. contra Ctesiph. τῶν ἐπιδημούντων ἐν Μακεδονίᾳ φίλων. Et simpliciter, præsens sum: ut apud Synes. ep. 149. ἐμοὶ δεῖ καὶ αὐτὸν ἐπιδημοῦντός σου. Sic apud Callim. in hymno Apollinis, dicitur Apollo in reddendis oraculis ἐπιδημεῖν, i. præsens esse, siquidem ea oracula certiora habebantur, in quibus manifesta erat ipsius numinis præsentia. ¶ Item, in populo grassor, seu populatim grassor: ut, ἐπιδημοῦν νόσημα, Gal. ad Glauc. ¶ Item, publicè me committo, in publicum prodeo, in medium prodeo. Cujus contrarium est οἰκουρῶ: ut apud Dem. contra Mid. ¶ Item peregrè domum advenio. Dem. ἐπιδημήσαντα ἐκ τῆς ἀποδημίας, peregrè rediit. Æschin. ἐπιδημῶ εἰς τὴν πόλιν. Item peregrè advenio. Strab. ξένοι οὐκ ἐπιδημοῦσι ῥᾳδίως, peregrini verò eò non facile veniunt. Seu simpliciter, advenio. Plato in Ione, πόθεν τανῦν ἡμῖν ἐπιδεδήμηκας; ἢ οἴκοθεν, ἢ ἐξ Ἐφέσου; ¶ Item peregrè ago in aliquo loco, Bud. ex Athen. Xen. ¶ Item, accedo, ut Bud. interp. apud Luc. ὅπως οὐκ ἐπιδεδημήκειμεν τῇ Ἀρκαδίᾳ.

Ἐπιδήμησις, adventus peregrè. Plat. epist. 7.

Ἐπιδημητικὸς, domi et quasi intra populi sui fines manere solitus, vel libenter manens: ut, ἐπιδημητικαὶ ὄρνιθες καὶ ἐγχώριοι, apud Basil.

Ἐπιδημεύω, apud poëtas pro ἐπιδημέω, i. domi [illegible] in urbe mea versor. ut Od. π'.

Dexipp. Εἰσεπιδημέω, ῶ, peregrè veniens aliquò diverto. Plat. de leg. 12.

Ἐνεπιδημέω, ῶ, peregrinor in: seu ut peregrinus commoror in. Cum dat. apud Athen.

Παρεπίδημος, qui peregrè advenit, peregrinus. Greg.

Παρεπιδημέω, ῶ, peregrè advenio, hospes et advena sum. Plut. in symp.

Παρεπιδημία, peregrinatio. Plat. in Axiocho. [Polyb. Hist. lib. 4. οἱ δὲ τῶν Μεσσηνίων ἔφοροι, —— τῇ παρεπιδημίᾳ τοῦ Δωριμάχου διαλγοῦντες. Æschin. Socrat. Dial. 3. ὅτι τὸ κοινὸν δεῖνα ταῦτα καὶ πρὸς ἁπάντων θρυλλούμενον, παρεπιδημία τίς ἐστιν ὁ βίος; Hic locus Æschinis a Cl. Auctore citatur sub nomine Platonis.]

Προεπιδημία, idem quod εἰσεπιδημία.

Κοινόδημος, ου, τὸ, publicum.

Κοινοδημεὶ, vulgò, publicè.

Κρουσιδημέω, populo aures obtundo, populum falsa bilance circumscribo, malitiosè in alteram partem impellendo. Suid. [Aristoph. Equit. 855. κρουσιδημεῖν. Sch. Ἀντὶ τοῦ κρούειν τῷ ζυγῷ, ἐκκρούειν τὸν δῆμον ἀπατῶν, καὶ παρακρουόμενος τὸ ἔθνος.]

Κρουσίδημος, qui ejusmodi fallaciis populum circumscribit. Hesych. Suid.

Μετάδημος, idem quod ἔνδημος, qui in populo est aut versatur. Od. θ'. μή τι κακὸν μετάδημον ἔῃ. ¶ Item qui præsens in populo est. cui opp. ἀπόδημος et ἔκδημος. Od. ν'.

Μισόδημος, osor populi. Isoc. Plut. Xen. Item qui populi suæ civitatis osor est. ut apud Plutarch. in Pericle, Κίμωνα δ' ὡς φιλολάκωνα καὶ μισόδημον ἐξωστρακισθέντα.

Νεοδαμώδης, qui recens in popularium numerum ascitus est. Thuc. lib. 6.

Ὁμόδημος, qui ejusdem pop. et gentis est, popularis, gentilis. Item qui cum pop. facit, qui ad pop. mores se componit, popularis. [Pind. Olymp. Od. Θ. 69. ὁμόδαμον Κρονίδαν λίθινον γένος. Schol. ὁμόδημον, ὅτι ὁμογενῆ. Isthm. Od. A. 40. ὁμόδαμος ἐὰν πατρῴων γένος, &c. Schol. —— Ἰόλαος, πολίτης ἐν Θήβαις.]

Ὁμοδημέω, ῶ, in ordinem me cogo, civilem me gero. Bud. ex Plut. in Polit.

Πάνδημος, ad universum pop. pertinens, publicus: ut, πάνδημος μόλπα, apud Apol. Et, πάνδημος ἀγὼν, apud Eurip. Et, πάνδημος νόσος, apud Ægin. ¶ Est etiam universus: ut apud Soph. πάνδημος στρατός. (ad universum pop. pertinens. Aj. 175.) Item vulgaris, plebeius: ut, πάνδημος ἰατρικὴ, apud Synes. ep. 1. Sic πάνδημος μουσικὴ, apud Athen. Et, πάνδημος ποιητικὴ, apud Plut.

Πανδημεὶ, adverb. cum universi pop. multitudine, cum totius pop. frequentia. (Æsch. Eum. 1042.) Thucyd. l. 4. ἐσέβαλον πανδημεὶ ἐς τὴν γῆν αὐτῶν. Plut. in apophth. πανδημεὶ κρατοῦντες, universim superati. Item in universum: apud Thuc. l. 6. ἐκλιπόντας πανδημεὶ Συρακοσίων. Pro eod. dicitur et πάνδημον: ut apud Isoc. in Hel. encom.

Πανδημία, universus populus, universa populi multitudo. (Æsch. Suppl. 615.) [Plat. de Leg. αὐτοὺς τε ἅμα καὶ γυναῖκας καὶ παῖδας, ὅταν ὡς πανδημίαν ἐξάγειν δέῃ τὰς ἀρχάς, τότε δὲ καὶ κατὰ μέρη.]

Πανδήμιος, publicus: ut, πανδήμιον ἦμαρ, Nonn. dies publicus et festus. Item qui per totum pop. versatur. Il. σ'. Ἦλθε δ' ἐπὶ πτωχὸς πανδήμιος. In Epigr. l. 1. πανδήμιος ἄγρα exp. universalis piscatio.

Πανδημώδης, idem quod δημώδης, popularis, vel valde popularis. Laërt. in Thes.

Φιλόδημος, amans populi. Aristoph. in Neb. † 1189.†

Φιλοδημότατος, superl. populi amantissimus.

Φιλοδημοτικὸς, popularium amans: seu pop. status amans.

Φιλοδημώδης, idem quod φιλόδημος.

ΔΗΝ, (adverb.) poët. diu. (Æsch. Pers. 506.) Od. ζ'. Ἤδη δὴν ἀπεών, qui jam diu abest. Item dudum, pridem. Od. σ'. et ί. Ὀδυσσῆος δὴν οἰχομένοιο, Ulyssis qui jampridem decessit.

Δηναιὸς, οῦ, ὁ, diuturnus, longævus, vetus. (Æsch. Pr. 793. 911.) Il. ε'. —— οὐδέ τι οἶδε κατὰ φρένα Τυδέος υἱὸς Ὅττι μάλ' οὐ δηναιὸς ὃς ἀθανάτοισι μάχηται, non diuturnum et longævum esse. Apoll. Rhod. Arg. l. 2. γέρας μοι δηναιὸν ἔκλαεν. Idem l. 1. δηναιὸν adverb. positum dicitur pro δὴν, diu. Δηναιὸς dicitur etiam antéacti temporis ratione, pro, qui jampridem vel jam olim fuit, vetus, antiquus. Callim. hym. in Jovem, Δηναιοὶ δ' οὐ πάμπαν ἀληθέες ἦσαν ἀοιδοί.

Δηθὰ, diu, idem quod δὴν, et ex eo factum: ut vult Etym. Od. ί. et θ'. —— ἐπεὶ δηθὰ φίλων ἄπο πήματα πάσχεις. Hesiod. Δηθὰ μάλ' ἀχνύμενοι, diu admodum, † Th. 623. usque valde.† Apoll. Arg. 2. οὐ μετὰ δηθὰ, non diu post. i. paulò post. Ab Hesych. exponitur etiam, continuo temporis spatio, perpetuò.

Δηθάκι, sive δηθάκις, idem quod δηθά. Ab Hesych. et Suid. exp. et, sæpe, crebrò.

Δηθύνω, tempus duco, moror seu tardo. Il. ά. Ἤ νῦν δηθύνοντ' ἢ ὕστερον αὖτις ἰόντα. Et Od. ρ'. μὴ δὲ σὺ δηθύνειν, ne diu moreris. Sic Apoll. Arg. 2. Οὐδέ μοι ἐς δηθύνειν.

Δηρὸς, οῦ, ὁ, idem cum δηναιὸς, diuturnus, diutinus, longævus. Sophoc. πολύν με δαρόν τε κατείχετ' ἀμφὶ

Τρεῖον χρόνον, multum et diutinum tempus. Doricè δαρὸν pro δηρόν. (Æsch. Pr. 649. 939.) Adverb. quoque usurpatur δηρὸν, † Hes. Th. 629.† pro δὴν seu δηθὰ, diu, longum tempus. Od. τ'. οὐδέ τι τῆλε φίλων καὶ πατρίδος αἴης δηρὸν ἀπεσσεῖται. Apoll. dicit etiam, ἐπὶ δηρὸν, sub. χρόνον, pro ἐπὶ πολὺν χρόνον, ad longum tempus: et μετὰ δηρὸν, s. χρόνον, post longum tempus.

ΔΗΝΑ´ΡΙΟΝ, ου, τὸ, denarius: genus numismatis Romani, valens tres obolos et semissem: ut in Pand. tradit Bud. Vide et in Ἀσσάριον.

ΔΗ´ΝΟΣ, εος, τὸ, consilium. † Hes. Th. 236. V. ibi Clericus ubi vult deduci a Phœnicâ voce, significante judicare; et per *judicia* ibi vertit.† (☞ Etymol. ex δὴν derivatum ait, eò quod diu sit consultandum: jubente et poëta Δηρὸν βουλεύειν δ' ἔχε καὶ πολλὰ φρεσί: vel à δάω signif. εὑρίσκω.) Il. δ'. ὅς τοι θυμὸς ἐνὶ στήθεσσι φίλοισιν Ἤπια δήνεα οἶδε. Apud Suid. legitur etiam, Δῆνος, τὸ βούλευμα.

Ἀδηνὴς, (comp.) improvisus. Etym.

Ἀδηνέως, citra consilium, Gal. Ab Hesych. exp. etiam, sine dolo et fraude, simpliciter.

Πολυδηνὴς, consultus, prudens. Hesych.

ΔΗ˜ΡΙΣ, contentio, rixa. Item pugna. Hom. δῆριν ὀφέλλει. Et, δῆριν ἔχοντες μάρναντο. † Hesiod. Asp. 241. et 251. περί τινος.† (Æsch. Ag. 951. Suppl. 417.) ☞ Quidam à δέρω, i. e. cædo, verbero, quidam à δαίω, i. divido, deduci volunt.

Δῆρος, pugna, contentio. Hesych.

Δηριάω, et Δηριάομαι, rixor, contendo. Item pugno, prælior. Homer. [Iliad. Ρ. 734. περὶ νεκροῦ δηριάασθαι. Schol. Μάχεσθαι, φιλονεικεῖν. Μ. 421. δηριάασθον. Schol. φιλονεικοῦσιν. Φ. 467. Schol.] et Apoll. [i. 752. δηριόωντες. Schol. ἀγωνιζόμενοι. iv. 1728. νεῖκος ἐπὶ ταῖς γυναιξὶν Ἀνδράσι δηριόωντας, &c.] Apud eosdem reperitur δηρίσασθαι et δηρινθῆναι, eadem signif. [Apoll. Rhod. Arg. ii. 16. δηρινθῆναι. Schol. Τὸ δὲ δηρινθῆναι, μαχέσασθαι, ἀπὸ τοῦ δηρίομαι· τὸ δὲ δηρίσασθαι, ἀπὸ τοῦ δηρίομαι.]

[Δηρίζω. Orph. Arg. 1273. Ὡς ποτέ οἱ δήριζον ἀδελφεοὶ εἵνεχ' ἵππων. Apoll. Rhod. Arg. i. 1342.]

[Δηρισόμεθα. Theoc. κβ'. 70.]

[Δηρίω. Etymol. Magn. Apoll. Rhod. Arg. ii. 16. Schol. Pind. Olymp. Od. xiii. 62. Ἠδὲ χρόνος ἐν Λέοντος δηρίσαντο στάδιον περὶ πλάδα καλῶν. Schol. ἀντὶ τοῦ φιλονεικήσαντο πλείστους περὶ τῶν ἱερατικῶν ἄθλων, &c. Schol. Nem. Δηρίομαι ἐγὼ μαχήσομαι, φιλονεικήσω πολλοὺς ἀθλήτας θελήσαντας περὶ τοῦ πλήθους τῶν ἀθλοφορημάτων τῶν ἡμετέρων. Nem. Od. xi. 32. Hom. Odyss. Θ. 76. Ὡς ποτε δηρίσαντο Θεῶν ἐν δαιτὶ θαλείῃ Ἐκπάγλοις ἐπέεσσιν. Schol. Δηρίσαντο. διὰ λόγων ἐφιλονείκησαν. Iliad. Ρ. 734. δηρίσασθαι, ut quidam legunt, secundum Cl. Seberum in Indice.]

Composita.

Ἄδηρις, non contentiosus, contentione carens, non controversus. in Epigr.

Ἀδήριτος, idem. apud Nonn. [Suidas, in Lex. I. 51. citat Autorem, cujus nomen tacet. Verba sunt hæc, Τὴν λοιπὴν τῶν πολεμίων ἅπασαν ἀδήριτον παρείληφε. quibus verbis subjungit, ἀντὶ τοῦ ἀμάχως. Hæc stylum Polybii sapiunt, qui lib. 3. c. 93. de Fabio ipsissimis pene verbis inquit: Τὸν μὲν λόφον αὐτὸν ἄκοντα ἀδηρίτως παρεσκεύαζε. Ita Cl. Suidæ Editor. Polyb. Hist. lib. 1. §. 2. pag. 2. μόλις ἔτη δώδεκα κατέσχον αὐτὴν ἀδήριτον. §. 20. τοῖς ἐκ προγόνων ἔχουσι τὴν κατὰ θάλατταν ἡγεμονίαν ἀδήριτον. Lib. 3. §. 3. Τῶν τρόπων Ῥωμαίων — ἀδήριτον μὲν σφίσι παρεσκεύασαν τὴν τῆς Ἀσίας ἀρχήν.]

Ἀδηρίτως, absque contentione. Item sine controversia, absque dubio. [Joseph. de Bell. Jud. lib. 5. cap. 2. §. 4.]

Ἀμφιδηριάομαι, ῶμαι, de re aliqua contendo, decerto. Simonides in suis Iambis de mulieribus. Γυναικὸς εἵνεκ' ἀμφιδηριωμένους.

Ἀμφιδήριτος, victoria: Thuc. [lib. 4. §. 134.] anceps victoria, q. d. utrinque contentiosa.

Καταδηριάομαι, ῶμαι, certo, concerto, contendo.

Λογοδηρία, ἡ, verborum contentio seu pugna, altercatio inanis. apud Athanas.

Πολύδηρις, contentiosus, controversus. vel Πολυδήριτος, valde contentiosus. Oppian. 5. Hal.

ΔΗ´Ω, invenio, Etym. Sed crebrius futuri habet signif. Il. ἰ. Οἴκαδ' ἀποπλείειν, ἐπεὶ οὐκέτι δήετε τέκμωρ Ἰλίου αἰπεινῆς. ubi Eust. δήετε exp. εὑρήσετε, invenietis, et dicit inde deriv. Δηὼ, de qua in fabulis. Sic δήουσι apud Apoll. exp. εὑρίσκουσι: apud quem et δήομεν pro εὕρομεν.

Δηὼ, όος, ἡ, dicta putatur Ceres, παρὰ τὸ δῶ, τὸ εὑρίσκω, quoniam filiam Proserpinam diu et diligenter quæsivit. Alii nominatam putant à δαίω signif. vel καίω, quoniam ardentibus facibus filiam quæsivit: vel σχίζω, quoniam aratro scinditur tellus. Sunt qui diminutivum esse velint, à Δημήτηρ. Apud Athen. l. 10. εἰς πλατὺ στέγαστρον ἀρτὸς παρθένου Δηοῦς κόρης. Apud Aristoph. † Plut. 515.† Δηοῦς καρπὸς, Cereales fruges. Et Apud Soph. Δηοῦς ἐν κόλποις, pro ἐν πεδίοις.

ΔΙΑ´, præpositio, pro varia constructione, varie significat. ¶ Cum genitivo: interdum significat, per: ut Il. γ'. Διὰ μὲν ἀσπίδος ἦλθε φαεινῆς ὄβριμον ἔγχος, transiit per clypeum. Xenoph. in symp. διὰ πυρὸς ἰέναι. In hac signif. nonnunquam à poëtis omittitur, ut Il. β'. Ἔρχονται πεδίοιο μαχεσσόμενοι περὶ ἄστυ, pro διὰ πεδίου. Hanc quoque signif. habet, quum de eo dicitur quod vicem instrumenti præbet: ut Isocrat. in Archid. διὰ τούτων ἡμᾶς πᾶσιν εἶναι φανερούς. interdum subaudiendus relinquitur genitiv. ὅλου seu ὅλης, vel παντὸς seu πάσης, ut, διὰ βίου, pro δι' ὅλου τοῦ βίου. διὰ νυκτὸς pro δι' ὅλης τῆς νυκτός. Interdum tamen διὰ νυκτὸς καὶ ἡμέρας accipitur simpliciter pro νυκτὸς καὶ ἡμέρας, nocte et die. Interdum significat in, ut Xen. Pæd. 4. διὰ πένθους τὸ γῆρας διάγων, in luctu senectutem transigens. Itidem de tempore dictum: ut, δι' αἰῶνος, in ævum vel in æternum. Sic διὰ παντὸς, in perpetuum, in omne tempus, perpetuò, semper. Sic et in his phrasibus: διὰ χειρὸς ἔχω, Lucian. in manu habeo. διὰ τιμῆς ἔχω, apud Herodianum, in honore habeo, διὰ στόματος εἶναι, in ore esse, celebrari. † ἔχειν. Xen. Pæd. 1. 4. 25.† Sic et cum verbis motum significantibus. Thuc. διὰ μάχης ἰέναι, in prælium exire. Et apud Plutarch. διὰ λόγων ἐλθεῖν, venire ad colloquium. Sic et apud Plat. de leg. 7. διὰ φόβου γίγνεσθαι, in metu versari. Aliquando omittitur præpositio in: ut, διὰ πλειόνων, pluribus: δι' ὀλίγων paucis: διὰ βραχέων, brevibus. ¶ Item exp. inter: ut, διὰ πάντων ἄξιος θέας, inter omnia spectatu dignus. Herodot. Sic διὰ νήσων, inter insulas. ¶ Item pro in, ut apud Athen. θρέμματα διὰ γάλακτος καὶ μέλιτος τρεφόμενα. In qua signif. ita usitata est medicis recentioribus hæc præpositio διὰ, ut etiam in nominandis quibusdam pharmacis, eam nominibus agglutinaverint, immutata illorum terminatione. Dicunt enim, διαρρόδων κολλύριον pro διὰ ῥόδων κολλύριον, i. collyrium ex rosis compositum. Itidem verò apud musicos, in harmoniarum appellationibus, sunt qui διὰ accipiant pro ἐκ: ut, διὰ τεσσάρων, διὰ πέντε. Sic διὰ πασῶν, harmonia ex omnibus. Sic et apud Aristot. διὰ ποταμῶν ἀναθυμιάσεις ἀναφέρονται, ex fluviis subvehuntur exhalationes. ¶ Adhibetur etiam significando intervallo loci vel temporis: ut, διὰ πολλοῦ φυτεύειν, longis intervallis, seu longis interstitiis plantare. † Sic Xen. Pæd. 1. 4. 28.† διὰ χρόνου ἑώρακα αὐτὸν, (sub. μακροῦ vel πολλοῦ) longo intervallo eum vidi. διὰ τρίτης, (sub. ἡμέρας) tertio quoque die. διὰ πέντε ἐτῶν, post quinque annos, exactis quinque annis. ¶ Nonnunquam redditur per ablativum. ut, διὰ μέλανος γράφειν τοὺς νόμους, atramento scribere, apud Plut. in Solone. ¶ Nonnunquam redditur per adverb. ut, δι' ἀκριβείας λέγειν, pro ἀκριβῶς, accuratè, exquisitè. Sic, διὰ τάχους, et διὰ ταχέων, celerrimè. ¶ Cum accus. apud poëtas, pro κατὰ, itidem ut διὰ cum genit. Od. ἰ. νύκτα δι' ἀμβροσίην, per almam noctem i. κατά. Sic Od. ἰ. Βῆ διὰ δῶμα, pro ἔβη κατὰ δῶμα. ¶ In soluta oratione ponitur pro, propter, ob: ut, διὰ τοῦτο, et διὰ ταῦτα: δι' ὃ, et δι' ἅ. Sic et δι' ἀρετὴν, propter virtutem, virtutis ergo, apud Plat. † Xen. Pæd. 1. 2. 10. et 1. 2. 15.† ¶ Sæpe apud Atticos accusativum pro genit. habet: ideòque exp. per, † Xen. Pæd. 1. 1. 4. 1. et 1. 1. 4. 16.† aut per ablativum sine præpos. ut Dem. διὰ τοὺς θεοὺς ἐσώθην, pro, διὰ τῶν θεῶν. ¶ In compositione interdum respondet particulæ Latinæ dis: ut, διαφωνῶ, dissonare: διασκεδάζειν, dispergere. In quibusdam verbis sonat, q. d. per medium: ut διεκπλεῖν, per mediam classem hostium erumpere. Interdum vehementiam duntaxat addit. Interdum signif. continuum quid: ut in διαβιόω, διαμένω. Interdum auget. ut, διαισθάνομαι, persentisco. διορῶ, perspicio. Διὰ πρὸ vel διαπρὸ, penitus. Il. ἰ. διαπρὸ δὲ χαλκὸς ἔλασσε, i. ita ut trajecerit. (Cum Gen. Διὰ θεῶν, i. e. διὰ τῆς ἐπικουρίας τῶν θεῶν. Æsch. S. c. Th. 230. Διὰ τέλους. in finem. Eum. 64. πῶς σὺ ἄνας βέβηκεν δι' αἵματος. Eurip. Phœniss. 20. 244. 312. 330. 341. 436. 1029. 1502. subintelligitur. Soph. Tr. 794. 1037. Œdip. Tyr. 827. in ib. 1441. Æsch. Pr. 122. Soph. Tr. 1147. Cum Acc. pro κατά. Æsch. S. c. Th. 31. pro ἀπό. ib. Pr. 371. V. S. c. Th. 862.) ¶ Δία, Jovem, vide in Ζεὺς, Jupiter. Δῖα fœm. ex δῖος, vide δῖος ibidem.

(Δαὶ, pro δή. Æschyl. Ag. 1462. 1494.)

ΔΙΑ´ΔΕΣΜΑ, ατος, τὸ, dicta est à Zoroastre malva hortensis, ut est apud Diosc.

ΔΙΑ´ΖΟΜΑΙ, telam perficio. Pollux διάζεσθαι suo tempore dictum fuisse tradit, quod Attici suo tempore dixerunt, στῆναι τὸν στήμονα καὶ προσφορεῖσθαι. Legitur Judic. c. 16. Etym. vide in Δίασμα.

Δίασμα, τὸ, exp. licium, Judic. c. 16. Derivari dicitur παρὰ τὸ διάζεσθαι positum pro δάζεσθαι per pleonasmum τοῦ ι.

ΔΙΑΙ´ΝΩ, f. ανῶ, humecto, madefacio, irrigo. Il. χ'. Χείλεα μέν τ' ἐδίην', ὑπερῴην δ' οὐκ ἐδίηνε. ☞ Deducitur παρὰ τὸν Δία, i. a dio seu Jove. unde Etymol. dicit propriè significare, ἐκ τοῦ Διὸς βρέχεσθαι.

(Διαίνομαι. Med. Æschyl. Pers. 256. pro δακρύω. 1058. διαίνου δ' ὄσσε. 1069.)

Διαίω, perfundo, madefacio, διυγραίνω, diluo. Bud. ex Theophr. et Diosc.

Δίαμαι, idem, unde ἔξω διάμενος, schol. Aristoph. in Pluto exp. διυγραίνω. Item perfundor, madefio: ut apud Diosc. οἷον διαμένας πολλάκις, madefactas, maceratas.

Δίανσις, perfusio, madefactio, percolatio. Diosc. Item transmissio. vide in comp. ex Ἵημι.

Διερὸς, humidus, madidus, cui humiditas inest. (Æsch. Eum. 263. Theoc. κζ'. 80.) Apud Aristoph. διεροῖς μέλεσι, quæ lacrymis madent. Et, γῆ διερὰ apud Theophr. Apud Hom. διερὸς βροτὸς, cui vitalis quædam humiditas inest.

Δίερα, margines fluminum, et ὄχθαι. Suid.

Composita.

Ἀδίαντον, herba perpetuò virens: alio nomine capillus Veneris. Ideo autem sic vocatur, quod ejus folium perfusum aqua non madescat, sed sicco semper simile sit, teste Plinio et Theophr. Theocr. χλωρόν τ' ἀδίαντον. Et Nic. in Ther. Ἀχραές τ' ἀδίαντον vocat, quoniam οὐ χραίνεται à pluviis et aquis. [Pind. Nem. Ζ. 106. ὃ ἐξέπεμψας καὶ παλαισμάτων αὐχένα καὶ σθένος ἀδίαντον. Schol. ἄνευ ἱδρῶτος.]

Ἀμφιδιαίνω, circum irrigo et perfundo. in Epigr.

ΔΙ´ΑΙΤΑ, ης, ἡ, vitæ seu vivendi institutum, vivendi mos, vitæ genus. (Æsch. Pr. 489. Aristoph. R. 134.) Thuc. l. 2. δίαιταν μεταβάλλειν. Sic et Xen. Et Synes. ep. 148. ἐν μὴ χρήσαντο οἱ διεφθαρκότες τὴν δίαιταν. Item victus. † Δίαιτα μέτρια. Xen. Pæd. 1. 2. 16.† Interdum et pro certa quadam vitam instituendi ratione, quod ad victum corporis attinet. Luc. in Macr. δίαιτα τῇ ἐπιτηδειοτάτῃ πρὸς ὑγίειαν. Et, ἀκριβὴς δίαιτα. Plut. et εὐτελὴς δίαιτα, Xen. quibus opponitur δίαιτα ἐλευθέριος, apud Herodian. l. 4. Dicitur et aliquis esse εὐτελὴς περὶ τὴν δίαιταν, à Plut. Item, σώφρονα καὶ μέτριον τὴν καθ' ἡμέραν δίαιταν, ab Æschin. Dicitur etiam τὰ ἀμφὶ vel περὶ τὴν δίαιταν, interdum pro, δίαιτα: ut apud Luc. et Plut. Item victus ratio à medicis præscripta. Sub hac autem comprehenduntur non tantùm cibus et potio verùm etiam exercitatio, somnus vigilia, et cætera quorum moderatus usus ad valetudinem confert. unde δίαιτα λεπτὴ, ἀκριβὴς, θερμαντικὴ, ἀναληπτικὴ, &c. apud Gal. ☞ Derivari dicitur à nomine δαὶς, δαιτὸς. vel (ut aliis placet) ἀπὸ τοῦ διάω, i. à perspirando: quod διᾷν, quia qui diætam egit, spiritus tantùm alimento est contentus. ¶ Item, habitatio, domicilium. Andocides, ἐπιδημία τῆς μεθ' ἡμῶν πολιτείας καὶ διαίτης. Apud Herodot. Thuc. Plut. ἔχειν δίαιταν, habitare vel vitam degere. † Δίαιταν ποιεῖσθαι. vitam degere vel habitare. Xen. Pæd. p. 233. b.† Dicuntur et bruta suam habere δίαιταν, ut apud Aristot. de mundo. Affertur pro immoratione, ex Strab. lib. 1. ἀλλὰ ταῦτα μὲν μακροτέρας ἐστὶ διαίτης. ¶ Item, arbitrium, ut, δίαιταν ἐπιτρέψαι. Demosth. Et, ἐπιτρέπεσθαι τὴν δίαιταν, Luc. Item, ἀναδέχομαι τὴν δίαιταν, apud eundem in Deorum judicio, i. non accipio delatum arbitrium, arbiter esse volo.

Derivata à δίαιτα, i. vitæ genus, &c.

Διαιτάω, ῶ, alo, nutrio, (sed certo victu et à medicis præscripto) ut, διαιτᾷν νοσοῦντα, apud Gal. Sic et Plut. in Catone, θεραπεύειν καὶ διαιτᾷν τοὺς νοσοῦντας οἴκοι. (Theoc. ιε'. 34. pro statuo. Philostr. l. 2. c. 39. l. 3. c. 25.)

Διαιτάομαι, ῶμαι, vitam dego, agito, dego. Thuc. 2. ἡμεῖς δὲ ἀνειμένως διαιτώμενοι. Dicitur et de brutis: unde τὰ καθ' ὕδατος διαιτώμενα ζῶα, apud Luc. Aliquando peculiarius ad victum refertur: ut, μετρίως διαιτώμενοι, Xenoph. qui frugi victu utuntur. Et, δίαιταν διαιτώμενος μοχθηρὰν, Plat. in Epist. intemperanter vivens. Item cum accusat. pro edere. apud Bas. πάντες τὰ κάτω διῃτῶντο. ¶ Item pass. certa illa victus ratione alor: apud Galen. Item pro τρέφεσθαι, ali, de avibus. Bas. dixit, γυψὶ δὲ σύνηθες ἐπὶ νεκρῶν διαιτᾶσθαι. Affertur et pro ἐνδιαιτάομαι. ex Thucyd.

Διαιτέομαι Ionicè pro διαιτάομαι: ut apud Luc. δίαιταν διαιτέοντο, vitam agebant.

Διαίτημα, τὸ, vitæ institutio et disciplina, vitæ genus quod quisque sequitur. Et, διαιτήματα plur. vitæ instituta, apud Thuc. l. 1. [§. 6. σημεῖον δ' ἐστὶ ταῦτα τῆς Ἑλλάδος ἔτι οὕτω νεμόμενα, τῶν ποτε καὶ ἐς πάντας ὁμοίων διαιτημάτων.] Pro victus ratione affertur ex Xen. et Gal.

Διαιτητικὴ τέχνη in medicina est, q. d. ars victus ordinatoria, ars ordinandi victus. de qua lege Gal.

Composita.

Ἁβροδίαιτα, ἡ, vita delicata, vita mollis, vitæ mollities seu lautitia, delicata seu lauta victus ratio. Suid.

Ἁβροδίαιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, vitam mollem agens, molliter vivens, delicata seu lauta victus ratione utens. Æschyl. in Pers.

Ἁβροδιαιτάομαι, ῶμαι, vitam mollem et delicatam ago: delicata victus ratione utor.

Ἀγροδίαιτος, (ὁ ἐν ἀγρῷ διαιτώμενος) in agro vitam agens, aut agrestem seu rusticam vivendi rationem sectans.

Gell. l. 1. c. 5. ponitur pro, rusticus, i. inscitus, illepidus: quod rusticum vitæ genus tale sit.

Ἐκδιαιτῶμαι, licentiosè vivo, insolenti quodam et minimè laudabili vitæ genere utor. Item in luxum effusus sum, luxuriosè vivo, ut Bud. interp. apud App. in Libyco: unde ἐκδεδιῃτημένος exp. etiam [illegible]. Apud Thuc. l. 1. εἴ τι πῃ ἐξεδιῄτητο τῶν καθεστώτων νομίμων, i. descivisset seu defecisset à patria disciplina. Philo, πρὶν ἐκδιαιτηθῆς τὰ πάτρια, prius quam à patriis institutis descivertis. Idem dixit, ὅταν εἰς ἀναρχίαν ἐκδιαιτᾶσθαι.

Ἐκδιαίτησις, q. d. discessio à diæta: mutatio instituti vitæ in pejus. Apud Phil. ἐκδιαίτησις τῶν πατρίων, defectio à disciplina patria. Item vita in luxum effusa.

Ἐκδιαίτησις, victus licentiosus, luxuriosa vitæ ratio. Plut.

Ἐπιδιαίτησις, pro ordinatione victus, aff. ex Diosc. 4.

Εὐδίαιτος, qui victu parabili est contentus, homo frugi. Xen.

Ἰσοδιαιτία, æqualitas victus, seu similitudo in victu.

Ἰσοδίαιτος, æquali seu pari cum alio vel aliis victu utens, aut simili vitæ genere utens. [Thucyd. Hist. lib. 1.]

Λιτοδίαιτος, vili et tenui assuetus victui. Τὸ λιτοδίαιτον, victus tenuis, seu victus tenuitas et frugalitas.

Μεταδιαιτῶ, vitæ genus commuto. apud Luc.

Ὀλιγοδίαιτος, modico contentus circa victum seu in victu. Athen.

Ὁμοδίαιτος, qui eodem victu, seu eodem vitæ genere utitur: ut, ὁμοδίαιτος ἅπασι, apud Luc. Exp. et convictor: item contubernalis. Exp. et sodalis, apud Greg.

Παραδιαιτᾶσθαι, convivere alicui, versari apud aliquem. Suid.

Προδιαίτησις, præparatio per diætam, seu diætæ præmissio. [Lucian. Necyom.]

Προσδιαιτάω, ῶ, victito apud.

Προσδιαίτησις, victus et conversatio cum aliquo.

Σκληροδίαιτος, qui durum vitam vivit, qui victu utitur non molli nec delicato, sed duro. Dicitur etiam σκληροδίαιτος βίος, victus durus seu vita dura. Phil. de vita Mosis.

Derivata ex δίαιτα, i. habitatio.

Διαιτῶμαι, habito, commoror, versor, diversor. Thuc. l. 2. ἐν τοῖς ἀγροῖς διαιτᾶσθαι. Et, ἐν Βοιωτοῖς διῃτᾶτο, apud Bœotios degebat.

Διαιτητήριον, ου, τὸ, locus vel pars domus ubi habitamus. Xenoph. in Œcon.

Composita.

Ἀδιαίτητος, à Suida exp. alienus, insuetus.

Ἐνδιαιτῶμαι, inhabito. [Herodot. Hist. lib. 8. cap. 41. λέγουσι οἱ Ἀθηναῖοι ὄφιν μέγαν φύλακα τῆς ἀκροπόλιος ἐνδιαιτᾶσθαι ἐν τῷ ἱρῷ.]

Ἐνδιαίτημα, locus qui inhabitatur, habitatio. Basil. πάντων τῶν ἐν γενέσει καὶ φθορᾷ ἐπιτήδειον ἐνδιαίτημα.

Συνδιαιτῶμαι, cohabito, contubernalis sum. Plut. in Lyc. Sic Chrys. ἀγγέλοις συνδιαιτᾶσθαι.

Συνδίαιτος, convictor, is cum quo vivimus. Luc.

Συνδιαίτησις, cohabitatio, eadem vivendi ratio. Plut.

Συνδιαιτητὴς, contubernalis.

Derivata ex δίαιτα, i. arbitrium.

Διαιτάω, ῶ, arbitror, sum arbiter. Plut. in Cam. ἀπεδίδοσαν τῆς βουλῆς ἐκείνῃ τὸ κρῖναι καὶ διαιτῆσαι ταῦτα. Et cum dat. personæ. Dem. διῄτα ἡμῖν ὁ Στράτων, qui nobis arbiter erat controversiæ. Interdum pro conciliare et componere discordiam. itidem cum dat. apud Appian.

Διαιτήσιμος, arbitrarius, ex Isæo.

Διαιτητὴς, arbiter. Aristot. Rhet. l. 1. et Dem. [Herodot. Hist. lib. 5. cap. 95. Μυτιληναίους δὲ καὶ Ἀθηναίους κατήλλαξε Περίανδρος——τούτῳ γὰρ διαιτητῇ ἐπετράποντο. κατήλλαξε δὲ ὧδε. Demosth. Orat. adv. Midiam. Orat. c. Dionysod.]

Διαιτητήριον, locus in quo judicant arbitri.

Composita.

Ἀποδιαιτῶ, dicitur arbiter, i. absolvere. Demosth. ὅτι ἀποδιῄτησέ μου ὁ διαιτητής. Idem, ἀποδιαιτῆσαί μου τὰς δίκας τὸν διαιτητὴν, absolvisse me controversiis.

Δυσδιαίτητος, cujus arbitrium difficile est: de quo arbitrari difficile est.

Εὐδιαίτητος, de quo arbitrari facile est. Strab. l. 8.

Καταδιαιτῶ, dicitur arbiter, i. condemnare. Demosth. in Mid. τὴν δίκην ἣν καταδεδιῄτητο, ταύτην ἀποδεδιῃτημένην ἀποφαίνειν, ut arbitrium illud damnatorium in absolutorium verteret. Et, ἐρήμην καταδιῄτησεν αὐτοῦ.

Καταδιαιτᾶσθαι, pro obtinere et vincere arbitrium. Idem Dem. οὔτ᾽ ἔφη με καταδιαιτήσασθαι τὴν δίκην αὐτοῦ, negavit me arbitrium vicisse contra eum.

ΔΙΑΜΠΑ'Ξ, in totum, καθόλου, διὰ παντός. Hesych. et Suid. (Æsch. Pr. 65. Suppl. 557. 952.) Exp. etiam, utrinque. Luc. διελαύνεται διαμπὰξ ἄχρις ἐπὶ τὸν πυγών. Idem quod διαμπερὲς et διαμπερέως.

ΔΙΑΤΤΑ'Ω, ῶ, exp. διασήθω, percribro. Etym. dicit Atticum esse, derivatumque à σῶ. Gal. ad Glauc. l. 2. διαττᾶν ἀπεκρίθη τὸ πίτυρον. Idem l. 3. κατὰ τόνους, καθάπερ καλῶς κοσκινόμενόν τε καὶ διαττώμενον, καὶ λικμώμενον. [Plat. Sophist. Τὰ τοιάδε, οἷον διηθεῖν τε λέγομεν καὶ διαττᾶν, καὶ βράττειν, καὶ διακρίνειν.]

Προδιαττάω, ῶ, (comp.) prius cribro, prius per cribrum transmitto, incerniculo præpurgo. Gal. ad Glauc. 2. ἀλλὰ προδιαττῶντες ἀποκρίνουσι τὸ πίτυρον, sed prius incerniculo furfures secernunt.

ΔΙΔΑ'ΣΚΩ, F. άξω, P. αχα, doceo. Od. Θ. Ἤ σέ γε Μοῦσ᾽ ἐδίδαξε Διὸς παῖς, ἢ σέ γ᾽ Ἀπόλλων. Xen. Hell. 2. τοὺς μὲν διδάξαι, τοὺς δὲ ἀναμνῆσαι ὑμῶν βούλομαι. Idem, τὰ συμφέροντα διδάσκειν τοὺς πολίτας. Interdum dicitur, διδάσκω σε περὶ τούτου: ut Aristoph. in Nub. εἰδέναι περὶ τοῦ πατάγου καὶ τῆς βροντῆς μ᾽ ἐδίδαξας. † Διδάξας τοῦτο μαθήσει: hoc docens memineris. Aristoph. Nub. 822. Ἔχετε παντός τι ἡμᾶς διδάσκειν ὡς ἀληθείᾳ. Xen. Pæd. l. 4. p. 92. b. Cum περὶ 1. 6. 12.† Interdum etiam dicitur, πόσου διδάσκει, quanti docet. Sic, διδάσκω μισθοῦ, mercede doceo, Luc. Διδάσκειν δρᾶμα, fabulam edere in theatro aut aliàs publicè. fabulam docere. Bud. ex Athen.

Διδάσκομαι, doceor, disco. [Æsch. Ag. 552. Ch. 116. 226.] Aristoph. in Nub. διδάξομαι αὐτὸς βαδίζων εἰς τὸ φροντιστήριον. Interdum est, docendum loco, vel mando, quo sensu dicitur pater διδάσκεσθαι filium. Plat. in Protag. εἰ τὰ μὲν ἄλλα διδάσκονται τοὺς υἱεῖς. Sic utuntur et Xen. ac Aristoph. Item certior fio, edoceor. Paus. in Lac. καὶ παρὰ τὸν [illegible] ἐλθόντες διδάσκονται τὴν ἅλωσιν τῆς Σπάρτης. Item in media voce pro διδάσκω, apud Aristoph. Et Luc. διδάξομαί σε ῥητορεύειν.

Δίδαγμα, τὸ, documentum. Aristoph. in Nub. † 668 † et Xen. de arte eq.

Δίδαξις, doctrina, i. ipsa docendi actio. Greg. [Eurip. Hec. 600. Ἔχει γε μήν τι καὶ τὸ θρεφθῆναι καλῶς, Δίδαξιν ἐσθλοῦ.]

Διδακτὸς, οῦ, ὁ, doctus. Joh. 6.

Διδακτὸν, τὸ, quod doceri potest. Isoc. contra Soph. μηδεὶς οἰέσθω με λέγειν ὡς ἔστι δικαιοσύνη διδακτόν. Item quod disci potest. Plut. de fort. τὰ μὲν διδακτὰ μανθάνω, τὰ δ᾽ εὑρετὰ ζητῶ. Item quod docere licet, docendum. Soph. in Trachin. δίδαξον, μῆτερ, εἰ διδακτά μοι. Sic Plut. in symp. μόνοις ἐστὶ ῥητὰ καὶ διδακτὰ, &c. solis dicenda sunt et docenda.

Διδακτικὸς, aptus ad docendum, docendi artifex et peritus.

Δίδακτρον, ου, τὸ, præmium quod magistro doctrinæ nomine redditur. Minerval Latini appellabant.

Διδακτήριον, ου, τὸ, documentum. Hippoc. de victu in morbis acut.

Διδαχὴ, ἡ, doctrina, instructio, admonitio. Thuc. [lib. 1. § 121. ὃ γὰρ ἡμεῖς φύσει ἔχομεν ἀγαθὸν, ἐκείνοις οὐκ ἂν γένοιτο διδαχῇ. Herodot. Hist. lib. 5. cap. 70. ταῦτα δὲ πέμπων, ἔλεγε ἐκ διδαχῆς τοῦ Ἰσαγόρεω. 2 Epist. ad Timoth. iv. 2. παρακάλεσον ἐν πάσῃ—διδαχῇ. ἔσται γὰρ καιρὸς ὅτε τῆς ὑγιαινούσης διδασκαλίας οὐκ ἀνέξονται, &c.]

Διδάσκαλος, ου, magister, propriè literarum aut morum. Luc. διδάσκαλος τοῦ καιροῦ. Item pro quolibet qui rem aliquam docet: ut, διδάσκαλος τῶν καλῶν ἔργων, Isoc. διδάσκαλος τοῦ μὴ ψεύδεσθαι, Xen.

Διδασκαλία, ἡ, doctrina, disciplina, instructio. Xen. Pæd. 8. αὕτη γὰρ ἀρίστη διδασκαλία. Διδασκαλίαν ποιοῦμαι, et διδασκαλίαν παρέχω. Thuc. doceo.

Διδασκαλικὸς, q. d. magistralis aut doctorius: ut, διδασκαλικοὶ λόγοι, apud Xenoph. Apom. l. 1. Item qui docendi artifex est et peritus. Plat. in Gorg. διδάσκαλος ῥήτωρ. Τὸ διδασκαλικὸν, docendi modus seu ratio.

Διδασκαλικῶς, modo doctorio, more eorum qui docent in scholis. Polyb. in fragm.

Διδασκάλιον, ου, τὸ, merces docendi, præmium quod discipulus magistro doctrinæ nomine reddit. Idem quod δίδακτρον. Plutarch. in Alex.

Διδασκαλεῖον, ου, τὸ, locus ubi docetur, gymnasium, schola. Thuc. διδασκαλεῖον παίδων. Xen. Pæd. 3. δικαιοσύνης διδασκαλεῖα. † et 1. 2. b. et 15.†

Διδασκέω, ῶ, idem quod διδάσκω. Hesiod. αὐτὰρ Ἀθήνην Ἔργα διδασκῆσαι.

Composita: ac primùm cum præpos.

Ἀναδιδάσκω, iterum doceo, aut perdoceo. Phil. de mundo, φθόνος δὲ οὐδεὶς ἀναδιδάσκειν. Utitur et Aristoph. in Pluto.

[Ἀντιδιδάσκω. Appian. Alex. de Bell. Civ. lib. 5. ὁ δὲ ἀντεδίδασκεν αὐτοὺς ὅτι αὐτῷ μὲν καὶ Ἀντωνίῳ πάντα εἶναι φίλια καὶ κοινὰ, &c. Aristoph. Vesp. 1401. Λᾶσός ποτ᾽ ἀντεδίδασκε καὶ Σιμωνίδης.]

Ἀποδιδάσκω, dedoceo. sicut ἀπομανθάνω, dedisco.

Ἐκδιδάσκω, edoceo. Bud. ex Antiph. ὁ γὰρ χρόνος καὶ ἡ ἐμπειρία τὰ μὴ καλῶς ἔχοντα ἐκδιδάσκει τοὺς ἀνθρώπους. (Aristoph. R. 64.) † Nub. 237. ἴθι μ᾽ ἐκδίδαξον.†

Ἐκδιδάσκομαι, edoceor seu disco: ut, ἐκδιδάσκομαι τὴν Ἑλλάδα γλῶσσαν, lingua Græca imbuor. Item, edocendum loco vel curo: ut apud Eurip. in Med. Παῖδας περισσῶς ἐκδιδάσκεσθαι σοφούς. (cum Gen. Soph. Tr. 951. 1262.)

Ἐπεκδιδάσκω, (decomp.) amplius doceo et demonstro. Plutarch. in Sol. et Plat. in Protag.

Ἐνδιδάσκω, doctrina imbuo.

Μεταδιδάσκω, dedocens priora, nova doctrina imbuo. Plut. an seni admin. resp. (Philostr. l. 1. c. 15.)

Προδιδάσκω, prius doceo. Thuc. l. 2. μὴ προδιδαχθῆναι μᾶλλον λόγῳ πρότερον ἢ ἐπὶ ἃ δεῖ ἔργῳ ἐλθεῖν. Media etiam vox pro activa usurpatur. Aristoph. in Pluto, Ὁ γὰρ ἱερεὺς αὐτοῦ με προὐδιδάξατο. (doceo, persuadeo. Soph. Aj. 163. Tr. 694.)

Composita ex διδακτός.

Ἀδίδακτος, ου, ὁ καὶ ἡ, indoctus. Phocyl. Ἀδίδακτον, etiam dicitur, quod aliquis ab alio doctus non est: ut, ἀδίδακτον τῆς φύσεως δῶρον, apud Luc. de hist. scrib.

Ἀρτιδίδακτος, non ita pridem doctus seu edoctus: qui nuper seu recens didicit. Appian. lib. 3. belli civil. τῶν Ἑλληνικῶν ἀρτιδίδακτος ὤν.

Αὐτοδίδακτος, qui sua ipsius industria rem aliquam didicit, quasi à se ipso doctus. Od. χ'. et apud Xen. A Bud. exp. sunapte natura aliquid faciens. (Æsch. Ag. 1001.)

Αὐτοδιδάκτως, Bud. exp. naturæ instinctu.

Δυσδίδακτος, qui ægrè discit, qui est stupido ingenio. Hippocr. ep. ad Demag.

Θεοδίδακτος, à Deo doctus, divinitus institutus. 1 Thess. 4.

Μητροδίδακτος, à matre edoctus, à matre eruditus. Suid.

Νομοδιδάκτης, ου, ὁ, legis doctor.

Composita ex διδάσκαλος.

Ἀσωτοδιδάσκαλος, luxuriosorum magister, apud Athen. l. 6.

Γεροντοδιδάσκαλος, senis vel senum præceptor, qui docet senes discipulos. Apud Plat. in Euthyd.

Γραμματοδιδάσκαλος, qui literas docet, ludimagister. [Diog. Laert. lib. 10. § 2.]

Γραμματοδιδασκαλίτης, idem.

Γραμματοδιδασκαλεῖον, ludus literarius. Plat. et Luc.

Δημοδιδάσκαλος, populi doctor. Item peculiari signif. concionator Ecclesiasticus, apud Synes.

Διθυραμβοδιδάσκαλος, dithyramborum poëta. [Aristoph. Pac. 828. Οὐκ, εἰ μή γε που ψυχὰς δύ᾽ ἢ τρεῖς διθυραμβοδιδασκάλων.]

Ἐρωτοδιδάσκαλος, amoris præcepta seu artem amandi tradens, amandi præceptor. [Athen. Deipn. lib. 5.]

Ἑτεροδιδασκαλέω, ῶ, f. ήσω, alia et diversa ab illis quæ antè tradita sunt doceo, nova doceo. 1 ad Tim. 1. Utitur et Basil. et Chrysost. et Theodor. in hist. Eccl.

Ἱεροδιδάσκαλος, qui sacra docet, qui ea docet quæ ad sacrorum ritus pertinent. Item qui ad sacra initiat.

Κακοδιδασκαλέω, ῶ, mala doceo. * Argum. ad Aristoph. Nub.*

Καλοδιδάσκαλος, qui honesta docet.

Κυκλιοδιδάσκαλος, magister carminum quæ κύκλια dicuntur.

Κωμῳδοδιδάσκαλος, comœdiæ scriptor: comicus poëta.

Κωμῳδοδιδασκαλία, doctrina de comœdia.

Λογοδιδάσκαλος, dicendi magister, artis dicendi magister.

Νομοδιδάσκαλος, legis doctor, Luc. c. 5.

Ὀρχηστοδιδάσκαλος, saltator, qui saltatoriam artem docet. Xen. in symp. et Athen. l. 1.

Τραγῳδοδιδάσκαλος, qui tragœdias docet.

Τραγῳδιοδιδάσκαλος, pro eodem. apud Luc.

Ὑποδιδάσκαλος, qui præceptori subest in docendi officio.

Χοροδιδάσκαλος, chori magister, qui docet eos quos in chorum recepit, quomodo canere debeant et quomodo saltare. Arist. Pol. 3. c. 9. Plat. de leg. et Dem. in Mid.

Χοροδιδασκαλία, munus illud chorodidascali. Et pro peritia chori, affertur ex Xen.

Ψευδοδιδάσκαλος, falsus doctor: qui doctoris titulum falsò sibi arrogat: vel etiam qui mendacia et falsa docet. 2 epist. Pet. c. 2.

ΔΙ'ΔΥΜΟΣ, ὁ καὶ ἡ, geminus, duplex. (παρὰ τὸ δὶς, inquit Etymolog.) Odyss. τ'. Αὐλοῖσιν διδύμοισι, duplicibus fistulis. Soph. διδύμαν χερῶν, duplicium manuum. Gregor. Nazian. ὁ δίδυμος ἀκτὶς, geminus radius. Item δίδυμοι dicuntur duo, qui uno partu editi sunt. ut Iliad. ψ'. de duobus Actoris filiis, Οἱ μὲν ἔσαν δίδυμοι. (ita enim quidam accipiunt: alii autem simpliciter pro δύο.) A poëtis et astronomis Castor et Pollux vocantur δίδυμοι. Et, οἱ ὄρχεις, testes, honestiore (ut ait Gal.) vocabulo δίδυμοι appellantur, quia gemini sunt. Unde διδύμων σκληρίαι, et διδύμων φλεγμοναὶ, apud Dioscoridem. Dicitur et neutro genere δίδυμα, de gemino partu, seu gemina prole uno partu edita. Plut. in consol. ad Apollon. τὰ γὰρ δίδυμα τὴν ἐναντίωσιν μάλιστα παρεμφαίνει. Fœminino genere Διδύμη dicitur radix ejus herbæ, quæ et ὄρχις nominatur; ut testatur Galenus in Lex. Hippocrat. Traditur enim herba illa habere radicem βολβώδη, διπλῆν, ὄρχεσιν ἴσην. Unde et δίδυμος seu δίδυμοι nominatur.

Διδυμότης, ητος, ἡ, duplicitas, gemina natura, seu geminitas. Exp. et geminatio. [Plat. Phileb. ὡς εἰσὶ δύο ἀριθμητικαὶ, καὶ ταύταις ἄλλαι δύο τοιαῦται ξυνεπόμεναι τέχναι, τὴν διδυμότητα ἔχουσαι ταύτην, ὁμώνυμοι δὲ μετειληφυῖαι.]

Διδυμάονες dicuntur iidem qui δίδυμοι, gemini seu gemelli, gemina proles, uno partu editi. Il. π'. Ὕπνῳ καὶ Θανάτῳ διδυμάοσιν. Et simpliciter pro δύο, duo, seu duplex, ut apud Nonn. διδυμάονες ἰχθύες, duo pisces. † In duali occurrit Hesiod. Asp. 49.†

Διδυμεύω, geminos seu gemellos habeo, geminam habeo prolem, ut in Cantic. c. 4.

Διδύμιος, vide in Δίδυμος.

Composita.

Ἐπιδιδυμὶς, est propria et intima testium tunica, et illis omni ex parte contigua, dura, crassa, et admodum valida. Sic dicta, quòd testiculo, quem δίδυμον vocant, superinducta sit. Vide Gal. de semine l. 1. et in lex. Hippoc.

Τετράδυμος, quadrigeminus. Strabo (de mulieribus Ægyptiis) τετράδυμα τίκτει, quadrigeminos fœtus edunt.

Τρίδυμοι, tergemini: ut, τριδύμους τίκτειν dicitur, quæ triplicem edit partum.

ΔΙΔΩΜΙ, (fut. δώσω) dono, do, ut Od. ι'. Χρυσοῦ μέν οἱ δῶκ' εὐεργέος ἑπτὰ τάλαντα, Plat. in Themist. ἐκεῖνο δὲ σοφίας ἀρετῆς δίδωσιν. Xen. Pæd. 4. δίδωμί σοι ἐμαυτὸν τὸν ἱκέτην καὶ σύμμαχον. Exponit. etiam concedo, permitto: ut Liban. παραχωρεῖν ὁ νόμος δίδωσι, lex illi concedit vel permittit. Synes. ταῖς αἰτούσαις αὐτοῦ δέδωκε τὸ πᾶσιν ἀκριβῶς ἐκφάνθαι. Idem, καὶ εἴ μοι δῴης εἰπεῖν πάτερ συγκεχωρήκατε. ¶ Item (de fœmina dictum) do nuptum seu nuptui, do in matrimonium, ut Il. ζ'. δῶκε δ' ὅγε θυγατέρα ἥν. Sic Thuc. 2. ἀδελφὴν ἑαυτοῦ δίδωσιν. Apud Herodot. ἐδίδοσαν καὶ ἤγοντο ἐξ ἀλλήλων, ultrò citroque matrimonia contrahebant. (Δοὺς dicitur qui Virg. dat nupt. Eurip. Med. 288.) ¶ Item do, id est, trado vel offero, porrigo. Herodian. l. 1. εἰώθει γὰρ αὐτῷ κεράσαι τε καὶ δοῦναι τὸ πρῶτον πιεῖν, primum illi miscere atque offerre poculum. Plato in Prot. οὗτοι τὰ γραμμάτια διδόασι, id est, tabellam porrigunt. Et, δοῦναι εἰς χεῖρας, Aristoph. tradere in manus. ¶ Est etiam, dedo, ut Thuc. 2. ἔδοσαν ἑαυτοὺς Ἀκαρνᾶσι. ¶ Dicitur etiam πληγὰς δίδωμι, plagas infligo, Plat. de leg. Sic Il. ά. ἄλγε' ἔδωκεν. Et (inversa constructione) Od. ζ'. ἄλγεσιν ἔδωκεν, tradidit doloribus. (δίδωμι infligo. Æsch. Pers. 455. δίκην δοὺς. Eurip. Phœniss. 21. 309. 419. 438. 580. 613. λόγον δοῦναι, perpende. Soph. Œdip. Tyr. 591. Tr. 1133. 1101. Philostr. l. 1. c. 7. et 17.) † δίδωμι λόγον, reddo rationem. Xen. Pæd. 1. 4. 3. ἂν θεὸς εὖ διδῷ, si Deus bene det, Deo juvante. l. 3. p. 69. a. δίδωμι ὑμῖν βουλεύσασθαι: do (i. e. potestatem facio) vobis consulere. l. 3. p. 72. c.†

Δίδομαι, donor, trador, &c. Herodian. l. 8. ἐδίδοντο τῷ ῥεύματι, projiciebantur in flumen.

Δόμα, τὸ, donum, apud Plut. in apophth. et Matth. ac Paulum.

Δόσις, εως, ἡ, donatio, largitio, donum, munus. (Eurip. Phœniss. 713. Æschyl. Ag. 1023. Ch. 93. Soph. Œdip. Tyr. 1355.) Hom. Plat. Isocr. ¶ Item pro congiario, apud Herodian. ¶ Item pro eo quod vulgò medicis dicitur Gallicè *la dose*, Gal. et Ægin.

Δοτὴρ, ῆρος, ὁ, (et Δότης, ου, ὁ,) dator, donator. Xen. Pæd. 8. ἐπιτηδευμάτων δοτῆρες.

Δότειρα, ἡ, datrix, donatrix, Hesiod. in Erg. θανάτοιο δότειρα.

Δοτὸς, οῦ, ὁ, qui dari potest.

Δοτικὸς, ad dandum propensus. A Bud. exp. largitor, profusus, Aristot. Apud grammaticos δοτικὴ πτῶσις, dativus vel dandi casus.

Διδῶ, ῶ, idem quod δίδωμι: unde διδοῦσιν, Od. ν'. et διδοῦν, Od. ά. et alia.

Δὼς, ἡ, (poët. indecl.) idem quod δῶρον seu δόσις. Hesiod. in Erg. Δὼς ἀγαθή.

Δώτης, donator, qui donat, vel donare solet. apud Hesiod.

Δωτὴρ ac δώτωρ, pro donatore à poëtis itidem, et frequentius quidem quàm δότης: unde passim legitur. Sed δωτῆρες ἐάων. † Hesiod. Theog. 46.† Sic et δῶτορ ἐάων, Od. θ'.

Δωτίνη, ἡ, donum, ut Od. ι. δοίης δωτίνην.

Δωτινάζω, dona recipio, Herodot. [lib. 2. cap. 180. πλανώμενοι δὲ οἱ Δελφοὶ περὶ τὰς πόλιας, ἐδωτίναζον.]

Δώσων, qui quum semper pollicetur se donaturum, dicens δώσω, nunquam donat: atque ita cognominatum fuisse Antigonum regem tradit Plut. Vide Erasm. in prov. *Doson.*

Composita, ac primùm cum præpos.

Ἄδοτος, qui indotatus est, cui nil datum est. Hom. in hymno in Merc.

Ἀναδίδωμι, emitto, reddo, produco: propriè, quasi sursum do. Plut. in Cam. καρπὸν ἀναδίδωσι. Item in Themist. ἀναδίδωσιν ἱερεῖα. Apud Basil. in Hexaëm. ἀναδίδωσιν ἡ πηγὴ τὸ ὕδωρ, exp. fons scatet aqua. Dicitur et absolutè, ut, ἀναδιδοῦσι πηγαὶ, apud Herodot. erumpunt fontes, vel scatent. ¶ Item pro distribuere interdum capitur. ¶ Item pro, reddere, id est, restituere: in Pand. sæpe, inquit Bud. Sic et apud Luc. ἀναδοῦναι τὰ στοιχεῖα. ¶ Ἀναδιδόναι ψῆφον, inquit Bud. permittere ut sententiam dicant. Pertinet etiam ad ferculorum missus, pro, convivio apponere, inquit Bud. ex Athen.

Ἀνδίδωμι, pro ἀναδίδωμι. Pind.

Ἀναδίδομαι, pass. idem quod ἀναδίδωμι quum est neutrum; ut apud Luc. ἀναδοθῆναι πηγὴν ἰάσεων, pro ἀναδοῦναι, id est, erumpere vel scatere. Dicitur etiam de igne; ut, ἀναδοθεῖσα φλὸξ, flamma quæ erupit, vel flamma excitata. ¶ Item distribuor, Alex. Aphr. Probl. lib. 1. ἡ ξανθὴ χολὴ εἰς ὅλον ἀναδοθῇ τὸ σῶμα, flava bilis per totum corpus distributa est. Est (inquit Bud.) verbum medicinale, pro, distribui per membra.

Ἀνάδοσις, productio, item eruptio quæ sursum versus fit. Aristot. de mundo. A quibusdam exp. etiam, scaturigo, pullulatio, apud Greg. ¶ Item distributio. Apud Dion. Areop. Apud medicos distributio quæ fit per membra, digestio. Alex. Aphr. Probl. l. 1. Sic et ἀνάδοσις σιτίων. Item (ut inquit Bud.) distributio quæ fit in convivio, distributio ferculorum in conviviis, ferculorum structura. Athen. l. 5. ἀνάδοσις ἐγίνετο κατ' ἄνδρα δαψιλὴς βρωμάτων.

Ἀνάδοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, redditus: ut, ἀνάδοτος ὤν, apud Thucyd.

Ἀναδοτικὸς, οῦ, ὁ, distributivus, ut, ἀναδοτικὴ κοιλία τῶν τροφῶν, apud Greg. venter alimentorum distributivus.

Decomp. Δυσανάδοτος, cui contr. εὐανάδοτος. Athen.

Εὐανάδοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui facilè digeritur et in membra distribuitur. Diosc. et Athen.

Συναναδίδομαι, quasi unà distribuor, vel unà digeror. Aphr. in Probl. συναναδίδοται τῷ αἵματι καθ' ὅλον τὸ σῶμα.

Ἀντιδίδωμι, do vicissim, rependo, ut apud Xen. Pæd. 8. Apud Philost. ἀντιδόντες τὸν ἔλεον τοῦ ἐλέου, commiserationem pro commiseratione rependentes. Apud Greg. dicitur Christus λύτρον ἑαυτὸν ἀντιδιδοὺς ἡμῶν, qui se redemptionis pretium dat pro nobis. (Ἀντιδοῦναι. Æsch. Ch. 496. Eum. 264. 987.)

Ἀντίδοσις, retributio, remuneratio. Capitur in bonam et in malam partem. [Xenoph. Œconom. cap. 7. § 3. ὅταν γέ με εἰς ἀντίδοσιν καλῶνται τριηραρχίας, &c. Lege omnino Suidam in Lex. i. 222. et J. Poll. Onomast. lib. 6. § 177. Demost. Orat. in Philip. τριηραρχεῖν ἅμα ἀπαιτούμεθά τι, καὶ τριηράρχους καθίσταμεν, καὶ τούτους ἀντιδόσεις ποιούμεθα. adv. Midiam. adv. Phænipp.]

Ἀντίδοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, vicissim datus, contrà datus, repensus pro alio, apud Nonn. Item qui remedii gratia contra malum quodpiam datur aut adhibetur. Epigr. l. 2. Τοῦτο γάρ ἐστι κακοῦ φάρμακον ἀντίδοτον. Ἀντίδοτος, ἡ, (subaud.) antidotum, (q. d. contrà datum) medicamentum quod datur adversus malum aliquod corporis, ut certam vim ad illud propulsandum habens. Præcipuè autem ἀντίδοτοι sunt quæ dantur adversus venena. Alex. Aphr. l. 1. probl. et Diosc. lib. 1.

Ἀποδίδωμι, reddo, retribuo, persolvo. Aristoph. in Nub. εἰ μὴ ἀποδώσεις τἀργύριον. Idem in Ran. ἀπόδος τὸ κῴδιον. Xen. Pæd. 8. τῇ γῇ ἀποδοῦναι τὸ σῶμα, reddere corpus terræ. ἀποδοῦναι χάριν, apud Isocr. in Archid. referre gratiam. † Cum dat. personæ. Xen. Pæd. 1. p. 28. d. γράμματα, literas alicui tradere, reddere. l. 4. p. 107. c. et p. 108. b.† ¶ Aliquando simpl. exp. do, apud Hom. Sic et, ἀποδοῦναι ὅρκον, apud Dem. pro cor. dare jusjurandum. ¶ Capitur et pro, attribuo, assigno et tribuo, ut tradit Bud. ex Plat. et Aristot. Sic et Plut. in Themistocl. ἀπέδοσαν αὐτῷ τὰ πρωτεῖα, primas partes ei tribuerunt. Item pro defero vel refero, ut apud Plat. de leg. ἀποδίδωμι ἐς τὸν δῆμον, defero ad populum. Item, ἀποδιδοὺς εἰς τοὺς κριτὰς τὴν κρίσιν, deferens vel referens ad judices. Item pro tribuo, id est, permitto seu concedo. Cum infin. ut Xen. Pæd. 7. ἀποδίδωμι δὲ γυναῖκά τε ἔχειν ἣν εἶχες καὶ τὰς θυγατέρας. Item edo, promo, Aristot. de gen. an. l. 2. καὶ τὸ ἔργον αὐτοῦ εὖ ἀποδίδωσι. ¶ Item enarro, explico, de re proposita dissero, apud Plat. in Tim. Est etiam exprimo, significantius dico, apud Themist. de anim. l. 2. Et pro definio, seu, describo. (ἄτας οἴκοις ἀπέδωκε, Noxas domibus immisit. Eurip. Med. 130. vendo. Aristoph. R. 1266. 1392. Philostr. l. 2. c. 39.)

Ἀποδίδομαι, reddor, retribuor, referor: ut, ἀποδίδοται χάρις, gratia refertur. ¶ Item vendor. Hesych. Item activè vendo. Thuc. l. 7. τοὺς ἄλλους ἀπέδοντο, vendiderunt. Et cum genit. ut apud Æschin. adversus Timocr. τῆς ἀξίας ἀποδίδοσθαι, justo pretio vendere. Et apud Herodian. l. 2. οἱ τὴν ἀρχὴν αὐτῷ χρημάτων ἀπέδοντο, qui imperium illi pecuniis vendiderunt.

Ἀπόδοσις, redditio, retributio, persolutio: ut, χρέους ἀπόδοσις, vel ἀργυρίου vel χάριτος. ¶ Apud Hermog. respondet προτάσει, estque propositio propositioni respondens, et quæ illi quasi redditur. ¶ Item venditio, Poll. ¶ Item enarratio, explicatio, vel definitio, apud Themist. de an. l. 1.

Ἀποδόσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q. d. reddibilis, restituibilis) qui reddi aut restitui debet. [Thucyd. Hist. lib. 3. § 52. μὴ ἀπόδοτος εἴη. Schol. μὴ ἀποδοθῇ δικασθεῖσα, μὴ ἀποδόσιμος γένοιτο.]

Decomp. Ἀνταποδίδωμι, contra reddo, vicissim reddo; ut, ἀνταποδιδόναι ἠχὴν, sonum acceptum reddere vicissim. Dion. hist. l. 36. Item rependo, retribuo, tam in bonam quàm in malam partem. Aristot. eth. 9.

Ἀνταποδίδομαι, contra reddor, vicissim reddor, item retribuor. † Xen. Pæd. l. 3. p. 83. d. εὐεργέτημα ἀνταποδιδόμενον.†

Ἀνταπόδομα, et frequentius ἀνταπόδοσις, retributio. Luc. 14. et ad Col. 3.

Ἀνταποδοτικὸς, retributorius vel retributivus.

Ἀνανταπόδοτον, ου, τὸ, redditionem non habens. Schema est in oratione quum non redditur in fine prioris membri quod principio respondeat. Bud. in ann. in Pand. [Thucyd. Hist. lib. 3. § 3. Schol. τὸ σχῆμα καλεῖται Ἀνανταπόδοτον. Vide Notam Cl. Wass. Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 4. καὶ νῦν, ἐὰν μὲν Κῦρος θέλωσιν· εἰ δὲ μὴ, ὑμεῖς γε τὸν τάχιστον πάρεστε. Vide Notam. Aristoph. Av. 7. Schol. Ἀττικοὶ δὲ ἔσω εἴρηται ταῦτα ἀνανταπόδοτα. Vide omnino Cl. Kusteri Notam in Aristoph. Plut. 468. ab auctore citatam. ut et H. Steph. Animadv. in Lib. de Dialect. Artic. 15. pag. 23. Sonat enim Ἀνανταπόδοτον quasi quis dicat irredditum, id est, Non redditum, Redditione carens. Est autem Schema quo fit ut non reddantur fini prioris membri verba illi debita, et quæ ab Auditore exspectantur, sed iis velut fraudetur: ea videlicet illi subaudienda relinquendo. S. Lucæ Evang. xiii. 9.]

Εὐαπόδοτος, redditu facilis. Item qui facilè egeritur seu excernitur. Athen. l. 8.

Μισθαποδοσία, mercedis seu præmii persolutio. Et pro ipsa mercede seu præmio. ad Hebr. c. 2. et 10.

Μισθαποδότης, qui mercedem dat seu persolvit. Greg.

Προσαποδίδωμι, insuper do, addo. Item reddo. [Demosth. adv. Spudiam. ἐμοὶ δ' οὐ δίκαιον μοι χωρὶς προσαποδόντα.]

Προσαπόδοσις, redditio, figura quædam oratoria.

Διαδίδωμι, trado per manus, (Eurip. Phœniss. 1328.) Plat. de Rep. 1. λαμπάδια ἔχοντες διαδώσουσιν ἀλλήλοις. ¶ Item distribuo, divido. † Xen. Pæd. 1. 3. 6. et 1. 4. 10. et 26.† Demost. ad Tim. Apud Plat. et Polyb. Διαδίδωμι λόγον seu φήμην, sermonem aut rumorem spargo. ¶ Item neut. pro, serpo per membra. Bud. ex Aristot. † Διαδίδομαι pass. λόγος διεδόθη: fama disseminata est. Xen. Pæd. l. 4. p. 92. b.† [Plat. Tim. Καὶ μὴν ὅτι γε τὰ μὲν τῶν ἀγαθῶν θρεπτὸν ἔφαμεν εἶναι, τὰ δὲ τῶν φαύλων, εἰς τὴν ἄλλην λάθρᾳ διαδοτέον πάλιν.]

Διάδοσις, traditio, quæ fit per manus. Item distributio. Dem.

Διαδόσιμος, qui per manus traditur, qui propagatur: ut, διαδόσιμος φήμη, et διαδόσιμος μαλακίας, apud Synes.

Ἐκδίδωμι, (q. d. extrà do) edo: ut Diosc. l. 5. ἐκδίδωσι τὸν καρπὸν, edit fructum seu profert. Sic et ἐκδιδόναι βιβλίον seu λόγον, apud Plut. (Eurip. Med. 310. 1240. Soph. Œdip. Tyr. 1060.) ¶ Item dedo. Thuc. 1. εἰ ἐκδοῖεν αὐτὸν, σωτηρίας ἐν ταῖς ἀρχαῖς ἀποστερήσουσι. Sic Plut. in Theseo, ἐκδοῦναι Δαίδαλον αὐτῷ κελεύων. ¶ Item pro, loco docendum, ut Bud. interp. apud Xen. ὅπως τὸν παῖδα ἔσω ἐπὶ τέχνῃ ἐκδῷ. Et pro, loco faciendum. apud Dem. ἐκδόντος μου Δημοσθένους στέφανον χρυσοῦν ὥστε κατασκευάσαι. Item loco, i. do nuptui: ut, ἐκδοῦναι τὴν ἐπίκληρον, in quadam lege apud Demosth. † Nuptui dare, θυγατέρα. Xen. Pæd. p. 223. a.† Interdum et sine adjectione. ut Thuc. 8. οὔτε ἐκδοῦναι οὔτε ἀγαγέσθαι παρ' ἐκείνων. ¶ Item neutr. pro, influo, illabor, me exonero, erumpo; de fluvio dictum: ut, ἐκδιδοῖ ἐς ἕτερον ποταμὸν, Herodot. ¶ Item pro ἀποδίδωμι, reddo, Il. γ'. in fine.

(Ἐκδίδομαι. Philostr. l. 3. c. 23.)

Ἔκδοσις, deditio. ¶ Ἔκδοσις βιβλίου, editio, divulgatio libri. ¶ Item locatio, ut, ἔκδοσις ἀνδριάντων. Dicitur et ἔκδοσιν θυγατέρων ποιεῖσθαι, à Plut. pro, virginem nuptum dare. Sic εἰς θυγατρὸς ἔκδοσιν. Demosth. ¶ Item nauticum fœnus, eidem Dem.

Ἐκδόσιμος, qui edi potest vel debet, qui ad edendum aptus est, edendus.

Ἔκδοτος, deditus, dedititius, ἐκδότους ποιεῖσθαι βαρβάρους, Luc. simpliciter pro ἐκδοῦναι, dedere.

Ἐκδότως, adverb. ut, ἐκδότως ἑαυτὸν πιστεῦσαι vel ἐπιτρέψαι, in fidem se permittere. Bud. in Comm.

Decomp. Ἀνέκδοτος, non editus, non vulgatus: ut liber ἀνέκδοτος. Item ἀνέκδοτος θυγάτηρ, Dem. filia nondum elocata.

Δυσέκδοτος, ut, δυσέκδοτος θυγάτηρ, q. d. non facilè locabilis.

Ἐπεκδοῦναι, insuper elargiri.

Μετεκδίδωμι, post edo, vel post eloco.

Προεκδίδωμι, prius dedo, aut prius edo, &c. in Pand.

Συνεκδίδωμι, (de puella dictum) simul do nuptum, seu colloco, id est, adjuvo ad collocandam puellam. Dem. et Lys. Sic Plutarch. συνεκδόντες ἀπόρους θυγατέρας.

(Συνεκδίδομαι. Philostr. l. 3. c. 39.)

Ἐνδίδωμι, (q. d. intrà do) in manus trado, porrigo. Eurip. ἐνδότω τις μοὶ χερὸς στηρίγματα. Item dedo, præbeo, et affero. Aristoph. ἐνδίδωσιν ἑαυτὸν τοῖς πονηροῖς. † Xen. Pæd. 1. 3. 7. et 8.† Thucydid. ἐνδοῦναι πόλιν, et ἐνδοῦναι τὰ πράγματα. Cum his accus. ἀρχὴν, ἀφορμὴν, λαβὴν, et similibus, exp. præbeo. Apud Plat. ἐνδοῦναι ὑποψίαν, afferre suspicionem. Apud Dem. ἐὰν ἐνδῷ καιρὸς, si tempus dederit, seu permiserit. ¶ Item neutr. cedo, non renitor, seu obnitor, remissior fio, remissius ago, q. d. me trado. Thuc. 2. ὡς εἶδον αὐτοὺς ἐνδόντας, ἐνέκειντο. Apud Aristot. ἐνδιδόναι πρὸς τὴν ἡδονὴν, et ἐνδιδόναι τῇ ἡδονῇ, cedere voluptaτι, succumbere vel deditum esse voluptati. Apud Plut. ἰσχύος ἐνδιδούσης, exp. languentibus viribus. Dicuntur ἐνδιδόναι et eæ res, quæ molles sunt aut flexibiles. Aristot. Probl. sect. 5. Sic et Theophr. et Plut. ¶ Item ἐνδιδόναι, indulgentem se præbere vel exorabilem, flecti precibus et quasi cedere. Chrysip. ἀλλ᾽ ἐφθάρη εἴης καὶ μηδαμῶς ἐνδιδοὺς τοῖς κακούργοις, &c. ¶ Item remitto, laxo, apud Greg. unde pass. ἐνδίδοσθαι remitti, apud Arrian. 1. ὡς δὲ οὐδὲ ἐνεδίδοτο ἀπὸ τῶν ἔνδον. ¶ Item pro ordiri et auspicari, apud Aristot. Rhet. 1. ut docet Bud.

Ἐνδεδομένως, remissè, laxatis habenis.

Ἔνδομα, remissio, laxatio, vel q. d. laxamentum.

Ἔνδοσις, remissio, laxatio, in ep. Hippoc. 134. ut inquit Bud. Est etiam inclinatio cedentis oneri, apud Aristot. de mundo. Capitur et pro ἐνδόσιμον, ibidem.

Ἐνδόσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, exp. gratuitus, apud Aristoph.

Ἐνδόσιμον, ου, τὸ, carminis vel orationis vel cantionis exordium, auspicatus rhythmi vel melodiæ. Et præscriptum quod dabatur ab ipso chorodidascalo, cui accinere chorum oportebat. Quo edito quoniam chorus incitabatur ad cantum, ideo factum est ut ἐνδόσιμον pro invitamento et occasione data ponatur, inquit Bud. Apud Aristot. Pol. 8. ἵνα ὥσπερ ἐνδόσιμον γένηται τοῖς λόγοις, exp. ut velut exordium et præludium sit et provocatio disputationis. ¶ Exponitur etiam συγχωρητικὸν, apud Greg.

Decomp. Ἀνένδοτος, non remissus nec languidus; vel in quo non est remissio nec languor. Idem rigidus, non exorabilis.

Ἀνενδότως, non remissè, non languidè, non perfunctoriè, bona fide.

Εὐένδοτος, qui facilè cedit. Strabo.

[Ἐπενδίδωμι. Æsch. Ag. 1394.] ‡ superaddo.‡

Συνενδίδωμι, unà cedo. [Strab. Geog. lib. 1.]

Συνένδοσις, cessio, cum aliquid cedit, id est, non obsistitur. Plat.

Ὑπενδίδωμι, paulatim cedo, clam cedo. Item terga verto. Thuc.

Ἐπιδίδωμι, do insuper, præterea do seu dono. Hesiod. in Erg. ἐγὼ δέ τοι οὐκ ἐπιδώσω, Οὐδ᾽ ἐπιμετρήσω. Bud. à Dem. poni tradit pro, dare liberaliter. † Xen. Pæd. 1. 5. 1. liberaliter, plusquam deberet, dare.† ¶ Ἐπιδίδωμι ἐμαυτὸν, (addito vel subaudito dativo) me trado seu dedo alicui, apud Luc. Synes. Herodian. Aliquando et cum πρὸς habente accus. Herodian l. 2. εἰς στρατείαν καὶ τὸ ἔργον αὐτοῦ ὅλον ἐπιδοῦναι αὑτόν. Et cum εἰς, ut apud Athen. ἐπιδόντας εἰς τρυφὴν, deditos deliciis, effusos in delicias. ¶ Item proficio, cresco, incrementum capio, augeor. † Sic Xen. Pæd. 1. 4. 12.† Plat. ὡς οὐ συνόντες πλέον ἂν εἰς ἀρετὴν ἐπιδιδοῖεν. Idem dicit, ἐπιδιδόναι πρὸς φιλοσοφίαν. et Isoc. ἐπιδιδόναι πρὸς εὐδαιμονίαν. (Eurip. Med. 186. Cum Acc. pro profero. in Philostr. l. 1. c. 19. l. 3. c. 36.)

Ἐπίδομα, additamentum. Athen. l. 8.

Ἐπίδοσις, quod insuper datur, accessio, additamentum, apud Xen. Interdum exp. largitio. Est etiam erogatio publicè facta. ¶ Item incrementum: unde apud Xen. in Œcon. ἐπίδοσιν ἔχειν, crescere, augeri.

Ἐπιδόσιμος, addititius, et qui ex additamento vel incremento est, ex accessione proveniens: unde et ἐπιδόσιμα δεῖπνα, apud Athen. lib. 8.

Ἐπιδότης, munificus.

Ἐπιδοτικὸς, ad superaddendum seu supererogandum propensus.

Decomp. Ἀνεπίδοτος, non proficiens, incrementum non capiens; ut, ἀπαξίς τε καὶ ἀνεπίδοτα, ex Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 7.

Προσεπιδίδωμι, insuper addo seu adjicio.

Καταδίδωμι, indo. Accipitur pro, influo. Herodot. καταδιδοῖ ἐς ποταμόν. Et Plut. in Fab. ἔνθα τὰ ἴχνη καταδίδωσι.

Decomp. Ἐγκαταδιδόναι, exp. dimittere.

Μεταδίδωμι, dono partem, impertior, erogo, communico: ut apud Herodot. μεταδιδοῖ Εὐρυβιάδῃ πέντε τάλαντα, Eurybiadi quinque talenta impertit. Sic et Aristoph. in Vesp. et Plat. ep. 7. Et cum genit. rei, Xen. χρὴ τοῦ ἄχθους μεταδιδόναι τοῖς φίλοις, molestia cum amicis communicanda est. † Sic. Xen. Pæd. p. 198. c.† Et pro communico per contagium. Alex. Aphrod.

Μετάδοσις, communicatio, et q. d. impertitio: ut, μετάδοσις τῶν καρπῶν, Aristid. Item erogatio, apud Plut. et Greg.

† Μεταδοτέον. communicandum. Xen. Pæd. p. 199. a.†

Μεταδοτικὸς, communicativus, qui libenter communicat seu impertitur. Item qui libenter erogat, erogatorius.

Decomp. Ἀμετάδοτος, qui nihil impertitur, immunificus, avarus.

Ἀμεταδότως, nemini quicquam impertiendo.

Δυσμετάδοτος, qui difficilè et non libenter impertitur. [Strab. Geog. lib. 17.]

Παραδίδωμι, trado, dedo. † ut ὅπλα Xen. Pæd. l. 5. p. 119. a.† expono. (Eurip. Med. 630. 1191.) Herodot. in Terps. παραδοῦναι σφέας ἑωυτοὺς τοῖσι Πέρσῃσι. Luc. λήθῃ παραδιδόναι, oblivioni tradere. Sic γραφῇ παραδοῦναι, Greg. ut Lat. tradere literis. Et, παραδιδόναι τῇ διαδοχῇ τοῦ χρόνου, Synes. tradere posteritati. † tradere, annunciare. διὰ πάντων. Xen. Pæd. 2. 56. b.† ¶ Item per successionem seu per manus posteris trado. † Aristoph. Nub. 964.† Plat. de rep. 2. γραμμαὶ τελευτῶσι; ἄλλο τι ταῦτα ἢ τοῖς ἐκγόνοις παραδιδόασι. Sic apud Aristot. Phys. 4. παραδεδομένον, à majoribus traditum. ¶ Item prodo, apud Evangelistas, de Juda proditore. (Παραδίδωμι. Eurip. Phœniss. 1550. Luc. Som. p. 3.]

Παράδοσις, deditio, traditio: ut, παράδοσις τῆς πόλεως, Thuc. lib. 3. Item traditio, h. e. doctrina quæ ore traditur. Quidam exp. institutum: alii constitutio, præceptio. Sæpe in N. Test.

Παραδόσιμος, qui veluti per manus tradi potest. Polyb.

Παραδοσείω, (q. d. traditurio) tradere seu dedere cupio. Thuc. 5.

Decomp. Ἀντιπαραδίδωμι, vicissim trado seu reddo. [Joseph. Ant. lib. 15. cap. 3. § 1.]

Ἀντιπαράδοσις, redditio.

Θεοπαράδοτος, divinitus traditus. Dionys.

Πατροπαράδοτος, à patre traditus, à patre acceptus: ut, πατροπαράδοτος ἡγεμονία, à patre acceptum imperium. Item pro, à patribus traditus, i. à majoribus. Sic πατροπαράδοτος διδαχὴ, apud Eusebium.

Περιδίδωμαι, idem quod παραβάλλομαι, depono, seu deposito pignore certo: ex pacto certo: seu paciscor, apud Aristoph. in Nub. † 644.† περίδου νῦν ἐμοί Εἰ μὴ τετράμετρόν ἐστιν ἡμιεκτέον, i. depone, deposito pignore certa. Il. ψ΄. Δεῦρό νυν ἢ τρίποδος περιδώμεθον ἠὲ λέβητος, i. paciscamur. Sic et Od. ψ΄.

Περίδοσις, pactum, depositio pignoris, et certatio ex pacto. Hesych.

Προδίδωμι, prodo, ut, προδιδόναι πόλιν, Xen. Hel. 1. Et προδοῦναι Σαλαμῖνα Ἀθηναίοις, Paus. Et, οὐχὶ προδώσειν ἡμᾶς φασι, Aristoph. in Vesp. Et, προδιδόναι δίκην, causam prodere, i. e. prævaricari, Demost. Sæpe dicitur et pro deserere, destituere suo auxilio, Thuc. l. 3. καὶ προδοῦναι αὐτοὺς ὄντας ἐν κακῷ. Item προδιδόναι τὰς ἐλπίδας, Aristoph. † Nub. 1502.† frustrari spem: et προδιδόναι τὰ καθήκοντα. Luc. officium deserere, officio deesse. ¶ Affertur et pro perdere, ex Dem. et Plut. in Pericle. ¶ Item neutraliter pro deficere. apud Herodot. in Polym. προδοῦναι τὰ ῥέεθρα τῶν ποταμῶν ἰδεῖν. ¶ Item prius do, vel prior do. Rom. c. 11. (Προδίδωμι, παραδίδωμι. Æschyl. Pers. 853. Eum. 64. 234. Eurip. Med. 484. 490. 504.)

Πρόδοσις, q. d. ante datio, aut elargitio aut erogatio. Dem.

Προδοσία, proditio. Thuc. Plut. Luc.

Προδότης, proditor. (Eurip. Med. 206.) Thuc. Isoc. Plut. † Xen. Pæd. 6. p. 171. a.† Et fem. προδότις, proditrix. Eurip. [Helen. 940. Προδότις ἂν εἴην. Rep. Helen. 1. Ἐγὼ δὲ προδότις οὐκ ἔφυν, φίλων, οὔτε. Aristoph. Thesm. 600. τὰς προδότιδας. Schol. προδιδούσας.]

Προδοτικὸς, proditorius. Luc. et Plut.

Προδοτικῶς, adverb. proditoriè, proditorum more. Luc.

Πρόδοτος, proditus.

Decomp. Καταπροδίδωμι, idem propè quod προδίδωμι. Luc.

Παλιμπροδότης, Appian. de Menodoro, qui rursus ad Pompeium ab Octavio transiit. ὡς φύσει παλιμπροδότης.

[Παλιμπροδοσία. Polyb. Hist lib. 5. ἐγένετο δὲ καὶ περὶ Θεοδότου παλιμπροδοσία, καθάπερ τινὰ τὸν τρόπον.]

Προσδίδωμι, insuper do, participo, impertior. [Xen. Apomn. l. 1.

Συνδίδωμι, q. d. simul do, do unum in locum: unde pro, congrego accipitur: ut et συνδίδοσθαι pass. pro congregari, apud Bas. in Hexaëm. ¶ Item pro ἐνδίδωμι, i. langueo, vel pro subsido, consido, apud Aristot. probl. sect. 4.

Ἐπισυνδίδωμι, (comp.) exp. invalesco, accresco.

Ὑποδίδωμι, cedo.

(Ὑπόδοσις, διαδοχή. Æsch. Eum. 508.)

Composita ex δόσις sine præpos.

Ἄδοτος, exp. muneribus non corruptus. Hesych.

Δικοδοσία, ἡ, causæ dictio.

Δικαιοδοσία, (q. d. juris datio) jurisdictio. Polyb.

Θεοδόσιος, divinitus datus. Hesych.

Ἱκανοδοσία, satisdatio. Theophil. in Instit. civil.

Κληροδοσία, distributio quæ sorte fit, vel id ipsum quod sorte datur. Item partium divisio, hæreditas. Naz.

Κρεωδοσία, carnium datio seu distributio, visceratio, idem quod κρεανομία et κρεοδαισία, Plut. in Demetr.

Μικροδοσία, exiguæ donationes, parva munera. Polyb.

Μισθοδοσία, mercedis seu stipendii solutio. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 2. καὶ ὁ Κῦρος ὡς ἔμελλεν διὰ μισθοδοσίας ποιήσων, &c.]

Σιτοδοσία, frumenti largitio, distributio frumenti, frumentatio.

Composita ex δότης, itidem sine præpositione.

Ἀγαθοδότης, ου, ὁ, bonorum dator vel boni.

Ἀγαθοδότις, fem. gen. bonorum datrix, apud Areop.

Ἀγροδότης, ου, ὁ, agrorum dator. Et pro, venationis dator: ab ἄγρα.

Ἀδώτης, non donans, qui nunquam donat: qui à donando est alienus. Hesiod. Δώτῃ μέν τις ἔδωκεν, ἀδώτῃ δ᾽ οὔτις ἔδωκεν.

Αἰνοδότειρα, dirorum malorum datrix: ut, ἐριννύες αἰνοδότειραι. apud Orph. in Argon.

Ἀρτοδοτέω, ῶ, panem do. i. panem aliquibus distribuo.

(Βαρυδότειρα μοῖρα. Æsch. S. c. Th. 983. i. e. βαρέα πάθη παρέχουσα.)

Βιοδότης, et βιοδώτης, vitæ dator, vitam largiens. In Epigr. Reperitur et βιοδότις, apud Plat.

Γαιοδότης, terræ dator. Suid.

Γνωμοδοτέω, ῶ, consilium do, sententiam do.

Δικαιοδότης, juris dator, jura reddens, in cujus potestate sunt judicia. Strab.

Δικαιοδοτέω, ῶ, jura reddo. Idem Strabo. Utitur et Plutarch. Item Synes.

(Διόσδοτος—ἔχουσι μοῖραν λαχόντες διοσδότων ἀχέων. Æsch. S. c. Th. 954. Eum. 628.) [Pind. Pyth. Od. H. 136. Ἀλλ᾽ ὅταν αἴγλα διόσδοτος ἔλθῃ, Λαμπρὸν ἔπεστι φέγγος ἀνδρῶν, &c. Schol. ἀλλ᾽ ὅταν ἐκ Διὸς δεδομένη αἴγλη ἐπέλθῃ, τουτέστιν, ὅταν ὁ Ζεὺς ἐπιλαμπρύνῃ, ἰδὲ ὁ βίος γίνεται τοῖς ἀνθρώποις.]

Ἐργοδότης, qui opera distribuit, qui pensum dat, operis locator. Naz. [Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 8. καὶ ἀγαπᾷ ἂν καὶ οὗτος ἱκανὸς αὐτὸν τρέφειν ἐργοδότας λαμβάνων.]

Ἐργοδοτεῖν, opus locare. Bud.

Ζωοδότης, vitæ largitor. Dei epith.

Ζωοδότειρα, vitæ largitrix. Hom.

Θεόδοτος, à Deo datus, Hesych. et Aristot.

[Θεόδοτος. Pind. Isthm. Od. E. 28. Εἰ δὲ τέτραπται θεοδότων ἔργων κέλευθον ἂν καθαράν, &c.]

Θερμοδότης, qui calidam præbet.

Θερμοδότις, quæ caldam seu calidam in balneis porrigit. In Epigram.

Καρποδότης, fructuum seu frugum dator vel largitor. Naz.

Κληροδότης, testator. In Pand.

Κληροδοτέω, ῶ, sorte distribuo. Naz.

Κρεωδότης, ου, ὁ, carnium dator seu distributor. Suid.

Μισθοδότης, qui mercedem dat. Æschin. in Ctesiph.

Μισθοδοτέω, mercedem do, stipendium persolvo. Demosth. et Polyb. Dicitur autem μισθοδοτεῖσθαι, pro μισθὸν λαμβάνειν.

Μισθοδοτοῦμαι, mereo, mercedem fero, stipendio afficior. Syn. et Polyb.

Καταμισθοδοτέω, exp. largitione emo.

Ὀλβοδότης, divitiarum dator. [Eurip. Bacch. 572. τόν τε τᾶς εὐδαιμονίας βροτοῖς ὀλβοδόταν, &c.] Dicitur et ὀλβοδοτήρ.

Ὀλβοδότειρα, ἡ, divitiarum datrix, effectrix beatæ vitæ. In Epigr.

Πλουτοδότης, et πλουτοδοτήρ, qui divitias ministrat et suggerit. Hes. [Erg. 121. 123.]

Πλουτοδότειρα, divitiarum datrix.

Σιτοδότης, frumenti largitor seu distributor. Menand. et Synes.

Σιτοδοτέω, ῶ, frumentum do, frumentum distribuo et dimetior. Dem. σιτοδοτήσας τοὺς ὁπλίτας. Sic et Polyb. σιτοδοτήσας τὴν δύναμιν. Et pass. σιτοδοτοῦμαι, frumentum mihi datur, annonam accipio, vel etiam cibum capio; ut, ἐν τῷ ὅλῳ σιτοδοτοῦντο οἱ γραμματεῖς.

Σταθμοδότης, qui σταθμοὺς, id est, mansiones distribuit, et suum cuique assignat, mansionum curator: vel qui hospitia distribuit in comitatu principum. Plut. in Demetr.

Ὑπνοδότις, ιος, ἡ, somni largitrix, quæ somnos præbet seu affert, somnifera. Sic ὑπνοδότειρα νὺξ, apud Eurip.

Φωτοδότης, lucis dator.

Φωτοδοσία, q. d. luminis præbitio, illuminatio. Bud. ex Areop.

Χαριδότης, lætitiæ dator. [Bacchi epith. apud Plut. in Ant.

Χειρόδοτος, q. d. manu datus. Poll.

Χρησμοδοτέω, ῶ, oraculum edo. Poll.

Χρησμοδότημα, oraculum editum.

Ψυχοδότης, animarum dator, qui animam et vitam largitur. Apoll. epith. in Epigr.

Ὡροδότης Ἀπόλλων, temporum seu horarum dator. In Epigr.

ΔΙΖΩ, idem quod ζητέω, ῶ, quæro. Apud Hom. accipitur pro quæro seu disquiro mecum, animo agito et discepto mecum. Il. π΄. Ἕκτωρ δ᾽ ἐν Σκαιῇσι πύλῃς ἔχε μώνυχας ἵππους. Δίζε γὰρ ἠὲ μάχοιτο κατὰ κλόνον αὖτις ἐλάσσας, Ἦ λαοὺς ἐς τεῖχος ὁμοκλήσειεν ἀλῆναι. Hesych. δίζω exp. etiam φροντίζω.

Δίζομαι, idem quod δίζω, quæro. Naz. Τιμὴν δ᾽ ἡμετέρην οὐ δίζομαι, non quæro gloriam et honorem meum. Dicitur et δίζομαι ποιεῖν, id est, studeo facere, seu do operam ut faciam.

Διζῆμαι, (f. διζήσομαι tanquam à διζέομαι) idem, quæro, investigo. Il. δ΄. Πάνδαρον ἀντίθεον διζημένη εἴ που ἐφεύροι. Et Il. ζ΄. πλάζετο διζήμενος. Od. π΄. θρέψασθαι σὺν τοῖς ἀνδράσιν ἀνέχεσθαι μάλα δηθά, ἢ καὶ διζώμεθ᾽ ἄλλους. an etiam alios quæremus. (Æsch. Suppl. 828. Theoc. ζ΄. 61.)

Διζήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, quæsitor, vestigator. Nonn.

Composita.

Ἀναδίζω, diligenter perpendo, seu expendo, Hesych. et Suid. vide etiam in compositis ex δίζω.

Decomp. Ἐπαμφιδίζειν, idem, Aristot. de gen. et cor. l. 1.

Ἐπιδίζημαι, insuper quæro. Mosch. idyll. 2. φίλας δ' ἐπεδίζεθ' ἑταίρας.

[Ἐπιδίζημαι. Herodot. Hist. lib. 5. τί δ' ἂν ἐπιδιζήμενος, πλέω ταῦτα; Hinc etiam deduci possunt Ἐπεδίζεθ', apud Mosch. in Idyll. 2. 28. et Ἐπιδίζεται, apud Herodot. lib. 1. cap. 95. Vide Cl. Port. Lex. Ion. in Voce Ἐπιδίζησθαι.]

ΔΙΚΕΛΛΑ, ης, ἡ, ligo bifidus, seu bidens, aut etiam bidens, sine adjectione. (Eurip. Phœniss. 1155.) Phoc. Εἰ δέ τις οὐ δεδάηκε τέχνην, σκαπτέτω δικέλλῃ. Apud Athen. l. 13. ἐπιλαβόντες κατασκάψειν τὴν οἰκίαν ἠπείλουν γὰρ δικέλλαις. ☞ A κέλλω, id est, moveo. Etym.

Δικελλίτης, ου, ὁ, qui ligone utitur, fossor; idem quod σκαπανεύς. Luc. Διὰ ταῦτα δικελλίτας καὶ διφθερίας, ὡς ὁρᾷς, μισθοῦ γεωργεῖ.

ΔΙΚΗ, ἡ, jus, justitia, fas: idem quod θέμις, Hom. ut docet Eust. Hesiod. in Erg. Καί νυ δίκης ἐπάκουε, βίης δ' ἐπιλήθεο πάμπαν. Hinc adverb. posita, δίκῃ, ἐν δίκῃ, † Aristoph. Nub. 1535.† σὺν δίκῃ, κατὰ δίκην, jure, meritò: quibus opponitur παρὰ δίκην, contra jus et æquum. † ἐπὶ δίκην, ad agendam causam; et ἄνευ δίκης, indictâ causâ. Xen. Pæd. l. 3. p. 63. a. et b.† ¶ Fuit etiam habita pro dea justitiæ præside. Act. 28. et Aristot. de mundo. Apud Hom. exponitur etiam, ritus, mos, consuetudo, ut Od. ξ. ἡ γὰρ δμώων δίκη ἐστί, &c. Hinc δίκην adverb. ponitur (sub. κατὰ) pro more, instar. Aristot. de mundo, καὶ δίκην, πολλάκις ποταμῶν δίκην. ¶ Item dica, judicium, † quâ significatione discrepat ab τῷ θέμις; et dicit Hesiod. Theog. 85. διακρίνοντα θέμιστας δίκαις.† causa, actio, lis: ut, λαγχάνω δίκην, litem intendo, vel edo judicium et actionem. Ἐπάγω δίκην, litem vel crimen impingo. Apud Xen. δίκην εἰπεῖν, causam dicere. † δίκη πέντε ταλάντων σοι γράφεται, si dica quinque talentorum tibi scribatur. Aristoph. Nub. 756.† Vide plura apud Bud. in Comm. ¶ Item supplicium, pœna, (quæ nimirum ex judicio provenit.) ut Aristoph. in Nub. δίκην τοῖς κόρεσι δώσω τήμερον, hodie dabo pœnas cimicibus. Idem, δώσεις δίκας ταύτας. † Aristoph. Nub. 1244. δίκην δίδωμι ὑπό τινος. Xen. Pæd. 1. 6. 39. Sic et lib. 3. p. 66. c. τινί. l. 6. p. 150. b. ἔχειν, pœnam pati. Xen. Pæd. p. 183. c.† Dicitur et δίκην τίνειν, et ἀποτίνειν.† (Virgo, Jovis filia dicitur. Æsch. S. c. Th. 668. [illegible] δίκη. Eum. 186. 218. τέλος δίκης. 243. Eurip. Med. 219. 765. φονία δίκη. ib. 1392. Phœniss. 1391. Æsch. Ag. 112. 257. 391. Soph. Tr. 282. 351. ποίνιμος δίκη. ib. 821. Œdip. Tyr. 1030. Æschyl. Ag. 940. Ch. 459. 884. 949. 489. Suppl. 1079. Theoc. id. 33. Philost. l. 1. c. 11.) ☞ Etymon vide in Δίκαιος.

Δικανός, οῦ, ὁ, causidicus. Hesych.

Δικανικός, οῦ, ὁ, judicialis: δικανικοὶ λόγοι, orationes judiciales et forenses. Isoc. Item causarum agendarum peritus, causidicus, leguleius, jurisperitus. Xen.

Δικάω, ῶ, f. άσω, judico, jus dico. Herodot. l. 1.

Δικάζω, f. άσω, jus dico, judico, judex sum, discepto controversiam. † Xen. Pæd. l. 1. 2. 14. δικάζοντα ἐγκλήματος. 1. 2. 7.† Luc. in Salt. κακῶς καὶ ἀδίκως δικάσας. Et, δικάσω σοι, jus tibi dicam, Hom. Plat. Xen. † Pæd. l. 1. 2. 6.† Apud Apoll. Arg. l. 2. δίκας λαοῖσι δικάζει, populorum disceptat controversias. Sic Luc. in Anach. τὰς φονικὰς δίκας δικάζει. (Soph. Œdip. Tyr. 1238. Æsch. Ag. 1421. Suppl. 941.)

Δικάζομαι, in jus voco, judicio contendo seu discepto, litigo; ut, δικαζόμενος παρὰ νηυσί, Od. λ'. Et Herodian. l. 4. ἐφ' ᾧ ἦλθε τὸν δικαζόμενον. Apud Luc. περὶ μισθοῦ τῷ μαθητῇ δικαζόμενος. Dicitur et δίκην δικάζεσθαί τινι. Item pass. judicor. Thuc. (Philostr. l. 3. c. 38.)

Δικάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, ut, δικάσιμος ἡμέρα, quæ et ἔνδικος, in qua judicatur, aut judicare licet, fastus dies. Poll. ex Menand. Sic δικάσιμος ὥρα, tempus judicio præstitutum.

Δικαστής, οῦ, ὁ, judex, Demosth. Thuc. (Æsch. Eum. 81. Ch. 118.) Et fœm. δικάστρια, quæ est judex. Luc.

Δικαστικός, ad judicem pertinens, judicialis, seu judiciarius, Aristoph. Item judicandi peritus seu judiciorum. Xen.

Δικαστικόν, τό, merces judicum, sportulæ judiciales, sportularia pecunia. Bud.

Δικαστικῶς, judicum more, ut fit in judiciis. Luc. in Hermot.

Δικαστήριον, judiciale forum, judicum consessus, tribunal. Exp. et judicium, apud Demosth.

[Δικαστηρίδιον. Aristoph. Vesp. 798. Κἂν τοῖς προθύροις ἐνιδρύσασθαι πᾶς ἀνὴρ αὐτῷ δικαστηρίδιον μικρὸν πάνυ, &c.]

Δίκαιος, justus, æquus. (Soph. Tr. 414. Æsch. Ch. 76.) Dicitur tam de re quàm de persona: ut, δίκαιος ἀνήρ, et δικαία ἀρχή, apud Isocr. Τὸ δίκαιον, (subst.) æquitas, jus. Hesiod. in Erg. καὶ μή τι παρεκβαίνουσι δικαίου, nec quicquam recedunt ab æquitate seu jure. Apud Aristoph. τὰ δίκαια κἄδικα, exp. quo jure quaque injuria. Et in plur. τὰ δίκαια, jura. † Xen. Pæd. l 3. p. 64. μὴ δίκαιον, injuriâ, non justè. 1. 2. 2. δίκαιός εἰμι λέγειν: justum est me dicere. Xen. Pæd. p. 228. d.† ¶ Δίκαιος (cum verbo substantivo) exp. dignus, ut apud Dem. in Mid. δίκαιος ἂν ἀποθανεῖν, dignus morte. Sic et apud Aristoph. in Nub. † 1286.† ἀπολαβεῖν τἀργύριον δίκαιος εἶ, exp. dignus es qui argentum recipias, vel æquum est te accipere argentum. † δικαιοτάτην ἰσότητα. Xen. Pæd. l. 5. p. 143. c. γῆν, terra. p. 218. b.† ¶ Apud Dem. δικαίαν et γεγονυῖαν χάριν, Bud. interp. justam et legitimam gratiam. Et apud Herodot. ὀργυιαὶ δίκαιαι, justæ orgyiæ, id est, plenæ. ☞ Aristot. eth. 5. cap. 7. τὸ δίκαιον deducit ἀπὸ τοῦ δίχα, quasi δίχαιον, quòd in duas æquales partes rem scindat, neutri parti plus minusve rata portione tribuens. Sic et δικαστὴν vult dici quasi διχαστήν. At Plato putat δίκαιον dici quasi διαϊόν, (id est, διὰ ἰόν) per omnes res procurrens, ascita sibi litera κ ad elegantiorem sonum.

Δικαίως, justè, Aristoph. in Plut. καὶ δικαίως κἀδίκως, per fas et nefas, quo jure quaque injuria, quacunque ratione. Item meritò, jure, idem quod ἀξίως. Xen. (Soph. Œdip. Tyr. 873. Æsch. Ag. 1405.)

Δικαιοσύνη, ἡ, justitia, Aristot. eth. 5. c. 5. † Xen. Pæd. 1. 2. 6. et 15.† Δικαιόσυνος Ζεύς, adjectivè apud Eust.

Ἀδικαιοσύνη, (comp.) injustitia. 2. cap. sap. Solom.

Δικαιότης, justitia. (Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 8. Καὶ ὅτι γε οἱ παῖδες ἀκούοντες καὶ πρόσθεν τὰς δίκας δικαίως δικαζομένας, ἐδόκουν μανθάνειν δικαιότητα, &c. De Cyri Exp. lib. 2. cap. 6. §. 13. ὥσπερ δέ τις ἀγάλλεται ἐπὶ θεοσεβείᾳ, καὶ ἀληθείᾳ, καὶ δικαιότητι, οὕτω καὶ Μένων ἠγάλλετο τῷ ἐξαπατᾷν δύνασθαι, &c. De Venatione. cap. 1. §. 1. Ἔδωκε δὲ καὶ ἐτίμησεν τούτῳ Χείρωνι, διὰ δικαιότητα.] Apud Theagen. Pythagoreum in lib. περὶ ἀρετῶν. Arrian. lib. rerum Indic.

Δικαιόω, ῶ, f. ώσω, justum, æquum censeo. (Soph. Tr. 1261. Œdip. Tyr. 652.) Aliquando cum infin. Herodot. ἐδικαίευν Αἰγύπτιοι θύειν, æquum censent sacra facere. Sic Thuc. lib. 2. δικαιοῦντες τοὺς αὐτοὺς ἀμύνεσθαι. Item censeo, judico. Thuc. l. 4. εἶχε δὲ ἡ ἀλήθεια περὶ τῆς ἀποστάσεως μᾶλλον ἢ οἱ Ἀθηναῖοι ἐδικαίουν, ac certè magis verum erat quod de defectione dicebatur quàm Athenienses censerent. ¶ Item purgo et excuso, Bud. ex Areopag. ¶ Item condemno, Suidæ. ¶ Item punio. Hesych. et Poll.

Δικαιοῦσθαι, jus pati, quod suum est auferre: cui oppon. ἀδικεῖσθαι, Bud. ex Aristot. ¶ Item justificari. ¶ Item condemnare, Thuc. lib. 3. ὑμᾶς δ' αὐτοὺς μᾶλλον δικαιώσεσθε, vos autem ipsos magis condemnaveritis. (Δικαιωθείς. Æsch. Ag. 401.)

Δικαίωμα, τό, justè factum. Aristot. in eth. Idem etiam quod δικαιολόγημα, allegatum. Apud Aristot. in 1. de cœlo, τὰ τῶν ἀμφισβητούντων δικαιώματα, causæ præsidia, et firmamenta, quibus causa nititur. Est etiam quæstio juris, Bud. Et conflictio. Item instrumentum litis, cautio, cassificatio. in Pand. † Δικαιώματα Suidas exponit, νόμοι, ἐντολαί, κρίματα. Vide ibi plura. Volunt etiam dici δικαιώματα ea mandata quæ a Deo de ceremoniis data. Certè Lucæ cap. 1. 6. conjunguntur ἐντολαί et δικαιώματα, ut igitur discrimen inter illa sit.†

Δικαίωσις, idem quod δικαιολογία, ut Suid. apud Lys. exponit. Harpocratio docet, Thucydidi sæpe esse supplicium. Sic et apud Plutarch. de def. orac.

Δικαιωτήριον, ου, τό, idem quod δικαστήριον et κολαστήριον, ut Suid. exp. et Hesych.

Δικαιωτής, qui justum facit, judex. Plutarch. de sera numinis vindicta.

Δικόω, ῶ, f. ώσω, idem quod δικαιόω, id est, supplicio afficio.

Δικίδιον, ου, τό, controversiola. Aristoph. † Nub. 1107.† [Equit. 346. Vesp. 508. ἀλλ' εἴ που δικίδιον σμικρὸν φάγοις ἄν, ἐν λοπάδι σκευασάμενος.]

Composita, ex primum et δίκη.

Ἀγνοδίκας, Hesych. ignorans jus et fas.

Ἀγωνοδίκης, exp. certaminis designator, Hesych. propriè, judex certaminum.

Ἄδικος, ου, ὁ καὶ ἡ, injustus, iniquus, improbus, injurius. Dicitur tam de re, quàm de persona: ut, ἄδικος ἄνθρωπος, apud Dem. et ἄδικος πλοῦτος, apud Isoc. Ἄδικον, τό, (subst.) injustitia, injuria, ut Xen. Pæd. 8. ἐπὶ τὸ ἀσεβὲς καὶ ἄδικον τετραμμένοι εἰσίν, ad impietatem et injustitiam conversi sunt. Et Plut. in Pericle, ἀδικίου δίκη, actio injuriarum.

Ἀδίκως, injustè, iniquè, per injuriam, præter jus et æquum. † Xen. Pæd. 1. 2. 7.† Dem. adversus Ctesiph. οὐδεὶς οὐδὲν οὐδὲ ἀδίκως ἐμοῦ [illegible]. Item immeritò, abs re, injuriâ. Idem Dem. οὐκ ἀλόγως οὐδ' ἀδίκως αὐτοῖς ὀργίζεσθαι. (Æsch. Ag. 1555.)

Ἀδικία, ἡ, injustitia, iniquitas, improbitas. (Eurip. Phœniss. 506. 567.) Scelus, injusta seu iniqua actio. Aristot. Plat. Plut. &c.

Ἀδικέω, ῶ, f. ήσω, p. ηκα, injustè seu iniquè ago, perperam ago, contra jus fasque ago, scelus admitto. (Eurip. Med. 693. opponitur εὐσεβεῖν id. Phœniss. 481, 2.) Aristot. Rhet. ad Theod. 4. τὸ ἀδικεῖν ἐστι τὸ βλάπτειν ἑκόντα παρὰ τὸν νόμον. ¶ Idem eth. cap. 5. accipit pro ἄδικος εἶναι. ¶ Item cum accus. exp. injuria afficio, injuriam infero, contumelia afficio, injurius sum in aliquem, lædo. † Sic Xen. Pæd. Cyri l. 1. 2. 6. ἀγορὰν, forum violare. l. 4. p. 109. c.† Dem. τί Δημοσθένης ἀδικεῖ; qua in re injurius est Demosthenes? vel, quam injuriam facit? Et cum duobus accus. apud Dem. πάνθ' ὅσα ἠδίκησέ με, quascunque mihi intulit injurias. † τί τινα. Xen. Pæd. 2. 57. c.† Dicitur etiam, ἀδικῶ σε εἰς ταῦτα. Aristot. polit. 5. Et, ἀδικῶ ταῦτα περί σε, apud Plat. de leg.

Ἀδικέομαι, οῦμαι, f. ήσομαι, p. ημαι, afficior injuria, injuriam accipio vel patior, lædor. (Eurip. Med. 265.) Plut. in Cam. ἀδικούμενοι μέτρια, mediocres injurias accipientes.

Ἀδίκημα, τό, injusta actio, injuriæ illatio, maleficium, scelus, Xen. † Pæd. l. 5. p. 145. c.† et Plut. ¶ Item crimen, quod contra patriæ leges factum est, facinus contra leges admissum et capitale, apud Dinarch. δημόσια ἀδικήματα, crimina publica.

Ἀδικητικός, exp. proclivis ad injuriam inferendam, injuriosus. Plut.

Decomp. Ἀνταδικέω, ῶ, injuriam illatam ulciscor, seu vicissim injuria afficio. Poll. ex Demosth.

Διαδικέω, injuria afficio.

Διαδικηθείς, injuria affectus, ap. Plat.

Εὐαδίκητος, qui facile injuria affici potest, injuriæ opportunus, injuriæ obnoxius. Andocides et Luc.

Μεγάδικος, cui in magnis fit injuria.

Μεγαλαδικητικός, οῦ, ὁ. Bud. interp. vehementer injurius. apud Aristot. in Rhet. 2.

Μικραδικητικός, cui opponitur μεγαλαδικητικός. ibid.

Προαδικέω, prior injuria afficio, injuria lacesso. Dem. pro cor. οὐδὲν προαδικηθεὶς ὑπὸ τοῦ δήμου τῶν Ἀθηναίων.

Συναδικέω, injuriæ inferendæ socius sum. Dem.

[Ὑπεραδικέω, supra modum iniquè ago. Plato. Euthyphr.]

Ἀκροδίκαιον, summum jus, τὸ ἄκρον τῆς δίκης. Hesych.

Ἀνάδικος, qui judicatus quidem jam est, sed judicio irrito facto iterum judicandus, apud Suid. et Dem.

Ἀναδικία, ἡ, lis seu judicium de re quæ judicata quidem fuit, sed irrita facta est. Poll. ex Lysia.

Ἀντίδικος, adversarius in lite, litigans contra alium. Æsch. contra Ctesiph. et Matth. c. 5. † Aristoph. Nub. 774.† [S. Matt. V. 25. Ἴσθι εὐνοῶν τῷ ἀντιδίκῳ σου —— μήποτέ σε παραδῷ ὁ ἀντίδικος τῷ κριτῇ. Æschyl. Agam. 40. Δέκατον μὲν ἔτος τόδ' ἐπεὶ Πριάμου μέγας ἀντίδικος Μενέλαος —— τοῦδ' ἀπὸ χώρας ἦραν, &c. Schol. Ἀντίδικος, ἀντὶ τοῦ, ἐχθρός, ἀπὸ τῶν ἐν ταῖς δίκαις ἐχθρῶν.]

Ἀντιδικέω, ῶ, contra litigo, adversus aliquem litigo, causam meam adversus alium tueor in judicio. ⁊ Bud. exp. ad causam occurro, judicio me sisto, liti me offero, è contrario respondeo in judicio ut adversarius. Apud Plat. de leg. l. 12. ἀντιδικοῦντες ἑκάτεροι dicuntur actor et reus. Apud Aristoph. in Nub. ἀντιδικεῖν δίκην exp. defendere causam. Apud Dem. ἀντιδικῶν διαβολαῖς dicitur adversarius, respondens ad calumnias. [Poll. lib. 4. §. 30. hoc verbum inter voces, quæ ad artem oratoriam spectant, recenset. Xenoph. Memorab. lib. 4. cap. 4. §. 8. μέγα λέγεις ἀγαθὸν εὑρηκέναι, εἰ παύσονται μὲν —— παύσονται δὲ οἱ πολῖται περὶ τῶν δικαίων ἀντιλέγοντές τε καὶ ἀντιδικοῦντες καὶ στασιάζοντες, &c.]

Ἀντιδικία, contralitigatio, oppositio mutua inter se litigantium.

Ἀποδικέω, ῶ, causam dico, causam meam defendo. Xen. Hell. 5.

Ἀρχίδικος, qui præest causis et judiciis. Poll. ex Demosth.

Αὐτόδικος, qui se ipso judice utitur: ut populus aliquis, aut civitas, quæ ipsa de controversia aliqua decernit, nec alius populi, civitatis aut principis judicio stare cogitur. Thuc. lib. 5. καὶ Δελφοὺς αὐτονόμους εἶναι καὶ αὐτοτελεῖς, καὶ αὐτοδίκους, &c.

Αὐτοδικεῖν, apud Suid. ex Dinarch. pro, ἑαυτοῖς τὰ δίκαια ἐρίζειν.

Βαρύδικος, gravem pœnam inferens. Æsch. in Χοηφ. [935.]

Διάδικος, ου, litigator. in Pand.

Διαδικέω, ῶ, judicio contendo seu discepto. Plut. in Apophth. Item injuria afficio. vide *Decomp.* supra in Ἀδικέω.

Δωσίδικος, qui dat pœnas, vel potius qui judicio se permittit. apud Herodot. in Erat. ἵνα δωσίδικοι εἶεν, καὶ μὴ ἀλλήλους φέροιέν τε καὶ ἄγοιεν, id est, ut juri essent obnoxii, et à mutua vi et rapinis abstinerent. Exp. et à quo pœna exigitur.

Ἔκδικος, injustus, ὁ ἔξω τοῦ δικαίου. (Æsch. Eum. 492.) Soph. οὐ γὰρ φιλοῦσιν ἄνδρας ἐκδίκους τρέφειν. Item (subst.) ultor, defensor, vindex, assertor. Herod. 7.

Ἐκδίκως, injustè. Soph. in Antig.

Ἐκδικία, ultio. Item juris cessio, remissio debiti. ex Dione.

Ἐκδικέω, ῶ, ulciscor, vindico. Diciturque, ἐκδικῶ σε, ulciscor te, et scelus: et, ἐκδικῶ ἐμαυτόν, ulciscor illatam mihi injuriam, tueor me. Et, ἐκδικῶ σε ἀπὸ τοῦ ἀντιδίκου, Luc. cap. 18. vindico te ab adversario tuo. ¶ Item ἐκδικεῖν, vendicare, actione in judicium deducta petere: ut, ἐκδικεῖν τὸ πρᾶγμα, et ἡ τὰ ἴδια ἐκδικοῦσα ἀγωγή, rei vendicatio. Bud. ex Pand.

Ἐκδικοῦμαι, pœnas luo. Greg.

Ἐκδίκησις, ultio, vindicatio. Act. cap. 7.

Ἐκδικητής, ultor, Greg. Item persequutor, cujus muuus est judicio experiri contra eos qui aurum vel argentum vel pecuniam reip. debent.

Ἐκδικούμενον, vindicta. Genes. 4.

Decomp. Ἀνεκδίκητος, inultus.

Ἀντεκδικέω, ῶ, tueor, defendo, sive judicio sive armis. Bud. ex Pand.

Ἀντεκδικητής, defensor.

Ἀδιεκδίκητος, indefensus.

Ἑλλανοδίκαι, οἱ, (q. d. judices Græciæ.) sic vocati judices sacrorum certaminum, ut tradit Bud. Præfecti in Olympiaco certamine. Paus. 4. [Xenoph. Lacedæm. Resp. cap. 13. §. 11. Ἢν δ' οὖν δίκης δεηθῇ τις ἐλθὼν, πρὸς Ἑλλανοδίκας τοῦτον ὁ βασιλεὺς ἀποπέμπει. Herodot. Hist. lib. 5. cap. 22. πρὸς δὲ, καὶ οἱ τὸν Ὀλυμπίῃ διέποντες ἀγῶνα Ἑλλανοδίκαι οὕτω ἔγνωσαν εἶναι.]

Ἑλλανοδικέω, f. ήσω, judex sum sacrorum certaminum. Et, ἑλλανοδικαστής, idem quod ἑλλανοδίκης. Paus. Eliac. l. 1. et 2.

Ἔνδικος, justus. Soph. τούτους ταῦτ' Ἔρωσ' ἔνδικα, id est, δικαίως. Sic Epigr. l. 2. Ἀνδίκα λαοῖς ἔνδικα τινύμενος, meritò pœnas luens. Ἔνδικος ἡμέρα, fastus dies. Poll. Ἔνδικος κόλασις, Greg. quæ à judice statuitur. (Æschyl. S. c. Th. 679. Ag. 1005. Ch. 320. Suppl. 598. Soph. Œdip. Tyr. 361. 700. 1179. 1434.)

Ἐνδίκως, justè, jure, meritò. Plat. l. 11. de leg. (Eurip. Med. 267. 1234. Æsch. Pr. 63. Ch. 460. Soph. Œdip. Tyr. 135.) [Ἐνδικωτέρως. Eurip. Heracl. 544. Ἀλλ' ἐμὸν ἂν ἐνδικωτέρως, φράσαι.]

Ἐπίδικος, controversus, vel qui in controversiam deduci jure potest, de quo ambigitur inter partes: ut, ἐπίδικος κλῆρος, Isæo. Metaph. Plat. ἐπίδικον νίκην vocat καὶ ἀμφίδοξον, ancipiti marte diremptam, de qua ambigitur inter partes.

Decomp. Ἀνεπίδικος, purus et controversia vacuus, de quo nulla est controversia: ut, κλῆρος ἀνεπίδικος, Dem. pro cor. Plat.

Ἐρημοδίκιον, vadimonium desertum, id est, ἐρήμη δίκη.

Εὐδικία, bonum jus, seu judicium sincerum: cui oppon. κακοδικία. Hom. Plat.

(Εὐθύδικος. Æsch. Ag. 770. Eum. 312.) ‡ In posteriori loco vox est εὐθυδίκως.‡

Εὐθυδικία, recta intentionis depulsio, justa et plena recusatio. quod fit, quum is, qui in judicium vocatus est, nulla præscriptione fori aut alia exceptione summoloria utitur, nec litis excipiendæ diverticulo. Dem. Ponitur et pro judicio recto et incorrupto. apud Pollucem.

Εὐθυδικέω, ῶ, collatis causæ firmamentis, quasi signis, ambigo et litigo, recta caput causæ peto. vulgò ad principem causam aggredi dicimus. Bud.

Ἰθύδικος, ου, ὁ, cujus recta sunt judicia et justa, qui rectè et justè fert judicium. Hesiod. in Erg.

Κακοδικία, corruptum judicium, judicium perversum, crimen judicii corrupti. Plat. 11. de leg.

Καταδίκη, condemnatio, judicatum, seu res judicata, mulcta. Plut.

Κατάδικος, obnoxius è re judicata, qui dicitur et ὑπόδικος. Dem.

Λυσίδικος, qui lites dirimit, vel qui jura dissolvit.

Μεσίδιοι, dicuntur à quibusdam οἱ δικασταὶ, ut qui medii in lite judicanda, tum justissimi esse debeant. Aristot. eth. l. 5.

Μισόδικος, qui jure agere odit, osor litigiorum, osor controversiarum judicialium: cui opp. φιλόδικος.

Ναυτοδίκαι, propriè sunt judices nauticis litigiis cognoscendis deputati. Poll. et Hesych.

(Ὀρθοδίκως. Æsch. Eum. 997.)

Ὀρθόδικος, recta consilia dans. Pind. Pyth. xi. [16. καὶ ὀρθοδίκαν Γᾶς ὀμφαλὸν, κελαδήσετ' ἄκρᾳ σὺν ἑσπέρᾳ.]

Παλίνδικος, ὁ πάλιν περὶ τῶν αὐτῶν δικαζόμενος, Bud. ὁ πολλάκις δικαζόμενος. Poll.

Παλινδικία, actio restituta. Herodian. Plut.

Παλινδικέω, ῶ, controversiam judicatam refero. Bud.

Πάνδικος, justissimus, seu omnino justus. [Soph. Trachin. 297. Πῶς δ' οὐκ ἐγὼ χαίροιμ' ἂν ἀνδρὸς εὐτυχῆ Κλύουσα πρᾶξιν τήνδε πανδίκῳ φρενί.]

Πανδίκως, omnino justè. Eurip. apud Soph. in Trach. [620.] Πανδίκως στελεῖν χιτῶνι τῷδε, schol. exp. ἀποδικάσαντες. [Soph. Œd. Col. 1570. [illegible] πανδίκως. Trachin. 1264. Æschyl. Χοηφ. 239. ὁ δὲ πανδίκως ἐχθαίρεται. 679. πανδίκως [illegible], &c. Suppl. 424.]

Πολυδικέω, ῶ, crebrò multumque judicio contendo, multa litigia moveo. Plat. de leg. l. 11. παρὰ καιρὸν πολυδικεῖν.

Πολύδικος, litigiosus, qui crebro judicio contendit. Strabo lib. 13.

Πραξιδίκη, (q. d. actionum ultio vel ultrix) dea quæ actionibus seu factis nostris finem imponit, et eum quem merentur exitum. Hesych. et Suid.

Πρόδικος, patronus, qui causam defendit, qui causam pro aliquo dicit. Item tutor, curator. (Æsch. Ag. 460.) Xen. Hell. 4. καὶ πρόδικον τοῦ παιδός. Suidæ est etiam arbiter. ex Aristoph.

Προδικία, exp. quodvis curationis munus. Plut. an seni capes. resp.

Προδικέω, ῶ, curo, procuro. Hesych.

Στρεψοδικέω, ῶ, causas de quibus in judicio agitur inverto. Aristoph. in Neb. †433.‡ et Poll. l. 8.

Συνδίκη, communis causæ patrocinium, lis seu causa communis, quum aliquis cum aliquo eandem causam sustinet.

Σύνδικος, ου, ὁ καὶ ἡ, (adject.) qui in causa patrocinatur. Isoc. Item subst. qui eandem causam defendit, Bud. Σύνδικοι (inquit Bud.) dicuntur qui in secundis actionibus causam defendunt. Dem. Item qui à singulis urbibus mittuntur patroni ad causam unius provinciæ tuendam, σύνδικοι dicuntur. Inde factum ut syndici civitatum appellati sint. (Æsch. Eum. 764. Suppl. 734.)

(Συνδίκως. Æsch. Ag. 1610.)

Συνδικία, causæ patrocinium. Plat. de leg. l. 11.

Συνδικέω, ῶ, causam alterius defendo, patrocinor: ut, συνδικεῖν ἄλλῳ, apud Plat. de leg. 11. (Æsch. Eum. 582.) Συνδικεῖν dicuntur quoque defensores civitatum qui ad certam causam agendam vel defendendam eliguntur. Dem. πρὸς Λεπτ.

Ὑβριστοδίκαι, οἱ, dicebantur qui criminum reos in judicium protrahere nollent. Hesych. et Poll. l. 8.

Ὑπέρδικος, supra modum justus, summè justus. Soph. in Ajace. Apud Poll. ὑπέρδικος ἀγὼν, exp. ὁ ὑπὲρ τοῦ ἥττονος.

(Ὑπερδίκως. Æsch. Ag. 1405.)

Ὑπερδικέω, ῶ, defendo in judicio, patrocinor. Plat. in Phæd. ὑπερδικεῖν τοῦ λόγου, id tueri quod dictum est. (Æsch. Eum. 655.)

Ὑπόδικος, Bud. idem quod κατάδικος, id est, obnoxius è re judicata. Exp. et reus. Plat. de leg. ὑπόδικος ἀσεβείας γιγνέσθω τῷ ἐθέλοντι, impietatis reum agat qui velit. Idem. ὑπόδικος ἔστω τῆς βλάβης, damni illati reus esto. (Ὑπόδικος θέλει γενέσθαι χερῶν. Æsch. Eum. 260.)

Decomp. Ἀνυπόδικος, qui juri obnoxius non est, qui juri non congruit. Plut. in Cæsare.

Φιλόδικος, litium amans, litigiosus. Aristot. Rhet. 2.

Φιλοδικέω, ῶ, libenter in litibus versor, ut litigiosi. Thuc. et Aristot. Rhet. 1.

Φυγοδικέω, ῶ, detrecto certamen et judicium, ambagibus fugæ et strophis tergiversationem utor; cui oppon. εὐθυδικεῖν. Budæus ex Demosth.

Χειρόδικος, q. d. cui jus est in manibus, id est, in manuum robore, qui manu jus disceptat, qui jus robore suo seu potentia sua metitur. Hesiod. in Erg.

Composita ex δικάζω.

Ἀδίκαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, non judicatus, indemnatus. Nonn.

Ἀναδικάζω, iterum judico, de iis nimirum quæ ante quidem judicata fuerunt, sed irrita et nulla facta sunt: ut quum damnatus judicum sententia oppressum se conqueritur, aut, testimoniorum falsitate ipsos circumventos in judicando, sese pollicetur ostensurum. Pollux ex Isæo.

Ἀντιδικάζομαι, contrà judicio contendo; unde, ἀντεδικάσαντο, apud Poll. ex Lysia.

Ἀποδικάζω, absolvo in judicio, sententia mea absolvo, cui opp. καταδικάζω, ab Aristot. Sic et ab Antiph. Cum accus. rei, καὶ ἃ αὐτοὶ ἔργῳ ἀπεδίκασαν, ταῦτα ὑμᾶς κελεύουσι καταδικάσαι. Dicitur et, δίκην ἀποδικάσαι, id est, ἀπολῦσαι, ὃ καλοῦσιν ἀποψηφίσαι, ut è Critia tradit Poll.

Ἀρχιδικαστὴς, οῦ, ὁ, judicum præfectus. magistratus Alexandriæ, qui judicibus præerat, autore Strab.

Διαδικάζω, dijudico. Plat. de repub. 10. ἐπειδὴ διαδικάσειαν, τοὺς μὲν δικαίους κελεύειν πορεύεσθαι τὴν εἰς δεξιάν. Poll. ex Critia expon. etiam, δι' ὅλου τοῦ ἔτους δικάζειν. (Æsch. Ch. 785.)

Διαδικάζομαι, judicio contendo, seu discepto, &c. ut δικάζομαι. Dem. περὶ τῶν κεκτημένων αὐτῷ πρὸς ἀλλήλους διαδικάζεσθαι. Et, διαδικάσασθαι τὰ πρὸς ἐμὲ, apud eundem. Item διαδικάζεσθαι Plat. causam dicere. Apud Dinarch. διαδικασάμενος τὴν ἐξ Ἀρείου πάγου βουλὴν περὶ ἀληθείας, in discrimen judiciumque vocaturos, vera necne renunciarit.

Διαδίκασμα, actio, petitio. Lys. οὐ παρὰ τὸ δίκαιον ἀξιῶ μοι ψηφίσασθαι τὸ διαδίκασμα, id est, adjudicare mihi quod intendi.

Διαδικασμὸς, οῦ, ὁ, exp. lis, disceptatio. Item jurgium.

Διαδικασία, idem. †Xen. Pæd. p. 205. e.† A Bud. exp. etiam altercatio, item controversiæ duorum disceptatio. Et, διαδικασίας γράφειν, judicium dictare, dicam scribere. διαδικασίας ἀπείργειν actionem negare, agentem summovere. Item (peculiari signif.) contentio inter duos pro functione munerum.

Ἐκδικάζω, exp. judicio exerceo, ulciscor.

Ἐκδικάζομαι, ex Isocr. reum perago, injustum esse ostendo judicibus. Et, ἐκδικασθεισῶν δικῶν, peractis judiciis. Plat. de legibus, ἐπειδὰν αἱ κατ' ἐνιαυτὸν δίκαι ἐκδικασθεῖσαι τέλος σχῶσι, ταῖς πράξεσιν ἤδη γίγνεσθαι χρεὼν, exequutionibus rei judicatæ.

Ἐνδικάζομαι, judicio contendo seu discepto. Poll.

Ἐπιδικάζω, sententia mea adjudico. Apud Aristot. eth. 2. ἐπιδικάζονται τῆς μέσης χώρας, exp. decertantem de medio loco.

Ἐπιδικάζομαι, Bud. exp. secundum me sententiam fero. Idem scribit, ἐπιδεδικασμένον à Dem. vocari, qui hæreditatem jure obtinet, ut judicio evictam et quæsitam. ¶ Est etiam, peto hæreditatem. Cum genit. apud Demosth. ἐὰν δὲ μὴ ζῇ ὁ ἐπιδικασάμενος τοῦ κλήρου.

Ἐπιδικασία, actio legis ab eo qui hæreditatem petit.

Ἐπιδικάσιμος, exp. qui cavillatur in judiciis, apud Luc. ἐπιδικάσιμος φίλος.

Καταδικάζω, sententiam fero adversus aliquem, condemno. †ἑαυτοῦ τὰ ἔσχατα παθεῖν. Xen. Pæd. l. 3. p. 63. e.† Syn. epist. 134. ἐμοῦ γε δὴ αὐτοὺς εἰς τὸ καταδικάσαι μου. Et, καταδικάζω σου ζημίαν. Item, καταδικάζειν τὴν δίκην. Aristot. Et cum accusat. pers. Syn. οἱ καταδικάζω τῶν ἐπισκόπων τοὺς ἐν τοῖς πράγμασιν. Et cum accus. et genit. (sicut καταψηφίζω.) ut apud Luc. ἀπελθὼν καταδικάσας σεαυτοῦ πολλὴν τὴν ἀνάγνωσιν. Sic, καταδικάζω σου ἀδικίαν vel ἀμαθίαν. Et, καταδικάζεις σύνεσιν ἐμοῦ, ex Plutarch. accusas prudentiam meam.

Καταδικάζομαι, condemnor; ut, κατεδικάσθησαν θανάτῳ, morte mulctati sunt. Plut. in apophth. Καταδικασάμενος, et καταδεδικασμένος, apud Isæum. dicitur etiam is, secundum quem judicatum est. Dem. δίκην ἐρήμην καταδικασάμενος τοῦ Μειδίου.

Decomp. Προκαταδικάζω, prædamno; unde προκαταδικάζεσθαι, apud Poll. ex Dinarch.

Προδικάζω, præjudico. Προδικασία, ας, ἡ, præjudicatio, seu præjudicium. Pollux ex Antiphonte. Προδικασία, (inquit Suidas) dicebatur, quum ii qui cædis rei fiebant, in Prytaneo tres menses agebant ante judicium, quibus utrinque argumenta proferebantur.

Συνδικάζω, unà judico. Plat. de leg. (Ζεὺς σοι τάδε συνδικάσει. Eurip. Med. 157.]

Συνδικαστὴς, qui simul judicat. [Aristoph. Vesp. 197. Ὦ ξυνδικασταὶ, &c. 215. Ὦ συνδικασταὶ, &c. 233. συνδικαστῶν.]

Ὑποδικάζω, q. d. subjudico: unde ὑπεδικάζετο, apud Poll. ex Lysia.

Χαμαιδικασταὶ, pedanei judices. Bud. ex Pand.

Composita ex δίκαιος et δικαιόω.

Ἀκριβοδίκαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, summo jure utens, summo jure agens: cui opp. ἐπιεικής. Aristot. l. 5. eth. c. 10.

Ἀκριβοδίκαιον, ου, τὸ, (subst.) jus summum. Jurisconsulti strictum jus appellant. Aristot. ibid.

Ἀντιδικαιόω, ῶ, justum censeo, ut justum affero et defendo. Thucyd. lib. 4.

Φιλοδίκαιος, justi amans. Philo de vita Mos. lib. 2.

ΔΙ'ΚΤΑΜΟΝ, ου, τὸ, dictamum. herba quam extrahendis sagittis cervi monstravere percussi, eo, pastuque ejus herbæ, telo ejecto, ut tradit Theoph. hist. pl. l. 9. c. 16. et Plin. l. 8. c. 27. nec non Diosc. l. 3. c. 37. apud quem scribitur et Δίκταμνος fœm. gen. ut et Δίκταμνον neutro gen. apud Aphrod.

Δικταμνίτης οἶνος, vinum dictamno conditum, apud Diosc. lib. 5. cap. 57.

Ψευδοδίκταμον, ου, τὸ, (comp.) pseudodictamum, herba inde dicta, quia veri dictami speciem mentitur. Theophr. hist. pl. l. 9. c. 16.

ΔΙ'ΚΤΥΟΝ, ου, τὸ, rete. Δίκτυα sunt majores plagæ quæ in locis planis et ἐπιπέδοις tenduntur, sicut ἐνόδια quæ in viis: ut tradit Poll. vide et Xen. in Cyneg. Hinc est, δικτύοις περιβάλλειν, apud Luc. et Plut. Et, ἐν δικτύοις συνειλημμένος, apud Herodian. l. 4. retibus implicitus. Dicitur etiam de reti piscatorum, Od. χ'. (Eurip. Phœniss. 236. Æsch. Pr. 1077. Ag. 366. 877.) ¶ Hesych. est etiam media cribri pars, in qua tenuia sunt foramina. ☞ Derivat Eust. à δίκω, i. e. βάλλω: sicut ab eodem βάλλω, βόλος, (quod affinem huic signif. habet) deducitur.

Δικτυόω, ῶ, ad retis formam compono aut fabrico: unde δεδικτυωμένον ἔργον, opus reticulatum. Bud. ex lib. Reg.

Δικτυωτὸς, οῦ, ὁ, ad retis formam factus, reticulatus. Ezech. 41. et 4. Reg. 1. Suid. est etiam πολύπλοκος.

Δικτυεὺς, έως, ὁ, piscator retiarius. Poll.

Δικτύδιον, ου, τὸ, reticulum. Poll. l. 7.

Δίκτυννα, vel Δικτύνη, ἡ, Diana, dicta ἀπὸ τῶν δικτύων. Orph. hym. in Artem.

Δίκτυες, apud Herodot. l. 4. sunt feræ quædam Libycæ.

ΔΙ'ΚΩ, jacio, dejicio. Eurip. in Phœniss. Κάδμος ἔμολε τάνδε γᾶν Τύριος, ᾧ τετρασκελὴς μόσχος ἀδάμαστον πέσημα δίκε, τελεσφόρον διδοὺς χρησμόν. ubi schol. exp. κατέβαλε. (Æsch. Choëph. 97.)

Ἀνδίκω, (comp.) Æolica syncope pro ἀναδίκω, sursum jacio. Hes.

Ἀνδίκτης, ου, ὁ, pro ἀναδίκτης, species laquei seu pedicæ. Suid. Etym. et Hesych. παρὰ τὸ δίκω τὸ βάλλω.

(Ἀποδίκω. Æsch. Ag. 1419.) [Eurip. Herc. Fur. 1203. Ὦ τέκνον, πάρες ἀπ' ὀμμάτων Πέπλον· ἀπόδικε, ῥέθος ἀελίῳ δεῖξον. rejice. Vide Notam Cl. Barnes.]

ΔΙ'ΝΗ, ης, ἡ, vortex, gurges. Hesiod. in Theogon. †791.† de Styge, δίνῃς ἀργυρέῃς εἰλιγμένη εἰς ἅλα πίπτει. (Æsch. Ag. 1006. Eum. 562. Theoc. Id. 1. 140.) Philo de mundo, ὑπὸ σφοδρᾶς δίνης ἑλισσομένης ἀμπωτισθεῖσαι καταπόθησαν, fluctuantis aquæ vortice. Plut. de fort. Rom. ἐκ βαθείας ἀναφθέγγεται δίνης, velut ex imo vortice succlamat. Item aëris turbo. Empedocles apud Plut. ὁ δ' αἰθέρι ἐμβάλλει δίναις.

Δινήεις, εντος, ὁ, vorticosus. Il. φ. Ξάνθῳ ἐπὶ δινήεντι.

Δινέω, ῶ, f. ήσω, instar vorticis circumago, gyro, verso, circumago, Hesiod. Item neutraliter seu absolutè pro, δινέομαι seu στρέφομαι. Il. σ'. Κοῦροι δ' ὀρχηστῆρες ἐδίνεον. Et Apoll. Arg. 2. ἀνὰ νῶτα δίνευ. (flecto, de Equis. Æsch. S. c. Th. 468. 496.)

Δινέομαι, οῦμαι, pass. versor, circumagor, in orbem moveor. Iliad. π'. δίνευν δὲ οἱ ἵπποι. Aristot. de mundo. πάντα δ' ὑφ' ἕνα σημάντορα δινεῖται, omnia sub uno ductore moventur.

Δίνημα, idem quod δίνησις. Xenoph. [περὶ Ἱππ. c. 3. §. 11. Τὰς δέ γε τῶν χαλινωτῶν καὶ ἀναβατῶν ἀποπηδήσεις, καὶ τἄλλα δινήματα, πολὺ ἂν ἔτι μᾶλλον καταμάθοι τις, &c.]

Δίνησις, εως, ἡ, in verticem seu gyrum circumactio.

Δινηθμός, οῦ, ὁ, idem.

Δινεύω, idem quod δινέω. (Eurip. Phœnis. 747.) Hom. Apoll. †Arg. 1. 215. ἐνὶ χορῷ sc. ludens, saltans.†

Δινεύομαι, idem quod δινέομαι.

Δῖνος, ου, ὁ, idem quod δίνη, turbo, gyrus. Plut. περὶ τοῦ μὴ χρ. οἱ δῖνοι τῶν ἅμα κύκλῳ καταφερομένων σωμάτων, id est, turbines et gyri. Item pro turbine æthereo, apud Aristoph. in Nub. Item vertigo, id est, affectus quo caput circumagi videtur. Item saltationis quædam species. Eust. idem etiam est quod τόρνος, id est, instrumentum, quo ligna, ebur et alia hujusmodi tornantur. Item quicquid turbinatum est. A cujus similitudine apud antiquos dicebatur vasculum fictile basi carens, et ab inferiore parte rotundum. Athen. l. 11. et Poll. l. 6. et Aristoph. in Vesp.

Δινός, οῦ, ὁ, vorticosus. Il. φ'. ποταμοῖο κατὰ δινὰς ῥέεθρα. ubi alii legunt δινεῖς.

Δινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, turbineus: aut turbinosis vorticibus plenus.

Δινόω, ῶ, instar turbinis circumago, torno. Eust.

Δινωτός, οῦ, ὁ, turbinatus, tornatus. Iliad. γ'. ἐν θαλάμῳ καὶ δινωτοῖς λεχέεσσι.

Δίνω, idem quod δινέω. Hesiod. in Erg. Δημήτερος ἱερὸν ἀκτὴν Δινέμεν, &c.

Δεῖνος, ου, ὁ, idem quod δῖνος, poculi cujusdam nomen apud Athen. lib. 11. Item saltationis genus quoddam, ibidem. Dicitur pro δεῖνος etiam δεῖν, ut δῖνος pro δίν, Hesych. Δεινὸς verò, vide suo loco.

Δινάω, contorqueo, in orbem circumago. Δινόω, idem.

Δίνευσις, et δίνησις, exp. conversio. Hesych. et Suid.

Δινευτός, οῦ, ὁ, tornatus. Hesych.

Δινεύω, idem quod δινέω.

Composita.

Ἀειδίνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, semper in verticem seu gyrum actus, qui semper tereti versatur turbine. ἀειδίνητος ἀνάγκη, in Epigr.

Ἁλιδινής, έος, ὁ καὶ ἡ, qui in mari versatur, qui per mare circumagitur: ut, ἀμφιτρὴς ἁλιδινής, apud Dionys. de situ orbis: ubi tamen alii legunt ἀλιμυρής.

Ἀναδινέω, ῶ, in verticem seu gyrum revolvo. Hesych.

Ἀποδινέω, ῶ, devolvo. [Herodot. Hist. lib. 2. c. 14. ἐπεὰν δὲ καταπατήσῃ τῇσι ὑσὶ τὸ σπέρμα, ἀμητὸν τὸ ἀπὸ τούτου μένει. ἀποδινήσας δὲ τῇσι ὑσὶ τὸν σῖτον, οὕτω κομίζεται.]

Ἀργυροδίνης, εος, ὁ καὶ ἡ, argenteos vortices habens. Il. β'. (Cat. N. 260.) †Hesiod. Theog. 340.†

Βαθυδινήεις, idem quod βαθυδίνης. Hom. Il. φ'. [15. Ὡς ὑπ' Ἀχιλλῆος Ξάνθου βαθυδινήεντος Πλῆτο ῥόος &c. 603. Τρέψας πὰρ ποταμὸν βαθυδινήεντα Σκάμανδρον, &c.]

Βαθυδίνης, ου, ὁ, profundos vortices habens, profundus. Hesiod. †Th. 133.†

Βραδυδινής, έος, ὁ καὶ ἡ, qui tardo vortice circumagitur. Item tardus ad motum, ex Nonno.

Ἐνδινέω, ῶ, instar vorticis aut turbinis circumago.

(Ἐνδινοῦμαι. Theoc. ιέ. 82.)

Ἐπιδινέω, ῶ, verso, gyro, in orbem ago. Cum accus. apud Hom. et Aristot.

Ἐριδινής, valde vorticosus.

Εὐδίνητος, facili versatus turbine: qui faciles versationes habet, versatilis. Epigr.

Εὐρυδίνης, ου, ὁ, latos vortices habens.

Εὐρυδίνεος, idem quod εὐρυδίνης. Strabo in quodam oraculo lib. 1.

Ἠεροδινής, έος, ὁ καὶ ἡ, aërem agitans. Potest exponi passivè, qui in aëre agitatur, pro ἠεροδίνητος, ut in Anth. Epigr. ἠεροδινὴς αἰετός, aquila per aërem agitata, aut quæ agitatur per aërem.

Θεοδινής, qui à Deo circumagitur, à Deo agitatus vel impulsus: ut, θεοδινὴς ῥιπή, apud Nonn. Et, θεοδινὴς ὀμφή, apud eundem, vox Dei instinctu edita.

Καρδίνημα, τὸ, capitis gravedo: Ionica vox, signif. τὴν καρηβαρίαν, παρὰ τὸ κάρα δινεῖσθαι, ut Erot. tradit, et Corinth. qui et καρηδίνημα, scribi indicant.

Μελαδίνης, nigros habens vortices, quod et

Μελανοδίνης, nigros habens vortices, atrivortex. Dionys. de situ orbis.

Οἰστροδίνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ab œstro ictus in gyrum se agit, qui œstro agitante quasi rotatur, apud Æschyl. in Prom. [580.] et Aristoph. [Thesm. 331.] Dicitur de Ione Inachia, de qua et Virg. Georg. l. 4.

Παλιδίνητος, qui reciproco vortice revolvitur; ut, παλιδίνητος θάλασσα, mare reciprocum. in Anth. Epigr. l. 1.

Παλιδινία, ἡ, vortex reciprocus. Hesych.

Περιδινής, qui vortice circumagitur. In Epigr. περιδινὴς κύρτος, expon. versatilis nassa.

Περίδινος, ου, idem; ut, περίδινοι λογισμοί, Plat. de leg. l. στρατηγοί.

Περιδινέω, ῶ, instar vorticis aut turbinis circumago. Æsch. contra Ctes. ὅτι κύκλῳ περιδινῶν ἑαυτὸν ἐπὶ τοῦ βήματος ἔλεγε.

Περιδίνησις, in gyrum aut verticem circumactio. Exponitur et, vertigo.

Περιδίνητος, versatilis, εὐπερίστροφος. Dionys. de situ orbis.

Ποικιλοδίνης, qui variè circumagitur seu versatur, aut in orbem agitur. Oppian. lib. 1. Hal.

Πολυδίνητος, multos vortices habens.

Πολυδίνης, idem. Oppian.

Ῥαδινός, ή, όν, (ἀπὸ τοῦ ῥᾷον δινεῖσθαι) gracilis, tenuis; ut, ῥαδινὰ σώματα, apud Xen. ¶ Item agilis, celer, mobilis. Anacreon enim ῥαδινοὺς πώλους appellasse fertur celeres equos. Apud Æschyl. in Prom. (400.) ἀπ' ὄσσων ῥαδινῶν exp. ab oculis mobilibus. ¶ Item mollis: ut, πόδας ῥαδινοὺς appellat Hesiod. †Theog. 195.† pedes Veneris. Ponitur et pro imbecilli seu debili, unde apud Suid. ῥαδινὰ et καρτερὰ inter se opponuntur. ¶ Ῥαδινοὺς ἄκοντας Hesych. appellasse fertur stridula jacula, (sicut ῥαδινὴ μάστιξ apud Hom. exp. à quibusdam λιγυρά) Ibycus autem ῥαδινοὺς κίονας, excelsas columnas.

Σκοτόδινος, ου, ὁ, tenebricosa vertigo, quum omnia circumagi et in orbem verti videntur, accedentibus etiam tenebris, adeò ut æger visu privetur. apud Hippocr.

Σκοτοδινέω, ῶ, vertigine tenebricosa laboro. Σκοτοδινία, tenebricosa vertigo. Σκοτοδινιάω, idem quod σκοτοδινέω. Et metaph. apud Athen. l. 5. σκοτοδινιῶντα καὶ μεθυσκόμενον τῷ τοῦ παιδὸς ἔρωτι.

Στροφοδινέω, in gyrum flecto, circumago et verso in gyrum. Oculi alicui dicuntur στροφοδινεῖσθαι, quum vertigine corripiuntur seu circumaguntur.

(Στροφοδινοῦμαι. V. Æsch. Ag. 51.)

Σφονδυλοδίνητος, verticillo tortus, vel fuso tortus. in Epigram. σφονδυλοδινήτῳ νήματι, filo quod verticulo ad fusum appenso tortum est.

Ταχυδινής, qui celeri vortice circumagitur, celeriter versatilis. Nonn.

Τροχοδινέω, in orbem circumago. (Æsch. Pr. 881.)

Ὑποδινέω, subverso, subagito. Callim. in hymno in Delum.

Φρενοδινής, mentem versans, ex Nonno.

Χρυσοδίνης, ου, ὁ, habens vortices aureos.

Ὠκυδίνητος, qui celeriter volvitur. [Pind. Isthm. Od. ε. 7. Ὠκυδινάτοις ἐν ἁμίλλαισι θαυμασταὶ πέλονται.]

ΔΙΟ'ΝΥΣΟΣ, ου, ὁ, Dionysus, Bacchus: à poëtis etiam dicitur Διώνυσος seu Διόνυσσος, metri gratia producto ι. Il. ζ'. Διωνύσοιο δ' [illegible].

Διονύσιος, α, ον, Bacchicus: ut, Διονύσιος κισσός, apud Diosc. l. 2. bacchica hedera. Sic apud Athen. l. 2. Διονύσου δῶρα, id est, vinum.

Διονύσιον, ου, τὸ, (subaudito subst. ἱερὸν) Dionysii fanum, Bacchi templum. Paus. in Atticis. In plur. τὰ Διονύσια (sub. ἱερὰ) Bacchica sacra, festum in honorem Bacchi, Bacchanalia. Athen. lib. 4. et Plut. sæpe.

Διονυσιάζειν, dicitur pro τὰ Διονύσια ἄγειν, Bacchanalia agitare, Bacchicum festum celebrare. Athen. l. 10.

Διονυσιακός, ή, όν, Bacchicus vel Bacchanalis: ut, Διονυσιακοὶ ἀγῶνες, Athen. l. 11. et Διονυσιακοὶ χοροί, apud eundem l. 4.

Διονυσιάς, άδος, ἡ, idem quod Διονυσιακή. Item herba quædam, de qua Diosc. l. 3. c. 174. [Eurip. Herc. Fur. 891. Πρὸς αἷμα, οὐχὶ τᾶς Διονυσιάδος βοτρύων ἐπὶ χεύμασι λοιβάς.]

Διονυσίσκος, q. d. Bacchulus. ¶ Autor definit. med. Διονυσίσκους vocari dicit ossea eminentias, quæ prope tempora nascuntur.

Ἀπροσδιόνυσος, (comp.) qui nihil ad rem facit, qui non est ad rem. Proverbialiter enim dicebant, οὐδὲν πρὸς Διόνυσον, quum aliquid ad rem propositam non quadraret.

ΔΙΠΛΟ'ΟΣ, et contractè διπλοῦς, ὁ, duplus: ut, 1 Tim. 5. οἱ καλῶς προεστῶτες πρεσβύτεροι, διπλῆς τιμῆς ἀξιούσθωσαν, duplici honore. Sic, διπλοῦς λόγος, duplaris proportio, et διπλοῦν ὄνομα, nomen compositum. διπλοῦν κόκκινον, bis tinctum coccinum. Exod. 25. Eustath. tradit διπλοῦν κατὰ μέγεθος dici, διπλάσιον autem κατ' ἀριθμόν. (Soph. Œdip. Tyr. 839.) ¶ Διπλοῦς cum genit. duplo major quàm. Matth. c. 23. ποιεῖτε αὐτὸν υἱὸν γεέννης διπλότερον ὑμῶν. ¶ Διπλοῦς Marcello interdum signif. latus et grandis, ut apud Diosc. l. 2. c. 213. quemadmodum etiam duplex ap. Virg. in Georg. duplici aptantur dentalia dorso. ¶ Διπλοῖ in plur. num. accipitur etiam pro duo: ut, διπλοῖ βασιλῆες, ex Apoll. Rhod. item διπλᾶ ἤματα, ex Soph. ¶ Διπλοῦς duplicem etiam et versipellem significat, ut contra ἁπλοῦς hominem simplicem. διπλοῦς ἀνήρ, Eurip. ¶ Διπλῆ, nota est in comœdiis atque tragœdiis, figura trianguli obliqui sine basi. Vide Hephæstionem περὶ μέτρων. et schol. Aristoph. in Plut. ☞ Παρὰ τὸ δὶς πέλω, fit διπλόος καὶ ἁπλόος. vel fit simpliciter à δὶς per adjectionem paragogicam, inquit Etym.

Διπλόη, ἡ, duplicitas. Themist. de an. l. 2. ¶ Item vafritia versutiaque, ac fraus hominis aliud in ore, aliud in corde habentis: cui opp. ἁπλότης. Greg.

Διπλῆ, adverb. dupliciter. Synes. epist. 98. διπλῇ τεμνόμενα. Plato l. 1. de repub. διπλῇ ἢ οἱ ἄλλοι ἀσπάζονται αὐτά, duplo amplius quam cæteri.

Διπλοΐς, ΐδος, ἡ, læna duplicata.

Διπλάζω, ῶ, f. άσω, duplico. Hesych. [Æschyl. Agam. 843. Δύσφρων γὰρ ἰὸς καρδίαν προσήμενος, Ἄχθος διπλάζει τῷ πεπαμένῳ νόσον. Cl. Stanl. legit διπλοίζει. Vide ejus Notam.]

Διπλόω, ῶ, f. ώσω, idem. Plut. in Camill. κάμπτεσθαι σίδηρον καὶ διπλοῦσθαι, flecti ferrum atque duplicari.

Δίπλωμα, τὸ, vas duplex. Gal. l. 7. τῶν κατὰ τόπους. Sunt etiam διπλώματα (ut annot. Bud.) quas literas patentes nunc appellamus, cujusmodi sunt edicta et mandata principum, regio signo sancta, et quas bullas pontificias vocant. Vide annot. Post. in Pand.

Διπλάσιος, ου, ὁ, et διπλασίων, ονος, ὁ καὶ ἡ, duplo major. †duplex. Xen. Pæd. l. 3. p. 68. e.† Cum genit. ut apud Polyb. διπλάσιος ἑαυτοῦ φαίνεται, duplo major apparet quam sit. †Xen. Pæd. l. 3. p. 69. b.† Aristot. de mundo, ἐν διπλασίονι τούτου χρόνῳ. Interdum cum ἢ, Isocr. Plut. ¶ Item duplex, διπλοῦς. Thuc. l. 2. διπλάσιον σῖτον ἔχων. Apud Plat. διπλασίας τιμῆς ἄξιος, duplici honore dignus. ¶ Διπλασία ἐσθής, in Anthol. epigr. l. 2. duplicata vestis.

Διπλασίως, adverb. ut, διπλασίως ἐλάττω, Platoni de leg. duplo minora.

Διπλασιάζω, duplico, duplo majorem facio. Plutarch. de Socr. dæm. διπλασιάσαντι τὸν ἐν Δήλῳ βωμόν. Philo de vita Mos. lib. 1. διπλασιάσας τὴν χαράν.

Διπλασιασμός, duplicatio. Plut. περὶ εἰδ.

Διπλάζω, duplex seu geminus sum: ut apud Soph. in Ajace. Τό τοι διπλάζον, ὦ γύναι, μεῖζον κακόν, majus sanè malum est, quod duplex est. Expon. etiam, duplico, gemino: ut, διπλασιάζω. Menander apud Athen. lib. 8. Πῶς οὐχὶ τὸ κακὸν τῶν ἱερῶν διπλάζεται;

Δίπλαξ, ακος, ἡ, duplicata vestis, Il. γ'. (126.) ἡ δὲ μέγαν ἱστὸν ὕφαινε, Δίπλακα, μαρμαρέην. Legitur et δίπλακι δημῷ. Il. ψ'. Vide et in comp. ex πλάξ.

Διπληγίς, (sub. χλαῖνα) duplicata læna. Poll.

Composita.

Ἀναδιπλόω, ῶ, reduplico. [Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 7. καὶ οἱ ἔσωθεν—— αἰεὶ ἐγγύτεροι ἐγίγνοντο τῶν ἀρχόντων τοσούτῳ ἦν ἡ φάλαγξ βαθυτέρα ἐγίγνετο ἀναδιπλουμένη.]

Ἀναδίπλωσις, q. d. reduplicatio. figura apud gram. [Hæc Figura, quum respicit Voces, ab Auctore ad Herennium, lib. 4. §. 28. vocatur Conduplicatio, quæ est —— ejusdem unius, aut plurium verborum iteratio. Aristot. de Hist. Animal. lib. 3. cap 17.]

Ἀναδιπλασιάζω, idem quod ἀναδιπλόω.

Ἀναδιπλασιασμός, idem quod ἀναδίπλωσις.

Decomp. Ἐπαναδιπλόω, ῶ, reduplico.

Ἐπαναδίπλωμα, id quod reduplicatum est, seu replicatum. Aristot. hist. an. l. 2.

Ἐπαναδίπλωσις, reduplicatio, geminatio, vel replicatio. [Aristot. de Hist. Animal. διαφέρει δὲ καὶ ἡ τῶν ὀστέων φύσις ἑκατέρας τῶν ἐναίμων ζώων,—— τῷ τε μεγέθει καὶ πάχει, καὶ ταῖς ἐπαναδιπλώσεσι.] *Figuræ* nomen est apud rhet. et gramm. [Aristoph. Nub. 266. Μή πω, μή πω γε. Schol. Ἐπαναδίπλωσις καλεῖται τὸ τοιοῦτον σχῆμα, τὸ δὶς αὐτοῖς ὀνόμασι χρῆσθαι ἐμφατικῶς.]

Ἐπαναδιπλάζω, duplico, repeto. Æschyl. in Prometh. [813.]

Διάδιπλος, duplex: ut, ἀσπιδίσκια διάδιπλα, exp. duplicia scuta, duplices clypeoli. apud Diosc. l. 2. c. 105.

Ἐνδιπλόω, et ἐνδιπλασιάζω, duplico, ingemino.

(Ἐνδιπλάζω. Æsch. Eum. 1017.)

Ἡμιδιπλοΐδιον, ου, τὸ, dimidiata diplois. Alii exp. semicinctium. Aristoph. in conc.

Περιδιπλόω, involvo, hoc est, obtego, convestio. Judith. 10. cap. καὶ περιεδίπλωσε πάντα τὰ ἀγγεῖα ἑαυτῆς καὶ ἐπέθηκεν αὐτῇ.

ΔΙΡΚΑΙΑ, ἡ, herba quæ ab aliis κιρκαία dicitur, teste Diosc. l. 3. c. 134. Δίρκαιον verò idem testatur vocari à nonnullis τὸ ἄσαρον, c. 83. ejusdem libri.

ΔΙΣ, (adverb.) bis. Plat. in ep. δὶς τῆς ἡμέρας ἐμπιπλάμενον ζῆν, bis die impletum. ☞ Per syncopen pro διάκις à δύο, inquit Etym. ¶ In Compos. retinet σ sequenti vocali aut diphthongo: sequente autem consonante, interdum retinet, interdum amittit: ut, δισέγγονος, δισχίλιοι, δίπους.

Δισσός, et Atticè διττός, οῦ, ὁ, duplex, geminus, in Epigr. δισσοὶ θεοί, duo dii. Διξὸς Ionicè pro δισσός. apud Herodot. [lib. 2. cap 76. διξαὶ γὰρ δή εἰσι αἱ ἴβιες.]

[Δισσῶς. Eurip. Phœn. 1347. Ὦ τάλας· δισσῶς αὐτὰ μεγάλα γὰρ φέρω κακά.]

Δισσάκις, bis.

Δίσσαξ, duplex. Arat.

Διττεύω, f. εύσω, duplex sum. Eust.

Διτταχῶς, dupliciter.

Δίχα, dupliciter, bipertitò, Od. υ'. ἐμοὶ δίχα θυμὸς ὀρώρεται ἔνθα καὶ ἔνθα. Thuc. δίχα πρίσαντες, geminas in partes quum serravissent. Aristot. Polit. 6. ἐὰν δίχα γένωνται ἑκατέρων, si judicium æqualiter in duo dividatur. ¶ Item divisim, separatim, seorsim. Iliad. ά. δίχα θυμὸν ἔχοντες, divisis animis. Sic apud Thucyd. δίχα ὄντας, separatos: δίχα ποιεῖν, separare, sejungere, Xenoph. in Œcon. Genitivo etiam jungitur, ut, δίχα φέρεται τοῦ ἑτέρου, ab altero dissidet. Item, sine, q. d. separatim ab, seu seorsim ab, &c. Cum genitivo, Sophocles in Ajace, ἐγὼ δὲ καὶ δίχα κείνων πέποιθα τοῦτ' ἐπισπάσειν κλέος. Aliquando autem casus postponitur, sicut in ἄνευ. †Cum genit. et casu postposito Xen. Pæd. l. 6. p. 149. d.† [Æsch. Pr. 926. Ag. 332. 766. 870. Ch. 776.] Διχάδε, idem quod δίχα. Plat. in symp. de Silenis, διχάδε διοιχθέντες, in duas partes expansi. Bud.

Διχάζω, f. άσω, in duo divido, diduco, separo. A cujus pass. est δεδιχασμένοι ἀλλήλων apud Eust.

Διχάω, et διχέω, idem quod διχάζω. Aratus.

Διχαστῆρες ὀδόντες, qui et τομεῖς, dentes molares, quatuor illi anteriores qui inter κυνόδοντας sunt interjecti, quoniam cibum dividunt comminuuntque. Poll.

Διχῇ, dupliciter, bifariam. Demost. Olynth. ά. φημὶ δὴ διχῇ βοηθητέον εἶναι τοῖς πράγμασι. Διχῶς, pro eodem.

Διχόθεν, è duabus partibus. [Æsch. Pers. 76.] [Aristoph. Pac. 476. Καὶ ταῦτα διχόθεν μισθοφοροῦντες ἄλφιτα. Demosth. adv. Androtion. δι' ἀπληστίαν δὲ τρόπου, διχόθεν καρποῦται τὴν πόλιν. Thucyd. Hist. lib. 2.]

Διχθά, dupliciter, poëticum vocabulum, Odyss. ά. Αἰθίοπας, τοὶ διχθὰ δεδαίαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν.

Διχθάς, άδος, ἡ, duplex, διττή. Musæus, διχθάδι χείρων.

Διχθάδιος, ου, ὁ, idem quod διττός. Il. ί.

Composita ex δίχα.

Ἄδιχα, in duas partes, divisim: ut, ἄδιχα θυμὸν ἔχουσι. Apud Phocyl. μήτ' [illegible] ἄδιχα πάσης. Item sine, cum genitivo. Epigr. lib. 3. Μήτ' ἐρατοῦ κόσμου ἄδιχα μήτε λόγου. [Eurip. Phœniss. 477.]

Διάνδιχα, itidem pro δίχα, dupliciter. Il. ά. Στήθεσσιν λασίοισι διάνδιχα μερμήριξεν.

Ἀπόδιχα, seorsim. Pind. Pyth. 5. [124.]

ΔΙ'ΣΚΟΣ, ου, ὁ, discus, orbis ex ferro, ære, lapide aut ligno, qui exercendi corporis causa in auras projiciebatur: unde et à δίκω dictum volunt. Il. β'. λαοὶ δὲ παρὰ ῥηγμῖνι θαλάσσης Δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες. Od. θ'. λάβε δίσκον μείζονα καὶ πάχετον. Et, δίσκον ἀφεῖναι, δίσκον ἀπορρίψαι, δίσκον ῥίψαι, apud Poll. de disci ludo. Et, δίσκον φέρει, apud Plut. in Pericle. ¶ Numeratur etiam inter vasa in quibus cibaria apponuntur, ut et apud Lat. Poll. 6. Epigr. 2. καὶ με κάλει δίσκων [illegible] λιμοφορέων, discorum esuriem afferentium. ¶ Dicitur etiam orbis Solis. Alex. Aphr. l. 2. ἐλάττων ἡ σελήνη τοῦ ἡλίου τυγχάνουσα τῷ μεγέθει τὸν δίσκον πάντα κρύπτειν οὐ σθένει, luna quum Sole minor sit, ejus orbem totum obscurare nequit.

Δισκεύω, f. εύσω, disco ludo, discum jaculor. Od. θ'. Est etiam in modum disci jacio.

Δίσκημα, id quod disci instar projectum est, id quod dejicitur, discus. Eurip. in Troad. [1119.]

Δισκέω, f. ήσω, pro eodem. Philostr. ep. 43.

Composita.

Ἀποδισκεύω, discum dejicio, seu in modum disci dejicio, apud Eust.

Συνδισκεύω, colludo disco, ludo disco cum aliis.

ΔΙΣΤΑ'ΖΩ, f. άσω, vel άξω, dubito. (☞ Διχῶς βουλεύομαι, καὶ οἱονεὶ δύο στάσεις ἔχω κατὰ διάνοιαν, inquit Etym.) Synes. ep. 44. τοῦτο ἴσθι, μηδὲ διστάσῃς, nec dubites. Pass. τὸ διστάζόμενον, de quo dubitatur, dubium. [S. Matth. Evang. xiv. 31. εἰς τί ἐδίστασας; xxviii. 17. οἱ δὲ ἐδίστασαν.]

Διστασμός, οῦ, ὁ, dubitatio. Plut.

Δίστασις, pro eodem, Demosth. ἄνευ διστάσεως ἐψηφίσατε.

Διστακτικός, dubitativus: ut apud gram. διστακτικὸν ἐπίρρημα.

Διστατικός, idem. Item, discretivus. Gaz. l. 4. gramm.

Ἀδίστακτος, (comp.) indubitatus, certus. apud Ptol. Sic, ἀδίστακτος ἐλπίς, apud Œcumen. spes certa, vel activè, qui non dubitat.

ΔΙΦΑ'Ω, ῶ, f. ήσω, quæro. Propriè, quasi palpando quæro. (☞ Etym. enim deducit παρὰ τὸ ἅπτω tango, unde ἀφὴ et ἀφάω, ut sit pro διαφάω, exponitque ψηλαφῶ, ut et Hesych.) Il. π'. τήθεα διφῶν Πόντῳ ἐν ἰχθυόεντι. Hesiod. † Erg. 374.† τεὴν διφῶσα καλιήν, tuam quærens domum.

Διφήτωρ, ορος, ὁ, quæsitor, indagator.

Composita.

Ἐρεβοδιφῶ, orci tenebris abscondita scrutor. Exponitur et, subterranea scrutor, apud Aristoph. in Nub. οὗτοι δ' ἐρεβοδιφῶσιν ὑπὸ τὸν τάρταρον.

Πραγματοδίφης, qui litem scrutatur seu lites: unde exp. advocatus. Suid. [Aristoph. Av. 1424. Καὶ πραγματοδίφης. Schol. Biset.]

Τοιχοδιφήτης, dicitur ὁ τοίχους διφῶν, qui parietes perscrutatur: nimirum qua parte possent aperiri, ut ita ad ædes via facta furari possit. Hesych.

Τρυγοδίφησις, εως, ἡ, fæcis perscrutatio. Lusus quidam inventus ad risum excitandum: quippe quo oportebat aliquid post tergum revinctis manibus in fæcis catinum demersum ore extrahere, ut tradit Poll. l. 9. A verbo τρυγοδιφάω, ῶ, fæcem perscrutor, et quod demersum in ea est, perquiro.

ΔΙΦΘΕ'ΡΑ, ας, ἡ, pellis, seu exuviæ: ut, διφθέρα λέοντος. ¶ Membranæ etiam in quibus scribitur, διφθέραι appellantur: sunt enim et ipsæ ex animantium pellibus confectæ. unde proverbium, ὁ Ζεὺς κατεῖδε χρόνιος εἰς τὰς διφθέρας. fingitur enim è pelle Amaltheæ capræ habere membranas, in quibus facta hominum notet, et tandem aliquando ea inspiciens, beneficio vel pœna rependat. ¶ Herodot. l. 5. τὰς βίβλους ab Ionibus prisca consuetudine διφθέρας nominari tradit, quia aliquando in penuria papyri utebantur membranis seu pellibus caprinis et ovinis. ¶ Adhæc διφθέρας nominant pelles tentorias, seu pelles quæ in castris σκηνῶν loco sunt, ut apud Athen. l. 12. ¶ Bulga etiam διφθέρα dicitur, i. saccus coriaceus seu pelliceus. Plut. in sympos. septem sapientum, ἐνταῦθα κοιμώμενος, ὡς ἐφαίνετο, τηλικοῦτος, ἀναπτύξας τὴν διφθέραν, ἔδειξεν ἑαυτὸν βρέφος γεγονὸς ἐξ ὕπνου. in bulgam enim seu saccum coriaceum involverat. ¶ Denique διφθέρα dicitur coriacea vestis, tunica è pellibus; quales sunt pastoritii rhenones, seu saga pellicea. Aristoph. in Nub. Ὥσπερ ὁ πατήρ σου διφθέραν ἐνημμένος: de capraria. Luc. in Timone, ἀντὶ μαλακῆς χλαμύδος ταύτην τὴν διφθέραν ὁ τιμιώτατος σοι [illegible] περιτέθειται.

Διφθερίας, ου, ὁ, qui gestat ejusmodi pelliceam seu coriaceam tunicam. Luc. in Tim. et Poll. l. 4.

Διφθερινός, pelliceus. Strabo.

Διφθερίτης, ου, ὁ, idem. unde fœm. διφθερῖτις. Poll.

Διφθέριον, dicitur ulcus quoddam, in Hippiatr.

Διφθερόω, ῶ, pelle obtego, corio integro.

Composita.

Καταδιφθερόω, ῶ, idem quod διφθερόω. Plat. symp. 4. et Probl. 2.

Λευκοδίφθεροι, albis pellibus seu rhenonibus amicti. Hesych.

Ὑποδίφθερος, exp. pellibus indutus, pelle vestitus. Luc. in Tim.

ΔΙ'ΦΡΟΣ, ου, ὁ, locus in curru in quo parabates et auriga sedebant: à duobus illis, quos ferret, dictus quasi δίφορος, ut tradit Eustath. [Theoc. ιέ. 2.] Il. χ'. Ἐκ δίφρου δ' ἆλτο. Synecdochicè verò pro toto curru, ut Il. ά. Δοιὼ γὰρ δίφρω τε, δύω τ' ἐριαύχενας ἵππους. Et Xen. Pæd. 6. κατὰ τὰς θύρας τοῦ ἁρματείου δίφρου διαβαίνειν ἐπὶ τὸ ἅρμα. Sunt qui bigam interpretari malint, i. currum bijugem. ¶ Est etiam sella. Il. ζ'. καὶ ἷζε τόδ' ἐπὶ δίφρου. Et Plat. l. 1. de rep. καθῆστο ἐπὶ δίφρου. Apud Plut. δίφρος [illegible], exp. sella curulis. ¶ Item scamnum quo gestantur infirmi, Bud. In Plur. poëtæ in primis dicunt δίφρα, metaplasmo generis pro δίφροι.

Διφρεύω, f. εύσω, curru aut bigis vehor. Eurip. in Andr.

Διφρευτής, οῦ, ὁ, auriga, currus seu bigarum agitator. Soph.

Διφρεία, ἡ, aurigatio. Xen. Pæd. 6.

Δίφραξ, sella lecticaria. Hesych.

[Διφρίον. Sch. Aristoph. R. 121.]

Διφρίς, (q. d. sellularius) qui ita effœminatus est, ut lecticaria sella gestari semper velit. Hesych.

Διφρίσκος, ου, ὁ, curriculum. Aristoph. in Nub.

Composita.

Ἐκδιφρεύω, è curru aut sella excutio aut deturbo.

Ἔνδιφρος, qui in curru est, sessor.

Ἐπιδίφριος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui super curru est, aut sedet, aut ponitur. Od. ό. Item pro ignavo et effœminato. Etym.

Ἐπιδιφριάς, άδος, ἡ, pars, (ut Eustathius tradit) vel δίφρου, vel τῆς τοῦ ἅρματος ἄντυγος, περὶ ἣν περιτείνεται ὁ δίφρος. Etym. exp. currus circumferentia, quæ et ἄντυξ dicitur. Il. κ'.

Καλλίδιφρος, pulchrum currum habens. Eurip. in Hecuba. [466. Ἢ Παλλάδος ἐν πόλει, Τᾶς καλλιδίφρου Ἀθαναίας, &c. Vide Aristoph. Equit. 563. Schol.]

ΔΙ'ΨΑ, ης, ἡ, sitis. Il. τ'. γυῖα βαρύνεται, ἠδὲ κιχάνει Δίψα τε καὶ λιμός. Et, καυσώδη δίψαν, apud Plut. In plu. αὐτοῖς ταῖς δίψαις παρασκευάζουσι, apud Aristot. l. 7. Eth. cap. ult. ☞ Derivant gramm. ab ἴπτω, i. βλάπτω, et sit quasi ἴψα.

Δίψος, εος, τό, pro eodem. Xen. Pæd. 8. δίψος δύνασθαι φέρειν. † et 2. 53. d.†

Δίψιος, ου, ὁ καὶ ἡ, siticulosus. δίψιος σήψ, apud Nic. Et, δίψιος ὥρα, apud Nonn. Reperitur et in fœm. gen. διψία Atticè, ut, διψία κόνις, apud Soph. pulvis siticulosus et aridus. [Æsch. Ag. 504. Ch. 183.]

Διψαλέος, ου, ὁ, sitibundus, siticulosus: ut, μῦς διψαλέος, in Batr.

Διψαλέω, idem quod διψάω. Nonn.

Διψάς, άδος, ἡ, siticulosa, bibula, arida. ut, διψὰς ἔχιδνα, vipera siticulosa. Epig. l. 3. ¶ Item subst. plerumque dicitur pro διψὰς ἔχιδνα, de viperæ quadam specie, inde dictæ quòd qui ea morsus est siti inarescat. Nic. in Ther. ¶ Item spinæ quoddam genus apud Theophr. de hist. pl. l. 4.

Διψηρός, οῦ, ὁ, siticulosus, aridus. Synes. et Dionys. de situ orbis.

Διψώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, siticulosus. Diosc. Τὸ διψῶδες, q. d. siticulositas, aut siticulosa ariditas. Plut. in Cor.

Διψήρης, idem.

Διψάω, ῶ, f. ήσω, sitio. † Xen. Pæd. 1. 28.† Luc. τὸ μὴ διψῆν κάλλιον τοῦ πιεῖν. Et cum genit. Herodot. διψῆν ὕδατος μάλιστα. Item metaph. pro, cupio, desidero, appeto: ut, διψῶ χαρίζεσθαι ἐμοί, Xen. Pæd. 4. Et cum genit. πόλις ἐλευθερίας διψήσασα, apud Plat. lib. 8. de rep. Reperitur et διψέω, apud Athen. l. 2.

Διψητικός, οῦ, ὁ, sitim provocans, siticulosus. Diosc. et Aristot. 3. de part. anim. Item sitibundus, sitiens: ut, διψητικώτατος ἔλαφος, apud Naz.

Διψακός, οῦ, ὁ, à quibusdam dictus est morbus renum διαβήτης appellatus, quem comitatur maxima sitis, ut tradit Aret. ¶ Est et nomen herbæ quæ alio nomine labrum Veneris appellatur, inde dictæ quòd sit concavo alarum sinu, in quo subsistit ros falsus, ut Plin. l. 27. c. 9. tradit. Vide Diosc. l. 3. c. 12.

Composita.

Ἄδιψος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui non sitit. Athen. l. 8. ¶ Item sitim sedans, et prohibens; ut, ἄδιψα σῦκα, ficus sitim sedantes. Diosc. l. 1.

Αἱμοδίψος, sanguinem sitiens, sanguinem appetens. Luc.

Ἐπίδιψος, siticulosus.

Καταδιψάω, ῶ, intensè sitio. Xen.

Πολυδίψιος, multum seu valde siticulosus; ut, πολυδίψιον Ἄργος, Il. δ'. Exp. et diu multumque sititus, i. desideratus.

Φοβόδιψος, q. d. cum timore sitiens, de eo qui est à cane rabido morsus, qui et ὑδροφόβος appellatur.

ΔΙ'Ω, expello, abigo. vide δίεμαι. ¶ Item timeo, unde δίε, Il. ί. et ἰ. time. Et δεδίσσω inde deducit Eust. per anadiplasiasmum. vide et in δείδω. ¶ Apud Hom. Il. χ'. v. 251. τρὶς περὶ ἄστυ μέγα Πριάμου δίον. Eust. vult. dion esse à δίω significante curro celeriter, et tanquam παρὰ τὸ δίω, i. δρέμω.

Δίεμαι, expello, abigo, persequor, expello persequendo, summoveo. [Æsch. Eum. 350. 388. sed præcedente μετά.] Il. ρ'. Ὅν ῥα κύνες τε καὶ ἄνδρες ἀπὸ σταθμοῖο δίωνται Ἔγχεσι καὶ φωνῇ. Item cum præposit. εἰς. Od. φ'. Μή σε καὶ ὁπλότερός περ ἐὼν ἀγρόνδε δίωμαι, Βάλλων χερμαδίοισι.

Ἀποδίεμαι, (comp.) exp. ἀποδιώκω.

Decomp. Ἐξαποδίω, seu Ἐξαποδίεμαι, fugo ex, insequendo exigo et summoveo ex: ut Iliad. έ. αἴ κεν Ἄρηα λυγρῶς πεπληγυῖα μάχης ἐξαποδίωμαι.

ΔΙΩ'ΚΩ, f. ξω, (et interdum ξομαι) † Xen. Pæd. l. 4. p. 90. d.†) Pr. δεδίωχα, idem quod δίω, ex quo et factum est per paragogen, ut inquit Etym. vel quasi δὶς δίω, ut vult Eust. expello, abigo. Luc. διώκω σε τῆς οἰκίας, expello te domo. ¶ Item pro, in exilium mitto, apud Herodot. ¶ Item persequor, insequor: † Xen. Pæd. 1. 3. 12. et 1. 4. 5. et 7. et 8.† ac propriè, cursu insequor fugientem. Il. ρ'. Ἕκτωρ νῦν σὺ μὲν ὧδε θέεις, ἀκίχητα διώκων. Herodian. l. 3. εὑρεθεὶς ὑπὸ τῶν διωκόντων ἱππέων καὶ συλληφθείς. Et metaph. pro, assequi conor, consector. Thuc. 2. τὰς τιμὰς διώκειν. A Bud. exp. etiam, affecto, et expeto: ut Aristot. Eth. 7. καὶ ἡδονὴν διώκουσι πάντες, &c. Apud Luc. διώκειν τὰ πολυανθρωπότατα τῶν χωρίων, consectare loca celeberrima, i. studiosè frequenta. Et Xen. χρὴ πειρᾶσθαι τούς τε φιλαιτίους φεύγειν καὶ τοὺς εὐγνώμονας διώκειν. ¶ Item persequor judicio, accuso, reum ago. Dicitur autem, διώκω σε ταύτην τὴν δίκην seu γραφήν, reum te hujus criminis facio, Dem. vel διώκω σε φόνου, reum te cædis ago. ¶ Item persequor oratione, describo. Xen. οὕτω πως διώκει Πρόδικος τὴν ὑπ' ἀρετῆς Ἡρακλέους παίδευσιν. [ἅρμα διώκων. Æsch. Pers. 84. διώκουσ' ἦλθον ἄτρυτον πόδα. Eum. 400.]

Διώκομαι, idem quod διώκω, expello, &c. Od. σ'. Ὅς ῥ' ἐλθὼν Ὀδυσῆα διώκετο οἷο δόμοιο. Item persequor. Il. φ'. Ὄφρ' ὁ τὸν πεδίοιο διώκετο πυροφόροιο. [Æsch. Ch. 287.] ¶ Item pass. expellor, &c. Item, accusor. Et διωκόμενος, qui accusatur, reus. [Διωκτέος. Plat. Theæt. οὐδὲ γὰρ τοῦτο φυκτέον, ἀλλὰ πάντων μάλιστα διωκτέον τῷ νοῦν ἔχοντι. Διωκτέος vero, Aristoph. Acharn. 220. διωκτέος δέ.]

Διωγμός, persecutio, † Xen. Pæd. 1. 4. 21.† item exagitatio, vexatio. [Æsch. Suppl. 1034.] In N. Test. et apud Eccles. script. χριστιανῶν διωγμὸς seu διωγμοί. Est etiam expulsio et ejectio. Greg.

Δίωγμα, id quod persequimur. (Æsch. Eum. 139.) A Xenoph. ita vocatur præda quam canis insequitur. ¶ Item mysterium quoddam sacrum quod solæ mulieres in Thesmophoriis celebrabant. Sunt qui ex eo dictum putent, quòd viros inde arcerent. Hesych.

Δίωξις, idem quod διωγμός, persequutio: ut apud Thuc. δίωξιν ποιεῖσθαι dicuntur, qui persequuntur hostes. Sic etiam apud Aristot. Eth. 6. δίωξις et φυγὴ opp. Item accusatio, actio; ut, δίωξις κλοπῆς, accusatio furti, actio furti. Plut. in Pericle.

Διώκτης, ου, ὁ, persequutor, insectator. Et consectator, ut inquit Budæus.

(Διωκτρία. Sch. Æsch. Eum. 206.)

Διωκτός, ὁ, ἡ, quem persequi debemus. Item quem consectari oportet, expetendus. Soph.

Διωκτύς, pro δίωξις, persequutio. ex Lasc.

Διωκάθω, Atticè idem quod διώκω, ut ἀμυνάθω, pro ἀμύνω. Apud Aristoph. † Nub. 1484.† [cui addas Vesp. 1197. ἀλλ' ὡς ὁ κάπρος ἠλαύνετ', ἢ λαγώ, ἢ λαμπάδα ἔδραμες, &c. Schol. Διωκάθω Ἀττικῶς, ταυτὸν τῷ διώκω. Eurip. Erechth. 23. Αἰσχροὺς ἔρωτας ἡμετέρους διωκάθειν.] et Plat. de eo dicitur, qui judicio persequitur.

Ἰωκή, per Aphæresin dictum putatur pro, διωκή, seu δίωξις, persequutio, impetus. Il. ε. Ἐν δ' Ἔρις, ἐν δ' ἀλκή, ἐν δὲ κρυόεσσα Ἰωκή.

Ἴωξις, Hesych. et Suid. est δίωξις, persequutio, insectatio.

Ἰωχμός, οῦ, ὁ, idem quod ἰωκή et ἴωξις, persequutio hostilis, infesta insectatio. Il. θ'. et apud Hesiod. † Th. 683.†

Composita.

Αἰγοδίωξ, capras persequens, ὁ τὰς αἶγας διώκων.

Ἀποδιώκω, expello ex aliquo loco, fugo aliquem. Aristoph. in Nub. † 1299.† οὐκ ἀποδιώξεις σαυτὸν ἐκ τῆς οἰκίας; non te ex ædibus proripies?

Ἀποδίωξις, εως, ἡ, expulsio. Esse etiam volunt genus figuræ quæ ἀποδίωξις dicitur.

Ἐκδιώκω, idem. Et pro, mitto in exilium. [1 Epist. ad Thes. ii. 15. τῶν (sc. Ἰουδαίων) καὶ τὸν Κύριον ἀποκτεινάντων Ἰησοῦν —— καὶ ἡμᾶς ἐκδιωξάντων, &c. Demosth. adv. Zenothem. ὡς δ' ἡλίσκετο ὁ Ἡγέστρατος, καὶ δίκην ἐλάμβανεν ἐπιχειρῶν φεύγειν καὶ ἐκδιωκόμενος, ῥίπτει ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλασσαν, &c. Soph. Elect. 570. ἐξεκίνησε. Schol. ἐξεδίωξεν.]

Ἐκδίωξις, expulsio.

Ἐπιδιώκω, persequor, insequor. Xen. † Pæd. 1. 3. p. 72. a.† [Herodot. Hist. lib. 4. Κιμμερίους ἐπιδιώκοντες ἐσέβαλον ἐς τὴν Ἀσίην, κατασχόντες τὴν ἀρχὴν Μήδων.]

Ἐργοδιώκτης, ου, ὁ, qui urget opus.

Ἐργοδιωκτέω, ῶ, urgeo opus. Ex Græc. Bibl. interpr.

Ἱπποδιώκτης, qui equos agitat, qui equos ad cursum instigat. (Theoc. ιδ'. 12.)

Καλοδιώκτης, qui consectatur pulchros. Aristoph. schol.

Καταδιώκω, persequor. Plut. in Alcib. ἐτρέψατο καὶ κατεδίωξεν ἄχρι [illegible]. Sic Xen. Hell. 1. εἰς τὴν θάλασσαν καταδιώξαντες.

Κνισοδιώκτης, qui nidorem sectatur, muris epith. apud Hom. in Βατραχομυομ.

Κιλλοδιώκτης, qui pueris exoletis et durioribus inhiat; ὁ ἄγριος περὶ τὰς ἀσελγείας. Eust.

Κυκλοδιώκτης, in orbem actus, in orbem currere coactus. Epigr.

Μεταδιώκω, persequor, insequor. Item vestigo, inquiro; ut, μεταδιώκειν τἀληθινόν. apud Greg. † Xen. Pæd. 1. 4. p. 99. b. sequor, subsequor. Xen. Pæd. p. 185. c.†

Μεταδίωκτος, persequendo captus, quem nacti sunt qui insequebantur. [Herodot. Hist. lib. 3. αὐτίκα μεταδίωκτος γενόμενος ὁ κῆρυξ ἧκε.]

Παλίωξις, pro παλιδίωξις, (q. d. pòst insequutio) apud Hom. Vide et προΐωξις, quod sequitur.

Προΐωξις, et προίωξις, q. d. præinsequutio, est eorum qui priores insequuntur. Hesiod. in Asp. † 154.† Ἐν δὲ προΐωξίς τε παλίωξίς τε τέτυκτο: ubi προΐωξις eorum est qui priores insequuntur; et παλίωξις eorum, qui quum fugarentur, vice versa postea insequuntur eos à quibus fugabantur.

Συνδιώκω, simul persequor. Lucian.

ΔΙΟΛΥ'ΓΙΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, exp. magnus et vehemens, longè lateque se extendens: ut, διολύγιον κακόν, apud Suid. Et, διολύγιον ἄνθημα, in Epigr. Et, διολύγια πράγματα. Etym. res arduæ.

ΔΝΟΠΑΛΙ'ΖΕΙΝ, apud Hom. exp. δονεῖν ταῖς παλάμαις, item δονεῖν καὶ πάλλειν: agitare et excutere manibus. Qua expositione indicatur, compositum esse vel ex δονεῖν et παλάμη: vel ex δονεῖν et πάλλειν. Il. γ'. ἀνὴρ δ' ἄνδρ' ἐδνοπάλιζεν, i. agitabat, et percutiebat manibus. Et Od. ξ'. v. 501. ἀτὰρ ἐνθάδε γε τὰ σὰ ῥάκεα δνοπαλίξεις, i. agitabis et excuties manibus. vel, indues aut resarcies, ut Didym. exp. apud Eust.

Δνοπάλιξις, ἡ, exp. motus, excussio, quæ manibus fit. Suid.

ΔΝΟ'ΦΟΣ, ου, ὁ, tenebræ, caligo: (Æsch. Ch. 50.) idem quod γνόφος, ejusdemque formationis, nimirum à νέφος, unde νόφος, et accessione literæ δ, δνόφος. Etym. verò à γνόφος derivat, mutatione literæ γ in δ, quam mutationem Eustath. scribit fieri συνήθως. Hesychius verò vult δνόφος esse Æolicum, ἀπὸ τοῦ δονεῖσθαι τὰ νέφη, itidemque Etym. à δονεῖν et νέφος fieri dicit δονεφος, et per syncopen δνόφος.

Δνοφερός, tenebrosus, caliginosus, vel obscurus, ater. Il. ι. ὥστε κρήνη μελάνυδρος, Ἥτε κατ' αἰγίλιπος πέτρης δνοφερὸν χέει ὕδωρ. Et Od. ν. νύκτα δὲ δνοφερὴν ἰδέσθαι. Et, δνοφεραυγής, in Epigr. (Æsch. Eum. 382. Ch. 809.)

Δνόφεος, idem. Hesych.

Δνόφωσις, εως, ἡ, pro eodem.

ΔΟ'ΔΡΑ, ας, ἡ, potio seu jusculum, ex eo dictum, quòd ex novem speciebus fieret: ut Ausonius indicat, hoc Epigr. Δόδρα ποτὸς καὶ ἀριθμὸς ἔχω μέλι, οἶνον, ἔλαιον, Ἄρτον, ἅλας, βοτάνην, ζωμόν, ὕδωρ, πέπερι. quod quidam sic interpr. Dodra vocor. quæ causa? novem species gero. quæ sunt? Jus, aqua, mel, vinum, panis, piper, herba, oleum, sal. Dicitur igitur à dodrante, dodrans enim dicuntur novem unciæ.

ΔΟΘΙΗ'Ν, ῆνος, furunculus, tumor ἀποστηματώδης, ex crassis humoribus in carnosis plerunque partibus consistens. Diosc. lib. 1. c. 184. δοθιῆνας μαλάσσει. Aristot. de hist. an. l. 3. δοθιῆνες καὶ φυμάτια μαστοῦ. Vide Gal. l. 5. τῶν κατὰ τόπους.

ΔΟΙ'ΔΥΞ, υκος, ὁ, pistillum, seu radius quo aliquid in mortario tunditur, aut miscetur, seu agitatur: idem quod ἀλετρίβανος, ut Poll. tradit. Aristoph. in Equ. εἰ μὴ γὰρ οὗτος ἐν τῇ πόλει μέγας, οὐκ ἂν ἦστην σκεύει δύο χρησίμω, δοῖδυξ οὐδὲ τορύνη. ¶ Item cochlear quo ea, quæ in mortario tusa sunt, colliguntur. apud eundem Aristoph.

Composita.

Ἀναδοιδυκίζω, commisceo, confundo. Propriè, pistillo in mortario commisceo. Hesych.

Διαδοιδυκίζειν, Hesych. est, indecenter saltare.

ΔΟΚΑ'ΖΩ, f. άσω, observo, item expecto: ut apud Demet. Phal. πλόον δοκάζων, navigandi tempus observans vel expectans. ¶ Item puto, arbitror: unde δοκασεῖς apud Theocr. in fine Idyll. 1. Doricè pro δοκάσεις putabis.

Δοκάζομαι, videor: unde δοάσσατο, (per syncopen) visum est. Il. ν'. Ὧδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι Βῆναι ἐπ' Αἰνείαν. Apud Apoll. [illegible] δ' ἔμπεδα δοάσσατο, exp. statuit, decrevit.

Δοκεύω, f. εύσω, idem quod δοκάζω, observo, expecto; † Hesiod. Asp. 333.† item insidior. Il. π'. ὁρμηθέντα δοκεύσας. Et Il. ψ'. καὶ τὸν προὔχοντα δοκεύει, i. e. ἐπιτηρεῖ. (Theoc. θ'. 26. κδ'. 42.)

Δοκάω, ῶ, idem quod δοκάζω, observo, expecto, unde particip. δεδοκημένος, qui observat, qui stat in insidiis, vel qui excipit. Il. ο. circa finem, Ἔσθ' ἄρ' ὅγ' ἑστήκει δεδοκημένος, ubi Eust. venatorum esse verbum tradit, feram expectantium. Hesiod. in Asp. † 214.† ἧστο δ' ἀνὴρ ἁλιεὺς δεδοκημένος. Apoll. Rhod. Arg. 1. 2. Ἀμφὶς ἐπιστάς δεδοκημένος.

Composita.

Ἀκοντοδόκος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui jacula observat, i. jaculorum ictus, ut eos vitet. Etymol.

Ἀπροσδόκευτος, non expectatus, qui non expectatus venit. Theophil. l. 2. adversus gentes. ex Simonide.

Καραδοκέω, ῶ, (quasi, τῷ κάρᾳ δοκεῖν, inquit Suidas) sollicitè et cupidè expecto, (tanquam exerendo caput ad prospiciendum eminus eum, qui expectatur.) Xenoph. τὰ προσταχθησόμενα καραδοκοῦντες. Plut. ἐφεδρεύει καὶ καραδοκεῖ τὸ μέλλον. Apud Eurip. in Troad. —— καραδοκεῖ Ὅπως στράτευμ' Ἀργεῖον ἐξίῃ καλῶς, expon. observat. (Med. 1119.) Videtur poni et pro expectare, apud Herodotum in Polymnia, καραδοκέοντα τὴν μάχην. Exponitur etiam ἀποβλέπειν, apud Aristoph. in Equit. Καραδοκοῦσιν εἰς ἔμ' ἡ βουλὴ πάλαι.

Καραδοκία, ἡ, sollicita expectatio.

Decomp. Ἀποκαραδοκέω, ῶ, expecto sollicitè, expecto cum anxietate animi et magna sollicitudine. apud Suid.

Ἀποκαραδοκία, expectatio sollicita. Rom. cap. 8. Hesych. est προσδοκία, ἀπεκδοχή.

Ὁδοδόκος, ου, qui vias insidet et viatores intercipit, qui in via excipit viatores, viarum obsessor, seu insidiator viæ. Athen. lib. 5. Eustath. annotat inseri ο euphoniæ gratia, sicut et in ὁδοιπόρος.

Ὁδοδοκέω, ῶ, in via viatores excipio, vias insidior.

Προδοκάζω, idem cum δοκάζω, observo. Hesych.

Προδοκή, ἡ, angustus locus, qui insidiantibus est aptus. Eust.

Προσδοκάω, ῶ, expecto, vel spero. (Æsch. Ag. 681. Soph. Tr. 371.) Aristoph. in Vesp. Μηδὲν παρ' ἡμῶν προσδοκᾶτε λίαν μέγα. Cum inf. Æschin. προσδοκῶ ἀπαλλάξειν, exp. confido. Sic apud Dem. προσδοκῶ καλῶς ἄν τι γενέσθαι. ¶ Item pro, arbitror: de re præterita apud Plat. inquit Bud.

Προσδοκάομαι, expector, speror: tam de persona quàm de re. Τὰ προσδοκώμενα, quæ expectantur, quæ sperantur: et τὰ προσδοκηθέντα, sperata, expectata.

Προσδόκημα, τό, expectatio. Plut.

Προσδοκία, ἡ, idem. † Xen. Pæd. 1. 6. 16.† Dem. ἔχειν προσδοκίαν τῆς ἀσφαλείας, Lat. in expectatione esse. Προσδοκία κακοῦ, apud Aristot. Eth. 3. ¶ Item metus. Thuc. l. 2.

Προσδόκιμος, qui expectatur, de quo expectatio est. Thucyd. Hippocrat.

Προσδόκητος, qui expectat, prævius. Æsch. in Prom.

Decomp. Ἀπροσδόκητος, inexpectatus, inopinus. Dicitur et de re et de persona. Thucyd. Exp. et activè, qui non expectat, apud eundem Thuc. [Æschyl. Prom. 681. ἀπροσδόκητος δ' αὐτὸν αἰφνίδιος μόρος Τοῦ ζῆν ἀπεστέρησεν. Soph. El. 1042. Ἀπροσδόκητον εἶδεν ὄμμα. Aristoph. Lysistr. 352. Thucyd. Hist. lib. 2. § 5. ὄντες γὰρ καὶ ἄποροι κατὰ τοὺς ὄχλους, καὶ κατεστῶτες, οἷα ἀπροσδοκήτου κακοῦ ἐν εἰρήνῃ γενομένου. Herodot. Hist. lib. 7. cap. 204. Leonides κτησάμενος τὴν βασιληίην ἐν Σπάρτῃ ἐξ ἀπροσδοκήτου. Xenoph. de Cyri Exp. lib. 3. cap. 1. § 8. Ἐξ ἀπροσδοκήτου γὰρ αὐτοῖς ἐπέπεσε τὸ Ἑλληνικόν.]

Ἀπροσδοκήτως, præter expectationem, ex improviso, inopinato. ut, ἐπιτίθεσθαι ἀπροσδοκήτως. Thuc. 2. [lib. 4. § 29. ὅτι προσπίπτοιεν αὐτοῖς ἀπροσδοκήτοις ἢ βούλοιντο. lib. 7. § 21. § 437. Polyb. Hist. lib. 1. cap. 62. οἱ δὲ Καρχηδόνιοι προσπεσόντες αὐτοῖς ἀπροσδοκήτως τῆς ἵππου, &c.]

ΔΟΚΕ'Ω, ῶ, f. ήσω, (sed frequentius ξω et ξα) P. ομαι, videor, censeo. Xen. καὶ ἐγὼ δοκῶ μοι ἀνέχεσθαι τοῦτο ὑπομένειν, mihi videor hoc periculum posse sustinere. † Sic idem Cyri Pædiæ cap. 1. § 11. et § 5. libri 1. et cap. 2. § 5.† Isocr. ἐμοὶ δοκοῦσιν ἅπαντες ἐπιθυμεῖν. Dicitur etiam, δοκῶ μοι ποιεῖν ταῦτα, pro, certum mihi est hoc facere. Sic Luc. δοκῶ μοι ἐπιγράψειν. † Cum particip. μὴ δοκεῖς ἀχθόμενος. Xen. Pæd. l. 5. p. 78. c. Similiter Xen. Pæd. l. 5. p. 78. d. δοκεῖ μοι ἐπιτρέψαι: permittendum mihi videtur. Xen. Pæd. l. 4. p. 98. b.† Interdum impersonaliter, δοκεῖ μοι, videtur mihi. Aristoph. δοκεῖ μοι ταῦτα μὴ δρᾶν, hæc non mihi videntur facienda. ταῦτα ἔδοξε Κικέρωνι, Plut. hæc Ciceroni probabantur. Sic τὸ δοκοῦν τινί, quod alicui probatur seu placet. † Xen. Pæd. 1. 3. 12. Aristoph. Nub. 1434.† Apud Thucyd. παρὰ τὸ δοκοῦν ἡμῖν, supra nostram opinionem. Exponitur et, convenit, ut Xen. Hell. 2. ὡς δὲ ταῦτα ἤρεσκε, κάλαμον φέρειν ἔδοξε, convenerat inter eos, constitutum erat inter eos ut gestarent calamum. † et Pæd. 1. 6. 3.† Sic particip. δόξαν. (absolutè) quum convenisset, vel quum visum esset. Herodot. δόξαν δέ σφι, ἐσώζοντο λαβόμενοι. Thuc. καὶ δόξαν αὐτοῖς, ἐχώρουν ἐς τὸ τεῖχος. Dicitur et, δόξαν δὲ ταῦτα, à Plat. et Xen. pro, quum de his convenisset. ¶ Ponitur etiam δοκῶ pro, in aliqua existimatione sum. Sic apud Euripidem in Hecuba, οἱ δοκοῦντες opponuntur τοῖς ἀδόξοις. Sic et ad Gal. cap. 2. ¶ Item existimo, puto. Xen. σὺ δὲ σαυτὸν φρόνιμόν τι δοκεῖς ἔχειν; Luc. ὅπερ ἄν τις ἐνθυμεῖσθαι δόξῃ. Apud Soph. in Ajace, οὐ μὲν δοκῶ ταῦτ' ἐστιν, ἐμοὶ δ' ἄγαν φρονεῖν. (—οὐ δοκῶν κλύειν cum audire non putarer. Eurip. Med. 67. V. Æschyl. Ag. 16. δεδόκηκα. Eum. 309. δόξας. Eurip. Med. 300. 306. 501. δοκοῦντα καὶ δόξαντ' ἀπαγγέλλειν με χρὴ Δήμων προστάταις τῆς δὲ Καδμείας πόλεως. Æsch. Ch. 14. S. c. Th. 621. 656. Ag. 424. 1222. Xenoph. p. 34. Aristoph. R. 1468. 1533. Soph. Tr. 37. Œdip. Tyr. 126. 749. 1204.]

Δοκεῖσθαι, interdum, videri et censeri. Bud. ex Plat. Sic, δέδοκταί μοι κατθανεῖν, certò statutum est mori. Sic, δεδόχθαι τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, apud Dem. decretum vel statutum esse à senatu et à pop. unde τὰ δεδογμένα, decreta, placita: quæ et δόγματα. † Xen. Pæd. l. 6. p. 158. b.† Δέδοκται exp. et, convenit: ut, δέδοκται ἡμῖν, convenit inter nos. ¶ Item pro existimari, putari; unde δοκούμενον, quod existimatur, Bud. ex Plat. Idem affert ex Antiph. pro, existimari et suspectum esse. (Δεδόκηται. Eurip. Med. 764. 823. 1419. Æsch. Suppl. 609.)

Δόκημα, idem quod δόκησις. Eurip. in Troad. [411. Ἀτὰρ τὰ σεμνὰ, καὶ δοκήμασιν σοφὰ, Οὐδέν τι κρείσσω τῶν τὸ μηδὲν ἦν ἄρα. Herc. Fur. 111. Ἔπεα μόνον, καὶ δόκημα νυκτερωπὸν ἐννύχων ὀνείρων, &c. 771. Δοκημάτων ἐκτὸς ἦλθεν ἐλπίς.]

Δόκησις, opinio: unde δόκησιν παρέχειν, opinionem expectationemque de se præbere, apud Plat. (Soph. Œdip. Tyr. 698. Tr. 433.) [Eurip. Androm. 696. Ἀλλ' ὁ στρατηγὸς τὴν δόκησιν ἄρνυται. Schol. λαμβάνει, κομίζεται τὴν τιμὴν τὴν δόξαν. Heracl. 745. Ἔστιν δ' ἐν ὄλβῳ καὶ τόδ' οὐκ ὀρθῶς ἔχειν, Εὐδοξίας δόκησις. 396 δόκησιν. Helen. 118. Σκοπεῖτε, μὴ δόκησιν εἴχετ' ἐκ θεῶν. 120.]

Δόγμα, τό, quod faciendum videtur, Thuc. Item placitum, decretum, dogma. Plat.

Δογματικός, qui certa dogmata in aliqua scientia sequitur. Strab. Sext. et Phil. Laert. et alii. Item δογματικοὶ ἰατροί, Gal. ad Glauc. qui distinguuntur ἀπὸ τῶν ἐμπειρικῶν. Item ad præcipiendum compositus.

Λαοδογματικῶς, (comp.) prout vulgo seu populo videtur, ex vulgi opinione.

Δογματίζω, dogma aliquod introduco seu inveho, dogmatis alicujus sum autor, dico aliquid quod pro certo dogmate habeo. Greg. οὐδὲ ταῦτά ἐστιν ἃ δογματίζομεν. A Bud. expon. et, decerno, apud eundem. Item ab Areopag. poni scribit pro, tueor dogma. [Epist. S. Pauli ad Coloss. ii. 20. τί ὡς ζῶντες ἐν κόσμῳ δογματίζεσθε;]

Δογματιστὴς, qui dogmatis alicujus seu aliquorum dogmatum est autor vel defensor. Greg.

Δόκας, in carmine, idem quod δόκησις, opinio. Utitur quidam Poëta apud Sext. philos. At δοκὸς vide suo loco.

Δόκιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, probus, probatus, spectatus. (ἀνδρεῖος, δόκησιν περὶ ἑαυτοῦ ἔχων μεγάλην. Æsch. Pers. 67.) ἀργύριον δόκιμον, Demosth. proba pecunia. Dicitur et de persona cujus spectata est fides et integritas, ut 1 Cor. 9. cap. Sic δοκιμώτατοι ποιηταὶ, Plutarcho, probatissimi vel spectatissimi. Alicubi exp. et, acceptus.

[Δόκιμος. Æsch. Pers. 546.] † Xen. Pæd. 1. 66. et qui sit probatus.†

Δοκιμὴ, ἡ, probatio, experientia, experimentum. Rom. 5. 2 Cor. 2. et alibi sæpe.

Δοκίμιον, pro eodem. Exponitur etiam à Bud. probatio, exploratio, experimentum. Apud Herodian. δοκίμιον δὲ στρατιωτῶν, κάματος, exp. labore milites probantur.

Δοκιμάζω, probo, exploro, experior, examino. Isoc. τὸ χρυσίον ἐν τῷ πυρὶ δοκιμάζομεν. Idem, δοκίμαζε τοὺς φίλους ἐκ τῆς περὶ τὸν βίον ἀτυχίας. Item æstimo: post examinationem agnosco aliquid seu perspicio. Item probo, i. e. approbo, comprobo, laudo: item in pretio habeo. Propriè autem approbo, utpote perspectum: ut Plut. de inst. lib. ἀλλ' ὡς ἐν μάλιστα σπουδαίας δοκιμαστέον ἐστί. † Xen. Pæd. 1. 5. 7.† Interdum ex consequente signif. eligo. ¶ Nonnunquam pro, consultum esse judico, vel utile esse censeo. Xen. apom. l. 1. ταῦτα ἱκανῶς ἐσκεμμένοι ἐδοκίμαζε.

Δοκιμάζομαι, probor, approbor. Plat. Isoc. ¶ Item ad magistratum admittor moribus et meritis probatus. Demosth. in Neæram. Est etiam, tutelæ meæ permittor, togam virilem sumo. Demosth. in Mid.

Δοκιμασία, ἡ, probatio, exploratio, experimentum, Plutarch. de inst. lib. διὰ δοκιμασίας λαμβάνειν τῶν παίδων. Item peculiari signif. exploratio et inquisitio in eos qui proponebantur admittendi ad magistratum: censura: Unde δοκιμασίαν ἐπαγγέλλειν. Æschin. in Timarch. censuram denuntiare.

Δοκιμαστὴς, οῦ, ὁ, explorator, examinator, æstimator. Chrys. et Luc. in somn.

Δοκιμαστικὴ, exploratoria seu examinatoria ars.

Δόξα, ἡ, sententia, opinio. (V. Æsch. Pers. 28. Ag. 283. 430. Eurip. Med. 294. Soph. Œdip. Tyr. 931.) Thuc. lib. 3. παρὰ δόξαν τῷ ἐναντίῳ πλέοσι παραστῆναι, contra quam sentiamus. Aristot. Eth. 4. κατ' ἀλήθειαν et κατὰ δόξαν inter se opponit. Δόξαν ἔχειν περί τινος, opinionem habere de aliquo. † Sic Xen. Pæd. 1. 6. 19. δόξα περὶ αὐτοῦ.† Isoc. in enc. Evag. Dicitur et δόξαν παρέχειν † Xen. Pæd. 6. p. 168. b.† vel παρέχεσθαι. Interdum δόξαν ἔχω exp. existimor. ¶ Item expectatio: ut quum dicitur aliquid accidisse παρὰ δόξαν, apud Thucyd. et Plutarch. ¶ Nonnunquam apud philosophos est idem quod dogma, seu axioma, (inquit Bud.) aut propositio adeò fixa, ut axiomatis instar sit: ut apud Aristot. metaph. 3. Inde et κύριαι δόξαι Epicuri apud Cic. ¶ Item fama, rumor. et in bonam et malam partem: ut, ἀγαθὴ δόξα, apud Solonem. Et, χρηστὴ δόξα, ex Plat. Et ex eodem de rep. 2. ζῶντας εἰς κακὰς δόξας ἄγειν (pro) infamare. ¶ Item, gloria, honor. Isocr. ad Phil. ἐνθυμοῦ καὶ σαυτὸν ἐμφανῆ τὴν αὐτοῦ δόξαν κατάλιπε.

Δοξάριον, ου, τὸ, gloriola. Luc.

Δοξάζω, opinor, sentio, existimo: δοξάζω περὶ ψυχῆς ὄντα, Plat. de leg. Item pro sentire de se magnificè, Bud. ex Thuc. ¶ Item celebro, gloriosa celebratione colo: ut, δοξάζειν τὸν Θεὸν, sæpe in N. Test. (Eurip. Med. 945. Æsch. Ag. 682. Ch. 168. Suppl. 61.)

Δοξάζομαι, existimor: ut, δοξάζομαι ἄδικος, Plat. existimor injustus. † Xen. Pæd. l. 5. p. 148. a.† Item celebror, prædicor. Matth. c. 6. Et, ἐπ' ἀρετῇ δεδοξασμένοι ἄνδρες. Polyb.

Δόξασμα, τὸ, quod faciendum videtur. Plat.

Δοξασία, ἡ, opinatio, opinio. Suid.

Δοξαστὴς, opinator.

Δοξαστὸς, opinabilis, apud Plat.

Δοξαστὸν, opinabile.

Δοξαστικὸς, qui vi opinandi præditus est. Aristot. in Eth.

Δοξικὸς, gloriosus, opinabilis. 2 Maccab. 8.

Composita: ac primùm ex δοκέω.

Ἀδόκητος, inopinatus, improvisus. Thuc. 4. [§. 36. lib. 6. §. 47. His locis addas lib. 7. §. 43. Καὶ ἀδοκήτου τοῦ τολμήματος σφίσιν ἐν νυκτὶ γενομένου, &c. Schol. ἤγουν ἀφυλάκτου. lib. 6. §. 34. ὁ καταπλαγέντες τῷ ἀδοκήτῳ, καταλύσαι ἂν τὸν πλοῦν. Pind. Nem. x. 44. Ἀλλὰ κοινὸν γὰρ ἔρχεται κῦμ' Ἀΐδα, πέσε δ' ἀδόκητον ἐν καὶ δοκέοντα. Schol. ἔπεσεν τῷ ἀδοκήτῳ, τῷ μὴ δοκοῦντι τὸν τελευτήσειν.—ἡ ἀδόκητος κέλευσις, τὸ ἄδοξον. Soph. Œd. Col. 252. ἀλλ' ἴτε, τέκνα, τὰν ἀδόκητον χάριν, &c. Eurip. Phœn. 317. Ἰὼ, ἰὼ, μᾶλλον φανεὶς Ἄελπτα κἀδόκητα ματρὸς ὠλέναις. Iph. in Taur. 896. Bacch. 1389. Hel. 663.] (Eurip. Med. 1420. ἀδόκητα. id. Phœniss. 279.)

Ἀδοκήτως, ex improviso, ex inopinato. Greg. Pro eodem dicitur ἀδόκητα adverb. positum. et ἀπὸ τοῦ ἀδοκήτου. Thuc. lib. 6. [6. §. 17. δεῖ γὰρ τοῦ πλήθους ἐλπίδα ἐμβαλόντας, διὰ τὸ καὶ τὰ παρόντα ἀδοκήτως εὐτυχῆσαι.]

Ἀντιδοκέω, ῶ, contra censeo, contrariam sententiam habeo, in contraria sum opinione. Xen. περὶ τῶν δικαίων ἀντιλέγοντες καὶ ἀντιδοκοῦντες καὶ στασιάζοντες.

Ἀντιδογματίζω, contraria dogmata introduco vel tueor. Luc.

Ἀποδοκῶ, non videri aliquid faciendum. Res dicitur ἀποδοκεῖν quæ censetur non facienda, apud Herodot. et Xen.

Εὐδοκέω, ῶ, probor, existimatione clara sum, celebror. Plutarch. in symp. sep. sap. εἰ τὸ μέγιστον εὐδοκεῖ. ¶ Item εὐδοκεῖν bene affici erga aliquem, bene alicui cupere et eo oblectari. Diod. εὐδοκήσας τῷ ζῆν. Apud Polyb. placidè acquiescere, contentum esse.

Εὐδοκία, ἡ, affectus benevolus, propensa animi affectio, benevolentia gratuita. Vox est peculiaris divinis literis.

Decomp. Συνευδοκῶ, cum dat. assentior, consentio. apud Athen. Sic et Act. c. 8.

Ὑπερευδοκῶ, maximè celebror, clarissima opinione seu existimatione præditus sum. Bud. ex Lys.

Καταδοκέω, ῶ, existimo.

Καταδοκοῦμαι, existimor, suspicione opprimor. Bud. ex Antiph.

Μεταδοκεῖ μοι, mutata sententia (seu mutato consilio) censeo, vel mihi videtur. Dem. ad Lep.

Προδοκεῖται, prius decernitur: unde προὐδέδοκτο, prius vel ante decretum fuerat.

Συνδοκεῖ μοι ταῦτα ποιεῖν, mihi quoque videtur oportere hæc fieri, censeo hæc facienda. Thuc. 1. 8. καὶ ἐκείνοις ἐδόκει καθαιρεῖν, καὶ ἑαυτῷ ἔφη ξυνδοκεῖν. † Sic Xen. Pæd. 1. 6. 8. et l. 5. p. 80. a. συνδόξαν, quod pariter visum est. Xen. Pæd. p. 229. d.†

Συνδοκοῦν, (inquit Bud.) dicitur quod inter multos convenit et communiter placet. Τὰ συνδόξαντα, conventa et pacta, in Pand. † Sic συνδόξας, decretum. Xen. Pæd. p. 202. b.† Et, συνδόξασα ἡμέρα, dies constitutus vel status.

Ὑπερδοκεῖν, supra modum placere, perplacere, ut, ταῦτά μοι ὑπερδοκεῖ. ex Philostr.

Composita ex δόκιμος, &c.

Ἀδόκιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, minimè probus, non probandus. Item adulterinus, non sincerus: ut, ἀδόκιμον νόμισμα. Aristot.

Ἀδοκίμαστος, non probatus, non exploratus. Item qui nondum tutelæ suæ est permissus.

Ἀδοκιμάστως, citra censuram. ut exp. Bud.

Ἀποδόκιμος, idem quod ἀδόκιμος, improbandus et rejiciendus.

Ἀποδοκιμάζω, improbo, non approbo, rejicio. Cum accus. Isoc. Xen. † Pæd. 6. p. 159. c.† &c. Item peculiariter signif. in censura noto vel prætereo, apud Lys. ut inquit Bud. in Comm.

Ἀποδοκιμάζομαι, improbor, rejicior: unde ἀποδεδοκιμασμένος, rejectus, ejectus. Xen.

Ἀποδοκιμασία, ἡ, improbatio, rejectio.

Διαδοκιμάζω, internosco, dijudico. Xen.

Διαδοκιμαστικὸς, cui internoscendi et dijudicandi vis inest. Alii exp. probandi vi præditus.

Δυσδοκίμαστος, probatu perspectuque difficilis.

Εὐδόκιμος, probatus et laudatus ab hominibus. Isoc. interdum et celeber, insignis, spectatus: diciturque, εὐδόκιμος εἰς τοῦτο vel πρὸς τοῦτο, aut ἐπὶ τούτῳ. Interdum et sine adjectione. (Æsch. Pers. 860.)

Εὐδοκιμέω, ῶ, vel εὐδοκιμέομαι, οῦμαι, sermone hominum celebror, benè audio, in existimatione sum: ut, εὐδοκιμεῖ παρὰ τῷ βασιλεῖ. Herodot. † ὡς εὐδοκιμήσων ἀνήρ. Aristoph. Nub. 1029. Xen. Pæd. 1. 6. 33. de re. p. 209. a.†

Εὐδοκίμησις, celebratio, gloriæ adeptio. Plat.

Decomp. Παρευδοκιμῶ, fama et celebritate præsto alicui. Apud Aristoph. in Eq. Jungitur et accus. rei.

Παρευδοκιμοῦμαι, celebritate vincor ab alio.

Ὑπερευδοκιμεῖν, est, celeberrimum esse seu clarissimum. Lys.

Συνδοκιμάζω, simul exploro, simul probo. Isoc. ad Nic.

Composita ex δόξα.

Ἀδοξολογία, exp. παράλογος λαλιὰ, apud Suid.

Ἄδοξος, ου, ὁ καὶ ἡ, inopinabilis; ut, ἄδοξα προστάττει. Item ignobilis, inglorius. Isocr. in Evag. ἐξ ἀδόξων δὲ ἐπιφανεῖς, ex ignobilibus claros. Item ignominia notatus: cui opp. ἔνδοξος. Luc.

Ἀδοξία, ας, ἡ, infamia, dedecus, ignominia. Plat. ἀδοξίαν παρασκευάζειν τινὶ, inurere notam ignominiæ. Ἀποτρίψασθαι τὴν ἀδοξίαν, Dem. Olynth. 1. abstergere ignominiæ notam.

Ἀδόξως, ingloriè, ignominiosè, probrosè, ἀκλεῶς. [Herodian. Hist. lib. 1. §. 31.]

Ἀδοξέω, ῶ, f. ήσω, inglorius sum, ignobilis sum, inhonoratus sum. Eurip. ¶ Item malæ sum famæ, malè audio, κακοδοξῶ. Plutarch. ¶ Exponitur etiam, non honestum puto, apud Jos. 1. 9.

Ἀδοξέομαι, οῦμαι, idem quod ἀδοξέω, inglorius et abjectus sum. apud Xen. in Œc.

Ἀδόξημα, factum aut dictum aliquod quod dedecus vel ignominiam adfert. Plut.

Ἀδόξαστος, nihil opinans. Alex. in Top. [Plat. Phæd. ἀλλὰ γαλήνην τούτων παρασκευάζουσα, ἑπομένη τῷ λογισμῷ, καὶ ἀεὶ ἐν τούτῳ οὖσα, τὸ ἀληθὲς καὶ τὸ θεῖον καὶ τὸ ἀδόξαστον θεωμένη, καὶ ὑπ' ἐκείνου τρεφομένη, ζῆν τε οἴεται δεῖν οὕτως, ἕως ἂν ζῇ.]

Decomp. Συναδοξέω, simul ignominià afficior, simul malè audio. Plut.

Ἀλλοδοξέω, ῶ, aliud opinor quàm sit revera.

Ἀλλοδοξία, opinatio falsa de re aliqua. [Plat. Theæt. Ἀλλοδοξίαν τινὰ οὖσαν, ψευδῆ φαμεν εἶναι δόξαν, &c.]

Ἀμφίδοξος, de quo duplex est sententia sive opinio: de quo in utramque partem disceptatur, anceps, dubius: ut, ἀμφίδοξος ἀγὼν, apud Suid. Plut. in Fab. metaph. ἀμφίδοξον νίκην, vocavit victoriam de qua ambigitur inter partes. Τὸ ἀμφίδοξον subst. apud Theophr. de caus. pl. l. 1. i. in controversia positum. ¶ Item, ἀμφίδοξος, quod est inter ἔνδοξον et ἄδοξον.

Ἀμφιδοξέω, ῶ, ambigo, dubito. Plut. ἀμφιδοξῶ περὶ τῆς Ἰδέας.

Ἀμφιδοξέομαι, οῦμαι, in controversiam venio. Suid.

Decomp. Ἀναμφίδοξος, minimè dubius.

Ἀναμφιδόξως, indubiè, indubitatè, omnium consensu.

Ἀντίδοξος, contra sentiens, contrariam opinionem habens, contrarius in sententia seu opinione. Apud Greg. ἀντίδοξοι opp. benè sentientibus de fide Christiana.

Ἀντιδοξέω, ῶ, contrariam sententiam habeo vel sequor, contrarium censeo, refragor. Polyb. lib. 2. ἐν πολλοῖς ἀντιδοξῶν καὶ τἀναντία γράφων ἐκείνῳ.

Ἀντιδοξάζω, opinionis contrariæ sum, contrarium dogma habeo: ut quum philosophi dicuntur ἀντιδοξάζειν ἀλλήλοις. Laërt. ¶ Exponitur et vicissim glorifico. [Plat. Theætet. ἃ μυρίοι ἑκάστοτέ σοι μάχονται ἀντιδοξάζοντες, ἡγούμενοι ψευδῆ κρίνειν τε καὶ οἴεσθαι.]

Βαθύδοξος, celeberrimus. apud Pind. [Pyth. A. 125.]

Ἐνδοξάζω, gloria afficio. Aggæi c. 1.

Ἔνδοξος, opinabilis. Aristot. in Top. Sic Philop. ἔνδοξα καὶ πιθανὰ vocat argumenta dialectica. ¶ Item gloriosus, honorificus. Item celeber, illustris: ἔνδοξοι τάφοι, Plut. in Pericle, honorificæ sepulturæ. Et, ἔνδοξος ἀνὴρ, vir celebris. Athen. Apud Xen. ἔνδοξος εἰς τὰ πολέμια.

Ἐνδόξως, gloriosè, honorificè.

Ἐνδοξότης, celebritas, gloria, excellentia.

Decomp. Φιλένδοξος, ambitiosus, φιλόδοξος. Cic. ad Atticum. [In Varrone ista causa non me moveret, ne viderer φιλένδοξος, &c.]

Ἐπίδοξος, de quo est opinio, qui existimatur futurus. Cum inf. Isocr. ἐπίδοξος γενέσθαι πονηρός. Idem, ἐπίδοξος ἐν τυχεῖν τῆς τιμῆς. ¶ Item celeber, clarus, illustris. Plut.

Ἐπιδοξότης, ητος, celebritas, magnificentia.

Ἐπιδοξάζω, ut apud Theophr. de caus. pl. l. 1. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ὡς ἐπιδοξαζόμενα εἰρήσθω, exp. id loco opinionis cujusdam adjectitiæ dictum putetis.

Decomp. Προσεπιδοξάζω, q. d. approbo mea opinatione. Quidam exp. coopinor. Gell. l. 19. c. 1.

Ἑτερόδοξος, qui est alterius opinionis seu diversæ. Exp. et qui est alterius sectæ. Luc.

Ἑτεροδοξία, opinio diversa, opinionis diversitas. [Plat. Theæt. τότε δὲ συμβαίνει ἡ ἑτεροδοξία, καὶ τὸ ψευδῆ δοξάζειν.]

Ἑτεροδοξέω, ῶ, alterius vel diversæ sum opinionis. Peculiariter autem ἑτεροδοξεῖν dicuntur qui orthodoxiæ non assentiuntur, hist. eccles. l. 4.

Εὔδοξος, idem quod ἔνδοξος. (Eurip. Med. 593.) [Pind. Olymp. Od. A. 112. Πισάτα παρὰ πατρὸς εὔδοξον Ἱπποδάμειαν σχεθέμεν. Schol. ἤτοι τὴν ἔνδοξον ἢ τὴν εὔδοξον, ἀπὸ τοῦ εὖ δοξάζειν. Pyth. Od. xii. 10. εὐδόξῳ Μίδᾳ, &c. Isthm. Od. B. 49. Εἴ τις εὐδόξων ἐς ἀνδρῶν (sc. δήμων) Ἄγει τιμὰς Ἐμμενιδᾶν. Æschyl. Χοηφ. 300. τὸ μὴ πολίτας εὐκλεεστάτους βροτῶν, Τροίας ἀναστατῆρας εὐδόξῳ φρενὶ, Δυοῖν γυναικοῖν ὧδ' ὑπηκόους πέλειν.]

Εὐδοξία, celebritas, claritas nominis, bona existimatio. (Eurip. Med. 629.) Isocr.

Εὐδοξέω, ῶ, celebror sermone hominum, sum clarus. apud Æsch.

Καινοδοξία, studium et amor circa res novas. Lucian.

Κακόδοξος, cujus prava seu perversa est opinio, qui malè sentit aliqua de re. [Eurip. Androm. 776. Κρεῖσσον δὲ νίκην μὴ κακόδοξον ἔχειν, &c. Xenoph. Orat. in Ages. cap. 4. πῶς ἂν οὗτος ἐθέλοι τὰ ἀλλότρια ἀποστερεῖν, ἐφ' ᾧ κακόδοξος εἴη; Plat. Minos.]

Κακοδοξία, mala opinio, malum dogma. Et apud Eccl. scriptores, ut Basil. et Theodoret. pro hæretico dogmate. Unde et τῇ ὀρθοδοξίᾳ ab ipso Basilio opponitur. ¶ Item infamia, ignominia; ut, τυγχάνειν κακοδοξίας. Xen. [Socrat. Apol. §. 31.]

Κακοδοξῶ, sum pravæ opinionis. ¶ Item malè audio, infamia laboro. Xen. [Memorab. lib. 3. cap. 6. §. 17. τοὺς δὲ κακοδοξοῦντάς τε καὶ καταφρονουμένους, ἐκ τῶν ἀμαθεστάτων.]

Καταδοξάζω, (q. d. contrà opinor.) Bud. simpl. exp. opinor, existimo, apud Xen. ὃ εἰ καταδοξάσειαν μόνον ἂν ἄλλως τοὶ ἐλθεῖν.

Κενόδοξος, inanis gloriæ cupidus, seu amans.

Κενοδοξία, inanis gloriæ cupiditas, seu amor, aut studium. Chrysost. κενοδοξίας τροφὴ τιμαὶ καὶ ἔπαινοι.

Κενοδοξῶ, ῶ, inanis gloriæ sum cupidus, vel (ut Bud. apud Naz. et Chrys. exp.) inani gloria ducor.

Μεταδοξάζω, opinionem muto, et, μεταπείθομαι, ut Bud. exponit apud Plat.

Ὁμόδοξος, qui ejusdem est opinionis. ¶ Item pari gloria præditus. Gregor.

Ὁμοδοξία, eadem opinio aliquorum, consensus in opinione. Aristot. Eth. 9. ¶ Item, par gloria.

Ὁμοδοξῶ, ejusdem sum opinionis, idem sentio. [Polyb. Hist. lib. 1. περὶ ταύτης τοῦ μέρους καὶ τῶν Καρχηδονίων οἱ πρωτεύοντες ὁμοδόξουν, &c.]

Ὀρθόδοξος, cujus recta est opinio. cui opponitur Κακόδοξος.

Ὀρθοδοξία, recta opinio, apud Basil. et Synes.

Ὀρθοδοξῶ, sum rectæ opinionis, rectè sentio. Basil.

Πανδοξία, summa gloria. [Pind. Nem. Δ. 13. Ἔστι δ' ἐν εὐτυχίᾳ πανδοξίας ἄκρον.]

Παράδοξος, qui est præter seu (contra) omnium opinionem, inopinatus: unde (ex consequente) exp. et admirabilis, item incredibilis: ut, παράδοξα ἀκούσματα, Luc. de cal. †Xen. Pæd. p. 182. b.† [Cicero. Paradox. pag. 543. 5. Ed. Græv. quæ quia sunt admirabilia, contraque opinionem omnium, ab ipsis etiam παράδοξα appellantur. Academ. lib. 2. cap. 44. pag. 215. 2. Ed. Cl. Davis. De Fin. lib. 4. 27. pag. 343. Hæc παράδοξα illi, nos admirabilia dicamus. S. Lucæ Evang. 5. 26. εἴδομεν παράδοξα σήμερον. Xenoph. Ἱππαρχ. cap. 8. §. 19. ἐγὼ γὰρ τὰ παράδοξα, ἐν μὲν ἀγαθὰ ᾖ, μᾶλλον εὐφραίνοντα τοὺς ἀνθρώπους· ἐν δὲ δεινά, μᾶλλον ἐκπλήττοντα.]

Παραδοξία, admiratio, novitas rei aut facti alicujus. Strabo.

Παραδόξως, præter omnium opinionem, incredibiliter. [Polyb. Hist. lib. 1. αὐτὸς δὲ μετὰ τῶν ὑπολειφθέντων διασώσαντες καὶ παραδόξως διέφυγον.]

Παραδοξάζω, inhonoro, dehonesto, infamo. Ex Deut. c. 28. et Eccl. c. 10. ¶ Item valde honoro, illustro, mirabile reddo. Ex c. 3. l. 2. Maccab.

* Πρόδοξος. Qui de alterius moribus nimis præcipitanter judicium fert. Phrynich. Προπ. Σοφ.*

Πολύδοξος, clarus, illustris.

Συνδοξάζω, q. d. conglorifico, simul glorifico, simul honoro. Unde συνδοξαζόμενος ὁμοτίμως. Greg. qui pari honore afficitur.

Φιλόδοξος, qui opinionem seu opiniones sectatur, qui bona opinabilia sectatur, apud Plat. in lib. 5. de rep. ¶ Item gloriæ cupidus, ambitiosus. Herodian. l. 3.

Φιλοδοξία, gloriæ cupiditas. Hippocr. in ep. ad Demag.

Φιλοδόξως, cum gloriæ cupiditate, ambitiosè.

Φιλοδοξῶ, gloriæ sum cupidus. Item gloriæ servio.

Decomp. Ἀφιλόδοξος, minimè gloriæ cupidus, non ambitiosus.

Ἀντιφιλοδοξῶ, gloriæ cupiditate certo cum aliquo. [Polyb. Hist. lib. 1. ἅμα δὲ τῷ τούτων ἀλογχειρισθῆναι γενέσθαι τὴν συμμαχίαν, ἀντιφιλοδοξοῦντος οἱ τῶν ἐλεφάντων ἐπιστατεῖ πρὸς τὸν Ἀσδρούβαν, &c.]

Συμφιλοδοξῶ σοι, gloriæ tuæ servio.

Ψευδόδοξος, cujus falsa est opinio.

Ψευδοδοξία, falsa opinio. [Strab. lib. 14.]

ΔΟΚΟ'Σ, οῦ, ἡ, trabs, seu trabes, tignum. (☞ Dicta παρὰ τὸ δέχεσθαι, utpote δεχομένη τὰ ἐπιτιθέμενα βάρη.) Iliad. ζ'. Ἠ δοκὸν ἢ δόρυ μέγα νήϊον. Aristoph. in Nub. †1498.† διαλεπτολογοῦμαι ταῖς δοκοῖς τῆς οἰκίας. Idem, δοκὸν vocat etiam trabem, qua portæ obfirmantur: in Vesp. Καὶ τὴν βάλανον ἔμβαλλε πάλιν εἰς τὸν μοχλὸν, Καὶ τῇ δοκῷ προσθεὶς τὸν ὅλμον τὸν μέγαν, Ἀνύσας τι προσκύλιε. Ibi enim schol. expon. τὸν ἀντιβάτην. ¶ Sunt et in meteoris δοκοί, à trabis figura dictæ. Plin. l. 2. c. 26. meminit et Hesych. ¶ Δοκὸν, idem Hesych. expon. τὸ ἔγχος. ¶ Eidem δοκὸς est speculatio, expectatio: pro quo alii paroxytonon δόκος, de quo vide in Δοκέω.

Δοκίς, ίδος, ἡ, trabecula, parva trabs seu parvæ trabes: interdum etiam simpliciter, trabs seu trabes. Hippocr. de fract. ¶ Δοκίδες Suidæ sunt etiam stellarum genus. ¶ Hesych. sunt etiam numeri quidam.

Δοκίδιον, ου, τὸ, idem.

Δόκωσις, tectum, contignatio, Hesych.

Composita.

Διάδοκις, lignum transversarium quod cæteras trabes sustinet, Hes.

Δρυόδοκος, Suid. idem quod δοκίς, trabes.

ΔΟΛΙΧΟ'Σ, ὴ, ὸν, longus, prolixus, δολιχὸν ἔγχος. Il. ι'. longa hasta. Et, δολιχῆσιν ἐλάτῃσι, Apoll. longis remis. Et, δολιχὰ πρυμνήσια, in Epigram. longi rudentes. Dicitur et de longitudine temporis; ut, δολιχὸς πλόος, et δολιχὴ νύξ, in Od. Sic, δολιχὰ ἤματα, in Epigr. Item, δολιχαὶ ἐλπίδες, necnon δολιχὸς χρόνος, ibidem. ¶ Item, δολιχὸς, vel δόλιχος, (retracto accentu) certum curriculi spatium, duodecim aut (secundum alios) viginti quatuor stadiorum. Metaphoricè lusu ab Epicrate comico dicitur δόλιχον τοῖς ἔτεσι τρέχειν, ut et Latinè dicunt, vitam decurrere, et decursum vitæ spatium. ¶ Item legumen quoddam, phaseolus, aut pisum, secundum quosdam. Quidam δολίχους cicerculas seu phaseolos ex Gal. interpr.

Δολιχεύω, f. εύσω, dolichum curro seu decurro, Epigr. lib. 2. Apud Phil. de mundo, δολιχεύει τὸν τῆς φύσεως δρόμον, Bud. interp. naturæ curriculum quasi Circense peragit. Apud eundem in vita Mos. δολιχεύειν ἄνω καὶ κάτω, sursum deorsum cursitare.

Δολιχήρης, idem quod δολιχός.

ΔΟ'ΛΟΣ, ου, ὁ, dolus, fraus. Hom. Il. ά. κακότεχνος δόλος. Isocr. in Evag. οἱ δὲ μετὰ δόλου καὶ τέχνης περιγιγνόμενοι τῶν ἐχθρῶν. Aristoph. autem in Pluto δόλος contrarius est ἁπλοῦς τρόπος. (αὐδῶ μὴ 'κ φρενὸς ὀρθῆς με λεγόμενα, Æschyl. S. c. Th. 879. Ag. 895. Eurip. Phœniss. 319. Soph. Œdip. Tyr. 960. El. 1387.)

Δολόεις, εσσα, ὁ, dolosus, subdolosus. Apoll. Arg. 2. δολόεντος ἀμφὶς θεᾶς. Item dolosè factus: ut, δέσματα δολόεντα, Od. θ'.

Δολόω, ῶ, f. ώσω, dolo ago cum quopiam, decipio. (Æsch. Ag. 281. 1643.) Aristoph. in Eq. Est etiam adultero; ut, δολώσαντες τὸν οἶνον, Luc. Dicuntur et δολοῦν, qui lanas tingunt, teste Poll.

(Δόλωμα. Æsch. Ch. 1003.)

Δόλωσις, deceptio. Xen. Pæd. 1.

Δόλιος, dolosus, Hom. Hesiod. †Theog. 160. in fem. δολίη. 540.† Soph. (Œdip. Tyr. 396. Æsch. Pr. 572. Ag. 160.)

Δολιότης, fraudulentia.

Δολιόω, dolo utor: apud Græcos Bibl. interp. ἐδολιοῦσαν ταῖς γλώσσαις.

Δολίζω, adultero, Diosc.

Δολιεύομαι, fraudulenter ago.

Δολερὸς, idem quod δολόεις et δόλιος. Xen. Pæd. 1. †6. 24.†

Δολερῶς, dolosè.

Δόλων, ωνος, ὁ, sica, gladiolus seu pugio occultus: quo nimirum dolosè aliquem petimus, Plut. in Tib. Hesychio δόλωνες sunt etiam parva vela in navibus, itidemque Poll. l. 1.

Ἄδολος, ου, ὁ καὶ ἡ, (comp.) doli expers, dolo carens, candidus, sincerus, ut, φίλοι ἀδολώτατοι, Syn. Et, ἀδολώτατον ἦθος, apud eundem. Item non adulteratus, apud Aristid. [1 Pet. ii. 2. Ἄδολον γάλα. Æsch. Agam. 94. φαρμασσομένη χρίματος ἁγνοῦ μαλακαῖς ἀδόλοισι παρηγορίαις, &c. Aristoph. Av. 631. Ἢν σύ γε μετ' ἐμοῦ θέμενος ὁμόφρονας λόγους δικαίους, ἀδόλους, ὁσίους, &c. Lysistr. 168. Καὶ τὼς μὲν ἁμῶν ἄνδρας ἁμὲς πείσομες πάντας, δικαίως ἄδολον εἰράναν ἄγειν. Thucyd. Hist. lib. 5. §. 18. ἵνα δὲ εἶναι τὰς σπονδὰς — ἀδόλους καὶ ἀβλαβεῖς. §. 47.]

Ἀδόλως, citra dolum, candidè. Thuc. †Xen. Pæd. l. 4. p. 105. c.† (Æsch. Ch. 955.) [Polyb. Hist. lib. 1. §. 78. Naravasus ἦν πάλαι μὲν Καρχηδονίοις οἰκεῖος, μάλιστα δ' ἐπεθύμει τῷ Βάρκα γενέσθαι φίλος. διὸ καὶ νῦν παρεῖναι συνταξόμενος αὐτῷ, καὶ κοινωνήσων ἀδόλως πάσης ἔργου καὶ πάσης ἐπιβολῆς. Xenoph. Hell. Hist. lib. 3. cap. 4. §. 5. ἀλλ' ἔξεστιν, ἔφη, σοὶ τούτων πίστιν λαβεῖν, ἦ μὴν ἀδόλως σοῦ πράττοντος ταῦτα, ἡμᾶς μηδὲν τῆς σῆς ἀρχῆς ἀδικήσειν ἐν ταῖς σπονδαῖς. §. 6. ἦ μὴν πράξειν ἀδόλως τὴν εἰρήνην. Consulatur Thucydides, locis sequentibus; lib. 4. §. 118. ἀδόλως καὶ δικαίως. lib. 5. §. 18. δικαίως καὶ ἀδόλως. §. 23. δικαίως, καὶ προθύμως, καὶ ἀδόλως.]

ΔΟ'ΝΑΞ, ακος, ὁ, arundo Cypria, concava et crassa, apud amnes nascens: ut tradit Diosc. l. 1. c. 15. (☞ Eustath. derivari dicit à δονεῖσθαι, quòd facilè à ventis agitetur.) Odyss. ξ'. Ἂν δόνακας καὶ ἕλος ὑπὸ τεύχεσι πεπτηῶτες Κείμεθα. Vide et Theophr. de hist. pl. l. 4. c. 12. ubi Gaza cannam exponit. ¶ In Epigram. pro calamo scriptorio accipitur. Et, δόναξ πτερόεις pro sagitta, in iisdem Epigr. et Il. λ'. ¶ Pollux inter partes organorum musicorum quæ pulsantur, δόνακα quoque ὑπολύριον à comicis dictum tradit l. 4. ¶ Sic etiam piscis quidam nominatur, quòd arundinis instar angustus et oblongus sit, ut tradit Eust. et Athen. l. 3. (Æsch. Pr. 576. Pers. 494.)

Δονακεὺς, έως, ὁ, arundinosus. Il. σ'.

Δονακεῖον, ου, τὸ, arundinetum.

Δονακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, arundinaceus. Apoll. Arg. 2.

ΔΟΝΕ'Ω, ῶ, f. ήσω, agito. Il. χ'. de bubus, τὰς μέν τ' αἰόλος οἶστρος ἐφορμηθεὶς ἐδόνησεν. Aristoph. πάνυ γάρ τις ἔρως με δονεῖ τῶνδε βοστρύχων.

Δονέομαι, οῦμαι, agitor, commoveor, concutior. Theocr. Idyll. ζ'. Πολλαὶ δ' ἄμμιν ὕπερθε κατὰ κρατὸς δονέοντο Αἴγειροι, πτελέαι τε δονεῦντο. Herodian. l. 7. τότε δὲ τὸ Λιβύων ἔθνος οἰδήσας ἐδονεῖτο.

Δόνημα, τὸ, agitatio, motus. (pass. sig.) Luc. δόνημα δέρματος.

Δόνησις, εως, ἡ, agitatio, ipsa actio agitandi, commovendi seu quassandi.

Δονίω, f. ίσω, idem quod δονέω.

Composita.

Ἀδόνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, immotus, inconcussus. Epig. l. 7.

Ἀδόνιστος, idem.

(Ἁλίδονος, fluctibus agitatus. Æschyl. Pers. 275.)

Ἀμφιδονέω, ῶ, utrinque commoveo seu agito. Epigr.

Διαδονέω, ῶ, concutio, disturbo. Bud. ex Areop.

Ἐκδονέω, emoveo. in Epigr. Πάντων δ' ἐκδεδόνηντο φρένες, conturbatæ vel perculsæ sunt.

Πτεροδόνητος, pennis agitatus, celer, qui alis circumagitur. Aristoph.

(Οἰστροδόνος cum var. Lect. Æschyl. Suppl. 17.)

(Οἰστροδόνητος, Æsch. Suppl. 580.)

Πολύδονος, multæ agitationis. (Æsch. Pr. 787.)

ΔΟ'ΡΞ, κὸς, ἡ, caprea, capra sylvestris, dama: quæ et ζὸρξ. Alex. Aphr. probl. l. 1. ἡ τῶν δορκῶν κόπρος ἀρωματίζει, damarum stercus aromata redolet. ☞ Παρὰ τὸ δέρκω, τὸ βλέπω, quia hæc animantia sunt ὀξυωπῆ, i. acuto visu prædita.

Δόρκος, ου, ὁ, idem. Diosc. l. 2. c. 85.

Δόρκων, ωνος, ὁ, idem, in Cantico cant. c. 2.

Δορκὰς, άδος, ἡ, idem, in eodem Cant. et apud Diosc. loco citato. †Xen. Pæd. 1. 4. 7.†

Δορκάδειος, ου, ὁ, qui dorcadis est seu è dorcade, ut, δορκάδειοι ἀστράγαλοι, apud Athen. l. 5. et δορκάδεια κρέα.

Δορκάδιον, ου, τὸ, damula, parva caprea seu dorcas. Ecc. 15.

Δορκαλίζω, unde δορκαλίζων σφυγμὸς, species pulsus, apud Gal. in Isagoge pulsuum, sic dictus à dorcadum similitudine, ut testatur idem Gal. de diff. puls. l. 1. c. 29. quoniam nimirum dorcadum saltum imitatur.

Δορκαλίδες, flagra ex loris è pelle dorcadis. Suid. Meminit hujus tortorii instrumenti Greg. Naz. Invect. 2. in Julianum.

Δορκὰς, herba ead. cum dictamno apud Aet. ut tradunt nonnulli.

ΔΟ'ΡΠΟΝ, ου, τὸ, et (apud Eust.) δόρπος, ου, ὁ, cœna. Il. ψ'. ἅμα δ' ἠελίῳ καταδύντι Τεύξεσθαι μέγα δόρπον, parare cœnam. pro quo idem Hom. alibi dicit κοσμεῖν δόρπον, et, ὁπλίζεσθαι δόρπον, et, περὶ δόρπα πονεῖσθαι. De appetitu cœnandi apud eundem est, δόρποιο λιλαίεται, et, δόρποιο μέδεσθαι, et, δόρπου μνήστιος ἵν μάλα περ χατέουσιν ἱκέσθαι. Item, ἐπὶ δόρπον ἰόντα, et, δόρπον ἐπεντύνεσθαι. Cœnam sumere, δόρπον ἑλέσθαι. Il. ή. Per catachresin simpl. pro pastu ponitur apud Opp. de venat. l. 3. Ἀλλὰ τὸ μὲν δόρποισι μέλει, τὸ δ' αὖτε πόνοισι. ☞ Eust. deducit παρὰ τὸ δόρυ παύειν, q. d. ἐν ᾧ δόρυ παύει, in quo hasta quiescit.

Δορπῖον, idem quod δόρπον. Nicand. in Alexiph.

Δόρπος, ὁ, apud Erot. tempus vespertinum.

Δορπία, ἡ, prima dies Apaturiorum, (quod festum erat publicum Athenis trium dierum spatio durans) dicta (ut Suid. tradit) quòd qui ex eadem tribu essent, ad cœnam convenirent. Apud Suid. scribitur δόρπεια.

Δορπέω, ῶ, f. ήσω, cœno. Il. ψ'. ὄφρα λοεσσάμενοι δορπήσομεν.

Δορπηστὸς, οῦ, ὁ, hora cœnæ. Xen. anab. 1. Scribitur etiam δορπητός.

Composita.

Ἐπιδόρπιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad cœnam utilis. Theocrit. Idyll. ιγ'. ¶ Item q. d. postcœnius: ut, ἐπιδόρπιος ὥρα, apud Nonn. Et, ἐπιδόρπιοι τράπεζαι, apud Athen. l. 4.

Ἐπιδορπὶς, ίδος, ἡ, q. d. postcœnium, cœna secundaria. Eust.

Ἐπιδορπίζομαι, secundariam cœnam sumo, idem quod ἐντραγεῖν, ut docet Athen. l. 14.

Ἐπιδόρπισμα, τὸ, quod in secundis mensis apponitur. Ath. l. 14.

Ἐπιδορπισμὸς, οῦ, ὁ, cœnæ secundariæ sumptio. Athen. ibid.

Ὑπερδορπέω, ῶ, (q. d. supercœno) secundariam cœnam sumo. Poll. l. 6.

Ζοφοδορπίας, (q. d. tenebricosa cœna.) Quidam interp. ex Plauto, vespertina, i. serotina cœna.

Ζοφοδορπίδης, apud Plut. lib. 8. symp. sect. 5. pro eodem quidam accipiunt.

Μεταδόρπιος, cœnatus, quum de persona dicitur: at quum de re, idem quod ἐπιδόρπιος, q. d. postcœnius. Od. δ'. οὐ γὰρ ἔγωγε Τέρπομ' ὀδυρόμενος μεταδόρπιος. †Μεταδόρπια, τὰ, plur. num. secundæ cœnæ, postcœnia, τραγήματα. Athen. l. 14.

Ὁμόδορπος, cœnæ socius aut particeps. Nonn.

Προδόρπιος, et Doricè ποτιδόρπιος, ad cœnam utilis. Iliad. ι. Apud Apoll. Rhod. Arg. ποτιδόρπιον ὕδωρ, aqua ad cœnam.

Σύνδορπος, concœnator, conviva. σύνδειπνος. Nonn.

ΔΟ'ΡΥ, genit. δόρατος, et δουρὸς per metathesin pro δόρυος. item, δορὸς, apud Eurip. in Iphig. Dat. δόρατι et poëtice δορί †et δουρί.† lignum, ut vult Eust. tam de ligno ex arbore execto, quàm de eo quod in arbore adhuc est, et aliquando pro tota arbore. (☞ Factum ex δέρω, ut, ξύλον à ξύω, quasi δέρμα ἔχω καὶ σφοδρῶς ἀπολέπεσθαι, seu ξύλον ἐκδεδαρμένον. Sunt tamen qui à δρῦς deducendum potius censeant.) Od. ζ΄. Ἕλκον δ' ἐξ ὕλης κατὰ παιπαλόεσσαν ἀταρπὸν Ἢ ἄξειν ἐκ δόρυ μέγα νήϊον. (Aristoph. R. 1323. Æschyl. Ag. 1627.) ¶ Peculiariter verò accipitur pro hasta. Il. ψ΄. ἐκ χειρὸς ἁρπάξας δόρυ μακρόν. Il. γ΄. ἀλέγχεα δόρυ, τίξουσι μαχέσαιτο δουρί τε μακρῷ. Aristot. de Hippopotamo, τοῦ δὲ δέρματος τὸ πάχος, ὥστε δόρατα ποιεῖσθαι ἐξ αὐτοῦ. Pro quo Plin. Hippopotami corii crassitudo talis, ut inde tornentur hastæ. Thucyd. l. 6. μετὰ γὰρ ἀσπίδος καὶ δόρατος εἰώθεσαν τὰς προπομπὰς ποιεῖν. Et, διὰ δοράτων μάχεσθαι, eminus pugnare, cui oppon. συστάδην μάχεσθαι.

Δορύσσω, f. ύξω, hasta pugno, unde δορυσσοήτων μόχθων, apud Soph. in Ajace. Et, δορύσσοντος πόνου, apud eundem.

Δοράτιον, ου, τὸ, hastile, spiculum, jaculum. Thuc. Luc. Plut.

Δορατιαῖος, (q. d. hastilis) hastæ magnitudinem æquans: ut, δορατιαῖον μέγεθος.

Δορατίζομαι, f. ίσομαι, hastis pugno.

Δορατισμὸς, οῦ, ὁ, pugna quæ hastis fit. Hesych.

Δούρατα, ligna, à δόρυ, per epenthesin τοῦ υ, metri gratia, apud Homer. Od. θ΄. et Hesiod. in Erg. Item hastæ, pro δόρατα.

Δουράτεος, ligneus. Odyss. θ΄. et Apoll. Arg. 2. Apud Nonn. δουρατέη ἀκωκή, exp. spiculum.

Δοῦρα, τὰ, plur. num. pro δόρατα seu δούρατα, gen. δούρων, dat. δούρεσι. Et in duali δοῦρε. Sic in sing. num. δουρὸς dicitur et δουρί. Eust. vult esse syncopen. Accipitur sicut δόρυ, pro lignis. (ut Od. ε. αὐτὰρ ὁ τάμνετο δοῦρα.) item pro hastis, seu hastilibus spiculis, ut Od. ά. καὶ δύο δοῦρε Στὰς ἔχων. Sic et Il. ά. μ΄. et alibi.

Δούρειος, ligneus, idem quod δουράτεος. Athen. l. 9. et 13.

Δούριος, pro eodem, apud Hesych.

Composita.

Ἀδορατία, ἡ, quum non gestantur hastæ: ut quum in pace sequestra cessatur ab armis. Inde fit ut et pro otiosa et ignava vita accipiatur. Suid. est etiam ἀργία.

Διαδορατίζομαι, hasta dimico. Polyb. l. 5. et Dion. Long.

Ἐπιδορατίς, ίδος, ἡ, cuspis hastæ. Plut. in Apophth.

ΔΟΥ͂ΛΟΣ, ου, ὁ, servus: (cujus correlativum δεσπότης, et oppositum ἐλεύθερος.) Xen. Pæd. 8. οἱ μὲν δοῦλοι ἄκοντες τοῖς δεσπόταις ὑπηρετοῦσι. ¶ Plut. in Apophth. τοὺς τὴν Ἀσίαν κατοικοῦντας, ἐλευθέρους κακοὺς εἶναι, δούλους δὲ ἀγαθούς. Metaphoricè capitur tam in bonam quàm in malam partem, ut, δοῦλος καιροῦ, qui servit tempori, apud Greg. δοῦλος ῥημάτων, cui verba spiritus adimunt et libertatem. Et Eurip. in Autolyco, Γνάθου τε δοῦλος, νηδύος θ' ἡσσημένος. Adjectivè quoque usurpatum reperitur. Thuc. l. 8. τὰ ἀνδράποδα πάντα καὶ δοῦλα καὶ ἐλεύθερα. Herodian. lib. 3. de Græcis, Μακεδόσι ὑπακούοντα καὶ Ῥωμαίοις δοῦλα γενόμενα. Et apud Aristot. Pol. 1. διὸ τὸ βιάσασθαι δυνάμενον ἔστι δοῦλον καὶ ἀρχόμενον τὸ βιασθέν. Apud Synes. ep. 57. πολλὰ δοῦλα τῷ λόγῳ, multa parent rationi. Δούλη, ης, ἡ, serva. † Xen. Pæd. l. 5. p. 115. a.† Plut. in Probl. αἵ τε δοῦλαι καὶ οἱ δοῦλοι πάντες. ☞ Παρὰ τὸ δέω, inquit Etym.

Δουλόσυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, servilis. Eurip. in Hecuba.

Δουλοσύνη, ἡ, servitus. Odyss. χ΄. (Æsch. S. c. Th. 115. Eurip. Phœniss. 186.)

Δούλειος, ου, ὁ καὶ ἡ, servilis, ut, δούλειος ζυγὸς, apud Plut. et Ionica dialysi, δουλήϊος pro eodem. (Æsch. S. c. Th. 329. cum Dat.)

Δουλικὸς, ή, όν, servilis. Plut. in Alex. ὅτι δουλικώτατόν ἐστι τὸ τρυφᾶν. Et, δουλικοὶ πίλοι, apud Athen. l. 6. † δοῦλον. Xen. Pæd. p. 188. c.† Δουλικῶς, serviliter. Luc.

Δούλιος, idem: ut, δούλιον ἦμαρ, Il. ζ΄. Et, δούλιος τροφὴ, apud Soph. in Ajace. (Æsch. Ag. 1233.)

Δουλὶς, ίδος, ἡ, serva. Poll. ex Hyperide.

Δουλάριον, ου, τὸ, servulus. Luc. in Lexiph.

Δουλόω, ῶ, in servitutem redigo, subjugo. Cum accus. apud Thuc. Plat. Xen. † Pæd. 1. 6. 25. ὡς πλήγμασι.† et alios.

Δουλόομαι, οῦμαι, voce media pro eodem, apud Plat. Et metaph. δουλοῦσθαι τὴν γνώμην, Bud. ex Arriano, pro, frangere animum. Item pass. Δουλοῦσθαι τὴν γνώμην, frangi animo, ex Thuc. † In servitutem redigi. Xen. Pæd. l. 3. p. 64. b.†

Δούλωσις, subjugatio, in servitutem redactio. Thuc. 3.

Δουλεύω, servio, inservio; ut ταῖς ἡδοναῖς δουλεύειν. Xen. indulgere voluptatibus. † vid. Xen. Pæd. l. 5. p. 116. b.†

Δούλευμα, (poëticè) servitium, servitus. Eurip. in Orest.

Δούλευσις, servitus. In nov. cont.

(Δουλευτέον. Eurip. Phœniss. 352.)

Δουλεία, ἡ, servitus. Thuc. ¶ Item servitia, servi. Bud. ex Thuc. Et, δουληΐη, Ionicè, pro eodem.

Composita.

Ἄδουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, servos non habens. Plut.

Ἀδουλία, ἡ, quum quis servum non habet. Aristot. Pol. 6.

Ἀδούλευτος, servus qui uni domino servivit, nec alii venditus fuit. Hesych.

Ἀδούλωτος, non redactus in servitutem, non subjugatus.

Ἀειδουλία, perpetua servitus.

Ἀμφίδουλος, utrinque servus, i. ex utroque parente servus. Hesych. Eustath.

Ἀναδούλωσις, revocatio in servitutem.

Ἀντίδουλος, qui loco servi est. Plut. in lib. de solert. anim. (Æsch. Ch. 133.)

[Ἀντιδουλεύω. Eurip. Suppl. 361. Τοῖς τεκοῦσι γὰρ, Δύστηνος, ὅστις μὴ 'ντιδουλεύει, τέκνων.]

Ἀπόδουλος, ex servo genitus. Bud.

Ἐθελόδουλος, voluntarius servus.

Ἐθελοδουλία, voluntaria servitus. Plat. in symp. et Luc. in Nig.

Εὔδουλος, servis benignus aut benevolus. Athen. l. 6.

Ἡμίδουλος, semiservus. Eurip. [Androm. 941. Παῖδας δ' ἐγὼ μὲν γνησίους ἔτικτον ἄν, Ἡ δ' ἡμιδούλους τοῖς ἐμοῖς, νοθαγενεῖς.]

Ἱερόδουλος, sacris inserviens, æditumus. Apud Strab. ἱερόδουλοι γυναῖκες, mulieres Deo sacratæ. Et peculiariter ἱερόδουλοι, ancillæ templi Delphici. Usi sunt hac voce Græci Bibliorum interp. in lib. Esdræ c. 2. et 7. et 8. de Nathinæis.

Κακόδουλος, malus servus, apud Poll. ex Cratino.

Καταδουλόω, ῶ, idem quod δουλόω: ut, Κέρκυραν καταδουλοῦν, Thucyd. 3. Isocr. in Evag. πόλιν τῷ βασιλεῖ ὅλην κατεδούλωσε. Item metaph. καταδουλοῦσθαι τὴν γνώμην, Isocr. frangere spiritus.

Καταδούλωσις, pro δούλωσις, apud Thucyd. [Hist. lib. 3. ξύμμαχοι μέντοι ἐγενόμεθα οὐκ ἐπὶ καταδουλώσει τῶν Ἑλλήνων Ἀθηναίοις, ἀλλ' ἐπ' ἐλευθερώσει ἀπὸ τοῦ Μήδου τοῖς Ἕλλησι.]

Decomp. Συγκαταδουλόω, ῶ, unà vel simul subjugo, aut in servitutem redigo. Poll. et Hyperide.

Κοιλιόδουλος, ventris servus, ventri deditus.

Ὀλιγόδουλος, paucos servos habens, apud quem pauci serviunt. Strab.

Ὁμόδουλος, conservus. Plut.

Ὀφθαλμοδουλεία, ἡ, servitium gnavum et diligens præsente hero: quasi servitus ad oculum. Solet enim servos oculus domini ad labores subeundos acrius excitare. Eph. 6. c. et Col. 3.

Πάνδουλος, omnium servus. Epigr.

Πολύδουλος, qui multos servos habet.

Πολυδουλία, servorum multitudo. Poll.

(Πρόδουλος. Æsch. Ag. 953.)

Σύνδουλος, conservus, qui eundem dominum habet. Poll. ex Eurip. et Lys. Usitatum est in N. Test.

Συνδουλεύω, unà servio. Apud Eurip. in Hec. εἶτα δὲ γήρᾳ δουλεία συνδουλεύσειν, quidam exp. comitem (vel sociam) habebo meæ senectutis servitutem.

Τρίδουλος, ter servus. Athen. l. 13. † Soph. Œd. Tyr. 1063.†

Φιλόδουλος, servorum amans.

ΔΟΥ͂ΠΟΣ, ου, ὁ, sonitus, propriè qui ex corpore aliquo ad terram alliso redditur. (Æsch. Ch. 374.) Od. π΄. ποδῶν ὑπὸ δοῦπον ἀκούω. Il. π΄. ἤριπε δοῦπος ἐπὶ χθονός. Odyss. ί. δοῦπον ἄκουσε περὶ σπιλάδεσσι θαλάσσης. Il. ί. ἰὼν ἐς δοῦπον ἀκόντων. ☞ A sono fictum est vocabulum.

Δουπέω, ῶ, f. ήσω, sonitum aut fragorem edo. Il. ί. δούπησεν δὲ πεσὼν, ἀράβησε δὲ τεύχε' ἐπ' αὐτῷ. Apoll. Arg. 2. πάταγον ἐνὶ χερσὶ τυπέντες Δούπει.

Δεδουπώς, mortuus. Homer. Iliad. ψ΄. δεδουπότος Οἰδιπόδαο, mortui Œdip.

Composita.

Ἀδούπητος, strepitus expers, seu strepitum non edens. Nonn.

Ἁλίγδουπος, interposito γ metri causa, ut in ἐρίγδουπος, undisonus, in mari strepens. Oppian. 5. Hal.

Ἀντίδουπος, ex adverso sonans. (Æsch. Pers. 190. 1053.)

Βαρύδουπος, (et βαρύγδουπος per epenthesin τοῦ γ metri gratia) gravem sonitum edens, gravisonus. Nonn. et Mus.

Γομφίδουπα χαλινὰ, circa molares dentes strepentia frena. Epigr.

Ἐνδουπέω, ῶ, insono. Od. ί. Ἄντλῳ δ' ἐνδούπησε πεσοῦσα.

Ἐπιδουπέω, sonitum edo. Plut. in Rom.

Ἐρίδουπος et ἐρίγδουπος, (interposito γ metri gratia) valde sonans. Hom. Od. ί. et ύ. † Hesiod. Theog. 41. epitheton Jovis.†

(Ἠχοδουπία. forte ab ἠχεῖν et δοῦπος. Æsch. Suppl. 855.) ‡ Vox corrupta, f. ἡ δουπία. Butl.‡

Κατάδουπος, ου, ὁ, sonitus, videlicet è corpore aliquo in terram ex alto decidente. Item cataracta, ut Suid. exp.

Καταδουπέω, ῶ, sonitum edo, ex alto videlicet decidens, cum sonitu decido aut collabor. in Epigr.

Μελίδουπος, mellistrepus.

Μετάδουπος, ου, ὁ καὶ ἡ, intercidens, i. inter alios medius cadens. In qua expositione antecedens pro consequente ponitur, i. casus pro sonitu qui casum sequitur. apud Hesiod. de dieb.

Περιδουπέω, ῶ, circumsono. Unde illud quod legitur apud Philost. περιδουπεῖται ὁ ἀκτῆς.

ΔΟΧΜΟ'Σ, et δόχμιος, ου, obliquus, idem quod πλάγιος, λοξὸς, σκολιός. Nic. in Ther. φεῦγε δ' ἀεὶ σκολιήν τε καὶ ἰθείαν ἀτραπὸν ἄλλην, Δοχμὸς ἀμειβόμενος θηρὸς δρόμον. Sic Theocr. δοχμοῖς ἀπὸ προβολῆς κλωνός. Eurip. δοχμίαν κέλευθον dicit, et, διὰ δοχμίων κλιτύων. Nonnus autem δόχμιον ὀμφὴν, perplexam et ambiguam. ¶ Item, δόχμιος, dochmius: pes in quinque syllabas excurrens, ut est apud Quintil. l. 9. c. 4. unde δοχμιακὸν μέτρον, metrum dochmio pede constans: ut, Κλύετε μοι τὸ ἐγχείρημα. Schol. tamen Hephæstionis epitritum primum nominari δόχμιον ait, constantem una brevi et tribus longis. Etym. δοχμιακὸν esse tradit speciem antispastici metri: esseque μονόμετρον ὑπερκατάληκτον: ut, Ἐγὼ δ' οὔτε σε, apud Euripid. in Phœnis. Ac alios quidem rhythmos, iambicum, dactylum, pæonem, epitritum esse ὀρθοὺς, ut qui ἐν ἰσότητι κεῖνται: hunc verò non potuisse ὀρθὸν vocari: dictum igitur fuisse δοχμιακὸν, quia in eo τὸ τῆς ἀνισότητος μεῖζον κατὰ τὴν αἴσθησιν κρίνεται. ☞ Etymolog. δοχμὸς derivat παρὰ τὸ δέχεσθαι, et ait ὁ εὐχέρεος, καὶ ὃ ἔστιν εὐχερὲς δέξασθαι ἐν ταῖς εἰσόδοις.

Δοχμόω, ῶ, oblique, incurvo. Nonn. αὐχένα δοχμώσαντες. Et Hesiod. in Asp. † 389.† (de apro) Στῇ δὲ τε λοξὸν ἰδόντα Δοχμωθεὶς, sese obliquans seu incurvans.

Δοχμιακὸς, vide in Δοχμὸς.

Ἀποδοχμόω, ῶ, (comp.) obliquo, incurvo. Odyss. ί. αὐτὰρ ἔπειτα κεῖτ' ἀποδοχμώσας παχὺν αὐχένα, i. πλαγιάσας.

ΔΡΑ'ΒΗ, ης, ἡ, draba, herba, de qua Diosc. l. 2. c. 190.

ΔΡΑ'ΚΩΝ, οντος, ὁ, draco: quem dictum volunt παρὰ τὸ δέρκειν, quasi ὀξὺ βλέποντα, aut ὄψιν καταπλήττοντα: unde et γλαυκώπιδι Minervæ sacrum esse ferunt. Ad quas etymologias respexisse videtur Nic. in Ther. quum, ejus cum aquila pugnas describens, canit: Ζωπυρόεις καὶ λοξὸν ὑπόδραξ ὄμμασι λεύσσων. Sic et Iliad. β΄. dicitur δράκων ἐπὶ νῶτα δαφοινὸς σμερδαλέος, id est, ὄψει καταπληκτικός, παρὰ τὸ μέρδω τὸ βλέπω, teste Eustathio. Δράκων θαλάσσιος, marinus draco, Diosc. lib. 2. c. 63. (Eurip. Med. 482. Philostr. l. 3. c. 6.) ¶ Δράκοντες ex Polybio dicuntur quoque catellæ, armillæ, spintheres, brachialia, murenulæ, spathalia: à quo dracontarium quoque inter capitis ornamenta recensetur. Luc. in Amor. τοὺς περὶ καρποῖς καὶ βραχίοσι δράκοντας, ὡς ὤφελον ὄντας ἀντὶ χρυσίου δράκοντας εἶναι. ¶ Δράκων, laquei quoque nomen ab Oribasio descripti, ad talum suo loco motum. Dicuntur eodem autore et dracones in machinamentis qui in vicem manubrioli ductarii fabricantur. ¶ Item, draconem vocat Plin. palmitem emeritum pluribusque induratum annis.

Δρακόντειος, ου, ὁ, anguinus. (Eurip. Phœniss. 1273.)

Δρακόντιον, herba, de qua Plin. l. 24. c. 16. ¶ Est quoque nomen vitis apud Colum. ¶ Item morbi genus, de quo Aëtius.

Δρακοντίας, ου, ὁ, anguineus: δρακοντίας πυρὸς, apud Theophr. l. 8. c. 26. triticum quod dracontias dicitur. Δρακοντίας σίκυος, apud Athen. l. 3. dictus (ut Marcellus apud Dioscoridem suspicatur) à dracunculi forma: quem et Hippocrat. scribit, si in fistulam demittatur cucumeris flos, mira longitudine quasi anguina specie provenire. Et, δρακοντίας λίθος, dracontites Plinio, gemma quæ fit è cerebro draconum. De qua plura apud eum l. 37. c. 10.

Δρακοντώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, draconibus seu anguibus plenus, Eurip. in Oreste.

Δράκαινα, ἡ, dracæna. (Æsch. Eum. 128.)

Δρακαινίδες, dracunculi pisces, qui similes sunt graculo pisci.

Compos.

Ἐκδρακοντόω, efferor more draconis. Æsch. in χοηφ. [547. ἐκδρακοντωθεὶς δ' ἐγὼ κτείνω νιν, &c. Schol. ἀγριωθεὶς κατ' αὐτῆς.]

ΔΡΑ'ΣΣΩ, seu δράττω, f. ξω, prehendo, apprehendo, manu corripio, arripio. Il. ν΄. Ὡς ὁ πρόσθ' ἵππων καὶ δίφρου κεῖτο τανυσθεὶς, Βεβρυχὼς, κόνιος δεδραγμένος αἱματοέσσης. ubi Eust. exp. ἀντὶ ἐχόμενος τῆς γῆς, χερσὶ δηλονότι. (Aristoph. Ran. 553.) Et voce media. Græc. interpr. Job. 5. ὁ δρασσόμενος τοὺς σοφοὺς ἐν τῇ πανουργίᾳ αὐτῶν. Naz. δράσσεσθαι τῆς Χριστοῦ παιδείας, apprehendere seu amplecti. Et, δράξασθαι τῆς νομῆς, prehendere possessionem, Bud. ex Pand. δραξάμενος τῆς προφάσεως, arrepta occasione, idem Bud. ex Libanio.

[Δραστέον. Eurip. Elect. 262. Γυναικὸς ἀνδρ' ἔπαξας, οὔ τι δραστέον. Subaudi αὐτῷ. Cl. Barnes. Plat. de Leg. lib. 1. ταῦτ' καὶ ἐν εἰρήνῃ δραστέον.]

(Δράττομαι, Philostr. l. 2. c. 40.)

Δράγμα, τὸ, manipulus. Il. λ΄. τὰ δὲ δράγματα ταρφέα πίπτει. Sic et Xen. Hell. 3. et Athen. l. 14. ¶ Abusivè pro ipsa segete accipi videtur, in Epigr. l. 1. καὶ χαλάζῃ Ἄκρον ἀπεδρέψω δράγματος ὡραίου, segetis magentis. ¶ Δράγματα Suid. sunt etiam ἀπαρχαί, primitiæ frugum seu fructuum quæ decerpuntur. ut, πρῶτα δράγματα φυταλιῆς, in Epigr.

Δραγματεύω, seu δραγμεύω, manipulos colligo. Il. σ'.

Δραγμή, ἡ, Etym. est multitudo stipis et parvæ pecuniæ.

Δράξ, ακὸς, ἡ, pugillus, id est, quantum pugno comprehendi potest. Chrysost.

Composita.

Ἀποδράττω, seu ἀποδράττομαι, decerpo.

Ἀπόδραγμα, quod alicunde manu carpitur aut decerpitur. Hes.

Ἐπιδράττομαι, prehendo, arripio, Plut.

Περιδράττομαι, apprehendo. Bud. ex Aretha.

Περίδραξις, comprehensio quæ fit manu in pugnum contracta. idem Bud. ex Plut. et Greg.

ΔΡΑΧΜΗ', ῆς, ἡ, drachma. (☞ A δράττομαι dicta. i. quæ tantum κερμάτων continet, quantum aliquis manu in pugnum contracta capere possit, ut Theocr. schol. et alii gram. tradunt.) Est autem sex obolorum, videlicet drachma Attica. Thuc. l. 6. τήν τε μισθοφορίαν ξυνέθεντο, ἀνὰ δραχμὴν Ἀττικὴν, ὥστε τριάκοντα ἐλθεῖν. Plut. in Erot. τῆς Ἀφροδίτης τὸ ἔργον ὤνιόν ἐστι δραχμῆς. (Aristoph. R. 174.) ¶ Est etiam ponderis nomen.

Δραχμιαῖος, ου, ὁ, qui drachmæ pretium, pondus, aut mensuram æquat. Plat. in Crat.

Δραχμαῖος, idem quod δραχμιαῖος. Nicand. in Ther.

Δραχμήϊος, idem, ibid.

Δραχμίδιος, drachmæ pretium æquans, quæ drachmæ pretio æstimatur, δραχμῆς ἄξιος. Poll. ex Aristoph. in Holcadibus.

Composita.

Δίδραχμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui duarum drachmarum pretii est. Thuc. 3. et Aristot. Œcon. 2. In n. g. δίδραχμον, nummus duas drachmas continens. Matth. 17. Poll. eum dicit quod etiam vocabatur βοῦς, Thesei numisma.

Ἕξδραχμος, qui sex drachmarum est. Et neut. gen. ἕξδραχμον, sex drachmæ.

Ἑξάδραχμος, pro eodem usitatius est. Aristot. Œc. 2. τάξας αὐτοῖς τιμὴν ἑξάδραχμον, pretium sex drachmarum. Et, Ἑξάδραχμον, neut. gen. sex drachmæ. Idem Aristot. προσέταξε τοῖς ἀγοραίοις πωλεῖν ἑξάδραχμον.

Πεντάδραχμος, qui quinque drachmarum pretii est, Herodot. πενταδράχμους τὰς ἀπεδίδοντο, singulas oves quinis drachmis vendentes. Et neut. gen. Πεντάδραχμον, numisma quinque drachmarum, apud Cyren. Poll.

Πενταδραχμία seu Πενταδραχμία, ας, ἡ, quinque drachmæ. Xen. in Hell. Dinarch. contra Demosth.

Πεντηκοντάδραχμος, qui quinquaginta drachmarum pretio æstimatur. Plat. in Crat. Et n. g. Πεντηκοντάδραχμον, numisma quinquaginta drachmarum, apud Cyrenæos. Poll.

Τετράδραχμος, qui quatuor drachmarum pretii est: ut, τετράδραχμος μέδιμνος, medimnus qui quatuor drachmis venditur. et neut. gen. τετράδραχμον, nummus valens quatuor drachmis: ut in Axiocho.

Τέτραχμον, pro eodem, per syncopen, ut tradit Eust.

Τρίδραχμος, qui trium drachmarum pretii, ponderis aut mensuræ est. Et, τρίδραχμον, tres drachmæ, seu nummus tribus drachmis valens. Poll. [Aristoph. Pac. 1201.]

ΔΡΑ'Ω, ῶ. f. δράσω, facio, ago. Aristot. eth. 7. ex Demodoco, Μιλήσιοι γὰρ ἀξύνετοι μὲν οὐκ εἰσὶ, δρῶσι δὲ οἷά περ οἱ ἀξύνετοι. Interdum est perpetro. Bud. ex Demosth. Ponitur δρῶ pro δράσω, apud Aristoph. in Pluto. Τάδε τοίνυν δρῶ, faciam quæ sequuntur. Et paulo post, τί δρῶ, λέγε. Sæpe παθεῖν et δρᾶσαι, ut correspondentia ponuntur. Herodian. l. 4. δέον δρᾶσαί τι ἢ παθεῖν γενναῖον. Constructionem habet verbi ποιῶ, diciturque, δρῶ τι εὖ vel κακῶς, aut cum dupl. accusat. δρῶ τι ἀγαθὸν seu κακόν. Soph. μὴ δρᾶ τοὺς τεθνηκότας κακῶς. Dicitur et, δρῶ τι aut κακῶς δρῶ τι ταῦτα, ut Aristoph. ἄλλα τ' εὖ δρᾶν φασιν ἡμᾶς, benefacere nobis aliis in rebus, i. alia beneficia in nos conferre. Thuc. l. 3. εἴ τι Λακεδαιμονίους ἀγαθὸν δεδρακότες εἰσί. Plat. ep. 7. πολλὰ κακὰ δρᾶν τοὺς ἄλλους. Δρᾶν etiam pro sacrificare dicebant veteres, ut est apud Athen. ¶ Item famulor, ministro, apud Hom. ¶ Item fugio: in qua signif. inusitatum est δράω, à quo tamen usitata tempora formantur, itidemque derivata et composita nonnulla. Affertur etiam δρῆμι, itidem inusit. cujus hæc composita tempora sunt in usu, ἀποδραίην et διαδραίην, et particip. ἀποδρὰς, διαδράς. aff. et aor. 1. ἀπέδρην, et ἔδρην, unde ἀποδρᾶναι, et διαδρᾶναι. (Eurip. Med. 509. Soph. Tr. 686. Œdip. Tyr. 610. Æsch. Ag. 1535.)

Derivata ex Δράω, i. facio.

Δρᾶσθαι, fieri; unde δεδρασμένος. Apud Thuc. τὰ εὖ δεδρασμένα, benefacta, beneficia. (Τὰ δράματα, consilia. Soph. El. 1355. Tr. 597.)

Δρᾶμα, τὸ, fabula, ut Lat. tragœdias et comœdias fabulas appellant. Luc. de cal. τὸν πρωταγωνιστὴν τοῦ δράματος. Sic sæpe apud Athen. Interdum generalius, narratio, rei repræsentatio, apud Plat. de rep. l. 5. Exponitur etiam à Bud. actus seu facinus, apud Greg. Apud Theodoretum in Eccl. hist. sæpe in malam partem pro facinore. (Δρᾶμα et πάθος oppon. Æsch. Ag. 542.)

Δραματικὸς, adject. ut, δραματικὸν διήγημα, Aphth. narratio dramatica, i. qualis est dramatum. videl. tragœdiæ vel comœdiæ.

Δραματικὸς μῦθος, expon. poëtica fabula. Item, τὸ δραματικὸν opus vel poëma, in quo solæ personæ agunt absque poëtæ interloquutione.

Δραματίζω et διαδραματίζω, ago fabulam. Bud. ex Laërt. [Marc. Antonin. de Rebus suis. lib. 3. § 8.]

Δρᾶσις, actio. Δράσματα, Hesych. sunt πανουργήματα.

Δρασείω, (q. d. facturio) facere seu patrare cupio. Soph. in Ajace, ὅς τι δρασείει κακόν. (τοῖς ὅς τι δρασείουσιν. Ceu quid in istos patrare cuperet. Eurip. Med. 93. et cum 2 Acc. ib. 95. id. Phœniss. 1167.)

Δράσιμος, idem quod δραστικός. (χεὶρ δ' ὁρᾷ τὸ δράσιμον. (Æsch. S. c. Th. 560.)

Δραστὴρ, ῆρος, ὁ, acer ad res agendas, strenuè et acriter res agens. Etym. Δράστης, aff. pro eodem, apud Hesych.

Δραστήριος, idem signif. estque usitatius. Thuc. l. 4. δραστήριος ἐς τὰ πάντα, promptus seu impiger ad omnia. pro quo etiam per se dicitur, δραστήριος. Ἀνὴρ δραστήριος, exponitur etiam industrius. Et aliquid dicitur esse δραστήριον, i. efficax, apud Synes. (Δραστήριος μηχανή. Æsch. S. c. Th. 1049.) Significat etiam promptum ad quidvis audendum. Interdum substantivè ponitur τὸ δραστήριον pro promptitudine et strenuitate. Apud Plut. Apud Thucyd. l. 2. τὸ ἀπράγμον et τὸ δραστήριον inter se opponuntur.

Δραστικὸς, ἡ, ὸν, efficax. ut apud Ægin. δραστικὰ φάρμακα, præsentissima medicamenta.

Δραίνω, f. ανῶ, idem quod δράω, facio. Il. κ'. Ἀλλ' εἴ τι δραίνεις.

Composita: ac primùm ex δράω, i. facio.

Ἄδραστον, Hesych. ἄπρακτον, infectum, non factum: vel etiam quod nihil fecit aut effecit, inefficax.

Ἄδρασις, aff. pro ἀπραξία, vita otiosa, desidia, q. ἀδρασία, seu ἀδρανία.

Ἀναδρᾶσαι, Hesych. pro ἀναπρᾶξαι.

Ἀντιδράω, vicissim facio. Paus. δρᾶσαι ὅσα ἔπαθον καὶ ὅσα ἀντέδρασαν. Plat. in Crit. ἀντιδρᾶν κακῶς τινα, malum rependere.

Εὐδρᾶν pro εὖ ποιεῖν, benefacere, beneficiis afficere. Aristot. eth. l. 8. εὐδρᾶν ἀλλήλους προθυμοῦνται.

Συνδράω, exp. adjuvo, ex Eurip. [Orest. 1535. συνδρῶντα. Androm. 40. Παιδί τε θυγατρὶ Μενέλεως συνδρᾷ τάδε, &c. Soph. Elect. 1030.]

Composita ex δράνος.

Ἀδρανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, faciendi facultate destitutus: vim non habens faciendi, infirmus, imbecillus. Epigr.

Ἀδρανῶς, imbecilliter.

Ἀδρανία vel ἀδρανεία, imbecillitas: ut, γήρως ἀδρανία, in Epigr.

Ἀδρανέω, ῶ, imbecillus sum, debilis sum, vel debilitatus sum. Item langueo. Greg.

Ἐνδρανὴς, efficax, i. habilis ad faciendum. Suid.

Εὐδρανὴς, efficax. Εὐδράνεια, vires, robur seu habilitas ad res agendas. Hesych.

Ἀπαδρανέω, viribus ad agendum necessariis defici, imbecillum esse, et ad res agendas inhabilem.

Ὀλιγοδρανὴς, et ὀλιγοδρανία, idem quod ἀδρανὴς, et ἀδρανία. (Æsch. Pr. 549.) [οὐδ' ἐδέρχθης ὀλιγοδρανίαν ἄκικυν, ἰσόνειρον, &c. Schol. ἔ. ἀσθενῆ δύναμιν.]

Ὀλιγοδρανέω, langueo. sæpe de spiritum vix trahentibus atque adeò animam agentibus. Sic, ὀλιγοδρανέων, de Patroclo. Il. π'. itidem de Hectore Il. χ'.

Derivata ex δράω, i. famulor.

Δρησμοσύνη, ἡ, pro δρηστοσύνη, ministerium, vel potius strenuitas et sedulitas in ministrando; ut, δρηστοσύνῃ. Hesych. et Etym.

Δραστὴρ, Ionicè δρηστὴρ, (vel à δράστω posito pro δράω) minister, famulus. Δρήστειρα, ἡ, famula. Od. κ'. [Apoll. Rhod. Arg. iii. 699. Ἀλλ' ἔμπης μαῖάν τε καὶ εἴρετο ἔ, ἔν τινα Χαλκιόπης ἐν δώμασιν, οἷά τε δρήστειρα πέλεσθαι. Schol. ὥστε σε εἰπεῖν, φυλάξαι ἐν τῇ ψυχῇ, καὶ σύνεργος γενέσθαι.] Δρηστήρων ἔργον, servile opus. Δρηστοσύνη, ἡ, ministerium, Hom.

Composita.

Παραδράω, administro: unde παραδρώωσι, apud Hom. Od. ό.

Ὑποδρῶ, famulor, inservio. Il. ό. ἀγαθοῖσι ὑποδρώωσι.

Ὑποδρήσσω, idem, apud Apoll. Rhod.

Ὑποδρηστὴρ, idem quod δρηστὴρ, apud Hom.

Derivata ex δράω, i. fugio.

Δρασμὸς, fuga: unde δρασμῷ χρῆσθαι, apud Æschin. fugere. Et, δρασμὸν βουλεύειν. Luc. in Hercule. (Æsch. Pers. 360. 370.)

Δρησμὸς, Ionicè pro eodem.

Διδράσκω, fugio, aufugio: cujus composita potius usurpantur.

Δρασκάζω, idem: sed antiquum putatur.

Δραπέτης, ου, ὁ, fugitivus. Propriè servus fugitivus, ut, δραπέτην μεταθέειν et καταλαμβάνειν, apud Luc. Et, δραπέτας ποιεῖ. Æschin. Extenditur et ad alia, ut Lat. fugitivus et fugax. Sic, δραπέτας πλάκας, Soph. in Ajace. Et δραπέτις, pro fugitiva ancilla. Poll. et Suid. ex Cratino. Sic, δραπέτις τύχη. Theophyl. in ep.

Δραπετίδης, idem. pro quo Δραπετίδας, apud Mosch. Doricè posito α pro η. Δραπετίδας ἐμὸς ἐστί, in Idyll. quod inscribitur Ἔρως δραπέτης.

Δραπετικὸς, ad fugitivum pertinens. Plutarch. in Pompeio.

Δραπετίσκος, servulus fugitivus.

Δραπετίνδα. Hesych. exp. δραπετικῶς, i. fugitivè, seu fugaciter. Suid. genus quoddam ludi fuisse scribit. Sunt qui tradunt in eo moris fuisse, ut unus ex pueris oculis clausis clamaret, τηρῶ, φυλάττου, reliqui autem fugientes, ne caperentur, caverent.

Δραπετεύω, fugio, propriè de servo fugitivo, aut de transfuga. Xen. τοῦ δραπετεύειν δεσμοῖς ἀπείργουσι. Luc. καὶ δραπετεύσας παρ' αὐτὸν, ἐπανεληλύθεσαν ὡς ἐμέ. Item fugio servi fugitivi more: item generaliter pro, fugio. Interdum cum accus. vel: ut Syn. ἵνα δραπετεύσω τοῦ θυσιαστηρίου τὴν λειτουργίαν.

Composita.

Ἄδραστος, minimè fugitivus.

Ἄδρηστος, Ionicè pro eodem. Herodot. in Melp. ἀνδράποδα φιλοπονώτερα καὶ ἄδρηστα.

Ἀδράστεια, deæ nomen est, quæ et Nemesis et Rhamnusia. Sicque dicta putatur, quod eam effugere nemo possit. cui etymo assentitur Aristot. in lib. de mundo. (Æsch. Pr. 935.) Interdum exp. invidia: ut quum invidiosum verbum dicturi sumus, et deprecamur invidiam: ut, ἀπείη δὲ ἡ Ἀδράστεια, exp. absit dicto invidia. Apud Eurip. in Rheso, σὺν δ' Ἀδραστείᾳ λέγω, exp. cum bona deorum venia dixerim, vel dico. Apud Plat. Poll. 5. προσκυνῶ δὲ Ἀδράστειαν, χάριν οὗ μέλλω λέγειν, exp. ejus quod dicturus sum, invidiam deprecor.

Ἀποδράω, fugio, effugio, aufugio. Xen. ἄν τις σοι τῶν οἰκετῶν ἀποδρᾷ. † Cum acc. ut τίνα. aliquem aufugere. Xen. Pæd. l. 5. p. 125. c.† Aristot. Œcon. 2. εἰ δέ τι ἀποδραίη ἀνδράποδον. Et Plut. ἀποδιδράσκει πρὸς τὸν ἀδελφόν. In usu sunt etiam quædam tempora ab inusit. ἀποδρῆμι, ut particip. ἀποδρὰς, (Aristoph. R. 471.) et ἀποδρᾶσα, apud Luc. et infin. ἀποδρᾶναι. item aor. 1. ἀπέδρην, et ἀποδραίην. apud Soph.

Ἀπόδρασις, fuga. exp. et vitatio. Luc. et Plut. apud Dem. ἀπόδρασις στρατείας, exp. desertio aciei, et detrectatio militiæ.

Ἀποδιδράσκω, idem quod διδράσκω, seu ἀποδράω. Æschin. ἀλλ' ἐγκαλύπτομαι καὶ ἀποδιδράσκω. † Xen. Pæd. 1. 4. 5. pr. de servis. 1. 4. 13. hinc de fugientibus militibus. l. 4. p. 88. c.†

Ἀποδιδρασκίνδα, nomen lusus puerilis, ab aufugiendo ei impositum. Pollux.

Decomp. Ἀπαράδραστος, inevitabilis, qui vel quæ effugi non potest. Aristot.

Συναποδρᾶναι, (tanquam à συναποδρῆμι) unà aufugere. Aristoph. (R. 81.)

Διαδράω, et Διαδιδράσκω. †Xen. Pæd. l. 3. p. 66. c.† idem quod præcedentia. Gregor. διαδιδράσκοντες τὸ αἶσχος τοῦ λόγου. Aff. ex Herodot. διαδρήσονται, et διαδρήσεσθαι. [lib. 8. cap. 80. οὐ γὰρ ἔτι διαδρήσονται, ὥστε περιεχόμεθα πανταχόθεν, ὡς σὺ λέγεις.]

Decomp. Ἀδιάδραστος, idem quod ἀπαράδραστος. Et, τὸ ἀδιάδραστον, ipsa inevitabilitas, apud Suid.

Ἐκδιδράσκω, et Ionicè ἐκδιδρήσκω, aufugio, profugio. [Herodot. Hist. οὗτος ὁ οἶκος——ἐκδιδρήσκων οἴκοι ἐξ Αἰγύπτου, &c.]

Decomp. Ὑπεκδιδράσκω, subterfugio. Sic et

Ὑπεκδράω, suffugio, effugio, Plut.

Ὑπεκδραμεῖν, effugere: ut, ὑπεκδραμεῖν τὸ παρὸν, ex Herodot. præsentes pœnas effugere.

ΔΡΕ'ΠΩ, f. ψω, et Δρέπομαι, decerpo, carpo, colligo. Exp. et vindemio, βότρυν δρέπεσθαι. Basil. Et, δρέπεσθαι τὰ ἄνθη, quod et, ἀποδρέπεσθαι, apud Plat. Dicitur et, δρέπεσθαι τῶν ἀνθέων, genitivo Attico. ¶ Transfertur ad alia. Basil. σοφίας δρέψῃ καρπὸν ἥδιστον, fructum decerpis vel percipis. Ex Epigr. affertur δρέπεσθαι χάριτας, et ἄνθεα ἀφροδίτης. (Aristoph. R. 1300.) Ab Hesych. δρεπόμενοι expon. etiam ἀποκλῶντες, item, λαμβάνοντες. Idem, δρέψαι, ait inter alia esse ἀφελεῖν, et ἀποτεμεῖν. ☞ Ceterùm δρέπω dictum videri tradit Eustath. quasi περὶ δρῦν ἕπω, i. ἐνεργῶ. Idem alibi ait, δρέπειν, veteratorum, ut δρέπεσθαι, recentiorum scriptorum esse. (αἷμα δρέψασθαι. Æschyl. S. c. Th. 724.)

Δρεπτὸς, οῦ, ὁ, exp. qui percipi potest, quo quis frui potest: vindemialis. Hesych.

Δρεπταὶ, eidem Hesych. sunt vindemiatores, τρυγηταί.

Δρεπὰ, Hesychius ex Æschyli Palamede affert pro δρεπτά.

Δρέπις, eidem Hesych. est vindemia.

Δρέπανον, ου, τὸ, falx. Hesiod. † Theog. 162.† ποίησε μέγα δρέπανον. Item falx bellica. Xen. Pæd. 6. et alibi. Est etiam ensis falcatus; ut quo usus est Perseus, alio nomine ἅρπη.

Δρεπάνη, ἡ, idem quod δρέπανον, falx. Il. σ'. et Hesiod. in Asp. † 292.†

Δρεπανὶς, ίδος, ἡ, drepanis avis, apud Aristot.

Composita: ac primùm ex δρέπω.

Ἄδρεπτος, non carptus, vel quem decerpere non licet. Hes. ex Soph. (Æsch. Suppl. 671.) [ἥβας δ' ἄνθος ἄδρεπτον ἔστω. non decerpatur. Schol. τὸ ἄνθος τῆς ἥβας μὴ ἐκκοπείη.]

Ἀποδρέπω et ἀποδρέπομαι, idem quod simpl. Hesiod. et Plut.

Ἀπόδρεψις, decerptio, collectio fructuum.

Ἀρτίδρεπτος, recenter decerptus.

Βατοδρέπης, rubos decerpens.

Ἐκδρέπω et ἐκδρέπομαι, decerpo.

Καταδρέπω, decerpo, stringo. [Herodot. Hist. lib. 8. τὰ φύλλα καταδρέποντες κατήσθιον, ὁμοίως τῶν τε ἡμέρων καὶ τῶν ἀγρίων.]

Μεταδρεπτάζω, postea decerpendo aut colligendo. Opp. 4. Hal.

Νεόδρεπτος, recenter decerptus. Æsch. in Supp. [369.]

Νεοδρεπής, idem. Theocr. [Idyll. xxvi. 8. Æschyl. Suppl. 338. λευκοστεφεῖς ἔχουσα νεοδρέπτους κλάδους;]

Χειροδρέπτης, ου, ὁ, qui manu decerpit, vel qui manu, non falce, metit. Nic. in Ther.

Χέδροπα, τὰ, legumina, ὄσπρια. (dicta quasi χειρόδροπα, ut videtur innuere Nic. in Ther.) Theophr. de hist. pl. lib. 8. Apud Hes. et Suid. Legitur etiam χέδροψ, ex Thucyd.

Χεδροπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, legumini similis. Athen. l. 9.

Composita ex δρέπανον.

Ἀδρέπανος, ου, ὁ καὶ ἡ, falce carens: ut, ἀδρέπανον θέρος, ex schol. Hesiodi.

Δορυδρέπανον, falx præacuta, inserta infixaque longurio, non absimili forma muralium falcium. harpago. Epigr.

Μονοδρέπανον, εἶδος λίθου σιτηλᾶς. Hesych.

Ξιφοδρέπανον, ensis seu gladius falcatus. Hesych.

(Ὠμοδρέπτης. V. Æsch. S. c. Th. 539.)

ΔΡΙ'ΛΟΣ, ου, ὁ, ex Epigr. affertur pro, lumbricus.

Δρίλακες, Eleis sunt βδέλλαι, hirudines, teste Hesych.

ΔΡΙΜΥ'Σ, έος, ὁ, acri gustu, acrem habens saporem seu pungentem. Diosc. (de solano.) ἡ δὲ ῥίζα εὐώδης, δριμεῖα, pro quo Plinius, radix odorata, gustu acri. Xen. αἰσθάνεσθαι γλυκέων καὶ δριμέων. Henr. Steph. exponi posse putat etiam, gustu vel sapore mordaci: ut, ὄξος δριμὺ, acetum mordax. et apud Greg. copulari dicit δριμὺς χυμὸς, et δακνώδης, quasi in τῷ παραλλήλῳ. Apud Theophr. ἅπαντα συμβαίνοντα τὰ δριμέα καὶ εὐώδη, Plin. interpr. minus hoc sentiunt arbores quæ amaræ sunt et odoratæ. Et apud Diosc. ἰσχυρῶς δριμὺ, idem Plin. interpr. vehementer aspero gustu. ¶ Ad multa etiam transfertur. Pro acri et vehementi: ut, δριμὺς πυρετὸς, vehemens febris, Gal. ad Glauc. Et, δριμὺ ῥεῦμα, Diosc. Et, μάχη δριμεῖα, Hom. et Hesiod. † Asp. 265.† Itidemque δριμὺς πόλεμος, in Epigr. Aliquis etiam dicitur esse δριμὺς, i. asper. ut Aristoph. in Vesp. ἦ μὴν πολὺ δριμύτατός γ' ἦν τῶν παρ' ἡμῖν. In Epigram. autem pro acerbo seu vehemente. At δριμὺ βλέμμα, apud Herodian. exp. acerbum seu gravem vultum, alii truculentum. Apud Aristoph. δριμὺ βλέπων torvè intuens: posito δριμὺ adverb. pro δριμέως. (Æsch. Ag. 1510. Ch. 390.) ¶ Interdum est astutus. Synes. δριμύτατοι μὲν ἀνθρώπων ἅπαντες εἶναι. Apud Eurip. sumitur etiam pro prudente et acuto: ut testatur apud Eustat. Aristoph. gram. Apud Herod. δριμύτεροι δ' ὡς πρὸς τὰς ἠοίας οἱ ὑπὸ τὴν ἀνατολὴν ἄνθρωποι, exp. ac sunt fermè ad orientem mortales acerrimi ingenii. ¶ Etymol. deducit δριμὺς, παρὰ τὸ τὰς ῥῖνας μύειν, vel à δύω et μύω.

Δριμέως, acriter, vehementer. Aristoph. in Plut. ὑπὸ τοῦ δέους ἔβδεσα δριμύτερον γαλῆς.

Δριμύτης, acrimonia. Pro quo et acritudo, et acritas, item acor. Aphrod. probl. 2. γίνεται ἡ δριμύτης ἐκ θερμότητος πλείονος καὶ ξηρότητος. Item asperitas, acerbitas, vehementia, ut, δριμύτης πυρετοῦ, Gal. ¶ Item metaph. acumen, acrimonia, Plat. de rep. 7. (Δριμύτητα Ἀττικήν. Luc. Prometh. in Verb. p. 14.)

Δριμύσσω, acri ac mordaci humore afficio, ut Bud. interpr. apud Gregor.

Δριμύλος, (q. d. acriusculus) aliquantum acris seu acerbus: ut, δριμύλα δάκρυα, in Epigr.

Composita.

Ἄδριμυς, minimè acris, minimè acerbus.

Ὑπόδριμυς, subacris, subacerbus, aliquantum acris seu acerbus.

ΔΡΟ'ΣΟΣ, ου, ἡ, ros. † Aristoph. Nub. 974.† Aristot. de mundo, δρόσος ἐστὶν ὑγρὸν ἐξ αἰθρίας κατὰ σύστασιν λεπτὴν φερόμενον. ¶ Δρόσοι, lacrymæ (ut et Latini poëtæ rorem usurpant.) Soph. ἀεὶ πυκναῖς δρόσοις τεγγόμενος κόρας λευκάς. (Æsch. Ag. 145. ac. pro νεογνός. Aristoph. R. 1377. Æschyl. Eum. 907.) ☞ A ῥέω, fit ῥόος, unde ῥόσος, et δρόσος. vel a δράω, i. fugio.

Δροσόεις, εντος, ὁ, roscidus, rorulentus. Apoll.

Δροσερὸς, οῦ, ὁ, idem. Aristoph. in Plut. † idem Nub. 276.†

Δρόσιμος, idem quod δροσώδης. Plut.

Δροσώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem. et est magis receptum in prosa.

Δροσίζω, rore aspergo, irroro. (Aristoph. R. 1346.)

Composita.

Ἔνδροσος, rorem habens, roscidus. (Æsch. Ag. 12.)

Εὔδροσος, pulchrè roscidus. Oppian. lib. 2. de Ven. [Eurip. Iph. in Aul. 1517. εὐδρόσοις παγαῖς Πατρῴας μένουσί σε, &c. Aristoph. Av. 246. ὅσα τ' εὐδρόσους γῆς τόπους ἔχετε, καὶ λειμῶνα τὸν ἐρόεντα Μαραθῶνος.]

Πολύδροσος, multum rorem habens, valdè roscidus.

Ὑπόδροσος, subroscidus.

ΔΡΥ'ΠΤΩ, F. ψω, lacero, lanio. Sæpe dicitur de iis qui unguibus vultum lacerant præ dolore. Apoll. Arg. 2. δρύψε δέ οἱ βλέφαρον. (Philostr. l. 3. c. 38.) ☞ Volunt gramm. propriè esse, excortico arborem quæ δρῦς dicitur.

† Δρύπτομαι. med. vultum suum dilaniare. Xen. Pæd. l. 3. p. 64. e. de dolentibus. et p. 86. e.†

Δρυφὰς, άδος, ἡ, unguis, vel laniatus. Hesych.

Δρυφὴ, ἡ, Hesych. carptio et laceratio quæ unguibus fit.

Δρύφελα, Etym. esse dicit λέμματα, φλοιοὺς, seu τοὺς ἀπολεπτυνομένους φλοιοὺς, παρὰ τὸ δρύψαι, quod est λεπίσαι. ut apud Parthen. οὐδὲ πίσα ῥῆξαι δρύφελα Πιερίδος.

Δρυπὶς, à Theophr. hist. pl. l. 1. c. 16. numeratur inter frutices qui pro foliis spinas habent, ut, ἄκορνα et ἄκανος.

Composita.

Ἀμφιδρυφὴς, undique laceratus. in Epigr. Ἀμφίδρυφος, pro eodem. ut Il. β'. ἀμφίδρυφος ἄλοχος, q. d. circumlacerata faciem.

Ἀποδρύπτω, dilacero, dilanio, discerpo.

Ἀποδρύφω, idem, ut Il. ψ'. et ω'. ἵνα μή μιν ἀποδρύφοι ἑλκυστάζων. A Suid. exp. et excorio, pellem seu corium detraho.

Διαδρυφὴς, concisus, laceratus. Nicand. in Ther.

Καταδρύπτω, idem: ut, καταδρύψασα παρειὰς, in Epigr. † Sic Hesiod. Asp. 243. ubi medium est.†

Καταδρύμματα χειρῶν, ex Eurip. [Troad. 1300.] aff. pro lacerationibus manuum, i. quæ facta sunt à manibus.

Περιδρύπτομαι, circumcirca laceror ac concidor. Il. ψ'.

ΔΡΥ'Σ, υὸς, ἡ, quercus. (Soph. 779. 1184.) Hesiod. in Erg. οὔρεσι δὲ δρῦς Ἄκρη μέν τε φέρει βαλάνους, μέσση δὲ μελίσσας. Et, σχίζε δρυὸς. Odyss. ξ'. Invenitur et, Δρυὸς ἔλυμα, apud Hesiod. in eod. opusculo, producto υ. Aristoph. in Nub. † 401.† δρῦς τὰς μεγάλας βάλλει κεραυνός. Affertur et, δρῦς θαλασσία, ex Comm. qui adjunctus est Diosc. Δρῦς redditur etiam robur, quod species est quercus. Multi tradunt, δρῦς nomine Græcos omne arboris et ligni genus complexos esse: unde et vitem δρῦν εὐοχίτωνα, quidam poëta appellavit.

Δρύϊνος, ου, ὁ, quernus, roboreus, qui è quercu seu robore est: ut, δρύϊνον ξύλον. et in Epigr. δρύϊνον μέλι. ¶ Est etiam serpens quidam, de quo Diosc. l. 7. c. 12.

Δρυμὸς, οῦ, ὁ, sylva querna vel glandifera. (Soph. Œdip. Tyr. 1413.) Bud. ex Polyb. l. 2. Et generaliter pro sylva seu nemore: ut, Ἑρκύνιος δρυμὸς Straboni, Hercynia sylva. Aristot. de mundo, γῆ πεπυκασμένη βαθυξύλοις δρυμοῖς. Et, Δρυμὰ, neut. gen. ut, ἄγρια δρυμὰ, Dion. Alex.

Γραοὶ, οἱ, trunci quercui: seu vetustarum quercuum aliarumve arborum veterum ligna, pro δρυοὶ, κατ' ἐναλλαγὴν τοῦ δ εἰς γ. Suid. Etymologus scribit γραιὸν dici, quasi γέρων καὶ γῆρας ἔχων. Idem et, γραιὸν dici testatur ex Lycophr.

Δρυμὼν, ῶνος, ὁ, pro δρυμὸς affertur. A Budæo tamen dumus et dumetum exp. apud Basil. εἰς δρυμῶνας μεθίστασθαι.

Δρυμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, sylvosus.

Δρυάδες, vide comp. ἁμαδρυάδες.

Δρυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, roboreus, quernus.

Δρυΐτης λίθος, dryites lapis seu gemma est, è truncis arborum, ligni modo ardens. Plin. l. 37. c. 11.

Δρύοψ, nomen avis. apud Aristoph. in avib.

Δρίος, (et δρῖος) sylva, saltus, nemus, ut apud Hesiod. διὰ δρία βησσήεντα. A Bud. exp. senticetum, fruticetum, Od. ξ'. ὅθι τε δρίος ἦν πολυανθέος ὕλης.

Δρία. in Δρίος. Pro δρῦς ponitur et δρῦ, ab Hesych. et Etym. (Soph. Trach. 1029. πολλὰ μὲν ἐν πόντῳ, κατά τε δρία πάντα καθαίρων, Ὠλεκόμαν ὁ τάλας.]

Δριάω, ῶ, arboribus et herbis vireo. Hesych.

Δριόεις, εντος, ὁ, arboreus, virens. Hesych.

Δρύτη. (Æsch. Ch. 999. Eum. 636.) Eust. πύελος ξυλίνη, ὡς ἀπὸ δρυὸς, apud Æsch. in Agamem. Scribitur et per οι diphthongum, teste eodem, et tunc per syncopen dicitur veluti δρυοίτη, ac propriè est πύελος sive λάρναξ ἐπὶ τεθνεῶτι. Vide in comp. ex Οἶνος.

Composita.

Ἄδρυς, arboribus carens, seu vacuus.

Ἄδρυα, navigia ex unico ligno, Cypriis. Hesych.

Ἀκρόδρυα, quæ in ambitu lignosum putamen habent. Interdum de omni fructu dicitur, quod et Caius jurisconsultus annotavit. De arboribus etiam ex Theophr. et ex Xen. affertur in Œcon. Ex Plutarcho autem in Alexandro, τῶν ἀπὸ θαλάττης αὐτῷ κομιζομένων ἀκροδρύων, pro ostreis vel testaceis.

Ἁμαδρυάδες, (quæ et δρυάδες) nymphæ dictæ, quòd cum quercubus nasci et cum iisdem interire crederentur. Plut. in Erot. αἱ γὰρ νύμφαι ταῖς αὐταῖς δρυάσιν ἴσον ἰσόδρυον τέρμα αἰῶνος λαχοῦσαι. In Epigram. legitur ἀδρυάδες pro ἁμαδρυάδες.

Γεράνδρυον, arbor annosa. ut in proverb. γεράνδρυον μεταφυτευόμενον. Utitur Theophr. et Plutarch. item Jul. in ep. ad Liban. ἐν δὲ ἐν ταύταις οὐδὲν γεράνδρυον οὐδὲ σαπρόν.

Ἔνδρυον, ου, τὸ, medium arboris, cor arboris, seu matrix. Hesych.

Ἔνδρυον, seu Ἔνδρυος, temo. Et pro aratro. ex Hesiod. Βοῶν ἐπὶ νῶτον ἵκηαι Ἔνδρυον ἑλκόντων. † Erg. 469. pro quernum paxillum. V. ibi Grævius.†

Ἐτυμόδρυς, q. d. veriquercus, apud Theophr. de caus. pl. l. 3. Sic dictam volunt à Macedonib. quercum eam quæ dulcem glandem produceret.

Ἡμερίδρυς, arbor quædam glandifera, quæ et ἡμερίς. Theophr.

Κατάδρυμος τόπος, Straboni pro loco sylvoso, ut annotat Bud.

Λινόδρυς, quibusdam dicta quæ alio nomine χαμαίδρυς, teste Diosc.

Μελδρία, dici traduntur, quasi μελάνδρυα, et eadem esse quæ κορδύλα. Seleucus in γλώσσαις, apud Athen. et Eust.

Μελάνδρυς, thynni genus grandissimum, secundum quosdam.

Μελάνδρυον, (q. d. nigrum quercus) medulla quercus, seu roboris. Theophr. μέλανας γὰρ δὴ πάσας (μήτρας) καὶ τῆς δρυὸς, ἣν καλοῦσι μελάνδρυον. Est Plinio et herba in segete ac pratis nascens, flore albo odorato. Est item salsamentum quod cæteras thynnorum partes præter cervicem et ventrem sale conditas habet: sic dictum (ut scribit Oribasius) quòd sint nigrantibus quercus radicibus similes. Vide et de melandryis piscibus Plinium.

Φελλόδρυς, arbor nomen habens ex suberis et quercus appellatione. vide Theophr. de hist. pl. l. 19. c. 15. et l. 3. c. 16.

Χαμαίδρυς, sive Χαμαίδρυψ, quercus humilis. Herba, ex eo sic nominata, quòd folia habeat quæ sunt τῷ σχήματι δρυῒ ὅμοια: quibusdam et τεύκριον nuncupata, teste Dioscor. lib. 3. cap. 112. et Plin. lib. 24. cap. 15.

ΔΡΩ'ΠΑΞ, ακος ὁ, dropax, medicamenti species apud medicos, quæ et πίττωσις. Vide Aët. l. 3. c. 190. et Paul. Ægin. lib. 7. cap. 19. ☞ Παρὰ τὸ δρέπεσθαι, videtur dictus δρώπαξ, quoniam eo veluti δρέπονται et evelluntur pili.

Δρωπακίζω, idem quod πιττόω, i. agglutinatione picis calidæ evellere pilos et deglabrare cutem. Demonax, apud Luc. δρωπακισθῆναι τόνδε αὐτὸν κέλευσον.

Δρωπακισμὸς, οῦ, ὁ, dropacis applicatio. Diosc. l. 7. c. 4.

ΔΥ'Η, ης, ἡ, infortunium, inopia, labores, ærumnæ. (Æsch. Pr. 179. 512. Pers. 1015. Ag. 1160. 1631. Eum. 365.) † Apoll. Arg. 1. 120.† Ab Hesych. exp. ἔνδεια, (forsitan innuente derivatum ex δέω, i. egeo, opus habeo: sicut à χέω fit χόη.) Odyss. ξ'. ἦ γάρ με δύη ἔχει ἄλγεα πολλά. Affertur et ex Callim. [illegible]

Δυόω, in miserias et calamitates conjicio, infortuniis et ærumnis implico. Od. ὑ. Ἀλλὰ θεοὶ δυόωσι πολυπλάγκτους ἀνθρώπους, &c. Ionicè pro δυοῦσι. Item angor, ineptio. Hesych. et Suid.

Δυερὸς, laboriosus, ærumnosus, calamitosus. Suid. et Hesych.

ΔΥ'ΝΑΜΑΙ, f. ήσομαι, p. ημαι, aor. 1. ἐδυνήθην, † ἐδυνάσθην, apud Xen. Pæd. 1. 1. 5. et ἠδυνήθην.† (tanquam à δυνάζομαι) possum. (V. Eurip. Med. 128.) Cum inf. Iliad. ά. οὔτι δυνήσομαι χραισμεῖν. Xen. Hel. 3. τὸν οὐκ ἂν με δύνασθαι ἢ μὴ δύνασθαι ἰδεῖν. Cum superl. ut, ὡς ἐδύνατο τάχιστα. Xen. quàm poterat celerrimè. Interdum impersonaliter ponitur δύναται: ut apud Plut. de virtut. morali, δύναται ἀρετὴν γενέσθαι καὶ μένειν ἄλλην, fieri potest ut virtus sit, &c. Δύναμαι interdum jungitur dativo, ut, δύνασθαι χρήμασι, apud Lys. Et apud eundem δύνασθαι τῷ σώματι, valido esse corpore et robusto: apud Æschinem verò, bene valere. i. firma esse valetudine. Interdum cum accus. Od. ξ'. de Deo, δύναται γὰρ ἅπαντα. Apud eundem Hom. et Thucyd. μέγα δυνάμενος, magna potentia præditus, potentissimus. ¶ Item, δύνασθαι, valere, æstimari. ut Xen. anab. 1. ὁ δὲ σίγλος δύναται ἑπτὰ ὀβολοὺς καὶ ἡμιωβόλιον. Arist. in Œc. ἤλλαξε τὴν δραχμὴν δύο δυναμένην δραχμάς. Apud Aristoph. in Plut. τὸ τριβώνιον δὲ τί δύναται; exp. quid sibi vult? †Δύναμαι, possum, audeo. Xen. Pæd. l. 8. p. 66. οἱ δυνάμενοι. valentes, viribus integri. Xen. Pæd. 1. 2. 13.†

Δύναμις, εως, ἡ, potentia, vis, vires, facultas. (Æsch. Pers. 174. Eurip. Phœniss. 397. Soph. Œdip. Tyr. 958.) Xen. Pæd. 7. ἃ τὰ κρείττω ἐστὶ τῆς ἡμετέρας δυνάμεως, quæ viribus nostris majora sunt. Εἰς δύναμιν, (Thuc. et aliis) pro viribus. Pro quo dicitur et, κατὰ δύναμιν, unde καδδύναμιν, apud Hesiod. ¶ Item, pro ditione, apud Thucyd. ¶ Item, scientia atque ars omnis, inquit Budæus. ¶ Item, medicamentum, (ita dictum à viribus quibus pollet) medicamenti compositio et structura. Gal. in lib. τῶν κατὰ γένη, ut, τετραφάρμακος δύναμις, et δυνάμεις ὀφθαλμικαί. Item exercitus. copiæ, Dem. pro Ctes. et Herodian. † Xen. Pæd. l. 2. p. 38. d.† Sic et apud Xen. δύναμις ναυτικὴ, πεζικὴ, ἱππική. †πεζή. Xen. Pæd. 1. 6. 10.† Et plur. ναυτικαὶ δυνάμεις. Polyb. Item (q. d. valor) pretium. Plut. in Lyc. δύναμιν ὀλίγην τῷ νομίσματι ἔδωκε.

Δυναμικὸς, οῦ, ὁ, valens, efficax. Et, Δυναμικώτερος, valentior, efficacior, apud Plut. et Diosc.

Δυναμόω, ῶ, validum reddo, confirmo.

Δύνασις, idem quod δύναμις, Hesych. citatur ex Eurip.

Δυνερὸς, οῦ, ὁ, potens, pollens. Bud. ex Basil. in Hexaem.

Δυνατὸς, οῦ, ὁ, qui potest, sequente infinitivo, Thuc. Interdum exp. potens, idoneus: ut, λέγειν καὶ πράσσειν δυνατώτατος, Thuc. lib. 1. †Comp. δυνατώτερος. Xen. Pæd. l. 5. p. 123. e.† Aliquando δυνατοὶ dicuntur proceres, primores: ut, οἱ δυνατοὶ Περσῶν, Thuc. 1. Item δυνατὸς, qui corpore valet, validus. † Xen. Pæd. 2. 39. a.† Bud. ex Lys. ¶ Item q. d. possibilis, qui fieri vel esse potest, αἱ γενέσθαι δυναταὶ ἀρχαὶ, Isocr. Item, δυνατόν ἐστι, cum infin. ut Isocr. ἃ καὶ τοὺς κακοὺς διαπράξασθαι δυνατόν ἐστι, quæ mali quoque efficere queunt. † Xen. Pæd. 1. 3. 10.† Dicitur etiam, ὡς δυνατὸν βέλτιστος, apud Xen. et, ὡς δυνατὸν σώζειν, apud Plat. Dicitur etiam, εἰς τὸ δυνατὸν, † Xen. Pæd. l. 2. 42. e.† et κατὰ τὸ δυνατὸν, pro viribus.

Δυνατῶς, potenter, validè. Dicitur, δυνατῶς ἔχω, pro, δύναμαι, possum.

Δυνατέω, ῶ, potens sum. 2 Cor. 13.

Δυνάστης, ου, ὁ, q. d. potentatum alicujus loci obtinens. † ἐν πόλει. Xen. Pæd. l. 5. p. 65. b.† Exp. optimas, primas, procer: quæ tamen in plur. usitatiora sunt. Xen. Pæd. 8. τούτους πάντας ἐποίησαν οἱ δυνάσται στασιάσαι. (Æsch. Ag. 6.)

[Δυνάτας ut Δυνάστης. Æsch. Pers. 677.]

Δυνάστωρ, idem: apud Eurip. in Iphig. [in Aul. 279. τῶνδ' αὖ πέλας, Ἤλιδος δυνάστορες, οὓς Ἐπειοὺς ὠνόμαζε πᾶς λεώς.]

Δυνάστις, mulier potentatum obtinens. Demetr. Phal.

Δυναστικὸς, ad obtinendum potentatum aptus: vel potentatum referens. Aristot. Pol. 6.

Δυναστεύω, f. εύσω, potentatum obtineo, sum princeps. Plat. τῷ τῶν δυναστευόντων ξυμφέροντι. apud Athen. δυναστεύοντα αὐτοῖς. ¶ Item, polleo opibus et potentia, apud Isocr.

Δυναστεύομαι, subjectus sum potentatui alicujus, vel imperio: ut, δυναστεύεσθαι πρὸς μυρίων; Philost. Et, δυναστεύεσθαι ὑπό τινος. Galenus.

Δυναστεία, ἡ, potentatus, potentia, imperium, ditio. (Soph. Œdip. Tyr. 601.) Thuc. 3. et Isoc. ad Nic.

Δυνάστευμα, quod subest potentatui alicujus seu imperio, ditio. Exp. et præfectura.

Δυναστευτικὸς, conveniens ei qui potentatum obtinet seu principatum; ut, δυναστευτικὸν ἦθος, apud Demetr. Phal.

Composita.

Ἀδύναμαι, aff. pro ἀδυνατῶ.

Ἀδύναμος, ου, ὁ καὶ ἡ, imbecillus, viribus defectus: ut στόμα ἀδύναμον, apud Alex. Aphr. et οἶνος ἀδύναμος, Diosc.

Ἀδυναμία, ἡ, imbecillitas. Item virium defectus ad aliquid agendum, q. d. impotentia, id est, non posse: ut, ἡ τοῦ λέγειν ἀδυναμία, Antiph.

Ἀδυνασία, ἡ, idem quod ἀδυναμία, apud Thuc. l. 7. [§. 8. lib. 8. §. 8. καταφρονήσαντες τὴν Ἀθηναίων ἀδυνασίαν, ὅτι τοσαύτῃ οὐδὲν αὐτῶν πολύ τι ἐφαίνετο. Herodot. Hist. lib. 3. §. 79. Ἀποκτείναντες δὲ τοὺς μάγους,——τοὺς μὲν τρωματίας ὑπὸ τῶν αὐτοῦ λείπουσι, καὶ ἀδυνασίης εἵνεκεν, καὶ φυλακῆς τῆς ἀκροπόλιος.]

Ἀδύνατος, ου, ὁ καὶ ἡ, (in activa signif.) non potens, non valens: invalidus ad aliquid: cui vires non suppetunt ad aliquid. cum inf. ut apud Gorg. ὅτι ἀδύνατός εἰμι ταῦτα πράττειν, quia non possum hæc facere. Sic, ἀδύνατος, στυγῶν, λέγειν, † Aristoph. Nub. 1075.† φέρειν, &c. Apud Xen. in Pæd. † 1. 5. 10.† ἀδύνατος γεγήρακας γήρᾳ, fractus senio. Et apud eundem, τοῖς σώμασιν ἀδύνατοί εἰσιν, invalida habent corpora. Apud Thuc. ἀδύνατοι χρήμασιν invalidi pecuniis. A Suid. exp. etiam, mutilus, qui mutilatum corpus habet. ¶ Item (in pass. signif.) q. d. impossibilis: ut, ἀδύνατος βαστάζεσθαι, qui ferri non potest. Apud Xen. ἀδύνατον τοσούτους φέρειν, impossibile est tot alere. Interdum cum dat. personæ: ut Plat. de rep. 2. ἀδύνατον ἄρα καὶ θεῷ ἐθέλειν αὑτὸν ἀλλοιοῦν, Deus non potest. Apud Plat. in Tim. ἀδύνατον οὖν θεῶν παισὶν ἀπιστεῖν. Cic. expon. ac difficillimum factu est à diis ortis fidem non habere. † Xen. Pæd. 1. 1. 3. ἀδύνατον ἔργον ἐστί. impossibile est.†

Ἀδυνάτως, q. d. impossibiliter: item invalidè, absque viribus; ut, Ἀδυνάτως ἔχειν, apud Dem. invalidum esse. Ἀδυναστὶ, idem Hesych.

Ἀδυνατέω, ῶ, non possum. Plat. de rep. 2.

Decomp. Ἐξαδυνατέω, ῶ, idem. [Aristot. de Hist. Animal. ὀχεύει δὲ ὁ κρατῶν τῶν ταύρων· ὅταν δ' ἐξαδυνατήσῃ διὰ τὴν λαγνείαν, ἐπιτίθεται ὁ ἡττώμενος, καὶ κρατεῖ πολλάκις. Polyb. Hist. τέλος εἰς, ὡς Φάβιός φησιν, ἐξαδυνατοῦντες καὶ στρατευόμενοι, ἀλλ' ὡς ἂν ἀναιδεῖς καὶ ἄσκευοί τινες δόξας, ἱερὸν ἱκετεύσαντες στέφανον.]

Αὐτοδύναμος, per se potens, ut Deus. Greg.

Ἐνδυναμόω, idem quod δυναμόω.

Ἐνδυναμοῦμαι, exp. etiam, convalesco.

Ἐνδυναστεύω, idem quod δυναστεύω. (Cum Dat. Æsch. Pers. 695.) [Xenoph. Græc. Hist. lib. 7. §. 30. 4. ἐνδυναστεύει ὁ Ἐπαμεινώνδας, ὥστε μὴ φυγαδεῦσαι τοὺς κρατίστους, μήτε πολιτείαν μεταστῆσαι, &c. Plat. de Rep. lib. 7.]

Ἐπιδυναστεύω, post aliam obtineo potentatum seu imperium, aut regnum; impero seu regno post. Synes.

Ἰσοδύναμος, æquè potens. Aphr.

Ἰσοδυναμέω, ῶ, æquè sum potens.

Καδδύναμιν, (adverb. pro κατὰ δύναμιν) pro viribus. apud Hesiod.

Καταδυναστεύω, potentia mea opprimo, tyrannidem exerceo in aliquem. Cum genit. apud Greg. et Jac. c. 2.

Καταδυναστεύομαι, potentia alicujus opprimor. Aut, sum sub potentia alicujus: ut Act. c. 10.

Μεγαλοδύναμος, multum potens.

Μεγαλοδυναμοῦμαι, potentia præsto. Epict.

Ὁμοδύναμος, æquè potens, æquè pollens. In nov. const.

Παντοδύναμος, omnipotens. Greg.

Παραδυναστεύω, simul regno: ut Bud. interp. apud Synes. ὁ Χαρὸς τῷ Πέρσῃ παραδυναστεύσας τε καὶ ἐπιδυναστεύσας, qui simul, et post eum, regnavit. Item, παραδυναστεύοντες, proceres, quasi imperii participes, Thuc. [lib. 2. καὶ οὐ μόνον αὐτῷ, ἀλλὰ καὶ τοῖς παραδυναστεύουσί τε καὶ γενναίοις Ὀδρυσῶν.]

ΔΥΝΩ, et Δύω, (seu pass. Δύομαι et Δῦμι), subeo, ingredior. Il. ά. de Neptuno, Δῦν δὲ πόντον ἰών. Il. ζ'. χθόνα δύμεναι. Sic et Sol occidens dicitur à poëtis δῦναι ὑπὸ γῆν. Item qui occidunt, (i. moriuntur) dicuntur δῦναι γῆν, vel γαῖαν, seu χθόνα: † Hesiod. Asp. 151.† et δῦναι δόμον Ἄϊδος εἴσω, Il. γ'. † Δῦναι κατὰ γῆς. Xen. Pæd. l. 5. p. 142. d.† Dicitur etiam ensis δῦναι eum, in cujus corpus penetrat, ut Il. π'. πᾶν δ' εἴσω δῦ ξίφος. Mars verò dicitur δῦναι eum, quem furore suo percitum reddit: ut Il. ρ'. Δῦ δέ μιν Ἄρης Δεινὸς ἐνυάλιος. Dicitur etiam res aliqua subire animum: ut Il. τ'. ὥς μιν μᾶλλον δῦ χόλος. Dicitur etiam sol δύειν, (i. occidere) sub. ὑπὸ γῆν, seu γαῖαν, quod et in soluta oratione est usitatum, ut docet Bud. qui et δύειν à Theophr. pro mergere seu immergere, ac δύεσθαι, pro mergi et sidere poni scribit. Sic et Philo de mundo, αἱ νῆες κατὰ τῆς θαλάττης ἐδεδύκεσαν. ¶ Item, δύνω seu δύω, induo: unde δῦναι τεύχεα, et δῦναι ἐν τεύχεσι, apud Homer. Et metaph. δύεσθαι ἀλκὴν, apud eundem. (Eurip. Phœniss. 1077. ἔδυ. Æsch. Ag. 1132. δύντος. 1020. καθ' ἧπαρ ἔδυ. Successit. Il. γ'. 36. Æschyl. Ch. 437.] ¶ Δύω, id est, duo, vide in Δύο.

Δυσμὴ, ῆς, ἡ, occasus, propriè de Solis occasu: apud Xen. μικρὸν πρὸ ἡλίου δυσμῶν. Et Aristot. περὶ δυσμὰς ἡλίου καὶ ἀνατολάς. Metaph. verò apud Hesych. et Suid. δυσμαὶ βίου, pro fine vitæ.

Δυσμικὸς, οῦ, ὁ, occidentalis, apud Ptol. et Suid.

Δύσις, εως, ἡ, occasus Solis, Arat. et Aristot. de mundo.

Δύτης, ου, ὁ, urinator, Herodot. Item occidentalis. Strab.

Δυτικὸς, qui solet seu amat subire aquas; ut, δυτικὰ ζῶα, apud Aristot. animantia quæ sese demergunt in aquas, veluti mergi, anates. Item occidentalis: ὁ δυτικὸς ὁρίζων, apud Alex. Aphr.

Δύσσομαι, (poëticè geminato σ metri causa dicitur pro δύσομαι, quod ex futuro transiit in præsens, idem quod δῦμι seu δύω, id est, subeo aquas, mergo: ut Sol dicitur mergi Oceano quum occidit. Od. ά. δύσετό τ' ἠέλιος. Et Hesiod. ἀρότοιο δὲ δυσομενάων, occidentium. ¶ Item, induo. Hesiod. † Asp. 108.† Ἀλλ' ἄγε δύσεο τεύχε' ἀρήϊα, age indue arma Martia.

Δύπτω, f. ψω, aquas subeo, mergo. Apoll. Rhod. Arg. l. 1. ἐς ἁλμυρὸν ὕδωρ δύπτοντες κεφαλὰς, i. mergentes.

Δύπτης, ου, ὁ, urinator, qui aquas subit. Callim. δύπτης τ' ἐξ ἁλὸς ἐρχόμενος.

Composita: ac primùm ex δύνω seu δύω, i. subeo, ingredior.

Ἄδυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad quem non patet ingressus. Unde τὸ ἄδυτον subst. locus templi secretior, ad quem soli sacerdoti aditus patet. ¶ Item, non occidens.

Ἀλιδύω, submergo in mari, pro ἁλὶ δύω. Dicitur et ἀλιβδύω, per Æolicum literæ β pleonasmum. Hesych.

Ἀμμοδύτης, q. d. arenam subiens, Serpens quidam Aëtio.

Ἀμμοδύτις, idem in Anthol. epigr. vide et ψαμμοδύτης.

Ἀμφίδυμος, qui utrinque subiri potest, seu geminos aditus et ingressus habens: ut, ἀμφίδυμος λιμὴν, apud Callim. Et, ἀμφίδυμοι ἀκταί, apud Apoll. Rhod. Arg. 1.

Ἀναδύω, vel ἀναδῦμι, existo, emergo, prodeo sursum, erumpo sursum. Iliad. ά. ἀνέδυ πολιῆς ἁλὸς, emersit è mari. Item orior, ἀνατέλλω, inquit Bud. ¶ Item retrocedo, recedo. Odyss. ί. μή τίς μοι ὑποδδείσας ἀναδύῃ. (Aristoph. R. 884. 1058.)

Ἀναδύομαι, pro ἀναδύω, emergo, existo. Cum genitiv. ut, ἀναδύεσθαι κρήνης, apud Apoll. emergere è fonte. Et cum accus. Il. ά. ἀνεδύσατο κῦμα θαλάσσης, emersit ex unda maris. ¶ Item, respuo, recuso, fugio, detrecto. Plut. Περσεὺς δὲ τὰς πολλὰς ἀνεδύετο συνηγορίας. Apud Synes. ἀναδύεσθαι τὰ τῆς ὁμολογίας, repudiare conditiones. Aristoph. in Ran. οὐκ ἀναδύομαι ἔγωγε. ¶ Item retracto et muto quod pactum est. Luc. τοῦτο μὲν ἤδη ἀναδύῃ, καὶ ἀνακαλεῖς τὸ ὑπέσχετο.

Ἀνάδυσις, emersio, item retrocessio. Exponitur etiam fuga, apud Theophr. Item perfugium, apud Diod. Sicul. l. 5. Item tractatio et mutatio ejus quod pactum est.

Ἀνδύομαι, pro ἀναδύομαι. Il. ν'. —— οὔτε τις ἔμπης ἀνδύεται πόλεμον κακόν.

Decomp. Ἐξαναδύομαι, pro ἀναδύομαι, emergo, existo. Apud Plut. in Sert. ἐξαναδύεσθαι μάχας, detrectare pugnam. [Plat. de Rep. lib. 7. φιλοσόφῳ δὲ διὰ τὸ τῆς οὐσίας ἁπτέον εἶναι, γενέσεως ἐξαναδύντι, ἢ μηδέποτε λογιστικῷ γενέσθαι. Aristid. Orat. 1.]

Παραναδύομαι, obiter emergo, erumpo. Plut.

Ὑπαναδύω, sensim vel clam emergo.

Ὑπεξαναδύομαι, et ὑπεξαναδῦμι, exp. clam vel sensim emergo. apud Hom.

Διαδύω, vel διαδύνω, subeo per medium. A Bud. apud Plut. exp. per mediam turbam elabor et evado. Apud Aristot. (de atomis) permeo, perlabor. [Aristoph. Av. 840. πηλὸν διαδὺς ὄργασον, &c. Schol. habet Ἀποδύς. Vesp. 212. Καὶ ἰδεῖν ὅπως διαδὺς ἂν ἡμᾶς ἔτι λάθῃ, &c.] (Theoc. Id. 3. 14.)

Διαδύομαι, idem quod διαδύω: ut, διὰ τούτων πάντων ὁ φίλος διαδυόμενος, Xen. et διαδύεται πρὸς τὸ βάθος, Theophr. Item elabor, effugio: ut Plut. ἀπορῶ ὅπῃ ποτὲ διαδύσομαι. Item subterfugio, detrecto.

Διάδυσις, permeatio. Item detrectatio, fugitatio frustratoria certamen detrectantis. Plut. in Dem.

Εἰσδύω, vel εἰσδύνω, ingredior. (Soph. Œdip. Tyr. 1341.) Aphr. ἐνδύοντα τοὺς πόρους. Apud Herodot. εἰσέδυνε σφίσι δεινόν τι, exp. considerarunt rem esse indignam.

Εἴσδυσις, ingressus, introitus: ut, εἴσδυσις μακρά. Aristot.

Decomp. Διεισδύω, idem quod εἰσδύω, Aphrod. διεισδύουσι τὴν γῆν, et διεισδύεται εἰς τοὺς πόρους.

Μετεισδύω, transeo: ut, μετεισδύειν εἰς ἄλλο. [Aristot. de Hist. Animal.]

Παρεισδύω, et παρεισδύομαι, idem quod εἰσδύω. item irrepo, fallo introëundo et me insinuando. Herodian. [S. Judæ Epist. 4. παρεισέδυσαν γάρ τινες ἄνθρωποι, οἱ πάλαι, &c.]

Παρείσδυσις, ingressus, introitus.

[Ὑπεκδύομαι. Herodot. Hist. lib. 1. ὑπεκδύς τε καὶ ἀποτείνας αὐτὴν, &c.]

Ἐκδύω, vel ἐκδύνω, elabor, emergo; ut, ἐκδῦναι κακὸν, Eurip. et ἐκδῦναι ὄλεθρον, effugere mortem. Item exuo: de qua signif. vide sequentem compositorum classem.

Ἔκδυσις, emersio. [Herodot. Hist. lib. 2. τὸ δὲ οἴκημα ἀστεγὲς, καὶ οὔτε ἔσοδον, οὔτε ἔκδυσιν οὐδεμίαν ἔχει. lib. 3. §. 109. οὕτω τὴν ἔκδυσιν ποιέεται, sc. Serpens. §. 146. εἴ κως τι αὐτῷ ἀσφαλέα ἔκδυσιν ἴδοιεν ἐκ τῆς νήσου, &c.]

Decomp. Διεκδύω, extrico, evado, aut evadere facio. Lucian.

Διέκδυσις, ambages, fugæ et Strophæ tergiversationum, ut apud Plut. interp. B. Ἀδιεκδύτως, sine tergiversatione.

Παρεκδύω, exp. excutio: Item elabor.

Ὑπεκδύω, clam elabor.

Ὑπέκδυσις, clandestinum effugium. Oppian. Hal.

Ἐλεοδύτης, ου, ὁ, mensæ minister: sic dictus, διὰ τὸ τοὺς ἐλεοὺς ὑποδύεσθαι διακονοῦντα ἐν ταῖς θυσίαις, inquit Athen. lib. 4.

Ἐνδύω, et Ἐνδύομαι, ingredior, subeo. † λέγω ψυχὰς ἐνδύντων. Xen. Pæd. l. 2. 41. a. et ἐνδύεσθαι ἐπιμέλειαν, curam subire. Xen. Pæd. p. 202. d.† Et dicitur, ἐνδύομαι ταῦτα, vel ἐς ταῦτα. Xen. Aristoph. et Plat. Sic et, ἐνδὺς εἰς γαστέρας, apud Aristoph. Et cum dat. ἐνδύεταί τι τούτῳ καὶ προσφύεται, quod quidem interpr. infunditur. Sic pass. apud Plat. πλάττεται καὶ ἐνδύεται τύπος. Item induo. vide in sequenti classe comp.

Ἔνδυσις, ingressus, introitus. Hesych.

Decomp. Ἀντενδύομαι, vicissim induor, seu induo me.

Ἐπιδύω, vel ἐπιδύνω, superoccido: ut, ἥλιος dicitur ἐπιδύειν τῇ ὀργῇ, i. occidere super ira alicujus, quum post Solis occasum iram retinet. Sic et Ephes. 4.

Καπηλοδύτης, qui cauponam subindè ingreditur, qui tabernam frequentat. Hesych.

Καταδύω, vel καταδύνω, penitus ingredior, seu in penitiorum locum, ingredior in profundum: κατεδύσετο εἰς γῆν. † πόλεμον, subire, inire bellum. Hesiod. Asp. 195.† Ponitur etiam pro, abdo me: ut apud Luc. ὑπ' αἰδοῦς καταδυόμενος, i. latitans, abstrusus. Item subeo quasi in suffugium, apud Plut. inquit B. Item verecundor, erubesco. Chrys. καταδύομαι μετὰ παῤῥησίας ἐς τὸν ἔμπροσθεν ἀγῶνα. †καταδύεσθαι ὑπὸ τῆς αἰσχύνης. Xen. Pæd. p. 153. d.† ¶ Item demergo, submergo, Theo. καταδύσει μέν σε. † obruo, τινὰ ἄχει, aliquem dolore. Xen. Pæd. p. 154. a.† Item submergor, ut, κατέδυ ἡ ναῦς. Et, καταδεδυκέναι κατὰ τῆς θαλάσσης, Herodot. Apud Luc. καταδὺς sign. demersus urinatorum more, seu urinans. Accipitur etiam pro, in profundum defigo. Plut. in Rom. καταδύσας αἰχμὴν εἰς βάθος. (Aristoph. R. 49. Subeo cum Acc. Il. γ'. 241.) Dicitur et Sol καταδύειν seu καταδῦναι, occidere, se condere. † Hesiod. Th. 596.†

Κατάδυσις, recessus, latibulum. Item immersio. apud Aesop.

Decomp. Ἐγκαταδύω, ut, ἐγκατέδυν ὕδασι, in Epigr. subii aquas.

Εἰσκαταδύω, ingredior. Laërt. in Arcesilao.

Προκαταδύω, seu προσκαταδύω, antè demergo seu submergo.

Συγκαταδύομαι, unà demergor.

Μεταδύω, post occido. Aratus.

Νήδυμος, profundus, quem subire nequeas, aut unde vix emergere possis; ut, νήδυμον ὕδωρ, apud Nonn. Sic, νήδυμος ὕπνος, Iliad. β'. et ψ'. profundus et altus sopor. Sunt enim qui compositum velint ex νὴ et δύω: alii factum dicunt ex ἡδὺς, unde ἥδυμος.

Πανδυσίη, ἡ, (q. d. universalis occasus, quo videlicet sidus aliquod prorsus occidit et occulitur) affertur ex Epigr. pro occasu.

Παραδύω, et παραδύομαι, idem quod παρεισδύομαι, irrepo seu obrepo. introeo me insinuando. Plat. et Dem.

Παράδυσις, irreptio seu obreptio. [Demosth. de Fœd. Alex. ἐπεὶ ὅτι γε τοῦτο παράδυσίς ἐστι κατὰ μικρὸν, καὶ ἐθισμὸς τοῦ ἀνέχεσθαι ἡμᾶς τοὺς τοιούτους εἴσπλους, πάντως δῆλον.]

Τρωγλοδύω, cavernam subeo, in cavernam me subduco, seu ingredior in cavernam. in Batrachom.

Τρωγλοδύτης et τρωγλοδύτης, qui cavernas subit, qui in cavernas se subducit. apud Aristot. de anim.

Τρωγλοδυτικὸς, cavernas subiens: ut, τρωγλοδυτικὰ ζῶα. Item pertinens ad troglodytas: ut, τρωγλοδυτικὴ Ἀραβία, apud Dioscor. l. 2. c. 193. Arabia quæ à Troglodytis incolitur. Et apud eundem τρωγλοδυτικὴ σμύρνα, myrrha quæ in Troglodytarum regione nascitur.

Τρωγλοδυτέω, ῶ, idem quod τρωγλοδύω. Arist. l. 3. de part. an.

Ὑποδύω, subeo, ingredior, ut, τάφον ὑποδύω. Item subeo vel suscipio, ut, πόνους ὑποδύω. Apud Luc. ὑποδὺς, de urinante dicitur. Pro eodem dicitur ὑποδύομαι et ὑποδύνω, ut apud Alex. Aph. ὑποδύνει ἐν τῷ βάθει. Ex Herodot. affertur et pro occulo, et pro induo sub.

Ὑποδύομαι, subeo, subingredior; ut, ὑποδυόμενος τὸν κεραμίδων, apud Aristoph. subiens tegulas. Item in alia verbi subire significatione; ut, τόνον ὑποδύεσθαι, apud Xen. † Pæd. l. 3. p. 84. c.† et ὑποδύεσθαι τὸν Δία, subire personam Jovis, agere personam Jovis. Item, ὑποδύεσθαι σχῆμα, apud Aristot. Interdum pro, subrepo, clam ingredior, ὑπεισέρχομαι. Nonnunquam ὑποδύεσθαι dicitur et de eo qui se insinuat in amicitiam alicujus. Budæus exp. colo et observo obsequiosè. (Æsch. Eum. 845.)

Ὑποδύσομαι dicitur pro ὑποδύομαι; fut. pro præsenti, Od. ζ'.

Ὑπόδυσις, exp. refugium.

Χηραμοδύτης, qui subit ferarum latibula; ut urinatores piscium latebras, et venatores sylvestrium ferarum lustra. Vel qui antra et cavernosas speluncas subiens, ibi vitam degit; ut, τρωγλοδύτης, à nomine χηραμός.

Ψαμμοδύτης, piscis sic dictus quod arenam subeat et in ea se occultet. Nonnulli arenarium vocarunt. Dicitur ἀμμοδύτης, et ἀμμοδύτης in carmine.

Composita ex δύω, id est, induo.

Ἀμφιδύω, induo, unde part. ἀμφιδὺς, qui induit, indutus. Hesych. (Cum Dat. Soph. Tr. 614.)

Ἀποδύω, exuo; ut ἀπέδυσα τοῦτον, exuo hunc. Aliquando cum duplici accusat. † Hesiod. Asp. 67.† ut, ἀποδύσω σε τὸ ἱμάτιον, exuam tibi vestem, Il. β'. Dicitur etiam ἀποδῦσαί τινα τεύχεα, Iliad. ν'. arma exuere, id est, armis spoliare. ¶ Item metaph. pro libero. Cum accus. et genit. ut, ἀπέδυσε σε τῶν ἁμαρτιῶν.

Ἀποδύομαι, exuo, ut, ἀποδύεσθαι τὸ γῆρας, serpentes dicuntur, i. exuere senectutem. Item exuo me vel vestimenta mea, ut faciunt luctatori. Xen. in symp. ὅτι σὺ ὥσπερ με συγγυμναστὴν ζητεῖς, οὐδ' ἐν ὄχλῳ πρεσβύτην ὄντα ἀποδύεσθαι. ¶ Item, exuo, i. depono, excutio à me, vel non suscipio. Polyb. l. 3. φόβον ἀπεδύσαντο. Et pro, excutio, vel non suscipio. Plat. de rep. l. 10. τάτε ἄλλα ἀπελυσάμεθα ἐν τῷ λόγῳ, à nobis excussimus, i. dicenda non duximus. ¶ Item, suscipio, aggredior, † πόνον καὶ κίνδυνον. Xen. Pæd. 1. 5. 12. subire.† institue agere, accingor, sumpta metaph. à luctatoribus jam se exuentibus, et certamini accingentibus: ut apud Plutarch. de præc. Polit. οἱ πρὸς πᾶσαν ἀποδυόμενοι τὴν πολιτικὴν πρᾶξιν, qui omnes partes reipubl. suscipiunt. Apud Luc. in Asino, καὶ ἐπὶ τὴν δευτέραν τὴν Παλαίστρας ἀπεδύετο. Apud Ælian. καὶ ἀπεδύσατο ἐπὶ τῇ φιλοσοφίᾳ, studio philosophiæ se dedidit. Et cum infinit. ut apud Xen. in Œcon. τὴν δικαιοσύνην σὺ ἀποδὺς διδάσκειν; aggrederis et instituis docere? Vide Erasm. in proverbio, Aut abi, aut exuere. ¶ Item, exuor, apud Aristoph. (R. 727.)

Ἀπόδυσις, ipsa actio exuendi, vestimentorum depositio. Plutarch. in Lyc.

Ἀποδυτήριον, ου, τὸ, locus ubi vestimenta exuuntur. Peculiariter sic appellatur locus ante balnea, ubi se exuunt loturi. Utitur Cicero lib. 3. ep. ad Q. fratrem. [Plat. Euthydem. κατὰ θεὸν γάρ τινα ἔτυχον καθήμενος ἐνταῦθα οὗπερ σύ με εἶδες, ἐν τῷ ἀποδυτηρίῳ, μόνος. Xenoph. Athen. Resp. cap. 2. §. 10. καὶ γυμνάσια, καὶ λουτρὰ, καὶ ἀποδυτήρια, τοῖς μὲν πλουσίοις ἐστὶν ἴδια ἐνίοις, ὁ δὲ δῆμος αὐτὸς αὑτῷ οἰκοδομεῖται ἰδίᾳ παλαίστρας πολλὰς, ἀποδυτήρια, λουτρῶνας.]

Decomp. Ἀνταποδύομαι τοῖς πόνοις, vicissim me accingo ad suscipiendos labores, vel vicissim labores suscipio. ex can. Eph. concil.

Ἐξαποδύνω, exuo, Od. ε. Εἵματα δ' ἐξαπέδυνε.

Ἐπαποδύομαι, idem quod ἀποδύομαι, aggredior, accingor, adorior. Aristoph. ἀλλ' ἐπαποδυσώμεθα ταυτὶ τῷ πράγματι, hanc rem aggrediamur. Plut. in Marcello, οὕτω τότε δὲ τοῖς [illegible] ἐπαποδύεσθαι.

Προαποδύομαι, præterea exuo, insuper exuo, Bud. ex Greg.

Συναποδύομαι, simul exuor, simul me exuo.

Ἐκδύω, exuo. Xen. Pæd. 1. ἐκδύσας αὐτόν. Metaph. apud Plut. ἐκδύεσθαι τὸ ἔργον. (Æsch. Ag. 1278.)

Ἔκδυμα, exuvium seu exuviæ, quod quis exuit.

Ἔκδυσις, exutio, vel emersio.

Decomp. Μετεκδύω, et μετεκδύομαι, exuo, ut, μετεκδύεσθαι τὴν ἑαυτοῦ φύσιν, Plutarch.

Παρεκδύω, excutio.

Προσαπεκδύομαι, præterea exuo. Greg.

Συνεκδύομαι, unà exuo, simul depono. Plut. [Herodot. Hist. lib. 1. ἅμα δὲ κιθῶνι ἐκδυομένῳ συνεκδύεται καὶ τὴν αἰδῶ γυνή.]

Ὑπεκδύω, clam exeo seu excutio.

Ἐνδύω, et ἐνδύνω, et ἐνδύομαι, induo, (de veste dictum) ut Il. β'. μαλακὸν δ' ἔνδυνε χιτῶνα. Xen. † Pæd. 2. 57. c.† ἐνδὺς πορφυρίδα. † Xen. Pæd. 1. 3. 3.† Et pass. ἐνδεδυμένος χιτωνίσκους, Plut. in Numa. Dicitur et, ἐνδύσας τὰ ὅπλα, ab Herodot. Item, ἐνδύω, vel ἐνδύεσθαι ἑαυτόν. Xen. induere se laqueis. † ἐνδύσαι ἑαυτόν. Xen. Pæd. 1. 6. 33.† Apud Dios. ἐνδύσας εἰς δέρμα, pelle includens. Item, ἐνδεδυκυῖας ῥινὸς σιμότης, ex Plut. in Publ. nasi depressi ac demissi similitas.

Ἔνδυμα, indumentum. Matth. 22.

Ἐνδυμάτια, (q. d. indumentula) genus quoddam modulorum musicorum (vel etiam saltationis) Argis introductum, ut autor est Plutarch. in lib. de musica.

Ἐνδυμενία, ας, ἡ, vestitus, amictus, ex Polyb.

Ἔνδυσις, vestimentum, vestitus. Athen. 12.

Ἐνδυτὰ pro ἐνδύματα, indumenta, ex Epigr. Ἐνδυτὰ καὶ ξανθοὺς ἐκρέμασε πλοκάμους. [Eurip. Ion. 1413. Τό γ' ἐνδυθ', οἷον σ' ἐξέδυσ' ἐγὼ ποτε. Bacch. 111. 138. 745.] Ἐνδυτὸς πέπλος, peplus quo quis indui potest, ex Soph. in Trach.

[Ἐνδυτός. Eurip. Ion. 224. στέμμασί γ' ἐνδυτός. Ἀμφὶ δὲ Γοργόνες.]

Decomp. Ἐπενδύω, et Ἐπενδύομαι, superinduo. [Ἐπενδύνει. Herodot. Hist. lib. 1. c. 195. Ἐσθῆτι δὲ τοιῇδε χρέωνται, κιθῶνι ποδηνεκέϊ λινέῳ· καὶ ἐπὶ τοῦτον ἄλλον εἰρίνεον κιθῶνα ἐπενδύνει, &c.] Item superinduor. Plut. de Pelop. ἐκδῦναι ἐπενδεδυμένον γυναικείας τοῖς θώραξι. pro ἐνδεδυμένον ἐπὶ τοῖς θώραξι. Ἐπένδυμα, q. d. superindumentum. Ἐπενδύτης, pro eodem. c. ult. Johan. τὸν ἐπενδύτην διεζώσατο: ubi quidam amiculum, alii tunicam interpr. Sunt et qui indusium reddunt.

Ῥακένδυτος, lacerata veste indutus.

Συνενδύω, simul induo.

Λωποδυσία, ἡ, vestium expoliatio. Λωποδυσίου δίκη, apud Hermog. actio de expoliatione vestimentorum, qua quis reus agitur de crimine exutorum vestimentorum.

Λωποδύτης, qui vestimentis exuit et spoliat seu nudat, grassator. (Aristoph. R. 784.) Dem. in Epigr. ἀλλοτρίων λωποδύται ἐπέων, compilatores et fures alienorum versuum.

Λωποδυτέω, veste exuo, vestimenta furor. Aristoph. (R. 1107.) Aristot. et Plat. Apud Dem. Phil. 3. καθ' ἕνα ἕκαστον αὐτοὶ ἐγχειροῦντες καὶ λωποδυτεῖν τοὺς Ἕλληνας, rapinis infestare et compilare.

Περιδύω, circumvestio, induo. ¶ Περιδῦσαι, Hesych. exp. ἀποδῦσαι. Itidem et Poll. tradit, Hyperidem περιδῦσαι dixisse, quod alii ἀποδῦσαι.

(Ποδένδυτος. Æsch. Ch. 998.)

Ῥακοδύτης, pannis laceris obsitus: ῥακοδύτης στολὴ, ap. Eur. in Rhes.

Ῥακοδυτέω, ῶ, pannis laceris obsitus sum. Chrys.

Σισυρνοδῦται, sisyrna induti, id est, tegmine seu operculo spinoso, de cancris dictum à Lycophr. in Alex.

Ὑποδύω, induo sub, ut, ὑποδύουσι χιτῶνας τοῖσι εἵμασι. Herod.

Ὑποδύτης, vestis interior seu subucula. Eust. et Hesych.

Decomp. Μεθυποδύομαι, post induo, seu calceo. Aristoph.

ΔΥΟ, duo, δυοῖν, duorum, et fœm. δυοῖν, duarum, δυσὶ, duobus vel duabus. Xen. Pæd. 4. δυοῖν ὀφθαλμοῖν προσορᾶν καὶ δυοῖν ὤτοιν ἀκούειν. Et cum plur. δυοῖν προβάτων ἀξία, duarum pecudum pretium, Plut. in Publ. [Δυοῖν. Eurip. Elect. 95. Δυοῖν δ' ἁμιλλαῖν ξυντιθεὶς, ἀφικόμην Πρὸς τέρμονας γῆς τῆσδ', &c. 536. Δυοῖν ἀδελφοῖν πῶς ἂν εἷς γένοιτ' ἴσος, &c. δυοῖ Atticè pro δυοῖν. Barnes. 649. δυοῖν ὄντοιν.] Interdum δύο ponitur ut indeclinabile, pro, duorum, ac duarum, et duobus ac duabus, ut, ἀπὸ κεφαλῶν δύο, apud Thucyd. (Æsch. Ag. 124.)

Δύω, apud poëtas dicitur pro δύο. Hesiod. et Hom. ¶ Δύω (verbum) vide in Δύω.

Δυαστὸν, οῦ, τὸ, ejusdem est formæ cum πολλοστὸν, ὀλιγοστὸν, μυριοστὸν, &c. Utitur schol. Eurip. et respondere ad ποστημόριος annotat: ut interroganti ποστημόριον, respondeatur, τὸ δυαστὸν, τὸ τρίτον, &c. vel τὸ δυαστὸν, τὸ τριτημόριον, &c.

Δυϊκὸς, οῦ, ὁ, dualis; ut, δυϊκὸς ἀριθμὸς, apud gramm.

Δυϊκῶς, dualiter, numero duali.

Δυὰς, άδος, ἡ, numerus binarius.

Δυαδικὸς, ad binarium pertinens numerum, dualis. Plutarch.

Δοιὼ, et plur. δοιοὶ, poëticè pro δύο, id est, duo. Il. ε'. [illegible] Il. ι'. [illegible] Hesiod. δοιὰ δὲ θέσθαι ἄροτρα.

Δοιὴ, ῆς, ἡ, dubium, dubitatio, quum duabus mentis propositis viis, nescit utram sequi debeat. Il. ι'. Ἐν δοιῇ δὲ σαωσέμεν ἢ ἀπολέσθαι Νῆας. Callim. initio hymni in Jovem, Πῶς καί μιν Δικταῖον ἀείσομεν ἠὲ Λυκαῖον, Ἐν δοιῇ μάλα θυμὸς, ἐπεὶ γένος ἀμφήριστον.

Δοιάζω, dubito, διστάζω, Hesych. Item consulto, delibero. Hesych. [Apoll. Rhod. Arg. iii. 817. οὐδέ τι βουλὰς Ἄλλας δοιάζεσκεν.]

Composita.

Ἐνδοιάζω, dubito, ambigo, hæsito. Hesych.

Ἐνδοιασμὸς, dubitatio, hæsitatio, eidem.

Ἐνδοιάζω, dubito. Phil. de vita M. l. 3. οὐκ ἐνδοιάζουσι μόνον, ἀλλὰ καὶ ἀπιστοῦσιν. Plut. ἐνδοιάζων τῇ γνώμῃ, alternante proposito. Thuc. l. 1. ὃ καὶ λόγῳ ἐνδοιασθῆναι αἰσχρὸν, quod in dubium venisse turpe est.

Ἐνδοιασμὸς, οῦ, ὁ, dubitatio. Ἐνδοίασις, addubitatio. Hermog.

Ἐνδοιάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui in dubitationem venire potest, anceps, dubius. Luc. in Scytha, ἐπιτεῖναι χρὴ τὴν χεῖρα, τοῦτο μόνον, καὶ οὐκ ἐνδοιάσιμα τὰ σά. Ἐνδοιασίμως, dubiè. Joseph. de antiq. ἐνδοιασίμως εἶχεν, alternabat sententia, erat animi dubius.

Ἐνδοιαστὸς, idem quod ἐνδοιάσιμος.

Ἐνδοιαστῶς, dubiè, non constanter. Thucyd. l. 8.

Decomp. Ἀνενδοίαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, indubitatus, indubitabilis, Phil. l. 2. de vita M. Ἀνενδοιάστως, indubitanter, haud dubiè. Idem eodem lib. ὡς ἀνενδοιάστως συναινεῖν καὶ ἑτοίμως ἕπεσθαι, ut sine detrectatione rem comprobarent.

Σύνδυο, duo simul, bini. Dem. cont. Mid. σύνδυο ἦμεν τριήραρχοι.

Συνδυάζω, q. d. combino, copulo. Aristot. pol. 6. αἱ συνδυάζουσι πρὸς τὴν ἱερατικὴν δύναμιν καὶ τὴν δυναστικὴν, τὰς ἁρμόττουσας τῶν φυλῶν. Et Xen. in Cyn. τὰ γὰρ θηρία συνδυάζεται μὲν ἀεὶ, μάλιστα δὲ ταύτην ὥραν. Neutraliter quoque capitur pro passivo in propria signif. seu metaph. pro, conjunctionis vinculo copulor, conversor, consuetudinem et commercium habeo, ut in Psalmo 140. οὐ συνδυάζω μετὰ τῶν ἐκλεκτῶν αὐτῶν.

Συνδυὰς, compar. Eurip. in Alcest. [742.]

Συνδυασμὸς, combinatio, copulatio, conjunctio, Aristot. pol. 4. ὥστε δόξειεν αἱ τρόποι γίνονται χωρὶς τῶν δύο συνδυασμῶν. Dicitur etiam de conjugali conjunctione. Aristot. pol. 7. c. 16. Sic dicitur et ipse coitus venereus. Athen. l. 7.

Συνδυαστικὸς, ad copulationem et conjunctionem aptus. Item copulatione et conjunctione gaudens. Aristot. eth. 8. ἄνθρωπος γὰρ τῇ φύσει συνδυαστικὸν μᾶλλον ἢ πολιτικὸν, ὅσῳ τεκνοποιία κοινότερον ζῴοις.

Decomp. Ἀσυνδύαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, nulla copula aut conjunctione quasi combinatus, aut qui copulari et conjungi cum alio nequit.

ΔΥΣ, particula, in compositione tantùm usitata, significat ægrè, difficulter, vel infeliciter, malè. Interdum exp. in, cui respondet α privativum. Aliquando significationem intendit. ¶ Est et δὺς, pro δὺς, participium Aorist. 2. ἔδυν, à themate δῦμι.

ΔΩ͂ΡΟΝ, ου, τὸ, donum, munus. † Xen. Pæd. 1. 4. 26.† (☞ In qua signif. gram. à δίδωμι derivant, ut et donum à do, apud Latinos.) Plat. pol. 3. δῶρα θεοὺς παῖδας καὶ αἰδοίους βασιλῆας. Eurip. in Medea, παῖδας δῶρα καὶ ὅπως λέγει. ¶ Item, palmus minor, qui quaternûm digitorum erat, idem quod παλαιστὴ, seu tertia pars spithamæ: ut tradit Eustath. (☞ In qua signif. etiam à δῶρα dictum videri potest, quòd eo donemus id quod donamus: vel quòd munera semper gerantur per manus palmam ut inquit Vitruv. lib. 2. c. 3. Plin. l. 35. c. 14. Græci antiqui δῶρον palmum vocabant: et ideo δῶρα munera, quia manu darentur.) Nic. in Ther. (de basilisco) ἐπὶ τρία δῶρα φέρων μῆκός τε καὶ ἶσον.

Δωρίτης, ου, ὁ, munerarius, muneralis. Plut. in polit. præc.

Δωρὰ, ἡ, donum, munus. Isocr. in Plut.

Δωρεὰν, (adverb.) dono, gratis: ut, δωρεάν τι διδόναι, dono aliquid dare, apud Plut.

Δωρῶ, ῶ, f. ήσω, dono. Hesych. in Erg. δῶρον ἐδώρησας.

Δωρέομαι, οῦμαι, pro eodem. Xen. Pæd. 8. τῷ δὲ Τιγράνῃ ἵππον καὶ ἄλλα πολλὰ καὶ καλὰ ἐδωρήσατο. † et Pæd. l. 3. p. 75. ἐπιτίμια, pœnas. Soph. El. 1399.† Herodotus, δωρέομαί σε τούτοισι, his te dono. ¶ Item passivè, donor. Soph. in Ajace, et Plat. in epist. (D. Rei. Ac. P. Æschyl. Pr. 251. 777.)

Δώρημα, τὸ, quod donatum est: munus. Aristot. Eth. 1. c. 9. † Aristoph. Nub. 304.† (Æsch. Ag. 964. Eum. 405. Cum dat. Soph. Tr. 681.)

Δωρηματικὸς, munificus.

Δωρητὸς, οῦ, ὁ, muneribus placabilis, qui muneribus demulceri potest, donis delinitus, Il. ί. δωρητοί τ' ἐπίλεκτοι. Item donatus, dono datus. † Soph. Œd. Tyr. 392. opp. τῷ αἰτητῷ.† Plut. in Caio. et Dion. Long.

Δωρητικὸς, munificus, liberalis. Plut. in Erot.

Δωρύττομαι Doricè, pro δωροῦμαι.

Composita ac primùm ex δῶρον, i. donum.

'Αγλαόδωρος, splendidum munus donans, splendidè munificus. Oppian. lib. 1. de Venat.

'Άδωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, donorum expers, qui munera non accepit, cui munus nullum datum est. Plut. in Pericle, ὁ δὲ ἀδωρότατος. Et cum genit. Thuc. χρημάτων δὲ καθαρῶς ἀδωρότατος γενόμενος, pecunia planè incorruptissimus. ¶ Item, qui non dat. Bud. ex Plat. in symp. φιλόδωρος εὐμενείας, ἄδωρος δυσμενείας, qui dat benevolentiam, et non dat malevolentiam. ¶ Apud Soph. in Ajace, ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, exp. κακόδωρα: quasi dona ab hostibus accepta, dona non sint, aut sint inauspicata et exitiosa.

'Αδώρως, sine munerum acceptione, incorruptè.

'Αδωρία, ἡ, quum quis donis corrumpi se non sinit. apud Poll.

'Αδώρητος, indonatus. Theocrit. Idyll. 16.

Αἱμόδωρον, herba, de qua Theophr. hist. plant. lib. 8. cap. 8.

Αἰολόδωρος, varia donans. [Soph. Œd. Col. 42. τὰς πάνθ' ὁρώσας Εὐμενίδας, &c. Schol. Ἐπιμενίδης πρῶτον (in ἀρχαῖς, ut a Scholiast. Lycophr. Alex. 406. citantur hi Versus.) φησὶ τὰς Εὐμενίδας, ἐκ τοῦ καλλίκομος γένετο χρυσῆ Ἀφροδίτη, Μοῖραί τ' ἀθάνατοι, καὶ Ἐριννύες αἰολόδωροι.]

'Αναξιδώρα, dicitur Ceres, ἡ ἀνάγουσα τὰ δῶρα ἐκ γῆς, quæ munera ex terra subvehit et submittit, i. e. fruges. Dicta est et ἀνησιδώρα ab emittendis ex visceribus suis donis, διὰ τὸ τοὺς καρποὺς ἀνιέναι. Hes.

'Αντίδωρον, ου, τὸ, donum dono relatum.

'Αντιδωρεὰ, ἡ, remuneratio. Arist. Eth. 4.

'Αντιδωρέομαι, οῦμαι, vicissim dono, aliud pro alio dono. † Xen. Pæd. l. 5. p. 138 d.† Aristot. Eth. 8. [Eurip. Helen. 157. Σοὶ δέ σοι Ἐσθλῶν ἀμοιβὰς ἀντιδωρησαίατο. Herodot. Hist. lib. 2. § 30. διδοῦσί σφεας ἑωυτοὺς τῷ Αἰθιόπων βασιλέϊ. ὁ δέ σφεας τῷδε ἀντιδωρέεται.]

Βιόδωρος, victum largiens, almus. Plut. 2. de rep. Terra etiam βιοδώρα dicitur.

Βοτρυόδωρος, botrorum largitor. Aristoph. in Pace, Ὦ πότνια βοτρυόδωρε. Pacis epithetum à rusticis ei impositum, quod ea vigente vineæ colantur.

Γλυκύδωρος, dulcedinem adferens. Opp.

Δεξίδωροι, qui munera accipiunt, iidem qui δωροδόκοι. Suid.

Δύσδωρος, pro κακόδωρος, ut, δῶρα δύσδωρα, inauspicata et exitiosa. Oppian. lib. 3. Hal.

'Ερίδωρος, munificus. Oppian.

Εὔδωρος, bona largiens, munificus. Opp.

Ζείδωρος, ὁ, ἡ.† vocatur ab Hom. (Il. ζ'. 55.) terra, quasi δωρουμένη τὸ ζῆν, verso ε in ει, ut tradit Eust. quòd victum et ad vitam necessaria donet mortalibus. † Hes. Erg. 118.† Volt tamen Plin. ἀπὸ τῆς ζειᾶς, i. e. spelta, esse nominatam. Apud Nonn. ζείδωρον ὕδωρ, aqua vivifica.

Ζωόδωρος, vitam donans, Epithetum Dei. Item τὸ ζωόδωρον apud Aretham, facultas donandæ vitæ.

'Ηπιόδωρος, mitia donans. Il. ζ.

Μεγάδωρος, (poët.) Opp. μεγάδωρος ἄρουρα. Idem quod Μεγαλόδωρος, qui magna donat, valde munificus. Plut. in Symp.

Μεγαλοδωρία, munificentia, seu donorum magnorum erogatio. Herodian. l. 2. et 6.

Μεγαλοδωρεὰ, donatio magnifica, munificentia, largitio. Luc. et Herodian.

'Ονησίδωρος, dans quæ juvent et prosint. 'Ονησιδώρα, dicitur terra.

Πανδώρα, virginis nomen, quam dii cum dolio omnibus malis referto ad Epimetheum, ut Promethei fratris dolos ulciscerentur, miserunt: dicta (ut tradit Hesiod.) ὅτι πάντες Ὀλύμπια δώματ' ἔχοντες δῶρον ἐδώρησαν. ¶ Accipitur et pro terra, quòd omnia ad vitam necessaria nobis suppeditet. Aristoph. in avib. πρῶτον Πανδώρᾳ θῦσαι, i. τῇ γῇ. vide schol.

Πλουτόδωρος, locupletibus opulentisque muneribus ornans. Hes.

Ποικιλόδωρος, variis et multiplicibus muneribus ornans, varia donans: ut, βασιλῆος ποικιλόδωρος, apud Nonn.

Πολύδωρος, multa dans. Il. ζ. Πολυδωρία, multorum donatio, munificentia multa elargiens. Xen. Pæd. 8.

Σαινόδωρος, donis adblandiens, ut canes cauda. apud Diogen. Laërt.

Φιλόδωρος, qui donare amat, munificus, liberalis. Plut. et Synes.

Φιλοδωρία, donandi amor, liberalitas, munificentia.

[Φιλοδώρως. Plat. Theætet. Γενναίως μοι καὶ φιλοδώρως, ὦ φίλε, ἐν αὐτοῖς, πολλὰ δίδως, καὶ ποικίλα ἀντὶ ἁπλοῦ.]

Composita ex δῶρον, i. palmus, &c.

Δεκάδωρος, qui decem palmorum est: ut, δεκαδώρῳ ἁμάξῃ, apud Hes.

Decomp. 'Εκκαιδεκάδωρος, qui sedecim palmorum est. Il. δ'.

Δωδεκάδωρος, duodecim palmorum: ut, δωδεκάδωρα κέρα, qualis apud Hom. sunt ἑκκαιδεκάδωρα.

Δίδωρος, qui duorum palmorum est. Plin. l. 35. c. 14.

Λιμόδωρον, limodorum: herba, quæ fœnum græcum suffocat, radici ipsius à primo exortu adnascens. Theoph. de caus. pl. l. 5. c. 21.

'Ορθόδωρον, palma porrecta. Item interstitium illud quod in palma porrecta atque explicata est inter καρπόν, et extremitatem digiti medii, quod etiam δῶρον dicitur, i. palmus. Poll. l. 2. Ab aliis exp. spithama, teste Hesych.

Πεντάδωρος, qui quinque palmorum est. Plin.

Τετράδωρος, qui quatuor palmorum est.

Ε.

Ε. Nota quintæ apud Græcos literæ, quam ἐψιλὸν vocant: signum etiam numeri quinarii: cui si à sinistro imo angulo præfigatur acuti accentus nota, quinquies mille denotat, hoc modo, ͵Ε. ε. Eustath. ab antiquis hoc ἐψιλὸν tradit vocatum fuisse etiam εἶ, sed in versu metri gratia adjecto ι. ut in argumento libri quinti Iliados Homericæ. Vide Plutarchi libellum de ει apud Delphos, et Gell. lib. 19.

Ἒ, he, dolentis est particula, quæ geminari solet, interdum et quater repeti. Æschyl. in Prometh. Ἃ μακαίρει με χρίουσα Κύπριδι φανταζόμενα. ἒ, ἒ. Et pauló post, ἰώ μοί μοι, ἒ, ἒ, ἒ, ἒ. (600. et 741. Ch. 868. Eurip. Phœniss. 184.) ¶ Item, ἓ, se, pronomen est accus. casus. Plat. Pol. 1. ἐκέλευσε δραμόντα τὸν παῖδα περιμεῖναί ἑ κελεῦσαι, se expectare. Odyss. χ'. Ὥς ἑ καλεσσάμενος, ad se vocans. Genit. est οὗ sui, et ἕο pro eodem, resolutione poëtica: et εὗ per synæresin seu synalœphen: et ἑῖο per epenthesin τοῦ ι. (quod tamen et pro ἐμοῦ seu ἐμαυτοῦ accipitur, apud Apoll. Arg. 2. ἑῖο μὲν οὐδ' ἠβαιὸν ἀτύζομαι, i. de me minimè sollicitus sum) et ἕθεν, per paragogen, apud Hom. † οἱ ἕθεν. Apoll. Arg. 1. 362.† Dat. οἷ sibi. Xen. Pæd. 7. ἐπεφρούρει τε μὴ οἱ πάντως ἀποθάνοι, ne sibi avus moreretur. Nonnunquam pro αὐτῷ ponitur: ut Il. ά.——ἵν οἱ [illegible] Φοῖβος Ἀπόλλων. Et, ἑὲ pro eodem, apud Hom. Ab Apollonio ἑὲ ponitur etiam cum verbis primæ et secundæ personæ, pro ἐμοὶ et σοὶ, l. 3. In duali accus. σφῶε et σφὲ, se ipsos. Il. ά. Jungitur item cum verbo secundæ personæ, pro vos duo, ibid. Genit. et Dat. σφωῖν, et per contract. σφῷν, sui ipsorum vel sibi ipsis. Il. ά. Καὶ σφῶϊν δὶς ἄγειν, ipsis duobus. (Σφῷν ἐντολὰ Διός. præceptum quod ipsæ à Jove affertis. Æsch. Pr. 22.) Conjunctum autem cum verbo secundæ personæ significat, vobis duobus: ut Il. δ'. In plur. nominat. σφεῖς, et σφεῖς contractim, ipsi. Herodot. in Polym. Gen. σφέων, sui ipsorum. In Epigram. σφέων ἀδελφὴν, suam sororem. Et contractim σφῶν, pro eodem, apud Thuc. item ipsorum. Et σφείων per epenthesin τοῦ ι, itidem pro, sui ipsorum, ipsorum. Dat. σφίσι, sibi inter se. Thuc. Plat. Quum additur verbis aut aliis pronominibus primæ personæ, signif. nobis: ut apud Apoll. ἄγε δ' ἡμῖν ἐπὶ σφίσι μητιάασθαι, inter nos ipsos. Item ipsis. Et σφὶ, pro eodem, usitatius apud poëtas et Iones. Herodot. Item ipsis, (tam duobus quàm pluribus.) Od. δ'. καί σφιν νῶτα βοὸς παρὰ πίονα θῆκεν. Accus. σφέας, se. Item ipsos, ipsas, ipsa: tam de duobus quàm pluribus, apud Herodot. Et σφᾶς, pro eodem, i. se. Thuc. item, ipsos. † σφᾶς, ipsos, se. Xen. Pæd. 1. 4. 21.† Soph. Copulatum verbo primæ personæ signif. nos. Luc. κατὰ σφᾶς αὐτοὺς διήλθομεν λόγους, inter nos ipsos. Σφὲ per apocopen pro σφέας, i. se. item ipsos, ipsas, ipsa. Apoll. Arg. 3. Item in singnum. pro, ipsum, ipsam. Soph. in Ajace. ἐγώ σφ' ἀπείργω, ego eum prohibeo. (Σφὲ, ipsum. Eurip. Phœniss. 718. 1597. Soph. Tr. 123. 169. 817. ipsam 895. El. 1387.)

Derivata à pronomine ἓ et cæteris ejusdem casibus formata.

'Εὸς, οῦ, ὁ, suus, propriè de uno: ut docet Bud. εἰς ἐὸν οἶκον δέχεσθαι, domum suam se recipere, Apoll. ἐὰς δόμους, domus ejus. Od. ί. 'Εοῖο, apud Apoll. lib. 3. ponitur pro primitivo οὗ, i. αὐτοῦ. ¶ Adjunctum verbis primæ et secundæ personæ significat, meus, tuus. Apoll. Arg. lib. 2. ἑοῖσιν ἀλείφομαι ἐν μεγάροισιν, meis ædibus. Et libro 3. εἴ μοι ἑαῖς ἐνὶ χερσὶ βάλοιο, manibus tuis. Pluralibus adjunctum sig. σφέτερος, ut apud eundem Apoll. καὶ πᾶσι Θρηϊκίης ἐνὶ χερσὶν ἑαῖς προΐφαινεν ἰδέσθαι, i. suis. ¶ Conjunctum cum verbo secundæ personæ, significat, vester: ut apud eundem lib. 3. Μητέρ' ἐὴν ἀχέουσαν ἀποπρολιπόντες ὄλοισθε, i. matrem vestram. Ὃς dicitur pro eodem, ut σφὸς pro σφέος, apud eundem lib. 1. Αὐτὰρ Ὕλαν φιλότητι Ἑὰ ποιήσατο νύμφη Ὃν πόσιν, suum maritum. † ἧς sic Hesiod. Theog. 495. in fem. ἥ, v. 819. in dat. ᾧ, v. 928. gen. fem. ἧς. Hesiod. Asp. 18. et v. 38. ἑοῖσι.† ¶ In plur. ἑὰ, sua, dicuntur quæ quisque possidet veluti sibi propria, hoc est, bona. Hinc genit. ἑάων, bonorum: † Sic Hesiod. Theog. 46.† quòd ea quæ bona sunt quilibet sua facere seu sibi asciscere conetur: ut apud Homer. Δωτῆρες ἑάων. Eustath. tradit in hoc genit. pleonasmum esse τοῦ α. Vide Ὃς etiam suo loco.

Σφωΐτερος, ου, ὁ, suus. Apoll. Arg. 3. εἴσατο ἀλλῇ Σφωϊτέρῃ πάντεσσι μετέμμεναι ἀλλήλοισιν. ¶ Cum verbo secundæ personæ sign. tuus. Apoll. ibidem. Item vester Il. ά.

Σφὸς, οῦ, ὁ, suus. Apoll. Arg. l. 1. Ἤλθομεν αὖτις ἕκαστοι ἐπὶ σφά, rediimus quisque ad sua. Sic et apud Herodot.

Σφὸς, idem quod σφέος, et ex eo factum, ut σφὰς ex σφέας, suus. Od. ξ'. ἐπισπόμενοι μένεϊ σφῷ. Hesiod. in Theog. † 398.† ἦλθε σὺν σφοῖσιν παίδεσσι, cum filiis suis.

Σφέτερος, ου, ὁ, suus. † Xen. Pæd. 1. 4. 21. ἑλόμενος τὰ σφέτερα: partes suas capessantes. Xen. Pæd. p. 187. c.† propriè qui plurium est, ut ὃς qui unius. Thucyd. πρὸς τοὺς σφετέρους συμμάχους. Apud Aristotel. de mundo, τὰ χερσαῖα ζῷα εἰς τὰ σφέτερα ἤθη καὶ νόμους διεξερπύσει, ad suas sedes consuetas. ¶ Cum verbis primæ et secundæ personæ sig. noster, vester, meus, tuus, prout nomina cum quibus copulatur, vel plur. vel singul. num. sunt. Hesiod. in Erg. Δαῖτα δ' ἐνέποντα, σφέτερον πατρὸς ἱμείροντας.

Σφετερίζω, f. ίσω, meum facio, in meum commodum converto, mihi assumo, mihi usurpo. Plat. de leg. 8. ἐὰν ὅρμοις ἀλλοτρίους σφετερίζῃ τις. Media quoque vox in activa signif. usitata est. Xen. Hell. 3. 'Αργείους Κόρινθον σφετεριζομένους. (Æsch. Suppl. 39.)

Σφετερισμὸς, οῦ, ὁ, actio, qua quis aliena sua facit. Arist. Rhet. 1.

Σφετεριστὴς, οῦ, ὁ, interversor: qui aliena vel ea quæ communia sunt in suam solius rem vertit. Aristot. Pol. 5.

Διασφετερίζεσθαι, (comp.) sibi vendicare seu retinere, in suos et proprios usus convertere. Phil. de vita M. l. 1. τὴν λείαν μόνοι διασφετερίσασθαι διανοηθέντες, intercipere prædam.

'ΕΑ, quidam gramm. tradunt esse ἐκπλήξεως adverb. ex imper. ἔα pro ἔας factum. Lat. exp. hem. Plat. in Protag. ὁ δὲ τὴν θύραν ἀνοίξας, ἔα, ἔφη, σοφισταί τινες· οὐ σχολὴ αὐτῷ. i. hem, sophistæ hi sunt: ut Bud. vertit, qui et ab Euripide sic accipi scribit. Sic Aristoph. † Nub. 1262.† ἔα, τίς ἐσθ' ὁ θρηνῶν αὐτοσί; Apud Æschylum quoque ἆ ἆ, et ἔα ἔα, schol. esse ἐκπλήξεως adverbia scribit, et quidam hau hau interpr. Aliquando exp. ah: ut Marc. c. 1. ἔα, τί ἡμῖν καὶ σοί; Sic et apud Aristoph. in Nub. ἔα, τίς οὑτοσὶ ποτ' ἔσθ' ὁ θρηνῶν; Apud Synes. ἔα, πανταχοῦ τῆς ἀγορᾶς ἀδελφῶν οἰμωγαί, γυναικῶν ὀλολυγαί. Bud. interpr. heu. Aliud ἔα est ex poëtico ἐάω pro ἐῶ ἐάω. Aliud contractum tertiæ imperfecti ex ἔας. Aliud denique per διάλυσιν Ionicam ex ἦν et ἦ.

'ΕΑ'Ν, εἰ; idem quod εἰ. Cum subjunct. Plat. in symp. ἐὰν εἴπω αὐτοσί. Arist. de an. ἐὰν μὴ τύχῃ τιθασευθεὶς ὁ ἵππος, nisi sit asinus quem equa lactaverit. Apud Marc. c. 10. οὐδεὶς ἐστιν, ὃς ἀφῆκεν οἰκίαν ἐὰν μὴ λάβῃ, &c. i. quin accipiat. Sic et Matth. 26. Reperitur et cum opt. apud Hermog. ἐὰν μὲν τὸ πρᾶγμα [illegible] γεγονός. ¶ Interdum ἐὰν sequente τε geminatur pro, sive, sicut εἴτε. Plat. de leg. 6. ἐάν τε [illegible], ἐάν τε [illegible]. (Soph. Œdip. Tyr. 593.) 'Εάνπερ, si; item licet. cum subjunct. apud Plat. ¶ Ἐὰν pro ἂν particula potentiali sæpe in Test. Novo: ut Matth. 8. [illegible]. Et 12. Sic et Act. c. 2.

'Αν et ἂν, idem quod ἐὰν, si. † Xen. Pæd. 1. 3. 15. et 1. 4. 12.† Dem. in Mid. [illegible] Il. ά.——εἰ δέ κε μὴ δώωσιν. Herodot. ἂν ἐγὼ γνώμης ἁμάρτω. In Epigr. ἂν καὶ, quanquam.

Κἂν, (comp.) pro καὶ ἐὰν, et si: † Xen. Pæd. 1. 4. 9.† ut Aristoph. in Pluto, κἂν μὴ ἀναφέρω, &c. (Il. 1100. κἂν που sicubi. 1209.) ¶ Sumitur et pro, quamvis, etiamsi. ut Dem. in Mid. πρῶτον μὲν ἀφαιρεθήσομαι τὴν νίκην, κἂν ἄριστα ἀγωνίσωμαί τινος. Plat. Pol. 2. ὃ δ' ἂν γνώριμον ᾖ, ἀσπάζεται, κἂν μηδὲν πώποτε ὑπ' αὐτοῦ ἀγαθὸν πεπόνθῃ. ¶ Item pro, sive. ut Synes. κἂν βούληται, κἂν μὴ βούληται. ¶ Dicitur et κἂν εἰ itidem pro, etsi, etiamsi. Cum indic. Dem. περὶ παρ. Κἂν εἰ ταῦτα πάντα ὑπέσχετο. Cum opt. Aristoph. κἂν εἰ με τύπτοις, οὐκ ἀντείποιμί σοι. Reperitur et εἰ trajectum per tmesin post κἂν, Dem. ibid. κἂν ἀποδώσειν εἰ καταγνοίη τις τῆς παρ. &c. Apud Aristot. sæpe, κἂν εἴ τι τοιοῦτον ἕτερον, et si quid simile, sub. ἐστί. ¶ Item κἂν pro καὶ et ἂν potentiali particula, atque adeo, etiam, apud Aristoph. Demost. et Xen. ¶ Item κἂν, saltem, Luc. initio Herodoti sive Aëtionis, οὐ πάντα φημὶ ὅσα προσῆν αὐτῷ, ἀλλὰ κἂν ἓν ἐκ τῶν ἁπάντων. Dicitur et κὰν pro κἂν, vel καὶ ἂν, vel καὶ ἐν: ac sæpe pro, quamvis. ¶ Κὰν (sine accento) pro καὶ ἐν, vide in Ἐν.

ἜΑΡ, ρος, τὸ, ver. Il. ζ.——ἔαρος ἐπιγίγνεται ὥρη. Apud Thuc. περὶ τὸ ἔαρ, sub vere. et, πρὸς ἔαρ ἤδη, appetente jam vere. Metaph. Demades apud Athen. l. 13. τοὺς ἐφήβους dicit esse ἔαρ τῆς πόλεως. (☞ Etymol. deductum vult ab ἕω, i. mitto, quoniam eo tempore terra omnia emittat.) ¶ Item, sanguis, quòd verno tempore sanguis abundet, inquit Suid. Affert Eust. ex Oppiano. ¶ Item, pinguedo, apud Nic. in Alexiph. Πρημαδίης ὁ Ὀρχάδος εἶαρ ἐλαίης. Affertur et ex Callim.

Ἐαρινὸς, οῦ, ὁ, vernus: ut, ἐαρινὰ μῆλα, apud Diosc. † Xen. Pæd. p. 233. c.†

Ἐάρτερος, ου, ὁ, vernus. Nic. in Ther. Πρίσθε βοὸς νεαρηγὸς ἐαρτέρου.

Ἐαρίζω, f. ίσω, vernum tempus dego. Athen. l. 12. (de regibus Parthorum) ἐαρίζουσι μὲν ἐν Ῥαγαῖς, χειμάζουσι δὲ ἐν Βαβυλῶνι. ¶ Item, verno, i. vernam temperiem seu amœnitatem refero. Plat. in Axiocho. παντοδαποὶ δὲ λειμῶνες ἄνθεσι ποικίλοις ἐαρίζοντες, prata autem flosculis distincta vernant.

Εἶαρ, ρος, τὸ, ver, factum ex ἔαρ epenthesi literæ ι. metri causa. Hesiod. in Erg. εἴαρι πολιῷ. ¶ Item, sanguis, apud Eust. et Nic. in Alexiph.

Εἰαρινὸς, vernus. Hom. Hesiod. † Theog. 279.†

Εἰαρίτης λίθος, idem quod αἱματίτης, ut Nicandri schol. docet.

Ἦρ, ἦρος, ver. (factum ex ἔαρ contractione ε et α in η.) Aristoph. in Nub. † 1004.† ἦρος ἐν ὥρᾳ χαίρων, verno tempore gaudens. Thuc. l. 5. τελευτῶντος τοῦ χειμῶνος ἅμα ἦρι, ineunte vere. ¶ Item, tempus matutinum seu diluculum: vel quòd tempus matutinum similitudinem quandam habeat cum verno, ut meridianum cum æstivo, et sic deinceps: vel quod diluculum homines ad consuetas operas excitet, ut ἦρ dictum sit ab αἴρω. Od. ζ. Ἀλλὰ μάλ' ἦρι κίοντες, summo mane venient. (Soph. Œdip. Tyr. 1136. Theoc. κδ'. 91.)

Ἤριος, ου, ὁ, matutinus, per pleonasmum τοῦ ι, ut tradit Eust. Il. ά. ¶ Exponitur etiam, aërius, ab ἠὴρ pro ἀήρ: ut, ἤριαι γέρανοι, aeriæ grues. Exp. et matutinus. Od. ί.

Composita.

Ἐνεαρίζω, vernum tempus dego in, &c. Plat. in Erot. Cum dat.

Συνεαρίζω, simul vernum tempus dego, vel simul veris amœnitatem refero.

ἘΑ'Ω, F. άσω, aor. 1. εἴασα, sino, permitto. Cum infinit. † Xen. Pæd. 1. 3. 9.† Il. β'.——τόνδε δ' ἐῶμεν αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ γέρα πεσσέμεν. Isocr. μήτε τὸν ἔχοντ' ὑβρίζειν ἐᾷς, μήτε ὑβριζομένους περιορᾷς. ¶ Item, prætermitto, omitto, cum infinit. ut, ἐῶ λέγειν. Interdum signif. sino liberum abire, non attingo. † missum facere. Xen. Pæd. l. 2. 38. c.† Dem. οὐδ' ἔτ' [illegible] λαγχάνων, εἴας ἄν με, i. reliquisses me quietum, sed etiam interpellasses, ut Bud. interpr. ¶ Item, desino, cesso, Bud. ex Hom. (Eurip. Med. 1059. Soph. Tr. 348.)

Ἐάομαι, pass. sinor, permittor, relinquor, omittor. Thuc. Aristot. (Ἐαθείς. Eurip. Phœniss. 1169.)

Εἰάω, poetica epenthesi τοῦ ι metri causa dicitur pro ἐάω, sino, συγχωρῶ.

Composita.

Παρεάω, transmitto.

Προσεάω, insuper sino. Alii exp. simpl. sino, permitto.

ἜΒΕΝΟΣ, sive ἔβενος, ου, ἡ, ebenus sive ebenum: lignum ex omni materie spississimum et gravissimum, cariem non sentiens, de quo vide Dioscor. l. 1. c. 130. Gal. in simpl. medic. Plin. l. 12. c. 4. item Theoc. Idyll. 15. et Herodot. l. 3.

Ἐβένινος, ου, ὁ, ebeninus, ex ebeno factus.

ἘΒΙ'ΣΚΟΣ, secundum medicos, herba quæ et ἀλθαία, inquit Suidas. Galenus simpl. medic. l. 6. ἐβίσκον sive ἀλθαίαν, esse dicit malvam sylvestrem. Diosc. ἰβίσκον appellat, per ι. Plin. et Virg. hibiscum, præfixa aspiratione.

ἘΓΓΥ'Η, ης, ἡ, sponsio, expromissio, fidejussio. (Æsch. Eum. 901.) (☞ Παρὰ τὸ γυῖον, quasi quæ in γυίοις, i. manibus rem fidejussam deponat. συνάλλαγμα. vel, ut Etym. vult, παρὰ τὸ γῆν sive γῆ: quod terra reliquis elementis sit stabilior, quam etymologiam et Suidas sequitur.) Odyss. θ'. δειλαί τοι δειλῶν γε καὶ ἐγγύαι ἐγγυάασθαι.

Ἐγγύην ὁμολογεῖν, vadimonium promittere. ¶ Ἐγγύας παρέχειν, satisdare, offerre satisdationem. Theophr. in Institut. ¶ Ἐγγύη est et ἡ γάμου συγγραφὴ, ut tradit Eust. ex Rhet. lexic. seu desponsio, Poll. Hesychio item, σημαίνει ἐν [illegible].

Ἔγγυος, ου, ὁ καὶ ἡ, prim. i. ut Accon. expon. satisdationibus obnoxius. Lys. ἀπέφηνε δ' αὐτὸν ἑκατὸν μνᾶς κεκομισμένον ἐγγύους ἐπὶ τόκῳ δεδανεισμένας, cum recepisse ostendebat centum minas fœnori datas acceptis fidejussoribus à testatore. Ἔγγυος οἰκία, et ἔγγυα κτήματα ἢ χωρία, bona prædia, i. oppignorata seu satisdationibus obnoxia. ¶ Ἔγγυος, ου, ὁ, (substantivè) sponsor, fidejussor, prim. Aristot. Œcon. 2. καθιστάναι τοὺς ἐγγύους εἴκοσι ταλάντων, prædes dare 20. talentorum.

Ἐγγυάω, ῶ, f. ήσω, propriè esse volunt, in γυῖα seu manus trado, ἐγγυαλίζω, ἐγχειρίζω. Budæo est, sub fide sponsionis trado. Antiph. ἔχειν γὰρ τὸν ἄνδρα ἐκέλευον αὐτοὺς φυλάσσειν, ἢ τοῖς φίλοις τοῖς ἐμοῖς ἐγγυῆσαι, ἢ τοῖς ἄρχουσι παραδοῦναι. Est etiam despondeo et uxorem do: vel etiam desponsam trado. Herodot. ἐγγυῶ τὴν παῖδά σοι. Item spondeo, promitto, fidem do. Aristoph. in Pluto. Εἴ γ' ἐγγυᾷς σύ μοι ἥξειν ἐκεῖνον ὡς ἐμὲ, ἄνω τὰς χύτρας, si mihi promittis venturum esse illum ad me.

Ἐγγυάομαι, ῶμαι, f. ήσομαι, voce media, spondeo. Cum inf. Plut. in Fab. οὗτος μὲν ἐγγυᾶταί σε μένειν ἐν τῷ στρατοπέδῳ. Cum accusat. ut, ἐγγυᾶσθαι τὰς πράξεις, apud Dem. contra Timocr. Dicitur et, ἐγγύην ἐγγυᾶσθαι, apud Plut. in symp. et Odyss. θ'. ἐγγυῶμαι τὸ μέλλον, apud Dem. recipio in me eventum rei, præsto eventum. Sic αἰτίαν ἐγγυᾶσθαι, culpam præstare. Ἐγγυᾶσθαι γυναῖκα, Demosth. uxorem desponsam accipere.

Ἐγγύησις, εως, ἡ, fidejussio, vadimonium: ἐγγυήσεις συγκείμεναι, vadimonia constituta.

Ἐγγυητὴς, οῦ, ὁ, fidejussor, vas vadis, sponsor. Plut. Demosth. Xenoph. † Pæd. 6. p. 165. b.†

Ἐγγυητὸς, οῦ, ὁ, sponsionis intercessione promissus, aut sponsione traditus. unde ἐγγυητὴ, mulier desponsa seu desponsata, conjugata. Dem.

Ἐγγυητικὸς, ad fidejussionem pertinens, fidejussorius.

Composita.

Ἀλληλέγγυοι, duo rei promittendi. Bud. Ἀλληλέγγυον, ου, τὸ, (sub.) mutua fidejussio.

Ἀλληλεγγύως, cum mutua fidejussione, invicem fidejubendo.

Ἀνέγγυος, ου, ὁ καὶ ἡ, nulla sponsionis intercessione factus. Item non desponsus. Plut. Apud Poll. ἀνέγγυος γάμος opponitur τῷ ἐνεγγύῳ γάμῳ. Fœminino gen. de puella aut muliere dictum, est, non desponsa; ut, ἀνέγγυοι θυγατέρες, apud Plut. in Rom.

Ἀντεγγυάω, ῶ, fidejubeo.

Διεγγύη, ἡ, fidejussio.

Διεγγυάω, ῶ, sponsione facta recipio et libero. quod fit in assertione. Thuc. l. 3. ὀκτακοσίων ταλάντων τοῖς προξένοις διηγγυημένοι, hospitum sponsione in octoginta talenta dimissi. Expon. et repignero. Dionys. Halic. lib. 7. διεγγυήσαντες τὰ σώματα χρημάτων, repignerantes corpora pecunia numerata. vel quum pecunia vadis loco data corpora redemisset. Item oppignero, l. 2. Esdr.

Διεγγυῶμαι, (voce media) spondeo, promitto, i. facturum me recipio. Synes. τοῦτο δέ σοι σφόδρα διεγγυῶμαι.

Διεγγύησις, fidejussoria intercessio. Dem. Interdum est simpliciter, quum quis se rem præstaturum promittit, et effectum iri suo periculo recipit, inquit Bud.

[Ἐνεγγυάω. Demosth. adv. Nicostrat. τοσούτου δὲ δέουσιν ἐκτῖσαι, καθὰ ἐνηγγυήσαντο, ὥστε καὶ τῶν ἡμετέρων ἀμφισβητοῦσι, &c.]

Ἐντεγγυῶμαι, idem quod ἐγγυῶμαι. Ἐντεγγυῶμαι τὸν φίλον, spondeo pro amico.

Ἐξεγγυάω, ῶ, sponsione et fidejussione aliquem inter custodias existentem, vel futurum libero. Dem. contra Tim.

Ἐξεγγυῶμαι, voce media, expromitto: unde ἐξεγγυώμενος, expromissor, fidejussor.

Ἐξεγγύησις, vadimonium, fidejussio, sponsio.

Ἐπέγγυος, sponsionis intercessione factus, cui contr. est ἀνέγγυος. ἐπέγγυος γάμος, Poll. ex Lycurgo.

Ἐχέγγυος, cujus tanta est autoritas, ut fidem ejus sequi debeamus, quasi idonei sponsoris alicujus verbi. vel quo, aut cujus fide, ut idoneo et locuplete fidejussore, niti possis. Plut. in Publ. [illegible] οὐδένα νομίζων ἐχέγγυον ἀνδρῶν τοιοῦτον, cujus fidei concredere possit. Rebus inanimatis frequenter tribuitur. Apud Eurip. in Phœniss. [illegible] δ' ἐχέγγυον τὸν πρόσθε ποιῶ, expon. ratum facio. (Ἐχεγγύους δόμους. Med. 388.) Nonnunquam ita accipitur, ut par et idoneus apud Lat. i. de cujus fide ad aliquam rem perficiendam dubitare non possis. Herodian. lib. 3. ὡς μεγίστην εἶναι δύναμιν ἔδοξεν ἐχέγγυον μεθ' ἀντίπαλον πλῆθος στρατοῦ, i. parem tantis opibus. Plut. in Pericl. οὐδὲν θάρσος ἔχων ἰσχυρὸν οὐδ' ἀξίωμα πρὸς τοσαύτην ἐχέγγυον ἡγεμονίαν, tanto par imperio. Τὸ ἐχέγγυον substantivè etiam capitur pro ἀσφαλὲς seu ἀσφάλεια. Herodian. lib. 2. τήν τε πίστιν καὶ τὸ ἐχέγγυον τῆς φρουρᾶς προδόντας, prodita fide custodiaque.

Dec. op. Ἀνεχέγγυος, contrarium τῷ ἐχεγγύῳ. Thuc.

Κατεγγυάω, ῶ, vadimonio, vel sponsione, vel satisdatione obstringo. Dem. contra Neær. κατηγγύησα αὐτὸν πρὸς τῷ πολεμάρχῳ, satisdatione eum obligavi apud magistratus. Apud eundem ὑπὲρ τοῦ ἀργυρίου τὴν ναῦν κατεγγυῶ καὶ τοὺς παῖδας, pueros et navem pro credito pigneror et manum prædibus bonis injicio, quæ bona satisaccepto habebam obnoxia. Et cum duobus accus. apud Platonem, ταύτῃ δὲ τὴν ἐγγύην τοὺς αὐτόχειρας κατεγγυᾶσθαι, hac sponsorum fide eos qui manu cædem fecerint, obligari. ¶ Dicitur etiam, κατεγγυῶ τὴν κόρην, despondeo vel desponsam trado: ut ἐγγυῶ.

Κατεγγυᾶσθαι etiam est διεγγυᾶσθαι, et ἐγγυᾶσθαι, ut Dem. πρὸς Πολέμαρχον, Κατεγγυῶντο τοὺς ξένους.

[Κατεγγύη. Demosth. Orat. c. Aristog. ἐμπεπτωκότας ἀνθρώπους τοῖς Ταναγραίοις, πρὸς κατεγγύην γραμματεῖον ἔχοντας, &c.]

Μεσέγγυος, ου, ὁ, qui ut sponsor intervenit. Bud. est interventor, sequester, intercessor.

Μεσεγγυάομαι, ῶμαι, apud sequestrem pecuniam deponendam stipulor vel contendo: deponi apud sequestrem stipulor vel jubeo. de iis dictum redemptoribus, qui sequestratione pecuniæ sibi cavent. Dem. πρὸς Βοιωτὸν, Καὶ μεσεγγυησάμενος ἀργύριον ἐπὶ τούτοις, [illegible] αὐτῷ. Et in pass. τὸ μεσεγγυηθὲν, apud Lys. et Plat. apud sequestrem depositum. Μεσεγγυησάμενος, intercessor, sequester. apud Antiph.

Μεσεγγύημα, τὸ, id ipsum quod apud sequestrem deponitur: sequestrum, sequestratio. Xen. Item pro sponsione mercedis et pretio ἐργολαβίας, pro pacta mercede occulta. Æschin.

Παρεγγυὴ, ἡ, adhortatio, allegatio, insinuatio.

Παρεγγυάω, ῶ, Suidæ est παρακατατίθεμαι, est item παρέχω. A Bud. exp. per manus trado. Plut. ἐβούλετο δὲ τὴν ἀρχὴν ἀπειπάμενος Δολαβέλλᾳ παρεγγυῆσαι, ejuratum magistratum tradere. Inde παρεγγυᾷν τὸ σύνθημα, dare tesseram. Xen. Pæd. 3. ¶ Est etiam cohortor et adhortor, ut imperator milites adhortatur ad prælium. Plut. in Cam. παρεγγυῶντες ἀλλήλοις μὴ ἀπολείπεσθαι τοῦ στρατοῦ. Item jubeo. Xen. Pæd. 4. ἐπειδὴ δ' ἐγὼ παρηγγύησα ἐπανάγειν, postquam ego referre pedem et milites se recipere jussi. Item mando, nuntio et indico. Synes. τὰς ὑπὲρ ἡμῶν εὐχὰς καὶ κοινῇ, καὶ καθ' ἕνα πᾶσι παρεγγυήσατε, i. indicite, imperate. Ponitur et pro denuntio, certiorem facio. Synes. θεοῖς δὲ γνωρίμως, ἐπειδάν τις παρεγγυήσῃ αὐτῷ γῆ πλεῖν, θεοὺς ἐρῶν πολύς. Item occurro, ex Polyb. frag.

Παρεγγύησις, denuntiatio. Xenoph. [Lacedæm. Resp. cap. 11. §. 6. ἐκ δὲ τούτων τῶν μορῶν διὰ παρεγγυήσεως καθίστανται τότε μὲν εἰς ἐνωμοτίας, τότε δὲ εἰς τρεῖς, τότε δὲ εἰς ἕξ.]

Παρεγγυῶμαι, mando, jubeo. Plut. in Oth. ἐκεῖνο παρεγγυῶμαί σοι τελευταῖον, illud ad extremum tibi præcipio.

Decomp. Προπαρεγγυάω, ῶ, antè spondeo seu promitto. apud Suid.

Προσεγγυάομαι, ῶμαι, insuper sponsor fio, insuper spondeo. Construitur cum gen. et accus. cum significante pro quo fidejubetur. Demosth. contra Onet.

Ὑπέγγυος, data fidejussione aliquid faciens, et datis vadibus liberatus: ὑπέγγυα δανείσματα, quæ satis accepto credita sunt. Apud Dem. ὑπέγγυα χρήματα, quasi, bona prædia. ¶ Item obnoxius et sponsione quasi addictus. apud Euripid. in Hecuba, cum dat. (Æsch. Choëph. 36.)

Ὑπεγγύως, satisdato. ὑπεγγύως ὑποσχέσθαι, satisdato promittere. ὑπεγγύως δεδανεισμένα, dicuntur quæ et, ὑπέγγυα, et ἔγγυα δανείσματα.

Φερέγγυος, idem quod ἐχέγγυος, ut Bud. tradit. Capitur frequenter pro, par et idoneus seu sufficiens alicui rei, ut fidejussor locuples vadimonio. † Soph. El. 948. et ibi Camerar.† Herodot. οὐ φερέγγυός εἰμι δύναμιν τοσαύτην παρασχεῖν ὑμῖν. Et Thuc. φερεγγυώτατος ἐφάνη πρὸς τὰ δεινὰ, adversus atrocia plurimum de sua virtute spopondisse videbatur. (Æsch. S. c. Th. 402. φερέγγυον φρούρημα. 455. 476. Soph. El. 946.)

Φιλέγγυος, qui sponsionibus seu fidejussionibus gaudet. Strabo.

ἘΓΓΥ'Σ, prope, idem quod ἀγχοῦ, σχεδόν. (☞ Eust. derivatum tradit παρὰ τὸ ἐν, καὶ γυῖα, ut sit τὸ ἐν [illegible], καὶ πρόχειρον.) Aliquando sine casu. Iliad. Υ. [illegible] ἐγγὺς ἔην, καὶ [illegible]. Aliquando cum dat. Il. χ'. ἐγγὺς [illegible] Πριάμοιο [illegible]. Arist. in probl. ἐγγύς ἐστι τῇ κοιλίᾳ. Aliquando cum genit. ut, ἐγγὺς κατάρας ἐστὶ, confinis est imprecationi seu proximus. Arist. in Probl. ἐγγὺς ἦλθον τοῦ [illegible] καὶ [illegible] ἐπὶ θύραις τῆς Ῥώμης, parum abfuit quin. Οὐδ' ἐγγὺς post sentetiam negativam eleganter ponitur pro, longè abest, nequaquam. Dem. contra Mid. ἔχει δὲ οὐχ οὕτω ταῦτα, οὐδ' ἐγγύς. Et pro cor. ἀλλ' εἰ ἐπεποίητο τοῦτο οὐδ' ἐγγύς. Sine casu capitur etiam, ut prope, apud Lat. i. ferè, fermè, circiter. Xenoph. δαπανῶσι ἐγγὺς τετταράκοντα τάλαντα. Sic apud Thuc. ἔτη ἐγγὺς τριακόσια. Comp. gradus est Ἐγγύτερος, propior, propinquior, similior. Dem. ἐγγύτερος λόγου, qui plusculum rationis habere videtur. Xen. Pæd. 8. ἐγγύτερον μὲν τοῦ ἀνθρωπίνου θανάτου οὐδέν ἐστιν ὕπνου. Cic. de senect. nihil morti est tam simile quàm somnus. † ἡ ἐγγὺς φυλὰ, finitimæ nationes. Xen. Pæd. 1. 5. 2.†

Ἐγγυτέρω, propius. Thucyd. ἐγγυτέρω τῆς πόλεως. Xenoph. τὰ ἐγγυτέρω ὄντα, quæ propiora sunt. Plat. in Apol. ὅσῳ μοι ἐγγυτέρω ἐστὲ γένει, quanto mihi propinquiores estis genere. Superl. Ἐγγύτατος, proximus. Thucydides libro 8. μάλιστα δ' αὐτοὺς καὶ δι' ἐγγυτάτου ἐθεράπευε. Et adverbialiter, Ἐγγυτάτω, et Ἐγγύτατα, proximè. † ἐγγύτατα γένοιντο. Xen. Pæd. 1. 4. 23.† Thucydid. ἐγγύτατα τούτου ἐγένετο μάχη, proximè ipsum. Xenophon, ἐγγύτατα τῆς πόλεως. Et metaph. apud eundem Thucyd. ἐγγύτατα τούτου λογισθέντες, animo ad id proximè accedentes. Xen. ἐγγύτατα τοῦ κρατίστου, proximo id quod optimum est. Sic dicuntur, οἱ ἐγγύτατα, aut ἐγγυτάτω γένει ὄντες, qui proximo gradu contingunt aliquem. † οἱ ἐγγύτατα, proximus. Xen. Pæd. l. 2. 46. n.† Capitur, ut ἐγγὺς, etiam sine casu, pro, ferè, circiter. Thuc. lib. 6. ἔτεσι δὲ ἐγγύτατα ἑπτά. Pro his reperitur et comp. ἔγγιον, propius, et superl. ἔγγιστα, proximè.

Ἐγγύτης, ητος, ἡ, propinquitas, vicinitas. Alex. Aphr. l. 2. Probl.

Ἐγγύθεν, è propinquo, cominus. Item propè. Il. σ'. ἐπεί φησιν ἐγγύθεν αὐτοῦ. Plat. ad Col. καὶ πέλας γάρ ἐστιν ὁ θεὸς, ἐγγύθεν ἐλθεῖν. [Æsch. S. c. Th. 59.]

Ἐγγύθι, poëtice pro ἐγγὺς, prope. Cum genit.

Ἐγγίζω, f. ίσω, appropinquo. Cum dat. Jac. 4. ἐγγίσατε τῷ Θεῷ, καὶ ἐγγιεῖ ὑμῖν. Aliquando cum εἰς. Matth. 21. ἤγγισαν εἰς Ἱεροσόλυμα. Aliquando cum πρός. Cebes Theb. ἐγγίζοντες πρὸς τὴν ἀληθινὴν παιδείαν, propius accedentes.

Ἔγγισμα, ατος, τὸ, dicitur cranii fissura, in qua os affectum loco naturali dimovetur et desidit, atque ad inferiorem cerebri membranam pertingit, quam etiam urget premitque. Sic dicitur, ἀπὸ τοῦ ἐγγὺς, quòd os fractum ad subjectam membranam appropinquet. Meminit Gal. Ther. l. 6. et in defin. med.

Composita.

Ἔπεγγυς, prope.

Πάρεγγυς, propinscule: nam παρὰ hic ἐλάττωσιν sign. ut in multis. Aristot. Pol. 2. ἡ δὲ Κρητικὴ πολιτεία πάρεγγυς μέν ἐστι ταύτης, propinscule accedit ad hanc. Aliquando habet plenam sign. ὡς παρὰ πολὺ, apud eundem 6. δεῖ γὰρ οὔτε λίαν ὑπολείπεσθαι ταῖς ἡλικίαις τὰ τέκνα τῶν πατέρων, οὔτε λίαν πάρεγγυς εἶναι.

Παρεγγίζω, propinscule accedo, aliquantulum appropinquo. Theoph. hist. pl. l. 3. cap. ult. (de smilace aspera) παρεγγίζει δὲ ὡς πρὸς τὴν σταφυλήν.

Προσεγγίζω, appropinquo, accedo. Marc. 2. μὴ δυνάμενοι προσεγγίσαι αὐτῷ διὰ τὸν ὄχλον.

Σύνεγγυς, prope. Aristot. Pol. 2. σύνεγγυς ἀλλήλων εἰσὶ, inter se proximæ sunt.

Συνεγγίζω, appropinquo, coëo, συνάπτω. Diosc. l. 3. c. 95. συνίσταται δὲ θέρους τοῦ συνεγγίζοντος τῷ φθινοπώρῳ, æstatis exitu, quum appetit autumnus. Idem lib. 2. cap. 98. ἐστὶ τὸ μεταξὺ μέρος τοῦ ἀντιχείρος, συνεγγίζον δὲ τῷ καρπῷ αὐλῶν, in eo intervallo ubi pollex brachiali committitur.

ΕΓΕΙ΄ΡΩ, f. ερῶ, p. ἤγερκα. Aor. 1. ἤγειρα, expergefacio: ut, εὕδοντας ἐγείρει, Od. ε'. [Æsch. Ag. 307.] Et, ἐξ ὕπνου ἔγειρε, Od. ψ. è somno excitavit. Item, ἐγείρω, vel ἐγείρω ἐκ νεκρῶν, excito à mortuis: item, ἐγείρω νεκροὺς, excito mortuos, sæpe in N. Testamento. ¶ Item, metaphor. ut Iliad. λ'.—ἔγειρε δὲ φύλοπιν αἰνήν. Et Iliad. σ'. ἐγείρομεν ὀξὺν ἄρηα. Thuc. 1. καὶ ἀξιολογώτατον τὸν πόλεμον ἐγήγερμαι. Sic Lat. excitare pugnam, seu bellum. Item, ἐγείρειν μένος, apud Hom. excitare animum. Apud Herodian. ἐγείρειν ὀργὴν, excitare iram, accendere iram. Interdum exp. instigo. ¶ Item excito, i. extruo. Apud Herodian. ἐγείρειν τρόπαιον, excitare vel statuere tropæum.

Ἐγείρομαι, expergefio, excitor: ut, ἔγειραι ὁ καθεύδων, Eph. 5. Item excitor à mortuis, frequentissimè in N. Test. [Eurip. Med. 1186.]

Ἔγερσις, εως, ἡ, (q. d. expergefactio) excitatio. Item resurrectio, Matth. 27. Apud Herodot. ἔγερσις τῶν τειχῶν, extructio, in altum ædificatio.

Ἐγέρσιμος, ut, ἐγέρσιμος ὕπνος, q. d. excitabilis somnus, pro, somnus è quo aliquis excitari potest, Nonn. [Theoc. κδ'. 7.]

Ἐγερτήριος, idem quod ἐγερτικὸς, excitativus. Ælian. var. hist.

Ἐγερτικὸς, excitativus, excitandi vim habens seu provocandi: ut, ἐγερτικὸς μανίας.

Ἐγερτὶ, vigilanter. Eurip.

Ἔγρομαι, per syncopen, pro ἐγείρομαι. Iliad. β'. Ἔγρετο δ' ἐξ ὕπνου. Aristoph. κἂν ἔγρῃ μεσημβρινός.

Ἐγρήσσω, vigilo. Il. λ'. Πάννυχοι ἐγρήσσοντες.

Composita.

Ἀνεγείρω, expergefacio, excito, pro ἐγείρω. Hom. Odyss. κ'. Demosth. Philipp. 4. Apud Plut. de mundo, ἀνεγείρειν τὰς ὄψεις πρὸς οὐρανὸν, exp. attollere seu erigere oculos in cœlum.

Ἀνέγερσις, expergefactio, excitatio. Plut.

Ἀνέγερτος, inexpergiscibilis, inexpergefactus.

Decomp. Ἐπανεγείρω, excito, exsuscito.

Ἐπανέγερσις, idem ac ἀνάστασις esse dicitur.

Διεγείρω, idem quod ἐγείρω. ut, διεγείρειν τὸν φυλάττοντα. Herodian. l. 2. Et pass. διεγερθεὶς, expergefactus.

Διέγερσις, excitatio. Διεγερτικὸς, excitandi vim habens.

Decomp. Δυσδιέγερτος, excitatu seu expergefactu difficilis. Gal. apud Hippocr.

Εἰσεγείρω, q. d. incito, seu incitando compello intrò.

Ἐξεγείρω, idem quod ἐγείρω. Aristoph. ἐξεγεῖραι πρῶτον αὐτὸν βούλομαι. [R. 51.]

[Ἐξεγείρομαι. Æsch. Ag. 901. Ch. 493.]

Ἐξέγερσις, excitatio: idem quod ἔγερσις.

Ἐπεγείρω, idem quod ἐγείρω. Aristoph. [Herodot. Hist. lib. 7. οὗτοι ἦσαν οἱ ἐπεγείραντες, καὶ βασιλῆα μετά γε θεοὺς ἀνωσάμενοι.]

Ἐπέγερσις, excitatio. Max. Tyr.

Κεφαληγερέτης, dictus est Pericles, quod capite esset oblongiore, ut docet Plut.

Νεφεληγερέτης, ου, ὁ, nubes excitans. Jovis epith. apud Hom. Iliad. α. Empedocles verò apud Plut. Symp. 5. Probl. 8. ἀέρα vocat νεφεληγερέτην. Vide et comp. ab Ἀγείρω.

Νυκτεγερσία, ἡ, excitatio nocturna, qua videlicet aliquis noctu excitatus surgit. Plut. in vita Hom. Et Strab. lib. 8. Νυκτηγρεσία, pro eodem. q. d. noctisurgium. Νυκτεγερτέω, noctu excitor et surgo, vel excubias nocturnas ago. Plut. in Cras.

Νυκτεγρετέω, de nocte surgo ad obeundum aliquod negotium. Them.

Προεγείρω, præ excito, antè excito. Προεγείρονται οἱ ἑταῖροι. Xen.

Συνεγείρω, simul excito, simul levo.

Composita ab ἔγρομαι facta.

Ἀνέγρομαι, pro ἀνεγείρομαι, apud poëtas. Et, ἀνεγρόμενος, apud Luc.

Ἐξέγρομαι, apud poëtas pro ἐξεγείρομαι. (Aristoph. R. 51.] [κᾆτ' ἔγωγ' ἐξηγρόμην. Hunc citat Thom. Magist. in Nom. Att. et Suidas in Lex. Plat. de Rep. lib. 7. καὶ τὸν νῦν βίον ἐπιχειροῦντα καὶ ὑπνώττοντα, πρὶν ἐνθάδ' ἐξεγρέσθαι, &c. Conviv. iii. ἐξεγρόμενος, &c.]

Ζωγρέω, ῶ, in vitam revoco, exsuscito, instauro. Epigr. l. 3. Vide et in comp. ex Ἄγρα.

Νήγρετος, q. d. inexcitabilis. Apud Homer. sic dicitur somnus ex quo excitari nequeas.

Ἀνέγρετος, pro eodem. apud Nonn. ἀνέγρετος ὕπνος ἰάλλεν.

ΕΓΚΑΤΑ, τὰ, intestina, interanea, viscera: τὰ ἔντερα, τὰ σπλάγχνα. Il. λ'. —— αἷμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει. Luc. in Caucas. γῦπας ἐφεστῶτας σοι τὰ ἔγκατα ἐξαμήσοντας. Reperitur et dativus ἔγκασι, quem Etymol. vult συγκεκόφθαι ἐκ τοῦ ἐγκάτεσι, ut πρόβασι ex προβάτεσι. Il. λ'. μιχθήμεναι ἔγκασι φωτός. ☞ Idem Etymol. derivat παρὰ τὸ ἐντὸς κεῖσθαι τῶν μελῶν.

Ἐγκάς, in profundo. Gal. in lex. Hippocr.

ΕΓΚΙΣΣΑ΄Ω, ῶ, coitum appeto, vel concipio. Genes. 30. ἐγκισσᾶν τὰ πρόβατα εἰς τὰς ῥάβδους.

Ἐγκίσσησις, Suid. est initus. ὄχευσις.

ΕΓΚΡΙ΄Σ, ίδος, ἡ, fuit opus pistorium et dulciarium è simila, quod oleo incoquebatur et melle indulcabatur. Exod. c. 16. ὡς ἐγκρὶς ἐν μέλιτι. Et Num. c. 11. ἦν ἡδονὴ τοῦ μάννα ὡσεὶ γεῦμα ἐγκρὶς ἐν ἐλαίῳ. Meminit Athen. l. 14.

ΕΓΚΩ΄ΜΙΟΝ, ου, τὸ, præconium, laudatio, laus. Apud Aristoph. in Nub. † 1207.† ἐγκώμιον ᾄδειν εἰς τὸν υἱὸν, canere carmen de laudibus filii. Apud Isocr. ἐγκωμίου τυγχάνειν, et ἐπαίνου ἀξιοῦσθαι, pro eodem, in Panath. Apud Dem. Philip. 2. ὃ καὶ μέγιστόν ἐστι καθ' ὑμῶν ἐγκώμιον, significat non tam laudem, quàm laudis materiam et argumentum. ¶ Interdum est oratio scripta de laudibus alicujus: ut, ἐγκώμιον Ἡρακλέους. Plutarch. Discrimen inter ἐγκώμιον, et ἔπαινον, vide apud Aristotel. Eth. l. 1. c. 13. et Rhet. 1. ☞ Dictum putant ἐγκώμιον ἀπὸ τῆς κώμης, quod olim soleret ἐν κώμαις, i. in triviis seu compitis cani.

Ἐγκώμιος λόγος, idem quod ἐγκώμιον, ut tradit Eust.

Ἐγκωμιάζω, laudo, laude seu laudibus afficio. Æschin. in Ctes. ἐγκωμιάζειν τὴν ἐκείνων ἀρετήν. Sic et apud Isocr. sæpe. † Sic Xen. Pæd. l. 5. p. 126. n.†

Ἐγκωμιαστὴς, οῦ, ὁ, laudator.

Ἐγκωμιαστικὸς, (q. d. laudativus, seu laudatorius) ad laudationem pertinens. Ἐγκωμιαστικὴ ἰδέα, Herm. pro genere demonstrativo. Item, ἐγκωμιαστικοὶ, apud Dion. Long. qui lubenter laudant: ad laudandum propensi.

Ἐγκωμιαστικῶς, q. d. laudativè, aut laudatoriè: eorum more qui laudationem aliquam scribant.

Composita.

Ἀνεγκωμίαστος, ου, ὁ, illaudatus, nulla laude affectus.

Ὑπερεγκωμιάζω, laudibus effero, ἐγκωμιάζω. Plut. in Pyrrho.

Φιλεγκώμιος, ου, ὁ φιλῶν ἐγκώμια, qui laudibus delectatur, qui laudari cupit.

ΕΓΡΗΓΟΡΕ΄Ω, ῶ, vigilo. † Xen. Pæd. 1. 4. 20.† Aristot. τὰ ἔνυπνα καὶ πεζὰ πάντα, καὶ καθεύδει, καὶ ἐγρηγορεῖ. ☞ Eustath. formari dicit ab ἐγείρω, cujus præt. ἤγερκα, med. ἤγορα, et Atticè ἐγήγορα, et cum pleonasmo literæ ρ, ἐγρήγορα, unde ἐγρηγορῶ, servato a primitivi. Illud autem præt. med. sæpe sumitur pro præsenti: unde part. ἐγρηγορὼς, apud Plut. et Xen. † Pæd. 1. 6. 30. et l. 4. p. 104. c.† vigilans. Pro eodem legitur et, ἐγρήγορθα. ut Il. κ'.—— οἱ δ' ἐγρηγόρθασι. Et imperat. ἐγρήγορθε, vigilate, excubias agite.

Ἐγρηγορότως, vigilanter, vigilando.

Ἐγρήγορσις, (q. d. vigilatio) vigilia. Apud Aristot. et Plut. de lib. instit. opp. ὕπνῳ, i. somno. Expon. etiam, excubiæ. Item vigilantia.

Ἐγρηγορτὶ, vigilanter.

Ἐγρηγορτικὸς, vigilias afferens, et somnum arcens.

Ἐγρήγορος, vigil. Thren. 4. Ἐγρήγοροι dicitur παρὰ Basil. vigil, seu pervigil. Apud Aristot. ἐγρηγορικαὶ πράξεις dicuntur, quæ fiunt à dormientibus tanquam vigilantibus. [Æsch. Ag. 354.]

Γρηγορῶ etiam dicitur, pro ἐγρηγορῶ. ut Luc. 12.

Γρηγόρησις, vigilantia.

Γρηγορικὸς, apud Aristot. legi testatur Bud. ut ἐγρηγορικός.

Ἐγρήσσω, apud poëtas, idem quod ἐγρηγορῶ, vigilo.

Ἔγρησις, Gal. in lex. Hippocr. exp. ἐγρήγορσις, vigilia.

Διεγρηγορῶ, (comp.) vigilo, expergiscor. Herodian.

Διαγρηγορῶ, pro eodem.

ΕΓΧΕΛΥΣ, υος, ἡ, anguilla. ☞ Eust. vult hoc nomen esse dictum ἀπὸ τοῦ ἐν ἰλύϊ χεῖσθαι. Etymol. autem ἀπὸ τοῦ ἐν ἰλύϊ ἔχεσθαι. Generaliter enim in τῇ ἰλύϊ. (ut scribit Oppian.) Il. φ'. τείρουν' ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες. Aristot. de hist. an. l. 8. ζῶσι δὲ ἔνιαι ἐγχέλεις καὶ ἑπτὰ, καὶ ὀκτὼ ἔτη. Reperitur et masc. gen. ἐγχέλεως, apud Luc. ὥσπερ αἱ ἐγχέλεις ἐκ τῶν χειρῶν διολισθαίνοντες.

Ἐγχέλις, εως, ἡ, idem. unde ἐγχέλεις, in plur. apud Aristoph. † Nub. 559.† Aristotel. Luc. Plut. Athen.

Ἐγχέλειος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. anguillaris, seu anguillarius. ut, ἐγχέλειον κρέας, anguillæ caro. Aristoph. in Acharn.

Ἐγχελεὼν, ῶνος, ὁ, vivarium anguillarium. apud Aristot. de hist. an. l. 8.

Ἐγχέλιον, diminut. parva anguilla. Plut. de gloria Athen.

ΕΓΧΟΣ, εος, τὸ, hasta. Od. ι'. εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος. Et Il. γ'. παρὰ δ' ἔγχεα μακρὰ πέπηγεν. (☞ Volunt gramm. dici παρὰ τὸ ἔχω, i. teneo.) ¶ Item, ensis, ξίφος. Soph. ἀμφῆκες λαβὼν ἐμαίετ' ἔγχος. Apud eundem, φροντίδος ἔγχος, metaph. pro βέλος. [ἔγχη σταδαῖα, i. e. ξίφη δι' ἐν σταδίᾳ καὶ ἐγχέων καὶ πλησίον μάχονται. Æsch. Pers. 240. Il. γ'. 202. Eurip. Phœniss. 519.]

Ἐγχείη, sive ἐγχεία, ἡ, idem quod ἔγχος, hasta. Etymol. verò esse vult cuspidem seu ferrum hastæ. Il. γ'. μακρῇς ἐγχείῃσι μαχήσονται. Item pro peritia certandi hasta seu torquendi hastam: ut Il. β'. Ἐγχείῃ δ' ἐκαίνυτο.

Composita.

Χαλκέγχης, æream gestans hastam. Pind. [Nem. χ'. 158.]

Χαλκεγχὴς, εος, ὁ καὶ ἡ, ærea hasta utens, vel ferream hastam ærea cuspide præfixam gestans, armatus. Aut etiam bellicosus. Χαλκεγχέων Τρώων, Eurip. [Troad. 143.]

ΕΓΩ΄, et ἔγωγε Atticè, ego, equidem: pronomen primæ personæ, tum in carmine, tum in soluta oratione. Apud poëtas dicitur et, ἐγὼν, Doricè: ut Il. δ'. τοὶ γὰρ ἐγὼν ἐμὲ ... item, ἐγών, itidem Doricè, et τύνη pro σὺ iidem Dores dicunt. Eustath. pleonasmum esse scribit syllabæ γε. In genitivo ἐμοῦ, et per aphæresin μοῦ. In dativ. ἐμοὶ et μοί. In accus. ἐμὲ et μέ. In duali nominat. et accus. νῶϊ, nos duo, et nos duos. Et νὼ (vel νῷ) per apocopen τοῦ ι. Apud Aristoph. in Pluto, βλέψαι ποιήσαι νώ. quidam νὼ accipiunt pro accus. plur. ἡμᾶς, quidam vero pro sing. αὐτόν. Genit. et dativo νῶϊν, et per contract. νῷν, nostrûm duorum, vel nobis duobus. In plur. nom. ἡμεῖς, nos. † et ἄμμες Hesiod. Asp. 17.† genit. ἡμῶν, nostrûm. dat. ἡμῖν, nobis. Accus. ἡμᾶς, nos, et Ionicè ἡμέας, Æolicè ἄμμες, et interdum ἄμμε. (οἱ Ἀττικοὶ ἐν τοῖς λόγοις ἀναιροῦσιν ἀπορήσεις διὰ τοῦ Καὶ, λέγοντες τὸ Ἔγωγε, ὁ Μάλιστα, ὁ τοιοῦτό τι, καὶ ἄρχονται τούτοις. Schol. Soph. Aj. 104. Tr. 98. Œdip. Tyr. 509.]

Ἐμὸς, ῆ, ὸν, meus. [Æschyl. Pr. 112. Soph. Œdip. Tyr. 1414.] Hom. Xen. † φιλίᾳ τῇ ἐμῇ, amore (alicujus) erga me. Xen. Pæd. l. 3. p. 67. d.† et alii. Τὸ ἐμὸν, res mea. Soph. in El. Dicitur et plur. nom. τὰ ἐμά. Interdum τὸ ἐμὸν, et τὰ ἐμὰ dicitur pro ἐγώ. apud Hom. Eurip.

et Plat. Τὸ μὲν ἐμόν, quod quidem ad me pertinet. Plat. in Tim.

Οὑμός et τοὐμὸν et τἀμά, per crasesin dicuntur pro ὁ ἐμός, et τὸ ἐμόν, et τὰ ἐμά. Plat. in ep. οὑμὸς λόγος, i. meus. Syn. ἅπαντα ταῦτα ὡς ἔχει τἀμά, res meæ.

Νωΐτερος, noster, qui nostrûm duorum est. Il. ό. νωΐτερον λέχος.

Ἡμέτερος, noster. Xen. Pæd. 4. οὐδὲν γὰρ ἡμέτερόν ἐστιν ὡς ἡμᾶς ἰέναι αὐτούς. Apud poëtas, ἡμέτερόνδε, sub. οἶκον, pro εἰς ἡμέτερον οἶκον, domum nostram. ut Od. ό. Et, ἡ ἡμετέρα (sub. χώρα) patria nostra. † Xen. Pæd. l. 2. 39. e.† Thuc. l. 6. ¶ Item qui nobiscum facit, qui à partibus nostris stat. Thuc. l. 4. ταῦτα γὰρ χωρίον τὸ ἐστρατεύσατο, ἡμέτερον νομίζω. Τὸ ἡμέτερον dicitur etiam pro ἡμεῖς. Gal. Therap. 9. τὸ δ' ἡμέτερον οὐχ οὕτως ἔχει, i. nos aliter rationem nostram comparavimus, seu nostra ratio aliter comparata est, ut Bud. interp.

Ἡμός pro ἡμέτερος, apud poëtas, pro quo scribitur ἁμός, seu ἀμός, Doricè. Theocr. ἁμὸς [illegible] ὁ πόντος.

ἝΔΝΑ, seu potius ἕδνα, τά, dos, munera quæ sponsus sponsæ dat, seu ii qui sponsæ nomine eam ambiunt. Iliad. π'. Actorides Echeclis filiam ἠγάγετο πρὸς δώματ', ἐπεὶ πόρε μυρία ἕδνα. Et Od. λ'. ac γ'. Μνήστευσ' ἀντιθέων ἄλοχον καὶ ἕδνα διδόντες. [Æsch. Pr. 561.] ☞ Etymol. et Eust. dici volunt παρὰ τὸ ἥδω, quasi ἥδνα, quòd iis exhilaretur et concilietur sponsa sponso: vel παρὰ τὸ ἕζω, quasi ἕδρασα, et στηρίγματα τοῦ γάμου.

Ἑδνάς, epulum, quod acceptis muneribus sponsalibus paratur. Hes.

[Ἑδνάζω. Eurip. Helen. 939. Ἑδνώσομαί τε θυγατέρ', ἐν οἴκοις γαμεῖ. Ἑδνώσομαι potest etiam deduci a Verbo Ἑδνόω.]

Ἕδνιος χιτών, tunica, quam primam sponsa sponso dat: tunica jugalis et sponsalis, vel etiam nuptialis.

(Ἑδνιόω. Theoc. κζ'. 147.)

Ἑδνοῦσθαι esse dicitur dotem dare uxorem tradendo, in Epigr. τίς ἐδνώσατο γυναῖκα; videtur tamen potius esse, datis jugalibus donis ducere.

Ἑδνωτής, οῦ, ὁ, socer, qui filiam elocat addita dote. Etym.

Ἑδνωτή. Hesych. quæ sponso jam nupta est vel desponsata: nimirum donata ab illo τοῖς ἕδνοις, et donis jugalibus.

Ἔεδνα, sive ἐέδνα, pleonasmo τοῦ ε, dicitur pro ἕδνα seu ἔδνα. Od. ζ'. θ'. ι. π'. et alibi. Item dos quam pater dat filiæ nubenti: ut Od. ά. de parentibus Penelopes, Οἱ δὲ γάμον τεύξουσι καὶ ἀρτυνέουσιν ἔεδνα Πολλὰ μάλ', ὅσσα ἔοικε φίλης ἐπὶ παιδὸς ἕπεσθαι.

Ἐεδνοῦσθαι pro ἑδνοῦσθαι, dote data elocare: ut Od β'.

Ἐεδνωταί pro ἑδνωταί: ut Il. ν'. ἐπεὶ οὔ τοι ἐεδνωταὶ κακοί εἰμεν.

Composita.

Ἄεδνος, Hesych. exp. ἄφερνος, item, πολύφερνος, i. dotis expers, et, multa dote beatus. Nam α in compositione et στερητικόν est et ἐπιτατικόν.

Ἀέδνωτος, indotatus, propriè de sponsa aut uxore quæ à sponso seu marito nihil accepit. Exp. etiam, innuptus: quia nimirum sponsi et mariti solebant ἑδνοῦσθαι suas γυναῖκας.

Ἀνάεδνος, idem quod ἄεδνος, dote carens, indotata. Sic dicitur sponsa et respectu sponsi, à quo sponsalium munerum nihil accepit: et parentum, à quibus nihil dotis accepit, ratione; ut, ἄφερνος et ἄπροικος, ut Il. ί. ἀνάεδνον ἀγέσθω Πρὸς οἶκον Πηλῆος. Et Il. ν'. ᾔτεε δὲ Πριάμοιο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην Κασσάνδρην ἀνάεδνον, petebat sine dote sibi.

(Γόεδνος. Sch. ex. ἕδνα καὶ δῶρα τοῖς γάμοις καὶ τοῖς θρήνοις δίδωμι. συνήθως γὰρ τοῖς θρηνοῦσι τίλλειν τὰς ἑαυτῶν τρίχας. Æschyl. Pers. 1053. 1062. γόεδνα, Suppl. 76.)

ἜΔΩ, (præt. ἐδήδοκα, cætera tempora non sunt in usu) edo, comedo. Il. μ'. ἔδουσί τε πίονα μῆλα. Alexis apud Athen. lib. 12. κάθευδον οὐκ ἐδήδοκα. ¶ Impropriè de vermibus dicitur, lignum aut aliam materiam corrodentibus. Odyss. φ'. Μὴ κέρα ἶπες ἔδοιεν ἀποιχομένοιο ἄνακτος. Et metaph. edi dicuntur κάματος, θυμός, et hujusmodi. Od. ξ'. Ἀλλά θ' ἡμέτερον κάματον νήποινον ἔδουσι. Odyss. ί. Κείμεθ' ὁμοῦ καμάτῳ τε καὶ ἄλγεσι θυμὸν ἔδοντες.

Ἔδομαι, edor, comedor, Od. χ'. Ὅσσα τε ἐσθίεται καὶ ἔδεται ἐν μεγάροισι. Et, ἐδεσμένος, apud Paulum. ¶ Item in voce media, edo. Plato de rep. 2. εἴ τις αὐτὰ ἔδεται, si quis eis vescatur. Et Il. χ'. Αἰόλαι εὐλαὶ ἔδονται. Et Il. δ. σὸν ἔδοι κρεῖον. Item pro, ἔδομαι, edam. ut, φάγομαι, πίομαι, Atticè. Aristoph. οὐκ ἄρα τῶν γ' ἐμῶν ἔδει, non de meis comedes. Sic Plat. de rep. ἀμβροσίαν ἔδει καὶ νέκταρ πίει. præt. med. ἔδηδα, unde partic. ἐδηδώς.

Ἔδεσμα, τό, edulium, cibus. Isocr.

Ἐδεστής, οῦ, ὁ, comestor, ἐδεσταὶ κρεῶν ὠμῶν, carnibus crudis vescentes.

Ἐδεστός, οῦ, ὁ, edulis, esculentus. Bud. ex Aristot. Et, ἐδεστά, plur. num. edulia, esculenta. (Soph. Tr. 690. Consumptus.)

Ἔδος, εος, τό, idem quod ἔδεσμα. Et amplius εἶδος, per Epenthesin τοῦ ι, metri causa pro eodem. apud Hom. sæpe, ut Il. ε'. et Od. δ. ι. μ'. (Theoc. ιε. 115.)

Ἐδέατρος, ου, ὁ, apud Persas est προγεύστης, prægustator. postmodum verò sic vocatus fuit ἐπιστάτης τῆς ὅλης διακονίας καὶ παρασκευῆς, ut Eust. et Suid tradunt; seu ἐπιμελητὴς ἑστιάσεως, ut Hesych. Vide et Ammon.

Ἐδηδών, όνος, ἡ, phagedæna, serpigo. ab exedenda carne.

Ἐδητύς, ύος, ἡ, cibus: quod comeditur. Odyss. ξ'. ἄπαστος ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος.

Ἐδίτια, τά, convivia publica. Plut. in Lycurgo.

Ἐδωδή, ἡ, cibus; quod comeditur, esus, Plat. l. 1. de rep. ἐν τῇ ἐδωδῇ ἢ πόσει πλεονεκτεῖν. Apud Gal. ad Glauc. ἡ τῶν ἐχιδνῶν ἐδωδή, exp. esus viperarum. i. quum eduntur viperæ. (Theoc. κέ. 63.)

Ἐδώδιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui esui est. edulis, esculentus. Thuc. l. 7. et Dioscor. l. 5. c. 66.

Ἐδωδίς, edax. Hippoc. de vuln. in cap.

Composita.

Ἀλλεδών, όνος, ἡ, sepia: sic dicta παρὰ τὸ τὰ ἄλλα ἔδειν.

Ἀπέδω, abedo. unde in pass. ἐν τρισὶ ὀβολοῖς ἀπεδηδέσθαι τὸ δέρμα. Eust. ex Plat. Sophista. (Aristoph. R. 1013.)

Ἐξέδω, exedo. [Aristoph. Equit. 1029. Ἐξέδεταί σου τοὔψον, ὅταν σύ που ἄλλοσε χάσκῃς. Schol. ἐκτρώγει. Vesp. 920. ἐξεδήδοκεν.]

Θριπήδεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, corrosus et exesus à tineis, apud Theophr. Dicitur pro eodem et, θριπηδέστατος. apud Theophr. Luc. Syn.

Decomp. Ἀθριπήδεστος, à vermiculis non arrosus seu exesus: vel etiam qui à vermibus non arroditur. Theophr. hist pl. l. 5.

Κατέδω, comedo: κατεδηδοκὼς τὰ πατρῷα, apud Poll. Et Il. ξ'. θυμὸν κατέδων.

Συγκατέδω, simul comedo. Plat.

Decomp. Προκατέδω, ante comedo.

Προσκατέδω, insuper comedo. Apud Athen. l. 12.

Περιέδω, corrodo, circumquaque adedo.

Προέδω, antè edo: unde προεδηδοκώς, præesitatus.

Ὠμηστής, οῦ, ὁ, crudivorus: qui crudis vescitur. Dictum παρὰ τὸ ὠμὰ ἔδειν. Il. λ'. ἀλλ' οἰωνοὶ Ὠμησταὶ ἐρύουσι. In Epigr. l. 2. ὠμηστὴς θήρ. Et, αἰετὸς ὠμηστής, apud Apoll. Arg. 2. Item sævus et immitis. Iliad. ώ. Ὠμηστὴς καὶ ἄπιστος ἀνήρ, crudelis et infidus homo. (Æsch. Ag. 836.)

ἝΖΟΜΑΙ, f. ἑδοῦμαι, sedeo. (Æsch. Eum. 3. Soph. Œdip. Tyr. 31.) Il. θ'. Ἕζετο δ' [illegible]. Odyss. γ'. Ἑξείης ἕζοντο κατὰ κλισμούς τε θρόνους τε. Ἕζω, autem signif. sedere facio seu colloco, pono. Hom. εἶσε λέχῳ. Herodot. εἶσε ἄγων ἐς θρόνον, perductum in solium posuit. ☞ Ab ἕω colloco.

Ἕδρα, ἡ, sella, sedes. Xen. Pæd. 6. ἐπιπεδίους ἐπὶ τῆς ἕδρας. Apud eundem de re equ. ἕδρα ἵππου. † Sedes. Aristoph. Nub. 1509.† ¶ Item sella seu sedes quæ honoris gratia alicui collocatur. Xen. Pæd. 8. τούτους καὶ δώροις καὶ ἀρχαῖς, καὶ ἕδραις, καὶ πάσαις τιμαῖς ἐγέραιρε. ¶ Item, sedes, i. οἰκεῖος τόπος. Hippocr. ἐν τῷ μοχλικῷ. ¶ Item sedes, i. domicilium. apud Soph. in Trach. Et apud eundem, ἕδραι ναύλοχοι, navales stationes. ¶ Item basis et sedimentum. Plut. in Dem. ¶ Item, apud medicos (ut et sedes apud Lat.) dicitur meatus ventris inferior, continendis transmittendisque excrementis destinatus. Bud. ex Diosc. ¶ Apud Hippocr. l. de vuln. cap. est ossis fracturæ species cujusmodi, ut in eo teli vestigium remaneat atque appareat, quà telum impactum fuit. ¶ Item, consessus. Od. γ'. Ἦλθ' ἐς Πυλίων ἀνδρῶν ἄγυρίν τε καὶ ἕδρας, i. συνέδρια. ¶ Item, sessio, sessitatio. Athen. l. 11. Οὐχ ἕδρας ἔργον οὐδ' ἀμβολῆς. Sic et apud Thuc. l. 5. (γονυπετεῖς ἕδρας προσπίτνω σ', ἄναξ. Eurip. Phœniss. 300. Soph. Œdip. Tyr. 13.)

Ἑδραῖος, ου, ὁ, sedentarius, sellularius, sessilis. Xen. de rep. Laced. οἱ πολλοὶ τῶν τὰς τέχνας ἐχόντων ἑδραῖοι εἰσι. Item stabilis: ut apud Euripid. καθῆσ' ἑδραία, stabilis sedeto. et, ἑδραῖα ζῶα, dicuntur animalia, stabilem vitam agentia: quibus opponuntur πορευτικά.

Ἑδραίως, q. d. sessim, apud Hippocr. Item stabiliter, firmiter. Herodian. l. 3.

Ἑδραιόω, ῶ, stabilio, firmo. Bud. ex Luc. Ἑδραίωμα, basis, fundamentum, firmamentum.

Ἑδράζω, f. άσω, stabilio, firmo, fundo. Damasc. ὁ ἑδράσας τὴν γῆν ἐπ' οὐδενός.

Ἕδρασμα, firmamentum, fundamentum. † sedes. Soph. El. 1409.†

Ἕδρανον, ου, τό, sedes, Soph. (Aj. 194. Æschyl. Pers. 4.) Item. ἕδρασμα, basis, ex Epigr.

Ἑδρανός, ῶ, ὁ, stabilis. (Sch. Æsch. Eum. 296.) Ἑδρανῶς, stabiliter, apud Eust.

Ἑδρήεις, εντος, ὁ, sessilis, stabilis. Hesych.

Ἑδρικός, ῶ, ὁ, ad sedem pertinens: ut, ἑδρικὰ φάρμακα, apud medicos, pharmaca sedi accommoda: et, ἑδρικὰ ἕλκη, apud Ægin. sedis hulcera, sedem infestantia.

Ἑδριάομαι, ῶμαι, sedeo, sedem habeo. Hesiod. in Theog. † 388.†

Ἑδριάω, idem. Theocr. Idyll. 17.

Ἕδρον, ου, τό, consessus. Hesych.

Ἕδος, εος, τό, sedes, sella: ut, ἀσφαλὲς ἕδος. Od. ζ'. et Plut. in Pericle. ¶ Item, solum, ἔδαφος. Eust. ¶ Item, ἕδρασμα. Suid. i. basis, firmamentum. ut, πάντων ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ Γαῖα, apud Hesiodum in Theog. † 117.† ¶ Item delubrum, ædes seu ædicula. locus in quo Deorum simulacra collocantur. apud Isoc. τὰ τῶν θεῶν ἕδη. (θεῶν τε πατρῴων ἕδη. Æschyl. Pers. 404. Soph. Œdip. Tyr. 906. Philostr. l. 2. c. 24.) Item, ipsum simulacrum. Plat. in Sol. ἐξάγοντες τοῦ ἕδους πρίασθαι. ¶ Item (sicut et ἕδρα et καθέδρα) mora. Interdum cunctatio, et q. d. sessitatio aut desidia. Soph. in Ajace. Χωρῶμεν, ἐγκονῶμεν. οὐχ ἕδρας ἀκμή. Et apud Herodot. l. 1. ἐφ' ἕδρος εἶναι στρατιῇ μὴ ἔχειν.

Ἐδέθλον, ου, τό, idem quod ἕδρασμα: item ἔδαφος.

Ἐδέθλιον, ου, τό, pro eodem.

Ἑδώλιον, ου, τό, sedes. καθέδρα, ἕδρασμα. Suid. ex Soph. (Æsch. S. c. Th. 461. Ch. 69.) ¶ Ἑδώλια peculiariter in navi dicuntur fori, i. tabulata in quibus remiges sedent. transtra et juga à Lat. appellantur. Soph. in Ajac. ἀμφὶ μὲν νεῶν Αἴας ὅδε ναυτικοῖς ἑδωλίοις πυρὸς φλέγοντος. Sic et Herodot. lib. 1. Et Aristot. mechanic. quæst. 7. ¶ In theatro etiam ἑδώλια vocantur subsellia è quibus spectatur. Poll.

Ἑδωλιάζω, f. άσω, sedeo. Suid. Poll. l. 4.

Ἔδαφος, εος, τό, solum. Æsch. contra Ctes. περὶ τοῦ τῆς πατρίδος ἐδάφους. ¶ In domo significat pavimentum: ut apud Athen. l. 12. ¶ Quandoque pro fundo capitur. Aristot. l. 4. an. πρὸς τῷ ἐδάφει τῆς θαλάσσης, in fundo maris. † Xen. Pæd. p. 191. a.†

Ἐδαφίζω, f. ίσω, solo æquo. Item solo allido, seu simpl. allido. Syn. epist. 57. μανιάσιν, ἐς ἐδαφοῦν τὰ σώματα αὐτῶν πρὸς τὴν πέτραν. ¶ Item, pavio, pavimento. Theophr. 3. de caus. ὥσπερ ἐδαφιζομένης τῆς γῆς.

Ἐδάφιον, ου, τό, diminut. ab ἔδαφος. Eust.

Composita: ac primùm ex Ἕζομαι.

Ἀνέζω, sublatum sedere facio, sublatum colloco et pono. Il. ε'. Ἐς δίφρον δ' ἀνέσαντες ἄγον προτὶ Ἴλιον ἱρήν.

Ἐνέζομαι, insideo. Æsch. in Persis.

Ἐφέζομαι, insideo, Iliad. γ'. Δενδρέῳ ἐφεζόμενοι. Item incubo. Bud. ex Theophyl. (Æsch. Ag. 673. Eum. 449.)

Ἐφέδρα, &c. vide in sequenti classe compositorum ex ἕδρα.

Ἐφεδές, τό, humile. Hesych.

Καθέζομαι, sedeo: idem quod ἕζομαι. Plat. Polit. 1. ἐκαθεζόμεθα οὖν παρ' αὐτόν. ¶ Item, de exercitu dicitur pro, sedes suas locare, castra metari. Thuc. 2. καὶ καθεζόμενοι ἐς αὐτήν, στρατόπεδόν τε ἐποιήσαντο. † Καθέζομαι ἀμφὶ τὴν οἰκονομίαν. Xen. Pæd. l. 5. p. 129. a. ἐπὶ θρόνου. p. 149. b.† (Æsch. Eum. 6. Eurip. Phœniss. 75. Aristoph. R. 202. 804.)

Καθεσμός, οῦ, ὁ, consessus, sedes. Aristoph. in Vesp.

Κάθεσις, sedes et domicilium. Hesych.

Καθέδρα, &c. vide in comp. ex ἕδρα.

Decomp. Ἀντικαθέζομαι, ex adverso sedeo, seu consideo, oppositus alicui sedeo. Item ex adverso castra habeo, è regione adversarii castra metor, vel metata castra habeo. Exp. etiam, ex adverso aciem instruo. apud Thuc. [lib. 1. §. 30. ἐπέπλει τε οὐδέτεροι ἀλλήλοις, ἀλλὰ τὸ θέρος τοῦτο ἀντικαθεζόμενοι, χειμῶνος ἤδη ἀνεχώρησαν ἐπ' οἴκου ἑκάτεροι. Schol. ἀντικαθεζόμενοι. ἀντιστρατοπεδεύοντες.]

Ἐγκαθέζομαι, insideo. Thuc. l. 3. καὶ ἐγκαθεζόμενοι ἐδῄουν τὴν γῆν. [Cum Præp. εἰς. Aristoph. R. 1371.]

Συγκαθέζομαι, consido. Aristoph. in Plut.

Παρακαθέζομαι, assideo, à latere consideo. Plat. in Char.

Περικαθέζομαι, circumsideo, obsideo: idem quod περικάθημαι. [Demosth. in Neæram. καὶ περικαθεζόμενοι αὐτῶν τὸ τεῖχος πολλῇ δυνάμει, ἐπαγγέλλονται οἱ βουλόμενοι τὸ μὲν τεῖχος αὐτοῖς παραδοῦναι, &c.]

Προκαθέζομαι, præsideo. Cum genit. apud Greg. unde οἱ προκαθεζόμενοι τοῦ λαοῦ, episcopi qui populo præsident. apud eundem.

Προσκαθέζομαι, assideo: unde προσκαθεδεῖσθαι apud Æsch. exp. assidebis. Metaph. apud Dem. in Olynth. de Philippo dicitur, προσκαθεδεῖται καὶ προσεδρεύσει τοῖς πράγμασι, assiduè incumbet aut instabit. Item obsideo, hostiliter consido. Thuc. 1. προσκαθεζόμενοι δὲ τῇ πόλει, stativa habentes ad urbem.

Συγκαθέζομαι, consideo. [Plat. Theæt.]

Παρέζομαι, assideo, juxta seu à latere sedeo. Il. ά. de Thetide. Ἦ ῥα γὰρ τοί γε παρέζετο καὶ λάβε γούνων.

Πάρεδρος, &c. vide in seqq. comp. ex ἕδρα.

Composita ex Ἕδρα.

Ἄφεδρος, ἡ, purgatio menstrua mulierum, menses muliebres. Diosc. l. 2. c. 85.

Ἀφεδρών, ῶνος, ὁ, latrina. Matth. 15. Dictum vocabulum à seorsim sedendo.

Ἀφεδριάω, f. άσω, in sella sedeo. Hesych.

Ἀεδρία, ἡ, idem quod ἄεδρος, apud Suid.

Δίεδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, dissidens: cui contrarium σύνεδρος. Erat autem verbum augurale. Aristot. hist. anim. lib. 9. Exponitur etiam substantivè διαφορὰ, ἡ διαφορὰ καθέδρα, apud Hesych. Citat Bud. ex Athen. l. 5.

Διεδρία, dissidium. Aristot. hist. an. l. 9.

Δίεδρον, ου, τὸ, bisellium, sellæ genus. Διέδριον, ου, τὸ, sellula. Suid.

[Δίσεδρος. Æsch. Ag. 753.]

Δωδεκάεδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, duodenas in situs sessilis. Plut. de placit. Phil. l. 2. c. 6.

Εἰκοσάεδρος, qui vicenorum sessuum est. Plut. loco citato.

Ἐνέδρα, ἡ, insidiæ. Thuc. l. 3. οἱ ἐκ τῆς ἐνέδρας, qui in insidiis subsident. Idem l. 23. dicit ἐνέδραν ποιεῖσθαί τινι, insidias tendere, struere, collocare, ponere. † Xen. Pæd. 1. 4. 23.† [Palæph. p. 10.]

Ἔνεδρον, ου, τὸ, idem. Act. c. 23. Item insidiosum.

Ἐνεδρία, idem quod ἐνέδρα, insidiæ. Hippocr. ep. ad Demag.

Ἔνεδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, incola, inquilinus. Soph. in Philoct.

Ἐνεδρεύω, insidior. † in insidiis esse, se locare. Xen. Pæd. 1. 6. 31. et 35.† Plut. in Fab. ἐνεδρεύων αὐτὸν ἐπὶ τὴν πόλιν, insidias ei tendens. Et pass. apud Xen. τὰ δὲ τῶν ζώων ποτῷ ἐνεδρεύεται, quibusdam animalibus potu insidiæ struuntur.

Ἐνεδρευτικὸς, qui insidiatur, insidiosus. Strabo.

Decomp. Ἀντενέδρα, mutuæ insidiæ: quibus nimirum ei qui nobis insidiatur, vicissim insidiamur. Polyb. [lib. 1. § 57.]

Ἀντενεδρεύω, insidias molior, modò huic, modò illi: ut apud Hippocr. ep. ad Demag. ἀντενεδρείας βασιλείας.

Ἐξέδρα, ἡ, exhedra. propriè (ut scribit Camer.) in ædificiis sedes addita porticibus. Bud. annot. exhedram hodie dici posse loca quæ in peristyliis sodalium canonicorum aut monachorum, i. claustris, vulgo capitula dicuntur. Exhedram enim à sedium frequentia et considendi commoditate nomen accepisse. Apud Cic. autem pro sella studiaria accipi videri, in qua grabbatulus ad meridiandum accommodatus esse soleat. Plut. in Brut. τῆς δὲ βουλῆς εἰς τὴν ἐξέδραν προεισελθούσης.

Ἐξέδριον, diminut. apud Cic. in ep. ad M. Fab. Gall.

Ἔξεδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui opp. ἔνεδρος, qui in sede et domicilio suo non est. à sede et domicilio suo absens, remotus aut expulsus. Soph. in Philoct. οὐκ ἔξεδρος; ἀλλ' ἔνοικος ἀνήρ. Eurip. ἔξεδροι χθονὸς, extorres. Apud eundem metaph. ἔξεδρος φρενῶν λόγος. Apud Aristoph. ὄρνις ἔξεδρος χώραν ἔχων, est vocabulum augurale, ut, δίεδρος, et σύνεδρος.

Προεξέδρα, ἡ, pro, præcinctum. [Herodot. Hist. lib. 7. καὶ προσανεστήκεε γὰρ ἐπὶ πολλὸν ἱστεῶνος αὐτῷ ταύτῃ προεξέδρα λίθου λευκοῦ.]

Εὔεδρος, cui facilè insidetur: ut, εὔεδρος ἵππος, Xen. (εὔεδροι dicuntur Dii quod sint ἐπ' ἀγαθῷ ἱδρύματι, vel ἐπὶ τῶν ἰδίων καθεδρῶν καθεζόμενοι. Æsch. S. c. Th. 96. 323. ψ'. 21.)

Ἐφέδρα, ἡ, q. d. insessio. Plut. Pol. 1. ¶ Item, herba quam et casuum appellant, sic dicta quòd arboribus insideat.

Ἐφέδρανα, τὰ, natium prominentiæ super quibus sedetur. Cœl. Rhod. l. 2. c. 46.

Ἐφεδριάζω, assideo. Coluth. in rapta Helenæ.

Ἐφεδρίζω, insideo. Peculiariter verò, insideo tergo alicujus. quod fiebat in ludo, qui et ἐφεδρισμὸς hinc dictus est, et ἐφεδριασμός. Vide Poll. et Hesych. Ἐφεδρισταί, qui in illo ludo devicti manibus à tergo junctis insistentes portabantur.

Ἔφεδρος, insidens: ut Soph. in Philoct. matrem deum ἔφεδρον ταυροκτόνων λεόντων appellat, insidentem tergo leonum. Sic de exercitu in terram exposito, apud Eurip. ἔφεδρος γῆς στρατός. et, ἔφεδρος τοῦ ἵππου, pro ἔποχος. ¶ Hesych. est etiam χαριστήριος. ¶ Item, subsessor, insidiator. item qui eventum aucupatur, quasi ex insidiis, inquit Camer. Aristophan. Ran. ἔφεδρος καθεδεῖσθαι. Item ex Polyb. captator et observator occasionis. Item pro subsidiario et succenturiato subsessore, apud Synes. ¶ Item adversarius. Apud Euripidem in Phœniss. ἔφεδροι Ἀργείου δορός, adversantes Argivo exercitui. ¶ Item successor, Herodot. in Terps. Interdum et substitutum significat. (Eurip. Phœniss. 1055. Æschyl. Ch. 866.)

Ἐφεδρεύω, insideo. Item subsideo, subsidens insidior. Et generaliter pro, insidior. Plut. Ἀπόλλων πᾶσιν ἐφεδρεύοντος. Herodian. ἐφεδρείας αὐτοῖς ὑπώπτευον, insidias suspectabant. Item victori immineo, ut cum eo quamprimum congrediar. Bud. ex Isocr. Item immineo in calamitatem alterius. Et, ἐφεδρεύειν τοῖς τόποις καὶ καιροῖς. Bud. ex Polyb. captare occasiones ex locis et temporibus. ¶ Item, subsidio sum: unde ἐφεδρεύοντες, dicuntur etiam triarii et postrema acie collocati, ex Bud. in annot.

Ἐφεδρεία, sessio, ipse sedendi seu insidendi actus: ut, ἡ ἐπὶ τῆς θαλάσσης ἐφεδρεία. Aristot. Est etiam subsidium, præsidium. Polyb. 1. βουλόμενος οὖν ἐφεδρείαν ἐν τῇ πόλει καταλιπεῖν τοῦτον. Et, ἐφεδρείας ἔχοντες τάξιν, l. 2. subsidii loco.

Ἐφεδρεῶ, ῶ, insideo. Coluth. in rapta Helenæ.

Decomp. Παρεφεδρεύω σοι, sum in statione ad te protegendum. Plut. [Polyb. Hist. lib. 2. ἔτι δὲ μὴν καὶ ἐν Σικελίᾳ καὶ Τάραντι στρατόπεδα δύο παρεφεδρεύειν.]

Καθέδρα, ἡ, sedes, sella, sedile. Xen. in Cyr. ἐπὶ τὰς καθέδρας τοῦ λογοῦ. Herodian. lib. 1. οὐ γὰρ ἐν τῇ καθέδρᾳ ἡ προεδρία, ἀλλ' ἐν τοῖς ἔργοις, non in sella ipsa fastigium dignitatis, sed in operibus situm. Accipitur etiam (ut ἕδρα) pro mora. Thucyd. l. 2. ἐν τοιαύτῃ μὲν ὀργῇ ὁ στρατὸς τὸν Ἀρχίδαμον τῇ καθέδρᾳ εἶχεν. Dicuntur etiam, καθέδραι, dies luctus. Hesych.

Decomp. Πρωτοκαθεδρία, ἡ, primus locus in consessu, prima sedes. Luc. 11.

Συγκάθεδρος, ου, ὁ καὶ ἡ, assessor.

Ὀκτάεδρος, qui octenorum sessuum est. Plut. de plac. Phil. l. 2. c. 6.

Πάρεδρος, assessor: ὁ πάρεδρος τοῦ Θεοῦ μεταναστὰς ὤν. Phil. de vita M. lib. 2. Item, πάρεδροι peculiari signif. assessores qui dabantur ἄρχουσι. Dem. in Mid. Vide Poll. Iidem postea συγκάθεδροι dicti fuerunt. Exp. et consiliarius, item auxiliarius, et assecla. Πάρεδρον virtutem dæmoniorum dici, qualis in Simone mago fuit, ex Euseb. annotat Cœl. Rhod. (Eurip. Med. 844.) [Aristoph. Av. 1750. καὶ Πάρεδρον βασίλειαν ἔχων Διός. Vide Schol. Biset. Eurip. Hec. 616. Αἵ μοι πάρεδροι τῶνδ' ἔσω σκηνωμάτων Ναίουσιν, &c. Pind. Olymp. B. 137. Βουλαῖς ἐν ὀρθαῖς Ῥαδαμάνθυος, Ὃν πατὴρ ἔχει Κρόνος ἑτοῖμον αὐτῷ πάρεδρον, &c. Schol. Καὶ πάρεδρον καὶ συγκάθεδρον, &c. Olymp. H. 28. Ἔνθα Σώτειρα Διὸς ξενίου Πάρεδρος ἀσκεῖται Θέμις, &c. Pyth. Δ. 6. Ἔνθα ποτὲ χρυσέων Διὸς αἰετῶν πάρεδρος, &c. Herodot. Hist. lib. 5. τότε καὶ τὰς παλλακὰς καὶ τὰς κουριδίας γυναῖκας ἐσαγαγέσθαι παρέδρους.]

Παρεδρία, assessio. Item dignitas eorum qui πάρεδροι vocabantur.

Παρεδρεύω, assideo. Item assiduus sum alicui in re.

Παρεδριάομαι, ῶμαι, assideo. Legitur et voce activa παρεδριάω. Apoll. Arg. l. 2.

Decomp. Εὐπάρεδρος, qui constanter assidet. Item qui assiduus est alicui in negotio. Hesych. Suid.

Συμπαρεδρεύω, idem quod παρεδρεύω.

Πλανησίεδρος, incertis sedibus errans, vagus. Sic Aristot. l. 1. an. vocat molam.

Πολύεδρος, multas sedes habens.

Προέδρα, prima sedes, primum subsellium. Poll.

Πρόεδρος, qui sedet in prima sede seu in primo subsellio, præses, præsul, antistes. Et, πρόεδροι, magistratus.

Προεδρία, q. d. (præsidentia) sedis vel loci prærogativa. Herodian. lib. 1. τὴν προεδρίαν ἀπονέμεσθαι τῷ τοῦ βασιλεύοντος γένει. Plut. περὶ δυσωπίας, Ἡ τὸν φιλότιμον ταύτης ἐκστῆναι τῆς προεδρίας. Apud Æschin. εἰς προεδρίαν καλεῖν, et εἰς προεδρίαν τιθέναι, sedibus primis vel honoribus primis dignari. [Aristoph. Thesm. 481. Προεδρίαν. Schol. Biset. Προεδρία, τιμῆς εἶδος ὁ τόπος. Æschin. Orat. in Timarch. ἀναγνώσεται οὖν ὑμῖν τοὺς νόμους τοὺς περὶ τῆς εὐκοσμίας κειμένους τῶν ῥητόρων, καὶ τὸν περὶ τῆς προεδρίας τῶν φυλῶν νόμον, &c.]

Προεδρεύω, præsideo, sum præses. Cum genit. ut, οἱ προεδρεύοντες τῆς βουλῆς. apud Dem. præsides senatus. [Æschin. Orat. in Timarch. νόμον ἔθηκαν καινὸν, ἀποκληροῦν φυλὴν ἐπὶ τὸ βῆμα ἥτις προεδρεύσει. c. Ctesiph. προεδρεύσει —— οὐδ' ἡ προεδρεύουσα φυλὴ, &c. Demosth. adv. Androtion. ὅτι πρῶτον μὲν οἱ προεδρεύοντες τῆς βουλῆς, &c.]

Προεδρεία, ipse actus præsidendi.

Πρόσεδρος, assessor. (Soph. Tr. 807.) Item assiduus in aliqua re: seu assiduè occupatus. Hesych.

Προσεδρία, perseverantia, qualis est ejus qui alicui semper assidet. Apud Syn. de insom. et in epist. exp. assiduitas. Apud Thuc. l. 1. est assidua obsidio vel simpl. obsidio.

Προσεδρεύω, assideo. Chrysost. προσεδρεύειν ἐν τῷ ἱερατείῳ. Item assiduus sum, assiduè incumbo. Aristot. Pol. 8. προσεδρεύειν ταῖς φιλοσοφίαις. Ex eorundem Pol. 2. πρὸς τὸ ἴδιον προσεδρεύειν. Item obsideo, Polyb. Item insidior. Chrysost. de sacerd.

Decomp. Εὐπρόσεδρος, constanter assidens, et quasi à latere alicujus nunquam discedens. Item assiduus in aliquo negotio, ut et εὐπάρεδρος. 1 Cor. 7.

Συνέδρα, exp. statio, στάσις. Xen. τῆς συνέδρας ἀναχωρεῖν.

Σύνεδρος, consessor. Herodian. lib. 1. σύνεδρός ἐστι θεῶν, consessor est deorum. Exp. et assessor, apud Philostr. Apud Æschin. σύνεδροι, exp. qui concilium celebrant. Apud Herodian. exp. etiam consiliarius. Apud Soph. in Ajace, σύνεδρος κύκλος, exp. corona considentium principum. Est et verbum augurale, ut, δίεδρος, et διεδρία.

Συνεδρία, consessus. (Æsch. Ag. 491.)

Συνέδριον, consessus, concilium. Præcipuè autem ita vocatur consessus judicium. Unde Æsch. sic appellat Areopagum. Expon. et collegium, apud eundem. Exp. et curia. ¶ Item, locus in quem conveniunt senatores, ut apud Herodian. συνελθεῖν οὐκ εἰς τὸ σύνηθες συνέδριον, ἀλλ' εἰς τοῦ Διὸς τοῦ Καπετωλίου. Sic et apud Aristot. de mundo.

Συνεδρεύω, consideo. A Bud. exp. etiam, assideo in consessu. Item sum ejusdem curiæ, sum collega, sum ejusdem ordinis. Item consilio agito, consulto. apud Polyb.

Συνεδριάζω, consilium agito, vel sum in eodem conventiculo, ex Salomonis parabolis affertur.

Συνεδριάομαι, ῶμαι, consideo. Apoll. Rhod. † 1. 328.†

Ὑφεδρία, ἡ, inferior sedes, inferior in subselliis locus. Greg.

Ὑφεδρεύω, inferior sedeo, sub alio sedeo.

Composita ex ἔδαφος.

Ἀνεδάφιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui pavitus non est, qui solo æquatus aut allisus non est.

Ἐξεδαφίζω, è fundamentis eruo et everto in Orac. Sibyll.

Κατεδαφίζω, idem quod ἐδαφίζω.

Προσεδαφίζω, idem ferè quod ἐδαφίζω.

(Προσεδαφίζομαι. Æsch. S. c. Th. 501.)

Alius formæ composita, ex eodem ἔδαφος.

Ἀλλοδαπὸς, οῦ, ὁ, (tanquam ἀλλέδαφος. Nam Eust. exp. ὁ ὢν ἐξ ἄλλου ἐδάφους, vel ὁ τοῦ ἀλλοίου ἐδάφους) qui est ex alio solo, non ex nostro: qui est ex solo peregrino, peregrinus, alienigena, extraneus, exterus, externus. Item de cæteris compositis similiter cadentibus dicendum, ἡμεδαπὸς, ὑμεδαπὸς, παντοδαπὸς, ποδαπὸς, τηλεδαπὸς, &c. i. τοῦ ἡμετέρου, ὑμετέρου, παντὸς, ποίου, τῆλε τοῦ ἐδάφους. Vide et in comp. ex δάπεδον.

ἘΘΕΙΡΑ, ας, ἡ, coma, cæsaries: ut videlicet φιλόσοφοι de more curam impendant. (ἔθ· Ab ἔθω, de quo in Ἔθος.) Il. π'. —— μιάνθησαν δὲ ἔθειραι Αἵματι καὶ κονίῃσι. Dicitur et de juba equorum. Il. Θ'. v. 41. Sic et in Epigr. ἔθειρας δίστιχος. (Æsch. Pers. 1067. Ch. 173.)

Ἐθειράδες, pro ἔθειραι. Od. π'.

Ἐθειράζω, comam colo, comam comptam habeo: comam nutrio et como. apud Theocr. idyll. 1. παρ δέ οἱ ἄνδρες καλὸν ἐθειράζοντες.

Ἐθείρομαι, idem. Hesych.

Composita.

Ἀγλαέθειρος, splendidam comam habens.

Καλλιέθειρα, pulchricoma.

Λυσιέθειρα, capillos solutos habens, seu passos.

Ὀξυέθειρος, acutos capillos habens. Nonn.

ἘΘΕ'ΛΩ, f. ήσω, volo. Od. γ'. τὸν δ' ἐθέλων ἐθέλουσαν ἀνήγαγεν ὅνδε δόμονδε. Xen. Hell. 6. οὐδεὶς ἐθέλοι μάχεσθαι. Idem Pæd. 5. ἵνα ἑκουσίως σοι ἐθέλωσιν. Plat. de leg. ἐθέλω ἄρχεσθαι, libenter pareo. † Sic ἐθέλω πείθεσθαι i. e. volo parere, i. e. pareo libenter. Xen. Pæd. 1. 1. 2. et 3. et paulo inferius, ἐθέλων ὑπακούειν.† Idem in Phæd. λέγειν ἐθέλω, lubet dicere. Item volo, i. statuo, censeo. Herodian. l. 8. de Beli, σέβουσί τε ὑπερφυῶς, Ἀπόλλωνα εἶναι ἐθέλοντες. ¶ Item Atticè, possum: plerunque de rebus inanimatis. Il. φ'. ζέε δ' ὕδωρ, Οὐδ' ἔθελε προρέειν, ἀλλ' ἴσχετο. Plato, τὰ χωρία οὐδέν μ' ἐθέλει διδάσκειν. ¶ Apud Pausan. in Lacon. ἐμοὶ δ' ἐξ ἀρχῆς ἐθέλησεν ὁ λόγος ἀπὸ πολλῶν καὶ οὐκ ἀξίων ἀφηγήσεως ἀναγράψαι τὰ ἀξιολογώτατα, sic ab initio tulit ratio mea scribendi. ut Bud. interpr. (Aristoph. R. 101.)

Ἐθελημὸς, οῦ, ὁ, voluntarius, lubens. Apoll. Arg. 2. et Hesiod. in Erg. † 119.†

Ἐθελημῶς, voluntariè, ultrò, libenter. Scribitur et ἐθελήμως, sicut et ἐθέλημος.

Ἐθελήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἐθέλημος. Plat. in Crat.

Ἐθελοντὴς, οῦ, ὁ, voluntarius, ultroneus, lubens. Thuc. l. 1. et 2. et Dem. pro cor.

Ἐθελοντὶς, ίδος, ἡ, voluntaria, lubens, ultronea. Syn. de insomn.

Ἐθελόντιος, idem quod ἐθελοντὴς, apud Suid.

Ἐθελοντὴρ, ῆρος, ὁ, idem apud poëtas, ut Od. β'. v. 292.

Ἐθελοντὶ, adverb. ultrò, sponte, lubenter. apud Herodot. l. 1.

Ἐθελοντηδὸν, pro eodem. Thucyd. l. 8. et Polyb.

Ἐθελονεὶ, pro eodem, apud Suid. Utitur Plut. in Pericle.

Ἐθελούσιος, ου, ὁ, idem quod ἐθελοντής. Xen. Pæd. 4. et 6.

Ἐθελουσίως, ultro, sponte. [Diod. Sic.]

Θέλω, fut. ήσω, volo, idem quod ἐθέλω. Xen. θέλω ἄρχεσθαι. Item. θέλω λαμβάνειν. Pariter et Atticè pro, possum, ut ἐθέλω: attributum videlicet rebus animatis: apud Plat. in Phæd. Sic etiam apud Eurip. ponitur pro, solet seu assolet. (V. Æschyl. Pers. 174. Eurip. Med. 621. 731. Soph. Œdip. Tyr. 601.)

(Θέλεις. Æsch. Suppl. 869.)

Θέλημα, τὸ, voluntas, id quod volumus. Matth. 7.

Θέλημος, ου, ὁ, idem quod ἐθέλημος.

Θελήμων, idem quod ἐθελήμων, volens, voluntarius, spontaneus. Apoll. Arg. 2.

Θέλησις, εως, ἡ, voluntas, i. ipsa volendi actio. Hebr. 2.

Θελητὸς, οῦ, ὁ, cupitus: à voluntate nostra expetitus. 1 Reg. 15.

Θελητὴς, οῦ, ὁ, qui vult. Hesych.

Θελητὴς, idem quod ἐθελητής. Sophocl. in Ajace.

Composita: ac primùm ex ἐθέλω.

(Ἀθέλων. Æsch. Suppl. 869.)

(Ἀθέλοντες. cum var. lect. Æschyl. Suppl. 1063.)

Ἀνεθέλητος, involuntarius, invitus. Exp. pass. etiam, improvisus, inexpectatus: utpote quem nolumus, vel noluimus. apud Herodot. pro eo quod nobis triste et adversum accidit: ut, ἀνεθέλητος συμφορή. (Lib. 7. §. 88. ὡς γὰρ ἐμάθοντο ἐν Σικελίῃ ἐοῦσι συμφορὴν γεγονέναι ἀνεθέλητον. Huic loco addas §. 133. ὅ, τι δὲ τοῖσι Ἀθηναίοισι ταῦτα ποιήσασι τοὺς κήρυκας συνήνεικε ἀνεθέλητον γενέσθαι οὐκ ἔχω εἶπαι, πλὴν ὅτι &c.)

Συνεθέλω, simul volo. Xenoph. ταῦτα δὲ πάντα θεῶν συνεθελόντων γένοιτ' ἄν.

Composita ex θέλω.

Ἀγαθοθέλεια, bonorum voluntas: affectus eligendi bona. Suid. ex ἀγαθὸς et θέλω.

Αὐτοθελὴς, quem ipse quis vult, voluntarius. Epigr. l. 2. Αὐτοθελὴς θάνατος ἐπὶ πάτρης.

Ἑτεροθελὴς, aliud volens. Damasc.

Κακοθελὴς, malevolus. Theophil. in Instit.

Συνθέλω, simul volo. Aristot. Ethic. 9. οὗτοι γὰρ αὐτοὶ γίνονται καὶ συνθέλουσι.

ἜΘΝΟΣ, εος, τὸ, gens, natio. † Plus quam φῦλον, quod pr. de populis non adeo magnis, ἔθνος, etiam de maximis. Xen. Pæd. 1. 5. 2. et 3.† Thuc. 1. καὶ κατ' ἔθνη καὶ καθ' ἕκαστον ἄστυ. Æsch. in Ctes. ἢ πόλις, ἢ ἰδιώτης, ἢ ἔθνος. Item metaph. (ut Lat. genus et natio) pro ordine et societate ac genere hominum: ut, τὸ τῶν ἱερέων ἔθνος, Arist. Et, δημιουργικὸν ἔθνος, Plat. Sic et apud Hom. Il. ζ. ἔθνος ἑταίρων. Et Od. λ'. ἔθνεα νεκρῶν. Ἔθνεα de brutis etiam dicitur: ut et Lat. gens et gentes, et apud Hom. ἔθνεα χηνῶν, et γεράνων, et κύκνων, et μελισσάων. (Theoc. ιζ'. 77.) ¶ Item, ἔθνος pro γένος, i. sexus. Xen. in Œcon. ὥστε οὐκ ἂν ἔχοις δηλοῦν πότερα τὸ ἔθνος τὸ θῆλυ ἢ τὸ ἄῤῥεν τούτων πλεονεκτεῖ. ☞ Ab ἔθος autem deducit Etym. cui et Eust. subscribit.

Ἐθνικὸς, ad gentem aliquam seu gentes pertinens, vel genti alicui seu nationi peculiaris: ut ap. Hermog. ἐθνικὴ λέξις. A gram. vocatur etiam nomen ἐθνικὸν, à gentis vel urbis appellatione deductum. ¶ Apud Eccl. scriptores signif. à Christiana religione alienus, prophanus.

Ἐθνικῶς, more gentilium, more gentico.

Composita.

Ἀλλοεθνὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, alienigena, peregrinus.

Ἑτεροεθνὴς, diversi generis, diversæ gentis. Strabo.

Ὁμοεθνὴς, ejusdem gentis seu nationis. Aristot. Rhet. 1. 5. (Herodot. Hist. lib. 1. ἦν γὰρ δὴ ὁ Κῦρος οὗτος ἡμίονος. ἐκ γὰρ δυῶν οὐκ ὁμοεθνέων ἐγεγόνεε, μητρὸς ἀμείνονος, πατρὸς δὲ ὑποδεεστέρου.)

Ὁμόεθνος, idem. Suid.

(Ὁμοέθνως. Polyb. Hist. lib. 1. ὡς δ' ἂν μήθ' ὁμοεθνῶν, μήθ' ὁμογλώττων ὑπαρχόντων, &c.)

Πανεθνεὶ, adverb. simul cum tota gente. Strabo.

ἜΘΟΣ, εος, τὸ, mos, consuetudo. † usus, Xen. Pæd. 1. 6. 10.† Isoc. ἔθος καθέστηκε τοῖς τυράννοις. Thuc. ἐν ἔθει εἶναι, in more esse. Dem. [illegible] τούτων τῶν ἐθῶν.

Ἐθὰς, άδος, ὁ καὶ ἡ, assuetus, consuetus. Thuc. l. 2. ἐθὰς γενόμενος. Plut. in Oth. τῶν κόπων ἐθάδες ὄντες, assueti laboribus. Idem, ἐθάδες πολλῶν ἀγώνων, multis laboribus assueti.

Ἐθήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, assuetus, consuetus, solitus.

Ἐθημοσύνη, ἡ, consuetudo, assuetudo. Suid.

Ἔθημος, ου, ὁ, consuetus, assuetus. Suid.

Ἔθω, ex consuetudine facio. Il. π'. Præt. med. εἴωθα, consuevi, soleo: ut, εἴωθα τοῦτο ποιεῖν. † εἰώθει παρεῖναι. Xen. Pæd. 1. 3. 3.† A quo partic. εἰωθὼς, consuetus, solitus, ap. Plut. Et, κατὰ τὸ εἰωθὸς, ex more. παρὰ τὸ εἰωθὸς, præter morem.

Εἰωθότως, consuetè, more solito. † εἰωθότως, Soph. El. 1456.†

Ἐθίζω, assuefacio, † Xen. Pæd. l. 1. 2. 10.† Luc. in Anach. πρὸς τοὺς πόνους τὰ σώματα ἐθίζοντες. Isocrat. in Panath. τοὺς παῖδας τοὺς ἑαυτῶν ἐθίζουσι περὶ τοιαύτας πραγματείας διατρίβειν. Item neutr. assuesco, soleo, apud Alex. Aphrod.

Ἐθίζομαι, assuesco. (εἰθίσθαι ζῆν ἐπ' ἴσοισι. Eurip. Med. 123.) Cum infin. apud Xen. Pæd. 3. Idem Pæd. 1. dixit, σὺν τοιούτῳ ἔθει ἐθισθέντες. Et, ἐθίζομαι τοῦτο, apud Plut. † meipsum assuefacio, medium. Xen. Pæd. 1. 2, 11.†

Ἐθισμὸς, οῦ, ὁ, assuefactio: item consuetudo. Et pro instituto, apud Plut. Ἔθισμα, idem. Xen.

Ἐθιστὸς, qui consuetudine acquiri potest. Aristot. Eth. 1.

Ἐθάζω, de more aliquid facio, aliquid facere soleo.

Composita.

Ἀπεθίζω, desuefacio, à consuetudine deterreo, consuetudinem tollo. Æschin. contra Timarch. ἀλλὰ τῆς τιμωρίας τούτους ἀπεθίζειν χρή.

Ἐνεθίζω, insuefacio, assuefacio. Herodian. ὑγρῷ καὶ χειμερίῳ ἀέρι ἐνεθισμένοι.

Κατεθίζω, consuefacio, item ex more facio. Polyb. l. 4. καὶ πρὸς ταύτας θυσίας παῖδας καὶ συνήθεις ἑαυτῶν ἀδελφοῖς καὶ γυναιξὶ κατεθίζειν.

Προεθίζω, prius assuefacio. † In pass. προεθισμένος. Xen. Pæd. 6. p. 161. d.†

Προσεθίζω, assuefacio. Xen. in Apoll. Socr. καρτερίαν καὶ εὐτέλειαν προσεθίζων. Idem Pæd. 8. ἡγεῖτο προσεθίζειν αὐτοὺς θεραπεύειν.

Συνεθίζω, consuefacio. Æschin. contra Ctes. καὶ συνεθίζων μηδὲν αὐτῷ ἀντιλέγειν. Isocrat. συνεθισθῆναι φρονεῖν ὅμοια, consuescere eadem sentire. (Συνεθιστέον. Plat. de Leg. καταβαλλόντα ἐν μέρει ἕκαστον εἰς τὴν τῶν ἄλλων ξυνοίκησιν, καὶ συνεθιστέον τὰ σκευαστὰ δεῖσθαι.)

Συνεθισμὸς, consuefactio, assuefactio. Bud. ex Ammon.

ΕἸ, si. Cum indicativo. Xen. εἰ καλὴ ἔδοξας, si pulchra visa es. Cum Optat. εἴ τινα λάβοιεν, ἀπέκτειναν, si quem nanciscerentur, occiderunt, Thucyd. Cum Subjunct. εἴ τις ἐπ' αὐτὸ ᾖ βεβουλευμένος, Æschin. Sequente ἂν, jungitur interdum præterito imperfecto: ut Plut. in Alex. vita et in Apophth. ἐγὼ μὲν εἰ Ἀλέξανδρος ἤμην, ἔλαβον ἂν ταῦτα, si Alexander essem, ista accepissem. Interdum Aoristo jungitur: ut apud Plat. in Apoll. εἰ ἐγὼ πάλαι ἐπεχείρησα πράττειν τὰ πολιτικὰ, πάλαι ἂν ἀπολώλειν, si jampridem remp. administrassem, jampridem periissem. Interdum utraque particula (εἰ et ἂν) ponitur cum Optat. ut Demosth. Olynth. 2. εἴ τις αἵρεσίν μοι δοίη, τὴν τῆς ὑμετέρας πόλεως τύχην ἂν ἑλοίμην. Jungitur variis particulis. Dicitur enim εἰ μὲν, εἰ δὲ, si, sin. item εἴ γε, εἴ περ, εἰ δὴ, si quidem, si modo. εἴ πως, si forte, vel si quo pacto. εἰ καὶ, etsi, etiamsi. εἰ μὴ, nisi. εἰ δὲ μὴ, sin minus, alioqui. Aliquando tamen εἰ μὴ exp. si non, interjecto verbo inter εἰ et μή. ¶ Interdum εἰ verti debet, an. † Sic Xen. Pæd. l. 2. p. 39. b.† ut Luc. σκοπῶ μου εἰ μάχομαι. Et Xen. ἐπηρώτα εἰ ἔλθοι. Item pro ὅτι, quòd. Dem. ἔχαιρεν εἰ προσέχοι. ¶ Item pro εἴθε, utinam. Od. γ'. Εἰ γὰρ ἐμοὶ τοσσήνδε θεοὶ δύναμιν περιθεῖεν. Luc. in Caucaso, εἰ γὰρ γένοιτο ταῦτα. (Εἰ. Per Ellipsin. pro, Quid Mirum si. Eurip. Med. 88. V. ib. 382. id. Phœniss. 1323. Soph. Œdip. Tyr. 681. ubi εἰ cum futur. pro Quod. 1106. εἰ γάρ. El. 1419. Æschyl. Pr. 152. pro εἴθε. Theoc. Id. 2. 95.)

Αἴκα, Doricè pro ἐάν, si; apud Theoc. Idyl. 1.

Αἴκε, sive αἴκεν, idem quod αἴκα.

Εἴτε, sive. Aristoph. in Nub. καί μοι ξυμβούλευσον, εἴτ' αὐτοὺς γραφὴν διωκάθω γραψάμενος, εἴθ' ὅ, τι σοι δοκεῖ. Interdum dicitur εἴτε, et in altero membro εἴτε καὶ μή. Nonnunquam additur οὖν, quod abundat. Plat. in Apoll. εἴτ' οὖν ἀληθὴς, εἴτ' οὖν ψευδής.

Εἴθε, utinam. Hom. Od. ξ. εἴθ' ὣς ἡβώοιμι, utinam ita ætate vigerem. (Eurip. Phœniss. 157.) Sic Plat. in Phæd. εἴθε γράψειεν, utinam scriberet. Jungitur et indicativo: ut Xen. εἴθε σοι τότε συνεγενόμην ὅτε δεινότατος σαυτοῦ ταῦτα ἦσθα. Et infin. ut in Epigr. εἴθε με πλάζεσθαι. Interdum inseritur in hac constructione verbum ὤφελε: ut, εἴθ' ὤφελ' ἡ προμνήστρι' ἀπολέσθαι κακῶς, Aristoph. Dicitur et Αἴθε pro εἴθε.

ΕἾΑ, (adverb. hort.) eia. (Eurip. Med. 402. Æsch. Ag. 1659.) Interdum cum verbo plur. num. ut Aristoph. in Pluto, ἀλλ' εἶ' ἀναξώσαντες ἐξ ἑνὸς λόγου ἰσχυέσθε. Idem in Vespis, Εἶα νῦν γ' ὦ σφηκοσταὶ σφῆκες, &c. Εἶα verò Suid. et Hesych. est χόρτος, gramen.

ΕἸΑΜΕΝΗ', ῆς, ἡ, locus humectus et uliginosus: locus irriguus et herbosus, viretum seu pratum. Iliad. δ'. de populo arbore, Ἥ ῥά τ' ἐν εἱαμενῇ ἕλεος μεγάλοιο πεφύκει. Et Iliad. ο'. de bobus Αἵ ῥά τ' ἐν εἱαμενῇ ἕλεος μεγάλοιο νέμονται. Sic Apoll. Arg. l. 2. ἐθηήσαντες ἐφ' εἱαμενῇς Ῥηβαίου. (Theoc. κε'. 16.) Videtur deduci ab εἶα significante gramen. Scribitur et ἰαμενὴ, apud Hesych. A Nicandro autem hæ εἱαμεναὶ sive ἰαμεναὶ dicuntur ἰαμοὶ, in Ther. v. 29. et 200. et alibi.

ΕἼΔΩ, video: unde εἶδος, inquit Eust. Hujus tamen activæ vocis exemplum in hac signif. non affertur. At Aorist. 2. εἶδον et apud poëtas ἴδον, (vidi, intuitus sum) frequentissimus est. † πρός τινα. Xen. Pæd. 1. 6. 8. ἰσχυρὸς ἰδεῖν, robustus specie. Xen. Pæd. 2. 31. c. similiter l. 4. p. 102. c. et l. 5. p. 135. a.† Luc. ἔτι γελοιότερα εἶδον. Od. ψ'. Οἷα ἴδον, σὺ δ' ἀκούσεαι. Apud Thuc. πρὶν τὸν βασιλέα ἰδεῖν, idem est quod ἐντυγχάνειν, videre et colloqui. Sic apud Luc. οὐκ ἂν ἴδοις αὐτὸν, et οὐκ ἂν ἐντύχοις αὐτῷ pro eodem. Transfertur ἰδεῖν et ad mentis oculos; ut et videre, pro, intelligere, animadvertere. Dem. ἀλλὰ καὶ ταῦτα ὁ τιθεὶς τὸν νόμον, εἶδε. ¶ Item scio, unde quidam formant optat. εἰδείην, εἰδείης, et imperat. εἴδετε apud Hom. (Eurip. Phœniss. 96. 137. Æsch. Pr. 332. Soph. Tr. 40. 1284. ἐγῷδα pro ἐγὼ οἶδα. et ἔγῳμαι pro ἐγὼ οἶμαι. V. Aristoph. R. 860. Soph. Œdip. Tyr. 779. ἰδοῦ. Æsch. Suppl. 728. Theoc. ιζ'. 123.)

Derivata ab εἴδω, i. video.

Εἴδομαι, pass. unde εἴδεται, videtur, eo sensu, quo dicimus aliquid nobis tale vel tale videri, aut videri aliquid faciendum. Il. ι. τί τοι φρεσὶν εἴδεται εἶναι; Interdum εἰδόμενος cum dativ. dicitur, qui apparet similis, qui assimilatur, ut Iliad. β'. εἰδόμενος κήρυκι. Item active signif. video, intueor, ut Il. ψ. ἐς ἀλλήλους δὲ ἴδοντο. Aor. 1. εἰσάμην † Hes. Th. 700.† exp. ἐφάνην, item προσεποιησάμην. (Εἴδομαι. V. Æsch. Pers. 179. εἴδομαι. Ag. 1295. Eum. 148. εἰσάμην. cum D. R. Ap. F. ll. ζ. Cal. N. 298. Theoc. κγ'. 60. κδ'. 58.)

Ἴδε, et ἰδοῦ, ecce. adverbia ex imperat. facta. Joh. 1. ἴδε ὁ ἀμνὸς τοῦ θεοῦ. et alibi sæpe in N. Testam. Aristoph. in Nub. † 823.† ἰδοὺ, τί ἐστι; Sic et apud Luc. (ἴδε cum pl. Soph. Tr. 834. ἰδού. Eurip. Phœniss. 105. Soph. Tr. 1096.)

Εἶδος, εος, τὸ, facies, forma, species. Iliad. γ'. Δύσπαρι εἶδος ἄριστε. Apud Greg. λεόντων εἶδος προβάλλεσθαι, leoninam speciem præ se ferre. † εἶδος μὲν κάλλιστος, formâ pulcherrimus. Xen. Pæd. 1. 2. 1.† ¶ Item pro statura: ut apud Hesiod. in Theog. † 153.† ἰσχὺς κρατερὴ μεγάλῳ ἐπὶ εἴδει. ¶ Item apud philosophos pro forma rei, inquit Bud. (pro Persona. Soph. Tr. 1066.) ¶ Item modus, ut apud Herodian. εἰς εἶδος τιάρας, ad tiaræ modum. ¶ Item genus, pro quo exp. et species: ut, τρίτον αἰτίας εἶδος, apud Plat. Sic ἔστι δὲ πειθοῦς δύο εἴδη, Aristot. duo sunt persuasionis genera. ¶ Εἴδη Pindari sunt qui dicta putent, tanquam diversa odarum genera. Sic etiam εἰδύλλια Theocriti, quòd varia sint poëmatiorum genera. ¶ Εἶδος significasse etiam acetum, scribit Poll. lib. 6. c. 1. ¶ Hesych. testatur accipi etiam pro, ardor, æstus. Pro εἴδησις, vide in derivatis ab εἴδω, id est, scio.

Εἰδικὸς, et ἰδικὸς, specialis: cui opp. γενικὸς, i. generalis. Bud.

Εἰδικῶς, et ἰδικῶς, specialiter, speciatim.

Εἰδαίνομαι, formam rei alicujus accipio, similis fio: unde apud Nic. in Alex. μαλθῷ εἰδήνατο χροιήν.

Εἰδάλλομαι, similis videor vel appareo, assimilor.

Ἰνδάλλομαι, pro eodem frequentius. Iliad. γ'. ὥστε μοι ἀθανάτοις ἰνδάλλεται εἰσοράασθαι, aspectu similis videtur immortalibus. Alicubi simpliciter pro videor, cernor, ut Aristoph. in Vesp. ὥστε μοι γ' ἰνδάλλεται ὁμοιότατος κλητῆρος εἶναι πωλίῳ. Apud Aristot. de mund. πάντα ἐστὶ θεῶν πλέα καὶ δι' ὀφθαλμῶν ἰνδαλλόμενα ἡμῖν, exp. omnia sunt diis plena quorum spectra oculis ab hominibus hauriuntur.

Ἴνδαλμα, simulacrum, species. Synes. de insomn.

Εἰδάλιμος, formosus. Od. ω. Exp. et εὐπρεπέστερος.

Εἴδωλον, ου, τὸ, simulacrum, imago, effigies. Sic appellatur quicquid est quo repræsentatur nobis forma rei alicujus vel fictæ vel etiam veræ. Item forma ac species rei in animo conceptæ, apud Hom. et Plut. ¶ Apud Ecclesiasticos scriptores εἴδωλα (Latinè etiam idola) peculiari significatione vocantur simulacra numen aliquod repræsentantia, quod honore et cultu afficitur. (εἴδωλα vocantur Homines. Soph. Aj. 126. Eurip. Phœniss. 1486. Æsch. Ag. 848.)

Εἰδωλεῖον, ου, τὸ, idoli seu idolorum templum. 1 Cor. 8.

Κατείδωλος πόλις, urbs idolis dedita. Act. 17.

Εἴσκω, assimilo, comparo. (Theoc. κε'. 140.) Dicitur et ἴσκω pro eodem.

Ἰδέα (alicubi et εἰδέα) species; ut, ἰδέα τοῦ ἀρίστου, apud Plat. species optimi. Sæpe etiam exp. genus, sicut εἶδος, ut apud Theophrast. ἑπτὰ ἰδέαι τῶν χυλῶν, septem genera saporum. Item ἰδέαι formæ, ut Cic. interpr. apud Plat. De his lege Aristot. in Metaph. item species, i. pulchritudo, ut, ἰδέα τοῦ σώματος, apud Plut. in Pericle.

Composita ex εἴδω, i. video.

Ἀειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, inspectabilis, qui cerni non potest. Item obscurus, tenebrosus, ut, ἀειδὴς ἀήρ. Lucid. quæ cerni nequit. Apud Phil. ἀειδὲς ὄμμα τῆς διανοίας, exp. inspectabilem oculum mentis. Item pro δυσειδὴς, deformis.

Ἀείδελος, (poët.) pro eodem. Item pro, valde conspicuus: ut α sit epitaticum, ex Nic. in Ther.

Ἀϊδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀειδὴς, obscurus, &c. Ἀΐδης autem vide suo loco. Hesiod. καὶ σῆμ' ἀϊδὲς ποιήσειν ἔθηκε.

Ἀϊδῶς, invisibiliter; item q. d. incomprehensibiliter.

Ἀϊδνὸς, quoque pro, tenebricosus. Hesiod. in Theog. † 860.† ἐν βήσσῃσιν ἀϊδνῇς. Et apud Plut. initio Thesei, πηλὸς ἀϊδνός.

Ἀΐδηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, tenebricosus et obscurus, παρὰ τὸ μὴ εἴδεσθαι καὶ ὁρᾶσθαι. ¶ Item improvisus seu inexpectatus, inopinatus. Nic. in Ther. Βρίξαντος δ' ἀΐδηλος ἐπέδραμεν ἀνέρι φωτός. ¶ Habet activam etiam signif. pro, reddens ἀΐδηλον, et è conspectu tollens, ideoque noxius, exitiosus, pestifer: vel etiam dignus qui pereat et ex conspectu hominum tollatur, ut Il. ε. ἐγείνατο παῖδ' ἀΐδηλον, filiam nocentem. ¶ Exp. etiam lucidus et qui præ cæteris conspicuus est, ut sit compositum ex α epitatico, et verbo εἴδεσθαι. ut Il. β'. πῦρ ἀΐδηλον. ¶ Rursus ἀΐδηλα dicuntur quæ non videre licet, quæ non omnibus conspicienda dantur, arcana, ut apud Hesiod. lib. 2. Erg. μηδ' ἱερτα ἐπ' αἰθερίοισι κορώνας Μαιμώων ἀΐδηλα. ubi adverb. etiam accipi posse annot. interpr. pro, clam seu clanculum.

Ἀΐδήλως, obscurè. Item, ἐλεεινῶς. Il. φ'. σὺ δὲ κτείνεις ἀϊδήλως.

(Ἀνιδεῖν, ἀναβλέψαι. Æsch. Ch. 806.)

Ἀπείδω, inusit. unde Aor. 2. ἀπεῖδον, vide ἀφοράω, in Ὁράω. (Ἀπιδών. Æsch. Suppl. 101.)

(Διειδέναι. Eurip. Med. 519.)

Διειδὴς, perspicuus, pellucidus, limpidus, clarus, h. e. qui perspici et pervideri oculis potest, ut puræ et limpidæ arenæ, et, διειδὲς ὕδωρ, apud Theophr. de caus. pl. l. 6. c. 28.

Διειδόμενος, idem cum διειδής. Apoll. Arg. 1.

† Εἰσείδω, adspicio, inspicio. Hesiod. Theog. 82. ἐσίδωσι. Sic εἰσιδεῖν, Soph. Elect. 270. et Œd. Tyr. 788.†

Ἐνείδω, inusit. unde Aor. 2. ἐνεῖδον, intuitus sum, et infinit. ἐνιδεῖν, intueri, inspicere, videre in. Plat. ἀλλοτριώτατα ἐνεῖδες ἐν ἐμοὶ πρός σε, in me vidisti.

Παρενείδω, (decomp.) idem quod ἐνείδω. Unde παρενεῖδον. Apud Aristoph. in Lysist. [156.]

Ἐπεῖδον (ab inusit. ἐπείδω) vide ἐφοράω, in Ὁράω. (Ἐπιδέσθαι. Eurip. Med. 1415. Æsch. Suppl. 1038.)

(Ἐσιδόντι. Æsch. Pers. 917. ἐσιδόμενι. Eurip. Med. 163. Phœniss. 124. Soph. Œdip. Tyr. 104.)

Κατείδω, (inusit.) video, conspicio, perspicio. Unde aor. 2. κατεῖδον. † et κατιδεῖν. Xen. Pæd. 1. 5. 8. et 1. 3. p. 75. a.† Et partic. præt. med. κατειδώς, apud Plat. de leg. (Κάτοιδα. V. Æschyl. Ag. 4. κατιδεῖς. Pers. 746. κατιδόντες. 979. κατιδεῖν. 1031. et Eurip. Med. 447. 993 κατίδετε. ib. 1254. κατιδοῦμαι. Æschyl. Ag. 482. Œdip. Tyr. 347. 1061. Aristoph. R. 413.)

(Ἐκκατιδεῖν cum Gen. despiciens ex. Il. Ϝ. 508.)

Παρεῖδον (aor. 2. ab inusit. παρείδω) visu præterii, neglexi.

Παριδεῖν, oculo non attento prætermittere, negligere, unde apud Aristot. in Rhet. παριδεῖν τὰ αὐτοῦ. † sinere, Xen. Pæd. 1. 6. 32.† Vide παροράω, in Ὁράω.

Περιείδω, inusit. unde aor. 2. περιεῖδον, circumspicere. Isoc. in Evag. περιιδεῖν εἴ τινες αὐτῷ βοηθήσουσι. et Thuc. l. 4. περιιδεῖν τὸ μέλλον, rerum eventum speculari. Item negligere, sinere, pati. † Xen. Pæd. 1. 5. 10.† Herodot. l. 4. ἀλλὰ περιιδεῖν χρήσασθαι. Idem (sequente accus. cum part.) ἢν μὴ περιίδετε διαδράντας αὐτοὺς, nisi eos diffugere siveritis. idem. μὴ περιίδετε ἡμέας διαφθαρέντας, ne sinatis nos pessundari.

Περιΐδμεναι, poëticè pro περιιδεῖν, facta syncope.

Προείδω, sive προειδέω, prævideo, prior video. Odyss. Ϝ. Μέντες με προΐδω ὃ καὶ προδαεὶς ἀλέωμαι. Item prævideo, † Xen. Pæd. 1. 4. 6.† i. provideo, prospicio, video et cognosco antequam fiat: unde προειδῆτε apud Æschin. prævideatis, prospiciatis. Plusq. med. προῄδειν, prævideram. Plut. de dæm. Socr. καὶ γὰρ προῄδει καὶ προὔλεγεν ἡμῖν τὸν Ἱπποσθενίδου μαλακίαν. Sic προειδέναι, prævidisse, præcognovisse, præsensisse. Partic. προειδὼν et προειδὼς, qui prævidit et præcognovit, prascius seu presciens. Et, προειδόμενος pro eodem, apud Thuc. † χαλεπῶς προϊδέσθαι, sævus aspectu. Hesiod. Asp. 386.†

Decomp. Ἀπροϊδὴς, improvisus, non prævisus. In Epig. Ἀΐδης ἀπροϊδὴς ἀμφεκάλυψε ψυχάς. improvisus et nec opinantem invadens. Item activè pro, imprudens, non prospiciens quod eventurum est, ut in Epig. apud Suid. ἀπροϊδὴς δὲ Ἐγκέφαλον πλήξας, imprudens nec opinans.

Προσείδω, unde προσεῖδον, aspexi, vidi, Soph. in Ajace. (Προσιδέσθαι. Æsch. Pers. 48. 696. προσιδεῖν. Eurip. Phœniss. 275. Soph. El. 644. Cum D. et Acc. Œdip. Tyr. 184. προσείδεται. Æsch. Ch. 176.) ‡ assimilatur. ‡

Συνείδω, inusit. unde aor. 2. συνιδεῖν, perspicere, considerare. Vide et συνοράω in Ὁράω.

Composita ex εἶδος.

Ἀειδία, ἡ, deformitas. Hesych.

Ἀλλοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, aliam formam habens quàm antea, formam mutatam habens, Od. ν'. [194. Τοὔνεκ' ἄρ' ἀλλοειδέα φαινέσκετο πάντα ἄνακτι. Schol. ἀλλοειδέα, ἀλλοῖα. Eustath. ad loc. Ἀλλοειδέα δὲ, ὧν τὸ εἶδος ἠλλοίωται.]

Ἀλλοειδῶς, adverb. alia forma.

Ἀμυγδαλοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, amygdalæ speciem gerens, amygdalæ similis. Diosc. l. 4. c. 165.

Ἀνείδεος, ου, ὁ καὶ ἡ, forma carens, informis, ἀνείδεος ὕλη, primum subjectum, Philopon. in Proclum.

Ἀνθρωποειδὴς, humana specie præditus. Athen. lib. 8. [Aristot. de Hist. Anim. lib. 2. cap. 8. οἱ δὲ πίθηκοι, δασεῖς μὲν εἰσὶ τὰ πρανῆ, ὡς ὄντες τετράποδες· καὶ τὰ ὕπτια δὲ ὡσαύτως, ὡς ὄντες ἀνθρωποειδεῖς. Herodot. Hist. lib. 2. §. 86. ἐνθεῦτεν δὲ παραδεξάμενοί μιν οἱ προσήκοντες, ποιεῦνται ξύλινον τύπον ἀνθρωποειδέα. §. 142. Intra 11340 annos ἔλεγον θεὸν ἀνθρωποειδέα οὐδένα γενέσθαι.]

Ἀνθρωποειδῶς, humana specie.

Ἀτμοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, fumi speciem gerens: vel vapori similis.

Ἀτμοειδῶς, in modum vaporum. Gal. com. 3. in Hippocr. aphor.

Αἰλουροειδὴς, habens figuram τοῦ αἰλούρου. Quidam exp. anfractuosus. Diod. Sic.

Γαστροειδὴς, formam ventris habens, ventrosus, ventricosus.

Δαφνοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, lauri speciem gerens. τὸ δαφνοειδὲς dicitur herba, quæ alias χαμαιδάφνη, apud Dioscorid. lib. 4. cap. 148.

Δελφινοειδὴς, delphini speciem gerens. Diosc. l. 3. c. 84.

Δυσειδὴς, deformis, turpis. Chrys.

Δυσείδεια, deformitas.

Ἑτεροειδὴς, qui vel quæ est alius speciei, i. diversæ. [Aristot. de Hist. Animal. ὅσοι γὰρ σπάρωσιν ἑτεροειδῆ ἔχουσιν εἶναι ἐν καλοῖσι σπάρον, ἐς δὲ καὶ μόνος ἰχθὺς δοκεῖ μηρυκάζειν.]

Εὐειδὴς, ὁ, ἡ,† formosus, pulcher. Plat. in Crit. γυνὴ καλὴ καὶ εὐειδής. (Æsch. Pers. 324.)

Θεοειδὴς, † ὁ, ἡ,† Deo similis, divina forma præditus. Il. γ'. Ἀλέξανδρος θεοειδής. † Hesiod. Th. 350.† Et Phil. de vita M. l. 1. θεοειδέστατον ἄγαλμα, simulacrum persimile divinæ formæ.

Θεοειδῶς, similiter Deo, ita ut divinam formam repræsentet, θείως. Suid.

Θεουδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, per contract. pro θεοειδής. Od. ζ. καί σφιν νόος ἐστὶ θεουδής.

Θεουδείη, pietas: quippe qua Dei similes esse studemus. Ex Nonno. Sunt tamen qui ab δέδω, i. placeo, deducant.

(Ἰοειδὴς. Theoc. ιϛ'. 62. niger, ferrugineus. Hesiod.)

Κιῤῥοειδὴς, fulvo seu gilvo similis. Diosc. lib. 3.

Κιρσοειδὴς, varicis speciem gerens, varicosus. Hippocr. de morbis l. 1.

Κικινοειδὴς, ricino similis. Hippocr. de nat. mul.

Κωνοειδὴς, coni speciem gerens, turbinatus. Herod. l. 5.

Κωνωποειδὴς, culicis speciem gerens. Aristot. hist. anim. lib. 3.

Λιμνοειδὴς, ramno similis: sordidus. Suid.

(Λογοειδὴς. Philostr. l. 1. c. 19.)

Μαστοειδὴς, mammæ similis. Arist.

(Μηνοειδὴς, in Lunæ formam. Philostr. l. 3. c. 11.)

Μονοειδὴς, uniformis, uniusmodi. Τὸ μονοειδὲς apud Plat. Cicero vertit, nihil habens admixtum dispar sui, atque dissimile.

Ὁμοειδὴς, et ὁμοιοειδὴς, ejusdem speciei, ejusdem generis.

Ὁμοειδία, similitudo speciei.

Ἀνομοειδὴς (decomp.) diversæ speciei.

Περιστεροειδὴς, qui è columbino genere est, qui sub columbarum genere comprehenditur. Arist. hist. anim. lib. 5. c. 17.

Πολυειδὴς, diversas species habens, multifarius. Luc. in som.

Πολυειδῶς, multifariam.

(Πορφυροειδὴς. Æsch. Suppl. 538.) [λίμνης δ' ἔμβαλε πορφυροειδῆ τὰν μελανοζυγάταν. Eurip. Troad. 124.]

Ῥαιβοειδὴς, idem quod ῥαιβός. Hippocr.

Φακοειδὴς ὑγρὸν, crystallinus oculi humor, lenti similis, rotundus et oblongus. Aët. lib. 7. Sunt et alia ferè innumera hujus generis composita. ut, ἀργυροειδὴς, βοτρυοειδὴς, γαστροειδὴς, ἐπιστυλοειδὴς, ἠλοειδὴς, θυμοειδὴς, κηροειδὴς, κοκκοειδὴς, in quibus εἶδος variis modis redditur, quæ brevitatis causa sine detrimento hic omittuntur.

† Χρυσοειδὴς χρῶμα, aureus color. Xen. Pæd. p. 172. c.†

Derivata ex εἴδω, i. scio.

Εἴδομαι, idem quod εἴδω, scio. Xen. † Pæd. 1. 3. 12. et 1. 6. 11.† εἴσομαί σοι χάριν. Præt. med. οἶδα, novi, scio. † cum ὅτι, Xen. Pæd. 1. 3. 13. et 1. 4. 28. et 1. 6. 16. εἰδέσθαι σφισι, scire. Xen. Pæd. l. 5. p. 123. c.†

Εἰδέω, ῶ, scio, f. ήσω, præt. usu. † Cum ὅτι, Xen. Pæd. l. 3. p. 69. c.† Εἰδέναι infinit. ex εἰδηκέναι, † εἰδέναι χάριν τινί. Xen. Pæd. 1. 6. 11. εἰδέναι ἔρανα, λυγρά. Has locutiones exponit Heins. ad Hesiod. Asp. 50.† itidemque particip. εἰδὼς ex εἰδηκὼς per syncopen factum esse putarunt quidam gramm. Il. υ. ἄρρ' εὖ εἰδῇς. Et Il. ξ. ἐγὼ δέ κέ τοι εἰδέω χάριν ἤματα πάντα. Particip. εἰδὼς cum genit. sciens, peritus, ut Il. κ'. τόξων εὖ εἰδώς. † Cum acc. Hesiod. Th. 264. cum περί, Xen. Pæd. 1. 4. p. 110. c.† Et Il. ὁ. εὖ εἰδότα χάρμης. Et Il. ρ'. οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο, non antè experta partum.

Εἰδότως, scienter.

Εἰδήμων, sciens, gnarus, peritus, poëticum.

Εἰδημόνως, scienter, peritè, poët.

Εἴδησις, scientia, perita.

Εἴδως, pro εἴδησις et pro μαντικὴ, vide apud Eust. At pro, species, &c. vide εἴδω in priori signif.

Ἰδυῖα, ἡ, sciens, gnara: ut, ἰδυίῃσι πραπίδεσσι, apud Hom. gnara mente. Inde et ἰδυίους veteres appellarunt τοὺς μάρτυρας, ut testatur Eust.

Ἴσημι, scio, pro εἴσημι, ab εἴσω, futuro verbi εἴδω. Sunt qui ab ἴσημι derivare malint. Apud Hom. ἴσαν quidam exp. etiam ἔλεγον, vel ἐπῳδεῖ, aut εἴκαζε. (Theoc. κε'. 167.)

Ἄϊστος, ου, ὁ καὶ ἡ, (comp.) de quo sciri nihil potest, de quo quid factum sit, nec videndo, nec ex aliis sciscitando cognoscere queas. Od. ά. εἴχετ' ἄϊστος. [Apoll. Rhod. Arg. lib. 4. 746. ὅπποτε τοῦτον ἔλπεο ἀπείριτον πατρὸς ἀϊστώσας. Schol. ἄϊστον, ἀφανῆ, ἄγνωστον. Pind. Isthm. 2. 59. Σιγάτω γὰρ ἐλπίδας ἄπειρον. Δαίμων δ' ἄϊστος. Schol. ταπεινόν, οἷα ἔστι συμφορεὺς ὁ δαίμων τοῖς ἀνθρώποις. οὐδὲ εἶδε τὸ ἐσόμενον. Hom. Iliad. Ξ. 258. καί κέ μ' ἄϊστον ἀπ' αἰθέρος ἔμβαλε πόντῳ. Schol. Καὶ ἂν ἰδών με, ἀνεπίγνωστον καὶ ἀφανῆ ἐποίησε, βαλὼν &c. Odyss. A. 242. Schol. ἀνεπίγνωστος, ἀφανής. ita v. 235.] (Βωμοὶ ἄϊστοι. Æschyl. Pers. 813. Ag. 474. 536. Eum. 568. Suppl. 888.)

Ἀϊστόω, ῶ, f. ώσω, memoriam alicujus aboleo, facio ut de aliquo nec sciri quippiam, nec cognosci queat. deleo, extinguo. ἀφανίζω. Soph. in Ajace, [517.] σὺ γάρ μοι πατρίδ' ἠΐστωσας δορί. [Herodot. Hist. lib. 3. §. 69. ἢν γὰρ δὴ μὴ τυγχάνῃ τὰ ὦτα ἔχων, ἐπίλαμπτος δὲ ἀφάσσουσα ἔσται, εὖ εἰδέναι ὡς ἀϊστώσει μιν. Pind. Pyth. Γ. 66. πολλάν τ' ὄρει πῦρ ἐξ ἑνὸς σπέρματος ἐνθορὸν ἀΐστωσεν ὕλαν. Schol. πολλὴν ὕλην φθείρει.] (Æsch. Pr. 151.)

Decomp. Διαϊστόω, ῶ, idem. Soph. in Trach. αὐτὸν ἠϊστωκε.

Ἐξαϊστόω, idem quod ἀϊστόω. (Æsch. Pr. 668.)

Composita.

Ἀΐστορες, imperiti. Hesych.

Διείδω, dignosco, cognosco, perspicio.

Διείδομαι, cognoscor et perspicio. Il. ν'. ἀρετὴ διαείδεται ἀνδρῶν.

Ἐξειδέναι, pernosco, probè cognitum habere et perspectum. † ἐξειδώς. Soph. Œd. Tyr. 36.† (Eurip. Phœniss. 95. ἐξειδέναι. Soph. Œdip. Tyr. 129.) [El. 661.]

Ἐξοιδα, pro οἶδα, nisi ἐξ signif. augeat. Soph.

Κάτοιδα, itidem pro οἶδα. Soph. οὐ κάτοιδ' ὅπως λέγεις. (Κατειδώς. Soph. 1450.)

Περιοῖδα, et poëticè facta syncope περιΐδμεναι scire supra, scire plus quàm. Il. ν'. Τοὔνεκα καὶ βουλῇ ἐθέλεις περιΐδμεναι ἄλλων. Item pro negligere: de quo vide et comp. ab εἴδω in priore signif.

Πέροιδα, probè novi. Item supra alios novi. Hom. in Od. γ'. ἄλλων περίοιδε δίκας.

Προείδω, et προειδέω, præcognosco, cognosco antequam fiat. Plut.

Προειδὼς, qui præcognovit, præscius seu præsciens.

Προσειδέναι χάριν, insuper gratiam habere. Plat. in Apol. Socr.

Σύνοιδα, mihi conscius sum. Plat. in Apol. οὐ σύνοιδα ἐμαυτῷ σοφὸς ὤν. † ἑαυτῷ σύνοιδεν ὑπισχνούμενος. Xen. Pæd. l. 3. p. 65. d.† Invenitur etiam σύνοιδα ἐμαυτῷ δεινὰ εἰργασμένῳ. Dicitur et per dat. σύνοιδά σοι δεινὰ εἰργασμένῳ. Et cum partic. præs. Isocr. in Areop. σύνοιδα αὐτοῖς ἐπαινοῦσι χαίρουσι. Interdum sine particip. σύνοιδά σοι τοῦτο. Xen. dicitur et συνειδέω, ac συνειδῶ, item συνειδέναι et συνειδώς. † σφαυτῷ. Xen. Pæd. 1. 6. 4.† Hinc ὁ συνειδὼς, conscius. τὸ συνειδὸς, conscientia. Plut. in Public. ἐλαυνόμενος τῷ συνειδότι τοῦ πράγματος. (Ξύνοισθα. Eurip. Med. 496. σύνοιδα. ib. 1271. συνειδώς. Soph. Œdip. Tyr. 330. 722. τὸ συνειδός. Conscientia. Athen. V. 8. Ant. Æsch. Ch. 214.)

Συνείδησις, conscientia. sæpe in epist. Pauli.

Decomp. Ἀσυνειδότως τοῖς ἄλλοις, aliis inconsciis. Plut. in Apoph.

Εὐσυνείδητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui benè sibi conscius. [Marc. Ant. de Rebus suis. lib. 6. §. 30.]

Φιλειδήμων, sciendi seu cognoscendi cupidus, cognitionis seu scientiæ cupidus. Strabo homini ut proprium tribuit.

ΕἸΘΑΡ, (adverb. poët.) statim, confestim. Il. ἑ. εἶθαρ δὲ δέεν χροὸς ἀντιτόρησεν. Ab. Hesych. exponitur etiam, heri.

ΕἸΚΗ͂, temerè, casu fortuito et sine consilio. (Soph. Œdip. Tyr. 999. Aristoph. R. 745.) Isoc. in Panath. τοὺς εἰκῇ καὶ χύδην, ὅ, τι ἂν ἐπέλθῃ, λέγοντας. Idem λίαν εἰκῇ, valde temerè et inconsultò. Ceb. Theb. πλανῶνται εἰκῇ, temere et fortuito casu vagantur huc illuc.

Εἰκαῖος, ου, ὁ, temerarius, qui temerè aliquid facit. Apud Athen. l. 11. Unde τὸ εἰκαῖον, temeritas. Dicitur εἰκαῖον etiam id quod εἰκῇ et temerè factum est vel fit: ut, εἰκαῖα κόμης σπαράγματα, in Epig. comæ temerè discerptæ. Item. qui temerè et fortuitò se offert. Εἰκαῖος ἀναγνώστης, expl. lector vulgaris et trivialis doctrinæ. Exponitur etiam, vanus, futilis. Hesych. et Suid.

Εἰκαιότης, ος, ἡ, temeritas, vel futilitas, vanitas.

Εἰκαιότης, ητος, ἡ, idem. Suid.

Ἀπεικαιότης, (comp.) cui contr. εἰκαιότης.

ΕἸΚΟΣΙ, viginti. Od. π'. εἴκοσι κοῦροι. Et pro eodem εἴκοσι Doricè, et poëticè ἐείκοσι.

Εἰκὰς, άδος, ἡ, vicenarius numerus, viginti. Item vigesima mensis dies. Aristoph. in Nub. Ὁρῶν ἄγουσαν τὴν σελήνην εἰκάδας.

Εἰκαδισταὶ, dicebantur Epicurei, quoniam τὴν εἰκάδα cujusque mensis colebant, qua Epicurus esse natus credebatur. Athen.

Εἰκοσάκις, vicies. [Plat. de Leg. lib. 6. ὁ δὲ τοῦ τιμήματος ἑκάστου εἰκοσάκις ἐξήτω φύλ.]

Εἰκοσαπλάσιος, vigecuplus, vicies tantus. Plat. in Tim.

Εἰκοσαεπταπλάσιος, septem et viginti partibus major. Plat. in Timaeo.

Εἰκοστὸς, ῦ, ὁ, vigesimus.

Εἰκοσταῖος, vigesimanus, qui vigesima die aliquid facit.

Ἐείκοσι, poëtico pleonasmo, τοῦ ε pro εἴκοσι, viginti. Sic ἐεικοστὸς pro εἰκοστός.

ΕἼΚΩ, f. ξω, similis sum. Aristoph. in Neb. † 992.† τοῖς Ἱπποκράτους υἱέσιν εἴξεις, similis eris. Exp. tamen ἐμφανῶ, ab Etym. et Eust. ¶ Item cedo, non repugno. † Sic Xen. Pæd. 1. 6. 18. ζημίαις, suppliciis. Sic μὴ εἶξαι πολεμίοις, non cedere hostibus. Xen. Pæd. l. 3. p. 77. e.† Isoc. ad Dem. Συμπεριφέρου μὲν εἴκων. Et Thuc. l. 1. εἶξαι τῇ ὑμετέρᾳ ὀργῇ, cedere iræ. Idem lib. 1. et 2. dicit, εἴκειν ταῖς ξυμφοραῖς, cedere calamitatibus vel succumbere. exp. et, non resisto, vincor, morem gero, indulgeo, ut Od. ξ'. Ἔνθ' ἱδρῷ εἴξαντες. Sic ibidem, ποσὶν εἴκων. Εἴκων θυμῷ vel ὀργῇ, apud Hom. exp. impotens animi, impatiens iræ.

Derivata ex εἴκω, i. similis sum.

Ἔοικα, idem quod εἴκω. Il. ά. ὄσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐΐκτην. Et Il. ψ'. ἔϊκτο δὲ θέσκελον αὐτῷ. Præt. med. ἔοικα, itidem pro, similis sum. Hom. Xen. † Pæd. 2. 53. e.† Dem. Item videor. † Sic Xen. Pæd. 1. 4. 19.† Aristoph. ὡς ἔοικας, ut videris. Et cum infin. ut Plat. de leg. ἔοικα τυχεῖν, videor mihi consequuturus. Ἔοικε, (impersonaliter sumptum) videtur, ut, ὡς ἔοικε, ut videtur. Plat. Plutarch. † Cum inf. Aristoph. Nub. 1030.† Item consentaneum est, par est, æquum est. Od. θ'. οὐδὲ ἔοικε τεὸν ἔπος ἀρνήσασθαι. Idem decet, cum dat. Plat. de leg. 9. ἔοικε δὲ νέῳ παντὶ ὄντι γέροντος πληγέντι, ῥᾳθύμως ὀργὴν ὑποφέρειν. (Ὡς ἔοικας. Eurip. Med. 338. ἔοικε. id. Phœniss. 363. 1383. ἔοικε. Soph. Œdip. Tyr. 764. Tr. 1258. Æsch. Pr. 983. Ag. 1170. Eurip. Med. 1233.)

Ἐοικὼς, ότος, ὁ, similis. Plat. Xen. † Pæd. 2. 52. e.† Plut. Item consentaneus, conveniens, meritus. Od. ά. γ'. Herodian. l. 4.

Ἐοικότως, adverb. similiter, simili modo. Item convenienter.

Εἶγμα, τὸ, similitudo, imago.

Εἰκὼς, ότος, ὁ, similis. Il. ψ'. Et in f. g. εἰκυῖα. Il. γ'. γυνὴ εἰκυῖα θεῇσι. Item verisimilis, probabilis, ut, εἰκότας λόγους apud Plat. exp. alicubi et, decens. † καὶ ἄλλον ἂν εἰκός. Xen. Pæd. 1. 2. 6.† (Æsch. Suppl. 291.)

Εἰκὸς, verisimile, probabile. Item consentaneum aut rationi consentaneum. † Cum. inf. Xen. Pæd. 1. 6. 11.† Thuc. l. 3. et 6. Sæpe in narrationibus, ὡς εἰκὸς, vel ὥσπερ εἰκός. (veluti per parenthesin interjectum) exp. ut verisimile est, ut credibile est, vel ut æquum est, ut par est, apud Xen. † Pæd. 1. 2. 12.† Interdum etiam, ut decet seu ut decuit. Pro eodem dicitur etiam κατὰ τὸ εἰκὸς, et ἐκ τοῦ εἰκότος, cui op. παρὰ τὸ εἰκός. Interdum verò additur genit. ut à Greg. in Enc. Macc. παρὰ τὸ εἰκὸς τῆς φύσεως, quod quidam exp. ultra quàm naturæ consentaneum sit. Alicubi verti debet, probabilitas. Et quæ Plat. εἰκότα dixit, Cic. argumenta appellavit. (V. Eurip. Med. 910.)

Εἰκότως, ut rationi consentaneum est, ut par est, meritò, jure. Thuc. Plut. Xen. † Pæd. 1. 6. 3.† &c. Interdum ponitur in fine orationis pro, et meritò quidem. (Æsch. Ag. 924.)

Εἰκάζω, assimilo, effingo ad imitationem exemplaris, Budæus ex Aristot. Item comparo. Aristoph. in Neb. † 349.† κενταύροις ᾔκασαν αὐτάς. Thuc. 4. ὡς μικρῷ μεγάλα εἰκάσαι, pro quo dicit Aristot. in 2. Meteorol. ὡς εἰκάσαι πρὸς μικρὸν μεῖζον. Item figuratè loquor, dico εἰκόνα, quæ similis est metaphoræ. Budæus ex Aristot. in Rhet. ¶ Item conjicio, conjecto. Thuc. † Xen. Pæd. 2. 34. d.† Dicitur εἰκάζω ταύτῃ vel ἐκ τούτου. Plutarch. et Thuc. Nonnunquam etiam ὡς εἰκάσαι, vel ὅσον εἰκάσαι, pro, ut conjicere licet aut licebat vel licuit, apud Synes. (Æsch. Ch. 516. Luc. Prometh. in Verb. p. 15.)

Εἰκάζομαι, assimilor, comparor, &c. Part. εἰκασμένος, assimilatus, effictus; item expressam imaginem habens.

Εἴκασμα, τὸ, simulacrum, effigies, imago. (Æsch. S. c. Th. 529.) Plutarch. ad Col. item conjectura. Pro quo et εἰκασμὸς apud eundem.

Εἰκασία, assimilatio, repræsentatio imaginis. Item comparatio. Item conjectura. Luc. Exp. et imaginatio. apud Plat. Pol. 6. A Bud. exp. simulachri effictio.

Εἰκαστὴς, conjector. Thuc. 1. εἰκαστοὶ λόγοι, verisimiles atque opinabiles. Εἰκαστικὸς, (q. d. assimilatorius) et, τέχνη εἰκαστικὴ, Plat. in Soph. Item conjecturalis. Item εἰκαστικὰ adverbia, quæ dubitativa seu dubitandi vocantur, ut ἴσως. (Soph. Tr. 712.)

Εἴκελος, ου, ὁ, similis, poët. Il. χ'. ἀμφὶ δὲ χαλκὸς ἐλάμπετο εἴκελος αὐγῇ.

Ἴκελος, ου, ὁ, idem. Hom. Hesiod. † Th. 572. Erg. 71. pro imagine: ibi Grævius.† (Theoc. Id. 2. 51.)

Ἰκελόω, ῶ, assimilo, in Epigr.

Εἰκὼν, όνος, ἡ, simulacrum, imago, effigies, propriè hominis aut animalis, aliusve rei corporeæ. Æschin. Isocr. Plat. et alii. Metaphoricè quoque accipitur. ut apud Herodian. l. 7. Est etiam figura orationis, qua exprimitur rerum aut personarum imago, ut docet Quintil. l. 5. c. 11. (Luc. Prometh. in Verb. p. 13.)

Εἰκὼ, οῦς, ἡ, dicitur pro eodem. Aristoph. in Neb. † 559.† τὰς εἰκοῦς τῶν ἐγχέλεων τὰς ἐμὰς μιμούμενοι. (Eurip. Med. 1164.)

Εἰκονικὸς, οῦ, ὁ, iconicus. omnibus lineamentis ad exemplar expressus. Metaph. in Epigr. lib. 2. Θαλῆς ἔγραψε λαβὼν εἰκονικὴν ἀποχὴν, expressam accurateque ad formulam redactam acceptilationem.

Εἰκόνιον, ου, τὸ, imaguncula. Plut. in Erot.

Εἰκονίζω, effingo, imaginem omnibus lineamentis ad exemplar exprimo, iconicè exprimo, imaginem repræsento. Aphthon. λόγος φαιδὸς εἰκονίζων ἀλήθειαν.

Εἰκονισμὸς, οῦ, ὁ, effictio, iconica repræsentatio. Est et figura orationis, quam autor ad Heren. effictionem vocat, quum exprimitur et effingitur verbis corporis cujusdam forma, quoad satis sit ad intelligendam.

Ἐΐκω, idem quod εἴκω, unde pass. ἔϊκται, similis est.

Ἐΐσκω, assimilo, comparo. ut Iliad. γ'. ἀρνειῷ μιν ἔγωγε ἐΐσκω. Vide Eust. in Od. δ'. Εἴδωλον ποίησε, δέμας δ' ἤϊκτο γυναικί.

Composita: ac primum ex εἴκω, i. similis sum.

Ἀεικὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, non consentaneus, indecens, indecorus. Item fœdus. ut Iliad. β'. ἀεικέσι πληγῇσι fœdis verberibus. Sic ἀεικὲς ἔργον appellatur adulterium. Exponitur et indignus. ut Iliad. ά. ἀεικέα λοιγόν. [Æsch. Pr. 1041.] ¶ Item durus et asper, de qua signif. vide in comp. ab εἴκω, i. cedo.

Ἀεικεία, ἡ, sive αἰκία, propriè indecentia, sed accipitur pro contumelia, pro turpi et contumelioso facto in aliquem: ideo exp. indignitas, indignum facinus. Iliad. ώ. et Odyss. ύ. et apud Herod. 1. ἐτόλμησας τὸν τοῦδε παῖδα ἐόντος πρώτου παρ' ἐμοὶ, ἀεικείῃ τοιῇδε περισπεῖν; i. tune ausus es hujus filium, viri apud me primarii, tam indignis concidere verberibus? Ab Hesych. ἀεικία exp. etiam, punitio, peccatum, infortunium. Item κάκωσις, λύμη.

Ἀεικῶς, indecenter, turpiter, fœdè, indignè, indignis modis, contumeliosè. Sophocl. in Electra. Legitur et ἀϊκῶς, cum simplici ι. propter versum. Iliad. χ'.

Ἀεικίζω, f. σω, indecenter vel indignè aliquem tracto, indignis modis aliquem tracto. Exp. etiam, contumelia afficio, fœdo. Il. π'. et ψ'. ἀεικίσσωσι δὲ νεκρόν. Et Il. ώ. γαῖαν ἀεικίζει μενεαίνων.

Ἀεικέλιος, ου, ὁ, idem quod ἀεικής. Od. ί. ἀεικελίη ἀλαωτὺς, cæcitas indignè illata. Sic Odyss. ξ'. ἀεικέλιον ἄλγος, indigna calamitas. Item vilis, contemptus, ut, ἀεικέλιος στρατὸς, Iliad. ξ'. Sic χιτὼν ἀεικέλιος. Od. ώ.

Ἀεικελίως, indecenter, indignè. Od. θ'.

Ἀείκελα, Suidas accipit pro ἀεικέλια, hoc est, ἀπρεπέστατα, indecentia, indigna et minimè convenientia, ideoque ἀεικ. ut Il. σ'. ἐνθάδε ἀεικέλια ἔργα. Alias expositiones vide in Εἴκελος.

Ἀπέοικα, absimilis seu dissimilis sum. Aphthon. περὶ στάσεων. 2.

Ἀπέοικε, (impersonaliter) dissentaneum est, ab re est, non decet, non par est. Plut. in Pericle.

Ἀπεοικὼς, absimilis, dissentaneus, absurdus, incongruus. Bud. ex Areop. 4, 5, 6. et Polyb.

Ἀπεοικότως, absimili modo. Item non verisimiliter, ab re, immeritò. [Thucyd. Hist. lib. 6. §. 55. καὶ ἐν τῇ πρώτῃ στήλῃ πρῶτος γέγραπται μετὰ τὸν πατέρα. οὐδὲ τοῦτο ἀπεοικότως, διὰ τὸ πρεσβεύειν τε ἀπ' αὐτοῦ καὶ τυραννεῦσαι.]

Ἀπεικὸς, idem quod ἀπεοικός. Plutarch. de def. orac. οὐ γὰρ ἀπεικός ἐστι, exp. quum incredibile non sit.

Ἀπεικότως, idem quod ἀπεοικότως, absimili modo. Item non verisimiliter, absurdè. Isoc. Item immeritò. Thuc. l. 1.

Ἐπέοικα, videor, idem quod ἔοικα. Od. ί. Ἐπέοικε impersonaliter, decet, par et æquum est. Od. ά. ἔρξαι δέ τι ὡς ἐπέοικε. In qua sign. interdum cum dat. construitur, ut Il. δ'. Σφῶϊν μέν τ' ἐπέοικε μετὰ πρώτοισιν ἐόντας Ἑστάμεν. Ἐπεοικὼς (particip.) decens, conveniens. Arrian. l. 6.

Ἐπιεικὴς, decens, consentaneus. ἐπιεικὲς, sub. ἐστὶ, consentaneum est, decet, par est, æquum est, apud Hom. Item τὸ ἐπιεικὲς, æquum et bonum, exp. et honestum. Arist. eth. 9. † et in plur. τἀπιεικῆ. Aristoph. Nub. 1440.† ¶ Item Ἐπιεικὴς, qui æquum bonum amat, qui æquitatem stricto juri præfert. Arist. eth. 5. c. 10. Exp. etiam, lenis, mitis: item modestus, ex Plat. de leg. ἐπιεικὴς ἤθεσι, præditus bonis moribus. Apud Isoc. in Areop. ἐπιεικὴς οἰκέτης, exp. frugis bonæ servus.

Ἐπιείκεια, ἡ, æquitas, æquum, bonum, summi juris moderatio. Isoc. Dem. Item clementia, lenitas: quum quis demissè cum cive agit. Plat.

Ἐπιεικῶς, non absurdè. Plat. in Sympos. Item moderatè. Plut. Item clementer, ex æquo et bono, benignè. Herodian. l. 8. Item valde. Plat. de Leg. ἐπιεικῶς οἱ σφόδρα συμβάλλοντες, valde opitulantur. Luc. πάνυ ἐπιεικῶς. Est etiam παραλόγως καὶ παρ' ἐλπίδα, item ἱκανῶς. Suid. (Consentaneus, decens. Æsch. Ch. 667.)

Ἐπιεικεύω, f. εύσω, ex æquo et bono ago, mitis sum.

Ἐπιεικίζω, ex fide bona statuo, apud antiquos. Bud. in Pand.

Decomp. Ἀνεπιεικὴς, æquum bonum non colens. Item inclemens, immitis. Thuc. l. 3.

Ἀνεπιείκεια, iniquitas, inclementia, duritas. [Demosth. Orat. in Aphobum. ὅστις πολὺ ἂν δικαιότερον διὰ ταῦτα τὰ ἔργα τοῦτον μισήσαιτε, ἢ ἐμοῦ τινα ἀνεπιείκειαν κατηγορήσαιτε.]

Ἀνεπιεικῶς, inclementer, iniquè.

Φιλεπιείκεια, amor τῆς ἐπιεικείας, animus æqui bonique amans, æqui bonique studium.

Κατεικὴς, idem quod ἐπιεικής. Hesych.

Μενοεικὴς, animo gratus, animum permulcens, μένει εἴκων. à μένος, quo significatur δύναμις. ut Il. τ'. μενοεικέα δῶρα.

Παρέοικα, aliqua ex parte seu aliquantulum similis sum. Item videor.

Παρέοικε, impersonaliter sumptum, aliqua ex parte consentaneum et conveniens est.

Παρεικὼς, aliqua ex parte similis, vel aliqua ex parte consentaneus seu conveniens.

Προσέοικα, assimilis sum. Plat. ep. 7. εὐχῇ προσέοικεν ἡ τοιαύτη ξυμβουλή, voto assimile est tale consilium. Item videor, τοιαύτης δέ τινι προσέοικεν ὁ χρόνος τὴν νόσον χρῆσθαι, i. videtur.

Προσέοικε, impers. consentaneum et conveniens est. Greg. προσέοικε τῷ παρόντι. Προσεοικὼς, assimilis. Aristot. Plut. Item consentaneus, conveniens, decens. Soph. in El.

Προσείσκω, sum similis, ut, προσεΐξας δέμας, corpore es similis, apud Eurip. [Alcest. 1063.]

Composita ab εἰκάζω.

Ἀνείκαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui nulla imagine adumbrari potest. Item quem nulla conjectura assequi possis. Suid.

Ἀπεικάζω, assimilo, effingo, exprimo. Isoc. ad Dem. et Luc. de sacr. Item comparo. Demosth. et Æschin. (Pass. videor. Soph. Tr. 124.) [Plat. Phædr. ἀλλ' οὐ μὴν ἀπεικαστέον τόν γε τέχνῃ μετιόντα ἔοικε τυφλῷ οὐδὲ κωφῷ.]

Ἀπείκασμα, τὸ, simulacrum, imago.

Ἀπεικασία, assimilata et expressa figura. ex Plat. de leg.

Δυσείκαστος, infeliciter expressus, conjectu difficilis. Suid.

Ἐξεικάζω, effingo, effigiem alicujus exprimo. Aristoph. Item assimilo, ad similitudinem alicujus facio, apud Suid.

Ἐξεικάζομαι, accipitur interdum pro, similis sum. Xen. Pæd. 1. καὶ τὸ κεκτημένον χαρίεν ἐξείκαστο τῷ ἀνόντι. (V. Æschyl. S. c. Th. 451. Eurip. Phœniss. 156. ἐξῃκασμένος. Æsch. Ag. 1253.)

Ἐπεικάζω, conjicio, conjecto. Item conjectura assequor. Soph. in El. (664. Tr. 1237. Æsch. Ch. 12. 566. 976.)

Εὐείκαστος, conjectu facilis. Hesych.

Κατεικάζω, suspicor. [Herodot. Hist. lib. 6. ταῦτα μὲν νῦν οἱ βάρβαροι κατείκαζον.]

Παρεικάζω, assimilo, comparo. Cum accus. et dat.

Προεικάζω, conjectura præsentio. Aristot. rhet. 1. τὰ μέλλοντα προεικάζοντες.

Προσεικάζω, assimilo, comparo. Plat. in Num. (Æsch. Ag. 171. 1140. Ch. 10.)

Προσεικὴς, assimilis; idem quod προσείκελος. Nic. in Ther.

Composita ab εἴκελος.

Ἀνδρείκελος, viro similis. [Plat. de Rep. lib. 6.]

Ἀνδρείκελον, subst. simulachrum, statua. Anth. epigr. l. 4. Item coloris genus. Quidam exp. purpurissum. Xen. in Œcon.

Ἀεικέλιος, ου, ὁ, idem quod ἀεικής.

Ἀεικελίως, indecenter, indignè. Vide suprà, in ἀεικής.

Δείκελον, vel δείκηλον, simulachrum, imago. in epigr. [illegible] δείκηλον [illegible]. Item persona, unde dicitur personatus. Hesych. Putant quidam de Jovis statua propriè dici, q. d. Διὸς εἴκελον, et per abusum de aliis. Vide et der. à Δείκνυμι. [Apoll. Rhod. Arg. 4. 1671. ἐν δ' ἀΐδηλα δείκελα προΐαλλεν, &c. Schol. Δείκελα. εἴδωλα, φαντάσματα. Vide Phav. Lex. Herodot. Hist. lib. 2. cap. 171. ἐν δὲ τῇ λίμνῃ ταύτῃ τὰ δείκηλα τῶν παθέων αὐτοῦ νυκτὸς ποιεῦσι, τὰ καλέουσι μυστήρια Αἰγύπτιοι.]

Δεικηλιστὰς, vel Δεικηλικτὰς, (Lac. lingua) qui velut imaginem quotidianæ vitæ in scena repræsentat. Mimus, ut quidam interp. Vide Hesych. et Eust. et Δεικηλίκτας pro eodem, ex Plut. in Apoph. Scribitur et δίκηλον et δικηλιστὴς sine diphth.

Ἐπείκελος, idem quod ἐπιείκελος, assimilis. Oppian. † Hes. Th. 968.†

Ἐπιείκελος, assimilis. Hesiod in Asp. † 182.† ἐπιείκελοι ἀθανάτοισι.

Θεοείκελος, Deo similis. Il. ά. θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ. Dicitur de viris eximiis, et qui diis æquiparandi videntur.

Θέσκελος, idem, ex eoque factum per syncopen et epenthesin τοῦ σ, ut tradunt gramm. Θέσκελος ὀμφὴ, divina vox. Nonn. Vide et comp. à κέλομαι pro κελεύομαι.

Θέσκελον, adverb. etiam capitur pro θαυμαστῶς, i. mirum in modum. Il. ψ'. Εἶκτο δὲ θέσκελον αὐτῷ.

Πανείκελος, ου, ὁ καὶ ἡ, omni ex parte similis, in Epigr.

Προσείκελος, assimilis.

Composita ab εἰκονίζω.

Ἀπεικονίζω, effingo ad imaginem seu ad exemplar. Phil. de mund.

Ἀπεικόνισμα, τὸ, adumbratio, imago, effictio ad imaginem seu exemplar. Item effigies, ex Areop.

Ἐνεικονίζω, specto vel comparo imagine. Plut. de sed. off.

Ἐξεικονίζω, ex exemplari iconicè exprimo seu effingo, omnibus lineamentis ad exemplar effingo, apud Suid.

Derivata ab εἴκω, i. cedo, &c.

Εἰκτικός, ad cedendum aptus, facilè cedens.

Εἰκάθω, Atticè idem quod εἴκω. (Soph. Œdip. Tyr. 663. Tr. 1193.)

Composita.

Ἀεικής. Etym. ait, significare σκληρὸς, i. durus et asper, ὁ μὴ εἴκων, non cedens: unde ἀεικέα λοιγὸν, Il. ά. Sic et Hesych.

Ἐπείκω, concedo. Hesych.

Ἐπεικτικός, cedens, proclivis ad cedendum. Item tolerabilis. Hom. et Greg.

Εὔεικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, facilè cedens, obsequens, morigerus.

Εὐείκτως, cum prompto obsequio, promptè.

Κατεικής, έος, ὁ καὶ ἡ, cedens, obsequens, morigerus.

Κεντροπειθής, stimulo seu calcari obediens; quasi εἴκων καὶ πειθόμενος τοῖς κέντροις.

Παρεικάθω, Att. pro παρείκω. Soph. in Œd. [1397. Antig. 1114. Καὶ ταῦτ᾽ ἐπαινεῖς, καὶ δοκεῖ παρεικάθειν.]

Παρείκω, cedo, item concedo, permitto, facultatem do.

Συνείκω, simul cedo, simul obsequor. Joseph. Macc. cap. 8.

Ὑπείκω, cedo. † Xen. Pæd. p. 205. c.† Thuc. lib. 1. ὑπείκοντες πάντα τοῖς Λακεδαιμονίοις, καὶ οὐκ εἰς ὑπείκειν. Sophocl. ὑπεικτέον τιμῇ. (Œdip. Tyr. 633.) Exponitur et obsequor, ut apud Apoll. Arg. 2. Στυγερῇς γὰρ ὑπείξομεν. Sic et Iliad. ά. εἰ δὴ σοὶ πᾶν ἔργον ὑπείξομαι, si tibi in omni re obsequar. ubi accusativus regitur à præpos. εἰς vel κατά. Sic apud Xenoph. ὑπεῖξαι λόγῳ. Ab eodem dicuntur ὑπείκειν quæ sunt χαλαρὰ et ὑγρὰ, cedere tactui, non resistere tactui, inquit Bud. At ὑπείκω σοι τῆς ἕδρας, cedo tibi sede, ex Plut. in Apoph.

(Ὑπείκομαι. Æsch. Ag. 1371.)

Ὑποείκω, dicitur interdum à poëtis, eadem signif. ut Il. ψ'. τοῦ θ᾽ ὑποείξομεν ἀλλήλοισι.

Ὑπεικτικός, facilis ad audiendum, cedens. Oppian.

Ὕπειξις, cessio. Item obsequium, ex Plat. de leg.

Ὑπεικάθω, Atticè pro ὑπείκω. Soph. in Elect.

Decomp. Ἀνθυπείκω, vicissim cedo, vicissim do locum, ex Plut. in pol. præc.

Ἀνθύπειξις, ipsa τοῦ ἀνθυπείκειν actio: quum videlicet alicui vicissim cedimus seu concedimus. Exp. et submissio, obsequium, item modestia.

Ἀνύπεικτος, non cedens, inobsequens, immorigerus.

ΕἸΛΑΠΊΝΗ, ης, ἡ, epulum, convivium opiparum, compotatio. ☞ A λάπτω sive λαπάζω, διὰ τὴν ἐν αὐτῇ παρασκευὴν γινομένην καὶ δαπάνην. λαφύττειν γὰρ καὶ λαπάζειν τὸ κενοῦν καὶ ἀναλίσκειν, ut Athen. tradit lib. 8. apud Æschin. et Eurip. Eust. quoque à λάπτω derivat, διὰ τὸ λαπτικὸν τῆς τοιαύτης λαμπρᾶς παρασκευῆς καὶ δόσεως: addit tamen, antiquis grammaticis εἰλαπίνην esse εὐωχίαν πολυτελῆ ἐν ᾗ κατὰ εἴλας ἤτοι ὁμοῦ εἰλούμενοι πολλοὶ ἔπινον. Secundum quos erit compositum ex εἴλη et πίνω. Idem exp. etiam θυσίαν καὶ παρασκευὴν λαμπροτέραν: (ut et Athen. l. 8.) Od. ά. Τίς δαὶς, τίς δὲ ὅμιλος ὅδ᾽ ἔπλετο; τίπτε δέ σε χρεώ; Εἰλαπίν᾽ ἠὲ γάμος; ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ᾽ ἐστί. Od. λ'. ἀνδρὸς ἐν ἀφνειοῦ μέγα δυναμένοιο Ἢ γάμῳ, ἢ ἐράνῳ, ἢ εἰλαπίνῃ τεθαλυίῃ. Et Il. κ'. Αἰεὶ δ᾽ ἐν δαίτῃσι καὶ εἰλαπίνῃσι παρέσται.

Εἰλαπινάζω, epulor, convivor. Od. β'. et ξ'. Βοῦς ἱερεύοντες καὶ ὄϊς καὶ πίονας αἶγας Εἰλαπινάζουσιν, πίνουσί τε αἴθοπα οἶνον.

Εἰλαπιναστής, οῦ, ὁ, conviva. Il. ρ'. Athen. l. 8.

ΕἸΛΕΊΘΥΙΑ, ας, ἡ, Lucina, dea quæ parturientibus opitulatur. Aristoph. in conc. ὦ πότνι᾽ Εἰλείθυια μή με περιίδῃς. Et pro ipso partu ponitur ab Hesiodo. Eadem dea vocatur etiam Ἐλευθώ. unde in Epigr. μόχθων Ἐλευθοῦς ἐκφυγεῖν. ☞ Ab ἐλεύθω, venio: quòd invocetur, ut fœtus veniat in lucem.

Εἰλείθυιον, templum Lucinæ. Eust.

Ἀνειλείθυια, seu ἀνειλήθυια, Lucinæ labores nondum experta: quæ nondum peperit: apud Eurip.

ΕἸΛΈΩ, ῶ, f. ήσω. pro diverso spiritu diversæ signif. ¶ Cum tenui signif. coarcto, cogo, concludo, in angustum redigo, in arctum cogo, congrego. Il. β'. παρὰ τοὶ σκολυξύρῳ ὕδατι ἄλλαι Χειμερίαι εἰλέωσιν, ἐπιπρήθει τε θάλασσα. ¶ Cum aspero, signif. verso, circumago. Apoll. Arg. Νῆα δ᾽ ἔπειτα πέριξ εἷλει ῥόος. Item involvo, circumvolvo. Athen. l. 7. de pisciculo, θρίσσαι ταύτην εἰλοῦσ᾽, ἰλυῖ δύς, &c. In qua tamen signif. scribitur etiam εἰλέω cum tenui spiritu, qui et in deriv. quibusdam retinetur. Item insolo: de qua signif. vide in Ἕλη.

Derivata ab εἰλέω, i. coarcto, &c.

Εἰλέομαι, οῦμαι, concludor, &c. Il. φ'. ἡμίσεες δὲ Ἐς ποταμὸν εἰλεῦντο βαθύρροον.

Εἴλω, seu εἴλλω, idem quod εἰλέω, i. in angustum cogo. Il. θ'. Πλῆθεν ὁμῶς ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν ἀσπιστάων Εἰλομένων. εἶλε δὲ θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ Ἕκτωρ. i. conclusorum, confertorum. ¶ Item στρέφω, verso. Aristoph. in Neb. † 759.† Μὴ νῦν περὶ σαυτὸν εἶλλε τὴν γνώμην ἀεί: ne tecum verses seu agites. † εἶλε optimi habent.† ¶ Item arceo, prohibeo, unde εἰλλόμενον Hesych. exp. εἰργόμενον, ex Æsch. Bassaris. et εἶλλε apud eundem εἶργε, κώλυε.

Εἴλη, ἡ, agmen, grex: ut, κατ᾽ εἴλας, gregatim, apud Herodot. Et, εἶλαι ἱππέων, agmina equitum. Est etiam ὀπὴ, i. foramen. Suid.

Ἴλη, pro εἴλη, agmen. Plut. in Lys. ἐπέστησε δὲ ὁμοῦ κατ᾽ ἴλας καὶ ἀγέλας ἐπὶ συστάδην, i. gregatim, agminatim. † Xen. Pæd. 6. p. 162. c.† Peculiariter verò est vocabulum militare, i. agmen sexaginta quatuor equitum. Alam alii interp. alii turmam.

Ἰλαδὸν, turmatim, catervatim, confertim, magno agmine. Il. β'. et Hesiod. in Erg.

Εἰλαδὸν, pro eodem.

Ἐπιλαδὸν, idem quod ἰλαδόν. Dion. de situ orbis.

Ἴλλω, exp. εἴλλω, κατέχω. Hesych.

Ἰλλαδανός, οῦ, ὁ, vinculum, restis, funiculus tortilis è vimine aut alia re quo stringuntur mergites et manipuli. Il. ν'. † Hesiod. Asp. 291.†

Εἶλαρ, ρος, τὸ, propugnaculum intra quod nos conclusos continemus ad vim extrinsecus arcendam. Iliad. ή. ξ'. et alibi. Apud Suid. scribitur εἷλαρ.

Composita.

Εἰσειλέω, concludo, cogo in angustum, redigo in. Xenoph. in Cyneg. [cap. 5. § 16.]

Ἐξείλλω, exp. ejicio possessione. ex Dem.

Κατειλέω, colligo in arctum, in orbem conglobo. Bud. ex Plut. in Camillo.

Κατείλλω, coarctatum et quasi conclusum teneo, in angustum cogo; unde φασὶ κατείλλεσθαι, apud Erot. ex Hesych. quod exp. κατέχεσθαι.

Συνειλέω, coarcto, cogo. Theoph. de caus. pl. l. 3. c. 19.

Derivata ex εἰλέω, i. verso, &c.

Εἰλοῦμαι, circumplicatus sum et involutus, ut terra circum axem mundi. Plat. in Tim. εἰλουμένην περὶ τὸν διὰ παντὸς πόλον τεταμένον. Item versor. Herodot. in Eust.

Εἴλημα, τὸ, involucrum, integumentum. Athen. ex Anacr.

Εἴλησις, εως, ἡ, idem quod περιστροφὴ, Apol. schol. Vide et in Ἕλη.

Εἰληδὸν, Suid. idem quod συνεστραμμένως.

Εἰλητὸς, οῦ, ὁ, convolutus, vel convolubilis, schol. Aristoph.

Εἰλητικὸς, qui sese εἰλεῖ, ut, εἰλητικὰ ζῶα, animantia quæ tractim ambulant, i. quæ sese volvunt et trahunt inter incedendum. [Aristot. de Hist. Animal. τῶν πεζῶν, τὰ μὲν, πορευτικά· τὰ δὲ, ἑρπυστικά· τὰ δὲ, εἰλητικά.]

Εἰλεὸς, οῦ, ὁ, ileus, volvulus seu convolvulus, ut quidam interpret. Morbus est intestinorum, de quo vide Aretæum et Actuarium. Pro eodem dicitur et ἰλεός. ¶ Est et vitis species, apud Athen. l. 1. Item uvæ species. Hesych.

Εἰλεώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ileosus, qui ileo laborat. Aret.

Εἵλω, verso, στρέφω. Aristoph. in Neb. Vide alias signif. in der. ab εἰλέω, i. coarcto.

Εἱλυθέομαι, οῦμαι, verso. Bud. ex Alciphr.

Εἰλύω, seu εἰλύομαι, f. ύσω, verso, volvo, εἰλύει ῥεῖθρα, in Epigr. Reperitur etiam tenui notatum spiritu.

Εἰλύομαι, volvor, repto, de homine qui quum incedere nequit, repit: ut apud Soph. in Philoct. ἕρπει γὰρ ἄλλοτ᾽ ἄλλᾳ, τότ᾽ ἂν εἰλυόμενος, παῖς ἄτερ ὡς φίλας τιθήνας. Item intego, induo. Il. ί. νεφέλῃ εἰλυμένος ὤμους. Et Il. σ'. εἰλυμένα αἴθοπι χαλκῷ. Item involvo, occulto. Hom. Il. σ'. Od. ξ'. et Apoll. Arg. 3.

Εἴλυμα, τὸ, involucrum, integumentum, indumentum, Od. ζ'.

Εἴλυσις, εως, ἡ, idem quod ῥύσις. ut Soph. schol. annot.

Εἰλυθμὸς, οῦ, ὁ, latibulum. ex Nic.

Εἰλυὸς, οῦ, ὁ, idem Apol. l. 1.

Εἰλύσσω, intego, involvo.

Εἰλυφάω, verso, torqueo. Il. λ'. Πάντῃ τ᾽ εἰλυφόων ἄνεμος φέρει.

Εἰλυφάζω, pro eodem. Il. ύ. Πάντῃ τε κλονέων ἄνεμος φλόγα εἰλυφάζει. Neutral. quoque ponitur pro pass. versor, torqueor. Hesiod. in Asp. † 275.† Τῶν δ᾽ ἀπ᾽ αἰθομένων δαΐδων σέλας εἰλύφαζε Χερσὶν ἐνὶ δμώων.

Εἰλαμίδες, Polluci dicuntur μήνιγγες, i. membranæ duæ cerebrum ambientes, inde vocatæ quod περὶ μυελὸν εἰλοῦνται.

Εἱλίσσω, vel εἱλίττω, volvo, verso, ut εἰλέω, à quo deducitur. Aratus, [illegible] σκολιὰ καὶ πάντας εἱλίσσοντας. Apud Aristot. l. 5. hist. anim. c. 22. εἱλίττεται δὲ τὰ ἔμβρυα ὅταν ἐρινεὸν σῦκον φάγῃ, exp. vindemientur initio caprifici alvei. Pro eodem dicitur et ἑλίσσω. Dion. Alexan. Ἔξαλος δ᾽ ἐπὶ σύρτιας ἀφρῶδες ἑλκὸν ἑλίσσει. Apoll. Rhod. 2. ἑλίσσεται εἰς ἅλα. Sic et Lat. dicitur volvere undas fluvius, et pass. volvi in mare. Metaph. apud Synes. τούτους ἑλίττων τοὺς λογισμούς. Apud Homerum ἑλίσσετο περὶ τέρμα, Eust. exponit κάμπτων. (Eurip. Phœniss. 3. 217. Εἵλιξαν, id. ib. 665. 1138. 1362.]

Εἴλιγμα, et ἕλιγμα, τὸ, volutatio, involutio. Bud. ex Th.

Εἰλιγματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, tortuosus, flexuosus, intortus. Dicitur et ἑλιγματώδης.

Ἑλιγμὸς, οῦ, ὁ, vortex seu vertex, gyrus. Xen. Pæd. 1.

Ἑλικτὸς, οῦ, ὁ, tortilis, tortuosus, apud Athen. l. 10. (Eurip. Phœniss. 621. Soph. Tr. 12. Theoc. Id. 1. 129.) [Eurip. Ion. 39. ἀναπτύξας κύτος Ἑλικτὸν ἀντίπηγος, ὡς ὁρῷτο ὁ παῖς.]

Ἑλικτὴρ, ῆρος, ὁ, armilla. Polluci ἑλικτῆρες sunt inaures.

Ἑλιγδὸν, volutim, convolutim, volubiliter. Æsch. in Prometh. [881.]

Ἕλιξ, et ἕλιξ, ικος, ἡ, volumen, involucrum. Budæus ex Aristot. ¶ Item vortex, gyrus, Plut. et Aristot. ¶ Item extrema auriculæ ora. unde ἀνθέλιξ appellatur opposita illi pars, in cujus medio cavitas est quam κόγχην vocant. ¶ Ἕλικες dicuntur et cirri sive cincinni intorti. Poll. l. 2. ¶ Item ἕλιξ, clavicula, capreolus, † Hesiod. Asp. 295.† [illegible] est, coliculus viteus intortus et cincinnus, qui vites ut teneat, serpit ad locum capiendum, ut Varr. l. 1. c. 31. explicat. Diosc. l. 4. ¶ Unde ἕλικες in architectura sunt in columnarum capitulis et abacis ornamenta quæ volutæ dicuntur, à similitudine claviculorum et capreolorum denominatæ. Vitruv. l. 4. c. 1. ¶ Ἕλικες etiam geometris sunt spiræ sive lineæ sive circuli tortulis pampini modo circumducti, nec in sese redeuntes. ¶ Ἕλιξ etiam vocatur tertia hederæ species, quam Lat. quoque Helicen vocant, quasi claviculam. Plin. lib. 16. ¶ Sic dicitur et machinæ cujusdam species, qua Archimedes navim ingentem in mare deduxit, apud Athen. lib. 5. ¶ Item ἕλικες armillæ sive inaures, q. d. volvulæ. Iliad. σ'. ¶ Ἕλιξ est etiam pala annuli apud Jos. de antiq. ¶ Item annulus, δακτύλιος. Hesych. ¶ Ἕλιξ adjectivè etiam capitur pro intorto et implicito. Epig. l. 1. πλόκαμος γὰρ ἕλιξ ἐπιδέδρομεν ὤμους, capillus retortus. Et pro volubili: ut, ἕλιξ χρόνος apud Nonn. Ἕλικες βόες apud poët. dicuntur, ut gramm. exp. vel nigri, vel flexiles: vel à retortis cornibus, vel à crurum flexu. Il. ί. Od. ά. Soph. in Ajace. (Æschyl. Pr. 1082. Aristoph. R. 1336. Theoc. id. 127.)

Ἑλικίαι κεραυνοὶ, apud Aristot. de mund. οἱ γραμμοειδῶς φερόμενοι, ut ipse declarat. Ubi Bud. helicias dicuntur, si lineari specie fulmina sunt conformata.

Ἑλικηδὸν, volutatim, in orbem seu gyrum. Nonn.

Ἑλικὸς, οῦ, ὁ, volubilis, tortilis, tortuosus, vorticosus. Unde superl. ἑλικώτατον ὕδωρ Αἰσήπου, apud Callimach. i. vorticosissima aqua, quæ plurimis vorticibus circumagitur. Item niger. Eustath.

Ἑλίκη, ἡ, ab Arcadibus salix dicitur: παρὰ τὸ ἑλίσσεσθαι. est enim tortilis et plexilis. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 13.

Ἑλίκη autem dicitur septentrio seu ursa major. Arat. itidem παρὰ τὸ ἑλίσσεσθαι καὶ στρέφεσθαι περὶ τὸν πόλον ἄνω ἄξονα.

Ἑλικοειδὴς, et ἑλικώδης, εος, ὁ, tortuosus, voluminibus tortus, ut, ἀσπίδας ἑλικώδεας apud Nic. in Ther. aspidibus sinuosis.

Ἑλικὼν, ῶνος, ὁ, Hesychio est filum quod manu è colo ducitur, fusoque tortum et circumactum in terram defertur. Et, ἑλικὼν, ῶνος, ὁ, fuit instrumentum musicum ἐννεάχορδον, ut in Musicis tradit Ptolem. et Proclus apud Hesiod. Unde Musas dici Ἑλικωνιάδας putant nonnulli, quòd hoc instrumento musico gaudeant. Alii tamen ab Helicone monte denominatas tradunt. [Hesiod. Ἔργ. 656. Θεογ. 1. Μουσάων Ἑλικωνιάδων ἀρχώμεθ᾽ ἀείδειν, &c. Eurip. Herc. Fur. 789. Ὦ Πυθίου δειράδες πέτρα, Μουσῶν θ᾽ Ἑλικωνιάδων δώματα, ἥξετ᾽ &c.]

Ἕλιγγες, seu ἴλιγγες, dicuntur à poëtis lineæ illæ et quasi rugæ palpebrarum.

Ἕλιγγος, ου, ὁ, vortex, gyrus. Apoll. Arg. 4. ¶ Item tormen intestinorum στρόφος. Nic. in Alex. ¶ Item vertigo capitis. Suid. Scribitur et εἴλιγγος cum tenui: unde εἰλιγγιῶ, ῶ, in verticem seu gyrum agor, στρέφομαι. Item torminibus ventris laboro. Item vertigine capitis tentor seu concutior. Hesych.

Ἴλιγξ, γγος, ὁ, vertex seu vortex. Diod. ἴλιγγας πολλὰς καὶ φοβερὰς ποιοῦντα. ¶ Item dubitatio, hæsitatio hominis deprehensi sententiis alternantibus, aut mente prorsus hærente: ut Lat. æstus. Luc. παῖς μὲν ὁ λῆρος, ἀθρόος δὲ ὁ ἴλιγξ.

Ἴλιγγος, ου, ὁ, vertigo oculorum, seu (ut Aristoph. schol. annot.) σκότος ἐκ τοῦ περὶ τὴν κεφαλὴν στρόφου. Plat. Item æstus et hæsitatio hominis, qui quò se vertere debeat, quasi oculorum vertigine correptus, non videt. Plat.

Ἰλιγγιάω, ῶ, f. άσω, vertigine laboro. Alex. Aphr. l. 2. probl. Plat. in Prot. et Plutarch. in Artox. Item æstuo dubitatione, hæsito, et quasi oculorum vertigine correptus non video quò me vertam. Plat. in Cratylo et Gorgia. Item Plutarch. et Synes. Epistola 44.

Ἐλελίζω, f. ξω, rapido volumine torqueo seu commoveo, seu convolvo vel circumago. ab ἑλίσσω derivatur reduplicatione primæ syllabæ. Il. θ'. Σείσατο δ᾽ εἰνὶ θρόνῳ, ἐλέλιξε δὲ μακρὸν Ὄλυμπον. Et Il. ρ'. μάλα γὰρ σφέας ἀπ᾽ ἐλέλιξεν, admodum enim subitò eos perculit et tremefecit. Od. ξ'. ἡ δ᾽ ἐλελίχθη πᾶσα, subito motu concussa est et tremefacta.

Ἐλελίζω, torqueo. Nonn. ἐλελίζεται αἴθοπι οἴνῳ.

Ἐλελίχθημα, ατος, τὸ, rapidus motus et concussio seu conquassatio.

Ἑλίω, seu ἱλίω, involvo, implico; unde ἰλλάς, Il. ά.

† Apollon. Arg. 1. 254.† Item intego, καλύπτω, apud Gramm.

Ἔλυμα, sive ἔλυμα, τὸ, dicitur pars aratri ubi clavus crassior dentale connectit cum temone, ut annotat Proclus apud Hesiod. derivans παρὰ τὸ ἐλύειν quod est καλύπτειν. Poll. l. 2. esse dicit ᾧ ὁ ζυγὸς ἐνήρμοσται. Utitur hac voce Hesiod. in Erg. 2. Sunt qui existiment esse burim seu buram. Exp. et integumentum, operimentum, et indumentum. Hesych. et Suid.

Ἔλυμος, ου, ὁ, tibiæ genus è buxo. Poll. lib. 4. c. 10. et Athen. lib. 4. Hesych. est etiam theca citharæ et arcus. Eodem teste est etiam σιτῶδες σπέρμα, quod Suidas à Laconibus coqui et comedi ait. Ejus meminit Diosc. l. 2. c. 120. panicum dicunt Latini. meminit et Hippoc. γυναικ. l. 2.

Ἔλυτρον, sive Ἔλυτρον, ου, τὸ, involucrum, integumentum. Sic pellicula illa quæ oculus integitur, ἔλυτρον dicitur. Tradit enim Pol. l. 2. ἔλυτρα vocari partes illas ex quibus enascuntur αἱ βλεφαρίδες. Et Hippoc. de artic. dicit τὸ ἰσχίον τινὰς ἐλυτρῶσθαι ἐλύτροις. Itidem in insectis volatilibus ἔλυτρον dicitur crusta illa quæ pennis supervenit easque veluti vagina claudit. Arist. hist. an. l. 4. ἔλυτρα τοῖς πτεροῖς ἔχει, pennas crusta intectas habent. Necnon seminum folliculi seu utriculi vocantur ἔλυτρα, quoniam hisce involucris integuntur. Diosc. l. 2. c. 111. et l. 4. c. 167. Sunt qui ἔλυτρα propriè esse velint τὰ τῶν μαλακτηρίων καλύμματα, ut nucum.

Ἐλυτρῶσαι, obvolvere, obtegere. Bud.

Composita: ac primùm ex εἰλέω, εἴλλω, ἰλέω, εἰλύω.

Ἀπειλέω, ῶ, evolvo, i. involutum explico: ut, ἀπειλήσαντα γραμματίδιον. Plut. in Consol. vel pro εἰλέω, volvo, voluto. (Philostr. l. 2. c. 11.)

Ἀπείλλω, pro eodem. apud Suid.

Ἀπειλοῦμαι, pass. evolvor vel volvor. Hesych.

Ἀπείλημα, τὸ, evolutio, vel involutio aut involucrum: unde ἀπειλήματα dicuntur στρόφοι, i. tormina, ab Hippocr.

Ἀπείλησις, evolutio. Epicurus in epist. ad Pythocl.

Διείλησις, (tanquam à διειλέω) turbo, ut exp. apud Plat. lib. 5. de legibus.

Διειλέω, λάθρα διεξέρχομαι. Apoll. 4. Argon. [35.] διειλυσθεῖσα δόμοιο, quæ se subducit &c.

Ἐνειλέω, implico, involvo.

Ἐνειλοῦμαι, implicor, involvor. Synes. Plut.

Ἐνείλημα, τὸ, volumen, involucrum. Joseph.

Ἐνείλλω, idem quod ἐνειλέω. Thuc. l. 2.

Ἐνειλινδέω, volvo, voluto. Synes. ἐνειλινδεῖσθαι συχναῖς ἄλλαις τύχαις καὶ πράξεσι.

Ἐξειλέω, explico, evolvo; ut, ἐξειλεῖν τὴν βίβλον, revolvere librum.

Ἐξειλῆσαι, Alexandrini dicunt ἐπὶ τοῦ ἐκφυγεῖν, ut tradit Etym. fortasse (ait) ἀπὸ τῶν ἐν τῷ παλαίειν ἀπολυόντων ἑαυτούς.

Ἐξείλησις, exp. motus. [Plat. de Leg. lib. 7.]

Ἐξειλύω, idem quod εἰλύω. Theocr. Idyll. 25.

Κατειλέω, pro involvo, aff. ex Lucian. vide et in comp. ab εἰλέω in priori signif.

Κατείλησις, in orbem conglobatio, convolutio, volubilitas. Epicurus in Epist. ad Pythoclem.

Συγκατειλέω, (decomp.) involvo, implico.

Κατειλύω, intego, occulto. Il. φ'. κὰδ δέ μιν αὐτὸν Εἰλύσω ψαμάθοισι.

Περιειλέω, circumplico, circumvolvo.

(Περιειλημένος a περιειλοῦμαι. Aristoph. 1098.)

Περιείλημα, involucrum.

Περιείλησις, circuitus, q. d. circumvolutio.

Προσειλέω, idem quod συστρέφω, Suidæ. Pro quo in prosa dicitur προσειλέω.

Composita ex εἰλίσσω seu ἑλίσσω, ac derivatis.

Ἀμφελίσσω, circumvolvo, vel circumquaque volvo, aut utrinque volvo, circumplico. Dionys. de situ orb.

Ἀμφελίττω, idem. Eurip.

Ἀμφέλικτος, circumvolubilis, vel circumquaque volubilis: ut, ἀμφέλικτος τριχός.

Ἀμφιέλισσος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui utrinque volvitur, qui utrinque agitatur sive pellitur. Apud Hom. naves ἀμφιέλισσαι, quæ remis utrinque aguntur sive pelluntur.

Ἀνελίσσω, revolvo. Nic. in Alex.

Ἀνελίττω, idem quod ἀνειλέω. evolvo quod est involutum, explico: ut, τὰ βιβλία ἀνελίττειν, Xen. Luc. capitur et pro volvo, voluto, revolvo, verso. (Aristoph. R. 849.)

Ἀνελίττομαι, evolvor, explicor: vel volvor, volutor, revolvor.

Ἀνέλιξις, evolutio, explicatio. Item volutatio, revolutio, versatio. Apud Plut. ἀνέλιξις τοῦ παντὸς (autore Bud.) est revolutio cœli.

Ἀντελιγμὸς, Ionicè pro ἀνθελιγμὸς, οῦ, ὁ, contraria volutatio seu convolutio, contrarius vortex.

Ἀνθέλιξ, vide in simplici ἕλιξ.

Αὐτέλικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sua sponte verticibus circumagitur, sua sponte volutatus, qui per se convolvitur aut contorquetur. Nonn.

Δυσέλικτος, q. d. difficilè evolubilis, ut, δυσέλικτος λαβύρινθος apud Naz. labyrinthus difficilibus gyris perplexus.

Ἐξελίττω, evolvo, explico. Xen. Hell. 4. et Pæd. 8. † p. 227. c. φάλαγγα.†

Ἐξελιγμὸς, evolutio, explicatio. Vocabulum est militare, de aciei explicatione. Scribitur et ἐξειλιγμὸς, pro eodem.

Ἐξέλιξις, idem quod ἐξελιγμός. Dicitur (inquit Bud.) de acie explicata in orbem. Dicitur et de equis (ut Bud. annot.) orbem explicantibus.

Decomp. Δυσεξέλικτος, difficilis explicatu et evolutu. Halicarn.

Ἱμαντελιγμὸς, οῦ, ὁ, duplicis lori tortuosa implicatio, ut ex veteribus tradit Eust. ludi speciem esse scribens, de quo vide Poll.

Ἱμαντελικταὶ, Democrito dicuntur qui veluti funes lororum tortuosis nodis implicant, i. qui nodos texunt. perplexi.

Κατειλίσσω, Ionicè pro καθελίσσω, obvolvo, apud Herodot. [lib. 7. καὶ σινδόνος βυσσίνης τελαμῶσι κατειλίσσοντες.]

Μυριέλικτος, mille voluminibus tortus seu sinuatus, apud Suid.

Περιελίσσω, implico, implico in orbem.

Περιελίττω, idem. Plut. in Lucullo. Exponitur etiam, circumverto, circumvolvo, roto.

Περιελίττεσθαι, circumplicari. Cum dat. Aristot. hist. an. l. 9.

Περιέλιξις, circumvolutio, seu vertigo.

Πολυέλικτος, et πολυελίκτος, multis voluminibus tortus, multis modis volubilis et tortuosus. Apud Nonn. πολυέλικτος αἰὼν, ævum multis vicibus revolutum. (Πολυέλικτον ἁλιάς. Eurip. Phœniss. 281.)

Συνελίσσω, vel συνελίττω, convolvo. Bud. ex Theophr. et Aristot. [Eurip. Ion. 1163. Κέκροπα θυγατέρων πέλας Σπείραις συνειλίσσοντ', &c.]

Συνέλιξις, glomeratio, Bud. ex Areop.

Τετραέλικτος, quatuor voluminibus tortus, quater circumvolutus, tortuosus; ut, τετραέλικτος ὄφις, in epigr.

Τετραέλιξ, ικος, aff. pro eodem.

Τριέλικτος, triplici volumine sinuatus, sinuosus. Herodot. Et τριέλικτος [illegible], in Epigr.

Composita ex ἔλυτρον.

Ἀνέλυτρος, ου, ὁ καὶ ἡ, involucro nullo tectus, non habens ἔλυτρον. ut ἀνέλυτρα insecta apud Aristot. [Hist. Anim. l. 1. cap. 5.] interpr. pennas nulla crusta tectas habentia.

Περιελυτρόω, ῶ, insuper circumposito involucro munio et intego, apud Athen. l. 1.

ΕΙ'ΛΩΣ, ωτος, ὁ, sive Εἱλώτης, ου, ὁ, Helus sive Helota. Ita apud Lacedæmonios dicebatur servus, minister: quoniam totum ferè servitium quo utebantur, erat ex Helotis captis: etenim quum diu et infestis animis oppugnarent Helos, urbem Peloponnesi ipsis vicinam, quoscunque inde caperent, in servitutem sibi redigebant, et retento gentis nomine εἵλωτας vocabant, non δούλους, in majorem ipsorum contumeliam. Alii tamen quævis mancipia sic ab iis appellata volunt, in contumeliam Helotarum, quibuscum semper eis bella erant et dissidia. Plutarchus initio Lycurgi, τοὺς Εἵλωτας ἐποιήσαντο δούλους οἱ Σπαρτιᾶται. Porrò οἱ εἵλωτες (inquit idem Plutarchus in Lycurgo) αὐτοῖς εἰργάζοντο τὴν γῆν, ἀποφορὰν τὴν εἰρημένην τελοῦντες. Nec verò in agris solùm colendis eos occupabant, sed etiam opera eorum in bellis utebantur: ac, si strenuos sese præstitissent, manumittebant, ut colligitur ex Thuc. lib. 4. Quoniam verò πάνυ ὑβριστικῶς αὐτοῖς ἐχρῶντο οἱ Λάκωνες, ideò sæpe ἐνεωτέριζον καὶ ἀφίσταντο: quamobrem et ferè semper suspecti erant: qua de re Athen. lib. 14. et Thuc. in loco citato: item Plut. in Lycurgo: et Pausan. in Attic. Rursum teste Plut. initio Demetrii, οἱ παλαιοὶ Σπαρτιᾶται τοὺς εἵλωτας ἐν ταῖς ἑορταῖς πολὺν ἀναγκάζοντες πίνειν ἄκρατον, εἰσῆγον εἰς τὰ συσσίτια, τοῖς νέοις, οἷόν ἐστι τὸ μεθύειν ἐπιδεικνύντες.

Εἱλωτικὸς, οῦ, ὁ, Heloticus, qui vel qualis helotum est: ut, εἱλωτικὸς πόλεμος, bellum heloticum, apud Plut. de virt. mul. Apud eundem in Solone, τὸ εἱλωτικὸν πλῆθος, multitudo helotarum.

Εἱλωτὶς, ίδος, ἡ, interdum pro εἱλωτική: interdum pro serva, ancilla.

Εἱλωτεύω, sum εἵλως, heloticum ministerium præsto, servio, Isoc. in Paneg. de Lacedæm. τῇ αὐτῶν πόλει τοὺς ὁμήρους εἱλωτεύειν ἀναγκάζουσι.

Εἱλωτεία, ας, ἡ, helotici ministerii præstatio, servitus, δουλεία. Ex Plat. autem de leg. affertur εἱλωτεία ἡ Λακεδαιμονίων, servilis turba, servitia, mancipia.

Κατειλωτίζω, unde particip. Κατειλωτισμένος, in servitutem redactus, mancipatus. Suid.

ΕΙΝΑ'ΤΗΡ, vel (ut apud Suid.) εἰνάτηρ, ρος, ἡ, fratria, i. uxor fratris. Apud Eust. exp. σύννυμφος, et derivatur παρὰ τὸ εἰνάζειν, ut sit ἡ κοινῶς ἡ συνευνάζουσα πρὸς ἄλλον. Poll. lib. 3. εἰνάτερας vocari tradit τὰς ἀδελφοῖς δύο συνοικούσας. Il. ζ. Πῇ ἔβη Ἀνδρομάχη λευκώλενος ἐκ μεγάροιο; Ἠέ πη ἐς γαλόων ἢ εἰνατέρων ἐϋπέπλων; Et Il. χ'. itidem de Andromache, Ἀμφὶ δέ μιν γαλόῳ τε καὶ εἰνατέρες ἅλις ἔσταν.

ΕΙ'ΡΓΩ, f. ξω, pro diverso spiritu diversæ signif. Εἵργω, igitur cum aspero est, includo: item includo carcere, conjicio in carcerem. Dem. κατὰ Νεαίρας. ἐάν τις ἀδίκως εἵρξῃ μοιχόν.

Εἴργω, cum tenui, arceo, prohibeo, veto, includo. † ἴσχειν, cohibere. Soph. El. 724.† Xen. apomn. l. 1. τοὺς υἱεῖς οἱ πατέρες εἴργουσι ἀπὸ τῶν πονηρῶν ἀνθρώπων, arcent liberos ab improborum contubernio. Et sine præposit. Plut. in Cam. εἶργεν τῆς θαλάσσης. Sic εἴργειν οἴνου, Gal. et Glauc. l. 1. Et cum duobus accus. Aristoph. εἴργω σε ταῦτα, à talibus te arceo.

Derivata ab εἴργω cum dens.

Εἵργομαι, includor, in carcerem conjicior. Dem. (Soph. Tr. 348. 1274.) † prohibeor, vetor. Xen. Pæd. l. 2. 55. a.†

Εἱργμὸς, οῦ, ὁ, inclusio. Item in carcerem conjectio. Et adulteri deprehensi detentio.

Εἱρκτὴ, ἡ, carcer. Plut. in Cam. εἰς τὴν εἱρκτὴν ἐνέβαλλε τὸν Μάλλιον, in carcerem conjecit Manlium. Et Metaph. Xen. Pæd. 5. ἃ ἐνόμιζε ἑαυτῷ ἐχυρὰ χωρία κατασκευάσασθαι, ταῦτα εἱρκτὰς αὑτῷ ἔλαθε κατεσκευασμένας, ea sibi impendens carcerem et claustra præparavit. Ponitur et pro gynæceo et conclavi, apud eundem Xen, οἱ μοιχοὶ εἰσέρχονται εἰς τὰς εἱρκτάς. (Palæph. p. 13.)

Ἔργω, idem quod εἴργω, Od. ξ. τὰς μὲν ἄρα ἔρξαν κατὰ ἤθεα κοιμηθῆναι, incluserunt.

Ἕργμα, τὸ, septum, claustrum. Soph. in Antig. (Æsch. S. c. Th. 562. ἃ ῥίζα Eum. 504.) [Pind. Nem. Δ. 10. Ῥῆμα δ' ἐργμάτων χρονιώτερον βιοτεύει, &c. Schol. παντὸς ἔργου χρονιώτερόν ἐστι τὸ ῥῆμα, τουτέστιν, ὁ ὕμνος. 135. Ὕμνος δὲ τῶν ἀγαθῶν ἐργμάτων, βασιλεῦσιν ἰσοδαίμονα τεύχει φῶτα. Nem. Od. vi. 57. ἀγερώχων ἐργμάτων. Schol. ἀντὶ τοῦ μεγάλων ἔργων. Isthm. Α. 36. Δ. 71. Eurip. Orest. 160. Ὦ μέλεος, ἐχθίστων θεόθεν ἐργμάτων. Herodot. Hist. lib. 5. Quadriga erat ærea cum hac Inscriptione, Ἔθνεα Βοιωτῶν καὶ Χαλκιδέων δαμάσαντες Παῖδες Ἀθηναίων ἔργμασιν ἐν πολέμου, &c.]

Ἐρξίας, ου, ὁ, coërcitor. ex Herodot.

Ἑρκτὴ, idem quod εἱρκτὴ carcer. Herodot. [lib. 4. συλλαβόντες [illegible] σφεας κατέβαλον ἐς ἑρκτήν.]

Ἕρκος, εος, τὸ, septum, vallum, claustrum: ut, ἕρκος κήπου καὶ οἴκου καὶ ἑτέρων, inquit Eust. Sic Od. ζ. et Il. ἰ. † Hes. Th. 726.† Dicitur et metaph. ἕρκος ὀδόντων, i. labia. Il. δ'. Sic ἕρκος ἀκόντων, Il. δ. septum et murus contra vim telorum. Item murus. Iliad. ι. φράξαντο δὲ νῆας Ἕρκεϊ χαλκείῳ, muro aheneo. Il. ά. (de Achille) ὃς μέγα πᾶσιν Ἕρκος Ἀχαιοῖσιν πέλεται πολέμοιο κακοῖο. Item murus aulam ambiens, ut tradit Eustat. unde ἑρκεῖος Jupiter dictus, cui ibi sacrificia fiebant tanquam ejus loci præsidi, et à quo conservarentur omnes, qui intra idem ἕρκος habitarent. Ex Soph. in Athamante citatur ἕρκεσι pro retibus. Item ἕρκη in Troilo pro ὅπλα, arma. (εἰσέβαλλον εἰς ἕρκη κακά. Aj. 60. V. Æschyl. Pers. 17. Ag. 265. 1620. τὸν ἐς ἕρκος στῆναι. Eurip. Med. 987. Soph. Tr. 616.)

Ἑρκεῖος dicitur Jupiter, penes eorum qui ejusdem aulæ et septi participes essent. A Bud. exp. septitius et cortalis, apud Aristot. de mundo. (Ἑρκείους πύλας. Æsch. Ch. 559. 569. 651.)

Ἑρκίτης, ου, ὁ, custos. Suid.

Ἑρκίον, vel ἕρκιον, ου, τὸ, septum seu murus: propriè verò septum circa aulam vel circa domum. Hom. Soph. Apoll. (Δεθεὶς πρὸς κίον' ἑρκείου στέγης. Schol. Soph. exponit. ἑρκείου στέγης, τοῦ περιφράγματος τῆς αὐλῆς, ἢ τῆς τοῦ δώματος στέγης. ἕρκος γὰρ τὸ δῶμα. Aj. 108.)

Ἑρκάνη, ἡ, sepes, septum. Eustat. ex Æl. Dionys. Apud eundem Eust. reperitur et ἑρκάνα.

Ἔρχατος, ου, ὁ, sepes, septum, murus. Hesych. apud quem est et ἕρκατος, et ἔρχετος.

Ἐρχατόω, ῶ, obsepio, concludo, conclusum teneo. Od. ξ.

Ἐέργω, idem quod ἔργω, includo. Item contineo, complector, unde ἐντὸς ἐέργει, Homer. et Hesiod. † Th. 751.† Vide et in Εἴργω cum tenui.

Ἐέργομαι, includor, sepior: unde ἐεργμένος, inclusus, septus, Apoll. Arg. 2.

Ἐέργνυμι, etiam dicitur pro ἐέργω: unde Od. κ'. κατὰ συφεοῖσιν ἐέργνυ.

(Ὁρκάνα. ποτὶ πτόλιν δ' ὁρκάνα πυργῶτις. Sch. ex. τὸ [illegible], ὃ καὶ πυργῶτις καλεῖται. Æsch. S. c. Th. 352.) [Eurip. Bacch. 611. Πένθεως ὡς εἰς σκοτεινὰς ὁρκάνας πεσούμενος.]

Composita: ac primùm ex εἴργω, seu ἔργω.

Ἄερκτος, ου, ὁ, non septus, nullo septo cinctus. Lys.

Ἁλιερκὴς, mari cinctus. Pind. [Olymp. Η. 34. ἁλιερκέα χώραν. Schol. Κοττ. pag. 102. ὅτι τὴν θάλασσαν περιειλημμένην, &c. Pyth. Α. 34. ἁλιερκέας ὄχθας. Schol. ὅτι αἱ τὴν ἅλα ἕρκος ἔχουσαι, ἢ τῆς ἁλὸς αὐτῆς, ἕρκος οὖσαι. (Hunc locum citat Strab. Geogr. lib. 5.) Isthm. Α. 10. ἁλιερκέα Ἰσθμοῦ δειράδ'. Schol. ὑπὸ θαλάσσης περιφραττομένου τοῦ Ἰσθμοῦ ἐξοχήν.]

Ἄφερκτος, conclusus, inclusus velut in carcere. Æsch. in χοηφ. [145.]

Διείργω, diduco, dirimo, intersepio, dispesco. Thucyd. 3. χαράδρα αὐτοὺς μεγάλη διεῖργε, dirimebat eorum castra, i. intersepiebat et à se invicem distinguebat. Plut. in Them. βραχεῖ πόρῳ διείργεται τῆς Ἀττικῆς ἡ νῆσος, brevi freto insula distinguitur ab Attica.

Ἐνείργω, sive ἐνειργνύω, et ἐνείργνυμαι, includo. Phaler. ἐνεῖρξαι τῷ τοίχῳ.

Ἐνεργμὸς, et ἔνερξις, palus citharæ. Etym. aut clavus in medio citharæ, unde chordæ alligatur, Euphronio.

Καθείργω, seu Καθειργνύω, seu Καθείργνυμαι, concludo, tanquam in carcere cohibeo. Pausan. τοῦτον Ἀλέξανδρός ποτε λέοντι ὁμοῦ καθεῖρξεν ἐς οἴκημα. Plut. in Lycurg. Καθείργνυντα εἰς οἴκημα. † Apud Aristoph. Nub. 749. includo, conjicio in carcerem.†

Κάθειρξις, conclusio et coërcitio.

Decomp. Ἐγκαθείργω, et Ἐγκαθειργνύω, sive Ἐγκαθείργνυμαι, includo. Plut. de prim. frig. ἀλλ' ἐγκαθειργνυμένη καὶ ἀποστρεφομένη θερμότητα παρέχει τοῖς ἐν βάθους ὑγροῖς, i. quæ (exhalatio) inclusa et recidiva humorem in fundo calore afficit.

Συγκαθείργω, sive Συγκαθείργνυμαι, unà cum alio concludo tanquam in carcerem. Luc. λέοντι συγκαθειρχθῆ. † Xen. Pæd. 134. a.†

Περιείργω, circumsepio, circumcludo. Thuc. l. 1. περιείρξαντες αὐτοῦ τὸ μαντεῖον.

Συνείργω, concludo, cohibeo, coërceo, in custodia teneo.

Συνείργνυμαι, simul includo, simul coërceo. Plut.

Συνείργω, idem. Apud Plat. in Timæo exp. copulo.

Σύνειρξις, copulatio. Plat. in Tim. de copulatione viri et uxoris in nuptiis. Aff. et ex lib. 5. de rep.

Συνεέργω, poëticè, idem quod συνείργω, Od. ί.

Composita ex ἕρκος.

Εὐερκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, benè septus, vel bonum pulchrumve aulæ septum habens. (Æsch. Suppl. 962.) Odyss. ί. Item benè munitus seu septus. Plat. εὐερκὴς ἡ χώρα πρὸς τοὺς πολεμίους.

Εὐερκῶς, munitè, bono septo. Plut. εὐερκῶς κεχαράκωντο.

Εὐερκεία, seu εὐερκία, munitio, seu bona munitio. Plat. [de Leg. lib. 6.]

Μεσέρκειος, epithetum Jovis, qui olim in medio τῷ ἕρκει colebatur. Hesych.

Ὁμοερκὶς, contubernium, unis iisdemque septis contineri. Poll. ex Solone.

Πολιορκέω, ῶ, obsidione cingo, circumsedeo, obsideo. Proprie obsidione urbem cingo, ut locus aliquis septo cingitur. Interdum sine casu. Isocrat. Dem. Plutarch. Interdum cum accus. † Βακτρίους. Xen. Pæd. 1.† Plut. in Pericle, πολιορκήσας τὴν ἱερὰν Ἐπίδαυρον. Sic et Herodian. l. 3.

Πολιορκοῦμαι, obsideor, obsidione cingor, circumsedeor. Æschin. contra Ctesiph. Herodian. lib. 8. † Xen. Pæd. l. 6. p. 151. a.† Interdum cum dativo instrumentali in metaph. signific. Plat. de leg. πολιορκηθὲν στενοχωρίᾳ γῆς, exp. agri angustiis pressum.

† Πολιορκητέος, obsidendus. Xen. Pæd. p. 189. c.†

Πολιορκητὴς, οῦ, ὁ, urbium obsessor. Athen. lib. 3. Πολιορκητικὸς, obsidionalis: ut, πολιορκητικὰ μηχανήματα sive ὄργανα.

Πολιορκία, ἡ, obsessio, obsidium sive obsidio. Thuc. [lib. 2. εἴ πως σφίσιν ἄνευ δαπάνης καὶ πολιορκίας προσαχθείη. Hic πολιορκία ponitur εἰδικῶς pro ea specie πολιορκίας, quæ mora et temporis tractu peragitur: nam et alia species est, qua per vim (adhibitis scilicet machinis et tormentis) urbs brevi expugnatur. Vide Not. Cl. Huds. et Casaub. Comm. in Polyb.] Isoc. Arist. Plut.

Decomp. Ἀντιπολιορκέω, ῶ, vicissim obsideo, obsessorem obsidione cingo, premoque; obsideo eum à quo obsidebar antea.

Διαπολιορκέω, ῶ, obsideo seu constanter obsideo. [Thucyd. Hist. lib. 3. §. 17. τρισχίλιοι μὲν οἱ πρῶτοι, ὧν οὐκ ἐλάσσους διεπολιόρκησαν.]

Δυσπολιόρκητος, obsessu difficilis, qui obsidione cingi vix potest, vel qui obsidione ægrè capi potest. [Xenoph. Hist. Græc. lib. 4. cap. 8. §. 5. ποίαν μὲν ἰσχυροτέραν ὄντων λαβόντι χωρίων, ποίαν δὲ δυσπολιορκητοτέραν;]

Ἐκπολιορκέω, ῶ, obsidione capio et expugno. Thuc. lib. 1.

Ἐκπολιορκοῦμαι, obsidione capior et expugnor, obsidione pressus succumbo: ibidem. Interdum cum ἐκ, et tunc exp. obsidione captum expugnatumque ejicio: ut apud eundem Thucyd. lib. 1. ἐκ τοῦ Βυζαντίου βίᾳ ὑπ' Ἀθηναίων ἐκπολιορκηθείς.

Εὐπολιόρκητος, obsessu facilis, qui obsidione facilè capi potest.

Derivata ex εἴργω, cum tenui.

Εἴργνυμι, idem quod εἴργω: arceo, veto.

Εἰργάθω, idem. (Eurip. Phœniss. 1135. Soph. El. 1272.)

Ἔργω, idem quod εἴργω. Eustath. Ἐργάθω, idem.

(Ἔργμαι. Soph. Œdip. Tyr. 910. 913.)

Ἐέργω, idem quod ἔργω. Il. Ψ. ἐέργειν μυῖαν παιδὸς, arcere, prohibere. Apud Hesiod. τῶν μὲν πάμπαν ἔεργ' ἀεσίφρονα θυμὸν, exp. averte.

Ἐέργνυμι, idem.

Composita.

Ἀνείργω, arceo, propello, repello, inhibeo, apud Suid. (Il. γ'. 77.) [Plat. de Leg. lib. 5.]

Ἀνεέργω, idem. Iliad. ζ.

Ἄνειρξις, inhibitio. Plut. de Socr.

Decomp. Συνανείργω, unà inhibeo.

Ἀπείργω, arceo, excludo, prohibeo. Cum accusat. et genit. ut, ἀπείργω σε τῶν πραγμάτων, apud Plat. de poët. aud. Isoc. in Archid. † Xen. l. 1. 1. 2. Pædiæ Cyri † cum ἀπὸ, ἅπαντας ἀπείργειν ἀπὸ τοῦ συμβουλεύειν. Bud. exp. deterreo, abigo, apud Dem. πάντας ἀπεῖρξαι τοῦ φιλοπραγμονεῖσθαι. Item inhibeo, prohibeo, id est, impedio ne quid fiat: cum infinit. apud Soph. Et cum accus. ut, τίς ταῦτ' ἀπεῖρξε; quis hæc inhibuit? Et sine accus. ut, ἀλλ' ἀπείργοι θεὸς, sed prohibeat Deus, Deus avertat. ¶ Item dirimo, apud Arrianum, et ἀποτέμνομαι, pro eodem. Exponitur et divido apud Herodot. Item relinquo, id est, prætereo apud eundem in Polymn. ταύτας τὰς πόλιας ἐξ εὐωνύμου χειρὸς ἀπέργων παρεξῄει. (Cum Acc. et Infin. particulâ μὴ subintellectâ, Soph. Aj. 70. Eurip. Phœniss. 907. Æsch. Ch. 567.)

Ἀπέργω, idem quod ἀπείργω, abarceo, excludo. Hippoc. Apud Herod. ἀπέργων ἐξ εὐωνύμου χειρὸς, sinistrorsum relinquens. Ibid. ἀπέργει Καππαδόκας, perstringit Cappadoces.

Ἀποέργω, et ἀποεργάθω, apud poëtas pro ἀπείργω. [Apoll. Rhod. Arg. lib. 1. 865. Δαιμόνιοι, πάτρης ἐμφύλιον αἷμ' ἀποέργει Ἡμέας; Hom. Iliad. Θ. 325. ᾗ κληῒς ἀποέργει Αὐχένα τε στῆθός τε, &c. Schol. ἀπείργει. ἀπείργει.]

Ἀπεργάθω, et ἀποεργάθω, idem quod ἀπέργω seu ἀπείργω. Il. φ'. et Od. φ'. Pro διαχωρίζω, i. dirimo, separo, Il. ί.

Ἑκάεργος, ου, ὁ, procul arcens, seu expellens, aut abigens. Apollinis epithetum, qui sic dictus putatur q. ἑκὰς seu ἕκαθεν εἴργων: quòd suis telis seu sagittis procul arceat. Alii παρὰ τὸ ἕκαθεν ἐργάζεσθαι dictum putant Il. ά.

Ἐξείργω, arceo, excludo. Æschin. ταύτης οὖν ὁ νόμος ἐξείργει τοῦ βήματος. Thuc. 3. τῷ νόμῳ ἐξείργοντο, arcebantur, prohibebantur. (Cum D. P. et Ac. R. Soph. El. 1297.)

Κατείργω, veto, arceo. Paus. in τῆς θαλάσσης κατεῖργε, liberum commeatum adimebat. Item subigo, compello. Thuc. 1. τὸ ἧσσον ὑπὸ τοῦ δυνατωτέρου κατείργεσθαι, inferiorem à potentiore cogi. (Eurip. Med. 1260.)

Κατέργω, repello. Item vasto. ex Herodot.

(Κατεργάθομαι, κατέχω, κωλύω. Æschyl. Eum. 569.)

Περιείργω, circumquaque arceo et prohibeo, videlicet ab ingressu aut egressu. Thucyd. l. 2.

Προείργω, prior arceo vel prohibeo, abarceo.

ΕΙ'ΡΗΝΗ, ης, ἡ, pax. (Eurip. Med. 1003.) Xen. Hell. 7. οὐκ εἰρήνη, ἀλλὰ πολέμου μεταλλαγή. Idem Xen. εἰρήνην ποιεῖν Ἀχαιοῖς καὶ Χαλκιδεῦσι: pacem facere inter &c. Dicitur et εἰρήνην ποιεῖσθαι apud Æsch. et πράττειν εἰρήνην apud Demosth. Apud Plat. de rep. l. 1. εἰρήνη τῶν τοιούτων, exp. quies ab hujusmodi rebus. ☞ Παρὰ τὸ εἰς ἓν εἴρειν. Alii παρὰ τὸ εἴρειν, i. dicere: quod tempore pacis jus dicatur et lites verbis dirimantur.

Εἰρηναῖος, ου, ὁ, pacificus, ad pacem pertinens, pacatus. Thuc. l. 1.

Εἰρηναίως, pacificè, placidè.

Εἰρηνικὸς, pacificus, pacatus: ut, εἰρηνικὸν σχῆμα, apud Herodianum. Εἰρηνικὸς λόγος, Isocr. oratio de pace. Item pacis studiosus, Isoc. Item ad pacem pertinens. (Aristoph. R. 727.) Εἰρηνικῶς, pacificè. Isocr.

Εἰρηνεύω, in pace ago seu vivo, pace fruor, ad Rom. 12. et apud Dionem. Item paco, in pace contineo. Bud. ex Basilio.

Εἰρηνευομένη χώρα, apud Polyb. l. 5. exp. quæ bello non infesta est, quæ à bello tranquillitatem habet. Apud Aristot. εἰρηνεύεσθαι πρὸς τοὺς κρείττονας.

ΕΙ'ΡΟΣ, εος, τὸ, lana. Od. δ'. αὐτὰρ ἐπ' αὐτῷ ἠλακάτη τετάνυστο, ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχουσα. ☞ Etymol. fieri ex ἔρος tradit, per pleonasmum literæ ι: vel ex ἔῤῥω, signif. κάμνω, fieri ἔῤῥος, deinde mutato ρ in ι, εἶρος, quoniam multis laboribus paratur et colitur. Hen. Steph. deducit ab εἴρω, i. necto.

Εἶρον, idem quod εἶρος, lana. Il. γ'. Εἰρίνεος, laneus.

Εἰρεσιώνη, ἡ, ramus oleaginus lana obvolutus: quem circumpendentibus arborum fructibus ante januas ædium suspendere solebant ad famem arcendam, ex oraculi præcepto, ut fusiùs tradit Aristoph. schol. et ex eo Suidas. Utitur Aristoph. in Pluto et in Vesp. et Plut. in Theseo.

Ἔριον, ου, τὸ, idem quod εἶρος sive εἶρον. Hom. Od. δ'. in sym. Plut. de aud. Frequens est et plur. num. ut apud Xen. ἐνεῖδε τὰ ἔρια. Exp. et lanugo. apud Theophr. (Philostr. l. 3. c. 15.)

Ἐρίδιον, diminutiv. Luc. in Poëmat. quod inscripsit Ὠκύπους.

Ἐριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cui lana inest, lanatus.

Ἐρίω, ῶ, laboro circa lanificium.

Ἔριθος, qui vel quæ lanificium exercet, lanificus; ἐριουργός. (Theoc. ιέ. 80.) Quidam tamen ἔριθοι exp. γεωργοί, i. agricolæ, παρὰ τὸ τὴν ἔραν ἐργάζεσθαι, i. τὴν γῆν. Il. σ'. ἔριθοι appellantur ii qui metunt. Apud Hesiod. in Erg. ἔριθος ponitur pro famula. Item ἔριθος, contentio, vide in Ἔρις.

Ἐριθεύω, vel potius ἐριθεύομαι, lanificium exerceo. Expon. et laboro, ἐργάζομαι. Item servio. in lib. Tob. ἠριθεύετο ἐν τοῖς γυναικείοις, exp. ibat ad opus textrinum. Legitur et apud Aristot. Pol. l. 5. c. 3. Item contendo. Ἐριθεία, exp. μισθαρνία. item contentio, apud Aristot. citato loco, et Jac. cap. 3. et 2 Cor. c. 12.

Ἐρέα, ἡ, etiam dicitur pro ἔριον. Athen. l. 5.

Ἐρεοῦς, (adject.) laneus. Apud Diosc. l. 1. c. 18. ἐρεοῦν ὕφος, laneum textum, lanea vestis. Pro eodem est ἐρεοῦς. Levit. 13.

Composita.

Ἐξεριθεύεσθαι, Suid. exp. redimere, autorare. Quidam exp. quasi mercede allicere.

Εὔειρος, ου, ὁ καὶ ἡ, bonam habens lanam. (Soph. Tr. 688.) Hippoc.

Εὐέρος, et εὔειρος, bene lanatus, bona seu pulchra vestitus lana. Aristoph. in Avib.

Συνέριθος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui vel quæ lanificium simul exercet: socius, vel socia in lanificio. Interdum generalius, socius in aliquo opere. Od. ζ.

Φιλέριθος, exp. lanificii studiosus. ex Epigr.

ΕΙ'ΡΩ, necto. in qua signif. Etym. vult aspirari εἵρω, sed id non observatur. Hinc εἰρὰς apud Herodian. exercens, extrahens. Bud. Apud Aristot. in Rhet. τὴν δὲ λέξιν ἀνάγκη εἶναι ἢ εἰρομένην καὶ τῷ συνδέσμῳ μίαν, dictionem necesse est aut tractam esse et conjunctione unam. Eustat. εἴρω est τὸ εἰς μῆκος συμπλέκω, derivanti inde ἔριθος. ¶ Item dico. Item interrogo, ut tradit Eust. in qua tamen signif. præsens εἴρω est inusit. sed fut. ejus ἐρῶ est frequentissimum. In Epigr. σὲ κακῶς ἐρεῖ, male tibi dicet. Et apud Eurip. ἐρεῖ με τάδε, hæc in me dicet. Apud Plut. ἐρῶν προῆλθε, prodiit ad dicendum. Pro quo ἐρῶ, poëtæ per diælysin sæpe usurpant ἐρέω, i. dicam. ut Od. ξ. ὥς ἐρέω. Sic et Od. ό. Il. ψ'. et alibi. Ponitur ἐρέω et pro, interrogo. Il. ά. Πάντων Ἀργείων ἐρέων γενεήν τε τόκον τε. Item nuntio. unde, aurora. Il. β'. et alibi, Ζηνὶ φόως ἐρέουσα καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισιν. i. ἀπαγγελοῦσα, inquit Eust. Sic et Od. ψ'. ταῦτα πάρεξ ἐρέουσα, i. ἀγγελλοῦσα. Præt. εἴρηκα, dixi. pass. εἴρημαι, dictus sum. tanquam ab ἐρέω, quod et in comp. observatur. (Soph. Œdip. Tyr. 555. 769.) † Τὰ εἰρημένα, pacta, constituta. Xen. Pæd. 1. 6. 11. Sic εἴρητο, dictum erat. Xen. Pæd. l. 4. p. 94. b.†

Derivata ab εἴρω, i. necto.

(Εἰρμένος. Æsch. Pr. 1030.)

Εἱρμὸς, οῦ, ὁ, nexus, series. Phil. de vita M. l. 3.

Ἔρσις, εως, ἡ, nexus, plexus religatio. [Thucyd. Hist. lib. 1. ἐν ἔρσει. Schol. ἐν ἀναδέσει, παρὰ τὸ εἴρειν. Cl. Steph. legit ἐνέρσει.] Scribitur et ἔρξις apud Suid.

Ἐείρω, idem quod εἴρω, poëtica reduplicatione literæ initialis, ut in ἐέλδω et similibus. Unde in pass. Od. σ'. Ὅρμον ἠλέκτροισιν ἐερμένον ἠέλιον ὥς.

Composita.

Ἀείρω, dicitur q. ἁμοῦ εἴρω et συμπλέκω, inquit Eust. i. simul necto et copulo. Il. κ'. Σὺν δ' ἤειρεν ἱμᾶσι. ¶ At ἀείρω, i. tollo, vide sua serie.

Decomp. Παρήορος, equus ad jugum devinctus, qui et παράσειρος. ex ἀείρω (inquit Eust.) signif. συζυγῶ. ¶ Item prominens ubique. Il. π'. ἐπειδὴ αὐτὸν παρήορος ἐν κονίῃσι. Ab Eust. autem, Il. ή. exp. παρεστραμμένος, ὅ ἐστι κεχυμένος, item ἔκλυτος, χαῦνος. atque sumptam esse metaph. ab equo, qui παρήορος appellatur. ¶ Item stolidus, q. d. qui menti non firmiter adhæret, sed ab ea velut excurrit longiùs et evagatur: ducta ἀπὸ τῶν ἵππων παρηόρων metaphora. Il. ψ'. (Æsch. Pr. 363.) Vide et in comp. ab Ἄρω, et Ἀείρω.

Παρηορία, ἡ, habena seu lorum equi, qui παρήορος appellatur, ut Il. θ'. v. 87.

Συνήορος, (itidem ab ἀείρω signif. συζευγνύω, inquit Eustath.) congruens et velut apto quodam vinculo connexus. Od. θ'. Exp. et consors, compar, socius. (Eurip. Phœniss. 1635.) Hom. Nonn.

Συνωρὶς, ίδος, ἡ, vel ξυνωρὶς Atticè, bijuges equi, par equorum aut mulorum currum trahentium: quos et conjuges quidam vocari posse existimant. Qua in signif. exp. etiam jugum: ut dicitur jugum boum. Dicitur autem à verbo συναείρω, Eust. etiam teste, quasi συναορίς. Signif. etiam bigas, i. e. currum quem bijuges equi trahunt. Quidam interpr. et carpentum. Plut. in symp. sep. sap. τῶν δὲ καλλιστείων ἑκάστῳ συνωρὶς ἵππων ἐπεστρωμένα περιχθῆ. Interdum dicitur συνωρὶς πώλων, ut apud Pausan. Eliacôn. l. 1. Dicitur etiam metaph. de hominibus amicitiæ vinculo conjunctis, apud Plat. in Phæd. Sic et Synes. τὴν συνωρίδα τῶν ἀδελφῶν vocavit concordiam fratrum. Συνωριστὴς, bigarum auriga seu agitator, sive auriga in prælio qui ξυνωρίδα regit, teste Bud. Quidam bigarium interp. apud Luc. Συνωρικεύομαι, bigis vehor. Aristoph. in Nub. Συνάορος, comes. Propriè de uxore dici existimatur. Dicitur tamen etiam de marito. Vide Hes. et Eustath. (Eurip. Med. 1147. Sc. τέκνων ξυνωρίδα. ξυνωρίδας λέχου. id. Phœniss. 405. Æsch. Ch. 982. Ag. 652. Eurip. Phœniss. 1045. 1558.)

[Συνωρίζω. Eurip. Bacch. 198. Ἰδού, ξύναπτε, καὶ ξυνωρίζου χέρα.]

Συναορέω, ῶ, comitor, sum comes. Pind. γλυκεῖά οἱ συναορεῖ ἐλπίς. Τετράορος et τέτρωρος, quadrijugus: ut, τέτρωρος ὄχος apud Eurip. quadrijugus currus, i. in quo quatuor equi juncti sunt. Ab ἀείρω signif. συζευγνύω, inquit Eustat. Vide et comp. ab ζυγόν. In neutro genere dicitur τέτρωρον, pro τέτρωρον ἅρμα, currus quadrijugus, quadrigæ. Item τέτρωρος ab Oribasio et Rufo dicitur pars astragali seu tali superior et sursum vergens: attamen et ipse astragalus totus τέτρωρος dici potest à quatuor ipsius lateribus, dextro, sinistro, anteriore et posteriore.

(Τετράορον. Soph. Tr. 516.)

[Τετραορία. Pind. Olymp. 3. 6. Θήρωνα δὲ τετραορίας ἕνεκα νικαφόρου γεγωνητέον, &c. Schol. Θήρωνα, τὸν νικήσαντα, ὑμνήσομεν. Schol. Nov. ἕνεκα τετραορίας, ἀντὶ τοῦ, ἀγῶνος δι' ἅρματος νικηφόρου. Pyth. 2. 6.]

Ἀνείρω, annecto, necto: ut, ἀνείρει τοὺς στεφάνους, Aristoph. Item transfigo, διαπείρω. Hesych.

Διείρω, trajicio, insero, Bud. ex Luc. διὰ τῶν ὤτων τοῦ θηρίου μεταξὺ διείρων τοὺς δακτύλους, inserens, trajiciens. Xen. Pæd. 8. de equitibus Persarum regis, διειρμένας τὰς χεῖρας διὰ τῶν κανδύων ὥσπερ καὶ νῦν ἔτι διείρουσιν ὅταν ὁρᾷ βασιλεύς. A Budæo exp. et transadigo, transsuo, insuo, insubulo, apud Diosc. lib. 3. cap. 25. κατατρήσας καὶ διείρας λίνον.

Περιδιείρω, (decomp.) circumquaque trajicio et insuo.

Ἐνείρω, innecto, insero, infibulo, implico, Diosc. l. 5. cap. 81. Item consero, aptio.

Ἔνερσις, innexio. Theo.

Decomp. Παρενείρω, infibulo. Item trajicio et penetro, intromitto. Plut. an seni admin. resp. εἰς πάντα παρενείρων. Item insero, intersero, interjicio. Athen.

Ἐξείρω, exero, (cui opp. ἐνείρω) extraho, eximo. Aristoph. in equ.

Decomp. Προεξείρω, antè extraho seu exero: ut, προεξειρομένης τῆς γλώττης.

Περιείρω, circumannecto seu appendo.

Προσείρω, annecto. Suid.

Συνείρω, connecto, cohærenti serie continuo: ut, συνείρω λόγους, Demosth. pro cor. Interdum sine casu ponitur pro, continua orationis serie dissero, perpetua oratione declamo: ut apud Luc. (Som. p. 6.) σὺ μὲν περὶ τῆς πλαστικῆς συνεῖρε, orationem perpetuam ordire. Item neutral. pro, cohæreo. Aristot. 2. Meteor. διὰ τὴν θάλατταν ὡς φαίνεται συνείρειν. Idem, l. 1. de gen. et corr. ὑποτίθεσθαι τοιαύτας ἀρχὰς αἳ ἐπὶ πολὺ δύνανται συνείρειν, hujusmodi principia statuere, quæ diu consentanea esse possint et cohærere. † ξυνείρων ἀνύσαντες. Xen. Pæd. p. 189. d.†

Συνείρομαι, connector, item continuor. Aristot.

Συνειρμὸς, continuata series, cohærentia, continua deductio, Dem. Phal. ἐν τῷ συνειρμῷ τῶν λόγων.

Συνειρτικὸς, apud Aristoph. in Eq. quidam interpr. facilè orationes connectens et componens.

Derivata ex εἴρω, i. dico, &c.

Εἴρομαι, interrogo, sciscitor. Il. ά. —— οὔτ' εἴρομαι οὔτε μεταλλῶ. Et in Od. εἴρεο Νέστορα. In eodem, Ὄττι κέ σ' εἴρωμαι.

Ἔρομαι, in prosa pro eodem: quo tamen utuntur et poetæ. Aor. 1. ἠρόμην. unde ἐρέσθαι. (Eurip. Phœniss. 340. Soph. Œdip. Tyr. 769.) Xen. † Pæd. 1. 4. 19.† ἤρετο, ὁπότε πολέμιοί εἰσι; F. ἐρήσομαι, tanquam à contracto themate. Aristoph. ἐρήσομαί γε τουτί. † τινά, aliquem. Xen. Pæd. l. 5. p. 141. c.†

Εἶρα, exp. concio, cœtus, apud Hesiod. in Theog. v. 803. ἐνάτῳ δ' ἐπιμίσγεται αὖτις εἴρας ἀθανάτων.

Εἴρω, poët. dico: unde partic. Ionicum † Doricum† εἰρεῦσαι, i. λέγουσαι, apud Hesiod. in Theog. v. 38. εἰρεῦσαι τά τ' ἐόντα, τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα. † ἐρεῦσαι. V. ibi Scholiast.† Item interrogo. Hesych.

Εἴρην, ενος, ὁ, puer qui jam fari potest. Dicti sunt εἴρενες à Lacedæmoniis (teste Plut. in Lyc.) qui jam secundum post pueritiam annum attigerant. Et μελλείρενες (comp.) grandissimi pueri.

Ἐρέω, interdum exp. per præsens, dico, interrogo, nuntio: interdum per fut. dicam, interrogabo, nuntiabo: ut Il. φ'. circa principium, Ἵππους δ' αὐτὸς ἔχε κρατερώνυχας ἐν μεγάροισι, Τὰς ἐρέων Ὀδυσῆϊ συνήντετο. Et Od. δ'. Ταῦτα δέ τοι ἐρέω. Et Il. ζ'. Ὥς ποτέ τις ἐρέει. (Soph. Œdip. Tyr. 371.) Vide plura in Εἴρω, id est, dico.

Ἐρείομαι, idem quod ἐρέω, interrogo. Il. ά. οὐδ' ἐρέεινε. (Ἐρήσομαι. Eurip. Med. 280.)

Ἐρεείνω, interrogo. † τινά τινα. Apoll. Arg. 1. 209.† Od. δ'. μεθ' ἐρεῖνον. Et cum gemino accus. Od. ά. ἐπεί με τάδ' ἐρεείνεις. Ἐρεείνομαι, interrogor. Item pro activo, interrogo. Od. ί.—— ἄψορρος δ' ἐρεείνετο μύθῳ. (Perquiro. Hom. Batr. 58. Theoc. κέ. 3.)

Εἴρερος, captivitas, servitus. Od. θ'. v. 529. εἴρερον εἰσανάγουσι πόνον τ' ἐχέμεν. Eust. ab εἴρω derivat, quoniam οἱ ἐν δουλείᾳ καὶ τοῦ εἴρειν, i. λέγειν, στέρονται, μὴ παῤῥησιαζόμενοι.

Ῥητὸς, qui dici potest, dicibilis. Laert. ex Empedocle, οὔτι ῥητὰ τάδ' ἀνδράσιν, οὐδ' ἐπακουστά: id est, neque dici possunt, neque audiri.

Composita.

Ἀερὴς, vel ἄερος. exp. ἄπειρος, imperitus. Pro eodem aff. et ἄπειρος, Hesych. Videtur comp. ex α privativo, et εἴρω seu εἴρομαι significante interrogo. Interrogando enim doctiores fimus. Rursum oxytonos ἀερὸς exp. δυστυχὴς, difficili utens fortuna, infelix. Aff. et pro ἄφρονος, ἀπαιδεύτως, item pro ἀθάνατος, Suid. Hes. Etym.

Ἀερία, idem quod ἀπείρια seu ἀπορία. Idem etiam quod ἀνεγερσία.

Ἀνείρομαι, interrogo, rogo. Plat. in Minoë, ὥσπερ εἰ ἀνέροιτο τί ἐστι χρυσός. Interdum cum duplici accus. et personæ et rei. (Soph. Œdip. Tyr. 1328.)

Ἀνείρω, Ionica et poëtica epenthesi τοῦ ι dicitur pro ἀνέρω, interrogo. Sed frequentior est passiva vox ἀνείρομαι in hac signif. ut Od. ά. γαῖαν ἀνείρεαι, de regione interrogas. Et Il. γ'. τοῦτο δέ τοι ἐρέω ὅ μ' ἀνείρεαι.

Decomp. Ἐπανέρομαι, et (Ionica seu poëtica epenthesi τοῦ ι) ἐπανείρομαι, rursus interrogo: vel simpliciter, interrogo. (Æsch. Pers. 977.) Aristoph. [R. 438.] μηδ' ἐπανέρῃ με, neque interrogas me. [Herodot. Hist. lib. 1. οἱ συλλαβόντες δὲ τὸ ῥηθὲν, οὐκ ἐπανειρόμενοι, ἐς τὴν αἰτίην ἀπεφαίνοντο.]

Ἀντερέω, ῶ, aliquando fut. est, Ionicam habens resolutionem vocalis circumflexæ pro ἀντερῶ, vicissim dicam, contradicam, respondebo contradicens; aliquando præsens, sed inusitatius, ex quo præt. perf. ἀντείρηκα, contradixi. (Eurip. Med. 365. Æschyl. Ag. 548. Pass. Soph. Tr. 1208.) Aristoph. in Nub. † 1075.† τάδ' ἀντερεῖς πρὸς αὐτόν. [Polyb. Hist. lib. 1. p. 99. 3. εἰ δέ τις ἕτερος προσπαρελθὼν συμβουλεύειν,—πότερον ἀντερῶν ἢ συναγορεύσων πάρεστι τοῖς περὶ τὸν Σπένδιον, παραχρῆμα βάλλοντες τοῖς λίθοις ἀπέκτεινον. Thucyd. Hist. lib. 3. §. 42. χρὴ δὲ τὸν μὲν ἀγαθὸν πολίτην, μὴ ἐκφοβοῦντα τοὺς ἀντεροῦντας, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ ἴσου φαίνεσθαι ἄμεινον λέγοντα.]

Ἀντείρομαι, et ἀντέρομαι, vicissim interrogo. Greg. † Xen. Pæd. l. 2. p. 49. c.†

Ἀπερέω, ῶ, thema est in præsenti inusitatum, usitatissimum in perfecto act. et pass. ἀπείρηκα et ἀπείρημαι. In fut. 2. act. est ἀπερῶ, et Ionicè ἀπερέω, resoluta vocali circumflexa in έω. Signif. interdum, denuntio, renuntio, indico. Herodot. ἀπερέων Κύρῳ Λακεδαιμονίων ῥῆσιν, renuntiaturus Cyro quæ Lacedæmonii dixerant. Item dico non esse faciendum, interdico, veto. Aristot. pol. l. 2. c. 3. μόνον ἀπειρήκασι τὰ γυμνάσια, solis gymnasiis eos interdixerunt. Τὰ ἀπειρημένα, prohibita. Dicitur et ἀπείρηται sequente infinit. aut ὅπως μὴ, apud Plat. et Plut. Item dico me non facturum, seu nego, renuo, recuso, detrecto: aut etiam contradico. Herodot. ἀπερέουσι τὴν τῶν Ἑλλήνων ξυμμαχίην, aversabuntur et renuent Græcorum societatem. Dicitur præterea aliquis ἀπειρηκέναι, i. e. animo concidisse, animum despondisse: vel etiam viribus concidisse, et fatigatus esse: ut apud Xenophontem, λαγωὸς ἀπειρηκὼς lepus fatigatus et cursu exanimatus. † Sic ἵππους, Xen. Pæd. p. 232. c.† Et Plut. ἐμπαίζοντες ἐν φορτίοις, ἀπειρηκότες ὑπὸ λύπης, animo præ tristitia collapsi. Apud Plat. de leg. ἀπειρηκότες γήρᾳ, confecti seu fracti senio. (Ἀπειρηκὼς φίλοις. Eurip. Med. 459.) Infinitivus sæpe exponitur per præsens, ἀπειπεῖν, interdicere, deficere. Sic κατειπεῖν, prodere: προειπεῖν, prædicere, &c.

Decomp. Προαπείρηκα, prior animum despondi. Isoc. in ep. ad Philip. ἐγὼ μὲν προαπείρηκα, τὰ δὲ πράττεσθαι τῶν δημοσίων ἀφεῖσαν.

Διερῶ disseram: sed magis est usitatum præt. διείρηκα, (tanquam à διερέω) disserui: item enarravi, distinctè commemoravi. Plat.

Διείρομαι, idem quod εἴρομαι. Il. ά.

Ἐξερέω, et ἐξερῶ, eloquar, dicam. Il. ά. Ὧδε γὰρ ἐξερέω. † ἐξείρητο, dictum esset. Soph. Œdip. Tyr. 993.† Item pro investigare, perquirere. Od. γ'. ἠὲ σὺ ἀπαλλάξας τὸν ἐμὸν γόνον ἐξερέουσα; Sic et Od. δ'. et ξ'. In hac signif. usurpatur et vox pass. Od. γ'. ἐθέλω δέ μιν ἐξερέεσθαι, volo ex eo quærere seu sciscitari. (Soph. Œdip. Tyr. 227. 890. Tr. 1203.)

Ἐξερεείνω, idem quod ἐξερέω. Od. μ'. πλεῖον ἄλλας ἐξερεείνων, i. e. perquirens, perscrutans. Exponitur etiam, interrogo, sciscitor.

Ἐξείρομαι, interrogo: idem quod ἔρομαι. Il. έ. et Odyss. γ'. Διὸς δ' ἐξείρετο βουλήν, sciscitabatur.

Ἐξείρεσθε, Ionicè pro eodem. Hom. Apoll. et Soph. (Ἐξείρετε. Œdip. Tyr. 984. Soph. Aj. 103.)

Διεξερέεσθαι (decomp.) interrogare. Hesych. † Apollon. Arg. 1. 327.†

Ἐπέρομαι, pro quo et ἐπειρέομαι, et ἐπείρομαι Ionicè, interrogo, sciscitor. Unde ἐπειρησόμενος, apud Herodot. l. 1. interrogaturus, consulturus. † ἐπερέσθαι, interrogasse. Xen. Pæd. 1. 3. 4. et 7. τινά idem. l. 4. p. 92. a.†

Κατερέω, ῶ, dicam seu loquar contrà, obloquar, accusabo, deferam. Xen. in Pæd. † 1. 4. 8.† κατερῶ σε τῷ πάππῳ, deferam seu accusabo te apud avum. Et Herodot. in Thalia, κατερέω αὐτοὺς πρὸς τὸν μάγον. Accipitur interdum etiam pro, dicam, seu indicabo, aut edisseram, proloquar. Aristoph. in Nub. † 518.† κατερῶ πρὸς ὑμᾶς ἐλευθέρως τἀληθῆ. (Eurip. Med. 1108. Aristoph. R. 301.) Sic Synes. ὁ δὲ παρὼν οὗτος λόγος αὐτὸν κατερεῖ, ipsum indicabit.

Προερέω, ῶ, prædicam, prænuntiabo. Aristoph. apud Herodot. in Thalia, προερέοντα τῷ στρατῷ ὡς Σμέρδιος τοῦ Κύρου ἀκουστέα εἴη τὸ λοιπὸν, ubi edicendi significationem habet.

Προείρηται, antè dictum est. † Xen. Pæd. 1. 2. 9. προειρημένα. 1. 2. 15. προείρητο. l. 2. p. 43. c.†

Προσερέω, ῶ, alloquar, vel appellabo. Apud Herodot. προσειρήσων, exp. consulturus. Προσερῶ τὴν πόλιν, exp. laudare, ex Aristid.

Προσεπείρομαι, insuper interrogo.

Συνερέω, ῶ, patrocinabor, defendam, ex Demosth. [adv. Leochar.] † Xen. Pæd. l. 2. p. 49. c. dictis comprobare. p. 201. c.†

Συνείρομαι, interrogo.

ΕΙ'ΡΩΝ, ωνος, ὁ, dissimulator, in oratione dissimulatè loquens, qui aliter loquitur ac sentit. (ΣΓ· A verbo εἴρω.) Aristot. εἴρωνα opp. ἀλαζόνι, medium esse dicens τὸν ἀληθῆ. † Nub. 448.† (Philostr. l. 3. c. 38.)

Εἰρωνικὸς, qui dissimulatione in loquendo gaudet.

Εἰρωνικῶς, fictè, dissimulatè, ironicè.

Εἰρωνεύομαι, utor dissimulatione in loquendo. Plat. in Apol.

Εἰρώνευμα, dissimulatio. Max. Tyrius.

Εἰρωνευτὴς, idem qui εἴρων.

Εἰρωνεία, ἡ, dissimulatio in oratione. Vide Cic. de Orat. 2. et acad. quæst. l. 4. Vide et Quintil.

Composita.

Ἐπειρωνεύομαι, ironicè loquor super aliqua re. Appian.

Κατειρωνεύομαι, per dissimulationem deludo. Item cavillor. Apud Synes. σὺ δὲ ἀκμὴ καὶ κατειρωνεύῃ, exp. simulabis te eum nihil facere. Et apud Æschin. in ep. κατειρωνευόμενοι τῆς συμφορᾶς, cavillantes suum exilium et parvi pendentes.

ΕΙ'Σ, vel ἐς, ad. Cum verbis significantibus motum. Aristoph. εἰς οἰκίαν ἔρχομαι. et εἰς ἐμὲ ἧκε. Εἰς χεῖρας ἐλθεῖν. Xen. Interdum jungitur genit. cum quo subauditur accus. ut εἰς ᾅδου, sub. οἶκον vel τόπον. † εἰς κιθαριστοῦ sc. οἶκον. Aristoph. Nub. 961. V. plura apud L. Bos. in libello de Ellipsi in τῷ οἶκος et δόμος.† Interdum denotat usum seu finem: ut, λόγος ἐφηλκυσμένος εἰς διδασκαλίαν. Xen. Pæd. 3. Et 1 Tim. 4. εἰς τοῦτο κοπιῶμεν. † ἐς κόρακας, ἐς μακαρίαν, non εἰς dici ab Attic. docet ad Aristoph. Nub. 961. Spanhemius.†

Εἰς, vel ἐς, in. Itidem cum verbis significantibus motum: ut ἀφίκετο ἐς τὴν Θρᾳκίαν. Xen. Hell. 4. Sic ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα. Sic et, εἰς λόγους ἐλθεῖν, in colloquium venire. Plut. ¶ Ponitur et pro ἐν: ut, εἰς τὴν ἐκκλησίαν καθίζομαι, Æschin. in concione sedeo. Et εἰς στήλην γράφειν, Dem. † Xen. Pæd. 1. 3. 1. et 1. 4. 10. εἰς τοῦτο χρόνου.† Καταφρονεῖσθαι εἰς τὰ πολεμικά, Xenoph. Hellen. 7. contemni in rebus bellicis. ¶ Jungitur et quibusdam adverbiis temporis, ubi ferè vacat: ut, εἰς ἔπειτα sive εἰσέπειτα, pro ἔπειτα. εἰς αὖθις, seu εἰσαῦθις, pro αὖθις. Sic εἰς αὔριον pro αὔριον, cras. Sic εἰς ἀεὶ, pro ἀεὶ, εἰς πότε pro πότε, εἰς ἅπαξ pro ἅπαξ, εἰς τὰ μάλιστα pro μάλιστα. † Sic εἰς τρὶς, ter. Xen. Pæd. p. 172. d.† ¶ Interdum exp. in, i. e. pro: ut, εἰς πόλεμον παρέχειν χρήματα. Isocr. suppeditare pecunias in bellum. Sic act. 4. ἱκανὸς ἔσομαι εἰς θεόν. Ἐς δύναμιν, et ἐς τὸ δυνατὸν, pro viribus. ¶ Item in, i. adversus, contra, εἰς τὸν δῆμον, adversus populum, ex Æsch. † in. erga, adversus. Xen. Pæd. l. 5. p. 143. c.† ¶ Interdum etiam in laudem ponitur, ut, εἰς Βασίλειον λέγειν, in laudem Basilii dicere. Sic εἰς Εὐαγόραν, apud Isocr. i. de Evagora. † Sic Aristoph. Nub. 1206.† (Εἰς δόμους μένειν, in domo manere. Soph. Aj. 80. Quod poët. pro ἐν δόμοις. ut Schol. ib. pro contra. ib. 128. ἐς. V. Æschyl. Ag. 68. Eurip. Med. 454. 167. 348. 1094. 1168. Id. Phœniss. 90. Æschyl. Ag. 966. Soph. Œdip. Tyr. 726. 1394.)

Εἰς, vel ἐς, interdum exp. ob, propter: ut, εἰς δικαιοσύνην ἐπαινεῖται, ob justitiam laudatur. Aristot. Et, εἰς δυσγένειαν λοιδορεῖσθαί τινι, Plut. ob ignobilitatem irridere. Sic Polyb. εἰς ἀσέβειαν καὶ παρανομίαν ὀνειδίζειν.

Εἰς, circiter. Thuc. ἐς ἄνδρας διακοσίους καὶ εἴκοσι μάλιστα. Sic Paus. εἰς τριακοσίους ἐγένοντο συμμαχοῦντες, circiter trecentos.

Εἰς, apud. Thucyd. εἰς βελτίους μεταβῆναι. Sic Paus. κακοδοξεῖν εἰς τοὺς Μακεδόνας, infamis apud Macedones. Sic Plut. λαλεῖν εἰς ἅπαντας, apud omnes, vel coram omnibus.

Εἰς, usque, ad: ut, εἰς τόδε χρόνου ad hoc usque tempus. Et, εἰς τοῦτο, hactenus. Εἰς ἐμέ, usque ad ætatem meam. Paus. Et, εἰς ὅ sive εἰσόκε, usque dum, donec. Il. ί. et Od. ν'.

Εἰς, positum cum nomine, sæpe per adverbium exp. ut εἰς ὑπερβολήν, summè. Æsch. Sic εἰς τὸ ἀκριβέστατον pro ἀκριβέστατα. Luc. Sic εἰς βάθος, profundè, εἰς καιρόν, opportunè, εἰς τάχος, celeriter, εἰς τέλος, omnino. † Sic εἰς δύναμιν, pro viribus. Xen. Pæd. l. 5. p. 120. d.† Sic cum nominibus temporis significationem habentibus: ut, ἐς ἑσπέραν, vesperi, ἐς τὴν ὑστεραίαν, postridie, ἐς τρίτην ἡμέραν, perendie. † εἰς τριακοστὴν ἡμέραν, tricesima die. Xen. Pæd. l. 5. p. 126. d.†

Εἰς, intra, ut apud Polyb. καὶ μόλις ἀποσώζονται εἰς στρατόπεδον. Sic et εἰς τριακοστὸν ἔτος. Xen. Pæd. 8. intra tricesimum annum: εἰς ἕκτην ἡμέραν πραχθήσεται, intra sextum diem. Æschin.

Εἰς, per. Xen. † Pæd. 2. 33. a.† εἰς δύο ἄγειν τὸν λόχον, manipulum per binos ducere. Sic ἐς τέσσαρας ἐγένετο ὁ λόχος, per quaternos. Apud eundem, † l. 2. p. 43. c.† εἰς ἕνα ὑπηρετεῖται ἡ τάξις, exp. sigillatim. Od. ξ'. μένε τελεσφόρον εἰς ἐνιαυτόν, mansi per totum annum.

Εἴσω, in, intra. Cum accus. ut Il. ά.——Ἴλιον εἴσω. Et Il. γ'.——Ἴκει δόμον Ἄϊδος εἴσω. In prosa autem cum genit. ut, εἴσω τοῦ χάρακος, Plut. Apud Hermog. εἴσω τριάκοντα ἡμερῶν, intra 30 dies. Apud eundem, εἴσω πέντε ταλάντων, exp. infra quinque talenta. Interdum sine casu, intro, intus, Aristoph. εἴσω μετ' ἐμοῦ δεῦρ' εἴσιθι. † εἴσω παρελθών, intro ingressus. Nub. 851.† Cum articulo, ὁ εἴσω, interior, penitior. Pro eodem dicitur et ἔσω. † Hes. Th. 740.† (Eurip. Phœniss. 236. 272.)

Ἔσωθεν, intrinsecus. item intus, ut Matth. 7. (Ἔσωθ. Æsch. Ch. 798.) [Eurip. Heraclid. 41. Ἡ δ' αὖ τὸ θῆλυ παιδὸς Ἀλκμήνη γένος, Ἔσωθε ναοῦ τοῦδ' ὑπηγκαλισμένη Σώζει.]

Ἐσώτατος, intimus, penitissimus.

Ἔστε, donec, quamdiu. Soph. ἔστ' ἀπέλθω βίον. Xen. l. 1. Apomn. ἔστε Σωκράτει συνήστην, quamdiu manserunt cum Socrate. Rursum Soph. in Ajace, ἀρήγετ' ἔστ' ἐγὼ μόλω, donec venero. Herodot. ἔστ' ἂν πυθώμεθα. Sic Xen. ἔστ' ἂν δὲ πολεμίους ὁρῶσι, ἀπολέσθαι πάντα [illegible]. † Cum subj. Xen. Pæd. l. 6. p. 149. b. donec.† (Æsch. Pr. 376. ἔστ' ἐπί. Theoc. ζ'. 67.) Pro eodem dicitur et ἔστε περ, apud Apoll. Arg. 2. Ἔστ' ἐπί, usque ad. Arrian. ἔστε ἐπὶ κνέφας, usque ad diluculum.

ΕἿΣ, ἑνός, ὁ, unus. Fœm. μία, una. Neut. ἕν, unum. † ἓν excipitur ab ἄλλο, apud Xen. Pæd. 1. 2. 4. ubi bis ἓν et bis ἄλλο.† Dem. εἷς τῶν πολλῶν, unus è vulgo. Interdum supprimitur, ut Xenoph. τῶν τριάκοντα ἕν, unus ex triginta. Interdum exp. alter: ut Dioscor. lib. 3. εἷς ἀνθ' ἑνὸς τιθείς, alter alterius loco cedens. Marc. c. 14. εἷς καθεῖς, exp. singulatim. Sic et Joh. c. 8. Apud Plut. καθ' ἕνα τῶν οἰκετῶν, singulos servos. † οὐδὲ ἕν, nihil, Xen. Pæd. 1. 3. 9.† ¶ Apud eundem Plut. ἓν παρ' ἕν, vicissim. ¶ Ὑφ' ἕν, apud Dioscor. exp. sigillatim. A gramm. verò dicuntur ὑφ' ἓν ἀναγινώσκεσθαι, quæ valent unientur in pronuntiatione, quum alioqui divisa sint. ¶ In N. Test. interdum ponitur εἷς pro τίς, ut Matth. c. 25. [illegible] μίαν. Et Marc. c. 14. εἷς τίς τῶν παρεστηκότων. Cum fœmino μία, interdum varia substantiva subaudiuntur: ut Iliad. β'. Εἰ δέ ποτ' εἴς γε μίαν βουλεύσομεν, sub. βουλήν, q. d. in unum consilium consultabimus. Apud Aristoph. μίαν ἐλάσαντες, sub. ὁδόν. Et apud eundem, μίαν ναυμαχήσαντες, sub. ναυμαχίαν. Et κατ' ἐμὴν μίαν, sub. γνώμην. Sic apud Luc. c. 14. ἤρξαντο ἀπὸ μιᾶς παραιτεῖσθαι, sunt qui intelligi posse dicant φωνῆς, ideoque exp. uno ore. (εἰς ἓν συνελθεῖν. Eurip. Phœniss. 419. pro perpetuus. Soph. Œdip. Tyr. 382. Theoc. α'. 39.)

Ἑνικός, ad unum pertinens, singularis: ut, ἑνικὸς ἀριθμός, apud gramm. cui opp. δυϊκὸς et πληθυντικός, dualis et pluralis.

Ἑνικῶς, singulariter. Naz.

Ἑνίζω, unum seu unitatem pono. Bud. ex Plut.

Ἑνόω, ῶ, unio, aduno seu coaduno. Particip. pass. ἡνωμένος, unitus.

Ἕνωσις, unitio, adunatio. [Sed ἔνωσις sign. Motionem. Hom. Odyss. Σ. 326. Ἐννοσίγαιος. Schol. Ὁ Ποσειδῶν, ὁ τὴν γῆν κινῶν. ἔνωσις μὲν γὰρ ἡ κίνησις. Forte legendum ἔνοσις.]

Ἑνωτικός, q. d. unitivus, adunativus. vim uniendi seu adunandi habens.

Ἐνόω, autem affertur ex Cyrillo pro, quatio, concutio. Unde ἔνοσις, εως, ἡ, expon. κίνησις, motio, agitatio. Hesiod. in Theog. † 849.†——ἔνοσις δ' ἄσβεστος ὀρώρει. Et ibidem, † 681.†——ἔνοσις δ' ἵκανε βαρεῖα Τάρταρον. Pro eodem scribitur et ἔννοσις, unde comp. ἐννοσίγαιος, et ἐννοσίχθων, Neptuni epith. i. motor et quassator terræ: quæ et duplici ν scripta reperiuntur.

Ἑνότης, ητος, ἡ, unitas. Apoll. Tyan. in epist.

Ἑνάς, άδος, ἡ, unitas, μονάς.

Ἐννάς, autem novenarius numerus, pro ἐννεάς.

Ἕεις, poëtico pleonasmo τοῦ ε pro εἷς, unus. Hesiod. in Theogon. † 145.†——ὀφθαλμὸς ἕεις.

Εὖνις, (masc. et fœm. gen.) privatus, orbus: vel privata, orba, vidua. Iliad. χ'. Ὅς μ' υἱῶν πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν εὖνιν ἔθηκε. Euripides in fœm. gen. usus est. Etymol. παρὰ τὸ εἰς ἑνὸς dicit fieri ἕνις καὶ εὖνις. Aliam signif. vide in Εὐνή.

(Εὖνις, ιδος. Æsch. Pers. 289.)

Composita.

Καθεῖς, factum ex καθ' εἷς, unusquisque, singulatim, unus post alium: ut Macchab. libro tertio, ὁ καθεῖς τῶν φίλων, unusquisque amicorum. Et, εἷς καθεῖς, Marci 14. et Joh. 8.

Μηδείς, pro μηδὲ εἷς, nullus. Sophocl. vocavit μηδένας, nullius pretii homines. (Tr. 455. 1123. Œdip. Tyr. 650.) In fœm. μηδεμία, nulla. In neut. μηδέν, nullum: item nihil: ut, μηδὲν λέγειν, apud Xen. et Arist. i. nihil dicere quod alicujus sit momenti. Apud Soph. μηδὲν εἶναι, mortuum esse, item perditum esse. Μηδὲν ἧττον, Isocr. nihilominus, vel non minus. Sæpe accipitur pro οὐ, non, ut et Lat. nihil.

Οὐδείς, pro οὐδὲ εἷς, nullus. In fœm. οὐδεμία, nulla. In neut. οὐδέν, nullum, nihil, non; sicut μηδέν. † Sic Aristoph. Nub. 530. ὅπως οὐδὲν ἦλθε, ubi est pro οὐ, teste Schol. οὐδείς ἐστι. Xen. Pæd. 1. 4. 25.†

(Οὐδὲν seq. εἶτα. Soph. Tr. 954. pro οὐ τοσοῦτον. Philostr. l. 3. c. 28. 30.)

Οὐδένεια, q. d. nihilitas. Plat. in Phædro.

Οὐδενόω, ῶ, f. ώσω, ad nihilum redigo.

Decomp. Ἐξουδενόω, ῶ, nihili facio: unde ἐξουδένωσις, contemptus, q. d. nullitas. Psal. 30.

Ἐξουδενέω, ῶ, idem quod ἐξουδενόω. Eccles. c. 34. unde ἐξουδένησις, contemptus. Et ἐξουδενητής, οῦ, ὁ, contemptor, qui aliquid nihili facit.

Οὐθείς, θενός, nemo, nullus: ex οὔτε et εἷς per crasin. Aristot. eth. 4. φέρει δὲ οὐθέν, nihil refert. † Xen. Pæd. l. 2. 45. c.†

Οὐθένεια, ἡ, idem quod οὐδένεια. Plut. in Paramyth.

Ἐξουθενέω, ῶ, nihili facio, nihili pendo, pro nihilo duco, aspernor. Luc. c. 23. Rom. 14. et 1 Cor. 1.

Ἐξουθένημα, τό, quod nihili ducitur. seu neglectus, contemptus.

Ἐξουθενητικός, qui nihili facit. Laërt. in Zenone.

Ἐξουθενίζω, pro nihilo duco, in nihilum redigo.

Ἐξουθενισμός, οῦ, ὁ, extenuatio. Jul. Firm.

Προσενόω, unio, ἑνόω. Merc. Trism.

Συνενόω, idem quod ἑνόω. Naz. συνήνωται τῷ πατρί, cum patre unitus est, unione quadam cum patre junctus est.

ΕἾΤΑ, postea, deinde, tum. Dem. Olynth. ά. εἶτα Θετταλίας ἐπέβη. Greg. εἶτα τί; quid tum postea? ¶ Interdum est dubitantis. anne? numquid? Luc. in Phal. εἶθ' οἱ ἄνθρωποι ἐμὲ τῆς ὠμότητος αἰτιῶνται, οὐκ ἐνθυμηθέντες παρ' ὁπότερον ἡμῶν ἐν ἡ πρώτη τούτων ἀρχή; ¶ Interdum in interrogationibus indignantis est, pro, itane verò? Dem. εἶτ' οὐκ αἰσχυνόμεθα; et non erubescimus? (εἶτ' οὐχί. Aristoph. R. 76.) ¶ Interdum vacat, Eust. teste, ut, σὺ δ' οὖν μηδὲν μετρίως, εἶτ' ἀπεχθάνῃ. † εἶτα τῷ πατρὶ πειθόμενος ἐξήμαρτε. Aristoph. Nub. 838. et tamen patri obediens peccas: vel demum, denique. Vigerius. Vid. cap. 7. sec. 5. reg. 5. Devarius in εἶτα. p. 171.† ¶ Εἶτεν et ἔπειτεν Ionica esse et ab Herodot. usurpari pro εἶτα et ἔπειτα, ex Ælio Dionysio annotat Eust.

Composita.

Ἔπειτα, deinde, postea, tum. Il. ψ'. Τῶν δ' ἔπειτ' ἀλλήλων δίφρους καὶ μᾶλλον ἰδέσθαι, Ἠδ' αὐτίκα νῦν. † ἔπειτα [illegible]. Xen. Pæd. 1. 3. 10. eleganter abundat. πρῶτον. ἔπειτα. Xen. Pæd. 1. 3. 12. et 1. 4. 11.† Dicitur et Ἐς ἔπειτα, seu ἐς τὸ ἔπειτα, in posterum, Thuc. 2. Et οἱ ἔπειτα, i. ἐπίγονοι, posteri, Thuc. l. 1. Et ὁ ἔπειτα χρόνος, posterum tempus. † Sic Xen. Pæd. 1. 5. 9.† Et, τὸ ἔπειτα, posteritas. Ἔπειθ' οὕτω, tum demum, deinde, inquit Bud. ¶ Ἔπειτα, interrogantis est cum indignatione, ut εἶτα; itane verò? (Eurip. Med. 1400. Aristoph. R. 668.) vel sine interrogatione, sed increpativè. Xen. ἔπειτ' οὐκ οἴει φροντίζειν τοὺς θεοὺς τῶν ἀνθρώπων: tu igitur non credis? ¶ Est nonnunquam παραπληρωματικὸν et ἀργόν, ut Eust. testatur: (quemadmodum et εἶτα.) Il. κ'. Πῶς ἂν ἔπειτ' Ὀδυσῆος ἐγὼ θείοιο λαθοίμην; Dicitur et Ἤπειτα, pro ἔπειτα metri causa, ε in η verso. Il. ά. † Hesiod. Th. 405. et 562.†

Decomp. Εἰσέπειτα, seu Ἐσέπειτα, sunt qui una voce scribunt, pro εἰς ἔπειτα et ἐς ἔπειτα. (τότ' οὖν πάρος, τότ' εἰσέπειτα. Soph. Aj. 35.)

Κἄπειτα, pro καὶ ἔπειτα, apud Aristoph. in Pluto.

Μετέπειτα, postea, deinde, Od. ξ'. ἅμα αὐτίκα καὶ μετέπειτα, Plat. ep. 8. τὸν μετέπειτα χρόνον ἡ τυραννὶς [illegible] καταισχύνεται, postea, seu in posterum tempus, in posterum. Dicitur et ἐς τὸ μετέπειτα, sicut ἐς τὸ ἔπειτα, in posterum.

Κᾆτα, per crasin pro καὶ εἶτα, quod dubitantis quoque esse Chrysoloras annotat. (Eurip. Phœniss. 505. 565. Soph. Œdip. Tyr. 1043.)

ἘΚ, vel ἐξ, ex, è, à. Sed ἐκ adhibetur sequente consonante, ἐξ sequente vocali. Il. ά. — ἐκ Πύλου ἐλθὼν τηλόθεν ἐξ ἀπίης γαίης. Xen. λαμβάνομεν δὲ οὔτε ἐκ τῆς γῆς οὐδέν, οὔτε ἀπὸ τῶν οἰκιῶν. Idem initio Pædiæ, τοὺς καρποὺς τοὺς γιγνομένους ἐξ αὐτῶν. Sæpe ponitur pro ὑπό: ut, ἐκ φύσεως δοθείς, à natura datus. ¶ Interdum ad originem refertur, ut, οἱ ἐξ ἐκείνου. Dem. nepotes illius. ἐκ Λακεδαίμονος Παυσανίας, Lacedæmonius Pausanias. ¶ Adhibetur etiam in temporis significatione, ut, ἐξ αἰῶνος ab ævo: ἐκ νεότητος, à juventute. Sic ἐκ πολλοῦ χρόνου, à longo tempore: sed sæpius omittitur χρόνου. Sic et ἐκ παλαιοῦ, jam olim: Item ἐκ τούτου, ex illo tempore, ἐξ οὗ vel ὅσου, ex quo vel quanto, s. tempore. Interdum sign. de: ut, ἐκ τῶν ἰδίων χρημάτων λόγον, Dem. de meis pecuniis. Et, ἐξ ὀνόματος εἰδέναι, nosse de nomine. ¶ Interdum non exprimitur nisi solo ablativo: ut Aristoph. ἐκ χειρὸς ἀπώλετο, manu interiit. ἐκ χειρὸς κατακτείνειν, manu occidere, Soph. in Ajace. † ἐκ παντός. Xen. Pæd. 1. 4. 2.† Sic ἐκ παντὸς τρόπου, Isoc. omni modo, † Xen. Pæd. p. 195. d.† ἐκ τούτου τοῦ λόγου, hac ratione: apud Dem. ¶ Accipitur et pro διά, i. per: ut Luc. ἐκ τῆς οὐρᾶς λαμβάνεσθαι, per caudam prehendere. Soph. ὁ πανταχοῦ φανεῖσθ' ἐκ Τεύκρου κακός, per Teucrum. Item pro διά, i. e. propter, ut apud Xenoph. ἐκ τούτου εἰς τὸν Κρόνου φύλακα ἕν, expon. hac de causa. † Sic ἐξ ὅτου, qua de re. Xen. Pæd. 2. 57. b. et ἐκ τούτων, his de causis. Xen. Pæd. l. 3. p. 77. d.† ¶ Item pro κατά, ut apud Æschin. ἐκ τῶν νόμων, juxta leges, ex præscripto legum. ¶ Item, post. † ἐκ τούτων. Xen. Pæd. l. 3. p. 70. b. ἐκ τραύματος, post vulnus. l. 5. p. 135. a.† Xen. Hellen. 9. ἐξ ἀρίστου, post prandium, à prandio. In qua signific. usitatissimum est ἐκ τούτου, postea, deinde, deinceps. † Xen. Pæd. 1. 3. 9. et 1. 4. 23.† ¶ Item, pro ἐκτός, extra, ἐκ καπνοῦ καταθεῖναι apud Hom. vide Eustathium. ¶ Cum variis genit. exp. per adverb. ut, ἐξ ἑτοίμου, promptè, alacriter. ἐκ ῥιζῶν, radicitus. ἐκ θεοῦ, divinitus. ἐκ περιουσίας, abundanter. ἐκ προνοίας, consultò. ἐκ χειρός, cominus. † Xen. Pæd. 1. 2. 9.† ¶ Aliquando exp. in. ut ἐκ περιόδου et ἐκ περιτροπῆς, in orbem. Et, ἐξ ἐπιπολῆς, in superficie. ¶ Interdum apud poëtas abundat: ut, ἐξονομάσθη pro ὀνομάσθη. ¶ In compositione interdum vacat, ut in ἐξαφίημι, ἐξαπατάω. Aliquando ornatum et vehementiam addit: ut in ἐκθαμβέω. Sæpe significat ἔξω, extra: ut in ἔκδημος, ἐκκαλέω. (Πολλὰ μὲν γὰρ ἐκ χερῶν Πέτροισιν ἠράσσοντο. Æsch. Pers. 460. V. Eurip. Med. 336. id. Phœniss. 896. Soph. Œdip. Tyr. 831. 1162. 1243. Redundat. Æsch. Ch. 103.)

Ἐκτός, extra. Cum genit. ut, ἐκτὸς πηλοῦ πόδας ἔχειν, habere pedes extra lutum. Itidem aliquis ἐκτός τινος γίνεται, extra quod manet et quo abstinet. apud Plat. in Epistol. Et, ἐκτός τινος εἶναι dicitur qui extra aliquid constitutus est, seu qui sine eo est. Plutarchus in vita Hom. Dicuntur et οἱ ἐκτὸς λόγων ὄντες, homines illiterati. Et, ὁ ἐκτὸς αἰτίας, qui extra culpam positus est. ¶ Item extra, id est, foras: ut apud Euripid. χώρει ἐκτός, prodi foras. Item extra, exterius, extrinsecus, foris seu forinsecus. (Soph. Tr. 1206. Œdip. Tyr. 691.) Od. ξ'. Στραφεὶς δ' ἐκτὸς ἔλασσε. Τὰ ἐκτός, exteriora, quæ foris sunt, apud Athen. l. 2. Et, οἱ ἐκτός, exteri. ¶ Rursum cum genit. sign. citra, præter, sine, absque; ut apud Diosc. l. 5. ἐκτὸς ὕδατος [illegible]. Apud Luc. ἐκτὸς εἰ μὴ nisi forte.

Ἔκτοσε, extra vel è. idem quod ἐκτός. (Od. ξ'. ἔκτοσε χειρός.

Ἔκτοσθε, sive ἔκτοσθεν, idem, extra, citra, sine, Hesiod. in Erg. † δόμου, extra domum. Hes. Th. 752. et 773. πυλέων. Ἔκτοσθεν, sine casu, foris, extra. Soph. El. 804.† Pro eodem dicitur et ἔκτοθεν, metri gratia ejecto σ, ut in ἔνδοθεν. Apoll. Rhod. Arg. 2. (Æsch. Pers. 873.) Et pro deinde, ex eo tempore, ibidem. Ἔκτοσθι et ἐκτόθι, extra. Nonn.

Παρεκτός, (comp.) extra, præter. Matth. 5. Item foris, forinsecus, extrinsecus.

Ἔξω, extra. (Æsch. Ag. 1199.) Cum genit. Ut ap. Greg. ἔξω λόγου, extra propositum. † οἰκίας, Xen. Pæd. 1. 6. 1.† Sic et Xen. Pæd. 4. ἔξω βελῶν, extra teli jactum. Dicitur etiam aliquis esse ἔξω αὑτοῦ, extra se, i. non esse apud se, non esse mentis compos, Dem. † ἔξω cum genit. postponitur, ut θυρῶν ἔξω. Xen. Pæd. l. 5. p. 142. b.† ¶ Item extra, i. foras seu foris: ut, ἔξω πέμπειν, foras emittere. Ἔξω διατρίβειν, foris agere, Aristoph. † Nub. 199.† Et, ὁ ἔξω, qui foris seu forinsecus est, exterior, externus: ut, τὰ ἔξω ἀγαθὰ externa bona. Et, οἱ ἔξω apud Athen. exteri. Et, οἱ ἔξω σοφοὶ apud Damasc. de profanis et ethnicis. † τὰ ἔξω θύρα. Xen. Pæd. 1. 4. 6.† ¶ Rursum cum genit. signif. ultra, apud Xen. in Cyneg. † ἔξω μέσου ἡμέρας, ultra postmeridiem. Xen. Pæd. l. 4. p. 102. b. στρατεύονται ἔξω τῶν ὁρίων, i. e. foras. 1. 2. 14.† Item præter, ultra, absque, sine: ut Thuc. l. 3. ἔξω τῶν ἄλλων. Et. l. 5. ἔξω τούτων, i. ἄνευ. † ἔξω ὀλίγων. Xen. Pæd. p. 237. d.†

Ἐξώτερος, exterior: qui magis extra est, Matthæi c. 8. Inde adverb. ἐξωτέρω, exterius, vel etiam extra, ultra, citra: cum genit. ut ἔξω. (Æsch. Ch. 1023.)

Ἐξωτερικός, οῦ, ὁ, externus: ut, ἐξωτερικαὶ πράξεις, externa negotia et forensia. Aristot. pol. 7. Idem Aristot. commentationes quasdam suas vocabat ἐξωτερικάς, quoniam in his tradebat, quæ ad res externas et civiles spectabant, trivialia et pervulgata. Vide Gell. l. 20. c. 4.

Ἐξώτατος, ου, ὁ, extimus: qui maximè extra est. unde adverb. ἐξωτάτω, extimè, maximè extra.

Ἔξωθεν, idem quod ἔξω, extra, exteriùs, foris, forinsecus, extrinsecus. vel etiam ab exteriore parte: ut apud Xen. τὰ ἔξωθεν ἔργα, negotia forensia, quæ foris et extra domum sunt obeunda. Et apud Philosophos, ὁ ἔξωθεν λόγος, sermo foras prolatus. Apud Theologos οἱ ἔξωθεν λόγοι, dicuntur studia externa et profana, quas vulgò seculares disciplinas appellant. Item ab externo vel externis. Plat. in Tim. πᾶν ὃ ἔξωθεν κινεῖται, omne quod pulsu agitatur externo. (V. Æschyl. S. c. Th. 566. ἔξωθεν ἂν εἴην, ignarus essem. Soph. El. 1451.)

Ἐξωτικός, ἡ, όν, idem quod ἐξωτερικός, externus, seu qui ad externos pertinet, aut ab externis proficiscitur; ut, ἐξωτικαὶ δίκαι, ἡ ξενικαί. Hes.

Παρέκ, seu παρὲξ, (comp.) pro quo et πάρεξ scriptum reperitur. extrà, foris. Interdum cum genit. ut Iliad. κ'. παρὲξ ὁδοῦ ἐν νεκύεσσι. Interdum cum accus. Odyss. ί. ἀλλά με πάρεξ ἄγε νῆα, extra navem. Rursum Iliad. κ'. Πολλῇσί μ' ἄτῃσι παρὲκ νόον ἤγαγεν Ἕκτωρ. † Apollon. Arg. 1. 130. παρὲκ νόον Εὐρυσθῆος. adde et v. 323.† Interdum sine casu. Odyss. ί. λαθὼν παρέμεινα κάτω Ὧδε παρέξ. Aliquando signif. παρά: ut apud Apollon. παρὲκ βουλὴν, pro παρὰ βουλὴν, præter. Ab Hesych. παρὲξ exp. χωρίς, seorsum, sine: ut Il. ά. † πάρεξ inter et παρὲξ discrimen hoc notat Diaconus ad Hesiod. Asp. p. 218. ut τὸ prius significet ἐκτὸς et cum gen. construitur; alterum verò non ἐκτὸς tantum, sed et πλησίον significet et cum accus. construitur.

(Τυτθ. Theoc. κγ'. 38.)

ἙΚΑ'Σ, (adverb.) procul, eminus, è longinquo. Cum genitivo. Od. σ'. πόλιος ἑκὰς ἐλθέμεν. Apud Herodot. οὐχ ἑκὰς χρόνου ἐπείγετο ἐσελθεῖν, exp. non diu differret ingredi. Apud Thuc. ἑκὰς ὄντες longinqui. (Æschyl. Ag. 300. 1113. Ch. 470. Eurip. Phœniss. 869.) Comparat. ἑκαστέρω, magis procul, longiùs aut ulterius: ut, ἑκαστέρω τῶν Περσῶν, longius à Persis. Superl. ἑκαστάτω, maximè procul, longissimè, ex Herodot. ἑκαστάτω τῆς Λιβύης, in Africam longissimè.

(Ἑκαστοτέρω. Theoc. ί. 7.)

Ἕκαθεν, idem quod ἑκὰς, eminus, è longinquo. Il. β'. (Æsch. Ch. 315. Suppl. 427.)

Ἕκατος, Apollinis cognomentum, ita dicti à jaciendo procul. Il. ά. ubi et ἑκάεργος appellatur.

Composita.

Ἀνεκάς, exp. ἄνω, sursum. Aristoph. in Vesp. Compositum ex ἑκὰς et α epitatico.

Ἀνέκαθεν, idem quod ἄνωθεν, desuper, è loco alto et superiore, Plutarch. (Æsch. Ch. 425.) Ponitur etiam pro, ab origine generis, et juxta seriem priscorum ex quibus quis ortus est: ut, τὰ ἀνέκαθεν ἀπὸ Μελάμποδος γεγονώς, originem seu genus ducens à Melampode. Sic Athen. lib. 1. τοῦ Μιτυληναίου Λέσβου, τοῦ ἀνέκαθεν Ἀθηναίου, qui Atheniensis genere est, si progenitores ipsius spectes à quibus ortum trahit.

(Ἄγκαθεν pro ἀνέκαθεν, ἄνωθεν, ἐξ ἀρχῆς. Æsch. Ag. 3. Sed Sch. ex. ταῖς ἀγκάλαις. Eum. 80. 374.)

ἝΚΑΣΤΟΣ, ου, ὁ, quisque, singuli. Il. ά. Οἱ μὲν κακκείοντες ἔβαν οἶκόνδε ἕκαστος. ut Lat. iverunt domum quisque suam. Xen. Pæd. 3. καὶ ἄγοντες εἶεν ἕκαστος ἄξιον εἶχε. † ἕκαστα ταῦτα. Xen. Pæd. 1. 2. 4.† Herodian. l. 4. καὶ οἱ μὲν ἕκαστος εἰς τὰς σκηνὰς ἐπανῄεσαν. Isocr. ἀπονέμειν πρὸς τὸ πρόσωπον ἑκάστου, pro dignitate cujusque. Οἱ καθ' ἕκαστον, vel ὁ καθ' ἕκαστον, singuli. et τὰ καθ' ἕκαστον, vel τὸ καθ' ἕκαστον, singula, ex Aristot. Dicitur et καθ' ἕκαστον, sigillatim. Isocr. Καθ' ἑκάστην, sub. ἡμέραν, quotidie. Dicitur etiam εἷς ἕκαστος, † singulus, Xen. Pæd. 1. 5. 3.† (ut Lat. unusquisque) et πᾶς ἕκαστος, et αὐτὸς ἕκαστος. item ἕκαστός τις. apud Thuc. l. 3. et 4. † ὅστις ἕκαστος. Hes. Th. 459.†

Ἑκασταχῆ, ubique, ubilibet, apud Suid. † Xen. Pæd. l. 6. 157. d.†

Ἑκασταχόθι, passim, ubique gentium. Dion.

Ἑκασταχόθεν, undique, undelibet. [Xenoph. Hist. Græc. lib. 5. cap. 4. § 3. τοῖς μὲν εἴκοσι διαπέμψας ἀγγέλλειν, ἐπιμελεῖσθαι ὅπως τε οἱ ἄλλοι ἑκασταχόθεν τεύχωνται, καὶ ὅπως παρεῖεν.]

Ἑκασταχόσε, quocunque, quoque versum, in quemcunque locum. [Xenoph. de Exp. Cyri, lib. 3. cap. 5. § 11. Ἀκούσαντες δὲ ταῦτα οἱ στρατηγοὶ, ἐκέλευσαν χωρὶς τοὺς ἑκασταχόσε φάσκοντας εἰδέναι, &c. Plat. Crit.]

Ἑκασταχοῦ, ubilibet, ubique. [Plat. Crit.]

Ἑκάστοτε, semper et ubique. Athen. l. 2. † Aristoph. Nub. 832.† (R. 15.) Apud Herodot. ἐπιτάσσων τῇσι πόλισι, ἵνα ἑκάστοτε ἐλαύνων, τρέφειν, exp. injungens civitatibus, in quascunque veniebat, uti pascerent.

Composita.

Αὐθέκαστος, à Bud. exp. severus natura, rigidus, exactè rectum verumque persequens. Aristot. eth. 4. Et Plat. in l. de educ. puer. ὅταν μὲν γὰρ ἀποβλέψω πρὸς τοὺς πατέρας αὐθεκάστους, καὶ τὸ τρόπου ἀηδίας καὶ στρυφνὸν, &c. ¶ Plato passim, præsertim in lib. de rep. αὐτοέκαστον vocat cujusque rei notionem et formam, quam ideam appellant. Nam αὐτοέκαστος, exponitur etiam, pro se quisque.

Αὐθεκάστως, rigidè, severè. Plut. in Lys.

Καθεκάστην, pro καθ' ἑκάστην ἡμέραν, quotidie.

ἙΚΑ'ΤΕΡΟΣ, ου, ὁ, alteruter, alter ex duobus. Thucyd. lib. 1. καὶ τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν ἑώρων ξυνιστάμενον πρὸς ἑκατέρους, cum alterutris se conjungere. ¶ Item uterunque, uterlibet, utervis. Luc. in Harm. ἐκεῖνος μόνος ἑκάτερα αὐτὸς δὶς ἔφερεν. Aristot. ethic. 6. λοιπὸν ἑκατέρου ταῦτα τῆς ἡ βελτίστη ἕξις. ¶ Item uterque. † Xen. Pæd. 1. 3. 14. et l. 2. p. 54. a.† Plut. in Publ. προσειπὼν ἑκάτερον υἱὸν ὀνομαστί, nomine filium utrumque appellans. Idem, de educ. puer. (loquens de Dione Syracus. et Epaminonda Thebano) ὧν ἑκάτερος Πλάτωνος ἐγένετο συνουσιαστής. (Aristoph. R. 995.) Sic passim apud Plat. Aristot. et alios. ☞ Eustathius ex Etymol. tradit hoc nomen comparativi formam obtinere, et ab ἑκὰς derivari, quod quum de duobus dicatur, ὡς εἰς πολυμερεῖ διέστηκε ἐκ δυαδικοῦ, ἑκὰς τῆς μονάδος ἐστί.

Ἑκατεράκις, alterutra seu utraque vice. Xen. Pæd. 4.

Ἑκατέρω, in utramque partem. Gal. Apud Herodot. ἑκατέρω τοῦ μεγάρου ἐστί, exp. ex altera parte cœnaculi.

Ἑκατέρωθεν, ab alterutra parte, utrinque. Herodian. † Xen. Pæd. l. 2. p. 54. a.† Et, ἑκάτερθεν, metri causa excepta syllaba, pro eodem. Il. γ'. (340.) et ζ'.

Ἑκατέρωθι, in alterutra parte, utrobique.

Ἑκατέρως, alterutro modo, utroque modo. [Plat. de Leg. lib. 10.]

Ἑκατέρωσε, in alterutram partem, in utramque partem.

Ἑκατερίς, ίδος, ἡ, genus saltationis in qua manus alternatim movere assuescebant. Poll. 4. c. 14.

ἙΚΑΤΟ'Ν, centum. Thuc. lib. 6. ἑπτὰ καὶ ἑκατόν. Capitur interdum pro infinito πολλοί, (sicut et μυρίοι) teste Eustath. Il. β'. Τῆς ἑκατὸν θύσανοι παγχρύσεοι ἠερέθοντο. Hesiod. in Erg. ἑκατὸν δέ τε δούραθ' ἁμάξης.

Ἑκατονταπλασίων, ονος, ὁ καὶ ἡ, centuplus. Et ἑκατονταπλασίων seu ἑκατονταπλάσιος pro eodem. Luc. 8.

Ἑκατοντάς, άδος, ἡ, centuria, centenarius numerus. Herodian. l. 1.

Ἑκατοντάκις, centies.

Ἑκατοστός, οῦ, ὁ, centesimus. Herod. Plut.

Ἑκατοστύς, ύος, ἡ, centuria. Plut. Xen. † Pæd. 6. p. 168. d.†

Ἑκατοντεύουσα κριθὴ, centuplicatum hordeum. Gen. c. 26.

Διακόσιοι, αι, ducenti, duceni. † Xen. Pæd. 1. 5. 5.† Sic τριακόσιοι, τετρακόσιοι, πεντακόσιοι, ἑξακόσιοι, et sic deinceps. Et in sing. num. apud Thuc. διακοσία ἵππος, ducenti equites.

Διακοσιοστός, ducentesimus. Sic τριακοσιοστός, τετρακοσιοστός, πεντακοσιοστός, ἑξακοσιοστός, et quæ deinceps usque ad denarium numerum supersunt.

ἘΚΕΙ̃ΝΟΣ, ου, ὁ, ille. Luc. ἀλλ' ἐκεῖνος ἑκὼν προσίεταί με. Idem Luc. in Harm. οὗτος ἐκεῖνος Ἁρμονίδης ἐστὶν ὁ ἄριστος αὐλητής. ¶ Accipitur pro reciproco apud Thuc. ὑπὲρ ἐκείνου ἄλλους κολάσειν ἀξιοῦσι, i. pro se. Nonnunquam amittitur ε initiale sequente vocali etiam apud prosæ scriptores. Isocr. in Pan. ἅπερ ἐγὼ φανῶ τιμωρὸς, ἃ κεῖνοι πράξαντες. Dicitur et κεινοσί Atticè pro ἐκεῖνος, Aristoph. et Luc.

Ἐκείνῃ, adverb. sumitur pro, illa via, illa ratione. Budæus ex Plat. Item pro ἐκεῖ, illic. apud Thuc. l. 3. et 4. Capitur et pro, illuc seu ἐκεῖσε, ut annot. Eust. Od. ύ.

Ἐκείνως, illo modo. Synes.

Ἐκείνινος, qui ex illo est. Aristot. 8. metaph.

Ἐκεῖ, illic. Plat. Et pro, illuc, eò. Chrys. ἐκεῖ ἡμᾶς ἕψεσθαι, illuc nos secuturos.

Ἐκεῖθι, illic. (Ἐκεῖσ' ἀφῖκται; Eòne devenerunt? Æschyl. S. c. Th. 816.)

Ἐκεῖθεν, illinc. Thuc. lib. 8. Ponitur et pro, illic, apud Greg. in Epitaph. fr. (Soph. Tr. 641. κεῖθεν. Œdip. Tyr. 778. 1020.)

Ἐκεῖσε, illuc, eò, Soph. εἶμ' ἐκεῖσ' ὅποι πορευτέον, eò vado quò eundum est. (Eurip. Phœniss. 98. κἀκεῖσε καὶ τί δεῦρο. Ib. 239. 317.) Interdum cum genit. ut apud Herodot. ἐκεῖσε λόγου ἄπειμι, τῇ μοι πρότερον ἐξέλιπον, redeo ad illam orationem. Ponitur interdum pro, illic, apud Naz. Basil. et Greg.

Κεῖνος, dicitur pro ἐκεῖνος, ut plurimum apud poëtas et Iones, interdum et apud prosæ scriptores præcedente dictione in vocalem desinente. (Soph. Œdip. Tyr. 738.) Isocrat. ad Phil. τοσοῦτον πρότερος ἐγένετο ἢ κεῖνοι προσαγορευομένους. Unde Κείνῃ, illa ratione, illa via. Eurip.

Κείνως, illo modo. Plat. de rep. l. 2. Κεῖθεν, illinc. Il. ί.

Κεῖθι, illic. Κεῖσε, illuc, eò. Od. ί. Item illic. Apoll. Arg. 2.

Τῆνος, Doricè pro ἐκεῖνος, ille. Plut. in Apoph. et Theocr. idyll. ά.

Τηνεῖ, illic. Theocr. Idyll. ί. Τηνῶθε, illinc. Theod. Id. γ'. (Τηνῶ. Theoc. έ. 44.)

Composita.

Ἐπέκεινα, pro ἐπὶ ἐκεῖνα, adverb. loci. Interdum, illic. et apud Herodot. l. 7. οἵ τε ἐπέκεινα πάντες ἄνθρωποι ἔγνωσαν, cuncti illius regionis mortales. Sic et l. 4. et 6. apud eundem. Interdum ultrà. Idem Herodot. l. 4. τὰ δὲ ἐπέκεινα μέχρι ἀνατολῆς, πρόσω τοῦ Γέτα. quæ verò ultra eas partes extenduntur, usque ad orientem. In qua signif. nonnunquam casus additur, et præpos. vim obtinet. cui oppon. ἐπὶ τάδε, citra. Idem Herodian. l. 2. οἱ τε ἐπέκεινα Τίγριδος καὶ Εὐφράτου σατράπαι, satrapæ trans Euphraten Tigrimque habitantes. Arrian. in 6. κατὰ τὰ ἐπέκεινα τοῦ κόλπου ἐς τοὺς Σκύθας. Apud Aristid. ἐν τοῖς ἐπέκεινα πάσης δημοκρατίας ταῦτα, exp. hæc sunt supra omnem democratiam. Est etiam adverb. temporis pro, ante. Isocr. ἐν γὰρ τοῖς ἐπέκεινα χρόνοις, ante illud tempus, retroactis temporibus. Idem in Hell. enc. ὥστε τὸν μὲν ἐπέκεινα χρόνον.

Κἀκεῖνος, per crasin factum est, ex καὶ et ἐκεῖνος.

Κἀκεῖ, pro καὶ ἐκεῖ, et illic.

Κἀκεῖθεν, pro καὶ ἐκεῖθεν, et illinc, seu et inde. Act. 7.

Ὑπερέκεινα, idem quod ἐπέκεινα, ut annotat Bud.

ἙΚΗΛΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, quietus, nil turbarum movens, mitis, lenis, pacificus. Od. ν'. οὔ τιν' ἔχω πλόον, ἀλλ' ἕκηλος Ἧσται ἐν Ἀτρείδαο δόμοις. Et Il. έ. Ἕκηλοι τέρπονται. Neutr. plur. ἕκηλα adverb. ponitur pro ἑκήλως. ☞ Etym. deducit παρὰ τὸ εἴκω τὸ ὑποχωρῶ. ὁ γὰρ ὑποχωρῶν (inquit) ἡσυχάζει.

Ἑκήλως, quietè.

Ἑκηλία, ἡ, quies. Ab Hesych. exp. ἀργία, φιλοπονία.

Εὔκηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, Æolico pleonasmo dicitur pro ἕκηλος, ut αὐτὰρ pro ἀτὰρ, teste Plut. de dialectis Homericis. Il. ά. et ζ'. et Hesiod. in Erg. l. 2.

[Εὐκήλως. Apoll. Rhod. Arg. 2. 863. Ἐννυχίας εὐκήλως ἀλώμενοι, &c.]

Εὐκηλία, idem quod ἑκηλία.

Εὐκηλήτειρα, ἡ, exp. quietis conciliatrix, placatrix. Hesiod.

Composita.

Ἀεκήλια, τὰ, inquieta, irrequieta. Quidam exp. gravia et difficilia. Il. σ'. παθέειν τ' ἀεκήλια ἔργα. Vide et in comp. ex εἴκω, i. cedo. et ex Ἑκών.

Πανέκηλος, omni ex parte quietus. Apoll. Rhod. l. 3. [1195.] [illegible] δὲ πανέκηλος [illegible].

ἙΚΥΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, socer, i. mariti pater: et fœm. gen. ἑκυρά, seu Ionicè ἑκυρή, socrus, i. mariti mater. Il. ώ. Ἡ ἑκυρὴ, ἑκυρὸς δὲ, πατὴρ ὣς, ἤπιος αἰεί. Pro iisdem dicitur πενθερὸς et πενθερά.

ἙΚΩ'Ν, όντος, ὁ, voluntarius, spontaneus. Dicitur facere ἑκὼν qui sponte aliquid facit, vel sciens prudensque et certo proposito, non coactus. Fœmininum est ἑκοῦσα. Il. γ'. Ὅστις ἐν' ὑμῖν τῷδε ἑκὼν μεμάῳσι μάχεσθαι. Dem. in Med. ἂν μὲν ἑκὼν βλάψῃ, διπλοῦν ἂν δ' ἄκων, ἁπλοῦν τὸ βλάβος κελεύουσιν ἐκτίνειν. Soph. in Ajace, ἐμοῦ μὲν οὐχ ἑκόντος, me non volente, me invito. (Æsch. Ag. 1080. Soph. Œdip. Tyr. 1254.) Plat. in epist. ἑκούσης τῆς πόλεως, non invita civitate. Dicitur et ἑκὼν εἶναι: † Xen. Pæd. l. 2. 48. a.† item ἑκόντες εἶναι, vacante infinitivo. † ἑκόντων Μήδων, non invitis Medis. Xen. Pæd. 1. 1. 4.† ☞ Sunt qui dictum putant ἑκὼν quasi εἴκων ab εἴκω, i. cedo, non repugno.

Ἑκοντί, adverb. ultro, sponte, voluntariè. Phocyl. Et Ἑκόντως, pro eodem. ex Arriano.

Ἕκατι, dativus, qui à poëtis adverbialiter ponitur cum genitivo. Hesiod. in Erg. Διὸς μεγάλοιο ἕκατι, Jovis voluntate, ita volente Jove. † Sic Apollon. Arg. 1. 116.† Exp. et ἕνεκα apud Hom. Item Ἕκατι itidem pro ἕνεκα, apud Eurip. in Med. (πλήθους μὲν ἂν σάφ' ἴσθ' ἕκατι βαρβάρους Ναυσὶ κρατῆσαι. Æschyl. Pers. 337. Eum. 71. Eurip. Med. 281. Soph. Tr. 278. Æschyl. Ch. 213. 434. 699.)

Ἑκούσιος, spontaneus, voluntarius, consultò factus, non per imprudentiam. (Æsch. Ag. 812. Soph. Tr. 1139.) Exp. et sponte susceptus, aut sponte factus. Aristot. Ethic. 3. Item τὸ ἑκούσιον substantivè pro libero arbitrio apud Philosoph. Τὰ ἑκούσια, quæ sponte fiunt. οὐχ ἑκούσια, quæ non sponte fiunt.

Ἑκουσίως, sponte, ultro.

Ἑκουσιάζομαι, sponte offero.

Ἑκουσιασμός, spontanea oblatio, ex Bibl. interpr.

Ἀέκων, et (in prosa) ἄκων (comp.) invitus, † Xen. Pæd. 1. 3. 11. et 1. 5. 7.† fœm. ἀέκουσα et ἄκουσα. Iliad. ά.—— ἀέκοντος ἐμεῖο, me invito. † Ἄκοντ' ἀναπείσας, invito cum persuasi. Aristoph. Nub. 866.† Dicitur etiam aliquis facere quidpiam ἄκων, i. e. imprudens, per imprudentiam. Dem. (Soph. Œdip. Tyr. 599. 1237. 1254. ἄκων. Æsch. Suppl. 235.)

Ἀκόντως, invitè.

Ἀέκητι, cum genit. pro eodem: ut, ἀέκητι θεῶν. Od. γ'. invitis diis. [28. cum Schol. et Α. 79. Ἀέκητι θεῶν. Schol. Ἀέκητι. ἀκουσίῳ γνώμῃ. Δ. 504. Iliad. Λ. 666. Ἀργείων ἀέκητι. Schol. Ἀκόντων, μὴ βουλομένων. Odyss. Ε. 177. ἀέκητι σέθεν. Schol. Ζ. 287. ἀέκητι φίλων πατρὸς καὶ μητρὸς ἐόντων. Apoll. Rhod. Arg. lib. 2. v. 284. cum Schol. Hesiod. Θεογ. 589.]

Ἀεκάζω, poët. cogo. Ἀεκάζομαι, cogor. Od. σ'.

Ἀεκούσιος, et ἀκούσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, non voluntarius, non ultroneus, ex voluntate nostra non proficiscens: cui oppon. ἀκούσιος. [Soph. Tr. 1280.] † Xen. Pæd. l. 5. p. 69. a.† Herodot. Luc. Isoc. Apud Luc. κατὰ τὸ ἀκούσιον, per imprudentiam, non consultò. Apud Aristot. in Eth. τὰ ἀκούσια, exp. invitè facta, invitè suscepta. Ἀκουσίως, invitò, præter voluntatem, per imprudentiam, non consultò. Aristot. Rhet. 1. (Eurip. Phœniss. 390.) [Troad. 1031. Diod. Sic. Bibl. lib. 3. οὐ μέντοι λυσιτελοῦντα (αὐτὰ) τοῖς ἀνθρώποις, ἐὰν μή τις ἀκουσίως αὐτῶν ταῖς λεπίσι περιπέσῃ. Plat. de Republ. lib. 3. φαίνεταί μοι δόξα ἐξιέναι ἐκ διανοίας, ἢ ἑκουσίως, ἢ ἀκουσίως· ἑκουσίως μὲν ἡ ψευδὴς τοῦ μεταμανθάνοντος, ἀκουσίως δὲ, πᾶσα ἡ ἀληθής.]

Ἀκουσιάζω, cogo et adigo aliquem ad faciendum aliquid οὐχ ἑκόντα. Num. 15.

Ἀεκήλια, τὰ, Hesych. et Etymol. exp. ἀκούσια, χαλεπὰ, ἃ οὐκ ἄν τις ἑκὼν πάθοι, invita et involuntaria, gravia et difficilia, quæ quis non nisi invitus patiatur: innuentes derivatum esse ab ἄεκων, vel saltem ejusdem cum eo esse originis. Alias signif. vide in Ἕκηλος.

ἘΛΑΊΑ, ας, ἡ, olea, oliva (arbor.) (ἐλαίας ὑψιγέννητον κλάδον. Æsch. Eum. 43.) Od. ν'. τανύφυλλος ἐλαίη. ¶ Item olea, i. fructus olivæ. Dem. pro cor. ἐντεταγμένος σῦκα καὶ βότρυς καὶ ἐλαίας συλλέγων. Sic et apud Plut. de aud. poëm.

Ἔλαιος, ου, ὁ, mascula et agrestis oliva. apud Iones, ut annot. Eust. (Soph. Tr. 1214.) Item avis quædam apud Athen. l. 1.

Ἐλαιὼν, ῶνος, ὁ, olivetum, oletum, locus oleis consitus. Item cella olearia. Bud. ex Theod.

Ἐλαιόω, ῶ, f. ώσω, olivo, olivas colligo. Poll.

Ἐλαιωτὴς, ῆρος, ὁ, qui olivas colligit, qui olivat.

Ἐλάϊνος, oleaginus, ex olea arbore factus. Il. ν'.

Ἐλάϊνεος, idem. Epenthesi τοῦ ε. Od. ι'.

Ἐλαῒς, ΐδος, ἡ, oliva, olea arbor. Suid. Item αἰγίλωψ. Hesych.

Ἐλαΐζω, f. ίσω, oleas colo, ex Aristoph. γεωργ. Item neutraliter, oleagino colore sum.

Ἐλαϊστὴς, οῦ, ὁ, qui oleas legit.

Ἐλαιὼν, olivetum, oletum. Idem quod ἐλαιών.

Ἔλαιον, ου, τὸ, oleum, olivum. Xen. in symp. Eust. annotat Hom. ἔλαια vocare unguenta: ut Odyss. β'. ——εὐώδες ἔλαιον. Eodem Eust. teste ἔλαιον recentioribus Atticis dicebatur locus quoque in quo oleum vendebatur, sicut ἰχθύες locus ubi pisces. Apud Hippocr. ἔλαιον ὕος dicitur pro ὕειον στέαρ, adeps suillus, ut ann. Erotian.

Ἐλαιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, oleosus, oleaceus, pinguis. Theophr.

Ἐλαιόω, ῶ, f. ώσω, oleo perungo: unde ἐλαιοῦται θρὶξ, apud Soph. in Troilo.

Ἐλαιωτὸς, oleo perunctus, oleo imbutus.

Ἐλαιηρὸς, οῦ, ὁ, olearis, olearius: ut, ἐλαιηρὰ ἐπίχυσις.

Ἐλαιόεις, εντος, ὁ, oleosus, oleaceus. Nic. in Ther.

Ἐλαιώεις, idem: unde ἐλαιόεσσα πόλις, apud Soph. in Ulysse.

Ἐλάδιον, ου, τὸ, pauxillum olei. apud Athen. l. 7.

Ἐλάα, ἡ, olivæ fructus, olea. Atticum esse Eust. docet. Aristoph. in Ran. et Athen. l. 2. et 4.

Composita.

Ἀγριέλαιος, ου, agrestis oliva, oleaster. apud Theophrast. Ponitur etiam adject. pro, ex oliva agresti confectus, q. d. oleastrinus; ut, *σκυτάλην ἀγριέλαιον*, scuticam ex oleastro, in Epigr. [Vide Epist. ad Rom. xi. 24.]

Ἀγριελαία, subst. itidem pro oliva agresti seu oleastro dicitur. Diosc. l. 1. c. 138.

Ἀνέλαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, olei expers.

Δαφνέλαιον, oleum laurinum, apud schol. Nic. et Diosc. l. 1. c. 50.

Ἐξελαιόω, ῶ, oleo perungo et imbuo. Item in oleum verto. Theoph. de caus. pl. l. 6.

Εὐέλαιος, olei ferax. Strabo.

Θυμελαία, Thymelæa: herba quam nonnulli χαμελαίαν et κνέωρον appellant, folia habens oleæ foliis assimilia. Diosc. l. 4. c. 173.

Θυμελαΐτης οἶνος, vinum è thymelæa, seu vinum thymelæa conditum. Diosc. l. 5. c. 78.

Καλλιέλαιος, ου, frugifera olea: cui opp. ἀγριέλαιος. [Epist. ad Rom. 11.]

Καλλιέλαια, oliva sativa, ut, ἀγριέλαια sylvestris.

Κεδρέλαιον, oleum cedrinum, oleum quod è malis cedri fit.

Κηρέλαιον, medicamentum ex cera et oleo, cui affunditur et succus refrigerans. Apud Orib.

Κνηκέλαιον, oleum è cneco. Diosc. l. 1. c. 45.

Κνιδέλαιον, oleum è cnidio grano. Diosc. l. 1. c. 44.

Μελανθέλαιον, oleum melanthinum, oleum ex melanthio confectum: apud Diosc. l. 1. c. 47.

Μυρσινέλαιον, ου, τὸ, oleum myrtinum. Diosc. l. 1. c. 49.

Οἰνέλαιον, ου, τὸ, vinum oleo mixtum. Gal.

Ὀλιγελαιέω, parum olei fero, parcè oleum fundo. Quo vitio laborant oleæ, quum parcus olei proventus est, nec larga olivitas. Theophr. de caus. pl. l. 6. c. 11.

Πετρέλαιον, petroleum: dicitur à quibusdam bitumen liquidum, quod effluat è saxis, vel quòd eo ad lucernarum lumina olei vice antiqui uterentur.

Πισσέλαιον, ου, τὸ, oleum picinum. Vide Plin. et Diosc. et Gal.

Πολυέλαιος, abundans oleo. Xenoph. in lib. de Vect. [cap. 5. §. 3. τί δὲ οἱ πολυέλαιοι; τί δὲ οἱ πολυπρόβατοι;]

Ῥαφανέλαιον, raphaninum oleum, ex raphani semine. Dioscor. lib. 1. cap. 46.

Σχινέλαιον, oleum lentiscinum, è lentisco factum oleum, σχίνινον ἔλαιον. apud Diosc. Vide et Plin.

Ὑδρέλαιον, aqua oleo mista. Diosc. l. 2. c. 110. et Plut. in symp. 4.

Ὑπέλαιον, olei fæx seu sordes.

Φιλέλαιος, olei seu olearum amans.

Χαμελαία, ἡ, olea pumila, oleago vel oleastellum. Vide Dioscor. e Plin.

ἘΛΆΤΗ, ης, ἡ, abies. (☞ Dicta παρὰ τὸ ἐλᾷν, ὅ ἐστιν ἐς ὕψος ἀνατείνεσθαι. unde et Odyss. ε'. dicitur ἐλάτη οὐρανομήκης.) Plutarch. de Socrat. *στεφάνους δασεῖς ἔχοντες, οἱ μὲν ἐλάτης, οἱ δὲ πιτύος.* Plin. l. 12. c. ult. Est præterea arbor ad eadem unguenta pertinens, quam alii elaten vocant, (quod nos abietem) alii palmam, alii spathen. ¶ Ἐλάτη Galeno est tenerum palmæ germen. Ut autem Dioscor. ait, ὁ περιεχόμενος ὑπ' αὐτῆς καρπὸς, ἐλάτη καλεῖται. ¶ Eidem Dioscor. lib. 1. cap. 151. est involucrum fructus è palma nascentis, seu, (ut Marcellus tradit) corticosum palmæ adhuc florentis operimentum, quem palmæ corticem Columella vocat. Nonnulli exp. corticosum illud quod in summa palmula nascitur. ¶ Item palmula, hoc est, extrema remi pars: seu remus, κώπη. Odyss. ε'. ——ξεστῇσ' ἐλάτῃσι πόντον ἐλαύνοντες. Apud Eurip. ἐλάτα Χάρωνος exp. cymba, synecdochicῶς. (Phœniss. 201. 1465.) ¶ Item hasta, seu hastile ex abiete, sicut *μελία*. Hesiod. in Asp. † 190.† Ἔγχεσιν ἐξ ἐλάτης αὐτοσχεδὸν ὀρεγνῦντε.

Ἐλατὶς, ίδος, ἡ, adject. fœm. gen. Nic. in Alex. *καὶ μὴν δὴ σμῖλον σὺ κακὴν ἐλατίδα μάρψαις Οἰταίην*, smilum noxiam, abieti similem, Œtæam.

Ἐλάτινος, ου, ὁ, abiegnus. Et, ἐλάτινον *μύρον* seu ἔλαιον, unguentum seu oleum ex elate. ¶ Ἐλατίνη, herbæ nomen est, de qua Diosc. l. 4. c. 40. et Plin. l. 27. c. 9.

Εἰλάτινος pro ἐλάτινος, poëtæ dicunt, metri causa inserto ι, ut Od. ε'. ——ἱστὸν εἰλάτινον, et εἰλάτινοι δόμοι, Od. τ'.

Κεδρελάτη, dicitur cedrus magna, abietem magnitudine æquans. Plinius.

ἘΛΑΎΝΩ, f. άσω, p. κα, ab ἐλάω, agito. † Xen. Pæd. 1. 4. 17. πρός τινα.† Iliad. ε'. Ἀλλὰ σύ γ' αὐτὸς ἔλαυνε τό θ' ἅρματα καὶ τεὼ ἵππω. Et Il. ε'. ἐμὰς βοῦς ἔλασαν. † βοῦς, ὗς, ἵππους, &c. Xen. Pæd. l. 5. p. 120. a.† Dicitur et, ἐλαύνειν ναῦν, Od. ε'. agere navem. Et sine accus. interdum exp. remigo: ut apud Xen. οἱ δὲ ἐλαύνειν δεῖν, κατὰ μέρος τὰς ταύτας διήρεσαν. Accipitur et pro equitare: ut apud eundem. Xen. † Pæd. l. 4. p. 88. d.† ἀναβὰς τὸν ἵππον, ἔλασε. † ὁρῶ ἐμαυτὸν οὕτω ἀναβὰς ἐλαύνοντα. exp. advehi. Xen. Pæd. l. 5. p. 142. c. Sic l. 4. 8. ἀντίος ἐλαύνει, de Cyro in equo sedente; et ἐπί τινα, in aliquem. Pæd. 1. 4. 19. et εἴς τινα, in aliquem. l. 3. p. 86. c.† Item pro, expeditionem ago: ut, ἐλάσαι εἰς Αἴγυπτον, Herodot. Ἐλαύνεσθαι, pass. agitari, agi. Sic dicitur ἐλαύνεσθαι navis. Ponitur activa etiam signif. ut Il. λ'. ——ῥίσι' ἐλαυνόμενος. ¶ Item stimulo, incito; inde quòd qui agitat equos, eos stimulare soleat. Et pass. ἐλαύνεσθαι, stimulari. Herodian. ὑπό τε τῆς συνέσεως τῶν ἔργων ἐλαυνόμενος, à conscientia scelerum stimulatus. Item, pro, exerceo, exagito. Paus. in Lacon. τὸ γὰρ χρεὼν ἤδη τοὺς Μεσσηνίους ἤλαυνεν. Item pro, fatigo accipitur: et pro insequor, vexo, insector, apud Dem. sæpe, ut tradit Bud. Invenitur et pro persequi judicio, seu arcessere: ut, ἐλαύνεται ἀσεβείας, impietatis arcessitur. Item verbero, pulso, ferio. Et pro, excutio, ac propriè excutio feriendo: ut apud Apoll. χαμάδις δὲ οἱ ἔλασ' ὀδόντας. Item pro, excito, cieo, moveo. ut Il. ά. ——ἐν δὲ θεοῖσι κολῳὸν ἐλαύνετον. (Ἐλαύνω. pro συνάγω. Æsch. Pers. 773. ἐλᾷν ἀντὶ τοῦ ἐλάσειν. Eum. 75. Soph. Œdip. Tyr. 27. 98. 825. 1160. ἤλαυνε pro ἤλασε. Æsch. Ch. 937.) ¶ Item abigo, expello: quod potius ἀπελαύνω dicitur in prosa, seu ἐξελαύνω: ut apud Chrysost. δαίμονας ἐλαύνειν. Sic, ἐλαύνειν *μίασμα δαιμόνιον*, Plutarch. in Rom. ¶ Item duco, id est, ductile opus facio: ut apud Homerum, ἀσπίδα χαλκεὺς Ἤλασεν. Et Diosc. l. 5. ἐλαύνεται πέταλα χρυσᾶ. Dicitur et, ἐλαύνειν τεῖχος, ducere murum: et, ἐλαύνειν τάφρον, ducere fossam. Iliad. μ'. Item traduco, transigo: ut in Axiocho, ἀλλ' ὁ πολυτίμητος πολιτεία διὰ πόνων ἐλαύνεται δεινῶν; ¶ Interdum etiam neutrum est pro, promoveo, progredior, evado: † Xen. Pæd. 1. 6. 34.† εἰς ἄκρον τῆς παιδείας ἐληλακὼς, Plutarch. qui eruditissimus evasit. Sic et Laërt. in Clitomacho, ὁ δὲ εἰς τοσοῦτον ἤλασεν ἐπιμελείας.

Ἐλάω, invenitur apud poëtas pro ἐλαύνω. Ponitur ἐλᾷν et pro ἐλάσειν, ab Aristoph. ut docet Bud. † p. 884. et Aristoph. Nub. 1301.† (Soph. Œdip. Tyr. 426. 1181. Aristoph. R. 205. Ἐληλαμένος. V. Æschyl. Pers. 872.)

Ἔλασμα, τὸ, lamina ductilis. Diosc. l. 5.

Ἐλασμὸς, οῦ, ὁ, idem. apud Suid.

Ἔλασις, εως, ἡ, agitatio videlicet equorum seu curruum, aurigatio. Item equitatio. Xen. Pæd. 8. Item expeditio. Arr. lib. 6. ἐποιεῖτο τὴν ἐπὶ Βαβυλῶνος ἔλασιν. Apud Herodot. τὰ ἐς τὴν ἔλασιν ἐξηγέετο. exp. quæ ad transmittendum pertinent. Item remigatio. Item expulsio, abactio: ut, ἔλασις βασιλευόντων, Thuc. l. 1.

Ἐλασία, ἡ, idem quod ἔλασις, equitatio. Xen.

Ἐλάσιος, expulsorius, abactorius. Plut.

Ἐλασείω, expeditionem affecto et apparo. Luc.

Ἐλατὴρ, ῆρος, ὁ, agitator, auriga. Item remex. apud Luc. Item impulsor, vibrator. Pind. Item expulsor, abactor. (Æsch. Pers. 32.)

Ἐλάτειρα, expultrix. Areop. Item placentæ latæ genus, apud Aristoph. in Acharn. et Equit.

Ἐλατήριον, τὸ, quicquid deorsum ventrem purgat, apud Hippocr. teste Gal. Item succus ex fructu cucumeris agrestis expressus et in orbiculos coactus, Theophr. Et ipsum cucumerem ita dictum tradit Diosc. (Æsch. Ch. 968.)

Ἐλατὸς, ductilis. Ex Epigr.

Ἐλαστὴς, οῦ, ὁ, impulsor, agitator. Etym. Ἔλαστρον, id quod impellit, seu quo impellitur aliquid. Ἐλαστρέω, ῶ, agito, impello: idem quod ἐλαύνω seu ἐλάω, unde et factum est: sed est Ἰωνικόν. Iliad. σ'. et apud Herodot. sæpe.

Composita: ac primùm cum præpos.

Ἀπελαύνω, equitando revertor, seu equitans. Xenoph. in symp. † imperat. ἀπέλα: apud Xen. Pæd. p. 217. d.† Apud eundem exp. redeo, refero pedem. † discedere, redire. Xen. Pæd. l. 3. p. 69. c.† Apud Herodian. ἀπελαύνειν λείας, abigere prædas, agere prædas. Item cum genit. pro, abigo, expello. Item repello, arceo: ut, ἀπελαύνειν τοῦ βωμοῦ, Lucian. † ἀπελαύνειν τινὰ, repellere aliquem. Xen. Pæd. l. 3. p. 63. d. φόβον, metum depellere. Xen. Pæd. l. 4. p. 92. d.† Et in pass. ἀπελαύνεσθαι τῶν ἀρχῶν, Isocr. repelli, repulsam pati. † abigi, Xen. Pæd. 1. 2. 3. ἀπελαύνεσθαι τιμῶν arceri ab honoribus. 1. 2. 15. ἀπὸ τῶν ἄκρων, depellere a jugis. l. 3. p. 73. b. fugari. l. 4. p. 106. c.† (Eurip. Med. 1407. Phœniss. 326.) Item abduco, avoco.

[Ἀπελάω. Aristoph. Eccles. 683. *ὅτῳ δὲ τὸ γράμμα μὴ 'ξελκυσθῇ καθ' ὃ δειπνήσει, τούτους ἀπελῶσιν ἅπαντας.* Lysistr. 1000. Ἀπήλαον τὼς ἄνδρας. Schol. Ἀπήλων. Ἀπήλασαν. Schol. Bis. Ἀπήλαον τὼς ἄνδρας. Ἀπήλαυνον τοὺς ἄνδρας. ἀπελᾷν, ἀπελαύνειν.]

Ἀπελασία, abactio, profligatio. Hesych.

Decomp. Ἐξαπελαύνω, expello. Plut. in Alex.

Συναπελαύνω, unà expello.

Διελαύνω, perequito, i. equitando iter perago. Xen. † Pæd. l. 4. p. 102. c.† ἄρτι πόσην ὁδὸν διελάσας. Item decurro in armis. Item transfigo, trajicio, Luc. ἐς τὸ δεξιὸν διελάσας.

Διέλασις et διελασία, decursio militaris. Xen.

Εἰσελαύνω, invehor, ingredior equo vel curru. † Xen. Pæd. p. 186. c.† Plut. et Herodot. Generalius etiam pro, ingredior. Apoll. Rhod. Arg. l. 2. et Plut. in Themist. Est etiam irrumpo, irruo, quocumque modo quis invehatur. Plut. in Phoc.

Εἰσελαστικὸς ἀγὼν, quo die athletæ olympionicæ aut hieronicæ patriam solenni pompa ingrediebantur. apud Plin. ad Trajan.

Ἐξελαύνω, expello, abigo. Od. ι'. ἐκ δ' ἔλασεν προθύροιο. Æsch. ἐξελαύνω πόλεμον ἐκ τῆς χώρας. Item erumpo equo. Bud. ex Xen. † equo exire, Pæd. 1. p. 8. c. et l. 3. p. 213. a.†

(Ἐξελαύνομαι. Eurip. Med. 705. id. Phœniss. 366. 1696.) † ἐξελασθῆναι. Xen. Pæd. p. 150. c.†

Ἐξελάω, idem. † Xen. Pæd. 1. 4. 16.† Il. ψ'. Ἐξελᾷ, Atticè pro ἐξελάσω. Aristoph. in Nub. ἐξελῶ σ' ἐς κόρακας ἐκ τῆς οἰκίας. (Eurip. Med. 327. id. Phœniss. 567.) Ἐξελήλακα, Atticè pro ἐξέλακα, expuli, exegi. Aristoph. in Nub. † 822. et 1473.† Apud Herodot. ἐξεληλαμένα ποιήματα, exp. ductilia opera.

Ἐξέλασις, expulsio. Item eruptio vel profectio quæ equo fit. Xen. Pæd. 6.

Ἐξελατέος, expellendus, abigendus.

Decomp. Ἀντεξελαύνω, ex adverso vel vicissim erumpo equo.

Διεξελαύνω, transeo: ut, διεξελάσαι τὸν πόρον ἵππῳ. ex Plut. in Probl. Item pro, transmitto per fluvium, Bud. ex Greg. Item cum copiis perrumpo. Item victis et fugientibus insto.

Ἐπεξελαύνω, progredior seu provehor equo. Exp. et immitto, erumpere jubeo, apud Xen. Hell. 5. Ἀντεπεξελαύνω, ex adverso progredior. Exp. etiam, in occursum progredior.

Παρεξελαύνω, ultrà progredior. [Herodot. Hist. lib. 8. οἱ γὰρ Ποτιδαιῆται, ὡς βασιλεὺς παρεξεληλάκεε—ἐκ τοῦ φανεροῦ ἀπέστασαν ἀπὸ τῶν βαρβάρων.]

Προεξελάσαι, ante alios equo erumpere seu prorumpere.

Συνεξελαύνω, simul abigo, simul expello. (Æsch. Ag. 1615.)

Ὑπεξελαύνω, clam progredior longius. ex Herodot

Ἐπελαύνω, infesto incursu in aliquem feror. Xen. χρὴ τάχιστα ἀλλήλοις ἐπελαύνειν. Apud Herodot. ἐπελαύνω τὴν στρατιὴν, exp. admoveo copias seu promoveo. Apud eundem ὅμως ἐπέλασαν, exp. ἐπήγαγε.

Ἐπέλασις, expeditio adversum aliquem, invasio, impetus. Luc.

Κατελαύνω, depello. Exodi 31. c. κατήλασε μόσχον λεπτὸν exp. vitulum duxit in minuta.

Παρελαύνω, prætervehor, cursu alium supero. propriè curruum est: sed de navi etiam dicitur, Od. μ'. Item obequito, invehor, irruo in hostes. Xen. in Hipparch. προθύμως παρελάσαντες ἐπὶ τοὺς πολεμίους. † Παρελαύνειν πρός τινα, advehor ad aliquem. Xen. Pæd. l. 4. p. 94. a. et ἵππῳ πρός τινα, equo. l. 5. p. 132. d.† Item equo provehor ante alios. Xen. anab. 1. παρελαύνων ἐφ' ἅρματος, profectus in medium. † Sic in Pæd. l. 3. p. 83. a.† Dicitur et cum accus. pro, porrò ago, prodire facio. Xen. ibidem. ἐπεὶ δὲ πάντας παρήλασε. Item progredior, evado. Chrys. ad Cor. 1. εἰς τοῦτο παρήλασαν μανίας. Item supero, vinco. Basil. in 2. de jejunio, et Laërt. de Phaler.

Περιελαύνω, circumequito. Xen. † Pæd. 1. 4. 24.† Item abigo, cogo. Polyb. lib. 5. Item vexo, violenter tracto. Basil.

[Περιέλασις, Herodot. Hist. lib. 1. τὸ μέσον δὲ τῶν οἰκημάτων ἴδεσι τεθρίππου περιήλασιν.]

Προελαύνω, ante signa evehor. Xen.

Προσελαύνω, advehor. Xen. † Pæd. l. 4. p. 94. a. 1. 4. 8. et 10. ἵππῳ. et 18. in hostem ire. l. 4. 20. ἀλλήλοις. Sec. 23. et l. 4. p. 110. a.† cum dativ. item cum πρός. † Pæd. l. 5. p. 132. a.† Dicitur et, προσελαυνούσης ἡμέρας, à Luc. adventante die. (Προσελάσομαι. προσελασίζομαι, ἐλαύνομαι, ἐκβάλλομαι. V. Kusteri Not. Aristoph. R. 742.)

Συνελαύνω, adstringo, compello, cogo, in angustum redigo. † Xen. Pæd. 1. 4. 14.† Plut. de pr. frig. συνελαύνει τὰ σώματα τῇ ψυχρότητι, corpora frigore compellens. Idem, συνελαύνετο εἰς μάχην, coactus est pugna decernere. Luc. συνελαύνω σε πρὸς ἔσχατον πενίας, in extremam necessitatem redigo. Neutraliter etiam capitur pro, infesto animo concurro, congredior infesto marte. Hom. βέλτερον αὖθ' ἔριδι ξυνελαυνέμεναι ὅττι τάχιστα, i. συνελθεῖν εἰς ἔριν. Item active, committo: ἐρίζετον ἀλλήλοισι χερσὶ μαχέσσασθαι, ἀλλὰ ξυνελάσσομεν ὦκα.

Composita ex secunda aut tertia persona præt. pass. citra præpositionem: ac primùm quæ agitandi seu stimulandi, &c. signif. habent.

Ἀγήλατος, ου, ὁ καὶ ἡ, valida manu impulsus, ὁ ἄγαν ἐλαυνόμενος, Lycoph. Apud Suid. ἀγήλατοι, exp. fulmina.

Αἰγηλάτης, ου, ὁ, caprarius, in Anthol. epigr. q. d. caprarum agitator, qui caprarum gregem agit.

Ἀργυρηλάτης, argenti cusor. Hesych.

[Ἀργυρήλατος. Eurip. Ion. 1181. Ἐν δὲ φερόντων μόσχοις ἀργυρηλάτους, Χρυσέας τε φιάλας.]

Ἁμαξήλατος, ου, ὁ καὶ ἡ, vehicularis via, plaustraria via, sub. ὁδός.

Ἀνήλατος ἄγριος, indomita insana, ex lib. Job.

(Ἀξονήλατος. Æsch. Suppl. 189.) [Σύριγγες οὐ σιγῶσιν ἀξονήλατοι. Stanl. axe agitatæ.]

Ἁρματηλασία, ἡ, curruus agitatio, aurigatio, curule certamen. Xen. Pæd. 6.

Ἁρματηλάτης, ου, ὁ, auriga. Xen. in symp. [cap. 2. §. 27. Κύρ. Παιδ. προσθέμενοι δὲ καὶ οἱ ἄλλοι τῶν πλησίον τεταγμένων καὶ πεζῶν καὶ ἁρματηλατῶν. Soph. Elect. 703. εἰσῆλθε πολλῶν ἁρματηλατῶν μέτα. Pind. Pyth. Od. E. 153. πέφανται ἁρματηλάτας σοφός.] Et per syncopen ἁρμηλάτης, pro eodem.

Ἁρματηλατέω, ῶ, f. ήσω, aurigor, certo aurigatione in curuli certamine. Xen. in symp. Ἁρμηλατέω, idem. Ἁρματήλατος, per quem currus agi potest aut actus est: ut, ὁδὸς ἁρματήλατος, via vehicularis et curulis; plaustraria via, militaris via. Et, ἁρμήλατος, idem.

Ἀστραβηλάται, i. οἱ τὰς ἀστράβας ἐλαύνοντες, agasones, muliones. Luc.

Βοηλασία, ἡ, boum abactio. Il. λ'.

Βοηλάτης, qui boves abigit, boum abactor, epitheton Mercurii in Epigr. l. 2. Item qui boves agitat. (Æsch. Suppl. 313.) [Pind. Olymp. Od. xiii. 25. Ταὶ Διωνύσου πόθεν ἐξέφανεν σὺν βοηλάτᾳ χάριτες διθυράμβῳ; Schol. βοηλάτην δὲ τὸν διθύραμβον προσαγορεύει, ἤτοι διὰ τὸ βοῦν εἶναι τῷ νικήσαντι ἔπαθλον, ἱερὸς γὰρ τοῦ Διονύσου. Plat. Politic. Ἀλλ' οὐ μὴν τόν γε πολιτικὸν ἐπίτροφον ἐθέμεθα, ὥσπερ βοηλάτην, ἤ τινα ἱπποκόμον, &c.]

Βοηλάτις, ιδος, ἡ, boum abactrix vel agitatrix, in Epigr.

Βοηλατική, ars agitandi boves. [Plat. Euthyphr. Καὶ αἱ κύνες γέ που, ὑπὸ τῆς κυνηγετικῆς, καὶ οἱ βόες, ὑπὸ τῆς βοηλατικῆς, καὶ τἄλλα πάντα ὡσαύτως.]

Βοηλατέω, ῶ, boves agito seu impello. Poll. Aristoph.

Βουπηλάται, οἱ, bubulci, quasi βοηλάται, pleonasmo literæ π'. Vide et in comp. ex πέλας.

(Δημηλασίᾳ φόβῳ. Æsch. Suppl. 7.) [Schol. φόβῳ τοῦ ἀνδρὸς δημοσίᾳ ἡμᾶς ἀπελαυνούσης.]

(Δημήλατος. Æsch. Suppl. 622.)

Διφρηλασία, ἡ, aurigatio. Pind. Διφρηλάτης, auriga. † Soph. El. 753.† (Æsch. Eum. 156.) [Pind. Isthm. Od. A. 23. Κεῖνοι γὰρ ἡρώων διφρηλάται Λακεδαίμονι καὶ Θήβαις ἐτέκνωθεν κράτιστοι. Pyth. Θ. 143.] Διφρηλατέω, ῶ, aurigor, bigas seu currum agito. Soph. in Ajace.

Δυσήλατος, locus dicitur per quem difficulter agitari possunt equi, locus equitatu difficilis; unde δυσηλατώτερον πεδίον.

Ἐνήλατα, τὰ, Eurip. (Phœniss. 1139.) schol. esse dicit τὰ ὀρθὰ ξύλα, ἐν οἷς πήγνυνται καὶ ἐλαύνονται τὰ βάθρα τῆς κλίμακος, ligna recta in quæ defiguntur et adiguntur gradus scalæ. Eust. verò ἐνήλατα appellat ipsa βάθρα, sive ipsas βαθμίδας, quæ ἐνελαύνονται τοῖς ὀρθοῖς ξύλοις.

Εὐήλατον χωρίον, equitabilis locus. Xen. † Pæd. 1. 4. 16.†

Ζευγηλάτης seu ζευγολάτης, qui agit jugum boum aut jumentorum, qui boves agit, jugarius. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 6. cap. 1. §. 4. ἐνίοτε δὲ καὶ ὁ ζευγηλάτης τὸν λῃστὴν εἶτα παρὰ τοὺς βοῦς ζεύξας, ὀπίσω τὼ χεῖρε δεδεμένον ἐλαύνει.]

Ζευγηλατέω, ῶ, jugum boum ago. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 6. cap. 1. §. 4. ὁ μὲν, παραθέμενος τὰ ὅπλα, σπείρει καὶ ζευγηλατεῖ, πυκνὰ μεταστρεφόμενος ὡς φοβούμενος.]

Θεήλατος, à Deo invectus, à Deo impulsus, à Deo immissus; ut, ξυμφορὰ θεήλατος, apud Eurip. † vel à Deo jussus. Soph. Œd. Tyr. 263.† (1012. Æsch. Ag. 1306.)

Ἱππηλασία, agitatio equorum, pass. signif.

Ἱππηλάσιος, idem quod ἱππήλατος. Il. η'.

Ἱππηλάτης, ου, ὁ, equorum agitator, eques.

Ἱππηλατέω, ῶ, equos agito, equos impello, equito. [Aristoph. Av. 1442. Δεινῶς τί μου τὸ μειράκιον ὁ Διιτρέφης Λέγων ἀνεπτέρωκεν, ὥσθ' ἱππηλατεῖν.]

Ἱππήλατος, per quem equi agitantur, aut etiam agitari possunt, equitabilis. Od. δ'. et ν'.

Ἰχνηλασία, vestigatio, indagatio. Poll.

Ἰχνηλάτης, qui vestigia lustrat seu scrutatur, vestigator, seu qui vestigiis aliquem aut aliquid consequitur. Epigr. Dicitur et, ἰχνηλάτις, pro eodem.

Ἰχνηλατέω, ῶ, vestigiis aliquid consequor, vestigo. Phil. de mundo.

Καμηληλάτης, cameli agitator, vel etiam camelorum agitator et dux.

Καμηληλασία, ἡ, camelorum agitatio. Et, καμηλίτης, pro καμηληλάτης, Aristot. lib. de aud. mirab. et Herodian. l. 4.

Κυνηλασία, canum incitatio. Callim.

Κυνηλατέω, canes agito seu venor. Nic. in Ther.

Κωπηλασία, remigatio.

Κωπηλάτης, qui remum impellit.

Κωπηλατέω, ῶ, remigo. Luc. de ver. narr.

† Ληλατέω, prædam agere. Xen. Pæd. 1. 4. 17. et 20.†

Νεηλάτης, remex, ὁ ἐλαύνων τὴν ναῦν. Hesych.

Οἰστρηλασία, quum quis œstro agitatur, stimuli œstri quibus aliquis agitatur. Et metaph. pro stimulo seu aculeo, quo quis ad aliquid impellitur seu pellicitur, apud Joseph. in Maccab.

Οἰστρηλατέω, ῶ, œstro agito. Οἰστρηλατέομαι, œstro agitor, œstro exerceor. Item furore et insania agitor, velut œstro; unde οἱ οἰστρηλατούμενοι, Hesych. [illegible]

[Οἰστρήλατος. Æschyl. Prometh. 582. οἰστρηλάτῳ δὲ δείματι δειλαίαν παράκοπον ὧδε τείρεις;]

Ὀνηλάτης, agaso, agitator aselli. Plut. et apud Athen. l. 13.

Ὀνηλατέω, ῶ, asinum agito, apud Aristoph.

Ποινηλασία, quum quis in pœnam cogitur, quum pœna indicitur, seu imponitur. Ποινηλασία τοῦ νόμου, ex Œcumenio, sanctio quæ pœnam statuit transgressoribus.

Ποινήλατος, à furiis agitatus, seu quem αἱ ποιναὶ exagitant et in pœnas cogunt.

Ποινηλατέω, ῶ, furiis pœnalibus exagito. Et pass. ποινηλατούμενος, apud Suid.

Ῥινηλάτης, q. d. qui naribus (id est, narium olfactu) persequitur, seu olfaciendo, sagax: ut, ῥινηλάτης κύων.

Ῥινήλατος, adject. odoratu atque olfactu deprehensus, ut, ῥινήλατον ἴχνος, ex Oppian. odoratu atque olfactu deprehensum vestigium.

Ῥινηλατέω, ῶ, naribus (id est, narium olfactu) persequor, ut canes ῥινηλατοῦντες, qui et ῥινηλάται, qui odores naribus velut attrahunt. Item metaph. persequor indagando sagaciter, vel indago sagaciter. Synes. μέταλλα τῆς φύσεως ῥινηλατοῦντας. (Æsch. Ag. 1194.)

Τροχηλασία, rotarum agitatio et cursus. Hippocr. ep. ad Demag.

Τροχήλατος, rota seu rotis agitatus. Soph. in El. † 49.† et Eurip. (Æsch. Pers. 1006.)

Τροχηλάτης, qui rotam agitat et impellit, auriga. (Eurip. Phœniss. 39. Soph. Œdip. Tyr. 806.)

Τροχηλατέω, ῶ, rotam impello et ad cursum incito. Item in modum rotæ agito et circumago. Eurip. in Oreste.

Alia ejusdem formæ composita, abigendi et expellendi significationem habentia.

Ἀγηλατέω, ῶ, id est, ἄγος ἐλαύνω, q. d. piaculum expello, scelus expio, id est, sceleratos ipsos qui piaculum admiserunt extermino. Soph. in Œd. Tyr. † 410. at ibi regnare significat, et scribitur cum tenui ἀγηλατέω. V. ibi Schol. et Camerar.† [Herodot. Terps. lib. 5. §. 72. ἀπικόμενος δὲ (Cleomenes) ἀγηλατέει ἑπτακόσια ἐπίστια Ἀθηναίων, τά οἱ ὑπέθετο ὁ Ἰσαγόρης.]

Ἀγηλατίζω, persequi, fugare seu in exilium pellere. Etym.

Ἀνδρηλατέω, ῶ, (q. d. virum seu viros expello) in exilium pello, in exilium mitto, Plat. pol. 8. (Æsch. Eum. 221. Soph. Œdip. Tyr. 100. Æsch. Ag. 1594. 1428.)

(Ἀνδρηλάτης. V. Æschyl. S. c. Th. 543.)

(Κιρκήλατος, ὑπὸ κίρκων ἐλαυνόμενος. Æschyl. Suppl. 61.)

Ξενηλασία, peregrinorum expulsio seu ejectio. Thuc. lib. 2. Plat. de leg. l. 12. Aristot. Pol. 2. Sæpe cum genit. ut, ξενηλασίας τεχνῶν ἐποιοῦντο, Plut. in Lyc. Dicitur et de rebus quæ non secus et expelluntur et rejiciuntur ac peregrini expelli submoverique solent, apud Plut. in apoph.

Ξενηλατέω, ῶ, peregrinos expello seu peregrinum, hospites expello, aut expello tanquam peregrinum, abigo ceu solent abigi peregrini. à Bud. exp. externos ejicio, et alienos abigo, ex Plutarch. symp. 8.

Alia ejusdem formationis composita, quæ ducendi signific. habent.

Νεήλατος, recens malleo ductus, recens cusus, Hes. Apud Dem. in orat. pro Ctes. νεήλατα dicuntur recens molitæ farinæ, subaud. τὰ ἄλφιτα. q. νεωστὶ ἀληλεσμένα.

Στρατηλασία, exercitus eductio, expeditio. Plut. de fort. Rom.

Στρατηλατέω, ῶ, exercitum educo, seu educo exercitum in expeditionem, expeditionem suscipio, aut bellum infero. (Hostili modo invado. Soph. Aj. 58. V. Æsch. Pers. 719.]

Στρατηλάτης, qui exercitum educit in expeditionem, dux agminis militaris, ut, στρατηλάτης νεῶν, Eurip. (Æsch. Pers. 722.)

Σφυρήλατος, malleo ductus seu fabricatus, ὁ τῇ σφύρᾳ ἐληλαμένος: ideoque solidus, non conflatus. Metaph. apud Plut. de orac. Pyth. ὡς πυκνὸν καὶ σφυρήλατον τὸν ἐν ὀλίγῳ περιέχουσιν λόγον. Apud Diod. Siculum σφυρήλατον accipitur pro loculo seu conditorio quod malleo ductum fabricatumque est, non conflatum. (V. Æsch. S. c. Th. 822. Pers. 749. Theoc. κβ'. 47.)

Ὁλοσφυρήλατος, qui totus malleo ductus est seu fabricatus, solidus. Jos. de antiq. Jud.

Ὑπήλατα φάρμακα, medicamenta quæ alvum subducunt. Gal. ad Glauc. l. 1.

Χαλκήλατος, ex ære ductus. (Æsch. S. c. Th. 592. Ch. 288. Aristoph. R. 900.) Et pro eodem χαλκέλατος, in epigr.

Χρυσήλατος, ex auro ductus malleo, ex auro cusus seu fabrefactus, seu ex auro ductili confectus: ut, χρυσήλατος τρίπους, apud Aristot. (Æsch. S. c. Th. 650. Eurip. Med. 787. Soph. Tr. 941. Œdip. Tyr. 1292.)

Ψυχρήλατος, qui postquam malleo ductus est, in frigidam mersus est, Plut. in Bruto.

ἜΛΑΦΟΣ, ου, ὁ vel ἡ, cervus, cerva. † In fœminino genere etiam pro cervo usurpatum docet Grævius ad Hesiod. Asp. 402.† Od. κ'. ὑψίκερων ἔλαφον μέγαν. Xen. Pæd. 1. ἐλάφους [illegible]. ¶ Item placenta quædam quæ in ἐλαφηβολίᾳ festo Dianæ parabatur. Athen. l. 14. ☞ Eustath. deducit vel ab ἐλεῖν τοὺς ὄφεις, (aspero in tenuem mutato propter φ sequens) vel ab ἐλᾶν τοὺς ὄφεις. Plat. verò de prud. an. scribit, ἐλάφους τοὔνομα γενέσθαι φασὶν, οὐ τῆς ἐλαφρότητος, ἀλλὰ τῆς ἕλξεως τῶν ὄφεων, quoniam οἱ ὄφεις ῥᾳδίως ἄγονται ὑπ' αὐτῶν.

Ἐλάφειος, ου, ὁ, cervinus, ut, ἐλάφειος μυελός, apud Gal. medulla cervina, et στέαρ ἐλάφειον, apud Diosc. Et neutro genere ἐλάφειον, subaud. κέρας vel κρέας, cervinum cornu aut caro. Suid.

Ἐλάφειος ἀνήρ, metaph. à cervis sumpta, ab Etym. exp. δειλός, meticulosus. Ἐλάφειον, Hesych. est, κάμαξ. et Ἐλαφεῖαι, apud eundem, οἱ τῶν ἐλάφων ἀστράγαλοι, cervini tali.

Ἐλαφίνος, ου, ὁ, hinnulus cervinus, νεβρός. Hesych.

Ἐλαφίζω, fugito, et pavito more cervi.

Composita.

Ἱππέλαφος, ου, equicervus, animal ita dictum à forma equi et cervi quam habet. Aristot. [de Hist. Animal.]

Τραγέλαφος, ου, hirquicervus, animal hirci et cervi figuram mixtam habens. Cujus tum alii meminêre, tum Aristot. et Luc. nècnon Plin. l. 8. c. 32. (Aristoph. R. 968.) Τραγέλαφοι erant etiam pocula quædam, ut testatur Athen. l. 11.

ἘΛΑΦΡΌΣ, ά, όν, levis et celer instar cervi. (☞ Dictum enim volunt quasi ἐλαφηρός ab ἔλαφος.) Od. γ'. ἵπποι ἐλαφρότατοι θείειν. Il. χ'. κίρκος ἐλαφρότατος πετεηνῶν, volucrium velocissimus. Plat. in Fab. ἄνδρες ἐλαφροὶ καὶ πολεμικοί. Plat. Pol. l. 2. ἐλαφρὸς πρὸς τὸ αἰσθανόμενον διώκειν. ¶ Item levis, cui opp. gravis et ponderosus, ut, ἐλαφρὰ ἐσθής, Xen. Sic dicitur mœror ἐλαφρὸς γενέσθαι, allevari, levior fieri. Ἐν ἐλαφρῷ ποιεῖσθαι, leve ducere, non magni æstimare, apud Diosc. l. 2. ¶ Item levis, id est, non molestus, nec difficilis, cui opp. φορτικὸς καὶ ἐπαχθής. Isocr. τὰς μὲν τῶν ἄλλων ἀρχὰς καὶ βαρύτητας εἰωθότας καὶ βαρείας φέροντας, σφᾶς δ' αὐτοὺς ἐλαφροτέρους καὶ μετριωτάτους ταῖς συνηθείαις παρέχοντας. Apud Diosc. ἐλαφρὸν πῦρ, levis ignis, id est, non vehemens. Apud Plat. ἐλαφρὰ δὲ ἡ δέησις, facilis et levis petitio. (Theoc. Id. 2. 92.)

Ἐλαφρῶς, leviter, celeriter: ut, πλεῖν ἐλαφρῶς. Od. ἑ.

[Ἐλαφρότης. Diod. Sic. Bibl. συμμίξαντες δὲ τῶν ἀντιτεταγμένων τῷ τε πλήθει καὶ ταῖς ἐλαφρότησι, &c. Plat. de Leg. lib. 7.]

Ἐλαφρία, ἡ, levitas, Hesych. Item paucitas. Suid.

Ἐλαφρύνω, allevo.

Ἐλαφρίζω, f. ίσω, elevo, Plut. de fort. Rom. οὐ πτεροῖς ἐλαφρίζουσα μηροὺς ἑαυτῆς, nec solutis tamen ipsa pennis sublimis. Item allevo. Synes. de ins. τάς τε ἀρίστας ἕξεις ἐν ψυχαῖς ἐλαφρίζοντες αὐτὴν, καὶ ἐκπεριφορτωμένως κάλλιο τῆς χείρονος.

Composita.

Ἀπελαφρύνω, sublevo.

Ἐπελαφρίζω, sublevo, tollo. Philo de mundo.

Ἐπελαφρύνω, idem. Unde συνεπελαφρύνω, apud Herodot. simul allevo.

Περιέλαφρος, perlevis, valde levis. [Xenoph. Κυνηγ. Ἔστιν δὲ ἄξιαστο μὴ οὖν εἶναι, ἐκ τοιούτων συμπεπηγμένον, ἰσχυρὸν, ὑγρὸν, περιέλαφρον.]

ΕΛΑΧΥ'Σ, parvus, μικρός. ut, ἐλαχὺ σκάφος, in Epigr. exiguum et vile navigium. Et Od. ἰ. νῆσος ἐλαχεῖα. ☞ Deducit Etymol. ab ἐλῶ, τὸ ἀφαιρῶ, ut sit ἀφαιρεθεὶς, et per consequens μικρός. Affert Eust. et ἐλαχὺς, ex Callim. Comparat. est Ἐλάσσων sive ἐλάττων Atticè, minor. Dem. † opp. τῷ βαρύς. Xen. Pæd. l. 3. p. 130. c.† Item inferior, ut, ἔλαττον ἔχειν, inferiorem esse, vinci et superari aliqua re, deteriore esse conditione. Dem. pro cor. Sic Isocr. in Pan. οὐδενὸς ἔλαττον ἁμάρτημα τοῦτο, nullo inferius. Item paucior. Plat. in ep. οὐκ ἐλάττω τριάκοντα ἐτῶν ἄπεισι, non pauciores quàm triginta. Xen. apom. l. 1. ἐλάττους τὰς βοῦς ποιεῖ, boum numerum imminuere. Ἔλαττον, adverb. quoque capitur pro minus, ut ἔλαττον ἀπεῖναι, apud Thucyd. minus procul, i. propius. Dicitur et ἐλαχίων pro ἐλάσσων. Superlat. Ἐλάχιστος, ου, ὁ, minimus, Thuc. Aristot. &c. Item paucissimus. † Xen. Pæd. l. 4. p. 93. b.† Isoc. Plut. &c. Exp. et brevissimus, ut, δι' ἐλαχίστου καιροῦ γενομένου.

Ἐλαχιστότερος, minor, minimus. Ephes. 3.

Ἐλάχιστα, minimè, οὐκ ἐλάχιστα, inprimis.

Ἐλαττονάκις, minus, rariùs. 2 Cor. 8. [Plat. Theætet.]

Ἐλαττόνως, minus. Plat.

Ἐλαττονέω, ῶ, minus fero. Item imminuo, minus reddo, unde apud Basil. ἐλαττούμενον σῶμα.

Ἐλασσόω, seu ἐλαττόω, ῶ, diminuo, imminuo. Thuc. Isoc.

Ἐλαττοῦμαι, diminuor, imminuor, auferor. Thuc. Item inferior sum, superor. Thuc. l. 1. ἐλασσούμενοι τῷ πολέμῳ, bello inferiores. Dem. pro cor. πολλῷ μὲν δὴ ἔγωγ' ἐλαττοῦμαι κατὰ τουτονὶ τὸν ἀγῶνα Αἰσχίνου, longè inferior sum. Exp. etiam detrimentum accipio, pauperior fio.

Ἐλάττωμα seu ἐλάσσωμα, cui oppon. πλεονέκτημα, inferiores partes et deterior conditio, diminutio. Item vitium, quo aliquis aliquo inferior est. Chrys. in Pand. sic appellatur vitium rei quæ præscribi non potest propter malam fidem. Ponitur et pro victoria, pass. apud Polybium.

Ἐλάττωσις, imminutio, diminutio.

Ἐλαττωτικὸς, οῦ, ὁ, qui diminuit, non rigidus. [Aristot. de Moribus. ὁ γὰρ τοιοῦτος, ἐλαττωτικός ἐστι.]

ΕΛΔΟΜΑΙ, cupio, desidero, appeto. † Apollon. Arg. l. 1. 110.† Il. ἑ. Κτήματα πολλὰ, τάτ' ἔλδονται ἐπιδευεῖς. Il. ψ'. de mulabus ligna trahentibus è sylva, Ἐλδόμεναι πεδίοιο διὰ ῥωπήϊα πυκνά. ☞ Eust. derivari ait ab ἕλω quod est αἱρῶ, ideoque ἐπιθυμεῖσθαι, ἔλδομαι.

Ἔλδωρ, τὸ, desiderium, cupido, ἐπιθυμία. Hesych.

Ἐέλδομαι, poëtico pleonasmo τοῦ ε dicitur, pro ἔλδομαι. frequentissimum est apud Hom. Interdum sine casu, ut Il. ἑ. Od. φ'. et ά. Interdum cum genit. ut Od. ξ'. Interdum cum accus. ut Odyss. ά. v. 409. Nonnunquam cum infinit. ut Od. γ'. Reperitur usurpatum in pass. signif. Il. π'. v. 494.

Ἐέλδωρ, res cupita, desiderium. Il. ά. et π'. Od. γ'. et φ'. et alibi.

ΕΛΕΑ'Σ, avis nomen apud Aristoph. in avib. Eadem fortasse avis est quæ à Callim. ἐλαῖος dicitur, ut annotat schol.

ΕΛΕΓΙ'ΝΟΙ, elegini; pisces quidam apud Aristot. histor. animal. lib. 9.

ΕΛΕΓΟΣ, ου, ὁ, lamentatio, vox lugubris, luctus. Apud Aristoph. in avib. θεῖος ἀοιδοῖς ταῖς σαῖς ἐλέγοις ἀντιψάλλων, schol. exp. θρήνοις, deducens ἀπὸ τοῦ ἒ ἒ λέγειν. Eust. ex Didymo dicit vocari hoc nomine θρήνους, qui ad tibiam decantarentur. Aliud etymon vide in sequente signif. ¶ Item, carmen elegiacum quo lamentatio continetur. Apoll. Arg. 2. ἔνθα λαὸς Οἰταίοιο ἐλέγοισιν ὀδύρεται, id est, ἐλεγείαις, ut docet schol. Lucill. l. 2. Epigr. Εἰς ἐμὲ τοὺς ἐλέγους παῖς πάλιν. Qua in signif. Diomedes deducit παρὰ τὸ εὖ λέγειν τοὺς τεθνεῶτας. Nam defunctorum laudes hoc carmine comprehendebantur.

Ἐλεγεῖον, ου, τὸ, idem cum ἔλεγος, id est, elegi versus. Luc. in Tim. καὶ μὴν ἐλεγεῖά γε ᾄδω μάλα παμπαθῆς ἐπὶ ταύτῃ τῇ ἀπειλῇ. Sic vocatur à Thuc. Paus. Strab. Athen. aliisque, quod ἐπίγραμμα postea nominatum fuit.

Ἡρωελεγεῖον, ου, τὸ, (comp.) metrum ex heroicis et elegiacis versibus constans, ut apud Theocr. Idyll. 8.

ΕΛΕ'ΓΧΩ, F. ξω, arguo, id est, argumentis demonstro seu probo. ut, ἔργα δὲ χεῖρας ἐλέγχει, id est, opera arguunt manus. Suid. ¶ Interdum exp. redarguo, reprehendo, ut Plat. ἐλέγχοντα τὸν μῦθον ἐπὶ τοῦ Διὸς, quum apud Deum eam fabulam reprehenderet. Et apud Thucyd. l. 1. καὶ καθίστατο ἑαυτὸν ἐς κρίσιν τοῖς βουλομένοις περὶ αὐτοῦ ἐλέγχειν. Exp. et refello, refuto. ¶ Item, convinco. Synes. ὁ μὲν ἤλεγξεν, ὁ δὲ οὐκ ἀπέδειξεν. Aristoph. in Plut. σύ γ' ἐλέγξαι μ' οἴει δύνασθαι περὶ τούτου. ¶ Exp. etiam reprimo et coërceo, apud Chrysost. προσευχὴ τοῦ πυρὸς δύναμιν ἤλεγξε, deprecatio vim ignis repressit. ¶ Item aspernor. Il. ἰ. τῶν μὴ σύ γε μῦθον ἐλέγξῃς. ¶ Item sciscitor, percontor, Xen. † Pæd. 1. 6. 12.† ἤλεγχες δὲ, ὅπως εἴποις λόγον πείσαντα περὶ τοῦ πείθεσθαι τὸν στρατιώτην. (Aristoph. R. 881. 921. Soph. Œdip. Tyr. 603. μή μ' ἔλεγχε πλείονα λόγοις. ne plura quæras. Id. 1354. Æsch. Ag. 1360.)

Ἐλέγχομαι, arguor, deprehendor, comperior. Xen. εὐθὺς ἐλεγχθήσεται χαλκοῦς ὤν. Item arguor, reprehendor, apud eundem. Item convincor, vincor. Plat. † ἐλεγχθεὶς ὅτι ψεύδομαι, convictus mendacii. Xen. Pæd. l. 3. p. 64. c.† Item, rejicior et contemnor, Luc. in Nigrino.

Ἐλεγμὸς, redargutio, reprehensio. Item refutatio.

Ἔλεγξις, redargutio, reprehensio. 2 Pet. 2.

Ἐλεγκτὸς, q. d. reprehensibilis, reprehensione dignus.

Ἐλεγκτικὸς, redargutorius, reprehensorius. ἐλεγκτικοὶ λόγοι, Plat. compositi ad coarguendos qui contra disputant. Item argumentandi peritus, qui convincere argumentis potest. ex Luc. Item reprehendi cupidus.

Ἐλεγκτικῶς, ut, ἐλεγκτικῶς ἀποδεῖξαι, ex Aristot. refutantis more demonstrare. Item cum quadam reprehendendi cupiditate, reprehendendi studio. Plut.

Ἔλεγχος, ου, ὁ, argumentum, indicium, probatio. Bud. documentum aut specimen verti posse ait. Luc. ἔλεγχος γίνεται τῆς ἀπαιδευσίας, argumentum est inscitiæ, inscitiam arguit. Isocrat. in Archid. ἔλεγχον διδοὺς τῆς αὐτοῦ φύσεως. In epist. ad Hebr. c. 11. ubi dicitur fides esse πραγμάτων ἔλεγχος οὐ βλεπομένων, exp. ἀπόδειξις, demonstratio. Apud Isoc. λαμβάνειν ἔλεγχον τοῦ πράγματος, exp. facere specimen, experiri, experimento probare. Apud Plat. in Apol. διδόναι ἔλεγχον τοῦ βίου dicuntur, in quorum vitam inquiritur. Apud Isoc. εἰς ἔλεγχον καθιστάναι, exp. rem ad probationem adducere, rem in probationibus constituere et testimoniis. ¶ Exp. etiam, criminatio, accusatio, indicium criminis. ut Synes. de insomn. κατὰ γὰρ τῶν χρωμένων οὐκ ἔχουσιν ἔλεγχον. ¶ Item dedecus, probrum, turpitudo. Bud. ex Greg. In qua signif. dicitur potius ἔλεγχος, εος, τὸ, gen. neutr.

Ἔλεγχος, εος, τὸ, dedecus, probrum, ignominia, Il. λ'. —— δὴ γὰρ ἔλεγχος Ἔσσεται εἴ κεν νῆας ἕλῃ κορυθαίολος Ἕκτωρ. Et Iliad. β'. ὦ πέπονες, κάκ' ἐλέγχεα. (Soph. Œdip. Tyr. 611.)

Ἐλεγχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ignominiosus, i. ignominia et probro dignus. Il. γ'. [ἰόμωροι. Il. δ'. 242.] Et superl. ἐλέγχιστος probris dignissimus, extrema ignominia dignus: aut etiam notatus. Il. β'. et Od. κ'.

Ἐλεγχείη, ἡ, probrum. Od. ξ'.

Composita.

[Ἀνελέγχω. Eurip. Ion. 1470. Ὦ τέκνον, σὺ φῆς; —— οἷον, οἷον ἀνελέγχομαι.]

Ἀνελεγξία, Stoicis est, ἰσχὺς ἐν λόγῳ ὥστε μὴ ἀπάγεσθαι ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸ ἀντικείμενον, vis orationis, ne ab ipsa in contrarium abducamur. Diog. in Zen.

Ἀνέλεγκτος, q. d. irreprehensibilis. Item certior quam qui redargui possit, confessus et manifestus, Plat. in apol. Item inconvictus, ex eodem Plat. in Theæt.

Ἀνελέγκτως, sine reprehensione, ita ut reprehendi seu redargui non possit. Item sine probatione.

Ἀπελέγχω, redarguo, refuto, confuto, refello. Apud Antiph. sæpe pro, convinco reum, inquit Bud. Et cum participio, Chrysost. de sacerd. ἀπελέγξαι ἡμᾶς ψευδομένους, convincere nos mendacii. Est etiam probo (inquit Bud.) sicut ἐλέγχω. Item, ἀφίημι τὸν γραφέντα: cui opp. ἐξελέγχω.

Ἀπελεγμὸς, redargutio, refutatio. Act. Ap. cap. 19. εἰς ἀπελεγμὸν ἐλθεῖν.

Ἀπέλεγξις, idem.

Διελέγχω, redarguo, refuto, confuto, convinco, argumentis refello et improbo aliorum dicta. Luc. διελέγχων ψεύστας. Item disceptò, quæstionem habeo et examino, apud Greg.

Δυσέλεγκτος, qui difficulter reprehendi potest, irreprehensibilis.

Ἐξελέγχω, redarguo, i. falsum esse doceo. Item refello, i. convinco non esse eum quem se dicit esse. † Sic Xen. Pæd. 1. 6. 19.† Plat. in Apol. οἴονταί με ταῦτα αὐτὸν εἶναι σοφὸν ἃ ἂν ἄλλον ἐξελέγξω, in quibus alium refellam. (Soph. Tr. 377. Æsch. Eum. 436.) Item pro, convinco tam disputatione quàm opere, Isocr. † Aristoph. Nub. 1058. ubi additur σιωπῇ.† (R. 991.) Et ex Plat. vinco disputando. Sic pass. Plat. ep. οὐδὲν αὐτῶν ἐκεῖν ἐξελέγχεται. Et pro, deprehendo, comperio. Item pro, periclitor, periculum facio, Polyb.

Decomp. Ἀνεξέλεγκτος, nullo argumento probatus seu compertus. Thuc. [lib. 4. § 126. ὅ τε φυγὴ καὶ ἡ δίωξις αὐτῶν, ἔχει ὀξεῖαν δόξαν τοῦ καλοῦ, ἀνεξέλεγκτον καὶ τὸ ἀνδρεῖον ἔχει.] Item irreprehensibilis, qui nullo argumento in fraude deprehenditur. [Xenoph. Κυνηγ. cap. 13. § 7. οὐ γὰρ ἐκεῖνα αὐτὰ βούλομαι μᾶλλον, ἢ εἶναι χρήσιμα, ἵνα ἀνεξέλεγκτα ᾖ εἰς ἀεί. Demost. Epist. Orat. contra Aristog.] Item qui refelli non potest.

[Ἀνεξελέγκτως. Xenoph. Œcon. cap. 10. § 8. Αἱ δ' ἀπάται αὗται τοὺς μὲν ἔξω πως δύναιντ' ἂν ἀνεξελέγκτως ἐξαπατᾶν, συνόντας δὲ ἀεὶ ἀνάγκη ἁλίσκεσθαι, ἂν ἐπιχειρῶσιν ἐξαπατᾶν ἀλλήλους.]

Διεξελέγχω, redarguo. Plut. in lib. de facie in orbe Lunæ.

Εὐεξέλεγκτος, qui facilè argumentis probari potest. Plat. in Apol. Item qui facilè refelli potest. Aristot. pol. 7.

Ἐπέλεγχος, sequens ἔλεγχος, seu ἔλεγχος ἐλέγχῳ additus vel superadditus: ut ἐπιπίστωσις. Ambo rhetorum verba sunt. Plat. in Phæd. καὶ ἔλεγχον, καὶ ἐπέλεγχον ὡς ποιητέον ἐν κατηγορίᾳ τε καὶ ἀπολογίᾳ.

Εὐέλεγκτος, qui facilè reprehendi potest. Item qui facilè refelli potest. Aristot. Rhet. 1. Et, εὐέλεγκτος ταῖς αἰσθήσεσι, qui facilè deprehendi potest à sensibus, et probari. Item activa significatione ex Ammonio, οἱ δὲ Κυνικοὶ οὕτως ἐκαλοῦντο διὰ τὸ παῤῥησιαστικὸν καὶ εὐέλεγκτον, i. propter proclivitatem ad reprehendendum.

Κατελέγχω, redarguo, convinco. Hesiod. in Erg.

Κλεπτέλεγχος, ου, ὁ, fures arguens seu deprehendens: ut, κλεπτέλεγχος λίθος, apud Diosc. l. 5. lapis cujus indicio deprehenduntur fures.

Παρελέγχω, arguo.

ΕΛΕΔΩ'ΝΗ, ης, ἡ, eledona: species est polypi, unam habens κοτυληδόνα, et septem pedes: ut Suid. ex Æliano tradit. ☞ Idem Suid. pleonasmo τοῦ λ dici ait q. ἐδώνη: παρὰ τὸ ἑαυτὴν ἔδειν, i. ἐσθίειν, dicente et Hesiod. quod ἀνόστεος ὃν πόδα τένδει. Idem tradit Etymol. Athen. lib. 7. &c.

ΕΛΕΙΟ'Σ, οῦ, ὁ, glis: apud Arist. hist. anim. lib. 8. cap. 17. Aliis est sciurus. Est etiam accipitris species. Hesych.

ΕΛΕΛΕΥ', Suid. et schol. Aristoph. tradunt esse acclamationem bellicam, qua in præparatione ac bellicis pœanibus uti solent. Aristoph. in avib. Ἐλελεῦ χώρει, κάθες τὸ ῥύγχος. οὐ μέλλειν ἐχρῆν. ubi tamen quidam legendum contendunt, ἐλελελεῦ χώρει. Sic et Plut. in Thes. quum dixisset in ὀσχοφορίοις festo τοὺς παρόντας ἐπιφωνεῖν ταῖς σπονδαῖς ἐλελεῦ ἰοὺ ἰοῦ, subjungit, ὧν τὸ μὲν, σπεύδοντες ἀναφωνεῖν καὶ παιανίζοντες εἰώθασι· τὸ δὲ, ἐκπλήξεως καὶ ταραχῆς ἐστι. atque adeò dixerat ibid. Thes. cum suis, interea dum libamina funderent, nuntium accepisse de obitu patris, ideoque cum fletu et tumultu properantes ascendisse in urbem. Unde conjicere quis possit hoc ἐπίφθεγμα factum esse παρὰ τὸν ἐπίπονον τῆς ἐλεύσεως. Æschyl. in Prometh. vincto posuit ἐπὶ σχετλιασμοῦ, (teste Hesych.) ubi Io dicit: Ἐλελεῦ ἐλελεῦ, Ὑπό μ' αὖ σφάκελος καὶ φρενοπληγεῖς Μανίαι θάλπουσι. Quo in loco et schol. annotat esse θρηνῶδες ἐπίφθεγμα.

Ἐλελίζω, clamo ἐλελεῦ, ut, ἀλαλάζω, clamo alala. (Eurip. Phœniss. 1464.) Teste enim Dem. Phal. Xen. dixit, ἐλέλιξεν ὁ στρατηγὸς τὸν τοῦ ἐλελεῦ ἀναβόησιν, ἐν ἀνάγκῃ ὁ στρατηγὸς συνεχῶς, παρατεινόμενος ὀνόματι. Idem Xenoph. Anabas. l. 1. τὸ ἐπιλαμβανόμενον ἤρξατο δρόμῳ θεῖν, καὶ ἅμα ἐφθέγξαντο πάντες οἷον τῷ Ἐνυαλίῳ ἐλελίζουσι. ¶ Item, pro ἑλελίσσω, torqueo, de qua signif. vide in Ἑλίσσω, volvo.

Ἐλελίζεσθαι, deflere cum acclamatione τοῦ ἐλελεῦ. Aristoph. in avib. Τὸν ἐμὸν καὶ σὸν πολύδακρυν Ἴτυν Ἐλελιζομένη διεροῖς μέλεσιν, i. θρηνοῦσα, ut exp. schol.

ΕΛΕ'ΝΗ, ης, ἡ, Lacæna illa Helena. ¶ Item vas, de quo Poll. l. 10.

Ἑλένιον, ου, τὸ, helenium, herba quædam, quæ è lachrymis Helenæ dicitur nata. De qua vide Dioscor. lib. 1. cap. 27. et 28. et Plin. lib. 21. cap. 10. Τὰ Ἑλένια, teste Hesych. dicebatur festum in honorem Helenæ.

[Δυσελένα. Eurip. Orest. 1387. Διὰ τὸ τᾶς ὀρνιθογόνου ὄμμα κυκνοπτέρου καλλοσύνας Λήδας σκύμνου Δυσελένας, &c. Iphig. in Aul. 1316. Πικρὰν ἰδοῦσα Δυσελέναν.]

'ΕΛΕΟΣ, ου, ὁ, misericordia, commiseratio. Il. ω΄. 44. Ὡς Ἀχιλεὺς ἔλεον μὲν ἀπώλεσεν, q. d. amisit commiserationem, est immisericors. Ἐλέου τυγχάνειν, Demost. et ἔλεον ἔχειν, Plutarch. in Themist. dignum misericordia esse. Dicitur et, ἔλεος, εος, τὸ, neutro genere pro eodem, cùm alibi tum in Novi Testamenti scriptis, et apud Græcos Bibl. interpr. ¶ Ἔλεος, pro stipe in Phoc. ἔλεον χρῄζοντι παράσχου.

Ἐλεὸν, adverbialiter ponitur ab Hesiodo in Erg. pro miserabiliter, ἐλεὸν μύρετο.

Ἐλεινὸς, miserabilis. ἐλεινὰ δράματα. Plato in Apol. † στόμα. Soph. Œd. Tyr. 681.†

Ἐλεινῶς, miserabiliter.

Ἐλεέω, ῶ, ήσω, [illegible], misereor, commiseror. Od. ξ΄. καί μ' ἐλέει. Syn. epist. 57. ἔλεον αὐτοὺς ἀνόνητον ἐλεῶ, inutili misericordia eos prosequor. Et passivè ἐλεοῦμαι ὑπὸ σοῦ, Luc. moveo tibi miserationem seu commiserationem.

Ἐλεήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, misericors, ut, θυμὸς ἐλεήμων. Od. ε΄.

Ἐλεημοσύνη, misericordia, apud Callim. hymno in Delum, μὴ σύ γ' ἐμεῖο πάθῃς κακὸν εἵνεκα τοῖο Ἀντ' ἐλεημοσύνης. In Test. Novi scriptis cæterisque quæ Ecclesiastica vocantur, ἐλεημοσύνη appellatur stipa quæ erogatur pauperibus, quòd ea proficiscatur à commiseratione et sit veluti commiserationis nostræ opus. Dicitur et de omni beneficii genere, quo calamitosos prosequimur. Matt. cap. 6. προσέχετε τὴν ἐλεημοσύνην ὑμῶν μὴ ποιεῖν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων.

Ἐλεητὺς, ύος, ἡ, commiseratio, poët. Od. ξ΄.

Ἐλεαίρω, (poët.) idem quod ἐλεῶ. Il. ω΄. τὸν δ' ἐλεαίρεσκον μάκαρες θεοὶ εἰσορόωντες, miserebantur.

Composita.

Ἀνελεήμων, immisericors, immitis. Ἀνελεημόνως, immisericorditer.

Κατελεέω, ῶ, misereor, commiseror. [Polyb. Hist. lib. 2. οἱ δὲ κατελεήσαντες τὰς συμφορὰς αὐτῶν, ὑπήκουσαν.]

Νηλεὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, immisericors, crudelis; unde νηλεὲς ἦτορ, apud Homer. et Hesiod. † Th. 456.† (νηλεᾶ γένεθλα. Soph. Œdip. Tyr. 180.) Et poëtico more passim, νηλέϊ χαλκῷ, ut Latinis, immite ferrum seu crudele ferrum. Vocatur et νηλεὴς θυμὸς, ab Homero, ὁ ἀπαθὴς vel ἀνεπαθὴς, à Cic. firmus animus.

Νηλεῶς, crudeliter. (Æsch. Ch. 240.)

Ἀνηλεὴς pro νηλεὴς, præfixo α pleonastico. Ἀνηλεῶς, immisericorditer, crudeliter, ex Plat. de leg. 3. ἐχθρῶς καὶ ἀνηλεῶς μισοῦντες. Dicitur, νηλειὴς pro νηλεὴς, metri causa. † Hes. Th. 770.† Unde Νηλειῶς, crudeliter.

Ἀνελέητος, non commiserandus, misericordia indignus. Æschin. περὶ παραπρεσβ.

Πολυέλεος, multum misericors. apud Joëlem.

'ΕΛΕΟΣ, οῦ, ὁ, sive ἐλεὸν, οῦ, τὸ, mensa coquinaria, Eust. Pol. lib. 6. et Athen. lib. 4. Od. ξ΄. Βάλλεν δ' εἰν ἐλεοῖσιν ἀολλέα. Sic et Aristoph. in equit. Ἴθι δὴ, κάθελ' αὐτοῦ τοὐλεὸν, i. τὸ τραπέζιον, inquit schol. ¶ Suidæ est etiam avis species.

Ἐλεατρὸς, ὁ, Hesych. qui ad cœnam invitat convivas principum. Apud Athen. l. 4. scribitur ἐλέατρος, idemque tradit suo tempore ἐλέατρον vocari totius epuli administrandi seu apparandi præfectum. Etym. ἐλέατρον dici ait coquum, παρὰ τοὺς ἐλεούς.

'ΕΛΕΣΙΠΠΑΣ, quidam exp. loci consiti: alii loci palustres: alii prærupti, petrosi: παρὰ τὸ λελεπίσθαι ὑπὸ τῶν ἀνέμων, ἢ ὑπὸ τῶν κυμάτων, apud Etymol.

'ΕΛΕΥ'ΘΕΡΟΣ, ου, ὁ, liber. (cui opp. δοῦλος servus.) Thucyd. 8. τοὺς μὲν δούλους ἐξ αὐτῶν ἐλευθέρωσαν, τοὺς δ' ἐλευθέρους κατέδησαν. Item adjectiv. ἐλεύθερον ἦμαρ, apud Hom. liber dies, libertatis dies, (id est, libertas) cui opp. δούλιον ἦμαρ, apud eundem. Iliad. ζ΄. ἐλεύθερος κρατὴρ, qui bibitur in ea libertate quæ esse solet in pace. ¶ Item, ἐλεύθερος φωνὴ, Nonn. libera vox. Et, ἐλεύθερα διώκειν ἤθη, ex Plat. ep. 8. vivendi libertatem sectari. ¶ Ἐλευθέρα παιδεία, ex ejusdem Plat. epist. 7. liberalis doctrina, et ex Plut. in Themist. ἐλευθέριοι διατριβαὶ, liberales exercitationes. Ἐλεύθεροι παῖδες, Plut. ingenui liberi. ¶ Ἐλεύθερος, liber, immunis, liberatus; ut, ἐλεύθερος τυράννων, à tyrannis liber seu liberatus. † ἐλεύθεροι ἀπ' ἀλλήλων. Xen. Pæd. l. 3. p. 74. c.† Sic ἐλεύθερον ποιεῖν ἀπὸ τῶν βαρβάρων, à barbaris liberum reddere, seu liberare. Dicitur et, ἐλεύθερος φόβου, liber metu. (ἐλεύθερα βάζειν. Æschyl. Pers. 595. Eurip. Phœniss. 962.)

Ἐλευθέρως, liberè, ut liberum hominem decet et ingenuum. Thuc. 2.

Ἐλευθερόω, ῶ, libero. Plat. ep. 8. ἀπὸ βαρβάρων ἐλευθερῶσαι τὴν πόλιν. Eurip. ἐλευθερῶ σε τοῦδε στόμα. (Soph. Œdip. Tyr. 706.) Item libero, in libertatem vendico. Thuc. 8. τοὺς μὲν δούλους ἐξ αὐτῶν ἐλευθερώσαντες. Philo de mundo, δεσμοῖς χαλεποῖς ἐλευθερωθείς. (Æsch. Eum. 176. Suppl. 809.) † Xen. Pæd. p. 237. b.†

Ἐλευθέρωσις, liberatio. Thuc. l. 3.

Ἐλευθερωτὴς, οῦ, ὁ, liberator. Luc.

Ἐλευθερία, ἡ, libertas, qualis est eorum qui servi non sunt. Demosth. Plut. (Æsch. Ch. 863.)

Ἐλευθεριάζω, dicitur de fugitivis quum liberè vagantur. Item libertatem usurpo, liberè ago.

Ἐλευθεροπρακτικὸς, qui amat liberè agere.

Ἐλευθερικὸς, liber, Plat. de leg. et Plut.

Ἐλευθέριος, ου, ὁ καὶ ἡ, liberali ingenio præditus, ingenuus. Xen. γνοὺς ἐλευθερίους φύσεις. Plut. in Camer. καὶ ταῖς ὄψεσιν ἐλευθερίους, liberali facie. Item liberalis, libero homine dignus, liberum hominem decens. ut Plat. ep. 9. ἐλευθέριον σχῆμα τῆς πολιτείας. Et, ἐλευθέριοι παιδεῖαι, liberales doctrinæ. Luc. Expon. et lepidus, venustus. Plut. in Lyc. ἐλευθέριος τοῖς μέλεσι. Apud Thuc. ἐλευθέριος Ζεὺς, servator Jupiter. † Comp. ἐλευθεριώτερος. Xen. Pæd. l. 5. p. 122. a. et Superl. ἐλευθεριώτατος, l. 6. 169. d.†

Ἐλευθερίως, liberaliter, ingenuè: ut, ἐλευθερίως πεπαιδευμένος. Xen. (Æsch. Ch. 807.)

Ἐλευθεριότης, ητος, ἡ, ingenuitas. Item liberalitas, cui opp. ab Aristot. ἀνελευθερία.

Composita.

Ἀνελεύθερος, ου, ὁ καὶ ἡ, illiberalis, nihil liberale et ingenuum habens. Item inhonestus et indecens. Xen. apom. lib. 1. [Aristot. de Mor. lib. 2. cap. 7. Plut. Apol. Socr. ἀλλ' οὔτε τότε ᾤμην δεῖν ἕνεκα τοῦ κινδύνου πρᾶξαι οὐδὲν ἀνελεύθερον, &c.] (Æsch. Ag. 1550.) Item sordidus, avarus, apud Aristoph.

Ἀνελευθέρως, illiberaliter, sordidè. [Xenoph. Socrat. Def. §. 9. αἱρήσομαι τελευτᾶν μᾶλλον, ἢ ἀνελευθέρως τὸ ζῆν ἔτι προσαιτῶν, κερδᾶναι τὸν πολὺ χείρω βίον ἀντὶ θανάτου.]

Ἀνελευθερία, illiberalitas, item avaritia, apud Æsch. et Aristot. [de Morib. lib. 2. cap. 7. περὶ δὲ δόσιν χρημάτων καὶ λῆψιν, μεσότης μὲν ἐλευθεριότης· ὑπερβολὴ δὲ καὶ ἔλλειψις, ἀσωτία καὶ ἀνελευθερία. lib. 4. cap. 1. ἔστι δὲ καὶ ἡ ἀσωτία καὶ ἡ ἀνελευθερία περὶ χρήματα ὑπερβολαὶ καὶ ἐλλείψεις· καὶ τὴν μὲν ἀνελευθερίαν προσάπτομεν ἀεὶ τοῖς μᾶλλον ἢ δεῖ περὶ χρήματα σπουδάζουσι.] † Xen. p. 225. a.†

Ἀνελευθεριότης, idem. Aristot.

Ἀπελεύθερος, libertus, ἀπελεύθερος τοῦ Νέρωνος, Arrian. in Epict. Ex Æsch. ἀφίεσαν ἀπελευθέρους, manumittebant.

Ἀπελευθερόω, ῶ, liberum facio, libertate dono, manumitto: ut, ἀπελευθεροῦν τὸν ἑαυτοῦ οἰκέτην, Bud. ex Æschin. Unde ἀπελευθερώσας, patronus: ἀπελευθερωθεὶς, libertus. Idem ex Plat. Ἀπελευθέρωσις, manumissio, Plut. [Demost. de Fœd. Alex. μηδὲ χρημάτων δημεύσεις, μηδὲ γῆς ἀναδασμοὺς, μηδὲ χρεῶν ἀποκοπὰς, μηδὲ δούλων ἀπελευθερώσεις, &c.] Ἀπελευθερωτὴς, manumissor.

Ἀπελευθερικὸς, libertinus, ut ἐξελευθερικός. Plut.

Ἀπελευθεριώτης, libertinus. Bud. ex Strab.

Ἐξελεύθερος, libertus, ut et ἀπελεύθερος. Quidam exp. libertinus.

Ἐξελευθερικὸς, libertinus, liberti filius, Plut. et ἀπελευθερικός.

Ἐξελευθερόω, ῶ, (decomp.) idem quod ἀπελευθερόω.

Ἐπιδεξιελευθέρως, q. d. dextrè et ingenuè, apud Suid. ex Plat. in Theæt.

Παντελεύθερος, prorsus liber, liberrimus.

Συνελευθερόω, unà in libertatem assero. [Herodot. Hist. lib. 5. βοηθέει τε τοῖσι ἐλευθεροῦσι τὴν Ἑλλάδα, καὶ συνελευθέρου. Thucyd. Hist. lib. 2. καὶ τοὺς ἄλλους συνελευθεροῦντες, &c. Demosth. in Neær.]

Φιλελεύθερος, libertatis amans, libertatis amator. [Polyb. Hist. lib. 4. Thucyd. Hist. lib. 1. Schol. φιλελεύθερον γὰρ τὸ ἀνθρώπινον. Τὸ φιλελεύθερον. Subst. Polyb. Hist. lib. 2. τὸ μὲν γὰρ Κλεομένους φιλελεύθερον καὶ γενναῖον, ὡς ἀνὴρ κατέσχεν &c.]

'ΕΛΕΦΑΙ'ΡΩ, decipio, noceo, lædo, damno, vel injuria afficio. ab Hesychio exp. ἐξαπατᾷ, βλάπτει, ἀδικεῖ.

Ἐλεφαίρομαι, idem. Od. τ΄. Οἵ ῥ' ἐλεφαίρονται ἔπε' ἀκράαντα φέροντες. Hesiod. in Th. 330. Ἔνθ' ἄρ' ὅγ' οἰκείων ἐλεφαίρετο φῦλ' ἀνθρώπων, id est, ἔβλαπτε. † ut ibi Scholiast.†

'ΕΛΕ'ΦΑΣ, αντος, ὁ, elephas, elephantus. Legitur et fœm. gen. apud Aristot. l. 5. anim. ¶ Item elephas, ebur. Od. σ΄. Λευκοτέρην δ' ἄρα μιν θῆκε πριστοῦ ἐλέφαντος. Luc. οὔτε τὸν ἐξ Ἰνδῶν ἐλέφαντα ἔτι οἴεται ἰδεῖν, id est, Indicum ebur. ¶ Item poculi genus, Athen. l. ια΄. ¶ Item elephas, morbi genus, lepra secundum quosdam. Dioscor. lib. 2.

Ἐλεφαντικὸς, elephantinus, eburneus. Herodian. Aristoph.

Ἐλεφάντειος, pro eodem.

Ἐλεφάντινος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod præcedens. Apoc. 18. et Luc. in somn. Aëtio emplastri nomen, cujus compositio, quòd sit percandida, ita vocatur.

Ἐλεφαντιστὴς, elephantorum magister aut domitor. Aristot. histor. anim. lib. 9.

Ἐλεφαντιάω, ῶ, elephante (i. morbo ita dicto) laboro. item, ἐλεφαντιῶντα ἕλκη, apud Diosc. ulcera, quæ ad elephantem accedunt.

Ἐλεφαντίασις, morbus qui et ἐλέφας. Existimatur hoc nomine vocata lepra, cum ob alia quæ cum elephante similia habet, tum quòd cutem reddat elephanti corio similem. Vide Aretæum. Appellatur et ἐλεφαντιασμός.

'ΕΛΗ et εἵλη, ας, ἡ, (utrumque enim apud veteres in usu fuisse tradit Eust. et lex. rhet.) calor ex sole prodiens, calor solaris. Item Solis splendor. Aristoph. in Vesp. ἢν ἐξέχῃ εἵλη κατ' ὄρθρον, ἡλιάσει πρὸς ἥλιον.

Εἰλέω, ῶ, f. ήσω, insolo, Eust. Item verso. de qua signif. vide in Εἰλέω.

Εἵλησις, εως, ἡ, æstus. Plat. l. 2. de rep. τῶν φυτῶν ὑπὸ εἰλήσεσί τε καὶ ἀνέμοις, καὶ τῶν τοιούτων παθημάτων ἀλλοιοῦται. Aliam signif. vide itidem in Εἰλέω.

Εἰληθὲν, in sole calefactum. Hesych.

Ἑλάνη, ἡ, fax, apud Athen. l. 15.

Composita.

Ἄειλος, ου, ὁ καὶ ἡ, solis splendore seu calore carens: ut, ἄειλα πεδία. Eust. Hesych.

Εὔειλος, apricus, ad apricandum aptus: ut, εὔειλον χωρίον, apud Eust. idem quod εὐήλιος.

Πρόσειλος, Solis calori expositus: idem quod προσήλιος.

'ΕΛΙΝΝΥ'Ω, Gal. apud Hipp. tradit Ionibus significare, quiesco, otior: cui Hippocr. opp. γυμνάζομαι. Sic Plut. in Numa usus est pro quiescere, cessare, desinere. ἐλινύειν κελεύοντες, καὶ τὰ ἔργα καταπαύοντες. Sic et apud Theocr. Idyll. 10. ἐλινῦσαι δὲ τὸ καῦμα, schol. expon. ὑπνῶσαι τὸ μέσον τῆς ἡμέρας, subaudito κατά: meridiari, sub æstum quiescere meridianum. (Æsch. Pr. 53. 528.) A Suid. exp. quiescere, tardare, morari, cunctari, ex Herodoto et Arriano. ¶ Accipitur etiam transitivè pro sedo, cessare facio, apud Suid. καὶ πέτρον ἐλινύουσα. Reperitur scriptum et ἐλινύω, uno ν.

Ἀνελιννύω, (comp.) tempus tero, otior. Apoll. Rhod. Arg. 1. δηρὸν δ' ἀνελίννυον αὖθι μένοντες.

'ΕΛΙΝΟΣ, ramus. Nic. in Alex. ὀπώρῃ ἐν ληνοῖς ἐλίνους Κάρφοντες θλίβουσι. Ibi enim schol. exp. τοῦ κλάδου τῆς ἀμπέλου σύστροφας πατοῦσι καὶ πιέζουσι. Ἔλινος autem (teste Athen. lib. 14.) ἡ ᾠδὴ τῶν ἱστουργούντων.

'ΕΛΚΟΣ, εος, τὸ, ulcus seu hulcus. Item vulnus. Il. π΄. ἕλκος δ' ἰητὴρ ἐπιμάσσεται. Plat. de leg. ἕλκος ἀνίατον, lethale vulnus. (Æsch. Ag. 649.) ☞ Eust. deduci ait ab ἕλκω, utpote quod sit λύσις συνεχείας.

Ἑλκόω, ῶ, ulcero, exulcero; unde ἑλκούμενος, exulceratus. Xen. de arte equit.

Ἕλκωμα, τὸ, quod ulceratum est, q. d. ulceramentum.

Ἑλκωματικὸς, ulcerativus, exulcerativus, exulcerandi vim habens.

Ἕλκωσις, exulceratio. Hippocr. aphor. lib. 3. et 4.

Ἑλκωτικὸς, exulceratorius, exulcerandi vim habens. Diosc.

Ἑλκύδριον, ου, τὸ, ulcusculum, parvum ulcus. Exp. et ab Etym. ὁ κάδος, ὅτι ἀνέλκει τὸ ὕδωρ. Reperitur et ἑλκίδιον, sine ρ, ut apud Plut. in quæst. Græc.

Ἑλκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ulcerosus.

Composita.

Ἀνέλκωτος, q. d. inulceratus, id est, non ulceratus.

Ἀφελκόω, ῶ, exulcero.

Ἀφέλκωσις, exulceratio. Item exemptio corticis seu libri, et quadamtenus abrasio, Bud. ex Theophr.

Δυσελκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, laborans ulceribus curatu difficilibus. Item, δυσελκὲς ἕλκος, dicitur ulcus malignum et curatu difficile. Hipp.

Δυσελκία, difficilis, curatio ulceris. Hippocr.

Ἐξελκόω, et Ἐξέλκωσις, idem quod ἀφελκόω, et ἀφέλκωσις.

Εὐελκὴς, facilè sanatu ulcus habens. Gal.

Ἐφελκὶς, ίδος, ἡ, crusta ulceris. Gal. τῶν κατὰ τόπους. l. 3.

'ΕΛΚΩ, f. ξω, traho. † [illegible], aveo. Xen. Pæd. 1. 6. 34.† Il. ξ΄. [illegible] νῆας δ' ἑλκέμεν εἰς ἅλα δῖαν, trahere in mare. Luc. ἕλκειν ἡμᾶς τῆς ῥινός. Ἕλκειν, dicuntur etiam ii qui odorem naribus attrahunt: quod καταχρηστικῶς de rebus inanimatis dicitur, apud Theophr. Dicitur etiam de ponderibus quæ bilancem in alteram partem sua gravitate trahunt, quod Bud. interpr. pendere: unde et ὁλκὴ, pondus. Plato, τὰ πλεῖον ἕλκοντα, βαρύτερα νομίζεται. (Ἕλκει πολὺ βάρος. Eurip. Phœniss. 874. Æsch. Suppl. 916. Theoc. ιγ΄. 15.)

Ἕλκομαι, trahor. † in jus trahi. Aristoph. Nub. 1000.† Ab Arato ἕλκεσθαι dicitur Argo, sydus cœleste, quod Cic. interpr. verti, item prælabi. Apud Luc. ἕλκεσθαι ὑπό τινος, exp. ductitari ab aliquo. Ἕλκεσθαι πανταχόσε, dicuntur ii, qui ut explorentur, modo huc, modo illuc traducuntur. Plat. lib. 11. de rep. Theophr. de hist. pl. l. 5. c. 7. ait buxum et abietem lignorum omnium minime ἕλκεσθαι: ubi videtur significare torqueri. ¶ Item, activa signif. pro ἕλκω, ut Iliad. λ΄. αὐτίκα τόξον Ἕλκετ' ἐπ' Εὐρυπύλῳ, arcum trahebat, et tendebat adversus Eurypylum. Item protraho.

Ἕλξις, εως, ἡ, tractio, tractus, attractio, attractus. Alex. Aphr. lib. 2. Probl.

(Ἑλκαίνω. Æsch. Ch. 843.)

Ἑλκτὸς, οῦ, ὁ, tractus, seu qui trahi potest, ductilis.

Ἑλκτικὸς, οῦ, ὁ, trahendi vim habens, tractorius: ut, ἑλκτικὰ ὄργανα, machinæ tractoriæ. Vitruv. Item trahendi vim habens, cui attrahendi vis inest; ut, ἑλκτικὰ φάρμακα.

Ὁλκὴ, ἡ, tractio, tractus: ut, ὁλκὴ τοῦ ἀρότρου, aratri tractio, apud Sextum philos. Item attractio, ἡ ὁλκὴ τῆς ἰκμάδος, attractio humoris, Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 15.

¶ Item, inclinatio, ῥοπὴ, quum aliquid aliquem in partem vergit et quasi trahitur. Plut. de loquac. ¶ Exp. et sequacitas, quum aliquid sequitur quasi tractum ab alio. Phil. de mundo, τὴν πρὸς τὸ ἐν ἀφανεῖ ὁλκὴν ἀμήχανόν ἐστιν ἰδεῖν, mentis sequacitatem erga id quod est videre non datur. ¶ Expon. etiam ab Hesych. δύναμις, ἰσχὺς, item, τόνος, et apud Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 5. τίς ἡ φύσεως ὁλκὴ καὶ πρὸς ἄλληλα σχέσις, quæ illa naturæ vis et mutua rerum cognatio? ¶ Item pondus: quoniam ejus gravitas bilancem in alteram partem trahit. Luc. τὴν ὁλκὴν διτάλαντα, ponderis duorum talentorum. Sic apud Plut. φιάλην ἀργυρᾶν ὁλκῆς πέντε λιτρῶν, ponderis quinque librarum. Peculiariter verò idem est quod drachma. Gal. κελεύει δίδοσθαι μίαν ὁλκὴν μεθ' ὕδατος ῥοφητοῦ κυάθων β. ¶ Hesychio est etiam ῥυτὴρ, et Nicandri schol. τὸ κατὰ τὴν οὐρὰν σῶμα. (Æsch. Suppl. 891.)

Ὁλκαῖος, ου, ὁ, qui trahitur. Nic. in Ther.

Ὁλκαία, ἡ, cauda, Nic. in Ther. Sic dictam schol. Nicand. annotat παρὰ τὸ ἕλκεσθαι ἐπὶ τοῦ ὅλου σώματος.

Ὁλκιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, glutinosus, lentus atque mollis, qui dum extenditur, trahi, non etiam erumpi possit. Gal. Diosc. Plut.

Ὁλκήεις, εντος, ὁ, ponderosus. Nic. in Ther.

Ὁλκὸς, οῦ, ὁ, tractus, Greg. ὥσπερ ἐν ὁλκῷ ποταμοῦ καὶ ἀποῤῥοῆς, in tractu et defluxu. Item sulcus, vestigium ex aratri tractu remanens, Apoll. Arg. 3. Unde ὁλκὸς dicitur etiam tractus ille et velut sulcus quem serpentes, naves, æthereæ sagittæ et similia, quasi vestigium sui gressus relinquunt. Nic. in Ther. Apoll. Arg. 3. Sic et Xen. et Herodot. Fluctibus etiam ὁλκοὶ tribuuntur, eò quod quidam veluti sulci in mari à ventis agitato videantur. Apoll. Arg. 1. Item aquæductus, quòd et ipse aliquid cum sulci tractu simile habeat. Suid. ὁλκὸν propriè esse vult τὸ τῶν ἑρπόντων σῦρμα. Sic etiam dicitur longitudo tracta seu producta et extensa. Nic. in Alex. Item lorum quo aliquid trahitur. Soph. in El. Ὁλκοὶ dicuntur et machinæ seu instrumenta quibus naves subducuntur. Thuc. l. 3. Ὁλκὸς Suid. est etiam ἰσχυρὸς τόνος ἢ ἑλκυστικὸς, item ὅρμος, et ναύσταθμος, item οὐρὰ, cauda. ¶ Est etiam araneus sive aranea, insecti genus, vel potius aranei species quædam. Diosc. l. 2. c. 68. ¶ Herbæ quoque nomen est, quam describit Plin. l. 27. c. 10. ¶ Sic etiam nominatur ab aliquibus ὁ θώραξ, hoc est, ea tota corporis pars quæ à collo ad crura usque pertendit. Item corpus, apud Nic. in Ther. et schol. expon. ¶ Ὁλκὸς, (adject.) attractorius, Bud. ex Plat. l. 7. de rep. et Theophr. in 4. de caus. pl.

Ὁλκήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, apud Nic. in Ther. serpentum epith. qui longo volumine caudam trahunt.

Ὁλκεῖον, ου, τὸ, lignum in infima navis parte prope carinam, quo navis trahitur, ut Apoll. schol. exp. Arg. l. 4.

Ὁλκεῖον, ου, τὸ, gubernaculum seu clavus navis. Poll. l. 10. Item magnus crater, nec non labrum, Hesych. At ὅλκιον, ου, τὸ, est Polluci ἀγγεῖον ὑγρῶν τε καὶ ξηρῶν, ex Menand. in Philem.

Ὁλκαῖον, ου, τὸ, vas in quo pocula abluuntur. Poll. l. 6.

Ὁλκέω, ῶ, traho navem onerariam.

Ὁλκεὺς, έως, ὁ, qui retia trahit, Hesych.

Ὁλκάζω, traho, Hesych.

Ὁλκὰς, άδος, ἡ, oneraria navis, ut Bayf. exp. App. l. 5. bell. civil. et Thuc. l. 2. Aliquando ei additur adject. et tunc exp. navis. Thuc. l. 6. ὁλκάδες σιταγωγοὶ, navis frumentariæ.

Ὁλκάδιον, ου, τὸ, naviculum oneraria.

Ἑλκέω, ῶ, f. ήσω, traho, idem quod ἕλκω. Il. ρ'. Item discerpo, dilacero, scilicet in diversas partes trahendo. Il. χ'. Item violo, attento, per vim traho ad concubitum. Od. λ'.

Ἑλκηθμὸς, οῦ, ὁ, violenta tractio, vis. Il. ζ'.

Ἕλκηθρον, ου, τὸ, quidam interpret. trabs, alii buris, apud Theophr. hist. pl. l. 5. c. 8.

Ἑλκηδὸν, tractim, trahendo. Hesiod. in Asp. †302.†

[Ἕλκημα. Eurip. Herc. Fur. 567. κρᾶτα δ' ἀνόσιον τεμὼν, Ῥίψω κυνῶν ἕλκημα.]

Ἑλκύω, f. ύσω, traho, idem quod ἕλκω, Epigr. l. 2. Dicitur etiam ἑλκύειν πνεῦμα, ut Lat. trahere seu ducere spiritum: item, ἑλκύειν ἐπαινετικῶς, in bonam partem apud Synes. ep. 57. † Aristoph. Nub. 540. ἑλκύσαι κόρδακα, Cordacem (id est, genus saltationis) ducere, trahere.† Apud Herodot. ἑλκύσαι πλίνθους, exp. lateres ducere. Item distraho, discerpo, lanio. Il. ρ'. et apud Herodot. (Eurip. Phœniss. 950.)

Ἑλκυσμὸς, tractio.

Ἕλκυσμα, τὸ, scoria sive recrementum argenti. Diosc. lib. 5. cap. 10. Gal. 6. simpl.

Ἕλκυσις, εως, ἡ, tractio. Item attractio, seu attractus.

Ἑλκυστικὸς, οῦ, ὁ, tractorius, trahendi vim habens. Diosc. l. 2. c. 106.

Ἑλκυστὴρ, ῆρος, ὁ, tractor, haustorius, capistrum. Est instrumentum quo fœtus ex utero trahitur.

Ἑλκυστίνδα, ludi genus, cujus pars erat τὸ σκαπέρδαν ἕλκειν, vide Eust.

Ἑλκυστάζω, traho seu trahendo rapto. Il. ψ'.

Ἑλξίνη, ἡ, helxine, herba ita dicta quòd prætereuntium vestes attrahat. Diosc. l. 4. c. 86.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀμφέλκω, idem quod περιέλκω. Dionys. de situ orbis.

Ἀνέλκω, sursum traho, attollo attrahendo: ut, ἀνέλκειν ἰχθῦν ἀγκίστρῳ. Dicitur et ἀνέλκειν τὰς ναῦς, subducere naves. Interdum exp. retraho, q. retrò traho. Nonnunquam etiam pro simplici ἕλκω ponitur, ut apud Homer. (Ἀνέλκει κάλων ἐκπλαγεῖσ' ἐρήμου. Eurip. Med. 1183.)

Ἀνελκέω, idem quod ἀνέλκω. Xen. Hell. 1.

Ἀνέλκομαι, sursum trahor. Item retrahor. Item trahor, pro ἕλκομαι. Habet etiam nonnunquam signif. activam, ut apud Aratum ἀνέλκεσθαι τόξον, trahere arcum, interpr. Cic.

Ἀνολκὴ, tractio quæ fit sursum versus: apud Thuc. πρὸς λίθων ἀνολκὴν, ad tollenda saxa.

Ἀνέλκυστον, id quo aliquid sursum trahitur. Hesych.

Decomp. Ἐπανελκύω, attraho. Arrian. in expedit. Alex.

Συνανέλκω, simul in altum traho.

Ἀνθέλκω, contra traho, in diversum traho, ad me vicissim traho. Herodot. l. 8. ἕκαστος πρὸς αὐτὸν τὸν ... ἀνθέλκειν. Dicuntur ἀνθέλκειν (inquit Bud.) qui certatim in diversum trahunt. Addit etiam, significare, manum distineo, apud Plut. Item capi generaliter pro distinere, seu remorari, vel revocari, metaphorica significatione, ut apud Greg. μηδὲν ἀνθελκέτω τὴν προθυμίαν. Neutraliter etiam ponitur cum dativo pro resistere quasi contra trahendo, ut apud Plat. de leg. lib. 1. ἀνθέλκειν ταῖς ἄλλαις νευραῖς ἕκαστον.

Ἀνθέλκομαι, pass. contra trahor, in diversum trahor. Item distineor, revocor.

Ἀνθελκόντως, adverb. ut, ἀνθελκόντως ἔχειν τινὶ, adversari aliis, vel repugnare aliis, quasi in contrariam partem trahendo. Bud.

Ἀνθολκὴ, ἡ, tractio in contrariam partem. Item ipse actus trahendi in diversum vel contrarium. Item ipse actus distinendi et remorandi. Sæpe de eo dicitur qui hostem distinet. Plut. Item contralibramentum, libramentum, pondus quasi contratrahens alterum. [Dion. Cass. Hist. lib. 35. τὸ γὰρ ἕτερον τὸ λοιπὸν σιδήριον ἰδὼν, ἅτε μηδεμίαν ἀνθολκὴν ἔχον, ἐγκατελείπετο. Intus enim ferrum alterum relinquebatur, quod nihil haberet quo retraheretur.]

Ἀφέλκω, abstraho, retraho, avoco, abduco. Xen. de voluptate loquens, ἀφέλκουσα πρὸς τὰ ἴδια. Synes. οὐδὲν τούτων ἐμὲ φιλοσοφίας ἀφεῖλκε.

Ἀφελκύω, idem. Xen. Pæd. 8. et Thuc. l. 2. (Æsch. Eum. 184.)

Διελκύω, ut, διελκύειν διὰ δακτυλίου, traho per annulum. Aristoph. [Plut. 1037. Plat. de Rep. lib. 4. κρατούμενος δ' οὖν ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας, διελκύσας τοὺς ὀφθαλμοὺς, προσδραμὼν πρὸς τοὺς νεκροὺς, &c.]

Διελκυστίνδα, puerorum ludus, in quo una pars singulos alterius partis ad se traducere conatur. Poll. l. 9.

[Διέλκω. Aristoph. Thesm. 655. Xenoph. Memorab. lib. 3. cap. 10. §. 7. καὶ τὰ συμπιεζόμενα καὶ τὰ διελκόμενα, &c.]

Διολκὴ, ἡ, distractio, vel tractio per. Δίολκος, ου, ὁ, tractus per spatium inter duo littora, ut in Isthmo. ex Strab. l. 8.

Ἐξέλκω, extraho, educo. Ἐξελκύω, idem. Aristoph. in Nub. [Herodot. Hist. lib. 2. cap. 70. ἐπεὰν δὲ ἐξελκυσθῇ ἐς γῆν, πρῶτον ἁπάντων ὁ θηρευτὴς πηλῷ κατ' ὦν ἔπλασε αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς.]

[Ἐξελκτέον. Eurip. Elect. 491. Ὅμως δὲ πρός γε τοὺς φίλους ἐξελκτέον Διπλῆν ἄκανθαν, καὶ, &c.]

Ἐξολκὴ, extractio.

Ἐξελκυσμὸς, idem.

Ἐσελκύω, Atticè et Ionicè pro εἰσελκύω, pertraho in. [Aristoph. Acharn. 378. Εἰσελκύσας γάρ μ' εἰς τὸ βουλευτήριον διέβαλλε, &c.]

Ἐφέλκω, attraho. Aristot. in Probl. (Eurip. Med. 553.) Ἐφέλκεσθαι, pro eodem activè, ex Aphr. et Dem. † Xen. Pæd. p. 224. a.† Item pro ægrè sese trahere. ex Plut. (Eurip. Med. 463.)

Ἐφολκὶς, ίδος, ἡ. [Eurip. Androm. 198. Πότερον, ἵν' αὐτὴ παῖδας ἀντὶ σοῦ τέκω Δούλους, ἐμαυτῇ τ' ἀθλίαν ἐφολκίδα; Schol. προσθήκην, κακὸν βάρος. ἐκ μεταφορᾶς τοῦ πλοίου μικροῦ τοῦ ἐφελκομένου τῷ πλοίῳ μεγάλῳ. Herc. Fur. 631. 1424.]

Ἐφόλκιον, navis parva quæ à magna trahitur. Plut. in Pomp. Et simpliciter pro navicula seu scapha, aut lembo, apud Philostr. Quinetiam πηδάλιον, gubernaculum, ita vocari tradit Hesych. Quod et ἐφόλκαιον dicitur. Odyss. ξ'. Item generalius, quicquid ex alio velut dependet, ejusque est tanquam accessio aut appendix. Plut. de domo Pompeii loquens, ὥσπερ ἐφόλκιόν τι παρεστήσατο, velut appendicem theatri attraxit. Affertur et pro sarcina ex Aristide.

Ἐφολκὸς, attractorius, attrahendi vim habens seu alliciendi. Unde exp. etiam illex. Thuc. (Æsch. Suppl. 208.) Ἐφολκαῖος, idem.

Ἐφελκύω, idem quod Ἐφέλκω.

Decomp. Συνεφέλκω, simul attraho, Plut. Et συνεφέλκομαι, pro eodem. Chrysost.

Καθέλκω, traho deorsum: cui oppon. ἀνέλκω, ut, καθέλκειν τὰς ναῦς, in mare deducere. Isoc. et Dem. (Aristoph. R. 1445.)

Καθελκύω, idem: ut, καθελκύειν τὰς ναῦς. Thuc. et Xen.

Decomp. Συγκαθέλκω, simul deorsum traho.

Συγκαθελκύω, simul deorsum traho. Æsch. in ἑπτὰ ἐπὶ Θ. [620.]

Μεθέλκω, retraho, trahendo traduco. Exp. et retrorsum traho, ex Greg. Interdum cum πρὸς vel ἐς.

Μεθολκὴ, retractio, contractio. Plut. περὶ τύχης.

Decomp. Ἀντιμεθέλκω, in contrariam partem traho.

Παρέλκω, extraho, ex Plut. Item protraho, longius traho, prorogo et prolato diem. Neutraliter frequentius ponitur pro supervacaneum esse, abundare, vacare. Diosc. lib. 6.

Παρελκόντως, supervacaneè. Exp. etiam, protrahendo tempus.

Παρολκὴ, prorogatio, dilatio, mora, apud Alciph. Item redundantia, apud Etym.

Πάρολκος, funis nauticus quo trahitur navis ad terram, cum nullus est amplius remorum usus. Vide schol. Thucyd.

Παρελκύω, protraho, prorogo. † Aristoph. Nub. 553. παρείλκυσε τὸν Μαρικᾶν, produxit, vel protulit, Maricam.† Παρέλκυσις, protractio, prorogatio. Παρελκυστὴς, prorogator, procrastinator.

Περιέλκω, circumquaque traho, q. d. circumtraho. Apud Plat. κύκλῳ περιέλκειν, arte circumagere quempiam. Apud Aristot. eth. 7. Bud. interpr. distraho, violenter rapio, distringo. Idem Bud. aff. et pro distineo, seu occupo, ex Chrysost.

Decomp. Συμπεριέλκω, simul circumtraho, simul traho. Plut. de plac. phil.

Προέλκω, extraho, extrà traho, elicio trahendo. Ælian. var. hist. [lib. 4. cap. 15.]

Προσέλκω, attraho. [Aristoph. Eccl. 905. Eurip. Hippolyt. 1431. λαβὲ σὸν παῖδ' ἐν ἀγκάλαις, καὶ προσέλκυσαι. Iph. in Aul. 1452.]

[Προσέλκω. Pind. Olymp. Od. vi. 142.]

Συνέλκω, contraho. † Aristoph. Nub. 585.†

Συνολκὴ, contractio, ut, συνολκὴ χειλέων, contractio labiorum. ex Dioscor.

Συνελκύω, idem quod συνέλκω. Aristoph. ὁ δ' ἥλιος τὴν θρυαλλίδ' εἰς ἑαυτὸν εὐθέως συνελκύσας. [Συνελκυστέον. Xenoph. Orat. in Agesil. V. 30. §. 4. 3. τὸ δὲ βάρβαρον ἱππικὸν, εἰ μέλλοι ἀλύπως ἐλάσεσθαι, συνελκυστέον αὐτῷ ἀπὸ στρατεύματος τῆς γῆς τὰ τρέφοντα.]

Ὑφέλκω, subtraho. Aristoph. in equit.

Ὑφέλκομαι, subtus traho. Aristoph. in conc. καὶ τὰς ἐκείνης Περσικὰς ὑφέλκομαι.

Composita ex ἕλκω seu ὁλκὸς, sine præpos.

Βελουλκὸς, οῦ, ὁ, tela missilia extrahens.

Βελουλκὸν, ferramentum chirurgi. Ægin. l. 6. c. 88.

Βελουλκία, ἡ, teli infixi extractio, cujus tres species ex Homer. tradit Eust. Iliad. δ'.

Βελουλκικὸς, οῦ, ὁ, ad telorum extractionem pertinens. Ægin. l. 6. c. 88.

Βελουλκέω, ῶ, tela extraho, ibid.

Γαγγαμουλκὸς, qui piscatorium γάγγαμον, in aquam injectum, extrahit, pisces venans.

Δικτυουλκὸς, qui rete trahit, piscator retiarius. Poll.

Διφρελκέω, ῶ, currum traho. Epigr. ἄντυγα διφρελκεῖ.

Ἰχθυουλκὸς, qui pisces reti è mari aut flumine trahit, piscator. Suidas. Scribitur et ἰχθυλκὸς, apud Hesych.

Καρδιουλκέω, ῶ, cor extraho, cor revello. Luc. de sacrif.

Κερουλκὸς, cornibus trahens, seu cornibus trahens aratrum, Hesych. Item, κερουλκὸς κάλως, qui et κεραιοῦχος, funis quo antenna trahitur, apud eundem.

Κερουλκὶς, ίδος, ἡ, quæ cornibus trahitur. Theoc. schol.

Κηρουλκὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, ad fatum lethiferum trahens, ad funestum fatum rapiens: ἡ εἰς θάνατον ἕλκουσα. Etym.

Λιθουλκοὶ, qui lapides trahunt seu extrahunt è lapidicinis. Plin. exemptores vocat. l. 36. c. 15.

Λιθουλκέω, lapides traho seu extraho et eximo. Item ægrè traho, veluti ponderosum saxum. Hesych.

Μετόλκιον, vas balneatorium, apud Plut. in Alex.

Νεολκία, ἡ, navis tractio. Quidam interpr. subductio. Theophr. l. 1.

Νεολκέω, navem traho seu attraho, navem subduco. Polybius. Pro his scribitur etiam νεωλκία et νεωλκέω.

Νεώλκιον, navale, locus in quem naves subducuntur.

Νεολκὸς, οῦ, ὁ, qui naves in stationem seu portum attrahit, vel potius qui è portu navem extrahit et super phalangibus statuit, Poll. Helciarii à Martiale appellantur qui naves in portum attrahunt, et è portu in aridam, pulvinos supponentes, rursumque ab terra in mare moliuntur.

Ξιφουλκὸς, qui strinxit gladium, qui ensem vagina eduxit. (Æsch. Eum. 595.)

Ξιφουλκία, gladii seu ensis è vagina eductio, ensis evaginatio. Plut. in Cam. et in Aristide.

Πυουλκὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, pus extrahens seu educens. Instrumentum chirurgicum quo pus trahitur.

Ῥυμουλκέω, ῶ, est ῥύμασιν ἕλκω, loris funibusque traho. Latini dicunt remulco trahere seu educere, remulcando trahere. Polyb. lib. 1. Strab. l. 5. Diosc. l. 20. Vide Bayf.

Τιμουλκέω, sive τιμαλκέω, ῶ, pretium augeo, apud Hesych. et Suid.

(Τοξουλκός. τοξουλκῷ λήματι πιστούς. Sch. ex. βάλλοντας φρονήματι τόξου. ὄντα ἐμπείρους τῆς τοξικῆς. Æsch. Pers. 55. τοξουλκὸς αἰχμή. i. e. ἡ βολὴ ἡ τοξική. 239.)

Φολκός, οῦ, ὁ, strabus seu strabo. Il. β'. Dictus putatur quasi φαολκός. id est, τὰ φάη ἕλκων.

Χαμουλκοί, αἱ, dicuntur machinæ quibus naves subducuntur, id est, è mari in terram pertrahuntur, et trochleæ sunt cum funibus tractoriis. Sunt qui interpr. pulvinos. Poll. 7.

Χρονουλκέω, tempus extraho, diem eximo, procrastino.

ΕΛΛΕ'ΒΟΡΟΣ, sive ἑλλέβορος, ου, ὁ, elleborus vel helleborus, veratrum. Herba est de qua vide Diosc. l. 4. c. 150. et 151. Theophr. hist. pl. l. 9. c. 11. et Plin. l. 25. c. 5. ☞ Etym. dici scribit παρὰ τὸ ἑλεῖν τῇ βορᾷ, quod esu perimat: utpote θανάσιμον φάρμακον.

Ἑλλεβορίτης οἶνος, vinum helleboro conditum. apud Diosc. l. 5. c. 82.

Ἑλλεβορίνη, ἡ, dicitur à quibusdam frutex quidam parvulus, foliis minutissimis, utilis potu contra venena lethalia. Diosc. l. 4. c. 109.

Ἑλλεβοριάω, ῶ, helleborum desidero, seu helleborum mihi opus est, apud Suid. et Etym.

Ἑλλεβορίζω, helleboro purgo. Solebant enim helleboro purgari qui sanæ mentis non essent. Dem. pro cor. τί σαυτὸν οὐκ ἐλλεβορίζεις ἐπὶ τούτοις; Ἑλλεβορισμός, οῦ, ὁ, purgatio quæ fit veratro.

ΕΛΛΗΝ, ηνος, ὁ, Hellen, filius Deucalionis, à quo ceu generis autore, Ἕλλην dicitur Græcus, ut testatur Plin. l. 4. c. 7. Vide et Herodot. lib. 1. et Paus. In sacris literis Ἕλληνες passim opp. Judæis, et vocantur ethnici, à Christo alieni.

Ἑλλήνιος, ου, ὁ, Græcanicus, Græcus. Nonn. Ἑλλήνιον εἶναι λέξιν. Herodot. l. 2. Ἑλλήνιον τέμενος. Apud Suid. scribitur et Ἑλλήνειος per diphthongum.

Ἑλληνικός, οῦ, ὁ, idem quod Ἑλλήνιος, ut, Ἑλληνικὴ παιδεία, apud Luc. Græcanicæ literæ. Sic Ἑλληνικὰ γράμματα, Ἑλληνικὸν ἔθος, Ἑλληνικὸν ἱμάτιον. et apud medicos Ἑλληνικὸς κύαμος, faba Græca, ad differentiam Ægyptiæ. Τὸ Ἑλληνικόν, (sub. ἔθνος) Græca gens, Græci. Item, τὸ ἑλληνικόν, quod Græcos decet, quod Græcis peculiare est, veluti hominibus cultioribus: ut apud Plut. de aud. poëm. Interdum Ἑλληνικοὶ dicuntur, qui imbuti sunt literis vel moribus Græcis, vel sunt eorum studiosi. apud Plut. in Numa. Ἑλληνικώτερος Νομᾶς, exp. prudentior et humanior.

Ἑλληνικῶς, Græcanicè, Græcè, more Græcorum, vel ut Græcos decet. [Herodot. Hist. lib. 4. cap. 108. ἔστι γὰρ δὴ αὐτόθι Ἑλληνικῶν θεῶν ἱρά, Ἑλληνικῶς κατεσκευασμένα ἀγάλμασι &c. Xenoph. de Cyri Exp. lib. 1, cap. 8. §. 1. ἰδίᾳ καὶ βαρβαρικῶς καὶ Ἑλληνικῶς, &c.]

Ἑλληνίς, ίδος, ἡ, idem quod Ἑλληνική: ut, Ἑλληνίδες πόλεις, Thucyd. Græcæ seu Græcanicæ urbes.

Ἑλληνίζω, Græcos sequor seu imitor, Græcum refero, Græcus sum. Æschin. in Ctes. Ἑλληνίζων τῇ φωνῇ, voce tantùm Græcus, id est, lingua. Item cum Græcis facio, Græcis faveo, Socr. in hist. Eccl. Dicuntur etiam Ἑλληνίζειν, qui Græcè loquuntur. Item qui propriè loquuntur Græcè. Athen. l. 6.

Ἑλληνισμός, οῦ, ὁ, imitatio Græcorum, item literæ Græcæ, seu lepos Græcus, Synes. A grammat. sic dicitur sermo Græcanicus, seu proprietas Græcorum verborum.

Ἑλληνιστής, οῦ, ὁ, sectator seu imitator Græcorum, qui è Græcorum factione est, æmulus seu studiosus Græcorum.

Ἑλληνιστί, ad imitationem Græcorum, ritu et more Græcanico, Græcè, Luc. Plut.

Ἑλλάς, άδος, ἡ, adjectivè interdum ponitur pro ἑλληνικὴ seu ἑλληνική, Græcanica, Græca: ut, Ἑλλὰς φωνή, γυνή, χώρα, apud Herodot. lib. 1. Interdum substantivè pro Ἑλλὰς γῆ seu χώρα, Græcia: ut, ἐν τῇ Ἑλλάδι, in Græcia.

Ἑλλαδικός, Græcanicus, apud Steph.

Composita.

Ἀνελλήνιστος, hellenismum non recipiens, alienus à Græca consuetudine: ut, ἀνελλήνιστος σύνταξις, apud Aretham, de barbara et incongruente constructione.

(Ἀνέλληνα στόλον. Æsch. Suppl. 242.)

Ἐξελληνίζω, Græcum facio, vel etiam, à Græcis derivo, à Græco deduco. Plut. in Numa. Apud Greg. Bud. interpr. ad Græcorum ritum formamque instituo, et exigo limoque, ad Græcam facundiam exactè enuntio.

Μιξέλληνες, qui altero tantùm parente Græci sunt, ut Hibridæ apud Romanos. [Polyb. Hist. lib. 1. οὐκ ὀλίγοι δὲ μιξέλληνες, ὧν οἱ πλείους αὐτόμολοι καὶ δοῦλοι.]

Πανέλληνες, omnes Græci, universi Græci. Iliad. β'. et Hesiod. in Erg. et Athen. lib. 11.

Πανελλήνιον, ου, τό, universitas Græcorum. Eust.

Φιλέλλην, studiosus Græcorum. [Herodot. Hist. lib. 2. φιλέλλην δὲ γενόμενος ὁ Ἄμασις, &c. Xenoph. Orat. in Agesil. ἐκεῖνος φιλέλλην μᾶλλον ἴδιον εἶναι,——τὸν μὲν μισέλληνα μάχῃ πλείονας χειροῦσθαι, &c.]

ΕΛΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, hinnulus. Od. τ'. ποσσὶν ἔχε ποικίλον ἐλλὸν ἀσπαίροντα λάων. Exp. et mutus, apud Soph. in Ajace. Ἐφῆκεν ἐλλοῖς ἰχθύσιν διαφθοράν. Sic et apud Athen. lib. 7. dicuntur ἰχθύες ἐλλοί.

ΕΛΜΙΝΣ, ινθος, ἡ, lumbricus, intestinorum animal. Hippoc. de morb. lib. 4. περὶ ἑλμίνθων τῶν πλατειῶν, de lumbricis latis. Diosc. l. 1. c. 154. ἕλμινθας πλατείας ἐκτινάσσει. Apud Hippocr. reperitur et, ἕλμιγγες, ut epidem. lib. 1. et 4.

Ἑλμινθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lumbrico similis.

Ἑλμίνθιον, ου, τό, lumbriculus, tineola. Hippocr. epid. l. 4.

Ἑλμινθιάω, ῶ, lumbricis infestor, lumbricos patior, verminor. Aristot. hist. an. l. 9.

ΕΛΟΣ, εος, τό, palus. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 9. τῶν ἐν τοῖς ποταμοῖς καὶ ἐν τοῖς ἕλεσι καὶ ταῖς λίμναις, in paludibus et lacubus.

Ἕλειος, ου, ὁ καὶ ἡ, palustris, i. in paludibus nascens vel degens, ut, ἕλειος ἀσπάραγος, apud Diosc. lib. 2. Sic, ἕλειος βάτραχος, apud Aristot. Accipitur et pro ἑλώδης, Suid. ¶ Ἐλειός, autem glis, ut exp. apud Aristot. hist. anim. l. 8. c. 17. Alii pro sciuro accipiunt. (Æsch. Pers. 494. Aristoph. R. 355.)

Ἑλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, palustris, paludi similis, paludinosus, paludum modo uliginosus. Diosc. l. 2. c. 117.

Προσελώδης, (comp.) ad paludes situs, vel palustris.

ΕΛΠΙ'Σ, ίδος, ἡ, spes, Plat. in Apol. Socr. ὡς πολλὴ ἐλπίς ἐστιν ἀγαθὸν αὐτὸ εἶναι, Cicero interpr. magna me spes tenet bene mihi evenire. Isocr. καὶ εὐθυμίαν εἶχεν ἐλπίδα τοῦ βίου. Thucyd. 7. ἐν ἐλπίδι ἦν αἱρήσειν. Idem Thuc. εἰς ἐλπίδα ἐλθεῖν τοῦ ἑλεῖν. Xen. Pæd. 4. ἐλπίδα γοῦν λάβοιμι τῷ φίλῳ παιδὶ τιμωρίας ἄν τινος μετὰ σοῦ τυχεῖν. Dicitur et, ἐλπίδα seu ἐλπίδας ἐμποιεῖν, et ἐλπίδα παρέχειν, et ἐλπίδα ὑποτεῖναι, vel παρασχεῖν, vel ὑποφαίνειν, ut Latinè dicunt, spem facere, præbere, afferre, dare, proponere. ¶ Ἐλπίς, interdum in malam partem sumitur, unde κακὴ ἐλπίς, Plat. Pol. 1. Et, πονηραὶ ἐλπίδες. Luc. in Zeuxide. Pro metu aff. ex Thucyd. Sic accipitur in hoc dicto, ἀπειλὴ καὶ τιμωρίας ἐλπὶς αἱ προσάγουσι τῷ δικαίῳ τὸν ἄνθρωπον. [Pl. Eurip. Med. 499. 977. Phœniss. 353. Æschyl. Ag. 1003. 1443. Soph. Œdip. Tyr. 162. 791. 855. 1446 Tr. 968.]

Ἐλπίζω, spero: ἐλπίζω δέξειν, Æsch. † ἐπιτεύξεσθαι. Xen. Pæd. 1. 5. 9.† Et cum accus. ut, ἐλπίζω κάλλιον συγγράψειν, Luc. de hist. scrib. Et cum dat. ut, ἐλπίσας τῇ τύχῃ, Thucyd. lib. 3. qui spem collocavit in fortuna, vel fortuna fretus. Aliquando expon. potius, confido vel existimo: ut, ἐλπίζω τὸν δῆμον ἁμαρτάνειν. Æsch. Sic et Isocrat. ἐλπίζε γὰρ αὐτὸν καὶ περὶ σε γενέσθαι τοιοῦτον, i. existima, vel expecta. Item in malam partem sæpe pro timeo, suspicor. Herodian. 8. ἀντιπάλους γὰρ ἕξειν ἤλπιζεν. Et Soph. ἐλπίζω φέρειν, timet ne ferat et accipiat. (Tr. 113.)

Ἐλπίζομαι, speror: unde τὰ ἐλπιζόμενα, quæ sperantur. Thuc.

Ἔλπισμα, τό, quod speratur, spes.

Ἐλπιστόν, sperabile, quod sperare licet.

Ἐλπιστικός, adject. ἐλπιστικοὶ φιλόσοφοι, qui vitam maxime ex spe consistere aiebant, omniaque ad spem illam referebant. Plut. symp. 4.

Ἔλπομαι, apud poëtas, pro ἐλπίζω, spero. Iliad γ'. ἐλπόμενοι παύσασθαι. † cum infin. futuro. Hes. Asp. 66.† (Theoc. κε'. 174.) Item pro existimo, puto, per parenthesin, apud eundem.

Ἔλπω, autem, sperare facio, in spem adduco. Od. β'. Πάντας μέν ῥ' ἔλπει. Præt. med. ἔολπα Atticè seu Ionicè pro ἔλπω, sæpe pro præsenti ponitur.

Ἐλπωρή, apud poëtas, spes, ἐλπίς. Od. ζ'.

Ἐέλπομαι, idem quod ἔλπομαι. Hom.

Composita.

Ἀελπής, έος, ὁ καὶ ἡ, et Ἄελπτος, insperatus, præter spem. Od. ε'. Ὤμοι ἐπειδὴ γαῖαν ἀελπέα δῶκεν ἰδέσθαι Ζεύς.

Ἀελπτέω, despero, non spero. Il. η'. Καί ῥ' ἦγον προτὶ ἄστυ, ἀελπτέοντες σόον εἶναι.

Ἄελπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, insperatus, insperabilis. Soph. οὐκ ἔστ' ἄελπτον οὐδέν, nihil est quod sperari non possit. ἐξ ἀέλπτου, ex insperato, Herodot. [lib. 1. §. 3.] (Æsch. Pers. 265. Eurip. Med. 225. ἄελπτα. id. Phœniss. 279. Æsch. Suppl. 56.) [Eurip. Orest. 877. ὁρῶ δ' ἄελπτον φάσμ'. Phœn. 318. Hel. 789. Soph. Trachin. 206. ὡς ἄελπτον ὄμμ' ἐμοὶ φήμας ἀνασχὸν, &c.]

[Ἀελπτία. Pind. Pyth. 12. 54. Ἀλλ' ἔσται χρόνος οὗτος, ὃ καί τιν' ἀελπτίᾳ βαλὼν, &c. Schol. ἀνελπιστίᾳ.]

Ἀέλπτως, insperatò, præter spem, ut, πολλὰ δ' ἀέλπτως κραίνουσι θεοί, Eurip. (Æsch. Pers. 261.)

† Ἀνάελπτος, insperatus. Hes. Th. 660.†

Ἀπελπίζω, despero.

[Ἄνελπις. Eurip. Iph. in Taur. 486. Non existimo sapientem —— οὐδ' ὅστις ᾅδην ἐγγὺς ὄντ' οἰκτίζεται σωτηρίας ἄνελπις. Salutis nullam spem habens.]

Ἀνέλπιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, non speratus, insperatus, præter spem, sive insperatò accidens, vel desperatus, de quo nulla spes est. (Soph. Tr. 686.) Isocrates ad Philippum, ἐμοῦ γάρ σε τὸν τοῖς ἄλλοις δοκοῦντα ἀνελπίστους εἶναι καὶ παράδοξα πολλὰ διαπεπραγμένον. Comparat. est ἀνελπιστότερος, apud Thucyd. lib. 7. ¶ Item in act. significatione pro ἀπελπίζων, desperans, nullam spem habens, de spe dejectus. Theocritus, Ἐλπίδες ἐν ζωοῖσιν, ἀνέλπιστοι δὲ θανόντες. Apud Thucyd. cum infinitivo, ἀνέλπιστοι ὄντες ἐπιγενέσθαι τινα, non sperantes quenquam supervenire, vel (ut alii) non suspicantes. Alibi idem, ἀνέλπιστοι εἰς ἡμᾶς ἐγένοντο, desperarunt de nobis debellandis. Ἀνέλπιστον, (subst.) pro ἀνελπιστία, desperatio. Thuc. l. 4.

Ἀνελπίστως, insperatò, præter spem, vel cum desperatione, abjecta spe omni. [Polyb. Hist. lib. 1. §. 6. καὶ γενόμενοι πάλιν ἀνελπίστως τῆς πατρίδος ἐγκρατεῖς, &c. Præter Spem.]

Ἀνελπιστία, ας, ἡ, desperatio, status mentis spem omnem abjicientis, spei vacuitas. schol. Thuc.

Ἀντελπίζω, vicissim spero, vel contra spero, seu ex adverso. Novam spem concipio. [Thucyd. Hist. lib. 1. §. 70. ἢν δ' ἄρα του καὶ πείρᾳ σφαλῶσιν, ἀντελπίσαντες ἄλλα ἐπλήρωσαν τὴν χρείαν.]

Ἀπελπίζω, f. ίσω, despero. Cum genitivo: ut, ἀπελπίζω τοῦ τυγχάνειν τῆς ἐρωμένης, despero me potiturum amica. Sic, ἀπελπίζειν τῆς κολλήσεως, Gal. ad Glauc. desperare de conglutinatione, i. conglutinare posse, vel conglutinaturum. Et cum accusativo, ut, ἀπελπίζειν τὸν κάμνοντα, omnem de ægroto spem abjicere. ταῦτα ἀπελπίζειν, de his desperare, vel hæc desperare. ¶ Interdum signif. desperare facio, in desperationem adduco. Cum accus. ut, ἀπελπίζει τοῖς γονεῦσι τὴν ἐπάνοδον. Item spero ex aliquo, vel spero alicunde: ut Luc. 6. καὶ δανείζετε, οὐδὲν ἀπελπίζοντες, nihil inde sperantes.

Ἀπελπισμός, οῦ, ὁ, desperatio.

Δύσελπις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, qui vix sperat, qui est abjectæ fidei. Aristot. eth. 3. et rhet. lib. 3. (Æsch. p. 244.)

Δυσέλπιστος, idem, cui oppon. εὐέλπιστος. † ἐκ δυσελπίστου, insperatò. Xen. Pæd. 155. d.†

[Δυσελπίστως. Polyb. Hist. lib. 1, οἱ δὲ Καρχηδόνιοι παραδόξου τῆς περιπετείας αὐτοῖς φανείσης, δυσθύμως καὶ δυσελπίστως εἶχον πάλιν.]

Δυσελπιστία, mala spes. [Polyb. Hist. lib. 1. διὸ καὶ θεωροῦντες οἱ Ῥωμαῖοι τὴν ἐν τοῖς πεζικαῖς στρατοπέδοις πτοίαν καὶ δυσελπιστίαν, &c. Xenoph. Epist. ad Criton. V. τοῖς δ' ἀμαθέσι τὸ μὲν ἀλγεινὸν τῆς παρούσης ἐνδείας, τὴν δὲ περὶ τοῦ μέλλοντος δυσελπιστίαν οὐ μανῶ.]

Δυσελπιστέω, ῶ, non bene spero, prope despero. Polyb. l. 2. et 4.

[Δυσελπίζω. Polyb. Hist. lib. 2. οἱ δὲ Καρχηδόνιοι δυσελπίσαντες τοῖς ὅλοις ἐκ τῶν συμβεβηκότων, &c.]

Ἐπιέλπομαι, idem quod ἔλπομαι, spero. Il. α'.

(Ἐπιέλπομαι. Æsch. Ag. 1041.)

Εὔελπις, qui bene sperat, bona spe fretus. Thuc. lib. 1. καὶ ἐν τοῖς δεινοῖς εὐέλπιδες. Aristot. eth. 3. εὐέλπιδές εἰσι παρὰ τὴν ἐμπειρίαν. Cum gen. apud Aretham in Apoc. τῆς μελλούσης τυχεῖν δόξης εὐέλπιδες. Cum πρὸς, apud Plat. in Apol. ὑμᾶς χρὴ εὐέλπιδας εἶναι πρὸς τὸν θάνατον. Ab eodem pro confidente seu præfidente poni testatur Bud. Τὸ εὔελπι, subst. bona spes, apud Herod. et alios.

Εὐέλπιστος, qui bene sperat, idem quod εὔελπις. Εὐελπιστία, spes bona. Aristotel. ethic. 3. Εὐελπιστί, cum bona spe. Theophil. in instit. civil.

Ἡμιεύελπις, semibone sperans, qui inter metum spemque fluctuat. Lucian.

Κατελπίζω, spero, spem concipio.

Κατελπισμός, spes. ex Polyb.

Προελπίζω, antè spero.

ΕΛΩΡ, ωρος, τό, à nonnullis exponitur ἄγρα, ἄγρευμα, captura. (☞ Ab ἕλω significante αἱρέω seu λαμβάνω, aut ab ἴλω, i. ἴλλω.) Ab aliis σπάραγμα, ἕλκυσμα, Iliad. ρ'. μή μιν Ἀχαιοῖς ἕλωρ δηΐοισι λίπωμεν. Sæpe reperitur, ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι, ut Iliad. ε'. et ρ'. Od. γ'. et ε'. Idem poëta ἕλωρα vocat pœnas captionis seu interfectionis. (Æsch. Suppl. 807. 1009.)

Ἑλώριον, ου, τό, idem quod ἕλωρ. Iliad. α'. αὐτοὺς δ' ἑλώρια τεῦχε κύνεσσιν. Apoll. Arg. 2. αὐτόθεν ἁρπάξαντο ἑλώρια.

ΕΜΕ'Ω, ῶ, f. έσω, vomo, (Æsch. Eum. 184.) Luc. in Lexiph. ὡς ταῖν ἐμέσαι. Ibid. αὐτίκα τὰ ἔντος ἐμήμεκας.

(Ἐμέομαι. Æsch. Eum. 734.)

Ἔμεσις, ἡ, vomitus, Hippocr. de morb. l. 2.

Ἐμετός, adject. cum vomitu ejectus. Ἔμετος, subst. vomitus, vomitio. Ἐμετοειδῶς, in modum τοῦ ἐμέτου. Hipp.

Ἐμετήρια, vomitoria, quæ vomitum cient seu provocant. Diosc.

Ἐμετικός, vomitorius: ut, ἐμετικὸν φάρμακον, quod provocat vomitum. Item ad vomendum propensus.

Ἐμετιάω, ῶ, vomiturio, vomitum appeto, nauseo. Aristot. in problem.

Composita.

Ἀπημέω, evomo. Ἀπεμέω, idem. Luc.

Δυσεμής, ægrè vomens. Gal. ad Glauc. et Diosc. lib. 4.

Δυσέμετος, idem. Synes. ep. 120.

Δυσεμετεῖν, ægrè vomere. Areth. in Apocal.

Δυσεμὴς et δυσεμέω, idem quod δυσήμετος et δυσημετέω, apud Hippocr.

Ἐνεμέω, evomo in.

Ἐξεμέω, evomo. † Hes. Th. 496.† (Aristoph. R. 11.)

Εὐεμὴς et εὐημὴς, facilè vomens, propensus ad vomendum. Hippoc. aphor. lib. 4.

Εὐήμετος, facilem vomitum præbens seu ciens.

Εὐημέω, facilè vomo.

Κατεμέω, vomitu conspergo. Ctesiph. in reb. Ind.

Ὑπερεμέω, ad nauseam usque plenus et refertus sum, valde plenus et gravatus sum. Xen. de re eq.

Ὑπερέμετος, morbi genus est, de quo Hipp. de morbis lib. 2.

Χολεμεσία, ἡ, fellis seu bilis vomitio. Item fastidium, nausea. Plutarch.

ἘΜΠΑ'ΖΟΜΑΙ, f. άσομαι. Hesych. curo, rationem habeo, revereor. Od. ά. Σοὶ δ' αὐτῷ μελέτω, καὶ ἐμῶν ἐμπάζεο μύθων, tibi hæc curæ sint, et moveare verbis meis, i. ne aspernaris monita mea.

Ἔμπαξ, curator, παρὰ τὸ ἐμπάζεσθαι. Soph. in Ajace, Τοῖον πυλωρὸν φύλακα Τεῦκρον ἀμφί σοι Λείψω, τροφῆς ἄοκνον ἔμπακα, educationis impigrum curatorem, i. impigrè curaturum ut educeris.

Ἐμπαῖος, Suid. ἔμπειρος. peritus, expertus. ut, κακῶν δ' ἐμπαίους ἀλήτας. Etymol. deducit παρὰ τὸ ἐμπάζεσθαι, τὸ φροντίζειν. (Ἐμπαίοις τύχαις. Sch. ex. ἐμπαιούσαις. Æsch. Ag. 193.)

Κατεμπάζω, corripio vel urgeo. Apud Nic. in Ther. ὅτε σε χρειὼ σε κατεμπάζῃ μογέοντα.

ἘΜΠΑΣ, tamen. Sophocles, Ἀλλ' αὐτὸν ἔμπας ὄντ' ἐγὼ τοῦδ' ἐμοὶ Οἴκοις ἀπαλλάξαιμ' ἂν, sed ipsum tamen. Ejusdem Sophocl. schol. tradit Iones dicere ἔμπης, Atticos ἔμπας et ἔμπα. (Æschyl. Pr. 48. 187. Ch. 388. Eum. 229. Suppl. 107.) ¶ Aliquando ei præmittitur περ, aut subjungitur καίπερ, et tunc exponitur tanquam, quantumvis, positum in παραλλήλῳ. Hom. Od. ί. ἀχνύμενός περ ἔμπης, quanquam mœrens. ¶ Ab Hesych. exp. etiam πάντως, omnino, prorsus, ut Od. ξ'. οὐκ ἐθέλοντα [illegible] ἔμπης. Et Od. ί. μάλα γὰρ κεχολώσεται ἔμπης, vehementer irascetur. ¶ Interdum est nota similitudinis, Odyss. τ'. Ἔμπης τοῖχοι μεγάρων καλαί τε μεσόδμαι φαίνοντ' ὀφθαλμοῖς ὡσεὶ πυρὸς αἰθομένοιο.

ἘΜΠΙ'Σ, ῖδος, ἡ, culex, vel potiùs culicis quoddam genus. Aristoph. in Nub. deridens Socratem, introducit Chærephontem ex eo quærentem, utrum putet τὰς ἐμπίδας Κατὰ τὸ στόμ' ᾄδειν, ἢ κατὰ τοὐρροπύγιον. Idem in avibus, τὰς ὀξυστόμους ἐμπίδας Κάμπτεται. Vide schol.

ἘΜΠΟΥ'ΣΑ, ης, ἡ, empusa: spectrum seu phantasma dæmonicum, quod Hecate infortunatis visendum offerre solebat, in omnes se transformans figuras, alterum pedem æreum habens, alterum asininum: unde et ὀνοκώλη dicitur et ὀνοσκελίς. Quæ ferè ad verbum Aristoph. in Ran. testatur. (293. Philostr. l. 2. c. 4.) ☞ Sunt qui putent dictum παρὰ τὸ ἑνὶ ποδίζειν, quòd uno incedat pede, quasi ἑμποδοῦσα: alterum enim pedem æneum habet.

ἘΝ, in: Iliad. χ'. Θνήσκειν ἐν χερσὶν ἐμῇσιν. Thucyd. 8. ἐπεὶ δ' ἐν στρατιᾷ ἐν τῇ χώρᾳ τοῦ βασιλέως ᾖ. Quam reperitur, ἐν ᾅδου, vel ἐν διδασκάλου, sub. οἴκῳ. Interdum pro εἰς, ut, ἐν χερσὶ πεσεῖν, pro εἰς χεῖρας, in manus cadere. Hom. † Postponitur Hes. Th. 191. post. sb. ibid. 290.† ¶ Item in, i. inter, ut, ἐν οἷς ἦν, inter quos erat. † ἐν [illegible]. Xen. Pæd. 1. 3. 12.† Ἐν δὲ, apud poëtas, et apud Herodot. inter alios, vel inter alia autem: ut, καὶ ἄλλα πολλὰ ἐγένετο, ἐν δὲ καὶ Ἀλκαῖος. ¶ Item, apud. † Xen. Pæd. l. 5. p. 139. d.† Sic Plat. in sympos. ἐν μάρτυσι τῶν Ἑλλήνων πλέον ἢ τρισμυρίοις, i. apud testes, vel coram testibus. Apud Luc. ἐν ἑαυτῷ εἶναι, i. apud se esse, i. mentis compotem esse. ¶ Soph. in Ajace, ὁ ἐν πορφύρᾳ, purpuratus, purpura amictus. Sic Herodot. in Euterpe, ἐν τῇ δὲ ἐσθῆτι ἔτυχε ταῦτα καταγραψάμενος. ¶ Ἐν ἐμοί ἐστι, in me est, i. in mea potestate, apud Dem. pro coron. Sic apud Soph. ἐν σοὶ ἐσμεν, abs te pendemus. ¶ Interdum temporis significationem habet: ut, ἐν σπονδαῖς, apud Thuc. Sic, ἐν τούτῳ, vel ἐν τούτοις, interea, apud Xen. † Pæd. 1. 3. 14.† et alios. Ἐν δυοῖν, vel τρισὶν ἡμέραις, spatio duorum dierum, vel intra duos aut tres dies, Xen. ¶ Item ex: ut, ἐν οἴνῳ γλυκεῖ διδόασι, ex vino dulci dant. Ἐν τῷ ὤμῳ τὴν χεῖρα ἀποταμών, manum ex humero amputans. ¶ Ἐν φαρμάκου ἐστί, vice medicamenti est. ¶ Item per, ut Heb. 1. ἐν υἱῷ ἡμῖν ἐλάλησε. ¶ Ἐν, cum variis dativis, locum adverbii obtinet: ut, ἐν δίκῃ, meritò, δικαίως. Et, ἐν καιρῷ, vel ἐν καλῷ, opportunè, commodè. ἐν τάχει, celeriter, vel primo quoque tempore. ἐν σπουδῇ, seriò. † ἐν μεγάλοις φορτίοις, sub magnis oneribus. Xen. Pæd. 2. 55. d. ἐν σοὶ τρέψας, in te (ea) convertens. l. 5. p. 145. d.† ¶ Ἐν, cum dat. sequente verbo εἰμί, sæpe exp. unico verbo: ut, ἐν φόβῳ εἰμί metuo. Sic, ἐν ὀνείδει εἶναι, apud Thucyd. et Plat. probro esse. Sic, ἐν αἰτίᾳ εἶναι, accusari: ἐν ὀργῇ εἶναι, invisum esse: ἐν ἡδονῇ εἶναι, placere. Dicitur et, ἐν νῷ ἔχειν, recordari. ¶ Interdum ἐν vacat: ut, ἐν βέλει πληγείς, Eurip. telo percussus. Sic, ἐν γέλωτι χαίρων, in Epigr. læte gaudens. (γεφύρας ἐν δυοῖν ζευκτηρίαιν. Æsch. Pers. 738. ἐν λέχει προδόταν. Eurip. Med. 206. V. ib. 245. pro secundum. pro inter. ib. 1129. pro post. id. Phœniss. 275. ἐν πολλῷ χρόνῳ. Æsch. Ag. 561. Eurip. Phœniss. 1209. 1415. γυναικὸς ἐν τρόποις. Æsch. Ag. 929. Soph. Tr. 210. 630. 1134. Œdip. Tyr. 322. 621. 840. vacat. Tr. 245. pro simul. Œdip. Tyr. 191. Æsch. Ag. 1458. Ch. 932. Theoc. Id. 2. 60.) ¶ Ἓν, (cum aspero et gravi) vide in Εἷς.

Ἐνὶ et εἰν dicunt Poëtæ pro ἐν, Iliad. ά. [illegible] δ' ἐνὶ βουλῇ. Odyss. ά. ἢ εἰν ἁλὶ κύματα κυλίνδει. † ἐνὶ postponitur Hes. Th. 581.† ¶ At ἔν pro ἔνεστι, ab ἔνειμι. de quo vide in comp. ex Εἰμί.

Κἀν (sine accentu) pro καὶ ἐν, ut, κἀν τούτῳ, et in hoc, etiam in hoc. Aristoph. in Pluto, κρατοῦσι κἀν τοῖς πολέμοις. Sic dicitur, κἀνταῦθα, pro καὶ ἐνταῦθα, et κἄνθεν pro καὶ ἔνθεν. Κἀν, etiam invenitur pro καὶ ἐν, in anthol. Epigr. l. 1. Λυγρὰ κἀν χέρσῳ, λυγρὰ κἀν πελάγει. At κἄν (cum accentu) vide in Ἐάν.

ἘΝΑΙ'ΡΩ, f. αρῶ, occido, interficio. Iliad ί. Ἀλλήλους καθ' ὅμιλον ἐναιρέμεν ὀξέϊ χαλκῷ. Et Iliad. φ'. Ἤτοι βέλτερόν ἐστι κατ' οὔρεα θῆρας ἐναίρειν. ¶ Exponitur etiam spolio. ¶ Item corrumpo, perdo. ☞ Quidam ab ἄρω deduxerunt.

Ἐναίρομαι, idem quod ἐναίρω, occido. Hesiod. † Th. 316.† Καὶ τὴν μὲν Διὸς υἱὸς ἐνήρατο νηλέϊ χαλκῷ, pro ἐνῆρεν, occidit. Item corrumpo, perdo. Odyss. τ'. Μηκέτι νῦν χρόα καλὸν ἐναίρεο. (Æsch. S. c. Th. 817.)

Ἔναρα, τὰ, spolia, exuviæ. Iliad. ζ. θ. et ρ'. ἔναρα βροτόεντα. Item, ὅπλα, arma. Hesych. (κλυτῶν ἐνάρων ψευσθεῖσα δώροις. Soph. Aj. 177.)

Ἐναρίζω, idem quod ἐναίρω, interficio. Item spolio. Vel interficio, et interfectum spolio. Iliad. ρ'. καὶ ἀλλήλους ἐνάριζον. Iliad. φ'. Τρῶας δ' οὐ πρὶν λήξω ὑπερφιάλους ἐναρίζων. (Soph. Tr. 94. Æschyl. Ag. 1653.) Ponitur etiam pro [illegible], teste Hesych.

Composita.

Ἐξεναίρω, interficio. Hesiod. † Asp. 329.† Κύκνον τ' ἐξεναρίξ.

Ἐξεναρίζω, idem quod ἐναρίζω. Il. θ'. Σαρπηδόνα ἐξενάριξε. † Hesiod. Th. 289.†

Κατεναίρω, idem quod ἐναίρω, in Epigr.

Κατεναρίζω, idem quod ἐναρίζω. Soph. in Ajace, λείας κατηναρισμένας ἐκ χερός.

(Κατεναρίζομαι. Æsch. Ch. 345.)

ἘΝΑΡΓΗ'Σ, έος, ὁ καὶ ἡ, clarus, evidens: de persona quæ oculis cernitur. (Soph. Tr. 12.) Od. π'. χαλεποὶ δὲ θεοὶ φαίνεσθαι ἐναργεῖς. Luc. de cal. [illegible] ἐναργῆ τὴν θεὸν ἀπεικάσαι. Polyb. ποτὲ μὲν ἑστὼς ἐναργὴς, ποτὲ δὲ κεκλιμένος, i. interdum stans ante omnium oculos, rarò recubans. De re item dicitur aut verbo. Demosth. contra Mid. τῷ πάσχοντι καὶ τοῖς ἑωρῶσιν ἐναργὴς ἡ ὕβρις φαίνεται, i. injuria ex ipsa conspicua omnibus numeris evidentiæ. Et, ἐναργὴς λέξις, apud Hermog. αἱ [illegible] καὶ [illegible]. Hesych. est quoque βέβαιος, ἀσφαλής. ☞ Fit ab ἀργὸς, i. albus.

Ἐνάργεια, ας, ἡ, evidentia, illustratio. Demetr.

Ἐναργέως, et ἐναργῶς, evidenter, perspicuè. Plutarch. καὶ τῆς σοφίας [illegible] ἐναργῶς [illegible], luculenter.

Ἐνάργημα, res evidens, res manifesta. Laërt. in Epicuro.

ἘΝΔΙΟΣ, ου, ὁ, meridianus. Od. δ'. v. 450. Ἔνδιος δ' ὁ γέρων ἦλθ' ἐξ ἁλὸς, εὗρε δὲ φώκας. (Theoc. ις'. 95.) Ἔνδιον, substantivè ponitur pro διατριβή, teste Eustath. ex Oppiano. Sic et in Epigram. ἔνδιον [illegible]: et ἔνδιον [illegible], sedes domicilium, habitaculum. Apud Nonn. [illegible] ἔνδιον κώμης, sedes vici, i. ipsum vicum, ubi oppidani suas sedes habebant.

Ἐνδιάω, seu ἐνδιάζομαι, meridior. Hesych. (Theoc. ις'. 38. κζ'. 44.) Item insum, dego in, apud Suid.

ἘΝΔΟΝ, intus. (Ἔνδον γένος. Æsch. Ch. 231.) Hom. Iliad. ζ. Ἕκτωρ δ' ὡς οὐκ ἔνδον ἀμύμονα εὗρεν ἄκοιτιν. Aristoph. ἔνδον ἐστί. Plutarch. ἔνδον [illegible]. Xen. in Œcon. τὰ ἔνδον ἔργα, et τὰ ἔξω, inter se opponit pro iis quæ domi, et iis quæ foris aguntur. Item, οἱ ἔνδον, domestici. † Ἔνδοι est apud Xen. Pæd. 1. 6. 8.†

Ἐνδότερω, (comparat.) interius. Ἐνδοτάτω, (superl.) q. d. intimè, maximè intus. Unde Ἐνδότερος, interior, et Ἐνδότατος, intimus, penitissimus. Herodian. l. 6. τὸ μὲν γένος, τῶν ἐνδοτάτω Θρᾳκῶν, ὁ quodam Thraciæ, et quidem intimæ, vico. ☞ Factum ex præposit. ἐν.

Ἐνδοῖ, vel ἔνδω, intus, Syracusana lingua. Ex indice in Eustath. (Theoc. ιέ. 1.)

Ἔνδοθι, intus, ἔνδον. οἱ ἔνδοθι, domestici. Aristophan. in Pluto. Et ἔνδοθι, intra te ipsum. Il. ά. σὺ δ' ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξεις. Sic Odyss. θ'.

Ἔνδοθεν, ex interiori loco. † Xen. Pæd. 1. 4. 13. hinc (ab intus).† Cum genitivo, ἔνδοθεν στέγης, pro ἐκ τῆς στέγης, ex Sophocle. (Æsch. Pers. 997.) Interdum ἔνδοθεν pro ἔνδοθι, ut Od. δ'. Οὐδ' εἴ οἱ κραδίη γε σιδηρέη ἔνδοθεν ἦεν.

Ἔνδινα, τὰ, intestina. Il. ψ'. Quidam ab ἔνδον: Alii παρὰ τὸ ἔνδον εἶναι τῶν ἰνῶν, vel παρὰ τὸ ἔνδον δονεῖσθαι.

ἘΝΔΥΚΕ'ΩΣ, exp. prompto animo, humaniter et benevolè, accurate et diligenter, fideliter. Homer. Iliad. ί. Ἀλλὰ μάλ' ἐνδυκέως [illegible]. Il. ψ'. Ἔνθα με δεξάμενος ἐν δώμασιν ἱππότα Πηλεὺς Ἔτρεφεν ἐνδυκέως. Od. ή. ἥ με λαβοῦσα Ἐνδυκέως ἐφίλει τε καὶ ἔτρεφε. (Theoc. κέ. 25.)

ἘΝΔΥΟ, celeriter, ocius, citò. apud Suid. ex Menandro in Ephesio, περίεργος γὰρ ἔνδυο, i. ταχέως.

ἘΝΕΚΑ, propter, causâ, gratiâ. Dem. Philipp. 2. τίνος οὖν ἕνεκα ταῦτα λέγω, Æschin. in Ctesiph. ὡς ἐξεπλάγησαν ἐκ πολλῶν ἕνεκα ζῆν, ob multa, multis de causis. ¶ Ἕνεκα τούτου, interdum significat ad vitandum hoc: ut Od. ώ. Χειρῖδάς τ' ἐπὶ χερσὶ, βάτων ἕνεκ', ad vitandos rubos, i. ad vitandas ruborum vellicationes. Sic, ἕνεκα τῶν θηρίων. Aristot. de anim. l. 9. ne bestiæ subeant. ¶ Τὸ οὗ ἕνεκα, apud Aristot. finem significat. Aliquando subauditur: ut, τῆς ἀρετῆς, pro ἕνεκα τῆς ἀρετῆς. ¶ Apud Xen. Pæd. 3. ἀλλ' ἔξεσται ἡμῖν ἐκείνου ἕνεκα πρὸς τὸ ἡμέτερον συμφέρον πάντα τίθεσθαι, exp. sed quantum ad eum attinet, licebit nobis omnia è re nostra constituere.

Ἕνεκεν, pro ἕνεκα. Dem. pro cor. τῆς ἰδίας ἕνεκεν ἔχθρας.

Εἵνεκα et εἵνεκεν, dicunt Poëtæ pro ἕνεκα et ἕνεκεν: ut Iliad. ά. —— οὐδέ σ' ἔγωγε Λίσσομαι εἵνεκ' ἐμεῖο μένειν, propter me, vel mei causa seu gratia. Sic et Il. ζ'. εἵνεκα κούρης.

Composita.

Οὕνεκα, (factum ex οὗ ἕνεκα) quoniam, quia, ideò, quòd Od. ί. Οὕνεκά μ' αὐτὴ θρέψε. Aristophanes genitivo junxit, γνώμης οὕνεκα, pro ἕνεκα. † Nub. 237. [illegible] οὕνεκα dixit.† Soph. in Ajace dicit, ὅθ' οὕνεκα, pro οὕνεκα. (Eurip. Phœniss. 827. ὅθ' οὕνεκα. quod, quoniam. Soph. Aj. 123. Œdip. Tyr. 878. 1036. 1295. El. 788. 1314. 1464. Il. ά. 11.)

Τούνεκα, (factum ex τοῦ ἕνεκα, pro τούτου ἕνεκα) quapropter, idcirco, vel hanc ob rem, quam ob rem, hujus rei causa. Il. ά. Τοὔνεκ' ἄρ' ἄλγε' ἔδωκεν Ἑκηβόλος. Invenitur et, τοὔνεκεν, pro τοὔνεκα.

ἘΝΘΑ, hìc, ibi, illic. (Il. δ'. 247. Soph. Œdip. Tyr. 703. Theoc. ά. 65. ibi.) Od. ξ'. ἔνθα δέ τ' αὐτόθι. Interdum et ubi: Od. ξ'. ὡς ὁ μὲν ἔνθ' [illegible]. Et, ἔνθα τε, pro ἔνθα, ubi, ex Il. ί. Item, ἔνθα cum αὐτόθι, in τῷ παραλλήλῳ, ex Odyss. ξ'. Ἔνθα μὲν ἑσταότες μένον αὐτόθι. Apud Hesiodum, † Asp. 334.† ἔνθα in principiis duorum membrorum, Ἔνθα κε γυμνωθέντα σάκευς ὑπὸ δαιδαλέοιο Ὀφθαλμοῖσιν ἴδῃς, ἔνθ' οὐτάμεν ὀξέϊ χαλκῷ, ubi nudatum videris, ibi ferito. Dicitur et, ἔνθα μὲν, ἔνθα δὲ, i. hìc illìc: vel alibi quidem, alibi verò: ut Aristot. ἔνθα μὲν λευκά, ἔνθα δὲ μέλανα. Frequens est et, ἔνθα καὶ ἔνθα, Homer. quod pro undique accipiunt aliqui, aliter nonnulli: ut est apud Eustath. Apud Plat. de leg. ἔνθα καὶ ἔνθα μετατιθέμενα, hoc vel illo modo commutata. Ἔνθα ἢ ἔνθα exponitur etiam, hinc aut illinc. ¶ Interdum et motus signif. habet: ut Iliad. β'. Αἱ μέν τ' ἔνθα ἅλις ποτέονται, αἱ δέ τε ἔνθα, aliæ huc, aliæ illuc. ¶ Item, tum. Iliad. ά. Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοὶ, &c. Apud Greg. ἔνθα δὴ, † Xenoph. Pæd. 1. 3. 12.† quo tempore, quo facto. Ἐνθάπερ, ubi. Hes. Th. 586.†

Ἐνθάδε, hìc, huc. Od. ά. ἐνθάδ' [illegible], hìc. Od. ί. —— ἐνθάδ' ἱκάνω, huc venio. Annotatur et, ἔνθα δὲ, pro ἐνθάδε, ex Homero. Item, ἐνθάδε αὖθι, vacante αὖθι. (Eurip. Phœniss. 207. ἐνθάδε et ἐκεῖσε contrar. Soph. Œdip. Tyr. 496. 1069.) Ἐνθαδὶ, quoque Atticè, pro eodem: ut Aristoph. ὧδε μετὰ τῶν ἐνθαδί. (R. 202.) Et, ἐνθαδὶ δὲ, hìc autem, apud eund. Ἐνθάδιος, q. d. qui hinc est, seu qui est de hoc loco. Unde ab Hesychio exponitur ἐντόπιος.

Ἔνθεν, et Ἐνθένδε, hinc, illinc. Demosth. καὶ στρατηγὸς ὁ μὲν ἔνθεν, ὁ δὲ ἔνθεν, unus hinc, alter illinc. Et cum genitivo, pro, ab una parte, ab altera parte. † Xen. Pæd. p. 153. a.† Aristides, τὰ μὲν ἔνθεν αὐτῆς τῆς πόλεως, ἄρκτον εἶναι, τὰ δὲ ἔνθεν, [illegible] μεσημβρίας. Ex Aristotele quoque ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς ἀκάνθης, i. in spinæ latus utrumque. Apud Platonem in Sympos. ἐνθένδε πόθεν ἄρξασθαι, Bud. interpr. hinc ferè. (Ἐνθένδ' ἐκεῖσε. Eurip. Phœniss. 98.)

Ἐνταῦθα idem quod ἔνθα, hìc, huc. (Soph. Œdip. Tyr. 590.) Plato in Apol. ἐνταῦθα μὲν οὐκ ἦα. † hìc, de loco. Xen. Pæd. 1. 3. 13. et 1. 4. 16. huc.† Isocr. ἐνταῦθα περιέστη τὰ πράγματα, huc res tandem reciderunt, vel eò res evaserunt. Item pro, istuc. Plato in Epist. ἐμοὶ δὲ ἀφικόμενον ἐνταῦθα. Et cum genitivo sæpè: ut apud Plat. de rep. l. 1. ἐνταῦθα εἶ τῆς ἡλικίας, in hac es ætate. Et apud eundem, ὅσοι ἐνταῦθα ἦλθον ἡλικίας, qui ad hanc pervenerunt ætatem, vel qui huc ætatis processerunt. Demosth. καὶ οὐκ ἐνταῦθα ἔστη τῆς ὕβρεως, nec tamen hactenus injurius seu insolens fuit. Plutarch. in Rom. ἐνταῦθα πρῶτα ὕβρισεν. Item tum (sicut et ἔνθα) apud Thucyd. † ἐνταῦθα δὴ. Xen. Pæd. 1. 3. 6. et 1. 4. 10. et 25. δὴ præcedente.

Ἐνταυθοῖ, hic: ut, καθιζήσεσθ' ἐνταυθοῖ. Plato. Et Aristoph. in Nub. † 812.† ἐνταυθοῖ μενεῖς. (R. 275.) Item huc: ut idem in Plato, ἵνα μ' ἐνταυθοῖ μεταπέμψαισθε, huc me accersatis.

[Ἐνταυθί. Aristoph. Lysistr. 370. Διαπυκνώσασι διὰ προσβολῶν, τὸ μὲν ἐνταυθί, τὸ δ' ἐκεῖσε.]

Ἐντεῦθεν, hinc, ἔνθεν. (Æsch. Eum. 60.) Item inde: ut, τί ἐντεῦθεν ἂν συμβαίνοι, Aristot. quid hinc consequatur. Item hinc, i. ex hoc tempore, seu ex hac hora, posthac, apud Demosthenem. qua tamen in significatione dicitur frequentiùs cum articulo, τοὐντεῦθεν. Item hic. Gregor. τῇ ἐντεῦθεν ῥαστώνῃ μετροῦντες τὸ εὐδαιμονεῖν, i. præsentis vitæ prosperitate. Item, οἱ μὲν γὰρ τὰς ἐντεῦθεν βασάνους ἐλέγοντο, &c. Sic, ἐκεῖ et ἐκεῖθεν, alicubi, pro eodem, sicut τῇδε et ἐντεῦθεν. Et, ἐντευθενί, Aristoph. [Vesp. 983. Av. 10. Ἐντευθενὶ τὴν πατρίδ' ἂν ἐξεύροις σύ που; 360.] pro eodem. Apud Herodot. dicitur, ἐνθεῦτεν, pro ἐντεῦθεν, et exp. hinc. Item dehinc, deinceps. Item præterea.

Ἐνθάπερ, idem quod ἔνθα, ubi.

ΕΝΙΑΥΤΟΣ, οῦ, ὁ, annus. Odyss. κ'. Ἀλλ' ὅτε δή ῥ' ἐνιαυτὸς ἔην, περὶ δ' ἔτραπον ὧραι: qui versus et apud Hesiodum † Theog. 58.† habetur, apud quem est et, περιπλομένων ἐνιαυτῶν, et περιτελλομένου ἐνιαυτοῦ. Xen. in Hell. ὁ ἐνιαυτὸς ἔληγεν. Apud Plat. ἐνιαυτῶν περίοδοι annorum conversiones. Κατ' ἐνιαυτὸν, quotannis. ¶ Item, genus poculi, sic dictum διὰ τὸ μεγαλεῖον εἶναι καὶ ἐκπωματικὸν, inquit Eust. Il. γ'. ☞ Etym. dictum ait ἀπὸ τοῦ ἐν ἑαυτῷ ἰέναι, quòd in sese recurrat et redeat: vel παρὰ τὸ ἐν ἑαυτῷ διαλαμβάνειν πάντα, i. quòd in se omnia contineat, et fructus, et temporum conversiones. aut παρὰ τὸ ἰαίω, i. commoror, tempus tero: ut sic dicatur tempus longum, quod in re quapiam teritur. Quæ posterior etymologia affertur etiam ab Eust.

Ἐνιαυτίζω, annum ago, seu transigo alicubi. Item per annum duro.

Ἐνιαύσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, annuus, anniversarius, annatim rediens: ut, ἐνιαύσιος ἑορτή. Herodot. Sic, πανηγύρεις ἐνιαύσιοι, cœtus solennes et anniversarii. Item annuus, i. in annum durans, vel qui est unius anni. Thucyd. ἐνιαύσιον ἐκεχειρίαν ἐποιήσαντο, inducias annuas, i. unum annum. Sic apud Euripid. ἐνιαύσιος φυγὴ, fuga unius anni. (Ἐνιαύσιον αὐλῶν. Phœniss. 501.) Et apud Luc. ἐνιαύσιος τροφὴ, exp. alimentum unius anni. Ἐνιαύσια, neutr. gen. plur. num. adverbialiter ponitur pro, quotannis, in singulos annos, apud Hesiod. in diebus.

Ἐνιαυσιαῖος, ου, ὁ, idem quod ἐνιαύσιος. Plutarch. in Pericle, ἐν ταῖς ἐνιαυσιαίαις στρατηγίαις, in annuis imperiis. [Aristot. de Hist. Animal. κύει δὲ, ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μὲν, ὀχεύεται ἐνιαυσιαία, καὶ ὀχεύει ἐνιαύσιος.]

Composita.

Ἀπενιαυτίζω, annum totum absum. Xenoph. Apud Plat. lib. 9. de leg. ἀπενιαυτιζέτω τρεῖς ἐνιαυτοὺς, exp. tres annos exulet. Item cesso ab aliqua re per annum. Poll. l. 1.

Ἀπενιαυτισμὸς, οῦ, ὁ, absentia aut exilium unius anni. Plat. de leg.

Ἀπενιαυτέω, etiam dicitur pro ἀπενιαυτίζω. Plat. de leg. l. 9.

Ἀπενιαύτησις, idem quod ἀπενιαυτισμός. Plat. ibid.

Διενιαυτίζω, perenno, per totum annum duro, idem quod διετίζω. Item per totum annum alicui rei incumbo. Poll. [Herodot. Hist. lib. 4. cap. 7. ὃς δ' ἂν ἔχων τὸν χρυσὸν τὸν ἱρὸν ἐν τῇ ὁρτῇ ὑπαίθριος κατακοιμηθῇ, οὗτος λέγεται ὑπὸ Σκυθέων οὐ διενιαυτίζειν.]

Ὑπερενιαυτίζω, ultra annum duro, seu permaneo. Julian.

ΕΝΙΟΙ, αἱ, aliqui, quidam, nonnulli. Herodot. in Polymn. προδοῦναι τὰ ῥέεθρα τῶν ποταμῶν ἐνίων. Aristot. hist. an. l. 5. ὡς μὲν ἔνιοι λέγουσι. Plutarch. de inst. lib. Καλὸν δὲ, ἔνια τῶν ἁμαρτημάτων μηδὲ εἰδέναι δοκεῖν. † Sic Xen. Pæd. 1. 6. 9.† Et alibi passim.

Ἐνίοτε, interdum, aliquando, aliquoties. † Xen. Pæd. 1. 6. 16.† Plat. in Cratylo. et Arist.

Ἐνιαχοῦ, alicubi. Exp. et aliquò. Hesych.

ΕΝΝΕΑ, novem: ut, ἐννέα κήρυκες. Il. β'. Et Plutarch. in quæst. Rom. ὅτι τῶν ἀριθμῶν ἁπάντων τὰ μὲν ἐννέα, πρῶτός ἐστι τετράγωνος.

Ἔνατος et ἔννατος, nonus. Il. β'. μένος ἔνατον ἦν. Sic et Hesiod. ἐνδεκάτη τ' ἐνάτη τε. Τὰ ἔνατα, vel τὰ ἔννατα, unica ν', novendiale sacrum, inferiæ. Bud. ex Isæo et Æschin.

Ἐναταῖος, seu ἐνναταῖος, q. d. nonanus, cui transacti sunt novem dies. Et, ἐναταῖος πυρετὸς, cujus jam est dies nona. Gal.

Εἴνατος, idem quod ἔνατος. Il. β'.

Εἰνὰς pro ἐννάς, nonarius numerus. Hesiodo autem εἰνάς, nona mensis dies: ut, τρισεινὰς, tertia nona, Tzetzi et aliis.

Ἐννάς, nonarius numerus.

Ἐνναδικὸς, item pro, nonarius.

Ἐννάκις, novies.

Εἰνάκις, pro ἐννάκις, novies.

Ἐνενήκοντα, nonaginta.

Ἐνενηκοστὸς, nonagesimus. Scribitur et, ἐνήκοντα, per unum ν.

Ἐννακόσιοι, nongenti.

Ἐνναπλάσιος, novenario numero auctus, novies auctus, apud Athen. l. 2.

ΕΝΟΣ, seu ἔνος, vel (cum duplici ν) ἔννος, sive ἕνος, ου, ὁ, annus, ἐνιαυτός: unde ἄενος, δίενος, τρίενος, &c. ¶ Interdum adjectivè pro, annuus, anniculus, annotinus. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 23. quum dicit, τὰ μὲν γὰρ ἐκ τῶν νέων βλαστὸν φύει, τὰ δ' ἐκ τῶν ἕνων, τὰ δ' ἐξ ἀμφοτέρων, i. ex annotinis. Sic idem lib. 4. ἀφίησι δὲ ῥίζας οὐκ ἐκ τῶν νέων, ἀλλ' ἐκ τῶν ἕνων καὶ ἔτι παλαιοτέρων. ¶ Item apud Atticos, vetus, παλαιός. Plat. in Cratylo, νέον [illegible] τε καὶ ἕνον ἀεί ἐστι περὶ τὴν σελήνην τοῦτο τὸ φῶς. Demosth. in Aristogit. τὰς ἕνας ἀρχὰς ταῖς νέαις ἐπιούσαις ὑπεξίστασθαι, i. τὰς παρῳχημένας, ut Harpocration exponit. Sic Theophr. hist. pl. l. 3. ἅμα γὰρ τὸν ἕνον καρπὸν πεπαίνει, καὶ τὸν νέον ὑποφαίνει. Fœm. gen. ἕνη seu ἔνη, vel ἕννη seu ἔννη, vetus: ut, ἕνη καὶ νέα, (sub. ἡμέρα) apud Dem. pro cor. et Aristoph. in Nub. † 1132.† et Plutarch. in Sol. dicitur tricesima et ultima mensis seu lunæ decrescentis dies, et prima mensis ineuntis seu novæ lunæ, q. d. vetus et nova. Vide schol. Aristoph. Apud Hesiodum in Erg. l. 2. ἐς ἔννηφι, quidam exp. in perendinum. Apud Aristoph. in Acharn. παρέσομαι δ' εἰς ἕνην, schol. exp. εἰς τρίτην. (Theoc. ιη'. 14.)

Ἦνις, ιος, ἡ, anniculа: ut, βοῦς ἦνις, Il. ζ. v. 94. et Il. κ'. Per epectasin pro ἔνις, inquit Etym.

Composita.

Ἕνενος, ου, ὁ καὶ ἡ, anniculus, qui unius est anni: ut, σπέρματα ἕνενα, apud Theophr. hist. pl. l. 8.

Δίενος, idem ac διετὴς, biennis, bimus: qui est duorum annorum. Theophr. ibid.

Τρίενος, idem ac τριετὴς, trimus: qui trium est annorum. Theophrast. ibid.

Τετραενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, quadrimus, qui quatuor est annorum, idem ac τετραετής. Τετράενος, pro eodem, apud Hesych.

ΕΝΤΕΑ, poëticè, et per contract. ἔντη, τὰ, arma; et quidem ea quæ corporis aliquam partem tegunt, velut clypeus, galea, et similia, ut tradit Suid. et Athen. l. 5. Od. ψ'. ἔντε' ἀρήϊα. Et Il. ν'. ἔντεα καλά. ¶ Item, vasa convivalia. Od. η'. ἀμφίπολοι δ' ἀπεκόσμεον ἔντεα δαιτός. Vide Athen. lib. 5. ☞ Etymol. deducit ἀπὸ τοῦ ἐντὸς περιέχειν καὶ σκέπειν τὸ σῶμα.

Ἐντύνω, instruo, apparo. Il. ι. δαῖτας δ' ἔντυον ἐκέλευσε. Ἐντύω, idem, apud. Apoll. Arg. 1. et in Epigr.

Ἐντύνομαι, pro eodem. Od. μ. δεῖπνον δ' ἐντύνοντο. Item passivè, apud Apoll. Arg. 1. † 235.† ὅσσα περ ἐντύνονται νῆες, quibus instruuntur naves.

Composita.

Ἐπεντύνω, idem quod ἐντύνω. Soph. Ἥδε μ' ἐπ' αὐτοῖς χεὶρ ἐπεντύνουσ' ἐμή.

Χαλκεντὴς, æreis armis utens. [Pind. Nem. Α. 24. ΙΑ. 45. Αἰολίδαν στρατιὰν χαλκεντέων δᾷς ἀνάγων.]

ΕΝΤΟΣ, intus, intra: cui oppon. ἐκτός. Il. β'. Ὅσσους Ἑλλήσποντος ἀγάρροος ἐντὸς ἐέργει. Et Thucyd. ἐντὸς ποιοῦμαι, intus recipio, vel in medium recipio. Item cum articulo, τὰ ἐντὸς, intestina, quæ et ἐντόσθια. Apud Thucydidem, τὰ ἐντὸς ἐκαίετο, exponitur, in partibus internis seu interioribus: vel ἔσω, intus. Sic, εἰς τὸ ἐντὸς φέρεται, se vertit intrò. Sæpe cum genit. ut, ἐντὸς ὄντες, Apollonius. † Xen. Pæd. 1. 4. 13. τοξεύματος. Hes. Th. 37. ὀλύμπου.† Et, ἐντὸς βελῶν, intra teli jactum. Οἱ ἐντὸς λόγου, literati. Et, τέχνης ἐντὸς γενόμενος, artis compos. Plutarch. Et, ἐντὸς ἑαυτοῦ εἶναι, compotem mentis esse, intra se esse. Demosthenes, περὶ θεσμίων. Sic, οὐδ' ἐντὸς εἶναι τῶν λογισμῶν, Plutarchus in Alexandro. Aliquando significat cis vel citra, ut, ἐντὸς τοῦ ποταμοῦ, cis fluvium. De tempore autem: ut Thucyd. 4. ἐντὸς γὰρ εἴκοσιν ἡμερῶν ἤγαγε τοὺς ἄνδρας, intra viginti dies. ἐντὸς τριάκοντα ἐτῶν γεγονὼς, Plato de legibus, qui non excessit tricesimum ætatis annum. Nazianzenus, τὸν τριακοστὸν μείναντας, ἢ μικρὸν ἐντὸς τούτου ἢ ἐκτὸς τούτου, vel paulò minus, vel paulò plus. ☞ Factum est hoc adverbium ex præpositione ἐν.

Ἔντοσθι, pro eodem: ut, δόμων ἔντοσθι, Hesiodus in Erg. intra ædes.

Ἔντοσθε, pro eodem apud Homer. Il. χ'. ἄλλα δ' ἔντοσθε μένουσι. † cum gen. Hesiod. Th. 741.†

Ἐντόσθια, τὰ, intestina, internea, interiora, sive exta, viscera. tam de brutis, quam de hominibus. Luc. (scribi et Ἐνδόσθια per δ, tradit autor Etymologici.) Item, ἐντοσθίδια, pro eodem, Budæus.

Ἔντερον, ου, τὸ, intestinum. (Æsch. Ag. 1230.) Aristoph. ἔφασκεν εἶναι τοὔντερον τῆς ἐμπίδος στενόν. In plur. Iliad. ρ'. διὰ δ' ἔντερα χαλκὸς ἤφυσ'. Et Iliad. υ. ἔντερα χερσὶν ἔχοντα. Apud Diosc. et Athen. ἔντερα γῆς, terrestres vermes, lumbrici.

Ἐντερεύω, exentero, apud Athen. l. 7.

Ἐντερικὸς, exp. intestinalis.

Ἐντεριώνη, ἡ, interna pars cujuslibet rei, ut medulla, nucleus, et similia. Gal. et Dioscor. Item navium intima pars, quæ et ἐντερονεία, et ἐντερόνεια. Hesych. et Poll.

Composita ex ἔντερον.

Διεντέρευμα, τὸ, commentatio quædam περὶ τοῦ ἐντέρου, aut quæstio seu solutio. Aristoph. in Nub.

Δυσεντερία, ἡ, intestinorum tormina. Δυσεντερικὸς, adject. ut, δυσεντερικὰ πάθη, quæ Cicero viscerum morbos vocat. Item substantivè, dysentericus, qui dysenteria laborat: qui et δυσέντερος dicitur à Nicandro.

Ἐξεντερίζω, exentero, eximo intestina. Item medullam eximo: ut, ἐξεντερίζεται ὁ ἐλλέβορος, Diosc. ex helleboro medulla eximitur.

Εὐθυέντερος, cui recta sunt intestina: ut, εὐθυέντερα ζῶα, apud Aristot. de piscibus.

Λειεντεριώδης, qui intestinorum levitate laborat. Hipp. aphor. lib. 6.

Λειεντερία, lævitas intestinorum, continua et æquabilis intestinorum superficies, cibos incoctos elabi sinens.

Λειεντερέω, laboro lævore seu fluxu intestinorum.

Μεσεντέριον, ου, τὸ, in medio intestinorum situm corpus membranosum, venæ portæ ramos connectens. Gaza interpr. lactes, passim apud Aristot.

ΕΝΥΩ, ἡ, Enyo. Bellona, dea bellica. Il. ε. ἦρχε δ' ἄρα σφιν Ἄρης καὶ πότνι' Ἐνυώ. Et paulò antè, πτολιπόρθος Ἐνυώ. Et apud Paus. in Att. Ἐνυοῦς ἄγαλμα.

Ἐνυάλιος, ου, ὁ, Mars, seu Martis filius, deus bellicus. † Ἐνυάλιε, est apud Xen. Pæd. p. 176. d.† Eust. esse epitheton Martis tradit. Homer. Il. χ'. Ἶσος Ἐνυαλίῳ κορυθάϊκι πτολεμιστῇ. Il. ρ'. ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ. Itidemque Xen. Anab. 1. Ἐνυαλίῳ ἐλελίζουσι. Et Arrian. Ἐνυαλίῳ ἀλαλάξαντες ἐναντία ἵεντο. Et Plut. in Probl. Rom. tradit, Spartanos τῷ φονικωτάτῳ θεῶν Ἐνυαλίῳ σκύλακας ἐντέμνειν. Apud Sophocl. in Ajace, ὁ χαλκοθώραξ, ὁ Ἐνυάλιος, schol. tradit distingui Martem ab Enyalio. significari enim τοῦ χαλκοθώρακος nomine Martem. (Eurip. Phœniss. 1515.) Et Plut. in Rom. ex quibusdam refert, Quirinum dictum fuisse τὸν Ἐνυάλιον. ¶ Accipitur adject. etiam pro, Martius, Mavortius, bellicus. Dionys. Afer de situ orbis, ἐνυάλιοι ἄνδρες. Idem, ἐνυάλιος θωρηκτής.

Ἐνυεῖον, τὸ, templum Bellonæ, vel etiam Martis, qui Enyalius cognominatur, apud Dionem Cocceium.

ΕΞ, sex. (τρὶς ἓξ βαλούσης τῆσδέ μοι φρυκτωρίας. V. Æsch. Ag. 33.) [Hom. Iliad. π. 247. Ἓξ δὲ διὰ πτύχας ἦλθε δαΐζων χαλκὸς ἀτειρής.] At ἐξ, præpositio, vide in Ἐκ.

Ἑξάκις, sexies. ἑξάκις τόσσα, apud Arat. exp. sex tantæ partes. [Pind. Olymp. Od. ι'. 157. Diod. Sic. Bibl. ὁ γὰρ ἀνὴρ οὗτος ἑξάκις Ὀλύμπια νενικηκὼς, &c. Plat. de Rep. lib. 1. μὴ ἐρεῖς ὅτι ἐστὶ τὰ δώδεκα δὶς ἕξ, μηδ' ὅτι τρὶς τέτταρα, μηδ' ὅτι ἑξάκις δύο, μηδ' ὅτι τετράκις τρία.]

Ἑξάς, άδος, ἡ, senarius numerus.

Ἑξακόσιοι, sexcenti. Ἑξακοσιοστὸς, sexcentesimus.

Ἑξαχῆ, sex modis, seu in sex partes. Plat. in Timæo.

Ἑξήκοντα, sexaginta. Ἑξηκοστὸς, sexagesimus, apud Thucyd.

Ἑξαπλόος, et per contract. ἑξαπλοῦς, sextuplex: Unde et, ἑξαπλῆ, adverb. apud Areop.

Ἑξαπλάσιος, sextuplo major, vel sexcuplex. Exp. et sexies tantus: ut, ἑξαπλάσιος τοῦ κρατῆρος, sexies tantus quàm crater, ex Herod. [lib. 4.]

Ἕκτος, ου, ὁ, sextus.

Ἑκταῖος, sextanus, qui sexta die aliquid facit.

Ἑκτεὺς, έως, ὁ, sextarius medimni, seu triens semimedimni. Vide Bud. et Georg. Agric.

Ἑξάγιον, hexagium: ponderis nomen apud Actuarium et recentiores medicos, pendens quatuor scrupula. Sextulam Latinè appellant.

Composita.

Δεκαὲξ, sexdecim seu sedecim.

Δίσεκτος, bissextus. Ita dicitur intercalatus dies, qui singulis quadrienniis intercalatur post sextum kal. Martii. bis enim tunc numeratur iste dies vi. kal. Martii. et duo illi pro uno habentur.

Ἔφεκτος τόκος, usura ad sextam usque sortis partem. Suid. ex Demosth. orat. pro Chrysippo.

Ἡμιεκτέον, seu ἡμίεκτον, dimidiatus sextarius, dimidium sextarii. Illud apud Aristoph. in Nub. † 643.† hoc apud Theoph. hist. pl. l. 2. c. 8. legitur.

ΕΞΑΣΤΙΑΣ, Galenus in suo lex. tradit, quosdam esse velle, apud Hippocr. τὰ ἐκπυστρώματα ἐξ ἄκρων τῶν σχισθέντων ἱματίων λίνα, καὶ ἀπὸ τῶν ῥακῶν τὰς κρόκας: sibi verò ita videri nominari etiam, τὰ πρὸ σχισθῆναι προέχοντα τῶν αὐτὸν τρόπον. Apud Erotianum scribitur ἐξάστης, quem vide. Apud Gal. legitur etiam ἐξαστίας, in libro qui κατ' ἰητρεῖον inscribitur.

ἘΞΗ͂Σ, deinceps, ordine, serie perpetua. Interdum et gradatim. Thucyd. in præf. l. 1. γέγραπται δὲ ἑξῆς ὡς ἕκαστα ἐγίγνετο κατὰ θέρος καὶ χειμῶνα. Nonnunquam ὁ ἑξῆς, qui ordine sequitur, qui ordine proximus est, sequens, proximus: ut Plut. τῷ ἑξῆς ἔτει, sequenti anno; et τῇ ἑξῆς, (sub. ἡμέρᾳ) ex cap. 25. Act. Apost. die sequenti. Τὸ ἑξῆς τῆς ὁδοῦ, pro ἡ ἑξῆς ὁδὸς, ex Naz. quod reliquum est viæ. Et in signif. temporis, τριῶν ἡμερῶν ἑξῆς, tres perpetuos dies. ¶ Interdum cum genit. ut, ἑξῆς τοῦ Πλούτωνος θρόνον λαμβάνειν, ex Aristoph. proximum à Plutone locum. Aristot. de mundo, ἡ δὲ σύμπασα τοῦ ὑγροῦ φύσις ἑξῆς ἂν εἴη τῆς ἀερίου μάλιστα φύσεως, proxima sit, vel finitima sit aëriæ naturæ. ¶ Et cum dativo: ibid. ὁ ἑξῆς πνέων τῷ Ἀργέστῃ, qui ab Argeste deinceps spirat. Philo de mundo, ὁ μὲν ἑξῆς τῷ καικίᾳ καλεῖται θρασκίας, qui proximè sequitur cæciam. Pro eodem Poëtæ pleonasmo τοῦ ε dicunt ἑξείης, i. ordine: ut Iliad. ψ'. Ἑξείης δ' ἵστασαν. † Hes. Th. 738.† ☞ Dicitur παρὰ τὸ ἔχω, ἕξω, inquit Eustath.

Composita.

Ἐφεξῆς, idem quod ἑξῆς. † Ἐς ἐφεξῆς. Xen. Pæd. l. 4. p. 112. c.† Jungiturque itidem genitivo vel dativo: ἐφεξῆς δ' αὐτῶν. Gal. Et, ἐφεξῆς τοῖς εἰρημένοις. A Budæo exponitur deinceps, item consequenter.

Καθεξῆς, idem. † Lucæ cap. 1. 3.†

Παρεξῆς, idem. Pausan. in Eliac. l. 2.

ἙΟΡΤΗ', ῆς, ἡ, festum, festus dies, solennis dies. Item celebritas, i. dies celebris: ut Il. ο'. ἐπεὶ καὶ πᾶσιν ἑορτή. Od. φ'. Νῦν μὲν γὰρ κατὰ δῆμον ἑορτὴ τοῖο θεοῖο Ἁγνή. (Ἑορτὴ, εἰρωνικῶς ἀντὶ τοῦ λυπηροῦ. Æsch. Eum. 191. σεμνὴν ἑορτήν. Eurip. Med. 1384. Soph. Œdip. Tyr. 1504.) Thuc. 1. τηρήσας ἑορτήν τε τοῦ Διὸς μεγίστην εἶναι. Idem 2. τῇ θεῷ ἑορτὴν δημοτελῆ ποιοῦσι. Plut. in Rom. quæst. Ποσειδῶνι μὲν ἄγουσιν ἱππικὴν τὴν ἑορτήν. Sic, ἡ τῶν Παναθηναίων, καὶ ἡ τῶν Διονυσίων ἑορτή, Dem. Phil. 1. ¶ Interdum feriæ, ut quum dicit Theocr. pigris semper esse ἑορτήν. † Xen. Pæd. 1. 5. 1.† Sic Thucyd. l. 1. καὶ μήτε ἑορτὴν ἄλλο τι ἡγεῖσθαι ἢ τὸ τὰ δέοντα πρᾶξαι. Sic à Plutarch. ἔργα, πράξεις, et ἑορταὶ opponuntur. Pro eodem dicitur et ὀρτὴ Ionicè. ☞ Derivari volunt, παρὰ τὸ ἐρῶ, τὸ ἐπιθυμῶ, quia omnes αὐτῆς ἐρῶσι, ut dicatur ἑορτὴ καθ' ὑπερβιβασμὸν, pro ἐρωτή.

Ἑόρτιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad festum pertinens, solennis: ut, ἑόρτιον δῶρον. Naz.

Ἑορτάζω, festum celebro. Plut. νήφοντας ἑορτάζειν, ἀλλὰ μὴ μεθύοντας. Apud eundem cum accus. τὴν ἐν Μαραθῶνι νίκην ἑορτάζει.

Ὀρτάζω, Ionicè pro eodem.

Ἑόρτασμα, festivitas. Sapient. Salom. cap. 19.

Ἑορτασμὸς, οῦ, ὁ, feriæ.

Ἑορτάσιμος ἡμέρα, dies quo feriæ solennes celebrantur seu celebrari debent. Item, τὰ ἑορτάσιμα, res ad festum instructæ.

Ἑορταστὴς, festorum celebrator. Max. Tyr.

Ἑορταστικὸς, ad festi celebrationem pertinens, solennis. ex Plat. [de Leg. lib. 8.]

Composita.

Ἀνέορτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non festus: ut, ἀνέορτος ἡμέρα. Et, ἀνέορτος σεβασμὸς θεῶν, festi celebritatem non habens. ex Naz. [Soph. Trach. 911. Ἔτεκεν ἔτεκε μεγάλαν ἀνέορτος ἅδε νύμφα δόμοισι τοῖσδ' Ἐρινύν. Schol. Ἀνέορτος δὲ ἀντὶ τοῦ αἰσχρὰ καὶ ἄωρος. Eurip. Elect. 310. Ἀνέορτος ἱερῶν, καὶ χορῶν τητωμένη Ἀναίνομαι γυναῖκας, &c.]

Διεορτάζω, idem cum ἑορτάζω. [Thucyd. Hist. lib. 8. §. 9. Οἱ δὲ Κορίνθιοι,——οὐ προθυμηθέντες ξυμπλεῖν πρὶν τὰ Ἴσθμια, ἃ τότε ἦν, διεορτάσωσι. Vide Not. Æm. Port. Διεορτάζειν, τὸ πάσας τὰς ἑορτῆς ἡμέρας διελθεῖν, πᾶσαν τὴν ἑορτὴν ἑορτάζειν, πάσας τὰς νενομισμένας τῆς ἑορτῆς ἡμέρας ἐς τὴν ἑορτὴν ἐπαναλίσκειν.]

Ἐνεορτάζω, festum celebro in. Strabo.

Μεθέορτος ἡμέρα, dies sequens festum.

Προέορτος, festum præcedens: ut, προέορτος κάθαρσις, et προέορτος εὐφροσύνη. Naz.

Συνεορτάζω, unà festum celebro. Συνεορταστὴς, qui festum unà celebrat. ex Plat.

Φιλέορτος, qui amat festa seu dies festos.

ἘΠΕΙ', postquam, ex quo. (Æsch. Ag. 39. Eurip. Med. 427. Soph. Œdip. Tyr. 598. ἐπεὶ εἰς. Il. γ'. 4. Æsch. Ch. 564.) Od. ά.——ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσεν, ex quo tempore Trojam evertit. Et cum ἂν, pro postquam, quum. (ut, ἐπειδάν.) Iliad. ζ. ἐπεὶ ἂν σύγε πότμον ἐπίσπῃς. Plut. ἐπεὶ δὲ ὤφθη πλησίον ὁ στόλος. Interdum cum τάχιστα: ut Xenoph. ἐπεὶ τάχιστα ὑπέλαβε, ubi primùm. Et cum θᾶττον, apud Aristotel. in Polit. Et cum infin. ex Herodot. ἐπεὶ δὲ σφέας παραλαμβάνειν τοὺς Ἕλληνας. Dicitur etiam, ἐπεὶ οὖν, vacante οὖν: ut Il. γ'. Αὐτ' ἐπεὶ οὖν ἵκοντο, &c. Item, ἐπεὶ, quoniam, quandoquidem. Iliad. ά.——ἐπεί μοι ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἱκάνει. Plat. in Apol. ἐπεὶ καὶ τοῦτό γέ μοι δοκεῖ καλὸν εἶναι. † Aristoph. Nub. 779. ἐπείπερ. Xen. Pæd. l. 3. p. 78. d. cum ind. Sic et p. 151. b.† ¶ Interdum pro εἰ δὲ μή, quòd si non, alioqui, sin minus. Plato in Hippia minore, οὐχ εὑρήσεις, ὦ ἑταῖρε· οὐ γὰρ ἔστιν. ἐπεὶ σὺ εἰπέ, alioqui tu dicito.

Ἐπὰν, sæpe dicitur pro ἐπεὶ ἄν. Diosc. ἐπὰν πίῃ, ἀποθνήσκει, postquam biberit, moritur. Pro eodem dicitur, ἐπὴν Ionicè, apud Herodot. et Homer. Odyss. ξ'. (Il. γ'. 239.)

Ἐπειδὴ, idem quod ἐπεί: ut Il. ά.——ἐπειδὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν. Xen. Hell. 3. ἐπειδὴ εὐθέως ᾔσθοντο. Sic et, ἐπειδὴ τάχιστα, apud eundem, et Demosthen. 1. quum primùm, simul atque, quàm citissimè. Jungitur et infinitivo: ut, ἐπειδὴ ἀκοῦσαι, pro ἐπειδὴ ἤκουσε. † Ἐπειδήπερ. Evang. Lucæ. cap. 1. v. 1. Xen. Pæd. l. 4. p. 93. c.†

Ἐπειδὰν, pro ἐπειδὴ ἄν, cum conjunctivo. Dem. ἐπειδὰν δὲ θῆσθε τοὺς νόμους, φυλάττειν χρή, postquam posueritis. † Xen. Pæd. 1. 2. 13. et 1. 3. 12. et 1. 4. 9. et 19.† Dicitur et, ἐπειδὰν ἴδοιεν, quum vidissent.

Κἀπειδὴ, pro καὶ ἐπειδή. Lucian. in somn.

Ἐπεί τε, et ἐπείτε, postquam, apud Pausan.

Ἐπειὴ, poëticè pro ἐπειδὴ, seu ἐπεί, postquam, posteaquam. Iliad. δ'. v. 308. Ἔγχει ὀρεξάσθω, ἐπειὴ πολὺ φέρτερον οὕτω, quando, quandoquidem, quoniam. Eustath. hic particulam η dicit vel adjectitiam esse, ut in ὅτι et τίη: vel positam pro δή.

Ἐπεάν, seu Ἐπειάν, quando, postquam. Odyss. ξ'. Αὐτὰρ ἐπεὰν κεῖνος ἰὼν τὰ ἃ δώματ' ἵκηται. Interdum, quoniam, siquidem.

ἘΠΕΙ'ΓΩ, f. ξω, urgeo, impello. Odyss. λ'. ἐπεὶ οὖρος ἄλλος ἔπειγε. Od. ν'. ἀναγκαίη γὰρ ἐπείγει. Herodian. l. 2. ἐμὲ καλοῦσι Ῥωμαῖοι, καὶ συνεχῶς βοῶντες ἐπείγουσιν ὀρέξαι χεῖρα σωτήριον. † Cum inf. Hes. Asp. 21.† Et sine infinitivo apud eundem Herod. l. 1. προσαγγείλαντος ἅττα καὶ μᾶλλον ἐπείγοντα. Idem l. 4. εἴτι ἐπεῖγον εἴη δηλῶσαι, si quid magis urgens, majoris momenti. ¶ Ἐπείγων dicitur etiam, qui fugientem urget et persequitur, qui fugientis cervicibus incumbit. Iliad. κ'. de duobus canibus in venationibus exercitatis, Ἢ κεμάδ' ἠὲ λαγωὸν ἐπείγετον ἐμμενὲς αἰεὶ Χῶρον ἀν' ὑλήεντα. ¶ Item festino, propero, maturo. Herodian. lib. 4. τὴν ἐπάνοδον ἔτι μᾶλλον ἔπειγεν. Idem Herod. l. 3. τὸν θάνατον ἐπεῖξαι τοῦ γέροντος. (Soph. El. 1438.) ☞ Volunt, hoc ἐπείγω ἀντιπαρακεῖσθαι τῷ εἴγω, ut, ἐπείγειν sit εἴγειν τινὰ ἔχειν ἤδη εἰς ἔργον.

Ἐπείγομαι, urgeor, impellor. Od. γ'. et δ', de navi. Et Iliad. λ'. θάμα Πείρῳ [illegible] ἐπειγόμενος περὶ ὤμῳ. Herodian. lib. 4. ἐπειχθεὶς ὑπὸ τῆς γαστρός. Item festino, propero, festino gradu contendo. Iliad. ζ'. Ἀλλὰ σύ γ' ὄρνυθι τοῦτον· ἐπειγέσθω δὲ καὶ αὐτὸς, festinet autem etiam ipse. Sic et apud Herodot. et Thucyd. sæpè. Dicitur etiam, ἐπείγομαι τοῦτο ποιεῖν, et ἐπείγομαι πρὸς τοῦτο, et ἐπὶ τοῦτο, et εἰς τοῦτο. Aliquando cum genit. ut Od. ά. ἐπειγόμενός περ ὁδοῖο. Et Iliad. ν'. ἐπειγόμενός περ Ἄρηος, ubi tamen Eustath. subintelligit ἐπί. Il. ψ'. ἐπειγόμενοι περὶ νίκης, festino et citato cursu de victoria contendentes. Item pro ἐπείγω, urgeo, incumbo: ut Iliad. ε'. ἐπειγομένων ἀνέμων. Item festino, propero, maturo. Thucyd. lib. 8. ἐπειγομένων αὐτῶν τὸν πλοῦν, quum navigationem properarent seu maturarent. Idem l. 6. τὸν καθ' αὑτοὺς παρατειχισμὸν ἐπειγόμενοι. (Eurip. Phœniss. 1131. Æsch. Ch. 658.)

Ἐπειγομένως, festinanter, properanter, magna cum vi. Oppian. l. 1. Hal.

Ἔπειξις, εως, ἡ, festinatio, properatio. Herodian. l. 8.

Ἐπείκτης, ου, ὁ, instigator, qui ad rem aliquam properandam alium solicitat et inhortatur, qui et ipse festinat, et alium sedulò urget. apud Suidam.

Ἐπειγεὺς, έως, ὁ, qui summo studio rem aliquam properat et urget.

Ἐπειγωλὴ, ἡ, studium, aviditas velut properantia rei alicujus maturatio. σπουδή. Etym.

Ἐπειγμένως, festinanter, citò. Hesych.

Composita.

Ἐργεπείκτης, ου, ὁ, q. d. ἔργου ἐπείκτης, seu ἔργων, i. ἔργον, seu ἔργα ἐπείγων, qui urget opus. Eustath.

Κατεπείγω, urgeo, adurgeo, Dem. contra Apatur. οἱ δὲ χρῆσται κατήπειγον αὐτὸν ἀδικοῦντες, creditores hominem iniquè urgebant. Isocrat. ἐὰν κατεπείγῃ, si res urgeat: unde, τὰ κατεπείγοντα, negotia urgentia. Luc. Isocr. Plut. Exponitur etiam instigo, incito, stimulo. Plato. ἡ φιλοτιμία κατήπειγεν αὐτὸν, honoris eum amor stimulabat. Item festino, propero, maturo, accelero: ut, ἐπείγω. Plut. κατέπειξε τὴν μάχην.

Κατεπείγομαι, festino, propero, neut. Greg. κατεπειγόμεναι ἀλλήλαις, certatim festinantes, invicem se trudentes ob festinationem. Item studiosus sum. Bud. ex Pol. 5. τούτου γὰρ ὁ νέος βασιλεὺς κατεπείγεται.

ἘΠΕΙ'ΣΙΟΝ, ου, τὸ, æqualiculus, ima ventris pars in pudendum desinens. Lycophr. Ὅταν νέα κασωρὶς ἐς ἐπείσιον Χλαῖναν ἐλαστρήσασα, quod schol. exp. τείνουσα τὸ αἰδοῖον. Scribitur et, ἐπίσιον, apud Poll. et ἐφίσιον, apud Etym.

ἘΠΗΡΕΑ'ΖΩ, f. άσω, damno afficio, incommodo alicui, molestiam exhibeo, negotium facesso, vexo. sæpè apud Dem. Exp. etiam offendo, apud Lucianum. Apud Dem. in Midiam, ἃ πράξεσιν ἐχρήσατο φιλοτιμίαις ἐπηρεάζων, expon. aut ejus actiones à munificentia manantes obtrectans. Apud Thucyd. καὶ παρήγγελλε παραφυλάσσειν μὴ ἄρα πού τις ἀπὸ τῆς ἄλλης στρατιᾶς ἰὼν ἐπηρεάζοι αὐτοῖς, expon. βλάπτοι. Redditur etiam, injuria afficio, injuriam infero. Atque adeò invenitur junctum cum ὑβρίζω, et cum προπηλακίζω, etiam apud Dem. Apud Plut. in Fabio, αὐτὸν ἐπηρεάζειν ἑαυτῷ, καὶ κατατρίβεσθαι περὶ τὸν πόλεμον, ipsum sibimet detrimento fore. ☞ Vide etymon in ἐπήρεια.

Ἐπηρεάζομαι, damno afficior, calumnias et negotia facessita patior, ut Bud. vertit apud Demosth. in Midiam, ἐπηρεαζόμενος μὲν καὶ ὑβριζόμενος.

Ἐπηρεασμὸς, οῦ, ὁ, vexatio, molestiæ exhibitio, obtrectatio: Item contumelia. Aristot. Rhet. l. 2.

Ἐπηρεαστικὸς, οῦ, ὁ, qui ad exhibendam molestiam, seu ad facessendum negotium propensus est, vexator. Exponitur etiam injuriosus: item calumniator.

Ἐπηρεαστικῶς, injuriosè, per calumniam.

Ἐπήρεια, ἡ, damnum quod per vim seu violentiam alicui infertur, injuria, contumelia. Thuc. Suidas scribit propriè de bello dici, et esse πολεμικὴν καταδρομήν: utpote à nomine ἄρης derivatum: Unde quidam insultum bellicum interpr. Dem. pro cor. ἐχθροῦ μὲν ἐπήρειαν ἔχει καὶ ὕβριν, καὶ λοιδορίαν, καὶ προπηλακισμὸν ὁμοῦ. Alibi apud eundem exp. calumnia.

Composita.

Ἀνεπηρέαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, nullis affectus injuriis seu contumeliis, nullis injuriis seu contumeliis obnoxius. [Euseb. de Vita Constant. cap. 20.]

Εὐεπηρέαστος, damnis seu injuriis obnoxius, cui facilè noceri potest. Galenus Method. lib. 2. εὐεπηρέαστος ὑπὸ τῶν ἔξωθεν αἰτιῶν, causarum externarum injuriis obnoxius. Chrysostomus σῶμα εὐεπηρέαστον appellavit corpus humanum, utpote tot injuriis morbisque obnoxium.

ἘΠΙ', pro diversa constructione diversam habet significationem. Cum genitivo, super, Aristoph. in Pluto, τὰς χύτρας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς φέρε. Xenoph. Pæd. 4. ἐπὶ τῶν ἵππων καθήμενοι, equis insidentes. † τὰ ἐφ' ἵππων ὅπλα, equestria arma. l. 4. p. 111. d.† ¶ Interdum officium significat: ut, ὁ ἐπὶ τῶν ἀπορρήτων, exp. à secretis. Sic, ὁ ἐπὶ τῶν ἐπιστολῶν, ab epistolis. ¶ Interdum sonat, de: ut, ἐπὶ τοῦ καλοῦ λέγειν παιδός, apud Plat. in Charmide. Sic, ἐπὶ πόλεων λέγεται, de urbibus dicitur. ¶ Item coram, apud: ut, ἐπὶ τοσούτων μαρτύρων, Luc. coram tot testibus. Idem Luc. γράψομαί σε παρανόμων ἐπὶ τοῦ Ῥαδαμάνθυος, apud Rhadamantum te accusabo. Et, ἐφ' ἑαυτοῦ λογίζεσθαι, apud se considerare. Sic, γελᾶν ἐφ' ἑαυτοῦ, Xenoph. Pæd. 1. ¶ Item in, ἐν, ut, ἐπὶ ξένης εἶναι, in peregrina regione esse. ¶ Habet et motus significationem, et tunc exp. in, vel ad, censeturque positus gen. pro accus. ut Il. γ'. Κλαγγῇ ταί γε πέτονται ἐπ' Ὠκεανοῖο ῥοάων, pro Ὠκεανοῦ ῥοάς. Sic, ἐπ' ἀριστερὰ ἐχώρησε. Iliad. ά. Herodot. ἐπὶ Συρίης φέρειν, et ἐπ' Αἰγύπτου ῥέειν. Thuc. ἐπὶ Θρᾴκης ἀφικνοῦνται. Sic sæpè, ἐπ' οἴκου ἀπιέναι, vel ἐλαύνειν, Herodot. et, ἐπ' οἴκου ἀνακομίζεσθαι, Thuc. ¶ Item, sub, quum tempus significatur, ut, ἐπ' Ἀλεξάνδρου, sub Alexandro, i. tempore Alexandri. Sic, ἐπ' ἐμοῦ, mea ætate. Dem. Sic, ἐπὶ ἄρχοντος Πυθοδώρου, apud eundem. ¶ Ἐφ' ἑαυτοῦ, per se, (ut dicitur aliquis per se, vel per se solus aliquid facere.) Thucyd. 2. καὶ εἴ πω ἐπὶ σφῶν αὐτῶν αἰτίαμα ἐλπίσειαν. ¶ Τὰ ἐπὶ μέρους, exp. particularia. † ἐπὶ μετώπου ἰέναι, in fronte ire. Xen. Pæd. 2. 56. c.† Interdum cum suo genit. non præfixo articulo exp. per adverb. ut, ἐπ' εὐθείας πλεῖν, Aristot. directò nare. Sic, ἐφ' ἑνὸς τεταγμένοι, exp. sigillatim. † Sic ἐπὶ τεττάρων. Xen. Pæd. p. 215. c.† Ἐπ' ὀνόματος, nominatim. Ἐπὶ κεφαλαίων ἐπελθεῖν, summariè percurrere. Sic et, ἐπὶ στίχου, apud Paus. exp. στιχηδὸν, vel κατὰ στίχον. ¶ Cum dat. super, Il. ά. Οὔτις ἐμεῦ ζῶντος καὶ ἐπὶ χθονὶ δερκομένοιο, super terram. † ἐπὶ δείπνῳ, super vel inter cœnam. Xen. Pæd. 1. 3. 11.† Xenoph. Pæd. 5. Κῦρος μὲν ἐφ' ἵππῳ, ubi exp. potiùs, in. ¶ Habet et alias præpositionis in, significationes: ut Xenoph. Pæd. 7. ἐπ' ἀγαθῷ τῷ Κύρου καὶ Περσῶν, in bonum, in commodum Cyri. Sic, ἐπ' ὠφελείᾳ, apud Isocr. cui opponitur apud eundem, ἐπὶ κακῷ, † Xen. Pæd. 1. 6. 18.† et ἐπὶ βλάβῃ, in perniciem. Item quum potestas denotatur. Demosth. ἐφ' ὑμῖν ἐστι, in vobis est, in vestra est potestate. † Sic τὸ ἐπὶ σοί. Xen. Pæd. 1. 4. 12. γενέσθαι ἐπί τινι, in potestate alicujus esse. Xen. Pæd. l. 4. p. 93. c. τὸ ἐπ' ἐμοί, quod ad me. l. 5. p. 135. b.† ¶ Item, ultra vel præter. Plut. in Probl. ἔτη τριακόσια ἐπὶ χιλίοις καὶ μυρίοις. Xenoph. Pæd. 1. ὅταν κάρδαμον μόνον ἔχωσιν ἐπὶ τῷ σίτῳ, præter panem. Quidam exp. cum pane. ¶ Habet et motus significationem: ut Il. β'. Βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ' ἄνθεσιν, provolant ad flores, vel volant supra flores. Sic Il. ά. et Od. γ'. Ἐκ δὲ καὶ αὐτοὶ βαῖνον ἐπὶ ῥηγμῖνι θαλάσσης, egrediebantur in littus maris: ut sit pro ἐπὶ ῥηγμῖνι, per antiptosin. † Sic ἐπὶ γλώσσῃ χεῖσθαι. Hes. Th. 83.† Sic et apud Isocr. et Luc. ἐπὶ θανάτῳ συλλαβεῖν, Bud. expon. ad necem rapere. Apud Plutarch. ἐπὶ θανάτῳ φυγαδευόμενοι, idem Bud. exp. rei pœnæ capitalis. ¶ Item pro κατὰ, adversus, ut, ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι, pro κατὰ Τρώων. Sic et apud Thuc. ἐπὶ φίλους, pro κατὰ φίλων, et ἐφ' ὑμᾶς pro καθ' ὑμῶν. ¶ Interdum ponitur pro παρὰ, i. apud, vel juxta, seu ad, ut quum dicitur, ἐπὶ ποταμῷ, et ἐπὶ θαλάσσῃ, apud Thucyd. ¶ Item, propter, ob, ut Xen. ταῦτα ποιῶ ἐπὶ τῷ κέρδει, lucri causa, vel propter lucrum. Sic, ἐπὶ μικροῖς λήμμασι, apud Herodot. propter parvos quæstus. ἐπὶ μεγάλαις αἰτίαις, magnas ob causas, vel magnis de causis. † propter, ad. Xen. Pæd. 1. 4. 24.† Dicunt, ἐφ' ᾧ, pro ἐπὶ ᾧ, ob quod, propter quod. Item, ἐφ' ὅτῳ, et ἐφ' ὅτου, pro eodem. ¶ Aliquando conditionem seu pactum declarat. Thucyd. 4. εἰ μὲν σπονδαὶ ἐπὶ ταύταις ἐγένοντο. Xen. Pæd. 3. καὶ ἐπὶ ταύταις ἔδοσαν καὶ ἔλαβον πάντες τὰ πιστὰ, his conditionibus. Aliquando dicitur, ἐπὶ τούτῳ, sequente ἐφ' ᾧ, vel ἐφ' ᾧτε, cum verbo infinitivi modi, vel etiam indicativi, apud Plat. in Apol. et apud Herodotum. Interdum etiam, ἐφ' ᾧτε, eandem signif. habet (non præcedente ἐπὶ τούτῳ) itidem cum infinit. vel futuro indicativi. Alioqui ἐφ' ᾧτε, sequente infin. significat ut. Aristoph. ἐφ' ᾧτε πωλεῖν, ut vendant. Conditionis itidem seu pacti significationem habent hæ phrases, ἐπὶ μισθῷ, et ἐπὶ δώροις, seu δωρεαῖς. † ἐπί τινι τεταγμένος, alicui rei præfectus. Xen. Pæd. l. 4. p. 111. d.† ¶ Item pro μετὰ, post: ut apud Xen. ἐπὶ τούτοις, et ἐπὶ τούτῳ. † Xen. Pæd. l. 2. 46. b. et l. 6. p. 149. d. ἐπί τινι τάξει, post aliquem loco. Xen. Pæd. 6. p. 167. d. Sic οἱ ἐπὶ πᾶσι, ultimi. id. p. 170. b.† Item cum. Thuc. l. 6. πέμπειν αὐτὸν ἐπὶ τοσούτῳ στρατεύματι, cum tanto exercitu. Herodian. l. 3. ἐφ' ἑσπέρας ἀπελθὼν ἔλαθεν. ¶ Habet et temporis signif. ut Il. τ'. ἐφ' ἤματι δακρύσαντες, uno die, vel per unum diem. ¶ In quibusdam locis supervacaneum existimatur: ut apud Athen. ἐπὶ γογγυλίσι διέζη πάντα τὸν χρόνον, rapis vivebat. Sic apud Synes. ἀρκοῦμαι δὲ ἐπ' ἀλφίτοις. Cum accusat. ad, in motus signif. Aristoph. in Pluto, ἐπὶ τὴν θύραν ἐβάδιζεν. Luc. ἐπὶ τὴν Ἀττικὴν ἐπορεύετο. † Lucæ cap. 1. 16. πολλοὺς ἐπιστρέψει ἐπὶ Κύριον, multos convertet ad Dominum. Sic Xen. Pæd. 1. 1. 4. et cap. 2. §. 6.† ¶ Item contra, adversus. ut, ἐπὶ τοὺς ἀνταγωνιστὰς ἀσκεῖν. Isocrat. Et, ἐφ' ὑμᾶς παρασκευάζεται. Demosth. Item super, supra, vel per. Od. ί. ἦμος πολλὰς ἐπ' ἀπείρονα γαῖαν. Hesiod. † Th. 531.† κλέος εἴη ἐπὶ χθόνα. Ubi verò non est motus, exponitur etiam inter, vel apud: ut Od. ξ'. Οὕτω γάρ κέν μοι ἐϋκλείη τ' ἀρετή τε εἴη ἐπ' ἀνθρώπους. Apud Dionem, σπεύδοντα δὲ ἐπὶ θάνατον, expon. usque ad. Apud Arat. ἀπὸ χειρὸς ἐπ' ἰξὺν, Cic. interpr. lumborum tenus a palma. † Ἐπὶ cum acc. ἐπ' ἀργύριον ἦλθον πρὸς σὲ, propter pecuniam. Xen. Pæd. 1. 6. 13. Sic ἐφ' ὃ ἥκομεν, propter quod venimus. Xen. Pæd. l. 4. p. 94. d. sic ἐπὶ στράτευμα, copiarum causa. l. 4. p. 108. a. et ἵνα τις ἐφ' ἕλῃ. Xen. Pæd. l. 5. p. 132. b. in, super, ἐπὶ πεζοὺς, super pedites. Xen. Pæd. l. 4. p. 111. c. πράσσειν τι ἐπί τινι. p. 250. c.† ¶ Item, in significatione temporis, ut ἐπὶ τοσοῦτον, et ἐφ' ὅσον, (sub. χρόνον) tamdiu et quamdiu. Apud Thuc. ἐπὶ τὴν ἕω, expon. sub auroram. Ἐπὶ τρὶς, vacante ἐπὶ, ter. Act. Apost. c. 10.

[Ἐπὶ cum Gen. Æschyl. Pers. 191. Soph. Œdip. Tyr. 1069. ¶ Cum Dat. Pro in, i. e. Contra. Soph. Aj. 49. Habet Loci Signif. pro *ad, juxta*. ἐπὶ δισσαῖς ἦν στρατηγίσιν πύλαις. ib. 49. V. Æsch. S. c. Th. 930. Super. Il. Ψ. 248. 251. V. Eurip. Med. 695. 929. id. Phœniss. 714. 794. 1091. 1174. 1497. Aristoph. R. 9. Soph. Tr. 594. 1030. Æsch. Pr. 667.——ἐπ' ἐλπίδι, quantum ego metuo expecto. Soph. Tr. 968. Theoc. ζ'. 53. κβ'. 137. ¶ Cum Acc. Spatium temporis. ut μέχρ' ἐφ' ἡμέρας μίας. Eurip. Med. 356. Phœniss. 338. 389. Æsch. Ag. 311. Aristoph. 199. 201. Soph. Tr. 311. 999. Il. Cat. N. 123. Mensuræ adhibetur. Luc. Nigrin. p. 40.)

Ἐπὶ, sine casu, desuper, supernè. Apoll. Argon. 2. ἐπὶ δὲ λίθον ἐστήσαντο. (Aristoph. R. 925. Soph. Œdip. Tyr. 102.)

Ἔπι pro ἐπὶ, in anastrophe: ut Il. ά. ᾧ ἔπι πόλλ' ἐμόγησα, pro ἐπὶ ᾧ, seu ἐφ' ᾧ. Item pro ἔπεστι, ab ἔπειμι.

Ἐπὶ, in compositione interdum minuit: ut in ἐπίλευκος, ἐπίμελας. Interdum significat κατὰ: ut in ἐπανίσταμαι, idem quod κατεξανίσταμαι. Interdum signif. super, ut in ἐφίπταμαι, et ἐφίσταμαι. Interdum vacat: ut, ἐπερωτάω, idem quod ἐρωτῶ.

Κἀπὶ, Attica synalœphe, pro καὶ ἐπὶ: ut, κἀπὶ Νέμεον Ζῆνα, et ad Nemeum Jovem, in Epigr.

Τἀπὶ, pro τὰ ἐπὶ: ut, τἀπὶ τούτοις ἐρῶ. Aristoph. in Pluto.

ἘΠΙ'ΒΔΑ, dicitur dies quarta et ultima festi cujusdam apud Athenienses, quod Ἀπατούρια vocabant: cujus prima dicta est, δόρπεια: secunda, ἀνάῤῥυσις: tertia, κουρεῶτις. Affertur ex Pindaro, pro postridiana feriarum die. ☞ Hesychius deducit ἀπὸ τοῦ ἐπιβάζεσθαι ταῖς ἑορταῖς οὐκ οὔσας ἐξ αὐτῶν: vel διὰ τὸ ἐπὶ τῇ δαιτὶ καὶ ἑορτῇ ἄγεσθαι αὐτὰς, κατὰ πρόσθεσιν τοῦ β. Suidas autem hanc appellationis esse causam ait, διὰ τὸ πρὸς ἐπίδοσιν ταῖς προτέραις ἡμέραις γενέσθαι, ἄλλως ἐπιδανείως.

ἘΠΙ'ΚΟΥΡΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, auxiliator, adjutor, opitulator, qui auxilio venit. (Æsch. Pers. 905. cum G. R. D. Pers. Soph. Œdip. Tyr. 504.) Il. ζ. Τρῶες ὑπέρθυμοι, τηλεκλειτοί τ' ἐπίκουροι. Apud Xenoph. ἐπίκουρον ψύχους, ferens auxilium adversus frigus. † Pæd. 1. 5. 13.† ☞ Propriè volunt ita dici τοὺς κούρους, i. juvenes, quos potissimum decet πολεμεῖν καὶ συμμαχεῖν, vel τοῖς πολεμοῦσι βοηθεῖν. Apud Hesych. ἐπίκουροι, sunt etiam clavi lignei.

Ἐπικουρία, ἡ, auxilium. † Xen. p. 156. c.† ἐπικουρίαν ποιεῖσθαι, apud Thucyd. l. 1. auxilium ferre. (Æsch. Pers. 733. Suppl. 729.)

Ἐπικούριος, ου, ὁ, auxiliaris. Apollinis epith. ab ope ferenda.

Ἐπικουρικὸς, auxiliaris. Thuc. Et, Ἐπικουρικὸν, neut. gen. auxilia, auxiliares copiæ, apud eundem.

Ἐπικουρέω, ῶ, auxilior, auxilio venio, suppetias fero, opitulor, opem fero. Xenoph. Pæd. 7. ἐγὼ δ' ἔρχομαι ὑμῖν ἐπικουρήσων. † 6. p. 161. d.† Apud eundem, νόσοις ἐπικουρεῖσθαι, morbis auxiliaria adhibere remedia.

Ἐπικούρημα, auxilium. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 4. §. 11. ἦν δὲ τοῖς μὲν ὀφθαλμοῖς ἐπικούρημα τῆς χιόνος εἴ τις μέλαν τι ἔχων πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν πορεύοιτο.] ἐπικουρήματα, Xen. in Cyr. anab.

Ἐπικούρησις, opitulatio, auxilium. Eurip. in Androm. τίς ἐπικούρησις κακῶν, malorum remedium.

Composita.

Ἀνεπικούρητος, auxilio destitutus, cui opem nemo tulit.

Ἀντεπικουρέω, ῶ, vicissim auxilior, contrà opem fero. Xen. Hell. 6. εἰ μὴ αὐτοῖς ἀντεπικουρήσουσι.

Δυσεπικούρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui difficulter auxilium ferri potest, cui auxilio venire difficile est. Alcidam. δυσεπικούρητος ἀπορία.

Συνεπικουρέω, ῶ, unà succurro, unà opitulor. Xen. in Hierone, συνεπικουρεῖν δ' ἐάν τι σφαλλόμενον ὁρῶσι. † et Pæd. 1. 6. 21. cum dat.†

ἘΠΙΠΟΛΗ'Σ, in superficie, in summitate. Gal. ad Glauc. ἐπιπολῆς τοῦ δέρματος, in summa cute. Τὸ ἐπιπολῆς, quod in superficie est, ipsa superficies corporis alicujus. Alex. Aphr. Apud Aristot. lib. 9. de hist. anim. ἡ τῶν μυρμήκων ἐργασία πᾶσίν ἐστιν ἐπιπολῆς ἰδεῖν, exp. conspicua est omnibus et manifesta. Exponitur etiam suprà, ἄνω, ἐπάνω. Aristoph. τῆς γραὸς ἐπιπολῆς εἰσιν αἱ χύτραι, super vetulam sunt. ☞ Tractum est hoc genus loquendi ab iis, quæ innatant: παρὰ τὸ ἐπιπολεῖν.

Ἐπιπόλαιος, ου, ὁ καὶ ἡ, superficiarius, qui in superficie tantùm corporis alicujus extat, non autem in ipsius corporis profundum penetrat: ut, ἐπιπόλαιος ὑγρότης. Alex. Aphr. ἐπιπόλαιον τραῦμα, Lucian. Item metaphoricè levis, non profundus, non penetrans, ut, ἔννοια ἐπιπόλαιος, apud Hermog. Sic, ἐπιπόλαιος ὕπνος, apud Diosc. cui opp. βαθὺς, altus. Exponitur et trivialis. Item extans, non intus latens, apud Xen. in symp. unde metaphoricè capitur pro evidens, non obscurus, perspicuus, apud Aristotel. Rhet. 3. et Polit. 3. et Ethic. l. 1. c. 5.

Ἐπιπολαίως, in superficie, idem quod ἐπιπολῆς. Item leviter, non vehementer. Aristot.

Ἐπιπολάζω, in superficie sum, per summa feror, exto, existo, innato, fluito: idem quod ἐπικυματίζω, cui oppon. ὑφίσταμαι, i. subsido. Aristot. l. 1. meteor. dicit ignem ἐπιπολάζειν πᾶσι τοῖς στοιχείοις, i. in summo ferri. Item apud Hipp. idem quod πλεονάζω, redundo, annotaturque dici de cibo crudo, videlicet redundante in ventriculo. Item multus sum et frequens, i. abundans. Luc. et Aristot. Item emergo, existo, emineo, inclaresco. Dem. Phil. 3. et Isoc. ad Philip. Unde metaph. sicut et emergo Lat. capitur. In malam quoque partem interdum capitur pro emergere et invalescere, apud Phil. lib. 1. et 3. de vita Mos. Capitur et pro efferri ac ferocire, apud Dionys. Halic. l. 11. Item appareo, evidens sum. Bud.

Ἐπιπολασμὸς, οῦ, ὁ, innatatio cibi in ventriculo.

Ἐπιπολαστικὸς, οῦ, ὁ, fluitans, innatans, redundans: seu qui fluitare, innatare et redundare suapte natura solet. Aristot. in Probl.

Ἐπιπολαστικῶς, redundanter, supra modum, apud Suid. ex Poll.

Περιπολάζω, in circuitu feror et vagor, sum in circuitu. Plut.

Ὑπερεπιπολάζω, redundo. Strabo lib. 1.

ἘΠΙΤΗΔΕ'Σ, ὁ καὶ ἡ, idoneus, aptus. Iliad. ά. νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν, Ἐς δ' ἐρέτας ἐπιτηδὲς ἀγείρομεν, i. idoneos et habiles. Eustath. enim vult dici ἐπιτηδὲς, pro ἐπιτηδεῖς, exemplo ε: ut, ἀκλεὲς pro ἀκλεεῖς, et παλιμπετὲς pro παλιμπετεῖς. Od. έ. At ἐπίτηδες adverbium est, (sicut ἄληθες ab ἀληθὴς) significans studio, data opera, consultò, de industria. † Xen. Pæd. 1. 6. 2.† Thucyd. lib. 4. καὶ γὰρ τοὺς Μεσσηνίους πρώτους ἐπίτηδες ὁ Δημοσθένης προὔταξε. ☞ Fit ab ἅδω, teste Etymologo, quia quæ nobis sunt idonea, eadem jucunda esse solent.

Ἐπιτήδειος, ου, ὁ, idoneus, aptus, commodus, opportunus. ut Dem. ἐπιτήδειος καιρός. † Xen. Pæd. 1. 4. 17.† Et cum dat. Aristot. in Rhet. ἐπιτήδειος τοῖς ἐπιδεικτικοῖς, accommodatus demonstrativis. Interdum cum præposit. Xenoph. εἰ κύων μέν τις ἐπὶ προβάτοις ἐπιτήδειος ᾖ, canis ad ovium custodiam aptus. Herodian. l. 6. εἰς μάχην ἐπιτήδειοι, ad pugnam idonei. Et cum infin. † Xen. Pæd. l. 5. p. 138. d.† Synes. ep. 130. ἐπιτήδειος ἀτυχεῖν ἄνθρωπος, expon. idoneus ad tolerandam infelicitatem. (Aristoph. H. 1342.) ¶ Item amicus, benevolus, studiosus, fautor. Thuc. l. 2. καὶ τοὺς Ἀθηναίοις ἐπιτηδείους. Plut. in amat. narr. χρηστὸς καὶ τοῖς ξένοις ἐπιτήδειος. Exp. et necessarius, amicitiâ conjunctus, apud Basil. In plur. ἐπιτήδειοι, necessarii, amici, familiares, apud Dem. Τὰ ἐπιτήδεια dicuntur, quæ ad victum necessaria sunt et commoda: victus, commeatus. Xen. Pæd. 5. ἐπιτήδεια τριῶν ἡμερῶν λαβόντες. † l. 3. p. 74. d. et 1. 6. 7.† Dicitur et, τῶν ἐπιτηδείων ἔνδεια, apud eundem, cui oppon. τῶν ἐπιτηδείων ἀφθονία, apud Herodian. Τὰ καθ' ἡμέραν ἐπιτήδεια, Lys. victus diurnus et quotidianus. Comparat. gradus est ἐπιτηδειότερος, et superlat. ἐπιτηδειότατος, pro quibus dicitur et, ἐπιτηδειέστερος, et ἐπιτηδειέστατος. Reperitur et, ἐπιτήδεος exemplo ε, apud Herodot.

Ἐπιτηδείως, commodè, utiliter. Thucyd. l. 2.

Ἐπιτηδέως, idem. Herodot.

Ἐπιτηδειότης, ητος, ἡ, (q. d. idoneitas) opportunitas et habilitas, apud Diosc. in præf. l. 6. ἐπιτηδειότητες τῶν σωμάτων, propriæ corporum qualitates.

Ἐπιτηδεύω, f. εύσω, studio et data opera aliquid facio. Luc. Interdum exp. studeo, operam do, studiosè sector et colo. Cum accus. Xenoph. Pæd. 7. τὰ καλὰ καὶ τὰ ἀγαθὰ ἐπιτηδεύοντας. Isocrat. ad Nicocl. τὰς ἄλλας ἀρετὰς ἐπιτηδεύειν. Accipitur etiam in malam partem. Thucyd. l. 1. τὸ δ' ἐπὶ κακουργίᾳ καὶ οὐκ ἀρετῇ ἐπιτήδευσαν, atqui istud instituerunt sceleris et maleficii studio. Herodian. l. 6. μὴ ἔχῃ καιρὸν εἰς τὸ ἐπιτηδεύειν τι τῶν ἁμαρτημάτων, ne quod spatium superesset vacandi malis artibus.

Ἐπιτηδεύομαι, exerceor, habilis reddor, instruor. Xenoph. Pæd. 1. πῶς ἐπιτηδευομένους πρὸς τὰ κατὰ [illegible]. † τὸ σῶμα ἐπιτηδεύεται. p. 240. a. p. 200. c.†

[Ἐπιτηδευτέον. Plat. de Leg. lib. 9. καὶ ὡς ἐπιτηδευτέον αὐτὰ τοὺς μέλλοντας εὐδαίμονας ἔσεσθαι.]

Ἐπιτήδευμα, τὸ, studium, institutum, quod studiosè sectamur. accipiturque tam in bonam quàm in malam partem. Thuc. lib. 1. et Dem. in Olynth. 3.

Ἐπιτήδευσις, εως, ἡ, studium accuratum, industria. Interdum capitur pro ἐπιτήδευμα, ut in Axiocho, ποίαν δέ τις ἐλόμενος ἐπιτήδευσιν ἢ τέχνην.

Ἐπιτηδευτὸς, οῦ, ὁ, affectus, q. d. nimis accurato studio factus: ut, ἐπιτηδευτὴ κόμη, affectata coma. ἐπιτηδευτὴ φράσις, affectata locutio.

Composita.

Ἀνεπιτήδειος, ου, ὁ καὶ ἡ, non idoneus, incommodus: ut ἀνεπιτήδειος βρῶσις. Item dissentaneus, apud Plut. Item exp. ἐχθρός.

Ἀνεπιτηδείως, adverb. non aptè.

Ἀνεπιτηδειότης, ητος, ἡ, inhabilitas. Synes. ep. 142.

Ἀνεπιτήδευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non affectatus, non accuratus. Lucian. de hist. scrib.

Ἀνεπιτηδεύτως, sine affectatione, non accuratè.

Ἐξεπίτηδες, idem quod ἐπίτηδες, adverbial. sumptum. Demosth. Philipp. 3. ὁ γὰρ ἐξεπίτηδες ὁ δ' ἀγνοῶν εἰς χαλεπὸν πρᾶγμα ὑπάγουσι τὴν πόλιν, aut de industria, aut per imprudentiam.

ἘΠΤΑ', septem, ὁ ἑπτὰ ἀριθμὸς, numerus septenarius.

Ἑπτὰς, άδος, ἡ, numerus septenarius. Aristot.

Ἑπτάκις, septies. [Evang. S. Lucæ. xvii. 4. καὶ ἐὰν ἑπτάκις τῆς ἡμέρας ἁμάρτῃ εἰς σε, καὶ ἑπτάκις τῆς ἡμέρας ἐπιστρέψῃ ἐπὶ σε, &c. S. Matt. xviii. 21. 22. Pind. Olymp. Od. xiii. 56. Aristoph. Lysistr. 699.]

Ἑπτακόσιοι, septingenti.

Ἕπταχα vel ἑπταχῆ, septemplicitèr, in septem partes: ut Od. ξ'. ἕπταχα διαμοιρᾶσθαι, in septem partes distribuere.

Ἑπταπλοῦς, οῦς, septuplex.

Ἑπταπλάσιος, et ἑπταπλασίων, septuplo major, vel septuplex. Exponitur et septies tantus.

Ἑπταπλασίως, septuplo, septies. Plato, ἑπταπλασίως φαυλότερος.

Ἕβδομος, ου, ὁ, septimus: † τὸ ἕβδομον. Xen. Pæd. p. 253. d.† pro quo Poëtæ dicunt, ἑβδόματος: ut, ἕβδομος μὲν, Plut. ἡ ἑβδόμη, et poëticè ἑβδομάτη ἡμέρα, septimus dies. Odyss. ξ'. (πύλαις ἑβδόμαις προστέτακται. i. e. Porta ejus nominis. Æsch. S. c. Th. 128. Eurip. Phœniss. 1094.)

Ἑβδομαῖος, ου, ὁ, qui septima die aliquid facit. septimanus: ut, ἑβδομαῖος πυρετὸς, apud Alex. Aphr. febris septima quæque die recurrens. septimanam medici vocant. ἑβδομαῖος ἧκε, septimo die venit.

Ἑβδομάκις, septies. Callim.

Ἑβδομὰς, άδος, ἡ, numerus septenarius. Item spatium septem dierum, seu septem dies, septimana. Gal. ὡς τὰς τρεῖς ἑβδομάδας, εἴκοσιν ἡμέρας παραγράφεσθαι. Item septima dies, seu septima quæque dies: ut Macchab. l. 2. ἄγειν τὴν ἑβδομάδα, scilicet ἡμέραν, septimam quamque diem celebrare.

'Ἑβδομαδικός, septenarius, septimanus. ex Greg. Naz.

'Ἑβδομήκοντα, septuaginta.

'Ἑβδομηκοντάκις, septuagies. [Evang. S. Matth. xviii. v. 22.]

'Ἑβδομηκοστός, septuagesimus.

ΕΠΩ, pro diverso spiritu, diversa significat. Ἕπω, enim cum aspero, significat operor, ago, tracto. Il. ζ. Τὸν δ' εὗρ' ἐν θαλάμῳ περικαλλέα τεύχε' ἕποντα, i. (inquit Eustath.) ἀμφιέποντα et περὶ αὐτὰ πονούμενον. Il. ο. περὶ τεύχε' ἕποντο. Sed hæc signif. in compositis est magis usitata. Item sequor, ἀκολουθῶ: in qua tamen signif. usurpatur potiùs ἕπομαι. ¶ Ἔπω, verò cum tenui, dico. In qua signif. usitatissimus est aor. post. εἶπον, qui et per cæteros modos inflectitur. Dem. pro cor. ἵνα μηδὲν ἄλλο εἴπω. (dico de cum Acc. Eurip. Med. 432. 466. Soph. Tr. 1220. χαίρειν μ' εἴπας, El. 1459.) Xen. εἶπόν σε κακὸν οὐδὲν, nihil mali tibi dixi. Idem καὶ εἶπε πρὸς ἑαυτόν. † Cum ὡς, quod. Pæd. l. 3. p. 70. b. cum duobus accusativis. Aristoph. Nub. 832 et Acharn. 649.† Herodian. εἰ δέ τι δεῖ καὶ περὶ ἐσθῆτος εἰπεῖν. † Cum περὶ, Xen. Pæd. 1. 6. 13.† Est etiam in usu aor. 1. εἶπα: unde et imperat. εἰπόν. Poëtæ autem metri causa dicunt etiam ἔειπον et ἔειπα.

Composita ex ἕπω, i. operor.

'Ἀμφιέπω, et ἀμφέπω, circumtracto, circumsisto contrectans; aut aliter, manus admovens, circa quidpiam versor et occupatus sum. Unde, πολλὰ ἀμφιέπεσκε, i. tractabat, Apoll. Arg. 1. Idem l. 2. δαῖτα ἀμφιέπον, convivium agitabant. Il. ε. τῶν γὰρ ἔχω τιμὴν ἀμφιέποντες. [Pind. Olymp. A. 18. Θεμιστεῖον ὃς ἀμφέπει σκᾶπτον ἐν πολυμάλῳ Σικελίᾳ. Schol. ἀμφέπει δὲ, τὸ περιέπει, εἶναι θεραπεύει. Olymp. ς'. 160. 'Ἀμφέπει Δαμάτρα. Schol. τιμᾷ καὶ θεραπεύει τὴν Δημήτραν. Pyth. E. 91. Θ. 125.] Interdum etiam est, foveo. Exponitur et persequor: ut Il. λ'. Ὡς ῥα τότ' ἀμφ' Ὀδυσῆα δαΐφρονα ποικιλομήτην Τρῶες ἕπον πολλοί. (Eurip. Med. 480. Phœniss. 143. 301. administro. Soph. El. 651.)

Διέπω, administro, rego. (Æsch. Pers. 106. Eum. 934.) Aristot. de mundo, ὁ τὸ σύμπαν διέπων θεός. Il. λ'. ἡμεῖς μὲν τὰ ἕκαστα διέπομεν. Et apud Plut. in Pericle, πάντα διέπων. Vide in comp. ex Ἔπω, dico.

Διέπτης, ου, ὁ, rector, administrator, dispensator, præfectus. Æschyl. et Plut. in Rom. Vide et in διέπομαι, et in Ὀπτ.

'Αδίεπτος, administratore et rectore carens, vel etiam custode. Hesych. ex Æschyli Phrygibus.

Μεθέπω, tracto, exerceo: ut Phocyl. γεωργίην μεθέπειν, agriculturam exercere.

Derivata ex ἕπω, i. sequor.

Ἕπομαι, sequor. Interdum potiùs, comitor. † Xen. Pæd. l. 1. 2. 7.† Odyss. ό. ἔρχευ, αὐτὸς ἕψομαι. Et, ἕπεσθαι ἅμα τινί, apud eundem. Apud Aristoph. in Plut. ἕπεσθαι μετά τινος. † ἐπί τινι, aliquem insequi. Xen. Pæd. 1. 4. 23. ἐπί τινι, aliquem vel post aliquem sequi. l. 5. p. 119. c. σύν τινι, cum aliquo ire, sequi. l. 5. p. 121. d.† Item adjunctus sum, contingo alicui et insum. sæpè apud Theogn. ut, 'Ανδράσι τοῖς ἀγαθοῖς ἕπεται γνώμη τε καὶ αἰδώς. Xen. τὰ ἑπόμενα τούτοις, quæ ad hos pertinent. Apud Plut. in Lyc. ἑπομένη τούτοις πολυτέλεια, respondens his luxus. Idem de def. or. τῷ λόγῳ μᾶλλον ἕπεται, magis consentaneum est rationi. † οἱ ἑπόμενοι, comites. Xen. Pæd. 1. 4. 7. et milites.†

'Επομένως, consequenter, consentaneè. [Plat. Tim. iii. ἀνάγκη θνητούς τε καὶ θνητὰς ἐπακολουθούσας, εὔχεσθαι πάντας κατὰ νοῦν ἐκείνοις μὲν μάλιστα, ἑπομένως δὲ ἡμῖν εἰπεῖν.]

'Επέτης, ου, ὁ, pedissequus, famulus.

'Επέτις, ἡ, pedissequa, famula. Apollon. [iii. 666. ἡ δ' ἐπέτις πέλε κουρίζουσα. Schol. ἀκόλουθος ἐν παιδεία.]

'Επετικός, qui sequitur, qui paret seu obsequitur. Apud Theagen. Pythagoreum in lib. περὶ ἀρετῶν.

Ἕσπομαι, poët. pro ἕπομαι. Hom. μετὰ κτίλον ἕσπετο μῆλα. (cum Acc. Loci. Eurip. Med. 1145. Phœniss. 383.)

Composita.

[Ἄεπτος. Æsch. Ag. 145.) ‡ nondum volatilis.‡

'Αμφιέπω, exp. persequor. Il. λ'. Vide in comp. ab ἕπω, i. operor.

Ἄσπετος, quem assequi nequeas. multus, immensus, ingens: ut Il. π'. ἄσπετος ἀλκή. Iliad. ι'. ἄσπετος ὄμβρος. Sic alibi ἄσπετον κῦδος, immensa gloria, ἄσπετος αἰθήρ. (Soph. Tr. 978.)

'Επέπω, sequor, insequor.

'Εφέπω, persequor, sector. † Hes. Th. 290.† Il. ώ. Κτησιππίους ἐφέπων, i. διώκων. Eustath. apud eundem Hom. ἐφέπειν τινὶ ἵππους, agitare adversus quempiam. Et, ἐφέπων ἵππους μάστιγι, pro πλήσσων. Frequens est et pro, has vel illas sedes velut connector, incolo. Hesiod. in Theog. † 366.† Βένθεα λίμνης Πάντῃ ὁμῶς ἐφέπουσι. Apoll. Arg. 2. ἐφέπουσι νῆσον ἐρημαίην. (V. Æsch. Pers. 38.)

'Εφέπομαι, et poët. ἐφέσπομαι, insequor, persequor. in Epigr. † Sic Xen. Pæd. 1. 4. 20.† Infin. ἐπισπεῖν, cum accus. θάνατον vel πότμον, mortem attingere, vel sponte mortem sequi non reluctando ei, Il. β'. Sic Il. φ'. ἐπισπεῖν αἴσιμον ἦμαρ. (Ἐπισπέσθαι. Æsch. Eum. 623.) † In Med. ἐπισπόμενος, l. 4. p. 110. d.†

†Συνεφέπομαι, simul sequi. Xen. Pæd. l. 3. p. 86. b.†

Μεθέπω, sequens velut per vestigia quæro, investigo. Il. θ'. —— ὁ δ' ἡνίοχον μεθέπεν θρασύν. Μεθέπομαι, assequor. † μεθέψομαί σε, sequar te, obsequar. Soph. El. 1058. et ibi Camerarius.†

Μετέσπω, unde particip. μετασπών, exp. assequutus, Il. ρ'. à σπέω, quod factum ex ἕπω, pleonasmo τοῦ σ'.

Παρέπομαι, pro ἕπομαι, de re quæ aliam sequitur, et velut comes ei adjuncta est: ut Aphrod. in Probl. τοῖς ἐρῶσι παρέπεται πολλάκις καὶ φόνος ἱκανός.

Συμπαρέπομαι, (decomp.) q. d. concomitor. † Xen. Pæd. p. 173. d.† Item præterea obtingo vel accedo. Bud. ex Xen. † Pæd. l. 2. p. 43. b.†

Περιέπω, prosequor, et obeo, i. prosequendo et obeundo seu assectando tueor et protego, curo, foveo. Plut. in Numa, περιέπων τὸν πατέρα, i. fovens. Xen. μάλα περιεῖπεν τὸν οἶκον, admodum fovebat et protegebat domum. Exp. etiam colo, observo, observantia prosequor: ■ Phil. de mundo, τὸν ἐλευθερώσαντα οὐ περιέπει, assertorem suum non colit et observat. Plut. in symp. sept. sap. περιέπειν αὐτὸν τὸν ἄνδρα καὶ φιλοφρονεῖσθαι. Dicitur etiam τιμαῖς περιέπω, apud Xen. in symp. ut Lat. persequi honoribus. Interdum cum adverbio junctum reperitur pro, tracto, μεταχειρίζομαι. Herodot. εὖ περιεῖπε. Idem pass. voce et signif. περιεφθέντες τρηχέως, asperrimè tractati sunt et acerbissimè mulctati. Media voce idem in act. sign. περιέψεσθαι ὡς πολεμίους, tractaturos ut inimicos: et rursum, ὡς πολεμίους περιέψεσθαι. Ubi quidam interpr. etiam, persequuturos esse. † Sic Xen. Pæd. l. 4. p. 103. c.†

Περιέπομαι, circumcirca sequor, seu prosequor. Herodian. lib. 5. αὐτοῦ δὲ περιέποντο ὡς ὑποχωροῦντι δὲ τῷ θεῷ, ipsum circumfusi sequebantur.

Συνέπομαι. (Soph. Œdip. Tyr. 1146. 1544.) et συνέσπομαι, (Æsch. Ag. 964.) sum comes et assecla. Plat. † σύν τινι. Xen. Pæd. l. 5. p. 142. a. et cum dativ. p. 133. d.†

Derivata ex ἔπω, dico.

Ἔπος, εος, τὸ, verbum, vocabulum. Od. ζ'. αἰξάμενός τι ἔπος ἐρέω, verbum dicam. Thucydides libro tertio, λόγοι ἔπεσι κοσμηθέντες, orationes verbis ornatæ. ὡς ἔπος εἰπεῖν, pro loco expon. ut uno verbo dicam, vel ut ita dicam. Item, propè dixerim. (Ἔπη, sermones. Soph. Œdip. Tyr. 313.) ¶ Item carmen heroicum (unde epici Poëtæ dicti) ἀπὸ τοῦ ἕπεσθαι τὰς φράσεις ἀλλήλαις, ut Græci docent: hoc est, quòd in hoc carminis genere aptiùs cohæreant syllabæ, et pedes suaviùs decurrant, quàm in aliis: per quandam antonomasiam aut exochen. Xen. ἐπῶν μὲν τοίνυν ἐγὼ ποιητὴν Ὅμηρον μάλιστα τεθαύμακα. Plutarch. ὡς ἔπος ἐξηγεῖσθαι τοῖς νόμοις. Hinc est, οὐδὲν πρὸς ἔπος, quod Lat. nihil ad rem. Vide Erasm. Dicitur et, τί πρὸς ἔπος; à Plat. † ἔπος πρὸς ἔπος ἐρίζεσθαι. Aristoph. Nub. 1378.†

'Επύλλιον, ου, τὸ, versiculus. Aristoph. in Acharn. ὁ νοῦς μὲν ἔξω συλλέγων ἐπύλλια. [397. Schol. 'Επύλλια δὲ, ἰαμβεῖα. Huic exemplo addas, Ran. 973. Schol. 'Αντὶ τοῦ λογίως μακροῖς. ὡς δὲ βρέφος βρεφύλλιον, καὶ εἶδος εἰδύλλιον οὕτω καὶ ἔπος ἐπύλλιον. Pac. 531. 'Επυλλίων Εὐριπίδου.] Item verbulum.

'Επητὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, facundus, λόγιος, ut exp. apud Hom. Vide Eust.

'Επητὺς, ύος, ἡ, facundia, aut etiam ἐπιείκεια, apud Hom. Od. φ'.

['Επητείη. Apoll. Rhod. Arg. iii. 1005. ἡ γὰρ ἔμελλες Ἐν μορφῇ ἀγανῇσιν ἐπητείῃσι κεκάσθαι. Schol. ἐπιεικείαις, φρονήσεσι. Vide Not. Cl. Hoelzl.]

Ἕσπω, poëticè, pro ἔπω, dico, et ἕσπομαι pro ἕπομαι. Il. β'. Ἔσπετε νῦν μοι Μοῦσαι, dicite nunc mihi Musæ, seu pandite. De quo loco vide Gell. l. 18. c. 9. † Sic Hesiod. Theog. 114.†

Ἐψίω, dico, ἀπὸ τοῦ ἔπω, ἔψω. Sunt qui ἐψιάω scribunt. Etym.

Ἑψία, ἡ, Suid. est ὁμιλία, colloquium. Item lusus et jocus, apud Nic. in Ther. v. 880. Ἕψια, τὰ, joci, lusus, dicta ludicra et jocosa. Etym.

Ἑψιάομαι, ῶμαι, colloquor, confabulor, vel ludo, jocis me oblecto, lusu me exhilaro. Odyss. φ'. Οὕτω δ' ἐν μεγάροισι καθήμενοι ἑψιάασθαι. Apoll. Rhod. Arg. l. 3. ἀμφ' ἀστραγάλοισι δὲ τώγε Χρυσείοις, ἅτε κοῦραι ὁμήθεες, ἑψιόωντο. Idem lib. 2. δαῖτ' ἀμφὶ παννύχιοι ἑψιόωντο, totum diem in convivio sese, jocis et lusu oblectabant. Usus est et Callim. pro ludere, hymn. in Dian. et Cererem. In hac autem ludendi signif. interdum reperitur aspiratum, ut patet ex comp. ἐφεψιάομαι, et καθεψιάομαι.

Composita: ac primùm cum præpositione.

'Ανειπεῖν, edicere, proclamare, publicè pronunciare: ut, ἀνεῖπεν ὁ κῆρυξ. ut ἀνειπεῖν κήρυγμα exp. edictum per præconem denuntiare. Interdum exp. renuntiare, referre. Plut. in Camillo, ταῦτα δ' ὡς τῇ βουλῇ δόξαντα τοῦ δικτάτορος ἀνειπόντος ἐν τῷ δήμῳ, quum hæc dictator populo renuntiasset. Apud Xenoph. Pæd. 4. τῷ δὲ ἀπειθοῦντι πάντα τὰ χαλεπὰ ἀνεῖπεν, i. indixit. Apud Thucyd. ἀντειπεῖν γνώμην. exp. refellere sententiam. Apud Luc. in Pseud. τῷ δὲ ἀνεῖπον ἐλθεῖν, ὡς εἴρηκας, exp. respondit. Et, θεοὺς ἀνειπόντες, apud Plut. in Romulo exp. Deos deprecantes.

Decomp. Ἐπανειπεῖν, polliceri publico præconio, seu præconis voce. Thuc. ἐπανεῖπεν ἀργύριον τῷ ἀποκτείναντι.

'Αντειπεῖν, contradicere, respondere, responsare, opponere respondendo. Xen. Hell. 2. ἀντειπόντων δὲ τινῶν αὐτῷ, πολλῷ ■ πλειόνων ξυνεπαινεσάντων, Plato in Apologia, ἐγὼ δὲ τούτῳ ἂν δίκαιον λόγον ἀντείποιμι. Construitur etiam cum πρός. Isocr. ἀντειπεῖν πρὸς τοὺς λόγους. Aliquando ponitur sine casu pro, refragor, renuo. Aristoph. ἐγὼ δέ γ' ἀντείποιμ' ἄν. † Cum dat. Nub. 994.†

'Απειπεῖν, et ἀποειπεῖν, Poët. interdicere, vetare. Dem. ἀπεῖπε τῷ 'Αριστοκλεῖ μὴ ἀποφαίνεσθαι, &c. Xen. apomn. l. 1. τοῖς νέοις ἀπειπόντων μὴ διαλέγεσθαι. Apud Hom. interdum pro denegare, abnuere. Iliad. ά. Νημερτὲς μὲν δή μοι ὑπόσχεο, καὶ κατάνευσον, Ἢ ἀπόειπ'. Sic ex Herod. ἀπειπάμενος τὴν συμμαχίην, qui societatem abnuit. Itidem ἀπείπαντο τὴν ἐπιμαχίην. Alicubi signif. retractare quod dictum est, pollicitationem renuntiare. Plut. in Crasso, τὰς εἰρημένας γνώμας ἀπειπάμενοι. Sic apud Homerum, μῆνιν ἀπειπὼν, iram renuntians et finiens, &c. Et, ἀπειπεῖν τὸν υἱὸν, Plat. abdicare filium: quod et ἀπείπασθαι dicit Aristot. Item ἀπειπεῖν τὴν ἀρχὴν, Aristot. Polit. 2. abdicare se magistratu. Item ἀπειπεῖν, fatiscere, despondere animum, succumbere malis, ut, τάλαιν' ἀπεῖπον ἄλγει. Et Xen. Hellen. 6. ὑπὸ πλήθους κακῶν ἀπειρήκαμεν. H. Steph. ait, propriè ἀπειπεῖν (sicut et ἀπαγορεύειν) esse ita fatiscere et frangi animo, ut ne fari quidem possis. (V. Æschyl. S. c. Th. 846. Ag. 1342. Il. γ'. 406. Soph. Tr. 802.) Item pro simplici εἰπεῖν, ut vult Eustath. Iliad. ψ'. καὶ ἀγγελίην ἀπέειπε. Il. ι. τὸν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποειπεῖν, exp. referre, præcisè dicere.

Decomp. Προαπειπεῖν, quod et προαπείπασθαι, unde apud Pausan. in Mess. οὔτε προαπειπάμενοι τὴν φιλίαν, neque priùs renunciata amicitia.

Διειπεῖν, enuntiare, exponere, ut apud Homer. διειπέ μοι, expone et enarra mihi. (Soph. Œdip. Tyr. 402.) Item administrare, in qua signif. vide διέπω in Ἕπω.

'Ενέπω, (seu ἐννέπω, metri causa) dico, cano, more poëtarum. Odyss. ά. 'Ανδρα μοι ἔννεπε μοῦσα. Dion. de situ orbis, 'Ηπείρῳ δ' ἂν μᾶλλον σκολιὰς ἐνέποιτε κελεύθους. Item simpliciter, dico. Odyss. ρ'. Ἀλλ' αὐτὸν γνώω ἡμέτερα πάντ' ἐνέποντα. ¶ Item calumnior, κακολογῶ. Hesiodus in Erg. βλάψει δ' ὁ κακὸς τὸν ἀρείονα φῶτα, Μύθοισιν σκολιοῖς ἐνέπων. (Soph. Aj. 12. Æschyl. Ag. 255. 418. Soph. Œdip. Tyr. 350. 862. 1053. 1171. Tr. 406. edico El. 1368.)

'Ενοπή, ῆς, ἡ, vox, φωνή. Apoll. Argonauticῶν 2. Iliad. γ'. Exponitur et clamor, inclamatio.

'Ενίσπω, idem quod ἐνέπω. dico. Odyss. ξ'. ἔπος νημερτὲς ἐνίσπες, Iliad. β'. ἄλλος ἔνισπε, dixit. Odyss. ξ'. τὰ σαυτοῦ κεῖθ' ἐνισπεῖν. Dicitur et 'Ενισπῶ περισπωμένως, unde Odyss. γ'. κείνου λυγρὸν ὄλεθρον ἐνισπεῖν. Odyss. ι. αὐτὰρ ἐγώ τοι νημερτέως τὸν μῦθον ἐνισπήσω. (cum Dat. et dupl. Acc. Il. γ'. 458. Æsch. Suppl. 611.) Ab hoc per reduplicationem initialis syllabæ fit 'Ενίσπω, sicut ἐνίσχω ab ἴσχω.

'Ενίπτω, et ἐνίσσω, idem quod ἐνέπω et ἐνίσπω. Odyss. λ'. ὁ δέ τοι νημερτὲς ἐνίψει. Item dico, dico vaticinabundus: ut Eustathius exponit. Odyss. β'. ὡς οἱ τοῦτο ἐγὼ περὶ μῦθον ἐνίψω. Item verbis asperis incesso, objurgo. Il. ε'. 'Αλλ' εἴ τίς με καὶ ἄλλος ἐνὶ μεγάροισιν ἐνίπτοι Δαέρων ἢ γαλόων, verbis asperis incesseat. Iliad. ι. 'Εκπάγλως ἐνένιπτεν ἐνειρόμενος σὺν ἀπειλῇ αὐτῆς. Il. χ'. Χερσὶ πεπληγὼς καὶ ὀνειδείοισιν ἐνίσσων. Ab ἐνίπτω est et 'Ηνίπαπε, à perf. med. ἤνιπα, interjecto πα. Hom. χαλεπῷ ἠνίπαπε μύθῳ. (Æsch. Ag. 599. Il. γ'. 427.)

'Ενιπὴ, ῆς, ἡ, increpatio, objurgatio, plerumque quæ verbis fit asperis aut minacibus. Il. δ'. Αἰδεσθεὶς βασιλῆος ἐνιπὴν αἰδοίοιο.

Decomp. 'Απενέπω, seu 'Απεννέπω, interdico. Euripid. in Phœniss. 'Εγὼ σφε θάψω, κἂν ἀπεννέπῃ πόλις. Apud eundem ἀπεννέπω σε θαλάμων, exp. ipsum meis deprecor aversorque thalamis. (V. Æsch. S. c. Th. 1061. Eum. 960. Eurip. Med. 814. Phœniss. 1597.)

'Εξενέπω, eloquor, edico, ex Apol. Arg. et Dionys. de situ orbis.

Προενέπω, prædico, Hesych. (Soph. Tr. 231.) Et pro eodem προὐνέπω Attica synalœphe, apud Eurip. (Med. 352. Æsch. Eum. 98.)

Μετεννέπω, idem quod ἐνέπω. Mosch. idyl. 2. [Apoll. Rhod. Arg. iii. 1167. Αὐτὰρ ὁ τοῖς πάντεσσι μετέννεπε [illegible], &c.]

Παρενέπω, unde παρένεπε apud Apoll. Rhod. [iii. 367.] dixit admonendo.

Προσεννέπω, seu Προσενέπω, alloquor, compello. Euripid. in Hippol. Πῶς εὖ σὲ σεμνὴν δαίμον' οὐ προσεννέπεις; Sophocl. ἄλλον προσεννέπω. (Æsch. Ag. 170. 249. 531. Ch. 108.)

'Εξειπεῖν, loqui, proloqui. Item renuntiare, efferre, evulgare, prodere. Od. ί. μή τις τοι δῆμος γέροντ' Ἑλλάδ' ἐξενέπῃ, renunciet. Plutarch. in Theseo, Ἐξειπεῖν πρὸς ἕνα. Et, ἐξειπεῖν τὰ ἀπόῤῥητα. Nec. (Æsch. Ag. 943. Soph. Œdip. Tyr. 768.)

Decomp. Παρεξειπεῖν, præter propositum et rei veritatem dicere seu loqui. Od. ζ'.

Ἐπειπεῖν, (q. d. superdicere) insuper dicere. (Æsch. Suppl. 79.) Greg. ἐνταῦθα δὲ λέγεται ὁ περιελθὼν ἱκανῶς τὸ μυστικὸν ἐκεῖνο καὶ ἀθλίως ἐπειπεῖν, ὡς ἐπεπαίει τὸ στρατεῦσαι. Exponitur etiam, postea dicere, item dictum addere alicui facto. Et pro appellare accipi posse scribit Bud. apud Synesium, ἐὰν δέ τις καὶ ἐπιδὼν ἴδοιτο, ἔρανον ἐπιτάσσων [illegible]. [illegible] ἂν ἀγχιστεὺς ἐπιτάσσων πάλιν.

Decomp. Προσεπειπεῖν, iterum ac tertio dixisse seu dicere.

Κατειπεῖν, deferre, accusare. Luc. de cal. κατειπεῖν αὐτὸν πρὸς τὸν Πτολεμαῖον. Apud Xen. κατειπεῖν τινὸς accusare. Alicubi etiam simpliciter pro, dicere de aliquo, seu narrare: ut, ἐάν τι μοι κατειπῇ σοι πρὸς αὐτόν, ὅτι ἀγνοεῖ τι αὐτοῦ, &c. Interdum cum acc. rei, detegere, patefacere. Aristoph. † Nub. 1381.† κάτειπέ μοι, patefacito, aperi.

Μετεῖπον, q. d. interloquutus est, seu interfatus est. ut Od. ξ'. τοῖς δ' Ὀδυσεὺς μετέειπε, inter eos loquutus est, seu verba fecit. Et sic alibi sæpe. † Sic Hesiod. Th. 463. et Apollon. Arg. i. 331.†

Παρειπεῖν, monere. Interdum cum rei etiam accus. ut, αἴσιμα παρειπών, Il. ζ'. Sic Lat. moneo te hanc rem. Nonnunquam, hortor, suadeo, persuadeo. Æschyl. in Prometh. πατρῴας μοίρας παρέπεισε φρένας. Exp. et decipio. ut Il. ά. Νῦν δ' αἰνῶς δείδοικα κατὰ φρένα μή σε παρείπῃ Ἀργυρόπεζα Θέτις.

Προειπεῖν, prædicere, pronuntiare. † Xen. Pæd. 1. 4. 13.† προεῖπεν ἡμέραν, præfinivit diem, ex Plut. in Publ. προειπεῖν ἀγῶνας, edicere ludos, ex Xen. † ante, prius, dicere. Pæd. 1. 6. 36.† Et, προειπεῖν τινι πόλεμον, indicere bellum cuipiam, ex eodem. † νικητήρια, victoriæ præmium proponere. Xen. Pæd. l. 2. p. 43. c.†

Πρόπιον, vaticinium, oraculum, Suid. quasi προέπιον. Inde Θεοπρόπιον, Suidæ.

Προσειπεῖν, alloqui, affari, compellare. Plut. in Public. προσειπὼν ἑκάτερον υἱὸν ὀνομαστί. Greg. ταῦτα προσεῖπεν ἑαυτόν, hoc nomine se ipsum appellavit. Interdum etiam, salutare. Apud Homer. (Προσείπατε. Eurip. Med. 896. προσειπεῖν ib. 1352. προσειπεῖν δ'. Æschyl. Ag. 361. Soph. Œdip. Tyr. 339. 1092.)

Προσέειπεν ἄνακτα, pro προσεῖπεν, affatus est. † Sic Hes. Th. 542.†

Συνειπεῖν, cum aliquo dicere: i. alicui assentiri, vel alicui patrocinari. † συνεῖπεν αὐτῷ οὐδ. Xen. Pæd. l. 4. p. 98. c.† Demosth. in Olymp. ἀξιῶ δὲ καὶ τῶν φίλων μοι τινὰ συνειπεῖν. Sic Plut. in Themist. συνεῖπε ταῖς γνώμαις.

Συνέπεια, contextus verborum, apud Gramm.

Ὑπειπεῖν, subjicere, exponere, Soph. in Ajace. εἶπ' ἐν δίκῃ ὑπειπών. Demosth. pro corona, καὶ τοῦτον ἐρῶ τὸν λόγον, τοσοῦτον ὑπειπών, hoc interfatus, seu ubi hoc monuero. Exponitur etiam, respondeo, in illo Soph. loco. Item ὑπειπεῖν pro προειπεῖν, apud Aristoph.

Composita ex ἔπος.

Αἰσχροεπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui turpia loquitur. Αἰσχροεπέω, ῶ, f. ήσω, turpia loquor, apud Athen.

Ἀληθοεπὴς, veriloquus. Hesych.

Ἁμαρτοεπὴς, errans verbis, mendax, Il. ν'. Ἀφαμαρτοεπὴς, idem, Il. γ'.

Ἀμετροεπὴς, immoderatus seu immodicus in verbis, immoderatus verborum funditator, de Thersite. Il. β'. [212.]

Ἀμοιβοεπὴς, respondens verbis seu sermonibus, mutuos sermones reddens, mutuò compellans. Etym. et Hesych.

Ἀνεπὴς, nihil dicens, mutus. Hesych. et Etym.

Ἀπτοεπὴς, qui in dicendo est intrepidus, ὁ ἐν τῷ εἰπεῖν οὐ πτοούμενος: ideoque liberior. Il. θ'. Ἥρη ἀπτοεπὲς, ubi quidam δασέως scribunt ἁπτοεπὴς, ut sit καθαπτομένη λόγοις, mordacior in dicendo.

Ἀρτιεπὴς, verborum concinnator. Bud. ex Il. χ'. Item veridicus, ex Pind. Olymp. 6. Dicitur et f. g. ἀρτιέπεια pro ἀρτιεπὴς, hoc est, ἄρτια καὶ τέλεια λέγουσα, seu ἀρτίως ἔπεσι χρωμένη, † ut Scholiast. exponit ad Hes. Th. 29.† plane verbis absolutis numero suo et perfectis, seu disertè articulatèque loquens, nec truncans aut mutilans verba, ut apud Hesiod. in Theog. † 29.† Musæ dicuntur κοῦραι μεγάλου Διὸς ἀρτιέπειαι. † disertæ.†

Ἐμμαπέως, dicto citius, dictum factum. Putatur enim dictum pro ἁμαεπέως, i. ἅμα τῷ ἔπει, celeriter, properanter, promptè. Il. ί. ὁ δ' ἂρ ἐμμαπέως ἀπόρουσεν. Et Od. ξ'. ὁ δ' ἂρ ἐμμαπέως ὑπάκουσε. † Sic Hesiod. Asp. 442. ἐμμαπέως ἐπόρουσε.†

Ἐμμαπέω, dicto citius aliquid facere. Nic. in Ther. v. 809. de api, κέντρῳ γὰρ πληγῇ περικάλλεα ἐμμαπέουσα.

Εὐεπὴς, facundus, disertus, q. d. benè loquens. εὐεπὲς ὕδωρ Heliconis. lib. 2. Epigr. Apud Xenoph. εὐεπῆ φασὶ exp. pulchra verba et apta. Herodotus in Terpsich. εὐεπέα λόγον appellavit τὸν εὔλογον.

Εὐέπεια, et εὐεπία, facundia, apta verborum compositio, nitor verborum et elegantia, inquit Bud. ex Halic. de Isocrate. Apud Soph. in Œdip. † Tyr. 942.† sunt qui tradunt esse orationem gratam, vel εὐφημίαν, id est, bona verba.

Εὐθυεπὴς, qui rectè et non obliquè loquitur. Adamantius in physiogn.

Εὐθυεπία, rectum minimeque obliquum dicendi genus. Hesych.

Εὑρησιεπὴς, verborum inventor seu excogitator, novos subinde sermones excogitans, verbosus, loquax, idem quod εὑρεσιλόγος. † Aristoph. Nub. 446.†

Εὑρησιέπεια, verbositas. Item facundia.

Ἡδυεπὴς, suaviloquus, ut Nestor ἡδυεπὴς, Il. ά. (Soph. Œdip. Tyr. 151.) Et ἡδυέπειαι Μοῦσαι, suaviloquæ. Hesych. † Hes. Th. 965.†

Θεσπιέπεια, ἡ, fatidica, vaticina, divino ore loquens. Soph. in Œd. (Tyr. 471.)

Κακοέπεια, sermo vitiosus, cui oppon. εὐέπεια.

Καλλιέπεια, q. d. pulchriloquentia, elegantia et ornatus sermonis seu verborum, ornatus sermo.

Καλλιεπέω, ῶ, eleganter loquor, unde κεκαλλιεπημένοι λόγοι ῥήμασί τε καὶ ὀνόμασι. Plat. in Apol. dicta elegantibus vocabulis contexta.

[Καλλιεπὴς. Aristoph. Thesm. 49. Μέλλει γὰρ ὁ καλλιεπὴς Ἀγάθων, &c. Schol. Ὁ καλῶς λέγων. 66.]

Καλλιεπημένως, eleganti sermone, disertè, cum ornatu verborum.

Ὀρθοέπεια, recta loquutio. Item emendata cum suavitate vocum explanatio. Quidam accipiunt etiam pro eo genere loquendi in quo propriis verbis utimur: ut opponatur τῇ ἀκυρολογίᾳ. [Quinctil. Inst. Orat. lib. 1. pag. 60. 4. Ed. Lugd. Bat. Remotis igitur omnibus, quæ suprà diximus, vitiis, erit illa, quæ vocatur ὀρθοέπεια, id est emendata cum suavitate vocum explanatio. pag. 76. 6. Vide Not. Cl. Turneb.]

Ὀρθοεπῶ, rectè et propriè loquor, cui opponitur ἀκυρολογῶ.

Παντοεπὴς, loquax, garrulus. Adamant. in physiogn.

Παυροεπὴς, pauciloquus. Erinnæ epith. in Epigr.

Περισσοεπὴς, supervacaneo sermone utens, idem cum περισσολόγος.

Περισσοεπεῖσθαι, supervacaneo sermone uti, idem quod περισσολογεῖσθαι.

Ταυτοέπεια, repetitio ejusdem rei aliis verbis, idem cum ταυτολογία.

Ψυδοεπέω, ῶ, falsa et mendacia loquor. Hesych.

Ὠκυεπὴς, celeriter loquens, in Epig.

Composita ex ἑψία.

Ἐφεψιάομαι, ῶμαι, accumulatis incesso, illudo. Od. τ'. ἀνὴρ τεθνεῶτί γ' ἐφεψιόωνται ἅπαντες, dicteriis et conviciis incessunt.

Καθεψιάομαι, ῶμαι, idem.

Προσεψία, ἡ, alloquium. Hesych.

Συνεψία, Hesych. est συμπαιστρία.

Συνεψιάζω, simul ludo, colludo. Suid. ex Epigr. Ἐξ ὅτε μοι κίνησε συνεψιάζουσα Χαρικλώ.

Φιλέψιος, ου, ὁ, jocorum amator.

ἜΡΑ, ας, ἡ, terra.

Ἔραζε, (adverb.) in terram, ad terram. Hesiod. φύλλα δ' ἔραζε χέει. Idem, στάχυας νεύοιεν ἔραζε. Od. χ'. ἀπὸ δ' εἴδατα χεῦεν ἔραζε.

Ἐράω, unde ἐράσαι, inanire, deplere, et composita ἐξεράσαι, μετεράσαι, &c. vide in fine hujus classis.

Ἐρέπτω, Ἔρεβος, Ἐρεών, Ἐσχάρα, Ἥρως, Κέραμος, Πτέρνα, Ῥίζα, quomodo huc pertineant, vide suis locis.

Ἔνεροι, mortui, manes: seu inferi, οἱ νεκροὶ, οἱ καταχθόνιοι ἀπὸ τοῦ ἐν τῇ ἔρᾳ (i. γῇ) κεῖσθαι: Hesiod. † Th. 850.† Τρέσσ' Ἀΐδης ἐνέροισι καταφθιμένοισιν ἀνάσσων. (Æschyl. Pers. 631. Soph. El. 1391.)

Πολύαρος, dives agri, πολυάρουρος. Hesych.

Ἔνερθε, infra, inferius. (V. Æschyl. Pers. 228. 638.) Iliad. ν'. Μαιμώωσι δ' ἔνερθε πόδες καὶ χεῖρες ὕπερθε. Hesiod. in Theogon. † 720.† Τόσσον ἔνερθ' ὑπὸ γῆς ὅσον οὐρανός ἐστ' ἀπὸ γαίης. Dicitur et Ἔνερθεν, sequente vocali, ut Odyss. ί. οἱ δὲ τ' ἔνερθεν ἐπεσσεύοντο ἰδόντες. Etymolog. per syncopen pro ἐνέρεθεν dici ait. Ὑπένερθε, (comp.) idem quod ἔνερθε, infra, subtus. Interdum cum genit. ut Iliad. β'. ποσσὶν ὑπένερθε κονίη Ἵστατο, sub pedibus. (Il. γ'. 278.) † Sic Aristoph. Nub. 973.†

Ἐνέρτερος, inferior: per syncopen pro ἐνερθέτερος. Iliad. έ. Καί κεν δὴ πάλαι ἦσθα ἐνέρτερος Οὐρανιώνων, jam pridem esses inferior titanibus, jam pridem ad imos usque titanas in tartara detrusus fores.

Νέρθε, et νέρθεν, per aphæresin dicuntur pro ἔνερθε et ἔνερθεν. Odyss. λ'. (Æsch. Pers. 641.) Unde νερθέριος, ου, ὁ, infernus, ut νερθέριος κευθμών, in epigr. Inde et comparat. νέρτερος, inferior, pro ἐνέρτερος. Suid. Item mortuus, et sub terra jacens. Hesych. Sic Eurip. νέρτεροι θεοὶ, infernales dii, dii qui apud inferos sunt. (Νέρτεροι. Æsch. Pers. 621. 624. Ag. 1626. Ch. 15.) Et superl. Νέρτατος, imus, infimus.

Composita ab ἐράω, unde ἐράσαι, i. deplere.

(Ἐνεράζομαι, inhumari. Sch. Theoc. Id. 2. 13.)

Ἐξεράω, ῶ, evacuo, educo, expromo, exhaurio. Aristoph. in Acharn. τοὺς νῦν μοι λίθους πρῶτον ἐξεράσατε, si vultis me planè loqui, exhaurite prius è sinibus lapides et ejicite, quos ad me obruendum tenetis. Synes. ep. 130. ὅσα ἔστιν ἀπὸ κιβωτίων ἐξεράσαι βιβλία, educere et expromere libros. Sic utitur et Laërt. et Diosc. et Aristot. in Probl. Rursum Aristoph. in Ran. φέρ' ἐξεράσω, s. τὰς ψήφους, in terram fundam. ubi schol. ἀπὸ τῆς ἔρας, i. τῆς γῆς, ait factum esse.

Ἐξέραμα, τὸ, id quod evacuatum seu eductum est. Item vomitus, i. cibus qui vomitu rejectus et evacuatus est. 2 Pet. 2.

Κατεράσαι, defundere, deplere. Latini decapulare dicunt et elutriare, item transvasare, transfundere. Diosc. κατεράσας αὐτὸ εἰς ὕδωρ καὶ ψύξας ἐν ἑτέρῳ τινί.

Ἐπικατεράσαι, decapulatum et elutriatum superponere et indere compositioni, apud Gal. κατὰ γεν. l. 7.

Μετεράω, f. άσω, idem quod μεταγγίζω, in vas transfundo, elutrio, decapulo, idem quod κατεράω. Diosc. Gal. et alii medici.

ἜΡΑΝΟΣ, ου, ὁ, collecta, collatitia cœna, convivium in quod quisque suam symbolam confert, sive suam partem. Odyss. ά. τίς δαὶς; τίς δὲ ὅμιλος ὅδ' ἔπλετο; τίπτε δέ σε χρεώ; εἰλαπίν' ἠὲ γάμος; ἐπεὶ οὐκ ἔρανος τάδε γ' ἐστίν. Odyss. λ'. Ἢ γάμου, ἢ ἐράνου, ἢ εἰλαπίνη τεθαλυίῃ. † Xen. Pæd. p. 174. b.† ☞ Eustath. ex Athen. libro 8. scribit dici ἀπὸ τοῦ συνερᾶσθαι καὶ συμφέρειν ἕκαστον. Etymologus autem tradit dici ἀπὸ τοῦ ἐρᾶν καὶ ἐπιθυμεῖν συνεισφέρειν τι τοὺς φίλους καὶ εὐωχεῖσθαι. ¶ Item generaliter, collatio, contributio, quod quis pro virili parte confert. Exp. etiam, symbola. Apud Antiph. Ponitur pro eo quod sodales seu amici conferunt ad levandam sodalis inopiam: κἂν ἔρανον παρὰ τῶν φίλων συλλέξας, οὐκ ἂν εἰς τὰ ἔσχατα κακὰ ἦλθεν. Dem. ad Nicostr. χιλίας τε δραχμὰς ἔρανον αὐτῷ εἰς τὰ λύτρα εἰσοίσειν, collationem, donum manusque conferens pro virili parte amici, ad λύτρα conficienda. A Bud. exp. etiam, beneficium, beneficentia, munificentia, item gratia. Dem. in Epist. ad Heracleod. καλὸς οὖν ἔρανος χάρις δικαία ἐν καὶ σὺ σπεύσαις πρὸς ἐμέ, honestum est beneficium, gratia jure inita. Idem in orat. adversus Neæram, τὸν αὐτὸν ἔρανον ἀποδοῦναι, parem gratiam referre. Apud Isocr. in Busir. εἰσφέρειν τὸν ἔρανον, conferre munificentiam. Exponitur etiam, præmium, merces, apud Isocr. in Helenes encomio, νομίζων ἀμοιβὴν τοῦτον τὸν ἔρανον ἀνθ' ὧν ἐκεῖνος αὐτῷ συνωκοδόμησε.

Ἐρανικὸς, οῦ, ὁ, pertinens ad ἔρανον. Dicitur etiam aliquid ἐρανικὸν, cujus nomine conferuntur et contribuuntur ἔρανοι, sive quod fit ad corrogandam stipem. Athen. l. 5.

Ἐράνιον, ου, τὸ, q. d. parva symbola, aut exigua stipe. Hesych. Suid.

Ἐρανίζω, f. ίσω, collationem obtineo seu impetro, facio ut amici aliquid in me conferant, vel peto ab amicis ut aliquid in me conferant, ut apud Diog. Laërt. ἔρανον αἰτούμενος, πρὸς τὸν ἐρανάρχην ἔφη, τοὺς ἄλλους ἐράνιζε. Item corrogo, emendico, colligo. Bud. ex Æschin. in Ctesiph. ἵνα μηδεὶς ἐρανίζων στεφάνους καὶ κηρύγματα ψευδῆ φιλοτιμίαν κτᾶται. Dem. in Epist. περὶ τῶν Λυκούργου παίδων, cum accus. personæ, καὶ τοὺς φίλους ἐρανίζεις, et quum ab amicis collationem cogere. Est etiam ἔρανον λέγομαι: quam signif. affert Harpocration ex oratione quæ inscribitur ὁ πρὸς Βοιωτὸν περὶ τοῦ ὀνόματος λόγος. Exponitur etiam, confero symbolam, aut generaliter, confero, contribuo.

Ἐρανίζεσθαι, interdum significatione activa invenitur pro ἔρανον αἰτεῖν. Luc. πανταχόθεν ἐρανίζεσθαι τὸν βίον, undique colligere seu corrogare, undique emendicare. Aff. et pro quæstum facere, capturas factitare, ex Laërt. in Protag.

Ἐρανιστὴς, οῦ, ὁ, qui est ex eorum numero qui ἔρανον in cœnam seu convivium dederunt, unus ex iis quibus structa est cœna collatitia. Aristot. eth. l. 5. c. 2. et apud Athen. l. 8.

[Ἐράνωσις. Plat. de Leg. lib. 11. ἐὰν δέ τις διαφορὰ γίγνηται περὶ τῆς ἐρανίσεως, οὕτω πράττειν ὡς δικῶν μηδεμιῶν περὶ τούτων μηδαμῶς ἐσομένων.]

Composita.

Ἀντερανίζω, vicissim corrogo, vicissim emendico vel exigo.

Ἀντερανίζομαι, vicissim ἔρανον confero, seu symbolam. Aut etiam beneficium in me collatum alio beneficio compenso. Exp. et retribuo. Item partic. ἀντερανιζόμενος, repensus, relatus, passiva signif.

Συνερανίζω, (sicut ἐρανίζω) colligo: item cogo, congero. Isocr. ad Philipp. ὅπως ἂν συνερανισαίμην τοὺς λόγους πάντας. Aristot. de gener. animal. l. 3. c. 1. κἂν πολλὰ συνερανίσας τις ᾠὰ εἰς κύστιν, si quis ova multa in folliculum congesserit. Item confero, contribuo, ex Diog. Laërt. Exp. et opitulor ad aliquid conficiendum, ex Appiano. Exponitur etiam, mutua convivia agito.

Συνερανίζομαι, congeror, colligor, ut in Axiocho, ὡς ἂν συνηρανισμένοι ἐκ σφαλερῶν ἔχειν. Item conferor, ut apud Phil. de mundo, πάντων εἰς τὴν συμπλήρωσιν αὐτοῦ συνερανισθέντων, quum omnia ad complementum ejus collata fuerint.

Ἐρά'Ω, f. άσω, amo, amore prosequor. (Eurip. Med. 689.) Cum genit. Xen. Pæd. 5. οὐκ ἐρᾷ ἀδελφὸς ἀδελφῆς, οὐδὲ πατὴρ θυγατρός. Et cum accus. apud Plat. in symp. ἐρᾷν ἔρωτα καλόν. Interdum dicitur absolutè, ut Lat. amo, i. amore captus sum seu teneor, ut in quodam Moschi Idyll. Ἀλλ' ἐράω, καλὸν δέ τ' ἐρωτομανεῦντι συνερᾶσθαι. Xen. l. 1. ἀπομν. πολλοὶ χρημάτων δυνάμενοι φείδεσθαι πρὶν ἐρᾷν ἐρασθέντες οὐκέτι δύνανται, antequam amarent. Hinc part. ἐρῶν, amans. ¶ Item amo, id est, cupio, appeto, ut, ἐρῶ λογογραφίας. Plat. † Sic Aristoph. Nub. 1306. φλαύρων πραγμάτων.† Et cum infinit. Aristoph. in Pluto. τῆς φωνῆς μόνον ἐρῶ ἀκοῦσαι, cupiens audire. Plat. in epist. τῆς ἀρχῆς πάλιν ἐρῶντες τυχεῖν, principatum recuperare cupientes. ¶ Item ἐράω, unde ἐράσαι et comp. κατεράσαι, μετεράσαι, &c. pro dejicere, vide in Ἔρα, id est, terra. ☞ Quidam deducunt ἀπὸ τοῦ ὁρῶ, quia ex aspectu nascitur amor. Plato autem deducit ἀπὸ τοῦ εἰσρεῖν, id est, ab influendo, quòd amor extrinsecus per oculos influat.

Ἐράομαι, ὦμαι, amor. Item amore captus sum. † Sic Aristoph. Nub. 1072.† Luc. ἐρασθεῖσαν τοῦ Ἰάσονος Μήδειαν, Medeam Iasonis amore captam. (Eurip. Med. 492. 698.) Hinc ἐρασθεὶς cum genit. amore captus.

Ἐρώμενος, qui amatur, amicus, amasius. Et in bonam et in malam partem. Dicitur et ἐρώμενος τούτου. Et fem. ἐρωμένη, quæ amatur, amica, amasia. Interdum meretrix, ἑταίρα, ut, Λάμια ἡ ἐρωμένη τοῦ Δημητρίου, apud Athen.

Ἔραμαι, amo, poëticum, est. Iliad. ξ'. Ὥς σέο νῦν ἔραμαι. Pro eodem aff. ἐράζω et ἐράζομαι. Unde ἠρασάμην et poëticè ἐρασάμην absque incremento. Hesiod. in Theogon. Μνημοσύνης δ' ἐξαῦτις ἐράσσατο. (Theoc. Id. 2. 149.)

Ἐράσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, amabilis. Luc. Plut.

(Ἐράσμιος. Æsch. Ag. 614.)

Ἐραστὸς, et ἐρατὸς, omisso σ, amabilis, poët. Iliad. γ'.

Ἐραστεύω, idem quod ἐράω, amo, affecto. Æschyl. in Prometheo.

Ἐρατεινὸς, idem. Iliad. β'. † amabilis. Hes. Th. 136. et 909.†

Ἐρατίζω, amo, cupio. Homer. cum accus.

Ἐραστὴς, οῦ, ὁ, amator, ut, ἐρώμενος amasius. Plut. in Erotico, ἐραστοῦ δὲ καὶ ἐρωμένου μέσος οὐδεὶς πώποτε διεξῆλθε πολέμιος. Item amicus. Cum genit. ἐραστὴς αὐτῆς vel αὐτοῦ. Item generaliter pro amatore et studioso rei cujuslibet, ut, ἐραστὴς ἐπαίνου, Xenoph. † Pæd. 1. 5. 12.† ἐραστὴς δόξης καὶ τιμῆς. Plut. in Camil. Et, ἐραστὴς σοφίας, idem in Numa. Et Aristoph. in Pluto, τοῦ πλούτου ἐραστής. Et in malam partem apud eundem in Nub. † 1461.† πονηρῶν ὄντ' ἐραστὴν πραγμάτων. † idem. ib. 1307.†

Ἐράστρια, amatrix. Poll.

Ἐρατὸς, amabilis, jucundus, ut, Καλυδῶνος ἐρατῆς. Hom.

Ἔρως, ωτος, ὁ, amor, quo prosequimur aliquem. Luc. ὁ τῶν καλῶν ἔρως, amor, quo prosequimur res pulchras. Item amor Cupido, Deus qui amorem immittere fingitur. Item pluraliter amores, cupidines. Xen. ὅπως δὲ καὶ Ἔρωτες τοξόται διὰ τοῦτο καλοῦνται. Item generaliter pro quovis amore seu desiderio alicujus rei. Plat. ἔρωτα ἔχω τούτου. Et, ὁ πρὸς τοὺς λόγους ἔρως. Luc. ad Nigr. (V. Æschyl. S. c. Th. 694. pl. Eurip. Med. 331. 628. Æsch. Ag. 1664.)

Ἐρωτικὸς, ad amorem pertinens, amatorius, ab amatore proficiscens, amatori conveniens. Luc. Plat. Item in amorem valde propensus. Item rerum ad amorem pertinentium peritus. Xenoph. Apomn. 2.

Ἐρωτικῶς, amatoriè, ut, ἐρωτικῶς ἔχω vel διάκειμαι, amore teneor seu captus sum. Et cum genit. Xen. ἐρωτικῶς ἔχω τῶν ἡδονῶν, voluptatum desiderio teneor. † τοῦ παιδός τι. Pæd. 1. 3. p. 78. b.† [Œconom. cap. 2. §. 15. ἐρωτικῶς ἔχουσι τοῦ κερδαίνειν.]

Ἐρώτιον, parvus Cupido, imaguncula Cupidinis. Item nomen proprium meretricis, in Epigr.

Ἐρωτάριον, idem.

Ἐρωτὶς, ίδος, ἡ, scortillum. Theocr. Idyl. 4.

[Ἐρωτιδεῖς. Anacreon. Od. 33. 538. Ἐρωτιδεῖς δὲ μικροὺς Οἱ μείζονες τρέφουσι.]

Ἐρωτύλος, amatorius. Bion. Idyl. 3. Item parvus amator, amatorculus. Theoc. Idyl. 3.

Ἔρος, ου, ὁ, Æolicè pro ἔρως, dici fertur, amor, desiderium. Il. α'. ξ'. et alibi. et apud Hesiod. in Theog.

Ἐρόεις, εντος, ὁ, amabilis, gratiosus, venustus. Hesiod. † Th. 245.† Θαλίη τ' ἐρόεσσα. Et in Epigr. ἐρόεις τύπος, amabilis effigies.

Ἦρα, τὰ, exp. κεχαρισμένα, grata, (derivatum ex ἐράω, et lenem habens τοῦ ε, unde compos. ἐπίηρα.) Il. ξ'. θυμῷ ἦρα φέροντες. Interdum. est præt. ab Ἄρω.

Ἥρανος, exp. rex, præfectus, opitulator. Argon. 2.

Composita, ac primùm ex ἐράω, cum præpositione.

Ἀντεράω, ῶ, vicissim amo, mutuo amore prosequor, in amore respondeo, redamo. Cum genit. Luc. ἀντερῶν αὐτοῦ. Cum dat. ἀντερᾶν τινι, rivalem esse.

Ἀντεράομαι, redamor, ἀντερώμενος ὑπ' αὐτοῦ. Item pro ἀντερῶ, rivalis sum, apud Luc. ἀντερασθῆναι τῇ Σελήνῃ κατὰ τὸ αὐτὸ ἀμφοτέρας τοῦ Ἐνδυμίωνος, i. rivales fuisse Lunæ in amore Endymionis.

Ἀντεραστὴς, οῦ, ὁ, rivalis, æmulus alicujus in amore. [Plat. Amatores. Καὶ ὁ ἕτερος (πλησίον γὰρ καθήμενος ἐτύγχανεν αὐτοῦ, ἀντεραστὴς ὤν).] Aristot. rhet. l. 2. Xen. ἀντεραστὰς appellat procos, de Atalanta loquens. (Κυνηγ. cap. 1. §. 7.)

(Ἀπέρωτος ἔρως, στυγνὸς καὶ ὑπερήφανος. Æsch. Ch. 598.)

Συνεράω, ῶ, simul amo, aut in amore juvo.

[Συνεραστής. Athen. Deipn. lib. 6. e Timocle. συνεραστὴς δωροφάγος γίνεται. Xenoph. Sympos. §. 41. ἀγαθῶν γὰρ φύσει καὶ τῆς ἀρετῆς φιλοτίμως ἐφιεμένων ἀεί ποτε τῇ πόλει συνεραστὴς ἂν διατελῶ.]

Ὑπερεράω, vehementer et supra modum amo. Æl. var. hist.

Composita ex ἐραστὸς, ἐραστὴς et ἐρατὸς, sine præpositione.

Ἀνδρεράστρια, ἡ, virorum amatrix. Poll. ex Aristoph.

Ἀνέραστος, inamabilis, invisus, ut, ἀνέραστον τοῖς πολλοῖς χρῆμα. [Ælian. Var. Hist. lib. 2. cap. 9.]

Ἀξιέραστος, amari dignus. Xen. † Pæd. l. 5. p. 121. a.† πάνυ ἀξιέραστα.

Δημεραστὴς, populi amator, populi amans, popularis. [Plat. Alcib. 1. ἐγὼ φοβοῦμαι, μὴ δημεραστὴς γενόμενος ἡμῖν διαφθαρῇς.]

Δημεραστία, ἡ, populi amor, popularitas.

Ἐπήρατος, (verso ε in η) amabilis, optabilis, jucundus, apud Homer. [Iliad. I. 228. ἀλλ' οὐ δαιτὸς ἐπηράτου ἔργα μέμηλεν. Schol. ἐπεράστου, καλῆς, ἡδείας. Iliad. Σ. 512. Schol. Odyss. Θ. 366. Schol.] † Hesiod. Theog. 67. ὄσσα, vox.† (Æsch. Eum. 961.)

(Ἐπιέραστος. Luc. Prometh. in Verb. p. 17.)

Ἐπίηρος, dictum videri potest quasi ἐπιήρατος, mutato υ in ι. (Soph. Œdip. Tyr. 1114. Od. τ'. 343.) Ex hoc autem quidam putarunt ἐπίηρα esse factum, quasi ἐπιήρατα. Iliad. ά.

Εὐήρατος, amabilis. [Pind. Olymp. Od. 2. 20. Ἴσαν δ' Οἰνομάου καὶ Πέλοπος παρ' εὐηράτου Σταδίου, &c. Od. vi. 156. Σὺν δὲ φιλαγγελίαισιν εὐηράτοις Ἀγησία δέξασθε κῶμον. Schol. εὐθυμίας; ἐπεράστους &c. Pyth. Θ. 15.]

Ἰλήρατος, pulcher, ὁ ἐρατικὸς τὸ εἶδος, seu cujus τὸ εἶδος est ἐρατόν.

Ἱππεραστὴς, οῦ, ὁ, equorum amator, equorum studiosus. In malam partem capitur pro ἱππομανής.

Μεγήρατος, admodum amabilis, peramabilis. Hesiod. in Theog. † 240.†

Παιδεραστὴς, οῦ, ὁ, amator puerorum. Apud Athen. quidam delphin vocatur παιδεραστής. Accipitur ferè in malam partem pro pædicone, cujus turpis est amor. Luc.

Παιδεραστία, ἡ, amor in pueros. Et peculiariter amor qualis est pædiconum. Plat. in symp.

Παιδεραστέω, ῶ, sum puerorum amator more pædiconum. Athen. l. 13. Apud Luc. Rhea παιδεραστοῦσα, amore pueri capta.

Πολυήρατος, † ὁ καὶ ἡ,† perjucundus, peroptabilis, ut, πολυήρατος γάμος, Od. ό. Sic. πολυήρατος ἥβη. † Sic πολυήρατος γῆ. Aristoph. Nub. 300.†

Συνεραστὴς, corrivalis, qui simul amat. Max. Tyr.

Φιλεραστὴς, qui diligit amatorem seu amatores. Plat. in symp. πάντως μὲν οὖν ὁ τοιοῦτος παιδεραστής τε καὶ φιλεραστὴς γίγνεται.

Φιλεραστία, amor, quo amasius suum amatorem complectitur. Ibid.

Φιλεραστῶ, diligo amatorem seu amatores.

Χρυσεραστὴς, auri amator, auri amans et studiosus, vel potius nimium amans et cupidus auri, avarus.

Composita ex nomine ἔρως.

Ἀνακάμψερως, ωτος, ἡ, herba à redeunte amore sic dicta, ἀπὸ τοῦ ἀνακάμψαι τὸν ἔρωτα. Quod Plin. declarat, quum eam magicis herbis annumerans, ejus tactu redire amatores vel cum odio depositos testatur.

Ἀντέρως, Cupido Cupidini contrarius, de quo Cic. Item Deus ultor eorum qui amantes aspernunt, ex Pausania.

Δύσερως, qui infelici aut etiam periculoso amore tenetur. Item perditè amans. Theoc. Idyll. 1. δύσερώς τις ἄγαν καὶ ἀμήχανος ἐσσί. Et cum gen. ex Luc. οὐκ ὀλίγους αὐτῆς οὕτω σφόδρα δυσέρωτας ὄντας, ita perditè te amantes. Apud Xen. δύσερως τῶν ἀφροδισίων, amore perdito rei venereæ captus. Item ipse ἔρως dicitur δύσερως et δυσέρωτος, à Plut. in Pericle. Hinc. δυσερώτως διακεῖσθαι, perdito amore captum esse aut infelici.

Ἴδερως, exp. ὁ ἅμα τῷ ἰδεῖν ἐρῶν, qui primo statim intuitu in amorem rapitur. Hesych. et Suid.

Ἵππερως, equorum amor, equorum studium. In malam partem accipitur pro ἱππομανία, nimius seu insanus equorum amor. Aristoph. in Nub.

Παίδερως, idem quod παιδεραστὴς, de pædicone, ut, παίδερως ζῇς. Poll. Sic etiam à quibusdam dicitur ἡ ἄκανθα, sive ἡ ἄκανθος, ut Diosc. et Plin. testantur. Genus etiam unguenti παίδερωτα veteres nominarunt, quo mulieres nimium cutis candorem occulebant, et vernaculum faciei colorem mentiebantur. Apud Athen. lib. 13.

Φίλερως, amoris studiosus, qui amorem colit, eique dat operam. Luc. in Amorib.

ἜΡΓΟΝ, ου, τὸ, opus, factum, res. † Xen. Pæd. 1. 1. 3. et cap. 2. §. 3. πονηροῦ ἐφίεσθαι ἔργου.† Ἔργον ἐπεύχεσθαι, Od. γ'. opus facere. ἢ ἔπει ἢ ἔργῳ, apud Hom. aut dicto, aut facto. Et, πολεμήια ἔργα, Od. μ'. facta bellica, res bellicæ. † Xen. Pæd. l. 5. p. 125.† ¶ Peculiariter interdum de bello. † Sic Xen. Pæd. 1. 4. 24.† Thuc. ἐν τῷ ἔργῳ, in re gerenda, in ipso conflictu. Et, εἰς ἔργον καθίστασθαι, apud eundem. τὸ Τρωικὸν ἔργον, Arrianus Trojanum bellum appellavit. ¶ Item de opere quod fit ruri, ut exp. Od. ξ'. ἔργον δέ μοι οὐ φίλον ἔσκεν. In plur. num. ἔργα utrique scriptores vocant terram in qua opus factum est. Latinè culta vocant et arva. ¶ Ἔργον ποιοῦμαι, sequente infinitivo, contendo, laboro, Plat. et Xenophon. ¶ Ἀλλ' οὐδὲν ἔργον ταῦτα θρηνεῖσθαι μάτην. Sophocl. in Ajace, nihil opus est. Item cum genit. ex Aristoph. in Pluto, οὐκ ἔργον ἔστ' οὐδὲν στροφῶν, nihil opus est strophis. ¶ Σὸν ἔργον, μηδένα τούτων ἀφεῖναι, tuum officium est, tuæ sunt partes, tui est muneris. Dicitur et, ἔργον ἔχω τοῦτο σκοπεῖν, à Xenoph. mei muneris est hoc perpendere. Apud Aristophanem, οὐχ ἡμῖν ἔργον ἑστάναι, non standum est nobis. Ἔργον τούτων τῶν χρημάτων, Demosth. in Aphobum, quæstus et usura. ¶ Ἔργον ἐστὶ, difficile est, operosum est, aut etiam hoc opus est. † Xen. Pæd. 1. 1. 5.† Xenoph. ἔργον μὲν πάντας λέξαι ὄντας, ἔργον δὲ χαλκεῦσαι, ἔργον δὲ ἐπιτάξαι. † Ἔργῳ ἀρετῆς, Xen. Pæd. 1. 5. 8. Ἔργῳ κακοῦσθαι, revera, reapse affligi. l. 3. p. 66. d. Sic Soph. ἔργοισι σωθῶ, revera vixero. Electra 60.† (οὐδὲν ἔργον ἐστί. Soph. Aj. 12. ἔργῳ δ' ἔστι μεῖζον ἢ λόγῳ. Eurip. Phœniss. 346. πράσσω τὸ σὸν ἔργον. faciam ut jubes. Soph. Tr. 1266. Iliad. ζ'. Cat. N. 238. Æschyl. Ch. 296. pro ἀγροῖς. 877.) ☞ A præt. med. ἔοργα videtur factum ἔργον.

Ἐργώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, operosus, difficilis, laboriosus, molestus. Plato, τῆς ἐπιμελείας ἐργῶδες τοῦτ' ἔστι.

Ἐργωδῶς, difficulter. Theophr. hist. plant. lib. 9. c. 16. et Hippocr. Aphor. l. 6.

Ἐργωδία, difficultas, molestia, negotium, apud Greg. Naz.

Ἐργάζομαι, f. άσομαι, p. ασμαι, operor, opus facio. Aristot. loquens de apibus, συνεχῶς ἐργάζονται. Et, ἐργάζεσθαι ἔργα, apud Homer. et Hesiod. Cum accus. ἐργάζεσθαι γῆν, Xen. † Pæd. l. 3. p. 73. et l. 4. p. 103. b.† terram colere. ἐργάζεσθαι τέχνας. Plat. de rep. 2. exercere artes. Apud Hesiodum, † Th. 440.† ἐργάζεσθαι γλαυκὴν δυσπέμφελον, exp. secare mare seu sulcare. Apud Andocidem ἐργάζεσθαι τὸν βίον, victum quærere. Herodot. lib. 1. ἐργασάμενον χρήματα μεγάλα, quum magnas pecunias sibi conquisivisset. Affertur et pro merere, captarea et quæstum corpore facere, ex Dem. Item pro φιλοκερδεῖν, sordidis lucris indulgere. Aff. et pro vendere, ex Aristotel. Œcon. Item fabricor, facio, efficio, ut, ὅπλα ἐργάζεσθαι, Herodian. † Aristoph. Nub. 878. ἁμαξίδας εἰργάζετο, currus faciebat.† Apud Xen. ἐργάζεσθαι ὑγίειαν σώματι, efficere vel præstare corpori bonam valetudinem. Item patro et efficio, Bud. ex Hermog. ¶ Item pass. ut, ἀγάλματα εἰργασμένα, fabrefacta, Lys. Τοιαῦτα εἴργασται, talia perpetrata sunt. Et, εἰργασμένη γῆ, item ἐργαζομένη, apud Theophrast. terra culta. Et, εἰργασμένη τροφὴ, cibus confectus. (εἴπερ εἴργασται τάδε. Si quidem hæc fecit. Soph. Aj. 22. Τί δῆτα τὸν δύστηνον ἐργάσῃ κακόν. ib. 109. εἴργασται. Eurip. Med. 794. 1355. Æsch. Ag. 361. cum Dupl. Acc. Soph. Tr. 1220. Œdip. Tyr. 1368. Tr. 1233. Œdip. Tyr. 297. εἰργάσθαι. Æsch. Ag. 1355.) † Ἐργάζεσθαι, pr. servorum. Xen. Pæd. 1. 4. 13. τινα φλαῦρον. Malum alicui. Aristoph. Nub. 1156. et τινα κακὸν, 1269. Et perfect. εἴργασμαι, feci, perpetravi. Soph. Œd. Tyr. 297.†

Ἐργασία, ἡ, operatio, opus. Aristot. Dicitur etiam de metallis et fundo aliquo. Thuc. lib. 4. κτῆσιν ἔχειν τῶν χρυσείων μετάλλων ἐργασίας, possidere aurifodinas easque exercere. Isocr. in Areop. περὶ τὴν ἐργασίαν τῆς χώρας. Et metaph. apud eundem ad Nicocl. ἐργασίαι νόμων, legum cultus. Item factura, elaboratio. Synes. ep. 32. τὰς τῆς καλλίονος ἐργασίας, elegantioris operis statuas. Dicitur etiam in lignis et quovis opere fabrili. Theophr. In instrumento etiam oratorio enumeratur ἐργασία: qua videlicet astruitur et efficitur quod ἐπιχείρημα conatur et aggreditur. Bud. ex Hermog. Item ἐργασία τροφῆς dicitur concoctio. Aristot. lib. 3. de part. animal. Ἐργασία τέχνης, artis factitatio et exercitium. Synes. ep. 3. Item, quæstus, lucrum. Aristot. Eth. 4. οἱ τὰς ἀνελευθέρους ἐργασίας ἐργαζόμενοι, qui ingenuo homine indignos quæstus faciunt. Sic et apud Demosth. sæpe. Apud eundem adversus Apatur. ἐπὶ τῆς ἐργασίας ὢν, exp. negotiationes vivens. Apud Aristot. Ethic. 8. ἐργασία τῶν χρημάτων, quidam exp. pecuniarum acquisitio. Apud Lucam capite 12. δὸς ἐργασίαν ἀπηλλάχθαι ἀπ' αὐτοῦ, da operam ut ab eo libereris.

Ἐργάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui elaborari potest, ut, ἐργάσιμα ξύλα. ut plurimum verò ἐργάσιμα plur. num. dicuntur, culta seu loca culta. † Xen. Pæd. 1. 4. 16.† Diosc. et Theophr. l. 1. Reg. c. 20. ἐργάσιμος ἡμέρα, dies qua operari licet. Item ἐργασίμη, myrrhæ quædam species omnium pessima, de quâ Diosc. l. 1. c. 78.

Ἐργασίων, ωνος, ὁ, exp. γεωργὸς, agricola. Aristoph. in Vesp.

Ἐργασείω, q. d. facturio, i. facere cupio. Soph. in Trach. (1249.)

(Ἐργαστίνη. Eurip. Med. 792.) [Xenoph. Œconom. cap. 7. §. 35. ὧν δ' ἂν ἔργον ἔνδον ἐργαστέον, τούτων σοι ἐπιστατητέον, &c.]

Ἐργαστὴρ, ῆρος, ου, ὁ, operarius. Xen. [Œconom. cap. 13. §. 10. ἱμάτιά τε γὰρ, ἃ δεῖ παρέχειν ἐμὲ τοῖς ἐργαστῆρσι, καὶ ὑποδήματα, οὐχ ὅμοια πάντα ποιῶ, &c. cap. 20. §. 16.]

Ἐργαστήριον, ου, τὸ, officina. Plat. Xen. Dem.

Ἐργαστικὸς, οῦ, ὁ, operosus, i. efficax. unde superlat. ἐργαστικώτατος, admodum operosus. Dicitur et ἐργατικός.

Ἀπεργαστικὸς, (comp.) effectivus. Epic. in Laërt. [Plat. de Rep. lib. 7. Ἕλκον ἄρα, ὦ γενναῖε, πρὸς ἀλήθειαν ψυχὴν εἴη ἂν, καὶ ἀπεργαστικὸν φιλοσόφου διανοίας, &c.]

[Ἀπεργασία. Plat. Euthyphr. 1. Ἔχεις ἂν οὖν εἰπεῖν, ἡ ἰατροῖς ὑπηρετικὴ, εἰς τίνος ἔργου ἀπεργασίαν τυγχάνει οὖσα ὑπηρετική;——ἡ ναυπηγοῖς δὲ εἰς τίνος ἔργου ἀπεργασίαν ὑπηρετική ἐστι;]

Ἐργῶμαι, idem quod ἐργάζομαι, seu potius ἐργάσομαι, ut ἐλῶ pro ἐλάσω dicitur. Exod. 20. et 2 Reg. 9.

Ἐργάτης, ου, ὁ, operarius, qui opus aliquod facit. (Soph. Œdip. Tyr. 879.) Matth. 10. Interdum cum genit. ut, ἐργάτης γῆς, agricola. Sic Xen. ἐργάτης τῶν πολεμικῶν, in rebus bellicis operosus, optimus rerum bellicarum artifex. † στρατηγὸς. Xen. Pæd. 1. 6. 15.† Sic ἐργάτης τῆς τέχνης, artifex, idem Xenoph. in Œcon. Ergata apud Vitruv. est suculæ genus. l. 10. c. 4. Vide Bud. in Pand.

Ἐργατήσιμος, idem quod ἐργάσιμος, qui coli et elaborari potest. Plut. in Catone.

Ἐργάτις, ιδος, ἡ, operosa, ut, ἐργάτις μέλισσα. Aristot. (Æsch. Pr. 460.) Dicitur etiam de muliere meritoria.

Ἐργατικὸς, οῦ, ὁ, operarius, operosus: in activa signif. ut, ζῷον ἐργατικὸν ὁ ταῦρος, animal operosum.

Ἐργατικῶς, adverb. operosè. Plut. in Cato.

Ἐργατίνης, ου, ὁ, operarius. Theocr. Idyl. 10. Ἐργατίνα Βουκαῖε. Et Epigr. l. 2. ἀνέρες ἐργατίναι. Apud Apoll. l. 3. ponitur substantivè pro operario seu agricola.

Ἐργάτειαι, et ἐργάτεις, loci in agris ubi servi cubant. Hesych. Apud Cretenses ἐργάτειαι sunt ii quibus sepulturæ mortuorum cura demandata est.

Ἐργάνη, ἡ, Minervæ cognomentum, ut in Atticis scribit Pausanias.

Ἐργαλεῖον, ου, τὸ, instrumentum, quo videlicet ad opus faciendum utimur, ut, ἐργαλεῖα γεωργικὰ, instrumenta rustica, apud Poll. † Xen. Pæd. l. 5. p. 131. e.†

Ἀργαλέος, ου, ὁ, difficilis, molestus. qui alicui quasi operosus est. (Nam ab ἔργον quidam derivant, exponentes δύσεργος, ἐργώδης: non desunt tamen qui ab ἄλγος deductum malint, verso λ in ρ euphoniæ gratia.) Ut, ἔρις ἀργαλέη, Iliad. λ'. Et, ἀργαλέος χεῖμος καὶ ῥῖγος, Iliad. ὁ. Νόσος ἀργαλέη, et ἀργαλέοι ἄνεμοι, Il. ν'. Aliquando absolutè ponitur cum inf. pro ἀργαλέος seu ἀργαλέον ἐστί. Il. ά. ἀργαλέος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι. Eurip. ἀργαλέον, φρονέοντα παρ' ἄφροσι πολλ' ἀγορεύειν, difficile est. Dicitur de rebus etiam animatis. Plut. ὁ γὰρ Κινησίας ἀργαλέος ἐστι ποιητής. Sic ζῷον ἀργαλέον. Phil. de vita Mos. l. 1. (Aristoph. R. 1580.)

Ἀργαλέως, difficulter.

Composita: ac primùm ex nomine ἔργον.

Ἀγαθοεργὸς, sive ἀγαθουργὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, beneficus, benignus. Areop.

Ἀγαθοεργοὶ, qui ex equitibus exeunt quinque quotannis, ut Herodot. narrat. At Suidas ait esse qui ex ephoris deliguntur strenuitatis ergo. Vide Herodot. l. 1.

Ἀγαθουργικὸς, idem quod ἀγαθουργὸς, apud Areop. Item ἀγαθουργικῶς pro eodem, de Deo apud eundem.

Ἀγαθοεργία, sive ἀγαθουργία, beneficentia, beneficium, bonum opus. [Herodot. Thal. lib. 3. §. 160. Ζωπύρου δὲ οὐδεὶς ἀγαθοεργίην Περσέων ὑπερεβάλετο παρὰ Δαρείῳ κριτῇ, οὔτε τῶν ὕστερον γενομένων, οὔτε τῶν πρότερον, ὅτι μὴ Κῦρος μοῦνος. §. 154. κάρτα γὰρ ἐν τοῖσι Πέρσῃσι αἱ ἀγαθοεργίαι ἐς τὸ πρόσω μεγάθεος τιμῶνται.]

Ἀγαθοεργέω, ῶ, f. ήσω, bene facio, bene operor, bonum sive bona facio. Item beneficus sum, beneficentia prosequor.

Ἀεργὸς, qui feriatur ab omni opere, nullum opus agens. Il. ί. et Od. τ'. ¶ Item iners, piger, deses. Hesiod. in Erg. ¶ Item non cultus, non aratus, inaratus, ut, ἀεργὸς γῆ vel χώρα, cui opp. ἡ εἰργασμένη. Sic apud Theophr. de caus. 1. τὰ ἄεργα sive ἀργά.

Ἀεργὴς, ὲς, ὁ καὶ ἡ, pro eodem dici annotatur, sed raridè.

Ἀεργία, ἡ, cessatio ab opere. Alciphron initio epist. 1. ἀεργία παντελὴς ἦν, cessabatur ab omni opere. Apud Hom. Od. ώ. Eustath. vult significare etiam, inertiam, id est, artis ignorationem. ¶ Item inertia, desidia, pigritia. Hesiod. in Erg. ¶ Item cessatio ab aratione, q. d. terræ inaratio. Æschin. in Ctesiph.

Ἀεργέω, ῶ, f. ήσω, cesso ab omni opere, otior, otiosus sum. Item sum deses, sum piger.

Ἀεργηλὸς, pro ἀεργὸς, iners. Nonn.

Ἀργὸς, pro ἀεργὸς, vide in sequenti col.

Decomp. Παναεργὸς, omnino non confectus, adhuc prorsus incoctus et crudus. Nic. in Alexiph.

Ἀθεμιστουργία, ἡ, facinus nefarium, scelus, ἀθέμιστον ἔργον.

Αἰσυλοεργὸς, qui nefaria et flagitiosa perpetrat. ex αἴσυλος et ἔργον, apud Eust. [Clem. Alex. Cohort. ad Gentes. εἰκότως ἄρα οἱ ποιηταὶ σχέτλιον τοῦτον (Herculem) καὶ αἰσυλοεργὸν ἀποκαλοῦσιν, Respicere videtur Hom. Iliad. E. 403.]

Αἰσχρουργὸς, idem quod αἰσχροποιὸς, fellator.

Αἰσχρουργία, idem quod αἰσχροποιΐα, apud Aristoph. et Luc. Generaliter pro quovis turpi facto, apud Xen. in Laced. politia.

Αἰσχρουργέω, pro αἰσχροποιέω. Τὰ αἰσχρουργούμενα, obscœnè facta. Laërt.

Ἁλιεργὸς, in mari operans. Opp. lib. 4. hal.

Ἁλουργὸς, οῦ, purpureus, purpurissεus. Exp. et violaceus. Secundum Etymol. ἁλουργὸς dicitur quasi ἁλὸς ἔργον, id est, maris opus, quod ex marina concha fiat. Quid sit color ἁλουργὸς, docet Aristot. in lib. de coloribus. Plato in Timæo ait ἁλουργὸν (pro ἁλουργὸς) esse rubrum cum albo nigroque permixtum. Interdum reperitur ἁλουργὸν pro ἁλουργὸν χρῶμα vel ἱμάτιον, et ἁλουργὰ, sub. ἐσθῆτες.

Ἁλουργὴς, idem quod ἁλουργὸς, ut, ἁλουργῆ ἱμάτια, vestes purpurissεæ. Interdum ponitur ἁλουργῆ sine subst. ut ἁλουργῆ ἀμπισχόμενος. (Æsch. Ag. 955.)

Ἁλουργὶς, ίδος, ἡ, vestis genus, coloris purpurei seu violacei. Exp. et purpura, trabea. Plut. in Rom. Item pro phaleris purpureis et pro stragulo purpureo, apud Lucianum.

Ἁλουργοειδὴς, exp. πορφυρώδης. Hesych.

Decomp. Παραλουργὴς, attextam habens purpuram. Poll.

Παραλουργὶς, muliebris vestis, sicut ἁλουργὶς, virilis, apud eundem.

Παραλουργεῖς, minùs honorati, qui minore sunt in pretio. Hesych.

Περιαλουργὴς, q. d. circumpurpuratus. metaph. apud Aristoph. in Lysistr. περιαλουργὴς κακοῖς, tinctus malis, vel profundus malis, id est, qui profunda mala mente excogitat. Ducta metaphora à concha qua utuntur ad tingendam purpuram: illa enim è profundo mari eruitur. [Acharn. 856. Ὁ περιαλουργὴς τοῖς κακοῖς, &c. Schol. Ὁ κακοῖς βεβαμμένος, ὁ βαθὺς τοῖς κακοῖς.]

Ἁμαξουργὸς, plaustri fabricator. [Aristoph. Equit. 462. Οἴμοι, σὺ δ' οὐδὲν ἐξ ἁμαξουργοῦ λέγεις.]

Ἁμαξουργία, plaustri fabricatio.

Ἀμβολιεργὸς, dilator operis, qui opus de die in diem rejicit et procrastinat, ὁ ἀναβαλλόμενος τὸ ἔργον seu τὰ ἔργα. Hesiod. in Erg. et Plut. in consol. ad Apoll.

Ἀμπελουργὸς, vinitor, qui operatur circa vitem. [Luc. Evang. xiii. 7. Phav. Lex. Bort. Ἀμπελουργὸς, ὁ κλαδευτής. Aristoph. Pac. 189. Τρυγαῖος Ἀθμονεὺς, ἀμπελουργὸς δεξιός.]

Ἀμπελουργία, vineæ cultura, apud Theophr.

Ἀμπελουργέω, sum vinitor, vinitoris opus facio. Theophrast. Metaphoricè utitur Demosth. [Dion. Hal. de adm. vi dic. in Dem. 2. Æschines refert Demosthenem dixisse, ἀμπελουργοῦσί τινες τὴν πόλιν.]

Ἀμφίεργος γῆ, solum quod dimidia ex parte irrigatur aquis cœlestibus et dimidia ex parte solaribus incalescit radiis, velut utrumque naturæ opus expertum. Theoph. de caus. pl. l. 3. c. 28.

(Ἀνθεμουργὸς, ἡ, apis, τῆς τ' ἀνθεμουργοῦ στάγμα. Æsch. Pers. 614.)

Ἀργὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀεργὸς, et ex eo factum per crasin, qui cessat ab opere, ab opere immunis, otiosus, item ignavus, iners, piger, segnis. Interdum sine casu. Xen. Pæd. 1. στρατιὰν ἀργὸν τρέφειν. apud Judæos, ἀργὸν ἔτος, annus septimus, q. d. cessator annus. Ἀργὸς χρόνος, Plut. in Cor. tempus cessationis. ἀργὸς λόγος, ignava oratio. Interdum cum genit. ut ἀργοὶ πόνων, apud Plat. de leg. 7. vacui laboribus, expertes laborum. Apud Eurip. ἀργὸς τῶν οἴκοθεν, rerum domesticarum negligens. (Phœniss. 720. Soph. Œdip. Tyr. 29[illegible].) Apud Luc. ἀργὸς εἰς ἅπαντα, piger ad omnia, vel segnis. ¶ Item incultus. †Sic Xen. Pæd. l. 3. p. 70. a.† (cui opponitur εἰργασμένος vel κάτεργος) ut, ἀργὸς γῆ vel χώρα, inculta terra seu regio. Plut. in Pub. ἀργὸν χωρίον καὶ ἄκαρπον, incultus locus et infrugifer. Item pro ἀνέργαστος, ut, ἀργὸς ἄργυρος, argentum infectum. Paus. ¶ Item pro, μὴ ἐργαζόμενος, ut, ἀργὰ χρήματα, quibus opponuntur ἔνεργα. Et, ἀργὸν ἐργαστήριον vel ἀργοῦντα, quod nihil quæstus facit. Dem. contra Aphob. ¶ Exponitur etiam, celer, velox, contraria significatione primæ, unde compos. Πόδαργος, Αἴταργος, &c. quæ vide in secundo ordine horum compositorum. ¶ Item albus, in qua signif. vide Ἀργὸς suo loco et ordine juxta seriem alphabeti.

Ἀργῶς, otiosè. Item segniter. Dem. Plut. Xen. Item temerè, sine causa, frustra, nulla nota ratione.

Ἀργία, ἡ, otium, otiositas. Dem. et Plut. Apud Plat. ἀργία τῶν ἔργων, cessatio ab operibus. Item segnities, inertia. Plut. in Apoph. Isocrates autem reprehendit Lacedæmoniorum ἀργίαν, id est, eo nomine Lacedæmonios reprehendit quòd non colerent solum. (Eurip. Med. 297.)

Ἀργέω, ῶ, f. ήσω, idem quod ἀεργέω, cesso, ab opere cesso, ferior, otior. Dem. Olynth. 3. cui Xen. Pæd. 1. opponit ἐργάζεσθαι, et Aristoteles ποιεῖν. Cum dat. Plut. in Cam. ἀργοῦντι ταῖς πράξεσι. Cum genit. Pol. 2. ἀργήσαι ἂν γεωργὸς τῆς αὐτοῦ δημιουργίας. † Ἀργοῦσα γῆ, terra quæ non colitur. Xen. Pæd. 1. 6. 11.† (Eurip. Phœniss. 597.)

Ἀργοῦμαι, negligor per inertiam. Xen. Pæd. 2. et in Hierone.

Ἀργεύομαι, idem quod ἀργῶ, in otio vivo, otiosam vitam ago. Xen.

Decomp. Ἐξαργέω, ῶ, otiosus sum, vel obtorpesco. Aristot. Pol. 5.

Καταργέω, ῶ, reddo ἀργὸν et inefficacem, facio cessare ab opere, tollo, aboleo. sæpe apud Paulum, ut ad Rom. cap. 3. et 1 Cor. cap. 1. et alibi. Item inutilem reddo seu inutiliter occupo. Luc. cap. 13. (Eurip. Phœniss. 707. Athan. V. S. Ant.)

Καταργέομαι, οῦμαι, tollor, aboleor. Roman. cap. 6. et 1 Cor. cap. 13. et 15. Item pro liberari et separari ab, Rom. cap. 7. Apud Diosc. in præfat. lib. 6. τοῖς καταργουμένοις φαρμάκοις, exp. medicamentis purgatoriis.

Ἀῤῥητουργία, nefandum facinus.

Αὐλακουργέτης, ου, ὁ, sulcos efficiens, sulcator. αὐλακουργέτης σίδηρος, in Epigrammat.

Αὐτουργὸς, qui per se facit seu operatur, non aliena opera utens. † Xen. Pæd. p. 197. b.† Unde expon. etiam, qui manu victum sibi quæritat. Item opifex. Plut. Aristot. Xen. Item qui sua manu cædit vel pulsat vel pugnat, ex Herodiano.

Αὐτουργία, operatio ejus qui per se facit, Theodor. hist. Eccl. l. 5. [Æschyl. Eumen. 335. τοῦτο γὰρ λάχος διανταία μοῖρ' ἐπέκλωσεν ἐμπέδως ἔχειν, θνατῶν τοῖσιν αὐτουργίαι ξυμπέσωσιν μάταιοι, &c. Schol. Αὐτουργίαις. αὐτοφονίαις. Polyb. Hist. lib. 4. ἀλλὰ θαυμάζειν μὲν τὴν ἑκάστου αὐτουργίαν, καὶ συλλαβεῖν τὸ τῶν βίων ἐπίπονον καὶ σκληρόν. Joseph. Ant. lib. 17. cap. 12. §. 2. αὐτουργός τε γὰρ ἐπεπράχει ὁ Ψευδαλέξανδρος, &c. Contra Apion. lib. 2. §. 32. Αὐτουργίαι pro cædibus propria manu factis apud Æschyl. Eumen. 337. Spanhem.]

Αὐτουργέω, ῶ, per me facio, &c. Luc. et Aristot. de mundo.

Αὐτοέργητος, extemporalis, inelaboratus. ex Epigr.

[Αὐτουργικῶς. Marc. Ant. de Reb. suis. lib. 1. §. 5. Ab Educatore didici τὸ φερέπονον, καὶ ὀλιγοδεὲς, καὶ αὐτουργικόν. manibus propriis operari.]

Αὐτοματουργοὶ, artifices operum quæ αὐτόματα vocantur.

Βαναυσουργὸς, qui opus ad caminum conficit, qui artem exercet sedentariam et illiberalem.

Βαναυσουργία, opus quod ad caminum conficitur, opus mechanicum, seu ejus qui artem mechanicam profitetur. Pol.

Γαλακτουργὸς, lacticiniorum confector, vel (ut alii) dulciariorum. apud Athen. lib. 13.

Γενεσιουργὸς, ortus et originis causa. Areop.

Γεωργὸς, οῦ, ὁ, agricola. Aristot. Xen. &c.

Γεωργικὸς, οῦ, ὁ, qui ad agricolam seu ad rem rusticam pertinet, rusticus, et apud Aristot. γεωργικὰ σκεύη, rustica instrumenta. Apud Plat. γεωργικοὶ νόμοι, de agricultura, seu agricolarum leges. Et, γεωργικὸς βίος, apud eundem. Et γεωργικὴ, s. τέχνη, rei rusticæ scientia. ¶ Item rei rusticæ peritus, unde superl. γεωργικώτατος rei rusticæ scientissimus. Apud Plut. dicitur γεωργικὸς, Janus, id est, rusticis favens, seu qui rure delectatur, ruris studiosus.

Γεωργία, ἡ, terræ seu agri cultura. Plat. Isocr. et alii. Interdum pro cultura qualibet ponitur, ut apud Plat. in Epinom. ἡ χώρας ξυμπάσης γεωργία. Et, γεωργία τοῦ νοῦ, apud Greg. Exp. etiam, ager, ut apud Plat. de leg. 5. ἐν γεωργίαις, in agris. Et apud Dem. γεωργίαι [illegible].

Γεώργιον, ου, τὸ, vervactum, arvum, seges. Bud. ex parab. Salom. Sic Greg. de natali Dom. πονηρῶν σπερμάτων πονηρὰ τὰ γεώργια, malorum seminum malæ segetes. Exp. et fructus.

Γεωργώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ad agricolam pertinens. Plut. in Pol. præc.

Γεωργέω, ῶ, f. ήσω, agrum colo, agricolor. In qua signif. sine casu ponitur, ut Dem. pro cor. γεωργοῦσι καὶ βοσκήματα νέμουσι. ¶ Item colo. Cum accus. Herodian. lib. 7. πολλάκις ἦγε τοὺς τὴν γῆν γεωργοῦντας. Idem. lib. 6. χώραν γεωργεῖν. Et generaliter pro colo. Item pro, excolo, messem facio, fructum capio. Basil. τὴν ἀρετὴν φιλοπόνως γεωργησάντων, qui studiosè coluerunt et amplificarunt. Idem, στάχυν ἄρμενον ἑαυτοῖς γεωργήσατε, metite et eo fruimini. Greg. Naz. γεωργεῖν τὰς συμφορὰς, ex calamitatibus publicis messem facere.

Γεώργημα, τὸ, terræ seu agri cultura. Plat. de leg. 2.

Γεωργήσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui coli potest.

Decomp. Ἀγεώργητος, minimè cultus, incultus. Plutarch. in Cor.

Ἀγεωργησία, culturæ neglectus, agricolationis intermissio. Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 20.

Φιλογέωργος, agricolarum seu agriculturæ studiosus et amans. Xen. in Œcon. Φιλογεωργέω, agriculturæ studiosus sum, agricolas seu agriculturam amo.

[Φιλογεωργία. Xenoph. Œconom. §. 25. ἀλλὰ διὰ τὴν φιλογεωργίαν καὶ φιλοπονίαν ἐπιθυμεῖ ἔχειν τοιοῦτον χωρίον, &c.]

Συγγεωργὸς, socius in agro colendo. Aristoph. in Plut.

Δᾳδουργὸς, οῦ, ὁ, qui tædas conficit. Theophr. lib. 3. hist. pl. c. 10.

Δᾳδουργέω, ῶ, tædas conficio. Idem de caus. pl. l. 5. cap. 23. et de hist. pl. l. 4. c. 19.

Δαιταλουργία, ἡ, coquendi ars.

Δακτυλιουργὸς, qui annulos elaborat. Poll. ex Philylio.

Δευτερουργὸς, qui secundas actionis partes obtinet, secundum in agendo locum obtinens. Plat. de leg. l. 10. ¶ Idem δευτερουργοὺς τέχνας vocat artes manuarias, ut tradit Pol.

Δημιουργὸς, et δημιοεργὸς, poëticè, q. d. qui publicè operatur, vel opifex publicus. Is cujus opificia publicè prostant. Od. ϱ'. Generaliter de quovis artifice dicitur. Sæpe cum genit. ut de Deo, δημιουργὸς τοῦ κόσμου. Sic apud Naz. Sol dicitur ἡμέρας δημιουργὸς, diei artifex seu effector. Apud Aristot. Pol. 2. δημιουργοὶ τῶν νόμων, conditores legum. Item δημιουργὸς mulier, prostibulum publicum, quæ et δημία. Item quæ in nuptiis dulciaria cæteraque bellaria conficit. Item nuptiarum conciliatrix, pronuba. Vide Athen. Pollux. et Eustath. ¶ Δημιουργοὶ apud Peloponnenses (vel Dores, ut alii) dicebantur qui populo præerant, et res ejus administrabant. Dem. Hesych. Eustath.

Δημιουργία, functio hujus magistratus. Plat. in Apolog. Aristot. Pol. 5.

Δημιουργεῖον, officina. Hesych.

Δημιουργικὸς, ad opificem seu opifices pertinens, fabrilis, δημιουργικὰ τεχνήματα, Plat. artificia illiberalia et sordida.

Δημιουργικῶς, opificum more, fabriliter. [Aristoph. Pac. 428. ἐργάτης φράζε δημιουργικῶς· Schol. Ἀντὶ τοῦ τεχνικῶς. τοὺς γὰρ τέκτονας, δημιουργοὺς ἔλεγον.]

Δημιουργέω, ῶ, sum opifex, opificium aliquod exerceo. Item generatius, fabricor, compingo, condo. Item efficio seu conficio, ut κόσμος δεδημιουργῆσθαι dicitur à Platone, id est, factus vel effectus. (Luc. Jud. Voc. p. 50.)

Δημιούργημα, opificium, fabricatio.

Decomp. Ἐπιδημιουργὸς, et συνδημιουργὸς, nomina magistratus. Plat. et Thuc.

Διφρουργία, bigarum seu sellarum fabricatio.

Δραματουργὸς, dramatum seu dramatis scriptor.

Δραματουργία, dramatum scriptio. Greg.

Δραματουργέω, ῶ, opus dramaticum scribo, in vita Aristoph. Item in modum dramatis conscribo et compono, ut in arg. libri Dipnosoph. δραματούργημα, opus dramaticè scriptum, opus dramaticum.

Δρεστουργοὶ, dicuntur οἱ ἐργαζόμενοι δρέστα, qui faciunt byssum seu byssinum linum. Hesych.

Δρεπανουργὸς, falcium artifex. Athen. 6.

Δύσεργος, et δυσεργὸς, operosus, difficilis. Plat. συγχέλεσιν, καὶ δύσεργον. Et, δυσεργὸς πρᾶγμα, Appiano, res difficilis factu.

Δυσεργία, difficultas.

Ἐθελουργὸς, qui sponte opus subit, promptus et impiger factor operis. Xen. de re eq.

[Ἐθελουργέω. Suicer. Thes. Eccl. 1. 1005. Significat Sponte ago.]

Ἑκάεργος, procul arcens seu expellens aut abigens. Apollinis epith. qui sic dictus putatur παρὰ τὸ ἑκὰς seu ἕκαθεν ἐργάζεσθαι. Il. ά. Vide et comp. ab ἔργω.

Ἐλαιουργία, olei confectio.

Ἐλαιουργεῖον, locus ubi oleum conficitur. Diog. Laërt. l. 1.

Ἐνεργὸς, † ὁ, ἡ,† qui in opere est, quasi ἐν ἔργῳ ὢν, qui aliquid agit. Luc. Item actuosus, strenuus, acer, ut Polyb. l. 3. Ἀννίβας ἐνεργὸς περὶ τὴν πολιορκίαν. Apud eundem πορεία ἐνεργὸς, iter quod acriter et magna virium contentione conficitur, contentum iter. † Xen. Pæd. l. 2. p. 49. d. l. 6. p. 162. a. et l. 8. p. 205. d.† Dicitur et res quæpiam ἐνεργὸς, id est, efficax, apud Theophr. Apud Xenoph. † Pæd. l. 3. p. 73. c.† ἐνεργὸς γῆ, terra culta, quæ colitur, cui opponitur ἀργός. Et, ἐνεργὰ χρήματα. Plat. pecunia fœnore occupata.

Ἐνεργὴς, idem quod ἐνεργὸς, efficax, ut, λόγος ἐνεργής. Hebr. 4. Apud Plut. ἐνεργεστέρα χώρα, cultior regio.

Ἐνεργῶς, actuosè, strenuè, acriter. Polyb.

Ἐνέργεια, actio, actus, operatio. Aristot. 1. c. ethic. Ibidem exp. etiam muneris functio. Item efficacia, vis efficax quæ in aliquo agit. ut Chrysost. ἄνευ τῆς ἐνεργείας τοῦ πνεύματος. Est etiam figura orationis. Fab.

Ἐνεργέω, ῶ, in opere sum, operor, efficio. Philip. c. 2. Apud Aristot. quidam exp. in actu sum. Apud eundem in Ethicis, quidam interpr. munere fungor, ut, κατ' ἀρετὴν ἐνεργεῖν, virtutis munere fungi. Item pro efficere, promovere, ex Chrysost. Item pro, miracula facere, ex eodem.

Ἐνεργεῖσθαι, significatione activa pro ἐνεργεῖν, ut 1 Thess. 2. Et, ἐνεργουμένη πίστις. Gal. 5. ¶ Item passivè pro, effici, agi, apud Aristot. Item pro, à dæmonibus vexari, dæmonio corripi, ex Areop. Item simpl. pro, cieor, moveor, ex Aretha in Apocal. Item in bonam partem, pro, agi spiritu, et afflatum esse, ex eodem, et ex Greg.

Ἐνέργημα, τὸ, effectus, quod ex vi quapiam et efficacia prodit. Item vexatio dæmonum. Aut in bonam partem, afflatio spiritus.

Ἐνεργητικὸς, agendi vim habens, efficacia præditus.

Decomp. Ἀνενεργὴς, effectu carens, iners.

Ἀνενέργητος, inefficax, inutilis. Greg.

Ἀντενεργέω, ῶ, efficaciam seu vim efficacem habeo adversus aliquid, ut, ἀντενεργεῖν θανασίμοις. Diosc. efficaciter resistere.

Αὐτενεργητικὸν, verbum, quod passivam vocem et activam significationem habet, ut μάχομαι.

Αὐτενέργητος, ipse per se operans seu efficiens. Dionys. Areop.

Ἐντεσιουργὸς, armorum opifex.

Ἐριουργὸς, qui vel quæ lanificium exercet.

Ἐριουργέω, ῶ, lanificium exerceo. Xen. in Laced. Poll. [cap. 1. §. 3. huic Exemplo addas, Hist. Græc. lib. 5. cap. 4. §. 7. καὶ ἡ γυνὴ ἠριουργοῦσα παρεκάθητο. Herodot. de Vita Homer. cap 4. οὗτος μισθοῦται τὴν Κρηθηΐδα, [illegible] ἐριουργῆσαι αὐτῷ ἔριά τινα ἃ παρὰ τῶν παίδων εἰς μισθὸν ἐλάμβανεν.]

Ἐτωσιεργὸς, qui incassum laborat, seu negligens operis, non assiduus in opere, suis cessationibus reddens τὸ ἔργον ἐτώσιον. Hesiod. Erg. 2.

Εὐεργὸς, facilis. Theophr. εὐεργὸν ξύλον τῆς πτελέας, circa quod non multum est laboris. Apud Hom. Od. σ'. καὶ εἰ κ' εὐεργὸς ἔῃσι, exp. probè et honestè castèque se gerens.

Εὐεργὴς, sc. ναῦς, navis aut domus, apud Hom. bene fabricata, affabrè facta, bene compacta. Sic εὐεργὲς λᾶαν, δίφρος, &c. apud eundem. Item εὐεργὸς, beneficus, bene meritus de aliquo. Od. ζ'.

Εὐεργεσία, beneficentia. Od. χ'. et Isocr. ad Dem. Frequentius capitur pro, beneficium. † Xen. Pæd. l. 3. p. 145. c.† Thuc. lib. 1. καί μοι εὐεργεσία ὀφείλεται. Sic ἀνταλλάξασθαι τὰς εὐεργεσίας, et εὐεργεσίας ἐκτίνειν, apud Herodot. referre beneficium.

Εὐεργέτης, ου, ὁ, qui beneficium confert, qui benefacit. Dem. pro cor. † Xen. Pæd. l. 3. p. 73. c. et l. 5. p. 146. d.† Interdum cum genit. ut, εὐεργέτης ἡμῶν, beneficus in nos. Luc. in Anacharsi. † Xen. Pæd. p. 204. d.† Sic et Thuc. l. 1. et Isocr. in Helen. enc.

Εὐεργέτις, ιδος, ἡ, quæ benefacit, quæ bene meretur de aliquo. Plat. de leg.

Εὐεργετικὸς, ad benefaciendum proclivis, beneficus. Τὸ εὐεργετικὸν, beneficentia, ad benefaciendum proclivitas. Herodian. lib. 6. Dicitur et εὐεργητικὸς pro εὐεργετικός.

Εὐεργετέω, ῶ, benefacio, bene mereor. Xen. Pæd. 8. Interdum cum accus. Aristot. Polit. 5. εὐεργετεῖν τὴν πόλιν. Xen. Pæd. 8. μεγάλα ἀντὶ μικρῶν εὐεργετεῖν, magna pro parvis conferre beneficia. † Sic et Pæd. l. 3. p. 69. a.† Interdum cum duplici accus. Dem. adversus Lept. ὅσα εὐεργέτηκεν ἡμᾶς οὗτος ἀνήρ. Sic et Plat. polit. 1. † εὐεργετεῖν μισθοῦ, mercedis causa. Xen. Pæd. l. 3. p. 76. c.†

Εὐεργετοῦμαι, beneficio afficior. Aristot. eth. 4. c. 3. Interdum cum accus. ut Xen. μείζονα εὐεργετημένος, majoribus beneficiis affectus. † ὑπό τινος. Pæd. l. 5. p. 118. d.†

Εὐεργέτημα, benefactum, bene meritum, beneficium in aliquem collatum. Xen. Pæd. l. 5. p. 146. c.† et Aristot.

Decomp. Ἀντευεργετικὸς, ad beneficium reddendum pronus, qui vicissim promptus est ad benefaciendum. Aristotel. ethic. 4.

Ἀντευεργετέω, ῶ, beneficium reddo seu compenso, vicissim benefacio. Xenoph. [Memorab. lib. 2. cap. 9. §. 8. πότερον ἂν (ἔφη ὁ Ἀρχέδημος) αἴσχιον ἔστιν εὐεργετούμενον ὑπὸ χρηστῶν ἀνθρώπων καὶ ἀντευεργετοῦντα, τοὺς μὲν τοιούτους φίλους ποιεῖσθαι, τοὺς δὲ πονηροὺς διαφέρεσθαι. lib. 4. cap. 4. §. 24. Τί δέ; τοὺς εὖ ποιοῦντας ἀντευεργετεῖν οὐ πανταχοῦ νόμιμόν ἐστι; lib. 2. cap. 6. §. 4.]

Ἠλιθιουργὸς, stultè agens, stolida facta admittens. ὁ ἠλίθια ἐργαζόμενος.

Ἡμιεργὸς, (q. d. semifactus) imperfectus inchoatus. Aristot. Œc. 2.

Ἡμιεργὴς, idem. Lucian. de Astrologia.

Θαλασσουργὸς, vel θαλαττουργὸς, (q. d. in mari opus faciens) rei nauticæ dans operam. Xen.

(Θαλαττουργία. Philostr. 3. c. 57.)

Θαλασσουργέω, ῶ, q. d. in mari opus facio. Bud. exp. maritimis actionibus et negotiationibus ut plurimùm utor, apud Polyb. et Strab.

Θαυματουργὸς, qui miracula edit. Athen.

Θαυματουργέω, ῶ, miracula edo. Damasc. de Christo. Item præstigiis utor, præstigiatricem artem exerceo.

Θαυματουργεῖσθαι dicitur etiam res aliqua quæ cum miraculo fit.

Θαυματουργία, præstigiatio, præstigiatoria ars.

Θεουργὸς, qui in sacris operatur.

Θεουργία, opus divinum. Dionys. ¶ Pro magiæ specie ab Augustino accipitur, ex Porphyrio Platonico l. 10. de civitate Dei.

Θεουργικὸς, cui deos faciendi vis inest, ut, θεουργικὴ ἐπιστήμη. Dionys. Et, θεουργικὸν μῦρον apud eundem exp. sanctificum, divinum.

Θερμουργὸς, qui callido consilio aliquid suscepit, acer, confidens, ferox, Luc. in Tim. et Xen. in principio Apomn. (Æsch. Eum. 563.)

Θερμουργία, audax et temerarium facinus.

Ἱερουργέω, ῶ, operor sacris, sacra perago, sacris operam do, sacrifico, Philo de vita Mos. l. 1. Herodian. l. 5. Accipitur etiam transitivè, ut Rom. c. 15. Sic et Naz. ἱερουργοῦσι τὴν ἡμῶν αὐτῶν σωτηρίαν. ¶ Item consecrare, apud eundem Naz.

Ἱερουργοῦμαι, sacrificor, unde τὰ ἱερουργηθέντα, apud Herodian. victimæ cæsæ, hostiæ. Item activè pro, sacrifico, sacra facio, apud Plut. in Alex.

Ἱερουργία, rei divinæ peractio, operatio, sacrificium. Phil. de vita Mos. Plut. in Alex. Herodian. l. 5. Apud Plut. ἱερουργίας ἱερουργεῖσθαι, sacra facere, sacris operari.

Ἱματιουργὸς, qui vestes conficit, vestiarius.

Ἱματιουργικὸς, ad vestes conficiendas pertinens.

Ἱματιουργικὴ, s. τέχνη, ars vestiaria, ex Plat.

Ἱστουργὸς, qui telas conficit, qui percurrit pectine telas, textor.

Ἱστουργία, textura vel telæ contextio. Theophyl. ep. 20. [Plat. Conviv. ὥστε καὶ οὗτος (Apollo) Ἔρωτος ἂν εἴη μαθητὴς καὶ Μοῦσαι μουσικῆς, καὶ Ἥφαιστος χαλκείας, καὶ Ἀθηνᾶ ἱστουργίας, καὶ Ζεὺς κυβερνᾶν θεῶν τε καὶ ἀνθρώπων.]

Ἱστουργικὸς, ad textorem pertinens, telæ texendæ aptus.

Ἱστουργικὴ, sub. τέχνη, ars textoria, telæ texendæ scientia, apud Naz. ἱστουργικὸν ἐργαλεῖον, textorium instrumentum.

Ἱστουργέω, ῶ, telam tracto, telas texo, apud Athen. l. 14. [Soph. Œd. Col. 352. ἐκεῖ γὰρ οἱ μὲν ἄρσενες κατὰ στέγας θακοῦσιν ἱστουργοῦντες· αἱ δὲ σύννομοι τἄξω βίου τροφεῖα πορσύνουσ' ἀεί.]

Καινουργὸς, innovator. Τὸ καινουργόν. Bud. à Luc. accipi ait pro καινουργούμενον.

Καινουργέω, ῶ, designo, res novas edo. inquit Bud. ex Luc. in Prometh.

Καινουργεῖσθαι, designari, Philo de vita Mos. et de mundo.

Καινούργημα, innovatio.

Καινουργίζω, idem quod καινουργῶ.

Καινουργισμὸς, idem quod καινούργημα. Est etiam renovatio et instauratio. Suid.

Κακόεργος, maleficus, improbus. Od. σ'. γαστὴρ κακοεργός. Et in Epigram. κακοεργὸς μάχαιρα.

Κακοεργέω, ῶ, maleficus sum. Aristoph. in Nub. † περί τινα.†

Κακοεργία, maleficium, improbitas. Od χ'. v. 374.

Κακοῦργος, contractè dicitur pro κακόεργος, maleficus. Item improbus, facinorosus, scelestus. Dem. Thuc. et alii. Item noxius. Cum genit. ut Xen. κακοῦργος μὲν τῶν ἄλλων, ἑαυτοῦ δὲ πολὺ κακουργότερος, cum aliis, tum sibi magis nocuus. (Soph. Œdip. Tyr. 725.)

Κακούργως, maleficè, improbè, sceleratè.

Κακουργία, maleficium, improbitas, scelus. Plerumque dicitur de tecto et occulto maleficio, ideoque exp. astus, dolus. Xen. Pæd. 1.

Κακουργέω, ῶ, maleficus sum, improbus sum et sceleratus. Item, malitiosè ago, malitiosus sum et fraudulentus. Plat. l. 1. de rep. Herodian. l. 3. Diosc. in præf. lib. 6. Item malo afficio, incommodo, noceo, Thuc. lib. 2. Xen. Interdum cum accus. ut Thuc. lib. 2. κακουργεῖν τὴν Εὔβοιαν, damno afficere vastareque Eubœam. Sic l. 3. τὰ ἐγγὺς τῆς πόλεως κακουργεῖν. † φίλους. Xen. Pæd. 1. 6. 26.† Interdum cum περὶ, ut Plut. in symp. 7. sap. κακουργοῦσι περὶ τὴν ἄγραν, nocent prædæ et capturæ piscium.

Κακούργημα, τὸ, maleficium, facinus maleficum, scelus, in Axiocho. Exp. et dolus malus, fraus, quam quis dolosè in suo munere versatur.

Κακουργέτης, idem quod κακοῦργος. Suid. Et fem. gen. κακουργέτις [illegible], apud Dionys. Areop. de dæmonibus.

Decomp. Ἀκακούργητος, à malefica manu intactus, in quod nihil maleficii admissum est, item nullo maleficio depravatus. Gregor.

Συγκακουργέω, ῶ, simul cum alio malitiosè aliquid facio. Dicitur peculiariter de iis qui colludunt. Libanius.

Συγκακούργημα, res per collusionem actoris et rei transacta.

Συγκακουργία, collusio.

Καλλίεργος, pulchrè fabricatus, affabrè factus, ut, καλλίεργος κόσμος. Plat.

Καλλιεργέω, ῶ, pulchrè fabricor, affabrè facio, Dionys. Areopag.

Καρικοεργὸς, à Carica gente factus: unde καρικοεργέος ὀχάνου, apud Anacr.

Κάτεργος, laborando excultus, cultus, ut, χώρα κάτεργος, Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 20. Τὸ κάτεργον τῆς σκηνῆς. Exod. c. 30. exp. opus tabernaculi.

Κατεργὸν, ab Hesych. exp. antiquatum, inveteratum.

Κερατουργὸς, qui cornu elaborat, qui aliquid ex cornu conficit, qui cornu expolit ad aliquid conficiendum.

Κοσμουργὸς, mundi opifex.

Κοσμουργία, mundi opificium. Dionys. Areop. in epist.

Κρεουργὸς, lanius, qui in carnibus animalium mactatorum concidendis et vendendis occupatur. (Æsch. Ag. 1601.)

Κρεουργία, carnium ejusmodi concisio. Exponitur etiam, laniatus, ex Naz. Item visceratio.

Κρεουργέω, ῶ, lanius sum, carnes laniorum modo concido. Ita concido in frusta, ut lanii carnes frustulatim solent concidere. Apud Laërt. κρεουργεῖν τὸν πατέρα, excarnificare, dilaniare.

Κρεουργηδὸν, more carnium quæ à laniis conciduntur. Herodot.

Decomp. Κατακρεουργέω, ῶ, carnes lanii more concido. Item concido et lanius carnes. Herodot.

Λειουργῶ, reddo λεῖον, expolio, complano, orno, lævigo.

Ληϊτουργὸς, q. d. opus publicum faciens, seu quod ad publicum pertinet, qui munus aliquod publicum obit, minister publicus.

Ληϊτουργέω, ῶ, opus aliquod publicum facio. Hesych.

Λειτουργὸς, pro ληϊτουργὸς, et ejusdem signif. Item munifex in castris. apud Polyb. Dicitur etiam λιτουργὸς arch. λειτουργοὶ sunt diaconi. Item subministrator. Philip. cap. 2. λειτουργὸν τῆς χρείας μου.

Λειτουργία, ministerium publicum, munus publicum. Apud Polyb. sæpe de muneribus seu ministeriis castrensibus. Item generalius pro quovis ministerio, apud Luc. et apud Aristot. Œcon. 2. ¶ Item publicum Ecclesiæ munus, seu functio muneris alicujus ecclesiastici. Item ministerium quod obitur circa cultum Dei. Theodoret. lib. 4. hist. eccl. Item peculiariter, cœna Domini, sicut et ἱερουργία, apud quosdam theologos. Dicitur et de beneficentia in pauperes. 2 Cor. 9.

Λειτουργικὸς, (q. d. ministerialis) ministratorius, ministrator. Hebr. cap. 1.

Λειτουργέω, ῶ, publicum munus obeo. Xen. τῇ πόλει πολλάκις λειτουργῶν. Et, λειτουργίας λειτουργεῖν, apud Isocr. Item fungor aliquo munere ecclesiastico, obeo aliquod ministerium circa cultum Dei, apud ecclesiast. scriptores, ut Act. cap. 13. Ad alia etiam munera seu ministeria extenditur, ut, λειτουργεῖν τῷ σώματι, apud Lys. Apud Aristot. λειτουργεῖν πρὸς τεκνοποιίαν, operam dare procreandis liberis. Apud eundem, ἐργασίαν λειτουργεῖν, munus obire.

Λειτούργημα, idem quod λειτουργία. [Plut. Sept. Sap. Conviv.]

Decomp. Ἀλειτουργησία, immunitas ab obeundis muneribus publicis, apud Strab. lib. 13.

Ἀλειτούργητος, immunis à muneribus publicis, qui non cogitur obire munera publica, apud Dem. pro cor.

Ἀπολειτουργέω, ῶ, subministro. Laërt. [Marc. Ant. de Reb. suis. lib. 10. § 22. Ἤτοι ἐνταῦθα ζῇς, καὶ ἤδη εἴθισαι. ἢ ἔξω ὑπάγεις, καὶ τοῦτο ἤθελες. ἢ ἀποθνήσκεις, καὶ ἀπελειτούργησας. Ἀπελειτουργῆσαι est munere defunctum esse. Vide Notam Cl. Gatakeri.]

Συλλειτουργὸς, socius seu collega in obeundo munere quopiam publico.

Συλλειτουργῶ, socius sum in obeundo munere publico.

Λεπτουργὸς, subtilium operum artifex, qui exquisitissimo et subtilissimo artificio opus aliquod conficit. Diod.

Λεπτουργία, confectio operis subtilis: vel etiam opus exquisito et subtili artificio factum.

Λεπτουργέω, ῶ, subtilia opera conficio artificio exquisito. Plutarch. Item pro subtiliter partiri et distinguere, metaphora à subtilibus artificibus, apud Plat. in Polit. ἀλλὰ γὰρ λεπτουργεῖν εἰς ἀσφαλές.

Λεπτούργημα, idem quod λεπτουργία.

Λεπτουργὴς, subtili artificio profectus. Hom.

Λεωργὸς, apud Æschyl. initio Promethei vincti variè exp. videlicet ὁ ἔχων ἔργον τοῖς λαοῖς ἀπαγγέλλειν τὰ τῶν θεῶν ἔργα καὶ βουλεύματα, vel ὁ τοὺς λαοὺς ἐργασάμενος. nam finxisse homines creditur Prometheus, de quo dicitur. vel ὁ τοῖς λαοῖς ἔργα παρασχὼν διὰ τοῦ πυρός, quoniam ignis quem diis surripuerat, usum hominibus ostendit. vel ὁ ἄξιος γενέσθαι ἔργον καὶ σφενδόνημα λάων, i. lapidum. A Suida exp. ὁ ὑπὲρ τοῦ λαοῦ ἀποθνήσκων. Item πάντολμος. Bud. quoque pro audaci, temerario, præcipiti et confidenti accipi tradit. Xen. lib. 1. Apomn. τῶν τοίνυν ἡμεῖς αὐτὸν θρασυεργότατόν τε εἶναι καὶ λεωργότατον, confidentissimum et audacissimum. Ab Hesych. exp. κακοῦργος, πανοῦργος.

Λιθουργὸς, qui lapides elaborat, faber qui lapides sculpit et operi aptat. Thuc. lib. 4. Plut. in Pericle.

Λιθουργικὴ, peritia eximendorum lapidum. Lys.

Λιθουργέω, lapides elaboro. Exp. et, in lapides verto.

Λιμνουργὸς, qui circa paludes opus facit, et qui eas purgat.

Λινουργὸς, qui linum elaborat seu apparat.

Λινουργία, lini confectio seu elaboratio, apud Strab.

Λινουργὴς ἱστὸς, ex lino facta tela. Dionys. de situ orb.

Λιπουργὸς, Hesych. κακοῦργος, qui suprà λεωργός.

Λυρεργὸς, qui lyras conficit. [Orph. Arg. 7.]

Μεγαλουργὸς, magnificus.

Μεγαλουργία, magnificentia. Plut. in Fab.

Μεγαλουργόν, τὸ, grandium rerum conatus.

Μεγεθουργία, operis magnitudo. Philo de mundo.

Μελιτουργὸς, meliturgus, mellarius.

Μελιτουργεῖον, locus ubi mel fit.

Μελιτουργία, mellificatio, opus mellarii. Item mellificium. Aristot. in Polit.

Μεταλλουργὸς, metallicus, qui in terræ visceribus metalla scrutatur et ea elaborat.

Μεταλλουργέω, metalla effodio. Diosc.

Μουσουργὸς, ὁ, ἡ,† cantor, cantrix, qui musica ratione temperat cantica et modulatur, Xen. Pæd. 4. Athen. 4. Plut. in Erot. et Strabo.

Μουσουργέω, musica ratione tempero et modulor. Greg.

Μουσουργία, modulatio. Lucian.

Ναξιουργὴς, Naxio opere factus: ut, Ναξιουργὴς κάνθαρος, apud Aristoph.

Νεουργὸς, recens elaboratus seu factus.

Νυκτουργὸς, qui noctu operatur. Æschyl.

Ξιφουργὸς, ensium fabricator. [Aristoph. Pac. 546.]

Ξυλουργὸς, faber lignarius, materiarius.

[Ξυλουργία. Æschyl. Prometh. 449. κοὔτε πλινθυφεῖς δόμους προσείλους ᾖσαν, οὐ ξυλουργίαν.]

Ξυλουργικὸς, ad fabrum lignarium pertinens.

Ξυλουργικὰ, opera lignaria, seu opera à lignario confecta. Eurip. Plut. in Polit. præc.

Ξυλουργέω, exerceo artem fabri lignarii, materiariam factito.

Ὀλβιοεργὸς, beatæ vitæ effector, vel beatum et divitem efficiens, ut, ὀλβιοεργὸς Ἀπόλλων. in Epigr.

Ὀλοεργὸς, maleficus. Hesych.

Ὀμβριμοεργὸς, magna et ardua facinora edens. Suid. † Ὀμβριμόεργος et ὀβριμόεργος, idem. Hes. Th. 996.†

Ὀνοματουργὸς, nominis seu nominum artifex, id est, vocabulorum. Plat. in Cratylo.

Παιδουργὸς, liberorum procreator.

Παιδουργία, liberorum procreatio, ex Plat. de leg. (Soph. Œdip. Tyr. 1272.)

[Παιδουργέω. Eurip. Ion. 174. χώρει ἐν δίναις ταῖς Ἀλφειοῦ παιδούργει.]

(Πανεργέτης. Æsch. Ag. 1494.)

Πανουργὸς, astutus, callidus, πανοῦργος.

Πανοῦργος, q. d. ad quodlibet opus promptus, vel qui dexteritate ingenii valet ad quidlibet agendum. callidus, vafer, versipellis, veteratorius. Aristot. eth. 6. et Dem. pro cor. Item in bonam partem pro solerti, ex proverbiis Solomonis. (Aristoph. R. 35. 80.)

Πανούργως, callidè, vafrè. [Aristoph. Equit. 317.]

Πανουργία, calliditas, vafrities. Herodian. Item, πανουργία laudabilis, apud Basil.

Πανουργέω, ῶ, callidè seu vafrè scelus aliquod admitto. Aristoph. in Pluto. † et Nub. 1312.† (Eurip. Med. 584.)

Πανούργημα, vafrum aliquod factum, scelus aliquod vafrè admissum.

Πανουργεύομαι, ut πανούργευμα, pro πανουργῶ et πανούργημα.

Decomp. Βαυκοπανοῦργοι, exp. gloriosi veteratores, apud Aristot. ethic. 4. c. 7.

Καταπανουργέω, malitiosè ago contra, dolis utor adversum. Suid. cum genit. construi tradit.

Στρεψοδικοπανουργία, versutia in pervertendis causis seu litibus. Aristoph.

Στρεψοδικαιοπανουργία, idem.

Συμπανουργῶ, colludo et contechnor.

[Παρεργάτης. Eurip. Suppl. 426. κήρυξ γ' ὁ κομψὸς, καὶ παρεργάτης λόγων.]

Πάρεργος, qui est præter susceptum opus, ad susceptum opus accedens. Plat. in Timæo, ὁ λόγος πάρεργος ὤν. Et πάρεργον ἀνάλωμα, impendia quæ præter destinatam impensam fiunt. (Theoc. id. 11.)

Πάρεργον, appendix, accessio. Hinc, ἐν παρέργου χώρᾳ seu μέρει, et ἐκ παρέργου.

Παρέργως, obiter, perfunctoriè, non accuratè. Synes. (Luc. Epist. ad Nigrin. p. 19.)

Περίεργος, curiosus, nimiam diligentiam aliqua in re adhibens, Xen. Isocr. in epist. Herodian. 4. ¶ Item de re dictum, curiosè accuratus, nimis exquisitus, item supervacaneus, Aristot. Plutarch. symp. 4. Isocr. et alii. (Luc. Nigrin. p. 28.)

Περιέργως, curiosè, nimis accuratè.

Περιεργία, curiositas, item nimis accurata diligentia.

Περιεργάζομαι, curiositate utor, curiosè ago, Plat. in Apol. Socrat. Item curiosè nimium et inaniter laboro vel inquiro, apud Dem. et Plat. in Plut. quæst. et Synes. ep. 81. Item pro, curiosè observo. Chrysost.

Περιεργασία, curiositas. περιεργία.

Decomp. Ἀπερίεργος, non exquisitus, vel non superfluus et supervacaneus. Athen. lib. 6. et alibi.

Ἀπεριέργως, non exquisitè, non superfluè. ut apud Ceb. Theb. ἀπεριέργως κεκοσμημένος.

Πηλουργὸς, qui è luto fictilia vasa conficit, figulus.

Πιθανουργικὸς, effector eorum quæ sunt persuasoria, seu persuadendi vim habentia. [Plat. Sophist.]

Πιθανουργικὴ τέχνη, ars lenocinio verborum utens ad persuadendum accommodata, apud Plat.

Πλαστουργὸς, fictor, idem qui πλάστης.

Πλαστουργέω, ῶ, idem quod πλάττω, fingo, effingo, luter. Bud. ex Theophyl. Exp. et, formo, unde πλαστουργηθεὶς Christus, apud Damasc.

Πλαστούργημα, effictio, Damasc.

Πλινθουργὸς, qui lateres conficit, vel etiam construit. Poll. [Plat. Theæt. καὶ πηλὸς ὁ τῶν πλινθουργῶν, &c.]

Πλινθουργία, laterum confectio, laterum coctio.

Πλινθουργέω, lateres conficio, lateres coquo. Aristoph. in Plut.

(Πολύεργος. Theoc. id. 27.)

Προὔργου, dicitur pro πρὸ ἔργου, id est, quod operæ pretium est, et prævertendum. Aristoph. in Pluto κωλύειν τῶν τι προὔργου ποιεῖν, aliquid eorum quæ in rem præcipuè sunt. προὔργου τι καὶ ἀναγκαῖον, Luc. Dicitur etiam aliquid προὔργου εἶναι εἰς τοῦτο, vel πρὸς τοῦτο, apud Plat. de rep. Hinc προὐργιαίτερον, potius, antiquius. Polyb. οὐδὲν ἐποιοῦντο προὐργιαίτερον.

Πρωτουργὸς, primas in opere aliquo partes obtinens, primariò efficiens. Plat. de leg. l. 10. πρωτουργοὶ αἰτίαι καὶ δευτερουργοί.

Ῥᾳδιουργὸς, qui facilè ad scelus patrandum impellitur, facinorosus, sceleratus. Plut. de exilio, τοὺς ῥᾳδιουργοὺς φυγαδεύουσι. Interdum exp. veterator, versipellis. Diciturque generaliter etiam de eo qui mala fide in re aliqua versatur, unde et pro adulteratore testamenti, ponitur quem Cic. testamentarium appellat.

Ῥᾳδιουργία, scelus ad quod patrandum facile quis prorumpit, scelus à projecta quadam audacia profectum, scelus, flagitium, facinus. † promptus animus ad facinus. Xen. Pæd. 1. 6. 29.† Item facinus ejus qui mala fide in re aliqua versatur: unde et pro testamenti suppositione seu adulteratione ponitur à Plut. Exp. et fallacia, item maleficentia: ut Act. c. 13. Item temeritas. Plut. Dicitur et ῥᾳδιουργία, quum quid facilè fit et sine negotio. Xenoph. † Pæd. p. 198. b. segnities.†

Ῥᾳδιουργέω, ῶ, facilè ad scelus aliquod patrandum prorumpo, &c. Plut. † Xen. Pæd. 1. 2. 43. s.† Item mala fide in re aliqua versor, mala fide ago. Unde et pro, testamentum supponere apud Plutarch. teste Bud. Item negligo, cesso, sine intentione et cura vivo, segniter negotia obeo: ut operarii qui operis consummationem ad se pertinere non magnopere putant: ut Xen. in Œc. ῥᾳδιουργεῖν ὅλας τὰς ἡμέρας, et ἐάσειν ῥᾳδιουργεῖν. † et Pæd. 1. 6. 8.†

Ῥᾳδιουργεῖσθαι, etiam pro, cessare supino otio, et prorsus remissum esse, ex eodem Xen. in Laced. Pol.

Ῥᾳδιούργημα, facinus, scelus, flagitium. A Bud. exp. etiam, veteratorium facinus. Luc. in lib. de non temerè credendo calumniæ.

Decomp. Ἀρρᾳδιούργητος, non temeratus.

(Σηματουργὸς. Æsch. S. c. Th. 497.) [ὁ σηματουργὸς δ' οὔ τις εὐτελὴς ἄρ' ἦν, &c. Schol. ὁ δὲ ποιήσας τὴν ἀσπίδα, καὶ σημεῖα ἐγγράψας αὐτῇ, &c. Schol. B'. σημεῖον ἐγγράψας.]

Συρρᾳδιουργεῖν, unà facinus patrare vel moliri.

Σιδηρουργὸς, qui ferrum tractat seu exercet, faber ferrarius.

Σιδηρουργία, ferraria officina, ferraria fabrica.

Σμηνουργεῖσθαι, dicuntur apes, quum fortificant et sua examina ponunt. Strabo de apibus loquens, ἐν τοῖς δένδρεσι σμηνουργεῖσθαι.

Στηλουργὸς τάφος, sepulchrum in quo extructa erat columna. ex Epigram.

Στιχουργέω, ῶ, versificor, versus facio seu scribo. Eustath.

Στοματουργὸς, ore opus suum conficiens. Eurip. στοματουργὸς ἐπῶν. (Aristoph. R. 847.)

Συνεργὸς, (q. d. cooperator) adjutor. Plut. in Pericle. et Philo de mundo. Interdum cum genit. ut Xenoph. Pæd. 3. συνεργὸς τοῦ κακοῦ ἀγαθοῦ. (Eurip. Med. 846.)

Συνεργέω, ῶ, adjuvo, prosum, confero. Theophr. de caus. plant. συνεργεῖ πρὸς εὐτροφίαν. Philo de mundo, οὐδὲ εἰς τὸ φθείρεσθαι τὸν κόσμον συνεργεῖ.

[Συνέργημα. Polyb. Hist. lib. 2. ἐχρήσατο συνεργήματι τοιούτῳ τινί.]

[Συνεργία. Diod. Sic. Bibl. διὰ τὴν ἀφ' ἑαυτῶν συνεργίαν καὶ δύναμιν, &c. Demosth. c. Dionysod.]

Ἐπισυνεργέω, (decomp.) adjuvo. συνεργέω. Euryphan. Pythag.

Συνεργάτης, operis socius, adjutor. [Συνεργάτις. Eurip. Elect. 100. καὶ φίλον συνεργάτιν λαβὼν, τά γ' ἔσω τειχέων σαφῶς μάθω.]

Ταλαεργὸς, qui patienter et constanter opus facit, patiens et infractus in opere faciendo, patienter laborem subiens ac perferens. Muli epith. Il. ψ'. et Hesiod. in Erg.

Ταλασιουργὸς, lanifex, qui vel quæ lanas tractat. apud Suid. et apud Athen. l. 14.

Ταλασιουργία, lanificium.

Ταλασιουργικὸς, pertinens ad lanificas, qui ad lanificium requiritur: ut, ταλασιουργικὰ σκεύη, quæ ad lanificia pertinent, Apud Xenoph.

Ταλασιουργέω, ῶ, lanas tracto, lanificium factito, lanarius sum. Xen.

Ταχυεργὸς, celer in opere aliquo: seu acer, aut etiam promptus manu. Bud. ex App.

Ταχυεργία, celeritas, quam quis adhibet in conficiendo aliquo negotio, celeritas rei conficiendæ: apud eundem. Utitur et Xen. Pæd. 7.

Τελεσιουργὸς, (q. d. perfector vel effector operis) perfector seu effector. Apud Plutarch. τελεσιουργὸς τῶν ὑποσχέσεων, effector promissorum. Item efficax: ut idem de liberorum institut. καὶ τελεσιουργὸς ἐπιμέλεια. Et ex eodem, τελεσιουργὸς δύναμις, vis ad perficiendum efficax.

Τελεσιουργία, perfectio operis seu effectio, vel perfectio seu effectio, aut etiam efficacia.

Τελεσιουργέω, ῶ, (q. d. perficio opus) perficio, conficio, Luc. Item pro initiare, apud Dionys. Areop.

Τελεσιούργημα, operis confectio seu absolutio. Polyb.

Τελεστουργὸς δύναμις, à Dionys. Areop. appellatur vis divina operans in sacramentis Ecclesiasticis.

Τελεστουργία, pro consecratione seu initiatione, apud eundem.

Τελεστουργῶ, consecro, initio, dedico: apud eundem.

Τερατουργὸς, q. d. monstrificus: ut dicuntur artes et gemmæ monstrificæ, i. quæ monstrosos et insolitos insolentesque effectus edunt. Dicitur et de homine monstrifico, i. qui monstrosa quædam efficit et nusquam visa, veluti præstigiatores.

Τερατουργέω, ῶ, monstrosa et prodigiosa efficio, monstra et portenta edo.

Τερατούργημα, ejusmodi monstrosum effectum, seu opus prodigiosum, vel etiam facinus portentosum et monstrificum.

Τερατουργία, effectus ejusmodi prodigiosi operis, et ipsa actio edendi opus aliquod monstrosum. Sæpè et pro τερατούργημα accipitur. Theod. in hist. Ecclesiast.

Τεχνουργέω, artificiosè conficio, arte facio.

Τεχνούργημα, factum artificiosum, seu techna.

Ὑαλουργὸς, et ὑελουργὸς, qui vitra conficit, vitrarius. Diosc.

Ὑαλουργεῖον, et ὑελουργεῖον, officina vitraria, locus ubi vitra fiunt.

Ὑλοεργὸς, lignarius faber. Apoll. Rhod. Arg. l. 2.

Ὑλουργὸς, idem. Poll.

Ὑλουργία, ἡ, opus materiarium, vel ars lignaria. Poll. l. 7. c. 24.

Ὑπουργὸς, adjutor, qui operam navat, qui officium aliquod seu obsequium præstat. Item minister. apud Luc. Sic et apud Phil. πάντα τὰ τῶν δημιουργῶν καὶ τὰ ὑπουργῶν ἔργα ἀναγκαζόμενοι.

Ὑποεργὸς, poeticè, idem. † Apollon. 1. 226.†

Ὑπουργία, adjumentum, officium, ministerium. Plut. symp. 4.

Ὑπουργέω, ῶ, operam navo, adjuvo, inservio, obsequor. Thuc. 1. φίλον τε γὰρ ἡγοῦνται τὸν ὑπουργοῦντα. Dicitur etiam ὑπουργῶ σοι τοῦτο: ut apud Plut. in Rom. Et cum solo accus. apud Thuc. l. 7. ἐν τὰ ἐπὶ τούτοις οἱ ἐπιβάται ὑπουργοῦσι, i. exequuntur. (Eurip. Med. 681. Æschyl. Pr. 636. Ch. 959.)

Ὑπούργημα, et ὑπούργησις, ministerium, obsequium.

Decomp. Ἀνθυπουργέω, ῶ, vicissim operam navo, vicissim inservio, vicissim officium præsto, seu mutuum officium. [Eurip. Hippol. 998. Ἀλλ' οὔτε αἰδὼς, μήτ' ἀπαγγέλλειν κακὰ, Μήτ' ἀνθυπουργεῖν αἰσχρὰ τοῖσι χρωμένοις. Plut. de Amic. Multitud. καὶ ἐν μνημονευτέον ὅτι δεῖ πολλοῖς εἰς ἃ δεῖται χρώμενον, πολλοῖς δεομένοις ἀνθυπουργεῖν. Herodot. Hist. lib. 3. §. 133. ὁ δὲ, φὰς ἰήσασθαι ποιήσειν, ἐξορκοῖ μιν, ἦ μέν οἱ ἀντυπουργήσειν ἐκείνην τοῦτο τὸ ἂν αὐτῆς δεηθῇ.]

Ἀνθυπούργημα, et ἀνθυπούργησις, officium quod vicissim præstatur, mutuum officium.

Προσυπουργεῖσθαι, ab Hesychio exp. ὑπηρετεῖσθαι.

Συνυπουργέω, ῶ, unà subservio, unà operam confero. 2 Cor. c. 1.

(Φασγανουργὸς. Æsch. Ch. 643.)

Φαυλουργὸς, malus artifex. [Soph. Philoct. 35.]

Φλαυρουργὸς, idem. Apud Soph. exp. qui parva mala patravit et levia.

Φιλεργὸς, operis amans, operi deditus, sedulus: ut, φιλεργὸς μέλισσα, Naz. apis laboriosa. Φιλεργία, sedulitas, Xen. in Œcon. et pro eodem, φιλεργία, apud Aristot. rhet. l. 1.

Φιλεργῶ, sedulus sum, sedulitate utor.

Φυγεργὸς, fugiens opus, seu opera, fugitans laboris. Iners, socors.

Φυτουργὸς, vel φυτοεργὸς, q. d. qui circa plantas opus facit, qui plantis laborem impendit, seu plantarum culturæ. (Soph. Œdip. Tyr. 1496. Æsch. Suppl. 600.) Plato lib. 10. de repub. Deum φυτουργὸν appellat, quasi formarum seu idearum conditorem.

Φυτουργέω, ῶ, circa plantas opus facio, plantis laborem impendo, plantas colo, et sero curoque. Apud Phil. de mundo, Τούτων οὐδὲν οὐδεὶς ἱκανὸς ἐστὶ φυτουργῆσαι. Bud. interpr. instar plantæ pangere.

Φυτούργημα, apud Poll. pro ipsa actione plantas colendi. Exponitur etiam, plantatio, consitio. Item locus consitus.

Φυτουργία, idem. Phil. de mundo.

Φυτουργικὸς, ῆ, ὸν, ad φυτουργίαν pertinens. Φυτουργικὸς πόνος, labor qui impenditur culturæ plantarum. ¶ Item, peritus culturæ plantarum.

Χαλκουργὸς, qui æs tractat et elaborat, qui æra fabricatur, faber ærarius. Aristot.

Χαλκουργικὴ, sub. τέχνη, ars æraria.

Χαλκουργέω, ῶ, æs præparo, et metallarius.

Χαλκούργημα, opus à chalcurgo confectum. Quidam exp. signum æneum.

Χαλκουργεῖον, officina æraria.

Χειρουργὸς, qui manu operatur, qui manu opus facit. Exponitur etiam, opifex, operarius. In qua signif. dicitur et χειρεργάτης. ¶ Item peculiari signif. chirurgus, is qui medicas manus alicui admovet, qui morbos, qui in solutione continui aut in partium externarum immoderatione consistunt, tollit sectione, ustione, restitutione in naturalem situm, et medicamentis foris appositis.

Χειρουργία, actio vel operatio quæ fit manibus. Dicitur de omni arte, quæ actionem habet manuum cum cognitione conjunctam. Plat. in Polit. ¶ Item curatio quam adhibet chirurgus. Gal. Diosc.

Χειρουργικὸς, ut, χειρουργικὴ τέχνη, vel ἐπιστήμη, apud Aristot. Pol. lib. 8. scientia quæ in manuum operatione versatur, i. quæ manibus exercetur, seu quæ manus opera indiget. Item χειρουργικὸς, chirurgicus, ad chirurgiam pertinens. Et, χειρουργικὴ τέχνη vel ἐπιστήμη, ea pars medicinæ quæ sectione et ustione aliisque, quæ dicta sunt, uti docet.

Χειρουργέω, ῶ, manibus operor seu opus facio. Item simpl. operor: ut, τὰ ἱερὰ χειρουργεῖν, sacris operari, apud Isæum. Apud Aristot. Pol. 1. 8. χειρουργεῖν dicitur qui manu instrumenta musica pulsat. Apud Athen. κεχειρουργημένον ὄψον, opsonium cui coquus manus adhibuit. Item fabricor, ædifico: ut apud Plat. in Atlantico, καὶ πολλὰ γυμνάσια ἐνεχειρούργητο, multa gymnasia ædificata erant. ¶ Item, manu perpetro faciens, apud Aristot. et Æschin. in orat. περὶ παραπρ. ¶ Item medicam manum admoveo, &c. Item curo per chirurgiam seu utendo arte chirurgiæ. Hippocr. Gal. et in anthol. epig. l. 2.

Χειρούργημα, τὸ, opus manu factum, opificium. Plat. in Polit.

Decomp. Ἐγχειρουργέω, idem quod χειρουργέω. Greg.

Συγχειρουργέω, unà operor. apud Isæum.

Χλαμυδουργὸς, qui conficit chlamydes.

Χλαμυδουργία, ars conficiendi chlamydes, apud Xen. in Apomn.

Χλαμυδουργικὸς, qui ad χλαμυδουργὸν pertinet.

Χρηστουργία, boni operis actio, vel bonum opus. Suid.

Χρυσουργὸς, aurifex. ex lib. Sap.

Χρυσουργέω, ῶ, aurum tracto et elaboro.

Ὠμουργὸς, q. d. ὠμοεργὸς, qui crudelia patrat facinora, ideoque crudelis, sævus, vel etiam qui crudelia patravit: ὁ ὠμὰ ἐργὸς, Hesych.

Composita ex ἀργὸς, ὁ, velox.

Γλωσσαργὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, garrulus, loquutuleius, blatero, linguax, nugo, ταχύγλωσσος. Hesych.

Γλωσσαργία, garrulitas, loquacitas. Athen. Apud Luc. in Lexiph. exp. linguæ ignavia.

Λήθαργος, qui citò obliviscitur alicujus rei: ὁ τῇ λήθῃ ταχύς. Dicuntur et equi λήθαργοι, qui natura seu ignavi et torpidi sunt, ac calcarium citò obliviscuntur. ¶ Item λήθαργος, sive ληθαργία, morbus est, quem Latini veternum appellant: marcor et inexpugnabilis penè dormiendi necessitas. Cels. l. 3. c. 20.

[Ληθαργέω. Pind. Nem. Od. vi. 30. Schol. ὁ δὲ παρὰ Ἀλκιμίδης οὐκ ἐποίησε ληθαργηθῆναι τὸν ἑαυτοῦ πατέρα, μὴ ἀργησάντων τῶν ἀγωνισμάτων.]

Ληθαργικὸς, qui eo morbo laborat, veternosus.

Ληθαργίζω, lethargo laboro, inexcitabili somno oppressus sum.

Εὐληθάργητος, qui facilè labitur in lethargum.

Λαίταργος, velox, celer, ἀργός. Suid.

Λαιταργίζειν, festinare, celeri gradu proficisci. Aristoph. in Pace. ubi schol. derivat παρὰ τὸ λίαν ἀργόν.

Λαιταργισμὸς, οῦ, ὁ, rapidus cursus aut fuga. Item, saltus, seu saltus lascivi, ut scribit idem schol. Aristoph. [Nub. 1255.]

Ἀπολαιταργίζειν, celeri gradu à foribus se proripere. Aristoph. in Nub. ubi schol. λάιον dici januam scribit. Exponit etiam ἀποσκιρτᾷν.

Πόδαργος, celeres pedes habens, πόδας ἀργὸς, seu πόδας ὠκὺς, Eustat. Vide et in Ἀργὸς, i. albus.

Composita ab ἐργάζομαι.

Ἀνέργαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, incultus, inelaboratus, rudis. Luc. γῆν ἄλλως οὖσαν ἀνέργαστον. Item qui factus seu fabrefactus non fuit. Herodian. l. 5. εἶδος ἰδίου ἀνέργαστον εἶναι θέλοντι.

Ἀπεργάζομαι, efficio. † Xen. Pæd. p. 205. d. perficere. p. 242. d.† Plato in Tim. ἓν ἐξ ἁπάντων ἀπεργαζόμενοι σῶμα ἕκαστον. Cicero interpr. unum efficiebant ex omnibus corpus. Interdum etiam facio seu conficio, fingo: ut εἰ ἀπεργαζόμενοι εἴδωλα. Xen. ¶ Interdum pass. signif. ut, ἀπείργαστο τελέως, Plut. effectus erat omninò, absolutus erat.

Ἀπεργασία, effectus. Apud Plat. τελεωτάτη ἀπεργασία, absolutio. (Aristot. de Art. Poët.)

Ἀπεργαστικὸς, idem quod ἐργαστικός.

Decomp. Ἐναπεργάζομαι, facio seu efficio in: ut apud Isocr. in Areop. τοσοῦτον ἐκεῖνοι φόβον τοῖς πονηροῖς ἐναπειργάσαντο, tantum in malis effecerunt metum, i. tantum improbis metum incusserunt. Exponitur etiam fabricor, conficio.

Συναπεργάζομαι, conficio, simul efficio, in re aliqua efficienda juvo, in re conficienda meam operam accommodo, actioni subservio, ut fabularum actores scriptoresve συναπεργάζεσθαι dicuntur, quum gestu, habitu, totaque actione rem, quæ geritur, ita referunt, et imitatione repræsentant, ut hæc subjecta oculis appareat, nec narrari, sed fieri videatur. Aristot. in poëtica: δεῖ δὲ τοὺς μύθους συνιστάναι, καὶ τῇ λέξει συναπεργάζεσθαι ὅτι μάλιστα πρὸ ὀμμάτων τιθέμενον. ubi tamen interpr. eloquutione construere. Ibidem, ὅσα δὲ δυνατὸν καὶ τοῖς σχήμασι συναπεργαζόμενον πιθαν.

Διεργάζομαι, elaboro, excolo. Et, διεργάζομαι γῆν, colo terram, subigo. Theophr. et διειργασμένη γῆ, culta terra. Item corrumpo, vitio. Bud. ex Pausania. Et pass. διέργαστο ἐν τὰ Περσέων πρήγματα, ex Herodoto, actum fuisset de rebus Persarum. ¶ Item interficio. Plutarch. de Lucret. ἑαυτὴν διειργασαμένη.

Decomp. Ἀδιέργαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, inelaboratus. Isocr. ad Phil. ἐγὼ δὲ ἐξ τόπον ἴδιον καὶ παντάπασιν ἀδιέργαστον, inexplicatum, absolutum, difficilem.

Προδιεργάζομαι, antè elaboro. Item pass. γλῶττα προδιεργάζεται, apud Aristot. [Eth. Nicom. p. 470. 1. Ed. Ox.]

Δυσέργαστος, factu difficilis.

Ἐνεργάζομαι, facio in: ut, ἐνεργάζεσθαι γλῶτταν τῷ στόματι, facere linguam in ore. Sæpe exp. ingenero. Plutarch. τοῦτο δὲ φαύλως ἐνεργάζεται καὶ σφοδρὰς φαντασίας, ingenerat, efficit. Idem in Numa, ἐνεργάζεται ταύτην τὴν ἀλόγου ἐπινοίας. Apud eundem in Lycurgo, itemque Polyb. ἐνεργάζεσθαι ἐπιθυμίαν τινός.

Ἐξεργάζομαι, perficio, absolvo, effectum reddo. (Æsch. Pers. 761. Ag. 1388. Eurip. Med. 919.) Xen. † Pæd. l. 6. p. 160. b.† Exp. perpetro, apud Pausaniam de Atreo, ἀλλὰ τῶν Θυέστου παίδων σφαγὰς καὶ τὰ ἄδικα δεῖπνα ἐξειργάσατο. Item everto, destruo, occido. Bud. ex Herodoto. Passivè etiam sæpe sumitur: ut, ἐξειργάσθη ὑπὸ Αἰμιλίου, Plutarch. in Numa. Sic τοὐξειργασμένον, Sophocl. in Ajace. Item ἐξειργάσμεθα, actum est de nobis, periimus, ex Euripide.

Ἐξειργασμένως, perfectè, ad amussim.

Ἐξεργασία, absolutio. Fab. l. 8. c. 3. de ornatu loquens, ἐξεργασία est in efficiendo opere proposito: cui adjicitur ἐπεξεργασία, repetitio probationis ejusdem, et cumulus ex abundanti.

Ἐξεργαστικὸς, ad perficiendum idoneus. [Xenoph. Memorab. lib. 4. §. 4. Ὁμοίως δὲ καὶ τῶν ἀνθρώπων τοὺς εὐφυεστάτους,—καὶ ἐξεργαστικωτάτους ὧν ἂν ἐγχειρῶσι—ὠφελιμωτάτους γίγνεσθαι.] Et, τὸ ἐξεργαστικὸν τῆς πραγματείας, ex Macc. 2. effectio rei.

Decomp. Ἐπεξεργάζομαι, (q. d. superefficio) effectum opus expolio. Item absolvo. Basil. Item efficio. Demosth. [Soph. Antig. 1298. Αἶ αἶ, ὀλωλότ' ἄνδρ' ἐπεξειργάσω. Schol. ὑπέσφαξας. Apoll. Rhod. Arg. iv. 247. Schol. Demosth. Orat. de Cor. ἐν δ' ἐπεξειργάσατο,—ὃ πᾶσι τοῖς προτέροις ἐπέθηκε τέλος.]

Ἐπεξεργασία, operis consummatio et expolitio. De qua voce vide in ἐξεργασία.

Ἐπεξεργαστικῶς, cum quadam operis expolitione: unde ἐπεξεργαστικώτερον, exponitur apud Basilium, exactius, perfectius.

Προσεπεξεργάζομαι, ad expolitionem operis aliquid addo, insuper expolio, exactissimè tracto.

Προσεπεξεργασία, apud Rhetores, expolitio secunda.

Ἐπεργάζομαι, colo, aro, subigo. Luc. τουτονὶ τὸν ἀγρὸν φιλοπόνως ἐπεργαζόμενος. Ab Æschine autem poni ait Budæus pro colere, vel iterum colere. Idem scribit sibi videri Platonem uti verbo ἐπεργάζεσθαι pro plus æquo arare, plus agro suo arare, et ejus terminos egredi. Affert præterea ex Pausania pro sculpere, seu in summo sculpere, et ἐπειργασμένον, pro affabre facto. Apud Nazianz. ἐπεργασθέντα τὸ τάλαντον, exp. exercerat talentum.

Ἐπεργασία, jus arandi inter se, communio culturæ inter duos populos. † Xen. Pæd. l. 3. p. 74. d.† Item aratio quæ fit ultra terminos. Vide Platonem apud Bud. Et simpliciter pro aratione seu cultura (sicut ἐπεργάζομαι, pro aro, colo) apud Thucyd. lib. 1. ἐπικαλοῦντες ἐπεργασίαν Μεγαρεῦσι τῆς γῆς τῆς ἱερᾶς, objicientes Megarensibus culturam agri sacri.

Κατεργάζομαι, conficio, effectum reddo, perficio, perago. [Æsch. Ag. 555. Eurip. Phœniss. 1023. Soph. Tr. 1110.] Xenoph. Apud Platonem accipitur et pro, subjicio mihi, item supero: unde et Thucyd. κατεργάσασθαι et κρατῆσαι alicubi pro eodem dixit. Sic Herodotus, κατέργαστο τῷ Κύρῳ τὸ ἔθνος, gens à Cyro subacta erat. Item conficio, i. concoquo. Bud. ex Theophr. Item conficio, i. consumo, profligo, et interficio, Herodian. 3. ῥᾳδίως κατεργασάμενος πρεσβύτην τε καὶ παιδάριον. † Xen. Pæd. l. 4. p. 112. c.† Item pro simplici ἐργάζομαι: ut Andocides 21. ἔστι στρατηγοῦ γενναίου καλόν τι τὴν πόλιν κατεργάζεσθαι. Et, κατειργασμένη γῆ. Theophr. terra culta.

Κατεργασία, confectio, item opificium. Bud. Et, κατεργασία γῆς, Theophr. aratio, subactio. Item κατεργασία τροφῆς, concoctio.

Decomp. Ἀκατέργαστος, inelaboratus, impolitus, rudis. Dion. Longin.

Δυσκατέργαστος, qui non facilè confici seu effici potest. Xenoph. apomn. 4.

Εὐκατέργαστος, qui facilè confici seu effici potest, effectu facilis, Aristot. Rhet. l. 1. Interdum, superatu facilis. At γῆ dicitur εὐκατέργαστος, terra quæ facilè subigitur. Item concoctu facilis. [Xenoph. Hist. Græc. lib. 6. ἐν ἐγὼ ἱκανὸς ποιήσασθαι ἔτι εὐκατεργαστοτέραν ἡγοῦμαι εἶναι ἐς τὴν Ἑλλάδα. Memorab. lib. 5.]

Συγκατεργάζομαι, unà conficio, adjuvo in conficiendo seu efficiendo: ut, συγκατεργάζομαί σοι τὴν ἀρχήν. ex Herodot. te adjuvo ad regnum occupandum.

Παρεργάζομαι, vide supra in πάρεργος.

Προεργάζομαι, priùs seu antè conficio. Thucyd. l. 8.

Προσεργάζομαι, præterea facio seu efficio, aliquid operis addo. [Herod. lib. 6.]

Συνεργάζομαι, conficio, subigo, Bud. ex Theophr. οὐ συνειργασμένοι λίθοι, ex Thuc. lapides non coagmentati, vel non politi.

Ὑπεργάζομαι, clam facio, seu efficio, Plutarch. in Galba. (Eurip. Med. 872.) Et pro προεργάζομαι, ut Xen. τῷ σπείροντι ὑπεργάζεσθαι: quod alibi προεργάζεσθαι. Et pro subigere, (de terra dictum) ex Philone de mundo, τὴν σκληρόγεων ὑπεργάζεσθαι.

Προσυπεργάζομαι, (decomp.) subministro, ὑπηρετέομαι. Plut. in Solone.

Προϋπεργάζομαι, (decomp.) antè efficio clam.

Προϋπεργασία, apud rhetores exp. præmunitio, qua ante utimur, ut confirmetur id quod subjecturi sumus: ut si testem producturi, antè ei fidem habendam esse doceamus.

ΕΡΕ'ΒΙΝΘΟΣ, ου, ὁ, cicer, leguminis genus, de quo Dioscor. et Gal. ¶ Item pudendum virile: ut testatur Aristoph. schol. in Acharn. τράγους ἐν ἐρεβίνθοις. Iidemque in Ran. (553.)

Ἐρεβίνθινος, ου, ὁ καὶ ἡ, cicerinus, è cicere factus. Ἐρεβίνθινος Διόνυσος, cicerinus Bacchus: proverb. apud Hesych. et Suid.

Ἐρεβίνθειος, idem quod ἐρεβίνθινος.

Ἐρεβινθιαῖος, pro eodem: ut, ἐρεβινθιαῖον μέγεθος, Diosc. magnitudo quanta est ciceris.

Ἐρεβινθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem cum præcedentibus: ut, ἐρεβινθῶδες φύλλον, ex Theophr. hist. pl. l. 6. pro folio ciceris. Item ciceri similis, ciceris speciem præ se ferens.

ΈΡΕΒΟΣ, εος, τὸ, erebus, orcus, inferi, orci tenebræ, seu caligo. Od. κ΄. Εἰς ἔρεβος στρέψας. Il. θ΄. Ἐξ ἐρέβευς ἄξοντα κύνα στυγεροῦ Ἀΐδαο. Hesiod. in Theog. †123.† Ἐκ χάεος δ᾽ Ἔρεβός τε μέλαινά τε νὺξ ἐγένοντο. ☞ Quidam ab ἔρα, i. terra: alii ab ἐρέφω (tego) deduci putant, quòd à terra tegatur.

Ἐρεβόθεν, ex erebo, ex orco, ex orci tenebris: aut simpl. è tenebris. [Eurip. Orest. 174. Πότνια, πότνια νὺξ —— Ἐρεβόθεν ἴθι. Schol. ταντέστιν ἀπὸ χάους.]

Ἐρεβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, tenebrosus, profundus.

Ἐρεβεννός, ἡ, όν, tenebrosus, caliginosus. Il. χ΄. νυκτὸς ἐρεβεννῆς. Et, νὺξ ἐρεβεννή, apud Hesiod. † Theog. 213.†

Ἐρεμνός, dici existimatur, quasi ἐρεβεννός, tenebrosus, caliginosus, niger. Il. δ΄. ἐρεμνὴν αἰγίδα, Eustath. expon. σκοτεινήν. Sic. ἐρεμνὸν αἷμα, apud Soph. idem quod κελαινὸν, Homer. Exponitur etiam terribilis, horrendus. (Æsch. Ag. 1399.)

ΕΡΕ'ΘΩ, irrito, prorito, lacesso. Il. ά. ὅτε μ᾽ ἐρέθησιν ὀνειδείοις ἐπέεσσι, pro ἐρέθῃ. (Theoc. κά. 21.) ☞ Eust. dicit ἐρέθειν esse εἰς ἔρω θερμαίνειν ἐρωτικῶς: alibi autem derivat ab ἔρω, i. εἰς μάχην συμπλέκω.

Ἐρεθίζω, f. ίσω, idem quod ἐρέθω. Il. δ. μή μ᾽ ἐρέθιζε. (Theoc. κέ. 2.) Utitur et Diosc. et Synes. ep. 57.

(Ἐρεθίζομαι. Eurip. Med. 1121.)

Ἐρέθισμα, τὸ, irritamen, irritamentum, apud Athen. lib. 13. et Appian. † Aristoph. Nub. 311. χορῶν ἐρεθίσματα, illic est cantus, quo incitatur animus. ut Kusterus ad hunc locum.†

Ἐρεθισμός, οῦ, ὁ, irritatio, proritatio, provocatio. Hippocr. aphor. lib. 1. Apud Diosc. ἐρεθισμοὶ ἐντέρων, exp. intestinorum rosiones.

Ἐρεθιστής, οῦ, ὁ, irritator, provocator.

Ἐρεθιστικός, irritatorius, proritandi seu provocandi vim habens.

Composita.

Ἀνερεθίζω, irrito, instigo, ad iram provoco.

Ἀνερεθίζομαι, irritor, instigor, ad iram provocor, seu incitor. Thuc. παντὶ δὲ τρόπῳ ἀνερέθιστο ὁ ὄχλος. [lib. 1. §. 21. Schol. Ἀνερέθιστο. ὠργίζετο. Huic exemplo addas, Xenoph. de Cyri Exp. lib. 6. c. 6. §. 6. ὁ δὲ Κλέανδρος ὑπὸ τοῦ Δεξίππου ἀνερεθιζόμενος, καὶ αὐτὸς ἀχθεσθεὶς, &c. Memorab. lib. 3. c. 5. §. 7. πῶς ἂν αὐτοὺς προτρεψάμενοι πάλιν ἀνερεθισθῆναι τῆς ἀρχαίας ἀρετῆς τε καὶ εὐκλείας καὶ εὐδαιμονίας. Aristoph. Thesm. 69. Schol. 1187.]

Διερεθίζω, irrito. Appian. Διερέθισμα, irritamentum.

Ἐξερεθίζω, irrito, prorito. [Pind. Pyth. ή. 15. Τὰν οὐδὲ Πορφυρίων μάθεν, παρ᾽ αἶσαν ἐξερεθίζων.]

Συνερεθίζω, idem. Συνερεθισμός, οῦ, ὁ, irritatio, proritatio.

Εὐερέθιστος, facilè irritabilis, iracundus. ex Strab.

Κατερεθίζω, irrito, seu incito. Gaza de senect.

Ὑπερεθίζω, q. d. subirrito, aliquantum irrito.

ΕΡΕΙ'ΔΩ, f. είσω, figo, firmo, fulcio. Eurip. ἐς γῆν δ᾽ ἐρείσας᾽ ὄμμα. (Æsch. Ag. 1013. Aristoph. R. 945. Theoc. ζ. 70. 106. κά. 62.) In Epigr. ἐπ᾽ ἐμοὶ ἔρειδε ἴχνος. Apoll. Arg. 1. ἐπὶ χθονὸς ὄμματ᾽ ἐρείσας. Interdum accipitur neutraliter pro incumbere seu decumbere, itemque pro ingruere. † ἐρείδουσιν πάντες εἰς Ὑπέρβολον, ingruunt, invehunt omnes in Hyperbolum. Aristoph. Nub. 556.† Gal. ad Glauc. l. 1. ἃ δι᾽ ὅλης αὐτῆς ἐκτείνεται τὸ ἄλγημα παθόντος, ὁ κατά τινα τῶν μορίων ἐρείδει σφοδρότερον. Plut. in Numa, σίδηρος ἐπὶ τὴν γῆν ἐρείσαντος ἅμα ζάλῃ. Idem in Crasso, στόματα δὲ νέφει καὶ προστῆσι μαρμαίρων ἐρείσας αὐτοῦ κατὰ τῆς σχίδος. ¶ Apud Aristoph. in equit. ἐρείδειν πρεμνόθεν, expon. ejaculari. ¶ Apud eundem in Concion. ζευγνῦσι ἐρείδειν, expon. ὀχεύειν, coire. ¶ Ex eodem in Ran. aff. et pro συντρίψας τι σκεῦος. vide schol.

Ἐρείδομαι, interdum pro pedem figere, firmari, obstare se, ut inquit Bud. ex Greg. Particip. ἐρεισάμενος, innixus, nixus: ut Il. β΄. τῷ ὅγ᾽ ἐρεισάμενος, cui sceptro innixus. Apoll. Arg. 1. ἐρειδομένη βάκτρῳ. Apud Hom. Il. ή. ὁ δ᾽ ὕπτιος οὔδει ἐρείσθη, exp. stratus est. (cum Dat. Æschyl. Ag. 64. Ch. 644.)

Ἔρεισμα, τὸ, firmamentum, fulcimentum, fultura. Exp. et columen. apud Luc. τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων. (Theoc. κά. 18.)

Composita.

Ἀντερείδω, contrà fulcio, vel ex adverso fulcio. Item obnitor: ut Bud. exp. apud Luc. καὶ ἐπὶ τράχηλον ὠθοῦντες τοῦ Ἑρμοῦ, ὀρθοὺς ἀντιβαίνοντες καὶ ὕπτιοι ἀντερείδοντες. Est etiam renitor, non cedo: ut quæ præ duritie non cedunt tactui. Xen. Pæd. 8. ὅπως μὴ ἀντερείδῃ τὸ δάπεδον, ἀλλ᾽ ὑπείκωσιν αἱ τάπιδες. Apud Plut. ἀντερείδει τοῖς βαρβάροις, exp. barbaris resistit.

Ἀντέρεισμα, et ἀντέρεισις, renixus, obnixa firmitas.

Ἀντηρίς, ίδος, ἡ, lignum vel pila structuram inclinatam fulciens: tibicen. Item ἀντηρίδες, structuræ lapideæ, ædificia editiora utrinque fulcientes. Thuc. Habetur et ἀντήρης ac ἀντήρεις, ἀδος, apud Eust. Et, ἀντήρης πληγή, plaga quæ alicui infligitur firmata manu adversus eum. Vide et comp. ab Ἐρείπω.

Ἀντήριος, stamen et regula, quæ à tergo ostii posita, ipsum apertum renixu suo repetit et claudit. ab ἀντερείδω.

Ἀπερείδω, vel ἀπερείδομαι, firmiter figo: ut, ἀπερείδω τὴν βάσιν. Item firmiter adigo; infligo, impingo, incutio. Plut. de nece Cæs. εἰς ἓν ἀπηρεισμένον σῶμα πληγὰς τοσαύτας. Item ἀπερείδομαι, incumbo, innitor. Synes. de insomn. καὶ τὸ τοῦ δακτύλου κακὸν εἰς τὴν ἄκανθαν ἀπερείδεται. Metaph. Polyb. ἀπηρείδοντο ἐπὶ τὰς τελευταίας συνθήκας, incumbebant in fœdere, in fœderibus præcipuè defensionis vim ponebant. In epist. Phal. ἀπερείσασθαι τὸν βίον, effundere vitam et projicere. (Aristoph. R. 1133.)

Ἀπέρεισις, innixus seu actio ipsa innitendi, aut incumbendi.

Decomp. Ἐπαπερείδομαι, idem ferè quod ἐπαναπαύομαι.

Ἐπαπερείδω, sic dicitur ut ἀπερείδω.

Καταπερείδομαι, innitor, fulcio me.

Συναπερείδω, una et simul impingo.

Προσαπερείδομαι, aff. pro annitor. [Polyb. Hist. lib. 3. ἐπεῖχον δὲ, καὶ προσαπερείδοντο παρ᾽ ὅλην τὴν ὁμολογίαν, &c.]

Συναπερείδω, impingo, infigo: ut, συναπερείσας ἐπὶ τὸν Καίσαρα τὴν ὑπατείαν, ex Plut. in Cic.

Διερείδω, infigo. Διερείδομαι, innitor. Eurip. [Hec. 65. Κἀγὼ σκολιῷ σκίπωνι χερὸς διερειδομένα, σπεύσω βραδύπουν ἤλυσιν ἄρθρων προτιθεῖσα. Troad. 150.]

Ἐνερείδω, impingo, illido. ἐνερείσατο γαίῃ, terræ illisus est. Apoll. Apud Diosc. lib. 3. cap. 26. ἐνερεισθέντα στομάχῳ, quæ stomacho inhæserunt.

Ἐξερείδω, fulcio. Exp. et roboro.

Ἐπερείδω, infigo, validè firmo et impingo, seu imprimo. Il. έ. ἐπέρεισε δὲ ἶν᾽ ἀπέλεθρον.

Ἐπερείδομαι, incumbo, nitor. Apud Gal. τὸν δάκτυλον ἐπερειδόμεθα, activè.

Ἐπερεισμός, infixio.

Ἐπέρεισις, illisus: ut, ὀδόντων ἐπέρεισις. Diosc. dentium illisus. Item pro applicatione intellectus, et incubitu in rem intelligibilem, et quasi impressione, apud Themist.

Decomp. Συνεπερείδω, *simul infigo, &c.*

Κατερείδω, exp. superimpono.

Προσερείδω, affigo, allido: allido, ut telum vibratum, inquit Bud. Vel pass. allidor, affigor.

Συνερείδω, defigo. Item impingo, incumbo, impressionem facio. Bud. ex Polyb. (Theoc. κέ. 68.)

Συνερείδομαι, infigor: ut Eurip. χέρας δεσμοῖς συνερεισθέντες, infixi manus vinculis, i. habentes manus infixas.

Συνερειστικός, suo nixu se continens. Plut.

Ὑπερείδω, suffulcio, fulcio, sustineo: ut, ὑπερείδων ὀροφὴν κίων, Plut. in Rom. columna tectum fulciens. Item confirmo, animum addo timenti, et eum recreo. Bud. ex Herodiano.

Ὑπέρεισμα, fulcimentum, fultura, sustentaculum.

Ὑπέρεισις, idem.

Ὑπερειστικός, (q. d. fultorius) ad fulciendum seu sustentandum aptus: ut, ὑπερειστικὴ βακτηρία, ex Greg.

ΕΡΕΙ'ΚΩ, f. ξω, frango, confringo, contundo, idem quod θραύω, inquit Eust. Hesiod. † Asp. 286.†——οἱ δ᾽ ἀμητῆρες Ἤρεικον χθόνα δῖαν. (Æsch. Pers. 1065. Ag. 664.) ¶ Item neutraliter, frangor, confringor: ut Iliad. ρ΄. Ἤρικε δ᾽ ἱπποδάσεια κόρυς περὶ δουρὸς ἀκωκῇ. Eustathius enim hic ἤρικε expon. ἐσχίσθη, et ἐῤῥάγη. Pro eodem legitur et ἐρίκω, apud Hippocr. γυναικ. lib. 2. ζειὰς ἐρίξαντα ἕψε τοῖσι πτισάνῃσι. Et alibi.

Ἐρείκομαι, frangor, confringor, findor. Il. ν΄. v. 441. Δὴ τότε γ᾽ αὖον ἄϋσεν, ἐρεικόμενος περὶ δουρί. Pro eodem scribitur et ἐρίκομαι.

Ἔρειξις, εως, ἡ, fractio, vel fissio.

Ἐρεικτός, exp. confractus, fresus, vel fissus: ut, ὄσπρια ἐρεικτὰ, ἔτνος ἐρεικτόν, faba fresa, lomentum. Pro eodem legitur et ἐρικτός: ut Levit. c. 2. et apud Hippocr. γυναικ. lib. 2. Invenitur et ἐρεικτός.

Ἐρεγμός, οῦ, ὁ, faba fresa fractaque, molam tamen nondum experta nec in farinam redacta, sed cruda adhuc et incocta. De aliis etiam leguminibus, itemque radicibus eodem modo fractis dicitur, nomine ipsorum apposito: ut, κριθῆς ἐρεγμός, et ἔτνος aut πτισάνης aut ὀρόβου. Invenitur scriptum et ἐρυγμός. Apud Erotianum dicitur ἐρεγμός, propriè significare, in duas partes divisam fabam.

Ἔρεγμα, τὸ, idem quod ἐρεγμός. Pro quo invenitur et ἔρυγμα.

Ἐρέγμη, pro pulmento quodam ex leguminibus confractis, apud Aristoph.

Ἐρέγμινος, (adject.) ut, ἐρέγμινον ἄλευρον, Diosc. farina ex fabis fresis. Quidam interpr. fabæ lomentum.

Ἐρείκη, ἡ, erice: arbor fruticosa, de qua Diosc. l. 1. c. 18. Scribitur et ἐρίκη. Hujus meminit et Plut. in lib. de Iside et Osiride. Eust. ab ἐρείκω deducit. (Æsch. Ag. 303. Theoc. Id. 5. 64.)

Ἐρεικαῖον μέλι, mel sylvestre, ex arboris illius floribus collectum.

Ἐρεικώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, erica abundans.

Ἐρεικίδες, Hippocrati sunt ordea crassiùs divisa: ut Gal. expon. Scribitur et ἐρικίδες.

Ἐρείκιον, Gal. ait esse dictum τὸ ἔργον, quòd sit εὔθραυστον, i. facilè frangibile, seu facilè friabile.

Ἐρεικίδης. Suidæ est locus diruptus ac scissus.

Composita.

Ἀνέρεικτος, sive ἀνέρικτος, qui fresus fractusque non est, mola nimirum aut pistillo. Et ex consequente pro, non cribratus perpurgatusque incerniculo: quia cribrari nequit quod fresum fractumque mola aut pistillo non est. Apud Hippocr. περὶ παθῶν, ἀνέρικτος ἄρτος, qui est ex tritico ἀνερείκτῳ, cui opponitur panis, qui è pura farina. Ἀνέρεικτος, idem.

Κατερείκω, frango, contundo. Aristoph. in Vesp. θυμὸν κατερείξας. [Herodot. Hist. lib. 2. ταῦτα κατέρικόν τε καὶ ἀμυγῇ ἀρθὲν ἐκεχρέατο. Vide Not. Cl. Gronov.]

(Κατερείκομαι. Med. Æschyl. Pers. 537.)

(Κατερεικτά. Aristoph. R. 508.)

ΕΡΕΙ'ΠΩ, F. ψω, everto, disturbo, prosterno, demolior. Xenoph. ὁ δὲ Κῦρος μηχανὰς ἐποιεῖτο, ὡς τῶν μὲν συνθεμένων ἐρείψων τὰ τείχη. Plutarchus in Cimone, τὰς δὲ πλείστας τῶν οἰκιῶν ὁ σεισμὸς ἤρειψε. ¶ Ἤριπον interdum neutraliter exponitur, cecidi, lapsus sum. Iliad. ν΄. Ἤριπε δ᾽ ὡς ὅτε τις δρῦς ἤριπεν, ἢ ἀχερωΐς. Sic Hesiodus, ἤριπε γαιᾶζε. † Theog. 858. sic in Asp. 421.†

Ἐρείπομαι, evertor, prosternor. Soph. in Ajace, ἐν δ᾽ ἐρειπίοις νεκρῶν ἐρειφθεὶς ἕζετο, prostratus, jacens. † Hes. Th. 704.†

Ἐρείψιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, caducus, ruinosus, q. d. labilis. ex Eurip. ἐρείψιμοι στέγαι. [Iph. in Taur. 48.]

Ἐρείπιον, ου, τὸ, collapsum, seu semicollapsum ædificium, collapsi ædificii (aut ex parte collapsi) reliquiæ, rudera. Pausan. [Herodot. Hist. lib. 2. ἐξ ὧν δὴ ἐξανέστησαν χωρέων, ἐν τούτοισι δὲ οἵ τε ὁλκοὶ τῶν νεῶν καὶ τὰ ἐρείπια τῶν οἰκημάτων τὸ μέχρις ἐμεῦ ἦσαν.] Vide et Soph. Suprà in Ἐρείπομαι. (Æsch. Pers. 425. Ag. 669.)

Ἐρειπόω, ῶ, everto, disturbo: idem quod ἐρείπω.

Ἐρίπνη, ἡ, cacumen vel rupes. (Eurip. Phœniss. 1128.) Secundum quosdam ἐρίπναι dicuntur præruptæ rupes et fragmenta montium, παρὰ τὸ ἐρείπειν τὸ κατιόν. Vide in Comp. ex ἴδιω. Utitur Nicand. in Ther. et Apoll. Arg. l. 2.

Composita.

Ἐξερείπω, idem quod ἐρείπω. Hesiod. † Th. 704. et Asp. 174.†

Κατερείπω, dejicio, diruo. Plut. et Herodian.

Συνερειπῶ, everto. Συνερειπόομαι, evertor. Greg. τῇ δὲ τούτου καταστροφῇ συνηρειπώθη καὶ τὰ βασίλεια.

Ὑπερείπω, subverto, expugno. Plut. in Antonio.

ΕΡΕ'ΠΤΩ, et ἐρέπτομαι, edo, vescor, comedo. (☞ Propriè de brutis, quasi ἀπὸ τῆς ἔρας, i. à terra, in quam inclinata edunt: ut sit quasi εἰς ἔραν πίπτειν. Interdum tamen hominibus quoque tribuitur: atque adeò Pollux esse ait raptim edere, item affatim edere.) Nonn. ἄρτον ἐρέπτων, pane vescens. Iliad. ί. [776.] λωτὸν ἐρεπτόμενοι, et Aristoph. in Equ. [1291.] φασὶ γὰρ αὐτὸν ἐρεπτόμενον τὰ τῶν ἐχόντων ἀνέρων.

Ἀνερείπτω, vel ἀνερείπτομαι, (compos. pro ἀρείπτω et ἀρείπτομαι, pleonasmo τοῦ ι. ut ait Eust.) rapio. Od. δ. et Il. ύ. † Sic ἀνερειψάμεναι, abripiens. Hes. Th. 990. et ἀνήρειψαν. Apollon. Arg. 1. 214.† Item ἀνερείπτομαι, pass. signif. rapior.

ΕΡΕ'ΣΣΩ, vel ἐρέττω, remigo. Od. ί. et μ΄.——οἱ δὲ προπεσόντες ἔρεσσον. Et passivum ἐρεσσομένη ἀργὼ, apud Apollonium, quæ remigando impellitur. ¶ Metaphoricè ἐρέσσων πόδα, apud Eurip. impellens pedem, seu movens.

Et, ἐρέσσειν ἀπειλὰς minas jactare, et ἐρέσσει πτεροῖς, ex Eurip. alis remigat, i. volat. (Æschyl. Se. Th. 861. Pers. 1051. Eurip. Med. 1294.)

(Ἐρέσσομαι. Æschyl. Pers. 422. πτερύγων ἐρετμοῖσιν ἐρεσσόμενοι. Ag. 52. Suppl. 550.)

Ἐρεσία, ἡ, remigatio: κωπηλασία. Dicitur tamen potiùs εἰρεσία: et apud Hom. Od. λ'. et μ'. et Polyb. 1. 16. Et metaph. apud Luc. εἰρεσία πτερῶν, remigium alarum.

Ἐρέτης, ου, ὁ, remex. Od. α'. et Plut. (Æsch. Pers. 39.)

Ἐρετικὸς, ad remos pertinens. Ἐρετικὴ, sub. τέχνη, ars remigatoria, ars remigandi. Plat.

Ἐρετμὸς, οῦ, ὁ, et ἐρετμὸν, τὸ, remus. Hom. Od. λ'. Od. μ'. † ἐρετμά, pl. Apollon. Arg. 1. 358.† (Ἐρετμοῖς, de pennarum remigio. Æsch. Ag. 52.)

Ἐρετμόω, ῶ, remis instruo, item remigo. Nonn. χεῖρας ἐρετμώσας. (Eurip. Med. 4.)

Composita: ac primùm ex ἐρέσσω.

Διερέσσω, à quo irregulariter διήρεσα, Od. ξ'. χερσὶ διήρεσα, manibus remigavi, manibus tanquam remis usus sum.

Παρερέσσω, remigo. Hesych. et Suid.

Προερέσσω, remigando promoveo, seu subduco. Hom.

Συνερέσσω, simul remigo.

Composita ex εἰρεσία.

Ἀρχειρεσία, principatus inter remiges. Exponitur simpliciter, remigatio: apud Suid.

Δυσειρεσία, ἡ, difficilis vel mala remigatio, aut etiam infausta. Suidæ τὸ κακῶς ἐρέσσειν.

Παρεξειρεσία, q. d. para navis, quæ est extra remigationem, i. in qua non remigatur, quasi παρὰ τῆς εἰρεσίας. Thuc.

Προεξειρεσία, navis pars, in qua remigatur. Suid.

† Ὑπειρεσίας, remigia. Apollon. Arg. 1. 114. nisi ὑπ' εἰρεσίας scribi debet, ut Stephanus ibi monet.†

Ὑπηρέσιον, ου, τὸ, pellis aut aliud quidpiam quod remiges sibi substernebant. Poll. Hesych. et Thucyd. in l. 2.

Ὑπηρεσίαι, eidem Thucydidi sunt naves administræ earum, quæ armatos portant: aut etiam servitia earum, inquit Bud. addens, Arrianum videri accipere pro remigibus, quod et sing. num. ὑπηρεσίαν significare apud Demosthenem ait. Sed ὑπηρεσία frequenter ponitur pro quolibet ministerio, et pro opera quæ navatur cuipiam in re. Synes. epist. 145. ὑπέστη δὲ τὴν ὑπηρεσίαν αὐθαίρετος.

Composita ab ἐρέτης.

(Ἀντηρέτας—Δορός γε τοῦ δ' ἀντηρέτας, i. e. ἀντιστάτας Æsch. S. c. Th. 600. 1001.)

Αὐτερέτης, ου, ὁ, miles qui ipsemet remigat. Thuc. [lib. 1. §. 10. αὐτερέται δὲ ὅτι ἦσαν καὶ μάχιμοι πάντες ἐν ταῖς Φιλοκτήτου ναυσὶ, δεδήλωκε. Not. αὐτερέτας dicitur, quasi qui sit αὐτὸς ἑαυτοῦ ἐρέτης. lib. 3. §. 18. οἱ δὲ, αὐτερέται πλεύσαντες τῶν νεῶν, ἀφικνοῦνται, καὶ περιτειχίζουσι Μιτυλήνην ἐν κύκλῳ ἁπλῷ τείχει.]

Μονερέτης, solus remex. in Epigr.

Ὑπηρέτης, ου, ὁ, minister, famulus. (Æsch. Pr. 953. Soph. Œdip. Tyr. 752.) Et fœm. ὑπηρέτις, ιδος, ἡ, ministra. Xen. Pæd. 2. Aristot. Pol. 1. Interdum ὑπηρέτης est minister publicus, apparitor. Xen. Hell. 2. † Pæd. l. 2. p. 42. b.†

Ὑπηρετικὸς, famularis, servilis. Xen. Pæd. 2. Ὑπηρετικὰ πλοῖα dicta fuerunt actuaria quædam navigia, quæ majoribus navibus inserviebant.

Ὑπηρετέω, ῶ, ministro, inservio, operam navo alicui. † Xen. Pæd. 1. 42. et 6. 10.† Dem. pro cor. ὑπηρετῶ τοῖς ἐπιταττομένοις. Item cum dat. et accus. Xen. Pæd. 4. σὺ ἐμοὶ τί ἂν ἐθέλοις τοῦτον ὑπηρετῆσαι; Budæus ab Isocr. accipi ait pro, obsequor, seu impendo obsequium. Idem apud Aristot. eth. 8. καὶ οὔτε δέονται φίλων, οὔθ' ὑπηρετοῦσι ταῦτα, exp. non obsequuntur amicis in talibus. A Thucydide etiam pro suppeditare seu subministrare sumi ait. † ὑπηρετήσοντες, qui servibant. Xen. Pæd. l. 4. p. 109. a.† (V. Eurip. Med. 589. id. Phœniss. 1648. ὑπηρετῶ νέκυν. Soph. Œdip. Tyr. 225.)

Ὑπηρετοῦμαι, mihi ministratur. † Soph. El. 1319. ubi Schol. id Atticis factum docet.† Activè quoque interdum: ut Xen. Hell. 5. ὥστε ἱκανοὺς πάντα ὑπηρετεῖσθαι ὅσα ἂν δέοιτο. (Soph. El. 1312.)

Ὑπηρέτημα, ministerium. Plut. Budæus apud Antiph. ait esse ministerium, i. functionem. Item obsequium.

Ὑπηρέτησις, ministerium. Aristot. Rhet. 2.

Ὑπηρετικὸς, q. d. ministratorius, i. ad ministrandum aptus, seu ad obeunda ministeria.

Decomp. Ἀνθυπηρετέω, ῶ, vicissim operam navo, officium seu obsequium vicissim præsto. Aristot. ἀνθυπηρετεῖν δεῖ τῷ χαρισαμένῳ.

Ἐξυπηρετέω, ῶ, et ἐξυπηρετοῦμαι, in act. signif. pro simplici: ut Basil. ἐξυπηρετουμένῳ τῷ στόματι. (Soph. Tr. 1172.) [Eurip. Autolyc. 7. Οὐδ' αὖ πένεσθαι κἀξυπηρετεῖν τύχαις Οἷοί τ'.]

Ἀνυπηρέτητος, ministris carens.

Composita ab ἐρετμός.

Δολιχήρετμοι, naves Homero, longos habentes remos: aut diuturnæ remigationi sufficientes. vide Eustath. [Od. Δ. 499. Αἴας μὲν μετὰ νηυσὶ δάμη δολιχηρέτμοισι. Schol. Μεγάλαις, ἐπιμηκέσι, μακροτάταις. Θ. 191. Φαίηκες δολιχήρετμοι, &c. Schol. Μακροῖς κώπαις χρώμενοι. ὅ ἐστι ναυτικοί. 369. Schol. Μακροκώπους. Τ. 339. Schol. Pind. Olymp. 8. 26. Ἐξένεπε, κρατέων Πάλᾳ, δολιχήρετμον Αἴγιναν πάτραν. Schol. Ναυτ. δολιχήρετμον· ἤγουν ταῖς μακραῖς κώπαις χρωμένην, τουτέστι τὴν ναυτικήν.]

Εἰκοσήρετμος ναῦς, navis habens viginti remos.

Ἐπήρετμοι, naves remis instructæ. Ἐπήρετμοι ἑταῖροι, ad remigandum parati, utpote qui jam ipsis remis velut incumbunt, aut eis astant.

Εὐήρετμος, bonos habens remos, bonis remis instructus. [Eurip. Ion. 1160. Εὐήρετμος ναῦς ἀντίας Ἑλλήνων. Soph. Œd. Col. 748.] (Æsch. Pers. 376.)

Ἰσήρετμος, totidem seu æquales remos habens. Eurip. in Iphig.

Λευκήρετμος, navis Euripidi, albos habens remos. [Iph. in Aul. 283.]

Συνηρετμέω, unà remigare. Item metaphor. concorditer aliquid facere, concordare, convenire.

Φιλήρετμος, studiosus remorum, i. rei nauticæ. Hom.

Alia composita, in ηρης desinentia.

Ἁλιήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, ut apud Eurip. ἁλιήρης κώπα, quæ remigant in mari. (Hec. 455. Ἢ νάσων, ἁλιήρει κώπᾳ πεμπομένα τάλαινα, &c. maritimo remo.)

Ἀμφήρης, utrinque instructus remis, à cujus utraque parte remigari potest: ut, ἀμφήρης ναῦς. Metaph. ἀμφῆρες στόμα, utrinque comedens, vel utrinque instructum dentibus. ἀμφήρης αὐλὸς, qui utraque manu teneri potest.

Ἀμφηρικὸν ἀκάτιον, ambireme acatium, in quo unusquisque remex remis binis remigat. Thuc.

Ἀντήρεις πλαγαὶ, apud Sophoc. in Electra, sunt, qui dictas putant sumpta metaphora à remigibus æquali connixu navem impellentibus. Vide et comp. ab Ἐρείδω. Ἀντήρης exp. etiam, qui juxta alium remigem sedet et remigat: contendens remigando. (Eurip. Phœniss. 708. 1324.)

Διήρης, εος, ἡ, subaudi ναῦς, (vel διῆρες πλοῖον) biremis, navis quæ binis remis agitur. (μελάθρων δ' ἐς διῆρες ἔσχατον. Eurip. Phœniss. 90.) Sic τριήρης, triremis.

Τριηρικὸς, ad triremem pertinens. Et τριηρίτης remex triremis. Plut. in Themist. Apud Thuc. autem τριηρῖται triremibus advecti. Et, τὸ τριηρικὸν ex Aristotel. pro multitudine navali. Sic dicitur τετρήρης, quadriremis.

Πεντήρης, quinqueremis. [Polyb. Hist. lib. 1. κατὰ γὰρ τὰς τῶν βαρῶν εἰκασίας καθ' ἓν καὶ δύο καὶ τρεῖς ἐφίσταντο πεζῶν πεντήρει κατηρτισμένων, &c.]

Ἑξήρης, navis sex ordinum. [Polyb. Hist. lib. 1. τὰς μὲν δύο ἑξήρεις δύο—πρώτας ἐν μετώπῳ παραλλήλους ἔταξαν.] Sic ἑπτήρης, ὀκτήρης, ἐννήρης, δεκήρης, ἑνδεκήρης, δωδεκήρης, τρισκαιδεκήρης, πεντεκαιδεκήρης, ἑκκαιδεκήρης, εἰκοσήρης, τριακοντήρης, τεσσαρακοντήρης, navis septem ordinum, octo, novem, decem, &c. de quibus vide Bayf.

Εὐήρης, navis remigio instructa. Plut. in Bruto.

Ἑνήρης, uniremis. Pachym.

Ἐπήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, paratus et instructus propriè remigationem: unde navigium dicitur ἐπῆρες, apud Suid. itidem ἐπήρης κελήτων, apud Arrianum.

Εὐήρης, remigationi aptus et accommodus: ut, εὐῆρες ἐρετμὸν, Luc. et Hom. εὐήρη σκάφη. Plut. naves expeditæ et quasi versatiles.

Κατήρης, pro ἐνήρης: ut, κατῆρες πλοῖον. Herod. Urania, navis structa et parata.

Κωπήρης, ut, κωπῆρες πλοῖον, Thuc. lib. 4. navis quæ remis agitur, navigium actuarium. [Eurip. Helen. 1387. ὅπως κωπῆρες εὐδρομῇ σκάφος.] (Κωπήρη στόλον. V. Æschyl. Pers. 416.) Item nauta remum tenens, κωπήρης dicitur Alciphr.

Μονήρης πλοῖον, navigium quod unicum habebat per transtra et sedilia remum, non binos aut ternos: licet aliqui pluribus remis ageretur. Bayf. Item μονήρης, solitarius, solivagus, vide in Μόνος.

Πολυήρης ναῦς, dicitur ἡ ἐρετικωτάτη ναῦς, i. πολύκωπος. Eustath. et Hesych. Vide et in comp. ex Ἄρω.

(Ταχυήρης. Æsch. Suppl. 33.)

(Χαλκήρης. V. Ἄρω.)

Alia composita, in ορος desinentia.

Εἰκόσορος ναῦς, navis quæ viginti remis agitur. Sic τριακόντορος, quæ triginta, πεντηκόντορος, quæ quinquaginta. vide Bayf.

ΕΡΕΣΧΕΛΕΩ, ῶ, f. ήσω, cavillor, scommate illudo, aut etiam scommate irrito, vel ludificor, mendacio illudo. Plato in Phædro, ἐσπούδακας, ὦ Φαῖδρε, ὅτι σου τῶν παιδικῶν ἐπελαβόμην ἐρεσχελῶν σε, seriò contendis et enixè, ô Phædre, quoniam tuos amores compellavi, te ludificans, te deludens, et joco irritans. Et Luc. ἐρεσχελεῖν θεωρήματος αὐτοῦ καὶ δόγματος. ¶ Item contendo et rixor, apud Hermog. ut testatur idem Bud. (Philostr. l. 2. c. 14.)

Ἐρεσχελοῦμαι, cavillis et verbis ludificatoriis ac territantibus impetor. Greg. ἔπειτα ἐρεσχελεῖται παρὰ τοῦ βουλομένου παντός.

Ἐρεσχελία, ἡ, ludificatio, contentiosa disputatio. Greg. ἡ περὶ ταῦτα ἐρεσχελία.

ΕΡΕΥΓΩ, f. εύξω, Aor. 2. ἤρυγον, ructo. Sic et medium interdum, ut. ὀξώδες ἐρεύγεσθαι. Alexan. Aphrod. fœtidum ructum emittere. Item ἐρεύγεσθαι φωνὴν (q. d. ructare vocem) emittere vocem. Fluvii quoque dicuntur in mare ἐρεύγεσθαι, undas suas in mare devolvere, quasi eructando et evomendo. ¶ Eustathius indicat ἐρεύγειν esse etiam, τὸ κατὰ βίας ἀναπέμπειν πνεῦμα, ut, ἤρυγεν ἑλκόμενος ὡς ὅτε ταῦρος. unde est dictum ταῦρον ἐρύγμηλον. Iliad. σ'.

Ἐρευγμὸς, οῦ, ὁ, ructatio, eructatio, ructus.

Ἐρευγματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ructus movens: ut, ἐρευγματώδης βοτάνη, ructatrix herba. πνεῦμα ἐρευγματῶδες, spiritus ructuosus.

Ἐρευκτικὸς, idem. Diosc.

Ἐρυγμὸς, ructatio. Aristot.

Ἐρυγματώδης, ructus movens: ut, ἐρυγματώδης νόσος. Hippocr. morbus ructuum effectivus et flatuosus.

Ἐρυγὴ, idem quod ἐρυγμός.

Ἐρύγμηλος, pro ἐρύγηλος, per pleonasmum τοῦ μ. unde Iliad. σ'. ταῦρον ἐρύγμηλον, graviter boantem.

Ἐρυγγάνω, idem quod ἐρεύγω, seu ἐρεύγομαι, ructo: hisque usitatius in prosa.

Ἐρυγμαίνω, eructo. Hesych.

Composita.

Ἀπερεύγω, vel ἀπερεύγομαι, eructo, propriè, sursum eructo. De fluviis interdum dicitur, metaphoricè pro emitto quasi eructando. Apoll. Arg. 2. ἀπερεύγεται εἰς ἅλα βάλλων.

Ἀνερεύγω, et ἀνερεύγομαι, idem.

Ἐνερεύγω, eructo in, irructo. Aristoph. in Vesp. Τυροῦ κάκιστον ἀρτίως ἐνήρυγεν.

Ἐξερεύγω, eructo, ructu effundo. [Herodot. Hist. lib. 1. στόμασι δὲ ἐξερεύγεται τεσσαράκοντα, τῶν τὰ πάντα πλὴν ἑνὸς, ἐς ἕλεά τε καὶ τενάγεα ἐκδιδοῖ.]

Ἐξέρευγμα, τὸ, id quod ructu ejectum est, id quod eructatum est.

Ὑπεξερεύγω, (decomp.) subevomo, evomo. Nic. in Alexiph.

Κατερεύγω, eructo in, seu ructu effundo aut effo in. Aristoph. in Vesp.

Ὀξυρεγμία, ἡ, acidus ructus, qui videlicet flatum sapore acidum à ventriculo ad os refert. Hippocr. in Aphor. l. 6.

Ὀξυρεγμιώδης, qui acidum ructum emittit, qui acidum ructat. Hippocrat.

Ὀξυρεγμιάω, ῶ, acidum ructo. Diosc.

Decomp. Κρομμυοξυρεγμία, fœtidus ructus, qualis eorum, qui cepas ederint. Aristoph. in Pace, Ξὺν κρομμυοξυρεγμίας.

Προσερεύγω, adructo: vel cum ructu allido. Iliad. ό. v. 620. τὰ κύματα προσερεύγεται αὐτήν. Et apud Athen. l. 6.

ΕΡΕΥΘΟΣ, εος, τὸ, rubor. Propriè ita dici putatur rubor eorum qui rubescunt.

Ἐρευθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ruber.

Ἐρευθήεις, poët. rubicundus, ruber.

Ἐρευθέδανον, herba, quæ Lat. rubia, de qua vide Diosc.

Ἐρευθέδανον, alia herba et diversa à superiore: de qua vide Theophr. hist. pl. l. 9. c. 14. et l. 6. c. 2.

Ἐρεύθω, rubefacio: ut Il. λ'. αἵματι γαῖαν ἐρεύθων.

Ἐρεύθομαι, rubeo, rubesco. (Theoc. ζ'. 117.)

Ἐρευθιάω, ῶ, rubefio, rubesco. Item rubeo, cum rubor. Nonn. ἔδαφος αἱμαχθέντος ἐρευθιόωντι φανείη. Item erubesco. Hesych.

Ἐρύθημα, ατος, τὸ, (omisso ε) rubor. Thuc. l. 2. τῶν ὀφθαλμῶν ἐρυθήματα. Item verecundia. (Eurip. Phœniss. 1443.) Item radix quæ ἐρυθρόδανον etiam, et ἐρυθέδανον.

Ἐρυθαίνω, idem quod ἐρεύθω, rubefacio.

Ἐρυθαίνομαι, rubesco. Il. φ'. ἐρυθαίνετο δ' αἵματι ὕδωρ.

Ἐρυθρὸς, (omisso itidem ε, et assumpto ρ) ruber: ut οἶνος ἐρυθρὸς, et νέκταρ ἐρυθρὸν, Hom. et ἐρυθρὰ θάλασσα. (Æsch. Eum. 255.) Item frutex qui et ῥοῦς, vulgò sumach.

Ἐρυθρόδανον, herba quæ et ἐρευθέδανον. Unde ἐρυθροδανωμένος, rubefactus et quasi rubia tinctus.

Ἐρυθρίας, rubicundus, ruber. Aristot. in præd.

Ἐρυθραίνω, rubefacio.

Ἐρυθραίνομαι, rubeo. Herodian. 5. καὶ τὰς παρειὰς ἐρυθραίνων.

Ἐρυθριάω, (neutr.) erubesco, rubore suffundor. Plat. de rep. l. 1. τότε καὶ εἶδον ἐγὼ Θρασύμαχον ἐρυθριῶντα. Dem. pro cor. ἀλλὰ σὺ ἔτι λέγων οὐκ ἐρυθριᾷς.

Ἐρυθραῖος, interdum pro ἐρυθρὸς, ut, ἐρυθραίου οἶδμα θαλάσσης, Dionys. Alex. Et, ἐρυθραῖος κάλαμος, ab eodem appellari creditur calamus odoratus, vel quòd juxta rubrum mare nascatur, vel quòd ruber sit. Ἐρυθραῖος λίθος, in Erythræo legitur quæ littore concha.

Ἐρυθρὸν, malagmatis nomen, apud Æginet. l. 7. c. 18.

Ἐρυθροειδὴς, vel ἐρυθρώδης, tunica testium et vasorum spermaticorum, ubi extra ventrem processere: quia rubet.

Ἐρυθρῖνος, ου, ὁ, (alii ἐρυθῖνος,) rubellio, apud Aristot. hist. an. 4.

Ἐρυθρόνιον, sive ἐρυθραϊκὸν, dicitur alterum satyrii genus, habens radicis corticem rubrum, teste Diosc. l. 3. c. 144.

Ἐρυσίβη, ἡ, rubigo, morbus è cœlo superveniens plantis et fructibus, maximeque segetibus. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 13.

Ἐρυσιβώδης, rubiginosus, rubigini similis, vel rubigini obnoxius: qui rubigine infestatur.

Ἐρυσιβάω, ῶ, rubigini obnoxius sum, vel rubigine laboro. Theophrast.

Ἐρυσιβόομαι, infestor seu vitior rubigine. Theophr. hist. plant. l. 3. cap. 17.

Composita.

[Ἀπερυθριάω. Plat. Charm. Ἀπερυθριάσας οὖν ὁ Χαρμίδης, πρῶτον μὲν ἔτι κάλλιον ἐφάνη, &c. Xenoph. Conviv. cap. 3. §. 12. καὶ ὁ Αὐτόλυκος ἀπερυθριάσας εἶπε, μὰ Δί' οὐκ ἔγωγε.]

Ἀπερυθριάω, pudorem depono, erubescere desino, vel me non pudet. Aristoph. in Nub. †1218.† ἀπερυθριᾶσαι γε μᾶλλον ἢ σχεῖν πράγματα, impudentia uti.

Ἀπερυθριασμένον, quod impudenter factum dictumve est.

Ἀπηρυθριασμένως, impudenter, deposito pudore, perfricta fronte.

Ἀπερυσιβάω, ῶ, rubiginem ingenero, vel rubigine consumo: unde pass. ἀπερυσιβοῦται, exp. rubiginem sentit.

Διέρυθρος, rubro colore distinctus, cui rubor permistus est.

Ἐπερυθὴς, ruber. Ἐπερυθέω, rubeo.

Ἐξέρυθρος, valde ruber. Gal.

Κατερυθραίνω, idem quod ἐρυθραίνω.

Λευκέρυθρος, alborem rubori admistum habens. Bud. ex Arist.

Ποικιλέρυθρος μέλας, rubeis nigrisque distinctus maculis, vel niger, rubeis maculis pictus. Athen. l. 7.

Ὑπέρυθρος, subruber, aliquantùm ruber. Eustath.

Ὑπερυθὴς, idem.

ΕΡΕΥΝΑ'Ω, ῶ, Fut. ήσω, indago, vestigo. Plat. Item scrutor, perscrutor, inquiro. Il. σ'. μετ' ἀνέρος ἴχνι' ἐρευνῶν, εἴ ποθεν ἐξεύροι. Xen. Pæd. 1. κυνηγέτας ἐρευνῶντας. (Eurip. Med. 670. 1086. 1320. Soph. Œdip. Tyr. 745.) ☞ Eustath. vult ab ἐρέω deduci, ut ex ἐρέω primùm fiat ἐρεύω, per epenthesin τοῦ υ, (ut ex χέω fit χεύω) deinde per epenthesin τοῦ ν, ἐρευνῶ, sicut ex ἴσω ἰσνῶ, et ἰσχνῶ ex ἴσχω.

Ἐρευνητὴς, οῦ, ὁ, et Ἐρευνητὴρ, ῆρος, ὁ, scrutator. Nonn.

Ἔρευνα, ἡ, indagatio, scrutatio. ἔρευναν ποιεῖσθαι τῶν οἰκιῶν, perscrutari domos, Aristot. Œcon. 2. (Soph. Œdip. Tyr. 574.)

Composita.

Ἀνερευνάω, ῶ, pervestigo, perscrutor. [Plat. Phæd. Ἀλλ' τι——ὁ Κέβης λόγους τινὰς ἀνερευνᾷ.] Ἀνερευνάομαι, pro eodem.

Ἀνερεύνητος, imperscrutatus, qui perscrutatus et investigatus non est. in Anth. [Eurip. Ion. 255. Τί χρῆμά γ' ἀνερεύνητα δυσθυμεῖ, γύναι; Aristot. Eth. Nicom. lib. 10. cap. 9. pag. 478. 7. Ed. Oxon. παραλιπόντων οὖν τῶν προτέρων, ἀνερεύνητον τὸ περὶ τῆς νομοθεσίας, &c.]

Διερευνάω, ῶ, idem. Appian. bell. civ. l. 5. πρόσω δ' αὐτῷ τινες τοὺς μυχοὺς τῆς θαλάσσης διηρεύνων. Dicitur et διερευνῶμαι activa significatione: ut, τὸ θεῖον πάντα διερευνᾶται, Greg. de homine.

Διερευνητὴς, perscrutator, indagator. †Xen. Pæd. 1. 5. p. 134. n.†

Decomp. Ἀδιερεύνητος, impervestigatus, non pervestigatus, Philo de mundo, ὡς οὐδὲν ἀδιερεύνητον ἀπολείπεται. A Bud. exp. non exploratus, non excussus, apud Plut. in Dione. Interdum, non pervestigabilis, impervestigabilis, inscrutabilis.

Ἀδιερευνὴς, pro eodem.

Δυσδιερεύνητος, investigatu difficilis.

Προδιερευνάω, ῶ, antè perscrutor, et pervestigo.

Δυσερεύνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, cujus difficilis est scrutatio, qui non facilè indagari potest.

Ἐξερευνάω, ῶ, idem quod διερευνάω. 1 Pet. c. 1. [Soph. Œdip. Tyr. 266.] [El. 1105. τί δ' ἐξερευνᾷς, καὶ τί βουληθεὶς πάρει; Apoll. Rhod. Arg. 2. 697. ἐξερέεινε. Schol. ἐξηρεύνησε. 1 Epist. Petri. 1. 10. περὶ ἧς σωτηρίας ἐξεζήτησαν καὶ ἐξηρεύνησαν προφῆται, &c.]

Ἐξερεύνησις, perscrutatio, indagatio.

Ἐξερευνητὴς, perscrutator, indagator. Eurip.

Ἐξερευνητικὸς, indagator, perscrutator. Strabo.

Decomp. Ἀνεξερεύνητος, inscrutabilis. Rom. 11.

Διεξερευνάω, et διεξερευνάομαι, ῶμαι, diligenter pervestigo, accuratissimè indago seu rimor. Plat. de leg. διεξερευνώμενος χώραν.

[Περιξερευνάω. Eurip. Phœniss. 92.]

[Προεξερευνητὴς. Eurip. Rhes. 296. Στείχειν δ' ἄνακτος προεξερευνητὰς στρατοῦ Ἀντήνορα, &c.]

Δυσερεύνητος, investigatu difficilis.

Προερευνάω, ῶ, priùs indago seu vestigo, priùs scrutor.

Προερευνάομαι, pro eodem. Xen. Pæd. 5. πέμπειν τινὰς προερευνησομένους.

ΕΡΕ'ΦΩ, f. ψω, tego, contego, tectum impono. Dem. ἔρεψε τὴν οἰκίαν τοῖς ἐκ Μακεδονίας ξύλοις.

Ἔρεψις, εως, ἡ, q. d. tectura, i. ipse tegendi actus: ut, ναῶν ἐρέψεις. Interdum et tectum: ut apud Plut. in Peric. et Theophr. hist. 5. c. 7.

Ἐρέψιμος, ut, ἐρέψιμος ὕλη. Theophr. materies tectis conficiendis idonea. Sic et ἐρέψιμα ξύλα. Ἐρέψιμον, herba quædam. Suid.

Ὀροφὴ, ἡ, contignatio, qualis est tectorum, tectum. Aristot. et Thuc. lib. 4.

Ὄροφος, ου, ὁ, tectum, camera. (Æsch. Suppl. 658.) Thuc. l. 1. τοῦ οἰκήματος τὸν ὄροφον ἀφεῖλον, domus tectum demoliti sunt. Est etiam aquatilis calami genus quo domus tegi solebant. Il. ώ. Citat Pollux etiam ex Theophrast. et Aristot.

Ὀροφίας, ου, ὁ, ut, ὀροφίαι μύες καὶ ὄφεις, qui in camera seu tecto latibula habent.

Ὀροφόω, ῶ, f. ώσω, concamero, contigno. Plutarch. in Apophth. Lac. οἰκίας τετραγώνοις ὠροφωμένας δοκοῖς.

Ὀρόφωμα, τὸ, tectum, concameratio, contignatio. Athen.

Ὀρόφωσις, idem.

Composita: ac primùm ex ἐρέφω.

Ἀμφηρεφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, circumquaque tectus vel circumcirca, vel in circuitu tectus. Epithetum pharetræ. Il. ά.

Ἀνηρεφὴς, tecto carens, apud Apollon. [2. 1174.] ἀνηρεφέος νηοῖο. Exponitur etiam, altè tectus.

Ἐπερέφω, tego, tectum impono. Il. ά. εἴ ποτέ τοι χαρίεντ' ἐπὶ νηὸν ἔρεψα.

Ἐπηρεφὴς, tectus, coopertus, opacus. Apoll. Arg. 2. †Hes. Th. 598.†

Κατερέφω, idem quod ἐρέφω.

Κατερέφομαι, tegor. Apoll. Arg. 2. [illegible] κατηρέφεες [illegible]. Et apud Aristoph. in Vesp. dicitur de testudinibus, ὡς εὖ κατηρέψασθε, quàm benè tectæ estis, seu coopertæ!

Κατηρεφὴς, idem quod ἐπηρεφής. Od. ί. σπέος κατηρεφές. Dicitur verò κατηρεφὲς κῦμα, unda quæ se attollendo, velut alto quodam tecto operit. †Hes. Th. 594. et 778. πέτρῃσι, petris contecta:† (τίθησιν ὀρθὸν ἢ κατηρεφῆ πόδα. Æsch. Eum. 294.)

(Νυκτηρεφὴς. Æsch. in Agamemnone.) [467. μένει δ' ἀκοῦσαί τί μου μέριμνα νυκτηρεφές.]

Πετρηρεφὴς, petris contectus, petrosus. (Æsch. Pr. 299.) Eurip. in Cyclop. [82.] et in Ione. [1400.]

Συνηρεφὴς, tectus umbra spissa tanquam tecto, umbrosus, opacus. Luc. in Anach. ἐν τῷ συνηρεφεῖ ἐσμεν, sumus in opaco vel in umbra.

Συνηρεφέω, ῶ, opaco, inumbro. Theophr.

Ὑψηρεφὴς, altè tectus, altum tectum habens. Et ex consequenti, altus, celsus. Poëticè ὑψερεφὲς δῶ, seu δῶμα, ab Homero dicitur metri causa pro ὑψηρεφές. Sic et ὑψερεφεῖς ναοί. Aristoph. †Nub. v. 305. legitur illic ὑψερεφεῖς.†

Composita ex ὀροφὴ seu ὄροφος.

Αὐτόροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, tectum ex se ipso habens, se ipsum contegens.

Διώροφος, duplici tecto instructus, duplicem concamerationem vel contignationem habens.

Ὁμώροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sub eadem camera vel tecto est. Poll.

Παρωροφὶς, ίδος, ἡ, quod est inter ὄροφον καὶ στέγος, ut tradit Pol. l. 1. [Herodot. Hist. lib. 2. τὸ δὲ καταστέγασμα τῆς ὀροφῆς, ἄλλος ἑκάστου λίθος ἔχων τὴν παρωροφίδα τετράπηχυν.]

Πετρώροφος, habens cameram seu tectum ex lapidibus.

Πολυώροφος, multas concamerationes seu contignationes habens.

Συνοροφόω, ῶ, contego, concamero. Luc.

Τετρώροφος, quatuor habens concamerationes seu contignationes, quatuor habens cameras seu tecta.

Ὑπερώροφος, qui supra tectum seu cameram est.

Ὑπώροφος, qui sub tecto seu camera est: ut, ὑπώροφα μέλαθρα, pars ea domus, quæ sub tecto est. Apud Eurip. in Phœniss.

Ὑπωρόφιος, qui sub tecto seu camera est: ut, ὑπωρόφιοι φάλαγγες, sive ἀράχναι, araneæ, quæ sub tecto degunt. Et, ὑπωρόφιοι δόμοι, ædes quæ sub tecto sunt, i. inferior domus pars, apud Mosch. idyll. 2. (Aristoph. R. 1348. Theoc. ιέ. 39.)

Ὑψόροφος, altam cameram seu concamerationem habens. Od. β'.

Χρυσόροφος, tectum seu contignationem habens auratam, vel qui aureis est laquearibus, apud Luc. et Poll. l. 7. c. 24.

ΕΡΗΜΟΣ, ου, ὁ, ἡ, desertus, solus, solitarius, inhabitatus. Item incultus: ut, νῆσος ἐρήμη. Od. γ'. ἔρημος χώρα καὶ ἀργός. Xen. Pæd. 3. Et, ἔρημον ὄρος. Thuc. Item ἔρημα καὶ ἀπάνθρωπος γῆ. Luc. in Cauc. Interdum cum genit. ut Xen. Pæd. 4. χώρα ἔρημη ἀνθρώπων οὖσα. ¶ Frequenter ἔρημος dicitur et homo desertus, qui præsidio destitutus est, cui nemo fert opem, apud Thucyd. Herodot. et Plutarch. Interdum cum genit. ut, ἔρημος τοῦ βοηθήσοντος, apud Isocrat. vel ἔρημος βοηθείας, apud Plutarch. Item destitutus, orbatus, carens. Itidem cum genit. ut Plat. in ep. ἔρημον εἶναι ἀνδρῶν φίλων. Et, ἔρημοι θεραπείας. Plutarch. in Cam. ἔρημοι συμμάχων. †Xen. Pæd. l. 2. 40. 4.† Item incustoditus. Plutarch. in amat. narr. οἱ δὲ καταλαβόντες ἐρήμους τὰς θύρας βιάζονται, i. incustoditas. Sic apud Thuc. ἐρήμους πύλας, schol. expon. ἀφυλάκτους. †ἔρημος, orbus (sc. natis) Xen. Pæd. l. 4. p. 113. n.† (Eurip. Med. 213. 255. 1172. Soph. Tr. 539. Cum Gen. Œdip. Tyr. 1523.) ¶ Ἐρήμη, sub. δίκη, vadimonium desertum. Ἐρήμην ὀφλεῖν, Dem. indicta causa damnare. ¶ Ἔρημος pro unico et singulari, apud Plat. in Tim. οὐρανὸν ἕνα μόνον, ἔρημον καθίστασι.

Ἐρημόω, ῶ, F. ώσω, desertum reddo, desolo, vasto. Thuc. l. 5. καὶ ἐρημώσαντες [illegible]. Item cum genit. destituo, privo, orbo. Plut. (τούσδ' ἐρημώσας ἔχε, illos seorsum habe. Eurip. Med. 90. V. Æschyl. Pers. 298. Ag. 1079. Suppl. 525.)

Ἐρημοῦμαι, desolor, vastor. Thuc. lib. 1. Item cum genit. privor, orbor, destituor. Aristot. et Herodot. (Æsch. Ag. 268.)

Ἐρήμωσις, desolatio, vastatio. Item destitutio, privatio.

Ἐρημωτὴς, desolator, vastator. Item qui destituit, qui privat.

Ἐρημία, ας, ἡ, desertus locus, solitudo. Æschyl. initio Promethei vincti, Σκύθην ἐς οἶμον, ἄβατον εἰς ἐρημίαν. Cicero, ἐν ἐρημίᾳ ζῆν, interpr. in solitudine vitam agere. Item de eo qui destitutus est auxilio. Thuc. 1. οὐχ ὑπ' ἐρημίας ἄλλους προσιόντες, i. quòd à suis destituantur seu deserantur. Item generaliter, penuria: ut, ἐρημία φίλων. Xen. et ἐρημία νέων, apud Platonem, et ἐρημία τῆς Ἑλληνικῆς φωνῆς, apud eundem: item ἐρημία διδαχῆς, apud Plut.

Ἐρημὰς, άδος, orbata, solitaria. Theocr. Idyll. 28.

Ἐρημικὸς, solitarius, solitariam vitam agens, in solitudine habitans. Greg. Sic pelecanum Græci Bibl. interpr. vocarunt ἐρημικὸν, Psal. 101.

Ἐρημίτης, idem. Peculiariter dicti sunt ἐρημῖται, qui sanctitatem quandam in vita solitaria ponebant, eamque ideò agebant.

Ἐρημαῖος, poët. idem quod ἔρημος: ut, νῆσος ἐρημαίη. Apoll. Et cum genit. privatus, orbatus. Epigr. 1. Βρέγμα πάλαι λαχναῖον, ἐρημαῖόν τε κέλυφος Ὄμματος. Ἐρημαὶς, άδος, ἡ, (itidem poët.) orbata: ut Epigr. 3. θεῖον γὰρ ἐρημάδες ἦσαν ἰωαί. (Ἐρημὰς. Æsch. Suppl. 802.) ‡πέτρα, solitaria.‡

Ἐρημάζω, deserta loca frequento, in solitudine ago. Laërt. in Democr. ἐρημάζων ἐνίοτε, καὶ τοῖς τάφοις ἐνδιατρίβων.

Composita.

Ἀπερημόω, ῶ, idem quod ἐρημῶ.

Ἀπερημόομαι, desolor, vastor. Item destituor, relinquor. Plat. et Plut.

Δυσέρημος, desertus, desolatus: vel difficilis ob solitudinem.

Ἐξερημόω, ῶ, desolo, vasto. Plat. in epist. τὰς ἐξερημωμένας πόλεις κατοικίζειν. †Soph. El. 1010. γένος.†

Πανέρημος, omninò desertus. Synes. epist. 4.

Ὑπέρημος, quasi desertus, non valde habitatus. Plut. in Pompeio.

Φιλέρημος, amans solitudinis. in Epigr.

ΕΡΗΤΥ'Ω, F. ύσω, inhibeo, cohibeo, reprimo. (Eurip. Phœniss. 1219. Theoc. κέ. 77.) Il. ά. Ἢ χόλον παύσειεν, ἐρητύσειέ τε θυμόν. Il. β'. ἐρητύσασκεν ἐπέεσσι, verbis compescere. †Cum genit. κακότητος. Apollon. Arg. 1. 296.†

Ἐρητύομαι, inhibeor, prohibeor, &c. Apoll. ἐρητύοντο μάχεσθαι, inhibebantur seu reprimebantur, quò minus certarent.

Composita.

Ἀπερητύω, reprimo, cohibeo, Apollon. Rhod. [lib. 1. 772. ἀλλὰ γὰρ αὐτὴ ἑκὰς ἀπερήτυε κούρη.]

Κατερητύω, detineo, retineo. Odyss. ί. Ὣς δ' αὔτως Κίρκη κατερήτυεν ἐν μεγάροισι.

ΕΡΙ, particula in compositione tantùm usitata, intendens et augens significationem eorum, quibuscum componitur, ut et ζα: ut in ἐρίδουπος, ἐριαύχην, &c. ¶ Est et vocativus à nominativo ἔρις.

ΕΡΙΘΑ'ΚΗ, ης, ἡ, erithace, eadem cum κήρινθος, de qua Aristot. hist. anim. l. 5. c. 22. et l. 9. c. 40.

Ἐρίθακος, ου, ὁ, erithacus, avis, de qua Aristot. de anim. l. 9. c. 49.

ΕΡΙΝΕΟ'Σ, sive ἐρινὸς, οῦ, ὁ, caprificus arbor, ficus sylvestris. Athen. lib. 3. τὸ δένδρον ἡ ἀγρία συκῆ, ἐξ ἧς τὰ ἐρινά, ἐρινὸς κατὰ τὸ ἄρρεν λέγεται. Odyss. μ'. Τῷ δ' ἐν ἐρινεὸς ἔστι μέγας φύλλοισι τεθηλώς. Sic Il. ζ'. λ'. φ'. χ'. Et Theophr. hist. pl. 4. c. 16. ὁ δ' ἐρινεὸς οὔτε κραδᾷ, οὔτε σφακελίζει, οὔτε ψωρᾷ, οὔτε σκωληκοῦται ταῖς ῥίζαις ὁμοίως. Plut. in Camillo, προσβάντες ἐρινεῷ μεγάλῳ, ascendentem caprificum excelsam. Et paulò post, τὸν γὰρ ἐρινεὸν καπρίφικον ὀνομάζουσι: nam sylvestrem ficum caprificum appellant. Item caprificus fructus. Soph. apud Athen. l. 3. πέπων δ' ἐρινὸς ἀχρεῖος ὢν ἐς ἔρωτα. Nic. in Alexiph. ἀσταφυλίνους ἐρινεούς. In hac tamen signific. usurpatur potiùs neutro genere ἐρινὸν sive ἐρινόν. ¶ Ἐρινός, est etiam herbæ nomen apud Diosc. lib. 4. c. 29. quam Plin. erineon vocat lib. 23. c. 7.

Ἐρινὸν, sive ἐρινεόν, οῦ, τὸ, caprificus fructus, ficus sylvestris. Aristot. hist. an. l. 5. ὅταν ἐρινεὸν σῦκον φάγῃ, quum sylvestrem ficum ederit. Theophr. de caus. pl. lib. 2. c. 13. ἀποδιδόντα γὰρ τὰ ἐρινὰ μᾶλλον ἐπισπᾶται καὶ πλείω τὴν ἰκμάδα. Idem lib. 1. ejusdem operis c. 6. ἀπαλὰ ἐρινὰ καὶ ἄδρια διὰ τέλους. Et hist. pl. l. 4. c. 16. συμβαίνει δὲ τότε καὶ τὰ ἐρινὰ ἀπορρεῖν καὶ τοὺς ὀλύνθους.

Ἐρινὰς, άδος, dicitur et ipsum esse caprificus, vel ὄλυνθος, apud Nic. in Ther. v. 854.

Ἐρινάζω, sive Ἐρινεάζω, caprificos admoveo. Theophr. de caus. plant. l. 2. c. 13. καὶ ἐρινάζουσι καλλίους ὅπως ἐπιμείνωσι. Et paulò antè ἔνθα ἔνιοι οὐκ ἐρινάζουσιν, ἀλλὰ καὶ πωλοῦντες κηρύττουσιν ὡς ἀνερίναστα, quamobrem nonnulli nec caprificos iis admovent, verùm etiam quum vendunt, per præconium significant sese caprificorum culices non passas vendere.

Ἐρινασμὸς, οῦ, ὁ, caprificatio. Theophr. ibid.

Ἐρινόω, ῶ, idem quod ἐρινάζω. Theophr. hist. pl. l. 2. c. 9.

Composita.

Ἀνερίναστος συκῆ, cui caprifici adhibitæ non fuerunt. Suid. Dicuntur et σῦκα ἀνερίναστα, incaprificatæ fici: quæ à caprifici culicibus intactæ sunt: apud Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 13. Proverbialiter autem ἀνερίναστος, dicitur de eo, qui non retinet quæ habet, sed amittit. Ab Hesych. exp. mollis et sterilis, seu infœcundus: metaphora à ficubus, quæ non caprificatæ non retinent nec maturant fructus. Pro eodem dicitur et ἀνερίνεαστος.

Ἐξερινάζω, metaph. apud Athen. l. 3. ἄλλους ἐξερινάζεις λέγων.

Λευκερινεὸς, q. d. caprificus alba: ficus species est. Hesych. et apud Athen. l. 3.

ΕΡΙΝΝΥ'Σ, ύος, ἡ, Erinnys, furia: dea infernalis peccatorum ultrix et pœnarum irrogatrix. Od. λ'. Διὰ δασπλῆτις Ἐριννύς. Apud Hom. ἐριννύες dicuntur στυγεραί. Od. β'. et Il. ι'. Apud Sophoc. Ἆρ' οὐκ Ἐριννὺς τοῦτ' ἐχάλκευσεν ξίφος; an non Erinnys seu furia hunc cudit ensem? Aliquando Ἐριννὺς dicitur qui vel quæ injuriam alicui illatam persequitur: ut Od. ρ'. Ἀλλ' εἴ που πτωχῶν γε θεοὶ καὶ ἐριννύες εἰσί. Interdum etiam qui fecit: ut Odyss. λ'. v. 278. Hesychius verò Ἐριννύας exp. ἁμαρτίας, respiciens fortasse ad locum Hesiodi qui est in Theog. v. 471. (Æsch. S. c. Th. 70. Ag. 59. Ἐξ ἀλ' οἴων φονίων τάλαινάν τ' ἐριννὺν ἐπ' ἀλαστόρων. Eurip. Med. 1262. 1391. Id. Phœniss. 595. Æschyl. Ag. 654. 758. Soph. Tr. 912. El. 1083.)

Ἐριννύω, indignari, apud Soph. in Ajace.

ΕΡΙΣ, ιδος, ἡ, contentio, concertatio. (ὅταν φίλοι φίλοισι συμβάλωσ' ἔριν. Eurip. Med. 522.) Xen. Pæd. 8. τοῖς μέν γε ἀρίστοις, οἷ ἀγῶνας αὐτοῖς πρὸς ἀλλήλους καὶ ἔριδας καὶ φιλονεικίας ἐνέβαλλον. Interdum additur genitivus: ut, ἔρις πολέμοιο. Il. ρ'. ἐμιχθῆναι εἰς ἔριν ταύτης τῆς μάχης, Xen. Pæd. 1. ¶ Fingitur Ἔρις etiam dea contentionis autor, quam ab εἴρω dictam volunt nonnulli grammatici, παρὰ τὸ εἰς μάχην εἴρειν, i. συμπλέκειν. † Hes. Th. 225.†

Ἐρίζω, F. ίσω, contendo, concerto. Od. σ'. ἐρίζετον ἀλλήλοιιν Χερσὶ μαχέσσασθαι. Od. φ'. Οἵ ῥα καὶ ἀθανάτοισιν ἐρίζεσκον περὶ τόξων. Od. δ'. Ἀνδρῶν δ' οὔ κέν τίς μοι ἐρίσσειε βροτὸς ἄλλος. Plut. in Fabio, ἐρίσας Λακεδαιμονίοις μὴ ἐνδοῦναι, contendens ne Lacedæmoniis cedere videretur. Plato in Protag. ἀλλήλοις περὶ λόγων ἀμφισβητεῖν μὲν, ἐρίζειν δὲ μὴ, inter vos de rebus hujusmodi controversemini, non concertetis. Apud Hom. ἐρίζει Ἀφροδίτῃ κάλλος, formæ venustate cum Venere contendat. In lib. autem 3 Reg. 12. ἠρίσατε τῷ στόματι Κυρίου, exp. exasperaveritis os Domini.

Ἐρίζομαι, dicitur pro ἐρίζω. Il. ι'. ὅ οὔτις τοι ἐρίζεται ἐνθάδ' ἀνήρ. Aristoph. in Nub. † 1378.† ἔπος πρὸς ἔπος ἠριζόμεσθ', ultrò citroque verbis disceptabamus seu concertabamus. † τινί τι, i. e. κατά τι, aliquo in re. Hes. Th. 534.†

Ἔρισμα, τὸ, contentio, certamen. Il. δ'.

Ἐριστὴς, οῦ, ὁ, litigator.

Ἐριστικὸς, ῆ, ὁ, contentiosus, qui verbis libenter contendit. Luc. Apud Aristot. in Soph. elench. ἐριστικοὶ λόγοι, qui ex rationibus, quæ probabiles esse videntur, aliquid inferunt.

Ἐριστὸς, οῦ, ὁ, de quo contenditur aut concertatur, seu, de quo contendere et concertare licet. Soph. in Electra.

Ἔριος, contentiosus. Theocr.

Ἐριδῶ, F. ήσω, factum ex fut. 2. verbi ἐρίζω. Il. ψ'.

Ἐριδαίνω, idem. Il. α'. ἕνεκα θνητῶν ἐριδαίνετον ὧδε. Et Il. ζ'. ἐνίκησαν ἐριδαίνομεν, verbis contendimus. Hinc et ἤριδμαι apud Apoll. concertavi, contendi.

Ἐριδμαίνω, irrito, ad contentionem et certamen provoco. Il. π'. (de vespis) οὓς παῖδες ἐριδμαίνωσιν. Derivatur autem vel ab ἐριδαίνω, interjecto μ, vel ab ἔρις et μαίνω, ut volunt gramm.

Ἐριθεύω, et ἐριθεία, contentio. posterius legitur 1 Cor. 12. et Jacobi 3. Alias signific. vide et in Ἔριθος.

Ἐριδεύω, vel potiùs ἐριδεύομαι, contendo, apud Aristot.

Composita: ex primùm ex ἔρις.

Ἄνερις, ιδος, ὁ, oblectatio. [Xenoph. Κυνηγ. cap. 10. §. 7. τῆς δὲ ἄρκυος αὐτῆς μακρὸν προτείνοντας κάλων ἀπαντᾶν ἐντεῖνας ἐκδεῖν, &c.]

Δύσερις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, contentiosus, morosus. Aristot. Eth. l. 4. c. 6. et l. 2. c. 7.

Φίλερις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, contentionum amans, jurgiosus.

Composita ab ἐρίζω, et derivatis.

Ἀμφήριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, controversus, in contentione positus, de quo certatur, de quo est controversia. Propriè, de quo utrinque est contentio. Item anceps. Polyb. l. 5.

Decomp. Ἀναμφήριστος, de quo contentio non est, de quo utrinque non contenditur aut concertatur, minimè controversus.

Ἀνέριστος, et ἀνήριστος, de quo non contenditur.

Ἀντερίζω, contendo cum aliquo, certo cum aliquo per æmulationem.

Ἀντεριδαίνω, contra contendo.

Διερίζω, contendo, ἐρίζω. Plut. in M. Cat.

Δυσέριστος, de quo contendere difficile est, in infelici contentione positus. Soph. in Electra. (1387.)

Εἰκοσιήριτος, de quo viginti inter se contendunt. Il. χ'.

Ἐπήριτος, (pro ἐπιήριστος,) exp. de quo contenditur, seu ob quem contenditur. Item æmulatione dignus. Est et nomen proprium apud Hom.

Νήριστος, de quo non contenditur, ἀνέριστος καὶ ἀναντίρρητος.

Νήριτος, (exempto σ) idem. Exp. multus, innumerus, immensus. Hesiod. in Theog. et Apoll. Arg. 3.

Συνερίζω, contendo, φιλονεικῶ.

ΕΡΙΦΟΣ, ου, ὁ, hœdus, partus capræ recens adhuc et tener ut agnus. Il. π'. Ἄρνες δ' ἐρίφων ἐπιδήμιοι ἁρπακτῆρες. (☞ Hesychius esse dicit τὸν μικρὸν αἶγα, τὸν ἐν τῷ ἔαρι φανέντα, ἤγουν τὸν πρώϊμον: χίμαιρον autem, τὸν ἐν τῷ χειμῶνι.) Invenitur ἔριφος etiam fœminino genere, apud Theocr. idyll. 8. (ζ'. 53.) ¶ Ἔριφοι, hœdi, sunt etiam constellatio quædam apud Aratum et Proclum, cæterosque astronomos.

Ἐρίφιον, ου, τὸ, parvus seu tenellus hœdus, apud Athen. lib. 14.

Ἐρίφειος, ου, ὁ, hœdinus, qui ex hœdo est, ut, ἐρίφεια κρέα.

ΕΡΜΑ, ατος, τὸ, fulcrum, stabilimentum, ὑπέρεισμα. (☞ Ab εἴρω, necto.) Il. β'. (de classe solvente) ὑπὸ δ' ᾕρεον ἕρματα νηῶν. Il. α'. ὑπὸ δ' ἕρματα μακρὰ τάνυσσαν. Latini phalangas seu palangas vocant. Apud Hipp. de articulis, ἕρματα, autore Galeno, sunt fulcimenta et idem quod ἐρείσματα. Metaphoricè etiam capitur, ut Od. ψ'. et Il. π'. ἕρμα πόληος, columen civitatis. Sic Pindarus Athenas dixit esse ἔρεισμα Ἑλλάδος. Homerus Il. δ'. Ἰὸν (sagittam) vocat μελαινέων ἕρμ' ὀδυνάων, id est, fulcrum dolorum, quo dolores ut fundamento niterentur. Exponitur et ἀσφάλισμα ab Eustathio, et ἀσφάλεια, à Suida, in hoc loco, ἀσφαλεῖς εἶναι τοὺς χόρους διὰ τὰ ἕρματα τοῦ ὀχυρώματος. ¶ Apud Theogn. pro confidentia et incepto et proposito poni videtur, ut Bud. annotat, καιρὸς δ' ἐστὶ πάσης ἄριστος Ἕρμασιν ἀνθρώπων. Ibidem, Ἀνθρώπων ὀλίγοις ἕρμασι πειθόμενον. Apud Plut. in Solone, ἕρμασι γὰρ ἐν μεγάλοις ἁδεῖν χαλεπὸν, exp. in rebus magnis administrandis difficile est omnibus placere. ¶ Est etiam saburra, id est, sabulum crassius, quo naves ad certam usque mensuram onerari solent, ut stabiliores sint. Aristot. de apibus, ὅταν δ' ἄνεμος ᾖ μέγας, φέρουσι λίθον ἐφ' ἑαυταῖς, ἕρμα πρὸς τὸ πνεῦμα. Aristoph. de gruibus dixit, ὑφ' ἕρματος πολλὰς καταπεπωκυίας λίθους. Item, scopulus, saxum in mari. Anacreon, ἀπὸ δ' ἦν Ὑψὶς ἑρμάτων φορέομαι. Plat. lib. 8. de repub. ὅταν αὐτὸ ἤδη προσέπταιστε ὥσπερ πρὸς ἕρματι, πρὸς τῇ πόλει. Plut. in symp. ὅταν ἕρματι πλέοντες προστύχωσιν, ubi venissent ad scopulum, saxum. Luc. de hist. scr. εἴ τις ἐμπέσοι εἰς τὰ ἕρματα. Nonnulli saxeas pilas ex Virgilio interpretantur, et crepidines atque obices in portus ostiis. ¶ Item, inauris. Od. σ'. Ὅρμον δ' Εὐρυδάμαντι πολυδαίδαλον αὐτίκ' ἔνεικεν. Ἕρματα δ' Εὐρυδάμαντι δύω θεράποντες ἔνεικαν. Et Iliad. ξ'. ἕρματ' ἔπειτα ἕηκεν ἐϋτρήτοισι λοβοῖσι, id est, τὰ τοῖς ὠσὶν ἐνηρτημένα κόσμια, ut Eustathius exponit, etymologiam ibi exponens hujus vocabuli, quòd inaures ornatus causa auribus innecti solerent. (Æsch. Ag. 1016. Eum. 567. Suppl. 588.)

Ἑρμὰς quoque dicitur saxum in mari, ab Antiphonte, Anacreonte, et Aristophane, teste Harpocr.

Ἑρμάζω, f. άσω, fulcio, stabilio. Unde in pass. apud Gal. in exegesi γλωσσῶν Hippocr. ἑρμᾶσθαι est ἐρείδεσθαι. Ab eodem ἑρμάζειν exponitur ἑδράζειν et στηρίζειν. Item saburro, i. saburra onero et stabilio. Ἑρμάζει Hesychio est etiam μαλάσσει.

Ἕρμασμα, ατος, τὸ, idem esse videtur quod ἕρμα, saburra, vel quod saburræ loco carinæ ad stabiliendam navim ejusque pondus æquandum imponitur. Dicitur etiam ab Hippocrate partis ægræ fulcimentum chirurgi industria adhibitum, injecta fascia et vinculo.

Ἑρμασμὸς, ῦος, ὁ, idem quod ἕρμα et ἕρμασμα, ut Erotianus tradit.

Ἑρματίζω, f. ίσω, saburro, idem quod ἑρμάζω. Plutarch. utra anim. prud. (de apibus Creticis) ἑρματίζουσιν ἑαυτάς.

Ἑρμὶν seu ἑρμὶς, ῖνος, ὁ, fulcrum tori, pes lecti. Od. θ'. et ψ'. Tradit Eust. deductum esse vel ab ἕρμα, quoniam sit fulcrum et stabilimentum tori seu lecti, vel ab εἴρω, παρὰ τὸ ἐνείρεσθαι τρήμασι κλίνης, quod tori foraminibus inseratur, vel ab Ἑρμῆς, qui sit dator somni, et cujus eam ob rem imago in ipsis ἑρμῖσιν affingi soleret.

Composita.

Ἀνερμάτιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, non saburratus, saburra non stabilitus, ut, ἀνερμάτιστον πλοῖον, apud Basilium. Et metaph. apud Plutarch. de homine animi fluctibus agitato. Et Phil. lib. 3. de vita Mosis. ἔνιοι τῶν πρὸς εὐσέβειαν ἀνερμάτιστοι, nonnulli ad pietatem minimè obfirmati.

Παρέρμα, τὸ, lignum quod navibus supponitur. Thuc. lib. 7.

ΕΡΜΗΝΕΥ'Σ, έως, vel έως Atticè, ὁ, interpres. (☞ Παρὰ τὸ Ἑρμῆς.) Xen. Pæd. 1. ὅπως μὴ δι' ἄλλων ἑρμηνέων τὰς τῶν θεῶν συμβουλὰς συνίῃς. Cod. Theod. δι' ἑρμηνέως συμβάλλομεν τὰ λεγόμενα. (Æsch. Ag. 625. 1071.)

Ἑρμηνεύω, interpretor, Synes. Sæpe etiam ponitur pro explicare seu explanare, ut, ἑρμηνεῦσαι τὸ πάθος, apud Aristoph. Affertur et pro eloqui, ex Thuc.

Ἑρμηνεία, interpretatio, expositio, enarratio. Exp. et eloquutio, apud Halicarn.

Ἑρμήνευμα, interpretamentum, interpretatio, ut apud Euripidem in Phœnissis, veritas οὐ δεῖται ποικίλων ἑρμηνευμάτων.

Ἑρμηνευτὴς, interpres, Plato.

Ἑρμηνευτικὸς, (q. d. interpretatorius) ad interpretationem pertinens. Et, ἑρμηνευτικοὶ σύνδεσμοι, apud grammaticos, quales ὅτι, ἤγουν. Lucianus autem δύναμιν ἑρμηνευτικὴν, vocavit facultatem eloquendi, q. d. facultatem eloquutoriam.

Composita ex ἑρμηνεύω.

Ἀνερμήνευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui dicendo explicari nequit, ineffabilis. Hesych.

Ἀφερμηνεύω, enarro, explico, expono. ex Plat. [de Leg. lib. 7.]

Διερμηνεύω, interpretor, explano.

[Διερμήνευσις. Plat. Tim. κατὰ τὰς ἐν τοῖς λόγοις διερμηνεύσεις πρὸς ἑκάστους τῶν ἄλλων.]

Δυσερμήνευτος, explicatu difficilis, ad Hebr. 5.

Ἐξερμηνεύω, interpretor.

Μεθερμηνεύω, idem quod ἑρμηνεύω. Polyb. Apud Plut. in Cat. μεθερμηνεύεσθαι κατὰ λέξιν, transferri ad verbum.

Παρερμηνεύω, perperam et malè interpretor.

Παρερμηνεία, mala seu perversa interpretatio.

ΕΡΜΗ˜Σ, οῦ, ὁ, Mercurius, nuntius deorum. (Æsch. Ch. 122. pro θάνατος 620. 725.) (☞ Ab εἴρω, i. nuntio, quasi εἰρέας, et per pleonasmum τοῦ μ, ἑρμέας, deinde per synæresin ἑρμῆς.) A poëtis dicitur etiam, Ἑρμέας et Ἑρμείας. Odyss. ε'. Ἑρμείαν ἱππεῖ διακτόρου. ¶ Ἑρμοῦ κλῆρος, pro prima carnium portione, ex Polluce. Vide aliam expos. apud Eustathium. Ἑρμῆς, ex eodem Poll. pro ultimo potu, quod Mercurio ut somni præsidi libarent à cœna surgentes. ¶ Ἑρμῆς, para quædam Delphini, i. templi quod Athenis dicatum fuit Apollini. ex Plutarcho in Theseo. ¶ Ἑρμῆς κοινὸς, proverbialiter dicitur ab eo qui participem se fieri postulat lucri quod favente Mercurio (qui κλεψιπλούτης etiam creditus fuit) sese nobis objecerit. ¶ Ἑρμαῖ, lapideæ statuæ Mercurii, quas mutilatas fuisse cùm alii multi scribant, tum Thucyd. lib. 6. Sunt qui capita et membra virilia eis abscissa fuisse tradant. Hesychio sunt etiam inutiles arborum fruticationes, stolones. Vide Paus. et Plutarch. in Alcibiade.

Ἑρμαΐζομαι, Mercurio utor. Eust. Il. α'.

Ἑρμαῖος, seu Ἑρμαῖος, et Ἑρμαϊκὸς, (ut Ἑρμαϊκὴ πόλις. Eustath.) Mercurialis. Ἑρμαῖος seu Ἑρμαῖος λόφος, apud Homerum, variè exp. apud Eustath. Et, Ἑρμαῖα, Mercurii festa, apud Plat. (Æsch. Eum. 950.)

Ἕρμαιον, frequentissime in usu est pro lucro insperato et adventitio. Bud. poni ait pro bono inexpectato, ac pro sorte exoptanda, quæ forte fortuna nobis oblata sit: item pro re opportuna et exoptanda. Plat. in symp. ἕρμαιον et εὐτύχημα copulat. Plutarch. in symp. sept. sap. ἕρμαιον τὸ συμπεσὸν ἐμοὶ γέγονε. (Philostr. l. 3. c. 28.)

Ἑρμάδιον, Mercuriale. Suid.

Ἑρμίδιον, diminut. Mercuriolus. Luc.

Ἕρμακες, apud Nic. in Ther. v. 150. schol. ant. dici posse lapides congestos in honorem Mercurii.

Ἑρμὰς, dicitur saxum in mari latens, apud Anacreon. et Aristoph.

Ἑρμάων, ωνος, ὁ, idem quod Ἑρμῆς, in Epigr.

Composita.

Δυσερμὰς, ίος, ὁ καὶ ἡ, infelix, utpote cui non favet Mercurius, mercatorum et forum deus.

Δυσερμία, infelicitas, infortunium. Hesych. et Suid.

Εὔερμος, fortunatus. iidem Hesych. et Suid. Εὐερμία, felicitas, bona fortuna, prosper successus. Suid. ex Æliano.

ΕΡΝΟΣ, εος, τὸ, planta, germen: interdum et ramus. Il. ρ'. Οἷον δὲ τρέφει ἔρνος ἀνὴρ ἐριθηλὲς ἐλαίης. Et Od. ξ'. τὸν ἐπεὶ θρέψαν θεοὶ ἔρνεϊ ἶσον. Dioscor. l. 4. c. 81. de apocyno, ἔρνος ἐστὶ ῥάβδους ἔχον μακράς. Theophr. hist. pl. l. 2. ἔρνη φυτεύεται, rami seruntur. [προσείχεθ', ὥστε κισσὸς ἔρνεσιν δάφνης. Ἀσωποῖσι [illegible]. Eurip. Med. 1213. Phœniss. 186. 621. Æsch. Ag. 1534.]

Ἐρνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, similis ἔρνει, ramosus.

Composita.

Εὐερνὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, exp. εὐθαλής, virens, lætus germinibus. Expon. et pulchros habens stipites seu truncos.

Εὐερνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fruticosus, ramosus.

Λιπερνής. Hesych. qui ex divite factus est pauper: seu qui ex agro in urbem confugit, ut sit ὁ λιπὼν τὰ ἔρνη, qui plantas destituit.

Λιπερνῆτις, fœm. gen. exp. πτωχή, mendica, παρὰ τὸ λείπεσθαι ἐρνέων. Invenitur et λιπερνήτης, masc. gen. λιπερνῆτις, fœm.

Λιφερνοῦντες, Hesych. sunt, in arboroso loco amicè degentes.

ΕΡΠΩ, f. ψω, serpo, repo, repto. Item metaph. pro, paulatim gradiendo accedo. Soph. in Ajace, Πρὸς γὰρ τὸν ἔχονθ' ὁ φθόνος ἕρπει. Plerunque simpliciter ponitur pro βαδίζω, incedo, vado, ut Theocr. Idyll. 1. ἕρπε ποτ' Ἴδαν — Ἕρπε ποτ' Ἀγχίσαν. Soph. ἐξόδους ἕρπειν κενάς, ire per vias vacuas. [Eurip. Med. 334. Phœniss. 41. Æsch. Pr. 809. Soph. Tr. 163. 556. 1124. Œdip. Tyr. 83. Theoc. ιε'. 136.]

Ἕρψις, εως, ἡ, reptatio seu reptatus.

Ἑρπετὸς, οῦ, ὁ, reptilis. unde ἑρπετὰ, reptilia, serpentes, animalia quæ serpunt, ut, τῶν ἑρπετῶν τὰ ἰοβόλα. Phil. de vita M. l. 1.

Ἑρπετώδης, qui est naturæ reptilis. Oppian.

Ἑρπετοειδής, qui est naturæ reptilis, reptilis. Merc. Trism.

Ἑρπετὸν pro ἑρπετὸς, apud Aristot.

Ἕρπης, ητος, ὁ, ulcus serpens vel manans. Dioscor. et Gal. lib. 14. therap.

Ἑρπηδὼν, idem Nic. in Alexiph.

Ἑρπυστὴς, οῦ, ὁ, qui serpere solet, seu repere, reptator. Epigr. l. 2.

Ἑρπυστικὸς, idem quod ἑρπετός.

Ἑρπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, serpendi vim habens, ad serpendum aptus, ut, ἑρπῶδες νόσημα. Philo de mundo.

Ἑρπύζω, idem quod ἕρπω, ut, ἑρπύζοντα [illegible], in Epigr. Mures quoque dicuntur ἑρπύζειν ἐπὶ τὴν τράπεζαν, apud Laërt. Dicitur et hedera ἑρπύζειν, in quodam Epigr. in Soph.

Ἑρπυσμὸς, οῦ, ὁ, reptatio.

Ἑρπυστὴς, οῦ, ὁ, reptator, reptilis.

Ἑρπυστὴρ, pro eodem. Opp. de ven. lib. 3.

Ἑρπυστικὸς, idem, seu repandi vim habens, ad repandum aptus: ut, ζῶα ἑρπυστικά. Apud Dioscor. ἑρπυστικὰ ἕλκη, serpentia ulcera vel manantia.

Ἕρπυλλος, seu ἕρπυλλον, serpillum, herba de qua vide Diosc. lib. 3. cap. 46. Dicta ἀπὸ τοῦ ἕρπειν. unde comp. ἀφερπυλλοῦσθαι, mutari in serpillum.

Ἕρπις, vinum. Dicitur esse vox Ægyptiaca, qua tamen usus est Lycophron, et ante eum Sappho.

Composita.

Ἀνέρπω, sursum repo, irrepo. Interdum vado: propriè quasi vado reptando sursum. [Ælian. Var. Hist. l. 13. c. 1.] [Eurip. Phœniss. 1138.]

Ἀνερπύζω, idem. Aristoph. in pace, εἰς ἀγρὸν ἀνερπύσαι.

Decomp. Προσανέρπω, ut, προσανέρπει τῷ τραχήλῳ, apud Plut. in Themist. exp. serpit seu perrepit in cervicem.

Ἀφέρπω, abeo, quasi reptando. Item simp. abeo. Soph. ἄφερπε νῦν. [Aj. 1183. Œdip. Col. 503. ἐκεῖν' ἀφέρπειν ἄστροφος.] [Tr. 826.]

Ἀφερπύζω, pro eodem.

Διέρπω, penetro reptando.

Διερπύζω, idem quod διέρπω. Nonnus.

Εἰσέρπω, irrepo. Æl. Var. Hist.

Ἐξέρπω, erepo, prorepo. Aristoph. in Nub. †709.†

Decomp. Διεξέρπω et διεξερπύζω, idem, apud eundem Aristoph.

Ἐσερπύζω, pro εἰσερπύζω, irrepo.

Ἐφέρπω, adrepo, in aliquem locum reptando eo. (Cum Acc. Æschyl. Eum. 315. 503.)

Ἐφερπύζω, idem. Aristoph. in Pluto. ἐφ' ἣν ἐπεθύμουν δαιμονίως ἐφερπύσαι.

[Καθέρπω. Xenoph. Conviv. οὐχ ὁρᾷς, ὅτι τούτῳ μὲν παρὰ τὰ ὦτα ἄρτι ἴουλος καθέρπει.]

Καθερπύζω, irrepo. Joseph. καθερπύσαντες ἀπὸ τῶν τειχῶν. [Aristoph. R. 129. 483.]

Μεθέρπω, adrepo, vel repo post. Oppian.

Παρέρπω, obrepo, clam irrepo.

Παρερπύζω, idem. Suid. [Aristoph. Eccles. 398. Πρῶτος Νεοκλείδης ὁ γλάμων παρείρπυσεν. Schol. Ὡς ἐπὶ ἑρπετοῦ εἶπεν, ἐπειδὴ τυφλὸς ἦν. 506. ἐγὼ δὲ βούλομαι εἴσω παρερπύσασα, &c. Schol. Ἠρέμα εἰσελθοῦσα.]

Περιέρπω, circumrepo. Æl. Var. Hist.

Προσέρπω, adrepo, irrepo, advenio velut reptando. Soph. φοβοῦμαί τι προσέρπει. (Œdip. Tyr. 547.)

Προσερπύζω, idem quod προσέρπω. Luc. in Amor.

Σιγέρπης, tacitè repens, ut serpentinum genus. Hesych.

Ὑφέρπω, subrepo. Exp. et subserpo, i. clam serpo. † Soph. Œd. Tyr. 796.† [Æsch. Ag. 278. 459. Ch. 461. Soph. Œdip. Tyr. 806.]

Ὑφερπύζω, idem.

Χαμαιρεπὴς, humi repens seu serpens, à terra sese non attollens: ut herbæ quædam. Χαμαιρεπῶς, humi serpendo, nec à terra sese attollendo: seu humiliter, abjectè, crassè. Greg. de sacro pasch.

ΕΡΡΩ, f. σω, ægrè eo, dolens et afflictus eo. Iliad. σ'. (de Vulcano claudo) αὐτὰρ ὁ ἔῤῥων Πλησίον, ἔνθα Θέτις περ ἐπὶ θρόνου ἷζε φαεινοῦ. ¶ Item inauspicatò et cum pernicie accedo. Od. ι'. Ἐστὶ δέ μοι μάλα πολλὰ τὰ κάλλιπον ἐνθάδ' ἔῤῥων, inauspicato et magno meo malo huc veniens. Sic et ἔῤῥειν jubetur aliquis, i. abire in malam rem, facessere in malam crucem. Il. θ'. Ἔῤῥε κακὴ κύον. Od. κ'. Ἔῤῥ' ἐκ νήσου θᾶσσον ἐλέγχιστε ζωόντων. Aristoph. in Pluto, Ἔῤῥ' ἐς κόρακας θᾶττον ἀφ' ἡμῶν. Similiter Plato in Philebo de rebus inanimatis, αὐτὰ ἔῤῥει ταῦτα ἐκ τῆς ἑαυτῶν χώρας ἐς [illegible]. (— πᾶς δόμος ἔῤῥοι, pereat tota domus. Eurip. Med. 114. V. Æsch. Eum. 301. 730. Eurip. Med. 1348. ἔῤῥετε Aristoph. R. 1224.) ¶ Item, ἔῤῥει, cum res dicuntur quæ pereunt, intereunt, perditæ sunt. ut apud Xen. in sympos. scurra dicit, ἐπεὶ γὰρ ὁ γέλως ἐκ τῶν ἀνθρώπων ἀπόλωλεν, ἔῤῥει τὰ ἐμὰ πράγματα, perditæ sunt res meæ, perii, actum de me est. Sic et apud Plutarch. in Cic. Apud Plat. in epist. πόλεις Ἑλληνίδας ἐῤῥούσας ὑπὸ βαρβάρων οἰκίζειν, i. deletas et excisas à barbaris. ¶ Apud Euripidem in Hecuba, ἔῤῥει χοὰς, fundebat libamina: à ῥέω usurpato pro χέω.

Ἔῤῥομαι, unde imperativus ἔῤῥου ex Eurip. abi, peri.

Composita.

Ἀπέῤῥω, abeo, seu facesso in malam rem. Unde apud Aristoph. in Nub. †781.† Ὑθλεῖς, ἄπεῤῥε, nugaris, abi in malam rem.

Ἀποέῤῥω, abreptum aut deglutitum perdo. Il. φ'. et ζ'.

Ἐξέῤῥω, exeo in malam rem. Eurip. ἐξέῤῥε γαίας.

ΕΡΡΑΟΣ, οῦ, ὁ, Callimacho esse dicitur aper. Lycophroni aries. ☞ Παρὰ τὸ ἔῤῥειν.

ΕΡΣΗ, sive Ἔρσα, ης, ἡ, ros. Homer. ἔρση τεθαλυῖα, virens ros, i. faciens virescere et vigescere plantas. ¶ Hesychio est etiam ψακάς. ¶ In plur. ἔρσαι, dicuntur hœdi recens nati et tenellæ adhuc agnæ: ut, Od. ι'. v. 220. διακεκριμέναι δ' ἕκασται Ἔρχατο, χωρὶς μὲν πρόγονοι, χωρὶς δὲ μέτασσαι, Χωρὶς δ' αὖθ' ἔρσαι. ☞ Παρὰ τὸ ἄρω, ἄρσω, quasi ἄρση, inquit Etym.

Ἑρσήεις, εντος, ὁ, roriulentus, roscidus, rore imbutus. Il. ω'. v. 757.

Ἐρσαῖος, ου, ὁ, idem. Hesych.

Ἐρσώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem. Hesych.

Ἐρσήμενον, apud Nic. in Ther. v. 631. sch. exp. δροσιζόμενον.

Ἐέρση, pleonasmo poëtico τοῦ ε pro ἔρση, ros. Hesiod. in Asp. (de cicada) ᾗτε πόσις καὶ βρῶσις θῆλυς ἐέρση. † et Theog. 83. V. ibi Scholiast. et Grævius.† Et Il. ξ'. στιλπναὶ δ' ἀπέπιπτον ἐέρσαι, lucidæ roris guttæ.

Ἐερσήεις, pro ἑρσήεις, roscidus, rore conspersus seu madefactus. Il. ω'.

ΕΡΥΚΩ, f. ξω, inhibeo, contineo, κατέχω, κρατέω. (ἔρυξε πόλιν μὴ 'κπορθῆσαι. Æschyl. S. c. Th. 1083. cum G. Soph. Tr. 122.) Il. γ'. Καὶ ῥ' ἵππους μὲν ἔρυξαν ἐπὶ στίχας, i. retrò inhibebant seu continebant in ordinibus. Item impedio, et quasi cursum alicujus inhibeo. Il. θ'. τοῦ δ' οὐ μένος ἄμμιν ἐρύξει, non impedient aut inhibebunt. Il. σ'. μηδέ μ' ἔρυκε μάχης, ne me à pugna revoces, ne me ad pugnam properantem inhibeas et impedias. Hesiod. in Erg. Μηδέ σ' Ἔρις κακόχαρτος ἀπ' ἔργου θυμὸν ἐρύκοι. ¶ Item detineo. Odyss. λ'. ἄλλον δέ σ' οὔτις ἐρύξει. ¶ Item arceo, depello. Od. δ'. ἥ κέν τοι λιμὸν ἐρύκοι. ☞ Derivatur ab ἐρύω, propter affinem significationem.

Ἐρύκομαι, inhibeor, impedior. Il. ψ'. μή μοι ἐρύκεσθον μηδ' ἵστατον ἀχνυμένω, ne cursus vester inhibeatur.

Ἐρυκάνω et ἐρυκανάω, idem quod ἐρύκω, i. inhibeo, detineo, remoror. Il. ζ'. λαὸν ἐρυκάκετε. Odyss. κ'. θυμὸν ἐρυκανόων. Item arceo, depello, Il. ε'. Et ἐρυκάκω et ἐρυκανόω.

Composita.

Ἀπερύκω, arceo, repello, repulso, abigo. Il. ζ'. βέλεα δ' ἀπερύκοι ἐρωήν. Xen. ἀπερύκειν τοὺς λύκους ἀπὸ τοῦ σίνους. Et apud eundem, ἀπερύκου σὺ τοὺς ἐπιχειροῦντας ἀδικεῖν σε.

Διερύκω, inhibeo, impedio, q. d. medium me interponendo inhibeo, dirimo. Plut. in Lys. διερύκων γὰρ ἀφομαχίας τινά.

Κατερύκω, detineo, inhibeo, remoror. † μέγας κατὰ δεσμὸς ἐρύκει, magnum vinculum (Prometheo) coercet, detinet. Hes. Th. 616.† Κατερυκάνω, idem. Il. ω'. μή μ' ἐθέλοντ' ἰέναι κατερύκανε. legitur ibi et κατερύκετε.

ΕΡΥΩ, f. ύσω, traho. (Il. ς'. 439.) Od. θ'. Ἀλλ' ἄγε νῆα μέλαιναν ἐρύσσομεν εἰς ἅλα δῖαν. ¶ Item, custodio, salvum et incolumem præsto, conservo, tueor, defendo. In qua signif. usurpatur potius vox passiva.

Derivata ex ἐρύω, id est, traho.

Ἐρύομαι, in activa quoque signif. capitur. Iliad. φ'. ἂψ ἐξ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ. † Hes. Asp. 457.† (Il. δ'. 248.)

Ἐρυστὸς, οῦ, ὁ, tractus, ut, ἐρυστὰ ξίφη, districti enses. Soph. in Ajace.

Ἐρύσιμον, ου, τὸ, herba et seminis genus, de quo vide Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 17. et l. 6. c. 19. et Diosc. l. 2. c. 188.

Εἰρύω pro ἐρύω, dicitur interposito ι. unde εἰρύσαμεν νῆα, apud Hesiod. Et Il. Ἠμὲν εἰρυσόμεσθα, conservabimus, seu protegemus, tuebimur. Dicitur etiam animo aliquid εἰρύσασθαι aliquis, i. servare et custodire, scilicet reconditum, i. non effutire. Od. π'. μὴ [illegible] Πηνελόπεια Ἔλθοι ἀπαγγέλλων, ἀλλὰ φρεσὶν εἰρύσαιτο. Dicitur etiam, βουλὰς vel ἔπος alicujus εἰρύσασθαι, qui ipsum observat, et non transgreditur. ut Il. φ'. v. 235. et Il. α'. (Ἔρυτο ἔγχος. Soph. Tr. 1651.)

Composita.

Ἀνερύω, idem quod ἀνέλκω, sursum traho. Apoll. Arg. 2. ἀνέρυσε τυτθὸν νέα, navem subduxit. (Theoc. ιζ'. 35.) ¶ Item, retraho, quasi retro traho, abstraho. in Anthol. epigr. ἀνέρυε δειρά. Accipitur etiam pro reflecto trahendo retrorsum. ut apud Homerum αὐέρυσαν exponitur εἰς τοὐπίσω ἕλκυσαν. Quidam ex veteribus αὐερύειν voluerunt etiam significare jugulare, quòd in jugulatione solerent retrorsum flecti pecudum jugula, et sursum versus converti. Hinc et ἀναῤῥύειν pro θύειν dictum volunt, et Ἀνάῤῥυσις pro θυσία.

Ἀπερύω, abstraho, detraho. Od. φ'. Ῥινὸν ἀπ' ὀστεόφιν ἐρύσαι, pro ἀπερύσαι, per tmesin.

Ἐξερύω, extraho. Iliad. σ'. Τοῦ δ' ἅμα ψυχήν τε καὶ ἔγχεος ἐξέρυσ' αἰχμήν. Pro eodem dicitur etiam Ἐξειρύω, inserto ι, sicut εἰρύω pro ἐρύω.

Decomp. Ὑπεξερύω, subtraho. Unde ὑπεξείρυσαν, subtraxerunt. Apud Apoll. Arg. 2. Ὡς μὲν γὰρ πατέρ' ἐμὸν ὑπεξείρυσσε φόνοιο Μητρυιῆς, exemerat è cæde, seu eripuerat et liberarat è cæde à noverca imminente.

Ἐπερύω, attraho. Od. α'. θύρην δ' ἐπέρυσσε κορώνῃ Ἀργυρέῃ, i. εἵλκυσε, ἐπέσπασε. Ἐπειρύω, pro eodem interjecto ι, ut in εἰρύω, unde ἐπειρυσσάμενος τὴν λεοντῆν, leonis pellem subtrahens.

Κατερύω, detraho, idem quod καθέλκω. Od. ε'. Μοχλοῖσιν δ' ἄρα τήν γε κατείρυσεν εἰς ἅλα δῖαν. Et in pass. ibidem, Νῆα κατειρύσθαι, navem in mare tractam esse seu deductam.

Παρερύω, seu παρειρύω. Unde παρείρυσαν φραγμὸν, ex Herodoto, prætenderunt sepem.

Προερύω, protraho. Od. ι'. τὴν δ' εἰς ἤπειρον προερύσσαμεν ἐρετμοῖς, Latini dicunt, remis propellere navem.

Derivata ex ἐρύω, id est, custodio, conservo.

Ἐρύομαι, idem quod ἐρύω, custodio, conservo, tueor, defendo. Il. κ'. ἐρύσσεται ἠδὲ σαώσει Ἀργείους καὶ νῆας. Il. χ'. Οἷος γάρ σφιν ἔρυσο πύλας καὶ τείχεα μακρά. Apoll. Arg. 2. de dracone aurei velleris custode, ὄφις περί τ' ἀμφί τ' ἔρυτο. ¶ Item, servo, observo, τηρῶ. Il. α'. χρὴ μὲν σφωΐτερόν γε θεὰ ἔπος εἰρύσσασθαι. ¶ Item libero, redimo, è periculo eximo. Il. χ'. Οὐδ' εἴ κέν σ' αὐτὸν χρυσῷ ἐρύσασθαι ἀνώγοι Δαρδανίδης Πρίαμος. ¶ Item, arceo, depello, ἀπείργω. Od. ω'. de galea. Ἡ δ' οὐκ ἔγχος ἔρυτο, διαπρὸ δ' εἴσατο χαλκός, illa verò galea hastam non arcebat aut repellebat. ¶ Item, caveo, effugio, φυλάττομαι, ἐκφεύγω. Il. β'. de Ennomo augure, Ἀλλ' οὐκ οἰωνοῖσιν ἐρύσσατο κῆρα μέλαιναν.

Ἔρυμα, τὸ, tutamen, tutamentum, munimentum: quo videlicet nos tutamur et inimicos arcemus. Xen. Pæd. 4. θώρακας μὲν, ἐρύματα σωμάτων. Item munimentum, vallum, murus, præsidium, munitio. Xen. Hell. 2. ἔρυμα τειχίζοντες. Idem, ταῖς πόλεσιν ἐρύματα περιβάλλονται, munitionibus urbes cinguntur. Utitur sæpe et Thucyd. aliique historici. (Eurip. Med. 598. 1324. id. Phœniss. 946. Æsch. Choeph. 152.)

Ἐρυμάτιον, castellum, præsidium aliquod non magni momenti. Luc.

Ἐρυμνὸς, οῦ, ὁ, munitus, tutus. Thuc. l. 5. χωρίον ἐρυμνὸν καὶ δυσπρόσοδον. † τεῖχος. Xen. Pæd. l. 5. p. 121. a.† Plut. in Camill. πόλις ἐρυμνή, tutissima urbs. Ἐρυμνότης, ητος, ἡ, munitio, qua videlicet aliquid est munitum, Xen.

Pæd. 6. ἔτι τι ἐρυμνότερος προσδεῖτο, quæque munitione adhuc indigebant. Ἐρυμνόω, ῶ, munio.

Ἔρυμαι, per syncopen pro ἐρύομαι, apud poëtas, custodio, servo, tueor. Od. ξ. καὶ νῆας ἔρυσθαι. Item, pass. asservor. Hesiod. in Theogon. v. 304.

Εἰρύομαι, idem quod ἐρύομαι, poëtica epenthesi, i. servo, conservo.

Ἐρυτὴς, qui salvum et incolumem reddit. Nic.

Comp. Ἀντερύω, vicissim redimo, pro aliquo redimo. Theogon.

(Ἀντερύομαι. Philostr. l. 2. c. 26.)

ἜΡΧΟΜΑΙ, venio, eo. Il. α. γέρας ἔρχεται ἄλλῃ, abit alià. Cum ἐπὶ, ut, ἔρχεσθαι ἐπὶ τὰς εὐθύνας. Dem. cum πρὸς, ut, ἔρχεται πρὸς τὸ σῶμα. †Sic Xen. Pæd. 1. 6. 3.† Cum εἰς, ut, ἔρχεται εἰς σε ὁ ἀγών. †Xen. Pæd. 1. 4. 8.† Demosth. †ἔρχεσθαι διὰ πάντων καλῶν. Xen. Pæd. 1. 2. 15. εἰς χεῖρας, in manus, i. e. in potestatem alicujus venire. Xen. Pæd. 2. 38. c. et εἰς χεῖρας est, manum conserere (cum hostibus) Xen. Pæd. 1. 3. p. 62. b. μακρὰν ἐλθ. Xen. Pæd. 1. 4. p. 90. d. ἐπί τινα, contra aliquem. 1. 5. p. 144. a. ἐπί τι. p. 153. b. εἰς χεῖράς τινι, in manus alicujus venire. p. 167. c.† apud Herodot. sæpe cum particip. fut. ut, ἔρχομαι φράσων, dicere aggredior. Item, ἐρχόμενος futurus, instans, ut Act. c. 18. ἐρχομένη ἑορτή. Thuc. ἐρχομένου ἔτους, insequenti anno. Format hoc verbum et tempora et derivata ab inusit. themate ἐλεύθω, quod et in compositis observatur. Nam fut. est ἐλεύσομαι, aor. 2. ἤλυθον apud poëtas, et ἦλθον, per syncopen, unde imperat. ἐλθέ, et infinit. ἐλθεῖν, quod pro præsenti sumitur. Præt. med. ἐλήλυθα, Atticè pro ἤλυθα; apud poëtas autem et εἰλήλουθα. Aristoph. ἵνα μ' ἐκδιδάξῃς ὧνπερ οὕνεκ' ἐλήλυθα. Odyss. δ. ἐκ Πύλου εἰλήλουθας. Odyss. ξ. ἐναντίον ἤλυθεν ἵππος. Habent autem hæc tempora eandem cum ἔρχομαι constructionem. (Ἔρχομαι, cum Dat. Eurip. Med. 418. 1085. Phœniss. 341. 841. ἐκεῖσ' ἔρχομαι. Soph. Tr. 1206. ἐλθὼν ἄν, futurum esse. Œdip. Tyr. 67. 315. 699. 731. 1375. Cum Præp. ἐν. Aristot. Art. Poët. Cum. Dat. Theoc. α. 148.)

Ἔλευσις, ἡ, adventus, itio.

Ἤλυσις, idem. Eurip. in Hec. (Phœniss. 806.)

Composita ab ἔρχομαι, simulque ab ἐλεύθω, inusitato, aut potius ab ejus derivatis: ac primùm cum præpositione.

Ἀνέρχομαι, ascendo, q. d. sursum vado. (Eurip. Phœniss. 461. 1166. Æsch. Ch. 534.) Herodian. ἀνελευσόμενος εἰς τὸν αἰθέρα. Cicero apud Aratum ἀνέρχεσθαι, exponit emergere, existere. ¶ Est etiam interdum idem quod ἐπανέρχομαι, redeo. Hesych.

Ἀνέλευσις, ascensus. Hesych.

Decomp. Ἐπανέρχομαι, redeo. †Xen. Pæd. 1. 5. 14.† Dem. pro cor. ἀλλ' ἐκεῖσε ἐπανέρχομαι. Item rursus dissero. Item explico. B. ex Plat. et Aristot.

Συνανέρχομαι, simul ascendo. Apoll. [ii. 915. ἐν γὰρ συνανήλυθεν Ἡρακλῆι. Aristoph. Pac. 705. Schol.]

Ἀπέρχομαι, abeo, exeo, discedo. Interdum sine casu. Interdum cum genit. ut, ἀπελθὼν τῆς οἰκίας, egressus domo. Sic, ἀπελθεῖν τοῦ βίου, è vita decedere. Interdum cum variis præpos. ut, ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἀπελθεῖν, apud Isocr. Dicitur et, ἀπῆλθεν ἐς τὴν πόλιν, et, ἀπῆλθε πρὸς τοὺς ἄρχοντας. †Cum ἐπὶ, Xen. Pæd. 1. 3. p. 71. a.† Interdum cum accus. ὁδὸν, ut, ταύτην ἀπῆλθε τὴν ὁδὸν, abiit hac via. Dicitur autem de rebus inanimis, ut Marc. 1. λέπρα ἀπῆλθεν ἀπ' αὐτοῦ. Matth. 4. ἀπῆλθεν ἡ ἀκοὴ αὐτοῦ εἰς ὅλην τὴν Συρίαν, abiit rumor per totam Syriam. ¶ Item morior, apud Greg. Sic et apud Laërt. in vita Plat. ἀπελθόντες, dicuntur mortui. ¶ Item, redeo, apud Suid. ex Thuc. ¶ Item pro ἀποδιδράσκω, aufugere. Dem. †Ἀπέρχεσθαι, abire a cogitato, omittere cogitatum, apud Aristoph. Nub. 742.† (Eurip. Phœniss. 869.)

Decomp. Ἐπαπέρχομαι, decedo post, subsequor. Greg. in Mac.

Προαπέρχομαι, prior abeo seu discedo. Item prior decedo, prior morior. Greg. in Maccab. [Demosth. de falsa Legat. ἐγὼ δ', ὅπως ἀκηκόατε ἤδη πολλάκις οὐχὶ δυνηθεὶς προαπελθεῖν, ἀλλὰ καὶ μισθωσάμενος πλοῖον κατεκωλύθην ἐκπλεῦσαι. Thucyd. Hist. lib. 3. ἐξανίστανται δὲ καὶ χίλιοι μετὰ Θεμίσωνος, οἱ προαπῆλθον.]

Προσαπέρχομαι, insuper discedo. Xenoph.

Διέρχομαι, transeo, pertranseo, prætereo, ut Il. γ'. v. 198. πῶυ διέρχεται. †Xen. Pæd. 1. 1. 1. 8.† Sic, Μακεδονίαν διέρχομαι, 1 Cor. 16. Apud Plat. de rep. 2. διέρχεσθαι τὸν βίον, vitam traducere. †Xen. Pæd. 1. 3. Φήμη διῆλθε, rumor pervasit. Xen. Pæd. p. 154. a.† Idem in epist. περὶ ἐμοῦ διῆλθε λόγος, fama exorta est, vel rumor pervasit. ¶ Item dissero, enarro, commemoro, vel percurro seu percurro oratione. †Sic Xen. Pæd. 1. 6. 12.† Plat. de rep. 2. ὅπως περὶ τῶν δικαίων διῆλθε. Apud Isocr. κατὰ Λοχίτου, διελθεῖν πρὸς ἑαυτόν, exp. secum reputare, animo versare. Possit etiam exponi, animo et cogitatione percurrere. Exp. etiam, enumero, percenseo. ut Act. cap. 17. (Eurip. Med. 531. 1165. id. Phœniss. 979. Soph. Tr. 484.) †Διεληλύθεσθαι, passivè, quod quis transivit, Xen. Pæd. 1. 4. 28. ubi tamen et legitur διειλέχθαι.†

Διέλευσις, transitus, excursus. Apoll. Arg. l. 4. οἴονται διέλευσις.

Decomp. Προσδιέρχομαι, insuper percurro seu enarro.

Εἰσέρχομαι, et ἐσέρχομαι, ingredior. Item eo ad, accedo. Il. γ'. καὶ Φρυγίην εἰσήλυθον. Od. δ. πάντα δ' οὔτοι δῶμα εἰσέρχεται. Apud Dem. εἰσέρχεσθαι περὶ γραφῆς, postulare, et causam dicere. pro eodem dicitur et, ἀγῶνα, vel γραφὴν εἰσελθεῖν, vel etiam εἰσελθεῖν, sine adjectione. Item, εἰσέρχεσθαι τὸν Δία, subire personam Jovis. Item, εἰσελθεῖν εἴς τινα, convenire aliquem domi, ex Lys. Apud Plat. εἰσέρχεται αὐτῷ δέος, incessit eum metus. Idem cum accus. ἀλλ' οὐδ' ἐπιθυμία ταύτης τῆς συνουσίας τὸ παράπαν εἰσέρχεται τοὺς πολλούς. Apud Eurip. ὅ μ' εἰσέρχεται, i. quod mihi in mentem venit. (Æschyl. Pers. 847. Pr. 1001. Eurip. Med. 932.) †εἰσέρχεσθαι εἰς τοὺς τελείους. Xen. Pæd. 1. 2. 15.†

Εἰσέλευσις, ingressus, introitus.

Εἰσελεύσιον, vectigal quod penditur pro introitu. Hesych.

Ἐσηλυσία, idem quod εἰσέλευσις, in Epigr.

Decomp. Ἀντεισέρχομαι, vicissim ingredior, in prioris locum subeo, succedo. Nan.

Ἐπεισέρχομαι, superintro, vel superintroducor. Alii exp. ingredior intro, introducor. Plut. in symp. 2. Probl. ult. ὅτ' ἐπεισῆλθον αἱ πολυτέλειαι τοῖς δείπνοις. Luc. ἐπεισέρχεται τὰ πάντα, importantur omnia.

Παρεισέρχομαι, subingredior, irrepo, irrepando ingredior, intervenio. Rom. c. 5.

Συμπαρεισέρχομαι, simul subingredior, simul irrepo. Luc. in Tim.

Προεισέρχομαι, prior ingredior. unde προεισελθών.

Συνεισέρχομαι, unà ingredior.

Ὑπεισέρχομαι, subingredior, irrepo. Interdum etiam, subeo animum, occurro, ut Luc. de mercede conductis, ὑπεισέρχεται γάρ τι μεθ' ὑπ' ἄλλου ἂν καταδεχθῆναι.

Ὑπεισέλευσις τῆς κληρονομίας, additio hereditatis.

Ἐξέρχομαι, egredior, exeo. Synes. ἐξελθεῖν τοῦ σώματος. Xen. ἐξελθόντα εἰς ἡσυχίαν. Idem Pæd. 1. ἐξέρχονται εἰς τοὺς ἐφήβους, transeunt in epheborum numerum. †et 1. 2. 12.† Idem, ἐξέρχομαι εἰς τοὺς πολεμίους, prodeo adversus hostes. Apud Dem. et Æschin. ἐξέρχεσθαι, exp. obviam exire hostibus, item suppetias ire. †ἐξέρχεσθαι ἐκ παίδων. Xen. Pæd. 1. 2. 9. et 13. πρός τινα, adire aliquem. Xen. Pæd. 1. 4. p. 93. a.† De tempore etiam dicitur, ut, ἐξῆλθεν ὁ ἐνιαυτός, Dem. exactus est annus. Apud Aristot. in Pol. dicuntur οἱ ἐξεληλυθότες, qui exierunt et perfuncti sunt magistratu. (Ἐπ' ἐλευθερίας ἐξῆλθες, te in Libertatem vindicasti. Soph. El. 1514. Tr. 513. Œdip. Tyr. 88. Cum Dat. 735. 1031. 1104.)

Ἐξέλευσις, exitus. Ἐξήλυσις, idem. Herodot. [lib. 3. τὸ πεδίον τὸ ἐντὸς τῶν οὐρέων, πέλαγος γίνεται, ἐσδιδόντος μὲν τοῦ ποταμοῦ, ἔχοντος δὲ οὐδαμῇ ἐξήλυσιν.]

†Ἀντεξέρχομαι, contra egredior. Xen. Pæd. 6. p. 165. c.† [Ὡς δ' ἑώρα μὴ λιπόντα οἱ ἀπὸ τῆς μεγάλης τάξεως, ἀντεξελθόντες, —— καὶ ἀντιπαρῆν ἀντίος τῇ τῶν πολεμίων τάξει. Græc. Hist. lib. 7. cap. 2. §. 12. Ὡς δ' ἔγνωσαν οἱ —— ἀντεξελθόντες οἵ τε ἱππεῖς καὶ οἱ ὁπλῖται τῶν Φλιασίων ἐμάχοντο, &c.]

Decomp. Διεξέρχομαι, pertranseo, pervado, percurro. Arist. de mundo, μέχρις ἂν διὰ τοῦ παντὸς διεξέλθῃ. Et, διεξέρχομαι χώραν. Plat. in Lyc. per regionem iter facio. Apud Isocr. διεξελθεῖν τῷ λόγῳ, oratione persequi, enarrare, explicare. Item, διεξελθεῖν λόγον. Plat. Item lego, apud Herodian. lib. 1. διεξελθεῖν τὴν γραφήν.

Ἐπεξέρχομαι, incurso, invado, sive excurro et percurso populabundè, apud Thucyd. ἐπεξῆλθε τὰ πολλὰ τέμνοντες. Exp. et erumpo infesto exercitu, apud Isocr. ¶ Item pro, percurro, commemoro, dissero, persequor oratione, ex Isocr. et Plat. ¶ Item, perlego. Basil. ἐπειδὴ δὲ ὅλην τὴν ἐπιστολὴν, καὶ πάνθ' ἕκαστα ἐπεξῆλθον. ¶ Item ulciscor. Thucyd. cum dat. et Antiph. cum accus. Item, ἐπεξέρχεσθαί τινι, in jus rapere, judicium dictare.

Ἐπεξέλευσις, vindicta, ultio. Hesych.

Ἀντεπεξέρχομαι, in pugnam adversus invadentem prodeo, adversus τὸν ἐπεξερχόμενον prodeo, occurro vel obviam prodeo τῷ ἐπεξερχομένῳ. [Thucyd. Hist. lib. 4. §. 131. Οἱ δὲ, ἀντεπεξελθόντες, —— ἱδρύθησαν ἐπὶ καρτεροῦ λόφου πρὸ τῆς πόλεως.]

Παρεξέρχομαι, prætergredior, prætereo. Item egredior. Hom. Παρεξελθεῖν πεδίοιο. Od. ε. παρεξελθεῖν Διὸς νόον, transgredi.

Προδιεξέρχομαι, prior pertranseo. [Xenoph. Κυνηγ. cap. 5. §. 4. ὑπεκθέουσι ... μακρὰ διαφεύγουσιν ἀντιπαίζοντες· ταράχῶδε δὲ, ὅταν ἀλώπεκες προδιεξέλθωσι, γίγνεται.]

Συνεξέρχομαι, simul exeo. Hippocr. aphor. l. 4.

Ὑπεξέρχομαι, (q. d. subegredior) clàm egredior. Plut. in Publ. ὑπεξῆλθε τῆς πόλεως, clàm egressus est urbe, subduxit se ex urbe. (Eurip. Phœniss. 1422.)

Ὑπεξέλευσις, supplicium. Suid.

Ἐπέρχομαι, advenio, accedo, venio ad. Od. ε. —— ἀγρὸν δ' ἐπελεύσομαι ἠδὲ βοτῆρας. Cum accus. in prosa significat peragrare, ut, ἐπέρχεσθαι τὴν Ἀσίαν. Plut. Item supervenio, ex inopinato venio. Odyss. ξ. νὺξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε. Interdum et pro, advento, appeto. Bud. ex Paus. ἐπερχομένῃ νυκτὶ, nocte sequente. Dicitur etiam, ἐπέρχεταί μοι τοῦτο ποιεῖν, vel ἐπέρχεταί με τοῦτο, cupido incessit, in mentem venit. Aristid. et Luc. ¶ Interdum violentiæ significationem inclusam habet, et sumitur pro, hostiliter ingredior, invado, incurso, apud Thuc. et Plut. in Cic. Apud eundem in Numa, τὴν παρανομίαν ἐπεξερχόμενον, ulciscentem admissum scelus. ¶ Item, percurro, recenseo. Item dissero, disputo. Bud. ex Aristot. et Dem. Accipitur et pro lego, apud Synes. ἐμοὶ χάριεν τὸ πολλάκις ἐπελθεῖν. (Eurip. Phœniss. 618. 651. 1258. Soph. Œdip. Tyr. 208.)

Ἐπέλευσις, adventus repentinus, et ejus qui supervenit. Item accessus seu ingressus cum impetu, qualis est hostium. Luc. Item pro ἔλευσις, adventus, apud Areth. Ἐπελευστικός, subitò superveniens. Eust. Iliad. δ.

Ἔπηλυς, υδος, ὁ καὶ ἡ, advena, extraneus, peregrinus. [Apoll. Rhod. Arg. iii. 933. Οὔτ' ἐρατὸν κεῖνο ἔπος προτιμυθήσαιο Ἥβην, οὔτ' ἂν ἐφ' ἐπήλυδες ἄλλοι ἔσονται. Schol. οἱ ξένοι, καὶ οἱ ἐπεληλυθότες. Herodot. Hist. lib. 1. λέγοντες ἐμπεσεῖν γῆς παῖδα, ἵππον δὲ, πολέμιόν τε καὶ ἐπήλυδα.] (Æsch. S. c. Th. 34. Pers. 243. Suppl. 203.)

Ἐπηλυσία et ἐπηλυσίη Ionicè, adventus. Item aditus. Nonn. Est etiam incantatio quæ fit veneficiis. Hesych. Sic etiam exp. apud Hom. hymn. in Merc. Ἦ γὰρ ἐπηλυσίης πολυπήμονος ἔσσεαι αἰχμά, veneficiis multinoxiis eris telum. Ἐπήλυσις, adventus. Expon. etiam impetus, insultus. in Epigr.

Ἐπηλύτης et ἐπήλυτος, idem quod ἔπηλυς, advena. [Thucyd. Hist. lib. 1. τὴν ἐπικρατείαν τῆς χώρας ἐπηλύτων ὄντα ἡμᾶς σχεῖν, &c.] (Philostr. l. 3. c. 31.)

Κατέρχομαι, descendo. Herodian. lib. 1. κατελθόντα εἰς γῆν. ¶ Item redeo et exul, postliminio redeo. Bud. ex Dem. et Aristot.

Decomp. Προκατέρχομαι, præcedo, priùs eo. Merc. Trism.

Κάτηλυς, declivis. ut, κατήλυδα πέζαν. Nonn. Κατέλευσις et κατηλυσία, descensus. ut in Epigr. εἰς ἀΐδαο ἰδεῖν κατήλυσις. et Apollon. Arg. 2.

Decomp. Συγκατέρχομαι, simul redeo, unà revertor.

Μετέρχομαι, adeo. ut Il. ζ. ἐγὼ δὲ Πάριν μετελεύσομαι. Dicitur etiam de ulciscente, item de eo qui aliquid tractat, ut notat Eust. Idem cum dat. pro συνελθεῖν, ab Hom. poni testatur. Item pro, accerso, cum accus. Luc. ἐγὼ δὲ ἄλλους ἤδη ἰατροὺς μετελεύσομαι. Interdum etiam, quæro et investigo. ut apud Synes. μετελθόντι τοὺς φῶρας ἀνεκάλυψεν. (Δέρας μετῆλθον. Vellus quæsiverunt. Eurip. Med. 6. Phœniss. 233. 1595. Æsch. Ch. 988.) ¶ Item cum accus. personæ, expon. obsecro: Herodot. μετέρχομαί σε πρὸς θεῶν τἀληθὲς εἰπεῖν. Item compello, appello, alloquor: ut apud eundem, ὁ Πυθὼ μετέρχεται ταῦτα τοὺς Ἴωνας. Sic et in Phal. ep. μέτελθε ταῦτα αὐτὴν, compella eam, et hoc ab ea contende. ¶ Item ulciscor. Cum accus. personæ apud Antiphont. μετέρχομαι τὸν φονέα τοῦ πατρός. Et cum accus. rei, apud Eurip. μετελθεῖν γάμους Ἑλένης ὑβρισθέντας, sumere vindictam de nuptiis. Item punio. Synes. πικρῶς μετελθεῖν τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν. ¶ Exponitur etiam consector, persequor, ambio. Thuc. 2. τὸ ἀνδρεῖον μετέρχονται, fortitudinem consectantur. Plut. in Pol. præc. τὴν ἀγοραίαν μετερχόμενον, ambientem. A Luc. Budæus accipi tradit et pro exercere, emeditari. ¶ Item, transeo, ut, μετεληλυθὼς ἀπὸ τῶν πραγμάτων ἐπὶ τοὺς ἄθλους, apud Luc.

Μέτηλυς, migrator, advena. Dionys. de situ orbis.

Decomp. Ἀντιμετέρχομαι, vicissim seu contrà ambio.

Συμμετέρχομαι, concomitor. ex Basil.

Παρέρχομαι, prætereo. Epigr. lib. 2. δείξεις τὰς ὥρας πᾶσι παρερχομένοις. Isocrat. ad Archid. χρόνος παρελθών, tempus elapsum. Interdum cum accus. ut dicitur aliquis alium cursu præterire. Od. θ. Item metaph. pro anteire, vincere, superare, (ut qui præterit in cursu, vincit.) Plutarch. in Camillo, παρελθεῖν τῇ δόξῃ τὸν Κάμιλλον οὐ δυνάμενος. Item prætereo, id est, prætermitto, omitto. Aristoph. in Vesp. ὡς [illegible] πάντ' ἐπιλέλησθον, κ' οὐδὲν παρῆλθον. Item cum infinit. ex Dem. ¶ Item, prodeo, in medium prodeo, seu procedo, aut progredior. Thucyd. 2. παρελθὼν ἔλεγε τοιάδε. Æschin. in Ctesiph. παρελθὼν εἰς τὴν ἐκκλησίαν. Dicitur et, παρελθεῖν εἰς μέσον, à Plut. in Sol. Interdum in medium prodeo et me jacto, vel in medium prodeo ad edendum mei specimen. ut exponit Bud. apud Athen. αὐλητὴς δὲ παρελθών. Item ingredior, eo: ex Plutarch. in Ant. Apud eundem in Theseo, εἰς τὴν Κρήτην παρελθεῖν, exp. invadens. †Aristoph. Nub. 851. εἴσω παρελθών.† (Eurip. Med. 1139. 1277. Soph. Tr. 290. Theoc. ις'. 63.)

Decomp. Ἀντιπαρέρχομαι, contra prodeo, adversus aliquem prodeo.

Συμπαρέρχομαι, simul progredior, simul prodeo. Max. Tyrius.

Πελέρχομαι, apud Pind. [Nem. Z. 109.] expon. sequor, insequor: item subeo, venio. Apud Theocr. Id. 30. Ἀλλὰ περὶ ἁπαλῶ στόματός σε πελέρχομαι. exp. circa os tenerum te amplector.

Περιέρχομαι, circumeo, circumvenio. (Eurip. Phœniss. 378.) Æsch. in Ctes. περιέρχονται τὴν ἀγοράν. Plat. in Publ. κύκλῳ περιῆλθε τὰς ἐκκλησίας. Apud Plat. in Tim. Sol dicitur, κύκλον περιέρχεσθαι, suum conficere et peragrare orbem. Frequenter etiam sine casu ponitur pro, oberro. Luc. in Nigr. μάτην ἐπὶ τὸν λόγον περιέρχομαι. Interdum tamen minus est quàm oberro. Plat. in Apol. οὐδὲν γὰρ ἄλλο πράττων ἐγὼ περιέρχομαι. Item circumvenio, i. decipio, Herodot. et Luc. ¶ Item devenio, tandem venio. Plut. in Ant. ἦκε γὰρ πάντα εἰς Καίσαρα περιελθεῖν. † περιέρχεσθαι ἐν Πέρσαις. Xen. Pæd. l. 6. p. 149. b.†

Περιέλευσις, circumitio. Plut.

Περιήλυσις, circuitus. [Herodot. Hist. lib. 2. τὴν περιήλυσιν δὲ αὐτῇ γίνεσθαι ἐν τρισχιλίοισι ἔτεσι.]

Decomp. Ἐκπεριέρχομαι, usquequaque circueo. Herodian.

Προέρχομαι, progredior, procedo. Thucyd. 2. ἐς τὸ πλέον οὐκέτι προελθὼν, non ultra progressus. Dem. Phil. 1. εἰς προεληλύθει ἀσελγείας ἄνθρωπος, ut Lat. dicitur, eò impudentiæ processit. Isocr. εἰς τοσοῦτον προῆλθον, eò usque progressi sunt. Dicitur et de tempore: ut, προελθόντος πολλοῦ χρόνου. Thuc. lib. 1. longo temporis progressu. Et, οἱ προεληλυθότες ταῖς ἡλικίαις. Xenoph. Hell. 6. ætate provecti. ¶ Item prævenio, anteverto, ut Marc. 6. προῆλθον αὐτούς. Apud Xen. de rep. 1. προέρχεσθαι ὁδὸν, exp. viam conficere, vel viam prius conficere, i. ante alium. Item, egredior, prodeo: ut, προέρχεσθαι τῆς οἰκίας. Gal. ad Gl. domo prodire. Luc. ἐς μέσον προελθών. Herodian. lib. 7. προελθὼν εἰς τὴν βασίλειον αὐλήν.

Προέλευσις, progressus, item profectus. Luc. 4.

Προσέρχομαι, adeo, accedo. προσέρχομαί τινι. Xen. † ibid. 2. 59. d.† Προσέρχομαι τοῖς κοινοῖς, vel πρὸς τὰ κοινὰ, (illud apud Dem. hoc apud Plat.) accedo ad remp. Προσέρχομαι ἐγγύς. Xen. accedo propè, i. appropinquo. Item pro, advenio, immineo. Demost. † προσέρχεται χειμὼν, hyems adventat. Xen. Pæd. p. 150. d.† Peculiariter autem προσέρχεσθαι dicuntur qui supplices accedunt. Synes. ἐν πολλοῖς καιροῖς τε καὶ τόποις προσῆλθε τῷ Θεῷ. ¶ Προσέρχομαι γυναικὶ, congredior cum muliere. Item accedo, i. adjungor. Herodian. l. 3. Item accedo ad aliquem propinquitate, sum propinquus, seu affinis. † προσέρχεσθαί τινι, aliquem adire, convenire. Xen. Pæd. l. 6. p. 148. d.† (Æsch. Eum. 285.)

Προσέλευσις, accessus. Προσήλυσις, pro eodem, ex Just. Martyr.

Προσήλυτος, advena. Peculiari significatione apud Ecclesiast. scriptores dicti sunt proselyti qui ex paganismo ad Judaismum conversi erant, ut Act. c. 2.

Decomp. Ἀπροσήλευτος, inaccessus, ad quem veniri nequit. Hesych. et Suid.

Συνέρχομαι, convenio, in unum et eundem locum venio. Xenoph. Pæd. 6. ὡς δὲ πάντες συνῆλθον. Plat. de rep. 1. πολλάκις συνερχόμεθά τινες εἰς ταὐτό. Συνέρχεσθαι dicitur etiam uterque exercitus ab Herodiano lib. 3. Ab eodem res aliquæ dicuntur συνέρχεσθαι, quæ ad eundem effectum conveniunt et velut concurrunt. Interdum etiam dicitur de unico homine: ut, συνέρχομαι ἐς βουλήν. Plat. Apud Plut. in Cam. συνῆλθον ἐν λόγοις, in colloquium venerunt. (Aristoph. R. 47.)

Συνέλευσις, conventus, concursus.

Συνελευστικὸς, qui facile congreditur, qui ad coitionem aut congressum facilis est, coitionis particeps. Plutarch.

Συνήλυδες, convenæ.

Συνηλυσίη, conventus, cœtus. Epigr.

Ὑπέρχομαι, subeo. Sophocl. † El. 934.† Θαῦμα μ᾽ ὑπέρχεται, subit me admiratio. ¶ Item, subeo vel induo, aut simulo. Bud. ex Basil. Idem B. hoc verbum assentationem significare ait et obreptionem sese alteri captiosè submittentis. ut Luc. τὴν μὲν γὰρ Σεμέλην ὑπελθοῦσα ἡ Ἥρα, &c. Eurip. ὑπέρχεσθαι δόλῳ. Item obsequiosè colo, alicui me vendito et eum observo: ut, ὑπέρχεσθαι καὶ θεραπεύειν, apud Dem. Apud Platonem in Crit. ὑπερχόμενος πάντας ἀνθρώπους βιώσῃ καὶ δουλεύων, omnibus mortalibus obnoxius et subjectus vitam degens. (Ἵμερός μ᾽ ὑπῆλθε. Eurip. Med. 57. Æsch. Eum. 340. ἔρωτες μὲν ὑπὲρ ἄγαν ἐλθόντες. Eurip. Med. 627. Supplanto. Soph. Œdip. Tyr. 394.)

Alia composita in ηλυς citra præpositionem.

Νέηλυς, qui nuper admodum advenit, qui recens advenit, ὁ νεωστὶ ἐληλυθὼς, Etymol. Ab Hesych. expon. ὁ νεωστὶ τετελευτηκὼς, qui nuper decessit.

Ὅμηλυς, (q. d. convena) veniens simul, comes viæ. Nonn.

Ὁμηλυσίη, est quando plures simul sunt.

ἘΡΩΔΙΟ'Σ, et ἐρωδιὸς, avis species, Lat. ardea seu ardeola. Vide Aristot. hist. an. l. 9. c. 1. et 18. et Plin. l. 10. c. 60. [Ἐρωδιός. Aristoph. Av. 887. 1142. Ἐρωδιοὶ Λιμναῖοι. Schol. Παρὰ τὸν ἔρα πέπαυχεν, ἐπεὶ ὑψηλὸς ἐν τῷ ἔρᾳ ποτᾶται τῆς γῆς.] ☞ Ita vocatur quasi ἐλωδιὸς, παρὰ τὸ ἐν ἕλεσι διατρίβειν, inquit Suid. Aristot. quoque hist. an. l. 8. c. 3. tradit, ἐρωδιὸν, et λευκερωδιὸν περὶ τὰς λίμνας καὶ τοὺς ποταμοὺς διάγειν.

Λευκερωδιὸς, alba ardea. Aristot. Vide præcedens ἐρωδιός.

ἘΡΩΕ'Ω, ῶ, eo, fluo: interdum et impetu feror. exponitur enim, χωρῶ. ῥέω, ὁρμῶ. Il. ά. Αἶψά τοι αἷμα κελαινὸν ἐρωήσει περὶ δουρί, fluet, impetu feretur. Il. ψ'. (de equis Antilochi acriùs concitatis) αἱ δ᾽ ἐρωήσαντ᾽ ὀπίσσω Ἀτρείδεω, i. deflexerunt. ¶ Item, recedo, regredior, retrocedo, retrogredior: vel etiam cesso, desisto. Il. χ'. Ἔρξω ἔπω δέ τι νόος ἔσωλετο, οὐδὲ τ᾽ ἐρώει. Il. τ'. Θαρσαλέον τοι οἱ ἦτορ ἐνὶ φρεσὶν, οὐδέ τι γυῖα Πρὶν κάμνει πρὶν πάντας ἐρωῆσαι πολέμοιο. ¶ Item, inhibeo, averto, repello. Il. ν'. Τῷ κε καὶ ἐσσύμενόν περ ἐρωήσαιτ᾽ ἀπὸ νηῶν. ¶ Θηρὸς ἐρωήσας ἐλαιὸν αἶγας. Suidas ex Callimacho affert pro μαιώσας, κατάξας. Etym. pro εἰς τὸν ἔρων κατηγαγών. (Theoc. κβ'. 174.)

Ἐρωή, ῆς, ἡ, impetus, Il. ό. ὅσον τ᾽ ἐπὶ δουρὸς ἐρωὴ γίνεται, quousque hastæ emissæ impetus pertingit. Il. γ'. ὀφέλλει δ᾽ ἀνδρὸς ἐρωήν. Et Iliad. π'. πυρὸς δηΐοιο ἐρωήν. Et Epigr. l. 1. ἡ περὶ κόσμον ἐρωή. Significat etiam, κατάπαυσις, ut Etym. accipit Il. π'.——πολέμου δ᾽ οὐ γίνετ᾽ ἐρωή. (Theoc. κε'. 192.) Item recessio, ὑποχώρησις. Hesych. Dionys. quoque de situ orbis dicitur usurpasse pro fuga, ἀποφυγή.

Composita.

Ἀπερωέω, discedo. ut Il. π'. Τῷ με τάχα στυγερῶς πολέμου ἀπερωήσειας, discesseris, vel etiam destiteris et amiseris τὴν ἐρωήν.

Ἀπερωεὺς, qui impetum alicujus inhibet et reprimit, quique aliquem jam ἐρωῶντα ἀναστρέφει. ut Il. θ'. ἐμῶν μενέων ἀπερωεύς.

Ἐξερωέω, deflecto. Theocr. Idyll. 26.

Ὑπερωέω, ῶ, retrocedo.

ἘΡΩΤΑ'Ω, ῶ, f. ήσω, rogo, i. interrogo, sciscitor, percontor. Dicitur autem, ἐρωτῶ σε, et ἐρωτῶ σε τοῦτο, et frequentius, ἐρωτῶ τοῦτο, apud Theo. Luc. Plut. et alios. † Ἐρωτάω τινὰ πρός τι, super quid. Xen. Pæd. l. 4. p. 107. d.† Interdum et sine casu. Ut Xen. Pæd. 2. ὁ δ᾽ ἐρωτᾷ ἔχει ἡμῖν, λέγε τἀληθῆ. Plut. de Garrul. τοῦ δὲ ἀποκρινομένου μέτρον ἔστω ἡ τοῦ ἐρωτῶντος βούλησις. Interdum cum solo accusativo rei sig. interrogo de. Ut apud Aristoph. ἐρωτᾷν πόλιν, interrogare de civitate, seu percontari aut sciscitari. Apud Platonem de republ. lib. 6. τὸν ἥλιον ἐρωτᾷς, interrogas de Sole. i. is de quo me interrogas seu percontaris, est Sol. ¶ Henr. Steph. annot. apud Dialecticos peculiariter significare, propono argumentum vel quæstionem, aut etiam ratiocinor: adeoque in hac signif. usurpari à Cic. de Fato verbum interrogo, quum scribit, Sic enim interrogant, Si fatum tibi est ex hoc morbo convalescere, convalesces, &c. Sic apud Sext. philos. in Pyrrh. l. 3. c. 13. ἀπὸ δὲ τῆς αὐτῆς δυνάμεως καὶ τοῦτον ἐρωτῶσι τὸν λόγον, Τὸ τῆς ἀντικειμένης ἐπίμονον, οὐ μόνον ἀληθές ἐστιν, ἀλλὰ καὶ ἀναγκαῖον, &c. quinetiam interdum dici, οὕτως ἠρώτα, i. hoc argumento utebatur, vel hanc quæstionem proponebat. ¶ Item, rogo, i. oro, precor. quæ signif. frequentissima est apud Evangelistas, idque varia constructione, ut Matth. 15. Luc. 7. B. 14. Johan. 4. 12. et 16. (Soph. Œdip. Tyr. 760.)

Ἐρωτάομαι, ῶμαι, interrogo. itidem cum accus. rei, ut Xen. Pæd. 1. 1. καὶ ἵνα αὐτὸς ὑπ᾽ ἄλλων ἐρωτᾶται. Sic, ἐρωτῶμαι λόγον, apud Plat. de leg. Habet et significationem illam Dialecticis peculiarem. Unde apud eundem Sext. Phil. eodem in loco, οἱ κατὰ τῆς ἀποδείξεως ἐρωτώμενοι λόγοι, argumenta adversus demonstrationem allata. (Eurip. Med. 502.)

Ἐρώτημα, τὸ, interrogatio, quæstio. Plat. et Aristot.

Ἐρωτηματικὸς, οῦ, ὁ, interrogatorius seu interrogativus. ut, ἐρωτηματικὸς λόγος, oratio quæ per interrogationem effertur. Item ad interrogationem pertinens. Ἐρωτηματικῶς, interrogativè, per interrogationem.

Ἐρωτηματίζω, interrogo. Th. Gaza, lib. 4. gramm.

Ἐρωτημάτιον, ου, τὸ, interrogatiuncula.

Ἐρώτησις, εως, ἡ, interrogatio, i. ipsa interrogandi actio. Sæpe verò est idem quod ἐρώτημα, id de quo interrogamus. Exp. etiam quæstio, item propositio. Aristot. Rhet. 3.

Εἰρωτάω, ῶ, poëticè aut etiam Ionicè dicitur pro ἐρωτάω, ad producendam primam syllabam, ut Od. ί. Εἰρώτα δ᾽ ὅστις τίς εἴη. Od. ί. Κύκλωψ εἰρωτᾷς μ᾽ ὄνομα.

Composita.

Ἀνερωτάω, ῶ, interrogo, percontor. idem quod ἐρωτάω. Aristoph. in Pluto, μηδὲν ταύτην γ᾽ ἀνερώτα, nihil hanc interroges, i. de nulla re. † Xen. Pæd. 1. 4. 3.†

Ἀνειρωτάω, idem apud poëtas et Ionas. Ἀνερωτίζω, idem apud Suid.

Ἀντερωτάω, ῶ, vicissim interrogo, vicissim percontor. Paus. [Plat. Euthydem. Οὐκ αἰσχύνῃ (ἔφη) ὦ Σώκρατες, ἐρωτώμενος ἀντερωτῶν;]

Ἀντερώτησις, interrogatio quæ fit vicissim, mutua interrogatio.

Διερωτάω, ῶ, interrogo. Ex Plat. διερώτων αὐτοὺς τί λέγοιεν. † Xen. Pæd. 1. 3. 13.†

(Ἐξερωτάω. Eurip. Phœniss. 342.) [Pind. Pyth. 9. 77. Κούρας δ᾽ ὁπόθεν γενεὰν ἐξερωτᾷς, ὦ ἄνα;]

Ἐπερωτάω, ῶ, idem quod ἐρωτῶ, interrogo. apud Dem. † Xen. Pæd. 1. 3. 12.† Apud Thuc. ἐπερωτᾷν τὸν Θεὸν, consulere Deum. lib. 1. Reg. cap. 30. ἐπηρώτησε διὰ τοῦ Κυρίου, consuluit Dominum.

Ἐπερώτημα et ἐπερώτησις, idem quod ἐρώτημα et ἐρώτησις. 1 Pet. c. 3. [Herodot. Hist. lib. 4. ὁ δὲ, ἀλγήσας τῷ ἐπειρωτήματι, εἶπε φάς, &c. Thucyd. Hist. lib. 3. τό, τε ἐπερώτημα βραχὺ ἦν, εἰ τι μὲν ἀληθὲς ἀποκρίνεσθαι, &c.]

Decomp. Προσεπερωτάω, ῶ, insuper interrogo, præterea interrogo.

Προεπερωτάω, ῶ, prius interrogo, ante interrogo.

Προσερωτάω, insuper interrogo. Aristot. rhet. 3. [Xenoph. Memorab.]

Συνερωτάω, ῶ, q. d. simul interrogo. Habere et eam signif. dialecticis peculiarem (de qua suprà in ἐρωτάω,) annot. idem Steph. ex eodem Sexto philosopho, loco jam citato, quum scribit, ὅθεν καὶ τοιοῦτον συνερωτῶσι λόγον, Εἰ ἔστιν ἀπόδειξις, ἔστιν ἀπόδειξις, &c.

Ὑπερωτάω, ῶ, q. d. subinterrogo. Exponitur et clam interrogo, ex Demosth.

ἘΣΘΛΟ'Σ, ῆ, όν, bonus: interdum et probus, frugi. De persona. Od. χ'. Οὔ τινα γὰρ τίεσκον ἐπιχθονίων ἀνθρώπων, Οὐ κακὸν, οὐδὲ μὲν ἐσθλόν. † Xen. Pæd. 1. 5. 8. opp. φαῦλος.† De re, bonus, utilis. Il. ί. Ἐσθλὰς καὶ πιστὰς βουλὰς. Sic, ἐσθλὸν ἔπος. Il. ά. Sic dicitur aliquis, ἐσθλὰ πεῖν, apud Hesiod. in Erg. ἐσθλ᾽ ἀγορεύων, Odyss. ζ'. et ἐσθλὰ ἐχρῆσαν, Il. β'. ¶ Rursum ἐσθλὸς, de persona, bonus, strenuus, fortis. Il. ξ'. Ἐσθλὰ μὲν ἐσθλὸς ἔδυνε, χέρεια δὲ χείρονι δόσκεν. Il. π'. πολλῶν τε καὶ ἐσθλῶν γούνατ᾽ ἔλυσεν. Od. π'. ἐσθλοὶ ἐπαμύντορες. Il. ί. Ἐσθλὸς δ᾽ ἐν σταδίῃ, quidam interpr. peritus. † Ἐσθλὸς Diaconus ad Hesiod. Asp. 11. deduci ait τοῦ ἐθέλω, quia πάντες τὸ ἀγαθὸν ἐθέλομεν.† (Æsch. Ag. 350.)

Ἔσθλωμα, ατος, τὸ, factum strenuum, et facinus præclarum. Eurip. κηρυσσόμενα ἐσθλώματα, præclara et decantata facinora.

Ἐσθλότης, ητος, ἡ, bonitas, strenuitas.

ἘΣΘΩ, edo, comedo. Od. ί. — κρέα τ᾽ ἤσθιε παρὰ σπείσας ἠδὲ Ἔσθιε καὶ πῖνε. ibid. Αὐτὰρ ὁ πῖνε καὶ ἦσθε διάκτορος Ἀργειφόντης. Od. κ'. Ἐσθέμεναι δὲ κέλευεν. Apud Hesiod. ἔσθειν ἀλλήλους. (Æsch. Ag. 1606.) ☞ Ab ἔδω deduci tradit Etym. itidemque Eust. ex Heraclide.

Ἐσθίω, f. ίσω, idem quod ἔσθω. Od. κ'. Ἀλλ᾽ ἄγετ᾽ ἐσθίετε βρώμην, καὶ πίνετε οἶνον. Xen. Pæd. 8. οὔτε ἐσθίειν πλείω ἢ δύνανται φέρειν, διαῤῥαγεῖεν γὰρ ἄν. Apud. Gal. ἐσθίειν τὸ φάρμακον. Cum ἐκ, ut 1 Cor. 9. ἐκ τοῦ καρποῦ αὐτοῦ ἐσθίει. Dicitur etiam ignis ἐσθίειν. ut Il. ψ'. τοὺς ἅμα σοὶ πάντας πῦρ ἐσθίει. Curæ etiam et mœrori tribuitur. Sic in symbolis Pythag. ἐσθίειν τὴν καρδίαν. Lat. rodere cor. Sic et apud Aristoph. in Vesp. ἀλλ᾽ εἰ γοῦν ἀκούσατε, μήθ᾽ ἑαυτὸν ἔσθιε, μήθ᾽ ἀγανάκτει, neque te macerato dolore ac conficito.

Ἐσθίομαι, edor. Item absumor, consumor, Od. γ'. Ἐσθίεταί μοι οἶκος. Apud medicos, ἐσθιόμενος ἕρπης, est ulcus ita dictum, quoniam celeriter serpendo penetrandoque usque ad ossa corpus vorat.

Composita.

Ἀνεσθίω, exedo, erodo. Hippocr. l. 4. epidem.

Ἀπεσθίω, abedo, exedo, abrodo, erodo. Græci dicunt, ἀπεσθίειν pro ἀπό τινος ἐσθίειν, inquit Athen. lib. 14. ¶ Est etiam esu alicujus rei abstineo, (ut præposito ἀπὸ privandi vim obtineat) apud Athen. ex Theopompo comico, eodem lib. 14.

Διεσθίω, exedo, erodo, corrodo. [Herodot. Hist. lib. 3. cap. 109. τὰ γένη τιμωρέοντα ἔτι ἐν τῇ γαστρὶ ἐόντα τὰ τέκνα, διεσθίει τὴν μήτρην.]

Ἐξεσθίω, exedo, erodo.

(Ἐξέσθω. Æsch. Ch. 279.)

Ἐπεσθίω, superedo, post aliud edo, aut etiam insuper edo. Xen. ἐπεσθίειν μικρῷ σίτῳ πολὺ ὄψον, post paululum panis multum opsonii edere. Τὰ ἐπεσθιόμενα, quæ ultimo loco eduntur, quæ et ἐπιδορπίσματα et ἐπίδειπνα dicuntur.

Κατεσθίω, edo, vel peredo, prorsus edo, voro, devoro. Il. β'. et φ'. Plut. adversus Colotem, πολλοὺς ἀνθρώπους ἀλλήλους κατεσθίειν.

Παρεσθίω, adedo, adrodo, unde παρεσθίεται, apud Aristoph. [Equit. 1029. ἀλλ᾽ ὁ κύων ἰδὲ, Ὅσπερ θύρας σου τῶν λογίων παρεσθίει.]

Προεσθίω, (q. d. præedo,) antè edo. Τὰ προεσθιόμενα, quæ ante cibos alios eduntur.

Συνεσθίω, unà comedo, simul vescor, unà cibum capio.

Ὑπερεσθίω, supra modum edo, ultra modum edo, nimium edo, nimio cibo me onero. Xen. apomn. l. 1.

ἝΣΠΕΡΟΣ, ου, ὁ, vesper, hesperus, stella Veneris, quum subsequitur Solem: at quum antegreditur, φωσφόρος dicitur. Il. χ'. Οἷος δ᾽ ἀστὴρ εἶσι μετ᾽ ἀστράσι νυκτὸς ἀμολγῷ Ἕσπερος. ☞ Sic dici putatur quasi ἐς πέρας, quod sit finis et terminus lucis diurnæ. Videri etiam possit derivatum, παρὰ τὸ ἕσπεσθαι pro ἕπεσθαι, i. sequi, quod Solem subsequatur. ¶ Item, vespera, ex Aristot. l. 9. anim. ἄχρις ἑσπέρου, καὶ περὶ ἕω. ¶ Apud Poët. ponitur adject. interdum pro ἑσπέριος, i. vespertinus. Sic, αἰετὸς ἕσπερος, ex Apoll. aquila vespertina, i. vespere volans. Soph. ἕσπεροι λαμπτῆρες, vespertinæ faces. ἕσπερος θεὸς, Plut. ἕσπεροι ἀγκῶνες montium, ad occidentem spectantes. Sic, ἕσπερος ὠκεανὸς, apud Dion. Alex. occidentalis. (Plutonis Epith. Soph. Œdip. Tyr. 186.)

Ἑσπέριος, ου, ὁ, vespertinus, vesperi adveniens. Od. ά. Ἑσπέριος δ᾽ ἦλθεν. Item occidentalis. unde τὰ ἑσπέρια μέρη, pro occasu.

Digitized by Google

'Εσπερικὸς, idem.

'Εσπερὶς, ἴδος, ἡ, occidua, occidentalis: ut, ἑσπερὶς χθὼν. Dion. Alex. ¶ Item, herba generis violarum, quæ noctu fragrantius quàm interdiu spirare dicitur: unde illi nomen esse hesperidum putatur. Vide Theophr. et Plin. ¶ Item, 'Εσπερίδες, noctis filiæ custodientes aurea mala, Hesiod. † Theog. 215.†

'Εσπέρισμα, τὸ, vespertinus esus, cibus qui vespere sumitur. Athen. lib. 1.

'Εσπέρα, ἡ, vespera. Xen. ἑσπέρας γενομένης, orta vespera. Et, πρὸς ἑσπέραν, vesperi, idem. Interdum ἑσπέρας, adverbialiter ponitur pro vesperi, ut Aristoph. νὴ ἐν ἑσπέρας. ¶ Item adjectivè, vespertina, ut, ἑσπέρα δείλη, vespertinum crepusculum. Item occidens, occidentalis pars mundi. Aristot. de mundo, ἐκ τῶν πρὸς ἑσπέραν μερῶν. † Xen. Pæd. 1. 1. 5.†

Composita.

'Ακρέσπερον, adverbialiter, summa vespera, i. prima et incipiente, apud Hippocr. et Nicand.

'Ανέσπερος, ου, ὁ καὶ ἡ, vespera carens, ut, ἀνέσπερος ἡμέρα, dies carens nocte, Bud. et Basil. ex Damasc.

'Αρχέσπερος, vesperæ principium habens, ut, ἀρχέσπερος νὺξ, apud Homer.

'Εφέσπερος, vespertinus.

'Εφεσπερία, apud Suid. ἡ τῆς ἑσπέρας.

'Εφεσπερίζειν et ἐφεσπερίσασθαι. Poll. lib. 1. vesperi advigilare.

(Ποθέσπερα. Theoc. Id. 3. 4. ib. 4. 16.)

Τριέσπερος, q. d. trivesperus, i. tres vesperas habens, ut, τριέσπερος νὺξ fuit, quam Jupiter cum Alcumena concubuit: quòd tres noctes in unam tum conjunxisse fabulentur Poëtæ.

'ΕΣΤΙ'Α, ας, ἡ, focus, lar. Hesiod. in Erg. ἑστίῃ ἐμπελάδην, juxta focum. Herodian. 3. ὡς μήτε οἴκου, μήτε ἑστίας κοινωνεῖν. Interdum pro tota domo. (Lat. dicunt lares, seu lares et penates.) Ita volunt accipi quidam Od. ξ. (alii verò pro ara quæ juxta focum extructa erat.) Xen. in Laced. Pol. γυναικὸς δὲ κενὴν ἑστίαν οὐ περιοπτέον. Item, pro ara et asylo poni scribit Bud. ex Aristot. in Œcon. καθάπερ οἱ Πυθαγόρειοι λέγουσιν, ὥσπερ ἱκέτιν καὶ ἀφ' ἑστίας ἠγμένην μὴ δοκεῖν ἀδικεῖν. (Ἑστία, ara. Æsch. S. c. Th. 281. Eum. 282. Ag. 437. 1065. Ch. 627. Suppl. 377. Eurip. Med. 398.) ¶ Item, Vesta dea. ut Xen. Pæd. 8. πρῶτον μὲν Ἑστίᾳ ἔθυσε. Sic et in proverbio, ἀφ' Ἑστίας ἄρχου. A Vesta incipe. Erasmus exp. A lare incipe. Dicitur et, ἱστία Doricè, et ἱστίη Ionicè pro ἑστία. ☞ Quidam ἀπὸ τοῦ εἴω deducunt, ut sit quasi εἰστία, ut Lat. focus à fovendo.

'Εστιὰς, άδος, ἡ, Vestalis. Plut. 'Εστιάδων παρθένων παρουσίᾳ.

'Εστιάω, ῶ, lare excipio, id est, domo: vel potius convivio te accipio apud larem. † Xen. Pæd. 1. 3. 9.† Aristoph. in Nub. †1213.† ἀλλ' εἰσαγαγών σε βούλομαι πρῶτον ἑστιᾶσαι. Plat. in Gor. καὶ τότε μὲν εἱστία φιλοφρονούμενος τὸν Μάρκον. Interdum cum accus. rei, celebro agitando convivia, et q. d. convivaliter celebro, ut, ἑστιᾷν γάμους. Athen. Sic, ἑστιᾷν γενέθλια. Luc. natalitia celebrare. ¶ Item, metaph. ut Lat. pascere animum, pro oblectare Bud. ex Plat. Pro eodem dicitur, ἱστιάω, Doricè, ut, ἱστία pro ἑστία.

'Εστιάομαι, ῶμαι, excipior convivio, epulor. † Xen. Pæd. p. 217. d.† Aristid. ἑστιῶντες λαμπρῶς ἀπὸ τῶν βαρβάρων. Apud Aristoph. ἑστιᾶσθαι ἐνύπνιον, insomnio vesci. † Nub. 1357.†

'Εστίαμα, τὸ, epulum. Eurip. in Iphig. [in Taur. 387. Plat. de Leg. lib. 11. πράγματι γὰρ ἀχαρίστῳ, θυμῷ χαριζόμενος ὁ λέγων, ἐμπιπλὰς ὀργὴν κακῶν ἑστιαμάτων, &c.]

'Εστίασις, epulatio, convivatio. Item, epulum, convivium, Plat. 1. de rep. et Theo. 6. Interdum metaph. pro quodam animi velut pabulo.

'Εστιάτωρ, ορος, ὁ, convivator, qui convivium seu epulum præbet. Plat. in Tim.

'Εστιατόριον, ου, τὸ, q. d. convivatorium, i. locus in quo celebrantur convivia. Plut. in symp. 7. cap.

'Εστιατορία, pro epulatione, ex lib. 4. Reg. c. 24.

(Ἑστιῶτις. Soph. Tr. 971. ἑστιῶτις αὔρα.)

Composita: ac primùm ab ἑστία.

'Ανέστιος, ου, ὁ καὶ ἡ, sine lare, domo carens, qui incertis vagatur sedibus, Lat. Exp. etiam exul. Apud Hom. 'Αφρήτωρ, ἀθέμιστος, ἀνέστιός ἐστιν ἐκεῖνος, "Ος πολέμου ἔραται. Bud. exp. nec in deos, nec in cives, nec in familiam suam pius est.

'Αφέστιος, qui à domo abest.

'Εφεστιάω, convivio excipio in, convivia celebro in. Lucian. in Amor.

'Ενέστιος, qui intra lares est, domesticus.

Εὐέστιος, bonam domum habens, vel bonum focum. Callim.

'Εφέστιος, (et Ionicè ἐπίστιος) qui est apud focum seu larem. Et, ἱζόμεθα ἐφέστιοι, pro ἐπὶ τὴν ἑστίαν. Interdum qui habet larem, i. domum, atque adeò apud Hom. qui larem habet ubi degit, oppidanus, civis, seu incola. Il. β'. Τρῶας μὲν λέξασθαι ἐφέστιοι ὅσσοι ἔασιν. Item, qui in eadem est domo, domesticus. Synes. ὅταν τις αὐτῶν ἐφέστιος ἡμῖν γένηται. (Δόμοις ἐφεστίοις. Æsch. S. c. Th. 73. τί δ' ἄλλο γ' ἢ ξένοι ξένον, Ἦμεν ἐφέστιοι. 859. Ag. 860. 1319. Suppl. 370. 512. V. Eurip. Med. 714. Soph. Œdip. Tyr. 32. Tr. 209. 266. 616.) Et, ἐφέστιος, Jupiter apud Sophoclem, (Καί σ' ἀντιάζω πρός τ' ἐφεστίου Διὸς) exp. domesticus Jupiter, qui colitur apud larem, et contubernium nostrum observat. Apud Apoll. † l. 1. v. 117.† ἐφέστιος πηγῆς, accola fontium.

'Ομέστιος, eundem larem habens, contubernalis. Plat. in Epigram. cum dat.

'Ομοέστιος, idem. Plut. [Polyb. Hist. lib. 2. καὶ συνεστιωμένοι πρός τε καὶ τοῖς ἄλλοις ἀναγκαίοις ὁμεστίοις, &c.]

Πανέστιος, ut, πανέστιος 'Αθήναζε μετοικισάμενος, cum tota domo (i. familia) Athenas commigrans.

Παρέστιος, idem quod ἐφέστιος, qui ad focum stat vel fit. Eurip. in Medea, et Soph. in Electra.

Παρέστιοι, Ister in Atticis vocari scribit τὰ καθάρματα. Et, παρεστιάρχους τοὺς τὰ ἱερὰ καθαίροντας. Legitur autem hoc compos. apud Aristoph. in Conc.

Συνέστιος, domesticus, contubernalis. Opp. de ven. lib. 3. (pro σύνοικος. Æsch. S. c. Th. 779. Ag. 712. Soph. Œdip. Tyr. 257.)

Composita ex ἑστιάω.

'Ανθεστιάω, ῶ, vicissim convivio accipio. Plut.

'Αντεφεστιῶ, pro eodem. ex Plut.

Συνεστιάω, ῶ, unà excipio convivio seu epulo.

Συνεστιάομαι, unà epulor.

'ΕΣΧΑ'ΡΑ, ἡ, focus, ut Od. ζ. ἡ δ' ἧσται ἐπ' ἐσχάρῃ ἐν πυρὸς αὐγῇ, sedet ad focum, foco assidet. Et Od. ζ. ἧσται ἐπ' ἐσχάρῃ. Apud eundem poëtam. Il. κ'. v. 419. vocantur ἐσχάραι πυρὸς, ipsæ domus, seu qui habitant in domibus. † focus, quo ignis portatur. Xen. Pæd. p. 215. a.† (☞ Eustathius tradit itidemque Etymol. ἐσχάραν in propria signif. esse τὴν μὴ ἔχουσαν ὕψος, ἀλλ' ἐπὶ γῆς οὖσαν, vel κοίλην. Quibus ex verbis Henr. Steph. elicit ἐσχάραν dictam esse παρὰ τὸ ἔχεσθαι ἔρας, i. γῆς.) ¶ Idem Eustath. à Soph. et Eurip. pro altari accipi docet. (πρὸς ἐσχάραν φοίβου. Æsch. Pers. 205. ἐπ' ἐσχάρᾳ πυρός. Eurip. Phœniss. 247. Eum. 108. 809.) ¶ Item, ἐσχάρα, in plaustris. quod Hom. πείρινθα, et ὑπερτερίαν vocat. de quo lege Eustath. ¶ Annotatur et pro vagina terebri, ex Theophr. Item pro basi ex arrectariis et transversariis compacta, ex Vitruv. lib. 10. cap. 17. ¶ Item in Epigr. pro craticula: à cujus similitudine quidam basin illam nomen hoc sortitam existimant. ¶ Item pars balnei. Poll. ¶ Item pudendum muliebre. Eust. ¶ Est etiam βάσις, Etymol. et Eust. ¶ Apud medicos ἐσχάρα, est crusta, propriè quæ ab ardente ferro aut medicamento caustico inducta est. Sic appellatur et ea quæ sponte sua ulceribus cavis accrescit crassa nigraque. Cæl. lib. 16. cap. 48.

'Εσχαρόω, ῶ, crustas obduco, in crustas erumpere facio, q. d. incrusto. unde ἐσχαρωμένα ἕλκη, Dioscor. 4. ulcera quæ crustas contraxerunt.

'Εσχαρώδης, crustosus, crustaceus. Gal.

'Εσχάρωσις, q. d. incrustatio.

'Εσχαρωτικὸν, medicamentum, q. d. incrustativum, i. crustas inducens. Gal. lib. 5. κατὰ τόπους.

'Αποσχαροῦσθαι, (comp.) de ulceribus dicitur quibus crustæ detrahuntur.

'Εσχαρεὺς, έως, ὁ, qui foco præest in navi. Poll.

'Εσχαρίτης, q. d. focalis, ἐσχαρίτης ἄρτος, coctus in foco. Hesych. vide Athen. et Poll.

'Εσχάριος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad focum pertinens, et q. d. focalis, ut, ἐσχάριον πῦρ, foci ignis, in Epigram.

'Εσχαρεὼν, ῶνος, ὁ, focus. (Theoc. κδ'. 48.)

'Εσχαρὶς, ίδος, ἡ, et ἐσχάριον, ου, τὸ, q. d. foculus, i. parvus focus. Plut. in Probl. Item craticula, aut aliud coquinarium vas.

'Εσχάριον, est etiam acerra, thuribulum, θυμιατήριον, vel potius κοῖλον θυμιατήριον, Eust. Item machina apud Athenæum, qua naves in mare trahuntur, ut idem annotat. Bud. autem exp. basis et fulcimentum navis, quum ea fabricatur, vel stat in navali. Vitruvius apud Athen. in libro de machinis bellicis expon. basis, item compactio, item transtrorum planities.

'ΕΣΧΑΤΟΣ, ου, ὁ, ultimus, postremus, Plat. in Timæo, τὸ μέσον μὲν, πρῶτον καὶ ἔσχατον γιγνόμενον. τὸ δὲ ἔσχατον καὶ τὸ πρῶτον, αὖ μέσα ἀμφότερα. Cicer. interpr. [illegible] quod medium est, tum primum fit, tum postremum: postrema verò et prima, media fiunt. Homer. ἔσχατοι, vel ἔσχατοι ἀνδρῶν, qui in extrema orbis parte habitant. Interdum est qui ultimum gradum tenet, infimus. ut Aristot. ἔσχατος δῆμος, infima plebs. Nonnunquam contrà exp. summus. Ut Plato in 2. de rep. vocat ἐσχάτην ἀδικίαν, summam injustitiam, i. quæ primum quidem gradum inter alia injustitiæ genera tenet, sed quæ post reliqua omnia injustitiæ genera excogitata fuit. Sic et, ἐσχάτη τιμωρία. Interdum ἔσχατον substantivè ponitur addito genitivo. Ut Plato de rep. 2. εἰς τὸ ἔσχατον ἐληλυθότες, ὁ μὲν δικαιοσύνης, ὁ [illegible] ἀδικίας, i. ad summum usque gradum. Aliquando εἰς τὸ ἔσχατον, et τὰ ἔσχατα, i. summè, admodum. Lucian. in Hercul. et Xenoph. in Laced. Polit. † τὸ ἔσχατον, τὰ ἔσχατα παθεῖν, extrema, i. e. maxima supplicia pati. Xen. Pæd. l. 5. p. 65. c.† Reperitur et, ἐσχατώτατος, superlat. apud Xenoph. Hellen. 2. ☞ Deducitur autem ab ἔχω, unde fit σχῶ, contineo, cohibeo, quia id, in quo consistimus, (consistimus autem in eo quod ultimum est) veluti nos cohibet, quum non sinit ultrà progredi. Sic Latinè illud dicitur ultimum, ultra quod pergere non licet.

'Εσχάτη, finis. Eccles. 7.

'Εσχάτως, extremè, summè, ita ut nihil suprà. Apud Plut. de educ. lib. ἐκεῖνο δὲ ἐσχάτως ἄτοπον. Apud Marcum cap. 5. ἐσχάτως ἔχει, in extremum vitæ periculum adducta est.

'Εσχατιὰ, ἡ, extremitas rei alicujus, ora. ut, ἐσχατιαὶ τῶν μηρῶν, Phil. (Theoc. ιγ'. 25.) Sic ἐσχατιαὶ γῆς καὶ θαλάσσης, ultima pars et remotissima. Interdum, recessus ultimus seu extimus, locus abstrusus, solitudo. Synes. et Basil. Item, ἐσχατιαὶ, prædia ab urbibus summotiora, quasi in finibus sita cujusque ditionis aut territorii. ex Aristotel. Item extremus ordo et remotior à principatu. Apud Areop.

'Εσχάτιος, ultimus. unde ἐσχατίης μοίρης, in Epigr.

'Εσχατόεις, εντος, ὁ, Poët. ultimus, extremus, in ultimis finibus situs. Fœm. ἐσχατόεσσα, et ἐσχατόωσα, pro eodem.

'Εσχατάω, extremus sum, vel in extrema parte. ut, ἐσχατόωντα τῶν ὅπλων, Theoph. Et, ἐσχατόωσα τῆς 'Αχαΐας, Polyb. in extremis Achaiæ finibus sita.

'Εσχατίζω, extremus seu postremus sum, tardo. Maccab. l. 1. c. 5.

Κακέσχατος, (comp.) extremè malus, extremè improbus.

Πανέσχατος, omnino postremus. Apoll. [iv. 308. Κόλπου ἐπὶ πόντου πανέσχατον 'Ιονίοιο. Pind. Pyth. Od. Δ. 468. Schol.]

Προσέσχατος, contiguus, conterminus. Strabo.

'ΕΤΑ'ΖΩ, f. σω, examino, inquiro, scrutor. Suidas dicit jungi accusativo. ☞ Etymol. vult esse ab ἐτεὸν, et dici ἐτάζω quasi ἐτεάζω. Quod etymon sequendo, propriè significabit, veritatem inquiro.

'Ετάζεσθαι, Hesych. exp. βασανίζεσθαι, κρίνεσθαι, item ἀριθμεῖσθαι.

'Ετασμὸς, examen, inquisitio. Hesych. ἐξέτασις. Item numerus, apud Pythag.

'Ετασις. Idem.

Composita.

'Ανετάζω, idem quod ἐτάζω, examino.

'Εξετάζω, examino, inquiro, scrutor, perscrutor, diligenter examino seu inquiro. † τινὰ, aliquem interrogare. Xen. Pæd. 6. p. 162. c.† A Bud. exp. etiam discutio. Isocr. in Bus. σοι, τὸν ἐμὸν λόγον ἐξετάζειν. Idem in Areop. λίαν ἀκριβῶς ἐξετάζειν τὰ ἁμαρτήματα. Item pro inquirere in se aut in alium, ex Plat. in apol. Item, ἐξετάζειν τὸ πρᾶγμα, quæstionem habere, rem quærere. ¶ Item, exploro, probo, i. experimentum facio, et specimen do, seu documentum. Bud. ex Dem. Apud Plat. in apol. Socr. ἐξετάσαι τὸν 'Οδυσσέα, Cicero interpret. tentare Ulyssis prudentiam. ¶ Item, æstimo. ¶ Item, comparo, contendo. ut apud Isocr. παραλλήλους ἐξετάζειν, et apud Dem. pro cor. παράλληλα ἐξετάζειν. ¶ Item, recenseo, annumero. Thucyd. 2. 'Αθηναῖοι δὲ τόν τε ἐνέγκαντα ξυμμαχικὸν ἐξέταζον. † στρατιὰν, exercitus delectum facere. Xen. Pæd. l. 3. p. 68. b.†

'Εξετάζομαι, examinor, inquiror. Item exploror, probor, deprehendor, comperior. Item specimen mei præbeo. sæpe apud Dem. et Luc. Interdum ponitur activè pro ἐξετάζω, apud eundem Dem. et apud Plut. in libro de musica. Item pro annumeror, vel sum in numero, recenseor. Dem. καὶ τῶν ἐχθρῶν τῶν σῶν εἷς ἐξητάζετο.

[Ἐξεταστέον. Plat. de Rep. lib. 10. Πάνυ μὲν οὖν (ἔφη) ἐξεταστέον.]

'Εξετασμὸς, inquisitio. Item pro discussione et disceptatione. Demosthen. [de Cor.]

'Εξέτασις, examen, inquisitio, disquisitio, scrutatio. Luc. Item quæstio, i. criminis inquisitio. Bud. ex Herod. Item comparatio. Luc. in Caucaso. Item exploratio. Item recensio, unde ἐξέτασις ὅπλων. Thuc. et ἐξέτασιν ποιεῖσθαι, Xen. † Pæd. 2. 56. a.† recensere, lustrare. Exp. et, delectum habere. Item pro specimine et documento industriæ.

'Εξεταστὴς, οῦ, ὁ, examinator, inquisitor. Aristot.

'Εξεταστικὸς, οῦ, ὁ, qui multus est in indagatione veritatis, vel cujuscunque rei quam perquirere vult. Aristot. Item, inquirendi peritus. ex Xenoph.

[Ἐξεταστικῶς. Demosth. De Fœd. Alex. παρακρούονται τοὺς ταχεργοὺς, ἐντεῦθεν, ἀλλ' οὐκ ἐξεταστικῶς ἐκκλησιάζοντας, &c.]

[Ἀνεξετάζω. Demosth. in Steph. ὅτι τοίνυν, ὦ ἄνδρες 'Αθηναῖοι, ὡς γέγραπταί τις ἀνεξετάσας τὴν μαρτυρίαν.]

Decomp. Ἀνεξέταστος, non examinatus, non exploratus, diligenti examine non cognitus seu perquisitus. Æschin. et Dem. Apud Plat. in Apologia, ἀνεξέταστος βίος, vita in quam non inquiritur.

Ἀνεξετάστως, sine examine, inexploratè, sine delectu, sine discrimine.

Ἀντεξετάζω, contrà vel ex adverso examino, vicissim examino. Item contendo aliquem vel aliquid cum alio, comparo. (cum comparatur aliquid cum alio, id revocamus ad examen, et velut è regione alterius expendimus.) in Athanasii epist. apud Theodoretum. Dicitur etiam, ἀντεξετάζειν ἑαυτὸν ἀμφισβητοῦντι, et (passiva voce) ἀντεξετάζεσθαι, offerre se liti, negotio alieno se offerre, quod vulgò dicunt, partem se gerere, quasi agere adversarium.

Ἀντεξετάζομαι, contra vel ex adverso examinor. Item conferor, comparor. Est et forense verbum pro, ad causam occurro, judicio me sisto, ad judicium adsum. quod vulgò dicitur, partem me gero. Item generalius pro, adversor. unde ἀντεξεταζόμενος τῇ νόσῳ, adversans morbo, cum morbo luctans.

Ἀντεξέτασις, collatio, comparatio. [Ulpian. Enarrat. in Orat. Demosth. c. Lept.]

Διεξετάζω, perquiro, diligenter inquiro. Ἀδιεξέταστος, qui perquiri nequit. Eccles. cap. 21. ἀδιεξέταστος λόγος, inenarrabile verbum.

Κατεξετάζω, recognosco, in Pand. Græcis.

Παρεξετάζω, comparo. Chrysost. [Demosth. adv. Timocr. δοῦλος μὲν οὖν ἴσως ἐστὶν ἐμφανεῖ παρὰ τούτων μαρτυρῆσαι· ἀναγκαῖον δὲ παρεξετάσαι αὐτοὺς παρὰ τούτους.] Ἀντιπαρεξετάζω, vicissim comparo, vel ex adverso comparo, contrà disquiro.

Προεξετάζω, antè examino, vel prius perpendo.

Συνεξετάζομαι, annumeror. Luc. Apud Dem. καὶ τοὺς συνεξεταζομένους μετὰ τούτου, exp. assectatores hujus. Apud eundem, συνεξετάζεσθαί τινι, stare ab aliquo.

ἙΤΑΙ̑ΡΟΣ, ου, ὁ, sodalis. Od. π'. Ἤ μάλα τις τοι ἐλεύσεται ἐνθάδ' ἑταῖρος, Ἢ καὶ γνώριμος ἄλλος. Cum dat. ut Il. ρ'. Ἕκτορι δ' ἦεν ἑταῖρος. Tribuuntur et regibus ἑταῖροι. ut Xenoph. initio Pæd. l. 5. Καλέσας δὲ ὁ Κῦρος Ἀράσπαν Μῆδον, ὃς ἦν αὐτῷ ἐκ παιδὸς ἑταῖρος, &c. Sic et Dem. in orat. ad Philipp. τοὺς δὲ περὶ αὐτὸν ὄντας ἑταίρους, &c. Quibus in locis vertendum familiares potius quàm sodales. Item socius, ut apud Hom. ἑταῖροι Ὀδυσσῆος, socii Ulyssis. ¶ Ἑταῖρε interdum est etiam quædam compellatio, quum vel parùm notum, vel prorsum etiam ignotum alloquimur. ut Matth. 20. ἑταῖρε οὐκ ἀδικῶ σε. Sic apud Hipp. in epist. ad Damagetum dicitur, τί δέ σε χρέος δεῦρ' ἤγαγεν ἑταῖρε; Cum genit. rei, apud Synes. epist. 82. τὸν παιδείας ἑταῖρον, q. d. doctrinæ familiarem, i. cui intercedit familiaritas cum doctrina. ¶ Ἑταῖρος, ab Hom. vocatur etiam administer et adjutor, à quo et ventus dicitur navigantibus esse ἑταῖρος ἐσθλός. Sic, Οὐ γάρ μοι παρὰ νῆες καὶ ἑταῖροι. ☞ Etym. deducit, παρὰ τὸ ἔθος, ut sit quasi ἐθαῖρος, aut παρὰ τὸ ἦθος, quasi ἠθαῖρος, ὁ συνήθης φίλος, aut qui ἐξ ἤθους alicui est familiaris. Quod posterius etymon extat etiam apud Eust. qui et aliud affert, nimirum ex αἱρετὸς, literarum transpositione.

Ἑταίρα, et Ionicè ἑταίρη, ἡ, sodalis, amica. Sappho, Λατὼ καὶ Νιόβα μάλα μὲν φίλαι ἦσαν ἑταῖραι. [Theoc. κ'. 18.] ¶ Item meretrix, specioso nomine rem odiosam denotante. apud Plat. Plut. et Athen. Sic et Lat. amica meretricem apud Poëtas significat. Interdum dicitur, ἡ ἑταίρα et αἱ ἑταῖραι αὐτοῦ.

Ἑταιρία, ἡ, sodalitas, sodalitium. Isocrat. Aristot. Plut. Ponitur etiam pro amicitia: ut Thuc. l. 3. τῆς τε ἑταιρίας διαλυτὴς, exp. amicitiæ dissolutor.

Ἑταιρικὸς, ὴ, ὸν, sodalitius, sodalem decens: ut, ἑταιρικὴ φιλία. Aristot. in Ethic. Item meretricius, amatorius, apud Suid. et Philostr. ep. 38.

Ἑταιρεῖος, ου, ὁ, sodalitius. ἑταιρεῖος Ζεὺς, Jupiter sodalitii præses. In Epigr. lib. 2. Ὅστις ἑταιρείοιο παρὰ κρητῆρι φόνοιο Γεύσατο, qui inter scyphos sodalis sanguinem gustavit.

Ἑταίρειος, ου, ὁ, idem quod ἑταιρικὸς, Luc. in Lexiph.

Ἑταιρὶς, ίδος, ἡ, idem quod ἑταίρα, meretrix. Athen. l. 4. et 13.

Ἑταιρίδιον, ου, τὸ, meretricula. Plut. in Polit. præc.

Ἑταιρίδεια, τὰ, festum in honorem Jovis sodalitii Magnesiis celebrari solitum. Vide Athen. l. 13.

Ἑταιρέω, in societate versor.

Ἑταιρεία, ἡ, sodalitas, sodalitium, συνάγειν ἑταιρείαν, sodalitatem contrahere. Isocr. Item factio, q. d. sodalitium factiosum. Plut. in Pericle, ἑταιρείαν ἀντιτεταγμένην κατέλυσε, contrariam factionem evertit. Item pro ἑταίρησις, apud Andocid. teste Suida.

Ἑταιρέω, ῶ, f. ήσω, mereor, prostituo me. Athen. lib. 13. Reperitur tam de mari, quàm de fœmina usurpatum. apud Æschin. et Plut.

Ἑταίρησις, vita meritoria seu meritricia. Æsch. contra Timarch.

Ἑταιρίζω, f. ίσω, sodalis fio, sodalitatem ineo. Expon. etiam opitulor, et operis faciendi socius sum. Il. ώ. σοὶ γάρ τε μάλιστά γε φίλτατόν ἐστιν Ἀνδρὶ ἑταιρίσσαι. Item meretricium factito, apud Luc.

Ἑταιρίζομαι, associo mihi, socium adjutorem mihi assumo. Iliad. ν'. Ἢ τινά που Τρώων ἑταρίσσατο μεγαθύμων, &c. Item meretricor. Poll. l. 6. De muliere etiam dicitur apud Chrysost. δείξομεν τῆς ἑταιριζομένης γυναικὸς τὴν ἀσέλγειαν, mulieris quæ corpore quæstum facit.

Ἑταιρισμὸς, οῦ, ὁ, vita meritoria et meretricia, scortatio, apud Athen.

Ἑταιριστὴς, οῦ, ὁ, qui meretricari solet, scortator. Poll. l. 16. c. 41.

Ἑταιρίστρια, ἡ, meretrix. Luc. et Plat. in symp.

Ἕταρος etiam dicunt poëtæ metri causa pro ἑταῖρος: ut Od. ά. ὡς ἑτάρους ἐρρύσατο ἱέμενός περ. [Æsch. p. 171.] Sic et ἑταρίζομαι pro ἑταιρίζομαι.

Composita.

Ἀνέταιρος, ου, ὁ καὶ ἡ, carens sodalibus.

Ἀρχεταῖρος, sodalium princeps, qui principem inter sodales locum obtinet, ut Chusi dicitur ἀρχεταῖρος Davidis. 2 Reg. c. 16.

Διεταιρίστριαι, vel διεταιρίστριαι, Hesych. sunt mulieres frictrices, quæ præsentibus aliis hominis vicem supplent.

Κακεταιρία, malum consortium. Theogn.

Παραβαλλέταιρος, qui sodali seu sodalibus imponit. Legitur apud Eustath. à παραβάλλεσθαι, significante decipere.

Πεζέταιροι, milites quidam apud Macedonum reges, qui fortitudinis ergò præcipuo in honore erant. Sic dicti tanquam ἐν πεζοῖς ἑταῖροι ὄντες τοῦ ἄρχοντος: videlicet διὰ τὸ ἐν μάχῃ ἀνθάπτεσθαι κατ' ἀνδρείαν. Dem. Olynth. 3. Vide et in comp. ex Ἕτερος.

Προσεταιρίζω, mihi sodalem seu socium adscisco.

Προσεταιρίζομαι, idem. Luc. de hist. scrib. εἰ καὶ προσεταιρίζονται τὸν Ξενοφῶντα. Item passivè, associor: ut in Axiocho, ὁ δὲ ταύτῃ προσεταιριζόμενος, ἀθλιώτερος μακρῷ.

Προσεταιριστὸς, in societatem et adjumentum ascitus. Thuc. l. 8.

Συνεταιροῦμαι, sodalitatem ineo cum aliquo. Bud.

Φιλέταιρος, sodalium seu amicorum studiosus, qui suos sodales amore prosequitur et colit. Thuc. l. 3. et Plut. de Socr. dæm. † Xen. Pæd. p. 219. e.†

Φιλεταίρως, eorum more qui sodalium studiosi sunt: socialiter et concorditer. Æschin.

Φιλεταιρία, amor quo sodales prosequimur. Aristot. Rhet. l. 1. [Φιλεταιρία. Xenoph. Orat. in Agesil. cap. 2. § 22. Εἰ δέ τις ἄλλῃ πῃ ταῦτα μέμφεται, ἀλλ' οὖν φιλεταιρίᾳ γε πραχθέντα φανερά ἐστι.]

Φιλεταίριον, seu φιλεταίριος et φιλέταιρος, dicta est herba aparine, quòd vestibus ac præsertim laciniis commeantium, tanquam sodalium seu amicorum, tenacissimè adhæreat. Qua de causa et Φιλάνθρωπος nominata fuit. Nic. in Ther.

Decomp. Ἀφιλέταιρος, cui oppon. φιλέταιρος.

Χαμαιταιρὶς, ίδος, ἡ, scortum vile, et abjecta meretrix: utpote quæ humi et in trivio sese cuivis prostituat. Hesych. Dicitur et χαμαιταίρα. Plin. l. 36. c. 5.

ἝΤΕΡΟΣ, ου, ὁ, alter: propriè de duobus. Iliad. β'. χωλὸς δ' ἕτερον πόδα, claudus altero pede. Xenoph. Pæd. 7. καὶ βάθος γε ὡς οὐδ' ἂν δύο ἄνδρες, ὁ ἕτερος ἐπὶ τοῦ ἑτέρου ἑστηκὼς, τοῦ βάθους ὑπερέχοιεν, alter supra alterum. Ἕτερος, apud Thucyd. præcedente οὐδὲ vel μηδὲ, aliquoties ponitur pro οὐδέτερος, μηδέτερος. De pluribus etiam usurpatur. Thuc. ἕτερος ἑτέρου προφέρει, alter alteri præstat. Philo de vita Mos. lib. 1. καὶ πρὸς ἑτέρους ἕτεροι τοιαῦτα ἐλογοποίουν, alter cum altero. Interdum ponitur pro ἄλλος, alius. Dem. contra Aristoc. τρίτον δ' ἕτερον διατάττει πρὸς τούτοις. Herodian. lib. 2. οὐδὲν ἕτερον ἀλλ' ἢ, nihil aliud quàm. Aristot. Ethic. 3. ἕτερα γὰρ ἑτέρας ἐστὶν ἴδια, alia aliis. Ἑτέρωσε τρέπεσθαι, sub. ὁδὸν, exp. alio se convertere, apud Luc. ¶ Capitur etiam pro, diversus, alius, cui oppon. ὁ αὐτὸς, idem. † Sic Xen. Pæd. 1. 6. 2. ἕτερα ἢ, alia quam, &c.† Aristot. Ethic. 10. τὰ γὰρ ἕτερα τῷ εἴδει ὑφ' ἑτέρων οἰόμεθα τελειοῦσθαι, i. διαφέροντα, quæ specie alia seu diversa sunt. Interdum cum genit. et exp. alius ab, diversus ab, ut Aristot. de mundo, στοιχεῖον ἕτερον τῶν τεσσάρων, elementum aliud à quatuor illis. Plato de rep. ἕτερον τοῦ ἀληθοῦς, diversum seu alienum à vero, ἕτερα ἀλλήλων, diversa inter se.

Ἑτερότης, ητος, ἡ, diversitas. Plut. Quomodo à διαφορᾷ differat, docet Aristot. metaph. l. 9.

Ἑτεροῖος, ου, ὁ, alterius modi, non hujusmodi, diversus. Aristotel. Dicitur et ἑτεραῖος, pro eodem.

[Ἑτεροιότης. Plat. Parmenid. Οὔτε ἄρα μέγεθος, οὔτε σμικρότης, οὔτε ἰσότης αὐτῷ ἔστι. —— οὐδὲ μὴν ὁμοιότης γε, οὐδὲ ἑτεροιότης, &c.]

Ἑτεροίως, alio et diverso modo. Hesych.

Ἑτεροιόω, ῶ, f. ώσω, aliud atque aliud facio: altero. Philo de vita Mosis.

Ἑτεροίωσις, alteratio, i. (ut Bud. expon.) quum rerum qualitates alteræ atque alteræ fiunt. Aristot.

Ἑτέρᾳ, alia via, alia ratione, alio modo. Et pro eodem ἑτέρηφι paragoge poëtica: seu ἑτέρως. Eustath. ex Hesiod.

Ἑτεράκις, altera vice.

Ἑτέρωθεν, altera ex parte, ex adversa parte. Il. ά. et σ'. † Hes. Th. 676.†

Ἑτέρωθι, alibi, alio loco. Plat. Interdum cum genit. ut, ἑτέρωθι γῆς, apud Aristidem, alibi terrarum.

Ἑτέρως, alio modo, aliter, secus. Aristoph. in Pluto, ἑτέρως ἔχει.

Ἑτέρωσε, alteram in partem, aliò. Hom. Thucyd. et alii.

Ἑτερόω, ῶ, altero.

Ἑτέρωσις, alteratio. [Marc. Ant. de Reb. suis. lib. 4. § 39.]

Ἅτερος, Doricè pro ἕτερος, sicut τράπω pro τρέπω: vel synæresi facta ex ὁ ἕτερος, (unde et primam syllabam producit) teste Eust. Fœm. est ἡ 'τέρα, et θατέρα: quæ genitivo et accusativo casu hac contractione servata non proferuntur, ut idem Eust. docet. Neut. est θάτερον, à quo θατέρου et θατέρῳ in sing. et θάτερα in plur. sunt in usu, apud Plat. Aristot. Plut. et alios. Quin etiam θάτερα, plur. num. sæpè usurpatur pro singulari. [Soph. Tr. 276.] Inde ἐπὶ θάτερα, in diversum, in alteram partem, ab altero latere, ab altera parte. Xen. Hell. 3. τὰ ἐπὶ θάτερα τοῦ ποταμοῦ, ab altera parte fluvii. † Pæd. l. 5. p. 146. d. Aristoph. Nub. 1106.†

Composita.

Ἀνετεροίωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui alteratus non est, qui alterari nequit, in aliam atque aliam conversionis speciem non mutabilis. Aristot. de mundo.

Ἐξέτεροι, id est, ἕτεροι, alii. Nic. in Ther.

Μετεξέτεροι, quidam, nonnulli: idem quod ἔνιοι. Herodot. μετεξέτεροι τῶν θεῶν, certi quidam dii.

Μηδέτερος, neuter. pro quo dicitur et μηδ' ἕτερος. Thucyd. Plato, Arist.

Μηδετέρως, neutro modo.

Μηδετέρωσε, neutram in partem. Thucyd. l. 4.

Οὐδέτερος, seu Οὐθέτερος, (pro οὐδ' ἕτερος) neuter. Plat. et Arist. Apud gramm. οὐδέτερα ὀνόματα et ῥήματα dicuntur neutrius gen. [Eurip. Phœniss. 502.]

Οὐδετέρως, neutro modo. Item neutro genere, apud gramm.

Οὐδετέρωσε, neutro, neutram in partem. Il. ξ'. Οὐδετέρωθεν, neutra ex parte. Gal. l. 2. ad Glauc.

Αὐτοουδέτερον, per se neutrum, absolutè neutrum, vocabulum gramm.

Πεζέτεροι, milites quidam apud Macedonum reges, qui fortitudinis ergò præcipuo in honore erant. Dem. Olynth. 3. Sic dictos quidam volunt, quòd unam πέζαν armatam haberent, alteram nudam. Vide et in comp. ex Ἑταῖρος.

Θάτερον, pro τὸ ἕτερον, vide Ἅτερος, in fine derivatorum ab Ἕτερος. [Eurip. Phœniss. 701.]

ἜΤΗΣ, ου, ὁ, socius, amicus: idem ferè quod ἑταῖρος. ἑταῖρος tamen est familiarior alicui, quàm ἔτης. Il. ή. Σούς τε μάλιστα ἔτας καὶ ἑταίρους. Od. δ'. Γείτονες ἠδ' ἔται Μενελάου. [Soph. Œdip. Tyr. 1166. Δημόται. Æsch. Suppl. 255.] (☞ Eustathius derivat ab ἔθος, sicut et ἑταῖρος: ut ambo idem sint quod ἐθάς. Etymologistes verò ab ἔτος derivat, ut sit ὁμοέτης, æqualis, coætaneus: vel ab ἐτεὸς, ut sit verus amicus.) Hinc ὦ 'τὰν, pro ὦ ἔταν, facta ecthlipsi. sicut in μὴ 'στι pro μὴ ἔστι. Cujus vocativi idem usus est qui suprà τοῦ ἑταῖρε. Aristoph. in Nub. † 1270.† Μὴ σκῶπτέ μ' ὦ 'τὰν, ἀλλὰ, &c. Interdum usurpatur pro, bone vir. Plat. in Apol. ὦ 'τὰν ἀνέρωμαι, pro quo paulò post ἀνέρομαι ὦ 'γαθέ. In objectione, aut etiam in responsione ad objectionem sæpè adhibetur apud Demosth. in Olynth. Jungitur etiam duali et plur. num. interdum: ut Aristoph. in Pluto, Ὦ 'τὰν, ἀπαλλάχθητον ἀπ' ἐμοῦ. Cratinus, ἆρά γε ὦ 'τὰν [illegible];

ἜΤΙ, adhuc, etiamnum. [Eurip. Med. 367. ἔτ' ἐστ' ἔτι. Soph. Tr. 261. 842.] Thuc. l. 2. καὶ Πυθοδώρου ἔτι δύο μῆνας ἄρχοντος Ἀθηναίοις, Pythodoro duos adhuc menses fungente magistratu. Luc. in Lex. Οἱ μὲν ἀγλευκεῖς, ὄντες δὲ ἔτι. Plato in Phædro, νέος ἔτι ὦ Φαῖδρε Ἰσοκράτης, Cicero interpr. adolescens etiam nunc, ô Phædre, Isocrates est. Εἰς ἔτι, usque adhuc, ad hunc usque diem, apud Plat. ¶ Item ampliùs, præterea. Dem. Philip. 2. τί πρὸς τούτοις ἔτι; Sic οὐκ ἔτι, non ampliùs, non jam. Hom. Thucyd. Luc. et alii. Apud Lucam. c. 1. † v. 15.† καὶ πνεύματος ἁγίου πλησθήσεται ἔτι ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ. Erasm. expon. jam inde ab utero matris suæ. ¶ Ἔτι aliquando exponi potest etiam, seu quin etiam, vel insuper: ut Il. ά. v. 96. δ' ἔτι δώσει, atque etiam dabit. † ἔτι καὶ νῦν. Xen. Pæd. 1. 1. 4. et 1. 2. 1.† Apud Dem. ἔτι τοίνυν, atque etiam: vel jam verò. ἔτι δὲ, quin etiam, insuper, præterea, apud Plat. in Phædro. ¶ Ἔτι, posthac, in posterum. Od. δ. et ά. Μή τις ἔτι πρόφρων ἀγανὸς καὶ ἤπιος ἔστω Σκηπτοῦχος βασιλεύς. Aristoph. in Ran. ὅστις ἔτ' εἰσάξεται. ¶ Interdum vacat: ut Od. ά. εἴ μ' ἔτι γαῖα. Hesiod. δίδυμα γείνατο παῖδε, Οὐκ ἔθ' ὁμὰ φρονέοντε. † Ἔτι cum verbis motum de loco designantibus sonat inde, usque apud Latinos. ut L. Bos. in suis exercitationibus Philologicis p. 25. super Luca cap. 1. v. 15.†

Composita.

Εἰσέτι, (pro quo et εἰς ἔτι scribitur) interdum præpos.

otiosam habere videtur: ut apud Lucianum, οὐκέτι καὶ νῦν, seu εἰς ἔτι καὶ νῦν. Interdum dicitur pro, adhuc in posterum, vel in posterum quoque. Plutarch. in Apophth. εἰ γὰρ τέθνηκεν, ἔφη, τέθνηκε, καὶ αὔριον ἔσται καὶ εἰσέτι τεθνηκώς. Ubi tamen vulgò exp. ulteriùs.

Ἐξέτι, jam inde, ex eo tempore. Il. ί. v. 106. et Greg. in Carm.

Κἄτι, Attica synalœphe pro καὶ ἔτι, et adhuc, ampliùs. Et κἄτι μάλιστα, atque adeò.

Μηκέτι, idem quod οὐκ ἔτι, non ampliùs, non jam. Il. Β. v. 261. Demosth. καὶ μηκέτι τῶν συμβούλων, ἀλλὰ τῶν πολιτῶν ἑτέρως βουλομένων ἐξέτασις ἦν.

Οὐκέτι, idem quod divisim οὐκ ἔτι. † Xen. Pæd. 1. 2. 13. et 1. 5. 8. †

Προσέτι, adhuc, insuper, præterea. Ex Herodoto, πρὸς ἔτι τούτοισι, præter. † Xen. Pæd. 1. 6. 19. et πρὸς δ' ἔτι. Xen. Pæd. l. 4. p. 90. c. †

ΕΤΝΟΣ, εος, τὸ, puls ex leguminibus. Pulmentarium ex leguminibus confectum fresis elixisque: ut Gal. in lib. περὶ εὐχυμίας καὶ κακοχυμίας tradit. Sic apud eundem Gal. κυάμινον ἔτνος, apud Hippocrat. φάκινον ἔτνος. At schol. Aristoph. dicit esse speciem ἀθάρας, ex phaseolis: et alibi dicit esse ἀθάραν, et decoctum ex pisis, quod tamen quidam negant. Frequenter utitur hac voce Aristoph. ut in Ran. Ἔπεττεν ἄρτους, ἧψε κατερικτῶν χύτρας Ἔτνους δύ' ἢ τρεῖς. (62. 509.) Et in Concion. χύτρας ἔτνους ἕψουσιν αἱ νεώταται.

Ἐτνηρὸν ἕψημα, dicitur pro ἔτνος, seu simile τῷ ἔτνει, aut quod est ἐξ ἔτνους. Athen.

ΕΤΟΙΜΟΣ, ου, ὁ, sive ἕτοιμος, (antiquo Attic. more. ut ἔρημος, ὅμοιος, et similia) promptus, paratus, qui in promptu et ad manum est. Od. ξ. ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον. ἕτοιμος πάντα δρᾶν. Aristoph. Nub. 805.† Et Theo. l. 1. ἐπὶ τὰ ἕτοιμα μᾶλλον τρέποντες. Apud Isocr. ad Phil. ἐξ ἑτοίμου λαμβάνειν, tanquam è penu sumere aut depromere. Ἐξ ἑτοίμου εἶναι. Xen. idem quod ἕτοιμον εἶναι. † ἐξ ἑτοιμοτάτου (superl.) λαβεῖν. Xen. Pæd. l. 5. p. 133. b.† Ἕτοιμον ποιεῖσθαι, parare et facere ut in promptu et ad manum sit. † Xen. Pæd. l. 4. p. 97. b.† Cum infinit. Xen. Pæd. 4. ἕτοιμοί εἰσι μάχεσθαι. (Eurip. Med. 617. Phœniss. 976. Electr. 796. Sophocl. Aj. 824. Œdip. Tyr. 91. Rhes. 956. Theoc. κδ'. 61. Ἑτοιμότερα. Æsch. Choëph. 446.)

Ἑτοίμως, promptè, expeditè, alacriter. Isocr. Plat. Dem.

Ἑτοιμότης, ητος, ἡ, promptitudo, alacritas, propensio. Plutarch. de educ. lib.

Ἑτοιμάζω, idem quod ἕτοιμον ποιῶ, paro, expedio, facio ut in promptu et ad manum sit. Il. ά. Αὐτὰρ ἐμοὶ γέρας αὐτίκ' ἑτοιμάσατε. Polyb. l. 3. ἡτοίμαζε τοὺς ἀθροιζομένους κατὰ τὸν οἶκον. † Locus cap. 1. 17.† (Soph. Tr. 365.)

Ἑτοιμάζομαι, idem. Il. κ'. ὄφρ' ἱρὸν ἑτοιμασσαίατ' Ἀθήνῃ, sacrificium pararent Minervæ. Ionicè pro ἑτοιμάσαιντο. Appian. lib. 2. bell. civ. χεῖρα πολλὴν ἀφανῶς ἡτοίμαζεν, magnam militum manum comparabat clanculum. † Ἑτοιμάζομαι med. Xen. Pæd. l. 3. p. 76. c. facere ut quid sibi ad manum sit, aut aditum ad quid parare sibi.†

Ἑτοιμασία, ἡ, promptitudo, alacritas: ut ἑτοιμότης. Basil. in epist. ἑτοιμασία καρδίας.

Composita.

Ἀνέτοιμος, imparatus, qui expeditus paratusque non est.

Προετοιμάζω, præparo. Rom. 9.

ΕΤΟΣ, εος, τὸ, annus. Thucyd. ἔτη ἐστὶ τριακόσια ὅτε ἦλθε,, trecenti sunt anni ex quo venit. Idem lib. 1. ἐγένετο ἐν ἔτεσι πεντήκοντα, gesta sunt annis quinquaginta, per annos quinquaginta, spacio annorum quinquaginta. Et in dat. sine præpos. apud eundem, ἔτει μετὰ Ἰλίου ἅλωσιν ἑξηκοστῷ ἀναστάντες. Interdum per accus. ut Demosth. ὅτι ἀπηγγέλθη Φίλιππος ὑμῖν τρίτον ἢ τέταρτον ἔτος τουτί, Ἡραῖον τεῖχος πολιορκῶν, tertio aut quarto abhinc anno. Aliquando et per genit. ut Plat. in Symp. οὐκ οἶσθ' ὅτι πολλῶν ἐτῶν Ἀγάθων ἐνθάδ' οὐκ ἐπιδεδήμηκεν, jam à multis annis. ¶ Dicitur et de ætatis annis: ut, ὢν τριάκοντα ἐτῶν, qui est triginta annorum: γεγονὼς ἔτη τρία. Isocr. ἔτη βιοὺς ἑκατὸν καὶ πέντε. Æsch. in Ctes. περὶ ἔτη ὢν ἐννενήκοντα. Luc. in Macr. Ἀνὰ πᾶν ἔτος, vel καθ' ἕκαστον ἔτος, quotannis. Aristid. αἱ δι' ἔτους θυσίαι, sacrificia annua. Παρ' ἔτος, alternis annis. ¶ Ἐτὸς, autem vide in Ἔω, unde εἰμὶ, sum. ¶ Ἑτὸς verò vide in Ἕω, unde ἵημι, mitto.

Ἐτήσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, annuus, anniversarius. Thuc. ἐτήσιοι θυσίαι.

Ἐτήσιαι, verò dicuntur venti quidam anniversarii, qui circa decimum vel duodecimum diem à caniculæ ortu flare incipiunt usque ad Arcturi exortum. De quibus vide Arist. de mundo. Gell. l. 2. c. 22. et Plin. l. 2. c. 47. et l. 18. c. 34.

Ἔτειος, idem quod ἐτήσιος, annuus. Hesych. (Æsch. Ag. 2.)

Composita.

Annotat Suidas composita ab ἔτος (quæ in της desinunt) quum de ætate dicuntur ὀξύνεσθαι, ut homo ἑπταετής: at quum de tempore, βαρύνεσθαι, ἑπτάετες. Sunt qui dicant hæc composita in της communi lingua acui, ab Atticis autem accentum in penultimam retrahi, adeoque secundum normam nominum primæ declinationis simplicium inflecti, dicique δεκαέτης, ου. A quibus feminina in ις, ιδος, formantur. Idem tamen dicit Atticè accentum in penultima collocari.

Ἄετεα, τὰ, quæ eodem anno proveniunt, seu horna. Ex α significante ὁμοῦ.

Ἀμφίετες, vel ἀμφιετεὶ, adverb. quotannis.

Ἀμφιετίζω, quotannis sacrifico, vel per totum annum sacrifico. Etymolog.

Ἀμφιετὴς, annuus, anniversarius. Callim.

Ἀμφιετίζεσθαι, quotannis recurrere, et quasi in orbem redire. Eustath.

Ἀμφιετάζεσθαι, idem. Hesych. et Etym.

Ἀμφιετηρὶς, ίδος, ἡ, festum anniversarium, festum quod celebratur quotannis. Suid.

Αὐτοετὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ut, αὐτοετὴς αὐαίνεται, eodem anno marcescit. Theophr.

Αὐτοετεὶ, eodem anno. Theocr.

Αὐτόετες, eodem anno. Od. γ'. Ἔνθεν τ' οὐδ' οἰωνοὶ Αὐτόετες οἰχνεῦσιν, ab Eustath. exp. per totum annum.

Αὐτίτης οἶνος, pro αὐτοετίτης, Gal. apud Hippocr. vinum hornum. A Poll. exp. ὁ ἐπιχώριος, vinum vernaculum.

Δεκαετὴς, decennis, decennalis: ut, δεκαετὴς πόλεμος. [Herodot. Hist. lib. 1. cap. 114. καὶ ὅτε ἦν δεκαετὴς ὁ παῖς, &c. Demosth. Orat. c. Ctesiph. ἀλλ' ὁ Φωκικὸς πόλεμος δεκαετὴς γεγονὼς, &c.] Dicitur et δεκέτης, pro eodem. [Aristoph. Acharn. 190. Σὺ δ' ἀλλὰ ταυτὶ τὰς δεκέτεις γεῦσαι λαβών. Soph. Philoct. 732. ὃς μηδ' οἰνοχύτου πώματος ἥσθη δεκέτει χρόνῳ. Eurip. Androm. 306. Elect. 1152. Χρονία, τί με, γύναι, φονεύεις, φίλαν πατρίδα δεκέτεσιν σποραῖσιν ἐλθόντ' ἐμάν; Plat. Tim. ἦν μὲν γὰρ δὴ τότε Κριτίας —— σχεδὸν ἐγγὺς ἤδη τῶν ἐνενήκοντα ἐτῶν, ἐγὼ δέ πῃ μάλιστα δεκέτης.]

Δεκαετία, decennium.

Δεκαέτηρος, decennalis: ut, δεκαέτηρος χρόνος, decennium, Plat. de leg. l. 6. Pro eodem dicitur et δεκέτηρος, ut, δεκέτηρος μόχθος. Epigram.

Decomp. Αὐτοδεκαετῶν, apud Thuc. [lib. 5. §. 20.] exp. διακλήρων δεκαετῶν, solidis decem annis. [Vide Not. Huds. Id est: ὅλων δέκα ἐτῶν. Sic Strabo—pro ὀλόξυλον dicit αὐτόξυλον.]

Δωδεκαετὴς, qui duodecim annorum est.

Ἑκκαιδεκαέτης, et ἑκκαιδεκέτης, qui sexdecim annorum est.

Ἑνδεκαετὴς, qui undecim annorum est. Poll.

Ἑπτακαιδεκαέτης, qui septemdecim annorum est.

Πεντεκαιδεκαέτης, ου, ὁ, qui quindecim annorum est. [Aristot. de Hist. Animal. ὅταν δὲ πεντεκαιδεκαέτεις ὦσιν, οὐκέτι γεννῶσιν, ἀλλὰ ἀγριαίνονται.] Pro quo legitur πεντεδεκαέτης.

Τρισκαιδεκαέτης, qui tredecim annorum est.

Διετὴς, bimus, duorum annorum. Aristot. de gen. an. lib. 4. διετὴς ὁ τόκος τῶν ἐλεφάντων ἐστί.

Διετὲς, τὸ, bimatus, spatium duorum annorum. Æschin. ὅσοι ἐπὶ διετὲς ἡβῶσι, qui supra biennium sunt puberes.

Διετία, biennium. [Act. Apost. xxiv. 27. Διετίας δὲ πληρωθείσης ἔλαβε διάδοχον ὁ Φῆλιξ Πόρκιον Φῆστον. xxviii. 30. Ἔμεινε δὲ ὁ Παῦλος διετίαν ὅλην ἐν ἰδίῳ μισθώματι, &c.]

Διετηρὶς, ίδος, biennium. 2 Reg.

Διετήσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, per totum annum durans Thucyd. l. 2.

Διετίζω, totum annum duro, annum compleo. Aristot. de hist. an. l. 9. c. 41. Item bimatum compleo. Athen. l. 2.

Decomp. Ἐπιδιετὴς, qui biennium excessit, qui supra biennium est. Dicitur ἐπιδιετὴς ἡβᾶν, apud Dem. pro coron. qui jam supra duos annos puber est, i. qui decimum sextum ætatis annum vel agit vel exegit.

Δυσετηρία, ἡ, malus annus, seu sterilitas anni.

Ἑβδομηκονταέτης, et ἑβδομηκοντούτης, septuagenarius, qui septuaginta annorum est.

Εἰκοσαετὴς, et εἰκοσιέτης, qui viginti annorum est: ut, εἰκοσαετὴς ἑταιρία, viginti annorum amicitia. [Herodot. Hist. lib. 1. cap. 136. ἀπὸ πενταέτεος ἀρξάμενοι, μέχρι εἰκοσαέτεος, &c.] Fœm. εἰκοσαετὶς, Plat. l. 5. de rep.

Ἑκατονταέτης, ου, ὁ, qui est centum annorum, centum annos natus. [Pind. Pyth. Δ. 502. Ἐν δὲ βουλαῖς πρέσβυς, ἐγκύρσαις ἑκατονταέτει βιοτᾷ. Epist. ad Rom. iv. 19. ἑκατονταέτης που ὑπάρχων. Gen. xvii. 17. εἰ τῷ ἑκατονταέτει γενήσεται υἱός;]

Ἐννεαέτης, novennis.

Ἐννάετες, pro novem annos: pro quo εἰνάετες etiam dicitur. Odyss. ξ'. † Hes. Theog. 801.†

Ἐνναέτις, ιδος, ἡ, novennis, quæ novem annorum est, novem annos nata: ut Epigr. l. 3. κούρην αἰμύλαν ἐνναέτιν.

Ἐνναέτηρος, novennis seu novennalis. Hesiod.

Ἐνναετηρὶς, ίδος, ἡ, novem anni, novennium. Item festum quod nono quoque anno celebratur. Plut. in Hellen.

Ἐνενηκονταέτης, et ἐνενηκοντούτης, qui nonaginta annorum est, nonagenarius.

Εἰναετίζομαι, novennis sum. Callim. [hymn. in Dian. 178.]

Εἰνέτεες, novennis. Callim. hymn. in Dianam. [13.]

Ἑξαετὴς, qui sex annorum est. Dicitur et ἑξέτης pro ἑξαέτης, sexennis. † Sic Aristoph. Nub. 860.† Et fœm. ἑξέτις, ιδος, sex annos nata. Plat. de leg. 7.

Ἑξάετες, (adverb.) sexennio. ex Hom. [Odyss. Γ. 115. Οὐδ' εἰ πεντάετές γε καὶ ἑξάετες παραμίμνων, &c.]

[Ἑξαέτης. Theocrit. Idyll. xiv. 33. Παρθένος ἑξαέτης [illegible]]

Ἑξαετία, ἡ, sexennium.

Ἑξηκονταετὴς, sexagenarius qui sexaginta annorum est.

Ἐπέτειος, ου, ὁ καὶ ἡ, anniversarius, annalis, annum durans. Theophr. (Æsch. Ag. 1025.)

Ἐπετήσιος, per totum annum durans, vel annuus, qui singulis annis provenit. Od. ή.

Ἐπηετανὸς, ὁ, pro eodem. Odyss. Δ. ἐπηετανὸν γάλα. Et, βίος ἐπηετανὸς, apud Hesiod. in Erg. annuus victus. Item copiosus, abundans, largus: ut Odyss. θ'. κομιδὴ ἐπηετανὸς, i. πολλὴ, teste Eustath. Apud Hesiod. in Erg. ἐπηετανοὶ τρίχες, pili densi et continui, non autem rari. † v. 517. V. ibi Græv.†

Ἑπταέτης, qui septem annorum est, septennis. Dicitur et ἑπτέτης pro ἑπταέτης: unde fœm. ἑπτέτις, quæ septem annorum est. Ἑπτάετες, (adverb.) septennio seu septennium. Od. η'. Ἔνθα δ' ἑπτάετες μένον.

Ἑπταετία, ἡ, septennium.

Εὐετηρία, ἡ, annuorum proventuum felicitas, copiosa anniversariorum redituum exuberantia, fertilitas. Xen. Hell. 5. εὐετηρίας γενομένης τῷ πρόσθεν ἔτει. Et Dem. contra Philipp. 4. τὸ τῶν ἐνίων πλέον ἐῶντες καὶ τὴν εὐετηρίαν κατὰ τὴν ἀγοράν. Item felix anni successus. Aristot. hist. anim. 8. ὅταν κατὰ τοὺς ἀνθρώπους εὐετηρία ᾖ, quum prosperè et salubriter hominibus cedit tempus anni.

Ἡμίετες, dimidium anni, annus dimidiatus.

Ἰσοετὴς, teste Plinio l. 25. c. 13. dicitur à quibusdam sempervivum minus: quòd per totum annum semper sit sui simile, hoc est, virens.

Κατέτος, quod et divisim κατ' ἔτος, quotannis, annuatim.

Μακρέτης, qui in longos annos perdurat, annosus, longævus.

Μυριέτης, qui decies mille (seu infinitorum) annorum est, annosus: ut, μυριέτης βίος, vita longæva seu annosa.

Ὀγδοηκονταέτης, seu ὀγδοηκοντούτης, qui octoginta annorum est, octogenarius.

Οἰέτης, æqualis, ejusdem ætatis, qui idem annorum spatium complevit: ut sit syncope ex ὁμοῦ et ἔτος, excepto μοῦ, et inserto ι, metri causa. Sunt tamen qui ab ἔτος derivent. Il. Β. (Cat. N. 473.)

Ὀκταέτης, qui octo annorum est. Et fœm. ὀκταέτις, nata octo annos.

Ὀκταετηρὶς, ίδος, ἡ, octennium, octennale tempus. Laërt.

Ὀλιγοέτης, qui paucorum annorum est.

Ὀλιγοετία, ἡ, paucitas annorum. † Xen. Pæd. 1. 4. 3.†

Ὁσέτειος, annuus: factum ex ὅσα ἔτη, i. quotannis.

[Πανέτης. Pind. Pyth. Od. Α. 38. Νιφόεσσ' Αἴτνα, πάνετες Χιόνος ὀξείας τιθήνα. Vide Schol.]

Πενταέτης, sive πενταετὴς, qui quinque annorum est: ut, πενταετεῖς σπονδαὶ, fœdera quinquennalia, apud Thuc.

Πεντάετες, adverb. quinquennio seu quinquennium.

Πενταετία, quinquennium.

Πενταέτηρος, quinquennis, quinquennalis. Od. ξ. ὗς πενταέτηρος.

Πενταετηρὶς, ίδος, ἡ, quinquennium. [Pind. Olymp. Od. Γ. 38. Καὶ πενταετηρίδ' ἅμα θῆκε, &c. Schol. καὶ χρόνον πενταετηρικὸν αὐτὴν εἶναι τάξας. Od. ι. 69. Nem. Od. ΙΑ. 34. Πενταετηρίδ' ἑορτὰν Ἡρακλέος τάμνεν Κηφαλέος, &c.] Πενταετηρικὸς ἀγὼν, quinquennale certamen. Maccab. 2. c. 4.

Πεντετηρὶς, itidem dicitur, pro πενταετηρίς. Thuc. [lib. 3. καὶ τὴν πεντετηρίδα τότε πρῶτον μετὰ τὴν κάθαρσιν ἐποίησαν οἱ Ἀθηναῖοι τὰ Δήλια. Herodot. Hist. lib. 3. ὅσα ἂν ἔδοξαν τὰ ἐνδέξια, ἔτι καὶ ἐς ἐμὲ διὰ πεντετηρίδος ἀγῶνα, ἐκεῖνοι παῖδας, καὶ ἐκεῖνο στεφάνους.] Πεντετηρικὸς, itidem pro πενταετηρικός. [Πεντέτης. Aristoph. Acharn. 187. Αὗται μέν εἰσι πεντέτεις.]

Πεντηκονταέτης, et πεντηκοντούτης, quinquagenarius, qui quinquaginta annorum est. Plat. de leg. [Demosth. de falsa Legat. σπονδὰς τοῦ πολέμου πεντηκονταέτεις ἐποιησάμεθα. Plat. Alcibiad. εἰ μὲν γὰρ αὐτὸ ἔμελλε σπονδὰς πεντηκονταέτεις, &c.] Πεντηκοντούτεις σπονδαὶ, quinquaginta annorum fœdera. Fœm. πεντηκοντούτις, ut Thucyd. πεντηκοντούτιδας σπονδάς.

Πεντηκονταετία, quinquaginta anni. Thuc.

Πολυετὴς, qui multorum annorum est, annosus. (Æsch. Ag. 1142.) [Eurip. Orest. 472. ὡς εἰς Μενέλεων ἦκε σὺν ἀλόχῳ πολυετὴς πορευόμενος. 485. Schol. Helen. 657.]

Πολυετία, multitudo annorum, annositas.

Πολυετέω, multorum annorum sum, in multos annos duro.

Πρόετος, annum præveniens seu præveniens.

Τεσσαρακονταέτης, et Τεσσαρακοντούτης, qui quadraginta annorum est, quadragenarius.

Τετραετὴς, qui quatuor annorum est, quadrimus: τετραετὴς χρόνος, tempus quatuor annorum, quadriennium. Herodot.

Τετραετία, ας, ἡ, quadriennium.

Τετραέτηρος, idem quod τετραέτης. Hesych.

Τετραετηρὶς, quadriennium.

Τετραετηρικὸς, qui quadriennio recurrit: ut, τετραετηρικὸς ἀγών.

Τῆτες, et τῆτα, hoc anno. Aristoph. in Vesp. ἵνα δίκας τῆτες μέλλωσιν ἱστᾶσθαι. † Nub. 624.† Utitur crebrò et Synes. Pro eodem Dores dicunt σᾶτες et τᾶτες, teste Suida, hoc est, ἐν τῷ ἔτει τούτῳ. Inde adject. τητινὸς, qui est unius anni, hornus.

Τριακονταέτης, et Τριακοντούτης, qui triginta annorum est: τριακοντούτεις σπονδαὶ, fœdera in triginta annos icta, fœdera tricennalia.

Τριακονταέτις, et Τριακοντοῦτις, quæ triginta annorum est. Plut. in Numa, τριακονταέτις ἁγνεία, castitas annorum triginta. Annotatur τριακοντούτιδας ab Aristophane vocari scorta: indeque esse κατατριακοντουτίσαι, cum scortis rem habere.

Τριετὴς, qui trium annorum est, triennis. Herodot. τριετὴς χρόνος. Et, τριετὴς παιδίον, apud Ammon. puer trimus, seu tres annos natus. Τριετὲς, adverbialiter, triennio, triennium, per spatium trium annorum.

Τριετία, ας, ἡ, triennium.

Τριετίζω, triennis sum, triennium ago: ut, τριετίζων μόσχος, vitulus trimus, seu trium annorum.

Τριετηρὶς, spatium trium annorum, triennium, trieteris.

Τριετηρικὸς, trietericus, triennalis.

Χιλιέτης, sive χιλιετὴς, millenus, mille annorum. Athen. lib. 15. τὸ χιλιετές μοι ταύτην ζήτησιν ἀπολύσασθαι, mille annis agitatam quæstionem dissolvere.

Χιλιετία, spatium mille annorum, mille anni. apud Areth.

ΕΤΥΜΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, verus: ἐτεὸς, ἀληθής. (Æsch. Ag. 330.) Odyss. Ψ. ψεύσομαι ἢ ἔτυμον ἐρέω; mentiarne an verum dicam? Et in Antiocho, σὺ δ' οὐκ ἔτυμά μοι μαρτυρεῖς, non vera de me prædicas. Athen. l. 11. οὐκ ἔτυμος λόγος οὗτος. Ἔτυμον, neutro genere adverbialiter etiam capitur pro verè, revera. Od. Ψ'. ἀλλ' ἔτυμόν τι ἦλθ' Ὀδυσσεὺς, verè venit Ulysses. ☞ Ab εἰμὶ fit ἐτὸς (ut θετὸς à τίθημι) unde ἔτυμος, sicut ἕλυμος ab ἕλω. Nam ἔτυμα ea esse dicuntur, quæ verè sunt talia, qualia esse dicuntur. ¶ Ἔτυμον, ου, τὸ, etymum, vera origo alicujus vocabuli, ejusque originis vera aut verisimilis ratio. Plut. in probl. Rom. (de Carmenta, vocabulo Latino, loquens) ἔστι δὲ τοῦ ὀνόματος τὸ ἔτυμον, ἐστερημένη νοῦ, significans compositum esse ex Careo et Mens.

Ἐτύμως, verè. (Æsch. Eum. 537.) Quidam exp. ab origine vocis, seu secundum etymon. Arist. de mundo, ἐτύμως καὶ οὐρανὸν εἰρῆσθαι ἀπὸ τοῦ ὅρον εἶναι τῶν ἄνω.

Ἐτυμότης τῶν ὀνομάτων, idem quod ἐτυμολογία. Themist.

Ἐτυμαῖος, ου, ὁ, idem quod ἔτυμος seu ἀληθής. Eustath.

Ἐτήτυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἔτυμος, ex eóque factum per epenthesin syllabæ τη, metri causa: ut Od. Ψ'. ἐτήτυμος μῦθος. Iliad. χ'. ἐτήτυμος ἄγγελος. (Æsch. Pers. 739. Soph. Tr. 1081.)

Ἐτητύμως, verè. Eurip. (Æsch. Ag. 173. 485. Soph. El. 1445. Suppl. 744.)

Ἐτητυμία, ἡ, veritas. Epigr. et Nonn.

Παντέτυμος, (comp.) omni ex parte verus. Nonn.

ΕΥ'ΔΙΑ, ας, ἡ, q. d. aëris bonitas, seu bona constitutio; idem quod αἰθρία, serenitas, serenum cœlum. (Vid. Æsch. S. c. Th. 801.) ☞ Fit enim παρὰ τὸν Δία, cujus nominatus est Ζεὺς, significans interdum aërem, sicut et Jupiter apud Latinos. ¶ Apud philosophos medicosque frequenter idem est quod εὐημερία, pulchra dies: quam quia oportet serenam esse ac tranquillam, ideo fit ut et pro αἴθρᾳ aliquando sumatur, ut et apud Latinos serenitas utrumque complectitur. Sic apud Theophrastum libellus est περὶ εὐδίας, id est, αἰθρίας, de serenitate. Idem pluviis diebus serenos opponit, inquiens, ἐάν τε εὐδίας ἐάν τε ὕδατος ὄντος. ¶ Item pro γαλήνη, tranquillitas, cui opponitur χειμὼν, hyems atque tempestas: ut Matth. 16. † tranquillitas ἡμῖν πάντα ἐν εὐδίᾳ ἔσται. Xen. Pæd. p. 131. b.† Et Arist. meteorolog. l. 2. c. 10. ὁ μὲν γὰρ νότος εὐδίαν ποιεῖ, ὁ δὲ βορέας χειμῶνα. Item pro γαλήνη, i. tranquillitas maris. Luc. in Alc. θαυμαστή τις κατάστασις εὐδίας ἐγένετο. Plut. symp. 4. εὐδίαν et γαλήνην copulavit. ¶ Item pro ἀλέα, tepor, apud Hippocr. epidem. 3. et Arist. hist. an. l. 9. c. 40. et in Probl.

Εὔδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, serenus, tranquillus: ut, εὔδιος ἡμέρα, in Geopon. Apud Luc. εὔδιος λιμὴν, tranquillus portus, tranquillitatem præbens. Apud eundem in Scytha, εὔδια πάντα καὶ πλοῦς εὔφορος. Item tepidus apud Hippocr. Comparat. εὐδιέστερος, pro quo apud Xen. Hell. 1. εὐδιαίτερος.

Εὐδιεινὸς, idem quod εὔδιος. ut, εὐδιεινοὶ τόποι, qui apud Aristot. meteorol. l. 1. τοῖς χειμερινοῖς, apud Theophr. hist. plant. l. et c. 3. τοῖς προσηνέμοις opponuntur. Apud Plat. de leg. εὐδιεινὴ γαλήνη, et εὐδιεινὴ ἡμέρα.

Εὐδιεινῶς, cum serenitate, tranquillè. Hippocr.

Εὐδιάω, ῶ, tranquillus sum, vel tranquillitate fruor. Apoll. Arg. 2.

Εὐδιάζομαι, tranquillitate seu serenitate fruor. in Axiocho.

Εὐδιαῖος, paxillus seu clavus ligneus sub carina, in foramine quodam fixus, quo exempto defluit aqua in sentina collecta: idem quod χήμαρος, ut Hesiodi scholiastæ annotant. Suidæ est fenestra in navi, è qua egeritur sentina. Plut. symp. 7. probl. 1. Hesychius εὐδιαῖον à nonnullis vocari dicit metaphor. mulieris pudendum.

Composita.

Ἐπεύδιος, tranquillus, quietus. ex Apoll. Arg. 2.

Παρευδιάζομαι, idem quod εὐδιάζομαι, apud Polyb. lib. 6.

Ὑπεύδιος, exp. serenus, tranquillus. Apoll. Rhod. et Plutarch. in Themistocle.

ΕΥ'ΔΩ, F. εὕσω, dormio. Il. Β'. Οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα. Et paulò antè, τὸν δ' ἐκίχανεν εὕδοντ' ἐν κλισίῃ, invenit dormientem in tentorio. Aristoph. in Nub. ἀλλ' οὐ δύναμαι δείλαιος εὕδειν. Idem in Pluto, ἀντὶ δὲ κλίνης στιβάδα σχοίνων κόρεων μεστὴν ἣ τοὺς εὕδοντας ἐγείρει. Herodot. l. 2. ἢν μὲν ἐν ἱματίῳ ἐνειλιξάμενος εὕδῃ ἢ σινδόνι. In prosa usurpatur potius comp. καθεύδω. (Æsch. Ag. 345. 575. Eum. 94. 104. 141. 708. [illegible] εὕδειν. Soph. Œdip. Tyr. 65. Theoc. Id. 2. 126.) [Eurip. Hec. 668. Ὡς οὐκέθ' εὕδει λυγρά σοι κηρύγματα;]

Composita.

Ἐνεύδω, indormio.

Καθεύδω, dormio. Aristoph. σὺ δ' οὖν κάθευδε. Greg. Naz. ἐὰν καθεύδῃς, [illegible] ὑπνώσεις. In imperf. facit ἐκάθευδον, vel καθηῦδον. Homer. Il. Γ. Ἀτρείδης δὲ κάθευδε μυχῷ δόμου ὑψηλοῖο. (Æsch. Ag. 1366. Eum. 94.) Plato in Symp. ἢ μετὰ πατρὸς καθεύδειν. Idem ibidem, ἐν τῷ ψύχει καθεύδειν. Xen. Hellen. 5. ἔτι οἱ τριήραρχοι οἴκοι καθεύδουσιν.

Decomp. Ἀντικαθεύδω, vicissim dormio, vel redormio. in Epigr.

Ἀποκαθεύδω, seorsum cubo. Item obdormio, vel dormito, sum somniculosus.

Ἐγκαθεύδω, indormio, incubo. Plut. in Apophth. οἱ λαγωοὶ ἐν τοῖς τείχεσιν ἐγκαθεύδουσι, lepores muris incubant.

Ἐπικαθεύδω, indormio. Cum dat. apud Luc. Exp. etiam, incubo.

Προκαθεύδω, prædormio, priùs dormio. Aristoph. in Vesp. προκαθεύδειν περὶ πάνυ.

Συγκαθεύδω, condormio, simul dormio.

Συνεύδω, unà dormio, condormio, unà cubo. Eurip. [Androm. 171. Ἡ παιδὶ πατρὸς, ὃς σὸν ὤλεσεν πόσιν, Τολμᾷς ξυνεύδειν, &c. Herodot. Hist. lib. 3. ἐπεὰν σοι συνεύδῃ - - - ἅψασθαι αὐτοῦ τὰ ὦτα.] † Soph. El. 589. cum dat. personæ.† (Æsch. Ag. 903.)

ΕΥ'ΘΥ'Σ, εῖα, ὺ, (fœm. εὐθεῖα, neutr. εὐθὺ) rectus, i. non obliquus, seu tortuosus, cui oppon. σκολιός. Thucyd. lib. 7. καὶ παρ' αὐτὸν εὐθὺς ὁ ἔσπλους ἐστί. Apud Eurip. εὐθὺς λόγος, sermo rectus, vel apertus, nullaque circuitione tectus. (Med. 385. Aristoph. R. 756.) εὐθεῖα γραμμὴ, recta linea: εὐθεῖα ὁδὸς, recta via. † εὐθύτερα. Xen. Pæd. 1. 3. 4.† pro quibus interdum dicitur εὐθεῖα, relicto substantivo γραμμὴ, aut ὁδός: unde κατ' εὐθεῖαν, ἀπ' εὐθείας, ἐξ εὐθείας, et δι' εὐθείας, directè, rectè. Neutrum εὐθὺ interdum ponitur substantivè: ut apud Thuc. τὰ ἀπὸ τοῦ εὐθέος λεγόμενα, sine circuitione, sine aliis verborum involucris et integumentis. Apud Arrian. ἐκ τοῦ εὐθέος ἀντιλέγειν, non dissimulanter, apertè, palam. Ponitur εὐθὺς, etiam adverbialiter pro, rectà: ut apud Thucyd. l. 6. χωρίον ἀποκρέμασαί τε καὶ ἐπὶ τὰς πύλας εὐθὺς κομίζειν. † Xen. Pæd. 1. 4. 22.† ¶ Invenitur et accus. εὐθὺ tanquam ab εὐθὺς, in Ecclesiaste, et apud Damasc. Item εὐθὺς apud Greg. ☞ Etym. ab εὖ et τίθημι derivat. ¶ Item εὐθὺς (adverb.) protinus, confestim, statim. Xen. Pæd. 6. ὁ δὲ Κῦρος εὐθὺς ἄγειν ἐκέλευεν αὐτὸν πρὸς τὴν γυναῖκα. Interdum cum præpositione, ut idem Xen. Pæd. 1. εὐθὺς ἐκ παίδων, jam inde à puero, seu à pueritia, vel statim à pueritia. Sic εὐθὺς ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ, exp. jam inde à vetustate. Cum participio; ut, εὐθὺς νέοι ὄντες, Thucyd. 1. q. d. statim quum juvenes sunt, i. statim ab ineunte ætate. Idem lib. 2. τοῦ θέρους εὐθὺς ἀρχομένου, statim ineunte æstate. Cum genit. ut Aristoph. εὐθὺς τοῦ δράματος, statim ab initio fabulæ. εὐθὺς ἡμέρας, prima statim luce. Interdum præfigitur articulus: ut, ἡ τῶν Ἰταλιωτῶν εὐθὺς φυγή, Herodian. repentina fuga. Item inconsultè, inconsideratè, ex Thuc. lib. 2. ἀνίστανται τὰς ἀρχὰς εὐθύς. Vide schol. Affertur et εὐθέως pro εὐθὺς, statim. † Xen. Pæd. 2. 59. c.† Hinc compos. παρευθὺς, statim, confestim. in fabulis Æsopi.

Εὐθὺ, (adverb.) rectà. Xen. Pæd. 5. εὐθὺ τὴν ἐπὶ Βαβυλῶνος ἡμᾶς ἄγε, duc nos rectà Babylonem. Cum genit. ut Synes. πλέων μὲν εὐθὺ Πενταπόλεως, rectà navigans Pentapolin. ¶ Interdum pro εὐθὺς, statim, apud Alex. Aphrod.

Κατευθὺ (comp.) rectè: unde ἡ κατευθὺ ὁδὸς, recta via. Item pro, è regione, ut quidam annotat. Scribitur et κατ' εὐθύ.

Εὐθύτης, ητος, ἡ, q. d. rectitudo. Item recta forma. Expon. etiam metaphoricè, æquitas, justitia.

Εὐθύνω, dirigo, corrigo, rectum facio quod pravum seu obliquum erat, aut etiam, in rectam formo. Sumitur et pro dirigere, eo modo, quo dicitur dirigere navem aliquò, et dirigere cursum ad littora. † εὐθύνειν, dirigere dicuntur pastores gregem. Xen. Pæd. 1. 1. 1. 2.† Euripides in Hecuba: Πρὸς οἶκον εὐθύνοντας ἐναλίαν πλάτην. Capitur et pro regere, ut, εὐθύνειν ἡνίας, Aristoph. regere habenas. Item metaphor. pro reprehendo, redarguo: ut Greg. μήτε ἡμᾶς εὐθύνετε τῆς ὑψηλοτέρας φωνῆς, nolite redarguere nos et incusare ob verbum altiùs elatum. Alicubi exp. inquiro in. (quod facere solent ii, qui reprehendere et arguere student.) ut Plut. in symp. septem sap. ἀλλ' ἵνα μὴ δοκῶμεν εὐθύνειν τὰς τῶν ἑτέρων ἰδίας ἀποφάσεις. Budæus εὐθύνειν esse dicit in alicujus gesta inquirere, et quæstionem de ejus administratione exercere. Item rationem reposcere vitæ antè actæ. Nonnunquam est etiam reum facere, postulare, ut Plut. in Cic. εὐθύνειν κλοπῆς. Item damno et mulcto. Thucyd. de Pausania accusato, τῶν μὲν ἰδίᾳ πρός τινα ἀδικημάτων εὐθύνθη, τὰ δὲ μέγιστα ἀπολύεται μὴ ἀδικεῖν. Item εὐθύνειν, eum magistratum gerere, qui εὔθυνος dicitur. (γνώμῃ εὐθύνων pro Libito regens. Æsch. Pr. 287.)

Εὐθύνομαι, dirigor, &c. Item magistratus, qui finito imperio rationem reposcuntur administrati et gesti honoris, εὐθύνεσθαι dicuntur: quod vulgus syndicari appellat, quasi in disquisitionem vocari, apud Plat. in Prot.

Εὐθυνία, idem quod εὔθυνσις.

Εὔθυνσις, εως, ἡ, directio, correctio: cui opponitur ab Aristotele κάμψις, i. curvatio.

Εὐθυντὸς, directus: cui opponitur καμπτὸς, curvatus. Idem Aristot.

Εὐθυντὴς, [Plat. de Leg. l. 12.] et Εὔθυνος, director, corrector. (Εὔθυνος βαρύς. Æsch. Pers. 830. Eum. 273.) Εὐθυνταὶ seu εὔθυνοι dicti sunt quidam magistratus, qui aliorum magistratuum censores erant, et rationem administrationis ab iis exigebant.

Εὐθυντικὸς, qui reposcendæ rationis peritus est.

Εὐθυντὴρ, idem quod εὐθυντὴς, ut apud Theogn. [Gnom. 40.] εὐθυντῆρα κακῆς ὕβριος ἡμετέρης. (Æsch. Suppl. 725.)

Εὐθυντήριος, idem quod εὐθυντήρ. Æschylus in Persis. [766. Εὐθυντηρία, Eurip. Iph. in Taur. 1356.]

Εὔθυνα, ἡ, inquisitio quæ fit in eos, à quibus vitæ et magistratus gesti seu curationis actæ ratio reposcitur. Seu ipsa actio reposcendi rationem, &c. Exponitur etiam accusatio. Dicitur tamen potius plur. εὔθυναι. Hinc εὐθύνας διδόναι, in disquisitionem vocari, rationem reposci administratæ reipub. et (ex consequenti) pœnam dare. Item pro, damnari repetundarum, apud Dem. Æschin. Apud Aristot. Pol. 3. ἰατρὸν δεῖ διδόναι τὰς εὐθύνας ἐν ἰατροῖς. medicum oportet reddere rationem medelæ inter medicos. ¶ Expon. et crimen, apud Aristoph. in Vesp.—κἄπειθ' ὁ πατὴρ ὑπὲρ αὐτῶν ὥσπερ θεὸν ἀντιβολεῖ με τρέμων τῆς εὐθύνης ἀπολῦσαι.

Εὐθυωρία, ἡ, idem quod εὐθύτης. Exponitur etiam, proceritas, ut est arboris. Item directio. Et rectus trames. Item rectus processus, rectæ lineæ porrectio, apud Plat. in Timæo.

Εὐθυπορέω, recta linea progredi, κατ' εὐθεῖαν ἰέναι, Aristotel. in probl. sect. 11.

Εὐθύωρον, recto tramite, Hermog. Antiph. et Xenoph. Item αὐτῇ τῇ ὥρᾳ, ut, εὐθύωρον ἀπιέναι.

Composita: ac primùm ex εὐθύνω.

Ἀπευθύνω, corrigo quod pravum est, et rectum efficio. Item metaph. corrigo. Greg. πρὸς ὃ βλέποντες καὶ βίον καὶ πρᾶξιν ἀπευθύνομεν. Item guberno, rego. Soph. in Œdip. Tyranno, † 103.†—πρίν σε τήνδ' ἀπευθύνειν πόλιν. Item dirigo (eo sensu quo dicimus dirigere telum vel jaculum, vel hastam.) Basil. πρὸς τὸν σκοπὸν ἀπευθύνειν τὸ βέλος. Expon. etiam κανονίζω, i. examino, tanquam ad regulam dirigo, apud Greg. Aliquando usurpatur metaph. pro, punio, ut tradit schol. Soph. in Ajace. (αἰχμαλωτίδας χέρας δεσμοῖς ἀπευθύνοντα. Soph. Aj. 72. Œdip. Tyr. 104. Æsch. Ag. 1676.)

Ἀπευθύνομαι, corrigor, rectus efficior, dirigor, &c. Apud Alex. Aphr. Probl. lib. 1. ἀπευθυνόμενον ἔντερον, intestinum rectum, quasi tendens in rectum.

Decomp. Συναπευθύνω, simul dirigo, simul rego et guberno. Plut.

Διευθύνω, dirigo. Item corrigo, emendo, apud Luc. Exp. etiam, examino, discepto. Item refuto. Item inquiro, disputo, percontor: seu inquiro disputando, apud Greg.

Διευθυντὴς, director, gubernator.

Ἐπευθύνω, dirigo. Item rego, ut, ἐπευθύνειν τὰ κοινά. Æschin.

Decomp. Συνεπευθύνω, unà dirigo, unà rego vel moderor, vel adjuvo in dirigendo.

Κατευθύνω, dirigo. Item rego, moderor, compono, constituo, apud Plat. Item mulcto, sicut et εὐθύνω. Plat. de leg.

Κατευθυντηρία, ἡ, amussis seu regula fabrilis. schol. Hom.

Παρευθύνω, à recto cursu seu recta via avertere vel depellere. Soph. in Ajace, χερὶ παρευθύνοντες.

Composita ab εὔθυνα.

Ἀνεύθυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, non obnoxius reddendæ rationi rerum à se gestarum. ¶ Et generalius, quicunque non tenetur rationem reddere rei alicujus. Luc. παλαιὸς οὗτος ὁ λόγος, ἀνευθύνους εἶναι καὶ ποιητὰς καὶ γραφέας. Sic ἀνεύθυνος ἄφεσις, Thuc. Exp. et liber. ¶ Item crimine vacans. Synes. ὁ πραίτωρ οὐκ ἐστιν ἀνεύθυνος, ἀλλ' ὑπαίτιος. Item ἀνεύθυνον, quod impunè fit et sine reprehensione: ut, ἀνεύθυνα καὶ ἀνέλεγκτα ψεύδεσθαι, impunè et sine reprehensione mentiri. ¶ Item ἀνεύθυνος, non discussus, non examinatus, apud Greg.

Ἀνευθύνως, ita ut non cogaris rationem reddere. Item sic ut crimine vaces. Item impunè, ex Hermog.

Ἀνευθυνία, immunitas à reddenda ratione.

Ὑπεύθυνος, obnoxius reddendæ rationi, qui liberam non habet rerum administrationem. (Ὑπεύθυνος πόλει, i. e. τιμωρητὸς, δίκας ὀφείλων. Æsch. Pr. 324. Pers. 213. Ch. 713. Athan. V. S. Ant. 489.) Dicitur et de persona et de re. Dem. ὑπεύθυνος ὢν οὐδενί. Thucyd. 3. ἄλλως τε καὶ ὑπεύθυνον τὴν παραίνεσιν ἔχοντας πρὸς ἀνεύθυνον τὴν ὑμετέραν ἀκρόασιν. Item reus, obnoxius crimini. Luc. in lib. de salt. καὶ μόνος τῆς φωνῆς ὑπεύθυνον παρέχων ἑαυτὸν, se ipsum crimini obnoxium reddens.

Ὑπευθύνως, ita ut rationem reddere tenearis, vel ita ut crimini sis obnoxius.

Ἀνυπεύθυνος, (decomp.) idem quod ἀνεύθυνος, rationi reddendæ, vel causæ dicendæ non obnoxius, Plat. Interdum generaliter, solutus legibus: ut tyrannus ἀνυπεύθυνος esse dicitur ab Aristot. Polit. 4.

Ἀνυπευθύνως, ita ut causæ dicendæ obnoxius non sis. Item cum libertate, qualis est eorum qui legibus soluti sunt.

ΕΥ'ΛΑΙ', αἱ, vermes: et peculiariter qui in corpore, vulnereve aut ulcere nascuntur ex putredine. (☞ Παρὰ τὸ εἰλεῖσθαι, ut vult schol. Homeri.) Iliad. χ'. Νῦν δὲ σε μὲν παρὰ νηυσὶ κορωνίσι νόσφι τοκήων Αἰόλαι εὐλαὶ ἔδονται. Et Il. ώ. οὐδέ τί οἱ χρὼς σήπεται, οὐδέ μιν εὐλαὶ Ἔσθουσ', αἵ ῥά τε φῶτας ἀρηϊφάτους κατέδουσι. Itidem Herodot. ὑπὸ εὐλέων κατεβρώθη. Et Plut. in Artox. εὐλαὶ καὶ σκώληκες ὑπὸ φθορᾶς καὶ σηπεδόνος ἐκ τοῦ περιττώματος ἀνεζέουσι.

ΕΥ'ΛΑ'ΚΑ, ας, ἡ, vomer: vel bidens, ligo. Thucyd. lib. 3. ἀργυρέᾳ εὐλάκᾳ εὐλάξαι. ☞ Ἀπὸ τοῦ λαχαίνειν, quod est σκάπτειν: ut annotat schol. Theo.

ΕΥ'ΛΗΡΑ, τὰ, lora, habenæ: ut Iliad. ψ'. v. 481. ἐν δ' αὐτῆς ἔχεν εὔληρα βόεια. ☞ Etym. dici tradit quasi εἴληρα, παρὰ τὸ εἰλεῖν: ut Hesych. etiam παρὰ τὸ εἰλεῖσθαι ταῖς χερσί. apud Epicharmum verò dici αὔληρα, παρὰ τὴν αὐλὴν, ut sint τὰ ἐνηρμένα.

ΕΥ'ΝΗ', ῆς, ἡ, cubile: ut, εὐνῇ ἔνι μαλακῇ, apud Hom. Sic Odyss. ξ'. τίθει δ' ἄρα οἱ πυρὸς ἐγγὺς εὐνήν. Xenoph. Pæd. 8. νῦν δὲ στρώματα πλείω ἔχουσιν ἐπὶ τῶν ἵππων ἢ ἐπὶ τῶν εὐνῶν. †1. 5. p. 122. a.† Dicitur et de brutis, ut Lat. cubile pro lustro: ut apud eundem Xenoph. de leporis cubili dicitur. Et Homer. εὐνὰς συῶν, porcorum haras appellat. ¶ Interdum pro concubitu: ut Iliad. σ'. —— καὶ ἔτλην ἀνέρος εὐνὴν Πολλὰ μάλ' οὐκ ἐθέλουσα. Et Odyss. α'. Ἔνθα σὺ μανίς' ἵνα τ' ἀναπαῦσθαι θεοῦ εὐνῇ. (Εὐνὴ γὰρ ἀνδρὶ καὶ γυναικὶ μορσίμη. Æschyl. Eum. 271. Eurip. Med. 265. ἀπολείψας εὐνάς. ib. 644. 1340.) ¶ Item pro tentorio, apud Thucyd. ¶ Item sepulchrum. Eustath. † Soph. El. 438.† ¶ Et generaliter pro omni loco, in quo aliquis commoratur. ¶ Item anchora: ut Iliad. ά. Ἐκ δ' εὐνὰς ἔβαλον, κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν.

Εὐναία, pro eodem: sicut στελμαία pro στελέα. ☞ Sunt qui ab εὕδω derivent.

Εὐνῆθεν, è lecto. Odyss. εὐνῆθεν ἀνόρουσε. Et Εὐνῆφι pro eodem. Il. ί. ἐξ εὐνῆφι θοροῦσα.

Εὐναῖος, ου, ὁ, ut, εὐναῖος λαγὼς, lepus qui in cubili suo est. (Æsch. Suppl. 356.) In Epigr. Εὐναίων ὀάρων, colloquiorum quæ in cubili seu lecto fiunt, apud Xen. in Cyneg. Εὐναῖα, vestigia quædam leporum dicuntur, quibus δρομαῖα correspondent.

Εὐναία, autem dicitur pro ἡ εὐνή.

Εὖνα, τὰ, exp. στρώματα, strata, apud Suid.

Εὐνάω, ῶ, f. ήσω, sopio. Od. δ'. τῆς δ' εὔνησε γόον, σχέθε δ' ὄσσε γόοιο.

Εὐνηθῆναι, in pass. cubare, sopiri. Od. δ'. Item concumbere. Iliad. β'. θεὰ βροτῷ εὐνηθεῖσα, dea cum mortali concumbens. (Il. γ'. 441.) † Sic Hesiod. Theog. 138. παρά τινι. v. 967.†

[Εὔνημα. Eurip. Ion. 304. Ἀπαιδές ἐσμεν, χρόνι' ἔχοντ' εὐνήματα.]

Εὐνήτρια, ἡ, q. d. cubitrix. Soph. in Trach.

Εὐνέτης, concubitor, maritus. Hesych.

Εὐνητὴρ, idem. Æsch. in Persis. ‡136.‡

Εὐνατήριον, cubile seu dormitorium. Æsch. in Persis. [160.]

Εὐνάζω, f. άσω, sopio, idem quod εὐνάω. Odyss. δ'. Ἔνθα σ' ἐγὼν ἀγαγοῦσα, ἅμ' ἠοῖ φαινομένηφι, Εὐνάσω ἑξείης, sopiam. Capitur et metaphoricè, ut sopio apud Lat. Soph. in Trach. εὐνάζειν ἀλακρύτων βλεφάρων πόθον. Item in cubili colloco. Xenoph. in Cyneg. αἳ ἐν μέλλῃ ἐκεῖσε τὸν ἑαυτῆς εὐνάσειν νεβρὸν, si cubile statuere. Neutraliter etiam capitur pro εὐνάζεσθαι, i. dormire, quiescere. Soph. in Trach. ἐᾶτέ με δύστανον εὐνάζειν. (107. 1039. Œdip. Tyr. 981.) Et pro concumbere apud Aristot. l. 9. de hist. an. c. 1. πάντων δὲ ὁ πέλλος χαλεπῶς εὐνάζει τε καὶ ἐγείρει.

Εὐνάζεσθαι, pass. sopiri, dormire, cubare. Od. ὐ. Αὐτὰρ ὁ ἐν προδόμῳ εὐνάζετο δῖος Ὀδυσσεύς. Item concumbere. Od. ί. ——ὡς ἀνδράσιν εὐνάζεσθαι Ἀμφαδίην ὅτις τε φίλον ποιήσετ' ἀκοίτην. Item cubile habere et jacere nocte, apud Xen. (γάμοις βασιλικοῖς εὐνάζεται. Cum regia Sponsa Cubat. Eurip. Med. 18.)

Εὐνάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad cubandum seu cubile statuendum opportunus. Xen. in Cyneg.

Εὐναστήριον, ου, τὸ, cubiculum, cubile, seu dormitorium, cubicularis lectus, idem quod εὐνατήριον. (Soph. Tr. 935.)

Εὐνάστης, ου, ὁ, maritus, concubitor. Eurip.

(Εὐνάτης. Æsch. Suppl. 673.) [Eurip. Androm. 1039. Ἐς δ' ἄλλων οἴκους, πρὸς ἄλλον εὐνάτης. Ion. 912. Ὁ κακὸς εὐνάτης, &c. Eurip. Herc. Fur. 27. Ὡς ἐν ὁ Δίρκης τοσήρης εὐνάτης Λύκος, &c.]

Εὐναστὴρ, idem. [Lycophr. Alex. 144.]

Εὐνάτειρα, etiam in fœminino reperitur, concubitrix. Æschyl. in Prometh. ‡895.‡ [Apoll. Rhod. Arg. iv. 1058. Στρευγομένας δ' ἀν' ἐμεῖο ὀνείατο εὐνάτειρα Νὺξ ἔχεν ἀδέρκτη, &c.]

Εὐνέτης, ου, ὁ, maritus. (Eurip. Med. 159.)

Εὐνέτις, ιδος, ἡ, uxor.

Εὖνις, (masc. et fœm. gen.) maritus, vel uxor, Etym. Item privatus, orbus, vel privata, orbata, vidua. Il. χ'. et apud Euripid. In qua signif. Etym. derivat ab ἐς ἶνις, ubi vide. (Soph. Tr. 372. Æsch. Ch. 245. 792.)

Composita.

Ἀπευνάζω, sopio. Soph. in Trach. (1259.)

Δερκευνὴς, inter dormiendum videns. Nic. in Alexiph.

Δίευνος, duarum uxorum maritus.

(Δυσευνήτωρ, infeliciter cubans. Æsch. S. c. Th. 298.) [Δυσευνήτειρα. Æschyl. Sept. c. Theb. 297. δράκοντας δ' ὥς τις τέκνων ὑπερδέδοικεν λεχέων δυσευνήτειρα πάντρομος πελειάς. Schol. β'. Δυσευνήτειρα, ἄγρυπνος διὰ τὸν φόβον. Cl. Stanl. in Not. infeliciter cubans. Scholiast. vero videtur legisse δυσευνήτορας.]

Ἔνευνος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui est in lecto, in lecto positus.

Ἐνεύναια δέρμα, pellis quæ cubili substernitur. Od. ξ'. Ejusdem operis lib. π'. χήτει ἐνευναίων, exp. incubantium.

Κατευνάω, sopio. Od. δ'.

Κατευνάζω, idem. Item sedo, paco. Apoll. Arg. 1. κατὰ δ' εὔνασε πόντον. Epigr. l. 3. μόχθων δ' οὐδ' ἀΐδης με κατεύνασε, à laboribus nec apud inferos quiesco et respiro. (Soph. Tr. 95.)

Κατευνάζομαι, cubo, dormio. Iliad. γ'. (448.) ἐν τρητοῖσι κατεύνασθεν λεχέεσσι.

Κατευνασμὸς, sopitio, dormitio. Plut.

Κατευναστὴς, οῦ, ὁ, cubicularius, qui sponsam ducit dormitum. Plut. in Alex. et in Oth.

Κατευναστήριον, cubile, cubiculum. εὐναστήριον. Nonnus.

Decomp. Ἀκατεύναστος, qui sopitus non est, aut sopiri nequit, irrequietus, insomnis. Hesych.

Μαλθακευνία, ἡ, cubilis seu lecti mollities.

Ὁμευνέτης, eodem utens cubili. Oppian. lib. 4. Hal.

Ὅμευνος, et ὁμευνέτης, qui eodem cubili utitur, maritus. (Eurip. Med. 954.)

Ὁμευνέτις, ἡ, uxor. Soph.

Παρευνάζω, juxta me sopio.

Παρευνάζομαι, juxta seu à latere alicui cubo. Od. χ'. δμωῇσι δὲ γυναιξὶ παρευνάζεσθε βιαίως.

[Πάρευνος. Ἰὼ ἰὼ σῶμα πατρὶ πάρευνον. Sch. ex. ἀεὶ γὰρ τῆς εὐνῆς τῆς τοῦ Οἰδίποδος ταῦτα. ἄλλως πάρευνον, παρὰ τὴν εὐνὴν τοῦ πατρὸς, τοῦτ' ἔστι, πλησίον τοῦ πατρός. Æsch. S. c. Th. 1012.]

Decomp. Δυσπάρευνος, infelicis accubitus, infelicis concubitus. (Soph. Tr. 804.)

Σύνευνος, et συνευνέτης, idem quod ὅμευνος et ὁμευνέτης. (Eurip. Med. 240.) [Δεῖ μάντιν εἶναι—Ὅτῳ μάλιστα χρήσεται ξυνευνέτῃ. Iph. in Taur. 524. Helen. 1309.] (Σύνευνος. Eurip. Med. 1002. Æsch. Ag. 1125.)

Συνευνὸς, pro eodem. (Æsch. Pr. 865.)

Συνευνάω, unà sopio. Συνευνηθεὶς, qui concubuit.

Συνευνάζω, simul dormio, concumbo. Sophocl. in Œdip. [Tyr. 1001. πολλοὶ γὰρ ἤδη κἀν ὀνείρασι βροτῶν μητρὶ ξυνευνάσθησαν. Pind. Pyth. Δ. 452.]

Ὑπευνάω, concumbo. Nic. in Alexiph. Sic et in pass. Hes. Th. 374.

Χαμεύνη, seu χαμεύνα, stibadium humi stratum, humilis et vilis lectus. Aristoph. in avib. et Plut. de Socr. dæm. (Æsch. Ag. 149.)

Χαμεύνιον, (diminut.) idem. Plat. in symp.

Χαμευνία, ipsa actio cubandi humi, q. d. humi cubatio. Item storea, quæ pro lecto substernitur. Poll.

Χαμεύνης, qui humi cubat. Greg.

Χαμευνεῖν, humi cubare. Hesych.

Χαμευνὰς, άδος, ἡ, pro stibadio humi strato.

Χαμευνὶς, ίδος, ἡ, lectus humilis, storea.

Χαμαιεύνης, pro χαμεύνης: unde χαμαιεῦναι, apud Hom.

Χαμαιεύνη, seu χαμαιεύνα, pro χαμεύνη.

Χαμαιευνὰς, pro χαμευνάς. Et adjectivè, χαμαιευνάδες σύες, humi cubantes.

Χλούνης, per contractionem sive per crasin factum ex χλοεύνης, testantur grammatici et lexicographi ferè omnes: et sit qui in virenti gramine cubat: ὁ ἐν τῇ χλόῃ κοιμώμενος, καὶ ἄρτιος, ideoque ἄγριος. Apri epith. est apud Hom. ut Iliad. ί. et alibi. Itemque apud Hesiod. in Asp. †168.† In primis autem volunt significare τὸν ἐκτομίαν καὶ ἀπόκοπον: inter quos est Aristot. quoque hist. an. l. 6. c. 28. et Plut. in caus. nat. et Ælian. lib. de provid. Suidæ et Hesychio χλοῦναι sunt etiam λωποδύται.

Χλούνιος, aprugnus, vel etiam suillus, porcinus. Suid.

Χλουνάζεσθαι, exp. quiritari, lamentari in modum χλούνων dolentium. Hesych.

(Χλούνης. κακοῦ τε χλούνης ὑπ' ἀκρωνίᾳ. Sch. ex. ἡ ἀκρωνία δερμάτων, παρὰ τὴν χλόην. ὁ ἐπὶ χλούνης ὁ σῦς· κάπροι δὲ συνεχῶς εὐνυχίζονται, &c. Æschyl. Eum. 188.)

ΕΥ'ΟΙ", (quasi εὖ οἱ, bene sit illi) euæ, euoe, vox est quæ Baccho acclamabatur à bacchantibus mulieribus: ut apud Dionys. Alex. εὐοῖ Βάκχε, euoe Bacche. Apud Dem. pro cor. καὶ βοᾶν εὐοῖ σαβοῖ. (Soph. Tr. 223.)

Εὐάν, alia vox earundem mulierum bacchantium, quam Baccho acclamabant. Apud Latinos poetas Euan est et Bacchi cognomen.

Εὐάζω, euan clamo, euo. In Epigr. εὐάζειν Βάκχῳ, orgia Bacchi celebrare. Item generalius, celebro: unde εὐάζειν πάσχα, Nonn. celebrare pascha.

Εὔασμα, idem quod εὐασμός. Eurip. [Bacch. 129. 151. Ἅμα δ' ἐπ' εὐάσμασιν ἐπιβρέμει τοιάδ', &c.]

Εὐασμὸς, οῦ, ὁ, euatio, vociferatio bacchantium. Interdum et ad aliam vociferationem transfertur. Plut. in Ant. βοὴ ἐχώρει μετὰ εὐασμῶν καὶ παιάνων σατυρικῶν.

Εὐαστὴς, et εὐαστὴρ, euator, celebrator bacchanalium, in Epigr. εὐασταὶ, pro sacerdotibus Bacchi. Et ipse Bacchus εὐαστὴς in iisdem appellatur.

Ἀνευάζω, (comp.) idem quod εὐάζω. Nonn. Μυστιπόλῳ ἀνευάζοντες ἰαχῇ. Et cum accus. apud eundem, Χριστὸν ἀνευάζων πασχαλίων, celebrans, vel euando celebrans.

Εὔιος, Euius, Bacchi cognomen, itidem ab illa acclamatione εὐοῖ ductum. Epigr. l. 1. in carmine in Bacchum, Εὔιον, εὐχαίταν, εὐάμπελον, ἐγρεσίκωμον. (Soph. Œdip. Tyr. 220.) [Aristoph. Thesm. 999. 1003.]

Φιλεύιος, (comp.) qui Euium, i. Bacchum amat. in Epigr. dicitur ipse Bacchus φιλεύιος βασιλεύς, euandi cupidus, euationis studiosus.

ΕΥ'ΠΑΤΟ'ΡΙΟΝ, ου, τὸ, eupatorium: herba de qua Diosc. lib. 4. cap. 41. ☞ Nomen invenit à Mithridate cognominato Eupatore. Vide ἡπατίτις in Ἧπαρ.

ΕΥ'ΡΙΠΟΣ, ου, ὁ, ἡ, euripus, fretum reciprocum: velut est inter Eubœam et Atticam septies in die undas absorbens et toties revomens: unde Æschines in Ctesiph. πλείους τρεπόμενος τροπὰς τοῦ Εὐρίπου παρ' ὃν ᾤκει. Inde et proverbialiter εὔριπος ἄνθρωπος, et εὔριπος τύχη, ob mutabilitatem et inconstantiam. Et, εὔριπος διάνοια, cogitatio quæ huc et illuc fertur. (Æsch. Ag. 300.) ☞ Etymolog. deducit παρὰ τὸ ῥιπίζω, οἱονεὶ ὁ ταχέως ῥιπιζόμενος. ¶ Item simpliciter, fretum, i. mare angustum. Suid. et Poll. lib. 9. cap. 1. Sic Aristot. de mundo, ῥοαὶ καὶ δῖναι κατὰ τοὺς εὐρίπους καὶ πορθμούς. ¶ Quin et aquæ ductus et alia aquarum receptacula εὔριποι nominantur, ab illorum euriporum similitudine, qui in mari sunt terra utrinque septi. Joseph. in antiq. Judaic. περιήγαγεν εὔριπον μέγαν καὶ βαθύν. Apud eundem expon. cisterna. apud Dionys. Halic. lacuna et stagnum.

Εὐριπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, euripo similis, reciprocos motus habens in modum euripi.

Εὐριπίζω, et Διευριπίζω, euripi modo huc illuc agitari, et reciprocare. Aristot. probl. sect. 25. διὰ τί ἐν ταῖς ὑψηλαῖς τὸν οἶκον ὁ ἀὴρ διευριπίζει, καὶ μάλιστα ταῖς οἰκίαις;

Εὐρίπιστος, qui facilè ῥιπίζεται: vel, instabilis ut euripus.

ΕΥ'ΡΙ'ΣΚΩ, (F. εὑρήσω. aor. 2. εὗρον ab εὑρῶ) invenio. Propriè significat invenire investigando et quærendo. (Eurip. Med. 534. Soph. Œdip. Tyr. 42. 449.) ☞ A canibus sumptum, qui εὑρεῖς dicuntur, quod olfactu investigent et inveniant. Plato in Timæo, τὸν μὲν οὖν ποιητὴν καὶ πατέρα τοῦδε τοῦ παντὸς εὑρεῖν τε, ἔργον, καὶ εὑρόντα εἰς πάντας ἀδύνατον λέγειν. Cic. interpret. atque illum quidem quasi parentem hujus universitatis invenire, difficile: et quum jam inveneris, indicare in vulgus, nefas. Aristoph. in Pluto, οὐ γὰρ εὑρήσεις ἐμοῦ ζητῶν ἔτ' ἄνδρα τοὺς τρόπους βελτίονα. Interdum tamen significat, casu reperire: ut apud Luc. χρυσοῦν δακτύλιον ὁδῷ βαδίζων εὗρε. Sic Joh. 1. εὑρήκαμεν Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ Ἰωσήφ. ¶ Item adipiscor, nanciscor, pro labore meo aliquid consequor, ut exp. Ulp. in orat. Dem. contra Timocr. Sic apud Matth. cap. 16. ὃς δ' ἂν ἀπολέσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἕνεκεν ἐμοῦ, εὑρήσει αὐτήν. ¶ Item comperio, reperio. Dem. contra Philipp. πολλάκις εὑρίσκω λογιζόμενος. Idem contra Lept. τὰς παρὰ τοῦ δήμου δωρεὰς εὑρέσθαι βελτίους οὔσας. † Xen. Pæd. 1. 2. 7.†

Εὑρίσκομαι, invenior. Item comperior. Herodian. lib. 2. εὑρίσκετο τοὺς στρατιώτας φοβουμένους. Demosth. pro cor.

τὸ τεῖχος τοιοῦτος εὑρέθη. ¶ Capitur et activè pro εὑρίσκω, ut apud Gregor. de Saule, τὰς ὄνους τοῦ πατρὸς ἐπιζητῶν, βασιλείαν εὕρατο. Item consequor, nanciscor, adipiscor, impetro. Dem. contra Lept. τῶν εὑρημένων τὰς δωρεάς. Paus. in Phoc. τελευτῇ ἐς Ἀμφικτύονας εὕροντο, obtinuerunt ut annumerentur inter Amphictyonas. Thuc. l. 1. ὀφειλόμενά τινα πειρᾶσθαι ἀπ' αὐτῶν εὑρίσκεσθαι, impetrare ab eis. Accipitur interdum in malam partem, pro incidere et impingere, apud Paus. τέλος τοῦ βίου φασὶν εὑρέσθαι τοιοῦτο. Apud eundem Paus. ἐπὶ συμμαχίας εὕροντο οἱ Λακεδαιμόνιοι τῆς Φωκέων ζημίας, expon. pœnas luerunt et pependerunt ob fœdus cum Phocensibus ictum. (Soph. Œdip. Tyr. 108. 1070. El. 626. εὕρετο. Æsch. Ag. 1597.)

† Εὑρετέος, inveniendus. Aristoph. Nub. 726.†

(Εὑρῆτ. Theoc. ιά. 4.)

Εὕρημα, τὸ, inventum. Plat. in ep. ἔφησθα εἶναι σὸν εὕρημα. Item lucrum adventitium seu insperatum. Xen. anab. 6. εἰ δὲ μισθὸν προλήψοιντο, εὕρημα ἐδόκει εἶναι. Sic et apud Thuc. l. 5. (Eurip. Med. 554. Soph. Œdip. Tyr. 1127.)

Εὕρεμα, idem. Phil. de Greg.

Εὑρέτωρ, ορος, ὁ, inventor. in Epigr.

Εὕρεσις, εως, ἡ, inventio. Plut.

Εὑρετὸς, οῦ, ὁ, inventus. Item qui inveniri potest. Plut. de fort. τὰ μὲν διδακτὰ μανθάνειν τὰ δ' εὑρετὰ ζητεῖν.

Εὑρετὴς, οῦ, ὁ, inventor. Isocr. Εὑρετὶς, ίδος, ἡ, inventrix.

Εὑρετικὸς, inveniendi facultate præditus: in rebus inveniendis acer.

Εὕρετρον, ου, τὸ, præmium quod inventori pro rei amissæ restitutione datur. Ulp. dig. l. 46.

Composita.

Ἀνευρίσκω, reperio, invenio, comperio. Plat. Thuc. et alii. Item comminiscor, excogito, adinvenio. Athen. l. 1. † indagare, Xen. Pæd. 1. 6. 35.†

Ἀνεύρεσις, inventio, adinventio. (Eurip. Ion. 569. Ὦ φίλτατ', εἰς μὲν σὴν ἀνεύρεσιν, θεὸς Ὀρθῶς ἔκρανε, &c.)

Decomp. Ἐξανευρίσκω, deprehendo, invenio, idem quod ἀνευρίσκω, Plat. in Tim. (Soph. Philoct. 1005. Ὦ μῖσος, οἷα κἀξανευρίσκεις λέγειν, θεοὺς προτείνων, τοὺς θεοὺς ψευδεῖς τιθεῖς.)

Ἀνεύρετος, ου, ὁ καὶ ἡ, non inventus, incompertus.

Δυσεύρετος, inventu difficilis.

Ἐξευρίσκω, invenio, excogito, comminiscor. Lys. et Euripid. in Orest. Item comperio seu reperio. Sophoc. ἐξηύρομεν ζητοῦντες ἐχθίω Φρυγῶν, cum comperimus infestiorem quàm Phryges. (Eurip. Med. 362. Soph. Tr. 1194. Œdip. Tyr. 119. Aristoph. R. 409.)

Ἐξεύρημα, inventum, seu solers inventum. Plut. ad Col. (Æsch. S. c. Th. 655. Soph. Œdip. Tyr. 386.)

Ἐξεύρεσις, inventio, adinventio. (Herodot. Hist. lib. 1. cap. 67.)

Decomp. Ἀνεξεύρητος, indeprehensibilis. Aristot. Pro eodem dicitur et ἀνεξεύρετος, Thuc. (lib. 3. §. 87.) τοῦ δὲ ἄλλου ὄχλου ἀνεξεύρετος ἀριθμὸς, reliquæ multitudinis numerus inveniri nequit.

Δυσεξεύρετος, inventu seu adinventu difficilis.

Ἐπεξευρίσκω, ultrà adinvenio. (Herodot. Hist. lib. 2. καὶ δοκέοντες παρὰ ταῦτα οὐδ' ἐν τοῖς σοφωτάτοις ἀνθρώπων Αἰγυπτίοις οὐδὲν ἐπεξευρεῖν.)

Παρεξευρίσκω, obiter invenio. (Herodot. Hist. lib. 3. ὅκως μὴ αὐτοὶ ἀπόλωνται τὸν νόμον παραφυλάσσοντες, παρεξεῦρον ἄλλον νόμον σύμμαχον τῷ θέλοντι γαμέειν ἀδελφεάς.)

Προσεξευρίσκω, idem quod προσευρίσκω. Laërt. in Epicuro. (Aristoph. Equit. 1280. ἀλλὰ καὶ προσεξεύρηκέ τι. Vesp. 1402. Schol.)

Συνεξευρίσκω, simul adinvenio, unà excogito. Plat. in Epist.

Εὐεύρετος, promptus, expeditus, apud Xen. in Œcon. (cap. 8. §. 17.)

Ἐφευρίσκω, adinvenio. Item simplic. invenio, seu deprehendo. Il. β'. Od. κ'. et ν'. (Soph. Œdip. Tyr. 1237. 1435.) † Aristoph. Nub. 893.†

Ἐφευρετὴς, οῦ, ὁ, inventor, excogitator. (Anacreont. Od. 41. 646. Ἀμπελίφυτον δὲ Βάκχον, Τὸν ἐφευρετὰν χορείας, &c. Epist. ad Rom. 1. 30. ἀλάζονας, ἐφευρετὰς κακῶν, γονεῦσιν ἀπειθεῖς, &c.)

Decomp. Προσεφευρίσκω, insuper adinvenio, insuper comminiscor.

Παρευρίσκω, obiter invenio. (Herodot. Hist. lib. 1. οἱ δὲ βασιλήϊοι δικασταὶ κεκριμένοι ἄνδρες γίνονται Περσέων, ἐς οὗ ἀποθάνωσι, ἢ σφι παρευρεθῇ τι ἄδικον μέχρι τούτου.)

Παρεύρεσις, commentum, apud Demosth.

Παρεύρεμα, idem.

Προσευρίσκω, ultrà invenio. Hermog. (Polyb. lib. 1.)

Συνευρίσκω, unà invenio.

ΕΥ᾿ΡΥ᾿Σ, εῖα, ὺ, latus, amplus: ut Il. ζ'. εὐρὺς αἰγιαλός. Il. ψ'. Πλεῖον εὐρὺν ἀγῶνα. Plut. de Socr. εὐρεῖαι μὲν γὰρ ἀτραποὶ βίου, ὀλίγαι δὲ ἃς δαίμονες ἀνθρώπους ἄγουσι. ☞ Videri possit compositum ex εὖ et ῥέω, ut propriè dicatur de fluvio benè lateque fluente: ut Il. ζ'. Εἰωθὼς λούεσθαι ἐϋῤῥεῖος ποταμοῖο. (Æsch. Suppl. 878.)

Εὐρὺ, adverb. latè. Il. ε'. εὐρὺ ῥέων, latè fluens.

Εὐρύτης, ητος, ἡ, latitudo, amplitudo. Gal. ad Glauc.

Εὖρος, εος, τὸ, idem. Alex. Aphr. εἰς εὖρος ἀποτείνειν, in latitudinem extendere. (ἐν εὔρει. Sch. ex. ἐν πλάτει, ἐν μεταιχμίῳ. Æsch. S. c. Th. 769.) ¶ Εὖρος, ου, ὁ, Eurus, ventus ab oriente spirans. Aristot. de mundo. Vide et Plin. l. 2. c. 47. et Gell. l. 2. c. 22. Vide et in comp. ex Ῥέω.

Εὐρύνω, dilato, amplio, diduco. Od. θ'. καλὸν δ' εὔρυναν ἀγῶνα.

Εὔρυσμα, dilatatio, unde εὐρυσματώδης, apud Æginetam.

Εὐραὶ, autore Poll. l. 1. dicuntur ferramenta axi in id affixa, ut ne à rota atteratur.

Composita.

Ἀνευρύνω, dilato, latius reddo, laxo.

Ἀνευρυσμὸς, dilatatio, laxatio. Ἀνεύρυσμα, τὸ, arteriæ sive vasorum dilatatio. Gal. in defin. med. et Paul. Ægin. l. 6. c. 3.

Ἀνεύρυνσις, laxitas, dilatatio. Gal. in Aph. Hipp.

Διευρύνω, et Κατευρύνω, dilato.

ΕΥ᾿ΡΥΚΛΗ͂Σ, Eurycles, qui fuit quidam ἐγγαστρίμυθος, a quo dictus est alius etiam quilibet ἐγγαστρίμυθος, teste Hesych. et Suida. Vide et schol. Aristoph. in Vesp.

ΕΥ᾿ΡΩ͂Σ, ῶτος, ὁ, situs, mucor, humor putrefactus, putredo, caries. Callim. σίδηρα τὰ μὴ [illegible] εὐρώς. Theocr. Idyll. 4. Ἁ σύριγξ εὐρῶτι παλύνεται. Metaphoricè Plut. de aud. τὸν ἐντὸς εὐρῶτα τῆς ψυχῆς.

Εὐρώεις, εντος, ὁ, putris, situ et mucore obsitus. Hesiod. in Erg. lib. 2. † 193. ibi Græv.† et Soph. in Ajace. ¶ Exponitur etiam, tenebrosus, obscurus, Suid. et Hesych. ¶ Item πλατὺς, latus, amplus, spatiosus. Suid. et Hesych.

Εὐρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem cum εὐρώεις, putris. Soph. in Ajace.

Εὐρωτιάω, ῶ, situ obsitus sum, mucidus sum, putreo, marceo: vel etiam situm contraho, mucore vitior, marcesco. Theophr. de caus. pl. lib. 1. ὅπως μὴ σήπηται μηδ' εὐρωτιᾷ. Metaph. et per jocum dixit Aristoph. in Nub. Ἐμοὶ γὰρ ἦν ἄγροικος ἥδιστος βίος, Εὐρωτιῶν, ἀκόρητος.

ΕΥ᾿ΡΩ͂ΤΑΣ, ου, ὁ, Eurotas: fluvius Laconiæ. ¶ Ita dicitur et pudendum virile, teste Suida, ex Epigr. Τὸν δ' ἐσφακελίσαντα κατέσχεν [illegible] χεὶρ Οὐχ ὅλον εὐρώταν, ἀλλ' ἔτι [illegible].

ΕΥ͂Σ, (et poëtico pleonasmo ἐΰς) ἐῦ, ὁ, bonus: ut Hesiod. in Erg. ἐῢς πάϊς Ἰαπετοῖο. † in Theog. 565.† Pro eodem dicitur etiam ἠΰς, ut Il. β'. ἠΰς τε μέγας τε: cujus putatur esse et genit. ἑῆος, per metathesin pro ἠέος: ut Od. ξ'. φιλέεσκε καὶ αἰδεῖ φρεσὶν ἑῆος. Et Od. ό. Παῖδα γὰρ ἀνδρὸς ἑῆος, filium viri boni. Genit. plur. ἐάων, i. bonorum, ut, δῶτορ ἐάων. Od. θ'. et alibi. Sunt tamen qui hos genit. ἑῆος et ἐάων, ab ἑὸς (suus) potiùs derivent.

Εὖ, benè, rectè. (Æsch. Ag. 225.) † εὖ εἰδὼς, bene sciens. Xen. Pæd. 1. 1. 3. et εὖ λέγων, de eloquente. 1. 5. 9.† Passim apud omnes scriptores. Interdum exp. facilè, feliciter, commodè, ritè, præclarè, pulchrè, aptè, aliisque multis adverbiis pro loco. ¶ In compositione plerunque signif. facilè: ut in εὐκατάγνωστος, εὐαυξής. Interdum feliciter: ut in εὐγαμία, εὔγηρως.

Εὖγε, euge, rectè, sanè. adverb. laudantis et approbantis seu assentientis. † εὖγ' ὅτι ἐπείσθης, Aristoph. Nub. 864.† Philo de vita Mos. l. 3. εὖγε ὦ πάντορα. Luc. εὖγε αὐτὸ ποιεῖτε. Apud Plat. in symp. sept. sap. εὖγε Χερσίας ἐποίησε μνησθεὶς τοῦ οἴνου, benè fecit Chersias quòd meminerit. Interdum cum genit. ut apud Luc. εὖγε τῆς προαιρέσεως. ¶ Interdum est insultantis, ut annotat Hieron. Ezech. c. 6.

Composita.

Ἐνηὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, bonus, benignus, placidus, mitis. Apoll. Arg. 2. οὐ γὰρ ἔφαν τεύξεσθαι ἐνηέος Αἰήτεω. Eustath. dicit compositum esse ex ἐν et ἐῢς significante ἀγαθὸς, et sonare veluti τὸ ἐντὸς ἀγαθότητος ὄντα.

Προσηνὴς, Eustathio autore ab ἐῢς derivatum significat bonum, benignum. Ab Hesych. expon. etiam, lenis, mitis, placidus. Item jucundus, suavis, ἡδύς. Plut. de aud. ὑπὸ τὰς προσηνεῖς καὶ ἁπαλὰς ἀποστρέφοντες ὁμιλίας τὰ ὦτα, lenes et molles. Idem in Colot. λεῖα καὶ προσηνῆ κινήματα τῆς σαρκός.

Προσηνῶς, benignè, leniter, placidè, suaviter.

Προσήνεια, benignitas, lenitas.

ΕΥ͂ΤΕ, aliquando est adverbium temporis, significans, ὅτε, καὶ ἐπειδὰν, quando, quum, teste Eust. ut Il. θ'. εὖτέ μιν εἰς Ἀΐδαο πυλάρταο προὔπεμψεν. Apud Hesiod. εὖτ' ἂν τελέθωσι, quum fuerant. Et Soph. † El. 629.† εὖτ' ἂν μόλῃ, ubi venerit. Apud Herodotum, εὖτ' ἂν γένηται, quoad fuerit. Item εὖτε pro ἐπειδὴ, quandoquidem. Apoll. Arg. 2. (pro ἐπειδὰν. Æsch. S. c. Th. 751. Ag. 12. 574.) ¶ Εὖτε, est etiam adverbium similitudinis, cui respondet, Ὡς ἄρα: ut Il. γ'. Εὖτ' ὄρεος κορυφῇσι νότος κατέχευεν ὀμίχλην. Pro eodem verò et εὖτε dicunt Poëtæ, et facta dialysi ἠΰτε, sicut, velut, ceu. Ἠΰτε, Ionica et poëtica dialysi pro εὖτε, ut, sicut, velut: ὡς, ὥσπερ, καθάπερ. Hom. Il. δ'. μελάντερον ἠΰτε πίσσα φαίνετ'. Et Od. ξ'. χιὼν γένετ' ἠΰτε πάχνη.

ΕΥ͂ΧΟΜΑΙ, F. εὔξομαι, P. ηὖγμαι, precor, preces fundo, vota facio, seu nuncupo: ut, εὔχομαι τοῖς θεοῖς. Thuc. et εὔχομαι πρὸς τοὺς θεούς. Xen. Dicitur et εὔχεσθαι εὐχὴν seu εὐχὰς τοῖς θεοῖς, à Demosthene. Item sine dativo. Interdum cum infinitivo pro, exposco precibus, precor ut, &c. Il. β'. v. 401. Εὐχόμενος θάνατόν τε φυγεῖν καὶ μῶλον Ἄρηος. Aliquando est, precando polliceor, voveo: ut Il. δ'. v. 101. εὔχεο δ' Ἀπόλλωνι λυκηγενεῖ κλυτοτόξῳ Ἀρνῶν πρωτογόνων ῥέξειν κλειτὴν ἑκατόμβην. Apud Demosthenem cum infin. simul et dat. τοῖς θεοῖς εὔχομαι πᾶσι καὶ πάσαις ὑπάρξαι μοι, &c. Xenophon. εὔχετο πρὸς τοὺς θεοὺς ἁπλῶς τἀγαθὰ διδόναι. Et pro voveo. Plut. in Publ. εὔξατο τὸν ναὸν ἀναθήσειν. Sic εὔχομαι τῷ Διὶ θύσειν, idem in Theseo. Legitur et εὔχομαι θυσίαν eadem significatione. Sicut et Aristophanes dixit, εὐξάμενος ἱερεῖον τῷ θεῷ. Dicebant et κατὰ χιλίων εὔχεσθαι, vovere χίλια, ut docet Eustath. Quinetiam cum quolibet accus. pro, precibus exposco, precor aut opto à diis: vel etiam simpliciter, opto. Xenoph. Hell. 5. εὔχοντο αὐτῷ πολλὰ καὶ ἀγαθά. † Pæd. l. 2. p. 47 a.† Thuc. 2. ἀσφαλέστερα μὲν εὔχεσθαι. Lucianus de sacrific. ἃ αἰτοῦσι καὶ ἃ εὔχονται. Interdum et cum infin. Demosth. Philip. 4. οὐδὲν ἂν ἄλλο εὔξαιτο ποιεῖν τὴν πόλιν. Lucian. τὰ κάλλιστα εὐχόμενος γενέσθαι. ¶ Εὔχομαι εἶναι, glorior esse, jacto me esse. Il. ψ'. ἐπεὶ εὔχομαι εἶναι ἄριστος. et sic sæpe. Cum accusativo etiam, ut Od. ν'. Ἐκ μὲν Κρητάων γένος εὔχεται εὐρειάων. Sic Lat. jactare genus à Jove. Interdum sine adjectione, ut, εὔχεαι αὔτως, apud Homerum sæpè, temerè gloriaris, vel temerè te jactas. Sic εὐξάμενός τι ἔπος ἔειπε. At verò apud eundem Homer. Odyss. ε'. Ἀλλ' ἐλέαιρε ἄναξ, ἱκέτης δέ τοι εὔχομαι εἶναι, profiteor me tibi supplicem esse. Eustathius autem Odyss. ά. Μέντης Ἀγχιάλοιο δαΐφρονος εὔχομαι εἶναι Υἱὸς, vult esse, λέγομαι, dicor. Itidemque Il. ζ'. ξεῖνοι πατρώϊοι εὐχόμεθ' εἶναι. Item pro εἰπεῖν (i. dicere) apud Pind. in Olymp. τὸ δ' οὔτ' ἂν δαῆναι οὔτ' ἰδεῖν εὔχετο. (Soph. Œdip. Tyr. 1527. Æsch. Suppl. 19. 319.)

Εὖγμα, ατος, τὸ, votum, precatio. Item gloriatio. Hesych. (Æsch. Pr. 586. Ch. 461.)

Εὐκτὸς, optabilis, optandus. Xenoph. ἐλευθέρῳ μὲν ἀνδρὶ εὐκτὸν εἶναι μὴ τυχεῖν δούλου τοιούτου. † Idem. Pæd. l. 3. p. 77. c.†

Εὐκτῶς, optabiliter.

Εὐκταῖος, idem quod εὐκτός: ut, εὐκταῖοι λιμένες, in Epigr. Item superlat. ὅπως εὐκταιότατον [illegible]. Lucian. Et, εὐκταιοτάτη. Plat. in epist. (Æsch. S. c. Th. 729. 847. Ag. 1396. Suppl. 640. Eurip. Med. 169. Soph. Tr. 243.)

Εὐκταίως, optabiliter. apud Areop.

Εὐκτικὸς, q. d. optativus; unde εὐκτικὴ ἔγκλισις, apud grammat. optativus modus. Et, εὐκτικὸν ῥῆμα, verbum optativum. Item εὐκτικὸς λόγος, oratio optantis.

Εὐκτικοὶ, hymni, quibus aliquid precamur.

Εὐκτήριος, q. d. precatorius, ad preces pertinens, aut accommodatus: ut, εὐκτήριος οἶκος, et εὐκτήριος ναὸς, apud Theod. eccl. hist.

Εὐκτήριον, neut. gen. inter loca sacra et veneranda numeratur in Pand. Item sacrarium, lararium.

Εὐχὴ, ῆς, ἡ, precatio, votum. (Æsch. Eum. 1.) Hesiod. in Theog. † 419.† ᾧ πρόφρων γε θεὰ ὑποδέξεται εὐχάς. Et, εὐχὴν ποιεῖσθαι, vel εὐχὰς, pro εὔχεσθαι, precari. Apud Thucyd. εὐχὰς ποιεῖσθαι τὰς νομιζομένας, vota legitima nuncupare. Apud Plut. in Camillo, εὐχὰς ἐποιήσατο μεγάλας θέας ἄξειν, expon. vovit se magna spectacula editurum. Apud Xen. εὐχὰς ἀποδιδόναι, vota persolvere seu implere. Apud Plat. de leg. εὐχῇ χρῆσθαι, potiri voto. Quod et εὐχῆς τυγχάνειν. Dicunt etiam, δι' εὐχῆς ἐστί μοι τοῦτο, precor, vel opto hoc, hoc mihi est in votis, apud Herodianum et Hermog. Item δι' εὐχῆς ἄγω τοῦτο, in eadem significatione apud Synes. Apud Platonem de leg. μετ' εὐχῆς, optando. Κατ' εὐχὴν, vel πρὸς εὐχὴν, ad votum, pro voto, ex animi sententia.

Εὖχος, εος, τὸ, gloriatio, vel potiùs gloria, honor: ut, εὖχος δοῦναί τινι, et εὖχος ἀρέσθαι, apud Hom. † Hes. Th. 628.†

Εὐχετάομαι, ῶμαι, precor, preces fundo supplex, supplico. Odyss. θ'. Τῷ κέν τοι καὶ κεῖθι θεῷ ὣς εὐχετοῴμην. Item glorior, jacto me: ut, Il. ί. ἀτὰρ μοι ἔφησε μεθ' αὐτοῖς εὐχετάασθαι. Et cum infinit. Odyss. ξ'. τοὺς ἔμμεναι εὐχετόωντο, quos se esse jactabant, aut prædicabant seu profitebantur. Apud Hom. Od. χ'. Οὐχ ὁσίη κταμένοισιν ἐπ' ἀνδράσιν εὐχετάασθαι, fas non est mortuis viris insultare.

Εὐχωλὴ, ἡ, poët. idem quod εὐχὴ, precatio, preces, votum. Iliad. ά. Οὔτ' ἄρ' ὅγ' εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται, οὐδ' ἑκατόμβης. Item Od. λ'. εὐχωλῇσι et λιτῇσι copulat. Item pro devotione apud Athen. Alibi verò pro εὖχος, pro gloriatione, item pro gloria.

Εὐχωλιμαῖοι, qui vota faciunt, qui votis faciendis constituti sunt, Herodot. Item devoti, i. soldurii Cæsari. Athen. 85.

Εὐχωλιμαῖος, optabilis. Poll.

Composita.

Ἄευκτος, non optabilis, seu non optandus. Item, non optans, in Epigram. [Plat. Alcibiad. 2. Ζεῦ βασιλεῦ, τὰ μὲν ἐσθλὰ (φησὶ) καὶ εὐχομένοις καὶ ἀνεύκτοις Ἄμμι δίδου, τὰ δὲ δεινὰ καὶ εὐχομένοις ἀπαλέξειν.]

Ἀπεύχομαι, deprecor, precor seu opto non evenire. Item abominor, execror. Demosth. περὶ Λεπτίνου, in princ. ἄλλαι δέ τινες παρ' ἐκείνοις εἰσὶ τιμαὶ ἃς ἀπεύξαιτ' ἄν τις ὁ χρηστὸς ἐνταυθοῖ γενέσθαι. Idem Phil. 4. τὰ δὲ τῶν δεινῶν (ἀνάγκη) ἀπεύχεσθαι δεῖν μὴ γενέσθαι ἐπί. Interdum etiam cum accus. ut Synes. Θεμιστοκλῆς ἀπηύξατο πᾶσαν ἀρχὴν ἐν ᾗ τὸν ξένον οὐδὲν πλέον ἔμελλεν ἕξειν οἱ γνώριμοι. Et cum accusat. simul et dativo, apud eundem, ὅγε ἀπεύχομαι τοῖς ἐχθροῖς ἐμοῖς, quod inimicis meis deprecor, quod deprecor ne inimicis meis eveniat.

Ἀπευκτὸς, abominandus, execrandus. (Æsch. Suppl. 796.) Item vitandus, aversandus, in Phalar. epist. Item ἀπευκτὸν, quod deprecamur. Et, ἀπευκτὴ ἡμέρα. Luc. quæ et ἀποφρὰς dicitur. Item pro ἀπαίσιος, eidem Luc. [Æschyl. Agam. 647. ὅταν δ' ἀπευκτὰ πήματ' ἄγγελος πόλει Στυγνῷ προσώπῳ πτωσίμου στρατοῦ φέρῃ, &c. Plat. de Leg. lib. 1. ἀπευκτὸν δὲ τὸ δεηθῆναι τούτων.]

(Ἀπεύχετος. Æsch. Choëph. 153. 623.) [Reminiscamur δυσφιλὲς γαμήλευμ', ἀπεύχετον δόμοις, &c. ædibus abominandas.]

Ἀπευκτῶς, abominandè.

Ἀπευκταῖος, idem quod ἀπευκτός. Basil.

Ἀπευκταῖοι hymni, quibus aliquid deprecamur.

Ἐπεύχομαι, precor in, seu inter. Synes. καὶ ἐπεύχεταί τις ὡς αὐτὸ αὐτῷ τοῦτο ἀπογενέσθαι.

Ἐξευχέω, exopto, precor. Eurip. in Med.

(Ἐξεύχομαι. Æsch. Ag. 541. Suppl. 280. 283.) [Pind. Olymp. Od. 13. 85.]

Ἐπεύχομαι, idem quod εὔχομαι, precor, vota facio, † Xen. Pæd. l. 5. p. 119. b.† apud Hom. et Plutarch. cum dat. (Sch. ex. ἐγκατεύχομαι κατά. Æschyl. S. c. Th. 438. 487. Eum. 58. Ag. 510. 1271. Soph. Œdip. Tyr. 257.) Interdum etiam cum infinit. ut in Camillo, ἐπεύξατο τοῖς θεοῖς ταχὺ Ῥωμαίους μετανοῆσαι, deos precatus est ut Romanos pœniteret. † Xen. Pæd. l. 4. p. 93. a.† Et cum accus. rei ac dativo pers. in Galba, τὴν εὐτυχίαν ἐπευχόμενοι τῷ αὐτοκράτορι. Apud Eurip. πᾶς δ' ἐπηύξατο στρατὸς, verba precantis Neoptolemi votis prosequutus est, vel Neoptolemi vota suis subsequutus est. Apud Homerum etiam pro, glorior vel jacto me. Eurip. ἐπεύχομαι μέγα θράσος, jacto me valde audacem.

Ἐπευχὴ, precatio, preces, votum. ex Plat. de leg.

Ἐπευκτὸς, exoptandus, expetendus, ut, ἐπευκτὴ ἡμέρα. Hier. c. 20.

Decomp. Συνεπεύχομαι, simul vota facio, simul precor. Plut. [Thucyd. Hist. lib. 6. ξυνεπηύχοντο δὲ καὶ ὁ ἄλλος ὅμιλος ὁ ἐκ τῆς γῆς, τῶν τε πολιτῶν, καὶ εἴ τις ἄλλος εὔνους παρῆν σφίσι. Xenoph. de Cyri Exp. lib. 3. *συνεπεύξασθαι* δὲ καὶ τοῖς ἄλλοις θεοῖς θύσειν κατὰ δύναμιν.]

Κατεύχομαι, imprecor, diras precor, devoveo. Soph. κατεύχομαι τὸν δεδρακότα. (Œdip. Tyr. 254. precor contra. Æsch. Ag. 1259.) Et, ὅταν κατεύχῃ ταῦτα, cum hæc imprecaris. Sic Plut. κατευξάμενοι πολλὰ καὶ δεινὰ κατ' αὐτῶν. Item diras mihi imprecor, devoveo. Plutarch. εἶτα ὁ μὲν ἀπῄει κατευξάμενος. Item magnopere precor, apud eundem in παραμυθ. Aliquando simpliciter etiam pro, precor, poni existimatur. Item cum infinit. votum facio. apud Athen. Et pro, opto, apud Plutarch. Rursum, κατεύξασθαι τὸ κράτιστον αὐτῆς παρὰ τῶν θεῶν δοθῆναι. Sic et apud Eurip. κατεύχομαί σοι τἀγαθὸν, exp. opto. et apud Synes. κατευξάμεθα γενέσθαι.

Κάτευγμα, imprecatio, diræ. Hesych. et Suid. Apud Soph. pro re vota, dono votivo. † vel precatione. Œd. Tyr. 930.† (940. Æsch. S. c. Th. 715. 892. Ag. 1656. Eum. 1024.)

Κατευχὴ, precatio, obsecratio, votum. (Æsch. Ch. 473.) Plut. in Dione, μετὰ τὰς σπονδὰς καὶ τὰς νομιζομένας κατευχάς.

Decomp. Προσκατεύχομαι, insuper imprecor, insuper execratione utor. cui oppos. ἀπεύχομαι. Theophr.

Συγκατεύχομαι, unà precor. Plat. [Soph. Ant. 1339. Ἀλλ' ὧν ἐρῶ μὲν, ταῦτα συγκατηυξάμην.]

Συγκάτευγμα, votum unà cum alio conceptum, vel res quam quis unà cum alio aut aliis vovit.

Μετεύχομαι, opto. Eurip.

Πολύευκτος, multum optatus, multis expetitus. (Æsch. Eum. 538.) [Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 4. πολλοὶ δὲ τὸν πολύευκτον χρυσὸν κτησάμενοι, διὰ τοῦτον ἀπώλοντο. Herodot. Hist. lib. 1. Μὴ βούλου, πολύευκτον ἰὴν ἀνὰ δώματ' ἀκούειν Παιδὸς φθεγγομένου.]

Προεύχομαι τοῦ λαοῦ, pro populo oro. Greg. Naz.

Προσεύχομαι, precor, preces fundo, vota facio. Plat. προσευξάμενος τῷ θεῷ. Aristoph. in Pluto cum accus. προσεύξῃ τὸν θεόν. Luc. cum utroque casu usus est. Item vota nuncupo, apud Xenoph. † Pæd. 1. 6. 1.† προσευξάμενος δὲ πατρῴοις, ἡγεῖτο ἐπὶ τὴν στρατείαν. Et apud eundem, προσεύχεσθαι νικῶν πολέμῳ, vota facere si vinceret. † προσεύχομαι cum dat. et inf. (quod expon. per ut.) Sic Xen. Pæd. l. 2. p. 38. a.† (Eurip. Phœniss. 737. Æsch. Ag. 325.)

Προσευκτήριον, ου, τὸ, (q. d. precatorium) locus in quo precamur ut apud Philon. quidam interpr.

Προσευχὴ, precatio. in Plat. προσευχαὶ, preces, in Test. Novo.

Συνεύχομαι, unà cum alio precor, simul vota facio. Item bene precor alicui, exitum felicem opto. Plut.

Ὑπερεύχομαι, ut, ὑπερεύχομαί σου, precor pro te, seu preces fundo pro te, apud Areop.

ΕΥ´Ω, sive εὕω, f. σω, uro, ustulo, (admota videlicet flamma.) Od. β´. σιάλους δ' εὕοντας ἐν αὐλῇ. Od. ι´. Πάντα δέ οἱ βλέφαρ' ἀμφὶ καὶ ὀφρύας εὗσεν ἀϋτμὴ Γλήνης καιομένης, adussit. Et apud Hesiod. in Erg. l. 2. mala uxor, et δειπνολόχη, τὸν ἄνδρα καὶ ἴφθιμόν περ ἐόντα Εὕει ἄτερ δαλοῦ, sine titione urit seu torret.

Εὕσανα, τὰ, dicuntur τὰ ἐγκαύματα, inustiones. Pol. l. 6. c. 13.

Εὕστρα, ἡ, fossa in qua mactabantur sues et exurebantur, ut refert Eust. et Poll. Vide et schol. Aristoph. in equit. Sic etiam vocata fuit spira hordei tosta. Eust. et Paus. Reperitur et εὕστρα cum spiritu leni, ut et εὕω.

Composita.

Ἀφεύω, accendo, inflammo: unde apud Aristophan. ἀφευθεὶς τὸν πρωκτόν.

Σταθεύω, vel σταθεύω, foveo, calefacio, torreo, asso, propriè lento igni. Aristoph. in Acharn. [1040.] τὰς σηπίας στάθευε, exp. ὄπτα. Idem in conc. [127.] σηπίας ἐσταθευμένας, exp. ἐξ ἱκανοῦ ὠπτημένας. Idem in Lysistr. [376.] τῷ λαμπάδι σταθεύσω.

ΕΥ´ΩΧΙ´Α, ας, ἡ, convivium, epulum, epulæ. (Aristoph. R. 85.) † Xen. Pæd. 1. 3. 1.† Aristot. eth. 7. cap. 5. τοὺς δὲ τὰ παιδία ἐσθίειν ἀλλήλοις εἰς εὐωχίαν. Plat. de rep. 2. διαμυθολογήσομεν περί τε τραγῳδίας καὶ περὶ πότους καὶ εὐωχίας. Pollux vult esse convivium publicum. ☞ Sunt qui ab ὀχὴ (i. cibus) derivari putant: sunt contra qui malint dici παρὰ τὸ εὖ ἔχειν κατὰ πάντας, ex quibus est Athenæus l. 8. Eustathius uno in loco priorem illam derivationem, in altero utramque ponit.

Εὐωχέω, ῶ, convivio accipio seu epulis. epulum præbeo, lautè accipio. Herodot. εὐωχέει τοὺς ἑπομένους. † Xen. Pæd. l. 3. p. 147. c.† Item satio, saturo. Aristot. de an. l. 8. μετὰ δὲ τρεῖς ἡμέρας εὐωχοῦσι τὰς ὗς πιαίνοντες. Sæpe etiam metaphoricè ponitur pro oblecto, ut Lat. pasco. Plato in Gorgia, εἰ τούτους εἱστιάκασιν, εὐωχοῦντες ὧν ἐπεθύμουν.

Εὐωχοῦμαι, convivio accipior, convivor, epulor. Aristoph. in Pluto, ἐξὸν πλουτοῦντ' εὐωχεῖσθαι. Et cum accus. apud Xenoph. Pæd. 1. ἀλλὰ κρέα γε εὐωχοῦ. † et l. 6. p. 150. a.†

Composita.

Ἐπευωχεῖσθαι, convivari, conviviis indulgere. Synes. ep. 44.

Κατευωχέομαι, οῦμαι, epulor.

Συνευωχοῦμαι, unà epulor. 2 Pet. 2.

ΕΦΙΕΛΙ´Σ, calycculus, vel simile quid in corona. Josephus in antiq. Judaic. ἡ μὲν ἐφιελὶς σία καλεῖται. λεγέσθω γὰρ οὕτως ὁ κάλυξ.

ΕΧΘΟΣ, εος, τὸ, odium, inimicitiæ, simultas. Thucyd. 1. τῷ ἐκείνου ἔχθει πρὸς Ἀθηναίους μετατάξασθαι, odio illius, id est, in illum. Sic ἔχθος τῶν Ἀθηναίων, apud eundem, odium in Athenienses. Pausan. διὰ τὸ ἰδιωτικὸν ἔχθος. Iliad. γ´. ἔχθεα λυγρά. (Ὦ πλεῖστον ἔχθος ὄνομα Σαλαμῖνος κλύειν. Æsch. Pers. 284.) ☞ Deduci posse videtur ἀπὸ τοῦ ἔχεσθαι, i. hærere, ut sit odium quod animo infixum hæret. Nam et odium à Cic. definitur ira inveterata.

Ἔχθω, odio prosequor, odi. Soph. ἔχθει δὲ Τροία πᾶσα. (Cum Acc. Eurip. Med. 117.)

Ἔχθομαι, sum odio. Od. ξ´. ἔχθετο πᾶσι θεοῖσι. (Æsch. Ag. 426.) Pro quo usitatius est comp. ἀπέχθομαι.

Ἔχθημα, (tanquam ab ἐχθέω) odium.

Ἐχθαίρω, odio prosequor, odi. Plut. in Rom. ἐχθαίρουσι τὴν κακίαν. (Æsch. Pers. 774. Suppl. 496. Soph. El. 1364.)

Ἐχθαίρομαι, odio sum. Soph. in Ajace, ἐχθαίρεται θεοῖς. (Æsch. Ch. 239. Suppl. 762.)

Ἔχθρα, ἡ, idem quod ἔχθος. Dicitur autem ἔχθρα εἴς τινα, apud Thuc. 2. et ἔχθρα πρός τινα, apud Demosth. in Mid. Apud Plat. in epist. εἰς ἔχθραν ἡμᾶς ἐλθεῖν, nos subire inimicitias. et ἔχθραν συλλαμβάνειν, Euripid. contrahere inimicitias. et ἔχθραν αἴρεσθαι, apud Dem. quibus oppon. ἔχθραν διαλύεσθαι, apud Isocr. et ἔχθραν ἀποτίθεσθαι, apud Plat. (Eurip. Phœniss. 331.)

Ἐχθραίνω, odio prosequor, odio habeo, pro inimico habeo. (Eurip. Med. 556.) Plutarch. in Numa, ἐχθραίνειν βίαν καὶ πόλεμον. Item invisum reddo. Eustath.

Ἐχθραντέος, odio prosequendus, odio habendus, pro inimico habendus. Apud Soph. in Ajace, Ὅτ' ἐχθρὸς ἡμῖν, ἐς τοσόνδ' ἐχθραντέος Ὡς καὶ φιλήσων αὖθις, quum inimicus essem, eò usque gerendæ inimicitiæ ut rursum amaturus essem.

Ἐχθρεύω, inimicus sum, inimicitias gero, simultatem exerceo. ex Maccab. 2. c. 10.

Ἐχθρὸς, οῦ, ὁ, invisus, quem odimus: ut, θεοῖς ἐχθρός. Aristoph. † Nub. 581.† Dem. Xen. De re quoque dicitur: ut, ἐχθρὰ δέ μοι τὰ δῶρα, Iliad. ι´. Item qui odit, infensus, infestus. Dem. Philipp. 4. κακόνους μὲν καὶ ἐχθρός ἐστιν ὅλῃ τῇ πόλει. Denique generaliter, inimicus: cui opponitur φίλος, ut Xenoph. Pæd. 1. καὶ φίλους ὠφελεῖν, καὶ ἐχθροὺς ἀμύνειν. (Ἐχθροὺς ἄνδρας. Eurip. Phœniss. 315. Æschyl. Ag. 464.) Compar. ἐχθίων, † Xen. Pæd. l. 4. p. 107. a.† unde adverb. ἐχθιόνως, ut apud eundem Xen. in sympos. ἐχθιόνως ἔχουσιν, magis infensi sunt. Superlat. Ἔχθιστος, invisissimus, inimicissimus. † Xen. Pæd. l. 4. p. 111. c.† Item pro ἐχθρὸς, Iliad. δ´.

[Ἐχθρῶς. Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 8. ταῦτα δὲ ποιῶν ἐκεῖνο προσεθίζειν αὐτοὺς θεραπείαν, ὅπως δὲ ἐχθρῶς, ἢ εἰ αὐτοὺς ἀλλάξαιεν ἠνάγκαζε παρεῖναι.]

Ἐχθρωδῶς, infensè, infestè, infenso animo vel infesto.

Composita.

Ἀπεχθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, invisus, odiosus. Isocr. τοῖς μὲν σὺν ἀπεχθὴς ἴσῃ, τοῖς δὲ φίλοις γενέσθω. Et Theocr. Idyll. 1.

Ἀπεχθῶς, invisè, odiosè: ut, ἀπεχθῶς ἔχειν, vel διακεῖσθαι πρός τινα, qui odit, exosus, perosus.

Ἀπέχθεια, ἡ, odium. Dem. Plat. Isocr. (Æsch. Pr. 121.)

[Ἀπέχθημα. Eurip. Troad. 425. ἀπέχθημα πάγκοινον βροτοῖς, Οἱ περὶ τυράννους καὶ πόλεις ὑπηρέται.]

Ἀπέχθομαι, vel ἀπεχθάνομαι, † Xen. Pæd. l. 3. p. 67. c.† invisus sum, sum odio, in odium et offensionem incurro. Lys. φανερῶς ἀπεχθέσθαι τοῖς θεοῖς. Isocr. ἀπηχθάνοντο τοῖς Ἕλλησι. Apud Plut. in Galba, ἀπηχθάνοντο πρὸς τὴν ἡγεμονίαν, exp. infensi erant imperio. (Ἀπέχθομαι πρός. Eurip. Med. 290. Ἀπεχθάνομαι. Philostr. l. 3. c. 22.)

Decomp. Συναπεχθάνομαι, simul inimicitias exerceo. Plut.

Ἀπεχθητικὸς, qui in hominum odia incurrere solet.

Ἀπεχθαίρω, odio prosequor. ut Il. γ´. Τὼς δέ σ' ἀπεχθήρω ὡς νῦν ἔκπαγλ' ἐφίλησα, et apud Themistium, τὰ ἔργα ἀπεχθαίρει. Item invisum reddo. ut Od. δ´. ὅστε μοι ὕπνον ἀπεχθαίρει καὶ ἐδωδήν.

Ἀπεχθραίς, inimicum et odiosum reddens. Hesych.

Decomp. Φιλαπεχθήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, qui libenter inimicitias suscepit, aut susceptas exercet, qui se simultatibus et odiis oblectat. Item malignus, apud Luc.

Φιλαπεχθημόνως, eorum more qui sunt φιλαπεχθήμονες. Luc.

Φιλαπεχθημοσύνη, improbitas in omnium odia incurrens.

Φιλαπεχθὴς, idem quod φιλαπεχθήμων. Polyb. lib. 5.

Διεχθρεύω, inimicus sum, inimicitias gero. Cum dat. apud Athen.

* Δημεχθὴς, plebi invisus. Phrynich. Appar. Soph. p. 34.*

Ἐθελέχθρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui libenter inimicitias exercet. Crat. Ἐθελέχθρως, adverb. ut, ἐθελέχθρως ἔχειν πρός τινα, libenter cum aliquo inimicitias exercere. Dem.

Εἰδεχθὴς, q. d. odiosam seu invisam faciem habens, aspectu deformis.

Θεεχθρία, ἡ, Dei odium, impietas. Aristoph. in Vesp.

Κατεχθραίνω, odio prosequor, inimicor.

Συνεχθαίρω, simul odio prosequor. in Epigr.

Συνεχθραίνω, idem. Plut.

[Συνέχθω. Soph. Antig. 529. Οὔτοι συνέχθειν, ἀλλὰ συμφιλεῖν ἔφυν.]

Φιλεχθὴς, simultatis et inimicitiæ amans. Theocr. Idyl. 5. τί δ' ὁ τάλαν ἐσσὶ φιλεχθής.

Φιλεχθρέω, exerceo inimicitias. Salom. Proverb. 3.

Φιλέχθρος, inimicitiarum amans.

Φιλέχθρως, adverb. ut φιλέχθρως ἔχειν πρός τινα, occasionem inimicitiarum quærere cum aliquo. Laert. in Plat.

ΕΧΙ´ΝΟΣ, ου, ὁ, echinus, erinaceus: animal sui adsimile, spinis horrens: unde et ἀκανθόχοιρος nominatur. In Epigr. Ὀξέσι λαχνήεντα δέμας αἰχμοῖσιν ἐχῖνον. Rursum in iisdem, ἐχῖνον ἰδὼν ἐπὶ νῶτα φέροντα ῥᾶγας. Plut. ἐχίνους χερσαίους nominat: ad differentiam τῶν πελαγίων, de quibus Aristot. hist. an. l. 4. c. 5. et Plin. l. 9. c. 31. Hippocr. in l. περὶ ἀγμῶν, ἐχῖνον vocat etiam testam seu concham hujus echini marini: est enim ex ostreorum genere, teste Athen. lib. 3. ¶ Ab horum echinorum asperitate, multa ἐχῖνοι nomen sortita sunt. Ita enim dictus est venter bovis. Aristot. de part. anim. l. 3. c. 14. Item freni pars quædam, Poll. l. 1. Sic Xen. l. de re eq. τούτων δὲ ἔστω ὁ μὲν λεῖος, τοὺς τροχοὺς εὐμεγέθεις ἔχων, ὁ δὲ ἕτερος, τοὺς μὲν τροχοὺς καὶ βαρεῖς καὶ ταπεινοὺς, τοὺς δ' ἐχίνους ὀξεῖς. ubi Bud. dicit ἐχίνους ibi esse orbiculos echinatos quibus fræni converti sunt. Item species ollæ, Poll. vas culinarium, Hes. Fuit etiam vas quoddam, in quod testium dicta, acta litis, omniaque à partibus prolata conjiciebantur, apudque sequestrum deponebantur, donec palam in judicium proferrentur ad sententiam ferendam. Dem. in Olynth. Item herba quædam, apud Gal. simpl. medicam. lib. 6.

Ἐχινίσκος, ου, ὁ, echinulus, parvus echinus.

Ἐχινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, echinatus, spinosus et asper ut echinus.

Ἐχῖνες, echinei: murium quoddam genus in Aphrica. Herodot. l. 4.

ἜΧΙΣ, ιος, vel εως, ὁ, vipera mas: fœmina n. dicitur ἔχιδνα. Plat. in Symp. τοῦ δηχθέντος ὑπὸ τοῦ ἔχεως πάθος. Athen. lib. 7. μύραιναν ἐχεῖ μίγνυσθαι. Soph. in Trach. Δεινῆς ἐχίδνης θρέμμα. (1115. Eurip. Phœniss. 1095. Æsch. Ch. 247. 994.) Luc. 3. ἐχιδνῶν γεννήματα. Et apud Gal. in Glauc. lib. 2. τὸ δι' ἐχιδνῶν φάρμακον. ☞ Etym. deducit ἔχιδναν παρὰ τὸ ἔχειν ἐν ἑαυτῇ τὸν γόνον ἄχρι θανάτου, quod ad interitum usque fœtum intus continent.

Ἐχιδναῖος, viperinus, in Epigr.

Ἐχιδνεύς, έως, ὁ, idem.

Ἐχίδνιον, ου, τὸ, viperula, seu catulus viperæ.

Ἐχίδιον, viperula, parva vipera, apud Suid.

Ἔχιον, ου, τὸ, echion: herba alio nomine dicta Alcibiadium, teste Diosc. l. 4. c. 27. Ita verò nominatam παρὰ τοὺς ἔχεις arbitrantur, quòd eorum morsibus medeatur, aut semina habeat viperinis capitibus similia. Nicand. ἐχίειον nominat in Ther.

Ἐχίτης, lapis quidam seu gemma. Plin. l. 37. c. 11.

ἘΧΥΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, munitus, firmus, tutus. (Æsch. Pers. 89.) ἐχυρὸν χωρίον, locus naturâ munitus, Xenoph. Pæd. 2. et 3. Sæpe omittitur substantivum: ut Thuc. 1. ἀπὸ ἐχυροῦ ὁρῶν, ὅπως τὰ ἐκ τῶν Θηβῶν, ὁρμᾶσθαι, ex quopiam loco munito ac tuto. Et Xenoph. † Pæd. l. 3. p. 80. d.† ταῦτα, ἐν ἐχυρῷ εἶναι: ut et Lat. in tuto esse. † Sic et ἐχυρωτέρως φυλάσσεσθαι. Xen. Pæd. 1. 6. 23.† Apud Plat. in Sol. ἐχυρὸς ἦν πρὸς τοὺς καλοὺς, à formosis tutus erat. ☞ Etymol. derivat ab ἔχω, ut sit quasi ὁ ἀντέχων. Quidam malunt ab ἔχεσθαι deduci, ut dicatur ἐχυρὸς, quasi hærens seu firmiter hærens.

Ἐχυρῶς, tutò, firmè. [Thucyd. Hist. lib. 5. καὶ τοὺς ἀπὸ χειρῶν τι ἰσχυρισαμένους μένειν [illegible] τοῦτο ἐχυρῶς ἐψήφισαν. Schol. ἰσχυρῶς.]

Ἐχυρότης, ητος, ἡ, munitio, munimen, firmitudo. Phil.

Ἐχυρόω, ῶ, munio, firmo, firmum reddo. Item vallo, munio. Isocr. cum accus.

Ὀχυρός, idem quod ἐχυρός. (Æsch. Pers. 78. Ag. 44. Suppl. 308.) Thuc. et Xen. † Pæd. 6. p. 167. d.† Ὀχυρὸν, substantivè etiam, sicut et ἐχυρὸν, locus munitus. Xen. Pæd. 6.

Ὀχυρῶς, (Eurip. Med. 124.) et ὀχυρότης et ὀχυρόω, (Philostr. l. 3. c. 13.) idem signif. quod ἐχυρῶς, ἐχυρότης et ἐχυρόω. Sic ὀχυροῦσθαι, active etiam signif. pro munire, apud Polyb. † Xen. Pæd. l. 5. p. 139. d.†

Ὀχύρωμα, τὸ, et ἐχύρωμα, munitio, munimentum. A Bud. exp. etiam castellum, arx, præsidium. 2 Corinth. cap. 10. Exp. et firmamentum.

Ὀχύρωσις, munitio, ἐχύρωμα. 1 Maccab. 10.

Composita.

Ἀντεχυρόω, ῶ, ex adverso munio.

Ἀνέχυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, immunitus, intutus. ex Xen. [de Agesilao. cap. 6. § 6. ὥστε καὶ τὰ ἰσχυρὰ ἀνέχυρα τοῖς ἐχθροῖς καθίστη, τὰ μὲν παριὼν, τὰ δὲ ὑπερβαίνων, τὰ δὲ κλέπτων.] et Plut.

Ἀντεχυρόω, et ἀντοχυρόω, munio. Plut. in Demosth. οὐδὲ πρὸς τὸ λαμβάνειν παντάπασιν ἀντωχυρωμένος, i. adversus sordes munerum non prorsus munitus, non instructus integritate.

Διοχυρόω, ῶ, idem quod ὀχυρόω. Pol. διωχυρωμένα τάφροις καὶ χάραξι.

Ἐνέχυρον, ου, τὸ, pignus, quo videlicet aliquid ἐχυρὸν, i. tutum redditur. Aristoph. in Pluto, ποῖον γὰρ οὐ θώρακα, ποίαν ἀσπίδα οὐκ ἐνέχυρον τίθησι; non dat pignori seu opponit. Luc. ἐνέχυρον γνώμονος. Item metaph. apud Chrys. εἰ μὴ ἐνέχυρα τῆς ἀναστάσεως ἔλαβε.

Ἐνεχυράζω, pigneror, pignora capio, vel pignori capio, i. in pignus. ut in Axiocho, κἂν μή τις θᾶττον ὡς χρέος ἀποδιδῷ τὸ ζῆν, ὡς ὀβολοστάτις ἡ φύσις ἐπιστᾶσα ἐνεχυράζει. Apud Græcos Bibliorum interpr. frequens est pro accipere seu auferre loco pigneris. Item ἐνεχυράζειν τὸ ἐνέχυρον, apud eosdem, auferre pignus. Item ἐνεχυράζειν ἐνεχυρασμὸν, retinere pignus. Et cum acc. personæ. ἠνεχύρασας τοὺς ἀδελφούς σου, abstulisti pignus à fratribus. Accipitur ἐνεχυράζω etiam pro, pignero seu oppignero, i. pignori oppono.

Ἐνεχυράζομαι, oppigneror, ut apud Aristoph. † Nub. 249.† τὰ χρήματα ἐνεχυράζομαι, bona mea capiuntur pignori, vel in pignus. hinc ἐνεχυρασμένος, captus pignori vel oppigneratus. Item in voce media pro ἐνεχυράζω.

Ἐνεχυρασμὸς, pigneratio, oppigneratio.

[Ἐνεχυρασία. Demosth. Orat. in Euerg. βουλόμενος ὑπ' αὐτοὺς τοὺς ἄνδρας τὴν ψευδομαρτυριῶν τὴν ἐνεχυρασίαν μου ποιήσασθαι. Plat. de Leg. lib. 12.]

Ἐνεχυρίζω, idem quod ἐνεχυράζω, pigneror vel oppignero. Æsch.

Ἐνεχυριασμὸς, idem quod ἐνεχυρασμός.

Decomp. Ἐξενεχυράζω, pignore capio. Laërt. in Menippo.

Κατενεχυράζω. Poll. pigneror.

Προσενεχυράζω, unde Dem. προσηνεχύραζε [illegible], pignora ejus cepit pro collatione.

Ἐξοχυρόω, ῶ, idem quod ὀχυρόω. Plut. in Cam. πανταχόθεν ἐξωχυρῶσθαι, undique munitos esse.

Προσοχυρόω, munio, ὀχυρόω. 1 Maccab. 13.

ἜΧΩ, F. ἕξω, cum aspero. item (ab inusitato σχέω) σχήσω. præt. ἔσχηκα, aor. 2. ἔσχον. habeo, possideo, teneo. Ut apud Xen. Pæd. 3. ἔχω τὰ χρήματα. et 7. ἔχω γυναῖκα. Apud Thuc. ἔχειν πόλιν τινὰ, vel χώραν, tenere seu obtinere. Apud Luc. in Herc. ἔχειν τὸ τόξον, manu tenere arcum. † ἐλπίδας ἔν τινι. Xen. Pæd. 1. 4. 25. προφάσεις ἔχειν. l. 3. p. 67. b. de re ibi dicitur. et μεταμέλειαν ἔχει μοι. l. 5. p. 126. d.† Alias etiam accipit interpr. cum suo accus. ut τιμὴν ἔχω παρὰ πᾶσι, Plat. in Sol. honoror ab omnibus. Idem in Themist. ἔχειν φθόνον παρὰ τοῖς δυνατοῖς, invideri à potentibus, invidia laborare apud potentes. Et apud Plat. ὀνείδη ἔχειν, opprobriis affici, et ἔχειν πληγὰς, apud Aristoph. accipere vel pati plagas. Interdum cum suo accus. exponitur uno verbo. ut, ἔχω ἐπιμέλειαν, Xen. curo, id est, curam adhibeo. sic ἡσυχίαν ἔχω, quiesco. συγγνώμην ἔχω, ignosco. ἀγανάκτησιν ἔχω, indignor. κατάμεμψιν ἔχω, apud Thuc. reprehendo. Sic, ἔχω δέος. Plut. metuo. ἔχω δρόμον, apud Eurip. curro. Interdum exp. potiùs, adhibeo. ut Hes. θυμὸν ἔχειν ἐπὶ ἔργῳ, animum operi adhibere. ¶ Cum variis adverbiis, variè exp. Interdum exp. sum. ut Xen. ἔχω εὐνοϊκῶς πρός σε, sum tibi benevolus. † ἀμελῶς ἔχειν περὶ θεούς. Xen. Pæd. 1. 2. 7.† Interdum exp. affectus sum. ut Isocrat. ἔσχεν οὕτως πρὸς Εὐαγόραν, sic in Evagoram fuit affectus. Apud Xenoph. ἀκολάστως ἔχειν πρὸς τὰ τοιαῦτα, intemperanter se gerere, vel intemperantem esse. Apud Herodian. οὕτως ἔχω φύσεως, tali sum natura præditus. Et Plato in Gorgia, οὐ γὰρ οἶδα παιδείας ὅπως ἔχει καὶ δικαιοσύνης. Cicer. interpret. ignoro enim quàm sit doctus, quàm vir bonus. Idem Plat. πῶς ἔχεις δόξης; quam opinionem habes? Dicitur et, ὡς εἶχεν ὀργῆς, qua erat ira percitus, ut erat iratus. Apud Plat. et Xenoph. εὖ, vel κακῶς ἔχω τὸ σῶμα, sum bona aut mala valetudine, benè aut malè valeo. † κακῶς ἔχειν. absol. de personis. Aristoph. Nub. 1274.† Res quoque aliqua dicitur, εὖ ἔχειν, vel κακῶς ἔχειν, quæ benè se habet vel malè. Item, τὰ εὖ ἔχοντα, quæ decent vel expediunt. Dicitur et, οὕτως ἔχει, apud Aristoph. † Nub. 827.† et Dem. ita se res habet. Apud Herodot. ἔχω μοι ἀναγκαίως ποιεῖν ταῦτα, necesse habeo hæc facere. † Xen. Pæd. l. 1. 3. 11. ἀπείρως ἔχειν παιδευμάτων. et Pæd. 1. 6. 37. ἀφροντίστως, similis est. ὁρῶ ἔχοντας ὅπως εὐχόμην, in eo statu illos video, quo optabam. l. 3. p. 73. b. et cum acc. sic εὖ ἔχειν σώματα, ψυχὰς πρός τι. l. 3. p. 77. c. φιλοτίμως, ambitione duci: et ἐπιφθόνως ἔχειν, invidere. l. 3. p. 77. e. φιλοκαλῶς πρός τινα. l. 3. p. 85. c. et ἀθύμως, dejecto animo esse. l. 4. p. 91. d. πῶς ἔχειν, de rebus. Xen. Pæd. 1. 4. 3. et 1. 6. 37. κάλλιστα ἔχειν: et cum dat. pers. καλῶς ἔχει τινί. l. 3. p. 74. b. et ἰσχυρῶς ἔχει τινί. l. 5. p. 127. c. ἱκανῶς ἔχειν πρός τινα, sufficere. 6. p. 167. b.† ¶ Cum variis præpositionibus, variè quoque exponitur. Cum διὰ: ut, ἔχω διὰ χειρὸς, apud Thuc. in manu habeo. Sic, ἔχω διὰ στόματος, Plut. in ore habeo. Apud Herodian. Ἔχω δι' ἐλπίδος, spero. Sic, ἔχω διὰ σπουδῆς, operam do. Cum ἐν. ut, ἐν νῷ ἔχω ἀπιέναι, in animo habeo discedere, Plat. Apud Eurip. ἐν αἰσχύνῃ ἔχω pro αἰσχύνεσθαι. Sic, ἐν ὀργῇ ἔχειν pro ὀργίζεσθαι. Ἐν γαστρὶ ἔχειν, gravidam esse. † ἔχειν ἐν ἑαυτῷ, secum statuere, Xen. Pæd. l. 2. 51. c.† Cum ἀμφὶ et περὶ, significat occupatum esse, vacare. ut, ἀμφὶ ταῦτα εἶχον, Xenoph. Pædias 4. in his occupati erant, hæc agebant. † οὕτω ἔχει περὶ ἐλπίδων. Xen. Pæd. 1. 6. 16.† ¶ Cum participii aoristo. † Sic Aristoph. Nub. 1043.† Hesiodus initio Erg. Κρύψαντες γὰρ ἔχουσι θεοὶ βίον ἀνθρώποισι, pro ἔκρυψαν. Soph. in Ajace, πρᾶγος ἄπιστον ἔχει περάνας, pro ἐπέρανε. Sic Thucyd. ἔχω [illegible], et Demosthenes, ἔχω καταστήσας. Interdum abundat particip. ut, ληρεῖς ἔχων, et παίζεις ἔχων. † Aristoph. Nub. 509. κυπτάζεις ἔχων. idem Nub. 750. [illegible] ἔχων.† Sic et, τὸ νῦν ἔχον, nunc. ¶ Ἔχω sæpe etiam suorum compositorum significationem accipit. ut pro ἀνέχω, sustineo. Od. τ', καὶ κίονας ὑψόσ' ἔχοντες. Sic Hes. Ἄτλας δ' οὐρανὸν εὐρὺν ἔχει. Item pro ἀνέχομαι, tolero, apud Hom. Item pro ἀντέχω, i. resisto, obsisto. Il. ί. Et cum accusat. Il. ά. circa principium. † Ἔχειν κίνδυνον, periculum excipere, subire. Xen. Pæd. l. 4. p. 91. c.† Et pro κατέχω, κωλύω, cohibeo, inhibeo, reprimo, retineo, ut, ἔχειν ἔγχος, Il. φ'. pro κρατεῖν, κωλύειν τῆς βολῆς. Sic Od. φ'. σχέσθαι ἀνὴρ ἐς χεῖρας ἀάπτους. Et cum genit. Iliad. β'. Ὃς τὸν λωβητῆρα ἐπεσβόλον ἔσχ' ἀγοράων. Jungitur et infinitivo. Herodotus, ἔχω μὴ ποιῆσαι. † Sic λέγειν. Xen. Pæd. 1. 3. 1. εἰπεῖν. l. 5. p. 121. b. διακρῖναι. ibid. c.† Ponitur et pro περιέχω, cingo, circumdo, ut apud Hesiodum, † Asp. 271.† Χρύσειαι δέ μιν εἶχον [illegible] ἀραρυῖαι Ἑπτὰ πύλαι, ubi tamen alii interpret. custodiebant vel tuebantur. Denique et pro προσέχω, appello, apud Thucyd. A schol. annotatur et pro παρέχω, item ἐπέχω. ¶ Ἔχω alias etiam significationes quam suorum compos. accipit. ut verbi ἐλαύνω, apud Homer. qui ἔχειν ἵππους ἐπί τινι dicit pro ἐλαύνειν κατά τινος. Item, ἔχειν ἵππους φύγαδε, pro εἰς φυγὴν ἐλαύνειν. Item, ἔχειν πρός τινα [illegible], pro ἀπευθύνειν τὸν δρόμον. vide Eustath. Item pro pertingo, item tendo et attineo, ut annotat. apud Herodot. ἔχει πρὸς ἑσπέρην. Et, ἔχει ἐς τὸ ἔξω μέρος τῆς οἰκίης, ex eodem. Et, τὰ ἔχοντα πρὸς πόλεμον, quæ ad bellum attinent. Apud Paus. ἐγὼ δὲ ὅσα ἐς τὴν ἅλωσιν τὴν Ἀθηναίων ἔχει, δηλώσω, quatenus ad expugnationem pertinet. Ἔχειν δακτύλιον, vel ἱμάτιον, est φορεῖν, gestare, ut Eustathius annotat. et καναχὴν ἔχειν apud Homerum est καναχίζειν. † Ἔχειν (sc. πάλτα) tragulas tenere, ut opp. τῷ μεθιέναι, ejaculari. Xen. Pæd. l. 4. p. 100. b.† Et apud eundem, ἔχειν ἡμέ[illegible] ὅπως, exp. [illegible]. Sic et Dem. οὐκ ἔχω πῶς ἐπαινέσω, nescio quo pacto laudem. ¶ Item ἔχω, habito, incolo. ut, δῶ Ὀλύμπιον ἔχουσι. † Sic Musæ Ἑλικῶνα ἔχειν dicuntur ab Hesiodo in Theog. v. 2.† Xenophon. † Pæd. l. 4. p. 91. d.† τοὺς κατὰ τὴν Ἀσίαν ἔχοντας vocavit Asiaticos. ¶ Apud Isocr. in Panath. τίνας οὖν ἔχω πεπαιδευμένους, ἐπειδὴ τὰς τέχνας, καὶ τὰς ἐπιστήμας, καὶ δυνάμεις ἀποδοκιμάζω; quos habeo pro doctis, vel quos in doctorum numero habeo? † Ἔχειν τινὰ ἐν ἀτιμίᾳ. Xen. Pæd. l. 2. 47. d.† ¶ Denique ἔχω frequentissimè significat, possum. † ὃν οὐδ' ἂν ὀνόματα ἔχοι τις εἰπεῖν. Xen. Pæd. l. 1. 1. 4. et l. 2. p. 47. c.† Interdum cum infinit. ut Athen. 85. de soldariis loquens, καὶ οὐδεὶς εἰπεῖν ἔχει τινὰ ἀποδειλιάσαντα θάνατον. Xenoph. Pæd. 3. ἔχεις τινὰ πλεονεξίαν ἐμοῦ κατηγορῆσαι. Apud Thucyd. l. 2. μάλιστ' ἂν ἔχοι τι τρωθὲν μὴ ἀγνοεῖν. Interdum cum subjunctivo, præcedente ὅπως, aut alia particula. ut, οὐκ ἔχω ὅπως [illegible]. Apud Plat. in Phædro, οὐδ' αὐτὸς ἔχω ὅτι ὅσα [illegible]. (ὡς ἔχειν στέγειν. i. e. συνέχειν τὴν στέγην, καὶ ἐπέχειν τὸ ὕδωρ. Pers. 724. σχήσειν. 747. V. Eurip. Med. 421. 449. ἔχ' ἥσυχος. ib. 551. 724. pro coërceo id. Phœniss. 1116. 1154. 1156. ἠρεμαῖον ἔχειν. Soph. Œdip. Tyr. 574. cum Gen. 333. 729. 761. 1491. ἔχομεν ἰδεῖν, modò videmus. Tr. 36. 407. 967. 1260. ἔχειν et μέλλειν oppos. 969. 1008. Particip. Subintel. 1070. Æschyl. Pr. 904. Cum Præp. ἐκ. Aristoph. R. 190. ἔχειν κατὰ χώραν. 803. φροντίζειν ἔχω. 1282. Il. γ'. 265. Æsch. Ch. 738. Theoc. κδ'. 168.)

Ἔχομαι, habeor, teneor, possideor. ut in illo Aristippi dicto, apud Plut. ἔχω Λαΐδα, ἀλλ' οὐκ ἔχομαι, habeo Laidem, at non habeor. id est, teneor. Apud Aristoph. in Ran. ἔχῃ μέσος, teneris medius, dicitur de eo qui sic tenetur ut extricare sese nulla ratione possit. Exponitur etiam, captus sum, apud Thucyd. lib. 2. † φρούρια ἐχόμενα. Xen. Pæd. l. 5. p. 143. a.† Interdum cum dativo. ut Odyss. ϑ'. ἔχομαι κακότητι καὶ ἄλγεσι, teneor ærumnis et mœroribus, quasi obstrictus. Sic apud Plat. epist. 7. ἔχεσθαι νόσῳ παραφροσύνης, laborare morbo insaniæ. Apud Luc. λιμῷ ἐχόμενοι, fame correpti, vel fame laborantes. Interdum cum ἐν. ut Plat. de leg. ἔχομαι ἐν συμφοραῖς. Iliad. ή. Νίκης πείρατ' ἔχονται ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι, victoriæ termini positi sunt in diis, i. in deorum arbitrio. Cum genit. significat interdum, prehendo. Luc. in Timone, καί μου ἄπτου ἐχόμενος τῆς χλαμύδος. (V. Æsch. S. c. Th. 97.) Interdum verò, hæreo alicui seu adhæreo, conjunctus sum alicui, proximus sum, proximè sequor. Philo de vita Mos. l. 2. ἐπιπλεκόμεναι γὰρ καὶ ἀλλήλων ἐχόμεναι συγχορεύουσι. Sic, τὰ ἐπαγόμενα τῶν προειρημένων ἔχεσθαι, dicuntur consequentia præcedentibus hærere. Apud Basil. ἔχεσθαι τῶν ἰχνῶν, expon. insistere vestigiis. Apud Thuc. lib. 1. τῆς μὲν γνώμης τῆς αὐτῆς ἔχομαι, in eadem persto sententia. Interdum exp. habeo. ut apud Dion. l. 1. ἔχεται τῆς αὐτῆς δόξης. Interdum exp. pendeo. ut apud Aristidem, ὥσπερ τῆς ἱερᾶς ἀγκύρας τῆς ἐκείνου φωνῆς ἐχόμενοι, exp. ac velut è sacra anchora ex illius voce pendentes. Particip. ἐχόμενος, proximus, contiguus. † Xenoph. Pæd. p. 173. c. et p. 226. a.† Interdum et conjunctus. item pendens ab aliquo. ¶ Item, capesso, aggredior. ut, ἔργου ἔχεσθαι, et ἔχεσθαι τοῦ πολέμου, apud Thuc. Sic ἔχεσθαι τῶν ἐπειγόντων. Herodian. et ἔχεσθαι τῶν πραττομένων, urgere inceptum. Et apud eundem, ἔχεσθαι τῆς ὁδοῦ, et τῆς [illegible], exp. capessere vitam. ¶ Item, desisto, abstineo. Iliad. γ'. σχέσθαι μάχης. Plut. quoque in Crasso dixit, ἔσχοντο μάχης, pro ἀπέσχοντο. Cum accus. sustineo. ut apud Hesiod. in Theog. Ἰαπετοῖο πάϊς ἔχει οὐρανὸν εὐρύν. Apud Homer. exp. teneo, item habeo. Iliad. μ'. τὴν δ' ἐς ἔχε πρόσθεν σχόμενος. Et Od. δ'. Ἄντα παρειάων σχομένη λιπαρὰ κρήδεμνα. (Aristoph. R. 1498. Soph. Œdip. Tyr. 911. Luc. Epist. ad Nigrin. p. 19.)

Ἐχομένως, proximè, item contiguè. Interdum deinceps. Interdum et cum genit. ut Laërt. in Crat. περὶ οὗ λέξομεν ἐχομένως Ἀρκεσιλάου, proximè post Arcesilaum, vel statim post Arcesilaum. Apud Aristot. in rhet. ἐχομένως τούτων, exp. consentaneo his modo.

Ἔχμα, τὸ, retinaculum, vel potius junctura, in qua res duæ cohærent quasi vinculo et nexu. Il. ν'. de torrente, Ῥήξας ἀσπέτῳ ὄμβρῳ ἀναιδέος ἔχματα πέτρης. Expon. et stabilimentum, fulcimentum. Item obstaculum. Iliad. φ'.

Ἐχμάζω, inhibeo, impedio, detineo. Eust. ex rhet. lex. Item firmo. Hesych. Item neutraliter ἀναχάζω.

Ὄχμα, τὸ, idem quod ἔχμα. Hesychio est fibulamentum.

Ὀχμάζω, idem quod ἐχμάζω. Eurip. in Oreste, Μέσον μ' ὀχμάζεις, medium me constrictum tenes. Apud Apoll.

Arg. 1. Ἄρσεν ὀχμάζοντο θεῷ σέλας, schol. exp. tenens seu gestans. (vincio. Æsch. Pr. 5. 619.)

Ἀνοχμάζω, (comp.) gesto tollens in altum, sublatum gesto, aut in altum tollo. Epigr.

Μεταχμάζω, tollo, in tergum sustollo.

Ἕξις, εως, ἡ, habitus, i. affectio in animo vel corpore stabilis et à subjecto ægrè mobilis, sive bona ea sit sive mala. Aristot. eth. 1. cap. 5. ἕξεις δὲ λέγω καθ' ἃς τὰ πάθη ἔχομεν εὖ ἢ κακῶς. Quam de corpore dicitur, habitudinem corporis Latini dicunt, ut apud Gal. et Hippocr. A Philone de mundo, tribuitur etiam lapidibus, quæ videlicet ut firmissimo vinculo continentur. Item facultas, ut προφητικὴ ἕξις. Phil. de vita Mos. l. 3.

Ἑξείδιον, sive ἑξίδιον, ου, τὸ, diminut. q. d. habitulus. etym.

Ἑκτὸς, qui habetur, qui haberi potest.

Ἑκτικὸς, ῦ, ὁ, in habitu positus, habitu comparatus. Ἑκτικὸς πυρετὸς, febris hectica: inde dicta quòd non tam corporis habitum occupet, quàm quòd ἐν τῇ ἕξει sit, ut aliæ febres ἐν σχέσει.

Ἑκτικὸς, dicitur etiam, qui hectica febri laborat. Gal.

Ἑκτικῶς, q. d. habitualiter. Plut. in polit. præc. et Basil. in epist.

Ἐχέτης, ου, ὁ, dives, opulentus. Pind.

Ἔχης, idem. παρὰ τὸ ἔχειν, ut, τοὺς πένητας è contrario vocant ἀχῆνας, κατὰ στέρησιν τοῦ ἔχειν, inquit etym.

Ἐχέτλη, ἡ, stiva, ea aratri pars quam arator manibus tenet: aratri velut capulum. παρὰ τὸ ἔχειν τὸ ἄροτρον. Hesiod. in Erg. l. 1. Hesychio est etiam caluta.

Ἐχετλεύω, aro. Hesych.

Ἐχέτλιον, ου, τὸ, locus in navi ubi res reconduntur.

Σχῆμα, τὸ, habitus, (diversa tamen signif. quàm in ἕξις.) ut Xenoph. Pæd. 5. καίπερ ἐν ταπεινῷ σχήματι ἐντυχία, quamvis humilis esset ejus habitus. Herodian. lib. 1. ἀνὴρ φιλοσόφου φέρων σχῆμα, philosophi habitu. Et l. 5. σχῆμα ἐσθῆτος, vestis habitus. Exp. et cultus. Herodian. 7. ἤδη φέρων βασιλέως ὄνομα καὶ σχῆμα, nomen imperatoris jam cultumque gerens. Item quod Latinè habitus oris et gestus appellatur. † Xen. Pæd. 6. p. 171. d.† Eurip. in Med. Καὶ σχῆμα, καὶ πρόσωπον εὐγενὲς τέκνων. (Ἱππομέδοντος σχῆμα, περιφραστικῶς pro Ἱππομέδων. Æsch. S. c. Th. 494. ἐς ἄλλο σχῆμ' ἀποστάντες βίου. Eurip. Med. 1041. 1074. Phœniss. 227.) Dem. in Mid. τῷ σχήματι, τῷ βλέμματι, τῇ φωνῇ. Dicitur etiam σχῆμα σεμνὸν et σχῆμα ἐγκαλές. Exponitur et persona et species oris. Item exponitur species, de aliis etiam rebus dictum. ut apud Herodian. ἐν σχήματι νοσοῦντος, specie ægrotantis. et ἐν σχήματι πολιορκίας, in speciem obsidionis. item σχῆμα παρέχειν λυπουμένου, speciem præbere hominis mœsti. Interdum exp. color et species, item species et prætextus. ut apud Plut. in Galba, ἄριστον σχῆμα τὴν ἀναβολὴν εἶναι φάσκοντες. Atque adeò etiam exp. dignitas. ut apud Basil. in epist. ad Candidianum, ἔγνω οὐδ' ὑμᾶς ἀπὸ τοῦ σχήματος ἐπιστέλλων. Item forma, figura. ut Cic. interpr. in Plat. Tim. Item σχήματα geometrica: de quibus Gell. l. 1. c. 20. Sunt et rhetorum σχήματα. Aristot. rhet. 3. Sunt et saltantium σχήματα, Lat. staticuli. apud Herodot. ὀρχήσασθαι Λακωνικὰ σχήματα, exp. saltare Laconicis modulis.

Σχημάτιον, ου, τὸ, idem quod ὄρχημα, staticulus. Herodot.

Σχηματίζω, f. ίσω, effingo, assimulo. apud Athen.

Σχηματίζομαι, idem quod πλάττομαι et ὑποκρίνομαι, in certam quandam corporis affectionem componor. (effingor. Æsch. S. c. Th. 471. λαμπρῷ κατόπτρῳ σχηματίζεται κύκλος. Eurip. Med. 1163. Philostr. l. 1. c. 7.) Exp. etiam, simulo, prætexo, fingo. Apud Plut. in Numa, et Lys. contra Tim. Item ornor, componor, color. apud Plat. in Georg.

Σχηματισμὸς, ῦ, ὁ, cultus corporis et compitura. apud Plat. lib. 4. de rep. Item in certam quandam affectionem corporis compositio. Plat. de Aud. Ponitur et pro fastu: et apud Plat. de rep. 6. Item figura seu figuratio. Plut. de primo frig. Est etiam vocabulum Gramm. quo significatur formatio seu modus formandi vocabulum unum ab altero, et quasi certam formam illi dandi. ut apud Athen. lib. 11.

Σχῆσις, εως, ἡ, habitus, idem quod ἕξις. Hesych. Item ὁρμή, eidem.

Σχετηρία, ἡ, anchora: qua videlicet navis retinetur. Hesych.

Σχέσις, εως, ἡ, habitudo, seu constitutio corporis, secundum quam aliquis carnosus vel gracilis, duro vel molli, raro vel denso corpore dicitur, ut Gal. annotat. [οὔτ' εἶδος, οὔτε θυμὸν, οὐδ' ὅπλων σχέσιν μωμήσεται. Æsch. S. c. Th. 514.] ¶ Item, affectio dubia, [illegible] est, quæ facile et inducitur et depellitur. Hanc Aristot. διάθεσιν appellavit, τῇ ἕξει oppositam, unde febres ἐν σχέσει dicuntur, quæ facile discutiuntur. Exponitur etiam convenientia naturalis rei unius cum altera. Naz. in orat. Item affectio qua adversariorum affectum quemlibet fingimus, cui respondeamus; ut annotatur ex Rufiniano.

Σχετικὸς, qui cum aliquo convenientiam quampiam habet. Item retinendi et cohibendi vim habens. Plut. de primo frig. τὸ δὲ ὕδωρ κολλητικὸν καὶ σχετικὸν, exp. aqua glutinat et copulat. febres σχετικαὶ dicuntur, quæ et ἐν σχέσει. Σχετικῶς, exp. ἐκστατικῶς. Hesych.

Σχέθω, habeo, idem quod ἔχω. Od. ί. ὁ δ' ἄρα τὸν σχέθε τόνδ' ἐνὶ θυμῷ, hunc in animo cogitationem habebat, i. hoc in animo versabat. Item teneo. Odyss. ξ'. καὶ ἐπ' ἀγκῶνος κεφαλὴν σχέθεν, et supra cubitum caput tenuit. Item inhibeo, cohibeo, reprimo, detineo. ut Odyss. τ'. αἷμα ἴσχεθεν. Et Od. σ'. σχέθε πένθος. Et Od. δ'. σχέθε δ' ὄσσε γόοιο, oculos à fletu inhibebat. (V. Æsch. S. c. Th. 79. 455.)

Ἴσχω, habeo, idem quod ἔχω. Isocr. ἴσχειν ἀηττήτους ψυχὰς, invictos habere animos. Aristot. de mundo, διαφορὰς ἴσχει τοσάσδε, tot habet differentias. Cum adverb. ut, ἀσθενῶς ἴσχοντες τὸ σῶμα, infirmi debilesque corpore, apud Plat. de leg. Idem in polit. ἀπολέμως ἴσχειν, imbellem esse. Cum præpos. Plat. de leg. ἴσχω περὶ σπουδῆς, studeo, studio teneor. Ibidem, ἴσχω ἐπὶ βέλτιον, progredior in melius. Thuc. l. 7. ἴσχοντες πρὸς ταῖς πόλεσι, appellendo ad civitates. Item teneo. Soph. ἴσχε κἀμοῦ μνῆστιν, mei quoque memoriam tenens. ¶ Item inhibeo, reprimo, sisto. Aristoph. in Vesp. μηδὲν ὑμᾶς ἰσχέτω, nihil nos inhibeat aut retineat. † ἴσχειν πόδε ἐναλλάξ. Nub. 979.† Eurip. in Iphig. ἴσχει με τι, μὴ στέλλειν στρατὸν, aliquid me tenet quo minus exercitum mittam. Diosc. l. 2. c. 98. αἵματος ἀναγωγὴν ἴσχει, rejectiones sanguinis sistit. Plato in Cratylo, ἐμποδίζω καὶ ἴσχω τῆς ῥοῆς τὰ ὄντα. Item ἴσχειν dicuntur flumina quum decrescunt et quum veluti inhibentur. Arrianus de Indiæ fluminibus, χειμῶνος ἴσχουσιν, ὀλίγα τε γίγνονται, hyeme decrescunt. ¶ Item ἴσχω, scatere facio et emitto, ut fons aquam, Aristid. ¶ Item, valeo, (ea signif. qua de pretio dicitur.) ut apud Polyb. καὶ τεταρτίνα τάλαντον ἴσχουσιν, mox talento valent. (Soph. Œdip. Tyr. 1051. Æschyl. Ch. 1052.)

Ἴσχομαι, idem quod ἔχομαι, habeor, teneor. Item hæreo. Gal. Item sisto gradum, impetum meum reprimo, desisto, desino. Iliad. β'. et Odyss. ώ.

Ἰσχάνω, et ἰσχανάω, idem quod ἴσχω, teneo, retineo, inhibeo, reprimo. Iliad. ξ'. ἀλλὰ Διὸς ἰσχάνει δεσμός. Il. ί. Αὐτόν τ' ἰσχανόωσαν, ἐρητύοντό τε λαόν, me inhibuerunt. Item ἰσχανάω, cupio, desidero, seu ἐπιθυμητικῶς ἀντέχομαι. ut Eust. expon. Il. ί. de equo, μέγα δρόμου ἰσχανόωντες. Et Odyss. θ'. Ἰσχανάω φιλότητος, ἐϋστεφάνου Κυθερείης, captus desiderio.

Ἰσχανίω, idem quod ἰσχανάω, cupio, desidero. Dion. de situ orb.

Ὄχα, præ cæteris, præcipuè. pro quo frequentius usurpatur ἔξοχα. ut Iliad. ά. Οἰωνοπόλων ὄχ' ἄριστος, in augurali disciplina consummatissimus. Et Od. ψ'. ὅπως ὄχ' ἄριστα γένηται.

Ὄχανον, ου, τὸ, ansa clypei, inde dicta quòd ea tenentur. Ab aliis exp. amentum, item habena, item lorum clypei, τὸ τῆς ἀσπίδος κράτημα, ut Eust. tradit. Luc. in Anach. de pila [illegible], περιφερὴς, ἀσπὶς μικρὰ, ἴτυς οὐκ ἔχουσα οὐκ ὀχάνους, οὐδὲ τελαμῶνας. vide Herodot. lib. 1. de tribus Carum inventis.

Ὀχάνη, ἡ, idem. Plut. in Cleom. τὴν ἀσπίδα φορεῖν δι' ὀχάνης, οὐ διὰ πόρπακος.

Ὀχεὺς, έως, ὁ, retinaculum. itidem ab ἔχω dictum. Il. γ'. ζωστῆρος ὀχῆες χρύσειοι συνέχον, annuli aurei cohibebant. Et ὀχεὺς τρυφαλείας, lorum galeæ, i. lorum quo galea sub mento constringitur. Il. γ'. Ὀχεὺς πυλῶν, dicitur vectis, seu pessulus, aut repagulum, quo fores cohibentur et clausæ continentur. Il. μ'. et ώ. (Theoc. κδ'. 49.) ¶ Ὀχεὺς, à quibusdam vocatur scrotum.

Ὀχὸς, ῦ, ὁ, capax, qui contineri potest. Od. ί. Οὐδ' ἄρ' ἔσαν λιμένες νηῶν ὀχοὶ, οὐδ' ἐπιωγαί, nec enim erant portus qui naves capere et continere possent. ¶ At ὄχος, vide sua serie.

Ὀχὴ, ἡ, cibus, ab ἔχω, quòd corpus ea continetur et conservatur. Hesiod. et Athen. lib. 4. Hinc εὐωχία, de quo vide suo loco.

Composita: ac primùm ex ἔχω, σχέθω, ἴσχω, et verbalibus cum præpositione.

Ἀμπέχω, (pro ἀμφέχω) fut. ἀμφέξω, circundo, circumplector, occupo. Apoll. Arg. 2. αἰπεινὴν ἀχλὺς ἄμπεχε. (Æsch. Pers. 850.) ¶ Item, induo, amicio, apud Aristot. Ἀμπέχομαι, induor, amicior, id est, pro indumento sive amictu mihi circundo. Aristoph. in Plut. τοιοῦτον ἀμπέχεται τρίβωνα, hujusmodi pallio induitur, hujusmodi pallium gestat. (Eurip. Med. 1161.) Et apud Luc. ἀμπεχόμενος ἁλουργίδα, vestem purpuream indutus. Interdum sine casu. ut apud Aristot. in Probl. ubi γυμνοὺς opponit τοῖς ἀμπεχομένοις. † Apud Apollon. Arg. 1. 324. ἀμφέχετο pro ἀμπέχετο.†

Ἀμπεχόνη, ἡ, cultus corporis, vestitus. Plat. de rep. 4. Item vestimentum, indumentum. Luc.

Ἀμπέχονον, ου, τὸ, idem, i. indumentum. Theocr.

Ἀμπεχόνιον, ου, τὸ, diminut. palliolum.

Ἀμπίσχω, idem quod ἀμπέχω, apud Aristot. (cum gemin. Ac. Aristoph. R. 1095.) Ἀμπίσχομαι, idem quod ἀμπέχομαι, apud Plat.

Ἀμπισχνέομαι, etiam legitur, pro ἀμπίσχομαι, apud Aristoph.

Decomp. Ἀναμπέχονος, ου, ὁ καὶ ἡ, non habens ἀμπεχόνην, non togatus seu lænatus. Athen. l. 13.

Ἐπαμπέχω, superinduo.

Καταμπέχω, cooperio. [Καταμπίσχω. Eurip. Helen. 857. Εἰ γὰρ οὕτως οἱ θεοὶ σοφοὶ, Εὔψυχον ἄνδρα πολεμίων θανόνθ' ὕπο, Κούφῃ καταμπίσχουσιν ἐν τύμβῳ χθονὶ, Κακοὺς δ' &c.]

Μεταμπίσχομαι, vestem muto. [Plat. de Rep.]

Περιαμπέχω, obtego velamentis, circumvestio, obtego, involvo. [Plat. Conviv. iii. τοιαῦτα καὶ ὀνόματα καὶ ῥήματα ἔξωθεν περιαμπέχονται σατύρου ἄν τινα ὑβριστοῦ δοράν.] Περιαμπίσχω, idem. (Eurip. Med. 282.) [Aristoph. Equit. 889. Καὶ ταῦτ' ἐπίτηδές σε περιήμπισχ', ἵνα σ' ἀποπνίξῃ.]

Συναμπέχω, occulto, cooperio, abscondo. Æschyl. in Prometh. [520. Ἦ πού τι σεμνόν ἐστιν ὃ ξυναμπέχεις. Schol. ἐν ἑαυτῷ κρύπτεις. Schol. β'. κατέχεις παρὰ σαυτῷ καὶ οὐκ ἐκφαίνεις ἡμῖν. Συναμπίσχω. Eurip. Herc. Fur. 1111. Πάτερ, τί κλαίεις, καὶ συναμπίσχῃ κάρα, &c.]

Ὑπαμπέχω, subinduo, subamicio. Plut.

Ἀνέχω, sustollo, sursum attollo, tollo, erigo in altum. ut Il. ά. χεῖρας ἀνέσχον, manus sustulerunt. † Ἀνέχειν χεῖρας θεοῖς, ad Deos manus tendere. Hesiod. Asp. 246. nisi ibi potius separandum est, et ἂν ut ἄνα. εὐχάς. Soph. El. 638.† Sic, ἀνέχειν πυρσὸν, apud Paus. et παρὰ ἀνέχειν πρὸς τὸν οὐρανὸν, apud Plut. Exp. etiam βαστάζω, à Suida. Est item sustineo. ut Pausanias dicit Atlantem ἀνέχειν οὐρανὸν καὶ γῆν, i. cœlum et terram sustinere. Interdum pro, in pretio habeo, honoro. Od. τ'. εὐδικίας ἀνέχοντα, pro τιμῶντα. Sic et apud Soph. et Eurip. in Hecuba. ¶ Item, retineo, inhibeo, ut ἐπέχω. Iliad. ψ'. v. 426. ἀλλ' ἀνέχ' ἵππους. Plut. ἀνέχε τὰς ἑαυτοῦ ναῦς. Item neutraliter, pro, cesso, desino. Appian. in lib. μὴ ἀνασχεῖν τοῦ πολέμου. Apud Xenoph. Hellen. 1. οὕτως ἀνεῖχον, ita continebant se. Apud eundem Hell. 2. ἀνέχουσι περὶ τῶν τειχῶν, urgent demolitionem murorum. ¶ Apud Suid. ex Theopompo, ἀνεχέ μοι τὴν χεῖρα, præbe mihi manum. ¶ Item, promineo, item emineo. apud Paus. Exponitur etiam existo, attollor, apud Basil. Item pro, erumpo, seu orior, ut scribunt, apud eundem Paus. A Xenoph. dicitur et Sol ἀνέχειν. Apud Thuc. lib. 7. ἀνέχουσαι ἄκραι, expon. promontoria excelsa. Exp. etiam, exto, i. extra appareo, apud Plut. in Cæsare, ὡς καὶ τὸ ξίφος ὑπὲρ τὸ ὕδωρ ἀνασχεῖν. (pro simplici ἔχω vel pro τιμᾷν. Sch. Soph. Aj. 212. Œdip. Tyr. 182.)

Ἀνέχομαι, à quo ἀνασχέσθαι, apud Hom. pro activo ἀνασχεῖν, i. attollere. ut, ἀνασχέσθαι χεῖρας, et ἀνασχέσθαι δόρυ. † ἀνέχομαι ἐκπώματα, Xen. Pæd. p. 225. a.† Item pro ἀνέχω significante τιμᾶν, ab eodem alicubi accipi existimatur. Vide Eust. Item sustineo, tolero, patior, fero. ut Aristoph. in Nub. † 362.† κακὰ πολλὰ ἀνέχεσθαι. Et Luc. in Anach. πολλὰ τὰ δυσχερῆ ἀνέχεσθαι. Xen. ψύχη καὶ θάλπη ἀνέχεσθαι. † Pæd. l. 6. p. 161. d.† Apud Isocr. et Dem. ἀνέχεσθαι et ἀνασχέσθαι, pro eodem ponuntur. † sine casu. tolerare, sustinere. sc. omnia. Xen. Pæd. l. 5. p. 118. d.† Et cum genit. ut, ὕβρεών τε καὶ ἄλλων ἠνείχοντο, apud Herodianum. Jungitur et participio aut infinitivo, ut Dem. Philip. 3. ταῦθ' ὁρῶντες οἱ Ἕλληνες ἀνέχονται. Luc. οὐκ ἀνέχομαι ζῆν. Isocr. ἀνέχω τὸ ἴσον ἔχειν. Aliquando et absolutè ponitur, ut in proverbio, ἀνέχου καὶ ἀπέχου. Sic et Il. ά. Ἄνσχεο, fer patienter, obdura. (Οὐδ' ἀνέξεται κακῶς πάσχοντά σε malis affici non patietur. Eurip. Med. 38. οὐ σῖγ' ἀνέξῃ; Non tacebis? Soph. Aj. 76. Cum Gen. Æsch. Pers. 840. Eurip. Med. 1159. Phœniss. 506. ἐν ἀχθέσθαι. Æsch. Ag. 914. 1283. Palæph. p. 12. Soph. Œdip. Tyr. 1441. Tr. 280. El. 1031.) ¶ Item tolero, i. duro. apud Aristot. l. 8. de hist. an. ¶ Item sustineo, i. faveo et tueor. ut exp. Act. c. 18. v. 14.

Decomp. Ἐπανέχομαι, perfero, tolero, ἀνέχομαι. Oppian.

Ὑπερανέχω, superattollo. Strab.

Ἀνέξις, ἡ, tolerantia.

Ἀνεκτὸς, ῦ, ὁ, idem quod ἀνασχετὸς, tolerabilis, tolerandus. Od. ύ. Il. ά. (Soph. Œdip. Tyr. 437. Æsch. Ag. 1373.) Dem. pro corona. Isocr. de pace. Dicitur aliquando ἀνεκτόν ἐστι (cum infinit.) tolerabile est.

Ἀνεκτῶς, tolerabiliter, ita ut tolerari possit. Odyss. ί. et Isocrat. ad Philipp.

Ἀνοχεὺς, qui sustinet, fulcrum. Aretæus.

Ἀνοχὴ, toleratio. Item tolerantia, patientia. ut, ἀνοχὴ θεοῦ, Rom. 3. Item intermissio, cessatio, aut q. d. desistentia. Herodian. l. 3. αὐτὸς δὲ ὁδοῦ εἴχετο μηδεμίαν ἀνοχὴν ἀναπαύλης ὅλως μήτε ἡμέραις μήτε νυξὶ παρέχων. Hinc ἀνοχαὶ, induciæ. Æschin. de fal. leg. ὅτι πρεσβεύοντας τῷ πολέμῳ Περδίκκαν, ἀνοχὰς πρὸς αὐτὸν ἐποιήσασθε. ¶ Item, ἀνοχὴ, ortus, ἀνατολή. Hesych. Pollux quoque ἀνοχὴν καὶ δύσιν inter se opponit.

Ἀνακωχὴ, ἡ, dicitur pro ἀνοχὴ, (sicut κατακωχὴ pro κατοχὴ) induciæ. Item ἀνακοχὴ, pro iisdem. Hesych. Ammonius tamen hæc distinguit, quem vide. Vide et in comp. ab Ἀνά.

Ἀνακωχεύω, et ἀνακωχέω, ῶ, retineo navem in alto, navem in anchoris stare facio subductis velis propter tempestatem, ut expon. apud Suid. et Hesych. Herodotus in Eratone, ἐπὶ τούτων ἀνακωχεύσαντες τὰς νέας. Ipsæ etiam naves dicuntur ἀνακωχεύειν, apud Arrianum. Metaphoricè etiam ἀνακωχεύειν ἅρμα, currum retrahere et inhibere. † Soph. El. 734.†

Ἀνάσχεσις, emersio, exortus, ortus. ut, ἀνάσχεσις ἡλίου, ortus Solis. Plut. in Probl. Item toleratio, vel tolerantia. ut, ἀνάσχεσις τῶν δεινῶν. Plut. in Numa. Ἀνασχετὸς, οῦ, ὁ, ἡ, tolerabilis, idem quod ἀνεκτός: unde, τόλμημα οὐκ ἀνασχετὸν, facinus intolerabile. Apud Thuc. Herodot. et Herodian. οὐκ ἀνασχετὸν ποιεῖσθαι, vel ἡγεῖσθαι, intolerabile judicare. Et, ἀσχετὸς, poeticè pro eodem. Od. β'.

(Ἀνασχέω itidem pro ἀνέχω emergo, orior, existo. Herodot. in Polymn. et Erat. Citatur ex Herodoto ἀνασχέω λυπηρόν τί σοι pro molestiæ quippiam tibi afferam. Et ex Eurip. ἀνασχέθω φλόγα pro exoriri faciet. Soph. Tr. 207.)

Ἀνασχέθω, idem quod ἀνέχω, sustollo, erigo. Apud Apol. Rhod. et Iliad. ε'. (Eurip. Med. 1029.)

Ἀνίσχω, pro ἀνέχω, sustollo, erigo, &c. ut Il. θ'. πᾶσι θεοῖσι χεῖρας ἀνίσχοντες. Item emitto, submitto, produco. ut apud Herodot. ἀνίσχει ἡ γῆ βοτάνας. Quæ signif. præcedenti est affinis, quia terra, quod producit, veluti in altum erigit. Item, emergo, existo, orior. Apud Phil. dicitur ἀνίσχων ἥλιος et βοτάνη. Dicitur et transitivè ἥλιος ἀνίσχων τὸν ὁρίζοντα, pro ὑπερβάλλων. (Æsch. Ag. 93.)

Ἀνίσχομαι, pass. pro ἀνέχομαι. Il. ἕ. ἀνὰ δ' ἴσχεο. ubi tamen quidam exp. te cohibe, te contine.

Decomp. Δυσάνεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, toleratu difficilis. Xen. Δυσανάσχετος, idem. Item intolerans. Unde δυσανασχέτως, ægro animo, intoleranter. Δυσανασχετέω, ῶ, ægrè fero, ægro animo tolero, gravor. Sæpe cum accus. ut Thuc. 7. δυσανασχετοῦντες τὰ γιγνόμενα, ægrè ferentes. Plut. in Sert. δυσανασχετοῦντες τὴν τριβὴν, quam moram ægrè ferrent. Interdum cum præpos. ut Plut. in Ant. οἱ δὲ Ἀντωνίου δυσανασχετοῦντες πρὸς τὴν διατριβὴν, quum moram ferre non possent. Idem in Camillo, δυσανασχετοῦντες ἐπὶ τοῖς γεγενημένοις, molestè ferentes quæ acciderant. Phal. in Epist. περὶ θανάτῳ δυσανασχετῶ. Interdum cum dat. ut apud Suid. δυσανασχετῶν δὲ τῇ συμφορᾷ. Interdum etiam sine casu ponitur. Plut. de fuga, δυσανασχετεῖ καὶ ζηλοτυπεῖ. Philo de vita Mos. lib. 3. δυσανασχετήσαντες ἐμέλλησαν αὐτὸν ἀνελεῖν, gravissimè offensi.

Εἰσανίσχω, insurgo, exurgo.

Ἐπανέχω, suscipio, ἀναφέρομαι, ἐλῶ, apud Suid. Item incumbo, innitor, confido. Artemid. Oniroer. 1. μὴ μόνον τοῖς βιβλίοις ἐπανέχειν, non sola præceptorum artis traditione niti et acquiescere. Sic et Dem. de fal. leg. Item posthabeo, postpono. Plut. in Dem. καὶ τὰ οἰκεῖα πάθη καὶ πράγματα τοῖς δημοσίοις ἐπανέχοντα, τηρεῖν ἀξίωμα, res suasque domesticas publicis negotiis postponere.

Ἐξανέχω, exto super, emineo. Apoll. Rhod. Arg. l. 2. Ἐξανέχομαι, perfero, tolero, sustineo. Eurip. (Med. 74.)

Παρανέχω, altrinsecus attollo seu elevo. Exp. etiam emineo.

Παρανίσχω, idem apud Thucyd.

Προανέχω, prior attollo seu elevo. Suid. Expon. et neutraliter promineo.

Προανίσχω, ante emergo, prior emergo. Plut. de defect. orac.

Προσανέχω, nitor, confido: ut ἐπανέχω. unde προσανέχων, fretus et fidens, apud Polyb. Item deditus sum, incumbo, commentor. Chrys. ad Thes. 19. ταύταις προσανέχομεν, ταῦτα μεριμνῶμεν. Idem ad Tim. 5. de vidua loquens, ἡ δεόντα προσανέχουσα. Sic et apud Synes. et Polyb. Aliquando pro, expecto, ut apud Polyb. l. 5. Apud Suidam, προσανέχοντι, exp. ἐξέχοντι.

(Ὑπανέχω, cum Gen. Attollo me sub. Philostr. l. 3. c. 1.)

Ἀντέχω, retineo. ut Luc. ἀντέχει αὐτοῦ τὴν χεῖρα, manum ejus cohibet. Item sustineo. Cum dat. ut Xen. ἀντέχειν τῷ πόνῳ, sustinere laborem, vel tolerare aut sufferre. Cum præpos. ut Herodian. ἀντέχειν πρὸς τοὺς καμάτους, idem quod ἀντέχειν τοῖς πόνοις. Exp. etiam resisto, ut, ἀντέχειν τοῖς χειμῶσι, apud Theophr. de caus. pl. lib. 4. resistere tempestatibus. † Xen. Pæd. 6. p. 171. b. ἵππους.† Et apud Herodian. lib. 1. καὶ πρὸς τὴν τοῦ ἀέρος φθορὰν ἀντέχειν ἐλέγετο. Aliquando οὐκ ἀντέχω, exp. cedo, succumbo. ut, οὐκ ἀντέχειν ταῖς ἐπιθυμίαις, apud Suid. In bello quoque dicuntur οὐκ ἀντέχειν, qui cedunt, qui resistere non possunt, et contrà ἀντέχειν τοῖς πολεμίοις, vel πρὸς τοὺς πολεμίους, qui hostibus resistunt, qui hostium impetum sustinent vel repellunt, sæpe apud Thucyd. ¶ Item, possum: cum infinit. ut apud Alexand. Aphrod. lib. 1. Probl. οὐκ ἀντέχουσι ὤμοις βαστάζειν. Item duro, διαμένω. Dem. ἐὰν γὰρ ἀντέχῃ τὰ τῶν Ὀλυνθίων, si res Olynthiorum durent, i. incolumes maneant.

Ἀντέχομαι, retineo, quasi contrà teneo: ut apud Eurip. ἀντέχου θυγατρὸς, filiam tuam retine renitendo. Exp. etiam adhæreo: ut, τῆς ἀρετῆς ἀντέχεσθαι, apud Xenoph. † Pæd. l. 2. p. 50. c.† virtuti adhærere. Apud Thucyd. lib. 1. ἀντέχεσθαι τῆς θαλάσσης, adhærere mari, i. rei nauticæ deditum vel addictum esse, rei navali operam dare. (pro προσέχω.) Item vendico. item amplector, capesso, suscipio tuendum, assero, inquit Bud. Demosthenes pro cor. παρακαλεῖν ἀντέχεσθαι τῆς ἑαυτῶν καὶ τῆς τῶν ἄλλων Ἑλλήνων ἐλευθερίας, hortari ut libertatem suam cæterorumque Græcorum tuendam suscipiant vel asserant. Interdum cum genit. ut, ἀντέχομαι τοῦ σχολάζειν, otium amplector, otio deditus sum. Item pro ἀντέχω, sufficere, ut, οὐκ ἀντέχετο τὸ ὕδωρ παρέχειν στρατῷ, non sufficit suppeditando aquam exercitui. Item pro obsistere. Bud. ex Poll.

Ἀνθεξις, retentio. Item complexus mutuus. Plat. in Epist.

Ἀντοχὴ, retentio: item cohærentia et comprehensio, apud Paul. Æginetam, et Alex. Aphr. Probl. 2.

Ἀντίσχω, à quo ἀντίσχομαι, apud Hom. teneo antè, oppono. Odyss. χ'. ἀντίσχεσθε τραπέζας ἰῶν ὠκυμόρων.

Ἀπέχω, abstineo. (Æsch. Pr. 688. Ag. 1134. Eum. 350.) Il. ά. Οὐδ' ὅγε πρὶν λοιμοῖο βαρείας χεῖρας ἀφέξει, à peste violentas manus abstinebit. Exp. et, averto. ut Odyss. ί. νῦν ἑκὰς νήσου ἀπέχει. ubi tamen quidam, retrahere seu abstrahere. Apud Plut. de defect. orac. οὐδὲν ἀπέχει, (sequente infin.) nihil prohibet quin. ¶ Item disto, i. absum. ut Xen. Pæd. lib. 1. ἀπέχειν πολλῶν ἡμερῶν καὶ μηνῶν ὁδόν. † cap. 1. §. 3. Sic l. 3. p. 80. a. τοὺς ὡς δύο παρασάγγας. 2. 60. b.† Aristot. ἀπέχοντας δὲ πλειόνων ἡμερῶν, sub. ὁδόν. Et cum infinit. Thucyd. lib. 5. ἀποσχὼν τεσσαράκοντα μάλιστα σταδίους μὴ φθάσαι ἐλθών. q. d. qui spatio 40. stadiorum abfuit à præveniendo. Apud Isocr. in Archid. τοσοῦτον δὲ ἀπέχω τοῦ ποιεῖν τῶν προστεταγμένων, tantum abest quin faciam. Item disto, i. differo. Herodian. lib. 1. ἡ οὐδέν τι ἀπεῖχε γαμετῆς γυναικὸς, quæ nihil ab uxore differebat. ¶ Item, recipio, reporto. ut apud Plut. τὸν καρπὸν ἀπέχειν, et τὰ διδασκαλεῖα, et τὸν μισθὸν, item τὴν χάριν ἀπέχειν, apud Synes. Ἀπέχει, imperson. satis est, sufficit, apud Anacr. et Marci c. 14.

Ἀπέχομαι, abstineo, ut, κακῶν ἀπέχεσθαι χεῖρας. Odyss. χ'. † Xen. Pæd. 1. 5. 7.† Sæpe omittitur accus. ut Isocr. in Panath. ἀπέχεσθαι τῶν Ἑλληνίδων πόλεων. Apud Xen. Pæd. l. 1. οὐκ ἀπέχονται οὐδ' ἀπὸ τῶν φίλων. Idem apomn. lib. 1. ἀπέχομαι τοῦ λέγειν, supersedeo. Apud eundem, οὐκ ἀπέχομαι τὸ μὴ οὐκ ἐλθεῖν, non me contineo, quin, &c. Apud Thucyd. ἀπέχομαι μὴ στρατεῦσαι. (V. Eurip. Med. 1099. Æschyl. Suppl. 764.)

Ἀπόσχεσις, abstinentia.

Ἀποχὴ, ἡ, distantia, διάστασις. Ptol. l. 2. Apud jurisconsultos significat scriptum quo pecuniam debitam creditor se accepisse testatur, debitoremque liberat. Ἀντιαποχὴ est scriptum quo debitor fatetur debitum creditori, aut quo quis se obligat.

Ἀπίσχω, idem quod ἀπέχω, abstineo. Joseph. de bel. Jud. πάντες ἔργου χεῖρας ἀπίσχουσι. Item aversum teneo seu amoveo, et q. d. adhibeo, ut Od. λ'. ἄπισχε δὲ φάσγανον ὀξύ.

Ἀπισχναίνω, extenuo. Plut. symp. 3. [Aristot. Problem. Sect. 1. ἢ οὐκ ἀπισχναντέον αἰδὼς, ἢ οὕτω προσακτέον.]

Διέχω, perrumpo, penetro. Il. λ'. Ἀντικρὺ δὲ διέσχε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκή. Sic et apud Greg. διέσχον τὴν νεφέλην, penetravi mediam nubem, vel perrupi. Exp. et trajicio et transigo, apud Aristot. de anim. lib. 1. διὰ γὰρ τοῦ ἥπατος διέχει ἡ μεγάλη φλέψ. Apud Arrian. διασχεῖν τὴν φάλαγγα, exp. aperire phalangem. Item, aperior, dirimor, ut acies rupta, apud Arrian. Item dirimo, vel summoveo, cum accus. apud Greg. Apud Plut. in Ant. διασχοῦσα τὰς χεῖρας, expon. brachia expandens. Apud Arrian. lib. 6. ὡς δὲ ἐς πλάτος ἤδη ὁ ποταμὸς διέσχεν ἐνταῦθα δὲ ὁ ῥοῦς οὐκέτι χαλεπὸς ἦν, exp. quum evasit angustias et se diffudit. ¶ Item disto. Thucyd. διέχω δὲ πολὺ ἀπ' ἀλλήλων. Idem διέχει τῆς Ἠπείρου, distat ab Epiro. (Soph. Œdip. Tyr. 737.)

Διεχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, disjunctus, discretus, interruptus. cui opponitur συνεχής. Plat. et Plut.

Διανοχὴ, Suidæ est διάλειψις, intermissio, aliis cessatio, induciæ, ut ἀνοχή.

Διίσχω, idem quod διέχω.

Εἰσέχω, vel ἐσέχω, pertineo, pertingo, pervado, apud Herodot. item evado, exeo, erumpo. apud eundem. (de picturis. V. Philostr. l. 2. c. 20.)

Ἐνέχω, insto, urgeo, ut Luc. c. 11. ubi tamen alii exp. imminere, sicut et Marci c. 6. Hesychius ἐνέχειν inter alia vult esse ἐγκεῖσθαι et μνησικακεῖν. Eustathius ait significare, τὸ κοτόν τινι ἔχειν: quæ in signif. ponitur ἐνέχω, ab Hom.

Ἐνέχομαι, teneor, vel teneor vinctus, obstringor. ut, ἐνέχεσθαι ταῖς πέδαις. Pausan. in Lacon. Sic, ἐνέχομαι τῇ πάγῃ. Herodot. irretior, illaqueor. Metaph. sæpe ponitur, ut, ἀπορίῃσιν ἐνέχεσθαι, Herodot. ἐνέχεσθαι τῷ ἄγεϊ. Luc. ἐνέχεσθαι τοῖς ὅρκοις, apud Paus. obstringi jurejurando. Exp. et obnoxius sum. ut, ἐνέχεσθαι αἰτίᾳ. Plat. de leg. Sic, ἐνέχεσθαι κατάρᾳ, Plat. symp. 4. obnoxium esse execrationi. Item adhæreo, vel inhæreo, vel illidor, apud Synes.

Ἐνεχὴ, ἡ, obligatio, nexus, noxa.

Ἐνεχον, ου, τὸ, pretium pensionis.

Ἔνοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui tenetur quasi vinctus et obstrictus. ut epigram. ἐπ' ἀγκύρας ἔνοχον βάρος, ad anchoram pondus detentum. Item qui tenetur, obnoxius, obstrictus, reus, ut, ἔνοχος τοῖς νόμοις, obnoxius legibus, Dem. Et cum genit. ut Plat. de leg. τῶν βιαίων ἔνοχος ἔστω, injuriæ vi illatæ crimine tenentor. Sic Hebr. 2. ἔνοχοι δουλείας, obnoxii servituti.

Ἐνίσχω, detineo, retineo.

Ἐνίσχομαι, detineor, comprehensus sum. Item inhæreo. Apoll. Arg. 1. Κάλλιπεν αὖθι πέδαν ἐνισχόμενον προχοῇσιν. Diosc. lib. 4. ἐνίσχεται τοῖς ἱματίοις, vestibus inhærescit. Item metaph. ἐνίσχεσθαι dicitur qui inter loquendum hæret, et veluti retinetur, ita ut ultra progredi non possit, apud Plutarch.

Decomp. Προενίσχεσθαι πολλοῖς ἁμαρτήμασι, multis peccatis jam ante implicatum teneri. Macchab. l. 2. c. 8.

Ἐξέχω, emineo, promineo. Aristot. in Probl. αἱ φλέβες τῶν μελαγχολικῶν ἐξέχουσιν. Item exto, i. extra appareo. Plut. in Pomp. et Cæs. Item emico, orior, exorior. Dem. πρὶν ἥλιον ἐξέχειν, priusquam Sol oriretur. (Ἐξέχω opponitur τῷ εἰσέχω, ubi de picturis est sermo. V. Philostr. l. 2. c. 20.)

Ἐξοχὴ, eminentia, prominentia. Herodian. lib. 4. et Athen. lib. 11. In corpore ἐξοχαὶ dicuntur extuberationes, excrescentiæ. Diosc. et Gal. Item ἐξοχὴ excellentia. unde, κατ' ἐξοχὴν, per excellentiam.

Ἐξοχὰς, άδος, ἡ, in ano genitum tuberculum quod callum nondum contraxit. Dicitur et ἐξοχή.

Ἔξοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, eminens, extans. Il. γ'. Ἔξοχος Ἀργείων κεφαλὴν ἠδ' εὐρέας ὤμους. Item metaph. excellens, præstans. Il. ξ'. αὐτὸς δ' ἐν ἔξοχος αὐτῶν. Sic et Il. β'. et alibi sæpe. Herodian. lib. 7. στρατιωτῶν οὐκ ὀλίγους ἀλλὰ τοὺς ἐξοχωτάτους. (Superl. Æsch. Ag. 1631.)

Ἔξοχα, neutro genere adverbialiter capitur pro ἐξόχως. Od. ί. v. 118. Pro quo ἔξοχα frequentius usurpatur, ut Il. ξ'. et Od. θ'. λ'. ί. Pro eodem, κατ' ἔλλειψιν τῆς προθέσεως, dici volunt et ἔχα. Il. ί. et Od. ψ'.

Περιέξοχος, (decomp.) qui omnino excellit, valde præstans. Oppian.

Ἐξίσχω, idem quod ἐξέχω, emineo, promineo. Paus. in Eliacis.

Ἐπέχω, inhibeo, reprimo, moror, retrò ago. Soph. ἐπέχε χεῖρα, reprime manum. Plut. in Sol. ἐφέξειν γράμμασι τὰς ἀδικίας τῶν ἀνθρώπων. Dicitur et ἐπέχω σε τούτου, obsto, ne hoc facias, apud Plut. Ἐπέχω περὶ τούτου, exp. retineo et inhibeo assensionem. Interdum neutraliter pro, subsisto, vel supersedeo, ut, ἕως ἂν ἐπίσχωσι τῆς πορείας. Xen. † Pæd. 1. 4. 23.† Item expecto, cunctor, vel differo, intermitto, apud Dem. et Aristoph. ¶ Item, adhibeo, applico, attendo, ut, ἐπέχω τὸν νοῦν, vel τὴν γνώμην, cum dat. Luc. et Plut. pro προσέχω. Interdum dicitur ἐπέχειν (per se) pro, attendere animum, quod itidem apud Lat. nonnunquam sine casu ponitur, ut 1 Tim. cap. 4. ἔπεχε σεαυτῷ τῇ διδασκαλίᾳ. Apud Hom. et Paus. μαστὸν ἐπέχειν, applicare seu admovere mammam. Apud Luc. ἐπέχειν τοὺς ὀφθαλμούς τινι, admovere, intendere aut adjicere oculos alicui. Apud Pind. ἐπέχειν σκοπῷ τόξον, intendere seu dirigere in scopum. Sic et apud Herodot. ἐπεῖχον τοῖς Τεγεάτας, tendebant contra Tegeatas. Ibidem, ἐπεῖχέ τε ἐπὶ Λακεδαιμονίους, tendebat in Laced. seu urgebat Laced. ¶ Item, præbeo, do. ut Odyss. π'. ἐπέσχετε οἶνον ἐρυθρόν. Sic, ἐπέχω στόμα, Aristoph. in Nub. ¶ Item, obtineo pro potestate, rego imperio, ut, ὁ τὸν κόσμον ἐπέχων. Aristot. de mundo. Et Thuc. 1. ἐπέχειν ἐπὶ πολὺ θαλάσσης, latè mare occupare, vel multum maris occupare. ¶ Ἐπέχω σε, apud Hom. exagito te, facesso tibi negotium. ¶ Item ἐπέχειν πόδας ὑποποδίῳ, pro ἔχειν πόδας ἐπὶ ὑποποδίῳ, habere pedes super scabello. ¶ Item ὡς ἐπέσχεν ἡμέρα, ut dies illuxit, apud Paus. (Eurip. Phœniss. 606. 898. Aristoph. R. 873. Soph. El. 1370.)

Ἐπέχομαι, pass. inhibeor, reprimor. Item retineor, &c. Apud Hesiod. in Th. † 176.† ἀμφὶ δὲ γαίῃ Ἱμείρων φιλότητος ἐπέσχετο, terræ inhæsit.

Ἐφεξις, εως, ἡ, retentio, inhibitio. Idem quod ἐποχή.

Ἐφεκτικὸς, inhibendi et reprimendi vim habens. Athen. τρύγλη ἐφεκτικὴ τῆς κοιλίας. Ἐφεκτικοὶ dicebantur etiam quidam philosophi, παρὰ τὸ ἐπέχειν περὶ τῶν πραγμάτων καὶ δογματίζειν αὐτὰ ἀναστέλλοντα, ut Suid. annotat. Vide et Gell. l. 11. c. 5. Budæus cunctatores et hæsitatores dici posse existimat.

Ἐφεκτικῶς, dubitanter, hæsitanter, affirmationem inhibendo et suspendendo, cum assensionis retentione.

Ἐποχὴ, inhibitio, retentio, repressio, ut, ἐποχὴ τῶν ἐμμήνων, suppressio mensium. Item remora, impetus et cursûs impedimentum atque inhibitio. Basil. πρὸς ἐποχὴν ἁμαρτίας. Item retentio assensus. de qua Cic. in Acad. et in Off. l. 1. Est etiam gradus planetarum in Zodiaco, seu status cœli positusque siderum, ex Hermol. in Plut. et Cæl. l. 1. c. 15.

Ἐποχικὸς, adject. ab ἐποχή. In nov. constant.

Ἐπίσχω, cohibeo, reprimo, inhibeo. idem quod ἐπέχω. Od. ύ. ἐπίσχετε θυμὸν ἐνιπῆς. Hes. in Asp. † 350.† τί νυ νῶϊ ἐπίσχετον ὠκέας ἵππους, † immittitis equos. Aristoph. Nub. 1343. ibi est, cohibere sermonem. ἐπίσχες. item inhibere, subsistere. Xen. Pæd. l. 4. p. 93. a. et abs. subsistere. l. 5. p. 139. d.† (Ἐπισχέσ. Eurip. Phœniss. 92. 409.)

Ἐπισχέθω, idem quod σχέθω, ἀρκῶ. Æsch. in ἑπτὰ ἐπὶ Θ. † 439.†

Ἐπίσχεσις, retentio, inhibitio, repressio, remora. Idem quod ἐποχὴ, ut, ἐπίσχεσις ἐμμήνων. Dioscor. l. 3. c. 39. Sic, πνεύματος ἐπίσχεσις, spiritus retentio. Aristot. in Probl. Item pro mora.

Ἐπισχεσίη, ἡ, prætextus. Od. φ'.

Ἐπισχετικὸς, idem quod ἐφεκτικός. Athen. l. 15.

Decomp. Ἀνεπίσχετος, qui inhibitus aut repressus non est, qui inhiberi, reprimi, retineri, sistive non potest, ut, ἀνεπίσχετος ὁρμή.

Δυσεπίσχετος, qui difficulter inhiberi seu cohiberi aut retineri potest. ut, δυσεπίσχετος αἱμοῤῥαγία.

Κατέχω, detineo, retineo. Iliad. γ. τοὺς δ' ἤδη κάτεχεν φυσίζοος αἶα. Thucyd. lib. 1. καὶ τοὺς πρέσβεις, ὥσπερ ἐπεστάλη, κατεῖχον, retinebant. Item, teneo, occupo. ut ab Herodiano lib. 1. dicitur λαμπάδες τινὲς κατασχεῖν τὴν Ἰταλίαν, idem Herod. καὶ φόβος πάντας κατεῖχε. Et apud eundem, κατέχω μετ' εὐδαιμονίας, constitutus sum in felicitate. † Sic Xen. Pæd. l. 2. p. 38. a. ὅπως [illegible] κατέχωσι. Κατέχειν dicuntur venatores feras, quas persecuerunt. Xen. Pæd. 1. 4. 8, insequi, assequi. Xen. Pæd. 1. 4. 23.† Aliquando exp. invado. ut apud Plat. τὴν ἀρχὴν κατασχεῖν. Item pro, retineo, cui opponitur amitto. ut Xenoph. Pæd. 7. λαβόντα κατέχειν, et λαβόντα ἀποβαλέσθαι, pro eodem dixit. Item obtineo. Isocr. in Panath. καὶ λαμβάνουσιν ἃ ἂν ἐνθυμηθῶσι, καὶ ταῦθ' ὅσ' ἂν ἅπαξ κατάσχωσι, quæ semel obtinuerint. Item contineo, cohibeo. ut Thucyd. lib. 1. κατέχει τὸν δῆμον. † retinere, defendere. Xen. Pæd. p. 187. d.† Sic, κατέχειν τὴν ἰσχύν, Aristot. † φθόνον ἐπὶ στόματι. Xen. Pæd. l. 4. p. 112. c.† κατέχειν γέλωτα, Xen. † Pæd. l. 2. 46. a.† κατέχειν ἑαυτόν, apud Herodian. se continere, sibi temperare. Apud Polyb. κατέχειν τὴν ἐπιφορὰν τῶν ἐχθρῶν, exp. sustinere impressionem hostium. Apud Cebet. Theb. κατέχειν τὰ γράμματα, callere literas. ¶ Item neutraliter, applico, appellor. Dicitur autem vel ipsa navis κατέχειν, vel is qui ea vehitur. Plat. in symp. sep. sep. ἔφασαν αὐτὸν ἔσεσθαι τὴν ναῦν αὐτοῦ κατασχήσειν. Plat. in Thes. κατέχω εἰς τὴν Δῆλον. Dicitur et, κατέχω εἰς τὸν αἰγιαλόν, apud Herodot. et Actor. cap. 27. Lat. applicare ad litus. Apud Thucyd. lib. 1. ὁ λόγος κατέχει, sermo invaluit, aut etiam fama obtinuit. Item pro, incumbo, et decumbo, apud Theophr. ὅταν ὑπωρείαις κατάσχωσι. (Æsch. Ag. 212. 245. 463. Eurip. Phœniss. 294. 674. 1679. Soph. Œdip. Tyr. 802. Aristoph. R. 160. Philostr. l. 3. c. 16. 54.)

Κατέχομαι, detineor, retineor, &c. apud Thuc. et Plat. Item peculiariter pro, afflatus sum numine. apud Plat. in Pand. κατέχομαί τινι, teneor, i. obligatus sum. (Eurip. Phœniss. 739. cooperior. Il. γ'. 419.)

Κάθεξις, retentio, conservatio. Theo. l. 3. Item detentio seu retentio. Aristot. pol. 7.

Καθεκτός, qui contineri, retineri, aut detineri potest. Plutarch. et Dem. Καθεκτῶς, adverb. ita ut contineri seu retineri possit.

Καθεκτικός, continens seu retinens, ut, καθεκτικὴ δύναμις, Alexand. Aphrod.

Κατοχὴ, detentio, retentio, idem quod κάθεξις. Alex. Aphr. et Gal. Item possessio, apud Jurisc. Accipitur etiam pro afflatu instinctuque numinis, quo occupati dicimus faciamusque aliquid. Dionys. Areop. et Plut. in Alex. Κατοχὴ et κάτοχος, dicitur etiam affectus quidam cerebri posteriora ut plurimum occupans. Gal. l. 13. therap. et in definit.

Κατόχιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, fanaticus, numine afflatus, qui et κατάσχετος dicitur.

Κάτοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui tenetur seu captus tenetur. apud Suid. Item tenaciter hærens. Plut. de fort. Rom. in vita Isocr. κάτοχος κτῆσις καὶ βέβαιος, possessio firmata usu. Κάτοχοι, peculiariter dicuntur afflati et instincti numine: ut προφῆται, ἐνθουσιῶντες, καὶ ἔνθεοι. Plut. de def. orac. Paus. in Phoc. et Arrian. lib. 4. Apud medicos κάτοχοι vocantur qui morbo illo, qui κατοχὴ et κάτοχος nominatur, correpti sunt et quasi detinentur. Gal. de caus. puls. l. 4. c. 16. Dicuntur etiam κάτοχοι, prominentes pinnæ quæ vertebris infiguntur. Poll. Item monumentorum lapides. Hesych. Κάτοχος in terebro dicitur manubrium, pars illa quæ manibus continetur. Hesych. Κάτοχος dicitur etiam fascia longior quæ in orbem faciei et capiti circundatur, ut περιμέτωπον comprehendat contineatque. Gal. (Æschyl. Pers. 223. cum Dat. Soph. Tr. 995.)

Decomp. Πνευματοκάτοχος, videsis infrà.

Κατακωχὴ, idem quod κατοχή. Plat. in Ione. ἀλλὰ θείᾳ μοίρᾳ καὶ κατακωχῇ, divino afflatu et instinctu.

Κατακώχιμος, qui detineri et capi potest, ἁλωτός. Aristot. eth. 10 et Poll. 2.

Κατάσχεσις, detentio, retentio. Item possessio. Act. 7.

Κατάσχετος, idem quod κάτοχος et κατόχιμος. Paus. in Phoc.

Κατασχέθω, detineo, inhibeo. Hesiod. † Th. 573.† (Soph. El. 755. Æsch. Suppl. 1074.)

Decomp. Προκατασχέθω, idem quod προκατέχω. Laërt. in Epicuro.

Κατίσχω, idem quod κατέχω, ut, νῆα κατισχέμεναι, appellere navem. Homer.

Κατισχάνω, detineo. κατισχάνομαι, pass. Æsch. in Prometh.

Decomp. Ἀκάθεκτος, qui contineri et cohiberi nequit. ut, ἀκάθεκτος ἔρως, apud Phocyl.

Ἀκατάσχετος, idem. ut, ἀκατάσχετον κακόν, Jac. c. 3.

Ἀκατασχέτως, more eorum quæ contineri nequeunt. Plut. in Cam.

Ἀντικατάσχεσις, retentio. Aristot. in Probl.

Διακατέχω, moror, Polyb. 2. Item possideo, detineo. in Pand.

Διακατοχὴ, possessio, detentio. itidem in Pand.

Διακάτοχος, possessor, detentor. In nov. const.

Δυσκάθεκτος, qui difficulter contineri et cohiberi potest. Luc. in Tim. et Plut. in Numa.

Ἐγκατέχω, insisto.

Εὐκάθεκτος, qui facilè contineri et cohiberi potest, qui facilè in ordinem cogi potest. Xen. Pæd. 7. † p. 197. c. ubi superlativum est.†

Παρακατέχω, retineo, complector. Basil. ad Diodorum. παρακατέχειν τῇ μνήμῃ. Item frustror, moror, apud Suid. [Polyb. Hist. lib. 5. ἐπιφέρων τὴν προειρημένην ταύτην ἀλογίαν καὶ μέμψιν, παρακατεῖχε τὰς ὁρμὰς αὐτῶν.] Unde, παρακαθεκτικός, tenax.

Παρακατάσχεσις, retentio. in Pand.

Προκατέχω, præcontineo, præoccupo, jampridem possideo. [Polyb. Hist. lib. 1. οἱ δὲ Καρχηδόνιοι κατιδόντες τὴν θάλατταν αὐτῶν προκατέχοντας τοὺς Ῥωμαίους, &c. Xenoph. Hist. Gr. lib. 5. Θηβαῖοι δὲ καὶ Ἀθηναῖοι προκατέχοντές τινες τὸ ἄκρον, &c.]

Προκατέχομαι, detineor apud, vel retineor. Basil.

Μετέχω, habeo cum alio, partem habeo, particeps sum, Xen. Hell. 4. ἀγαθῶν μὲν γεγενημένοι, ἰδίας μετέχειν. † Pæd. 1. 2. 15.† Dicitur et, μετέχω σοι τούτου, ut in epist. Philippi, apud Dem. et Plat. in epist. Dicitur etiam, μετέχω τούτῳ. Aristoph. in Pluto, σὺ γὰρ μετεῖχες τὰς ἴσας πληγὰς ἐμοί. Xenoph. Pæd. 7. τῶν ἀγαθῶν ἐμοὶ τὸ ἴσον μετεῖχε. Cum accus. μέρος, aut μοῖραν, significat simpliciter ἔχω. ut Isocr. in Archid. ὧν τις καὶ τῶν καλῶν πλεῖστον μέρος μεθέξουσι. Herodot. μετέχοντες μοίρας τιμίας. Apud Plat. in Tim. μετέχουσα λογισμοῦ καὶ ἁρμονίας ψυχή. Cicer. interpr. compos et particeps. Exp. etiam conscius sum. ut apud Thuc. l. 3. ἐς αὐτὸ μετέσχε τῆς ἀποστάσεως. Sic Herodot. μετέχειν φόνου. (τί δέ σοι παῖδες πατρὸς ἀμπλακίας μετέχουσι; Cur tibi filii patris perfidiam luunt? Eurip. Med. 117. 150. Æsch. Ag. 516. Pr. 331. Ch. 290. Eurip. Phœniss. 1630. Soph. El. 1171. Œdip. Tyr. 1479.)

Μέθεξις, participatio, communio. Aristot. Pol. 3. et Plut. symp. 9.

Μεθεκτὸς, οῦ, ὁ, qui participatur. Plut. ad Colot.

Μεθεκτικὸς, q. d. participativus. Arist. phys. 4.

Μετοχὴ, ἡ, idem quod μέθεξις. Plut. de primo frig. Item pars orationis apud Gramm. quam Latini appellant participium. Unde Μετοχικὸς participialis.

Μέτοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, particeps, Plat. Polit. 7.

Μετίσχω, idem quod μετέχω. Laërt. πολλῶν ἀγαθῶν ἐν βίῳ μετίσχειν.

Decomp. Ἀμέθεκτος, qui non participatur, cujus quis particeps non est. In nov. const.

Ἀμέτοχος, non particeps, expers. Thucyd. l. 1.

Συμμετέχω, unà cum aliis particeps sum, seu participo. [Ξυμμετίσχω. Soph. Ant. 543. καὶ ξυμμετίσχω καὶ φέρω τῆς αἰτίας.]

Συμμέτοχος, qui unà cum aliis est particeps, consors. Eph. c. 5.

Παρέχω, juxta habeo seu teneo. pro παρὰ ἔχω, i. ἐγγὺς ἔχω, inquit Eust. Od. σ'. v. 317. Αὐτὰρ ἐγὼ τούτοισι φάος πάντεσσι παρέξω. † παρέχειν ἐξουσίαν, habere potestatem. Xen. Pæd. l. 3. p. 60. d.† Item præbeo, † Xen. Pæd. 1. 2. 9. et 13.† exhibeo, ut Il. τ'. Δῶρα μὲν αἴ κ' ἐθέλῃσθα παρασχέμεν. † παρέχειν ἑαυτὸν οἷον δεῖ. Xen. Pæd. 1. 6. 5.† Isocr. παρέχειν ἀργύριον ἀλλήλοις εἰς τὰς ἐκκλησίας. Arist. in Nubib. † 440.† τουτὶ τοὐμὸν σῶμ' αὐτοῖσι παρέχω τύπτειν, πεινῆν, διψῆν, &c. Xenoph. Pæd. 7. παρέχω ἐν τῷ μέσῳ ἐμαυτόν. Et Pæd. 2. παρέχειν ἑαυτὸν εὐπειθῆ τοῖς ἄρχουσι. Expon. et affero, in nonnullis loquendi generibus. ut Xen. Pæd. 4. ἡδονὴν παρέχειν, voluptatem afferre. Exp. et excito, ut apud eundem Xenoph. † Pæd. l. 2. 44. b.† ἱδρῶτα παρέχειν, sudorem excitare. † Sic γέλωτα. Pæd. 1. 3. 6. πράγματα, negotium facessere. l. 3. p. 67. b. et φροντίδα, sollicitudinem. l. 4. p. 98. a. et μηχανὰς excitare, suppeditare. l. 6. p. 151. d. φόβον l. 6. p. 168. a.† Sic et, παρέχειν δεινοὺς ἔρωτας, apud Plat. Cicero interpr. excitare ardentes et mirabiles amores. Apud Isocr. παρέχειν μαρτυρίαν, proferre testimonium. Item efficio, præsto, reddo, ut, παρέχειν βελτίους, apud Xen. † Pæd. l. 1. c. 2. §. 5.† Et, σῶν παρέχειν, apud eundem, incolume præstare. (Eurip. Med. 338. τῷ τάφῳ νῦν τὸν [illegible] παρασχέτω. id. Phœniss. 1594. Soph. Tr. 1130. cum Infinit. pendo. Œdip. Tyr. 56. 52. 575. Tr. 1278.)

Παρέχει, (imperson.) licet, facultas est, occasio est. ut, παρέχει ποιεῖν ταῦτα. Herodot. Aliquando exponitur etiam, facile est, promptum est: hinc παρασχὸν, ut apud Thuc. ὅτι μετὰ τὰ ἐν Πύλῳ καλῶς παρασχὸν οὐ ξυνέβησαν, i. quum ampla occasio obtigisset.

Παρέχομαι, etiam sæpe dicitur signif. activa pro παρέχω. ut, παρέχεσθαι εὔνοιαν, Herodian. exhibere benevolentiam. Et, παρέχεσθαι προθυμίαν. Demosth. Olynth. 1. † δόξαν περὶ αὐτοῦ. Xen. Pæd. 1. 6. 19. et res dicitur παρέχεσθαί τι. l. 3. p. 77. a. μᾶλλον κρείττω τοῦ φόβου. l. 3. 84. c. τινὰ ἆθλα. l. 4. p. 88. a. ἀρετάς. p. 205. a.† Apud Platonem de rep. 1. παρέχομαι ὠφέλειαν, affero utilitatem. Et in apol. παρέχεσθαι τεκμήρια, afferre argumenta seu proferre. Παρέχεσθαι νόμον, legem laudare, id est, legis autoritatem proferre, et citare. † παρέχεσθαι [illegible]. Xen. Pæd. 6. p. 169. c.† Sic apud Isæum, πρατῆρα παρέχεσθαι, laudare et proferre ejus nomen à quo emimus. (Eurip. Phœniss. p. 241.)

† Παρεκτέον, præbendum, suppeditandum. Xen. Pæd. l. 2. p. 48. b. παρεκτέον σοὶ ἐμοῦ γέλωτα.†

Παροχὴ, q. d. præbitio. Item largitio. Item parochi munus, apud Basil. in epist. Et, αἱ παροχαὶ, quæ Gellio præbenda, l. 15. c. 4.

Πάροχος, ου, q. d. præbitor. Sed peculiariter πάροχοι dicti sunt et ξενοπάροχοι, qui peregrinis salem et ligna præbebant. Vide et aliam signif. in ὄχος.

Παρακωχὴ, pro παροχή. ut, ἀνακωχὴ, pro ἀνοχή. apud Thuc. [non invenio Vocem Παρακωχὴ, sed Παροχή. Vide Hist. l. 6. et Notam Cl. Wass. ubi citatur Joseph. Ant. l. 17. c. 9. §. 5. 9. σωθεὶς ἐπὶ παρακωχῇ γνωρίμου τοῖς φίλοις.]

Παρίσχω, idem quod παρέχω. Iliad Γ. παρισχέμεν ἵππους. Item exhibeo. Il. λ'. σὺ δέ τοι ἐντὰ παρίσχομεν ἔξοχ' ἀρίστους. Item præbeo, dono.

[Παρισχημένον. Aristot. de Hist. Animal. ἀλλὰ παρισχημένα, ἅπαντες ἐχόντες γονάς.]

Παρασχέθω, pro eodem. Hesiod. † Th. 639.† κείνοις παρέσχεθον ἄρμενα πάντα. Item apud Aristoph. παρασχέθω τὸν κατάγελων.

Decomp. Ἀντιπαρέχω, vicissim præbeo, retribuo. Ex Phalar. epist. [Demost. Orat. adv. Midiam. τοῦ δ' ὑβρίσαι, καὶ τοῦ πεπονθότας μὴ δοῦναι δίκην, ἀλλὰ τοὺς ἀντιπαρέξοντας πράγματα μισθώσασθαι, &c. Xenoph. Tyrann. c. 7. §. 12. πῶς γὰρ ἄν τίς ποτε ἐξαρκέσειε τύραννος — ἢ δεσμοὺς ἀντιπαράσχοι, ὅσους δὲ ἐδέσμευσεν, ἢ ὅσους κατέκανε, πῶς ἂν ἱκανὰς ψυχὰς ἀντιπαράσχοιτο ἀποθανουμένας; Thucyd. Hist. l. 6. §. 21. καὶ μὴ ἀντιπαράσχωσιν ἡμῖν φίλοι τινὲς γενόμενοι ἄλλοι ἢ Ἐγεσταῖοι ᾧ ἀμυνούμεθα ἱππικόν.]

Ἐμπαρέχω, præbeo, quasi imponendo manibus. Item expono. Plutarch. de Sibyll. orac. ἐκεῖνο καινὸν ἐμπαρέχειν ἑαυτὴν ἀπαντῶσι καὶ γένεσιν ἀνθρώπων. Apud Thuc. ἐμπαρασχόντες προκινδυνεῦσαι τὴν πόλιν, exp. urbem periculo exponentes. Item accommodo, permitto. Plutarch. in Galba, καὶ τῷ Οὐινίῳ ἐμπαρασχὼν ἑαυτὸν τέλεον.

Εὐπάροχος, facilem se præbens, in Hippiatr.

† Προπαρέχω, ante præbere. Xen. Pæd. l. 5. p. 144. b.

Προσπαρέχω, insuper præbeo, vel insuper exhibeo.

Συμπαρέχω, unà præbeo. Xen.

Περιέχω, contineo, comprehendo. Artemid. ἰχθῦς γενόμενος ἔξω τοῦ περιέχοντος, extra locum qui continere eum solet. Apud Aristot. Rhetor. 3. περιέχοντα ὀνόματα, nomina quibus res continetur pluribus verbis circumscripta. Item complector retinendo. Plutarch. in Ant. ¶ Item circundo, cingo, ambio. unde ὁ περιέχων ἀὴρ, et τὸ περιέχον, ambiens nos aër, aër nobis circumjectus vel circumfusus. Plut. de Alexand. fort. et ad Colot. Sic et apud Theophrast. et Synes. aliosque. Apud Plutarch. in Publ. βουλόμενος [illegible] περισχεῖν, exp. circumsidere, obsidere. ¶ Item, pro ὑπερέχω, superior sum. Thucyd. περισχόντες πολὺ τῷ ἔργῳ.

Περιέχομαι, contineor, &c. Item circundor, cingor. Synes. τοῖς πάθεσι τῆς πατρίδος περιεχόμενος, calamitatibus patriæ circundatus, vel undique septus. Herodot. περιέχεσθαι ἐπὶ τῶν πολεμίων νίκῃ. Apud Athen. περιέχεσθαι δεισιδαιμονίᾳ, teneri religione. ¶ Item activè, retineo. Synes. περιεχόμενος ἔσω καὶ λέγοντα. Item consertis manibus retineo, apud Luc. Item complector: et quidem metaphoricè sæpè, unde exp. foveo, exosculor, deamo, apud Greg. Cum genit. apud Plut. in Themist. περιεχόμενοι τῆς Πελοποννήσου, animum adjicientes ad Peloponnesum. Apud Herodot. in Polymnia, κακολογίας περιέχεσθαι, exp. abstinere, continere se à maledicentia.

Περιεκτικὸς, comprehensivus. † περιεκτικὸν ῥῆμα, est, quod modo actionem, modo passionem significat, ut ἄρχομαι, et incipio et regor. V. Scholia Apollonii l. 1. v. 1.† Item comprehendens, complectens. unde τὸ περιεκτικὸν τῶν εἰδῶν, formarum complexio. Apud gramm. περιεκτικὸν ὄνομα, nomen quod locum aliquem continentem significat: ut, δαφνὼν, lauretum, ἀμπελὼν, &c. Item comprehendi seu continendi vim habens. Item generalis, γενικός. Hesych.

Περιεκτικῶς, complexivè, sive comprehensivè. item generaliter.

Περιοχὴ, complexio, comprehensio, ambitus. Theophrast. lib. 1. de caus. pl. c. 21. Exponitur etiam munitio, præsidium, septum. 1 Reg. 22, et 4 Reg. 24. Apud Rhetores, idem est quod περίοδος, utitur etiam Cicero lib. 14. epist. 23. ad Atticum. Vocatur etiam argumentum libri alicujus, id est, summa eorum quæ in aliquo libro descripta sunt, paucis comprehensa, alio nomine ὑπόθεσις. In act. Apost. c. 8. ἡ δὲ περιοχὴ τῆς γραφῆς ἣν ἀνεγίνωσκεν, ἦν αὕτη, vetus interpres expon. locus autem scripturæ: (barbari passum vocant:) hoc est, pars quædam certis terminis comprehensa, et à reliquis distincta.

Περίσχω, idem quod περιέχω.

Περίσχετος, contentus, qui retinetur. Oppian.

Decomp. Ἐμπεριέχω, contineo in, complector et comprehendo in, cohibeo in. Aristot. de mundo.

Περιεκτικὸς, capax, qui ambitu et complexu suo multa in se continere et comprehendere potest. Naz.

Προέχω, ante me teneo seu habeo, obtendo, objicio, prætendo, prætexo. Aristoph. in Nub. †985.† τὴν ἀσπίδα τῆς κωλῆς προέχων. Xen. Pæd. 2. καὶ εἰ μὴ ἄλλο μηδὲν ἔχοιμι, τὼ χεῖρε προέχων, ἐκώλυον ἂν ὅ,τι ἐδυνάμην τὸν προΐοντα, i. si nihil aliud haberem, manus objiciens, impediebam percutientem ut poteram. Item promineo: ut, πέτρας προέχον, apud Hom. et ἄκραι προὔχουσαι, Od. ζ. Sic, τὸ προέχον τῆς ἐμβολῆς. Thucyd. 2. et προέχουσα εἰς τὸ πέλαγος, l. 6. ¶ Hinc per metaph. προέχειν dicuntur, quicunque præstant aut primas tenent aliqua in re. Cum dat. ut Thuc. 1. πλήθει προέχοντας καὶ ἐμπειρίᾳ πολεμικῇ. Sic Isocr. ταῖς οὐσίαις προέχοντας. Apud Xen. προέχουσαν τῇ εὐδαιμονίᾳ τὴν πατρίδα ἀπέδειξε. Idem Pæd. 2. ἐν δὲ τοῖς τοιούτοις οὐδὲν ὑμεῖς ἡμῶν προέξομεν. Interdum et sine casu, apud Thuc. Item pro προκαλύπτω, sive ἔμπροσθεν ἐλαύνειν, apud Hom. Il. ψ'. ut exponit Eustath. † προσχὼν τῇ κεφαλῇ, capite antevertens aliquem (de currente). Xen. Pæd. l. 4. p. 101. a.† (Eurip. Med. 680. Soph. Œdip. Tyr. 1136.)

Προέχομαι, seu προὔχομαι, pro προέχω, ante me habeo: ut Odyss. γ'. καὶ προὔχοντο ἑκάστοθι ἐννέα ταύρους. Item prætendo, prætexo. Aristoph. †Nub. 1388.† et Thuc. Et pro inferiorem esse alio, et q. d. antecelli. ex Greg.

Προοχὴ, prominens, substantivè: ut apud Tacit. in littoris prominenti.

Πρόσχημα, τὸ, prætextus, quod prætexitur seu prætenditur: color, velamentum, species. Herodot. Thuc. Soph. Laërt. et alii, cum genit. Πρόσχημα ποιεῖσθαι, Aristid. prætexere. Item species magnifica, augusta species rei alicujus et visenda, insigne, decus, ornamentum. Herodot. Soph. † ἀγῶνος, El. 684.† [Quasi pro spectaculo vel re spectantibus exhibita. εἶδος, καλλώπισμα. Ang. Ceremony, Solemnity. Aristoph. R. 944.]

Προΐσχω, idem quod προέχω, antè teneo, Plutarch. ἀποστρεφόμενοι καὶ προϊσχόμενοι τῶν ὀφθαλμῶν τὰς χεῖρας, manus ante oculos tenentes, seu pro velamento opponentes, ut qui nolunt, aut quos pudet videre. Item protendo et porrigo. Thuc. νόμος δὲ τοῖς Ἕλλησι μὴ κτείνειν χεῖρας προϊσχομένους, non occidere eos qui supplices manus porrigunt. Item prætendo, obtendo. Plutarch. in Galb. προϊσχόμενοι γυμνὰ τὰ ξίφη. Item metaph. prætendo, obtendo, prætexo, jura mea allego, allego, caussificor, caussor, et profero. Herodian. ὁ δὲ τὸ γῆρας προϊσχόμενος, παρῃτήσατο, ipse autem senectutem excusans, repudiavit. Herodot. προϊσχόμενος λόγον τόνδε, allegans hanc rationem. Idem, προϊσχόμενοι πρόφασιν, excusationem prætendentes.

Decomp. Ἀντιπροΐσχειν, Hesych. exp. ἀντιδοῦναι, vicissim dare, retribuere.

Προσχέθω, prætendo, ante teneo. Theocr. [Idyll. xxv. 253. ἐγὼ δ' ἑτέρηφι βέλεμνα Χειρὶ προασχεθόμην, &c.]

Προσέχω, adhibeo: ut, προσέχω τὸν νοῦν, vel τὴν γνώμην, adhibeo animum seu mentem, adverto animum, attendo. † τινί, Xen. Pæd. 1. 6. 20. et πρὸς ταύτας. Aristoph. Nub. 1006.† Expon. etiam, incumbo in rem aliquam, vel alicui deditus sum, apud Aristoph. Isocrat. et alios. Effertur in hac significatione etiam sine accus. ut Thuc. 1. οἱ προσχόντες τοῖς ναυτικοῖς. Sic Dem. προσέχειν τῷ πολέμῳ. apud Xen. προσέχω ἐμαυτῷ, habeo mei rationem. Item caveo, ut apud Epict. πρόσεχε μὴ γένῃ. Sic sæpè apud Evang. προσέχειν ἀπό τινος, et προσέχειν ἑαυτοῖς ἀπό τινος, cavere ab aliquo, et cavere sibi ab aliquo. ¶ Item ausculto, obtempero. Æschin. Β' εἴ τινες προσέχουσι τῷ πλήθει τῷ ὑμετέρῳ, εἰς τὴν ἐσχάτην ἐμπεσοῦνται ἀδοξίαν. Apud Just. Mart. ὡς ἀληθεύοντι προσέχεις Ὁμήρῳ, exp. assentiris, subscribis. Apud Themist. προσέχειν τινί, exp. applicare se ad aliquem, sectatorem alicujus se exhibere, auditorem esse. ¶ Item applicor, appellor. Thucyd. 3. πρὶν ἐν τῇ Δήλῳ προσέχειν. Dicuntur etiam naves προσέχειν τῷ λιμένι, ut Lat. tenere portum. ¶ Item, permaneo: ut Gal. expon. apud Hippocr. προσέχει ἡ νοῦσος.

Προσέχομαι, adhæreo, inhæreo. (Eurip. Med. 1213.) Aristoph. in Vesp. ὥσπερ λέπας προσεχόμενος τῷ κίονι. apud Thuc. lib. 1. προσεχόμενοι τῷ ἄγει, obnoxium sceleri seu piaculo.

Πρόσεξις, attentio.

Προσεκτικὸς, attentus, accuratus, anxiè munus suum obiens. Xen. apomn. 3. Apud Aristot. Rhet. 3. οὐ γὰρ ἀεὶ συμφέρει ποιεῖν προσεκτικόν, attentum facere. Item attentum faciens, ut, προσεκτικὸς λόγος, apud Hermog. oratio qua auditorem attentum facimus.

Προσεκτικῶς, attentè, apud Suid.

Προσεχὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, idem quod προσεκτικὸς, attentus. Item sectator, qui sectatorem alicui se exhibet. Herodot. προσεχέας σφεας ἐποιεῦντο, sibi applicarunt. Item continens, contiguus, cohærens, proximus, finitimus. Herodot. in Calliope, Ἀθηναίων καὶ τῶν προσεχέων στρατός. Apud philosophos quoque προσεχῆ dicuntur proxima et conjuncta cum re et causa immediata: unde προσεχέστερα, opponuntur τοῖς πορρωτέροις, apud Themist. Sic, προσεχὲς αἴτιον, dicitur causa proxima et continens. Gal.

Προσεχῶς, attente.

Προσέχεια, attentio. Suid.

Προσεχόντως, attente. Solomon. Proverb. ult.

Προσοχὴ, attentio. Luc. de hist. scrib. et Plut. de audiendo.

Προσίσχω, idem quod προσέχω, adhibeo, adverto. Item neutraliter, attendo, attendo animum, ausculto. Item appello, i. appropinquo et pervenio, ut apud Thuc. προσίσχοντες τῆς ἐσχάτης, extremis appropinquantes. Et apud Herodot. προσίσχον ἐς τὰς νήσους, appulsi sunt, pervenerunt.

Προσίσχομαι, adhæreo. Theophr. hist. plant. l. 9. c. 4. πρὸς τῷ δένδρῳ προσίσχεσθαι. et Diosc. l. 3. c. 95. προσισχομένας τῇ καταπόσει βδέλλας.

Decomp. Ἀπροσεξία, negligentia, segnities. Greg. et Synes.

Συμπροσέχω, simul adhæreo. Plut.

Συνέχω, cohibeo, contineo. Apud Rhetores τὸ συνέχον causæ, dicitur quasi summa rei, et id in quo res tota vertitur. Nonnulli firmamentum, alii firmissimam argumentationem appellarunt, ut docet Fab. l. 3. c. 11. Item contineo, i. conservo, foveo: ut Xen. Pæd. 8. οἳ (θεοὶ) καὶ τὴν τῶν ὅλων τήνδε τάξιν συνέχουσιν ἀτριβῆ καὶ ἀγήρατον, καὶ ἀναμάρτητον, &c. Sic et Philo de vita Mos. lib. 3. ὁ δὲ ποιητὴς τῶν ὅλων, ὁ τοῦ κόσμου πατήρ, γῆν καὶ οὐρανόν, ὕδωρ τε καὶ ἀέρα, καὶ ὅσα ἐκ τούτων ἑκάστου, συνέχων καὶ διακρατῶν. ¶ Item constringo, colligo. Interdum exponitur, comprimo et constringo, vel constrictum teneo. Aristoph. in Nub. †963.† τὼ μηρὼ μὴ συνέχοντας, femora non comprimentes. Apud Luc. cap. 8. οἱ ὄχλοι συνέχουσί σε, quidam expon. comprimunt, alii constringunt. Et metaphoricè 2 ad Cor. cap. 5. ἡ γὰρ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ συνέχει ἡμᾶς, i. constringit, strictos tenet. ¶ Item pro simplici ἔχω, habeo, teneo. Odyss. κ'. Οἴκαδε νοστήσεσθαι, κενὰς σὺν χεῖρας ἔχοντες. Item neutraliter, pro coëo, convenio. Il. ε. ἵνα τε ξυνέχουσι τένοντες. Sic et apud Aristot. συνέχουσι πάντες οἱ κάλοι αὐτοῦ εἰς ἓν πρὸς τὴν ἕδραν. Item teneo et calleo. Thuc. συνέχοντες εἰρεσίαν, remigationis periti artisque nauticæ.

Συνέχομαι, contineor. (Æsch. Pr. 657.) Item colligor, constringor, coarctor, teneor, premor: ut, συνέχονται δεσμοῖς. Apud Plat. colligati erant vinculis. Act. cap. 18. συνείχετο τῷ πνεύματι ὁ Παῦλος, constringebatur, vel correptus tenebatur. Συνέχεσθαι νόσῳ, teneri vel correptum esse morbo. Sic, συνέχεσθαι προθυμίᾳ, συνέχεσθαι φόβῳ, apud Chrysost. teneri desiderio, teneri metu. συνέχεσθαι κακοῖς. Isocr. premi malis.

† Συνεκτέον, (secum) retinendum. Xen. Pæd. p. 197. d.†

Συνεκτικὸς, cohibendi, (i. continendi) vim habens: ut, αἴτια συνεκτικὰ, causæ cohibentes in se efficientiam naturalem: ut Cicero interpr. Item continens et in statu suo conservans, seu vim habens continendi et tuendi. Greg. Θεὸς ποιητικὸς καὶ συνεκτικὸς τῶν πάντων. Συνεκτικὸς εἰς αὑτὸ, se ipsum colligens et contrahens. Aristot. in problem. Item constans, i. compactus, ut apud Theophr. lib. 4. de caus. pl. συνεκτικώτερα σπέρματα καὶ πυκνότερα, constantiora spissioraque semina. Συνεκτικὴ αἰτία, dicitur etiam causa continens apud medicos, hoc est, causa conjuncta cum morbo: ut grumus in meatu urinali, in vesica calculus.

Συνεκτικῶς, summatim, comprehensim.

Συνεχὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, continuus, continens, cohærens, perpetuus. Aristot. Phys. lib. 6. συνεχῆ μὲν, ὧν τὰ ἔσχατα ἕν, continua ea sunt quorum extremitates unum sunt. Sic et Metaphys. 10. Plato epist. 3. ὁ λόγος ἐστί μοι συνεχὴς τῷ νῦν λεγομένῳ, continuata serie cohærens cum eo, de quo jam sermo est. Apud Dem. pro cor. πόλεμον συνεχῆ καὶ μακρόν, bellum continuum et diuturnum. Συνεχὴς πυρετός, febris continua seu perpetua. ¶ Item, creber, frequens, assiduus. Aphrod. μικρὰ ἐκτροπὴ τῆς κράσεως ποιεῖ τὰ συνεχῆ νοσήματα, parva habitus depravatio crebros et frequentes morbos affert. Herodian. lib. 7. ἐπὶ προφάσει τῆς περὶ τοὺς στρατιώτας συνεχοῦς χορηγίας, assiduam erga milites largitionem prætendebat.

Συνεχῶς, continenter, sine intermissione. Thucyd. Æschin. Aristot. Xen. et alii. Item crebrò, frequenter. Dicitur et συνεχὲς, et συνεχέως, pro eodem, apud Poëtas. † Hesiod. Th. 636.† Et, συνεχέστατα, frequentissimè, sæpissimè, assiduè, ex Xen.

Συνέχεια, ἡ, continuitas, perpetuitas, assiduitas. Synes. et Herodian. lib. 8. ¶ Item crebritas, densitas. Herodian. l. 7.

Συνεχίζω, contineo, conjungo, apud Philop. in 2. poster. ἔστι τις ὅρος καθ' ὃ συνεχίζονται αἱ διαγνώσεις.

Συνασχαλάω, simul desidero. Eurip. in Iphig. Aul. [694.]

Συνοχὴ, sive ξυνοχὴ, continuatio, vel continua cohærentia, seu commissura, qua duæ res in unum coëunt vel junguntur. Aristotel. Item coarctatio, in angustum contractio. Iliad. ψ'. Apoll. Rhod. Arg. l. 1. et 2. Item pro animi angustia et anxietate ponitur: ut Luc. 21. et 2 Cor. 2. In bello dicitur congressus seu conflictus hostilis. Apoll. Arg. 1. †160.† οὐ νίσσεσθαι ἐνὶ ξυνοχῇ πολέμοιο.

Συνοκωχὴ, pro συνοχὴ, ut apud Hippocr. de ossibus, τοῦ στήθεος συνοκωχὴ, pectoris commissura et compages. Hesych. est νίκη, λαλιά, μάχη.

Συνοχηδὸν, strictè, arctè, tenaciter.

Συνωχαδὸν, idem quod συνεχῶς, continenter, continuò. Hesiod. in Theog. †690.†

Συνοχωκὼς, ότος, ὁ, coarctatus, in angustum contractus seu compressus, in angustum coïens, à συνοχέω. Il. β'. et apud Hippocr.

Συνοχμὸς et *συνεοχμὸς*, pleonasmo Attico τοῦ ε, idem quod συνοχὴ, junctura, commissura, qua duo inter se coëunt, et continua quadam cohærentia copulantur. Il. ξ'. Apud Eustath. συνοχμὸς ἰδεῖν, idem quod σύνοπτος.

Σύνοχος, ου, ὁ, febris continuæ species, nullis distincta accessionibus vel reduplicationibus. Gal. l. 3. de crit. diebus, et Aphr. probl. l. 2.

Συνίσχω, idem quod συνέχω.

Συνεχέω, idem quod συνέχω. Laërt. in Chrysippo.

Decomp. Ἐπισυνέχω, contineo, apto. Apud Esdr. lib. 1. ἐπισυνέχοντες γυναῖκας ἀλλογενεῖς, exp. ducentes uxores alienigenas.

Ὑπερέχω, teneo super aut supra, q. d. superteneo: ut Iliad. β'. v. 426. Σπλάγχνα δ' ἄρ' ἀμπείραντες ὑπείρεχον Ἡφαίστοιο, tenebant super igni, igni admota tenebant, i. assabant ad ignem. (Πόλεως δ' ὑπερέχοιτ' ἀλκάν. ut servent. Æschyl. S. c. Th. 221. V. Pers. 711. porrigo. Il. δ'. 249. ὑπέρσχε. Eurip. Phœniss. 1341.) Item supra aliquid attollo, ut expon. apud Aristot. hist. an. l. 4. ἡ δελφὶς δὲ καὶ φάλαινα καὶ ὅσα αὐλὸν ἔχει, ὑπερέχοντα τὸν αὐλὸν καθεύδει τῆς θαλάττης δι' οὗ καὶ ἀναπνέουσι. Apud Plut. de Alex. fort. lib. 1. εἰ δὲ μὴ Πτολεμαῖος ὑπερέσχε τὴν πέλτην, exp. quòd nisi Ptolemæus cetram mihi sedulus prætendisset. Apud Hom. (ut Il. δ'. v. 249. et Il. ι'. v. 420.) ὑπερέχειν χεῖρα τινὸς, metaphoricè dicitur pro, protegere. Sic et apud Aristid. Sic et apud Aristoph. in eq. ἐναργῶς ἡ θεὸς ἐπισκοπεῖ. Καὶ νῦν ὑπερέχει σου. Apud Plut. in Publ. ὑπερέσχεν τὴν δεξιὰν χεῖρα ἑστώς, exp. superjecta manu stabat. ¶ Item emineo, supereminco. Iliad. γ'. v. 210. Στάντων μὲν Μενέλαος ὑπείρεχεν εὐρέας ὤμους. Item exsto: ut, τοῦ ὕδατος ὑπερέχειν. Herodot. † τὰ ὑπερέχοντα, quæ eminent, extant. Xen. Pæd. 6. p. 159. d.† Item præsto, i. præstantior sum, antecello, exupero, supero. Xenoph. Παλαμήδης πολὺ τῶν ἐφ' ἑαυτοῦ ὑπερέσχε σοφίᾳ. Aristot. eth. l. 5. οὐ γὰρ ἐκεῖνο τὸ μέρος ὑπερέχει τοῦ παντός, minor pars non superat totum, vel non excedit totum. Et cum accusat. Greg. ἔστι δὲ τις καὶ ὑπερέχων. Apud Aristoph. in pace, οὐ γὰρ ἂν οἷός τ' εἴην ὑπερέχειν τῆς ὀσμῆς, expon. non possum hanc tetri odoris sentinam perpeti seu perferre.

Ὑπερέχομαι, superor, vincor. ὑπερέχομαι κατ' ἀρετήν, virtute superor. Aristid. Exp. etiam, sum inferior. Item antecellenti cedo.

Ὑπεροχὴ, eminentia, summitas: idem quod ἐξοχή. Athen. l. 9. Item (ut ἐξοχὴ) excrescentia, et exuberantia in corpore humano: aut specialius, in ulceribus pars excrescens, et quæ magis extat ac eminet. Diosc. l. 1. c. 132. Item excellentia, eminentia, qua aliis superiores sumus. Aristot. Rhet. 2. et polit. 4. ac 7. Apud Gal. l. 1. ὑπεροχὴ τοῦ τάχους, excessus velocitatis.

Ὑπέροχος, (et poët. ὑπείροχος, inserto ι metri causa) eminens, excellens, superior. Il. ζ'. Αἰὲν ἀριστεύειν καὶ ὑπείροχον ἔμμεναι ἄλλων. (Soph. Tr. 1112.) [Pind. Nem. Od. γ'. 40. Δάμασε δὲ θῆρας ἐν πελάγει Ὑπερόχους. Schol. [illegible] ἀντὶ τοῦ ὑπερόχους, εἰς ὑπερέχοντας καὶ μεγίστους.]

Ὑπερίσχω, idem quod ὑπερέχω, emineo, exsto. Polyb. l. 3. Item superior sum, supero, vinco, prævaleo. Hesiod. in Erg.

Ὑπερεσχέθω, idem quod ὑπερέχω, emineo, emico, exsto. Il. λ'. ὑπερέσχεθε γαίης, de terra emicuit.

Decomp. Καθυπερέχω, supero, superior sum, vinco. Polyb. l. 2.

Πανυπέροχος, omnes excellens, in omnibus eminens, qui omnes superat.

Ὑπέχω, suppono, q. d. habeo sub, vel teneo sub. ὑπέσχε χεῖρα, vel κεφαλὴν, vel ἀσπίδα, Eust. exp. ὑπέθηκε. Exp. et submitto. Il. ε'. ὑποσχὼν θηλέας ἵππους. † ἑαυτόν τινι. Xen. Pæd. p. 194. a.† Sic et apud Plut. in Rom. ὑπέσχε θηλὴν νηπίοις, infantibus mammam summisit. Idem de lib. educat. τὸν μαστὸν ὑπέχουσι, mammam præbent seu porrigunt. Apud Philostr. in Heroicis, τὴν κεφαλὴν ὑπέχειν τοῖς λίθοις, exp. objectare caput lapidibus. Interdum exp. sustineo, vel subeo: ut, ὑπέχω αἰτίαν, causam sustineo, vel culpam sustineo. † Xen. Pæd. 6. p. 166. a.† ὑπέχειν δίκην, sustinere pœnam vel subire. Dicitur autem, ὑπέχω δίκην, vel ὑπέχω σοι δίκην, vel ὑπέχω τούτου δίκην, aut cum utroque casu, ὑπέχω σοι δίκην τούτου. ut Lat. do pœnas, do tibi pœnas, do tibi hujus rei pœnas. Interdum tamen, ὑπέχειν δίκην, est subire judicium, item causam dicere. (Soph. Œdip. Tyr. 560. Tr. 1291.)

Ὑπίσχομαι, polliceor, promitto. Unde autem istam signif. acceperit hoc verbum, multis docet Eust. Od. β'. ὑπίσχεται ἀνδρὶ ἑκάστῳ. Item cum accus. Herodot. ὑπίσχεσθαι δῶρα. Aor. 2. ὑπεσχόμην, † Xen. Pæd. l. 5. p. 120. d.† promisi, pollicitus sum. Il. β'. πρὶν μέν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν. (Eurip. Phœniss. 439.) Et, ὑποσχέσθαι, promisisse, apud Dem. † Sic ὑποσχόμενος. Hes. Theog. 170.†

[Ὑπίσχομαι. Apoll. Rhod. Arg. iv. 169. [illegible] ὑπίσχεται. Ὑπίσχω. Apoll. Rhod. Arg. iii. 190. [illegible] ὑπίσχετο χειρὸς [illegible], &c.]

Ὑπόσχεσις, pollicitatio, promissum. Iliad. β'. et Xen. Pæd. 5. ὑποσχεσίη, pro eodem, apud Poëtas: ut Il. ν'. ὑποσχεσίῃσι πιθήσας. (Æsch. Suppl. 573.)

Ὑπισχνέομαι, οῦμαι, in prosa idem quod ὑπίσχομαι inversa. Xen. † Pæd. l. 3. p. 68. c.† ὑπισχνοῦμαι εὐεργετήσειν. Interdum et cum accusat.

Decomp. Καθυπισχνοῦμαι, idem. Item voveo: ut, καθυπέσχετο τῷ Θεῷ. Greg.

Προϋπισχνοῦμαι, antè promitto. † σωτηρίαν. Xen. Pæd. l. 3. p. 81. c.†

Ὑπισχέθω, idem quod ὑπέχω, subtus teneo. Il. ε. ὑπείσχεθε χεῖρα.

Composita ab ἕξις, et ἑκτικὸς, sine præpositione.

Εὐεξία, ἡ, bonus habitus, bona corporis habitudo. Aristot. eth. 5. c. 1.

Εὔεξος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui est corpore benè habito, qui bona corporis habitudine præditus est. Hesych.

Εὐέκτης, ου, ὁ, qui benè habito corpore est, qui bona corporis habitudine est. Laert. de Socr. [Polyb. Hist. lib. 3. τοὺς δὲ λοιποὺς εὐέκτας παρεσκεύασε καὶ προθύμους, εἰς τὰς ἐπιφερομένας χρείας.]

Εὐεκτὶς, ιδ., ἡ, idem, ex Plat.

Εὐεκτικὸς, οῦ, ὁ, qui bona habitudine est. Aristot. Item bonæ habitudinis in corpore efficiens, seu (ut alii interpr.) bonæ valetudinis efficiens. Aristot. in eth. Εὐεκτικῶς, corpore benè habito, firmo corporis habitu. Suid. Εὐεκτέω, ῶ, sum corpore benè habito, bona corporis habitudine sum: cui opponitur, καταμαραίνομαι. Ceb. Theb. in Tab. ὁρᾷς γυναῖκας δύο ἑστηκυίας ἐπὶ τῆς πέτρας λιπαρὰς καὶ εὐεκτούσας τῷ σώματι. Utitur et Bas.

Καχεξία, ἡ, malus habitus, mala corporis habitudo, malus corporis habitus alimenta corrumpens. Plat. de lib. educat. et apud Polyb. Metaphoricè ad animum quoque transfertur: mala mens, mala mentis habitudo. apud Athen. lib. 16.

Καχέκτης, ου, ὁ, et κάχεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, malè habitus. Gal. et Diosc. Item metaph. pro homine malæ mentis, seu turbulento et seditioso, apud Polyb. l. 1. et 2. Καχεκτικὸς, mala habitudine laborans, malo habitui obnoxius. Gal. lib. 4. τῶν κατὰ τόπους. Καχεκτέω, malo corporis habitu laboro, mala sum corporis habitudine. Polyb.

Μειονεξία, deterior conditio. Xen. Pæd. 2.

Μειονεκτέω, ῶ, minus habeo, minorem partem seu portionem habeo. Xen. in Hierone, μεγάλου ἀγαθοῦ μειονεκτεῖ, magni boni minorem partem habet. Synes. ep. 66. πλεονεκτεῖν μὲν πόνοις, μειονεκτεῖν δὲ τιμῶν. Interdum pro, deteriore sum conditione: ut apud eundem de insomn. ὡς ταύτῃ μειονεκτεῖν τοῦ πλουσίου. Sic et apud Xen. † p. 233. c.†

Μειονέκτημα, τὸ, idem quod μειονεξία.

Πλεονεξία, idem quod πλεονέκτημα, de quo infrà. † Xen. Pæd. 1. 6. 25.† Isoc. in Nicocl. αἱ ἐν τῷ πολέμῳ πλεονεξίαι, conditiones præstantiores, præcipua commoda. Apud Plut. de lib. educ. opponitur τῇ ἐλλείψει, quum dicit, τὴν γὰρ πλεονεξίαν τῆς φύσεως ἐπιῤῥώσομεν, τὴν δ' ἔλλειψιν ἀναπληρώσομεν. Item plus habendi aviditas inexhausta. Thucyd. l. 3. et Xen. Sæpè exp. avaritia. † Xen. Pæd. l. 5. p. 144.†

Πλεονεκτέω, ῶ, plus habeo. † dicuntur tyranni. Xen. Pæd. 1. 3. 15.† ampliorem partem seu portionem habeo, aut majorem. Thuc. l. 6. τῶν δ' ὠφελίμων οὐ πλεονεκτεῖ μόνον, plus commodorum habet, seu percipit. Sic, πλεονεκτῶ τῆς τιμῆς. Aristot. Dicitur etiam, πλεονεκτῶ τι σοῦ ἔν τινι. Plat. de rep. 1. Invenitur et, πλεονεκτῶ ταὐτό σου, in hoc sum te superior, vel in hoc mea conditio est melior tua, apud Philostr. † Xen. Pæd. l. 4. p. 101. c.† Et cum solo rei dativo: ut Xen. Pæd. 2. τιμαῖς καὶ δώροις πλεονεκτεῖν, honorum plus aut munerum consequi, et honoribus, et muneribus superiorem esse. Interdum cum solo genitivo personæ, itidem pro, superiorem esse, vel superiora omnia habere. Apud Aristot. πλεονεκτεῖν ἀξιῶ, primas partes in rep. mihi vendico. Item vinco, i. antecello, anteeo, præsto. Isocr. in Evag. τοσοῦτον πλεονεκτήσας τῶν ποιητῶν. Sic, πλεονεκτεῖ τῆς Ἑλένης, Philostr. In malam etiam partem dicitur. Xen. Pæd. 1. πλεονεκτεῖν τοῦ ψύχους καὶ τῶν πόνων, plus frigoris et plus laborum habere, i. tolerare. ¶ Item fraudo, ut videlicet solent qui plus habendi, quàm alii cupidi sunt, apud Plat. Sic 2 ad Cor. 7. et 12. † intercipere aliorum commoda. Xen. Pæd. 1. 6. 27. l. 3. p. 79. b.†

[Πλεονεκτητέον. Plat. Gorg. καὶ καταχρῆσθαι εἰς τὸ ἑαυτοῦ σῶμα, οὐ πλεονεκτητέον, εἰ μὴ μέλλει ζημιοῦσθαι.]

Πλεονέκτημα, commoditas quam quis præ aliis consequitur, vel adjumentum quod habet aliquis præ aliis. Item superiores partes, melior conditio. Dem. πλεονέκτημα μέγα ὑπῆρξε Φιλίππῳ. Exponitur aliquando prærogativa. Item fraudatio, vel potius quod fit ad fraudandum aliquem, seu circumveniendum: aut in quo fraudatur aliquis. Demosth. in epist. ad Heracl.

Πλεονέκτης, fraudator et circumscriptor, alieni avidus, avarus: ad Ephes. 5. Apud Xen. apomn. l. 1. ἐν τῇ ὀλιγαρχίᾳ πλεονεκτίστατός τε καὶ βιαιότατος ἐγένετο, quidam exp. rapacissimus.

Πλεονεκτικὸς, idem. Item violentus et tyrannicus. Aristot. [Demosth. in Aphob. καὶ πρᾶγμα κατασκευάσας ἀδικώτατον καὶ πλεονεκτικώτατον. Polyb. Hist. lib. 4. ὁ διηνεκῶς ἀεὶ πλεονεκτικὸν καὶ θηριώδη ζῶσι βίον, οὐδὲν οἰκεῖον, πάντα δ' ἡγούμενοι πολέμια.]

Πλεονεκτικῶς, more eorum qui fraudant et circumveniunt. Luc. [Demosth. adv. Androtion. οὕτω δ' αἰσχρῶς καὶ πλεονεκτικῶς ἔσχε πρὸς ὑμᾶς. adv. Timocrat. οὕτω δ' ἀνίσως καὶ πλεονεκτικῶς ἔσχε πρὸς ὑμᾶς Ἀνδροτίων. c. Eubulid.]

Comp. Ἀπλεονεκτικὸς, inexplebilis. Marc. Triam.

Composita ex ἔχω, in οὖχος, vel οχος desinentia.

Ἀγκυρουχία, ἡ, ancoræ retentio, i. quæ ancora retinet navem. Æschyl. in supplic.

Αἰγίοχος, epitheton Jovis, passim apud Hom. sic dicti, vel quod ipsum capra nutrierit, ab αἴξ, et ὀχὴ significante cibum: vel παρὰ τὸ αἰγίδα ἔχειν.

Ἀλληλοῦχος, ου, ὁ καὶ ἡ, mutuam connexionem habens sive cohærentiam. Julian.

Ἀλληλουχία, ἡ, cohærentia mutua, series rerum inter se connexarum. Dionc. et Dion. Areop. Exponitur et compages apud eundem.

Ἀλληλουχέω, ῶ, connecto, coaduno. Œcum. in ep. ad Rom.

Ἀσπιδοῦχος, clypeum tenens, clypeatus. Eurip.

Ἀστύοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, urbem tuens seu protegens. Epigr.

Γαιήοχος, terram continens, qui terram suo ambitu complectitur, Od. ά. † Hes. Th. 15.† [Neptuni Epith. Æsch. S. c. Th. 316. Suppl. 826. Soph. Œdip. Tyr. 165.] Vide et in comp. ab Ὄχος. Dicitur et pro eodem contractè, γαιοῦχος, et γεοῦχος, et γεῦχος.

Γαλακτοῦχος, lac habens, et (ex conseq.) lactans.

Γαλακτουχέω, ῶ, lacto. Poll. Et pro eodem, γαλουχέω, ῶ, per syncopen. Unde metaph. in Eccl. hist. τὰ τῆς εὐσεβείας γαλουχηθέντες δόγματα, quasi cum lacte illis imbuti.

Γαλουχία, ἡ, lactatio. Item ipsa lactandi actio. Alciphr.

Γλωσσοκάτοχος, linguam continens.

Δᾳδοῦχος, ου, facem seu tædam tenens. Metaphoricè Philostr. de oculis loquens ep. 50. τί γὰρ ὦ καλοὶ δᾳδοῦχοι ἔρωτος, &c.

Δᾳδουχία, ἡ, cum faces accensæ manibus tenentur. Herod. l. 5.

Δᾳδουχέω, ῶ, facem teneo, facem præfero. Athen. lib. 4. Et in Epigr. δᾳδουχεῖν φέγγος.

Decomp. Ἀδᾳδούχητος, cui fax prælata non est, cui face nemo præluxit: ut, ἀδᾳδούχητοι γάμοι, nuptiæ sine tædis celebratæ, i. clandestinæ.

Δεκαδοῦχος, decemvir: idem qui et δεκάδαρχος, apud Lysiam.

Δρύοχος, ου, carina, alveus navis: ita dictus παρὰ τὸ τὴν δρῦν ἔχειν. Vide Bayf. de re navali. Item, δρύοχα, secures, ὧν τὸ ἔχμα δρύϊνον. Vide Eustath. Accipitur et pro δρυμὸς, de quo in Δρῦς.

[Ἑστιοῦχος. ἐφ' ἑστιούχων γαιῶν, i. e. ἐχουσῶν τὴν ἑστίαν αὐτῶν. Æsch. Pers. 511.]

Εὐνοῦχος, ου, eunuchus, spado. Xen. Pæd. 6. et 7. Athen. l. 7. Plut. in Alex. Item Aristot. in probl. Metaphoricè etiam dicitur de plantis, apud Athen. l. 14. ex Arist. Est et lactuca quædam, quam à Pythagoreis εὐνοῦχον vocari ex Athen. tradit Eustath. Eadem dicitur etiam εὐνούχιον, q. d. spadonium. ☞ Etym. deducit, ἀπὸ τοῦ τὴν εὐνὴν ἔχειν καὶ ἐπιμελεῖσθαι, quoniam ad cubilium et gynæceorum custodiam curamque comparari solebant, quod ancillis expeditiores essent, et ob exemptos testiculos ad coëundum inepti: vel ab εὖ τὸν νοῦν ἔχειν, eò quod res venereæ ἀνόητα ab antiquis dicerentur. Eustath. autem dictum vult quasi εὖνιν, i. ἐστερημένον ὀχείας.

Εὐνουχίας, ου, ὁ, idem quod εὐνοῦχος, seu spado, aût spadonius. Arist. de gen. an. l. 3. et metaph. 4. Capitur et metaph. ut, εὐνοῦχος, Theoph. hist. pl. l. 4. c. 12. scribit arundines non habentes τὸν ἀνθήλην, εὐνουχίας appellari.

Εὐνουχώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, effeminatus ut eunuchus. Hippocr.

Εὐνουχίζω, eunuchizo, castro, eviro. Geopon. et Athen. l. 12.

Comp. Ἀρχιευνοῦχος, eunuchorum præfectus seu princeps. Ezech. c. 2.

Ἐξευνουχίζω, eunuchum facio, castro. Plut.

Ἡνίοχος, ου, ὁ, qui habenas tenet, auriga. Xen. Pæd. 6. Impropriè verò apud Poëtas transfertur etiam ad alia: ut apud Aristoph. in Nub. † 602.† Minerva dicitur αἰγίδος ἡνίοχος: et in Epig. ἡνίοχος παλαισμοσύνης.

Ἡνιοχέω, ῶ, habenas teneo, aurigor. Herodian. lib. 5. Et metaph. apud Philon. de vita Mos. l. 1. προεξαλλόμενοι τοῦ ἡνιοχεῖν ὀφείλοντος λογισμοῦ, ante rationem, quam aurigari oporteret, excurrentes. ¶ Item moderor, sive rego. Cum accusat. apud Aristoph. in Vesp. et Phil. de vita Mos. l. 1.

† Ἡνιοχεῖσθαι, pass. regi, equi dicuntur. Xen. Pæd. p. 15. 3. c.†

Ἡνιόχησις, aurigatio. Philo de vita Mos. l. 3.

Ἡνιοχεύω, idem quod ἡνιοχέω, apud Athen. lib. 13. τῆς ἐμῆς ψυχῆς ἡνιοχεύεις. Et Epigr. l. 4. πόλιν ἡνιοχεύειν.

Ἡνιοχεία, ἡ, aurigatio. Item agitatio, gubernatio, moderatio. Herod.

[Ἡνιοχία. Plat. Theag. Οἰκοῦν καὶ ἡ ἡνιοχία σοφία ἐστὶν; ἢ ἀμαθία δοκεῖ σοι εἶναι;]

Decomp. Δυσηνιόχητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui habenis retineri difficulter potest, quem moderari difficulter quis potest. Luc.

Ὑφηνίοχος, administer aurigæ, vel auriga. Xen. Pæd. 6.

Ὑφηνιοχέω, aurigæ administer sum: vel simpl. aurigor. Suid. [Demosth. Orat. Amat.]

Κακουχέω, ῶ, malè tracto, malè habeo aliquem. Demosc. Item pro κακοπαθῶ, sive κακὰ πάσχω, ex Thuc.

Κακουχοῦμαι, ægritudine animi morior et enectus sum, despondeo animum. Plut. in consol. ad Apoll.

Κακουχία, ἡ, mala tractatio. [κάκωσις. Æsch. S. c. Th. 674.] Polyb. et Plut. cultus corporis neglectus. Hesych.

Decomp. Συγκακουχοῦμαι, unà conflictor malis, unà affligor. Basil. in Hexaëm.

Κεροῦχος, ου, ὁ καὶ ἡ, cornua habens, cornutus. Item antennam seu antennæ cornua tenens: ut, κεροῦχος κάλως. Luc.

Κερουχὶς, ίδος, ἡ, cornua habens, cornuta: vel quæ cornibus tenetur. Theocr. Idyll. 5.

Κλῃδοῦχος, clavem habens, seu tenens, claviger. Metaph. apud Plut. de Socr. dæmon.

[Κλῃδοῦχος. Æsch. Suppl. 299.]

[Κλῃδουχία. Eurip. Iph. in Taur. 1462. Σὲ δ' ἀμφὶ σεμνὰς, Ἰφιγένεια, κλίμακας Βραυρωνίας δεῖ τῆσδε κλῃδουχεῖν θεᾶς.]

Κληροῦχος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sorte aliquid sibi attributum tenet. Soph. in Ajace, αἴδεσαι δὲ μητέρα πολλῶν ἐτῶν κληροῦχον, quæ sorte multos annos possidet, i. annosam. Peculiariter vero, qui certam aliquam agri partem sorte assignatam possidet, colonus. Thucyd. Paus. in Att. Herod. in Terps. Item activè pro eo ipso, qui sorte agros possidendos assignat: ut, κληροῦχος θεὸς, apud Phil. de vita Mos. l. 1.

Κληρουχικὸς, ad κληρούχους pertinens, vel qui κληρούχοις sorte distribuendus et possidendus assignatur. Aristoph. in Nub. † 1203.†

Κληρουχία, assignatio illa, qua agri colonis sorte distribuuntur et possidendi dantur. Item portio ipsa quæ sortitò possidenda assignatur. Aristot. l. 2. Rhet. et Philo de vita Mos. lib. 1. et apud Plutarch.

Κληρουχέω, ῶ, sorte assignatum possideo, in sortem accipio, ut coloni et veterani. Herodot. in Erat. App. l. 5.

Decomp. Κατακληρουχέω, sorte assignatum obtineo, in sortem accipio, idem quod κληρουχέω. Polyb. Κατακεκληρουχήκασι τὴν χώραν, regionem sibi assignatam sortitò partiti sunt. Transitivè etiam capitur pro, veteranis militibus colonias distribuo, et agros in colonias describo et partior. Plutarchus, ἐνεκάλει ὅτι τοῖς αὐτοῦ στρατιώταις πᾶσαν ὀλίγου δεῖν Ἰταλίαν κατακεκληρούχηκε.

Κυνοῦχος, ου, lorum quo canis tenetur, apud Suid. Item saccus, marsupium. Eustath. Hesych. Poll. [Xenoph. Κυνηγ. cap. 2. §. 10. Ἔστω δὲ καὶ ἐν ὅτῳ ἔσονται αἱ ἄρκυς καὶ τὰ δίκτυα ἐν ἱματίοις, κυνοῦχος μοσχεῖος, καὶ τὰ δρέπανα.]

Λαμπαδοῦχος, facem tenens. Metaph. apud Eurip. λαμπαδοῦχος ἡμέρα, dies lucifera, dies quæ facem manu tenens omnibus prælucet.

Λαμπαδουχέω, ῶ, facem manu teneo. Item manu lampadem tenens cursu contendo, schol. Aristoph.

[Λαμπτηρουχία. Æsch. Ag. 899.]

Λιμενήοχος, qui à portu continetur.

Λιμενοῦχος, qui portum continet. Apoll. Arg. 2.

Λυχνοῦχος, ου, qui lychnum tenet, qui lumen sustinet. Accipitur pro face. Item pro lucerna, aut laterna inclusum lychnum habente. Apud Athen. l. 15. et Plut. symp. 7. probl. 7.

Ξυλολυχνοῦχος, ου, candelabrum ligneum. Athen. l. 15.

[Ξύλοχον. Il. έ. 162.]

Ναῦχος, navis tutator et custos. Hesych.

Ὀϊστοῦχος, sagittas continens, vel sagittas in se habens: ut, ὀϊστοῦχος φαρέτρα: pro quo Homerus dicit ἰοδόκος. Eust.

Οὐρανοῦχος, cœlum inhabitans. Æsch. in Χοηφ. [960. ἄξιον δ' οὐρανοῦχον ἀρχὰν σέβειν, παρὰ τὸ φῶς ἰδεῖν, μέγαν τ' ἀφῃρέθη ψάλιον οἴκων. Schol. οὐρανοῦχον ἀρχάν. τοὺς θεοὺς, ἢ τὸν Δία.]

Πατροῦχος, ου, ὁ καὶ ἡ, patris bona habens seu possidens. Herodot. [lib. 6. δικάζειν δὲ μούνους τοὺς βασιλέας τοσάδε μοῦνα· πατρούχου τε παρθένου πέρι, ἐς τὸν ἱκνέεται ἔχειν, ἢν μή περ ὁ πατὴρ αὐτὴν ἐγγυήσῃ.]

Πηδαλιοῦχος, qui clavum tenet, gubernator.

Πηδαλιουχεῖν, gubernaculum tenere, sedere ad clavum navis, gubernare. Suid.

Πολιοῦχος, urbis tutator, urbis custos, qui patrocinio tutelæque suæ commissam urbem habet, patronus et præses urbis: ut, πολιοῦχος Ζεὺς, apud Plat. de leg. et Plut. in Demetr. Pro eodem dicitur et πολισσοῦχος, et πολιήοχος, apud Poëtas. Apoll. lib. 1. Argon. † 312. Aristoph. Nub. 602. de Minerva dicitur πολιοῦχος Ἀθάνα.†

[Πολισσοῦχος. Æsch. S. c. Th. 69. 191. Ag. 346.]

Πυργοῦχος, turrim sustinens. In navi cataphracta πυργοῦχοι dicuntur tigna quæ turres sustinent. Polyb.

Ῥαβδοῦχος, qui virgam seu virgas gestat, aut fasces, seu bacillum, aut baculum, lictor, ut exponit Plut. in Rom. Sic apud Herodian. l. 7. Apud Luc. act. c. 16. ἀπέστειλαν ῥαβδούχους, quidam exp. lictores, alii viatores, et intelligunt eos, quorum opera utebantur magistratus vocandi quempium, vel aliquid demetiendi causa, non item ligandi. Pro moderatore et arbitro disputationis ponitur à Platone in Protagora, ut βραβευτής.

'Ραβδουχία, ἡ, munus gestandi virgas seu fasces. Et pro fascibus.

'Ραβδουχῶ, virgas gesto seu fasces, aut anteeo gestans fasces. A Bud. exp. anteeo, anteambulonis officium præsto. Plut. in Numa.

Σκηπτοῦχος, sceptrum manu gestans: epitheton regum, apud Hom. Il. β'. et Od. Ϛ'. utitur et Xenoph. † Pæd. p. 186. b. de servis et Eunuchis. V. ibi notæ.†

(Σκηπτουχία. Æsch. Pers. 297.)

Σταθμοῦχος, qui habet σταθμὸν, hospes apud quem diversari aliquis potest. Sic appellari per jocum posse patrem quoque familias tradit. Poll.

Στερνοῦχος, ου, ὁ καὶ ἡ, pectore suo continens. Epith. est terræ, apud Soph. quia cava est, ejusque cavitates et sinus obtinent rationem τοῦ στέρνου, i. pectoris, ut quidam volunt.

(Ταγοῦχος, ἡγεμών. Θρασὺς ταγοῦχος ὡς ἀνήρ. Æsch. Eum. 296.)

(Ταλαντοῦχος. Æsch. Ag. 448.) [Vide notam Cl. Stanl.]

Ταμιοῦχος pro ταμιειοῦχος, præfectus et custos τοῦ ταμιείου. Hesych.

Τροπαιοῦχος, trophæum tenens, vel in cujus potestate sunt trophæa, trophæalis. Dion. Halic.

Τροπαιουχέω, ῶ, trophæum teneo, vel trophæum statuo.

Composita ex ἔχω, habentia ε in ultima.

'Αζηχὴς, aridus, ideoque durus, quasi ἄζω (hoc est, ξηρασίαν) ἔχων: ut, ἀζηχὴς θυμὸς, apud Homer. ¶ Item continuus, ὁ μὴ διεχὴς, συνεχὴς, quasi ἀδιεχές. Nam et inde quidam factum volunt. Sic Eust. exp. Il. ἑ. ἐμοὶ δ' αὖ ὣς θυμὸς ἀεὶ 'Αζηχὲς ὀδύνη 'Ηρακλῆος θείοιο. Vide in comp. ab Ἦχος.

'Αζηχῶς, continenter, sine intermissione. Od. σ'. Ab Eustath. expon. etiam δεινὸν, μέγα. Item ab Hesych. ἰσχυρῶς.

'Αχὴν, pauper, nihil habens, q. d. ἀέχων, apud Suid. Vide et in comp. ab ἰχέω.

'Αχηνία, ἡ, inopia, penuria. Suid. ex Aristoph. in Amphiarao. [Æschyl. Agam. 427. ὀμμάτων δ' ἐν ἀχηνίαις ἔρρει πᾶσ' 'Αφροδίτα. Χοηφ. 299. καὶ πρὸς πιέζει χρημάτων ἀχηνία, &c. inopia.] Invenitur et ἄχης, pro ἀχήν.

'Εντελεχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, perfectus. Item assiduus.

'Εντελέχεια, ἡ, exp. actus et perfectio. Cicero Tusc. 1. vult significare continuatam quandam motionem et perennem. Aristot. lib. 2. de anim. Dicitur autem quasi ἡ τοῦ ἐντελοῦς συνοχή.

'Εντελεχῶς, perfectè: ut, ἐντελεχῶς ἔχειν, perfectum esse, apud Themist. Item assiduè, continenter, sine intermissione, apud Platonem de legib.

'Ενδελεχὴς etiam invenitur pro ἐντελεχὴς, pro assiduo et continuo. Sic, ἐνδελεχὴς πόλεμος, apud Plut. in Pericle, continuum bellum et non intermissum. Apud Aristot. τὸ μὴ ἐνδελεχὲς, exp. intermissio.

'Ενδελεχῶς, idem quod ἐντελεχῶς, i. assiduè, continenter. Xenoph. et Aristot. de mundo.

'Ενδελέχεια, assiduitas.

'Ενδελεχίζω, assiduus sum, continuus sum. Item activè pro, continuo, ex Eccles. cap. 30.

'Ενδελεχισμὸς, assiduitas, continuatio, apud Dan.

Νουνεχὴς, prudens, qui sapit, cordatus: unde νουνεχέστατος, apud Poll.

Νουνεχῶς, prudenter, cordatè, consideratè: more eorum qui mente præditi sunt. Polyb.

Νουνεχόντως, pro eodem. Isocr. in Panath.

Composita ab ἔχω, formata à nomine σχῆμα.

'Αλλοσχήμων, diversam formam seu figuram habens.

'Ασχήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, figura seu forma carens. Hesych. Item indecens. Herodian. lib. 5. et Plat. in ep.

'Ασχημόνως, incompositè, indecenter, turpiter.

'Ασχημονέω, ῶ, non decenter compositus sum, indecenter et indecorè me gero, turpiter aut incompositè ago. Plut. in apophth. Dem. in epitaph. Æschin. de falsa leg. Herodian. l. 5.

'Ασχημοσύνη, deformitas. Plat. in symp. [de Rep. lib. 3.] Item turpitudo, indecens actio. Æschin. in Ctes.

Decomp. 'Εξασχημονέω, turpiter et indecorè aliquid ago. Luc.

Κατασχημονέω, indecorè et contumeliosè ago seu tracto.

'Υπερασχημονῶ, admodùm indecenter se gerere, supra modum ineptire.

'Ασχημάτιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, figura carens. Plut. de animi procreatione, apud Damasc. ἀσχημάτιστος ὕλη, formam non recipiens. Item qui figuras nullas in oratione, sive in verbis adhibet. Demetr. Phal.

'Ασχήματος, ου, ὁ καὶ ἡ, figuras seu schemata non habens.

Διασχηματίζω, figuro. Luc. in Cono.

Δυσσχημάτιστος, figuratu seu effictu difficilis.

'Επισχηματίζω, effingo, compono.

'Ετεροσχήμων, qui alterius seu diversæ figuræ est, figura diversus. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 16.

Εὐσχήμως, modestus. Plut.

[Εὐσχήμως. Eurip. Hec. 569. Πολλὴν πρόνοιαν εἶχεν εὐσχήμως πεσεῖν.]

Εὐσχήμων, decorus, speciosus, compositus: tam de persona, quàm de re, sive animata, sive inanimata. Luc. εὐσχήμων καὶ καλός. Plato, εὐσχήμων ἀπόκρισις, speciosa responsio. Plut. in Rom. εὐσχήμων πρόφασις. Æschin. contra Ctes. πρᾶγμα οὐδαμῶς εὔσχημον ἐμοὶ λέγειν, indecorum seu inhonestum dictu. (Eurip. Med. 585.)

Εὐσχημόνως, decorè, decenter, compositè, speciosè, modestè. Aristoph. in Vesp. et Demosth. in epitaph. † Xen. Pæd. 1. 3. 7.†

Εὐσχημονέω, ῶ, honestè me contineo, decenti corporis habitu affectuque sum. Plat. l. 5. de leg.

Εὐσχημοσύνη, speciositas, decor. Xen. Pæd. 5. et Plat. in symp.

Decomp. 'Επευσχημονέω, ῶ, decenter me gero in.

Συνευσχημονέω, unà honestè me gero, unà honestè me conformo. Plut.

Κακοσχήμων, indecens, indecorus. [Plat. de leg. l. 5.]

Κακοσχημόνως, indecenter, indecorè, turpiter. Plat. de leg. l. 5.

Κατασχηματίζω, effingo, formo. Apud Plut. in Rom. κατεσχημάτιστο αὐτὸν, exp. vestitum sibi apparavit.

Decomp. Συγκατασχηματίζω, idem quod συσχηματίζω, conformo. Plut.

Μεγαλοσχήμων, magna figura constans. Theophr. 2. de caus. pl. (Æsch. Pr. 48.)

Μετασχηματίζω, transfiguro, transformo, in alium habitum traduco. Plut. de def. orac. et Philo de mundo.

Μετασχηματισμὸς, transfiguratio, in aliam figuram traductio, habitus immutatio. Plutarch. symp. 6. probl. 2. Est etiam figura grammatica.

'Ομοιοσχήμων, qui ejusdem est figuræ: ut, ὁμοιοσχήμονες πρυτάνεις apud Aristot.

'Ομοιοσχημονέω, ejusdem figuræ sum, eundem positum servo, eundem habitum servo. Aristot. in probl.

Παρασχηματίζω, formo, figuro.

Πολυσχήμων, multas formas habens. Strabo.

Προσχηματισμὸς, figuræ nomen apud grammaticos, quæ et paragoge dicitur, quum litera vel syllaba in fine dictionis adjicitur, ut in λέγῃσι pro λέγῃς.

Συσχηματίζω, configuro, conformo. Plut. in Numa, συσχηματίζονται πρὸς τὸν ἀμώμητον βίον, conformantur ad vitam inculpatam. Utitur et Paulus Rom. 12. et Petr. ep. 1. cap. 1.

Composita in σχετος desinentia sine præpositione.

'Ασχετος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui retineri non potest seu coërceri, cujus irrevocabilis est impetus. Vel, nemini cedens. Item intolerandus. Od. β'. μένος ἄσχετε. Item, μένος ἄσχετον, apud Hesiod. † Th. 832.† vis insuperabilis. ¶ Apud Philop. in Procl. ἄσχετος σώματος ψυχὴ, anima à corpore abstracta. Apud Dionys. Areop. ἄσχετος ἔκστασις, mentis temporaria abstractio, non modò ab omnibus concretis, sed etiam à seipsa et ab homine. Item, ἄσχετος, habitu vacans, ὁ μὴ ἐν σχέσει θεωρούμενος: apud Damasc.

'Αάσχετος, idem quod ἄσχετος: ut, μένος ἀάσχετον. At πένθος ἀάσχετον, luctus intolerabilis, aut valde intolerabilis: ut prius α sit ἐπιτατικόν.

'Ασκεθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, illæsus, incolumis, ἀβλαβής. Odyss. ξ. Dicitur et ἀσκηθὴς, Il. κ'. Od. ι. et λ'. παρὰ τὸ σχέθω. Etym. Πανασκεθὴς, omnino illæsus, salvus et incolumis. Hesych.

Decomp. Δυσάσχετος, idem quod ἄσχετος, intolerabilis. Apoll. Rhod. Arg. l. 2. θυμὸν δυσάσχετος.

Δευτερόσχετος, secundo loco sequens, secundarius: et quasi τοῦ δευτέρου ἐχόμενος.

Composita remotiora.

'Επισχερὼ, deinceps, ordine. Theocr. idyll. 14. ἀπὸ κροτάφων πελόμεσθα Πάντες γηραλέοι, καὶ ἐπισχερὼ ἐς γένυν ἕρπει Λευκαίνων ὁ χρόνος. Il. λ'. Ἦ μένει εἰσόκε δὴ νῆες θοαὶ ἄγχι θαλάσσης, Ἀργείων ἀέκητι, πυρὸς δηΐοιο θέρωνται, Αὐτοί τε κτεινώμεθ' ἐπισχερώ; ubi Eustath. ait: ἐπισχερὼ εἶναι κατὰ τάξιν, καὶ ὡς εἰπεῖν, ἐχομένως, καὶ ἐφεξῆς, καὶ συνεχῶς.

'Ομοσχίται θεοὶ, Hesych. eorundem libationum participes, qui eodem templo, eademque ara honorantur. Thucyd. l. 4. Vide schol.

'ΕΨΩ, fut. ἑψήσω, tanquam ab ἑψέω, coquo, elixo. Xen. Pæd. 8. ἄλλῳ δὲ ἰχθῦν ἕψειν, ἄλλῳ δ' ὀπτᾶν, alio elixare, alio assare. Athen. lib. 2. τὰ μὲν ἕψειν, τὰ δὲ φρύγειν.

'Εψομαι, coquor, elixor. Epigr. l. 2. et Athen. l. 1. 8. et 9. Exponitur etiam, ferveo, ex Aristot. anim. lib. 6. ἑψομένου ὕδατος συνίσταται ὠὸν, fervente aqua coquitur ovum et spissatur.

'Εψήσασθαι signif. act. capitur etiam pro ἑψῆσαι. 'Εψήσασθαι τὴν κόμην, inficere et fucare comam seu colorare, inquit Poll. l. 2.

'Εψημα, τὸ, coctile, quicquid ad coquendum aut elixandum idoneum est. Athen. l. 4. ex Plat. polit. 2. Item peculiariter, sapa vel defrutum. Diosc. l. 6. c. 10.

'Εψηματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, sapam redolens, sapam referens. Diosc.

'Εψησις, εως, ἡ, coctio, elixatio. Plutarch. in Probl. Rom. Dicitur etiam de coctione, quæ in ventriculo fit.

'Εψητὴς, οῦ, ὁ, coctor. Basil. in Epist.

'Εψητήριον, ου, τὸ, olla, id in quo coquitur aut elixatur aliquid.

'Εψητὸς, οῦ, ὁ, coctus, elixatus. Nicand. in Alexiph. Item pisciculus quidam, de quo Aristot. de an. Est et edulium ex pisciculis minutis seu tenuibus: ut apua, atherina, mullulo (secundum antiquos) aut sepiolis, aut cancris parvulis. Eust.

'Εψητικὸς, οῦ, ὁ, coctivus, coctilis, seu qui facilè coquitur, jurulentus, elixus. Aristot. in probl. et Diosc. l. 2. c. 129.

'Εψάνη, idem quod ἑψητήριον. Hesych.

'Εψαλέος, ου, ὁ, coctus, elixus: vel coctilis, coctivus. Nic. in Alexiph.

'Εφθὸς, οῦ, ὁ, coctus, elixus. Xen. Pæd. 6. et Diosc. l. 2. c. 128. Dicitur apud Athen. lib. 7. ἐφθὸν ποιεῖν, pro ἕψειν, sive ἑψῆσαι, elixare. Apud Diosc. l. 6. c. 114. ἑφθὸν, est atramenti sutorii species, quod in Hispania coqui solet.

'Εφθόω, ῶ, elixo, coquo.

'Εφθαλέος, ου, ὁ, coctus.

Composita ac primùm ex ἕψω.

'Ανέψανος, ου, ὁ καὶ ἡ, incoctilis, hoc est, qui coqui nequit præ duritie. Hippocr.

'Ανέψητος, ου, ὁ καὶ ἡ, non coctus, non elixatus.

'Αφέψω, vel ἀφεψέω, decoquo, discoquo, coquo. Diosc. l. 2. c. 129. Pro eodem dicitur etiam, ἀπέψω, apud Suid. ex Aristoph.

'Αφέψημα, τὸ, decoctum, jus ex decoctione. Diosc. loco cit.

'Αφεψις, decoctio, coctio. Theophr. l. 9.

Decomp. 'Εναφέψω, sive ἐναφεψέω, incoquo. Diosc.

Προσαφέψω, sive προσαφεψέω, in decoquendo adhibeo, unà decoquo.

'Ενέψω, incoquo, coquo. Nic. in Alexiph.

'Εξέψω, excoquo, coquo, elixo.

Εὐέψητος, benè coctus, vel coctu sive concoctu facilis. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 14.

'Επέψω, recoquo, insuper coquo. Athen. l. 14.

Καθέψω, sive καθεψέω, decoquo. Diosc. l. 6. c. 6. et 7.

Καθεψὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, decoctus, elixus. Nic. in Alex.

Decomp. 'Εγκαθεψόμενος, incoctus, qui incoquitur.

Συγκαθέψω, et συγκαθεψέω, simul decoquo. Diosc. l. 2. c. 129.

Μυρεψὸς, οῦ, ὁ, unguentorum coctor, qui unguenta coquit seu conficit, unguentarius. Athen. l. 1.

Μυρεψικὸς, pertinens ad unguentarios: ut, μυρεψικὴ τέχνη, ars coquendi conficiendique unguenta. Phil. de vita Mos. lib. 3. Item, μυρεψικὰ φάρμακα, Plut. symp. 4. medicamina unguentariorum. Et, μυρεψικὸς κάλαμος, apud Hippocr.

Προέψω, antè coquo, seu præcoquo. Athen.

Προσέψω, q. d. adcoquo, aliis additum coquo.

Πυανέψιος, ου, ὁ, in quo legumina seu fabæ coquuntur: πυανέψια ἱερά. Athen. l. 9. Pro quo dicitur et, πυανέψια absolutè, subaudiendo ἱερά. Item in plur. num. πυανέψια, apud Poll. et Eust. Πυανεψιὼν, mensis in quo Pyanepsia sacra Apollini fiebant coctis leguminibus, quæ πύανα appellantur: cui mensi respondere putatur October. Plutarch. in Theseo. et in lib. de Iside et Osiride.

Συνέψω, simul coquo. Gal. ad Glauc. et alibi.

'Υαλέψης, ου, ὁ, qui vitra coquit. Hesych.

'Υπερέψω, valde coquo.

Χορδαψὸς, οῦ, ὁ, sive χόρδαψος, tumor tenuis intestini, ut videatur intestinum ad chordæ similitudinem convolutum. Aretæus l. 2. περὶ ὀξέων παθῶν, c. 6. derivat ab ἕψησις, i. μάλθαξις, et χορδὴ, quod et ἔντερον. Vide et in comp. ex Ἅπτω, i. tango.

Χρυσεψητεῖον, ου, τὸ, fornax, in qua aurum coquitur seu conflatur, ac funditur: aurifusorium. Suid.

Χυτρεψὸς, qui in ollis coquit cibos. Athen.

Composita ab ἑφθός.

'Απεφθος χρυσὸς, aurum sæpè excoctum, ita ut obryzum fiat: ut annotat schol. Thucyd. l. 2.

Δίεφθος, ου, ὁ καὶ ἡ, discoctus. Athen.

Δίσεφθος, bis coctus, recoctus.

'Ημίεφθος, semicoctus, semielixus. Poll. l. 6.

Πάνεφθος, omni ex parte coctus, percoctus, probè coctus. Hesiod. † Asp. 208. de stanno.†

Περίεφθος, circumcirca elixus. Lucian.

Πολύεφθος, multùm diuque coctus.

Πυρίεφθος, igni coctus.

Πυρίεφθον, nonnulli vocant primum matrum lac: quod et πυριέφθης, et πυριάτης dicitur. Gal. lib. 3. de alim. facult. c. 10. Athen. l. 14. Poll. l. 1. c. 12.

ἝΩ, pro diverso spiritu diversa habet significata. Igitur Ἕω, cum aspero, significat, induo. Porticum est, et pauca ex se format tempora: Fut. ἕσω, vel ἕσσω, metri gratia. Odyss. ί. εἵματα ἕσσει καλά σε, te induet. Aor. 1. med. ἑσσάμην. Od. ξ'. ἕσσαι με χλαῖναν, indue me læna: unde partic. ἑσσάμενος, indutus. Dicitur et, ἐέσσατο. Præt. pass. εἷμαι, indutus sum. Od. ψ'. κακὰ δὲ χροῒ εἵματα εἷμαι: unde partic. εἱμένος, indutus. Odyss. ί. νέας χλαίνας εὖ εἱμένοι. ¶ Item colloco, statuo, idem quod ἵζω, seu καθίζω. Od. ί. πὰρ δὲ ἑ αὐτῷ εἷσε Θεοκλύμενον, sedere jussit, collocavit. † Sic Hesiod. Theog. 174. εἷσε λόχῳ, in insidiis locavit.† Herodot. εἷσε ἄγων εἰς θρόνον, perductum in solium posuit. Hinc partic. ἕσας, et metri gratia ἕσσας, qui collocavit, qui sedere jussit vel fecit. Fut. med. ἕσομαι, et εἵσομαι, statuam, collocabo: unde aor. 1. εἰσάμην. Apoll. εἵσομαι ἱερὸν αἰπύ, statuam, erigam: aut dedicabo. Plut. in Themist. εἰσάμενος ἱερὸν τῆς Ἀρτέμιδος. Præt. pass. εἷμαι, collocor, statuor, collocatus sum. Luc. εἵαται τὰ ἱερὰ, statutæ et erectæ sunt ædiculæ seu delubra. Ionicè pro ἧνται. ¶ Item mitto. In qua signif. ἕω est inusitat. ex quo factum est ἱέω: unde ἵημι, per reduplicationem impropriam. At præt. ἧκα, at poeticè ἕηκα, est in usu, præsertim in comp. ἀφῆκα, ξυνῆκα, προῆκα, &c. [Ἕω, pro exprimo. οἶμαί σφ' ἀδόλως ἐκ βαθυκόλπων στηθέων ἥσειν ἄλγος ἐπάξιον. Æsch. S. c. Th. 871.]

Ἔω, (cum tenui) sum. In qua tamen significatione ἔω non est in usu, sed pro eo dicitur εἰμί. ¶ Item, eo. Et sæpè, ibo. Est etiam venio. In hac autem signif. ἔω non est in usu, sed pro eo dicitur εἶμι, quod ab ἔω derivatum est, et tempora quædam mutuatur. Fut. εἴσομαι, ibo vel veniam. Præt. med. εἶα, et Ionica dialysi ac mutatione ε in η, ἤϊα. Od. κ'. αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα ἤϊα. Herodot. ἤϊε ἐς λόγους ἰών, cum convenit. Plat. in apol. Socr. ἐντεῦθεν ἐπ' ἄλλον ᾖα. Cætera pete ex grammaticis. ¶ Ἐῶ circumflexum vide in Ἐάω.

Derivata ab ἕω, (cum aspero) i. induo.

Εἷμα, ατος, τὸ, (poët.) indumentum, vestimentum seu vestis. Hom. Il. γ'. Od. ί. ζ'. θ'. et Plut. in probl. Rom. (Soph. Œdip. Tyr. 1292. Æschyl. Ag. 1392.) Ἕμμα Æol. pro eodem, ut Hesych. tradit.

Ἱμάτιον, ου, τὸ, vestis. Plut. in Bruto, ἱμάτιον ἁδρεῖον. Xen. Pæd. 8. ἄρρενα ἱμάτια. Item pallium, quod supra tunicam induitur, apud Demosth. Et pro toga Romana, apud Plut. in probl. Rom. et in Coriol. Accipitur et pro stragulo, seu veste stragula. Matth. c. 9. et apud Athen. lib. 11. Ponitur et pro tegmine capitis: ut apud Plut. in Pompeio et alibi. Metaphoricè ἱμάτια πόλεως, dicuntur muri seu mœnia. Eustath.

Θοἰμάτιον, pro τὸ ἱμάτιον, Atticè. Aristoph. in Nub. † 497.† et apud Dem.

Ἱματίζω, F. ίσω, vestio. Marc. 5.

Ἱματισμὸς, οῦ, ὁ, vestitus et cultus, vestiarium. Luc. c. 7. et apud Polyb. et Plut. in Alex.

Ἱματίδιον, ου, τὸ, diminut. q. d. vesticula, palliolum. Poll. ex Lysia. Pro eodem dicitur, θαἰματίδιον, Atticè. Aristoph. in Pluto. [986. cui Exemplo additur, Lysistr. 402. Schol. Biset. θαἰμάτιον Ἀττικῶς, ὅπερ κακῶς, τὸ ἱμάτιον καλοῦσι. ἐντεῦθεν δὲ τὸ ὑποκοριστικὸν θαἰματίδιον, τὸ ἱματίδιον.]

Ἱματιδάριον, idem, q. d. vestimentulum, apud Aristoph. in Babyl.

Ἀφιματόω, ῶ, (comp.) veste seu vestimentis spolio, veste exuo. Suid.

Ἐσθὴς, ῆτος, ἡ, vestis: idem quod εἷμα et ἱμάτιον. (Æsch. Suppl. 243.) Xen. in sympos. ἐσθὴς ἄλλη μὲν γυναικὶ, ἄλλη δὲ ἀνδρὶ καλή. † et Pæd. l. 6. p. 109. 8.†

Ἔσθος, εος, τὸ, pro eodem, apud Poëtas: ut Il. ώ.

Ἠσθημένος, (particip. tanquam ab ἐσθέομαι) vestitus. Herodot. ἐσθημένος ἐσθῆτα Μηδικὴν, veste Medica indutus. Utitur et Athen. l. 13. Synes. ep. 154. et Philostr.

Ἔσθημα, τὸ, vestimentum. (Æsch. Pers. 830.) Soph. in Elect. et Poll. l. 7. c. 13.

Ἔσθησις, εως, ἡ, vestitus.

Ὑπενδύτης, (comp.) vestis quæ est subtus, interula, subucula, χιτών. Hes.

Ἑανὸς, οῦ, ὁ, indutu pulcher. Il. έ. et θ'. πέπλον μὲν κατέχευεν ἑανὸν πατρὸς ἐπ' οὔδει. Ponitur et substantivè pro ἑανὸς πέπλος, seu pro εἷμα et ἱμάτιον, quum ei epithetum aliquod adjungitur: ut Iliad. φ'. Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιον ἑανὸν [illegible]. Iliad. ψ'. Ἐν κλισίῃσι δὲ θέντες ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν, peplo tenui et subtili, i. linteo. Rursum ἑανὸς adject. de cassitero etiam seu stanno dicitur, estque, fusilis, ut annotat Eustath. quasi ἑανὸς, significans εὔχυτος καὶ ῥᾳδίως χυτός. apud Dioscor. verò ἑανὸς legi dicitur pro mollis et delicatus. Pro eodem dicitur et εἱανὸς, per epenthesin τοῦ ι.

Ἕννω et εἱνύω, idem quod ἕω, i. καλύπτω: unde compos. κατείνυον apud Hom. Il. ψ'.

Ἕννυμι, idem quod ἕω, induo, et ab eo formatum: ut τίνυμι à τίω, itidemque Poët. sed usitatior est vox pass. ut Od. ξ'. ἐνθάδ' ἕννυσθαι. Et Od. ί. Χλαῖνάν τε χιτῶνά τε ἕννυτ' Ὀδυσσεύς.

Composita ex ἕω seu ἕννυμι et derivatis: ac primùm cum præpositione.

Ἀμφιέννυμι, sive ἀμφιεννύω, circuminduo, induo. Plut. in Pericle, τὰς [illegible] ἀμφιεννύων. Xen. † Pæd. 1. 3. 14.† τὸν μὲν ἑαυτοῦ χιτῶνα ἐκεῖνον ἠμφίεσε, τὸν δὲ ἐκείνου αὐτὸς ἐνέδυ.

Ἀμφιέννυμαι, induor. Præt. ἠμφίεσμαι, unde partic. ἠμφιεσμένος, indutus: pro quo dicitur et ἀμφιεσμένος, cum accusat. Sumitur etiam in voce media pro ἀμφιέννυμι, induo: ut Xen. Pæd. 8. ἀμφιέννυνται πλεῖα ἃ δέονται φέρειν. Herodian. lib. 1. ἀμφιεννύμενός τε ἁλουργῆ καὶ χρυσοϋφεῖς ἐσθῆτας, purpureas sibi atque aureas vestes circumdabat. Naz. ἀμφιεσάμενος ἀφθαρσίαν, incorruptam naturam induens. † Ἀμφιέννυμαι med. fut. ἀμφιέσομαι, me vestiam. Xen. Pæd. l. 6. p. 101. d.†

Ἀμφίεμαι, dicitur etiam pro ἀμφιέννυμαι: unde ἀμφιεῖσθαι, apud Poll. l. 1.

Ἀμφίεσμα, τὸ, indumentum. Plat. de rep. 2.

Ἀμφιεστρὶς, ίδος, ἡ, penula, amiculum dormitorium vel stragulum, Poll. l. 7.

Ἀμφιάζω, circumvestio. Alex. Aphrod.

Ἀμφιάζομαι, pro eodem ἀμφιέννυμαι.

Ἀμφίασμα, τὸ, idem quod ἀμφίεσμα.

Ἀμφίασις, εως, ἡ, amictus, apud Areop. Sic et Job. 22.

Ἀμφίον, indumentum, amictus. Hesych. ex Soph. Momo.

Ἀμφίσκω, etiam dicitur pro ἀμφιέννυμι: unde ἀμφίσκοντες, ἐνδύοντες.

Decomp. Ἀπαμφιέννυμι, ἀπαμφιάζω, et ἀπαμφίσκω, idem quod ἀφιματόω, vestimenta detraho, exuo, nudo, spolio. Suid. et Hesych.

Ἐπαμφιέννυμι, superinduo.

Ἐπαμφίσκω, idem.

Ἐπαμφιάζομαι, superinduor. Basil. in Hexaëm.

Μεταμφιέννυμαι, vestibus exutum aliis induo: vel vestem muto, permuto. Luc. τὴν πορφυρίδα μεταμφιέσομαι, relicto pallio philosophico purpuram induar. Sic et Herodian. et Athen. lib. 12.

Μεταμφιάζομαι, idem. Athen.

Μεταμφίσκω, idem quod μεταμφιέννυμι.

Ἀντιμεταμφιέσασθαι, contra seu loco alterius induere: apud Athen. lib. 8.

Περιαμφιέννυμι, sive περιαμφιάζω, circumvestio. [Plat. Tim. κύκλῳ περιημφίεσε τὴν κεφαλήν.]

Προσαμφιάζομαι, insuper induo me, apud Suid. [Aristoph. Equit. 886. ἐγὼ γὰρ αὐτὸν προσαμφιῶ τοδί, Schol. Πρὸς ᾧ ἔχει ἐνδύσω. Vide Not. Cl. Casaub.]

Ἀπέννυμι, exuo, spolio. Hesych.

Ἐξέννυμι, exuo.

Ἐπιέννυμι, induo. Od. ψ'. Χλαῖναν δ' ἐπιέσσαμεν ἡμεῖς, nos ei lænam induimus. Greg. Τέρποντες κακὴν ἀχλὺν ἐφεσσάμενοι, nebula circundati et obtenebrati. † ἐπιέννυμαι γῆν opp. τῷ ζῆν. Xen. Pæd. 6. p. 169. e.†

Ἐπιειμένος, indutus. quod metaphoricè quoque capitur: ut Iliad. ά. ἀναιδείην ἐπιειμένε, impudentiam indute.

Ἐφέννυμι, induo, ἐπιέννυμι. Oppian. 4. Hal.

Ἐφεστρὶς, ίδος, ἡ, sagum, amiculum, chlamys. Plut. Quidam dicunt thoraci superindui. Suidæ est vestimentum Romanum. Exp. et cilicium. Ponitur et pro quovis vestimento, apud Herodian. l. 4. Ab Athenæo adjectivè usurpatur lib. 5. χλαμύδα δὲ ἐφεστρίδα περιβεβλημένος ποικίλην.

Καταέννυμι, sive καταεννύω, induo, convestio. Il. ψ'. θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταείνυον.

Καταειμένος, sive καθειμένος, indutus, vestitus. Od. ί. ὄρος καταειμένον ὕλῃ. Dicitur et, καταεννύω, pro eodem.

Περιέννυμι, circuminduo, circumvestio. Il. σ'. Περιειμένος, et περιεσμένος, circumindutus. Esaiæ 37.

Composita ex εἷμα.

Ἀβροείμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, qui delicatis ac mollibus, necnon splendidis induitur vestimentis. Etym.

Ἀνείμων, nullis indutus vestimentis, investis, nudus. Il. γ'. Item pro κακείμων, seu κακοείμων, malè vestitus.

Δυσείμων, malè indutus seu vestitus: pannosus: sordidè vestitus. Greg.

Δυσειμονία, ἡ, malus et sordidus vestitus.

Δυσειματέω, ῶ, malo seu sordido vestitu utor.

[Δυσείματος. Eurip. Elect. 1107. Τί δ' ὧδ' ἄλουτος καὶ δυσείματος χροῒ Λεχώ, νεογνῶν ἐκ τόκων πεπαυμένη;]

Εὐείμων, benè et eleganter vestitus. Themist. (Æsch. Pers. 181.)

Εὐείματος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem.

Εὐειματέω, ῶ, benè et eleganter sum indutus, Aristot. in Rhet.

Κακοείμων, malè indutus, pannosus: idem quod δυσείμων. [Hom. Odyss. Σ. 41. Ἀμφὶ δ' ἄρα πτωχοὶ κακοείμονες ἠγερέθοντο. Schol. Κακὰ ἱμάτια περιβεβλημένοι.] Dicitur et, κακείμων, pro eodem.

Κακειμονία, malus vestitus, vestitus sordidus, et q. d. pannositas: idem quod δυσειμονία.

Κροκείμων, indutus croceis.

Λαμπρείμων, qui splendidè induitur seu vestitur, splendidè indutus et cultus. Hippocr. in ep. Pro eodem dicitur et λαμπροείμων.

Λευχείμων, qui albis vestimentis indutus est.

Λευχειμονέω, ῶ, albis induor. Herodian. l. 8.

Μελανείμων, qui atris indutus est vestimentis, pullatus: qualis lugentium est vestitus. Luc. de calum. (ἐφόδοις μελανείμοσι. Æsch. Eum. 372.)

Μελανειμονέω, ῶ, pullis seu atris vestibus indutus sum.

Μελανονεκυείμων, atris et funebribus indutus vestibus. (Aristoph. R. 1373. ex Eurip.)

Μονείμων, qui una et simplici indutus est veste.

Ποικιλείμων, variegatus, multicolor, vario amictu: ut, ποικιλείμων νὺξ, apud Æschyl. [Prom. 24.]

Composita ex ἑανός.

Εὐέανος, pulchrè vestitus.

Οἰέανος, unam solùm vestem habens: ab οἶος, i. solus. Apoll. Rhod.

Derivata ex ἕω, i. statuo, colloco.

Ἑσσὴν, rex. Etym. ex Callim. Οὔ σε θεῶν ἑσσῆνα πάλοι θέσαν. Idem annotat Ephesiorum dialecto ita dici τὸν βασιλέα. metaphora ab apum rege, qui propriè ἑσσὴν dictus sit: παρὰ τὸ ἕσαι καὶ ἱδρύσαι, unde et ἑσμὸς, seu ἐσμός: de quo tamen vide in ἕω, mitto.

Ἑσμὸς, vide in Ἕω, mitto.

Ἐφέσσαι, (comp.) statuere, locare. Odyss. ν'. Τούς μ' ἐκέλευσα Πύλονδε καταστῆσαι καὶ ἐφέσσαι, Pyli sistere. Et voce media, Odyss. ί. Ἀλλά με νηὸς ἐφέσσαι, navi impone.

Derivata ex ἕω, mitto.

Ἱέω, mitto, immitto, emitto. Iliad. ά. Τοῖσιν δ' ἴκμενον οὖρον ἵει ἑκάεργος Ἀπόλλων, eis secundum ventum mittebat Apollo. Aristoph. in Vesp. ἵεις σαυτὸν κατὰ τοῦ τέγους. Maximè verò usitata est hæc tertia persona præt. imperf. in comp. ἀνίει ἀφίει, προΐει, et cæteris, tanquam à them. ἀνιέω, ἀφιέω, προϊέω, &c. Sed aliæ personæ aliàve tempora non sunt in usu.

Ἵημι, idem quod ἱέω, et ab eo factum, ut, ἵημι φωνὴν, apud Plat. emitto vocem. † Sic ἱεῖσαι. Hes. Th. 10. et 65. ἐκ στόματος. addit et γλῶσσαν Soph. El. 598.† Thucyd. l. 3. Δωρίδα τε γλῶσσαν ἱέντες. (Inde Partic. ἱείς, vibrans, jaculans. Soph. Aj. 154. V. Æschyl. Pers. 945. Eurip. Med. 1178. 1189. Phœniss. 215. 280. Il. ζ'. Cat. N. 281. Aristoph R. 133. φωνὴν [illegible]. Æsch. Ch. 561.)

Ἵεμαι, (relicta signif. act. voc.) cupio, desidero. (Eurip. Phœniss. 146. Soph. Tr. 523. Philostr. l. 3. c. 7.) Interdum cum genit. ut, νίκης ἱέσθαι, et νίκης ἱέμενοι, Il. ψ'. † Sic Hesiod. Asp. 23.† Sæpius cum infin. ut Il. Ψ'. βαλέειν δ' ἵετο θυμός. In hac signif. frequentissimum est in prosa compositum ἐφίεμαι: de quo vide in comp. ¶ At Ἵεμαι, cum tenui, vide in ἔω, i. eo.

Ἕσις, εως, ἡ, cupiditas, desiderium, apud Plat. in Cratylo.

Ἰότης, ητος, ἡ, voluntas, consilium. Iliad. ό. θεῶν ἰότητι δαμάσθη. Sic Od. ξ'. π'. et alibi. Od. λ'. κακῆς ἰότητι γυναικὸς, consilio et instinctu improbæ mulieris.

Ἧμα, τὸ, telum, missile, jaculum. Il. ψ'. δυνάμει τε καὶ ἥμασ' ἄριστος, jaculis præstantissimus.

Ἥμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, jaculator, emittendorum telorum peritus. Il. ψ'.

Ἡμοσύνη, ἡ, jaculatio, seu jaculandi peritia. Hesych.

Εὐημοσύνη, (comp.) peritia jaculandi.

Ἑσμὸς, οῦ, ὁ, examen, i. apum congregatio, apum agmen. Xen. in Hell. περιεπλάσθη ἡ ἐλαία ἔνθεν καὶ ἔνθεν, ὥσπερ ὑπὸ ἑσμοῦ μελιττῶν ὁ ὄχλος. Aristot. de hist. anim. l. 9. c. 40. εἰ δὲ βασιλεὺς οὐ πέτεται ἔξω, ἐὰν μὴ μετὰ ὅλου τοῦ ἑσμοῦ. Capitur et pro quavis multitudine congregata: unde apud Areop. de equorum grege dicitur. Item, μαρτυριῶν ἑσμὸς, i. copia, apud Greg. Et apud Synes. ἑσμὸς ἀγαθῶν. Dictum autem volunt, παρὰ τὸ ἅμα συντρόφως ἵεσθαι, vel παρὰ τὸ ἕσαι καὶ ἱδρύσαι.

Ἀφεσμὸς, οῦ, ὁ, (comp.) idem quod ἑσμός. Aristot. loco cit. Item, ἄφεσις, pro eodem.

Ἕστωρ, ορος, ὁ, clavus temonis, i. clavus ille seu paxillus, qui per jugum in temonem defigitur, et circa quem subjugia lora volvuntur. Il. ώ. ἐπὶ δὲ κρίκον ἕστορι βάλλον. Utitur et Plut. in Alex. Etym. deducit παρὰ τὸ ἕω, ἕσω, ὁ ἐνιέμενος.

Ἵης, modò est Apollinis epith. quoniam jaculorum mittendorum peritus est, (παρὰ τὸ ἱέναι) modò Bacchi epithet. qui et ἰήϊε, παρὰ τὸ ἵεσθαι. [Eurip. Phœniss. 998, 9.]

Composita. Vide annotationem huc pertinentem in præcedente ἱέω.

Ἀνίημι, emitto, submitto. Hesiod. † Th. 157.† ἐς φάος οὐκ ἀνίεσκε. Pausan. in Bœot. ἄνδρας ἀπὸ τῶν ὀδόντων ἀνεῖναι τὴν γῆν. Aristot. de mundo, τὰ χλωρὰ τῶν καρπῶν ἀνίησι. † ἂψ ἀνίεις γόνον, sobolem rursus emisit, quam antea comederat. Hesiod. Th. 495. i. e. evomuit. ὄρη ἀνίεντα [illegible], montes submittunt, suppeditant. Xen. Pæd.

l. 5. p. 182. a.† ¶ Item, dimitto. Exp. et manu emitto: ut, ἀνίημι τὸν δοῦλον. Item libero, liberum reddo: ἀνίημι τὸ ἐπιχείρημα, libero, i. acceptum fero debitum. ἀνεῖναι τὰ χρέα, Plutarch. in Sol. remittere debita. Item relinquo. Plut. in Publ. ἀνέντες ἀργὸν τὸ χωρίον τῷ θεῷ. et Theophrast. τὰς ἀρούρας ἀνιᾶσιν ἀσπόρους ἐπὶ δύο ἔτη. ¶ Item remitto, relaxo: ut, ἀνίημι τὴν ψυχὴν, et ἀνίημι τὸ φρόνημα. † ἄσκησιν, exercitationem remittere. Xen. Pæd. p. 198. c.† Item remitto, condono. Dem. contra Mid. τῇ φύσει ἀνιέναι τι τῆς ὀργῆς καὶ τῇ τύχῃ. Item remitto, i. remissum et languidum reddo, solvo. Xen. Pæd. 7. καὶ τὰ σώματά γε αὐτὰ εὖ ἔχοντα, ἐάν τις αὐτὰ ἀνῇ ἐπὶ ῥᾳθυμίαν, πονηρῶς πάλιν ἔχει. Exponitur etiam, licentiam permitto, ut herus nimium servis indulgens. † Xen. Pæd. l. 4. p. 112. b.† Aristot. Œcon. 1. ὁμιλίᾳ δὲ πρὸς δούλους μήτε ὑβρίζειν, μήτε ἀνιέναι. Ponitur et neutraliter pro ῥᾳθυμῶ, ut vult schol. Thucyd. lib. 1. in ep. regis Persarum ad Paus. Item remitto impetum, ut canes in vestigiis non hærentes, sed lassescentes et vestigationem deserentes. Xen. ἀνιᾶσι δὲ αἱ μὲν ἀρχόμεναι σφόδρα, διὰ δὲ μαλακίαν ἀνιᾶσι. Usurpatur et pro, desisto, intermitto. Cum partic. Eurip. οὐκ ἀνίημι πέτρους βάλλοντες. Cum gen. Thucyd. ἀνιέντας τῆς φιλονεικίας. Sic, ἀνίημι τοῦ προσεύχεσθαι, desistere à precatione. Interdum dicitur absolutè, οὐδὲν ἀνίησι, ut apud Xen. Hell. 2. et Pæd. 1. ¶ Item laxo, relaxo, laxando refero, aperio. Il. φ'. ἄνεσάν τε πύλας καὶ ἀπῶσαν ὀχῆας. Item laxando mollius reddo. Diosc. lib. 3. ἀνίησι μαστοὺς χοιραδώντας. Item solvo, dissolvo vinctum. Thucyd. lib. 3. τὴν μὲν τοῦ Μήδου ἔχθραν ἀνέντας, τὴν δὲ τῶν ξυμμάχων δούλωσιν ἐπαγομένους. Item solvo, id est, liquefacio, eo modo quo nix dicitur solvi, id est, liquefieri. Gal. ad Glauc. 2. ἀνίησι γὰρ γλυκὺ τὸ φάρμακον. ¶ Interdum contrà signif. παροξύνω, stimulo, urgeo, et acuo. Iliad. ε'. Ἄφρονα τοῦτον ἀνέντες, ὃς οὔ τινα οἶδε θέμιστα, metaph. à venatoribus, qui è vinculis canes ducunt, et quum occasio adest, emittunt et in feras incitant. Aristot. pol. 8. εἰ δὲ λίαν εἰς ταῦτα ἀνέντες τοὺς παῖδας. Et cum infinit. Il. μ'. Σαρπηδόνα θυμὸς ἀνῆκε Τεῖχος ἐπαΐξαι. (V. Æsch. Pers. 651. Ch. 487. cum Gen. Eurip. Med. 458. id. Phœniss. 902. 1395. 1446. Aristoph. R. 712. 1310. Soph. Tr. 780. Œdip. Tyr. 278. 1202. 1419.)

Ἀνίεμαι, pro act. ἀνίημι. Aristot. de mirab. audit καὶ τοὺς καρποὺς αὐτοῖς τὴν γῆν πολλαπλασίως ἀνίεσθαι τῶν καταβαλλομένων, i. submittere, vel reddere. Il. χ'. Κόλπον ἀνιεμένη, exp. nudans, sive denudans. Item pass. solvor, liquefio. Gal. et Diosc. Budæus ait, ἀνειμένον, dici etiam dissolutum, et nullis finibus terminatum: ut apud Eurip. in Oreste, ὁ νόμος ἀνεῖται. Item permittor, concedor. Aristot. in polit. τὰς τιμὰς τοῖς ἐπιεικεστάτοις ἀνεῖσθαι. Item dicor, consecror. Paus. ἐκεῖ δὲ βωμὸς ἀνεῖται Ἀπόλλωνι. Item, ἀνεῖσθαι dicitur quod omnibus expositum est et obvium, nulli privatim mancipatum. Basil. πᾶσιν ὁμοίως ἀνεῖται τὸ ἐφόδιον τῆς σοφίας. Item neutraliter, dissolutè vivo, vel dissolutè me gero, licenter ago, deliciis et luxu solvor, luxu diffluo. Aristot. pol. 2. ἀνειμένως γὰρ ὑβρίζουσι. Item immittor. Isocr. in Helen. τόν τε ταῦρον τὸν ἀνεθέντα ὑπὸ Ποσειδῶνος. † Ἀνεῖται ἐνθάδε ἅπας κίνδυνος σοφίας. Aristoph. Nub. 953. ubi Scholiast. ἀφεῖται, liberus. In pass. liberum fieri. Xen. Pæd. l. 3. p. 67. b.† (Σπαρτῶν δ' ἀπ' ἀνδρῶν —— ῥίζωμα ἀνεῖται, originem trahit ab. Æsch. S. c. Th. 418. Eurip. Phœniss. 909.)

Ἀνειμένος, partic. relaxatus, solutus, dimissus, ut, ἀνειμένος τῆς λειτουργίας, solutus functione. Item relictus, omnibus expositus et obvius, nulli privatim mancipatus: unde ἀνειμένη γῆ, terra inculta, vel alicui Deo consecrata, ut et, ἀνειμένον ἄλσος. Item laxatus, reseratus, apertus: ut, ἀνειμένον πέλας πολεμίων τειχῶν. Item solutus, effusus: ut, τὸ εἰς λοιδορίαν ἀνειμένον, apud Plut. Item remissus, languidus, minimè acris, vel minimè vehemens: ut, ἀνειμένος βίος. Item licenter vivens, solutè ac liberè quidlibet dicens et faciens. Sophocl.

Ἀνειμένως, remissè, languidè, ignavè, solutè, dissolutè, effusè, licenter. Xen. Pæd. 4. ἀνειμένως καὶ ἔπινον καὶ ἐθορύβουν, cum omni licentia potabant, et tumultuabantur. Et in bonam partem, liberè, ingenuè. Isocr. de pace.

Ἄνεσις, εως, ἡ, liquefactio. Diosc. l. 4. Item remissio, relaxatio. cui in propria significatione opponitur ἐπίτασις, apud Plut. de repub. l. 1. in metaphorica autem σπουδὴ, apud eundem de leg. Accipitur et pro quavis intermissione, per quam datur quies et remissio ab aliqua actione. Item pro quiete ipsa et feriatione à rebus seriis. Item mollities, quæ est animi velut infractio remissioque et dissolutio. Item voluptas, voluptuarium vitæ genus. Chrysost. Item remissio, condonatio: ut apud Plutarch. in Publ. ἄνεσις τῶν χρεῶν, æris alieni remissio. Sic, ἄνεσις τῶν ἁμαρτημάτων. Item licentia et immodica libertas. Plat. de leg. lib. 1. Aristot. pol. 2.

Ἄνετος, ου, ὁ καὶ ἡ, laxus. Greg. ἀρχὰς δὲ τῶν μὲν ἀλόγων ἄνετος ἔστω καὶ ἄδετος. Item patens, omnibus apertus et expertus: ut, ἄνετος ἡ θύρα πᾶσι, apud Theodoret. Item remissus, dissolutus et licentiùs habitus, solutus omni imperio: ut, ἄνετος ἐξουσία τῶν στρατιωτῶν, Herodian. Item, ἄνετος γῆ, terra cuipiam Deo dicata.

Ἀνέτως, adverb. solutè, laxè. Item remissè. Item licenter.

Ἀνετικὸς, ὴ, ὸν, remissivus, remissionem indicans: cui opp. ἐπιτατικός: ut, ἀνετικὰ ἐπιρρήματα, apud gramm.

Ἀνέδην, licenter, impunè, et nullo prohibente, ac q.d. laxatis plenis habenis. Arrian. Exponitur etiam, promiscuè, nullo discrimine. Item largiter, ad satietatem usque, seu apertè, apud Dem. τεκμήριον τῆς ἀνέδην αὐτοῖς γεγενημένης.

Decomp. Ἀνάνετος, ου, ὁ καὶ ἡ, remissionis expers, qui non remittitur. Porphyr.

Ἐξανίημι, emitto, remitto, libero, dimitto. Hippocrat. de nat. hom. ἐξανίεσθαι πόνων, exsolvi et liberari laboribus. Ibidem, τά τε ῥίγεα ἐξανίει, remittit, dissolvitur. [Pind. Pyth. Δ. 174. καὶ τίς ἀνθρώπων σε χαμαιγενέων πολιᾶς ἐξανῆκε γαστρός; Eurip. Phœn. 674. Ἔνθεν ἐξανῆκε γᾶ Πάνοπλον ὄψιν ὑπὲρ ἄκρων Ὅρων χθονός, &c. Bacch. 761. Κεῖναι δὲ θύρσους ἐξανιεῖσαι χερῶν, Ἐτραυμάτιζον, &c. Soph. Philoct. 724 ἐξανίει. Schol. Ἐξανιέναι, ἐνδίδωσι. Œd. Col. 1439. Apoll. Rhod. Arg. iv. 292. εἴ ποτε δὴ Ὑμετέρης γαίης Ἀχελώιος ἐξανίησι. Simplex Verbum Ἵημι, vel significat Eo, vel Mitto. * Vide Nouv. Meth. Gr. pag. 281. 282.]

Ἐπανίημι, remitto, laxo. Luc. καὶ μικρὸν ἐπανεὶς τῶν ὀφρύων, paulùm remissis superciliis, frontisque severitate laxata. Plut. in Luc. ἐπανιέντες τοὺς νέους τὰ σκληρότατα τῆς ἀγωγῆς, remittentes laxantesque. Item remitto et condono. Hermog.

Εὐάνετος, remissu facilis. Item dissolutu et dilutu facilis, facilè liquescens. Dioscor. l. 5. c. 152.

Συνανίημι, simul solvo, simul resolvo. Dioscor. l. 5.

Ὑπανίημι, remitto seu intermitto.

Ὑπανειμένως, remissè.

Αὐτοέντης, idem quod αὐθέντης, (de quo vide suo loco) qui sua manu perimit, qui sua ipsius manu cædem infert, i. interfector, percussor: ὁ ἐξ ἑαυτοῦ ἐπί τινας φόνον ἱέμενος. Item qui ipse sibi manus infert: ὁ δι' αὐτοῦ εἰς τὸ ξίφος. Soph. in Œdip. Tyr. †106.† τούτου θανόντος, νῦν ἐπιστέλλει σαφῶς Τοὺς αὐτοέντας χειρὶ τιμωρεῖν τινας. †ut ibi est, qui suà manu alium occidit.†

Αὐτοεντεὶ, adverb. suis ipsius manibus, propria manu, seu sibi ipsi illatis manibus: ut cum Dion. Cocceius dicit ἀνάγκην ἂν προσήγαγεν αὐτοεντεὶ ἀπολέσθαι, coëgit reum ut sibi manus inferret.

Ἀφίημι, dimitto. Iliad. β'. Αὐτὸν δὲ κλαίοντα θοὰς ἐπὶ νῆας ἀφήσω. †cum ἐπί. Xen. Pæd. 1. 4. 11.† Et Il. φ'. Ἔγχος μὲν ῥ' ἀφέηκε. †λείαν, prædam dimittere. Xen. Pæd. 1. 4. 9.† Plut. in lib. de garr. ὥσπερ οἱ παῖδες τὸ κρύσταλλον οὔτε κατέχειν, οὔτε ἀφεῖναι θέλουσι, pueri glaciem, neque retinere, neque dimittere è manibus volunt. Apud eundem, ἀφίημι τὴν γυναῖκα, dimitto uxorem, i. repudio. Apud Luc. in Demon. νῦν γάρ σε ἀφίημι αὐτόν. Sic in illo Agesilai Epistolio, Νικίαν εἰ μὲν μὴ ἀδικεῖ, ἄφες· εἰ δ' ἀδικεῖ, ἐμοὶ ἄφες· πάντως δὲ ἄφες. Interdum exp. absolvo, libero: ut, ἀφεῖναί τινα τοῦ ἐγκλήματος, vel τῆς αἰτίας, apud Plutarch. in Ant. Dicitur item, ἀφίημί σε τοῦ χρέους, à Phal. libero te debito, vel remitto tibi debitum. †Aristoph. Nub. 1137.† Interdum ἀφίημι est libero debitorem per acceptilationem, acceptum fero, ut docet Bud. ex Liban. ¶ Item emitto, missum facio. Dem. pro cor. πάντα τἄλλ' ἀφεὶς καὶ παριδὼν ἐπέρασεν ἐφ' ἃ ἐβούλετο. †omittere. ἀφεὶς ὃ ἔμελλε ποιεῖν. Xen. Pæd. l. 4. p. 88. a. emittere βέλη, tela. l. 3. p. 86. a. ἵππους sc. ad cursum. p. 216. d. ἀφέσεις πάντα. 1. 5. 9.† ¶ Item permitto, sino. Xen. Pæd. 1. ἀφεῖναι παιδείαν ὅπως τις ἐθέλει τοὺς ἑαυτοῦ παῖδας. Exponitur etiam concedo, Dem. Philip. 2. ἐπ' Ἀνθρώπινα μὲν αὐτοῖς ἀφεῖς. ¶ Item emitto. Aristoph. in Ran. θαῤῥῶν τὴν φωνὴν ἀφεῖς. Dem. οἵας ἀφεὶς φωνὰς ὁ Φίλιππος, quales voces Philippus emittebat. ¶ Item transmitto, ut Plin. vertit, apud Aristot. Expon. etiam manu mitto, apud Æsch. ἀφίησι τοὺς ἑαυτοῦ οἰκέτας. ¶ Item projicio, jacio. Plut. ἀφεὶς ἑαυτὸν εἰς ποταμόν. (παρεστίου πατρὸς φυγὰς ἀφεῖναι παῖδε τώδε. Eurip. Med. 1157. Soph. Œdip. Tyr. 727. 880. Il. γ'. 317. Aristoph. R. 1037.)

Decomp. Συναφίημι, simul emitto, vel etiam emitto. Plut.

Ἀφίεμαι, dimittor. Item absolvor, liberor: ut, ἀφεθεὶς τῶν ἐγκλημάτων. Plut. Item omittor, missus fio: ut Aristot. Eth. 9. cap. 4. ἀφείσθω ἐπὶ τοῦ παρόντος. Item activa signif. omitto, cum gen. ut apud Thucyd. lib. 3. τοῦ κοινοῦ τῆς σωτηρίας ἀφίεσθαι, omittere salutem reip. i. curam de salute reip. Sic et in partic. ut Luc. τούτων ἀφέμενος τῶν λόγων. †Sic et Xen. Pæd. l. 2. p. 42. c.† Et Demosth. ἀφειμένος τῶν τόκων, qui missas fecit usuras. Item permittitur mihi. Et ἀφεῖταί μοι, permissum est mihi, apud Plutarch. (Eurip. Med. 1003. Æsch. Ag. 422. Eurip. Phœniss. 1334. Soph. Œdip. Tyr. 1541. Aristoph. R. 131.)

Ἄφεμα, τὸ, id ipsum quod dimittitur.

Ἄφεσις, dimissio. Dem. pro cor. Item peculiariter pro dimissione equorum in cursu stadii. Item dimissio, seu missio in colonias. Item dimissio debiti vel offensæ. Item dimissio uxoris, et repudium. Plut.

Ἀφέσιος Ζεὺς, dimissor seu liberator. Etym. ex Arrian. lib. 2. Bith.

Ἄφετος, ου, ὁ καὶ ἡ, dimissus, liber. (Æsch. Pr. 667.) Item sacer. Item expositus, pro derelicto habitus, apud Chrysost. Item rejectaneus, apud Diosc. Item absolutus, apud Greg.

Ἀφετὴρ, ῆρος, ὁ, dimissor.

Ἀφετήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui mittere seu dimittere potest, missorius seu emissorius: ut, ἀφετήρια ὄργανα, instrumenta ad oppugnandas urbes, i. comparata ad emittenda tormenta, apud Suid.

Ἀφετηρία, ἡ, (sub. γραμμὴ, aut θύρα, aut tale aliquid) carceres, unde equi cursu certaturi dimittuntur. Aristoph. in eq. ἀπὸ τῆς ἀφετηρίας μέχρι τοῦ καμπτῆρος, à carceribus usque ad metam. Ponitur etiam pro principio ineundæ viæ et profectionis: et generaliter pro quovis principio. Synes. ep. 4.

Ἀφέτης, ου, ὁ, emissor. Vide Cœl. Rhod. l. 21. c. 5. Item manu missus, è servitute dimissus, libertus. Athen. l. 6.

Ἀφετικὸς, ὴ, ὸν, emissorius. Cœl. loco citato.

Ἀφήτωρ, ορος, ὁ, emissor. Sic dicebatur Apollo ab edendis oraculis, teste Cœlio Rhodig. Iliad. ι. Ἀφήτορος, qui Apollinis ἀφήτωρ est, ut aphetoris apes. Ἀφητορία, ἡ, vaticinatio. Hesych.

Ἀφετίνδα, nomen lusus, apud Poll. lib. 9. dicti παρὰ τὸ ἀφεῖναι, ut idem docet.

Decomp. Ἀνταφίημι, vicissim dimitto, aut emitto. Eurip. [Iph. in Aul. 477. Ἐγὼ δ' ἀπ' ὄσσων ἐκβαλὼν ἰδὼν δάκρυ, Ἔσταξα, καὐτὸς ἀνταφῆκά σοι πάλιν, &c.]

Διαφίημι, dimitto. Xen. Hell. 4. οὕτω διαφῆκε τὸ στράτευμα.

Διαφειμένος, dimissus, apud Phil. in vita Mos.

Εἰσαφίημι, jacio intrò, seu projicio, aut etiam jaculor intrò. † intromittere (aliquem.) Xen. Pæd. l. 4. p. 103. c.†

Ἐναφίημι, immitto ex me in alium. Aristot. hist. an. l. 5.

Ἐξαφίημι, demitto vel omitto. [Aristot. de Hist. Animal. οὔτε (sc. marini pisces) οὐκ ἐξαφιᾶσιν οὐδέποτε ἅμα πᾶν, οὔτε αἱ θήλειαι τὸ ᾠὸν, οὔτε οἱ ἄῤῥενες τὸν θορὸν, &c. Xenoph. περὶ Ἱππ. cap. 12. §. 12. καὶ γὰρ ἐξαφεῖναι τὸ ἕτερον ἔστιν ἐκ τοῦ ἐπεστραμμένου, &c.] (Soph. Tr. 72.)

Ἐπαφίημι, dimitto super aliquem. Plut. in Apophth. Lac. ἐπαφῆκεν αὐτῷ κεραμίδα, demisit in eum tegulam. †ἐπαφιέναι παλτὰ, tragulas ejaculari. Xen. Pæd. l. 4. p. 88. a.† Item demitto in, Synes. epist. 4. ὥσπερ ἐκ μετανοίας ἐπαφίησι τῷ πελάγει, se demittit in mare. Item immitto. Synes. ἐπειδὴ ἀναστρέψας τὴν ναῦν ἐπαφίησι τῷ πελάγει, immittit pelago, seu versus altum mare. Item immitto ad irritandum aliquem, seu irrito et incito, ut emissis in feram canibus, apud Greg. Item immitto et suborno, submittoque, ut, ἐνίημι. Paus. Item admitto. Theophr. de hist. plant. lib. 4. cap. 7.

Decomp. Ἀντεπαφίημι, vicissim vel contra immitto. Luc. in Antiocho.

Προεπαφίημι, præmitto ad incitandum seu irritandum. Lucian.

Ἰαφέτης, ου, ὁ, qui sagittas emittit, sagittarius.

Ἱππάφεσις, carceres, unde dimittuntur equi ad currendum stadium, idem quod ἀφετηρία. Polyb. apud Suid.

Παραφίημι, transmitto, vel dimitto. Aristot. eth. 8.

Διίημι, transmitto. Xen. καὶ διεὶς τὸ στράτευμα διὰ τῆς χώρας. Aristot. διίησι πλεῖον ἐγχέοντα. Item trajicio, transadigo. Apud Plut. ξυστὸν διῆκε τῶν πλευρῶν, conto trajecit costas, vel transegit contum per costas, aut immisit per medias costas. Item dimitto, unde διειμένος, dimissus. Διείς, dimittens. Item perfundens, à δίημι, perfundo. (Eurip. Phœniss. 1052. 1355.)

Δίεσις, εως, ἡ, transmissio. Item divisio, separatio. Suid. Est etiam apud musicos prima tonorum differentia, quæ sensu percipi potest. apud Aristot. Vide et Vitru. lib. 5. cap. 4. Macr. in somn. Scip. Boeth. l. 27. Item perfusio. vide δίημι in διαίνω.

Εἰσίημι, intromitto. Xen. διὰ ταῦτ' ἂν τοὺς πολεμίους εἰσιέσθαι.

Ἐνίημι, injicio, immitto. Xen. ἐνίησι γάρ τι φαλάγγιον κατὰ τὸ δῆγμα. Exp. etiam infigo, insero. Item infundo. ¶ Item remitto. Plut. de def. orac. τὰ μὲν ἐνιέντας ἐν καιρῷ, τὰ δ' ἐπιτείνοντας. ¶ Item submitto, id est, clam mitto, apud Thuc. (Theoc. ιά. 66.)

Ἔνεμα, τὸ, id quod immittitur; seu infusum, quod per inferna in alvum infunditur. Gal. et Diosc.

Ἔνεσις, immissio. Paul. Ægin. Ἐννεσίη, ἡ, pro ἐνεσία, (duplicato ν metri causa) consilium, monitus, instinctus: et quidem propriè immissus alicui ab aliquo. παρὰ τὸ ἐνίεσθαι. Il. ε'. et Hesiod. in Theog. †494.†

Ἐνετὴ, ἡ, fibula, ἀπὸ τοῦ ἐνίεσθαι τοῖς ἱματίοις καὶ ἐμβάλλεσθαι πρὸς τὴν πόρπην, inquit Etym. Il. ξ'. χρυσείης δ' ἐνετῇσι κατὰ στῆθος περονᾶτο.

Ἐνετὴρ, ῆρος, ὁ, instrumentum medicinale quo ἔνεμα (id est, infusum) perficitur. quod et κλυστήρ. Item, τὸ ἔγκλυσμα καὶ ἔνεμα. Alexand. Trall.

Ἐξίημι, emitto. Aristot. lib. 6. anim. ἐξιᾶσι τὸν θορὸν, semen emittunt. Dicitur etiam de fluminibus, sicut ἐκβάλλω, ut, πάντες ποταμοὶ τὰ ῥεύματα ἐπὶ τὴν θάλατταν ἐξιᾶσι. Item eximo aut depono. Sæpe apud Hom. Αὐτὰρ ἐπεὶ πόσιος καὶ ἐδητύος ἐξ ἔρον ἕντο, postquam cupiditatem potus et cibi exemerunt, aut postquam cupiditatem bibendi et comedendi deposuerunt. (Eurip. Med. 272. Aristoph. Eq. 753.)

Ἔξεσις, emissio, amandatio seu ablegatio. Item dimissio uxoris, repudium, apud Herodot. [Lib. 5. cap. 40.]

Ἐξεσία, ἡ, ablegatio, publica legatio qua quis emittitur ad publica negotia tractanda. Il. ω'.

Decomp. Διεξίημι, dimitto, vel emitto, aut emitto per. Particip. διεξιεὶς, exp. perrumpens, irrumpens, apud Thuc. καὶ εἰς θάλασσαν διεξιείς.

Παρεξίημι, prætermitto seu dimitto, præterire sino. Herodot. [lib. 7. cap. 210.] παρεξῆκε ἡμέρας τέσσαρας. [Æschyl. Prometh. 553. οὔποτε τὰν Διὸς ἁρμονίαν θνατῶν παρεξίασι βουλαί. Sch. B. ὑπερβαίνουσι. Vide Nouv. Meth. Gr. pag. 285. sed παρεξίασι potest derivari a Verbo παρέξειμι.]

Ἐφίημι, injicio, immitto. Iliad. α'. κήδε' ἐφῆκε, dolores immisit. Od. ν'. χεῖρας ἐφίεις. † Xenoph. l. 1. 1. 2. Pædiæ, ἐφ' ὁποῖα χωρία ἂν ἀγέλας ἐφιῶσιν, in quæcunque loca greges immittant.† ¶ Item remitto, relaxo. ut, ὅσον ἐφιέναι τὴν ὀργήν. Greg. Item pro indulgere: ut, ἐφιέναι τῷ θυμῷ, et ἐφιέναι ταῖς ἡδοναῖς, apud eundem Greg. Item permitto. Thuc. 1. ὡς αὐτοὶ ἐφίεσαν οἱ ξύμμαχοι τὴν ἡγεμονίαν. Item admitto, ut, ἐφίεμαι τὸν ἵππον, admitto equum. quod et ἐλάζω, apud Aristotel. ¶ Item impello, incito, ut Od. ξ'. (de vino) ἐφέηκε πολύφρονά περ μάλ' ἀεῖσαι, impulit, incitavit. ¶ Item appello, i. provoco ad judicem majorem: ut exp. apud Dem. εἴτε ἐφῆκεν ἐς τὸ δικαστήριον. (Eurip. Med. 635. Phœniss. 5. Il. γ'. 12.)

Ἐφίεμαι, peto. Plutarch. in Pompeio, ἐφιέμενοι τῶν προσώπων, adversas facies petentes pilis suis. Item appeto, cupio. Aristot. eth. lib. 4. τῶν δ' ἀλλοτρίων οὐκ ἐφίενται. † Sic et Xen. Pæd. 1. 5. 13. et sæpe. l. 4. p. 90. a. πονηρῶν ἐφίεσθαι ἔργων. 1. 2. 3.† Xenoph. in Apoll. τῆς ἀρετῆς ἐφίεσθαι, virtutis studiosum esse. Item permitto. Plut. in Lycurgo, οὐκ ἐφίετο αὐτοῖς τέχνης ἅπτεσθαι βαναύσου, non permittebat eis. Et passivè, Aristot. metaph. 1. ἐκεῖ γὰρ ἀφείθη σχολάζειν τὸ τῶν ἱερέων ἔθνος, permissum fuit. Item mando, præcipio, jubeo, apud poëtas, ut, ἡμῖν δὲ ἀνδρὶ ἑκάστῳ ἐφιέμενος τάδε εἶπε. Sic sæpe apud Soph. (χαίρειν σ' ἐφίεμαι. Cupio quæ tibi grata sint. Aj. 112. cum Acc. Soph. Œdip. Tyr. 786. 1074. Tr. 290. Æsch. Pr. 4.)

Ἔφεσις, provocatio de judicio ad judicium, translatio causæ de foro ad forum. Luc. ἡ δὲ ἔφεσις ἐπὶ τὸν Δία ἔστω, ad Jovem provocatio esto. Item, ἔφεσιν διδόναι, appellare, apud Arist. Apud Naz. ἔφεσις ἀνεπιτίμητος, exp. dimissio absque castigatione. Item appetitus, desiderium. Aristot. eth. 3. c. 5. ἡ δὲ τοῦ τέλους ἔφεσις οὐκ αὐθαίρετος.

Ἐφέσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui transferri potest à judicio ad judicium. ut, ἐφέσιμος δίκη, causa quæ post appellationem agitur. Gal.

Ἐφέται, judices apud Athenienses, quibus causæ cognitio ab utraque parte permittebatur. Plut. in Solone. (pro τοξόταις καὶ ἐγχιμάχοις. V. Æsch. Pers. 79.)

Ἐφετικὸς, desiderativus, ut, ἐφετικὰ ῥήματα, apud Grammaticos.

Ἐφετμὴ, ἡ, mandatum, jussum. (Æsch. Ch. 683. Eum. 241.) Il. δ. et ι. φετμὴ pro eodem apud Hesych.

(Ἐφίμερος. Æsch. Ag. 1225.)

Ἐφημοσύνη, idem. Od. μ'. et Apoll. Rhod. Arg. 1.

Ἐφετίνδα, ludi genus est. Hesych.

Decomp. Εἰσεφίημι, intrò dimitto, idem quod εἰσίημι.

Ἐξεφίημι, idem ferè quod ἐφίημι. Et Ἐξεφίεμαι, idem quod ἐφίεμαι, mando, præcipio, Soph. in Ajace. [810. addas Eurip. Iph. in Taur. 1467. τάσδε δ' ἐκσώσασα χθονὸς Ἑλληνίδας γυναῖκας ἐξεφίεμαι, &c.]

Προεξεφίημι, prius mando seu præcipio. Sophoc. in Trachin.

Καθίημι, demitto, submitto. Il. ω'. καὶ αἴθοπα οἶνον λαυκανίης καθέηκα, per guttur demisi. Herodian. καθέντες κλίμακας, quum scalas demisissent. Apud Aristoph. in Vesp. οἷον πείρασον καθῆκε, metaphora sumpta à piscatoribus lineam demittentibus. Ponitur et pro demittere sese desiliendo et deorsum librare. Xenoph. in Hipparch. (de equis) οἱ διδαχθέντες καὶ ἐπ' ὄχθους ἀνάλλεσθαι, καὶ ἀφ' ὑψηλῶν ἀσφαλῶς καθιέναι. Et pro demittere et submittere: ut, καθιέναι τὴν φωνὴν, submittere vocem, καθιέναι σφαγέα, submittere sicarium vel percussorem, καθιέναι λόχον, insidias collocare, πεῖραν καθιέναι, tentare, probare. ¶ Item immitto, ut Iliad. φ'. Ζεὺς δ' ἐν δίναις καθίετο μώνυχας ἵππους. Apud Aristoph. in equit. καθεὶς, schol. exp. παρακεκυφώς. (μακρὸ καθεῖσα. Eurip. Phœniss. 148, 9. ἃ καθίει. 1370. Il. β'. 36. καθῆκε πύλας εἰς. Diog. Laërt. p. 4. Cum Dativo. Sophocl. Trach. 701. Æsch. Eumen. 558.)

Καθίεμαι, pass. demittor, submittor, unde καθειμένος, apud Thucyd. demissum, submissum. Item activè, submitto, ut, καθιέναι τὸν ἱμάντα, vel τὸν κάλων. Luc.

Καθειμένως, dimissè.

Κάθεμα, τὸ, monile ex variis gemmis in pectus mulierum descendens, ornamentum collare. Ezech. c. 16. et Esai. 3.

Κάθημα, pro eodem.

Κάθεσις, demissio, immissio, Gal. lib. 1. ad Glauc. vide et in καθέζομαι.

Καθετὴρ, ῆρος, ὁ, q. d. demissor, aut immissor. Sic dicitur Hippocrati linamentum tortum quod intra ulcera inditur. Item instrumentum chirurgicum cavum et altera parte recurvum, quo urina retenta elicitur, et vesicæ vitia probantur. Gal. lib. 5. method. et Paul. Ægin. lib. 6. cap. 59. Est etiam monile, sicut κάθεμα. Poll. lib. 5. cap. 16.

Καθετηρισμὸς, οῦ, ὁ, administrationis chirurgicæ ratio, qua injicimus per catheterem in vesicam, id quod ad ejus curationem convenit, vel eximimus id quod impedit ne urina reddatur, recto siphone immisso, quem καθετῆρα Græci vocant. Ægin.

Κάθετος, ου, ἡ, perpendiculum. κατὰ κάθετον, apud Luc. ad perpendiculum, ad lineam. Item linea perpendicularis. Procl. apud Euclid. Item altitudo rectis lineis subvecta, altitudo perpendiculariter ardua, apud Strab. Accipitur quoque pro linea piscatoria, quæ velut perpendiculum in aquam demittitur. Et pro reti in Epigr.

Κάθετος, ου, ὁ, dicebatur agnus qui in mare demittebatur: apud Suid. ex Lysia et Melitone.

Decomp. Ἐγκαθίημι, immitto, demitto.

Ἐγκάθετος, subdolus. Basil.

Παρακαθίημι, utrinque demitto, Aristot. lib. 9. hist. an. c. 36.

Συγκαθίημι, unà demitto. Item summitto me, apud Aristot. in probl. sect. 2.

Συγκάθεσις, summissio, quâ quis alicui se submittit et cedit. Item contentio duorum inter se, comparatio.

Μεθίημι, dimitto, missum facio. †ac. πάλλειν, emittere, ejaculari. Xen. Pæd. l. 4. p. 100. b.† Iliad. α'. μεθίημι χόλον, deponere iram, Soph. in Ajace, χερὶ μὲν μεθῆκα τοὺς ἀλάστορας, è manibus dimisi. Synes. μεθῆκεν ἂν ὁ κυβερνήτης ἐκ τῶν χειρῶν τὸ πηδάλιον. Exp. et negligo, item detrecto: apud Hom. cum genit. ut, μεθιέναι πολέμοιο, detrectare bellum. Et cum infinit. ut Iliad. ν'. μεθιέναι μάχεσθαι. Ponitur interdum et sine casu, ac tum significare videtur, remitto contentionem, remissè ago, ignavè me gero. ut Iliad. ζ'. Ὅτρυνε δὲ καὶ ἄλλον ὅτε μεθιέντα ἴδοιτο. ¶ Apud Xen. μεθίεμαι τὰ δέοντα πράττειν, exp. omitto agere quæ decet. ¶ Item permitto, ut, εἰρεσίας καὶ μεθεῖναι, ex Soph. in Ajace, remigia navi permittere. Et in Epig. οὐ μεθῆκά σε θανεῖν, non sivi te mori. Item emitto, ut, μεθιέναι βλαστόν, ex Theophr. (Μεθιέναι et λαβεῖν opponuntur. Æsch. Pers. 701. Ag. 1394. τὸν ἐμὸν αἰδῶ μεθείς. ib. Eurip. Med. 157. 227. 729. 737. 732. 1052. μεθῆχ' ὁ δύσμορος ψυχήν. ib. 1221. Id. Phœniss. 90. 249. 1172. Il. γ'. 414. Soph. Œdip. Tyr. 804. Aristoph. R. 854.)

Μεθίεμαι, dimitto, missum facio. cum genit. Aristoph. in Pluto, μέθεσθέ νύν μου πρῶτον. Plato de rep. 7. ὅπως τῶν ἀναγκαίων γυμνασίων μεθῶνται. (Æsch. S. c. Th. 79. Eurip. Phœniss. 476. 1601.)

Μεθήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, remissus, negligens, vel cum neglectu quodam dimittens, aut missum faciens. Il. β'.

Μεθημοσύνη, remissio animi, negligentia. Il. ν'.

Παρίημι, prætermitto, omitto. † Xen. Pæd. l. 5. p. 143. a.† Plat. de rep. 2. ἐάν τις τινὸς παρῇ ἔργου καιρὸν, διόλλυται. Thucyd. lib. 4. μηδὲ διαμέλλειν, καιρὸν παρέντας. Et cum infinit. Plut. [illegible] παρῆκε. ¶ Item admitto, intromitto. † πρός τινα. Xen. Pæd. 1. 4. 6.† Plato, οὔτε αὐτὸν τὴν ξυμμαχίαν παρῆκεν. Et, παρίημι εἰς τὸν ἀμπελῶνα. Xen. Hell. 4. admittere vel transmittere. Apud Plat. παρεῖναι εἰς τὴν ψυχὴν, inducere in animum, persuadere. ¶ Item dimitto, relinquo, ut, παρίημι ὀργήν. Hermog. ¶ Item permitto, sino. Cum infinit. Herodot. παρῆκέ σφι διαλύεσθαι. Plat. de rep. lib. 2. μισθοὺς δὲ καὶ δίκας πάρες ἄλλως ἐκτίνειν. ¶ Item remitto, laxo, solvo. Aristoph. in Eq. τούς τε δρόμους παρίει. ¶ Item remissum ac languidum reddo, vires frango. Dioscorid. (de cicuta) παρίησι δὲ τὰ κῶλα καταψυχθέντα, labefacit. (Eurip. Med. 1063. 1379. Phœniss. 471. Æschyl. Ag. 299. παρῆκε. 952. Ch. 1032. Soph. Œdip. Tyr. 291. Tr. 545. 936. Œdip. Tyr. 707. El. 1498.)

Παρίεμαι, remissus et languidus reddor. Particip. præt. παρειμένος, qui remissus factus est seu languidus, cujus vires fractæ sunt. παρειμένον γῆρας, apud Plat. exp. confectus senio. παρειμένος, seu παρεθεὶς ἔσται. Greg. Apud eundem Greg. σῶμα παρειμένον ταῖς ἡδοναῖς, exp. corpus effœminatum. (Eurip. Med. 893. παρειμένος omissus. Æsch. Pr. 818.)

Παρειμένως, remissè, languidè, contemptim. Hesych.

Πάρεσις, remissio, laxatio. ut, πάρεσις ἀφῆς καὶ κινήσεως, apud Aretæum. Est et morbi nomen, qui et παράλυσις dicitur, quum nervi remissi ac laxati motu tactuque aut dimidium corpus aut partem ejus aliquam destituunt. Aret. de diut. aff. c. 7. et Alex. Trall. Utitur et Plut. symp. 3. quæst. 5. Exponitur etiam defectio et languor.

Πάρετος, ου, ὁ, remissus, laxatus. Item, παρετὸς, hoc est, nervorum relaxationi seu resolutioni obnoxius.

Decomp. Ἐμπαρίημι, remitto, laxo.

Ἐμπαρίεμαι, remissus ac languidus reddor, franguntur vires meæ. Naz. in Trag.

Προΐημι, præmitto. Odyss. δ'. πρόει δολιχόσκιον ἔγχος, pro προέηκε. Aliquando simpl. exp. mitto, ut Il. γ'. Αὐτὰρ ὁ Ταλθύβιον προΐει κρείων Ἀγαμέμνων Νῆας ἔπι γλαφυρὰς ἰέναι. (Il. Cat. N. 259. γ'. 117.) Item dimitto seu concedo, ut Il. α'. Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν τήνδε θεῷ πρόες. Item immitto, porrò ago, in primam aciem promoveo: apud Xen. προΐει καμήλους. Item, προΐεντο πρὸς αὐτοὺς τὴν τῶν καμήλων τάξιν. ¶ Item projicio: ut apud Xen. ἐπὶ τὸ αὐτίκα ἡδὺ προΐεσθαι αὐτούς, ad voluptatem præsentem se projicere. Et Aristoph. in Nub. † 1216.† εἶτ' ἄρνα τῶν αὐτοῦ τι χρὴ προΐεσθαι, ubi et scholiast. exponit ῥίπτειν, et σκορπίζειν.

Προΐεμαι, projicio: ut et προΐημι. προΐεσθαι τὸν ἑαυτοῦ βίον, Plut. sicut Virg. dixit projicere animam. Apud Dionys. μεγάλην πόλιν προέσθαι Λακεδαιμονίοις, objicere evertendam, vel prodere et condonare. Idem Plat. dixit προΐεσθαι τὸ καλὸν, sicut Cæsar, projicere virtutem. Aliquando exponi potest, profundo: ut apud Aristot. eth. 4. τὰ οἰκεῖα προΐενται. et apud Phil. ἀνὴρ ὃς οὐ μόνον προΐεται τὰς οὐσίας. Putatur etiam et pro, permitto arbitrio alicujus vel potestati, aut etiam libidini, vel trado potestati aut in potestatem, vel objicio potestati: ut apud Xen. Pæd. 5. διὰ δὲ τὸ μηδένα αὐτῆς ἐθελῆσαι προέσθαι μήτε χρήματα πολλὰ, μήτε τυραννίδα, μήτε τείχη ἐρυμνὰ, μήτε τιμὴν ἀξιώματα. Et Thuc. lib. 1. καὶ τὴν Κέρκυραν ἐβούλοντο μὴ προέσθαι τοῖς Κορινθίοις. Apud Dem. προέσθαι εἰς δουλείαν, deserendo conjicere in servitutem, vel deserere. Quidam interpr. objicere servituti. (ἀλλὰ τῆς ἐμῆς κάκης τὸ καὶ προέσθαι μαλθακοὺς λόγους φρενί. Eurip. Med. 1054.)

Προέσθαι τι, (non adjecto dativo,) sæpè dicitur pro, amittere è manibus, sinere sibi elabi, vel pro derelicto habere. † negligere. Xen. Pæd. l. 6. p. 98. c.† Interdum simpl. pro, dimittere, relinquere, missum facere, aut etiam abjicere, ut Demosth. in Mid. θοιμάτιον προέσθαι. Sic et, προέσθαι τινα, curam de quopiam abjicere, vel deserere quempiam, ut Thucyd. 3. καὶ μὴ προῆσθε ἡμᾶς. Item largior, erogo, effundo. ex Aristotele, καὶ χρήματα προεῖντ' ἄν, &c. Item, cedo et condono amico. Apud Aristotelem, καὶ τὸ αἷμα προΐεται σπόγγος, effundit vel emittit. Reperitur etiam passivè: unde προειμένος, apud Demosthenem.

Πρόεσις, dimissio, qua destituimus et projicimus rem aliquam. Item profusa erogatio, erogatio quæ fit quasi projiciendo, largitio profusa: cui opponitur λῆψις, apud Aristotelem: ut, πρόεσις τῶν οὐσιῶν.

Προετικὸς, ad largiendum propensus seu profundendum, qui lubenter largitur, profusus. Aristotel. eth. 4. c. 1. Idem Rhet. 1. cum dat. προετικὸς τοῖς τυχοῦσι καὶ τοῖς φίλοις.

Προετικῶς, largè effusèque, cum quadam profusione. Arist. eth. 4. c. 2.

Decomp. Ἀποπροΐημι, emitto. Od. χ'. Ἰὸν ἀποπροΐει.

Ἐπιπροΐημι, emitto adversus, emitto in. Il. δ'. Τλαίης κεν Μενελάῳ ἐπιπροέμεν ταχὺν ἰόν. Item transmitto, vel emitto ad. Il. ς'. Κεῖνον μὲν δὲ νηυσὶν ἐπιπροέηκα θοῇσιν Ἴλιον εἰς Ἀχιλῆα.

Καταπροΐεμαι, projicio, è manibus dimitto, aut elabi sino, vel etiam cum neglectu abjicio. Polyb. lib. 6. πάντες ἂν καταπροΐεντο τοὺς καιρούς, omnes quidem alii occasionem rei bene gerendæ omisissent aut neglexissent. Dicitur etiam, καταπροέσθαι τὴν δίκην, sive κατηγορίαν, i. prodere, destituere: seu prævaricari.

Προσίημι, admitto, ut Xenoph. Pæd. 4. οὐ προσίεσαν πρὸς τὸ πῦρ τοὺς ὀλίζονας. Sic et lib. 7.

Προσίεμαι, idem, ut apud eundem de arte equitandi, πολλοὶ γὰρ ἵπποι χαλεπῶς προσίενται, ἃ πρόδηλα αὐτοῖς ἔστω, ὅτι προσιέμενοι πονεῖν ἀναγκασθήσονται. Dicitur et equus προσίεσθαι τὸν ἀναβάτην, id est, admittere ascensorem. Item, admitto, id est, non repudio conditionem. Apud Xenoph. † Pæd. l. 3. p. 83. c.† ἧτταν προσίεται, exp. vinci se patitur. Item admitto, id est, comprobo, vel non improbo. Gal. προσίεται καὶ ἁμαρτίαν τινά. Et cum infinitivo, apud Xenoph. καὶ ἐγχειρεῖσθαι δὲ τοῖς ὀφθαλμοῖς προσίεντο. Et apud eundem, προσιέμεθα κακίους ἢ πρόσθεν γενέσθαι, exp. hoc committeremus ut deteriores quàm priùs essemus. apud eundem, οὐ προσιέμην δανείσασθαι, exp. non inducebam in animum æs alienum conflare. Itidemque apud Herodotum, οὐ προσίεντο τὴν προδοσίην, non inducebant in animum proditionem facere. Rursum apud Xen. τὰ αἰσχρὰ ἥκιστα προσίεσθαι, à turpibus abhorrere. † οὐδὲν κακὸν ἂν προσιέμενος. Xen. Pæd. p. 174. c.†

Συνίημι, committo, ut, ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι, Iliad. A. commisit ad pugnam, vel commisit inter se. ¶ Item, audio, intelligo. Odyss. ζ'. Ξεῖνε, σὺ δ' αὖ ἐμέθεν ξύνιε ἔπος. Herodianus lib. 6. μήτε τῆς ἀλλήλων φωνῆς συνιέντες. Apud eundem, συνεὶς ὅτι, &c. postquam intellexit seu rescivit. Item intelligo, animadverto, sentio. Aristoph. in Pluto, Εἶτ' οὐ ξυνίης τὴν ἐπίνοιαν τοῦ θεοῦ; Plutarch. συνεὶς ὁ Βροῦτος τὸ πεπραγμένον. Et cum genitivo. Luc. ἐπειδὴ τάχιστα συνῆκε τοῦ κρείττονος, simul atque intellexit quod erat melius. Interdum sine casu, ut, συνιέντι καθ' ἓν τρόπον εἰπεῖν, Demosth. Interdum cum particip. ut, συνίημι εὖ πάσχων, et συνίημι καταγελώμενος. Item cum infinitivo, apud Herodian. Item, scio, Plat. cum accusativo. † Xen. Pæd. 1. 6. 2.† Et, σύνοιδα, conscius sum. Luc. οὐδὲ σύνοιδα ὑπ' οὐδεμιᾶς γυναικὸς ἠγαπημένος, neque mihi conscius sum ab aliqua me amatum esse. Accipitur etiam pro μανθάνω, apud Aristotel. in ethic. ¶ Συνιῶ pro συνίημι dictum fuisse tradit Eustath. Reperitur συνιεῖ, i. intelligit. Sap. 9. Sic συνιοῦσι, in Novo Testamento. Sic ὁ συνιῶν, et οἱ συνιέντες, apud Bibl. interpr. In Ceb. tabula, ἐὰν συνῇς, εἰ intelligas, et ξυνιᾶσι apud Xenoph. putantur esse, et τιθῶ, et τιθεῖσι. Συνίεσθαι, pacisci, transigere. Iliad. ν΄. Ἀλλ' ἴομεν, ὄφρ' ἐπὶ νηυσὶ συνήσομεθα ἀμφὶ γάμῳ, id est, συνθῶμεν ἢ συμβῶμεν. Eustath. Od. Γ. v. 76. Τοῦ δ' ἀγορεύοντος ξύνετο φωνὴν Μενέλαος, tanquam à ξύνιμαι pro ξυνίημι. (Eurip. Phœniss. 379. Soph. Œdip. Tyr. 354. 1006. Tr. 881. Il. ά. 8.]

Σύνεσις, sive ξύνεσις, coitio, quæ dum res in unum coëunt et quasi committuntur. Od. κ΄. ξύνεσίς τε δύω ποταμῶν ἐριδούπων. ¶ Item intelligentia, perspicax animi facultas, quæ committere res inter se potest et discernere; seu perspicacia et prudentia in judicando. † Xen. Pæd. l. 4. p. 107. a.† Aristot. ethic. l. 6. c. 11. Plato tamen in Crat. derivat non ab hoc συνίημι, sed à ξύνειμι significante συμπορεύεσθαι, ut ξύνεσις sit facultas animi quæ ξύνεστι τοῖς πράγμασι, perspiciens et discernens quid faciendum sit, quid non. Sic Demosth. pro cor. scribit τῇ συνέσει καὶ παιδείᾳ τὰ καλὰ καὶ τὰ αἰσχρὰ διαγινώσκεσθαι. Accipitur et pro conscientia, apud Herodian. l. 4. et Eurip. in Oreste.

Ξυνετὸς, οῦ, ὁ, intelligens, idem quod συνετός.

Συνετὸς, οῦ, ὁ, qui commissus est, aut committi seu coire in unum potest: ut, συνετὸς χιτών. Hesych. Item qui intelligi potest. Synes. de insomn. οὐκ οὖν τὰ χρηστήρια πᾶσι συνετὰ φθέγγεται, non omnibus nota. Sic et apud Luc. et apud Aristot. in epist. ad Alexand. Frequentiùs activè capitur pro, intelligens, perspicax, prudens in judicando, ut apud Thuc. l. 1. et 6. et Plut. in lib. an seni capess. resp. Item sciens. † Xen. Pæd. l. 7. 44. c.† Euripid. in Iphig. Aul. Ἐγὼ τά τ' οἰκτρὰ συνετός εἰμι, καὶ τὰ μή, ego et ubi miseratione opus sit scio, et ubi non. (Phœniss. 455. 1459. Aristoph. R. 901.)

Συνετῶς, intelligenter, prudenter.

Συνετίζω, intelligentem reddo, facio intelligere. Areopag. et Greg.

Συνήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, socius, amicus, παρὰ τὸ ἵεω, inquit Suidas. Apoll. Arg. ultimo, Δίχθα μεμάζοντο συνήμονες.

Συνημοσύνη, societas, aut fœderis sanctio, pactum. Il. ψ΄.

Decomp. Ἀσυνεσία, et ἀξυνεσία, insipientia, mentis in judicando nulla vis et perspicacia, inscitia. Thuc. l. 6. (Eurip. Phœniss. 1664.)

[Ἀξυνήμων. Æsch. Ag. 1069.)

Ἀσύνετος, insipiens, qui perspicax et in judicando prudens non est. Thuc. lib. 6. et lib. 2. et Aristot. eth. 7. c. 8. (Eurip. Phœniss. 1552. 1667. Ἀσύνετα. Adv. 527.)

Ἀσυνετέω, ῶ, desipio. Item non intelligo, non calleo. Heracl. epistol. lib. 4.

Δυσξύνετος, Hesych. δυσνόητος, imprudens. Item passivè, difficilis intellectu. Xen. Itemque Eurip. in Phœniss.

Εὐσυνεσία, sive εὐξυνεσία, idem quod σύνεσις. Arist. eth. 6. c. 11.

Εὐσύνετος, intellectu facilis. Item idem ferè quod συνετός. Aristot. ibidem.

Κακοσύνετος, prudentia abutens ad malum, vafer. Thuc. lib. 6.

Παρασύνεσις, apud Hippocr. error qui vero proximus est, et ex de causa probabilis. ex Gal. comm. 3. εἰς τὸ περὶ ἄρθρων.

Ὑφίημι, submitto, ut Plut. in Pericle. ὑφιέναι ταῶνας ταῖς γυναιξί, submittere pavones mulieribus. Apud eundem in apophth. ὑφιέναι τοῦ φρονήματος, de animositate submittere, vel potius remittere. Et, ὑφεὶς τῆς ὀργῆς apud Herodotum qui de indignatione remisit. (σῶμ' ὑφεῖσ' ἀλγηδόσι. Corpus subigens doloribus. Eurip. Med. 24. Suborno. Soph. Œdip. Tyr. 395. Philostr. l. 3. c. 25.)

Ὑφίεμαι, pro ὑφίημι, remitto, ut apud Plutarch. ὑφίεσθαι τοῦ φρονήματος, τῆς τόλμης, τῆς ὀργῆς. Item pro, remittere vires consultò, non de viribus; non agere totis viribus. ex Aristoph. in Ranis, ὑφίεσθαί μοι δοκεῖς. † Sic Xen. Pæd. l. 2. p. 43. d.† ¶ Item decedo, concedo, cedo. Idem, τοῦ ἐμαυτοῦ δικαίου ὑφιέμενος, de meo jure decedens. Et cum infinit. Xen. οὐδενὶ ἀνθρώπων ὑφείμην ἄν, nulli hominum in hoc cesserim, ut &c. Item cedo, id est, non obnitor, non contendo, repugnare non audeo, ex Greg. Apud Luc. de luctu, οὐδενὶ τὸ παράπαν τῆς ἀνόδου ὑφιέμενος, exp. nemini concedens ascensum, id est, permittens. Et passivè submittor, &c. Particip. ὑφειμένος, submissus: ut, ὑφειμένη φωνὴ, submissa vox. Item remissus, remissè et parcè factus. Item diminutus, apud Areopag. Item, inferior bonitate, deterior. Apud Proclum. Item, permissus, cui permissum est, ut ὑφειμένη κατθανεῖν ἀντὶ σοῦ, Eurip. permissa pro te mori seu concessa. (Phœniss. 31.) Plutarch. in Lyc. ὑφεῖτο μηδενὶ γράψαι αὐτοῦ, nulli permissum erat.

Ὑφειμένως, remissè, parcè, cessim, ut, ὑφειμένως λέγειν, apud Procl.

Ὕφεσις, remissio contentionis, quum in cessando cedimus potentiori. Plut. in Ant. A Suida exponitur etiam ὑπόστασις, unde apud Naz. οὐδὲ τῆς κατὰ τὴν οὐσίαν ὑφέσεως, exp. neque essentiæ imminutionem.

Decomp. Καθυφίημι, submitto, remitto. Basil. in Hexaëm. hom. 5. Item cedo, Xen. Hell. 2. οὐ χρὴ καθυφίεσθαι τοῖς ἐν Πειραιεῖ. Item prodo, condono, idem quod καταπροΐεμαι, et προΐεμαι, Dem. In hac signif. exp. etiam prævaricor, apud Dem. contra Theocrin. et contra Mid. Apud Luc. μὴ καθυφῇς τι τῶν δικαίων τοῦ πατρὸς, de nullo patris jure, quod tueri possis, decedas. Interdum καθυφιέναι ita usurpatur ut προΐεσθαι et ἐκδιδόναι. Dem. καθυφεῖναι Λακεδαιμονίοις τινὰς Ἀρκάδων. Sic dicitur etiam καθυφεῖναι ἑαυτὸν, dedere se, seu submittere se, aut animum demittere, succumbere, Polyb. 1. Exponitur etiam subtraho, apud Joseph. l. 2. οὐδὲν ἐμοῦ καθυφιέμενον.

Καθύφεσις, prævaricatio, seu ejusmodi prævaricationis affectus, ut se submittere velit adversario. Poll.

Derivata ab ἔω (cum tenui) id est, sum.

Εἰμὶ, sum. Ab ἔω et derivatur, et tempora quædam mutuatur. Præt. imperfect. ἦν, eram. Fut. ἔσομαι, ero. Cætera pete ex grammaticis. Dicitur, πλούσιός εἰμι, vel πένης εἰμί. ¶ Interdum cum genitivo: ut Thuc. οὐ παντὸς ἔσται πόλεως ἀντιδέξασθαι, non erit cujusvis. Aristoph. in Pluto, τούτου τοῦ τρόπου πρὸς εἰμ' ἀεί, hoc sum ingenio, vel his moribus præditus sum. Apud Basil. εἶναι ἑαυτοῦ, sui juris esse, vel mentis suæ potestatem habere. Apud Aristoph. εἶ γὰρ τῶν φίλων, sub. εἷς, es enim amicorum, sub. unus, vel es de numero amicorum. Apud Plat. εἰμὶ τῆς πόλεως τῆσδε, sum ex hac urbe. Apud Xen. τοῦ γένους εἰμὶ, agnatus sum. Apud Luc. πόσου ἐστὶ ταῦτα; quanti est pretii? quanti æstimatur? Sic et Xen. μηδαμοῦ εἶναι, nullo esse in pretio et numero. † εἰμὶ ἰδεῖν, videor. sc. εἰς τὸ ἰδεῖν. Aristoph. Nub. 1174.† ¶ Cum dat. Aristoph. ὥστ' ἐκείνοις οὐκ ἦν ἄλφιτα, non erat quod ederent. At, ἦν μοι βουλομένῳ, pro ἐβουλόμην, volebam. Sic at, ἦν αὐτῷ προσδεχομένῳ, pro προσεδέχετο. ¶ Accusativum etiam addunt poëtæ, ut Apoll. 2. γόνον ἔσαν Ἄρεος, filii Martis erant. ¶ Cum præpositione varias interpr. accipit. † εἶναι ἀπό τινος, stare ab aliquo. Xen. Pæd. l. 3. p. 74. c.† Cum ἐν, ut Xen. ἐν πολλῇ γε εἰμὶ ἀπορίᾳ. Isocrat. εἰμὶ ἐν τοῖς κακοῖς, versor in malis, constitutus sum in malis. ἐν δεινῷ εἶναι, Thuc. pro δειμαίνεσθαι. Xen. Pæd. l. 3. et 6. ὁ Κῦρος ἐν τούτοις ἦν, in his occupatus erat, vel hæc agebat. † εἶναι ἐν σίτῳ. Xen. Pæd. l. 5. p. 122. b. Sic ἐν λόγοις τούτοις ἦσαν. l. 4. p. 102. b. Cum ἀμφί. διατρίβω ἔτι ἀμφὶ ταῦτα. p. 131. c. ὄντων ἀμφὶ τὰ ἱερά. p. 172. a. Cum ἀπό. ἀπὸ τοῦ στρατοπέδου εἶεν. 6. p. 164. c.† Cum ἐπί, ut, εἶναι ἐπὶ ταύτῃ, huic præesse. Xen. † Pæd. 1. 6. 2. ἐπὶ μάντεσιν εἶναι, i. e. esse sub, vel pendere ab hariolis. Cum ἐκ. τί ἔσται ἐκ τούτου. l. 5. p. 146. c.† Cum περί et accusat. ut, εἰμὶ περὶ τὴν φιλοσοφίαν, Isocr. versor in philosophia. Cum πρός, ut, ταῦτά ἐστιν ἅπαντα πρὸς ἐμοῦ, Demosthenes ad Pantæn. Sic, εἶναι πρὸς λόγοις τοῖς δικανικοῖς, Luc. causis forensibus vacare. Plato in leg. πρὸς πόλεμόν ἐστι ταῦτα, hæc ad bellum conducunt. Cum ὑπό. ut, εἰμὶ ὑπό σοι, tibi subjicior, Thucyd. ¶ Ἐστὶ, licet. et ἦν, licebat. † vel ἦεν. Hesiod. Asp. 15. ubi aor. secund. ab ἔω dicit esse Diaconus.† ut Odyss. ἕ. ἔστι μὲν οὐδέν. (V. Æschyl. Pers. 757. εὖ γὰρ ἦν. i. e. καλῶς ἐπράσσετο. Ag. 226. εἰς τόδε. Eurip. Phœniss. 148. Æsch. Ag. 606. ἐστί. Soph. Œdip. Tyr. 570. cum Gen. pro προσέχω. 937. 1143. 1423. 1532.)

Εἶεν, age verò, jam verò. (Soph. Aj. 101. Aristoph. R. 620.) Sæpe apud Dem. ut, εἶεν. ὃ δέ σε ἐρωτᾷ τις. Item pro præterea, apud eundem Dem. et Plat. Exponitur etiam, sit ita, sic fiat. † Xen. Pæd. l. 3. p. 64. d. esto.† diciturque adverbium concedentis et permittentis, apud Plat. de rep. 1. et apud Aristoph. † Nub. 1071.† Dicitur et εἶεν δή, à Plat. in symp.

Ὢν, (et ἐὼν poëticè) participium, qui est. Οὐκ ὄντες νόμοι, leges nullæ et irritæ. ὄντα πάντα, salva et incolumia, apud Dem. τὰ ὄντα ἀληθῆ, vera, apud Plat. τὰ οὐκ ὄντα, falsa, apud Soph. In neut. τὸ ὄν, verum, veritas, apud Platonem. Hinc ὄντι, et τῷ ὄντι, pro ὄντως, verè, reverà. apud Plat. † Xen. Pæd. 1. 6. 120.† Τὰ ὄντα, bona, facultates. † Xen. Pæd. 1. 3. p. 66. c.† Plut. in Ant. idem quod οὐσία.

† Ὄντως, verè. Aristoph. Nub. 1274.†

Οὐσία, ἡ, essentia. Exponitur et substantia. Pro ente et uno accipitur apud Plat. de repub. lib. 7. Apud Phil. de mundo, οὐσία ἄτακτος, expon. mundi materia incondita et rudis, indigestaque moles. Interdum exp. natura. Quot modis dicatur οὐσία, docet Aristot. metaph. lib. 4. ¶ Item substantia, facultates, bona, τὰ ὄντα. † Xen. Pæd. p. 223. c.† Demosthenes ad Phæn. Dicitur et plurali num. οὐσίαι, apud eundem. ¶ Item pro συνουσία, coitus, ut expon. schol. Sophocl. in Trach.

Οὐσίδιον, q. d. substantiola, bona, facultates, apud Athen. l. 2.

Οὐσιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, essentialis, substantialis. Sæpe apud Aristot. et ejus interpr. Græc.

Οὐσιωδῶς, essentialiter, substantialiter.

Οὐσιόω, essentiam do, essentiam facio. pass. οὐσιοῦσθαι, q. d. substantiari, substantiam fieri. Greg.

Οὐσίωσις, q. d. essentiatio, vel substantiatio, aut substantificatio.

Ἐτὸς, οῦ, ὁ, verus. Ἐτὰ ab Hesych. exp. vera bona. Fit autem ab εἰμὶ, sicut θετὸς à τίθημι, δετὸς, à δέομαι, ἐτὸς, ab εἰμι. ¶ Ἐτὸς adverbialiter etiam exponitur, temerè, abs re, frustra, ut apud Aristoph. in Pluto, Οὐκ ἐτὸς ἄρ' ὡς ἔμ' ἦλθεν οὐδεπώποτε. Hinc ἐτώσιος derivatum videri queat, de quo vide sua serie. † Sic ἐτώσια adverbial. Hesiod. Theog. 182. adj. tamen ibi esse pot. st.† (Il. γ΄. 368. Theoc. Id. ί. 38. ἐτώσια. ib. ζ΄. 48. κε΄. 102.)

Ἐτεὸς, οῦ, ὁ, idem quod ἐτὸς, et ab eo derivatum interposito ε. † Aristoph. Nub. 818.† In neutro genere, ἐτεόν, verum, aut verè: frequens apud poëtas. Iliad. β΄. ὄφρα δαῶμεν Εἰ ἐτεὸν Κάλχας μαντεύεται ἦε καὶ οὐχί, an verè Calchas vaticinaretur. Sic Il. ζ΄. ἕ. Od. ί. et alibi. Apud Aristoph. frequenter interrogationibus adhibetur, ut in Nub. τί σὺ τοῦτ' ἐτεὸν δρᾷς ὦ πάτερ; † Ibid. N. 1504.†

Composita: ac primùm ex εἰμί. Notandum autem, ἄπειμι, ἔνειμι, ἔξειμι, μέτειμι, πάρειμι, περίειμι, σύνειμι, et ὕπειμι esse composita etiam ex εἶμι significante eo: atque ideo illic quoque tractari, in diversa nimirum significatione.

Ἄπειμι, (et poëticè ἀπέειμι) absum. † Xen. Pæd. 1. 2. 10.† Plutarch. in Numa, ᾧ δὲ μηδὲν ἄπεστι τῶν ἱκανῶν. Cum genitivo. Aristoph. in Neb. ὅπως δ' ἀπέσεσθε γλωττοθύμως ἡμετέρων. † ut ὄψεως ἀπείης. Xen. Pæd. l. 4. p. 122. c.† Cum ἀπό, Aristotel. in Œcon. 2. ἀπὸ τῶν ἰδίων ἀπεῖναι. unde particip. Ἀπὼν, όντος, ὁ, absens. Fœm. est. ἀποῦσα. Dici τὴν ἀποῦσαν sicut etiam terram peregrinam; quia videlicet à nostra dissita est et remota, ab eaque longè abest. (Soph. Œdip. Tyr. 1262.)

Ἀπουσία, ἡ, absentia. (Æsch. Ag. 1268.) Item defectus, ἀπόλειψις. Hesych. In foro seu judicio dicebatur actio quædam intentata à litigatorum parte adversaria iis qui suos ἀντιδίκους per causam invaletudinis vel absentiæ excusarent, aut aliquam sonticam causam habere causarentur. Poll. [Demosth. Olynth. i. p. 1. 9. (al. Olynth. iii. p. 116. 8. Ed. Cant.) ὡς ἔστι μάλιστα τοῦτο δέος, μὴ πανοῦργος ὢν, (Philippus)—τὰ μὲν εἴκων, — τὰ δ' ἡμᾶς διαβάλλων, καὶ τὴν ἀπουσίαν τὴν ἡμετέραν, τρέψηται καὶ παρασπάσηταί τι τῶν ὅλων πραγμάτων. Adv. Androtion. p. 420. A.]

Ἀπουσιάζω, vide in comp. ex. οὐσία.

Ἀπεστὼ, οῦς, ἡ, absentia. Herodot. ἐπιμεμφόμενοι τῇ ἀπεστοῖ τῆς μάχης, eò quòd à pugna abfuissent. Callimachus quoque pro ἀπουσία posuit, teste Suida.

Αὐτοεῖναι, ipsum esse, vel per se esse. De Deo dicitur apud Dion. Areop.

Δίειμι, unde διέσομαι, usque ero, pergam esse, constanter ero. Xen. apomn. lib. 2. σκεπτόμενος δίει τί ἂν μηχανώμενος οὕτω ὁ [illegible], considerare perges.

Ἔνειμι, insum. Aristoph. in Pluto, τῆς χειρὸς ἐπιπολῆς ἔνεισιν αἱ χύτραι. † Nub. 1472.† Thucyd. 2. στάσιν δὲ ἐνεῖναι τῇ γνώμῃ. Xenoph. οὐκ ἔνεστιν ἐν τῇ ἐμῇ ἐπιστήμῃ. ut, ἐνέσται χρόνος, intererit tempus, id est, interjicietur. Et ἔνι pro ἔνεστι. Aristoph. in Plut. ἔνι γάρ τις ἔτι κίνδυνος ἐν τῷ πράγματι. Particip. Ἐνὼν, qui inest. Xen. οὐκ ἐνούσης αὐτῷ κακίας. Plato, ἐνὸν ἐν τῇ ψυχῇ. ¶ Item ἔνεστι, licet. Demosth. καὶ ταῦτα οὐκ ἔνεστιν εἰπεῖν τούτῳ ὡς οὐκ οἶδεν, Luc. ἔνεστί σοι ὁρᾶσθαι. Et ἔνι pro ἔνεστι. ut, ὡς ἔνι μάλιστα πειρᾶσθαι. Luc. Ab hujus partic. pl. τὰ ἐνόντα, quæ facere licet, quæ in nostra potestate sunt, vel quæ sunt nostrarum virium. Unde ἐκ τῶν ἐνόντων, Synes. totis viribus, quantum fieri potest. Dicitur pro eodem τὸν ἐνόντα τρόπον ab eodem Synes. At verò ἐνὸν impersonale, quum liceat, vel liceret, quum fieri possit: ut Luc. ὡς οὐκ ἐνὸν ἀπραγμόνως ἐπιτρέψαι. (Æsch. Pers. 740. Sequente ἐν. Eurip. Med. 219. 1177. Soph. Œdip. Tyr. 178.)

Ἐνούσιος, vide in comp. ex οὐσία.

Ἔξεστι, licet. Cum infinit. in Demosth. ἔξεστιν εὐδαίμονι γενέσθαι. Xenophon dixit etiam, ἐξῆν τοῖς κρατίστοις συνδιαιτωμένοις ἐπὶ τοὺς γάμους ἰέναι. † Pæd. 1. 2. 15. Aristoph. Nub. 530. καὶ ἐξῆν τί μοι ταυτί. et v. 977.† Interdum et sine infinitivo: ut apud Isocr. in Evag. τοῖς περὶ τοὺς λόγους οὐδὲν ἔξεστι τῶν τοιούτων, nihil tale licet, vel nihil tale conceditur. (Soph. Œdip. Tyr. 837. Æschyl. Eum. 902.) Et ἐξέστω, liceat, apud Demosthenem. Et infinit. Ἐξεῖναι licere. † Xen. Pæd. l. 3. p. 77. c.† Particip. ἐξὸν, quum liceat, vel quum liceret. Pro quo ἐξεὸν apud Herodot. † ἐξέσται, licebit. Xen. Pæd. 1. 4. 28. ἐξείη, licuerit. p. 194. c.†

Ἐξουσία, licentia, potestas, autoritas, jus. Plutarchus et Herodianus ἐξουσίαν et δύναμιν copularunt. Ἐξουσίαν ἔχω πλείστην. Xen. Et, ἐξουσίαν δίδωμι λέγειν, apud eundem, quod et ἐξουσίαν παρέχω dicitur.

Ἐξουσιάζω, potestatem habeo, cum genit. apud Lucam, cap. 22. οἱ ἐξουσιάζοντες αὐτῶν, εὐεργέται καλοῦνται, qui potestatem habent in eas. et passivè, 1 Cor. 6. ἀλλ' οὐκ ἐγὼ ἐξουσιασθήσομαι ὑπό τινος, non redigar sub ullius rei potestatem. Exponitur et, potestatem do, ex Ecclesiaste.

Ἐξουσιαστὴς, dominus, apud Esaiam.

Ἐξουσιαστικὸς, ex potestate procedens, seu autoritate, autoritatem præ se ferens: ut, ἐξουσιαστικὸς λόγος.

Ἐξουσιαστικῶς, cum potestate, imperiosè. Item licenter. Unde ἐξουσιαστικώτερον, licentiùs vel majore cum licentia, ex Polybio.

Decomp. Αὐτεξούσιος, sui potestatem habens, qui sui juris est, et suæ potestatis: cui opponitur ὑπεξούσιος. [Herodian. lib. 7. §. 17.] Et, τὸ αὐτεξούσιον Latini Theologi liberum arbitrium appellarunt.

Αὐτεξουσιότης, ητος, ἡ, libera potestas, potestas quæ sui juris est, suique arbitrii. Joseph. in Macchab. hist. [§. 3.]

Κατεξούσιος, idem.

Κατεξουσιάζω, potestatem exerceo. Matth. 20. κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν.

Ὑπεξούσιος, alterius potestati subjectus, q. d. qui est sub potestate. cui opponitur αὐτεξούσιος.

Ὑπεξουσιότης, subjectio. Theophilus in Institut.

Ἔπειμι, sum super, supersto. Aristoph. ὁ χοῦς ἔπεστ' ἀνωτάτω. Herodot. ἔπεισι ἐπὶ ταύτῃσι ἑπτὰ χιλιάδες, sunt insuper, adduntur. Et, ἐφ' ᾧ πύλαι ἔπεισι, ex eodem Herod. cui imminent portæ. Apud Demosth. ἔπεστιν ἀγὼν καὶ κίνδυνος, pro ἔνεστιν, discrimen inest. Sic et Hesych. ἔπι (quod ita dicitur pro ἔπεστι, ut ἔνι pro ἔνεστι) exponit ἔνεστι. ut Iliad. ά. οὔτι ἔπι δέος. Od. ζ'. οὐδ' ἔπι φειδώ. † Sic ἔπεστιν ἄχθος λόγοις, inest, subest. Aristoph. Nub. 1023. Sic Xen. Pæd. l. 6. p. 169. b.† ¶ Item pro sum post, unde ἐπεσσόμενοι, qui futuri sunt post, posteri. (Æsch. Pers. 378. ‡ irruo, supervenio.‡ ἐπί. Eum. 285. Ag. 536. ‡ insum, adsum.‡ Eurip. Phœniss. 1090.)

Ἐπιούσιος, vide in Ἔπειμι, post venio.

Μέτειμι, intersum, sum inter, versor inter. Iliad. γ'. κουρήτεσσι μετείω. Et Od. ζ'. αὐτὴ ζωοῖσι μετέσσομαι. At Il. β'. οὐ γὰρ πολλά γε μετέσσεται, exp. intercedet. ¶ Μέτεστί μοι τούτου, sum particeps hujus rei. Aristoph. in Pluto, ὅσοις μέτεστι τοῦ χρυσοῦ τρίποδος. Demosth. μέτεστι τούτῳ καὶ ὁσίων καὶ ἱερῶν. Isocrates, ἴσον τοῖς φαύλοις μέτεστι. Apud Aristot. polit. 2. μετὸν αὐτοῖς ἀρχῆς οὐδεμιᾶς, expon. illis nullum jus assequendi magistratus erat. Et in participio μετὸν, (pro quo μετεὸν, Ionicè apud Herodotum.) Thuc. 1. ὡς οὐ μετὸν αὐτοῖς Ἐπιδάμνου, tanquam nullum jus haberent in Epidamnum. Dicitur etiam μέτεστί μοι τούτῳ. Plato in Apol. Socrat. τῶν τοιούτων οὐδέν μοι μέτεστι. Et cum μέρος. ut apud Euripidem, Μέτεστιν ἡμῖν τῶν πεπραγμένων μέρος. † Sic et Xen. Pæd. 2. 52. b.† Sic et Isocrates, ἀρετῆς οὐδὲν μέρος τοῖς πονηροῖς μέτεστι. Μέτα apud poetas et Herodot. pro μέτεστι. ut Euripid. τί δ' Ἑλένης παρθένῳ τῇ σῇ μέτα; quid rei est tuæ virgini cum Helena? apud Herodot. τούτοισι δὲ οὐ μέτα, exp. his non est communis. (χρὴ μετεῖναι τοῖσδε τῶν βουλευμάτων. Eurip. Med. 807. Id. Phœniss. 225. 369.)

Μετουσία, participatio, communicatio, consortium. Xenoph. Pæd. 8. ποιήσειν Πέρσαις καὶ Μήδοις εἶναι μετουσίαν. (Aristoph. R. 415.)

Μετουσιαστικὰ nomina apud grammaticos, quæ participationis significationem inclusam habent: à nonnullis materialia dicta: ut, λίθινος, ξύλινος, σάρκινος.

Πάρειμι, adsum, præsens sum, præsto sum. Item intersum. Iliad. β'. v. 485. Ὑμεῖς γὰρ θεαί ἐστε, πάρεστέ τε, ἴστε τε πάντα. Demosth. παρέσται τοῖς πράγμασι. Isocr. in Panath. περὶ πραγμάτων οἷς οὐ παρῆν πραττομένοις, quibus non intereram. Apud Xenoph. cum præpositione, παρεῖναι ἐπὶ πᾶσι. Apud Demosth. πάρεστι πρὸς τοῦτο καιροῦ τὰ πράγματα, exp. res in ea sunt temporis conditione. Item adsum, id est, patrocinor. Demosth. in Phorm. τοὺς νῦν παρόντας αὐτῷ καὶ συνδικοῦντας. Lys. εἴποι δέ τις τῶν τούτῳ παρόντων. Particip. παρὼν, præsens, qui adest. ut Aristoph. ποθεῖς τὸν οὐ παρόντα. Et, παρὼν χρόνος, præsens tempus. † Sic Xen. Pæd. 1. 4. 3.† Sæpe (omisso substantivo) dicitur ἐν τῷ παρόντι et ἐπὶ τοῦ παρόντος, in præsenti, seu præsentiâ. Sed ἐν τῷ παρόντι, exponitur etiam è vestigio, ex tempore. Dicitur et μέχρι τοῦ παρόντος, ad hoc usque tempus. Τὰ παρόντα † Xen. Pæd. l. 4. p. 108. e.† et singul. interdum τὸ παρὸν, præsens rerum status. ¶ Habet etiam motus signif. (ut adsum) interdum cum εἰς vel πρὸς aut ἐπί. † Xen. Pæd. 1. 2. 4. et l. 2. p. 55. c. ἐπὶ δεῖπνον.† vel certè adverbio ad locum: ut Thucyd. 3. ὡς αὐτοῖς οἱ Λακεδαιμόνιοι οὐδὲν [illegible] παρῆσαν. Xen. παρεῖναι εἰς τὴν συντεταγμένην χώραν. Idem, παρεῖναι ἐπὶ τὰς σὰς θύρας. † Xen. Pæd. l. 3. p. 78. c.† Et, παρεῖναι πρὸς τὰ ἱερὰ, exp. interesse sacrificio. † Xen. Pæd. l. 3. p. 81. c.† Hinc παριὼν, adveniens seu veniens; ut, [illegible] ἐκ Θρᾴκης παριόντα, Æschini venientem. ¶ Πάρεστι, licet, datur, facultas est. Aristoph. in Pluto, πάρεστι χαίρειν. Demosthenes de falsa leg. τῇ πόλει τὰ βέλτιστα ἑλέσθαι παρῆν. Apud. Eurip. πάρεστι στένειν, flendi occasio adest, vel præbetur. Pro eodem πάρα sæpe dicitur, ut Sophocl. in Ajace, αἰάζειν πάρα. ponitur tamen πάρα et pro πάρεισι, ut Iliad. ά. πάρ' ἐμοί γε καὶ ἄλλοι. et pro πάρα apud Aristoph. Particip. παρὸν, (ut ἐξὸν) quum liceret, seu facultas adesset: aut quum liceat. Demosth. παρὸν αὐτοῖς συμμαχεῖν. (Æsch. Pers. 903. Ch. 852. 977. Suppl. 1046. Eurip. Med. 660. Phœniss. 240. Soph. Œdip. Tyr. 543. 1262. 1430.)

Παρουσία, præsentia. Synes. παρεχομένη ἐν ἀπουσίᾳ σωμάτων φαντασίαν τῆς παρουσίας. Item pro adventu. Thuc. 1. Βυζάντιον γὰρ ἐλθὼν τῇ προτέρᾳ παρουσίᾳ. Et, παρουσίαν ἔχειν pro παρεῖναι, ex Sophocl. in Ajace. (opportunitas. El. 1253.)

Decomp. **Ἐπιπάρειμι**, adsum. Item supervenio. ex Luc. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 3. καὶ εἴ ποι δέοι τι τῆς φάλαγγος, ἐπιπαρεῖναι εἶναι. §. 18. 12. 3. ἐπιπαριόντες. Polyb. Hist. lib. 5. Thucyd. Hist. lib. 1. ὡς ᾔσθετο καὶ τοὺς μετὰ Ἀριστέως ἐπιπαριόντας. &c.]

Συμπάρειμι, simul adsum, unà adsum. apud Luc. Θεοῦ συμπαρόντος, exp. instinctu divino. Item συμπαρόντες, fautores.

Περίειμι, superior sum, supero, antecello. ut Iliad. ά. Οἳ περὶ μὲν βουλὴν Δαναῶν, περὶ δ' ἐστὲ μάχεσθαι. Sic Thuc. lib. 8. Itidemque alibi, πολυπειρίᾳ περιεῖναι, victorem esse. Herod. τέχνῃ καὶ σοφίῃ ἀλλήλων περιεῖναι. ¶ Item supersum, abundo. Plutarch. in Lycurgo, τοσοῦτον περιῆν εὐπορίας τῇ πόλει. Demosth. τοσοῦτον ὑμῖν περίεστι μίσους. Hinc ἐκ τοῦ περιόντος, ex abundante, facultate superiore. ¶ Item supersum, id est, reliquus sum, resto, οὐ περιῆν τὰ χρήματα, Demosth. Sic Thuc. τὸ περιὸν τοῦ στρατοῦ, reliquiæ exercitus. Apud Plutarch. Κάτωνι δὲ περιῆν ἀγαθῷ καὶ πολυπράγμονι λαβεῖν δόξαν, exp. reliquum hoc fuit tantùm, vel ad extremum contigit. Sic apud Demosthenem, ἡμῖν περίεστι, sequente infinit. exp. superest facultas, vel salvum est et integrum, abundè licet. ¶ Item supersum, superstes sum: unde περιὼν, superstes. Herodian. 4. καὶ τοῦ ἀδελφοῦ περιόντος καὶ μετὰ τὸν ἐκείνου φόνον.

Περιουσία, abundantia, copia, exsuperantia, præstantia. περιουσίαν χρημάτων οὐκ ἔχοντες. Et, περιουσία νοῦ. Et, περιουσία τῆς εὐτυχίας, Aristid. περιουσία δυνάμεως, Synes. περιουσία ῥώμης καὶ τόλμης, Philo. Et in malam etiam partem interdum. Apud Demosth. καὶ ταύτῃ περιουσίᾳ πονηρίας χρῆται. Quum verò sine adjectione ponitur, de abundantia opum dicitur, ut apud Herodianum et Aristoph. Apud Xenoph. περιουσίαν ποιεῖν, rem facere, augere rem familiarem. Interdum significat et luxum, ut Polyb. οὐ τρυφῆς καὶ περιουσίας χάριν. Ἐκ περιουσίας, ex abundanti, abundè. Demosth. pro cor. ¶ Item incolumitas, ut, ἡ ταύτης περιουσία. Demosth. hanc incolumem esse, hanc superesse.

Περιούσιος λαὸς, apud Græcos bibliorum interpretes, peculiaris populus. Sic exp. et epist. ad Titum cap. 2. Hæc autem hujus significationis ratio esse putatur, quòd περιουσίας vocent Græci ea quæ, cum supersint, à nobis reconduntur, et pro maximè propriis ac gratis facultatibus habentur.

Περιουσιάζω, suppetunt mihi opes et copiæ. Hippocr. epist. ad Demag.

Περιουσιασμὸς, possessio opum et copiarum. Hesych. et Suid.

Περιουσιαστικὸς, exp. affluens. ex Hermog.

Decomp. **Καταπερίειμι**, longè supero, longè excedo et superior sum. Polyb. l. 5. ἐπὶ τῶν ἐνεστώτων καταπεριόντων τῶν ἐκ τῆς Ἀλεξανδρείας.

Προόντα, quæ ante sunt. vel facta fuerunt. Exponitur enim προγεγονότα, apud Hom. Il. ά. ubi Calchas dicitur novisse τά τ' ἐόντα, τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα. † Sic Hes. Th. v. 32 et 38.†

Πρόσειμι, insum. Philo de mundo, τῷ τελειοτάτῳ ἡγεμόνι τέτταρα δεῖν προσεῖναι, quatuor oportere inesse. Xenoph. τῷ μὲν ἄλλῳ πρόσεστιν ἔχθρα. ¶ Πρόσεστι etiam est, ἐν τούτοις ἐστί, ut, ἐκεῖνο δὲ μὴ προσῆν, non etiam illud erat. Sic πρόσεστιν ἡ ὕβρις, insuper accedit injuria. Item superest, ut, διαιρῶμεν τοῖς στρατηγοῖς τὰ προσόντα, Demosth. Item τὸ προσὸν pro excurrente summa; ut, τὰς δισχιλίας δραχμὰς καὶ τὸ προσόν.

Decomp. **Συμπρόσειμι**, simul etiam est. Psal. 94. μὴ συμπροσέστω σοι θρόνος ἀνομίας, ne particeps sis.

Σύνειμι, unà sum. Herod. lib. 6. ἐν δὲ καὶ αὐτοῦ ἔδοσαν τῷ Ἀλεξάνδρῳ καὶ τοὺς συνόντας φίλους, et amicis qui cum eo erant. In qua signif. dicitur et σύνειμι συνουσίᾳ. ut apud Xenoph. ταῦτα καταμαθὼν ἐν ταῖς συνουσίαις αἷς σύνειμι τοῖς τὰ τῆς πόλεως πράττουσι, in conventibus quibus intersum unà cum iis qui rempublicam administrant. ¶ Item conversor, consuetudinem habeo. Euripid. σύνειμι ταῖς θεαῖς. † Sic Xen. Pæd. 1. 6. 12. cum dat. conversari.† Aristoph. μετὰ σοῦ τὰ πλεῖστα σύνειμι. Plut. de lib. educ. οἱ συνόντες, qui nobiscum conversantur. † Sic Xen. Pæd. 1. 4. 4. et 1. 5. 14.† Copulatur interdum cum rebus inanimatis: ut Nux. συνεῖναι τοῖς ὀνόμασι, circa nomina versari. συνεῖναι ταῖς βίβλοις, versari inter libros, seu legere libros. Apud Aristoph. in Pluto, συνεῖναι πόνῳ, labores adire. † Sic Nub. 1406. γνώμαις, λόγοις, μερίμναις.† Luc. συνὼν [illegible]. Dicitur et, ὀνείρῳ συνὼν, somnians, et λιμῷ συνὼν, esuriens, et νόσῳ συνὼν, ægrotans. ¶ Item dissero, sermocinor, in conventu aut convivio discepto, disputo, commentor, ut philosophi inter se faciunt. Plat. in Prot. ἀλλὰ τὰς μὲν τοιαύτας συνουσίας ἐᾶσαι χαίρειν, αὐτοὶ δ' ἑαυτοῖς σύνεισι, δι' ἑαυτῶν ἐν τοῖς ἑαυτῶν λόγοις πεῖραν ἀλλήλων λαμβάνοντες. ¶ Item, (de mare et fœmina dictum) rem seu consuetudinem habeo, consuesco. Xenoph. Pæd. 3. ταῖς ἑαυτῶν γυναιξὶ συνόντας ἄνδρας ἀλλοτρίους. ¶ Item cum aliquo facio, à partibus alicujus sto. Thuc. lib. 4. (ἦσαν) ἠδικεῖτο εἰ αὐτοῦ τρέφοντος τὸ ἥμισυ τοῦ στρατοῦ ξυνέσται Ἀρραβαίῳ. ¶ Σύνειμι est etiam idem ferè quod πρόσειμι, præterea seu insuper esse. Soph. in Ajace, καί μοι δυσθεράπευτος Αἴας ξύνεστιν ἔφεδρος, id est, et præterea mihi Ajax est tanquam imminens athleta. (Æsch. S. c. Th. 677. Pers. 177. Soph. Œdip. Tyr. 321. 863.)

Συνήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, socius, amicus. schol. Apoll. derivat à συνεῖναι. Vide et in συνίημι ex ἵημι, i. mitto.

Συνουσία, conversatio, consuetudo familiaris. † Xen. Pæd. 2. 32. c.† Isocr. in Paneg. φιλίας εἰρηνικῆς συνεστηκότας, καὶ συνουσίας εὐτυχῶς συντελουμένας. † Sic Aristoph. Nub 649.† Item congressus, colloquium, cœtus, conventus. (Æsch. Eum. 285.) Plat. in Gorg. Isocr. ad Philipp. Aristot. polit. 5. Item disputatio. Plato in Protag. Item convivium, ex Plat. in symp. et Plutarch. itidem in symp. Item consuetudo venerea, coitus. Xen. Pæd. 6. Herodianus lib. 1. Aristot. in polit. et Plat. multis in locis. Item pro οὐσία ex Theophrast. de hist. plant.

Συνουσιάζω, in eundem cœtum convenio. Item coeo. Athen. l. 12.

Συνουσιασμὸς, coitus. Suid.

Συνουσιαστὴς, qui familiariter aliquo utitur. Item discipulus. Plat. de lib. educ.

Συνουσιαστικὸς, facilis ad congressus familiares. Aristoph. in Vesp.

Συνουσιοῦσθαι, vide in comp. ex οὐσία.

Decomp. **Ἀσυνουσίαστος**, cum nemine versans, cum nemine consuetudinem habens. Chrysost. de sacerdotio.

Φιλοσυνουσιάζω, frequenti congressu gaudeo.

(**Φιλοσυνουσιαστής**. Sch. Theoc. Id. 4. 62.)

Ὕπειμι, subsum. (ὡς τέλος κατέστη. Æschyl. Pers. 817. Theoc. Id. 5. 56.) Hesiod. in Asp. † 226.† μακρὰ δ' ἰωχμὸς χάλκεος ὕπεστιν. † Xen. Pæd. 1. 4. 23.†

Composita ex οὐσία, id est, substantia.

Ἀνούσιος, essentia carens. De deo dicitur à Damasc.

Ἀνουσίαστος, substantia carens, qui est supra omnem substantiam. Merc. Trism.

Ἀπουσιάζω, partem substantiæ meæ do.

Ἐνούσιος, substantiæ inhærens vel conjunctus. Quidam exp. innatus. Exponitur à Bud. ἐνυπόστατος, essentiâ subsistens, vel substantialis, cui oppon. ἀνούσιος. Item opulentus. Hesych.

Ἐπιούσιος, videsis in Ἔπειμι, post venio.

Ἑτερούσιος, alterius seu diversæ essentiæ, cui opponitur ὁμοούσιος, apud Greg.

Μονούσιος, cujus substantia sola est, i. solus in suo genere, et nihil suæ substantiæ simile habens: ut sol, luna, cœlum.

Ὁμοούσιος, q. d. coessentialis, consubstantialis, ejusdem essentiæ, apud Gregor.

Ὁμοιούσιος, pro eodem. Sunt tamen qui distinguenda putent.

Ὁμοουσιότης, q. d. consubstantialitas.

Πλούσιος, vide in Πλοῦτος.

Συνουσιοῦσθαι, q. d. consubstantiari, cohærere et conjunctum esse substantiali ratione. Aphrod.

Derivata ex ἴω, id est, eo.

Εἶμι, (idem quod ἴω, à quo et factum est, et tempora quædam mutuatur, sicut in primitivo ἴω dictum est) eo, item ibo. Il. ά. Καὶ τότ' ἔπειτά τοι εἶμι Διὸς ποτὶ χαλκοβατὲς δῶ, ibo. Thucyd. lib. 2. ταῦτα δηλώσας πρῶτον, εἶμι καὶ ἐπὶ τόνδε ἔπαινον. † εἶναι ἐπί τινα, adoriri aliquem. Xen. Pæd. 1. 5. 3. et l. 5. p. 124. d. et l. 6. p. 160. d. et τοῖς ἐναντίοις ἰέναι, cum hostibus congredi. l. 2. p. 40. b.† Item venio. unde fut. εἴσομαι, ibo, vel veniam. apud Homerum. infinit. ἰέναι, ire. ut, ἰέναι εἰς λόγους, ἰέναι εἰς φιλίαν, &c. (ἴτω δάκρυ——ἴτω γόος. Æschyl. S. c. Th. 923. ἴτω. V. Eurip. Med. 799. 820. Phœniss. 478. 1270. Soph. Tr. 523. Œdip. Tyr. 332. 717. 793. 1027. ἴτε Adverbialiter. Theoc. Id. ί. 127. Ἴμεν. Od. ζ'. 289. 410.) † τὸ δεινὸν ἴοι, si periculum adveniret. Xen. Pæd. l. 4. p. 91. c.† Cætera tempora pete ex grammaticis.

Ἴθι (imperat.) i, vade: metaplasmo pro ἴε. Il. β'. Βάσκ' ἴθι οὖλε ὄνειρε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν. † ἴθι τὸν ἔσω, ingreditor. Xen. Pæd. 2. 60. c.† Aliquando adverbialiter ponitur pro εἶα. Xen. Ἴθι δὴ ἐπισκεψώμεθα, agedum igitur consideremus. Idem Xenoph. Ἴθι εἰπέ, age dic. Et apud Plat. lib. 1. de rep. Ἴθι δὲ μετὰ ταῦτα τόδε σκόπει, agedum hoc deinde considera et perpende. Cum duali etiam et plurali apud Aristoph. legi tradunt. Pro eodem dicitur etiam ἴτε, et ἴτε δὴ, agete.

Ἴθαρ, celeriter, citò. Hesych.

Ἴθαρος, celer, velox. Hesych.

Ἵεμαι, eo, aut etiam eo cum impetu, impetu feror, ut apud Hom. ἔγχεα ἱέμενα, hasta impetu delata, vel incitata. Plut. in amat. narr. ἐπὶ τοὺς βασιλέας ἵεντο. At ἵεμαι vide in ἵημι.

Ἶθμα, τὸ, gressus. Hesych. et Suid.

Ἰτέον, eundem. Plat. lib. 2. de rep. ταύτῃ ἰτέον, hac via eundem.

Ἰτητέον, pro eodem, apud Aristoph. in Nub. † 131.†

Composita ex εἶμι, i. eo. Hæc autem terminatione eadem esse cum compositis ex εἰμὶ (sum) de quibus antè dictum est, significatione et conjugatione differre, observandum est.

Ἄνειμι, rursum eo, redeo. Aristoph. in Nub. † 1054.† ἄνειμι δεῦρ' ἐντεῦθεν ἐς τὴν γλῶτταν, redeo hinc. Odyss. γ'. Ἐκ ποταμοῦ ἀνιοῦσαν ἐν ἠερόεντι πέτρῃ. ¶ Item sursum eo, ascendo: ut apud Nazianz. ἄνεισιν εἰς οὐρανούς, ascendit in cœlos. † pergo. Xen. Pæd. 2. 39. c.† Alexand. Aphrod. Probl. lib. 1. διὰ τί μᾶλλον τὰ σώματα κουφίζεται ἀνιόντα; Item scateo, scaturio, apud Pausan.

Decomp. Ἀντάνειμι, ex adverso insurgo seu surgo: ut, ἀντανῄει αὐτῷ. Thucyd. [lib. 2. § 75. ᾔρετο δὲ τὸ ὕψος τοῦ τείχους μέγα, καὶ τὸ χῶμα οὐ σχολαίτερον ἀντανῄει αὐτῷ. Schol. ἀνήγετο.]

Ἐξάνειμι, egredior, exeo: unde ἐξανιὼν, egrediens, apud Apollon. Rhod. [iii. 755.] cum genit.

† Εἰσάνειμι, scandere. hinc εἰσανιών. Hesiod. Th. 761.†

Ἐπάνειμι, redeo, revertor. Plut. in Lycurgo, οὐδὲν μετακινεῖν ἕως ἐπάνεισιν ἐκ Δελφῶν αὐτὸς, quoad Delphis ipse redierit. Idem in Probl. Rom. κἂν ἀπὸ ξένης ἐπανίωσι. In sermone etiam et disputatione aliquis ad aliquid ἐπάνεισι, i. redit, revertitur. Demosth. pro corona, ἐπάνειμι δὲ πάλιν ἐπὶ τὰς ἀποδείξεις. in eadem orat. ἀλλ' ἐκεῖσε ἐπάνειμι. Sic Xenoph. Hell. 7. ἐγὼ δ' ὅθεν εἰς ταῦτα ἐξέβην, ἐπάνειμι. Significat etiam, rursum disputo, denuò disputo, vel ad disserendum redeo. Galen. περὶ μὲν τούτων αὖθις ἐπάνειμι. Sic Plat. de leg. ἐπανιὼν περὶ φύσεως. Alibi idem Plato, ἐπανιὼν τοὺς λόγους, i. repetens, recensens. Xen. Pæd. 1. ἵνα δὲ σαφέστερον δηλωθῇ πᾶσα ἡ Περσῶν πολιτεία, μικρὸν ἐπάνειμι, aliquantum ascendo et rem altiùs repeto.

Ἄπειμι, abeo, proficiscor, vel abibo, &c. Et interdum redeo. Plut. de Sibyll. ἀπίασι τοῦ θείου καταγνόντες, οὐχ ἑαυτῶν. Plat. de rep. 1. Θεωρήσαντες ἀπῇμεν πρὸς τὸ ἄστυ. Et ἀπιὼν, abiens, proficiscens, vel etiam profectus, apud Dem. † et profecturus. Xen. Pæd. 1. 3. 11. πρός τινα.† (Eurip. Med. 275. Soph. Tr. 169.)

Decomp. Ὑπαπιέναι, paulatim abire.

Δίειμι, transeo, permeo, vel transibo, &c. † παρά τινος εἴς τινα. Xen. Pæd. l. 5. p. 114. c. ἐπ' ἀγαθὰ, ad bona pervenire. p. 199. b.† Thucyd. 3. ἀλλὰ δι' αὐτῶν μόνον διῄεσαν. Et 5. διὰ τῆς ἑαυτῶν ἰόντας μὴ ἐᾶν πολεμίους διϊέναι. Et, δίεισιν ἔξω, ex Theophr. erumpit: et δίεισιν εἰς βάθος, altè descendit. ¶ Item percurro orationem, narro: ὅσας ἐπαινεῖσθαι χρὴ, ἴθι σὺ δίειμι.

Εἴσειμι, introeo, intro, ingredior, vel introibo, &c. unde εἴσιθι. Xen. ingredere. Et, εἰσιέναι εἴς τινα, ingredi ad aliquem, id est, ingredi domum ejus, convenire domi, apud Lysiam. † ἐπ' ἄριστον. Xen. Pæd. 1. 3. 10. et πρός τινα. l. 2. p. 56. c.† Apud Demosth. εἰσιέναι περὶ γραφῆς, id est, postulari et causam dicere, sub. δικαστήριον. Dicitur et γραφὴν εἰσιέναι, vel ἀγῶνα: Item εἰσαγγελίαν εἰσιέναι, vel εἰσαγγελίας. Dicitur et res quæpiam aliquem εἰσιέναι, i. eum subire, ei occurrere. Et, δέος εἰσῄει, Demosth. metus vehemens incessit. Item τὸ εἰσιὸν λέγειν, quicquid in mentem venit. Item τὰ εἰσιόντα, cibus et potus, Aristot. de gen. anim. lib. 4. † cibus, potus, quem quis sumpsit. Xen. Pæd. 1. 6. 14.† (Eurip. Phœniss. 1577.)

Εἰσιτητὸς, ad quem ingressus pateat, accessibilis. Naz. de fatuis virg. μακάριαι ὁ νυμφὼν αὐταῖς εἰσιτητὸς ᾖ.

Εἰσιτήριος λόγος, oratio quæ habetur in alicujus ingressu, et qua ille velut excipitur seu salutatur.

Εἰσιτήρια, dies ejus festi, in quo magistratus omnes accedunt, ut scribit Suidas. Alii sacra fuisse tradunt, quæ Jovi Βουλαίῳ fierent, quum senatores judicium ingressuri essent. Item sacra quæ initio anni fiebant, ut felix totius anni auspicium foret. Dem. de fals. legat.

Decomp. Ἐπείσειμι, (q. d. superingredior) invado: pro ἐπεισέρχομαι. [Plat. Tim. ἔμελλε γὰρ ἐν τῷ ἐπεισιόντι τοι, τὰ τῆς ἐναντίας, &c. Demosth. adv. Aristog.]

Παρείσειμι, subeo, subingredior, irrepo. [Polyb. Hist. lib. 5. παρεισιόντων πρὸς τὰς σιταρχίας εἰς τὴν πόλιν.]

Συνείσειμι, unà subeo, simul ingredior. Plat.

Ὑπείσειμι, idem quod παρείσειμι. Item ὑπεισιέναι, in mentem venire.

Ἔξειμι, exeo, aut exibo. Luc. τὴν ἑστιῶσαν οἰκίαν ἔξεισι. Demosth. in Mid. καὶ καταλαμβάνω τοὺς ἄρχοντας ἐξιόντας, καὶ τὸν Στράτωνα ἀπιόντα, offenditque eos conclavi suo exeuntes, et Stratonem jam profectum. Hinc ἐξιτὸν, apud Hesiodum, † Theog. 732.† τοῖς οὐκ ἐξιτόν ἐστι, quibus exeundi facultas non est. (Eurip. Med. 796. cum Acc. Soph. Tr. 162. Aristoph. R. 196.)

Ἐξιτητέον, exeundum, prodeundum, ex Xenoph. ἐξιτητέον εἰς ἀνθρώπους, prodeundum est in hominum cœtum.

Ἐξίτης, Hesych. egrediens.

Ἐξιτήριος, ut, ἐξιτήριος λόγος. Basil. oratio quæ habetur in digressu alicujus.

Ἐξίτηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, evanidus seu evanescens, exolescens, fugiens: vel etiam qui evanuit et exolevit. Xenoph. apud Diosc. l. 2. c. 94. ἐξίτηλον ποιεῖν, abolere, delere, evanidum et exoletum reddere.

Decomp. Ἀνεξίτητος, exitum non habens. Hesych.

[Ἀνεξίτηλος. J. Poll. Onomast. lib. 1. § 44. Ἀνεξίτηλος βαφὴ, solida tinctura.]

Δυσεξίτητος, difficilis exitu. Hesych.

Δυσεξίτηλος, qui difficulter diluitur seu evanescit. Diosc. l. 7.

Διέξειμι, idem quod δίειμι, transeo: ut Pausan. καὶ τὴν γῆν τὴν Σελλασίαν Σελλασίας στρατιαῖς διέξεισι. Frequentiùs ponitur pro percurro oratione, narro. Exp. et edissero, et mente revolvo. Interdum et recito.

Ἀδιεξίτητος, qui percursus non est; seu qui percurri nequit oratione et cogitatione: cui opponitur διεξιτητός. Philopon. in Procl. et Themist. in Phys. l. 1.

Δυσδιεξίτητος, qui difficulter transiri vel percurri potest. Item qui percurrendo vix exponi potest et explicari. Synes.

Ἐπέξειμι, egredior adversus aliquem, vel erumpo, erumpo infesto exercitu. Thuc. l. 4. ἔτι οὐκ ἐπεξῄεσαν, οὐδὲ ἐδέοντο πολεμεῖν. Et lib. 3. ἐπεξιὼν τοῖς Ἀθηναίοις. Et, ἐπεξιέναι εἰς μάχην, apud eundem. Exponitur apud eundem etiam occurro: Item in certamen prodeo. Item ἐπεξιέναι τινὶ, reum peragere et convincere: unde ἐπέξει τῷ μιαρῷ τούτῳ, apud Demosth. Et pro ulcisci, cum dativo rei apud Herodian. Et pro, excurro et percurso populabundè. Item persequor stylo, commemoro, edissero. Item perlego. Item cum dat. pro operam navo, vel exequor, apud eundem. Thuc. l. 1. τὰς τῶν πολεμίων παρασκευὰς λόγῳ καλῶς μεμφόμενοι ἀνομοίως ἔργῳ ἐπεξίασι.

Ἀντεπέξειμι, invadenti hostiliter occurro. Paus. † Xen. Pæd. l. 3. p. 81. b. et l. 5. p. 126. b.† [Thucyd. Hist. lib. 7. § 37. 42. οὐδὲ γὰρ καθ' ἑκάτερα οἱ Συρακούσιοι ἀντεπεξῄεσαν, &c.]

Παρέξειμι, prætereo, præcurro: unde παρεξῄει, præteriit. et particip. παρεξιὼν, præteriens, prætergrediens. Plut. in Camillo. (Æsch. p. 36.) [Soph. Antig. 59. εἰ νόμου βίᾳ ψῆφον τυράννων ἢ κράτη παρέξιμεν. Eurip. Phœn. 1254. Παρεξιόντες δ' ἄλλος ἄλλοθεν φίλων, λόγοισι θαρσύνοντες, ἐξηύδων τάδε. Herodot. Hist. lib. 4. ἀποδέξας χωρίον τῇ στρατιῇ, ἐκέλευε πάντα ἄνδρα λίθον ἕνα παρεξιόντα τιθέναι ἐς τὸ ἀποδεδεγμένον τοῦτο χωρίον.]

Ἀντιπαρέξειμι, hostium exercitum captans, cum exercitu adsequito, Plut. ἐπεισελθεῖν διὰ τῶν τραχέων καὶ ἠρέμα ἀντιπαρεξιών. Item Ἀντιπαρεξιέναι, invicem decedere via, apud Plut.

Ὑποπαρέξειμι, sensim exeo.

† Συνέξειμι, simul exire. cum dat. Xen. Pæd. 1. 4. 15.†

Ἔπειμι, post venio, succedo, sequor: unde τοῦ ἐπιόντος χρόνου, Plato, sequente tempore, id est, futuro. Sic τὸν ἐπιόντα ἐνιαυτὸν, idem dixit: et Demosth. ἐπιούσης ὥρας τοῦ ἔτους. et ἐπιοῦσα ἡμέρα, Synes. crastinus dies: et ἐπιὼν μὴν, apud Demosth. mensis instans. Apud Plut. in Sol. ἔπεισι γὰρ ἑκάστῳ πολλάκις ἐξ ἄλλου τὸ μέλλον, exp. imminet. Item ἐπιὼν τῇ μνήμῃ ἕκαστα, apud Luc. percurrens, vel repetens. ¶ Item invado, ingredior hostiliter. † Xen. Pæd. l. 3. p. 81. b.† Thuc. l. 6. τὸν γὰρ προύχοντα οὐ μόνον ἐπιόντα τις ἀμύνεται, ἀλλὰ καὶ μὴ ὅπως ἔπεισι προκαταλαμβάνει. Et apud Herodian. ἐπίοιεν αὐτοῖς, invaderent eos, irruerent in eos. † Sic Xen. Pæd. l. 5. p. 135. e.† Et metaph. Il. α. πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν, priusquam senectus eam invadat. † ἐπιὼν ἀνὴρ, i. e. τυχὼν, quilibet vir. Soph. Œd. Tyr. 401.† (Eurip. Phœniss. 1327. Aristoph. R. 1157. cum Acc. Æsch. Fr. 1015. Soph. Tr. 117.)

Ἐπιούσιος, (ex particip. ἐπιὼν, ἐπιοῦσα, cujus simplex ἰὼν, ἰοῦσα, non verò ex ὤν. alioquin ἐπὼν, et ἐπούσιος, dicendum foret.) de die in diem sufficiens. vulgò, quotidianus. Ὁ ἄρτος ὁ ἐπιούσιος, Matth. cap. 6. Qui veterum exponunt, substantificus, supersubstantialis, superessentialis; ad rem attentiores fuerunt quam ad etymi veritatem. Itidem et qui interp. ὁ ἐπὶ τὴν ἡμῶν οὐσίαν καὶ τροφὴν ἐπαρκῶν. Ut et Suid. qui sic; ὁ ἐπὶ τῇ οὐσίᾳ ἡμῶν ἁρμόζων, sustentandis nobis idoneus.

Ἀντέπειμι, (*decomp.*) invadenti hostiliter occurro. Paus. ἀντεπῄεσαν δὲ καὶ οἱ Λακεδαιμόνιοι σπουδῇ καὶ αὐτοί. [Thuc. lib. 2. § 91.]

Κάτειμι, descendo. Luc. ἐπὶ τὴν γῆν κάτει μοιχεύσων, descendis, vel descendes, ut inquit Bud. κάτεισιν εἰς ᾅδου, Nazianz. † Aristoph. Nub. 1001.† Hinc et κατιέναι dicitur navis, pro κατάγεσθαι, ut annotat schol. apud Hom. Ventus quoque dicitur κατιέναι à Thuc. l. 2. ¶ Item revertor: κατιὼν οἴκαδε, apud Plut. (Æsch. Ag. 1292.)

(Παρακάτειμι. Sch. Æsch. Pers. 47. 768.)

Συγκατιὼν, (*decomp.*) qui unà reversus est, aut descendit. Dem.

Μέτειμι, eo post, vel eo postea, persequor, ut dicitur venator feras μετιέναι. Item metaphoricè persequor: ut, μετιέναι τὴν σοφίαν, dicitur Socrates à Xenophonte, i. persequi. Sic Isocrat. ad Nicocl. ὅτι ἂν ἀκριβῶς εἰδέναι βούλῃ, ἐμπειρίᾳ μέτιθι. † Aristoph. Nub. 799. μέτειμι αὐτὸν, persequor, adeo illum vel sollicito.† Itidem qui ambit magistratum, dicitur μετιέναι. Plutarch. Interdum significat conari et moliri: ut apud Synes. Exponitur etiam tractare, apud Herodian. Μέτειμί σε, persequor injuriam à te mihi illatam, ulciscor te: ut apud Plat. et Synes. ¶ Item sollicito, apud Thucyd. et Aristoph. ¶ Item transeo. Luc. in Caucaso, ἤδη δὲ ἐπὶ τὸ πῦρ μέτειμι, ad ignem transeo, i. ad crimen de igne, apud Herodian. μετιόντες πρὸς Ἀντωνῖνον, expon. transfugientes. Item redeo, apud Aristoph. in Nub. † 1410.† ἐκεῖσε δ' ὅθεν ἀπέσχισάς με τοῦ λόγου μέτειμι. (Æsch. Eum. 231. Ag. 1675. Eurip. Med. 392.)

Μετιτέον, transeundum est. Laërt. in Menedemo.

Decomp. Ἀντιμέτειμι, contrà ambio magistratum, competitor sum.

Πάρειμι, prodeo, procedo, progredior. Demosth. in Mid. παρῄεσαν δεόμενοι, in medium prodibant pro isto deprecaturi. Sic apud Plutarch. παριὼν εἰς ἐκκλησίαν, et παριὼν εἰς τὸ πλῆθος. Exponitur etiam advenio, apud Luc. † Sic εἰς οἶκον παρῄεσαν. Xen. Pæd. 1. 2. 2.† ¶ Transeo. Aristophan. † Nub. 1071.† πάρειμ' ἐντεῦθεν εἰς τὰς τῆς φύσεως ἀνάγκας. Sic παριόντες, Luc. transeuntes, prætereuntes. † πάρειμι, prætereo. Xen. Pæd. 1. 4. 5. πρός τινα, venire ad aliquem. l. 2. p. 60. b. et l. 6. p. 165. d. Vid. positum pro ἐπάνειμι vel ἄπειμι.† Hinc παριτητέον et παριτητέα, ut apud Thuc. παριτητέα ἔδοξε ἐς τοὺς Λακεδαιμονίους εἶναι, prodeundum esse in conspectum Lacedæmoniorum.

Decomp. Ἐπιπάρειμι, supervenio. Item subsequor à latere: apud Xenoph.

Δυσπάριτος, progressu vel transitu difficilis: ut, δυσπάριτον χωρίον, apud Suid. ex Xen.

Περίειμι, circumeo, peragro, lustro: ut, περιϊέναι τὴν Ἰταλίαν, Plut. in Numa. † Xen. Pæd. l. 3. p. 76. c.† Et apud Thuc. lib. 4. περιϊέναι κατὰ νώτου αὐτοῖς. Hinc particip. περιιὼν, circumiens, oberrans: apud Plat. de rep. l. 1. παρὰ τῶν ἄλλων περιιὼν μανθάνει. ¶ Sequente εἰς signif. pervenio, seu devenio. Herodot. οὕτω ἡ βασιληΐη ἐς Ἀλέξανδρον περιῄει. (Aristoph. R. 154.)

Decomp. Ἐκπερίειμι, circumeo, ambio. Xen. in Cyneg.

Πρόειμι, prodeo, procedo. Herodianus, πρόεισι τοῦ οἴκου. At εἰς τὸ εἶναι προϊέναι, in naturam rerum prodire. Herod. lib. 5. προῄει τε ὑπὸ αὐλοῖς καὶ τυμπάνοις, procedebat identidem ad tibias et tympana. Item progredior, proficiscor: ut, προϊέναι τοῦ πρόσω, progredi ulterius. Sic apud Thucyd. lib. 2. ἐλπίδα εἶχον ἐς τὸ ἐγγυτέρω αὐτοὺς μὴ προϊέναι, propius urbem non venturos. Et metaphora, apud Plutarch. in Numa, πλούτῳ προϊέναι μέχρι παντὸς, ad summum divitiarum progredi. Item orior, provenio. Aphth. in fine, εἰ δὲ γῆς τε καὶ ὕδατος, ὅπως ἡ γένεσις πρόεισι, i. nascitur. Hinc particip. προϊὼν, prodiens. Herodianus, προϊὼν δὲ φοβερὸς ἦν. Et, οἱ προϊόντες αὐτοῦ, ibidem, anteambulones. Item progrediens. Thucyd. lib. 1. κατὰ βραχὺ προϊὼν καὶ χωρῶν ἅμα τὴν γῆν, paulatim contendens. Dicitur et προϊόντος τοῦ χρόνου, progressu temporis. † Xen. Pæd. 1. 5. 2. προϊόντος συμποσίου. Xen. Pæd. p. 122. c.† Et, προϊόντος τοῦ λόγου, progressu orationis. Aristot. in Rhet. ad Alex. Προϊὸν dicitur etiam tandem et τελευτῶν, Aristoteli in Probl. 102. (Theoc. Id. 18.)

Decomp. Ἀντιπρόειμι, ex adverso prodeo seu progredior. unde ἀντιπροῄεσαν, obviam prodierunt.

Ἀπρόϊτος, non prodiens. Suid. ἀπροΐτως, non excellenter, non magnos faciendo progressus. Hesych.

Συμπρόειμι, simul procedo, simul progredior, Synes. in epistol. ad Heliod.

Πρόσειμι, adeo, accedo. (Æsch. Ag. 826.) † Aristoph. Nub. 989.† Xenoph. Σωκράτει οὐκ ἔτι προσῄεσαν, non amplius Socratem adibant. Thucyd. προσῄει πρὸς τὰς ἀρχὰς, adibat magistratus. ¶ Item accedo, i. partes à quibus stabam deserendo ad alios accedo, idem quod προσχωρῶ. Thucyd. lib. 4. ἀλλὰ καὶ εἰς ἂν ἐκεῖνο, ὅστις τις ἐμοὶ πρόσεισι. Sic et Herodian. lib. 6. † πρόσεισιν. ἑσπέρα, hespera accedit. Xen. Pæd. l. 3. p. 74. d. Cum dat. πολεμίοις, hostes adire, cum illis congredi. Xen. l. 4. p. 90. c. Sic ἀντίπαλοι προσιόντες ἡμῖν sig. hostes nobis appropinquantes. l. 6. p. 150. c. et p. 173. a.† ¶ Προσιέναι significat etiam, quotannis redire, et obvenire, ut apud Herodot. προσῄει φόρος, tributum obvenit: unde τὰ προσιόντα, redditus, seu reditus, obventiones.

† Ἀντιπρόσειμι, adversus (aliquem) procedere. Xen. Pæd. l. 3. p. 80. a. et p. 172. d.†

Προσιτὸς, οῦ, qui adiri et accedi potest, accessu facilis. Greg.

Decomp. Ἀπρόσιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, inaccessus. Phil. de vita Mos. l. 3. ἀπρόσιτον καὶ ἄβατον, inaccessum et invium. [Polyb. l. 1.]

Δυσπρόσιτος, qui difficilè adiri seu accedi potest, qui affabilis non est. Poll.

Δυσπροσίτως, adverb. apud eundem.

Εὐπρόσιτος, accessu facilis. Item affabilis, facilis.

Εὐπροσίτως, idem quod εὐπροσηγόρως, εὐπροσόδως, humaniter, affabiliter. Poll.

Σύνειμι, coëo, ad arma coëo, congredior, infesto marte congredior seu concurro. Il. ζ. Ἐς μέσον ἀμφοτέρων συνίτην μεμαῶτε μάχεσθαι. Hesiod. in Th. † 686.† οἱ δὲ ξύνισαν μεγάλῃ ἀλαλητῷ. Item congredior colloquendi causa. Demosth. pro corona, τῷ ὑπὸ πολεμίων κηρυχθέντι μόνος μόνῳ συνῄει καὶ ἐκοινολογεῖτο. Et, συνῄεσαν ἐς λόγους, in colloquium ventitabant, unde particip. Συνιὼν, concurrens, in unum conveniens: ut, συνιόντες ὄχλοι. Item congrediens et concurrens infesto animo, apud Hom. Et, συνιόντες μάχονται, pugnam inter se conferunt. Συνιόντα χρήματα, proventus pecuniæ.

Ἐπισύνειμι, insuper convenio in unum: unde ἐπισυνιόντες, supervenientes.

Ὕπειμι, subeo.

ἝΩΛΟΣ, ου, ὁ, ἡ, hesternus, pridianus. Propriè dicitur de cibis qui in sequentem diem relicti saporem ac vim suam amittunt fiuntque inutiles. ☞ Nam Suidas ἕωλον esse tradit τὸ εἰς τὴν ἕω λειπόμενον, i. quod in auroram (sequentis videlicet diei) relinquitur. Atque adeò interdum opponitur τῷ προσφάτῳ καὶ νεαρῷ, i. recenti, ut apud Gal. ἕωλον γὰρ ἀσθενέστερον τοῦ προσφάτου. Sic et apud Dem. in Mid. ¶ Per metaphoram interdum accipitur pro marcidus seu rancidus. Greg. Naz. σαθρὰ καὶ ἕωλα δόγματα. Interdum etiam pro, vetus, obsoletus. Luc. ἕωλος γὰρ ὁ ψυχρολογία, eam veteres esse has nugas. Utitur et Cic. ad Att. lib. 13. epist. 21.

Ἑωλίζειν, dicuntur cibi qui putrescunt repositi. Gal. comment. 3. in Prorrhet. lib. 3.

Προεωλίζειν, (comp.) idem Gal. ibidem scribit οὕτω τὸν ἄρτον dictum fuisse τὸν ἐπὶ βραχὺ προεωλισμένον.

Z.

Z NOTA sextæ apud Græcos literæ, quam ζῆτα appellant. Plato in Cratylo eam esse dicit πνευματώδη, ut σ. ψ. φ. et antiquos pro ea usos esse τῷ δέλτα: unde etiam in derivatione transit in δ. veluti quum ex ἵζω fit ἕδος. Ideoque et Dores eam ac Bœoti in medio dictionum in geminum δ vertunt, συρίδδεν dicentes pro συρίζειν: Dores tamen pro eodem etiam συρίσδεν dicere, mutato ζ in σδ, ex Theocrito colligi potest. Alioqui et β ac γ in eam verti comperiuntur: ζέρεθρον enim pro βέρεθρον usurpatur κατὰ γλῶσσαν, et δίζω ab Ionibus dicitur pro δίγω, itidemque φύζα pro φυγή. ¶ Est et numeri septenarii nota: nam senarium significant τῷ ς'. Ab imo autem angulo sinistro præfixum acuti accentus nota, septenarium millenarium denotat hoc modo, ,Ζ, ζ. ¶ At ΖΖ, sive ζζ, apud medicos veteres τὴν σμύρναν, id est, myrrham, designabat, ut annotavit Hermol. Barb. coroll. lib. 1. propterea quod ζμύρνα perinde atque σμύρνα diceretur: nunc tamen per duplex ζζ zinziber à plerisque intelligitur.

ΖΑ, particula est extra compositionem inusitata, in compositione autem ἐπίτασιν significat (sicut ἀγα et ἐρι.) ut in ζάθεος, ζάκοτος, ζαμενής, ζάπλουτος, &c. Interdum Æolico more ponitur pro διὰ, ut ζαβάλλειν pro διαβάλλειν, unde ζάβολος pro διάβολος, ut quidam existimant.

ΖΑ'ΓΚΛΗ, ης, ἡ, à Siculis dicitur falx: et inde dicta est urbs quædam Siciliæ, cujus incolæ dicuntur Ζαγκλαῖοι, ut tradit Stephanus. Pro falce utitur Nicand. in Alexiph. ἠὲ ζάγκλῃσι περιβρίθουσαν ὑπάγει Κάρποις. Dicitur et ζάγκλον neutro genere pro falce, teste Etymologo ex Callimacho, Κέκρυπται γὰρ ζάγκλον ὑπὸ χθονί. ☞ Hoc ζάγκλον per syncopen dictum volunt quasi ζάγκυλον, διὰ τὸ λίαν ἀγκύλον.

ΖΑΚΥΝΘΙ'ΑΔΕΣ, sive ζακυνθίδες, rapa vel cucurbitæ, apud Athen. lib. 9. et Hesych.

ΖΑ'ΛΕΙΑ, ἡ, salea: ita à nonnullis dicitur laurus Alexandrina, teste Diosc. lib. 4. cap. 147.

ΖΑ'ΛΗ, ης, ἡ, turbo, procella, fluctuatio et agitatio maris. (Æsch. Pr. 371. Ag. 665.) Plato de rep. ἐν χειμῶνι, ὑπὸ κονιορτοῦ καὶ ζάλης φερομένου. Etymologus dicit esse τὴν μεγάλην ἅλην, ἀπὸ τοῦ σφόδρα ἀλίζεσθαι καὶ συστρέφεσθαι. idem exponit etiam τὴν ταραχὴν τοῦ ἀέρος ἢ τῆς θαλάσσης, παρὰ τὸ ζέειν τὴν ἅλα. Hinc composit. ἀζάλη.

Ζάλος, idem ferè quod ζάλη, aqua agitata et fluctuans. Nicand. in Ther.

Ζαλόεις, εντος, ὁ, procellosus. Nicand. ibid.

Ζαλάω, fluctuo, procellis agitor, ibid.

ΖΑΦΕΛΗ'Σ, ἐος, ὁ καὶ ἡ, à Suida exp. ὁ πάνυ ἀφελής, admodum simplex. ¶ Ab Hesych. exp. valde durus, agrestis, rusticus, iracundus. Item valde auctus, vehemens: quam secundam expositionem sequitur Etymologus. ☞ Tradit enim ζαφελὲς per syncopen dici quasi ζαοφελὲς, παρὰ τὸ ζα καὶ τὸ ὀφέλλω τὸ αὔξω, ut sit ὁ ἄγαν ηὐξημένος, ideoque ἰσχυρὸς, σφοδρὸς, ἐμμανής. ¶ Rursus ab Hesych. exp. φιλόψογος.

Ζαφελῶς, itidem exp. valde simpliciter. Item valde iracundè.

Ἐπιζάφελος, (comp.) Hesych. ζαφελὴς, vehemens, ardens. Il. ι. ὅτε κέν τιν' ἐπιζάφελος χόλος ἵκοι. [Apoll. Rhod. Arg. iv. 1671. ἐν δ' ἄζηλα δείκηλα προΐαλλεν, ἐπιζάφελον κοτέουσα.]

Ἐπιζαφελῶς, vehementer, ardenter. Od. ζ. ὁ δ' ἐπιζαφελῶς μενέαινεν Ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ.

ΖΑ'Ω, ῶ, F. ζήσομαι, vivo. Infinit. ζῆν pro ζῇν, vivere. Isocr. in Archidamo, εἰ δὲ μηδεὶς ἂν ὑμῶν ἀξιώσειε ζῆν ἀποστερηθεὶς τῆς πατρίδος. Cum adverb. ut καλῶς ζῆν. Plat. et αἰσχρῶς ζῆν. Isocr. Cum dat. ut Dem. in Epitaph. τοὺς καρποὺς οἷς ζῶσιν ἄνθρωποι, fruges quibus vivunt homines, i. quibus vita hominum sustentatur. Dem. epist. ad Philip. ἵνα αἰσχύνωνται θηλείαν ζῶντες. Cum accusat. ut, βίον ζῆν, apud Luc. in Tim. et Plat. in epist. Cum præposit. ut Isocr. in Helen. enc. ζῆν ἐπὶ τοῖς πραχθεῖσιν ἀγαθοῖς. Theog. ζῆν ἀπὸ τῶν ὀλίγων, vivere exiguo. Apud Isocr. de pace, ζῆν ἀπὸ τῶν δικαστηρίων, vivere è foro judiciali, i. victum comparare. Apud Herod. ζῆν ἐξ ὕλης ἀγρίας. Plutarch. de lib. educ. πρὸς δὲ τὸ τῶν πλουσίων νεῦμα ζῶντες, ad nutum divitum viventes. †Ἔργα dicuntur ζῆν ἱμερτά. Xen. Pæd. p. 237. 4.† (Eurip. Phœniss. 968. de tempore dicitur. Soph. Tr. 1185. Œdip. Tyr. 45.)

Ζώω, poëticè pro ζάω. Od. ζ. Εἴ που ἔτι ζώει καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο. Iliad. ι. Ἢ μὲν ὄναρ ζώουσι, καὶ ᾗ κατατεθνήκασι. Item ζωοῦν, vivificare, animare, unde ἐζώωται, vivificatum est, animatum est. Areop. et ἐζωωμένος, animatus, vivificatus.

Ζώωσις, vivificatio, animatio.

Ζώσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, vitalis, qui vel quæ vivere potest. Aphrod. τέρατα οὐ ζώσιμα.

Ζωτικὸς, vivificus, ut, ζωτικὸς ἄρτος, et ζωτικὴ ζύμη. Naz. ζωτικὴ δύναμις. Gal. ad Glauc. Exp. et, vitalis, vegetabilis, vitam producens, vivax, animalis. Sic Theophr. lib. 1. de causis, appellat ver ἔαρ ζωτικώτατον. Et, ζωτικὴ ψυχὴ, quæ et θυμοειδής. Gal. ζωτικὸν σῶμα, Greg. corpus animale.

Ζωτικῶς, adverb. ζωτικῶς ἔχειν, vivere volens, i. nolens sibi mortem consciscere. Poll.

Ζωὸς, οῦ, ὁ, vivus, Xenoph. Hellen. 1. ἕνα μὲν ζωὸν ἔλαβον, ἑπτὰ δὲ ἀπέκτειναν. Fœm. ζωὴ, viva, ut, ἀλώπηξ ζωή. Herod. Ζὼς, pro eodem. Il. ι.

Ζωὴ, ἡ, vita. Plat. Plut. et alii. Item facultates, quibus videlicet vita nostra opus habet, apud Hom. ut Od. ξ. ζωὴ ἄσπετος.

Ζόη, Ionicè pro eadem, apud Herodot. [lib. 1. cap. 32. ἐς γὰρ ἑβδομήκοντα ἔτεα οὖρον τῆς ζόης ἀνθρώπῳ προτίθημι.]

Ζωηρὸς, οῦ, ὁ, vivax.

Ζῶον, ου, τὸ, animal. Plat. in Tim. τόνδε τὸν κόσμον, ζῶον ἔμψυχον, ἔννουν τε, Cic. interp. hunc mundum animal esse, idque intelligens. Item ζῶα sæpe exp. bruta animantia, bestiæ, quæ et ἄλογα ζῶα, apud Plutarch. † Xen. Pæd. 1. 4. 11.†

Ζωϊκὸς, οῦ, ὁ, animalis, ut, ζωϊκὴ ἱστορία, apud Aristot. Item ζωϊκὴ φύσις, apud eundem.

Ζωϊφόρος κύκλος, signifer orbis, apud Aratum.

Ζωώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, animalis. Synes. de insom. et Nes. de hom.

Ζωόω, ῶ, f. ώσω. Ζωοῦσθαι dicuntur, quæ animalia, hoc est, vermiculos procreant. Theophr. de caus. plant. lib. 4. cap. 16.

Ζωωτὸς, οῦ, ὁ, animalibus pictis distinctus: apud Athen. lib. 5.

Ζωηδὸν, animantium ritu seu more. Polyb. in frag.

Ζώδιον, ου, τὸ, animalculum. Peculiariter verò ζώδια dicuntur duodecim signa cœlestia quæ in Zodiaco circulo visuntur. Aristot. de mundo. et Athen. lib. 12.

Ζωδιακὸς κύκλος, circulus ille in cœlo qui duodecim illorum animalium signa gerit. Latini signiferum appellant.

Ζωδιωτὸς, idem quod ζωωτός.

Ζωΰφιον, ου, τὸ, animalculum, idem quod ζώδιον. Aristot. lib. 3. de partibus anim. Ita vocat insecta et bestiolas quibus aves victitant.

Ζώφιον, ου, τὸ, Athen. lib. 5.

Ζωότης, ητος, ἡ, (q. d. animalitas,) animalis natura, animalis facultas. Plutarch.

Composita: ac primùm ex ζάω, cum præpos.

Ἀναζάω, ῶ, revivisco, ad vitam redeo. Nonn. ὑπνώοντι παρὰ λήθης ἀναζώουσι.

Ἀναζωοῦσθαι, refocillare, recreare.

Ἀναζωτικὸς, q. d. refocillativus. Areop.

Ἀποζάω, ῶ, vitam quoquomodo ago et per inopiam traduco ac prorogo, parcè ac tenuiter vivo: vix vel ægrè me tolero. Thucyd. l. 1. νεμόμενοι τὰ αὐτῶν ἕκαστοι ὅσον ἀποζῆν. Luc. ἀποζῶντες ἐκ τῆς μισθαρνίας.

Διαζάω, ῶ, ad extremum vivo, ut διαβιόω. Xen. τὸν λοιπὸν βίον ἐνδεεῖς τῶν ἀναγκαίων ὄντες καὶ κακοπαθοῦντες διαζῶσι. Apud Eurip. διαζῆν τὸν βίον ὀρθῶς, transire vitam. Item, vitam tolero. Aristoph. in Pluto, Πῶς οὖν διέζης, ὦ τάλαν, μηδὲν ποιῶν; Et cum dat. apud Plat. τροφῇ γὰρ διέζων οἱ πλεῖστοι.

Διαζώω, idem quod διαζῶ, ex Herodot. apud quem exp. et victito.

Ἐπιζάω, ῶ, supervivo, i. ultra vivo, superstes sum. Plat. Item pro ἐκτεταμένως ζῶ quidam poni tradiderunt.

Καταζάω, ῶ, longum vitæ tempus traduco seu transigo. Plat. in symp. ἀλλ' ἐξαρκεῖ μετ' ἀλλήλων καταζῆν ἀγάμοις. Utitur et Aristot. Ethic. 8.

Συγκαταζῶ, (decomp.) unà longum vitæ tempus traduco. Plut. in Erot.

Παραζάω, ῶ, vivo secus quàm decet. apud Athen. lib. 14.

Συζάω, ῶ, convivo, unà vivo. Aristot. eth. 8. et rhet. 1. Συζῆν πενίᾳ, in paupertate vitam degere. Apud Demosth. συζῆν φιλοπραγμοσύνῃ, exp. addictum esse.

(Σύζωσις, convictus. Athan. Contra Gent. Or.)

Compos. ex adject. ζωὸς seu ex subst. ζωὴ, i. vita.

Ἀείζωος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui vel quæ est sempiternæ vitæ, cui sempiterna est vita: vel semper vivens, et q. d. sempervivus, immortalis. De divina natura ab Areopagita dicitur. Apud Plat. in ep. 8. ἀείζωος τιμὴ, gloria immortalis.

Ἀείζωον, (q. d. sempervivum) sedum. Sunt qui dictum velint peculiariter sedum majus, quòd ejus folia perpetuò vivant, i. vireant. Vide Diosc. l. 25. c. 13.

Ἀειζωΐα, vitæ sempiternitas, æterna vita. Naz.

Ἀγρίζωος, qui est brevis vitæ. Gal. apud Hippocr.

Ἀρχίζωος, vitæ initium præbens, vitæ auctor, Dionys. Areop. et Greg.

Αὐτόζωος, per se vivens.

Αὐτόζωον, idem. ex Dion. Areop.

Αὐτοζωὴ, ipsa vita. Ita Deus nominatur à Dionysio Areopagita, quoniam ipse per se vivit, et aliis vivendi auctor est.

Δίζωος, duplicis vitæ.

Δύσζωος, cujus misera est vita. In Epigr. δύσζωος βίος, vita quæ miserè vivitur.

Ἔγζωος, vivax. Hesych.

Εὔζωος, cujus beata est vita. Item vivax. Theophr. de caus. pl. l. 5.

Εὐζωΐα, ἡ, beata vita, beatus vitæ status. Item vivacitas. Aristot.

[Εὐζωΐα. Pind. Pyth. Od. Δ. 231. Ἀθρόαις πέντε δραπὼν νύκτεσσιν ἐν δ' ἁμέραις ἱερὸν εὐζωΐας ἄωτον. Schol. τὸ ἱερὸν τῆς ζωῆς ἀπάνθισμα τὴν εὐφροσύνην.]

Κακοζωΐα, ἡ, malus tenuisque victus: vel misera vita.

Παλίζωος, redivivus. Nonn.

Ὑπέρζωος, seu ὑπέζωος, supra vitam existens. Areop.

Φερέζωος, vitam ferens, salutaris. Nonn.

Φιλόζωος, amans vitæ, cupidus vitæ. Apud Theophr. φιλόζωον δένδρον, arbor vivaci quodam vigore prædita. Apud Nic. serpyllum dicitur φιλόζωον, quòd perpetuis foliis vireat, ut vult schol. Aliam signif. vide in comp. ex ζῶον.

Φιλοζωΐα, amor vitæ. Laert.

Φιλοζωέω, vitæ cupidus sum, vitæ parco ob mortis metum. Diodor.

Φυσίζωος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. vitam producens, i. quæ ad vitam degendam sunt necessaria: epith. terræ, ut Il. γ'. φυσίζοος αἶα, alma tellus. Esse et Solis epithetum testatur Greg.

(Φυσίζωος. Æsch. Suppl. 592.)

Composita ex ζῶον, i. animal.

Ἄζωος, ου, ὁ καὶ ἡ, animal seu animans non procreans. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 16. καὶ γὰρ ταῦτα ἄζωα, i. οὐ ζωοῦται, animalia non generantur ex aliis.

Ἐκζωοῦσθαι, idem quod ζωοῦσθαι, animari, apud Theophr.

Φιλόζωος, animantium amans vel studiosus. Xen. apomn. l. 1. Vide et aliam signif. in comp. ex ζωὸς, seu ζωή.

ΖΕΙ'Α, sive ζειὰ, ἡ, zea, secundum quosdam frumenti species est, secundum alios idem quod ὄλυρα, de qua vide Gal. Diosc. et Plin. Quidam viciam interpretantur et intelligunt, alii gentili Italiæ Pannoniæque sermone spicam speltamque dicunt. Dion. Halicar. Latinè dici fabilam existimavit. Utitur Hom. Od. Δ. Πυροί τε ζειαί τ' ἠδ' εὐρυφυὲς κρῖ λευκόν. ¶ Apud Hieroclem in Hippiatricis, ζεῖα dicitur striata pars oris equi.

Ζεύστιον, sive ζέστιον, pistrinum, veluti ζειόστιον, ὅπου τὰς ζειὰς ἔκοπτον, inquit Hesych.

ΖΕΙΡΑ', ᾶς, ἡ, nonnulli esse aiunt genus vestis laxum et sinuosum: alii autem genus amiculi et sagulum. Xen. anab. lib. 6. de Thrac. καὶ ζειρὰς μέχρι τῶν ποδῶν ἐπὶ τῶν ἵππων εἶχον, ἀλλ' οὐ χλαμύδας. Apud Herodotum pro μίτρα accipi tradit Suidas, qui et nonnullis dictum videri pro σειρὰ testatur.

Ζειρωτὸς, Hesych. ἱμάτιόν τι Σύρων.

ΖΕΥΓΝΥ'Ω, vel Ζεύγνυμι, ζεύξω, (tanquam à Ζεύγω) jungo, copulo. Il. γ'.——ἵππους ζευγνύμεναι. et Od. ι. ἵππους ζεῦξον ὑφ' ἅρματα, junge equos rhedæ, seu ad rhedam. Sic ζευγνύναι ταύρους ὑπ' ἄροτρον, Herodot. adjungere tauros aratro. Apud Xenoph. ζεῦξαι ἅρμα, sicut et συζεύξασθαι ἅρμα, currum jungere, seu rhedam jungere, aut jungere rhedam equis. ¶ Item jungo ponte, ut Xerxes ab Isocrate et aliis dicitur ζεῦξαι τὸν Ἑλλήσποντον, junxisse Hellespontum. Sic ζεύγνυμι ποταμὸν, ἢ ζευγνύω γέφυραν ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ, apud Herodot. ¶ Item, jungo matrimonio, seu connubio. Appian. de Cæsare, Πομπηΐῳ μὲν ἐζεύγνυ τὴν θυγατέρα. Item γάμοισιν ἐζύγης, Eurip. nuptiis junctus es, i. nuptias contraxisti, duxisti uxorem. † et γάμοις ζυγῆναι, nuptiis jungi. Soph. Œd. Tyr. 836.† (V. Æschyl. Pers. 724. Ag. 1649. Eurip. Phœniss. 1323. Soph. Tr. 545. Voc. passiv. Œdip. Tyr. 846. Ζευγνύμενοι. Eurip. Med. 736. Phœniss. 299.)

Ζεῦγμα, ατος, τὸ, junctura, conjunctio, qualis rerum quæ conjugatæ sunt. Item pro conjunctione navium pontis instar præbente, apud Arrianum lib. 6. Quidam et ζεῦγμα ποταμοῦ pro fluvii ponte dixerunt. Apud Thucyd. ζεύγματα τοῦ λιμένος sunt fauces portus obseptæ.

Ζεῦγμα, figura est grammaticis: Latinè colligatio, vel connexio, seu (ut alii) adnexio, quum plura uno connectuntur verbo. lege Julium Firm. et cæteros, et compos. μεσόζευγμα apud eosdem grammaticos, quum in medio clausulæ positum verbum præcedentia sequentiaque connectit.

Ζεῦξις, εως, ἡ, junctio, colligatio, connexio. [Herodot. Hist. lib. 3. §. 104. Οἱ δὲ δὴ Ἰνδοὶ τρόπῳ τοιούτῳ καὶ ζεύξι τοιαύτῃ χρεώμενοι, &c.]

Ζευκτὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, conjugatus, junctus, vel qui jungi potest.

Ζευκτηρία, ας, ἡ, id quo ad jungendum seu colligandum aut connectendum utimur, ligamen, vinculum, ut exponitur Act. c. 27. Exponitur et junctura. (an Subst. an Adj. V. Æsch. Pers. 738. Ag. 538.) ‡ In priore loco adj. in posteriore subst. ‡

Ζεῦγος, εος, τὸ, jugum. Iliad. σ'. πολλοὶ δ' ἀροτῆρες ἐν αὐτῇ Ζεύγεα δινεύοντες ἐλάστρεον ἔνθα καὶ ἔνθα. Et, βοεικὸν ζεῦγος, apud Thucydidem. Sic apud Lucam cap. 14. ζεύγη βοῶν ἠγόρασα πέντε. Alicubi et pro ipsis bobus, ac generaliùs etiam pro jumentis. ¶ Ζεῦγος, biga, seu bigæ, propriè. Item pro trigis ac quadrigis, adeoque quovis vehiculo, seu rheda, qua de re lege Pollucem. Plato in Apologia, ἵππῳ ἢ ξυνωρίδι, ἢ ζεύγει νενίκηκεν Ὀλυμπιάσιν. Xenophon, ἐπιστάμενον ἡνιοχεῖν, ἐπὶ ζεῦγος λαβεῖν κρεῖττον, ἢ μὴ ἐπιστάμενον. Item ζεύγη μίσθια, vehicula meritoria. Plut. ¶ Ζεῦγος, par. ζεῦγος τρυγόνων, Lucæ cap. 2. ζεύγεα ἡμιόνων λευκά, Herodot. Item, αἱ κατὰ ζεῦγος φιλίαι τρεῖς, tria amicorum paria. Sic μονομάχων ζεύγη ἑκατόν, Athen. 5. Dicitur et de inanimatis: ut, ζεῦγος ἐμβάδων, Aristophanes, par calceorum. (V. Æsch. Ag. 44.)

Ζευγίτης, ου, ὁ, jugalis. Exponitur et jugo astrictus. Item ζευγῖται, secundi census cives, apud Athenienses sunt dicti. Et apud Plut. in Pelop. ζευγῖτες in prælio, idem est qui ἐπιστάτης. Item ζευγίτης calamus, aptus ad ζευγοποιΐαν, Theophr. lib. 4. de hist. stirp. cap. 12.

[Ζευγίτης. Callim. Hym. in Apoll. 47. ἐξ ὅτε κεῖνος Ἐπ' Ἀμφρυσσῷ ζευγίτιδας ἔτρεφεν ἵππους, &c. Schol. ζευγίτιδας δὲ, τὰς ὑπὸ ζυγὸν ἀγομένας. Vide Observ. Illustr. Spanhem. ad loc.]

Ζευγάριον, ου, τὸ, q. d. parvum jugum. [Aristoph. Av. 583. Οἱ δ' αὖ κόρακες τῶν ζευγαρίων——τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐκκοψάντων, &c.] Apud Philostr. ζευγάρια exp. jugales.

Ζεύγλη, ης, ἡ, lignum propendens à jugo, hinc inde boum colla amplexans: seu pars jugi in quam jumenta collum immittunt. Il. ρ'. πᾶσα δὲ χαίτη Ζεύγλης ἐξεριποῦσα παρὰ ζυγὸν, οὖδας ἵκανεν. ubi Eustathius annotat λ in hac voce esse pleonasticum. Lucianus, ὑπάγειν τοὺς ἵππους τῇ ζεύγλῃ, καὶ τὸ ἅρμα ἐπισκευάζειν. (Eurip. Med. 480. Æschyl. Pr. 462.) [Ζευγλόφιν. Apoll. Rhod. Arg. iii. 1318. Ζεύγληφι. Callim. Hym. in Dian. 162. Σοὶ δ' Ἀμνισιάδες μὲν ὑπὸ ζεύγληφι λυθείσας Ψήχεσκον κεμάδας, &c.]

Ζυγὸς, jugum, ut Od. γ'. Ἀδμήτην, ἣν οὔπω ὑπὸ ζυγὸν ἤγαγεν ἀνήρ. Hesiodus in Erg. καὶ ἐπὶ ζυγὸν αὐχένα θεῖναι Βουσὶ καὶ ἡμιόνοισι καὶ ἵπποις ὠκυπόδεσσι. Et metaphoricè Plato epistola 8. φεύγειν τὸν δουλείας ζυγὸν ὡς ὂν κακόν. Et Soph. in Ajace, πρὸς σὲ δουλείας ζυγὰ Χωροῦμεν. Item οἱ ὑπὸ ζυγὸν, quos superarunt, Gregor. Accipitur à Græcis bibl. interpr. et in ea jugi signif. quam habet ζεῦγος. † ζυγὰ τοῦ μὴ ὑβρίζειν, i. e. ne se insolenter gerant. Xen. Pæd. l. 3. p. 67. c. † ¶ Item jugum citharæ, quod manu sinistra tenent citharœdi. Aristot. in Mechan. Sic et Hom. φόρμιγγα dat ἀργύρεον ζυγόν. Item jugum in acie, series porrecta τῶν παραστατῶν. Polybius, τὰς δὲ τοῦ πέμπτου ζυγοῦ σαρίσσας. Et metaphoricè κατὰ ζυγὰ βαδίζειν, jugatim incedere. Apud Ælianum ζυγὰ etiam sunt ab uno cornu ad alterum instructi ordines: hinc ζυγοῦν dicuntur qui hæc juga efficiunt. ¶ Item ζυγὰ juga, transtra, sedes remigum. Odyss. ν'. Αὐτὸς ἰὼν διὰ νηὸς ὑπὸ ζυγά. ¶ Item ζυγὸς, statera, trutina. Plutarchus in Pericle, ὥσπερ ἐπὶ ζυγοῦ ῥοπὴν ἐποίησε. Ammonius in hac significatione fœmininum duntaxat esse putat. Exponitur et libella. Demosthenes, ζυγὰ καὶ σταθμὰ ἔχειν. Item jugum, id est, libra, signum cœleste. ¶ Item calceamenti corrigia, ex Aristoph. (Ζυγὸν ἀλκᾶς. Æschyl. Pers. 597. Ag. 962. 1627. Eurip. Med. 242. Id. Phœniss. 74.)

Ζυγόω, ῶ, jugo submitto. Item jungo, (q. d. jugo) committo, συναρμόζω. Apud Luc. ζυγῶσαι τὴν κιθάραν, expon. juga citharæ aptare et conjungere. Item, ζυγῶσαι, pro κλεῖσαι, claudere. Hesych.

Ζύγωμα, τὸ, exp. jugamentum, apud Polyb. διασείσαντες τὰς στροφεῖς καὶ τὸ ζύγωμα τῶν πυλῶν. Item ζυγώματα, juga in vitibus quæ pedamentis quibus recta stat vinea, transversa jugantur, unde et jugatæ vineæ. Item ζύγωμα apud medicos, os jugale, jugamentum, os ex duabus, una ossis temporalis, altera ossis parvum oculi angulum constituentis, apophysibus inter oculum et aurem coëuntibus conglutinatum.

Ζυγωτὸς, junctus. Soph. † El. 704. †

Ζύγωθρον, vectis qui valvas seu ambas fores jungit. Eust.

Ζυγωθρίζω, claudo, quasi obdendo vectem. Vide Poll. † l. 6. 10. 26. † Item examino, libro, perpendo. Aristoph. in Nub. † 743. Videatur Suidas de hoc verbo. †

Ζυγεῖν, q. d. jugare, in jugum porrigi: ut astites in acie. vide Ælian. Vide et ζυγὸς, paulò antè.

Ζύγιος, ου, ὁ καὶ ἡ, jugalis seu jugatorius. ut, ζύγιος ἵππος, Aristoph. Item ζυγία Hesychio est quoddam remi genus. Item ζύγια, τὰ, juga, transtra, apud Athen.

Ζύγιμος, idem quod ζύγιος, jugalis. Athen.

Ζυγίτης, ου, ὁ, qui est remex in media navis supra arborem. Bayf. vide schol. Aristoph. Item ζυγῖται, qui et ζευγῖται, de quibus suprà.

Ζυγώδης, et ζύγωμα, os esse dicitur in corpore humano medulla carens. Gal. ζυγοειδὲς appellat.

Ζυγωτὴς, natus sub Libra signo cœlesti.

Ζυγάδην, (q. d. jugatim seu conjugatim) junctim, conjunctim. Suid.

Ζύγαστρον, ου, τὸ, arca, capsa. (Soph. Tr. 705.)

Ζύγαστρος, idem quod ζύγαστρον. Xen.

Ζύγαινα, libella piscis. Aristot. de an. lib. 2.

Ζυγὶς, zygis. sic dicitur serpyllum sylvestre, teste Diosc.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀμφίζευκτος, utrinque junctus. (Æsch. Pers. 130.)

Ἀναζευγνύω, vel ἀναζεύγνυμι, reverto. Propriè significare putatur, equos iterum jungo curru ad reditum. Pertinet ad bellum, et dicitur ἀναζευγνύειν, qui redit cum exercitu. Xenoph. Pæd. 8. γήμας δὲ ὁ Κῦρος εὐθὺς ἔχων ἀνεζεύγνυεν. Exp. et moveo, vel castra moveo, solvo. † Xen. Pæd. p. 225. e. † Plut. in Ant. ἀναζεύγνυσι εὐθὺς διὰ Συρίας. et in Demetr. ἀναζευγνύων εἰς τὰς Ἀθήνας. Aristot. Œcon. 2. καὶ ἀναζεύξας ἐβάδιζεν ἐπ' αὐτὸν, motis castris se contulit ad eum. Paus. in Lacon. οὗτοι μὲν δὴ ἐκ τῆς Ἀργολίδος ἀνεζεύγνυσαν ὀπίσω. Dicitur etiam, ἀναζεύγνυμι ἐπ' οἴκου, aut ἐπ' οἶκον, redeo domum cum exercitu, copias reduco domum. ¶ Apud Herodot. ἀναζεύξας πρὸς ἰσθμὸν τὰς νέας, i. classem ad Isthmum reducens.

Ἀνάζευξις, castrorum motio, reditio domum cum exercitu. Greg.

Ἀναζυγὴ, idem. Est (inquit Bud.) quum castra moventur et vasa colliguntur. cui opponitur κατασκηνή. Plut. apud Polyb. ἀναζυγὴν ποιεῖσθαι, idem quod ἀναζευγνύειν. Dicitur et ἀναζυγὴν σημαίνειν. Lat. vasa conclamare.

Ἀναζυγόω, ῶ, jugo exolvo, cui oppon. ἐπιζυγόω. Apud comicos verò ἀναζυγοῦν, idem significat quod ἀνοίγειν, ἀνακλίνειν, ἀναπεταννύειν: ut vicissim ἐπιζυγῶσαι idem usurpant ἀντὶ τοῦ κλεῖσαι, inquit Pollux l. 10. c. 4. Scholiastes quoque Aristoph. tradit ἀναζυγοῦν esse forinsecus aperire portam. Similiter apud Hesychium ἀναζυγοῦν est arcam aperire, cistam reserare et pandere: metaph. à portis sumpta, quarum obex et pessulus ζύγωθρον nominatur: et ἀναζυγοῦσθαι ipsæ dicuntur quum remoto illo vecte panduntur.

Ἀντίζυγος, oppositus, adversus. Propriè ex adverso respondens. Aristot. de part. anim. l. 3.

Ἀποζευγνύω, vel ἀποζεύγνυμι, abjungo, disjungo. Apud Eurip. ἀπεζύγην γάμων. [Ἀπεζύγην τέκνων. Eurip. Med. 1019. Phœniss. 293. 951. Æsch. Ch. 674.]

Διαζεύγνυμι, vel διαζευγνύω, disjungo. Æschin. ἄλλοι δὲ διαζυγέντες ἐμοῦ, ζῶν οἷα ἂν προείλοντο, à me disjuncti. Et, διεζευγμένον ἀξίωμα, apud Gel. lib. 16. c. 8. disjunctum proloquium.

Διάζευγμα, septum transversum, quo duæ res disjunguntur à se invicem. Eust.

Διάζευξις, disjunctio. Apud Gregorium sæpe ponitur pro morte, i. disjunctione corporis et animi.

Διαζευκτικὸς, οῦ, ὁ, disjunctivus. ut, διαζευκτικὸς σύνδεσμος apud grammaticos, conjunctio disjunctiva.

Διαζυγία, ἡ, disjunctio, separatio. Epigram.

Διαζύγιον, ου, τὸ, divortium, disjunctio jugi matrimonialis seu conjugii. Eustath.

Decomp. **Παραδιαζευγνύω**, vitiosè et perperam disjungo. unde παραδιεζευγμένον πρόλημμα, Gellius lib. 16. c. 8. Παραδιαζευκτικὸς σύνδεσμος dicitur ὁ μὴ τῶν δύο τὸ ἓν ἐκβάλλων, quod διαζευκτικοῦ proprium est: qualem esse vult particulam ἢ Porphyrius in hoc versu, Iliad. ά. Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σῶν ἔμμεναι, ἢ ἀπολέσθαι, accipiendo pro καὶ μὴ ἀπολέσθαι.

(Ἐκζευγνύω. Æschyl. Pr. 580. ἐκζεύξας. Soph. Œdip. Tyr. 738.)

Ἐνζευγνύω, sive ἐνζεύγνυμι, injungo, adjungo. unde ἐνζευχθεὶς, junctus. ex Apoll. [i. 685.]

Ἐπιζευγνύω, sive ἐπιζεύγνυμι, conjungo, desuper innecto. Arist. de mundo, καλεῖται δὲ οὕτω πόλος, δι' ὧν εἰ νοήσαιμεν ἐπεζευγμένην εὐθεῖαν, διάμετρος ἔσται τοῦ κόσμου, i. lineam continuatam seu protentam, duo extrema jungentem. Philo de mundo, ὅταν αἱ μὲν ἐγκάρσιαι παράλληλοι πρὸς ὀρθὰς διαστῶσιν, ἡ δὲ πρὸς ὀρθὰς ἐπιζευγνύμενη πλαγιασθεῖσα συνάψῃ τὰς παρ' ἑκάτερα, quum lineæ quidem obliquæ et parallelæ subjectæ ad rectos angulos fuerint: linea autem ad utranque protenta et pertinens, in transversum deflexa, ipsas ad rectos angulos attigerit et copularit. (Æsch. Eum. 408. Voc. pass. p. 268. Choëph. 1044.)

Ἐπίζευξις, conjunctio. Apud Naz. autem, ἡ τῶν ὀνομάτων ἐπίζευξις, exp. iteratio nominum. Apud rhetores dicitur figura qua dictio in versu non interjectis aliis geminatur. Προεπίζευξις dicitur quando inter duo nomina verbum ponitur, quod ad finem adjici debebat.

Ἐπιζευκτὶς, ἴδος, ἡ, apud Hesych. series, catena.

Ἐπιζυγῶσαι, idem quod ζυγῶσαι, claudere. ut Artemid. Oneirocr. 1. ἐπιζυγῶσαι τὰς θύρας.

Καταζευγνύω, vel καταζεύγνυμι, conjungo, copulo. Item, castrametor. ut, διακαύσαντες τῶν καταζευγνύντων ἐπίσθηγμα.

Κατάζευξις, pro castrametatione seu castrorum metatione. Plutarch. Huic opponitur ἀνάζευξις.

Καταζυγόω, ῶ, unde καταζύγωσις, libramentum. Bayf.

Decomp. **Ἐγκαταζεύγνυμι**, adjungo, adapto, accommodo. Soph. ποίας βουλὰς νόσου ἐγκαταζεύξας τρέφεις;

Συγκαταζεύγνυμι, conjungo. Metaph. apud Soph. ἄτῃ συγκατέζευκται κακῇ, q. d. junctus est et alligatus gravi incommodo, i. conflictatur gravi incommodo. Apud Plut. συγκαταζεῦξαι ταῖς χηρευούσαις γυναιξὶ τοὺς ἀγάμους, connubio jungere cœlibes cum viduis mulieribus. (Συγκαταζεύγνυμαι, conjungor. Soph. Aj. 123.)

Μεταζευγνύω, vel μεταζεύγνυμι, transjungo. † Xen. Pæd. 6. p. 167. a. †

Μετάζευγμα, vide in ζεῦγμα, suprà.

Παραζευγνύω, vel παραζεύγνυμι, q. d. juxtà jungo, adjungo, conjungo. Bud. ex Plutarch. ὁ γὰρ Λυκοῦργος παρέζευξε τῷ κατὰ πόλεμον ἀνδρείῳ τὴν φιλομουσίαν.

Παράζυγος, apud Aristot. Polit. 2. exp. adjunctitii, qui adjunguntur multitudini civitatis, ignobiles et proletarii, ac velut supernumerarii, adjectitii.

Περίζυξ, υγος, ὁ καὶ ἡ, eidem subditus jugo: idem quod ὁμόζυγος, et σύζυγος. Hesych.

Συζευγνύω, vel συζεύγνυμι, conjungo, copulo. συζεύξασθαι ἅρμα, jungere currum. Xenoph. Pæd. 6. συνεζευγμένος στοχασμὸς, apud Hermogenem, conjunctæ conjecturæ. Et συνεζευγμένον, apud Quintil. lib. 9. c. 3. dicitur figura, in qua unum ad verbum plures sententiæ referuntur: quarum unaquæque desideraret illud, si sola poneretur. Item conjungo, connubio jungo: unde συζυγέντες apud Xen. Sic τοῖς δεσμοῖς τοῦ γάμου συνεζευγμένος, Basil. Item συνεζύγην, ex Eurip. implicitus sum.

Σύζευξις, conjunctio, copulatio: idem quod συνδυασμὸς, Aristot. lib. 2. de gen. et corr. Et συζυγία, pro eodem. Dicitur etiam, conjugium, itidem ut συνδυασμός. Plato de leg. σύζευξιν ποιεῖσθαι, conjugium inire.

Σύζυξ, υγος, ὁ, idem quod ὁμόζυξ. conjunctus, conjugatus. Sic dicitur à Platone in Phædro alter equus in jugo.

Σύζυγος, ου, ὁ καὶ ἡ, conjunctus, copulatus. (Æsch. Ch. 597.) Nazianz. in orat. de baptism. φῶς μὲν ἀκτῖνες τοῦ ἡλίου, καὶ ὁ τούτου σύζυγος εὐφροσύνη. Apud Nonn. σύζυγος ἶσος τοκῆος, cum compar patri et æqualis. Apud Aristoph. in Pluto, ἐὰν δὲ σύζυγον λάβω τινὰ, si socium quempiam sumpsero. Et σύζυγα dicuntur conjugata, apud Dialecticos, quæ et συζυγοῦντα.

Συζυγία, ἡ, conjunctio, σύζευξις. Aristid. ἡ τῆς θαλάττης τε καὶ τῆς γῆς διὰ τῶν λιμένων συζυγία καὶ συμφωνία. Peculiariter verò sic dicitur conjunctio et copulatio, qua bina et bina comparantur et copulantur. Philo de mundo, τῶν ἐν ταῖς συζυγίαις ἑκατέρων ἀμήχανον τὸ μὲν εἶναι, τὸ δὲ μὴ, eorum quæ conjugatim contraria sunt. Unde συζυγία, par: ut, συζυγία πτερύγων, par alarum, in Epigram. Item et pro conjunctione matrimoniali seu conjugio. ut Greg. κατὰ συζυγίαν τε καὶ συνουσίαν. Est etiam vocabulum dialecticum, Cic. in Topic. Apud grammaticos συζυγίαι verborum dicuntur conjugationes. Συζυγία τροχαϊκὴ, item est quod trochæus, et συζυγίαι ἰαμβικαὶ, idem quod διίαμβος. Aristoph. schol.

Συζυγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, copulatus et conjunctus, seu qui copulari et comparari cum alio potest: ut, συζυγῆ ζῶα καὶ ἄζυγα, apud Gregor. et Areopag. quæ conjugii copula comparantur et quasi copulantur. Et συζυγεῖς, conjuges. Macchab. 1. 3.

Συζυγῶ, et συστοιχῶ, verba sunt significantia aciem in versum jugumque directam et compositam. Polyb. [illegible] συζυγοῦντες καὶ συστοιχοῦντες διαμένειν, i. ordines suos servarent. Συζυγοῦντα et σύζυγα dicuntur apud dialecticos conjugata.

Ὑποζευγνύω, vel ὑποζεύγνυμι, q. d. subjugo. Odyss. δ. ὑποζεύξω δέ τοι ἵππους, jungam tibi equos ad currum, seu jugo submittam. Plut. in Cam. ὑποζευξάμενος τέθριππον λευκόπωλον ἐπέβη, equis subjugibus candidis copulatis quadrigam conscendit: seu candidis equis junctis. Ponitur et pro, subjugo, i. subjicio. Greg. οὐ τῷ κρείττονι τὸ χεῖρον ὑπεζεύγνυμεν, τὸν χοῦν λέγω τῷ πνεύματι. Aristot. in 1. de partib. animal. ὑπέζευκται ἑνὶ γένει, uni generi subjecta sunt. Apud Soph. in Ajace. τοῦδ' ὑπεζύγην πόνου, hunc laborem subii, veluti jumenta jugum. (Æsch. Pr. 108.)

Ὑπόζευξις, subjunctio, subinsertio, subnexio: genus figuræ. Jul. Firm.

Ὑποζύγιος, ου, subjugis: ὑποζύγιοι ἡμίονοι, apud Eustath. ex Aristoph. grammatico, muli subjuges. Et neutro gen. ὑποζύγιον, jumentum subjuge: qualia pleraque sunt quæ ad currus trahendos junguntur, ut boves, equi, muli. Thuc. Plat. Xen. † Pæd. l. 4. p. 95. e. et 6. p. 162. d. † Herodot. et alii. Et metaph. apud Plut. de virt. morali, οἷον ὁ Πλάτων ἐξεικονίζει περὶ τὰ τῆς ψυχῆς ὑποζύγια, &c. (Palæph. p. 9.)

Ὑποζυγιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, instar jumenti subditus: ut, ὑποζυγιώδης ἄνθρωπος, apud Etym. Et, ὑποζυγιῶδες πρᾶγμα, ibid. ex Aristoph.

Composita ex ζυγὸς, sine præpositione.

Ἄζυξ, υγος, ὁ καὶ ἡ, qui vel quæ non est sub jugo, q. d. injugis. Metaph. sæpe ponitur: ut apud Eurip. (Med. 674.) ἄζυγες κόραι, puellæ nondum nuptiale jugum expertæ, ἄζυγες γάμων, expertes nuptiarum, et ἄζυγες εὐνῆς ὑμεναίων. [J. Poll. Onomast. lib. 1. §. 29. προτακτέον μόσχοι καὶ βόες ἄζυγες. βόες ἄζυγες sunt injuges boves. Ut apud Macrob. lib. 3. cap. 5. hostiæ injuges, id est, quæ nunquam domitæ aut jugo subditæ sunt. Vide plura in

Not. Cl. Kuhn. ad loc. Pollucis. Aristoph. Thesm. 1150. Ἄζυγα λέχη. Schol. Board. μήπω ζευχθεῖσαν, μηδὲ γαμηθεῖσαν. Schol. Blast. τὸν γάμον μὴ ζευχθεῖσαν. ἄζυγες ἵπποι, οἱ μὴ ἐζευγμένοι. Eurip. Hippol. 545. Τὰν μὲν Οἰχαλίᾳ Πῶλον, ἄζυγα λέκτρων. Schol. παρθένον, ἄνανδρον, ἄνυμφον. &c. 1425. κόραι γὰρ ἄζυγες γάμων πάρος, &c. Troad. 536. Χάριν ἄζυγος ἀμβροτοπώλου.] Ἄζευκτος, idem.

Ἀζυγής, pro eodem. Apud Greg. ἀζυγῆ et συζυγῆ, opponuntur, q. d. non conjugata et conjugata.

Ἄζυξ, pro eodem. Exp. et cœlebs.

Ἀζυγία, ἡ, cœlibatus.

Ἀμφίζυγα, dicuntur τοῦ δεσμοῦ τὰ μέσα, ὅπου ζεύγλαι. Hesych.

Ἀντίζυγος, vide in præcedenti ordine composit.

Ἀρτιζυγία, nuper facta conjunctio. (Æsch. Pers. 541.)

Βοΐζυγον, ου, τὸ, boum jugum.

Βούζυγον, ου, τὸ, idem.

Δευτερόζυγος, qui est secundæ conjugationis, vox gram.

Δίζυξ, q. d. bijugis. ut, δίζυγες ἵπποι, Il. έ. bijuges equi. Item duplex. ut, δίζυξ αὐδή. Greg. duplex eloquium.

Δίζυγος, idem. ut, καὶ μετὰ δίζυγον ἦμαρ, apud Greg. post biduum.

Ἑκατόζυγος, navis, quæ est centum transtrorum, et (ex consequenti) q. d. centiremis. Iliad. ύ. [247. οὐδ' ἂν νηῦς ἑκατόζυγος ἄχθος ἄροιτο. Schol. Ὑπὸ ἑκατὸν ἐρετῶν ἐλαυνομένη. Ζυγὰ γὰρ αἱ τῶν ἐρεσσόντων καθέδραι. Pind. Pyth. Δ. 501. Schol. Οὐδ' ἂν ναῦς ἑκατόζυγος, ἡ πολύζυγος.]

Ἑτερόζυγος, q. d. alterjugis. ut, σταθμὸς ἑτερόζυγος, Phocyl. trutina in alteram partem propendens.

Ἑτεροζυγεῖν, eodem jugo alligatum esse cum altero, et quasi concopulari, in altera parte jugi esse. 2 Cor. 6.

Εὔζυγος ναῦς, vel ἐΰζυγος, navis bona transtra habens. Item (intelligendo ex parte totum) navis bene compacta. † Apoll. Arg. 1. 4.†

Ἰσόζυξ, q. d. æquijugis, i. par, æqualis seu æquabilis. ut, ἰσόζυγι δεσμῷ. Nonn. pari lege.

Ἰσοζυγής, idem. ut in Epigr. ἰσοζυγίην [illegible].

Λιπόζυγος, qui societatis jugum deseruit. Hesych.

[Μελανοζυγάτας. Æschyl. Suppl. 538. [illegible] τὰν μελανοζυγάταν. Schol. τὴν ναῦν ἐν ᾗ ἐμβέβηνται. Vide Not. Cl. Stanl.]

Μονόζυξ, (Æsch. Pers. 139.) vel μονοζυγὴς, q. d. unijugis. Item unicus. ut, μονοζυγὲς πέταλον, in Epigr.

Νεόζυξ, recens nupta. Apoll. [iv. 1191.]

Νεόζυγος, idem. (Eurip. Med. 805.) Et pro eodem νεοζυγής. [Æschyl. Prometh. 1008. δακὼν δὲ στόμιον ὡς νεοζυγὴς πῶλος, &c. Schol. ad 1006. ἀλλ' ὥσπερ νεωστὶ ἀχθεὶς ζυγοῖς πῶλος.]

Ὁμόζυξ, q. d. parjugis. alter equus in jugo. Apud Nonn. ὁμόζυγες ἀμφιφορῆες, amphoræ binæ.

Ὄζυγες, pro ὁμόζυγες, apud poëtas metri causa.

Παράζυξ. exp. ὁμόζυγος, σύζυγος, eidem subditus jugo. Hesych.

Παράζυγα, τὰ, lora subjugalia: lora jugalia. Xen. Pæd. 6.

Πολύζυγος, habens multa transtra. Il. β'.

Πρωτόζυξ, primis nuptiis junctus, vel qui tunc primùm matrimonio junctus est. ex Epigr.

Τετράζυξ, q. d. quadrijugis. Item quadruplex. ut, τετράζυγι δεσμῷ, Nonn. quadruplici vinculo. Et, τετράζυγι κόσμῳ, orbi qui est quadruplex: propter quatuor ejus limites: ortum, occasum, meridiem et septentrionem.

Τριακοντάζυγος, triginta transtra seu remos habens. Theocr. idyll. 13. [74.]

Τρίζυξ, trijugis. ut, τρίζυγες μοῦσαι, q. d. quarum tria sunt juga seu paria, i. quæ sunt novem. Item triplex. ut, τρίζυγες σύναιμοι, in Epigr. tres fratres.

[Τρίζυγος. Eurip. Helen. 362. Θῦμα τριζύγοις θεαῖσι, &c.]

Ὑψίζυγος, Jupiter, apud Hom. et Hesiod. qui in sublimi sedili sedet. vel qui in alto facta hominum ponderat atque æstimat.

Χρυσόζυγος, aureum habens jugum. Xen.

ΖΕΥ'Σ, (cujus genit. Διὸς, dat. Διῒ, accus. Δία, vocat. Ζεῦ.) Jupiter. Item κατ' ἐξοχὴν pro θεὸς, deus. Apud poëtas pro Ζεὺς dicitur Ζὴν, Ζηνὸς, Ζηνὶ, Ζῆνα. † Aristoph. Nub. 564.† et Doricè Ζὰν, Ζανὸς, Ζανὶ, Ζᾶνα. ut Il. ί. Ζηνὸς γόνος. Il. θ'. πανομφαίῳ Ζηνί. Hesiod. in Th. Ζηνί τι μηνίσαντα. ☞ Dicitur autem Ζεὺς vel à verbo ζῆν, quòd omnia faciat ζῆν, i. vivere: vel quasi Δεὺς à δεύω, i. rigo: vel à δέος, i. formido, quia est formidabilis: vel à ζέω, i. ferveo. ¶ Ponitur etiam pro aëre: sicut Latini dicunt, sub dio, et Horat. sub Jove frigido. unde τὰ ἐκ Διὸς ὕδατα, pluviales aquæ. Plato de leg. et Theophr.

Διόθεν, à Jove. (Æsch. Pr. 1068. Ag. 43.) Hom. [Iliad. Ω. 194. Διόθεν. Schol. παρὰ τοῦ Διός. Eurip. Elect. 735. [illegible]] Ζηνόθεν, pro eodem. Hesiod.

Διάσια, et Πάνδια, et Διιπόλια, Jovialia. festum in honorem Jovis. [Aristoph. Nub. 407. Διασίοισιν. Schol. Ἑορτὴ Διὸς τὰ Διάσια Ἀθήνησιν, ἐν ᾗ πανδημεὶ ἔξω τείχους θύοντες, ἑορτάζουσιν. 862. Διασίας. Schol. Ἑορτὴ τοῦ Διός. 980. Schol. Demosth. adv. Midiam. Τοὺς πρυτάνεις ποιεῖν ἐκκλησίαν ἐν Διονύσου, τῇ ὑστεραίᾳ τῶν Πανδίων. Aristoph. Pac. 419. Μυστήρι', Ἑρμῆ, Διιπόλει', Ἀδώνια. Schol. Τὰ Διιπόλεια τῷ Διῒ, τὰ Ἀδώνια τῷ Ἀδώνιδι καὶ τῇ Ἀφροδίτῃ. Nub. 980. Schol.]

† Διιπολιώδη, Jovialia, prisca, obsoleta. Aristoph. Nub. 980.†

Δίιος, ου, ὁ, Jovialis. ut, Δίιος ἀγὼν, et Δίιος βωμὸς, apud Suidam.

Δῖος, ου, ὁ, pro δίιος per contract. (q. d. Jovialis) Jove progenitus, à Jove oriundus. ut Hom. de Diana, Δῖα γένος, i. Διὸς γένος. Æsch. in Prometh. Ὦ δῖος αἰθὴρ καὶ ταχύπτεροι πνοαί. (Suppl. 1065.) Item divinus, i. habens divinum aliquod quo excellit. præstantissimus, dius. † Hes. Th. 260.† Sic ab Hom. vocatur Achilles, et Ulysses, nec non alii. Cum genit. Od. δ. δῖα γυναικῶν, de Helena.

ΖΕ'ΦΥΡΟΣ, ου, ὁ, zephyrus, favonius. Aristot. de mundo, ζεφύρους vocari ait τοὺς ἀπὸ δύσεως πνέοντας ἀνέμους. Vide et Gell. lib. 2. cap. 22. et Plin. lib. 18. cap. 34. ☞ Etym. ζέφυρον dictum existimat quasi ζωηφόρον, utpote τὸ ζῆν πᾶσι φέροντα: quoniam τῷ θέρει πνέοντος αὐτοῦ οἱ καρποὶ αὔξονται. (εἴρηται δὲ ζέφυρος, ὅτι ἀπὸ ζόφου πνεῖ. ζόφον δὲ τὴν δύσιν λέγουσιν οἱ ἀρχαῖοι. Il. Ψ. 276. Æsch. Ag. 701.)

Ζεφύριος, zephyrius. ut, ζεφύρια πνεύματα, pro quo et ζεφυρία, (subaudito αὔρα.) zephyri flatus. Dicuntur et κυήματα quædam ac ὠὰ ζεφύρια, quæ videlicet fœminæ concipiunt è favonii afflatu absque maris congressu. Aristot. de gener. anim. lib. 3. hist. anim. lib. 6. cap. 2. et Plin. lib. 10. c. 60. Apud Homer. Od. ή. Ζεφυρίη πνείουσα τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει, ponitur ζεφυρίη substantivè pro ζεφυρία αὔρα seu πνοή.

Ζεφυρικὸς, idem cum ζεφύριος, ut, ζεφυρικὰ πνεύματα, apud Theophr.

[Ζεφυρίτης. Orph. Hym. in Zephyr. 1. Αὖραι παντογενεῖς Ζεφυρίτιδες, ἠεροφοῖτοι, &c. Callim. Epigr. 5. 1. Κόγχος ἐγὼ, Ζεφυρῖτι, παλαίτερος.]

Φιλοζέφυρος, (comp.) ut, φιλοζέφυρος γαλήνη, Zephyri amatrix serenitas est. in Epigr.

ΖΕ'Ω, Fut. έσω, ferveo, bullio. Iliad. φ'. v. 362. Ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ. deinde v. 365. Ὡς τοῦ καλὰ ῥέεθρα πυρὶ φλέγετο, ζέε δ' ὕδωρ. † χθὼν, terra fervet. Hes. Th. 695.† (☞ Eust. annot. per onomatopœiam esse factum hoc verbum à sono literæ ζ, sicut alia quædam ab aliarum literarum sono. Item ζέειν dici ἀφρὸν à poëtis, sicut μορμύρον ὕδωρ.) Apud Gal. τὸ ζέον τῶν πυρετῶν, fervor. Apud Diosc. passivè etiam ζεσθεὶς, fervefactus, fervescens. Item metaphoricè sæpe. Gregorius in Basil. πνεύματι δὲ ζέων θερμῷ καὶ φρονήματι. ¶ Item scateo. ut, σκωλήκων ζέοντας, vermibus scatens, Lucian.

Ζέννυμι, et Ζεννύω, idem quod ζέω fervefacio, in fervente aqua bullire sino.

Ζέννυμαι, fervefio, &c. Alex. Aphrod. probl. lib. 1. διὰ τί τὸ ὕδωρ ἐκζεννύμενον ψύχεται, κινεῖ δὲ καὶ ζεννύμενον;

Ζέμα, ατος, τὸ, decoctum, decoctio. ut, ζέμα ἀσφοδέλου. Diosc.

Ζεμὸν, calidum, τὸ θερμόν. Etym.

Ζέσις, fervor. Et metaph. ζέσις τοῦ πνεύματος. Greg.

Ζεστὸς, fervefactus, fervidus, fervens, ut, ζεστὸν ὕδωρ. Diosc.

Composita.

Ἀκρόζεστος, leviter fervefactus, et quasi in superficie duntaxat. Item, leviter coctus, ut apud Diosc. ἀκρόζεστος κράμβη [illegible].

Ἀναζέω, (et poët. ἀναζείω) referveo, vel efferveo, effervesco, ebullio. Diosc. lib. 7. ἕως ἂν ἀναζέσῃ δὶς, ὑποκαίων τὸ πῦρ. Item activa significatione, fervefacio. Galenus, γλαυκὸν ἀναζέσας, [illegible], ὡς γενέσθαι καθαρόν. (Soph. Tr. 715.)

Ἀναζέομαι, fervefio. unde ἀναζεσθεὶς, apud Dioscoridem, fervefactus. ¶ Exponitur et scaturio, et effundo, in Epigr.

Decomp. Ἐξαναζέω, ebullio. Æschyl. in Prometh. [370.]

Συναναζέω, confervefacio. vel fervere facio. Diosc. lib. 1. cap. 11. συναναζέσαι αὐτῷ.

Ἀποζέω, fervefacio. Ἀποζέομαι, fervefio. unde ἀποζεσθεὶς, fervefactus.

Ἀπόζεμα, τὸ, decoctum. Dioscorides, καὶ τὸ ἀπόζεμα δὲ αὐτῶν πρὸς γυναικείας [illegible]. Apud eundem ἀπόζεμα ὀριγάνου, origani decoctum, origani cocti seu fervefacti succus vel jus. Alibi κόμης ἀπόζεμα.

Decomp. Ἐναποζέω, idem quod ἀποζέω. Gal.

Ἐκζέω, efferveo, effervesco. Item, scateo. Herodot. ἐξέζεσε εὐλέων.

Ἔκζεμα, quod cum fervore erupit. Ἐκζέματα apud Diosc. pustulæ ardentes et fervidæ, dolorem cientes citra saniem: ingens enim fervor omnem materiam absumit.

Ἔκζεσις, fervida eruptio: ut, ἔκζεσις ἑλκῶν.

Ἐπιζέω, q. d. inferveo. Item attollor, augeor. Etym. (Soph. Tr. 853.)

Ἐπίζεμα, infervefactio.

Περιζέω, circumferveo. Item περιζείω pro eodem, in Epigr.

Συζέω, confervefacio. Diosc. l. 2. c. 94.

Ὑπερζέω, supra modum ferveo, vehementer ferveo. Lucianus est de Sole vehementer ardente. Et metaph. apud Paus. ὅτε ὑπερζέσειεν ἐς αὐτοὺς τῇ ὀργῇ. Interdum, circumfervesco, circumfundor fervendo, circumfluo. Aristot. in probl. διὰ τί οὐχ ὑπερζεῖ τοῦ χειμῶνος ὁμοίως καὶ τοῦ θέρους τὸ ὕδωρ;

Ὑπέρζεσις, vehemens effervescentia, &c.

Ὑπέρζεστος, vehementer effervefactus, &c.

ΖΗ͂ΛΟΣ, ου, ὁ, æmulatio. ζῆλος (aiunt Stoici) λύπη ἐπὶ τῷ ἄλλῳ παρεῖναι ὧν αὐτὸς ἐπιθυμεῖ, καὶ μὴ ἔχει. Cicer. exp. æmulatio, ægritudo, si eo quod concupierit, alius potiatur, ipse careat. Pro invidia sumitur, adeoque cum φθόνος tanquam synonymo copulatur, apud Plut. in Coriolano, ὡς φθόνου τι καὶ ζήλου πρὸς αὐτὸν ὑπεῖναι. Sic et Plato de leg. ζῆλοι καὶ φθόνοι. Hesiodus ζῆλον appellavit in Erg. στυγερώπην, i. cujus tristis est vultus. ut Seneca invidiam tristem vocavit. Sic et Act. Apost. c. 5. ἐπλήσθησαν ζήλου, repleti fuerunt invidia. Sic et alibi. Accipitur et generaliùs pro quodam velut æmulationis studio, quo quis impulsus aliquem imitatur, aut aliquid affectat, summoque ejus assequendi desiderio tenetur. Luc. ζῆλος τῶν ἀρίστων καὶ φυγὴ τῶν ἥττων. Plut. in Coriol. αὐτὸς αὐτῷ ζῆλον ἀνδραγαθίας προὔθετο. Idem in Per. πρὸς ἃ μιμητικός τις γίνεται ζῆλος. Herodian. μιμεῖται et ζηλοῖ copulat. Idem alibi, ζήλῳ καὶ ἔριδι τῇ πρὸς ἀλλήλους. ¶ Ζῆλος Ἀσιανὸς, apud Plut. pro Asiatico dicendi genere. ¶ Ζῆλος, zelotypia, ex Eurip. Sic et apud Oppianum. Itidem 2. ad Cor. c. 11. v. 2. ζηλῶ γὰρ ὑμᾶς θεοῦ ζήλῳ, exp. zelotypia. ¶ Ζῆλος, impetus mentis ad cultum divinum, et religionis amplectendæ vegeta cupido. ut apud Gregorium, εἰ καί τινας ἄγαν ὁ ζῆλος ὤθησε καὶ ὑπὲρ δύναμιν. Dicitur etiam peculiariùs de eo, cujus animus æstuat, indignatione concepta ex iis, quæ cultui divino ac reverentiæ quæ ei debetur, repugnare videt. ¶ Apud Soph. in Ajace. Οἵας λατρείας ἀπὸ ἴσου ζήλου τρέφει, exp. felicitas. (Œdip. Tyr. 1547.) Sunt et qui potentiam ac opes interpr. Apud Dem. pro Ctesiphonte, ὅτι τῷ μὲν στεφανουμένῳ τὸν αὐτὸν ἔχει ζῆλον ὁ στέφανος ὅπου ἂν ἀναρρηθῇ, exp. eandem honorificentiam et gloriam affert, vel perinde illum beat. Et in alio ejusdem orationis loco conjungit ζῆλον et τιμήν. ☞ Derivatur à ζέω, i. à fervore et vehementia.

Ζηλόω, ῶ, f. ώσω, æmulor, imitor, seu potius imitandi studio ducor, affecto. Hesiod. in Erg. ζηλοῖ δέ τε γείτονα γείτων, vicinum vicinus æmulatur. Isocr. in Panath. ζηλούντων ἐμὲ καὶ μιμεῖσθαι γλιχομένων. Idem, ὧν τὰς δόξας ζηλοῖς, μιμοῦ τὰς πράξεις, quorum gloriam æmularis, imiteris et facta. Plutarch. οὐκ ἐπαινεῖν μόνον, οὐδὲ θαυμάζειν, ἀλλὰ καὶ ζηλοῦν, καὶ μιμεῖσθαι. Exponitur etiam sector, ut apud Demosthenem, ζηλοῦν τὰς ἀρετάς. Philo de vita Mosis lib. 1. θιασῶται ἐζηλωκότων, religionis studiosorum. Idem lib. 3. ἐζήλωσε βίον ἀπράγμονα, vitam à negotiis abhorrentem coluit. ¶ Item laudo, probo. Soph. † El. 1053.† ζηλῶ σε τοῦ νοῦ, laudo tuum animum. Xenoph. Hellen. 6. πρόσθεν μὲν δεινὸν, ἐζήλουν τήνδε τὴν πόλιν, ὅτι, &c. Thucyd. lib. 5. μακαρίσαντες ὑμῶν τὸ ἀπειρόκακον, οὐ ζηλοῦμεν τὸ ἄφρον. Isocr. in Panath. ζηλῶ σου καὶ μακαρίζω τὴν εὐδαιμονίαν. ¶ Item beatum prædico, idem quod μακαρίζω. cum quo et copulatur. In qua significatione, præter accusativum personæ, interdum cum accusativo, interdum cum genitivo, et quidem frequentiùs, construitur: interdum cum solo infinitivo. Soph. in Ajace, Καὶ νῦν σε καὶ νῦν ταὐτό γε ζηλοῦν ἔχω, Ὁθ' οὕνεκ' οὐδὲν τῶνδ' ἐπαισθάνῃ κακῶν, in hoc te possum beatum prædicare. Euripid. in Iph. Aulid. ζηλῶ σε, γέρον· Ζηλῶ δ', ἀνδρῶν ὃς ἀκίνδυνον βίον ἐξεπέρασ' ἀγνὼς ἀκλεής. Τοὺς δ' ἐν τιμαῖς ἧσσον ζηλῶ. (Ζηλῶ σε. Med. 60. Æsch. Pr. 330. Pers. 714. Philostr. l. 2. c. 26.) Sic apud Isocr. in Evag. ζηλῶ σε τῆς ἀρχῆς, te felicem imperio arbitror. Idem in Panegyr. ζηλοῦντες τὴν πόλιν τῆς ἐν Μαραθῶνι μάχης. Plutarch. de fortitudine Alex. οὐδὲ τούτου τοῦ θεάματος ζηλῶ τοὺς ἰδόντας, quibus id cernere licuit, eos non magnopere beatos censuerim duntaxat propter hoc spectaculum. Aristot. ζηλοῦσι τῶν πολλῶν δεσπόζειν, latè dominari, beatum censent. ¶ Item ζηλῶ idem quod ζηλοτυπῶ, zelotypus sum, zelotypiæ affectu depereo. Num. c. 6. ὁ ἐπέλθῃ αὐτῷ πνεῦμα ζηλώσεως, καὶ ζηλώσῃ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ. Et metaphoricè Gal. cap. 4. ζηλοῦσιν ὑμᾶς οὐ καλῶς, depereunt vos non bene. Dicitur etiam ζηλοῦν ζῆλον, zelo duci. ζηλοῖ τὸν ζῆλόν μου, zelo meo commotus est, Num. 15. Libr. Reg. 3. c. 5. ἐζήλωκα τῷ Κυρίῳ, exponitur, zelatus sum pro domino. Et Num. c. 11. τί ζηλοῖς σύ μοι; quid æmularis pro me? ¶ Item invideo alicui, et ægrè fero quid ea re potiatur quam concupisco. ut Act. 7. οἱ πατριάρχαι ζηλώσαντες τὸν Ἰωσήφ. et c. 17. ζηλώσαντες δὲ οἱ ἀπειθοῦντες Ἰουδαῖοι, invidia commoti.

Ζήλωμα, τὸ, æmulationis facinus, contentio. Æschin. contra Tim.

Ζήλωσις, εως, ἡ, æmulatio. Thuc. lib. 1. Item zelotypia. Num. c. 5.

Ζηλωτὴς, οῦ, ὁ, æmulator, æmulus, sectator, ut, ζηλωτὴς ἀρετῆς πατρῴας. Isocr. ad Dem. Sic Luc. de hist. scrib.

σπουδάζειν ζηλωτὴς ἄκρος. Act. cap. 1. ζηλωτὴς ὑπάρχων Θεοῦ, quidam exp. zelo Dei accensus. Item qui zelo seu zelotypia ducitur.

Ζηλωτικὸς, q. d. æmulativus.

Ζηλωτὸς, οῦ, ὁ, æmulatione dignus: vel quem æmulari studemus. Isocr. Dicitur etiam de re quæ omnium studio expetitur, quam omnes sectantur. Plut. in Probl. Rom. ζηλωτὸς γὰρ ὁ πρῶτος γάμος, ὁ δὲ δεύτερος ἀπευκταῖος, expetendæ primæ nuptiæ. Item beatus, quem beatum omnes prædicant. Arist. in Nub. † 463.† τὸν πάντα χρόνον μετ' ἐμοῦ ζηλωτότατον βίον διάξεις. Sic et apud Eurip. in Oreste. (Æsch. Pers. 712. Eurip. Med. 243. 1037. Luc. Som. p. 6.)

Ζηλήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, invidus, quasi, à ζηλόω idem signif. quod φθονέω, invideo. Odyss. ε. Idem est etiam quod ζηλότυπος, ut, ζηλήμονος ἔρως. in Epigram.

Ζηλιάω, f. άσω, idem quod ζηλόω. Apud Aretham.

Ζηλευτὴς, οῦ, ὁ, æmulator, invidus.

Ζηλαῖος, ου, ὁ, invidus. Dicitur esse Bacchi epith. in Epigr.

Ζηλοσύνη, idem quod ζῆλος, invidia. [Hom. Hym. in Apoll. 99. ἧ (sc. Juno) μιν ἔρυκε Ζηλοσύνῃ, ἵν' &c.]

Composita.

Ἀγάζηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui valdè æmulatur. Item invidus. Etym.

Ἄζηλος, neglectus, non expetitus, μὴ ζηλωτὸς, ut, ἄζηλος πλοῦτος. Plut. Item qui zelo seu zelotypia non ducitur. Athen. lib. 13. (Ἄζηλος βίος. Soph. El. 1456. Tr. 288. Æsch. Pr. 143. Ch. 1017.)

[Ἀζηλώτως. Plat. Gorgias. Ὅτι οὐ χρὴ οὔτε τοὺς ἀζηλώτους ζηλοῦν, οὔτε τοὺς ἀθλίους· ἀλλ' ἐλεεῖν.]

Ἀντίζηλος, æmulus, zelotypus.

Ἀξιόζηλος, dignus quem æmulemur. [Ælian. Var. Hist. lib. 11. cap. 64.]

Ἀξιοζήλως, ita ut æmulari dignum sit, laudabiliter.

Ἀξιοζήλωτος, idem quod ἀξιόζηλος. Diosc. in præf. lib. 1.

Ἀρίζηλος, quem valdè æmulamur, aut valde æmulandus. Sunt tamen qui malint pro ἀρίδηλος accipere, verso δ in ζ, ut sit, clarus, præclarus, illustris. Il. β'. (Theoc. ιζ'. 57.)

Ἀριζήλως, magna cum æmulatione. Item clarè. Od. μ'.

Ἀριζήλωτος, multo studio æmulandus, multo studio prosequendus et expetendus. Aristoph. [Equit. 1326. Ὦ ταὶ λιπαραὶ, καὶ ἰοστέφανοι, καὶ ἀριζήλωτοι Ἀθῆναι. Schol. [illegible], ἢ γέμουσαι [illegible].]

Βαρύζηλος, æmulus, invidus, vel invidiosus.

Δύσζηλος, æmulus, invidus, in malam partem æmulator. Od. μ'. et Plut. in Alex.

Δυσζηλία, idem quod zelotypia. Athen. lib. 13.

Ἐπίζηλος, æmulandus, invidendus. (Æsch. Ag. 948.)

Ἐρίζηλος, idem quod ἀρίζηλος.

Ἑτερόζηλος, qui alio zelo ducitur. Lucil. lib. 2. epigr.

Ἑτεροζήλως, alieno animo, animo erga alteram partem magis affecto. Hesiod. in Theog. † 544. iniquè.†

Εὔζηλος, qui bono zelo ducitur, æmulator in bonam partem. Item bonus et felix æmulator seu imitator.

Εὐζήλως, bono zelo. Item feliciter.

Εὐζηλία, bona æmulatio, æmulatio in bonam partem.

Κακόζηλος, malus et infelix æmulator, malus affectator. In neutro gen. τὸ κακόζηλον, apud rhetores dicitur mala affectatio. Demetr. Phaler. et Quintil. l. 8. c. 3.

Κακοζήλως, cum mala et infelici affectatione, vel ita ut id quod æmulaberis et affectabas malè assequutus videare.

Κακοζηλία, mala et infelix æmulatio seu affectatio. Luc.

Ξηροκακοζηλία, (decomp.) arida et jejuna affectatio. Demetr. Phal.

Ὁμόζηλος, qui unius ejusdemque zeli est, qui unum idemque æmulatur et affectat. Non. ὁμοζήλῳ μενοινῇ, concordi et unanimi studio.

Παραζηλόω, ῶ, æmulatione afficio et excito, ad æmulationem provoco, zelo afficio: invidentia quadam et zelotypia extimulo, ut in rivalitate fit, apposito æmulo et rivali. 3 Reg. c. 14. et Rom. 10.

Πολύζηλος, quem æmulari et imitari multa animi contentione solemus: seu magno studio expetitus. Exp. et invidiosus, apud Soph. πολυζήλῳ βίῳ. (Œdip. Tyr. 389. Tr. 188.)

Πολυζήλωτος, multo studio æmulandus, multo studio prosequendus et expetendus. Eurip. in Hippol. Steph. [169.]

Χαμαίζηλος, humilis, humi depressus, abjectus, q. d. humilis æmulans. Suid.

Χαμαίζηλον, est etiam herbæ nomen. Plin. l. 25. c. 9.

ΖΗΜΙ'Α, ας, ἡ, damnum, detrimentum, jactura, cui opponitur κέρδος, ut docet Aristot. Ethic. 5. c. 4. Sic Xenoph. Pæd. 2. μήτε ἐπὶ τῷ ἑαυτῶν κέρδει, μήτ' ἐπὶ ζημίᾳ τῶν ἀκουόντων, μήτ' ἐπὶ βλάβῃ μηδεμιᾷ. Isocr. ad Nic. μὴ τὸ μὲν λαβεῖν, κέρδος εἶναι νομίζετε, τὸ δ' ἀναλῶσαι ζημίαν. Ei opponitur et ὠφέλεια à Xenoph. ἐμοὶ καὶ ἔργῳ καὶ λόγῳ ζημία μᾶλλον ἢ ὠφέλειά ἐστιν. Et, ζημίαν ποιῶ, afficio detrimento, damnum do. Aristoph. item jacturam facio. Synes. ¶ Item mulcta. Isocr. ad Demon. ζημίαν μεγάλην ἐκτίσαι. Dem. in Timocr. καὶ τὰς ἐκ τῶν νόμων προκειμένας ζημίας καταβάλλειν, mulctas legibus irrogatas persolvere. Idem πρὸς Λεπτ. dicit, ὀφλισκάνειν ζημίαν οὐ μικράν, condemnari mulctæ non contemnandæ. ¶ Item pœna, supplicium. Thuc. 3. θάνατον ζημίαν προθεῖναι. Et lib. 2. θάνατον ζημίαν ἐπιθέντα. † ζημίας αὐτοῖς ἐπιθέντας. Xen. Pæd. 1. 2. 2.† (V. Eurip. Med. 582. 1225. Soph. Œdip. Tyr. 520. Æschyl. Ch. 273. 1032.) ☞ Ab Etym. ζημία dicitur esse ἡ τοῦ ὄντος πρὸς τὸ ζῆν μείωσις, vel ἡ τὰ πρὸς τὸ ζῆν μειοῦσα.

Ζημιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, damnosus. [Xenoph. Memorab. lib. 3. c. 4. § 11. οὐδὲ οὕτως ἀλυσιτελές τι καὶ ζημιῶδες, ὡς τὸ ἡττᾶσθαι, &c.]

Ζημιόω, ῶ, damnum affero, detrimento afficio. Plat. de leg. μηδὲ μηδένα ζημιῶ, neminem ullo damno afficio. † θανάτῳ κολάζεις. Xen. Pæd. 1. 2. 50. a. et 1. 3. p. 68. b. μὴ σαυτὸν ζημιώσεις ἀπλῶς.† Item mulcto. Plut. de lib. educ. βασιλέα χρήμασιν ἐζημίωσαν. Et, ζημιοῦν εἰς χρήματα. Plat. de leg. pecuniis mulctare. Dicitur etiam metaph. ζημιοῦν φυγῇ et ζημιοῦν θανάτῳ, mulctare exilio, mulctare morte, apud Aristot. et Herodot. † Xen. Pæd. 6. p. 107. e.†

Ζημιοῦμαι, damno afficior, ut, ζημιοῦμαι μεγάλα, magnis damnis afficior, vel magnam jacturam facio, apud Thuc. et Xen. Dicitur etiam ζημιοῦσθαι εἴς τι vel ἔν τινι, ut apud Gregor. et 2 Cor. 7. (Eurip. Med. 455.)

Ἐζημιωμένοι, in ærarium relati, qui ignominia interim notati erant, quoad judicatum facerent, hoc est, omnia ex sententia persolverent.

Ζημίωμα, τὸ, mulcta, damnum. Plat. de leg. et Luc.

Ζημίωσις, mulctatio.

Composita.

Ἀζήμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, indemnis, damni expers. Item impunitus. Aristoph. Isocr. Lys. Apud Plat. de rep. 2. ἄδικοι ὄντες, ἀζήμιοι ὑπὸ θεῶν ἐσόμεθα, nulla pœna à diis afficiemur, vel nullo damno. Quidam exp. à diis illæsi. Item τὸ ἀζήμιον, indemnitas. (Eurip. Med. 1052. Aristoph. R. 409. vendicus. Soph. El. 1106.)

Ἀζημίως, sine damno. Item impunè.

Ἐπιζήμιος, damnosus, noxius. Xen. Item cui mulcta est irrogata.

Ἐπιζημίως, damnosè.

[Ἐπιζημιόω. Xenoph. Græc. Hist. lib. 5. § 14. ἐξεῖναι τοὺς Λακεδαιμονίους ἐπιζημιοῦν στατῆρι κατὰ τὸν ἄνδρα, τῆς ἡμέρας.]

Προσζημιόω, ῶ, insuper afficio damno. [Plat. Gorg.]

ΖΗΤΕ'Ω, ῶ, F. ήσω. quæro. Aristoph. εὑρήσεις ζητῶν, invenies quærendo. Interdum quæro, i. quæstionem habeo, seu exerceo. Dinarch. in Demosth. ποῦ νῦν ἐλθὼν ὁ ῥήτωρ, ἢ τίσι προστάξας ζητεῖν περὶ τῶν μεγάλων καὶ δεινῶν ἀδικημάτων, εὗρε τὴν ἀλήθειαν; Sic utitur et Andocides. Hinc τὸ ζητούμενον, quod est in quæstione, id de quo disputatur. Item quæro seu requiro, i. desiderio rei amissæ teneor. ut Plut. in Galba. μὴ ταχὺ τὸν Νέρωνα ζητήσωσι. ¶ Item studeo, conor. Exp. et volo: Cum infinit. Plat. τὸ τί ζητοῦσιν εἰδέναι τῆς ψυχῆς. Isoc. in Evag. ζητεῖ λαβεῖν. Aristoph. in Pluto, ζητεῖς μεταλαβεῖν. Plut. in Publ. ζητῶν ἀφανίσασθαι. Aristoph. in Pluto, ζητεῖς νῦν ἀπατῆσαι ἡμᾶς. (Soph. Œdip. Tyr. 672. Ζητοῦμαι. Soph. Œdip. Tyr. 110.)

† Ζητητέος, quærendus. Aristoph. Nub. 756. [Thesm. 611. Ζητητέον. Plat. de Leg. lib. 2.]

Ζήτημα, ατος, τὸ, quæstio, id de quo quæritur. † Soph. Œd. Tyr. 296.† Vide Quintilianum lib. 3. cap. 11.

Ζητημάτιον, ου, τὸ, quæstiuncula.

Ζήτησις, εως, ἡ, ipsa quærendi actio. Thuc. lib. 8. μὴ τῆς τροφῆς ζητήσει [illegible], quærendo victum. Sic ζήτησιν ζητεῖν, rem quærere, ut magistratus et judices solent, apud Dinar. Et, ζήτησιν ποιεῖν, pro eodem. Plut. in Coriol. Item apud philosophos, quæstio, ut, ζήτησις τῆς τοῦ παντὸς φύσεως, quæstio totius naturæ, apud Platonem. Et, ζήτησιν ἀπολύεσθαι, apud Athen.

Ζητητήρια, τὰ, quæstiones, vel potius loca ubi adhibitis tormentis rei veritas quæritur, βασανιστήρια. Suid.

Ζητητὴς, οῦ, ὁ, quæstor, quæsitor, quæstor criminum, apud Lysiam. Magistratus Athenis qui τὰ λανθάνοντα ἀνεζήτουν, ut Pollux tradit.

Ζητητικὸς, οῦ, ὁ, qui quærere et investigare solet. in Axiocho.

Ζητητικοὶ, philosophi dicuntur οἱ ἐφεκτικοὶ καὶ σκεπτικοὶ, apud Laërt. qui nihil asseverabant, sed semper quærebant et investigabant rei veritatem. Item ζητητικὸς, ad quæstiones movendas promptus, aut qui libenter quæstiones movet. Laërt.

Ζητεύω, poëticè pro ζητέω, quæro, conquiro. Hesiod. in Erg. ζητεύων βίοτον κατὰ γείτονας.

Ζητρεῖον, ου, τὸ, locus in quo servi puniuntur. Hesych. itidemque Suidæ ex Eupolide. Sic et Poll. l. 3. Etymologus compos. vult ex ζα epitat. et τρέω, quod est φοβοῦμαι. Hinc verbum quod sequitur.

Ζητρεύω, in pistrino torqueo. Suid et Etym.

Composita.

Ἀζήτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, de quo quæsitum non est vel quæritur, indiscussus. Æsch. contra Ctes. ἐπιδείξω δὲ καὶ ἀζήτητον καὶ ἀνεξέταστον οὐδὲν ὂν τῶν ἐν τῇ πόλει.

Ἀναζητέω, ῶ, pervestigo, perquiro, diligenter inquiro, indago. Isocrates, οἱ μὲν τὰ γένη τῶν ἡμιθέων ἀναζητοῦντες τὸν βίον αὐτῶν κατέγραψαν. Item perquiro, perpendo. Thucydides de vaticiniis et prodigiis loquens, εἴ τι ἄλλο ξυνέβη γενέσθαι, πάντα ἀνεζητεῖτο.

[Ἀναζήτησις. Soph. Œd. Tyr. 93. Schol. 137. 984.]

Δυσζήτητος, quæsitu vel pervestigatu difficilis. [Xenoph. Κυνηγ. cap. 8. § 1. εἰ δ' ἔσονται μελάγχιμα, δυσζήτητος ἔσται.]

Ἐκζητέω, ῶ, exquiro, inquiro. Nazianz. ἐκζητεῖσθαι τὰ ζῶντα ἐν τοῖς νεκροῖς, ex Esaia, viventia inter mortuos inquiri.

Ἐπιζητέω, ῶ, requiro, desiderio rei amissæ teneor, vel præteritæ vel absentis: vel eam posco. idem quod ἐπιποθῶ. † οὗτοι δὲ οὔτε ἐπιζητοῦνται, hi verò neque requiruntur. Xen. Pæd. 1. 2. 4.† Diod. καὶ πολλάκις ἐπεζήτουν τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ, καὶ παρόντι οὐ χρησάμενοι ἀπόντα ἐπεπόθουν. Basil. ad Naz. τὴν παρὰ Θεοῦ συνέργειαν εἰς τὴν τελείωσιν τῶν σπουδαζομένων ἐπιζητοῦντες, opem petentis sive postulantis. Aristot. in polit. ἐπιζητεῖ παρὰ τούτου. † Verbum venaticum. ἐπιζητηταὶ dicuntur illi qui feras indagant. Xen. Pæd. 2. 60. opp. τοῖς ἐπὶ ἄρκυσι.†

Ἐπιζήτησις, requisitio, desiderium. Apollonio in epist.

Ἐπιζητήσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui requiri potest aut solet.

Decomp. Προσεπιζητέω, insuper requiro.

Συζητέω, ῶ, unà cum aliquo de re aliqua quæro seu disquiro, unà rationes confero ad rei alicujus indagationem, disputo. Plato in Hippia majore, εἰ δὲ βούλει ὅπως νῦν, ἐμοὶ συζήτει, unà mecum disquire, unà mecum disputando quære. Sic Act. Apost. 6. συζητοῦντες Στεφάνῳ, disputantes cum Stephano. Et cap. 9. συνεζήτει πρὸς τοὺς Ἑλληνιστάς. Marci c. 1. καὶ ἐθαμβήθησαν πάντες, ὥστε συζητεῖν πρὸς αὐτοὺς, Τί ἐστι τοῦτο; ita ut mutuò quærerent inter se. Estque hic συζητεῖν hominum attonitorum, qui mutuò sese rogitant et interpellant. Nonnunquam exp. altercor.

Συζήτησις, disceptatio, disputatio.

Συζητητὴς, curiosus et scrutator naturæ, ut 1. ad Cor. 1. ποῦ συζητητὴς τοῦ αἰῶνος; exp. conquisitor, qui in hujus mundi arcanis perscrutandis et acutissimis quibusque quæstionibus explicandis omnem ætatem consumit.

ΖΙΓΓΙ'ΒΕΡΙΣ, zingiberis: planta in Troglodytica Arabia nascens, de qua vide Diosc. lib. 2. c. 190. et Gal. simpl. medicament. lib. 6. Quidam appellant gingiber, et zinziber.

ΖΙΖΑ'ΝΙΟΝ, ου, τὸ, zizanium, lolium. Greg. τὰ ζιζάνια σπείρειν, ex Matth. 13. ☞ Etym. dictum ait quasi σιτοζάνιον, παρὰ τὸ τῷ σίτῳ παραφύεσθαι καὶ συναυξάνεσθαι. vel quasi σινοζάνιον, à σίνος, et σίνω, noceo, quod nocet frugibus.

ΖΟ'ΦΟΣ, ου, ὁ, caligo, tenebræ. Hesiod. in Asp. † 227.† νυκτὸς ζόφον αἰνὸν ἔχουσα. Homerus sæpe vocat ζόφον ἠερόεντα orci tenebras, ut Il. ο'. φ'. et Od. λ'. Apud eundem ζόφος est occasus, seu pars Occidentalis. ut Od. κ'. οὐ γάρ τ' ἴδμεν ὅπη ζόφος, οὐδ' ὅπη ἠώς. Apud Apoll. Rhod. δειελὸς ζόφος pro vespertinis tenebris. Utitur et Plat. in Alcibiade, πολὺν ὄμβρον ἐξαίφνης ἐκχυθέντα, καὶ βροντὰς, καὶ ζόφον, συγχέαι καὶ συνταράξαι τὴν παρασκευήν. Usus est et Luc. (Æsch. Pers. 841. Theoc. κε'. 83.) ☞ Factum à νέφος, sicut et ejus synonyma γνόφος et δνόφος.

Ζοφόεις, εντος, ὁ, tenebrosus, caliginosus, obscurus. poëticum est.

Ζοφώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, et ζόφιος, ου, ὁ, idem quod ζοφόεις. Apud Herodian. lib. 1. ζοφώδης [illegible].

Ζοφερὸς, οῦ, ὁ, idem apud Lucian. in Nigro. † Hes. Th. 814.†

Ζοφόω, ῶ, obtenebro, tenebras offundo, tenebrosum reddo vel obscurum. Damasc. Et apud Luc. (de Æthiopibus) καὶ τὴν ὄψιν ἐζοφωμένους.

Ζόφωσις, obtenebratio, obscuratio, aut etiam tenebræ, obscuritas.

Συζοφόω, ῶ, (comp.) unà tenebras offundo, unà obscuro. Epigr.

ΖΥ'ΘΟΣ, ου, ὁ, vel ους, τὸ, zythus: vinum hordeaceum, seu potus ex hordeo: Latinis nonnullis cervisia, Græcis etiam βρῦτος, βρῦτον, βρύττον, βύνη, βουνίς, πῖνος seu πίνον, et periphrasticῶς κρίθινος οἶνος. Diosc. lib. 2. cap. 109. ζῦθος σκευάζεται ἐκ τῆς κριθῆς. Theophr. de caus. pl. lib. 6. c. 15. ὡς οἱ τοὺς οἴνους ποιοῦντες ἐκ τῶν κριθῶν καὶ τῶν πυρῶν, καὶ τὸ ἐν Αἰγύπτῳ καλούμενον ζῦθος. Vide Hieronym. in Esaiæ cap. 19. Galen. 2. simpl. medicament. l. 6. ζῦθος δριμύτερόν ἐστι τῶν κριθῶν οὐ σμικρῷ. Apud Plut. in lib. εἰ αὐτάρκης ἡ κακία πρὸς κακοδαιμονίαν, ponitur neutro genere, τοὺς ἐλέφαντας τῷ ζύθει μαλακὰ γενόμενα καὶ χαλῶντα κάμπτουσι καὶ διασχηματίζουσιν, ἄλλως δὲ οὐ δύνανται. Sic et zythum neut. gen. apud Plin. lib. 22. sub finem. Sunt et qui ζῦθος scribant, circumflexo υ. Apud Theophr. loco citato reperitur scriptum ζῦθος per υ.

ΖΥ'ΜΗ, ης, ἡ, fermentum, farina subacta quæ acorem contraxit. Plut. in Probl. Rom. ἡ δὲ ζύμη καὶ γέγονεν ἐκ φθορᾶς αὐτὴ, καὶ φθείρει τὸ φύραμα μιγνυμένη. ☞ Etym. à ζέω derivat. Sic et Latinè fermentum à fervendo dictum volunt, quòd fervendo crescat.

Ζυμίτης, ου, ὁ, fermentatus. ut, ζυμίτης ἄρτος, apud Pollucem lib. 6. quo nomine ἀνεπτυγμένον ἄρτον à quodam vocari scribit Athen. l. 3. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 7. cap. 3. §. 10. καὶ ἄρτοι ζυμῖται μεγάλοι προσπεπερονημένοι ἦσαν πρὸς τοῖς κρέασι.]

Ζυμίζω, f. ίσω, fermentum refero: Diosc. c. 101. ζυμίζουσα τὴν ὀσμὴν, fermenti referens odorem.

Ζυμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fermentaceus. Exponitur etiam, non mucidus.

Ζυμόω, ῶ, f. ώσω, fermento. 1 Cor. 5. μικρὰ ζύμη ὅλον τὸ φύραμα ζυμοῖ, paululum fermenti totam massam fermentat. Et Lucæ cap. 13. ἐζυμώθη ὅλον. Metaph. etiam capitur. Theophr. ἀγαθὴν δὲ ἡ χιὼν, ὅταν ζυμοῖ καὶ μανοῖ τὴν γῆν, quum terram fermentat et rarefacit. Et, οὖρα ἐζυμωμένα, urinæ fermentatæ, apud Hippocr.

Ζύμωμα, τὸ, fermentum. idem quod ζύμη. ζύμωμα τῆς γῆς terræ velut fermentatæ extuberatio: quo nomine intelliguntur fungi extuberantes apud Nicand. in Alexiph. quoniam sunt quasi ζύμωμα telluris, ut schol. annotat.

Ζύμωσις, εως, ὁ καὶ ἡ, fermentatio, i. (ut Plato et ζύμωσιν et ζέσιν definivit) τῆς γεώδους οὐσίας ὁμοῦ κίνησις καὶ ἄρσις, est enim motus, fermenti vi factus in terreno crassoque corpore, quo in tumorem levem attollitur, conceptoque aëre distenditur, inflatur et quodammodo ebullit. Plut. in Probl. Rom. ἔοικε σῆψις ἡ ζύμωσις εἶναι. Et, ζύμωσις ἥπατος, jecinoris tumor, apud Hippocr.

Ζυμωτὸς, οῦ, ὁ, fermentatus.

Ζυμίας ἄρτος, Athenis, ὁ ζυμίτης. Hesych.

Composita.

Ἄζυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, fermenti expers, non fermentatus. ut, ἄζυμος ἄρτος, apud Athen. lib. 3. Et metaph. apud Plat. in Timæo, τὴν δὲ τῶν νεύρων φύσιν ἐξ ὀστοῦ καὶ σαρκὸς ἀζύμου κράσεως, μίαν ἐξ ἀμφοῖν μέσην δυνάμει ξυνεκεράσατο, nervorum naturam ex ossis et carnis infermentata temperatura, unam ex utraque mediam coagmentavit. ut 1 Cor. 1. καθώς ἐστε ἄζυμοι, expertes veteris fermenti. Ἄζυμα plurali numero dicebatur apud Judæos festum pascha præcedens, quo à fermentatis abstinebant. Luc. cap. 22. Act. Apost. 12. Et metaphoricè 1 Cor. cap. 5.

Ἀναζυμόω, ῶ, fermento. Theophr. ἅμα δὲ καὶ τὴν γῆν ἀναζυμοῖ συγκατακλείουσα καὶ ἐναπολαμβάνουσα τὸ θερμόν.

ΖΩΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, jus, jus esculentum: liquor eorum quæ cocta sunt adjectis condimentis. ut, μέλας ζωμὸς, apud Plutarch. in Lyc. Et λευκὸς ζωμὸς, Gal. ad Glauc. lib. 2. album jus, ut in quo coquuntur anguillæ. Athen lib. 6. μή ποτε οἱ παῖδες τὸν ζωμὸν ἐκροφήσωσι, jus exorbeant. Et, ὀρνίθειος ζωμὸς, ibid. Et, ἰχθυηρὸς ζωμὸς, apud Luc. in Lex. Et, ζωμοὶ τῶν πιόνων, jura adipe pinguium. Et, ζωμὸς ἰχθύων, muria piscium τεταριχευμένων, vel aqua et jus in quo cocti pisces. Pollux l. 6. cap. περὶ ταρίχων, ἰχθὺς ἐξ ἅλμης· οὕτω γὰρ ἐκάλουν τὸν τῶν ἰχθύων ζωμόν. Per derisionem ζωμὸς appellatus fuit etiam qui pinguior esset, ut scribit Eust. Exponitur etiam buccella, apud Aristot. in probl. μείζω ζωμὸν καταπιών, qui grandiorem buccellam devoravit.

Ζωμεύω, condio. Expon. et elixo, decoquo, apud Dioscorid. ζωμευθέντες ἐν ἁλσὶ καὶ ἐλαίῳ, elixæ in oleo, addito sale.

Ζώμευμα, τὸ, condimentum, salgamum, Dioscor. et Aristophan. in Equit.

Ζωμίδιον, ου, τὸ, jusculum, vel offella. Aristoph. in Nub.

Composita.

Ἀφελίζωμος, jusculum ex tempore factum. Eust.

Εὔζωμος, ου, ὁ καὶ ἡ, in jure seu condiendis opsoniis gratiam habens.

Εὔζωμον, vocatur etiam eruca herba, de qua Diosc. lib. 2. cap. 70. et Plin. lib. 20. cap. 13.

ΖΩΝΝΥ'Ω, vel ζώννυμι, et ζωννύω, F. ζώσω, cingo. † νῆα ἐυστρεφεῖ ὅπλῳ. Apollon. Arg. 1. 368.† Odyss. σ'. ζῶσαι νῦν ἵνα πάντες ἐπιγνώωσι καὶ οἵδε Μαρναμένους. Ibidem, ζώσαντες ἀνάγκῃ. Joh. 21. ἐζώννυες σεαυτόν.

Ζώννυμαι, et ζωννύομαι, et ζωννύσκομαι, præt. ἔζωμαι et ἔζωσμαι, cingor. Il. κ'. Πὰρ δὲ ζωστὴρ κεῖτο παναίολος, ᾧ ὁ γεραιὸς Ζώννυθ' ὅτ' ἐς πόλεμον φθισήνορα θωρήσσοιτο. Athen. lib. 10. ζώννυνται τὰς κοιλίας ζώναις πλατείαις. Aliquando apud Hom. accipitur pro armari, vel accingi ad bellum seu pugnam: ut Odyss. ω. ἀνορθούμενοι Βασιλῆες Ζώννυνταί τε νέοι, καὶ ἐπεντύνονται ἄεθλα. Et Iliad. ψ. οἳ ζωννύσκοντο μάχεσθαι.

Ζῶμα, τὸ, vestimentum quo cingimur seu præcingimur, vestis ad procinctum idonea. Il. γ'. ξ'. et ψ'. Apud Soph. in Elect. † 454.† schol. annotatur idem esse quod ζώνη. Eust. quoque refert idem esse quod ζωστήρ.

Ζῶσμα, τὸ, idem. apud Basil. in epist.

Ζῶσις, εως, ἡ, ipsa cingendi actio.

Ζωστὴρ, ῆρος, ὁ, cingulum, balteus. Il. λ'. et γ'. et Odyss. ξ'. Herod. l. 5. περόνας καὶ ζωστῆρα χρυσοῦ, fibulis ac balteo aurato. Demet. Phal. τοὺς δὲ ζωστῆρας οὐ λύοντες, balteos non solvent. ¶ Item ignis sacer, herpetis species, de quo Plin. lib. 26. cap. 11. ¶ Apud eundem Plin. lib. 13. c. 25. est fruticis genus, quem alio nomine prason dicunt.

Ζώστρον, ου, τὸ, cinctus, vestis ad præcingendum idonea. Od. ζ'.

Ζωστὸς, οῦ, ὁ, qui cinctus est, cinctus.

Ζώνη, ἡ, zona, cinctus, cingulum. Idem quod ζῶμα et ζωστὴρ, fascia. Poll. Utuntur Hom. Ælian. Plut. in symp. et alii. Λύειν ζώνην, aliquando de virginibus dicitur aut mulieribus pudicitiam deponentibus, ut in Epigr. aliquando de illo qui cum illis rem habet. ut Od. λ'. Λῦσε δὲ παρθενίην ζώνην. Dicitur et φέρειν ὑπὸ ζώνης, mulier quæ gravida est. ut Eurip. in Hec. ¶ Item pars illa corporis quam cingulum ambit. ὀσφύς. Erot. ¶ Item synecdochicè sive metaph. tota corporis armatura. Il. β'. ¶ Apud Herod. exp. purpurea vestis. ¶ Tropicè dicitur vis, facultas, quoniam is qui vestes suas præcinxit, ad res gerendas expeditior est. Suid. ¶ Ζῶναι dicuntur etiam circuli quidam lati cœlum terramque veluti cingula quædam ambientes. Cicero quoque in somn. Scip. appellat cingula. ζώνη ἱματηρὸς, apud Poll. ¶ Est et ζώνη ignis sacer, sive herpetis species, sic dicti quòd medium quodammodo cingat et complectatur hominem, ut auctor est Scribonius Larg. c. 62. (Philostr. l. 2. c. 31.)

Ζώνιον, ου, τὸ, cingulum, cingulus. ut, ζώνιον γυναικεῖον, apud Poll. 7.

Ζωνίτης, ου, ὁ, zonarius, adject. Et fem. gen. ζωνῖτις καδμεία, cadmia zonitis. Diosc. l. 5. c. 84.

Composita: ac primùm ex ζώννυμι, et ζωστήρ.

Ἄζωστος, ου, ὁ καὶ ἡ, discinctus, qui cinctus non est, qui cinctum deposuit aut solvit, aut non gerit ut expeditior sit. Hesiod. in Erg. Plut. in Cor. Luc. in Scytha. Athen. 12.

Ἄζωτος, idem. Etym.

Ἀναζώννυμι, vel ἀναζωννύω, idem quod ζωννύω, cingo, præcingo, succingo. D. Pet. epist. 1. cap. 1. ἀναζωσάμενοι τὰς ὀσφύας, succincti lumbos, i. habentes lumbos succinctos. ¶ Item revoco emeritum, apud Themistium.

Ἀποζωννύω, vel ἀποζώννυμι, discingo, zonam aufero. Aliquando autem idem valet quod exautoro: ob hanc rationem, quòd imperatores discingi juberent eos quos exautorare volebant, et exautoratos dimittere ignominiosè. Herodian. lib. 2. in oratione Severi, τοὺς τε περικοψάντας ἡμῶν στρατιώτας κελεύω ἀποζῶσαί τε ὑμᾶς, καὶ ἀποδύσαντας εἴ τινας περικειμένους ἐσθῆτας στρατιωτικὰς γυμνοὺς ἀποπέμψατε. Alibi. τό, τε Σεβήρου ὑπόδειγμα, ὃς τοὺς Περτίνακα ἀποκτείναντας ἀπέζωσεν, εἰσῄει αὐτοὺς, exemplumque Severi subibit eorum in mentem, qui eos exautoravit qui Pertinacem interemerant. Hinc ἀπεζωσμένος, exautoratus. ut, ἀπεζωσμένα δημόσια.

Διαζωννύω, vel διαζώννυμι, cingo, præcingo, accingo. Luc. διαζωσάμενος τὸ τριβώνιον. Idem, διεζωσμένοι τὴν ἐσθῆτα. Et, διεζώσμεθα τὸν ἀκινάκην, accincti sumus acinace.

Διάζωμα, sive διάζωσμα, τὸ, cingulum, cinctus, cinctus intermedius. Plutarch. in Phocione. et de san. tuenda. Aristot. de hist. anim. lib. 1. sub finem, τῷ διαζώματι τοῦ σώματος, pectoris septo transverso. Proprio nomine διάφραγμα appellatur. Vitr. lib. 5. διαζώματα et alibi præcinctiones in extructionibus theatricis vocat, quasi transversa cingula et interjectas gradibus areolas: alii intelligunt coronides quibus contignationes discernuntur, aut quæ ornamenti magis, quàm alicujus necessitatis gratia adduntur. Plut. in Pericle, τὸ διάζωμα καὶ τοὺς ἄνω κίονας ἐπέστησε. Item subligaculum, braccæ, apud Thuc. Item, temo.

Διαζωστὴρ, ῆρος, ὁ, à quibusdam peculiari nomine vocatur duodecima dorsi vertebra. Poll.

Ἐπιζώστρα, balteus, ex Soph. vide Poll.

Καταζώννυμι, præcingo, circumcingo. [Herodot. Hist. lib. 4. τὸν μὲν ἂν ὁρᾷς αὐτέων —— τῷ ζωστῆρι τῷδε καταζωννύμενον, τοῦτο μὲν τόνδε τῆς χώρης οἰκήτορα ποιεῦ.]

Καταζῶσται, αἱ, lora quibus ephippia et alia equis alligantur.

Παραζώννυμι, accingo. Plato. lib. 3. de rep. καὶ μέγας βασιλεὺς ποιεῖ, τιάρας καὶ στρεπτοὺς καὶ ἀκινάκην παραζωννύντα.

Παραζωστρὶς, ίδος, ἡ, parvus gladius, pugio. Hesych.

Παραζώνη, pro balteo. ex 2 Reg. 18.

Παραζώνιον, cingulum cum ense, in vita Trajani vel ensis quo præcingimur. Alii dicunt gladii genus esse quod ad zonam accingebatur.

Παραζωνίδιον, ου, τὸ, idem cum Παραζώνιον videtur. Athen. l. 4.

Περιζώννυμι, circumcingo, præcingo. Nazian. περιεζωσμένοι τὰς ὀσφύας, præcincti lumbis. 1 Reg. 1. περιεζώσαντο δύναμιν, accincti sunt robore.

Περιζῶσθαι, dicitur etiam de athletis qui nudi subligaculo præcincti certabant. Paus. in Att. de Orsippo, ὃς περιεζωσμένος ἐν τοῖς ἀγῶσι (κατὰ δὴ παλαιὸν ἔθος τῶν ἀθλητῶν) Ὀλύμπια ἐνίκα στάδιον δραμὼν γυμνός. Dicitur etiam de coquis qui linteo se quopiam præcingere solent, ne vestes maculent. Athenæus lib. 4. et 8.

Περίζωμα, quo circumcingimus aliquid. Poll. fascia circa ventrem, ventrale vocant Plin. et Ulp. Suidæ est tegumentum verendorum seu subligar, seu subligaculum, quo in scenis et balneis utebantur. Plut. in Apophth. ὁ λόγος σου περιζώματος ὄζει, subligaculum redolent. Coquis etiam tribuitur. Athen. lib. 7. Apud Bibl. interpretes vertitur aliquando lumbare, ut cap. 13. Hierem. Aliquando pallium, ut 3. Ruth.

Περιζωμάτιον, dimin. parvum subligaculum seu lumbare.

Περιζώστρα, ας, ἡ, cingulum. Romanis id fasciam esse scribit Pollux. Vide et διάζωμα, ac περίζωμα.

(Σύζωμα. Æsch. Suppl. 471.) ‡ cingulum.‡

Ὑποζώννυμι, succingo. Plat. ὦ παῖ σὺ δὲ (ἔφη) ἡμῖν ὑπεζωσμένοις ξίφη τίμιος ἀναγιγνώσκεις; nobis qui ensibus succincti sumus. Ὑποζωκὼς τὰς πλευρὰς vel ὑμὴν vel χιτὼν, est ὑπόζωμα, membrana costas succingens. Gal. ad Glauc. Pro septo transverso posuit Alex. Aphr. probl. lib. 1. ὁ δὲ ἔχοντος τὸ ὑποζωκὸς καὶ τὸ στῆθος μέσον.

Ὑπόζωμα, idem quod διάζωμα, septum transversum: idem quod ὑποζωκὼς τὰς πλευρὰς χιτὼν, sive ὑμήν. præcordia vertit Gaza apud Aristot. l. 4. de part. anim. Itemque ὑποζώματα, navium firmas trabes continentes molem illam, vocavit Plato in 10. de rep. Sic Athen. de navi Philopatoris, ὑποζώματα δὲ ἐλάμβανε δώδεκα, zonas perpetuas duodecim. Ὑπόζωμα pars media gubernaculi sive clavi, quæ et φθεὶρ, et ῥίζα. Poll.

Composita ex ζώνη sine præpositione.

Ἄζωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sine zona est, qui zonam non habet. Servius illa verba Æn. 12. et diis communibus aras, explicans, deos communes esse scribit qui ἄζωνοι dicantur, i. qui certi certas non habeant partes, sed generaliter ab omnibus colantur, et ex numero eorum esse matrem deûm, cujus potestas in omnibus sit zonis. Vide et Μονόζωνος, paulò post.

Ἀλίζωνος, mari cinctus. in Anth. epigr. [Gr. lib. 3. cap. 12. Epigr. 7. Ἀλλ' ἔχω, πολῖτις ἀλιζώνοιο Κορίνθου. mari cinctæ Corinthi, sive bimaris, ut Horatius, lib. 1. od. 7. v. 2.]

Βαθύζωνος, altè seu profundè succinctus. Il. ι. Τέκνα δέ τ' ἄλλοι ἄγουσι, βαθυζώνους τε γυναῖκας. Quidam hoc epitheton barbaricarum esse mulierum voluerunt: Pindaro tamen Isthmion 6. sunt βαθύζωνοι κόραι, puellæ eleganter cinctæ. (Epith. Mulier. Persic. Æschyl. Pers. 155. Ch. 167.)

Εὔζωνος, † ὁ, ἡ,† benè cinctus, eleganter cinctus, ut, εὐζώνους γυναῖκας, apud Hom. † Sic Hesiod. Asp. 31.† At vir εὔζωνος, expeditus, ex Thuc. lib. 2. Et Xenoph. Pæd. 4. ὡς δὲ εὔζωνοί τε καὶ ταχὺ ἐπορεύοντο, εἰκότως πολλὺ ἤδη διήνυσαν, expediti, et celeriter. † et l. 2. p. 60. c. et l. 4. p. 92. a.† Sic Plut. in Alexand. de militum copiis, καίτοι εὐζώνων πρὸς τὴν μάχην παραγενομένων. In Pelopida autem στάδιον εὐζώνῳ καὶ κούφῳ, dixit idem Plutarch. Εὔζωνος alicubi absolutè ponitur pro εὔζωνος ἀνὴρ, expeditus miles. Plutarch. in Demet. καταλιπὼν Δόκιμον ἐν τῇ Μεγαρικῇ ὥρμησεν, εὐζώνους τινὰς ἔχων σὺν αὐτῷ.

Ἰόζωνος, et πορφυρόζωνος, violaceo seu purpureo cingulo circumdatus. Hesych.

Λιπαρόζωνος, nitidam et splendidam (ac veluti unctam) zonam habens. Eurip. in Phœn. Λιπαροζώνου ἀελίου θύγατερ σελαναία, Solis splendore cincta filia Lucina.

Λυσίζωνος, zonam solvens. Ἄρτεμις autem est cognomento Λυσιζώνη, cui consecrabant cingula mulieres de primo puerperio, de qua Apol. Arg. 1. ᾗ ἔπι μαίῃ Μήτηρ πρῶτον ἔλυσε καὶ ἔτεκεν. (Theoc. ιζ'. 60.)

Μονόζωνος, unicam zonam habens. Μονόζωνοι apud Suidam dicuntur οἱ τίρωνες τῶν στρατιωτῶν, οἱ μὴ ταὐτὸ τοῖς ἄλλοις ζωστῆρα φοροῦντες. vel ἀνίστανται καὶ ἀνατὶ λῃσταί. Apud eundem μονόζωνοι sunt οἱ ἔρημοι βάρβαροι, ἢ ἀπελάται μάχιμοι. Apud Hesych. verò dicuntur speculatores hostium, aut μάχιμοι, qui et μονομάχοι dicuntur. Vocabulum est apud Græcos bibl. interpretes usitatum. Lat. verterunt latrunculos. 4 Reg. 13. et Job. 29.

Οἰόζωνος. Soph. † Œd. Tyr. 856.† ἄνδρ' ἕν' οἰόζωνον, unum absque comitatu virum. quidam existimarunt hoc verbo significari eum quem μονόζωνον vocarunt, i. latronem.

ΖΩΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, merus, meracus, ut, ζωρὸς οἶνος, ζωρὸν μέθυ, vinum meracum seu merum, apud Apollon. et ζωρὸν πόμα, in Epigr. potus meracus. Et, ζωρὸν δέπας, itidem in Epigr. Frequentius utuntur compar. ζωρότερος. Antiphanes apud Athen. l. 10. Πίνε ζωρότερον χρώμενος εὐνεχέως. Diosc. οἴνου ἀκράτου ζωροτέρου πόσις, vini meracioris potus. Dicitur et ζωρότερον πίνειν, item κεράσαι (subintelligendo οἶνον, sive ποτὸν, aut πόμα,) bibere meracius, Il. ι. Herodot. apud Eust. ἐπὰν ζωρότερον βούλωνται οἱ Σπαρτιᾶται πιεῖν, Ἐπισκύθισον λέγουσιν, ὡς ἀπὸ τῶν Σκυθῶν. Et Luc. in Tim. τοῦ ζωροτέρου δὲ χαίρει μάλιστα. Superl. Ζωρότατος, ut, ζωροτάτη μανίη, in Epigr. ☞ Quidam ζωρὸς quasi ζωηρὸς dictum voluerunt, ut sit vivacior potus, vi sua per mixturam nondum privatus. ¶ Ζωρὸς quidam exposuerunt etiam ἄκρατος, contraria significatione. Athen. lib. 10. ex Theophr. Αἶψα δὲ θνητὰ φύοντο τὰ πρὶν μάθον ἀθάνατ' εἶναι, ζωρά τε τὰ πρὶν ἄκρητα, διαλλάξαντα κελεύθους.

Composita.

Ἄζωρος, Hesychio est ὁ εὔκρατος οἶνος, vinum bene temperatum.

Εὔζωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, bene merus, bene meracus, idem quod ζωρός. Eurip. εὔζωρον μέθυ vinum meracum. Aristoph. in Concion. Τὸν οἶνον εὔζωρον φιλοῦσ' ὥσπερ προτοῦ. Et, εὔζωρος κύλιξ apud Plat. in Theseo. Luc. in Lex. ἕως ἂν εὐζωροτέρῳ ὑποποτάζωμαι. Irregularis compar. est εὐζωρέστερος, apud Athen. lib. 9. Πίνω τε πολλὰς κύλικας εὐζωρεστέρας.

Μελίζωρον, ου, τὸ, melicratum, aqua mulsa. Nic. in Alex.

Μελίζωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, meri mellis gustu præditus, idem in Ther.

H.

H NOTA est septima apud Græcos literæ, quam appellant ἦτα. ¶ Est et numeralis nota significans octo, ab ima autem sinistri lateris parte acuti accentus apice notata declarat octo millia hoc modo ͵η. seu ͵η. ¶ Pro spirituum etiam et accentuum variatione significatum variat, hoc modo. Ἢ (cum tenui oxyt.) et poëticè ἠέ, aut, vel, sive. Il. ά. Ἢ Αἴας, ἢ Ἰδομενεὺς, ἢ δῖος Ὀδυσσεύς. Ἠὲ σὺ Πηλείδη. Xen. Pæd. 1. ἐν δὲ τῇ δεξιᾷ ἔχοντες μάχαιραν ἢ κοπίδα. Idem l. 1. δεινὸς εἶναι ἀγαθὸς, ἢ ἱππεὺς, ἢ ἰατρὸς, ἢ αὐλητὴς, ἢ ἄλλ' ὁτιοῦν. ¶ Item alioqui. Xen. ἐγώ γε οὐδαμοῦ λειπτέον, ἢ αὖθις ἐλεγχθήσεται γελοῖος ὤν. In hac significatione reperitur et ἦ circumflex. apud Hom. ¶ Sæpè significat an, tam in interrogatione, tum extra interrogationem. In interrogatione, ut apud Plat. polit. 1. βλαπτόμενοι δὲ ἵπποι, βελτίους ἢ χείρους γίγνονται; † Xen. Pæd. 1. 3. 15. et 1. 4. 27.† Sic Iliad. ά. v. 504. Ἢ ἵκεσθ' ἐν νῆας, &c. an speratis? Et Xen. Pæd. 3. πότερον ἡμᾶς ἄρχετε, ἢ ἄλλον καθίστατε ἀντ' αὐτοῦ; Sic Plat. de rep. lib. 2. ἢ οὐ δοκεῖ σοι; Extra interrogationem, ut Il. ά. et alibi. Et apud Laërt. in Arces. σκοπῶντες ἢ οὐ δοκεῖ αὐτῷ σοφὸς ἀμφισβητεῖσθαι, quem dixissent an non videretur. ¶ Item quàm, in comparatione. † Xen. Pæd. 1. 2. 13.† Il. ό. Βέλτερον, ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον, ἠὲ βιῶναι. Dem. in orat. ad Philipp. epist. μεῖζον φορτίον ἢ καθ' αὐτὸν ἀράμενος. Interdum vacat post comparativum, apud Thuc. Interdum et pro ἀλλὰ, item pro καὶ poni existimatur, apud eundem, itidemque apud Homerum. Aliquando ἢ pro μᾶλλον ἢ, potius quàm: ut Il. ά. Βούλομ' ἐγὼ λαὸν σῶν ἔμμεναι ἢ ἀπολέσθαι. Aristoph. in Nub. † 1420.† εἰκὸς δὲ μᾶλλον, τοὺς νέους ἢ τοὺς γέροντάς τι κλαίειν, par est pueros potius quàm senes flere. (φασὶ δὲ σοφῶν, ἢ λέγειν τὰ καίρια. ubi παραδοξαστικῶς ἀντὶ τοῦ συνδετικοῦ, &c. V. Æschyl. S. c. Th. 625. V. Il. ζ. 258. V. Eurip. Med. 494, 5. Æschyl. Ag. 775. utrum. an. Pr. 764. Soph. Tr. 100. 1230. 1037. Œdip. Tyr. 497, 8. respondet τῷ ἴσως. Theoc. ζ'. 21. pro ἢ al. ib. ιά. 81.) ¶ Item, nisi, vel quàm, quòd, ut Plat. in Hipp. τί οἴει οἱ Σάρρανες ἄλλο γε ἢ ἀδύνατοι ὄντες, &c. quid aliud causam fuisse putas, nisi quod hoc præstare nequiverint? Et Joh. 13. ὁ λελουμένος οὐ χρείαν ἔχει ἢ τοὺς πόδας νίψασθαι. ¶ Ἢ ἤ, vox est reprimentis, et desistere aliquem jubentis. Aristoph. in Nub. ἢ ἢ σιώπα, μηδὲν εἴπῃς νήπιον, sive tace, vel, ha ha sile. (Ἠὴ, ἠὴ, pro φεῦ, φεῦ. Æschyl. S. c. Th. 974. Pers. 569.)

Ἤτε, pro ἢ, aut, sive. Il. τ'. Δῶρα μὲν αἴ κ' ἐθέλῃσθα παρασχέμεν ὡς ἐπιεικὲς, Ἤ τ' ἐχέμεν παρὰ σοί.

Ἠὲν pro ἢ, aut: ut Od. ζ. v. 90. Ἀνδρὸς δ' ἤεν τίς μοι ἐδέσονται, id est καί. Item an. ut Odyss. ά. Ἀλλ' ἦτοι μὲν ταῦτα θεῶν ἐν γούνασι κεῖται, Ἤ κεν νοστήσας ἀποτίσεται, ἦε καὶ οὐκί. Disjunctè etiam invenitur ἦ ἐν.

Ἦτι, an. Od. γ'. Ἦ τι κατὰ πρῆξιν, ἢ μαψιδίως ἀλάλησθε. Sed divisim etiam reperitur scriptum ἦ τι, pro numquid, apud Aristoph.

Ἠὲ poëticè pro ἢ, aut, sive. Il. ό. Νῦν ἄρκιον ἢ ἀπολέσθαι ἠὲ σαωθῆναι. Item an, sæpè itidem apud Hom. et cum interrogatione et sine interrogatione, ut Il. σ'. et Od. λ'.

Ἠέπερ, idem quod ἤπερ, quàm. Il. ά. ἀρείονα, ἠέπερ ἡμεῖς.

Ἤτοι, aut, sive. cui subjungitur ἢ. ut Thuc. 2. αὐτοὶ ἤτοι κρίνομέν γε, ἢ ἐνθυμούμεθα ὀρθῶς τὰ πράγματα. Luc. ἤτοι κατὰ σῶμα, ἢ κατὰ ψυχήν. Sæpè etiam ἢ præponitur. Apud poëtas pro μὲν, quidem: ut Il. β'. et γ'. Interdum dicitur ἤτοι μὲν, cui subjungitur δὲ, † Hes. Th. 1004.† aut ἀλλὰ δὲ, aut αὐτάρ. † Hesiod. Theog. 116.† Aliquando ἤτοι ponitur pro, certè, sanè, profectò, vel equidem, item videlicet.

Ἤγουν, idem quod ἤτοι, sive. Hesych. Item videlicet, id est. ut apud gram. κήδομαι, ἤγουν φροντίζω.

Ἤπου, idem quod ἢ, (vacante που) aut, vel. Plato epist. 7. νῦν δὲ ἤπου τις δαίμων ἤ τις ἀλιτήριος ἐμπεσὼν ἀνομία. Ponitur et pro ἢ, id est, quàm. Plato lib. 3. de leg. πολὺ μᾶλλον ἤπου τις ἄνθρωπος, multò magis quàm quisquam homo.

Ἦ, (cum tenui et circumflexo) certè, profectò, Il. ά. Ἦ γὰρ ὀΐομαι ἄνδρα χολωσέμεν, profectò enim arbitror. Jungitur et cum his particulis, δὴ, που, μὲν, τε, atque aliis multis apud poëtas, quarum alterutram vacare quidam existimarunt. † Ἦ μὴν, certè. Aristoph. Nub. 863. et 1244. Xen. Pæd. p. 131. a.† ¶ Ἦ interrog. utrum, an. † Sic Xen. Pæd. 1. 4. 28. et l. 3. p. 64. d.† Soph. ἦ σὺ φὼς ἄγεις; Jungitur etiam particulæ ἄρα, idque in παραλλήλῳ. ut Il. σ'. Ἥφαιστ', ἦ ἄρα δή τις, ὅσαι θεαί εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ, &c. Interdum ῥα ei subjungitur: ut Il. έ. v. 421. Ζεῦ πάτερ ἦ ῥά τι μοι κεχολώσεαι, ὅττι κεν εἴπω; Interdum καὶ, ut Soph. in Ajace, ἦ καὶ φίλος δύναιτο πρὸς καιρὸν τινά; † Xen. Pæd. 1. 3. 6. et 1. 6. 14.† Interdum ἦ pro ἔφη ponitur, ut ἦν et ἦς pro ἔφην et ἔφης à φημί. ¶ Item Atticè pro ἤμην et ἦν, ab εἰμί, apud Aristoph. (V. Eurip. Phœniss. 286. Aristoph. R. 273. Æsch. Pr. 302. Soph. Œdip. Tyr. 1151. ἦ μὲν δὴ, certè. Il. γ'. 430.)

Ἦπου, itidem pro ἦ ponitur: id est, certè, profectò, equidem, utique, nimirum, nempe, Il. γ'. v. 44. Ἦπου καγχαλόωσι καρηκομόωντες Ἀχαιοί, utique rident Græci. Sic et Soph. in Ajace. Aristoph. in Pluto [illegible] in Nub. et Plato in Phæd. ¶ Interdum servit comparationibus præcedente εἰ vel ἐπεὶ, ac tam exp. multo magis, apud Dem. Lys. Isocr. Xen. et alios. Significat et multo minus, nedum, nullatenus, apud Plut. Athen. et Julianum. ¶ Interrogationi etiam servit, et sæpe apud Lat. pro, utrum, an, anne. Plato lib. 10. de rep. οὐδὲ γάρ τοι αὐτὸς πάνυ ξυννοῶ τί βούλεται εἶναι. ἦπου ἄρ', ἔφη, ἐγὼ ξυννοήσω; utrum igitur ego intelligam, quum tu non intelligas? Dem. in Tim. εἰ τοίνυν στρατιὰν οἷα ἐξέσται, ἦπου νόμον γε ἐπίταγμα ἔχοντα εἰσφέρειν; an licebit? anne? utrum? Alioqui ἦπου οὐ significat utrum non, annon, nonne. Isocr. ἦπου γὰρ τοὺς τῷ λόγῳ μόνῳ ψευδομένους ἀποδοκιμάζομεν, ἦπου τοὺς τὰ ἔργα πάντα ἐλαττουμένους, οὐ φαύλους εἶναι φήσομεν. (Æsch. Ag. 529. Soph. Tr. 859.)

Ἦτε, pro ἦ, dicunt poëtæ, vacante τε, [illegible] est, profectò, utique, nimirum, scilicet, nempe, Il. ί. v. 201. et 330. (Aristoph. R. 34.)

Ἡ, (cum aspero) fœmin. generis articulus præpositivus, cujus masc. ὁ, neut. τό. Vide Ὁ.

Ἥ, (aspiratum et oxyt.) articulus est subjunctivus fœminini generis, cujus masc. est ὅς, de quo vide suo loco. ¶ Interdum est pronomen possessivum tertiæ personæ apud poëtas, pro ἑὰ sua, ex masc. ὅς pro ἑὸς suus. ¶ Est et relativum pronomen pro αὐτὴ, ut ὅς pro αὐτός: interdum demonstrativum pro αὕτη, hæc, ab οὗτος, ut Od. ξ'. v. 59. ἣ γὰρ δμώων δίκη ἐστί.

Ἧ, sive ᾗ, (cum ι subscripto cum aspero et circumflexo) qua ratione, quo pacto. vide in Ὅς. Interdum est tertia persona aorist. 2. conjunct. ab ἵημι seu ἵω.

ἩΒΗ, ης, ἡ, pubes, id est, pili qui pudendis succrescunt, itemque locus in quo succrescunt: item ætas in qua succrescere incipiunt, pubertas. Xen. apomn. 2. ἐπεὶ ἐκ παίδων εἰς ἥβην ὡρμᾶτο, quum primùm pubesceret. Apud Hom. et Hesiod. ἥβης ἄνθος. et apud Soph. † Œd. Tyr. 751.† ἀκμαὶ ἥβης. (V. Æschyl. Pers. 512. 735. ἥβης τέλος μολόντας. Eurip. Med. 921.) Apud Xen. Hell. 3. οἱ δέκα ἀφ' ἥβης, qui ante annos decem pubertatem excesserunt, qui decimum à pubertate annum agunt. Juventutis etiam tribui ab Hesiodo, testatur Eustath. itidemque plantis, quòd ἡβῶσαι dicantur φυτεῖαι ab Hom. ¶ Est et dea pubertatis. Il. έ. et Hesiod. in Th. † 17.† ☞ Eust. ab ἥβη deducit, unde ab Hom. dicitur χαριεστάτη ἥβη, Od. κ'.

Ἡβηδὸν, adverb. juveniliter, puberum more, petulanter, apud Herodot. Accipitur etiam pro καθ' ἡβῶντας, per totam pubem, complectendo totam pubem, apud Herodot. in Erat. Et apud Luc. ἐγὼ δὲ αἰδοῦμαι πᾶσαν ἡβηδὸν ἀφανίζων.

Ἡβάω, et ἡβάσκω, f. ήσω. et ἡβώω, poëticè, pubesco, adolesco. Od. ζ'. Xen. Pæd. 8. [de Cyri Exp. lib. 4. cap. 6. §. 1. τοὺς δ' οἰκέτας καταλείπει τῷ κωμάρχῃ, πλὴν τοῦ υἱοῦ ἄρτι ἡβάσκοντος.] et Thuc. lib 3. Item metaphoricè, apud Eurip. ἡβᾷ σοι κακὸν, malum tibi adolescit, id est, invalescit, crescit. (Æsch. Ag. 593. Ch. 879. Aristoph. R. 1087. Ἡβάσομαι. Æsch. Suppl. 614.)

Ἡβητὴρ, ῆρος, ὁ, qui pubescit, puber, in Epigr.

Ἡβητήριον, ου, τὸ, exp. ludus literarius, locus exercitii literarii adolescentum. Exp. etiam, locus amœnus, comparatus ad convivia agitanda. (quales ferè villæ apud Rom. aut gymnasia, ut quidam volunt.) Plut. in Pomp. Athen. lib. 10.

Ἡβήτης, ου, ὁ, adolescens, qui pubescit, puber.

Ἡβητικὸς, ῆ, ὸν, juvenilis. Xen. Hell. 5.

Ἥβητρον, per syncopen pro ἡβητήριον, Hesych. A Suida exp. diversorium. At ἥβητρον, eidem Suidæ est delubrum, simulacrum è ligno lapideve.

Ἡβυλλιάω, ῶ, pubesco, adolesco, idem quod ἡβάω. Sed comicorum ferè proprium est. Aristoph. in Ran. (519.) et apud Athen. l. 6.

Composita.

Ἄκρηβος, ου, ὁ καὶ ἡ, et ἀκρήβης, ου, ὁ, qui est in summo pubertatis, qui est in prima pubertate, vel qui primam pubem habet. Theocr. idyll. 8.

Ἄνηβος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui pubertatem nondum attigit. Theocr. ibid. [3. ubi Schol. ἄνηβοι, ἤγουν ἀτελεῖς ἔτι τὴν ἡλικίαν. ἄνηβοι γὰρ, οἱ πεντεκαιδεκαετεῖς καὶ σμικρότεροι. ἔφηβοι δὲ οἱ ἑκκαιδεκαετεῖς καὶ κατωτέρω.]

Ἀνηβάω, ῶ, repubesco, rejuvenesco. Theognis, οὐ γὰρ ἀνηβᾶν Δὶς πέλεται πρὸς θεῶν. Xen. Pæd. 4. καὶ ἀνηβῆσαι πάλιν δοκῶ μοι. Per metaphoram, recreor, renovor, revigesco, ut Plut. de lib. inst. μόνος γὰρ ὁ νοῦς παλαιούμενος ἀνηβᾷ.

Ἀνηβητήριος, ου, ὁ, repubescens, revigescens. Eurip. in Andr. ἀλλ' ἀνηβητηρίαν ῥώμην ἐμαυτοῦ λαμβάνειν, recolligendus animus est, revocandum in præcordia pectus.

Decomp. Συνανηβάω, simul rejuvenesco, seu renovor et revigesco. Themist.

Ἄφηβος, qui pubertatem excessit.

Ἀφηβάω, q. d. depubesco, ex pubertate egredior, undè ἀφηβηκὼς, apud Suidam, τὴν ἥβην ὑπερβεβηκὼς, γηράσας. et Ionicè ἀπηβηκὼς, pro eodem.

Ἔνηβος, qui in pubertate est, puber, qui decimum quintum annum egressus est.

Ἐνηβητήριον, ου, τὸ, locus amœnus in quo convivia agitantur, seu ad convivia agitanda et genio indulgendum comparatus, quales erant villæ apud Romanos. Idem quod ἡβητήριον. Herodot. in Eut.

Ἔξηβος, qui pubertatem excessit. Æschyl.

Ἔφηβος, qui ad pubertatem pervenit: seu qui in ipsa est pubertate, et pueritiam excessit, puber, adolescens usque ad virilem ætatem. Xen. Pæd. 1. ἦν εἰσελθὼν εἰς τοὺς ἐφήβους. Laërt. ἐξ ἐφήβων ἐγένετο, excessit ex ephebis. † 1. 2. 4. ubi medium ponitur inter τὸ παῖς et τὸ ἀνήρ.† ¶ Dicebatur etiam poculum quoddam, Athen. lib. 10. et 11.

Ἐφηβότης, ητος, pubertas. Theophyl. inst. civil.

Ἐφηβία, ἡ, idem. Artemid. Onirocr. 30.

Ἐφηβικὸς, ad ephebos seu puberes pertinens. ut, ἐφηβικὴ παιδεία. apud Poll. Item ἐφηβικὸν, in theatro locus qui ephebis attributus erat ad spectandum. schol. Aristoph. et Pollux.

Ἐφηβικὸν, neut. gen. ipsi puberes, ipsa pubes. Luc.

Ἐφηβεῖον, ου, τὸ, ephebeum. Vitr. lib. 5. cap. 11.

Ἐφηβεύω, pubertatem ago, pubesco, seu puber sum. Artemid. Onirocr. 1.

Ἐφηβεία, ἡ, q. d. pubescentia, ipse actus pubescendi seu pubertas, adolescentia: idem ἐφηβία. Epigr.

Ἐφήβαιον, ου, τὸ, pubes, pecten, id totum quod est ab hypogastrio usque ad pudenda. Diosc. lib. 1. cap. 3. Exp. alio nomine ventrale, velamentum pudendorum.

Ἐφηβάω, pubesco, adolesco, vel q. d. superpubesco. Xen. Pæd. 6. (Æsch. S. c. Th. 671.)

Decomp. Ἐξέφηβος, qui pubertatem excessit.

Μελλέφηβος, qui pubertatem ingressurus est, pubertati proximus. apud Eust.

Συνέφηβος, qui unà pubescit, pubertatis et adolescentiæ socius, æqualis.

Συνεφηβεύω, unà pubesco seu adolesco. Plat. in polit. proœ.

Καθηβάω, pubesco.

Decomp. Ἐγκαθηβάω, idem, vel pubesco in, juvenesco in, pubertatem consumo in. Eurip. in Hipp. Cor. Ὡς ἐγκαθηβᾷς πόλλ' ἔχεις εὐδαίμονα, quàm multa habes in quibus pubertatem beatè transigere licet.

Λαθήβης, ου, ὁ, juventæ oblitus seu immemor. de grandævo cui in extrema senecta juventæ nulla memoria superest; est enim ea ætas obliviosa. Hesych.

Πάρηβος, qui pubertatem excessit, cujus ætas defloruit. Epigr.

Παρηβάω, pubertatem transeo, florentes annos egredior, vigorem ætatis exuo, idem quod Παρακμάζω, Laërt. Item pro consenescere, et è flore ætatis egressum in senectutem vergere. Thucyd. ὄντι δὲ παρηβῶντι, consenescentis. Luc. λημᾷς δὲ καὶ ἀμβλυώττεις καὶ ἐπικαταφέρονται τὰ ὦτα, καθάπερ οἱ παρηβηκότες. (Παρηβάσομαι. Æsch. Ag. 994.)

Πρόσηβος, adolescens, puber, qui pubertatem jam attigit. † Xen. Pæd. 1. 4. 4.†

Πρωθήβης, ου, ὁ, et πρωθήβος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui primos pubertatis annos agit seu ingreditur, puber, adolescens. Il. θ'. Od. θ'.

ἩΓΕ'ΟΜΑΙ, οῦμαι, F. ήσομαι, Præt. ημαι, duco, dux sum viæ, seu præeo me ducem viæ, præeo. † Ifr. Aristoph. Nub. 1512.† Cum accusat. Od. ί. ἄστυ δ' ἀνθρώπων ἡγήσομαι. Synes. ἡγήσατο τὴν ὁδὸν τῶν πολεμίων. Herodotus dixit, ἡγοῦμαί σοι τὴν ὁδόν. † Sic Xen. Pæd. l. 5. p. 75. b.† Cum præpos. ut Il. χ'. v. 101. Τρωσὶ ποτὶ πτόλιν ἡγήσασθαι. † Ἡγήσομαι πρὸς πολεμίους. Xen. Pæd. 1. 4. 22. et l. 3. p. 62. c. ἐπὶ πολεμίους.† Sic ἡγοῦμαι εἰς τὸ θέατρον, Æschin. Cum adverbio, ἡγοῦμαι ἄλλοσε, duco aliò, ex Xen. Cum dativo, ut Aristoph. in Pluto. Οἱ γὰρ βλέποντες τοῖς τυφλοῖς ἡγούμεθα, Οὗτος δ' ἀκολουθεῖ. † Xen. Pæd. l. 5. p. 130. c.† Sine casu, ut Thuc. 3. ὁ μὲν ἡγούμενος, ὁ δ' ἑπόμενος. Sic Polyb. τὰ μὲν ἡγεῖται, τὰ αὐτὰ δὲ πάλιν ἕπεται. Sic Lat. dicitur, præire et sequi. Item dux sum, id est, imperator; ducto, præsum. † impero. Xen. Pæd. 1. cap. 1. 4.† Cum genit. ut Il. β'. Παφλαγόνων ἡγεῖτο. Thuc. 3. Λακεδαιμονίων ἡγήσατο. Dem. οὐδένα στρατιωτῶν ἀπώλεσεν ἡγούμενος ὑμῶν. Interdum cum dat. ut, ἡγεῖσθαι [illegible], apud Hom. et Isocr. ἡγεῖσθαι στρατιᾶς. Item generaliter, præsum, ut, ἱκανός ἐστι τῆς πόλεως ἡγεῖσθαι. Isocr. in Evag. ἡγούμενος τῶν ἡδονῶν, imperans voluptatibus. Res etiam aliqua dicitur ἡγεῖσθαι, id est, præcipua esse, ut exp. apud Dem. τὸ ἡγούμενον καὶ τὸ μέγιστον. Item duco, existimo. † Sic Xen. Pæd. 1. 6. 8. et 10. et Aristoph. Nub. 1016.† Plato de leg. 4. ἀλλ' ἡγοῦμαι πάντας μᾶλλον, εἶναι παρὰ τοῦτο σωτηρίαν τῇ πόλει. Apud Thucyd. lib. 2. καὶ ἐν τῷ ἔργῳ κόσμον καὶ σιγὴν περὶ πλείστου ἡγεῖσθε, ducite plurimi, vel facite plurimi. Sic, περὶ πλείονος ἡγεῖσθαι, Isocr. Et, περὶ οὐδενὸς ἡγεῖσθαι, Lys. nihili facere. (V. Æschyl. Pers. 174. 400. Ch. 903. Suppl. 510. Eurip. Phœniss. 1238. Cum Acc. Diog. L. p. 6.) ☞ Ab ἄγω deductum esse videtur.

Ἥγημα, ατος, τὸ, ductus, consilium. Suid.

Ἥγησις, εως, ἡ, ductus, principatus.

Ἡγήτωρ, et Ἡγητὴρ, ῆρος, ὁ, ductor. Il. β'. — Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες, Argivorum ductores. Il. γ'. Τρώων ἡγήτορες. [Soph. Œd. Col. 1589. χῶρον μὲν αὐτὸς αὐτίκ' ἐξηγήσομαι, Ἄθικτος ἡγητῆρος, οὗ με χρὴ θανεῖν. Pind. Pyth. A. 134. Σὺν τοί τιν κεν ἁγητὴρ ἀνὴρ, &c. Schol. σὺν σοὶ, ὦ Ζεῦ, ὁ τῆς Σικελίας ἡγητὴς, ἤγουν βασιλεὺς Ἱέρων, &c. Eurip. Med. 424. Οὐ γὰρ ἐν ἁμετέρᾳ γνώμᾳ λύρας ὤπασε θέσπιν ἀοιδὰν Φοῖβος ἁγήτωρ μελέων.]

† Ἡγητής. Soph. Œd. Tyr. 1269. nisi conjunctim ibi ἀρχηγετοῦ quis legat.† [Æschyl. Suppl. 247. ἀτρέκειάν τε, [illegible] ἡγητὴν, [illegible] ἀριστέας, [illegible] πόλει. Schol. προστάτην.]

Ἡγήτειρα, fœm. gen. ductrix, in Epigr.

Ἡγήτρια, idem. Item (ut scribit Eust.) παλάθη τις ἡ πρώτη παραφερομένη ἐν ταῖς πομπαῖς.

Ἡγητορία, ἡ, principatus. Suid. Item apud eundem Psello est τῶν σύκων ἡ παλάθη, pro quo apud Hesych. et Athen. scribitur ἡγήτρια.

Ἡγηλάζω, duco, præeo. Odyss. ρ'. Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ κακὸς κακὸν ἡγηλάζει, malus malum ducit, malus malo præit. Eustathius scribit, apud antiquos præter ἄγειν esse [illegible], φυγαδεύειν, πεδᾶν, derivari autem ab ἄγω et ἐλῶ, facto inde ἀγηλῶ, et ex eo ἡγηλάζειν.

Ἡγεμὼν, όνος, ὁ καὶ ἡ, dux. (Soph. Œdip. Tyr. 103. 816. Æsch. Suppl. 730.) Interdum cum genit. ut apud Xen. ὁδοῦ λαβεῖν ἡγεμόνα. † ὁ ἡγεμών. Xen. Pæd. l. 1. 2. 7.† Item metaph. pro eo qui præest, ut et Lat. dux et autor, ut, τῆς ἀπονοίας ἡγεμόνες, apud Plut. Synes. ep. 137. ἐγὼ θεὸν ἡγεμόνα τοῦ παραδόξου λογίζομαι, hujus rei causam divino numini attribuendam censeo. Item dux exercitus, ductor, imperator. † Xen. Pæd. 1. 2. 10.† Thuc. lib. 8. ἔχοντας ἡγεμόνας τῶν πάνυ στρατηγῶν. Sic et Il. β'. Item princeps. Plat. in fine epist. 6. καὶ τὸν πάντων θεὸν ἡγεμόνα, τῶν τε ὄντων καὶ τῶν μελλόντων. Interdum præses seu præfectus, cum variis genit. Interdum et sine adjectione, magistratus, apud Plut. qui etiam scribit in Romulo, Romanos appellasse patres conscriptos, quos Græci ἡγεμόνας suo etiam tempore vocarent.

Ἡγεμονὴ, ἡ, principatus, imperium. ex Plat. in Tim.

Ἡγεμονὶς, ίδος, ἡ, imperatrix, quæ principatum obtinet, ut, ἡγεμονὶς πόλις, Roma Appiano. ἡγεμονὶς αἴσθησις, Phil. sensus qui principatum inter cæteros obtinet.

Ἡγεμόνιος, Mercurius cognomento dictus, quòd viæ sit dux. Aristoph. in Pluto.

Ἡγεμονία, ἡ, imperium, quod obtinent qui imperatores seu duces vocantur. Thuc. 4. et 7. et Plut. in Cam. Alicubi est potius ipsum imperatoris munus seu ars imperatoria: ut apud Phil. ἀρεταῖς δὲ ταῖς ἐν ἡγεμονίᾳ πάντων ἄριστος. apud Æschinem, ἡγεμονίαν τῶν δικαστηρίων λαμβάνειν, imperium et jurisdictionem accipere. Item generaliter, pro imperio seu principatu, apud Thuc. Isocr. Æschin. et alios. Apud Herodianum exponitur et præfectura. Item magistratus.

Ἡγεμονικὸς, ή, ὸν, Imperatorius, ad Imperatorem pertinens, imperatori conveniens. Philo de vita Mosis lib. 1. † ἡγεμονικοὶ πρὸς κακά. Xen. Pæd. l. 1. p. 50. s. duces ad mala.† Apud Plutarchum (teste Budæo) est prætorius vir: item ordinum ductor. Synesio autem, qui imperare novit. Item principatum obtinens aliqua in re, princeps. Philo de mundo, ἐν τῷ σώματι ἡγεμονικώτατον ὄψις ἐστὶν, ἐν δὲ τῷ παντὶ, ἡ τοῦ φωτὸς φύσις. Et substantivè τὸ ἡγεμονικὸν, principatus animi. Laërt. in Zenone. Et Cic. 2. de nat. deorum. Item τὸ ἡγεμονικὸν πνεῦμα, Greg. pro spiritu principali.

Ἡγεμονικῶς, imperatoriè, et imperatorem decet. Item, ut decet virum principem. Plut. in Pericle.

Ἡγεμονεύω, sum dux (viæ.) Il. δ'. [illegible] ἡγεμονεύειν, et cum accus. Od. ζ'. ἐγὼ δ' ὁδὸν ἡγεμονεύσω. Apoll. Argon. 2. δαίμων ἕτερον πλόον ἡγεμονεύει. Et cum genitivo apud eundem, στόλου ἡγεμονεύει, ductor est classis. Et cum dat. personæ pro, ductorem esse seu ducem, id est, imperatorem: ut Iliad. β'. Τρωσὶ μὲν ἡγεμόνευε. † Hes. Th. 387.† Thuc. lib. 3. ἡγεμονεύεσθαι ὑφ' ἡμῶν, imperio nostro parere, regi à nobis.

(Ἀγεμόνευμα. Eurip. Phœniss. 1498.)

Ἡγεμονία, ας, ἡ, præitio, principatus. [Orph. Arg. 907.]

Ἡγεμονέω, ῶ, principatum teneo, ut Plat.

Ἡγεμόσυνον, τὸ, præmium ducendi. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 4. cap. 8. §. 18.]

Ἡγεσία, ας, ἡ, præitio, principatus.

Ἡγέτης, ου, ὁ, ductor, dux. Item quod ἡγεμών. Suid.

Composita.

Ἀνηγεμόνευτος, duce et rectore carens. Greg.

Ἀφηγοῦμαι, pro ἡγοῦμαι, duco, sum dux, præeo, Xen. Pæd. 2. ὡς ἐθίζοιντο καὶ ἕπεσθαι καὶ ἀφηγεῖσθαι. Sic Aristot. περὶ τῶν ζώων. ἀφηγεῖται. Item dux sum in re militari. ut, ἀφηγεῖτο ἑκάστης ἑκατοστυίας ἀνὴρ, ex Macchab. Item pro ducem esse, id est, principem: ut, ἀφηγεῖσθαι τῆς σχολῆς, Laërtius in Xenocr. et in Lacyde. Et sine casu, apud Plut. in Numa. ἀφηγεῖσθαι δικαίως ἀνεπαχθῶς, regnare. Item pro adducere summum magistratum in ædes ubi delitescit qui in carcerem abducendus est. Vide Pollucem lib. 8. ¶ Item narro, commemoro, (qua in significatione usitatius est διηγοῦμαι.) Herodotus in Clione. ἀφηγέεσθαι πᾶν τὸ γεγονὸς, rem, sicut acciderat, narravisse.

Ἀφηγέμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, dux viæ. Hesych.

Ἀφήγημα, narratio, διήγημα. Greg.

Ἀφηγηματικὸς, narrativus. apud Gazam.

Ἀφήγησις, idem quod ἀφήγημα. [Herodot. Hist. lib. 2. cap. 70. Ἄγραι δέ σφεων πολλαὶ κατεστᾶσι καὶ παντοῖαι, ἣ δ' ὦν ἐμοὶ δοκέει ἀξιωτάτη ἀπηγήσιος εἶναι, ταύτην γράφω.]

Ἀφηγητὴς, narrator, aut etiam dux viæ.

Decomp. Ἀξιαφήγητος, ου, ὁ καὶ ἡ, (pro quo apud Herodot. [lib. 1. §. 16. et 177.] ἀξιαπήγητος) narrari dignus, i. memoratu dignus, memorabilis. [Joseph. Ant. lib. 15. cap. 11. §. 3. 14. de Templo Hierosolymitano loquens ait; ἔργον δ' ἦν ἀξιαφηγητότατον τῶν ὑφ' ἡλίῳ.]

Προαφηγέομαι, antè enarro, priùs expono. Synes. epist. 66.

Διηγοῦμαι, narro, commemoro, † Xen. Pæd. l. 1. 1. 5. et cap. 2. 6. et l. 2. p. 47. c.† Lucian. de hist. scribenda, ὅταν μὲν γὰρ τὸν λιμὸν διηγῆται, καὶ μακρὸς εἶναι δεῖ, τὰ πράγματα [illegible]. Isocrates dixit etiam διηγοῦμαι περὶ τούτων, dissero de hist. (Luc. Som. p. 4.)

Διήγημα, τὸ, narratio, quod narratur. Apud Greg. sæpe est rei expositio, commemoratio.

Διηγηματικὸς, q. d. narrativus, ad narrationem pertinens. Item, qui narrationibus delectatur, vel (uno verbo) fabulator, sermocinator, ut apud Aristot. Eth. 3.

Διηγηματικῶς, q. d. narrativè.

Διηγημάτιον, narratiuncula.

Διήγησις, narratio, commemoratio. † Lucæ Evangel. cap. 1. v. 1.† Sed longior est quàm διήγημα, à quo ita eam differre tradit Aphth. ut ποίησις à ποίημα. [Plat. de Rep. lib. 3. διήγησις οὖσα τυγχάνει ἢ γεγονότων, ἢ ὄντων, ἢ μελλόντων; —— Ἆρ' οὖν οὐχὶ ἤτοι ἁπλῇ διηγήσει, ἢ διὰ μιμήσεως γιγνομένῃ, ἢ δι' ἀμφοτέρων, περαίνουσι.]

Decomp. Ἀδιήγητος, narrando inexplicabilis, inenarrabilis. Xen. Pæd. 8.

Αὐτοδιηγούμενος, ipse ex sua persona narrans, commemorans, hoc est, αὐτοπροσώπως διηγούμενος, ut in μονοπροσώπῳ ποιήσει fit. Diog. Laërt. in Tim. Αὐτοδιήγητος, ab ipso seu per se narratus, ab ipso autore commemoratus, nullis aliis interloquentibus. Diog. Laërt. ibidem, πρῶτον δὲ τῶν βιβλίων αὐτοδιήγητον ἔχει τὴν ἑρμηνείαν· τὸ δὲ δεύτερον καὶ τρίτον ἐν διαλόγου σχήματι. i. ex autoris persona res indicat.

Δυσδιήγητος, enarratu difficilis.

Ἐκδιηγέομαι, οῦμαι, enarro, pernarro, totum narro.

Ἀνεκδιήγητος, inenarrabilis, qui enarrari non potest.

Ἀνεκδιηγήτως, inenarrabiliter.

Ἐπεκδιηγέομαι, οῦμαι, insuper commemoro vel enarro, insuper explico, ampliusque edissero. Plat. in Phæd.

Ἐπεκδιήγησις, geminata narratio. Basil. in Hexaëm. homil. 4.

Ἐπιδιήγησις, repetita narratio. [Vide Quint. lib. 4. cap. 2. et Aristot. rhet. 3.

Εὐδιήγητος, narratu seu pernarratu facilis. Isocr.

Παραδιηγέομαι, οῦμαι, obiter narro, exponoque. Plat. in vita Hom. et Aristot. rhet. 3.

Παραδιήγησις, narratio quæ fit obiter atque in transcursu. Quintil. lib. 9. cap. 2.

Προδιηγέομαι, οῦμαι, ante enarro et expono, prænarro. [Demosth. in Neæram, βούλομαι δ' ὑμῖν προδιηγήσασθαι πρῶτον, ἃ πεπόνθαμεν ὑπ' αὐτοῦ. Herodot. Hist. lib. 4. προδιηγησάμενος πρότερον τάδε.]

Προδιήγησις, q. d. enarratio, præparatio ad narrationem, apud Herm. et Aristot. rhet. 3.

Εἰσηγοῦμαι, consilio meo alicui velut præeo, consilium do alicui de re, suadeo. Dicitur autem εἰσηγοῦμαι τοῦτο, vel εἰσηγοῦμαί σοι τοῦτο: item εἰσηγοῦμαι περὶ τούτου: interdum et cum infinitivo, necnon cum ὅπως. Dem. Xen. Thuc. Isocr. Plut. et alii. Εἰσηγοῦμαι τοῦτο: exponitur etiam, autor sum hujus rei, principium et originem do hujus rei. Exponitur etiam, instituo: ut Plut. in Apophthegmatis de Lycurgo, καὶ τῶν χρεῶν ἀποκοπὰς εἰσηγούμενος. (Aristoph. R. 1003.)

Εἰσηγεῖσθαι, sicut et ὑπάρχειν, exp. etiam exemplum præbere, item præire, præmonstrare. Apud Athenæum, θεὸν εἰσηγήσατο Ἀλέξανδρον, quidam exponunt, introduxit Alexandrum esse deum. Apud Platonem in symposio, ἐγὼ δὲ [illegible] ὑμῖν εἰσηγήσασθαι τὸν [illegible] αὐτοῦ τοῦ θεοῦ ὑμᾶς δὲ τῶν ἄλλων διδάσκαλον [illegible], expon. explicare.

Εἰσήγησις, suasio, admonitio. Theodoret. in Eccles. hist. Item διδασκαλία. Hesych.

Εἰσηγητὴς, suasor, monitor. Item autor, ut, εἰσηγητὴς ἐπιτηδευμάτων ὠφελίμων, Luc. in Anachars. Apud Athen. εἰσηγητὴς ἐγένετο τρυφῆς, quidam exp. introduxit luxum.

Εἰσηγητήριον, tempus quo quis ad magistratum gerendum, aut ad fungendum sacerdotio, velut introducitur. Hesych.

Decomp. Ἐπεισηγοῦμαι, insuper introduco.

Ἐξηγοῦμαι, dux sum, præeo. Iliad. β'. Τοῖσιν ἕκαστος ἀνὴρ σημαινέτω οἷσί περ ἄρχει, Τῶν δ' ἐξηγείσθω, κοσμησάμενος πολιήτας. † Cum gen. rei. Xen. Pæd. l. 2. 44. b.† Thucydides quoque usurpat pro præesse, item regere, moderari, et ducem se præbere aliqua in re. Exponitur et administrare, apud eundem, ubi jungitur accusativo. Et ἐξηγουμένου, præeunte et arbitro, apud Galen. ¶ Ἐξηγοῦμαι τὸν νόμον, præeo legem, id est, præeo legis verba, apud Demosth. de falsa legatione. ¶ Ἐξηγοῦμαι, autor sum, censeo, ut apud Xenophontem Pæd. 7. et 8. οἱ μάγοι ἐξηγοῦντο. Item interpretor quid jus fasque sit, apud eundem Xenophontem. Item interpretor res ad cultum deorum pertinentes: vel respondeo de legibus, apud Lysiam. Apud Demosthenem contra Euerg. τὰ νόμιμά σοι ἐξηγησόμεθα, jura tibi interpretabimur, vel, explicabimus tibi jura legitima. Et, ἐξηγήσασθαι πολλαχῶς περὶ τοῦ αὐτοῦ, Æschin. disserere. Apud Platonem in epist. ἐξηγεῖσθαι ἐν λόγοις pro eodem. Et apud Aristot. pro enarrare, explicare: itidemque apud Galenum ad Glauc. 2. ἐξηγεῖσθαι τὰς δυνάμεις ἁπάντων φαρμάκων. (Eurip. Med. 746. id. Phœniss. 974. Æschyl. Pr. 214. Ch. 116. 550. Philostr. l. 3. c. 30.)

Ἐξήγημα, et ἐξήγησις, enarratio, explicatio. Sophoclis schol. ait ἐξήγησιν dici ἐπὶ τῶν θείων, sicut ἑρμηνείαν dicitur ἐπὶ τῶν τυχόντων. A Polybio, lib. 2. ἐξήγησις vocatur etiam historiæ et rerum gestarum expositio.

Ἐξηγητὴς, οῦ, ὁ, qui in re aliqua se veluti ducem præbet. Herodot. σύ τις εἶναι τῷ βασιλέϊ ἐξηγητὴς γίνεαι πρηγμάτων ἀγαθῶν, καὶ εὖ [illegible] πάντα, i. dux es in suadendo quæ domui regiæ utilia sunt. Apud Demosthenem περὶ Ἁλον. αὐτοῦ δὲ Λάμπρος ἁπάντων ἐν τούτοις ὁ ἐξηγητής, exponitur, conciliator, sequester, et transactor alicujus rei. ¶ Item enarrator, explicator, explanator: unde et eos qui scholiis seu commentariis aliquem scriptorem illustrarunt, quidam ἐξηγητὰς appellarunt. Sed ἐξηγηταὶ peculiari significatione dicti fuerunt, qui interpretabantur res ad cultum deorum pertinentes, qui rationem sacrorum tenebant et cultus deorum: prudentes juris pontificii, vel pontifices et religionum judices: quidam exponunt, sacrorum interpretes. Cicero apud Platonem vertit interpretes religionum. Demosthenes contra Euergum et Mnesib. ἐπειδὴ ἐτελεύτησεν, ἦλθον ὡς τοὺς ἐξηγητάς. ubi ἐξηγηταὶ sunt (ut quidam annotant) illi, quorum erat respondere de jure expediendi eam quæ videbatur mortua de palestione. Vide Platonem de jure pontificio.

Ἐξηγητικὰ, libri pontificales, vel de jure pontificio.

Decomp. Ἀνεξήγητος, non expositus, non enarratus. Gal.

Δυσεξήγητος, qui vix sese explicare potest. [Just. Mart. Apoll. 2. pag. 115. 13. Ed. Thirlb. τὸ θεὸς προσαγόρευμα οὐκ ὄνομά ἐστιν, ἀλλὰ πράγματος δυσεξηγήτου ἔμφυτος τῇ φύσει τῶν ἀνθρώπων δόξα.]

Συνεξήγησις, narrationi juncta narratio, vel enarratio.

Παρεξηγοῦμαι, sinistrè et perperam interpretor. Greg.

Παρεξήγησις, obliqua et prava interpretatio. Idem.

Εὐηγεσία, ἡ, bonus ductus, bonum imperium, bonus principatus. Od. τ'.

Ἐφηγοῦμαι, præsum, ex Thucyd.

Ἐφήγησις, actio adversus eos à quibus receptus est is cui lex regione aliqua interdixit, sive exuli, sive homicidæ, sive alii: aut actio adversus eum qui publicum aliquid clanculum possidere existimatur.

Καθηγοῦμαι, dux sum viæ, præeo. Plut. ad Col. εἰ μὴ καθηγήσατο Δημόκριτος οὐκ ἂν προῆλθεν Ἐπίκουρος ἐπὶ τὴν σοφίαν. Plato Dionysio, σὺ καθηγοῦ, ἕψομαι δ' ἐγὼ, q. d. i præ, sequar. Apud Plutarchum in Theseo, καθηγεῖσθαι τοῦ πολιτεύματος, exp. ducem esse regendæ reipublicæ. Idem Plutarch. in Camillo, καθηγήσατο τῆς εἰς τὴν Ἰταλίαν στρατείας, duxit exercitum in Italiam: vel dux fuit expeditionis in Italiam. Item, καθηγεῖσθαι τοῦ λόγου, disputationis initium præbere, vel disputationem instituere. Καθηγεῖσθαι, item pro præceptorem esse. Strabo, Καθηγήσατο δὲ Καίσαρος ὁ Ἀπολλόδωρος.

Καθηγεμὼν, όνος, ὁ καὶ ἡ, dux viæ, ut, Ἀφροδίτην καθηγεμόνα ποιεῖσθαι. Plut. in Theseo. Interdum additur genitivus ὁδοῦ. Exponitur et autor, suasor, impulsor. Item qui instruit, monitor, præceptor. Synes. τῆς γνώσεως καθηγεμόνας τῶν φιλοσοφίας ἔργων.

Καθηγητὴς, idem. Greg. de Basil. τῶν [illegible] καθηγητής.

Decomp. Προκαθηγοῦμαι, præeo, ducem viæ me præbeo.

Μουσηγετέω, musis citharæ pulsu præeo.

Περιηγοῦμαι, circumduco, duco circum. Luc. περιήγησαί μοι τὰ ἐν τῷ βίῳ ἅπαντα. Basil in Hexaëm. homil. 6. ὥσπερ οἱ τοὺς ἀήθεις τῶν πόλεων τῆς χειρὸς λαβόμενοι περιηγοῦνται. Apud Herodot. [illegible] τὰ [illegible], qui circa montem Persas duxerunt. Apud Luc. περιήγησαί μοι τὰ ἐν ὅλῳ ἅπαντα, singula expone, tanquam per singula ducendo.

Περιηγηματικὸς λόγος, oratio qua res ita describuntur, ut quasi in rem præsentem lectores perducantur. Aphthon.

Περιήγησις, q. d. circumductio, i. ipsa actio circumducendi, seducendi per singula. Item expositio et commemoratio rei alicujus quæ fit sigillatim, et quasi per singula ducendo. Pausanias et Strabo lib. 2. Hinc et Dion. Alex. poëmation inscribitur, τῆς οἰκουμένης περιήγησις. et ἱστορίας περιήγησιν, dixit Herm. [Herodot. Hist. lib. 2. de Pheronico loquens, ait, τὰ μὲν αὐτοῦ χρυσίωμα τῶν στοιχείων, τὰ δὲ λευκά. ἐς τὰ μάλιστα αὐτοῦ περιήγησιν ἀμφότερος, καὶ τὸ μέγεθος.]

Περιηγητὴς, q. d. circumductor, i. qui circumducit, seu ducit per singula, perductor, Justin. in Paræn. Tribuitur et Polemoni ab Athen. item Diodoro et Praxiteli cuidam à Plutarcho.

Περιηγητικὰ βιβλία, apud eundem Plut. libri quibus hujusmodi descriptiones continentur. Item, περιηγητικὸς, pervagator et pervagatus, ut, περιηγητικὴ δόξα, Plut. pervulgata opinio.

Decomp. Ἀπεριήγητος, inexcursibilis, inexplicabilis. [Plat. de Leg. lib. 6. τὸ ὅλον, εἰς δύναμιν εἶν' ἀδύνατον ἀπεριήγητον καθέστηκε τοῦ περιγράφειν.]

Προηγοῦμαι, præeo, præcedo, antegredior. † Xen. Pæd. p. 215. c. dux esse vertitur l. 8. p. 235. b.† Aristoph. in Plut. προηγῇ τοῦ θεοῦ σύ. Et metaph. προηγουμένη αἰτία, seu προηγησαμένη, seu προηγούμενον αἴτιον, causa antegressa, causa antecedens. Celso est causa abdita et in occulto posita, quæ morbos continet. Plutarchus de fato, τὸ μηδὲν ἀναιτίως γίγνεσθαι, ἀλλὰ κατὰ τὰς προηγουμένας αἰτίας. Item, προηγούμενον, apud Aristot. pro exemplari proposito unde effigies ducitur. Apud Hermog. προηγουμένη ἀντίθεσις, objectio prima, cui opponitur ἡ ἐξ ὑπολοιπῆς. Item, τὸ προηγούμενον τοῦ ὅλου τῶν ἀνθέων, summa pars germinis. ¶ Item, præcipuum sum, præcipuum locum teneo in re aliqua. Apud Dioscoridem, προηγούμεναι σημασίαι, prævalentes. ¶ Item procedo. Pausanias, προηγουμένου ἐς ἄγαν ἀμφοτέροις τοῦ μίσους, procedente odio. Rom. cap. 12. τῇ τιμῇ ἀλλήλους προηγούμενοι, honore alii aliis prævenientes.

Προηγουμένως, q. d. antecedenter, ex antecedente vel antegressa causa, interdum etiam pro, primaria ex causa, primariò, præcipuè, apud Plut. Item ex professo, ut exp. apud Diosc. lib. 4.

Προηγητὴς, et Προηγητὴρ, qui præit, dux viæ. Sed peculiariter ita vocatur, qui præit cæco, estque ei dux viæ, Hesych. [Soph. Œd. Tyr. 1316. ῥώμης γε μέντοι καὶ προηγητοῦ τινος δεῖται. Eurip. Bacch. 1157. Ταῦρον προηγητῆρα συμφορᾶς ἔχων. Incert. Fragm. 189. Προηγέτειρα. Apoll. Rhod. Arg. 3. 1180. Ἔνθα καὶ ἔνθα, ἕως οἱ Ἀπόλλων Φοῖβος μαντοσύνῃσι προηγήτειρα ἰδέσθαι.]

Προηγητικὸς, ad præeundum aptus.

Προηγορέω, pro ἐξάρχω, Dem.

Ὑφηγοῦμαι, præeo. † Xen. Pæd. p. 226. b.† Plut. in Cato. ὑφήμενός τινος ὑφηγουμένου. Idem in Pomp. καὶ κελεύομεν ἐκεῖνον ὑφηγεῖται τὴν ὁδὸν, viam præibat in Ægyptum. Plato in Epin. εἰ μὴ θεὸς ὑφηγοῖτο, nisi deo præeunte et auctore doctrinæ. Expon. et incipio, exordior, apud Plat. in Euthyd. Item hortor, suadeo, dicto, doceo. Aristot. τοῦθ' ὑφηγεῖται καὶ ὁ κοινὸς νόμος. Apud Gal. ad Glauc. ὑφηγεῖσθαι χρῆναι, expon. tradere, vel docere. Item pro præesse, ut Gal. τοῦ μέλλοντι τῶν γυμνασίων ὑφηγεῖσθαι. (πᾶς δ' ὑφηγεῖται τρόπος μορφῆς. Æsch. Eum. 192. Theoc. Id. 2. 101.)

Ὑφήγησις, q. d. præitio. Plat. in Prot. Item doctrina quam quis aliis velut præeuns tradidit. Et in plural. ὑφηγήσεις, pro præceptis, apud Phil. Exp. et enarratio, item ductus, ex Aristot. in Rhet. Item, ὑφήγησις, suasio.

Ὑφηγητὴς, qui præit alii in re quapiam, auctor. Soph. in Œd. Tyr. † 966.† ὑφηγητὰς appellare videtur eos qui suo consilio velut præeunt.

Ὑφηγητὴρ, dux. in Epigr.

Ὑφηγητικὸς, ad doctrinam seu institutionem pertinens.

ἩΔΕ, apud poëtas idem quod καὶ, et. Interdumque hæ duæ particulæ ἐκ παραλλήλου conjunguntur, ut Iliad. Δ. Δοιὼ δ' ἄγγελοι ἠδὲ καὶ ἀνδρῶν, atque etiam. Et rursus eodem libro. Ἤδη μὲν ποτ' ἐμεῦ πάρος ἔκλυες εὐξαμένοιο. Ἠδ' ἔτι καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήηνον ἐέλδωρ, etiam nunc, καὶ ἔτι. Apud Hippocrat. verò et ἠδὲ pro ἔτι δὲ, poni annotat Gal. in lex. Hippocr. Aliquando præcedit ἠμὲν, ut Od. ξ. πολλοὶ δὲ καὶ ἄλλοι Τίλος ἐν μεγάροις ἠμὲν τράφεν ἠδ' ἐγένοντο. Il. ι. Ὄφρ' οἱ γεγαῶτες ἠμὲν θεοὶ ἠδὲ καὶ ἄνδρες. Et alibi, ἠμὲν ὅμως ἠδὲ καὶ αὐλὴν. ¶ At ἥδε, hæc, pro αὕτη, in Ὅδε.

ἨΔΗ, jam. Plat. in Apol. Socr. ἀλλὰ γὰρ ἤδη ὥρα ἀπιέναι, sed tempus est jam hinc abire. γάμου ἤδη ὡραία, apud Xen. Pæd. 4. ut apud Virgil. Jam matura viro, jam plenis nubilis annis. Apud eundem Xenophontem ἤδη et οὔπω inter se opponuntur: ut Lat. jam et nondum. Cum futuro interdum exponitur, mox, confestim. Xen. Pæd. 8. τὸ δὲ ἤδη διηγησόμεθα. Dem. Phil. 2. ταῦτ' ἤδη λέξω. Item pro νῦν, nunc, ut Eust. exp. Iliad. Δ. Αὐτὰρ ἐγὼν ἐπὶ νῆα θοὴν καταλέξομαι ἤδη. ¶ Item continuò, protinus, apud Gregor. et Chrysost. ¶ Cum aliis partic. ut, ἤδη δὲ, jam verò, vel atque adeò, apud Synes. Ἀλλ' ἤδη, sed etiam, Greg. Τότ' ἤδη, tum demum, apud Dem. pro cor. ἤδη ποτὲ, (vacante ἤδη) aliquando, item olim. Il. ά. Ἤδη ἐκ πολλοῦ, jam diu. (Æsch. Eum. 30. Ag. 1216. Soph. Tr. 92.)

ἩΔΥΣ, εῖα, ὺ, suavis, jucundi saporis, jucundus. ἡδὺς οἶνος, Od. ί. et κ'. Et, ἡδεῖ' ἀϋτμὴ, Od. μ'. Plato in Theæteto, Ταῦτα δὲ, ὦ Θεαίτητε, ἆρα ἴδια δοκεῖ σοι εἶναι; καὶ γένοιτ' ἂν αὐτῶν ὡς ἀμφισβητεῖν; Extenditur et ad alia multa. Xen. Pæd. 8. οὔ τοι ὦ Σάκα οὕτως ἡδύ ἐστι τὸ ἔχειν χρήματα, ὡς ἀνιαρὸν τὸ ἀποβάλλειν. Eurip. Ἡδύ τοι σωθέντα μεμνῆσθαι πόνων, suavis est laborum præteritorum memoria. Dicitur, ἡδύ ἐστιν ἀκούειν, jucundum est audire, et ταῦτ' ἐστιν ἀκούειν ἡδύ. † Sic ἡδύ μοι φιλεῖσθαι. Xen. Pæd. 1. 3. p. 75. c.† ¶ Item lætus, ut apud Greg. εἰς Καισάριον, et apud Plut. in Fab. et in Camillo. Item fatuus, stolidus, apud Strab. lib. 1. Sic apud Plat. 1. ἡδὺς γὰρ εἶ, ἔφη. Comp. est ἡδίων. Superl. ἥδιστος. (Quo sensu dici possit, V. Soph. Aj. 105. Œdip. Tyr. 82.) Reperitur tamen etiam, ἡδύτερος, apud Phocyl. et Greg.

Ἡδέως, suaviter, jucundè. Plat. Isocr. Dem. Item lubenter. Isocr. in Nicocle. † Xen. Pæd. 1. 4. 10. et 26.†

Ἥδιον, suavius, jucundius. Item lubentius. † Xen. Pæd. 1. 6. 16.†

Ἥδιστα, suavissimè, jucundissimè. Item lubentissimè. † Xen. Pæd. 1. 3. 4.†

Ἡδύνω, suave reddo, condio. Expon. et lætitia afficio.

Ἡδύνεσθαι, condiri. Item lætitia affici, seu lætitia aut gaudio frui. Athen.

Ἡδυντὸς, conditus, apud Hippocr. ἡδυντὴ πίσσα, pix odoribus condita, i. cocta cum aqua et aromatibus. Eidem ἡδυντὸν στέαρ, adeps in aqua et aromatibus coctus.

Ἡδυντῆρες dicti ἅλες, quòd vim condiendi habeant.

Ἡδυντικὸς, condiendi vim habens, ad condiendum aptus. Item ad condiendum seu ad condiendi scientiam pertinens.

Ἡδυντικὰ, τὰ, condimenta.

Ἥδυσμα, τὸ, quod suavitatem et gratiam aliquam conciliat, quod rem aliquam jucundiorem gratioremque reddit. Item suavitas, dulcedo, Aristot. de arte poëtica. Item condimentum quod suavitatis et dulcedinis gratia adhibetur cibo, ad gratiam ei conciliandam. Plat. 1. de rep. Gal. lib. 3. de alimentis. Plut. de disc. am. et adul. Athen. lib. 2. et 4. In qua signif. metaphoricè quoque accipitur. ut Plut. in Lac. παιδιὰ τοῦ πόνου ἥδυσμα, lusus laboris condimentum. Ἡδύσματα, dicuntur etiam unguenta ipsa quibus ad suavitatem odoris aromata adjuncta sunt. vel aromata quibus odor unguentis conciliatur.

Ἡδυσμὸς, οῦ, ὁ, idem quod ἥδυσμα. Exod. 30.

Ἥδυμος, suavis, dulcis, jucundus. idem quod ἡδύς. Apoll. Arg. 2. ἥδυμος ὕπνος. Pro eodem dicitur et, νήδυμος, per pleonasmum literæ ν. Il. β'. Vide et in comp. à δύω.

Ἡδυλίζω, adulor, grata et jucunda loquor. Eust. ex Menandro.

Ἡδυλισμὸς, οῦ, ὁ, assentatio, adulatio, vel adulationis species quædam, ut tradit idem Eust.

Ἦδος, εος, τὸ, suavitas, jucunditas. Iliad. Α. et σ'. Annotat Eust. Æolicè tenuari, et indeclinabile esse. At ἧδος aspiratum, acetum significat.

Ἥδω, fut. ἥσω, suavitate et jucunditate afficio, delecto seu oblecto. Syn. ep. 154. τοὺς μὲν γὰρ ἥσω, τοὺς δὲ ὀνήσω. Idem ep. 9. λόγος καὶ ἧσε τὰς ψυχὰς καὶ ὤνησε, et voluptati et utilitati fuit.

Ἥδομαι, suavitate et jucunditate afficior, delector: interdum et gaudeo. † Xen. Pæd. 1. 3. 3. et 1. 4. 15.† Cum dat. ut Xen. Pæd. 3. ἥδομαι τῇ εἰρήνῃ. Cum ἐπὶ, ut apud eundem Xen. Pæd. 8. ἐπί τι τοῖς ἐμοῖς καλοῖς μᾶλλον ἐμοῦ ἀγάλλεται καὶ ἥδεται. Cum πρὸς. Al. Aphr. in præf. Probl. l. 1. ἄλλος πρὸς τήνδε πλέον ἥδεται τὴν τροφὴν, magis delectatur hoc cibo. Dicitur et, ἥδεσθαι ἡδονὴν, Atticè, Plat. in Philebo. † Cum particip. Xen. Pæd. 1. 3. p. 119. a.† (Æsch. Eum. 312. Eurip. Med. 889. Soph. Œdip. Tyr. 937. Tr. 378.)

Ἡδομένως, adverb. Idem quod ἡδέως, lubenter. Xen. Pæd. 8.

Ἧσις, εως, ἡ, delectatio, voluptas.

Ἡστὸς, οῦ, ὁ, jucunditate affectus, exhilaratus, delectatus: vel qui jucunditate affici, exhilarari aut delectari potest. Suid.

Ἡδονὴ, ἡ, jucunditas, suavitas. Theophr. A Cic. exponitur interdum voluptas: lætitia, lætitia gestiens, vel nimia sine ratione animi elatio. Plat. Xen. † Pæd. 1. 5. 9. et 1. 4. 15. in plur. p. 203. b.† et alii. Apud Thucyd. ἡδονὴ λόγων, pro verborum illecebris.

Ἡδονικὸς, οῦ, ὁ, voluptuarius. Ceb. Theb. et Athen. lib. 13.

Ἑδανὸς, οῦ, ὁ, jucundus, suavis. idem quod ἡδύς: factum autem ex ἥδω, per systolen literæ η. quasi ἡδανὸς, ut tradunt grammatici. (Æsch. Ag. 1417.) Il. ξ'. ἀλείψατο [illegible] λίπ' ἐλαίῳ Ἀμβροσίῳ ἑδανῷ. Et, ἑδανὸν γλεῦκος, apud Nicandrum.

Composita: ac primum formata ex ἡδὺς, vel potius ab ἥδω.

Ἀδὴς, injucundus, insuavis. Hesych. dictum pro ἀηδής.

Ἀηδὴς, et Doricè ἀαδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, insuavis, injucundus, odiosus. Athen. 6. ἐν τοῖς ἄλλοις ἦν ἀηδὴς καὶ ψυχρός. Et, ἀηδὲς, substantivè. Isocr. ad Phil. εἰ πρός τινας αὐτῶν ἀηδές τι σοι συμβέβηκεν, pro offensione. Ab ἥδω formari docet Eust.

Ἀηδῶς, insuaviter, injucundè. ut, ὀσφραίνεσθαι ἀηδῶς, Xen. Pæd. 1. non suaviter odorari, i. nulla cum delectatione. Item gravatè, illibenter. Isocr. ad Phil. ἀλλ' ἀηδῶς ἔχουσιν. † Xen. Pæd. 1. 3. p. 67. d.†

Ἀηδία, ἡ, insuavitas, injucunditas, molestia. Item tædium. Æsch. in Ctes. Dem. Isocr. Capitur et pro cibi fastidio, quod ἀνορεξία propriè vocatur. Apud Epicureos idem est quod ἀηδονία.

Ἀηδίζομαι, tædio afficior, fastidio. Exp. et abhorreo. ut apud Aphr. ἀηδίζομαι τῷ ξένῳ, à rei novitate abhorreo.

Ἀηδέω, idem.

Θυμηδὴς, animo gratus et jucundus. Od. π'. † Apollon. Arg. 1. 249.† (Æsch. Suppl. 969.)

Θυμηδία, animi jucunditas et delectatio, quum animus gaudio et lætitia perfunditur. Plut. symp. 7. Apud Gal. ad Glauc. exp. animus hilaris et voluptate perfusus. item oblectamentum.

Μελιηδὴς, mellis dulcedine præditus, dulcis instar mellis, Odyss. ι. Athen. lib. 11. Ab Hippocrate vocatur οἶνος μελιηδὴς, vinum quod cum melle mistum est, ut Gal. in lex. annotat. Et metaph. Od. λ'. Νόστον δίζηαι μελιηδέα φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ. Dicitur et, μελιαδὴς, Doricè, apud Athen. lib. 2. (Theoc. Id. 15.)

Φιληδὴς, qui amat quod suave est et jucundum, suavitatis seu voluptatis amans, voluptatis consectator. Aristot. eth. 3.

Φιληδία, amor rerum suavium, studium voluptatis. Item suavitas, voluptas. Aristoph. in Pluto.

Φιληδέω, ῶ, delector, capio voluptatem, et q. d. amo suavitatem. ut, φιληδῶ τούτῳ, delector hac re. Aristoph. et Athen.

Ὑπερηδέως, perlubenter. Xenoph. Pæd. 1.

Ὑπερήδιστα, quàm lubentissimè.

Ὑπερήδιστος, quam suavissimus, jucundissimus. Luc. in somn.

Composita ex ἡδύνω.

Ἀνήδυντος, inconditus, non conditus, nulla suavitate jucundus, insulsus. Aristot.

Ἀνήδυστος, idem.

Ἀφηδύνω, jucundum reddo. Interdum (ut annotat Bud.) ex tristi jucundum reddo. Sic, ἀφηδύνειν ἦθος, apud Plat. in Dione.

Ἐνηδύνω, exhilaro in, lætifico. Naz.

Ἐφηδύνω, exhilaro super aliqua re, jucundum et hilarem reddo.

Παρηδύνω, condio. Athen.

Συνηδύνω, unà exhilaro et jucundum reddo, oblecto. Aristot. eth. 3. c. 6. et alibi.

Συνηδυσμένος, conditus, delicatus. Plut. symp. 4.

Composita ex ἥδω.

Ἐνήδομαι, delector in. idem quod ἐνευπαθέω.

Ἐφήδομαι, delector seu gaudeo super aliqua re. Isocr. de pace. † ἐχθροὶ ἐφήδονταί μοι. Xen. Pæd. p. 154. a.†

Προήδομαι, antè lætor.

Προσήδομαι, delector ad rei alicujus sensum et perceptionem.

Συνήδομαι, unà cum alio voluptate et gaudio afficior, gratulor. † Xen. Pæd. 1. 5. 21. Cum dat. personæ. l. 4. p. 88. d. et ἐπί τινι, ob aliquid. l. 8. p. 207. a.† Isocr. ad Phil. ταύτας ἔσεσθαί σοι πραττομένας ὥσπερ συνησθήσονται. Herodian. l. 2. ἀπέστειλαν συνηδόμενοι αὐτῷ, gratulatum miserunt. Synes. Ἀσπασίως συνήσθην τῆς καλλιγραφίας, gratulatus sum de. Interdum capitur pro ἐφήδομαι. Isocr. συνήδομαι ταῖς ὑμετέραις συμφοραῖς. (Eurip. Med. 136.)

Ὑπερήδω, supra modum exhilaro, supra modum gaudio et lætitia afficio, supra modum delecto. Basil. καὶ ἡ μὲν ἀχρεῖά σε τοῦ χρόνου ὑπερῆδε.

Ὑπερήδομαι, supra modum exhilaror et delector: seu gaudio et lætitia afficior. ut, ὑπερησθεὶς τῷ πόματι, majorem in modum delectatus potu. † Xen. Pæd. 1. 3. p. 68. b.†

Composita ex ἡδονή.

Ἀηδονία, ἡ, voluptatis privatio, injucunditas, idem quod ἀηδία et ἀπονία, affectio animi vel corporis, qua nullam quidem percipimus voluptatem, sed nec molestiam aliquam. Laërt. in Aristippo.

Ἀνήδονος, jucunditatis et voluptatis expers, injucundus, illætabilis, molestus. Joseph.

Ἐνήδονος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui in voluptate est, voluptuarius, qui voluptate afficitur, vel cum voluptate conjunctus.

Φιλήδονος, voluptatum amans, voluptuarius, voluptati deditus. Plut.

Φιληδονία, amor voluptatis. Plut.

ἮΘΟΣ, εος, τὸ, à quo plur. ἤθεα, ἤθη, domicilium, mansio. Propriè, consuetæ sedes, locus consuetus. (Æsch. Suppl. 66.) (☞ Fit enim ab ἕδος, atque adeò positum etiam pro hoc invenitur, sicut et ἠθὰς, pro ἑδάς.) Latini poetæ notas sedes eodem sensu dicunt. Hesiod. in Erg. Ἡ δ' ἕπεται κλαίουσα πόλιν τε καὶ ἤθεα λαῶν. Herodot. ἐς ἤθεα τὰ ἑωυτοῦ, exp. ad patrias sedes. Sic et Arrian. l. 5. Ταξίλην ἀπεστράτευσεν ὀπίσω εἰς τὰ ἤθη τὰ αὑτοῦ. Dicitur etiam de brutis, ut Il. ζ. Od. ξ. et Aristot. de mundo. ¶ Item, Ἦθος, indoles, ingenium, morum quædam proprietas. Quintil. lib. 6. cap. 2. scribit ἦθος Latinè reddi uno verbo non posse, quòd eo omnes mentis habitus continentur, ἔτι δὲ ἤθει γενναιοτέρῳ κεκρᾶσθαι, quod Cicer. apud Plat. vertit, ad virtutem major indoles. Sæpius exp. mores, ut, ἦθος χρηστὸν, Plato in Sympos. † ἤθη χρηστά. Aristoph. Nub. 956.† ἤθους μοχθηρία, Plutarch. de invidia. Idem in Lycurgo, ἦθος αὐτῆς ἐμφαίνει. Sic et in plur. τὰ ἤθη, mores, apud Isocr. Aristot. Plut. et alios. Apud Gal. τὸ ἦθος τοῦ πυρετοῦ, natura febris. Apud Rhet. τὰ ἤθη dicuntur mitiores et leniores affectus. Vide Quintil. l. 6. c. 2. † τὰ ἤθε καὶ οἱ νόμοι conjung. apud Hes. Th. 66. ubi sic Scholiast. νόμους, τὰς πολιτείας, τὰ διατάγματα. ἤθη δὲ τὰ ἔργα.† ☞ Aristot. in principio libri 2. eth. deducit ἀπὸ τοῦ ἔθους, quoniam mores ex more et consuetudine comparantur.

Ἠθὰς, άδος, ὁ καὶ ἡ, consuetus, solitus. Soph. in Elect. † 324.† ἠθὰς εἰμί πως τῶν τῆσδε μύθων. Eurip. ἠθάδων φίλων, familiarium.

(Ἠθαιός. Sch. Æsch. Eum. 208.)

Ἠθικὸς, ὴ, ὸν, moralis, ἠθικὸς γραφεὺς, pictor qui non imagines tantùm, sed et mores exprimit. ἠθικὸς λόγος, morata oratio, Aristot.

Ἠθικῶς, moraliter.

Composita.

Ἀήθης, εος, ὁ καὶ ἡ, insuetus, insolens. (Soph. Tr. 869. Æschyl. Suppl. 576.) Cum genit. apud Dem. contra Mid. et apud Gal. Item qui non format et instituit mores, ut, ἀήθης γραφὴ, et ἀήθης τραγῳδία, Aristot.

Ἀήθεια, ἡ, insolentia, insueta novitas. Luc.

Ἀηθῶς, præter morem. Thuc. lib. 4.

Ἀηθέω, insuetus sum, non assuetus sum.

Ἀηθέσσω, pro eodem, Iliad. κ'. ἀήθεσσον γὰρ ἔτ' αὐτῶν, insueti eorum erant, seu inexperti.

Εὐήθης, (q. d. bonis moribus præditus) homo minimè malus, ἄκακος, simplex, qui videlicet ex suo animo alienum æstimat. Exponitur etiam fatuus, stultus. Demosthenes, ἔστι κρεῖττον εὐήθη δοκεῖν, ἢ πονηρὸν εἶναι. Et, εὐήθης λόγος, apud eundem Demosth. Philip. 3. Item, τὸ εὔηθες, substantivè, simplicitas.

Εὐήθεια, bonitas seu probitas morum, innocentia, apud Platonem. Ponitur etiam pro fatuitate atque stultitia, apud eundem. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 1. cap. 3. §. 16. ἐνεθυμεῖτο μὲν τὴν εὐήθειαν τοῦ τὰ πλοῖα αἰτεῖν κελεύοντος, &c. Demosth. Orat. Olynth. 2. νῦν δὲ Θετταλῶν καὶ Θηβαίων ἰδίᾳ, τὴν μὲν ἡμετέραν εὐήθειαν τὸ κατ' ἀρχὰς, &c. Εὐηθία. Æschyl. Prometh. 383. Μόχθον περισσὸν, κουφόνουν τ' εὐηθίαν. Schol. ἤ. μωρίαν. Eurip. Hippolyt. 638. ἀλλ' ἀνωφελὴς εὐηθίᾳ κατ' οἶκον ἵδρυται γυνή. Schol. habet τῇ εὐηθείᾳ. Herodot. Hist. lib. 1. ἐὸν καὶ δεξιώτερον, καὶ εὐηθίης ἠλιθίου ἀπηλλαγμένον μᾶλλον.]

Εὐήθως, cum quadam morum probitate, seu simplicitate, bona fide, ut eum decet qui probis est moribus. Exponitur etiam, simpliciter et incautè. [Polyb. Hist. lib. 4. καὶ πιστεύσας εὐήθως, ὅτι παύσονται τὸν πόλεμον, &c.]

Εὐηθίζομαι, simpliciter ago. Item insulsè ago vel loquor. Plat. ibid. [de Rep. lib. 1. καὶ τί εὐηθίζεσθε πρὸς ἀλλήλους, ὑποκατακλινόμενοι ὑμῖν αὐτοῖς;]

Εὐηθικὸς, stultus, absurdus, ineptus. Plato de republica 1. ἄρχει τῶν εὐηθικῶν τε καὶ δικαίων.

Εὐηθικῶς, simpliciter, fatuè. † Aristoph. Nub. 1260.† [Eccles. 517. Plat. de Rep. lib. 7. ἴσως ἂν καλῶς ἔχῃ, ἐγὼ δ' εὐηθικῶς.]

Κακοήθης, q. d. qui est malis moribus, qui est pravo malignoque ingenio: apud Herodian. lib. 7. ἀλλά τινας τῶν κακοήθων καὶ φαύλων ἴσθ' ὅτι εἰσφαίνει. Exponitur etiam, malignus. Demosth. pro coron. κακοήθης δ' ὢν Αἰσχίνη τοῦτο παντελῶς εὔηθες ᾠήθης. Et, κακόηθες σόφισμα, ibidem. Item, τὸ κακόηθες, mala consuetudo, eaque inveterata. Κακόηθες, apud medicos, quod à simplicium morborum consuetudine alienum, non facilè curationem admittit.

Κακοήθεια, morum pravitas, vel ingenii pravitas et malignitas: aut simpliciter malignitas. Isocrat. πονηρίας et κακοηθείας, copulavit. Aristot. Rhet. 2. dicit κακοήθειαν esse τὸ ἐπὶ τὸ χεῖρον ὑπολαμβάνειν ἅπαντα. Exponitur etiam mala consuetudo. Vide et Plutarchi libellum, περὶ τῆς Ἡροδότου κακοηθείας.

Κακοήθως, malignè. Plutarch. in Per.

Κακοήθευμα, quod malignè fit, tanquam à κακοηθεύομαι.

Ὁμοήθης, qui eorundem morum est, qui similibus moribus est. Aristot. eth. 8.

Ὁμήθης, pro eodem, ex Apoll. Arg. 2. ὁμήθεας ἄνδρας ἰδέσθαι.

(Ὁμοήθεια. Philostr. l. 2. c. 11.)

Συνήθης, consuetus. Plutarchus in Lycurgo, συνήθεις ποιῶν τοὺς νέους ταῖς τοιαύταις ὄψεσι, consuefaciens juvenes ad ejusmodi conspectus. Idem, συνήθης νόμος. Synesius, εἰς ὑμᾶς ὁ χρόνος συνηθεστέρους ἐποίησε. Et, τὰ συνήθη ποιεῖν, pro consuetudine agere: τὰ συνήθη ποιεῖν τῷ τελευτήσαντι, justa facere. ¶ Item familiaris. † Sic Xen. Pæd. 1. 2. 52. b. de rebus inter se quasi junctis, dicitur Hesiod. Theog. 230.† Plutarch. in Sympos. συνήθης μὲν ἐν Περιάνδρῳ διὰ τὴν τέχνην. Idem alibi, ἁπάντων αὐτῷ συνηθέστατος ὤν. Aristot. οἱ συνήθεις ἑταῖροι.

Συνήθεια, consuetudo. Synes. Luc. Plut. Herodian. Συνήθειαι, in plurali numero mores dicuntur.

Συνήθως, pro more, pro consuetudine. Plutarchus in Galba.

Decomp. Ἀσυνήθης, insuetus, insolens. Demetr. Phalereus.

Ἀσυνήθεια, ἡ, insolentia, novitas insueta et insolens. Aristot. rhetor. 1.

Φιλοσυνήθης, exp. comis, affabilis.

Χειροήθης, tractabilis, mansuetus, cicur. qui iis est moribus ut vel manu tractari se sinat. Dicitur propriè de mansueto animali et cicure, non amplius fero. Athen. l. 6. κάπρος χειροήθης. Metaphoricè de hominibus quoque dicitur. Demosth. Olynth. 3. τιθασσεύουσι χειροήθεις αὐτοῖς ποιοῦντες. Sic et Xenoph. Œcon. Apud Luc. χειροήθεις τῇ ὕβρει, in patienda injuria mansueti, injuriam mansuetè ferentes.

Χρηστοήθης, qui probis est moribus.

Χρηστοήθεια, morum probitas, boni mores.

ἫΘΩ, fut. ἥσω, colo, id est, per colum mitto, saccello; idem quod διυλίζω. Unde part. ἠθεὶς, apud Hippocr. id est, ὑλισθεὶς, ut Galen. exponit.

Ἠθμὸς, οῦ, ὁ, colum, qualus, instrumentum ad percolandum aliquid aptum. Exp. etiam cribrum. Eurip. apud Poll. χαλκήλατος ἠθμός. Arist. Œcon. 1. τὸ γὰρ ἠθμῷ ἀντλεῖν τοῦτ' ἐστι. Dioscor. lib. 1. cap. 18. δι' ἠθμοῦ εὐρυτρήτου ἐκθλίβεσθαι. Dicitur etiam pars nasi superior, quæ superciliis proximè subjacet, quòd ibi spiritus veluti percolando attenuatur. Poll.

Ἠθμάριον, ου, τὸ, parvum colum, saccellus. Athen. lib. 11.

Ἠθάνιον, ου, τὸ, colum quo vina aut similia percolantur.

Ἠθαῖος οἶνος, quidam intelligunt vinum colatum seu saccis sparteis percolatum et castratum. saccatum Plin. Apud Theoph. de caus. pl. lib. 6. cap. 24.

Ἠθέω, idem quod ἤθω, eoque usitatius. Plat. in Tim. Et, οἶνος ἠθημένος, apud Athen. vinum colatum.

Ἠθητὴς, οῦ, ὁ, colator seu saccellator.

Ἠθίζω, idem quod ἤθω.

Ἠθισμὸς, colatio, per colum transmissio.

Ἤθησις, ἡ, idem. Aristotel. in Probl.

Composita.

Ἀπηθέω, ῶ, percolo, excolo, per colum trajicio, vel transfundo trajiciens per colum. Diosc. lib. 2. cap. 90. et alibi.

Ἀπήθημα, τὸ, cremor percolatus, quicquid percolatum est, in Hippiatria.

Διηθέω, et διήθω, percolo, per colum transmitto. Athen. lib. 10. Aristot. lib. 2. Meteorol. Alex. Aphr. probl. lib. 1. Diosc. lib. 2.

Διήθησις, percolatio, per colum transfusio seu trajectio.

Decomp. Συνδιηθέω, simul percolo, simul per colum transmitto. [Plat. Tim. τότε γὰρ ὑγρὰ μὲν εἴδη συνδιηθοῦντος, τὸ δὲ πνεῦμα τῶν ὑγρῶν ἐρημωθὲν, αὐτὸ μόνον ἕστηκε.]

Εἰσηθέω, vel ἐνηθέω, colo seu defundo in.

Εἰσηθίζω, vel ἐνηθίζω, colando infundo, per colum instillo.

Οἰνηθέω, vinum percolo.

Οἰνηθητὴς, qui vinum colat, hoc est, per colum transfundens purgat. Athen. lib. 13.

Παρηθέω, transmitto seu transfundo per colum, percolo, unde pass. παρηθούμενον, apud Gal.

Περιηθέω, colando circumfundo, seu percolo.

Περίηθημα, τὸ, quod quasi per colum circumquaque distillat. excolamentum, percolamentum. Gal. et Diosc. l. 1. c. 102.

ἨΙ'ΘΕΟΣ, ου, adolescens, juvenis, innuptus. (Eurip. Phœniss. 907. Soph. Œdip. Tyr. 18.) (☞ Παρὰ τὸ αἴθω, quasi αἴθεος, quoniam ἀκμάζει ὁ νέος, ut vult Etymol.) Iliad. χ'. ἅτε παρθένος ἠΐθεός τ' ὀαρίζετον ἀλλήλοιιν. Plut. in Thes. τοὺς πατέρας εἰς ἄγαν ἠϊθέων παίδων. Paulò post, ἐμβάντας δὲ πλεῖν εἰς αὐτὸ τοὺς ἠϊθέους. Et rursum, ἐχόμενα μετὰ τῶν ἠϊθέων χορείας. Cælibem etiam sic vocari aiunt, et qui illibatam servat virginitatem. Dicitur etiam, ᾔθεος trisyllabum, subscripto ι, ut refert Eust. qui Atticum esse ait, et de virgine etiam dici: ut in hoc iambo, Εἰ μὲ μὴ δώσεις τὴν παῖς ᾔθεος.

ἨΙ'ΩΝ, όνος, ἡ, littus. Il. ψ'. ἔνθα κύματ' ἐπ' ἠϊόνος κλύζεσκον. Odyss. ζ. ἠϊόνας τε παραπλῆγας λιμένας τε θαλάσσης. Xenoph. Hellen. 1. ἐναυμάχουν περὶ Ἄβυδον κατὰ τὴν ἠϊόνα. Item ripa, ὄχθη. Apol. Rhod. Argon. l. 2. [illegible] Ἠϊόνας. Hesych. ἠϊόνες sunt etiam ὀφθαλμοῦ τὰ ὑποκάτω διὰ τὸ φέρεσθαι κατ' αὐτῶν τὰ δάκρυα, ὡς καὶ κατὰ τῶν τῆς θαλάσσης αἰγιαλῶν τὰ κύματα. (Doricè, ἀϊών. Æsch. Ag. 1166.) ☞ Etym. deducit, παρὰ τὸ κατακλύζεσθαι ὑπὸ τῶν κυμάτων, quòd à fluctibus alluatur.

Ἠϊόεις, εντος, ὁ, litorosus, riposus. Il. ε. ἐπ' ἠϊόεντι Σκαμάνδρῳ, i. ἠϊόνας ἔχοντι. Per syncopen pro ἠϊονόεντι.

Ἠιὼν, pro ἀϊὼν, littus, item ripa in Epigr.

Ἠόνιος, pro ἠϊόνιος, litteralis, ut in Epigram. ἠόνιον σῆμα, sepulcrum in litore positum.

ἫΚΑ, (adverb.) leniter, submissè, quietè, sensim, paulatim. ut Il. ω. Ἀψάμενος δ' ἄρα χειρὸς ἀπώσατο ἦκα γέροντα. Et Il. σ'. χιτῶνας εἵατ' ἐϋννήτους ἦκα στίλβοντας ἐλαίῳ. Dicitur etiam ἦκα loqui, qui submissè loquitur. Il. γ'. ἦκα πρὸς ἀλλήλους ἔπεα πτερόεντα προσηύδων. † ἦκ' ἐπιμειδήσας. Hes. Th. 547. leniter, tacitè arridens.† Sunt qui scribunt ἧκα, cum aspero.

Ἠκαλὸς, quietus, quod et ἀκαλός.

Ἀκαλῶς, quietè, leniter, sine strepitu.

Ἠκαλὸν γελῶσα, apud Hesych. leniter et blandè ridens.

Ἥκιστος, ου, ὁ, exp. minimus, item tardissimus. Iliad. ψ'. ubi dicit Eustath. esse ab ἦκα. Neut. plur. ἥκιστα, adverb. ponitur pro, minimè, nequaquam. (Eurip. Med. 349.) Thuc. lib. 1. † Xen. Pæd. 1. 2. 7.† Plut. et alii. Apud Dem. pro corona, οὐχ ἥκιστα, pro μάλιστα, maximè, apud Thucyd. Xen. † Pæd. 1. 5. 14.† Luc. et alios.

ἭΚΩ, Fut. ἥξω, venio, accedo. Æschin. in Ctesiph. ἥκουσιν αὐτόθεν ταύτην ἔχοντες τὴν δόξαν. Cum dat. personæ, ut, ἥκουσί μοι ἄγγελοι, Xen. Dicitur et [illegible] à Demosth. et κακῶς ab Aristoph. ἥκω ποῖ. Sæpe cum præpositionibus, εἰς, ἐπὶ, πρὸς, διά. Cum εἰς, ut Dem. ἥκειν εἰς Ἀττικὴν, venire in Atticam. Xenoph. † Pæd. 1. 5. 13.† ἥξει εἰς ἡμᾶς τὸ ἐλλεῖπον. Dem. ἥκω εἰς ἀνάγκην τινά. Apud Plat. εἰς τοῦτο τῆς ἡλικίας ἥκων, eò ætatis provectus. Cum ἐπὶ, ut Xen. † Pæd. 1. 3. 10.† ἥκειν ἐπὶ τὸ δεῖπνον. † l. 6. p. 148. e.† Plat. de Rep. lib. 1. ὥσπερ θηρίον ἧκεν ἐφ' ἡμᾶς, exp. irruit in nos. Cum πρὸς, ut Dem. ἥκω πρὸς ὑποψίαν, venio in suspicionem. Cum διὰ, ut, ὁ διὰ πάντων ἥκων ὀφθαλμὸς τοῦ θεοῦ, Synes. ep. 44. qui pervadit omnia, qui omnia penetrat. Jungitur et cum ἀπὸ, παρὰ, ἐκ, vel ἐξ. ut Demosth. ἥκομεν δεῦρο ἀπὸ τῆς πρεσβείας. Idem Demosth. ἥκει λόγος παρὰ σοῦ. Luc. ἥκω ἐκ τῆς Αἰγύπτου. Interdum cum participio, ut, ἥκω ἄγων, Xen. et ἥκω συμβουλεύσων, apud Demosth. Apud Xen. ὁδὸν ἥκειν μακρὰν, longum ire viam, longum iter conficere. Cum εὖ vel πόῤῥω, sequente genitivo, ut, εὖ ἥκω παιδείας, sum bene doctus: εὖ ἥκω χρημάτων, Herod. sum bene nummatus. Apud Plat. in Euthyd. πόῤῥω σοφίας ἥκειν. ¶ Item attineo, pertineo. Dem. ὅσα τῆς τῶν Φωκέων σωτηρίας ἐπὶ τὴν πρεσβείαν ἧκεν, quatenus ea legatio ad Phocensium salutem pertinebat. Τό γε εἰς ἐμὲ ἧκον, vel τό γε εἰς ἐμὲ ἧκον μέρος, quantum in me est. (Cum Dat. Pers. Æschyl. S. c. Th. 450. Eurip. Med. 252. Soph. Œdip. Tyr. 706. 973. 1336. ἥκω φράσων, sum dicturus. Tr. 1138.) ☞ A posteris Hom. factum esse ex ἵκω annotat Eustath. Possit etiam deduci ex præt. ἧκα verbi ἕω, seu εἶμι, i. eo, vado.

Composita.

Ἀνήκω, ascendo, evado, pervenio. (Soph. Tr. 1035.) Herodot. ἀνήκει ἀρετῆς πέρι ἐς τὰ μέγιστα. Dem. τῆς μὲν ἐν τῷ λέγειν δυνάμεως οὐκ ἐπὶ τοσοῦτον ἀνήκοντας, non attingentes eum eloquentiæ gradum. Interdum capitur pro pertingo et porrigo, inquit Bud. Item attineo, referor et specto. Dem. τὰ εἰς ἀρετὴν ἀνήκοντα, ad virtutem spectantia. Item, ἀνήκει impersonaliter pro προσήκει, decet, apud Herodot. Unde, τὸ ἀνῆκον, quod decet, quod est nostri officii. [Epist. ad Ephes. 5. 4. ἡ αἰσχρότης, ἢ μωρολογία, ἢ εὐτραπελία, τὰ οὐκ ἀνήκοντα.]

Decomp. Ἐπανήκω, idem quod ἐπανέρχομαι, redeo.

Ἀφήκω, pervenio. Plat. de rep. lib. 7.

Διήκω, pervado, pertranseo, pertineo. Themist. καὶ διὰ πάντος διήκει τοῦ κόσμου. Aristot. de mundo, ἰσχὺς εἰς πάντα διήκει. Interdum cum genit. ut, ἡδονὴ διήκει σφῶν, apud Philostr. percipitur ex eis voluptas. Apud Eurip. διῆξε φήμη, fama pervenit huc. (Æsch. Ag. 484.)

Εἰσήκω, venio intrò, ingredior. (Ἐσήκω. Æsch. Ag. 1190.)

Ἐξήκω, prætereo, vel præterii: ut Herodot. ἐξήκει τε ὁ χρόνος ζημίης, tempus calamitatis exactum est. Apud Xen. ἐξήκει ἐπὶ τοὺς Πέρσας, egressus est in Persas. (Soph. Tr. 1173. Œdip. Tyr. 1529.)

Ἐφήκω, pervenio. Item advenio, aut simpl. venio. Soph. in Ajace, καιρὸν ἐφήκεις, opportunè advenis.

Καθήκω, pertineo, porrigor, protendor, devenio, ut, καθήκει ἰσθμὸς ἐς τὴν θάλασσαν, Paus. Et cum πρὸς. Thuc. lib. 3. οἱ πρὸς τὴν Μηλιακὴν πόλιν καθήκοντες. Et, τὸ καθῆκον ἐκ θεοῦ, quod divinitus accidit. Apud Æschin. καθῆκεν εἰς ἡμᾶς ὁ λόγος, vices loquendi ad nos devenerant. (Æsch. Ch. 453.) ¶ Καθήκει μοι, convenit mihi, consentaneum mihi est, Synes. Interdum exp. officii mei est, muneris mei est, ut apud Lys. Hinc τὸ καθῆκον, officium, Greg. Et in plur. τὰ καθήκοντα ἀποτελεῖν, Xen. † Pæd. 1. 2. 5.† officio perfungi.

Καθηκόντως, ita ut officium postulat, decenter, ritè, convenienter. Hesych. et Suid.

Ἀκαθήκουσα διαθήκη, inofficiosum testamentum. in Pand. Decomp. ex καθήκω.

Μεθήκω, pro μετέρχομαι, ex Aristoph.

Παρήκω, pertineo, pertranseo, pertingo. Paus. ἄχρι Κα[illegible] παρήκοντες, pertingentes. Apud Xen. πλευρὰς εἰς τὸ πλάγιον παρηκούσας, desinentes et porrectas. Apud Soph. in Ajace, ἔξω παρήκειν, foras prodire.

(Πάρηξις. Sch. explic. ὁ παράδρομος ἐπὶ τοῦ καταστρώματος τῆς νεώς. Æschyl. Ag. 565.)

Decomp. Ἀντιπαρήκω, ex adverso porrigor, seu protendor. Aristot. de mundo, ἀντιπαρήκει δὲ τοῖς εἰρημένοις ὁ *κόλπος*.

Περιήκω, devenio seu pervenio mutatis in orbem vicibus, ut, περιήκει εἰς Ἀντίπατρον ἡ φυλακή. Item, ἐς τὸ καλὸν ἄρξαι περιήκει, Synes. † εἰς τινα ἀρχή. Xen. Pæd. l. 4. p. 112. c.†

Προήκω, procedo, progredior, ut, προήκειν πορρωτέρω. Gal. Sæpe de ætate dicitur, ut apud Aristoph. † Nub. 513.† προήκων εἰς βαθὺ τῆς ἡλικίας, multum provectus ætate. Plut. in Alcib. καθ' ἡλικίαν προήκων, ætate provectus, natu grandis. Apud Thucyd. προήκειν ἀξιώματι, anteire dignitate, seu præstare dignitate.

Προσήκω, pertineo, attineo, ut, προσήκει μοι ταῦτα, pertinent hæc ad me. (Æsch. Ag. 1088. Soph. Œdip. Tyr. 834. El. 1145.) Dem. Herodian. Plut. Pro eodem dicitur et, προσήκει μοι τούτων. † Sic Xen. Pæd. l. 4. p. 97. c. [illegible] l. 8. p. 205. c.† Hinc τὰ μὴ προσήκοντα, apud Thucyd. exp. aliena. Et contrà, προσῆκον ἑκάστῳ ἀποδιδόναι, Plat. unicuique tribuere quod suum est. Interdum προσήκων, exp. debitus, meritus, ut, προσήκουσα τιμὴ, δόξα, τιμωρία, &c. ¶ Item pro pertinere, i. convenire, vel consentaneum esse, vel conjunctum et quasi cognatum. ut Plato, προσῆκον τοῦ πράγματος, pertinens ad causam, et quasi affine et conjunctum cum causa. Dicitur et, αἰτία οὐδὲν προσήκουσα, à Demosth. † προσήκει, decet. ἡγεῖτο προσήκειν αὐτῷ ἀφαιρεῖσθαι. putans se decere, i. e. jure illius adimi. Xen. Pæd. 1. 3. p. 67. c.† Propriam etiam signif. affinitatis seu propinquitatis habet. Thucyd. 2. Τηρεῖ δὲ προσήκει ὁ Τήρης οὗτος οὐδέν, cum Tereo nulla propinquitate conjunctus erat. Hinc προσήκων, propinquus, affinis, necessarius, necessitudine conjunctus. ut apud eundem l. 1. καὶ βασιλέως προσήκοντές τινες. Item, ὁ προσήκων ἐγγύτατα, Plat. genere proximus. Dicitur et, προσήκων γένει, vel κατὰ γένος. Ea quoque quæ inter se aliquam cognationem habent dicuntur προσήκειν ἀλλήλοις. † φιλία προσήκει. Xen. Pæd. p. 237. c.† ¶ Προσήκει μοι ταῦτα ποιεῖν, decet me hæc facere, vel consentaneum mihi est, aut officii mei est. Aristoph. Plat. Dem. Herodian. Dicitur et, προσήκει με ταῦτα ποιεῖν. † Cum accusat. Xen. Pæd. 1. 6. 14.† Hinc etiam, τὰ προσήκοντα ποιεῖν, Xen. facere quod nostri est officii. † τὰ προσήκοντα τῇ ἐσθῆτι. Xen. Pæd. l. 3. p. 77. d.† Et, κατὰ τὸ προσῆκον, ut decet, ut par est, pro dignitate: cui oppon. παρὰ τὸ προσῆκον.

Προσηκόντως, convenienter, decenter, rectè, Aristot. rhet. 3.

Συνήκω, desino. ταῦτα δὲ διαφόρως ἔχει χηλὰς εἰς ὀξὺ συνηκούσας, in acutum desinentes, mucronata specie.

ἨΛΑΚΑ'ΤΗ, ης, ἡ, colus: mulierum nentium instrumentum circa quod lanam et linum volvunt. (☞ Παρὰ τὸ ἐλαύνω.) Hom. Od. δ. Ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε, Ἱστόν τ' ἠλακάτην τε. Odyss. δ. Ἠλακάτη τετάνυστο ἰοδνεφὲς εἶρος ἔχουσα. Theophr. hist. pl. lib. 4. de malo medico loquens, τῶν ἀνθῶν ὅσα ἔχει καθάπερ ἠλακάτην ἐκ μέσου τιν' ἐξέχουσαν, veluti colum extantem. Plato de repub. lib. 10. τοῦ ἀτράκτου τὴν ἠλακάτην, dicit, quasi scapum fusi. ¶ Est et pars quædam mali nautici supra τὸ θωράκιον, ut scribit Eust. Vide et Poll. lib. 1. Apud Hom. Κὰδ δ' αὐτοῦ λίπε χεῦεν ἐπ' ἠλακάτῃ τανύσαντες, schol. exp. [illegible]. ¶ Hesychio est etiam δόναξ, i. arundo. ¶ Item sagitta, jaculum. Neutr. plur. ἠλάκατα, Hesych. exp. fusum. Eust. lanas colui circumvolutas. Suid. fila, stamina, quæ nimirum è colo ducuntur circumacto fuso. Od. ζ. et ρ. Ab eodem Hesychio dicitur ἐλακάτη pro ἠλακάτη. At schol. Thucyd. lib. 7. ἠλακάτην à piscatoribus vocari ait machinam quandam alio nomine dictam ἄρπην.

Ἠλακατῆνες, sunt pisces cetacei, ad salgama idonei. Athen. l. 7. ex Mnesimacho, et Eustathius ex Paus.

Composita.

Ἀνηλάκατος, destituta colo, vel etiam colum non tractans, apud Athen. lib. 4.

Εὐηλάκατος, pulchram colum habens, vel colus tractandæ perita. apud Theocr. idyll. 28. aut pulchras habens sagittas, seu sagittariæ artis perita. Hesych.

Πολυηλάκατα, Hesychius dici ait τὰ τῶν ποταμῶν χείλη, quia multas ferunt arundines.

Χρυσηλάκατος, aureum habens colum, Il. ς. vel aureas habens sagittas, Hesych. Pindarus verò, χρυσηλάκατον *μελίαν* vocat hastam auratam hastile habentem. (Soph. Tr. 647.)

ἨΛΑ'ΣΚΩ, et Ἠλασκάζω, vagor, errabundus circumeo. Homer. Iliad. β. (de muscis) Αἵ τε κατὰ σταθμὸν ποιμνήϊον ἠλάσκουσι. Et Iliad. σ'. ἐπεί κ' ἐριαύχενας ἵππους Παντοίου δρόμου ἄσῃ ὑπὸ πτόλιν ἠλασκάζων. Hesych. ἠλασκάζειν et ἠλάσκειν esse dicit παρὰ τὸν αὐτὸν εἰλεῖσθαι τόπον, πλανᾶσθαι. ¶ Cum accusativo significant ἐκκλίνειν, declinare, devitare, fugere: vel etiam vagabundum declinare, errabundum fugitare. ut Od. ι. Εἰπεῖν ὅππῃ κεῖνος ἐμὸν μένος ἠλασκάζει. ☞ Etym. deducit παρὰ τὸ εἰλεῖν.

(ἨΛΕ'ΚΤΡΑΙ πύλαι. Æsch. S. c. Th. 429. Eurip. Phœniss. 1089.)

ἨΛΕΟ'Σ, οῦ, ὁ, stolidus, stultus, insipiens. Odyss. β. Μέντορ ἀταρτηρὲ, φρένας ἠλεέ. Interdum acti, stultum reddens et insipientem. Odyss. ξ. οἶνος γὰρ ἀνώγει Ἠλεὸς, ὅστ' ἐφέηκε πολύφρονά περ μάλ' ἀεῖσαι. ☞ Etymol. vult esse παρὰ τὴν ἄλην τὴν πλάνην, ut sit ὁ πεπλανημένος τὸν νοῦν.

Ἠλὸς, per syncopen dicitur pro ἠλεός. unde vocat. ἠλὲ pro ἠλεέ. ut Od. ι. Μαινόμενε, φρένας ἠλὲ, mente capte. At ἦλος vide suo loco.

Ἠλαίνω, expon. μωραίνω, stultesco, insanio. apud Callim. hymno in Dianam. Legitur et pass. ἠλαίνονται, quod exp. *ῥέμβονται* καὶ πλανώμενοι *στρέφονται*, id est, vagantur, vagabundè se gyrant, apud Theocritum.

Ἠλέματος, idem quod ἠλεός. Vide et in comp. ex Μάτην.

[Ἠλεμάτως. Apoll. Rhod. Arg. iv. 1206. Τῷ καὶ ἔτ' ἠλεμάτως Κόλχοι μάθον ἀντιόωντες, &c.]

ἨΛΙ'ΘΙΟΣ, ου, ὁ, stultus, stolidus, insipiens, vecors, idem quod ἠλεός, ejusdemque originis. (☞ Volunt enim esse παρὰ τὴν ἄλην τὴν πλάνην, ut sit ὁ πεπλανημένος τὸν νοῦν. Aliud Etymon vide in ἠλιθιάζω et in ἤλιθα, quæ sequuntur.) Xen. Pæd. 1. δέδοικα μὴ παντάπασιν ἠλίξ τις καὶ ἠλίθιος γένωμαι. Apud Aristoph. in Nub. ἠλίθιον φθέγγεσθαι, temerè loqui et stultè. (Æsch. Ag. 374. Theocr. ις'. 9.)

Ἠλιθίως, stultè, stolidè, pro quo Dorice dicitur ἀλιθίως, apud Theocrit. idyl. 10. [Lysiæ pro Cæde Eratosth. Def. ἀλλ' οὕτως ἠλιθίως διεκείμην, ὥστε ᾤμην τὴν ἐμαυτοῦ γυναῖκα πασῶν σωφρονεστάτην εἶναι τῶν ἐν τῇ πόλει. Demosth. Orat. in Aphob. οὐδ' ἐν τῷ πατρὶ τοῦτο τὸ συμβόλαιον εἰς τἀνδράποδα ἠλιθίως συμβεβλήκαμεν, μεγίστῳ τεκμηρίῳ γνώσεσθε.]

Ἠλιθιότης, ητος, ἡ, stoliditas, stultitia, dementia. Hesych.

Ἠλιθιάζω, stultè ago, vel stultitiam factis præ me fero. Aristoph. schol. in equit. exp. προσποιοῦμαι ἠλίθιος εἶναι, ἀναισθητεῖν, item ἀναισθητῶ. ἀναίσθητοι γάρ οἱ λίθοι, insensi, à λίθος hoc derivari. quod etymon affertur etiam ab Etymologo.

Ἤλιθα, frustrà, incassum. Apoll. Arg. 2. Τάων ἀκροτάτην ἐπέχραον ἤλιθα χερσί. Ab Hesych. exp. etiam profusè, confertim, largè, copiosè, [illegible] Od. ξ. ὃ γάρ μοι ἀεὶ ἔχει ἤλιθα πολλά. Sic et Odyss. ι. Apoll. Arg. lib. 3. Sunt qui ex ἅλις factum esse existiment.

Ἠλιθιόω, stultum reddo. Æschyl. in Prometh. [1060. μὴ φρένας ὑμῶν ἠλιθιώσῃ βροντῆς μύκημ' ἀτέραμνον. Schol. β. εἰς ἀναισθησίαν ἄξῃ.]

Ἀπηλιθιόω, ῶ, facio fatuum, ad fatuitatem redigo. Diosc. l. 5. c. 25.

ἩΛΙΚΙ'Α, ας, ἡ, statura, ut Matth. 6. τίς δὲ ἐξ ὑμῶν μεριμνῶν δύναται προσθεῖναι ἐπὶ τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ πῆχυν ἕνα; Luc. cap. 2. Καὶ Ἰησοῦς προέκοπτε σοφίᾳ καὶ ἡλικίᾳ. Et cap. 19. ὅτι τῇ ἡλικίᾳ μικρὸς ἦν. Sic et ad Ephes. cap. 4. Sic etiam accipi videtur apud Plut. in hist. de inst. puer. ubi τοὺς παῖδας, ait ἡλικίαν λαβεῖν, id est, αὐξάνεσθαι. ☞ Deducitur à nomine ἡλίκος, quantus. statura enim est corporis velut quantitas ac magnitudo. ¶ Item ætas. † Xen. Pæd. 1. 2. 6. et 9.† Iliad. χ'. Ἤν πως ἡλικίην αἰδέσσεται, ἠδ' ἐλεήσῃ Γῆρας. Xen. Pæd. 1. ἐπεὶ δ' ἔχουσι τὴν ἡλικίαν ἥνπερ σὺ νῦν ἔχεις ἤδη. ¶ Item adolescentia, juventus, florens ætas, ætatis vigor, adulta ætas. Unde οἱ ἐν ἡλικίᾳ, apud Æschin. ætate florentes, adolescentes. Et, εἰς ἡλικίαν ἐλθεῖν, Aristot. in Rhet. Sæpe dicitur peculiariter de ea ætate quæ bello apta est: unde apud Dem. Philip. 1. ὁ μὲν χρήματα ἔχων, εἰσφέρειν. ὁ δ' ἐν ἡλικίᾳ, στρατεύεσθαι. item, ἡλικία στρατεύσιμος, cui opponitur ἀστράτευτος, ἀπόμαχος, ἄμαχος, ἀπόλεμος, &c. Item juvenum multitudo, sicut Lat. juventus, apud Thucyd. l. 3. c. 8. et alibi. Videtur etiam de ætate senili dici, ut apud Luc. λιπαρὸν ἐφ' ἡλικίας. et apud Herodianum, ἀκμαῖος τὴν ἡλικίαν, et ἡλικίᾳ στρατιώτατος ἀνήρ. † de provectâ ætate. Aristoph. Nub. 995.† ¶ Item, ætas, id est, seculum. Dem. in Epitaph. εἰς τὴν τῶν ζώντων ἡλικίαν ὁ χρόνος περιήγαγεν ἡμᾶς. Plut. in Pericle, πολλαῖς ἔμπροσθεν ἡλικίαις τοῦ περὶ Σάμον πολέμου. (Æsch. Pers. 917.)

Ἧλιξ, ικος, ὁ καὶ ἡ, qui ejusdem ætatis est, coætaneus, æqualis. idem quod ἡλικιώτης. (Æschyl. Pers. 683. Ch. 607. Eurip. Phœniss. 1682.) Xen. in Polit. Laced. ὡς τὸ πολὺ οἱ ἥλικες ἀλλήλοις σύνεισι, æquales plerunque conversantur cum æqualibus. † Pæd. 1. 3. 1. et 13.† Sic et Aristot. eth. 8. et rhet. 1.

Ἡλικιώτης, ου, ὁ, coævus, coætaneus, æqualis, idem quod ἧλιξ. Aristoph. in Nub. † 1002. Xen. Pæd. 1. 4. 1. et 5.† Aristot. Pol. 7. Ab eodem in eth. fratres quoque dicuntur ἡλικιῶται, quòd ejusdem ferè ætatis sint. Fœm. gen. ἡλικιῶτις, coæva, quæ est ejusdem ætatis. Luc. Apud Plut. in Pericle, ἡλικιῶτις ἱστορία, historia ejusdem ætatis, quæ scribitur ab illis qui eodem tempore vivunt, quo ii de quibus scribitur.

Composita.

Ἀμφῆλιξ, ικος, ὁ καὶ ἡ, adolescens, ad justam ætatem accedens. Pollux autem, Phrynichum juvenes mulieres appellasse ἀμφήλικας, testatur: et Pherecratem eam quæ provectioris esset ætatis ἀμφηλικεστάτην.

Ἀφῆλιξ, qui florentes annos exegit, ἔφηβος. Item impuber, qui legitimam adolescentiæ ætatem nondum attigit. Arrian. [Herodot. Hist. lib. 3. cap. 14. παρελθόντων δὲ καὶ τούτων, συνήνεικε ὥστε τῶν συμποτέων οἱ ἄνδρα ἀπηλικέστερον ἐκπεπτωκότα ἐκ τῶν ἐόντων, &c.]

Decomp. Παναφῆλιξ, qui caret æqualibus et sociis. Il. χ'.

Ἐφήλικος, ου, ὁ καὶ ἡ, puber. qui ad pubertatis annos pervenit, adolescens, adultus. Plut.

Ἐφῆλιξ, qui adolescentium seu florentem ætatem attigit.

Ἰσῆλιξ, par ætate, coætaneus, æquævus.

Μεθηλικιοῦμαι, ab una ætate in aliam transeo.

Μεθηλικίωσις, ejusmodi transitio ab ætate in ætatem, velut è primo septennio in secundum, è secundo in tertium. Basil.

Μεσῆλιξ, qui mediæ ætatis est.

Ὁμῆλιξ, qui ejusdem ætatis est, coætaneus, æquævus. Od. ζ. et ψ'.

Ὁμηλικία, ætatis æqualitas, eadem ætas. Il. ε'. (γ'. 175.)

Παρῆλιξ, qui præcipiti seu vergente ætate est. qui è florente ætate egressus senescit, vetulus. Plut. in apophth.

Παρηλικία, ætas præceps, seu vergens, ætas senescens aut deflorescens.

Συνῆλιξ, coævus, coætaneus, æqualis. Poll. ex Eupol. (Æsch. Pers. 786.)

[Συνηλικιώτης. Epist. ad Galat. 1. 14. καὶ προέκοπτον ἐν τῷ Ἰουδαϊσμῷ ὑπὲρ πολλοὺς συνηλικιώτας ἐν τῷ γένει μου, &c.]

(Συνομῆλιξ. Theoc. ιη. 22.)

Ὑπερῆλιξ, qui ætatem excessit. Greg.

ἩΛΙ'ΚΟΣ, quantus. (de magnitudine corporis.) † i. e. Latinè qualis quantusque. V. Scaliger. castigat. ad Tibull. p. 174.† Plato in Charmide, αὐτίκα εἴσῃ, καὶ ἡλίκος, καὶ οἷος γέγονε, statim scies, quantus ille et qualis evaserit. Sic Aristot. εἶναι [illegible] *μεγέθει μὲν*, ἡλίκον λέοντα, i. esse leonis magnitudine. Sic apud eundem, ἤδη καὶ τῶν ἐλεφάντων ἑώρων ἡλίκον *μόσχος* ἐστί. Dicitur et de aliis rebus: ut, ἡλίκος οἶκος, Plut. ἡλίκαι κατηγορίαι, Demosth. et ἡλίκα ἀγαθὰ, Lucian. ¶ Item quantus, i. quàm potens. Dem. Phil. 2. ἡλίκος ἤδη καὶ ὅσων κύριός ἐστι Φίλιππος. Apud eundem in Timocr. παράδοξόν τι καὶ θαυμαστὸν ἡλίκον. Et cum superl. apud Luc. δεῖ δέ σε ἀντὶ τῶν *μεγίστων* οἴεσθαι ἡλίκα γενέσθαι τἀγαθά. ¶ Item quantulus. Apud Luc. in Herm. ¶ Item, qui est ejusdem ætatis, apud Antiph. ¶ Interdum idem valet quod τηλίκος, tantus: ut apud Theocr. idyl. 21. καὶ ἡλίκα τραύματα ποιεῖ, et tanta vulnera faceret. (Aristoph. R. 55. Soph. Œdip. Tyr. 15.)

Πηλίκος, ου, ὁ, quantus: interrogativa particula, de quantitate continua, ut, πόσος de quantitate discreta. Aristot. metaphys. lib. 9. et Paul. ad Gal. cap. ult. ¶ Item quantæ ætatis, quot annorum, apud Athen. lib. 2. In qua signif. accipitur etiam indefinitè positum: ut Aristot. in eth. τί δὲ τίνων ἕως ἂν ᾖ πηλίκον, καὶ μὴ χωρισθῇ, ὥσπερ *μέρος αὐτοῦ*, quamdiu aliquantulæ ætatis est, id est parvus. ¶ Interdum dicitur etiam pro ποῖος, qualis, ut, πηλίκον εἰς τὸ *συμβεβηκός*.

Πηλικότης, ητος, ἡ, quantitas, seu (indefinitè) aliquantitas, quanta seu aliquanta magnitudo aut multitudo.

Ὁπηλικοσοῦν, quantuscunque. Theophr. et Aristot. [illegible] phys.

Τηλίκος, ου, ὁ, tantus. (correlativum duorum præcedentium.) de corporea magnitudine. Dicitur de ætate etiam, pro, tantæ ætatis, vel ejus ætatis. Il. ω. Od. δ. et ρ'. Et Plato in apol. Socr. *τοσοῦτον σὺ ἐμοῦ σοφώτερος εἶ τηλικούτου ὄντος τηλίκος ὤν*, tu me grandævo junior. Pro eodem dicitur et *τηλικόσδε*, item *τηλικοῦτος*. (Æsch. Ag. 1629.) cujus fœmin. est *τηλικαύτη*, neut. *τηλικοῦτο*, et de magnitudine, et de ætate tam minore quàm majore, apud Plat. Dem. Xen. † Pæd. 1. 2. 11.† et alios. † τηλικοῦτος Aristoph. Nub. 817. grandis natu. Xen. Pæd. 1. 4. p. 112. d. in fœminino τηλικαύτας apud Soph. El. 616.† (Œdip. Tyr. 1522.)

ἭΛΙΟΣ, ου, ὁ, Sol. Od. θ'. *ἄφαρ δέ οἱ ἄγγελος ἦλθεν Ἥλιος*. Æschines, ἀφ' ἡλίου ἀνιόντος *μέχρι* δυομένου. Xen. Hel. 7. *μικρὸν πρὸ* δύντος ἡλίου, paulò ante Solis occasum. ¶ Derivant aliqui ab ἅλς, mare, παρὰ τὸ ἀναδύεσθαι τὴν ἅλα, ut refert Eust. vel quia ἐκ τῆς ἁλὸς ortum habere videtur, quasi ἕλος. Alii παρὰ τὸ ἕλω, quasi ἕλιος. Alii παρὰ τὸ εἴλω, quasi εἵλιος.

Ἡλιακὸς, οῦ, ὁ, solaris. Laërt.

Ἡλιοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Solem referens, Soli similis.

Ἡλιόω, ῶ, fut. ώσω, insolo.

Ἡλιοῦσθαι, Sole illustrari, illuminari. Aristot. in Meteor. Apud Plat. lib. 8. de rep. ἀνὴρ ἡλιωμένος, à Sole ustus, cui opponitur ἐσκιατροφηκώς.

Ἡλίωσις, insolatio, i. corporis in Sole apricatio.

[Ἡλιῶτις. Soph. Trach. 708. τὸ γὰρ κάταγμα τυγχάνω ῥίψασά πως Τῆς οἰὸς, ᾧ 'πέχριον, ἐς μέσην φλόγα, Ἀκτῖν' ἐς ἡλιῶτιν.]

Ἡλιάω, ῶ, Solem refero, Solis instar candico. Philostr.

Ἡλιάζω, fut. άσω, ad Solem expando, Soli calefaciendum seu expono. Dioscor.

Ἡλιάζεσθαι, apricari. Aristot. de hist. an. lib. 9. cap. 5.

Ἡλίασις, insolatio. idem quod ἡλίωσις.

Ἡλιαστήριον, ου, τὸ, fanum Solis.

Ἡλιὰς κούρη, Solis filia. Apoll. Arg. 4.

Ἡλιαία, ἡ, forum Athenis in quo judicia in aprico seu sub Sole exercebantur: dictum διὰ τὸ ὕπαιθρον εἶναι καὶ ἡλίῳ βάλλεσθαι. Aristot. polit. 5. Dem. contra Tim. et Luc. in Tim.

Ἡλιάζω, in heliæa judico.

Ἡλιάζομαι, idem, et quidem frequentius. Aristoph. in Vesp. et Dem. contra Timocr.

Ἡλίασις, judicandi munus. Dem. contra Timocr.

Ἡλιαστὴς, οῦ, ὁ, judex in heliæa, qui in heliæa judicat. Aristoph. in Equit.

Ἡλιαστικὸς, judicialis. Aristoph. in Neb. † 861.† et Dem. contra Timocr. Hinc comp. ἀφηλιαστὴς et φιληλιαστὴς, de quibus infrà.

Ἠέλιος, (inserto ε per epenthesin, et mutato spiritu) dicitur apud poëtas pro ἥλιος. Quidam tamen compositum existimant ex ἀὴρ, et ἕλω, quasi [illegible] ἔχων. Il. ά. ἐς ἠέλιον καταδύντα. Et Il. γ'. Ἠέλιός θ', ὃς πάντ' ἐφορᾷς καὶ πάντ' ἐπακούεις. (Ἀέλιος, Dor. Eurip. Phœniss. 168. Soph. Tr. 848.) [Antig. 100.]

Composita.

Ἀνήλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, Sole carens, Solis expers, opacus. Soph. in Œd. Col. Apud Nazian. ἀνήλιον φῶς, lumen non productum à Sole. (Ἀνηλίῳ λάμψας. Æsch. Eum. 390.)

Ἀφηλιάζω, insolo, Soli expono. idem quod ἡλιάζω. Athen. lib. 3.

Ἀνθήλιος, et Ionicè ἀντήλιος. Soli obversus, Soli oppositus. Soph. in Ajace. (δαίμονες ἀντήλιοι. Æschyl. Ag. 528.)

Ἀπηλιώτης, ου, ὁ, subsolanus, venti nomen. Aristot. de mundo. Vide Gell. l. 2. c. 22.

Ἀφηλιαστὴς, alienus à judiciis et litibus quæ in heliæa agitantur, Aristoph.

Διηλιόω, insolo, Sole peruro. Unde διηλιωθεὶς, apud Theophr. l. 4. hist. pl. insolatus, Sole perustus.

Δυσήλιος, ad quem ægrè Sol pervenit. Soli minus bene expositus. (Δυσήλιον κνέφας. Æsch. Eum. 399.)

Ἐξηλιάζω, in Sole exsicco, Sole aduro. Hesych. Item crucifigo, ex 2 Reg. 21.

Εὐήλιος, Soli bene expositus, apricus. Xen. Et ἐν εὐηλίῳ, apud Aristoph. in aprico. (Eurip. Phœniss. 654. Aristoph. R. 245.)

(Εὐάλιος. Æsch. Eum. 908.)

Ἔφηλος, Soli expositus. Vide et in comp. ab ἧλος.

Ἐφηλὶς, ίδος et ιος, ἡ, vitium faciei asperæ, proveniens ex inflammatione aut ardore Solis, Hesych. Vide et in comp. ex ἧλος.

Ἡμιήλιος, partim Soli expositus, dimidia tantum ex parte Soli expositus. Theophr.

Πανήλιος ἡμέρα, dies quam totam serenat Sol, Ælian.

Παρήλιος, ου, ὁ, Sol geminatus, gemini soles. Aristot. probl. 58. et meteorol. lib. 3. cap. 3. Apud Suidam adjectivè παρήλιος dicitur nebula supra modum condensata, quæ à Sole illustratur. Theon apud Aratum ex Posidonio tradit, παρήλια, esse nubes rotundas quæ circa Solem effulgescentem irradientur, nec proprio lumine utantur sed solari, quemadmodum etiam luna. Vide ibi plura, et apud Senec. quæst. nat. l. 1. c. 11.

Προηλιάζω, antè insolo.

Προσήλιος, Soli expositus, Solem spectans.

Πρόσειλος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. Æsch. in Prometh. Et apud Eupol. πρόσειλος αὐλή. Apud Theoph. ἔρσης ὁ πρόσειλος, exp. ros qui fit à Sole.

Φιληλιαστὴς, qui judicio in heliæa contendere amat. litigiosus. Aristoph. in Vesp.

Φυγήλιος, fugiens Solem, umbram amans: apud Nicand.

ΗΛΙΨ, ιπος, calceus. schol. Theocr.

Ἀνήλιπος, et Doricè ἀνάλιπος, (comp.) exp. ἀνυπόδητος, discalceatus. Theocr. idyll. 4. Εἰς ὄρος ὄκχ' ἕρπης, μὴ ἀνάλιπος ἔρχεο, Βάττε.

ΗΛΟΣ, ου, ὁ, clavus. ut, χρυσείοις ἥλοις, Il. ά. ἧλοι σιδηροῖ καὶ ξύλινοι. Xen. in Cyneg. Apud Luc. ἄλλῳ ἥλῳ ἐκκρούειν τὸν ἧλον, proverb. de quo Poll. et Erasm. ¶ Item clavus, i. callosum tuberculum, album, rotundum, capiti clavorum simile: quod potissimùm in plantis digitisque pedum, interdum et in summis manuum digitis provenit. Diosc. lib. 1. c. 137. τύλους καὶ ἥλους αἴρει. In oculis autem ἧλοι, sive clavi, dicuntur callosa in eorum albo tubercula, ut ait Cels. lib. 7. Vide et Aët. ¶ In olea etiam ἧλος dicitur seu quædam Solis inustio, qua infestatur. Theoph. de hist. pl. l. 4. c. 16. ☞ Ab ἵημι derivatur, quod immittatur iis quæ compinguntur.

Ἡλόω, ῶ, clavo figo.

Ἡλίσκος, ου, ὁ, clavicula, parvus clavus.

Ἡλώτης, ου, ὁ, clavarius, et quidem interpr. Et, ἡλῶτις λεπὶς, fœm. gen. squama æris quæ è clavis decutitur. de qua Diosc. l. 5. c. 89.

Composita.

Ἀργυρόηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, argenteos clavos habens. Il. β'.

Ἐπηλὶς, operculum arcæ seu cistæ. Hesych. Item pro macula à sole, idem quod ἐφηλὶς. Eust.

Ἔφηλος, clavis affixus. Suid. Item qui laborat vitio quod ἐφηλὶς dicitur, idem Suid. et Hesych.

Ἐφηλὸς, sive ἐφηλὶς, ἡ, fibula qua aliquid constringitur, sicut clavo ligna aut alia ejusmodi compinguntur. Item, vitium faciei asperæ, Hesych. Vide et Poll. Utitur Nic. in Ther. et Diosc. l. 1. c. 177. et alibi. Vide et in compos. ab Ἥλιος.

Ἐφηλόω, clavo affigo. (Ἐφηλωμένα. Æsch. Suppl. 931.)

Καθηλόω, ῶ, clavis defigo, vel configo.

Καθήλωσις, confixio quæ fit clavis.

Καθηλωτὴς, οῦ, ὁ, qui clavis defigit aut configit.

Decomp. Ἀποκαθηλόω, refigo.

Ἀποκαθήλωσις, refixio. ut, ἀποκαθήλωσις τοῦ Χριστοῦ, refixio Christi, qua videlicet è cruce fuit exemptus.

Προσηλόω, clavis affigo. Lucian. ᾧ προσηλῶσαι ἔδει, cui affigere oportebit.

Προσηλοῦσθαι alicui rei dicimur metaphoricè etiam, cui ita velut adhærescimus, ut ab ea non discedamus, ut apud Chrysost. τῷ βιβλίῳ προσηλωμένη. Peculiariter verò capitur pro, cruci affigo. apud Dem. et Greg.

Χρυσόηλος, aureis confixus clavis.

ΗΜΑΙ, sedeo. (*Æsch.* Ch. 975. Theog. η'. 40.) Iliad. β'. Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν Ἧστο νεικείων, sedes convitians. Iliad. ω'. [illegible] ἐπὶ δίφρῳ Ἧστο ἀλαὶς. Luc. in Solœc. Ἧσο ἔσω· ὑμεῖς δὲ καὶ ἄλλοθι δίφρων ἕδρας. Et Ionicè Iliad. γ'. οἱ δὲ νῦν ἕαται, pro ἧνται, sedent. Et addito ι per epenthesin, metri gratia, εἵαται ἐν μεγάροις, itidem pro ἧνται. † Sic Hes. Th. 622. εἵατ' ἐπ' ἐσχατιῇ. † Il. γ'. εἵατο δημογέροντες, sedebant. pro ἧντο. ☞ Ab ἕω (colloco) fit ἔημαι, et crasi ἧμαι.

Composita.

Ἀφήμενος, Hesych. sedens procul ab, vel sedens seorsum ab.

Ἐνῆμαι, insideo. (Theoc. κε'. 44.)

(Ἐφῆμαι. *Æsch.* Ag. 1226. Ch. 499.)

Κάθημαι, sedeo. idem quod ἧμαι: propriè decorum sedeo, vel sedendi causa me demitto. Il. β'. Ἀλλ' αὐτός τε κάθησο καὶ ἄλλους ἵδρυε λαούς, et ipse sedens, et alios sedere jubens. Xenoph. † Pæd. l. 4. p. 111. a.† καθήμενοι ἐπὶ τῶν ἵππων, sedentes in equis. Aristoph. in Vespis, πρὸς τὸ τῆς καθήσεως. Et, καθῆσθαι καθίζειν, ut, βαδίζω ὁδὸν, et λέγω λόγον, et quæ similia sunt, ut annotat schol. Soph. Imperat. est κάθου pro κάθησο. In imperfect. dicitur etiam ἐκάθητο. † χώραις ἐκάθητο. Xen. Pæd. l. 5. p. 115. a.† Spectator quoque aut judex dicitur καθῆσθαι, apud Plut. in Coriol. et Plat. in apol. Et, καθημένης τῆς βουλῆς, apud Demosthenem, considente senatu. Significat etiam maneo, ut, κάθημαι περιμένων. Aliquando pro desideo ponitur, hoc est, otiosum sedere et rebus gerendis manum non admovere. Iliad. ά. Ἀσχαλάαν γὰρ ἔγωγε καθήμενος. Thucyd. lib. 4. Κελεύοντες πλεῖν ἐπὶ τὰς τοῦ Ἀρραβαίου κώμας, καὶ μὴ καθῆσθαι, nec otiosos sedere. Demosth. ad Phil. epist. οὐδὲν ἐνθάδε καθήμεθα, μέλλοντες ἀεὶ, nihil facientes hic desidemus, et semper cunctamur. Sic Olynth. 2. καθήμεθα οὐδὲν ποιοῦντες. (Eurip. Phœniss. 706. 1424. Æschyl. Ag. 1604. Ch. 919.) ☞ Est etiam vocabulum militare, significans insidere et obsidere, castra metari. Thuc. lib. 2. καθήμενοι δ' αὐτοῦ περὶ τὰς χώρας ταύτας, insidentes autem seu obsidentes eo loco ista. et lib. 1. [illegible] περὶ τὰς Ἀχαρνὰς καθήμενος ἐν ἐσβολῇ, pro ἐνστρατοπεδεύσας, i. sedem ibi figens et castra locans. ¶ Καθήμενον πεδίον, solum æquale et planum, ὁμαλὸν, Suid. et Hesych.

Decomp. Ἀνακάθημαι, sedeo erectus, recumbo, resideo. Alex. Aphrod. problem. lib. 1.

Ἀντικάθημαι, in conspectu hostium castrametor. idem quod ἀντικαθίζομαι. Xenoph. καὶ ὅταν πλησίον ἀλλήλοις ἀντικάθωνται, quum in conspectu castrametantur. Dicitur et, ἀντικαθήμενον στρατόπεδον. [περὶ Ἱππ. cap. 8. §. 12.] Apud Herodotum [lib. 9. §. 38.] scribitur ἀντικατήμενοι Ionicè pro ἀντικαθήμενοι. [Polyb. Hist. lib. 3. καταλαβὼν —— Νε ἀπλῶς ὑπὲρ τῆς βασιλείας στασιάζοντες, καὶ μετὰ στρατοπέδων ἀντικαθημένους ἀλλήλοις, &c.]

Ἀποκάθημαι, sum deses, desideo, sum languidus et ignavus. Poll. et Aristot. Item seorsum sedeo. Ἀποκαθημένη γυνὴ vocatur mulier, quæ patitur menstrua, Levitici cap. 15. et 20.

Ἐγκάθημαι, insideo. Item observo, insidior. Æschin. contra Ctesiph. ἐγκαθήμενοι καὶ ἐνεδρεύοντες ἐν τῇ ἀκροάσει εἰσελαύνετε αὐτὸν εἰς τοὺς τοῦ πράγματος λόγους, attentè eum audientes, et instantes si quid extra materiam aberraverit. A Suida quoque ἐγκάθηται, exponitur ἐγκαρτεροῦσά ἐστι: quoniam (inquit) οἱ προστεταγμένοι ἐγκαθέζονται.

Παρεγκάθημαι, assideo, inter alios sedeo.

Ἐπικάθημαι, insideo, aut etiam sedeo. ut apud Demosth. ὁ ἐπικαθήμενος ἐπὶ τῆς τραπέζης, qui in mensa sedet, institor mensæ. (Aristoph. R. 1078.)

Παρακάθημαι, assideo, à latere assideo. idem quod παρακαθίζομαι. Plato, ἀπὸ τῶν παρακαθημένων [illegible], ab assessoribus. Aristoph. in Ranis. Σωκράτει παρακαθήμενον. Apud Syn. epist. 4. accusativo jungitur, ἐγὼ δὲ παρακαθήμενος [illegible], ego autem assidens.

Περικάθημαι, sedeo circum. Herodot. περικατήμενοι τῇ τραπέζῃ, Ionicè pro περικαθήμενοι, circumquaque accumbentes mensam. Est et vocabulum militare, significans circumsideo, obsideo: cui synonymum περικαθίζομαι. Pausan. περικαθημένου τὰς Ἀθήνας, i. καθημένου περὶ τὰς Ἀθήνας. Et Ionicè apud Herodotum, περικατέατο τὴν Ἄνδρον, Andrum obsederunt, pro περιεκάθηντο.

Προκάθημαι, præsideo. Philo de vita M. lib. 1. ὁ γὰρ προκαθήμενος βασιλεὺς [illegible], rex qui illis locis præsidebat. Item cum præsidio, ad custodiam relictus seu alicujus regionis et præsidium. Polyb. lib. 2. οἱ προκαθήμενοι τῶν Ῥωμαίων ἐν τῇ Τυῤῥηνίᾳ ἡγεμόνες, et προκαθήμενος ἐπὶ τῶν κατὰ τὴν Ἀσίαν τόπων.

Προσκάθημαι, assideo, frequenter capitur pro obsideo, ut προσκαθέζομαι. Thucyd. lib. 8. καὶ τῷ πεζῷ προσκαθημένους φυλακὰς ἔχειν, et pedestribus copiis obsidendo. Idem, προσεκάθητο τῇ πόλει, urbem obsidebat. Herodot. [illegible] προσκατήμενος, obsidione circumdedit. † Sic et Xen. Pæd. 2. 38. d.† Et προσκάθημαι ἐν τῇ Σάμῳ, Samum insideo, in Samo sedem et castra loco.

Συγκάθημαι, simul sedeo. Exp. et consideo.

Ὑποκάθημαι, subsideo, in subsessis alicui immineo. Herodian. ὑποκαθήμενοι τὸν βάρβαρον, ad excipiendum barbarum subsidentes. Philostr. in heroic. ὑποκαθήμενος τοὺς ἀνθρώπους, hominibus insidians.

Πάρημαι, assideo, juxta seu à latere assideo, idem quod παρακάθημαι. Odyss. ξ'. [illegible]

Πρόσημαι, assideo, vel etiam assisto. Exp. et obsideo. (V. Æschyl. Pers. 883. Ag. 512. 1200. 1655. προσήμενος. Soph. Œdip. Tyr. 15.)

ΗΜΕΚΤΕ'Ω, ῶ, apud Herodot. exp. δυσφορῶ, ægrè fero. item indignor, offendor.

Περιημεκτέω, (comp.) apud eundem Herodot. exp. ἀγανακτεῖν, δυσχεραίνειν, ἄχθεσθαι, ægrè ferre, molestè ferre, molestia et dolore affici ob, gravari ob.

ΗΜΕ'Ν, et: conjunctio copulativa apud Poëtas, cui respondet ἠδὲ, quod vide suo loco. ¶ At ἦ μὲν, apud eosdem poëtas, pro ἦ μὴν, in sponsionibus et jurejurando, sanè, equidem. Apoll. Arg. lib. 2. [illegible] ἦ μὲν ἀρέξειν Ἀλλήλοις. ☞ Ἧμεν verò interdum signific. eramus, interdum pro ἴμεν poëtice ἴμεναι pro εἶναι, ab εἰμί. ἦμεν, autem Atticè pro ᾔειμεν, ibamus, ab εἶμι.

ΗΜΕ'ΡΑ, ας, ἡ, dies, lux diei. (Æschyl. Eum. 105. Eurip. Phœniss. 597.) Plut. de Alex. fort. νύκτα μὲν ἐν ὅπλοις, ἡμέραν δὲ ἐν [illegible]. Apud Thuc. ἅμα ἡμέρᾳ, prima luce. Pro quo dicitur ἐπεὶ ἡμέρα ἐγένετο, et à Xen. Pæd. 5. ἐπεὶ ἡμέρα ὑπεφαίνετο, et ab Aristophane in Pluto, [illegible] ἡμέρα. Idem dies, i. certarum horarum tempus. Thucyd. ἐν βραχεῖ μορίῳ ἡμέρας, in exigua diei portione, ἡ τήμερον ἡμέρα, hodiernus dies. Dem. ἑκάστης ἡμέρας, vel καθ' ἑκάστην ἡμέραν, et interdum etiam, καθ' ἑκάστην (sine subst.) singulis diebus, quotidie. Apud Thucyd. l. 6. ὡς αὐτοῦ ἡμερῶν ὀλίγων ἐκπολιορκησομένου, ellipsis est adverbii ἐντὸς, i. intra paucos dies. Sic et Dem. pro cor. [illegible] ἐν τρισὶν ἡμέραις. ¶ Item dies, i. tempus, vel tempus vitæ. Aristot. rhet. 2. τῇ γὰρ πρώτῃ ἡμέρᾳ μεμνῆσθαι μὲν οὐδὲν οἴονται, πάντα δὲ ἐλπίζειν, primo tempore juventutis. ☞ Etymol. deducit ab ἥμερος, ad differentiam noctis, quæ immitis et horrida est. Plato verò ἡμέραν dictam ait, quod ἥμερα efficiat: vel ἀπὸ τοῦ ἱμείρειν, quòd eam homines maximè desiderent, quasi ἱμέρα. Videri etiam possit dicta ἡμέρα, quasi ἅμα ἦρι ῥέουσα, quasi simul cum aurora fluens, i. ortu incipiens.

(Ἡμερία, dies. τί δ' ἐνήλλακται τῆς ἡμερίας νὺξ ἥδε βάρος; Quâ molestia hæc nox diversa fuit à Die? Soph. Aj. 208.)

Σήμερον et Atticè τήμερον, adverb. hodie. Il. ϑ'. et Plut. de non irasc. † τήμερα, hodie. apud Aristoph. Nub. 699.† Et, τὸ τήμερον, Anacr. dies hodiernus, pro quo frequentius est ἡ σήμερον ἡμέρα.

Ἡμέριος, ου, ὁ καὶ ἡ, diurnus: ut, ἡμέριος πλοῦς, diurna navigatio. Xen. Item unicum diem durans, temporarius. Sic putantur homines appellari ἡμέριοι, ut qui sint brevis ævi. Epigr. l. 3. (Eurip. Phœniss. 1463.)

'Ημερινός, οῦ, ὁ, diurnus: ut, ἄγγελος ἡμερινός. Xen. Pæd. 8. † p. 232. c. φυλακαί. Pæd. 1. 6. 38.†

'Ημερόσιος, unius diei: ut, ἡμεροσία ὁδὸς, iter unius diei. (Æsch. Ag. 22.) Sic ἡμερησία ζωή. Plut. Τὸ ἡμερόσιον, merces diurna, diarium, apud Suid.

'Ημερεύω, diem traduco seu transigo. Xen. Hell. 5. ἡμερεύοντες ἐν τῷ τόπῳ ἐρήμῳ. Pollux scribit esse, in opere aliquo versor per totum diem. (Æsch. Ch. 708.)

'Ημερίδιον, ου, τὸ, diecula.

'Ημαρ, ατος, τὸ, dies. poëticè pro ἡμέρα. apud Homer. sæpè, et alios poëtas. Ponitur et adverb. ut apud Hesiod. ἦμαρ καὶ νύκτας. † Sic et Theog. 39.† (Æschyl. Ag. 643. Eurip. Phœniss. 1520. 3.)

'Ημάτιος, ου, ὁ, diurnus, idem quod ἡμερινὸς in prosa: ut, φέγγει ἡματίῳ, in Epigr. diurno lumine. i. Sole. Dicitur aliquis vel res aliqua, facere aliquid ἡμάτιος, i. ἐπ' ἤματι, vel ἐπ' ἦμαρ, toto die, aut indies. Il. ι. Sic apud Hesiod. † Th. 597.† μέλισσαι ἠμάτιαι σπεύδουσι.

Composita: ex primitivo ἡμέρα.

'Αμφήμερος, ου, ὁ καὶ ἡ, quotidianus: ut, ἀμφήμερος πυρετὸς, febris quotidiana.

'Αμφημερινός, οῦ, ὁ, idem. ut, ἀμφημερινὸς πυρετὸς, apud Gal. ad Glauc. et Alex. Aphr. in probl.

Αὐθήμερος, qui est ejusdem diei, eo ipso die factus vel dictus, aut uno die factus. Apud Æsch. αὐθήμερα λόγια, exp. extemporales.

Αὐθήμερον, seu αὐθημερὸν, adverb. eodem die, eo ipso die, apud Thuc. et Aristot. de mundo. † Xen. Pæd. l. 3. p. 83. b.† (Æsch. Pers. 456.)

Αὐθημερίζω, eodem die eo ac redeo. Poll.

'Απαυθημερίζω, (decomp.) idem. apud Xen. [de Exp. Cyri. lib. 5. cap. 2. §. 1.]

'Αφημερεύω, diem absum. vel interdiu absum. Dem. pro cor.

Δεχήμερος, decem dies durans, spatium decem dierum constans. Thuc. et Plat.

Διημερεύω, idem quod ἡμερεύω, diem transigo, vel totum diem transigo, vel totum diem duro: ut Xen. Pæd. 7. ἔτι μετὰ τοῦ ὄντος καὶ ὄντως διημέρευον.

Decomp. Συνδιημερεύω, unà diem totum, vel totos dies transigo, versor cum aliquo, utor consuetudine alicujus. Arist. rhet. 2. et Plut. in Lyc. Usus est et Cic. l. 8. epist. ad Att. Συνδιημέρευσις, consuetudo quotidiana, quæ est inter aliquos, conversatio. Plut. in Demetrio.

Δυσημερέω, ῶ, adversa fortuna utor, res mihi infeliciter cedunt. Athen.

Δυσημερία, infaustus dies, infortunium, fortuna adversa. Synes. ep. 8.

(Δυσαμέριος, infaustus. Aristoph. R. 1390.)

'Εξαήμερος, sex dies durans. Τὸ ἑξαήμερον, spatium illud sex dierum, quo conditus fuit mundus. Basil.

'Επταήμερος, qui est septem dierum, durans spatio septem dierum, aut etiam factus spatio septem dierum, sive intra septem dies.

'Εβδήμερος, pro eodem.

'Ετερήμερος, alternis diebus durans: ut, ζώουσ' ἑτερήμεροι, dicuntur Tyndaridæ, apud Hom. Od. λ'. vivere alternis diebus.

Εὐήμερος, ut, εὐάμερον φάος, apud Soph. lux felicem diem advehens, dies felix.

Εὐημερία, ἡ, q. d. diei felicitas, serenitas diei, serenus dies. Xenoph. Hell. 3. καὶ μάλ' εὐημερίας οὔσης. Item cœli temperies, status temporis salubriter et commodè hominibus cedens. Ab Aristot. ubi commodè et salubriter vivitur. Item successus, secunda fama seu gloria. apud Athen. lib. 14.

Εὐημερέω, ῶ, q. d. diem seu dies feliciter transigo, i. vitam felicem dego, commodè et ex animi sententia vivo. quo sensu εὐημεροῦν dicuntur ἄλλοι, ab Arist. eth. 5. Item bona sum habitudine, glisco, vigeo. Aristotel. Item secunda fortuna utor, res mihi ex animi sententia cedunt. Item gratia et autoritate valeo. apud Æschin. et Plut.

Εὐημέρημα, res quæ prosperè successit, felix inceptum, successus, qualis est eorum qui victoria potiuntur. Polyb.

Decomp. 'Εξευημέρησε ταῖς ἰδέαις, excelluit in reddenda tuberum causa. Plut. symp. 4.

Κατευημερῶ, prosperè ago, gratia et autoritate polleo. Æsch. de falsa leg. Item cum gen. ut, κατευημερῶ σου, autoritate et gratia supero te.

Παρευημερῶ, supero successu et rebus secundis, vinco alium gratia et autoritate.

Παρευημερηθεὶς, dicitur qui ita vincitur. Chrysost. de sacerd. et Basil.

'Εφήμερος, diarius, unicum diem durans. ut, ἐφήμερος πυρετὸς, diaria febris, Gal. Sic ἐφήμερος τιμὴ, apud Herodian. lib. 1. Et animalcula quædam ἐφήμερα vocantur, quòd unicum diem vivant, ut docet Eust. Dicitur à Plut. ἐφήμερον φάρμακον, præsens venenum, quòd uno die perimat. Item diurnus, ad breve tempus durans, temporarius, fluxus, caducus. Thucyd. 2. ἐφήμερα τά τε σώματα καὶ τὰ χρήματα ὁμοίως ἡγούμενοι. (Ἐφήμερος hominis Epith. Æschyl. Pr. 83. Soph. Œdip. Tyr. 1389.)

'Εφήμερον, herba, de qua vide Diosc. et Gal. ac Plin. Sic dicta etiam fuit cicuta, ob interitus celeritatem, ut Phocion tradidit.

'Εφημερία, seu plur. ἐφημερίαι, vices. ut lib. 1. paral. c. 9. φυλάσσειν εἰς ἐφημερίας, per vices, certis vicibus. Sic et Lucæ c. 1. † v. 8.† Et Suid. et Hesych. exp. munus diurnum, i. quod obimus interdiu.

'Εφημερὶς, ίδος, ἡ, diarium, scriptum quod acta uniuscujusque diei sigillatim complectitur. Plut. de non fœn. Item historia, in qua non per annos, sed per dies singulos res gestæ scribuntur, diarium. Vide Gel. l. 5. c. 18. Apud Plut. in Alex. pro libro actuum quotidianorum, ut à quibusdam annotatur. Item pro ἐφημερία, apud Josephum.

'Εφημέριος, idem quod ἐφήμερος. In Epigr. μισθὸς ἐφημέριος, diurna merces. Apud Hom. Odyss. φ'. ἐφημέρια φρονέοντες, in diem duntaxat de rebus suis cogitantes. Interdum ἐφημέριοι dicuntur homines, à brevitate ævi, secundum quosdam, quasi temporarii. Greg. in poem.

Θερμημερίαι, dies calidi, æstatis tempus. Theophr. et Aristot.

'Ισήμερος πυρὸς, exp. triticum, cujus cura æquinoctio delegata est, vel quod æquinoctio verno seritur.

'Ισημερία, ἡ, q. d. æquidiarium. Latini dicunt æquinoctium. ut, ἰσημερία μετοπωρινὴ, æquinoctium autumnale. ἰσημερία ἐαρινὴ, æquinoctium vernum. Plut. in probl. Rom.

'Ισημερινὸς, æquinoctialis. q. d. æquidialis. ut, ἰσημερινὸς κύκλος. Apud Theophr. l. 4. de caus. pl. c. 12. ἰσημερινὸς πυρὸς, triticum quod verno seritur æquinoctio. ibi scribitur et ἰσήμερος.

Καθημέριος, quotidianus. Exp. et diurnus. † hodiernus. apud Soph. El. 1435.† (Eurip. Phœniss. 214. ad unum diem pertinens.)

Καθημερινὸς, quotidianus. Act. c. 6.

Καθημέραν, pro καθ' ἡμέραν, indies, singulis diebus, quotidiè.

Καλήμερος, cui felix est dies. in anth. Epigr. lib. 1.

Κακήμερος, cui infelix est dies. ibid.

Λιπήμερος, (Ionicum) qui statum diem deseruit, qui statuto die præstò non fuit.

Μεθημερινὸς, diurnus, qui interdiu fit. ut, κωθῶνες μεθημερινοὶ, apud Plut. de fortit. Alex. lib. 2. [Xenoph. Lacedæm. Resp. cap. 12. §. 2. Φυλακάς γε μὴν ἐποίησε μεθημερινὰς, τὰς μὲν πρὸς τὰ ὅπλα εἴσω βλεπούσας. Demosth. de Cor.]

Μεσημβρία, ἡ, meridies. factum ex μεσημερία, per syncopen, adjecto β per pleonasmum. Thucyd. 6. Item meridies respondens septentrioni. Herodian. † Xen. Pæd. 1. 1. 5.† Item metaph. μεσημβρία τοῦ βίου, pro ætate ingravescente. (Æsch. Suppl. 754. Philostr. l. 3. c. 14.)

Μεσημβρινὸς, pro μεσημερινὸς, meridianus. ut, μεσημβρινὰ κάλλη, apud Proclum. (Æsch. S. c. Th. 387. Ag. 574.) Pro eo Dores dicunt μεσαμβρινὸς, ut Theocr. idyll. 1. Invenitur et μεσαμέριος, Doricum pro μεσημέριος, apud eundem idyll. 7.

Μεσημβριάζω, meridior, i. meridie dormio, Plat. in Phædro. Dicitur et ipse sol μεσημβριάζειν, pro quo et μεσουρανεῖν, ut Poll. docet.

Μεσημβριάω, pro eodem. unde apud Apollon. μεσημβριόωντος ἰαύεσκε ἀελίου.

Μονήμερος, diarius, qui est unius diei. apud Gal.

Μονημέριος, idem, ex Epigr.

Μονάμερος, pro eodem.

Νυχθήμερον, nox et dies, noctis diei que spatium. i. dies viginti quatuor horarum, justus dies, 2 Cor. 11.

'Οκταήμερος, octo dies durans. Item qui fit octavo die. περιτομῇ ὀκταήμερος, ad Philip. cap. 3.

'Οσημέραι, pro ὅσαι ἡμέραι, quotidie. Aristoph. in Pluto. (R. 390.) [Καί μ' ἀσφαλῶς πανήμερον Παῖσαί τε καὶ χορεῦσαι, &c.]

Πανημέριος, perdius. Iliad. α'. πανημέριος [illegible], per totum diem. Utitur et Herodot. lib. 1.

Παρημερεύω, diem seu dies transigo juxta quempiam, et velut ei adhærens. ex Eurip. [Rhes. 360.]

Πενθήμερος, quinque dies durans, seu à quinque diebus. [Xenoph. Hist. Græc. lib. 7. §. 4. καὶ ἐψηφίσαντο κατὰ πενθήμερον ἑκατέρους ἡγεῖσθαι.]

Πολυήμερος, qui est multorum dierum. ut, πολυήμερος νηστεία, Naz.

Συνημερεύω, idem quod συνδιημερεύω. Aristot. eth. 8. ad Nicom.

Συνημέρευσις, conversatio, consuetudo quotidiana cum aliquo.

Συνημερευτὴς, is quicum est nobis consuetudo quotidiana, is quo familiariter utimur. Exp. socius, sodalis, assiduus comes, apud Aristot. pol. 5.

Τετραήμερος, (q. d. quatriduanus) quatuor dies durans. ut, τετραήμερος νεκρὸς, Greg. Et κατὰ τετραήμερον, quadrinis diebus, apud Aristot.

Τετρήμερος, qui quatuor dierum est. Aristot.

Τριήμερος, (q. d. triduanus) tres dies durans, seu à trib. dieb. durans. Apud Aristot. κατὰ τριήμερον γίνεται, exp. trinis diebus fit. Greg. Χριστὸς ἀνίσταται τριήμερος, Christus tertio pòst die resurgit.

Τριακονθήμερος, triginta dies durans.

Τριψημερέω, diem tero, diem extraho. Aristoph. [Vesp. 845. [illegible] τριψημερεῖ.]

'Υπερήμερος, q. d. superegrediens diem, præstitutum videlicet seu condictum: qui intra diem non persolvit debitum, vel implet quod promisit. Propriè dicitur qui judicatum non facit intra diem rei judicatæ à judice præstitutum. ut inquit Bud. Interdum cum genit. ut, ὑπερήμερος τῆς προθεσμίας, cui ultimus προθεσμίας dies elabitur antequam præstet quod spopondit. Luc. Latiùs etiam extenditur: ut puella ὑπερήμερος γάμου, apud Aristot. in Rhet. 3, cui nubendi tempus elabitur, quæ nubilem ætatem prætergreditur. Item res cujus justum tempus elapsum est. Philo de vita M. lib. 3.

'Υπερημερία, defectio ejus qui præstitutum diem prætergreditur, quo videlicet dissolvere debitum debuit, aut aliud præstare quod promisit. Dem. ad Apat.

Composita ex ἦμαρ.

Αὐτῆμαρ, eodem die, idem quod αὐθημερὸν in prosa. Il. ά.

'Εννῆμαρ, novem dies, seu per novem dies. Il. ά. et ζ'. Exp. et nono die.

'Εξῆμαρ, per sex dies. Od. ξ'. ἑξῆμαρ δαίνυντο.

Κατῆμαρ, indies, quotidie, singulis diebus.

Παντῆμαρ, per totum diem. Apoll. Arg. 2.

Πανῆμαρ, pro eodem. apud Hom. teste Eust.

Προῆμαρ, interdiu. Simonides in Iambis de mulieribus, ἐνδὸν μὲν ἐν μυχῷ προνὺξ προῆμαρ, noctu et interdiu.

Ποσσῆμαρ, quot dies, seu per quot dies, quot diebus Il. ά. Existimatur etiam poni pro, quoto die, ut, αὐτῆμαρ, hoc ipso die.

'ΗΜΕΡΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, mansuetus, cicur, mitis. cui oppon. ἄγριος. † opp. τῷ θηρίων κρέας. Xen. Pæd. 1. 3. 6.† Od. ό. de aquila, χῆνα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον Ἥμερον, anserem cicurem. Plato de leg. ἥμεροι ἀγέλαι. Herodian. lib. 5. ζῷά τε πάντα, ὅσα ἥμερα, ὅσα ἀτίθασσα. Dicitur etiam de plantis et frugibus, et tunc Latinè exp. sativus. ut, ἥμερα φυτὰ, et ἥμερα δένδρα, plantæ et arbores sativæ: sic ἥμερος ἐλαία, olea sativa. ἥμερος κρόκος, crocus sativus. Xen. in Cyn. ὅσα γὰρ ἡ γῆ φέρει, τὰ μὲν ἥμερα συγκαλύπτεται, τὰ δὲ ἄγρια γῆς ἐκβάλλουσι. Metaphoricè de hominibus etiam dicitur, quorum emolliti esse videntur mores, quique ex agrestibus cicures, mites, ac placidi facti sunt. Dem. contra Midiam. ἀνθρώπων οὕτως ἡμέρων καὶ φιλανθρώπων τοὺς τρόπους. Herodian. l. 2. πρᾶον καὶ ἥμερον ἦθος ἐνεδείκνυτο, comem atque mansuetam indolem ostendebat. Et apud Plutarch. in Numa. ἥμερος μοῦσα, mitis musa. Et apud Plat. de leg. ἡμερώταται ὁδοὶ, viæ mitissimæ ac placidissimæ, nec asperæ. ☞ Deducunt ἥμερος ab ἡμέρα, quòd ἡμέρα sit quippiam φαιδρὸν et εὐπρόσωπον.

'Ημερότης, ητος, ἡ, mansuetudo, placiditas. Naz. [Plat. de Rep. lib. 3. Ποίας δὲ (ἦ δ' ὅς) πέρι λέγεις; 'Αγριότητός τε καὶ σκληρότητος, καὶ αὖ μαλακίας τε καὶ ἡμερότητος, ἦν δ' ἐγώ.]

'Ημερόω, ῶ, mansuefacio, cicuro. Plut. ('Ημερώσας. Æsch. Eum. 14.)

'Ημέρωμα, τὸ, mitigatio, cicuratio, mansuefactio. Theophr. lib. 5. de caus. pl. 'Ημέρωσις, idem.

'Ημερώδης, ου, ὁ, mitis. Plut. symp. 4.

'Ημερὶς, ίδος, ἡ, mansueta, cicur. Od. ί. Item species roboris, hemeris Plin. l. 16. c. 6. Theophr. hist. pl. l. 2. c. 6. Item pro vite, apud Oppianum. l. 3. de venat. et apud Macedonium l. 2. Epigr.

Composita.

'Ατημερία, idem quod ἀνημερία. Sophocl. in Ajace.

'Ανήμερος, ου, ὁ καὶ ἡ, immansuetus, immitis, agrestis, ferus. Naz. (Æsch. Eum. 14.)

'Ανημερία, ἡ, immitis et immansueta animi affectio. Item molestia animi.

'Αφημερόω, idem quod ἡμερόω.

Διημερόω, mitigo, emollio.

'Εξημερόω, idem quod ἡμερόω, in Geopon. Metaph. apud Plut. in Numa, ἐξημέρωσε αὐτὸν διὰ παιδείας, per disciplinam eum emollivit et excoluit.

'Εξημέρωσις, cicuratio.

Decomp. Δυσεξήμερος, qui difficulter cicurari potest, difficilis cicuratu seu mansuefactu.

Μελιτήμερον, suave, mellea dulcedine præditum. Hesych.

Συνημερούμενος, qui commansuefit, qui unà mansuefit.

'ΗΜΙΣΥΣ, εος, εως, ὁ, fœm. gen. ἡμίσεια, n. ἥμισυ, dimidius. Thucyd. ἥμισυ τεῖχος, dimidius murus. Aristot. ἥμισυ μέρος, dimidia pars. 'Ημισείης, dimidia pars. Odyss. γ'. Et Thucyd. ἡμίσεις ἐγκατάλειπον, dimidia pars existimans. Τὸ ἥμισυ, dimidium, vel dimidia pars. Hesiodus in Erg. οὐδ' ἴσασιν ὅσῳ πλέον ἥμισυ παντός. Apud Thucyd. ὑπὲρ ἥμισυ, supra dimidiam partem. † Xen. Pæd. l. 3. p. 83. d.† Interdum cum genit. ut Plat. de leg. τοὺς ἡμίσεις τούτων. † ἡμίσεις ἱππέων. Xen. Pæd. p. 175. c.† Thucyd. lib. 8. ἥμισυ τοῦ χρόνου, dimidia pars temporis. Apud Xen. τοὺς ἄρτους τοὺς ἡμίσεις, dimidiatos panes. Dicitur et, θἤμισυ Attica synalœpha pro τὸ ἥμισυ. Item, ἥμισυ adverbialiter pro, dimidia ex parte. apud Hesiodum in Theognidem. 'Ημίσεια, accipitur interdum pro ἡμίσεια μοῖρα, sicut ἥμισυ pro ἥμισυ μέρος. Plat. in epistol. † Xen.

Pæd. 1. 2. 9.† Item, ἥμισυ, semis. Athen. 97. ἔφασαν δὲ ὀλίγους ἀπὸ δραχμαῖν καὶ ἡμίσεως. Sic et Plut. in Cat. (Æsch. Eum. 431.) ☞ Derivant autem ex ἧμαι et ἴσος, quòd duæ dimidiæ partes simul conjunctæ ipsum totum æquent.

Ἡμισεύω, dimidius sum, dimidia ex parte æquo. Item ad dimidiam partem redigo, seu ad dimidias decoquo. In Hippiatr. ἕως ἡμισευθῇ.

Ἡμίσευμα, τὸ, dimidium, dimidia pars. Greg. de homine.

Ἡμίνα, ἡ, hemina, dimidium sextarii. Athen. lib. 11. testatur τὴν κοτύλην vocari etiam ἡμίναν.

ἯΜΟΣ, quum, quando, (extra interrogationem) Poëticum adverbium, cui respondet τῆμος, vel τότε, tum. Homer. Od. μ'. Ἦμος δ' ἐπὶ δόρπον ἀνὴρ ἀγορῆθεν ἀνέστη, &c. Τῆμος δὴ τά γε δοῦρα Χαρύβδιος ἐξεφαάνθη. Sic Hesiod. in Erg. Ἦμος κόκκυξ κοκκύζει δρυὸς ἐν πετάλοισι, &c. Τῆμος Ζεὺς ὕοι, &c. Et Od. ι'. Ἦμος δ' ἠέλιος κατέδυ, &c. Δὴ τότε κοιμήθημεν, &c. Sæpe tamen non sequitur particula τότε, aut alia similis. ut initio Od. β'. Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἠώς, Ὤρνυτ' ἄρ' ἐξ εὐνῆφιν Ὀδυσσῆος φίλος υἱός. Sic et initio libri octavi. Aliquando verò ei subjunguntur plures particulæ: ut in principio libri 17. (Soph. Tr. 158. Œdip. Tyr. 1155.) ¶ Ἡμός, vide in Ἐμός.

Πῆμος; quando?

Τῆμος, tum. (Soph. Tr. 542.) Subjicitur præcedenti adverbio ἦμος, ubi et vide exempla. Ponitur aliquando præcedente etiam alia particula. ut Od. ν'. Τῆμοσδε interdum pro τῆμος, vel pro τῆμος δέ.

Τημοῦτος interdum pro τῆμος, ut apud Hesiod. Τημοῦτος σπεύδειν.

Ὀππῆμος, pro ἦμος, apud Aratum in Phæn. [illegible] ὀππῆμος κείνων φαίνοιτο ἰδέσθαι.

ἩΜΥ´Ω, F. ύσω, inclino, cado. Iliad. β'. Τῷ κε τάχ' ἠμύσειε πόλις Πριάμοιο ἄνακτος Χερσὶν ὑφ' ἡμετέρῃσιν ἁλοῦσά τε περθομένη τε, inclinârit, ruerit, cadat. Aliquanto antè, ἐπὶ δ' ἠμύει ἀσταχύεσσιν, incumbit, seu desuper incumbit et inclinat.

Ἡμυόεις, εντος, ὁ, qui solet ἡμύειν, vel etiam μύειν: apud Nicand. in Theriacis, v. 626. Κόρυμβον ἡμυόεντα, πολυανθέα τε κονύζην, scholiast. enim expon. μεμυκότα, κεκλεισμένον, συνεσταλμένον, à μύειν, derivari indicans.

ἬΝ, si. Interdum cum indicativo. Homer. ἤν τινα προκαλέσσεται, si quem provocârit. Frequentius cum subjunctivo. ut Il. γ'. Ἀλλ' ἄγ' ἀριστῆας Δαναῶν κάλει, ἤν τις ἀκούσῃ, si quis fortè audiat. Il. α'. ——οὐδ' ἢν Ἀγαμέμνονα εἴπῃς, ne si Agamemnonem quidem dicas. †ἤν τι. Xen. Pæd. 1. 1. 5.† Item, ἢν μή, si non, nisi. Aristoph. in Vespis, ἢν μή τι λέγῃς, nisi quid dicas. Herodot. ἢν ἐγὼ γνώμης μὴ ἁμάρτω, nisi me fallat opinio. Thucyd. lib. 5. ἢν μὴ ψηφισαμένων τῶν πόλεων ἁπασῶν, nisi omnes civitates decreverint. Item, ἢν καί, etsi, tametsi. (Ἢν respondet particulæ τοσοῦτον. Eurip. Med. 260.) ¶ Ἥν, quam, vide in Ὅς, item pro ἑήν, suam, vide in Ἑός. ¶ Ἦν, eram, erat, ab εἰμί, sum. Interdum ponitur pro ἐστί. item pro ἐξῆν, licebat. Item pro ἦσαν, apud Hesiod. in Theog. Ponitur etiam pro ἔφη ex ἠμί, à φημί.

ἨΝΕΚΗ´Σ, έος, ὁ καὶ ἡ, porrectus et protentus in longitudinem, rectà in longitudinem tendens: interdum et perpetuus, continuus. Nicand. in Alexiph. dicit ægrum se debere exercere ἠνεκέεσσι τρίβοις πεπατημένον ἰθύς. Idem usurpavit ἠνεκής pro ἠνεκέως, in eodem opere.

Ἠνεκέως, diu multumque, longo tempore, continua serie, apud Aristot. Rhet. lib. 1.

Composita.

Διηνεκής, idem quod ἠνεκής, continuus, perpetuus. Od. ι'. Ἀτραπιτοί τε διηνεκέες. Il. μ'. ῥάβδοισι διηνεκέεσσι. Od. ξ'. πάντοσε διηνεκέας. Dicitur aliquid et temporis ratione esse διηνεκής. ut, διηνεκὴς ἐστὶ πᾶσιν ἀνθρώποις ἡ τοῦ πλείονος ἐπιθυμία. Itidemque εἰς τὸ διηνεκές, et διηνεκές, in perpetuum, perpetuò, jugiter. Apud Greg. πρὸς τὸ διηνεκὲς τῆς πηγῆς, ad perpetuam seu perennem fontis scaturiginem.

Διηνεκέως, continua et perpetua serie, jugi et continuo tenore: seu continuè, perpetuè. Odyss. η'. et ι'. itidemque apud Hesiod. et Apoll. Argon. lib. 3. In prosa dicitur διηνεκῶς, quod interdum expon. continuè, interdum assiduè seu identidem. (Æsch. Ag. 326.)

Δουρηνεκής, tantum intervallum continens, quantum hastæ jactus. Iliad. κ'.

Κεντρηνεκής, Eustath. exp. ὁ τοῖς κέντροις πειθόμενος, stimulo seu calcari obediens, Iliad. ε'. κεντρηνεκέας ἔχε ἵππους, innuens compositum esse ex εἴκω, cedo.

Ποδηνεκής, ad ipsos usque pedes dependens. Iliad. κ'. [Herodot. Hist. lib. 1. cap. 195. Ἐσθῆτι δὲ τοιῇδε χρέωνται, κιθῶνι ποδηνεκέϊ λινέῳ.]

ἨΝΙ´, ecce. Aristoph. in Nub. ἠνὶ μαθήμασι, ecce te mittimus. Theocrit. idyll. 3. ἠνὶ δέ τοι δέκα μᾶλα φέρω. ubi schol. aspirari scribit. Pro eodem dici ἠνίδε annotarunt quidam. ut Epigr. lib. 3. Anthol. Ἠνίδε καὶ σὺ τῶν ἐρώτων ἔρως. Alii malunt dici ἐκ τοῦ παραλλήλου pro ἠνὶ ἴδε, adeoque scribendum putant ἤν' ἴδε eliso ι, per notam apostrophi. et sic quoque ἤν' ἰδοῦ, apud Luc. pro ἢν ἰδού. (Aristoph. R. 1437. ἠνίδε Theoc. Id. 2.)

ἩΝΙ´Α, ας, ἡ, habena, lorum freni quo reguntur equi. Xenoph. de re equ. ἡνίας γε μὴν ἐπιτηδειότατον ἴσας εἶναι τὸ εἶδος καὶ μὴ ἀσθενεῖς, μηδ' ὀλισθηράς, μηδὲ παχείας. Plut. de Socrat. οὐχ ὑφ' ἡνίας οὐδὲ ῥυτῆρος, ἀλλὰ λόγῳ διὰ συμβόλων εἰδότες. Et metaph. apud eundem in Pericle, τῷ δήμῳ τὰς ἡνίας ἀνείς, populo laxans sive permittens habenas. ☞ Eust. ab ἱέω, derivari scribit. esse enim ἡνίας δεσμοὺς ἐνετικοὺς τῶν ἵππων. † Diaconus ad Hesiod. Asp. p. 213. b. deducit ab ἀνύω.†

Ἡνίον, ου, τὸ, idem quod ἡνία. Od. γ'. καὶ ἡνία λάζετο χερσί, manibus capiebat habenas. Annotat. Eust. ἡνία esse frenum. At Poll. scribit ἡνίον esse τὸ μέσον τοῦ χαλινοῦ, et circa illud esse anulos et echinos quos equus mandit.

Ἡνιάζω, f. σω, freno.

Composita.

Ἀπηνής, ὁ καὶ ἡ, immitis, inclemens, sævus, crudelis, quasi ἡνίας μὴ εἴκων: metaphoricè, ἀπὸ τῶν δυσηνίων ἵππων. Vide suo loco et in comp. ab Αἰνέω. Il. δ'. βασιλῆες ἀπηνέες.

Ἀφηνιάζω, habenas detrecto seu excutio, vel frenos respuo, vel emordeo. Luc. Et metaph. apud Herodian. lib. 1. ὅτι πρότερον ἀφηνίαζεν ἢ ἐστασίαζεν. Sic et lib. 3. Et Philo de vita Mos. lib. 3. ἀφηνιάζοντες οἱ πρεσβύτεροι τοῖς λεγομένοις, velut excussis frenis dicto audientes non erant. Interdum cum genit. ut Philo de vita Mos. lib. 2. ἀρετῆς δ' ἀφηνιάσαντας, virtutem aspernantes. Et cum πρός, ut Synes. de insomn. κατὰ τῶν ἀφηνιασάντων πρὸς τοὺς νόμους αὐτῆς, contra eos qui excussis habenis contumaciter in leges ipsius peccarant. Reperitur et, ἀφηνιάω, pro eodem, itidem cum genit. Canone 8. Conc. Ephes.

Ἀφηνιασμός, οῦ, ὁ, habenarum excussio, ferocia habenas non admittens. Plut. de virt. mor. Item contumacia velut excussis habenis, rebellio.

Ἀφηνιαστής, οῦ, ὁ, habenarum excussor, ferox, et habenas non admittens. Philo de vita Mos. lib. 1.

Δυσηνίαστος, qui frenis regi vix potest.

Δυσηνιάστως, ita ut refrenari ægrè possit. Synes. epist. 17.

Δυσήνιος, οῦ, ὁ καὶ ἡ, qui habenis contineri difficulter potest, refrænatu difficilis. Item morosus, Gal. Expon. etiam, doloris impatiens. ab ἀνία.

Δυσηνίως, ita ut habenis retineri difficulter possit, effrænatè.

Ἐξήνιος, effrænis. Plut. de loquacitate.

Εὐήνιος, qui habenas facilè admittit, qui habenis regi facilè potest, freno seu habenis docilis. Plut. de rep. (Philostr. l. 1. c. 15.)

Πειθήνιος, moriger, obsequens, ἀπὸ τοῦ πείθεσθαι ἡνίᾳ. Propriè dicitur de equo qui habenis paret. ut, πειθήνιος ἵππος. Plut. Dicitur et de hominibus, apud eundem Plut. de Rom. fort. Τὸ πειθήνιον, substantivè, obedientia. apud Herodian. lib. 2. et Joseph. de capt.

Πειθηνίως, morigerè, obsequenter.

Ποικιλήνιος, variegatas habens habenas. [Pind. Pyth. Od. 2. 14. ποικιλανίους Ἐδάμασσε πώλους. Schol. τὰς πεποικιλμένας ἡνίας ἐχούσας πώλους, &c.]

Φιλήνιος, amans freni. (Æsch. Pr. 464.)

Χρυσήνιος, aureas habenas habens. Suid.

ἩΝΙ´ΚΑ, quum, quando (extra interrogationem.) Athen. lib. 4. Ἡνίκ' ἰχθὺν ἤσθιε, νῦν ἄρχεται ἐσθίεσθαι. Bianor. Anth. Epigr. l. 1. Εἰς βαθὺν ἥλατο Νεῖλον, (&c.) ἡνίκα εἶδε. Et apud Theocr. idyll. 5. Ἁνίκ' ἐπύγιζόν τυ, Doricè, pro ἡνίκα. Sic et Dem. ἡνίκα δίκην ἔλαχον, quum judicium dictassem, ἡνίκα συνεσκόταζε, quum advesperasceret. Et Aristoph. in Nub. ἡνίκ' ἂν πυθῶμαι. † et Xen. Pæd. 1. 2. 14.† (Soph. Œdip. Tyr. 1036.)

Πηνίκα, quando, quoto (interrog.) Aristoph. in Avib. πηνίκ' ἄττ' ἀπώλετο; quandonam periit? Idem, πηνίκα ἐστὶ τῆς ἡμέρας; quodnam diei tempus est, seu quotanam hora? (R. 659.)

Ὁπηνίκα, idem. Apollonides. Anth. epigr. l. 1. Ποῖον ὁπηνίκα θαῦμα κατείδομεν Ἀρὶς ἄωτον: cui respondet, λόγος ἦλθεν. Interdum et pro quando, i. quandoquidem: ut apud Demosth. in Midiam. ἀλλὰ μὴν ὁπηνίκα καὶ συνοικεῖν ἃ κατηγορῶ, καὶ ἴδια πονηρὰ φαίνεται, τοὺς νόμους δὲ δεῖ σκοπεῖν.

Τηνίκα, pro quo Doricè τανίκα, apud Theocr. idyll. 7. et τηνικάδε, et τηνικαῦτα, tum. Respondent enim præcedentibus ἡνίκα et ὁπηνίκα. Est autem in τηνικάδε, particula δὲ adjectitia, sicut in ἐνθάδε, aliisque nonnullis, ἦμος et ἦμοσδε, (inquit Eustathius) sicut τηνίκα τηνικάδε, et ἔνθα ἐνθάδε. Usitatius est Τηνικαῦτα. Demosth. Philipp. 3. quum dixisset οὐ πρότερον ἐτόλμησεν οὐδεὶς ῥῆξαι φωνήν, πρίν, &c. subjunxit, τηνικαῦτα δ' εἰ μὲν ἠμύνοντο, &c. † Xen. Pæd. 1. 2. 13. et 1. 6. 23.†

ἯΠΑΡ, ατος, τὸ, hepar, jecur. Od. λ'. ἧπαρ ἔκειρον Δέρτρον ἔσω δύνοντες. Il. υ'. φαγέμεν αὐτοῦ ἧπαρ. Archilochus, χολὴν γὰρ οὐκ ἔχεις ἐφ' ἥπατι. (Æsch. Eum. 135. Ag. 442. Ch. 270.)

Ἡπατηρός, οῦ, ὁ, hepaticus, hepatarius. Ἡπατηρὰ dicuntur medicamenta hepatis affectibus accommodata. Alex. Trall.

Ἡπατίας, ου, ὁ, hepatarius. ut, λοβὸς ἡπατίας, apud Poll. lib. 2. fibra hepatis.

Ἡπατικός, οῦ, ὁ, hepaticus, hepatarius. ut, ἡπατικὸν πάθος, morbus hepaticus. Ἡ ἡπατικὴ δυσεντερία, apud Trall. Ἡπατικοὶ dicuntur etiam qui hepatico morbo laborant, hepatici, jecinorosi, jecoritici. Gal. et Diosc.

Ἡπατίτης, ου, ὁ, hepaticus, hepatarius. ut, ἡπατίτης λίθος, hepatites lapis, Plin. Fœm. gen. ἡπατῖτις, hepatica, jecoraria. ut, ἡπατῖτις δυσεντερία, et ἡπατῖτις φλέψ. ¶ Item herba quæ et ἡπατόριον vocatur, à quibusdam, eupatorium. ut Orib. in Collectan. annotat.

Ἡπατίζω, fut. ίσω, hepar refero, hepati similis sum. Diosc. l. 3. c. 25.

Ἡπάτιον, ου, τὸ, jecusculum. Aristoph. et Athen. lib. 3.

Ἥπατος, ου, ὁ, piscis nomen, apud Aristot. lib. 2. hist. anim. et Athen. lib. 3. et 7. Videtur à colore hepatis simili ita dictus: alio nomine λεβίας appellatur.

Λευκηπατίας, (comp.) vel λευκοπατίας, ου, ὁ, olim dicebatur timidus. Aiunt, quorundam hepati vitium quoddam accidere quod eos timidos reddat: ejus autem indicium vitiati pallor est, qui tales timidos arguit. Vide Erasmi Chil.

ἬΠΕΙΡΟΣ, ου, ἡ, terra continens ac mediterranea: pars terræ quæ continuo tractu juncta à reliqua terra mari non divellitur: cui opponitur insula. (Æsch. Pers. 720. Soph. Tr. 102.) Unde Aristot. de mundo, τὴν οἰκουμένην ὁ πολὺς λόγος εἴς τε νήσους καὶ ἠπείρους διεῖλε, in insulas et continentes divisit. Thuc. lib. 1. τάς τε ναῦς ἐπὶ τοῦ ξηροῦ ἐποίησε, καὶ τῆς νήσου τὰ πολλὰ ἤπειρον, et magnam insulæ partem fecit continentem. Herodot. lib. 2. τὴν ἀντικειμένην ἤπειρον τῇ Εὐρώπῃ, continentem Europæ oppositam. ¶ Quum verò ei opponitur θάλασσα, simpliciter terram significat. † Sic Hes. Th. 582.† Od. γ'. de Ulysse, Εἶθ' ὅγ' ἐπ' ἠπείρου δέμας, &c. Εἴτε καὶ ἐν πελάγει, sive terra, sive mari. Il. ἀ. νῆα μέλαιναν ἐπ' ἠπείροιο ἔρυσσαν, navem in terram seu littus subduxerant. Et κατ' ἤπειρον, terra, pedestri itinere. Demetrius Phaler. πλεῖν μὲν διὰ τῆς ἠπείρου, πεζεύειν δὲ διὰ τῆς θαλάσσης. Euripides, Ἤπειρον εἰς ἄπειρον ἐκβαλὼν πόδα, in terræ spatium immensum. Eustath. annotat adjectivum esse, et subintelligi γῆ: plerumque esse in hoc loco, ἐπ' ἠπείρου γῆς εἶναι. Esse enim Doricum ἄπειρος hoc loco pro ἤπειρος. ¶ Peculiariter verò ἤπειρος, apud Homerum dicitur pars illa quæ est ultra Ithacam et Cephalleniam, ut Eustath. docet. Il. β'. Οἵ τ' ἤπειρον ἔχον ἠδ' ἀντιπέραι' ἐνέμοντο. Il. σ'. Πέμψω σ' Ἤπειρόνδε βαλὼν ἐν νηῒ μελαίνῃ. ☞ In prima significatione, sunt qui dictam ἤπειρον velint quasi ἄπειρον, sive ἀπείρονα γαῖαν, ut vocat Homerus.

Ἠπειρόω, ῶ, fut. ώσω, continentem facio. Aristot. de mundo, ἐπιδρομαί τε κυμάτων καὶ ἀναχωρήσεις, πολλάκις καὶ ἠπείρους ἐθαλάττωσαν, καὶ θαλάττας ἠπείρωσαν, ex locis marinis fecerunt continentem.

Ἠπειροῦσθαι, continenti adjungi seu accedere, continentem fieri. Thuc. lib. 2. καὶ εἰσὶ τῶν νήσων αἳ ἠπείρωνται.

Ἠπειρώτης, ου, ὁ, qui in continenti habitat. Et ἠπειρῶται ἅλες, apud Synes. sal terrestris, sal qui in continenti effoditur. In fœm. ἠπειρῶτις. ut, ἠπειρώτιδες πόλεις, apud Herodot. [lib. 7.] urbes in continenti sitæ. Et ἠπειρῶτις ξυμμαχία, apud Thuc. lib. 1. societas terrestris, seu pedestris. Apud eundem ἠπειρώτιδες παρεσκευασμέναι πόλεις, urbes copiis pedestribus subnixæ, i. equitibus et peditibus. ¶ Item, Ἠπειρώτης, et Ἠπειρῶτις, qui vel quæ ex Epiro est, Epirota. Pausan. in Atticis l. 7.

Ἠπειρωτικός, ή, όν, ad continentem spectans. Xen. Hell. 6. Item Epiroticus. ut, ἠπειρωτικὰ μῆλα, apud Diosc. l. 1. c. 163.

Composita.

Ἀπηπειρόω, ῶ, in continentem redigo, continenti adjungo. Epigr. ἀπηπείρωσε θάλασσαν, ex mari continentem fecit.

Μεσήπειρος, mediterraneus. Dionys. de situ orbis.

ἨΠΗ´ΣΑΣΘΑΙ, Phrynichus exp. ἀκέσασθαι, sarcire, apud Aristoph. in Δαιταλεῦσιν, ubi Hesiod. præcepta deridens ait, καὶ κέντρον ἠπήσασθαι. Ælius Dionys. scribit barbarum esse, ut refert Eustath. (Vid. Constantini Lexicon.)

Ἠπητής, οῦ, ὁ, sartor, sarcinator. apud Hom. in Batrachomyom. (185.) Fœm. ἠπήτρια, sartrix, sarcinatrix, sutrix. Hesych. et Suid.

Ἠπητήριον, sive ἠπήτριον, per syncopen, subula, i. instrumentum quo sutor in consuendis coriis utitur, et sartor in consuendis pannis, acus. Hesych. et Eust.

ἨΠΙ´ΑΛΟΣ, ου, ὁ, epialus: febris quotidianæ continuæ species quædam, quæ alio nomine ῥιγοπύρετος, appellatur. Vide Gal. de differ. febr. lib. 2. cap. 6. et Aët. serm. 5. cap. 87. Vide et schol. Aristoph. in Vesp. ☞ Dicitur autem (ut Paul. Ægineta lib. 2. c. 25. tradit) vel à metaphora τῆς ἁλός, i. maris, quod principio tranquillam apparet, ut quum turbatur, asperrimum evadit: vel παρὰ τὸ ἠπίως καὶ πρᾴως ἀλεαίνειν, i. θερμαίνειν, à calefaciendo leniter et placidè: quoniam non vehementem febrem accendit. Eustath. per antiphrasin ab ἤπιος derivatum existimat.

Ἠπιαλώδης πυρετὸς, ὁ μετὰ φρίκης καὶ ῥίγους γινόμενος, apud Hippocr.

Ἠπιαλέω, ῶ, epiala febri laboro. Aristot. probl. sect. 27.

Ἠπιάλης, ου, ὁ, et ἠπιάλης, ητος, ὁ, idem quod ἠπίαλος.

Ἠπιάλιον, ου, τὸ, levis epialæ febris accessus. Hesych.

Ἠπίολος, etiam dicitur idem esse quod ἠπίαλος. Est et bestiola quædam, de qua Arist. hist. an. lib. 5. cap. 19.

ἬΠΙΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, clemens, mitis, lenis, benignus, idem quod πρᾶος. † τινὶ, alicui. Hesiod. Th. 407.† Od. ὁ. καὶ ἤπιος ἔστω Σκηπτοῦχος βασιλεύς. Herodian. lib. 2. ἤπιον ἄρχοντα καὶ πατέρα, clementem principem. Il. λ'. ἤπια φάρμακα, lenia et blanda pharmaca. Et ἤπιον ἦμαρ, apud Hesiod. in Erg. (Eurip. Med. 133. Soph. El. 1442. Æsch. Pr. 481. Ag. 1640.) ☞ Derivant quidam ab ἕπω, ideoque aspirant, ut scribit Eust. (qui tamen frequentiùs tenuari dicit, quod et ex comp. κατηπιάω, patet) alii ab ἔπος deducunt, ut sit ὁ ἐν λόγῳ πάντα πραΰς.

Ἠπίως, leniter, benignè, clementer.

Ἠπιότης, ητος, ἡ, lenitas, placiditas, clementia, ἁλὸς ἠπιότης, placida pellacia ponti.

Ἠπιάω, ῶ, f. άσω, vel ήσω, mitigo, lenio, placo.

Ἠπίημα, τὸ, id quo aliquid mitigamus, lenimentum. Herod. in Thal.

Κατηπιάω, ῶ, (comp.) mitigo, declino. Il. ε.

ἭΡΑ, ας, et Ionicè Ἥρη, ης, ἡ, Juno: et soror et conjunx Jovis. ☞ Plato in Cratylo sic nominatam existimat, ὡς ἐρατή τις. ¶ Allegoricè autem esse dicitur ὁ ἀὴρ, aër: à quo et dicta creditur transpositis literis.

Ἡραῖος, ου, ὁ, Junonius. ut, Ἡραῖος ναὸς, et Ἡραῖον τεῖχος. Dicitur et, Ἡραῖον, ου, τὸ, pro Ἡραῖον ἱερὸν, Junonis templum: ut Ἀθήναιον, apud Herodotum. [Thucyd. Hist. lib. 3. καθίζουσιν ἐς τὸ Ἡραῖον ἱκέται, &c.] Et τὰ Ἡραια, pro τὰ Ἡραῖα ἱερὰ, Junonis sacra, et ἡ τῇ Ἥρᾳ τελουμένη ἑορτή.

ἨΡΕΜΟΣ, ου, ὁ, quietus, mitis, placidus: exponitur etiam ab Hesych. ἥσυχος, πρᾶος, ἥμερος. ☞ Etym. ex ἥμερος deducit, transpositione literarum μ et ρ. Videri possit et ex synonymo ἥμερος factum transpositione itidem literarum et mutatione spiritus.

Ἠρέμα, (adverb.) quietè. † Xen. Pæd. 1. 4. 19.† Plat. in Crat. εἰ δὲ βούλει, ἔχε ἠρέμα, si verò vis, quietè te contineas. Item paulatim, sensim, cui opponitur σφόδρα. Herodian. lib. 3. et Luc. in Zeux. Item paululum, leviter aut leniter. Luc. et Aristot. Eth. 4. c. 5. et l. 3. c. 1. Pro eodem dicitur et ἠρεμαίως, Ionicè, apud Hippocr. epist. ad Demag.

(Ἠρεμεί, quietè. Aristoph. R. 318.)

Ἠρεμέστερος, ου, ὁ, quietior, placidior. quasi à positivo ἠρεμής. Xenoph. Pædiæ 7.

Ἠρεμεστέρως, quietiùs, tranquilliùs. Item Xen. Pæd. 3.

Ἠρεμία, ἡ, quies. Aristot. Eth. 8. cap. ult. Apud Plut. in Apophth. ἠρεμίαν ἔχω, quiesco.

Ἠρεμαῖος, ου, ὁ, quietus. Item remissus, submissus. Theophr. et Luc.

Ἠρεμαίως, idem quod ἠρέμα. Herodian. lib. 5. et Xen. de re eq.

Ἠρεμέω, ῶ, f. ήσω, quiesco, quietus sum, vel maneo. Philo de vita Mos. lib. 3. πάντας αὐτοὺς ἐν ταῖς σκηναῖς ἠρεμοῦντας.

Ἠρέμησις, ipsa quiescendi actio, quies qua res aliqua à motu, in quo erat, quiescit et quasi sedatur. Aristot. Rhet. 2.

Ἠρεμίζω, f. ίσω, sedo, quiescere facio. [Xenoph. Lacedæm. Resp. c. 1. §. 3. ὥσπερ δὲ οἱ πολλοὶ τῶν τὰς τέχνας ἐχόντων ἑδραῖοί εἰσιν, οὕτω καὶ τὰς κόρας οἱ ἄλλοι Ἕλληνες ἠρεμιζούσας ἐριουργεῖν ἀξιοῦσι. περὶ Ἱππ. c. 9. §. 3. ἐπειδὰν δὲ δόξῃ, ἠρεμίσαντα πλείω χρόνον, ἢ τὸν ἐπιτυχόντα, &c.]

Ἠρεμίζομαι, idem, apud Themist.

Ἠρεμάζων ἐκαθήμην, sedebam mœrens, ex Esdræ lib. 2.

Composita.

Διηρεμέω, ῶ, quiesco. in Phil. de vita M. lib. 2.

Κατηρεμέω, ῶ, quiescere facio, sedo. Xen. Pæd. 7. βουλόμενος αὐτοὺς κατηρεμίσαι, pacare.

Κατηρεμίζω, idem.

ἨΡΙΟΝ, ου, τὸ, monumentum, sepulchrum. In epigr. ἀνδράγαθον κατὰ χθονὸς ἠρίον τεύχων, Ὡς ἐν ἀπορθήτῳ [illegible]. Et rursum, Ἠρίον ἐν [illegible] ἐστησάμεν, Ὄφρα σε καὶ φθίμενον Δηοῦς σταχυότροφος αὖλαξ Θέλγῃ ἀρουραίη κείμενον ἐν καλάμαις. Legitur et apud Homer. Il. ψ'. v. 126. ☞ Sunt qui dictum velint, παρὰ τὸ ἐπικεχωσμένον τοῖς νεκροῖς χῶμα, derivantes ab ἔρα, terra. unde et Suidas dicit esse τὸ ἐν τῇ γῇ μνῆμα.

Κενήριον, (comp.) vacuum sepulchrum, monumentum inane. Nonn.

ἨΡΥΓΓΙΟΝ, ου, τὸ, eryngium, herba ex genere aculeatorum, de qua Theophr. hist. pl. 6. c. 1. Diosc. l. 3. c. 24. et Plin. l. 22. c. 7. Nic. in Ther. v. 848. vocat ἤρυγγον, itidemque v. 645. Ab Aristotele autem hist. an. l. 9. n. 3. ἤρυγγος dicitur villus dependens è mento hircorum et caprarum, de quo et Plin. l. 8. c. 50. Virg. lib. 3. Georg. vocat barbas incanaque menta hirci Cinyphii: veteres Latini spirillum, autore Festo et Paulo. A Plut. in symp. lib. 7. probl. 2. appellatur ἠρύγγιον, et in libro de sera numinis vindicta ἠρυγγίτης.

ἭΡΩΣ, ωος, ὁ, heros, semideus. qui ex deo et homine natus credebatur, aut reliquos homines virtute sua ita superabat, ut ad deos proximè accedere videretur, ob eamque post mortem in divorum numerum referretur: tantò homine præstantior quantò deus dæmone: vel, ut apud Lucianum habetur, ὃς μήτε ἄνθρωπός ἐστι, μήτε θεὸς, καὶ συναμφότερόν ἐστι. (Æschyl. Ag. 505.) Hesiod. in Erg. Ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον γένος, οἳ καλέονται Ἡμίθεοι. Zenon apud Laërt. l. 7. heroas vocat solutas corporibus animas sapientum. Sic et Philo de mundo. Apud Homerum tribuitur etiam ignobilioribus. ut Od. σ'. Μούλιος ἥρως, Κῆρυξ Δουλιχιεύς. Θεράπων δ' ἦν Ἀμφινόμοιο. Contrahuntur verò quidam obliqui: nam ἥρως pro ἥρωος dicitur Od. θ'. et ἥρῳ pro ἥρωϊ, teste Eust. Item ἥρω pro ἥρωα, per apocopam, apud Apoll. Arg. 2. Dicitur et, ἥρως pro ἥρωες, et ἥρωας. ☞ Appellati autem fuerunt ἥρωες, vel ἀπὸ τοῦ ἔρωτος, ex virtutis studio: vel ἀπὸ τῆς ἔρας, à terra, quasi terrestres quidam dii. vel ἀπὸ τῆς ἀρετῆς, à virtute, qua cæteris hominibus antecellunt. vel ab ἀὴρ, quoniam (ut Hesiodus habet) ἠέρα ἑσσάμενοι πάντη φοιτῶσιν ἐπ' αἶαν: quasi post corporis dissolutionem non tendant ad inferos, sed in aëre remaneant, hoc præmii habentes, ut per terras oberrent et humanas res contemplentur.

Ἡρωϊκὸς, ή, ὸν, heroicus. ut, ἡρωϊκὴ μορφή, Plut. ad princ. indoct. ἡρωϊκὴ ἀρετή. Arist. Eth. 7. ἡρωϊκοὶ στίχοι, versus heroici, Plat. 12. de leg.

Ἡρῷος, sive Ἡρῶος, ου, ὁ, idem quod ἡρωϊκὸς, seu herous, ut, ἡρῷος ῥυθμὸς, numerus herous, apud Aristot. Et ἡρῷον μέτρον, metrum heroum. Demetr. Phaler.

Ἡρῷον, ου, τὸ, substant. monumentum sive fanum heroi constructum. Thucyd. lib. 13. τὸ τοῦ Ἀνδροκράτους ἡρῷον.

Ἡρῷα, τὰ, dicuntur etiam epulæ solennes in heroum honorem. Plut. polit. præc. Et θἠρῷον pro τὸ ἡρῷον, Atticè, ut, θοἰμάτιον pro τὸ ἱμάτιον. Aristoph.

Ἡρώϊον, ου, τὸ, herois monumentum: idem quod ἡρῷον, Hesych.

Ἡρωΐνη, ἡ, heroina, semidea. Dionys. de situ orb. Pro quo et ἡρῴνη, Aristoph. in Neb. † 314.†

Ἡρωΐς, ΐδος, ἡ, herois. Athen. lib. 1. Est etiam nomen festi novennalis quod Delphis celebrabatur. Plut. in Hellen.

Ἡρώϊσσα, ἡ, heroina. Pro quo ἡρῷσσα citatur ex Lascaris epigr. [Apoll. Rhod. Arg. iv. 1308. Ἀλλά σφέας ἐλέηραν ἀμηχανίῃ μινύθοντας Ἡρῷσσαι Λιβύης τιμήοροι.]

ἭΣΣΩΝ, et ἥττων, ονος, ὁ καὶ ἡ, minor. ut Thucyd. ἥσσων ἐλπὶς, minor spes. Sed usitatius est neut. ἧττον, minus, quod adverbialiter etiam ponitur. † Xen. Pæd. 1. 3. 4. et 1. 6. 11.† Arist. Eth. 2. καὶ λυπηθῆναί ἐστι καὶ μᾶλλον καὶ ἧττον. Sic οὐχ ἧττον, et οὐδὲν ἧττον, non minus, nihilominus, Arist. Eth. 6. Ponitur ἥκιστα, seu ἧττον, pro οὐδ' ὅλως, seu οὐδαμῶς, apud Thuc. ¶ Item, inferior. † Aristoph. Nub. 881.† Il. σ'. Ἀλλ' ὅτε ἥσσων εἰμὶ, τότε σὺ φέρτερος εἴην. Aristoph. in Pluto, γενέσθαι ἧττον ἂν πολὺ ἡμῶν. Herodian. lib. 1. οὐδενὸς ἥττων εὐτυχίᾳ τε καὶ εὐψυχίᾳ. Et cum inf. Thuc. l. 2. ἐς οὐδένα ἥσσων οἶμαι εἶναι γνῶναί τε τὰ δέοντα καὶ ἑρμηνεῦσαι ταῦτα. Cum genit. usurpatur in variis loquendi generibus, ut, ἥττων οἴνου, apud Xen. Pæd. 8. qui vincitur à vino, i. vino deditus. † Xen. Pæd. 1. 3. 13. ἔρωτος καὶ γυναικῶν. Aristoph. Nub. 1077.† Sic ἥττων ἡδονῶν, ἔρωτος, ὀργῆς, &c. qui nescit frænare libidines, iram, &c. Interdum exponi potest, qui servit, serviens, servus. ut, ἥττων χρημάτων, φιλοτιμίας, ἐπιθυμιῶν, qui servit pecuniæ, gloriæ, cupiditatibus, &c. vel servus pecuniæ, gloriæ, libidinum. ¶ Apud Diog. Laërt. ἵνα πλείω μὲν ἀκούωμεν, ἥττονα δὲ λέγωμεν, ut plura quidem audiamus, pauciora autem loquamur.

Ἡσσάομαι, ῶμαι, vel ἡττάομαι, ῶμαι, inferior evado, vincor, superor. † ὑπό τινός τινος. Xen. Pæd. 1. 3. p. 82. c.† Thuc. lib. 2. ἐφ' ἅπασιν ἡσσᾶσθαι. Apud Dem. dicitur et de eo qui in judicio vincitur. Sæpe cum dat. ut, ἡττᾶσθαι μάχῃ, πολέμῳ, &c. Cum accus. ut apud Isocr. πολλὰς μάχας ἥττηνται. Cum accus. rei et genit. personæ, apud Dem. in Epist. οὐχὶ τὴν ψυχὴν ἥττηται τῶν ἐναντίων. et cum particip. genitivi casus, ut apud Xen. Pæd. 5. εἰ ἡττώμεθα αὐτοῦ εὐεργετοῦντες. Item succumbo, cedo, frangor. Isocr. in Panath. ἡττᾶσθαι τῶν συμφορῶν. † Sic Xen. Pæd. 1. 5. 11.† Apud Xen. ἡττᾶσθαι τῶν ἡδονῶν, servire voluptatibus. Sic apud Athen. κοιλίας ἡττημένος, ventri deditus. Apud Plut. in amat. narr. τῆς παρθένου ἡττημένος, virginis amore incensus.

Ἥττημα, τό, clades.

Ἧσσα, seu ἧττα, inferiores partes, clades. Xen. † Pæd. l. 3. p. 83. c.† ἧτταν προσίεται, se vinci patitur æquo animo. Plut. de frat. char. ποιεῖ τὸ ἧττον ἥδιον τοῦ νικᾶν, facit ut vinci jucundius sit quàm vincere.

Ἑσσόομαι, οῦμαι, Herodot. pro ἡσσῶμαι, vincor.

† Ὑφέσσων, paullo minor. Hesiod. Asp. 258.†

Composita.

Ἀήττητος, ‡ seu ἀήσσητος,‡ invictus, insuperabilis. Dem. pro cor. ἀήττητος ἡ πόλις τὸ κατ' ἐμέ. Sic ἀήττητοι ψυχαὶ, Isocrat. in Archid. et ἀήττητος θυμὸς, Dem. in Epist. Ad Phil. εἰς τὸ ἀήττητον ἀντιφιλονεικεῖν, obniti pervicaci audacia. [Thucyd. Hist. lib. 6. §. 70. οἱ γὰρ ἱππῆς τῶν Συρακοσίων πολλοὶ ὄντες καὶ ἀήσσητοι εἶργον. Schol. οὐχ ὡς, οὐ τὸ σύνολον, ἀλλ' ὡς τότε οὐχ ἡττήματα. lib. 7. §. 44. εἰ δὲ ἔτι τῇ πρώτῃ ἐφόδῳ ἀήσσητοι ἐχώρουν.] Pro eodem dicitur et, ἀνήττητος, vel ἀνήσσητος, et Doricè ἀνάσσατος, Theocr. idyll. 6.

Ἄηττος, idem: ut, ἄηττος φύσις, inexpugnabilis natura. Phil.

Ἀνθηττάομαι, vicissim vincor, vicissim succumbo. ἀνθησσᾶσθαι τῆς ἱππικῆς ἰδέας, cedere tanquam victum. [Thuc. lib. 4. §. 19.]

Ἐξηττάομαι, idem quod ἡττάομαι.

ἩΣΥΧΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, quietus, quiete fruens. Item sedatus, placidus, † φωνή. Xen. Pæd. 1. 4. 4.† interdum et tranquillus. Exponitur et tacitus. Hesiodus in Ergis, Ἥσυχοι ἔργα νέμοντο. Lycophr. initio Alexandræ, οὐ γὰρ ἥσυχος κόρη, non sedata, non placida. Apud Plutarchum itidem νὺξ ἥσυχος, exp. nox placida. Apud Aristoph. † Nub. 1246.† ἔχε ἥσυχος, vel μένε ἥσυχος, quiesce, mane quietus, aut etiam tace. Sic apud Euripidem, ἀλλ' ἔχ' ἥσυχος, ne interpella sermonem meum. (Med. 551.) Apud Thuc. τὸ ἥσυχον substantivè pro ἡσυχία, quies. lib. 1. μετὰ τοῦ ἡσύχου τῆς εἰρήνης ἐθέλειν, quiete pacis, quiete quam pax affert. Comparat. ἡσυχαίτερος, et superl. ἡσυχαίτατος, pro ἡσυχώτερος, et ἡσυχώτατος, quietior, quietissimus. apud Thuc. et Xen. (Ἡσυχαίτερος, δολιώτερος, Æsch. Eum. 223.) ☞ Etymol. vult esse ab ἕζω, ἕσω, quia omnia ἕζονται τῇ ἡσυχίᾳ.

Ἡσυχῆ, adverb. quietè, placidè. Item tranquillè. Exponitur et sensim, leniter, interdum et paululum. Herodian. lib. 1. ἡσυχῆ τοῦ σκίμποδος κουφίσας ἑαυτὸν, paululum se è grabato sublevans. Expon. et clàm, apud Thuc.

Ἡσύχως, adverb. quietè, tranquillè. [Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 5. Τούτῳ μὲν οὖν ὁ Κῦρος δοὺς ἡγεμόνας τῆς ὁδοῦ, πορεύεσθαι ἐκέλευσεν ἡσύχως, &c.]

Ἥσυχα, pro eodem. Aristoph. † Nub. 323.†

Ἡσυχάζω, quiesco. Apud Thuc. et cæteros historicos ἡσυχάζειν dicuntur qui tumultuari desinunt, qui bellum non movent, vel qui à bello moto desistunt, qui nihil moliuntur. Dicuntur et naves ἡσυχάζειν, quibus navale prælium non committitur, apud Thuc. ¶ Item taceo, sileo, Laërt. Apud Thuc. lib. 7. τὸ ἡσυχάζον τῆς νυκτὸς, pro ea parte noctis, quam conticinium Plautus appellat. (Soph. Œdip. Tyr. 620.)

Ἡσυχάζομαι, med. idem quod ἡσυχάζω, quiesco. Lucian.

Ἡσυχαῖος, ου, ὁ καὶ ἡ, quietus, tranquillus. Item lentus, remissus, qui sensim fit. ut, ἡσυχαίαν ἐλάσας, apud Xen. (Eurip. Med. 305. 809.)

Ἡσύχιος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἥσυχος. Iliad. φ'. Ἡσύχιον δ' ἄρα μιν πολέμου ὑπεξέπεμπε νέεσθαι, quietum, i. malo omni seu molestia carentem. Apud Dem. Phil. 4. ἡσύχιος, et ἀπράγμων βίος, vita quieta et tranquilla, qualis est hominum privatorum præ vita eorum qui se reip. negotiis implicant.

Ἡσυχία, ἡ, quies, tranquillitas, cui opponitur πολυπραγμοσύνη, apud Isocr. in orat. de pace. et πόλεμος apud Thucyd. 3. sæpe dicitur ἡσυχίαν ἔχειν, pro quiescere. † Dicuntur et milites dum se a pugna abstinent. Xen. Pæd. 1. 4. 18.† Et ἡσυχίαν ἄγειν, pro eodem, interdum et pro feriari, otiari. Item peculiariter, quies quam pax affert: unde et pro pace seu induciis accipitur, apud Thuc. Item, quies, in significatione somni. Herodian. lib. 1. ἡσυχίαν δὲ παρασκευάζει αὐτῷ. Item otium. unde καθ' ἡσυχίαν, per otium, apud Xen. Hell. 6. Sic et apud Thuc. sæpe. Et apud Herodian. ἐν ἡσυχίᾳ διατρίβειν, et μένειν ἐπὶ ἡσυχίας. exp. otium agitare. Item silentium. ut, πενταετὴς ἡσυχία Πυθαγορική, Laërt. Sic et apud Luc. et Plut. in Coriol. Item solitudo. ut Cic. interp. apud Xen. apom. 2.

Composita.

Ἐφησυχάζω, acquiesco. ut, ἐφησυχάζω τούτῳ, acquiesco huic rei. [Polyb. lib. 2.]

Φιλήσυχος, ου, ὁ καὶ ἡ, quietis amans, quietæ et tranquillæ vitæ studiosus.

Φιλησύχως, adverb. ut, φιλησύχως διάκειμαι, quietis amore teneor.

ἮΤΟΡ, τὸ, cor, animus. (Æschyl. Pers. 997.) Il. ε. Ὦ φίλοι, ἀνέρες ἔστε, καὶ ἄλκιμον ἦτορ ἕλεσθε. Dicitur sæpe et, ἦτορ ἐν φρεσὶ, ut Il. π'. Od. ψ'. et ἦτορ ἐν στήθεσσι, ut Il. χ'. et Od. ε'. Dicitur et, ἦτορ ἐν κραδίῃ, Il.

ὄ. † ἦτορ et κραδίη conjunguntur apud Hes. Th. 764.† 83. Ab ἄω deducitur, ut tradit Eustathius, qui et indeclinabile esse dicit. Sunt tamen qui declinant, ἦτορος, ἦτορι.

Composita.

Ἀσήτωρ, ορος, ὁ, tristis, qui est animo molestiis affecto. Hesych.

Μεγαλήτωρ, magnanimus. Odyss. ε'. Reperitur et, μεγαλήτορα θυμὸν, Od. ι. per ταυτολογίαν. † Sic Hes. Th. 450.†

Εὐήτριον, ου, τὸ, animum oblectans.

[Φιλήτωρ, ἐκ ψυχῆς φιλούμενος. Æschyl. Ag. 1455.]

ἩΤΡΙΟΝ, ου, τὸ, stamen, ut Suid. expon. in Epigr. τόν τε τρίσεργον Ἄτρακτον, καὶ τὰν ἄτρια κρεκομέναν Κερκίδα. Doricè pro ἤτρια. [Theoc. ιη'. 33.] ¶ Item ipsum textum et ὕφασμα. Plat. in Phæd. ἀλλ' ὦ δαιμόνιε ἴδε καὶ σὺ εἰ ἄρα καὶ σοὶ φαίνεται διεστηκὸς αὐτοῦ τὸ ἤτριον ὥσπερ ἐμοὶ, nonne pannosi et lacera veste videantur, ut ego? Peculiariter tamen τὸ λεπτὸν ὕφασμα hoc nomine appellari volunt. Suidas esse tradit indumentum membranæ instar subtile. Nicandri schol. dici tradit etiam τὸ ἧπαρ, jecur. ut, ἤτρίου ἰατραίου.

Composita.

Ἐξητριασμένον, Gal. apud Hippocr. exp. tenue linteum percolatum et transmissum.

Ἐπήτριμος, ου, ὁ καὶ ἡ, densus, confertus. Il. τ'. vide Eust.

Decomp. Πασεπήτριμος, densissimus. Oppian. de venat. libro tertio.

Εὐήτριος χιτὼν, bene eleganterque texta vestis. Poll. lib. 7. et Luc. in Lexiph.

ἩΤΡΟΝ, ου, τὸ, Suidæ et scholiastæ Nic. est pars umbilico subjecta. idem quod ὑπογάστριον, ut scribit Poll. l. 2. imus venter, pars ab umbilico ad pubem usque. Xen. de re equestr. τὸ περὶ τὸ ἦτρον καὶ τὰ αἰδοῖα, καὶ τὰ κῶλα. Metaphor. apud Aristoph. τὸ γὰρ ἦτρον τῆς χύτρας ἐλάκτισεν, expon. ventrem ollæ, in qua nimirum expositus erat puer. Apud Nicand. in Ther. Καὶ χλωροῦ νάρθηκος ἀπὸ μέσον ἦτρον ἀλείψας, schol. exponit, medullam, umbilicum, geniculum. Suid. ἦτρον esse dicit etiam integumentum et involucrum matricis. Scribitur et ἦτρον.

Ἠτραῖα, et Ἠτριαῖα, dicuntur quæ ad τὸ ἦτρον pertinent, seu de eo sunt. Luc. in Lexiph.

Ἠτρίδια τεμάχη, comici dicunt ἀπὸ τοῦ ἦτρου, teste Poll. lib. 2. Quidam hæc volunt esse sumen seu abdomen.

Ὑπήτριον, (comp.) sumen, abdomen. Hesych. et Suid.

ἩΦΑΙΣΤΟΣ, ου, ὁ, Vulcanus, filius Jovis et Junonis, ut scribit Hom. Il. α'. Dicitur fabrorum metallicorum Deus, et inventor τῆς χαλκευτικῆς. (Il. β'. 426.) ¶ Item ignis, flamma, ut Ἄρης pro bello, ut Od. β'. Σπλάγχνα δ' ἄρ' ἀμπείραντες ὑπείρεχον Ἡφαίστοιο. Sic Ἥφαιστος urbem aliquam vel partem ejus absumere dicitur, apud Euripidem.

Ἡφαίστειος, ου, ὁ, Vulcanius, ut Ἡφαίστειος δεσμὸς, Vulcanium vinculum. Od. θ'. proverbialiter de iis ex quibus effugi non potest. Τὸ Ἡφαίστειον, s. ἱερὸν, Vulcania ædes, templum seu fanum Vulcani. [Demosth. adv. Apatur. εἰς δὲ τὴν ἁμάξαν τῶν συγκειμένων ἀπαντήσας εἰς τὸ Ἡφαιστεῖον, &c.] Ἡφαίστεια, τὰ, s. ἱερὰ, Vulcania sacra, seu Vulcanalia, festum in honorem Vulcani.

ἭΧΟΣ, ου, ὁ, sonus, sonitus. Theoc. idyll. 28. ἦχον ἀκούω, sonitum audio. Plut. de loquac. ὥσπερ ἀγγεῖα, κενὰ φρενῶν, ἤχου δὲ μεστὰ, περιάγουσι. Herodian. lib. 6. βοῆς τε ἦχος πλήθους ἐξακούεται, sonitus ex clamore magnæ multitudinis exauditur. Et Luc. in Nigr. τῆς φωνῆς ὁ ἦχος ἐν ταῖς ἀκοαῖς περιμένει. Sic. Diosc. l. 1. c. 39. de oleo amygdalino. Ἔτι δὲ κεφαλαλγίας, καὶ ὤτων πόνους καὶ ἤχους, καὶ συριγμούς.

Ἠχώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, sonorus, sonans. Demetr. Phaler.

Ἠχὴ, ἡ, sonus, idem quod ἦχος, Plat. in Tim. ἄνευ φθόγγου καὶ ἠχῆς, sine voce et sine ullo sono. (Æschyl. Pers. 388.)

Ἠχήεις, εντος, ὁ, sonorus, sonum sive sonitum edens. Il. α. [157.] θάλασσα ἠχήεσσα. Et Od. δ'. δώματα ἠχήεντα. † δῶμα. Hes. Th. 767.†

Ἠχέω, ῶ, f. ήσω, sono, Plut. οἱ πίθοι κρουσθέντες ἠχοῦσι, pulsata dolia sonant. Item activè, apud Demetr. Phaler.

Ἠχητὴς, οῦ, ὁ, q. d. sonator, qui sonat, sonans. Hesych.

Ἠχέτης, ου, ὁ, idem, Hesiod. in dieb. † et in Asp. 393.†

Ἠχετικὸς, sonorus, canorus.

Ἠχεῖον, ου, τὸ, vas seu machina qua sonus editur. Plut. in Crasso. Item pro ipso sono seu sonituum discrimine, Vitruv. l. 1. c. 1.

Ἠχὼ, οῦς, ἡ, echo, sonus reciprocus, vox repercussa, quæ ab imitatione vocis humanæ imago etiam dicitur à Val. Flacco. Hesiod. in Asp. † 279.† περὶ δ' ἄγνυτο ἠχώ. Fabulas de echo vide apud Alex. Aphrod. problem. lib. 1. quæst. 134. Cavas etiam rupes aut valles argutas Græci ἠχοὺς vocant, ut docet Colum. l. 9. c. 5. Item pro loquendi more, apud Philostr. ep. 12. (V. Æschyl. S. c. Th. 921. Pers. 391. Philostr. l. 1. c. 17.)

Ἀχέω, ῶ, Doricè pro ἠχέω, ut, ὁ τέττιξ ἀχεῖ, cicada stridet. Et activè apud Theocr. Idyll. 2. τὸ χαλκίον ὡς τάχος ἄχει, i. pulsa, fac sonare. Aliam signif. vide in Ἄχος.

Ἀχέτας, idem quod ἠχέτης. Æsch. in Prom. Ἀχέται dicuntur etiam cicadæ canoræ. Aristot. hist. an. l. 5. c. 30.

Composita.

Ἀζηχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, magnum sonum edens, ut Iliad. δ'. Ἀζηχὲς μεμακυῖαι. Item aridum sonum edens, aridus, ut Apoll. Argon. l. 2. καρίνας ἀζηχέας ἠδὲ στυγίους Ἰθὺς ἀνασχόμενοι. Alii dictum volunt quasi ἄζω, (hoc est, ξηραίνω) ἔχων, aridus atque ideo durus, σκληρὸς, unde et ἀζηχὴς θυμὸς, ab Homero dicatur animus qui emolliri et flecti non possit. Item continuus, ὁ μὴ διεχὴς, συνεχὴς, quasi ἀδιεχής. nam et inde quidam factum volunt, ut Iliad. ο. ἐμὸν δ' οὔ ποτε θυμὸν ἀνίει Ἀζηχὴς ὀδύνη Ἡρακλῆος θείοιο. Et ἀζηχὲς, adverbialiter, continenter, sine intermissione. Odyss. σ'. μετὰ δ' ἔπρεπε γαστέρι μάργῃ Ἀζηχὲς φαγέμεν καὶ πινέμεν.

Ἀζαχὴς, idem quod ἀζηχής. Hesych.

Ἁλιηχὴς, marisonus.

Ἀπηχέω, ῶ, resono, ut, ἀπήχει μαλακὸν, in Epigr.

Ἀντηχέω, contra sono, ex adverso sono vel resono. Julian. ad Jamblich. Sunt et loci quidam ἀντηχοῦντες, resonantes, Vitruv. (Eurip. Med. 427.)

Ἀπηχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, absonus, sonum malum et ingratum habens. Luc. Capitur etiam pro ἀηδὴς, i. invisus, ingratus, odiosus, quia quæ sunt absona, sunt auribus ingrata. Suid.

Ἀπηχέω, ῶ, dissono, absono. Et ἀπηχεῖν dicimur quum ad soni finem tendimus. Et ἀπηχοῦσα φωνὴ, vox desinens, vox extremos sonos seu extremum sonum edens. Apud Areth. in Apocal. ἀπηχουμένη φωνὴ, resonans vox.

Ἀπήχημα, τὸ, dissonantia, vel quod dissonat. Item soni seu vocis velut desinentia. Tribuitur et instrumentis musicis. Exp. etiam resonantia. Ἔσχατον ἀπήχημα, significatione propria volunt esse extremum vel soni vel vocis pulsum, et quò longissimè tenor soni permeare potest, illic esse ἀπήχημα, velut extremam resonantiam. Unde metaphoricè sumi traditur apud Dionys. Areopag. ἔσχατον ἀπήχημα, pro ultima conditione, et apud Basil. et Greg. pro vestigio et reliquiis. Medicis autem ἀπήχημα, est à contraria ictus parte facta calvæ fractura seu fissio.

Ἀπήχησις, idem quod ἀπήχημα, dissonantia. Item soni desinentia. Item resonantia. [Marc. Anton. de Reb. suis. lib. 4. § 3. Cogita τὸ κενὸν τῆς ἀπηχήσεως, καὶ τὸ εὐμετάβολον καὶ ἄκριτον τῶν εὐφημεῖν δοκούντων. Vide Notam Cl. Gatakeri.]

Ἄχω, pauper, ὅτι τὰ κενὰ ἠχεῖ, vide et in comp. ab Ἔχω.

Βαρυηχὴς, gravisonus, gravem sonum vel sonitum edens.

Βαρυαχὴς, Doricè pro eodem, in Epigr. [Aristoph. Nub. 277. Πατρὸς ἀπ' Ὠκεανοῦ βαρυαχέος, &c. Schol. βαρυαχέος, τοῦ μέγα ἠχοῦντος. Av. 1748. Ὦ χθόνιαι βαρυαχεῖς ὀμβροφόροι θ' ἅμα βρονταὶ, &c. Soph. Œd. Col. 1629. λίσσομαι μήποτ' ἐπιπόνῳ, μήτ' ἐπὶ βαρυαχεῖ ξένον ἐκτανύσαι μόρῳ, &c. Schol. εὔχονται δὲ αὐτῷ μὴ δυσθανατῆσαι.]

Γλυκυηχὴς, dulcisonus.

Διηχέω, persono.

Διηχὴ, ἡ, facultas illa qua seu vehiculo sonitus ad auditum transmittitur. Usitatum apud Aristotelis interpretes.

Δύσηχος, ου, ὁ καὶ ἡ, dissonus, malè sonans, apud Eurip.

Δυσηχὴς, malum et ingratum sonum edens. Il. β'.

Ἔνηχος, in quo sonus est, sonans, sonorus, ut, ἔνηχα ὄργανα καὶ ἔγχορδα. Item sonans, in Greg.

Ἐνηχῶ, insono, Greg. Item activè pro, inculco auribus, doceo, apud Chrysost. in 1 Cor. 12.

Ἐνηχοῦμαι, doceor, Chrysost. 2 ad Cor.

[Ἐνήχημα. Jamb. de Vita Pyth. Num. 65. Ἐπί τε ὕπνον ἑσπέρας τρεπομένων τῶν ὁμιλητικῶν, ἀπήλλαττε μὲν αὐτοὺς τῶν ἡμερινῶν ταραχῶν καὶ ἐνηχημάτων, &c. Vox ἐνηχήματα—significat sonos, quibus aures nostræ personant, vel recens personuerunt: Quæ autem Jamblichus hoc loco ἐνηχήματα; ea infra Num. 114. περιηχήματα vocat: &c.]

Ἐξηχέω, per sonum effero, enuntio. Greg. et Areth. in Apoc. cap. 11.

Ἐπηχέω, assono. Item insono. Luc. in Jove trag.

Decomp. Ἀντεπηχέω, ῶ, obstrepo, obturbo. Luc. ἀντεπηχοῦσιν αὐτῇ διακρίνοντες, hi suo ejulatu obstrepunt.

Συνεπηχέω, uno sonitu seu una voce acclamo vel accino, vel consona voce accino et præeunti, quum chorus τῷ ἐξάρχοντι respondet universa voce. Aristot. de mundo, et Xen. Pæd. 3. et 7. Apud Themist. exp. admurmuro, applaudo.

Ἐριηχὴς, valde sonans.

Εὔηχος, bene sonans, sonorus, canorus. Diosc. l. 2. c. 28. Item bonam vocem habens, apud Athen. lib. 3.

Εὐηχὴς, idem. Plut. de def. orac.

Εὐήχητος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. Eurip.

Καναχέω, ῶ, resono, strepitum seu crepitum edo. Od. τ'. Ἐν δὲ λέβητι πέσε κνήμη, κανάχησε δὲ χαλκὸς, sonitum dedit. παρὰ τὸ κατὰ ἀχεῖν, pro ἠχεῖν, Etym.

Καναχὴ, sonitus, interdum strepitus, crepitus. Od. ζ. † Hes. Asp. 160.† (Soph. Tr. 652.)

Καναχηδὸν (adverb.) cum strepitu, cum crepitu, cum sonitu, apud Dionys. de situ orbis.

Καναχηδὰ, idem, Hesiod. in Theogon. † 367.†

(Καναχὴς. Æsch. Choëph. 150.)

Καναχὴς, resonans, vel strepens, streperus, ut apud Nic. in Ther. γεραιὸν καναχῇ στρίαλλα τυπῆς βάτραχον.

Καναχίζω, idem quod καναχέω, resono, sonitum reddo: interdum et strepito, crepito. Hesiodus in Asp. † 373.† Τῶνδ' ὑποσσευομένων κανάχιζεν ὅλη εὐρεῖα χθών.

Decomp. Ἐγκαναχέω, cum sonitu infundo. Aristoph. in Equit. Ἴθι νῦν, ἄκρατον ἐγκάναξόν μοι πολύν.

Διακανάξαι, cum murmure descendere, apud Eurip. in Cyclope. [157. μῶν τὸν λάρυγγα διεκάναξε σοῦ καλῶς; Vide Notam Cl. Barnes.]

Κατηχὴς, sonorus, streperus, Theocr. idyll. 1.

Κατηχέω, ῶ, sono, insono, unde κατηχοῦντες τόποι, dissonantes, Vitruv. lib. 5. cap. 8. ¶ Item activè κατηχεῖν peculiariter dicitur is qui rem quampiam insonat ejus auribus quem docere vult. q. d. viva voce docere seu erudire. Luc. ἐμὲ δὲ παρέδωκεν ἀπελευθέρῳ τινὶ τῶν ἑαυτοῦ κατηχεῖν, καὶ εἶπε κατηχεῖν ὅτι πολὺ μάλιστα ψυχαγωγεῖν αὐτὸν δυναίμην. ¶ Item, κατηχῶ peculiari significatione dictum fuit, doceo prima artis seu scientiæ alicujus rudimenta, seu elementa. Præceptis alicujus scientiæ velut initio. Et peculiarius etiam, doceo prima rudimenta religionis Christianæ, ut 1 Cor. 14. ἵνα καὶ τοὺς ἄλλους κατηχήσω.

Κατηχοῦμαι, persono, ut, κατηχοῦμαι ταῦτα, aures meæ his vocibus personant. Κατηχεῖσθαι περί τινος, dicitur is cujus auribus aliquid insonatur seu ad quem aliquid defertur, qui aliqua de re docetur, apud Plut. † περὶ ὧν κατηχήθης, de quibus doctus es, apud Lucam. cap. 1 v. 4. Evangelii.† Item doceor, edoceor, cum accus. act. Apostol. cap. 18. ἦν δὲ κατηχημένος τὴν ὁδὸν τοῦ Κυρίου, edoctus viam Domini. Item, disco prima rudimenta, &c. ad Galat. cap. 6.

Κατήχημα, sonitus.

Κατήχησις, institutio, et quidem peculiariter ea qua prima scientiæ alicujus rudimenta traduntur. Porphyr. in principio quæst. Homer. ἡμεῖς δὲ ἐκ τῆς παιδικῆς κατηχήσεως παρασπῶμεν μᾶλλον ἐν ταῖς πλείστοις ἢ νοοῦμεν.

Κατηχητὴς, qui prima elementa tradit, qui initiat.

Κατήχητοι, qui initiantur, ex Dion. Areopag.

Κατηχίζω, idem quod κατηχῶ, ac præsertim in posteriore significatione.

Κατηχιστὴς, idem quod κατηχητής.

Κατηχιστικὸς, ad institutionem illam pertinens qua prima rudimenta traduntur.

Decomp. Ἀκατήχητος, qui prima religionis Christianæ rudimenta non percepit. qui nondum κατήχηται.

Προκατηχέω, ῶ, q. d. prius insono, &c. Apud Phalar. in epist. ad Abaridem, εἰ μὲν σοῦ προκατήχηνται ταῖς ἐμαῖς διαβολαῖς, si jam antè personuerunt aures tuæ calumniis, quæ in me congeruntur.

Λιγυηχὴς, stridulum seu canorum resonans, argutum tinniens, ut, κιθάρη λιγυηχὴς, in Epigram.

Ὀξύηχος, acutum sonum edens, argutum sonans. Alex. Aphrod.

Παρηχέω, sono refero, sono assimilis sum.

Παρήχημα et παρήχησις, adnominatio, figura quum plures literæ aut syllabæ eundem sonum reddunt. Hermog.

Περιηχέω, ῶ, circumsono. Basil. καὶ περιηχοῦσι τὰς ἀκοὰς τῶν πολλῶν, vulgi aures circumsonant. Et, περιηχοῦντες τόποι, apud architectos, loci circumsonantes. Apud Luc. πόσος περιηχούμενον τῷ πνεύματι, quam venti circumsonant, vel quæ ventis undique circumsonat. † περίαχε πόντος δεινόν. Hes. Th. 678.†

§ Περιήχημα. Vide supra in voce Ἐνήχημα.§

Πολυηχὴς, multos sonitus edens. Oppian. lib. 3. de venat.

Πολυάχητος, idem. Eurip. [Alc. 918.] πολυάχητος κῶμος.

Προσηχὴς, resonans.

Συνηχέω, ῶ, consono. Phil. de vita Mos. lib. 1. ἐξετάζων τε καθάπερ ἐν ὀργάνῳ μουσικῷ συνηχοῦντας, quam utrumque velut in musico instrumento consonantem exigeret. Et συνηχοῦντες τόποι, apud architectos, loci consonantes. Vitruv.

Ὑπερηχέω, supra modum resono. Item activè, sono pleniore vinco. Basil.

Ὑπηχέω, resono, sono. Hesiod. † Th. 835.† et Plut. de discern. am. et adul. Item succino. Phil. de vita Mos. et apud Basil.

Ὑψηχὴς, altisonus, altum et clarum sonum edens. Il. ε. θεῶν ὑψηχέας ἵππους, sonipedes, quorum incedentium pedes altum sonitum edunt, vel ὑψαύχενες. Eust.

ἨΩΣ, ἠόος, et per contractionem ἠοῦς, aurora, ut, Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος ἠὼς, sæpe apud Homer. Et Il. α. ἠὼς ὅτε δὴ φάνη. ubi tanquam de dea loquitur, sicut et deam nominat. Il. β'. Ἠὼς μέν ῥα θεὰ προσεβήσατο μακρὸν Ὄλυμπον Ζηνὶ φόως ἐρέουσα καὶ ἄλλοις ἀθανάτοισι. Pro diluculo usurpatur et in prosa, unde ἅμα ἠοῖ, apud Herodotum, diluculo, simul atque illuxit. Item pro die toto, per synecdochen, ut Iliad. α'. Ἀλλ' ὅτε δὴ ῥ' ἐκ τοῖο δυωδεκάτη γένετ' ἠώς. Item oriens. Odyss. κ'. οὐ γάρ τ' ἴδμεν ὅπῃ ζόφος, οὐδ' ὅπῃ ἠώς, Οὐδ' ὅπῃ ἠέλιος φαεσίμβροτος εἶσ' ὑπὸ γαῖαν. Sic et in soluta oratione, τὰ πρὸς ἠὼ, vel potius ἕω, dicuntur partes orientales. ☞ Etymol. deducit ab αὔω significante λάμπω, id est, splendeo, ut sit quasi αὔως.

Ἠῷος, vel ἑῷος, matutinus, Od. γ'. Πάννυχοι ἠῷοι μένομεν. Et ἑῷος ἀστὴρ Apoll. Rhod. dicitur ὁ ἑωσφόρος. Apud Hesiod. in Asp. †396.† ἠῷος χέει αὐδὴν, matutinus fundit vocem, id est, manè. Item orientalis, ut, ἠοίη θάλασσα, Herodot.

Ἠῶθι, in aurora, diluculo, manè. Et ἠῶθι πρὸ, apud Homerum, ante auroram, πρὸ ἠοῦς.

Ἠῶθεν, q. d. ab aurora, pro ἕωθεν. Od. σ'. Ἠῶθεν δειπνίσσαιντο, mane coenarentur. (Theoc. ιδ'. 132.)

Ἕως, in soluta orat. pro ἠώς. unde ἅμα ἕῳ, Thucyd. prima luce, ipso statim diluculo, simul atque illuxit. Dicitur et, ἅμα ἕῳ γιγνομένῃ, eadem signif. ab eodem. Dicitur et, πρὸς ἕω ἐστὶ, aurora instat. Et τὰ πρὸς ἕω μέρη, Aristotel. partes quæ orientem spectant, partes orientales. Xenoph. Pæd. 8. πρὸς ἕω ἐλάσαντας ἵστασθαι τὴν στάσιν, ad orientem. Dicitur et, τὸ ἀφ' ἕω, sicut et τὸ ἀφ' ἑσπέρας, apud Aristot. ¶ Ἕως, donec, vide in Ὡς.

Ἑῷος, matutinus, ut, ἑῷος Apollo, eous Apollo, qui in Thyniade insula colebatur, quòd sub diluculum in eam Argonautæ appulissent. Apoll. Arg. 2. vocat ἑῷον Ἀπόλλωνα. Item orientalis. Et ἑῴα (sine adject.) orientalis tractus. Greg. Et κατὰ τὰς ἑῴας apud Arist. de mundo in partibus orientis.

Ἑῴα, pro diluculo etiam ponitur, et apud Synes. ἄρτιως ἐν Φοινίκης ἑῴας ἀρχομένης, subaud. ἡμέρας.

Ἕωθεν, (q. d. ab aurora) diluculo, manè. ἕωθεν εὐθὺς, Aristoph. à diluculo statim, statim ab aurora, summo mane. Xenoph. Pæd. 7. ἔτι ἕωθεν ἀρξάμενοι ἀπιέναι τῶν στρατιωτῶν, οἳ ἐλεξάμενοι πρόσθεν ἐστήκεσαν.

Ἑωθινὸς, matutinus, Μέχρι δείλης ἐξ ἑωθινοῦ, Xen. à mane ad vesperam. Et ἐπὶ τὸ ἑωθινὸν, Polyb. sub matutinum tempus.

Composita.

([illegible]. Theoc. Id. 4. 33.)

Προσηῷος, ad auroram spectans, orientalis. Plut. in Themist. προσηῴας Ἀρτέμιδος ναός.

Ὑπηοῖος, matutinus, quasi ὑπὸ τὴν ἠῶ, Hom. Od. ζ'. v. 25.

[Ὑπηοῖος. Apoll. Rhod. Arg. iv. 841. Ὥς κεν ὑπηῷοι μνωοίατο νόστον ἑλέσθαι. Schol. κατὰ τὸν καιρὸν τῆς ἠοῦς. ἤγουν ἕωθεν. ἅμα ἀντὶ ἐπιῤῥήματος.]

Θ.

Θ NOTA octava apud Græcos literæ, quam θῆτα appellant, Latini quoque theta per th scribentes: sonum enim habet τοῦ τ, addita aspiratione, unde sæpe ipsum τ per synalœphen in eam vertitur, veluti quum πάνθ' ὁρᾷ dicitur pro πάντα ὁρᾷ, et καθαιρέομαι, pro κατααιρέομαι. Contrà Iones hanc cum illa commutant, dicentes πάντ' ὁρᾷ pro πάνθ' ὁρᾷ, et ἐνθαῦτα, pro ἐνταῦθα. Æolicè δ etiam in θ mutatur, pro οὐδὲν enim οὐθὲν dicitur, et pro Δάσος, Θάσος, ut tradit Eust. in derivationibus quoque δ in θ transire annotans, ut quum ex μάω fit προμαθής, et προμηθής. Idem σ quoque in eam verti scribit: μινθώδης enim dici pro μινσώδης, et κινθώδης pro κινσώδης, et similia. Eodem Eust. teste ipsum θ in φ vertitur: nam φλᾶν pro θλᾶν, et φλίβειν pro θλίβειν dicitur. ¶ Interdum pleonastica est litera, idque aut in principio dictionis ab aspera incipientis, ut in θαμὰ pro ἅμα, aut in medio, ad asperiorem sonum efficiendum, ut quum poëtæ τριχθὰ dicunt pro τρίχα, ut vult idem Eustath. ¶ In judiciis qui morti adjudicabant reum, calculo suo inscribebant Θ, indicantes eum esse θανατωτέον. Unde Satyrographus: Et potis es nigrum vitio præfigere theta. Et Martial. lib. 7. ad Castricum, hoc ipsum theta appellat mortiferum signum, et lethalem juguli notam. ¶ Denique Θ seu θ est numeralis nota, significans novem: ima autem sui parte sinistra præfixum acuti accentus apice, novies mille denotat, hoc modo, ͵θ, ϑ.

ΘΑΙΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, cardo, στροφεύς. Pollux. Iliad. μ'. (de Hectore ingens saxum jaculante in portam) Ῥῆξε δ' ἀπ' ἀμφοτέρους θαιρούς. πέσε δὲ λίθος εἴσω βριθοσύνῃ, μέγα δ' ἀμφὶ πύλαι μύκον. ¶ Item axis, apud Soph. in Triptol. Poll. lib. 1. de curruum partibus loquens, θαιρὸς nominari ait ubi concurrunt obliqui lateres. ☞ Ἀπὸ τοῦ θέειν δι' αὐτοῦ τὴν θύραν, Etymol.

ΘΑ'ΛΑΜΟΣ, οῦ, ὁ, thalamus, cubiculum, propriè cubiculum uxoris et mariti, vel gynæconitis, ut alii tradunt. Il. ι. ἐνὶ προδόμῳ πρόσθεν θαλάμοιο θυράων. Od. ζ. ἐς θάλαμον πολυδαίδαλον, ᾧ ἔνι κούρη Κοιμᾶτο. Plut. in Alcib. ἐξέδραμε τοῦ θαλάμου παρὰ τῆς γυναικός. Herodian. l. 3. τοῦ βασιλικοῦ θαλάμου φύλακες. ¶ Accipitur etiam pro ταμιεῖον, ut Eustath. tradit. Od. β'. ¶ Synecdochicè pro domo ipsa poni volunt. Il. γ'. de Helena, θάλαμον γνωτούς τε λιποῦσα. ¶ Item pro nuptiis, in Epigr. l. 2. Ἔσχε δ' ἀγαθὰς δύο ὥρας, Τὴν μίαν ἐν θαλάμοις, τὴν μίαν ἐν θανάτῳ, i. primo nuptiarum die. ¶ In navi autem θάλαμος dici potest, ubi θαλάμιοι remigant, Poll. Sic apud Athen. lib. 2. καταβαλὼν ἱμάτιον ἐπὶ τοὺς θαλαμίους ἐκάθισε. ¶ Item impropriè de piscium stabulo dicitur apud Aristot. lib. 4. anim. quo sensu θαλάμη potius accipitur. Apibus tribuitur thalamus à Virg. in Georg. (V. Æschyl. Pers. 626. Eurip. Phœniss. 893. sed rectius θαλάμαις ibi scribendum.) ☞ Eustathius à θάλπω derivat, quòd ibi quasi θαλπόμεθα. Alibi à θάλος deducit, ut, ἄρχαμος ab ἀρχῆς.

Θαλαμήϊα δοῦρα, ligna thalamo vel ædibus struendis apta. Hesiod. in dieb.

Θαλαμεύομαι, intra thalami parietes me contineo, domi maneo. Chrysost. in c. 1. ep. ad Rom. παρθένον θαλαμευομένην.

Θαλάμευμα, τὸ, contubernium. Eurip. in Bacch.

Θαλαμεύτρια, ἡ, mulier quæ curat ea quæ ad thalamum et nuptias pertinent, pronuba, νυμφεύτρια, Poll.

Θαλάμιος, ου, ὁ, remex infimi ordinis. Thuc. lib. 4.

Θαλαμία ὀπὴ, foramen per quod exeritur remus, schol. Aristoph.

Θαλαμίτης, ου, ὁ, item Θαλάμαξ, ακος, ὁ, idem quod θαλάμιος. Aristoph. in Ran.

Θαλαμίδιαι κῶπαι, apud Suidam, remi lentè navigantes.

Θαλάμη, ἡ, cubile. Dicitur plerunque de piscium latibulis. Odyss. ε. πουλύποδος θαλάμης ἐξελκομένοιο, è latibulo suo. Sic et Aristot. l. 8. de hist. anim. et Hippocr.

Θαλάμαι, dicuntur nares, i. foramina, et quasi canales nasi, quæ et μύξαι. Soph. in Poll.

Composita.

Ἀμφιθάλαμος, amphithalamus. Vitruv. l. 6. c. 9.

Ἐπιθαλάμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ut, ἐπιθαλάμιος λόγος, oratio super nuptiis alicujus. Ἐπιθαλάμιος ἐπιβουλὴ, insidiæ quæ thalamo struuntur, apud Luc. de saltat.

Ὁμοθάλαμος, eundem thalamum habens. [Pind. Pith. Od. 11. 3. Ἰνὼ δὲ Λευκοθέα ποντιᾶν ὁμοθάλαμε Νηρηΐδων, &c.]

ΘΑ'ΛΑΣΣΑ, sive θάλαττα, ης, ἡ, mare. (Æschyl. Ag. 967.) Odyss. μ'. θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ. Thuc. lib. 8. ἀπὸ τῆς ἑτέρας θαλάσσης ἐπὶ τὴν πρὸς Ἀθήνας. Et in plur. θάλασσαι, maria. ¶ Item marina aqua, aqua salsa: apud Diosc. ¶ Lib. 3. Reg. c. 18. pro aquæ ducta seu fossa aquæ ductus. Quidam exp. sulcus. ☞ Etym. deducit à σάλος, ut dicatur quasi σάλασσα. aut παρὰ τὴν ἁλὸς γενικὴν, quasi ἅλασσα, pleonasmo τοῦ θ.

Θαλάσσιος, seu θαλάττιος, ου, ὁ καὶ ἡ, marinus, vel ad mare pertinens. Od. ε. θαλάσσια ἔργα. Plut. de Sybill. orac. θαλαττίους τῇ χρόᾳ καὶ βυθίους. Item nauticus, vel navalis peritus, apud Thuc.

Θαλάσσιος οἶνος, et θαλασσίτης, vel θαλασσίας, et τεθαλασσωμένος, itemque ὁ διὰ θαλάσσης οἶνος, vinum cui aqua marina admixta est: cui opponitur ἀθάλασσος οἶνος. De quo vide Cels. et Colum et auctores γεωπονικῶν.

[Θαλασσαῖος. Pind. Pyth. Od. 2. 98. καὶ θαλασσαίου παραμείβεται ἀκρόθε, &c.]

Θαλασσεὺς, έως, ὁ, piscator. Hesych.

Θαλασσεύω, seu θαλαττεύω, in mari versor, vel in mari ut plurimùm versor, mare frequento. exp. et in mari navigo, apud Basil. [Thucyd. Hist. lib. 7. νῦν δὲ αἵ τε νῆες διάβροχοι, τοσοῦτον χρόνον ἤδη θαλασσεύουσαι, καὶ τὰ πληρώματα ἔφθαρται.]

Θαλασσόω, ῶ, vel θαλαττόω, mari submergo seu obruo: ut apud Aristot. de mundo, ἠπείρους ἐθαλάττωσεν.

Τεθαλασσωμένος οἶνος, vide in θαλάσσιος.

Θαλάττωσις, submersio quæ fit à mari, seu inundatio, vel proluvies maris: apud Phil.

Θαλασσίδιος, marinus vel maritimus.

Composita.

Ἀγχιθάλασσος, seu ἀγχιθάλαττος, maritimus, mari vicinus. Poll.

Ἀθάλασσος, seu ἀθάλαττος, ου, ὁ καὶ ἡ, maris expers, ut, οἶνος ἀθάλασσος, apud Gal. l. 12. meth. vinum cui aqua marina non admixta est seu infusa.

Ἀθαλάσσωτος, seu ἀθαλάττωτος, maris inexpertus, vel nauticæ rudis, seu insolens navigandi. apud Aristoph. (R. 206.)

Ἀμφιθάλασσος, seu ἀμφιθάλαττος, utrinque mari cinctus, vel circumquaque. Poll. [Pind. Olymp. 2. 61. ἐς ἀμφιθάλασσον Νᾶσον. Schol. ἀμφιθάλασσον δὲ, τὴν ἑκατέρωθεν θαλάσσῃ περιεχομένην. J. Poll. Onomast. lib. 9. §. 17. ἡ δὲ (πόλις) ἑκατέρωθεν ἔχουσα θάλατταν, ἀμφιθάλαττος, ὡς ἡ Κόρινθος, quam Urbem Horatius vocat Bimarem, h. e. ἀμφιθάλαττον. lib. 1. od. 7. v. 2. bimarisve Corinthi Mœnia.]

Ἀπειροθάλασσος, seu ἀπειροθάλαττος, maris experientiam non habens, i. navigandi, navigationis imperitus. Basil.

Διθάλασσος, vel διθάλαττος, bimaris, qui utrinque mari alluitur. In act. cap. 27. dicitur de Isthmo.

Δυσιθάλασσος, vel δυσιθάλαττος, mare subiens seu ingrediens, ut, δίκτυα δυσιθάλασσα, apud Suid.

Διαθαλασσεύω, vel διαθαλασσεύομαι, unde partic. διατεθαλασσωμένος, intervallo maris disjunctus, apud Alciphr.

Ἐνθαλαττεύω, idem quod θαλαττεύω. [J. Poll. Onom. lib. 1. §. 47. ὡς ἐνθαλαττεύειν δύνασθαι, &c. Ut in mari perdurare possit. nec facile a fluctuum agitatione rumpatur solvaturque. Kuhn.]

Ἐνθαλάσσιος, item ἐνθαλασσίδιος, maritimus, ut, ἐνθαλαττιδίους πολέμους, apud Xen. in Hellen. 3.

[Εὐθάλασσος, Soph. Œd. Col. 712. αὔχημα μέγιστον, εὔιππον, εὔπωλον, εὐθάλασσον.]

Λιμνοθάλαττα, ἡ, stagnum maritimum, vel lacus maritimus, apud Aristot. de hist. anim. lib. 8.

Παραθαλάσσιος, et παραθαλασσίδιος, maritimus.

Παραθαλάσσιον, ου, τὸ, subst. maritima ora. Thuc. lib. 2. et pro eodem παραθαλασσίδιον, apud eundem lib. 6.

ΘΑ'ΛΛΩ, F. θαλῶ, vireo, pullulo, propriè dicitur de plantis quum germina et frondes emittunt, sicut ἀνθῶ de floribus. cui oppon. μαραίνεσθαι et φθίνειν. Frequentiùs accipitur metaphoricè, ut et Lat. vireo ac floreo. Hesiod. in Erg. v. 234. Θάλλουσι δ' ἀγαθοῖσι διαμπερές. Laërt. in Pyth. τοῦ ἔτους τὸ μὲν θάλλον ἔαρ, ἰσχνὸν τὸ δὲ φθῖνον φθινόπωρον, νοτερόν. Xen. ἀλλὰ μετὰ μνήμης τὸν ἀεὶ χρόνον ἐπαινούμενοι θάλλουσι, florent æternis laudibus. In malam quoque partem accipitur pro pullulo seu scateo, ut, θάλλοντα πήματα, apud Sophoclem. † Electra 267.† (θάλλω sequente βίω. Æschyl. Pers. 618. Eurip. Phœniss. 769.) Pro eodem dicitur et θαλλέω, apud Plutarch. in Consol. ad Apoll.

Θάλλομαι, unde præt. med. τέθηλα, quod pro præsenti sæpe usurpatur, ut apud Paus. in Arcad. ἐπεὶ δένδρα τεθηλότα λείπεται. Od. ν'. τεθαλυῖα ἐέρση, ros virens, i. virescere faciens stirpes. Et metaph. Hesiod. in Erg. v. 225. Τοῖσι τέθηλε πόλις. et, εἰρήνη τεθαλυῖα. Hom. Od. λ'. εἰλαπίνη τεθαλυῖα, convivium opiparum, in quo convivarum animi quasi virent.

Θαλερὸς, οῦ, ὁ, virens, floridus. Metaph. sæpius capitur, Il. γ'. θαλεροὶ αἰζηοὶ, juvenes virentis ac florentis ætatis. Sic θαλερὴ παράκοιτις, ibidem, et θαλερὸς παρακοίτης. Item virescere faciens, vivificus, ut, θαλερὸς γάμος, apud Hom. Apud eundem θαλερὸν δάκρυ, exp. lachrymæ humidæ. Apud eundem, Od. θ'. θαλερὴ ἀλοιφὴ, quasi pullulans et efflorescens pinguedo. (Æschyl. S. c. Th. 713. Theoc. ιζ'. 32.)

Θαλλὸς, οῦ, ὁ, ramus virens, frons, germen, seu primus germinatus arboris, idem quod et θαλλία. Soph. in El. (Æsch. Ch. 1035.) Plat. Aristot. et alii. Peculiariter verò apud Atticos dicitur frons seu ramus olivæ, oleaginum germen, quo victores aut qui festos dies agerent, coronari solebant. Æschin. contra Ctes. κελεύει στεφανοῦσθαι θαλλοῦ στεφάνῳ. Eurip. ἱκτῆρι θαλλῷ, supplici ramo olivæ.

Θαλλία, sive θαλία, ἡ, idem quod θαλλός. Diosc. l. 2. c. 75. et Theophr. de caus. plant. lib. 5. cap. 1. Reperitur et θάλεια pro eodem, apud Theophr.

Θάλος, εος, τὸ, idem quod ἔρνος vel θαλλός, Theophr. Eurip. θάλος ἱερὸν ἐλαίας. Metaph. Il. χ'. οὐ σέ γ' ἔγωγε Κλαύσομαι ἐν λεχέεσσι φίλον θάλος ὃν τέκον αὐτή, charum germen, chara propago. (Eurip. Phœniss. 88. pro ῥίζα. Æschyl. Suppl. 112.) Reperitur et, θαλὶς, οῦ, ὁ, pro θαλλὸς, apud Poll. lib. 7. et apud Plut. in Solone.

Θάλεα, τὰ, omnia bona quæ quasi virere et florere hominem faciunt, Eust. Il. χ'.

Θάλειος, ου, ὁ, idem quod θαλερὸς, virens, floridus. Expon. etiam festivus, ut, θαλείοις στέφεσι, festivis sertis, in Epigr. Apud Homer. Odyss. γ'. et θ'. et apud Hesiod. in dieb. δαὶς θάλεια, convivium lætum et festivum.

Θάλεια, etiam substantivè ponitur pro δαὶς θάλεια, pro quo frequentius θαλία dicitur sine diphthongo, hoc est, δαὶς τεθαλυῖα. Hesiod. in Erg. et in Asp. †284. Sic Theog. 65. V. Græv. ad Hes. Erg. 115.† Aristoph. in Neb. †308.† Athenæus per θαλίας intelligere videtur festivas celebritates quibus in deorum honorem solenniter conveniebant et epulabantur, apud Herodot. Non tantùm pro epulo, sed etiam pro die festo et pro feria usurpari traditur apud Plutarch. et Athen. ¶ Item, θαλία, florens vitæ status, seu omnium rerum affluentia, ut accipitur Iliad. ι. ¶ Θαλεία, nomen etiam est unius ex novem musis, apud Hesiodum in Theog. †77.† et apud alios. (Θάλεια sive θαλία. V. Eurip. Med. 192.)

Θαλιάζω, convivia florida agito, sertis virentibus redimitus festiviter epulor. Plut. symp. 9.

Θαλέθω, idem quod θάλλω, seu θαλέω. Od. ζ. et Il. ι. (Θάλυμος. Æsch. Suppl. 1034.) ‡ ferax.‡

Θαλέω, ῶ, idem, i. vireo, germino. Od. ι. Et in Epigr. φυτὰ θαλέοντα.

Τηλεθάω, ῶ, vireo, germino, pullulo, idem quod θάλλω, factumque vel ex θαλέω, vel ex θαλέθω, unde apud Hom. δένδρεα τηλεθόωντα, virentes arbores, item, ὕλη τηλεθόωσα. Metaph. Il. χ'. παῖδας τηλεθάοντας, item, κόμη τηλεθόωσα, Il. ψ'. coma virens instar comæ arborum. Pro eodem dicitur et τηλέθω, apud poëtas.

Θαλύσια, τὰ, primitiæ frugum, vel quæ post fruges collectas diis offerebantur, et in primis Cereri: quòd ipsorum beneficio omnia bene viruissent, et ut in posterum itidem omnia prosperè revirescerent. Theocriti schol. dicit esse festum, quod post fruges comportatas in honorem Cereris agitabatur: unde et Cerealia quidam interpretantur. Il. ί. et Theocr. id. 7. Τᾷ Δηοῖ γὰρ ἔτευχε θαλύσια.

Θαλυσιὰς, ad Thalysia. Theocr. Idyll. 7.

Θαλύσιος ἄρτος, panis ex novis et primùm comportatis frugibus factus. Athen. lib. 3.

Θάλικτρον, thalictrum, herba, de qua Diosc. l. 4. c. 98.

Composita.

Ἀγλαοθαλὴς, Hesych. est tenerum. compos. ex ἀγλαὸς et τέθηλα, perf. med. verb. θάλλω.

Ἀειθαλὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, semper virens, perpetuò virens, apud Diosc.

Ἀειθαλέθω, semper vireo. Nonn.

Ἀθαλλὴς, non virens, ideoque aridus. Plut.

Ἀμφιθάλλω, circumvireo, undique vireo, vel circumfloreo. in Anth. Epigr. ἀμφιτέθηλε χάρις.

Ἀμφιθαλὴς, circumviridis, circumfloridus, vel circumflorens. Item patrimus et matrimus, cui pater et mater adhuc vivunt. Iliad. χ΄. Apud. Plat. lib. 11. de legibus opponitur orphano. {Æsch. Ag. 1133. Ch. 392.}

Ἀναθάλλω, repullulo, regermino. Et metaph. vegetor, vigesco, vires reparo, ex Dion. Areop. Apud Ezech. cap. 17. ἀναθάλλω ξύλον ξηρὸν, germinare facio lignum aridum, vel regerminare. Dicitur et, ἀναθηλέω, fut. ήσω. Item, ἀναθηλέω, apud poëtas, pro eodem. Il. ά. Οὐδ' ἀναθηλήσει.

Ἀποθάλλω, q. d. devíresco, defloresco, defloreo.

Ἀρτιθαλὴς, qui recens virescit aut viruit, qui recens frondescit.

Βιοθάλμιος, diuturnæ vitæ vir. Hom. in hymn.

Δίθαλος, qui gemini victus est, apud Aristot. hist. an. l. 9. c. 17.

Δυσθαλὴς, difficulter aut malè virescens.

Ἐριθαλὴς, et ἐριθηλὴς, valde virescens et pullulans.

Ἐριθαλὶς, ίδος, ἡ, herbæ nomen, teste Hesych. Est et ἐριθαλὶς, herba apud Plin. l. 25. c. 13.

Ἐριθηλὴς, idem quod ἐριθαλὴς, Il. ρ΄. et ζ. et apud Hes. in Theog. † 36.†

Ἑτεροθαλὴς, qui altera tantùm ex parte viret, vel qui altero tantùm ramo viret. Metaph. ita potest dici, cujus pater tantùm aut mater tantum vivit. Eustath. vult ἑτεροθαλεῖς παῖδας dici, qui alterius tantùm parentis θάλος sunt.

Εὐθαλὴς, bene virens, seu pullulans, florens.

Εὐθαλέω, ῶ, bene vireo seu pullulo, seu prosperè et commodè germino et cresco.

Εὐθάλεια, vigor.

Ἡμεροθαλὴς, placidè et benignè virens seu pullulans, vel placidè virescere ac pullulare faciens, ut, ἡμεροθαλὲς ἔαρ, in Epigr.

Ἰοθαλὴς, instar violæ floridus, ut, στεφάνοις ἰοθαλέσι. Athen. lib. 9. ex Philoxen.

Κουροθάλης δάφνη, laurus virentibus ramis decora, in Epigr. A κόρος sive κοῦρος, significante novellum germen, vel quoniam Apollini, id est, Soli sacra est, qui κουροτρόφος dicitur, ob vim suam cuncta vegetantem.

Νεοθαλὴς et νεηθαλὴς, nuper virens, qui noviter viruit aut pullulavit. Iliad. ξ. χθὼν δῖα φύεν νεοθηλέα ποίην. Item metaph. recens ortus seu genitus. Eurip. νεοθηλεῖ αἰσχύνῃ, pudore recens oborto. In Epigr. νεοθηλέϊ μόσχῳ. Et νεοθηλέες παρθένοι, apud Dionys. de situ orbis, virgines adolescentulæ.

{Νεόθηλος. Æsch. Eum. 433.}

Τριθαλὴς, ter virens seu florens, ter pullulans.

Τριθαλὶς, nomen herbæ, apud Plin. l. 25. c. 13.

ΘΑ΄ΛΠΩ, F. ψω, foveo, item calefacio, concalefacio. Sunt qui propriè dici putent de gallina fovente ova, quum illis incubat. Sic in Geop. ἐν πάσαις τεσσαράκοντα ἡμέραις ἐπῳάζει, καὶ τίκτει, καὶ θάλπει, καὶ ἐκτρέφει. Sic et à Basilio, ὄρνις ἐπῳάζουσα dicitur θάλπουσα. Apud Synes. τὰ σπλάγχνα θάλψαι τε καὶ ἐξάψαι ἐπὶ πλεῖον. Apud Æschylum et μανίαι dicuntur θάλπειν. {Pr. 878. in malam partem. Soph. Tr. 1099.} ¶ Item foveo, metaph. Synes. epist. 19. καὶ τὸν ἐπιδόντα τὴν ἐπιστολὴν, θάλψατε τὸν ὄντα τρόπον, fovete, humanitate prosequimini. Theocr. idyll. 14. ἄλλαν ἴσω θάλπει φίλαν. Ab Hesych. exp. et παραμυθοῦμαι, solor.

Θάλπομαι, foveor, calefio, in Geopon. μετὰ τεσσάρων ἡμερῶν τοῦ θαλφθῆναι, quatriduo postquam incubari cœperit. † Xen. Pæd. l. 5. p. 116. a.† Apud Gal. παρὰ τῷ πυρὶ θαλφθεὶς, ad ignem calefactus. Apud Hesiod. in Theog. † 864.† ὑπ' εὐτρήτου χοάνοιο θαλφθεὶς κασσίτερος, fervefactus. Legitur et θάλπεσθαι ἔρωτι, incendi amore. Apud Aristoph. ὅπως μὴ θαλφθῇ λέγων, expon. ἐξοιστρηθῇ τῷ τῶν λόγων παραθερμανθῇ, item διακαυθῇ, incenditur.

Θάλψις, εως, ἡ, fotus, ipsa fovendi actio. Exp. et fomentum. Alex. Aphrod. θάλψεως χάριν, fotus gratia, fovendi gratia.

Θαλπτήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, fovendi vim habens, ad fotum aptus.

Θάλπος, εος, τὸ, calor, fervor, æstus. De fervore Solis, apud Luc. Sæpe opponitur frigori, ut apud Xen. Pæd. † l. 6. p. 116. d. et l. 2. 10.† in Œcon. {θάλπεσι μεσημβρινοῖς. Æschyl. S. c. Th. 437. Ag. 574. 978. θάλπος θεοῦ. Soph. Tr. 148.}

Θαλπνὸς, calidus, fervidus. Item splendidus, apud Pind.

Θαλπὶς, iris, dicta à calefaciendo et fovendo.

Θαλπωρὴ, fotus vel potius fomentum. Exp. item calor, tepor, Hesych. Quidam exp. fiducia et spes, apud Hom. Il. ζ.

Θαλπιάω, ῶ, calesco, calefio. Odyss. τ΄.

Θαλπιόω, pro θάλπω, per παραγωγήν.

Θαλύω, calefacio, uro, incendo. Θαλύομαι, uror. Hesych.

Θαλύσσω, exp. θάλπειν πυρί. Hesych.

Θαλυκρὸς, calidus, fervidus. In Epigr.

Composita.

Ἀθαλπέως, (Ionicè pro ἀθαλπῶς,) sine calore seu æstu. Hippocr. de victu in morb. acut.

Ἀκροθάλπωτος, in summo calefactus et tostus. Hesych.

Ἀναθάλπω, refoveo, vel foveo, refocillo, apud Basil.

Διαθάλπω, foveo, calefacio. Item expansis alis operior, et apud Basil.

Δυσθαλπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, calefactu difficilis, ægrè incalescens.

Ἐπιθαλπὴς, calidus. Item delectabilis. Hesych.

Καταθάλπω, idem quod θάλπω.

Παραθάλπω, idem quod θάλπω.

{Παραθάλπομαι. φίλων οὐδενὸς οὐδὲν παραθαλπομένα φρένα μύθοις. Eurip. Med. 143.}

Περιθάλπω, circumfoveo.

Προσθάλπω, insuper foveo, vel applicatum foveo.

Πυριθαλπὴς, ignis calorem expertus, ab igni calens, ut, πυριθαλπὲς ἔλος, in Epigr.

Συνθάλπω, q. d. confoveo, concalefacio. Metaph. apud Æschyl. in Prometh. μὴ δέ μ' οἰκτίρας σύνθαλπε μύθοις ψευδέσιν, ne me foveas mendaciis.

Ὑποθάλπω, q. d. subfoveo, i. aliquantum et leniter foveo, vel clam foveo. Item foveo, concalefacio, ut, ὄρνις ἐπῳάζουσα dicitur à Basilio ὑποθάλπουσα, sicut et συνθάλπουσα. Metaphoricè etiam dicitur ὑποθάλπεσθαι ἐλπίδι, foveri spe inani, vel decipi spe.

ΘΑΜΑ΄, crebrò, frequenter. {Soph. Tr. 48.} ☞ Factum ex ἅμα, pleonasmo literæ θ, ut tradunt quidam veteres gramm. Plato polit. 1. καὶ ἐκ τῶν ἔνεκα, ὅπως οἱ παῖδες, θαμὰ ἐγκεχρημένος ἀπαλῶν. Xen. θαμὰ ἑαυτὸν κατασκοπεῖται, sæpius se ipsum intuetur.

[Θαμάκις. Pind. Nem. Od. X. 71. Εὐάγων τιμὰ Χαρίτεσσί τε καὶ σὺν Τυνδαρίδαις θαμάκις. Isthm. A. 37. frequenter.]

Θαμὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, creber, frequens: hinc nomin. et accus. plur. θαμέες et θαμέας, apud poëtas legitur, ut Il. α΄. et ί. et Od. ξ. ubi πυκινὰς et θαμέας, copulantur, itidemque dat. θαμέσι. Od. ί.

Θαμειὸς, ejusdem signif. itidemque poëticum. Il. ά.

Θαμινὸς, creber, frequens. usitatum in prosa et carmine.

Θαμινὰ, crebro, frequenter, subinde. Xen. et Isocr.

Θαμινῶς, pro eodem.

Θαμίζω, frequento, frequens sum, frequenter accedo, ventito, ito. Plat. de rep. 1. οὐδὲ θαμίζεις ἡμῖν. Xenoph. Pæd. 7. θαμίζειν ἐφ' ἡμᾶς. Apoll. Arg. 2. αὖτε θάμιζε. Huc pertinere videtur τάμισος, quod coagulum significat, teste Hesych. apud Theocr. Idyll. 7. est enim coagulum, γάλα τεθαμισμένον, si ita loqui liceat.

Θάμυρις, Hesych. solennis cœtus, concilium, frequentia hominum.

Θαμυρίζω, congrego, cogo in unum. Hesych.

ΘΑ΄ΜΒΟΣ, εος, τὸ, stupor, attonita admiratio. (☞ Factum ex θάπος, interposito μ, et mutato π in β, ut docet Etymologus. Eustath. autem ex θέω et ἐμβιβάζεσθαι derivatum vult, ut sit ὁ διὰ θέας ἐμβιβαζόμενος ἔκπληξις εἰς τὴν ψυχήν.) Il. γ΄. θάμβος δ' ἔχεν εἰσορόωντας. Il. ψ΄. θάμβος δ' ἔχε πάντας Ἀχαιούς. Thuc. l. 6. καὶ ὁ στόλος οὐχ ἧσσον τόλμης τε θάμβει καὶ ὄψεως λαμπρότητι περιβόητος ἐγένετο, stupore audaciæ, i. stupenda audacia. Interdum exponi potest, pavor stupidus, pavor quo attoniti percellimur: ut θάμβος sit animi affectio mixta ex admiratione et timore. Eurip. in Hecuba, τί νιν ταράσσεις, εἴπέ μ', ὅτ' ἴσω, θάμβει τοῦδ' ἐξέπλαξας; Sic apud Plut. in Pericl. Δεισιδαιμονία πρὸς τὰ μετέωρα θάμβος ἐργάζεται.

Θαμβὸς, οῦ, ὁ, attonitus, stupida admiratione perculsus. Eust.

Θαμβαλέος, ου, ὁ, stupendus, formidabilis, ut, θαμβαλέα φωνὴ, apud Nonn. vox ad quam admiratione obstupescas. Item act. stupens, admirabundus, ut, θαμβαλέοι θεράποντες, Nonn.

Θαμβέω, ῶ, F. ήσω, admiratione attonita stupeo, stupore attonito paveo. Il. ά. θάμβησεν δ' Ἀχιλλεύς. Il. ώ. θάμβησαν δὲ καὶ ἄλλοι, ἐς ἀλλήλους δὲ ἴδοντο. Interdum cum accus. ut Od. ρ΄. καὶ ἐθάμβεον αὐτὸν, stupebant ipsum. Item activè, stupore attonito percello, pavefacio. 2 Reg. 22. καὶ χειμάῤῥοι ἀνομίας ἐθάμβησάν με. (Æsch. Suppl. 579.)

Θαμβοῦμαι, obstupesco, perculsus sum. Plut.

Composita.

Ἄθαμβος, ου, et ἀθαμβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui stupore non percellitur, vel qui pavore attonitus non percellitur. Plut. in Lyc.

Ἀθαμβεῖ, sine stupore attonito, impavidè.

Ἀθαμβία, ἡ, stupor, apud Democr. [Cic. de Fin. lib. 5. §. 29. pag. 430. Ed. Dav. Id enim ille (sc. Democritus) summum bonum εὐθυμίαν et sæpe ἀθαμβίαν adpellat, id est, animum terrore liberum.]

Ἔκθαμβος, qui attonita admiratione stupet, attonitus, stupore et pavore perculsus. Eust. et Suid.

Ἐκθαμβέω, stupore attonito percellor, pavore attonito exterreor.

Ἐκθαμβέομαι, idem, seu expavesco. Basil.

Ἐνθαμβέω, cum stupore attonito admiror, stupeo. Nonn. καὶ μιν Ἰουδαίων ἐνεθάμβεεν ἑσμός, cum stupebat, seu cum stupore admirabatur.

Καταθαμβέω, cum stupore demiror. Et in pass. voce, pro eodem, apud Plut. in Fabio, κατατεθαμβημένος τὸν Ἀννίβαν.

Περίθαμβος, vehementer admiratione et stupore vel pavore perculsus, valde stupefactus seu pavefactus. Apoll. Arg. 2. Καὶ σφέας ἀμφίεπεν περιθαμβέας. Exp. et valde trepidus, ex Plut.

Πολυθαμβὴς, vehementer stupefactus. Nonn.

ΘΑ΄ΜΝΟΣ, ου, ὁ, densus fruticibus locus, fruticetum, frutetum, arbustum. Exp. etiam, densitas minutarum arborum. Interdum exp. frutex. Il. χ΄. Dicitur hinnulus quem canis persequitur, καταπτήξας ὑπὸ θάμνῳ. Odyss. ζ. θάμνων ὑπεδύσετο δῖος Ὀδυσσεύς. Apud Diosc. θάμνος φρυγανώδης, exp. frutex surculosus seu sarculaceus. Ab Hom. θάμνοι vocantur etiam ramuli densi arbori adnascentes seu adfruticantes. Sic Od. ψ΄. θάμνος ἐλαίης. {Æsch. Ag. 1325.} ☞ Eust. deducit à θαμὰ, ut dicatur θάμνος, quasi θαμινός.

Θαμνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fruticosus, apud Theophr.

Θαμνίον, et θαμνίσκος, frutetum parvum, vel potius frutex parvus.

Θαμνίσκιον, idem, apud Diosc.

Ἐκθαμνοῦσθαι, (comp.) in fruticem verti, in fruticem abire, quod Cic. dicit fruticari, Plin. fruticescere.

Ἐκθαμνίζω, extirpo, apud Æschyl. {S. c. Th. 71.}

ΘΑ΄ΠΤΩ, F. ψω, aor. 2. ἔταφον, sepelio, humo, inhumo. Odyss. γ΄. Ὄφρ' ἕταρον θάπτοι. Eurip. in Phœnissis. Ἔφυ μὲν οὐδεὶς ὅς τις οὐ πονεῖ βροτῶν, θάπτει τε τέκνα. Cic. Tusc. 3. Mortalis nemo est quem non attingat dolor, morbusque: multi sunt humandi liberi. Xenoph. Hell. 7. Ἐτάφη τε ἐν τῇ ἀγορᾷ. Idem. Hell. 4. τοὺς νεκροὺς αἰτοῦντες θάψαι. Habet et significationem obscœnam apud Aristoph. Apud Antiph. et Isæum exp. funero. ¶ Item stupeo, admiror cum stupore. In qua signif. usitata sunt aor. 2. ἔταφον, et Præt. med. τέθηπα, quod et pro præsenti sæpe usurpatur, ut apud Hom. ἐτῷ δὲ ταφών, item, ταφὼν δ' ἀνόρουσε. Od. ζ. Ὥς σε γύναι ἄγαμαί τε, τέθηπά τε. Luc. τέθηπα με θαυμαζόμενον ὑπ' αὐτῶν. Apud Areop. τεθηπότες πρὸς τὸ ξένον. {V. Æschyl. Pers. 1005. τεθηπότες. [illegible]. Il. ψ. 243. Eurip. Phœniss. 1597.}

Derivata à θάπτω. (id est, sepelio.)

Θάπτομαι, sepelior, &c. Od. λ΄. ἐτέθαπτο ὑπὸ χθονὸς, conditus sub humo, vel conditus humo. Et, θάπτεσθαι πυρὶ, apud Philostr. Habet et signif. obscœnam apud Theocr. idyll. 5. {Eurip. Phœniss. 730.}

Ταφὴ, ἡ, sepultura, funus, exequiæ. {Æschyl. S. c. Th. 894. Aristoph. R. 486.} Thuc. lib. 2. Herodian. lib. 7. Item quod numeratur pro sepultura. Demosth. Accipitur et in obscœna signif. apud Aristoph. ut et τάφος.

Ταφήϊος, poët. (pro quo in prosa ἐντάφιος) ad sepulturam pertinens, sepulchralis, funereus. Od. ω΄. φᾶρος ταφήϊον. q. d. vestis sepulturalis. Apoll. 2. ταφήϊα μῆλα, funereæ oves.

Ταφεὺς, έως, ὁ, q. d. sepultor, qui Lat. pollinctor, et sandapilarius, et vespillo, et libitinarius. Hesych.

Τάφος, ου, ὁ, sepulchrum, tumulus. {τάφου γὰρ αὐτῷ καὶ κατασκαφὰς——τάδ' μηχανήσομαι. Æschyl. S. c. Th. 990. Soph. Œdip. Tyr. 962. 1007.} Thuc. lib. 2. ἀνδρῶν γὰρ ἐπιφανῶν πᾶσα γῆ τάφος. Pro ταφὴ etiam poni à quibusdam scribit Eust. sicut χόλος pro χολή. ut Il. ψ΄. et apud Isocr. in Evag. Item funebre epulum, ut Il. ψ΄. τάφον μενοεικέα δαίνυ. Item pro podice, inquit schol. Theocr. Aliam signif. vide in θάπτω, id est, stupeo.

Τάφιος, sepulchralis. in Epigr.

Τάφρος, ου, ἡ, fossa, fovea, scrobes. Thuc. lib. 2. τάφρος δὲ ἐντός τε ἦν καὶ ἔξωθεν, ἐξ ἧς ἐπλινθεύσαντο. † Xen. Pæd. l. 3. p. 60. c.† Est etiam fossa quæ fit ad munitionem. unde et vallum exp. item agger. Herodian. lib. 2. περὶ δὲ τὰς πόλεις τάφρους ὀρύττοντο. {Eurip. Phœniss. 667. 1060. Aristoph. R. 959.}

Τάφη, pro τάφρος, ex Herodoto.

Ταφρεύω, fodio, vel fossam duco.

[Ταφρεύματα. Plat. de Leg. τὰς ἱερὰς αὐτῶν εἴργοντας ἐποικοδομήμασί τε καὶ ταφρεύμασι.]

Ταφρεία, fossio, ipse actus ducendi fossam. Exp. et valli extructio, apud Diodor.

Composita à θάπτω, id est, sepelio.

Ἄθαπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, insepultus. Soph. (Æschyl. S. c. Th. 1033. Eurip. Phœniss. 1570.) Item non sepeliendus, indignus qui sepeliatur, lib. 1. anth. epigr. tit. εἰς ἀτάφους.

Ἄταφος, ου, ὁ καὶ ἡ, sepulchro carens, insepultus, inhumatus. Thuc. 2. (Eurip. Phœniss. 1574. 1596.)

Ἀταφία, ἡ, q. d. carentia sepulchri. Expon. et jactura sepulchri. Luc. de saltat.

Ἀπόταφος, sepulchro majorum suorum privatus, cui non permittitur ut suorum majorum sepulchris inferatur, apud Suid.

Βιβλιοτάφος, qui libros sepelit, id est, in tenebris tanquam sepultos relinquit, lucem videlicet illis invidens.

Δισταφέος, bis sepulti : à nominat. δισταφής.

Ἐνθάπτω, q. d. insepelio, ut, ἐνθάπτειν τῇ ἐσθῆτι, sepelire intra vestem.

Ἐντάφιος, sepulchralis, funebris, ad funus seu sepulturam pertinens. Synes. epist. 4. φέρειν δεῖ τιμὴν ἐντάφιον τὴν ἐν πελάγει ταφήν.

Ἐντάφιον, (substantivè) sepulturium linteum, ut apud Isocr. et Plut. καλὸν ἐντάφιον ἡ τυραννίς. Apud Plut. in symp. 7. sap. exp. vestimentum funebre. Item exequiæ, inferiæ, Greg. in Machab. enc.

Ἐνταφιάζω, q. d. condo intra ἐντάφιον. Item sepelio, funero. Plut. et Greg.

Ἐνταφιασμὸς, sepultura.

Ἐνταφιαστὴς, q. d. sepultor, id est, vespillo, pollinctor. Epigr. lib. 2. et Genes. cap. 50.

Ἐπιτάφιος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q. d. supersepulchralis) sepulchralis, funebris, ut, ἐπιτάφιον δεῖπνον, Synes. funebre epulum. Sic, ἐπιτάφιος ἀγὼν, λόγος, &c. Sæpe ponitur et sine subst. ut apud Luc. et Greg.

Καταθάπτω, idem quod θάπτω, sepelio. Il. ψ'. (Æsch. Ag. 1562.)

Decomp. Συγκαταθάπτω, consepelio, unà sepelio. Aristot. rhet. 3.

Κενοταφέω, tumulo inani sepelio, tumulum inanem erigo. Euripid. in Helen. [1562.] Ἄρ' Ἀτρέως παῖδ' [illegible] συνθάνοντα; Ὃν Τυνδαρὶς [illegible] κενοταφεῖ. [v. 1065.]

Κενοτάφιον, ου, τὸ, tumulus inanis aut sepulchrum inane. exp. et simulachrum seu imago. 1 Reg. cap. 19.

Νεκροτάφος, (q. d. mortuorum sepultor) sepultor. Hesych.

Συνθάπτω, consepelio, unà sepelio. (Æsch. S. c. Th. 1035. 1076. Eurip. Phœniss. 1598.)

Συνθάπτομαι, consepelior, unà sepelior. Greg. συνθάπτομαι Χριστῷ, Rom. 6. συνετάφημεν οὖν αὐτῷ.

Σύνταφος, sepulchrum commune habens, contumulatus, apud Plat. de leg.

Composita ex ταφρεύω.

Ἀποταφρεύω, fossa seu vallo munio. Exponitur etiam, murum duco, muro circumvallo. [Xenoph. Græc. Hist. lib. 3. cap. 4. § 38. εἶχε δὲ ἀποτετειχισμένον τε καὶ ἀποτεταφρευμένον κύκλῳ τὸ πεδίον, &c.]

Ἀποτάφρευσις, munitio quæ fit ducendo fossam, circumvallatio.

Διαταφρεύω, fossam duco ad dirimendum, fossa dirimo seu separo. [Polyb. Hist. lib. 3. Οἱ δὲ Καρχηδόνιοι τὸν μὲν μεταξὺ τόπον τοῦ βουνοῦ, καὶ τῆς παρεμβολῆς διετάφρευσαν.]

Περιταφρεύω, idem quod ἀποταφρεύω. Plutarch. περιταφρεύειν τὸ στρατόπεδον τῶν πολεμίων. Et, ἐστρατοπεδεύσατο ἐν περιτεταφρευμένῳ, in loco fossa ducta munito. apud Xen. † Pæd. l. 3. p. 80. c.†

Derivata ex θάπω, id est, stupeo.

Θάπος, stupor, attonita admiratio. Pro quo, facta mutatione literarum Ionica, dici τάφος docet Eust. Odyss. ὣς τάφος δ' ἔλεν ἄνδρα ἕκαστον. At τάφος, sepulchrum, (quod et ipsum Eust. dictum vult διὰ τὸ ἐκπλήττειν τοὺς μετὰ σῶμα θεασαμένους) vide suprà in θάπτω, id est, sepelio.

Κατατέθηπα, exp. κατεθαύμασα, apud Suidam.

ΘΑΡΓΗΛΙΑ, ἡ, sub. ἑορτὴ, et Θαργήλια, τὰ, (sub. ἱερὰ) festum et sacra in honorem Apollinis et Dianæ. Archiloch. νῦν ἄγει τὰ Θαργήλια.

Θαργηλιὼν, mensis in quo celebrantur Θαργήλια, sacer et ipse iisdem diis. Etymol. dicit esse undecimum mensem, nominatum παρὰ τὸ θέρειν τὴν γῆν. quippe in quo Sol ardentior sit, et flores terræ siccescant. Quidam Latinorum Aprili respondere dicunt. [Æschin. orat. c. Ctesiphont.]

ΘΑ'ΡΣΟΣ, εος, τὸ, fiducia, confidentia, audacia, animi præsentia. (Æsch. Choëph. 89.) Od. ί. αὐτὰρ θάρσος ἐνέπνευσε μέγα δαίμων. Xen. Pæd. 4. θάρσος πρὸς τοὺς πολεμίους. Idem Pæd. 5. θάρσος ἐμφύεται. Idem Hellen. 7. οὕτω πολὺ μῖσος καὶ θάρσος τοῖς στρατιώταις φασὶν ἐμπεσεῖν. Dicitur et θάρσος λαμβάνειν τινὰ, Thuc. l. 2. Et vicissim dicitur aliquis λαμβάνειν θάρσος. Act. cap. ult. ☞ Quidam volunt esse θάρσος à θέρσω futuro Æolice verbi θέρω : unde et θέρσος pro θάρσος dicunt iidem Æoles, εἰ γὰρ θερμοὶ καὶ θρασεῖς.

Θαρσὴς, έος, ὁ, fiducia præditus, confidens animo. Item audax. Thuc. l. 7. ἡ μὲν ἐλπὶς ὅμως θαρσεῖν τοῦ μέλλοντος.

Θαρσαλέος, ου, ὁ, fiducia præditus, fidens, confidens animo. (Æsch. Pr. 536.) Exp. etiam, audax, magnanimus, ut, θαρσαλέος πολεμιστὴς, et θαρσαλέον ἔπος, apud Hom. Accipitur in bonum et in malam partem.

Θαρσαλέως, fidenter, cum fiducia, audacter, intrepidè. Thucyd. et alii.

Θαρσέω, ῶ, fiducia præditus sum, fiduciam habeo, confido, bono sum animo, securus sum. † Xen. Pæd. 1. 3. 15.† Theocr. Idyll. 4. Θαρσεῖν χρὴ φίλε Βάττε, τάχ' αὔριον ἔσσετ' ἄμεινον, fidendum est, fiducia habenda est. Cui respondet Battus: θαρσέω, &c. animum recipio, confido. Sic apud eundem Idyll. 5. θάρσει γύναι, bono sis animo. Frequens etiam est in Novo Test. ut Matth. 9. θάρσει τέκνον. et alibi. ¶ Item fiduciam capio, ad fiduciam erigor, seu excitor, aut etiam ad audaciam. Il. ά. θαρσήσας μάλα εἰπέ. † Sic Hesiod. Theog. 168.† Thuc. lib. 1. θαρσοῦντας ἰέναι κατὰ πολλὰ ἐς τὸν πόλεμον, alacres et fidentes ad bellum proficisci, idque multis de causis. Plut. in Themistocle, ἐθάρσει παρακαλῶν. Interdum cum dat. ut Thuc. 2. θαρσήσαντες τοῖς τε προγεγενημένοις. Et Theocrit. Idyll. 17. θαρσήσας παισὶ σφετέροισι. Interdum cum accus. et exponitur audeo, vel non reformido, non metuo. ut Synes. in epist. ἐθάρσησε τὴν ὁδὸν, hoc iter ausus est suscipere. Apud Apollon. θάρσει γέροντος χεῖρα, noli metuere. (Eurip. Med. 927.)

Θαρσήεις, εντος, ὁ, qui est fidenti animo, fidens. Nonn.

Θαρσύνω, fiduciam affero, fiduciam addo, animum addo. Il. ν'. θαρσύνονθ' ἑτάρους καὶ ἐποτρύνοντα μάχεσθαι. Sic Hesiod. in Asp. καὶ σφέας θαρσύνουσα, et fiducia ipsis addita. † v. 326. et Theog. 163.† (Æsch. Pers. 216. Eurip. Phœniss. 1208.)

Θάρσυνος, confidens, vel in spem erectus, confirmatus. Suid.

Θάῤῥος, εος, τὸ, idem quod θάρσος, fiducia, &c. Aristot. ethic. Nicom. lib. 3. Exp. etiam audacia, apud Aristot. Rhet. 2.

Θαῤῥαλέος, idem quod θαρσαλέος. Xen. † Pæd. p. 189. b. θαῤῥαλεώτερον. l. 3. p. 29. b.† Dicitur et θαῤῥαλέον, substantivè, fiducia, animi magnitudo. Apud Herodian. exponitur, audacia.

Θαῤῥαλέως, idem quod θαρσαλέως. Plat. in Apol. θαῤῥαλέως ἔχω πρὸς τὸν θάνατον, mortem non reformido.

Θαῤῥαλεότης, fiducia, fidentia, firma animi confisio, cui oppon. δειλία, apud Plut.

Θαῤῥέω, ῶ, idem quod θαρσέω. Herodian. l. 4. ἐθάῤῥει αὐτῷ θεραπεύοντι αὐτὸν ἄνωθεν, id est, confidebat autem ei, utpote jam pridem sui studioso. Apud eundem θαῤῥοῦν πρόσωπον, exp. vultum audaciæ plenum seu fiduciæ. Isocr. in Archid. θαῤῥεῖν περὶ τῶν μελλόντων. Dicitur et θαῤῥῶ περί τι. Et cum πρὸς, ut, ἐθάῤῥουν πρὸς μάχην. Item cum dat. iidemque cum accus. et cum infinit. sicut θαρσῶ. † Cum acc. person. ἵνα σε θαῤῥήσωμεν. Xen. Pæd. l. 5. p. 147. d.† Apud Chrysost. θαῤῥῶ σοι τὸ ἀπόῤῥητον, exp. committo arcanum, vel audeo committere. (Soph. Œdip. Tyr. 1062.)

[Θαῤῥούντως. Xenoph. Conviv. cap. 2. § 11. ὥστε οἱ μὲν θεώμενοι ἐφοβοῦντο μή τι πάθῃ, ὁ δὲ θαῤῥούντως τε καὶ ἀσφαλῶς ταῦτα διεπράττετο.]

Θαῤῥυντικὸς, οῦ, ὁ, ad fiduciam seu fidentiam propensus.

Θαῤῥύνω, idem quod θαρσύνω. Xen. Pæd. 6. θαῤῥύνων τοὺς ἑπομένους καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ. † et l. 6. p. 94. b.†

Θράσος, εος, τὸ, audacia, temeritas. (ex θάρσος per metathesin literæ ρ.) † Xen. Pæd. 1. 4. 3. Plut. in Lyc. μία γὰρ ἐμπειρία καὶ θράσος γεννᾷ, καὶ θάρσος ἀφαιρεῖται. Thuc. τοὺς ἄλλους ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ὄκνον φέρει. (In bonam partem. Eurip. Med. 470. V. ib. 857. 1342. Æschyl. Ag. 1003.) Gregor. in Jul. dicit, θάρσος et θράσος, licet appellationibus vicina, multùm significatione differre. Pro θάρσος poni quidam putant Iliad. ξ'.

Θρασὺς, εῖα, ὑ, audax, temerarius. Moschus in epitaph. Bion. et Aristot. ethic. 2. Item magnanimus, fortis, strenuus, ut quum Apoll. Herculem appellat θρασύν. Sic et Il. ζ'. θρασειάων ἀπὸ χειρῶν. Et apud Theocr. Idyll. 14. θρασὺν [illegible]. † Aristoph. Nub. 887. et v. 912. θρασὺς πολλοῦ, multum audax.† (Eurip. Phœniss. 556.)

Θρασέως, cum audacia, temerariè. Item in bonam partem, audacter, fidenter. Isocr. in Evagr. † Xen. Pæd. l. 3. p. 83. a.†

Θρασύτης, ητος, ἡ, audacia, temeritas. Thuc. Plut. † Xen. Pæd. 1. 4. 9.†

Θρασύνω, audacem seu confidentem reddo, audaciam affero. Thuc. lib. 1. πλήθει τὴν ἀμαθίαν θρασύνοντες, id est, multitudinis fiducia se ipsos, alioqui timidos propter imperitiam futuros, confirmantes.

Θρασύνομαι, audax fio, animos tollo, effero, ferocio. Æschin. Dem. Plut. † Aristoph. Nub. 1352.† Item audacter seu liberè loquor, apud Isocr. Item confido, confidentia præditus sum. Bud. (Æsch. Suppl. 779.)

Composita.

Ἀθαρσὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, fiduciæ expers, qui sibi timet. Eust. (Ἀθαρσοῦντες. Sch. Æsch. Ch. 687.)

Ἀναθαρσέω, et ἀναθαῤῥέω, fiduciam resumo, in spem bonam rursus erigor, ad spem bonam redeo, animum recipio. Thuc. lib. 5. et 7. et Plut. in Publ.

Ἀναθαρσύνω, et ἀναθαῤῥύνω, fiduciam alicui reddo, in spem repono, spem reddo, animum reddo, rursum erigo. Xen. Pæd. 5. ἀναθαῤῥύνομεν τοὺς ἄνδρας. Plutarch. in Pericle, ἐπειρᾶτο παρηγορεῖν καὶ ἀναθαῤῥύνειν.

Ἀντιθαρσέω, et ἀντιθαῤῥέω, confido, vel potius valde confido, præfidenti animo sum. Xenoph. (Œconom. cap. 16. § 6. Ἀλλὰ τοῦτο μὲν, ἔφην ἐγὼ,—ἱκανῶς ἤδη μοι δοκῶ ἀντιτεθαῤῥηκέναι, ὡς οὐ δεῖ φοβεῖσθαι, μὴ οὐ γνῶ τὴν γῆς φύσιν, ἀντέχεσθαι γεωργίας.) Apud Pausan. ἀντιθαρσῶ τοῦτο, audeo aggredi.

Ἀντιθρασύνομαι, idem quod θρασύνομαι, ut, ἀντιθρασύνεσθαι πρός τινα, audacia uti adversus aliquem. [Demosth. Orat. Amatoria, τοσαύτην τοῖς μὲν τῶν βελτίστων ἐργασίαις ἐξουσίαν, τοῖς δ' ἀντιθρασύνεσθαι βουλομένοις ἀτυχίαν ἢ σὺ συμφορὰν παρεσκεύασεν.]

Δορυθαρσὴς, poet. hasta audax, bellicosus. in Epigram.

Ἐκθαρσέω, et ἐκθαῤῥέω, ῶ, confido, vel potiùs valde confido. Item fiduciam capio, in spem bonam erigor, ut, ἐκτεθαῤῥηκότες τοῖς πράγμασιν. Plut. in Rom. Participium ἐκθαρσήσας, in bonam spem erectus.

Ἐνθαρσύνω, audacem reddo, audaciam adjicio, vel animum addo, animo.

Ἐπιθαρσέω, confido.

Εὐθαρσὴς, fiducia præditus, qui fidenti est animo, vel præsenti animo. [Æschyl. Agam. 939. εἰ πάντα δ' ὡς πράσσοιμ' ἂν, εὐθαρσὴς ἐγώ. Suppl. 976. Xenoph. Græc. Hist. lib. 7. ὥστε πρὸς τούτους αὖ ἄλλους τοὺς συμμάχους εὐθαρσεστάτους ποιεῖσθαι. In Agesil. cap. 11. § 10. ἔν γε μὴν ταῖς εὐπραξίαις σωφρονεῖν ἐπιστάμενος, ἐν τοῖς δεινοῖς εὐθαρσὴς ἐδύνατο εἶναι. Ἱππαρχ. cap. 4. § 11. αἱ δὲ φανεραὶ φυλακαὶ ἴδια ἔχουσι καὶ τὰ δεινὰ καὶ τὰ εὐθαρσῆ. Polyb. lib. 1.]

Εὐθάρσεια, ἡ, fiducia, animi præsentia.

Εὐθαρσῶς, cum fiducia, audacter. Aristot. eth. 3. c. 6. (Æsch. Suppl. 257.)

[Εὐθαρσέω. Æschyl. Sept. c. Theb. 33. καὶ πυλῶν ἐπ' ἑξόδοις μίμνοντες, εὐθαρσεῖτε, &c. Schol. B'. θαῤῥοῦντες ἀτρέπτως ἵστασθε.]

Καταθαρσέω, et καταθαῤῥέω, ῶ, fidenti animo sum, seu fiduciam sumo adversus aliquem, fidenter seu audacter me gero adversus aliquem. Herodian. lib. 1. οὔτε εἰς τὸ παρὸν καταθαρσήσει τῆς ἡλικίας καταφρονῶν, neque in præsens, contemptu ætatis nostræ se efferet audacius. Apud eundem, τῶν ἡμετέρων ὅπλων καταθαῤῥήσας, exp. nostra arma lacessere aggreditur.

Καταντιθαῤῥηκότως, confidenter, audacter, licenter. Plut.

Καταθρασύνομαι, audax sum, audacter loquor.

Κυνοθαρσὴς, canina præditus audacia seu impudentia. Theocr. Id. 15. [v. 53.]

(Κυνοθρασής. Æsch. Suppl. 765.)

Λυκοθαρσὴς, lupi more audax, lupina quadam audacia præditus, pro magnanimo. In Epigr.

Μεγαθαρσὴς, magna fiducia præditus. Exp. et magnanimus, animosus. Hesiod. in Asp. † 385.† ἦ μεγαθαρσὴς παῖς.

Παραθαῤῥύνω, et παραθαρσύνω, fiduciam addo, confirmo, apud Thuc. Herodian. et Plut.

Περιθαρσὴς, valde fidens, præfidens. Apollon. † 1. 153.†

Πολυθαρσὴς, multa fiducia præditus, ut, μένος πολυθαρσές. Hom. Exp. etiam audax, ut apud Apollon. πολυθαρσὴς πόλεμος, audax bellum.

Πολυθαρσία, subst. magna animi fiducia.

ΘΑ'ΣΟΣ, Thasus, insula Thraciæ adjacens. Unde Θάσιος. Θασία σταφυλὴ, Thasia uva, Diosc. Θάσιος οἶνος, Aristoph. in Pluto, pro optimo vino. Θασία ἅλμη, Thasia muria, et Θάσιον βάμμα, et Θάσιαι ῥαφανῖδες, apud Athen. l. 2. et 7.

ΘΑΥΜΑ'ΖΩ, F. άσω, et άσομαι, miror, admiror, admirationi habeo. Il. ά. θαύμαζ' Ἀχιλλεύς. Odyss. γ'. ἀλλὰ τὸ θαυμάζω. Sic Luc. in Tim. θαυμάζει τε οἱ θαυμαστά. Plut. in libro de defectu orac. διὸ καὶ χρήσιμον ἔστι θαυμάζειν. Cum accus. personæ et genitivo rei. Plat. in Cam. τῆς εὐλαβείας καὶ καλοκαγαθίας τὸν Κάμιλλον ἐθαύμασαν, Camilli pietatem et probitatem sunt admirati. Cum solo genitivo personæ. Xen. ὑμῶν μέν τοι θαυμάζω εἰ μὴ βοηθήσετε ὑμῖν αὐτοῖς. Sic et apud Isocr. initio panegyr. et alibi. ¶ Item observantia prosequor, vel cultu et observantia prosequor, suspicio, magni facio, in pretio habeo, et apud Isocr. ad Demon. καὶ μᾶλλον ἐθαύμαζε τοὺς περὶ αὐτὸν σπουδάζοντας. Xen. ἔστιν ὅστις τινὰς ἀνθρώπους τεθαύμακας ἐπὶ σοφίᾳ. (Eurip. Med. 1146. Æsch. Ag. 1208.) † θαυμάζεσθαι, in admiratione haberi, esse. Xen. Pæd. l. 5. p. 115. c. Soph. Œd. Tyr. 312.† (χάρις δ' ἀφ' ὑμῶν ἐλεεινῶν θαυμάζεται. V. Æschyl. S. c. Th. 709. Soph. Œdip. Tyr. 297.) ☞ A θάομαι deducitur, unde et, θαύματα dicuntur quasi θεάματα. Sic et Lat. suspicio ab antiquo et obsoleto specio.

Θαυμασμὸς, οῦ, ὁ, admiratio. Hippocr. ep. ad Demag.

Θαυμάσιος, ου, ὁ, admirabilis, mirabilis, admiratione digους, mirificus, mirus. Plat. Xen. et alii. Item qui admirationi est et in pretio habetur. Luc. † In fœm. θαυμασίη, apud Hes. Th. 584.†

Θαυμασιότης, admirabilitas.

Θαυμασίως, admirabiliter, mirè, mirum in modum, Aristoph. † Nub. 1242.†

Θαυμαστής, οῦ, ὁ, admirator, vel laudator.

Θαυμαστικὸς, ad admirandum propensus, vel immodicè admirator. Aristot.

Θαυμαστικῶς, adverb. ut, θαυμαστικῶς ἔχειν, apud Phil. admiratione teneri.

Θαυμαστὸς, pass. accipitur pro θαυμάσιος, admirabilis, &c. Isocr. Xen. † Pæd. 1. 6. 7.† Dem. (Æsch. Pers. 212. Aristoph. R. 209.) Ponitur etiam adverbialiter θαυμαστὰ pro θαυμαστῶς, mirabiliter, ut apud Plat. in symp. τότε καὶ θαυμαστὰ ἐκπλήττονται.

Θαυμαστῶς, idem quod θαυμασίως. Plat. de rep. l. 1.

Θαυμαστόω, ῶ, admirabile seu admirabilem reddo. Plut.

Θαῦμα, τὸ, admiratio, ut, ἐν θαύματι ποιεῖσθαι, apud Plat. θαῦμά μ' ἔχει, apud Luc. Item miraculum, res mira. Il. ν'. ὢ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι. Aristoph. in Pluto, καὶ θαῦμά γ' οὐδὲν, nihil mirum. Et apud Hom. θαῦμα ἰδέσθαι, mirum visu. † et Hesiod. Th. 575.† Sic apud Plat. θαῦμα ἀκοῦσαι, auditu mirum. Item θαύματα, portenta, item præstigiæ, Xen. in symp. τὸν τὰ θαύματα ἀπομένων παῖδα. (Soph. Œdip. Tyr. 1133.)

Θαυμαλέος, ου, ὁ, admirandus. Hesych.

Θαυμαίνω, poëticè pro θαυμάζω, Od. θ'.

Θαυματίζομαι, rei admirabilitate obstupesco. Hesych.

Θῶμα, Ionicè pro θαῦμα, miraculum, res admiranda, apud Herodot. [lib. 2.]

Θωμάζω, pro θαυμάζω, admiror.

Θωμαστὸν, quoque aff. ab Eust. et θωμάσιον pro θαυμάσιον.

Θωυτὸς, Ionicè pro θαυμαστός. Hesiod. in Asp. †165.†

Composita.

Ἀθαυμαστὶ, adverb. citra admirationem.

[Ἀθαυμαστία. Strab. Geogr. lib. 1. Πρὸς δὲ ἀθαυμαστίαν τῶν τοιούτων μεταβολῶν, ἃς ἔφαμεν αἰτίας εἶναι τῶν ἐπικλύσεων, καὶ τῶν τοιούτων παθῶν, &c. Ἀθαυμαστία duplex est, ut et causa unde illa oritur est duplex. Nam vel ab animo proficiscitur ignavo, qui res omnes parvas magnas susquedeque habeat, nec oculos unquam ad τὰ μεγαλεῖα τοῦ θεοῦ adjecerit: vel ab eo, cui rerum causæ sunt cognitæ, et cui exemplorum copia instructo, nihil ξένον est aut novum: &c. Vide Not. Casaub. ad Strab. p. 105. Not. 4. Horatius, Epist. lib. 1. ep. 6. v. 1. Nil admirari prope res est una, Numici Solaque quæ possit facere et servare beatum.]

Ἀξιοθαύμαστος, admiratione dignus. Xen. [Memorab. lib. 1. c. 4. § 4. Πότερα τοὺς ἀπεργαζομένους εἴδωλα ἄφρονά τε καὶ ἀκίνητα, ἀξιοθαυμαστοτέρους εἶναι, ἢ τοὺς ζῶα ἔμφρονά τε καὶ ἐνεργά;]

Ἀποθαυμάζω, demiror. Æschin. adversus Timocr. (Æsch. Ag. 326.)

Ἐπιθαυμάζω, donis honoro. Suid. ex Aristoph. † Nub. 1146.†

Ὑπερθαυμάζω, demiror, supra modum admiror. [Herod. lib. 3.]

ΘΑ'ΨΟΣ, ου, ἡ, thapsus: lignum Scythicum buxei seu aurei coloris, quod nonnulli guaiacum Indicum esse putant. (☞ Denominatum à Thapso, unâ ex Sporadibus insulis, quòd ibi primùm à Crateva repertum fuerit, teste schol. Nic. in Alexiph.) Utitur et Nic. in Pharm. Asclepiades verò esse dicit herbam quandam qua tinguntur τὰ κροκώδη. Paul. Æg. lib. 3. cap. 2. tradit à Romanis vocari herbam rubiam.

Θάψινος, ου, ὁ, thapsinus, thapso similis, pallido seu aureo colore. Aristoph. in Vesp. et Plut. in Phocione.

Θαψία, ἡ, thapsia, herba ferulacea, ex eo dicta quòd in Thapso insula primum reperta fuerit: ut testatur Dioscor. lib. 4. cap. 157. Vide et Theophr. hist. pl. lib. 9. et Plin. lib. 13. c. 22.

ΘΕΑ'ΟΜΑΙ, ῶμαι, F. άσομαι, specto, contemplor. Aristot. pol. 8. εἴ τις χαίρει τὴν εἰκόνα τινὸς θεώμενος. Dem. θεάσονταί σε τί ποιήσεις, observabunt, studiosè spectabunt. Aristoph. in Vesp. ἰδοὺ θεῶ τὸ σχῆμα, specta gestum, seu studiosè inspice et contemplare. Interdum absolutè, specto ludos, seu certamen. Luc. in Nigr. τοῦ κήρυκος ἀπειπόντος ὅτι παρὰ τὸν νόμον ἥκοιεν, τοιαύτῃ ἐσθῆτι θεώμενος, qui tali veste indutus spectaret. Ponitur et simpliciter pro video. Soph. in Trach. Ἰδοῦ, θεᾶσθε πάντες ἄθλιον δέμας, videte cuncti. Et pass. apud Poll. in epist. θεαθῆναι ὑπ' ἐμοῦ, videri à me. Reperitur etiam θᾶσαι pro θέασαι, aspice, vide, apud Theocr. idyll. 3. et 4. et θασόμεναι pro θεασόμεναι, apud eundem idyll. 15. item θᾶαι pro θεῶ, lib. 4. Epigr. quæ Dorica sunt. (Aristoph. R. 16. 132. 1523. θάσασθε. Dor. Theoc. Id. 2. 72.)

Θέαμα, τὸ, spectaculum, res ipsa quam spectamus. Soph. (Œdip. Tyr. 1320. Eurip. Med. 1169.) Luc. Xenoph.

Θεάμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, spectator, contemplator. Suid.

Θεατὴς, οῦ, ὁ, spectator. Thucyd. lib. 3. † Aristoph. Nub. 521. et 887.†

Θεατὸς, οῦ, ὁ, spectabilis, spectandus, visendus. Isocr.

Θεάτρια, ἡ, spectatrix. Poll. lib. 4.

Θέατρον, ου, τὸ, theatrum, locus in quo diebus festis ludi spectantur, interdum etiam orationes audiuntur. Dem. Isocr. Plutarch. Ponitur interdum et pro ipso spectaculo. 1 Cor. 4. v. 9.

Θεατρικὸς, οῦ, ὁ, theatricus, theatralis. Aristot. in Polit. θεατρικὴ μουσικὴ, theatralis musica. Item ostentatorius, ad ostentationem compositus, ut, θεατρικὴ καὶ παρατράγῳδος λέξις, apud Plut. de instit. puer. dictio quæ theatricam pompam magis decet, et tragicum aliquid redolet.

Θεατρικῶς, theatraliter, ita ut in theatris fieri solet. Item ostentatoriè, compositè ad ostentationem. Gregor.

Θεατρεῖον, ου, τὸ, theatrum, idem quod θέατρον. Suid.

Θεατρίζω, F. ίσω, in theatro recito vel ago comœdiam aut fabulam, apud Suidam. Item edo in theatro, ostento. Gregor. in Machab. c. 89. Idem in epitaph. fr. de fucatis mulieribus, κοσμίως θεατριζόμεναι, in theatro specimen sui præbentes: vel in theatrum traductæ. Item in malam partem, traduco, seu in theatrum omnibus spectandum produco ignominiæ causa. Θεατρίζομαι, ostentui sum, in epist. ad Heb. cap. 10.

Θεατρίδιον, ου, τὸ, parvum theatrum. Vitruv. l. 7. c. 5.

Θέα, ἡ, spectatio. Xen. Hell. 6. ἀξία ἐγένετο θέας συμβῆναι, visu digna. Sic Eurip. τὴν θέαν ἐκπρεπὴς, aspectu decorus. Et activa signif. apud Xen. † Pæd. l. 1. 4. 24.† τῇ θέᾳ τοῦ ἑαυτοῦ ἀγαπᾶσθαι, spectatione sui, seu spectando esse. Interdum pro spectatione ludorum. Herodot. ἐπεὰν δὲ κατήκωσι αἱ τῆς θέας ἡμέραι, dies spectationis ludorum. Item id ipsum quod spectatur seu videtur: idem quod θέαμα. Epict. πᾶσαν θέαν ἣν ἴδῃς, μιμοῦ, quidquid vides, imitaris. Philo de vita M. l. 3. θέαν ἄτοπον ἰδόντες, nefandum spectaculum cernentes. In plur. θέαι sæpe pro ludis qui spectantur, id est, pro spectaculis. Herodot. l. 2. ὁρταῖς καὶ θέαις ἐκδεδωκὼς ἑωυτὸν, feriis et spectaculis seu ludis deditus. Et lib. 1. δημοσίας θέας ἐπετέλεσε, publica spectacula edidit. ¶ At θεὰ vide in Θεός.

Θηέω, et θηέομαι, cum admiratione specto, Ionicum est.

Θήημα, τὸ, miraculum, quod cum admiratione spectamus. Ionicè pro θαῦμα, seu θάημα Doricè. Sic θηήμων Ionicum est pro θεάμων, spectator. Epigram.

Θημοσύνη, speculatio, contemplatio, spectatio. Epigr.

Θηητὴς, οῦ, ὁ, pro θεατὴς, spectator.

Θηητὸς, idem quod θεατός. Dicitur et θειητός, poëtica epenthesi τοῦ ι pro θηητός. Hesiod. in Theog.

Θάημα, (Doricum) spectaculum, miraculum. Theocr. Idyll. 1. αἰπολικόν τι θάημα.

Θαητὸς, οῦ, ὁ, spectabilis, cum admiratione spectandus, mirandus. [Pind. Olymp. Od. 6. v. 3. ὡς ὅτε θαητὸν μέγαρον πάξομεν. Schol. θαυμαστὸν παρὰ τὸ θεᾶσθαι. Pyth. Δ. 142. 469. αἰσχύνει δὲ οἱ θαητὸν εἶδος. Schol. θαυμαστόν. Nem. Δ. 54. θαητὰ ἐς αἴγλαν, Schol. 11. 15.] (Theoc. ιέ. 84.)

Θηέομαι, admiror spectando, cum admiratione specto. Vocabulum est Ionicum. Od. γ'. αὐτὸν ἐθηήσαντο γυναῖκες. Theocr. Idyll. 19. θηεῖτο δὲ πανταχόθεν. Sic Herodot. ἐθηεῖτο πόντον, spectabat pontum cum admiratione.

Θεητὸς, οῦ, ὁ, cum admiratione spectandus aut contemplandus, spectabilis, admirabilis. Hesiod. † Theog. 31.† et Theocr. Idyll. 19.

Θηητὴρ, ῆρος, ὁ, qui cum admiratione spectat. Od. φ'.

Θηήτωρ, ορος, ὁ, pro eodem. Nonn.

Composita.

Ἀθεάμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, qui non spectat. Synes. de insomn.

Ἀθέατος, ου, ὁ καὶ ἡ, invisus, id est, non visus, vel qui videri spectarive nequit. Luc. et Plut. de educ. puer. Item non visendus, non inspectandus. Plut. in Numa, ἀθέατα τοῖς ἄλλοις ἱερὰ, sacra quæ aliis videre non licet. Item activè, qui non videt seu spectavit, Xen. τοῦ πάντων ἡδίστου θεάματος ἀθέατος εἶ, non vidisti rem omnium spectatu jucundissimam. Luc. in Nigr. ἀθέατος τῆς ἀληθείας, qui veritatem non perspexit et cognovit.

Ἀξιοθέατος, spectatu dignus, dignus qui visatur. Herodian. 1. 1. [Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 6. Ἐπεὶ δὲ καὶ πρόσθεν ἦν ἀξιοθέατος ὁ Ἀβραδάτας ὡπλίσθη τοῖς ὅπλοις τούτοις, ὁρᾶν μὲν κάλλιστος, &c. Œconom. cap. 3. § 4. cap. 9. § 3. ἅμα δὲ αὐτὰ ὄντα καὶ ἀξιοθέατα καὶ ἀκουστὰ εἶναι, καὶ ἀξιάκουστα. Lacedæm. Resp. cap. 4. § 2. Herodot. Hist. lib. 2. § 111. ἐς τοῦ Ἡλίου τὸ ἱρὸν ἀξιοθέητα ἀνέθηκε ἔργα, &c. § 176. 182.]

Ἀξιοθέητος, idem, apud Herodot.

Ἀποθεάομαι, despecto, ex alto specto, vel attentè seu intentis oculis inspecto.

Διαθεάομαι, dispicio, considero. [Xenoph. de Exp. Cyri. lib. 3. cap. 1. § 13. βασιλέα δὲ καὶ τοὺς σὺν αὐτῷ μακαρίζειν, διαθεώμενος αὐτῶν ὅσην μὲν χώραν καὶ οἵαν ἔχοιεν, &c. Διαθεατέον. Plat. de Reb. lib. 10. τοιοῦτον ἱκανῶς λογογράφῳ διαθεατέον.]

Δυσθέατος, invisus, infelix aspectu. Sophocl. ὦ δυσθέατον ὄμμα, o dirum spectaculum. (Æsch. S. c. Th. 986.)

† Ἐκθεάομαι, ad finem usque specto. Œd. Tyr. 1262.†

Ἐπενθεάομαι, (decomp.) specto. † Xen. Pæd. l. 5. p. 155. a.†

Καταθεάομαι, respicio, aspicio. † Xen. Pæd. l. 3. p. 70. d. et l. 5. p. 145. d. et l. 8. p. 211. b.† Phil. de mundo, ἵνα τὸν οὐρανὸν καταθεάσηται.

Παραθεάομαι, altrinsecus spectando confero. Plut. in epist.

Πολυθεάμων, qui multa spectavit, Plato in Phædro.

Προθεάομαι, provideo seu prævideo. Hesych.

Συνθεάομαι, conspicor. Polyb. lib. 16. ἐν τοῖς λέμβοις συνθεασάμενοι ποτηρίων πλῆθος, conspecta in lembis poculorum multitudine.

Συνθεατὴς, qui simul spectat, spectationis socius.

Συνθεάτρια, quæ simul spectat. Poll. ex Aristoph.

Φιλοθεάμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, spectaculorum amans, spectandi cupidus, qui spectaculis gaudet, apud Greg. vel visendarum rerum cupidus inspector, Plut. de defectu orac. ἀνὴρ φιλοθεάμων καὶ φιλομαθής, visendi et discendi cupidus.

Composita ex θέατρον.

Ἀμφιθέατρον, ου, τὸ, amphitheatrum, theatrum non hemicycli forma constructum, sed rotundum, ita ut undequeque spectari possit.

Ἐκθεατρίζω, per theatrum traduco, apud Polyb. lib. 3. Apud eundem exp. etiam arguo, ἐκθεατρίζουσι τὴν ἐκείνου ἀγνοίαν, arguunt et velut omnibus in theatro spectandam exhibent. Exp. etiam, explodo, exigo, apud Athen. lib. 11.

ΘΕΙ'ΝΩ, ferio, percutio, poët. Iliad. ρ'. Πολλὰ μὲν ἂρ μάστιγι θοῇ ἐπεμαίετο θείνων. (θείνω et θένω. Æsch. Pr. 56. S. c. Th. 388. Aristoph. R. 879. Theoc. κβ'. 66.)

Θείνομαι, percutior, ferior, verberor, vapulo. Eurip. κέντροις θεινομένας πώλους. et Iliad. ά. ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἴδωμαι θεινομένην. (Æsch. Pers. 303. Ch. 385.)

ΘΕ'ΛΓΩ, F. ξω, mulceo, demulceo, delinio. (θέλγω. Soph. Tr. 359. Æsch. Suppl. 580.) Od. σ'. v. 282. θέλγε δὲ θυμὸν μειλιχίοις ἐπέεσσι. Il. μ'. αὐτὰρ Ἀχαιῶν θέλγε νόον. In Epigr. de Orpheo, τὸν ἀκίνητον σκοπὸν ἔθελξε λύρῃ. ☞ Eust. scribit θέλγειν esse dictum quasi ἀνάγειν τινὰ ἐς ὃ θέλω, vel ἄγειν εἰς ὃ θέλει ὁ ἐχθρός. Itidem Hesych. dicit esse εἰς τὸ θέλειν ἄγειν, impellere quocunque velis.

Θέλγομαι, mulceor, delinior, pellicior. Synes. in lib. de insom.

Θέλγμα, τὸ, delinimentum.

Θελκτὴρ, delinitor. [Hom. Hym. in Æsculap. 4. Χάρμα μέγ' ἀνθρώποισι, κακῶν θελκτῆρ' ὀδυνάων.]

Θελκτήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, delinitivus, deliniendi seu demulcendi vim habens, illecebrosus, ut, ἐπῳδὴ θελκτήριος. Plut. (Æsch. Eum. 81. Suppl. 436. 1011.) Pro θελκτήριος invenitur et θέλκτρος, in Theophyl. epist.

Θελκτήριον, (substantive) illecebra, oblectamentum. Hom. (Æsch. Eum. 889.)

[Θελκτύς. Apoll. Rhod. Arg. 1. 515. τοῖόν σφιν ἐνέλλιπε θελκτὺν ἀοιδῆς.]

Θέλγητρον, et θέλκτρον, delinimentum, illecebra, oblectamentum. Eurip. in Oreste. [211.] ὦ φίλον ὕπνου θέλγητρον.

Θελγῖνες, Hesych. sunt præstigiatores, venefici, versipelles: nimirum παρὰ τὸ θέλγειν, quod idem exp. ἀπατᾶν. Scribitur etiam τελχῖνες, pro eodem. apud eundem Hesych. et Etymol.

Composita.

Καταθέλγω, demulceo: vel vehementer demulceo et delinio. Mosc. Idyll. 2.

Λυροθελγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, lyra seu lyræ sono permulcens. In Epigr.

Πανθελγὴς, omnes demulcens seu deliniens, omnes oblectans. ut, πανθελγὴς φωνή. Nonn.

Πανθέλκτειρα ἀμπελὶς, vitis omnium oblectatrix seu fascinatrix, in Epigr.

(Παραθέλγω. Æsch. Ag. 720.)

Φρενοθελγὴς, mentem mulcens, mentem oblectans. ut, φρενοθελγὴς μῦθος. Nonn. verbum menti gratum.

ΘΕ'ΜΗΛΟΝ, ου, τὸ, fundamentum. Hesych. ☞ Παρὰ τὸ τίθεσθαι, quia poni primo loco solet, ut cætera superstruantur.

Θέμεθλον, ου, τὸ, idem. Il. ρ'. v. 47. κατὰ στομάχοιο θέμεθλα νύξε, in fundo gutturis, in imo gutture.

Θεμέλιον, ου, τὸ, sive θεμέλιος, ου, ὁ, idem quod θέμεθλον. Herodian. l. 8. μέλλουσαν ἄρδην καὶ ἐκ θεμελίων ἀνατραπῆναι, funditus. Thuc. lib. 1. οἱ θεμέλιοι παντοίων λίθων ὑπόκεινται, fundamenta ex lapidibus variis subjecta sunt.

Θεμέλιος, adjectivè etiam accipitur pro eo qui in fundamento seu fundamenti loco ponitur. Poll. lib. 7. Poëticè verò pro θεμέλιον dicitur θεμείλιον metri causa. Iliad. ψ'. θεμείλιά τε προβάλοντο. Et in Epigr. θεμείλια πήξας.

Θεμελιόω, ῶ, fundo: seu fundamentum jacio, loco, pono.

substruo. In epist. ad Hebr. cap. 1. ex Psal. 102. τὴν γῆν ἐθεμελίωσας. et 1 Pet. cap. 5. † Xen. Pæd. l. 8. p. 190. b.†

Θεμελίωσις, fundatio, fundamenti substructio.

Θεμελιωτὴς, οῦ, ὁ, fundator.

Θέλυμνον, ου, τὸ, fundamentum.

Composita.

Ἀθέμεθλος, ου, ὁ καὶ ἡ, fundamento carens, nullo nitens fundamento. Hesych.

Ἀθεμείλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. Hesych.

Ἀποθεμελιόω, ῶ, fundamenta destruo: vel fundamentis eruo.

Αὐτοθέμεθλος, per se habens fundamentum. Nonn.

Προθέλυμνος ἕλκεσθαι dicitur, qui radicitùs evellitur, et funditus extirpatur. Il. κ'. et Il. ί. Et Aristoph. in Pace, προθέλυμνόν μ' ἡ τρυγὴ ἀνείλκυσε, i. funditùs, penitùs. Apud Homer. φράξαντες δόρυ δουρὶ, σάκος σάκεϊ προθελύμνῳ, accipitur pro denso. Sic et apud Aristoph. in Equit. ἐρείψει τὰς δρῦς καὶ τὰς πλατάνους καὶ τοὺς ἐχθροὺς προθελύμνους, exp. πυκνοὺς, ἐναλλάξ, ἄλλους ἐπ' ἄλλοις, densos, alium super alium.

Τετραθέλυμνος, quatuor habens fundamenta, seu quadruplex. Il. ό. v. 479.

Ὑψιθέμεθλος, alta habens fundamenta. Nonn.

ΘΕ´ΜΙΣ, ιστος, vel ιος, ἡ, lex, institutum: vel jus, fas. Odyss. ί. Τοῖσιν οὔτ' ἀγοραὶ βουληφόροι, οὔτε θέμιστες. Hes. in Erg. δίκῃ δ' ἰθείῃ θέμιστας. et Epigr. lib. 2. θέμιν ἀμεῖψαι, jus mutare. Plat. in Tim. ὃ μηδ' εἰπεῖν τινι θέμις, quod ne dictu quidem fas est. Interdum cum genit. ὃ θέμις ἐστὶ γυναικὸς, ut mulierem decet. † Θέμις ἐστί, fas est. Xen. Pæd. 1. 6. 6. ὃ (sc. ἐπιτάξαι) οἷς δέδωκε θέμις ἦν, fas, necesse, impositum erat. Hes. Asp. 22. V. ibi Heins. hanc phrasin exponens.† ¶ Θέμιστες dicuntur etiam tributa et vectigalia quæ principi populum persolvere jus imperat. Iliad. ί. Καί οἱ ὑπὸ σκήπτρῳ λιπαρὰς τελέουσι θέμιστας. Eustathio θέμιστες sunt etiam consilia, consultaque, item oracula, vaticinia. ¶ Item Θέμις Dea putabatur esse quæ præciperet hominibus id petere quod fas esset, atque adeò id esse existimabatur quod et fas est. Alii verò Θέμιν seu Θέμιστα, jus et justitiam, eandemque conciliorum et oraculorum præsidem esse putant. Hesiod. in Theog. et Hom. Odyss. β'. et Il. ό. (τὰν Ζηνὸς ἱκεσίαν Θέμιν. Eurip. Med. 208. θέμιν εὐκταίαν, ib. 167. 677. Æschyl. Ag. 1440. Suppl. 340. 444. Theoc. id. 46.) ☞ Ejusdem est et originis et significationis cum θεσμὸς, de quo infra.

Θεμιστὸς, οῦ, ὁ, legibus consentaneus, justus. idem quod ἔννομος. Hesych.

[Θεμιστεῖος. Pind. Olymp. Od. A. 18. Θεμιστεῖον ὃς ἀμφέπει σκᾶπτον ἐν πολυμάλῳ Σικελίᾳ, &c.]

Θεμίστιος, quoque exp. justus. Hesych.

Θεμιστεύω, F. σω, jura reddo, jus dico: vel etiam impero. Od. ί. θεμιστεύει δὲ ἕκαστος Παίδων ἠδ' ἀλόχων, οὐδ' ἀλλήλων ἀλέγουσι. ¶ Item μαντεύομαι, responsa et oracula do consulentibus, vaticinor. Plut. de def. orac. et in libro de Pyth. orac. ὅτε διὰ μέτρων ἐθεμίστευσαν. (Θεμιστεύομαι. Philostr. l. 1. c. 17.)

Θεμιτὸς, οῦ, ὁ, idem quod θεμιστὸς, legibus consentaneus aut permissus, licitus, justus. Apud Suid. πᾶν ὅσον θεμιτὸν ἦν ἐπῄει τὸ κέρδος, quæcunque ex re lucrum quærebat, modò id contra jus et fas non esset. Dicitur etiam, οὐ θεμιτόν ἐστι, nefas est, fas et æquum non est. Plat. in Apol. (Æschyl. S. c. Th. 700. Eurip. Phœniss. 576. Soph. Œdip. Tyr. 1015.)

Θεμιτῶς, justè, licitè, legitimè. Suid.

Ἀθέμιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, (comp.) nefarius. Tam de persona quam de re dicitur, sicut ἄθεσμος et ἄθεος. Il. ί. Ἀφρήτωρ, ἀθέμιστος, ἀνέστιός ἐστιν ἐκεῖνος, Ὃς πολέμου ἔραται ἐπιδημίου, nefarius et impius. Quum de re dicitur, exp. nefarius, nefandus, nefastus: vel etiam legibus vetitus, illicitus, ut ἄνομος et παράνομος. Xenoph. Pæd. 1. τοὺς δὲ ἀθέμιστα εὐχομένους. Et alibi, ἀθέμιστα ποιεῖν, nefaria admittere facinora. Apomn. l. 1. † Comp. ἀθεμιστότερος. Pæd. p. 239. c.†

(Ἀθεμίστως. Æsch. Ch. 643.)

Ἀθεμιστέω, ῶ, sum ἀθέμιστος, seu ἀθέμιστα ποιῶ, nefaria et legibus vetita admitto facinora. Hesych.

Ἀθέμιτος, idem quod ἀθέμιστος, Herodot. in Polymnia. ἀθέμιτα ἔργα ἔρδοντα. [Pind. Pyth. Γ. 55. Καὶ τότε γνώμας ——Κείναν λαθοῖσα, ἄθεμίν τε δίκαν. Schol. ἄδικον κακουργίαν. Pyth. Δ. 193. Πεύθομαι γάρ νιν Πελίαν ἄθεμιν, &c. Schol. τὸν ἄδικον Πελίαν. Eurip. Ion. 1093. Καὶ γάμους Κύπριδος ἀθέμιτας, ἀνοσίους, &c.] Dicitur etiam, ἀθέμιτόν ἐστι, pro οὐ θεμιτόν ἐστι, fas non est, nefas est. ut act. c. 10.

ΘΕ´ΝΑΡ, αρος, τὸ, vola, cavitas manus et pedis. Hom. Iliad. έ. ἄκρην χεῖρ' ἀντετόρησεν Ἀμβροσίου διὰ πέπλου, πρυμνὸν ὕπερ θέναρος, supra volam. Sic Alex. Aphrod. probl. l. 2. ἁπαλῶς τῷ θέναρι τῆς χειρὸς, volam manuum contingit. ☞ Etym. dictum vult vel παρὰ τὸ θένειν εἶναι χρεῖον, nimirum εἰς ὃ ἐντίθεται τὰ διδόμενα: vel παρὰ τὸ θείνειν, quod est τύπτειν, quoniam δι' αὐτοῦ πληγὰ γίνεται.

Composita.

Ὀπισθέναρ, posterior pars manus, et quasi aversa, cui opponitur θέναρ. Vide Poll. l. 2.

Ὑποθέναρ, spatium quod est à digito qui λιχανὸς vocatur, usque ad minimum. Poll.

ΘΕΟ´Σ, ὁ, Deus. Dicitur, σὺν θεῷ, Iliad. ί. apud Herodot. Aristoph. Plat. Xenoph. et alios, i. deo duce, deo favente, dei instinctu, ope divina: cui opponitur ἄνευ θεοῦ, Odyss. ό. Pro σὺν θεῷ dicitur et, ἢν θεὸς θέλῃ, apud Xenoph. et Aristoph. item, θεῶν ἐθελόντων, vel βουλομένων, apud Xenoph. et Luc. Κατὰ θεὸν, divinitùs, Dei impulsu. item Dei benignitate, apud Synes. Invenitur θεὸς etiam gen. fœm. pro θεὰ, Dea. Iliad. ά. ἀτιμοτάτη θεός εἰμι. † Hesiod. Theog. 194.† Plato de rep. lib. 1. προσευξόμενος τῇ θεῷ. Dem. initio orat. pro cor. τοῖς θεοῖς εὔχομαι πᾶσι καὶ πάσαις. † ἀπὸ θεῶν, a cultu Divorum. Xen. Pæd. 1. 5. 14. divis litatis.† ☞ Dictum volunt θεὸν, alii ἀπὸ τοῦ θεᾶσθαι, quod omnia intueatur et cernat. Alii à nomine δέος, i. metus, quòd sit formidabilis. Plerique ἀπὸ τοῦ θέειν, à currendo: existimarunt enim multi olim, sidera et stellas, quæ perpetuo cursu feruntur, esse deos. qua de re vide Plat. in Cratylo, et Macrob. lib. 1. Saturn. c. 23. † V. Clericus ad Hes. Theog. 144. de hâc voce; ubi et novam Etymologiam adfert sc. ab θαέομαι, admiror.† (θεοὶ dicebantur Reges Persarum. Æsch. Suppl. 129. in malam partem. Soph. Œdip. Tyr. 27. 891. pro θεῖα ἄθικτα.)

Θεόθεν, à deo, divinitùs. Odyss. ύ. et Synes. ep. 137. Pro eodem dicitur et θεόφιν † ex Diis. Hes. Th. 871. vel ex Dio.† et ἐκ θεόφιν, apud Hom. sed θεόφιν interdum et pro dativo θεοῖς. (Æsch. Pers. 102. Ch. 941. τὸ θεόθεν. Eurip. Phœniss. 231.)

Θεότης, ητος, ἡ, deitas, divinitas. Greg. [Epist. ad Coloss. ii. 9. ὅτι ἐν αὐτῷ κατοικεῖ πᾶν τὸ πλήρωμα τῆς θεότητος σωματικῶς, &c.]

Θεόω, ῶ, f. ώσω, Deum facio. Naz. ἐμὲ θεοῦ διὰ τοῦ βαπτίσματος. Et in pass. θεούμενος, qui Deus fit, qui ex humana natura in divinam abiit. apud eundem.

(Θεωρίς, ίδος, ἡ. Οἱ Ἀθηναῖοι ἔστελλον τοὺς ἀποτρεπομένους εἰς τὸν Ἀπόλλωνα διὰ μαντείας. Θεωρίδα γοῦν ἐκείνην ἐκάλεσαν, ὡς εἰς θεὸν ἀποτρεχούσαν, καὶ τοῦ θεοῦ δῶρα πάλιν μετακομίζουσαν ἐξ ἐκείνου· ἣν καταχρηστικῶς τὴν ναῦν θεωρίδα ἐκάλεσαν. V. Æschyl. S. c. Th. 864.) [Herodot. Hist. lib. 6. cap. 87. λοχήσαντες δὲ, τὴν θεωρίδα νέα εἷλον πλήρεα ἀνδρῶν τῶν πρώτων Ἀθηναίων.]

Θέωσις, q. d. deificatio.

Θεὰ, ᾶς, ἡ, Dea, Il. ά. Μῆνιν ἄειδε θεά. Θέαινα, ἡ, idem. ¶ At θέα, vide in Θεάομαι.

Θεάζω, f. άσω, divinus sum, proximè ad Deum accedo. Dion. in vita Hom. ex Democr.

Θεαστικὸς, οῦ, ὁ, divinus, vel qui divino spiritu agitur. Areth. in Apocal.

Θεῖος, ου, ὁ, divinus, ad Deum pertinens: contractum ex θέειος seu θέϊος, ut volunt nonnulli. † Xen. Pæd. 1. 6. 2.† Apud Hom. θεῖος ὄνειρος, somnium divinitùs immissum. Apud eundem. θεῖος Ὀδυσσεὺς, divinus Ulysses. Apud Dem. θεῖος καὶ δαιμόνιος copulantur. Apud Plat. θειότατα δῶρα, divinissima dona. † ψυχή. Xen. Pæd. p. 237. b.† (θεία νόσος. Soph. Aj. 186. Tr. 1178. Œdip. Tyr. 930. 1259. Æsch. Ag. 1557.)

Θεῖος, dicitur etiam patris vel matris frater, teste Eustath. et Poll. in qua significatione interdum absolutè ponitur. ut apud Xen. Pæd. 1. ὁ θεῖος αὐτῷ ἐπέπληττε, avunculus eum increpabat. Sic et apud Plutarch. περὶ φιλαδελφίας. Interdum cum adjectione ad tollendam ambiguitatem, ut, ὁ πρὸς πατρὸς θεῖος, patruus, ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος, avunculus, apud Phil. in vita Mos. l. 3. Sic fœm. θεία, amita, matertera: itidem vel absolutè vel cum adjectione. (Θεῖος de parente dici videtur. Æsch. Ch. 866.)

Θεῖον, ου, τὸ, (substant.) numen divinum, et q. d. divinitas, θειότης. Sæpe etiam exp. Deus, item divina providentia. Herodot. Thucyd. Plat.

Θεῖον, ου, τὸ, sulphur de quo signif. paulò post. (Æsch. Ag. 1093. Ch. 388. 958.)

Θείως, divinè, divinitùs. item divina quadam sorte. Xen. Pæd. 4. Hellen. 7.

Θειότης, ητος, ἡ, divinitas. Luc. de cal. et Plut. in symp. Item pietas. Isocr.

Θειόω, ῶ, Deo seu diis consecro. Plat. de leg.

Θειάζω, divinum quendam instinctum immitto, incito ad aliquid tanquam divino numine afflatum. apud Thucyd. initio lib. 8. Apud Arrianum ἐθειάσθη, exp. divino instinctu dictum est.

Θειασμὸς, afflatio numinis: vel potius curiosum et propemodum superstitiosum divinum numen colendi studium. Thuc. l. 7.

Θειαστικῶς, afflatu numinis, instinctu numinis. Poll.

Θεῖον, ου, τὸ, dicitur etiam sulphur, veluti θεῖόν τι, sic nominatum διὰ τὸ θεῶδες εἶναι, ut quidam volunt. Diosc. l. 5. c. 124. Pro eodem dicitur poëticè et Ionicè θέειον et θήϊον, Od. χ'.

Θειώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, sulphureus vel sulphurosus.

Θειόω, ῶ, (Ionicè pro eodem θεειόω et θηϊόω) sulphure perfumo, vel expio. Et comp. διαθειόω, apud Eust. et περιθειόω, pro eodem. unde et περιθείωσις, lustratio quæ fit sulphure. Plato in Cratylo.

Θεϊκὸς, οῦ, ὁ, divinus.

Θεϊκῶς, divinè: vel deum respiciendo, deum spectando. Greg. Naz. θεϊκῶς ἑορτάζωμεν.

Ἠθεῖος, venerandus, colendus, observandus, Il. ζ'. χ'. et Odyss. ξ'. Dicitur et ἠθείη κεφαλὴ, venerandum caput, Il. ψ'. ☞ Sunt qui pleonasmo τοῦ η positum velint pro θεῖος, ut ἠβαιὸς pro βαιός.

Σιὸς, οῦ, ὁ, Æolum lingua, vel Dorum, dicitur pro θεός. In duali σιὼ, dii. Sic Lacedæmonii Geminos vocabant Castorem et Pollucem. unde, ναὶ τὼ σιὼ, per Geminos: apud Plut. in apoph. Lacon.

Composita.

Ἀγχίθεος, ου, ὁ καὶ ἡ, propinquus Deo, proximè ad Deum accedens. Odyss. έ. et ή.

Ἀδελφόθεος, frater Dei. cognomen D. Jacobi, qui ab Evangelistis dicitur frater Domini.

Ἄθεος, qui sine Deo est; impius: qui vel Deum esse non credit, vel credens non colit. Sophoc. in Electra. Aristoph. in Pluto. Philo de vita Mos. lib. 3. Luc. de cal. Plutarch. de superst. Res etiam aliqua dicitur esse ἄθεος, i. sine Deo, vel impia. ut, γῆ ἄθεος, apud Plut. ubi nulli sunt dii, ἄθεος ἐκκλησία. Greg. (Ἀθέων φρονημάτων. Æschyl. Pers. 810. Soph. Œdip. Tyr. 676.)

Ἀθεότης, ητος, ἡ, et ἀθεΐα, ἡ, impietas. Plat. epist. 7. et Greg.

Ἀθεεὶ, sine Deo, sine numine divûm. Od. σ'. et apud Theocr. idyll. 19.

Ἀθέως, idem timpiè. Soph. El. 1187.† [(al. 1186.) Ὦ σῶμ' ἀτίμως κἀθέως ἐφθαρμένον. Œd. Tyr. 261. τῆσδέ τε γῆς, ὧδ' ἀκάρπως κἀθέως ἐφθαρμένης. Plato Gorg. τὸν δὲ ἀδίκως καὶ ἀθέως, εἰς τὸ τίσεώς τε καὶ δίκης δεσμωτήριον, ὃ δὴ τάρταρον καλοῦσιν, ἰέναι.]

Ἀθείαστος, numine divino non afflatus.

Ἀκουσίθεος, unde φθόγγος ἀκουσίθεος, in Anth. Epigr. exp. quod à Deo auditur, quod ad Dei aures pervenit.

Ἀντίθεος, contrarius Deo, adversarius Deo, ut, ἀντίθεοι μνηστῆρες. Apud Hom. Sic ἀντίθεον δόγμα. Item par Deo, æquiparandus Deo, divinus, augustus: ut, ἀντίθεος Σαρπηδὼν, apud Hom. Iliad. ζ'. et ἀντίθεος ἄναξ, Od. ξ'. divinis virtutibus præditus. [Vide Hom. Iliad. Δ. 88. E. 168. Hom. Iliad. A. 264. καὶ ἀντίθεον Πολύφημον. Schol. ἰσόθεον. Δ. 377. Schol. Pind. Olymp. Γ. 62. Ὅλως ἀντίθεοι λέγονται [illegible] Ἄθλας. Schol. ἰσόθεοι. Ita Schol. Κοιν. Pyth. A. 103. Ἥρωας ἀντιθέους. Schol. ἰσοθέους ἥρωας. Ita etiam Pyth. Δ. 102. Ἥρωες ἀντίθεοι. Schol. ἰσόθεοι ἥρωες. Pyth. Γ. 153. παρ' ἀντιθέῳ Κάδμῳ. In malo sensu accipi videtur apud Homerum in locis sequentibus. Odyss. Ξ. 18. ἀντίθεοι μνηστῆρες. Schol. Νῦν οἱ ἐναντίοι τοῖς θεοῖς. Vide Cl. Auctorem. Odyss. A. 70. Ἀντίθεον Πολύφημον. Schol. Νῦν τὸν ἐναντιούμενον τοῖς θεοῖς τὸν ἄθεον.]

Ἄνθεος, qui sine Deo est, impius. apud Soph. in Thyeste.

Ἀποθεόω, ῶ, ex homine Deum facio, in deos seu divos refero, homini divinos honores tribuo. Plut.

Ἀποθεοῦσθαι, inter deos referri.

Ἀποθέωσις, ἡ, inter deos relatio, divinorum honorum attributio, consecratio. de qua prolixè Herodian. initio lib. 4. Utitur et Cic. in epist. ad Att. l. 1. ep. 15. et l. 12. ep. 13. et 35.

Ἀποθειάζω, numine divino afflor. Philo.

Ἀρνησίθεος, vel ἀρνεσίθεος, negans Deum. ὁ τὸν θεὸν ἀρνούμενος. Chrysost. et Cyril.

Διθεΐα, ἡ, duo dii, duplex numen. Naz.

Διθεῖται, qui duos deos, seu duplex numen statuunt, aut colunt.

Δύσθεος, exp. ἀσεβὴς, impius. apud Soph. in El. † 291.† ὦ δύσθεον μίσημα! † Camerar. vertit, infensi numinis odium.† nisi fortassis à θεὸς derivari putandum sit, ut sit idem quod δυσθέατος. (Æsch. Ag. 1599. Ch. 523. Suppl. 428.)

Δωδεκάθεον, dicitur medicamentum quoddam compositum ex duodecim rebus, apud Paulum Ægin. lib. 7. Apud Aëtium autem et alios δωδεκάθεος ἅλς, de sale quodam è multis speciebus composito. Est et herbæ nomen, sic appellatæ, quòd omnium deorum majestatem commendet. Plin. l. 25. c. 4.

Ἐκθεόω, ῶ, deifico, deum efficio.

Ἐκθεοῦσθαι, deum fieri. Areop.

Ἐκθεωτικὴ δύναμις, deifica vis. Idem.

Ἐκθειάζω, Deo dedico, consecro. Item in numerum deorum refero, ut colo Deum. Luc. οὕτως Ὀρέστην καὶ Πυλάδην ἐκθειάσαντες. Sic et Herodian. lib. 4. Item divinum existimo divinitatis judicium tribuo. Herodian. Item in religionem verto. Plut. et Herodian.

Ἐκθειασμὸς, consecratio, &c.

Ἐκθειόω, ῶ, Deo consecro. Exp. etiam consecro, colo ut Deum. Philo de mundo, κόσμον ὅλως ἐξεθείωσεν. unde ἐκθειοῦσθαι, in deorum numerum referri, apud Plut. in lib. de Herod.

Ἔνθεος, in quo Deus, seu afflatus aut instinctus Dei est: divinus. Plato de Sibylla, ἐνθέῳ μαντικῇ χρωμένη. Luc. de sacrif. ὑπὸ τῶν μουσῶν ἔνθεοι γενόμενοι ᾄδουσι. Sic Aristot. Rhet. 3. ἔνθεον γὰρ ἡ ποίησις. (τέχνας δὲ τὰν Ζηνὸς ἔνθεον κτίσας φρένα. Æsch. Ag. 1218. Eum. 17.) Τὸ ἔνθεον, fanaticus furor, impetus numine afflatorum. et metaph. apud Luc. in Harmonide.

Ἐνθεάζω, numine agor. Luc. et Plut. symp. 1.

Ἐνθεαστικός, qui fanatico furore agitur, numine afflatus: vel qui fanatico furore agi, aut numine afflari solet. Plat. de leg. 3.

Ἐνθοῦς, per contractionem pro ἔνθεος. Phil. de vita Mos. l. 1.

Ἐνθουσιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fanaticus, qui furore fanatico agitur, numine afflatus. Et, τὸ ἐνθουσιῶδες, ipse furor fanaticus seu divinus. Philo de vita Mos. l. 3.

Ἐνθουσιωδῶς, numinis afflatu. Hippocr. ep. ad Demag.

Ἐνθουσιάζω, sive ἐνθουσιάω, ῶ, f. άσω, fanatico seu divino furore agor. numine afflor. Plato in Apol. et in Phædro. Philo de vita Mos. lib. 1. et 3. † Xen. Pæd. 1. 4. 8. furor.† Dicitur passivè quoque ἐνθουσιασμένος pro ἐνθουσιάζων. Herodian. l. 2.

Ἐνθουσιασμός, οῦ, ὁ, et ἐνθουσίασις, εως, ἡ, furoris fanatici seu divini afflatus, instinctus seu afflatus divinus. Plut. de def. orac. et Plat. in Phædro.

Ἐνθουσιαστής, οῦ, ὁ, numine afflatus.

Ἐνθουσιασταί, sunt etiam hæretici quidam, apud Theodoret. in 4. hist. Eccl.

Ἐνθουσιαστικός, qui numine afflari solet, fanaticus. Plut. in Phædro et in Tim. Apud Plut. in Sol. ἐνθουσιαστικὴ σοφία, sapientia quæ numinis afflatu concipitur. Activè interdum accipitur pro, animos corripiens furore illo divino: unde apud Aristot. Pol. 8. ἐνθουσιαστικὴ ἁρμονία, harmonia quæ corripit animos: et ἐνθουσιαστικὸν σχῆμα, apud eundem Aristot. dicitur, quum instinctu lymphatico infervescunt Sibyllæ.

Ἐνθουσιαστικῶς, more eorum qui furoris fanatici instinctu aguntur. Plut. de def. orac.

Decomp. Ἀνενθουσίαστος, non afflatus divino numine, non fanaticus, non vesanus. ut, ἀνενθουσίαστος ἔρως, apud Plut. in Erot.

Ἐπιθεάζω, deorum opem contra aliquem imploro, deorum iram alicui imprecor. Eustath. ex Pherecrate, ἀρᾶται καὶ ἐπιθεάζει τῷ πατρί. Utitur et Plato in Phædro.

Ἐπιθειάζω, numine divino afflor, instinctu divino corripior. apud Philon. Item vaticinor, apud Joseph. de Antiq. Apud Thucydidem, lib. 2. τοσαῦτα ἐπιθειάσας exp. his deos precatus, vel his deos obtestatus.

Συντεθειασμένος, afflatu numinis, seu cum afflatu numinis.

Ἐπιθείασις, obtestatio, quæ fit per Deum, seu Deos. Thucyd. lib. 7. Item precatio qua Dei opem imploramus.

Ἐπιθειασμός, idem.

Ζάθεος, prædivinus, admodum divinus, sacrosanctus. Il. ά. [38. Schol. Ἄγαν θείαν Τένεδον. α. 508. (al. 15.) Schol. Aristoph. Nub. 282. Eurip. Ion. 91. θάσσει δὲ γυνὴ τρίποδα ζάθεον Δελφίς, &c. 184. Οὐκ ἐν ταῖς ζαθέαις Ἀθάναις &c. Pind. Olymp. Od. X. 58. Διὸς ἄλκιμος υἱὸς σταθμᾶτο ζάθεον ἄλσος πατρὶ μεγίστῳ. Schol. Ἱερὸν, πάνυ ἄγαν θεῖον, &c.] (Eurip. Phœniss. 215. 756.)

Ἠγάθεος, admodum divinus: pro ἀγάθεος, ex ἄγαν et θεὸς, et Ionicè α in η mutato. Od. ζ. † Hes. Th. 499.†

Ἡμίθεος, semideus: Heroum epith. apud Hesiod. in Erg. Item heros. [Hom Iliad. Α. 4. Ἡρώων. Schol. Τῶν ἡμιθέων ἀνδρῶν. Μ. 23. καὶ ἡμιθέων γένος ἀνδρῶν. Schol. Ἡμίθεοι, οἱ ἐκ θεῶν ἔχοντες γένος, καὶ ἐξ ἀνθρώπων. Pind. Pyth. Od. Δ. 19. Σεῦε δ' ἄνακτ' Ἡμιθέων Ἰάσονος αἰχματὰς ναύτας. 327. 375.]

Ἡμιθέαινα, ἡ, semidea. Opp. de venat. l. 3.

Ἰσόθεος, Deo par, Deo æquiparandus. Idem quod ἀντίθεος, ut, Ἰσόθεος φὼς, Odyss. ά. (Æsch. Pers. 80.) Utitur et Plat. Poll. 2. et Isocr. ad Nicocl. et ad Philipp.

Λευκοθέα, ἡ, Leucothea. Matuta dea, ut Plut. in Cam. interpr. vide et Etym.

Μισόθεος, Dei osor, qui Deum vel Deos odio habet. Lucian. (Æsch. Ag. 1099.)

Μνησίθεος, pius, deum in memoria habens.

Ὁμόθεος, qui pariter Deus est, qui unà Deus est, ejusdem divinitatis consors. Greg.

Πάνθεον, pantheum: Romæ templum fuit omnibus diis commune. Dion. lib. 53. scribit sic nominatum videri quòd in simulachris Martis et Veneris multas Deûm imagines acciperet: vel, quòd forma convexa fastigiatum, cœli similitudinem repræsentaret.

Πολύθεος, qui multos deos esse statuit. Damasc. l. 7. Sic apud Phil. de mundo πολύθεος δόξα, opinio quæ deorum multitudinem astruit. (Æsch. Suppl. 429.)

Πολυθεότης, ἡ, πολυθεΐα, deorum multitudo, Just. Martyr. in orat. ad gentiles.

Σεμνόθεοι, divini humanique juris peritissimi, ac religioni dediti, quales appellati sunt philosophi et gymnosophistæ apud Diogenem.

Συνθεΐα, ἡ, q. d. divinitatis communio, eadem divinitas.

Τριθεΐα, ἡ, deitatis ternio, qua dii tres statuuntur. Naz.

Τριθεῖται, qui tres Deos esse asserunt. Naz.

Ὑπέρθεον, quod est super numen divinum vel numinis voluntatem.

(Ὑπερθειάζω cum Acc. Philostr. l. 1. c. 3.)

Φιλόθεος, Dei amans. Phil. de vita Mos. lib. 3. φιλόθεός τε καὶ θεοφιλὴς ἐγένετο: et Dei diligens et Deo dilectus fuit. Exp. et Deo charus, Deo placens et gratus. ut, [illegible] φιλόθεε, apud Naz. Φιλοθεΐα, ἡ, amor Dei.

ΘΕΡΑ'ΠΩΝ, οντος, ὁ, minister, famulus, servus. Odyss. Γ. Ὀτρηρὸς θεράπων Μενελάου. Iliad. Β. θεράποντες Ἄρηος, Martii viri, bellicosi. Xenoph. Pæd. 8. δεῖσαι τὴν ἐπιστολὴν τῷ Κροίσου θεράποντι φέρειν. Interdum exp. cultor. ut, θεράποντες μουσῶν. Gal. Therap. 2. cultores musarum. † Sic Poetæ vocantur. Hesiod. Theog. 100.†

Θέραψ, dicitur pro θεράπων, inquit Hesych. unde θέραπες, in Epigr.

Θεράπαινα, et θεραπαινίς, ίδος, ἡ, ministra, ancilla, serva. Xenoph. Pæd. 6. et Plut.

Θεράπνη, ἡ, idem. Apoll.

Θεραπαινίδιον, ου, τὸ, ancillula.

Θεραπίς, exp. θεραπεύουσα. Hesych.

Θεραπεύω, famulor, servio. † Xen. Pæd. 1. 3. 6.† Laërt. in testamento Aristot. μὴ πωλεῖν δὲ τῶν παίδων μηδένα τῶν ἐμοὶ θεραπευόντων, ἀλλὰ χρῆσθαι αὐτοῖς. Item obsequium præsto, officiosus sum erga aliquem, officiis demereri conor. † Xen. Pæd. p. 194. b.† Thucyd. lib. 1. καὶ τὸ πλῆθος τεθεραπευκότα τῶν Μυτιληναίων, quum officiis seu obsequiis sibi conciliassent. Apud Xenophon. Pæd. 5. exp. simpl. concilio. Apud Herodian. θεραπεύειν τινὰ, exp. studiosum esse alicujus. Dicitur et θεραπεύειν τοὺς θεοὺς, colere deos. ¶ Item colo, curo, procuro, curam et studium alicui rei impendo. ut, θεραπεύειν τὴν γῆν, apud Xenoph. colere terram. θεραπεύειν σῶμα, apud Arrianum lib. 6. corpus curo. † ἵππους τε θεραπευομένους παρέχοντα. Xen. Pæd. l. 5. p. 119. b. κύνας. l. 5. p. 145. d. οἰκίαν. l. 5. p. 147. c. τὰς τῶν ἀρχόντων θύρας. p. 202. a.† θεραπεύειν τὰς πανοπλίας, apud Polyb. curare, polire, tergere. Apud Thucyd. τὸ ξυμφέρον θεραπεύειν, curare suum commodum, suis commodis servire, seu inservire. Apud eundem θεραπεύειν τὴν ἄνοιξιν τῶν πυλῶν, occupari facultatem aperiendarum portarum. Apud Plutarch. θεραπεύειν τὰ Φιλίππου, exp. favere et adhærere Philippo. Apud Thuc. et Plut. in Lyc. θεραπεύουσι κόμην φαίνεσθαι λιπαρὰν student, operam dant. ¶ Item curo, i. remedia morbo adhibeo. Aristot. 1. Eth. τὴν ὀφθαλμίας θεραπεύσοντα, Plut. de garr. ἔστι δὲ θεραπείαν τῆς νόσου βαρυτέρας. Item curo, i. sano, medeor. Athen. l. 12. Θεραπεύσας Ἄτοσσαν τὸν μαστὸν ἀλγήσασαν, ἔπεισε ταύτην [illegible], &c. Item metaphoricè, reficio: ut Diod. Sicul. ἵνα τοῦ θεραπεύειν διὰ τὰ πονοῦντα μέρη τῆς νεὼς, ut si quæ navis partes laborarent, eas ipso reficeret. Apud Plutarch. θεραπεύειν ὑποψίαν, exp. suspicionem obsequiis tollere. (Eurip. Phœniss. 1626. Philostr. l. 3. c. 17.)

† Θεραπευτέον. verbale. colendum. Xen. Pæd. p. 195. d.†

Θεραπεία, ἡ, famulatus, ministerium: Item famuli seu ministri. Xen. Pæd. 4. σὺν ἱππικῇ θεραπείᾳ. † ἡ οἴκοι θεραπεία. V. Xen. Pæd. p. 209. a.† Item cultus, cultura, observantia, obsequium. Xenoph. Hell. 2. τὸν μὲν Καλλίβιον ἐθεράπευε πάσῃ θεραπείᾳ. † φίλων θεραπεία, erga amicos obsequium. Xenoph. p. 210. c.† Dicitur et de cultu qui exhibetur Deo. Isocrat. in Busir. enc. τὴν περὶ τοὺς θεοὺς θεραπείαν. Apud Aristotelem de mundo, θεραπεία ἡρώων, cultus heroum. Dicitur et de cultu seu curatione corporis, apud Plat. et Gal. Item cultus, de arboribus et herbis dictum, pro omni cura quæ illis impenditur, apud Theophr. Item curatio, sanatio, medela, remedium. Herodian. lib. 4. περὶ τὴν θεραπείαν τοῦ γήρως. Xen. Hel. 7. καὶ πάνυ γε θεραπείαις. Sic et Isocr. in orat. de pace. [Θεραπηΐη. Herod. lib. 5.]

Θεράπευμα, τὸ, cultus, vel cultus quo demeremur et conciliamus. Xen. † Pæd. l. 5. p. 145. d.† Item id quod sanandum proponitur. Plutarch. initio libri de garr. (Eurip. Phœniss. 1491.)

Θεραπευσία, curatio, sanatio. item supplicatio. Hesych.

Θεραπεύσιμος, medicabilis, sanabilis.

Θεραπευτής, οῦ, et θεραπευτήρ, ῆρος, ὁ, minister. Xen. in Pæd. † l. 1. 3. 6.† Item cultor. Greg. et Phil. Item curator, sanator, medicus. Item peculiariter pro eo qui et μοναχὸς, vulgò religiosus, apud quosdam Eccles. scriptores. Sic θεραπευτρίδες, apud Phil. quidam exp. religiosæ.

Θεραπευτικός, colendis hominibus deditus, obsequiosus, officiosus: vel peritus demerendi homines cultu. Plat. in ep. ad Dionem, δοκεῖς τισιν ἐνδεεστέρως τοῦ πρέποντος θεραπευτικὸς εἶναι, quibusdam videris non satis esse officiosus atque affabilis. Plut. in Alcib. θεραπευτικὸς τῶν ἐχόντων. Item peculiariter, colendis potentibus deditus, seu observantiæ potentium deditus. apud Plut. in lib. περὶ τοῦ ὅτι μαλ. τοῖς ἡγεμ. &c. Item pro θεραπευτὴς, cultor, apud Phil. Item pro ἰατρικὸς, apud Plat. Item medendi vim habens seu sanandi. ut, θεραπευτικὴ μέθοδος, Gal. methodus medendi. θεραπευτικὸν σμῆγμα. Naz. maculas eluendi vim habens. Apud Aristot. in Pol. θεραπευτικὴ σώματος ἕξις, corporis habitudo curatione indigens.

Θεραπευτικῶς, q. d. officiosè, obsequiosè. Plut. in Artox.

Θεραπευτρίς, ίδος, ἡ, cultrix vel curatrix.

(Θεραπευτής. Æsch. Suppl. 985.)

Composita.

Ἀθεραπευσία, ἡ, q. d. cultus carentia. Dicitur enim de re quæ inculta manet, neglectus. ut, ἀθεραπευσία τῆς κόμης. Et apud Plat. ἱερῶν ἀθεραπευσία.

Ἀθεράπευτος, incultus, qui est corpore inculto, et horrido. Plat. Item neglectus, cujus cura non geritur. Xen. [Memorab. lib. 2. cap. 4. § 3. καὶ τῶν μὲν ἄλλων κτημάτων οὐδὲν ἐῶντας ἀθεράπευτα, ἀλλ' ἐπισκοποῦντας, τῶν δὲ φίλων ἐπιμελείας δεομένων ἀμελοῦντας.] Item immedicabilis, insanabilis, ut, ἀθεράπευτος ψυχὴ, apud Greg.

Ἀντιθεραπεύω, vicissim colo et observo, mutua observantia colo. Xenoph. [Κύρ. Παιδ. lib. 8. καὶ γονέας δὲ πολὺ μᾶλλον ἀντιθεραπεύειν πάντας τοὺς ζῶντας ἰδόντες καὶ ζῶντας καὶ τελευτήσαντας. Memorab. lib. 1. cap. 4. § 18. Ἣν μέντοι, ὥσπερ ἀνθρώπους θεραπεύων γιγνώσκεις τοὺς ἀντιθεραπεύειν ἐθέλοντας, καὶ χαριζόμενος τοὺς ἀντιχαριζομένους, καὶ συμβουλευόμενος καταμανθάνεις τοὺς φρονίμους.]

Ἀποθεραπεύω, medeor, curo. idem quod θεραπεύω. Plut. et Gal. Item colo. ut, ἀποθεραπεύειν τοὺς θεούς.

Ἀποθεραπεία, ἡ, curatio, medicatio, medela, ipse actus medendi. Idem quod θεραπεία. Peculiariter interdum dicitur à medicis, omnis exercitationis probè peractæ postrema pars, quæ et excrementa purgat, et corpus à lassitudine tutum reddit. Gal. Item cultus. ut Aristot. in pol. πρὸς τὴν τῶν θεῶν ἀποθεραπείαν.

Ἀποθεραπευτική, ratio curandi corpora post exercitationem.

Δυσθεράπευτος, vix sanabilis, cui vix mederi possumus. Metaph. apud Sophocl. [Aj. 616.] δυσθεράπευτος Αἴας, qui vix ad sanam mentem reduci potest, et à sententia de consciscenda sibi morte revocari.

Ἐκθεραπεύω, cultu seu observantia concilio vel demereor. Plutarch. in Galba, Ὄθωνα ἐξεθεράπευσεν ὅλως. Item sano, persano. Gal.

Ἐνθεραπεύω, obsequium præsto, apud Theo. initio l. 8.

Εὐθεράπευτος, facilè sanabilis, sanatu facilis. Apud Theophr. εὐθεράπευτα δένδρα, arbores quæ facilè aut diligenter curantur. † Xen. Pæd. l. 2. 47. a.†

Προθεραπεύω, prius curo vel excolo. Exp. et præparo. [Plat. de Rep. ἐάν τι τις ἄλλα χρήματα θέλῃ, ἐάν τε καὶ ταῦτα μὴ προθεραπεύσῃς.]

Προθεραπεία, præparatio. Hermog.

ΘΕ'ΡΟΣ, εος, τὸ, æstas. Hesiod. in Erg. Οὐκ αἰεὶ θέρος ἐσσεῖται. Od. μ'. οὔτ' ἐν θέρει, οὔτ' ἐν ὀπώρῃ. Luc. μεσοῦντος θέρους, media æstate. Xenoph. κατὰ θέρους ἀκμὴν, adulta æstate. Ἐν θέρει, in æstate, i. æstivo tempore. pro eodem dicitur et, θέρει, item θέρευς. ¶ Accipitur etiam pro messe. Epigr. Ἐσθλόν σοι τὸ θέρος μαντεύομαι, messem tibi bonam vaticinor. Sic et apud Plut. in Fab. ἐλέχθη καὶ θέρος σταχύων περὶ Ἄντιον ἔναιμον κείρεσθαι, apud Antium spicas sanguinolentas demessas. Sic et in polit. præc. apud eundem. (Æsch. Pers. 824.) ☞ A θέρω derivatur, quòd eo tempore maximus calor viget.

Θέρειος, ου, ὁ, æstivus. Orph. hymno in Cererem, καρποῖς βρίθουσα θερείοις.

Θερεία, ἡ, æstivum tempus, æstas. Scribitur et θερεία, et subauditur ὥρα, Polyb. l. 5. Pro eodem habetur θέρος apud Diosc. lib. 5. θερία αἰθρία, æstiva serenitas.

Θερείτατος, ου, ὁ, æstuosissimus. Arat. et Nic. in Ther.

Θερινός, οῦ, ὁ, æstivus, ut, θερινὰ λάχανα, apud Athen. et θερινὴ μεσημβρία, apud Xen. in Cyneg. meridies æstivus. Et, θεριναὶ ἀνατολαὶ, apud Aristot.

Θέρετρον, ου, τὸ, locus habitationi æstivæ accommodus. apud Hippocr.

Θερίζω, ἴ, ίσω, æstivo, i. æstatem alicubi transigo. ut Suid. annotat. Item meto. Xen. Hell. 7. Et metaph. colligo, ut meto apud Latinos. Plut. in apoph. ἐκεῖνος μὲν γὰρ ἐθέριζε τὴν Ἀσίαν, ἐγὼ δὲ καλαμῶμαι. Eurip. τὸν δ' ἀναγκαίως ἔχει βίον θερίζειν ὥστε κάρπιμον στάχυν, hæc vita omnibus metenda, ut fruges. (præcido. Soph. Aj. 239.)

Θερισμός, οῦ, ὁ, messis. Æschin.

Θεριστής, οῦ, ὁ, messor. Dem. pro cor. Et fœm. θερίστρια, ἡ, quæ metit. Aristoph.

Θεριστήριον, ου, τὸ, falx messoria. 1 Reg. 13.

Θεριστός, οῦ, ὁ, messus, aut qui meti potest, vel solet, q. d. messilis. Diosc. l. 1. c. 18.

(Θέριστρον. Theoc. ιέ. 69.)

Θέριστρον, ου, τὸ, vestis tenuis et æstiva, seu vestis messoria. Gen. c. 24. et Cant. c. 5. Nonnullis est etiam falx messoria.

Θρίζω, meto, incido, rado, per Syncopen pro θερίζω. (Æsch. Ag. 545.)

Composita.

Ἀθέριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, non demessus, qui est adhuc in spica. Ab Hesychio exp. neglectus.

Ἀποθερίζω, demeto. Interdum abscindo, amputo.

Ἀποθρίζω, idem. Epigr. ἀπέθρισε τὴν κεφαλὴν αἴλουρος, felis suum caput abscidit. Sic apud Eurip. in Oreste, Ἴδετε παρ' ἄκρας ὡς ἀπέθρισεν τρίχας.

Βουθερής, έος, ὁ καὶ ἡ, qui à bobus depascitur. vide Sophoclis schol.

Ἐκθερίζω, meto. Demosth.

Ἐνθερίζω, æstatem in aliquo loco dego.

Εὐθέριστον, sic balsami genus nominatur à Plinio lib. 12. c. 25.

Ἔθρις, spado, exsectus, eunuchus. καὶ ἐξεθέρισται, i. demessa virilitas. Hesych.

(Νειλοθερής. Æsch. Suppl. 73.) [δάπτω τὰν ἁπαλὰν Νειλοθερῆ παρειάν, &c. Schol. τὴν ἐν τῷ Νείλῳ θερισθεῖσαν, ὅ ἐστι, βλαστήσασαν ἐν Αἰγύπτῳ. ἀπὸ τῶν σταχύων δὲ ἡ μεταφορά.]

Παραθερίζω, demeto, amputo.

Παραθρίζω, idem. Apoll. Arg. 2. [603.]

Συνθερίζω, unà meto, unà messem facio. Aristoph. in Acharn. Ἀλλ' ὦ ξένοι βάλλετε συνθέριζε.

ΘΕ'ΡΩ, F. θερῶ, et Æolicè, θέρσω: (unde θερσόμενος apud Hom.) calefacio. Naz. θέροντες, ἀλλ' οὐ φλέγοντες. ¶ Item medeor, sano, curo. Nic. in Ther. Ἀμφιτρυωνιάδαο θεροῦ Ἡρακλῆος ἔρνος.

Θέρομαι, caleo, calesco, aut etiam me calefacio. Od. τ'. Arist. lib. 1. de part. anim. οἱ ξένοι προσιόντες εἶδον αὐτὸν θερόμενον πρὸς τῷ ἰπνῷ. Apud Plut. de primo frig. θερομένων, æstuantium. ¶ Item uror, incendor. Il. λ'. de navibus, Ἀργείων δήουσι πυρὸς δηΐοιο θέρονται, pro ὑπὸ πυρός.

Θερμός, οῦ, ὁ, vel ἡ, calidus, vel calida. ut, θερμὰ λοετρὰ, apud Hom. lavacra calida, thermæ. †Aristoph. Nub. 1041.† (V. Æschyl. S. c. Th. 609. Soph. Tr. 1063.) Plut. in Alex. ἐν τόποις θερμοῖς. Hesiod. in Theog. †696.† θερμὴ ἀϋτμὴ, vapor calidus, seu fervidus. Interdum cum præpos. ut, θερμὸς ἀπὸ μάχης, calens ex pugna: apud Plut. Et cum dativo, θερμὸς τῷ ἀγῶνι, apud eundem. Neut. gen. τὸ θερμὸν, sub. ὕδωρ, calida, sub. aqua. Gal. ad Glauc. θερμῷ κεκραμένος οἶνος, vinum calida temperatum. Et pro θερμότης calor. apud Theophr. de caus. plant. l. 1. et apud Alex. Aphr. ¶ Item θερμός, metaphoricè, ardens, fervens, de animi affectu. ut, δάκρυα θερμὰ apud Hom. Sic Soph. in Antig. Θερμὴν ἐπὶ ψυχροῖσι καρδίαν ἔχεις, calido animo ad res frigidas accedis. Et, θερμὸν ἔργον, audax facinus, apud Aristoph. in Pluto. Exp. et acer, vehemens, apud Greg. et in Hippiatr. θερμὸν φάρμακον, validum et acre.

Θέρμος, ου, ὁ, lupinus: leguminis genus, de quo Theophr. hist. plant. lib. 7. cap. 8. et Diosc. lib. 2. cap. 132. Plin. lib. 18. cap. 14.

Θερμῶς, calidè. Accipitur etiam metaphoricè, ut θερμός. Plutarch. symposiac. lib. 1. sect. 4.

Θερμότης, ητος, ἡ, caliditas, calor. Plutarch. in Alex. Item metaph. apud Athen. l. 1.

Θερμωλὴ, ἡ, idem quod θερμότης, calor. ¶ Iones sic etiam vocant febrim, Corinth. et Erot. in lex. Hippocr.

Θέρμη, ης, ἡ, calor, æstus. Thuc. l. 2. τῆς κεφαλῆς θέρμαι ἰσχυραὶ, vehemens capitis æstus. Item febris, sicut θερμωλή. Hesych.

Θέρμω, calefacio. Il. σ'. θέρμετο δ' ὕδωρ.

[Θερμόω. Aristoph. Lysistr. 1081. τεθερμῶσθαί γε χῶρος φαίνεται. Schol. Biset. τεθερμῶσθαι παρῆκται παρὰ τὸ θερμόω. ὅθεν τὸ θερμαίνω καὶ τὸ θερμαίνειν ἐνδυναμοῦται.]

Θερμαίνω, ανῶ, calefacio, idem quod θέρμω. (Æsch. Pers. 505. Ch. 1004.) Iliad. ξ'. et Plutarch. symp. 6. ἐν χειμῶνι θερμαίνουσι, ἐν δὲ θέρει ψύχουσι. Metaphoricè etiam accipitur. Soph. apud Suidam. Ὅστις [illegible] θερμαίνεται. Apud Hippocr. lib. 1. epidem. θερμανθῆναι, febricitare. ¶ Pro θερμαίνω dici videtur etiam θερμάω sive θερμάζω: unde apud Nic. in Alexiph. θερμάζουσα, calefaciens, fovens.

Θέρμανσις, εως, ἡ, calefactio, calefactus. Aristot. metaph. l. 10.

Θερμαντὸς, οῦ, ὁ, calefactus, vel qui calefieri potest. Arist. metaph. 4.

Θερμαντικὸς, qui calefacere potest, excalfactorius, ut, θερμαντικαὶ δυνάμεις, apud Diosc. l. 3.

Θερμαντὴρ, ῆρος, caldarium. Poll.

Θερμαντήριον, ου, τὸ, idem.

Θερμασία, ἡ, calefactus, calor. Arist. in probl. et Hippocr. in aphor.

Θερμαντρὶς, ίδος, ἡ, caldarium. idem quod θερμαντήρ. Poll.

Θέρμαστρα, ἡ, caminus, Hesych. Pro quo etiam scriptum reperitur θέρμαυστρα, sive θερμαύστρα, apud Callim. hymno in Delum.

Θερμαστρόθεν, è caminis. Hesych.

Θερμαστρὶς, ίδος, ἡ, caldarium: Item genus saltationis, sic dictæ à vehementia et concitatione. Pro eodem dicitur et θερμαυστρὶς, et θερμαυστρὶς, apud Athen. l. 14. et Poll. unde θερμαυστρίζω, quod videtur esse, in altum exilio, et antequam in terram deferar, pedes sæpius alternans geniculor. Luc. de salt.

[illegible], delicatè vivere. Inde forsan quòd qui calidis uterentur, delicatiores esse putarentur. Pollux l. 10. ait comicum esse, nec sibi probari, ut et χλιδᾶν.

Θερέω, idem quod θέρω. Odyss. ρ'. Αὐτίκ' ἐπεί κε πυρὸς θερέω, pro ὑπὸ πυρός.

Composita: ac primùm ex θέρω.

Ἀειθερής, semper calidus vel semper calefaciens: ut, ἀκτῖνες ἀειθερεῖς, apud Eratosthen. de zonis. Comp. ex ἀεὶ et θέρω, calefacio.

Δυσθερής, έος, ὁ καὶ ἡ, calefactu difficilis.

Εἱληθερής, à Sole calefactus, insolatus. ut, εἱληθερὲς ὕδωρ, apud Hesi. Pro eodem Doricè dicitur ἀλεθερής.

Εἱληθερέω, ῶ, ad Solem calesco, insolor, apricor. Gal. therap. 8. Pro eodem invenitur et ἀλεθερέω, apud eundem Gal. in exeg. Hippocrat. γλωσσ.

Ζαθερὴς, admodum calidus, fervidus, ardens. Suid. ex Epigr.

Composita à θερμός, et θερμαίνω.

Ἀθέρμαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, non calefactus, vel qui non calescit. (Æsch. Ch. 627.) [τίων δ' ἀθέρμαντον ἑστίαν δόμων, γυναικείαν, ἄτολμον αἰχμάν. non calescentem. Schol. ἀθράσυντον. Forte pertinet hoc Scholium ad vocem sequentem, ἄτολμον.]

[Ἄθερμος. Plat. Phæd. εἰ δὲ καὶ τὸ ἄθερμον ἀναγκαῖον ἦν ἀνώλεθρον εἶναι, ὁπότε τις ἐπὶ χιόνα θερμὸν ἐπαγάγοι, ὑπεξῄει ἂν ἡ χιὼν, οὖσα σῶς καὶ ἄτηκτος;]

Ἀναθερμαίνω, recalefacio.

Ἀναθερμαίνομαι, recalesco. [Joseph. Ant. Jud. lib. 7. cap. 14. §. 3.]

Ἀντιθερμαίνω, contrà calefacio. Alex. Aphrod.

Διάθερμος, fervidus, præcalidus. Arist. Rhet. 2. et in Probl. sect. 27.

Διαθερμαίνω, incalefacio. Dem. de fals. legat.

Διαθερμασία, calefactus, calor: vel potius calor diffusus. Aristot. Probl. l. 2. q. 36. et Plut. ad Col.

Ἐκθερμαίνω, excalefacio. Arist. Probl. l. 2. quæst. 35.

Decomp. Ἀνεκθέρμαντος, qui excalefactus non est, vel qui excalefieri non potest.

Συνεκθερμαίνω, concalefacio. Plut.

Δυσεκθέρμαντος, qui ægrè potest excalefieri seu incalescere. ut, δυσεκθέρμαντος πυρετὸς, apud Gal. de febri, in qua calor cum difficultate accenditur.

Ἔνθερμος, ου, ὁ καὶ ἡ, calidus, æstuosus. Plut. de primo frig. Item metaph. apud Phil. de vita Mos. l. 3. ἔνθερμον παράστημα.

[Ἐνθερμαίνω. Soph. Trach. 372. [illegible] ἐνεθερμάνθη πόθῳ. Schol. ἐκαίετο.]

Εὐθέρμαντος, bene calefactus, vel bene calescens. Theophr. de caus. pl. lib. 4.

Ὀλιγόθερμος, cui modicus calor inest, parum caloris habens.

Παράθερμος, qui ubi non opus est, calido animo rem aggreditur, præceps.

Παραθερμαίνω, calefacio. Athen.

Περίθερμος, per ambitum calens, admodum calens, undique calens.

Πολύθερμος, multum calidus, percalidus.

Προθερμαίνω, præcalefacio, prius calefacio. Alex. Aphr.

Συνθερμαίνω, concalefacio. Συνθερμαντικὴ δύναμις, vis concalefactoria. Gal.

Ὑπερθερμαίνομαι, supra modum caleo, seu calesco, effervesco.

Ὑπόθερμος, subcalidus, aliquantum calidus.

Ὑποθερμαίνω, q. d. calefacio, calore succendo. Iliad. υ'. Πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι, totus ensis incalescebat à sanguine profluente.

Φιλόθερμος, calidorum seu caloris amans.

ΘΕΣΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, lex. idem quod νόμος, ut ostendit Athen. quum lib. 12. de Demetrio Phalereo ait, καὶ ὁ τοῖς ἄλλοις τιθέμενος θεσμοὺς Δημήτριος, καὶ τοὺς βίους τάττων, ἀνομοθέτητον ἑαυτῷ τὸν βίον κατεσκεύαζε. Ubi etiam etymon exprimitur. (Æsch. Ag. 1287. Eum. 394. Suppl. 1042. Soph. Tr. 695.) (☞ Sunt enim θεσμοὶ iidem qui νόμοι τεθέντες, positæ et constitutæ leges, sive in tabulis, sive in animis hominum, sive etiam consuetudine diuturna confirmatæ.) Plut. in Rom. ait, θέμιστες γὰρ καὶ θεσμοὶ οἱ νόμοι. Item Plut. in Rom. dicit, θεσμοῖς ἱεροῖς, sacris ritibus. Et Xen. Pæd. 1. θεῶν θεσμοί, et θεῖοι θεσμοί, leges divinæ. Apud Platonem tamen epist. 8. discrimen fit inter θεσμὸν et νόμον. ὁ ταῦτα ἀπεργαζόμενος θεσμοῖς, νόμους ἂν ὀρθῶς [illegible]. ¶ Item θεσμὸς, lignorum compositorum strues. Hesych.

Θέσμιος, ου, ὁ, legitimus, legi consentaneus: vel etiam lege præscriptus aut jussus. ¶ neut. gen. θέσμιον, aut adjectivè, aut etiam substantivè, pro θεσμός, Apoll. Rhod. Argon. lib. 2. et Sophocl. in Ajace. (Θέσμια. Eurip. Med. 495. Æschyl. Eum. 494. Suppl. 716.)

Composita.

Ἄθεσμος, ου, ὁ καὶ ἡ, lege carens, exlex, de quo lex posita non est. Exp. et legibus vetitus, illicitus, iniquus. Plut.

Ἀθέσμως, contra leges, iniquè, nefariè. Hesych. [Æsch. Prom. vinct. 150. νεοχμοῖς δὲ νόμοις Ζεὺς ἀθέσμως κρατύνει, τὰ πρὶν δὲ πελώρια νῦν ἀϊστοῖ. inique. Schol. B'. Ἀθέσμως. ἀνόμως, καὶ ἔξω τοῦ νόμου καθ' ὃν ἦρχον ὅ, τε Οὐρανὸς καὶ ὁ Κρόνος.]

Ἀθεσμία, ἡ, iniquitas, scelus.

Ἀθέσμιος, idem quod ἄθεσμος. Nonn.

Decomp. Πανάθεσμος, omnino injustus, sceleratissimus. Oppian.

Ἔκθεσμος, exlex. vel, lege vetitus, illicitus, iniquus, nefandus, nefarius. Philo de mundo.

Ἐκθέσμως, illegitimè. Synes. ep. 67.

Ἔνθεσμος, (cui oppon. ἄθεσμος et ἔκθεσμος) q. d. qui est intra legem seu leges, i. qui manet intra præscriptum legis, et ex eo non egreditur. Exp. legitimus, licitus, legi consentaneus.

Ἐνθέσμως, legitimè, jure, ut fas est. Synes. ep. 67.

ΘΕ'ΣΠΙΣ, ιος, ὁ καὶ ἡ, vaticinans, divinus, ex Deo loquens: vel à Deo dictatus: ut, θέσπις ἀοιδὸς, divinus cantor, Od. ρ'. Et, θέσπις ἀοιδὴ, Od. θ'. et ά. (Eurip. Med. 425.) canticum à Deo dictatum et inspiratum, canticum divinum. ☞ Eust. tradit compositum esse ex θεὸς et ἔπω, adjectione τοῦ σ. Vel ex ἐπάζω et θεὸς, ut θέσπις sit divinitùs datus.

Θεσπίζω, fut. ίσω, vaticinor, respondeo ut vates vel antistes. Philo de vita Mosis, lib. 3. ἐνθουσιᾷ, καὶ μεταβαλὼν εἰς προφήτην θεσπίζει τάδε, in vatem mutatus ista hariolatur. Item sancio, et statuo. Idem in eodem libro, θεοφορηθεὶς ἐθέσπιζε τὴν ἑβδόμην, Dei instinctu sanxit septimum diem. (Eurip. Phœniss. 1598. Soph. Tr. 1147. Æsch. Ag. 1219. Eum. 996. Theoc. ιά. 63.)

Θέσπισμα, τὸ, responsum vatis vel antistitis, oraculum, Hesych. Item edictum, vel quod sancitum est. Theophil. in inst. civil. τῆς συγκλήτου τὸ θέσπισμα, senatusconsultum. [Eurip. Ion. 728. Ὥς μοι σύνελθε, εἴ τι Λοξίας ἄναξ θέσπισμα παίδων εἰς γονὰς ἐφθέγξατο. Orest. 1666. 1681. Phœn. 910. 978. Soph. Œd. Tyr. 991. θεσπίσματα. Schol. χρησμούς. Herodot. Hist. lib. 2. στρατεύονται δ' ἐπεάν σφεας ὁ θεὸς οὗτος (sc. Jupiter) κελεύῃ διὰ θεσπισμάτων.]

(Θέσπισις. Æsch. Ag. 1163.)

Θεσπέσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, divinus (ἐκ θεοῦ εἰπεῖν, vel ὃν θεὸς ἂν ἐνίσπῃ) divinitus datus vel missus. ut, θεσπέσιος πλοῦτος: item θεσπεσίη φύζα, apud Hom. et Il. β'. θεσπεσίῃ, sub. γνώμῃ, divino consilio. Plat. de rep. 2. θεσπέσιος βίος. Dicitur et θεσπέσιος ἀοιδός. (Theoc. ιά. 66.)

Θεσπεσίως, divinè, divinitus. Il. ι'.

Composita.

Ἀναθεσπίζω, quasi oraculum profero, vel certè prædico quasi ab oraculo. Plut. in Lucullo.

Ἐπιθεσπίζω, oraculum reddo, ut, θεσπίζω, exp. et auctor rei sum, approbo.

Ἐπιθεσπισμὸς, oraculum, vel potius oraculi redditio.

Προθεσπίζω, prædico, vaticinor, prædivino. Plutarch. de def. orac. Utitur et Cic. lib. 8. epist. ad Att. et Lucian. in somn. (Æsch. Pr. 211.)

ΘΕ'Ω, F. θεύσομαι, (sive θευσοῦμαι apud Thuc.) curro, cursu feror. Odyss. ξ'. παῖς δ' ἰθὺς θέειν. Aristoph. οὔτε θέομεν, οὔτ' ἐλαύνομεν, nec ipsi currimus, nec alios impellimus. (R. 1123.) Thuc. ἔθει δρόμῳ, cursu contendebat, curriculo ibat: vel citato cursu currebat. Apud Herodot. θέω περί τινος, curro pro aliquo, i. dimico, pugno, periclitor.

Θείω, poëticè metri gratia inserto ι pro θέω, curro. Il. α'.

Θὼς, θωὸς, ὁ, lupus cervarius, fera lupo similis, et pantheræ maculas habens, si Theodoro credimus; dictus ἀπὸ τοῦ θέω. Theocr. idyll. 1. τῆνον μὰν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο. Vide et Aristot. hist. an. lib. 9. c. 44. Oppian. de venat.

Composita.

Ἀμφιθέω, circumcurro, in orbem curro, cursu meo circulum efficio. apud Athen. l. 11.

Ἀναθέω, sursum curro, subeo: ut ἀνατρέχω. cui contrarium καταθέω.

Ἀντιθέω, contra currentem curro, occurro. [Herod. lib. 5. §. 22.]

Ἀποθέω, abeo currens. Xen. †Pæd. p. 193. d.† [Herodot. Hist. lib. 8. cap. 56. ἔς τε τὰς νέας ἐσέπιπτον, καὶ ἱστία ἀείροντο ὡς ἀποθευσόμενοι.]

Διαθέω, discurro, percurro. Xen. in Œcon. διαθέοντας λέγω. Plutarch. διαθέω πρός σε, tecum cursu contendo. †Xen. Pæd. l. 3. p. 66. c. φήμη διέθεεν ἐν τῇ στρατιᾷ. Xen. Pæd. 6. p. 159. a.†

(Εἰσθέω, accurro. Philostr. l. 1. c. 28.) [Aristoph. Av. 1169. Εἰσθεῖ πρὸς ἡμᾶς δεῦρο, πυῤῥίχην βλέπων.]

Ἐκθέω, excurro. †Xen. Pæd. p. 192. b.† [Gr. Hist. lib. 4. cap. 2. §. 6. ἐμοὶ δ' ἐγώ γ', ἔφη, καὶ ὅπου σφῆκας ἐξαίρειν βούλονται, ἐὰν μὲν ἐκθέοντας τοὺς σφῆκας θηρῶσιν, ὑπὸ πολλῶν τιτρωσκομένους.]

Decomp. Διεκθέω, discurro, excurro. Aristot. de mundo, ἄχρι τῆς γῆς διεκθεῖν, ad terram usque cursim illisum.

Ἐπεκθέω, adversus aliquem excurro. Philo de vita Mos. l. 1.

Προεκθέω, prior excurro.

Ἐπιθέω, accurro, incurro, irruo. Aristot. Et Herodian. l. 6. cum πρός.

Καταθέω, decurro. Xen. Hell. 1. πλοῖα πολλὰ σίτου εἰς Πειραιᾶ καταθέοντα, quæ cursu in Piræum deferebantur. †Pæd. 1. 4. 17.† Item hostiliter percurro, seu incurro, κατέθει τὴν πρὸς Βαβυλῶνα χώραν, Babylonem versus regionem incursionibus vastabat. †Xen. Pæd. l. 5. p. 135. d. Sic et l. 3. p. 70. c.†

†Συγκαταθέω, simul incurrere. Xen. Pæd. l. 3. p. 125. d.†

Μεταθέω, curro post. i. cursu persequor. Xen. ταχὺ μεταθέοντας, i. persequentur. † Pæd. l. 2. p. 60. c.† Item transcurro, cursu usquequaque persequor, cursu permetior. Xen. in Cyneg.

Παραθέω, accurro, q. d. juxtà curro: assequor, hoc est, cominus sequor, non longè relinquor. Greg. et Herodian. l. 8. Apud Ælian. παραθέουσι τὴν ὄχθην, exp. cursim litus vel ripam legunt. Item prætercurro. † ut θηρίον παράθεον. Xen. Pæd. l. 4. p. 101. a.† Plut. in Theæteto. Apud Luc. de hist. scrib. παραθεῖ τὸν Τάνταλον, exp. leviter attingit quasi prætercurrendo, vel in transcursu attingit.

Decomp. Συμπαραθέω, cursitando assector. ex Dem.

Περιθέω, circumcurro, in orbem curro. Herodian. lib. 5. περιθέειν τοὺς βωμοὺς, cursitare in orbem circum aras. Et l. 8. περιθέοντες τὰ τείχη, circumquaque per muros cursitans.

Προθέω, præcurro, Il. χ'. Item accurro. Luc. in somn.

† Προσθέω, accurro. τινί. Xen. Pæd. l. 5. p. 138. c.†

Decomp. Ὑπεκπροθέω, longè præcurro. Hom. Il. ι.

[Ὑπεκθέω. Æsch. Eum. 365.]

Συνθέω, concurro. Plut. symp. 4. εἰς ταὐτὸ συνθεῖν, in unum concurrere. Herodian. l. 4. πάντες ἐκπεπληγμένοι συνέθεον. Et l. 8. εἰς τὸ ἱππόδρομον συνθέοντες.

† Κατενήνοθεν, constraverat, asperserat. perf. med. per Atticam reduplicationem verbi κατανθέω vel κατανθίζω, ut Schol. ad Hes. Asp. 269.†

[Ὑποθέω. Aristoph. Equit. 1158. Ὑποθεῖν νῦν δεῖ. Schol. Ὑποτρέχειν, ὑποκολακεύειν, καὶ ἀρεσκόντως ἕπεσθαι. Xenoph. Κυνηγ. § 8. αἱ δὲ ὑποθέουσαι αὗται ἁμαρτάνουσι.]

ΘΕΩΡΟΣ, οῦ, ὁ, spectator, contemplator. Plato. Item specialiter, spectator ludorum seu certaminum solennium in celebritatibus panegyricis. Aristot. Rhet. lib. 1. et Dion. Halicarn. Θεωροὶ à Platone dicuntur etiam qui peregrinantur ad cujusque urbis mores et ritus contemplandos. ☞ In hac signif. deducitur à θεάομαι. ¶ Item θεωρὸς, qui ad Deum accedit consulturus eum, et cum eo aliqua de re publico nomine acturus; vel cui rerum ad Deum pertinentium cura delegatur: Hesych. et Harpoc. Et, οἱ θεωροὶ qui ad consulendum oraculum mittuntur. Arrian. lib. 6. Item qui donaria ad solennia sacrificia perferebant. Dionys. Halicarn. in vita Lysiæ. (Soph. Œdip. Tyr. 114. Æschyl. Ch. 244.) ☞ In hac signif. Pollux θεωρὸν derivat ἀπὸ τοῦ πρὸς θεὸν ἰέναι vel ὁρμᾶν, vel ἥκειν: alii ex θεὸς et ὤρα compositum volunt, ut θεωρὸς sit, qui Dei, i. rerum sacrarum et divinarum curam gerit.

Derivata ex θεωρὸς in priori signif.

Θεωρέω, ῶ, f. ήσω, specto, contemplor, inspicio. Sæpe de animi contemplatione dicitur. Aristot. in Pol. θεωρεῖ περὶ τούτου. Item perspicio, perpendo. Dem. Olynth. 1. ἆρά γε λογίζεταί τις ὑμῶν καὶ θεωρεῖ τὸν τρόπον, &c. Interdum et æstimo, ut apud Æschin. ¶ Item peculiariter, ludos specto vel celebro. Plat. Interdum signif. ludos spectatum venio. Thuc. 3. ξύν τε γὰρ γυναιξὶ καὶ παισὶν ἐθεώρουν. Aristoph. in Vesp. Ἐγὼ δὲ τεθεώρηκα πώποτ' οὐδαμοῦ, Πλὴν ἐν Πάρῳ, nunquam ad spectandos ludos profectus sum. Sic Plat. ep. 7. (Philostr. l. 2. c. 35. l. 3. c. 19.) † Θεωρέω plus est quam ὁράω: ut perspicere et intueri apud Latinos. V. Manutius ad Ciceronis fam. 9. p. 30. ed. Grævii.†

Θεωρέομαι, spector, inspicior. Aristot. in Probl.

Θεώρημα, τὸ, spectaculum. Apud Athen. Item quod contemplamur seu speculamur: quod comment. mat. Exp. et præceptum. ut apud Hermog. θεώρημα τεχνικὸν, præceptum artis. Apud Euclidem θεωρήματα vulgò propositiones dicuntur. Vide de hac voce Alex. in top.

Θεωρηματικοί: ut θεωρηματικοὶ philosophi, theorematis utentes.

Θεώρησις, contemplatio, speculatio.

Θεωρητὸς, οῦ, ὁ, spectabilis, aspectabilis. Item metaphoricè qui sub animi contemplationem cadit, in contemplatione positus seu versans. Exp. et perceptibilis, et comprehensibilis.

Θεωρητῶς, q. d. spectabiliter, visibiliter, contemplabiliter.

Θεωρητικὸς, contemplativus, i. contemplationi deditus seu addictus. ut, θεωρητικὸς βίος, apud Aristot. et θεωρητικὴ ἐπιστήμη apud eundem. Item θεωρητικὸς λόγος, Plut. theoretica disputatio continens theoremata: quæ sunt veritatis investigationes.

Θεωρητήριον, ου, τὸ, locus spectandis ludis. Plut.

Θεώρετρα, τὰ, dicta fuisse tradunt munera quæ sponsus sponsæ dabat ante nuptias, quum se spectandam præberet deposito flammeo, quæ et ἀνακαλυπτήρια, ὀπτήρια et ἀθρήματα.

Θεωρία, ἡ, contemplatio, commentatio, meditatio, inspectio. Propriè putatur esse rerum divinarum inspectio et spectaculum. Et spiritalis sensus contemplatio, apud Areop. ¶ Item peculiari signif. spectatio ludorum seu certaminum in panegyricis conventibus, ut apud Thuc. l. 6. Invenitur et pro ipsis spectaculis quæ eduntur, apud Isocr. in Panegyr. Item inspectio illa morum cujusque civitatis. Isocrat. in Trapez. (Soph. Œdip. Tyr. 1505.)

Θεωρικὸς, ad spectationem ludorum seu ad spectacula pertinens, ut, θεωρικὰ χρήματα, pecunia quæ pauperibus è publico ad emendam in theatro sedem dabatur. Sic dicta est etiam quævis pecunia quæ ex ærario deprompta ad spectaculorum usum convertebatur. Dem. Olynth. 3. et Plut. in præc. san. Et, τὸ θεωρικὸν, idem quod θεωρικὰ χρήματα, Demosth. pro cor. et Luc. in Tim.

Composita.

Ἀγαθεωρῶ, valde et intentis oculis inspectare et considerare: vel cum admiratione contemplari.

Ἀθεώρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, non spectabilis, sub aspectum non cadens, Aristot. de mundo. [Marc. Antonin. de reb. s. lib. 1. §. 9. τὸ ἀθεώρητον τῶν οἰομένων. Sed Cl. Gatakerus conjicit legendum τῶν ἀθεωρήτως οἰομένων. eos qui citra considerationem opinantur, et de rebus quibusvis temere statuunt.]

Ἀθεωρήτως, q. d. non spectabiliter, aut invisibiliter, apud Greg.

Ἀθεωρητὶ, sine contemplatione.

Ἀναθεωρέω, ῶ, attentè contemplor, diligenter considero. Diod. Sic. lib. 12.

Ἀναθεώρησις, diligens consideratio, apud Suid. et Cic. in Epist. Att. [Loca apud Ciceronem, exstant in Epist. ad Atticum, lib. 14. Epist. 13. et 16. pag. 997. Ed. Gronov.]

Ἀντιθεωρέω, ῶ, contemplor, obtueor, ut in speculo faciem. apud Plut.

Ἀρχιθέωρος, quidam exp. præfectus ludorum et spectaculorum. Vide et in compositis ex θεωρὸς, in altera significatione.

Δυσθεώρητος, cujus difficilis est contemplatio.

Ἐκθεωρέω, ῶ, prospicio.

Εὐθεώρητος, spectatu facilis. Aristot. Rhet l. 1. [Polyb. Hist. lib. 2. τοῦτο μὲν γὰρ ὡς Ἀχαιοὶ τὸν ἐξ ἀρχῆς στόλον οὐκ ἂν ἐπανήγαγον, εὐθεώρητον εἶναι πᾶσι.]

Παραθεωρέω, ῶ, (q. d. juxta specto, seu contemplor) unum alteri admotum contemplor et inspicio, unde et pro comparo ponitur. Xen. καὶ πρὸς τοὺς ἄλλους παραθεωρῶν ἐμαυτὸν, me comparans aliis. Luc. παραθεωρῶ et ἄλλως. Item obiter commentor, apud Greg. Item despicio, aspernor. ut initio Act. c. 6.

Προθεωρέω, ῶ, q. d. præcontemplor, prius commentor, prævideo. Hippocr. ep. ad Demag. [Aristot. de Hist. Animal. μὴ προθεωρήσαντες τὸ πῶς ἔχουσιν, ἀπιστοῦντες λέγουσι.]

Προθεωρία, q. d. præcommentatio, præmeditatio. Ita vocatur in declamationibus quod unicuique tanquam argumentum præfigitur.

Συνθεωρέω, simul aspicio. [Polyb. lib. 1.]

Ὑποθεωρῶ, conspicere. Plut.

Φιλοθέωρος, spectaculorum amans, qui spectaculis gaudet.

Derivata ex θεωρὸς, in posteriori signif.

Θεωρία, ἡ, solemnitas seu pompa quæ est in mittendis theoris, Isocr. in Ægin. Sic etiam appellabatur quod theori advehebant offerendum Deo. Plato initio Phædonis, et legibus l. 12. et Plut. in symp. sept. sap.

Θεωρικὸς, ad theoros pertinens, seu ad theoriam. ut, θεωρικὴ ὁδὸς, apud Poll. via per quam theori ad offerenda Deo sacrificia eunt.

Θεωρὶς ναῦς, navis qua vehebantur theori. Et, θεωρὶς ὁδὸς, idem quod θεωρικὴ ὁδός. Hesych.

Θεωρέω, ῶ, oraculum consulo. Plat. in epist. et Thuc. l. 5.

Ἀρχιθέωρος, (comp.) præfectus eorum qui theori dicebantur: hoc est, ii qui sciscitatum oracula mittebantur. Exponitur etiam præfectus sacrorum. Demosth.

Ἀρχιθεωρία, munus seu dignitas architheorica.

Ἀρχιθεωρέω, ῶ, sum ἀρχιθέωρος, theoris præsum, principem locum teneo inter eos qui sciscitatum oracula mittuntur. Dem.

Ἀρχιθεώρησις, munus illud architheoricum. Poll. ex Isæo.

ΘΗΓΩ, F. ξω, acuo. Il. λ'. (de apro) αὐτὰρ ὀδόντας θήγει. Il. λ'. θήγων λευκὸν ὀδόντα μετὰ γναμπτῇσι γένυσσι. ¶ Item metaph. (ut et acuo Lat.) incito, animo. (Eurip. Phœniss. 1337. Æschyl. Ag. 1544.) Xen. Pæd. 2. θήγει τὰς ψυχὰς εἰς τὰ πολεμικά. Sic et Luc. in lib. de saltat. θήγουσα μὲν τὴν ψυχὴν ἀνανεοῖ δὲ καὶ τὸ σῶμα. ☞ Eust. vult. θήγω dictum esse quasi εἰς θεῖν ἄγω. itidemque Etymol. scribit θήγω dici quasi θεάγω.

Θήγομαι, acuor, incitor, instigor, &c. (V. Æschyl. S. c. Th 721.) Xenoph. Pæd. 1. εὖ δὲ αἱ ψυχαὶ τεθηγμέναι. † et 1. 2. 10.†

Θῆξις, Hesychio, punctum, momentum, celeritas. Apud medicos dicitur esse etiam quædam κατὰ θῆξιν θεραπεία, curatio in vulneribus per suturæ commissionem. Gal. τῶν κατὰ τόπους lib. 2.

Θηκτὸς, acutus, ut, θηκτὸν ξίφος, in Epigr. acutus ensis. (θηκτὸν φάσγανον, ferrum acutum. Eurip. Med. 40. Phœniss. 68.)

Θηγαλέος, acutus. in Epigr.

Θηγάνη, et θήγανον, cos ab acuendo ita dicta. Soph. in Ajace. (Æsch. Ag. 1545. Eum. 862.)

Θηγάνω, acuo. Hesych.

Θηγανίος, acutus. apud eundem.

Composita.

Δίθηκτος, utrinque acutus, Æschyl. in Prometh. [861. γυνὴ γὰρ ἄνδρ' ἕκαστον αἰῶνος στερεῖ, Δίθηκτον ἐν σφαγαῖσι βάψασα ξίφος. Schol. β'. 863. Δίθηκτον, δίστομον.]

Ἐκθήγω, acuo vel exacuo.

Εὐθηγὴς et εὔθηκτος, bene acutus. ut, εὔθηκτον ξίφος.

Καταθήγω, acuo, exacuo. Hesych.

Προκαταθήγεσθαι, (decomp.) antè exacui. Hesych.

Νεοθηγὴς, recens acutus, ut, νεοθηγὲς ξίφος.

Ὀξύθηκτος, valde acutus, quem quis ita exacuerit, ut ejus mucronem acutum reddiderit. Eurip. [Andromach. 1118.] ὀξυθήκτῳ φασγάνῳ. [1150. ὀξυθήκτῳ πλευρὰ φασγάνῳ τυπεὶς &c. Elect. 1158. ὀξυθήκτῳ βέλει ἔκανεν αὐτόχειρ, &c. Soph. Ant. 1309. Ἡ δ' ὀξύθηκτος. Sch. ξίφει λαβοῦσα πληγέν.]

Παραθήγω, acuo, exacuo. Metaphoricè etiam, incito, instigo. Lucian. in somn.

Ὑποθήγω, metaphoricè itidem, q. d. subincito, subinstigo, apud Suid.

ΘΗΛΗ, ῆς, ἡ, papilla: mammæ seu uberis apex. unde apud Aristot. hist. anim. l. 2. θηλαὶ μαστῶν, papillæ mammarum. Dicitur nutrix θηλὴν ἐπισχεῖν, quum infanti papillam sugendam præbet. Et ipse infans contra ἐπιλαμβάνειν, et ἅπτεσθαι τῆς θηλῆς, quum eam arripit, et lac suctu trahit. ☞ Plato in Cratylo τὴν θηλὴν denominatam videri ait παρὰ τὸ θάλλειν, quòd faciat τεθηλέναι.

Θηλάζω, papillam sugendam præbeo, lacto. Lys. ἡ μήτηρ αὐτὸ (παιδίον) ἐθήλαζεν. Ipsæ etiam mammæ seu ubera θηλάζειν dicuntur. ut Luc. c. 23. μακάριαι αἱ μαστοὶ οἳ οὐκ ἐθήλασαν, beata ubera quæ non lactaverunt. i. lac sugendum non præbuerunt. Fœtus quoque matrem seu nutricem θηλάζει, i. sugit præbita papilla. Plutarch. in Rom. θηλάζοντες ἀφθόνως τὸ θηρίον. Sic Luc. 11. μακάριοι οἱ μαστοὶ οὓς ἐθήλασας, beata ubera quæ suxisti, seu quorum lac hausisti.

Θηλάζομαι, sugor, lac mihi suctu ex uberibus hauritur. apud Aristot. ex Diosc. τὸ θηλαζόμενον γάλα lac quod sugitur. Item ubera seu papillam præbeo sugendam. Plut. in Rom. θηλάζεσθαι τοῖς βρέφεσι. Ipse etiam partus θηλάζεται, lactatur. Poll.

Θηλασμὸς, οῦ, ὁ, lactatio vel lactis haustus. Plut. in Rom.

Θηλάστρια, ἡ, nutrix, lactatrix, quæ papillam sugendam præbet. Poll. lib. 3. c. 3.

Θηλαίνω, idem quod θηλάζω. Hesych.

Θηλαμὼν, nutritor, nutritius, vel etiam nutrix. Eust.

Θηλαμινὸς, lactens, ideoque recens à partu. Hesych.

Θηλαστὶς, nutrix. Plut. in Probl. Rom.

Θηλὼ, idem, ibidem.

Composita.

Ἄθηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, uberum insuetus, qui non suxit lac. Exp. et uberum appetens, et cupiens sugere. Item ablactatus, qui non amplius sugit ubera. [Aristoph. Lysistr. 880. οὐκ οἰκτείρεις τὸ παιδίον, Ἄλουτον ὂν κἄθηλον ἕκτην ἡμέραν. Schol. Κἄθηλον. Καὶ ἄθηλον, ἀπὸ θηλῆς γενόμενον, οὐ τεθηλασμένον, γάλακτος μητρῴου οὐ πιόντα.]

Αἰγοθήλας, ου, ὁ, caprimulgus: avis quædam à capræ uberibus sic dicta.

Ἀποθηλασμὸς, οῦ, ὁ, exsuctio seu suctus.

Ἐκθηλάζω, exugo.

Εὔθηλος, mammosus vel bene distentas mammas habens. ut, εὔθηλος βοῦς, apud Eurip. [Bacch. 736. Καὶ τὴν μὲν ἂν προσεῖδες εὔθηλον πόριν Μυκωμένην ἔχουσαν ἐν χεροῖν δίχα.]

Ἱπποθῆλαι, equimulgi, i. pulli equarum lactentes, pulli equarum uberibus suppositi. Apud Aristot. l. 6. de hist. anim.

ΘΗΛΥΣ, εος, ὁ, vel ἡ, fœmineus: vel qui est sexus fœminei. Plut. in Probl. Rom. de Pythagoricis, τοῦ ἀριθμοῦ τὸν μὲν ἄρτιον, θῆλυν, ἄῤῥενα δὲ τὸν περιττὸν ὀνομαζόντων. Sic et apud Aristot. ὁ θῆλυς ἐλέφας, elephas fœmina. Sic et ἡ θῆλυς ἵππος, equa, et ἡ θῆλυς ὀρεὺς, mula. Et apud Diosc. l. 1. θῆλυς κάλαμος, arundo fœmina. Itidem in fœm. gen. Il. ν'. Ἥρη θῆλυς ἐοῦσα, quum sit fœminei sexus, quum sit fœmina. Et Odyss. ε'. θῆλυν ὄϊν, et Eurip. θῆλυν σποράν, fœmininum genus. Sic in Epigr. θῆλυς φύσις, et θῆλυς χάρις. Et Nonn. ἠμείβετο θήλεϊ φωνῇ, fœminea voce. Pro eadem θήλεια quoque dicitur in fœm. gen. † Sic Aristoph. Nub. 662.† Hom. Iliad. ε'. μήτε τις οὖν θήλεια θεὸς τόνγε, μήτε τις ἄρσην. Xen. in Lacedæm. polit. τὸ ἄῤῥεν φῦλον καὶ εἰς τὰ σώματα ἰσχυρότερον ἐστι τῶν τῆς θηλείας φύσεως. Et apud Platonem, θήλειαι νέαι, virgines: et θήλειαι ἔκγονοι, filiæ neptesque. Item ἡ θήλεια fœmina: de cujusvis generis animantibus. Plutarch. in Probl. Rom. χρῶνται δὲ ἐκεῖ μὲν θήλεσιν αἱ θήλειαι, περὶ δὲ οἱ ἄῤῥενες. Xen. (de perdicibus) πρὸς τὴν τῆς θηλείας φωνὴν φερόμενοι. † Θῆλυ, substantivè, fœmina. Hes. Th. 667.† Ionicè θήλεα et θηλέα dicitur pro θήλεια, fœminea, quæ fœminei sexus est, ut, θηλέα μορφή, fœminea forma: θήλεα ἵππος, apud Hero-

Digitized

dotum. Neutr. θῆλυ, fœmineum, quod fœminei sexus seu generis est. Aristoph. in Nub. †682.† περὶ τῶν ὀνομάτων μαθεῖν σε δεῖ Ἅττ' ἄῤῥεν' ἐστὶν, ἅττα δ' αὐτῶν θήλεα, quæ masculini, quæ fœminei generis sint. Et apud Herodot. θήλεα τέκνα, fœminei sexus liberi, i. filiæ. Et apud Aristot. θήλεα ᾠὰ, fœminei sexus ova, i. ova quæ fœminam procreant. Dicitur etiam τὸ θῆλυ, sub. γένος. Apud Galenum ad Glauconem τὸ θῆλυ, exp. ingenium muliebre. ¶ Item θῆλυς, fœmineus, muliebris, mollis, tener: vel effœminatus. et apud Soph. in Trachiniis, νῦν δ' ἐκ τοιούτου θῆλυς ηὕρημαι τάλας, effœminata virtus afflicta occidit. Apud Homerum et Hesiodum θῆλυς ἐέρση non solùm expon. mollis et tener ros, sed etiam virescere et germinare plantas faciens. †Asp. 395. V. ibi Grævius.† (Æschyl. Ag. 494. Soph. Tr. 1079.) ☞ Plato in Cratylo τὸ θῆλυ denominatum videri ait ἀπὸ τῆς θηλῆς.

Compar. θηλύτεραι, passim apud Homerum pro positivo θήλειαι, fœmineæ, fœminei sexus: ut Od. θ'. Il. θ'. †γυναῖκες, teneræ mulieres. Hes. Th. 590. et Asp. 4.† Dicitur et θηλυτέρα, ut θήλεια, pro γυνή, fœmina. Epigr. l. 1. titulo εἰς γυναῖκας. Quidam θηλύτερος, interp. effœminatior, in venerem pronior.

Θηλύτης, ητος, ἡ, fœminea natura, fœmineum ingenium: seu fœminea mollities. Plut. in Alcib.

Θηλυδρίας, ου, ὁ, mollis et effœminatus, qui natura et ingenio est fœmineo. Luc. et Synes. ep. 50.

Θηλυδριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, mollis et effœminatus, seu qualis est mollium et effœminatorum. Greg. Naz. [Aristoph. Thesm. 137. Ὡς δ' αὖ τὸ μέλος, —— καὶ θηλυδριῶδες, &c.]

Θηλυκὸς, οῦ, ὁ, fœmininus, fœminei sexus proprius et peculiaris. Vox grammat.

Θηλυκῶς, fœminino genere. Athen. l. 11.

Θηλύνω, effœmino, emollio. Hippocr. [Soph. Aj. 662. Κἀγὼ γὰρ, ὃς τὰ δείν' ἐκαρτέρουν τότε, —— ἐθηλύνθην στόμα Πρὸς τῆσδε τῆς γυναικός. Eurip. Erechth. 91. Τὰ μετέωρα δ' ἔλαυν', ὅταν πάρεστι νίκη, Πολλοὺς ἐθήλυν' εἰς μάχην ὡρμημένους.]

(Θηλύνομαι. Theoc. κ'. 14.)

Composita.

Ἄθηλυς, non fœmineus, seu non effœminatus, virilis.

Ἀθήλυντος, non effœminatus. Suid.

Ἀποθηλύνω, effœmino. [Athen. Deipn. lib. 13.]

Ἀῤῥενόθηλυς, et Atticè Ἀρσενόθηλυς, promiscui generis, fœminei simul et masculi. Sic vocantur animalia quæ ipsa se ineunt.

Διαθηλύνω, effœmino, seu prorsus effœmino.

Ἐκθηλύνω, effœmino. Phil. de vita Mos. l. 3. ἐξεθηλυμμένους, καὶ τὴν ψυχὴν ἐκτεθηλυσμένους, animo effœminatis.

Ἐκθήλυνσις, effœminatio. Hippocr. aphor. l. 5.

Συνεκθηλύνω, (decomp.) unà effœmino.

ΘΗΡ, ρὸς, ὁ, fera, bellua. Od. ε. Δειλὸν μὲν θήρεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένωμαι. Apud Sophocl. in Trach. Ἐρυμάνθιον θῆρα, Erymanthiam belluam. Dicitur etiam peculiariter leo, κατ' ἐξοχὴν, ut Il. λ. v. 586. Item centaurus, apud Soph. in Trach. (Eurip. Phœniss. 369. 377.) ☞ Quidam θὴρ quasi φὴρ dictum putarunt: alii παρὰ τὸ θέειν ἀΐσσω.

Θήρειος, ου, ὁ καὶ ἡ, ferinus, belluinus. ut, θήρειος βία apud Sophoc. in Trach. (1076.) Et, θήρεια κρέα, Xen. Pæd. 1. ferinæ carnes.

Θηρίον, ου, τὸ, fera, bellua: idem quod θήρ. Odyss. κ'. μέγα θηρίον. Xen. Pæd. 1. ἄλκιμα θηρία. Isocr. θηρία ἀγριώτατα. Et, θηρία ἀναιδέστατα. Plut. Interdum θηρία de elephantis dici Suid. annotat. Polyb. θηρία μεμαστιγωμένα καὶ ψιλὰ τῶν Ἰνδῶν. Latius etiam patet, nam Ælian. ἀράχνην etiam, i. araneum, θηρίον appellat: quidam verò et τὸν ἶπα, inter θηρία enumerarunt. Dioscorides lumbricos etiam θηρία appellat, quos ipsum etiam Hippocr. sic appellasse testatur Gal. Apud medicos verò peculiariter θηρία dicuntur bestiæ venenatæ, quæ ictu morsuve venenum relinquunt. Diosc. Dicitur et de aquatilibus, unde apud Plut. θηρία ἐνάλιά τε καὶ πεζά. Sic et apud Athen. et Aristot. Hippocrati est etiam hulcus ἄγριον, teste Gal.

Θηριακὸς, οῦ, ὁ, ut, θηριακὸς λόγος, apud Diosc. sermo seu tractatus de feris: peculiariter verò de iis, quæ venenum ictu aut morsu relinquunt.

Θηριακὰ φάρμακα, medicamenta quæ venenatorum animalium morsus depellunt. Et θηριακὴ, sub. ἀντίδοτος, antidotus adversus venena omnia efficax. Sic κατ' ἐξοχὴν vocatur medicamentum quoddam ex simplicibus plurimis et viperarum carne compositum, resistens venenis omnis generis.

Θηριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ferinus, belluinus, ut, θηριώδεις ἄνθρωποι, apud Aristot. Eth. 7. cap. 1. et θηριώδεις φύσεις, apud eundem Eth. 7. c. 5. †Xen. Pæd. l. 5. p. 122. b.† Et, θηριώδης παραφροσύνη, apud Hippocr. ferina insania. de qua vide Gal. in 2. prorrhet. Item belluosus, belluis refertus, ut, θηριώδης θάλασσα. Theophr. hist. pl. l. 4.

Θηριωδῶς, ferino more, more belluarum. Isocr. in Nicocle, τοῦ θηριωδῶς ζῆν ἀπηλλάγημεν.

Θηριωδία, ἡ, feritas, idem quod θηριότης. Aristot. Eth. l. 7. c. 1.

Θηριόω, ῶ, effero, in ferinam naturam verto.

Θηριόομαι, efferor, in belluinam naturam abeo. Apud Crantorem, τῷ ἀναλγεῖ θηριοῦσθαι τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχήν. Cic. interpr. immanitatem in animo, stuporem in corpore contingere. Item apud medicos τεθηριωμένα ἕλκη, ulcera quæ ad feritatem transierunt seu ab habitu mitiore ad asperiorem. Diosc. l. 3. c. 11. ¶ Θηριοῦσθαι apud rei rusticæ scriptores signif. bestiolis infestari, verminulari, quod et ζωοῦσθαι dicitur. Theophrast. de caus. plant. l. 5.

Θηρίωμα, τὸ, ulceris genus teterrimi. Cels. l. 5. et Gal. comm. 2. in epidem. l. 6.

Θηρίωσις, εως, ἡ, efferatio, in feram seu belluam mutatio. Luc.

Θηρίδιον, ου, τὸ, bestiola. Theophr.

Θήρα, ἡ, venatio, venatus, indagatio quæ fit à venatore. Xen. †Pæd. 1. 2. 9.† ἐξιέναι ἐπὶ θήραν, et ἐξάγειν ἐπὶ θήραν, et ἐκστρατεύειν ἐπὶ θήραν. †Pæd. 1. 4. 5.† Apud Aristot. ἀπὸ θήρας ζῆν, venatu vivere. Dicitur et ἀνθρώπων θήρα, apud Xenoph. et Plat. Metaph. apud Sophocl. in Ajace. δυσμενῶν θήραν ἔχων, hostes venans, seu vestigans, aut persequens. Item præda venatu capta. (Æsch. Ch. 249.)

Θηρατεία, ἡ, venatio. Hesych.

Θηράω, ῶ, venor. Xenoph. Pæd. 1. διὰ τοῦτο δὲ δημοσίᾳ τοῦ θηρᾶν ἐπιμέλονται. Metaph. sector, consector, capto: ut apud Luc. ἐθήρα αὐτὴν, τὰς χεῖρας ἐκπετάσας. Apud Xenoph. θηρᾶν λόγους καὶ ἔργους τοὺς ἀνθρώπους. †Venor, venando capio. Xen. Pæd. 1. 2. 11. ὄλβον, divitias. Xen. Pæd. l. 4. p. 98. d.† (Θηρᾶσαι πόλιν. Æsch. Pers. 233. τυραννίδα θηρᾶν. Soph. Œdip. Tyr. 540.)

Θηράομαι, interdum idem significat quod θηράω, Isocr. in Helene. θηρώμενος τὰς τοιαύτας φύσεις, i. captans. Syn. θηρώμενος τὴν ἀλήθειαν, indagans. Interdum passivè sumitur, ut apud Xen. apomn. l. 1. Ἀλκιβιάδης διὰ κάλλος ὑπὸ πολλῶν καὶ σεμνῶν γυναικῶν θηρώμενος, captatus, illectus. Sic et apud Laërt. (Soph. Aj. 2. Eurip. Phœniss. 655. Æsch. Pr. 109. 1071.)

†Θηρατέον. verbale. captandum. Xen. Pæd. 2. 37. c.† [Soph. Philoct. 117. Θηρατέ' οὖν γίνοιτ' ἂν, εἴπερ ὧδ' ἔχει. Schol. ληπτέα, ἄξια τοῦ θηραθῆναι. Xenoph. Memorab. lib. 2. cap. 6. §. 8.]

Θήραμα, τὸ, captura: quod venando capitur, præda. Plut.

Θηράσιμος, qui venatu capi potest. (Æsch. Pr. 857.)

Θηρατὴς, venator. Item metaph. indagator, sectator. Laërt. in Pyth. †Sic Aristoph. Nub. 357. Θηρατὰ λόγων.† Et θηρατικὸς, venatorius, ad venationem pertinens, ut, θηρατικὰ σκεύη, apud Plut. Exp. et venationis studiosus. Item τὰ θηρατικὰ, venandi ars. Xen.

Θήρατρον, (q. d. venandi instrumentum) id quo capimus quæ venamur. Lat. laqueus, pedica, plaga, rete. Xen. Et metaph. apud eundem. Xen.

Θηρητὴρ, ῆρος, ὁ, (poët.) et θηρήτωρ, ορος, ὁ, venator. Il. ι. et λ.

Θηρεύω, feras venor. Plut. in Alex. παίζων ἀλώπεκας ἐθήρευε, καὶ ὄρνιθας. Ponitur et sine casu: ut Odyss. τ'. et apud Aristot. Item metaph. sector, consector, capto, ut, θηρεύειν ἐλπίδας, Isocrat. †φίλους. Xen. Pæd. p. 207. c.† Sic θηρεύειν ἀρετὴν, Eurip. Et, θηρεύειν τὸ κέρδος, venari lucrum. Apud Xen. in Œcon. κόρας θηρεύων μαλακὰς, captans, aucupans.

Θηρεύομαι, à venatore indagor, aut captor: capior à venatore. Athen. l. 4. et. 5. Item activè apud Aristot. pro θηρεύω. Et metaph. apud Plat. de rep. 7. φωνὴν θηρευόμενοι. (Æsch. Ch. 491.)

Θήρευμα, τὸ, quod venando capitur, captura. Item pro venatu, ex Plat. de leg.

Θήρευσις, venatio, ipsa venandi actio.

Θηρεύσιμος, qui venatu capi potest, q. d. venabilis. Exponi tamen solet, ad venandum aptus, venandi vim habens.

Θηρευτὸς, idem.

Θηρευτὴρ, ac θηρευτὴς, venator. Hesiod. in Asp. †303.† [Herodot. Hist. lib. 2. ὁ θηρευτὴς πηλῷ κατ' ὦν ἔπλασε αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς.]

Θηρευτικὸς, venaticus, venatorius. Xenoph. Item θηρευτικὴ, sub. τέχνη, venandi scientia, apud Aristot. Polit. 1. Exp. et venatio, venatus.

Φὴρ, Æolicè pro θὴρ, fera. Apud Hom. Iliad. ά. φηρσὶν ὀρεσκῴοισι, i. centauris.

Composita: ac primùm ex θὴρ, et θηρίον.

Ἄθηρος, carens feris seu belluis, ut, ἄθηρος χώρα. Plutarch. [Herodot. Hist. lib. 4. §. 185. ἔσω δὲ τῆς ὀφρύος ταύτης, τὸ πρὸς νότον καὶ μεσόγαιαν τῆς Λιβύης, ἔρημος καὶ ἄνυδρος καὶ ἄθηρος καὶ ἄνομβρος καὶ ἄξυλος ἡ χώρη.] Item neut. gen. et substantivè τὸ ἄθηρον pro ἡ ἀθηρία, feris et belluis carere, belluis non infestari. Plut. de solertia anim. Aliam signif. vide in compositis ex θήρα.

Ἀθηρία, idem quod τὸ ἄθηρον, penuria ferarum. Theophr. op. 65.

Ἀποθηριόω, ῶ, effero, efferatum reddo. Cratin. οἷος γὰρ τοὺς γέροντας ἀποθηριοῖ ὥσπερ τὰ τῆς Κίρκης φάρμακα. Item ad feritatem et crudelitatem incito. apud Polyb.

Ἀποθηριόομαι, efferor, unde ἀποτεθηριωμένα ἕλκη.

Ἀποθηρίωσις, efferatio, feritas.

Διαθηριόω, ῶ, effero: seu prorsus effero aut exacerbo.

Ἐκθηριόω, effero, mitem naturam in belluinam muto. [Eurip. Bacch. 1329. Ἐκθηριωθεῖσ', ὄφεος ἀλλάξει τύπον.]

Ἔνθηρος, feras habens, ut, ἔνθηροι δρυμοὶ, saltus in quo sunt feræ, vel sylva feris abundans, apud Eurip. [Rhes. 289. δρυμὸν κατ' ἔνθηρον μολών. al. cod. εὔθηρον.] (Æsch. Ag. 571.)

Μιξόθηρ, semiferus, q. d. feræ permixtus, ut, μιξόθηρ ἄνθρωπος, in Epigr. dicitur minotaurus.

Ὀλεσίθηρος, feris perniciem afferens, feras perdens et perimens. Eurip. (Phœniss. 629.)

Πάνθηρ, ηρος, ὁ, panthera. Xen. in Cyneg. vide Plin. l. 8. c. 17.

Λυκοπάνθηρ, (decomp.) animal quod ex parte est lupus, ex parte autem panthera. vide Rust.

Πάνθηρον δίκτυον, rete ad capiendas omnis generis feras. Sic πάνθηρον δάπεδον, apud Aristoph. solum omnium ferarum capax: seu in quo omnis generis animalia versantur. [Ran. 354.]

Πολύθηρος, habens multas feras, feris abundans, Eurip. in Phœniss. [808. cui Exemplo addas, Hippolyt. 145. Σὺ δ' ἀμφὶ τὰν πολύθηρον Δίκτυνναν, &c.]

Composita ex θήρα et derivatis.

Ἄθηρος, expers venationis. Synes. epist. 105. Item carens feris.

Ἀθήρευτος, à venatore seu venatoribus non indagatus, vel à venatore non captus. Xen. Pæd. 1.

Ἀκριδοθήρα, ἡ, instrumentum ad venandas seu capiendas locustas. Theocr. idyll. 1.

Διαθηράω, ῶ, venor, aut etiam venando indago, unde οἱ διαθηρῶντες, dicuntur venatores.

Δοριθήρατος, quem hasta aliquis venatus est, hasta captus.

Δύσθηρος, ου, ὁ καὶ ἡ, infelix in venatu, seu in venando, cui non succedit venatio.

Δυσθήρατος, qui venando seu venatione difficulter capi potest. Et generaliter, difficilis captu seu indagatu. Item metaph. cujus difficilis est indagatio aut inquisitio, ut apud Plut. in Pericle, δυσθήρατον εἶναι ἱστορίᾳ τἀληθές. Item difficilis intellectu, apud Bas.

Ἐκθηρεύω, idem quod θηρεύω, venor.

[Ἐκθηράω. Xenoph. Κύνηγ. cap. 5. §. 25. ὅταν οὖν τῶν τε ὑπαρχόντων ὀλίγους ἐκθηρῶνται, καὶ τῶν ἐπιγιγνομένων ἀνάγκη ἀφθόνους εἶναι.]

Εὔθηρος, felix in venatu, in Epigr. εὔθηρος ἄγρα, præda ex felici venatu proveniens.

Εὐθήρατος, qui facile capi potest venando. (Æsch. Suppl. 90.) ‡intellectu facilis.‡

Θηροθῆραι, οἱ, venatores. Hesych.

Θυννοθήρας, ου, ὁ, thynnorum venator, qui thynnos captat. Athen.

Θυννοθηρικὸς, ου, ὁ, thynnorum venationi idoneus, apud Athen. lib. 7.

Ἰχθυοθήρας, dicitur prima cyclaminus, authore Diosc. ut autem scribit Plin. tertia. Sic dicta à piscium venatu.

Κωνωποθήρας, avis quæ culices venatur. Hesych.

Λαγοθήρας, ου, ὁ, leporis venator. Hesych.

[Λαγοθηρία. Aristoph. Lysistr. 790. Κἀτ' ἐλαγοθήρει, πλεξάμενος ἄρκυς. Schol. Ἐκυνηγέτει. λαγοὺς ἐθήρα. Schol. Biset. Καὶ εἶτα ἐλαγοθήρει. τουτέστι τοὺς λαγὼς, εἶτα λαγὼς, καὶ λαγωοὺς ἐθήρα. ἀπὸ τοῦ ῥήματος λαγωθηρία.]

Λογοθήρας, qui verba aucupatur: verborum captator. Philo de vita Mos. l. 3.

Μεθῆραι, curæ: quasi μεταθῆραι, pro αἱ θηρῶσαι τὸ μένος, i. τὴν ψυχήν. Hesych. et Etymolog.

Μετεωροθῆραι, q. d. in sublimi venantes, avium genus ita dictum quòd prædam in sublimi petant. Aristot. de anim. l. 9.

Μυοθήρας ὄφις, serpens, qui mures venatur.

Μυοθήρας, itidem murium venator. Aristot. hist. an. l. 9.

Μυοθηρέω, mures venor. Strabo.

Μυιοθήρας, ου, ὁ, (q. d. muscarum venator) qui capit muscas.

Νυκτοθῆραι, qui noctu venantur, venatores nocturni. Xenophon. apomn. l. 4.

Οἰνοθήρας, ου, ὁ, œnothera, q. d. vini venator: plantæ nomen, de qua Theoph. Plin. Diosc. Gal.

Ὀνοματοθήρας, ου, ὁ, q. d. nominum auceps, i. vocabulorum: captator verborum. Athen. l. 14. Item qui nomina nova fingit, qui et ὀνοματοποιὸς, apud eundem.

Ὀρνιθοθήρας, auceps. Plut. in pol. præc. [Aristoph. Nub. 731. Schol. Av. 62. Οἴμοι τάλας, ὀρνιθοθήρα τουτωί. Schol. Νομίζει τοὺς ἄνδρας διὰ τὸ θηρεῦσαι τὰ ὄρνεα ἐληλυθέναι. Schol. ad 63.] Ὀρνιθοθήρα, aucupium.

Ὀρνιθοθηράω, aves capio, aucupor. Poll.

Ὀρνιθοθηρευτικὴ, ars aucupii: scientia capiendarum avium, apud Platonem.

Πανθήρα, universa seu tota captura, πᾶσα ἡ θήρα. Ulp. de act. vendit. et empt.

Σκιόθηρον, ου, τὸ, instrumentum mathematicum ad umbram indagandam. quod et σκιοθήρας appellatur. Alii interpr. horologium, seu instrumentum quo ex ratione umbrarum horas aut etiam alia investigamus. Plut. in Marcello, et Diogenes Laërt.

Σκιόθηρος, umbræ indagandæ idoneus. Ptolem.

Σπογγοθήρας, ου, ὁ, qui spongias venatur. Plutarchus in libro de primo frig.

† Συνθηράω, τινί, cum aliquo venari. Xen. Pæd. l. 3. p. 69. c. et l. 4. p. 112. b.† [Soph. Philoct. 1019.]

Σύνθηρος, venationis socius. Xen. † Pæd. l. 3. p. 63. b.† [Συνθηρευτής. Xenoph. Memorab. §. 13. σὺ σύ μοι, ἔφη, ὦ Σώκρατες, ἐγένου συνθηρευτὴς τῶν φίλων; Συνθηρῶν. Aristoph. Thesm. 163. Συνθηρᾶσθαι. Schol. Board. Ταυτίστιν, ἐνάγει, ἐπιφέρει, καὶ ἔξωθεν συλλέγει διὰ τέχνης. Eurip. Incert. Frag. 414. Τόνδε γε λέοντος ἐνταῦθα συνθηρώμεθα. Plat. de Rep. ξυνθηρίαν. καὶ ξυμφυλάττειν δεῖ καὶ ξυνθηρεύειν ὥσπερ κύνας, &c.]

Συνθηρευτὴς, idem. † Xen. Pæd. 2. 58. c.†

Σωληνοθήρας, qui piscatur pisces, qui σωλῆνες vocantur.

Ἐνυγροθηρευτὴς, dicitur piscator apud Plat. de legibus [lib. 7.]: quoniam θηρεύει τὰ ἔνυγρα. Legitur et pro eodem. [Ἐνυγροθηρική. Plat. Sophist. τὸ μὲν, πεζοῦ γένους, πολυσχιδοῦς εἴδεσι καὶ ὀνόμασι διῃρημένον, πεζοθηρικόν· τὸ δ' ἕτερον, νευστικοῦ ζώου πᾶν, ἐνυγροθηρικόν;]

Ἐνυδροθηρευτὴς, ab ἔνυδρος, i. aquosus, madidus.

Φιλόθηρος, venationis amator, venandi studiosus, apud Poll.

Φιλοθηρία, amor venationis, venandi studium. † Xen. Pæd. 2. 61. a.†

Φυγαδοθήρας, q. d. exulum venator. Sic dictus fuit quidam Archias, ut testatur Plut. in vita Demosth.

ΘΗ´Σ, θητὸς, ὁ, operarius, servus mercenarius, qui mercede alicui servit. De hoc hominum genere vide Aristot. polit. lib. 3. cap. 3. et Plut. in Solone, et Poll. lib. 4. Hesiodus in Erg. lib. 2. jubet θῆτα ἄοικον ποιεῖσθαι. Homerus quoque sic vocat famulum seu ministrum mercenarium. Od. δ'. v. 644. ἦ ἑ αὐτῷ θῆτές τε δμῶές τε δύναιτό τε καὶ τὸ τελέσσαι.

Θητικὸς, ή, όν, pertinens ad τοὺς θῆτας, mercenariorum proprius et peculiaris: vel etiam mercenarius, adject. Aristot. rhet. lib. 1. ἔργον θητικόν. Sic et lib. 8. polit. Item qui constat ex ejusmodi mercenariis famulisque operariis, apud eundem Aristot. polit. 2. c. 10. et lib. 6. cap. 7. Sic et Plut. in Pericle dicit, τὸν θητικὸν ὄχλον καὶ ἰδιώτην. Dicitur etiam τὸ θητικὸν absolutè et substantivè pro τὸ θητικὸν πλῆθος, apud Suidam.

Θητεύω, mercede servio, mercede operam meam loco. Odyss. σ'. Et Plat. polit. 2. (Soph. Œdip. Ty. 1049.)

Θητεὺς, έως, ὁ, qui operam suam mercede locat, qui mercede servit seu famulatur. idem qui θής. apud Suid.

Θητεία, ἡ, servitus seu famulatus mercedis causa. Isocr.

Θῆσσα, et Atticè Θῆττα, ἡ, ancilla mercenaria, famula quæ mercede alicui servit. Plut. in Coriol. Usurpatur et pro θητικὴ: ut apud Euripid. initio Alcestidis, θῆσσα τράπεζα, cibus qui apponitur iis qui mercede operam suam locant et serviunt.

Ἀθήτευτος, (comp.) qui nulli mercede servit. Hesych.

ΘΗΣΑΥΡΟ´Σ, οῦ, ὁ, thesaurus, acervus rerum repositarum in crastinum, i. in sequentes dies et annos. (☞ Παρὰ τὸ εἰς αὔριον τίθεσθαι.) Aristot. Œcon. 2. τοὺς θησαυροὺς τοὺς παρὰ τὰς ὁδοὺς τὰς βασιλικὰς ἀναπληροῦν ἐκέλευε. Plut. in Solone, ἐκέλευσεν αὐτῷ τοὺς θησαυροὺς ἀνοῖξαι τῶν χρημάτων. Item ipsæ opes repositæ thesauri vocantur. Luc. in Hermot. θησαυρὸς ἀνεύρετος. Item metaph. Xen. τοὺς θησαυροὺς τῶν πάλαι σοφῶν ἀνδρῶν ἀνελίττων. Sic et apud Hesiod. in Erg. et apud Isocr. ¶ Usitatius sic dicitur quod in nostra supellectile pretiosius est, ideoque magna cura reponi et custodiri solet. (Θησαυρὸς βελέων, pharetra. Æschyl. Pers. 1027.)

Θησαυρίζω, fut. ίσω, thesauros extruo. Herodian. l. 6. ἰδίᾳ ἐθησαύριζε, proprios thesauros extruebat. Item in thesauro repono: vel in thesauro conditum asservo. Xenoph. Pæd. 7. οὐδὲν τούτων ὅ, τι οὐχὶ παρασκευάσας ἐθησαύριζε παρ' αὐτῷ. Item reconditum velut in thesauro asservo, et retineo: vel simpl. retineo, asservo. Theophr. de caus. pl. l. 6. c. 28. τὸ ἔλαιον τὰς ὀσμὰς δύναται μάλιστα θησαυρίζειν.

Θησαυρίζομαι, idem quod θησαυρίζω, in thesauris recondo, vel simpl. recondo et asservo veluti thesaurum. Philo de vita Mos. lib. 1. οὐ χρυσὸν, οὐκ ἄργυρον ἐθησαυρίσατο. Item pass. recondor et reponor in thesauro. Theophr. hist. pl. lib. 8.

Θησαύρισμα, τὸ, quod in thesauro conditum et repositum est, thesaurus. Exp. etiam repositorium, asservatio. [Soph. Philoct. 37. Καὶ τοῦτο θησαύρισμα σημαίνεις τόδε. Eurip. Ion. 1393. ὁ δ' ἐν μέσῳ χρόνος [illegible] τοῖσδε θησαυρίσμασι. Elect. 497. Meleagr. 38.]

Θησαυρισμὸς, οῦ, ὁ, ipsa actio recondendi et reponendi in thesauro. Aristot. polit. 1. et Theophr. hist. pl. l. 8. c. 10.

Θησαυριστὴς, οῦ, ὁ, qui thesauros congerit: qui in thesauris condit et asservat opes in futurum necessarias.

Θησαυριστικὸς, ή, όν, idem, ut, θησαυριστικὰ τῆς τροφῆς ζῶα, animalia quæ ingeniosè et solerter cibos recondunt in suis thesauris et cellis. [Aristot. de Hist. Animal. καὶ τὰ μὲν, ἐργατικά· τὰ δὲ, θησαυριστικὰ τῆς τροφῆς ἐστι, τὰ δ' οὔ.]

Composita.

Ἀθησαύριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, non repositus in thesauro: vel qui in thesauris recondi non potest vel solet. Item qui nihil recondit in crastinum, prodigus.

Ἀποθησαυρίζω, recondo et asservo in thesauro. Item simpliciter, recondo, repono, asservo. Athen.

Δυσθησαύριστος καρπὸς, fructus reconditu asservatuque difficilis: quales sunt qui fugaces dicuntur.

Ἐκθησαυρίζω, è thesauro promo. Alii exp. thesaurum exhaurio, apud Phalar. in epist. ad Agisum.

Εὐθήσαυρος, felix propter thesauros, habens egregios thesauros. In Epigram. εὐθήσαυρον ἔλαιον, dici videtur quod bene recondi et custodiri solet.

Προθησαυρίζω, ante usum repono in thesaurum. Metaph. apud Aristot. de part. an. l. 2. ἐν ᾧ προθησαυρίζουσι τὴν ἀναγκαίαν τροφήν.

ΘΙ´ΑΣΟΣ, ου, ὁ, cœtus et multitudo tripudiantium: propriè turba Bacchicos choros agitans, ut tradit Athen. lib. 8. et Eurip. Ὁρῶ δὲ θιάσους τρεῖς γυναικείων χορῶν. Sic et Dem. pro cor. Item examen seu caterva mulierum. Theocr. idyl. 27. Τρεῖς θιάσως ἐς ὄρος τρεῖς ἄγαγεν αὐταὶ ἐοῖσαι. Et generaliter conventus, collecta multitudo, apud Dem. et Xen. Sic Philo de mundo, ψυχῶν ὁ θίασος οὗτος ἀσωμάτων ἐστί. Utitur et Plut. in Ant. et Plat. in Polit. Item convivantium cœtus, item convivium. Athen. l. 8. et 5. et Plut. in Hell. [Eurip. Phœniss. 751. 1690. Aristoph. R. 156.] ☞ Etym. deducit παρὰ τὸ τὰ θεῖα ᾄσαι vel ᾄδειν. Athen. verò θίασος dictus vult quasi σίασος, ἀ σιὸς, quod Doricè pro θεὸς dicitur.

Θιασώδεις ὧραι, apud Nonnum tempora thiasis celebria, seu tempora festa et ovantia, ut alii interpr.

Θιασὼν, ῶνος, ὁ, domus seu locus in quo thiasi et festa convivia agitantur aut choreæ exercentur. Hesych.

Θιασῶται, qui in unum locum convenire solent choreas agitatum aut celebratum convivia, sodales qui simul choreas exercent aut epulantur. ex Isæo. Frequentius dicitur de iis qui sacrificiorum et cultus divini prætextu veluti sodales coibant festis diebus, epulisque et vino indulgebant. Xen. in symp. ἐπειδὴ πάντες ἐσμὲν τοῦ θεοῦ τούτου θιασῶται. Utitur et Aristot. ethic. lib. 8. cap. 19. Apud Theodoret. in hist. eccl. l. 2. τῆς Ἀρειομανίας θιασῶται, sectatores, socii. [Θιασῶται. Aristoph. R. 330. et Sing. Philostr. l. 2. c. 37.]

Θιασωτικὸς, ή, όν, ad ejusmodi sodalitia pertinens, apud Aristot. Œcon. lib. 2.

Θιασεύω, pompaticè et thiasi more progredior aut egredior. Greg. [Eurip. Bacch. 75. Καὶ θιασεύεται ψυχὰν ἐν ὄρεσσι βακχεύων ὁσίοις καθαρμοῖς.]

Συνθιασώτης, (comp.) consors τοῦ θιάσου. Et in plur. συνθιασῶται qui et θιασῶται. Accipitur et simpliciter pro socio: ut apud Aristoph. in Plut. † 508.† συνθιασῶται τοῦ λήρου, consortes delirii.

ΘΙ´ΒΗ, ης, ἡ, fiscella è vimine plexa in modum arculæ, ut Exod. c. 2. θίβη παπύρου fiscella scirpea. Apud Athen. ὑαλοῦς πίναξ ἐν θίβῃ κατακείμενος ἀργυρᾷ, quidam significari sicut vas quod amplexabatur discum vitreum, ne frangeretur in ferculis ferendis: à Plinio dictum repositorium.

ΘΙΒΡΟ´Σ, tostus, ut apud Nic. in Alexiph. ὑπὸ θιβρὰ χελώνης, schol. interpr. tosta sub carbonibus. Item tener, mollis, pulcher. Hesych.

ΘΙ´ΓΩ, F. θίξω, tango, attingo. Moschus, idyll. 1. Μή τι θίγῃς, ne quicquam attingas. Xen. Pæd. 6. καὶ θίγων αὐτῆς τῆς κεφαλῆς. Plut. in Publ. τῶν σπλάγχνων θίγοντες. Apud eundem significat et, attingo, i. breviter perstringo. Item tango aliquem, i. taxo. (Eurip. Med. 789. θίγῃ τ' ἐλοῦσα κόσμον. id. 271. Æsch. Pr. 848. Ch. 995. Soph. Œdip. Tyr. 780. 1427. Theoc. Id. 1, 59.)

Θίγμα, τὸ, quod tangitur.

Θίξις, tactus. Plut.

Θιγγάνω, tango, idem quod θίγω. Item contrecto. (Æsch. Ag. 442.)

Θιγγάνομαι, tangor. Aristot. (de cerebro loquens) τῷ μηδεμίαν ποιεῖν αἴσθησιν θιγγανόμενος.

Composita.

Ἀθίγγανος, abhorrens à tangendo.

Ἄθικτος, intactus. Item integer, illibatus. ut Plut. in Numa, πάσης κακίας ἄθικτος βίος. q. d. vita omni vitio intacta. Et ἄθικτος virgo, i. intacta, cujus virginitas est illibata. (Æsch. Ag. 360. Suppl. 570. Cum Gen. Soph. Tr. 699. Œdip. Tyr. 911. 917.)

Ἄθιγκτος, idem. Hesych.

Ἀκροθιγῶς, leviter, strictim, summam partem attingendo, et quasi superficiem: ut, ἅπτεσθαι ἀκροθιγῶς, leviter attingere, degustare. Sic ἀκροθιγῶς διεξέρχεσθαι apud Euseb. strictim commemorare sive cursim. Ἀκροθιγῶς συνιέναι, in Pand. summam rei cognoscere.

Ἀκροθιγγάνω, leviter attingo. Hesych.

Ἐπιθίγω, attingo. Item pro θίγω, tango. Xen. Pæd. 4. καὶ πυρός γάρ τι ἐπιθιγόντα οἷα εἰδὼς καίεσθαι.

Ἐπιθιγγάνω, idem. Suid.

Εὔθικτος, tactu facilis, qui facilè tangi potest. Item metaph. qui scitè tangit, et cavillis utitur taxantibus: apud Athen. Item facetus, dicax. Polyb.

Εὐθίκτως, dicaciter.

Παραθίγω, attingo.

(Παραθιγγάνω. Philostr. l. 2. c. 13.)

(Προσθίγω. Æsch. Ch. 1059.) [Soph. Œd. Col. 168. προσθίγῃ νῦν μου. Philoct. 9. προσθιγεῖν. Eurip. Hec. 344. μή σου προσθίγω γενειάδος. Heracl. 652. σὲ δὲ τῶνδε προσθίξας χερί, &c.]

Προσθιγγάνω, attingo, prehendo, apprehendo. [Eurip. Iph. in Aul. 339. Ὡς ταπεινὸς ἦς, ἁπάσης δεξιᾶς προσθιγγάνων.]

ΘΙ´Ν, aut θὶς, ινὸς, ὁ, sive ἡ, acervus, cumulus, agger. Od. μ'. v. 45. πολὺς δ' ἀμφ' ὀστεόφιν θὶς Ἀνδρῶν. Sic θῖνες τῆς ψάμμου, Herodot. cumuli arenæ. Interdum (etiam sine adjectione) pro cumulo arenæ apud Paus. in Eliacis. Quidam volunt propriè frumenti acervum significare. ¶ Item litus: ut Il. α'. βῆ δ' ἀκέων παρὰ θῖνα θαλάσσης. Et Iliad. λ'. Στάντε ποτὶ σκοπιὴν παρὰ θῖν' ἁλὸς ἀτρυγέτοιο. (Æsch. Pers. 820.) ☞ Eustathius θὶν (litus) vult derivari à verbo θείνω, ferio, quoniam τύπτονται τῇ προσρήξει τῶν κυμάτων.

Θινοῦσθαι, aggere obstrui.

Θινώδης, litoreus: seu θῖνας referens, leviter elatus in modum cumulorum arenarum et acervorum frugum. Strabo lib. 8. θινώδης δὲ καὶ στενός ἐστιν ὁ τῆς θαλάττης αἰγιαλός.

Θὴν, idem quod θὶν, in prima sign. apud Hesych. qui exp. θημών, θημωνιὰ, cumulus. Itidemque Hieronymus in 47 cap. Ezech. θῖνας significare dicit tumulos arenarum. ¶ Θὴν est etiam particula expletiva apud Hom. et alios poëtas. Interdum tamen exp. quidem. ut Iliad. ι'. Πηλεύς θήν μοι ἔπειτα γυναῖκα γαμέσσεται αὐτός. (Æsch. Pr. 927.)

Composita: ac primum ex θὶν.

Ἀκροθίνιον, ου, τὸ, et frequentius in plur. ἀκροθίνια, τὰ, primitiæ, quasi τὰ ἄκρα θινὸς, summitates acervi: quod primitiæ ex summo acervo sive summitate acervi excerpi soleant. Propriè autem primitiæ frugum, secundum quosdam. Item pro primitiis manubiarum quæ diis offeruntur. Herodot. lib. 1. et 8. Xen. Pæd. 7. Thuc. l. 1. Eurip. in Phœnissis. In epistola verò ad Hebræos c. 7. pro ipsis manubiis ponitur. (Soph. Tr. 764. Æschyl. Eum. 837.)

Ἀκροθινιάζω, summam partem attingo, primitias offero, vel aliquid pro primitiis offero. [Eurip. Herc. F. 476. Ἐγὼ δὲ νύμφας ἠκροθινιαζόμην, Κήδη συνάψουσ', &c. Vide Notam Cl. Barnes.]

Ἀποθινόω, ῶ, cumulo seu aggere obstruo, exaggero: unde ἀποθινούμενον, apud Polyb. [lib. 1.] aggere obstructum, exaggeratum.

Composita tanquam ex θένω à θὶν formato.

Εὐθενέω, ῶ, prospera fortuna et prosperis successibus utor. Aristot. eth. 1. c. 9. ἐνδέχεται τὸν μάλιστα εὐθενοῦντα μεγάλαις συμφοραῖς περιπεσεῖν ἐπὶ γήρως. Joseph. lib. 6. εὐθενεῖ αὐτοῖς ὁ γόνος, felix est illis partus. Item bona habitudine utor, benè habitus sum, vigeo. Aristot. pol. 1. ἄλλα γὰρ ἐν ἄλλαις εὐθενεῖ χώραις. Sic et polit. 1. apud eundem. Rursus lib. 4. de gen. animal. τὰ μὲν γὰρ εὐθενεῖ μᾶλλον τοῖς σώμασι τὸν πλεῖστον χρόνον.

Εὐθενοῦμαι, exubero, uber sum et abundans. ut, εὐθενούμενος τόκος, Basil. in hexaëm. homil. 3.

Εὐθενία, ἡ, prosper successus: item bona habitudo. Item abundantia, ubertas, copia. Philo de vita Mos. lib. 1.

Εὐθηνέω, reperitur pro εὐθενέω. Dem. pro cor. et Aristot. (Æsch. Eum. 911. 947.) Et εὐθηνοῦμαι pro εὐθενέω, Synes. ep. 95. Et εὐθηνία pro εὐθενία. Aristot. hist. an. lib. 8.

Decomp. Ἐπευθενεῖσθαι φυτοῖς, abundare plantis. Aristoph. schol.

Κακοθενέω, ῶ, infelix sum vel malè habitus. cui opponitur εὐθενέω. Et, κακοθενεῖ τὰ πρόβατα, dicuntur quum malè proveniunt agni, ipsæque partu sunt infelices, hoc est, quum parva agnorum est copia. Aristot. hist. an. l. 6.

ΘΛΑ´Ω, ῶ, contundo, collido, conquasso. Odyss. σ'. ὀστέα δ' εἴσω ἔθλασσεν. ☞ Sunt qui hoc verbum fictitium esse velint à sono, sicut κλάω, aliaque multa.

Θλάομαι, ῶμαι, contundor, &c. Dicitur etiam θλασθῆναι peculiari signif. is cui testiculi sunt contusi seu elisi. Alex. Aphrod.

Θλάσμα, τὸ, contusio, collisio. θλάσματα ἑδραίων, apud Diosc. sedis contusiones.

Θλάσις, contusio. ut, θλάσις τῶν ὤτων. Diosc. numeratur etiam inter fracturæ cranii differentias.

Θλαστὸς, contusus, ut, θλασταὶ ἐλαῖαι apud Athen. et Poll.

Θλαστικὸς, contundendi seu collidendi vim habens.

Θλαδίας, ου, ὁ, cui contusi seu elisi sunt testiculi. Scribitur etiam θλασίας.

Θλάσπι, εως, τὸ, thlaspi: nomen herbulæ sic dictæ, quoniam semen habet veluti ἐντεθλασμένον, teste Diosc. lib. 2. c. 186. Dicitur et θλάσπις, et θλασπίδιον.

Composita.

Ἀποθλασμὸς, οῦ, ὁ, exp. fractio, fractura.

Διαθλάω, perfringo: vel contusione penetro: unde διαθλασθέντα ἕλκη. Galen.

Ἐκθλάω, ῶ, exp. infringo. Ἔκθλασις, exp. cavitas in capite facta ex contusione. Gal. l. 2. de caus. morb.

Ἐμβρυοθλάστης, uncus seu spiculum ad educendos fœtus. Sic dictum à confringendo seu contundendo.

Καταθλάω, ῶ, contundo, vel confringo.

Κεφαλόθλαστος, contusum caput habens. τὰ κεφαλόθλαστα, contusiones capitis, seu caput contusum. Theophr. de hist. pl. l. 9. c. ult.

Λιθοθλάω, lapidem aut lapides frango.

Σαρκοθλάσματα, carnis contusiones.

Συνθλάω, contundo, confringo.

Ὠτοθλαδίας, ου, ὁ, cui aures contusæ sunt, ut in palæstra accidit aliquando, apud Suidam. Camerarius in proluro sic dici scribit eum, cui aures fractæ sunt.

ΘΛΙ'ΒΩ, F. ψω, premo, et calceus à Philostrato dicitur θλίβων pedem. Et Theocr. θλίβειν χείλεα, premere labra osculando. Item comprimo, et constringo, stringo. Item elido: unde θλαδίας. Item metaph. ut Lat. premo. Item affligo, afflicto, sæpe in Novo Test. ☞ A θλάω deducitur.

Θλίβομαι, premor, et uvæ dicuntur θλίβεσθαι apud Hesych. Item stringor: unde τεθλιμμένη ὁδὸς, Matth. 7. Item metaph. premor. unde θλιβόμενος apud Aristoph. Et affligor.

Θλίμμα, τὸ, idem quod ἀπόθλιμμα.

Θλίψις, εως, ἡ, compressio. Item afflictio, i. angustiæ in quas redigitur is qui affligitur, seu anxietas illa qua premitur, aut denique generalius, malum id, quod patitur. Sæpe in Novo Test. et apud ecclesiasticos scriptores.

Θλιβίας, eunuchus, cui elisi sunt testiculi, qui et θλαδίας dicitur.

Βλιμάζειν, et βλημάζειν, Hesych. exp. ἀποθλίβειν τοὺς μαστούς. Sunt qui annotent, propriè de avibus dici, quum illas emptori tractarent. Aristoph. in avib. [530.] Οἱ δ' ὠνούμενοι βλιμάζοντες.

Βλίμασις, exp. ἡ τῶν τιτθῶν θλῖψις.

Χειροβλιμᾶσθαι, (comp.) manibus leniter premere et contrectare mammas. Unum est ex iis verbis, quæ à Luc. in Pseudol. reprehenduntur.

Composita.

Ἀναθλίβω, exprimo. Item elido. in Epigr.

Decomp. Ὑπαναθλίβω, premo aliquantum. Plut.

Ἀντιθλίβω, vicissim premo, vel contrà premo.

Ἀποθλίβω, exprimo. item elido. Luc. ἄχθεν μοι τὰς ἐλαίας ἀποθλῖψαι χέρας. Interdum significat, affligo vehementer. [Evang. S. Lucæ. viii. 45. Ἐπιστάτα, οἱ ὄχλοι συνέχουσί σε καὶ ἀποθλίβουσι, καὶ λέγεις, τίς ὁ ἁψάμενός μου;]

Ἀπόθλιμμα, succus expressus.

Ἀπόθλιψις, elisio, expressio. Luc. item afflictio, calamitas.

Ἐκθλίβω, exprimo, extundo. Item elido. Unde ἐκτεθλιμμένος apud Græcos bibliorum interpretes, qui elisis est testiculis.

Ἔκθλιψις, elisio. item figura, qua eliditur litera aliqua: ut quum σιῶπαν dicitur pro σιώπησον, et βούλομ' ἐγὼ pro βούλομαι ἐγώ.

Decomp. Προσεκθλίβω, insuper exprimo.

Ἐνθλίβω, infringo: item imprimo. apud Nic. in Alexiph.

Ἐπιθλίβω, idem quod θλίβω, premo. Arat.

Νεοθλιβὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, recens expressus. apud Heraclid.

Παραθλίβω, premo, apprimo.

Προσθλίβω, insuper premo, vel affligo, apprimo, attero.

Συνθλίβω, comprimo, Plut. de primo frig.

Ὑποθλίβω, premo aliquantum, vel leviter premendo exprimo.

ΘΝΗ'ΣΚΩ, (F. θανοῦμαι, et τεθνήξομαι, aor. 2. ἔθανον, P. τέθνηκα, ex quo apud poëtas Ionicè τέθνεα. unde τεθνάτω † Xen. Pæd. l. 5. p. 144. c.† et inf. τεθνάναι.) morior. Od. μ'. ἅπαξ θνήσκουσ' ἄνθρωποι. Xenoph. Pæd. 8. ὡς ἡ ψυχὴ ἕως μὲν ἂν ἐν θνητῷ σώματι ᾖ, ζῇ, ὅταν δὲ τούτου ἀπαλλαγῇ, τέθνηκεν. Cic. interpr. animos, dum in corporibus essent mortalibus, vivere: quum exissent ex iis, emori. Dem. Phil. 1. οἱ δὲ σύμμαχοι τεθνᾶσι τῷ δέει. Plut. in epist. τεθνεὼς ὑπὸ Διονυσίου, interfectus à Dionysio. † De interfectis dicitur Xen. Pæd. l. 4. p. 96. b. et p. 111. c.† Sic Aristot. θνήσκειν ὑπὸ τῶν μελιττῶν. (Soph. Œdip. Tyr. 990.)

Θνῆσις, (tanquam à fut. θνήσω) mors.

Θνησιμαῖα κρέας, morticina caro. Aristoph. in avibus. Item θνησιμαῖον, (substant.) cadaver. 3 Reg. c. 13. et Esa. c. 5.

Θνησείδιον, materia morticina, apud Philostr.

Θνητὸς, οῦ, ὁ, mortalis: passim apud Homer. Hesiod. † Theog. 223.† Theocr. Xen. et alios.

Θάνατος, ου, ὁ, mors, Hom. Plato, Luc. et alii. ¶ Item pro capite seu re capitali. ut Thuc. θάνατον καταγινώσκειν τινὸς, rei capitalis damnare aliquem. Dicitur et ὑπάγειν θανάτου, accusare capitis. (Θάνατοι. Eurip. Med. 197. Soph. Œdip. Tyr. 1294.)

Θανατώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lethalis, mortiferus. Hippocr. aphor. lib. 3.

Θανατόεις, εντος, ὁ, idem. Soph. in Antig. Apud Eurip. θανατόεις μόρος, lethale fatum, i. mors.

Θανατικὸς, itidem lethalis, mortiferus, capitalis. Plutarch. in Pericle, ἔτι τὴν θανατικὴν δίκην ἔφυγεν. Idem in Alexand. τὰς δίκας διακρίνειν τὰς θανατικὰς, causas capitales, seu in quibus de vita agitur.

Θανατάω, sive θανατιάω, ῶ, mori cupio, mortem mihi opto. ut in Axiocho, καὶ ἐξ ἐκείνου θανατᾷ μου ἡ ψυχὴ, ex illo tempore animus meus mortem optat.

Θανατόω, ῶ, fut. ώσω, mortem infero, morte afficio. Plat. in symp. θανατοῦντες τὰ ἔμψυχα. Item morti adjudico, capitis seu rei capitalis damno. Plutarch. in Themist. ὃν κρίνας ἐθανάτωσε, quem in judicium accersitum capitis damnavit. ¶ In Novo Testamento aliquando exp. mortifico. ut Rom. 8.

Θανάτωσις, occisio, internecio. Thuc. l. 5.

Θανατούσια, τὰ, festum atque agon apud inferos, cujus meminit Luc. in lib. de veris narrationibus.

Θανάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, lethiferus, lethalis. Soph. in Ajace. et Diosc. lib. 1. c. 95. Item mortalis. apud Plat. l. 10. de rep. (Eurip. Med. 377. θανάσιμον γέρας. ib. 480. Æsch. Ag. 1454. Soph. Œdip. Tyr. 569. 979.)

Composita: ac primùm ex θνήσκω, cum præpositione.

Ἀποθνήσκω, morior. Xen. Pæd. 8. Isocr. et alii. Interdum cum dat. ut apud Xenoph. Hell. 6. κάκιστος μὲν ὑπὸ λόγοις θανάτῳ αἰσχίστῳ ἀποθνήσκει. Cum accus. apud Phil. de mundo, ἀποθνήσκειν βίον τὸν μετὰ σωμάτων. ¶ Item interimor, interficior, intereo. ut apud Plat. in epist. ὑπό τινος ἀποθνήσκειν, ab aliquo interfici. † Xen. Pæd. l. 3. p. 72. b. ὑπό τινος. l. 5. p. 124. d.† Sic ἀποθνήσκω ὑπὸ τοῦ λιμοῦ, intereo fame.

Decomp. Ἐναποθνήσκω, immorior, morior in, ut, ἐναποθνήσκω τῇ νήσῳ, mori in insula. Dicitur et ἐναποθνήσκω ἐν τῇ νήσῳ, apud Thuc. lib. 3.

Ἐπαποθνήσκω, supermorior: vel morior post aliquem, et quasi ejus mortem morte mea subsequor. Aut etiam morior post rem aliquam peractam. Plat. in symp. Apud Philostr. ἐπαποθανεῖν τῇ νίκῃ.

Προαποθνήσκω, præmorior, ante morior. Xen. † Pæd. l. 3. p. 67. a.† προαποθνήσκουσιν ὑπὸ τοῦ φόβου.

Συναποθνήσκω, commorior. Xen. Pæd. 8. ἀλλὰ μένουσα ἡ ψυχὴ ἐν τῷ σώματι συναποθνήσκει.

Ὑπεραποθνήσκω, morior pro aliquo. Xen. in Cyneg. Ἀντίλοχος δὲ τοῦ πατρὸς ὑπεραποθανών. Et omisso genitivo, apud Plat. in symp. Item ὑπεραποθνήσκοντες peculiari signif. qui pro patria aut pro amicis mortem sponte obeunt. Aristot. ethic. 9.

Ἐκθνήσκω, emorior. Hom. γέλῳ ἔκθανον, risu emori. Apud Hermog. ἐξέθανον, exanimatus sum.

Ἐνθνήσκω, immorior: pro quo usitatius est ἐναποθνήσκω. [Soph. Œd. Col. 822. ἔστιν δὲ παισὶ τοῖς ἐμοῖσι τῆς ἐμῆς χθονὸς λαχεῖν τοσοῦτον, ἐνθανεῖν μόνον. Eurip. Rhes. 869. Ὦ γαῖα πατρὶς, πῶς ἂν ἐνθάνοιμί σοι;]

Κατθνήσκω, idem quod θνήσκω, morior. Il. ι. et χ'. Per syncopen usurpatur κάτθανεν, mortuus est, pro κατέθανεν, et κατθανεῖν, mori, pro καταθανεῖν, apud Poëtas. (Eurip. Med. 1389. κατθανῇ. id. Phœniss. 550.)

Παρακαταθνήσκω, (decomp.) juxta morior. ex Epigr.

Προθνήσκω, morior pro. Cum genit. vi præpos. in Epigr. Ἀθηνῶν προθανόντα. Item præmorior.

Συνθνήσκω, commorior, idem quod συναποθνήσκω. Soph. in Philoct. ἡ γὰρ εὐσέβεια συνθνήσκει βροτοῖς. (Eurip. Med. 1212. Æsch. Ag. 828.)

Ὑπερθνήσκω, morior pro aliquo. (Eurip. Phœniss. 961. 1050.) [Alcest. 682. κἄθρεψ' ὀφείλω, οὐχ ὑπερθνήσκειν σέθεν. Androm. 498.]

[Ἀντικατθνήσκω. (decomp.) Æsch. Ch. 142.] [τοὺς κτανόντας ἀντικατθανεῖν δίκῃ. Schol. γράφεται, ἀντικατακτανεῖν. Hæc ultima Lectio præfertur a Cl. Stanl. in Not. ad loc.]

Composita in θνὴς, aut θνητὸς desinentia.

(Ἀνδροθνής. Æsch. Ag. 822.) ‡ ἀνδροφθόρους restituit Cl. Blomf. et vertit, viris exitialis.‡

(Εὐθνήσιμος. Æsch. Ag. 1302.) ‡ facilem mortem afferens. Blomf. in Gloss.‡

Ἡμίθνητος, q. d. semimortalis: et ex consequente semideus, vel qui alternis vivit et moritur. quo sensu Διόσκουροι vocantur ἡμίθνητοι.

Ἡμιθνὴς, ῆτος, vel Ἡμίθνης, ητος, ὁ, semimortuus. Aristoph. in Nub. et Herodian. 7.

Καταθνητὸς, idem quod θνητός. Il. ζ. et alibi. † Hes. Th. 903.†

(Λιμοθνής. Æsch. Ag. 1282.) ‡ fame enecto. Blomf.‡

Χειμοθνὴς, hyemali frigore enectus. Luc. in Lexiph.

Composita in θανὴς desinentia.

Ἀγχιθανὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, propè mortuus, i. ferè mortuus, propemodum mortuus, moribundus. ex Nonno.

Ἀρτιθανὴς, modò mortuus, recens mortuus. Non. [Eurip. Alcest. 599. Τὰς φίλας κλαίων ἀλόχου κόμας ἐν δώμασιν ἀρτιθανῆ. Schol. τὸν νεωστὶ ἐν τοῖς θανοῦσι γενόμενον.]

Διθανὴς, bis moriens, cui bis contingit mori. Od. μ'.

Δυσθανὴς, miserè mortuus: qui miserabili morte periit, Euripid. pro eodem, et δυσθανέω, apud eundem.

Ἐπιθανὴς, morti propinquus, q. d. qui ad mortem est, i. prope mortem.

Νεοθανὴς, recens mortuus, super mortuus.

Composita ex θάνατος, &c.

Ἀθάνατος, ου, ὁ καὶ ἡ, immortalis. Il. δ. ἀθάνατος θεός. Il. α'. ἵππους ἀθανάτους. Luc. ἀθάνατοι ἄνθρωποι, et ἀθάνατος ψυχή. Dicitur etiam de rebus inanimatis, et exp. sempiternus, æternus, perpetuus. Isocr. ἀθάνατος δόξα, Plat. in symp. ἀθάνατος μνήμη ἀρετῆς. Item ἀθάνατοι (absolutè) à poëtis dicuntur ipsi dii pro ἀθάνατοι θεοὶ, dii immortales. Odyss. π'. Οὔτις τοι θεός εἰμι, τί μ' ἀθανάτοισιν ἐΐσκεις; † Hes. Th. 557.† ¶ In exercitu autem Persarum decem millia militum selecta ἀθάνατοι dicebantur: quod numerus nece aut morbo militis alicujus imminutus, semper alio substituto adimpleretur, ita ut nunquam plures nec pauciores decem millibus essent, præcipuo ante reliquos omnes cultu decori, et virtute præstantissimi. Herodot. lib. 7.

Ἀθανατίζω, f. ίσω, immortalem reddo, immortalitati consecro. Philo de mundo, et de vita Mos. et Herodot. l. 4.

Ἀπαθανατίζω, (decomp.) idem. Aristot. eth. 10.

Ἀθανασία, ἡ, immortalitas. Isocr. in Panath. et ad Philip.

Αὐτοθάνατος, qui ipse sibi mortem infert. Plut.

Δυσθάνατος, difficulter moriens vel difficilem (aut infelicem) mortem inferens. Theophr. l. 3. hist. pl. c. 10.

Δυσθανατέω, ῶ, ægrè seu miserè morior, cum morte conflictor. Plat. l. 3. de rep. Plut. in Ant. Apud Herodotum exp. ægrè et cum tristitia morior.

Ἐπιθάνατος, mortem accersens, mortem afferens, lethifer. Theophr. de caus. pl. l. 6. c. 4. Item morti vicinus, qui in ipso mortis limine jam est. Demosth.

Ἐπιθανάτως, ut, ἐπιθανάτως ἔχειν, apud Poll. in limine mortis esse, in mortis periculo versari, morti vicinum esse.

Ἐπιθανάτιος, morti obnoxius. 1 Cor. 4. [ver. 9.]

Εὐθάνατος, benè et honestè moriens, vel bonam honestamque mortem afferens. Εὐθάνατος θάνατος, bona beataque mors, apud Athen.

Εὐθανάτως, bona et felici morte: vel facili morte. Poll.

Εὐθανατέω, ῶ, felici vel honesta morte morior, seu honestè morior. Polyb. l. 5.

Εὐθανασία, bona mors, et facilis. Suet. in Aug.

Εὐθυθάνατος, subitam mortem inferens: seu statim mortem ferens. Plut. [illegible] Ant.

Μελλοθάνατος, qui brevi moriturus est. decrepitus, capularis.

Ταχυθάνατος, subitò moriens. Hippocr. aphor. l. 2. Interdum activè, subitam mortem afferens, ut εὐθυθάνατος.

ΘΟΙ'ΝΗ, ης, ἡ, epulum, convivium, cœna. † Xen. Pæd. l. 4. p. 97. d.† apud Athen. ἔστω πρῶτα παρὰ θοίνην ἐληλυθότων. Philo de vita Mos. lib. 1. ἀνεζεύγνυσαν ὥσπερ ἀπὸ θοίνης καὶ ἱλαρᾶς εὐωχίας ἑστιαθέντες, tanquam ab epulo. ¶ Item, simpl. cibus seu dapes, ut apud Hesiod. in Asp. v. 114. τά σφιν πολὺ φίλτερα θοίνης, quæ ipsis dapibus epulisque chariora seu gratiora sunt. ☞ Athenæus θοίνην dictam tradit ὅτι διὰ θεοὺς οἰνοῦσθαι ἔθος ὑπελάμβανον. Et Seleucus apud eundem lib. 2. dicit, τόν τε οἶνον ἐπὶ πλεῖον, καὶ τὴν ἄλλην ἀπόλαυσιν θεῶν ἕνεκα προσφέρεσθαι· διὸ καὶ θοίνας, καὶ θαλίας καὶ μέθας ὠνομάσθαι. (Æsch. Pr. 530. Palæph. p. 10.)

Θοινάω, ῶ, fut. ήσω, epulor, convivor, cœno. Interdum cum accus. in cœna seu epulo absumo, vel etiam simpl. comedo, devoro. Hesiod. in Asp. † 212.† δελφῖνες ἐθοίνων ἔλλοπας ἰχθῦς, epulabantur mutos pisces.

Θοινάομαι, idem quod θοινάω, epulor, absumo edendo, depascor: Epigr. lib. 1. θοινήσαντο θῆρες. In fab. Æsopi, τοὺς ἐργάτας βοῦς ἐθοινήσατο. Dicitur quoque de morbis et ulceribus, apud Eurip.

Θοινητὸς, οῦ, ὁ, ad comedendum aptus. quem epulari possumus.

Θοινητικὸς, ad epulationem pertinens aut idoneus. ut, θοινητικὰ ὄργανα, instrumenta quæ ad epulationem pertinent. apud Xenoph. in Œcon. [cap. 9. §. 7.]

Θοινήτωρ, epulo, conviva, comestor, devorator. apud Suid. [Eurip. Ion. 1205. Θάμβησαν δὲ πᾶς θοινατόρων ὅμιλος ὀρνίθων πέρι. 1217. θοινάτορας.]

Θοινητήριον, ου, τὸ, epulæ, dapes, id ipsum quod epulamur. Pro quo θοινατήριον dicit Eurip. [Rhes. 515.]

Θοίναμα, itidem significat epulum, convivium. [Eurip. Orest. 812. Οἰκτρότατα θοινάματα, καὶ σφάγια γενναίων τεκέων. Ion. 1496.]

(Θοινατὴρ, ῆρος. Æsch. Ag. 1510.)

Composita.

Βουθοίνας, seu βουθοίνης, ου, ὁ, boum vorator. Herculis epith. in Epigr.

Δημοθοινία, ἡ, epulum publicum. Aristot. et Luc. Et pro die festo, apud Theodoret. hist. eccl. l. 3. et alibi.

Ἐνθοινάω, epulor, depascor. (Æsch. Pr. 1024.)

Εὔθοινος, ου, ὁ καὶ ἡ, splendida cœna seu splendido epulo instructus, lautus, ut εὔδειπνος. (Æsch. Ch. 251.)

Καταθοινάω, absumo epulando, absumo in cœna, depascor, vel simpl. comedo. Hesych. Idem significat vox med. ut, τοῦτον κατεθοινήσαντο, in fab. Æsopi.

Πάνθοινος, qui totius cœnæ est. apud Suid.

Πανθοινία, solenne epulum, cœna ad quam omnes conveniunt, apud eundem Suid.

Πανθοινὶ, in tota cœna, vel per universum epulum. vel solenni epulo, ad quod omnes conveniunt.

Πανθοινέω, ῶ, solenne convivium agito: epulor.

Πρωτοθοινία, prima convivii portio, q. d. primicœnium. Poll.

Σύνθοινος, conviva, concœnator. Apud Athen. l. 6.

Συνθοίνας, idem.

[Συνθοινάτωρ. Eurip. Elect. 638. Παρών τι συνθοινάτωρ', ἢ θεοῖς θύει.]

ΘΟΛΟ´Σ, οῦ, ὁ, sordes turbidæ, turbamentum sordidum, quale cœnum est aut fæx. Athen. lib. 7. αἴτιον ἐστὶ τοῦ θολοῦ τοὺς πόρους ἐπιπωματίζοντας, à cœno sordido et turbato. Item peculiariter fuscus et turbidus humor quem sepiæ emittunt, atramentum sepiæ. Plutarchus de solertia animi loquens de sepia. τὸν γὰρ καλούμενον μέλανα παρὰ τὸν τράχηλον ἔχουσα πηλὸν ζοφερὸν ἐγχέουσα, ὃν θολὸν καλοῦσιν. Et Athen. lib. 7. ἐν δὲ τῇ μύτιδι ὁ θολός. Tribuitur et polypo pisci apud eundem, ibid. Adjectivè etiam ab Hesych. exp. turbatus, turbidus.

Θόλος, (paroxyt.) ου, ἡ, tholus, camera ædificii, quæ altius crescens rotunda forma in fastigiatum cacumen desinit, seu (ut alii declarant) testudo in orbem circumacta. Hesychio θόλος, domus est tectum habens in acutum fastigium desinens. ¶ Θόλος fœm. gen. dicebatur Athenis locus in quo πρυτάνεις et senatores cœnare solebant, (ut Hesych. tradit et Suidas) propterea quòd forma rotunda extructus esset. de quo apud Paus. in Att. et apud Poll. lib. 8. Plato in apol. πέμπτον αὐτὸν εἰς τὴν θόλον προσέταξαν ἀγαγεῖν ἐκ Σαλαμῖνος. ¶ Apud Homerum verò θόλος est ædificium rotundum, in quo vasa quotidiano usui necessaria reponebantur, ut disci, crateres, pocula: ut exponit Eust. Odyss. χ΄. qui derivatum vult à θέω et ἕλω, quasi τὸ περιθεόμενον. ¶ In balneis vero θόλος, masc. gen. appellatur locus orbiculari ambitu in se recurvus, in quo sudor elicitur sicco calore. Alexand. Aphr. lib. 1. probl. καὶ μάλιστα ὅταν μὴ διαφορηθῶσιν ὑπὸ τοῦ ξηροῦ θόλου. Sic apud Alex. Trall. ¶ Item θόλος vinculi genus quoddam quod calvariæ adhibetur, ubi summum caput, et quod inter ipsum frontemque est, vincitur: cujus injiciendi rationem Gal. explicat. lib. de fasciis.

Θολώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, turbido cœno similis, turbido cœno plenus, fœculentus.

Θολόω, ῶ, turbo cœno fœculento excitato. Athen. lib. 7. διὸ καὶ οἱ θηρεύοντες θολοῦσι τὸ ὕδωρ, ἵνα ἀποπνίγωνται. Item metaph. turbo. Eurip. in Alcest. θολοῖ δὲ καρδίαν, perturbat mihi cor seu animum meum. Item infusco, inquino. Antiphanes apud Athen. lib. 8. τῆς σηπιάδος πρῶτον Ἡρακλῆς ἄναξ Ἅπαντα τεθόλωκεν, omnia sepiæ atramento infuscarunt et inquinarunt.

Θολόομαι, οῦμαι, turbor, turbidus fio. Gal. ad Glauc. θολοῦται καὶ παχύνεται τὸ αἷμα, turbidus redditur et crassus sanguis.

Θόλωσις, εως, ἡ, turbatio, infuscatio, inquinatio quæ fit sordibus turbatis. Exponitur etiam turbamentum, inquinamentum.

Θολερὸς, ὰ, ὸν, turbidus: cui opp. καθαρὸς, limpidus, purus: propriè de aqua et rebus liquidis dicitur. Thuc. lib. 2. τό, τε γὰρ ῥεῦμα ἐστὶ μέγα καὶ πολὺ καὶ θολερόν. Item sordidus, immundus, ut, θολερὰ πλόκος, apud Theocr. idyll. 16. Et Plutarch. symp. 4. Exp. et cœnosus, lutosus. (Θολερῷ κεῖται χειμῶνι νοσήσας, turbidâ jacet oppressus tempestate. Soph. Aj. 206. Æsch. Pr. 884.)

Θολερῶς, turbidè. Apud Suid. et Hesych. θολερῶς προβαίνειν, titubanter incedere.

Θολερόω, ῶ, turbo, vel turbidus aut turbatus sum. Hesych.

Ὄλος, per aphæresin pro θόλος, atramentum sepiæ. Suid.

Ὀλώδης, ater instar atramenti sepiarum vel turbidus. Galen. apud Hippocr.

Θολία, ἡ, pileus in acutum desinens, vel (ut alii exp.) umbraculum, pileus fastigiatus vel cameratus ad formam tholi, petasus, umbella. Theocr. Idyll. 15. Item cista operculum habens convexum cameræ instar rotundum. Poll.

Composita.

Ἄθολος, ου, ὁ καὶ ἡ, non turbidus, purus, limpidus.

Ἀθόλωτος, non turbatus, limpidus. Hesiod. ‡ Erg. 593.‡

Ἀναθολόω, ῶ, idem quod θολόω, turbo. Aristot.

Ἀναθόλωσις, turbatio. Damas.

Διαθολόω, ῶ, perturbo, infusco, effuso scil. θολῷ. Plutarch. de solertia anim.

Ἐπιθολόω, ῶ, infusco, obfusco, perturbo, turbidum reddo. ex Alexand. Aphrod. et Luc.

Καταθολόω, ῶ, turbo, turbidum reddo.

Συνθολῶ, idem quod θολῶ. (Philostr. l. 2. c. 37.)

ΘΟΟ´Σ, οῦ, ὁ, celer, velox. (ΕΞ Α θέω, curro.) Iliad. ά. ὁ γὰρ ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν. Il. π΄. v. 422. πόσε φεύγετε; νῦν θοοὶ ἔστε. Aliquando exp. fortis, strenuus, ut Il. σ΄. Νῦν τοι ἐελδέσθω πόλεμος κακὸς, εἰ θοός ἐστι. Et, θοὸς μάχεσθαι, apud eundem. Item, acutus: ut, θοοὶ γόμφοι, Apollon. Argon. 2. acuti clavi. Et, θοαὶ νῆσοι, Hom. ob. promontoria quæ habent in cuspidis morem acuminata.

Θοῶς, celeriter, velociter. Item raptim. Odyss. ξ΄. θοῶς συνέεργε χιτῶνα. (Æsch. Pers. 398.)

Θοόω, acuo, unde ἐθόωσα. Od. ί. v. 323.

Θοάζω, celeriter moveor. A schol. Apoll. exp. ταχύνω. Euripid. Κῦνας θοάζω ἐξ Ἀτλαντικῆς ἁλός. ¶ Item, sedeo. Propriè celeriter in sedile insilio. ut Soph. † Œd. Tyr. 2.† τίνας ποθ' ἕδρας τάσδε μοι θοάζετε Ἱκτηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι; (Eurip. Phœniss. 750. ἕδρας θοάζειν. Æschyl. Suppl. 603.)

Θάσσω, sedeo, idem quod θοάζω, et ab eo derivatum, (ut tradit Etym.) mutato ο in α, et ζ in σσ. Il. ί. λιπὼν ἕδος ἔνθα θάασσεν. Od. γ΄. θεῶν ἐν δαιτὶ θαασσέμεν. Pro eodem dicitur et θάσσω, apud Aristoph. in θεσμοφ. (Eurip. Med. 69. Soph. Œdip. Tyr. 161. Aristoph. R. 1570.) [Thesm. 896. Τί δὲ σὺ θάσσεις τάσδε τυμβήρεις ἕδρας, &c. Schol. Καθίζεις. Eurip. Hec. 35. ἥσυχοι Θάσσουσ' ἐπ' ἀκταῖς τῆσδε Θρηκίας χθονός. Androm. 44. 117. καὶ ἀνάκτορα θάσσεις ἕδραν, &c.]

Θᾶκος, ου, ὁ, sedes, sedile. Xen. Pæd. 8. καὶ θᾶκον καὶ ἰδὼν καὶ λέγων ἐπεδείκνυ. Sic et in symp. apud eundem, et apud Aristoph. in Nub. †989.† (Æsch. Ag. 528. Eurip. Phœniss. 802.)

Θακέω, ῶ, sedeo. Soph. θακεῖ ἐν προστρόποις, sedet. (Tr. 20.)

Θάκημα, τὸ, sessio, ipsa sedendi actio. apud eundem. (Eurip. Ion. 492. Ὦ Πανὸς θακήματα, καὶ παραυλίζουσα πέτρα, &c. Soph. Œd. Col. 1162. Ἀλλ' εἰ τὸ θάκημ' ἐξαναγκάζει, &c. 1244.]

Θακεύω, idem quod θακέω, sedeo. Artemid.

Θῶκος, idem quod θᾶκος, sedile, solium. Od. β΄. Ἕζετο δ' ἐν πατρὸς θώκῳ. Item consessus. Od. έ. Οἱ δὲ θεοὶ θῶκόνδε καθίζανον. Videtur à θοάζω factum esse θᾶκος, ex quo θῶκος, per crasin. (Æsch. Pr. 280. 630.)

Θωκέω, sedeo. Herodot. θωκέοντι ἐν θρόνῳ.

Θόωκος, idem quod θῶκος, eodem pleonasmo quo φόως pro φῶς. Iliad. β΄.

Composita: ac primùm ex θοός.

Ἀρηΐθοος, ου, ὁ, ἡ, bellicosus, egregius bellator, q. d. celer seu agilis in prælio. Iliad. ό. ἀρηϊθόων αἰζηῶν. (Il. Γ. 280.)

Βοηθόος, vide in Βοηθέω.

Ἐνθοάζω, insideo, vel sedeo apud. Eurip. ἐνθοάζω μαρτυρόμενος δαίμονας. (Æsch. Ch. 856.)

Ἱππόθοος, equo velox, equo celer. Hesych.

Ὠκύθοος, cursu celer, velox et pernix in currendo. [Eurip. Suppl. 993. Ἵν' ὠκυθόοις νύμφαι ἱππεύουσι δ' ὀρφναίας, &c.]

Composita ex θᾶκος, et θῶκος.

Ἐνθακέω, ῶ, insideo. Ἐνθάκησις, q. d. insessio. Soph. in Philoct.

Ἐρημοθᾶκος, qui solus causam suam agit. Hesych.

Σύνθακος, consessor. Hesych. et Suid.

Φιλόθακος, qui lubenter sedet. unde exponitur sedentarius, deses, iners.

ΘΟ´ΡΥΒΟΣ, ου, ὁ, tumultus, turbamentum, turbæ. Thuc. lib. 2. καὶ ἐσβάντες κατὰ σπουδὴν καὶ πολλῷ θορύβῳ, et conscensis navibus festinanter et magno cum tumultu. Idem lib. 8. ἦν δ' ὁ θόρυβος πολὺς καὶ ἐκπληκτικός. Interdum in bonam partem, strepitus acclamantium applaudentium. Demosth. in Mid. θόρυβον καὶ κρότον τοιοῦτον, ὡς ἂν ἐπαινοῦντές τε καὶ συνηδόμενοι, ἐποιήσατε. Sic et θόρυβον ποιεῖσθαι apud eundem. Et plur. τίνα, πρεσβυτέρων, σύνδα καὶ θορύβου. ¶ Etymol. ex θέω et βοή factum esse tradit. Eustath. verò ex θρόος et βοή compositum esse censet.

Θορυβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, tumultuosus, turbulentus. Item strepens, obstrepens. Plutarch.

Θορυβωδῶς, tumultuosè, turbulenter, raptim.

Θορυβέω, ῶ, tumultuor, tumultum excito. Xen. Pæd. lib. 4. ἁμάξαις καὶ ἵπποις καὶ ἐθορύβουν. Apud Thuc. θορυβεῖν πρός τινα, tumultuari adversus aliquem et rixari, seu tumultuosè rixari. Item obstrepo, reclamo, vel tumultuosè excipio clamoribus. ut apud Antiphontem, καὶ μηδείς με θορυβήσῃ. Aliquando et cum accusativo rei. Interdum signif. acclamo, acclamando assentior, dicenti applaudo. Isocr. in Panath. ταῦτ' εἰπόντος αὐτοῦ οὐκ ἐθορύβησαν. Item turbo, conturbo. Plut. in Galba, ταῦτα Γάλβαν ἐθορύβει.

Θορυβέομαι, idem quod θορυβῶ, tumultuor. ut apud Thuc. ἐθορυβοῦντο μὲν οὖν κατὰ χώρας μένοντες, &c. Sic et apud Plut. et Xen. Pæd. 5. Exp. etiam consternor, exæstuo, fluctuo animo, ut apud Plat. ep. 7. προσελθόντα με τεθορυβημένον. Apud Plut. in Cam. θορυβηθεὶς πρὸς ταῦτα, exp. his trepidus. Interdum signif. conturbor, adversus me turbæ seu tumultus excitantur. Soph. in Ajace, ὑπὸ τοιούτων ἀνδρῶν θορυβεῖ. Sic Plut. in Cam. θορυβούμενος ὑπ' αὐτοῦ Κάμιλλος. Item festivo strepitu excipior, seu strepitu applaudentium vel acclamatione audientium approbor. apud Isocr. in Panath. ἀνέγνωστο δ' ὁ λόγος, ἐπῃνημένος δ' ἦν καὶ τεθορυβημένος.

Τεθορυβημένως, tumultuosè, turbulentè. Xen. Hell. 5.

Θορυβητικὸς, q. d. tumultuatorius, i. qui tumultuari solet, aut qui libenter tumultuatur et turbas excitat. Item obstreperus, ex Aristoph. [Equit. 1377.]

Composita.

Ἀθόρυβος, ου, ὁ καὶ ἡ, tumultus expers, non turbulentus, quietus, sedatus. Plutarch.

Ἀθορύβως, sine tumultu, quietè et tranquillè. [Eurip. Orest. 629. Στεῖχ', ὡς ἀθορύβως οὑμὸς ἡμῖν λόγος Πρὸς τόνδ' ἴωνται. &c. 144. Schol. Joseph. de Bell. Jud. lib. 2. cap. 12. §. 6.]

Ἀθορύβητος, ου, ὁ καὶ ἡ, non perturbatus, qui non perturbatur nec tumultuatur. [Xenoph. εἰς Ἀγησ. cap. 6. §. 7.]

Ἀναθορυβέω, ῶ, tumultuor, aut valde tumultuor. [Æschin. in Timarch. ἐφ' ᾧ, (sc. Laudamanti) ὑμεῖς ἀνεθορυβήσατε, τῆς μαρτυρίας ἀναγινωσκομένης. Xenoph. de Cyri Exp. lib. 5. cap. 1. §. 3. Ταῦτα ἀκούσαντες οἱ στρατιῶται, ἀνεθορύβησαν, ὡς εὖ λέγει.]

Διαθορυβέω, ῶ, idem. Item tumultuari facio, in turbas conjicio. Cum accus. apud Thuc. [lib. 5. §. 29. τοῦτο γὰρ τὸ γράμμα μάλιστα τὴν Πελοπόννησον διεθορύβει, &c. Schol. διὰ πάσης τῆς Πελοποννήσου θόρυβον καθίστη.]

Ἐπιθορυβέω, ῶ, adstrepo, secundo rumore adstrepo, admurmuro. Xenoph.

Εὐθορύβητος, qui facilè perturbatur, et tumultuose de gradu dejicitur.

Κροτοθόρυβος, plausus unà cum tumultu. Plut.

Ὑπερθορυβέω, ῶ, supra modum tumultuor.

Ὑποθορυβέω, subtumultuor. [Thucyd. Hist. lib. 4. τῶν τε Ἀθηναίων τι ὑποθορυβησάντων ἐς τὸν Κλέωνα, &c. Schol. μετὰ θορύβου εἰπόντων.]

ΘΟ´ΡΩ, sive θορέω, salio, insilio. Il. θ΄. Μέλλεν ἐπὶ Τρώεσσι θορεῖν. Hes. in Asp. †231.† ἐπὶ δ' ἱππείου θόρε δίφρου, in equestrem currum insiliit. † ἐπὶ γαῖαν. 370.† Et in particip. apud Hom. Od. ψ΄. ἀπὸ λέκτροιο θοροῦσα Γρηῒ περιπλέχθη, desiliens è lecto. ¶ Θορέω, ab Hesychio exp. etiam ὀχεύω, ut sit idem quod θόρνυμαι hinc derivatum.

Θορνύω, sive θόρνυμαι, insilio, ineo: vocabulum obscœnum.

Θόρνυμαι, seu θορνύομαι, activè pro eodem capitur. Herodot. (de viperis loquens) ἐπεὰν θορνύωνται κατὰ ζεύγεα.

Θορὴ, ἡ, semen genitale: quod mas fœminam iniens effundit: idem quod γονή. Herodot. in Thalia.

Θορὸς, οῦ, ὁ, Aristot. de piscium semine dixit. Sic apud Theophr. exp. virus genitale quo pisces ova spargunt. Ab Oppiano etiam pro σπέρμα accipi testatur schol. Nic.

Θόρος autem ab Hesychio exp. initor, admissarius.

Θορικὸς, οῦ, ὁ, seminalis. ut, θορικὸς πόρος apud Aristotel. et τὰ θορικά, partes seminales.

Θοραῖος, idem quod θορικός. Nic. in Theriacis.

Θοῦρος, impetuosus: qui cum impetu assultat. (Æsch. Pr. 354.) Il. έ. θοῦρος Ἄρης. Et apud Apollon. Rhod. θοῦρον ἄρηα. Fœm. est θοῦρις, frequens apud Hom. Et pro eodem θουρὰς, apud Nic. in Alexiph.

Θουραῖος, et θουρικὸς, et θούριος, ου, ὁ, idem quod θοῦρος. Hesych. et Suid. (Θούριος Αἴας. Soph. Aj. 212. Æsch. S. c. Th. 42. Eurip. Phœniss. 220. Aristoph. R. 1384.)

Θούρης, idem quod θόρος, qui init. Hesych.

Θουρήθρα, initus. Hesych.

(Θουρὶς. θούριδος ἀλκῆς. Il. Γ. 234.)

Composita.

Ἀναθορέω, resilio. Synes. καὶ ἀναθορόντες ἔφυγον, metu retrocedentes. Item prosilio. Herodian. l. 2. ἀναθορεῖν τοῦ σκίμποδος, prosilire è lecto. Plut. in Cam. ἀναθορὼν ἐκ τῆς στιβάδος. (Luc. Prometh. in Verb. p. 16.)

Ἀποθορέω, ῶ, desilio, exilio. Herod. ἀποθορόντες ἀπὸ τῶν ἵππων.

(Βούθορος, vaccas iniens. Æsch. Suppl. 307.)

Εἰσθορέω, sive ἐσθορέω, insilio. (Æsch. S. c. Th. 460.) Unde εἴσθορε, insiliit.

Ἐκθορέω, exilio. Luc. ἐκθορὼν ἀπὸ τοῦ ὕπνου, è somno exilire.

Ἐκθόρω, idem. et exp. μιαρῶν λύθρων ἐξέθορε, ex maternis uteri inquinamentis exiliit.

Decomp. Προεκθορέω, prosilio: vel antè prosilio. Synes. de insomn.

Ἐνθορέω, insilio. Il. φ΄. ἔνθορε μέσσῳ, insiliit medio, vel in medium. Sic et Synes. ep. 122. ὥσπερ νηὶ ἐνθορών.

Decomp. Ἐπενθορέω, idem. Soph. in Trachin. (σίδηρον πῶς ἐπενθορόντες. Æsch. Pers. 359.)

Ἐπιθορέω, assilio, insilio, vel supersilio.

Ἐπιθόρνυμαι, ineo. ea signif. qua mas inire fœminam dicitur. Luc. in Erot.

Ἱππόθορος, ον, in equas insiliens, equas inscendens seu iniens. admissarius. ut, ἱππόθορος ὄνος, Hesych. Apud Plut. symp. 7. ἱππόθορος νόμος, cantio quæ equabus coëuntibus accinebatur ad eas magis stimulandas.

Καταθορέω, desilio. Luc. καταθορόντες ἀπὸ τῶν ἵππων.

Πολύθορος, multum impetuosus, multo seu vehemente invadens impetu. Oppian. de venat. lib. 3.

Προθορών, prosiliens. Iliad. ϱ΄. et Apoll. Arg. 2.

Ὑπερθορέω, supersilio, transilio. Il. θ΄. τάφρον ὑπερθορέοντες. (Cum Acc. Æsch. Ag. 305. 836.)

(Ὑπερθρώσκω. Æsch. Suppl. 880.)

ΘΡΑ'Ξ, ακός, et apud Poëtas, Θρῄξ, ηκός, ὁ, Thrax. †In dat. Θρῃκὶ. Apollon. Rhod. 1. 24.† In plur. Θρᾷκες apud Hom. et Ionicè Θρήϊκες, apud Herodot. Et Θρήϊκος, Ionicè Θρηΐκιος, Threicius. apud Hesiod. in Erg. Item Θρᾷσσα, Atticè Θρᾷττα, seu Θρῇσσα, et Ion. Θρήϊσσα, fœmina ex Thracia, Thressa. Item Θρᾷττα, pisciculus marinus, de quo Aristot. de gener. an. lib. 5. Sic Θρᾴκιος et Θρᾳκικός, Thracius, et Θρᾳκόθεν seu Θρῄκηθεν, ex Thracia.

Θρᾳκίας λίθος, lapis Thracius. de quo Diosc. li. 5. et Alex. Aphr. Schol. Nic. Θρήϊσσαν λίθον vocat. Legitur et Θρᾷσσα λίθος.

Θρασκίας, ὁ, Thrascias ventus. Aristot. de mundo: Dictus quasi Θρᾳκίας, ut vult Etymol.

ΘΡΑΥ'Ω, F. σω, frango. †Soph. El. 731.† Item frio. Autor libri qui Demetrio Phalereo adscribitur, dicit Hipponactem Θραῦσαι τὸ μέτρον καὶ ποιῆσαι χωλόν. Metaph. apud Plat. in Alcibiade, Θραῦσαι τὴν Ἀθηναίων δύναμιν, frangere potentiam, frangere vires. Herodian. Θραῦσαι τὴν ἐλπίδα, q. d. frangere spem, debilitare spem. (Æschyl. Pers. 416. Eurip. Phœniss. 1359.) ☞ Etym. deducit à θλάω, mutato λ in ρ, ut ex θλῶ formetur θλαύω, unde θραύω.

Θραύομαι, frangor. Polyb. et Plutarch. (Æsch. Eum. 560.)

Θραῦσμα, τὸ, fragmentum, frustum. (Æsch. Pers. 425.) Luc. de histor. scrib. Expon. et friatura, apud Diosc. ¶ Item ammoniaci species una: quòd in minutas glebas, veluti in frusta fractum sit, vel divisum: aut quia facilè friatur.

(Θραῦμα. Æsch. Ag. 1175.)

Θραῦσις, fractio.

Θραυστός, fragilis, qui frangi potest. Item friabilis. Aristot.

Θραυλός, ruptu facilis, apud Suid.

Θραυστάω, confringo, comminuo. Lycophr.

Composita.

Ἀθραυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, infractus, i. qui fractus non est, vel frangi nequit, integer, firmus, Suid. Expon. et invulneratus, non friabilis, ex Eurip. (Phœniss. 1059.) [Hecub. 17. πύργοι ἄθραυστοι. Phœn. 1086. Cycl. 291. Polyb. Hist. lib. 2. § 22. τέλος ἔδοξαν καὶ μετὰ χάριτος παραδόντες τὴν πόλιν, ἀθραύστους καὶ ἀσινεῖς ἔχοντες τὰς ὠφελείας εἰς τὴν οἰκείαν ἐπανῆλθον.]

Ἀποθραύω, confringo, effringo, perfringo, disrumpo, apud Aristoph. in Nub. μὴ σαυτὸν τῆς σικελίας ἀποθραυσθῇς, expon. ne à gloria excutiaris seu excidas. (Æsch. Pers. 410. Eurip. Phœniss. 1356.)

Ἀπόθραυσις, εως, ἡ, fractura, perfractio. Item friatura, et comminutio, apud Aristotel.

Διαθραύω, confringo, lacero. [Plat. Tim.]

Δύσθραυστος, qui ægrè frangitur, fractu pervicax, frangenti contumax. Diosc. l. 1. c. 1.

Εὔθραυστος, fractu facilis, contusu facilis. Apud Plut. εὔθραυστος ἧλος, exp. aptus ad vulnera imprimenda clavus.

Κοκκοθραύστης, ὁ, avis quædam apud Hesych. dicta (ut putatur) παρὰ τὸ θραύειν τοὺς κόκκους, i. à confringendis granis.

Καταθραύω, effringo, diffringo, vel frango. Plut. de primo frig.

Περιθραύω, confringo, frangendo comminuo. Hesych.

Συνθραύω, confringo.

ΘΡΑ'Ω, F. ήσω, sedeo, καθίζομαι. Verbum inusitatum, præter aoristum primum medium ἐθρησάμην, unde apud Athen. lib. 5. Θρήσασθαι γαίῃ πλατάνῳ ἔπι.

Θρῆνυς, υος, ὁ, scabellum. Il. σ΄. ἐπὶ δὲ θρῆνυς ποσὶν ἦεν.

Θρόνος, ου, ὁ, sella, δίφρος. ¶ Apud Hippocr. sedes utrinque pervia. Item sella familiaris, ut Gal. exponit apud eundem Hippocrat. ¶ Exp. ὑποπόδιον, scabellum, apud Aristoph. in Pluto. ¶ Item scabellum ubi coria seu pelles extenduntur. Poll. ¶ In nave verò Θρᾶνος dicitur ubi sedent Θρανῖται. ¶ Θράνους vocabant etiam (ut Poll. scribit) ligna quibus lateritios parietes includebant.

Θρανίον, ου, τὸ, idem quod θρᾶνος, sella. Hesych. et Poll. Item sella familiaris, comparata ad alvum exonerandam. Item scabellum, Aristoph. in Ran. Item pars navis, idem quod θρᾶνος. Item paxillus, Hesych. et Poll.

Θρανίδιον, ου, τὸ, sellula, vel parvum scabellum. Poll.

Θρανίτης, ου, ὁ, scilicet ἐρέτης, seu κωπηλάτης, remex qui in puppi remigat. Thuc. l. 6. Fœm. gen. Θρανῖτις. ut, κῶπαι Θρανίτιδες, apud Eust. remi thranitarum.

Θρανιτικός, οῦ, ὁ, qui thranitæ est. Athen. l. 5.

(Θρανίτιον. Sch. Aristoph. R. 121.)

Θρανεύω, supra scabellum ubi pelles extendi solent, extendo, apud Aristoph. in Equit.

Θρόνος, ου, ὁ, thronus, solium, sella augusta: ut, Θρόνος βασιλέως. Et Διὸς θρόνος, apud Theocr. idyll. ζ΄. pro ipso cœlo, quod Jovis sedes est. (Æsch. S. c. Th. 415.) Sic Matth. 5. cœlum θρόνος τοῦ θεοῦ dicitur. Θρόνοι accipitur pro ipsis potestatibus sublimioribus, quæ in cœlo sunt, ut ad Col. c. 1. et sæpe apud Areopag. ¶ Θρόνος dicitur etiam ipsa dignitas cui honoratior thronus tribuitur. ¶ Est etiam panis cujusdam nomen, apud Athen. lib. 3.

Θρονίζω, F. ίσω, in throno colloco.

Θρονισμός, οῦ, ὁ, collocatio in throno. Synes. ep. 57.

Θρονιστής, οῦ, ὁ, qui in throno collocat. Synes. ibid.

Composita: ac primùm ex Θρανός.

Ἐπιθράνιον, navis pars. Hesych.

Παράθρανος, dicitur ὁ παρὰ τοὺς θρανίτας ὤν. Poll.

[Συνθρανόω. Eurip. Bacch. 633. συντεθράνωται δ' ἅπαν Πικροτάτους ἰδόντι δεσμοὺς τοὺς ἐμούς. Vide Not. Cl. Barnes.]

Composita ex θρόνος.

Ἀγχίθρονος, ου, ὁ καὶ ἡ, sedem propinquam habens aut solium propinquum. Nonn. cum genit.

Ἀντίθρονος, oppositum thronum habens, in opposito throno sedens, vel ex adverso sedens.

Ἀπόθρονος, à throno veniens. ut, ἀπόθρονον ἄχος, apud Nonn.

(Δίθρονος. διθρόνου τιμῆς. V. Æschyl. Ag. 43. δίθρονον κράτος. ib. 110. Aristoph. P. 1318.)

Ἐνθρονίζω, in throno loco.

Ἐνθρονίζομαι, in throno sedeo, vel thronum habeo. In lib. Esther. c. 1.

Εὔθρονος, pulchrum habens thronum, ut, εὔθρονος ἠώς, Od. ζ΄.

Πρωτόθρονος, qui in primo throno sedet.

Σύνθρονος, qui eodem in throno sedet.

Χρυσόθρονος, aureum thronum habens. Il. α. et Od. ξ΄.

ΘΡΕ'ΤΤΕ, barbaricum esse, pro θάῤῥει, seu θαρσαλέον, dicit schol. Aristoph. in eq. Ἀλλ' εἶα ἔτι μοι τὸ θρέττε.

ΘΡΕ'Ω, vel potius θρέομαι, tumultuando clamo seu loquor: unde πάθεα θρεομένας, et θρεομένα σαυτῇ κακά, apud Eustath. (recensens. Eurip. Med. 51. θρέομαι φοβερὰ μεγάλ' ἄχη. Æsch. S. c. Th. 78. Ag. 1174. Ch. 970. Suppl. 117.) Hesychius θρέει expon. θρηνεῖ. idemque θρεομένη expon. θρηνοῦσα. et θρέονται, ὀλοφύρονται. Ab hoc verbo deducit Eustath. θρόος, θροῦς. Unde ἄθροος, ἀθρόος.

Θρόος, ου, ὁ, tumultuantis seu tumultuantium clamor. Item murmur. Item generaliter, clamor, vox, sonus. Il. δ΄.

Θροέω, ῶ, tumultuando clamo seu loquor. Frequentius simpliciter significat loquor, vel dico, apud Soph. et Euripidem. (Æschyl. Ag. 104. 1146. Ch. 828. Soph. Tr. 1249. Aristoph. R. 1308. Æsch. Eum. 513.)

Θροῦς, (per contract. in prosa) tumultus, apud Synes. Item murmur, susurrus, vel fama susurrans. Thuc. lib. 4. et 8. τὸν θροῦν αἰσθόμενοι. Item fama, rumor. Xen. Pæd. 6.

Composita.

Ἄθροος, ου, ὁ, nullam edens vocem, nullum strepitum, ἄνευ θρόου, apud Suid. Ἀθρόος, autem confertus, vide suo loco.

Ἀλλόθροος, ου, ὁ καὶ ἡ, alia voce seu alio sono utens, et ex consequenti externus. Herodot. et Od. ά. γ΄. et alibi. [Æschyl. Suppl. 979. πᾶς τις ἐπειπεῖν ψόγον ἀλλοθρόοις εὔτυκος. Schol. ψόγον τοῖς ξένοις. Soph. Trach. 857. τὰ δ' ἀπ' ἀλλοθρόων γνώμας μολόντ' ἀλλοθρόοισι ξυναλλαγαῖς. Schol. Ἀλλοθρόοι, ἀλλοφώνου. Herodot. Hist. lib. 3. § 11. μεμφόμενοι τῷ Φάνῃ ὅτι στρατὸν ἤγαγε ἐπ' Αἴγυπτον ἀλλόθροον. Aliquando contractè legimus, ἀλλόθρους. Æschyl. Agam. 1209. πόντου πέραν τραφεῖσαν ἀλλόθρουν πόλιν. Soph. Philoct. 537. ὁ μέν, πῶς σὺ ναυβάτης, ὁ δ' ἀλλόθρους.]

Ἀντίθροος, vicissim sonans, vicissim sonum edens, in Anth. Epigr. Apud Nonn. ἀντίθροος ἠχώ, exp. vox soni contrarii, contradictio.

Αὐτόθροος μαρτυρίη, ex sua ipsius voce prolatum testimonium, testimonium quod quis de se dicit. Nonn.

[Δημόθρους. Æschyl. Agam. 1418. τὸν' ἐπιθεὶς θύος δημοθρόους τ' ἀράς; Alias contractè δημόθρους. 1422. δημόθρους τ' ἔχειν ἀράς, &c. 879. εἴτε δημόθρους ἀναρχία βουλὴν καταῤῥίψειεν, &c. 947. φήμη γε μέντοι δημόθρους μέγα σθένει.]

Διαθροῶ, idem quod θροῶ. Expon. etiam tumultuanter denuntio, divulgo. [Thucyd. Hist. lib. 6. § 46. καὶ ἀφικόμενοι ἐς τὰς Ἀθήνας, διεθρόησαν ὡς χρήματα πολλὰ ἴδοιεν. Schol. Διεθρόησαν. ἅπαντες διετάραξαν.]

Διδυμόθροος ἠχώ, apud Nonn. duplex sententia: utpote duplici voce resonans.

[Δίσθροα θρέγματα. Æsch. Pers. 639. δυσθρόους γόους. 1081.] [Pind. Pyth. Od. δ. 111.]

Ἑτερόθροος, (q. d. alterisonus) qui est alterius seu diversæ linguæ, ac proinde alienigena.

Ἐτυμόθροος, (q. d. verisonus) verum sonans, veriloquus.

Εὔθροος, (q. d. pulchrisonus) pulchrè sonans, sonorus, canorus. In Epigram.

Ἡδύθροος, (q. d. dulcisonus) suaviter sonans. in Epigr. [Eurip. Elect. 703. Fama est, Πᾶνα μολπὰν ἡδύθροον πνέοντ', ἀγρῶν ταμίαν, χρυσέαν ἄρνα καλλιπλόκαμον πορεῦσαι.]

Κακόθροος, et per contract. κακόθρους, maledicus, ὁ κακὰ θροῶν. (Soph. Aj. 158.)

Λιγύθροος, et λιγυρόθροος, (q. d. argutisonus) canorus, ut, λιγύθροος ἠχώ, Dion. Alex.

Μελίθροος, ου, ὁ καὶ ἡ, mollem sonum edens. ut, μελίθροος κίσσος, in Epigr.

(Μιξόθροος. Æsch. S. c. Th. 336.) [βοᾷ δ' ὑπομαζίων τέκνα, λαβὸς ἐλλυμένα μιξόθροον. Schol. βοῶ ταυομένως ἀπόμαστον, &c. Schol. B'. τῶν μεμιγμένων θρόον ἀνυποσχέτως ἅτε ἐξ ἀνδρῶν καὶ γυναικῶν καὶ γερόντων καὶ παίδων ὄντας.]

(Οἰωνόθροος. Æsch. Ag. 55.)

Ὁμόθροος αὐδή, vox unum idemque loquens, concors vox.

Ὅθροος, pro eodem dicitur. ut, ὄτριχες pro ὁμότριχες.

Πάνθροος, omnia susurrans, seu susurrando divulgans. Hesych.

Πολύθροος, (q. d. multisonus) streperus. (Æsch. Suppl. 827.) [Eurip. Iph. in Taur. 727. Δέλτου μὲν αἵδε πολύθροοι διαπτυχαὶ Ξένοις πάρεισιν.]

Προσθροέω, ῶ, alloquor. Æschyl. in Prometheo. [597.]

Πρωτόθροος, (q. d. primisonus) exp. et primo sono editus, ut, πρωτόθροος ὀμφή, prophetia. Item primò loquutus, ex Nonno.

Σύνθροος, consonus. ut, σύνθροος ἠχώ, echo consona, quippe quæ consonantibus sonum similem assonat.

ΘΡΗ'ΝΟΣ, ου, ὁ, luctus, planctus, lamentatio. Eurip. in Med. Ἐπεὶ δὲ θρήνων καὶ γόων ἐπαύσατο. (1213. Æsch. S. c. Th. 869.) Luc. καὶ τὸ δὲ γε ἡ Δαμασίου μήτηρ, κωκύουσα ἐξάρχει τοῦ θρήνου σὺν γυναιξὶν ἐπὶ τῷ Δαμασίᾳ. ☞ Etym. dictum tradit παρὰ τὸ θραύειν τὸν νοῦν. Ego, ἀπὸ τοῦ θρέω, simpliciter deductum puto, quod et Hesychius innuere videtur, quum θρεομένη exp. θρηνοῦσα.

Θρηνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ad lamentandum propensus, luctui deditus, luctui assuetus. Poll. Apud Herodian. μέλος θρηνῶδες, exp. carmen lamentabile.

Θρηνέω, ῶ, lugeo, lamentor. Interdum sine casu, ut apud Dem. in Mid. Interdum cum accus. Soph. ἐξοτέρως αὐτὰς θρηνήσω. Sic et Il. ω. Luc. μητέρα θανοῦσαν θρηνεῖ. (Eurip. Med. 1251. Phœniss. 1261.)

[Θρήνημα. Eurip. Orest. 132. Ἀλλ' αὖ πάρεστι τοῖς ἐμοῖς θρηνήμασι φίλαι ξυνῳδοί. Helen. 173. Θρηνητήρ. Æschyl. Pers. 942.]

(Θρηνητής. Æsch. Ag. 1084.)

Θρηνητικός, idem quod θρηνώδης, ad lamentandum propensus. Aristot. eth. l. 9.

Θρηνητικῶς, more eorum qui ad lugendum seu lamentandum propensi sunt, vel lugubriter, lamentabiliter. Poll.

Θρηνήτρια, præfica. Theophyl. epist. 21.

Composita.

Ἀθρηνί, absque luctu. q. d. illugubriter. Suid.

Ἀξιόθρηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, luctu seu lamentatione dignus, dignus qui lugeatur. Eurip. [Alcest. 903. Ἐμοί τις ἦν ἐν γένει, Ὧι κόρος ἀξιόθρηνος Ὤλετ' ἐν δόμοισι Μονόπαις.]

Ἀποθρηνέω, ῶ, vehementer lugeo seu lamentor.

Ἐπιθρηνέω, et συνεπιθρηνέω, ῶ, q. d. allamentor, et collamentor.

Περιθρηνέομαι, lamentis circumsono. Plut. in Ant.

Πολύθρηνος, luctuosus, valde lamentabilis, (q. d. unde est multus luctus) seu multum luctum afferens. Eurip. Item qui multo luctu afficitur, qui multum luget. Luc. (Æsch. Ag. 720.)

Σύνθρηνος, luctus seu lamentorum socius. Aristot. eth. l. 9.

Φιλόθρηνος, luctum amans, libenter lugens. Poll. Item flebilis, ex Nonno.

Φιλοθρηνής, έος, ὁ καὶ ἡ, idem Mosch. idyll.

ΘΡΗΣΚΕΥ'Ω, F. σω, superstitiosis quibusdam cæremoniis Deum seu deos colo: vel nimis superstitiosè cæremonias ad cultum deorum adhibeo. ☞ Scribit Plutarch. in vita Alexandri, videri hoc verbum factum et deductum à Thracibus, apud quos Orpheus deorum cultum invenerit, quo postea usi sunt Græcorum plerique. idem testatur Etym. item schol. Euripidis, nec non Suidas. ¶ Item simpliciter colo, veneror. Herod. l. 1. Θρησκεύουσι γὰρ μάλιστα τὸν θεὸν τόνδε Ῥωμαῖοι. In lib. Sap. θρησκεύειν τὰ γλυπτά. ¶ Apud Herodot. significat etiam, religiosè instituo et observo.

Θρησκεύομαι, color. Herodian. l. 4.

Θρησκευτὸς, religiosus. Synes. Item superstitiosus.

Θρησκεία, ἡ, cultus deorum multis superstitiosis cæremoniis constans, ad Col. c. 2. Item simpl. cultus dei, religio. ut Jac. cap. 1. Herodian. lib. 5. τῇ ἱερωσύνῃ καὶ θρησκείᾳ σχολάζειν τοῦ θεοῦ. Aliquando exp. veneratio, cultus, observantia, apud Herod. lib. 3.

Θρῆσκος, religiosus, ut Jac. c. 1. Aliquando etiam exp. superstitiosus.

Ἐθελοθρησκεία, ἡ, (comp.) cultus divinus seu religio, et certi ritus cultus divini, quos sua sponte et suo arbitratu quis eligit et amplectitur. Exp. et superstitio, in ep. ad Col. c. 2.

Ἐθελοθρησκῶ, voluntarium cultum seu religionem aliquam arbitratu meo sequor et amplector. Suid.

ΘΡΙΑΙ, αἱ, calculi sortilegorum, i. quos sortilegi in urnam mittunt. Callim. hymno in Apoll. Κεῖνο δὲ Θριαὶ καὶ μάντιες. Sic dicuntur quasi τρεῖς τινες οὖσαι, quòd tres sint calculi, et à tribus nymphis inventi. Etymol. ¶ At θρῖαι, αἱ, extremi rudentes, nautici funes, qui ἱμονιαὶ dicuntur. Aristoph. in equit.

Θριάζω, furore percitus sum vatum more, Hesych.

Θριάσιον, dictum fuit πεδίον quoddam, ἀπὸ τῶν ἐλευθέρων εἰς αὐτὸ θριῶν ἐπ' Ἀθηνᾶς, inquit Etymol.

Ἐνθριάζειν, (comp.) παραβαίνειν ἀπὸ τῶν μαντικῶν θριῶν. Hesych.

Θρῖα, τὰ, vel θρῖον, ου, τὸ, ficus folium. (quod τριμερὲς εἶναι scribit Etymol.) Aristoph. in Vesp. πολλῶν ἀκούσας οἶδα θρίων τὸν ψόφον. Athen. lib. 7. θρίοισι ταῦτα εἴλησα. ¶ Item generaliter, quodvis folium: unde Χαμαιπίτυος θρῖα, apud Nicand. ¶ Sic dicebatur etiam edulium quoddam ex lacte et adipe suillo ac semidalide, quod ficulneis foliis incoquebatur. Luc. in Lexiph. καὶ θριμματίδας, καὶ θρῖα, καὶ μελίττας. ¶ Apud Aristoph. θρῖα ἐγκεφάλου, membranæ cerebri ob similitudinem cum ficulneis foliis.

Θριασταὶ, ficuum cultores: item fictores.

Ἐνθριόομαι, (comp.) ficulneis foliis involvor. Suid. [Aristoph. Lysistr. 664. ἀλλ' εἶα ἐντεθριῶσθαι χρεών. Schol. Ἐντετυλίχθαι, ἐσκευάσθαι. μετενήνεκται δὲ ἀπὸ τοῦ λεγομένου θρίου, ὃ ἐν σύκου φύλλοις εἰλεῖται. Schol. Bisct.]

Λεπτόθριος, tenuia habens folia: propriè de fico dicitur: abusivè de aliis arboribus, aut herbis: ut, λεπτοθρίοιο κονύζης. Nicand. in Ther.

ΘΡΙΑΜΒΟΣ, ου, ὁ, triumphus. Plut. in Fab. τὸν πρότερον εἰσήλασε θρίαμβον. Dionys. Hal. lib. 8. θριάμβῳ ἐλάσαντος, ὃν αὐτὰ καλοῦσιν ἔαν. ☞ Quomodo à θρῖον derivatum sit, lege Etymol. Suid. et schol. Nicand.

Θριαμβικὸς, triumphalis, ad triumphum pertinens. Apud Plut. θριαμβικὸς ἀνὴρ, exp. triumpho potitus.

Θριαμβικὴ στολὴ, apud Suid. vestis triumphalis.

Θριαμβεύω, triumpho. Plut. in Fab. δεύτερον θρίαμβον ἐθριάμβευσε. Idem in Rom. ἐθριάμβευσε βασιλεῖς, triumphavit de regibus. Sic ad Coloss. c. 2. At 2 Cor. 2. dicitur Deus θριαμβεύων ἡμᾶς ἐν τῷ Χριστῷ, faciens ut triumphemus, ut quidam exp.

Θριαμβεύομαι, ducor in triumpho, de me triumphatur. Plut. in Coriol. θριαμβευόμενον ὑπὸ τῶν πολιτῶν.

Θριαμβευτὴς, triumphator.

ΘΡΙΓΚΟΣ, οῦ, ὁ, pinna seu corona murorum, et quasi capillus. (☞ Quasi θριγχὸς, à θρὶξ, per epenthesin literæ γ.) Quidam exponunt, loricam muri. Odyss. ή. περὶ δὲ θριγκὸς κυάνοιο. Et metaph. apud Platonem in 7. de rep. Ἆρ' οὖν δοκεῖ σοι, ἔφην ἐγὼ, ὥσπερ θριγκὸς τοῖς μαθήμασιν ἡ διαλεκτικὴ ἡμῖν ἐπάνω κεῖσθαι; i. utrum tandem igitur tibi placet dialecticam sic super omnes disciplinas collocandam nobis esse, ut lorica structuris summis mœnium parietumque superstruitur? Θριγκὸς etiam id esse dicitur quod lorica testacea Vitruvio lib. 2. cap. 9. et Curtio lib. 8. i. tutela parietum ab aqua pluviali: id quod vulgò vocatur capitium. Schol. Eurip. tradit, θριγκοὺς esse lapides qui summitatibus ædium superimponuntur. Pro eo quod Diosc. l. 4. c. 86. scribit, φύεται ἐπὶ θριγκοῖς καὶ τοίχοις, Plinius dicit, nascitur in tegulis parietibusque. ¶ Item, θριγκὸς exp. septum, vallum, Odyss. ξ'. et apud Paus. in Att. περὶ δὲ αὐτὸ θριγκὸς λίθων, sepimentum ex lapidibus, i. maceria. Sic et apud Plut. Scriptum reperitur etiam θρίγγος, et θριγχός: hoc non cum τ, κατ' ἀντιστοιχίαν συμφώνων.

Θριγκόω, F. ώσω, lorico, lorica testacea munio, coronam seu fastigium ædificio impono. Item vallo seu septo munio. Od. ξ'. 10. [Æsch. Ag. 1292.]

Θρίγκωμα, τὸ, quod loricæ seu fastigii loco ponitur, sepimentum. Idem ferè quod θριγκὸς. Plut.

Θρίγκωσις, loricatio, circumseptio.

Θριγκίον, ου, τὸ, diminutivum à θριγκός.

Composita.

[Εὔθριγκος. Eurip. Helen. 70. Καλλίστα τ' ἀμφιβλήματ', εὔθριγκά θ' ἕδρα.]

Παραθριγκίζω, lorico, obsepio. Theophr. hist. pl. l. 3. c. ult.

Περιθριγκόω, ῶ, circummunio θριγκῷ, i. lorica aut septo. Item circumsepio. Plut. in Mario.

ΘΡΙΔΑΞ, ακος, ἡ, lactuca, olus de quo Diosc. l. 2. c. 165. Athen. l. 2. et Plin. l. 19. c. 8. et l. 20. c. 7.

Θριδακίνη, idem, ut testatur Athen. l. 2.

Θριδακῖνα, idem, ibidem. Galenus tamen τῶν κατὰ τόπους lib. 2. sic propriè nominari tradit sylvestrem lactucam, θρίδακα autem sativam.

Θριδακίσκη, lactucula, apud Athen. lib. 2.

Θριδακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lactucæ similis, qui è lactucarum genere est, vel lactucæ naturam referens.

ΘΡΙΞ, τριχὸς, ἡ, pilus, capillus. Iliad. ψ'. θριξὶ δὲ πάντα νέκυν καταείνυον, &c. Apud Plut. in apophth. quidam barbam et caput tingens, vocatur ἄπιστος ἐν θριξί. Aristot. αὔξονται δ' αἱ τρίχες καὶ τεθνεώτων. Exp. et setæ. ut apud Hesiod. in Asp. † 391.† Ὀρθὰς δ' ἐν λοφιῇ φρίσσει τρίχας. Interdum etiam, villi. Plut. σαρξὶ τρεφόμενοι, καὶ θριξὶν ἀμφιεννύμενοι. Nonnunquam et capillamenta, ut apud Philonem, πέταλα γὰρ εἰς λεπτὰς τρίχας κατατμηθέντα τοῖς νήμασι συνυφαίνεται. In obliquis ubi sequitur χ, mutatur θ in τ, idem et in derivatis ac compositis observatur. ☞ Etym. à θάλλω derivat.

Τρίχινος, ου, ὁ, qui ex pilis est. Apocal. c. 6. Τρίχινος σάκκος, cilicinus saccus.

Τριχίνιον, ου, τὸ, vestis ex pilis confecta.

Τριχώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, pilosus. Item capillaceus, pilis similis, capilli speciem referens. Τριχῶδες, τὰ, Hesych. sunt instrumenta ad oppugnandas urbes comparata.

Τριχόω, ῶ, pilosum reddo, pilos induco. Diosc. lib. 5. c. 168. ἀλωπεκίας τριχοῖ. Apud Theophr. de caus. pl. l. 1. c. 6. περιαλείφουσι πηλῷ τετριχωμένῳ, luto piloso, pilis mixto, crinibus aut aliis subacto.

Τρίχωμα, τὸ, capillamentum, pilosum villosumque tegmen. Dicitur de omni animante apud Arist. l. 5. de gen. an. item de capillamento seu capillitio humano, seu quovis pilo corporis humani, apud eundem Aristotel. in Physiogno. et in 2. Œcon. et apud Herodot. (Æsch. S. c. Th. 672.)

Τριχωμάτιον, diminut. pro eodem. Aristot.

Τρίχωσις, q. d. capillatio, pilorum emissio vel productio. Poll. Item pilorum inversio, seu pilare malum. Actuar. l. 2. περὶ διαγν. παθ. c. 7. idem quod τριχίασις.

Τριχωτὸς, οῦ, ὁ, pilosus, pilis intectus, crinitus, capillatus. Arist. in 4. de part. an. Et neut. gen. τριχωτὸν, pars ea corporis quæ capillis tegitur. apud eundem.

Τριχίτης, ου, ὁ, pilaris, fœm. gen. τριχῖτις, ut, τριχῖτις στυπτηρία, apud Diosc. l. 5. c. 124.

Τριχίον, ου, τὸ, pilus. idem quod θρίξ. Arist. in probl.

Τριχιάω, ῶ, pilosus sum, crinitus sum. Item laboro trichiasi. unde apud Gal. l. 4. de locis aff. τριχιῶντες, quibus pili pungentes in palpebris oriuntur.

Τριχίασις, εως, ἡ, oculorum à pilis offensio. Vide aut. def. med. Item symptoma renum, ex quo per urinam prodeunt veluti capilli albi, Gal. com. in Aphor. 76. l. 4. Item pilare malum, i. mammarum dolor, ortus aliquando ex pilo in poculo forte hausto. Est etiam Erotiano abscessus circa mammas. Item species fracturæ tenuissima et sensum latens. Paul. Ægin. l. 6. c. 9. Pro eodem dicitur et τριχισμός.

Τριχίας, ου, ὁ, piscis quidam, qui et τριχὶς, ίδος, ἡ, sic dictus, quòd eam habeat pilis similia. Aristot. lib. 5. anim. et Aristoph. in Equit. et Athen. lib. 7.

Τριχίδιον, ου, τὸ, parvus trichias, Athen. l. 7.

Θρίσσα, item piscis genus. Athen. l. 7.

Τριχία, ἡ, morbus quo vexatur nutrix in mammis, quoties pilum hauserit, pilaris morbis. apud Aristot. l. 7. anim. c. 11. idem qui et τριχίασις.

Composita.

Ἀλλόθριξ, ιχος, ὁ καὶ ἡ, densos habens capillos: vel habens capillos variè intortos et crispatos. apud Soph.

Ἄθριξ, pilis carens.

Ἁπλόθριξ, promissum et porrectum habens capillum, Arist. q. d. simplicem habens capillum. Quidam exp. qui mediocri est capillo.

Ἀπότριχοι, ων, οἱ, impuberes. apud Callim. teste Eust.

Βαθύτριχος, villosus. Hom. hym. in Apoll.

Δασύθριξ, qui denso pilo est, pilosus: ut, δασύτριχος τράγου, pilosi seu hispidi hirci. Theocr. idyll. 7.

Δασύτριχος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem: ut, δασύτριχα μῆλα. in Epigr.

Ἔντριχος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ob capillorum penuriam, ad supplendam comam, galericulum, i. τὸ πηνίκιον, seu προκόμιον, assumit. Poll.

Ἐντρίχωμα, pars sub oculis seu extima palpebra, qua velut fimbriola enascuntur pili longiusculi. Poll.

Ἐντριχώματα, palpebræ. Hesych.

Ἐρυσίθριξ, cui rufi sunt capilli.

Εὔθριξ, bonos pilos habens, bene capillatus, bene comatus. Theocrit. idyll. 18.

Εὔτριχος, idem. [Eurip. Herc. Fur. 934. Ἀφρὸν κατέσταζ' εὐτρίχου γενειάδος.]

Εὐθύθριξ, qui crinibus est rectis: pro quo et ἰθύθριξ. apud Herodot. in Polymn.

Καλλίθριξ, pulchros pilos habens: ut, καλλίτριχες ἵπποι, Odyss. ζ. et apud Hesiod. in Asp. † 371.†

Καλλίτριχος, idem. Item pulchros pilos faciens. Diosc. l. 1. c. 179. ¶ Callitrichon à quibusdam vocatur etiam adianton seu frutex topiarius: quod tingat capillum, et ad hoc decoquatur ut crispum densumque faciat. Plin.

Κατατρίχιος, tenuis instar pili. Hesych.

Λεπτόθριξ, qui tenui pilo seu capillo est.

Λεπτότριχος, idem. [Aristot. de Hist. Animal. καὶ οἱ λεπτότριχοι μᾶλλον.] Compar. λεπτοτριχώτερος, qui pilo est tenuiori.

Λευκόθριξ, qui candido est capillo, seu niveis pilis. λευκότριχες ἵπποι, apud Callim. [Aristoph. Av. 972. Πρῶτον Πανδώρᾳ θῦσαι λευκότριχα κριόν.]

Λειποτριχὴς, depilis, quem pili destituerunt. Epigr.

Μαλακότριχες, Scythæ apud Aristot. quibus molles capilli.

Μελανόθριξ, pilos habens nigros, cui capilli nigri sunt.

Μικρότριχος, qui exiguis seu brevibus est pilis. [Aristot. de Hist. Animal. οὐχ ὥσπερ ὁ ἄνθρωπος,——μικρότριχα, &c.]

Μιξόθριξ, qui mixtis est pilis, semicanus.

Ξανθόθριξ, pilos habens flavos, cui flavi crines sunt. Theocr. idyl. 18.

Ὁμόθριξ, similes pilos habens, qui ejusdem comæ est. Per syncopen pro ὁμοιόθριξ. Il. β'. (Cat. N. 772.)

Ὀλιγότριχος, qui paucos habet pilos. Aristot. [de Hist. Animal. πάντα δ' ὅσα τετράποδα καὶ ζωοτόκα, δασέα—ἐστὶ, καὶ οὐχ ὥσπερ ὁ ἄνθρωπος, ὀλιγότριχα καὶ μικρότριχα, πλὴν τῆς κεφαλῆς.]

Ὀρθόθριξ, qui erectos habet crines. (Æsch. Choëph. 30.)

Ὀρθοτριχία, affectio qua quis erectos habet crines.

Οὐλόθριξ, qui crispos habet pilos seu crines, crispus. Aristot. in Problem. et Alex. Aphr. in Problem.

Παχύθριξ, qui crasso pilo est.

Παχύτριχος, idem.

Πάρθριξ, cincinnus à prima usque juventute nondum rasus. Suid.

Ποικιλόθριξ, varios habens capillos. [Eurip. Alcest. 583. Ἐχόρευσε δ' ἀμφὶ σὰν κιθάραν, Φοῖβε, ποικιλόθριξ νεβρός, &c.]

Πολύθριξ, multos pilos habens. ¶ Item, herba quæ polytrichos. Item gemma, quæ in viridi capillatur, sed defluvia comarum facere dicitur. Plin.

Πολύτριχος, multos pilos habens: ut, πολύτριχος τράγου. Polytrichos dicitur etiam adiantum majus, apud Plin.

Πυῤῥότριχος, rufos habens pilos. Theocr. idyll. 8.

Σκληρόθριξ, qui duros habet pilos.

Σκληρότριχος, idem.

Σκοτοδασυπυκνόθριξ, nigrum, hirtum spissumque capillitium habens, apud Aristoph.

Τανύθριξ et τετανόθριξ, qui laxo capillo est, item qui protentos et promissos crines habet. Hesiod. in Erg. τανύτριχα αἶγα dixit capram rectis pilis. Exp. etiam, qui horridos et setarum instar arrectos habet pilos.

Ὕστριξ, sive ὑόθριξ, suis pilos habens, porcinas setas habens. Est animal ex erinaceorum genere, Plin. l. 8. c. 35. Vide et Ælian. et Aristot. Vide et Eras. in proverb. θρὶξ ἕστηκεν. Apud Oppian. legitur et ὕστρυξ. Est et flagrum ex corio adhuc setis suis munito, Suid.

Ὑστριχὶς, ίδος, ἡ, idem. ut annotat schol. Aristoph. in pace. (R. 631.)

Φριξόθριξ, horrens pilis seu setis. Suid.

Ψαφαρότριχος, squalidos pilos habens. Hom. hym. in Pana.

ΘΡΟΜΒΟΣ, ου, ὁ, grumus. propriè rei in unam massam concretæ frustum. (V. Æschyl. Ch. 544. Eum. 184.) (☞ Dicitur enim ἀπὸ τοῦ τεθρέφθαι, ὅ ἐστι συστῆναι, teste Eust.) Diosc. l. 3. c. 44. θρόμβους αἵματος διαλύει, dissolvit sanguinis concreti grumos, seu sanguinem concretum discutit. Sanguinis etiam concreti partes θρόμβοι appellantur. Dicitur et de aliarum rerum concretarum grumis: ut Suid. θρόμβους ἁλῶν dici scribit salem crassum, seu salis grumum. Sic Herodot. l. 1. ἅμα τῷ ὕδατι θρόμβους ἀσφάλτου ἀναδιδοῖ πολλούς, grumos bituminis seu bituminis concreti particulas et frusta. Et Diosc. lib. 1. (de styrace) θρόμβους ἔχει ἐπιπλείους. Hesych. θρόμβον esse dicit locum editum, itidemque schol. Soph. dicit esse ὄγκον.

Θρομβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, grumo similis, grumi speciem gerens, grumosus. Arist. hist. an. l. 7. et Soph. in Trachin. (715.)

Θρομβίον, ου, τὸ, grumulus, parvus grumus. Diosc. l. 6.

Θρομβεῖον, ου, τὸ, idem. pro quo resolutione Ionica dicitur θρομβήϊον. Nic. in Alex. v. 295.

Θρομβόω, ῶ, fut. ώσω, in grumos cogo.

Θρομβόομαι, οῦμαι, in grumos concresco seu coëo. Nic. in Alex. v. 314.

Θρόμβωσις, concretio: qua nimirum aliquid glaciatur et in grumos coit, ut, θρόμβωσις αἵματος, apud Gal. et Diosc. Sic et θρόμβωσις γάλακτος, apud Gal. et Dioscor. l. 5. c. 21.

Composita.

Ἐκθρομβόω, ῶ, in grumos cogo, coagulo et concrescere facio.

Ἐκθρόμβωσις, concretio, apud Diosc. l. 1. ἐκθρόμβωσις αἵματος, sanguinis in grumos concretio. i. grumi sanguinis concreti.

Ἐπιθρομβόω, ῶ, idem, seu in grumos cogo, seu coagulo in, vel intra aut super. Nic. in Alex.

Περιθρομβόω, ῶ, circumcirca in grumos cogo et concrescere facio. Gal.

ΘΡΟ'ΝΟΝ, ου, τὸ, flos, pigmentum. Il. χ'. ἐν δὲ θρόνα ποικίλ' ἔπασσε. Theocr. schol. annotat, θρόνα à Thessalis vocari animalia variegata: à Cypriis, floridas vestes: ab Ætolis, medicamenta, venena, teste Clitarcho: ab Hom. verò rosas. (☞ Παρὰ τὸ ἄνω θορεῖν ἐκ τῆς γῆς.) Nicand. schol. tradit, θρόνα, à Nicand. nominari τὰς ἐμπαθεῖς βοτάνας, in Ther. Pro pharmacis veneniisque accipi potest, apud Theocr. Idyll. 2. νῦν δὲ λαβοῖσα τὺ τὰ θρόνα ταῦθ', ὑπόμαξον.

(Λιπαρόθρονος. (comp.) Æsch. Eum. 809.)

Πολύθρονος, (comp.) multa habens θρόνα seu φάρμακα. Item multa medendi vi præditus. Nic. in Ther. πολύθρονα φύλλα κονύζης.

ΘΡΥΑΛΛΙ'Σ, ίδος, ἡ, ellychnium: ut apud Aristoph. †Nub. 59.† τῶν παχειῶν ἐνετίθης θρυαλλίδων. ¶ Item herba quædam cujus folia sunt ad ellychnia apta. Vide Diosc. l. 4. c. 99. et Plin. l. 25. c. 10.

ΘΡΥΓΑΝΑ'Ω, ῶ, frico, scabo, scalpo. Apud Aristoph. in concione. τὸν γείτονα Τίθ' ἐκκαλέσομαι θρυγανῶσα τὴν θύραν. schol. expon. [illegible] κνῶσα.

ΘΡΥ'ΛΛΟΣ, ου, ὁ, susurrus, murmur, rumor. Item tumultus. Hesych. Suid. et Etym. ut, καὶ πολὺς ἐγένετο τῶν ἀλλαττομένων ὁ θρύλλος, apud eundem Suid. ☞ A θρόος deducitur, ut sit θρύλλος quasi θρόαλλος.

Θρυλλέω, vel θρυλέω, susurro. Item famigero, dissemino, jacto: Isocrat. in Panath. et Dem. in Mid. Et θρυλλεῖσθαι dicitur res, i. vulgo jactari, rumore vulgi celebrari, divulgari. Herodian. l. 5. et Plut. in Sol. ¶ Apud Demosth. ex Areop. exp. etiam inculco.

Θρυλέω autem cum unico λ scriptum invenitur apud Theocrit. Idyll. 2.

Θρύλλημα, τὸ, quod vulgi rumoribus jactatur, fabula vulgi. apud 70. interpr.

Θρυλλίζω, vel θρυλίζω, susurro, murmuro. Etym. Item frango. in qua signif. Etym. deducit à θραύω, unde fit θραυλίζω, ex quo θρυλίζω. At Eust. habet θρυλίσσω, dicens derivari fortasse à θρυλλῶ.

Θρυλίσσομαι, unde Il. ψ'. θρυλίχθη δὲ μέτωπον ἐπ' ὀφρύσι, ubi exp. ab Hesych. contrita est frons et velut comminuta, vel contusa, confracta.

Θρύλιγμα, apud Lycoph. quidam interpr. quod confringitur. alii, quod discerpitur.

Composita.

Διαθρυλλέω, ῶ, idem quod θρυλλέω. unde apud Xen. διεθρύλλητο, rumor sparsus erat, vulgi sermonibus ferebatur. Dicitur etiam aliquis διατεθρυλλῆσθαι, cui sæpius eadem res inculcata fuerit, cum velut obtundendo. Xen. apomn. l. 1. οἶμαι γὰρ αὐτοὺς ἤδη κατατετρῖφθαι διατεθρυλλημένους ὑπὸ σοῦ. Apud Plat. de rep. 2. διατεθρυλλημένος τὰ ὦτα, dicitur de eo cui aliquis aures sermonibus sæpius inculcatis obtuderit.

Ἐνθρυλλίζω, idem quod θρυλλίζω, apud Aristoph. in Θεσμοφ. (348.)

Πανθρύλλητος, omnia vulgans.

Πανθρύλλων, Hesych. τὸ πάντα θρυλλοῦν.

Περιθρυλλέομαι, οῦμαι, idem ferè quod διαθρυλλέομαι, Greg.

Πολυθρύλλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, multum celebratus, vel multorum sermonibus celebratus, aut vulgi sermonibus, Synes. Apud Plat. exp. famatus, famigeratus.

ΘΡΥ'ΟΝ, ου, τὸ, juncus, vel ulva. herba palustris. Vide Dioscorid. lib. 4. ¶ Item urbs Arcadiæ, quam Hom. Il. λ'. Θρυόεσσαν appellat. Vide Steph.

Θρύϊνος, junceus, apud Suid.

Θρύορος, vesicariæ herbæ species esse dicitur, apud Theophr. hist. plant. l. 9.

ΘΡΥ'ΠΤΩ, F. ψω, frango, confringo: propriè putatur esse in minutas partes frango, unde et exp. comminuo, contero. ¶ Item frio, frango in micas. ¶ Item frango deliciis, frango luxu, Greg. in lib. qui περὶ φιλοσ. inscribitur, ἡμεῖς δὲ θρυψόμεθα ἡμᾶς αὐτοὺς ἐσθῆτι μαλακῇ καὶ [illegible], id est, frangemus nos deliciis vestis mollis. (Æsch. Ag. 1604.) ☞ Hoc verbum Eustath. inter ea recenset, quæ ὀνοματοπεποίηται. Plato item in Cratylo dicit literam ρ hoc in verbo ἀπεικάζειν τὸ κινεῖν, sicut in κρούειν, θραύειν, ἐρείκειν, κερματίζειν, et ῥυμβεῖν.

Θρύπτομαι, frangor, comminuor. Aristoph. et Philo de mundo. Item metaph. frangor deliciis, enervor: aut dissolutus reddor, corrumpor. Plut. de lib. educ. χαυνοῦνται γὰρ ταῖς ὑπερβολαῖς τῶν ἐπαίνων καὶ θρύπτονται. Xen. in symp. μαλακῶς θρυπτόμενον. Exp. etiam molliter et delicatè vivo, unde τεθρυμμένος. Luc. fractus deliciis, luxu solutus, dissolutus. Item delicias facio. Nonnulli idem fermè esse dicunt quod ἀκκίζομαι, joculari quadam simulatione utor, impensius me rogari volo. apud Luc. in symp. ¶ Item peculiariter dicitur de meretrice, aut etiam περὶ τῶν παιδικῶν, seu generalius περὶ τοῦ ἐρωμένου. apud Xen. in symp. et Dion. Areop. in ep. ad Demosth.

Τεθρυμμένως, delicatè et molliter, dissolutè. Plat. in pol. prox.

Θρύμμα, τὸ, fragmentum. Item peculiari signif. frustum panis, crustum. Hesych. Suid. Poll.

Θρυμματίς, placentæ genus. Sunt qui reddi posse existiment intritum, apud Athen. et Luc.

Θρύψις, ipsa actio frangendi deliciis, effœminatio, enervatio. Item deliciæ, mollities. Xen. Pæd. 8. †p. 241. a. ubi comparat.† Item fractio, comminutio, friatio.

Θρυπτικός, ἡ, ὸν, q. d. propensus ad delicatam vitam, delicatus, mollis. Xen. Pæd. 8. Interdum signif. frangendi seu comminuendi vim habens. Galen. 2. ad Glauc.

Θρυπτικῶς, delicatè, molliter. apud Poll. l. 6.

Τρύφος, fragmentum, idem quod θρύμμα. (Philostr. l. 4. c. 10.) unde

Comp. Τετράτρυφος, qui in quatuor partes frangitur: vel in quatuor partes fractus. Hesiod. in Erg. Ἄρτον δειπνεῖν τετράτρυφον, panem qui in quatuor frusta dividi possit.

Τρυφή, ἡ, deliciæ, mollities, luxus, delicata vita. Aristot. Eth. 7. Herodian. l. 1. et 3. Item ipsæ deliciæ quæ ad vitam illam delicatam pertinent. Interdum restringitur ad γαστριμαργίαν, seu πολυφαγίαν. ut apud Luc. ὑπὸ τρυφῆς ἐξωδηκὼς τὴν γαστέρα. (Aristoph. R. 21.)

Τρυφηλός, delicatus, deliciis deditus, voluptuarius. Suid.

Τρυφερός, idem. Arist. Rhet. 2. scribit, divites solere esse τρυφερούς. Dicitur et de re, ponitur que interdum τὸ τρυφερὸν subst. pro delicata vita.

Τρυφερῶς, delicatè, molliter.

Τρυφερεύομαι, à quo particip. τρυφερευθεὶς, deliciis et mollitie perditus, apud Aristoph.

Τρυφάω, ῶ, delicatè vivo, deliciis seu luxui indulgeo, luxuriosè vivo. Greg. Naz. Τί μετὰ Χριστοῦ πάσχειν καὶ ὑπὲρ Χριστοῦ τοῦ μετ' ἄλλων τρυφᾶν αἱρετώτερον. Apud Plat. de leg. τρυφῶσα παιδεία, mollis educatio. ¶ Item nitesco, lautè vivo, efferor et exulto licentia. Æschin. οἱ δὲ ὑμέτεροι ῥήτορες τρυφῶσι. Apud Isocrat. in orat. ad Nic. τρύφα μὲν ταῖς ἐσθῆσι καὶ τοῖς περὶ τὸ σῶμα κόσμοις, nitens, splendidus sis. Interdum ponitur cum accus. ut apud Greg. ubi tamen quidam subaudiri putant præpos. κατά.

Τρύφημα, τὸ, id ex quo deliciæ percipiuntur, vel deliciæ.

Τρυφητής, deliciarum consectator, delicatæ vitæ amator, qui delicatè vivit. Item helluo, vorax. Suid.

Composita: ac primùm ex θρύπτω, cum præp.

Ἀποθρύπτω, frango deliciis et luxu.

Ἀποθρύπτομαι, frangor deliciis, luxu corrumpor. Plat.

Διαθρύπτω, diffringo, disrumpo, comminuo seu contero. Luc. τὸ κρανίον διαθρύπτω. Sic Lev. c. 2. Item deliciis frango, sicut θρύπτω, vel effœmino. Xen. in politia Lacon.

Διαθρύπτομαι, in delicias agor, corrumpor. Item in delicias effundor. apud Xen. apomn. l. 1. et 4. (Æsch. Pr. 890. Theoc. ά. 99.)

Διατεθρυμμένως, delicatè et molliter, dissolutè. Plat. de leg.

Διάθρυψις, enervatio, effœminatio, ipsa actio frangendi deliciis. Aut etiam deliciæ. Apud Chrysostom. διαθρύψεις κινημάτων, gestus molles.

Ἐνδιαθρύπτω, (decomp.) delicias facio. Item delicatè vivo, apud Theocr.

Ἐνθρύπτω, comminuo intrò, intero. Dan. c. ult.

Ἔνθρυπτον, intritum, placenta.

Ἐνθρυμματίς, idem. Hesych.

(Ἐπιθρύπτω, contero. Philostr. l. 1. c. 37.)

Συνθρύπτω, deliciis frango, delicatum seu mollem reddo. Item frango, comminuo. Act. c. 21.

(Ὑποθρύπτω. Philostr. l. 1. c. 12.)

Ὑποθρύπτομαι, deliciis aliquantum indulgeo. q. d. subindulgeo deliciis. Plut. in Peric.

Alia composita sine præpositione.

Ἄθρυπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, infragilis, qui frangi non potest. cui oppos. εὔθρυπτος. Item non fractus deliciis, non fractus luxu. Vel minimè mollis, virilis. Plut. in Erotico. Sæpius de re dicitur quàm de persona, ut, ἄθρυπτος δίαιτα, apud Pythag. in carm. aur. Sic ἄθρυπτος τροφὴ, apud Damasc.

Ἀθρύπτως, non delicatè, non molliter. viriliter. Plut.

Ἀθρυψία, q. d. vacuitas à deliciis seu mollitie, vita minimè delicata seu mollis.

Αἰνόθρυπτος, valdè mollis seu delicatus, luxu diffluens. Theocr. Idyll. 15.

Εὔθρυπτος, fragilis, qui facilè frangi potest. Luc. Item fractus deliciis seu solutus, mollis.

Εὐθρυφής, fragilis. Item friabilis. Dios. l. 5.

Composita facta ex τρυφή, aut τρυφάω.

Ἀτρύφερος, minimè mollis, non delicatus. apud Suid.

Ἀτρύφητος, à deliciis seu delicata vita alienus aut abhorrens.

Διατρυφάω, ῶ, idem quod τρυφάω. Exp. etiam, luxu diffluo. apud Plat. de leg.

Ἐντρυφάω, ut, ἐντρυφᾶν μάστιξι, apud Chrysost. verberibus tanquam deliciis delectari. Et ἐντρυφᾷ [illegible], luxuriosè et insolenter ac redundanter hac re utor. apud Greg. ¶ Item, per delicias et lasciviam illudo et ludibrio habeo, ludificor. Luc. τοιαῦτα ἐντρυφῶσι, μᾶλλον δὲ ἐνυβρίζουσι τοῖς ἀτυχοῦσιν οἱ πλούσιοι.

Ἐντρυφᾶσθαι, ludibrio haberi et contemni. Plut. ἐντρυφώμενος ὑπ' αὐτοῦ.

Ἐντρύφημα, id cui ἐντρυφῶμεν, oblectamentum, deliciæ. Naz.

Decomp. Ἐγκατατρυφάω, ῶ, idem quod ἐντρυφάω, apud Suid.

Ὑπερεντρυφάω, ῶ, supra modum illudo, per delicias et lasciviam supra modum ludificor. Alciphr. in ep.

Κατατρυφάω, ῶ, ut, κατατρυφᾶν τοῦ λόγου, apud Greg. eluxuriari in stylo, vel luxuriante stylo uti. Item cum genit. personæ, idem quod ἐντρυφῶ.

ΘΡΩ'ΣΚΩ, salio, insilio, idem quod θορῶ. Il. ό.—— ὁ δ' ἔμπεδον ἀσφαλὲς αἰεὶ Θρώσκων. Il. φ'. θρώσκων τις κατὰ κῦμα μέλαιναν φρῖχ' ὑπαλύξει Ἰχθύς. Et metaphoricè apud Soph. in Trach. θρώσκει δ' αὖ, θρώσκει δειλαία διολοῦσ' ἡμᾶς Ἀποτίβατος ἀγρία νόσος, excitatur, tanquam ex somno exsiliens invadit, vel assultat, cum assultu impetit. (Soph. Tr. 58. 1045. Æsch. Ch. 846. Eum. 663.) ¶ Θρώσκειν, ineo, sicut mas fœminam inire dicitur. Hesych. ex Æschyli Amymone, θρώσκων κνώδαλα, i. ἐνθηλύζων, σπερματίζων. Θρώσκει Hesych. est etiam πίπτει, πηδᾷ. ¶ Θρώσκων γόνος, Callistratus apud Hesychium pro αἰσθάνομαι poni scribit. ☞ Tradit Eust. τεχνικούς quosdam antiquos derivare θρώσκω à θόρω seu θορέω, et τίτκω, à τῶ, ex quo, facta transpositione literarum, fieri θρώσκω, atque inde mutato ο in ω et subscripto ι, θρῴσκω. atque illud ipsum ι in θρωσμός, quoque inde derivato subscribi, licet ea scriptura non ubique observata reperiatur.

Θρωσμός, οῦ, ὁ, tumulus, locus eminulus, collis qui è terra quasi subsilit, vel locus eminentior ex quo spectare possumus, à θορῶ pro θεάσασθαι, ut Suid. tradit. Il. κ'. ἐπὶ θρωσμῷ πεδίοιο. Apud Apoll. Arg. 2. ἐλάοντες ἀνὰ θρωσμοὺς πεδίοιο, exp. per salebras. Apud eundem Arg. l. 3. schol. dicit esse locum supra flumen eminentem quem ex navi salitur.

Composita.

Ἀναθρώσκω, sursum salio, insilio. ut, ἀναθρώσκειν ἐπὶ τὸν ἵππον. [Herod. lib. 3. §. 64.] Capitur interdum et pro resilio. [Ap. Rhod. Arg. iii. 956. Ὑψόσ' ἀναθρώσκων, ἅτε Σείριος ὠκεανοῖο, &c. iv. 42. Hom. Iliad. N. 140. cum Schol.]

Ἀνθρώσκω, pro ἀναθρώσκω, in Epigr. Itidemque ἄνθορε, apud Soph. pro ἀνάθορε, ὀρχοῦ, subsili, salta.

Ἀποθρώσκω, resilio, exilio. ut, ἀποθρώσκειν ἀφ' ἵππου, desilire ab equo. Et νηὸς ἀποθρώσκοντα, Il. β'. (Cat. N. 209.)

Ἐκθρώσκω, exilio, idem quod ἐκθορέω. (Æsch. Pers. 457.)

(Ἐνθρώσκω. Eurip. El. 326. Μέθῃ δὲ βρεχθεὶς τῆς ἐμῆς μητρὸς πόσις Ὁ κλεινὸς, ὡς λέγουσιν, ἐνθρώσκων τάφῳ, &c.)

Ἐπενθρώσκω, insilio, irruo. apud Soph. (Œdip. Tyr. 476.)

Ἐπιθρώσκω, insilio. Il. δ'. τύμβῳ ἐπιθρώσκων Μενελάου. Item subsulto, subsultim progredior. Il. έ. Τόσσον ἐπιθρώσκουσι θεῶν ὑψηχέες ἵπποι. (Theoc. Id. ζ'. 25.)

Καταθρώσκω, desilio. Herodot. καταθρώσκω τῆς αἱμασιῆς, de maceria desilio.

Ὑπερθρώσκω, supersilio. idem quod ὑπερθορέω.

ΘΥΓΑ'ΤΗΡ, ἡ, filia, gnata. Od. δ'. Οὔ τοι κακὴ θυγάτηρ, ἀλλ' εὖ ἐχέθυμος. Xen. Pæd. 4. ἔστι δέ μοι καὶ θυγάτηρ παρθένος ἀγαπητὴ, γάμου ἤδη ὡραία. In obliquis casibus accentum in penultimam transfert, ut, μήτηρ. Od. κ'. Ἔνθ' ὅγε θυγατέρας πόρεν υἱάσιν εἶναι ἀκοίτας. Xen. Pæd. 8. ἥν τις ἐκδίδοσθαι ἐβούλετο θυγατέρα. Plut. in Artox. μίαν τῶν θυγατέρων. Iidem obliqui syncopen etiam admittunt. Xen. Pæd. 8. πολὺ μᾶλλόν με τῆς θυγατρὸς μνηστῆρα δέξεται. Sic Il. ί. Τρεῖς δέ μοί εἰσι θύγατρες. Sic in accus. θύγατρα, et θύγατρες: in dat. θυγατρὶ, et θυγατέρι: in genit. θυγατρὸς, et θυγατρῶν: in vocat. θύγατερ, et θύγατρες. Dicitur de brutis quoque apud Aristot. hist. an. l. 6.

Θυγάτριον, ου, τὸ, filiola. Apud Athen. l. 13. Εἰς οἷον ἀπώλεσας τῷ θυγατρίῳ μου ἄνδρα,

Θυγατριδοῦς, filiæ filius, nepos: et, Θυγατριδῆ, filia filiæ, neptis. Pol. l. 3.

ΘΥ'ΕΛΛΑ, ης, ἡ, ventorum complicatorum vis impetuosa, procella. (Æsch. Ag. 828.) (☞ Α θύειν et εἰλεῖν, ut Porphyrius tradit: alii esse volunt ἄελλαν θύουσαν.) Aristot. de mundo, θύελλαν definit, πνεῦμα βίαιον καὶ ἄφνω προσαλλόμενον, i. flatum prævalentem qui repentè prosilit. Il. ψ'. ——ἐπὶ δὲ στήθεσσι κονίη Ἵστατ' ἀειρομένη, ὥστε νέφος ἠὲ θύελλα. Od. α'.——τοὺς δ' ἂψ ἁρπάξασα φέρει πυκινὴ θύελλα. Hesiod. in Asp. ἴκελοι πυρὶ ἠὲ θυέλλῃ. Interdum additur genit. ἀνέμου, vel ἀνέμων. Od. ε'. αἱ δ' ἐφέροντο κακῇ ἀνέμοιο θυέλλῃ. Od. ι'. ἐπιπροέηκεν δ' ἄελλαν Παντοίων ἀνέμων. Sic apud Aratum, δεινὴ ἀνέμοιο θύελλα, Cicero expon. gravis vehementi flamine ventus. Metaphoricè dicitur etiam πυρὸς θύελλα, Od. ι'. Reperitur etiam, Προθύελλα conjunctim scriptum, apud Hesiod. in Theog. v. 742. ἔνθα καὶ ἔνθα φέροι προθύελλα θυέλλῃ Ἀργαλέη. nisi forsan dividenda sit vox et πρὸ referendum ad φέροι. sicut apud Hom. Od. υ'. ἢ ἔπειτά μ' ἀναρπάξασα θύελλα Οἴχοιτο προφέρουσα.

Θυελλήεις, εντος, ὁ, procellosus.

ΘΥ'ΛΑΚΟΣ, ου, ὁ, saccus. Aristoph. in Plut. Ὡς ἄλφιτ' οὐκ ἔνεστιν ἐν τῷ θυλάκῳ. Athen. lib. 2. πολλοὶ δὲ σάκκοι καὶ θύλακοι ἔδοσαν. Pro eod. dicitur et, Θύλαξ, ακος, apud Pol. et Suid. Hesych. verò θύλαξ, est pulvinar, cervical.

Θυλακοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, sacci formam gerens: sacco seu folliculo assimilis, ut, θυλακοειδεῖς καρποὶ, apud Diosc. l. 1.

Θυλακώδης, idem.

Θυλακίτης, ου, ὁ, idem cum θυλακοειδής: in fem. θυλακῖτις μήκων, à quibusdam dicitur papaver sativum. Diosc. l. 4. c. 65.

Θυλάκιον, θυλακίσκος, θυλακίσκη, θυλακίσκιον, sacculus culeolus. Interdum et folliculus. Aristoph. Athen. Diosc. Pol.

Θυλακὶς, ίδος, ἡ, à Nicand. dicitur id genus papaveris quod fert parva θυλάκια.

Θυλακίζειν, Hesych. Tarentinos usurpare ait pro ἀπαιτεῖν τι ἐκτείνοντα μετὰ θυλάκου.

ΘΥ'ΜΒΡΑ, ας, ἡ, thymbra: herba odorata, de qua Diosc. l. 3. c. 45. et Plin. l. 19. c. 8. Eadem dicitur etiam θυμβραία, ab Hippocr. teste Gal. et θύμβρον, à Theophr. hist. pl. lib. 7. c. 1. ☞ Fortasse ἀπὸ τοῦ θύειν, ob fragrantiam.

Θυμβροειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, thymbræ similis, qui è thymbræ genere est: apud Theophrast. hist. pl. l. 1.

Θυμβρίτης οἶνος, thymbrites vinum, i. e. thymbra factum, seu thymbra conditum. Diosc. l. 5. c. 6.

ΘΥΜΙΑ'Ω, ῶ, F. άσω, suffio, odores incendo, adoleo. Athen. lib. 7. τοὺς ἀμφὶ Μενεκράτη ἐθυμίων καὶ ἔσπενδον ὡς θεοῖς. Interdum cum accus. ut, θυμιῶσι τὸ λίβανον Ἀράβιοι, apud Herodot. Sic Herodian. l. 5. λιβανωτὸν θυμιῶντες. Interdum cum genitiv. ut Luc. in Cont. ὅπως ἔχωσι κνίσης ἀγαθῆς, καὶ τοῦ λιβανωτοῦ θυμιῷεν. ¶ Item suffitu afficio, vel suffitu inficio, apud Aristot. ☞ Παρὰ τὸ θύω.

Θυμιάομαι, ῶμαι, suffior, adoleor. suffitu afficior, vel inficior. Aristot. loquens de apibus, θυμιώμεναι γὰρ καὶ σφόδρα πονοῦσιν ὑπὸ τοῦ καπνοῦ. Et θυμιώμενον διώκει, nidore fugat. Item pro ἀναθυμιᾶσθαι, vaporari, seu exhalare, apud Aristot. lib. 2. meteor. Interdum exponitur uror, accendor. ut apud Diosc. l. 2. c. 63. (de cornu cervino) ὀσμῇ δὲ θυμιαθὲν ἑρπετὰ διώκει.

Θυμίαμα, τὸ, suffimentum, suffitus aut suffitio ex aromatibus seu odoribus. Herodian. l. 2. Plut. Pol. 2. †Luc. 1. 10.†

Θυμίασις, εως, ἡ, suffitus seu suffitio. Diosc. l. 1. c. 130.

Θυμιατήριον, ου, τὸ, acerra, thuribulum. Philo de vita Mos. lib. 3. Est etiam sidus cœleste, quod θυτήριον appellat Aratus, i. ara.

Θυμιατικὸς, ῆ, ὸν, ad suffiendum aptus, vaporiferus. [Plat. Tim. τὰ δὲ πλὴν ὕδατος αὖ, πάντα ὅσα κηρώδη καὶ θυμιατικὰ σώματα ξυμπήγνυται.]

Composita.

Ἀναθυμιάω, ῶ, vel ἀναθυμιάζω, vaporo, suffio, exhalare facio.

Ἀναθυμιάομαι, quoque interdum activam signif. habet. Aristot. ἐκ δὲ τῆς θαλάσσης τὸν ἥλιον ἀναθυμιᾶσθαι φησὶ, exhalationes elicere. Significat etiam vaporem reddo, aut evaporor, exhalo, suffitum emitto. apud eundem lib. de gen. anim. l. 5. et lib. de mundo, et apud Plutarch. symp. 7. ὥσπερ ὁ λιβανωτὸς ὑπὸ θερμότητος ἀναθυμιᾶται.

Ἀναθυμίαμα, τὸ, vapor, suffitus, suffimen, vel vaporatio, suffitio. pro ἀναθυμίασις.

Ἀναθυμίασις, vapor, exhalatio, halitus, suffitus. Exp. et respiratio. Aristot. in meteor. de mundo. Apud Herodian. dicitur de aëre corrupto circa paludes.

Ἀποθυμιάω, ῶ, evaporo, exhalo, vel odorem edo.

Ἀποθυμίασις, evaporatio, exhalatio. Plut. symp. 3. c. 1.

Ἐκθυμιάω, ῶ, suffio. Aristot.

Ἐκθυμιάομαι, adoleor, accendor: vel ad bonos odores ciendos accendor aut uror. Diosc. l. 1. c. 130.

Ἐνθυμιάω, ῶ, suffio intus. Synes. ep. 121.

Ἐπιθυμιάω, suffio, odoramenta adoleo seu accendo, Plutarch. in Alexand.

Ἐπιθυμίαμα, suffimentum, quod ad suffiendum adoletur. Soph. (Œdip. Tyr. 953.)

Ἐπιθυμὶς, vide sequens ὑποθυμίς.

Ὑποθυμιάω, ῶ, suffio, suffumigo. Diosc. l. 1. c. 105. et lib. 5. c. 146.

Ὑποθυμίασις, suffitus seu suffitio, suffumigatio.

Ὑποθυμίδες, sunt serta florida, quæ collo appendebantur. Sic dicta quoniam cerebrum fragrantia sua quasi suffiant et refocillent, ut tradit Plut. symp. 3. c. 1. ¶ Ὑποθυμὶς, est etiam avis nomen apud Aristoph. in Avibus. Ἐπιθυμίδες etiam dictæ sunt eædem corollæ. Hesych. Vide et in compositis ex θυμὸς, i. animus.

Ὑποθύμιος, adjectivè dicitur, ut, ὑποθύμιος στέφανος, idem qui ὑποθυμὶς, corolla collaris, quæ collo appenditur, apud Hesych.

ΘΥΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, animus, mens. (V. Æsch. Pers. 11. Ag. 48. 242. κατὰ θυμόν. ib. 183. Eurip. Med. 108. Soph. Tr. 1133. Œdip. Tyr. 689. 934. Tr. 897.) Il. λ'. —ἐπεί μιν ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἵκανεν, quoniam ejus cor et animum pervaserat dolor. Sæpe pro cupiditate ponitur. ut apud eundem poëtam, τῷ θυμὸς [illegible] φιλότητι καὶ εὐνῇ. Huc pertinet ἐν θυμῷ μεμαῶτες, Il. γ'. Et, φεῦγε μάλ', εἴ τοι θυμὸς ἐπέσσυται, si animus tuus [illegible] id impellitur, vel si ita fert animus. Plut. εἰ μὲν οὖν ἐστί σοι θυμὸς ἐγχειρεῖν τοῖς πολεμίοις. Et Xen. Pæd. 3. ἐπιτείνοντες δὲ ἀπολαύσοντα ἔστιν ἐμὸν θυμόν. Item animi præsentia. ut Xen. Pæd. 4. ἔχομεν ῥώμην καὶ θυμὸν ἐπὶ τοὺς πολεμίους. Exp. etiam animi præstantia, animi vehementia seu præfidentia, apud Plat. de rep. πρῶτον μὲν εὖ ἴσχον τὸ σῶμα, φρονήματος καὶ θυμοῦ ἐμπίπλανται, καὶ ἀνδρειότεροι γίγνονται αὐτὸς αὑτοῦ. Et ibidem, ἄμαχόν τε καὶ ἀνίκητον θυμὸς, &c. A Gal. quoque apud Hippocratem exp. προθυμία. Item animalis spiritus et vivificus, ut Eustath. exp. apud Hom. ἐσαγείρατο θυμόν. Item anima, vita, ut, θυμὸν ἀπηύρα, apud eundem, et ἐξαίνυτο θυμὸν, animam abstulit, i. interfecit. ¶ Item ira, excandescentia, idem quod ὀργὴ, (cum quo interdum etiam copulatur.) Il. β'. θυμὸς δὲ μέγας ἐστὶ βασιλῆος. Aristot. in Rhet. διὰ θυμὸν καὶ ὀργὴν γίγνεσθαι. Sic et Herodian. l. 8. ὀργῇ καὶ θυμῷ χρώμενος πλέον μᾶλλον ἠπείγετο. Sic et ad Col. c. 3. Stoici θυμὸν definierunt ὀργὴν ἀρχομένην, iram nascentem et modò existentem. Apud Herodian. l. 4. ponitur pro iracundia seu pro iracunda mente, εἰδώς τε τοῦ Ἀντωνίνου τὸν θυμὸν καὶ τὸ φονικὸν ἐπὶ τοιοῖσδε γράμμασι. Apud Xen. in lib. de re equ. tribuitur equo. Usurpatur et in plur. ut Aristot. de melancholicis loquens, εὐκίνητοι πρὸς τοὺς θυμοὺς καὶ τὰς ἐπιθυμίας. ☞ Plat. in Cratylo deducit ἀπὸ τῆς θύσεως καὶ ζέσεως τῆς ψυχῆς. Etymol. ἀπὸ τοῦ θύειν καὶ ὁρμᾷν τὸ αἷμα. Medici enim dicunt, iram esse sanguinis ebullitionem circa præcordia. ¶ At θύμος, vide in derivatis ex θυμὸς, animus.

Derivata ex θυμὸς, i. animus.

Θυμικὸς, ῆ, ὸν, animosus. Aristot. et Athen. lib. 2. Vide et in deriv. ex θυμὸς, ira.

Θυμοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem. Arist. Rhet. 2.

Θυμίδιον, ου, τὸ, animulus. Aristoph. in Vesp.

Θύμος, ου, ὁ, sive θύμον, ου, τὸ, thymus sive thymum. herba de qua Diosc. l. 4. c. 44. et Theophr. de hist. pl. l. 6. c. 2. dicta ἀπὸ τοῦ θυμοῦ, quia adhibetur iis qui patiuntur animi deliquium. Alii à θύω ob fragrantiam deducunt. ¶ Item θύμος à nonnullis dicitur τὸ ἄρον, ex Diosc. ¶ Item θύμος, sive θύμον, bulbus, cepa agrestis. Aristoph. in Pluto, et apud Athen. l. 2. et 14. ¶ Item θύμος, dicitur glandulosa illa substantia quæ in jugulo ad os summum pectoris consistit. In qua signif. scribitur et θυμός. Vide Ruff. Ephes. et Poll. ¶ Θύμος est etiam tuberculum carnosum quod super corpus quasi verrucula eminet, summum colorem floris thymi repræsentans: unde ei nomen est. Vide Corn. Cels. l. 5.

Θύμινος, ου, ὁ, thyminus, qui ex thymo factus est.

Θυμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, thymosus, thymum referens.

Θυμίτης, ου, ὁ, thymites, ut, θυμῖται ἅλες, sales cum thymo tritæ. Aristoph. Θυμίτης οἶνος, vinum thymo conditum: de quo Dioscor. l. 5. c. 59. et Colum. l. 12. c. 35.

Θύμιον, ου, τὸ, à quibusdam dicitur σμῖλαξ, taxus, ex Aëtio, l. 13. c. 64. A Gaza exp. cunila, apud Theophr. de caus. pl. l. 3. ¶ Item quod super corpus quasi verrucula eminet, ut dictum est in θύμος.

Composita.

Ἀγριόθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, agresti et fero animo præditus. Hesych. [Hom. Il. ι. 625.]

Ἄθυμος, qui animum despondet, qui dejecto est animo, q. d. carens animo. Exp. etiam anxius. Apud Plat. pol. 5. exp. mœrore affectus. Aliquando oppon. τῷ προθύμῳ, et apud Xen. Pæd. 5. †Comp. ἀθυμότερος. Xen. Pæd. l. 5. p. 147. c.† ¶ Item non animosus, pusillanimis. Apud Aristot. pol. 7. (Soph. Œdip. Tyr. 327. Æschyl. Eum. 773.)

Ἀθύμως, (q. d. absque animo) animo dejecto, anxiè. Xen. Pæd. 3. Apud Isocr. in Pan. ἀθύμως διακεῖσθαι, despondere animum. Apud Xen. ἀθύμως ἔχω πρὸς τὸ τὸν φίλον κτᾶσθαι, despero de comparandis amicis.

Ἀθυμία, ἡ, animi dejectio, tristitia, anxietas, desperatio. Æsch. in Ctes. εἰς τὴν ἐσχάτην ἀθυμίαν ἐνέπεσον. Apud Xen. Pæd. 1. opp. τῇ προθυμίᾳ, alacritati.

Ἀθυμέω, ῶ, animum despondeo, animo sum dejecto, animi alacritate defectus sum, item animo concido, animum abjicio. Interdum absolutè, ut Isocr. in Evag. Interdum cum dat. ut Dem. Phil. 1. οὐκ ἀθυμητέον τοῖς παροῦσι πράγμασι, non oportet animum despondere ob præsentem rerum statum. Et cum accus. ut Thucyd. l. 6. ἡμεῖς δὲ τὰς ἡμετέρας ἀρχὰς οὐκ ἀθυμοῦμεν τὴν τελευτήν. Apud eundem l. 7. ἀθυμῶ ἐπιχειρῆσαι, expon. timeo. Sic apud Soph. δεινῶς ἀθυμῶ μὴ, &c. timeo ne, vel angor metu ne, &c. (Œdip. Tyr. 766. cum al. Tr. 679.) Et cum præposit. ἐπὶ, ut Isocr. in Panath. εἰ μὲν ἐπὶ τούτοις ἀθυμήσας.

Ἀθυμέομαι, οῦμαι, idem cum ἀθυμῶ, Hesych.

Ἀθυμάντης, ου, ὁ, anxius, mœrore affectus, apud Suid.

Decomp. Ἐξαθυμεῖν, penitus defici animo, exanimari.

Καταθυμέω, animo concido et labasco. Xen.

Ἀνθρωπόθυμος, humanum animum habens.

Ἀποθυμέω, ῶ, idem quod ἀθυμέω, Bud. in epist.

Ἀπόθυμος, invisus, molestus, ut, ἔπος ἀπόθυμιον, apud Hesiod. [Herodot. Hist. lib. 7. cap. 168. Οὐκ ἐθελήσομεν τι ἐπιστήσεσθαι, οὐδέ τι ἀποθύμιον ποιῆσαι. ingratum.]

Βαρύθυμος, graviter animo affectus. Synes. ep. 44. et Plutarch. in Alexand. (βαρύθυμον ὀργάς. Eurip. Med. 176.)

Βαρυθυμία, animus graviter affectus, animi ægritudo. Plut.

Βαρυθυμῶ, gravato animo fero, indignor. App. et Plut.

Γλυκύθυμος, dulcedine animum afficiens. ut, γλυκύθυμος ὕπνος, somnus animo gratus. †Aristoph. Nub. 705.† Item delicatus, qui mollis non dulcedine animum effœminat: in malam partem. Luc. in Herm. ¶ Item placido et miti animo præditus. Il. υ'.

Γλυκυθυμία, animi suavitas, animi dulcedo. Synes. ep. 57. et 79. Et in malam partem pro deliciis seu voluptatibus animi. Idem Synes. ep. 105. Item ignavia et inertia quæ laborem respuit, apud Plut. et Plat. de leg. Item animi placiditas et quasi dulcedo, clementia, Plut.

Γυναικόθυμος, qui muliebri animo est.

Γυναικοθύμως, muliebri animo, muliebriter. Polyb.

Δακέθυμος, animum mordens seu remordens. ut, δακέθυμος ἄτα. [Soph. Philoct. 724. Anacr. Od. 8. Δακέθυμά μοι λέγοντες, διὰ τὰς καλὰς ἰούσας.] Idem quod θυμοδακής.

Δηξίθυμος, idem. ut, δηξίθυμος ἔρως. apud Athen. l. 5. (Æsch. Ag. 752.)

Διθυμία, ἡ, animorum dissensio, dissidium, discordia. Hesych.

Διχόθυμος, dubius animi, qui animum in duas q. partes scissum habet. Hesych.

Δύσθυμος, graviter animo affectus, idem quod βαρύθυμος. †Xen. Pæd. l. 5. p. 125. a.† Arist. in probl. et Soph. in Ajace, et Elect.

Δυσθύμως, ægro animo, cum animi mœrore. Plut. in Fab.

Δυσθυμία, animi mœror. Arist. in probl. Plut. in Artox. Herodian. l. 6. et 8. (Pl. Eurip. Med. 692.)

Δυσθυμέω, ῶ, animum despondeo. Plut. in Tim.

Δυσθυμαίνομαι, sum ægro animo. ex Eurip. (Med. 91.)

Ἔνθυμος, qui animo prompto est, alacer. vel ex animi affectu proficiscens.

Ἐνθύμως, ex animo, promptè, alacriter. Phil. de vita Mos. l. 1. Herodian. lib. 4. et alibi passim. Item irato et infenso animo. apud eundem, l. 3.

Ἐνθυμία, animi promptitudo. [Polyb. Hist. lib. 3. οἱ δὲ τῶν Ῥωμαίων στρατηγοὶ κατὰ τὴν ἐνθυμίαν ἐνίσταντο ταύτης, διέλυσαν ἀθρόως τὴν τῶν ὑπεναντίων τάξιν.]

Ἔνθυμος, in quo animus est, animosus. Aristot. pol. 7. c. 7. ubi oppon. ἄθυμος.

Ἐνθυμέομαι, οῦμαι, in animo verso seu voluto, animo concipio, animadverto. †Xen. Pæd. l. 4. p. 96. d. Aristoph. Nub. 818. ἐνθυμούμενος, ὅτι παιδάριον εἶ, animadvertens, reputans quod puer sis.† Item considero, expendo, reputo. Cum gen. Xenoph. apomn. 1. θαυμαστὸν εἰ μὴ τούτου ἐνθυμηθήσεται. Sic et Isocr. ad Phil. et alibi. Cum accus. Thuc. l. 2. ἐνθυμούμεθα ὀρθῶς τὰ πράγματα. Sic et apud Dem. in Mid. apud Isocr. et alios. † Xen. Pædiæ l. 1. §. 3.† (Æsch. Eum. 222. animadverto. Aristoph. R. 40.)

Ἐνθύμημα, τὸ, animi conceptus, sensum vel sensus. ut apud Alcid. Isocr. et Halicarn. ¶ Item species argumentationis, de qua Arist. pr. an. l. 2. c. 20. Item sententia oratoria. Vide Aristot. in Rhet. 1. et Hermog. l. 3. item Cic. in top. et Quint. ¶ Exp. etiam, commentum: item inventum, seu memorabile inventum, apud Xen. ἐνθύμημα πολλοῦ ἄξιον.

Ἐνθυμηματικὸς, constans enthymemate seu enthymematis, aut enthymemata continens. ut, ἐνθυμηματικαὶ ἀποδείξεις, Aristot. quibus enthymemata adhibentur. Et ἐνθυμηματικὴ περίοδος, Hermog. periodus enthymemate conclusa. Item acer in argumentationibus, et argutus orator, apud Aristot.

Ἐνθυμημάτιον, commentatiuncula, argutulum dictum. Gell. l. 15.

Ἐνθυμηματώδης, commentationibus pleni.

Ἐνθύμησις, cogitatio, consideratio. Item commentatio. Thuc. l. 1. et Nas.

Ἐνθυμητικὸς, promptus, ad excogitandum solers.

Ἐνθύμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui in animo est, qui animo nostro obversatur, et de quo cogitamus. Odyss. ν΄. Soph. in Trach. (111. Œdip. Tyr. 739.) ¶ Item animo religionem ciens. Antiph. in Apol. Sic ἐνθύμια ποιούμενοι, apud Thuc. rem in religionem vertentes seu trahentes. Quidam expon. rem pro ominosa habentes.

Ἐνθυμία, cogitatio. Thuc.

Ἐνθυμίζομαι, pro ἐνθυμέομαι, apud Poll. et Suid.

Ἐνθύμιστος, suspectus. [Herodot. Hist. lib. 2. τὸν δὲ Ἄμασιν, ἐνθύμιστον ποιεύμενον, οἷα ἐόντα πρότερον ἰδιώτην.]

Ἐπενθύμημα, (decomp.) enthymema enthymemati additum. Hermog. Et ἐπενθυμηματίζεσθαι, ac ἐπενθύμησις, de enthymematis unius ad alterum adjectione.

Ἐπιθυμίδες, sunt corollæ: quæ quoniam sub collo supra pectus seu cor, quam animi sedem esse volunt, appendebantur, à θυμὸς derivatæ putantur. Vide et in comp. ex θυμιάω.

Ἐπιθυμία, ἡ, cupiditas, desiderium. Plat. Apud Stoicos, ἐπιθυμία τιμωρίας, Cic. interp. libido puniendi. Apud Xen. apom. 1. ἐπιθυμία τοῦ σίτου, aviditas cibi, fames. Dicitur quis ἐν ἐπιθυμίᾳ γίγνεσθαί τινος, desiderio teneri rei alicujus, Plat. epist. 7. Et ἐπιθυμίαν ἐμποιεῖν, Thuc. et ἐπιθυμίαν ἐμβάλλειν, Xen. † Pæd. 1. 1. 4.† (sequente genit.) cupiditatem seu desiderium afferre. † ἔχειν. Xen. Pæd. 1. 4. 3.† Exp. et cupiditas effrenata, libido.

Ἐπιθυμέω, cupio, concupisco, desidero. (Æschyl. Ag. 224. Aristoph. R. 62.) Cum genit. ut, ἐπιθυμῶ τούτου. † Aristoph. Nub. 411. σοφίας ἐπιθυμήσας.† Et cum infinit. ut, ἐπιθυμῶ ἀκοῦσαι, ἰδεῖν, † Xen. Pæd. 1. 1. 3. 1.† μαθεῖν, &c. Interdum peculiariter dicitur de amatoria cupidine: ut apud Lys. ἐπεθύμουν τοῦ μειρακίου. Sic apud Athen. ἐπιθυμεῖν αἰγός.

Ἐπιθύμημα, cupiditas, desiderium. apud Plat. et Plut. [Xenoph. Tyrann. §. 23. Ἄλλα τε ἂν εἴη, — ταῦτα τὰ ἰδιώματα ἐστι, ὁ μαλακῶς καὶ ἀσθενικῶς τρέφει ψυχῆς ἐπιθυμήματα :]

Ἐπιθύμησις, idem. apud Aristot. Eth. 1.

Ἐπιθυμητὸς, desiderabilis, qui ejusmodi est ut desideretur. Apud Aristot. Eth. 3. c. 10. ἐπιθυμητὰ, exp. quæ desiderari solent.

Ἐπιθυμητὴς, q. d. desiderator, i. qui tenetur desiderio rei alicujus. cupidus, studiosus. Xen.

Ἐπιθυμητικὸς, (q. d. desiderativus) ad desiderandum seu concupiscendum propensus, vel insitam concupiscendi facultatem habens, seu propensionem quandam ad concupiscendum. Apud Aristot. in fin. l. 1. Eth. exp. impellens ad concupiscendum. Ἐπιθυμητικῶς ἔχω, pro ἐπιθυμῶ, cupio. Poll. [Plat. Phæd.]

Decomp. Ἀντεπιθυμέω, ῶ, vicissim cupio vel opto. Item opto adversus aliquem, i. adversor alicui, optando idem quod ipse optat. unde ἀντεπιθυμητὴς, exp. æmulus. item, rivalis, apud Andocid. Dicitur etiam, ἀντεπιθυμῶ σοι τούτου, hac in re sum tibi competitor.

Ἀξιεπιθύμητος, dignus qui expetatur.

Κατεπίθυμος, concupiscens.

Συνεπιθυμέω, ῶ, unà cupio.

Συνεπιθυμητὴς, corrivalis. apud Plat. [Aristoph.]

Ὑπερεπιθυμέω, supra modum cupio, mirum in modum cupio. † Xen. Pæd. l. 6. p. 149. b.†

Εὔθυμος, qui bono, hilari et securo animo est. cui opp. δύσθυμος, Aristot. in probl. Xen. Pæd. 6. Herodian. l. 6. Item qui benevolo ac benigno animo est. Od. ξ΄. (Εὔθυμος φρὴν, i. e. ἀλαζὼν καὶ τετυφωμένη διάνοια. Sed legitur ἔνθυμος. Æsch. Pers. 372. Suppl. 966.) † Comp. Xen. Pæd. 2. 50. c. εὐθυμότερον. et l. 6. p. 170. c. εὐθυμότατα, ut adverb. maximè alacri animo. l. 3. p. 78. b.†

Εὐθύμως, bono ac hilari animo, alacriter. (Æsch. Ag. 1601.) Xen. Pæd. 2. et 8. et Synes. ep. 142.

Εὐθυμία, bonus et hilaris animus, seu animi hilaritas, securitas, animi tranquillitas. † In Plut. deliciæ. Xen. Pæd. 1. 3. 11.†

Εὐθυμέω, ῶ, bono et læto animo sum. Item in mentis tranquillitate sum, apud Plut. περὶ εὐθυμ.

Εὐθυμεῖσθαι, bono ac hilari esse animo, seu alacrem esse et gaudio perfusum. Xen. Hell. 7. † ἐπί τινι, super aliquid. Xen. Pæd. l. 4. p. 90. d.† Plutarch. in Sert. et in Mario, et Aristot. Rhet. 2. † εὐθυμεῖσθαι, hilaritati operam dare, exp. Xen. Pæd. l. 5. p. 144. c.†

(Εὐθυμασίον, animi promptitudo. Maximi. Proleg. in Op. Dionys.)

Decomp. Διευθυμοῦμαι, q. d. pergaudeo, perquam læto ac hilari animo sum, Basil.

Ἐπευθυμέω, ῶ, bono seu æquo animo sum in, vel ob.

Ἐχέθυμος, mente præditus, vel qui animi cupiditates coërcet, Od. θ΄.

Ἠπιόθυμος, benigno ac miti animo præditus. Epigr.

Κακόθυμος, qui malo seu malevolo animo est.

Κακοθυμία, malevolentia, animus malè affectus. Plut. in Lyc.

Καρτερόθυμος, qui tolerandi animo est, qui animi tolerantia omnia vincit. Od. φ΄. Apud Hesiod. in Theog. † 225.† ἔρις καρτερόθυμος, exp. pertinax.

Καταθύμιος, qui est in animo, animo obversans. Il. κ΄. v. 384. μηδέ τί τοι θάνατος καταθύμιος ἔστω, ne obversetur animo tuo mors. ¶ Item qui est ex animi sententia, animo gratus: apud Theog. et Synes. Huic oppon. ἀποθύμιος.

Καταθυμίως, ex animi sententia. Item libenter.

Decomp. Ἀκαταθύμιος, ου, ὁ, qui non est κατὰ ψυχὴν καὶ θυμὸν, animo ingratus. Ponitur pro ἀποθύμιος. Eust.

Λιπόθυμος, animo deficiens, animo defectus, seu quem animus deficit.

Λιποθυμία, animi defectio, animi deliquium. Plut. in Alex. et Alex. Aphr. probl. l. 2.

Λιποθυμέω, ῶ, animo deficio seu deficior. Diosc. l. 3. c. 36.

Μακρόθυμος, (q. d. longanimis) lenis, clemens, cui opp. ὀξύθυμος. Item patiens, patienti animo tolerans. Epigr.

Μακροθύμως, patienter, æquo animo, Act. c. 26.

Μακροθυμία, tolerantia, animi lenitas. Eph. 4. Col. 3. et alibi.

Μακροθυμέω, ῶ, patienter fero. Matth. 18. Luc. 18. Vide et in comp. à θυμὸς, i. ira.

Μεγαλόθυμος, magnanimus, magno et celso animo præditus. Plat. 2. de rep. Μεγάθυμος, pro eodem dicunt poëtæ metri gratia. Il. γ΄. ώ. et alibi. † Hes. Th. 734.†

Μικρόθυμος, qui pusillo est animo. μικρόψυχος.

Μικροθυμία, animus pusillus, pusillanimitas.

Μικροθυμέω, animo pusillo sum.

Ὀβριμόθυμος, animo violento præditus, magnanimus. Hesych. Hesiod. in Theogon. † 140.†

Ὁμόθυμος, unanimis, concors. Hesych. Exponitur etiam socius, in Ovo Sim. Rhod.

Ὁμοθυμία, unanimitas.

Ὁμοθυμαδὸν, adverb. unanimiter, uno animo et consensu. Xenoph. Hell. 7. Phil. de vit. M. l. 1. Herodian. l. 2.

Ὀλοόθυμος, exitiali et noxio animo præditus.

Πανθυμαδὸν, toto animo, toto pectore, toto animi robore. Odyss. σ΄. ver. 33.

Πρόθυμος, animum alacrem habens ad aliquid, qui prompto et erecto est animo, promptus. (Soph. Aj. 36. μήτοι τό γ' ἐμὸν πρόθυμον φίλοισιν ἀπέστω. Eurip. Med. 178. 486. πρόθυμον εἶχ' ὀφθαλμὸν εἰς Ἰάσονα. Ib. 1148.) Thuc. lib. 1. Dicitur etiam, πρόθυμός εἰμι πρὸς τοῦτο. † Sic Xen. Pæd. 1. 4. 22. ubi comparat.† vel εἰς τοῦτο, et πρόθυμός εἰμι ποιεῖν τοῦτο. † Xen. Pæd. p. 151. c.† Dicitur et, πρόθυμος περί τινα, apud Thucyd. Item πρόθυμος, cum genitiv. cupidus.

Προθύμως, alacri animo, alacriter, promptè. † Xen. Pæd. 1. 4. 7. et 8. Item impigrè. Item libenter. Xen. Pæd. 4. et alibi. Προθύμως ἔχειν πρός τι, animo prompto esse ad rem aliquam, vel animo propensum. (Aristoph. R. 205. Æsch. Ag. 1600.)

Προθυμία, animi alacritas, animi promptitudo, vel simpliciter alacritas. (Eurip. Phœniss. 546. 864. 1387. 1623. Soph. Œdip. Tyr. 48. 858. προθυμίᾳ ἔργου λαβεῖν, rem aggredi. Tr. 682.) Item studium. † contentio. Xen. Pæd. l. 3. p. 71. b.† Ei opponitur ἀθυμία, apud Xen. † Pæd. 1. 6. 12.† Apud eundem, προθυμίαν ἐμβάλλειν, alacritatem addere. exp. etiam, inflammare animum desiderio. Apud Dem. προθυμίαν παρέχεσθαι, promptum et alacrem animum ostendere. Apud Thucyd. et Xen. † Pæd. l. 4. p. 110. b.† προθυμίας οὐδὲν ἐλλείπειν: et pro eodem πάσῃ προθυμίᾳ, vel μετὰ πάσης προθυμίας ποιεῖν τι, omni studio aliquid agere. Item cupiditas, desiderium, ut apud Synes. κατέβαλε τὴν προθυμίαν τῆς εἰς ἡμᾶς ἀποδημίας. ¶ Exponitur etiam, χαρὰ, lætitia, gaudium. Hesych.

Προθυμέομαι, οῦμαι, alacri sum animo: † Xen. Pæd. 1. 6. 8.† cui opp. ἀθυμῶ, apud Xenoph. Pædian. 6. Dicitur προθυμοῦμαι ποιεῖν τοῦτο, Dem. promptus sum ad hoc faciendum, vel studeo hoc agere. † operam do. Xen. Pæd. 1. 5. 9. et 10. et promptus sum, 1. 6. 21.† Et cum accus. προθυμοῦμαι τοῦτο, apud Plat. et Aristot. Exponitur etiam, promptus sum, aliquid magno studio suscipio et instituo, item in animum induco, et cupio efficere. apud Platon. de republ. et Plutarch. in Themist. (Eurip. Phœniss. 1649. cupio. Soph. Tr. 1136. Æschyl. p. 28. Antiphon. Orat. 1. p. 17.)

[Προθυμητέος. Plat. de Leg. Ἀλλ' ἂν σπευστέα γε καὶ προθυμητέα. Προθυμητέον. Plat. Tim.]

Decomp. Ἀπρόθυμος, minimè alacrem animum ad aliquid habens, minimè alacris. Plut. de def. orac. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 6. cap. 2. §. 5. Ἐπεὶ δ' ἂν αὐτοὶ ἔδοξαν ἀπρόθυμοι εἶναι, πέμπουσι Λυκῶνα, &c.]

Ἀπροθύμως, non alacriter, non libenter. [Xenoph. Hist. Græc. lib. 1. cap. 6. §. 4. Καταμαθὼν δὲ ὑπὸ τῶν Λυσάνδρου φίλων καταστασιαζόμενος, οὐ μόνον ἀπροθύμως ὑπηρετούμενος, ἀλλὰ καὶ διαθρυλοῦντας ἐν ταῖς πόλεσιν, &c. Plat. de Leg. 2. παντάπασί που δειλός τε καὶ αἰσχυντηλὸς εἴ τις, ἀπροθύμως ἂν τοῦτ' ἐργάζοιτο.]

(Ἐκπροθυμέω. Eurip. Phœniss. 1618.)

Συμπροθυμοῦμαι, contendo ad idem efficiendum, in eandem causam incumbo. Ut Xenoph. Pæd. 6. συμπροθυμήσοιντο ταῦτα. Idem anab. lib. 7. συμπροθυμεῖσθαι ὅπως ἐκπλεύσῃ τὸ στράτευμα. Apud Thuc. ponitur interdum etiam cum dativo personæ, pro adjuvare aliquem in re.

Ῥᾴθυμος, ου, ὁ,† (ex ῥᾶ, facto ex ῥᾴδιος, et θυμὸς.) propriè cujus mens occupatur in iis quæ veniunt ex facili minimèque intento labore. Sed latiùs, dicitur is qui labore omni vitato quietem atque otium amat, deses, negligens, aut supinus: cui opponitur φιλόπονος, apud Plut. symp. 1. ¶ Item de re quæ nullam animi contentionem postulat, ideoque pigro ac desidi convenit. Arist. Rhet. 1.

Ῥᾳθύμως, animo remisso, segniter, oscitanter, supinè. Item languidè. Herodian. 6. Plat. de leg. et alii.

Ῥᾳθυμία, animi remissio, desidia, segnities, ignavia. Dem. Isocr. Plat. et alii. Item quies, apud Hippocr. (Eurip. Med. 218.)

Ῥᾳθυμέω, ῶ, remisso sum animo, deses sum, segniter ago. Xen. Isocr. Plut. A Polybio ponitur etiam simpliciter *pro*, quiesco, quieti me trado, quiete et otio fruor. Ab eodem dicitur quoque ῥᾳθυμεῖν περί τινος, conquiescere, i. securum esse de aliqua re.

Ῥᾳθυμίζω, socordiam propulso, ad vigilantiam excito.

Decomp. Ἀπορρᾳθυμέω, ῶ, pigresco, elangueo, ignavia et socordia negotium aliquod transmitto. Aliquando absolutè, ut apud Dem. Aliquando et cum genitivo, ut apud Xen. Apomn. 3.

Καταρρᾳθυμέω, ῶ, per desidiam aut inertiam ago, vel per negligentiam derelinquo, apud Xen. Hell. 6.

Συνθυμέω, ῶ, unanimis et concors sum, ejusdem animi sum.

Τλήθυμος, et τλάθυμος, cui est animus patiens, patiens laborum seu tolerans, qui ad labores seu pericula non facilè animum despondet. Hesych.

Ὑπέρθυμος, supra modum animosus, magnanimus. Od. δ. Il. ζ΄. et δ. † Hes. Th. 719.† Apud Xen. de re equ. dicitur de equo.

(Ὑπερθύμως. Æsch. Eum. 837.)

Ὑποθύμιος, unde ὑποθύμιος στέφανος, apud Hesych. corolla quæ collo apposita supra cor animi sedem putatam gestatur.

Ὑποθυμίς, idem quod ὑποθύμιος στέφανος, vel ἐπιθυμίς. Vide et in comp. ex θυμιάω.

Ὠλεσίθυμος, animo perniciem afferens, animo exitialis et noxius.

Ὠμόθυμος, crudelis, crudeli animo præditus, Soph. et Phil. de vita Mos. l. 1.

Derivata ex θυμὸς, i. ira.

Θυμικὸς, οῦ, ὁ, iracundus. Arist. rhet. 1. et Plut.

Θυμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem apud eundem Aristot. in 2. de part. an.

Θυμαίνω, irascor, excandesco, succenseo. Aristoph. in Neb. † 1480.† μηδαμῶς θύμαινέ μοι, nequaquam mihi succenseas. Et apud Hesiod. † Asp. 162.† Ὄμμασι θυμαίνοντες, vultu iram monstrantes.

Θυμόω, ῶ, ad iram concito, iratum reddo, ad iracundiam provoco. Osee cap. 1.

Θυμοῦμαι, ad iram concitor, vel etiam neutraliter, irascor, excandesco, succenseo. Soph. εἰς ὀργὴν θυμούμενος. † δ' ὀργῆς. Œd. Tyr. 352.† Plat. ep. 7. ἐγὼ διενοούμην πλεῖν τεθυμωμένος, ego ira accensus navigare cogitabam. Et apud Thucyd. τὸ θυμούμενον τῆς γνώμης, excandescentia animi. Interdum cum dat. ut Euripid. in Medea, Σὲ τὴν σκυθρωπὸν καὶ πόσει θυμουμένην. (Phœniss. 418. 1405. Cum Dat. Aristoph. R. 1038. Soph. Tr. 552. Œd. Tyr. 352. Æsch. Eum. 804. Cum Acc. Plato. Euthyphr. 1.)

(Θύμωμα, ὀργή. Æsch. Eum. 863.)

Θύμωσις, excandescentia, i. ira nascens et modo existens, ut Cic. interp. Tusc. quæst. l. 4.

Composita.

Μακρόθυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui iram differre et cohibere novit, lenis, clemens. Vide et in comp. à θυμὸς, animus.

Μακροθύμως, iram differendo, seu patienter.

Μακροθυμία, ας, ἡ, iræ dilatio, tolerantia.

Μακροθυμέω, ῶ, iram differo, patienter fero. Matth. 18.

Ὀξύθυμος, qui subita et acri ira excandescit, ad iram præceps, seu præceps animi: qui levissima causa ad iram provocatur. Aristoph. in Vesp. Aristot. rhet. 2. (Eurip. Med. 320. Æsch. Eum. 708.)

Ὀξυθυμία, ἡ, excandescentia, iracundia, vitium animi quo levissima de causa irascitur. Exp. et sordes, purgamentum. Pol. l. 2.

Ὀξυθύμια, τὰ, exp. cruces vel ligna è quibus suspenditur et strangulatur aliquis: vel purgamenta ædium quæ nocte in triviis exponebantur. Hesych. et Suid.

Ὀξυθυμέω, ῶ, iræ impotens sum, præcipiti ira excandesco. Aristoph. in Vesp.

Ὀξυθυμίας, ου, ὁ, idem quod ὀξύθυμος, seu ὀξύχολος, Poll.

Περίθυμος, ira valdè accensus, qui ira valdè excandescit. Plut. in Mario. (Æsch. S. c. Th. 730.)

Περιθύμως, accenso animo, ut, περιθύμως ἔχειν, ira percitus. (Æsch. Choëph. 37.) [Herodot. Hist. lib. 2. οὐδένα αὐτῷ λόγον δόντα, ἀλλὰ περιθύμως ἔχοντα, περιταμεῖν προστάξαι αὐτοῦ τά τε ὦτα καὶ τὴν ῥῖνα.]

Συνθυμαίνω, simul irascor. Suid.

Συνθυμόω, simul ad iram concito.

ΘΥ'ΝΝΟΣ, ου, ὁ, thunnus, sive thynnus: nomen piscis pergrandis. (Theoc. Id. 3. 26.) Plut. ex quodam poëta, Θύννος βολαῖος πέλαγος ὣς διαστροφεῖ. Fœm. gen. est Θύννα et Θυννίς, apud Athen. lib. 7. ☞ Sic dictus est ἀπὸ τοῦ θύειν, i. ὁρμᾷν, quoniam (ut Athen. lib. 7. ex Aristot. tradit) Caniculæ exortu œstro agitatur, vermiculo quodam quod tum sub pinna habet permotus, adeò ut etiam in navigia exiliat. Vide et Plin.

Θυννίδας, Hesych. esse tradit frusta thynnorum in partes concisorum. Et Θυννίδες, pro eodem.

Θυννώδης, εος, ὁ καὶ ἡ. (q. d. thynnaceus) thynnum referens. Luc. in Jove Trag.

Θυνναῖος, ου, ὁ, qui ex thynno est. ut, θυνναῖον τάριχος, apud Athen. l. 3. Et θυνναῖον, neut. gen. sacrificium ex thynnis. Athen. l. 7.

Θυννεῖον, apud Suid. frustum thynni, ut putant nonnulli.

Θυννάζω, pungo, ut piscator thunnum tridente. Aristoph. in Vesp.

Θυννίζω, stimulo, pungoque. metaph. Itidem à thynnis sumpta, ut Erasm. tradit in proverb. Thunnissare. Suidæ verò est ἀποσπερματίζομαι καὶ παραλογίζομαι.

Θύνναξ, ακος, ὁ, parvus thynnus. Eust. ex Athen.

Θύννιον, ου, τὸ, idem. itidem apud Athen. l. 14. Apud eundem l. 3. accipitur pro θυνναῖον τάριχος.

Ἀποθυννίζω, (comp.) expungo. Luc. in Jove Trag. εἰ παρὰ οὕτως ἐμοὶ ἀποτεθύννισται, si mea vobis ita expuncta sunt vel excussa.

ΘΥ'ΡΑ, ας, ἡ, janua, ostium. † ἁμαρτάνω θύρας. Xen. Pæd. 6. p. 170. b.† Aristoph. in Ran. τίς τὴν θύραν ἐπάταξε; quis januam pulsavit? Xen. Hell. 6. ἀναπετάννυνται τὴν θύραν, εἴχετο τοῦ ῥοπάλου. Sæpe etiam θύραι plur. num. dicuntur, ut Lat. fores, ut Od. ά. Χρύσειαι δὲ θύραι πυκινὸν δόμον ἐντὸς ἔεργον. Sic apud Xen. Pæd. 7. φαίνονται μὲν αἱ θύραι συγκεκλεισμέναι. Apud eundem αἱ θύραι τοῦ βασιλέως: atque adeò nonnunquam θύραι pro ipsa aula regis. † Xen. Pæd. 1. 3. 2.† ¶ Metaph. θύρας Eustath. appellari tradit sensus: quia per sensus tanquam per januas ad animum ingrediuntur sensilia.

Θύραζε, adverb. foras, extra domum. Item generaliter, extra. (Soph. Tr. 1039.) Od. ά. βῆ δ' ἴμεν θύραζε. Et alibi, ἔκβαλε θύραζε. Apud Hesiod. θύραζε ἐξίοντε. Item θύραζε ἔρχεται. Item pro, foris. Apoll. Arg. 2. κεῖνο θύραζε μένοντι.

Θύραθεν, (aliud adverb.) foris, q. d. è foris, unde ὁ θύραθεν, externus. Sic, τὰ θύραθεν Synesio, externa bona. (τὰ τῶν θύραθεν. Spem inimicorum, qui foris nos oppugnant. Æsch. S. c. Th. 199. V. ib. 78.) Interdum est, forinsecus, extrinsecus, ut apud Aristot. l. 2. de gen. an. λείπεται δὲ τὸν νοῦν μόνον θύραθεν ἐπεισιέναι, καὶ θεῖον εἶναι μόνον.

Θύρηφι, adverb. aut dativus adverbialiter positus, cum adjectione particulæ φι. Poëticum est, significans, foris, extra domum: et generaliter extra. Hesiod. in Erg. et Hom. hym. in Merc. βλαβερὸν τὸ θύρηφι.

Θυραῖος, α, ον, q. d. foris veniens vel foris allatus. Soph. † El. 313.† θυραῖός ἐστι, foris est, i. extra domum, domo abest. Item generaliter, externus: ut, θυραῖος ἀνὴρ, Eurip. et θυραία χεὶρ, in Phœniss. (Æsch. Ag. 1064. 1617. Ch. 113. Ἐν θυραίοις. Eurip. Med. 217.)

Θυρόω, ῶ, januâ claudo seu obstruo, foribus munio. Xen. ἔφη βλεφάροις θυρῶσαι, palpebrarum foribus obsepsisse. Apud Plut. in Artox. θυρῶσαι τοῖχον, januam in muro facere.

Θύρωμα, τὸ, obstructio quæ fit per januam, seu apponendo januam. Item ipsa janua, apud Lysiam. Item tabulamentum ad januas faciendas, apud Dem. Apud Athen. θυρώματα, exp. postes.

Θυρών, ῶνος, ὁ, vestibulum. Soph. in Elect. † 330.† (Œdip. Tyr. 1266.)

Θύριον, τὸ, ostiolum. Aristoph.

Θυρίδιον, idem.

Θυρίς, ίδος, ἡ, idem. Et sæpe pro fenestra. Plut. in probl. Rom. Apud Aristot. an. l. 9. θυρίδες τοῦ μέλιτος, Gaza exp. cellas mellitarias. Apud Plat. pol. 2. θυρίδας, exp. fores.

Θύρετρον, ου, τὸ, idem quod θύρα, janua, fores. Il. β'. Xen. anab. l. 5.

Θυρεὸς, οῦ, ὁ, janua. Hom. saxum claudens speluncæ ingressum θυρεὸν vocat. Od. ί. v. 240. Item scuti genus, à magnitudine, quòd foriam similitudinem referat, quæ longiores quàm latiores esse solent, apud Athen. l. 4. et 6. Vide Turneb. Advers. l. 9. c. 27.

Composita.

Ἀγχίθυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, foribus propinquus, vicinus. Theoc. Idyll. 2. Ἀγχίθυρος ναίοισα, habitans propinqua foribus, i. habitans prope fores. Sic vocatur quicquid prope est, et instat. Dicitur etiam, ἀγχίθυρον, quod in promptu est et ad manum, et velut in foribus nostris.

Ἄθυρος, januâ carens, januâ non clausus. Athen. Herodian. Plut. apud Nicand. ἄθυρα ῥῆτρα, expon. ludicra verba, vel ludicri sermones.

Ἀθύρωτος, idem. Metaph. apud Aristoph. in Ran. Ἀθύρωτον στόμα, os effrene. [Insignem hunc locum Aristophanis in Ran. 861. &c. citat. Aul. Gell. in Noct. Att. lib. 1. cap. 15. Sed pro ἀθύρωτον habet ἀπύλωτον. Ad eundem locum Aristoph. respicere videtur Cyrill. Alex. c. Julian. lib. 2. pag. 38. C. ita saltem conjicit Illustr. Spanhem. in Notis ad Aristoph.]

Ἀμφίθυρος, utrinque januam habens, ut, ἀμφίθυρος οἰκία, Lys. et Poll. quæ posticum habet. [Soph. Philoct. 161. Οἶκον μὲν ὁρᾷς τόνδ' ἀμφίθυρον πετρίνης κοίτης. Lucian. Amores. Ἔστι δ' ἀμφίθυρος αὐτῆς ὁ νεὼς, καὶ τοῖς θέλουσι τὴν θεὸν ἰδεῖν ἀκριβῶς, &c. J. Poll. Onomast. lib. 1. § 76. Μέρη δ' οἰκίας, αὔλειος θύρα, κηπαία θύρα, ἀμφίθυρος. Ἐν Ὁμήρῳ (Odyss. X. 126. Schol.) ὀρσοθύρην καλεῖ. Janua, quæ ex adverso aliam sibi habet oppositam, quæ ἀντίθυρος dicitur. vel ἀμφίθυρος est janua ἀμφὶ τὴν αὐλήν. KUHN.] (Theoc. ιδ'. 42.)

Ἀντίθυρος, januam oppositus, januæ obversus. Luc. † κατ' ἀντίθυρον, post ostium. Soph. El. 1558.†

Ἀντιθύρετρος, ου, ὁ καὶ ἡ, vicinus januæ prostans, ut, ἀντιθύρετρος λίθος, apud Nonn.

Ἀποθυρόω, ῶ, excludo, foras ejicio. Hesych.

Διάθυρον, obex transversarius, ductilis aut versatilis, i. repagulum è materia compactum, quod et vehicula et equos à vestibulo ædium arcet.

Δίθυρος, biforis, duas januas habens: ut, δίθυρος οἶκος. Apud Poll. et Hesych. δίθυρον γραμματίδιον appellatur τὸ δίπτυχον. Apud Aristot. de gen. anim. l. 3. τὸ δίθυρον τῶν κυάμων, exp. bivalvis fabarum struce. Et δίθυρα, quædam concharum genera apud eundem.

Διθύραμβος, cognominatus est Bacchus, quia (secundum quosdam) in quodam antro διθύρῳ nutritus fuit: vel quòd ebrii arcana non contineant, sed vinum os faciat δίθυρον. qua de re lege Phurnutum. Alii sic dictum arbitrantur, παρὰ τὸ δὶς εἰς θύραν, seu δὶς θύρας ἐμβαίνειν, aut δὶς θύραζε βαίνειν, quod bis natus crederetur, ex matre Semele, et mox ex patris femore. ¶ Sic dictus est etiam hymnus qui in Bacchum scribebatur, Xen. et Plat. in Alex. Latini quoque dithyrambos appellant.

Διθυραμβικὸς, ad dithyrambos pertinens, seu ad dithyramborum poëtas.

Διθυραμβικῶς, dithyrambicorum poëtarum more, aut dithyrambica audacia seu licentia, apud Dem. Phaler.

Διθυραμβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, dithyrambicam audaciam præ se ferens, seu dithyrambicum tumorem, ut, διθυραμβῶδες ὄνομα, apud Plat. in Cratylo.

Ἐπίθυρον, cardo januæ. Ab Hesych. exp. στροφεύς.

Ἐνθύριον, pars quædam navis. Hesych.

Ζυγόθυρον, vectis qui valvas seu ambas fores jungit, ὁ τὰς δύο θύρας συνέχων μοχλὸς, Eust.

Ζυγοθρίζω, claudo, quasi obdendo vectem. Vide Poll. Item examino, libro, perpendo. Aristoph. in Nub. † 743.†

Μιλτοθυρὶς, quo foribus inducitur minium. Epigr. 1. 6.

Μονόθυρος, q. d. uniforis, univalvis, apud Aristot. hist. an. l. 4.

Ὀρθόθυρον, janua erecta et in altum tendens, apud Etym.

Ὀρσοθύρα, et Ionicè ὀρσοθύρη, magna et alta janua, q. ἣν ἔστιν ὀρούσαι καταβαίνοντα, apud Hom. Od. χ'.

Παρακλαυσίθυρον, flebile carmen quod amasii ad amasiarum fores cantabant. Plat. in Erotico.

Περιθυρῶ, circa januam versari, ad januam stare. Hesych.

Πολύθυρος, multas habens fores seu januas, multis portis pervius. Plut. de fort. et Aristot. rhet. 3.

Πρόθυρον, quod est ante januam: vestibulum. (Æsch. Ch. 966. Theoc. ζ'. 122. κγ'. 27.) † Xen. Pæd. p. 191. a.† Pro eodem legitur et plur. num. πρόθυρα, in Od. ά. et ξ'. et apud Plat. Invenitur et ἀνάθυρις, pro eodem, ut quidam tradunt.

Τετράθυρος, quadriforis. Aristot.

Ὑπέρθυρον, exp. limen superius, superliminare. Od. ή. et Plut. sym. 5.

Ὑπερθύριον, idem. Hom. et Hesiod. † Asp. 271.†

Ὑπόθυρον, limen inferius, subliminare.

Ὑπόθυρις, idem.

Ψευδόθυρον, ου, τὸ, posticum, q. fictitia porta.

ΘΥ'ΣΑΝΟΙ, οἱ, fimbriæ, seu nodi, aut villi quales dependent à crumenis: Hesych. et aliis κροσσοὶ, πλεξίδες. Hom. Il. β'. Τῆς ἑκατὸν θύσανοι παγχρύσεοι ἠερέθονται. Hesiod. in Asp. † 225.† θύσανοι δὲ κατῃωρεῦντο φαεινοί. ¶ Ab Oppiano θύσανοι vocantur pennæ vel alæ. ☞ Παρὰ τὸ θύω, quod est ὁρμῶ, διὰ τὸ τινάσσειν καὶ τινάσσεσθαι. Aliquando metri causa duplicatur σ.

Θυσανόεις, sive θυσσανόεις (geminato σ metri gratia) fimbriatus, à quo dependent fimbriæ et nodi seu villi. Il. έ. ά. ξ'.

Θυσανώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 9.

Θυσανωτὸς, οῦ, ὁ, fimbriatus. [Herodot. Hist. lib. 2. Ἐνδεδύκασι δὲ κιθῶνας λινέους, περὶ τὰ σκέλεα θυσανωτοὺς, τοὺς καλέουσι καλασίρις.]

ΘΥ'Ω, F. ύσω, macto, sacrifico, sacra facio. † prop. odoramenta accendere. V. Græv. ad Hes. Erg. 338.† Aristot. eth. 5. ὁ τὸ αἶγα θύειν, ἀλλὰ μὴ δύο πρόβατα. Sic, θύειν βοῦν, Plat. θύειν κριὸν, Plut. Et θύειν ἱερεῖα, Theo. et Xen. Dicitur et, θύειν θυσίαν, Xen. et Plat. ep. 7. item θύειν θεοῖς, vel θεῷ. Sic, κριὸν θύειν, et τῷ Ἀπόλλωνι, et ταῖς χάρισι, apud Plut. Interdum sine adjectione ponitur: ut Xenoph. Hell. 3. αὐτὸς ἐβούλετο θῦσαι ἐν Αὐλίδι. Luc. in Demon. ἔτι οὔτε θύειν ὤφθη πώποτε. Interdum accusativum habet significantem id propter quod fit sacrificium, ut apud Plutarch. θύειν γάμους, nuptias festas sacrificiis agere, vel pro θύειν διὰ τοὺς γάμους. Apud eundem, θύειν διαβατήρια, exp. pro transitu sacrificare. Apud Hom. θύειν ex veterum opinione accipi semper pro θυμιᾶσθαι (de quo vide suo loco) annotat Eust. Od. ξ'. Ἦ ῥα, καὶ ἄργματα θῦσε θεοῖς αἰειγενέτῃσι. ¶ Item θύω, impetu quodam feror quasi furibundo, aut impetu præpropero et festino feror, ὁρμῶ, ut Athen. l. 7. exponit. vel (ut Porphyr.) σφοδρῶς ὁρμῶ, διὰ τὸ μαιμάσσειν. Hesiod. in Theog. (de auris seu ventis.) αἱ δέ τοι πίπτουσαι ἐς ἠεροειδέα πόντον, Πῆμα μέγα θνητοῖσι, κακῇ θύουσιν ἀέλλῃ. Nicand. in Ther. Μὴ σύ γ' ἐπὶ τριόδοισι τύχῃς ὅτε δῆγμα πεφυζὼς Περκνὸς ἔχις θύῃσι τυπὴν φεύγοντος ἐχίδνης, quum rapido impetu fertur declinans morsum plagamque à vipera fœmina sibi imminentem. Interdum exponitur furo. Iliad. λ'. et σ'. —— περὶ γὰρ ἔγχει θῦεν. Iliad. ά. —— ἦ γὰρ ὅγ' ὀλοιῇσι φρεσὶ θύει, furit, vel abreptus furibundo impetu fertur. Sic apud Hesiod. in Erg. ἀνέμων θυόντων ἀέλλαι, schol. expon. μαίνονται. Sic et ab Hesych. θύει exp. μαίνεται, ἐνθουσιᾷ, furit, divini furoris instinctu fertur. Nonnunquam exp. ferveo, æstuo. Il. φ'. de Scamandro fluvio, ὁ δ' ἐπέσσυτο οἴδματι θύων. Sic Od. λ'. δάπεδον δ' ἅπαν αἵματι θῦεν, totum solum sanguine occisorum fervebat. (Æsch. in Persis. 204. Eurip. Electr. 1148. in Danaë ap. Stob. 96. Aristoph. Av. 923. Soph. Elect. 634. Menand. p. 114.)

Derivata ex θύω, i. macto, sacrifico, item suffio.

Θύομαι, mactor, sacrificor, unde τεθυμένα ἱερὰ, apud Xen. Hell. 3. Interdum activè pro θύω, ibid. ὅθεν περ Ἀγαμέμνων, ὅτ' ἐς Τροίαν ἔπλει ἐθύετο. Aliquando dicitur et de sacrificantibus ut aruspices consulant, apud Arrianum. † θύεσθαι, sacrificare. ἐπὶ πορείᾳ. Xen. Pæd. 2. 59. c. profectionis causâ. Sic et l. 3. p. 71. b.† (Æsch. Ag. 141. Suppl. 459.)

Θῦμα, τὸ, victima, hostia, sacrificium, illud ipsum quod sacrificatur seu immolatur, apud Athen. l. 9. Phil. de vita M. lib. 3. Isocr. ad Nicocl. Θύματα dicebatur etiam pistorium opus quod ad animalium formam effictum diis offerebatur, ut exponit schol. apud Theo. l. 1. Apud Soph. in Electra, sunt etiam θύματα πάγκαρπα, fruges omnis generis quæ diis offerebantur. (Æsch. Ag. 1127.) ¶ Apud Hippocr. θύματα Galenus exp. θυμιάματα, suffimenta.

Θυμάτιον, ου, τὸ, hostiola, parva hostia, victima exigua, pro quo θυμέτιον, apud Suid. metri causa, α in ε mutato.

Θυσία, ἡ, sacrificatio, ipsa actio sacrificandi, seu solennitas quæ est in re divina facienda. Et feriæ, quibus sacra fiunt. Luc. de sacrif. Aristot. eth. 8. c. 9. Apud Plat. ποιεῖν θυσίαν, facere sacrificium, pro quo apud Plat. θύειν θυσίαν. Sic Herodian. l. 2. ἑορτῆς τῆς βασιλείας θυσίας τελέσας. Item pro θῦμα, victima, hostia, Luc. de sacrificiis, et Plut. in probl. Hell.

Θυσιάζω, sacrifico, immolo. Apud Athen. l. 9.

Θυσίασμα, τὸ, hostia, victima: id quod sacrificatur.

Θυσιαστήριον, ου, τὸ, altare, locus ubi sacrificatur Deo, aut sacrificanda asservantur. Phil. de vita M. l. 3. † Lucæ cap. 3. 11.†

Θύσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sacrificari potest aut solet, qui hostiæ loco offerri diis potest. Plut. symp. 8. et de def. orac.

Θύτης, ου, ὁ, sacrificus, victimator, popa. Item aruspex. Herodian. l. 4.

Θυτικὸς, οῦ, ὁ, sacrificus, ad sacrificia pertinens, vel ad aruspices pertinens, aruspicinus. Θυτικὴ, sub. τέχνη, aruspicina, sub. ars. aruspicum disciplina. Herodian. lib. 8. Item scientia faciendi rem divinam. Athen. l. 14.

Θυτὴρ, ῆρος, ὁ, sacrificus, idem quod θύτης. Soph. in Trach. (Æsch. Ch. 253.)

Θυτήριος, ου, ὁ, aptus ad sacrificandum. idem quod θύσιμος.

Θυτήριον, ου, τὸ, subst. ara. apud Aratum. [Eurip. Iph. in Taur. 243.]

Θυστὰς, άδος, ἡ, sacrifica, sacrificalis. Soph. in Antig. (θυστάδας βοάς. Æsch. S. c. Th. 275.)

Θύσθλα, τὰ, liba, aut virgæ sive thyrsi, quales gestabant Bacchi sacerdotes: ut Eust. exp. Il. ζ'. Utitur et Plut.

Θύος, εος, τὸ, victima, hostia vel sacrificium. Odyss. ί. Item suffimentum. (Æsch. Ag. 1418.) Il. ζ'. Hesiod. in Erg. † 338. V. ibi Græv.† et apud Hippocr.

Θυόεις, εντος, ὁ, ut θυόεις βωμὸς, ara in qua sacra fiunt, vel suffimentis, [illegible] † odoratus. Hes. Th. 557.†

Θύεστος, exp. potus ex aromatis confectus, apud Herodot.

Θύημα, τὸ, suffimentum, odoramentum, apud Hippocr.

Θυηλὴ, ἡ, aruspicium, extispicium. Eust. Apud Hesych. et Etymol. exp. etiam θυσία. Θυηλὰς dicit Suid. propriè esse saccos in quos suffimenta conjiciuntur. Item primitiæ sacrorum, seu libamenta. Il. ι. ὁ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυηλάς.

Θυηλέεσθαι, sacrificare. (Soph. El.)

Θυηλίνον, ου, τὸ, inter vasa mensaria ponitur à Poll.

Θυλήματα, τὰ, farra melle imbuta, vel suffimenta quæ in aris adolebantur, vel farina vino et oleo aspersa in sacrificium. Aristoph. in pace.

Θυΐσκος, vas in quod conjiciuntur suffimenta.

Θυΐσκη, ἡ, scapha ad recipienda ea quæ diis offeruntur. Etym.

Θυϊσκάριον, (diminut.) idem quod θυΐσκη.

Θυΐσκη, ἡ, videtur esse thuribulum: ex Hieronym. vel mortariolum, ut lib. 1. Macchab. c. 1. et l. 3. Reg. c. 7.

Θυΐσκας, exp. acerra, thuribulum, ex Josepho.

Θύον, ου, τὸ, quod deabus sacrificabatur. Hesych. Apud Eupolidem idem Hesych. θύα exp. θύματα, liba seu placentulæ quæ diis offerebantur. Apud Callim. θύα accipi pro aromatis, idem Hesych. annotat. ¶ Item, θύον, thya, arbor quædam odora. Od. ε. vide Theophr. hist. pl. et Plin. l. 13. c. 16. Eadem arbor vocatur etiam θύα, gen. θύας, sive θυία, aut θύϊα, apud Theophr. (hinc θύϊνος, qui ex thya est, Diosc. lib. 1. et, θυώδης, thyam similitudine referens. Theophr. de hist. pl. l. 5. c. 3.) Reperitur etiam, θύϊα pro θύον, apud Athen. l. 5. pro thya arbore, seu materia odorata.

Θυόεις, εντος, ὁ, odorus. Od. ε. θυόεν νέφος, exp. εὐῶδες. Apud Nonn. δόμος θυόεις, de templo suffimentorum incensione odorem suavem emittente.

Θυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, odorus, odore jucundus. Idem quod θυόεις. Od. δ. et ε. Theophr. de hist. pl. l. 3. c. 15. † καὶ Apollon. Arg. 1. 307.†

Θυόω, ῶ, f. ώσω, rebus odoratis suffio, vel odore jucundum reddo. Il. ξ.

Θύωμα, τὸ, suffimentum odoratum. Herodot.

Θυάζω, idem quod θύω, sacrifico, consecro.

Θυάματα, suffimenta. Hesych.

Θύσιον, placentula quæ bovis loco diis offerebatur. Hesych.

Θυὰς ἱερὴ, apud Nonn. putatur esse festum quo solennia fiunt sacrificia. Θυάδας apud Dan. Symmachus interpr. quos Græc. solent θυοσκόπους appellare, ut scribit Hieron. in 2. cap. Dan. Vide et alias signif. in θύω, i. ὁρμῶ.

Θυμέλη, ἡ, altare: à θύω, quoniam super eo sacra fiunt. apud Eurip. ¶ Item farina quæ sacrificiis adhibebatur. Hesych. ¶ Item pulpitum altum pedes quinque, in quo chorus tragœdiarum et comœdiarum, cæterique personam non habentes, fabulæ subserviebant, histrionibusque in scenam abditis, populum gesticulatione retinebant. Suid. Etymologus verò θυμέλην mensæ formam habere tradit, supra quam stantes in agris cantarent, quum nondum in ordinem suum tragœdia distributa esset. Plut. de orac. Pyth. et in polit. præc. et Luc. de saltat. et in Alex. Utitur hac voce Martial. lib. 1. ad Domit. *Quæ thymeles spectas*, &c. ¶ Apud Eurip. θυμέλας κυκλώπων, quidam interp. mœnia Argivorum à Cyclopibus facta. ¶ Apud eundem θυμέλην exp. κῶμον. (*Æsch.* Suppl. 677.)

Θυμελικὸς, οῦ, ὁ, thymelicus, ad thymelen pertinens, thymelen decens. Plut. in Fab. Item θυμελικοὶ, qui in thymela ludunt. Vitruv. l. 5. c. 8.

Θύρσος, ου, ὁ, thyrsus, hastula frondibus vestita, quæ in honorem Bacchi gestabatur. Plut. in Alex. et Athen. lib. 14. Hesych. est baculus Bacchicus. Poëtæ metaplasmo generis dicunt θύρσα pro θύρσοι, ut, δεσμὰ, ζυγὰ, &c. ut in Epigramm. νήφοις φίλε, θύρσα Λυαίου. (Aristoph. R. 1242.)

Composita: ac primùm cum præpos.

Ἀποθύω, polluceo, in sacrificia absumo. Xen. Hell. 4. et Plut. in Sylla et Crasso. Item dico, consecro.

Ἐκθύω, perdo, et quasi macto. Eurip. in Orest.

Ἐκθύομαι, placo, expio.

Ἐκθύεσθαι, vaticinari, q. inspectis extis.

Ἐκθύσιμος, expiandus.

Ἀνέκθυτον *μίασμα*, inexpiabile scelus.

Ἀνιάθυτα *σφάγια*, exp. tristia exta, ἄθυτα. apud Plut.

Ἐνθύω, sacrifico in.

Ἐνθυσιάζω, idem.

Ἐπιθύω, super seu post alium sacrifico. Item simpl. sacrifico, immolo. Epigr. l. 6. (*Æsch.* Ag. 1313.)

Ἐπιθύομαι, (voce media) idem, apud Plut. in Galb. Νέρων Γάλβαν ἐπιθυσόμεθα, Neroni Galbam sacrificabimus.

Καταθύω, sacrifico, immolo, macto. Herod. l. 4. Luc. in Dæmon.

Καταθύομαι, fascino, incanto. Theocr. in Pharmac. Exp. et vaticinor. Hesych.

Προθύω, antè sacrifico.

Item sacrifico pro [illegible] Plut. de def. orac. et in Luc.

Πρόθυμα, τὸ, q. d. sacrificii præludium, quod sacrificio præmittitur, vel libum. Aristoph. in Pluto.

Συνθύω, unà sacrifico, unà sacra facio. Dem. pro cor. et Æschin.

Alia comp. ex secunda aut tertia persona præt. pass. verbi θύομαι: sine præpositione.

Ἄθυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non sacrificatus, non immolatus. apud Athen. l. 4. et apud Suid. Apud Phil. de vit. Mos. lib. 3. θυσία ἄθυτος, contra receptum morem et ritum sacrorum factum sacrificium, quod pro sacrificio haberi non debet. Item qui rem divinam non fecit, non sacrificavit. Xenoph. Hell. 3. ἄθυτος ἀπῆλθεν, abiit, re divina non peracta.

Ἀνθρωποθύω, hominem vel homines sacrifico.

Ἀνθρωποθυσία, sacrificatio hominis, hominum immolatio, apud Athanas. et Plutarch.

Ἀνθυσίδιον, ου, τὸ, genus poculi, apud Athen. l. 4. ex Menandro: sic dictum quidam putant, vel quod aliquem usum haberet ἐν ταῖς θυσίαις, vel à nomine θύσανος.

Ἀστροθύτης, ου, ὁ, qui astris sacrificat, astrorum cultor.

Βουθύσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad boum mactationem pertinens. βουθύσιον νύκτα, noctem in qua boves mactati sunt.

Βουθυσία, boum immolatio seu mactatio. Athen. l. 4.

Βουθύτης, ου, ὁ, qui boves mactat. Athen. l. 24.

Βούθυτος, idem quod βουθύτης, apud Eurip. (*Æsch.* Ch. 259. Suppl. 714.)

Βουθυτέω, ῶ, boves macto et immolo. Æschin. contra Ctes. Item abusivè *pro*, sacrifico, apud Aristoph. in Plut. Apud Phalar. βουθυτῶ ἐπινίκια, victimas ob partam victoriam immolo.

Βοοθύτης, idem quod βουθύτης.

Εἰδωλόθυτον, ου, τὸ, idolis immolatum. Act. 15. et 21. cap. et 1 epist. ad Cor. c. 1. 8. 10. et Apoc. 2.

Ζωοθυτέω, ῶ, animal sacrifico.

Θεόθυτος, Deo immolatus, diis sacrificatus. Hesych. et Poll.

Ἱερόθυτος, sacrorum ritu mactatus seu immolatus, apud Aristotel. Œconom. 2. Apud Plut. quidam ἱερόθυτον θάνατον appellat ejus qui se pro patria devovet. Τὰ ἱερόθυτα subst. expon. sacræ hostiæ, apud Athen.

Καλλίθυτος, auspicatus, bonis auspiciis aut ritè sacrificatus. Apud Eurip. καλλιθύτων *βωμῶν*, altarium victimis splendidorum, seu in quibus pulchra aut splendida sacra fiunt.

Νεόθυτος, nuper sacrificatus, recens immolatus.

Οὐλοθυσία, sacrificium perfectum. Hesych. ab οὖλος pro ὅλος.

Οὐλοθυτέω, ῶ, immolo, mola inspersa sacrifico. Exp. et, molas inspergo victimis. Suid.

Πάνθυτος, sacratissimus, omni veneratione prosequendus. Soph. in Ajace.

Πολύθυτος, victimis abundans. Eurip. [Iph. in Aul. 185.] πολύθυτον ἄλσος, nemus ubi multa fiunt sacrificia, vel crebris suffitionibus halans. [Pind. Pyth. 2. 102. ἀλλὰ μοῖρά τις ἄγει Πολύθυτον ἐς ἱερόν, Nem. Od. 2. 69. Soph. Trachin. 769. μέλλοντι δ' αὐτῷ πολυθύτους τεύχειν σφαγάς, &c. Eurip. Heracl. 777. Ἀλλ' ἐπεί σοι πολύθυτος αἰεὶ Τιμὰ κραίνεται, &c.]

Φιλοθύτης, rei divinæ faciendæ studiosus, qui studiosè sacrificat. Plut. symp. 2. Vide et schol. Aristoph. in Vesp. (φιλοθύτων πόλεως ὀργίων μνήστορες ἔστε. *Æsch.* S. c. Th. 185.)

Derivata ex θύω, i. ὁρμῶ.

Θύνω, idem quod θύω, ex eoque derivatum, pleonasmo literæ ν, ut ἀρτύνω ab ἀρτύω. Il. λ. Θῦνε γὰρ ἂμ πεδίον, ποταμῷ πλήθοντι ἐοικὼς Χειμάῤῥῳ, impetu ferebatur instar torrentis.

Θυνέω, ῶ, idem quod θύνω, seu θύω. Hesiod. in Asp. † 156.†

Θυὰς, sive θυιὰς, aut etiam θυϊὰς, άδος, ἡ, quæ furore percita fertur. (*Æsch.* S. c. Th. 842.) In Epigr. θυὰς λύσσα, furens rabies. Utitur et Plut. de audit. poëm. et in lib. περὶ δεισιδαιμον. Item Baccha: quoniam Bacchæ illæ Bacchico seu fanatico furoris instinctu agebantur. Apoll. Arg. 1. et Plut. de primo frig. et in probl. Hellen. Vide et in deriv. ex θύω, i. sacrifico.

Θυστὰς, άδος, ἡ, idem quod θυὰς, ut, θυστὰς φωνὴ, vox furoris instinctu edita, qualis Bacchantium est seu Baccharum. Et θυστάδες, idem quod θυάδες. Item mulieres quæ Proserpinæ sacræ sunt.

Θυάζω, bacchica orgia celebro entheo furore instinctus.

Θυάω, idem est quod καπριάω, sive καπρίζω, subo. quod de suibus dicitur, venereæ libidinis q. furore percitis, Aristot. de hist. an. l. 6. c. 18. Hinc comp. ἀναθυάω, rursum subo: idem Aristot. ibidem. Item ἀνασκιρτῶ, quod aliquando pro lascivire accipi etiam quidam tradunt.

Θυιᾶσθαι, impetu ferri, vel furoris instinctu percitum agi. unde θυαθεὶς, apud Hesych. μανεὶς, ὁρμήσας.

Θυεία, sive θυία, ἡ, mortarium, pila in qua tunduntur aut miscentur res in cibos aut pharmaca assumendæ. Aristoph. in mortario terete pinsebat. (R. 124.) Athen. l. 5. Ἐν θυείαις καθαρὰν τρῖψαι ἰσομελῶς. Apud Dioscor. scribitur passim θυία, sine diphthongo. ¶ Item thya arbor. Vide Θύον.

Θυείδιον, sive θυΐδιον, mortariolum, parvula pila. Aristoph. in Plut.

Θυΐτης λίθος, thyites lapis, jaspidem referens, de quo Diosc. l. 5. c. 154. à Plinio lapis mortariorum vocatur.

Θύσσω, quatio, concutio. Hesych.

Composita.

Ἀναθύω, ad opus intermissum iterum quasi impetu feror, resumo rem quampiam aliquo post tempore, ut Suid. exp. apud Pherec. Ab Hesych. exp. exultim ludo, lascivio.

Ἀναθυάω, ῶ, vide cum simplici θυάω, paulò antè.

Βρενθύεσθαι, fastuosum et arrogantem esse, superbire. Aristoph. in Nub. †361.† Ὅτι βρενθύει τ' ἐν ταῖσιν ὁδοῖς, fastuosè incedis, superbè te infers. Exp. etiam, fremere, graviter immurmurare, indignari. Παρὰ τὸ μετὰ βάρους θύειν, ὅ ἐστιν ὁρμᾶν. inquit Etymol.

Ἐκθύω, erumpo, vel cum impetu erumpo, apud Hippocr.

Ἔκθυμα, quod per cutem quasi erumpit aut effervescit, pustula, papula, apud Hippocr. Epidem. l. 3.

Ἐκθύζω, effervesco, evomo. Hesych.

Ἐπιθύω, vel ἐπιθύνω, impetu feror in aliquem. Il. σ'.

Ἐπιθυμαίνος, qui furibundo impetu fertur. Plat. in Phædro.

Ὀρθύνω, concito. Eust. alicubi ex ὄρω et θύω vel θύνω, compos. dicit. Vide in der. ab Ὄρω.

ΘΩ˜, inusitatum thema contractum vel ex θέω, vel ex θάω. ¶ Contractum ex θέω, significat, pono, colloco. unde τίθημι, quod vide suo loco. Item curro: in qua signif. usitatum est θέω. ¶ Contractum ex θάω, signif. nutrio, lacto. Unde voce media θήσασθαι, lac sugere. ut Iliad. ω. Ἕκτωρ μὲν θνητός τε γυναῖκά τε θήσατο μαζόν. Et pro θήσασθαι, lacte Hesych. Legitur et θῆσθαι pro mulgere. Odyss. δ'. Ἀλλ' αἰεὶ παρέχουσιν ἐπηετανὸν γάλα θῆσθαι. Hinc derivari θηλὴ et τιθὴ dicit Eustath. de quibus vide suis locis. Item θῶ ex θάω, cœno, epulor, unde θῶμαι pro eodem, apud Hesych. et Etymol. Ab Etymol. θῶ exponitur etiam ἀπολαύω, item ζημιῶ, unde θωὴ, quod sequitur.

ΘΩΗ', ῆς, ἡ, mulcta, damnum alicui impositum, ἡ ἐπιτιθεμένη ζημία, ut scholiastes expon. apud Homerum. Odyss. β'. Σοὶ δὲ γέρον θωὴν ἐπιθήσομεν. ☞ Eustathius derivat à θῶ, ut φωνὴ à φῶ, ζωὴ à ζῶ.

Ἀθῷος, ου, ὁ vel ἡ, (comp.) impunis, mulctam nullam passus, qui sine mulcta evasit. (Eurip. Med. 1302.) Nonnunquam absolutè et sine casu: ut apud Demosth. ἐλευθεριώτερα ταῦτα, ἀθῷον ἐᾶσαι, absolutum sinere abire. Idem, εἰ δὲ τοὺς ἀναπείσαντας ἀθῴους καθιστᾶσιν. Cum genitivo, indemnis, damni expers. Idem pro corona, ἀθῷος τῆς Φιλίππου δυναστείας, qui nihil damni accepit ex Philippi potentia. Sic apud Aristoph. in Nub. τὸ σῶμα χρὴ πληγῶν ἀθῷον εἶναι, intactum à plagis. ¶ Item innocens, insons. Hesych. et Suid. ex bibliis Græcis. ¶ Ἄθῳος, (proparoxytonum) adjectivum ab Ἄθως, quod est nomen montis, item urbis in hoc monte sitæ. (*Æsch.* Ag. 293.)

Ἀθῴως, (adverb.) citra mulctam, citra damnum. Item innocenter. Hesych.

Ἀθῳόω, ῶ, F. ώσω, P. ωκα, absolvo, mulcta sive pœna libero, ἀθῳῶ σε τοῦ ἐγκλήματος, apud Areop. crimine te absolvo.

Ἀθῳοῦμαι, justificor, impunè fero: unde ἀθῳωθεὶς, justificatus, impunè ferens: apud Græcos Bibliorum interpr. Et in Salom. proverb. χεὶρ δὲ χειρὸς ἐμβαλὼν ἀδίκως, οὐκ ἀθῳωθήσεται.

Ἀθῴωσις, εως, ἡ, impunitas, absolutio rei. In Pandectis non solùm significat absolutionem rei, sed et liberationem per acceptilationem.

Ἀθῴωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui mulcta imposita non est, impunis.

ΘΩΜΙ'ΖΩ, vel θωμίσσω, funiculis ligo seu vincio, funiculis coërceo. Suid. expon. et fodico, pungo, vellico; item flagello, flagris cædo, ut Anacr. apud Athen. l. 12. πολλὰ δ' ἐν νώτῳ σκυτίνῃ μάστιγι θωμιχθείς. (θωμίζω, τοξικῆς ἀπὸ θώμιγγος. *Æsch.* Pers. 461. Eum. 182.)

Θῶμιγξ, tenuis et subtilis funiculus. Suid. et Hesych. [*Æschyl.* Eumen. 181. μὴ καὶ λαβοῦσα πτηνὸν ἀργηστὴν ὄφιν, Χρυσηλάτου θώμιγγος ἐξορμώμενον, &c. Schol. νευρᾶς. Herodot. Hist. lib. 1. ἐν τεμένεϊ Ἀφροδίτης κατέαται στέφανον περὶ τῇσι κεφαλῇσι ἔχουσαι θώμιγγος αἱ πολλαὶ γυναῖκες.]

(Θωμὸς. σωρός. *Æsch.* Ag. 303.)

ΘΩ'ΠΤΩ, assentor, colo, θεραπεύω, Hesych. ¶ Item cavillor, irrideo, σκώπτω, ut exp. idem Hesych. (*Æsch.* Pr. 936.)

Θὼψ, ωπὸς, ὁ, assentator, adulator, qui quasi admirabundus aliquem laudat et prædicat, dissimulator. Suid.

ex Antiphonte in oratione de concordia. Item adject. adulatorius, [illegible]. [Aristoph. Lysistr. 1036. Ἀλλὰ μὰ Δί᾽ [illegible] ὡς ἔστι θωπικὰ φύσει. Schol. Κολακευτικοί.]

Θωπικῶς, assentatorum more, adulatoriè. Idem.

Θωπεύω, F. εύσω, assentor, adulor, blanditiis capto. Philo de vita Mos. l. 1. Θωπεύει τινὰς, ἑτέρους ἀπειλεῖ. Dicitur et, καιρῷ θωπεύειν, inservire tempori, apud Phocyl. In bonam quoque partem pro, colo. (Eurip. Med. 369.)

Θώπευμα, τό, blandimentum. Aristoph. in Vesp. et Plat. in polit. proœ.

Θωπευμάτιον, assentatiuncula. [Aristoph. Equit. 785. ὡς ἀπὸ μακρῶν τῶνδε αὐτῷ θωπευμάτιον γεγένηται;]

Θωπευτικὸς, assentatorius. Item subst. assentator. Plat. de leg.

Θωπευτικῶς, idem quod θωπικῶς.

Θωπεία, ἡ, assentatio, adulatio. Item blanditiæ, ut, θωπείας λόγων, apud Plat. de leg. blanditiæ seu lenocinia verborum. Item emollitio, quæ fit blanditiis, blanda tractatione. Xen. de re equ. [cap. 3. §. 12. 6. Aristoph. Lysistr. 1036. Schol. Bisst.]

Composita.

Ἀθώπευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui assentiones non admittit, vel qui blanditiis vinci et emolliri non potest, immitis. [Lycophr. Alex. 1399. τὰς ἀθωπεύτους δίκας, &c. incorrupta jura. Eurip. Androm. 459. ὡς ἀθώπευτόν γέ σοι Γλῶσσαν ἀφήσω τὴν ἐμὴν, καὶ παῖδα σήν.] Suid. ex Epig. Scribitur et ἀθώπευστος, apud Hesych.

Ἐκθωπεύω, (*decomp.*) blanditiis delinio in.

(Καταθωπεύω. Sch. Theoc. Id. 6. 30.)

Ὑποθωπεύω, aliquantulum adulor, subblandior. Herodot. l. 1. Aristoph. in Vesp.

ΘΩ΄ΡΑΞ, ακος, ὁ, thorax, pectus. Sic veteres appellabant partem corporis inter collum et pudenda interjacentem, ut tradit Aristot. l. 1. de hist. anim. c. 7. et Hippocr. in lib. περὶ τέχνης. A recentioribus autem medicis et Galeno θώραξ ea pars dicitur, quæ collo subjecta, utrinque costis clauditur. Vide Gal. ad Glauc. ¶ Capitur etiam pro veste et armatura quæ eam corporis partem ambit, ut lorica. Aristoph. in Acharn. φέρε δεῦρο παῖ θώρακα πολεμιστήριον. Xen. Pæd. 2. θώραξ μὲν γὰρ περὶ τὰ στέρνα ἁρμόζων ἑκάστῳ ἔσται. Idem Pæd. 4. θώρακες, ἐρύματα τῶν σωμάτων. Il. γ'. [illegible] θώραξ. Sic et λινοῦς θώραξ, et χαλκοῦς, apud Xen. et σιδηροῦς, apud Plat. ¶ Est etiam vinculi nomen, quod pectori adhibetur, ubi medium pectus, vel dorsum, vel latera, seu thoracem, volumus deligare: cujus injiciendi rationem Gal. explicat lib. de fasciis. ¶ Suidæ est etiam πύργος, sicut θωράκιον eidem murum significat. Idem est et apud Hesych. ¶ Θώραξ vocatur etiam ὁ χοῦς, poculi genus, quo quasi thorace seu lorica potor contra potorem armatur; unde apud Aristoph. in Acharn. quum miles puerum juberet afferre sibi θώρακα πολεμιστήριον, alter in ambiguo ludens, subjicit, Ἔξαιρε παῖ θώρακα κἀμοὶ τὸν χόα. ☞ Quidam deducunt à θορεῖν, (salio) propter continuum cordis motum. Alii ἀπὸ τοῦ τὸ θεῖον ἔχειν τὸ διανοητικὸν [illegible], quod mentem, divinam nostri partem, contineat et servet.

Θωρακίτης, ου, ὁ, miles thoracatus, miles qui lorica armatus est. Apud Polyb. exp. levis armaturæ miles, ferentarius.

Θωρακίζω, F. ίσω, thorace munio, lorico. Xen. Pæd. 8. θωρακίσας δὲ αὐτοὺς, καὶ ἵππους, thoracibus et ipsos et equos muniens seu loricans. Item general. armo, apud eundem Xen. Metaph. de belluis etiam dicitur ad pugnam se armantibus. Arist. de hist. an. l. 6. c. 18.

Θωρακίζομαι, loricor, thorace munior, ut Thuc. l. 2. ἱππεῖς τεθωρακισμένους. Et, ἵπποι τεθωρακισμένοι, equi loricati, vel potius cataphracti, apud Xen.

Θωρακισμὸς, loricatio.

Θωράκιον, ου, τό, lorica. Item lorica testacea, quæ dicitur Vitruvio pluteum id, quod parietes ab aqua pluviali tuetur, quod et Lat. etiam loriculam appellant. Athen. in lib. de machinis. ¶ Item quadrangulum quiddam in carchesio summo. Eust. Athen. l. 11. Poll. l. 1. ¶ Item propugnaculum. Apud Diod. in hist. Alex. Et generaliter quodvis munimentum. Apud Athen. l. 15. λόγου θωράκιον, sepes. (Sic dicitur Murus urbis. Æsch. S. c. Th. 32.)

Θωρήσσω, F. ξω, thorace munio, lorico. Et general. armo, sicut θωρακίζω, ut Il. β'. θωρῆξαι ἐκέλευε καρηκομόωντας Ἀχαιοὺς Πανσυδίῃ. ¶ Θωρῆξαι, est etiam potare: ut apud Hippocr. exponit Erotianus.

Θωρήσσομαι, loricor, armor. Il. ά. † εἰς πόλεμον. Hes. Th. 431.† Item poto. Aristoph. in Achar. Ἐν τῇδε πρὸς τοὺς συμπότας θωρήξομαι, hoc contra compotores armabor. Sic usus est et Anacreon, ut testatur Aristoph. schol. et Nic. in Alex. Sic et apud Theog. θωρηχθεὶς δ᾽, ἔσεαι πολλὸν ἐλαφρότερος, potus, eris multò lætior ac levior. Et Hippocr. in Aphor. καὶ τῶν θωρησσομένων, καὶ τῶν ὑδροποτεόντων, tam qui vino replentur quam qui aquam bibunt. Activè quoque θωρήξασθαι capitur pro inebriare, apud Nic. in Alexiph. τὸ μὲν καὶ ἀκραέι θωρήξαιο [illegible]. (Il. γ'. 252. Theoc. ιζ'. 101.)

Θώρηξις, ἡ, loricatio. Item potatio vini, quòd eo pectus incalescere et quasi armari putetur, ut apud Hippocr. et Gal. Item peculiariter ἀκρατοποσία, vini meracioris potio, apud Hippocr. aph. 21. l. 2.

Θωρηκτὴς, οῦ, ὁ, thoracatus, loricatus, vel armatus. Il. δ'. Sunt qui θορήκτας scribendum putent, derivantes à θόρω, ut signif. τὸ θόρον καὶ ἐρεθιστικὸν τῶν μαχομένων. Sic et, θόρηξις.

Composita.

Ἀθωράκιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui thoracatus aut loricatus non est, thorace loricave non indutus. Item inermis. Xen. Pæd. 4.

Ἀθώρηκτος, non ebrius, Hipp. περὶ [illegible]. παρὰ τὸ μὴ θωρήσσεσθαι.

Αἰολοθώρηξ, ηκος, ὁ καὶ ἡ, varium seu variegatum thoracem habens. Il. γ'. et π'.

Ἀκροθώραξ, vel ἀκροθώρηξ, leviter appotus; quasi pectore tenus vino imbutus, vel cui pectus incalescit potu meraciori. Aristot. probl. sect. 3.

Ἐπιθωρακίζω, lorico, vel insuper lorico. Xen. Pæd. 3. Exp. etiam, super thoracem aliquid induo. † ἐπιθωρακίσασθαι ἵππους. Xen. Pæd. l. 3. p. 80. d.†

Ἐπιθωρακίδιον, ου, τό, vestis quæ thoraci superinduitur.

Ἐπιθωρήσσω, thorace sive lorica munio adversus aliquem; idem quod ἐπιθωρακίζω in prosa. Apoll. † Arg. 1. 42. cum dat. person. ibi et medium est.†

Εὐθώρακος, ου, ὁ καὶ ἡ, bene thoracatus seu loricatus, i. bene armatus. in Epigr.

Ἡμιθωράκιον, ου, τό, dimidiatus thorax. Poll. l. 1.

† Καταθωρακίζομαι, passiv. loricor. ἵπποι κατατεθωρακισμένοι. Xen. Pæd. l. 6. p. 159. d.†

Λινοθώρηξ, lineo thorace indutus. Il. β'.

Παραθωρακίδιον, idem quod ἐπιθωρακίδιον.

Στενοθώραξ, ακος, ὁ καὶ ἡ, qui angusto pectore est, quales [illegible] à medicis dicuntur.

Στενοθώρακας esse etiam eos qui tabi obnoxii sunt, testatur Gal. l. 6. Epidem.

Χαλκοθώραξ, qui æreo thorace utitur, æreo thorace indutus seu armatus. Soph. in Ajace.

Χαλκοθώρηξ, idem. Il. γ'.

ΘΩΫ́ΣΣΩ, F. ξω, clamo, vociferor, cano, prædico. Item belluino impetu feror, seu feræ in modum invado. Homerus de canibus loquens, *Βαρύβρομα* θωΰσσοντες. Sic Soph. de Ajace, ποίας κάρα θωΰξω. Eurip. τί θωΰσσεις; quid clamas? Idem, θωΰσσων τάδε, hæc vociferans. Et rursum Soph. in Ajace, ἢ τίν᾽ ἰυγὰν οἵαν τάνδ᾽ ἐθώυξε βοάν; Apud Eurip. in Hippol. κυσὶ θωΰξαι, exp. clamore incitare et inhortari canes. (Æsch. Pr. 393. Ag. 902.)

Θωϋκτὴρ, ῆρος, ὁ, latrator. de cane. At [illegible] θωϋκτὴς, in Epigr. exp. aper impetuosus.

Composita.

Ἀναθωΰσσω, exclamo, vociferor. Hesych.

Ἐπιθωΰσσω, exclamo, vel inclamo, aut vociferando incito, apud Eurip. (Æsch. Pr. 277.)

I.

I, NONÆ apud Græcos literæ nota est, quæ ἰῶτα appellatur. Interdum est pleonastice in medio dictionum [illegible], ad explendum metrum inserta: ut, [illegible], pro [illegible], [illegible]. pro [illegible], [illegible], pro [illegible]. Aliquando Attica ἐκτάσει quibusdam vocibus in fine apponitur, ut quum οὑτοσί, νυνί, et similia, dicuntur pro οὗτος, νῦν. ¶ Est et numeralis nota, significans decem, hoc modo, ι'. Ab ima autem parte sinistra præfixum acuti accentus apice, denotat decem millia, hoc modo, ͵ι. Pro qua nota frequentiùs ponitur Μ, significans μύρια. ¶ Ἰῶτα significat etiam apicem, teste Hesychio: ut Matth. 5. Ἰῶτα ἓν οὐ μὴ παρέλθῃ ἀπὸ τοῦ νόμου, &c.

Ἰωτακισμὸς, est vitium, (inquit Diomedes,) quum ι litera supra justum decorum extenditur. Capellæ lib. 5. est immodica repetitio literæ ι: ut si dicas, Junoni justus Jupiter jure irascitur.

Ἴα, vox, clamor. (ἰὰν κακομέλετον. V. Æschyl. Pers. 940.) Hesych. et Suid. ¶ Item vis, Suid. ¶ Item sola, una; seu una eademque: ex masc. ἴος. ¶ Item violæ, à sing. nom. Ἴον.

ἸΑΊΝΩ, calefacio, tepefacio. Od. θ'. Ἀμφὶ δέ οἱ πυρὶ χαλκὸν ἰήνατε, θέρμετε δ᾽ ὕδωρ. Eust. exp. θερμάνατε, calefacite. ¶ Item liquefacio, dissolvo, vel emollio. vide pass. ¶ Item perfundo, perfundo lætitia, exhilaro. Il. ώ. Δῶρα δ᾽ Ἀχιλλῆϊ φερέμεν, τά κε θυμὸν ἰήνῃ. Et apud Theoc. τὸ δὲ μάλα θυμὸν ἰαίνει.

Ἰαίνομαι, calefio, tepefio, Od. κ'. ἰαίνετο δ᾽ ὕδωρ. Item liquefio, dissolvor, [illegible]. Item perfundor, exhilaror, Il. ώ. καὶ [illegible] ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἰάνθη. Et Od. ζ'. μάλα πώς σφισι θυμὸς αἰὲν ἐϋφροσύνῃσιν ἰαίνεται εἵνεκα σεῖο. Apollon. ὁ δὲ φρένας ἔνδον ἰάνθη. Metaphoram esse volunt ab herbis quæ imbre aut rore perfusæ exhilarantur et lætiores redduntur.

ἸΆΛΕΜΟΣ, ου, ὁ, Ialemus: fertur Calliopes fuisse filius, in carmine ineptus ac frigidus. ¶ Item lamentum seu cantilena lugubris et lamentabilis: ab eodem Ialemo. Apoll. Arg. l. 4. Παννύχιοι [illegible] ἰάλεμον ὀδύροντο. Et Athen. l. 14. ἐν δὲ γάμοις ὑμέναιος, ἐν δὲ πένθεσιν ἰάλεμος. ¶ Exp. et flebilis, miser. Item orbus. Hesych. et Suid. (Eurip. Phœniss. 995, 6. Theoc. ιέ. 98.)

Ἰαλεμώδη, τὰ, frigida et nullius pretii. Suid.

Ἰαλεμίζειν, exp. θρηνεῖν, flere, lugere. Hesych.

Ἰήλεμος, Ionicè et poeticè pro ἰάλεμος. (Æsch. Suppl. 120.) Sic ἰηλεμίζειν, à quo verbale ἰηλεμίστρια, ploratrix, vel quæ lugubria in defunctos canit, præfica. Hesych.

ἸΆΛΛΩ, F. αλῶ, mitto, emitto. (☞ Idem quod ἵημι, et ab eadem origine derivatum.) Iliad. θ'. αὐτὰρ ἀπὸ νευρῆφιν ἴαλλεν Ἕκτορος ἀντικρύ. Item ἰάλλω ὑλακὴν, in Epigr. edo latratum. Item alia significatione, emitto seu extendo aut protendo, ut, ἰάλλειν χεῖρας ἐπί τινι, manum extendere ad capiendum aliquid. Od. ξ'. et alibi, ἐπ᾽ ὀνείαθ᾽ ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον. (Æsch. Pr. 660. Ch. 495.) ¶ Item peto, appeto. Cum accus. pers. Od. ν'. χαλεπὸν δέ κεν εἴη Πρεσβύτατον καὶ ἄριστον ἀτιμίῃσιν ἰάλλειν, ignominia afficere seu appetere. ¶ Apud Hesiod. in Theog. † 269.† μεταχρόνιαι γὰρ ἴαλλον, de Harpyis exp. currebant, volabant. † V. ibi Schol.† Eust. vocabulum hoc aspirandum videtur, idque probari dicit ex ἐφιάλλω et ἐφιάλτης, hinc derivatis: ubique tamen tenui notatum reperitur.

Ἴαλλος, ου, ὁ, scomma, dicterium. Suid.

(Ἰαλτός. Æsch. Choëph. 20.)

Composita.

Εἰσιάλλω, et Doricè ἐσιάλλω, immitto.

Ἐξιάλλω, Suid. pro ἐκβάλλω, emitto, ejicio.

Ἐπιάλλω, immitto. Aristoph. in Nub. † 1302.† ἄξεις; ἐπιαλῶ κέντρον ἐπὶ τὸ πρωκτόν σοι τὸ σειραφόρον. Apud Thucyd. l. 5. ‡77.‡ οἴκαδ᾽ ἐπιάλλειν, domum mittere.

Ἐφιάλλω, idem. Apol. Arg. 2. Dicitur etiam, χεῖρας ἐφιάλλειν ἐπί τινι.

Ἐφιάλτης, vide in comp. ex Ἅλλομαι.

Προϊάλλω, foras emitto. Od. ι'. Ἀγρόνδε προΐαλλε, amandabat foras in agrum. Sic et Il. θ'. Item promo. Od. ξ'.

Ὑποπροϊάλλω, (decomp.) idem. Eust. Item protendo, propono. Il. λ'.

ἸΑΜΒΟΣ, ου, ὁ, iambus: pes quidam metricus constans duabus syllabis, priore brevi, posteriore longa. Athen. ¶ Iambi dicuntur etiam carmina seu cantica quæ ex pede isto metrico constant: quorum alia δίμετρα nominantur, alia τρίμετρα, alia τετράμετρα, passim apud Athen. ¶ Præterea ἰάμβους dictos fuisse τοὺς μίμους, sive [illegible], à recentioribus, nec non τὰ ποιήματα αὐτῶν, testatur Athen. l. 14. ☞ Etymon vide in ἰαμβίζω.

Ἰαμβικὸν μέτρον, metrum iambis constans, de quo vide schol. Hephæstionis.

Ἰαμβεῖον, ου, τὸ, iambicus versus. Plut. in Alex. et Luc. de conscrib. hist. Dicitur et ἰαμβεῖος, adject. iambeus, iambicus. ut, ὁ ἰαμβεῖος λόγος, Suid.

Ἰαμβίζω, maledictis et conviciis insector. Apud Athen. lib. 11. Nam iambico plurimùm metro utebantur comici et mimi, quum aliquem taxare et traducere volebant. Quidam tamen iambum dictum volunt à Iambe quadam puella, quæ *αἰσχρῶς ὑβρισθεῖσα*, suspendio vitam finiit, atque eam ob rem nonnullos putare iambum ex brevi et longa esse compositum, quod ἡ ὕβρις è parvo orta principio in magnum malum desinat. vide et Nicand. schol. in Alex.

Ἰαμβισταὶ, dicuntur qui iambico metro taxant et insectantur. apud Athen. l. 4.

Ἰαμβιάζω, pro ἰαμβίζω, conviciis et maledictis proscindo. ex Epigr.

Ἰάμβολος, convitiator, maledicus. Hesych.

Composita.

Κλεψίαμβοι, Hesych. teste sunt μέλη quædam apud Alcmanem.

Μιξίαμβος, convitiator, Hesych. λοίδορος.

Παριαμβίδες, αἱ, genus modulationis ad citharam à pariambo, i. pyrrichio pede dictum. Apoll. apud Hesych. παριαμβίδας dicit [illegible] παρὰ τοὺς ἰάμβους, et solitas cani à citharœdis.

ἸΆΟΜΑΙ, ῶμαι, F. άσομαι, P. αμαι, medeor, sano. Dicitur autem, ἰᾶσθαί τινα, et ἰᾶσθαι τὴν νόσον τινός, item ἰᾶσθαί τινα τῆς νόσου, et ἰᾶσθαι rem, quæ morbum aut etiam mortem afferre solet: passim apud Hom. Luc. Eurip. Plut. et alios. Accipitur et pass. signif. ut apud Marcum Evang. c. 5. ἴαται ἀπὸ τῆς μάστιγος, sanata est ab eo flagello. Sic accipitur et aor. ἰάθην. ¶ Metaphoricè etiam sumitur. Thuc. l. 3. κακὸν κακῷ ἰᾶσθαι. Apud Polyb. ἰᾶσθαι δὲ βέλτιόν ἐστι σπεύσαντας τὰς πρώτας ἐπιβολὰς καὶ διαλήψεις, exp. primis conatibus incoeptisque obviam ire. (Philostr. l. 2. c. 40.)

Ἴαμα, τὸ, medicamentum, medela, remedium. Plat. Luc. Plut. Item pro ἴασις, sanatio. et 1 ad Cor. cap. 12. χαρίσματα ἰαμάτων. Pro ἴαμα Ionicè dicitur ἴημα.

Ἴασις, εως, ἡ, sanatio. ἴασιν ποιεῖσθαι, apud Luc. sanare. [Ἴασιν ἔπραξα, remedio usus sum. Sophocl. Œdip. Tyrann. 68.]

Ἰάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, sanabilis. Plat. de leg. 12. At φάρμακα activè dicuntur ἰάσιμα, quasi dicas sanatoria.

Ἰήσιμος, Ionicè pro ἰάσιμος.

Ἰατὸς, οῦ, ὁ, sanabilis. [Plat. de Leg. lib. 9.] Pro eo dicitur potius ἰάσιμος.

Ἰατικὸς, sanandi vim habens. [Plat. Tim. iii. ὅσα δὲ μαθήματα μαλακὰ τούτων ἰατικὰ ἐν νέοις μανθάνοντες, &c.]

Ἰατὴρ, vel Ionicè ἰητὴρ, ῆρος, ὁ, medicus. Il. λ.

Ἰατηρία, ars medica, medicina. Hesych. Ἰατήριον φάρμακον, sanatorium, sanandi vim habens.

Ἰατορία, (tanquam ab ἰάτωρ) curatio, sanatio. ex Soph. in Trach.

Ἰατρὸς, οῦ, ὁ, medicus. Isocr. Xen. Plat. Metaphoricè etiam dicitur, ut Thuc. l. 6. τῆς δὲ πόλεως βουλευσαμένης ἰατρὸς ἂν γενέσθαι. Sic ἰατρὸς ὀργῆς, λόγος. Dicitur et fœm. gen. pro ἰάτρια, teste Ælio Dionys. apud Eustat. Ἰητρὸς, Ionicè dicitur pro eodem apud Hom. et Hippoc. Apud Hom. significat eum qui postea magis peculiari nomine chirurgus dictus fuit, ut Podalirius et Machaon. Iliad. λ'.

Ἰάτρια, medica mulier, medicinæ perita, seu quæ medicinam profitetur, apud Alexidem comicum. Eadem dicitur et ἰατρίνη, apud Alex. Aphr. In pand. ἰατρίνη est etiam obstetrix.

Ἰατρικὸς, ἡ, ὸν, ad medicos pertinens. item ad medicinam pertinens, ἰατρικαὶ σικύαι, Plat. de exilio. Item medicinæ peritus, medendi peritus. Aristot. et Plat. in Protag. unde superl. ἰατρικώτατος, medicinæ peritissimus. Plut. symp. l. 4. Ἰατρικὴ, sub. τέχνη, medicorum ars, medicina. Aristot. eth. 10.

Ἰατρικῶς, medicorum more. Greg.

Ἰατρεύω, medeor, curo. Item sano. Aristot. eth. 5. ὥσπερ τὸ ὑγιάζειν καὶ τὸ ἰατρεύειν. Et cum accus. apud Plut. Item medicinam profiteor. Diosc. l. 7. Sic et apud Laërt.

Ἰατρεύομαι, curor, sanor. Plat. Pol. 2. τὸ γυμνάζεσθαι καὶ τὸ κάμνοντα ἰατρεύεσθαι ἀγαθόν ἐστι.

Ἰατρεία, ἡ, curatio, medicatio, ipsa actio medendi. Plutarch. de garr.

Ἰατρεῖον, ου, τὸ, medici vel potius chirurgi officina. (quæ et medicina vocatur à Plauto.) Plut. [Æschin. in Timarch. ἐκάθητο ἐν Πειραιεῖ ἐπὶ τοῦ Εὐθυδίκου ἰατρείου.] Item ἰατρεῖα, τὰ, merces quæ datur medico. Poll. l. 6. Exod. c. 21. Eadem etiam ἴατρα vocantur, teste Hesych. Ἰητρεῖον, Ionicè pro ἰατρεῖον, Hippocr.

Ἰάτρευμα, τὸ, idem quod ἰατρεία. Aristot. Rhet. 3.

Ἰάτρευσις, medicatio, morborum curatio et sanatio. Plat. l. 2. de rep.

Composita ex primitivo ex ἰάομαι.

Ἀνίατος, insanabilis, immedicabilis. Plat. de leg. 12. et Æschin. in Ctesiph.

Ἀνιάτως, insanabiliter. ut, ἀνιάτως ἔχειν. Dem. insanabilis. [Plat. de Leg. lib. 9. ἐν δ' ἂν ἀνιάτως εἰς ταῦτα ἔχοντα αἰσθάνηται νομοθέτης, ἕκαστα τούτων καὶ τίμημα θέτω τινά.] Et ἀνιάτως μαινόμενος, qui insanabili laborat insania.

Δυσίατος, sanatu difficilis. Gal. ad Glauc. [Eurip. Med. 521. Æsch. Ag. 1112.]

Ἐξιάομαι, idem quod ἰάομαι, sano. Herodot. [lib. 3. cap. 132. Τότε δὲ ὁ Δημοκήδης ἐν τοῖσι Σούσοισι ἐξιησάμενος Δαρεῖον, &c.] Item sarcio, apud Plat. [de Leg. lib. 11. ἵν' εἰ μὴ καὶ τὸ ὅλον, ἀλλ' οὖν μέρει γε ἐξιασαίμεθα τὸ μέρος.]

Εὐίατος, sanatu facilis. Diosc. et Aphrod.

Composita ex ἰατρός.

Ἀνιάτρευτος, non curatus, vel non sanatus. Exponitur et insanabilis et immedicabilis.

Ἀρχίατρος, princeps medicorum, vel qui primarius est inter medicos.

Ἱππίατρος, medicus equarius, veterinarius.

Ἱππιατρία, medicina equaria.

Κτηνίατρος, jumentorum medicus. (à κτῆνος.) in Pand.

Λογίατρος, verbis tenus medicus, verbis tenus artem medicinæ profitens.

Φιλίατρος, studiosus medicinæ.

Φιλιατρέω, studiosum esse medicinæ, apud Diosc. et Plut. in Alex.

ἸΑ'ΠΤΩ, F. ψω, mitto, ut ἰάλλω. (☞ Cum quo ejusdem esse originis censetur.) Apud Soph. in Ajace, λόγοις ἰάπτων, ignominiis appetens, vel verbis probrosis appetens, verbis incessens. ¶ Item noceo. in qua signif. sunt qui ab ἴπτω (itidem pro βλάπτω) deducunt: alii ab ἰὸς, quod rubigo omnia corrumpat, ut ἰάπτω idem sit quod φθείρω, seu διαφθείρω. ¶ Rursus apud Soph. in Ajace, ὅπως μοι Νύσια Κνώσι' ὀρχήματ' αὐτοδαῆ ξυνὼν ἰάψῃς, schol. exp. συνάψῃς, i. ut mihi Nyssias Cnossias saltationes te magistro perceptas præsens junges. Eustath. verò ἰάπτειν ὀρχεῖν esse tradit vel τὸ κινεῖν καὶ ὁρμᾶν, derivando ab ἴω; vel ἐπιτείνεσθαι, ab ἶς, i. ἰσχύς. (Æschyl. S. c. Th. 305. πρόσθεν πόλεως κεφαλὰν ἰάψαι. ib. 531. Ag. 519. 1058. Suppl. 556.)

Composita.

Καταιάπτω, lædo, corrumpo. Od. β.

(Πυρὶ —— ἰάπτομαι. Theoc. Id. 2. 82.)

Προϊάπτω, procul mitto, procul ablego seu amando. Il. ά. ver. 3. et Il. ζ. v. 190. (Æsch. S. c. Th. 322.)

ἸΑ'ΠΥΞ, ἄνεμος, nominatur ventus qui ex Ἰαπυγία, i. Apulia spirat. Vide Gel. l. 2. c. 22. et Aristot. de mundo.

ἸΑΣΙΩ'ΝΗ, iasione: olus sylvestre, de quo Theophr. hist. pl. l. 2. c. 21. et Plin. l. 21. c. 17.

ἸΑΣΠΙΣ, ιδος, ἡ, jaspis: gemma quædam pretiosa, de qua Dioscor. l. 5. c. 160. Plin. l. 37. c. 8. et 9. et Dionys. et Orph. in libro de lapid.

Ἰασπίζω, jaspidem imitari, jaspidis colore esse. Diosc. l. 5.

ἸΑΤΤΑΤΑΙ', heu, adverb. est σχετλιαστικὸν, apud Arist. in Nub. ubi hac exclamatione utitur quidam qui vexabatur à pulicibus. Idem in Equit. Ἰατταταιὰξ τῶν κακῶν, ἰατταταῖ.

ἸΑΥ', adverb. seu interjectio indignantis. Suid. apud Eurip. esse dicitur vox lugubris, sicut ἰὼ et ἰού. (Aristoph. R. 274.)

Ἰαῦ, exclamatio qua utuntur adveniente gaudio, qualis apud vulgus est ἰά. Apud Aristoph. in Ran. vox est audientis vocantem, et respondentis.

ἸΑΥ'Ω, F. σω, commoror, tempus tero, diversor. Il. ί. v. 325. ἐγὼ πολλὰς μὲν ἀΰπνους νύκτας ἴαυον, insomnes noctes transigebam. Sic apud Soph. in Ajace, ὄφρ' ἐννυχίων νύκτας ἰαύων ἑσπέρων. (Eurip. Phœniss. 1481.) ¶ Item dormio. ut Od. ξ'. τοὶ δ' ἄρσενες ἐκτὸς ἴαυον. Luc. in epigr. τὸν χάλκεον ὕπνον ἰαύεις, durum somnum capis. Pro eodem dicitur et αὔω, dempto ι.

Ἰαυθμὸς, locus in quo quis commoratur seu diversatur. Dicitur et de brutis pro stabulo, seu lustro. Lycophron, ἰαυθμοῖς ὑλάδας λελόγχασι. Est etiam cubile, somnus. Suid. et Hesych.

Composita.

[Ἀνιαύω. Eurip. Herc. Fur. 1048. μὴ τὸν εὖ ἰαύοντα, εὐναίων τ', εὐνᾶς ἐγείρετε.]

Ἐπιαύω, immoror, vel indormio.

Ἐνιαύω, incubo, dormio in, vel dormio inter, est apud. Od. ί.

Μηλιαυθμὸς, οῦ, ὁ, quasi μήλων ἰαυθμὸς, ovium stabulum. Lycophr.

Παριαύω, juxta moror, seu commoror, vel juxta dormio. Hom. τῷ παριαύων τέρπεσθαι.

Πανιαύω, pernocto, dormio.

ἸΑ'ΧΩ, vociferor, clamo, vel cum clamore seu vociferatione loquor. Od. ψ'. Ἡμεῖς δ' αἶψ' ἰάχοντες ἐπεσσύμεθ'. Il. ξ'. Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον. Il. ό. Σμερδαλέα ἰάχων. Transitivè apud Nonn. ἴαχε φωνὴν, vocem cum clamore edidit. Rebus inanimis etiam tribuitur ἰάχειν, pro resonare, sonum et strepitum edere, crepitare. ut Il. ά. σμερδαλέον δ' ἴαχε τοῖς ἰοῖσι, resonabat, strepebat. Hesiod in Asp. † 232.† Καναχῇ ἰάχεσκε σάκος, resonabat, crepitabat. † Sic Th. 69.†

Ἰαχέω, ῶ, idem. Epigr. l. 3. Οὐδὲ μάτην ἰάχησε. (Ἴσον ἰαχεῖν. Æsch. S. c. Th. 874. Soph. Tr. 652. Eurip. Phœniss. 1470. Soph. Œdip. Tyr. 1243. Aristoph. R. 218.)

Ἰάχημα, τὸ, vociferatio, clamor. Epigr.

Ἰαχὴ, ἡ, idem. Hom. Hesiod. † Theog. 708.† Hippocr. (Æschyl. Pers. 944. Eurip. Med. 149.)

Ἰάκχω, idem quod ἰάχω. Suid.

Ἴακχος, ου, ὁ, Bacchus. Item Bacchi simulachrum. Item hymnus bacchantium, quod in eo Iacchi nomen sæpiùs decantaretur, apud Aristoph. et Plut. Exponitur et tumultus. ¶ Item porcus, Dionys. Sic apud Athen. l. 3.

Ἰακχάζω, clamo, ut vociferor bacchantium more, vel cum clamore et vociferatione strepo. Orph. initio libell. περὶ λίθων, Ὅσσα τε κικλήσκουσι μετὰ φρεσὶν ἱεροφάνται, Ἀνθρώποις ἄρρητον ἰακχάζοντες ἀοιδὴν, Οἰστρῷ. Item Herodot. ἰακχάζουσι φωνὴν, vocem tollunt, bacchantur.

Composita.

Ἀμφιάχω, et ἀμφιαχέω, circumsono, clamoribus circumdo. Particip. præt. med. ἀμφιαχυῖα ponitur pro ἰαχοῦσα. Il. β.

Ἀνιάχω, seu ἀνιαχέω, exclamo, clamorem tollo. Apoll. Arg. 2. [270.] Ἥρως μεσσηγὺς ἀνίαχεν. Exp. etiam respondeo. Nonn. χρυσὸς ἀνίαχε. Accipitur et pro resono.

Αὐίαχος, clamosus, streperus. Il. ν. v. 40.

Ἀντιαχέω, ῶ, reclamo, contradico. Nonn. [Ἀντιάχω, Apoll. Rhod. Arg. iv. 75. τρὶς δ' ὀτρυνθεὶς ὁμάδῳ Φρόντις ἀμειβόμενος ἀντίαχεν.]

[Ἐξιακχάζω. V. Æsch. S. c. Th. 641.]

Συνιάχω, seu συνιαχέω, acclamo. Il. ί.

Ὑπεριάχω, ultra sonum edo, sonum edo qui sonos alios superat.

Ὑπιάχω, subsono.

ἸΒΔΗΣ, ου, ὁ, clavus qui est in fundo navis, qui educto aqua effluit, ne putrescat navis. Eust. Il. ί. Ab Hesiodo vocatur χείμαῤῥος.

ἸΒΗΡΙΣ, iberis, herba de qua Diosc. l. 2. c. ult. et Plin. l. 25. c. 8.

ἸΒΙΣ, ιδος, sive ιος, ἡ, ibis; avis serpentes devorans, ob id coli solita ab Ægyptiis. Vide Herodot. et Plin. l. 25. c. 8. l. 8. c. 27. l. 10. c. 40.

ἸΒΙ'ΣΚΟΣ, à nonnullis dicitur ἡ ἀλθαία, quæ est species malvæ sylvestris, inquit Diosc. l. 3. c. 163. Suid. cum Galeno ἐβίσκον vocat. Plin. cum Diosc. hibiscum, præfixa aspirationis nota.

ἸΒΥΞ, avis clamosæ species. Hesych. et Etym. Hinc quidam deducunt Ἰβυκανᾶν, quod metaph. dicitur pro βυκανᾶν, et βυκάνη, buccina. Alii vero ab Ibyco inventore.

ἸΔΑ, ας, ἡ, Ida, nomen montis in Phrygia et Creta. [Ἴδη. Herodot. Hist. lib. 5. ἔστι ἴδη τε ναυπηγήσιμος ἔνι ἄφθονος, καὶ, &c.] ‡ materia ad naves ædificandas.‡

Ἴδηθεν, ab Ida. Herodot.

Ἰδαῖος, ου, ὁ, Idæus, et Jupiter Ἰδαῖος, dictus quòd in Ida coleretur et templum haberet. Ἰδαία πίσσα, apud Theophr. hist. pl. l. 3. c. 10. Ἰδαία ῥίζα, apud Diosc. l. 4. c. 45. Ἰδαία δάφνη, Idæa laurus, quoniam plurima in Ida provenit. Diosc. l. 4. c. 147.

---

† ἼΔΕ, pro ἠδὲ, et. Sic Hes. Th. 19. et Asp. 19.†

ἼΔΙΟΣ, ου, ὁ, peculiaris, specialis, proprius vel sui generis. (☞ Num ab ἴδω deducitur.) Aristot. ὁ δὲ βάτραχος ἰδίαν ἔχει τὴν γλῶτταν, Plin. exp. ranis sonus sui generis. Sic apud Theophr. ἴδιος δὲ καὶ ὁ τοξικὸς κάλαμος, i. suum genus est sagittario calamo, ut vertit idem Plin. Dicitur etiam aliquis ἴδιον ἔχειν τι, i. habere aliquid proprium et sibi peculiare. Sic Aristot. ἴδιον τοῦτο τοῖς ἀνθρώποις. † εἰς τὸ ἴδιον, privatim. Xen. Pæd. l. 3. p. 135. a.† ¶ Item proprius, suus, item privatus. Aristot. τὴν ἰδίαν γεωργοῦσι, proprium solum colunt. Plut. in Pericle, ἰδίας ἐμαυτοῦ ποιήσομαι τὴν ἐπιγραφήν. In qua signif. ei opponitur aut κοινὸς, aut δημόσιος: ut sæpe apud Thuc. et Isoc. In plur. τὰ ἴδια, privatæ opes, apud Thuc. et Isocr. Κατ' ἰδίαν, seorsum. unde, κατ' ἰδίαν ζῆν, Plut. in Lyc.

Comp. Ἰδιαίτερος, peculiarius. Diosc. in præf. Item secretius, et q. d. magis seorsim. Herodian. Superl. Ἰδιαίτατος, maximè peculiaris, vel proprius. Theoph. unde adverb. ἰδιαίτατα, maximè propriè, Porphyr.

Ἰδίᾳ, privatim. cui opponitur κοινῇ, vel δημοσίᾳ. † Xen. Pæd. l. 3. p. 143.† Thuc. l. 3. ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ ἁμαρτάνειν. Apud Eurip. ἰδίᾳ πράττειν, privata autoritate. (Phœniss. 1166. Cum Gen. Aristoph. R. 107.) Item seorsum. Herodian. Et, ἰδίᾳ ἀπὸ τῶν ἄλλων, ex Aristide.

Ἰδίως, peculiariter, peculiari modo, Aristot. Item privatim.

Ἰδιότης, ητος, ἡ, proprietas, propria cujusque rei natura. Plutarch. de orac. def.

Ἰδιάζω, sum seorsum ab aliis. Herodian. αἰτίᾳ τοῦ Μακρίνου ἀπελθόντος καὶ ἰδιάσαντι ἐντυχεῖν τοῖς γράμμασι. Item, seorsum et in secessu dego, apud Hippocr. in ep. Item mihi vivo, et seorsum vel meo more vivo. Greg. Et, τὰ ἰδιάζοντα, privata, singula, ab aliis secreta, apud eundem.

Ἰδιαζόντως, privatim, apud Greg. Item peculiariter, peculiari modo, ex Diod. Sic.

Ἰδιαστὴς, οῦ, ὁ, qui vitam privatam agit. Diog. Laërt.

Ἰδιοῦμαι, mihi vendico, occupo. ex Plat. de leg.

Ἰδίωμα, τὸ, idem quod ἰδιότης, apud Diosc. Damas. et Athen. Sic vocatur etiam certum dicendi genus quod cuique autori proprium est. Halicarn.

Ἰδίωσις, ipse actus vendicandi sibi aliquid. cui opp. κοινωνία. Plat.

Ἰδιώτης, ου, ὁ, privatus, privatam vitam agens, qui non fungitur magistratu. cui oppon. ὁ πολιτευόμενος, à Demosthen. Philip. 4. et ἄρχων, ab Herodiano lib. 3. † opp. τῷ ἄρχοντι. Xen. Pæd. 1. 6. 22. i. e. miles gregarius. Sic et l. 2. p. 48. a.† Dicitur et, βίος ἰδιώτης, vita privata, apud Phil. de vita Mos. lib. 3. pro quo apud Demosth. Philip. 4. ὁ τῶν ἰδιωτῶν βίος. Interdum verò ei opponitur πόλις. † Sic Xen. Pæd. 1. 6. 39.† Æsch. in Ctes. ἡ πόλις, ὁ ἰδιώτης, ὁ ἴδιος. Plat. Pol. 2. οὐ μόνον ἰδιώτας, ἀλλὰ καὶ πόλεις. Sic et apud Thucyd. lib. 1. ¶ Interdum ἰδιώτης, unus è vulgo, plebeius. Herodian. l. 4. μὴ ἰδιώτου τοῖς καὶ εὐτελοῦς γαμβρῷ γενέσθαι. ¶ Interdum ἰδιῶται opponuntur τοῖς πεπαιδευμένοις, ut apud Luc. in Lexiph. Peculiariter etiam ἰδιώτης dicitur, qui rei alicujus est imperitus, ut, ἰδιῶται τῆς ἰατρικῆς, Gal. et τὰ μὲν ἄλλα ἰδιώτης, Herodian. l. 4. et ἰδιῶται κατὰ τοὺς πόνους, Xen. in Pæd. † 1. 5. 11.† ¶ Apud Aristoph. in Ran. ἰδιῶται opponuntur peregrinis.

Ἰδιῶτις, ἡ, privata. Apud Synes. ἰδιώτιδος, privatæ, privati juris.

Ἰδιωτικός, οῦ, ὁ, ad privatos homines pertinens seu ad vulgus, privatus. ἰδιωτικὰ χρήματα καὶ δημόσια, Herodian. privatæ et publicæ pecuniæ.

Ἰδιωτικῶς, privatorum hominum more, vulgi more. Lucian. in Hermot. Item, sermone quo vulgus utitur, apud Eust.

Ἰδιωτισμός, οῦ, ὁ, sermonis forma è vulgo sumpta, vel loquendi genus è vulgo sumptum. apud Dion. Long. [Diog. Laert. lib. 7. Κατασκευὴ δέ ἐστι λέξις, ἐκπεφευγυῖα τὸν ἰδιωτισμόν. Popularem sermonem, qui propriis maxime verbis constat, significat. Aldob.]

Ἰδιωτεύω, privatus sum, privatam ago vitam, non fungor magistratu. Huic Plat. in apol. oppon. δημοσιεύω. Item rudis sum seu imperitus. Plat. in Protag. τούτου τοῦ πράγματος τῆς ἀρετῆς οὐδένα δεῖ ἰδιωτεύειν. † Ἰδιωτεύειν regio dicitur, quæ apud alios populos non in honore est, ac quasi privatè agit. Xen. Pæd. p. 234. e.†

Ἰδιωτεία, ἡ, privata vita. Cui opponitur ἀρχὴ, à Xen. [Plat. de Rep. lib. 10. καὶ τί εὐγένειαι καὶ δυσγένειαι, καὶ ἰδιωτεῖαι καὶ ἀρχαί.] Item inscitia, imperitia. Luc.

Composita.

Ἀνίδιος, qui nihil proprium habet. Basil.

Ἐξιδιοῦμαι, idem quod ἰδιοῦμαι, occupo. Xen. Pæd. 7. [Græc. Hist. lib. 2. § 5. Ἐκ δὲ τούτου οἱ τριάκοντα,— βουλόμενοι Ἐλευσῖνα ἐξιδιώσασθαι, &c.]

Ἐξιδιάζομαι, proprium mihi facio et peculiare mihi usurpo. et vendico, occupo. [Polyb. lib. 3.]

Ἐξιδιασμός, actio illa τοῦ ἐξιδιάζεσθαι, Strab. lib. ult.

ἸΔΝΟ'Ω, ῶ, incurvo, inflecto, intorqueo. vide pass. ubi et de etymo agetur.

Ἰδνόομαι, οῦμαι, Eust. exp. συστρέφομαι, et veluti δονοῦμαι τὸ ἰδεῖν, incurvor, inflector, intorqueor. Ab Hesych. exp. etiam, κάμπτομαι, item ταπεινοῦμαι. Il. β'. Ἰδνώθη δὲ πεσών. Apud Hippocr. quoque γυναικ. lib. 1. ἰδνοῦται, exp. λοξοῦται, et σιμίζεται, teste Gal.

ἸΔΟΣ, εος, τὸ, sudor. (☞ Derivat Eustathius cum Etymolog. ab αἶθος, mutata prima litera et spiritu.) Significat etiam æstivam aëris constitutionem, ut tradit idem Eust. Sic apud Hesiod. in clypeo Herculis, † 397.† ἴδει ἐν αἰνοτάτῳ, Suid. expon. ἐν θέρει, in æstu maximo.

Ἰδάλιμος, ου, ὁ, æstuosus, sudorificus, ut, ἰδάλιμον καῦμα, apud Hesiod. in Erg. l. 2. ¶ Item sudor, Suid.

Ἴδω, sudo, apud Hippoc. Sic et Aristot. hist. an. l. 3. ὥστε ἴδειν τοὺς ἵππους αἱματώδει ἱδρῶτι. (Aristoph. R. 239.)

Ἴδισις, εως, ἡ, sudatio. Item sudor, Aristot. in probl.

Ἱδρὼς, ῶτος, ὁ, idem quod ἶδος, sudor. Iliad. ψ'. ἱδρὼς δ' ἱδρὼς πάντοθεν ἐκ μελέων. Plut. in Coriol. ῥεομένους ἱδρῶτι τοὺς ἵππους. Et in Alex. ἱδρῶτα πολὺν ἀφιέναι. Peculiariter de sudore dicitur ex labore et fatigatione orto. Ut Hesiod. τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν. Xenoph. Pæd. 8. διὰ πόνων καὶ ἱδρῶτος τὰ σώματα στερεοῦσθαι. Tropicè dicitur etiam de quovis liquore. Sic, γῆς ἱδρῶτες, id est, fontes. δρυὸς ἱδρὼς, viscum, apud Eust. Sic apud Athen. l. 10. ἱδρὼς βρομιάδος πηγῆς, vinum. Cæterùm per apocopen dicitur apud poëtas ἱδρῶ pro ἱδρῶτι et ἱδρῶτα, resectis ultimis syllabis, ut tradunt gramm. ut Il. κ'. λ'. ρ'. χ'.

Ἴδρωα, τὰ, Hippocrati dicuntur pustulæ quædam genitalium partium, ortæ ab earum sudore.

Ἱδρόω, fut. ώσω, (poët.) sudo, sudorem emitto, sudore diffluo. Il. Ε'. et Odyss. Γ'. Ἱδρόω, ῶ, idem. Xen. Pæd. 8. οὔτε αὐτός ποτε πρὶν ἱδρῶσαι δεῖπνον ᾑρεῖτο. Apud Aristot. in probl. l. 2. quæst. 31. οἱ ἀγωνιῶντες ἱδροῦσι τοὺς πόδας. et Alex. Aphr. in probl. ἱδροῦσι τὰς μασχάλας, quidam subaudiunt κατά. Ἱδρῶν ἐν τούτοις, in his desudans.

Ἵδρωσις, εως, ἡ, sudatio, exp. etiam sudoris evocatio.

Ἱδρωτικός, οῦ, ὁ, sudator, sudare solitus, crebrò sudans. Item sudorem movens. Hippocr. περὶ διαίτης, l. 3.

Ἱδρωτικῶς, propensè in sudorem. Aristot. probl. l. 2. q. 40.

Composita: ac primùm ex ἴδω.

Ἀνιδρωτὶ, citra sudorem, sine sudore, sine labore et negotio, apud Plat. l. 4. de leg. [Vide Hesiodi Ἔργ. καὶ Ἡμ. v. 287.]

Ἐξίδω, exudo. Apud Aristoph. in Avib. ἐξίδισεν ἐς θοἰμάτιον, jocosè dicitur pro, ἐξετίλησεν, ἀπεπάτησεν, liquidum emisit stercus veluti sudorem.

Ἐνίδω, unde ἀνενίδω, resudo, sudorem refundo. Interdum et emano in modum sudoris. Plut.

Composita: ex ἱδρὼς et ἱδρόω.

† Ἀνίδρωτος. Xen. Pæd. l. 2. 44. b.†

Ἀνιδρωτὶ, idem quod ἀνιδρί. Il. ό. et Xen. Pæd. † 2. p. 51. a.†

Ἀνιδρόω, resudo, denuò sudorem emitto.

Ἀφιδρόω, ῶ, desudo, exudo, sudorem emitto. Aristot. probl. l. 2. q. 22. Pass. etiam aliquid ἀφιδροῦσθαι dicitur, quod nimirum veluti sudor emittitur, seu quod defluit alicunde ut sudor, ut apud Diosc. l. 5. c. 2. ἀφιδρούμενος ἰχὼρ, exp. exudans sanies.

Ἀφίδρωσις, desudatio, seu sudatio. Exp. et sudoris evocatio.

Διΐδρος, persudans.

Διιδρόω, persudo, apud Hippocr.

Δυσίδρως, ægrè sudans, cui difficulter elicitur sudor.

Ἐνιδρόω, insudo. [Xenoph. Sympos. cap. 2. § 18. ἀρέσκει μοι ὅλως εὐτάκτως, ὥστε καὶ νῦν τρίψαι τῷ παιδὶ ἤρεσε τόδε τὸ σῶμα ἐνιδρῶσαι.]

Ἐξιδρόω, exudo. Item exudo, i. veluti sudorem emitto. ut apud Alex. Aphr. ἔλαιον ἐξιδροῖ.

Ἐφιδρόω, ῶ, insudo. Exp. et sudore langueo. sudo.

Ἐφίδρωσις, sudor.

Καθίδρως, lassus, defessus, fatigatus. Legitur et κάθιδρος, apud Hes.

Καψιδρώτιον, teste Poll. l. 7. c. 16. à mediæ comœdiæ scriptoribus dictum fuit, quod postea σουδάριον, sudarium, παρὰ τὸ κάψαι τὸν ἱδρῶτα, quoniam sudorem imbibit et veluti devorat.

Περιιδρόω, ῶ, circumsudo, vel sudorem undique effundo, sudore diffluo.

Περιίδρωσις, copiosa ejusmodi sudoris effusio.

Συνιδρόω, ῶ, consudo, unà sudo.

ἹΔΡΥ'Ω, et ἵδρυμι, f. ύσω, sedere facio aut jubeo. (☞ Idem quod ἕζω et ἵζω, unde derivatur ab Eust.) Iliad. β'. Ἀλλ' αὐτός τε κάθησο καὶ ἄλλους ἵδρυε λαούς. ¶ Item colloco. Plut. de piratis, ἵδρυσε πολλοὺς ἐν αὐτῇ. Thuc. l. 4. ὁ μὲν ἱδρύσας τὸν στρατόν. Herodian. l. 4. ἐπὶ τοῦ Βυζαντίου ἱδρῦσαι στρατόπεδον, castra collocare. ¶ Item statuo, Herodian. lib. 5. βωμούς τε πλείστους περὶ τὸν νεὼν ἱδρύσας.

Ἱδρύομαι, et ἵδρυμαι, sedere jubeor, collocor. Herodian. l. 2. ἐπειδὴ ἱδρύθη ἐν τῇ βασιλείῳ ἑστίᾳ, in regiam deductus est et in domo imperatoria locatus. Ibid. τοὺς ἐπὶ τοῖς ἔργοις τῆς τῶν Ῥωμαίων ἀρχῆς ἱδρυμένους. † ἱδρυνθῆναι. Xen. Pæd. p. 221. e.† ¶ Item statuor. Herod. l. 7. ἐς τὸν ἱδρυμένον βωμὸν τῆς νίκης ἀνατεθῆναι. ¶ Item firmor, et quasi in firma sede collocor. Herodian. l. 3. καὶ τῆς βασιλείας ἱδρυμένης, constabilito imperio. Et lib. 2. καὶ παρὰ μηδενὶ βεβαίως ἱδρυμένην, neque apud quenquam certa sede residens. ¶ Item situs sum. Herod. l. 8. καὶ ἐν ἱερῷ τῷ ἐπὶ τείχει ὃ τῆς βασιλείας ἵδρυται τύχη, sita est. Plato de Deo, in epist. πόῤῥω γὰρ ἡδονῆς ἵδρυται καὶ λύπης τὸ θεῖον, longè à voluptate et dolore situs est. Plut. in Num. τοῦ κόσμου μέσον οἱ Πυθαγορικοὶ τὸ πῦρ ἱδρύσθαι νομίζουσι. ¶ Item sedeo. Thuc. l. 1. ἐς δὲ Κολωνὰς τὰς Τρῳάδας ἱδρυθείς. Herodian. l. 3. στρατιώτας τοσούτους περὶ τὴν πόλιν ἱδρυθέντας, tantum sedere exercitum. ¶ Interdum activè signif. colloco, sedem do. Plutarch. de Pompeio et Tigrane, ἱδρύσασθαι πλησίον αὐτοῦ. et Aristid. in Panath. ἀξιούμενοί τε καὶ εὐφραινόμενοι τόποις ἐν οἷς ἔμελλον ἱδρύσασθαι. Aristoph. in Plut. παρὰ τὴν θύραν στροφαῖον ἱδρύσασθέ με. Item statuo. Herodot. Ἐλευθερίας εἰκόνα ἱδρύσατο. Aristot. de mundo, πόλεις τε σοφὸν ζῶον ἄνθρωπος ἱδρύσατο. Isocrat. ad Philipp. τούτων μὲν τῶν θεῶν καὶ τοὺς ἰδιώτας, καὶ τὰς πόλεις, καὶ νεὼς, καὶ βωμοὺς ἱδρυμένους. (Æsch. Pers. 231. ἱδρύνετο. Eurip. Phœniss. 971. commoror. Soph. Tr. 68. Cum var. Lec. Æschyl. Suppl. 418.)

Ἱδρύνω, idem quod ἱδρύω. unde ἱδρυνθῆναι, siti, apud Julianum, de arbore quæ radices egit.

Ἱδρύνομαι, ut ἱδρύομαι, sedeo. Il. γ'. τοὶ δ' ἱδρύνθησαν ἅπαντες. Thuc. l. 4. ἐφ' ὃν (λόφον) τὸ πάλαι ἱδρυθέντες, quem insidentes.

Ἵδρυμα, ατος, τὸ, opus ab aliquo constructum. Strab. l. 6. Ἰάσονος ἵδρυμα. Item firmamentum, fundamentum. Sic Eurip. cives vocavit ἵδρυμα πόλεως. Item delubrum, locus in quo deorum simulacra collocantur seu statuuntur. Plutarchus de fort. Rom. Sic apud Plat. de leg. ἱδρύματα θεῶν, fana. (Δαιμόνων ἱδρύματα. Æsch. Pers. 813. Ag. 347. 536. Ch. 1036.) Et simpliciter, sedes.

Ἵδρυσις, εως, ἡ, constitutio, fundatio. Plat. de leg. Apud Areop. exp. crepido, quasi locus editus et collocationis sedes. Item sedes. apud Plut. de orac. Pyth.

Ἱδρυτὸς, οῦ, ὁ, fundatus, firmatus, stabilitus. Epigram. ἱδρυτὰ γαίης.

Composita.

Ἀνίδρυτος, qui nullo fundamento nititur, instabilis. Phil. de vita M. lib. 1. ¶ Apud Demosth. contra Aristog. pro ἀκατάστατος etiam capi, annotat Harpoc. et Suid.

Ἀφιδρύω, vel ἀφιδρύνω, statuo, colloco, firmum stare facio. [Eurip. Hel. 800. Ἕστωτα πατρίδος θεοί μ' ἀφιδρύσαντο γῆς, &c.]

Ἀφίδρυμα, τὸ, statua, simulacrum. Plut. περὶ μουσικῆς, et Cic. lib. 13. Epist. ad Atticum.

Ἀφίδρυσις, collocatio. ut, ἀφίδρυσις τῆς εἰκόνος, vel τοῦ ἀγάλματος. Plut. ibid.

Ἐνιδρύω, et ἐνιδρύνω, colloco in, &c. Plut. οἷον δὲ ἥλιον ἐν οὐρανῷ περικαλλὲς εἴδωλον ἑαυτοῦ καὶ [illegible] ὁ θεὸς ἐνίδρυσε. Item fundo, firmo, apud Areop.

Ἐνίδρυμαι, seu ἐνιδρύνομαι, insideo. Alciphr. ἵνα τοῖς ἀμελῶς αὐτοῖς σταθμοῖς ἐνίδρυνται. Sic apud Basil. de vita solit. pro ἐνιζάνω, intus maneo et collocatus sum. καὶ τοῦτό ἐστι τοῦ θεοῦ ἐνοίκησις, τὸ διὰ τῆς μνήμης ἔχειν ἐνιδρυμένον ἐν ἑαυτῷ τὸν θεόν.

[Ἐξιδρύω. Soph. Œd. Col. 11. στῆσόν με κἀξίδρυσον, ὡς πυθοίμεθα Ὅπου ποτ' ἐσμέν.]

Ἐνιδρύομαι, fundor in, &c. collocor in, extruor in.

Καθιδρύω, colloco. Aristot. ἐν γὰρ τοῖς τιμιωτέροις τὸ τιμιώτερον καθίδρυσεν ἡ φύσις. Item fundo, instituo seu constituo, erigo. 2 Macchab. 4. καθίδρυσε γυμνάσιον. Item dedico, consecro. Synes. epist. 37.

Καθίδρυμαι, sedem et domicilium habeo. Gal. Therap. 9. Τοῦτο δ' ἐν κεφαλῇ καθίδρυται ψυχὴ λογιστική. Thuc. καθιδρυμένοι ἐν ὄρει, montem insidentes.

(Καθιδρύνομαι. Theoc. ιγ'. 28.)

Καθίδρυσις, εως, ἡ, dedicatio. Synes. ep. 67. ἀλλ' ἐγὼ τὸν καιρὸν ἐζήτουν τῆς καθιδρύσεως, tempus quærebam dedicationis.

Decomp. Ἐγκαθιδρύω, colloco in, &c.

Ἐγκαθίδρυμαι, situs sum in, sedem habeo in, &c. Aristot. de mundo, ἀνωτάτω κορυφῇ τοῦ σύμπαντος ἐγκαθιδρυμένος οὐρανοῦ, in summo cœli culmine suum habens domicilium situm et collocatum.

Συγκαθιδρύω, simul colloco.

Παριδρύω, juxta colloco seu statuo. Et, Παρίδρυμαι, pro eodem. in Epigr.

(Ἰέ, ἰέ. Æsch. Suppl. 839.)

ἹΈΡΑΞ, ακος, ὁ, accipiter, vide Aristot. hist. anim. l. 9. c. 36. et Plin. l. 10. c. 8. ☞ Etymol. dictum existimat ἀπὸ τοῦ ἱέσθαι βίᾳ, id est, φέρεσθαι, quòd pernicissima sit volucris. ¶ Est et piscis nomen, apud Athen. l. 8.

Ἱερακίσκος, ου, ὁ, parvulus accipiter. Apud Aristoph. [Av. 1112.]

Ἱεράκιον, ου, τὸ, hieracium, herba de qua Diosc. l. 3. c. 72. et 73. et Plin. lib. 20. cap. 7.

Ἱερακίτης, dicitur lapis quidam, de quo idem Plin. l. 37. c. 10.

Ἴρηξ, Ionicè dicitur pro ἱέραξ. Hesiod. in Erg. et Hom. Il. ν'. et π'.

Γυναικοϊέρακες, qui mulieribus, ut accipitres avibus, inhiant.

ἹΕΡΟ'Σ, ά, ὁ, sacer, sanctus, sacrosanctus, Plut. de Rom. fortit. χῆνες ἱεροί, sacri anseres. Interdum cum genitivo, ut, κύκνος ἱερός ἐστι τοῦ Ἀπόλλωνος, cycnus sacer est Apollini. Tribuitur et rebus inanimatis, ut ἱερὸς δίφρος, Il. ρ'. ἱερὰ χρήματα, apud Xen. et ἱερὰ ὅπλα, apud Dem. et ἱερὸς πόλεμος, apud Thuc. et ἱερὰ ἡμέρα, apud Luc. Apud medicos, ἱερὰ νόσος, sacer morbus. de cujus etymologia, vide Plut. lib. de solertia anim. Aretæum de diuturn. aff. c. 4. Galen. in Hippocr. et Alexand. Trall. lib. 1. cap. 15. Ἱερὸν ὀστοῦν, sacrum os. de quo vide Ruff. Ephes. et Gal. lib. 12. de usu part. Ἱερὰ σῦριγξ, apud Poll. de meatu vertebrarum. ¶ Tribuitur etiam hominibus. Ut apud Luc. in fine Macrob. ἱερώτατε Κυΐντιλλε, i. θειότατε, divinissime, aut εὐσεβέστατε, Suid. Interdum dicuntur aliqui ἱεροὶ καὶ ἄσυλοι, sacri et inviolabiles, ut apud Plut. de def. orac. Sic, ἱεροὶ καὶ ἄσυλοι φύλακες, apud Phil. Interdum ἱερὸς, exp. μέγας, magnus, et in suo genere cæteris præstans: Sic, ἱερὸν κνέφας, apud Hom. quidam τὸ μέγα καὶ βαθὺ esse volunt. apud eundem ἱερὸς ἰχθὺς secundum quosdam est itidem μέγας, aut certè ὁ ἄνετος. Sic, ἱερὸν μένος Ἀλκινόοιο, et, ἱερὴ ἲς Τηλεμάχοιο, apud eundem. Sic et apud medicos quidam ἱερὰν νόσον, et ἱερὸν ὀστοῦν, dici volunt propter magnitudinem. Interdum ἱερὸν vocat Homer. quod generi humano aliquam utilitatem affert.

Ἱερά, ἡ, medicamenti cujusdam compositio, sic appellata κατ' ἐξοχήν. nominis rationem tradit Scrib. Larg. lib. de compos. medicament. cap. 99. ¶ Est etiam serpentis nomen. Aristot. hist. anim. l. 9. c. 29.

Ἱερὸν, οῦ, τὸ, (substant.) sacrum, sacrificium. Item hostia, victima. Quibus in signif. usitatius est in plur. num. (Ἱερὰ πατρῷα. V. Æsch. S. c. Th. 183. ἀπύρων ἱερῶν. Ag. 70. Philostr. l. 2. c. 33. 39.) Od. ι'. αἵ τε θεοῖσιν ἱερὰ ῥέζουσι. Sic, θύειν ἱερά. Thucyd. l. 2. Et, ἱερὰ τέλεια, apud eundem, et ἄθυτα ἱερὰ, apud Dem. et Xen. † Aristoph. Nub. 301.† Pro victimis ponitur apud Xen. Hellen. 4. ἐφάνη αὐτῷ τὰ ἱερὰ ἄκαλλα. Apud eundem, Anabas. lib. 6. ἱερὰ καλὰ, exp. læta exta. † Sic Pæd. l. 2. 59. d. læta, auspicata sacra. Sic Hesiod. Th. 417.† Item sacellum, vel fanum, templum, delubrum, apud Thuc. l. 2. Sic et Xen. Hell. 3. ἔνθα ἐν Ἀρτεμίδος τι ἱερὸν μάλα ἅγιον. Sic et apud Pausaniam sæpe.

Ἱερῶς, sanctè, Plut. in Num. Exp. etiam μεγάλως.

Ἱερόω, ῶ, sacro, dedico, initio, inauguro.

Ἱερόομαι, οῦμαι, sacror, dedicor, initior, inauguror. Herodian. lib. 5. ἱέρωτο δὲ αὐτῷ θεῷ ἡλίῳ. Ibidem, τούτῳ δὲ τῷ θεῷ ὁ Βασσιανὸς ἱερωμένος. huic Deo sacer erat Bassianus. Apud eundem ἱερωμένος, exp. etiam sacerdos.

Ἱέρωμα, τὸ, quod consecratum est, sacrum. Hesych.

Ἱερωσύνη, ἡ, sacerdotium. Plut. et Dem.

Ἱερώσυνα, τὰ, quæ consecrantur, sacra. Hesych.

Ἱεράομαι, ῶμαι, sacerdos sum, sacerdotio fungor. Thuc. lib. 2. πεντήκοντα δυοῖν δέοντα ἔτη ἱερωμένης. Philo de vita Mosis, lib. 3. τάξις τῶν ἱερωμένων, ordo sacerdotia gerentium. Synes. ep. 96. παρ' οἷς ἱεράσομαι, apud quos episcopus ero, vel apud quos sacerdotii honore fungar. Construitur et aliquando cum genit. aliquando cum dat. apud Paus. Exp. et moris operor, sacrifico. ¶ Item sacerdos fio. Syn. ep. ad Athan.

Ἱερατικὸς, sacerdotalis, Aristot. pol. 3. Plut. symp. 8. Item sacris usibus destinatus. Plin. l. 13. c. 11.

Ἱερατεύω, f. εύσω, sacerdotio fungor, idem quod ἱεράομαι. Herodian. l. 5. τῷ θεῷ ᾧ ἱεράτευε, cujus sacerdos erat. † Lucæ cap. 1. 8.†

Ἱερατεύομαι, pro eodem. Paus. τῷ θεῷ εἴλοντο ἱερατευσόμενον ἀν' ἔτος. Sic et Syn. ep. 67. Apud Esaiam. cap. 61. ἱερατευομένης στεφάνῳ, exp. sacerdotii portans coronam.

Ἱεράτευμα, τὸ, sacerdotium, Aristot. et 1 Pet. c. 2.

Ἱερατεία, ἡ, sacerdotium, Aristot. Pol. 7. † Lucæ cap. 1. 9.†

Ἱερατεῖον, ου, τὸ, sacrarium. Theodoret. in Eccl. hist. l. 1.

Ἱερεύω, sacrifico, macto, idem quod θύω. Odyss. θ'. Τοῖσιν δ' Ἀλκίνοος δυοκαίδεκα μῆλ' ἱέρευσεν. Dicitur etiam, ἱερεύειν ζῶόν τινι, sacrificare seu mactare animal in gratiam alicujus, ut Eust. exp. Od. ξ'. Et, ἱερεύειν δεῖπνον, sacrificare seu mactare ad parandum prandium. Od. ό. ¶ Item dico, consecro. Paus.

Ἱερεὺς, έως, ὁ, sacerdos, Iliad. α. Aristot. Pol. 6. Plut. in Hell. et Probl. et Luc. de sacrif. Et fœm. ἱέρεια, sacerdos. Plutarch. Herodian. Athen.

Ἱερεῖον, ου, τὸ, victima, hostia, Luc. Plut. Plat. † de omni animali sive victima sive non futuro. Xen. Pæd. 1. 4. 13.† Pro quo facta dialysi Ionica dicitur ἱερήϊον. Il. φ'.

Ἱερείτης, ου, ὁ, sacerdos, Plat. 2. de rep.

Ἱερὶς, ίδος, ἡ, sacerdos, antistita. Plut. de def. orac. Item cognomen Iridis apud veteres Græcos, unde et Romani consecratricem vocarunt.

Ἱέρη, ἡ, idem quod ἱερὶς, sacerdos, antistita. Plut. in Pol. proœ.

Ἱρὸς, οῦ, ὁ, Ionicè pro ἱερὸς, sacer. Herodot. ἱρὸς τοῦ θεοῦ, sacer deo.

Ἱρὸν, neut. gen. subst. pro ἱερὸν, templum, &c. item victima, idem quod ἱερεῖον. Il. ψ'.

Ἱρα, concio, id est, locus ubi fiunt conciones, forum. Iliad. σ'. ἱρῶν προπάροιθε καθήμενοι. Vide et in der. ab ἔρω, id est, dico.

Ἱράομαι, ἱρεύω, ἱρεὺς, ἱρεῖον, apud poëtas, idem quod ἱεράομαι, &c.

Ἱρέτειρα, sacerdos, antistita, idem quod ἱεράτειρα.

Composita.

Ἀνθιερόω, ῶ, vicissim consecro.

Ἀνίερος, ου, ὁ καὶ ἡ, profanus, qui sacer non est, Phil. de vita M. lib. 3. et de mundo, et Plat. de Col. Item qui sacrorum particeps non est. Suid. (Æsch. Suppl. 765.)

Ἀνιέρευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui sacra non fiunt, cui non sacrificatur. Suid.

Ἀνιερόω, ῶ, consecro, dedico, ut sacrum repono, unde ἀνιερώσαντες. Et in pass. ἀνιέρωται, dicatus est, sacratus est.

Ἀνιέρωσις, consecratio, dedicatio, ut, ἀνιέρωσις τοῦ ἱεροῦ.

Ἀρχιεράομαι, summus sacerdos sum.

Ἀρχιερατικὸς, οῦ, ὁ, ad summum sacerdotem pertinens, qui pontificis maximi est, vel episcopalis. Syn. ep. 67.

Ἀρχιερατεύω, summo sacerdotio fungor.

Ἀρχιερεὺς, έως, ὁ, pontifex maximus, summus sacerdos, Plat. et Philo de vita M. l. 3.

Ἀρχιρεὺς, pro eodem. Herodot.

Ἀρχιερωσύνη, ἡ, summum sacerdotium, pontificatus maximus, Phil. de vita M. l. 1.

Ἀφιερόω, ῶ, consecro, dedico, idem quod ἀνιερόω. Et in pass. ἀφιερωμένον, quod Deo consecratum est. (Æsch. Eum. 451.)

Ἀφιέρωμα, τὸ, donarium.

Ἀφιέρωσις, consecratio, dedicatio.

Ἀφαγνίζω, sacrum ac sanctum reddo, seu purifico. Hesych.

Βουιερέω, boves sacrifico. Hesych.

Δυσιερέω, in felicibus sacris utor, seu litare nequeo. cui opponitur καλλιερέω, Plut. in Cæs.

Ἐξιερόω, consecro, dedico.

Ἐφίερα, τὰ, donaria. Hesych.

Καθιερόω, ῶ, consecro, dedico, Plat. l. 5. de leg. et Plut. in Mario, et Synes. ep. 67. Item devoveo. Plut. in Cam. (Καθιερόομαι. Æsch. Eum. 304.)

Καθιέρωσις, dedicatio, devotio.

Καθιερεύω, sacrifico, idem quod ἱερεύω.

Decomp. Συγκαθιερόω, ῶ, unà consecro seu dedico.

Καλλιερέω, ῶ, secunda sacra facio, prospera sacra facio, lito. vulgò reddi solet læta exta habeo. Xenoph. ὅπως καλλιερήσει τοῖς θεοῖς ὑπὲρ ἑαυτοῦ. † Pæd. l. 3. p. 79. d. et l. 6. p. 170. d.† Plutarchus in Alexand. ἐκαλλιέρησεν ἑαυτὸν, se ipsum litavit.

Καλλιερεῖσθαι, interdum dicitur pro καλλιερεῖν, interdum pass. signif. pro litari, apud Xen. interdum ipsa ἱερὰ καλλιερεῖται, id est, sacra litantur. apud Xen. † In Med. Pæd. 1. 5. 6.†

Καλλιέρημα, sacra litata. Greg.

Decomp. Ἀκαλλιέρητος, non litatus, ut, ἀκαλλιέρητα ἱερὰ, Æsch. in orat. in Ctesiph.

Μελλιέρη, et παριέρη, quæ sacerdos futura est, et quæ alias sacerdotii mysteriis initiat. Plut. in pol. proœ.

ἸΕΥ', apud Aristoph. esse dicitur χλευαστικὸν ἐπίφθεγμα. sicut apud Terent. hui.

ἽΖΩ, f. ἵσω, sedere facio, in sede colloco. (☞ Deductum ab ἕζω, verso ε in ι, κατὰ γλῶσσαν, ut Eust. tradit.) Apoll. Arg. 2. Ἷζε ἑοὺς ἑτάρους. Item considere facio. Iliad. β'. βουλὴν δὲ πρῶτον μεγαθύμων ἷζε γερόντων. Item neutraliter, sedeo. Il. β'. ὑπὸ δ' ἐστοναχίζετο γαῖα λαῶν ἱζόντων. Ibidem, ἐς Τρώων στρατὸν ἷζε. Aristoph. ἷζ' ἐπὶ κώπην. Sic dicitur, ἷζ' ἐπὶ ἵππου. Plat. in symp. οὗ δ' ἂν ἐπιθῇς καὶ σκιάδος ὁ τόπος ᾖ, ἐνταῦθα ἷζε καὶ μένε. (Æsch. Eum. 18. 80.)

Ἵζομαι, idem quod ἕζομαι, sedeo. Iliad. γ'. δεῦρο πάροιθ' ἐλθοῦσα, φίλον τέκος, ἷζευ ἐμεῖο. pro ἷζου, Doricè. Herodot. ἵζομαι ἐπὶ φηγῷ, fago insideo. Idem, ἵζοντο ἐς τὸ Ταΰγετον, apud Taygetum consederunt. Idem, ἱζόμενοι ἐν τῷ Ταϋγέτῳ. ¶ Item sido, subsido, pessum eo. Plat. ἣν καὶ ἄπορον γέγονε τοὐκεῖ πέλαγος, πηλοῦ καταβραχέος ἐμποδὼν ὄντος, οὗ ἡ νῆσος ἱζομένη παρέσχετο. (Æsch. Suppl. 252.)

Ἱζέω, ῶ, f. ήσω, non nisi in temporibus à fut. formatis usitatum.

Ἵζημα, ατος, τὸ, sedimentum. Plut. de def. orac.

Ἱζάνω, f. ἵσω, ab ἵζω inusit. idem quod ἵζω, sedere facio. Item instituo. Il. ψ'. καὶ ἵζανεν εὐρὺν ἀγῶνα. ¶ Item neutraliter, sedeo. Od. ώ. Ἐν τῷ σιτέσκοντο καὶ ἵζανον ἠδὲ ἴαυον Δμῶες ἀναγκαῖοι. Item sido, pessum eo. Theoc. l. 2.

Ἱζάνη, ἡ, vestis è caprinis pellibus. Poll. l. 2. c. 18.

Composita.

Ἀμφιζάνω, sedeo circum. Hesych.

Ἀνίζω. unde decomp. ὑφανίζω, subsido. Alex. Aphr. ὑφανίζει παρὰ τὸν πυθμένα τοῦ ποτηρίου.

Ἀφίζω, è sede surgo aut descendo. ἀνακαθίζω. Hesych.

Ἀφιζάνω, idem. Suid.

Ἐνίζω, insideo, Plat. in symp.

Ἐνιζάνω, idem.

Ἐφιζάνω, insideo, sedeo in, seu super. &c. Il. έ. Ἐλθόντες δ' ἐς δῶμα Διὸς νεφεληγερέταο Ξεστῇς αἰθούσῃσιν ἐφίζανον. Apud Apoll. ἐφίζανε θῶκον.

Καθίζω, sedere facio seu jubeo, colloco. Il. γ'. Ἄλλους μὲν κάθισον Τρῶας καὶ πάντας Ἀχαιούς. Xenoph. Pæd. 5. καὶ καθίσας αὐτὸν, καὶ παρακαθισάμενος ἤρετο ὧδε. Idem, εἰς τὸν θρόνον τὸν βασίλειον αὐτὸν καθιεῖν, collocaturus esse. Apud Thucyd. καθίσας τὴν στρατιὰν, collocatis copiis. † Sic Xen. Pæd. p. 151. c.† Plat. in public. καθίσαντες ἐνέδραν αὐτοῖς, quum insidias eis collocassent. Item constituo. Gal. therap. 1. πάντας ἀνθρώπους καθίζει δικαστὰς, omnes homines judices constituit. Sic. καθίζειν διαιτητὰς, arbitros statuere, Liban. Apud Hom. Od. β'. ἀγορὰς καθίζει, convocat, cogit. Sic apud Plut. in Oth. τὴν σύγκλητον καθίζειν, cogere Senatum. Sic apud Aristoph. in Nub. τὸ δικαστήριον καθίζειν. Apud Xenoph. Pæd. 2. τοῦ κλαίειν καθίζοντες τοὺς φίλους, quidam interpr. qui fletum amicis inducit. † et l. 2. 47. c. διὰ τοῦ κλαίοντας καθίζειν.† ¶ Neutraliter etiam accipitur pro, sedeo. † Aristoph. Nub. 253. κάθιζε ἐπὶ σκίμποδα, sede, vel colloca te in scimpodium.† Il. σ'. Ἐλθόντες [illegible] κάθισαν ἐπὶ ξεστοῖσι λίθοισι. Thuc. 3. καθίζουσιν ἐς τὸ Ἡραῖον ἱκέται. Ibid. ἐπὶ τοὺς βωμοὺς καθίζουσι. Isoc. καθίζων ἐπὶ τοῖς ἐργαστηρίοις, sedens in officinis. Item discumbo, sedentibus convivis assideo. Xenophon. Pæd. 8. οὐδ' ἐκάθιζε Γαδάτας. Judices etiam καθίζειν dicuntur, i. ad judicandum considere. Demosth. contra Timoc. οἱ κεκληρωμένοι καθίζουσιν ἐξ ἱερῶν. Item sido. Plat. in Phæd. ὥστε ἐπὶ τὰ ἰσχία ἄμφω καθίσαι τὸ ζῶον. De copiis militaribus dictum signif. insideo, obsideo, circumsideo. Thuc. lib. 6. καθ' ἡσυχίαν καθίσαι τὸ στράτευμα ἐς χωρίον ἐπιτήδειον. Idem lib. 5. καθίζοντο ἐπὶ τὴν μητρόπολιν καλουμένην.

Καθίζομαι, sedeo. Thucyd. lib. 1. καθίζεσθαι ἐπὶ τὴν ἑστίαν, sedere ad focum. † Xen. Pæd. l. 4. p. 97. a.†

Κάθισμα, ατος, τὸ, sessio. vocabulum medicum, quod ἐγκάθισμα etiam dicitur. Diosc. l. 3.

Κάθισις, εως, ἡ, sessio. Plut. in consolat. ad uxorem.

Καθιζάνω, idem quod καθίζω, sedeo, insideo. Isoc. ἐφ' ὥσπερ τὰ βλαστήματα καθιζάνουσιν αἱ μέλιτται. (Καθιζάνω εἰς θρόνους. Æschyl. Eum. 29.)

Decomp. Ἀνακαθίζω, subsideo, quiesco, recubo. Xen.

Ἀνακαθίζομαι, resideo. Plat. in Phæd. ὁ δὲ Σωκράτης ἀνακαθιζόμενος εἰς τὴν κλίνην, συνέκαμψε τὸ σκέλος.

Ἀντικαθίζω, ex adverso sedere facio et colloco, vel ex adverso sedeo. Pro quo dicitur et ἀντικαθίζομαι: quod apud Herodot. etiam exp. statuor ad obsistendum. [lib. 4. §. 3. μετὰ δὲ, παρεσκευασμένοι ἐσβάλλοντας Σκύθας ἀντικατιζόμενοι ἐμάχοντο. lib. 5. §. 1. καὶ ἢν μὲν ἀντικατιζόμενοι ἐπικαλέσωνταί σφεας οἱ Περίνθιοι, &c. Paulo infrà, ἀντικατιζομένων δὲ τῶν Περινθίων ἐν τῷ προαστείῳ, &c.]

Ἀνακαθίζομαι, sursum sedeo. Exponitur etiam, repeto sedem, quasi sedeo sursum.

Διακαθίζω, idem quod καθίζω. In consilium mitto, calculum porrigo, sententiam rogo. Xen.

Ἐγκαθίζω, colloco in, &c. Plat. l. 8. de rep. εἰς τὸν θρόνον ἐκεῖνον τὸ ἐπιθυμητικὸν ἐγκαθίζει. Et apud Suid. οἱ δὲ ἐγκαθίζουσι λόχους ἐν τοῖς ἐπικαίροις τῶν χωρίων τόποις. Idem exp. insideo.

Ἐγκαθίζομαι, insideo. ut, ἐγκαθιζόμενος ἐς θρόνον. Apud Eurip. ἐγκαθίσατο, exp. instituit, posuit, fundavit. Apud Diosc. lib. 3. ἐγκαθιζόμεναι καταμήνια ἄγουσι, exp. radices ejus ad insedendum decoctæ menses cient.

Ἐγκάθισμα, ατος, τὸ, sessio in aqua medicata, ab imis pedibus vel feminibus usque ad umbilicum, ita ut superæ partes non madescant. Diosc. l. 3. c. 135. et 187.

Μετακαθίζω, transpono, mutata sede loco.

Παρακαθίζω, juxta me colloco, assidere jubeo. Item neutraliter, juxta assideo. Unde παρακαθίσαι, assidere consolandi amici gratia. apud Synes.

Παρακαθίζομαι, voce media, juxta me colloco. † Xen. Pæd. l. 5. p. 142. b.† Antiph. οὐδὲ νόμιμόν ἐστι, παῖδας καὶ γυναῖκας παρακαθισαμένους ἑαυτοῖς τοὺς δικαστὰς ἀνάξειν. i. juxta se sedere jubentes. Item, arbitrium ex compromisso eligo. Demosth. πρὸς Ἀπατουρ. ἕνα δὲ διαιτητὴν παρεκαθίσατο. Item neutraliter, juxta assideo. Plat. παρακαθίζετο ἐκ δεξιᾶς.

Συμπαρακαθίζω, et συμπαρακαθίζομαι, signif. act. unà (cum aliis) juxta me colloco, unà (cum aliis) assidere mihi jubeo. Demosth. contra Aphob. συγκαλέσας τούτους τρεῖς ὄντας, καὶ συμπαρακαθισάμενος Δήμωνα τὸν ἀδελφόν.

Περικαθίζω, hostiliter circumsideo, obsideo. Deut. 20. καὶ περικαθιεῖς αὐτήν.

Προκαθίζω, antè consideo. Il. β'. Κλαγγηδὸν προκαθιζόντων. Herodian. lib. 1. καὶ αὐτοῦ μὲν προκαθίσαντος ἐν τῷ βασιλείῳ θρόνῳ. de sedente in imperatoria sella Commodo. Item præfero, apud Lucian.

Προκαθίζομαι, antè consideo. ut, προκαθίζομαι εἰς τὸ προάστειον.

Προσκαθίζω, et προσκαθίζομαι, assideo. Item incumbo, Plat. in Apol. πανταχοῦ προσκαθίζω.

Συγκαθίζω, simul sedeo, aut simul sedere facio.

Μεταΐζω, consideo, unà sedeo. Od. π'. οὐδέ τιν' ἄλλον Εἴων οὔτε νέον μεταΐζειν οὔτε γερόντων.

Παρίζω, juxtà colloco, assidere facio. Herodot. in Euterpe, παρίζεν ἀνδρὶ Πέρσῃ ἄνδρα Μακεδόνα. Item neutral. assideo, juxta sedeo. Od. δ'. (De Helena.) Τηλεμάχῳ δὲ πάριζεν, ὅπως τ' ἔφατο.

Παρίζομαι, assideo, juxtà assideo. Herodot. in Calliope, ἐλθόντες δὲ παρίζοντο, quum ad eum venissent, assederunt.

Περιΐζομαι, circumsideo, obsideo. [Herodot. Hist. lib. 5. τὸν μὲν γινόμενον περιϊζόμενοι οἱ προσήκοντες ὀλοφύρονται,— τὸν δ' ἀπογινόμενον, παίζοντες, &c.]

Προσίζω, assideo. (Æsch. Suppl. 197.) Plut. τὸ δ' ἄλλο γένος περὶ τὰ βήματα προσίζει, θορυβεῖ τε καὶ οὐκ ἀνέχεται τοῦ ἄλλα λέγοντος. Theophr. de caus. pl. l. 5. cap. 14. προσίζει ἐν τοῖς ἄνθεσι, residens in floribus. Apud Diosc. l. 5. c. 162. προσίζει τῷ ἄμβικι, insidet calici.

Προσιζάνω, assideo. Didym. in Geop. Item metaph. adhæreo, hæreo. Diosc. l. 5. c. 76. προσιζάνει τοῖς τοίχοις. (Æsch. Pr. 276. 8. c. Th. 702.)

Συνίζω, consido, Aristot. Probl. sect. 2. art. 10.

Συνιζάνω, idem. Plut. in Publ. πιεζεῖσθαι καὶ συνιζάνειν ὥσπερ ἐν πυρὶ, condensari et considere seu coire latum in igne. [Theoc. κδ'. 112. Philostr. l. 2. c. 15. l. 3. c. 10. 34.]

Συνίζησις, sedimentum, considentia terræ, quæ et labes à Cicerone dicitur. Aristot. de mundo. Apud Alex. Aphr. l. 2. probl. ὁ λίμος συνιζάνειν ποιεῖ γίνεσθαι τῶν σωμάτων, mæror, ut corpora subsidant, efficit. ¶ Apud gramm. συνίζησις dicitur, quum duæ vocales aut vocalis et diphthongus in unam syllabam quasi considunt: ut, δενδρέῳ ἐφεζόμενοι. Sic Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος. Quæ figura vocatur et συνεκφώνησις.

Ὑφίζω, subsido.

Ὑφιζάνω, idem. (Eurip. Phœniss. 1539.)

Ὑφίζησις, sedimentum, subsidentia, apud Suid.

ἸΗ', adverb. seu interjectio lætis acclamationibus adhiberi solita. Ut hymnis in Apollinem decantatis læto clamore accini solebat, Ἰὴ παιὰν, seu Ἰὴ παιάν, vel Ἰὴ παιῆον. Sunt qui (ut Aristoph. schol. et Suid. tradunt) ipsum ψιλοῦν, quum extra hymnum usurpatur: in hymnum autem assumptum volunt δασύνεσθαι: causa est, quod παρὰ τὸ ἵεσθαι factum arbitrentur. Ad quod etymon allusisse videtur Callim. hymn. in Apoll. ubi inquit, ἐπαΰτει δὲ λαὸς, Ἰὴ ἰὴ παιῆον, ἵει βέλος. Iò Pæan, immitte telum. Ex eo.

cum Callimacho colligitur, ephymnii hujus Apollini accini soliti causam esse, quod Delphi olim ei in certamen cum Pythio angue descendenti et sagittis eum conficere paranti acclamarint. Ἵει παιὰν, dimitte seu immitte Pæon. scilicet tela in feram. Aristophan. in Pace, ἡμῖν δ' ἀγαθὰ γένοιτ', ἰὴ παιὰν, ἰή. Ibidem etiam triplicatum reperitur ἰὴ ἰὴ ἰή. Vide schol. et Macrob. Saturn. lib. 1. cap. 17. et Athen. sub finem lib. 15. et lib. 8. (Æsch. Ag. 1494.) ¶ Ἴη, pro ἴα, sola, vide in Ἴος.

Ἰήϊος, dictus est Apollo ex eo quòd ei accini in hymnis soleret ἰὴ παιὰν, ut indicat Apoll. Arg. l. 2. Quod epith. ei et à Soph. tribuitur in Œd. Tyr. ἰήϊε Δάλιε παιάν. Alii sic dictum volunt ἀπὸ τοῦ ἰᾶσθαι, à sanando. vel ἀπὸ τοῦ ἱέναι, à jaculando. vide Macrob. Saturn. l. 1. c. 17. Athenæus verò lib. 8. Bacchum sic nominatum innuit ἀπὸ τοῦ ἱέναι, ab immittendo, quòd gaudia compotantibus immittat, eorumque mentes curis et mœroribus solvat. Apud Soph. in Œd. Tyr. ἰήϊα κάματα dicuntur, in quibus exclamatur, ἰὴ παιὰν, Affer opem Apollo medice et dolorum sedator. seu in quibus Apollini ἰήϊε vota fiant. Ac sunt qui hoc ἐπίφθεγμα dicant esse commune Dianæ cum Apolline, quam Dianam mulieres in doloribus invocant. Quidam idem illud exponunt θρηνητικά. (Ἰήϊε παιάν. Æsch. Ag. 151. Soph. Œdip. Tyr. 156. 1116.)

ἸΘΥΜΒΟΙ, οἱ, genus carminis et saltationis ridiculæ in honorem Liberi patris. Poll. l. 3. Item ipsi saltatores. Dionys.

ἸΘΥ'Σ, εῖα, ὺ, rectus. (i. non obliquus seu tortuosus.) directus, in rectum tendens. (☞ Idem quod εὐθὺς, unde et derivant nonnulli: at Etymolog. deducit ab ἰέναι.) Ut, ἰθὺ σχῆμα, Hippoc. Fœm. est ἰθεῖα, recta. ut in Anth. epigr. lib. 1. ἐς ἅδου ἰθεῖα κατάβασις. ¶ Item metaph. rectus. ut, ἰθεῖα δίκη, apud Homer. et Hesiod. † in Theog. 86.† rectum judicium. Apud Herodot. ἐκ τῆς ἰθείης, apertè, aperto marte, absque dissimulatione. Superl. ἰθύτατος, rectissimus. ¶ Item ἰθὺς subst. vide post ἰθύω, infra. ¶ Ἰθὺς, adverb. vide cum ἰθὺ quod sequitur.

Ἰθὺ, et ἰθὺς. (adverb.) rectà, vel rectà in, aut rectà ad. aut etiam, rectà adversus. Exp. etiam, obviam, et ex adverso. Odyss. ά. Ἢ ἰθὺ τῆς μητρὸς ἴω, καὶ σοῖο δόμοιο, rectà ad matrem tuam ibo, et domum tuam. Herodot. ἰθὺ τοῦ Ἴστρου ἔπλεον, rectà ad Istrum navigarunt. Iliad. έ. Ὁ δ' ἰθὺς Διομήδεος, ivit rectà adversus Diomedem. Interdum sine casu. ut, ἰθὺς μαχέσασθαι, apud Homer. et, ἰθὺς τετράφθαι, et ἰθὺς φρονεῖν, apud eundem. Superlat. ἰθύτατα, rectissimè. Iliad. σ'.

Ἰθέως, idem quod ἰθὺς, Hesych. et Suid. rectè. Item pro εὐθέως, confestim, statim, apud Herodot.

Ἰθύω, (poët.) rectà feror, seu rectà pergo. Item impetu feror, prorumpo. Iliad. μ'. Ἴθυσαν δ' ἐπὶ τεῖχος ἀολλέες. Iliad. ά. Ὡς Ἕκτωρ ἴθυσε νεὸς κυανοπρῴροιο, Ἀντίος ἀΐξας. Iliad. ζ'. Ἴθυσε μάχη, quidam exp. progressum est prælium: alii, cum impetu commissum fuit prælium. Jungitur etiam infin. ut, ἰθύω ποιεῖν τοῦτο, q. d. impetu feror ad hoc faciendum, vel animus est hoc facere. Od. χ'. Sic et apud Herodot. ὅταν ἰθύσειε στρατεύεσθαι, exp. quum impetum caperet. ¶ Item desiderio alicujus rei feror seu agor, incendor desiderio. Apol. Arg. 2.—[illegible] ἰθύουσι.

Ἰθύομαι, idem, ex Herodot. ἰθύετο στρατεύεσθαι.

Ἰθὺς, ἰθύος, ἡ, impetus ejus qui rectà fertur ad aliquid seu prorumpit. Od. δ'. Est etiam impetus animi. Od. π'. v. 340.

Ἰθύνω, idem quod εὐθύνω, dirigo, rego. (Æsch. Pers. 411. 773. Eurip. Phœniss. 172. Theoc. Id. 5. 71.) Iliad. ψ'. Νῆα θοὴν ἰθύνει ἐρεχθομένην ἀνέμοισι. Sic et Od. λ'. et ξ'. Iliad. ά.——ἐς δ' ἴθυνεν Ἡμιόνους καὶ ἅμαξαν ἐΰτροχον. Iliad. ρ'. Ζεὺς δ' ἔμπης πάντ' ἰθύνει. Et cum gemino accus. Il. έ. Βέλος δ' ἴθυνεν Ἀθήνη Ῥῖνα παρ' ὀφθαλμόν. Hesiod. in Erg. δίκῃ δ' ἴθυνε θέμιστας. ¶ Item metaph. corrigo. Hesiod. initio Erg. (de Jove) Ῥεῖα δέ τ' ἰθύνει σκολιὸν, facilè corrigit tortuosum. ¶ Item mulcto, apud Herodot. ¶ Interdum idem significat quod ἰθύω, adeoque loco hujus scriptum invenitur.

Ἰθύνομαι, regor, dirigor. Item corrigor. Item mulctor, ut apud Herodot. ἰθύνεσθαι θανάτῳ. Item pro ἰθύνω act. ut Il. ζ'. Ἀλλήλων ἰθυνομένων χαλκήρεα δοῦρα. Sic et Hesiod. † Asp. 324.† ἰθύνετο καμπύλον ἅρμα.

Ἴθυνσις, εως, ἡ, directio.

Ἴθυσις, idem.

Ἰθυντὴς, οῦ, ὁ, director, rector.

Ἰθυντὴρ, ῆρος, ὁ, idem. Item dux viæ. Dicitur et de gubernatore, et de gubernaculo quoque. Interdum et de fræno, quia eo ἰθύνουσιν equum, et gubernaculo navim.

Ἰθύντωρ, itidem pro rectore et moderatore.

Ἰθύντειρα, ἡ, rectrix.

Ἰθυντήριον, ου, τὸ, sceptrum è lauro quod vates gestabant. Hes.

Ἴθυξ, ferrum axis quod teritur à rota currente. Hesych.

Composita.

Διιθύνω, idem quod ἰθύνω, dirigo, rego, moderor.

Διιθύνομαι, dirigor, regor. Hesych.

Διιθυντὴς, οῦ, ὁ, rector. Hesych.

Ἐξιθύνω, idem quod ἰθύνω, dirigo. Apud Apoll. Rhod. Sic et Od. ί. et ς'.

Ἐπιθύνω, Suid. exp. ἐπανορθοῦμαι, corrigo.

Κατιθύνω, dirigo, rego, moderor. Item modulor, ex anthol. Epigram.

ἹΚΑΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, idoneus. Interdum sufficiens, aptus. ut Xenoph. ἱκανὸς διδάσκειν, satis instructus ad docendum. † Sic Pæd. 1. 4. 25.† Apud eundem Xenoph. Hell. 5. ἱκανὸς μὲν ἐν τοῖς βουλευτηρίοις καλῶς εἰρήνην ποιεῖσθαι, ἱκανὸς δὲ εἰς ἐνιαυτὸν εἰρήνας φυλάττειν, expon. sustinuit, usus est. In Novo autem Testamento sæpe exp. dignus. Dicitur etiam, ἱκανὸς πρός τι, et ἐπί τι. Et cum solo accusat. Xenoph. Pæd. 1. ἱκανὸς τὸ ἰατρικὸν, quasi dicas, sufficiens in arte medica. † Καὶ τἄλλα ἱκανός. Xen. Pæd. l. 3. p. 130. c.† Sic Gal. ad Glauc. lib. 1. ἱκανὸς τἄλλα πάντα τὰ τῆς τέχνης, satis instructus cognitione omnium, &c. Apud Isocratem ἱκανὸς κριτὴς, idoneus judex. ¶ Item satis magnus vel satis multus. † Sic Xen. Pæd. 1. 6. 7. et l. 2. p. 44. c. et πόρος. l. 4. p. 103. e.† Plutarch. in Lyc. ἱκανοὶ τοὺς κακοὺς ἀπείργειν, satis multi ad arcendos malos. Interdum magnus, multus, ut apud Antiphontem, ἱκανὸν μέρος τῶν ὄντων ἀπολέσαι, magnam portionem. Et, ἐξ ἱκανοῦ, (sub. χρόνου) jam à multo tempore seu longo. Sic Plato, ἱκανὴ ὁδὸς, longa via, multa via. Apud Laërt. ἱκανὸν ποιεῖν, exp. satisfacere, præstare quod poscitur. † Comparat. est apud Xen. Pæd. 1. 4. 12. et superlat. l. 2. p. 41. a. et p. 76. a.† ☞ Deducitur autem ab ἵκω, vel potius ἱκάνω.

Ἱκανότης, ητος, ἡ, sufficientia, ex Plat. et Lys. et 2 Cor. 3.

Ἱκανόω, ῶ, sufficientem reddo, idoneum reddo. 2 Corinth. 3. et Coloss. 1.

Ἱκανῶς, sufficienter, sic ut satis sit. † Sic Xen. Pæd. 1. 6. 7.† Item abundè, affatim. Isocr. in Archid. τὸν δ' ἱκανῶς εἰρῆσθαι νομίζω. Apud Thucyd. τὸ τεῖχος (murus) dicitur ἱκανῶς ἔχειν, sufficientem seu justam magnitudinem habere. Exponitur etiam, valde, admodum, ut, ἱκανῶς μάτην, ἱκανῶς καλῶς. Interdum signif. aptè, ritè.

Ὑπερίκανος, (comp.) plusquam sufficiens.

ἹΚΕ'ΤΗΣ, ου, ὁ, supplex. (Eurip. Med. 864. Æsch. Ch. 334. Suppl. 354.) Odyss. π'. ἱκέτης δέ τοι εὔχεται εἶναι. Thuc. lib. 1. τῆς γυναικὸς ἱκέτης γενόμενος. Xen. Pæd. 4. ἥκω πρός σε, καὶ ἱκέτης προσπίπτω. Item pass. is cui supplicatur, seu is qui supplicem recipit. ut Od. π'. v. 423. —οὐδ' ἱκέτας ἐμπάζεαι οἷσιν ἄρα Ζεὺς Μάρτυρος. vide Eust. ☞ Derivatum est ab ἱκέσθαι, quod pro supplicare interdum accipitur, sicut et præsens ἱκνεῖσθαι. Quidam tamen veteres grammatici censuerunt, ἱκέτης dici quasi ἱκέστης, ut sit, ἱκόμενος εἰς ἑστίαν τινός.

Ἱκέτις, ιδος, ἡ, quæ est supplex, ut, ἱκέτιδι χειρί. Synes. (Soph. Œdip. Tyr. 920.)

Ἱκετήσιος Ζεὺς, supplicum præses Jupiter, seu supplicum curam gerens, seu supplices in sua tutela habens, aut etiam supplicibus jura dans. Od. ν'. v. 213.

Ἱκέσιος, per syncopen, idem. Apoll. Arg. 2. Eurip. in Hecuba, et apud Luc. Accipitur et pro ἱκέτης seu ἱκετικὸς, supplex, ut Eurip. in Medea, (711.) ἱκεσία γίγνομαι. Et, ἱκεσία χεὶρ, apud eundem, itidemque in Epig. Et, ἱκέσιος λόγος, apud Greg. Item, ἱκεσία, substant. supplicatio. Epigram. lib. 7. [illegible] ἱκεσίας. Apud Plutarch. in Othon. ἱκεσίας χεῖρας ὤρεγον, supplicibus manibus orabant. (Ἱκεσίας [illegible]. Eurip. Phœniss. 91.)

Ἱκετήριος, et per syncopen ἱκτήριος ad supplices pertinens, supplicibus conveniens. Ut apud Soph. in Ajace, ἐν χεροῖν ἔχων ἱκτήριον θησαυρόν. Et in Œd. Tyr. † 3.† ἱκτηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι. (335.) Et, ἱκτῆρες κλάδοι, ibidem. † 141.† (deprecatrices. 195. Cum Gen. Æsch. Suppl. 468.) Et, ἱκτῆρες mulieres, pro ἱκέτιδες, ibidem.

(Ἱκταδίς. Æsch. Suppl. 390.)

Ἱκετηρία, ἡ, (subst.) ramus oleæ lana obvolutus, quem supplices gestabant et prætendebant. Aristoph. in Pluto. ἱκετηρίαν ἔχοντα. Herodot. ἱκετηρίαν λαβών. Interdum accipitur generaliter pro supplicatione, seu pro suppliciis. Unde Herodian. lib. 7. ἱκετηρίας θαλλοὶ, supplicationis rami, i. e. qui supplicationi adhiberi solent. Isoc. de pace, ἱκετηρίας πολλὰς καὶ δεήσεις ποιούμενοι, apud Demosth. exp. libellus supplex. (Æsch. Suppl. 200.)

Ἱκετικὸς, ad supplices pertinens, supplicibus conveniens, vel quo utuntur supplices, ut, ἱκετικὸς λόγος, schol. Thuc.

(Ἵκτωρ, ορος. Æsch. Suppl. 661.)

Ἱκετήσια, τὰ, supplicationes, vel supplicia.

Ἱκετεύω, supplico, supplex oro. † Xen. Pæd. 1. 3. 10. et 1. 4. 10. cum imper. et cum acc. pers. et inf. l. 3. p. 86. a.† Od. λ'.——ὁ δέ με μάλα πόλλ' ἱκέτευεν. Xen. apomn. lib. 1. ἱκέτευε τοὺς θεοὺς [illegible] ἀγαθῶν τυχεῖν. Sic et Pæd. 4. et 7. Demosth. in Aphobum, ἱκετεύω, ἀντιβολῶ πρὸς παίδων, πρὸς γυναικῶν, πρὸς τῶν ὄντων ἀγαθῶν ὑμῖν. Apud Eurip. ἱκετεύω σε τῶνδε γονάτων, sub. πρός. (Med. 339. 855. Soph. Œdip. Tyr. 41.) Apud Chrysostomum, ὑπὲρ Παύλου τὸν θεὸν ἱκετεύειν, supplices preces fundere pro Paulo. Apud Plutarch. in Sol. ἱκετεύουσι τὰς γυναῖκας, à mulieribus supplices opem implorant. † Ἱκετεύων Καδμείους ἐς Θήβας. Hesiod. Asp. 13. ubi Heins. exp. per [illegible] ἐπὶ βοηθείᾳ, et interpretatur, ad Thebas imploraturus auxilium Cadmæorum proficiscebatur.†

Ἱκέτευμα, τὸ, q. d. supplicamentum, supplicatio. Thuc. l. 1.

Ἱκετεία, ἡ, supplicatio. Thuc. l. 1. et Plat. in Apologia. Dicitur, ἱκετείας ποιεῖσθαι, supplicare, apud Plat. de leg. et Xen. in sympos.

Composita.

Ἀνικέτευτος, cui supplicatum non est, vel cui non supplicatur, vel cui supplicari non potest. Item non supplex. Eurip. [Iph. in Aul. 1002. Πάντως δέ μ' ἱκετεύσαντος ἕξεις εἰς ἴσον, Εἴτ' ἀνικέτευτος ἦς.]

Ἐξικετεύω, idem quod ἱκετεύω, apud Soph. † Œd. Tyr. 770.†

Καθικετεύω, idem. Herodot. [Eurip. Orest. 384. Helen. 1023. [illegible], Ἅ μου καθικέτευσας.]

ἸΚΜΑ'Σ, άδος, ἡ, humor, vapor. Iliad. ρ'. v. 392. ἄφαρ δέ τε ἰκμὰς ἔβη. Aristoph. in Nub. † 233.† [illegible] πρὸς αὑτὴν ἰκμάδα. Apud Galen. οἰκεία ἰκμὰς τῶν μορίων, humor vitalis vel proprius partium. ☞ Etymol. ab ἵω deducit; fortasse quod ex humore omnia proveniant.

Ἰκμαλέος, humidus, apud poëtas.

Ἰκμαῖος, Jupiter, q. d. humidus Jupiter, id est, humoris dator. Apoll. Arg. l. 2.

Ἰκμάζω, humecto, humefacio, humidum reddo.

Ἰκμάζομαι, humector. Item emollior. Hesych.

Ἰκμασία, ἡ, humor, humiditas. Hesych.

Ἰκμαίνω, idem quod ἰκμάζω, humecto: item mollio. [Apoll. Rhod. Arg. iv. 1060. Ὡς τῆς ἰκμαίνοντο παρειαί. Schol. ὑγραίνοντο. Ἰκμαίνω δὲ τὸ ποιῶ δάκρυον [illegible]. iii. 846.]

Ἴκμενος, exp. humectus, humidus. Od. β'.

Ἴκμαν, ἡ, planta, quam in Orchomenio lacu nasci tradit Theophr. hist. pl. l. 4. c. 11.

Composita.

Ἄικμος, humoris expers, siccus, aridus, Plut. de primo frig. ὁ δὲ ἄικμος καὶ ξηρὸς ἀήρ.

Ἀνικμάζω, humecto. Item exsicco. apud Diosc. l. 2. πρὶν ἢ ἀνικμασθῆναι πᾶν τὸ ὑγρόν.

Διικμάζω, humecto: unde διικμαζομένης τῆς γῆς, apud Theophr. de caus. pl. l. 3.

Ἔνικμος, humorem habens, cui humor inest, humidus, ut, ἔνικμος τόπος, ἔνικμος ἀήρ. [Aristot. de Hist. Animal. ἀλλὰ γίγνονται ἐκ τῶν σηπομένων γῆς ἐντέρων, ἃ αὐτόματα συνίσταται ἐν τῷ πηλῷ, καὶ ἐν τῇ γῇ τῇ ἐνίκμῳ.]

Ἐξικμάζω, exsicco, exsugo, apud Diosc. et Aristot. de hist. an. l. 8.

Ἀνεξίκμαστος, (decomp.) qui exsiccari non potest vel qui exsiccatus non est. Item non exsuccus, ex Aristot. in probl.

Συνικμάζω, idem quod ἰκμάζω, humecto.

Συνικμάζεσθαι, humectari, apud Theophr.

ἹΚΝΕ'ΟΜΑΙ, οῦμαι, F. ἵξομαι, P. ἷγμαι, et Aor. 2. ἱκόμην, ab inusitato ἵκομαι, venio, pervenio. Iliad. ψ'. v. 499. τὸ δ' ἂψ ἵκεθ' Ἕκτορα δῖον. Il. λ'. v. 466. Ἀμφί μ' Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἵκετ' ἀϋτή. Interdum exp. subeo, invado. ut Il. ά. Ἀχιλλῆος ποθὴ ἵξεται υἷας Ἀχαιῶν, desiderium subibit Achivos. Od. ά. v. 342.——ὅτε σε ἵκηται ἄλλο καὶ πῆμα καὶ ἄλγος, invaserit. Sophocl. ὅταν δ' ἵκῃ πρὸς τοῦτο. (Œdip. Tyr. 789. 982. ἵκεται. 76. Æsch. Suppl. 337. cum Gen.) † Cum εἰς. Hesiod. Th. 7[illegible].† ¶ In prosa aliam quandam habet signif. Ut, εἰς τὴν ἱκνουμένην ὥραν, apud Aristot. constituto tempore, suo tempore, vel tempestivè. Et, ἱκνούμενον μέγεθος, apud eundem, justa magnitudo. Sic apud Thucyd. lib. 1. τὸ ἱκνούμενον ἀνάλωμα. Apud Theophr. ἱκνούμενοι καιροὶ, congruentia tempora. Rursum apud Aristot. ἱκνουμένη ἐπιστήμη τῶν περὶ τὸν ἀγῶνα, exponitur, exacta circa certamina scientia. ¶ Item, supplico, obsecro. Sophocl. καί σε πρὸς τοῦ σοῦ τέκνου καὶ θεῶν ἱκνούμεθα, μὴ προδοὺς ἡμᾶς γένῃ, quæso te, ne nos deseras. Apud Eurip. τούτους ἱκνοῦμαί σε, pro, πρὸς τούτων, per hæc te obsecro. exp. et, πρὸς τούτους ἱκνοῦμαί σε.

Ἱκνουμένως, congruè, convenienter, ritè. Herodot. Hippocr.

Ἷξις, εως, ἡ, adventus, ἄφιξις, παρουσία. A Gal. in lex. Hippocr. exp. etiam [illegible]. Ab Hesych. exp. etiam ἱκετεία, supplicatio.

Ἴκμενος, (inquit Hesych.) signif. τὸν ἱκανὸν καὶ [illegible], hoc est, τὸ ἱκνεῖσθαι καὶ πορεύεσθαι ποιοῦντα. secundum, ac impellentem et venire facientem. Itidem Eust. aut, exponi posse etiam, φησὶ, καὶ εἰς τὸ ἱκέσθαι ἐπιτήδειον, ὡς εἶναι ἰκόμενον. ut Odyss. β'. λ'. ά. ἴκμενον οὖρον ἵει. Ἴκμενος autem (cum tenui) vide in Ἰκμάς.

Ἰγνύα, ας, ἡ, poples, posterior genu pars. Plutarch. in Galba, πληγεὶς τὰς ἰγνύας ἔπεσε, cæsis poplitibus cecidit. Idem in Artox. τῆς περὶ τὴν ἰγνύαν φλεβὸς διακοπείσης. Dicitur etiam, ἰγνὺς, et in plur. ἰγνύες, teste Suid. Aristot. hist. an. l. 1. πρὸς τὴν ἰγνύν, ad poplitem. ☞ Eustath. fieri diait παρὰ τὸ ἱκνεῖσθαι, quia flexo et incurvato poplite ἱκνούμεθα, i. incedimus. Idem tradit etiam Etym. afferens et aliud etymon. παρὰ τὸ γόνυ.

Ἴκταρ, propè, ἐγγύς. Παρὰ τὸ ἱκνεῖσθαι καὶ ἀφικνεῖσθαι, Hesych. et Suid. Atticum esse testatur Gal. Plat. de rep. l. 9. καὶ τὸ λεγόμενον οὐδ' ἴκταρ βάλλει, longè à scopo jaculatur. Ab Hesych. exp. etiam, recens, nuper, modo, item crebrò, citò, repente. Ut apud Hesiod. in Theog. †691.† αἱ δὲ κεραυνοὶ Ἴκταρ ἅμα βροντῇ τε καὶ ἀστεροπῇ ποτέοντο. (Æsch. Ag. 117. Eum. 1001.) ¶ Apud Hippocr. γυναικείων lib. 2. ita vocatur τὸ τῆς γυναικὸς αἰδοῖον, inquit Galenus.

Composita.

Ἄικτος, exponitur ἀπρόσιτος, inaccessus: ad quem perveniri nequit.

Ἀφικνέομαι, οῦμαι, pervenio, devenio. † Xen. Pæd. 1. 3. 4.† Cum accus. sine præpos. Od. δ'. τοῦτον ὃν ἀφίκεσθαι. Sic et Odyss. ά. ό. ψ'. et alibi. Interdum cum præpos. ἐπί: ut Od. ί. — καὶ γαῖαν ἐπὶ στυγερὴν ἀφικάνει. In prosa autem cum εἰς, ἐπί, πρός, et παρά. † Sic εἰς τὸ ἴσον. Xen. Pæd. 1. 4. 9. πρός τινα. l. 2. p. 60.† Ut, εἰς ἀνάγκην ἀφικνεῖσθαι, in necessitatem devenire, vel redigi, apud Thucyd. l. 4. Apud Plut. in Rom. ἐπὶ πλεῖστον ἀνθρωπίνης ἀφίξονται δυνάμεως. Sic et Demosthen. in Mid. Ἀφίξομαι πρὸς ὑμᾶς, perveniam ad vos, vel veniam ad vos. Apud Xen. Hell. 1. ἀφικόμενοι παρ' αὐτόν. Item cum dat. ut, ἀφίξομαι ὑμῖν, apud Ælian. Apud Demosth. ἀφικνούμενος σῖτος, frumentum huc importatur. (Eurip. Med. 12. 372. 504. 873. id. Phœniss. 725. 965. Cum. Acc. Æschyl. Pers. 15. 493. Aristoph. R. 744. Soph. Œdip. Tyr. 273. 853.)

Ἄφιξις, adventus. Plat. in epist. τὴν εἰς Σικελίαν ἐμὴν ἄφιξιν, meum in Siciliam adventum. Item incursus, seu invasio. apud Demosth. ἄφιξιν εἰς τοὺς πολεμίους ἐποιήσατο. Item discessus. Actor. Ap. capite 20.

Ἀφίκτωρ, supplex. Eust. [Æschyl. Suppl. 1. Ζεὺς μὲν ἀφίκτωρ ἐπίδοι προφρόνως στόλον ἡμέτερον, &c. Schol. ἀφίκτωρ. ἱκετῶν ἔφορος. 249. κλάδοισι μὲν δὴ, κατὰ νόμους ἀφικτόρων, &c.]

Decomp. Εἰσαφικνέομαι, οῦμαι, advenio. Od. ί. σπεῖος εἰσαφικέσθαι. (Æsch. Ag. 446.)

Προαφικνέομαι, prior pervenio, antè pervenio. Thuc. l. 6.

Διικνέομαι, οῦμαι, pervado, permeo. Aristot. de mundo, ἐπὶ πᾶν διικνεῖσθαι. Il. ί. καὶ πάντα διΐξομαι, percurram oratione, edisseram.

Διικτικός, permeabilis. Aristot. probl. sect. 11.

[Ἐσικνοῦμαι. Æsch. Suppl. 565.] ‡penetrer.‡

Εἰσικνέομαι, venio in, intro, penetro.

Ἐξικνέομαι, οῦμαι, pervenio, pertineo, pertingo, attingo. Xenoph. ὀφθαλμοὶ δὲ οἱ διικνοῦντες ἐπὶ πλεῖστον ἐξικνεῖσθαι. (Ἐξικνέομαι ἐπί. Æsch. Ag. 311. Cum Dat. Aristoph. R. 1407.) Apud Gregor. ἐξικνεῖσθαι πρὸς τὴν ἀλήθειαν. Sic apud Lucian. ἐξικνεῖσθαι πρὸς τὴν χρείαν, et πρὸς τὸ ἴσον. Apud Herodot. ἐξικέσθαι εἰς βωμόν. Apud Plut. in Sol. στερεωτέρα γὰρ ἐξικνεῖται ταῖς ῥίζαις. Item cum genitivo. ut apud Xen. Hell. 7. ἐπεὶ ἐξικνεῖσθαι ἀλλήλων. † et Pæd. 6. p. 167. b.† Interdum cum dativo. ut apud Herodotum ἐξικέσθαι ἀκοῇ, exponitur, assequi audiendo. †ἐξικνεῖσθαι, pervenire, τὰ βέλη dicuntur. Xen. Pæd. l. 3. p. 86. a.† ¶ Item sufficio, possum. pro quo et ἐξαρκεῖν dicitur, apud Basil. in Hexaëm. ¶ Item advenio, venio. Hesiod. —— Ἀθήνην ἐξίκετ' ἀλώμενος. ¶ Item, advenio vel accedo supplex. Odyss. ή. —— ἐγὼ δέ σε ἄλλων ἱκετεύειν, βασιλῆος Ἐξικόμην. ¶ Item persequor oratione, seu verbis, apud Soph. in Ajace, ἃ δὲ κακοῦργος ἐξίκετ' ἀνήρ.

Ἐφικνέομαι, οῦμαι, attingo, pertingo, pertineo. † ἐφ' ὅσον ἀνθρώπῳ μάθημα ἐφικνεῖται. Xen. Pæd. l. 5. p. 142. c.† Item assequor, consequor. cum genit. ut Isocr. τῆς ἀρετῆς ἐφικέσθαι, virtutem consequi. Apud Demosth. cum dat. ἐφικνεῖσθαι τῷ λόγῳ. Significat etiam, aspiro, apud Demosth. Cum accus. expon. permeo. apud Theophr. ἐφικνεῖται πολλὰ τόπον. Apud Xen. Pæd. 1. ἐφικέσθαι μὲν ἐπὶ τοσοῦτον γῆς, pervasisse. Cum infinit. Apud Luc. in Alcyone, τοῖς τὰ τοιαῦτα θεωρεῖν ἐφικνουμένοις, iis qui contemplatione assequi hæc possent.

Ἐφικτὸς, οῦ, ὁ, quem attingere, vel ad quem usque pertingere possumus, quem assequi possumus. ut, ἐφικτὸν ἔργον, Plutarch. in Themist. quod par est viribus nostris. Apud eundem, et alios, ὅσον ἐφικτόν, vel ὡς ἐφικτόν, aut ὅσον ἐμοὶ ἐφικτόν, pro viribus. Pro eodem dicitur et, καθόσον ἐφικτόν, κατὰ τὸ ἐφικτόν, vel κατὰ τὸ ἐμοὶ ἐφικτόν.

Decomp. Ἀνέφικτος, ad quem pertingere aut pervenire non possumus, i. viribus nostris major, apud Luc.

Δυσέφικτος, ad quem vix pertingere, seu quem vix assequi possumus: aut cui vix pares sunt vires nostræ. unde δυσεφικτότερος, apud Gregor.

Καθικνέομαι, οῦμαι, contingo, tango. Item ferio, percutio. † Soph. Œd. Tyr. 819.† Plutarch. in Alcibiad. ῥαβδίοις καθικόμενος αὐτοῦ. Item metaphoricè, ut, καθικόμενος αὐτοῦ λοιδορίαις, apud Philostrat. prosequutus eum conviciis. Sic et apud Luc. Sic et cum accusat. apud Homer. ut Il. ξ'. v. 104. μάλα πώς με καθίκεο θυμὸν ἐνιπῇ Ἀτρείδη, vehementer tetigisti vel pupugisti animum tua objurgatione. Et Odyss. ά. v. 343. — ἐπεί με μάλιστα καθίκετο πένθος ἄλαστον. ¶ Apud Paus. in Achaicis, σταθμώμενοι μὴ πρόσω καθικνεῖσθαι τῆς πηγῆς, exponitur, ita librantes ne ultra aquæ superficiem demittant. ¶ Item assequor. Polyb. ταχέως καθικνεῖτο τῆς προκειμένης ἐπιβολῆς, statim assequuta est quod faciendum susceperat. (Soph. Œdip. Tyr. 809. Luc. Som. p. 3.)

Προσικνέομαι, advenio, accedo.

Προΐκτης, mendicus: ut qui nos accedat petitum stipem. Il. ζ'. et Od. ζ'.

(Προσικνέομαι. Æschyl. Ag. 800. Ch. 1033.)

Προσίκτωρ, qui supplex alicui ad genua accedit. Hesych. (φίλος γὰρ εἶσιν ἐκ φιλοῦ προσίκτωρ. Æsch. Eum. 119. 444.)

ἼΚΡΙΟΝ, ου, τὸ, tabula, tabulatum. Iliad. ό. et κ'. [illegible] Odyss. έ. ἀτὰρ ἴκρια πῆξαι ἐπ' αὐτῆς ὑψοῦ, tabulas super ea congmenta seu compinge. Dicitur et de tabulato theatri. Aristoph. in Thesmoph. Ὥστ' εὐθὺς εἰσιόντες ἀπὸ τῶν ἰκρίων ὑποβλέπουσ' ἡμᾶς. Sic apud Athenæum libro 4. ἴκριον ἔστησε πρὸς τοῖς Ἑρμαῖς Ἀρισταγόρᾳ, μετεωρότερον τῶν Ἑρμῶν, tabulatum erexit Aristagoræ, super quo ludos Panathenaicos spectaret. Hesych. est etiam tabulatum seu lignum super quo sontes cruciantur. Apud Suidam ἴκρια dicuntur etiam erecta ligna, quales sunt arrectariæ tabulæ apud architectos: unde apud eundem, ἰκρίοις Ἰουδαῖοι τὸν σωτῆρα προσήλωσαν, tabulæ erectæ servatorem affixerunt. Item ἱστὸν quoque vocari ἴκριον, testatur Eustathius, veterum grammaticorum auctoritatem allegans; unde ἴκρια interpretantur etiam sublicas, palos, perticas. ☞ Etymologo ἴκρια dicuntur τὰ σανιδώματα, διὰ τὸ δι' αὐτῶν ἱκνεῖσθαι, et πάντα τὰ ἁπλῶς μετέωρα, διὰ τὸ εἰς ὕψος ἔχειν εἶναι ἴκριά τινα ὄντα.

Ἐπίκριον, ου, τὸ, antenna navis. Od. έ. Apud Apoll. Rhod. Arg. l. 2. scholiastes ἐπίκρια esse ait navis tabulata.

ἼΚΤΕΡΟΣ, ου, ὁ, icterus, morbus regius seu arquatus. Hippocr. de loc. in homine, ἴκτερος δὲ ἐκγίγνεται ἐν τοῖσιν ὀφθαλμοῖσι. Dioscor. lib. 3. ἴκτερον διὰ τῶν ῥινῶν ἀποκαθαίρει, morbum regium per nares purgat. ¶ Item avis quædam sic dicta à colore: quæ si spectetur, sanari id malum traditur, et ipsa mori. Oppian. et Plin. l. 30. c. 11.

Ἰκτερώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ictero similis, item icterum seu morbum regium denotans. Hippoc. in Coac. progn. Item qui ictero seu arquato laborat, idem Hipp. aphor. sect. 5. art. 71.

Ἰκτεριώδης, ictericus, ictero laborans. Hippocr. in Prorrh. lib. 2. et Diosc. l. 2. et 3.

Ἰκτερικὸς, οῦ, ὁ, ictericus. Gal. comm. in Prorrh. l. 1.

Ἰκτεριάω, ῶ, ictero laboro, aurigine laboro, felle suffusus sum. Diosc. l. 3. et apud Gal. comm. 1. εἰς τὸ κατ' ἰητρεῖον.

Ἰκτεριῶν, idem.

Ἰκτερόομαι, οῦμαι, tentor aurigine, corripior morbo regio, arquato infestor, felle suffundor. Hipp. et Gal.

Ἰκτερίας λίθος, icterias lapis, colore ἴκτερον avem referens. Plin. l. 37. cap. 10.

ἼΚΤΙΝ, ῖνος, ὁ, et Ἰκτῖνος, ου, ὁ, milvus: avis de qua Aristot. et Aristoph. in Avib. Luc. in Tim. et Epigr. lib. 2. ¶ Item lupi species, Oppian. l. 3. de venat.

ἼΚΤΙΣ, et per aphæresin κτὶς, ιδος, ἡ, mustela sylvestris. et domestica major, ut Plin. testatur l. 29. c. 4. Apud Luc. ἰκτίδες ὑμενόπτεροι, ex membrana alas habentes, ut vespertiliones. Sunt qui viverram interpr.

Ἰκτίδεος, et per aphæresin κτίδεος, ου, ὁ, è mustela sylvestri seu viverra confectus. Il. κ'. Κρατὶ δ' ἐπὶ κτιδέην κυνέην, galeam è mustelina pelle. Et eodem lib. τοῦ δ' ἀπὸ μὲν κυνέην κτιδέην κεφαλῆφιν ἕλοντο καὶ λαβόν.

ἽΚΩ, F. ξω, Aorist. 1. ἶξα, venio. Iliad. ά. —— ὅτι δὴ χρεὼ τόσον ἵκει. Iliad. β'. ἐς Πύλον ἶξεν ἀλώμενος. Hesiod. † Asp. 32.† τάχα δ' ἶξε Τυφαόνιον. Et præteritum imperfectum ἶκον. Iliad. ά. Κνίσση δ' οὐρανὸν ἷκεν. (Soph. Œdip. Tyr.) At Ἶξον apud eundem poëtam, Odyss. γ'. initio, οἱ δὲ Πύλον Νηλῆος ἐϋκτίμενον πτολίεθρον Ἶξον. Itidemque Iliad. κ'. Αἶψα δ' ἐπὶ Θρῃκῶν ἀνδρῶν τέλος ἶξον ἰόντες. Est præter. imperf. tanquam à themate ἴξω facto ex futuro.

Ἱκάνω, venio idem quod ἵκω, et ex eo factum. Od. φ'. Γιγνώσκω δ' ὡς σφῶϊν ἐελδομένοισιν ἱκάνω, vobis cupientibus advenio. Frequentius cum accus. ut Iliad. ά. Ἱκάνω νῆας Ἀχαιῶν. Et Odyss. ί. σύν τε σπέος σύν τε γαῖαν δ' ἱκάνω πολλὰ μογήσας. Dicitur etiam res quæpiam ἱκάνειν aliquem. i. invadere vel incessere. Iliad. ά. ὃ μέγα πένθος Ἀχαιΐδα γαῖαν ἱκάνει. Sic, ἄχος ἱκάνει θυμὸν ἐμόν, Iliad. γ'. et Iliad. β'. ἐπεί μοι ἄχος κραδίην καὶ θυμὸν ἵκανεν. Et rursum Iliad. ά. ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνει.

Ἱκάνομαι, pro ἱκάνω. ut, τὰ σὰ γοῦναθ' ἱκάνομαι. Il. σ'. et Od. γ'.

Composita.

Ἀφικάνω, advenio, pervenio. Odyss. ξ'. Ἔσπετ' Ὀδυσσῆος ἀφίγμενος, ἐς ἀφικάνω.

Εἰσαφικάνω, (decomp.) idem. Od. χ'. —— μάλα δ' ἀνὰ φίλον πατρίς' εἰσαφίκανεν. † Hes. Asp. 45.†

Ἐξίκω, evenio: ut apud Sophoclem in Œdip. Tyr. τὰ πάντ' ἂν ἐξίκοι σαφῆ. (cum Acc. Eurip. Med. 681.)

Καταπροΐξομαι, progredior longiùs, impunè evado. In futuro frequentissimum, et quidem in comminationibus. Archiloch. οὐ δ' ἐκεῖνος οὐ καταπροΐξεται. Aristoph. in Nub. † 1242.† οὔτοι μὰ τὸν Δία τὸν μέγαν καὶ τοὺς θεοὺς, ἐμοῦ καταπροΐξει, haudquaquam per deos ita injurius in me esse perges. † Videatur ibi Spanhemius.† Et in Vespis, οὔτοι μὰ τὸν θεὸν καταπροΐξει οὕτω διαφθείρας ἐμοῦ τὰ φορτία, non per deos impunè progrediaris longius, qui meas sarcinas ita corruperis. Herodotus in Thalia, οὐ γὰρ δὴ ἐμέ γε οὗτος λωβησάμενος καταπροΐξεται, non impunè evadet, qui me tam fœdè mutilarit. Itidemque in Polymnia et Terpsich. ☞ Quidam hoc verbum derivant παρὰ τὴν προῖκα. Herodianus verò derivat ab ἴσσω, à quo est ἴξεσθαι, significans δωρεὰν λαβεῖν. Alii simpliciùs derivant ab ἵκομαι, eo, venio.

ἹΛΑ'Ω, et ἵλημι, F. άσω, P. ακα, propitius sum. Imperat. ἵληθι, et per epectasin, ἵλαθι, in usu est apud poëtas pro propitiare, placare, propitius sis vel sis. Ut Epigr. lib. 2. ἵλαθι μοῖρα. Odyss. γ'. Ἀλλὰ ἄνασσ' ἵληθι, δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλόν. In usu est et optat. ἱλήκοις, propitius sis, ne irascaris. Greg. in Carm. Καὶ τὰ μὲν ἱλήκοι, et in his quidem mihi Deus propitius sit. Sic in Epigr. Ἱλήκοις πολιοῦχε. Item ἱλήκῃ, in subjunct. Il. φ'. αἴ κ' Ἀχιλλεὺς ἡμῖν ἱλήκῃσι. ☞ Eust. dictum vult ἱλάω, quasi ἵεμαι λάω, i. e. ἵεμαι καὶ ἐμοῦ ἀποβλέπω, quòd ii, qui propitii sunt, libenter videant eos qui precibus aliquid petitum accedunt.

Ἱλάομαι, f. άσομαι et poëticè ἱλάσσομαι, activè plerumque capitur pro propitium facio, propitio, placo. Il. β'. v. 550. Ἔνθάδε μιν ταύροισι καὶ ἀρνειοῖς ἱλάονται Κοῦροι Ἀθηναίων.

Ἱλάσκομαι, idem quod ἱλάομαι, propitium reddo seu facio, placo. Ut Iliad. γ'. θεὸν ἱλάσκεσθαι. †γῆν χοαῖς. Xen. Pæd. l. 3. p. 79. d.† Sic Plutarch. in Hell. Χαρίσιν ἱλάσκεσθαι. Luc. de sacrif. ἱλάσαντο τὸν θεόν. Reperitur etiam ἱλάξομαι in fut. apud Apoll. Arg. 2. ¶ Passivè quoque usurpatur. Unde imperat. ἱλάσθητι, propitius esto. Pro quo ἵλαθι dicunt poëtæ. Lucæ c. 18. ¶ Item ἱλάσκομαι, expio, ex epist. ad Hebr. c. 2. ἱλάσκεσθαι τὰς ἁμαρτίας τοῦ λαοῦ, expiare peccata populi. ¶ Num. 5. ἱλασμοῦ κριός, aries qui offertur pro expiatione seu pro propitiando Deo.

(Ἱλάομαι, ἱλάσκομαι. Æsch. Suppl. 123. 134.)

Ἱλασμὸς, οῦ, ὁ, placatio, propitiatio. Plut. in Fab.

Ἱλαστήριος, ου, ὁ, cui placandi et propitiandi vis inest, q. d. propitiatorius.

Ἱλαστήριον, ου, τὸ, propitiatorium. quo nomine dicebatur tabula quædam qua operiebatur arca fœderis, Exodi cap. 25. et Hebr. 9.

Ἵλαος, ου, ὁ καὶ ἡ, propitius. Il. ά. Αὐτίκ' ἵλαος Ὀλύμπιος ἔσσεται ἡμῖν, propitius erit nobis. Tribuitur etiam hominibus, et exp. benignus, clemens, facilis. Iliad. ί. σὺ δ' ἵλαον ἔνθεο θυμόν. Exp. etiam hilaris.

Ἵλεως, ω, ὁ καὶ ἡ, Atticè idem quod ἵλαος, propitius. (Soph. Tr. 776.) Xenoph. Pæd. 1. θεοὶ ἵλεώ τε καὶ εὐμενεῖς πέμπωσί σε. † Sic l. 2. p. 38. a. cum dat. 1. 6. a.† Hominibus etiam interdum tribuitur. Ut apud Plut. de def. orac. ἐκδιδόντες ἑαυτὸν ἵλεων καὶ παρέχοντες, quum facilem se traderet et præberet. Idem est etiam quod ἱλαρός, cui opp. λυπούμενος sive σκυθρωπός: ut ostendit Athen. l. 6. Sic et apud Plat. in Symp. ubi etiam jungitur cum εὐφραινόμενος. Reperitur et ἵλεος apud poëtas. (Ἵλαος φωτός. Theoc. ά. 9.)

Ἱλέως, adverb. animo propitio. Item animo hilari, hilariter.

Ἱλεόω, ῶ, propitium reddo, propitio, idem cum ἱλάσκομαι.

Ἱλεωτήριον, ου, τὸ, idem quod ἱλαστήριον, propitiatorium.

Ἱλαρὸς, οῦ, ὁ, hilarus sive hilaris, lætus, ut ἵλεως. Xenoph. ἀντὶ σκυθρωπῶν ἱλαροὶ ἦσαν. Apud Luc. ἱλαρὸς βίος, hilara vita. Et, ἱλαρὸν φέγγος, apud Aristoph. hilara lux, et læta. Τὸ ἱλαρὸν, subst. hilaritas, apud Suid. ¶ Item facilis, humanus. Suid.

Ἱλαρότης, ητος, ἡ, hilaritas. (Epist. ad Rom. 12. 8. ὁ ἐλεῶν, ἐν ἱλαρότητι.)

Ἱλαρόω, et Ἱλαρύνω, hilaro, exhilaro, hilarum et lætum reddo.

Ἱλάρια, τὰ, hilaria: festum quoddam, de quo Macrob. Satur. lib. 1. cap. 21.

Composita.

Ἀνίλεως, qui propitius non est, inclemens, immisericors. Jacobi cap. 2.

Ἐξιλάομαι, et ἐξιλάσκομαι, idem quod simplex. Xenoph. Pæd. 7. ἐξιλασάμενοι πάντη αὐτόν. Plutarch. ἐξιλάσασθαι τὸ μήνιμα τοῦ θεοῦ, placare iram dei. Item expio, Levit. cap. 16. Ἐξιλάσκομαί τι, propitius reddor ad condonandum aliquid. Eccl. c. 32. [Polyb. Hist. lib. 3. Δεινοὶ γὰρ ἐν ταῖς περιστάσεσι Ῥωμαῖοι, καὶ θεοὺς ἐξιλάσκεσθαι καὶ ἀνθρώπους.]

Ἐξίλασμα, placamen seu placamentum, id quod instituitur ad placandum Deum.

Ἐξιλασμὸς, οῦ, ὁ, placatio, ipsa actio propitiandi, expiatio.

Ἐξίλασις, idem quod ἐξιλασμός.

Ἐξιλεόω, ῶ, idem quod ἐξιλάσκομαι, propitio, placo.

Ἐξιλεοῦμαι, pro eodem. (Ἐξιλεοῦτο δὲ τὰ χρηστά, i. e. εἴθε δὲ ἡ ἐξίλασις τις ἀγαθὸν ἀποβαίη. Æsch. Pers. 228.)

Ἀπεξίλαστος, (decomp.) implacabilis, qui placari nequit. schol. Apollonii. [3. 337. cui exemplo addas, Aristoph. Lysistr. 810. ἀλίξευτος. Schol. Bisei. Ἀπεξίλαστος. Harpocration, in Lex. in v. Ἀλίξευτος. Suid. Lex. Phav. Lex. Hi Lexicographi laudant Demosth. Orat. c. Aristog.]

Εὐίλατος, ου, ὁ καὶ ἡ, propitius. Suid.

Εὐιλατεύω, propitius sum.

Πανίλαος, admodum propitius et clemens. Item valde hilaris, ut apud Nonn. πανίλαον ὄμμα τιταίνων.

ἸΛΙΑ'Σ, άδος, ἡ, Ilias: turdi species, apud Aristot. hist. anim. lib. 9. cap. 20. et apud Athen. lib. 2. ¶ Est et gentile nomen, idem significans quod Ἰλιακή. ¶ Item liber seu poëma de rebus Iliacis, seu ad Ilium gestis. Ἰλιὰς κακῶν, ilias malorum, proverbio dicitur de magnis et infinitis malis, qualibus vexati fuerunt Ilienses.

ἼΛΛΟΣ, ου, ὁ, oculus. Poll. lib. 2. Ionicum esse tradit. Ἰλλὸς autem est strabo, ut scribit Eustath. Hujus fem. est ἰλλὶς, apud Hesych. ☞ Ἀπὸ τοῦ εἰλεῖν, i. à volubilitate.

Ἴλλω, oculis conniveo. ¶ Item volvo, convolvo, εἰλῶ, seu συστρέφω, Eustath. ut apud Nic. in Ther. φεύγει δ᾽ ἀεὶ σκολιὸν τ᾽ εἰς ἴδιον ἀτραπὸν ἴλλων. ¶ Item vincio, constringo. Item contineo, ut schol. Aristoph. exp. ¶ Item pro συγκλείω poni apud Hippoc. tradit Gal.

Ἴλλομαι, volvor, seu moveor, unde Aristot. apud Plat. in Tim. ἰλλομένην exp. κινουμένην. Sic apud Apoll. Arg. lib. 2. ὁ δ᾽ ἰλλόμενός περ ὀπίσσω, schol. exp. συνειλούμενος et συστρεφόμενος. Item vincior, constringor, contineor: ut apud Apoll. Arg. lib. 1. δεσμοῖς ἰλλόμενον. Apud Plat. in Tim. ἴλλεσθαι τὰς τρίχας ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἐρριζωμένας, exp. pilos actis radicibus in capite firmari et contineri. Item includor, concludor, ut exp. Eust.

Ἰλλίζω, apud Suid. exp. διανεύω.

Ἰλλὰς, άδος, ἡ, vinculum contortum, seu contorquendo factum. Il. ν'. Item genus turdi, Eust. ex Athen. et Aristot.

Ἰλλώπτω, strabis oculis seu contortis intueor. Eust.

Ἰλλωπιῶ, ῶ, et ἰλλωπίζω, apud schol. Aristoph. exp. nicto. Exponitur etiam ex Poll. conniveo, hallucinor.

Ἰλλαίνω, oculos contorqueo, seu distorqueo. ut Gal. apud Hipp. exponit.

Composita.

Ἀπίλλομαι, propriè est, dedignor, ut scribit Suid. Idem exponit etiam καθυπερηφανοῦμαι.

Ἀπίλλωμα, (tanquam ab ἀπιλλόω, ῶ,) Poll. exp. ἀνάβλεμμα, quo videtur significare voluisse intuitum ejus qui oculos cœlum versus attollit.

Ἀπιλλῶ, ῶ, exp. κλείω, claudo, unde apud Hippocr. ἀπιλλῶσι Gal. exp. συγκλείουσι. [Phav. Lex. Ἀπίλλω, Λύσιας ἐν τῷ κατὰ Θεομνήστου (εἰ γνήσιος) ἀπιλλάειν νομίζεται. Eadem habet Harpocration, in Lex. pag. 34. in quem locum vide Notam Cl. Maussaci. p. 61. Col. Taylor, in sua præcellentissima Lysiæ Editione, pag. 179. 2. habet ἀπίλλει. Verba Oratoris sunt, Ὅστις δὲ ἀπίλλει τῇ θύρᾳ, ἔνδον τοῦ κλέπτου ὄντος. Vide Notam.]

Δενδίλλω, Ionicum est, ut annotat Eust. et significat oculos huc illuc vertens circumspecto. ut Iliad. ι. Τοῖσι δὲ πολλ᾽ ἐπέτελλε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ, Δενδίλλων ἐς ἕκαστον, oculos in unumquemque vertens seu flectens. Apud Apoll. Arg. 3. ὀξὺ δενδίλλων, Camer. exp. conniveus, ut sagittarii solent, quo certiùs collimant. vide schol. Polluci verò δενδίλλειν exp. τὸ ὀφθαλμὸν παραβάλλειν, i. e. limis oculis torvisque aspicere, oculos intorquere.

Ἐνίλλω, Eust. exp. oculis irrideo.

Ἐπιλλώπτω, idem quod ἰλλώπτω, sum strabo, Eust. Ab Hesych. exponitur σίλλω, derideo.

Ἐπιλλωπιῶ, ῶ, apud Suid. exp. oculos contorqueo, seu distorqueo.

Ἐξίλλω, (vocabulum antiquum, teste Etymol.) exp. ἐξείργω, ἐξωθῶ, ἐκβάλλω, κωλύω, ἀπελαύνω. Invenitur etiam ἐξείλλειν, et exp. possessione ejicere, ap. Dem. in orat. quæ inscripta est παραγραφὴ πρὸς Πανταίνετον.

Ἐξούλης δίκη, est apud Atticos ὅτε τις ἐκβάλλεται καὶ ἀφαιρεῖται ὧν κέκτηται, ut tradit Eustath. ab ἐξίλλω deducens. Harpocrationi quoque (itidem ab ἐξίλλω deducenti) est actio quam intendunt ii qui dicunt se prohiberi suis (id est, possessione rerum suarum) adversus eos qui prohibent. Exponitur à quibusdam, interdictum unde vi, et judicium unde vi, apud Demosth. orat. in Mid. Metaph. apud Aristid. in Paneg. ἐξούλης λαχεῖν τινι, alicui intendere judicium unde vi, cum aliquo agere unde vi.

Ἐπιλλίζω, oculis innuo. ut Od. σ'. Οἱ δ᾽ ἄλλοι ἔτι δή μοι ἐπιλλίζουσιν ἅπαντες. quidam exp. posse putant, nutu instigant, aut etiam sibilis instigant. Apud Hesych. et Suid. ἐπιλλίζουσι exp. κατασημαίνουσι, et ἐπιγελῶσι, et dicitur proprium esse noctuarum, quod interdiu non cernunt. Eust. annotat, posteros Homeri verbo ἐπιλλίζειν usos esse ἐπὶ βασκανίας.

Ἔπιλλος, exp. παρόστραβος.

Ἐπιλλῶ, apud Eust. exp. μυκτηρίζω.

Κατίλλω, in lex. Paus. exp. καθείργω.

Κατιλλὰς, άδος, ἡ, ut, κατιλλὰς νὺξ. apud Apoll. Rhod. Arg. l. 4. exp. σκοτεινή, quasi κατίλλουσα καὶ καθείργουσα, ut scribit Pausan. Vide et in comp. ex ἰλύς.

Κατιλλώπτω, à Pausan. exp. καταμυκτηρίζω. Idem est quod ἰλλώπτω, seu ἐπιλλώπτω, in hoc epigr. Τῷ γλαυκῷ καὶ θαλλῷ κατιλλώπτοντι Πριήπῳ.

Κατιλλωπιῶ, exp. dejectis oculis irridere.

Κατιλλαίνω, idem.

Συγκατιλλώπτω, (decomp.) irrideo. Hesych. (χλευάζω. Æsch. Eum. 113. cum Dat.)

Σιλλὸς, seu σίλλος, ὁ, genus quoddam poësis comicæ. Eustath. Item scomma et irrisorium poëma. Παρὰ τὸ διαστρέφειν τοὺς ἴλλους. Etym. ¶ Σίλλος Suidæ est etiam maledicentia, et irrisio, item μῶμος, et μῶκος.

Σιλλαίνω, ludo genus poësis comicæ, quod σίλλοι appellatur, Eustath. ¶ Item per ludibrium oculos agito seu moto. Poll. Et generaliter dicteriis et conviciis aliquem proscindo, dicaciter seu falsè alicui illudo. Diog. Laërt. πάντας λοιδορεῖ καὶ σιλλαίνει τοὺς δογματικοὺς ἐν παρῳδίας εἴδει. ¶ Hesych. σιλλαίνειν et σιλλῶν exp. διασύρειν et χλευάζειν. atque dici ait ἀπὸ τοῦ τοὺς ἴλλους σιμοῦσθαι.

Διασιλλαίνω, (decomp.) idem quod σιλλαίνω, irrideo, apud Luc. in Lexiph.

Σιλλῶ, ῶ, et διασιλλῶ, (decomp.) idem cum σιλλαίνω et διασιλλαίνω, apud Poll. et Hesych.

Ἀνάσιλλος, corona, sertum: Unde ἀνασεσιλλῶσθαι, habere coronam crinibus impositam. Hesych. [Plut. Marc. Crass. τὴν ἄλλην Πάρθων ἔτι Σκυθικῶς ἐπὶ τὸ φοβερὸν τὴν ἀνάσιλλον κομώντων. Vide Notam. Quinam illi Anasilli sunt? Ludiones fuisse credo, qui oris et oculorum torsionibus immanibus, spectaculi speciem admodum barbaram exhibebant. Suspicor tamen τὴν ἀνάσιλλον ex Scholio aliquo huc irrepsisse.]

Ὑπίλλω, claudo. apud Soph. in Antig. Ὁρῶσι χ᾽ οὗτοι, σοὶ δ᾽ ὑπίλλουσι στόμα, Eust. exp. ὑποβάλλουσι κλείοντες. quidam exp. os comprimunt.

Μουσίλλα, claræ stellæ in hyadibus nomen. Hesych.

ἸΛΥ'Σ, ύος, ἡ, limus. Dicitur de paludibus. Iliad. φ'. Οὔτε τὰ τεύχεα καλά, τά που μάλα νειόθι λίμνης Κείσεθ᾽ ὑπ᾽ ἰλύος κεκαλυμμένα, κὰδ δέ μιν αὐτὸν Εἰλύσω ψαμάθοισιν. Dicitur et de fluviis: ut apud Ctesiam, καὶ τὸν μὲν ἐκφέρει ἐν τῇ ἰλύϊ τοῦ ποταμοῦ διαφθείρονται. Sic apud Plut. in lib. de exilio, ἰλὺν νεοπαγῆ τοῦ Ἀχελῴου. Apud Herodian. lib. 3. exp. cœnum. Item fæx vini. Aristot. de gen. an. lib. 3. ὥσπερ οἱ οἶνοι ἐν ταῖς ἄλλαις ἐξίστανται, μιγνυμένης τῆς ἰλύος. Idem, διὸ καὶ ἀναθολοῦται ὁ οἶνος μιγνυμένης τῆς ἰλύος. ☞ Eust. annotat derivari à verbo εἰλύω (involvo,) pro quo et ἰλύω scribitur, sicut et εἰλὺς per ει scriptum invenitur, apud Hesych. quod pedes involvat. Alii derivant ab ἔλος.

Ἰλυόεις, εντος, ὁ, limosus. Exp. et feculentus. [Apoll. Rhod. Arg. 2. 825. Αὐτὰρ ὅγ᾽ ἰλυόεντος ὑπὸ θρωσμοῖς ποταμοῖο Κεῖτ᾽ Ἀβαντιάδης.]

Ἰλυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem. Apud Gal. αἷμα ἰλυῶδες, exp. sanguis feculentus.

Ἰλύω, oblimo, limo obduco, limo obvolvo seu involvo. Exp. et abscondo. Pro eodem scribitur et εἰλύω, ut Il. φ'. suprà.

Κατιλύω, (comp.) unde part. pass. κατιλυθεὶς, limo obductus, apud Xen. in Œcon.

ἹΜΑ'Σ, άντος, ὁ, lorum, loreus funis, corrigia, funiculus ex loris bubulis tortus. Ut Il. γ'. ἱμὰς βοὸς, et ἱμάντες βόειοι. Iliad. ψ'. et ἱμὰς κύνεος, Aristoph. Utitur et Xen. Pæd. 6. et Plut. in Hell. item Aristot. et alii. ¶ Est etiam affectus curculionis, quum longior, gracilior, sicciorque evaserit: sic dictus à corrigiarum similitudine. Aët. l. 8. c. 43. Idem dicitur et ἱμάντωσις.

Ἱμαντίδιον, ου, τὸ, loculum vel corrigiola.

Ἱμαντώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lori vicem præbens, lori vice flexilis, apud Dioscor.

Ἱμάντωσις, εως, ἡ, corrigiarum in calceamentis constrictio. Hesych. Item lignum quod ad continendos parietes in medio structuræ ponitur. Eccles. 22. Item affectus ille curculionis, de quo in Ἱμάς.

Ἱμάντινος, ου, ὁ, loreus, qui ex loro est. [Herod. l. 4. οἱ θύσανοι, οἱ ἐκ τῶν αἰγίδων, αὐτῇσι οὐκ ὄφιές εἰσι, ἀλλὰ ἱμάντινοι.]

Ἱμαντίον, ου, τὸ, columnæ in ore extensio. Hesych.

Ἱμαντήριον, ου, τὸ, exp. situla nautica. Hesych. ἱμαντήρια, nautica esse instrumenta dicit.

Ἱμάσσω, f. άσω, loris cædo, loris verbero, lorea scutica ferio. Od. ζ. ἵμασεν καλλίτριχας ἵππους. Interdum additur dativus instrumenti: ac tum exp. simpl. cædo, verbero. Iliad. ε. καί σε πληγῇσιν ἱμάσσω. Et metaph. Il. β'. —— ὅτε τ᾽ ἀμφὶ Τυφωεῖ γαῖαν ἱμάσσῃ, i. verberet.

Ἀνίμαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, (comp.) loro non cæsus. ex Nonn.

Ἱμάσθλη, ἡ, scutica, flagellum loreum. Il. ψ'. Od. ν'.

Ἱμάω, f. ήσω, loreo fune extraho: sive haurio. unde ἱμῆσαι, haurire, ἀντλῆσαι, Hesych. Et ἱμῶντα, hauriens, extrahens.

Ἱμητὸς, οῦ, ὁ, loreo fune extractus, haustus. Hesych.

Ἱμονιὰ, ἡ, funis loreus, (seu ex loris bubulis tortus,) quo aqua è puteo extrahitur: funis quo aqua hauritur. Idem quod ἱμάς, teste Hesych. Apud Aristoph. in concionant. ἱμονιὰν ἀποπατεῖν, diu immorari deponendo ventris oneri.

Ἱμαῖον, ου, ὁ καὶ ἡ, ut, ἱμαῖον μέλος, carmina seu cantiones quæ in hauriendo è puteis aqua cantari solent. Callim. Sunt tamen, qui ἱμαῖα ᾄσματα exponunt, quæ canuntur ab iis qui molas versant, apud Athen. lib. 14. Ac tum derivatur ab ἱμαλὶς, quod Doricè signif. genium qui molendinis præerat. Hesychio autem ἱμαλὶς est ἡ ἐπιμύλιος ᾠδὴ, idem quod ἱμαῖος ᾠδή. Item avis quædam species. Item νόστος, δύναμις, ἐπικαρπία. Apud eundem ἱμάλιος exp. abundans, multus, copiosus.

Composita ex ἱμάω.

Ἀνιμάω, ῶ, loreo fune sursum traho, extraho, haurio. Xen. Anab. 4. ἀλλήλους ἀνίμων τοῖς δόρασι, hastis se mutuò extrahebant, ut loreis funibus aquam è puteo. Sic dicitur etiam ὁ κρεάγρᾳ ἀνιμᾶν τὰ ζεστὰ, extrahere. ¶ Item elevo, erigo, eveho, sustollo. Xenoph. de re equ. ἐπειδὰν δ᾽ ἀνακουφίσῃ ἑαυτὸν εἰς τὴν ἀνάβασιν, τῇ μὲν ἀριστερᾷ ἀνιμάσθω τὸ σῶμα, τὴν δὲ δεξιὰν ἐκτείνων συνεπαιρέτω ἑαυτόν.

Ἀνιμῶμαι, pro eodem (in voce media) apud Plutarch. in amat. narr. Item pass. extrahor, haurior, apud Luc. Laërt. Herodian.

Ἀνίμησις, extractio quæ fit fune, loro aut haustro, extractio in altum.

Καθιμάω, ῶ, fune loreo demitto. Aristoph. in Vesp. et apud Athen. Item simpl. demitto, καθίημι, apud eundem Aristoph. ibid.

Καθίμησις, demissio per funem loreum. Plut.

ἹΜΕΊΡΩ, desidero, cupio. poëticum est. (Æsch. Pers. 233.) Cum genit. ut Odyss. α'. ψυχῆς ἱμείρων. Sic apud Hesiod. † Theog. 177.† ἱμείρων φιλότητος. Et apud Aristoph. in Nub. † 434.† τεύξει τούτων γ᾽ ὧν ἱμείρεις, οὐ γὰρ μεγάλων ἐπιθυμεῖς. Cum accus. Soph. in Œdip. Tyr. γνωτὰ κοὐκ ἄγνωτά μοι Προσήλθεθ᾽ ἱμείροντες. Cum infinit. Ut Epigr. lib. 1. τὸν καλὸν ἱμείρων λέχος ἀναφλογίσαι. ☞ Etymon vide in ἵμερος, quod sequitur.

Ἱμείρομαι, idem quod ἱμείρω, Od. ε. ἰδέειν ἱμείρεται. Et apud Herodot. ἱμείρετο ἰδέσθαι, videre desideravit. (Soph. Œdip. Tyr. 394.)

Ἵμερος, ου, ὁ, desiderium, cupiditas, cupido. Iliad. λ'. et apud Hesiod. in Ἔργ. dicitur μή τεῦ ἵμερος αἱρεῖ, ne hujus rei desiderium capit, vel hujus rei cupiditate tenear. Hoc nomine utitur et Philo de mundo. Exp. et libido. ¶ Est etiam peculiariter, desiderium amatorium, cupiditas amatoria, cupido, idem quod πόθος. Il. ξ'. Ὡς σέο νῦν ἔραμαι, καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ. Aristoph. in Ran. τοιοῦτος ἵμερός με διαλυμαίνεται. Sic Eurip. in Med. ἔρωτος ἱμέρῳ πεπληγμένος. (636. Æsch. Ag. 533. Suppl. 90. Theoc. ιά. 37.) Hanc signif. propriam esse vult Eust. ideoque videri dicit inesse huic nomini Æolicam vocem ἶρος: et ἵμερος dictus sit quasi ἶρος ἐξ ἱμάντος ἀφροδισίου. Plat. verò in Cratylo ἵμερον scribit ex eo dictum esse, ὅτι ἱέμενος ῥεῖ καὶ ἐφιέμενος τῶν πραγμάτων, καὶ οὕτω δὴ ἐπισπᾷ σφόδρα τὴν ψυχὴν διὰ τὴν ἔσιν τῆς ῥοῆς. Item Ἵμερος, Cupido deus. † Hesiod. Theog. 64.† Sic Venus apud Luc. in dearum judicio, παῖδε γάρ μοι ἐστὸν δύο καλὼ Ἵμερος καὶ Ἔρως. Sic et apud Paus. in Att. ¶ Est etiam id in oculis, quo intuentium amor conciliatur, Poll. lib. 2. Quidam exp. amoris illicium in oculis, oculorum philtrum. ¶ Item ἵμερος tanquam venenum quoddam Veneris fingitur ab Euripide: ut inquit Eust. ¶ Est etiam nomen certæ cujusdam cantilenæ, apud Poll. lib. 4. c. 7. ¶ Item adject. ἵμερος, desiderabilis, desiderium excitans, dignus qui desideretur, amabilis, suavis. in Anth. epigr. ἱμερώτατον κάλλος.

Ἱμερόεις, εντος, ὁ, desiderabilis, optabilis. Item amabilis, suavis, gratus. Il. ε. Ἀλλὰ σύ γ᾽ ἱμερόεντα μετέρχεο ἔργα γάμοιο. Exponitur etiam ἐπιθυμητικὸς, apud Suid.

Ἱμερτὸς, οῦ, ὁ, idem quod ἱμερόεις. Eust. Suid. Hesych. Apud Apoll. Ὃν δ᾽ ἔμπης ἱμερτοῖσιν ἀναψύχει ὑδάτεσσιν, exp. liquidis aquis.

Ἱμερθῆναι, de puella dictum significat rem habere cum viro, coire cum viro. Sic apud Hippoc. ἱμερθεῖσαι Gal. expon. ἀνδρὶ μιγεῖσαι.

Ἵμερα, flores et coronamenta, quæ ad expiationes lustrationesque adhibebantur. Hesych.

Composita.

Δυσίμερος, ægrè amabilis, vel ægrè cupidus. Item improbus et protervus amator. Nonn.

Ἐφίμερος, amabilis, desiderabilis. Hesiod. in Asp. (Æsch. Ch. 840.)

Πανίμερος, gratissimus ex Epigr.

Ἶν, mensuræ nomen, teste Eust. qui dicit, hinc fortasse factum esse ἴψαι. Ut, ἴλασσ πάλιν ἴσσην ῥ. ¶ Item fibra. vide Ἴς. ¶ Cyprii ἴν dicunt pro αὐτὸν et αὐτὴν, ipsum, ipsam, teste Hesych. quod et μὶν dicunt poetæ.

ἽΝΑ, ut, ὅπως, ὄφρα. Cum subjunct. Dem. Olynth. 1. ἵνα γνῶτε ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, καὶ αἴσθησθε ἀμφότερα. Et, ἵνα μὴ λέγω, ne dicam. Cum optat. Plat. in Tim. ἵνα δὲ εἴη μέτρον ἐναργές τι, ut esset mensura quædam evidens. Et paulò post, ἵνα φαίνοι, ut colluceret. Sic, ἀφίκετο ἵνα θεῷτο, venit ut spectaret. Ἵνα μὴ λέγοι, ne diceret. Cum præterito seu aor. indicativi. Xenoph. Pæd. 1. ἵνα ἐν τῷ σφόδρα φεύγειν, αὐτὸς ἑαυτὸν ἐμπεπτώκει ἐς τὰ δίκτυα, pro ἵνα ἐμβιβάσειε, ut sese in retia induceret. Luc. ἵν᾽ ὡς ἀπάλαιστοι ἀπέτυχον τῆς ἰδέας, pro ἀποτυχεῖν. ¶ Item ἵνα, ut, i. quamvis. Luc. ἵνα δὲ σοι δῶ αὐτὰ ἐκεῖνα παραχωρῶ, i. e. ut autem tibi dem, quamvis tibi dem et concedam. Apud Homerum ἵνα μὴ ponitur pro ἐὰν μὴ, nisi. Il. έ. ἵνα μὴ ῥέξομεν ἄλλα. ¶ Ἵνα τί; vel ἱνατί; quamobrem? quare? †interjecto δὴ, Aristoph. Nub. 1194.† Plat. in Apol. ἱνατί ταῦτα λέγεις; Apud Greg. ἵνα τί μάθωμεν, καὶ τί παιδευθῶμεν; ad quam rem discendam? vel cujus rei discendæ gratia? ¶ Item ἵνα, (adverb. loci) ubi. Aristoph. †Nub. 199.† ἐγὼ γὰρ οἶδ᾽ ἵν᾽ εἰσὶ μεγάλαι. Apoll. Arg. 2. ἵνα τε σπέος. Et cum genit. apud Sophoc. οὐχ᾽ ὁρᾷς ἵν᾽ εἶ κακοῦ; †Sic idem in El. 943. ἵν᾽ ἕσταμεν ἄτης.† Sic apud Herodot. ἔμαθε ἵνα ἦν κακοῦ. Item, quò. Ut Soph. ὁρᾷς ἵν᾽ ἥκεις. Item illic, apud Hom. Item, ubicunque. Aristoph. in Plut. πατρὶς γάρ ἐστι πᾶσ᾽ ἵν᾽ ἂν πράττῃ τις εὖ, in qua quis sit felix. †Aristoph. Nub. 279. Ἀρθῶμεν ἐπὶ κορυφὰς, ἵνα σκοπιὰς ἀφορώμεθα. Scholiast. exponit illic ἵνα per ὅπου, ubi, vel ὅθεν, unde.† [V. Eurip. Phœniss. 199. Soph. Œdip. Tyr. 706. 1403. 1468. 1529. Tr. 1161.]

ἸΝΔΙΚΟ'Ν, οῦ, τὸ, Indicum. A Persis vocatur piper, teste Hippocr. γυναικείων lib. 2. Diosc. verò junior (inquit Gal. in lex. Hippocr.) esse dicit plantam in India assimilem piperi. Alii et τὸ ζιγγίβερι appellant Indicum. ¶ Est etiam coloris et medicamenti genus, de quo Diosc. l. 5. c. 107.

ἸΝΕ'Ω, ῶ, vacuo, evacuo, inanio, expurgo. frequens apud Hipp. pro κενῶ.

Ἰνηθμὸς, οῦ, ὁ, purgatio, evacuatio, exinanitio. Hippocrat.

Composita.

Ἐξινέω, ῶ, evacuo, seu purgationibus evacuo. Poll. lib. 4.

Ὑπέρινος, nimium purgatus, nimium evacuatus purgante pharmaco. Gal. apud Hippocr. Theophr. hist. l. 9. c. 4. Gal. ait, ὑπέρινον dici etiam αὐτὸν ὑπερινέον.

Ὑπερίνησις, immodica purgatio. Gal.

Ὑπινέω, subevacuo, quodammodo expurgo.

ἼΨ, ἰπὸς, ὁ, vermiculus vites adedens. Unde Alcæus, καὶ πυκινὸν ἶπα τὸν ὀφθαλμῶν ἀμπελίνων ἐλατῆρα.

ἸΞΟ'Σ, οῦ, ὁ, viscum. Plutarch. in Coriolano, θήρας ὄργανον φέροντα τὸν ἰξόν. Metaph. usurpatur à Luc. in lib. de scrib. hist. ἐκφυγὼν τὸν ἰξὸν ἐν τῷ συγγράμματι, καὶ τὸν τοιοῦτον ἅπαντα λιχνείας. ¶ Item planta quædam, Hesych. ¶ Exponitur etiam arundo aucupatoria. ¶ Item pro varice, sicut ἰξία. ¶ Item pedica passerum, inquit Etym. ¶ Item metaph. pro tenace et parco. Hesych. ☞ Quidam derivari dixerunt ab ἴσχω significante κρατῶ, quasi ἰξὸς, à futuro ἴξω.

Ἰξώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, viscosus, visci modo lentus, tenax.

Ἰξόεις, εντος, ὁ, viscosus. Exponitur etiam lethalis, ut, ἰξόεν εἶμα, apud Nic. in Alex.

Ἰξεύω, visco aves capio. Item generalius, capto aves: aucupor.

Ἰξευτὴς, οῦ, ὁ, q. d. viscator, qui visco aves capit, auceps. Bion. Smyrn. idyl. 2. Item pro ἰξευτικὸς, ut Anth. epigr. ἰξευταῖς καλάμοις, et ἰξευτῇ δόνακι.

Ἰξεύτρια, viscatrix. Plut. in l. de fort. Rom.

Ἰξευτήριον, exp. aucupium.

Ἰξευτικὸς, οῦ, ὁ, ad aucupes seu ad aucupum artem pertinens. q. d viscatorius. Ut, ἰξευτικὸς κάλαμος, apud Hesych. arundo viscatoria, vel viscata. Capitur etiam pro ἰξευτὴς, i. auceps. Suid.

Ἰξία, ἡ, idem quod ἰξὸς, viscum. Theophr. de caus. pl. lib. 5. c. 22. et lib. 3. cap. 16. ¶ Item planta quædam, quæ alio nomine chamæleon albus: sic dicta, quia viscum quibusdam in locis circa radices ejus invenitur, quo pro mastiche utuntur mulieres. Diosc. l. 3. c. 10. Interdum varix, sicut et ἰξός. Poll. Onomast. l. 4.

Ἰξίας, inter lethales radices numeratur à Diosc. l. 6. c. 21. et Aët. l. 13. c. 71. Sic dicitur ἀπὸ τοῦ ἰξοῦ, q. d. viscaria planta: nam visco redundat tam tenaci et perniciose, ut non nisi intestinorum conglutinatu interitum afferre videatur.

Ἰξίνη, sive ἄκανθα ἰξίνη, alia planta, quæ etiam fert mastichen. Theophrast. hist. pl. l. 6. et 9. c. 4.

ἸΞΥ'Σ, ύος, ἡ, lumbus. Gal. in lex. Hippoc. ἰξύας ab Hippoc. vocari ait quod inter coxendicem et lumbum est interjectum. Idem Gal. apud Hippoc. de fract. προσπεριβάλλειν δὲ χρὴ ὀλίγα τῶν ὀθονίων κύκλῳ ἀμφὶ τὸ ἰσχίον καὶ τὰς ἰξύας, annotat quosdam eo nomine accipere τὰ τῶν λαγόνων ὀστᾶ, (i. ilium ossa) quosdam τὸ ἐσωτέρω αὐτῶν, quod propriè λαπάρα nominatur. Utitur et Hom. Od. έ. et Oppian. cyneg. l. 2.

ἼΟΝ, ου, τὸ, viola. apud Athen. ποῦ μοι τὰ ῥόδα, ποῦ μοι τὰ ἴα; Propriè verò ἴα appellantur purpureæ nigricantesque violæ. Unde apud Theocr. Idyll. 10. καὶ τὸ ἴον μέλαν ἐστί. Et in Epigr. ἴον καταυγές. Theophr. καθάπερ τὰ ἴα τὰ μέλανα καὶ τάγε λευκὰ, i. e. ut violæ tam nigræ quam candidæ. Idem tamen et ἴον μέλαν dicit hist. plant. l. 1. et ἴον λευκὸν, lib. 6. ¶ Item solum, neut. gen. ab ἴος, quod vide suo loco. ¶ Est et verbum primæ pers. aor. 2. indicat. à themate εἴω seu εἶμι.

†Ἰοειδὴς κρήνη, fons. Grævius ad Hesiod. Theog. 3. exponit cum antiquis Scholiis, ἀνθώδη, i. e. fontem in agro floreo situm, floribus incinctum. Alii verò, cæruleum, ab τῷ εἶδος τοῦ ἰοῦ, speciem ferruginis referentem.†

Ἰώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, violaceus, violæ similis, violam referens. Diosc. l. 5. c. 171. Alium signif. vide in Ἰός.

Ἰωνιὰ, ἡ, violetum, locus violis consitus. apud Aristoph. in Pace. Apud Theophr. ἰωνιὰ μέλαινα, exp. nigræ violæ tota planta. At Ἰωνία, Ionia vide in Ἴων.

Ἴασμα, et Ἰάσμινον μύρον, dictum unguentum quoddam in Perside confieri solitum, ex violæ albæ floribus in sesaminum oleum conjectis, ut tradit Diosc. l. 1. c. 74.

Composita.

Λευκόϊον, alba viola, λευκὸν ἴον, apud Plut. et Athen. [Theoc. ζ. 64.]

Μελάνιον, nigra viola, μέλαν ἴον. Theophr. de hist. pl. l. 6. c. ult.

ἼΟΥΛΟΣ, ου, ὁ, Suidæ est primus pilorum exortus, primi qui efflorescunt pili: lanugo. (☞ Ἀπὸ τοῦ ἴεσθαι καὶ ἀνθεῖν.) Alii ἰούλους esse volunt radices enascentium pilorum. ¶ Ἴουλοι dicuntur etiam, ut tradit Poll. lib. 4. quos Latinè varos appellant. ☞ In hac signif. quidam dictos volunt ἰούλους, quod instar ἰλύος (i. limi) faciem deturpent et maculis fœdent. Alii ab ἄνθος, quod circa ætatis florem erumpere soleant. Sic Aristot. dicit ἴουλοι μακροί. Et Diosc. l. 1. cap. 40. δένδρον δ᾽ ἔχει καθάπερ σμίλακα, φακόν, ἰούλους, πλείω μελανίας.

Ἰουλὰς, άδος, ἡ, lanuginosa, villosa, vel variis laborans. Od. ξ. δέρμα ἰουλάδος ἀγρίου αἰγός. ubi Appion. exp. τῆς ἱείσης θεῖν, celeriter euntis, velocis: item, ἰούλους ἐχούσης, οἷον ἐκφύματα σκληρὰ, inquit Hesych.

ἸΟΡΚΟΙ, οἱ, jorci: caprearum genus apud Oppian. de venat. l. 3. καὶ δόρκας ὄρυγάς τε καὶ αἰγλήεντας ἴορκας. Hesych. quoque dicit esse ex genere τῶν δορκάδων.

ἸΟ'Σ, οῦ, ὁ, missile, jaculum, sagitta. [Soph. Tr. 730. Æsch. Eum. 681. Theoc. κς΄. 17.] (☞ Ab ἵημι, jaculor seu sagittas mitto.) Il. ά. ἰὸν ἧκε, misit sagittam, i. emisit, ejaculatus est. ¶ Item venenum, quod serpentes et cætera animalia venenata quasi ejaculantur, Soph. in Trach. εἶτα, φονίας Ἐχθρᾶς ἐχίδνης ἰὸς ὡς, ἔθαλψέ τε. Plutarch. τοῖς σκορπίοις ἐμφύεσθαι τὸ κέντρον ἔτι τέτταρσι, καὶ ταῖς ἐχίδναις τὸν ἰὸν ἔτι δάκνουσι. ¶ Item φάρμακον, ut Tzetzes tradit, ab ἰᾶσθαι derivans. ¶ Item rubigo cujusque metalli, ut apud Diosc. ἰὸς σιδήρου, rubigo ferri, ferrugo. Peculiariter verò ἰὸς dicitur rubigo æris, h. e. ærugo sive æruca: succus concretus ex liquore cum æris metallo misto. Vide Diosc. lib. 5. c. 91. 92. Plin. l. 34. c. 11. 12. ¶ Ἴος, ἴα, ἴον, (adject.) solus, a, um: item unus, a, um. Il. φ΄. ἰα ψυχὴ, unica anima. Alibi, ἰῷ ἤματι, pro, ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ, uno die. Aristarchus scribit genitivos et dativ. hujus nominis circumflecti.

Ἰόεις, εντος, ὁ, rubigini obnoxius. Il. ψ΄. τοξευτῇσι τίθει ἰόεντα σίδηρον. Ab Eustath. exp. etiam accommodus ad sagittas conficiendas: item niger. ab ἴον, ut idem sit quod ἰώδης.

Ἰώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, rubiginosus, æruginosus, ferrugineus, ut, ἰώδης χολὴ, æruginosa bilis, seu æruginis colore. Exp. etiam venenosus.

Ἰόω, ῶ, rubigine obduco, rubigine consumo.

Ἰόομαι, οῦμαι, rubiginor. rubiginem contraho, rubiginem duco: ut, ἰωμένα χαλκεῖα, apud Aristot. Item ærugine absumor, Diosc. lib. 5. cap. 91.

Ἰίζω, æruginem refero, æruginì seu ferruginì assimilis sum. Diosc. l. 5.

Composita.

Ἀνίωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, rubiginem non sentiens, qui rubigine non vitiatur aut absumitur: æruginem aut ferruginem non contrahens, ut, ἀνίωτος σίδηρος, apud Aristot. περὶ θαυμασ. ἀκουσμ.

Κατιόω, ῶ, idem quod ἰόω, Κατιόομαι, idem quod ἰόομαι, rubiginor, ærugine consumor, ut, κατιωμένον ὅλον, apud Diosc. l. 4.

ἸΟΥ', (adverb. dolentis) heu, hem, ohe. [Æsch. Ag. 23. Eum. 785. 815. Soph. Œdip. Tyr. 1091.] Aristoph. ἰοὺ ἰοὺ, ὦ Ζεῦ βασιλεῦ. Luc. in Tim. τί τοῦτο; παίεις ὦ Τίμων: μαρτύρομαι, ὦ Ἡράκλεις, ἰοὺ ἰού. Plutarch. in lib. de def. orac. ἀνέκλαεν ἰοὺ ἰού. Legitur et apud Plat. in Gorgia. Rursum apud Luc. cum genit. ἰοὺ ἰοὺ ἰοὺ ἰοὺ ἀδίκων βουλευμάτων, ô iniqua consilia. ¶ Interdum contrà est exultantis. Sed hac in signif. quidam scribi ἰοῦ cum circumflexo tradunt. Plat. de rep. lib. 4. ἰοὺ ἰοὺ εἶπον, ὦ Γλαύκων, κινδυνεύομέν τι ἔχειν ἴχνος, καί μοι δοκεῖ οὐ πάνυ τι ἐκφεύξεσθαι ἡμᾶς.

Ἰύζω, clamo ἰοὺ. Grammatici dicunt esse, vocem talem edo qualis est sibilantis. Od. ό. οἱ δ᾽ ἰύζοντες ἕποντ᾽ ἄνδρες ἠδὲ γυναῖκες. Exp. etiam, fistula cano, item agresti voce profero, item clamo ut mulieres. Item generaliter, clamo. Schol. Theoc. ait esse τὸ λιγυφωνεῖν, et propriè de mulieribus dici. [Ἴυζ᾽ ἄποτμον βοάν. Æsch. Pers. 280. 1047. Suppl. 879. 881. ἴυζε μέλος. Soph. Tr. 800.]

Ἰυγμὸς, οῦ, ὁ, vox tanquam sibilantis, seu vox sibilo similis: sibilus: item clamor. Il. σ΄. Exponitur etiam, fistulæ cantus.

Ἰυκτὴς, οῦ, ὁ, sibilator, qui sibilat, aut qui vocem edit sibilo similem. Theoc.

Ἰυγὴ, ῆς, ἡ, idem quod ἰυγμός. Soph. in Philoct. ὅτου ποτ᾽ ἰυγὴν καὶ στόνον σαυτοῦ ποιεῖ; Schol. Nic. in Ther. ἰυγὴν ait esse vocem inarticulatam, ἀπὸ τοῦ συμβαίνοντος πονουμένοις.

Ἴυγξ, nomen est aviculæ, quam torquillam et verticillam quidam appellant. Eam describit Aristot. hist. anim. l. 2. c. 12. A Galeno lib. 6. κατὰ τόπους fertur dicta κίναιδος. ¶ Ponitur et pro illecebris amoris. Xenoph. οἷα ἔστω πολλῶν φίλτρων τε καὶ ἐπῳδῶν καὶ ἰύγγων. Sic utitur et Synesius multis in locis. Itidemque ἴυγξ generaliter pro quavis illecebra interdum ponitur, et eo quod nos ad aliquid pellicit. Apud Xenoph. in apomn. ἴυγγα ἔχειν, habere illecebram, et pelliciendi artificium tenere. Apud Pindar. in Nem. ode 4. ἴυγγι δ᾽ ἕλκομαι ἦτορ scholiastes exponit ἐπιθυμίᾳ. [Ἴυγξ, φωνὴ, ἔλεγ. V. Æsch. Pers. 993.] ¶ Ἴυγξ fertur dictus et ipse magarum turbo seu rhombus. Vide Suid. Sunt qui in Theocriti Pharmaceutria in hoc intercalari versu, Ἴυγξ ἕλκε τὺ τῆνον ἐμὸν ποτὶ δῶμα τὸν ἄνδρα, vocem ἴυγξ significationem illam habere crediderint. Sed scholiastes veneream avem esse tradit, quam magæ ad suas incantationes adjutricem habeant. Vide plura apud eundem.

[ἸΟΦ. Æsch. in Supplic. 834.] [Schol. ἐπὶ ἀναστεναγμοῦ μίμημα.]

ἽΠΠΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, equus, equa. Od. γ΄. δίφρος τε καὶ ἵπποι. Iliad. ψ΄. Ἵπποι ἀερσίποδες. Od. δ΄. ἵππων ὠκυπόδων. Et, ἵππους ζεύγνυσθαι. Od. ψ΄. Pro quo Il. ά. ὑπάγειν ζυγὸν ἵππους. Et, χαλινοῦν ἵππον, apud Xen. et ἵππων ἐπιβαίνειν. Il. έ. conscendere equos. Od. ί. ἵππων ἐλαύνειν. ¶ Ἵππος fœm. gen. accipitur aliquando pro ipso equitatu, seu equitibus: †Pro quo Xen. Pæd. 1. 4. 1. οἱ ἐφ᾽ ἵππων.† Herodot. χιλίη ἵππος, mille equites, †Xen. Pæd. l. 4. p. 111. c.† μυρία ἵππος, apud eundem, decem millia equitum. Thuc. ἵππος διακοσία, ducenti equites. ¶ Est etiam piscis nomen, de quo Athen. lib. 7. ¶ Dicitur etiam de pudendo hominis, Hesych. ¶ Est etiam oculorum affectio, per quam nunquam illi quiescant, sed tremulè subinde nictant. ¶ Ἵππος in compositione interdum intendit significatum, sicut etiam βοῦς. Ut, ἱππόπορνη, magnum scortum. Et κρόνιππος, apud Aristoph. senex et delirus. ☞ Sunt qui ab ἵπταμαι, et ποὺς, derivatum velint, quasi qui pedibus sit volucribus.

Ἱππάσιος, ου, ὁ, equester, Eurip. in Oreste.

Ἱπποσύνη, ἡ, ars equestris: seu virtus equestris. Il. ψ.

Ἱππότης, ου, ὁ, eques. Od. γ΄. †Xen. Pæd. 1. 4. 18.† Capitur interdum pro φυγὰς, ut tradit Eust. ut Il. β΄. ἐν νυκτὶ Διὶ φίλας ἱππότα σαλεύς. [Eurip. Phœniss. 1055.]

Ἱππώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, equinus, vel equo similis. Xen. de re eq.

Ἱππὼν, ῶνος, ὁ, equile, stabulum equorum. Xen. de re eq.

[Ἱππωνεία. Xenoph. περὶ Ἱππ. cap. 1. §. 1. Πρῶτον δὲ γράψομεν, ὡς ἄν τις ἥκιστα ἐξαπατῷτο ἐν ἱππωνείᾳ. cap. 3. §. 1. Ἱππαρχ. cap. 1. §. 12.]

Ἱππόομαι, equus fio, aut sum. Plut. ad Colot.

Ἱππὶς, ίδος, ἡ, equestris, ut, ἱππὶς ἐσθὴς, vestis equestris. Dion.

Ἵππειος, ου, ὁ καὶ ἡ, equestris, ut, ἵππειος δίφρος, equestris currus: qui trahitur ab equis, Hesiod. †Asp. 321.† Invenitur et ἵππιος unico ι, ut, ἵππια ἄεθλα, ex Epigr. equestria certamina, apud Aristoph. in Nub. Ἵππιος cognomento vocatur Neptunus, quod primus equum produxerit. Sunt qui ἱππίαν Minervam quoque cognominari velint, quod prima currum instruxerit.

Ἱππικὸς, equestris, ἱππικὰ ὅπλα, equestria arma. Et, ἱππικοὶ ἆθλοι, equestria certamina, Demosth. Ἱππικὸν στράτευμα, Xenoph. equestre agmen, equitum agmen. Et, ἱππικὴ θεωρία, apud eundem. Et, ἱππικαὶ ἄντυγες, apud Sophocl. currus equestris. Apud Xenophontem sunt ἱππικοὶ λόγοι, ad artem equestrem pertinentes. Dicitur etiam τὸ ἱππικὸν, sine adjectione, à Xenoph. † Pæd. 1. 6. 10. et l. 2. p. 39. d. et l. 4. p. 99. c.† et Demosth. pro equitatu. Ἱππικὴ vel ἱππικὴ τέχνη, ars equestris. Xenoph. † Pæd. 1. 4. 5.† Ἱππικὸς dicitur etiam artis equestris peritus, equitandi peritus, eidem Xen. † Pæd. 1. 5. p. 122. in superl. ἱππικώτατος. l. 3. 157. c.† Ἱππικὴ, herbæ nomen. Plinius lib. 25. c. 8.

Ἱππεὺς, έως, ὁ, eques. Xen. † Pæd. 1. 4. 14.† πεζοὶ καὶ ἱππεῖς, pedites et equites. (Eurip. Phœniss. 1151.) Item ἱππεῖς, in Athen. rep. ordo equester. Item ἱππεὺς, cancrorum genus, de quibus Plin. lib. 9. c. 31. et Aristot. hist. an. lib. 4. cap. 2. ¶ Ἱππεὺς est etiam cometæ species apud Plin. l. 2. c. 22.

Ἱππεύω, sum eques, equito. † Xen. Pæd. 1. 3. 3.† Isoc. ad Dem. εἴ τις ἵππον κτήσαιτο καλὸν, κακῶς ἱππεύειν ἐπιστάμενος. Dicitur etiam de equo apud Xenoph. (ζεφύρου πνοαῖς ἱππεύσαντος ἐν οὐρανῷ κάλλιστον κελάδημα. Eurip. Phœniss. 203.)

Ἵππευμα, equitatio, iter quod ab equite conficitur. ex Aristoph.

Ἵππευσις, ἱππεία, equitatio. Xen. Pæd. 8.

Ἱππὰς, άδος, ἡ, equestris. Herodian. ἐκ τῆς ἱππάδος τάξεως, ex ordine equestri. In Atheniensium republ. ἱππὰς pars una erat ex quatuor illis in quas à Solone populus erat distributus. Et, ἱππάδες θυσίαι, sacrificia quæ pro equestri illo ordine peragebantur, ut Hesych. tradit. Bos quoque ipsa quæ sacrificio illi destinabatur, et census quem conferebat equester ille ordo, ἱππὰς appellabatur, ut idem annotat. unde ἱππάδα τελοῦντες, apud Plut. in Solone, qui censum equestrem solvunt.

Ἱππάζω, equito.

Ἱππάζομαι, equo vehor, equo feror, equito. Xenoph. ἐπιστάμενος ἤδη ἱππάζεσθαι, qui equo vehi seu equitare jam norit. Plutarch. in Camillo, τὴν χώραν ἱππασάμενοι, qui regionem perequitarant. Dicitur aliquando et ipse equus ἱππάζεσθαι, agitari. Xen. de re equ. ὅταν γε μὴν ἱππαζόμενον ὠνῆταί τις, si quis equum qui jam ascenditur, et agitur, emerit.

Ἱππασία, ας, ἡ, equitatio, equitatus, ipsa actio equitandi. Xenoph. de re equ.

Ἱππάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, equitabilis. Xenoph. Hell. 7. † et Pæd. 1. 4. 14.† Metaph. dicitur ἱππάσιμον [illegible] ἑαυτόν τινι, qui quasi patitur aliquem sessorem in modum equi. Plut. in Alex.

Ἱππαστὴς, οῦ, ὁ, equitator, eques, qui equo vehitur. Dicitur interdum etiam de ipso equo. Xen. de equ.

Ἱππαστὶ, adverb. equitantium modo, ut, ἱππαστὶ καθίζειν.

Ἱππάριον, ου, τὸ, equulus sive equuleus, i. parvus equus. Xen. Pæd. 1. Item avis nomen similis vulpanseri, ut tradit Hesych.

Ἱππίδιον, idem quod ἱππάριον, equulus. Item piscis quidam, apud Athen. l. 7.

(Ἵππειος. Eurip. Phœniss. 750.)

Ἱππίσκος, equulus. Censetur etiam in mundo muliebri, apud Hesych.

Ἱππόθεν, ex equo. Od. θ'. et λ'. Ἱππηδὸν, more equorum. (Ἴκω ἵππων, τῶνδ' ἐστι μετ' ἀνάγκας. Æsch. S. c. Th. 334. Suppl. 438. [Aristoph. Pac. 79. ὁ κάνθαρος γάρ μου μετέωρος αἴρεται Ἱππηδὸν εἰς τὸν ἀέρ', &c.]

Ἱππάκη, ἡ, caseus equinus, item equi coagulum, ut tradit Diosc. l. 2. c. 80. Reperitur et ἱππάκης, ου, ὁ, in eadem signif. apud Eust.

Ἱππαλίδης, pro quo Doricè ἱππαλίδας, eques, equitandi peritus. Theoc. idyll. 25. καὶ ἱππήεσσι κελεῦσαι Κάστωρ ἱππαλίδας ἔδαε, quomodo equites hortaretur, Castor eques docuit.

Ἱππάρδιον, ου, τὸ, hippardium, animal ita nominatum ab equi similitudine. Aristot. de hist. an. l. 2. c. 1.

Ἱππάδες, genus lusus puerilis, apud Poll. l. 9.

Ἱππαπαὶ, vox quædam ab Aristoph. in Eq. per jocum et lusum facta.

Composita.

Ἅμιππος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui simul cum equis est, equis adjunctus, ut, ἅμιππος Βορέας, apud Soph. Item ἅμιπποι vocantur apud Thuc. l. 5. pedites equitibus adjuncti. Dicuntur etiam ἅμιπποι, ipsi equi copulati sine rheda, equi desultorii. Dicuntur et equites desultores, ut ex Paus. tradit Eust.

Ἀμφίπποι, οἱ, desultores, qui duos equos absque ephippiis agitantes ex altero in alterum subinde mira pernicitate desiliebant. Ælian. de aciebus instr.

Ἀναγχιππεῖν, necessitate equitatare, i. necessariò necessitatem equitandi habere, μετ' ἀνάγκης ἱππεύειν, apud Suid.

Ἀνθιππεύω, q. d. equito adversus aliquem. Nam ἀνθιππεύειν ἀλλήλοις, dicuntur à Xen. [περὶ Ἱππ. cap. 8. § 12.] duo equites inter se contendentes.

Ἀνθιππάζομαι, equitans occurro, contra aliquem equo invehor.

Ἀνθιππασία, decursio equestris. A Suida exp. equestre certamen. [Xenoph. Ἱππαρχ. cap. 1. § 20. καὶ ἐν ταῖς μάχαις δὲ ταῖς πρὸς τὰς ἀνθιππασίας καλὸν ἐξάγειν ἄλλοτε εἰς ἄλλον τόπον. cap. 3. § 11. Καλὸν δ' ἐστὶ καὶ φυλαὶ ἐν τῇ ἀνθιππασίᾳ φεύγουσί τε ἀλλήλας, καὶ διώκουσι ταχέως, &c.]

Ἄνιππος, equo carens vel equo non insidens, apud Herodot. lib. 1. Item equitandi imperitus. Aristot. Exp. et inequitabilis, ut, ἄνιππος ἅλς, vel ἄνιππος χώρα, Herodot. Invenitur et pro ἄμιππος. Poll. l. 1.

(Ἀνιππεύω. Eurip. Ion. 41. Κύκλῳ δ' ἀνιππεύοντος ἡλίου κύκλῳ Προφῆτις εἰσβαίνουσα μαντεῖον θεοῦ.)

Ἄφιππος, equitandi imperitus, artis equestris rudis et imperitus, Luc. et Plat. de rep. lib. 1. et in Protag. ¶ Item equo carens vel equis, apud Suid. Item (de loco dictum) non aptus equis vel potius equitatui, ut, ἄφιππον χωρίον, quod et δύσιππον, Plutarch. Et, ἄφιππος χώρα, regio equitatui non apta. Et, ἄφιππος καὶ τραχεῖα ἅλς, apud Plut. in Ant.

Ἀφιππία, ἡ, equitandi imperitia, vel artis equestris. Xen. in Hipp. [cap. 8. § 15.]

Ἀφιππεύω, (q. q. abequito) equitans recedo, vel fugio, vel ex uno loco in alium me recipio equitando, vel equo me proripio. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 1. cap. 5. § 12. ἀφιππεύει ἐπὶ τὴν αὑτοῦ σκηνὴν διὰ τοῦ Μένωνος στρατεύματος σὺν ὀλίγοις τοῖς περὶ αὐτόν.]

Ἀφιππάζω, exp. equitatum ago.

Ἀφιππάζομαι, equo me proripio, equo aufugio, apud Plutarch. et Strab. l. 7.

Διιππασία, idem quod ἀνθιππασία.

Δύσιππος, equis difficilis, equitatui minus idoneus. Xen. Hell. 3.

Ἐνιππάζομαι, equo invehor, seu equito in.

Ἐνιππεύω, idem. [Herodot. Hist. lib. 6. cap. 102. καὶ, ἦν γὰρ ὁ Μαραθὼν ἐπιτηδεώτατον χωρίον τῆς Ἀττικῆς ἐνιππεῦσαι, &c.]

Ἐξιππάζομαι, equo evehor, seu equo exeo. Plut. ἐξιππασάμενοι διὰ τῶν πυλῶν. Et Synes. ep. 132.

Ἑξιππον, sc. ἅρμα, currus in quo sex sunt equi.

Εὔιππος, bonos seu præstantes equos habens. Xen. et Eurip. (Phœniss. 17.) Item equitandi peritus, vel equitatu præstans. † Superl. εὐιππότατος. Xen. Pæd. l. 5. p. 142. a.†

Ἔφιππος, qui equo insidet, qui equo vehitur: et peculiariter sic dicitur eques miles, à Xen. Sic à Synes. oppon. πεζῷ. Dicitur et ἀνδριὰς ἔφιππος à Plut. in Publ. statua equestris. Et, βίος ἔφιππος, vita equestris. ex Philone. † λαοὶ ἔφιπποι, equestres populi. Xen. Pæd. l. 4. p. 91. c.†

Ἐφίππιος, equestris, ut, ἐφίππιος δρόμος, ex Plut. equestris cursus. Scribitur et ἐφίππειος. † Xen. Pæd. p. 214. a. V. Leunclav. ibi.†

Ἐφίππιον, substant. certamen equestre, Suid. Item stratum equi, sella equi. Ephippium. Xen. de arte equ. Scribitur et ἐφίππειον.

Ἐφιππάζομαι, equo invehor, aut equito super, vel adversus.

Καθιππεύω, perequito, equitando decurro. Herodian. l. 6. (cum Gen. Eurip. Phœniss. 686.)

Καθιππεύομαι, perequitor. ibid.

Καθίππευσις, invasio et incursio quæ equo fit. Exp. et adequitatio.

Καθιππάζομαι, equo decurro in, equo incurso. καθιππάσατο χώρας, incursavit regionem. Metaph. apud Laërt. dicitur καθιππάζεσθαι τῆς φιλοσοφίας, circa philosophiam se exercere. (Καθιππάσω. i. e. κατεπολέμησας. Æsch. Eum. 150. 734. 782.)

Κτήσιππος, possessor equorum. Luc.

(Λεύκιππος. Theoc. κγ'. 11.) [Pind. Olymp. Od. 6. 160. Ἀμφέπει Δάματρα, λευκίππου τε θυγατρὸς ἑορτὰν, &c. Vide Schol. et Schol. Nem. Pyth. Δ. 207. Θ. 146.]

Μόνιππος, qui unico equo utitur, qui unico equo cursu contendit. Plat. lib. 8. de leg. Item μόνιπποι, oppositi τοῖς ἁμίπποις, singuli equi, equi qui juncti non sunt. Xen. Pæd. 6. † p. 169. a. opp. τοῖς ἐπὶ τοῖς ἅρμασι.†

Πάριππος, assectans equum, assectator equi, ut canis qui velocitate equum assequitur. Poll. et Aristot.

Παριππεύω, ab Hesych. et Suid. exp. obequito, præterequito. Item prætercurro. Et, abeo aliò, aliis relictis. Apud Nonn. παριππεύσας ἐπὶ νῶτα τριῶν [illegible] per catachresin pro, qui transmiserat vel traduxerat. [Eurip. Helen. 1681. Πόντον παριππεύοντε, σῴζομαι πάτραν.]

Παριππάζομαι, à latere equito, adequito. Item præterequito, equo prætervehor.

Περιϊππεύω, circumequito, obequito, Luc. in somn. et Polyb.

Πλήξιππος, qui pungit et stimulat equos, agitator et domitor equorum, eques. Et generaliter, bellator, Il. β'. et apud Hesiod. in Asp. † 24.†

Πολύϊππος, multos habens equos, equis abundans. Dionys. [Hom. Iliad. Ν. 171. πολυΐππου Μέστορος υἱόν.]

Προϊππεύω, equito antè, equo præcedo, seu præeo. Plat. in Cam. προϊππεύων τοῦ στρατοῦ.

Προσιππεύω, adequito, juxtà equito. Cum dat. προσιππεύων τῇ πόλει, adequitans urbi.

Τέθριππος, quatuor equos habens, ut, τέθριππον ἅρμα, currus quadrijugis. Et, τέθριππος ὄχος, Eurip. pro eodem. (Phœniss. 1503.) Apud Aristoph. in Neb. † 1409.† ἵππος τέθριππος, pro quatuor equis uno jugo copulatis. Τέθριππον (substantivè) quadriga, currus quadrijugis, currus in quo sunt quatuor equi. Athen. l. 12. et Theocrit. idyll. 15. (Philostr. l. 3. c. 48.)

Τρίϊππον, sive τριΐππιον, signum seu nota quæ equo τετριμμένῳ inuritur, stigma quo equus diuturnis laboribus veluti detritus et confectus notatur. nota qua agnoscitur ἡ τοῦ ἵππου τρίψις. Scribitur et τριΐππιον, apud Eust.

Φίλιππος, equorum amans, equorum studiosus, vel qui agitandis equis delectatur. Plat. in probl. Hell. Item bellicosus, ut, φίλιππος λαὸς, apud Eurip. in Hecuba.

Πεφιλιππιδῶσθαι, emaciatum esse, redditum esse macrum: ducta significatione à Philippide quodam, qui à comicis σκώπτεται εἰς τὴν ἰσχνότητα. Athen. l. 53.

ΙΠΤΑΜΑΙ, f. πτήσομαι, Aorist. 2. ἐπτάμην, unde infinit. πτάσθαι, volo, in Epigr. Sæpe dicitur metaph. de iis quæ cito cursu aut impetu, avium more, feruntur. Plutarch. loquens de adulatore, αὐτὸς φησι ταχέως τρέχειν, ἵπτασθαι δ' ἐκεῖνον. Apud Homerum, ἐκ χειρῶν ἔπτατο, ex manibus subito excidebat, quasi avolando. Od. μ'. et ε'.

Πτῆμα, τὸ, volatus.

Πτῆσις, εως, ἡ, idem, apud Aristot. et Luc.

Πτητικὸς, οῦ, ὁ, volatilis, cui volandi facultas et vis inest.

Πτηνὸς, οῦ, ὁ, volucris, πτηνὰ ζῶα, animalia volucria seu volatilia, apud Aristot. † Sic πτηνοὶ ἔλαφοι. Xen. Pæd. l. 1. 4. 41.† In Epigr. πτηνὸς Ἑρμῆς, alatus Mercurius. Metaph. πτηνοὶ λόγοι, apud Plat. (πτηνῆς ὡς ὄμμα πελείας, ut volucris columba. Soph. Aj. 140. πτηνῶν αἰετ. Æsch. Ag. 139. 402. Eum. 181. Pr. 1021. V. Eurip. Med. 1299. Phœniss. 1487.]

Composita.

Ἀμπτάμενος, per syncopen, pro ἀναπτάμενος, subvolans, apud Eurip. ex ἀνίπταμαι. (Ἀμπτάς. Æsch. Suppl. 788.)

Ἀμφίπταμαι, circumvolo.

Ἀμφιπτάμενος, circumvolitans.

Ἀνίπταμαι, sursum volo. Luc. (Ἀνέπτα. Eurip. Med. 442.)

Ἀνάπταμαι, idem. apud Æschin. in Ctesiph. Plat. et Aristoph. in Avibus. et apud Soph. in Ajace.

Decomp. Προανίπταμαι, antè in altum evolo. Greg.

Συνανίπταμαι, simul in altum evolo, simul volo. Greg.

Ἀπτὴν, ῆνος, ὁ καὶ ἡ, volare non potens, involucris, implumis, ut, ἀπτῆνες νεοσσοὶ, pulli avium involucres et implumes. Plutarch. de aud. et Il. ι'.

Ἀφίπταμαι, avolo, evolo. Particip. ἀφιπτάμενος, apud Luc. unde et ἀποπτάμενος. Iliad. ψ'. et Od. λ'. Invenitur et aor. 2. ἀπέπτην, ab ἀφίπταμαι.

Διίπταμαι, pervolo, volando pertranseo. cum accus. apud Luc. et Sap. lib. 5.

Διάπταμαι, pro eodem, apud Eurip. in Med. (cum Acc.) Plut. Symp. 4. Herod. 2.

Εἰσίπταμαι, sive ἐσίπταμαι, involo. Aristoph.

Ἐφίπταμαι, sive ἐπίπταμαι, advolo. † Xen. Pæd. 2. 29. d.† Odyss. ι'. αἰετὸς ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις. Greg. λειμῶνας μέλισσα ἐφίπταται, in prata advolat. Metaphoricè dicitur αὐτὸς καθ' ὅμιλον ἐπιπτέσθαι, Il. δ'. involare in multitudinem.

Καθίπταμαι, sive καθέπταμαι, devolo, volando descendo. Luc.

Μεταπτάμενος, transvolans, à μεθίπταμαι.

Παρίπταμαι, sive παρέπταμαι, à latere volo. Item prætervolo. [Aristoph. Thesm. 1022. ἔασον σε ἐλθ' ὅτι Ἦξαι με φίλον· τί γάρ σε παρέπτατο.]

Συμπαρίπταμαι, (*decomp.*) sive συμπαραπέταμαι, simul prætervolo, vel simul volo.

Περίπταμαι, circumvolo.

Προσίπταμαι, advolo, unde προσέπτατο pro προσεπέτατο, apud Aristoph. Phil. de vita M. τούτοις προσέπτατο, ad hos advolarunt. (cum Acc. Æsch. Pr. 115. 557. 645.)

Ὑπερίπταμαι, supervolo, supernè volo. (Athan. V. S. Ant. 489.)

Χθαμαλοπτήτης, ου, ὁ, humivolo, i. non multum à terra se attollens volans.

ΙΠΤΩ, sive ἴπω, et ἴπτομαι, med. noceo, damnum infero, lædo. βλάπτω. Il. β'. τάχα δ' ἴψεται υἷας Ἀχαιῶν.

Ἴψ, ἰπὸς, vermis species, qui cornua corrodit. Odyss. φ'. Accipitur etiam pro vermiculis, qui vites seu vitium oculos infestant. Vide Ammon.

Ἰπνὸς, sive ἴπνος, ου, ὁ, furnus, testus sive testum, ut apud Aristoph. in Avib. κρεμάσατε τὴν ταχίστην εἰς τὸν ἰπνὸν εἴσω πλησίον τοῦ 'πιστάτου. ¶ Item caminus, apud Aristoph. et Hipp. ¶ Item culina, Aristoph. in Plut. ὁ δ' ἰπνὸς ὑμῖν ἐξαπίνης ἐλεφάντινος. Et in vesp. ἐς τὸν ἰπνὸν εἰσελήλυθε. ¶ Item lampas, lychnus. Aristoph. in Pace, ἀπὸ δείπνου τινὲς τῶν πλουσίων οὗτοι βαδίζουσ' ἰπνοὺς ἔχοντες, ἐν δὲ τοῖς ἰπνοῖσι πῦρ. Apud eundem in Pace, κλάοντα γενναῖον ἐπεγχωσᾶν ἐς ἰπνόν, schol. exp. ἀγγεῖον. Item sterquilinium, apud Aristoph. in Cocalo, teste Poll. et Hesych. in qua signif. scribitur apud Hesych. ἰπὸς, et apud Poll. ἶπος. ¶ Est etiam pars navis. Hesych. ☞ Eust. ab ἴπτω derivat.

Ἰπνόω, ῶ, in furno seu camino uro, aut in furnum seu caminum conjicio. Æschyl. in Prometh. Ἰπνούμενος ῥίζαισιν Αἰτναίαις ὕπο, ardens sub Ætnæ radicibus velut in camino.

Ἰπνίτης, ου, ὁ, furnaceus, testaceus, ut, ἰπνίτης ἄρτος, apud Athen. lib. 3.

Ἴπνιος, ου, ὁ, qui ex furno est, qui furni est, ut, ἴπνια λύματα, apud Callim. purgamenta et sordes ex furno.

Ἶπος, ου, ὁ, muscipula. Eust. et Poll. ab ἴπτω, quòd muribus noceat, et eos opprimat. ¶ Item officina fullonis, fullonica. Poll. ex Archilocho. ¶ Exponitur etiam, pœna, supplicium: item prætorium. ¶ Item potus, πότος, ut Gal. exp. apud Hippoc. in μοχλικῷ. ¶ Scribitur et Ἶπος cum circumfl. quod exp. πιεσμὸς, pressus sive pressura. Pind. in Olymp. Od. 4. ὦ Κρόνου παῖ, ὃς Αἴτναν ἔχεις, ἶπον ἀνεμόεσσαν ἑκατογκεφάλα Τυφῶνος, onus ventosum quo centiceps Typhon premitur. Apud Poll. scribitur aspero spiritu ἵπος et ἱπόω.

Ἰπόω, ῶ, premo more fullonum aut muscipulæ, πιέζω. Suid. ex Aristoph. in equ. Poll. ex Crat. ἰπούμενος ταῖς συμφοραῖς, pressus miseriis.

Composita.

Ἐξιπόω, ῶ, exprimo. Diosc. lib. 5. ἐξίπουσον τὸ ὕδωρ, aquam exprimito. Sic et Gal. lib. 1. de loc. aff. Medicamenta autem aliqua dicuntur ἐξιποῦν quæ malos humores extrahunt et expurgant.

Ἐξιπόομαι, οῦμαι, exprimor. Diosc. ἐξιπωμένα ῥόδα, intrita pressa, seu expressa. et ἐξιπωθὲν ἔλαιον. Item expurgor, unde et ἐξιπούμενος ab Hesych. exp. καθαιρόμενος.

Ἐξιπωτικὸς, ῦ, ὁ, cui exprimendi vis inest. Item extrahendi et expurgandi vi præditus, ut, ἐξιπωτικὰ φάρμακα. Gal.

Τρύγοιπος, colum, per quod vinum fæculentum et ὁ τρυγίας transfunditur et percolatur: seu instrumentum quo utuntur οἱ ἰποῦντες καὶ θλίβοντες οἶνον. Aristoph. in Plut.

Τρυγοιπῶ, apud Suid. significat τὸν τρύγα ἰπῶ.

ἸΡΙΤΕΣ, arteriæ, Hippocr.

ἾΡΙΣ, ἴριδος, et ἴριος, et ἴρεως, ἡ, arcus cœlestis. Aristot. de mundo. ☞ Eust. deductum esse scribit ab εἴρω, nuntio: nimirum quòd pluvias denuntiet. ¶ A poëtis fingitur Dea, quæ à Diis nuntia mitti solet. Hesiod. in Theog. Hinc etiam fama ita vocatur. ¶ Sic dicitur etiam circulus ille in oculo qui circa pupillam est, inter eam et album oculi medius: nomine indito ab arcus similitudine: ambæ enim hæ irides sunt versicolores. ¶ Est et placentæ genus, Etym. ¶ Item herba quædam aromatica, de qua Theoph. hist. pl. l. 1. et l. 6. c. 7, et l. 7. c. 12. Diosc. lib. 1. c. 1. Inde autem nomen sortita est hæc iris, quoniam floret diversi coloris specie sicut arcus cœlestis, teste Plin. lib. 21. c. 7. ¶ Est et gemmæ nomen, Etym. et Plin. lib. 37. cap. 9. ¶ Dicitur esse et avis species. ¶ Apud Apoll. Rhod. in Arg. est et fluvii nomen.

Ἴρινος, ut, ἴρινον μύρον sive ἔλαιον, unguentum sive oleum irinum, id est, ex iri herba confectum. Apud Dioscoridem l. 1. c. 67.

ἾΡΟΣ, ου, ὁ, nomen proprium cujusdam mendici, apud Homer. ☞ Ab εἴρω, nuntio, q. ἀπαγγελτικός. ¶ Appellativè ponitur pro quovis mendico. vide Eust. ¶ Ἱρὸς autem vide in Ἱερός.

Ἄϊρος, ου, ὁ, (comp.) cui perperam vel inauspicatò nomen Iri inditum est. Od. σ'. Ἶρος ἄϊρος.

ἾΣ, ἰνὸς, ἡ, fibra. Odyss. λ'. σάρκας τε καὶ ὀστέα ἶνες ἔχουσι. Hippocrat. de nat. infantis, ἐν δὲ τῷ αἵματι ἐφαίνοντο ἐνεοῦσαι ἶνες λευκαὶ καὶ παχεῖαι. Sic Aristot. hist. anim. lib. 3. ἶνας ἔχουσι, fibras habent. Transfertur et ad inanimata, ut herbas: divisiones enim eas et intersectiones, quæ in earum foliis à tergo eminent, Græci ἶνας vocant. Plin. aliquando fibras, aliquando nervos, aliquando dorsum, aliquando venas appellavit. Sic Theophr. hist. pl. l. 1. cap. 2. inter cæteras plantarum partes numerat μήτραν, ἶνας, φλέβας. ¶ Galenus initio comment. in epidem. l. 6. ἶνα vocat etiam lineolam illam quæ literam Θ per transversum secat. ¶ Item ἲς, vis, robur, apud poëtas, quoniam virium corporis bona pars consistit in fibris, seu iis partibus quæ fibras multas habent et nervosæ sunt. Il. ἠ. ἶν' ἀπέλεθρον ἔχοντες. Od. σ'. —— οὐδέ οἱ ἔτ' ἲς, Οὐδὲ βίη. Sic Hesiod. in Erg. ἲς ἀνέμου Βορέαο. Et, ἲς ποταμοῖο. Il. φ'.

Ἰνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fibræ similis, nervosus. Aristot. hist. an. l. 1.

Ἰνίον, ου, τὸ, posterior colli nervus, occiput, occipitium, unde nervi, i. ἶνες consecuntur. Iliad. ἐ. βεβλήκει κεφαλῆς κατὰ ἰνίον ὀξέϊ δουρί. Sic nominatum διὰ τὸ ἰνῶδες καὶ νευρῶδες εἶναι, quod fibrosum sit et nervosum. Sunt qui ἰνιάσθαι hinc dictum arbitrentur; id enim esse incurvari, et quidem tendine cervicis ad inferiora concidente et ad humeros contracto.

Ἶνις, exp. νέος υἱὸς, et βρέφος, infans. Hinc originem traxisse putatur, quoniam filii sunt vis roburque parentum. Eurip. pro filiis usurpasse fertur. (Æsch. Eum. 325. Suppl. 43. 259.)

Composita.

Ἔνινα, τὰ, intestina, Iliad. ψ'. Eust. tradit quosdam ita denominata velle ab ἔσω εἶναι τῶν ἰνῶν. Vide et in comp. à Δίω.

Εὔϊνος, bene fibratus, nervosus.

Λεπτόϊνος, tenues nervos seu exiles fibras habens.

Πολύϊνος, multas habens fibras seu venas.

ἸΣΑ'ΛΗ, ης, ἡ, diphthera, rheno, vestis è pelle caprina. Aristoph. enim schol. suo tempore ἰσάλην dictam fuisse scribit, quam Attici διφθέραν nominassent. Idem scribit et Gal. in lex. Hippoc. Pro eodem dicitur etiam ἰξάλη seu ἰξαλῆ.

ἸΣΑ'ΤΙΣ, ιδος, ἡ, herbæ nomen, de qua Diosc. lib. 2. cap. 215. et 216. et Plin. l. 20. c. 7. Nonnulli esse aiunt quam Cæs. l. 5. de bell. Gall. à barbaris suo corpore ea herba tingentibus glastum appellari scribit.

Ἰσατώδης χολὴ, bilis, quæ isatin seu glastum colore cæsio refert, i. fusca, Gal.

ἼΣΗΜΙ, scio. † sequitur ὅτι. Xen. Pæd. l. 3. p. 63. d.† (☞ Putatur ex εἴσω futuro inusitato verbi εἴδω factum esse ἰσάω, ἰσῶ. unde ἴσαμι: ut ab ἱστάω est ἵστημι.) Theocrit. in Ὀάρ. καλῶς μάλα τοῦτο ἴσαμι, Doricè pro ἴσημι. In plur. ἴσαμεν, scimus, et per syncopen ἴσμεν, ac Doricè et Æolicè ἴδμεν. Est autem ἴσμεν et in prosa usitatum. In secunda persona ἴσατε, pro quo potius ἴστε in usu est. Tertia, ἴσασι, sciunt. Il. ὐ. — πολλοὶ δέ μιν ἄνδρες ἴσασι. In præt. imperf. ἴσαν, sciebam, et in tertia plur. ἴσασαν, ex qua fit per syncopen ἴσαν. Imperativus modus in omnibus numeris et personis syncopen patitur. Dicitur enim ἴσαθι et per syncopen ἴσθι: sic ἰσάτω et ἴστω. In duali ἴσατον et ἴστον: ἰσάτων et ἴστων. Plur. ἴσατε et ἴστε: ἰσάτωσαν et ἴστωσαν, nec non ἴστων. In infinit. quoque ἴδμεν dicitur, sicut et ἴδμεναι, scire. (Eurip. Phœniss. 1617. ἴστε γὰρ οὐχ ὑπάρχον τὸν ὄλβον. Luc. Som. p. 12. Æsch. Ch. 792.)

† Κατίσημι, scio. κάτισθι. Soph. Œdip. Tyr. 934.†

Ξυνίσημι, (comp. inusit.) conscius sum, idem quod σύνοιδα, unde συνίσασι † Xen. Pæd. l. 3. p. 63. d.† et σύνισμεν, † 1. 3. 11. cum participio.† nec non σύνιστε: aliaque nonnulla tempora inveniuntur.

Ἴδμων, peritus, gnarus.

Ἰδμοσύνη, peritia, cujus dat. plur. ἰδμοσύνῃσι, apud Hesiod. † 377.†

Comp. Εὐΐδμων, pro ἴδμων, in Epigr. εὐΐδμονα θέρος.

Ἀδμωλία, ἡ, ignorantia, imperitia, ἄγνοια, ut exp. Etym. deducens ab ἴδμων, præfixo α privativo, et facta syncope, atque ν in λ verso. Scribitur et ἀδμωλή, apud Suid.

Ἀδμωλεῖν, apud Etym. est ἀγνοεῖν, ignorare.

Ἴδρις, ιος, ὁ καὶ ἡ, sciens, peritus, gnarus, Hesiod. in Erg. (de formica loquens) ὅτ' ἴδρις σωρὸν ἀμᾶται. Et cum genit. Apoll. Arg. 2. ἴδρις [illegible]. † Sic Hesiod. Asp. 351. expertus.† (Eurip. Med. 285. Æsch. Ag. 453. Soph. Tr. 661. Œdip. Tyr. 1107.)

Ἰδρείη, ἡ, scientia, peritia. Il. π'. ἰδρείῃ πολέμοιο.

Comp. Ἄϊδρις, ιος, ὁ καὶ ἡ, imperitus, inscius. Iliad. γ'. —— ἄϊδρεϊ φωτὶ ἐοικώς. Hesiod. †Asp. 410.† χώρου ἄϊδρις ἐὼν, loci ignarus. Sophocl. ὁ πάντ' ἄϊδρις. (Æsch. Ag. 1114.)

Ἀΐδριες, pro ἄϊδρεις, ignari. apud Hipp. περὶ ἑπταμηνιαίου.

Ἀϊδρείη, ἡ, inscitia, imperitia, imprudentia. Hom. et Hesiod. [Apoll. Rhod. Argon. lib. 1. 1283. Τῆμος τοίγ' ἐνόησαν ἀϊδρείῃσι λιπόντες.]

Ἀϊδρεῶς, imperitè. Item perspicuè.

Ἀϊδρήεις, εντος, ὁ, inscius, imprudens. Nic. in Alex.

Πολύϊδρις, qui multa scit, multa callens: seu multa expertus. Od. ἰ. et ψ'. † Hes. Th. 616.† Πολυϊδρία et πολυϊδρείη, multa scientia, multarum rerum cognitio. Od. β'.

Ἰσμήνιος, vocabatur Apollo, eò quòd omnia sciret, teste Plut. in lib. de ει apud Delphos.

Ἐπίσταμαι, fut. ἐπιστήσομαι, (comp. ex ἐπὶ et ἴσαμαι, interjecto τ) scio, peritus sum. † Cum ὅτι. Xen. Pæd. l. 3. p. 66. d.† Cum infinit. ut Isocr. ἐπιστάμενος καλῶς ἱππεύειν. Cum genit. ut Iliad. β'. ἐπιστάμενοι πολέμοιο. Cum dativ. ut Iliad. ἑ. —— ἐπιστάμενος μὲν ἄκοντι. Cum accus. ut Isocr. τὸν τρόπον αὐτῶν ἐπιστάς, eorum mores cognoscens. † Xen. Pæd. 1. 6. 12.† Interdum cum participio, ut Plutarch. in Themist. ἐπίσταμαι ἔχων, scio me habere. Absolutè dicitur ab Aristoph. ἐπιστάμενος ἀνὴρ, vir prudens seu intelligens. (Æsch. Pers. 325. ἐπίστα pro ἐπίστασαι. Eum. 86. 670. Soph. Tr. 43. Œdip. Tyr. 672.)

Ἐπισταμένως, adverb. scienter, peritè. Item prudenter. Od. ύ. Apud Hesiod. εὖ καὶ ἐπισταμένως. † Xen. Pæd. 1. 1. 3.†

Ἐπιστήμη, ἡ, scientia, peritia. (Soph. Œdip. Tyr. 1135.) Item ars, ut ἐπιστήμη ναυτική, Plat. ars nautica. Et plur. αἱ ἐπιστῆμαι, artes liberales.

Ἐπιστήμων, sciens, peritus. Xenoph. † Cum acc. rei. Pæd. l. 3. p. 77. d.† Superl. ἐπιστημονέστατος, scientissimus.

Ἐπιστημόνως, scienter, scitè, peritè. Aristid. † Xen. Pæd. 1. 5. 11.† Et superl. ἐπιστημονέστατα, doctissimè, Plato.

Ἐπιστημοσύνη, scientia, peritia.

Ἐπιστημονικὸς, cui scientia inest. Exp. et scientia præditus, apud Gal. Apud Aristot. in poster. anal. dicitur scientiæ cujusque proprius, et scientiam efficiens.

Ἐπιστημονικῶς, peritè. cui opp. ἀμαθῶς. Greg.

Ἐπιστητὸς, cadens sub ἐπιστήμην. Τὸ ἐπιστητὸν, exp. etiam, quod scitur. Aristot. in Categoriis.

Decomp. Ἀνεπιστήμων, insciens, ignarus: non sciens, ut apud Thuc. lib. 3. ἄπειροι καὶ ἀνεπιστήμονες ὅποι τράποιντο, nescii quo se verterent. Item inscius, indoctus, imperitus, i. e. nulla imbutus scientia, ut apud Plat. ἀνεπιστήμων οὐδὲν ἔφη. † Xen. Pæd. 1. 6. 5. cum gen.† Apud Thuc. ἀνεπιστήμονες νῆες, exp. naves ab imperitis insessæ.

Ἀνεπιστημόνως, per inscientiam, inscitè, inscienter, imperitè. [Xenoph. Κυνηγ. c. 3. §. 11. Τὰ μὲν οὖν πλεῖστα ταύτας φύσει ἔχουσι, τὰ δ' ἠγμένας ἀνεπιστημόνως, δύσχρηστοί εἰσι.]

Ἀνεπιστημοσύνη, inscientia seu inscitia, imperitia. cui opp. ἐπιστήμη, ut apud Xen. et Themist. ac Plat. [Thucyd. Hist. lib. 5. §. 7. Xenoph. Memorab. lib. 3. c. 9. §. 6. Μανίαν γε μὴν ἐναντίον μὲν ἔφη εἶναι σοφίᾳ· οὐ μέντοι γε τὴν ἀνεπιστημοσύνην μανίαν ἐνόμιζεν. Œconom. c. 20. §. 2.] Interdum et cum gen.

Ἐξεπίσταμαι, probè novi, calleo, teneo, scio, ad unguem teneo. apud Aristoph. † λέγειν. Nub. 12. 30.† Demosth. dixit ἀκριβῶς ἐξεπιστάμενος. Jungitur interdum infinit. interdum accus. (Æsch. Ag. 847.)

Προεξεπίσταμαι, et per contractionem προὐξεπίσταμαι, q. d. antè probè novi. Æschyl. in Prometh. [101.] πάντα προὐξεπίσταμαι σκεθρῶς τὰ μέλλοντα. [698. προὐξεπίστασθαι τορῶς. Schol. β'. γινώσκειν ἀληθῶς, βεβαίως.]

Προεπίσταμαι, præscio, jam antè scio et exploratum habeo. Xenoph. Pæd. 4. προεπιστάμεθα γὰρ τοῦτο.

Συνεπίσταμαι, sum conscius, scio. Luc. συνεπίσταμαί σοι αἰσχρὰ δράσαντι.

Ἴσω, scio, vide in εἴδω, i. scio.

ἸΣΘΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, isthmus, terra bimaris, h. e. terra angusta duplici interclusa mari. Aristot. de mundo, καθ' ὃ στενώτατος ἰσθμὸς εἰς τὸν πόντον διέχει. Peculiariter autem et κατ' ἐξοχὴν de Corinthiaco seu Peloponnesiaco isthmo dici solet. ¶ Dicitur et in homine ἰσθμὸς, fauces: pars illa quæ inter os et gulam seu guttur in modum isthmi est interjecta, ut quum Gal. comm. 3. in aphor. Hippocrat. παρίσθμια esse dixit φαρυγγικὰς τῶν κατὰ τὸν ἰσθμὸν χωρίων. ☞ Sic autem vocatur pars illa, quasi εἰσθμὸς, ἀπὸ τοῦ εἰσιέναι τὴν τροφὴν δι' αὐτοῦ, quòd per eam ceu per angustum tramitem cibus et potus in ventrem demittantur: ut annotat Eustath. et schol. Hom. ¶ Apud Arist. de hist. an. lib. 4. cap. 6. ἰσθμὸν quidam esse putant quoddam πλέγμα, quo orificium vasis testacei obstruitur, et id quidem in angustas fauces desinens. Apud eundem Aristot. in problem. ἰσθμὸς κλεψύδρας exp. collum clepsydræ, i. inferiora foramina. Sumitur et pro incerniculo, apud Diosc. lib. 2. In qua signif. sunt qui potius scribendum censeant ἠθμὸς, pro ἰσθμός.

Ἴσθμιος, et ἰσθμιώτης, ου, ὁ, isthmi incola. Et Neptunus Ἴσθμιος, quoniam in isthmo fanum habebat. Τὰ ἴσθμια, scil. ἱερὰ, sacra isthmia in honorem Neptuni, seu ludi isthmii. Strab. lib. 8. Thuc. lib. 8. De his ludis plura vide apud Plutarch. in Theseo et Pausan. in Corinth.

Ἰσθμιον, ου, τὸ, (Eust. authore) dicitur τὸ περὶ τὸν ἰσθμὸν, quod circum collum est, collum cingens: et quidem peculiariter collare ornamentum, torques collum seu fauces cingens. Ab Hesych. exponitur etiam περιτραχήλιον.

Ἰσθμιακὸς ἀγὼν, certamen isthmiacum, ludi isthmiaci, apud Strab. lib. 8.

Ἰσθμικὸς, idem. Apud Suid. ἰσθμικὴ πίτυς, isthmica pinus: qua coronari solebant, qui isthmicis ludis vicissent.

Ἰσθμιὰς νίκη, apud Steph. isthmiaca victoria, palma isthmiacis ludis reportata. Et, ἰσθμιάδες σπονδαὶ, isthmiacæ induciæ, i. induciæ quæ tantisper durabant dum isthmiaci ludi celebrati essent. [Callimachi Fragm. 20. Pind. Nem. Od. 2. 13. Οἴκοι μὲν Ἰσθμιάδων δρέπεσθαι κάλλιστον ἄωτον.]

Ἰσθμιάζω, isthmiacum festum agito, isthmiacos ludos celebro. Translatè autem et proverbialiter est, malè habeo, parum commodè salubriterque vivo: quòd ludi isthmiaci morbis essent obnoxii ob frequentem populorum hinc inde confluentium colluviem.

Ἰσθμοῖ, in isthmo, apud Plut. in Themist.

Ἰσθμώδης, isthmo similis, isthmi formam seu speciem gerens, isthmi in modum angustus. Thuc. l. 8. ἰσθμώδους ὄντος τοῦ χωρίου.

Composita.

Διϊσθμόω, ῶ, isthmum traduco. Apud Suid.

Παρίσθμια, τὰ, tonsillæ, i. glandulæ faucium. Item ipsæ φλεγμοναὶ τῶν κατὰ τὸν ἰσθμὸν χωρίων. Gal.

ἼΣΙΚΟΣ, ου, ὁ, et Ἰσίκιον, ου, τὸ, isicium: est edulii genus ex carne diligenter intrita et minutissimè secta: de quo vide Apicium lib. 2. c. 1. et Aphrod. probl. 22. lib.

1. Autor est Macrob. isicium dici quod ab insectione insicium dictum erat. amissione enim literæ postea, quod nunc habet, nomen obtinuisse. Videtur ex Latino factum, atque adeò, peregrinum esse vocabulum, colligi potest ex Athen. l. 9.

ΙΣΟΣ, vel ἶσος, ου, ὁ, (producta vel correpta priore syllaba,) æqualis, par. † excipitur ab τῷ ἴσος, tantum, quantum. Hes. Th. 524.† Iliad. ι. —— [illegible] φρεσίν. Aristoph. ἴσον μέρος, æqualis portio. Τοῖς ἴσοις ἀμείβεσθαι, par pari referre. Interdum cum dat. ut, ἴσον σοι εἰσφέρω, apud Demosth. confero paria tibi, i. tantum, quantum tu. Et Xen. Pæd. 1. εἰς τὸ ἴσον ἀφίκετο τῷ ἴσῳ τοῖς ἡλικιώταις. Copulatur interdum cum δίκαιος, ut, ἴσα καὶ δίκαια ἀξιῶν, Demosth. Interdum cum ὅμοιος: ut Xen. ἐπὶ τοῖς ἴσοις καὶ ὁμοίοις, æquis conditionibus. Et, ἐπὶ τῇ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ, apud Thuc. et reliquos. Apud Hom. interdum pro ὅμοιος ponitur, ut Il. λ'. [illegible] ἴσος ἄλλῳ. Τὸ ἴσον subst. locum sæpe obtinet, ex exp. æqualitas, † Xen. Pæd. 1. 4. 5.† æqualis portio seu æqua, item æquabilitas, juris æquabilitas, jus. ut, τὸ ἴσον ἔχω, jus meum obtineo. † Xen. Pæd. 1. 3. 13.† Ἀπὸ τοῦ ἴσου, Thuc. pari jure et conditione: interdum et, ex æquo jure. (Ζῆν ἐπ᾽ ἴσοις. Eurip. Med. 122. ἴσα. 14. Phœniss. 207. cum ὡς. Soph. Œdip. Tyr. 60. 552. 587. 830. 1211. 1512. Tr. 326. Cum Gen. Aristoph. R. 1091. Theoc. ς'. 70.) Ἴσα, sequente καὶ, perinde, æquè, ut Thucyd. l. 3. ἐν ᾧ τῷ ἱερῷ ἴσα καὶ ἱκέται ἐσμὲν, perinde ut supplices, æquè atque supplices. Ἴσον ἀπέχειν, Thuc. æqualiter abesse, tantundem abesse. † ἐν τῷ ἴσῳ ἕστασθαι, æquali gradu. Xen. Pæd. p. 172. d. ἐκ τοῦ ἴσου, æquè, ut ante. 1. 4. 12. et æquali studio. l. 2. p. 52. c.† ¶ De numero etiam dicitur. Xenoph. Hell. 1. Αὐτίκα ἔχων τὰς ἴσας ναῦς, totidem naves. † εἰς τὸ ἴσον καθιστάμενα. Xen. Pæd. 1. 6. 25.† Et Herodot. ἴσα ἔτεα, totidem annos. Aristot. de par. an. ἴσα τῷ ἀριθμῷ τὰ ᾠὰ πάντες ἔχουσι, καὶ περιττὰ, habent omnes ova eodem numero, atque impari.

Ἴσως, adverb. æqualiter, æquè, æquabiliter, cum æquabilitate. cui opponitur ἀνίσως. Demosth. Olynth. 3. Frequentiùs ponitur pro, fortasse: apud Platonem, Aristot. Xenoph. † Pæd. 1. 4. 3. et 22.† Demosth. et alios. (Soph. Œdip. Tyr. 937.)

Ἰσότης, ητος, ἡ, æqualitas seu æquabilitas, parilitas, ut Solon apud Plat. ὡς ἰσότης στάσιν οὐ ποιεῖ. Sic et Isoc. in Areop. (Eurip. Phœniss. 495.)

Ἰσόω, ῶ, æquo, adæquo. Xen. Pæd. 7. ὁ σίδηρος ἰσοῖ τοὺς ἀσθενεῖς ἐν τῷ πολέμῳ τοῖς ἰσχυροῖς. Item ἰσοῦσθαι, æquiparare se, vel æquiparari. Od. θ. v. 207. et apud Arat. (Ἰσούμενος. Soph. Œdip. Tyr. 31. 589.)

Ἰσάζω, æquo, adæquo, ut, ἰσάζειν τὰς κτήσεις καὶ ὁμαλίζειν τὰς οὐσίας, Aristot. pol. 2. Interdum absolutè ponitur, ut, ἰσάζουσαι ψῆφοι, cum adæquant judicum sententiæ. Apud Aristoph. ἰσάζοντα ζυγὰ, pro æquilibrio.

Ἰσάκις, æqualiter, pariter, vel totidem vicibus. [Plat. Theætet. τὸν μὲν δυνάμενον ἴσον ἰσάκις γίγνεσθαι, τῷ τετραγώνῳ τὸ σχῆμα ἀπεικάσαντες, &c.]

Ἰσαχῶς, pariter. item totidem modis, Aristot. eth. l. 1. c. 6.

Ἰσαῖος, ου, ὁ, idem ac ἴσος par, æqualis. item similis. Nic. in Ther. 359. Hinc comparat. ἰσαίτερος pro ἰσαιότερος, apud Theo. Eurip. et Xen. Et superl. ἰσαίτατος pro ἰσαιότατος. Alii hæc activè usurpari volunt pro ἰσότερος, et ἰσότατος, ut μεσαίτερος, φιλαίτερος, μυχαίτατος, pro μεσώτερος, φιλώτερος, μυχώτατος.

Ἰσαίω, idem quod ἰσάζω.

Ἰσαίομαι, idem quod ἰσάζομαι, similis sum. Nic. in Alex.

Ἰσήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, æqualis, par, ut, ἰσήρεις ψῆφοι, æqualia suffragia. Eurip.

Ἐΐσος, ου, ὁ, pro ἴσος, poëticum est, ut, δαὶς ἐΐση, Il. α. dapes quæ æqualiter omnibus distribuuntur. Et, ἐΐσαι φρένες, Od. ξ'. animus moderatus, eique semper similis.

Composita.

Ἄνισος, ου, ὁ καὶ ἡ, inæqualis, impar. Dicitur de re et de persona, Aristot. † comparat. apud Xen. Pæd. l. 2. 48. c.†

Ἀνίσως, inæqualiter.

Ἀνισότης, ἡ, inæqualitas, apud eundem. Aristot.

Ἀνισόω, ῶ, exæquo, adæquo, unde ἀνισωθεὶς πλήθει, ex Herodot. adæquatus numero, par numero. Exp. et ad æqualitatem redigo. Item permuto, commuto. Plat. in pol.

Ἀνίσωσις, adæquatio, exæquatio.

Ἀνισάζω, æquo, adæquo, compenso. Aristot. de par. an. l. 2.

Ἀνισάζομαι, æquor, adæquor, compensor.

Decomp. Ἀντανίσωμα, τὸ, q. d. adæquamentum, ex Jos. de antiq.

Ἐπανισόω, ῶ, idem quod ἀνισόω. [Plat. de Leg. l. 5.]

Ἀντισάζω, contrà æquo, oppono adæquando. Max. Tyr.

Ἀντισόω, adæquo, exæquo, æquale reddo. [Thucyd. Hist. lib. 3. § 11. τοῦ ἡμετέρου ἔτι ἀντισουμένου.]

Ἀντισοῦμαι, οῦμαι, adæquor, &c. Greg.

Ἀντίσωσις, contrariorum comparatio. Aristot. Rhet. 4.

Ἀπισόω, ῶ, idem quod ἀνισόω et ἀντισόω. [Herodot. Hist. lib. 4. cap. 196. ἀδικέειν δὲ οὐδετέρους· οὔτε γὰρ αὐτοὺς τοῦ χρυσοῦ ἅπτεσθαι πρὶν ἄν σφι ἀπισωθῇ τῇ ἀξίῃ τῶν φορτίων, οὔτ᾽ ἐκείνους τῶν φορτίων ἅπτεσθαι πρότερον ἢ αὐτοὶ τὸ χρυσίον λάβωσι.]

Ἀπίσωσις, adæquatio.

Ἐπισάζω, exæquo.

Ἐξισόω, æquo, adæquo, æquiparo. † Soph. El. 740.† (Œdip. Tyr. 433. 1521.)

Ἐξισοῦμαι, æquor, æquiparor. Thuc. l. 2. apud Plut. in Themist. τοῖς βαρβάροις ἐξισούμενοι τὸ πλῆθος, barbaris pares numero. † Ἐξισωτέον. verbal. æquandum est, æquale esse debet. Soph. Œdip. Tyr. 408.†

Ἐξίσης, et ἐξίσου, æqualiter, æquè ac, vel perinde. † Xen. Pæd. l. 4. p. 101. a.† Sæpe et disjunctim scriptum invenitur.

Ἐξισάζω, adæquo. Item, idem polleo, apud Themist. Apud Dialecticos, ἐξισάζοντα dicuntur ea quæ ἀντικατηγορεῖται.

Ἐξίσωσις, exæquatio, adæquatio. Plut. in Sol.

Συνεξισόω, coæquo.

Ἔνισος, æqualis, pro ἴσος.

Ἐνίσως, adverb. æquè ac, vel perinde. † Cum dat. Xen. Pæd. l. 3. p. 61. e.†

Ἐπισάζω, complano, adæquo, ex Aristot.

Λισσὸς, οῦ, ὁ, lævis, glaber. quidam dictum volunt quasi λίαν ἴσος, admodum æquus et planus. Vide suo loco.

Πάρισος, æqualis, vel compar. Polyb.

Πάρισον, apud Rhet. propè æquatum, quod constat similibus membris. Quintil. l. 9. c. 3. vide et Hermog.]

Παρίσως, æqualiter. Dem.

Παρισόω, ῶ, adæquo, æquale reddo, seu par aut compar. Item æquiparo. Plat. de rep. l. 6.

(Παρισεῦμαι. Theoc. ιά. 25.)

Παρίσωσις, adæquatio. Apud Rhet. signif. peculiariter structuram orationis, cui adhibentur quæ πάρισα vocantur. Aristot. in Rhet.

Παρισωτικὸς, cui vis inest τοῦ παρισοῦν.

ΙΣΤΗΜΙ, F. στήσω, statuo. Ut, στῆσαι τρόπαιον apud Xenoph. statuere trophæum. Et, ἱστάναι χαλκοῦν, apud Demosth. statuam æream alicui statuere. Item erigo, ut apud Aristot. ἵστησι τὰς τρίχας, erigit, i. facit ut erigantur. Dicitur etiam ἱστάναι τὰ ὦτα, arrigere aures. Item excito, ut Od. ξ'. στῆσαι νεφέλην, excitare nubem. Apud Plat. ἱστάναι χορὸν, exp. instituere. Apud Herodot. ἱστάναι βασιλέα, constituere regem. ¶ Item sisto, colloco. Xen. πλησίον αὐτοῦ τὰς ἀγέλας ἱστάναι. Plat. in Theæt. στήσομεν αὐτοὺς τῷ λόγῳ. Plut. in Themist. ἐπὶ τούτου στῆσαι βεβαίως αὐτό. † ἱστάναι [illegible], componere, &c. Xen. Pæd. 2. 3. 8. στῆναι εἰς μέτωπον, in fronte consistere. 2. p. 56. b. ἐπὶ εἰσόδους, ad introitus. l. 3. p. 66. c.† ¶ Item sisto, inhibeo, reprimo. In qua signific. dicitur et ἱστάω, ῶ, item ἱστάνω, quod in compositis potius usurpatur, ut, καθιστάνω, συνιστάνω. Diosc. l. 1. κοιλίαν ἱστᾶσι. Synes. ep. 73. στήσατε τὸ κακόν. Apud Hom. Od. γ'. στῆσαι νῆας, appellere naves. ¶ Item appendo, pondero. Quæ significatio ex prima ducta videtur, quòd erigi soleant quæ appenduntur. Xenoph. apom. 1. ἃ ἔξεστιν ἀριθμήσαντας ἢ μετρήσαντας ἢ στήσαντας εἰδέναι. Sic et Pæd. 8. Aorist. 2. ἔστην, et præt. ἕστηκα (quod et ἕστακα) neutram seu pass. habent significationem. Infinit. ἑστάναι exponitur interdum stare vel jacere, interdum passivè, situm esse vel positum esse. Idem in compositis observatur, idque per omnes modos. Odyss. σ'. ὀρθὸς στῆναι ποσὶ, stare erectus in pedes. Xen. Pæd. 4. στὰς εἰς τὸ μέσον, stans in medio. Apud Demosth. τὰ γράμματα ἕστηκε, literæ positæ sunt. Dicitur et ἑστᾶσι, pro ἑστήκασι, et ἑστάναι pro ἑστηκέναι. (Σιγᾶ νῦν ἑστώς. tace. Soph. Aj. 87. ἐχθρὸς σὺν ἐχθρῷ στήσομαι. Æschyl. S. c. Th. 681. Ag. 1482. Eum. 828. Consisto. Soph. Tr. 668. Œdip. Tyr. 573. 719. 960.)

Derivata: ac primùm ex ἵστημι, i. statuo, erigo, sisto.

Ἑστήκω, (thema factum more Syracusano ex præterito perf. ἕστηκα, ut πεπλήγω ex πέπληγα, et similia poëtis præsertim usitata) sto, constanter sto, persto. Demosth. ὅπου τὰ τρόπαια ἑστήκει δῆλα πᾶσιν ἀνθρώποις. Idem, [illegible] ἑστήξοντο αἱ στῆλαι. Et Synes. ὀρθὸς ἑστήξει. Media voce Aristot. Metaphys. l. 8. ἀεὶ γὰρ τὸ, τὸ ἑστηκὸς ἑστήξεται, καὶ τὸ καθεῦδον καθευδήσεται. † Xen. Pæd. l. 6. p. 139. d.†

Ἵσταμαι, sto, (in qua signif. στῆναι sæpe ponitur.) et Iliad. β'. Ἀγχοῦ δ᾽ ἱσταμένη, propè stans. Apud Aristot. ἵστανται τρίχες, stant arrecti. Apud Thucydid. ἵστασθαι πρός τινα, stare adversus aliquem, i. e. resistere, obsistere alicui. Apud Aristot. in Œcon. ἱσταμένου δὲ χρόνου, instante tempore. Apud Hesiod. ἔαρος νέον ἱσταμένοιο, vere nuper ineunte. Exponitur etiam desisto. Demosth. Philipp. 4. οὐ στήσεται πάντας ἀνθρώπους ἀδικῶν, non desistet ab injuria inferenda. Et cum genit. ut, ἐνταῦθα στησόμεσθα τοῦ λόγου. Item consisto, quiesco. † cessare. Xen. Pæd. p. 232. c.† Demosth. Philipp. 4. ὡς οὐ στήσεται ταῦτα ἄνευ μεγάλου τινὸς κακοῦ. Item insisto. Apud Gal. ad Glauc. ἵστασθαι πρὸς τὸ σφοδρότερον, insistere adversus id quod vehementius est. Σταθῆναι autem passivè ponitur pro, statui seu erigi, ut, σταθῆναι ἐν ἀγορᾷ. Aristot. ¶ Item activa signif. statuo. Xenoph. Hell. l. 7. τρόπαιόν τε ἵστατο, trophæum statuebat. Iliad. ι. ἱστὸν στήσασθαι, exp. malum statuere vel erigere. Et Iliad. ζ. κρητῆρα στήσασθαι, statuere crateras. (V. Æschyl. Pers. 206. Eurip. Phœniss. 590. cum Gen. pro ἀφίσταμαι. Surgo. Soph. Œdip. Tyr. 147. 148. 1477. Tr. 1209.)

Στάσις, εως, ἡ, quasi dicas, status, sive statio, i. e. ipse standi actus, vel etiam positio et collocatio, et quasi dicas, sistentia, ut, στάσις τοῦ χοροῦ, Gregor. Στάσις πάννυχος, statio per totam noctem, statio nocturna, excubiæ. ¶ Item status, (cui opponitur aliquando motus) quies, qua nimirum aliquid, quod antè movebatur, subsistit. Plutarch. de procreat. animi, πρὸς δὲ ταύτας στάσιν καὶ κίνησιν, statum et motum. Sic et apud eundem de primo frig. Et, στάσις ἀνέμων, apud Thucyd. tranquillitas qua ventorum furor quasi subsistit. Apud Alex. Aphr. in Probl. στάσιν λαμβάνειν, ponitur pro, subsistere. Exponitur etiam, stabilitas, firmitas, constantia, perseverantia. ¶ Item statio, i. locus in quo statur aut constituitur. Aristoph. in Pluto, Κἀγὼ γὰρ εἶχον τὴν στάσιν ταύτην ποτέ. Sic apud Æschin. in Ctesiph. et apud Polyb. lib. 2. Ab Hesych. exponitur etiam officina. ¶ Item status, vocabulum Rhetorum: quidam constitutionem vocant, alii quæstionem, id in quo causa consistit. vide Quintil. lib. 5. cap. 6. et Cic. in top. ¶ Item constitutio, σύστημα, ut στάσις μελῶν, Aristoph. in Ran. Sic, χορῶν στάσις, dicitur actio illa qua chorus constituitur et cogitur. ¶ Item constitutio et temperies, ut, apud Hippocr. ὥρας στάσις. ¶ Item στάσεις fluminum, dicuntur aggeres et ripæ; sunt enim stationes, quibus eorum violentia sistitur et frangitur. Aristoph. in Equit. ¶ Item στάσις transitivè accipitur pro, collocatio, positus, ut, στάσις ἀνδριάντων, apud Poll. ¶ Item factio. (quæ significatio inde orta videtur, quod in factione pars utraque suam veluti stationem seorsum habeat.) Aristot. Œcon. 2. ἰδὼν στάσεις οὔσας δύο, duas factiones. Sic et Plut. in Sert. Exponitur et seditio. Isocr. de Pace. καὶ στάσεις ἐν ταῖς πόλεσιν ἐποιήσαντο. Et apud Xenoph. εἰς στάσιν ἐμβάλλειν, ad seditionem concitare. Et, τὴν παλαιὰν αὖθις στάσιν στασιάζειν, Plut. veterem seditionem redintegrare. Et, ἐν στάσει εἶναι, apud Thuc. seditionibus agitari. (V. Æschyl. Pers. 717. Ag. 1196. Eum. 511. 980. Soph. Tr. 1195. Œdip. Tyr. 645.)

Στάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, stabilis, firmus, constans. Plutarch. de primo frig. Et metaph. apud eundem in Artox. στάσιμος ὢν τὸ ἦθος, qui est stabili et firmo ingenio. Στάσιμον μέλος, carmen, quod stans chorus canit. ¶ Item quietus. Plutarch. de primo frig. τὸ ψυχρὸν ἔοικε στάσιμον εἶναι, frigus quietum esse videtur. Item gravis seu tardus: in bonam partem, apud Aristot. Problem. sect. 19. quæst. 48. Item tardus, hebes, stupidus. Poll. Apud Aristot. eth. 4. cap. 3. λέξις στάσιμος, oratio stabilis et sedata. Apud Lys. στάσιμον ἀργύριον, pecunia usuraria. ¶ Στάσιμα, pondera, σταθμία, Poll.

Στασιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, seditiosus. Xen.

Στασιώτης, ου, ὁ, qui factionis alicujus est. Herod. Item seditiosus, qui seditionem concitat. Suid. Item satelles, apud Antiph.

Στασιωτικὸς, οῦ, ὁ, factiosus. Item seditiosus. Thuc. l. 8. Exp. et seditioni obnoxius, apud Arist. eth. 5. Apud Thuc. l. 4. κατὰ τὸ στασιωτικὸν, exp. seditiosè, more eorum qui seditiones faciunt.

Στασιωτεία, ἡ, seditiosus status, apud Plat. l. 4. de rep.

Στασιάζω, factionibus contendo, vel seditione dissideo. † Xen. Pæd. p. 186. b.† Plat. in ep. στασιάζουσα πόλις ἐν αὐτῇ, civitas intestinis seditionibus laborans. Xen. apom. 2. στασιάζειν ἀλλήλοις. Et, στασιάζειν πρός τινα, apud Plut. Interdum exp. dissideo, ut apud Herodian. l. 3. πρὸς ἀλλήλους ἐστασίαζον ἀδελφοί, inter se dissidebant. Interdum exp. contendo, certo. ut apud Plat. στασιάζοντας πρὸς ἀλλήλους περὶ τῆς [illegible].

Στασιασμὸς, οῦ, ὁ, seditio, vel potius seditionis concitatio. Aristotel. œcon. 2.

Στασιαστὴς, οῦ, ὁ, qui seditiones concitat, seditiosus.

Στασιαστικὸς, ad seditiones concitandas aptus, seditiosus. ut, στασιαστικοὶ λόγοι, apud Plut. et Æschin.

Στασιαστικῶς, seditiosè, factiosè. Aristot. in polit. Dem. Philip. 3. et pro cor.

Στατὸς, οῦ, ὁ, qui stetit aut stat. ut, στατὸς ἵππος. Il. ζ. equus qui in stabulo continetur. Et, στατὸν ὕδωρ, Soph. in Philoct. aqua ex imbribus constans, aut stagnans, vel aqua stabilis et quæ à ventis non agitatur; qualis esse aqua fontium solet. Item idem quod σταδαῖος: ut, στατὸς θώραξ, στατὸς χιτὼν, thorax et tunica recta. Aliquando dicitur subst. στατός. Plut. in Alcib. στατοὺς καὶ ξυστίδας καὶ τὸν ἄλλον ἐναγώνιον ἀμπεχόμενον κόσμον.

Στατικὸς, οῦ, ὁ, sistendi vim habens: cui oppon. κινητικὸς, ut, στατικὰ κολλύρια, apud Aëtium. Est et statice herba, apud Plin. l. 26. c. 8. Vide et in der. ab ἵστημι, i. appendo.

Στατίζω, sisto. Item sto, consisto. Item stabulor.

Σταθερὸς, οῦ, ὁ, stabilis, firmus, idem quod στάσιμος.

Στάδην, statim, i. stando, more eorum qui stant. Eust.

Σταδαῖος, ου, ὁ, stans, erectus. Hesych. Σταδαῖος μαχητὴς, statarius miles. (Sch. expl. ἐνδήμονες. Æsch. S. c. Th. 519. V. in ἔγχος.)

Στάδιος, ου, ὁ, stabilis, statarius. Ut, σταδία μάχη, stataria pugna, apud Plat. et apud Thuc. l. 4. † et comminus μάχη, σταδίη abs. Apollon. 1. 200.† Apud Apoll. 1. 3. στάδιος θώραξ, exp. thorax longus et rectus, vel firmus et bene compactus. Sic στάδιος χιτὼν, apud Callim. tunica recta. Vide et in derivatis ab ἵστημι, i. appendo. Τὸ στάδιον, immota stabilitas, qua aliquis subsistit, nec loco movetur, apud Suid. ¶ At pro stadio vide paulò pòst.

Σταδιαῖος, ου, ὁ, idem quod στάδιος. Ut, σταδιαία μάχη, apud Luc. Et, σταδιαῖος θώραξ.

Στάδιον, ου, τὸ, et στάδιος, ου, ὁ, stadium, mensura pedum sexcentorum, ut traditur ex Herodot. l. 2. αἱ δὲ ἑκατὸν ὀργυιαὶ δίκαιαι, εἰσὶ στάδιον ἑξάπλεθρον. Thucyd. lib. 4. καὶ μέγεθος περὶ πεντεκαίδεκα σταδίους μάλιστα. Aristoph. in Ran. (91.) Εὐριπίδου πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλίστερα, Euripidis loquacitatem superantes stadio uno et amplius. Idem in Nubulis, † 429.† τῶν Ἑλλήνων εἶναι λέγειν ἑκατὸν σταδίοισιν ἄριστον, ut dicatis, me Græcis omnibus præstantia antecedere centum stadiis, id est, ut dicatis, me Græcorum omnium præstantissimum. Interdum dicitur de curriculo, quod hoc spatium æquabat. Herodot. in Terpsich. ἀγωνιζόμενος στάδιον συνεξέπεσε τῷ πρώτῳ. Xenoph. Hellen. 2. τὸ στάδιον ἐνίκα Κροκίνας. Pro loco etiam certaminis apud Theophilum lib. 2. Institut. annotatur. ☞ Eustath. derivat à στάδιον, διὰ τὸ τοὺς περὶ αὐτὸ ἀγωνιζομένους μὴ περὶ δίαυλον μόνον ἀθροίζεσθαι, ὥστε καθημένους θεᾶσθαι, ἀλλ᾽ ὥστε περὶ ἄθλα ἵστασθαι.

Σταδιεὺς, ου, et σταδιεὺς, έως, ὁ, qui stadium currit, qui stadio certat. Epigr. l. 2.

Σταδιαῖος, α, ὁ, stadii mensuram æquans. Athen.

Σταδιασμὸς, οῦ, ὁ, dimensio terræ per stadia. Ptolem.

Ἑξαστάδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, (comp.) qui sex stadiorum est.

Σταθερὸς, ὰ, ὸν, stabilis, firmus. idem quod στάσιμος, σταθηρὸς, et εὐσταθὴς, apud Suid. Aliquando dicitur σταθερὸν θέρος, μεσημβρία, aut ἦμαρ, pro ferventissima æstate, meridie, die: propterea quòd quum [illegible] medium pervenit, in quo suo termino subsistit fervor ejus, tunc fit maximus et quasi stabilis. In qua signif. sunt qui à σταθεύω derivent.

Σταθηρὸς, dicitur etiam pro σταθερὸς, ut, σταθηρὰ [illegible], in Pand.

Σταθερότης, ητος, ἡ, stabilitas, constantia, firmitas.

Σταθεύω, unde σταθευτὸς, adustus. Æsch. in Prom. [22.] σταθευτὸς δ᾽ ἡλίου φοίβῃ φλογί. ubi Schol. σταθευτὸς, φλογιζόμενος. σταθεύειν γὰρ τὸ κατ᾽ ὀλίγον ἐγγὺς πυρὸς ὀπτᾶν φασιν οἱ Ἀττικοί. [Schol. β. σταθεύειν φασὶν Ἀττικοὶ τὸ κατὰ μικρὸν καίεσθαι, ἀπὸ τοῦ ἵστημι στάσω, καὶ τοῦ αἴθω τὸ καίω, γενόμενον. Aristoph. Acharn. 1040. σταθεύε. Eccl. 127. ἐσταθευμένης. Schol. σταθεύειν γὰρ τὸ μὴ λίαν ὀπτῆσαι, ἢ χλιαρύνειν ἄκρως. Lysistr. 376 σταθεύσεις. Vide Schol. et Schol. Bisct. Aristot. de Hist. Animal.]

Σταθμὸς, οῦ, ὁ, stabulum, caula. Iliad. β. κατὰ σταθμὸν ποιμνήϊον. et alibi apud eundem poëtam. Sic apud Eurip. in Andr. σταθμοῖς ἔπι βοῶν, ad stabula bubulci. (Phœniss. 406. Æsch. Ag. 905. Soph. El.) Sic et apud Xen. de re eq. ¶ Item statio, mansio, seu stativa, i. certa et definita loca, in quibus subsistunt qui iter faciunt. Herodian. l. 2. Phil. de vita M. l. 1. Luc. de hist. scrib. Herodot. in Terpsich. ¶ Item postis, alio nomine παραστάς. Od. ρ'. κλινάμενος σταθμῷ κυπαρισσίνῳ, decorum inclinans ad postem cyp. Herodot. σταθμά τε καὶ ὑπέρθυρα. ¶ Item statera, in qua signif. vide in der. ab ἵστημι, i. appendo. (Σταθμά. pl. Theoc. κϛ'. 15.)

Σταθμεύω, stabulor, stativa habeo, diversor, Appia. in Mithrid.

Στῆμα, τὸ, stamen. Dicitur de planta, ut Hesych. annotat. Item pendula virgæ virilis pars. Poll.

Στήμων, ονος, ὁ, stamen. Hesiod. in Erg. Plut. de solert. an. Plat. in Cratylo, οἱ τὴν κρόκην καὶ τοὺς στήμονας διακρίνομεν; stamina et subtegmina seu tramas discernimus. Item (ut et stamen apud Latinos) fila quæ è colu ducuntur. Apud Luc. κρόκην κατάγουσα καὶ στήμονα κλώθουσα, stamina nens, seu stamina torquens. Et apud Poll. στῆσαι τὸν στήμονα ἢ τὰ στημόνια, intendere stamina, i. fila è colu ducta, ad ordiendam telam. et ἄπλεκτοι στήμονες apud eundem ex Plat. comico. et στήμων ἐξυφασμένος, ex Aristophan. unde comp. διαστήμονος, ut, διαστήμονα ταινίαι, i. αἱ ταινίαι, Poll. ex Soph.

Στημονικὸς, ut, στημονικὴ κρόκη, trama quæ stamini intexitur. apud Poll.

Στημόνιος, ου, ὁ, stamineus. Theophr. de hist. pl. l. 3. c. ult.

Στημονίαι, exp. cincinni staminibus similes, cincinni prolixi et teneri.

Στημόνιον, ου, τὸ, stamen, idem quod στήμων. Aristot. pol. 2. c. 4.

Στημονώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, stamineus, stamen referens. Plut. de solert. anim.

Στημονίζομαι, stamen duco, stamen tendo, ordior. idem quod στήμονα ἵστημι. Aristot. hist. an. l. 9. c. 39.

Στήσιος, ου, ὁ, ut, Στήσιος Ζεὺς, Jupiter stator, apud Plutarch. in Cicer.

Στημὶς, ῖδος, ἡ, lignum in navi rectum, stamini simile, ut Aristarch. apud Etym. docet. Vide etiam Eust. Sunt qui statumina à Cæsare nominari scribant. Odyss. ε. ἴκρια δὲ στήσας ἀραρὼν θαμέσι σταμίνεσσι.

Σταμῖνες, sunt itidem ligna in navi, quibus tabulæ superimponuntur. Poll.

Ἱστὸς, οῦ, ὁ, malum navis: dictus παρὰ τὸ στῆναι, ab erigendo. Iliad. α. ἐν δ᾽ ἱστὸν στήσαντο, malum navis erexerunt. Xen. Hell. 5. ἐν δὲ ταῖς ναυσὶν αἰρόμενος αὐτοὺς ἱστοὺς, ἀπὸ ταύτης ἐπιπλεῖν. Est etiam instrumentum textorium, è quo stamina ducta sunt: à similitudine mali nautici. et ipsum παρὰ τὸ ἵστασθαι, teste Eust. Item ipsa tela: ut Hesiod. in Erg. ποικιλοδαίδαλον ἱστὸν ὑφαίνειν. Et Od. ε. καὶ τόν γ᾽ ἀλλήλοισιν ὑφαίνοιεν ἀγλαὸν ἱστόν. (Aristoph. R. 1031.)

Ἱστίον, ου, τὸ, navis velum. Iliad. α. Οἱ δ᾽ ἱστὸν στῆσαν, ἀνὰ δ᾽ ἱστία λευκὰ πέτασσαν, erecto malo candida explicuerunt vela. Apud eundem Hom. στέλλειν et καθαιρεῖν ἱστία, idem quod ὑφίεναι, contrahere ac detrahere velum, submittere velum. Item textum, velum. Plat. in Parmen. et Exod. 27. ¶ Hinc comp. πλησίστιος, velum implens, πλησίστιος οὖρος, Odyss. λ'. Et, πλησιστίοις πνοαῖς, apud Eurip. in Iphig. Taur. Exponitur et passivè, qui prospero cursu navigat, vento implente velum: quod et metaph. usurpatur apud Plut. in Catone.

Στάλιξ, vel potius στάλικες, pali seu furculæ, quibus attolluntur sustentanturque retia. Dicuntur etiam vari aut cervi. Plutarch. in Pelopida, σκύλακάς τε θηρευτικὰς καὶ στάλικας ἔχοντες.

(Στεύω. unde in pass. στεύεται et per contract. στεῦται et στεῦτο, quod Eustathius exponit διαβεβαιοῦται, ὑπισχνεῖται. Il. Cat. Nav. 104. γ'. 83. Batrach. 259.)

Composita: ac primùm cum præpositione. Recordare autem (Lector) eorum quæ in ἵστημι diximus: nimirum horum compositorum aoristum secundum et præteritum perf. in activa voce sequi significationem verborum pass. ideoque horum duorum temporum exempla interdum in passiva voce afferri.

Ἀμφίσταμαι, circumsto. Soph. αὐτὸν ἐν κύκλῳ μαθόντες ἀμφέστασαν.

Ἀνθίστημι, contra statuo, oppono, ex adverso pono, adversarium statuo. Aristoph. in Ran. Ἀλλ᾽ ἕτερον εἰπέτω τι, κἀντιστησάτω.

Ἀνθίσταμαι, resisto, obsisto, repugno, reluctor, renitor, adversor. ut apud Thuc. ἀνθίστασθαι πρὸς ἅπαντας. Apud eundem, l. 5. ἀντιστάντος αὐτοῖς τοῦ πράγματος, quasi si res non succederet. † Xen. Pæd. 1. 2. 50.† (ἀλλ᾽ ἐπεὶ δέος παλαιὸν σοι φρενῶν ἀνθίσταται. Æsch. Pers. 705.)

Ἀντίστασις, εως, ἡ, resistentia, reluctatio, obnixus. Arist. de mundo. [Plat. de Rep. lib. 8. στάσις δὲ καὶ ἀντίστασις καὶ μάχη ἐν αὐτῷ πρὸς αὐτὸν τότε γίγνεται.] Apud Herodian. ἐξ ἀντιστάσεως καὶ συστάδην ἀγωνίζεσθαι, pede collato et acie non aperta. Apud Rhet. comparatio, comparativum genus. Exp. et intentio. Hermog.

Ἀντιστάσιος, adversus, ἀντιστατικός. Max. Tyr.

Ἀντιστάτης, ου, ὁ, reluctator, adversarius.

Ἀντιστατέω, ῶ, obsisto, resisto, reluctor, obluctor. Greg. Item obsisto, partes facio vel cogo, factiosus sum. ex Herodot.

Ἀντιστατικὸς, ὴ, ὸν, reluctativus, [illegible] reluctandum, seu resistendum valens, vel resistendi vim habens. Hermog. ἀντίθεσις ἀντιστατική.

Ἀντιστατεύω, idem quod ἀντιστατέω. Soph. in Phil. [658. Οἷμαι ἐπειδὰν σπέρμα τοῦ σπείρας ἄγῃ, Τότε σταθήσομαι. τῷ γὰρ ἀντιστατεῖ. Schol. ἐναντίον ἐστί.]

Ἀνίστημι, surgere facio, erigo, excito jacentem. Plat. in Charmide, τὸν μὲν ἀνεστήσαμεν, τὸν δὲ ἑτέρου κατεβάλομεν. † Xen. Pæd. p. 741. e. ἀναστήσαντες ἐγχειρήματα. 1. 3. 9.† Sic Od. ξ'. χειρὸς ἀναστήσας. Item excito, i. reviviscere facio, excito mortuum. Odyss. α. οὐδέ μιν ἀνστήσεις. Item erigo, extruo, ut, ἀναστῆσαι πόλιν, et ἀναστῆσαι στήλας, apud Herodot. Apud Nonn. ἀναστῆσαι βασιλῆα, excitare regem, i. e. evehere ad regiæ dignitatis fastigium. ¶ Item moveo: ut, ἀνιστάναι τὸ στρατόπεδον, Thucyd. movere castra. † Sic Xen. Pæd. 1. 4. 17.† Item migrare cogo, sedibus pello, vel excio. Sophocles, τί μ᾽ ἐξ ἕδρας ἀνίστατε; Plut. [illegible] Pericle, Ἑστιαιεῖς ἐκ πάντας ἀναστήσας ἐκ τῆς χώρας, Ἀθηναίους μόνους κατῴκισε. Exponitur etiam, submoveo. ut apud Dem. pro cor. ἀνέστησεν αὐτὸν ἀπὸ ταύτης τῆς καλῆς ἐργασίας. ¶ Item everto, subverto, ut, πόλιν ἀναστῆσαι, quod pro ἀναστατῶσαι sæpe dictum ab antiquis scriptoribus testatur Eust. Apud Plut. πόλεις ἐκ βάθρων ἀναστήσας, quum urbes funditus evertisset. † Aor. ἀνέστην, ἀναστὰς, signif. media utuntur, exurgere, apud Xen. Pæd. l. 5. p. 119. c. et l. 8. p. 200. d.† (Æsch. Pers. 801. Ag. 578. 1370. Eurip. Phœniss. 786. Philostr. l. 1. c. 28.)

Ἀνίσταμαι, exurgo, surgo. † Xen. Pæd. l. 1. 2. 10.† Plat. in Alcib. ἀνιστάμενος ἐν τῷ δήμῳ λέγειν. Aristoph. [illegible] Plut. ἐπὶ τὴν χύτραν τὴν τῆς ἀθάρης ἀνίσταμαι. Il. φ'. αὖτις ἀναστήσονται ὑπὸ ζόφου ἠερόεντος, resurgent. Apud Thucyd. ἀνίσταμαι ἀπὸ Αἰγίνης, exp. discedo ab Ægina. Apud Plat. in Lachete, ἀναστῆναι ἐκ τῆς νόσου, à morbo resurgere, i. e. convalescere. Item evertor. Dem. de fals. leg. περιείδετε ἀναστῆναι, passi estis everti. Sic, ἀνέστη πόλις, eversa est. Et, ἀνεστηκυῖα πόλις, eversa civitas. (Æschyl. Eum. 124. ἀνίστω. 133.)

Ἀνάστασις, surrectio, propriè surrectio à sedili vel à cubili, sive à somno. Soph. in Philoct. ¶ In N. Test. frequenter ponitur pro resurrectione à morte in vitam. ut Matth. c. 22. et Joh. c. 11. Dicitur et ἀνάστασις νεκρῶν, Act. cap. 23. et 24. et alibi. Et pro resurrectione à lapsu. Luc. cap. 2. ¶ Item eversio. Dem. Olynth. 1. sedibus expulsio vel evocatio. ¶ Item erectio, extructio, ut, ἀνάστασις τῆς εἰκόνος, apud Pindar. Sic ἀνάστασις τειχῶν. (Æsch. Ag. 598. Eum. 651.)

Ἀναστάσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. resurrectivus, resurrectorius, pertinens ad resurrectionem. ut, ἀναστάσιμον μαρτύριον. Synes. ἀναστάσιμος ἡμέρα, dies resurrectionis, apud Naz.

Ἀναστατικὸς, οῦ, ὁ, exsuscitativus, resurrectorius.

Ἀναστατὴρ, ῆρος, ὁ, eversor, vastator. Æschyl. [Sept. 1023. Ἀναστατῆρα. ὡς ὑπέσχετο ἀρασσόμενος καὶ πυρώσας τῆς πόλεως τῶν Θηβαίων. Χοηφ. 301. Τροίας ἀναστατῆρας—— δυοῖν γυναικοῖν ὧδ᾽ ὑπηκόους πέλειν.]

Ἀναστατήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, resurrectorius.

(Ἀναστάτης. Æsch. Ag. 1236.) [νεῶν τ᾽ ἔπαρχος Ἰλίου τ᾽ ἀναστάτης, &c. Eversor.]

Ἀνάστατος, ου, ὁ καὶ ἡ, eversus vel vastatus. ἀνάστατον ποιεῖν, evertere, vastare, et ἀνάστατον γίνεσθαι, everti, vastari. apud Æschin. Plat. et alios. item sedibus pulsus. apud Soph. in Trach.

Ἀναστατόω, ῶ, f. ώσω, everto, vasto, diripio. ¶ In N. Test. capitur pro conturbo, seditionem vel tumultum concito, aut ad seditionem seu tumultum concito. [Act. Apost. 17. 6. οἱ τὴν οἰκουμένην ἀναστατώσαντες, οὗτοι καὶ ἐνθάδε πάρεισιν.]

Ἀναστάτωσις, eversio, item conturbatio.

Ἀνασταδὸν, surgendo, more eorum qui surgunt.

[Ἀνσταδὸν. Apoll. Rhod. Arg. lib. 1. 789. καλῇ δ᾽ ἀνσταδὸν, &c. Schol. ἐν ᾧ ἡμεῖς προστάσιον λέγομεν. εἴρηται δὲ οὕτως διὰ τὸ ἐν αὐτῷ στῆναι ἡμᾶς, οἷον στάσιμον.] ‡ per porticum amœnum.‡

Ἀνάστημα, τὸ, erectio, insurrectio, vel potius id quod assurgit et in altum tendit. ut, ἀνάστημα γῆς, terræ eminentia, locus editus. ¶ Item statura, proceritas. Theophr. et Suid.

Decomp. Ἀντανίσταμαι, contrà insurgo, adversus quempiam insurgo, resisto, repugno, reluctor. Plut. in Numa. ἀντανιστάναι ἔρωτι. (Soph. Tr. 447.)

Ἀπανίστημι, et ἀπανιστάω, ῶ, excito alicunde, vel exurgere facio. Item erigo ad vitam, Greg. Exp. etiam, submoveo, sedibus pello. apud Thucyd. Apud Herodot. in Thalia, ἀπανιστάναι τὴν στρατιὰν, abducere exercitum.

Ἀπανίσταμαι, surgo ex aliquo loco, exurgo. Chrys. τῆς κλίνης ἀπανιστάμενοι, de lecto surgentes. Item sedibus pellor, emigro, commigro. Thuc. οἱ Χαλκιδεῖς ἀπανίσταντο. Apud Herodot. ἀπανίστασθαι ἀπὸ τῆς πόλιος. Et, ἀπανίσταντο ὀπίσω. ¶ Ex l. 1. Reg. c. 4. ἀπανέστησαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ, caligaverant oculi ejus.

Ἀπανάστασις, migratio. Suid. et Hesych.

Διανίστημι, excito, exurgere facio, exsuscito, ut apud Greg. διανέστησεν ὁ Κύριος τὸν Λάζαρον.

Διανίσταμαι, exurgo.

Διανάστασις, surrectio, exsurrectio. Xenoph. [Κυνηγ. cap. 10. § 18. ἐὰν δὲ ἀπεκλίθη εἰς τοῦτο, διαναστάσεως γίγνονται αἱ αὐταί, ὥστε ὑπὸ τοῦ ἄρρενος. Polyb. Hist. lib. 3. τὰ δ᾽ ὑποζύγια διέκοπτεν ὅτε πέσοι τὴν κάτω χιόνα κατὰ τὴν διανάστασιν.]

Ἐξανίστημι, excito, exurgere facio, Eurip. (Med. 1214.) † Xen. Pæd. 2. 39. e. ἐξανέστη, exurrexit. 1. 4. 8. ἐξανίστημι θανόντας, Mortuos resurgere facere. Soph. El. 946.† Item surgere jubeo, † Xen. Pæd. l. 4. p. 90. c.† surgere cogo, expello, ejicio. Herodot. l. 1. ἐξανέστησαν αὐτοὺς ἐκ τῶν νήσων, ex insulis eos ejecerunt. Sic et apud Thuc. Plat. Xen. et alios. ¶ Item everto. Eurip. ἐξαναστήσας βάθρα Ἰλίου, evertens Ilii fundamenta.

Ἐξανίσταμαι, exurgo, loco me moveo. † Xen. Pæd. 6. p. 63. c. et l. 6. p. 176. d.† (Æsch. Pr. 766.) Isoc. ἐξανίστασο πρὸ μέθης, surge antequam sis ebrius. Apud Xenoph. in symp. ἐξανίστατο εἰς περίπατον, surgebat ut deambularet. Et, ἐξανίστασθαι τῶν θάκων, è sedibus exurgere, assurgere honoris gratia. Et, ἐξανίστασθαι τῆς ὁδοῦ, de via decedere, apud eundem. Apud Herodot. ἐξαναστάντες ἐξ ἠθέων, è sedibus moti et exacti. Impropriè et de monte dicitur assurgente in altitudinem, apud Polyb. lib. 3. † Ἐξανίσταμαι med. discedere vertitur apud Xen. Pæd. l. 5. p. 134. b.† Ἐξανάστασις, expulsio è sede, ejectio qua loco suo aliquem emovemus [illegible] exigimus. eversio. Polyb. l. 2. ¶ Item resurrectio, scilicet mortuorum.

Κατεξανίσταμαι, (cum gen.) contra aliquem insurgo. apud Basil. Chrys. et Greg. Exponitur etiam, non cedo, apud Plut. in Alex. ἀλλ᾽ ἑκάστοτε κατεξανιστάμενος.

Μετεξανίστημι, expello, et alibi sedem ponere cogo. Expon. et transfero aliunde.

Προεξανίσταμαι, prior exurgo, vel ante alium surgo. Dicitur et de athletis ad certandum suo loco surgentibus, apud Plutarch. in apophth.

Συνεξανίσταμαι, unà consurgo, unà exurgo. Plut. in Pel. prim.

Ὑπεξανίσταμαι, assurgo, ut ii qui honoris causa alicui assurgunt. Plut. in Lyc. ὑπεξαναστῆναι πρεσβυτέρῳ.

Ἐπανίστημι, excito, erigo. Item solicito, apud Greg. Item antepono, præfero, Gregor. Item proficio, apud eundem Gregor. ¶ Item neutraliter, assurgo, sicut ἀνίσταμαι. Iliad. β'. Οἱ δ' ἐπανέστησαν, πείθοντό τε ποιμένι λαῶν, honoris causa assurgebant. ¶ Item surgo adversus, vel insurgo adversus: idem quod κατεξανίσταμαι. Thucyd. lib. 1. πρῶτον μὲν τῷ δήμῳ ἐπανέστησαν, καὶ ἐκράτησαν τῶν πλείστων, insurrexerunt adversus populum. Sic apud Herodot. in Thal. et apud Plut. in Publ. In eadem signif. passivè quoque capitur. ut, δεῖλαι γὰρ κακῶν, ἐπανίστασθαι τῷ κρατοῦντι. ¶ Item, postea surgo. apud Dem. de falsa leg. ἐπαναστὰς δ' ὁ Φιλοκράτης, postea surgens. Dicitur etiam de rebus inanimatis metaphoricè. ut apud Diosc. lib. 4. c. 83. ταῖς ἐπανισταμέναις τῶν ὑδάτων πομφόλυξιν ἴσαις, erumpentibus aquarum bullis. Apud Aristot. de hist. anim. lib. 2. ἐπανεστηκὼς λόφος τῶν πτερῶν, crista pennarum quadam eminentia extructa. ¶ Apud Xen. Hell. 1. ἐπαναστὰς ἐπὶ τοῦ καταστρώματος, quum constitisset in transtris.

Ἐπανίσταμαι, idem quod ἐπανίστημι, insurgo, assurgo, emineo, surgo, &c.

Ἐπανάστασις, q. d. assurrectio vel insurrectio. Demetr. Phal. Item rebellio qua adversus aliquem insurgimus: seditio qua adversus eos insurgitur qui nulla injuria lacessiverunt. Thucyd. l. 8. ἐπανάστασις ὑπὸ τοῦ δήμου τοῖς δυνατοῖς, rebellio qua plebs in potentiores insurgebat. Luc. γεγόνεν ἐπανάστασις. Item eminentia. ut, ἰσμὸς ἐπαναστάσεις. Apud Diosc. l. 8. c. 6. ἐπανάστασις φλυκταινῶν, eruptio pustularum.

Ἐπανάστημα, tumor, tuber, grumus, tumor assurgens. Apud Aristoph. ἐπαναστήματα, exp. bullæ, papulæ.

Decomp. **Συνεπανίσταμαι**, unà insurgo. Herod. [lib. 1. συνεπαναστάντα· δι' ὅτευ ἅμα Πεισιστράτῳ, ἔσχον τὴν ἀκρόπολιν. Thucyd. Hist. lib. 1.]

Κατανίσταμαι, consurgo contra seu adversum: vel insurgo repugnaturus, ἀνίσταμαι κατά. Polyb. l. 1.

Μετανίστημι, sedibus pello, migrare facio.

Μετανίσταμαι, sedibus pellor, migro, emigro, Phil. de mundo, et de vita M. l. 1.

Μετανάστασις, migratio, emigratio. Thuc. l. 2. et Phil. de vita M. l. 1.

Μεταναστάσιον ὕδωρ, apud Nonn. aqua quæ de loco in locum transfertur quasi migrans.

Μετανάστατος, qui demigrat. Ocell. de univers.

Μετανάστης, ου, ὁ, qui solum vertens aliò demigrat, exul, vagus, profugus, Il. ι. et Synes. ep. 67.

Μεταναστεύω, exulo, solum mutans aliò commigro. Syn. epist. 124. Vide et comp. à ναίω, i. habito, in der. à Ναίω.

Παραναστατεῖν, à resurrectione aberrare. ex Gaza de mensibus.

Προανίσταμαι, prior exurgo, ante alios surgo vel exurgo, surgendo alios prævenio seu præverto. apud Poll.

Συνανίστημι, unà exurgere facio. Xenoph. in symp. ὁ Διόνυσος ἀνιστάμενος συνανέστησε μεθ' ἑαυτοῦ τὴν Ἀριάδνην. Item neutraliter, unà consurgo. † συνανέστησαν αὐτῷ. Xen. Pæd. lib. 5. p. 115. b.†

Ὑπανίσταμαι, assurgo, ut ii qui honoris causa alicui assurgunt. Aristoph. in Neb. † 989.† καὶ τῶν θάκων τοῖς πρεσβυτέροις ὑπανίστασθαι, assurgere de sella senioribus. Sic et Xenoph. in symp. Et cum ἀπό. ut idem Xenoph. in Hierone. ὑπανίστανται δὲ ἀπὸ τῶν θάκων, ὁδῶν τε παραχωροῦσι. Apud Xenoph. Pæd. 2. πορευομένῳ δὲ αὐτῷ εὐθὺς ἐν τῷ πρώτῳ χωρίῳ ὑπανίσταται λαγὼς, et proficiscenti continuò in primo agro exurgit lepus. Dicitur etiam de iis qui eminent. [Xenoph. Laced. Resp. Καὶ μὴν ἐν ὁδοῖς παραχωρεῖν αὐτῷ, καὶ ἐν θάκοις, καὶ ἐν ταῖς τροφαῖς ὑπανίστασθαι.]

Ὑπανάστασις, (q. d. assurrectio) honor habitus in cedendo loco. Aristot. eth. 9.

Ἐξυπανίστημι, exurgo, ex inferiore loco rectus in altum surgo. Il. β'.

Ὑπερανίσταμαι, præsto, supero, excello. Exponitur etiam, longè sublimior sum, valde antecello, longè præsto. Greg. δόγμα πάντων δογμάτων ὑπερανεστηκός. Sic et Aret. in apoc.

Ὑπερμεάστης, ου, ὁ, Suid. idem quod μετανάστης, et μεταβάτης.

Ἀφίστημι, absistere facio, dirimo, dissocio, disjungo, seu sejungo, separo. Bas. χωρίζειν αὐτὸν καὶ ἀφιστᾷν ἔμελλε τῆς κοινῆς συμμαχίας. Apud Diosc. ἀφίστησι λέπρας, eximit. Item averto, abduco, avoco. Laërt. Γλαύκωνα θέλοντα πολιτεύεσθαι ἀπέστησε. Additur et genitivus. ut, ἀποστῆσαί τινα τῶν πολεμικῶν. Frequentissimè usurpatur pro, ad defectionem solicito, fide abduco, seu deduco. Thuc. τοὺς ξυμμάχους ἀφιστάναι, et, τὴν Ἰωνίαν ἀποστήσειν. Item, ἀφιστάντες τὰς πόλεις. Et alibi passim. † Ἀφίστημι, deficere. Xen. Pæd. l. 4. p. 91. c. ἀποστῆναι. p. 105. b. ἀφεστηκότες, qui defecerunt. Sic l. 5. p. 137. c. et l. 6. p. 170. a. ἀπέστη.† [V. Eurip. Med. 1041. χρόνῳ δ' ἀπέστη. ib. 1220. Æsch. Ch. 414. 872.] Vide etiam signif. in comp. ex ἵστημι, i. appendo.

Ἀφιστάω, idem quod ἀφίστημι, i. amoveo, tollo. Diosc. lib. 3. c. 101. ἀφιστάναι λειχῆνας.

Ἀφεστάω, ῶ, idem.

Ἀφίσταμαι, absisto, absum. ut apud Hom. πολλὸν ἀφεστάοτες. Sic Aristot. τὰ πλεῖστον ἀφεστηκότα, quæ longissimè absunt: longissimè remota. ¶ Item abscedo, secedo. Thuc. l. 1. ἐς Ἰθώμην ἀπέστησαν, secesserunt. Herodian. l. 1. ὁ μὲν ἀκμαῖος ἀπέστη. Apud Diosc. ἀφιστάμεναι σάρκες, expon. carnes quæ abscedunt. Item abscedo, i. suppuro et colligor. Galenus, τέμνειν χρὴ τὰ οὕτως ἀφιστάμενα. Et, τὰ ἀφιστῶντα, apud eundem, abscedentia, i. collecta, et apostema facientia. Item absisto re aliqua vel abstineo. Item non sum particeps alicujus rei. Interdum et cedo. Apud Plat. ἀφίστασθαι τῆς ἀρχῆς, abdicare se magistratu. Apud Synes. ἀπέστη τοῦ διαπυγμαχῆσαι, expos. desiit certare. ¶ Item deficio, discedo à fide. itidem cum genit. † Xen. Pæd. 6. p. 170. a † qui tamen sæpe subaudiendus relinquitur. Interdum dicitur etiam ἀφίσταμαι πρός τινα, ut apud Xen. Pæd. 3. ¶ Item abhorreo, alienus sum: nam qui à re aliqua abhorret et alienus est, ab ea absistit seu abscedit. ut apud Dem. τῶν τοιούτων ἰδίων ἀφεστάναι. Item disto. ut Gal. ὁπόσον ἀφίσταται ὁ τόνος τῆς συμμετρίας. Interdum passivè exp. dirimor, disjungor. unde ἀφεστηκὼς, divulsus, exemptus, disjunctus, apud Aristot. [Eurip. Med. 743. ἀποστήσασθε. id. Phœniss. 1047. Palæph. p. 13.]

Ἀφιστάνω, idem quod ἀφίσταμαι. [Plat. de Rep. lib. 9. Πάσχων δὲ (οἶμαι) ἀληθῶς ἐλεεινὸς καὶ οἰκτρὸς ὁ τύραννος ἀφιστάνει· ὁ δὲ ἐλέγχεται. Xenoph. de Cyri Exp. lib. 2. cap. 4. §. 3.]

Ἀπόστασις, abscessio, distantia. Theophr. de caus. pl. l. 5. et Aristot. de mundo. Ἐξ ἀποστάσεως, eminus. Item recessus. ut, ἀπόστασις τῶν πλανητῶν ἀπὸ τῆς γῆς. Xen. Apud Eurip. ἀπόστασις βίου, discessus è vita. Apud Dem. ἀπόστασις κτημάτων, detractio facultatum. Item defectio. Thuc. l. 3. Plut. in Fab. Herodian. l. 3. et alibi. Item abscessus, suppuratio. ut, πύου ἀπόστασις, apud Aretæum. Item morbi unius in alterum transitio, apud Hippocr. Item vacuatio, quæ per effluxum fit, apud eundem, ut Gal. annot. in com.

Ἀποστασία, defectio. Plut.

Ἀποστάσιον, ου, τὸ, repudium. Matth. cap. 19. Item defectio. idem quod ἀπόστασις.

Ἀποστατὴρ, ῆρος, ὁ, qui deficit, qui secessionem facit. Plut. in Lyc.

Ἀποστάτης, ου, ὁ, idem. seu qui abscedit ab eo quod tuendum susceperat, i. transfuga et defector.

Ἀποστάτις πόλις, civitas quæ descivit.

Ἀποστατικὸς, οῦ, ὁ, qui defectorum et transfugarum est. et, ἀποστατικαὶ ἡμέραι. Greg.

Ἀποστατικῶς, more eorum qui desciscunt. Plut.

Ἀποστατέω, ῶ, absum, non adsum, non præstò sum: ut res quæ non statim in loco suo reperiuntur. Plat. in Cratyl. μηδὲ σμικρὸν ἀποστατεῖ, ἀλλ' ἀεὶ παρῇ. Item deficio, desero. Xenoph. Pæd. 4. Phil. de mundo. Plut. in Pericle. [V. Æschyl. Ag. 1113. Ch. 443. 824. Eum. 65. 417. Soph. Œdip. Tyr. 763.]

Ἀποσταδὸν, et ἀποσταδὰ, eminus, ex intervallo. Il. ι. Od. ζ.

Ἀπόσταλον, ου, τὸ, rete plumbo et calamis circumvestitum. Hesych.

Ἀπόστημα, τὸ, abscessus, apostema, humor in suppurationem conversus. Galen. ad Glauc. et comm. 2. εἰς τὸ κατ' ἰητρεῖον. Idem dicitur et ἀπόστασις. ¶ Item spatium et intervallum quo absistimus seu quo absumus. Aristot. eth. 1. c. 10. Polyb. l. 2. Ponitur et pro loco remotiore ac secretiore, apud eundem, ἐν ἀποστήματι πρόσω τῆς στρατιᾶς, in secessu.

Ἀποστηματίας, ου, ὁ, qui abscessu laborat, qui apostemate laborat. Aret. l. 1. de affect. diut.

Ἀποστηματικὸς, separativus. ut, ἀποστηματικὰ ῥήματα, apud Gaz. l. 4.

Ἀποστηματίζω, resisto seu subsisto. ex Gaz. lib. 4.

Ἀποστημάτιον, parvum apostema, modicus abscessus. Aëtius.

Ἀποστηματώδης, apostematis, seu abscessus naturam habens. Paulus Æginetа.

Decomp. **Ἀναπόστατος**, qui desciscere nequit. Plutarch. περὶ δυσωπίας.

Ἐξαφίσταμαι, abscedo, absisto, discedo, abducor. Euripid. [Iph. in Aul. 479.] ἐξαφίσταμαι λόγων παλαιῶν, à veteri sententia decedo seu deducor. [Soph. Œd. Col. 567. δεινὴν γάρ τιν' ἂν πρᾶξιν τύχοις λέξας, ὁποίας ἐξαφισταίμην ἐγώ.]

Προαφίσταμαι, prior abscedo seu absisto, vel ante tempus abscedo. Plat. in pol. Item prior deficio. Thuc. l. 3.

Προσαφίστημι, præterea ad defectionem solicito. Thuc. l. 5.

Συναφίστημι, vel συναφίσταμαι, unà deficio, simul descisco, unde particip. συναποστάντες, apud Thuc. et συναπίστασθαι, apud Herodot. pro συναφίστασθαι.

Συναποστάτης, ου, ὁ, qui simul descivit, defectionis socius. Synes. ep. 66.

Διΐστημι, (q. d. seorsum statuo) dirimo, separo, dissocio. Plutarch. sympos. 4. ἀλλὰ καὶ τὰς ἄλλας διϊστάντας ἀπὸ τῆς ὑγείας. Item ad dissidium impello: quæ in signif. usurpatur potius vox passiva. †Hinc inde, diversis locis stare. Xen. Pæd. 2. 59. a.† (Il. ι. 6. V. Thucyd. lib. 1. p. 12.)

Διΐσταμαι, seorsum sto, separor, sejungor, ut Iliad. φ'. v. 436. Φοῖβε, τίη δὴ νῶϊ διέσταμεν; Sic et Herodianus. Interdum exp. dirimor, vel, diremptus sum, seu distractus sum et divisus, apud Aristot. Apud Thucyd. lib. 1. καὶ τὸ ἄλλο Ἑλληνικὸν εἰς ξυμμαχίαν ἑκατέρων διέστη, reliqua Græcia ad auxilium utrorumque divisa est. Dicitur et terra διΐστασθαι, i. e. discedere vel dehiscere, itidemque mare dicitur διΐστασθαι. Iliad. ν'. et Phil. de vita M. l. 1. Dicuntur διΐστασθαι, et qui alii ab aliis dirimuntur et separantur, ut alicui de via cedant, ut Plutarch. ὡς εἶδεν αὐτὸν ὁ δῆμος διέστη. Sic et Iliad. π'. ver. 718.—οἱ δὲ διέστησαν καὶ εἶξαν αὐτῷ. Item dissideo. Dem. ἐπειδὴ ἡ Πελοπόννησος ἅπασα διειστήκει. Plut. in apoph. Πομπηΐου δὲ καὶ Καίσαρος διαστάντων, quum inter Cæsarem et Pompeium dissidium ortum esset. Item discrepo, differo. Aristot. διέστηκε πρὸς ἄλληλα. Item dimensionem habeo, ex Aphrod. [Theoc. ιϛ'. 97.]

Διαστασμὸς, οῦ, ὁ, distantia, separatio.

Διάστασις, distantia, interstitium, intervallum. Plut. de def. orac. αἱ κατὰ τόπον διαστάσεις, locorum intervalla, loci distantia. Aristot. Ethic. 5. μεγίστη μὲν οὖν ἴσως διάστασις ἀρετὴ καὶ κακία, magnum intervallum inter virtutem et vitium. ¶ Aliquando exp. diremptio, distractio in duas partes, apud Plut. ¶ Item dissidium, animorum disjunctio. Aristot. pol. 4. ὅπου γὰρ πολὺ τὸ διὰ μέσου, ἥκιστα στάσεις καὶ διαστάσεις γίνονται. ¶ Item mutatio in iis quæ degenerant, et à priore natura desciscunt, apud Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 6. ὅταν ἐκ τῆς ὑπερβολῆς ἡ διάστασις. ¶ Apud Antiphontem pro διαλύσεις accipi tradit Suid. ¶ Ita vocatur etiam drachma data arbitris ab actore. Poll. l. 8.

Διαστατὸς, οῦ, ὁ, distans, diremptus. Philopon.

Διαστατικὸς, οῦ, ὁ, dirimendi vim habens. Plut. de primo frig.

Διαστατέω, disto. Exp. et διαστασιάζω, dissidiis implico, ad dissidia concito.

Διασταδὸν, interjecto spatio, intercedente et dirimente utrinque intervallo, eminus. Apoll. Arg. l. 2.

Διάστημα, interstitium, intervallum. idem quod διάστασις. Plat. in Tim. διπλάσια καὶ τριπλάσια διαστήματα, dupla et tripla intervalla.

Διαστηματικὸς, intervallatus, intervallis discretus, ut, διαστηματικὴ φωνὴ, cui oppon. συνεχὴς, ut tradit Cæl. Rhod. l. 5. c. 24.

Διαστηματίζω, paulisper subsisto et cesso, intervallum facio. Gaz. lib. 4.

Decomp. **Ἀδιάστατος**, ου, ὁ καὶ ἡ, nullam habens dimensionem. Philopon.

Ἀδιαστάτως, sine intervallo et distantia. Item sine controversia.

Ἀποδιΐστημι, et ἀποδιϊστῶ, dirimo, distinguo, discrimen facio. Aret. in Apocal. Item neutraliter, intervallo sejungor, intervallo dirimor ab aliquo.

Καταδιΐστημι, dirimo, intervallo separo et sejungo. Hes. et Suid.

Προδιΐσταμαι, prius dirimor.

Τριδιάστατον σῶμα, corpus triplici constans intervallo et proportione, i. altum, latum, densum.

Ἐνίστημι, statuo seu colloco inter, interpono. Xenoph. in Hipparch. εἰ τοὺς ἁμίππους εἰς τοὺς ἱππέας ἐνστήσαις, si equisones inter equites inseras et interponas. Item simpl. colloco, apud eundem Xenoph. † μιᾶς ἐνεστώσης δίκης. Aristoph. Nub. 777. i. e. una (adhuc) actione instante aut impendente.†

Ἐνστῆσαι, (sub. τὸν νοῦν, vel τὴν διάνοιαν) adhibere mentem, advertere animum, insistere mente et animo, apud Aristot. ethic. 7. c. ult.

Ἐνίσταμαι, insisto. in Axiocho, τίνα τὴν τοῦ βίου ὁδὸν ἐνστήσεται; quam vitæ viam insistent? ¶ Item instituo, incipio, incepto rem aliquam. Hermog. ἐνστήσασθαι κατηγορίαν κατ' αὐτοῦ, instituisse accusationem. Ἐνστήσασθαι τὴν δίκην, vel τὸν ἀγῶνα, exp. actionem seu crimen intendere, judicium dictare. Et, ἐνεστῶσα δίκη, judicium constitutum, lis contestata. ἐνστὰς πόλεμος, Dem. bellum suscitatum seu inceptum. Θέρους ἐνισταμένου, Theophr. ineunte æstate. Ἐνεστὼς χρόνος, præsens tempus. † apud Grammaticos abs. ponitur.† Et, ὁ καιρὸς ἐνέστη τῆς μαρτυρίας, apud Hermog. exp. tempus advenit vel adest. ¶ Item insto, i. immineo, observo, et quasi capto, Plut. ἐνισταμένῳ τῇ φυγῇ αὐτοῦ. ¶ Item obsisto, resisto, repugno, renitor, adversor. Thuc. καὶ ἤν τις ἐνιστῆται τοῖς πρασσομένοις. Apud Plut. ἐνίστασθαι τῇ αὐξήσει, et πρὸς τὴν αὔξησιν, crescenti potentiæ alicujus adversari. Et apud Dioscor. ἐνίσταται ἰῷ, ἑρπετοῖς, &c. Apud Plat. ἐνίσταται, controversiam efficit et adversatur, controversum manet. ¶ Item intercedo. ut, ἐνίστασθαι τιμῇ, apud Plut. ¶ Item consisto. Alex. Aphr. ἐπὶ ἐνίσταται. Et, ἐνιστάμενον γάλα, Dioscor. l. 6. lac concretum, q. d. lac consistens.

Ἔνστασις, exordium et auspicatio rei quæ instituitur. Apud Æschin. περὶ παραπρ. Item institutio hæredis. ex Pand. Item instantia litis et causæ. Æschin. Item pugnax contentio instantis adversario, hoc est, ἀνταγώνισμα, ἀντιλογία, apud Greg. Item intentionis depulsio, apud Philop. in Procl. Est et figura oratoria. Item propositum, institutum, apud Synes.

Ἔνστατος, ου, ὁ, institutus haeres; ut, ἀντικατάστατος, substitutus.

Ἐνστατικὸς, ή, όν, pervicax, acriter obsistens, instans et urgens. Dicitur de disputatoribus, qui adversario acriter obsistunt, nec ei cedunt. Aristot. 2. de coelo.

Ἐνστατικῶς, pervicaciter, instanter et pugnaciter. Hermog.

Ἐνστάτης, ου, ὁ, propriè dicitur qui in via nobis praetereuntibus sese objicit, nec cedere volens negotium nobis facessit. In judicio etiam dicitur adversarius. Denique sic dicitur quovis modo reclamans et repugnans nobis. Soph. in Ajace, Ὀδυσσέα τὸν σὸν ἐνστάτην λέγω. Sic et Synes. ep. 67.

Ἔνστημα, idem quod ἔνστασις. Laërtius in Epicuro.

Decomp. Διενίσταμαι, refragor disserendo. Basil.

Ἐξίστημι, q. d. de statu dejicio, seu facio ut aliquid in statu suo manere desinat. Et peculiariter, de statu mentis dejicio, facio ut aliquis mente non constet, mente emoveo, mente alieno. Dem. in Mid. ταῦτα ἐξίστησιν ἀνθρώπους αὐτῶν. Interdum etiam, percello, perterrefacio, obstupefacio (ad mentis alienationem usque,) Actor. c. 8. [v. 9.] Apud Arist. ἐκστῆσαι Cic. interpr. ad admirationem traducere. ¶ Item desciscere facio, degenerare facio, immuto, corrumpo. Aristot. eth. 3. καὶ ἡ μὲν λύπη ἐξίστησι καὶ φθείρει τὴν τοῦ ἔχοντος φύσιν. Interdum cum εἰς, ut apud Plut. in Publ. ἀρετῆς ὕλης εἰς ἀνάλωσιν ἐξίστησι τὴν ψυχήν. Item ad tabem et interitum perduco, apud Aristot. phys. l. 3. (φρονοῦντα γάρ νιν οὐκ ἂν ἐξέστην ὄκνῳ. Sanum eum non timerem. Soph. Aj. 82. Aristoph. R. 357.)

Ἐξίσταμαι, q. d. statu dejicior, &c. de statu mentis dejicior, mente non consto, mihi non consto. ut, νοῦς ἐξίσταται, apud Soph. in Antig. non constat mens. Sic, ἡ διάνοια ἐξίσταται, apud Diosc. lib. 5. mens labat, alienatur. Apud Aristot. de persona dicitur, ἐξίσταται καὶ μαίνεται πρὸς τὴν ὀργήν, non constat mente. Saepe hac in signif. usurpatur ἐξίσταμαι, et ἐξέστη, ut Marci cap. 3. et 2 Corinth. 5. Interdum additur genit. ut γνώμης ἐξέστη, apud Eur. et, ἐξίσταμαι τοῦ φρονεῖν, apud Isocr. Item percellor, perterrefio, obstupesco seu obstupefio: et propriè quidem, obstupesco ad mentis alienationem usque. Matth. 12. Marci 2. et 5. † ἐξεστηκὼς, perculsus. Xen. Paed. l. 5. p. 125. a.† Item non consto mihi, q. d. sententia mea in eodem statu non manet. Thuc. lib. 2. καὶ ἐγὼ μὲν ὁ αὐτός εἰμι, καὶ οὐκ ἐξίσταμαι, ὑμεῖς δὲ μεταβάλλετε, non discedo à mea sententia. ¶ Item degenero, immutor, corrumpor. Item mutor et transeo. Theophr. de caus. plant. lib. 6. unde ἐξιστάμενα τέκνα, liberi degenerantes. Exponitur etiam exolesco et fugio, et à natura mea descisco. (cui opponitur συνίστασθαι.) ut quum dicitur οἶνος ἐξιστάμενος, pro quo et ἐξεστηκὼς dicitur à Demosth. Apud Aristot. lib. 4. de gen. anim. ἐξίσταται εἰς τὸ τυχὸν, in quodlibet mutatur et transit. ¶ Item alienor, abdicor. Plat. in Phaed. ἐξιστάμενος δὲ τῶν ἀνθρωπίνων σπουδασμάτων. Apud Xen. † Paed. l. 3. p. 84. a.† τῶν μαθημάτων ἐξίστανται, obliviscuntur. ¶ Item descisco, deficio, ut Plato de rep. 2. ἐξίστασθαι τῆς αὑτοῦ ἰδέας. Idem libro de leg. ἐξίστασθαι τρόπων αὐτῶν εἰς τοὺς εἰωθότας. Exponitur etiam, discedo, recedo, ut Dem. pro cor. νῦν δ' ἐκστὰς τῆς ὀρθῆς καὶ δικαίας ὁδοῦ. Herodot. in Thal. ἐνταῦθα ἐκστάντες τῆς ὁδοῦ, digressi de via, vel quum secessissent è via. ¶ Item cedo. Thuc. l. 2. τῆς ἀρχῆς οὐδ' ἐκστῆναι ἔτι ὑμῖν ἔστιν, imperio ne cedere quidem vobis licet. Dem. pro Phorm. ἐξέστησαν ἁπάντων τῶν ὄντων, bonis omnibus cesserunt. Dicitur et, ἐξίσταμαί σοι τούτου, cedo tibi hac re. ut apud Philostr. in heroicis. Item cedo, i. concedo, et me tibi submitto, apud Jul. Apud Plut. in Rom. ἐξίστασθαι τῆς ὁδοῦ βαδιζούσῃ γυναικὶ, cedere via. ¶ Item vito, refugio, subterfugio, detrecto. Soph. in Ajace, φρονοῦντα γάρ νιν οὐκ ἂν ἐξέστην ὄκνῳ. Sic Dem. adversus Lept. ὅτῳ δ' ἔδοξεν οὐδένα κίνδυνον ἐξίσταται. ¶ Item abstineo, caveo, ut, ἐξιστάμενα χρῆσθαι, Gal.

Ἔκστασις, dimotio rei alicujus è statu in quo erat. Plut. de primo frig. ἐκστάσεις εἴδη. Dicitur plerunque de mentis emotione, seu ea furore, seu admiratione aut timore aliove casu accidat, apud Hippocr. Gal. Plut. Dionys. Areop. Dionys. Long. et saepe in Nov. Test. ¶ Item abscessus, discessus, apud Plut. de primo frig. Item mutatio, qua res aliqua, à sese suaque natura discedens, in aliam degenerat. Ut, ἔκστασις φύσεως, apud Theophr. de caus. pl. l. 3. Et, ἔκστασις οἴνου, vappa.

Ἐκστάσιον, cessio bonorum. In Auth.

Ἐκστατικὸς, ή, όν, cui vis est dimovendi rem aliquam è statu in quo erat. Plut. de primo frig. Item mentem de statu suo dimovens, faciens ut quis non sit suae mentis, vel dementans. Unde ἐκστατικαὶ δυνάμεις, apud medicos. Item mentem è statu suo dimovens, ac à sese ad coelestia rapiens. apud Dionys. Item qui mutari ac desciscere à se facit, apud Themist. 4. phys. ¶ Item passivè, qui dimotus est à statu, seu qui discedere solet aut discessit à statu, ut apud Aristot. l. 7. eth. ἐκστατικὸς τοῦ λογισμοῦ. Item qui à mente discessit, seu qui alienatus mente est. Item furiosus. Plut. de lib. educ. μειράκιον ἐκστατικὸν καὶ παραφρονοῦν.

Ἐκστατικῶς, (adverb.) nominis signif. sequitur. Plut. in Dione, ἐκστατικῶς ἔχων, καὶ δεδιὼς, de mentis statu dimotus, ac timore perculsus.

Decomp. Ἀντεξίσταμαι, contrà insurgo, idem quod ἀντεξανίσταμαι. Plut. de primo frig.

Παρεξίστημι, idem ferè quod ἐξίστημι, de statu suo dimoveo seu emoveo. Plut. symp. 4. Exponitur etiam, degenerare facio, immuto, corrumpo.

Προεξίσταμαι, prior excitor, aut exurgo. Plut. in apophth.

Προεξεστηκὼς, prominens, projectus, eminens. Aristot.

Ὑπεξίσταμαι, cedo. Phil. de vita Mos. l. 1. οὐχ ὑπεξιστάσεσθε τοῖς πρότερον ἥκουσι, non cedetis prioribus. Apud Philostr. in Heroic. ὑπεξίσταντο αὐτῷ ὁδοῦ, ei de via decedebant. Exponitur etiam, excedo, et cedo inimicis, apud Antiph. Item declino, vito: cum accus. apud Plut. in Philebo.

Ἐφίστημι, q. d. sisto juxta, colloco juxta, appono, admoveo, adhibeo. Ut, ἐπιστῆσαι ταῖς θύραις φύλακας. Plut. in Public. Idem in Lyc. ἐπιστήσας τοῖς γάμοις αἰδῶ, quum adhibuisset pudorem. Apud Plat. ἐφίστημι τέλος, impono finem. ¶ Item sisto aliquem, et ut praesto sit facio, atque ut inter tractandum negotium adveniat, apud Dem. Item praeficio vel adhibeo: quoniam quem praeficimus alicui rei, eum velut sistimus juxta illam, et illi admovemus. † Xen. Paed. p. 211. c. l. 6. p. 151. a.† Isocr. ad Nic. τοιούτους ἐφίστη τοῖς πράγμασι. Plut. in Lyc. ἐπέστησε τούτῳ παιδαγωγόν. ¶ Item animum intendo, intentus sum, animadverto, mentem seu animum adhibeo, animum appello, seu applico mentem. Polyb. ἄξιον δὲ ἐπιστῆσαι πῶς, &c. Aristot. de mundo, τούτοις ἐπιστήσαντες, animo et studio in haec incumbentes. Sic, ἐπιστήσας τοῖς ποιήμασι, apud Plut. ubi animum appulit ad poëmata. Dicitur etiam, ἐφιστάναι περί τινος, apud Polyb. Interdum additur accus. γνώμην, vel διάνοιαν, vel νοῦν, apud Isocr. in enc. Evag. et Aristot. ¶ Item pro ἐπιτάττω, substituo. apud Polyb. ¶ Item sisto, i. reprimo, inhibeo, coërceo, ut, τὴν πορείαν ἐπιστήσας, Plut. Sic usurpatur et ἐφιστάνω, apud Dioscor. ¶ Item accerso, adduco, cui oppon. ἀφίστημι, apud Laërt. † Ἐφίστημι ἠρέμα, quietè stare, de equitibus. Xen. Paed. 2. 4. 19. opp. τῷ ἐλαύνειν.† (Eurip. Med. 446. ἐφεστάναι. Id. Phoeniss. 250. 1130. Soph. Tr. 441. Aesch. Ag. 1211. Cum Acc. Philostr. l. 1. c. 13. 34.)

Ἐφίσταμαι, insto, advento, advenio, supervenio, intervenio. Herodian. τοῖς βαρβάροις ἐπέστη. ¶ Item, repentè ex insidiis prodeo, apud Luc. Dicitur etiam, ἐπιστῆναι πατρὸς, apud Isocr. et ἐπιστῆναι κατὰ τοὺς ὕπνους, à Plutarch. de superveniente in somnis. Item pro, insto, i. urgeo. Demosthen. ἐφεστήκει δ' αὐτῷ Καλλίστρατος. Et pro instare operi alicui, ut qui sunt curatores. Arist. de mundo, ἐφεστάμενον ἑκάστῳ, expon. operibus faciendis instare. Sic apud Philo. de vita M. lib. 1. ἐφεστηκότες, curatores. Apud Dem. ἐφεστηκὼς κίνδυνος τῇ πόλει, instans periculum, i. imminens, impendens. ¶ Item, praefectus sum. Aristoph. in Vesp. (de cane.) Οἷός τε πολλοῖς προβατίοις ἐφεστάναι, qui multis ovibus praeesse possit. Et, οἱ ἐφεστηκότες τοῖς πράγμασι, summae rerum praefecti. ¶ Item, adhibeo mentem, seu adjicio animum ad rem aliquam, eique incumbo, ac velut insisto in ea commentanda. Isocr. in Hel. ἐπιστὰς ἐπὶ τὰ Θησέως ἔργα. ¶ Item resisto, restito, progredi nequeo. Synes. ¶ Item supernato, q. d. supersto, sto super. Diosc. l. 1. c. 96. ἐφίσταται δὲ τοῦτο καθάπερ ὀρὸς γάλακτι. (Ἐφίσταμαι cum dupl. Acc. pro ἱστάναι, καθιστάναι. Soph. Tr. 343. Oedip. Tyr. 797.)

Ἐπίστασις, animadversio, consideratio, commentatio, cautio, qua animum applicamus alicui rei, et attendimus. Polyb. ἐξ ἐπιστάσεως, attentè et accuratè. ¶ Item q. d. substitutio, ex eodem. ¶ Item cura, curatio, inspectio, ut, ἐπίστασις ἔργων, Xen. ¶ Item cohibitio, coërcitio impetus. Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 11. Et l. 2. Maccab. cap. 6. ἐπίστασις τῆς κακίας, malorum incursio. ¶ Apud Soph. in Antig. Πολλὰς γὰρ ἔσχον φροντίδων ἐπιστάσεις, multae mihi curae instabant seu incumbebant. ¶ Apud Hippocr. aphor. 34. et 35. lib. 7. id quod insidet et supernatat urinae. ¶ Est etiam pars navis. Hesych.

Ἐπιστασία, ἡ, idem quod ἐπίστασις, attenta consideratio, Polyb. lib. 2. Item praefectura, imperium, apud Plut. et Synes. Exponitur etiam cura et curatio, inspectio.

Ἐπιστάσιος Ζεὺς, Jupiter stator: quòd eum sublatis ad coelum manibus Romulus orabat ut sisteret exercitum fugientem. Plut. in Romul.

Ἐπιστάτης, ου, ὁ, qui praefectus est rei alicui, qui praeest, curator. † Xen. Paed. 1. 2. 48. e.† Soph. in Ajace, ποιμνίων ἐπιστάται, gregis curatores, ovilium magistri. Xen. Paed. 8. ἔργων ἐπιστάται, operum curatores. Dicitur et de iis qui reip. curam gerunt. Aristotel. polit. 4. cap. 15. Dicitur et in acie. ¶ Item mendicus, qui ad fores stans stipem petit. aut supplex. ut exp. Od. ρ'. Apud Aristoph. in avibus sunt qui exp. tripodem aereum cui lebes superponitur. alii aliter. Item pro εἰδήμων, apud Suid. tanquam ab ἐπίσταμαι. (Ἐπιστάτης ὅπλων. Aesch. Pers. 379. sc. pro ἐπιστήμων. —— πεμφθέντα ταύρων πυρπνόων ἐπιστάτην ζεύγλαισι, Eurip. Med. 479.)

Ἐπιστάτις, ιδος, ἡ, quae curandis et administrandis negotiis praeest: ut, ἐπιστάτις ἀρχὴ, apud Suid.

Ἐπιστατικὸς, ή, όν, ad curatorem et praefectum pertinens, vel pertinens ad eum qui cum imperio est, Synes. de insomn.

Ἐπιστατέω, ῶ, praefectus sum, praesum, epistatam ago. Xen. apom. 2. ἔργων ἐπιστατοῦντα. Et, ἔργοις ἐπιστατεῖν, apud Eust. Sic apud Plut. in Pericle, ἐπιστάτει πᾶσι τοῖς τεχνίταις, praeerat omnibus artificibus. Et cum accus. apud eundem, ἐπιστατοῦντος τοῦτο Περικλέους, duce et autore Pericle. † De ovium praefecto dicitur. Soph. Oed. Tyr. 1038. ἐπιστατεῖν ζώων. Xenoph. l. 1. 1. 2. Paediae.† (Soph. Oedip. Tyr. 1048. Aeschyl. Ag. 1257.)

Ἐπιστατεύω, pro eodem. unde ἐπιστατεία, ἡ, functio ἐπιστάτου, curatio, praefectura.

[Ἐπιστατευτέον. Xenoph. Oeconom. cap. 7. §. 35. οἷς δ' ἂν ἔργον ἔνδον ἐργαστέον, τούτων σοι ἐπιστατευτέον, καί τά τε εἰσφερόμενα ἀποδεκτέον.]

Ἐπιστατὶς, ἴδος, ἡ, rostrum navis. Hesych.

Ἐπισταδὸν, constanter, vel instanter, vel stando. Od. μ'. [Apoll. Rhod. Arg. 2. 84. ἐπισταδόν. Schol. ἀντὶ ἐπιστατικῶς καὶ ἀμετακινήτως.] Exponitur etiam, scitè, scienter. ab ἐπίσταμαι.

Ἐπίστημα, τὸ, columna quae erigi defunctis solet, stela sepulchralis, apud Suid.

Ἐπίστημος, cunctatrix, cogitabunda, haesitans, apud Hippocr.

Decomp. Ἀνεπιστασία, ἡ, inconsiderantia, incogitantia. παρὰ τὴν ἀνεπιστασίαν, inconsideratè. in Axiocho.

Ἀνεπίστατος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui animum non advertimus, qui nulla animadversione consideratur. Polyb.

Ἀνεπιστάτως, sine animadversione et commentatione. Polyb. et apud Suid.

Ἀνεπιστάτευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sine curatore est. Hesych.

(Ἀνεπιστατεῖν. Sch. Theoc. Id. 7. 6.)

Ἐργεπιστάτης, qui operi seu operibus praeest.

Κατεφίσταμαι, insurgo contrà. Act. c. 18.

Συνεφίστημι, unà praeficio. unde συνεπιστάτης, unà praefectus, qui unà praeest. Thuc. l. 2. Item unà animum attendo, unà animum adverto. Polyb. lib 3. ἵνα γὰρ σὺν ἐπὶ τὰ λεγόμενα συνεπιστήσαντες.

Συνεφίσταμαι, unà adsisto, unà adsto, unà adsum. Diosc. lib. 7. cap. 1. Item unà insurgo. Act. c. 16.

Καθίστημι, constituo, substituo. Xen. Paed. 3. ἄλλον καθίστης ἀντ' αὐτοῦ; alium in ejus locum constituis? Item, constituo, praeficio. Dem. pro cor. ἐπειδὴ τυράννους αὐτοὺς ἐν ταύταις ταῖς πόλεσι κατέστησε. Sic apud eundem, τριηράρχας καθιστάναι, et δικαστὰς καθιστάναι, itemque ἱππέας καθιστάναι. Xenoph. et ὑπάρχους καθιστάναι. Herodian. et cum praeposit. ἐπὶ, plerunque accusat. habente. ut Isocr. in Panath. καθιστάναι ἐπὶ τὰς ἀρχάς. et in orat. de pace, καθιστάναι ἐπὶ τὰ μέγιστα τῶν πραγμάτων. Cum eadem interdum habente genit. ut Matth. 25. ἐπὶ πολλῶν σε καταστήσω. Sic Actor. c. 6. Cum eadem etiam, si dativo jungatur: ut Luc. 12. ἐπὶ πᾶσι τοῖς ὑπάρχουσιν αὐτοῦ καταστήσει αὐτόν. Cum praeposit. εἰς, interdum exp. redigo. Ut Plut. in Publ. κατέστησεν ἐς ἀσφαλὲς τὴν πολιτείαν, redegit in tranquillum rempublicam. Plat. epist. 7. ἀθρόους ἐς φιλίαν τε καὶ ἑταιρείαν ἀλλήλοις καθιστάναι. Sic, καθιστάναι εἰς πενίαν, εἰς ἀπορίαν, εἰς ἀνάγκην, &c. Aliquando exp. conjicio. Ut, εἰς ἔριν, vel εἰς αἰσχύνην καθιστάναι, Isocr. Et, εἰς ἀτιμίαν καθιστάναι, Dem. Sic, καθιστάναι εἰς ταραχὰς, εἰς πολέμους καὶ στάσεις, εἰς φόβους, εἰς κίνδυνον, εἰς φυγὴν, &c. Apud Xenoph. εἰς τοὺς ἀρχικοὺς καθιστάναι, collocare inter, i. referre in numerum eorum qui, &c. Καθίσταμαι ἐμαυτὸν εἰς κρίσιν, exp. offero me judicio, et exhibeo me judicio. † καταστῆναι εἰς δρόμον, consistere in cursu. Xen. Paed. 2. 55. d. κατέστησαν εἰς τάξιν. l. 5. p. 137. c. εἰς σκηνὴν, in tabernaculum. l. 5. p. 147. a. εἰς φάλαγγα. l. 8. p. 227. c. κατέστη αὐτὸς εἰς τόδε τέλος. 1. 3. 7. obtuli me, vel in me recepi hanc dignitatem. Sic l. 5. p. 123. d. ὃς εἰς τὴν βασιλείαν καθίσταται, qui ad regnum pervenit. i. e. regno potitus.† Jungitur et cum ἐν. Ut Xen. Paed. 4. τοὺς φίλους ἐν ἀσφαλείᾳ καθιστάναι. † Sic l. 4. p. 107. d.† ¶ Item constituo, statuo, colloco, sisto. † consistere facere. Xen. Paed. l. 5. p. 125. e.† Od. ο'. vers. 274. Τούς μ' ἐκέλευσε Πύλονδε καταστῆσαι καὶ ἐφέσσαι. Plut. in Numa, καθίστησιν αὐτὸν ἐπὶ τῆς κλίμακος. Idem in Pericle, καταστῆσαι πρὸς τὴν οἰκίαν τὸν ἄνθρωπον, deducere domum, et ibi velut collocare. Od. μ'. v. 185. Νῆα κατάστησον, siste navim, i. appelle. † καθίστημι, ἱππέας ἐφ' ἵππους, equites equis imponere. Xen. Paed. l. 4. p. 109. e.† ¶ Item constituo, vel compono, moderor, ordino. † καθιστάναι ἱππικὸν, equitatum instituere. Xen. Paed. l. 4. p. 100. a.† Plut. in Pomp. ἐκπλεύσας δὲ τὰ ἐκεῖ καὶ καταστήσας. Gregorius opponit, ταράττειν τὴν πόλιν, et καθιστάναι. Basil. ἐκ τῆς μανίας καθιστάναι, ab insania revocare, quasi dicas, insanos motus componere, ad sese reducere. Apud Diosc. καθιστάναι ἴκτερον, exp. discutere. Καθιστάναι τὸν ἵππον, equum concitatum sistere. ¶ Item constituo, i. firmo, et stabilio, apud Greg. seu compono, et quod labat stabilio. ¶ Item restituo, aut constituo, apud Thuc. εἰς τὰ αὐτὰ καταστῆσαι, in eundem statum restituere. Isocr. in Helen. enc. εἰς τὴν αὐτὴν φύσιν καταστῆσαι. Et in Panath. καταστῆσαι σφᾶς αὐτοὺς εἰς τὴν αὐτὴν ἕξιν. Apud Aristot. τὴν δημοκρατίαν καταστῆσαι καὶ τὰ δικαστήρια. † Καταστῆσαι, restituere, dicitur de militum ordinibus, qui cum turbati fuerant, restituuntur. Xen. Pæd. 1. 2. 44. a.† ¶ Καθίστημι τὸν πόλεμον, committo bellum. ¶ Item καθίστημι, efficio, reddo. Isocr. ad Demon. τὰ μὲν τοῖς ἄλλοις ἀδύνατα, δυνατὰ καθιστᾶσι. Et, καθίστημι ἰσχυρὸν, fortem efficio. (Æsch. Pers. 385. Καταστάς, ex. Sch. κατάστασιν λαβὼν τοῦ θορύβου, μὴ θορυβηθείς. Æsch. Pers. 295. Eurip. Med. 506. καθιστάναι. Id. Phœniss. 87. 1042. καθίστατο. ib. 1232. καθίστατο pro sum. Soph. Tr. 1107. Œdip. Tyr. 723.)

Καθίσταμαι, idem quod καθίστημι, constituo, compono, moderor, ordino. † de militibus. Xen. Pæd. 6. p. 167. d.† Thuc. l. 3. καὶ τἄλλα τὰ περὶ τὸ στρατόπεδον καθίσταντο. Item constituo, i. in meliorem statum redigo. item compono, apud Theophrast. Item restituo, aut constituo. Ut apud Aristoph. in Vesp. ἄγετ᾽ εἰ τὸν Ἱππίαν καθίσταμαι τυραννίδα. Item instituo. Ut apud Isocr. in Panegyr. τὸν λόγον κατεστησάμην περὶ τῆς ἡγεμονίας. Apud Thucyd. εἰς μάχην καθίσταντο, exp. prælium conseruerunt. Dicitur ab eodem etiam, καθίστασθαι εἰς πόλεμόν τινι, capessere bellum cum aliquo, seu adversus aliquem. † Sic Xen. Pæd. p. 242. c.† ¶ Item passivè, constituor, collocor, ut, καθεστηκὼς ἐν σφαγῇ, apud Demosth. † Xen. Pæd. 1. 2. 13. et 1. 3. 14.† Item constituor, componor. Isocr. ὅταν καταστῇ τὰ πράγματα, quum composita omnia fuerint, et reddita tranquilla. Sic, καθεστηκότα τὰ πράγματα, apud Lysiam, res pacatæ. Et, componor mente, et ad me redeo, apud Aristot. polit. 8. et in problem. 31. Item componor, et ad bonam frugem reducor, apud eundem de hist. anim. 7. Dicuntur et morbi aut dolores καθίστασθαι, apud Gal. et Diosc. 1. componi, sedari, cohiberi, desistere, sisti. Item roboror, confirmor, apud Theophr. Sic apud Gal. ἀνὴρ καθεστηκὼς ἡλικίας, homo plena et confirmata ætate. Καθεστηκὼς τρόπος, apud Thucyd. mos constitutus et confirmatus longo usu. † νόμος, lex. Aristoph. Nub. 1402.† Apud Plat. in epist. καθεστηκυῖα ἡλικία, constans ætas; quæ et, matura. ¶ Item restituor, apud Theophr. Item incipior, suscipior, ut, καθιστάμενος πόλεμος, apud Thuc. l. 1. bellum cœptum. ¶ Item constituor, conjicior, redigor, ut, καταστὰς εἰς φόβον, conjectus in metum, vel metu perculsus, terrefactus. ¶ Nonnunquam motus significationem inclusam habet, et exp. venio. Ut Thuc. lib. 3. καταστάντες οὖν ἐς Ῥήγιον τῆς Ἰταλίας. Sic apud eundem, καταστὰς ἐς τὸ στρατόπεδον. Sic, καταστὰς εἰς ἀγῶνά τινι, aut etiam, πρός τινα: vel, καταστὰς εἰς διαφοράν, apud Plut. quum in certamen (vel in discordiam) venisset. Sic apud Isocr. καταστὰς εἰς ἔχθραν τῷ βασιλεῖ. † Sic καθιστάμενοι εἰς τοὺς ἐφήβους. Xen. Pæd. 1. 2. p. 41. a.† ¶ Item peculiariter ponitur pro, fio, et sum, vel existo. Ut Isocr. πλεῖσται ἀγαθῶν δυναστεῖαι καθίστανται. Thuc. τοῖς νῦν καθεστηκόσιν ἐχθροῖς, hostibus qui nunc sunt. Sic, τὰ καθεστῶτα, præsentia: et, τοῖς καθεστῶσι καιροῖς, apud Plutarch. in Phocyl. statu præsentium temporum. † Xen. Pæd. 1. 2. 15.† ¶ Alia peculiari significatione dicitur καθίσταται, et καθέστηκε, et κατέστη, pro νενόμισται, in more positum est, moribus receptum est, solenne est. Et, καθεστηκὸς, quod jam receptum est, ac moribus comparatum. Unde et, παρὰ τὸ καθεστηκὸς, indecorè, illicitè. Item, καθεστηκυῖα τιμὴ, à Demosth. vocatur legitimum et moderatum pretium justumque. Item, καθεστηκὸς, constitutum, statum et fixum. (Eurip. Med. 876. Id. Phœniss. 51. 496. Aristoph. R. 1035.) † Καταστατέον, constituendum. verbale. Xen. Pæd. p. 207. c.†

Καθεστηκότως, compositè, seu animo composito et moderato. Aristot. pol. 8.

Κατάστασις, constitutio et collocatio cujusque rei in suam sedem. Gal. 3. εἰς τὸ περὶ ἀγμῶν. Item constitutio, institutio seu ordinatio, ut, κατάστασις τῶν ἀρχόντων, apud Aristot. in pol. † Xen. Pæd. p. 203. c.† Apud Plat. κατάστασις τῆς πολιτείας, constitutio reip. i. compositio. Dicitur etiam de constitutione judicii, apud Harpocr. ¶ Item constitutio, in passiva signif. Interdum et status; ut quum dicitur de constitutione corporis humani, aëris, et similium, apud Dioscor. Gal. Hippocr. Apud Luc. κατάστασις εὐδίας, serenitatis temperies. Et apud Alex. Aphr. λοιμικὴ κατάστασις, pestilens aëris constitutio. Et apud Gal. ἡ τῆς διαίτης κατάστασις, victus ratio. Apud Herodot. in Eut. κατάστασις πραγμάτων, rerum status. Item status, de ipsa standi actione, aut loco in quo consistitur. Soph. in Ajace, κατάστασις γένοιτ᾽ ἂν οὐδαμῶς νόμων, nullæ leges possint consistere. Item omnia cujusque rei forma, apud Hippocr. Item sedatio. Aristot. in rhet. κατάστασις καὶ ἠρέμησις ὀργῆς. Item pecunia quæ iis ex ærario persolvebatur, qui in equitum ordinem assumebantur; stipendium equestre. apud Lys. Item apud Rhetores, exhibitio, in orat. ὑπὲρ Μαντιθέου. Apud Eurip. in Phœn. δαιμόνων κατάστασις, expon. fortuna divina. Apud Theophr. κατάστασις τῶν ἡλίων. (Æschyl. Ag. 23. Eurip. Med. 1199. id Phœniss. 1265.)

Καταστάτης, ου, ὁ, instaurator. Soph. in Elect. καὶ καταστάτην δόμων. (Κατάστατος. Sch. Theoc. Ϛ. 21.)

Καταστατικὸς, certo statu præditus. Item sedandi vim habens. Plut. in Lyc.

Κατάστημα, constitutio, status, habitus. Diosc. l. 6. κατάστημα τὸ κατὰ φύσιν, naturalis constitutio et habitus corporis. Et l. 1. κατάστημα αἴθριον, serena cœli constitutio. Item constantia, et habitus vultusque hominis compositæ mentis, nec conturbatæ. Plut. in Marcello. Exp. et æquabilitas. Item pro σχῆμα, et καταστολὴ, apud Chrysost. ad Timoth. Item quædam veluti confirmatio et animadversio, apud Hippocr. l. 2. epidem.

Καταστηματικὸς, sedatus, et qui nullo modo agitatur. Plut. in Graccho. et Laërt. l. 2.

Καθιστάνω, et Καθιστάω, ῶ, idem quod καθίστημι, constituo. Cum εἰς, exp. conjicio in, ut apud Chrysost. de offic. episcopi, καθιστᾷ εἰς τῆς ἀπολογίας ἀνάγκην. Ponitur etiam pro, ἀποκαθιστᾷν, constituere aliquo in loco, hoc est, salvum et incolumem constituere aut constituendum suscipere, quod et καθιστάνω. Actor. Apost. cap. 17. οἱ δὲ καθιστῶντες τὸν Παῦλον ἤγαγον αὐτὸν ἕως Ἀθηνῶν, qui verò Paulum susceperant tuto loco constituendum.

Καθεστήκω, consto, persto, constanter permaneo: seu firmus sto, ita ut non commovear. ex Thuc. et Soph.

Decomp. Ἀκαθιστέω, turbor, confundor, stare nequeo.

Ἀκαταστασία, tumultuatio, agitatio qua res in quiete aliqua consistere non potest. 1 Cor. 14. et 2 Cor. 12. cap. [Evang. Lucæ. cap. 21. 9. Ὅταν δὲ ἀκούσητε πολέμους καὶ ἀκαταστασίας. Polyb. Hist. lib. 1. §. 70. ὁ δὲ Γέσκων ἑώρα μὲν τὴν ὅλην ἀκαταστασίαν καὶ ταραχὴν, &c.]

Ἀκατάστατος, incompositus, confusus, certo in loco seu statu non collocatus, vel non sedatus, tumultuans. Plut. de def. orac. [Dion. Hal. ἀκαταστάτου μὲν γὰρ ἔτι τῆς πολιτείας οὔσης. Reipublicæ statu nondum composito.]

Ἀκαταστάτως, incompositè, confusè, quum res certo loco constituta aut sedata non est. Isocr. πρὸς Εὐθυν.

Ἀντικαθίστημι, contrà statuo, adversus aliquem statuo seu constituo, oppono. † Xen. Pæd. 1. 6. 38.† Item substituo, quasi statuo pro alio, sufficio in locum alterius. Plut.

Ἀντικαθίσταμαι, obsisto, sto contrà, quasi contrà seu adversus statuor. Thuc. l. 3. et Xen. Item substituor, subrogor.

Ἀποκαθίστημι, et ἀποκαθιστάω, et ἀποκαθιστάνω, restituo, reddo. Polyb. lib. 4. Ὀρχομενὸν κατὰ κράτος ἑλὼν, οὐκ ἀποκατέστησε τοῖς Ἀχαιοῖς ἀλλὰ σφετερισάμενος κατεῖχε. Item restituo, in locum pristinum repono. Athen. καὶ πάλιν ἀποκαθίστα εἰς τὴν γῆν. Item restituo in pristinum statum, apud Herodian. Item restituo sanitati, sano. Diosc. l. 4. ἐκθλίψεις ἀποκαθίστησι. Item pro, καθίστημι, efficio, reddo. Luc. καί σε στρατηγὸν ἀκαταμάχητον ἀπεκατέστησα, te effecissem invictum imperatorem. Item pro, dissolvo, apud Aristot. Item, ἀποκαταστῆναι, neutra significatione, pro καταστῆναι, considere, subsidere, ut aqua turbulenta, apud Diosc.

Ἀποκαθίσταμαι, restituor, reddor. Theophr. Item redigor, evado. apud eundem. Theophr. de pl. 4.

Ἀποκατάστασις, restitutio, redditio. Item restitutio in pristinam formam vel statum. Greg. ¶ Item circuitus Solis et Lunæ et aliorum planetarum anno vertente in idem signum, apud Plut. in Cæs. A quibusdam exp. anniversarius reditus in idem signum. Quum enim Sol et Luna in idem signum redeunt, tum veluti in pristinum locum restituuntur et reponuntur. Ab Hesych. expon. τελείωσις.

Δυσκατάστατος, sedatu difficilis. Xen. Pæd. 5. †p. 131. c. ubi comp. δυσκαταστατώτερος.†

Ἐγκαθίστημι, colloco. Isocr. φρουρὰς ἐν αὐταῖς ἐγκαταστήσας. Item constituo vel potius constituo in. idem quod καθίστημι. Thuc. lib. 1. Τύραννον δὲ ἑαυτῶν ἐγκαθίστανται πόλει.

Ἐπικαθίστημι, substituo, sufficio. Polyb. l. 2. unde ἐπικατασταθεὶς, substitutus, suffectus.

Εὐκατάστατος, bene constitutus, bene compositus, sedatus vel stabilis.

Νεοκατάστατος, nuper constitutus, nuper fundatus, ut, νεοκατάστατος πόλις, apud Poll. Et, ἄνθρωποι νεοκατάστατοι, apud Thuc. l. 3. novi coloni.

Παρακαθίστημι, juxtà colloco, seu appono. Dem. παρακαθίστησι φύλακας. Item altrinsecus colloco, apud Isocr.

Προκαθίστημι, prius constituo seu colloco. Thucyd. l. 2. Exp. etiam, præparo.

Προκατάστασις, narrationis præparatio, apud Hermog.

Προσκαθίστημι, insuper constituo.

Συγκαθίστημι, unà constituo, confirmo. Thucyd. l. 4. (Æsch. Pr. 305.) Συγκατάστασις, conflictus, dimicatio. Polyb.

Ὑποκαθίστημι, substituo, sufficio. Herodian.

Ὑποκατάστατος, substitutus. ex Pand.

Ἀνθυποκαθίστημι, in locum alicujus substituo, loco alicujus abrogo. unde ἀνθυποκατασταθεὶς, apud Plut. in locum demortui vel abeuntis magistratu suffectus.

Μεθίστημι, statuo aliud pro alio. Aristot. eth. 5. στασιάζουσιν ὅπως ἐκ τῆς καθεστηκυίας πολιτείας ἄλλην μεταστήσωσι. Item muto, itidem cum accus. apud Aristot. Plut. Antiph. Et cum genit. apud Aristoph. μεθίστημι τοῦ χρώματος, muto colorem. Item transfero seu traduco. Paus. ἐς Ἡρακλείδας [illegible] μετέστησε τὴν ἀρχὴν, transtulit imperium. Item submoveo, seu expello, aut facessere jubeo, ut, μεθίστημί τινα τῆς καθέδρας. Item in exilium mitto, apud Plut. in Aristide. Exponitur etiam migrare cogo, apud Isocr. ¶ Item dimoveo, retraho, revoco. Greg. ἢ καὶ χαλεπὸν μεταστῆσαι κακίας. ¶ Apud Eurip. μεθίστημι ἄγαλμα φόνου, exp. prohibeo statuam à cæde. (εἴ τι μὴ δαίμων παλαιὸς νῦν μεθέστηκε στρατῷ. V. Æsch. Pers. 158. Cum Gen. Eurip. Med. 552. 899. 912. 1297. Suppl. 547.)

Μεθίσταμαι, statuor pro alio. Item mutor. Aristoph. Plat. et alii. Item degenero. Polyb. Item transferor, traducor, Plut. in apoph. Item submoveor vel amoveor. Luc. c. 16. Item migro aut secedo, ut, μεθίστασθαι εἰς ἕτερον τόπον, migrare, apud Plat. Dicitur et, μεταστῆναι ἐκ τῆς χώρας, vel ἐκ τῆς πατρίδος, migrare è regione, migrare è patria. Et cum genit. sine præpos. apud Eurip. μεταστῆναι βίου, migrare è vita. Dicuntur etiam μεθίστασθαι exules, qui migrant è patria, et solum vertunt. Dicuntur etiam, μεθεστῶτες, defuncti. Item transeo. Plat. in epist. ἐκ τοῦ φαύλου εἰς τὸν ἀληθῆ λόγον μεταστῆναι. Item deficio. Xen. Hell. 1. χωρία πρὸς Λακεδαιμονίους μεθεστηκότα, quæ ad Lacedæmonios defecerant. Sic et apud Plut. in Demetr. Apud Polyb. μεθίστασθαι ἐπὶ πόδα, retrocedere, se recipere. Apud Eurip. μεθίστασθαι λύπης, exp. deponere mœrorem, liberari mœrore. ¶ Item sto inter, versor vel sum inter, ut apud Hom. ἑτάροισι μεθίστατο, versabatur inter socios. Item activè, submoveo, expello. Luc. μεταστησάμενος ἅπαντας, ἰδιολογεῖται πρός με. Sic et Thuc. l. 5. (τυράννοις ἐκποδὼν μεθίστασο. Eurip. Phœniss. 40. μεθίστασθαι θρόνων. ib. 75.)

Μετάστασις, mutatio, qua aliud pro alio statuitur, vel qua status alicujus rei in alium traducitur. Demosth. Item submotio, amotio. Andoc. Est et figura oratoria, de qua Quint. lib. 9. cap. 2. Item transitus. Luc. Item migratio. Item exilium, aut exilii species quædam. Plat. ep. 7. et de leg. lib. 9. Item sublatio de medio, mors, apud Polyb. l. 5. Apud Aristot. l. 5. de gen. an. μικραὶ μεταστάσεις μεγάλων αἴτιαι γίνονται, exp. parvæ commotiones magnarum causæ esse solent.

Μεταστατικὸς, ἡ, ὸν, translativus, vocabulum rhetoricum.

Decomp. Ἀμετάστατος, immutabilis, constans, qui de statu in statum traduci non potest. Plat. pol. 2.

Ἀντιμεθίστημι, in contrarium partem transfero, vel vicissim loco moveo. [Aristoph. Thesm. 368. Ἢ ψηφίσματα καὶ νόμον ζητοῦσ᾽ ἀντιμεθιστάναι, &c. Schol. ἀντιμεταβάλλειν καὶ μετατιθέναι, μετακινεῖν τι.]

Ἀντιμεθίσταμαι, in locum discedentis subeo. Aristot. in Meteor. et Themist. 4. phys. ἀντιμεθίσταται ἀλλήλοις τὰ σώματα.

Ἀντιμετάστασις, in contrarium partem translatio seu transmutatio.

Εὐμετάστατος, facilè mutabilis: seu instabilis, inconstans. Plut. de instit. lib.

Συμμεθίστημι, et συμμεθίσταμαι, simul muto, et simul mutor. Plut.

Παρίστημι, (et παριστάω ac παριστάνω) sisto propè seu juxtà. Act. c. 23. κτήνη παραστῆσαι. † παρεστηκὼς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, qui sto coram Deo. Lucæ cap. 1. 19.† ¶ Item sisto. (quod est forense verbum.) ut in pand. Græcis, πολλοὺς δίκαις παραστῇ, quod Ulpianus dixit, judicio sistere. Et Act. cap. 23. παρέστησαν καὶ τὸν Παῦλον αὐτῷ. ¶ Ponitur etiam generaliter pro, in medium produco, repræsento, exhibeo. Luc. de sacrif. ὁ μέν γε Ζεὺς αὐτοὺς ἀνθρώπους τῷ Ἀγήνορι παρίστησι. Metaph. apud Dem. in Mid. τὸ δεινὸν παραστῆσαι τοῖς ἀκούουσι, rei atrocitatem animis audientium repræsentare, et quasi ante oculos ponere. Sic Hermog. σαφῶς παραστήσω, apertè ostendam. Exponitur interdum et, exprimo, significo: item doceo: item probo. ¶ Item sisto ad latus, ad latus admoveo. apud Polyb. et Appian. ¶ Item sisto, i. inhibeo, revoco, ut, παραστῆσαι τὸν ἵππον, sistere equum currentem. Xenoph. ¶ Item confero, contendo, vel res inter se compositas æstimo. Isocr. ταῖς πόλεσι παριστάναι δεῖ τὰς παραπλησίας δύναμιν ἐχούσας. Item cieo, commoveo, excito. Dem. in Mid. εἰ γὰρ ὁ πληγεὶς αὐτῷ παρέστησε τὴν ὀργήν. Exp. et stimulo, concito, ut, παρίστησι δὲ καὶ πρὸς τὰ ἀφροδίσια. Diosc. Item παραστῆσαι, apud Pausan. pro, ciere voluntatem consiliumve rei alicujus faciendæ, seu admonere. † βοηθὸς παραστῆναι, auxiliari. Xen. Pæd. 1. 5. p. 121. c. παριστάναι vel παρεστάναι, præsto esse, adesse. Hesiod. Th. 439.† [Epist. ad Rom. vi. 13. Μηδὲ παριστάνετε τὰ μέλη ὑμῶν ὅπλα ἀδικίας τῇ ἁμαρτίᾳ. 16. παριστάνετε. Polyb. Hist. lib. 3. ἡ γὰρ ἐφεδρεία τῶν πεζῶν ἡ περὶ τὸν αἰγιαλὸν, οὐχ οὕτως αὐτοῖς [illegible] θάρσος παριστάνουσα πρὸς τὸν κίνδυνον, ὡς ἔβλαψε, &c.] (Æsch. Eum. 65. Pr. 216. Eurip. Med. 332. παραστῆναι. ib. 888. id. Phœniss. 1267. Aristoph. R. 1000. Soph. Œdip. Tyr. 1067.)

Παρίσταμαι, activa signif. (in fut. med. præsertim, et aoristo) ut παρίστημι, in medium produco. ut, παρίστασθαι μάρτυρας, apud Dem. Sic Herodian. lib. 1. καὶ τὸν παῖδα παραστησάμενος. Est præterea παραστήσασθαι, ad deditionem compellere, subigere, diripere, apud Thuc. lib. 1. ¶ Item neutraliter, adsto, propè sto, assisto. Il. σ΄. ver. 70. τῷ δὲ βαρυστενάχοντι παρίστατο πότνια μήτηρ. Item præsto sum, appareo, apparitoris munere fungor, apud

Luc. Item opitulor, auxilior, subsidio sum, faveo, adsum. Il. κ'. Ὣς νῦν μοι ἐθέλουσα παρίστασο, καί με φύλασσον. Sic et Od. ν'. Sic Xen. Hell. 6. ὡς δεῖ ὥσπερ ἀλλήλοις ἐν τοῖς μεγίστοις καιροῖς παρίστανται ὑπ' ἀγαθοῖς. Plat. in polit. præc. βοηθεῖν τοῖς φίλοις καὶ παρίστασθαι. Apud eosdem Xenoph. et Plut. Dicitur etiam, παρίστασθαί τινι βοηθός. Exponitur etiam antipulor, assentior, subscribo, ut apud Philop. τῷ Πλάτωνος ὁ Πρόκλος παραστησάμενος δόξῃ. Exponitur etiam, patrocinor. ¶ Motus etiam significationem habet, ut Il. γ'. δεῦρο δυσαμμόρε παρέστης, huc accessisti, huc advenisti. Apud Plut. ἤδη τοῦ δεινοῦ παρεστῶτος, exp. jamjam affuturo discrimine. Apud Gregor. exponitur etiam, in naturam rerum prodeo. ¶ Παρίστασθαι est etiam, animo obversari, in mentem venire, subire. Pausan. παρίσταταί οὖν Ἀργείοις, τῷ μὲν Γελάνορα, κατὰ δὲ εἰκόνα τοῦ Δίου, subitò in mentem venit assimilare. Et apud Plat. ὥστε μοι παρίστασθαι, ita ut mihi videatur. Huc pertinet, ἐκ τοῦ παρισταμένου λέγειν, dicere quicquid in mentem subitò venit, ex tempore dicere. Item exp. advento, accedo, advenio. ¶ Item, animi fiducia præditus sum, confirmor animo, non labasco, non linquor animo. Diod. ταῖς ψυχαῖς οὕτω παρίσταντο πρὸς τὸν κίνδυνον, ὥστε θανάτου καταφρονῆσαι. ¶ Item, q. d. consisto et absolvor, de iis quæ naturæ suæ perfectionem et vigorem adepta sunt: post quem ætatem dicuntur ἐξίστασθαι, quasi exolescere. ut apud Theophr. de caus. pl. l. 6. οἷον παραστάμενος, καὶ ἐξιστάμενος. (Soph. Œdip. Tyr. 951.)

Παράστασις, exhibitio ejus pro quo intercessit quis in vadimonio promittendo, in Pand. ¶ Item drachma quam litigatores in exordio litis dependebant in causis privatis: nomine inde tracto quod hæc merces erat apparitorum, qui sistebant homines in judicio, hoc est, evocabant. Poll. ¶ Item repræsentatio, qua quid velut præsens ostenditur, i. repræsentatur, unde de iis dicitur quæ præ se ferunt splendorem, atque augustam magnificentiam repræsentant. Macch. l. 2. c. 15. ¶ Item documentum, demonstratio: significatio. Aphrod. Top. 6. ¶ Item impetus animi fiducia sui præditi; animi præsentia. Polyb. lib. 4. Et pro fiducia seu persuasione, apud eundem. Item vehementia. ¶ Item exilium et fuga ejus qui extorris esse jussus est. Arist. pol. 5. ¶ Item vilis ac stataria quædam negotiatio: pars una mercaturæ. Aristot. pol. lib. 1. cap. 7. † ἕδρα καὶ παράστασις, sedes et adstandi locus. Xen. Pæd. p. 221. a.†

Παραστάτης, ου, ὁ, (q. d. adstes) qui juxta aliquem stat, qui à latere stat. Vocabulum est militare quo significatur is qui latus alicujus cingit. Herodot. Xen. et alii. Metaph. pro socio auxiliario, et opitulatore ponitur, qui alicujus latus veluti stipat. Xen. † Pæd. 6. p. 171. a. et l. 8. p. 202. c.† Plut. Synes. (Æsch. Pers. 961.) ¶ In choris etiam, παραστάτης dicitur qui præsultori secundus est. Aristot. 4. metaphys. ¶ Est et vocabulum architectonicum: apud eos enim parastatæ dicuntur pilæ quadratæ aut lapides pilarum modo, columnarum astantes lateribus, de quibus vide Vitruv. l. 5. c. 1. A quorum similitudine alterum cruris os parastates nominatur in jumentis à Vegetio, quod et παρακνήμιον, à Poll. ¶ Apud anatomicos, παραστάται, sunt meatus quibus semen genitale ad canalem virgæ emittitur. Poll. et Galen. ¶ Παραστάτης dicitur etiam ossiculum laryngis, quod à similitudine literæ Υ appellatur ὑοειδὲς, διὰ τὸ παραστατεῖν ταῖς ἀρυταίναις. † παραστάτας, de Deis, opitulatores, commilitones. Xen. Pæd. l. 3. p. 79. d.†

Παραστάτις, ιδος, ἡ, metaph. pro socia et auxiliatrice, seu opitulatrice, apud Greg. et Xen. apom. 1. [Soph. Œd. Col. 586. αὐτός τε χἠ σὴ δύσμορος παραστάτις, δίδασκε.]

Παραστατέω, ῶ, à latere sto, adsisto, sto apud, seu juxtà. Soph. in Œdip. Tyr. † 408.† ὅπως ὁρῶσι παραστατοῦσι τοῖς Κρεοντείοις ὅπλοις. Et metaph. adsum, auxilior, opitulor. Aristoph. in Thesm. ἡμῖν θεοὺς παραστατεῖν. (Æsch. Ag. 14. 886. 1088. 1210. Eurip. Phœniss. 156. Soph. Œdip. Tyr. 408.]

Παραστατικὸς, ῆ, ὸν, q. d. exhibitivus, repræsentativus. Synes. de insomn. Παραστατικὴ δίκη, actio ad exhibendum, quam intendit is qui rem præsentem vindicaturus est. ¶ Item qui præsentia animi præditus est, qui nunquam sibi deest, qui aut animi præstantiam, aut consultæ mentis copiam tanquam in numerato habet; animosus et fortis, constans. Et, παραστατικὴ διάθεσις, præsens animi affectio, quævis pericula subire parata: quod tamen in malam partem accipi videtur apud Polyb. l. 2. ¶ Item excitandi vim habens et irritandi. Plut. in Lyc. et in institut. Lacon. Exp. et addens animo impetum, aut excitans in animo impetum.

Παραστατικῶς, præsenti animo, prompto animo, intrepido et fidenti animo. Polyb. Exp. etiam, vehementer.

Παραστὰς, άδος, ἡ, postis, lignum aut lapis ab utroque januæ latere stans: unde et nomen habet. idem quod σταθμός, apud Hom. Παραστάδας Latini vocant etiam antas. Poll. l. 1. Vide et Vitruv. l. 6. c. 9. ¶ Item porticus. Eurip. in Phœn. et Xen. in Hierone.

Παραστάδὸν, astando, stando à latere, propè stando. Od. κ'. (Æsch. Ch. 983.)

Παράστημα, præsidentia et robur animi, præsens animus, animi præsentia, animus acer et promptus, animi præstantia. Diod. in hist. Alexand.

Decomp. Ἀντιπαράστασις, nomen figuræ Rhet. Quidam expon. obsistentia, vel depulsio.

Ἀντιπαραστατικὸν κεφάλαιον, quum quid negatur, non simpliciter, sed addita circumstantia.

Ἐμπαρίσταμαι, propè adsto, assisto. Apud Dem. ἐμπαραστῆναι αὐτῷ ἐν τῇ γνώμῃ, exp. ad animum ejus subire.

Συμπαραστάτης, qui unà à latere adstat, socius, adjutor; auxiliarius miles, et qui opis gratia alicui adstat. Militaris est dictio. Aristoph. in Plut. [Soph. Philoct. 693. τί γὰρ τοιοῦ ποδὶ σὺ ξυμπαραστάτου λαβεῖν.]

Συμπαραστατέω, unà à latere sto, unà adsto. Item, unà auxilior, unà adsum et opitulor. Aristoph. (R. 388. Æschyl. Pr. 218. S. c. Th. 675.)

Συμπαρίσταμαι, simul adsto. Soph. [Œd. Col. 1404. ὦ, εἰ σὺ τῷ 'μῷ ξυμπαραστήσεις φρενί, &c. Pind. Olymp. Od. 6. 72.]

Περιΐστημι, (q. d. statuo circum seu colloco, aut circumquaque circumstare facio) circumpono. Item circundo, cingo. Herodian. περιστήσαντες αὐτοῖς ξιφοφόρους. Sic Plut. in Cam. τῷ Καπιτωλίῳ φρουρὰν περιέστησε. Exp. et circumvenio, et undique immitto, apud Polyb. πανταχόθεν περιστήσαντες αὐτοῖς τὸν κίνδυνον. † περιΐστημι ἐπὶ πόλιν. Xen. Pæd. p. 188. c.† Dicitur et, περιστῆσαι φόβον πᾶσι, apud Plut. in Fab. injicere metum omnibus, et quasi circumjicere: vel injicere, quasi eum illis circumdando. Sic et in Lyc. περιστῆσαι κύκλον τῇ πόλει. † περιΐσταμαι, circumsto. Xen. Pæd. l. 4. p. 96. c. Sic l. 7. p. 193. d.† ¶ Item redigo. Herodian. l. 7. εἰς πενίαν περιστήσας, quum ad egestatem redegisset. Aristot. pol. 5. εἰς ἑαυτὸν περιέστησε τὴν πολιτείαν. Item circumago in contrarium, commuto in contrarium, apud Æschin. et Athen. Apud Dem. adversus Bœotum, περιστῆσαι τὰς αὑτοῦ συμφορὰς εἰς ἐμέ, in me derivare et devolvere calamitates suas.

Περιΐσταμαι, circumsto, circumsisto. Il. ρ'. v. 95. μή πώς με περιστήωσ' ἕνα πολλοί. Thuc. lib. 7. καὶ περιστάντες πανταχόθεν. Idem, ὅτι πᾶς μείζων τις κίνδυνος περιέστη τὴν πόλιν. Dem. ἀνάγκη περιέστηκε καὶ τοῦτο πάλιν εἰπεῖν. Et apud eundem, περιστάσης ὑμᾶς αἰσχύνης. Apud Appian. bell. civil. 3. φρουρὰν περιΐστασθαι περὶ τὸ σῶμα, custodes sibi apponere et corpori circumdare. † τὸν λόφον στρατεύματι, copiis collem circumdare. Xen. Pæd. l. 3. p. 66. d.† ¶ Item redigor, cedo, evado, devenio. Dem. καὶ τὸ πρᾶγμα εἰς ὑπερβολήν μοι περιέστη, res mihi atrocissimè cessit. Isocr. εἰς τοῦτο περιέστη τὰ πράγματα, eò tandem res devenerunt, seu deductæ sunt. Dicitur etiam aliquid περιΐστασθαι εἰς τοὐναντίον, in contrarium cedere, evadere, erumpere, apud Plut. et Syn. Dicitur et de persona, ut Syn. καὶ περιιστάμεθα ἡμεῖς εἰς τὸ τοῖς μὲν ἐλεεινοὶ γενέσθαι φιλανθρώποις, &c. eò devenimus ut, &c. Expon. etiam, pervenio, ut apud Plut. in Pericl. εἰς ἕνα περιστήσεται τὸ κράτος, ad unum perveniet imperium. Apud Syn. τὰ τῆς ἀπολογίας εἰς ἐμὲ περιΐσταται, exp. purgatio ad me pertinet. Apud Plut. εἰς ἀνδραποδισμὸν περιΐσταται, exp. desinit. ¶ Item vito, declino, apud Luc. in fine Hermotimi.

Περίστασις, circumstantia, Aristot. probl. segm. 2. q. 29. διὰ τὴν τοῦ ψύχους περίστασιν, propter frigoris circumstantiam. Est et vocabulum oratorium, apud Hermog. et Aphthon. ¶ Item corona, i. turba circumfusa et circulum efficiens, apud Polyb. l. 1. ¶ Item casus circumstans aliquem, clades, et status afflictio, quæ hominem quasi circumstare videtur, et certo spatio circumscribere, ut evadere nequeat. ut apud Polyb. ὅταν τὰ τῆς περιστάσεως κατεπείγῃ, quum necessitas urget. Et in l. 2. Macchab. περιέσχεν αὐτοὺς χαλεπὴ περίστασις, gravibus circumventi sunt necessitudinibus. Sic sæpe apud Dioscor. et alios. Aliquando exp. rerum eventus, vicissitudo. Laërt. in Herillo, μηδὲ εἶναι τέλος, ἀλλὰ καὶ κατὰ τὰς περιστάσεις καὶ πράγματα ἀλλάττεσθαι αὐτό, pro casuum varietate et rerum eventu mutari. Accipitur etiam in bonam partem pro, occasionis opportunitas, temporis circumstantia seu rerum circumstantium opportunitas. Idem ferè quod καιρός. Polyb. τὸ ἐπικαλούμενον τῆς περιστάσεως. Et generaliter hoc vocabulo significantur omnia quæ hominem circumstare possunt, sive prospera, sive adversa, sive tempus, sive locus. ¶ Item circuitus. Athen. l. 5. αἱ δὲ τῆς περιστάσεως θύραι τὸν ἀριθμὸν εἴκοσι οὖσαι, portæ quæ in circuitu erant.

Περίστατος, q. d. qui circumstatur, i. qui circumstantium corona cingitur, quem aliqui aut res aliquæ circumstant. Isocr. περὶ ἀντιδόσ.

Περιστατικὸς, circumstantias habens, aut ad circumstantias pertinens, vocabulum Rhet. Et, περιστατικὰ, circumstantiæ. Item adversus, calamitosus, minus secundus. Laërt. in Zen. et apud Basil..

Περιστατέω, ῶ, circumsto.

Περιστατίζομαι, circumsistor seu circundor. Aret. in Apocal.

Περισταδὸν, circumstando, circumcirca. Herodot. in Polymn. Theo. l. 7. Theoc. in pharmac. Apoll. Arg. l. 2.

Decomp. Ἀντιπεριΐστημι, comprimo, coarcto, intrò cohibeo. Aristot. in probl. sect. 13.

Ἀντιπεριΐσταμαι, cohibeor et coërceor undique. Exp. et resisto contrario modo: item circumobsisto. Theophr. in 6. de caus. pl. et Aristot. in probl. sect. 24.

Ἀντιπερίστασις, circumobsistentia, cohibitio et compressio undique circumfusa. Theophr. de caus. pl. l. 2. Aristot. in Probl. sect. 2. quæst. 16.

Ἀπερίστατος, quem nihil circumstat. Item, apud Rhetor. circumstantiis carens, circumstantias non habens, ut, ἀπερίστατον ζήτημα, apud Hermog. ¶ Item desertus, qui nulla circumstantium à quibus auxilium ei ferri possit, corona cingitur. Phocyl. οἶκον δ' ἀπερίστατον ἄνδρα. ¶ Item quem nulla circumstant pericula, ut ἀπερίστατος [illegible], apud Polyb. status rebus secundis florens, in quem nulla clades nullumque infortunium incurrit. Sic apud Gal. l. 2. κατὰ γένη, ἀπερίστατα ἕλκη.

Εὐπερίστατος, qui facilè circumsistitur, aut circumsistit. Item, bonas habens circumstantias. Vel activa signif. aptus ad circumsistendum ac impediendum. In ep. ad Hebr. εὐπερίστατον ἁμαρτίαν, quidam interp. peccatum ad nos circumcingendos proclive.

Προΐστημι, q. d. statuo antè, seu colloco: propono, item præpono, antepono, antefero, item præ me fero. Item prætendo, prætexo. Et præficio. In quibus significationibus usurpatur potius vox pass. vel aor. med. προστήσασθαι, ut docebunt sequentia exempla.

Προΐσταμαι, propono. Ut apud Luc. καὶ τί ἂν ἄλλο παράδειγμα τούτου ἄμεινον προστησαίμην, quodnam exemplum melius proponerem? Item præpono seu antepono. Ut apud Greg. τὸ χεῖρον ὡς ἄμεινον προεστήσατο. Item præ me fero. Ut apud Aristid. εἰ μόνη προστησαμένη σχῆμα φαυλότερον τοῦ λόγου. Item prætendo, prætexo. Ut Dem. pro cor. καὶ τοῦ μὲν ἀγῶνος ὅλου τὴν πρὸς ἐμὲ ἔχθραν προΐσταται. Item præficio, præfecturam confero. Ut apud Herodian. l. 7. προστησαμένους ἑαυτῶν χειροτονηθέντας βασιλέας. Et apud Plut. in Sol. προστησάμενοι τὸν Σόλωνα, qui ducem Solonem sibi præfecerant. Apud Dem. κατὰ Νέαιρ. προΐσταται Στέφανον τουτονὶ αὐτῆς, expon. hunc sibi Stephanum tutorem et defensorem vindicemque assumit. Sic et apud Greg. Item tueor, defendo, patrocinor. Dem. in Timocr. τῶν ὑμετέρων δικαίων προΐστασθαι, jura vestra tueri et defensitare. Item prostituo, προαγωγεύω: ut, προστῆσαι τὴν αἰχμάλωτον, in Pand. Itidemque προΐστασθαι dicitur mulier, i. prostare. ¶ Item passiva seu neutra signif. q. d. sto ante, antesto, antisto, præsum, præfectus sum. Dem. pro cor. καὶ μεγίστων δὲ πραγμάτων τῶν κατ' ἐμαυτὸν ἀνθρώπων προστὰς, summam curam et potestatem habens. Plat. epist. 7. μεγάλης προστὰς πόλεως. Apud Xen. in Œcon. προεστάναι πρὸς τὸν ἱστόν. † Sic προστατὴς, præfectus. Xen. Pæd. l. 4. p. 94. a.† Item prosto. (unde prostibulum.) Æschin. προεστάναι τὸν μείρακα. Et cum genitiv. apud Athen. Item antecello, apud Plut. in Tim. πάντων προστὰς εὐψυχίᾳ. Item, sto ante. Plut. in Publ. ταῖς ἀπισχομέναις ὁ προεστὼς. Item obsto, obsisto, ex Soph. in Ajace: in qua tamen signif. dicitur potius προΐσταμαι.

Προστασία, imperium quo aliquibus præsumus, præfecturæ dignitas, præfectoria dignitas. Thuc. l. 2. et Polyb. Item cura, tutela, patrocinium, quo ante aliquem nos statuimus ad ejus defensionem contra adversarium aut res adversas. Interdum et auxilium. Polyb. l. 5. Plut. in Rom. et Demosth. contra Onetorum.

Προστατήριος, exp. præses. Apollo sic dicitur (teste schol. Soph. in Elect. † 639 †) quòd ante fores statueretur: seu patronus, cujus statuam ante ædes consecratam ponebant. Apud Plut. symp. 3. q. 7. προστατήριος μὴν, mensis quo Athenis mustum bibere incipiebant ac libabant, et innoxias et salutaris ejus usus ipsis deûm beneficio concederetur. (Æsch. S. c. Th. 405. Ag. 985.)

Προστάτης, ου, ὁ, præfectus, præses, dux qui rei alicui præest, eamque administrat. Xen. Hell. 3. πάσης τῆς Ἑλλάδος προστάται εἰσί. Et Pæd. 7. προστάτης τοῦ πολέμου, belli dux. † opp. τοῖς ὑπηρέταις. Xen. Pæd. l. 3. p. 82. d.† Et apom. l. 1. προστάτης τῆς πόλεως, urbis præfectus. Item patronus, tutor, defensor. Plut. in Mario, πάτρωνας καλοῦσι τοὺς προστάτας οἱ Ῥωμαῖοι. Sic apud Appian. lib. 2. bell. civil. ὃς ἦν τῶν Ἀλλοβρίγων προστάτης, in cujus clientela erant Allobroges. (Soph. Œdip. Tyr. 311. 903. Tr. 212.)

Προστάτις, ιδος, ἡ, patrona, suffragatrix. Apud Chrys. in ep. ad Hebr. In ep. ad Rom. c. 16. προστάτις πολλῶν ἐγενήθη, quidam exp. multis hospitium præbuit.

Προστατικὸς, ad προστάτην pertinens, aut peritus muneris τοῦ προστάτου. [Προστατικῶς. Polyb. Hist. lib. 5.]

Προστατεύω, seu προστατέω, † Xen. Pæd. 1. 2. 5.† præsum, præsideo. Ut apud Xen. apomn. lib. 1. τῆς πόλεως προστατεῖν. Et, στρατεύματος προστατεύειν, apud eundem. Et, οἱ ἐν ταῖς πόλεσι προστατεύοντες, qui in civitatibus præsunt. † Xen. Pæd. 1. 6. 3.† Item patrocinor, defendo: cum genit. apud Synes. Apud Sophocl. in Elect. † 783.† ὁ προστατῶν χρόνος, exp. præcedens tempus.

Προστατεία, ἡ, præfectura, procuratio, idem quod προστασία. Xen. Item cura, patrocinium, defensio. Polyb. l. 5.

Προστὰς, άδος, ἡ, porticus vestibulum. Et pro ipsa porticu, apud Plut. Item pro prostibulo, seu scorto, apud Athen.

Decomp. Ἀπροστάσιον, ου, τὸ, quum quis patronum et tutorem non habet. Dicebatur Athenis de incolis qui sibi ὁ civibus nullum adoptarant patronum, unde ἀπροστασίου δίκη, actio in incolas qui tutorem sibi non quæsierant. Poll.

Ἀπροστάτευτος, cui nemo præest: vel cui tutor et patronus non est. Hesych.

Περιίστημι, sisto et inhibeo, obicem oppono. Aristot. in probl. καὶ τὸ πνεῦμα περιιστᾶσι, et spiritum inhibet ac commeare vetat. ¶ Item affirmo, i. firmiter colloco. Antiph. in apol.

Περιίσταμαι, obsisto, adversor, obstrepo: apud Chrysost. Apud Polyb. περιίσταμαί σοι, inimicus sum. Arist. in probl. χολή τε περιίσταται αὐτοῖς πολλάκις, bilis molesta est et malè afficit. Item adsum, proximus sum, ut, παρίσταμαι. Æschin. in Timarc. ἐγὼ δὲ πολλοὺς προεστηκότας τοῦ δικαστηρίου. Apud Plat. in Philebo, προσιστάμεθα δὲ πρὸς ταῦτα αὐτὸν λόγον, aggrediamur igitur hanc quoque disputationem.

Συνίστημι, constituo. † consistere, de equis. Xen. Pæd. l. 2. 44. c.† Plat. in Timæo, ξυνστήσας δὲ τὸ πᾶν, quum constituisset totum, toto constituto. Polyb. l. 2. ἐξαπέστειλαν αὐτοῖς ἡγεμόνα συστήσαντες. Item constituo, i. astruo, confirmo, stabilio. Basil. ποιεῖ δὲ τὴν ἀγαθότητα συνίστησι τοῦ Θεοῦ. Sic et Rom. cap. 5. Item constituo, i. in unum concilio et consocio. Ut, συστῆσαι τὰς πόλεις ταύτας, Isocr. (Soph. Tr. 27. λέχος συστᾶσα. i. e. συνελθοῦσα, ut Sch. ib. exponit.) Item constituo in loco, et firmo, apud Polyb. † plusq. perf. συνεστήκειν, passivè usurpatur, constitutus sum. Sic Xen. Pæd. l. 6. p. 156. d.† Item pro, construo. Exponitur et fingo, formo, creo. Item coagmento et cogo. Plat. in Tim. τίνι τῶν ζώων αὐτὸν εἰς ὁμοιότητα ὁ ξυνιστὰς ξυνέστησε; Cic. interpr. cujusnam animantium deus in fingendo mundo similitudinem secutus sit? Sic Prometheus apud Luc. dicitur ζῶά τινα συστήσασθαι. Item concrescere facio, spisso. apud Aristotel. Item contraho, corrugo, obduco. Ut apud Plut. in symp. 7. cap. ὁ δὲ οὐ μάλα φαιδρὸς, ἀλλὰ συστήσας τὸ πρόσωπον. ¶ Item conflo, communi consensu comparo, unanimiter molior. Ut Dem. καὶ διὰ ταῦτα συνίστησιν ἐφ᾽ ὑμᾶς τὸν τηλικοῦτον τουτονὶ πόλεμον. † Xen. Pæd. 1. 1. 1. 2. ἀγέλαι συστᾶσαι ἐπὶ τοὺς νομέας, greges qui coierunt (vel conjurarunt) in pastores, et Pæd. 1. 5. 3. ἔθνη συνεστηκότα εἰς τὸ αὐτὸ et συνεστήκασιν εἰς ἕν. ibid.† De conjuratione etiam usurpatur, ut docet Bud. Item ad defectionem vel ad res novas solicito, apud Pausan. ¶ Item commendo. Synes. καὶ χάριν εἰδέναι τῷ συστῆσαι τοὺς ἐκείνους δικαίως. Apud Laert. ἀναγαγὼν συνέστησε τῷ φιλοσόφῳ, exp. conciliavit et commendavit. Sic et apud Dem. aliquoties. Metaph. dixit Synes. ἵνα καὶ Σιμωνίδης Ἱέρωνα τῇ διαδοχῇ τοῦ χρόνου συνίστησι, Simonides Hieronem posteritati commendavit. Exp. etiam, notum facio seu nobilem. Quoniam autem qui aliquem commendant de eo testificari solent, ejusque mores ac facta probare: hinc quidam factum esse annotant ut pro testificari accipiatur, apud Demosth. item pro approbare, ut 2 Corinth. cap. 6. [Συνιστάω. 2 Epist. ad Corinth. 4. 2. τῇ φανερώσει τῆς ἀληθείας συνιστῶντες ἑαυτοὺς πρὸς πᾶσαν συνείδησιν ἀνθρώπων, &c. 6. 4. 10. 18.]

Συνίσταμαι, idem quod συνίστημι, constituo. Polyb. l. 2. Ῥωμαίων συνεστησαμένων τὰ κατὰ τὴν Ἰταλίαν, quum jam constituissent et firmassent res Italiæ. Item construo. Ut Aristot. καὶ συνίστανται εἰς καλύβας σφηκιὰς τὰς μακρὰς ἐκ τετραθύρους, construunt favos suos quadriforos. Item conflo. Ut Isoc. in Hel. ὑπὲρ δὲ ταύτης οἱ Ἕλληνες τοσοῦτον συνεστήσαντο πόλεμον. Sic apud Polyb. συνίστασθαι πολιορκίαν, exp. obsidere. ¶ Item neutra seu pass. signif. consto, componor: ut, ἐκ διαφόρων συνίσταται, diversis ex rebus constat. Quidam συνεστᾶναι, exp. etiam, compactum esse, vel coagmentatum. et apud Aristot. de poëtica, τοὺς συνεστῶτας εὖ μύθους, ritè compositas fabulas. ¶ Item consto, coëo, cœtus habeo. Thuc. l. 2. κατὰ σφᾶς αὐτοὺς συνιστάμενοι. Idem lib. 3. ξυνίσταντό τε καὶ λαβόντες ἐγχειρίδια. Xen. ἀναβάσεως 5. σύλλογοι ἐγένοντο, καὶ κύκλοι συνίσταντο. Item conjuro, conspiro: ut, οἱ δὲ συνίσταντο τῷ Κατιλίνᾳ, apud Plut. † συνίστασθαι, coire, conjurare. Xen. Pæd. l. 1. 1. 2.† Interdum simpliciter, congregor, ut apud Synesium, καὶ φησὶς ἀφῖχθαι ἐπὶ συνεστῶτα καὶ συγκεκροτημένον λαόν. Item consocior ad bellum. Xen. Hell. l. 7. συνεστῶσι τοὺς Λακεδαιμονίους καὶ Ἀρκάδας, καὶ Ἀχαιούς. Dicitur et ipsum bellum συνίστασθαι, conflatum esse. Apud Plutarchum in Romulo, συνεστηκότος ἀγῶνος, exp. collato prælio: et, pugna commissa. † συνεστηκυῖα ἐπιβουλὴ, παρασκευή, comparata. Xen. Pæd. 1. 5. 4.† Apud Herodianum, ἔτι τῆς μάχης συνεστώσης, exp. stante adhuc acie. Item consisto. Et συστατικὸς, quod consistere potest: ut, συστατικὸν ζήτημα, quæstio in quam ab utraque parte argumenta et probationes in medium adduci possunt. Συστατικὸς, est etiam compactus, solidus, non fluxus, apud Aristot. ¶ Apud Plat in Tim. ξυνίστασθαι Cic. interp. cohærere. Apud Themist. in Phys. l. 4. συνίσταμαί σοι, (q. d. sto tecum,) sto à te, seu à partibus tuis. cui opp. ἀνθίσταμαι et ἀφίσταμαι. Item commendor. Synes. ἐπειδή μοι παρὰ πάσης συνέστη τοῦ βουλευτηρίου, mihi à toto commendatus est senatu. ¶ Συσταθῆναι, expon. etiam, studiosè excipi, coli atque in contubernium admitti, ut apud Laërt. ἐλθόντα δ᾽ Ἀθήναζε ἐπὶ μὲν Πλάτωνος παραθῆναι, ἐπὶ δ᾽ Ἀριστίππου συσταθῆναι. (Congredior. Æsch. S. c. Th. 678. Eurip. Phœniss. 709.)

Σύστασις, constitutio, Plat. Gal. Item coagmentatio, structura, compositio, conjunctio. Plat. in Tim. et de leg. Aristot. de poët. Item coagmentum, concrementum, crassitudo. Aristot. et Gal. Item astructio, confirmatio, assertio. Alex. Aphr. Item apparatus bellicus qui fit communi consensu. Plut. in Publ. Apud Herodian. ἡ ἐν συστάσει μάχη, prælium collato pede pugnatum. Exponitur etiam turma. ¶ Item coitio, conjuratio, conspiratio, sodalitium in perniciem legum, cœtus eorum qui coëunt et conspirant seu conspirationem moliuntur. Plut. in Numa, ἐπιβουλὴ καὶ σύστασις ἀνδρῶν. ¶ Item cœtus, conventus populi. Xen. in Hippar. παρὰ συστάσει ἀνθρώπων, in cœtu hominum. Exp. etiam congressus, colloquium, apud Plut. in Themistoc. ¶ Item commendatio. Exp. et affectus, amor, studium erga aliquem. Item conciliatio et reductio ad concordiam, apud Isocr. in Paneg. In Pand. σύστασις dicitur quum contrahitur, id est, contractus initur: et λύσις, quum dissolvitur.

Συστατικὸς, constituendi vim habens et compingendi, faciens ut res consistat. Item commendatitius; ut, συστατικαὶ ἐπιστολαὶ, 2 Cor. 3.

Συστάτης, qui simul stat. In ædificiis συστάται dicuntur trabes seu tigna tectum sustinentia.

Συστατέω, commendo, probo.

Συστάδες ἄμπελοι, vites ordine non plantatæ. Aristot. polit. 7.

Συστάδην, et συστάδον, cominus. Ut, συστάδην μάχεσθαι, vel συστάδον, cominus pugnare. Et, ἡ συστάδην μάχη, vel συστάδον, pugna stataria. Thuc. l. 7.

Σύστημα, coagmentatio, concretio, compages. Exponitur etiam, compositio, item collectio, vel congregatio. Item acervus, cumulus. Aristot. de mundo, et Plut. in Numa. Item cœtus, conventus. Et turma, globus, manus militum. Polyb. lib. 1. et 2. Et pro quavis collecta multitudine ac cœtu. Idem Polyb. armenta regia vocavit συστήματα βασιλικὰ τῶν ἱπποφορβίων. Apud Musicos est constitutio, i. plenum veluti modulaminis corpus ex consonantiarum conjunctione consistens, quale est διὰ πασῶν, vel διὰ πέντε, vel τεσσάρων, vel δὶς διὰ πασῶν. Boëth. l. 4. music. c. 14.

Συστηματικὸς, collectitius, et q. d. acervalis, ut, συστηματικὸς σφυγμὸς, qui plurium pulsuum quasi acervo constat. Et, συστηματικὴ ἀνωμαλία, inæqualitas hujus pulsus. Gal. lib. 2. de prænotione ex pulsibus.

Decomp. Ἀσύστατος, q. d. qui consistere nequit, qui non potest esse in rerum natura, qui stare nequit. Plut. † Aristoph. Nub. 1370. V. Suidas in hoc verbo et ἀξύστατος.† (Æsch. Ag. 1476.) Apud rhetores ἀσύστατα sunt quæ non veniunt in disceptationem, vel ubi causa non potest explicari: ut si fur furem furti accuset. Τὸ ἀσύστατον, refertur etiam inter vitia orationis. Ἀσυστασία, ἡ, dicitur τὸ ἀσύστατον εἶναι, non consistere seu cohærere, stare non posse.

Ἐπισυνίσταμαι, (ut et συνίσταμαι) coëo, conspiro, insurgo in aliquem. Plut. Item concresco, apud Diosc.

Ἐπισύστασις, conspiratio, coitio factiosa. Act. c. 24. [v. 12.] (2 Cor. 11. 28.)

Ἰδιοσύστατος, per se consistens.

Ἰδιοσυστάτως, q. d. ex propria consistentia. Damasc.

Κακοσύστατος, malè consistens, apud Trapez.

Νεοσύστατος, nuper concretus, qui nuper coaluit. Galen. κατὰ γέν. l. 5.

Προσυνίστημι, prius commendo, commendationem præmitto. Plut.

Ὑφίστημι, (q. d. statuo sub, colloco sub.) suppono, subjicio. Pind. Olymp. Od. 6. χρυσέας ὑποστάσαντες εὐτειχεῖ προθύρῳ θαλάμου κίονας, suppositis columnis. Plut. in Othone, ὑποστήσας τὸ ξίφος ὀρθὸν ἀμφοτέραις ταῖς χερσί. Item substituo, i. sufficio in locum alterius. Xen. Hell. 4. ὑποστήσας δὲ Ἡριππίδας ταξιάρχας καὶ λοχαγούς. Item propono, ut Soph. in Ajace, μὴ γνώμας ὑποστήσας σοφάς. † ὑποστάντας ἀθεραπεύτους καταλείπειν. Xen. Pæd. l. 4. p. 96. b.† ¶ Item in naturam rerum produco, ut, ὁ Θεὸς ὑπέστησε πάντα ἐξ οὐκ ὄντων. (Ὑφίστημι. pro ἀνθίστημι, ἀντιμάχομαι. Cum Dat. Æsch. Pers. 87. Eum. 204. ὑπέστην. i. e. ὑπεσχόμην. Il. Γ. 267. Eurip. Phœniss. 1427.)

Ὑφίσταμαι, (q. d. statuor sub, collocor sub,) supponor. Item substituor, sufficior. Frequenter dicitur ὑφίστασθαι quod extat, et in natura rerum est, seu subsistit. Exponitur etiam, in naturam rerum producor: ut apud Greg. de baptismo, ἀλλ᾽ ὥσπερ ἐκ μὴ ὄντας ἀνθρώπους ὑπέστησεν, οὕτως ὑποστάντας ἀνέπλασεν, sic in naturam productos denuo finxit. Ὑποστατὸς dicitur quod in naturam rerum cadit. Philo de mundo, οὐδὲ τῶν ὄντων ἰδέαν ὑφίσταται Θεῷ, nihil in naturam rerum proditum est, nihil extitit. ¶ Item subeo, succedo, ut, ὑπὸ τειχίον ὑποστὰς, Plat. Item subeo, i. sustineo, suscipio, ut, ὑπέστη ταύτην τὴν λειτουργίαν, Lys. Et, ὑφίσταται δὲ τὴν πρᾶξιν Πελοπίδας, Plutarch. in Pelop. facinus sibi deposcit, aggreditur rem audendam. Sic apud Thuc. ὑφίστανται τὸν πόλεμον, et, ὑποστὰς τὴν αἰδῶ, apud eundem. cui opponitur ἡ φυγή. † Subire, cum inf. Xen. Pæd. 1. 6. 7. ὑφίστασθαι προστατεύειν.† ¶ Item suscipio, i. aggredior, instituo, incepto, ut, ὑφίσταμαι τοιοῦτον ἀγῶνα, apud Aristidem. ¶ Item recipio, polliceor, ut, ὑφίσταμαι ἕξειν, Xen. Pæd. 6. recipio et polliceor me habiturum. Thuc. l. 4. ἔγωγε τοὺς ἄνδρας ὥσπερ ὑπέστη. Aristoph. in Vesp. καὶ οὕτως ὑφίστασαι μετὰ [illegible]. Interdum cum accusativo, ut Iliad. φ'. [illegible] χειμάρρου, τὸν ὑποστὰς οὐκ ἐπέλασε. Et Odyss. α'. [illegible] μοι ὑπόσχετο ὥσπερ ὑπέστης. ¶ Item, ὑφίσταμαι, sustineo, i. δέχομαι, excipio, non cedo irruenti. Plutarch. μαχόμενοι φεύγοντας τῶν ἱππέων, ἀναιροῦσι δὲ τοὺς ὑφισταμένους. Thuc. l. 1. ὑποστάντες πόνους. Et cum dativo, apud eundem lib. 2. χρὴ δὲ καὶ ξυμφοραῖς ταῖς μεγίσταις ἐθέλειν ὑφίστασθαι. Xen. Hel. 7. ἔξεστι δὲ λέγειν ὡς τοῖς ἀνυποστάτοις οὐδεὶς ἂν ὑποσταίη. Rursus cum accusativo rei, exp. tolero, suffero, ut, ὑφίσταμαι πόνους, apud Hermog. Et apud Plutarch. πενίας ἀδοξίαν ὑφιστάμενος. ¶ Item, ὑφίσταμαι, subsideo, sido, pessum eo, cui oppon. ἐπιπολάζω. Aristot. in probl. et de cœlo lib. 4. Est etiam, κρυφίως ἵσταμαι, et ὑποχωρῶ, occultè sto, vel digredior, ut, apud Luc. in Philopseude, ἐν σκοτεινῷ ὑποστάς. et in Timone, ἐγὼ δὲ ὑμῖν ὑποστήσομαι. ¶ Item activa signif. suppono, pono, apud Athen.

Ὑπόστημα, sedimentum, ut, ὑπόστημα τῆς κοιλίας, Aristot. de anim. l. 1. Item idem quod hypostasis apud Theologos. ¶ Item statio militum, 1 Reg. c. 13. ¶ Item pudendi virilis pars ea quæ minimè pendula est, apud anatomicos, ut ait Rufus. Est etiam πλῆθος, Hesych. et Suid.

Ὑπόστασις, subsistentia, seu naturæ subsistentia, res subsistens, res natura et re vera subsistens, cui oppon. ἔμφασις. Aristot. de mundo, συλλήβδην δὲ, τῶν ἐν ἀέρι φαντασμάτων τὰ μέν ἐστι κατ᾽ ἔμφασιν, τὰ δὲ καθ᾽ ὑπόστασιν. Sic ad Hebr. c. 11. τῶν ἐλπιζομένων ὑπόστασις, quidam exp. extantia. ¶ In dei trinitate significat substantiam intelligentem, incommunicabilem, idem quod ἰδιότης, et πρόσωπον. atque ita distinguitur ab οὐσία, quæ est communicabilis. Sacrosancta enim concilia statuerunt, unam in trinitate esse οὐσίαν, et tres ὑποστάσεις, ut docet Basil. Sic epist. ad Hebr. cap. 1. dicitur Filius Dei χαρακτὴρ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ. Plura vide apud Theologos. ¶ Item præsentia animi et fortitudo, audacia, fiducia, apud Polyb. et 2 Cor. c. 9. ¶ Item sedimentum, et quod ex urina subsidit: crassior urinæ portio secreta et subsidens. Exponitur etiam, alicujus rei fæx subsidens, crassamen vel crassamentum. ut, οὔρων ὑπόστασις, et, ὑπόστασις ἱδρῶτος, Alex. Aphr. ¶ Item humorum consistentia seu status, et concretio, hoc est, quum humores intus manent, quos evacuari oportebat: ut annotat Galen. comment. 2. εἰς τὸ περὶ ἄρθρων. ¶ Exponitur etiam, compages, ut, ὑπόστασις [illegible], apud Theophr. de caus. pl. lib. 5. ¶ Item insidiæ quæ struuntur ab eo qui ὑφίσταται, i. stat in latebris. ¶ Item statio militum, ex 1 Reg. c. 13.

Ὑποστάτης, qui in naturam rerum produxit, et subsistere fecit, qui condidit et in naturam rerum indidit. Apud Areop. ¶ Item furca qua quid fulcitur. Plut. in Coriolano.

Ὑποστάτις, fem. gen. quæ in naturam rerum produxit, apud Areop.

Ὑποστατὸς, tolerabilis, ferendus. Eurip. [Antig. v. 4.]

Ὑποστατικὸς, autor et conditor substantiæ, Dionys. Areopag. Item præfidens.

Ὑποστατικῶς, præfidenter, confidenter. Item asseveranter, affirmatè, apud Polyb.

Decomp. Ἀνυπόστατος, subsistentiam non habens, cui oppon. ἐνυπόστατος, apud Damasc. Item intolerabilis, cujus impetus sustineri nequit, cui resisti non potest. Polyb. [Athen. Deipn. lib. 3. ἦν, θαυμαστὴ δ᾽ ἡ Ῥωμαίων ἀρχὴ ἡ ἀνυπόστατος. id est, cujus potentiam nemo sustinere possit. Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 8. ἀξίαν δὲ τῇ ἀρχῇ [illegible], ἀνυπόστατα ἔχειν, τῶν δ᾽ ἐκπλαγέντων οὐδὲν [illegible]. Laced. Resp. cap. 10. §. 7. Ἐπέθηκε δὲ καὶ τὴν ἀνυπόστατον ἀνάγκην ἀσκεῖν ἅπασαν πολιτικὴν ἀρετήν.]

Δυσυπόστατος, cujus impetus vix sustineri potest.

Ἐνυπόστατος, subsistentiam habens. cui oppon. ἀνυπόστατος, apud Damasc.

Ὁμοϋπόστατος, eandem hypostasin habens. apud theologos.

Παρυφίσταμαι, subsisto unà, vel existo unà, unà cum in natura rerum, pro συνυφίσταμαι, Damasc. et Basil. Item propemodum subsisto, ferè in natura sum rerum, apud Dionys. Item obiter subsisto. Item significor, demonstror, repræsentor, apud Apoll. grammat.

Παρυπόστασις, minus est quam ὑπόστασις, apud Dionys.

Προϋφίστημι, prius in naturam rerum produco, apud Greg.

Προϋφίσταμαι, prius in naturam rerum producor seu prodeo, prius subsistentiam habeo. Interdum προϋφίστασθαι exp. antegredi, antecedere, ut apud Plut. in lib. de fato. Hinc προϋφιστατικὸς, seu προϋφεστὼς, antegressus.

Προϋποστὰς, qui ante extitit. Plut. Προϋφεστηκὸς, quod prius extitit. Plut.

Προϋπόστασις, q. d. præsubsistentia, seu præexistentia: de re quæ prius in naturam rerum prodierit.

Συνυφίσταμαι, unà subsisto, i. unà sum in natura rerum.

Τρισυπόστατος, tres hypostases habens, ut Dionys. indè τρισυπόστατον vocat.

Composita sine prepos. ac primùm ex ordine, in priore significatione.

Αἱματοφλεβοστάσεις, αἱ, exp. à Gal. et Diosc. suppressiones supertumescentis sanguinis. Alii autem eo nomine intelligunt plenas sanguine et tumescentes venas.

Ἀγαστασία, Hesych. est stupor, quo aliquis stat ἄνεως, et velut attonitus.

Ἀρκυστασία, ἡ, retium tensio. Poll.

Ἀρκυοστάσιον, vel ἀρκυστάσιον, ου, τὸ, locus in quo tenduntur retia. Poll. et Xen. in Cyneg.

Ἀστασία, ἡ, instabilitas, inconstantia. Areop.

Βελόστασις, bellica machina, Ezech. 4. ubi exponitur aries. et 1 Macchab. 9. exp. balista.

Βοόστασις, et βοοστάσιον, boum stabulum. (Æsch. Pr. 653.)

Διστάζω, quomodo huc pertineat, vide suo loco.

Διχοστασία, dissensio, secessio, quum in duas partes factiones secedunt, quum in contraria studia aliqui scinduntur, apud Plut. de frat. charit.

Διχοστασιαστικὸς, ad dissensionem pertinens. Strab.

Ἱππόστασις, et Ἱπποστασία, sive ἱπποστάσιον, equile, stabulum equorum, stationes equorum in stabulis. [Eurip. Alcest. 592. Ἀμφὶ μὲν ἀελίου κνεφαίαν Ἱππόστασιν, &c. Phaeth. 30.]

Λινοστασία, exp. retium collocatio. In Epigram. exp. laqueus, quòd fixus stet.

Ὀρθόστασις, rectus status, corporis habitus quo surrecti stamus nervis posterioribus contractis.

Ψυχοστασία, animarum statio, vel animarum bilanci impositarum ponderatio. Plut.

Composita ex στάσις, i. factio.

Ἀντιστασιώτης, ου, ὁ, qui contrariæ factionis est. Appian. in Parth. [Herodot. Hist. lib. 5. cap. 69. ἐν τε τὸν δῆμον προσθέμενος πολλῷ κατύπερθε τῶν ἀντιστασιωτέων. lib. 1. §. 92. ἐς δὲ, πρὶν ἢ βασιλεῦσαι, ἀντιστασιώτεα κατέκνησε, &c. lib. 4. §. 164. Xenoph. de Cyri Exp. lib. 1. cap. 1. §. 10. Aristippus——πιεζόμενος ὑπὸ τῶν οἴκοι ἀντιστασιωτῶν ἔρχεται πρὸς τὸν Κῦρον,——ὡς οὕτω περιγενόμενος ἂν τῶν ἀντιστασιωτῶν. Cyrus——δεῖται αὐτοῦ μὴ πρόσθεν καταλῦσαι πρὸς τοὺς ἀντιστασιώτας, πρὶν ἂν αὐτῷ συμβουλεύσηται. Græc. Hist. lib. 7. cap. 1. §. 31. Κατηγορήσαντος δὲ αὐτοῦ τῶν τε Ἀρκάδων καὶ τῶν ἀντιστασιωτῶν, &c.]

Ἀντιστασιάζω, contrariam factionem moveo vel sequor, contrariam partem sequor in seditione. † Xen. Pæd. p. 186. d.†

Ἀντιστασιαστὴς, οῦ, ὁ, qui est contrariæ factionis, qui sequitur contrariam partem in factione, seu seditione.

Ἀστασίαστος, seditione carens, seditionibus nullis turbatus. Hesych. Populi quoque seu cives urbis alicujus ἀστασίαστοι dicuntur, qui nulla dissident seditione, seu qui nullas movent seditiones. Isocr. in Paneg. [Lysiæ Orat. Olymp. μόνοι δὲ οἰκοῦντες ἀπόρθητοι, καὶ ἀτείχιστοι, καὶ ἀστασίαστοι, καὶ ἀήττητοι, καὶ νόμοις ἀεὶ τοῖς αὐτοῖς χρώμενοι. Vide hoc Fragm. apud D. Hal. ii. 146. 35. Thucyd. Hist. lib. 1. §. 2. τὴν γοῦν Ἀττικὴν ἐκ τοῦ ἐπὶ πλεῖστον διὰ τὸ λεπτόγεων ἀστασίαστον οὖσαν, ἄνθρωποι ᾤκουν οἱ αὐτοὶ ἀεί. Plat. Phileb.]

Διαστασιάζω, factionibus et seditionibus implico, seditionem inter aliquos concito. Plut. ὁ δὲ Μάλιος διεστασίαζε τὴν πόλιν. Aristot. pol. 5. διεστασίαζε αὐτοὺς πρὸς τοὺς εὐπόρους, ad seditionem contra opulentiores concitandam induxit. Item dissidiis sejungo ac segrego. Synes. epist. 95. διεστασίασεν ἡμᾶς, ad dissensionem nos induxit.

Καταστασιάζω, seditione opprimo, et affligo, seditione circumvenio. apud Plut.

Καταστασιάζομαι, factione vincor, seditionibus premor. Xen. et Plat.

Νεοστασία, est ἐπίστασις ex rebus novis et insolitis. Apoll. [iii. 76.]

Συστασιάζω, seditionis vel potius factionis socius sum, factionem aliquam adjuvo. Thuc. l. 4.

Συστασιώτης, factionis socius seu particeps. Luc. de salt.

Composita ex στατὴς: itidem sine præpositione.

Ἀριστεροστάτης, ου, ὁ, qui à sinistra stat. Poll.

Ἀρκύστατος, ου, ὁ, retium tensivus. Eurip. in Oreste. (Æsch. Ag. 1384.)

Ἀρκύστατα, τὰ, loca ubi retia figuntur. Hesych. Et apud Soph. † El. 1504.† pro ipsis retibus. (Æsch. Pers. 99. Eum. 112.)

Ἄστατος, ου, ὁ καὶ ἡ, instabilis, inconstans. Phil. de mundo, τὸ ἄστατον, subst. instabilitas, inconstantia.

Ἀστάτως, inconstanter, non firmiter.

Ἀστατέω, ῶ, instabilis et inconstans sum, vacillo, titubo. Exp. etiam, incertis sedibus vagor.

Δεξιοστάτης, qui à dextra stat. Sic dicebatur qui in dextra chori parte præsidebat. Poll.

Διχοστατέω, ῶ, dissideo, q. d. divisus sto, discordo. Eurip. διχοστατεῖ πρός τι. [Med. 15. Æsch. Ag. 331. Eum. 389.] Item ambigo, dubito, Alex. probl. 1.

Δυστατέω, idem quod ἀστατέω, titubo. Plut.

Κακοστατέω, malè sto, malè constitutus sum. Nic. in Ther.

Λινοστατεῖσθαι, illaqueari, in casses incidere, apud Plat.

Ἐμποδοστάτης, qui obstat, qui impedimento est, Suid.

Ὀβολοστάτης, fœnerator, ut exp. apud Aristoph. in Neb.

Ὀβολοστατικὴ, (sc. τέχνη,) ars fœneratoria.

Ὀβολοστατέω, ῶ, fœneror.

Ὀρθοστάτης, ου, ὁ, qui erectus stat. [Eurip. Herc. Fur. 979. ἔστως δὲ λαΐνους Ὀρθοστάτας ἔδειμεν, ἱστίων ἔσω. Vide Not. Ion. 1134. Not.] Orthostatæ, vocabulum est architectonicum. Vitruv. l. 2. c. 7.

(Οὐριοστάτας. Æsch. Ch. 819.) ‡ Θῆλυν οὐριοστάταν ὁμοῦ κρεκτὸν γοατᾶν νόμον, designat muliebres faustos simulque citharæ sono perstrepentes cantus. Schutz.‡

Πρωτοστάτης, qui primus stat. † Xen. Pæd. l. 3. p. 65. c. et p. 174. d.† In acie idem est qui λοχαγὸς, et ἡγεμὼν, antesignanus aut primipilaris: et sic opponitur τῷ ἐπιστάτῃ, quem οὐραγὸν etiam vocant. Secundum alios est, qui ante ἐπιστάτην stat. Xen. in polit. Laced. et Pæd. 6. Apud Thuc. πρωτοστάτης τοῦ δεξιοῦ κέρως, qui primus in dextro cornu stat. Metaphoricè ponitur Act. c. 24. In judicio idem est qui πρωτοβάθρος, qui primus in subsellio sedet. In convivio idem est qui πρωτοκλίτης, qui primus accumbit. Item generaliter, antistitor, prætor, seu præses.

Πρωτοστατέω, ῶ, primus in ordine sto, antistitor seu antesignanus sum. Metaph. apud Phil. de vita M. l. 1. ἡ γὰρ ἰδικὴ σχεδὸν πρωτοστατοῦσα τῶν ἄλλων χωρῶν.

Τριστάτης, expon. dux, princeps, et princeps principum, apud 70 interp. ut lib. 4. Reg. cap. 7. et 9. Vide Hieron. in Ezech. cap. 23.

Ὑπερστατέω, suprà constitutus sum, imperium habeo. Æsch. (Suppl. 347.)

Composita, habentia σταδ. itidem sine præpos.

Βουστάθμον, boum stabulum, bubile. idem quod βοοστάσιον.

Ὀρθοστάδην, stando erecto corpore: more eorum qui erecti stant. [Æschyl. Prometh. 31. ἀνθ' ὧν ἀτερπῆ τήνδε φρουρήσεις πέτραν, Ὀρθοστάδην, ἄυπνος, &c. Schol. ὀρθῶς ἱστάμενος.]

Ὀρθοστάδιος, et ὀρθοστάδιος, ου, erectus stans.

Ὀρθοσταδὸς, pro eodem.

Ὀρθοσταδὶν, stando, more eorum qui erecti stant. Apoll. [Rhod. Arg. iv. 1483. μετὰ δ' ἔρνεα τηλεθάοντα Πολλὰ ἐκ γαίης ὀρθοσταδὶν εἴξαντο.]

['Ὀρθοστάτας. Eurip. Helen. 554. κακῶ (sc. σὲ) 'πὶ δ' ἐμπύρους τ' ὀρθοστάτας. Vide Not. ad loc. et Herc. Fur. 980. Not.]

Composita, in σταθὴς desinentia.

Ἀσταθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, instabilis, idem quod ἄστατος. Hesych.

Εὐσταθὴς, stabilis, firmus, constans, idem quod σταθερὸς, et στάσιμος. Od. σ'. εὐσταθὲς μέγαρον, ædes bene fundatæ.

Εὐσταθῶς, constanter, firmiter, tutò. Herodian. l. 7.

Εὐστάθεια, et εὐσταθία, stabilitas, firmitas. Item constantia. Plut. in cons. ad uxorem. Item bona constitutio, bona habitudo; idem ferè quod εὐεξία, apud Plut. in lib. de præcept. sanit. πρὸς τὴν ἐγκειμένην σαρκὸς εὐστάθειαν. Item pro stabilimento, in lib. Sap. c. 6.

Εὐσταθέω, ῶ, stabilis ac firmus sum. Dicitur etiam de mari quod placidum ac tranquillum stat, nec ullo ventorum impetu agitatur. Luc. καὶ γὰρ ἔτυχε γαλήνη οὖσα, καὶ εὐσταθεῖ τὸ πέλαγος.

Νεοσταθὴς, recens constitutus seu institutus: idem quod νεοκατάστατος, ut, νεοσταθὲς σῆμα.

Composita ex σταθμὸς, i. stabulum, statio. De altera autem signif. qua σταθμὸς pro libra ponitur, vide in compos. ab ἵστημι, i. appendo.

Ἀστάθμευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, immunitatem habens ἀπὸ τῶν ἐπισταθμιῶν. Plut.

Βουστάθμιον, ου, τὸ, bubile, boum stabulum, ubi boves ἵστανται. Poll.

Ἐπίσταθμος, ου, ὁ, præfectus τῶν σταθμῶν, mansionum curator. Isocr. in Paneg. Aliquando (ut Bud. in Pand. annotat) ἐπίσταθμοι appellantur ii qui super hospitia sunt in comitatu principis aut legati ducisve exercitus.

Ἐπισταθμία, ἡ, munus τοῦ ἐπιστάθμου.

Ἐπισταθμεύω, stabulor alicubi, stativa habeo, diversor. Idem quod σταθμεύω, et καταλύω, Plut. in Sylla.

Ἐπισταθμεύομαι, ad mansiones et diverticula designor. Plut. in Ant. οἰκίαις χειμαζούσαις ἐπισταθμευομέναις.

Ἐπισταθμεία, ἡ, stabulatio, diversatio. Diod. in hist. Alex. ¶ Item necessitas hospites recipiendi, seu necessitas hospitio recipiendi comitatum principis aut legati. Utitur Cic. ad Att. l. 13. in fine. et Plut. in Sert.

Ναύσταθμος, ου, ὁ, navium statio. Luc. Item navales copiæ. Suid. Legitur et τὸ ναύσταθμον neut. gen. apud Thuc. et in plur. ναύσταθμα, apud Plut.

Decomp. Ἀνεπιστάθμευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, immunis ab hospitiis præbendis, immunis à præbendis diversoriis principis comitatui, vel exercitui in transitu. Idem quod ἀστάθμευτος. Polyb.

Κατασταθμεύω, in stabulo aut statione, aut diversorio colloco. Strab.

Παρασταθμίδες, exp. postes cardinum, sumt. à σταθμὸς, quod et ipsum postem significat.

Composita facta ex infinitivo στῆναι: sine præpos.

Ἀγχιστῖνος, vel ἀγχιστίνος, ου, q. d. propè stans. Il. ε. Αἱ μέν τ' ἀγχιστῖναι ἐπ' ἀλλήλῃσι κέχυνται, i. aliæ propè alias stantes, et minimo spatio invicem distantes. Eust. ab ἄγχι et στῆναι compositum esse dicit. Vide et in Ἄγχι.

Ἄστην, ηνος, et Ἄστηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, infortunatus, infelix, ærumnosus, calamitosus. Παρὰ τὸ στῆναι μὴ ἔχειν μήτε οἶκον, ut tradunt Etymol. et Suid. derivantes παρὰ τὸ στῆναι. Vide et in compos. à στάω.

Δύστηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, infortunatus, infelix, miser. secundum quosdam παρὰ τὸ στῆναι, ut sit qui vix locum invenire potest ubi consistat. Il. χ'. et apud Plut. et Dem. Item perditus, perduellis, pernicie dignus. Soph. in Elect. †1426.† (Tr. 1023. Œdip. Tyr. 810. Æsch. Ag. 1664.) Vide et in comp. à στάω.

Δυστηνία, ἡ, miseria, ærumna, calamitas. Expon. et improbitas, Hesych.

Decomp. Τρισδύστηνος, ter infelix, miserrimus.

Composita ex infinit. ἱστάναι, desinentia in στὼ, itidem sine præpositione.

Ἀειεστὼ, ἡ, sempiternitas, æternitas: permansio in eodem statu, τὸ ἐπὶ τῶν αὐτῶν ἀεὶ ἑστάναι, i. in iisdem semper stare, inquit Suid. ex Antiph.

Εὐεστὼ, bonus et tranquillus status. Apud Diog. Laërt. Item felicitas. (ἐν εὐεστοῖ φίλα, i. e. εὐδαιμονία, ut Sch. Æsch. S. c. Th. 193. Ag. 656. 936.) Possit et inter composita ex εἰμὶ referri.

Derivata ex ἵστημι, i. appendo.

Στατικὴ, (sc. τέχνη,) scientia ponderum, scientia de ratione ponderum.

Στατικὸς, οῦ, ὁ, hujus scientiæ peritus.

Στατικῶς, more eorum qui ponderant, aut more eorum quæ ponderantur.

Στάδην, adverb. pondere, q. d. appensim. Nicand. in Alexiph. v. 327.

Στάδιος, appensus, pondere demensus. Nic. in Alex. Item stabilis. in ἵστημι, in priori signif. Item στάδιον, (substantivè,) vide στάδιον, ibidem.

Σταθμὸς, οῦ, ὁ, statera, libra. Iliad. μ'. (de muliere quæ manu victum quærit,) Ἥτε σταθμὸν ἔχουσα, καὶ εἴριον ἀμφὶς ἀνέλκει Ἰσάζουσα, stateram et lanam. Aristoph. in Ran. Ἐπὶ τὸν σταθμὸν γὰρ ἀγαγεῖν βούλομαι, ad stateram redigere. Dicitur etiam ipsum pondus. Herodot. σταθμὸν διτάλαντος, pondereans duo talenta. Aristot. pol. 1. ὁρισθὲν μεγέθει καὶ σταθμῷ. Sic et apud Thuc. Xen. Plut. Demosth. &c. Reperitur etiam, τὰ σταθμὰ, in plurali numero, per metaplasmum. Vide et aliam signif. in derivatis ex ἵστημι, statuo.

Σταθμίον, ου, τὸ, idem quod σταθμός. Usitatius est plurale σταθμία.

Σταθμίζω, F. ίσω, pondero. Exp. etiam, ad amussim examino atque exigo, expendo, δοκιμάζω. Suid. et Eust.

Στάθμη, ἡ, amussis, regula ad quam aliquid exæquatur: funiculus tenuis, quem minio aut atramento imbuunt fabri, ut lineam rectam ducant, cujus ductum sequuntur in materia exæquanda et complananda. Il. ο. στάθμη δόρυ νήιον ἐξιθύνει Τέκτονος ἐν παλάμῃσι δαήμονος, navale lignum amussis seu rubrica dirigit. Plut. in polit. præc. γωνίας χρωμένου καὶ κανόσι, καὶ στάθμαις. Et metaph. apud Luc. κανόνα καὶ στάθμην ἀκριβῆ τῶν τοιούτων. Hinc κατὰ στάθμην, ἐπὶ στάθμην, παρὰ στάθμην, et πρὸς στάθμην, ad amussim, &c. Appellatur et rubrica, item linea. Item ensis capulus; quia suo pondere σταθμίζει τὸ ξίφος, dirigit et ad æquipondium reducit. apud Diodor. Siculum. ταῖς στάθμαις τῶν ξιφῶν τύπτοντες. (Æsch. Ag. 1034.)

Σταθμάω, vel potius σταθμάομαι, ad amussim exigo, amussatim sequor. Luc. de hist. scrib. Item pondero, libro. Paus. in Achaicis. Exponitur etiam, modulor, modum adhibeo, ad certum modum facio. ¶ Item æstimo, perpendo, examino. ¶ Item conjecturam facio, argumentum duco.† Soph. Œd. Tyr. 1111.† (Aristoph. R. 809.) Theophr. de caus. pl. 9. c. 4.

Σταθμητὸς, οῦ, ὁ, ad amussim exactus, vel qui ad amussim et lineam exigi ac dirigi potest. Exponitur etiam, μετρητὸς, apud Arrian. Apud Plat. ἐμοὶ μὲν οὖν ὦ ἑταῖρε οὐδὲν σταθμητὸν, mihi quidem, ô socie, nihil pensi.

Στατὴρ, ῆρος, ὁ, stater, pondus drachmarum quatuor, quod Hebræi siclum dicebant, ut Bud. tradit, scribens alibi staterem à mensoribus vocari semunciam. De variis ejus generibus vide Pollue.

Στατηριαῖος, ου, ὁ, statere valens, qui stateris pretio æstimatur.

Comp. Δεκαστάτηρος, decem stateribus valens.

Πεντεστάτηρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui quinque staterum est, seu quinque minarum, idem quod πεντάμναιος, teste Poll.

Σταχάνη, ἡ, trutina: dicta παρὰ τὸ στάναι, ut in proverbio, ἁμετέρας σταχάνας, apud Suid. Dicitur esse Doricum vocabulum.

Compositorum in hac significatione primæ classis.

Ἀποστῆσαι, seu ἀποστήσασθαι, appendere, reddere aut recipere appensum, seu appendendo. Hesych. et Suid.

Διστάσιον, duplo pondere rependendum: vel duplum ponderans.

Ζυγοστάτης, libripens. Ζυγοστάται, libripendes per urbes constituti, qui regiis ponderibus præfecti appellantur. Hinc zygostatica fides, plena et examinata æquitas.

Ζυγοστατέω, ῶ, in trutina appendo. Item metaph. apud Polyb.

Ἰσοστάσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui paris est ponderis. Luc. χρυσῷ ἀληθεῖ εἶναι, καὶ ἰσοστάσιος τοῖς ἄλλοις τιμαῖς, vel qui æquali pondere appenditur, qui tantidem æstimatur, æquivalens pretio. Athen. ἰσοστάσιος γὰρ ἦν ὁ πυρφόρος πρὸς ἄργυρον ἐξεταζόμενος, argento rependebatur.

Τριστάσιον, quod triplum appenditur, et triplicato pondere æstimatur, apud Arrian.

Compositorum secundæ classis: videlicet ex σταθμὸς, seu στάθμη.

Ἀντίσταθμος, ου, ὁ καὶ ἡ, æquale pondus habens, æqualis ponderis. Et per metaph. æquè pollens, æquivalens, æqualis momenti, seu paris momenti. †Soph. El. 573.†

Ἀντισταθμίζω, rependo, idem quod ἀντιταλαντεύω, et ἰσοστάσιον ἀποδίδωμι, vel pari pondere retribuo. Exp. etiam, in æquilibrio pono.

Ἀντισταθμῶ, rependo, è contrario pondero. Basil. εἰς ἀντιστάθμησιν τὴν πρὸ τούτου δουλείαν ἡμῶν.

Ἀποσταθμάω, dependo, appensum trado, σταθμῷ ἀποδίδωμι, Eust.

Ἀστάθμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, inconsideratus, improvidus, qui res perpendere non didicit, sed temerè agit. Plat. Item instabilis, incertus, ἄστατος, Thuc. l. 4. Philo de vita M. l. 1. Dem. Plat. &c.

Βαρύσταθμος, ponderosus, gravis ponderis. Aristoph. in Ran. et Aristot. eth. 6. c. 8.

Βαρυσταθμίζω, gravi pondere sum. Dios. Exponitur etiam, gravitatem et pondus adjicio, gravius reddo.

Διασταθμάομαι, metior, dispono. Eurip.

(Ἐπισταθμάομαι. Æsch. Ag. 171.) [οὐκ ἔχω προσεικάσαι, πάντ᾽ ἐπισταθμώμενος, &c.]

Ἐπίσταθμος, qui ponderi adjicitur. Et plur. num. τὰ ἐπίσταθμα, eadem quæ σταθμὰ, σταθμία, seu στάσιμα. Poll.

Εὔσταθμος, qui est boni aut justi ponderis. in Pand.

Ἰσόσταθμος, par pondere, qui æqualis ponderis est. ἰσοστάσιος.

Καταστᾳθμίζω, appendo, pondere demetior.

Κατασταθμισμὸς, appensio: singulorum per sua pondera adjectio. Diosc.

Κρεοστάθμη, ἡ, statera in qua carnes appenduntur.

Παρασταθμίζω, præpondero.

Σύσταθμος, ejusdem cum alio ponderis, idem quod ἰσόσταθμος.

Ἰσοσταθμία, ponderis æqualitas.

Ὑπερσταθμίζομαι, pondere vinco, prægravo, propendeo.

ἼΣΤΩΡ, ορος, ὁ καὶ ἡ, sciens, peritus. Hesiod. ἴστορα φῶτα γενέσθαι. Soph. in Elect. κἀγὼ τοῦδ᾽ ἴστωρ ὑπέρτερος, probè novi. ¶ Item testis, vel judex seu arbiter: quòd eos gnaros esse oporteat rei de qua agitur. Il. ψ. ——ἐπὶ ἴστορι πεῖραρ ἑλέσθαι. ☞ Putatur esse inde derivatum unde et ἴσημι, nimirum ab εἴδω, scio.

Ἱστορία, ἡ, cognoscendi studium, lustratio locorum. Unde, καθ᾽ ἱστορίαν πλανηθῆναι, apud Plut. exp. ad visenda loca et mores hominum cognoscendos terras peragrare. Item percunctatio, inquisitio. Ut Diosc. in præf. ἐξ ἱστορίας, ex percunctatione audita et cognita. Exp. etiam commentatio, apud Arist de an. l. 1. τὴν περὶ ψυχῆς ἱστορίαν. Sic et in lib. de cœlo, et alibi. Peculiariter verò historia et apud Græcos et Latinos dicitur rerum gestarum vel expositio vel demonstratio, ut Gell. l. 5. c. 18. declarat: unde, ἱστορίαν συγγράφειν, apud Luc.

Ἱστόριον, ου, τὸ, exp. argumentum, fides seu probatio rei alicujus. Hipp.

Ἱστορικὸς, ή, ὸν, historicus, ad historias pertinens, historialis, ut, ἱστορικαὶ ζητήσεις, apud Plut. Et, τὰ ἱστορικὰ, historiæ, historiarum monumenta, Plut. in Them. ¶ Item historicus; historiarum scriptor, seu historiarum scribendarum peritus, unde superl. ἱστορικώτατος, præstantissimus in historiis enarrandis. Plut.

Ἱστορικῶς, historicè, historicorum more.

Ἱστορέω, ῶ, nosco, cognosco, Gal. 2. ad Glauc. τοὺς δὲ ἱστόρησα καὶ θεραπείαν ἀπαιτοῦντας, novi, cognovi. ¶ Item viso, lustro, de urbibus et regionibus dictum. Plut. in Lucul. βουλόμενος ἱστορῆσαι τὴν πόλιν, volens urbem inspicere et cognoscere. Idem in Thes. ἱστορῆσαι τὴν χώραν. ¶ Item peragro et cognosco loca, aliisque ea enarrando trado, ut fecit Strab. ¶ Item memoriæ trado. Theoph. τοὺς δὲ καθ᾽ ἕκαστα βίους ἱστορῆσαι διὰ τὸν χρόνον, i. sigillatim vitas commemorare et prodere. Unde, τὰ ἱστορούμενα, res memoriæ proditæ, apud Plut. Et, ἱστορεῖν τὰ πεπραγμένα, Luc. literis prodere res gestas. ¶ Item sciscitor, percontor, quæro. Soph. in El. †318.† ἱστορῶ σὲ οὐ φίλον. Idem in Antig. Τί δ᾽ ἐστὶ, πρὸς τί ταῦτα ταύτης ἱστορεῖς; Herodot. in Clione, ἱστορέεσθαι εἴ τι λέγοιεν περὶ Ἀρίονος, interrogare ecquid audissent super Arione, ut Gell. interpr. Item sciscitando seu percontando audio vel cognosco. Polyb. l. 3. τὴν πορείαν ἱστορῶν, ὡς πολλοὶ, καὶ ἀκριβῶς ὑπάρχει. ¶ Item ob oculos pono, spectandum propono, apud Suid. (Ἱστορέω. προδείκνυμι. Æsch. Pers. 454. Ag. 685. Soph. Œdip. Tyr. 1165. 1498. Tr. 386. Ἱστορούμαι. Soph. Tr. 420.)

[Ἱστίερμα. Anacreon. Od. 18. Μή μοι ξένον ταμίευε, μὴ φανεῖν ἱστίερμα.]

Composita: ac primùm ex ἴστωρ.

Ἄϊστωρ, exp. ἄπειρος, ἀμαθὴς, ὁ οὐδὲν εἰδὼς, imperitus, inscius, qui nihil didicit seu vidit. Suid. et Hesych. [Suid. Lex. Ἄϊστωρ, ὁ ἀγνώς. Cl. Kust. hæc habet. Scribendum puto, Ἄϊστος, ὁ ἄγνωστος. Id est, homo ignotus et obscurus. Lectio enim vulgata meis saltem auribus nova prorsus est et inaudita. Sed Phavorinus in Lex. pag. 36. 1. habet Ἄϊστωρ, ἄπειρος, ἀμαθής. Bort. subjungit, πάλιν Ἄϊστωρ, ὡς ἄνω. sc. pag. 35. 3. et pag. 36. 1. Ἀΐστορες, ἄπειροι. ita Hesych. Lex.]

(Ἀπαίστωρ. Æsch. Ag. 411.)

Ἐπίιστωρ, idem quod ἴστωρ. ut, ἐπιίστορα πάσης, Apoll. Arg. 2.

Νομαίστωρ, legis peritus. Hesych. et Suid.

Πολυΐστωρ, multiscius, multiplici doctrina præditus.

Προΐστωρ, prænscius.

Συνίστωρ, conscius. (Æsch. Ag. 1099.)

Ὑπερίστωρ, supra modum sciens aut peritus. Soph. in Elect.

Φιλίστωρ, cupidus sciendi, cupidus doctrinæ.

Composita ex ἱστορέω.

Ἀνιστορέω, ῶ. interrogo, sciscitor. Eurip. in Hippol. [92.] τοῦ δὲ καί μ᾽ ἀνιστορεῖς πέρι; quanam de re me interrogas? [addantur, El. 830. ἀστοῖς τί δ᾽ ἀνιστορεῖ, Τί χρῆμ᾽ ἀθυμεῖς; Soph. Œd. Tyr. 586. Ἄρρητος οὐκ ἔστιν ἂν ἀνιστορεῖς. 1045. ἦ γάρ μ᾽ ἀμείψας μᾶλλον ἂν σ᾽ ἀνιστορῶ. Trach. 321. Οὐκ οἶδα καὶ γὰρ οὐδ᾽ ἀνιστόρουν μακράν. Schol. ἐπολυπραγμόνουν, περιεργαζόμην.]

Ἀνιστορησία, ἡ, historiarum ignoratio, malè versatum esse in historiis. Utitur Cic. ad Att. l. 6. ep. 1.

Ἀνιστόρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui historias non novit, historiarum imperitus, malè versatus in historiis. Item pass. cujus nulla in historiis memoria, in historiarum scriptis non memoratus.

Ἀνιστορήτως ἔχειν, nescire historias. Plut. in Dem.

(Ἐξιστορέω. Æsc. S. c. Th. 513. Ch. 676.) [Eurip. Hec. 236. cui addas 743. Οὔτοι πέφυκα μάντις, ὥστε μὴ κλύων, Ἐξιστορῆσαι σῶν ὁδὸν βουλευμάτων. Orest. 289. Ἐξιστόρησα. Iph. in Aul. 748. Herodot. Hist. lib. 7. cap. 195. τούτους οἱ Ἕλληνες ἐξιστορήσαντες τὰ ἐβούλοντο πυθέσθαι ἀπὸ τῆς Ξέρξεω στρατιῆς, &c.]

Ἐφιστορέω, sciscitor, percontor, seu insuper sciscitor. Hesych.

Παριστορῶ, obiter ἱστορῶ. Utitur Cic. ad Att. l. 6. ep. 1.

Προϊστορέω, antè memoro, priùs commemoro.

Προσιστορέω, insuper sciscitor. Item insuper scribo et prodo. Strab. l. 8.

Φιλιστορέω, cognoscendarum rerum cupidus sum, inquirendi studio flagro, historiæ studeo. Greg. in Basil. et Strab. l. ult.

ἸΣΧΙΣ, lumbus, ἰξὺς, Hesych. Etymon. vide in ἰσχίον, quod sequitur.

Ἰσχίον, ου, τὸ, coxa, coxendix. Ἰσχία dicuntur interdum ligamentum quo femur coxendicis acetabulo colligatur: interdum ipse articulus: interdum partes carnosæ ex utroque sacri ossis latere, quæ et γλουτοὶ à Græcis vocantur, et à Lat. clunes nominari creduntur. Il. ε. Τῷ βάλεν Αἰνείαν κατ᾽ ἰσχίον, ἔνθα τε μηρὸς Ἰσχίῳ ἐνστρέφεται, κοτύλην δέ τέ μιν καλέουσι. ☞ Sunt qui nomen eis inditum existiment παρὰ τὸ ἰσχειν τοὺς καθεζομένους, quòd sedentes sustineant carnosæ illæ post lumbos utrinque eminentiæ. Arist. hist. an. l. 4. c. 10. hominem solum ἰσχία habere dicit. Homerus tamen apro tribuit Il. ξ. et leoni Il. ὑ. Apud Diosc. l. 3. ἰσχίων ἀλγήματα, et lib. 1. ἰσχίων πόνοι, coxendicis dolores.

Ἀνίσχιος, (comp.) ἄπυγος, clunium tumore vacans. Aristot. de part. an. l. 4.

Ἰσχιὰς νόσος, dicitur coxendicum dolor: seu arthritis coxendicis, aut arthritis coxæ articulum occupans. Diosc. l. 1. ἰσχιάδας ὠφελεῖ.

Ἰσχιαδικὸς, ή, ὸν, ad coxendicis dolores faciens, ut, ἰσχιαδικὸν ἐπίπλασμα, apud Diosc. l. 2. c. 205. Item, qui obnoxius est ischiadi, qui coxarum dolores patitur, qui è coxendicibus laborat. Diosc. l. 1. c. 35. ὠφελεῖ καὶ ἰσχιαδικούς. Plinius quoque ischiadicos vocat. Reperitur etiam, ἰσχιακὸς, pro ἰσχιαδικὸς, apud Athen. lib. 14. ex Theoph.

ἸΣΧΝΟ'Σ, ή, ὸν, macer, gracilis, tenuis, qui tenui corpore est et minimè carnoso. Synes. epistol. 61. Χάρις τὸ γένος, μέλας τὸ χρῶμα, τὸ πρόσωπον ἰσχνός. Et, ἕξις ἰσχνὴ, Plut. in Lycurg. Ἀρκεσίλαος ἦν ἰσχνοσκελὴς, Laërt. Item metaph. ἰσχνὸς χαρακτὴρ, apud rhet. tenue dicendi genus: quod et gracile, Gell. Et, ἰσχνὸς σφυγμὸς, gracilis pulsus: cui oppon. ἁδρός.

Ἰσχνότης, ητος, ἡ, macies, gracilitas. ut, ἰσχνότης τοῦ σώματος, Gal. et ἰσχνότης χαρακτῆρος, apud rhet.

Ἰσχναίνω, emacio, macilentum seu gracilem reddo, attenuo, arefacio. Aristot. metaph. 8. τοῦ ἰσχναίνειν ἡ ἰσχνασία τὸ τέλος. (Æsch. Pr. 380. Eum. 267. Aristoph. R. 972.)

Ἰσχνάω, (ablato ι,) idem. Theophr.

Ἰσχνασία, vel ἰσχνασία, emaciatio, extenuatio: aut etiam macies, Aristot. ibid.

Ἰσχναντικὸς, emaciandi vel extenuandi vim habens.

Ἰσχνόω, ῶ, idem quod ἰσχναίνω. unde, ἡ σὰρξ ἰσχνοῦται, Alex. in probl.

Ἰσχναλέος, et ἰσχαλέος, (sine ν,) apud poëtas, pro ἰσχνός. Utitur et Hippocr.

Ἰσχὰς, άδος, ἡ, carica. propriè enim est ficus arida: dicique putatur q. ἰσχνάς. Invenitur tamen et de recentibus dictum, apud Athen. l. 1. De variis ἰσχάδων generib. vide Poll. l. 6. ¶ A quibusdam etiam sic dicitur ἄπιος herba, de qua Theophr. hist. plant. l. 9. c. 10. Diosc. l. 4. c. 155. Apud antiquos de oleis etiam sive olivis dicebatur. ¶ Item ancora, apud Eust.

Ἰσχάδιον, ου, τὸ, caricula. Aristoph. in Pluto.

Ἀνίσχαδος, (comp.) quod non peperit, nec angi potest. Suid.

Composita.

Ἀπισχναίνω, extenuo. Plut.

Ἀπισχναίνω, emacio.

Ἀπισχνάω, extenuo. Plut. Et

Ἀπισχναίομαι, (sine ι,) extenuor.

Ἔπισχνος, gracilis, tenuis, idem quod ἰσχνός. Nic. in Alex.

Ἐπισχναίνω, arefacio, extenuo.

Ἐπισχναντέον, arefacere oportet seu extenuare.

Κάτισχνος, macer, gracilis.

Κατισχναίνω, et κατισχνόω, emacio, extenuo. (Ἰσχναντέον. Æsch. Eum. 138.)

Παρισχναίνω, extenuo. Unde

Παρισχνασμένοι, macilenti, extenuati.

Ὕπισχνος, aliquantum macer, subgracilis.

ἸΣΧΥ'Σ, ύος, ἡ, robur, vires. (Æsch. Pers. 592. Ch. 719.) Xen. Pæd. 3. ἐν τούτῳ ἐπεμελεῖτο ὁ Κῦρος ἀσκεῖν μὲν τὰ σώματα τῶν μεθ᾽ ἑαυτοῦ πρὸς ἰσχύν. †et Pæd. 1. 4. 19. de exercitu. et l. 5. p. 136. d. et l. 6. p. 152. a.† Aristot. eth. 2. c. 2. τά τε ὑπερβάλλοντα γυμνάσια, καὶ τὰ ἐλλείποντα φθείρει τὴν ἰσχύν. Dicitur et, ἰσχὺς τοῦ σώματος, apud Synes. et ἰσχύος ῥώμη, apud Philonem de mundo, i. vis roboris. Item robur, i. potentia. item vis. Soph. in Ajace, Ὁρᾷς Ὀδυσσεῦ τὴν θεῶν ἰσχὺν ὅση. Thuc. l. 1. ὡς οὐδὲν ἐδύναντο διαπράξασθαι κατ᾽ ἰσχύν. Etymon vide in ἰσχυρὸς, infra.

Ἄνισχυς, (comp.) robore et viribus corporis destitutus, invalidus, infirmus, apud Esaiam c. 22.

Ἰσχύω, robustus sum, sum robusto corpore seu valido, ut, ἰσχύειν τοῖς σώμασι. Xen. †Pæd. p. 152. a.† Dicitur et ipsum σῶμα interdum ἰσχύειν. Item potens sum, potentia præditus sum, polleo. ut, ἰσχύειν ταῖς δυνάμεσι, et, ταῖς τιμαῖς, apud Dem. et, ἰσχύειν ναυτικῷ. Thuc. (Soph. Œdip. Tyr. 366. Ἀληθὲς ἰσχύει.) Interdum exp. possum, ut apud Aristoph. μεῖζον ἰσχύειν, plus posse. Et cum infinit. in Phil. de mundo, τὸν κόσμον ἀχθοφορεῖν ἰσχύειν.

Ἰσχυρὸς, ὰ, ὸν, robustus, validus, potens. Xen. ὁ σίδηρος ἀναγκάζει τοὺς ἀσθενεῖς ἐν τῷ πολέμῳ τοῖς ἰσχυροῖς. Dicitur etiam ἰσχυρὸν quicquid est firmum et in quo præsidium collocari potest, ut, ἰσχυραὶ φυλακαὶ, et, χωρίον ἰσχυρὸν, apud Xen. Interdum etiam, τὰ ἰσχυρὰ, subaud. robur. ut, τὰ τῆς πόλεως ἰσχυρὰ, apud Æschin. †Superlat. apud Xen. Pæd. 1. 5. 2. ἰσχυρὰ φυγή. 1. 4. 22. et l. 7. p. 176. c. χωρίον. 1. 6. 34. χερσὶ, manibus. 2. p. 52. a. ἰσχυρότατον πόλισμα. l. 3. p. 66. d. τὰ συμμαχικὰ, firma auxilia. l. 3. p. 78. b. τεῖχος. l. 4. p. 111. c. τροχὸς, rota. p. 152. c. ξύλον, lignum, ibid.† ☞ Etymologistes deducit ab ἴσχω, ut sit, ὁ ἴσχων καὶ ἀντέχων δυνάμενος.

Ἰσχυρῶς, validè, valdè, vehementer, admodum enixè, acriter, studiosè. Xen. †Pæd. 1. 2. 7. et Sec. 8. et l. 1. 14. [Ἰσχυροτέρως. Herodot. Hist. lib. 3. καί κως ἰσχυροτέρως ἐστήκεε.]

Ἰσχυρόω, ῶ, robustum reddo, seu validum, corroboro.

Ἰσχυρίζομαι, viribus utor, seu viribus contendo, ut apud Aristotel. eth. 4. ἰσχυρίζεσθαι εἰς τοὺς ἀσθενεῖς, viribus contendere adversus imbecilles. †Xen. Pæd. 6. p. 171. b.† Item nitor, i. fiduciam colloco. Dem. οὐ μὴν ἰσχυρίζομαι τούτῳ, non nitor hoc, in hoc fiduciam causæ non colloco. Item contendo dicendo, et connitor, ut exp. apud Æschin. et apud Thuc. lib. 3. ¶ Item assevero, affirmo, διαβεβαιοῦμαι. Synes. ἰσχυρίζομαι δὲ ὡς ἴστε οἱ τὸν ἐμῷ βιβλίῳ ὅτις ταῦτα λέγω. † Cum inf. Xen. Pæd. l. 5. p. 65. d.† [Ἰσχυρονοέω. Plat. de Rep. lib. 7. ἀλλ' ὅτι μὲν δὴ τοιοῦτόν τι, ἰσχυρονοέω. ὃ γάρ;]

Composita ab ἰσχύω.

Ἀντισχύω, obnitor viribus, seu contrà nitor, reluctor, resisto, quasi vires viribus opponendo.

Διισχύω, exp. viribus superior sum, viribus vinco.

Ἐνισχύω, vires sumo, invalesco. Item activè, corroboro, validum reddo, ut, ἐνίσχυσε τοὺς ἀποστόλους καὶ ἱερέας, apud Gennadium.

Ἐπισχύω idem quod ἐνισχύω. Xen. in Œcon.

Ἐπισχύεσθαι, invalescere.

Decomp. Συνεπισχύω, viribus meis aliquem adjuvo, auxilior, apud Suid. Exponitur etiam, confirmo, suppetias fero, apud Xenoph.

Κατισχύω, q. d. validus sum, seu viribus præditus adversus aliquem. Exp. etiam prævaleo, Synes. μὴ γὰρ δὴ καὶ τὰς γνώμας ἡμῶν ὁ δαίμων κατισχύσειε. Sic Matth. c. 16. Item activa signif. roboro, Deut. cap. 2. Apud Esa. c. 22. μὴ κατισχύσητε παρακαλεῖν με, exp. ne connitamini me consolari. In lib. Sap. c. 10. ἐν πλεονεξίᾳ κατισχυόντων αὐτόν, exp. circumvenientium.

Κατισχύομαι, viribus alicujus opprimor, vel vincor, cedo, apud Diod.

Συνισχύω, corroboro, confirmo, suppetias ferendo, roboro.

Ὑπερισχύω, prævalidus sum, præpotens sum, prævaleo, apud Areop. et Theophr.

Composita ab ἰσχυρὸς, &c.

Ἀνίσχυρος, minimè robustus, invalidus.

Ἀντισχυρίζω, è contrario firmo seu munio aut corroboro, obfirmo.

Ἀντισχυρίζομαι, è contrario firmor. Item obnitor, ut apud Plutarch. περὶ δυσωπίας Δεῖ δὲ ἀντισχυρίζεσθαι πρὸς ἀμφότερα. Item è contrario affirmo seu assevero, vel contrà contendo, apud Thuc. l. 3.

Ἀπισχυρίζομαι, obnitor, ad fortitudinem me compono, apud Plut. in libro Πῶς ἄν τις αἴσθοιτο ἑαυτοῦ προκόπτοντος, &c. Item omni ope resisto, apud eundem. Item nitor, fiduciam colloco: idem quod ἰσχυρίζομαι, nisi quod majorem conatum in aggrediendo, majoremque fiduciam in tuendo significat. Accipitur etiam pro, omni ope et conatu efficio. Apud Synes. ὅστις ἐνταῦθα λάβηται πέτρας, ἀπισχυρίζεται, exp. firmiter retinet. Est etiam, acriter denego, seu abnuo, pernego, apud Thuc. l. 1. ubi συγχωρεῖν, et ἀπισχυρίζεσθαι, inter se opponit.

Διισχυρίζομαι, affirmo, contendo. Plat. in Phædone, et in ep. Sic et Lysias, ἀξιοῖ δ' αὐτὸν διισχυρίζεσθαι ὅτι, &c.

Ἐπισχυρίζομαι, nitor, fiduciam colloco, innitor, ut, ἐπισχυρίζεσθαι τούτῳ τῷ δικαίῳ, apud Dem.

Ἐπίσχυρος, auxiliator.

Ἐπισχυρίζω, exp. corroboro, apud Plat. Exp. etiam obnitor, omni ope resisto: ut sit idem cum ἀπισχυρίζομαι.

Decomp. Προσεπισχυρίζω, corroboro, vel insuper corroboro. Laërt.

Συνισχυρίζω, sicut et συνισχύω, corroboro, confirmo. † Xen. Pæd. 2. 50. b.†

Ὑπερίσχυρος, robustus suprà quàm dici possit, præpotens. † ἔρυμα, castellum. Xen. Pæd. l. 5. p. 119. d.†

ΙΤΕ'Α, ας, ἡ, et Ἰτέη, ης, ἡ, salix. (☞ Παρὰ τὸ ἰέναι, Etym. quoniam citò in altum excrescit, inter primas etiam germinans, ut et populus et alnus.) Od. κ'. Μακραί τ' αἴγειροι καὶ ἰτέαι ὠλεσίκαρποι. Eurip. ἰτέαν pro hasta usurpasse dicitur: utpote saligna, i. confecta è salice: ut Hom. μελίην vocat fraxineam hastam: synecdochicè posita materia pro re inde confecta.

Ἰτέϊνος, saligneus, qui è salice est, apud Theophr.

Ἰτεὼν, ῶνος, ὁ, salicetum seu salictum, i. locus consitus salicibus.

ἼΤΗΣ, ου, ὁ, temerarius, audax, et præceps periculorum facinorumque susceptor. Interdum etiam in bonam partem, magnanimus, animosus. Plut. in symp. de amore, ἀνδρεῖος ἂν καὶ ἴτης, καὶ σύντονος, θηρευτὴς δεινός. Et in Protag. πότερον τοὺς ἀνδρείους θαρραλέους λέγεις ἢ ἄλλο τι; Καὶ ἴτας γε (ἔφη) ἐφ' ἃ οἱ πολλοὶ φοβοῦνται ἰέναι, atque etiam (inquit) præcipites ad ea quæ populus formidat. Apud Aristoph. in Nub. † 444.† de Strepsiade, θρασύς, εὔγλωττος, τολμηρός, ἴτης, βδελυρός, ψευδῶν συγκολλητής. schol. exp. impudens, et qui nullo cujusquam habito respectu aliquid audet aut facit. Suidæ est etiam ὁρμητικὸς, qui præcipiti impetu ad aliquid agendum fertur. ¶ Item mendicus, pauper. ☞ Etym. deducit παρὰ τὸ ἴεσθαι, τὸ ὁρμᾶν.

Ἰτητικὸς, οῦ, ὁ, temerarius, præceps, vel etiam temerarium et præcipitem reddens. Aristot. eth. c. 8.

Ἰταμὸς, οῦ, ὁ, idem quod præcedentia. Plut. in Gal. ἀλλ' ἰταμὸς ὢν πρὸς τὰ δεινὰ καὶ ἄγρυπνος. Aristot. in probl. (de vino,) πρὸς τὸ πράττειν ἰταμοὺς, præcipites ad facinus aliquod audendum. Interdum exp. impudens, inverecundus. ut apud Synes. ep. 4. c. 72. Sic apud Aristoph. (R. 1327.) ἰταμαῖς κυσίν.

Ἰταμῶς, temerario et præcipiti animo. Item impudenter.

Ἰταμότης, ητος, ἡ, temeritas, præceps audacia. Item impudentia.

Ἰταμία, temeritas, ἰταμότης. Hier.

ἼΤΡΙΟΝ, ου, τὸ, placentarum seu operis pistorii genus prætenue, facileque fragile: ut testatur Athen. l. 14. Unde Gal. in lex. Hipp. τὰ ἴτρια nominari etiam ἐρίκεια dicit, διὰ τὸ εὔθρυπτον. Idem Gal. de alim. facult. l. 1. c. 4. duo esse scribit ἰτρίων genera. Vide eundem et in lib. de tuenda valetud. l. 5. et Diosc. l. 4. c. 64.

Ἴτρα, τὰ, Hesych. exp. ὑπογάστρια, pars ventri subjecta, quæ et ἦτρον. de quo vide suo loco.

ἼΤΥΣ, υος, ἡ, circumferentia et umbo, ἁψῖδα, i. ora curvaturaque in extremo ambitu rotæ. ut Il. Δ'. v. 487. ὄφρα ἴτυν κάμψῃ περικαλλέϊ δίφρῳ. Et Iliad. ε. v. 724. τῶν (scilicet τροχῶν) ἤτοι χρυσέη ἴτυς, apud Hesiod. in Asp. ver. 314. Ἀμφὶ δ' ἴτυν ῥέεν ὠκεανὸς πλήθοντι ἐοικώς. Et Xen. ὡς ἐρῶ αὐτὸ παρέντα, ἐπιλαμβάνεσθαι αὐτοῦ τῆς ἴτυος. (V. Eurip. Phœniss. 1341. Æsch. Ag. 1153.) ☞ Deducitur ab ἰέναι, vadere: utpote ἡ κύκλῳ δινοῦσα.

ἼΦΙ, validè, fortiter, magno animo, magna cum potentia, apud Hom. Il. Δ.

Ἴφιος, ου, et ἶφις, ιος, ὁ, robustus, fortis. Apud Hom. ἴφια μῆλα, pingues et vegetæ oves. Item celer, velox. Hesych.

Ἴφθιμος, viribus potens, robustus. Il. Ψ'. βοῶν τ' ἴφθιμα κάρηνα. Item fortis, generosus, animosus. Iliad. α. Πολλὰς δ' ἰφθίμους ψυχὰς Ἄϊδι προΐαψεν. Idcirco quidam componi volunt ex ἶφι et θυμὸς, ac per syncopen dici, per quo τροπὴν τοῦ υ, quasi ἰφίθυμος.

(ἼΧΑΡ. Æsch. Suppl. 857.) ‡ κολοιὸν βίᾳ μεθέσθαι ἴχαρ, φρενὸς ὄναρ. Pauwius hæc habet. "Interpres Græcus ἴχαρ exponit ἐπιθυμίαν. Ubi vox ita occurrit? In Etymologico Magno est ἰχαίνειν, ἐπιθυμεῖν. χάω, ἰχῶ, ἰχαίνω, ἴχαρ. Sic vocem intelligimus. *Mitte id quod nunc desiderium est tuum; mentis enim mala est et insania mera.*"‡

ἸΧΘΥ'Σ, ύος, ὁ, piscis. Il. φ'. —— ἐγχέλυές τε καὶ ἰχθύες. Antiph. apud Athen. Οὐκ ἔστιν οὐδὲν θηρίον τῶν ἰχθύων Ἀτυχέστερον. ¶ Ἰχθῦς, apud Attic. dicuntur etiam piscariæ, loca ipsa ubi pisces veneunt. Hesych. ☞ Derivat Eustath. ab ἰέναι καὶ θύειν, id est, ὁρμᾶν, quia animal sit εὐκίνητον.

Ἰχθυόεις, εσσα, ὁ, piscosus, pisculentus. Od. ι. πόντον ἐπ' ἰχθυόεντα.

Ἰχθυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem. Interdum et piscis similitudinem habens, piscem referens.

Ἰχθυωδῶς, piscium modo.

Ἰχθυϊκὴ πύλη, piscaria porta. Ex 2. Paralip. 15.

Ἰχθυηρὸς, οῦ, ὁ, pisculentus vel piscarius. Aristoph. in Plut. et apud Athen. l. 6.

Ἰχθυάω, ῶ, piscor. Od. δ'. ἰχθυάασκον γναμπτοῖς ἀγκίστροισι, piscabantur uncis hamis. Et Od. μ'. de scylla. Αὐτοῦ δ' ἰχθυάᾳ σκόπελον περιμαιμώωσα Δελφῖνάς τε κύνας τε.

Ἰχθυήματα, videntur propriè esse piscium squamæ. Apud Hippocr. autem ἰχθυήματα dicuntur λεπίσματα φλοιῶν, corticum fragmenta. ut Gal. tradit lib. περὶ ἑλκῶν.

Ἰχθύδιον, ου, τὸ, pisciculus. Apud Athen. lib. 8. Et Plutarch. ἄφωνον ἰχθύδιον, mutus piscis.

Ἰχθύα, vel ἰχθύς, ας, ἡ, squatinæ marinæ pellis arida. Potest etiam ferreum unguem significare quo in extractione sectioneque fœtus utimur, propter squamarum piscis similitudinem. Apud Hippoc. exp. limatura, scobs, ramentum.

Composita.

Ἄνιχθυς, qui est sine piscibus, qui piscibus caret. Strabo.

Ἀπιχθυς, υος, ὁ καὶ ἡ, qui piscibus abstinet, qui piscibus non vescitur, apud Aristoph.

Κάλλιχθυς, (q. d. pulcher piscis,) à quibusdam dicitur ὁ ἀνθίας ἰχθὺς, qui et καλλιώνυμος, teste Athen. l. 7.

Πολύιχθυς, υος, ὁ καὶ ἡ, Strabo, et πολυΐχθυος, ου, ὁ καὶ ἡ, piscosus, piscibus abundans, multos pisces habens. Hom. hymn. in Apoll. ἡ εἰς αἰθέρ' ἅλιον πολυΐχθυον ἀμφὶς ἐοῦσα.

ἼΧΝΟΣ, εος, τὸ, vestigium, i. ima pedis pars, seu (ut Gal. tradit com. 2. in l. Hipp. de fracturis) cutis pedi subjecta. Frequentiùs autem accipitur pro vestigio, i. signo quod pes incedentis solo imprimit. Xen. de venat. τὰ ἴχνη τοῦ λαγῶ. Et apud Sophocl. κατ' ἴχνος ἵεμαι, feror per vestigia, vestigia sequor. Metaphoricè etiam capitur, ut apud Soph. ἴχνος παλαιᾶς αἰτίας. (Œdip. Tyr. 109. Æschyl. Pr. 844. Ag. 1193.) Et apud Plut. in Lyc. ἐν τούτοις οὐδὲν ἔστιν ἀδικίας ἴχνος, οὐδὲ πλεονεξίας. Et apud Plat. in ep. τῆς πολιτείας κατ' ἴχνος ἰέναι, reipubl. vestigiis insistere, seu reip. vestigia sequi. Item pro ipso pede, apud Eurip. in Or. (ut tradit schol.) σῖγα σῖγα λεπτὸν ἴχνος ἀρβύλης τίθετε, μὴ κτυπεῖτε. Idem schol. etiam pro incessu apud eundem in Hecuba usurpari tradit. ☞ Παρὰ τὸ ἴσχειν, ὅ ἐστι συνέχειν ὅλον τὸν πόδα, deducit Etym.

Ἰχνάομαι, ῶμαι, vestigo, vestigiis consequor. Plut. in lib. de solert. an. (de dasypodibus loquens,) πολλαχόθι ταῖς μεταδρομαῖς ἰχνεύοντες.

Ἰχνεύω, f. εύσω, idem. Xen. in Cyneg. τὰ μὲν γὰρ ὄρη εὔδηλά ἐστι καὶ ἰχνεύειν, montes enim promptum est vestigare canibus. (quære. Soph. Aj. 20. Œdip. Tyr. 229. 484.)

Ἰχνεύεσθαι, vestigiis indagari. Poll.

Ἴχνευμα, τὸ, indago. Poll.

Ἰχνεύμων, ichneumon. Aristot. lib. 5. de animal. et Plin. lib. 8. c. 24. Est et vespæ genus, de quo Aristot. lib. 5. cap. 22. et Plin. lib. 10. cap. 74.

Ἴχνευσις, vestigatio, indagatio, indago. Xen. in Cyneg.

Ἰχνευτὴς, οῦ, ὁ, vestigator, indagator. Poll. Ἰχνευταὶ, dicuntur etiam qui nunc ἰχνεύμονες, ut apud Herodot. l. 2. ἀπιόντας δὲ τῆς πόλι οἱ ἰχνευταὶ θάπτονται.

Ἰχνευτικὸς, idem quod ἰχνευτής. Oppian. l. 1. de Venat.

Ἰχνεία, ἡ, idem quod ἴχνευσις. Xen. in Cyneg.

Ἴχνιον, ου, τὸ, vestigium, idem quod ἴχνος. Od. β. et ε. μετ' ἴχνια βαῖνε θεοῖο. Utitur et Xen. in Cyneg.

Composita.

Ἀνιχνεύω, pervestigo, diligenter investigo, indago, persequor. Plut. in Cæs. διὰ γῆς καὶ θαλάσσης διώκων καὶ ἀνιχνεύων. Et, ἀνιχνεύεσθαι dicitur fera, quum à vestigantibus venatoribus quæritur, i. vestigiis suis indagatur. Item metaph. perscrutor.

Ἀνιχνευτὴς, οῦ, ὁ, pervestigator, indagator, perscrutator.

Ἀνιχνίαστος, idem quod ἀνεξιχνίαστος, qui investigari nequit, apud Æschyl.

Διιχνεύω, pervestigo. Oppian.

Δυσίχνευτος, investigatu difficilis, ægrè investigabilis.

Ἐξιχνεύω, vestigo, investigo, vestigiis consequor. Plut. λανθάνοντας ἐξιχνεύειν καὶ λαμβάνειν. Sic, ἐξιχνεύει τὰς ἁμαρτίας, apud eundem, i. diligenter inquirit. Apud Luc. ἐξιχνευτέα τὰ θηρία, vestigandæ et indagandæ sunt feræ. (Æsch. Ag. 376.)

Ἐξιχνιάζω, idem quod ἐξιχνεύω.

Ἐξιχνιασμὸς, οῦ, ὁ, investigatio, indagatio.

Ἀνεξιχνίαστος, (decomp.) impervestigabilis, qui investigari nequit, quem nullis vestigiis consequi possumus. Areop. et Nazianz. et Rom. 11.

Πανίχνιον, omne genus vestigii. Oppian.

Προϊχνεύω, antè vestigo. Alii exp. præeo.

ἸΧΩ'Ρ, ῶρος, ὁ, ab Aristot. l. 3. de hist. anim. dicitur esse sanguis crudus, qui vel nondum concoctus est, vel in serum versus. Gal. l. 2. de elem. ἰχῶρα id appellat, quod sero lactis respondet. Alii serosos humores, alii aquosos, alii tenues, alii verò saniem interpretantur. Cornel. Cels. dicit saniei speciem esse, lib. 5. cap. 26. Apud Homer. ἰχὼρ est humor, qui è deorum cute vulnerata effluit; eos enim ἀναίμονας esse docet. Unde Il. ε. ῥέε δ' ἄμβροτον αἷμα, Ἰχὼρ, οἷός πέρ τε ῥέει μακάρεσσι θεοῖσι. Tribuitur etiam rebus inanimis, ut apud Dioscor. (de cornu) ὁ δὲ τῶν χλωρῶν φύλλων καταπλασθὲν ἰχῶρ ἁρμόζει, &c. Serum quoque lactis sic appellatur. Aristot. de hist. an. l. 3. c. 20. πᾶν δὲ γάλα ἔχει ἰχῶρα ὑδατώδη, ὃς καλεῖται ὀῤῥός. (Æsch. Ag. 1489.) ☞ Eustath. scribit antiquos derivare ab ἴσχω.

Ἐξιχωρίζω, (comp.) humorem serosum aut saniem exprimo, apud Suid.

ἼΨΟΣ, suber arbor, de qua Theophr. hist. pl. l. 3. c. 6. ¶ Ἰψὸς, verò oxyt. est hedera, Hesych.

ἸΩ', adverb. seu interjectio dolentis et exclamantis, ut io, heu, seu eheu, hei, et ò, apud Latinos. Soph. in Ajace, ἰὼ, ἰώ μοι, hei, hei mihi. Ibidem ἰώ μοι, ἐμῶν νόστων, hei mihi ob reditus meos. Ibidem cum nomin. ἰὼ τάλας, hei misero mihi, ò miserum me. Item cum vocativo, ἰὼ ταλαίφρον γύναι, ò miseram te. Sic Aristoph. ἰὼ γένος, ἰὼ στρατηγοί. Et rursum, ἰὼ κύματα, βορβόρῳ τε βρονταί. Nec non cum genit. elliptico rei, omisso casu personæ, ἰὼ ἰὼ τραυμάτων ἐπωδύνων, ò vulnera dolorifica. Apud Eurip. ἰὼ ἰὼ expon. proh proh. † ἰὼ, adv. etiam gaudentis. Soph. El. 1245. et ibi Schol.† (Ἰώ μοι. Eurip. Med. 97. Ἰὼ αἵματος. Id. Phœniss. 177. Soph. Œdip. Tyr. 170. cum Acc. Æsch. Ag. 1145. 1162. 1313. ἰὼ ἰοὺ. Suppl. 857.)

ἸΩΓΗ', ῆς, ἡ, tegmen. Ut Od. ξ'. —— σύες περ ἀργιόδοντες Πέτρῃ ὕπο γλαφυρῇ εὗδον Βορέω ὑπ' ἰωγῇ. Aristarch. et cum eo scholiorum brevium autor, exp. σκέπῃ, sub tegmine boreæ. ¶ Ab Hesych. et Suida exponitur etiam, diversorium, litus. Item quies, flatus, vox, clamor.

Ἐπιωγαὶ, (comp.) loca in quibus naves à ventorum injuria tutæ esse possunt.

ἸΩΗ', ῆς, ἡ, vox, clamor. Il. κ'. Φθεγξάμενος τὸν δ' αἶψα περὶ φρένας ἤλυθ' ἰωὴ. vox: nimirum clamore excitantis. ¶ Item flatus, πνοή. ut Il. δ'. (276) νέφος Ἐρχόμενον κατὰ πόντον ὑπὸ Ζεφύροιο ἰωῆς. Et Il. λ'. ὑψόσε δ' ἄχνη Σκίδναται ἐξ ἀνμενα πολυστρόφητοις ἰοῖς. ¶ Ab Hesych. exponitur etiam, fumus, splendor, impetus.

'ΙΩΝ, ωνος, ὁ, Ion: filius Xuthi, nepos Hellenis, à quo Ἴωνες dicti fuerunt posteri ejus ac subditi.

Ἰωνία ας, ἡ, Ionia, regio, quam incolebant Ἴωνες. Alioqui Ἰωνία Athenis dicitur ἡ χαμαίπιτυς, ut est apud Diosc. l. 3. c. 175. ¶ ¶ Item violetum, ab ἴον, de quo vide suo loco.

Ἰωνικὸς, qui Ionum est, Ionum proprius et peculiaris. Ut, Ἰωνικὸς βίος, apud Athen. Et, Ἰωνικαὶ ἀγγεῖαι, Ἰωνικὰ ᾄσματα, apud eundem. et Ἰωνικὴ ἁρμονία, apud Luc. Ἰωνικὸς dicitur etiam qui ex Ionum gente est, apud Athen. l. 4.

Ἰωνικῶς, Ionicè, Ionum more. Aristoph. pro molliter et delicatè, quoniam περιβόητος est ἡ τῶν Ἰώνων μαλακία καὶ τρυφή.

Ἰωνὶς, ίδος, ἡ, idem quod Ἰωνική. Ut in Epigram. Ἰωνὶς φωνὴ, Ionica vox. Item, ἡ Ἰωνὶς, pro ἡ Ἰωνὶς χώρα.

Ἰωνίζω, Iones imitor, vel æmulor, Iones sequor.

Ἰάζω, Iones imitor: vel Ionica lingua utor. Hermog.

Ἰαστὶ, Ionicè. Et, ἡ Ἰαστὶ ἁρμονία, Ionica harmonia, teste Athen. lib. 14. [Plat. de Rep. lib. 3. Τίνες οὖν μαλακαί τε καὶ συμποτικαὶ τῶν ἁρμονιῶν; Ἰαστὶ (ἦ δ' ὅς) καὶ Λυδιστί.]

Ἰακὸς, Ionicus. Ut Athen. lib. 10. εἰσαγαγεῖν τὴν Ἰακὴν ἀσωτίαν. feruntur enim Iones fuisse deliciis et luxui dediti.

Ἰὰς, άδος, ἡ, Ionica, ut, Ἰάδι ξυγγενείᾳ, apud Theoc. Sic, Ἰὰς γῆ, Ἰὰς πόλις, Ἰὰς γυνὴ, Ἰὰς διάλεκτος, pro Ἰωνική.

Πανιώνιον, ου, τὸ, Panionium: fanum à duodecim Ioniæ civitatibus extructum et denominatum, ut Herodot. tradit lib. 1. Πανιώνιον σύλλογον, conventus duodecim oppidorum Ioniæ. Vide Bud. annotat. in Pand. [Τὰ Πανιώνια de Sacrificiis, vel Festo Sacrificiis, &c. celebrato. Herodot. Hist. lib. 1. ἐς τὴν συλλεγόμενοι ἀπὸ τῶν πολίων Ἴωνες; ἤγεσκον ὁρτὴν, τῇ ἔθεντο οὔνομα Πανιώνια.] (Philostr. l. 4. c. 5. Πανιώνιος. l. 4. c. 6.)

'ΙΩΨ, piscis quidam, Suidæ. Meminit ejus Callim.

K.

K, DECIMÆ literæ Græcorum nota est, quam vocant κάππα. Usurpatur interdum in plur. num. ut in proverbio, Τρία κάππα, κάκιστα, de Cappadocia, Creta, et Cilicia, inquit Suid. ¶ Est etiam numeralis nota significans viginti, hoc modo, κ', κα', κβ', et sic deinceps. Præfixa autem acuti accentus apice ab imo sinistri lateris pede, viginti millia denotat, ͵κ.

Κόππα, pro κάππα dictum fuit, sed κατὰ γλῶσσαν, ut inquit Eust.

Κοππατίας, nomen equi, apud Aristoph. in Nub. Ὅτ' ἐπρίω τὸν κοππατίαν, ubi scribit schol. κοππατίας equos fuisse dictos quibus impressa esset litera κ.

ΚΑΒΑ'ΛΛΗΣ, ου, ὁ, caballus, equus clitellarius. Plut. de non fœner. ἵνα τοί τι τυχὸν καὶ καβάλλης χρήματος.

Καβάλλιον, idem quod καβάλλης, Hesych.

ΚΑ'ΒΟΣ, ου, ὁ, mensuræ frumentaceæ genus. Hesych. Suid. Poll. Est etiam mensura vinaria, Hesych.

Κάβη, ης, ἡ, apud Suid. exp. τροφὴ, i. cibus.

Κάβαισος, ου, ὁ, (vel κάβαιξ, ut apud Pollucem legitur,) edax, vorax, qui cibo est inexplebilis, ὁ περὶ τὴν τροφὴν ἄπληστος, Pollux.

Κάβηξ, quæ alio nomine larus avis, apud Suidam dicitur appellata παρὰ τὸ κάπτειν, ab edacitate; ejusque meminisse Euphorionem hoc in versu, τῆς οὐδ' αἴθυιαι, οὐδ' ἀγροὶ κάβηκες.

ΚΑ'ΓΚΑΜΟΝ, ου, τὸ, caucamum: lacryma Arabici ligni, Diosc. l. 1. c. 23. et Plin. l. 12. c. 20.

Κάγκανον, herba est apud Galen. simpl. med. lib. 7. Aët. lib. 1. Oribas. collect. med. lib. 15. Pro quo apud Paulum Ægin. scriptum κάκαλον.

(ΚΑ'ΓΚΕΛΟΣ. Sch. Theoc. ια'. 37.)

ΚΑΓΧΑ'ΖΩ, F. άσω, P. ακα, cachinnor, i. effusè rideo, risum effundo (☞ Factum putatur per onomatopœiam, imitando sonum qui in profuso risu editur. Eunap. apud Suid. οἱ δὲ ὄχλοι, πλατὺ καγχάσαντες, ᾤχοντο. ¶ Item convitior, βλασφημῶ, inquit Suid. ex Soph. πάντων καγχαζόντων γλώσσαις. (Καγχάζω unde καχάζω Doricè. Theoc. Id. 5. 142.)

Καγχασμὸς, οῦ, ὁ, cachinnatio, i. ipsa cachinnandi actio: vel cachinnus, risus profusus, ὁ ἄκρατος γέλως, Suid.

Καγχαστὴς, οῦ, ὁ, et καγχαστικὸς, cachinnator, i. qui libenter cachinnatur, apud Poll.

Καγχλάζω, idem quod καγχάζω. Athenæus, ἀνεπήδα τε γυμνὸς, αὐτός τε ὁ Ἀντίοχος ἔπεσε καγχλάζων. Sic Hesychio, καγχλάζει, exponitur, ἀθρόως γελᾷ.

Καγχάομαι, ῶμαι, rideo incompositè. Hesych.

Καγχαλάω, et περικαγχαλάω, vide in Χαλάω.

Composita.

Ἀνακαγχάζω, idem quod καγχάζω, nisi quòd præpositio auget significationem. Plat. 1. de rep. καὶ ὃς ἀκούσας ἀνεκάγχασε μάλα σαρδόνιον. Lucianus, ἐφ' οἷς ἐπαινοῦντι καὶ ἐλέγοντι, παμμέγεθες ἔνιοι ἀνακαγχάσαι.

Ἐγκαγχλάζω, irrideo, illudo, vel petulantibus cachinnis illudo.

Ἐκκαγχάζω, præpositione ἐκ itidem augente significationem simplicis καγχάζω. Xen. in symp. Κριτόβουλος δὲ ἐξεκάγχασεν ἐπὶ τῷ σκιτωρῷ αὐτῷ. Aristot. eth. 7. καὶ ὥσπερ οἱ κατέχειν πειρώμενοι τὸν γέλωτα, ἀθρόον ἐκκαγχάζουσι.

Ἐπικαγχάζω, ut, τούτους τοὺς λόγους ἐπικαγχάσαντες, pro καγχάσαντες ἐπὶ τούτους τοὺς λόγους, quum et hæc verba cachinnum sustulissent.

[Ἐπικαγχλάζω. Apoll. Rhod. Arg. 4. 943. ἀμφὶ δὲ κῦμα λάβρον ἀειρόμενον πέτρῃς ἐπικαγχλάζεσκεν.]

Ὑπερκαγχάζω, effuse cachinnor.

ΚΑΓΧΑΙ'ΝΩ, calefacio, arefacio. Hesych.

Κάγκανος, aridus, siccus. Ut, κάγκανα ξύλα, Iliad. φ'. et Odyss. σ'. à quibusdam dicuntur τὰ εἰς τὸ καίεσθαι κατάλληλα, ἢ κατεξηραμμένα. Pro eodem scribitur et κάγκανος, ut, κάγκανα ξύλα, apud Theocrit. Idyll. 25.

Πολυκαγκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, (comp.) q. d. multum calefactus, multum aridus, admodum siccus: epithetum sitis, apud Hom. Il. λ'.

ΚΑ'ΔΟΣ, vel κάδδος, ου, ὁ, vas vinarium, cadus, dolium vel doliolum. Herodot. apud Poll. καὶ φοινικίου οἴνου κάδδον. Accipitur et pro poculo è quo bibitur: ut apud Athen. lib. 11. οἴνου δ' ἐξέπιον κάδον. ¶ Item vas in quod calculi immittebantur, situla sive sitella suffragiorum. Aristoph. in Avibus, οὐκ ἀποσοβήσεις; οὐκ ἀποίσεις τὸν κάδον; Paulò post: Ἐγὼ δὲ ταύτῃ γε τὸν κάδον ἀνατρέψω, ubi schol. ita, τοὺς κάδους, τοὺς ἀμφορεῖς εἰς οὓς τὰς ψήφους καθίεσαν. ☞ Quidam ab ἴχαδον, alii ab Hebræo cad. pro hydria, alioque vasis genere, derivatum volunt.

Καδίσκος, ου, ὁ, vel καδδίσκος, (dimin.) parvus cadus, parva testa. Pollux inter vasa vinaria ponit. Citatur ex Nonno pro situla quæ in puteum demittitur. ¶ Item vas, in quod calculi conjiciebantur. Demosth. πρὸς Εὐβουλίδην καὶ λαμβάνοντες δὶς ἢ τρεῖς ψήφους, ἕκαστος παρὰ τούτου ἐνέβαλεν εἰς τὸν καδίσκον.

Κάδιον, ου, τὸ, (diminut. aliud) parvus cadus. Item pera. Κάδιον ποιμενικὸν, pera pastoralis, 1 Reg. c. 17.

Ἡμικάδιον, ου, τὸ, (comp.) dimidius cadus, apud Poll. l. 10.

ΚΑΔΥ'ΤΑΣ, ου, ὁ, Syriaca herbula, arboribus et spinis se circumvolvens, ut Plin. tradit lib. 16. cap. ult. ex Theophr. de caus. pl. lib. 2. cap. 23.

ΚΑ'ΖΩ, F. σω, orno, exorno, decoro: vel excolo, instruo, κοσμέω, καλλωπίζω. Poëticum est, nec nisi in præter. passivo usitatum, itidemque in participio. Ut Od. γ'. Πάντας ἀριστῆας κεκασμένον ἐν Δαναοῖσι. † τεύχεσι κεκασμένος. Hes. Th. 929.† Il. β'. (in catalogo navium, de Ajace Oilei filio,) Ἐγχείῃ δ' ἐκέκαστο Πανέλληνας καὶ Ἀχαιούς. hastæ peritia ornatus instructusque erat, ut quivis alius universorum Græcorum. Il. γ'. Καὶ σὺ κακοῖσι δόλοισι κεκασμένε, malis instructe artibus et dolis. Apud Apoll. Arg. l. 2. ἐκέκαστο ἰθύνειν, peritus erat regendi facilitate. † ξυτάτοις ἕρμασιν. 1. 154.† (Æsch. Eum. 769.)

Λαικάζω. Suidæ est ἀπατῶ, decipio. Significat etiam, scortor. Aristoph. in Equit. ἐν πρυτανείῳ λαικάσεις.

Λαικάστρια, πόρνη, meretrix, prostibulum.

Λαικαστὴς, οῦ, ὁ, πόρνος, scortator, seu qui corpore quæstum facit. Aristoph. in Acharn. Ἡμεῖς δὲ (sub. ἄνδρας εὑρόμεσθα) λαικαστάς τε καταπύγονας. Item apud Athen. l. 13. dicit Peloponnesiacum bellum Græcis exarsisse ἐκ τριῶν λαικαστριῶν, Simætha, et duabus Aspasiæ raptis à Megarensibus. ☞ Volunt hoc esse παρὰ τὸ κάζειν τὸ κοσμεῖν, et τὸ λα τὸ ἐπιτατικὸν, inserto ι.

ΚΑΘΑΙ'ΡΩ, F. αρῶ, P. αρκα, purgo, mundo. Od. χ'. αὐτὰρ τραπέζας Ὕδατι καὶ σπόγγοισι πολυτρήτοισι καθαίρειν. Athen. l. 7. πάντα σπίλον καθαίρειν. ¶ Item expio, lustro. καθαίρειν στόλον, lustrare classem, Appian. l. 5. bell. civil. Et, καθαίρειν καθαρμὸν, Plat. de leg. expiationem adhibeo. Item flagris cædo. Theocr. schol. in idyll. 5. ἐκάθηρε esse dicit ἐμαστίγωσεν. Item, ἀντὶ τοῦ ἔτυψε καὶ ἐξέλασε. Aristoph. ἔπαισε τὰς πλευρὰς καὶ ἐκάθηρεν. (Soph. Tr. 1029. cum Acc. Atticè. Æsch. Choeph. 72.)

Καθαίρομαι, purgor. Aristot. de mundo, ὄμβροις γῆ καθαίρεται. Item expior. Plat. καθαρθέντες καθαρμοῖς, expiationibus expietur. Apud Hermog. οὔτε καθηράμενος ἀπὸ τῶν ἀδικημάτων, neque à sceleribus expiatus. Item flagris cædor. Hesych.

Καθαρμὸς, οῦ, ὁ, purgatio. Plut. symp. 3. Item expiatio, lustratio. Plat. de rep. 2. λύσεις τε καὶ καθαρμοὶ ἀδικημάτων. Plut. εὐχαὶ καὶ μυστικοὶ καθαρμῶν δεόμεναι, scelere expiando. Item pro κάθαρμα, i. pro piaculari homine, apud Herodot. in Polym. καθαρμὸν τῆς χώρης ποιεύμενοι Ἀχαιοὶ Ἀθάμαντα τὸν Αἰόλου. (Æsch. Eum. 283. Soph. Œdip. Tyr. 99. 1232.)

Κάθαρμα, τὸ, purgamentum, piamentum. Poll. l. 5. c. 46. Eust. καθάρματα dici ait τοὺς ἀγοραίους καὶ ἀπερριμμένους, viles homines et abjectos. ¶ Item id quod ad purgandum adhibetur, sive ad expiandum. Et secundum hanc significationem καθάρματα vocabantur homines scelerati, tanquam piaculares, (i. pro patriæ lustratione expiationeque devoti, qui et sacri à Latinis appellabantur) quorum videlicet capite omnia civitatis aut gentis alicujus scelera luebantur, quique ad avertendam deorum iram mactabantur. Vide schol. Aristoph. et Suid. Demosth. κάθαρμα est, ὃ μηδεμία μετουσία ἀρετῆς, in orat. pro cor.

Κάθαρσις, εως, ἡ, purgatio, expiatio. Plat. Gal. et alii.

Καθάρσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, purgatorius vel purgativus, purgandi vim habens. Item expiatorius. ut, καθάρσιον φῶς, Nazianz. et, καθάρσιον ὕδωρ, Nonno, lustralis aqua. Καθάρσιον, ου, τὸ, (sub.) pro κάθαρσις, vel καθαρμὸς, expiatio, lustratio, vel piaculum. Item, Plut. Gregor. Item, καθάρσια, sacra expiatoria, piacula. Luc. Plut. Pausan. (V. Æsch. S. c. Th. 686. Eum. 63.)

Καθαρτὴς, οῦ, ὁ, purgator. Item expiator, lustrator, Soph. in El. Item Plut.

Καθαρτικὸς, οῦ, ὁ, purgativus sive purgatorius, purgandi vim habens, ut, καθαρτικὸν φάρμακον. Plut.

Καθαρτήριος, idem quod καθάρσιος, purgativus. Item expiativus. Synes. in ep. Πῦρ καθαρτήριον, purgatorium, ignis purgatorius. Can. Apost.

Καθαρὸς, ά, ὸν, purus, mundus, nitidus. Odyss. ζ'. καθαρὰ χροῒ εἵματ' ἔχοντα. Od. χ'. καθαρῷ θανάτῳ, morte pura; eorum videlicet qui ense occiduntur, non eorum qui strangulantur. † Xen. Pæd. p. 214. c.† ¶ Item purus, i. impermixtus, simplex: idem quod ἄκρατος et ἀμιγὴς, cum quibus etiam copulatur. Xen. Pæd. 8. ἀλλ' ὅπως ἄκρατος καὶ καθαρὸς ὁ νοῦς ἐκκριθῇ. ¶ Apud Arat. καθαρῇ ἐπὶ νυκτὶ, Cicer. interpr. nocte serena. Item purus, i. qui se non contaminavit aliquo scelere, sceleris purus. Plut. in Pericle, οὐ μόνον τὰς χεῖρας δεῖ καθαρὰς ἔχειν τὸν στρατηγὸν, ἀλλὰ καὶ τὰς ὄψεις. Καθαραὶ ἡμέραι, Plat. de leg. dies fasti, quibus opponuntur ἀποφράδες. Interdum cum accus. Ut, καθαρὸς τὴν διάνοιαν, apud Greg. purus mente. Sic, καθαρὸς τὰς χεῖρας, Luc. Interdum cum genit. Ut, καθαρὸς τῶν ἐγκλημάτων, Antiph. qui nulli intulit injuriam. Sic Plut. dixit, πράξω καθαρὸς πάσης ἀδικίας. Apud Aristoph. in Vesp. εἴπῃς καθαρόν τι φιλεῖτε, exp. ingenuum, liberum, vel liberè dictum. ¶ Καθαρὰ ψῆφος, Demost. ratio putata et perfecta. ¶ Item vacuus. Plut. in Numa, καθαρὰ ψόφου ὁδὸς, vacuæ strepitibus viæ. Καθαρὰ ἄντρα, apud Aphrod. antra vasta et vacua.

Καθαρύλλος, (diminut.) q. d. nitidulus. ut, καθαρύλλος ἄρτος, apud Athen.

Καθαρῶς, adverb. purè, nitidè. Hesiod. in Erg. ἔρδειν ἱερὰ ἁγνῶς καὶ καθαρῶς. Apud Plut. ad Col. καθαρῶς διαλέγεσθαι, puro sermone uti et quasi nitido. Item, dilucidè, manifestè, ut, καθαρῶς γνῶναι. Plut. in consol. ad Apoll. Sic Dem. περὶ παραπρ. dixit, καθαρῶς εἰρῆσθαι. Sic et Aristot. Rhet. 1. μᾶλλον διηρημένα καθαρῶς, magis enucleatè. Item purè, i. pura mente, candidè. Demosth. Philip. 3.

Καθαρότης, ητος, ἡ, puritas, nitor, munditia, ut, καθαρότης λόγου, Hermog. Item puritas, innocentia.

Καθαρεύω, purus sum, purè me gero. Cum genit. ut Plat. φόνου καθαρεύειν. Sic, φόνων καθαρεύειν, apud Chrysost. Dicitur etiam, καθαρεύω περὶ τούτου, apud Polyb. et, καθαρεύω ἐν τούτῳ, apud Plut. πρ. Ῥωμ. Item, καθαρεύω τούτῳ, apud Philonem. (Aristoph. R. 358.)

Καθαρίζω, purifico, mundo, purgo.

Καθαρίζομαι, purgor. Nazianz.

Καθαρισμὸς, οῦ, ὁ, purificatio, purgatio. Item expiatio sive expiamentum, piaculum. pro καθάρσιον, Luc.

Καθάριος, sive καθάρειος, ου, ὁ καὶ ἡ, mundus, munditiem servans, præsertim in victu et cultu corporis. Dicitur de persona et de re, ut in Pythag. carm. et apud Plut. Apud Eurip. καθάρειον πῦρ, pro lustrali igne.

Καθαρίως, mundè, munditiem servando, ut, μὴ πολυτελῶς, ἀλλὰ καθαρίως, apud Athen. Exponitur etiam, eleganter, apud Xen. Pæd. 1.

Καθαριότης, ητος, ἡ, mundities. Athen. l. 12.

Composita.

Ἀκαθαρσία, ἡ, sordes, immunditia, spurcitia. Dem.

Ἀκαθάρτης, ητος, ἡ, idem. Apoc. 17.

Ἀκάθαρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non purgatus, impurus, immundus. Item scelestus, apud Dem. et Luc. (inexpiatus. Soph. Œdip. Tyr. 264.)

Ἀνακαθαίρω, expurgo, perpurgo, vel purgo. Theologicum est verbum, (inquit Bud.) pro, allegorias anagogicas ad liquidum usque sensum patefacere et explanare.

Ἀνακαθαίρομαι, idem. † κακίας, se expurgare a malitiâ. Xen. Pæd. l. 2. p. 50. c.† Apud Plut. in Ant. ἀνακαθαιρόμενος τὰ λείψανα τοῦ πολέμου, persequens reliquias et repurgans. Item, plane explico, apud Plat. Ἀνακαθαίρεσὅτι dicitur Sol in deliquio, quum luna, Solem subiens, et eum nobis auferens, sensim prætérlabitur, et eam partem Solis, quam nobis primum abstulit, prætereundo reddit, apud Dion. Areop.

Ἀνακάθαρσις, expurgatio, perpurgatio, purgatio. Item allegorici sensus et reconditi anagogica explicatio.

Ἀνακαθαρτικὸς, expurgandi sive perpurgandi vim habens, purgativus.

Ἀποκαθαίρω, expurgo, repurgo. Item abstergo. Xen. Pæd. 1. ἀποκαθαίρεις τὴν χεῖρα εἰς τὰ χειρόμακτρα. Item lustro, expio, apud Dion. Areop.

Ἀποκαθαίρομαι, idem. Item expurgor, abstergor. Item lustror, expior. Apud Aristot. de an. l. 7. ἀποκαθαίρεται λέπος, detrahitur putamen.

Ἀποκάθαρμα, expurgamentum, repurgamentum, purgamentum, excrementum. Item piaculum, piamentum.

Ἀποκάθαρσις, expurgatio, repurgatio, purgatio. Theo. l. 2. Item expiatio, lustratio.

Ἀποκαθαρτικὸς, expurgatorius vel expurgativus, expurgandi vim habens, ad expurgandum aptus. Item expiativus.

Decomp. Συναποκαθαίρω, simul purgo. Diosc. l. 1. c. 7.

Αὐτοκάθαρσις, ipsamet purgatio. Naz. de bapt.

Διακαθαίρω, in diversis partibus purgo, q. d. interpurgo. Theophrasto (inquit Bud.) est perputare arbores et interlucare. Item pro καθαίρω, Poll.

Διακάθαρσις, q. d. interpurgatio, interlucatio, apud Theophr. Item pro κάθαρσις. [Plat. de Leg. lib. 5. πολλῶν οὐσῶν τῶν διακαθάρσεων, αἱ μὲν, ῥᾴους εἰσὶν, αἱ δὲ, χαλεπώτεραι.]

Διακαθαρίζω, idem quod καθαρίζω.

Δυσκάθαρτος, purgatu difficilis. [Soph. Antig. 1293. Ἰὼ ἰὼ δυσκάθαρτος Ἅιδου λιμὴν, τί μ' ἄρα τί μ' ὀλέκεις; Schol. ὁ γὰρ καὶ συμφορῶν ἀδυνάτως ἔχων καθαίρεσθαι λιμήν, &c. Aristoph. Pac. 1249. Ὦ δυσκάθαρτε δαῖμον, ὥς μ' ἀπώλεσας, &c.]

Ἐκκαθαίρω, expurgo. Item detergo, ut Iliad. β'. οὐρούς τ' ἐξεκάθαιρον, alveos purgabant, et detergebant. Apud Plat. pol. 2. exp. discutio et exprimo.

Ἐκκαθαίρομαι, expurgor. Cum genit. apud Synes.

Εὐκάθαρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, purgatu facilis, qui facilè purgari potest.

Περικαθαίρω, q. d. circumpurgo, circumquaque purgo, vel in circuitu purgo. Item perpurgo. Exp. et ablaqueo. In lib. Josuæ cap. 5. περιεκάθηρε τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ, circumcidit filios Israël.

Περικάθαρμα, q. d. circumpurgamentum. Exp. et retrimentum, sordes, q. d. sordes undique everrendo collectæ. 1 Cor. 4.

Περικαθαρίζω, circumcirca purifico.

Decomp. Ἀπερικάθαρτος, non circumpurgatus, non mundatus.

Δυσπερικάθαρτος, qui non facilè circumpurgari potest.

Προκαθαίρω, præpurgo, antè purgo. Synes. ep. 44.

Ὑπερκαθαίρω, immodicè vel supra modum purgo. Hippocr. aphor. lib. 7.

Ὑπερκάθαρσις, immodica purgatio. Hippocr. de nat. hom.

Ὑποκαθαίρω, q. d. subpurgo, leviter purgo, vel inferius purgo, per inferiores partes purgo.

Ὑποκάθαρσις, ejusmodi purgatio, ut, ὑποκάθαρσις ἡ διὰ τῆς κοιλίας, Gal. ad Glauc.

ΚΑΙ', et. Ut, οὗτος καὶ ἐκεῖνος. Interdum exp. tum. Ut apud Plat. ἐφέροντο καὶ ἔφερον, Cic. interp. tum ferebant, tum ferebantur. ¶ Καὶ, etiam. Plato, ἄχρηστα μὲν γὰρ καὶ γυναιξὶν, etiam mulieribus inutiles. ¶ Καὶ, æquè, perinde. Greg. πάσης τυχὼν παρ' αὐτοῦ θεραπείας ὅσα καὶ παίδων ὁ τιμιώτατος, æquè atque liberorum charissimus. Aristid. οὐχ ὁμοίως καὶ πρότερον, non similiter ac prius, non itidem ut antea. Et in orat. Domin. ὡς ἐν οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς, ut in cœlo, sic et in terra. Item, καὶ, quam. Ut Aristot. pol. 1. ἔστι γὰρ ἑτέρα ἡ χρηματιστικὴ, καὶ ὁ πλοῦτος ὁ κατὰ φύσιν, alia est quæstuaria, atque divitiæ œconomicæ. ¶ Καὶ, vel. Aristot. de gener. an. l. 4. καὶ κρατεῖ καὶ κρατεῖται, vel superat, vel superatur. ¶ Καὶ, sed. Ut Themist. Ph. 2. πότερον οὖν ἐν ταῖς ἐξ ἀνάγκης ἡ τύχη; καὶ τίς ἂν εἴποι; &c. ¶ Diversis particulis præmittitur. Ut, καὶ γὰρ, etenim. † Xen. Pæd. 1. 3. 9.† et pro eodem, καὶ γὰρ δὴ. Καὶ δὴ, continuò. et, protinus, i. ideo, Dem. † Καὶ δὴ λέγω, jamjam, continuò, dicam. Aristoph. Nub. 776.† Καὶ μὴν δὴ καὶ, atque adeò, et verò. Καὶ εἰ, pro εἰ καὶ, etsi, etiamsi, tametsi, quanquam, apud Arist. pol. 3. Καί κέ τις, apud Hom. pro καὶ ἄν τις. Et, καί κεν, pro καὶ ἄν. Καὶ μάλα, et quidem, atque adeò. In responsione accipitur pro, equidem, ita sanè, ita profectò. Xen. οὐδὲ τινας ἀγαπῶντας καλουμένους; καὶ μάλα, ἔφη. Sequente ὅμως ponitur pro εἰ καὶ μάλα, καίπερ. Xenoph. Hell. 6. ὁ δ' Ἀγησίλαος καὶ μάλα βουλόμενος ἀπάγειν τὸ στράτευμα, ὅμως ἐπεὶ κατέμεινε τρεῖς ἡμέρας, quamvis maximoperè vellet. Καὶ μέν τοι καὶ, atque etiam. Καὶ μέν τοι καὶ ὡς, quòd si, sin autem. Demosth. † Καί τοί γε, quanquam, quamvis. Aristoph. Nub. 918.† Καὶ μὴν, quin etiam. Καί τε, exp. atque. Ut apud Hesiod. in Erg. Καί τε δίκης ἐπάκουε, atque justitiæ obedi. Καὶ πάλαι, et sanè jampridem: vel, jamdudum, jampridem. Volunt enim quidam, hic vacare καί. Καίπερ, quamvis, etsi, tametsi. quod et καίπερ conjunctim. † Καίπερ θρασὺς ὤν, etsi audax sis. Aristoph. Nub. 887. Καίπερ παραστέλλων ἵππον Σκυθῶν. Xen. Pæd. 1. 1. 4. interposita voce aliquâ Hesiod. Th. 465.† Καὶ ταῦτα, idque. Dem. pro cor. καὶ ταῦτα ἐν βραχέσι, idque breviter, vel, et hæc quidem quàm brevissimè. Apud Aristoph. † Plut. v. 8.† καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα, atque hæc quidem ita se habent. Itidemque apud Plat. καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταύτῃ, et hæc quidem hactenus. vel, et hæc quidem hoc modo se habent. Καί τι καὶ, atque adeò. Demosth. Καί τοι, etsi, tametsi: item, verùm, sed, at, atqui. Item, et quidem, jam verò. Item, proinde, itaque. Sed frequentius conjunctim scribitur. ¶ In compositis nonnullis scribitur ψιλὸν κ, ut in κἀκεῖνος, pro καὶ ἐκεῖνος, κἀγαθὸς, pro καὶ ἀγαθὸς, κἀγὼ, pro καὶ ἐγώ. (Καὶ pro vel. ἐφάνη οὐδεὶς καὶ μὴ ἐφάνη τοὺς πλείστους Πελασγῶν. Æsch. S. c. Th. 1021. Eurip. Phœniss. 748. pro nec Soph. Tr. 997. Œdip. Tyr. 1130. καὶ δὴ. Aristoph. R. 617.)

ΚΑΙΆΔΑΣ, ου, ὁ, ceadas: fuit apud Lacedæmonios carcer subterraneus, spelunca in quam noxios conjiciebant Spartani. Thuc. l. 1. καὶ αὐτὸν ἐμέλλησαν μὲν ἐς τὸν καιάδαν, οὗπερ τοὺς κακούργους ἐμβάλλειν εἰώθεσαν, ἔπειτα ἔδοξε πλησίον που κατορύξαι. Sic Pausan. in Messeniacis, ἔγνωσαν οἱ Λακεδαιμόνιοι ῥῖψαι πάντας ἐς τὸν καιάδαν.

Καίατα, Hesych. sunt foveæ: sive loca à terræ motibus dirupta et hiantia. Unde κητώεσσα dicta ab Homer. creditur Sparta, quod multis ejusmodi καιάτοις hiaret. Vide Strab. l. 8.

ΚΑΙΚΊΑΣ, ου, ὁ, Cæcias, ventus ex Eurorum genere qui ab ortu æstivo spirat. Vide Aristot. de mundo, et Gell. l. 2. c. 22. ☞ Etymol. dici scribit à Caico fluvio.

Κακίας, ου, ὁ, idem. Hesych.

ΚΑΙΝΟ'Σ, ἡ, ὸν, novus. Xen. Pæd. 8. ἀλλά τι ἀεὶ καινὸν ἐπιμηχανῶνται. Idem in Polit. Laced. οὗτοι δὲ παλαιοὶ ὄντες, ἔτι καὶ νῦν τοῖς ἄλλοις καινότατοί εἰσι. Apud Luc. sæpè, τὸ καινότατον, per parenthesin, pro, res valde inaudita. Fœm. καινή, nova. Unde, ἐκ καινῆς, denuò, de integro. Ut Thuc. l. 3. ἐτείχισαν τὴν πόλιν ἐκ καινῆς. ¶ Τὸ καινὸν, nomen est loci ἐν τῷ δικαστηρίῳ, apud Aristoph. in Vesp. εἰσᾴξω ἐς τὸ καινὸν ἐμπεσών. vide schol.

Καινῶς, novè, novo modo, ut, τὰ παλαιὰ καινῶς διεξελθεῖν, Isoc. in Paneg. Exp. et παραδόξως, Suid.

Καινότης, ητος, ἡ, novitas. Athen. l. 3. Isoc. ad Nicocl.

Καινόω, ῶ, novo, vel renovo, innovo. Dion. hist. ἐς τὸ καινοῦσθαί πως τὰ ἐνθυμήματα ἐξ ἐπιτυχόντων.

Καινίζω, idem quod καινόω. Nonn. ἀρχαίην ἐκαίνισε θεσμὸν ἑορτῆς. (Æschyl. Ag. 1060. Soph. Tr. 880.)

Καινισμὸς, innovatio.

Composita.

Ἀνακαινίζω, renovo, instauro.

[Ἀνακαινόω. Epist. S. Pauli ad Coloss. cap. 3. 10. Καὶ ἐνδυσάμενοι τὸν νέον, τὸν ἀνακαινούμενον εἰς ἐπίγνωσιν κατ' εἰκόνα τοῦ κτίσαντος αὐτόν.]

Ἀνακαίνισις, renovatio, instauratio. Suid.

[Ἀνακαίνωσις. Epist. ad Rom. 12. 2. ἀλλὰ μεταμορφοῦσθε τῇ ἀνακαινώσει τοῦ νοὸς ὑμῶν. Epist. ad Tit. 3. 5. διὰ λουτροῦ παλιγγενεσίας, καὶ ἀνακαινώσεως Πνεύματος ἁγίου.]

Ἐπανακαινίζω, (decomp.) rursus renovo. Job. 10.

Ἀντίκαινον, novo simile, par novo. Hesych.

Ἐγκαίνια, τὰ, dedicatio rei alicujus novæ, ut apud Dan. 4. et Joan. 10. Suidas dicit esse festum in quo aliquid innovabatur. Sunt qui ἐγκαίνια, pro tirocinio accipiant, apud Quintil. l. 7. c. 3.

Ἐγκαινόω, ῶ, innovo. Exp. etiam, initio, dedico.

Ἐγκαινίζω, idem quod ἀνακαινίζω.

Ἐγκαινισμὸς, renovatio, instauratio. Item dedicatio. Macchab. l. 1. c. 4.

Ἐπικαινίζω, renovo. 1 Macchab. 10.

(Παγκαίνιστος. Æsch. Ag. 953.) ‡ V. Glossarium Cl. Blomf.‡

Φιλόκαινος, novitatis amator. Eust.

ΚΑΙ'ΝΩ, perimo, occido. φονεύω, κτείνω. (Soph. Œdip. Tyr. 356. Æschyl. Ag. 1571.) Eurip. in Phœniss. παῖς πατέρα καίνει. (Orest. 1302. Φονεύετε, καίνετε, θείνετε, ὄλλυτε, &c. Herc. Fur. 863. ὁ δὲ κανὼν οἷα ἄρχεται Παῖδας, οὓς ἔκτειν', ἐκαίνομεν, &c. Palamed. 32. Ἐκάνετε, ἐκάνετε, τὰν ἄριστον Ἀχαιῶν.) † Xen. Pæd. l. 4. p. 95. b.† ☞ Eustath. à κτείνω deducit per metathesin, vel à κῶ. Alii contra κτείνω à καίνω deducunt.

Καίνυμαι, idem, Hesych. † Cum dat. rei. et περί τινα personam. Apollon. Arg. 1. 138.† Item vinco, supero, et quidem occisum, propriè. Od. γ'. ἐκαίνυτο φῦλ' ἀνθρώπων Νῆα κυβερνῆσαι. Sic et Hesiod. in Asp. Et Theocr. Idyll. 19. de Jove in taurum verso, λαμπάδος ἐκαίνυτο λαμπὸν ἀστέρα.

Καινία, Hesych. est victoria: παρὰ τὸ καίνειν, quod occidere significat.

Κανίς, ίδος, ἡ, mors, cædes, strages. Luc. in Asino, σῴζειν ἐμαυτὸν ἐκ τῆς κάνιδος.

Composita.

Ἀντικαίνυμαι, vinco. Hesych. et Suid. ut Il. ψ'. τῷ δ' αὖτ' Εὐρύαλος ἀντεκαίνυτο πάντας ἀρίστους.

(Ἐπικαίνω. Æsch. Eum. 696.)

Κατακαίνω, perimo, conficio, interimo. Eunap. ὁ δὲ τοξότης ὀρθὰ βέλη εὐστόχως ἐν τοσούτοις κατακαίνων ἕνα ὀρθὸν βέλει. Xen. τοὺς μὲν κατακαίνοντες, τοὺς δὲ καταλαβόντες. Item, τοὺς μὲν κατακαίνων ἐν χερσί, τοὺς δὲ πλέοντας, τοὺς δὲ φυγόντας.

Κατακανὴ, interemptio seu peremptio. Hesych. et Eust.

Παρακαίνυμαι, idem quod καίνυμαι. Nic. in Ther.

Πολυκανὴς, multos occidens. Æschyl.

ΚΑΙΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, occasio, opportunitas temporis, tempestivitas. Ut, καιρὸς τῶν πραγμάτων, Dem. occasio rerum bene gerendarum. Καιρὸν τηρεῖν, Arist. rhet. 2. occasionem observare, occasioni imminere. Καιροῦ λαβέσθαι, Luc. occasionem nanscisci. Apud Thuc. καιρὸν ἔχουσα χάρις, beneficium in tempore et opportunè collocatum. Xen. καιρὸς ἤδη βοηθεῖν τὴν στρατιὰν, sub. ἐστί. Ἐν καιρῷ. † Xen. Pæd. 1. 4. 6.† ἐπὶ καιροῦ, εἰς καιρὸν, opportunè, tempestivè. Contrà παρὰ καιρὸν, ἀπὸ καιροῦ, intempestivè, alieno tempore. Dicitur et de loci opportunitate. Thuc. καὶ ἐπελεξάμενοι τῶν χωρίων εὖ καιροῦ ὄν. Sic Eurip. εἰς καιρὸν τυπεὶς, opportuno in loco vulneratus, i. lethaliter. † μὴ καιρὸς, inopportunum. Xen. Pæd. 1. 3. 7.† (καιρὸν δ' ἐφήκεις, opportunè advenis. Soph. Aj. 34. Œdip. Tyr. 333. 1070. 1527. 1531. Æsch. Suppl. 1068. pro καίριον.) ¶ Item generalius, pro commoditate. Ἐν καιρῷ γίγνεσθαί τινι, Xen. esse alicui commodum, vel utilem. † Pæd. l. 3. p. 70. d. l. 5. p. 117. b.† Sic apud Herodot. ἐς καιρὸν ἔσται, exp. utile erit. ¶ Item modus, μετριότης: ut, καιρὸς δ' ἐπὶ πᾶσιν ἄριστος, apud Hesiod. et Theogn. Xen. in symp. μείζω τοῦ καιροῦ τὴν γαστέρα ἔχων, μετριωτέραν βούλομαι ποιῆσαι αὐτήν. ¶ Item, καιρὸς, apud Græcos deus est. Pausanias, καιρὸν ὁ νεώτατος τῶν Διὸς παίδων. ¶ Item, καιρὸς, tempus. Ut, καιρὸς εὔκαιρος, tempus opportunum, vel hora opportuna, sæpe apud Herodianum: quod et καιρὸς dicitur simpliciter. Sic, καιρῷ προσευχῆς, Chrysost. tempore orationis. Ἐκ τοῦ καιροῦ λέγειν, ex tempore. ¶ In plural. καιροὶ, tempora. (ut quum Cicero dicit, In gravissimis temporibus civitatis.) Xen. Hellen. 6. ὡς ἀεὶ πάντα ἀλλήλοις ἐν τοῖς μεγίστοις καιροῖς παρέσχοντο ἐπ' ἀγαθοῖς. Item καιροὶ, exp. inclinatio temporum, apud Demosth. περὶ ἄλλα διὰ καιρούς τινας ἰσχύοντα γράψοντες εἰρήνην ἀθάνατον.

Καίριος, ου, ὁ καὶ ἡ, tempestivus, opportunus. καίριος ὥρη, Nonn. Apud Eurip. λέγειν τὰ καίρια, dicere opportuna et commoda, vel, quæ in rem sint: vel quæ alicujus sint momenti. (καίρια δρᾶν facere quæ opus sint. Soph. Aj. 120. καιρίας σφαγάς. Eurip. Phœniss. 1568. Æsch. Ag. 1301. 1552.) ¶ Item, præcipuus, primarius. Theophr. de caus. pl. l. 3. ὅπως τὸ ὕδωρ εἰς τὰ καιριώτατα τῶν κλημάτων ἔλθῃ. ¶ Καίριος πληγὴ, plaga lethalis: apud Luc. in Nigr. et apud Herodian. l. 4. † Fem. καιρίας (sub. τῇ καιρίᾳ) πληγῆς, est apud Xen. Pæd. l. 5. p. 134. b.†

Καιρίως, tempestivè, opportunè. Unde apud Xen. Pæd. 4. καιριωτέρως ἂν παρεῖναι. Item lethaliter: ut, καιρίως πληγεὶς, apud Basilium. (Æsch. Ag. 1353. 1381.)

Composita.

Ἄκαιρος, ου, ὁ καὶ ἡ, intempestivus, non opportunus. † πίθηξ. Xen. Pæd. l. 4. p. 98. c.† Plato in Axiocho, καὶ δὴ θάνατος ἄκαιρος, ὁ πρίν. Thucyd. ἄκαιρος προθυμία. Item (quum ad personam refertur) importunus, qui obturbat et interpellat, tempus opportunum non observans. Theophr. Item immodicus, cui opponitur σύμμετρος. Isocr. ὅπως δ' ὁ λόγος οὔτ' ἐλλιπὴς, οὔτ' ἄκαιρος, ἀλλὰ σύμμετρος καὶ πρέπων τοῖς ἔμπροσθεν εἰρημένοις.

Ἀκαίρως, intempestivè, non opportunè. Item immodicè. (Æsch. Ag. 816.)

Ἀκαιρία, intempestivitas, non opportunum tempus. Demost. Ol. 1. ἀκαιρία et καιρὸς opponuntur. Dicitur etiam (secundum Ammonium) de illo qui occasione destituitur. Ἀκαιρία (inquit Theophrast.) est molestia obturbatrix et interpellatrix. Item immodicitas. Isocr. enim opponit λόγων ἀκαιρίαν τῇ συμμετρίᾳ.

Ἀκαιρέω, ῶ, destituor opportunitate: cui opponitur εὐκαιρέω.

Ἀκαιρεῦμαι, pro eodem.

Ἀπόκαιρος, ὁ καὶ ἡ, intempestivus, absurdus. in anth. epigr. [Soph. Philoct. 156. τὸ γάρ μοι μαθεῖν, οὐκ ἀπόκαιρον, &c. Schol. οὐκ ἄτοπον. οὐκ ἄκαιρον γάρ ἐστι τὸ ταῦτα μαθεῖν.]

Ἔγκαιρος, opportunus, tempestivus, εὔκαιρος.

Ἐγκαιρία, opportunitas. Plato enim in Politico, ἐγκαιρίαν τῇ ἀκαιρίᾳ opponit.

Ἐγκαίρως, opportunè. εὐκαίρως.

Ἔκκαιρος, intempestivus. In anthol. epigr. l. 2. εἰ γάρ ἔγωγε Ἔκκαιρον μᾶλλον προσδέχομαι ῥυτίδα, rugam exoletam et vietam.

Ἐπίκαιρος, opportunus, commodus: ut, ἐπίκαιροι τόποι καὶ ἐπιτήδειοι. Suid. Luc. in Caucaso, ἐπικαιρότατος ὁ σταυρὸς γένοιτο ἄν. Item præcipuus. Aristid. κρατεῖν τῶν ἐπικαίρων τῆς χώρας. Galenus (inquit Bud.) vocare videtur, ἐπίκαιρα μόρια, vitales partes. Suidas ἐπικαιριώτατα exponit etiam ἐπιτηδειότατα. Item temporarius. Areop.

Ἐπικαίρως, adverb. opportunè. [Xenoph. Hist. Græc. lib. 7. §. 22. ἐπεί γε μὴν παραγαγὼν τοὺς ἐπικαίρως πορευομένους λόχους εἰς μέτωπον, &c.]

Ἐπικαίριος, idem quod ἐπίκαιρος. Xen. in Œcon. † Pæd. p. 187. a. οἱ ἐπικαίριοι συνῆλθον. exp. quorum præsentia postulabatur. l. 3. p. 78. b. &c. quos oportebat. et συμμάχους ἐπικαιρίους. l. 8. p. 188. b.†

Εὔκαιρος, opportunus, tempestivus. Apud Herodianum sæpè, καιρὸς εὔκαιρος, tempus opportunum, vel hora opportuna.

Εὐκαίρως, opportunè, tempestivè. [Polyb. Hist. lib. 1. τῇ κατὰ πόδας ἡμέρᾳ λαβὼν εὐκαίρως ἀφορμὴν εἶπεν, &c.]

Εὐκαιρία, opportunitas, tempestivitas. Apud Philonem, ἡ ἐν εὐκαιρίᾳ θέσις τῶν πόλεων, situs opportunitas: pro quo εὐκαιρία τῶν πόλεων, apud Polyb.

Εὐκαιρέω, ῶ, opportunitatem habeo, sive opportunum tempus. Item otium est mihi, vacat mihi hoc agere. Marc. cap. 6. καὶ οὐδὲ φαγεῖν εὐκαίρουν. Apud Luc. ηὐκαίρουν ἀκούειν τι, otium suum consumebant in cogitatione. Sic Lucas Actor. c. 17. † v. 21.† εἰς οὐδὲν ἕτερον ηὐκαίρουν, ἢ λέγειν τι καὶ ἀκούειν καινότερον, nulli alii rei vacabant, id est, in nulla re alia otium suum consumebant. ¶ Item εὐκαιρῶ, vel εὐκαιροῦμαι, copiosus sum et locuples: ut apud Suid. ὁ δὲ ἐκέλευε τῶν πολιτῶν τοὺς δυναμένους εὐκαιρεῖν τοῖς βίοις. Athen. lib. 6. ex Posidonio. οἱ σφόδρα εὐκαιρούμενοι τοῖς βίοις, quibus abundè vacabat vitæ necessaria comparare.

Καλοκαιρία, pulchra occasio, opportunitas. Ex Melampode περὶ παλμῶν.

Παράκαιρος, intempestivus. Item immodicus, apud Isocr.

Παρακαίρως, intempestivè. Item immodicè, apud Isocr. τὸν πλοῦτον παρακαίρως ἐρῶντα, pro ἐκτὸς τοῦ καιροῦ.

Παρακαίριος, idem quod παράκαιρος, intempestivus. Apud Hesiod. in Erg. παρακαίρια ῥέζων, scelesta patrans, vel inhonesta.

Πρόσκαιρος, ου, ὁ καὶ ἡ, temporarius, ad tempus durans. 2 ad Cor. 4. τὰ γὰρ βλεπόμενα, πρόσκαιρα· τὰ δὲ μὴ βλεπόμενα, αἰώνια. Sic Naz. πρόσκαιρος κάθαρσις, temporaria. Item temporarius, i. caducus, fluxus, secularis. apud eundem: ut in Epitaph. fratris, τί γένωμαι πρόσκαιρος; cur inhæreo rebus caducis?

Προσκαίρως, temporariè, ad tempus, ex Theophili Instit.

ΚΑΙ῀ΡΟΣ, ου, ὁ, licium. Vide Eustath.

Καιρόεις, εντος, ὁ, benè textus: significando à parte totum. Od. η.

Καιρόω, stamen connecto.

Καίρωμα, τὸ, et καίρωσις, connexio staminis. Poll.

Καιρωστρὶς, vel καιρωστίς, textrix, significando à parte totum. Eustath. ex Callim.

ΚΑΙ´Ω, F. καύσω, uro, incendo, cremo. (Æsch. Ag. 309. κήαντες. 858.) Il. ί. ἐγγύθι νηῶν καίουσι πυρὰ πολλὰ, multos accendunt ignes: qua phrasi utuntur Xenophon quoque † Pæd. l. 3. p. 60. b.† et Plutarch. Lucian. de calum. πυρπολοῦσι πάντα καὶ καίουσι, καὶ σφάττουσι. ¶ Item cremo mortuum. Isæus in orat. pro Pyrrho: ἔτι γὰρ τὸν αὐτὸν διαθέμενον κληρονόμον οὔτ᾽ ἀνείλετο, οὔτ᾽ ἔκαυσεν, πῶς οὐκ ἀναιδέστατος εἶ; quum enim testatori, à quo hæres relictus est, exequias justaque funebria non fecerit, eumque in rogum non intulerit. ¶ Impropriè autem frigus aut nix dicitur καίειν. Xenoph. de venat. ἡ γὰρ χιὼν καίει τῶν κυνῶν τὰς ῥῖνας. † In aor. 1. pro ἔκαυσα, Ionicè est κῆα, inde aor. 1. part. κήαντες, cremantes, apud Soph. El. 759.†

Κάω, (unde aor. 1. ἔκαα, et aorist. 2. pass. ἐκάην, et fut. 2. καήσομαι,) idem quod καίω. Xen. Hell. 4. κάοντες τὴν χώραν. Minùs est usitatum quàm καίω.

Κάομαι, uror, ardeo. Xen. Hell. 6. ὁ μὲν λόχος ἐκάετο. Lucian. de sacrif. ἐν τῇ πυρᾷ ἔτι καομένης, adhuc ardente.

Καίομαι, activa signif. pro καίω: Il. ί. Ἔνθα δὲ πῦρ κήαντο. ¶ Item passiva sign. uror, &c. Interdum exp. ardeo, flagro.† Sic Hes. Th. 694.† Il. ί. Νηυσὶ καιομένῃσι, navibus ardentibus seu incensis. Sic et ignis dicitur καίεσθαι, i. ardere: Il. τ΄. Sic, δαῒς καίεται, apud Aristoph. tæda ardet.

Καίεσθαι dicuntur etiam, qui supra modum calent, (ut ardere et uri calore, apud Lat.) Hippocr.

Καῦμα, τὸ, ardor, æstus, calor nimius. Hesiod. in Erg. Xenoph. in symp. Diosc. l. 5. c. 132. Item æstus. Sunt qui interp. apud Hippocratem febrem, quam et πῦρ appellavit: alii verò ambientis aëris fervorem, alii cauteria et escharas, ut annotat Gal. comment. in Aphor. 13. l. 7. Item id ipsum quod adustum est.

Καυματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, æstuosus.

Καυματίζω, æstu affligo, ardore excrucio. Matth. 13. et Apoc. 16.

Καυσία, ἡ, pileus latus ad æstum Solis arcendum.

Καυθμὸς, οῦ, ὁ, uredo: arborum quarundam morbus. Scribitur etiam, καυσμός. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 17.

Καῦσις, εως, ἡ, ustio, crematio. Diosc. l. 5. c. 138. Item cremandi et adolendi modus. Plerunque de medicorum ustionibus dicitur. Isocr. de pace. et Plut. in præcept. sanit. Dicitur etiam de ustione sive adustione quadam architectonica. De qua Vitruv. l. 7. c. 9. et Plin. l. 33. c. 7. Exponitur etiam, æstus, ardor: in qua signif. καῦμα frequentiùs usurpatur.

Καύσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, aptus ad comburendum, qui uri et cremari potest, seu comburi: ut, καύσιμα ξύλα. Plat. de leg.

Καυσία, ἡ, causia: tegumentum capitis Macedonicum, pileum quo æstum Solis arcere solemus, et mulieres umbella. Vide Eustath. Suid. Bud. Utitur Plut. in Ant. Herodian. l. 4. Athen. l. 12.

Καῦσος, ου, ὁ, ardor, æstus, calor nimius. Diosc. καὶ καύσους εὐθέτους στομάχου, ardorem stomachi. Item febris ardens: apud Hippoc. Aret. Aët. P. Ægin. Al. Trallian. Sic dicitur etiam dipsas à quibusdam, ut, Aët. docet, à qua ictos, ob multam sitim exustos, perire scribit.

Καυσώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, æstuosus, ardens: ut, καυσώδης χώρα. Item, καυσώδης πυρετὸς, apud Gal. ad Glauc. febris ardens, quæ et καῦσος.

Καυσόω, ῶ, ardore infesto, ardore vehementi uro, inflammo.

Καυσοῦμαι, ardore infestor, ardore nimio corripior, calore extremo uror, æstuo. Plerunque de ardoribus in corpore humano dicitur, quales febribus plerunque ardentibus contingunt. Gal. et Dioscor.

Καύσωμα, τὸ, ardor, æstus: idem quod καῦσος. A Galen. apud Hippocr. exp. πύρωσις, inflammatio et ardor.

Καύσων, ωνος, ὁ, idem quod καῦσος, æstus, ardor. Matth. 20.

Καυσάνης νόμος, lex incendendi.

Καυστειρὸς, sive καυστηρὸς, ardens, fervens: ut, καυστειρὴ μάχη. Il. δ΄.

Καυστήριον, ου, τὸ, locus ubi inuruntur stigmata, et ferrum quo inuruntur. Luc.

Καυστὸς, οῦ, ὁ, ustus, crematus: qui uri et cremari potest: idem quod καύσιμος. Et, καυστὸν, quod uri potest, cremium.

Καυστικὸς, οῦ, ὁ, urendi sive adurendi vim habens: ut, καυστικὰ φάρμακα.

Καύστις, seges adusta, et Sole adurente maturescens: fœnum itidem Solis ardore inarescens, ac velut torrescens. Hesych. Item muliebre pudendum, apud comicos.

Καυστηριάζω, idem quod καυτηριάζω, de quo infrà. Strab.

Καυτὴρ, ῆρος, ὁ, cauter: instrumentum quo notæ et stigmata inuruntur. Item quo medici in ægrorum corporibus affectam aliquam partem inurunt: ut, καυτὴρ χάλκεος, apud Hippocr. Item, στίγμα.

Καυτήριον, ου, τὸ, cauterium, quod urendi vim habet. Accipitur tam pro medicamento quod potestate urit, quàm pro ferro candente. Luc. διάπυρον καυτήριον. Item pro stigmate inusto. Dicitur item esse locus ubi inuruntur stigmata.

Καυτηριάζω, cautere inuro. Item cautere amputo, ut medici partem aliquam putrem. Sic 1 Tim. 4.

Καύτης, ustor. Theocr.

Καυτὸς, οῦ, ὁ, idem quod καυστὸς, ustilis.

Καυτικὸς, οῦ, ὁ, urendi sive adurendi vim habens.

Κηώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, benè olens, fragrans. ἀπὸ τοῦ καίεσθαι τὰ θυμιάματα, inquit Hesych. et Il. ζ. ἡ δ᾽ ἄρα μιν κηώδεϊ δέξατο κόλπῳ.

Κηώεις, εντος, ὁ, idem. Il. ω΄. ἐς θάλαμον κατεβήσετο κηώεντα κέδρινον.

Καλὸν, οῦ, τὸ, siccum, aridum. Hesych. At κᾶλον vide in Κάλον.

Κηλέω, ῶ, exp. comburo. Item decipio, neco, et subagito.

Καλιστρὰ, apud Lycophr. sunt lupanaria.

Κήλεος, ου, ὁ, urens, calens, splendens. Il. σ΄. τρίποδ᾽ ἔστασαν ἐν πυρὶ κηλέῳ. Et Il. χ΄. νῆας ἐνιπρήσει πυρὶ κηλέῳ. Dicitur et κήλειος pro eodem, metri causa inserto ι. Hinc compos.

Περίκηλα, ut, περίκηλα ξύλα, ligna perarida, ambusta, item circumquaque fissa, apud Hom. Od. σ΄.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀκαυστηρίαστος, qui cautere inustus non est, qui stigmate notatus non est. Strabo.

Ἀμφίκαυστις, hordeum montanum. Quidam exp. prima tritici germina. Sic dicitur forsan, quòd amburente Sole exoriatur. A comicis usurpatur et de pudendo muliebri, ut tradit Eustath.

Ἀνακαίω, accendo, incendo. Od. ί. Ἦ ὁ πῦρ ἀνέκαιε.

Ἀνακαίομαι, idem, apud Herodot.

Ἀνάκαυσις, accensio, incensio.

Ἀποκαίω, vel ἀποκάω, aduro, deuro, exuro. Theophr. histor. plant. l. 4. c. 17.

Ἀπόκαυσις, adustio, deustio, exustio.

Διακαίω, peruro, urendo penetro, Gal. Item metaph. accendo, id est, incito, stimulum et calcar adhibeo ad aliquid suscipiendum. Plut. ταῦτα διέκαε καὶ παρώξυνε τὸν Κράσσον. Item ira accendo. Luc. de cal.

Διακαίεσθαι, peruri seu ardere, flagrare. Gal. Theophr. Luc.

Διάκαυμα, τὸ, æstus et ardor perurens. Epigr. l. 2.

Διάκαυσις, perustio, ustio penetrans sive pertransiens.

Διακαὴς, perustus, accensus vel ardens. Luc. in Anach. Et, τὸ διακαὲς, ardor perurens. Gal.

Ἐγκαίω, inuro. Item exuro: unde apud Gal. οἱ ἐγκαυθέντες, à Sole exusti, qui æstuarunt. ¶ Item encaustica pingo. Sic, ἐγκεκαυμένος, inustus, inustione et encausi pictus.

Ἔγκαυμα, nota inusta. Plut. in Tim. Item inustio, pustula ex ustione contracta. Item ulcus in oculo, quod à febre et plurimum cum crusta impura in nigro aut albo oritur. Aët. l. 7. c. 26. Item materia quæ citò ignem concipit. Poll.

Ἔγκαυσις, exustio, æstus, ardor. Gal. et Diosc.

Ἐγκαυστὴς, οῦ, ὁ, inustor, pictor, qui ἐγκαύσει aliquid pingit.

Ἐγκαυστὸς, inustus. Item, ἐγκαύσει pictus.

Ἐγκαυστὸν, genus picturæ quod inurendo fit. Expon. et materia inusta ad pingendum apta. Plin. l. 35. c. 11.

Ἐγκαυστικὸς, ad encausin pertinens. Item encausti pictor.

Ἐγκαυστικὴ, (sc. τέχνη,) ars inurendi sive encaustica pingendi. Plin. ibid.

Ἐκκάω, et ἐκκαίω, exuro, extorreo. Theophr. de caus. pl. l. 5. ¶ Item accendo, inflammo, excito, metaph. ut, ἐκκαίω πόλεμον. Polyb. l. 2. Plut. in Fab. μᾶλλον ἐκκαῦσαι τὴν πρὸς αὐτὸν ὀργὴν τῶν Ῥωμαίων. Et in pass. ἐξεκαύθη πόλεμος, exarsit bellum.

Ἔκκαυμα, et ἔκκαυσις, exustio, ardor, æstus: ut, ἔκκαυσις ἡλίου, Alex. Aphrod. probl. l. 1.

Ἐκκαυστικὸς, accendendi et inflammandi vim habens, et excitandi. Ælian. var. hist.

Decomp. Προσεκκαίω, insuper exuro, vel insuper accendo.

Ὑπεκκαίω, succendo.

Ὑπέκκαυμα, id quo aliquid succendimus, fomes ad succendendum, suscitabulum igniculi, apud Aristot. in meteorol. Phil. de vita M. Plut. in Cæs. † Xen. Pæd. p. 191. c.†

Ἐπικαίω, et ἐπικάω, aduro, in superiori parte uro. Theoph. hist. pl. l. 4. c. 17. ἐπικάει δὲ καύματά τινα καὶ ἐλάας, καὶ θύρσους. Plato ep. 7. οἱ τὰ σώματα ὑπὸ τοῦ ἡλίου ἐπικεκαυμένοι, quorum corpora sunt à Sole adusta.

Ἐπίκαυμα, adustio vel id ipsum quod adustum est. Apud medicos est oculi affectio, quum nigrum oculi in superficie exasperatum, inustum fuerit, ita ut colorem cinereum præ se ferat, ut Aët. docet.

Ἐπίκαυσις, adustio. Dicitur peculiariter de oculorum adustionibus, ut, ἐπίκαυμα. Diosc. l. 2. c. 66.

[Ἐπίκαυτος. Herodot. Hist. lib. 7. cap. 71. Λίβυες δὲ σκευὴν μὲν σκυτίνην ἤισαν ἔχοντες, ἀκοντίοισι δὲ ἐπικαύτοισι χρεώμενοι.]

Decomp. Ἀνεπίκαυστος, seu ἀνεπίκαυτος, non adustus, adustionis expers.

Κατακαίω, deuro, exuro, comburo, urendo absumo, cremo. † Xen. Pæd. 1. 4. 5. et 23.† Thuc. l. 6. τὴν δὲ μίαν πρὸς τῷ Ἰμέρᾳ ταύτην κατακαίουσι, exurunt seu cremant. Plut. in ep. τὴν ἐπιστολὴν ταύτην κατάκαυσον.

Κατακαίομαι, exuror, comburor, cremor: † Aristoph. Nub. 1507.† vel ardeo: unde κατακεκαυμένη χώρα, regio exusta, sive ambusta.

Κατάκαυμα, quod exustum seu combustum est. Item ambustum.

Κατάκαυσις, exustio, combustio.

Κατακαύτης, combustor. Κατακαῦται, erant quidam apud Cretenses à cremandis cadaveribus mortuorum dicti: de quibus Plut. in Hellenicis.

Κατακάω, etiam dicitur pro κατακαίω.

Κακκαίω, et κακκάω, poëticè pro κατακαίω, et κατακάω. Odyss. λ. Ἀλλά με κακκῆαι σὺν τεύχεσιν ἅσσα μοί ἐστι, me crema, me exure, vel ure.

Decomp. Συγκατακαίω, simul uro, comburo.

Παρακαίω, unde παρακαίεται, à latere uritur, juxtà ardet. [Herodot. Hist. lib. 2. cap. 130. νύκτα δὲ ἑκάστην πάννυχος λύχνος παρακαίεται.]

Περικαίω, circumquaque uro, peruro. Theophr. θερμὸς γὰρ ὢν ἄγαν ὁ ἀὴρ περικαίει, retorridum facit. [Herodot. Hist. lib. 4. πολλοὶ μὲν δὴ συγκατακαίονται τοῖσι μάντισι βόες, πολλοὶ δὲ περικεκαυμένοι ἀποφεύγουσι, ὅταν, &c.]

Περικαίομαι, uror, i. dolore afficior. Andocid. τί ποτε οὗτοι περικαίονται, εἴ τι ὑμᾶς χρὴ ἀγαθὸν ἐμοῦ ἐπαίρεσθαι; Item amore inflammor, depereo. Chrys. de sacerd. περικαίεσθαι τῆς παρθένου.

Περικαὴς, circumustus, perustus. Item ardens.

Περικαῶς, ardenter seu admodum ardenter. Apud Suid. περικαῶς τῆς γυναικὸς ἔχων, ardenter deperiens mulierem.

Περίκαυμα χύτρας, ustio ollæ. Joël c. 2.

Προσκαίω, insuper uro, vel aduro: apud Suid. ex Aristoph. [Vesp. 828. Ἡ ἔτνος προσκαύσασα πρώην τὴν χύτραν. Xenoph. Conviv. ὥσπερ ἂν συμφοιτᾶν εἰς ταὐτὰ διδασκαλεῖα ἐκείνῳ, τάχ᾽ ἂν ἐγχυθῇ προσκαυθείη.]

Συγκαίω, simul uro, comburo.

Σύγκαυσις, exustio, combustio. [Plat. Tim. μελαίνει μὲν ὑπὸ συγκαύσεως ἐγχεῖται.]

Ὑποκαίω, cremo sub, succendo: ut, ὑποκαίω ξύλα τῷ τρίποδι, apud Eust.

Ὑπόκαυμα, id quo aliquid succendimus.

Ὑπόκαυσις, succensio. Item idem quod hypocaustum. Vitruv. lib. 5. cap. 10.

Ὑπόκαυστον, ου, τὸ, quod succenditur. Sic dicitur vaporarium, quod sub pavimento suo habet fornacem, qua accensa calefit. Vide Vitruvium, l. 5. c. 10.

Composita sine præpositione: ac primùm facta ex præterito passivo.

Ἄκαυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ustus seu crematus non est: aut non adustus: vel qui uri aut aduri nequit. Plut. de primo frig.

Ἡλιόκαυστος, exustus in Sole, Sole perustus. Ἀλιόκαυστος, Doricè pro ἡλιόκαυστος. Theocr. Idyll. 10.

Ἡμίκαυστος, semiustus. Suid.

* Ἱεροκαυτέω. Victimas cremo. Phrynich. Appar. Soph. p. 51.*

Κυνόκαυμα, æstus caniculæ. Suid.

Λυχνοκαυτία, lucernarum accensio, lychnorum accensio, apud Athen. l. 15.

* Μηροκαυτέω, femora cremo. Phrynich. Appar. Soph. p. 51.*

Νεόκαυστος, recens ustus, seu combustus, recens crematus. Aristot. probl. sect. 12.

Νεόκαυτος, idem. Theophr. de caus. pl. l. 6. c. 25.

Ὁλόκαυστον, ου, τὸ, quod totum crematum vel combustum est: vel quod totum cremari solet. Est sacrificii genus, quo tota victima cremabatur, quum aliàs in sacrificiis deorum exta tantùm aræ superimposita flammis adoleri consuevissent.

Ὁλοκαυτέω, ῶ, F. ήσω, sive Ὁλοκαυτόω, F. ώσω, totum comburo, totum cremo, quod in quibusdam sacrificiis fieri solebat. Xen. Pæd. 8. et Anab. 7. Item Plat. symp. 6.

Ὁλοκαύτωμα, τὸ, victima seu hostia, quæ integra comburitur, victima quæ tota crematur, et ex qua nihil reliqui fit. Hebr. c. 10.

Ὁλοκαύτωσις, sacrificium in quo tota victima crematur, peractio sacri quo tota hostia comburitur. Et pro ὁλοκαύτωμα.

Πιττοκαυτέω, ῶ, eliciendæ picis gratia uro. Theophr. hist. pl. l. 9. c. 2. πιττοκαυτοῦσι πεύκην.

Composita in καής, et καΐα desinentia.

Ἀκαής, έος, ὁ καὶ ἡ, non ustus, ustionem non expertus.

Δυσκαής, qui difficulter uri seu cremari potest, difficulter ardens. Plut. de primo frig.

Εὐκαής, qui facilè uritur seu crematur, qui facilè accenditur, qui facilè ardet et conflagrat.

Ἡλιοκαής, exustus in Sole, Sole perustus, ἄνθρωπος ἡλιοκαής, apud Dioscoridem.

Ἡλιοκαΐα, ἡ, ardor seu æstus Solis, insolatio. Laërt.

Λυχνοκαΐα, ἡ, lucernarum accensio, luminum accensio. Est festum quoddam Ægyptiorum, apud Herodot. in Eurip.

Πυρκαϊά, ἡ, rogus: idem quod πυρά, Il. ά. Item inflammatio, incendium. Hesych. et Poll.

Πυρκαεύς, qui inflammat, et incendit.

Aliud genus compositorum.

Θυοσκόος, sacrificus, qui sacra flammis adolet seu accendit, à θύος et καίω, secundùm Eustath. Dicitur et Θυηκόος, pro eodem. Vide et in comp. à Κοέω.

ΚΑΚΚΑ´ΒΑ, Hesychio est perdix. Athen. quoque lib. 9. tradit τὰς πέρδικας à nonnullis vocari κακκάβας, ab Alcmane κακκαβίδας.

Κακκαβὶς, vide in κακκάβα.

Κακκαβίζειν, caccabare. Athen. eod. lib. dicit non omnes perdices caccabare. Legitur et apud Aristot. hist. an. l. 4. c. 9. Tribuitur etiam alulis, apud Aristoph. in Lysistr.

ΚΑΚΚΑ´ΒΗ, ης, ἡ, cacabus, olla testacea: ut apud Athen. lib. 8. ἐν κακκάβῃ ζέουσα. Idem Athen. l. 4. scribit, τὴν χύτραν ab Aristoph. in Δαιταλεῦσι vocari κακκάβην, ubi dicit, κάγω ἐπεῖδον κακκάβην. Dicitur et κάκκαβος, pro eodem, itidem apud Athen. ex Antiph. Scribitur et cum unico κ, κακάβη et κάκαβος.

Κακκάβιον, (dimin.) parvus cacabus. Poll. lib. 10. c. 24. ex Eubulo. καὶ πυτίνας, καὶ κακκάβια καὶ λοπάδια.

Composita.

Ἁλικάκαβον, dicitur solani quoddam genus, ut Diosc. docet lib. 4. cap. 74.

Κρεωκάκκαβος, ου, ὁ, edulium ex carnibus minutim concisis, et cum sanguine, arvina et dulci jure conditis concinnatis. Athen. lib. 9.

Λεπτοκαρυκάκκαβον, apud Chrysip. est, βρῶμα quoddam, sic nominatum, ὡς ἀπὸ τῆς κατασκευῆς αὐτοῦ οὕτως περιεργοτέρας, inquit Suid.

ΚΑΚΚΑ´Ω, sive κακῶ, puerorum vox est, qua utuntur significantes cacare. Aristoph. in Neb. †1387.† Κακκᾶν δ' ἂν οὐκ ἔφθης φράσαι.

Κάκκη, ἡ, merda. Arist. in pace. Ἀπὸ μὲν κάκκης τὴν ῥῖν' ἀπέχων.

(ΚΑ´ΚΚΑΣ. Æschyl. Suppl. 835.) ‡ Lege καββάς. Pindarus Nem. 6. p. 87. Ἀχιλλεὺς χαμαὶ καββὰς ἀφ' ἁρμάτων. Huic lectioni favere videtur Scholiastes, qui per καταβάντας explicat. Th. Stanl.‡

ΚΑΚΟ´Σ, οῦ, ὁ, malus, improbus, nequam. Hesiod. in Erg. Πῆμα κακὸς γείτων. Odyss. λ'. κακῆς ἰότητι γυναικός. Sic et in soluta oratione passim, κακὸς ἄνθρωπος, κακὴ γυνή. Dicitur etiam de re: ut apud Hom. κακὸν ἔργον, κακὸν ἔπος. † βλακεία, ignavia. Xen. Pæd. 1. 2. 30. a.† et apud Hesiod. in Erg. ἡ δὲ κακὴ βουλὴ τῷ βουλεύσαντι κακίστη. Interdum significat, infaustus, perniciosus: ut, κακὸν ἦμαρ, κακὴ αἶσα. ¶ Item ignavus, timidus: ut Odyss. γ'. Ὦ φίλε, οὔ σε ἔολπα κακὸν καὶ ἄναλκιν ἔσεσθαι. Et sic alibi sæpè apud Hom. Sic et apud Thucyd. lib. 2. ¶ Item ignobilis, δυσγενής: ut Odyss. δ'. Ἀλλ' ἀνδρῶν γένος ἐστὲ διοτρεφέων βασιλήων Σκηπτούχων, ἐπεὶ οὔ κε κακοὶ τοιούσδε τέκοιεν. Item humilis, abjectus, pauper. Item vilis, vel vilis vetusque. Od. ξ'. Νῦν δέ μ' ἀτιμάζουσι κακὰ χροῒ εἵματ' ἔχοντα. Et, κακὸν ῥάκος. Odyss. ξ'. ¶ Item imperitus. ut, κακὸς τεχνίτης, κακὸς ἰατρὸς, κακὸς στρατιώτης. (Δεῖ μ', ὡς ἔοικε, μὴ κακὸν φῦναι λέγειν. Eurip. Med. 523. id. Phœniss. 1563. Soph. Tr. 1063. cum Infinit. Œdip. Tyr. 333.) Gradus comp. κακίων, † πρὸς πολεμίους. Xen. Pæd. 1. 2. 43. d.† et apud Poëtas, κακώτερος, pejor, deterior. Superl. κάκιστος, pessimus, deterrimus. ☞ Dictus putatur κακὸς quasi χακὸς, παρὰ τὸ χάζειν seu χάζεσθαι, quod est ὑποχωρεῖν, utpote quem omnes fugiant: aut qui à certamine pedem referat, ut solent ignavi et meticulosi.

Κακὸν, οῦ, τὸ, (sub.) malum. ut, δρᾷν κακὸν, Thuc. lib. 8. Et, κακὸν ποιῶ, scelus admitto, apud eundem. † πάσχω κακόν. Xen. Pæd. 1. 5. 10.† Item malum, calamitas. Et in plur. κακὰ, mala, calamitates, ærumnæ, apud Hom. Thuc. † Xen. Pæd. p. 131. e.† Aristoph. † Nub. 1332. expon. maledicta.† et alios.

Κακῶς, malè, pravè, vitiosè. (Eurip. Phœniss. 338.) Isocr. ad Nicocl. ὅταν τοὺς ἀγαθοὺς κακῶς χρῶντας. Aristoph. in Pluto, ἀπό σ' ὀλῶ κακὸν κακῶς. Interdum exponi potest, imperitè, ut, κακῶς κυβερνᾷν, imperitè gubernare. Aliquando signif. contumeliosè, ut Il. α'. κακῶς ἀφίει, contumeliosè dimittebat. Variis junctum verbis, variè exponi solet. Nam, κακῶς ποιῶ, exp. malo seu damno afficio, κακῶς λέγω, maledictis prosequor. κακῶς πάσχω, malo afficior. κακῶς πράττω, mala seu adversa fortuna utor. † κακῶς οἶδα, parum scio. Xen. Pæd. 2. 53. d.† Compar. κάκιον, pejus, deterius. Superl. κάκιστα, pessimè, deterrimè. Aristoph. in Pace.

Κακότης, ητος, ἡ, improbitas, vitium: vel scelus, flagitium. Iliad. χ'. Τίσασθαι Ἀλέξανδρον κακότητος. Interdum opponitur τῇ ἀρετῇ, ut vitium virtuti: ut apud Hesiod. in Erg. ¶ Item ignavia, timiditas. Il. β'. et apud Theo. lib. 5. Item malum, calamitas, ærumna. Hesiod. in Erg. Αἶψα γὰρ ἐν κακότητι βροτοὶ καταγηράσκουσι. † Asp. 42.† Poëtarum est potiùs, quàm aliorum scriptorum.

Κακία, ἡ, (sicut κακότης apud Poëtas) improbitas, vitium, aut etiam vitiositas. Cicero vult esse fraudem aut vitium, apud Platonem in Timæo. Sic apud Hermog. dicitur, κακία λόγου, et, κακία ἡ ἐν λόγοις, vitium orationis. Item ignavia, timiditas, apud Thucyd. Dem. Synes. Exp. et probrum, dedecus, apud Thuc. Item apud Matth. cap. 6. pro τὸ κακὸν, ærumna.

Κάκη, ἡ, ignavia, timor, seu pavor, quo fit ut locus in acie deseratur. Ælian. κάκῃ τὴν τάξιν λιπών. Sic et apud Plutarch. Exponitur etiam vitium. (V. Æsch. S. c. Th. 622.)

Κακόω, ῶ, malo seu damno afficio, infesto, vexo, affligo. Thucyd. lib. 1. κακῶσαι ἡμᾶς. Herodian. lib. 6. τοὺς πολεμίους ἰσθ' ὅτε κακώσαντας. Interdum etiam est malè tracto.

Κακοῦμαι, malo afficior, infestor. (Æsch. Pers. 730. Soph. Tr. 1066.) Thuc. Ἐπίδαμνος κακουμένη. † Xen. Pæd. 1. 3. p. 66. d.† Sic in Epigr. κεκακωμένος ἐν πυρετῷ, febri vexatus.

Κάκωσις, εως, ἡ, vexatio, infestatio, incommodatio. Thucyd. Exp. et offensio, apud eundem. Item mala tractatio: unde, κακώσεως δίκη, malæ tractationis judicium.

Κακωτικὸς, οῦ, ὁ, infestandi vim habens, seu vexandi, q. d. infestativus, seu vexativus. Exp. et noxius. Eust.

Κακίζω, vitupero seu improbo, tanquam malum videlicet, aut improbum. Videtur propriè sonare, malum appello seu improbum: ut, τραχύνω apud Æschylum usurpatur pro, λέγω τραχύν. Sed generaliter significat, vitupero, improbo, damno. Demosth. τὴν τύχην κακίζειν τὸν οὕτω τὰ πράγματα πράξαντα. Plut. in Sol. κακίζων τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ. Jungitur et cum accus. pers. addito gen. rei. Philo, κακίζοντας ἑαυτοὺς τῆς ἀπιστίας.

Κακίζομαι, vituperor. Thuc. lib. 1. Interdum sonat, ignavus fio; seu timidus, aut ignavus sum, ignavè me gero. Il. λ'. ἐπεὶ οὔ ὁ κακιζόμενόν γε κατέκτα. Sic Eurip. in Medea, καὶ μὴ κακισθῇς, ne te ignavum ostendas.

Κάκαθος, Suida et Etym. testibus, dicitur ὁ μαλακιζόμενος καὶ κακιζόμενος. Apud Hesych. κακιδὰ exp. λιμηρά, famelica. Et, κακίδες, eadem est vitis nutrimento destituta.

Κακισμὸς, vituperatio, ipsa actio τοῦ κακίζειν et exprobrandi ignaviam.

Κακύνω, malum vel improbum reddo seu efficio. Item depravo, vitio, corrumpo: et quum κάπηλος dicitur κακύνειν τὸν οἶνον, corrumpere vinum.

Κακύνομαι, malus seu improbus reddor, improbus fio seu evado, depravor. Item improbè ago. Xen. Pæd. 6. et Plat. in Timæo.

Κνὰς, ἄδος, ὁ καὶ ἡ, maledicus, convitiator, improbus. Nicand. in Alex. Πιστήρη ὅτε βότρυν ἐσίνατο κνὰς ἀλώπηξ, pinguem quem læsit vulpes vafra racemum. Callim. κνάδα σὺν γλῶσσαν, lingua maledica et convitiatrice.

Κνάζω, convitiis et maledictis insector.

Κνασμὸς, οῦ, ὁ, convitia et maledicta; convitiorum et maledictorum ingestio.

Κναδέω, itidem, convitior, irrideo. Hesych.

[illegible], (decomp.) ridiculus, infamis.

Composita.

Ἄκακος, ου, ὁ καὶ ἡ, homo minimè malus, ab omni malitia alienus, simplex, et apertus. Polyb. l. 3. πρὸς τοῦτον ἄκακον ὄντα τὸν ἄνδρα καὶ πρᾶον τῇ φύσει. Plut. de audiendo, οἱ θαυμαστικοὶ καὶ ἄκακοι ὑπὸ τῶν λεγόντων μᾶλλον βλάπτονται. ¶ Item innocens, apud Græc. Biblior. interpretes. (Æsch. Pers. 666. 674.)

Ἀκάκως, simpliciter et apertè, sine fraude.

Ἀκακία, ἡ, mens abhorrens à malitia, seu malitiæ ignara, simplicitas, ingenium hominis simplex et fraudis ignarum. Dem. contra Neæram, et Plut. in Demetr.

Ἀκάκας, idem quod ἀκακήτης. Æsch. in Persis. [857.]

Ἀκακήτης, ου, ὁ, (poët.) non nocens, nihil mali faciens, pacificus. Mercurii epith. apud Hom. Il. π'. et Od. ω'. Exponitur et, nullo malo dignus, nihil mali promeritus: vel, bonus, mitis, et placidus. apud Hesiod. in Theog. † v. 614. de Prometheo.† [Ἀκάκητα. Non est Vocativus a Nominativo Ἀκακήτης. Lege omnino Clariss. Clarke ad Hom. Il. A. 175. μητίετα Ζεύς, ubi ait, Μητίετα, non Vocativus pro Nominativo; quod est absurdum: (Quorsum enim, obsecro, aliud dixisse Scriptorem accuratissimum, aliud voluisse?) Sed revera Nominativus est, ex lingua Æolica et Bœotica, vel (ut alii existimant) Macedonica. Unde deinceps Latinè factum est, Poëta, Cometa, Athleta, et similia. Hesiodus apud Strab. Geogr. lib. 1. Καὶ ἀκήρω Ἀράβας, τὸν Ἑρμάων ἀκάκητα γείνατο, &c. Hom. Il. Π. 184. παρελέξατο λάθρῃ Ἑρμείας ἀκάκητα. Schol. Ὁ μὴ ἀνθρώποις κακωθῆναι ὑπὸ ἑτέρου μόνη δὲ κακῶσαι ἄλλον διὰ τὴν οἰκείαν ἀρετήν. Odyss. Ω. 10.]

Ἀκάκωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non affectus malo seu malis, non infestatus, non vexatus. Ab Hesych. exp. molestiæ expers.

Ἀλεξίκακος, depulsor mali seu malorum, qui diras arcet seu amolitur. Luc. in somn. † Aristoph. Nub. 1375.† Dicitur etiam de rebus: ut, ἀλεξίκακα ὀνόματα τῶν Ἰδαίων δακτύλων, apud Plut. Et, ἀλεξίκακα ὕδατα, salutares aquæ, apud Nonn.

Ἀλεξικακία, ἡ, malorum amolitio sive depulsio.

Decomp. Ἀπαλεξίκακον, immedicabile, q. d. à quo non possis depellere malum. Hesych.

Ἀνεξίκακος, tolerans malorum, patiens malorum sive injuriarum; ἀνεχόμενος τῶν κακῶν. 2 Timoth. c. 2. Exponitur etiam absolutè, tolerans. Item clemens: interdum etiam, constans.

Ἀνεξικάκως, cum tolerantia malorum, toleranter, patienter: ut, ἀνεξικάκως φέρειν, toleranter ferre, et æquo animo.

Ἀνεξικακία, ἡ, tolerantia malorum, patientia malorum vel injuriarum, vel simpl. tolerantia, patientia.

Ἀνεξικακέω, ῶ, tolerantia seu patientia malorum utor, sum tolerans malorum, sum tolerans, sum patiens. Chrys. in epist. ad Heb. 2. In Pandectis usurpatur pro, patientiam accommodo.

Ἀπειρόκακος, qui mala nunquam est expertus, malorum expers. [Eurip. Alcest. 926. Παρ' εὐτυχῆ σοι πότμον ἦλθεν ἀπειροκάκῳ τόδ' ἄλγος. nondum-experto-mala.] Item malitia carens, minimè malus, simplex. Basil.

Ἀπειροκακέω, ῶ, simpliciter utor, malitiosè non ago, vel malitia non utor.

Ἀποκακέω, ῶ, præ malo deficio, succumbo malo seu malis, vincor malo. Hierem. cap. 15. ἀπεκάκησεν ἡ ψυχή μου, defecit anima mea. Item generaliùs, succumbo: hist. eccles. lib. 4. Exponitur etiam, ignaviter fugio.

Ἀποκακίζω, malus fio, degenero: unde ἀπεκάκισε, Hesych. exp. factus est amarus.

Ἀρχέκακος, qui initium dedit malorum, autor seu causa et origo malorum: ut, ἀρχεκάκους νῆας, apud Hom. Il. ε'. v. 63.

[Ἐγκακέω. Polyb. Hist. lib. 4. Λακεδαιμόνιοι δὲ τὸ μὲν πρῶτον τὰς βοηθείας κατὰ τὴν διάταξιν, ἐνεκάκουν.]

Ἐθελόκακος, qui de industria malus seu improbus est. Item qui studio et data opera segnior est et ignavior. Τὸ ἐθελόκακον exp. malevolentia.

Ἐθελοκάκως, deliberatâ malitiâ, vel consultâ ignaviâ. Appian. apud Suid. ἐθελοκάκως τε ἠγωνίζοντο καὶ ἐφεύγοντο.

Ἐθελοκακία, ἡ, deliberata malitia, vel consulta ignavia.

Ἐθελοκακέω, ῶ, sponte malus sum, de industria improbè ago, Luc. εἴ τις αὐτῶν ὑπὸ τρυφῆς ἐθελοκακεῖ, si quis eorum sponte deteriora consectatur et capessit. Milites etiam ἐθελοκακεῖν dicuntur, quum consultò vires submittunt et vincuntur, i. de industria ignaviùs pugnant, et sponte cedunt. Herodot. et Paus.

Ἐθελοκάκησις, idem quod ἐθελοκακία: quum ii, qui pugnant, nolunt vincere, ob indignationem vel proditionem. Polyb.

Ἐκκακέω, idem quod ἐγκακέω, deficio, item animo concido, animum despondeo. Luc. 18. Ephes. cap. 1. Sic et Greg. εἰ μὴ ἐκκακοῦμεν ἐν ταῖς θλίψεσι. Apud. Polyb. lib. 4. τὸ μὲν πρῶτον τὰς βοηθείας κατὰ τὸ διάταγμα ἐξεκάκησαν, exp. consulta propè ignavia elanguerunt ad mittendas suppetias.

Ἡμίκακος, à Phrynicho quidem usurpari prohibetur, et loco ejus ἡμιμόχθηρος adhiberi statuitur. Eupolidem tamen et Sophoclem dixisse ἡμίκακον, et Aristophanem ἡμικάκως, testis est Poll. lib. 6. cap. 26.

Λυσίκακος, malorum solutor, seu sedator. Theogn.

Μνησίκακος, q. d. memor mali, i. qui meminit mali quo affectus est ab aliquo, injuriæ illatæ memor. Aristot. eth. l. 4. c. 3. Interdum generaliter, malevolus.

Μνησικάκως, malevolo animo et veterum injuriarum memori, vel eorum more qui ob veteres injurias simultatem exercent.

Μνησικακία, injuriarum tenax memoria. Plut. de Herod.

Μνησικακέω, memor sum injuriæ, veteris injuriæ non possum oblivisci, malevolo sum animo ob veterem injuriam. Æschin. contra Ctesiph. ἐνστάντα τὴν πόλιν τὸ κάλλιστον ἐκ παιδείας ῥῆμα φθεγξάμενον, μὴ μνησικακεῖν. Interdum construitur cum genitivo rei: ut apud Luc. οὐτ' ἐμνησικάκησα τῆς ἀπαιδευσίας. Interdum cum dativo pers. et accus. rei: ut apud Demosth. pro cor. πολλὰ μνησικακῆσαι καὶ Κορινθίοις καὶ Θηβαίοις τῶν πραχθέντων. †μνησικακήσεις τὴν ἡλικίαν (τινί.) Aristoph. Nub. 995.† ‡μὴ μνησικακήσῃς. Lysistr. 590.‡ Et cum dat. pers. absolutè, ut apud Thucyd. lib. 8. ἄλλως οὐ μνησικακοῦντες. Item cum accus. pers. Herodian. lib. 3. Aliquando cum præposit. πρός. Demosth. pro cor. Et cum ἐπί, apud Greg. Et cum dativo instrumenti, apud Plat. epist. 7.

Decomp. Ἀμνησικακία, oblivio injuriæ seu injuriarum: idem quod ἀμνηστία.

Ἀντιμνησικακέω, ῶ, idem quod μνησικακέω. [Herodot. Hist. lib. 3. § 49. τούτων ὦν εἵνεκεν ἀντεμνησικάκεον τοῖσι Σαμίοισι οἱ Κορίνθιοι.] Quidam accipi etiam putant in contraria significatione, ut idem sit quod ἀμνησικακέω.

Πάγκακος, omninò malus, pessimus, improbissimus, deterrimus. Ἐν δὲ διχοστασίῃ καὶ ὁ πάγκακος ἔμμορε τιμῆς. Item πάγκακα, res omninò mala. Plat. ep. 8. Superlat. παγκάκιστος, q. d. omninò pessimus seu improbissimus, vel omnibus modis improbissimus. Sophocl. in Antig. (Tr. 1140. Eurip. Med. 466.)

Παγκάκως, improbissimè. Eurip. in Hippol. Stephan. (Æsch. S. c. Th. 558. Pers. 282. Ch. 737. Eurip. Med. 1137.)

Περικακέω, animo prorsus concido, labo, malo vincor, malis cedo. Polyb. 1. 2. περικακοῦντες δὲ καὶ δυσχρηστούμενοι τοῖς πράγμασι. [Περικάκησις. Polyb. Hist. lib. 5. τότε προσέλαβε τῆς αἰτίας διὰ τὴν περικάκησιν ἐκ τῶν πολλῶν τοῖς πράγμασιν ἐπαγγελίας, &c.]

Ποδοκάκη, ἡ, lignum in quod inserti captivorum pedes in carcere constringuntur, cippus. Hesychio est vinculum ligni, in quo captivorum pedes vinciuntur. Lysias contra Theomnest. ἡ ποδοκάκη αὕτη ἐστὶν, ὃ νῦν καλεῖ ἐν τῷ ξύλῳ δεδέσθαι. Pro eodem scribitur etiam ποδοκάκκη. Tradunt enim Harpocration, Suidas atque Hesychius, ποδοκάκκην dici vel quasi ποδῶν κάκωσιν, inserto κ, vel quasi ποδοκατοχὴν, facta syncope, et χ in κ mutato.

Προκακόω, ante affligo, ante malè tracto. Joseph.

(Πρόκακος. Æsch. Pers. 992. 995.) ‡κακὰ πρόκακα: mala malorum præsaga. Stanl. mala præsentia. Schutz.‡

Ὑπερκακέω, Hesych. idem esse scribit quod ἐκκακέω.

Φερέκακος, mala seu ærumnas ferens, labores ferens. Vel potiùs, laborum tolerans aut patiens. Polyb. l. 3.

Χαιρέκακος, et ἐπιχαιρέκακος, qui gaudet malis alienis, qui gaudium et lætitiam percipit ex alienis calamitatibus. Poll. lib. 5. cap. 25. et Aristot. eth. 2. c. 7. ¶ Item ἐπιχαιρέκακος traditur dici, qui malis artibus oblectatur.

Χαιρεκακία, sive ἐπιχαιρεκακία, ἡ, lætitia et gaudium ex aliena calamitate. Aristot. eth. 2. c. 7. et Plut. de κακοηθ. Herod.

ΚΑ'ΚΤΟΣ, ου, ἡ, cactus: spinosa quædam planta, Siciliæ peculiaris: ut Athen. l. 2. tradit. ☞ A καίω, quia urit, seu pungit. Vide et Theophr. hist. pl. l. 6. c. 4. Plin. lib. 21. c. 16. Rursum Athen. ibid. concludit, κάκτον esse quem Romani vocant carduum, Græci κινάραν. Spinosam esse plantam, Theocr. etiam testatur, idyll. 10. ὥς τυ πόδα κάκτος ἔνυξε.

ΚΑΛΑΒΡΙ'ΖΩ, Calabros imitor. Hesych. καλαβρισθῆναι, χλευασθῆναι.

Καλαβρισμὸς, saltatio quædam. Athen. lib. 14.

ΚΑ'ΛΑΘΟΣ, ου, ὁ, calathus, quasillum. Callim. initio hymni in Cererem, τῶ καλάθω κατιόντος ἐπιφθέγξασθε γυναῖκες, Δάματερ, μέγα χαῖρε, πολυτρόφε, πουλυμέδιμνε. ☞ Dicitur (inquit Eust.) παρὰ τὸ κάλον, i. lignum, et θέω, quod est χωρεῖσθαι. κᾶλα γὰρ ἦσαν τὰ ποικιλτικὰ ἀποτελοῦντα καλάθους. Quidam scribunt, κάλαθον propriè dici sportulam, ubi κάλλα (i. tinctas lanas) reponebant: sed ad vasa tritici, uvarum, lactis et aliorum translatum esse. ¶ Hesychio est etiam poculum, quod et φιάλη. Item partes quæ sunt supra faciem.

Καλάθιον, ου, τὸ, parvus calathus. schol. Callimachi.

Καλαθίσκος, ου, ὁ, idem. Hesych. ex Menandro.

Καλαθίς, idem.

Καλαθισμὸς, οῦ, ὁ, saltationis quoddam genus, seu forma. Athen. lib. 14.

ΚΑ'ΛΑΙ'Σ, nomen proprium lapidis cujusdam, apud Plin. lib. 37. cap. 10. Est et κάλαις, velum. Hesych. κάλαις, ἱστίον καὶ ὄνομα κύριον. ☞ A κάλως, funis nauticus: quo velum tenditur et laxatur.

Καλάϊνα ὄστρακα, apud Galenum, τῶν κατὰ τόπους l. 5. et Aët. l. 6. c. 65. vasa testacea è calai lapide. Sic apud eundem Aët. alibi, et apud Actuarium, vasa Alexandrina, quæ vocantur καλάϊνα. Itidemque καλάϊνον χρῶμα, callainus color. Diosc. l. 5.

ΚΑ'ΛΑΜΟΣ, ου, ὁ, calamus, arundo. (☞ Παρὰ τὸ καλῶς ἀμᾶσθαι, ut vult Etym.) Theocr. idyll. 8. ἐπεὶ κάλαμός με διασχισθεὶς διέτμαξεν, calamus scissus me sauciavit. Plutarch. in Lyc. ἐκάθευδον δὲ ὁμοῦ κατ' ἴλας καὶ ἀγέλας ἐπὶ στιβάδων, ἃς αὐτοὶ συνεφόρουν τοῦ παρὰ τὸν Εὐρώταν πεφυκότος καλάμου. Κάλαμος ἀρωματικὸς, calamus aromaticus, nascens in India. Diosc. lib. 1. κάλαμος εὐώδης, calamus odoratus, nascens in felici Arabia. Et, κάλαμος ἰχθυηρὸς, apud Dionys. de situ orbis. ¶ Hesych. κάλαμος inter cætera significat culmum.

Καλαμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, arundinaceus, i. arundinis speciem referens. Item arundinosus. Et, τὰ καλαμώδη, sub. χωρία, arundineta.

Καλαμόεις, εντος, ὁ, arundineus. [Eurip. Iph. in Aul. 1038.] Fœm. καλαμόεσσα, arundinea, ut, καλαμόεσσα ἰαχὰ, vox calamo aut arundine edita.

Καλάμινος, ου, ὁ καὶ ἡ, arundineus, arundinaceus: ut, καλάμινος αὐλὸς, apud Athen. l. 4. et σχίζαι καλάμιναι, apud eundem l. 3. Et, καλάμινον πλέγμα, super quo modios exiccabant caseos, apud Poll.

Καλαμίζω, calamo cano, aut calamo canentes imitor. Athen lib. 16. Alii exp. stipula vel potiùs calamo carmen disperdo, sylvestrem musam tenui avena meditor.

Καλαμίσκος, ου, ὁ, dimin. calamulus, parvus calamus, parva arundo. Apud Aristoph. in Acharn. accipitur pro specillo vel simili medicorum instrumento, quo instillant pharmaca in ulcera.

Καλάμιον, (itidem diminut.) parvum quoddam ornamentum cincinnos redimiens. Eustath.

Καλαμίς, ίδος, ἡ, arundo piscatoria. Hesych. Item calamaria theca, quæ et graphiaria. Item vas cui lac imponebatur. Hesych. Item ornamentum quoddam circum capillos, aut genus monilis: eidem Hesych. Quidam interpr. calamistrum, alii acum arundineam, apud Diosc. l. 1. A nonnullis etiam sic dici et σύριγγα, fistulam, scribit Hesych.

Καλαμεύω, arundine piscor: unde καλαμευτὴς, piscator, qui arundine utitur. Etym. Vide et in καλάμη, quod sequitur.

Καλαμωτὴ, septum quoddam ex calamis aut materia hujusmodi, in navigiorum oris, sive extremitatibus, ὑπὸ τῶν ναυτικῶν dicebatur, ut scribit Eustath.

Καλάμη, ἡ, stipula, culmus. Theocr. idyll. 10. Ἐκ καλάμας ἄχυρον τελέθει τημόσδε μάλιστα. Synes. in ep. καὶ μάχης μὲν καλάμης τὸ λοιπόν. Et Lysias, ἐπὶ καλάμης ἀροῦν, q. d. in stipula arare, de malo et avaro agricola. Theocr. schol. sic dici ait partem quæ cum spica amputatur, et quod inamputatum in terra relinquitur. ¶ Item metaph. corpus senectute confectum et quasi arescens, τὸ τῆς νεότητος ἀπόλειμμα. Od. ξ. Ἀλλ' ἔμπης καλάμην γέ σ' ὀΐομαι εἰσορόωντα Γιγνώσκειν. Ab Eustathio Iliad. τ. sic etiam dici cadaver hominis interempti annotatur.

Καλαμάομαι, ῶμαι, stipulas lego. Plut. in apophth. ἐκεῖνος γὰρ ἐθέρισε τὴν Ἀσίαν, ἐγὼ δὲ καλαμῶμαι, ego ex Asia stipulas duntaxat colligo. Item spicilegium facio, spicas colligo post messores. Eust. ex rhet. lex. interdum significat meto: ut apud Chrysost. de sacerd. Item racemorum reliquias colligo, racemo. Hier. c. 6. significat etiam, oleas relictas colligo. Deuter. 24. Item metaphoricè spolio post alium.

Καλαμητρὶς, ίδος, ἡ, quæ spicilegium facit, quæ spicas legit. Hesych.

Καλαμήτρια, ἡ, idem. Plut. in lib. an seni capess. resp.

Καλαμαῖος, α, ον, q. d. culmarius, inter culmos seu stipulas versans: ut locusta dicitur μάντις καλαμαία, apud Theocr. idyll. 10. quæ in agris et inter stipulas habitat. ¶ Καλαμαία pro καλάμη vulgus dixisse, testatur Eust. et schol. Theocrit. Et, καλαμαῖα Eustath. est etiam τεττίγων ἐλάχιστον.

Καλαμάω, meto: unde καλαμητὴς, messor, apud Theocr. idyll. 5. [111.] Item piscator, de quo signif. vide suprà.

Composita: ac primùm ex κάλαμος.

Ὀλιγοκάλαμος, paucos habens calamos.

Ὀλοσυκάλαμος, indoctos tibicens per scomma ita dictos. Eust. [Athen. lib. 14.]

Παχυκάλαμος, crasso assurgens calamo aut culmo.

Πολυκάλαμος, q. d. multicalamus, multiplici calamo assurgens.

Σχιδάλαμος, ου, ὁ, segmentum sive assula ex calamo fisso. Pro eodem dicitur et σχιδαλμὸς, apud Diosc. et Aristoph.

Composita ex καλαμάομαι.

Ἐκκαλαμάομαι, ῶμαι, spicilegium facio. Et metaphor. avello, ut exp. schol. Aristoph. in Vesp. Quidam exp. tanquam arundine expiscor.

Ἐπικαλαμάομαι, ῶμαι, post alium vel alios spicilegium facio. Item metaph. post alium vel alios spolio, spolio bonis quæ ab aliis relicta sunt. Luc. in Toxar.

ΚΑΛΑ'ΣΙΡΙΣ, vestis linea ad talos demissa, Ægyptiis et Persis in usu. Herodot. lib. 2. ἐνδεδύκασι δὲ κιθῶνας λινέους περὶ τὰ σκέλεα θυσανωτοὺς, οὓς καλέουσι καλασίρις. Hesych. est tunica lato clavo insignis. Idem καλασίριτα dici tradit τὰς ᾤας, i. fimbrias. ☞ A χαλάω, deorsum mitto: nisi velis à καλὸν et σύρω, quod elegans syrmate: est enim fimbriata.

ΚΑΛΑΥΡΙ'ΤΙΣ λιθάργυρος, spuma argenti ex puro argento, ut est apud Diosc. l. 5. c. 102.

ΚΑΛΕ'Ω, Fut. έσω, P. κέκληκα voco, accerso. Iliad. Γ. καλέει κρείων Ἀγαμέμνων. Plato in Charm. παῖ, ἔφη, κάλει Χαρμίδην. Xenoph. καλῶ σε ἐπὶ δεῖπνον. Pro quo Homerus etiam dixit simpliciter, καλέω, Od. λ'. πάντας γὰρ καλέουσι. Demosth. καλῶ εἰς τὸ δικαστήριον, vocare in jus. Et simpliciter, καλῶ, pro eodem. Dicitur et καλῶ τὴν δίκην ἢ ἀρχὴν, vocare litem, citare litem. ¶ Item invoco, imploro, apud Demosth. Sic Aristoph. κάλει θεὸν, invoca Deum. ¶ Item voco, i. nomino. Iliad. ζ. Τόν ῥ' Ἕκτωρ καλέεσκε Σκαμάνδριον. Dicitur et, καλεῖν ὀνομαστὶ, appellare nominatim. Cicero apud Aratum interpr. signare nomine vero. (Καλέοντες. Theoc. ιά. 34. Æsch. Ag. 151. Eurip. Phœniss. 576. ἀγορᾶς καλῶν. Soph. Tr. 649. 1263. Œdip. Tyr. 800.)

Καλέομαι, οῦμαι, vocor, accersor. Item nominor, nomine appellor. Luc. in Hermot. καὶ τὸ μητρὶ ὅτι ποτ' ἐκαλεῖτο, quocunque nomine vocabatur. Dicitur etiam, καλοῦμαι τοῦτο, vocor istud, i. nomine isto vocor. Plutarch. in Galba, ὡς ἡμεῖς καλοῦμεν Καίσαρας, qui dicti à Cæsare appellantur. Interdum καλοῦμαι significat, ita vocor ut simul sim. Il. Γ. οὕνεκα σὴ παράκοιτις κέκλημαι. Apud Aristoph. dicitur aliquis δίκην καλεῖσθαι, i. vocari seu citari. Item signif. media pro καλῶ, in jus voco. Aristoph. †Nub. 1223.† καλοῦμαι Στρεψιάδην εἰς τὴν ἕνην τε καὶ νέαν. Sic et apud Plat. de leg. †Καλέομαι i. e. sign. V. Græv. ad Hes. Erg. 141. καλεῖσθαι δίκην πρὶν ἐμὲ, priusquam actio mea citetur. Aristoph. Nub. 778.†

Καλήτωρ, ορος, ὁ, epitheticῶς dicitur ὁ κῆρυξ, præco. Il. ώ. v. 576.

Κλῆσις, εως, ἡ, vocatio. Xenoph. †Pæd. l. 3. p. 73. a.† τὴν κλῆσιν τοῦ Κύρου ἐπαινῶν. Item vocatio ad cœnam: apud eundem in symp. ¶ Item vocatio in jus. Aristoph. †Nub. 873.† et Ammon. Est etiam, appellatio, i. nomen. † Suidas in voce Ἀποκλητεύειν exponit per μαρτυρίας, testimonium. Videatur Spanhemius ad Aristoph. Nub. 873. et Suidas in v. Κλητεῦσαι; ut sit denuntiatio testimonii vel testium advocatio. Aristoph. Nub. 1191.† (Philostr. l. 3. c. 41.)

Κλητὸς, vocatus, accersitus. Iliad. ι. Ἀλλ' ἄγετε κλητοὺς ὀτρύνομεν. Apud Æschin. κλητὸς, exp. invitatus.

Κλητέος, vocandus. Plat. polit. l. 1.

Κλητικὸς, ἡ, ὸν, vocativus, appellativus: ut, κλητικὴ πτῶσις, casus vocativus, apud Gramm. Item invocatorius: ut, κλητικοὶ ὕμνοι, in quibus deorum fit invocatio.

Κλήτωρ, ορος, ὁ, vocator, accersitor, qui vocabat ad convivium in domibus potentum. Luc. Item qui vocabat in jus, vel testis erat vocationis in jus. Demosthen. contra Euergum, οἱ κλήτορες μεμαρτυρήκασι. Exp. etiam, præco; item nuntius, testis. Hesych.

Κλητὴρ, ῆρος, ὁ, vocator: sed peculiariter apparitor, qui in jus vocat, viator, stator. Item antestatus, is quem antestamur quum alicui diem dicimus, testis vocationis in jus. Demosth. πρὸς Νικόστρατον, et Aristoph. in Vesp. (Κλητήρ. ἱκετήρ. Æschyl. S. c. Th. 580. Suppl. 630.)

Κλητεύω, in jus voco, diem alicui dico, vador. Demosthen. pro cor. τίς ἂν ἐκλήτευσεν ὑμᾶς; Item testimonium denuntio. †Aristoph. Nub. 1220.† i. homini diem dico ferendo testimonio, hoc est, ad judicium evoco ferendi gratia testimonii. Demosth. contra Neæram. καλῶ δ' Ἵππαρχον ἐμοί, καὶ ἀναγκάζω μαρτυρεῖν, ἢ ἐξόμνυσθαι κατὰ τὸν νόμον, ἢ κλητεύσω αὐτόν, denuntiatione testimonii obstringam. Item testis sum in jus vocationis. Harpocr.

Κλητεύομαι, in jus vocor, vel testimonium mihi denuntiatur. Apud Aristot. in probl. κλητεύεσθαι τὴν δίκην, exp. in jus vocari.

Κλήδην, nominatim. Il. ι. Hinc (decomp.) ἐξονομακλήδην, pro eodem.

Κικλήσκω, (apud Poëtas) idem quod καλῶ, voco, accerso. † Aristoph. Nub. 565.† Odyss. χ'. — κικλήσκει σε πατὴρ ἐμὸς ὄφρα τι τίσῃ. Interdum est ἐκτικῶς καλῶ: ut Iliad. ι. Κικλήσκουσ' Ἀΐδην καὶ ἐπαινὴν Περσεφόνειαν. Item nomino, ut καλῶ. Od. ι. Οὖτιν δέ με κικλήσκουσι. † Hes. Th. 197.† (Æsch. Ag. 721. 1486. Eum. 511. Soph. Œdip. Tyr. 219.)

Κικλήσκομαι, dicitur pro κικλήσκω, i. voco. Iliad. κ'. Item nominor. Odyss. ι. (Æsch. Pers. 656.)

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀνακαλέω, ῶ, inclamo, alta voce appello seu voco. † Xen. Pæd. 1. 4. 22.† Plutarch. in Cic. σωτῆρα κτίστην ἀνακαλοῦντες τῆς πατρίδος. Xenoph. Pæd. 3. ἀνακαλοῦντες τὸν εὐεργέτην, τὸν ἄνδρα τὸν ἀγαθόν. Item simpliciter voco, appello, nomino. Thuc. l. 1. ἐν τοῖς ἔπεσιν Ἀχαιοὺς ἀνακαλεῖ. Item invoco. Item revoco. Thucyd. lib. 1. τότε δ' αὐτὰ ταῦτα ἀνακαλέσαντες αὐτόν. (Ἀνακαλεῖν δεξιάς, dexteras vocare. Eurip. Med. 21. id. Phœniss. 568.) ¶ Item sarcio, rependo: ut apud Chrysost. ad Rom. 11. καὶ ἐσχάτης πάλης πάσας ἀνακαλέσαι τὰς ἥττας, integrum certamen restaurare, et offensionum noxam sarcire.

Ἀνακαλέομαι, οῦμαι, idem quod ἀνακαλέω, inclamo. Plut. in Galba, ἀνακαλούμενοι Καίσαρα, alta voce vocantes. Item invoco, imploro. Plut. ἀνακαλεῖται τὰς ἐρινύας. Item revoco. Xen. in Cyneg. ἀνακαλεῖσθαι τὰς κύνας. † Pæd. 1. 6. 16. ad. invoco.† Sic apud Basil. et Diosc. Item evoco et receptui cano. Diodorus, ἀνεκαλέσατο τῇ σάλπιγγι τοὺς στρατιώτας. Item revoco ab exilio: ut, τοὺς ἐν ὑπερορίαις ἀνακαλούμενος. ¶ Item reparo, recupero: ut apud Suid. ἀνακαλεῖσθαι τὰς τῶν ὑποτεταγμένων εὐνοίας, benevolentiam subditorum recuperare. Exponitur etiam, emendo, sarcio, rependo: ut apud Plut. in Sertor. ἀνεκαλεῖτο τὴν Μαρίου στάσιν, labantem reparabat. ¶ Item pass. alta voce inclamor. Item revocor, apud Herodian. Item reparor, sarcior, instauror. Gregor. (Æsch. Pers. 623. Eurip. Phœniss. 1454. Soph. Tr. 927.)

Ἀνάκλησις, εως, ἡ, inclamatio, appellatio quæ fit alta voce. Item revocatio. apud Plut. in Fab. Item revocatio ab exilio: ut, χαριζόμενος τὴν ἀνάκλησιν. ¶ Item evocatio et invocatio quæ cantu fit, apud Plut. de Arione. Item imploratio et invocatio in auxilium, apud Thucyd. lib. 7. ¶ A Suida exp. simpl. compellatio et alloquutio.

Ἀνάκλητος, revocatus. Dionys.

Ἀνακλητικός, inclamatorius. Item invocatorius. Plut. in Lyc. ἀνακλητικοὶ λόγοι πρὸς ὁμόνοιαν, sermones apti ad revocandum in concordiam. Diosc. ἀνακλητικὸς τῶν καταφερομένων, excitatorius eorum qui sopore opprimuntur. Item revocatorius, revocandi vim habens, excitatorius.

Ἀνακλητικόν, subst. signum quod datur receptui, classicum receptus, Plut. in apophth. et probl.

Ἀνάκλημα, idem quod ἀνάκλησις. Item pars cantus; quæ etiam ὑπόθεμα dicitur. Julian. Cæs. Jamb.

Decomp. Δυσανάκλητος, revocatu difficilis, non facilè revocabilis. [Joseph. de Bell. lib. 2. cap. 18. §. 8.]

Ἐπανακαλέω, ῶ, idem quod ἀνακαλέω, revoco.

Ἐπανακαλοῦμαι, pro eodem. Eustath.

Ἐπανάκλησις, revocatio. Gal. ad Glauc.

Εὐανάκλητος, revocatu facilis, facilè revocabilis. [Xenoph. Κυνηγ. cap. 7. §. 5. τὰ δ' ἱμάντ' αὐταῖς (sc. Canibus) τίθεσθαι βραχέα, ἵνα εὐανάκλητα ᾖ.] Item qui facilè flecti potest et ab ira revocari.

Εὐανακλήτως, exp. εὐμεταθῶς. Suid.

Ἀντικαλέω, ῶ, vicissim voco seu invito. [S. Lucæ Evang. xiv. 12. μὴ φώνει τοὺς φίλους σου — μήποτε καὶ αὐτοί σε ἀντικαλέσωσι, καὶ γένηταί σοι ἀνταπόδομα. Xenoph. Conviv. cap. 1. §. 15. οὔτε μὴν ὡς ἀντικληθησόμενος καλεῖ μέ τις, ἐπεὶ πάντες ἴσασιν, ὅτι ἀρχὴν οὐδὲ νομίζεται εἰς τὴν ἐμὴν οἰκίαν δεῖπνον εἰσφέρεσθαι.]

Ἀντίκλημα, revocamen, revocatio.

Ἀποκαλέω, ῶ, voco, appello, nomino: pro καλῶ. Xen. ἀργοὺς ἀπεκάλει, inertes vocabat. Et cum gemin. accus. apud eundem. Item revoco. Xenoph. Pæd. 1. τὸν Κῦρον ἀπεκάλει. Item interdico, veto. Aristoph. in Avib. ἀποκεκλήκαμεν Διογενεῖς θεοὺς μηκέτι γε τὴν ἐμὴν διαπερᾶν πόλιν, interdiximus diis cœlestibus transitu urbis nostræ.

Ἀπόκλητος, vocatus. Polyb.

Ἀποκικλήσκω, avoco, idem quod ἀποκαλέω.

Ἐγκαλέω, ῶ, accuso, q. d. in jus voco ob aliquod crimen. Interdum absolutè: ut apud Demosth. περὶ Θαλ. οὔτ' ἐγκαλοῦντες, οὔτ' ἐγκαλούμενοι ἐφ' ἑτέρων. † Xen. Pæd. 1. 2. 7.† Interdum dicitur ἐγκαλῶ σοι προδοσίαν, appello te de proditione. et, ἐγκαλῶ σοι πληγῶν, ago tecum injuriarum ob verbera. Apud Isocr. περὶ Εὐθύνου, ἐγκαλεῖν χρέος, exp. petere debitum. Dicitur et absolutè, ἐγκαλεῖν τινι, litem alicui intendere: ut apud Liban. ἐνεκάλει τῷ Θεοφίλῳ. Dicitur et de quavis accusatione extra forum etiam. Plut. in Lyc. ἀδικίαν ἐγκαλεῖ τοῖς Λυκούργου νόμοις. Item expostulo cum aliquo, ut amicus cum amico. Aristot. eth. 9. et 8. Dicitur etiam, ἐγκαλῶ τοῦτο, hoc improbo et reprehendo. (Soph. Œdip. Tyr. 722.)

Ἐγκαλοῦμαι, οῦμαι, in judicium vocor, et actione convenior. Demosth. Item accusor, reprehendor. Aristot. eth. 4. διὸ καὶ ἐγκαλοῦσι τῇ τύχῃ ὅτι, &c. hoc vitio vertitur fortunæ. Sic dicitur, ἐγκαλοῦμαι τοῦτο, de hoc accusor. Et, τὰ ἐγκεκλημένα, quæ objecta sunt. Demosth. ¶ Ἐγκαλεῖσθαι pro ἐγκαλεῖν act. dixit Isocr. in Trapezitico.

Ἔγκλημα, τό, id de quo quis accusatur, accusatio, actio, petitio, libellus actoris, et quæcunque judiciaria persequutio dicitur. Demosth. † ἐγκλήματα κλοπῆς, ἁρπαγῆς, &c. Xen. Pæd. 1. 2. 6.† Dicitur, ἀναδέχεσθαι τὸ ἔγκλημα, recipere in se crimen, crimini se offerre, apud eundem. Et, ἐπαφεῖναι τὸ ἔγκλημα, non instare accusationi institutæ. ¶ Item quod vitio vertitur, quod objicitur, crimen. † Xen. Pæd. 1. 2. 7.† Thuc. l. 1. ἐγκλήματα ποιούμενοι, crimina objectantes. Exp. etiam querela, apud eundem. Thuc. l. 1. Ibidem, ἐγκλήματα διαλύεσθαι, exp. controversias dirimere.

Ἐγκληματικός, accusatorius. Item querulus, expostulator, litigiosus. Aristot.

Ἐγκληματικῶς, accusatoriè, item querulè.

Ἐγκληματεύω, accuso, queror, vel querulus sum.

Ἔγκλησις, criminatio, accusatio. Artemidor. in Oneirocr.

Ἔγκλητος δίκη, de qua provocatio est, vel de qua est provocatum. Sic ἔγκλητον δικαστήριον, quod appellatur in provocatione: apud Suid.

Ἐγκλητέος, reprehensione dignus.

Decomp. Ἀνέγκλητος, cui nullum crimen objici potest, irreprehensus, inculpatus. Xen. Hell. 6. et Plato ep. 7. Item pacatus, certus, non controversus. Plat. lib. 5. de leg.

Ἀνεγκλήτως, irreprehensè, inculpatè. [Demosth. Orat. de Fœd. Alex.]

Ἀντεγκαλέω, ῶ, vicissim criminor, recriminor, recriminando objicio. cum dat. pers. [Isocrat. Trapezit. col. 532. 28. Ed. Wolf. ἵνα δὲ μηδεὶς ἔλεγχος μηδὲ βάσανος γένοιτο περὶ αὐτῶν, ἔφασαν ἡμᾶς ἀφανίσαντας τὸν παῖδα, ἀντεγκαλεῖν αὐτῷ, καὶ ἐξαιτεῖν τοῦτον, ὃν αὐτοὶ ἠφανίσαμεν. Hunc locum citat Dion. Hal.] Item accuso culpam alicujus.

Ἀντέγκλημα, τό, recriminatio: sic dicitur, quia omnis nostra defensio constat ejus accusatione qui vindicatur. Vide Fab. lib. 7. c. 5.

Ἀντεγκληματικός, q. d. recriminatorius: ut, ἀντεγκληματικὴ ἀντίθεσις, recriminationem habens: seu potiùs excusationem culpæ.

Κατεγκαλέω, ῶ, pro ἐγκαλέω, Areop. ad Demophil.

Κατέγκλημα, idem quod ἐπίκλημα, Eustath.

Προσεγκαλέω, ῶ, insuper accuso, seu incuso.

Φιλεγκλήμων, amator querelarum, querulus. Item delator, quadruplator.

Εἰσκαλέω, ῶ, ad me voco, intrò voco. Aristoph. in Vesp. τοὺς μάρτυρας γὰρ εἰσκαλῶ.

Decomp. Ἐπεισκαλέω, insuper intrò voco.

Ἐκκαλέω, ῶ, evoco, propriè extra voco. Iliad. ω. Δμωὰς δ' ἐκκαλέσας, &c. † voco, invoco. Soph. Œd. Tyr. 605.† Item pellicio. Plut. in Pericle, πρὸς τὸ οἰκεῖον αὐτὸν ἀγαθὸν ἐκκαλεῖ. Sæpè et provoco. Item elicio, excito, irrito. Vide ἐκκαλέομαι.

Ἐκκαλέομαι, οῦμαι, (med.) idem quod ἐκκαλέω. Aristoph. in Vesp. ἐκκαλοῦνται τοῦτον, evocant istum. Plut. in Cam. ἐκκαλεῖται πρὸς τὰ τείχη τοὺς πολεμίους. Item provoco. Polyb. l. 10. Item elicio, irrito. Æschin. τὴν ὑμετέραν ὀργὴν ἐκκαλεῖσθαι βεβουλημένος. ¶ Ἐκκαλεῖσθαι τὴν δίκην, litem ab uno judice ad alium transferre. Dicitur et, ἐκκαλεῖσθαι τὴν κρίσιν, apud Plut. in apophth. Interdum, ἐκκαλεῖσθαι, pro ἐπικαλεῖσθαι, appellare magistratum. (Æsch. Ag. 278. cum dup. Acc. Soph. Tr. 1223.)

Ἔκκλησις, evocatio, provocatio. Suid.

Ἐκκλησία, ας, ἡ, q. d. evocativus cœtus, concio. Aristoph. in Ach. μὴ ποιεῖν ἐκκλησίαν τοῖς Θρᾳξί, non dare concionem Thracibus. Sic dicitur, ἐκκλησίαν συλλέγειν, convocare concionem. Apud Thucyd. et Xenoph. Et, ἐκκλησίαν γίνεσθαι, cogi concio, apud Thucyd. Item concionis locus, locus in quo habetur concio. Luc. in dial. Mercurii et Maiæ. et Demosth. pro cor. ¶ In Christianorum scriptis significat cœtum universum ad vitam æternam evocatum, qui verum Christi religionem profitetur: item particulares cœtus in quos ille universus distribuitur, 1 Cor. 1. Restringitur et ad quampiam familiam, quæ Christum profitetur, aut eos qui in illa Christum profitentur, Rom. cap. 16. Restringitur et ad synedrium seu presbyterium, i. seniorum collegium, Matth. cap. 18. Tandem usurpari cœpit etiam de loco, in quo ipsa cogitur, ut et concio Lat.

Ἐκκλησιάζω, concionem habeo sive concilium. Item concionor, in concione delibero. Isocr. de pace, ἥκομεν ἐκκλησιάσοντες περί τε πολέμου καὶ εἰρήνης. Item sum in concione, intersum concioni, apud Plut. et Synes. Item in concionem advoco, ad concionem voco. Aristoph. in Vesp. et Deut. 31.

Ἐκκλησιαστικός, ad concionem pertinens, q. d. concionalis: ut, ἐκκλησιαστικὸς μισθός, concionalis merces eorum qui concioni interfuerant. Luc. Pro quo dicitur etiam absolutè τὸ ἐκκλησιαστικόν, apud Aristoph. in Plut. Item ad Ecclesiam Dei pertinens, qui est ex Ecclesia, ecclesiæ doctrinam sequens.

Ἐκκλησιαστής, οῦ, ὁ, concionator, qui in concione verba facit, vel sententiam dicit. Aristot. rhet. 1. Item qui interest concioni. Expon. et, unus ex concione, apud Luc. et, qui in concione stat, Plat. in Gorg.

Ἐκκλησιαστήριον, ου, τό, minusculum theatrum. Vitruv. l. 7.

Ἔκκλητος, q. d. evocatus, ad quem provocatur, is qui appellatur. Plut. Et, de quo provocatio est. Sic dicuntur ipsæ lites ἔκκλητοι, apud Poll. ¶ Ἔκκλητοι dicebantur etiam, quidam ad certas consultationes destinati: ut apud Eurip. in Oreste. et Xenoph. Hell. lib. 2.

Ἐκκλητικός, evocativus sive evocatorius, evocandi vim habens. Diosc. lib. 2. ἐκκλητικὸς ὀρέξεως, aptus ad provocandam appetentiam.

Ἐκκλητικῶς, evocatoriè, tanquam evocando, vel cum efficacia provocandi. Suid.

Ἐκκλητεύω, denuntio testimonium, adjecta mulcta ni pareatur. Æschin. περὶ παραπρ. καὶ ἐκκλήτευε, ἐὰν μὴ θέλῃ ἐκεῖ παρεῖναι.

Ἐκκλητεύομαι, pro κλητεύομαι, testimonium mihi denuntiatur. Item ob testimonium non dictum mulctor mille drachmis. Æschin. contra Timar.

Decomp. Ἐξεκκλησιάζω, concionem advoco. Aristot. Œcon. 2. Apud Hieremiam c. 26. ἐξεκκλησιάσθη πᾶς ὁ λαὸς ἐπὶ Ἱερεμίαν. exp. congregatus est universus populus adversus Hieremiam.

Κατακλησία, concio derepente convocata, si gravius aliquod negotium incidisset. Poll. l. 8.

Συνεκκαλέω, provoco, concito, pellicio. Plut.

Συνεκκλησιάζω, simul concioni intersum, concionis commune jus habeo. Exponitur etiam, eidem ecclesiæ associor, ejusdem sum ecclesiæ.

Ἐπικαλέω, ῶ, pro καλῶ, voco, nomino, appello. Xenoph. ἀνδραποδιστὰς ἑαυτὸν ἐπεκάλει. Item cognomino. Item invoco, imploro. Herodian. l. 7. θεοὺς τοὺς ἀδικουμένους ἐπεκάλουν, læsa implorabant numina. Item pro ἐγκαλῶ, objicio, vitio verto, crimini do. Luc. (Nigrin. p. 23.) θίασον δὲ καὶ ἑταιρικὴν οὐδείς οὐδὲν ἐπεκάλει μοι. Herod. ἐπεκάλει δὲ ἀμφοτέροις φιλίαν Νίγρου. Et cum infin. ut apud Thuc. l. 2. ἐπικαλέσαντες οὐχ ἥκιστα τοῦ πολέμου αἰτίους εἶναι.

Ἐπικαλέομαι, cognominor. Xen. Plut. Luc. Item postulor, accusor. Antipho. τὸν γὰρ φεύγοντα ἀνόσιον ἁλῶναι μὴ φανερῶς ἐλεγχθέντα ἃ ἐπικαλεῖται, reum damnari scelus est, nisi manifestò convictum eorum criminum quibus postulatur. ¶ Item activa signif. invoco, imploro. † θεούς. Xen. Pæd. p. 178. b. Κῦρον. p. 186. b.† Plut. in Public. ἐπικαλεῖται τὸν Βροῦτον. Et cum infin. apud Synes. Item provoco, superiorem appello. Plut. ἐπικαλοῦνται τοὺς δημάρχους. Sic et Act. Apost. c. 25.

Ἐπίκλημα, criminis objectio, criminatio, crimen quod objicitur. Xenoph. in Œcon. ¶ Apud Sophocl. dicitur ab Eustathio significare accusationem. (Œdip. Tyr. 235. 537.)

Ἐπίκλησις, cognominatio. Iliad. σ'. et π'. Et apud Plut. in Coriol. Item invocatio. Luc. (precatio. Diog. Laërt. p. 4.) Et pro ignominia, apud Thucyd.

Ἐπίκλην, (adverbialiter) cognomento. Plut. in Tim. Item prænomine, apud Appian.

Ἐπίκλητος, advocatus, sive evocatus, accitus. Item adscititius. Herodot. Joseph. Aristoph. Apud Plut. symp. 7. ἐπίκλητοι, convivæ sunt insuper vocati, extraordinariò vocati, umbræ. Et, ἐπίκλητος πόλις, attributa, in libro Josuæ.

Decomp. Ἀνεπίκλητος, nulli criminationi obnoxius, sive reprehensioni, irreprehensus, inculpatus. Xen. † Pæd. l. 2. p. 45. a.†

Ἀνεπικλήτως, citra reprehensionem, irreprehensè, apud eundem. [Suid. Lex. 1. 197. Ἀνεπικλήτως. μηδὲν ἐγκληθέντες. Θουκυδίδης, sc. lib. 1. §. 92.]

Κατακαλῶ, et κατακαλοῦμαι, evoco, accerso, convoco: Plut. in Sol. κατακαλούμενος Ἀθήναζε τούτους. Apud Polyb. κατακαλῶν ἐς τὴν Μακεδονίαν καὶ τοὺς τὰ χρέα φεύγοντας, expon. diligenter inquirens. Item invoco, imploro. Plut. in Them.

Κατάκλησις, evocatio. Ammon.

Κατακλησία, convocatio multitudinis, apud Hesych.

Μετακαλέω, ῶ, ad me voco, accerso. Aristoph. in Pluto, μετεκάλει τὸν ἱερέα. Item revoco. Thuc.

Μετακαλοῦμαι, accersor. Plat. in Axiocho. ἐπιδὼν δεῦρο μετακληθῶ. Item revocor. Philo de vita M. l. 1. καὶ διὰ δέος ἤδη πρὸς φυγὴν ὡρμῶν μετακαλεῖται.

Μετάκλησις, accitus, seu accersitio. Hesych.

Ἀμετάκλητος, (decomp.) irrevocabilis, qui revocari nequit. Suid.

Παρακαλέω, ῶ, evoco, accerso, advoco. † Xen. Pæd. 1. 5. 7. et l. 3. p. 120. b.† Æschin. περὶ παραπρ. παρακαλῶ δὲ Εὔβουλον συνήγορον. Plutarch. ἰατροὺς παρακαλῶ, ὅπως μὴ ἀποθάνῃ. Et, παρακαλῶ, (per se) advocatum mihi accerso, apud Æschin. Item invoco. Xenoph. Hell. 2. ὅταν δὲ τὸν Ἐνυάλιον παρακαλέσωμεν, ubi Martem invocaverimus.

¶ Item hortor, invito. Xenoph. in Œcon. παρακαλῶ σε ἐπὶ ἔργον. Plutarch. in Numa. παρακαλοῦντες ἐπὶ τὴν βασιλείαν, hortantes ad suscipiendum imperium. Et cum infin. † Xen. Pæd. 1. 3. p. 85. a.† Isocr. in Nicocle, παρακάλεσε μοι κἀκεῖνο, ἐμμένειν τοῖς ἐντεταλμένοις τούτοις. Apud Thucyd. lib. 3. τοὺς δούλους παρακαλοῦντες. expon. sollicitantes. Et pro impello. Eurip. παρακαλεῖς με εἰς δάκρυα. (Phœniss. 1313. Aristoph. R. 398.) ¶ Item pro elicio. Xenoph. παρακαλεῖ πολλὴν φλόγα. ¶ Item oro, rogo, obsecro. Gregor. τοῦτο δὲ παρακαλοῦμεν, δεόμεθα ὑπὲρ Χριστοῦ. Plut. in apophth. παρακαλεῖ με δίκαια. Item, pro alio precor, intervenio, ut advocatus et patronus. Chrysost. ὑπὲρ τοῦ μεγάλου στρατηγοῦ τὸν βασιλέα παρακαλῶν. Apud Plat. de leg. παρακαλεῖν εὐχὴν, preces adhibere. Frequens est in N. Test. in hac signif. ut Marci 1. et alibi. ¶ Item consolor.

Παρακαλέομαι, οῦμαι, advocor. Isocr. in Evag. Item rogor. Plutarch. et Act. 28. ¶ Item consolationem admitto, accipio consolationem. sæpè in N. Test. ¶ Item refocillor. Act. 20. καὶ παρεκλήθησαν οὐ μετρίως.

Παράκλησις, evocatio. Item advocatio. Dem. Æschin. Item adhortatio. Polyb. lib. 5. Item sæpè in N. Test. ¶ Item precatio, obtestatio, deprecatio. Plut. et 2 Cor. 8. ¶ Item consolatio. Basil. Chrysost. et passim in N. Test.

Παράκλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, accersitus et rogatus, ut faveat alicui in judicio. Demosth. Item deprecator vel intercessor. Philo de vita Mos. l. 3. et Joan. 2. ¶ Item consolator. Joan. 15. et 16. Sic et apud Greg. et Damasc.

Παρακλήτωρ, exhortator. Item deprecator. Item consolator. Hesych.

Παρακλητικός, ή, όν, exhortativus, sive exhortatorius. Item consolatorius. [Plat. de Rep. Οἶμαι (ἦν δ' ἐγώ) εἰκότως τό γε τοιοῦτον, οὔπως εἶη ἂν παρακλητικὸν οὐδ' ἐγερτικὸν ὄν.]

Decomp. Ἀπαράκλητος, qui non advocatus sive accersitus venit, qui ultrò se offert. Thuc. l. 2. ¶ Item insolabilis, inconsolabilis.

Ἀντιπαρακαλέω, in contrarium hortor, contrà hortor. Xen. † Pæd. 1. 2. 49. c.† [Thucyd. Hist. lib. 6. § 86. πολὺ δὲ ἐπὶ ἀληθεστέραν γε σωτηρίαν ἡμεῖς ἀντιπαρακαλοῦμεν, δεόμενοι τὴν ὑπάρχουσαν ἀπ' ἀλλήλων ἀμφοτέροις μὴ προδίδοναι. Plat. Gorgias. παρακαλῶ δὲ καὶ τοὺς ἄλλους πάντας ἀνθρώπους, καθ' ὅσον δύναμαι, καὶ δὴ καὶ σὲ ἀντιπαρακαλῶ ἐπὶ τοῦτον τὸν βίον καὶ τὸν ἀγῶνα τοῦτον, &c.]

Εὐπαράκλητος, qui facilè advocatur, vel allicitur, seu invitatur.

Προσπαρακαλέω, insuper advoco.

Συμπαρακαλῶ, unà advoco, unà exhortor. Plat. ep. 7. † simul invoco. Xen. Pæd. 1. 3. p. 79. d.†

Προκαλέομαι, οῦμαι, evoco. Luc. in Tim. καὶ μὴ κάρας ἐκ τοῦ βάθους τὸν θησαυρὸν ἐς τοὐμφανὲς προκαλουμένη. Item provoco, lacesso, incito. Herodot. l. 6. προκαλέεταί τε ἡμέας ἐς μάχην. Et, προκαλεῖτο ταῦτα τοὺς πολίτας, apud Xen. Item sine casu, provoco ad pugnam aut certamen. Plut. in Numa: προκαλεῖσθαι τὸν ἀριστεύοντα τῶν βαρβάρων. Item provoco, excito: ut, προκαλεῖσθαι ἔμετον, provocare vomitum. Alex. Aphrod. Et, προκαλεῖσθαι τὰς ὀρέξεις εἰς αἰσχρὰς ἐπιθυμίας, provocare appetitus ad obscœnas libidines, Herod. l. 6. In hac significatione dicitur etiam, προκαλεῖσθαι δίαιταν, lacessere arbitrio, ferre arbitrium, apud Dem. Et, προκαλεῖσθαι δίκην, provocare judicio, apud eundem. ¶ Item in jus voco. Dem. contra Bœot. τραύματος εἰς Ἄρειον πάγον με προεκαλέσατο. ¶ Item optione provoco, conditionem fero. Thuc. lib. 5. προκαλούμεθα δὲ ὑμᾶς φίλους μὲν εἶναι, πολέμου δὲ μηδετέροις. Et cum accus. rei, apud eundem lib. 2. Dicitur et, προκαλεῖσθαι πρόκλησιν, conditionem ferre, apud Dem. ¶ Item hortor. Plut. in Theseo, προὐκαλεῖτο φίλον εἶναι, hortabatur ut amicitiam secum iniret. Sic apud eundem symp. 4. ¶ Item mancipia ad quæstionem exposco. ¶ Item denuntio quidpiam adversario meo, testatoque prædico: seu diem dico ad aliquem actum extra judicium peragendum. † Passivè. προσκαλεῖσθαι. Aristoph. Nub. 1280. in jus vocari.†

Πρόκλησις, provocatio, ipse lacessendi actus. Athen. l. 4. et Herod. lib. 6. Item provocatio, et quasi invitatio quædam ac pollicitatio. Aristot. lib. 4. de repub. ¶ Item provocatio et utriusque partis stipulatio ac sponsio pœnæ, nisi ita rem actam esse doceatur, ut concepta est provocatio. Demosthen. pro corona. ¶ Item conditio lata. Exponitur et conditionis latio. Plutarch. in polit. præcept. ἦρεν ἡ πρόκλησις τῷ Ἑρμαίῳ. Item libellus qui scribebatur de mancipiis in quæstionem postulatis. Harpocr.

Πρόκλητος, provocatus, promptus.

Προκλητικός, provocatorius, ad provocationem pertinens. Item provocandi vim habens sive eliciendi. Diosc. lib. 1. c. 165. προκλητικὸς οὔρων, urinam ciens.

Προκαλίζομαι, idem quod προκαλοῦμαι, provoco, lacesso. Il. γ'. et η'. Item Odyss. θ'.

Decomp. Ἀντιπροκαλέομαι, οῦμαι, vicissim provoco. Item optione provoco, vicissim conditionem fero vel offero, vicissim conditionem stipulor. Dem. [Orat. adv. Pantænet. ὅτι δ' οὐκ ἐσυκοφάντουν ἃ ἐγκαλῶ, δίκαια εἶναι ἀντιπροκαλεῖσθαι, καὶ τὸν οἰκέτην παρεδίδουν, καὶ ὅτι ταῦτ' ἀληθῆ λέγω, λέγε τὴν πρόκλησιν.]

Ἀντιπρόκλησις, mutua provocatio, stipulatio vicissim facta conditionem ferenti.

Ἐκπροκαλέομαι, οῦμαι, evoco. Od. β'. ἐκπροκαλεσσαμένη μεγάρων εὖ ναιεταόντων, quum evocasset ex ædibus.

Προσκαλέω, ῶ, advoco, adscisco, accio, accerso. Item advoco in auxilium. Thucyd. l. 1. ἐθελονταὶ προσκαλέσαντες τοὺς Βοιωτούς. Et poët. pro simplic. καλῶ, voco, appello. Soph. in Ajace, Ὦ οὗτος Αἶαν, δεύτερόν σε προσκαλῶ. ¶ Item in jus voco. Dem. contra Phorm. εἰ τοῦτον προσκαλεῖς;

Προσκαλοῦμαι, (med.) pro eodem: ut, προσκαλέσαντο τὸν Μέμνονα οἱ Τρῶες. Apud Diosc. προσκαλεῖται τρίχας, capillos evocat seu elicit. Item in jus voco. Aristoph. in Vesp. προσκαλοῦμαί σ' ὅστις εἶ, πρὸς ἀγορανόμους, βλάβης τοῦ φορτίου, in jus te voco damni injuria dati. ¶ Item pass. advocor, accior. Act. Ap. cap. 5. Item in judicium vocor. Item accusor, accersor. Plut. in Solone, προσκληθεὶς φόνου εἰς Ἄρειον πάγον, cædis accersitus.

Πρόσκλησις, advocatio. ¶ Item in jus vocatio. Plato de leg. lib. 8. Item adhortatio. Hesych.

Προσκλητικός, advocativus, ascititius. Plut.

Decomp. Ἀπρόσκλητος δίκη, lis quæ contra eum intenditur qui in judicium vocatus non est, aut qui non rectè vocatus est. Demosth. contra Nicostr. [adv. Midiam. καὶ τὴν μὲν κατὰ τοῦ διαιτητοῦ γνῶσιν, ἣν ἀπρόσκλητον κατεσκεύασεν, αὐτὸς κυρίαν αὑτῷ πεποίηκεν.]

Συγκαλέω, ῶ, convoco, congrego. Suid. † Xen. Pæd. l. 4. p. 108. d.†

Συγκλησία, convocatio, concilium dicitur de senatoribus, sicut ἐκκλησία de populo.

Σύγκλητος, convocatus, indictus. Eurip. et Dem. Item, σύγκλητος, sub. βουλὴ, senatus Romanus.

Συγκλητικός, senator. Luc. et Plut.

Σύγκλυς, υδος, ὁ, collectitius: unde, συγκλύδων ἀνθρώπων. Plat. (Philostr. l. 3. c. 38.)

Composita ex κλητὸς, citra præpositionem.

Ἄκλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, non vocatus, invocatus. Athen. l. 6.

Ἀκλήτως, invocatò, sine vocatione aut invitatione, ultrò.

Ἀκλητί, idem: ut, ἀκλητὶ κωμάζουσιν εἰς φίλους φίλοι. [Proverbii hujus meminit etiam Plato in Symposio. locus Homeri ad quem Plato respicit, exstat Iliad. B. 408. Vide etiam Phav. Lex. pag. 41. 3.]

Αὐτόκλητος, à se ipso vocatus, sive invitatus, qui non vocatus ad epulas venit, aut aliò. Plat. ep. 7. Plut. symp. 7. (Æsch. Eum. 171. Soph. Tr. 396.)

Αὐτοκλήτως, spontanea vocatione, ultrò.

Δειπνοκλήτωρ, ορος, ὁ, qui ad cœnam convivas vocat, vocator. Athen. ex Artemidoro.

Θεόκλητος, à Deo vocatus. Nonn. Item in quo Deus invocatur: Θεοκλήτων μελάθρων.

Ὀνομακλήτωρ, nomenclator, qui nominatim aliquos vocat. Sunt qui putent ita dici qui à Plin. vocator appellatur, quòd nominatim vocet convivas ad discumbendum.

Πολύκλητος, à multis vocatus. Item è multis locis convocatus. Il. κ'.

Τηλέκλητος, è longinquo vocatus. Scribitur et, τηλεκλειτὸς, apud eundem Homer.

Ψευδοκλητεία, ἡ, q. d. falsa vocatio in jus, accusatio apparitoris qui falsò renuntiavit se quempiam in jus vocasse. Poll. [Demosth. adv. Nicostrat. τὴν Ἀρεθουσίου τῆς ψευδοκλητείας κατὰ τὸν νόμον. Cl. Steph. legit ψευδοκλητείας, Thes. iv. 718. c.]

ΚΑ'ΛΟΝ, ου, τὸ, lignum. Hesiod. in Erg. πόλλ' ἐπὶ καμπύλα κᾶλα. Festus ligneas clavas à Græcis κᾶλα vocatas scribit, quas gestantes servos appellatos fuisse calones. ☞ Forsan à καίω seu κάω, dictum est κᾶλον.

Κάλινος, ligneus. Hesych.

Καλιά, ᾶς, ἡ, nidus. (☞ Ἀπὸ τῶν κάλων, i. à lignis, quòd nidi soleant esse ex bacillis et festucis compacti.) Phocyl. Μηδέ τις ὄρνιθας καλιῆς ἅμα πάντας ἑλέσθω. Sic apud Lucian. Significat et caveam, inquit Pollux. ¶ Ponitur et pro domo, propriè autem ea quæ est è lignis. Suid. ex Epigr. Γαῖος τ' ἐχέπωλα συντετήκωσι καλιῆς. Et generaliter pro quavis domo: ut Hesiod. in Erg. † 374.† (de fraudulenta muliere loquens, τεὴν διφῶσα καλιήν. Et paulò post: Ὥς κέ τοι ὡραίου βιότου πλήθωσι καλιαί. ubi tamen quidam peculiariter horreum intelligendum putant.

Καλιάς, άδος, ἡ, tugurium, domuncula. Plut. de defectu orac. Item pro sacello, apud eundem in Numa et Cam.

Καλιός, οῦ, ὁ, cavea. Cratinus apud Poll. Item domuncula, casa, item carcer. Hesych. Item lignum quod et κλοιὸς vocatur: Hesych. et schol. Arist.

Καλίδιον, ου, τὸ, domuncula, tugurium. Poll. et Eupol.

Κῆλον, ου, τὸ, ligneum jaculum, sagitta. Il. α'. Ἐννῆμαρ μὲν ἀνὰ στρατὸν ᾤχετο κῆλα θεοῖο, jacula, sagittæ. ☞ Eust. propriè esse dicit fusum seu lignum jaculi, à κᾶλον, lignum. ¶ At κηλὸν, vide in Καίω.

Κήλων, et κηλώνειον dicitur machina illa lignea, quæ juxta puteos ad aquam hauriendam statui solet: tollenonem vocant Fest. Plin. et Veget. alii gruem. Herodot. κηλωνηίοισι ἀρδεύοντες. ¶ Κήλων exp. etiam ὀχευτής, admissarius. Item libidinosus et salax. Hesych. et Eust. et Archil.

ΚΑΛΟ'Σ, ή, όν, pulcher, formosus. (καλοῖς βλέπουσά γ' ὄμμασι. Eurip. Phœniss. 856. Soph. Œdip. Tyr. 78.) Iliad. φ'. Οὐχ ὁράας οἷος καὶ ἐγὼ καλός τε μέγας τε; Et, καλὴ θυγάτηρ. Od. δ'. Sic Plato in Crit. καλὴ καὶ εὐειδὴς γυνή, pulchritudine eximia fœmina. Plut. in Romulo, καλὸς ὀφθῆναι, pulcher aspectu. Dicitur et, καλὸς τὴν ὄψιν, apud Athen. 12. et, καλὸς τὸ σῶμα, (sub. κατὰ) apud Xenophon. Dicitur et de rebus inanimatis, ut, χλαῖναν καλήν, Odyss. δ'. et, ἅμαξαν καλήν, Iliad. ω'. Apud Platonem, καλός ἐστιν ὅδε ὁ κόσμος, Cic. interpr. pulcher est hic mundus. Pro loco interdum exp. decens, decorus, egregius, honestus, laudabilis. Odyss. θ'. Ξεῖν', οὐ καλὸν ἔειπες, non honestum sermonem protulisti. Annotant quidam, καλὸν appellari à Philosophis, quod quovis modo pulchrum sit: at τὸ καλόν, eximium illud, ac verè pulchrum, sive honestum, quod à virtute proficiscitur. † πάντα καλά. Xen. Pæd. 1. 1. 2. 13. καλὸν εἶναι, opportunum esse. 1. 4. p. 91. a.† ¶ Nonnunquam τὸ καλὸν substantivè ponitur, et tum exp. decus, ornamentum: ut apud Eurip. τὸ καλὸν τοῦ βίου. Καλὸν etiam pro commodo dicunt. Xenoph. Hell. 6. ὅτι δὲ κεῖσθαι τὴν Κέρκυραν ἐν καλῷ μὲν τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου, exp. sitam esse in loco peropportuno ad trajiciendum in sinum Corinthiacum. Dicitur etiam, οὐκ ἐν καλῷ εἶναι, cum infinit. non commodum esse, incommodum esse, apud Xenophon. Hell. 4. Sic apud Sophoc. † El. 384.† νῦν γὰρ ἐν καλῷ φρονεῖν. Apud Polyb. ἐν καλῷ θέσθαι, exp. in tuto collocare. Sic, εἰς καλὸν, vel ἐς καλόν, commodè vel auspicatò. Plut. in symp. Et Xenophon. itidem in symp. ¶ Καλὰ ἱερὰ (unde comp. καλλιερεῖν) exp. læta exta. ¶ Καλὸς κἀγαθός, vel καλὸς καὶ ἀγαθός, interdum exp. bonus, probus, æqui bonique amans, honestus, apud Plat. † Aristoph. Nub. 795. Xen. Pæd. 1. 3. 1. et 1. 4. 27.† Interdum dicitur de viro strenuo, ut apud Demosth. in epitaph. Interdum plur. num. καλοὶ κἀγαθοί, honesti, egregii, optimates, apud Thucyd. Xenoph. Pæd. 4. Plutarch. in Pericle. Dicuntur et καλὰ κἀγαθὰ ἔργα, egregia facinora, res præclaræ, apud Xen. Pæd. 1. et alibi. ☞ Etym. à καλῶ deducit, quod quæ pulchra sunt, nos ad sui amorem vocent et invitent. † In comp. Καλλίων, ον. Xen. Pæd. 1. 3. 4.†

Καλῶς, adverb. pulchrè, honestè. cui opponitur αἰσχρῶς. Plato. Xen. Isocr. Apud Demosth. καλῶς ἔχει, exp. honestum est. Item idem quod ὀρθῶς, rectè, benè, † Xen. Pæd. 1. 3. 4.† bellè. Plut. Dem. Καλῶς πράττειν, felicem esse, feliciter res suas gerere. Aristot. pol. 7. Interdum est approbantis quæ dicta sunt. Demosth. (Καλῶς, *I beg your pardon.* Aristoph. R. 511. 915.) Item rectè, i. peritè et ex arte. Thuc. Superl. κάλλιστα, pulcherrimè, optimè, commodissimè. Xenoph. Pæd. 4. † et comp. κάλλιον, melius. Xen. Pæd. 1. 4. 4. et l. 3. p. 76. d.†

Καλλιόω, (à Comparativo Καλλίων) pulchrius seu venustius reddo.

Καλλιστεύω, (à Superl. κάλλιστος) pulcherrimus sum, sive formosissimus, aut pulcherrima sive formosissima. Herod. lib. 1. et Plut. Item præstantissimè me gero, vel optimam operam navo, cum gen. ut, καλλιστεῦσαι ἐπιβατέων, strenuissimus propugnatorum.

Καλλιστεύομαι, præstantissimus habeor. Eurip. in Medea.

Καλλίστευμα, τό, exp. pulchritudo, vel potius pulchritudinis præstantia vel exuperantia, apud Eurip. in Oreste. (Phœniss. 205.) Item egregiæ fortitudinis sive strenuitatis specimen.

Καλλιστεῖον, ου, τό, pulchritudinis præmium exuperantis cæteras. Luc. Item pro pulcherrimo præmio, ex Soph. in Ajace.

Κάλλος, εος, et per contr. ους, τό, pulchritudo oris. Isocr. ad Dem. κάλλος μὲν γὰρ ἢ χρόνος ἀνήλωσεν, ἢ νόσος ἐμάρανε. Apud Plutarch. μέτριον κάλλος, modica forma seu mediocris, stata forma, de qua Gel. Dicitur et de cujusvis rei pulchritudine. Isocr. in Helene. Demosth. Plato. † εἰς κάλλος ζῆν, decorè vivere. Xen. Pæd. p. 205. c.† ¶ Item Veneris unguentum. Eust. ¶ Item pro κάλλαιον, i. barba vel potius palea galli gallinacei, ut scribit Th. Mag. Τὰ κάλλη, purpureæ vestes. Suid. Th. Mag. ait, κάλλη esse ἄνθη. Sic et Pausanias apud Eustathium κάλλη sunt ἄνθη et βάμματα. (pl. Æsch. Ag. 932. Soph. Œdip. Tyr. 1410.)

Κάλλαιον, ου, τό, barba galli gallinacei, palea. Aristoph. in eq. Et Aristot. in 9. hist. anim.

Καλλύνω, pulchrum reddo, venusto, honesto, como, orno. Interdum accipitur pro verro, ut apud Aristot. in probl.

Καλλύνομαι, pulcher reddor, venustor, honestor, ornor. Item pro verror. apud Polyb. Item nitidè eleganterque me habeo, glorior, mihique ipsi placeo. apud Plat.

Καλλυντής, οῦ, ὁ, ornator, comptor. Exp. et, tonsor. Hesych.

Καλλυντήριον, ου, τό, ornamentum quod adhibetur ad ornandum. Hesych. Apud Etymol. καλλυντήρια est festum quoddam apud Athenienses.

Κάλλυντρον, idem quod καλλυντήριον, instrumentum omne comptorium, i. aptum ad comendum. Interdum est instrumentum quo verrimus, scopæ. Plut. in Dione. Et quoniam palmarum spatulæ præbebant usum scoparum, vocatæ sunt κάλλυντρα. Levit. c. 21.

Κάλλυντρα, τὰ, Hesych. et Suid. sunt σάρωτρα.

Καλλονή, ἡ, pulchritudo, decor. Hesych. exp. εὐπρέπεια. Theophr. hist. pl. l. 9. c. 2.

Κάλλιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, apud Poëtas idem quod καλὸς, pulcher, vel pulcherrimus. Odyss. γ'. et ὁ'. κάλλιμα δῶρα. At οὖρος κάλλιμος, dicitur commodus, secundus, prosper, Od. λ'.

[Καλλιστεῖον. Anth. Ep. Gr. Antipatr. Ζεὺς σκῆπτρον βασιλεῖα, Ἄρης ξίφος, καλλιστεῖον δὲ Θεῖος ἔχει. Eurip. Helen. 389.]

[Καλλίστως. Eurip. Orest. 1387. Διὰ τὸ τᾶς ἐμβρόντου ἔρμα κλαυστήριον, καλλιστείως λάθος, &c. Schol. ἀντὶ τοῦ περικαλλεστάτως.]

Composita: ac primùm ex καλός.

Ἀπειρόκαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, recti et honesti experientiam non habens, honestatis omnis rudis et imperitus, decori ignarus, decorum servare nesciens, ineptus. Demosth. Plutarch. Luc.

Ἀπειροκάλως, præter decorum, nulla honesti ratione habita, ineptè.

Ἀπειροκαλία, ignorantia recti et honesti, seu decori; ineptia, Dionys. Halic. Xen. Pæd. 2. †et 1. 2. 3. in plurali.†

Ἀπειροκαλεύομαι, ineptè ago, ineptio. Æschin. in epist. [X.]

Δοξοκαλία, ἡ, opinio pulchritudinis suæ. Plat. in Phil.

Μισόκαλος, honesti osor. Hesych.

Ὀβρίκαλα, (quasi ὄβριμα καὶ καλὰ) leonum catuli. Æschyl. [Ag. 146.] Secundum quosdam dicuntur et leporum catuli.

Πάγκαλος, (q. d. omnino pulcher) pulcherrimus, perpulcher. Item honestissimus. Aristoph. in Pluto. Dicitur et παγκάλη, in fœm. apud Philonem. †ἡ πάγκαλος apud Xen. Pæd. p. 229 d.†

Παγκάλως, perpulchrè. Item honestissimè. Dem. Plato.

Ὑπέρκαλος, supra modum pulcher. Aristot. Item supra modum honestus.

Φιλόκαλος, amans pulchritudinem, pulchritudinis studiosus: Luc. Xen. †Pæd. 1. 3. 3.† Item honestatis studiosus vel rerum honestarum, Plut. ad Colot. Et, τὸ φιλόκαλον, honestatis vel honesti studium: Philo de vita M. lib. 1. Item studiosus elegantiæ vel munditiæ. Isocr. ad Dem. Interdum jungitur cum περί. Xenoph. Pæd. 2. καὶ φιλόκαλον περὶ ὅπλα. Apud Luc. περὶ παιδείαν φιλόκαλος, exp. bonarum artium studiosus.

Φιλοκάλως, cum quodam elegantiæ studio, ita ut elegantiæ sive munditiæ studium appareat. Item cultè, ornatè.

Φιλοκαλία, ἡ, studium pulchritudinis, quo quis pulchrum aut pulchros amat. Item studium honestatis, sive rerum honestarum, in Geop. l. 2.

Φιλοκαλέω, ῶ, pulchritudinem amo, res pulchras vel res honestas amo, honestatis sum studiosus, aut rerum honestarum. Thucyd. lib. 2. φιλοκαλοῦμεν μετ' εὐτελείας, elegantiæ sumus studiosi. Sæpe cum περί: ut apud Joseph. contra Apionem, περὶ παιδοτροφίαν φιλοκαλοῦμεν, honestatem colimus circa educationem liberorum. ¶ Item contendo, enitor. Cum infinitivo. Plutarch. in Alexand. φιλοκαλῶν διακοσμῆσαι τὰ βασίλεια, contendens.

Φιλοκάλημα, τὸ, honestamentum non improbandum.

Decomp. Ἀφιλόκαλος, minimè studiosus pulchritudinis, seu elegantiæ, vel rerum honestarum. Utitur Plin. secundus l. 1. epist. 3.

Ἐμφιλοκαλῶ, in studio rei honestæ immoror et versor, studio honesto sum deditus. Plut. in Philopœm. ἐμφιλοκαλεῖν τοῖς στρατιωτικοῖς, studio rei militaris tanquam honesto deditum esse.

Προσφιλοκαλῶ, elegantiam adorior, seu comminiscor. Strabo, προσφιλοκαλεῖν τινα πίστιν.

Συμφιλοκαλέω, simul honestatis sum studiosus: socius sum in rebus honestis. Plut.

Composita ex κάλλος.

Ἀκαλλὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, deformis, invenustus. Luc. Greg.

Ἐχίκαλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, pulchritudinem habens. Apud Theophr. hist. pl. l. 5. c. 7. exp. spectabilis.

Ζακαλλὴς, admodum formosus, perpulcher. Hesych.

Ἡμεροκαλὲς, et ἡμεροκαλλὶς, flos unico die vigens, lilium agreste. Vide Theophr. Diosc. Plin.

Κατακαλλύνω, pro καλλύνω, orno, vel verro.

Νοθοκαλλοσύνη, notha pulchritudo, et adulterina, non nativa. Epigrammat. lib. 2.

Παγκαλλὴς, perpulcher, idem quod πάγκαλος.

Περικαλλὴς, perpulcher, perelegans. Hom. Il. λ'. Athen. l. 1. †Ἔργα, Hes. Th. 10.† [Herodot. Hist. lib. 7. ὡς ἡ Πιερίη περικαλλὴς ἦν χώρη, καὶ ἄνδρες τοιοῦτοι φέρειν τὰ ὅπλα, &c.]

Περικαλλέως, perpulchrè, pereleganter.

Συγκαλλύνω, simul orno. Item simul verro. Aristot. in Probl.

Ὑπερκαλλὴς, ὁ, ἡ,† idem quod περικαλλής. †Xen. Pæd. l. 5. p. 117. c.†

ΚΑ'ΛΠΙΣ, ιδος, ἡ, urna, situla, hydria. Herodian. lib. 2. κάλπιν φέροντες ὕδωρ ἐν τῷ ξίφει λαθόντα. Et lib. 3. εἰς κάλπιν ἀλαβάστρου ἐμβαλόντες. ¶ Item pro quatuor stellis, quæ in summa Aquarii dextra visuntur. Procl. ¶ Item pro cursus quodam genere apud Pausan. Eliac. lib. 1. ubi dicit, κήρυγμα ἐποιήσαντο, μήτε κάλπης τοῦ λοιποῦ, μήτε ἀπήνης ἔσεσθαι δρόμον.

Κάλπις, ιδος, et ιος, ἡ, idem quod κάλπη, urna, situla. Od. ή. Παρθενικῇ εἰκυῖα νεήνιδι κάλπιν ἐχούσῃ. Aristoph. in Ranis, [1377.] Κάλπισι τ' ἐκ ποταμῶν δρόσον ἄρατε. Athen. lib. 5. ἐν χρυσῇ καλπίδι μίξας ἔπιεν. †Xen. Pæd. l. 5. p. 120. b.† Judicarias etiam urnas seu situlas vocabant κάλπεις: ut scribit schol. Aristoph. Item vas quoddam potorium. Athen. l. 11.

Καλπάζω, est equum ad ingressum exultantem urgere.

Παρακαλπάζω, (comp.) equo à latere currere, freno ejus manu apprehenso. Plut. in Alex.

Κάλπιον, vas quoddam potorium, apud Athen. l. 11.

ΚΑΛΥ'ΠΤΩ, F. ψω, tego, operio, velo. Iliad. ε'. Ὡς ἄρα μιν εἰπόντα τέλος θανάτοιο κάλυψεν Ὀφθαλμοὺς ῥῖνάς τε. Et Iliad. ί. σάκεϊ δὲ περὶ καλύψας. Cum alia constructione. Iliad. φ'. τόσσην οἱ ἄσιν καθύπερθε καλύψω. [Æsch. Pers. 648. Eurip. Phœniss. 1681.]

Καλύπτομαι, tegor, velor. ut Iliad. ό. ἐν χλαίνῃ κεκαλυμμένος. Et in med. aor. καλύψασθαι, velare se, velare faciem suam. Od. κ'.

Κάλυμμα, τὸ, tegmen sive tegumentum, operimentum, velum. Hom. Il. ώ. et Soph. [Tr. 1095. Æsch. Ag. 1187. Ch. 492.] ¶ Peculiariter καλύμματα vocantur palpebræ, quòd sint tegumenta oculorum. Poll. l. 2.

Καλυμμάτιον, ου, τὸ, parvum tegmen. ¶ Καλυμμάτια apud Pol. sunt scandulæ, vel quid simile. Aristoph. ἐν καλυμματίοις τὸν οἶκον ἔρεφε.

Καλυπτὸς, οῦ, ὁ, tectus, opertus, apud Athen.

Καλυπτὴρ, ῆρος, ὁ, tegmen, item operculum. Diodor. Sic. Apud Dion. Halic. lib. 6. καλυπτῆρσι βάλλειν, exp. tegulis et imbricibus. Instrumenti cujusdam nomen esse existimatur, Exodi 25. et Num. cap. 4.

Καλυπτήριον, τὸ, operimentum.

Καλύπτρα, tegmen capitis muliebre, quale erat flammeum. Od. έ. et κ'. Plut. in Hellen. †Hes. Th. 574.† [Æsch. Pers. 537. Ch. 810. Suppl. 128.]

Καλύβη, ἡ, tugurium, gurgustium. Et caverna etiam, secundum nonnullos. Thuc. lib. 1. Exp. etiam casa vel cella, apud Thuc. lib. 2. ☞ Etym. dici putat quasi καλύφη.

Καλύβιον, ου, τὸ, (dimin.) tuguriolum, gurgustiolum, casula. Plut.

Κάλυξ, υκος, ἡ, rosa clausa, et quasi dicas tecta. A Suida et Etymologico exp. flos rosæ non expansus, seu folia non habens expansa et dilatata. A quibusdam bacca rosæ exponitur, ab aliis calyculus rosæ. In anth. epigr. ῥόδον καλύκεσσι. Sic appellatur etiam omnis folliculus, seu omne putamen quo aliquid includitur. In anth. epigr. ἁπαλοὶ λειμῶνι κάλυκες. [Soph. Œdip. Tyr. 25. Æsch. Ag. 1401. Philostr. l. 3. c. 5.] Numeratur etiam in mundo muliebri, teste Hesych. Il. σ'. v. 401. κάλυκάς τε καὶ ὅρμους. de qua re lege Eust. Vide et alias significationes apud Hesych. ¶ Est etiam herbæ nomen, quæ et ἄγχουσα. Diosc. l. 4. c. 23.

Καλυκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, calyculatus, calycule intectus, apud Theophr. hist. pl. 3. c. 10. Sic λοβὶς καλυκώδης, apud Diosc. lib. 2.

Καλυκίζω, exp. ἀνθῶ, florere.

Καλύκιον, calyculus. Hesych.

Κάλυξις, ornamentum quoddam è rosis. Hesych.

Κέλυφος, εος, τὸ, cortex, putamen, ut, κέλυφος τοῦ καρύου, apud Diosc. lib. 1. Et, τὰ τῶν κυάμων κελύφη, apud Theophr. de caus. pl. lib. 5. c. 21. Sic apud Aristot. hist. an. lib. 9. κελύφη τῶν καρκίνων. Item involucrum ac integumentum oculorum, in Epigr. Pro eodem reperitur et κελύφη, fœminino genere.

Κελύφανον, idem quod κέλυφος.

Κελυφώδης, putaminosus, corticosus. Theophr. de caus. pl. 1. cap. 7.

Composita.

Ἀκάλυπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non tectus, retectus, apertus. Luc. ἀκάλυπτος κεφαλὴ, apertum caput. [Soph. Œd. Tyr. 1429. φλόγα Αἰδεῖσθ' ἄνακτος Ἡλίου, τοιόνδ' ἄγος Ἀκάλυπτον οὕτω δεικνύναι.]

Ἀκέλυφος, nullo putamine seu cortice tectus.

Ἀμφικαλύπτω, circumtego, contego, circumoperio. Il. β'. τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει. Item superinjicio aliquid tanquam tegmen seu operimentum. Hom. καὶ οἱ σάκος ἀμφεκάλυψε. (dicitur ἔρος τινὰ ἀμφικαλύπτειν. Il. γ'. 442.)

Ἀνακαλύπτω, revelo, retego, detego, patefacio: sæpè apud Synes.

Ἀνακαλύπτομαι, revelor, detegor, patefio. Apud Polyb. ἀνακαλύπτεσθαι, faciem detegere.

Ἀνακεκαλυμμένως, revelatè, apertè. Hesych.

Ἀνακαλυπτήριον, ου, τὸ, dies, quo sponsa, sive nova nupta, facie retecta prodit. Hesiod.

Ἀνακαλυπτήρια, τὰ, dona quæ dantur sponsæ à marito et à propinquis atque amicis, quum primùm retecta in virorum conspectum prodit. Suidas. [De Voce Ἀνακαλυπτήρια, quæ sæpius occurrit quam Ἀνακάλυπτρα, consulat Lector, Phav. Lex. pag. 76. 1. Suid. Lex. 1. 165. et et Illustr. Spanhem. Observat. in Hym. Callim. in Dian. 74. pag. 180.]

Ἀνακάλυπτρα, per syncopen pro ἀνακαλυπτήρια, Diod. Siculus.

Ἀποκαλύπτω, detego, seu retego, revelo, sublato velamine conspiciendum præbeo. unde aor. 1. med. ἀποκαλυψάμενος, apud Plut. in Coriol. retegens se. Apud eundem in Alexandro, ἀποκαλυπτόμενος πρὸς Ἀριστοτέλην, animum suum detegens Aristoteli. Item manifesto, aperio, declaro: sæpè in Novo Test.

Ἀποκαλύπτομαι, manifestor, detegor. frequentius in N. Test.

Ἀποκεκαλυμμένως, detectè, apertè, palam. et q. d. detracto velamine. Isocrat. de pace.

Ἀποκάλυψις, detectio, revelatio, patefactio rerum opertarum antè seu occultarum. 2 Cor. c. 10. et alibi in N. T.

Ἀποκαλυπτικὸς, qui revelare seu patefacere solet aut potest. Greg. Naz.

Διακαλύπτω, detego, patefacio. Demosth. orat. ad Philip. ep.

Διακαλύπτομαι, detegor, patefio.

Ἐγκαλύπτω, intego, obvelo.

Ἐγκαλύπτομαι, integor, obvelor. Et, ἐγκαλύψασθαι, pro ἐγκαλύψαι, apud Plut. in Coriol. Item ἐγκαλύψασθαι, velare sive obtegere se, i. faciem suam. Isocr. in Trapez. ἐγκαλυψάμενος ἔκλαιε. ¶ Item præ pudore faciem meam obtego, i. pudore afficior. Æschin. περὶ παραπρ. ἐφ' οἷς ὑπὲρ ὑμῶν ἐνεκαλύψαντο.

Ἐγκάλυμμα, τὸ, velamentum: id quo aliquid integitur.

Ἐγκάλυψις, velatio, faciei velatio præ pudore.

Ἐγκαλυπτέος, quem pudore affici decet seu mereri.

Ἐγκαλυπτήρια, quæ dantur quum puella obvelata videri non vult: quod congruit deformi. ex Cæl. Rhod.

Ἐκκαλύπτω, (oppon. præcedenti) detego, revelo. Soph. Τόδ' ἐκκάλυψον, ὡς ἴδω τὸ πᾶν κακόν. Evenus Parius, Πολλάκις ἀνθρώπων ὀργὴ νόον ἐξεκάλυψεν.

Ἐκκαλύπτομαι, (med.) idem, apud Plat.

Ἐκκάλυμμα, detectio, revelatio. Plut.

Ἐπικαλύπτω, contego, tego. Hesiod. in Theogon. †798.† κακὸν δ' ἐπὶ κῶμα καλύπτει. Item obscuro. Luc. τὰς ἀμαρυγὰς αὐτῶν ἐπικαλύπτων.

Ἐπικαλύπτομαι, contegor. Rom. 4. ex Psal. 32. ὧν ἐπεκαλύφθησαν αἱ ἁμαρτίαι.

Ἐπικάλυμμα, tegmen, operimentum, operculum. Aristot.

Ἐπικαλυπτήριον, idem.

Ἐπικάλυψις, contectio, velatio, occultatio, ut apud Greg. ἐπικάλυψις τῶν ἁμαρτιῶν.

Κατακαλύπτω, obtego, operio. Hesiod. in Erg. τοῦτο γένος κατὰ γαῖα κάλυψε. † Xen. Pæd. 6. p. 170. c.† [Θανάτου κατὰ μοῖρα καλύψει. Æschyl. Pers. 648.]

Κατακαλύπτομαι, obtegor, operior. Plat. in Tim. Apud eundem ep. 7. τῷ λόγῳ τούτῳ κατακαλυψάμενος, hac ratione me protegens.

Κατακάλυμμα, operimentum, velamen.

Κατακάλυψις, velatio, ipse actus tegendi.

Decomp. Ἀκατακάλυπτος, non tectus, detectus.

Παρακαλύπτω, q. d. advelo. Et pro καλύπτω, aut pro ἐγκαλύπτω.

Παρακαλύπτομαι, pro ἐγκαλύπτομαι, velo, obnubo, aut obtego me, i. faciem meam. Plut. in Pomp. παρακαλυψάμενος πρὸς τὸ δεινόν. Et cum accus. apud eundem in Demetr. παρακαλυπτόμενος τῇ μέθῃ τὴν διάνοιαν, ebrietate mentem suam obtenens.

Παρακάλυμμα, quod obtenditur alicui rei ad eam tegendam sive occultandam, velum. item aulæum. Plut. in Alex. Item metaph. obtentus, prætextus.

Decomp. Ἀπαρακάλυπτος, non obtectus, non occultatus, manifestus.

Ἀπαρακαλύπτως, apertè. apud Hermog. [Plat. Euthydem. ὁ γὰρ Κτήσιππος πάνυ ἀπαρακαλύπτως, οὐδὲν ὅ, τι οὐκ ἠρώτα τελευτῶν, καὶ τὰ αἴσχιστα, εἰ ἐπισταίσθην.]

Περικαλύπτω, obtego, obvelo, q. d. circumtego, circumvelo. Plat. in Tim. κύκλῳ τε αὐτὸ ἔξωθεν περιεκάλυψαν. Apud eundem, περικαλύψας ἔχω, exp. tutor.

† Περικαλυπτέος, obtegendus. ἀλλὰ περικαλυπτέα, apud Aristoph. Nub. 725.†

Περικάλυμμα, integumentum, involucrum, q. d. circumtegumentum. Apud Gal. et Diosc. dicitur involucrum fructus palmæ recentis adhuc et florentis. Exp. etiam folliculus.

Περικαλυφὴ, tegumentum. apud Plat. de legibus.

Decomp. Εὐπερικάλυπτος, qui facile celari et occultari potest. Apollodor.

Προκαλύπτομαι, prætendo ad me tegendum. Plat. in Gorg. πρὸ τῆς ψυχῆς ὅλον τὸ σῶμα προκεκαλυμμένοι, animam toto corpore tectam habentes. Et metaph. prætendo, obtendo, prætexo. Chion. in epist. ad Matrid. προκαλύπτοθαι δόξαν μετριότητος, modestiam prætendere. † pass. protegi. Xen. Pæd. l. 5. p. 140. c.† (Eurip. Med. 1149.)

Προκάλυμμα, τὸ, tegumentum, quod prætenditur ad tegendum. Thuc. l. 2. Item metaph. prætextus. (Æsch. Ag. 700.)

Προκάλυψις, obtentus, ipse actus obtendendi vel prætendendi aliquid ad tegendum.

(Προσκαλύπτομαι. Eurip. Phœniss. 1461.)

Decomp. Ἀπροκαλύπτως, sine velamento et colore quæsito, prætextu nullo: sine ullis involucris seu integumentis. Chion. ep. 13.

Προσπροκαλύπτομαι, majoris emphaseos gratia. apud Oppian. lib. 4. de Venat.

Συγκαλύπτω, contego, cooperio. Item occulto. (Eurip. Phœniss. 834.)

Συγκαλύπτομαι, occultor, abscondor. Matth. 10. Item (in media voce) obtego vel obnubo me, i. faciem meam. Aristoph. in Pluto, συγκαλυψάμενος [illegible]. Apud Æsch. in Prometheo, [532.] συγκαλυπτὸς λόγος, exp. sermo qui tacendus est.

[Συγκαλυπτός. Æschyl. Prometh. 5. 495. κνίσσῃ τε κῶλα συγκαλυπτά. Schol. τὰ τῶν μηρῶν ὀστᾶ συγκεκαλυμμένα κνίσσῃ. Schol. B'. περικεκαλυμμένα.]

Συγκάλυμμα, cooperimentum.

Συγκάλυψις, ipse actus tegendi.

Ὑποκαλύπτω, subtego, subocculto.

ΚΑ'ΛΧΗ, ης, ἡ, flos vel animal quo tingitur purpura, ut scribit scholiastes Nicandri in hunc locum in Ther. Ἡ δ' ἑτέρη πετάλοισι καὶ ἐν καλύκεσσι θάλλει Ὑψηλή. Idem scholiastes in hunc ejusdem poëtæ versum in Alexipharm. στρέψαιο δὲ πολὺ πλέον, ἤ τι κάλχης Καρυφίλες, annotat, κάλχην esse speciem purpuræ qua mulieres tingunt κάλχην. Scholiastes Sophoclis κάλχην esse dicit κόχλον.

Κάλχιον, accipi videtur à schol. Nicandri pro purpura, quæ succo κάλχης tingitur.

Καλχαίνω, purpureo colore perfundo: schol. Nicandri. ¶ Item alta mente cogito, q. d. profundè cogito, vel in profunda cogitatione versor. Soph. in Antigone, Τί δ' ἔστι; δηλοῖς γάρ τι καλχαίνουσ' ἔπος.

ΚΑ'ΛΩΣ, ω, vel ως, rudens, funis nauticus. (☞ A verbo χαλᾶν, quòd eo laxentur vela, inquit Etym. itidemque Eustath.) Od. ε. Ἐν δ' ὑπέρας τε κάλως τε πόδας τ' ἐνέδησεν ἐν αὐτῇ. ubi veteres κάλος per ο scripsisse annotat Eustathius. Apoll. Arg. 2. ἐπὶ πρυμνῇ δὲ κάλωες Ὅπλα τε νηὸς πάντα τινάσσετο. Et in prover. πάντα κάλων σείειν, omnem rudentem movere; Latinis, omnem movere lapidem. Luc. in Scytha. Dicitur et, πάντα κάλων σείων vel ἀνασείων, in anthol. epigr. Generaliter etiam pro quolibet fune ponitur. (ἐχθροὶ γὰρ ἐξιᾶσι πάντα δὴ κάλων. Eurip. Med. 278. Aristoph. Eq. 753. R. 121.)

Καλώδιον, ου, τὸ, funiculus nauticus. Dicitur de aliis etiam funiculis. Aristoph. in Vesp. Thuc. l. 4.

ΚΑ'ΜΑΞ, ακος, ἡ, vitis pedamentum sive adminiculum, palus. Il. σ'. Ἑστήκει δὲ κάμαξι διαμπερὲς ἀργυρέῃσιν. Hesiod. in scut. παρὰ δὲ σφισιν ὄρχος Σειόμενος φύλλοισι καὶ ἀργυρέῃσι κάμαξι. ☞ Παρὰ τὸ κάμνειν, quasi κάμναξ τις οὖσα, ut vult Etym. Eustathio autem teste, vel παρὰ τὸ κάμπτειν τῷ βάρει dicitur κάμαξ, vel quasi καλάμαξ, ὡς καλάμους ἀνεχομένου τῶν κλημάτων. ¶ Item generaliter pertica. In epigr. αἱ πλαδαραὶ κάμακες, remales perticæ. Item κάμακες pro vallis, apud Joseph. ¶ Item κάμαξ, contus. Luc. ἐπὶ λεπτῇ κάμακι τὰ τηλικαῦτα πελάγη [illegible]. ¶ Item lignum hastæ. Eust. Hesychius vult etiam esse hastam. Item δοράτιον ξυστόν. † In fœminino significat palum, qui vitem munit; in masculino, fossam ac palum adversus hostium impetum quibus utimur; ut docet Tzetz. ad Hesiod. Asp. p. 213. b.† (Æschyl. Ag. 66. Eurip. Phœniss. 1360.)

Καμάκινος, ου, ὁ καὶ ἡ, ut, καμάκινον δόρυ, hasta, apud Xen. [περὶ Ἱππ. cap. 12. § 12. Ἀντί γε μὴν δόρατος καλαμίνου, ἐπειδὴ καὶ ἀσθενὲς καὶ δύσφορόν ἐστι, τὰ κρανέϊνα δύο παλτὰ μᾶλλον ἐπαινοῦμεν.]

Καμακίς, ornamentum capitis muliebre capillos ambiens, ut inquit Hesych. addens, quibusdam esse σφίγγα.

Καμακίας σῖτος, frumenti genus, apud Theophr. hist. pl. l. 8. forsan sic dictum, quòd κάμακος magnitudinem æquet, aut perticæ instar crassum culmum gerat, quale est quod vulgò Turcicum frumentum dicitur, et Sorgum in Italia.

ΚΑΜΑ'ΡΑ, ας, ἡ, camera, fornix, testudo. apud Gal. 8. de usu part. (☞ Dicta, ut putat H. Steph. παρὰ τὸ κάμπτειν τῷ βάρει.) Budæus in hist. Eccles. laqueatum regis tectum ita vocari. ¶ Item vehiculi contecti genus. Herodot. ἐν καμάρῃσι ὑπὸ ζευγέων ἐλάσαντες. ¶ Hesychius καμάρας vult esse zonas militares. ¶ Polluci καμάρα est etiam pars auris, juxta ejus foramen. Est etiam navigii genus. Strabo.

Καμαρωτὸς, cameræ, i. fornicis habens formam, cameratus vel concameratus. apud Diosc. et Athen.

Καμάρωσις, concameratio q. d. testudinatio. Peculiariter autem ita vocatur calvæ ictus, in quo ossis pars aliqua in testudinis et cameræ formam suspensa relinquitur, altrinsecus à reliqua calva separata, ut scribit Marcell. in lib. 1. Diosc.

Καμαρίς, ornamentum quoddam muliebre. Hesych.

Καμαρίω, laboro, labore me fatigo. Item acquiro, accumulo. Hesych.

Καμάριον, ου, τὸ, dicitur esse cerebri pars, supra communem meatum fornicis modo superinducta, quæ et ψαλιδὶς, vel potius ψαλιδοειδὲς, nominatur. Gal. de usu partium.

ΚΑΜΑΣΗ'ΝΕΣ, Hesychio sunt pisces. Athenæus verò lib. 8. scribit, communiter omnes pisces ab Empedocle physico dictos fuisse καμασῆνας, ut quum canit, Πῶς καὶ δένδρεα μακρὰ καὶ εἰνάλιοι καμασῆνες. Sic et apud Plutarch. in quibusdam Empedoclis versibus legitur καμασῆνες. Et epig. l. 2. Φεύγεθ' ὅσοι λίμνας ἢ λαμίδας ἢ καμασῆνας Ἄδετε.

ΚΑ'ΜΗΛΟΣ, ου, ὁ, vel ἡ, camelus. [Æsch. Suppl. 293.] ☞ Παρὰ τὸ κάμνειν, quod sit animal ferendis laboribus maximè idoneum. Frequentiùs usurpatur fœminino gen. tum ab aliis tum à Xenoph. † Pæd. p. 133. a.† et Athen. Sic et Plut. in Alex. [illegible] ἐπὶ καμήλου δρομάδος. ¶ Κάμιλος per ι, funis est crassus, quo nautæ utuntur ad jaciendas ancoras. Suid. et schol. Aristoph.

Καμηλίτης, ου, ὁ, cameli agitator vel curator. Aristot. initio libri de audit. mirabili. *Legitur* et apud Herodian. l. 4.

Καμήλειος, camelinus.

Καμηλωτὴ, (sub. δορὰ,) pellis cameli.

Στρουθοκάμηλος, (comp.) struthiocamelus, avis de qua Plin. lib. 10. c. 1. Alex. Aphrod. in præf. l. 1. probl. στρουθοκάμηλος σίδηρον πέττει ἰδιότητί τινι.

ΚΑ'ΜΙΝΟΣ, ου, ὁ, vel ἡ, caminus, fornax. (☞ Ἀπὸ τοῦ καίεσθαι, quasi καυμινός.) Matth. c. 13. καὶ βαλοῦσιν αὐτοὺς εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρός. Apocal. cap. 9. ὡσεὶ καπνὸς καμίνου μεγάλης. Item ignis flamma. Chrysost. in priore ep. ad Cor. c. 12. καὶ πάλιν ἐντεῦθεν ἑαυτῷ ὑποσκελίζει τὴν κάμινον. Item æstus seu ardor. Idem in l. de sacerdotio, καὶ τὴν σιδηρᾶν τῆς χηρείας οὐκ [illegible] κάμινον. ¶ Hesych. est etiam pars quædam navis.

Καμινόθεν, è fornace. Nicand. in Ther.

Καμίνιον, ου, τὸ, parvus caminus, parva fornax. Schol. Aristoph. in Pace.

Καμιναῖος, ου, ὁ, q. d. caminarius seu caminalis, id est, ad caminum pertinens, ut, καμιναία αἰθάλη, caminaria fuligo, Exod. cap. 9.

Καμινίτης, (itidem adject.) caminarius, ut, ἄρτος καμινίτης, apud Athen. l. 3. idem qui et ἰπνίτης.

Καμινὼ, όος, ἡ, ut, γραῒς καμινὼ, anus camini fuligine oppleta. Od. σ'. Γρηῒ καμινοῖ ἶσος.

Καμινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ut, καμινώδης ἀναπνοὴ, apud Strab. exhalatio velut è fornace.

Καμινεύω, in camino excoquo seu candefacio. unde pass. καμινευθὲν, in camino excoctum, apud Strab. l. 13. Apud Diosc. lib. 5. cap. 84. χαλκὸς καμινευόμενος, æs in camino seu fornace candens, vel æs quod in fornace candefit aut liquefit.

Καμινεία, ἡ, opera quæ navatur circa caminum seu fornacem. q. d. operatio circa vel apud caminum. Theophr. l. 5.

Καμινευτὴς, in camino aliquid excoquens: vel generalius, circa caminum vel fornacem laborans seu opus faciens: ut Vulcanus apud Lucian.

Καμινοέργα, (fœm.) quæ circa caminum, inque heræ cubiculo, servit, ac opus facit. famula cubicularia. Eustath. ex Aristarcho et Herodiano.

Ἡλιοκάμινος, (comp.) fornax solaris, solaris caminus, solare vaporarium, in aprico loco positum, ad calorem Solis excipiendum. in Pand.

ΚΑ'ΜΝΩ, F. καμῶ, vel καμοῦμαι, P. κέκμηκα, laboro, fatigor, vel fatigatus sum, gravor, fatisco, deficio. Il. τ'. οὐδέ τι γυῖα Πρὶν κάμνει πρὶν πάντας ἐρωῆσαι πολέμοιο. Et Iliad. β'. περὶ δ' ἔγχεϊ χεῖρα καμεῖται. Lucianus in Hermotimo, καὶ ἔστι τοῦτο οὐ μικρὰ εὐτυχία τοῦ ἀθλητοῦ τὸ μέλλειν ἀκμῆτα τοῖς κεκμηκόσι συμπεσεῖσθαι. Apud Greg. κάμνοντα τῷ πάθει καὶ σφαδάζοντα. Et, κάμνειν ὑπέρ τινος, apud Thuc. lib. 2. laborem subire vel periculum. Dicitur et, κάμνω τοῦτο ποιῶν, apud Plat. de repub. l. 5. Interdum fit transitivum, et accusativo adjunctum significat, cum labore facio, elaboro, cum labore struo vel fabricor. ut Il. σ'. Αὐτὰρ ἐπεὶ πάνθ' ὅπλα κάμε κλυτὸς ἀμφιγυήεις. Sic, ἐκάμοντο, in hac significatione, pro ἔκαμον, apud Apollonium Rhodium lib. 2. Ἱερὸν δ' ἐκάμοντο. Item comparo cum labore, seu acquiro. Il. σ'. τὰς αὐτοὶ καμόμεσθα Βίηφί τε, δουρί τε μακρῷ. Dicitur et, καμάτους κάμνειν, apud Herod. lib. 3. Reperitur κάμνω et pro, contendo efficere, apud Gregor. Item κάμνω, ægroto, malè me habeo, (ut et Lat. laboro.) † Xen. Pæd. l. 6. 13.† Aristot. ἀλλὰ μὴν εἰ ἀγνοεῖταί γε ἐφ' ἑαυτοῦ ὁ ἰατρὸς κάμνοντας ἄλλους ἰατρεύει. Aristoph. in Nub. † 707.† τί πάσχεις; τί κάμνεις; Dicitur et, κάμνω τινὰ τὸν τόπον, et κάμνω ἐπὶ τούτῳ τὸν τόπον. Interdum dicitur, κάμνω ἐν τινι, laboro hac in re, malè mecum agitur hanc ob rem, vel quod ad hanc rem attinet: apud Aristoph. et Eurip. Participium κεκμηκὼς, fatigatus, defessus, debilitatus. Hom. Luc. Plutarch. Interdum κεκμηκότες dicuntur mortui, sicut et καμόντες. Sic Od. λ'. βροτῶν εἴδωλα καμόντων. Sic Thucyd. καὶ ἐπιμελόμενοι τοὺς κεκμηκότας. Sic utitur etiam Plato et Arist. Ethic. 1. (Eurip. Med. 769. 1140. Æschyl. Ag. 491. Suppl. 164. 239. 854. Soph. Tr. 1232. Theoc. ιζ'. 49.)

Κάματος, ου, ὁ, labor, fatigatio. Iliad. δ'. et ν'. Interdum id quod labore comparatum est. Odyss. ξ'. Ἄλλοι δ' ἡμέτερον κάματον νήποινον ἔδουσιν. Sic et apud Hesiod. in Theog. † 599.† Item morbus. Hesych. et Poll.

Καματέω, ῶ, laboro, fatigor, fatisco. Hesych.

Καματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, laboriosus, laborem afferens, sive labores. Hesiod. in Erg. Θέρεος καματώδεος ὥρῃ. Item morbos afferens.

Καματηρὸς, ρὰ, ρὸν, laboriosus. Arist. de mundo. et Luc. de salt. Apud Arrian. καματηροὶ καὶ [illegible], exp. labore confecti. Apud Apoll. Arg. 2. ἄλις καματηρὸν ἀϋτμὴν φυσιόωντες, exp. ægrè.

Καματηρῶς, laboriosè. Item πονηρῶς. Poll.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀποκάμνω, idem quod κάμνω, defatigor. Item debilitor, fatisco, deficio. Philo de vita M. l. 3. Θαῤῥεῖτε, μὴ ἀποκάμνετε. Apud Herodian. l. 4. εἰωθότων τῶν βαρβάρων ῥᾷστα ἀποκάμνειν, exp. fatiscere.

Decomp. Ἐναποκάμνω, deficio, et frangor animo, in. [Joseph. de Bello, lib. 3. cap. 6. § 1.]

Προαποκάμνω, antè fatigor, ἀποκάμνω. Lucian. [Plat. Euthyphr. ὅπως ἄν με διδάξῃς περὶ τοῦ ὁσίου, καὶ μὴ προαποκάμῃς.]

Ἐκκάμνω, idem quod ἀποκάμνω. Exponitur etiam, elanguesco. Item labori aut dolori cedo vel succumbo. Interdum simpliciter significat cedo: ut apud Plut. καὶ σίδηρος ἐξέκαμε πληγαῖς.

Ἐπικάμνω, laboro. Ælian. de Var. hist.

Προκάμνω, antè fatigor, antè laboro. Thuc. l. 2. παραγίγνεται ἐμοὶ τοῖς τε μέλλουσιν ἀγῶσι μὴ προκάμνειν. Item antè laboro aliquo morbo, vel priùs conflictor aliquo morbo vel dolore: apud eundem ibidem. Interdum pro ὑπερκάμνω, ut apud Aristid. πάντων δ' ἔστι μήτηρ ὑπὲρ παίδων πρόκαμε, pro filiis laboravit. (Æsch. Eum. 78.)

Συγκάμνω, simul laboro, collaboro. Interdum idem quod adjuvo. Soph. ξυνῶν, σύγκαμνε. † El. 793. cum dat. person.† (Æsch. Pr. 414.)

Ὑπερκάμνω, pro aliquo laboro, ut, ὑπερκάμνειν παίδων, apud Eurip.

Composita sine præpositione: ac primùm in κμὴς, vel κμητὸς desinentia.

Ἀκμὴς, ῆτος, ὁ, non fatigatus, non defessus. Arrian. hist. lib. 5. Apud Herodian. ἀκμῆς στρατὸς, exp. recens exercitus.

Ἄκμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. Apud Nic. in Ther. ἄκμητον τύμμα, exp. ictus non laborifer seu dolorifer.

Ἀκμητὶ, vel ἀκμητεὶ, citra fatigationem, citra laborem. Item facilè. Suid. et Hesych.

Ἄκμων, ονος, ὁ, incus, sic dicta per syncopen, quasi ἀκάμων, quòd nullis ictibus fatigetur. Od. θ'. Ἐν δ' ἔθετ' ἀκμοθέτῳ μέγαν ἄκμονα. Herodot. lib. 1. τὸν δὲ ἄκμονα καὶ τὴν σφῦραν [illegible]. (λόγχης ἄκμονες. ἀκάματοι ὑπὸ λόγχης ὡς ἄκμων ὑπὸ σφυρῶν. Æsch. Pers. 51.)

Ἀνδροκμὴς, exp. à viro interfectus. Schol. Soph. [Aj. 326.] Apud Eurip. [Suppl. 524.] ἀνδροκμῆτες ἀγῶνες, sunt certamina, in quibus viri laborant. [Æschyl. Χοηφ. ὑπό τις ἀνδρόκμητα πέλειν ὡς τάχος. homines-perdentem. Stanl. Eumen. 248. πολλοῖς δὲ μόχθοις ἀνδροκμῆσι φυσιᾷ Σπλάγχνον. Schol. μεγαλοκμῆσι. 959. Ἀνδροκμῆτας δ' ἀώρους ἀπεννέπω τύχας, &c.]

Ἀνδρόκμητος, ab homine laboratus, aut (simpliciter) factus, ut, ἀνδρόκμητος τύμβος, sepulchrum cum labore ab homine extructum: vel, in quo vir mortuus jacet. Hesych. et Etymol.

Αὐτοκμὴς, à se ipso fabricatus, à se ipso elaboratus. Oppian. lib. 1. Hal.

(Δυσκμής. Æsch. Ch. 363.)

Θεόκμητος, à Deo laboratus, divinus.

(Μεγαλοκμής. Sch. Æsch. Eum. 248.)

Νεοκμὴς, recens fabricatus aut factus. Nicand. in Ther.

Νεόκμητος, idem. Suid. et Hesych. Item recens mortuus, vel nuper mortuus, ex Eurip.

(Νωτάκμων, incudem in tergo habens. Batrach. 295.)

Πολύκμητος, ut, πολύκμητος σίδηρος, Il. ζ'. et Od. ξ'. ferrum elaboratum, aut circa quod multum laboratur, à fabris videlicet.

Σιδηροκμὴς, mortuus ferro, i. interfectus. Soph. in Ajace.

Χειρόκμητος, manu laboratus, vel manu elaboratus. Item manu factus. Aristot. l. 2. de mundo, et Philo de mundo.

Composita ex κάματος.

Ἀκάματος, ου, ὁ καὶ ἡ, labore carens, i. laborem non sentiens, infatigabilis, indefessus. † Sic Aristoph. Nub. 285. de Sole.† Dionys. de situ orbis. Item ἀκάματος, qui non laboravit, apud Nonn. [V. Æschyl. Pers. 903.]

Ἀκαμάτως, infatigabiliter, indefessè. Suid. Dicitur et ἀκάματα adverbialiter, à Sophocle.

Ἀκάμας, αντος, ὁ, infatigabilis, indefessus. Il. σ'. † de Sole Hes. Th. 956.† (Soph. Tr. 114.)

Ἄκαμος, idem.

Εὐκάματος, non laboriosus, facilem laborem habens. Plutarch. in l. an seni administranda resp.

Φιλοκάματος, amans laboris. ex Polem. in Physiogn.

ΚΑ'ΜΠΤΩ, F. ψω, P. φα, flecto, inflecto, incurvo. Ut, κάμπτω τὰ γόνυ, Hom. † Καμπὴν, Aristoph. Nub. 966.† Apud Cratetem dicit curvus quidam senex, ὁ γὰρ χρόνος μ' ἔκαμψε τέκτων οὐ σοφός. Item flecto, ut ■ in curuli certamine: unde sumpta metaphora dixit Eurip. τέλος κάμψαι μ' ὥσπερ ἠρξάμην βίον. Dicuntur et navigantes κάμπτειν. Plutarch. utra animantia prudentiora, ἀνεμώδη τε μέλλοντα κάμπτειν ἀκρωτήριον, si quam oram procellosiorem circumire necesse sit. Item κάμπτω, exoro, de sententia deduco. Greg. in enc. Marc. ὃν οὐδὲ ἔκαμψαν, οὐδὲ ἐμαλάκυναν, οὐδὲ [illegible]. (Æsch. Ag. 352. Philostr. l. 2. c. 6.)

Κάμπτομαι, flector, incurvor, pendeo. Theophr. l. 3. τὰ μὲν ἐς τὰ κάτω κάμπτεται, ὁ δὲ φοῖνιξ εἰς τὰ ἄνω. Item flector, exoror. Thuc. lib. 3. et Plut. in Pericle. (Κάμπτεσθαι [illegible]. Æschyl. Pr. 32. 237.)

Κάμψις, inflexio, curvatio, seu curvatura. Exponitur etiam, suffrago, poples.

Καμψὸς, inflexus, curvus. Hesych.

Κάμψα, theca. Hesych.

Καμπτὴρ, ῆρος, ὁ, flexus, curvatura. Xen. Pæd. 7. Item peculiariter meta; quòd in ea flectatur. ut apud Aristot. rhet. 3. οἱ δρομεῖς ἐπὶ τοῖς καμπτῆρσιν ἐκπνέουσι. et Poll. lib. 3. cap. 30. Hinc ἀπὸ τῆς ἀφετηρίας μέχρι τοῦ καμπτῆρος.

Καμπτὸς, flexilis, flexibilis.

Καμπὴ, idem quod κάμψις, inflexio, flexus, curvatio, curvatura. Plut. in Polit. præc. Item articulus, item nodus, i. flexura, ut digitorum. Item flexus qui fit in cantu: musici appellant στροφὰς et ἀποστρόφους, et [illegible]. Aristoph. in Nub. † 966.†

Κάμπη autem, (retracto accentu in priorem,) eruca.

Καμπαῖος δρόμος, cursus qui non rectà fit, sed per quosdam flexus. Suid. et Hesych.

Κάμψιμος, flexibilis. ex Eurip. [Iph. in Taur. 81.]

Καμπαλέος, inflexus, curvus. Hesych.

Καμπύλος, ου, ὁ, inflexus, curvus, ut, καμπύλα τόξα, apud Hom. et Hesiod. curvi arcus. Et, καμπύλα κᾶλα, curva ligna, apud eundem. Hesiod. in Erg. (Καμπύλαις ὀχήμασι. Æsch. Suppl. 191.)

Καμπύλη, curvus baculus, sive retortus, quo venatores utuntur.

Καμπυλότης, ητος, ἡ, inflexio, curvitas.

Καμπυλόεις, pro καμπύλος; unde καμπυλόεσσα, fem.

Καμπυλιάζω, flecto vel incurvo, inflecto.

Derivata quæ sequuntur, primæ syllabæ scripturam mutarunt.

Γαμψὸς, οῦ, ὁ, idem quod καμψὸς, inflexus, incurvus, aduncus, ut, γαμψῶν ὀνύχων, in Epigram. et, γαμψοὶ οἰωνοὶ, apud Aristoph. in Nub. † 336.†

Γαμψότης, ητος, ἡ, curvitas: vel etiam curvatura, flexura seu flexus.

Γαμψολὴ, Suidas exp. ἐπίκαμψις, inflexio. Hesych. verò scribit γαμψόλη, et exp. καμπὴ, addens, aliis significare summitatem vel circumferentiam.

Γαμφαὶ, malæ, maxillæ. Hesych.

Γαμφηλαὶ, idem. Il. ν'. π'. et τ'. Apud Aristoph. in Equit. et Apol. Arg. 2. pro rostro quoque usurpari traditur. (σμερδναῖσι γαμφηλαῖσι συρίζων φόνον. Æsch. Pr. 355.)

Γνάμπτω, pro κάμπτω, interdum, (et etiam derivatum ab eo, teste Etym.) inflecto, incurvo. Et metaphoricè etiam, flecto, inflecto. ¶ Item flecto, i. flectendo transmitto. Apoll. Arg. 2. Ῥῆβαν ὠκυρόην ποταμὸν γνάμψαντες. ¶ Item vellico, discerpo, lanio, unde pass. apud Soph. [illegible] Ἐγνάμπτοντ' [illegible] βίον. (Æsch. Pers. 577.) Apud Nic. in Ther. γναμπτόμεναι schol. exp. ξέονται. In hac autem signif. dicitur potius γνάπτω, sine μ.

Γναμπτὸς, ὁ, inflexus, incurvus, vel flexibilis. Hesiod. in Erg. γναμπτῇσιν [illegible] ἀμφ' ἐνίχευσεν. Sic, γναμπτῇσι γένυσσι, apud Homer. Il. λ'. et γναμπτοῖσι μέλεσσι, apud eundem. Od. ν'. Item metaph. γναμπτὸν νόημα, animus oratione flexibilis, apud eundem, Il. ω'.

Κνάμπτω, idem quod γνάμπτω, flecto. Hesych. Exponitur etiam, robore vinco, viribus prævaleo: item καταξαίνω, apud eundem.

Κνάμπτομαι, malis frangor, et succumbo: instar eorum quæ præ gravitate ponderis flectuntur et pandantur. Exponitur etiam, καταξέομαι, in qua signif. μ potius eximi solet. Hesych.

Composita: ac primum ex κάμπτω, cum præpos.

Ἀνακάμπτω, reflecto. Sed sæpè passivè, reflector. Philo de mundo, φαίνει δὲ ἄκρας ἐπιφανείας ἀνακάμπτειν πάλιν. Item reciprocor. Themist. de anima, l. 2. Item revertor, redeo: apud Polyb. et alios. [Evang. S. Matt. ii. 12. Καὶ χρηματισθέντες κατ' ὄναρ μὴ ἀνακάμψαι πρὸς Ἡρῴδην.] Item deflecto et declino de via. Cebes Theb.

Ἀνάκαμψις, εως, ἡ, reflexio. Item reciprocatio. Et reversio, reditus.

Decomp. Ἐπανακάμπτω, reflector, revolvor, seu revertor, redeo. Aristot. in Probl.

Ἀποκάμπτω, deflecto. Item neutraliter, deflecto me à recto cursu. Xen. de re eq. καὶ τὸ ἀποκάμπτειν ἅμα μελετῴη ἄν.

Ἀπόκαμψις, deflexus.

Διακάμπτω, inflecto, curvo.

Διάκαμψις, inflexio, curvatio, apud Nem.

Ἐγκάμπτω, inflecto. Gal. in lex. Hippocr.

Ἐπικάμπτω, idem. Et metaph. persuadeo: animum alicujus ad voluntatem meam inclino.

Ἐπικάμπτομαι, incurvor.

Ἐπικαμπὴ, inflexio, incurvatio. [Herodot. Hist. lib. 1. cap. 180. τὸ δὲ ἀπὸ τούτου, αἱ ἐπικαμπαὶ παρὰ χεῖλος ἑκάτερον τοῦ ποταμοῦ αἱμασιὴ πλίνθων ὀπτέων παρατείνει. Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 7. Ἐπειδὰν, ἔφη,——ἴδῃς τὴν ἐπικαμπὴν ποιοῦντας;]

Ἐπικαμπὴς, inflexus, incurvus. unde ἐπικαμπὴς τάξις, apud Ammon.

Ἐπικάμπιος, idem. unde ἐπικάμπιον (scilicet τάξιν) ποιῶ, apud Diod. aciem incurva facie instruere.

Κατακάμπτω, inflecto.

Κατάκαμψις, inflexio. Strab.

Περικάμπτω, inflecto circum, circumflecto. [Plat. Euthyd.]

Περικαμπὴ, circumflexus, seu circumflexio. Herodot.

Συγκάμπτω, inflecto, incurvo. Exp. et contraho flexuosè, et convolvo, apud Plat.

Συγκάμπτομαι, convolvor: unde particip. συγκεκαμμένος, convolutus in se et conglobatus, ut fœtus in utero. Aristot. in Probl.

Σύγκαμψις, inflexio, incurvatio.

Συγκαμπαὶ, juncturæ. Exp. etiam digiti, apud Aristot. hist. an. lib. 3. Item, inflexio. Xen. de re equestr.

Ὑποκάμπτω, flector, convertor, circumagor, ambages fugæ implico. Xen. in Cyneg. (Ὑποκάμπτω et ὑπεραίρω contraria. Æschyl. Ag. 795.)

Composita sine præpositione: ac primum ex κάμψις.

Ἀκαμψία, ἡ, non flecti, non frangi, inflexibilitas, rigiditas, constantia, apud Aristot. de gen. an. lib. 5.

Εὐκαμψία, flexibilitas.

Composita ex καμπτός.

Ἄκαμπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui flecti nequit nec frangi, rigidus. Plut. in Lyc. (Æsch. Ch. 453.)

Αἰσματοκάμπτης, ου, ὁ, cantuum sive carminum inflexor; qui variis carminum flexibus et quasi anfractibus utitur, vel flexuosis carminibus. De dithyrambicis poëtis dictum ab Aristoph. in Nub. † 332.†

Δυσκολόκαμπτος καμπὴ, flexus vocis qui difficilè flectitur. Intelligitur autem de flexu qui fit in cantu molli et fracto: apud eundem Aristoph. ibidem. † 967.†

Εὔκαμπτος, flexibilis, qui facilè flecti potest.

Μονόκαμπτος, q. d. unicum inflexum habentes: de pedum digitis dictum, quòd unico inflexu adducantur, ex Aristot.

Πιτυοκάμπτης, qui pinus inflectit: cognomen Sinis centauri à Theseo interempti, ut refert Apollodorus lib. 3. suæ bibliothecæ. Meminit et Plat. in Thes.

(Σαρκασμοπιτυοκάμπτης, erucusannio. Aristoph. R. 997.) [Sch. Ὡς σαρκάζοντας μὲν καὶ ὑπερκομπουμένους τὰ πολεμικά. &c.]

Composita ex καμπή.

Ἀκαμπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, inflexibilis, rigidus, ἄκαμπτος. Luc. in dialogo Mercurii et Solis.

Ἀκαμπίας δρόμος, cursus qui rectà fit, flexibus carens. Hesych.

Βαθυκαμπὴς, longè latèque curvaturam habens. Suid.

Δυσκαμπὴς, qui non facilè flectitur. Item inflexibilis. Plutarch. de primo frig.

Εὐκαμπὴς, flexibilis, qui facilè flectitur. [Apoll. Rhod. Arg. 3. 1387. Ἅρπην εὐκαμπῆ νεοθηγέα χερσὶ μεμαρπὼς, &c.]

Ἱπποκάμπη, ἡ, et ἱππόκαμπος, ου, ὁ, hippocampus: animal marinum exiguum. Diosc. l. 2. c. 3. Philostr. (de Thetide marina) ἡ μὲν ἔτυχεν ἐπὶ δελφῖνος καὶ ἱπποκάμπου ἀθύρουσα.

Πιτυοκάμπη, eruca pinorum. Diosc. l. 6. c. 2.

Πρηνοκάμπυλος, de plantis dicitur, quæ ubi primum in rectum altiùs venerint, rursus terram versus inclinant.

Composita ex γνάμπτω.

Ἄγναμπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non flexibilis, qui flecti nequit: rigidus. Ut, ἄγναμπτον ἦθος, apud Orpheum in l. περὶ λίθων. Et proverbium: ἀγναμπτότατος [illegible], apud Suidam. (Æsch. Pr. 162.)

Ἀναγνάμπτω, idem quod γνάμπτω, incurvo, reflecto. At Il. ξ'. δεσμὸν ἀναγνάμψαι, est nodum solvere.

Ἀναγνάμπτομαι, recurvor, ut Il. γ'. ἀνεγνάμφθη δέ οἱ αἰχμὴ, cuspis incurvata est seu reflexa.

Ἐπιγνάμπτω, inflecto. Exp. et intorqueo. Item metaph. apud Hom. Iliad. β'.

Ἐπίγναμπτος, qui flecti potest. Homer.

Εὔγναμπτος, idem quod εὔκαμπτος, suprà. [Apoll. Rhod. Arg. 3. 831. [illegible] εὐγνάμπτοισιν ἀραρυῖαν [illegible]. Orph. Argon. 493. [illegible] εὐγνάμπτους ἀγκύρας, &c. Hom. Odyss. Σ. 293. εὐγνάμπτοις. Schol. Καλῶς ἐπικεκαμμέναις.]

Παλίγναμπτος, retrorsum curvus, recurvus.

Παραγνάμπτω, aliò deflecto. Coluth. in rapta Helenæ.

Περιγνάμπτω, pro περικάμπτω, circumflecto. [Apoll. Rhod. Arg. 2. 364. Τὴν δὲ περιγνάμψαντι πολὺς παρακέκλιται [illegible] Αἰγιαλός· 362. ἀγκῶνα περιγνάμψαντες, &c.]

Πολύγναμπτος, multum incurvus, seu flexibilis. Theocr. idyl. 7. [68.] πολυγνάμπτῳ τε σελίνῳ. [Pind. Olymp. Od. Γ. 49. καὶ πολυγνάμπτων μυχῶν. Schol. Νεώτ. ad 46. καὶ τῶν μυχῶν ἕνεκα τῶν καταδύσεων τῶν πολυστρόφων τῆς Ἀρκαδίας.]

Ὑπογνάμπτω, q. d. subflecto, subincurvo. Hom. Il. ψ'.

Composita ex κάμπτω.

Ἐπικάμπτω, inflecto. Il. ψ'.

Εὔκαμπτος, bene flexus. Item flexibilis. Dionys. de situ orbis. Et in Epigr.

ΚΑ'ΝΑΒΟΣ, lignum tenue, cui fictores ceram vel gypsum vel linum circumlinunt: unde et κάναβοι per metaphoram vocantur homines graciles et macilenti. Poll. et Hesychius. Item κάναβοι, fontes rivo multiplici sparsi. Aristot. de generat. animal. lib. 2. ἐν δὲ τοῖς καρδίαις αἱ φλέβες διατεταμέναι, καθάπερ οἱ τοὺς κανάβους γράφοντες ἐν τοῖς τοίχοις.

Κανάβιος, vel κανάβινος: ut, κανάβιος κηρὸς, apud Hesych. ᾧ (inquit) χρῶνται οἱ ἀνδριαντοποιοὶ πρὸς πλάσιν. In Anthol. epigr. l. 2. Ἀγλαΐας κατὰ γῆς σῶμα τὸ κανάβινον.

ΚΑ'ΝΔΥΣ, υος, ὁ, indumentum Persicum, ut testatur Poll. lib. 7. et Hesych. Sæpe apud Xen. ut Pæd. 8. κάνδυν [illegible]. item l. 1. οἱ πορφυροῖ χιτῶνες, καὶ οἱ κάνδυες, καὶ οἱ στρεπτοὶ περὶ τῇ δέρῃ, &c. † ubi Medis attribuit.†

Κανδύκη, idem. Aristoph. in Vesp.

Κανδύται, et κανδυτάνες, dicuntur vestiaria, pretiosiorum vestimentorum repositoria. Hesych. Pro eodem reperitur apud Poll. κανδύτανες, et κανδυτάλις.

ΚΑ'ΝΔΥΛΟΣ, ου, ὁ, candylus: eduli genus ex amylo, caseo, lacte, et melle. Poll. l. 6. Plut. symp. 4. ὡς οὐκ ἐν ἀβυρτάκαις καὶ κανδύλοις καὶ καρύκαις ἐστίν. Apud Eust. et Athen. legitur κάνδαυλος. Tradit enim Athen. l. 12. κάνδαυλον fuisse edulium quoddam apud Lydos, et id quidem trium generum.

ΚΑ'ΝΗΣ, ητος, ὁ, canistrum, vel calathus, ut quidam interpr. Apud Plut. in Solone, μηδὲ κάνητα πηχυαίου μείζονα. ¶ Apud Suidam idem est quod κάνες, i. ψίαθος.

Κανίτιον, ου, τὸ, parvum canistrum.

Κάνεον, et per contract. κανοῦν, idem quod κάνης, canistrum, cista. Od. ρ'. Ἄρτον τ' οὖλον ἑλὼν περικαλλέος ἐκ κανέοιο, Καὶ κρέα. Athen. l. 4. κάνεα ξύλινα καὶ πλεκτά. Thuc. l. 6. ἐπαγγείλαντες ἅμα κανοῦν οἴσουσαν ἐν πομπῇ τινι. Athen. lib. 1. σῖτ' ἐν τοῖς κανοῖς. Idem κάνεον dixit. Κανοῦν autem contractum usurpant frequentiùs prosæ scriptores.

Κάνειον, pro κάνεον, dixit et Hom. Odyss. κ'. Ex Hippoc. γυναικ. l. 2. citatur pro ollæ operculo.

Κανίσκιον, parvum canistrum. Apud Athen. et Poll.

Κάναστρον, et κάνιστρον, apud Poll. idem quod κάνης, sive κανοῦν.

Κανάξαι, et Ἐκκανάξαι, Pollux pro evacuare vel ebibere dicta esse scribit, ἀπὸ τοῦ κανάστρου.

ΚΑ'ΝΘΑΡΟΣ, ου, ὁ, scarabæus. (☞ Dictus παρὰ τὸ κάνθωνα, quòd ex stercore κάνθωνος, i. asini, nascatur. Suidas verò derivat παρὰ τὸν κάνθωνα καὶ τὸν ἰξὸν, τουτέστι, τὸ σπέρμα κάνθαρός τις ὤν.) Aristoph. in Pace, Αἶρ' αἶρε μάζαν ὡς τάχιστα κανθάρῳ. ¶ Item cantharus, poculi genus quo Liberum patrem usum ferunt. ¶ Item piscis quidam littoralis, scarabæus itidem dictus. Apud Aristot. lib. 8. animal. ¶ Item nota in lingua Apidis bovis: ex Herodot. l. 3. Ab aliis nodus vocatur. Plin. l. 8. c. 46.

Κανθάριον, ου, τὸ, cantharulus, parvus cantharus, Plutarch. in lib. περὶ ἀοργησίας.

Κανθαρίζω, apud Atticos, tremere, ut scribit Ammonius.

Κανθαρὶς, pro κάνθαρος, scarabæus qui frumenta erodit. Nicander in Alexiphar. κανθαρίδος σιτοφάγου meminit. Theophr. de histor. plant. l. 8. c. 9. ἐγγίνεται μὲν ἡ κανθαρὶς ἐν τοῖς πυροῖς.

Κανθαρίδες, etiam sunt animalia parva, varia, luteis lineis quas in pennis transversas habent, promissoque corpore: crassæ, ac blattarum more prepingues. Vide Hippoc.

περὶ γυναικείης φύσιος, et librum 4. de diæta in morbis acutis: item Diosc. l. 6. et 2. c. 34.

Κανθάρεως ἄμπελος, vitis quæ canthareos dicitur, apud Theophrast. de caus. plant. l. 2. c. 20.

Composita.

Ἡλιοκάνθαρος, solaris scarabæus, qui κοπριὸς ab Hippocrate vocatus est, q. d. fimarius, quod è fimo ingentes pilas aversis pedibus volutet. Alex. Trall. ὁ ἡλιοκάνθαρος θεραπεύει τοὺς τεταρταΐζοντας.

Κυκνοκάνθαρος, apud Athen. l. 11. navis dicitur cygni et canthari effigiem gerens.

Χρυσοκάνθαρος, aureus scarabæus, seu scarabæus aureolus, i. aurei coloris. idem quod μηλολόνθη. Hesych.

ΚΑΝΘΟ'Σ, οῦ, ὁ, oculi angulus, hirquus. Aristotel. ὧν ἂν ὦσιν οἱ κανθοὶ μακροὶ, κακοήθους σημεῖον. ¶ Item ferrum quo rotæ vinciuntur, seu quod orbile cingit. Fabius Afrum seu Hispanum vocabulum esse tradit.

Ἐγκανθίδες, et ἐπικανθίδες, (comp.) canthorum radices. Pollux. lib. 2. Galen. 4. κατὰ τόπους. ¶ Est ἐγκανθὶς morbi etiam nomen illa in parte nascentis. Annotatur ex Æginета, ἐγκανθίδα esse, quum majoris anguli seu canthi caruncula excrescit justo amplius, et ad nares protuberat.

Ἐγκάνθιος, qui est in oculi angulo. Galen.

ΚΑ'ΝΘΩΝ, ωνος, ὁ, asinus. Suid. Eust. Sic in Anthol. epigr. 2. Νῦν Λιβανοῖς κάνθωνος ὀχήματος, εἶτ' ἀναπέπταται. Ibidem: Ἦν ἄρα καὶ κάνθωνι τύχη χαλεπή τε καὶ ἐσθλή. ubi per κάνθωνας videntur generaliter significari jumenta. ¶ Item pro κάνθαρος, apud Aristoph. in pace, Ἤρεμ' ἠρέμα κάνθων.

Κανθίς, asella. Hesychio.

Κανθήλιος ὄνος, asinus: vel asinus prægrandis. Xenoph. ἀναβ. 7. οἱ δὲ πεζεύματα ἐπὶ βάρους ἄνω κυρτοῦντα, ὥσπερ ὄνοι κανθήλιοι. † Pæd. 7. p. 190. c.† Dicitur et κανθήλιος, absolutè: ut apud Lucian. οἶδε δὲ τινες ἀναβλέποντες τὸν λεοντῆν, ὡς φανερὸς γένοιτο κανθήλιος ὤν. Item metaphoricè pro bardo seu stolido, apud eundem. ¶ Κανθήλια, clitellæ. Aristoph. in Vespis, Μὰ τὸν Δί' οὐκ ἔστ', ἀλλ' ἀποδόσθαι βούλομαι Τὸν ὄνον ἄγων αὐτοῖσι τοῖς κανθηλίοις. Hesychius vult ita dici quædam etiam ligna incurva in puppi.

ΚΑ'ΝΝΑΒΙΣ, εως, ἡ, cannabis, genus plantæ, de qua Dioscor. Athen. lib. 5. κάνναβιν δὲ καὶ σπάρτην ἐκ τοῦ Ῥοδανοῦ ποταμοῦ. Herodotus l. 4. scribit, apud Scythas eam nasci, lino simillimam, præterquam crassitudine ac magnitudine, ex qua vestes conficiant.

Καννάβινος, cannabeus, ex cannabe factus; vel cannabem referens.

Κανναβισθῆναι, ab Hesych. exp. πρὸς τὴν κάνναβιν ἐξιδρῶσαι καὶ πυριασθῆναι.

ΚΑ'ΝΝΗ, vel κάνα, ας, ἡ, storea, ψίαθος. Aristoph. in Vespis, [393.] καὶ μὴ ποτέ σου παρὰ τὰς κάννας οὐρήσω, Μηδ' ἀποπάρδω. Reperitur et cum unico ν scriptum κάνη. ¶ Apud Hebræos קָנֶה *Kaneh* calamum significat; unde hoc nomen originem habere videtur.

Κάνναθρον, ου, τὸ, currus ex storea contextus: videlicet ἐκ τῆς κάννης. Eustathius tamen partem quandam currus duntaxat hoc nomine appellari tradit. Legitur et κάναθρον cum unico ν. Plutarch. in Agesilao, κάναθρα δὲ καλοῦσι ξύλινα γρυπῶν καὶ τραγελάφων, ἐν οἷς κομίζουσι τὰς παῖδας ἐν ταῖς πομπαῖς.

ΚΑΝΩ'Ν, όνος, ὁ, regula, norma: propriè quod est supra trutinam, et æquilibrium facit: examen. Aristoph. in Ran. καὶ κανόνας ἐξοίσουσι καὶ πήχεις ἐπῶν. Æschin. ὥσπερ ἐν τῇ τεκτονικῇ, ὅταν εἰδέναι βουλώμεθα τὸ ὀρθὸν καὶ τὸ μὴ, κανόνα προσφέρομεν. Sic et apud Lucian. in lib. de histor. scribenda metaphor. dicitur κανὼν ὀρθός. Apud eundem Luc. copulantur κανὼν καὶ στάθμη. Item κανὼν καὶ γνώμων, in Hermot. et κανὼν καὶ κριτήριον, apud Plutarch. Κανόνες artium, regulæ ex quarum observatione artes ipsæ constitutæ, dicuntur: ut, κανόνες grammatices, præcepta ad quæ tanquam ad regulam seu normam ratio loquendi dirigenda sit. ¶ Item calamus circa quem textores fila involvunt, ut scribit autor brevium scholiorum in Homerum Iliad. ψ'. ὡς ὅτε τίς τε γυναικὸς ἐϋζώνοιο Στήθεός ἐστι κανών. Item κανόνες, virgulæ quibus clypeos tenebant. ut Iliad. Θ'. Ἀσπίδα Νεστορέην, τῆς νῦν κλέος οὐρανὸν ἵκει Πᾶσαν χρυσείην ἔμεναι, κανόνας τε καὶ αὐτήν. Quidam putant, κανόνας vocari, quòd ita essent collocati, ut clypeum in æquilibrio retinerent, ne, in hanc vel illam partem propendens, milites gravaret. Item palus, lignum erectum. Chrysostomus, in epistolam ad Ephesios, κανόνας vocat clathros cavearum, in quibus feræ inclusæ sunt. Κανὼν τῆς κλίνης, columna lecti, ex libr. Judith. Ex Epigr. κανὼν αὐλῶν, regula organorum, i. tabellæ, quæ digitis percutiuntur. ¶ Item κανὼν, mensura saltus, μέτρον τοῦ πηδήματος, Poll. Sic Paulus 2 ad Corinth. cap. 10. κανόνα vocavit assignatam sibi certam, veluti arvi Dominici, mensuram aut portionem, (quam Dominus veluti ad regulam exegerit,) in qua excolenda laboraret: translatione ab agri mensoribus sumpta. Ponitur et pro tributo ordinario ac fixo. Item κανόνες χρονικοὶ, qui συγχρονισμοὶ dicuntur: apud Plutarch. in Sol. quidam dicunt annales canones appellari, alii supputationes temporum, quæ omnium historiarum sint veluti normæ. ¶ Κανὼν apud Ecclesiasticos scriptores (præsertim recentiores) quinque modis peculiariter sumitur. Pro regula, et norma disciplinæ sive politiæ Ecclesiasticæ. Pro sacrorum librorum catalogo, quorum inviolabilis est autoritas, et ad quos, veluti certissimam normam, exigenda sunt omnia religionis Christianæ dogmata. In hac signif. usurpatur in synopsi divinæ scripturæ Athanasio attributa. Pro catalogo eorum qui ecclesiis in quocunque munere serviebant. Laodic. syn. can. 24. Pro certa benedictionis cœnæ mysticæ formula. Pro fidelium episcoporum et præsertim martyrum catalogo, quorum in solennibus precibus memoria celebrabatur. Ideo autem pro catalogo ponitur, quòd catalogus certa norma et regula esset iis dignoscendis qui in illo recensebantur.

Κανονικός, οῦ, ὁ, q. d. regularis, regulæ consentaneus. Item κανονική, pars quædam geometriæ quæ ad aures pertinet, qua musici ut fundamento artis suæ utuntur. vide Gell. lib. 6. cap. 18. Item κανονικοὶ, apud quosdam ex recentioribus Ecclesiæ scriptoribus, οἱ ἐν κανόνι, in illud Ecclesiæ album relati: sive qui canonem, i. demensum ex Ecclesiastico ærario accipiebant. Item κανονικοὶ episcopi, legitimè et secundum Canones electi, Constant. synodi canone 6.

Κανονικὰ βιβλία, libri sacri, in canonem relati: quibus opponuntur ἀκανόνιστα βιβλία, Laodic. synodi. can. ult.

Κανονικῶς, (q. d. regulariter) secundum regulam et normam. Exponitur etiam ritè.

Κανόνιον, ου, τὸ, lignum cui in navibus cataphractis tabulæ incumbunt. Poll. lib. 1. c. 9. Item quodvis genus tractatus seu operis, aut libri. Suid.

Κανονίας, ου, ὁ, et in plur. οἱ κανονίαι, apud Hippocr. quibus ventres veluti ad regulam exacti et directi sunt. quibus opponuntur ventriosi seu ventrosi.

Κανονὶς, ίδος, ἡ, instrumentum quo utuntur qui eleganter scribunt. Suid.

Κανονίζω, ad regulam dirigo, ad normam examino. Item artis præceptis adstringo. Exponitur etiam, concinno et modulor. Aristot. ethic. 2. c. 3. † A καίνυμαι deducit Diaconus ad Hes. Asp. 4.†

Κανονίζομαι, unde κεκανονισμένος, constitutum est, et à jure positum, in Pand.

Ἀκανόνιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, (comp.) ut, ἀκανόνιστα βιβλία, libri non recepti in numerum eorum quos uno corpore comprehensos κανόνα vocant.

ΚΑ'ΝΩΠΟΝ, ου, τὸ, sambuci flos, teste Paulo Ægin. lib. 7.

Κανώπιον, dicitur à quibusdam ἀκτέα herba, ut est apud Dioscor. lib. 4. c. 166.

ΚΑ'ΠΗΛΟΣ, ου, ὁ, institor. A quibusdam exponitur propola. Plato de rep. lib. 2. scribit, καπήλους dici eos qui in foro ad vendendum et emendum operam suam locent. Xenoph. Pæd. 4. πωλεῖ δὲ τοὺς καπήλους καὶ ἐμπόρους ὅ,τι ἔχει ἕκαστος πράσιμον. Suidas et Etymolog. volunt, καπήλους generaliter dici, qui aliquid vendant. Hesych. exp. μεταπράτης, ὁ τὰ πρὸς τὸν κάπον πιπράσκων, ad etymologiam respiciens. ¶ Ponitur et pro caupone, i. vini venditore, apud Luc. in Hermodot. ἀφ' οὗ πρώτως ἅπαντας ἐν κύκλῳ τοὺς ἐν τῇ πόλει καπήλους, ἀπογευόμενος καὶ παραβάλλων καὶ ἀντεξετάζων τοὺς οἴνους. Item pro eo qui corrumpit et adulterat vinum: ibidem. Metaphoricè adjectivè apud Æschyl. κάπηλα τεχνήματα, artes et fraudes cauponariæ. ☞ Sunt qui deducunt παρὰ τὸ καπύειν τὸν πηλόν, ἤγουν οἶνον, à corrumpendo vino

Καπηλὶς, ίδος, ἡ, quæ cauponariam exercet. Aristoph. in Pluto.

Καπηλικὸς, ή, όν, cauponarius, ad cauponem pertinens, ut, καπηλικὰ μέτρα. Epigr. lib. 2. Καπηλικὴ (s. τέχνη.) Aristot. polit. 1. Apud Greg. καπηλικὸς τὴν διάνοιαν, qui fraudulenta est mente, cauponum more.

Καπηλικῶς, cauponariè seu cauponatoriè, fraudulenter, per imposturam cauponariam. Aristoph. in Pluto.

Καπηλεύω, cauponor, cauponariam exerceo. Propriè de vini venditoribus. Sæpe etiam ponitur metaph. ut et Latinè cauponari. ut 2 Cor. 2. καπηλεύοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, cauponantes, i. callidè et avarè, minusque sincerè tractantes. Apud Herodian. lib. 6. καπηλεύειν εἰρήνην, pacem cauponari vel vendere. Et, καπηλεύειν τὰς δίκας, cauponari, vel nundinari. Exponitur etiam, avarè et sordidè jus dicere. Καπηλεύειν πάντα τὰ πράγματα, res omnes quæstui habere, apud Herodot. τὴν σοφίαν καπηλεύειν, apud Philostr. lucro prostituere. Sic et, τὰ μαθήματα καπηλεύειν, apud Plat. in Protag. Exponitur etiam, adultero. (ἐλθὼν δ' ἔοικε οὐ καπηλεύσειν μάχην. Æsch. S. c. Th. 551.)

Καπηλεία, ἡ, cauponatio, ipsa cauponandi actio. Exponitur etiam, ars institoria, seu cauponaria, καπηλική. Plat. de leg.

Καπηλεῖον, ου, τὸ, caupona, popina. Synes. ep. 32.

Composita.

Ἀκάπηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, caupone seu cauponibus carens. Item simplex, non astutus, vel cauponum fraudibus carens. Strab.

Ἀκαπήλευτος γνώμη, sincerus animus.

Ἀνδραποδοκάπηλος, (q. d. caupo mancipiorum) mango, venalitius, venalitiarius. qui et ἀνθρωποκάπηλος. Suid.

Βιβλιοκάπηλος, librorum propola. Luc.

Ἐγκαπηλεύω, et κατακαπηλεύω, adultero cauponum more, δολῶ, Hesychius.

(Ἐγκαπηλεύομαι cum Gen. Philostr. l. 1. c. 15.)

Θεοκάπηλος, qui Deum seu res divinas cauponatur, qui Deum et res divinas quæstui habet, seu sacrilegus nundinator, sacrilegus institor. Greg.

Θεοκάπηλοι, dicuntur etiam hæretici, qui aliena veræ religioni admiscent.

Ἱματιοκάπηλος, vestimentorum propola. vestiarius. Luc.

Ὀρνιθοκάπηλος, qui aves cauponatur, qui aves venditat. Poll. l. 8.

Παλιγκάπηλος, qui à caupone emit, deinde vendit. Demosth. in Aristot. [Aristoph. Plut. 1156. Ἀλλὰ πλουτοῦμεν. τί οὖν Ἑρμῆν παλιγκάπηλον ἡμᾶς δεῖ τρέφειν; Schol. Παλιγκάπηλος, ὁ ἀπὸ τοῦ ἐμπόρου ἀγοράζων καὶ πωλῶν.]

Παλιγκαπηλεύω, à caupone emo, deinde vendo. [Demosth. c. Dionysod. παλιγκαπηλεύειν, καὶ συνιστὰς τὰς τιμὰς τοῦ σίτου, &c.]

Προβατοκάπηλος, qui ovium cauponam exercet; qui oves venditat. Plut. in Pericl.

Σιτοκάπηλος, frumenti propola, qui vulgò revenditor.

Σωματοκάπηλος, q. d. corporum caupo, hominum venditor, mango. Chrysost.

Χριστοκάπηλος, qui Christum cauponatur, qui religione Christiana ad turpe lucrum abutitur. Greg. Naz.

ΚΑΠΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, fumus. Ut, Od. ά. ἱέμενος καὶ καπνὸν ἀποθρώσκοντα νοῆσαι Ἧς γαίης. Hesiod. in Erg. ὑπὲρ καπνοῦ καταθεῖο. † Xen. Pæd. 6. p. 164. b.† Apud Plut. dicitur, καπνὸν ἀφανίζεσθαι, evanescere. ☞ Etym. deducit ἐκ τοῦ καίω καὶ πνοή, ut propriè sic dicatur ἡ ἐκ τῆς καιούσης πνοή. Aut παρὰ τὸ κάπυω seu κάπω, τὸ πνέω, unde κάπυος, et καπνός. Quod posterius etymon sequitur Eust.

Καπνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fumosus, fumidus. Gal.

Καπνηλὸς, idem, apud Nicand. in Ther.

Κάπνη, caminus, fumarium. Aristoph.

Καπνίον, ου, τὸ, parvus fumus, q. d. fumulus.

Καπνία, ἡ, fuligo. Item vappa, schol. Aristoph.

Καπνίας, ου, ὁ, (q. d. fumosus) lapis quidam ex jaspidum genere, ita dictus quod tanquam fumo denigratus sit. Diosc. l. 5.

Καπνιὰς, άδος, ἡ, ut, καπνιὰς ἄμπελος, quæ et κάπνεος. Sic et ἡ καπνίας λίθος, capnias gemma, à fumeo colore dicta. Plin. l. 37. c. 9.

Καπνιάω, fumigo. Apoll. Arg. 2.

Καπνίζω, fumum excito: et (ex consequenti) ignem accendo. Il. β'. (399.) κάπνισσάν τε κατὰ κλισίας. Item infumo, fumigo, fumo inficio et denigro.

Καπνίζομαι, fumigor, infumor. Item in fumum evanesco.

Κάπνισμα, infumatio vel fumatio. Et in Epig. incensum thus.

Κάπνισις, idem quod κάπνισμα.

Καπνιστὸς, fumigatus. Athen. l. 4. Καπνιστὸν ἔλαιον, vide Aët. lib. 1.

Καπνύω, poëtica ectasi et epenthesi τοῦ υ pro καπνόω, i. καπνίζω, fumigo, suffio. Nic. in Ther. v. 31.

Κάπνεος, sive κάπνεος ἄμπελος, capnia vitis: vitis genus, cujus meminit Theophr. hist. pl. l. 2. c. 4. et de causis plant. lib. 5. cap. 3. ubi etiam nomen hoc ei impositum esse docet ex eo, quod τὸ χρῶμα τῶν βοτρύων οὔτε μέλαν οὔτε λευκὸν ἔχει, ἀλλὰ καπνῶδες. Meminit Aristoteles quoque de gen. an. l. 4. c. 4.

Composita.

Ἄκαπνος, fumo carens, fumum non emittens. ut, ἄκαπνα ξύλα.

Ἀκάπνιστος, qui fumigatus non est, qui fumum expertus non est. Strabo.

Ἀνακαπνίζω, fumigo, suffio, suffumigo.

Ἀνακαπνισμὸς, apud medicos, quum rei suffitæ nidor per infundibulum imbibitur, vel per arundinem fumus haustus et devoratus excipitur. Vide Plin. lib. 26. c. 6. et Diosc. lib. 3. c. 126.

Δύσκαπνος, fumum molestum habens: ut, δύσκαπνα ξύλα, Theophr. de hist. pl. l. 5. c. ult. Exponitur etiam, fumosus. (Æsch. Ag. 783.)

Ὁμόκαπνοι, q. d. ad eundem fumum degentes. Et (ex consequenti) eodem foco utentes. ex Aristot. pol. 1.

Πολύκαπνος, fumo abundans: aut, qui multo fumo infestari solet, nimio fumo niger factus: ut, πολύκαπνον στέγος. Eur. in Electr. [1139.]

Ὑποκαπνίζω, idem quod ἀνακαπνίζω.

Ὑποκαπνισμὸς, idem quod ἀνακαπνισμός.

ΚΑ'ΠΠΑΡΙΣ, εως, ἡ, capparis: frutex spinosus, cujus fructus quoque eodem nomine appellatur. Vide Dioscoridem lib. 2. c. 204. Gal. simpl. medicam. lib. 7. et de aliment. facult. lib. 2. cap. 34. Plin. 13. cap. 23. Meminit ejus et Theophr. de caus. plant. lib. 3. cap. 1.

Καππάριον, diminutivè, et per contemptum dicitur: ut apud Plut. symp. lib. 4. τρὶς καππάριον ζῇς, δυνάμενος τρὶς ἐσθίειν.

ΚΑ'ΠΡΟΣ, ου, ὁ, aper. Ut Iliad. ε'. ἐπὶ κάπρῳ βλημένῳ δίξατο. Xenoph. Pæd. 2. ἐπίστατο ὁ κάπρος ἰδόντι σιαλον. (Eurip. Phœniss. 368. 1068.) Dicitur etiam, σῦς κάπρος. Il. ι. et ε'. Pro domestico quoque porco, apud Hesiodum, dici annotatur. Item pro eo qui castratus non sit, atque adeò pro eo quem verrem Latini vocant. ¶ Item nomen piscis qui apud Argivos celebris erat. Eustath. ¶ Est etiam morbus quo laborant apes, ut scribit Hesych. ¶ Item membrum genitale viri. Suid.

Κάπραινα, ἡ, libidinosa: ut, κάπραινα γυνὴ, Æl. Dionys.

Καπριάω, ῶ, subo. Dicitur etiam de mulieribus: apud Aristoph. in Pluto.

Καπράω, idem. apud Aristot. hist. an. l. 7.

Καπρίζω, idem, teste Eust.

Καπρᾴζω, idem, apud Aristot.

Κάπριος, ου, ὁ, pro κάπρος, aper. Il. λ'. Dicitur et σῦς κάπριος, Iliad. ε'. Accipi putatur et pro rostro navis, apud Herodot.

Καπρίσκος, ου, ὁ, piscis nomen, qui et mys appellatur. Athen. lib. 8.

Λαίσκαπρος, (comp.) perditè et impudenter libidinosus. Παρὰ τὸ λᾶ ἐπιτατικὸν, pleonasmo τοῦ ι et σ. Suid. et Etym.

ΚΑ'ΠΤΩ, F. ψω, comedo: vel avidè comedo, et velut me ingurgitando. Eust. Suid. Hesych. et Etymol. Interdum etiam mordeo. Unde, quod Aristot. dicit apud Athen. πορφυρίων μόνος κάπτων πίνει, vertit Plin. l. 10. c. 46. porphyrio solus morsu bibit. ¶ Item spiro, flo: in qua signif. ponitur et κάπω. Utrumque tamen inusitatum thema. Sed ab eo formantur quædam derivata. Hinc et part. κεκαφηώς: unde κεκαφηότα θυμὸν, apud Hom. Iliad. ε. De cujus participii formatione vide Eustath.

Derivata ex Κάπτω, i. comedo.

Κάμματα, et καμματίδες, edulia quædam Laconica, apud Athen. et Hesych.

Κάψις, voratio. Item morsus.

Κάψα, ἡ, capsa, cista, theca. Suid. Παρὰ τὸ κάπτω, τὸ ἐσθίειν, utpote in quam ponuntur edulia.

Καψάκης, ὁ, idem. lib. 3. Reg. c. 17.

Καψάκιον, capsula.

Κάπη, ης, ἡ, præsepe, præsepium, φάτνη. Od. δ'. καὶ τοὺς μὲν (sc. ἵππους) κατέδησαν ἐφ' ἱππείῃσι κάπῃσι. ☞ Eust. derivat παρὰ τὸ κάπτω, i. χανδὸν ἐσθίειν.

Κάπηθεν, à præsepi. Suid.

Καπάνη, pro præsepi et rheda accipi, indicat Hesych. scribens, καπανικώτερα dici τὰ χορταστικώτερα, ἀπὸ τῆς φάτνης. Athen. quoque l. 10. scribit, τὰς ἀπήνας à Thessalis vocari καπάνας. Polluci autem καπάνη est pars quædam currus. vide l. 1. c. 10. tit. de partibus currus. ¶ Item galea è pilis. Hesychio.

Καπανικώτερα, ab Hesych. expon. χορταστικώτερα. Athen. l. 10. dici scribit veluti ἀμαξιαῖα, ideoque μεγάλα, et μεγαλήρετα.

Composita: ac primum ex κάπτω.

Ἀνακάπτω, devoro. Herodot. [2. §. 93. ἡγέονται δὲ οἱ ἔρσενες, ἀπορραίνοντες τοῦ θοροῦ· αἱ δὲ, ἑπόμεναι ἀνακάπτουσι, καὶ ἐξ αὐτοῦ κυΐσκονται. Absorbent.] et Aristot.

Ἀνάκαψις, devoratio, apud Aristot. de gen. an. l. 2. c. 5.

Ἐγκάπτω, et ἐπεγκάπτω, (decomp.) voro, devoro, apud Aristoph.

Ἔγκαφος, ου, ὁ, buccella, bolus, frustulum, Eupol. 5. apud Suid. et Eustath.

Ὑποκάπτω, prævoro, præripio, et deglutio. Aristot.

Composita ex κάπη.

Βουκάπαι, αἱ, boum præsepia. Hesych.

Ὁμόκαπος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem præsepe habens, qui eodem præsepi, vel (per catachresin) eadem mensa utitur. Aristot. Polit. 1.

Παυσικάπη, ἡ, instrumentum erat (ut tradit Ælius Dionysius) rotæ simile, per quod jumentorum colla transmittebant, ne ederent. Dictum et de instrumento, quo impediebantur homines, ne manus ori admovere possent. Ex quibus verbis colligit Eust. παυσικάπη dictam ὡς παύουσα τῆς κάπης, ἢ τοῦ κάπτειν, ὅ ἐστι τοῦ ἐσθίειν.

Derivata ex κάπω, spiro.

Κάπος, flatus, Etym. Hesych. Suid. (Eurip. Phœniss. 813.) Ponitur et κάφος, pro eodem.

Καπύω, καπύσσω, flo.

Ἀποκαπύω, ἀποκαπύσσω, (comp.) efflo: unde Iliad. χ'. ἀπὸ δὲ ψυχὴν ἐκάπυσσε, i. efflavit animam.

Καπυρὸς, ab Hesych. exp. καπύσσων, ἐκπνέων: et in Epigr. καὶ καπυρὸν γελάσας ἐπεχαμμίζει, magno cum cachinno velut efflans risum. Vide et in comp. ex Πᾶς.

ΚΑ'ΡΑΒΟΣ, ου, ὁ, carabus: animal marinum, è cancrorum genere, cauda à cæteris cancris distans. Vide Plin. l. 9. c. 31. Aristot. hist. an. l. 4. c. 2. et Athen. l. 3. A Gaza exp. locusta.

Καραβοειδὴς, carabi speciem gerens, qui è caraborum genere est. Aristot. l. 4. de part. an.

Καράβιον, parvus carabus.

(ΚΑ'ΡΒΑΝΟΣ. Æschyl. Ag. 1070. barbarus. κάρβανα φωνή. Suppl. 124. 135. 931.)

ΚΑΡΒΑΤΙ'ΝΗ, ης, ἡ, dictum fuit vile et rusticum calceamentum suo suppactum solea. Xen. anab. l. 4. ἐπειδὴ ἀπέλιπε τὰ ἀρχαῖα ὑποδήματα, καρβάτιναι πεποιημέναι ἐκ τῶν νεοδάρτων βοῶν.

ΚΑ'ΡΔΑΜΟΝ, ου, τὸ, nasturtium: herba de qua Diosc. l. 2. c. 185. Plin. l. 20. c. 13. †est genus opsonii. Xen. Pæd. 1. 2. 8.† ☞ Sunt qui sic nominatum putent, quasi καράδαμον, quia calore et acrimonia sua caput tentet.

Καρδαμίνη, et καρδαμὶς, cardamine, et cardamis: herba à nasturtii similitudine sic nominata. Pro καρδαμὶς dicitur ab Hippocrate σαυρίδιον, ut testantur Erotianus et Gal.

[Καρδαμίζω. Aristoph. Thesm. 624. Τί καρδαμίζεις; Schol. τουτέστι βλέπεις κάρδαμα, καὶ δριμὺ, &c. Schol. Biset.]

Composita.

Ἀγριοκάρδαμον, et λεπίδιον, dicitur à quibusdam ἡ ἰβηρὶς βοτάνη, herba iberis, ut tradit Paul. Ægineta l. 3. c. 77. quasi nasturtium agreste. Aëtio καρδαμάντη dicitur l. 12. c. 12.

Κυνοκάρδαμον, quibusdam idem quod τὸ κάρδαμον, nasturtium. Dioscorid.

ΚΑΡΔΙ'Α, ας, ἡ, cor: idem est quod Poëtis κέαρ. (☞ A quo etiam deduci putatur, et dici quasi κεαρδία.) (Soph. Tr. 664.) Aristoph. in Ranis, ὦ χρυσοῖ θεοὶ, Ἐνταῦθ' ἔχεις τὴν καρδίαν. Apud eundem in Nub. et Plat. in symp. et Plut. de audit. poëm. καρδία πηδᾷ. Apud Lucianum de salt. σὺ καρδίαν ἕξεις. Et, καρδία λέοντος, vocatur stella, quæ in corde leonis sideris apparet. Metaphoricè interdum ponitur, exponiturque animus: ut apud Plutarch. in Apophth. καρδίαν μὴ ἔχειν. Sic apud Aristoph. in Nub. ἐκ καρδίας φιλεῖν, ex animo diligere. In Geopon. ἀμβλύνει τὰς καρδίας, exp. sensus. ¶ Καρδία, dictum etiam fuit os ventriculi à veteribus, propter affinitatem maximam quæ illi est cum corde, et mutuum consensum, ut declaravit Gal. l. 2. de placitis Hippocr. et Platonis. Thuc. lib. 2. καὶ ὁπότε ἐς τὴν καρδίαν στηρίξαι, ἀνέστρεφέ τε αὐτήν, καὶ &c. ¶ Καρδία, matrix seu medulla, et quasi cor arborum. Theophr. ¶ Καρδία τῆς κλεψύδρας, apud Aristot. in Probl. alvus clepsydræ.

Καρδιακὸς, οῦ, ὁ, cardiacus, cui cor dolet, vel potiùs os ventriculi. Propriè sic dicitur, qui propter oris ventriculi languorem animo deficit, et sudoribus resolvitur. Gal. et Diosc. Interdum adject. q. d. cordialis, ut, καρδιακὴ διάθεσις, in definit. med.

Καρδιάω, ῶ, cordis dolorem sentio, seu potiùs dolorem oris ventriculi, seu stomachi. Nic. in Alexiph. In cant. Salom. c. 4. ἐκαρδίωσας ἡμᾶς, ἡ ἀδελφή μου, exp. vulnerasti.

Καρδιώσσω, vel καρδιώττω, idem quod καρδιάω, cordis dolorem sentio, &c. Aristot. in probl. et Gal. Exponitur etiam, ναυτιῶ, ab Ælio Dionysio.

Καρδιωγμὸς, cordis dolor, seu potiùs oris ventriculi: morsus seu rosio cordis, vel potiùs oris ventriculi. Exponitur etiam, cordis (hoc est, visceris ejus quod palpitat, et cor propriè dicitur) motus quidam palpitationi similis. Vide Gal.

Κραδίη, cor, (per metathesin, pro καρδία) apud Poëtas, Il. α. et alibi passim. Interdum κραδίη et θυμὸς copulantur: ut Il. β'. Odyss. δ. et alibi. Sic et apud Hesiod. in Theog. † v. 99. et 612.† Exponi interdum potest, animus vel mens: Item sensus. A Didymo et Etym. annotatur dici κραδίην à verbo κραδαίνεσθαι, καὶ πάλλεσθαι, quòd perpetuò palpitet cor. (Eurip. Med. 99. 434. Æsch. S. c. Th. 787.)

Composita.

Ἀκάρδιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sine corde est. Item metaphoricè, timidus. Apud Theophr. ἀκάρδιον ξύλον, lignum medullæ expers, quod sine medulla est.

Ἀνακάρδιον, sive ἀνάκαρδος, arbor est Indica, fructu aviculæ corculo non dissimili, (unde putatur nomen inditum,) rubente intus cruore, quo velut sanguine scatet. Sunt tamen qui fructus tantùm hujus arboris nominatos ἀνακάρδια dicant à recentioribus apud Græcos medicis, quòd cordis figuram coloremque simulentur. Paul. Ægin.

Ἀντικάρδιον, cavum illud quod sub pectore est carneum molleque ad os ventris. Vocatur etiam σφαγή.

Βαρυκάρδιος, cui cor grave est, gravatum cor habens, stolidus. Hesych.

Βουκάρδιος, ut, βουκάρδιος λίθος, bucardia gemma, bubulo cordi similis: ut tradit Plin.

Διακάρδιος, cor pertransiens. Joseph. de antiq.

Ἐγκάρδιον, q. d. pars in qua est cor. Sic dicitur interna pars et medulla ligni. Diosc. l. 1. ἐγκάρδιον τοῦ πρέμνου, medulla caudicis. Sunt qui cujuslibet etiam rei internam partem ita dici putent.

Ἐπικαρδιάω, idem quod καρδιάω. Nicand.

Ἐρυθροκάρδιος, qui rubro corde est: Item qui rubra medulla est.

Εὐκάρδιος, (et poëticè εὐκράδιος,) bonum cor habens, i. qui forti animo est. Soph. in Philoct. Apud Hippocr. εὐκάρδιον expon. εὐστόμαχον, stomacho conveniens.

Εὐκαρδίως, forti et præsenti animo. Eurip. in Hecuba. [549. Iph. in Aul. 1560.]

Θρασυκάρδιος, audaci præditus corde seu pectore, qui impavido et magno est animo. Hesiod. in Asp. †448.† [Hom. Iliad. κ. 41. μάλα τις θρασυκάρδιος ἔσται. Schol. εὔτολμος. Ν. 343. μάλα κεν θρασυκάρδιος εἴη, &c.]

Κατακάρδιος πληγὴ, ictus in cor directus. Herodian. l. 6.

Λιθοκάρδιος, qui lapideo corde est, cui cor saxeum est.

Μελανοκάρδιος, qui nigro corde est. Item qui nigra medulla est. Item qui atroci et crudeli animo est. Apud Aristoph. (R. 473.) πέτρα μελανοκάρδιος dicitur, metaphora sumpta ab agrestibus hominibus, quos ob agrestem feritatem μελανοκαρδίους vocarunt.

Νωθροκάρδιος, qui ignavo et segni corde est, excors, stupidus, qui tardo ingenio est. Hesych.

Ὀξυκάρδιος, acutum cor habens, iracundus, ad iram præceps, vel qui acuta ira excandescit. Aristoph. in Vesp. (Æsch. S. c. Th. 913.)

Περικάρδιον, q. d. quod est circa cor. Sic appellatur cordis involucrum: tunica quædam crassa, dura, à cordis basi nata, et ipsum undique ambiens. Poll.

Ποτικάρδιος, qui est in corde, cordi insidens. pro προσκάρδιος. Bion. in epitaphio Adonidis.

Προκάρδιον, quod est sub pectore depressum, molle et carnosum, juxta os ventriculi.

Σκληροκάρδιος, qui duri cordis est.

Σκληροκαρδία, cordis durities. Marc. 16.

Ταλακάρδιος, qui toleranti et forti animo est, cujus cor tolerare novit. Hesiod. in Asp. †424.† Herculis epith.

Τλησικάρδιος, idem. Eust. (Sch. ex. θρασεῖς. Æsch. Pr. 159. Ag. 440.)

Ταραξικάρδιος, cor turbans, cor seu animum mordens et turbans. Aristoph. in Acharn.

Ὑποκάρδιος, qui est sub corde, sub corde latens, aut etiam in corde: ut, ὑποκάρδιον ἄλγος, de mœrore qui cordi insidet. Apud Nonn. ὑποκάρδιος ὀμφὴ, cordis conceptio; mens et cogitatio.

Ὑψηλοκάρδιος, qui corde est elato, superbus, arrogans.

Χαλκεοκάρδιος, qui æneum pectus habet. Et metaphoricè fortis, qui est animo æneo et propemodum invicto. Theocr. idyll. 13. Ἀμφιτρύωνος ὁ χαλκεοκάρδιος υἱός.

ΚΑ'ΡΔΟΠΟΣ, ου, ἡ, mactra, alveus, in quo farina mixta aqua subigitur, et panis pinsitur: quod et μαγὶς, μάκτρα, σκάφη, σκαφὶς, λεκὶς, teste Poll. et Suid. Aristoph. apud Gell. l. 13. c. 24. dicit, Χρῆσον σὺ μάκτραν, εἰ δὲ βούλει, κάρδοπον, utendam pete μάκτραν, vel, si mavis ita appellare, κάρδοπον. Et in Nub. †675.† οὐδ' ἐν καρδόπῳ Κλεωνύμη, ἀλλ' ἐν θυείᾳ στρογγύλῃ γ' ἀνεμάττετο.

ΚΑ'ΡΗΝΟΝ, ου, τὸ, caput: ut apud Hom. Il. λ'. κάρηνα Τρώων φευγόντων. Et Od. κ'. νεκύων ἀμενηνὰ κάρηνα. ¶ Item vertex, summitas: ut, πόλεων κάρηνα, et, ὀρέων κάρηνα, apud eundem Poëtam. (Æsch. Ch. 394.) ☞ Etym. deducit à κάρα, unde ἔκαρον. Eust. dicit, κάρα (de quo mox) et ἄκρα ταυτίζεσθαι, et ex hoc illud fieri literis transpositis.

Κάρη, τὸ, (indeclinabile et Ionicum) idem quod κάρηνον, et ex eo per apocopen factum esse volunt Etym. et Eust. Iliad. χ'. πολιόν τε κάρη, πολιόν τε γένειον. † Hes. Th. 43. vertex montis.†

Κάρηαρ, ατος, τὸ, idem. ut Iliad. ψ'. οὐ θέμις ἐστὶ λοετρὰ καρήατος ἆσσον ἱκέσθαι. † Hes. Th. 577.† Hinc volunt grammatici per syncopen facta esse κάρητος et κάρητι apud Poëtas.

Κάρα, τὸ, idem quod κάρη, frequens apud Tragicos: ut Soph. in Ajace. παίσας κάρα ῥήξει. Eurip. in Medea, σὸν κάρα μιάστορος. Item pro tota facie, apud Soph. (Œdip. Tyr. 40. 762. 970. Tr. 1202. Æsch. Ch. 227.) Veteres neutro genere usurpasse, qui autem illis successerunt, in fem. etiam usos esse, annotavit Eust. (Æsch. Eum. 163.)

Καρὶς, ίδος, ἡ, squilla, piscis genus ex genere τῶν μαλακοστράκων. dictum ἀπὸ τοῦ κάρα, quia caput majus habet reliquo corpore, teste Athen. lib. 3.

Καρίδιον, et καριδάριον, parva squilla, squillula. Aristot. hist. an. l. 5.

Κὰρ, pro κάρα, τὸ, per apocopen. Il. π'. ῥέουσαι ἐξ ὀρέων ἐπὶ κὰρ, in caput. ¶ Est et ὁ Κὰρ gentile nomen. Κᾶρες enim sunt populi Ionibus et Doribus finitimi: quorum regio dicitur Καρία. Accipitur Κὰρ et pro Carico mancipio, seu homine nauci et nihili, qualis Carum gens, quæ aliis se mancipabat.

(Κάρανον. κεφάλαιον. Æsch. Ch. 702.)

(Καρανοῦμαι, κεφαλαιοῦμαι. καὶ τὸ τελευτῆ, καὶ καρανοῦται λόγος. Æsch. Ch. 526.)

Κάρανος, pro αὐτοκράτης, κύριος, apud Xen. Hell. 1.

(Καρανιστὴς, ὁ ἀποκεφαλίζων. Æschyl. Eum. 186.) [Cl. Stanl. legit Καρανιστήρ.]

Καρανιστὴς μόρος, apud Eurip. [Rhes. 817.] exp. mors capitalis.

Κρᾶας, ατος, ὁ, vel τὸ, idem quod κάρα. Il. τ'. κατ' ἀνδρῶν κράατα βαίνει. Apoll. Arg. 1. κράατος ἐξ ὑπάτοιο.

Κρὰς, ατὸς, ὁ, vel τὸ, idem quod κρᾶας, ex quo et factum per syncopen, ut, ἀπὸ κρατὸς, Od. ζ'. Et, κατὰ κρᾶτα. Od. θ'. (Aristoph. R. 332. τὸ κρᾶτα. in Acc. Soph. Œdip. Tyr. 271. Tr. 1032.)

Κρῆθεν, adverb. à capite, de capite. Hesiod. in Asp. † v. 7. ἀπὸ κρῆθεν. κατὰ κρῆθεν. Hes. Th. 574.†

Κράνον, ου, τὸ, caput. Eust.

Κράνος, εος, τὸ, galea. Luc. de scrib. hist. et Plutarch. an sen. administr. respub. † Xen. Pæd. p. 156. b.†

Κράνιον, ου, τὸ, calvaria, calva. Luc. in Timone. Interdum exponitur etiam, caput: ut apud Herodian. ¶ Item poculi genus, apud Theophr. ¶ Item fruticis genus radicibus carentis, ex Theophr. hist. pl. l. 1. c. 9.

Κραναὸς, οῦ, ὁ, asper: ut, κραναὴ Ἰθάκη, apud Hom. Exponitur et sterilis. Vult Eustath. deduci à κράνον, i. caput.

Composita: ac primum ex κάρηνον.

Ἀμφικάρηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, utrinque caput habens, vel biceps, geminum caput habens. Pro eodem dici et ἀμφίκρανος per syncopen, quidam tradiderunt.

Ἀνθοκάρηνος, caput floridum, seu floribus redimitum habens. Oppian. lib. 4. Hal.

Δικάρηνος, biceps, geminum habens caput. Hom. in Βατραχομυομαχίᾳ.

Ἑκατογκάρηνος, q. d. centiceps. Pind. Aristoph. et Æschyl.

Εὐρυκάρηνον δέμας, corpus lato seu vasto capite. Oppian. de venat. lib. 3.

Λισσοκάρηνος, glabrum caput habens.

Ξανθοκάρηνος, cui flavum est caput, i. cui flavi sunt capitis pili.

Ὀξυκάρηνος, acutum caput habens. Dionys. Alexand.

Οὐλοκάρηνος, qui crispo capite est, i. crispis capillis. Od. τ'. [246. Γυρὸς ἐν ὤμοισιν, μελανόχροος, οὐλοκάρηνος· Vide Notam Cl. Barnes. Hunc locum paulo aliter legit Scholiast. Aristoph. Ran. 1099. Κυρτὸς ἔην, ὤμοις μελανόχροος, οὐλοκάρηνος. Suid. Lex. in Voce Γυρὸς. J. Poll. Onom. lib. 2. §. 23.]

Πεντηκοντακάρηνος, qui habet quinquaginta capita. Epitheton Cerberi, apud Hesiod. in Theog. † 312.†

Πολυκάρηνος, multa capita habens: ut, πολυκάρηνος ἔρις. in Epig.

Πρηνικάρηνος, præceps, capite deorsum vergens. [Anth. Ep. Gr. Diod. Δυσθεὶς πρηνικάρηνος, prono capite.]

Τρικάρηνος, triceps. Hesiod. in Theog. † 287.†

Ὑψικάρηνος, altum caput habens, vel altum cacumen habens: ut, ὄρος ὑψικάρηνον.

Composita ex κὰρ seu κάρα.

Ἄκαρις, cerebrum vel caput. Etym.

Ἀκαρὴς, et ἀκαριαῖος, exp. quasi ita exiguus ut caput et principium reperiri non possit. Poll. Vide et in compositis ex Κείρω.

Ἀμφικαρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀμφικάρηνος. Nicand. in Ther.

Ἀντικαρὰ, locus qui post claviculam est. Hesych.

Κατακάρα, Atticè dici aiunt, pro ἐπὶ κεφαλὴν, in caput, apud Dionys. Long. Id tamen dicitur potiùs κατάκαρα, quod et κατωκάρα scribitur apud Aristoph. in Acharn.

Ἰμίκαρα, nomen promontorii.

Composita ex κάρ.

Ἀνάκαρ, sursum versus in acclive. Quidam expon. in superiorem partem. (cujus cont. ἐπίκαρ.) apud Hippocr.

Ἔγκαρ, ατος, ὁ, cerebrum; vel pediculus, ut quidam exp. Il. ι'. τίω δέ μιν ἔγκαρος αἴσῃ. Dicitur etiam ἔγκαρος, ου, pro cerebro, apud Lycophr. et Alcæum epigr. l. 2. παρὰ τὸ ἐν τῷ κάρᾳ ἤτοι κεφαλῇ εἶναι.

Ἐπίκαρ, id est, ἐπὶ κὰρ, in caput.

Composita ex κρᾶας seu κράς.

Δικραὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, biceps.

Δίκραιος, bifidus, bicornis, apud Hippocrat. de loc. in homine.

Δικραιότης, ητος, q. d. bifiditas, bicornitas. Hippocrat. ibidem. Vide et in comp. à Κέρας.

Δίκροος, et per contract. δίκρους, item δικρόος, et per contract. δικροῦς, biceps, bifidus, bisulcus, bifurcus. Xenoph. in Cyneg. Utitur et Hippocr. Gal. Aristot. et alii. Femininum δικρόα substantivè aliquando ponitur apud Aristot. et Xen. Dici autem δίκροος per syncopen pro δίκαρος seu δικάρηνος, vel potiùs quasi δίκραος aut δίκρατος, scribit Etym.

Κατακρῆθεν, idem quod κατὰ κρατὸς, seu κατὰ κάρας, κατὰ τῆς κεφαλῆς.

Κατάκρας, idem. Nonnulli tamen volunt esse pro κατὰ κράτος, i. vi: nonnulli exp. prorsus, funditus.

Λευκόκρας, candidum habens caput.

Composita ex κράνον.

Ἀμφίκρανος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. utrinque capitatus, aut circumcirca capitatus. Eurip. in Herc. fur. [1274. Τὸν τ' ἀμφίκρανον, καὶ παλιμβλαστῆ κύνα Ὕδραν φονεύσας; Barnes. Novem habentem Capita, quatuor ex utraque parte mortalia, unum in medio immortale.] Dici tamen per syncopen pro ἀμφικάρηνος, quidam tradiderunt.

Ἀποκρανίζω, (poet.) caput amputo.

Βούκρανον, ου, τὸ, caput bubulum: apud Proclum de sphæra. Item galea facta ex capite bovis.

[Βούκρανος. Soph. Trach. 11. Achelous fluvius, φοιτῶν ἐναργὴς ταῦρος, ἄλλοτ' αἰόλος Δράκων ἑλικτὸς, ἄλλοτ' ἀνδρείῳ τύπῳ Βούκρανος. Schol. οἱ ποταμοὶ ταυρόκρανοι διατυποῦνται, &c. Strab. Geogr. lib. 10. habet Βούπρῳρος.]

Βουκράνιον, vitis nigra, Dioscor. Sic etiam appellatur τὸ ἀντίρρινον. Gal.

Δίκρανος, biceps.

Δίκρανον, (sub. ξύλον,) expon. furcatum lignum, vel furca, apud Luc. in Timone.

Δικρανόω, ῶ, bifurcum reddo, seu bicipe; in duas partes aperio.

(Δορίκρανος. δορικράνου λόγχης ἰσχύς. V. Æschyl. Pers. 147.)

[Ἑκατόγκρανος. Pind. Pyth. Od. H. 20. Τυφὼς Κίλιξ ἑκατόγκρανος οὔ μιν ἄλυξεν.]

Ἐπίκρανον, ου, τὸ, quod super caput est, seu vitta, capitis ligamentum: idem quod κρήδεμνον. Eurip. in Hippol. Item munimentum, quod capiti imponitur, i. galea. Poll.

Ἐπίκρανα, dicuntur etiam capitula sive capitella columnarum, apud Architectos: idem quod κιονόκρανα. Xen.

Ἐγκρανὶς, ίδος, ἡ, cerebellum. Poll.

Ἐπικρανίδες, sudaria, sudatoria lintea: apud Hipp. in παραγγελίαις. Hesych. exp. ἐπίκρανα, περικεφάλαια καλύμματα.

Ἐπικρανίδιον, idem Hesychius dicit esse στρογγύλον καλύμμα τῆς κεφαλῆς, innuens, derivari ex nomine κράνος seu κράς, caput.

Ἑτεροκρανία κεφαλαία, seu ἑτεροκρανία, absolutè, dicitur dolor alteram cranii seu capitis partem tentans, dextram vel sinistram, qui et ἡμικρανία. Gal. in Isagoge et in defin. medic.

Ἡμικράνιον, ου, τὸ, dimidia capitis pars. Alex. Trall. l. 1. c. 12.

Ἡμικρανία, ἡ, et ἡμικρανικὸν πάθος, dicitur ἡ περὶ τὸ ἡμίκρανον ὀδύνη. Gal. τῶν κατὰ τόπ. lib. 2. c. 3. Aët. l. 6. c. 49. et Paul. Ægin. l. 2. c. 5. Dicta modò ἑτεροκρανία.

Ἡμικρανικοὶ, hemicranici, qui hemicraniæ obnoxii sunt. Paul. Ægin. lib. 2. c. 5.

Κιονόκρανον, idem quod ἐπίκρανον, caput columnæ. Xen. [Lib. 4. §. 5. Βουλευομένων δὲ, τί χρὴ ποιεῖν, σείεται τὸ κιονόκρανον ἀπὸ τοῦ κίονος, οὔτε σεισμοῦ, οὔτε ἀνέμου γενομένου.]

Μακτοίκρανος, Doricè pro μακροίκρανος, upupa: quoniam in capite habet cristam velut oblongam galeam. Hesych.

Μαλακοκρανεὺς, q. d. mollicepa. Avis nomen, apud Aristot. hist. animal. l. 9.

Μελάγκρανις, nigriceps. Junci genus, apud Plin. lib. 21. c. 18. et Hesych.

Μεσόκρανον, media capitis seu cranii pars. vertex. Poll. l. 2.

Μυριόκρανος, innumera habens capita. Epith. canis Lernæ, apud Eurip. in Herc. fur. [419.]

Ὀρθόκρανος, erectum caput habens. Soph. in Antig.

Περίκρανος, qui circum caput est, aut adhibetur. Poll.

Περικράνιος χιτὼν, apud anatomicos dicitur tunica seu membrana, quæ cuti calvariam ambienti subjecta est. Utitur et Plutarch. in Numa.

Πολύκρανος, multa habens capita. Eurip. [Bacch. 1015.]

Πρόσκρανος, capiti adjunctus.

Προσκράνιον, idem quod προσκεφάλαιον, cervical, pulvinar. Pro quo Dores dicunt ποτίκρανον: ut apud Theocr. idyll. 15.

Ταυρόκρανος, tauri caput habens, qui taurino capite est. Eurip. in Oreste.

Τρίκρανος, triceps. Soph. (Tr. 1114.)

Τρίκρανον, promontorii nomen. Xen.

Ὠλέκρανον, ου, τὸ, quasi ὠλενόκρανον, caput cubiti eminens et protuberans, cubiti pars gibbera, apud Aristot.

Ὠλεκρανίζω, cubiti gibbero ferio. apud Poll.

ΚΑΡΙ'ΝΑΙ, dicebantur mulieres, quæ defunctos in funere prosequebantur cum planctu et lamentis: quoniam ex Caria oriundæ erant. Hesych.

ΚΑΡΚΑΙ'ΡΩ, resono, sonitum edo: vel etiam, pulsatus vibro et tremo. ut Il. υ'. κάρκαιρε δὲ γαῖα πόδεσσιν Ὀρνυμένων ἄμυδις.

ΚΑΡΚΙ'ΝΟΣ, sive καρκῖνος, ου, ὁ, cancer. de cujus piscis generibus vide Aristot. hist. an. l. 4. c. 2. Athen. l. 3. et Plin. l. 9. c. 31. ☞ Sunt qui ita denominatum dicant παρὰ τὸ γαργαίρειν, διὰ τὸ πλῆθος τῶν ποδῶν. ¶ Est etiam sidus hoc nomine ex duodecim zodiaci signis, apud Arat. μέσσῳ δ' ἐπὶ καρκίνος ἐστί. ¶ Item cancer, morbi genus: de quo vide Hippocr. Alex. Aphrod. Gal. ¶ Καρκῖνοι, dicuntur ossa duo jugalia, quæ prope tempora committuntur. Poll. lib. 2. ¶ Item: καρκῖνος, cancer: vinculi genus, apud Gal. lib. de fasciis. fascia in plures partes scissa, cancrorum pedum speciem referens. ¶ Est et calceamenti genus. Hesych. et Poll.

Καρκινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cancro similis, vel qui è cancrorum genere est: ut, τὰ καρκινώδη, apud Aristot. lib. 4. de part. an. quæ è cancrorum genere sunt. Sic, καρκινώδη ἕλκη, apud Diosc. ulcera quæ in cancros vergunt. Et, καρκινώδεις ὄγκοι, apud Alex. Aphrod. prob. l. 1. quæst. 92.

Καρκινάδες, dicuntur animalcula minutis cancris similia, colore fulvo, quorum meminit Aët. l. 2. c. 139.

Καρκίνιον, ου, τὸ, parvus cancer, cancellus. Aristot. hist. an. l. 5.

Καρκινοῦσθαι, cancro tentari et infestari, apud Hippocr. Alii καρκινοῦσθαι volunt dici plantarum radices, quæ cancri instar divaricatis et in latera dispersis fibris vel capillamentis terram apprehendunt, apud Theophr. sæpè.

Καρκίνωμα, τὸ, idem quod καρκῖνος, cancer morbus, apud Dioscor. lib. 1. et 2.

Συγκαρκινοῦσθαι, dicuntur frumenta, quum radices agunt. Pherecr.

ΚΑΡΝΕΙ͂ΟΣ, Apollinis est epitheton: forsan à Carno, Jovis et Europæ filio, inquit Hesych.

Κάρνεια, τὰ, sacra Carnia, seu ludi Carnii, qui agitabantur in honorem Apollinis Καρνείου: apud Athenæum lib. 4. Pro eodem κάρνεια, metri gratia, dicitur κάρνεα, apud Theocr. Idyll. 5. τὰ δὲ κάρνεα καὶ ἐν ἑόρτῃ.

Καρνεᾶται, appellati fuerunt cœlibes quidam, ministerio Carniorum sacrorum destinati. Hesych.

ΚΑ'ΡΟΣ, ου, ὁ, sopor cum gravedine, marcor; veterni species, secundum quosdam. Galenus Methodi lib. 12. καταφορὰς βαθείας distribuit in ἀποπληξίας et κάρους et κατοχάς. Item generaliter, sopor: ut Herodian. l. 1. εὐθέως δὲ κάρος ἐπέπεσεν αὐτῷ, ὡς ὕπνου τε καθελκόμενος, ἐπὶ καμάτου πάσχειν οἰηθεὶς, ἀνεπαύσατο, atque in soporem prolapsus, quum id ex labore accidisse opinaretur, quieti se tradidit. Apud Dioscoridem, κάρον ἐπιφέρει, expon. gravitatem soporemque affert. Apud Apoll. Arg. 2. κάρος δέ μιν ἀμφεκάλυψε Πορφύρεος. schol. exponit σκότωσιν, q. d. obtenebratio. A Bud. exponitur etiam, crapularis redundantia. Aristot. in probl. τὸν κάρον καὶ τὴν κραιπάλην ποιεῖ. ☞ Deducitur à κάρα, caput: quòd capiti gravedinem afferat. ¶ Item, κάρος, vel κάρον, herba, quæ officinis carvi, vulgò chervi. de qua vide Diosc. l. 3. Dici etiam, κάρον, Aëtio, et κάρων, item κάρυον, annotatur. Item καροβάλον, à Simeone Sethi.

Καρόω, ῶ, soporem cum gravedine affero, marcorem induco seu veternum. Gal. Apud Aristot. καροῦσθαι ὑπὸ βροντῆς, alto gravique sopore corripi. (Καροῦμαι. Theoc. κβ'. 58.)

Κάρωσις, q. d. soporatio, i. actus ipse soporem illum inducendi. Exponitur etiam, sopor.

Καρωτικὸς, οῦ, ὁ, soporifer, soporem inducens qui κάρος dicitur. Exponitur etiam, gravedinem afferens. Gal. et Diosc.

Καρωτικαὶ (sive καρωτίδες) ἀρτηρίαι, quæ et ληθαργικαὶ, et ἀποπληκτικαὶ, sunt rami duo arteriæ magnæ, qui sub clavicula divisi juxta asperam arteriam, unà cum vena jugulari in caput feruntur: sic à veteribus medicis dictæ, quòd vinculo exceptæ, carum, lethargum et apoplexiam inducant. Aristot. hist. an. lib. 3. Aretæus acut. morb. lib. 2. cap. 11. Galen. in lib. de usu respir. Alex. Aphr. probl. lib. 2.

Composita.

Νῆκαρ, dormitatio, segnities, torpor, veternus, sopor: quasi τὸ τοῦ κάρους, ut tradit schol. Nic. in Ther. v. 189. A Suida et Etym. adjectivè etiam exponitur ἀνόνητος. Vide et in comp. à Χαίρω.

Ὑποκαρόω, sopore leviter afficior seu quadantenus. Diosc. l. 4.

ΚΑ'ΡΠΑΙ, αἱ, putantur esse vermes qui oleis innascuntur. Apud Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 2. τὰς σῆτας ἐπὶ τῶν ἐλαιῶν τὰς κάρπας γίνεσθαι, ubi tamen quidam legendum suspicantur κάμπας.

ΚΑΡΠΑΙ'Α, ας, ἡ, saltationis genus. Athen. lib. 1. οἱ ὠρχοῦντο τὴν καρπαίαν καλουμένην, ἐν τοῖς ὅπλοις. Quæ desumpta sunt ex Xen. initio lib 6. Anabas.

ΚΑ'ΡΠΑΣΟΣ, ου, ὁ, carpasus: ex venenatorum medicamentorum numero. Diosc. l. 6. c. 13. et Paul. Ægin. l. 5. c. 43.

Ὀπωκάρπασον, (decomp.) ὀπὸς καρπάσου, succus carpasi. Gal. l. 1. de antidot. et τῶν κατὰ τόπους l. 1. c. 2. ex Archigene.

ΚΑΡΠΗ'ΣΙΟΝ, ου, τὸ, carpesium: festuca tenuis, surculis cinnamomi similis, odore τοῦ φοῦ, sed valentiore et magis aromatico. Duplo pondere pro cinnamomo usurpatur à Galeno. Serapio, Avicenna, atque Arabes omnes, cubebas esse dicunt. Sunt qui crediderint, ἐξηρασμένον esse. Plura vide apud Galen. simpl. medic. l. 7. et de antidot. l. 1. et l. 1. τῶν κατὰ τόπους.

ΚΑΡΠΟ'Σ, οῦ, ὁ, fructus. Generaliter de quarumlibet plantarum fructu dicitur. Od. ή. (de fructu olearum et ficuum.) Τάων οὔποτε καρπὸς ἀπόλλυται. Et, καρπὸς ἀρούρης, apud Hom. et Hesiod. quicquid è terra provenit. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 3. καρπὸς δ' ἐστὶ τὸ συγκείμενον σπέρμα μετὰ τοῦ περικαρπίου. Sumitur et pro semine, apud eundem. Item metaph. utilitas, emolumentum. Herodian. l. 8. ἐπεὶ καὶ τῆς νίκης πᾶς ὁ καρπὸς αὐτοῖς περιγένηται. ¶ Item junctura manus cum cubito. † Xen. Pæd. 6. p. 169. b.† Aristot. de part. an. 1. ἄρθρον δὲ χειρὸς καὶ βραχίονος, καρπός. Sunt tamen qui pro vola accipiant, apud Hom. Il. έ. ἐπὶ καρπῷ χεῖρα γέροντος Ἕλλαβε δεξιτερήν. [οἱ καρποὶ ἔσται Στεφάνοισιν ἀξίων. Æsch. S. c. Th. 624.]

Derivata ex καρπὸς, fructus.

Καρπόω, ῶ, fructum offero. Levit. c. 2. [Æsch. Pers. 823.]

Καρπόομαι, οῦμαι, fructum percipio, fruor. † Xen. Pæd. 3. 5. 90.† Theophr. hist. pl. lib. 4. καρποῦσθαι ἐνιαυτὸν, fructum anni percipere, vel elicere. Apud Demosth. καρποῦσθαι τὰ αὑτοῦ, frui suis rebus. Sic, καρποῦσθαι σχολὴν, frui otio, Synes. Item consequor: ut, καρποῦσθαι δόξαν, apud Dem. Sic Xen. Pæd. 8. καὶ ἐκ τούτου καρποῦμαι ἀσφάλειαν καὶ εὔκλειαν. Exponitur etiam aliquando, usumfructum percipio: ut apud Demosth. in Aphobum, [illegible] μόνῳ καρπώσασθαι. Item exhaurio et consumo. Demosth. (de matre Æschin.) καρπουμένη τὰς τῶν χρωμένων οἰκίας. Dicitur etiam de malis: ut apud Aristid. καρποῦσθαι τὰ κακὰ ἀντὶ τῶν ἀγαθῶν. Apud Lysiam in apol. 1. καρποῦσθαι τὰς τῆς πόλεως συμφορὰς, frui calamitatibus reipubl. i. ex reipub. calamitatibus fructum percipere, et sua commoda comparare. [Æsch. Pr. 850. S. c. Th. 599. Ag. 511. 630. Suppl. 261. 321. Soph. Tr. 205.]

Κάρπωμα, τὸ, fructus qui percipitur, quæstus. Hesych. Item oblatio, victima, seu hostia. Exod. 29. et Levit. 1. cap. Exp. etiam, possessio, seu possessio ex qua fructum et emolumentum capimus. [Æsch. Suppl. 1008.]

Κάρπωσις, εως, ἡ, fructuum et commodorum perceptio, usus rei fructuosus, q. d. fruitio. Xen. Pæd. 4.

Καρπώσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex quo fructus capi potest. Item frugiferus, apud Athen. l. 11.

Κάρπιμος, ου, ὁ, fructiferus, seu qui fructus gignere solet, aut aptus ad fructus edendos. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 3.

Καρπίζω, fructum colligo seu decerpo. Item generaliter, decerpo, demeto aut colligo. Diosc. l. 3. c. 37. καρπίζουσι δὲ αὐτὸν ἐν θέρει.

Καρπίζομαι, idem quod καρπόομαι, fructum colligo, apud Thucyd. et Athen. lib. 6. Item defrugo, i. fructus seu fruges consumo, et q. d. fructus seu fruges exhaurio et exinanio. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 9.

Καρπισμὸς, οῦ, ὁ, fructus perceptio, usufructus: idem quod κάρπωσις. Item defrugatio, exinanitio et extenuatio quæ nimia defrugatione fit. Theophr. ibidem.

Καρπεύω, f. εύσω, idem quod καρπόομαι et καρπίζομαι, fructum percipio, fruor: ut, καρπεύειν χώραν. Apud Poll.

Καρπεία, ἡ, fructus perceptio, usufructus: idem quod κάρπωσις et καρπισμός.

Καρπεῖον, ου, τὸ, idem videtur esse quod καρπὸς, Poll. ex Aristoph. Apud Nic. in Alexiph. σιδίου καρπεῖον, idem quod σίδη.

Composita.

Ἁβρόκαρπος, ου, ὁ καὶ ἡ, molles et delicatos fructus ferens.

Ἀγλαόκαρπος, splendidus fructibus, quos fert: vel splendidos aut pulchros fructus ferens: ut, μηλέαι ἀγλαόκαρποι, apud Hom. [Od. Η. 115. et Λ. 588.] Et, θέρος ἀγλαόκαρπον, apud Nonn. [Pind. Nem. Γ. 97. Νύμφευσε δ' αὖτις ἀγλαόκαρπον Νηρέος θύγατρα. Lat. Vers. pulchra-brachia-habentem. alii formosam. alii clarum fructibus, per καρπὸν, sobolem, h. e. Achillem intelligendo. Vid. Not. Cl. Schmid. ad loc.]

Ἀείκαρπος, semper fructum habens, perennes seu perpetuos fructus ferens.

Ἄκαρπος, infructuosus. Theophr. τῆς τερεβίνθου τὸ ἄῤῥεν ἄκαρπον. Item generaliter, inutilis. [Æsch. Eum. 945.]

† Ἄκαρπος, sine fructibus: Soph. Œd. Tyr. 262.†

Ἀκαρπία, ἡ, infructuositas, sterilitas: ut, ἀκαρπία γῆς. [Æsch. Eumenid. 803. ὑμεῖς δὲ τῇ γῇ τῇδε μὴ βαρὺν κότον Σκήψησθε, μὴ θυμοῦσθε, μηδ' ἀκαρπίαν Τεύξητ', &c.]

Ἀκαρπέω, ῶ, sine fructu sum, infructuosus et sterilis sum, fructum non gigno seu fero. Theophr.

[Ἀκάρπιστος. Eurip. Phœniss. 202.] [πλεύσασα, περιῤῥύτων ὑπὲρ ἀκαρπίστων πεδίων Σικελίας (Κελτικας.) Schol. Ἀκαρπίστων τῶν σφοδρῶς ξηρῶν καὶ χερσαίων. ἀκάρπιστα δὲ πεδία τὴν θάλασσάν φησιν, ὑπὸ ἑσπερίων αἱ νῆες ἐχόμενος τρόπον.]

Ἀκάρπωτος, ex quo fructus perceptus non est: ut χάρις ἀκάρπωτος, apud Soph. ex qua nemo fructum percepit. [Aj. 176. Æsch. Eumenid. 716. Κἀγώ γε χρησμοὺς τοὺς ἐμούς τε καὶ Διὸς Ταρβεῖν κελεύω, μηδ' ἀκαρπώτους κτίσαι. Infructuosos facere.]

Παντακαρπὸς, (comp.) omnino infrugifer et sterilis. Nicand. in Ther.

Ἀκρόκαρπος, in summitate fructum habens, in summa sui parte seu cacumine fructum edens. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 23.

Ἀλιτόκαρπος, vanam seu inanem habens prolem. Hesych. et Etym.

Ἀμαυρόκαρπος, nigrum habens fructum: dicitur de flore ferulæ, apud Theophr. l. 6. c. 2.

Ἀμπελόκαρπον, herbæ nomen, quæ et ἀπαρίνη, apud Diosc. l. 3. c. 183.

Ἀμφίκαρπος, utrinque seu ab utraque parte fructum habens.

Ἀντικαρπέω, ῶ, fructum edo seu emitto. Item emitto veluti fructum; genero, pullulo. Gal. apud Hippocr.

[Ἀντικαρπίζω. J. Poll. Onomast. lib. 1. § 236. de ramis arborum disserens, eos vocat, ἀφύλλους—ἀντικαρποφοροῦντας τῆς ὥρας, ἀντικαρπιζομένους, ἀφυλλωθέντας, καὶ τὰ ὅμοια. Clem. Alex. Pædag. lib. 1. Cap. 5.]

Βραδύκαρπος, tardos seu seros reddens fructus.

Γλυκύκαρπος, cujus fructus dulcis est, dulcem fructum gignens. Theocr. idyll. 11.

Γλυκυκαρπέω, fructus mei dulces sunt, dulces fructus edo.

Γυμνόκαρπος, cujus fructus nudi sunt, qui non habet fructus involucro aliquo tectos.

Διακαρπόομαι, decerpo.

Δίκαρπος, biferus, bis fructum gignens. Strabo, δίκαρπον ἔχουσι τὴν γῆν.

Δικαρπέω, ῶ, biferus sum, bis fructum fero: tam de arbore quam de fructu. Theophr.

Δρύκαρπα, τὰ, eadem quæ ἀκρόδρυα, Eustath.

Ἔγκαρπος, in quo fructus insunt, fructus in se habens. Metaph. Soph. in Trachin. de muliere gravida, in cujus utero fœtus est, velut fructus in arbore. (Œdip. Tyr. 25.) Suid.

Ἐγκαρπίς, ίδος, ἡ, fructuosus. Hesych.

Ἐκκαρπόομαι, οῦμαι, idem quod καρπόομαι. Greg. τὰ ἱερὰ ἐκκαρποῦσθαι μέγα ἐνόμιζε, quæstui habere res sacras et divinas. Item exhaurio et extenuo facultates alicujus, et percipio earum fructus, apud Demosth.

Ἐκκάρπωσις, fructuum ac commodorum perceptio, et usus rei fructuosus.

Ἐκκαρπίζω, fructus decerpo et percipio.

Ἐκκαρπίζεσθαι, idem quod καρπίζεσθαι, defrugare, defrugatione exinanire et exhaurire. [ἄνης ἄρουρα θάνατον ἐκκαρπίζεται. Æsch. S. c. Th. 607.] Theophr. de caus. pl. l. 9. c. 9.

Ἐναλλόκαρπα, apud Theophr. esse dicunt, quæ aliarum plantarum folia sustentaculo quasi fructificant.

Ἐνιαυτόκαρπος, uno anno fructificans. Theophr. lib. 1.

Ἐπικάρπιος, frugifer, vel qui est frugum præses. Aristot. de mund.

Ἐπικάρπιον, quidquid semen aliquod continet. ex annotat. Marcell. in Diosc.

Ἐπικάρπια, dicuntur etiam ramusculi plantarum, de quibus fructus dependet, et qui sunt super fructum. Athen. lib. 9.

Ἐπικαρπία, ἡ, fructus, fructuum proventus, fructuum reditus. Item metaph. fructus et reditus qui ex ipsa summa capitali manant, usus rei fructuosus: idem quod ἐκκάρπωσις, Plat. l. 12. de leg. Aristot. œcon. 2.

[Ἐπικαρπίδιος. Anthol. Ep. Gr. —— ὁ μᾶλλον χνοῦν ἐπικαρπίδιον. vel pomorum lanuginem fructui supereminentem.]

Ἐπικαρπίζομαι, defrugo. Theophr.

Ἐπιφυλλόκαρπος, (decomp.) q. d. super folia fructum habens, qui in folii dorso fructum gerit. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 16.

Εὔκαρπος, benè fructificans, uberibus fructibus fœcundus. Theophr. de caus. pl. l. 2. Item activè, benè fructificare faciens, fructuum ubertatem adjuvans, ut, εὔκαρπος ἀὴρ, apud Theophrast. de caus. pl. l. 2. Item metaph. fœcundus: ut, εὔκαρπος ἀφροδίτη, apud Plut. in Erot.

Εὐκαρπία, ἡ, fructuum uber proventus, fructuum ubertas, vel in fructibus gignendis felicitas. Theophrast. de caus. plant. lib. 2. et Theophyl. ep. 74.

Εὐκαρπέω, ῶ, fructibus uberibus fœcundus sum, uberes fructus fero, q. d. benè seu feliciter fructifico.

Ἡδύκαρπος, suaves et jucundos fructus gignens: ut, ἡδύκαρπα δένδρα, apud Theophr.

Κακόκαρπος, malè et infeliciter fructificans, aut etiam malos fructus gignens.

Κακοκαρπία, mala et infelix fructuum editio.

Καλλίκαρπος, pulchros aut etiam bonos fructus gignens. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 9. Plut. in Coriol. [Eurip. Bacch. 107. βρύετε, βρύετε χλοηρᾷ Σμίλακι καλλικάρπῳ. Herc. Fur. 464. Æschyl. Prometh. 369.]

Καλλικαρπία, pulchrorum fructuum editio: vel fructuum pulchritudo et venustas.

Καλλικαρπέω, pulchros et venustos fructus edo: aut pulchros et bonos fructus gigno. Theophr. de caus. pl. lib. 1.

Κατάκαρπος, fructuosus, frugifer: ut, κατάκαρπος ἐλαία, frugifera olea. Psal. 51.

Κατακάρπιον, ου, τὸ, fructus. ex Theophr.

Κατακαρπόω, ῶ, adoleo. Suid.

Κατακάρπωσις, exp. ctnis, Levit. 6.

Κλυτόκαρπος, inclytum fructum habens. Pind. [Nem. Od. Δ. 123. Ἔνθα στέφανοι ἔχοντες, εἰ καὶ κλυτοκάρπων Οἰ- νόντ' ἄνω στεφάνων. Schol. τῶν ἔνδοξον καρπὸν φερόντων στεφάνων.]

Λεπτόκαρπος, cujus fructus tenuis est. Diosc. l. 3. c. 29.

Λευκόκαρπος, cujus fructus albi sunt. Theophr.

Μεγαλόκαρπος, fructus magnos ferens, cujus fructus magni sunt.

Μελάγκαρπος, nigrum ferens fructum, seu fructus loco atram afferens obscuritatem: ut, μελάγκαρπος ἀνάγκη, apud Plut.

Μικροκαρπία, parvi fructus editio, fructus exiguitas.

Ξηρόκαρπος, aridum seu siccum fructum pariens.

Οἰσύκαρπος, salicis fructus: ab οἶσος, quæ et λύγος et ἄγνος dicitur. Eust.

Ὀλιγόκαρπος, paucos fructus gignens.

Ὁλοκαρπόω, ῶ, totum adoleo. Ecclesiast. 45.

Ὁλοκάρπωμα, et ὁλοκάρπωσις, holocaustum. Sap. Salom. cap. 3. et Esaiæ 41.

Ὁμοιόκαρπος, similes habens fructus, cujus fructus similes sunt.

Ὁμοιοκαρπέω, ῶ, similes fructus gigno, fructuum similitudine convenio cum alio. Theophr. de caus. pl. l. 1. c. 11.

Ὀπισθόκαρπος, vel ὀπισθοκάρπιος, ferens fructum ex adverso folio, sive à tergo folii. Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 2.

Ὀψίκαρπος, cujus fructus serotini sunt, serotinos fructus ferens. Theophr. ibidem.

Ὀψικαρπία, sera fructus editio. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 3.

Ὀψικαρπέω, ῶ, serotinos fructus gigno, fructus mei serotini sunt, seros fructus fero. apud eundem.

Πάγκαρπος, fructus omnis generis habens. Soph. in Electra. (Œdip. Tyr. 83.) Et in Axiocho, ὅσα ἄφθονοι μὲν ὧραι παγκάρπου γονῆς.

Παγκάρπιος, idem: ut, παγκαρπία μελιττοῦττα, apud Theophr. hist. pl. l. 9. c. 9. placenta ex melle et omni fructuum genere.

Παγκαρπία, pro omni fructuum genere: apud Eust. ex Anticl.

Περικάρπιος, fructu cinctus, fructum habens circum se. Item cujus fructus tegmine et involucro aliquo cinctus est. Athen. lib. 2. ex Phænia.

Περικάρπιον, ου, τὸ, vitium fructum cingens seu muniens. Vide Plin. l. 15. c. 28. Item fructus pars quæ semen ambit. Theophr. hist. pl. l. 6. c. 1. ἔχει ἀκάνθας ἐν τῷ περικαρπίῳ. Exponitur etiam, fructus, apud eundem l. 6. c. 4. ἔχον περικάρπιον ἐν ᾧ τὸ σπέρμα; τὴν μορφὴν ἀκανθώδες.

Περικαρπία, itidem pro integumento fructus, apud eundem l. 6. c. 1.

Πικρόκαρπος, cujus fructus est amarus. Æsch. [Sept. c. Theb. 690. Ὠμοδακής σ' ἄγαν ἵμερος ἐξοτρύνει πικρόκαρπον ἀνδροκτασίαν τελεῖν αἵματος οὐ θεμιτοῦ. Schol. πικρὸν καρπὸν καὶ κέρδος ἔχουσαν. Schol. B. πικρὸν κέρδος ἔχουσαν.]

Πλαγιόκαρπος, obliquè seu à lateribus fructum ferens. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 23.

Πλατύκαρπος, latum fructum habens, cujus fructus latus est. Dioscor. l. 3. c. 161.

Πολύκαρπος, multos fructus gignens, fœcundus. (Eurip. Phœniss. 214.) Theophrast. de caus. pl. l. 2. c. 1. Τὸ πολύκαρπον, apud Hippocr. dicitur τὸ κραταίογον. Gal. in lex. Hippocr.

Πολυκαρπέω, multos fructus produco, ubertim fructus produco. Ælian. var. hist.

Πολυκαρπία, ubertas in fructu ferendo, uber fructus. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 3. [Xenoph. Memorab. lib. 3. καὶ ὅταν γε οἱ ἄλλοι ἄνθρωποι τοὺς θεοὺς εὔχωνται πολυκαρπίαν, εἰκότως ἂν οὕτως πολυωφελοῖ εὔχοιντ.]

Πρωΐκαρπος, cujus fructus maturè proveniunt. Idem histor. plant. lib. 1. c. 23.

Πρωϊκαρπία, ἡ, matura fructuum editio, quum arbores fructus suos maturè reddunt.

Πρωϊκαρπέω, ῶ, maturè fructus meos reddo. Theophr. de caus. plant. lib. 1. cap. 15.

Πυκνόκαρπος, densos seu multos fructus habens. Lucian. in Amorib.

Ῥυτίδόκαρπος, fructum rugosum ferens.

Στελεχόκαρπος, caudice fructum ferens, ut ceratoniæ siliqua.

Τελεσκαρπέω, seu τελεσικαρπέω, ad maturitatem fructum perfero. Theophr. Item ad frugem pervenio, apud eundem.

Τελεσίκαρπος, fructum ad maturitatem perducens. Strabo.

Τελεσικαρπέω, fructum ad maturitatem perduco. Idem.

Τρίκαρπος, triferus, i. ter fructus suos quotannis reddens. Τρίκαρπον exp. etiam trienne, apud Hesych.

Ὑπέρκαρπος, supra modum fructificans, cujus fructus modum excedunt, fructuosissimus.

Ὑπερκαρπέω, ῶ, supra modum fructifico, in fructu ferendo modum excedo.

Φερέκαρπος, fructum ferens. Plut.

Φθινόκαρπος, qui desiit fructifer esse. Pind. [Pyth. Δ. 471. Καὶ φθινόκαρπος ἐοῖσα, &c. Schol. καὶ φθινόπωρος οὖσα, &c.]

Χλοόκαρπος, cujus fructus virent. Item virere fruges faciens. Orph. hymno in Cererem.

Χρηστόκαρπος, bonos fructus habens: χρηστόκαρπος χώρα, apud Strab.

Χρηστοκαρπία, fructus bonus.

Χρυσόκαρπος, aureos fructus ferens, cujus fructus aurei sunt.

Χρυσόκαρπον, dicitur etiam hederæ species quædam, à colore acinorum aureo. Vide Plin.

Ὠλεσίκαρπος, fructum perdens, frugiperda. Od. κ'. Ἰτέαι ὠλεσίκαρποι, et Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 13.

Composita ex καρπὸς, junctura manus.

Ἐπικάρπιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui vel quæ supra manus cum brachio commissuram ponitur. Philostr. ep. 39.

Μεσοκάρπιον, quod est in medio καρποῦ: vel media pars καρποῦ.

Μετακάρπιον, quod est post καρπόν. palma. quæ pars infra digitos aperitur, et in illos finditur, inquit Camer.

Περικάρπιον, armilla, sive brachiale, apud Poll.

Προκάρπιον, quod est ante vel supra καρπόν, aut prima pars καρποῦ. Pollux.

ΚΑ´ΡΣΙΟΣ, ου, ὁ, obliquus, πλάγιος, Hesych.

Καρσίως, obliquè, πλαγίως. Suid.

Καρσία, ἡ, obliquitas.

Composita.

Ἐγκάρσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, obliquus, seu in obliquum porrectus, transversus. Aristot. de mundo, ὁ μῆκος ὁ ζωοφόρος κύκλος ἐγκάρσιος. Sic Philostr. in Heroic. ἐγκάρσιαι ἱμάσθλαι, obliquæ, seu quæ obliquè fiunt. Et Philo in vita Mos. l. 1. ἐκτραπόμενος οὖν τῆς ἐπ' εὐθείας, ἐγκάρσιον ἀτραπὸν ᾔειν, relicta via recta, nactus callem transversum.

Ἐγκαρσίως, obliquè, transversè. Thucyd. l. 2. ἔσω τοῦ τείχους ἀπελάσαντες ἐγκαρσίως.

Ἐπικάρσιος, obliquus, transversus. [Herod. lib. 7.]

ΚΑ´ΡΤΑΛΛΟΣ, ου, ὁ, cophinus seu corbis in angustum desinens: ut, κάρταλλος βοτρύων. Legitur Deut. cap. 6. et 4 Reg. cap. 10. et Jerem. c. 5.

ΚΑΡΥ´Α, ας, ἡ, nux juglans (de arbore.) Theoph. l. 3. hist. plant. c. 6. καρύα, Διὸς βάλανος. ☞ Plut. symp. 3. τὸ κάρυον inde vocatum tradit, quoniam πνεῦμα βαρὺ καὶ καρωτικὸν ἀφιεῖσα λυπεῖ τοὺς ὑπ' αὐτῆς παρακατακλινομένους: alii à κάρα, seu κάρη deducunt, hoc est, à capitis gravedine, quam afferunt arboris ipsius folia.

Κάρυον, ου, τὸ, nux juglans. (de fructu.) Theocr. Idyll. 9. ὁ παῖς καρύων, ἀμύλων παρέντος. Variis autem cognominibus distinguitur: est enim κάρυον Βασιλικὸν, Περσικὸν, Εὐβοϊκὸν, Ποντικὸν, seu Ἡρακλεωτικὸν, aut λεπτὸν, ἰνδικόν. Item, φήγινον, καστάνεον, πικρὸν, μυρεψικὸν, de quibus apud Dioscor. Gal. Theophr. Plin. Vocatur etiam κάρυον, quod vulgus λεπτὸν appellat, nimirum ob similitudinem, quam cum nuce habet.

Καρυηδὸν κάταγμα, fractura ossis in multas tenues partes, tanquam nucis fractæ.

Καρυηρὸς, nuceus, ad nucem pertinens: vel affinitatem cum nuce habens. Καρυηρὸς καρπὸς, fructus qui est nucis modo. Et, καρυηρὰ, quæcunque generali nucis appellatione comprehenduntur.

Καρύϊνος, nuceus: ut, καρύϊνον ἔλαιον, oleum quod fit è nucibus juglandibus.

Καρυΐσκος, scyphus in nucis modum factus.

Καρυωτὶς, pro eodem, ex c. 25. et 36. Exodi.

Καρυωτὸς φοῖνιξ, Aëtio l. 1. c. 30. caryota palmula, quæ et καρυωτὶς. Dioscorid.

Καρυΐτης, caryites: tithymali herbæ genus, à nucibus quibus similem fructum gerit: ut annotatur ex Diosc. A Plinio myrsinites etiam vocari traditur l. 26. c. 8.

Καρυϊνὸν, medicamenti nomen, ex nucibus et aliis quibusdam confecti, apud Hippocr. lib. περὶ ἑλκῶν.

Καρυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, nuceus, nucis referens speciem.

Composita.

Λεπτοκάρυον, et divisum λεπτὸν κάρυον, nux avellana. Dioscor. l. 1. c. 180.

Μοσχοκάρυον, nux illa odorata, quam vulgò moschatam appellamus; alio nomine κάρυον μυρεψικὸν, vel μυρεψικὴ βάλανος, appellatur. Dicitur et μοσχοκαρίδιον.

ΚΑΡΥ´ΚΗ, vel καρύκκη, ἡ, intritum quoddam seu conditura. Quidam existimant, sic apud Hippocrat. dici Lydium quoddam edulium ex sanguine aliisque rebus variis apparatum. Accipitur etiam generalius, et exp. condimentum: ut apud Plut. symp. 4. ὡς οἷα ἐν ἀβυρτάκαις καὶ κανδύλαις καὶ καρύκαις ἐστί. Apud Luc. καρύκας τι γέμον ἀνάπλεως, exp. ex sorbitione jusculi succulentioris. ☞ Sunt qui à κάρυον deduci putent, aliquod καρύων, (i. juglandium) genus huic condimento admisceri suspicantes. ¶ Καρύκας, caricas. Luc. ἀνέτρεψαι γὰρ αὐτῷ τὰς παλάθας τῶν καρυκῶν.

Καρύκινος, qui est coloris sanguinei, colorem sanguineum referens. † Καρύκινος. Xen. Pæd. p. 213. d.†

Καρυκεύω, condio more eorum qui intritum conficiunt dictum καρύκη. Et generaliter, condio, vel potiùs exquisitè condio. Athen. lib. 14. τοῖς δὲ κατακεκαρυκευμένοις ὄψοις καὶ ζωμοῖσιν ἥδομ', ὦ Σωσία. Item metaph. pro ταράττω et ἀναδεύω. Hesych.

Καρύκευμα, condimentum exquisitè factum. schol. Aristoph.

Καρυκεία, ἡ, condimenti exquisiti confectio, aut etiam conditura supervacanea. Gal. in lib. de san. tuenda.

Ἐπικαρυκεύω, (comp.) insuper condio, condimentum aliud addo.

ΚΑ´ΡΦΩ, F. ψω, sicco, arefacio. Odyss. ν'. Κάρψω μὲν χρόα καλὸν ἐνὶ γναμπτοῖσι μέλεσσι. Quidam etiam exponunt, sordido, squalidum reddo. Metaphoricè apud Hesiod. initio Erg. Ῥεῖα δέ τ' ἰθύνει σκολιὸν, καὶ ἀγήνορα κάρφει, et superbum arefacit, i. deprimit, vel facit ut deflorescat.

Καρφύνω, idem quod κάρφω: unde καρφύνεσθαι, apud Hesych. exp. ξηραίνεσθαι, item φθίνεσθαι.

Κάρφος, εος, τὸ, palea. Diosc. l. 5. c. 85. ἔμπλεως καρφῶν καὶ τριχῶν καὶ γῆς, palearum, pilorumque plena. Item apex tenuis à ligno fisso abscedens. Athen. l. 13. ¶ Item festuca, i. arida et crassior in fœno nondum demesso stipula: vel etiam aridum et leve fœnum. Luc. in Hermot. Plut. de sera num. vindicta. Apud Polyb. quidam exp. taleolam, alii tesseram. ¶ Accipitur et pro putamine seu cortice pomorum, apud Nic. in Alexiph. ut testatur ejus scholiastes. ¶ Idem significat etiam ἡ κάρφη.

Κάρφη, ἡ, festuca, seu fœnum leve et aridum. putamen, cortex.

Καρφῖνος, ου, ὁ, qui ex festucis est: ut, καρφῖνος θάλαμος, in Epigr. de nido hirundinis.

Καρφίον, ου, τὸ, parva festuca, surculus.

Καρφεῖα, verò expon. ramentum. Nicand. in Alexiph. καρφεῖα νέα βεβρεγμένα κάλχῃ.

Καρφεῖαι, nidi, sed propriè nidi ex festucis. Hesych. ¶ Item virgulta, fruteta, eidem. ¶ At κάρφεαι eidem Hesych. sunt pulli. ¶ Item καρφηραὶ, strata ex festucis, apud Eurip. in Ione.

[Καρφηρὰς. Eurip. Ion. 171. ἰδοὺ ὑπὸ θριγκοῖς, εὐναίας Καρφηρὰς θήσων τέκνοις;]

Καρφαλέος, ου, ὁ, siccus, aridus. Il. φ'. Αὖον καρφαλέον κεκομμένον. In Epigr. ἀστάχυες καρφαλέοι. Item idem quod ὑπερίσχνος, ut Eust. ex antiquis docet. Pro quo dicitur et καρχαλέος. Il. φ'.

Composita.

Ἀκαρφὴς, qui arefactus non est, nec succo planè privatus. Athen. l. 4. ex Nicand.

Κατακάρφω, desicco, exsicco. Item è conspectu seu è medio tollo. Hesych. (Κατακάρφομαι. Æsch. Ag. 80.)

Λεπτόκαρφος, ου, ὁ καὶ ἡ, festucam seu surculum tenuem habens. Diosc. l. 3. c. 27. ἔστι δὲ ἡ πόα λεπτόκαρφος.

Περικαρφισμὸς, ου, ὁ καὶ ἡ, dicitur quum gallina post ovum editum circumacta, sese et ovum festuca aliqua purificat. Plut. in symp. 7. probl. 2. οἷς ἔστιν ὁ τῶν ἀλεκτορίδων, ὅταν τίκτωσι, περικαρφισμός.

Πλατύκαρφος, festucam seu ramulum latum habens. Diosc.

Ὑποκάρφω, sicco, vel leviusculè sicco. Apud Nicand. ὑποκάρφεται exp. exasperor.

Ὑποκαρφισμὸς, οῦ, ὁ, palearum excussio. Plut.

ΚΑΡΧΗ´ΣΙΟΝ, ου, τὸ, carchesium: summa pars mali nautici funis, qui in summo navis malo habetur, inquit Gal. comment. 1. εἰς τὸ περὶ ἄρθρων. Apud Luc. τῷ καρχησίῳ ἐπικαθίσαι, carchesio insedisse. ¶ Item poculi genus: forsan sic dictum, quòd extenderetur instar carchesii, ut Eustath. tradit et Athenæus l. 11.

Καρχήσιοι, dicuntur funes seu rudentes in carchesio extenti, ut notat Gal. in lex. Hippocr. Apud Oribas. in lib. de laqueis καρχήσιος est laqueus.

ΚΑΣΑ´ΛΒΗ, ης, ἡ, et Κασαλβὰς, άδος, ἡ, meretrix, scortum. (☞ Sic appellata παρὰ τὸ καλεῖν καὶ κ[illegible]: quoniam introvocat amasios, si non habeat: si habeat expellit ad introvocandos alios, ut vult schol. Aristoph. et Suidas.) Aristoph. in Concion. ἐάν τι συλλάβῃς παθεῖν Ὑπὸ ταῖν [illegible] κασαλβάδοιν.

Κασάλβιον, lupanar.

Κασαλβάζω, conviciis et probris incesso: et quidem petulanter impudenterque meretricum more. Aristoph. in Equit. κασαλβάσω τοὺς ἐν Πύλῳ στρατηγούς.

Κασωβὰς, idem quod κασαλβὰς, meretrix.

ΚΑ´ΣΑΣ, ὁ, Hesychio est tapes utraque parte villosus. Xen. Pæd. 8. νῦν γοῦν φέρω τάδε δύο κάσα· τὸ μὲν σοί, τὸ δὲ ἄλλῳ. † p. 214. b. V. ibi Leunclav.†

ΚΑ´ΣΙΣ, ὁ καὶ ἡ, frater vel soror. Euripid. in Hec. Τὴν Ἕκτορός τε Χατέρων πολλῶν κάσιν, multorum sororem. [Med. 167. 1336. &c. Æsch. Ag. 503.] Interdum et consobrinus. ¶ Item æqualis, coætaneus. Hesych.

Σύγκασις, (comp.) idem quod κάσις, aut qui unà frater vel soror est. Eurip.

ΚΑ´ΣΣΑ, ας, ἡ, meretrix. Adjectivè usurpavit pro libidinosa et scortatrice, Lycophron in Alexandria, [illegible] γάμων ἀλεῖτιν, κάσσης [illegible]. ☞ Παρὰ τὸ κάζω. Etymol. Vide et comp. κατακάσα.

Κασωρὶς, idem. Lycophr. in Alex. Scribitur et κασσωρίς.

Κασωρεύω, pro κασσωρεύω, meretricor, scortor. Ibidem.

Κασωρεῖον, lupanar.

Κασαυρα, Hesychio est κασωρίς, πόρνη.

Κασαυρὰς, άδος, ἡ, idem.

Κασαυρεῖον, ου, τὸ, lupanar. Aristoph.

Κατακάσα, (comp.) Suidæ est καταφερὴς, libidinosa, prona in libidinem. Ab eodem, itidemque ab Hesychio, exponitur etiam ἀξία τοῦ κατακαυθῆναι, ignis supplicio digna.

ΚΑΣΣΙ´Α, ας, ἡ, cassia: frutex aromaticus in Arabia nascens: de cujus generibus vide Dioscor. l. 1. c. 12. et Plin. l. 12. c. 19. Reperitur et κασία, cum unico σ, apud Galen. ☞ Etymol. παρὰ τὸ κάζω dictam vult, quasi κεκασμένην διὰ τῆς εὐωδίας τὰς αἰσθήσεις.

Κασσίζω, cassiam refero.

Composita.

Ξυλοκασσία, genus cassiæ.

Ψευδοκασία, seu ψευδοκασσία, pseudocassia, quæ veram cassiam mentitur. Diosc. l. 1. c. 12.

ΚΑΣΣΙ´ΤΕΡΟΣ, et Atticè καττίτερος, ου, ὁ, stannum, plumbum album. Hom. Iliad. σ'. κασσίτερόν τε, Καὶ χρυσὸν τιμῆντα, καὶ ἄργυρον. Hesiod. in Theog. †863.† ἐτήκετο κασσίτερος ὥς. Plut. ὁ κασσίτερος μιγνύμενος τὸν χαλκὸν συμμαλάττει καὶ συγκεραννύει.

Κασσιτέρινος, ου, ὁ, stanneus, è stanno confectus, apud Diosc. l. 1.

[Κασσιτερίδες. Herodot. Hist. lib. 3. οὔτε νήσους οἶδα Κασσιτερίδας ἐούσας, ἐκ τῶν ὁ κασσίτερος ἡμῖν φοιτᾷ.]

Κασσιτερόω, stanno induco: unde particip. pass. κεκασσιτερωμένος, stanno illitus, stanno inductus.

ΚΑ´ΣΤΑΝΑ, ας, ἡ, Castana, urbs Thessaliæ et Ponti.

Καστανικὸν κάρυον castanaica nux, nux quæ in ea Thessaliæ seu Ponti parte provenit, quæ et κάστανον nominatur. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 10.

Κάστανον, ου, τὸ, idem quod καστανικὸν κάρυον, apud Athen. et Nicand.

ΚΑΣΣΥ´Ω, et Atticè, καττύω, F. ύσω, consuo, seu reficio consuendo: et quidem ita ut veteramentarii dicuntur attrita calceamenta reficere. Nicand. apud Athen. l. 9. [illegible] Πίλημα [illegible] κασσύουσι. Metaphoricè apud Aristoph. in Equit. Οἶδ' ἐγὼ τὸ πρᾶγμα τοῦθ' ὅθεν πάλαι καττύεται. Sic et Theodoret. in hist. Eccles. usurpavit pro struere et machinari.

Κάσσυμα, τὸ, corium: utpote quo calcei solent κασσύεσθαι. solea. Diosc. l. 2. ἀπὸ τῶν κεκαττυμένων παλαιῶν δέρματα, coria è veteribus soleis. Sic et Aristoph. in Acharn. Et metaph. pro doloso machinamento, apud eundem in equit.

Composita.

Ἐπικαττύειν, et ἐπικαττύεσθαι, veteramentarii sutoris artem exercere; coria, quæ inveteraverunt et detrita sunt, concinnare et consuere.

Παρακαττύω, assuo vel consuo. Item paro. Aristoph. in Pluto, Ἡμῖν δ' ἕκαστος στιβάδα παρεκαττύετο, parabat.

ΚΑ´ΣΤΩΡ, ορος, ὁ, castor, fiber: animal ἀμφίβιον. de quo vide Dioscor. et Plin. ☞ Dicitur quasi γάστωρ: est enim ventriosum animal.

Καστόριον, seu καστόρειον, castoreum. Et in plur. καστόρια, pro καστόρεια ὄρχεα, testiculi castoris, castorea. Gal.

Καστορίζω, imitor castoreum, castorei odorem refero, ex Diosc.

ΚΑΤΑ´, præpositio varias habens et constructiones et significationes. Cum genitivo significat, adversus, in: ut, λόγος κατὰ Μειδίου; oratio adversus Midiam, vel in Midiam.

¶ Item ab, de, è: ut apud Herodot. κατὰ τείχεος κάτω ῥίπτειν, è muro præcipitare, vel de muro. Sic apud Homer. βάλλεν κατὰ πέτρης. ¶ Exponitur de, in alia etiam signif. pro περί: ut apud Æschin. πολλοὺς δὲ ἐπαίνους ἂν κατὰ τῆς ὑμετέρας πόλεως. Sic Demosth. καθ' ὑμῶν ἐγκώμιον, pro περὶ ὑμῶν. ¶ Sæpè exp. in: ut, κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας. Iliad. γ'. in terram figens oculos. Sic dicitur, κατὰ κόῤῥης παίειν, seu πατάσσειν, in maxillam percutere. Et, κατὰ νώτου ξαίνειν, apud Demosth. Sic, κατὰ γῆς πίπτειν, Alex. Aphr. in terram cadere et κατέχεεν αὐτοῦ κατὰ τῆς κεφαλῆς, Marci 14. in caput illius effudit. ¶ Item κατὰ, sub: ut, κατὰ γῆς ἀποπέμπω, apud Aristoph. sub terram mitto. † ὁ κατὰ γῆς, sepultus. Xen. Pæd. l. 4. p. 112. d.† ¶ Κατὰ, super: ut, κατὰ χειρὸς ὕδωρ, seu κατὰ χειρῶν, aqua super manus, apud Aristoph. ¶ Κατὰ, per: ut Odyss. ζ'. Οἵη δ' Ἄρτεμις εἶσι κατ' οὔρεος ἰοχέαιρα. Sic Actor. cap. 9. καθ' ὅλης τῆς Ἰουδαίας, per totam Judæam. Et, κατὰ τῆς τραπέζης κατασκεδάσας, apud Aristoph. per mensam. Item cum verbo jurandi significationem habente. Lucian. εἰ δὲ κατὰ κυνὸς, καὶ σχοίνου, καὶ πλατάνου ἐπώμνυτο. Cum dat. (rarò, et apud solos poëtas.) ut, κατ' ὄρεσφι, in montibus, et de montibus. Apud Hesiodum, † Asp. 173.† κατὰ δέ σφι κελαινὸν Αἷμ' ἀπελείβετ' ἔραζε, exp. ab, pro ἀπ' αὐτῶν. Cum accus. (apud Poëtas,) in. Ut Il. π'. ἀλλὰ κατ' αὐτοὺς αἰὲν ὅρα, intuebatur in eos, pro ἐπ' αὐτούς. Il. λ'. κατὰ στῆθος βάλε δουρὶ, percussit in pectus. † κατὰ φῶς, die, opp. νύκτωρ, nocte. Xen. Pæd. l. 3. p. 80. b.† ¶ Item pro ἐν: ut Odyss. ξ'. κατὰ ῥωπήια πυκνὰ, pro, ἐν ῥωπηίοις πυκνοῖς, in virgultis, vel inter virgulta. Sic Demosth. κατὰ τὴν ἀγορὰν, pro ἐν ἀγορᾷ, in foro. † Sic et Aristoph. Nub. 999.† Thucyd. lib. 3. τὰ μὲν κατ' Ἀμπρακίαν οὕτως ἐγένετο, quæ gesta sunt apud Ambraciam. Sic lib. 2. κατὰ τὴν νόσον, pro ἐν τῇ νόσῳ, in morbo, i. tempore morbi. ¶ Præcedente articulo exp. ad, vel in: ut, τὰ κατὰ τὴν πόλιν, quæ in urbe aguntur, vel quæ ad urbem pertinent, apud Isocrat. et, ὁ μὲν διδάσκαλος τῶν κατὰ μουσικὴν, eorum quæ ad musicam pertinent, i. præceptorum musices, apud Plat. in Axiocho. Sic et apud Plutarch. in Galba, ταῦτα τὰ κατὰ τὸν Γάλβαν, hæc sunt quæ ad Galbam pertinent. Apud Greg. ὁ καθ' ἡμᾶς, dicitur pro, ὁ ἡμέτερος, noster: ut, ἡ καθ' ἡμᾶς οἰκουμένη, nostrum clima, nostra terra habitabilis. ¶ Κατὰ, circa: ut, οἱ καθ' ὑπεροχὴν νόμοι, leges quæ sunt circa excessum, apud Aristotel. polit. 5. † οἱ κατά τινος, comites alicujus. Sic κατ' ἐμὲ, mei comites. Xen. Pæd. l. 1. 4. 14.† Κατὰ, ob, è regione: ut, καθ' ὀφθαλμούς σοι λέγει, ob oculos tibi dicit, i. in faciem, coram. Sic, κατὰ Βορέαν ἐστραμμένος, Thucyd. obversus Boream. Idem lib. 2. κεῖται ἡ Κεφαλληνία κατὰ Ἀκαρνανίαν. Interdum in hujusmodi locis exp. ad, aut versus. ¶ Κατὰ, et in aliis locis exp. ad: ut, κατὰ κάθετον, ad perpendiculum: et, κατὰ λέξιν, ad verbum, Plut. Et, κατ' εἰκόνα Θεοῦ γεγένηται ὁ ἄνθρωπος, Philo de mundo, ad Dei imaginem. † κατά τινα, ad, versus aliquem. Xen. Pæd. 6. p. 165. c.† ¶ Κατὰ, per: ut, κατὰ τὸ στόμα ἐλθεῖν, pro, διὰ τοῦ στόματος, Aristoph. Sic Xen. Θηρατικὸς ὁ κατὰ πόδας, per vestigia. At, κατὰ πόδα ἐξετάζειν τὸ γράμμα, textum scripti pedetentim, ordinatim, ac singulatim excutere. Demosth. in epithet. μόνοι δὲ ἠμύναντο, καὶ κατὰ γῆν, καὶ κατὰ θάλατταν. Item, κατὰ πάντα, per omnia, pro, in omnibus. Thucyd. lib. 7. Alii tamen exp. παντελῶς, i. prorsus. Item κατὰ, per: eo sensu quo dicitur aliquis per se aliquid facere. Demosth. ad Philip. epist. αὐτὴ δὲ καθ' αὑτὴν ἀσθενής ἐστι. Sic apud Xenoph. Hellen. 1. αὐταὶ καθ' αὑτὰς, et, μετὰ τῶν ἄλλων, opponuntur. † Sic Xen. Pæd. p. 188. d.† ¶ Interdum κατὰ distributioni adhibetur: ut Iliad. β'. Κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα, κατὰ φρήτρας, Ἀγάμεμνον, ordina viros per populos. Thuc. l. 3. ἀπεχώρησαν καὶ διελύθησαν κατὰ πόλεις, digressi sunt in suam quisque civitatem. Κατ' ἐνιαυτὸν, pro, καθ' ἕκαστον ἐνιαυτὸν, singulis annis, quotannis. Et, κατὰ μῆνα, apud Demosthen. pro, καθ' ἕκαστον μῆνα, pro quo Plato dicit etiam, κατὰ μῆνας, singulis mensibus, per singulos menses. Apud Aristoph. κατ' ἔπος, in singulis verbis. Sic dicunt, καθ' ἕνα, vel καθ' ἕνα ἕκαστον, vel καθ' ἕκαστον, pro eodem: ut apud Plut. de virt. mul. καθ' ἕνα τῶν Γαλατῶν παρεδίδου σφαγησομένους, singulos tradebat interimendos. Demosth. κατὰ μίαν καὶ δύο λαμβάνειν, singulas binasque. Xenophon. † Pæd. l. 5. p. 143. d.† πάντα καθ' ἓν ἕκαστον, omnia singulatim. † κατὰ φυλάς. Xen. Pæd. 1. 4. 17.† His similia sunt, κατὰ πόλεις, oppidatim, κατὰ κώμας, vicatim, κατ' οἴκους, domesticatim, vel per singulas familias, vel domos, κατ' ἄνδρα, viritim. Plutarch. in Galba, κατ' ἄνδρα τοῖς πολίταις δωρεὰν ὑπέσχετο. Sic, κατ' ἄμφω, exp. conjunctim. Sic, κατὰ βραχὺ, κατ' ὀλίγον, κατὰ μικρὸν, † Xen. Pæd. 6. p. 161. c.† paulatim, vel minutatim. Sic, κατὰ σταγόνα, apud Alex. Aphrodis. guttatim. ¶ In aliis etiam loquendi generibus κατὰ variis nominibus junctum exponitur per adverbium: ut, κατὰ σπουδὴν, diligenter vel festinanter, κατὰ θεὸν, divinitus. ¶ Κατὰ interdum convenientiam significat. Ut apud Xenoph. Hellen. 6. οἱ ποιοῦντες κατὰ τὰ βασιλέως γράμματα, convenienter literis regis. Vulgò expon. secundum, vel juxta. Apud Aristotel. Eth. 8. μέγα δὲ πρὸς φιλίαν καὶ τὸ σύντροφον, καὶ τὸ καθ' ἡλικίαν, ætatis competentia. Apud Thucyd. l. 8. σπονδὰς εἶναι καὶ φιλίαν κατὰ τάδε, q. d. faciendo consentanea his. Lucian. in Hermotimo, ταυτὶ μὲν, ὦ Λυκῖνε, βωμολοχικὰ, καὶ οὐ κατὰ σέ. Interdum etiam, οὐ κατ' ἐμὲ, significat, non est in meis viribus, excedit meas vires. Sic, τὰ κατ' ἄνθρωπον, quæ facultatem humanam non excedunt. Κατὰ νοῦν, κατὰ γνώμην, et κατὰ θυμὸν, apud Homer. ex animi sententia, q. d. ut animo meo convenit. At, κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην, vel δόξαν, mea sententia, meo judicio. Interdum cum comparativo, sequente particula ἢ. ut apud Aristophanem in Vespis, καὶ [illegible] πλεῖν ἢ κατὰ γέροντα. Plato polit. 2. μεῖζον ἢ κατ' ἄνθρωπον. Interdum ad proportionem refertur: ut apud Thucyd. lib. 7. ὅπλα μέντοι ἔτι πλείω ἢ κατὰ τοὺς νεκροὺς ἐλήφθη, plura quàm pro numero cæsorum. † Sic Xen. Pæd. l. 4. p. 109. a.† ¶ Κατὰ, etiam pro διὰ, propter: ut apud Thucyd. l. 2. οὐδ' αὖ κατὰ πενίαν. Et alibi, κατὰ στάσιν, pro διὰ στάσιν. ¶ Κατὰ exponitur etiam, pro: ut, κατὰ τὴν ὑπάρχουσαν οὐσίαν, pro facultatibus, pro modo facultatum. Et, κατὰ τόπους, pro locis, i. pro natura locorum, vel conditione. In compositione interdum retinet suas significationes, interdum amittit: ut in καταθνήσκω. Sæpè significat κάτω: ut in κατάγω, καταβαίνω, κατατείνομαι, &c. Nonnunquam Æolica syncope elidit posterius α, et mutat τ in literam similem primæ sequentis dictionis: ut, κακκείω pro κατακείω, καλλείπω pro καταλείπω, καππόλιν pro κατὰ πόλιν, καῤῥέζω pro καταῤῥέζω. (cum Gen. Sub. Æsch. Pers. 629. οἱ κατὰ χθονὸς θεοί. 693. Eum. 115. κατὰ δώματος. 392. Eurip. Phœniss. 1136. Soph. Œdip. Tyr. 236. per. Aristoph. R. 101. 1562. Æsch. Ag. 1595. Cum Acc. κατ' οἴκους, domi. Soph. Aj. 65. οὐ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖ ὁ κάμνων. Æsch. S. c. Th. 431. Contra. 111. Ad vel e Regione, τύμβον κατ' αὐτὸν Διογενοῦς Ἀμφίονος. 529. per. Il. ζ'. 276. Eurip. Med. 676. 1175. Phœniss. 187. 738. 1048. κατὰ σέ, tui similis. Aristoph. R. 503. Soph. Tr. 55. 760. Œdip. Tyr. 63. Æsch. Ch. 566. Theoc. Id. 2. 166. κε'. 136. In Composit. Soph. Œdip. Tyr. 515.) ¶ At κάτω, vide in ἄνω.

KATAI'TYΞ, υγος, ἡ, galeæ genus depressum et sine crista. (☞ Παρὰ τὸ κάτω τετύχθαι, ut volunt nonnulli.) Il. κ'. ἀμφὶ δέ οἱ κυνέην κεφαλῆφιν ἔθηκε Ταυρείην ἄφαλόν τε καὶ ἄλοφον, ἥτε καταῖτυξ Κέκληται. Quidam exp. cassidem.

KATH'ΛΙΨ, ιπος, vel ιφος, ἡ, tabulatum, trabs tectum sustinens, vel scala. Aristoph. in Ran. Ἐπὶ τὴν κατήλιφ' εὐθὺς ἀνεπηδήσαμεν, schol. expon. τὴν μεσόδμην, vel τὴν κλίμακα. Sic Luc. in Lexiph. ἐπὶ τὴν κατήλιφα ἀναῤῥιχησάμενος ὑπερῷα ἔξεισι.

KA'TΩ, infrà. (Æsch. Pers. 841.) Item deorsum. † Κάτω ὑπὸ τῷ ἄξονι. Xen. Pæd. p. 155. a.† ☞ A κατὰ, ut ἄνω fit ab ἀνά. Interdum etiam, infernè, in inferiore parte, subter. Herodot. κατὰ τείχεος κάτω ῥίπτειν. Plutarch. de vitiosa verec. ὀφρὺν ἐπάρας μόνον, ἢ κάτω κύψας. Sæpè copulantur ἄνω et κάτω: ut apud Demosth. pro cor. τὰ μὲν οὖν λέγων οὓς ἦγες ἄνω καὶ κάτω ἑκάστοτ' ἔλεγε, ut Lat. sursum ac deorsum. Gal. ad Glauc. ἄνω κάτω τε καὶ ἄνω κινεῖται. Κάτω cum articulo, expon. per nomen: ut, τοῦ κάτω πνεύματος, apud Aristot. inferni spiritus, seu inferioris. Sic, τὸ κάτω, pars inferna seu inferior. Interdum verò, τὰ κάτω, terrena, quæ sub cœlo sunt. Et, οἱ κάτω, Nazianz. terrenis rebus addicti homines: qui et οἱ κάτω κείμενοι, apud eundem. ¶ Κάτω interdum etiam significat, apud inferos: ut in Axiocho, ὥστε ἢ κάτω, ἢ ἄνω εὐδαιμονεῖν σε δεῖ, quocirca aut apud inferos, aut apud superos te oportet post mortem beatum esse. ¶ Κάτω, ad mare, seu apud mare, in loco maritimo: unde, οἱ κάτω, qui maritima incolunt, maritimi, Thucyd. l. 1. Sic vicissim ἄνω de locis mediterraneis dicitur.

Κατωτέρω, (compar.) inferiùs, magis infrà, Aristoph. in Ran. ἔτι γ' ἐστὶν ἔτι κατωτέρω. (Aristoph. R. 70.)

Κατώτερος, qui est magis infrà.

Κατωτέρωθεν, q. d. à loco qui magis est infrà. Item ex inferiori. ex Theophr.

Κατωτάτω, (superlat.) maximè infrà, in infimo loco. Et, τὰ κατωτάτω, infima.

Κατώτατος, infimus. † Xen. Pæd. p. 156. c.†

Κάτωθεν, ex inferiore loco, ab imo, seu ab ima parte. (Æsch. Pers. 699.) Herodian. lib. 5. λίθος δέ τις ἐστὶ μέγιστος, κάτωθεν περιφερὴς, λήγων εἰς ὀξύτητα, id est, ab imo rotundus. Pro κάτω etiam ponitur: unde, τὰ κάτωθεν, et τὰ κάτω, eadem signif. apud Aristoph.

Ὑποκάτω, (comp.) idem quod κάτω. Apud Plat. de leg. expon. in ima parte, in inferiore loco. Interdum cum genitivo, pro sub. Ut Marci 7. ὑποκάτω τῆς τραπέζης, et Joh. 1. ὑποκάτω τῆς συκῆς.

Ὑποκάτωθεν, pro κάτωθεν, ex Plat. de leg. τοὺς ὑποκάτωθεν ἀγρούς.

KAY'AΞ, seu καύηξ, Ænianum dialecto larus dicitur: avis voracis rapacisque naturæ. Lycophr. in Alex. Τρισσοὺς δὲ ταγχέλουσι Κηραφοῦ μυχοὶ Καύηκας εἰς ἄναυδον Ἀλέντα σπίλον. ☞ Etymol. τὸν λάρον dici καύηκα scribit διὰ τὸ ἁλιφάγον, (nam καύω dici τὴν τροφὴν,) vel ἀπὸ τοῦ λέγειν καῦ καῦ.

KAYKAΛΙ'Σ, ίδος, ἡ, caucalis, herba ex olerum genere, apud Theophr. hist. plant. lib. 7. c. 7. Dioscor. lib. 2. c. 196. et Galen. simpl. medicament. lib. 7. Est et myrrha quædam præter modum exoleta, nigra et retorrida: apud eundem Diosc. l. 1. c. 78.

KAYKI'Σ, ίδος, ἡ, calceamenti genus, apud Athen. l. 15. Τυγχάνει μικρά τις οὖσα, φελλὸς ἐν ταῖς καυκίσιν Ἐγκαττύεται, si qua parva et pusilla est, suberem calceis insuendum curat.

Καυκίζεσθαι, saltare, et quidem lascivius. Apud Athen. l. 4.

KAYΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, caulis, qui et scapus et thyrsus dicitur Latine. Theophr. de hist. plant. l. 1. c. 2. Καυλὸν δὲ λέγω τὸ ὑπὲρ γῆς φερόμενον ἐφ' ἕν. Apud Hippocr. καυλὸς per excellentiam dicitur caulis silphii, teste Galeno: sicut et ὀπός. Avium quoque pennis καυλοὶ tribuuntur. Aristot. lib. 2. anim. πτερὰ ἔχει καυλὸν ἅπαντα, pennæ omnes caulem habent. ¶ In hominis pudendo καυλὸς dicitur virga, ut Pollux docet. Quidam interpretantur penem. Nicand. in Alexiph. (de iis qui à phalangio, quod ῥὼξ appellatur, morsi sunt) οὐδέ τε καυλὸς φάρμακι μυδαλέος προΐεται. Sic etiam ostium uteri vocatur in mulieribus, ut quidam tradunt. ¶ In hasta verò καυλὸς dicitur ligni extremitas, quæ cuspidi immittitur, ut exponit Eustath. Iliad. π'. Ἐν καυλῷ ἐάγη δολιχὸν δόρυ. Sic et Xenoph. in Cyneg. In ense dicitur idem quod κώπη, ut Eustathius tradit Iliad. π'. ἀμφὶ δὲ καυλὸν φάσγανον ἐῤῥαίσθη, ea parte qua manubrio induitur.

Καυλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, q. d. caulosus, vel caulaceus: qui caule magno est. Et in compar. apud Diosc. lib. 2. καυλωδέστερος, qui caule est ampliore.

Καυλωτός, οῦ, ὁ, q. d. caulatus, caulem habens. Athen. l. 9.

Καυλίας, ου, ὁ, caulias, succus ex caule laserpitii. Theophr. l. 6. c. 3.

Καυλινός, οῦ, ὁ, cauliculaceus. Theophr. de hist. pl. l. 7. c. 9.

Καύλινος, cauleus. Lucian.

Καυλίσκος, ου, ὁ, cauliculus, parvus cauliculus. Diosc.

Καυλίον, idem. Est etiam herba, qua sicut alga et bryo pisces vesci tradit Aristot. lib. 8. de hist. anim. c. 2.

Καυληδὸν, in modum caulis, καυληδὸν κάταγμα, est fractura ossis per transversum facta, fracti ossis partes ita separans, ut è directo non jaceant, ut scribit Galen. lib. 6. meth. et comment. 1. εἰς τὸ περὶ ἄρθρων.

Καυλέω, ῶ, caulesco. Theophr. l. 1. c. 3. de caus. pl.

Composita.

Ἄκαυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, caulem non habens. Athen. lib. 2. Aristot. de part. an. l. 4. c. 12.

Ἀπόκαυλος, caule reciso non regerminans. Theophr. hist. plant. lib. 7. c. 2.

Ἀποκαυλέω, decaulesco, i. caulem amitto, caulem deperdo.

Ἀποκαύλησις, caulis amissio, caulis abjectio.

Ἀποκαυλίζω, decutio, decurto: propriè, revello seu excindo unà cum ipso caule. Thuc. lib. 2.

Ἀποκαύλισις, extirpatio (de caule.) Item decurtatio.

Διακαυλίζω, caulem amitto, decaulesco. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 2.

Δολιχόκαυλος, longum caulem habens. Item longum hastile habens. Pro quo et δολίχαυλος.

Ἐγκαυλέω, ῶ, caulesco, caulem emitto seu gigno, erumpo in caulem. Theophrast. hist. plant. l. 1. c. 3. Aristot. in probl. sect. 20. probl. 17.

Ἐκκαυλέω, idem. Theophr. hist. pl. lib. 7. cap. 4. Est et contrariæ significationis: ut Pollux indicat lib. 6. Dicuntur enim ἐκκαυλεῖν, quorum caules macrescunt.

Ἐκκαύλημα, id quod caulis instar erumpit, caulis, scapus, et, ἐκκαύλημα τοῦ πράσου, caulis porri, apud schol. Aristoph. (R. 634.)

Ἐκκαύλησις, caulis emissio. Theophr.

Ἐκκαυλίζω, caulem evello. Aristoph. in equit. Item caulem emitto.

Ἐπαλλάκαυλος, cujus caulis alii innititur. Theophrast. hist. plant. lib. 3. cap. ult.

Ἐπετειόκαυλος, singulis annis caulem mutans. Idem hist. pl. l. 3.

Ἐπιγειόκαυλος, cujus caulis humilis est, et in terra veluti serpit. Idem hist. pl. l. 6. c. 3.

Ἑπτάκαυλος, septem caules habens. ἑπτάκαυλος λυχνία, candelabrum septem hastilium.

Εὐθύκαυλος, qui recto seu rigido caule est. Theophr. hist. plant. lib. 6. cap. 3.

Λειόκαυλος, lævem caulem habens, cui scapus lævis est. Idem hist. pl. lib. 7. c. 8.

Λεπτόκαυλος, qui exili caule seu scapo est.

Λευκόκαυλος, cujus caulis albus est. Theophr.

Μακρόκαυλος, caulem longum habens.

Μεγαλόκαυλος, cui caulis magnus est.

Μονόκαυλος, unicaulis, qui unico caule constat. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 8. Item simplici caule constans, apud eundem hist. pl. lib. 4. cap. 7.

Νευρόκαυλος, qui nervoso cauliculo est.

Ἐκνευρόκαυλος, (decomp.) pro eodem, apud Theophr. hist. plant. lib. 6. cap. 2.

Ὀλιγόκαυλος, paucos caules habens. Idem hist. pl. l. 7. c. 8.

Ὀρθόκαυλος, qui recto seu rigido caule est. Idem ibidem.

Παρακαυλίζω, caules emitto juxtà, et quasi ad latus. Theophr. hist. pl. lib. 6. cap. 2.

Παχύκαυλος, qui crasso seu denso caule est.

Περιπλεκόκαυλος, caule suo aliud circumplectens, amplexicaulis. Idem hist. pl. l. 7. c. 8.

Πλαγιόκαυλος, obliquum caulem habens, apud eundem.

Πλατύκαυλος, qui laticaulis est, apud eundem.

Ποικιλόκαυλος, qui varios caules habet, cujus caulis varius est, apud eundem.

Πολύκαυλος, qui multos caules habet, multicaulis. Idem hist. pl. lib. 7. cap. 3.

Πορφυρόκαυλος, cujus caulis purpureus est, apud eundem.

Στρογγυλόκαυλος, qui rotundi caulis est, apud eundem.

Χαμαίκαυλος, qui humi strato caule est, cujus caulis humi serpit, nec inde assurgit.

ΚΑΥ῀ΝΟΣ, ου, ὁ, sors, κλῆρος, Hesych. et Suidas: ut apud Aristoph. in Pace, τίνος ἐσθ' ὁ καῦνος; Vide schol.

Καυνιάσαι, seu καυνίσαι, sortiri, κληρώσασθαι.

Διακαυνιάσαι, seu διακαυνίσαι, (comp.) sorte disceptare, διακληρώσασθαι. Aristoph. in Pace. Ἡ διακαυνιάσαι πότερα κλαυσόμεθα μείζω. Sunt tamen qui hæc à Caunis derivata velint.

ΚΑΥΧΑ΄ΟΜΑΙ, ῶμαι, glorior, me jacto. Item exulto. Suidas ex Lycurgo, ἐφ' οἷς καυχᾷ, οἱ ἄλλοι αἰσχύνονται. Arist. Pol. 5. διὰ τὸ καυχήσασθαι εἰς τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ, quia jactasset se ejus abusum esse ætate. In epist. 2 Cor. 9. τὴν προθυμίαν ὑμῶν καυχῶμαι, jacto, vel jactans prædico.

Καυχὰς, άδος, ἡ, jactatrix. Pind.

Καύχημα, ατος, τὸ, gloriatio. Item, id de quo quis gloriatur: ut apud Lesbonact. καὶ κατὰ τοῦτο δύο φέρεσθε καυχήματα ἀρετῆς. Sic et Rom. cap. 4. καύχημα ἔχει, habet quod glorietur.

Καυχηματίας, ου, ὁ, gloriosus, jactator.

Καύχησις, εως, ἡ, gloriatio, jactatio. Rom. cap. 15.

Καύχα, pro eodem, ex Pind.

Composita.

Ἐγκαυχάομαι, ῶμαι, jactor, glorior, q. d. insuperbio. ut, ἐγκαυχᾶσθαι πλούτῳ.

Ἐπικαυχάομαι, (q. d. glorior adversus aliquem) insulto alicui.

Ἐπικαύχησις, insultatio, apud Hermog.

Κατακαυχάομαι, ῶμαι, idem quod ἐπικαυχάομαι. Rom. c. 11.

ΚΑ΄ΧΛΗΞ, ηκος, ὁ, lapillus, calculus: peculiariter lapillus, seu calculus, qui in aquis reperitur, et maris littoribus, teste Suida. Thucyd. l. 4. διαμώμενοι τὸν κάχληκα ἐπὶ τῇ θαλάσσῃ, ἔπινον οἷον εἰκὸς ὕδωρ. Alii χάλικας appellant et κόχλακας.

Καχλάζω, strepito, resono: propriè volunt τὸ κῦμα dici καχλάζειν, quum φερόμενον ἐπὶ τοὺς κάχληκας ψοφεῖ, καὶ ἠχεῖ: præsertim in littore, ubi fluctus agitati per lapillos strepitant et resonant. Alii dicunt, esse ὀνοματοπεποιημένον, significans, τὸν ἦχον ἀποτελεῖν. Theocrit. idyll. 6. τὰ δέ νιν καλὰ κύματα φαίνει Ἄσυχα καχλάζοντα. Apoll. Arg. lib. 2. καχλάζοντος ἀνέπτυε κύματος ἄχνην. Apud Eurip. καχλάζειν ἀφρὸν, exp. spumam concitare τῷ καχλάζειν. [Æsch. S. c. Th. 118. 767.]

Κάχλασμα, ατος, τὸ, strepitus et sonitus, quem οἱ κάχληκες, à fluctibus agitati, cient. Ab Eust. Il. ψ'. exp. βράσμα, ζέσις.

Καχλαίνω, turbo. Hesych.

Ἀνακαχλάζω, strepitum edo, καχλάζω. Oppian. lib. 1. de Venat.

[Ἀνακάχλασις. Sch. Æsch. Pr. 367.]

Ἐπικαχλάζω, (comp.) supernè strepito: ut strepitat unda spumam simul emittens.

ΚΑ΄ΧΡΥΣ, sive κάγχρυς, υος, ἡ. Eust. esse dicit hordeum in furno tostum, ut facilius commoli possit, et in farinam redigi. Aristoph. in Vesp. Ἐνήλατ', ἐσκίρτα, ἐπεπόρδει, κατεγέλα, Ὥσπερ καχρύων ὀνίδιον εὐωχημένον, ut asellus epulatus hordeo tosto. ubi tamen schol. simpliciter exp. κριθάς. † et Nub. 1361.† Hippocr. de morb. lib. 3. ἡμιχοίνικον καχρύων ἀποπλύνας ἐν ὕδατος χοΐ. ¶ Est et rorismarini semen, Dioscor. lib. 3. cap. 87. et Theophr. hist. pl. lib. 9. cap. 12. ¶ Est et arborum quarundam Κάχρυς. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 7. Ἔχει δ' ἔνια ἐπάγχυ καὶ τὰς καλουμένας κάχρυς, veluti ἐλάτη, πεύκη, ἀρία, φιλύρα, καρύα, δὶς βαλάνῳ, καὶ πίτυς.

Καχρυόεις, similis τῇ κάχρυϊ. Καχρυόεσσα ῥίζα, dicitur à Nicand. in Ther. cachryferi rorismarini radix.

Καχρυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem quod καχρυόεις.

Καχρυδίας, sive καγχρυδίας πυρὸς, triticum simile huic hordei generi, apud Theophr. hist. pl. l. 8. c. 4. et de caus. pl. l. 3. c. 26.

Καχρυδίας ἄρτος, panis ex hordeo tosto.

Καχρύδιον, ου, τὸ, granulum hordei tosti, seu hordeolum tostum. Aristot. problem. sect. 20. quæst. 8. et Theophr. de causis plant. lib. 5. cap. 6.

Καχρύω, confundo, turbo. Hesych.

Κατακαχρύσαι, ab Hesych. et Suid. expon. ῥῖξαι, itidemque Eustathius apud Pausaniam metaphoricè pro κατορρῖξαι καὶ συντρίψαι poni dicit.

ΚΕ΄, poëtica particula, idem significans quod in prosa ἂν potentiale: ut, Ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθηται, pro ὃς ἂν, quisquis diis obtemperarit. Sequente vocali, adsciscit ν: ut Odyss. ί. Καί κεν ἀσκηθὴς ἱκόμην ἐς πατρίδα γαῖαν, venissem in patriam, seu venire potuissem. Et cum optativo. Il. ά. Καί κέ τι βουλοίμην. ubi accipitur pro δή. † Sic Hesiod. Theog. 70. ubi et ν adsciscit sequente consonante.†

ΚΕΑ΄ΝΩΘΟΣ, spina quædam, de qua Theophr. hist. pl. l. 4. c. 11.

ΚΕΑ΄Ρ, ατος, τὸ, cor, animus. Aristoph. in Acharn. ἐφ' ᾧ γε τὸ κέαρ ηὐφράνθην. Legitur et apud Æschyl. et Soph. [Æsch. Pr. 165. Suppl. 791. Soph. Œdip. Tyr. 707.] ☞ Hesychium esse dicit ψυχὴν ἀργεμόνων, inanem, derivari παρὰ τὸ κεάζειν.

Κῆρ, idem quod κέαρ, ex quo contractum est, ut ἦρ ex ἔαρ. Il. ά. φθινύθεσκε φίλον κῆρ, macerabat charum cor. Odyss. ί. ὃν περὶ κῆρι φιλεῖ Ζεὺς, quem ex animo amat. ¶ At κὴρ, vide suo loco.

Κηρόθι, corde, animo, seu cordicitus. Il. ί. Od. ί. † Hesiod. Asp. 85.†

Κηρόφι, idem.

Κηραίνω, animo voluto, animo verso, solicitè et anxiè cogito. Eurip. apud schol. Soph. τί ποτ' ὦ τέκνον τάδε κηραίνεις; Aliam signif. vide in Κὴρ.

Composita.

Ἀκήριος, exanimis, cor non habens: mortuus, ἄψυχος. Item timidus, ignavus, ut et Lat. socors, qui est sine corde. Il. λ'. καὶ ἀκήριοι αἶψα γένοντο. Sed ἀκήριον δέος. Il. έ. exp. metus qui reddit homines exanimes. Vide et in comp. à Κὴρ oxyt. quod in loco.

Νήκαρ, ρος, exanimis, κῆρ non habens, i. animum. Eust. Vide et in comp. à Κάρος, et à Σκαίρω.

Προκηραίνω, anxiè cogito, &c. Soph. in Trach. Κείνου προκηραίνουσα.

ΚΕΒΡΙΟ΄ΝΗΣ, cebriones; avis nomen, apud Aristoph. in Avibus.

ΚΕ΄ΓΧΡΟΣ, ου, ὁ, semen panico simile, milium, Hesiodus in asp. † 398.† Τῆμος δὴ κέγχροισι περὶ γλώχες τελέθουσι. Et apud Athen. lib. 10. πίνουσι βρῦτον ἀπὸ κέγχρων, bibunt cerevisiam è milio confectam. ¶ Dicitur etiam serpens quidam, à maculis quibus milii similitudine alvus ejus tincta est. Vide Diosc. lib. 7. cap. 16. ¶ Item unum ex adamantis generibus, quod est milii magnitudine, Plin. lib. 37. cap. 4. ¶ Est etiam ornamentum vestis apud Athen. lib. 12. Κέγχρον, à Chrysostomo vocari traditur granum fici, quippe quod et ipsum milii sit simile.

Κεγχρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, milio similis, seu ad milium accedens, milii naturam referens, apud Athen. lib. 3.

Κεγχρίτης λίθος, cenchrites lapis, milii granis velut sparsus. Plin. l. 37. c. 11. Et fœm. gen. κεγχρίτιδες ἰσχάδες, dicuntur caricæ, quoniam granula in se habent milii granis similia, apud Suid.

Κεγχρίας ἕρπης, apud Gal. ad Glauc. exp. miliaris herpes: nomine inde imposito, quòd κέγχροις ὁμοίας ἐξοχὰς κατὰ τὸ δέρμα ποιεῖ, teste Oribasio et Actuario.

Κεγχρίνης ὄφις, serpens veluti milii granis variatus. Diosc. l. 8. c. 13. Dicitur et, κεγχρίας et κέγχρος. Nicand. in Ther. P. Ægin. l. 5. c. 18. ¶ Est et avis quædam nomine κεγχρηΐς, de qua vide Aristot. hist. an. l. 9. c. 17. et l. 6. c. 1. et de generat. an. l. 3. c. 1. Quidam miliarum avem interpr. Eadem etiam appellatur κέγχρις.

Κεγχραῖος, qui milii magnitudine est, tantus quantum milii granum: ut, κεγχραῖον μέγεθος, milii magnitudo, apud Diosc. lib. 2.

Κέγχρινος, ου, ὁ, è milio confectus, milinceus, ut, κέγχρινον ἄλευρον, milii farina, apud eundem Diosc. l. 5. c. 5.

Κεγχρίνη, puls è milio. (sub. ἀθάρα.)

Κέγχρωμα, τὸ, q. d. miliamentum. Vocant autem κεγχρώματα, sive κέγχρους, parvos ex auro clavos, quibus ἡ ἴτυς τῆς ἀσπίδος exornatur: vel potius parva foramina in scuti circumferentia, per quæ adversarios speculantur, ut tradit schol. Eurip. in Phœniss.

Κεγχρίδιον, ου, τὸ, parvulum milii granum.

Κεγχραμίς, ίδος, ἡ, granum seu semen fici, quoniam milii granum et figura et colore et magnitudine refert. Theophr. in fine libri 5. de caus. pl. Suidæ κεγχραμίδες sunt etiam nuclei seu ossicula olearum.

Κεγχραμιδώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, qui est ex genere τῶν κεγχραμίδων.

Κεγχρεών, ῶνος, ὁ, officina, in qua grana et ramenta metallorum excoquuntur, ut innuit Theophr. in lib. de metallis.

ΚΕ΄ΔΜΑΤΑ, τὰ, ab Hippocr. dicuntur diuturni ex defluxione affectus, cùm in omnibus articulis, tum præcipuè circa coxendicem, ut Gal. tradit in lex. Hippocr. Vide num à σκεδάζω, ut sit pro σκεδάσματα, et per syncopen et aphæresin κέδματα.

Κεδματώδης, τὰ, dicuntur quæ ad τῶν κεδμάτων naturam proximè accedunt, similia τοῖς κέδμασι. Hippocr.

ΚΕ΄ΔΡΟΣ, ου, ἡ, cedrus, arbor odoratissima. de qua vide Theophr. Plin. Diosc. Gal. [Eurip. Phœniss. 100.]

Κεδρία, ἡ, pix cedrina, liquor cedrinus, seu cedrinum oleum resina cedri, cedri lacryma. Gal. simpl. med. 7.

Κέδριον, oleum quod è cedro nascitur. Gal. ibidem.

Κέδρινος, cedrinus, i. è cedro confectus, ut, κεδρίνη κλίμαξ, et κέδρινον ξύλον, apud Eurip. et κέδρινον ἔλαιον, apud Hippocr. Et κεδρίτης οἶνος, apud Diosc. l. 5. c. 43. pro quo dicitur et κεδρωτὸς οἶνος, apud eundem lib. 5. cap. 47.

Κέδρειος, dicunt poëtæ pro κέδρινος, ut, κεδρείη πίσσα, apud Nic. in Alexiph.

Κεδρίς, ίδος, ἡ, fructus cedri. Diosc. l. 1. c. 106. et Gal. simpl. medic. lib. 7. Apud Theophr. autem hist. pl. lib. 1. frutex est cedro similis in Phrygia nascens.

Κεδρόω, cedria seu cedrio condio, cedrino liquore seu oleo perungo. Strab. τὰς δὲ τῶν ἐνδόξων κεφαλὰς κεδροῦντες ἐπεδείκνυον.

Κεδρωτὸς, cedratus, cedrino oleo inunctus. Eurip. in Oreste.

Ὀξύκεδρος, (comp.) acuta cedrus. Theophr. hist. pl. l. 3.

ΚΕ΄ΔΡΩΣΤΙΣ, εως, ἡ, cedrostis, à nonnullis appellatur vitis alba, teste Diosc. l. 4. c. 184. et Plin. l. 23. c. 1.

ΚΕΙ῀ΜΑΙ, (quod per contract. factum putatur ex κέομαι,) F. κείσομαι, jaceo. Il. ί. Ἕκτορα δ' ἐν πεδίῳ ἴδε κείμενον, jacentem, prostratum. Isocr. ἐξ ἧς μόνης συνεχῶς ἐν τῷ ἐλέῳ κείμενον. Item positus sum, situs sum. Od. ξ'. Ταῦτα δ' ἐν μεγάροις κειμήλια κεῖται. Thucyd. dicit, urbem κεῖσθαι καλῶς ἐν παράπλῳ, item κεῖσθαι εὖ παράπλου. Apud Polyb. κεῖται ἐν αὐτῷ, positum est in eo, situm est in eo. Item, κεῖσθαι, positum esse pro axiomate, seu statutum esse. Unde theses ipsæ appellantur τὰ κείμενα, apud Aphrod. περὶ ψυχῆς lib. 2. Item, κεῖσθαι, repositum esse. Il. δ'. κεῖται δ' ἐν θαλάμῳ, πολέες τέ μιν ἠρήσαντο Ἱππῆες φορέειν, βασιλῆϊ δὲ κεῖται ἄγαλμα. Sic Il. ά. ξυνήϊα κείμενα πολλὰ, multam prædam communem repositam esse et reconditam. Sic apud Thuc. κεῖταί σοι εὐεργεσία, repositum tibi est apud nos beneficium. Item, κεῖσθαι, propositum esse. † ἐν κοινῷ, communiter. Xen. Pæd. 2. 52. d.† Thuc. lib. 3. τὴν αὐτὴν ζημίαν τοῖς τε δικαίοις ὑμῖν κεῖσθαι, noxiis propositam esse eandem pœnam. Sic apud Soph. ἆθλον ἔκειθ' ὅπλων πέρι, propositum de armis erat certamen. [Eurip. Med. 493. 1168. Aristoph. R. 636. Soph. Œdip. Tyr. 1291.] † Κεῖσθαι, impositum esse, ὄνομα ἐπί τινι. Xen. Pæd. 1. 2. p. 47. b.† ¶ Κεῖμαι, projectus sum, ut, κεῖται παρὰ νηυσὶ νέκυς, pro ἔρριπται νεκρὸς, Eust. Item tradit, κεῖσθαι, accipi et pro τεθνάναι ab Hom. i. mortuum esse: ut quum dicit, Κεῖται Πάτροκλος. Sic et Herodian. l. 2. Κεῖται γὰρ ὁ τύραννος δίκην δοὺς τὴν προσήκουσαν. ¶ A Pausania pro, sepultum esse, sæpe accipi, traditur. ¶ Κεῖμαι, pendeo, dependeo, ut Apoll. Arg. 2. ἐκ γὰρ τῆς κλυτὰ πείρατα κεῖται ἀέθλων, ex hac pendent, seu dependent. ¶ Κεῖμαι, desideo, ferior, ut Il. β'. Κεῖτο γὰρ ἐν νήεσσι ποδάρκης δῖος Ἀχιλλεύς. Idem alibi, κεῖτο παρὰ μνηστῇ ἀλόχῳ.

Κέομαι, Ionicè et poëticè, pro κεῖμαι.

Κέαμαι, etiam dicitur pro κεῖμαι. Odyss. υ'. Καὶ τὰ μὲν ἐν σπείεσσι θεῶν ἱερῶν κέονται. Odyss. χ'. —— ἀτὰρ τὰ εἵματ' ἐνὶ μεγάροισι κέονται.

Κείω, jacere cupio, cubare seu decumbere cupio. Od. ή. Οὐ μέν σφας ἔτ' ἔολπα μάλισθά γε κείμενον ἔσσω. Il. ξ'. Εὕδειν ἱμείροντες, ἵνα τέ σφισι κεῖτο. Od. ξ'. σὺ δ' ἡμεῖς κείων ἔβη ὡς σῦες ἀγρόθεν ἐλθόντες. Pro eodem dicitur etiam Κέω. Odyss. ή. Ὄρσο κέων ὦ ξεῖνε.

[Ὀρεσκῷος. Sch. ex ὀρίτροφος. Æschyl. S. c. Th. 530.]
[Eurip. Cycl. 246. Ὡς ἱκανός γε δαιτὶ σὺν ὀρεσκόοις.]

Ὀρεσκῷος, (comp.) in montibus degens, pro ὀρεσίκοος, facta syncope, mutatoque ο in ω. Il. ά. et Od. ί.

Ὀρεσκώω, in montibus dego.

Κειμήλιον, ου, τὸ, dicitur quicquid immobilium bonorum nomine comprehenditur. Od. δ'. ἐμοὶ δέ κε κέρδιον εἴη Ὑμέας ἐσθέμεναι κειμήλιά τε πρόβασίν τε. ubi annotat Eustath. κειμήλια vocari τὰ κείμενα, i. quæ ἀκίνητα appellantur: πρόβασιν verò ea, quæ αὐτοκίνητα, seu διὰ ποδῶν προβαίνοντα. Magis propriè et usitatè ita vocatur, quod in nostra supellectile cæteris pretiosius, et tale quod magna cura reponi solet. Idem quod θησαυρός. Cujusmodi κειμήλια pretiosa amicis et hospitibus donari solebant, amoris et hospitii pignora ac monumenta perpetua. Ut Il. ζ'. Πολλὰ δ' ἐν ἀφνειοῦ πατρὸς κειμήλια κεῖται, Χαλκός τε χρυσός τε πολύκμητός τε σίδηρος. Sic Il. ψ'. καί σοι τοῦτο γέρον κειμήλιον ἔστω Πατρόκλου τάφου μοῖρα᾽ ἱμμέναι. Luc. Δαρείου τοὺς ἐκ Καμβύσου, ὃ καὶ Κῦρος αὐτοῦ κειμήλιον.

Κειμήλιος, ου, ὁ, qui veluti pretiosa supellex reponitur, vel repostus est. Plato de leg. ἐν οἴκῳ κεῖνται κειμήλιοι, domi jacent reposti.

Composita.

Ἀνάκειμαι, recumbo, accumbo. Alex. Aphr. probl. lib. 1. ἐξ ἀρχῆς ἐν τῷ ἐσθίειν ἐπὶ τὸν θώρακα ἀνακείμεθα. Apud Plutarch. ἀνδριὰς ἀνάκειται, exp. statua est posita. Sic apud Æsch. ἀνάκειται ἐσκυλευμένα. Ἀνακεῖσθαι, accipitur etiam pro ἀνατεθεῖσθαι, consecratum esse. Item Deo devotum esse, apud Chrysost. δεῖ γὰρ τοὺς ἀνακειμένους Θεῷ, καὶ πρὸς αὐτὸν βλέποντας μόνον, οὕτω διακεῖσθαι εὐλαβῶς. ¶ Item ἀνάκειμαι, deditus sum et addictus, apud Chrysost. in epist. ad Tim. et apud Plut. ¶ Ἀνάκειται πᾶν ἐς σέ, res omnis in te recumbit, i. spes de re tota in te sita est. Aristoph. in Avibus, ἐπὶ σοὶ τάδε πάντ᾽ ἀνάκειται. Thucyd. lib. 7. πάντων γὰρ δὴ ἀνακειμένων τοῖς Ἀθηναίοις ἐς τὰς ναῦς. Item, ἀνακεῖσθαι, referri acceptum alicui, tribui seu adscribi alicui. Phalaris in Lysand. εἰς σὲ ἅπαντας ὁ νῦν ἀνάκειται.

Ἄγκειμαι, per syncopen pro ἀνάκειμαι, ut in Epigr. ἄγκειθ᾽ Ἡραίοις, dictum est.

Decomp. Ἐπανάκειμαι, repositus sum. Xen. Pæd. 3. τοῖς κακοῖς ταχινός τε καὶ ἀλγεινός, καὶ ἀΐδιος, ὁ αἰὼν ἐπανακείσεται, injungetur seu incumbet.

Προσανάκειμαι, deditus sum et addictus, vel devovi me et velut consecrari. Areth. in Apocal.

Συνανάκειμαι, simul accumbo vel discumbo, Matth. 9. Marci 2. et alibi in Novo Test.

Ὑπερανάκειμαι, super accumbo: una accumbo ex superiore parte. Laërt. [lib. 7. §. 17.]

Ἀντίκειμαι, oppositus sum, ex adverso situs seu positus sum. Herodian. l. 4. τὴν ἀντικειμένην ἤπειρον Εὐρώπης, Europæ oppositam continentem. Item metaph. apud Aristot. in categ. et alibi. Dicitur etiam, ἀντικεῖσθαι πρός τι, apud eundem.

Ἀντικειμένως, more eorum quæ opposita sunt, ex opposito. Aristot. rhet. 3. ἀντικειμένως ἔχειν, dicuntur res aliquæ, pro ἀντικεῖσθαι, opposita sibi esse et adversari. Syn. ep. 95.

Ἀπόκειμαι, repositus sum, reconditus sum, reservor. †Xen. Pæd. 1. 2. 46. a.† Luc. ταῦτα ἐν ταῖς δέλτοις ἀπόκειται γραφέντα. Idem, εἰς τὸν ἀναγκαῖον χρόνον ἀποκείμενον. Metaph. apud Dem. pro corona, ἀτυχήματα ἀποκεῖσθαι, et apud Paul. ad Coloss. 1. Item maneo. Hebr. cap. 7. ἀπόκειται τοῖς ἀνθρώποις ἅπαξ ἀποθανεῖν, mors omnes homines manet. Sic et in epist. ad Tim. c. 2. Item immineo, impendeo. Greg. τοῦτο ἀπέκειτο τῇ μοχθηρᾷ μου ζωῇ, impendebat vitæ meæ. ¶ Τὸ ἀποκείμενον, destinatum, pro aliquo positum. q. d. attributum. apud Xen. ¶ Item ἀπόκειμαι, contemptui sum, contemptus jaceo. Plut. ἰατροὶ δὲ μετὰ ἐργαλείων καὶ φαρμάκων ἀπόκεινται.

Decomp. Ἐναπόκειμαι, repositus sum in, insum. Alex. Aphr. Probl. l. 1. ἐναποκείμενον πνεῦμα ἐν τοῖς ἐντέροις, spiritus inclusus intestinis.

Συναπόκειμαι, simul repositus sum, seu reconditus sum. Sophocl. in Œdipo Col. [1835.]

Διάκειμαι, constitutus sum. Hesiod. in Asp. †20.† Ὡς γάρ οἱ διέκειτο, ita ei constitutum erat. †Αἶξε οἰκίδιον ὡς διέκειτο, ut constituta erat, qualis erat. Aristoph. Nub. 958.† ¶ Item in statu sum. Demosth. διέκειτο οὕτω τὰ πράγματα, res in hoc erant statu. ¶ Item pro διατίθεμαι, q. d. sum dispositus: ut, καλῶς διακείμενος, bona valetudine præditus, apud Alex. Aphr. Et, διέκειτο μοχθηρῶς, apud Plut. Sæpè etiam in hac signif. cum adverbio junctum, exp. natura propensus sum ad rem aliquam, seu ei addictus: ut apud Athen. εὖ τὸ διέκειτο πρὸς τὰ ἀφροδίσια. † Sic πρὸς ἄλλους. Xen. Pæd. l. 4. p. 89. d.† ¶ De animo dictum exp. etiam, affectus sum, sic animatus sum. Ut apud Plutarch. in Fab. πατὴρ πάνυ καὶ φιλόστοργος διακείμενος πρὸς αὐτόν. Et apud Naz. διάκειμαι περὶ τούτου ἐρωτικῶς, hujus rei amore captus sum. Sic dicitur, τὴν γνώμην διακεῖσθαι οὕτως, apud Isocr. et μετρίως διακεῖσθαι, apud Dem. †οἰκείως διακεῖσθαι. Xen. Pæd. 1. 4. 1. et 1. 6. 4. et διακεῖσθαι τὴν ψυχήν. sc. κατά. Xen. Pæd. l. 5. p. 67. a. τινὶ, erga aliquem. Xen. Pæd. p. 194. b.† ¶ Interdum passivè exp. ut apud Thucyd. ἐπιφθόνως διακεῖσθαι, invidiosum esse, invideri.

Decomp. Ἐνδιάκειμαι, acquiesco.

Ἔγκειμαι, q. d. jaceo in, positus sum in. Item insum. Hesiod. in Theog. —— ὀφθαλμὸς δ᾽ ἐνέκειτο μετώπῳ, inerat fronti. Exp. et inhæreo: ut apud Plut. in Fab. ἄλλοι δὲ τοῖς τραύμασιν ἐγκειμένων. ¶ Item invado, ingruo. Thucyd l. 1. Item incumbo, innitor, apud Synes. et eundem Thucyd l. 1. ¶ Item insto, urgeo. Plut. in Fab. ἔγκειται τοῖς πολεμίοις. Et insto, i. persequor, apud Dem. Exponitur etiam, infestus sum, apud Greg.

Decomp. Παρέγκειμαι, interjectus seu interpositus sum, interjaceo. Themist. in Phys. l. 6.

Προσέγκειμαι, incumbo.

Ἔκκειμαι, expositus sum: ut, ἐκκείμενος παῖς, apud Herodot. puer expositus. Dicitur et, ὁ σκοπὸς ἐκκεῖσθαι, expositus esse oculis collimantium, ut ad eum tendant. Plut. de educ. lib. Item pateo. Synes. de insomn. μήτε μολύνεσθαι δήμοις βεβήλοις ἐκκείμενα, patentia populis profanis.

Ἐπίκειμαι, impositus sum, superimpositus sum, vel imponor, superimponor. Pausan. Eliacon lib. 1. στέφανος δὲ ἐπίκειταί οἱ τῇ κεφαλῇ. Aristot. Polit. 4. ἐπίκειταί σοι ζημία. Et cum accus. rei, apud Paus. in El. l. 1. ἐπικείμενος κράνος τῇ κεφαλῇ, galeam habens capiti superimpositam. ¶ Item neutraliter, jaceo super, situs seu collocatus sum super vel apud, incumbo, immineo. Hesiod. in Theog. μοῦνος δ᾽ ὀφθαλμὸς μέσσῳ ἐπέκειτο μετώπῳ. Aristot. in Polit. ἐπίκειται θαλάττῃ. Item metaph. immineo seu impendeo. Xen. Pæd. 4. Sic hostes dicuntur alicui instare, seu urgere et premere aliquem, et quidem plerunque fugientem. Thuc. lib. 7. †Xen. Pæd. p. 177. a.†

Κατάκειμαι, jaceo, situs sum. Plat. de leg. κατάκειμαι ἐν γῇ, humi jaceo. ¶ Item decumbo, ut ægrotus. Luc. εἴ τις τῶν ἑταίρων κατάκειται νοσῶν. Item recumbo. unde apud Hom. Od. ί. κατακείετε, recumbite. ¶ Item accumbo, discumbo: sic, ἐπὶ κλινῶν κατακεῖσθαι, apud Plat. de rep. l. 2. ¶ Item repositus sum. Hesiod. in Erg. Οὐδὲ τόγ᾽ εἰς οἶκον κατακείμενον ἀνέρα κήδει.

Decomp. Ἐγκατάκειμαι, q. d. intus jaceo, intus decumbo, vel decumbo in. Aristoph. in Pluto, ὁ δ᾽ ἐγκατακείμενος παρ᾽ αὐτῷ.

Παρακατάκειμαι, juxtà decumbo seu accumbo. Xenoph. †Pæd. l. 2. 50. d.† παρακατάκειμαί σοι.

Συγκατάκειμαι, unà adjaceo. Laërt. [Aristoph. Eccles. 610. καὶ ταύτας γὰρ κοινὰς ποιῶ τοῖς ἀνδράσι ξυγκατακεῖσθαι, &c. Athen. Deipn. lib. 13. Plat. Conviv. χαίρουσι συγκατακείμενοι καὶ συμπεπλεγμένοι τοῖς ἀνδράσι. Phædr.]

Ὑπερκατάκειμαι, superdiscumbo, supra aliquem discumbo.

Μετάκειμαι, transponor, transferor. Strab. lib. 6. Metaphoricè verba apud Rhetores μετακεῖσθαι, transferri, dicuntur. Demetr. Phaler.

Παράκειμαι, adjaceo, vicinus sum, et quasi juxtà seu à latere situs. Philo de mundo. Item à latere accumbo, accubo. Item adjunctus sum alicui rei. Plut. Hinc et παρακείμενος χρόνος, præteritum tempus, apud gramm. quòd ejus perfectio adjaceat præsenti, i. nuper perfecta sit. ¶ Item apponor. Luc. ἀρξάμενος ὁ διάκονος τά σοι παρακείμενα, ἅπερ παρατίθηται, fercula tibi apposita.

Decomp. Συμπαράκειμαι, unà adjaceo. Epicur. in epist. ad Pyth.

Περίκειμαι, circumjaceo. Herodian. l. 2. ἓν τεῖχος σχήματι περίκειται, καὶ προβέβληται Ἰταλίας. Apud eundem l. 6. τὸ σχῆμα τῆς βασιλείας καὶ τὸ ἔσθημα ἐκείνῳ περιέκειτο, circumposita erant insignia imperii. Et cum accus. περίκειμαι τοῦτο, cingor hac re et circumdor. Herodian. l. 3. καὶ εἴ τι σχῆμα βασιλικὸν περιέκειτο. Sic Luc. περίκειμαι δάφνῃ, redimior lauro. Apud Hom. Il. ί. περίκειται Eust. exp. reliquum est, et velut κειμήλιον repositum jacet.

Πρόκειμαι, propositus sum, positus sum ante. Od. γ'. et ξ'. Lex etiam προκεῖσθαι dicitur, quæ proposita est, i. promulgata, aut in publico posita, apud Thucyd. l. 4. Dicuntur et ea nobis προκεῖσθαι, quæ ab aliis nobis proponuntur, ut optio, pœna et præmium. Herodian. l. 3. Sic et pericula, et scopus aliquis, aut via, nobis πρόκειται. Herodian. lib. 2. et Galen. Dicitur etiam προκεῖσθαι, id de quo deliberatio aut disputatio instituitur, vel quod agendum suscipitur. Aristot. Thuc. Isocr. ¶ Item πρόκειμαι, prosto, apud schol. Aristoph. ¶ Item objectus sum quasi præsidium vel propugnaculum. Polyb. ¶ Item objectus sum, expositus sum, vel projectus sum. Soph. in Ajace. Θανόντος ἂν προὐκείμεθ᾽ αἰσχίστῳ μόρῳ. ¶ Item situs sum ante, præjaceo. Herodot. πρόκειται γὰρ Σκυθικῆς. Exponitur etiam simpliciter, situs sum, (vacante præpositione.) Herodian. l. 3. πρόκειται δ᾽ αὕτη ἐπ᾽ ἀκροτάτῳ πεδίῳ, sita est in extrema planitie. [Pro θνήσκω. Æsch. Pr. 754. V. Pers. 371. Eurip. Phœniss. 734. 1636. Soph. Tr. 713. 942. Œdip. Tyr. 886.]

Πρόσκειμαι, positus seu situs sum ad, adjaceo. Diosc. lib. 4. προσκειμένων ἀλλήλοις φύλλα. Item apponor. Plat. in apol. πρόσκειμαι τῇ πόλει ὑπὸ τοῦ θεοῦ. Item addor. Polyb. lib. 1. Item sto apud, seu adsto. Aristoph. in Nub. σὺ δὲ τῇ θύρᾳ πρόσκεισο. Item incumbo, insto: seu urgeo, premo, ac plerumque fugientes seu cedentes. Thuc. l. 3. Plut. in Agesil. Item insto, incumbo; in bonam partem. Plut. in Pericle, πρόσκειται δεόμενος, precibus instat. Item πρόσκειμαί τινι, rei alicui studiosè addictus sum seu incumbo. Synes. ep. 53 πρόσκειται τοῖς βιβλίοις, adhæret libris. De homine dictum, significat faveo alicui, et ei quasi adhæreo. Thuc. l. 7. Item assentior, transeo in partem et sententiam alicujus. Πρόσκειμαι κακοῖς, implicitus sum malis. †Soph. El. 1046.† [Eurip. Phœniss. 693.]

Σύγκειμαι, q. d. conjaceo, i. simul jaceo, simul positus sum. Aristot. σύγκειται πρὸς ἄλληλα τὰ ὀστᾶ. Item, συγκεῖσθαι dicitur id de quo inter aliquos convenit. Plut. καθάπερ ξυνέκειτο, ut convenerat inter eos. Et τὸ συγκείμενον, id de quo pepigimus, conventum, pactum. Item, ἀπὸ τοῦ συγκειμένου, ex compacto, ex composito, cui opp. παρὰ τὰ συγκείμενα, contra conventa, contra fœdera. Συγκείμενος, exp. etiam condictus; ut apud Dem. συγκειμένη ἡμέρα, condicta dies.

Decomp. Προϋπέρκειμαι, immineo, incumbo. Dioscorid.

Ὑπόκειμαι, subjaceo, subjectus sum, subsum. Timo. l. 1. ὁ γὰρ θεμέλιος παντὸς λίθου ὑπόκειται. Apud Aristot. in œcon. ὑπόκειται γὰρ ἡμῖν ἐν ἄλλοις, exp. demonstratum à nobis est tanquam fundamentum disputationis jacientibus. Item, ὑποκείμενος καιρὸς, subjectum tempus, i. de quo agitur. Τὸ ὑποκείμενον, q. d. subjectum argumentum. Exp. etiam objectum, quod quis sibi propositum habet, quò omnes cogitationes et consilia alicujus tendunt. Τὰ ὑποκείμενα, quæ in nostra sunt potestate, apud Plut. Et pignori opposita pignora, apud Dem. ¶ Item ὑπόκειμαι, propositus sum, ut, ὑποκείμενα ἆθλα, apud Dem. [cum Gen. Soph.]

Decomp. Καθυπόκειμαι, subjaceo, subsisto.

Προϋπόκειμαι, q. d. prius subjaceo, vel prius subjectus sum. Item prius in naturam rerum editus sum, mihi tanquam ante subjacenti alia superimposita sunt. Philo de mundo, τὸ δεξόμενον ἀνάγκη προϋποκεῖσθαι σώματι, locum necesse est prius editum esse in rerum naturam quàm corpus.

ΚΕΙΡΩ, F. κερῶ, Aor. 1. ἔκειρα, Præt. κέκαρκα, tondeo. Il. ψ'. Σοί τε κόμην κείρειν, ῥέξειν θ᾽ ἱερὴν ἑκατόμβην. Sic κείρω κόμην aut τρίχας. ¶ Item scindo, abscindo. Iliad. λ'. δῆρ᾽ ἐλάτας κείροντες. Item populor, vasto, diripio. Ut apud Platonem, οὐδ᾽ ἄρα τὴν Ἑλλάδα Ἕλληνες ὄντες κεροῦσι. Et, κτήματα κείρειν, apud Homerum, bona alicujus diripere, vel dissipare, absumere. ¶ Item, insatiabili quadam edacitate voro, ἀπλήστως ἐσθίω, ut exponit Eust. ab hac significatione deducens κείρω. [ἔκειρε πολύκερων φόνον. Cædebat cædem pecudum cornutarum. Soph. Aj. 55. Tr. 1213.]

Κείρομαι, tondeor. Cum accus. ut Iliad. ψ'. κείρασθαι κόμην, et, κειρόμενοι τε χαίτας. Odyss. δ'. Et sine accus. ut apud Galen. τοὺς κειρομένους προβάτους. Dicitur etiam, κείρεσθαι ἐν χρῷ, apud Plat. de discern. adulat. Interdum metaph. in quodam Epigram. ἁμετέραις βουλαῖς Σπάρτη μὲν ἐκείρατο δόξαν. Cic. interpr. Consiliis nostris laus est attonsa Laconum. Item scindor, abscindor. Item exedor, stringor, demetor, sternor. Item laceror, lanior. Item exedor et corrodor: ex Luc. [Eurip. Phœniss. 287. Κεκαρμένος. Æsch. Pers. 937.]

Κάρσις, εως, ἡ, tonsura. Theophrast. de caus. plant. l. 4. c. 9. τὰ εἰς κάρσιν σπειρόμενα.

Καρτὸς, οῦ, ὁ, tonsus: unde compos. ἄκαρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, intonsus. Athen. l. 5.

Κουρὰ, tonsura. Plat. Herodian. Luc. [Æsch. Ch. 224.]

Κουρεὺς, tonsor. Plutarch. de garrul. ἐπιεικῶς δὲ λάλον ἐστὶ τὸ τῶν κουρέων γένος.

Κουρεῖον, ου, τὸ, tonstrina, officina tonsoris. Aristoph. in Plut.

Κουρεύω, F. εύσω, tondeo, schol. Aristoph.

Κουρευτὴς, tonsor. Et fœm. κουρεύτρια, tonstrix. Plat.

Κουριῶ, q. d. tonsuram appeto, tonsura mihi opus est. Exp. et tonsoris manum posco, apud Luc.

Κουρίας, tonsus, tonsum capillum habens. Luc. Laërt. in Diog.

Κουρὶς, instrumentum tonsorium. Poll.

Κουρὶξ, (adverb.) per comam, coma. Iliad. χ'. ἐρύσαντό μιν εἴσω κουρὶξ, coma apprehensum intrò trahebant.

Κούριμος, et κουρικὸς, tonsorius, ad tonsuram pertinens seu idoneus, ut, σίδηρος κούριμος, apud Eurip. in Oreste. [Æsch. Ch. 178.] Κουρικὸς, traditur etiam esse vas ligneum, teste Cyrillo in opusculo vocabulorum pro diverso accentu diversa significantium.

Κουρίζω, tondeo, attondeo. Item succido, deputo. Theophr. hist. plant. l 2. c. 2.

Κουρικὸς, tonsorius, ad tonsorem seu tonsores pertinens. Poll. l. 3.

Κουρεῶτις ἡμέρα, et κουρεῶτις ἑορτὴ, quam tondentes puerorum capillos Dianæ sacrificabant. Hesych. et Suid.

Κουρόσυνα, τὰ, festa, quæ celebrari solebant propter tonsæ comæ primitias. Gregor.

Κεῖρις, ιος, ἡ, ciris, avis, quam aliqui accipitrem esse volunt, aliqui halcyonem, inquit Hesych. Sunt qui velint esse avem quæ scylla nominatur. Vocatur autem ciris à κείρω. unde Ovid. Metamorph. lib. 8.——*et à tonso est hoc nomen adepta capillo.* Apud Oppian. Halieut. l. 1. legitur κιῤῥὶς pro κεῖρις.

Κορμὸς, οῦ, ὁ, truncus, Athen. lib. 5.

Κορμίζω, trunco, puto. Item circumligo. Hesych.

Κατακορμίζω, deputo, amputo, detrunco. Hesych.

Κέρμα, τὸ, nummulus minutus, frustum seu segmentum monetæ minutulum, minutiæ æris. Athen. lib. 13.—— ἔξεστί σοι μικροῦ πρίασθαι κέρματος τὴν ἡδονήν. Demosth. in Mid. ἐπειδὴ ὑμᾶς, ἰδίοις κέρματα. Apud Joan. Evang. τὸ κέρμα τῶν κολλυβιστῶν.

Κερμάτιον, ου, τὸ, (diminut.) nummulus minutus, Apoll. l. 2. Epigr.

Κερματίζω, in minutos nummulos comminuo, ad cudendos nummulos aliquid in minutias redigo. Lucill. l. 2. Epigr. Item generaliter. in minuta scindo, comminuo. Aristot.

Κερματιστὴς, οῦ, ὁ, qui minutias æris cudit, vel qui minutiis æris aurum vel argentum permutat, nummularius. Joan. c. 2.

Κόρση, vel (Atticè) κόῤῥη, ης, ἡ, crinis. Æschyl. Λευκὰς δὲ κόρσας τάσδ᾽ ἐπαντέλλει τίλμοις. Poll. καὶ κόρσας τινὲς ἐκάλεσαν διὰ τὸ κείρεσθαι. ¶ Κόρσαι, plerunque dicuntur tempore, seu ossa duo cranii, utrinque singula ad aures sita. Iliad. Ψ. et ν'. et apud Oppian. lib. 3. de venat. Ruf. Ephes. et Poll.

Κόῤῥη exponitur etiam maxilla. Theocr. idyll. 14. παὶξ ἐπὶ κόῤῥης ἄλλαν. Demosth. in Mid. Ταυρέας ἐπάταξε χορηγοῦντα ἐπὶ κόῤῥης. ¶ Accipitur et pro ipso capite. Luc. (de Jove Minervam parturiente) ἔγωγ' ἔχω ἐγκύμονα κόῤῥην. Eustath. etiam in Ælio Dionysio tradit, Atticos κόῤῥην et κόρσην vocare totum caput cum cervice. ¶ Hesych. κόρσας etiam dicit ἐπάλξεις προμαχῶνας στεφάνας πύργων, vel κλίμακας. ☞ A κείρω derivari Etymolog. et Eustath. testantur.

Κορσεύς, tonsor. Hesych.

Κορσόω, ῶ, tondeo, rado, idem quod κείρω, teste Hesych.

Κορσωτής, et κορσώτης, tonsor. Athen. lib. 12. Poll. l. 2.

Κορσωτήριον, tonstrina, tonsoris officina. apud Athen. loco citato.

Composita: ac primùm ex κείρω.

Ἀκαρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, q. d. insecabilis, qui scindi non potest: ut, ἀκαρὴς χρόνος, apud Demosth. et, ἐν ἀκαρεῖ χρόνου, momento temporis, apud Aristoph. pro quo apud Luc. in Tim. dicitur, ἐν ἀκαρεῖ τοῦ χρόνου, et ἐν ἀκαρεῖ, absolutè. Dicitur et ἀκαρῆ, subaudiendo χρόνον. Aristoph. † Nub. 496.† Interdum ἀκαρῆ adverbialiter ponitur: ut apud Aristoph. in Vesp. οὐκ ἔτι χρήματ' ἔστ' οὐδ' ἀκαρῆ, ne minimum quidem. Τὸ ἀκαρὲς, teste Poll. dicitur exiguum, quod ob exiguitatem non possumus κείρειν: metaph. sumpta à crinibus ita exiguis, et quasi curtis, ut tonderi nequeant. ¶ Item ἀκαρὴς, minimum interjectum habens spatium, ut, κατέπεσον ἀκαρὲς τοῦ δεῖν, parum abfuit quin metu deciderem.

Ἀκαρῆ, puncto temporis, interjecto temporis momento. Pro eodem dicitur et ἀκαρέως, et ἀκαρεί. Suid. et Hesych.

Ἀκαριαῖος, ου, ὁ, minimus, pauxillus, vel pauxillulus. Lucian. de sect. Item brevis, momentaneus, ut, ὕπνος ἀκαριαῖος, apud Dem. ¶ Vide et in comp. ex Κέρμα.

Ἀκαρίδιος, ου, ὁ, idem quod ἀκαριαῖος. Suid. exp. βραχύτατος.

Ἄκαρι, animalculum omnium minutissimum, solens innasci ceræ et caseo inveteratis, et cuti humanæ. Aristotel. hist. anim. lib. 5. cap. 32.

Ἀμφικείρω, circumtondeo. in Epigr.

Ἀμφίκουρος, circumquaque tonsus seu rasus. Suid. exp. quam utrinque viri complectuntur, seu cingunt.

Ἀνακείρω, tondeo. Item abscindo. Hesych. Item disseco, lacero. Theodoret. lib. 3. hist. Ecclesiast.

Ἀποκείρω, tondeo, detondeo, ut, ἀποκείρουσι τὰ τρίβωνα. † Aristoph. Nub. 834.† (Æsch. Pers. 924.) Et in Aor. med. apud Herodian. ἀποκειράμενος τὸ γένειον. Item tondendo lacero et dilanio. Luc. Item decutio, privo, spolio. Greg. Basil.

Ἀπόκαρμα, τὸ, quod tondendo resecatur.

Ἀπόκαρσις, tonsura.

Διακείρω, tondeo. Metaph. apud Aristoph. in Vesp. pro aufero. Item interseco. Iliad. θ'.

Ἐγκείρω, attondeo. Et præcido, metaph. Iliad. ι.

Κατακείρω, detondeo. Et metaph. pro, absumo. Od. Ψ. et χ'.

Περικείρω, circumtondeo. Philostr. ep. 25.

Περικείρομαι, circumtondeor, apud Luc. in Tim.

Περίκουρος, circumtonsus. Poll. Hesych. περίκουροι sunt qui in bello circumclusi et capti fuêre.

Ὑποκείρω, corrodo, exedo, lanio. Plut.

Comp. ex κουρὰ, sine præpos.

Ἄκουρος, intonsus, q. d. tonsura carens. [Suid. Lex. l. 69. ubi laudatur Aristophanes in Vesp. 471. &c.]

Πρασόκουρον, falx qua porrum detondent. in Epigr.

Πρασοκουρὶς, animalculum viride, quod lactucas in hortis et inprimis porros depascitur atque detondet. Theophr. hist. pl. lib. 7. cap. 5. Aristot. hist. an. lib. 5. cap. 19.

Πρωτόκουρος, tum primùm tonsus, vel qui primùm tondetur.

Πρωτοκουρία, prima tonsio. Tobit. cap. 1.

Σιτόκουρος, (παρὰ τὸ κείρειν τὸν σῖτον) homo inutilis, qui frustrà aliter, fruges consumere natus. Athen. l. 6. ex Alex. et Menand.

Τραγικοκουρικὸς, ad tragicam tonsuram pertinens, seu idoneus ad tondendum tragico more. Lucian. in Pisc.

Τρίκουρος, ter tonsus.

Composita ex κέρμα.

Ἀκερμία, ἡ, non habere monetam minutiorem. Poll. ex Aristoph.

Ἀποκερματίζω, in æris minutulos nummos redigo. Item dissipo facultates, ex Epigr. [lib. 3. Pall. Πάντα φαγὼν βίον, συναπώλεσε ταῖς δαπάναισιν. Ἦλθε δ' εἰς ἀίδην ὡς ἀπεκερμάτισεν. Brod. omnia bona decoxit. Vinc. ἀποκερματίζειν significat, et pecuniam et substantiam totam absumere.]

Κατακερματίζω, in minutos nummulos redigo, minutis numulis commuto. Aristoph. Item generaliter, in minutas partes comminuo seu disseco. Plut. Basil.

Composita ex κάρη.

Ἀειακαρήνασθαι, q. d. semper tondere, ἀεὶ καρῆναι. Ab Hesychio exp. tondere caput.

Ἀεικάρηνοι, semper tonsi, seu qui semper aut crebrò tonderi solent. Ab Hesych. exp. ἄκαρτοι.

Ἀποκαρηνόω, ῶ, detondeo. Hesych.

Δίκαρος, ου, ὁ καὶ ἡ, biceps. Eust. ex Lex. rhet.

Δοχμόκαρτοι, qui coma sunt obliqua seu tortuosa. Hesych.

Ἐπίκαρος, qui supra tempora seu supra maxillas est.

Κατάκοῤῥος, ut, κατάκοῤῥος οἰκία, domus altera parte pressior angustiorque, ut exponitur apud Aristot. lib. 1. œcon.

Ψιλοκόρσης, ου, ὁ, qui glabro et depili capite est, seu cujus tempora glabra sunt; aut nudus crinibus. Herodian. lib. 4.

ΚΕ'ΛΑΔΟΣ, ου, ὁ, strepitus, tumultus. † prop. venaticus, ut Schol. ad Hes. Th. 926.† Item clamor. Il. λ. Ἡ δ' ἀμφ' αὐτῷ θῆκε πολὺν κέλαδον καὶ ἀϋτήν. Eurip. in Hec. ἀνὰ δὲ κέλαδος ἔμολε πόλιν. (Æsch. Pers. 607.) ¶ Item sonus musicus, inquit Hesych. ex lib. Epigr. κέλαδος μουσικός. ☞ A κέλομαι derivari, annotat Steph.

Κελαδεινὸς, ῆ, ὸν, obstreperus. Item tumultuosus, ut Diana κελαδεινὴ dicitur, propter tumultus seu strepitus venatorios: aut propter turbulentum et quasi tumultuosum aëris statum, qui lunæ mutationem comitatur. Eust.

Κελαδεννός, idem quod κελαδεινός. Pind.

Κελαδέω, ῶ, strepo, tumultuor. Il. θ'. ἐπὶ δὲ Τρῶες κελάδησαν. Item sono, ut de musicis sonis, apud Luc. σύριγγα κελαδεῖν. Et de avibus insonantibus, ut gallinaceus dicitur κελαδεῖν ἀνασχὼν εὔτριχα δειρὴν, apud Theocr. idyll. 18. Quidam de fluviis propriè dici putant: unde κελάδων ποταμὸς, per metaplasmum conjugationis; resonans. apud Hom. pro κελαδῶν. † Sic Aristoph. Nub. 283. πόντον κελάδοντα, pro κελαδοῦντα.† (Eurip. Phœniss. 1062. Aristoph. R. 386. 1575. Æsch. Ch. 608.)

Κελάδημα, τὸ, tumultuatio. Item strepitus, clamor. Aristoph. † Nub. 282.† (Eurip. Phœniss. 204.)

Κελαδῆτις, cantatrix. Pind.

Composita.

Δυσκέλαδος, ου, ὁ καὶ ἡ, malè sonans, seu graviter sonans, q. d. gravisonus. Agath. l. 2. epigr. Apud Hesiod. in Erg. 2. ζῆλος δυσκέλαδος, exp. malè sonans, i. maledicus. (Æschyl. S. c. Th. 873. Eurip. Med. 402.)

Ἐγκέλαδος, q. d. cui inest κέλαδος. Apud Schol. Aristoph. ἐγκέλαδα ζῶα sunt animalcula quædam ex insectorum genere, sic appellata, quòd ἐν αὐτοῖς τὸν κέλαδον ἔχουσι.

Εὐκέλαδος, benè sonans, sonorus. Aristoph. † Nub. 311.† [Eurip. Bacch. 160. Λωτὸς ὅταν εὐκέλαδος ἱερὸς ἱερὰ παίγματα βρέμῃ, &c.]

Καλλικέλαδος, pulchrum sonum edens seu elegantem. cui oppon. δυσκέλαδος.

Πολυκέλαδος, multum sonans, multum strepens. Lucian.

ΚΕΛΑΡΥ'ΖΩ, F. ύσω, murmuro, strepito: vel cum murmure et strepitu fluo. Od. ε. στόματος δ' ἐξέπτυσεν ἅλμην Πικρὴν, ἥ οἱ πολλὴ ἀπὸ κρατὸς κελάρυζεν. Et Il. φ'. (de aqua per canales deducta.) Τὸ μέν τ' ὦκα κατειβόμενον κελαρύζει. Sic apud Theocr. idyll. 7. τὸ δ' ἐγγύθεν ἱερὸν ὕδωρ Νυμφᾶν ἐξ ἄντροιο κατειβόμενον κελάρυζε. Hesych. etiam κελαρύζοντες, exp. μετὰ φωνῆς ἠχοῦντες.

Κελάρυξις, εως, ἡ, ejusmodi murmur et strepitatio, seu fluxus cum murmure et strepitu.

Κελάρυζα κορώνη, crocitans cornix, quæ alioqui λακέρυζα, transpositis primoribus syllabis. vide sua serie.

Κελάρυσμα, murmur, strepitus aquæ fluentis. Oppian.

Ἐγκελαρύζω, (comp.) leniter murmuro, cum leni murmure fluo, Hippocr. Epist. ad Damag.

ΚΕΛΕΟ'Σ, avis quædam pernicissima. A qua κέλλειν, τὸ ταχέως βαδίζειν. Suid et Etymol. Vide et Aristot. hist. anim. lib. 9. cap. 10. ¶ Item κελεὸς à quibusdam vocatur ὁ ἱστόπους, per asteismum et antiphrasin. Etymol.

Κελέοντες, propriè sunt ἱστόποδες. Harpocr. ex Aristoph. Per catachresin autem sic vocantur τὰ κατεσκευασμένα ξύλα, quæ et σταυροί. Etymol. Utitur et Antiphon ἐν τῇ περὶ Δημοσθένους γραφῇ ἀστρατείας. Apud Poll. scribitur etiam κέλοντες.

ΚΕ'ΛΕΥΘΟΣ, ου, ὁ, via: sive terrestris, sive marina, sive aëria. Odyss. Ψ. Ὅς κέν τοι εἴπῃσιν ὁδὸν καὶ μέτρα κελεύθου. Iliad. λ. et Od. β'. Ἡ δ' ἔθει, κατὰ κῦμα διαπρήσσουσα κέλευθον. Odyss. ν'. Ὑψόσ' ἀειρόμενοι ῥίμφα πρήσσουσι κέλευθον. Iliad. γ'. Θεῶν δ' ἀπόεικε κελεύθου. Sophocles in Ajace, τὴν ἀφ' ἡλίου βολῶν κέλευθον, viam à Solis ortu. Et, μακραὶ κέλευθοι, apud Apollon. Per metaplasmum autem plurali numero dicitur κέλευθα pro κέλευθοι, sicut σταθμὰ pro σταθμοί, et ζυγὰ pro ζυγοί. Ut Odyss. γ'. πόθεν πλεῖθ' ὑγρὰ κέλευθα; Iliad. ξ. λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα. (Æsch. Pers. 567. 609. Expeditio. Ag. 130. 918. Ch. 709. Soph. Œdip. Tyr. 821. 1412.) ☞ Derivant grammatici à κέλλω, τὸ τρέχω, seu βαδίζω: nonnulli ab ἐλεύθω deducere malunt, pleonasmo literæ κ.

Κελευθεῖαι, Deæ quæ in viis statuuntur, seu viarum monstratrices: aut viatorum custodes. Hesych.

Κελευθάω, viam carpo, ὁδεύω. Hesych.

Κελευθιάω, iter facere cupio.

Κελευθίτης, ου, ὁ, viator, in Epigram.

Composita.

Ἀγχικέλευθος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui prope viam est. Nonn.

Ἀκέλευθος, invius.

Ἀκέλευθα, sub. σήματα, signa quæ locis parum perviis præfiguntur. Hesych.

Ἀμφικέλευθος, qui circa seu propter viam est, aut utrinque viam habens: ut, ἀμφικέλευθος νάπος, in Epigr. [Brodæus explicat ἀμφικέλευθον, in media via, aut trivio positum. et Vincentius, ambivium, id est in bivio positum.]

Ἀντικέλευθος, obvius, adversus, ex Nonno.

Αὐτοκέλευθος, qui per se iter facit, in Epigram.

Διωξικέλευθα κέντρα, calcaria, quæ velut persequuntur viam i. urgent. in Epigr.

Ἐκκέλευθος, devius. Lycoph.

Ἰθυκέλευθος, qui recta via incedit, recta ambulans.

Ἱπποκέλευθος, equo iter faciens, equester: vel qui multum itineris confecit. Iliad. π'.

Λαιψηροκέλευθος, celeriter viam conficiens, cujus via est celer; velox. Hesiod. in Theog. Pro eodem legitur et αἰψηροκέλευθος, qui citato rapidoque motu viam carpit. † Hes. Th. 379. de vento.†

Ὀπισθοκέλευθος, qui ponè sequitur, assectator. Nonn.

Ὀψικέλευθος, serò viam carpens, qui serò iter facit, seu serò venit. Nonn.

Προκέλευθος, prævius, qui præit, præcursor, apud eundem.

Ῥηξικέλευθος, viam perrumpens. Epithetum Apollinis. in Epigr.

Ὑψικέλευθος, per alta loca gradiens. in Epigram.

ΚΕ'ΛΗΣ, ητος, ὁ, subi. ἵππος, celes, equus desultorius: ad differentiam equi quadrigarii. Od. ε. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς Ἀμφ' ἑνὶ δούρατι βαῖνε κέληθ' ὡς ἵππον ἐλαύνων. Laërt. ἵππῳ κέλητι κατακείμενος. Interdum omittitur ἵππος: ut apud Plut. τὸν κέλητα τὰ Ἡραῖα νικῶντα. ¶ Κέλητες dicuntur etiam desultores equites, qui in certaminibus equo duntaxat uno utuntur. in Pandect. ¶ Item κέλης, navigium quoddam parvum et angustum, quod uno tantùm remo agitatur. Thucyd. l. 4. Xen. Hell. 1. ¶ Apud comicos sic vocatur pudendum muliebre, teste Eust. ☞ A κέλλω derivari, significante βαδίζω, seu τρέχω, vel à κελέω, i. κέλω, testatur idem Eust. (Palæph. p. 9.)

Κελήτιον, ου, τὸ, parva celox. Thuc. l. 4. Synes. ep. 4.

Κελητίζω, celete equo vehor, equum desultorium ago. Iliad. ο. et Aristoph. in Vesp.

Κελητιάω, idem. Hesych.

Composita.

Ἀζωκέλης, equus ephippio non instratus. Item celox, seu navis piratica. Suid.

Ἐπακτροκέλης, navigium prædatorium: sic dictum quòd sit inter ἐπακτρίδα et κέλητα medium, teste Eustath. Utitur et Aristot. in lib. περὶ ἱππικ. cap. 2.

Παρακελητίζω, celete equo alicui à latere equito. [Aristoph. Pac. 900. Ἤδη δὲ κέλης κέλητι παρακελητιεῖ, &c.]

ΚΕ'ΛΛΩ, F. σω, appello, seu appellor, pervenio in portum. Od. ι. Κελσάσῃσι δὲ νηυσὶ καθείλομεν ἱστία, navibus quæ appulsæ erant. Apollon. ἔνθαδε κέλσαι Ἀνδρῶν ἡρώων θεῖον στόλον. Metaph. apud Eurip. Hec. ποῖ βῶ, ποῖ στῶ, ποῖ κέλσω; quò appellam, seu quò me convertam? (Æsch. Pr. 184. Ag. 705. Eum. 10. Soph. Tr. 817. Suppl. 335.) ¶ Item moveo, ut, exponitur ab Eustath. ¶ Item celeriter curro. ☞ Etymolog. à κελὸς deductum esse scribit.

Ὀκέλλω, appello, applico, (significatione transitiva.) Thucyd. lib. 4. τὸν ἑαυτοῦ κυβερνήτην ἀναγκάσας ὀκεῖλαι τὴν ναῦν. Et apud Herodot. ὤκελλον τὰς νέας.

Composita: ac primùm ex κέλλω.

Δίκελλα, ligo. Suprà positum sua serie huc transfer.

Ἐγκέλλω, insisto, incumbo. Hippocr. de fract.

Ἐπικέλλω, idem quod κέλλω. Od. ι'. Ἤπειρον ἐπέκελσεν, ad continentem appulit. Apoll. Arg. 2. ἐπικέλσειε νῆα.

Μάκελλα, ἡ, ligo. (παρὰ τὸ μακρὸν κέλλειν, i. κινεῖν, seu τέμνειν.) Iliad. φ'. χερσὶ μάκελλαν ἔχων. Utitur et Aristoph. Pro eodem dicitur et, μάκελα, apud Hesiod. in Erg. —— ὁ δὲ τυτθὸς ὄπισθεν Δμωὸς ἔχων μακέλην. Sic apud Moschum idyll. 2. Νώμασκεν μακέλλην, quatiebat ligonem. ¶ Hesychio μάκελλος et μάκελλα sunt φράγματα et ἐρύματα. (Μάκελλα, σκαφίς. Æsch. Ag. 535. Μάκελα. Theoc. ις'. 32.)

Νωχελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, tardus, segnis: à νε privativo, et κέλλω, quod est ταχέως τρέχω. Item invalidus. Ammon. (Eurip. Orest. 798. Περιβαλὼν πλευροῖς ἐμοῖσι πλευρὰ νωχελῆ νόσῳ. Schol. τὰ ὑπὸ τῆς νόσου ἀσθενῆ, καὶ δυσκίνητα, &c.) ¶ Item inutilis, placidus, seu tranquillus. Suid.

Νωχέλεια, sive νωχελίη, ας, ἡ, tarditas, segnities. Iliad. τ'. ἡμετέρῃ βραδυτῆτί τε νωχελίῃ τε. Exponitur etiam, infirmitas. Hesych.

Νωχελίζω, tardo, moror. Hesych.

Composita ex ὀκέλλω.

Ἀποκέλλω, deflecto et declino à via quæ ad portum tendit: declino à recta via. Suid.

Ἐξοκέλλω, delabor, impingo, incurro. Isocr. in Areop. εἰς τραχύτερα πράγματα τῶν τότε γενομένων ἐξοκείλαμεν. Herodian. l. 5. εἰς τοῦτο ἐξώκειλε παρανοίας, eò devenit vecordiæ. Exponitur interdum, erumpo, effundo me, effundor. Plut. de lib. inst. εἰς κύβους καὶ κώμους ἐξοκέλλουσι. ¶ Item transitivè, averto alium à portu. Et metaph. averto alium à recta via, ut, βρόχοις τοῖς ἀπὸ χειλέων ἐξώκειλεν αὐτόν, blanditiis labiorum eum pertraxit, seu alio avertit. (Æsch. Ag. 675.)

(Ἐξοκέλλομαι. Æsch. Suppl. 447.)

Ἐποκέλλω, impingo, illido, contrà impello, et quum navem scopulis impingimus. Thuc. lib. 4 et 8. Act. Apost. c. 27. περιπεσόντες εἰς τόπον διθάλασσον, ἐπώκειλαν τὴν ναῦν, illiserunt navem.

Συνεποκέλλω, (decomp.) simul ad littus appello. Plut.

Προσοκέλλω, appello. applico. Oppian. Idem quod ὀκέλλω, ut, προσώκειλεν ἡ ναῦς τῷ αἰγιαλῷ. Item cum dativo, impingo, apud Luc.

ΚΕ'ΛΩ, seu potius κέλομαι, jubeo, hortor. Iliad. σ'. κέλομαι γὰρ ἔγωγε Ἄστυδ' ἐν ἴμεν. Odyss. γ'. Ἀλλ' ἐς μὲν Μενέλαον ἐγὼ κέλομαι καὶ ἄνωγα Ἐλθεῖν. Il. ά. Οὐκ ἂν ἔγωγέ σ' ἐποτρύνουσα κελοίμην Νῆας ἔπ' Ἀργείων ἰέναι. Futurum κελήσομαι, (tanquam à κελέομαι.) Od. έ. ὁ δέ σ' ἐποτρύνουσα κελήσεται [illegible]. (Æsch. Ag. 1128.)

Κελευσμοσύνη, jussum, mandatum. Hesych.

Κέκλομαι, idem quod κέλομαι, hortor: ex eoque factum per epenthesin τοῦ κ. Iliad. ί. Τρώεσσι δὲ κέκλετ' ἀΰσας. Sic Il. ί'. Κεκλόμενοι καθ' ὅμιλον, hortantes eum per turbam. Item invoco. Apoll. Arg. 2. κεκλόμενος μαντήϊον Ἀπόλλωνα. (Sophocl. Œdip. Tyrann. 163. Æschyl. Suppl. 599.)

Κελεύω, f. εύσω, jubeo, impero. Il. τ'. Σοὶ δ' αὐτῷ τόδ' ἐγὼν ἐπιτέλλομαι ἠδὲ κελεύω. Xenoph. κέλευσον ἐλθεῖν ὡς ἐμέ. † Cum dat. et inf. simul. Pæd. 1. 3. 8.† ¶ Item hortor, invito ad aliquid agendum: ut Il. β'. [illegible] πολεμίζειν κελεύων. Interdum sine infinit. Il. ί. τί με ταῦτα καὶ οὐκ ἐθέλοντα κελεύεις; Nonnunquam cum dativo, ut Iliad. ψ'. μάλα δὲ σπεύδοντι κέλευσεν. Sic et Iliad. σ'. et ί. itidemque in prosa passim. ¶ Item peto, postulo. Thucyd. lib. 3. κελεύοντες σφίσι βοηθεῖν πανδημεί. Sic apud Xenoph. Hellen. 6. Exponitur etiam, permitto: ut apud Thucyd. lib. 3. ὡς δ' ἐκέλευσαν, ἔλεγον τοιάδε, quum illi permisissent. ¶ Item censeo: ut apud Demosth. καὶ πάντας τοὺς στρατευομένους εἶναι κελεύω. ¶ Peculiari significatione de nautis dicitur, clamore suo remiges, ut hoc vel illo modo remigent, hortantibus. Athen. lib. 12. Καλλιππίδης ὁ τραγῳδὸς ἐκέλευσε. (Eurip. Med. 943.)

Κελεύομαι, jubeor, mihi imperatur. Xenoph. κελεύομαι ὑπὸ τοῦ θεοῦ. Interdum absolutè: ut apud Thuc. l. 1. οὐδὲν κελευόμενοι ποιήσειν, nihil se facturos imperio coactos. Et, τὸ κελευόμενον, seu τὰ κελευόμενα, res quæ imperantur, imperata. Xen. Pæd. 4. Plat. Pol. 1.

Κέλευσμα, τὸ, jussum, mandatum. ut, θεοῦ κέλευσμα. Eurip. Item hortamentum, quod hortandi causa dicitur, et quidem specialiter quod remigibus datur. Dicitur et de hortamento aurigæ. Plat. in Phædro, κελεύσματι μόνῳ καὶ λόγῳ ἡνιοχεῖται. Exponitur et clamor, vel clamor hortatorius, apud Euripidem in Hecuba. (Æschyl. Pers. 397. pl. Ch. 749. Eum. 235.)

Κελευσμοσύνη, ἡ, jussum, mandatum. Herodot. [lib. 1. ἐκ ταύτης δὲ κελευσμοσύνης Λυδοὶ τὴν πᾶσαν δίαιταν τῆς ζόης μετέβαλον.]

Κελευσμός, idem cum κέλευσμα. Eurip. [Bacch. 1086. ὡς δ' ἐγνώρισαν σαφῆ κελευσμὸν Βακχίου Κάδμου κόραι, &c. Ion. 1346. σὺ δ' ἐκ κελευσμοῦ, ἢ πόθεν σχέσεις τάδε;]

Κέλευσις, εως, ἡ, jussus, actio ipsa jubendi.

Κελευστής, οῦ, ὁ, jussor, seu qui jubet, hortator. Et peculiariter, qui celeusma canit. Thuc. l. 2. Xen. Hell. l. 5. Plat. in Pol. prooe. χρῶνται δὲ ναύταις καὶ πρωρεῦσι, καὶ κελευσταῖς.

Κελευστός, jussus, qui aliquid facere jussus est. Lucian.

Κελευστικός, hortatorius, hortamenti vim habens. Et, τὸ κελευστικόν, substantivè, apud Synes.

Κελευτιάω, ῶ, (poeticum) pro κελευστιάω, cum metri causa σ omisit. Iliad. ν'. Ὣς ῥα κελευτιόων γαιήοχος ὦρσεν Ἀχαιούς.

Κέλης, vox: παρὰ τὸ κέλω vel κελῶ. Etymol. Item filius, nepos. Hesych. Apud eundem exp. etiam, exsectus, spado.

Κελαρέω, vociferor, clamo. Hesych.

Composita: ac primùm ex κελεύω.

Ἀκέλευστος, ου, ὁ καὶ ἡ, injussus. Soph. in Ajace (v. 1304.) et in Epigr. [Æschyl. Agam. 739. μηλοφόνοισιν ἄταισι δαῖτ' ἀκέλευστος ἔτευξεν. 987. μαντιπολεῖ δ' ἀκέλευστος ἄμισθος ἀοιδά. Eurip. Ion. 1359. Ἃ καίτοι ἀκέλευστόν μ' ἐβουλήθη λαβεῖν. Me injussam. Electr. 71.]

Ἀντικελεύω, contrà jubeo, contraria jubeo, vel vicissim jubeo. [Thucyd. Hist. lib. 1. §. 128. Ἀντεκέλευον δὲ καὶ οἱ Ἀθηναῖοι τοὺς Λακεδαιμονίους τὸ ἀπὸ Ταινάρου ἄγος ἐλαύνειν. §. 139.]

Ἀντικελεύομαι, vicissim jubeor aliquid facere.

Αὐτοκέλευστος, (q. d. à se ipso jussus) injussus, i. qui non jussu alius, sed sua sponte et quasi suo ipsius hortatu aliquid facit. Arrianus, πρός τι δρᾶν οὐκ ἐκ παραγγέλματος, ἀλλ' αὐτοκέλευστος ὁρμῶν.

Διακελεύομαι, hortor, adhortor, cohortor. † ἑαυτῷ. Xen. Pæd. 1. 4. 13.† Isocr. in paragr. τοσοῦτον ὑμῖν διακελεύομαι, μεμνημένους ὅταν φέρητε τὴν ψῆφον. Plutarch. in Public. διακελεύομαί σοι ἐγώ. Exponitur, et præcipio, præcepta do, apud Isocr. in Evag. ὅτι πολλάκις σοι διακελεύομαι περὶ τῶν αὐτῶν. Apud Plat. exp. etiam, jubeo.

[Διακέλευσμα. Plat. de leg. lib. 7. τὸ δ' ἡμέτερον διακέλευσμα ἐν τούτοις οὐκ ἀποσβήσεται, &c.]

Διακελευσμός, adhortatio. Thucyd. lib. 7. πολλῇ κραυγῇ καὶ διακελευσμῷ χρώμενοι.

Ἐγκελεύω, hortor, incito. Xen. in lib. de venat. (Æsch. Pr. 72.)

Ἐγκελεύομαι, idem: unde particip. ἐγκελευσάμενος, apud Plat.

Ἐγκέλευσις, incitatio, hortatio. Strabo.

Ἐγκελευστικός, hortandi vel incitandi vim vel stimulum habens. Max. Tyr.

Decomp. Παρεγκελεύομαι, hortor obiter. Plut. in apophth.

Προσεγκελεύομαι, insuper adhortor, præterea suadeo. Plut.

Ἐπικελεύω, hortor. Xen. ἐπικελεύοντα τὰς κύνας καὶ ἐγκελεύοντα. † vid. Xen. Pæd. l. 3. p. 82. d.†

Ἐπικελεύομαι, idem. Plut. in Ant.

Κατακελεύω, hortor: et peculiariter, hortor ut nauta, seu nautico hortamento utor. Eust. ex Aristoph. Apud eundem Aristoph. κατακελεύειν, exp. etiam silentium indicere. (R. 209.)

Κατακελευσμός, pars tertia τοῦ Πυθικοῦ νόμου τοῦ αὐλητικοῦ, in qua Apollo provocat draconem. Poll. lib. 4. cap. 10. Videtur fuisse adhortatio illa, qua Apollo ad feriendum serpentem à Delphis incitabatur.

Παρακελεύω, hortor, adhortor, ex Plut. et Schol. Thucyd.

Παρακελεύομαι, idem. † Xen. Pæd. l. 3. p. 83. a.† Thucyd. lib. 2. τοιαῦτα μὲν τοῖς Πελοποννησίοις οἱ ἄρχοντες παρεκελεύσαντο, hac adhortatione apud milites usi sunt. Plat. in apol. ὑμῖν παρακελευόμενος οὐ παύσομαι. Et, παρακελεύεται ἑαυτῷ ποιεῖν τι, qui in animum inducit aliquid facere, se ipsum veluti adhortando. Lys. ἀξιῶ ὑμᾶς παρακελεύσασθαι ὑμῖν αὐτοῖς, παρὰ τούτου δίκην λαβεῖν. Item suadeo. Plat. ep. 7. ὁ νῦν ὑμῖν λόγος πᾶσι παρακελεύεται. (Æsch. S. c. Th. 787.)

Παρακέλευσμα, τὸ, adhortamentum, quod adhortandi gratia dicitur. Plat. in epist. [Eurip. Suppl. 1155. Λόγων δὲ παρακέλευσμα, σῶν, Ἀεὶ φρεσὶν [illegible]. Iph. in Taur. 320. Οὗ δὴ τὸ δεινὸν παρακέλευσμ' ἠκούσαμεν. Helen. 1618.]

Παρακελευσμός, adhortatio. Thucyd. [lib. 4. παρακελευσμοῦ. Schol. παραινέσεως. Dion. Cass. Hist. Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 3. Ἦν δὲ μεστὸν τὸ στράτευμα τοῦ Κύρου προθυμίας, —— θάρσους, παρακελευσμοῦ, σωφροσύνης, &c.]

Παρακέλευσις, idem quod παρακελευσμός. Thucyd. l. 4. οὐκ ἂν ὁμοίως ἔλεγχον ἅμα τῇ παρακελεύσει ἐποιούμην. Specialiter de adhortatione bellica dicitur apud Isocr. in Evag.

Παρακελευστός, persuasus, qui est advocatus ab aliquo, qui eum hortatus fuerit. Thucyd. l. 6.

Παρακελευστικός, adhortatorius, adhortandi vim habens. unde παρακελευστικὸν ἐπίφθεγμα, et παρακελευστικὸν σάλπισμα, classicum. Poll. [Plat. Euthyd. ὡς παρακελευστικοῖς ὁ λόγος ὢν ἐπ' ἀρετήν.]

Ἀντιπαρακελεύομαι, (decomp.) vicissim hortor seu adhortor. Xenoph. Pæd. 3. † p. 82. c. cum dat. pers.† et Thuc. Exponitur etiam, contrà hortor, seu suadeo, vel contraria suadeo.

Προκελευσματικός, pes metricus quatuor syllabis brevibus constans. Ut, προκελευσματικὰ μέτρα, carmina id pedis genus habentia: forsan quòd τοῖς κελεύσμασι præcini solerent.

[Συγκελεύω. Eurip. Iph. in Aul. 892. Οὐκ ἰδὼν, ὦ ξυγκελεύων παῖδ' ἄγειν θανουμένην;]

Ὑποκελεύομαι, (q. d. subhortor,) tacitè hortor.

Composita ex κέκλομαι.

Ἀνακέκλομαι, invoco. Hom. hymno in Pane.

(Ἐπικέκλομαι. Æsch. Suppl. 41.)

Ὁμοκλή, ἡ, (ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ κεκλέσθαι, teste Eust.) hortamentum, quod fit cum vociferatione. Item increpatio et comminatio. Iliad. ώ. οἱ δ' ἄρα πατρὸς ὑποδείσαντες ὁμοκλήν. Iliad. ζ'. κρατερὴ γὰρ ἔχε δέμας ἀνδρὸς ὁμοκλή.

Ὁμοκλάω, ῶ, vel ὁμοκλέω, ῶ, hortor vociferando, minaciter clamo, increpito, ut in conserenda pugna. Il. ζ. Κέκλετ' ὁμοκλήσας. Dicitur et de vociferatione quæ fit ad incitandos equos ad cursum ut Il. ψ'. Πέπληγόν θ' ἱμᾶσιν, ὁμόκλησάν τ' ἐπέεσσιν. † Soph. El. 714.†

Ὁμοκλητήρ, ῆρος, ὁ, increpitator, objurgator. Item qui magno clamore minatur. Il. μ'. et Il. ψ'.

ΚΕ'ΝΔΥΛΑ, in Epigram. esse dicitur instrumentum ad naves fabrefaciendas.

ΚΕΝΟ'Σ, ή, όν, vacuus, inanis. Xenoph. Hellen. 1. Thucyd. l. 8. κεναὶ ναῦς. Et cum genit. apud Xen. Hellen. 7. κενὰ πάντων ἀπέλιπε. † et Pæd. l. 4. p. 104. c.† Sic, κενὸς τοῦ, apud Sophocl. † El. 405.† Metaphoricè quoque capitur, ut inanis apud Latinos: ac tunc aliquando exponi potest, vanus. Isocr. de pace, ἐλπίδων κενῶν ὄντα μεστόν. Plutarch. ad Colot. κενὰς ἀρετὰς καὶ ματαίας. Apud Aristot. κενὸν πινακίδιον, dicitur tabella in qua nihil scriptum est. Κενὸς σφυγμός, pulsus vacuus, Galen. l. 4. de pulsuum dignotione. (Æsch. Pers. 464. κεναῖσιν ἐλπίσιν. 733.)

Κενότης, ητος, ἡ, inanitas, vanitas. Pro quo dicitur etiam τὸ κενόν, substantivè, ut et Lat. inane, vacuum.

Κενόω, ῶ, exinanio, vacuo, seu evacuo. (Æsch. Pers. 790. Suppl. 668. Eurip. Med. 960. Soph. Œdip. Tyr. 29.)

Κενοῦμαι, vacuor. Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 1. A Thuc. κενοῦσθαι dicuntur οἰκίαι, quæ post mortem eorum, qui in ipsis habitabant, vacuæ relinquuntur et inhabitatæ. Κενοῦσθαι dicitur etiam corpus, quum ab humoribus (ut vulgo loquuntur) purgatur. Galen. ad Glauc. Aliquando significat vacuari, i. exhauriri. Greg.

Κένωμα, q. d. evacuamentum, quod evacuatur, aut evacuatio. Dioscorid.

Κένωσις, exinanitio, evacuatio. Apud medicos est humoris è toto corpore, aut aliqua ejus parte, detractio.

Κενωτικός, ή, όν, q. d. evacuatorius, evacuandi vim habens. Gal. ad Glauc. lib. 2.

Κενεός, apud poëtas idem quod κενός. Iliad. β'. Αἰσχρόν τοι, δηρόν τε μένειν, κενεόν τε νέεσθαι. Hesiod. in Erg. κενεὴν ἐπὶ ἐλπίδα μίμνων. Apud eosdem poëtas dicitur et κεινός, pro κενός, ut Iliad. γ'. κεινὴ δὲ τρυφάλεια. (Theoc. ά. 93.)

Κενεών, ῶνος, ὁ, pars corporis, quæ inter thoracem est et os quod ad ilia pertinet, sic dicta quòd inanis sit et desidat. Gal. comment. 3. εἰς τὸ κατ' ἰητρεῖον. Ab aliis exp. locus sub pectore concavus et ossibus carens. Il. ί. Dicitur et de equo, apud Xen. Pro eodem dicitur et κεινεών. Hesych. ¶ Item general. capacitas vacua, spatium vacuum, ut, κενεὼν χθονός, pro terra, ex Nonno.

Composita.

Ἀκένωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non evacuatus, cujus non facta est evacuatio.

Ἀπόκενος, vacuus, inanis: idem quod κενός.

Ἀποκενόω, idem quod κενόω.

Διάκενος, itidem pro κενός, vacuus, inanis: Aristot. in probl. Apud Plut. in Lyc. διάκενος ἕξις, macilentus corporis habitus. Et, διάκενοι [illegible], apud Luc. de iis qui fame aut morbo macilenti facti sunt.

Διακενῆς, inaniter, frustrà, nequicquam. Polyb. l. 3. Item inani conatu seu tractatione. Aristot. in Probl. sect. 5. Scribitur et disjunctim, διὰ κενῆς.

Διακένως, vanè. Joseph. in antiq. Jud.

Διακενόω, evacuo.

Διακένωσις, evacuatio. Exponitur et inanitas.

Ἐκκενόω, idem quod ἀποκενόω et κενόω. Exponitur etiam exhaurio. Ezech. cap. 5. ἐκκενώσω μάχαιραν, gladium nudum et vagina vacuum ostendam, i. nudabo ensem. (Ἐκκεκένωται πόλις. Æsch. S. c. Th. 336. Pers. 549. 763. Aristoph. R. 1109.)

Ἐκκένωσις, exinanitio, evacuatio, item egestio.

Ἐπίκενος, vanus.

Κατακενόω, evacuo, exinanio.

Παρακενόω, exhaurio, evacuo. Plut.

Ὑπόκενος, vacuus vel q. d. subterracuus. ὑπόκενος τόπος, ex Seneca natur. quæst. lib. 6. exp. subterraneus locus. et τὸ ὑπόκενον, vacantis loci subterinanitas. Expon. et vanus, ex Hermog.

Φιλόκενος, vana seu res vanas amans, vanarum rerum studiosus.

ΚΕΝΤΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, pungo, stimulo. † Aristoph. Nub. 1303.† Theocr. idyll. 21.—— Ἔρωτα κακὰ κέντασε (pro κέντησε) μέλισσα. Theophr. (de scolymo) ξηραινομένων δὲ τὰ φύλλα [illegible], καὶ οὐκέτι κεντεῖ, Plin. interpr. aculei arescente folio desinunt pungere. Athen. lib. 12. Κεντοῦντες ὑπὸ τοὺς τῶν χειρῶν ὄνυχας βελόναις, ἐκέντουν αὐτάς. Metaph. Adonis τὸ φίλημα (osculum) κεντεῖν dicitur, apud Theocr. in Adoniazusais, seu Adonidia festum celebrantibus. Dicitur et, apud Hom. κένσαι ὁμοκλήσας, per sync. pro κεντῆσαι.

Κεντέομαι, οῦμαι, pungor. Thuc. lib. 4. Aristoph. in Neb.

Κέντημα, τὸ, aculeus, stimulus, id quo pungimus: unde interdum pro acie, cuspide seu mucrone capitur. Polyb. in Epit.

Κεντητήριον, ου, τὸ, id quo pungere seu stimulare possumus. Pro subula poni apud Lucianum annotatur.

Κεντητὸς, ῆ, ὸν, punctus. item punctis distinctus.

Κεντητικὸς, cui pungendi vis inest, pungens, aculeatus. Theophr. de hist. plant. cap. 10.

Κέντωρ, ορος, ὁ, stimulator, qui pungit. Il. δ. κέντορες ἵππων. Et in fœm. gen. apud Nonnum, κέντωρ λόγχη, acuta lancea. Apud eundem metaphor. ἐλέγχων κέντορι μύθῳ, verbis quæ stimulos seu aculeos in auditorum animis relinquerent.

Κέντρον, ου, τὸ, stimulus, ut, πρὸς κέντρον vel κέντρα λακτίζειν, apud Pind. et Eurip. adversus stimulum calces jactare. Metaphoricè quoque capitur, ut stimulus et calcar apud Latinos. Dionysius Longinus, δεῖ γὰρ αὐτοῖς ὡς κέντρου πολλάκις, οὕτω δὲ καὶ χαλινοῦ. Sic Plut. in Lycurgo, et Synesius epist. 139. Tribuitur etiam avibus, et ut plurimum gallinaceis, quod alio nomine πλῆκτρον Græci, Latini calcar appellant: ut in Geopon. αἱ κέντρα ἔχουσαι ὄρνεις, ὁμοίως ταῖς τῶν ἀλεκτρυόνων. Interdum expon. aculeus. In qua significatione metaph. etiam capitur, ut Eupol. τὸ κέντρον ἐγκατέλιπε τοῖς ἀκροωμένοις. Nonnunquam exp. spiculum. Apud Polyb. pro spiculo hastæ seu ferro accipi traditur. (Æsch. Eum. 157. Eurip. Phœniss. 26. πρὸς κέντρα κῶλον ἐκτενεῖς. Æsch. Pr. 323. Soph. Œdip. Tyr. 226. 829. 1342.) ¶ Κέντρα, stimuli in habenda quæstione, schol. Aristoph. ¶ Κέντρα dicuntur etiam cardines cœli, quos cuspides nonnulli vocant. ¶ Κέντρον, est et vocabulum mathematicum, quod Latini quoque centrum appellant. Plin. vertit umbilicum in circulo, i. punctum in medio circuli aut globi. Plut. in lib. περὶ φιλοσ. et in lib. de exilio. Vide et Euclid. et Aristot. ¶ Κέντρα, dicuntur etiam vitia quædam lignorum et lapidum, quæ Plin. centra appellat: de quibus Theophrast. hist. plant. lib. 5. cap. 3.

Κεντρόω, ῶ, stimulo seu spiculo configo. Item aculeo seu spiculo armo. Plato de repub. lib. 8.

Κεντρωτὸς, ῆ, ὸν, stimulis confixus, ut, κεντρωταὶ σανίδες, apud Plut. in apophth. aculeis frequentibus spiculatæ. Item, aculeo seu spiculo armatus, aculeatus, ut, κεντρωτοὶ κηφῆνες, apud Aristot. lib. 9. de histor. animal.

Κεντρίζω, f. ίσω, stimulo, pungo. Idem quod κεντέω. Xen. de re eq. ἔχοντι τὴν μάστιγα καὶ κεντρίζειν. Et metaph. apud eundem in symp. καὶ ὁ ἐπὶ σίμωνος ἐμοὶ ἔρως κεντρίζει εἰς τὸν ἀντίπαλον ἔρωτα. † κεντριζόμενος ὑπὸ φιλοτιμίας. Xen. Pæd. p. 235. d.†

Κεντρήεις, εντος, ὁ, aculeatus. idem quod κεντρωτὸς. Nicand. in Alexiph. αἶψ κεντρήεντα.

Κεντρὶς, ίδος, ἡ, aculeus, ut apum. apud Aristoph. Item locus in equo, qui à calcari stimulatur, punctum. Item genus serpentis.

Κεντρίνης, ου, ὁ, q. d. aculeatus. Athen. l. 7. Κεντρῖναι, sunt etiam culicum species quædam, apud Theophr. hist. pl. lib. 2. cap. ultim. ¶ Κεντρίνη, autem dicitur dipsas, schol. Nicand.

Κέντρων, ωνος, ὁ, cento, (abjecta litera r,) vestis è variis panniculis, ac diversis interdum coloribus, consarcinata. hinc, per similitudinem, centonem vocant carminis genus, è carminum fragmentis, hinc atque illinc consertis, contextum, quasique consutum.

Ὁμηρόκεντρα, vel Ὁμηροκέντρωνες, (comp.) Homeri centones, i. Homeri carmina, vel integra, vel dimidiata, ex variis locis decerpta, et ita velut consuta, ut ad alias res et longè etiam diversæ descriptionem accommodentur. Horum meminit D. Hieron.

Κεστὸς, ῆ, ὸν, acu pictus. Iliad. ξ'. κεστὸν ἱμάντα, acus compunctionibus elaboratum et pictum.

Composita: ac primùm ex κεντέω.

Ἀκέντητος, ου, ὁ καὶ ἡ, stimulo seu aculeo non ictus. Pind.

Ἀντικεντέω, transfigo, transfodio, κεντέω. 1 Reg. et Laërt. in Zen.

Βουκέντης, ου, ὁ, qui boves stimulo impellit.

Διακεντέω, perpungo, item affigo.

Ἐκκεντέω, sive ἐκκεντάω, pungo, stimulo. Apocal. c. 1. Dicitur etiam, ἐκκεντρίζω, pro eodem.

Συνεκκεντέω, transfodio, confodio. 2 Macch.

Ἤκεστος, ου, ὁ, idem quod ἀκέντητος, stimulo nondum domitus, nondum subactus, Il. ζ. compositum ex α priv. in η mutato, et κεντῶ.

Κατακεντέω, sive κατακεντάω, pungo, stimulo. Theodor. in Eccles. hist. l. 3. Pro quo dicitur et κατακεντάννυμι, apud Lucian. (Palæph. p. 10.)

Κατακέντημα, τὸ, punctum, punctionis sive punctus opus. [Plat. Tim. iii.]

Παρακεντέω, pungo, vel à latere pungo.

Παρακέντησις, εως, ἡ, punctio, compunctio. Est incisionis ratio, qua hydropicis aqua eximitur. Vide Æginetam. Ita vocatur etiam curationis genus in suffusione, per punctionem seu trajecta.

Πολύκεστος, multùm pictus, varius: ut, πολύκεστος ἱμάς. Il. γ'. †371.†

Πολυκέντητος, idem.

Συγκεντέω, confodio, contrucido. Apud Athen. lib. 6. Ὀρτύγιον μὲν φεύγοντα συγκεντοῦσι, καὶ τοὺς μετὰ ταῦτα.

Composita ex κέντρον, &c.

Ἄκεντρος, ου, ὁ καὶ ἡ, stimulo seu aculeo carens, cui aculeus negatus est, qui sine aculeo est. Philo de vita Mos. et Plut. Item calcaribus carens, cui calcaria non sunt, ut gallinaceus. Athen. 14.

(Ἀντίκεντρος, ἴσος μαστίγων. Æsch. Eum. 136. 460.)

Βούκεντρον, ου, τὸ, stimulus quo boves pungentur et impelluntur.

Ἔγκεντρος, aculeatus, cui aculeus inest.

Ἐγκεντρὶς, ίδος, ἡ, aculeus, idem quod κέντρον, ut Poll. docet. Aristoph. in Vesp. Ponitur et pro calcari, sicut κέντρον. Erat et in forensi supellectili graphium, stylus. Poll. lib. 8. Item retinaculum ferreum, quo, qui scandit, uti aliquando solet.

Ἐγκέντρια, apud Hesych. calcaria.

Ἐγκεντρίζω, idem quod κεντρίζω. Gregor. de amore erga pauperes: ἀλλά σύ γε τοῦτο ἐγκεντριζέτω πρὸς τὸ φιλάνθρωπον. Item insero. Theophrast. de hist. pl. l. 2. c. 3. de amygdalo arbore, ἂν καὶ αὐξηθεῖσαν ἐγκεντρίζων [illegible]. Item metaph. apud Greg. in Cæsarium, πατὴρ μὲν ἐκ τῆς ἀγριελαίου καλῶς ἐγκεντρισθεὶς εἰς τὴν καλλιέλαιον, i. Christianus factus.

Ἐγκέντρισις, insitio.

Ἐγκεντρόω, ῶ, aculeum infigo. Ἐγκεντρωθεὶς, Hes. et Suid. est ἀσφαλισθεὶς.

Ἐμπροσθόκεντρος, aculeum in anteriori parte habens, seu cui aculeus in ore est, epithetum insectorum. Arist. de hist. an. l. 4. c. 7.

Ἐννεάκεντρος, novem habens stimulos seu aculeos. Nicand.

Εὔκεντρος, benè aculeatus, bonum habens stimulum et acumen. In Epigr. εὔκεντρον βέλος.

Κυνόκεντρον, nomen herbæ, Hesych. q. d. aculeus caninus.

Μακρόκεντρος, longum aculeum habens, longo spiculo armatus. Aristot. de anim. l. 4. c. 7.

Ὀπισθόκεντρος, cui aculeus in posteriore parte est, in cauda spiculum habens. Aristot.

ΚΕ'ΠΦΟΣ, ου, ὁ, species avis marinæ levissimæ, quæ facilè à quovis vento circumagitur: unde ὁ ἀνὴρ καὶ κοῦφος ἄνθρωπος, nominari κέπφος solet, teste Hesych. itidemque schol. Aristoph. Suid. Pro stolido accipitur apud Aristoph. in Pace. Καὶ κέπφους τρέφοντες. Sic et in Pluto.

Κεπφικὸς, adject. à κέπφος, fatuus. Cic. ad Att. lib. 13. ep. 31. De epistola ad Cæsarem κεπφωθῇ.

ΚΕΡΑ'ΜΒΗΛΟΝ, κέραμβον, et κεράμβυξ. dicitur bestiola quædam scarabæo similis, quæ ficui arbori circumligata, voce sua culices abigit. Hesych.

ΚΕ'ΡΑΜΟΣ, ου, ὁ, terra figularis, terra ex qua fictilia fiunt. Herodian. l. 3. σκεύη τε κεράμου συνεκόμιζε, vasa fictilia. Exponitur et testa ab Hesych. ¶ Item tegula (quæ κεραμὶς) Herodian. l. 3. λίθους καὶ κεράμους ἔβαλλον τοῖς ἱππεῦσι. Sic Thuc. l. 2. λίθοις τε καὶ κεράμῳ βαλλόντων. † Aristoph. Nub. 1125.† ¶ Item quodcunque ex terra figulari factum est, vas fictile. Expon. et urceus, hydria, dolium. Apud Athen. ita vocatur omne instrumentum mensarium, tam argenteum quam aureum. ¶ Est etiam ὀχύρωμα, Hesychio. Item carcer. Il. ε'. Χαλκέῳ δ' ἐν κεράμῳ δέδετο τρισκαίδεκα μῆνας. ¶ Derivatum putatur ab ἔρα, i. terra: ut dicatur κέραμος quasi ἔραμος.

Κεράμεος, fictilis, figulinus. Herodot. Dioscor. Luc. Pro κεράμεος dicitur et κεραμεοῦς, apud Luc. et κεραμοῦν pro κεράμεον, apud Plut. et Dioscor.

Κεραμεία, sub. τέχνη, figuli ars, figlina, apud Dion. Areop. et Poll.

Κεραμεῖον, figuli officina, figlina, apud Æschin.

Κεραμήϊος, idem quod κεραμικὸς, figulinus, fictilis. Nicand.

Κεράμιον, ου, τὸ, fictile vas, figulinum. Peculiariter etiam exp. amphora, i. mensura octo et quadraginta sextariorum, ut tradit Bud. Diosc. ἀμφορεὺς, ὅ ἐστι κεράμιον. Exponitur etiam testa, et dolium: apud Plat. symp. 6.

Κεραμικὸς, fictilis, vel figulinus seu figularis: ut, κεραμικὴ κύλιξ, Herodot. et κεραμικὸς πηλὸς, Dioscor. Reperitur etiam κεράμινος, apud Plat. Item κεράμεος, pro eodem, apud Hesych.

Κεραμὶς, ίδος, ἡ, tegula. Athen. l. 5. Item fictile vas, testa: et dolium, apud eundem Athen. κεραμὶς γῆ, figulina terra. Expon. et creta, apud Plat.

Κεραμόω, tegulis tego, seu contego: unde pass. κεραμωθεῖσα οἰκία, apud Aristot.

Κεραμεὺς, έως, ὁ, figulus, in Erg. κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει. Item, κεραμεῖς, qui incolebant locum Athenarum dictum κεραμεικόν.

Κεραμεύω, fingo, (ea signif. qua dicitur de figulo) figlinam exerceo. Aristoph. in conc. τὰ τρύβλια καλῶς κεραμεύειν, τὴν δὲ πόλιν εὖ καὶ καλῶς.

Κεραμεύομαι, fingor, apud Athen.

Κεραμευτικὸς, ad figulum pertinens, κεραμευτικὴ τέχνη, figularis ars, seu figlina. Poll.

Κεραμεικὸς, οῦ, ὁ, locus quidam Athenis, ubi sepeliebantur qui in bello occubuerant. Item locus ubi prostabant meretrices. Item locus, ubi edebant Athenienses quotannis certamen, quod λαμπαδοῦχος vocabatur, ut tradit Aristoph. schol. vide et Suid.

Κεραμῖτις, figularis, figulinus. Strabo.

ΚΕΡΑ'ΝΝΥΜΙ, sive κεραννύω, et κεράω, ῶ, (F. κεράσω, et κεράσω, tanquam à κεράω, per syncopen facto ex κεράω, unde part. pass. perf. κεκραμένος, mixtus, temperatus, apud Gal. Plutarch. &c. et aor. 1. ἐκράθην, apud Thucyd.) misceo. Sic exponit Plut. sympos. 8. probl. 6. In qua significatione frequenter tribuitur pocillatoribus: ut Odyss. ι. κέρασσε δὲ νέκταρ ἐρυθρόν. Plato in Philebo, τοῖς δὲ θεοῖς ὦ Πρώταρχε εὐχόμενοι, κεραννύωμεν. Sunt qui in hujusmodi locis exponant etiam, infundo, ἐγχέω: ut Od. ά. Τραπεζῆας κρέα πολλὰ, κερῶντάς τ' αἴθοπα οἶνον, in pocula infundentes: et κερᾶν sit, bibendum præbere. ¶ Item misceo, ea significatione qua aquam vino miscere dicimur, i. immiscere. Herodian. l. 1. ἐμβαλοῦσα εἰς κύλικα τὸ φάρμακον, οἶνόν τε κεράσασα εὐώδη, δίδωσι. Interdum expon. tempero. Plut. in Numa, κεράσας οἴνῳ καὶ μέλιτι τὴν πηγὴν, vino et melle temperans fontem. Plato in Timæo, ἐν ᾧ τὴν τοῦ παντὸς ψυχὴν κεραννὺς ἔμισγε, in quo omnem animum universæ naturæ temperans permiscebat. (Κέρασσε. Il. Γ. 260. κέκρανται. Eurip. Med. 138.)

Κεράννυμαι, interdum pro κεραννύω, seu κεράννυμι, misceo: ut Od. γ'. τάμνετε μὲν γλώσσας, κεράασθε δὲ οἶνον. Apud Poll. Arg. 1. κερασσάμενοι λοιβὰς, exp. fundentes. Item tempero. Philo de mundo, τὴν φύσιν δυνάμεσι ταῖς φυσικαῖς, κερασάμενος αὐτὴν ἐκ πλείστων ἡρμόσατο, è plurimis eam ei temperans facultatibus. ¶ Item passivè, misceor. Herodian. l. 7. ὕδατα αἵματι κεκραθέντα. Plut. in Numa, κεκερασμένον ἀκράτῳ οἴνῳ.

Κέρασμα, τὸ, mixtura. Apud Hippocr. significat talem mixturam aquæ, qua frigidior calidiore addita frangitur.

Κρᾶμα, τὸ, mixtura, vel id ipsum quod mixtum est. Peculiariter verò dicitur vinum aqua mixtum, seu vinum aqua temperatum. Plat. de sanit. tuenda, τὸ κρᾶμα καινὸν ὕδατος μετέχον πλείονος, οἴνου καλλίων. Sic et apud Dioscor. Dicitur etiam de massa corporis naturalis concreta: aut hujus concretione et temperatura. Greg. περὶ φιλοπτωχ. τοιοῦτον τὸ κρᾶμα ἡμῶν.

Κρᾶσις, εως, ἡ, mixtio, mixtura; peculiariter ea qua aqua vino miscetur; Athen. l. 10. Item generaliter quævis mixtura et temperatura, sive temperamentum. Luc. in Zeux. De temperamento corporis humani et elementorum, quod et κατάστασις dicitur, apud Alex. Aphrod. in συμμέτρου κράσεως ἡ ὑγεία. Sic et apud Theophr. et Aristot. Interdum exponitur cinnus, commixtio. ut apud Aristot. de mundo, et Alex. Aphrod. Apud gramm. dicitur duarum vocalium, aut vocalis et diphthongi, aut duarum diphthongorum, in unam syllabam coitio, unum efficiens sonum ex ambabus mixtum, mutatione duarum literarum in unam tertiam facta, ut quum ex ἀληθέα, fit ἀληθῆ, ex καὶ εἶτα fit κᾆτα.

Κρατὴρ, (sive κρητὴρ Ionicè) ῆρος, ὁ, crater, cratera: vas in quo miscetur vinum. [Æschyl. Ag. 1406. Philostr. l. 3. c. 14.] Od. γ'. Τοῖς δ' ὁ γέρων ἐλθοῦσιν ἀνὰ κρητῆρα κέρασσεν Οἴνου ἡδυπότοιο. Plut. in probl. Rom. τὸν κρατῆρα ὁ δεύτερος [illegible]. Item τρίπους quidam, quem ἄπυρον Homer. appellat, in quo vinum miscebant. Athen. lib. 2. ¶ Est etiam signum cœleste, quod Latini craterem vocant, apud Aratum. ¶ Κρατῆρες in monte Ætna dicuntur foramina, quibus ignis cinisque evomitur. Epigr. l. 3. et apud Aristot. de mundo. ¶ Κρατὴρ dicitur et in fonte salientis aquæ conceptaculum. Odyss. ι'. ¶ Apud Plat. in Tim. exp. etiam temperatio.

Κρατηρίζω, compoto. Eustath. [Demosth. de fal.]

Κρατήριον, parva cratera, seu parvus crater. Hippocr. de nat. mul. Exponitur etiam ἐπίχυσις. Hesych.

Ὑποκρητηρίδιον, (comp.) quidam exp. operculum τοῦ κρατῆρος. [Plut. de Orac. Defectu. ὁ περιβόητος ἐνταῦθα τοῦ κρατῆρος ἕδρα καὶ φύσις, ἐν Ἡροδότου ὑποκρητηρίδιον ὠνόμασται, &c. Herodotus vero ὑποκρητηρίδιον, non ἐπικρητηρίδιον vocat. Vide Herodot. Hist. lib. 1. cap. 25. et Gronov. Observat. in Herodot.]

Κιρῶ, F. κιράσω, idem quod κεράω sive κερῶ Ionicè, ex eoque per reduplicationem factum.

Ἐγκιρῶ, (comp.) immisceo seu misceo, idem quod ἐγκεράννυμι.

Κεραίω, sive κεραίρω, idem quod κεραννύω sive κεράω, ejusdemque originis. Il. ι. Ζωρότερον δὲ κέραιε. Utitur et Athen. et Plut.

Κιρνάω, ῶ, idem quod κεράω, indeque derivatum, teste Eustath. sed magis poëticum. Od. ι. μελίφρονα οἶνον ἐκίρνα. Herod. κιρνᾷ κρατῆρα οἴνου. Pro eodem dicitur et κίρνημι, et κίρναμαι, ut Od. π'. Κιρνὰς αἴθοπα οἶνον. Herodian. l. 1. ἔδοξε γὰρ αὐτὸ κιρνᾶν τε καὶ διδόναι τὴν πρώτην πόσιν.

Composita: ac primùm ex κεράννυμι, seu κεράω.

Ἀκέραιος, ου, ὁ καὶ ἡ, (compositum ex κεράω et α privativo) sincerus, purus, non adulteratus: ut, οἶνος ἀκέραιος, vinum purum. Diosc. lib. 5. Sic ἀκέραιος θάλασσα, aqua maris sincera. Item metaph. simplex: ut Matth. 10. ἀκέραιοι, ὡς αἱ περιστεραί. Hujus tamen significationis vide et aliud etymon in comp. ex Κέρας. Item integer, intactus, incolumis, illæsus. Plato de repub. l. 1. αὕτη δὲ ἀθάνατος ἐστὶ καὶ ἀκήρατος. Sic, ἀκήρατος πόλις. † σκηναὶ, tabernacula. Xen. Pæd. l. 4. p. 103. e. et l. 6. p. 161. d. sc. χώρα.† Apud Isocr. in Paneg. Et Plut. in Alcib. μόνος σχεδὸν ἀκήρατος ἔμεινε. (Eurip. Phœniss. 903.)

Ἀκηράτως, sincerè, purè. Item integrè, incolumiter.

Ἀκηρατότης, ητος, ἡ, sinceritas, puritas. Interdum simplicitas. Item integritas, incolumitas.

Ἀνακεράννυμι, sive ἀνακεραννύω, commisceo, permisceo. Item commisceo temperando, attempero. (Aristoph. R. 514.) Ἀνακεράω, idem. Od. γ'. ἀνὰ κρητῆρα κέρασσεν. Hinc et partic. ἀνακραθεὶς, apud Plut. in Rom. et ἀνακεκραμένος, apud Plut. in Axiocho.

Ἀνάκρασις, permistio, seu mistio, temperatio.

Decomp. Δυσανάκρατος, qui difficulter miscetur, temperatur. Plut.

Συνανακεράννυμι, sive συνανακεράω, unà permisceo, commisceo. Luc. in somn. εἶναι ἅπαντα συνανακραθέντα φιλοτησίαν. Dicuntur etiam συνανακεράννυσθαι, quæ unum cinnum efficiunt, seu quæ coalescunt, et eodem quasi temperamento uniuntur. Greg.

Αὐτοκέρας, ipse per se mistus, et temperatus: ut, αὐτοκέρας οἶνος, apud Poll. Pro eodem dicitur et αὐτόκρας.

Διακεράννυμι, sive διακεράω, permisceo, diluo.

Ἐγκεραννύω, sive ἐγκεράννυμι, sive ἐγκεράω, immisceo, seu misceo in, seu inter: vel infundo. Il. θ'. Οἶνόν τ' ἐγκεράσασα πιεῖν, vinum miscens in poculo. Eubulus, τρεῖς γὰρ μόνους κρατῆρας ἐγκεραννύω τοῖς εὖ φρονοῦσι, tria pocula infundo.

Ἐγκέρατος, immixtus. Plat.

Decomp. Ἐπεγκεράννυμι, insuper immisceo. Plat. in polit. ἐκ τῶν ἐναντίων χρώματι ἐπεγκεραννύμενος.

Ἐπεγκεράω, insuper admisceo. Nic. in Alexiph.

Ἐκκεράννυμι, sive ἐκκεραννύω, effundendo misceo. Athen. l. 2.

Ἐπικεράννυμι, sive ἐπικεράω, admisceo, attempero.

Ἐπικεραστικὸς, cui attemperandi vis inest. Τὸ ἐπικεραστικὸν, propriè dicitur medicamentum obtundens et temperans malignitatem vel morsum in aliqua parte contentorum humorum: apud Gal. l. 2. de alim.

Ἐπίκρασις, attemperatio. Apud medicos (teste eodem Gal.) est cacochymiæ curatio, per quam paulatim vacuatur, quod vitiosum est, inque locum ejus quod bonum est reponitur. Vide Gal. l. 9. meth. et Diosc. l. 2. c. 33.

Ἐπικρατικὸς, idem quod ἐπικεραστικὸς, Gal. l. 2. de alim.

Εὐκέραστος, benè mistus, benè dilutus et temperatus: ut, εὐκέραστος οἶνος, apud Poll.

Κατακεράννυμι, commisceo, permisceo, contempero.

Κατάκρασις, commistio, contemperatio.

Κατακεραστικὸς, contemperandi vim habens: ut, κατακεραστικὰ medicamenta, quæ et ἐπικεραστικά.

Decomp. Ἐγκατακεράννυμι, immisceo: ut, ἐγκατακεκέρασται τῷ οἴνῳ ὕδωρ, apud Eustath.

Μετακεράννυμι, transfundo. Diosc. l. 1. c. 63.

Μετακέρασμα, τὸ, temperamentum. Plut. de primo frig. ψυχροῦ καὶ θερμοῦ μετακέρασμα, frigoris et caloris medium quoddam temperamentum. Peculiariter verò apud Hippocrat. accipitur pro aqua lactei teporis.

Μετάκερας, ατος, ὁ καὶ ἡ καὶ τὸ, temperatus: qui medii temperamenti est: ut, μετάκερας ὕδωρ, Athen. l. 2. et 3.

Περικεραννύω, circummisceo. Plut.

Συγκεράννυμι, sive συγκεραννύω, aut συγκεράω, commisceo. Plut. symp. 4. et in pass. apud eundem in Numa, συγκεκραμένοι πολίταις, civibus permisti.

Συγκεράννυσθαι dicuntur etiam quæ coëunt et coalescunt. Plato de leg. l. 10. Item qui amicitiam ineunt aut familiaribus se aggregant. Xen. Pæd. 1. Et activè apud Herodian. συνεκεράσαντο φιλίαν πρὸς Σέξτον. (Soph. Tr. 675. Æschyl. Ch. 742.)

Συγκεραστὸς, commistus seu mistus cum, temperatus cum.

Σύγκρασις, commistio, contemperatio. Item cinnus, quo duæ res in unum coëunt. Athen. l. 10.

† Σίκερα, sicera. Lucæ cap. 1. 15. potus factitius et inebrians, ut apud Suidam habetur; qui et Thema συγκεκρᾶσθαι, mixtum esse dicit.†

Σύγκραμα, τὸ, id quod commistum, seu contemperatum est, vel id quod concrevit et coaluit. Apud medicos dicitur potio diluta seu mista ex vino et aqua, quod κρᾶμα quoque dicitur.

Σύγκρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, commistus, contemperatus. Naz. Diosc. l. 5.

Ἀσύγκρατος, (decomp.) qui commisceri nequit. Plut.

Alia composita facta ex κράω, syncopen passo: sine præposit.

Ἀκρασία, ἡ, intemperies. (cui oppon. εὐκρασία.) ut, ἀκρασία ἀέρος, apud Theoph. Usurpatur et pro ἀκράτεια, intemperantia, incontinentia. Aristot. rhet. 1. Xen. Pæd. 9. Demosth. Olynth. 2.

Ἀκράσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, intemperans, apud Suid.

Ἄκρατος, (et Ionicè ἄκρητος.) ου, ὁ καὶ ἡ, propriè, merus sive meracus: ut, ἄκρατος οἶνος, vinum meracum. Frequentiùs absolutè ponitur pro vino meraco, (subaudito subst. οἶνος.) ut apud Theocr. idyll. 14. ἐπιχεῖσθαι ἄκρατον. Athen. lib. 10. εἴ τις ἄκρατον ἔπιε. Sic et Luc. in piscatore, καὶ τὸν ἄκρατον οὐ φέροντες. Per translationem autem ἄκρατον dicitur generaliter quicquid est impermistum, purum et sincerum: in qua signific. Xenoph. Pædiæ. 8. † p. 237. a. τόξα.† cum καθαρὸς copulat. Item validus, vehemens: sumpta metaphora à vino, quod vires suas aqua temperatum aliquatenus amittit, non dilutum autem integras retinet. In hac signif. plerumque cum ἰσχυρὸς conjungitur: ut apud Plut. in Numa, ἰσχυρὰ καὶ ἄκρατος ἀνάδυσις. Sic apud Thucyd. l. 2. Exponitur etiam, intemperatus, pro immoderato: ut apud Arist. ἄκρατος ὀλιγαρχία. Et apud Plat. ἄκρατος ἐλευθερία. Item immitis, immansuetus, ac rigidus, q. d. mores habens non temperatos mansuetudine. Sic apud Æschyl. in Prometh. ‡679‡. (Ch. 576.) Argus vocatur ἄκρατος ὀργὴν, immoderatam et quasi intemperatam quandam iram habens. Exponitur et, summus, et absolutus, apud Plat. pol. 8. Item ἄκρατος pro ἀκρατὴς, petulans, apud Plutarch. in lib. de vit. iræc. poni traditur. Apud. Hom. Il. ζ'. σπονδαὶ ἄκρατοι, quidam exp. fœdera non completa, non perfecta, ut sit ἄκρατος à κράω, quod pro κραίνω dicitur. Alii interpretantur fœdera meraco vino adhibito pacta.

Ἀκρατέστερος, pro ἀκρατότερος, meracior. Apud Aristot. in probl. οἶνος κεκραμένος μὲν, ἀκρατέστερος δέ. Ibidem, εἰ ἀκρατέστερον πίνοντες, ἢ ὅλως ἄκρατον, μᾶλλον κραιπαλῶσι.

Ἀκράτως, merè, sine admistione, purè. Lucian. in dialogo Dor. et Gal. [Ælian. Var. Hist. lib. 2. cap. 41. Lib. 12. cap. 9. Pro ἀκράτως vero Ionice dicitur ἀκρήτως.]

Ἀκρατασία, idem quod ἀκρασία. Reperitur et, ἀκρατεσίη, per η, (poëtica licentia) in galeomyomachia.

Ἀκρατίζω, merum bibo, meraciori haustu præcordia proluo. Suid.

Ἀκρατίζομαι, jento: propriè offulas meraco imbutas assumo. Athen. l. 1. εἶτα ἀκρατισάμεθα. ἐν Ἰσθμῷ γὰρ ἠκρατισάμην. Cum casu significat in jentaculum sumo, ut Poll. ex Aristoph. κοκκύμηλα ἀκρατιῶ. Metaphor. apud Phil. de vita Mos. lib. 3. μόνος ἀκραιφνοῦς ἠκρατίσω σοφίας, solus sincerum gustasti sapientiam.

Ἀκράτισμα, τὸ, jentaculum, seu jentaculi sumptio. Athen. lib. 1. et Theon apud Plut. symp. 8. probl. 6.

Ἀκρατισμὸς, idem. Athen. lib. 1.

Ἀκράτιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui jentare solet, et offulas meraco imbutas assumere: jentaculo non facilè carens: ut exp. apud Theocr. idyll. 1.

Decomp. Συνακρατίζομαι, unà jento, unà offulas meraco imbutas in jentaculo comedo. Athen. l. 1.

Φιλάκρατος, meri cupidus, in Epigr.

Ἁλίκρας, (cum accentu in penult. ut ait Eustath.) mari, i. marinæ salsugini commistus.

Αὐτόκρατος, ipse per se mistus et temperatus, cui aliunde temperamentum aliquod accersere opus non est. Pro eodem dicitur et αὐτόκρας et αὐτοκρατὴς, sive αὐτοκρητὴς, Ionicè, ut docet Poll.

(Δημόκρατος. Æsch. Ag. 444.) ‡ Δημόκραντος Pors. βαρεῖα δ' ἀστῶν φάτις σὺν κότῳ· δημοκράντου δ' ἀρᾶς τίνει χρέος. Blomf. in Glossario suo ita interpretatur, ἀστῶν φάτ. σὺν κ. τ. χρ. ἀρ. δημ. rumor popularis cum indignatione idem ferè valet ac solennis imprecatio ab urbe facta.‡

Δυσκρασία, intemperies, mala et incommoda temperies.

Δύσκρατος, malè temperatus.

Εὐκρασία, bona temperies. Plut. de fort. Alex. καρπῶν σοφίας εὐκρασίᾳ φησί. De corpore humano εὐκρασία exponitur bona et æquabilis corporis temperies seu habitudo.

Εὔκρατος, benè temperatus, benè mistus. Pro eodem dicitur et, εὐκρὰς, et εὐκραής. Poll.

Decomp. Ἀντεύκρατος ζώνη, zona opposita temperata. Laërt.

Ἑωλοκρασία, mistura pridiana et exoleta. Demosth. pro cor. A Suid. exp. etiam vana et inefficax potio.

Ἰσοκρατὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, pariter seu æqualiter temperatus: ὁ ἴσως κεκραμένος. Hippocr. de morb. l. 2. Vide et in comp. ex κράτος.

Μελίκρατον, ου, τὸ, aqua melle mista: aqua mulsa: Plutarch. in Erot. Diosc. l. 5. c. 17. Pro eodem Ionicè dicitur μελίκρητον, quod Eust. apud Hom. Od. κ'. dicit esse misturam mellis et lactis.

Νεόκρατος, qui recens mistus, dilutus aut temperatus fuit. ut, νεόκρατος οἶνος.

Νεόκρας, idem. Poll. (Νεοκρᾶτα φίλον. Æsch. Ch. 342.)

Ὀξύκρατον, potio ex aceto et aqua permistis, seu acetum aqua mistum, posca, seu pusca. Diosc. l. 2. c. 129.

Χαλίκρατος, sive χαλίκρητος, merus, purus: vel ita temperatus ut possit χαλᾶν τὰς φρένας. Apol. Arg. l. 1. οἴνῳ χαλίκρητον λαρὸν μέθυ. Sic et in Epigr. Hinc compar. χαλικρατότερος, et per syncopen χαλικρότερος, apud Nic. in Alexiph.

Χαλίκρας, mero mistus seu temperatus.

Χαλίκρατος, idem. Hesych.

Composita ex κιρνάω.

Ἀνακίρναμαι, idem quod ἀνακεράννυμι, permisceo, in Axiocho. (Æschin. Dial. 3. de Morte. Eurip. Hippol. 253. Χρῆν γὰρ μετρίας εἰς ἀλλήλους φιλίας θνητοὺς ἀνακίρνασθαι, &c.)

Συνανακίρναμαι, (decomp.) unà permisceo: apud Eustath.

Κατακιρνάω, misceo, tempero. Alex. Aphrod.

Παρακιρνάω, admisceo.

Συγκιρνάω, commisceo, simul tempero: unde συγκιρνᾶσθαι, apud Athen. lib. 11.

ΚΕΡΑΣ, ατος, τὸ, cornu. Od. μ'. βοὸς κέρας ἀγραύλοιο. Athen. l. 5. τὰ κέρατα οὐκ ἄνω ἀνακεκυφότα, καθάπερ τὰ τῶν λοιπῶν ζώων, ἀλλὰ κάτω νενευκότα. ¶ Item tibiæ et pocula ex cornu, aut ad effigiem cornu facta, apud veteres: unde apud Athen. l. 4. Τυῤῥηνῶν δ' ἐστὶν εὕρημα κέρατά τε καὶ σάλπιγγες. Lat. quoque hæc cornua appellant. Et lib. 11. de Atheniensib. ἀργυρᾶ πίνοντας κέρατα, ἴσως ἐξ αὐτῶν. Et apud Sophoclem, ἀργυρήλατα κέρατα. (Æsch. Pers. 399.) † tibia, cornu. Xen. Pæd. l. 5. p. 131. d.† ¶ Est etiam vocabulum militare, ut cornu apud Latinos, similitudine à bovino capite sumpta. Thuc. l. 3. δεξιὸν κέρας Μαντινεῖς εἶχον, dextrum cornu tenebant. Sic dicitur, ἐπὶ κέρως ἄγειν, et κατὰ κέρας, pro eodem. Et, ἐπὶ κέρας πορεύεσθαι, apud Ælianum de aciebus instruendis, est quum cornua prætenduntur exercitu procedente. † κατὰ κέρας ἄγειν. Xen. Pæd. 1. 6. 38. κατὰ κέρας πορεύεσθαι. p. 173. d.† ¶ Κέρατα, apud Aristotelem lib. 3. de anim. dicuntur uteri extremitates duæ, et quasi cornua: quæ frequentiùs κεραῖαι. Et quasvis eminentias vocari κέρατα, docent Hesych. et Eustath. Fluminum quoque curvitates et flexus, seu brachia et rami, vel etiam ostia, sic nominantur: ut, Μαιάνδρου κέρας, apud Thuc. Dicitur et de montibus et promontoriis. ¶ Κέρατα, dicuntur etiam sophismata, et captiosæ argutiæ: ut illud apud Chrysippum, εἴ τι οὐκ ἀπέβαλες, τοῦτ' ἔχεις· κέρατα δὲ οὐκ ἀπέβαλες· κέρατα ἄρα ἔχεις. De quibus Lucianus in primo νεκρικῶν dialogo, κέρατα φύοντας ἀλλήλοις, καὶ κροκοδείλους ποιοῦντας. ¶ Κέρας dicuntur etiam cincinni et plexus ad cornu formam facti. Il. λ'. κέρᾳ ἀγλαὲ, παρθενοπῖπα. ¶ Κέρας, dicitur etiam antenna, et quæ κεραία. Synes. ep. 4. εἶτα κατεαγὲς μέσον κέρας, ἐγγὺς μὲν ἦλθεν ἀπολέσαι πάντας ἡμᾶς, fracta media antenna.

Κέρα, ας, ἡ, herba quam Arcades vocant raphanum agrestem, autore Theophr. hist. pl. l. 9. c. 5.

Κερατώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cornutus, vel corneus, cornu imitans, Callim. in hymno in Apoll.

Κερατίας, ου, ὁ, cornutus, vel cornu speciem habens: κερατίας κομήτης, de quo Plin. l. 2. c. 25.

Κεράτινος, ου, corneus, ex cornu factus. Plato de leg. ἐν κερατίναις πλάστιγξι. Atheniens. 11. ἴσως κερατίνοις ποτηρίοις, poculis corneis. Apud Laërtium in Zenon. κεράτινος λόγος, sunt qui cornutum syllogismum interpretentur. Invenitur et in fœm. gen. ut κεράτινος πύλη, apud Lucianum in somn.

Κερατίνη, ἡ, buccina: 2 Reg. 2. καὶ ἐσάλπισεν ἐν τῇ κερατίνῃ.

Κερατίτης, ου, ὁ, cornutus, corniculatus. Et in fœminino genere apud Diosc. l. 4. μήκων κερατῖτις, de quo Plin. l. 20. c. 19.

Κερατίζω, cornu ferio, cornu peto. Exp. etiam, conisco. Item arieto.

Κερατιστὴς, οῦ, ὁ, qui cornu ferit, qui cornu petere solet.

Κερατῶ, cornu ferio, cornu peto. Greg.

Κεράτιον, ου, τὸ, corniculum. Aristot. Item siliqua, i. leguminum folliculus: à corniculi similitudine, ut putatur. Dicitur etiam de arbore quadam peculiari, et ejus fructu. Dicitur etiam siliqua Græca. Colum. in lib. de arborib. cap. 25. Sic vocatur etiam fœnum Græcum: ut Columella docet. l. 2. c. 11. est etiam dimidia pars lupini, pendens grana quatuor hordei. Arbor hæc κεράτια ferens, à Galeno dicitur κερατωνία.

Κερατέα, ἡ, siliquastrum.

Κερατὼν, ῶνος, ὁ, dicebatur ara in insula Delo ex cornibus concinnis, et inter se congruentibus, sinistris omnibus, constructa. Plut. in Thes.

Κεραὸς, οῦ, ὁ, cornutus: ut, ἔλαφος κεραὸς, Iliad. γ'. Et, ἄρνες κεραοὶ, Od. δ'. Item corneus, vel corneis vinculis cinctus: ut, κεραὸς δίφρος, in Epigramm.

Κερόεις, cornutus: ut, κερόεσσα ἔλαφος, apud Anacreontem. A Suida expon. συμπλεκτικός. (Eurip. Phœniss. 790.)

Κεραία, ἡ, cornu, idem quod κέρας. (Æsch. Eum. 560.) Nicand. in Ther. Aristot. hist. anim. l. 4. c. 2. Utero quoque tribuuntur κεραῖαι à medicis, quæ sunt duæ uteri apophyses exiguæ, à lateribus ad ilia, papillæ seu cornibus exorientibus similes. ¶ Item antenna. Plut. in polit. præc. et Polyb. ¶ Κεραῖαι, dicuntur etiam eminentiæ, aut apices eminentes in aliqua re, ut cornua ex cornigerorum capitibus. Oppian. l. 3. de venat.

Κεράς, άδος, ἡ, cornuta. Eustath.

Κερουτίας, ου, ὁ, superbus, elatus, ferox: metaphora à tauris, cervicem vel potiùs cornua erigentibus.

Κερουτιάω, cornua erigo. Metaphoricè accipit Aristoph in equit. ταύτης ἐπεί τις χρήματα [illegible], [illegible], ἐκερουτίας.

Κέραξ, pilus, arcus, pudendum. Hesych.

Κεραΐζω, dissipo aliquid, ut boves infestis cornibus. Item incurro velut infestis cornibus. Ut Il. π'. et ε'. leo dicitur κεραΐζειν σταθμούς, et apud Theocr. idyll. 26. itidem leo dicitur τοὺς Πισαίους κεραΐζειν, incursionibus factis Pisæos vastare. Sic. Il. φ'. Achilles Trojanos fugientes ἔνθεν κεραΐζει. Κεραΐζειν πόλιν, vastare urbem, excindere aut delere. Il. π'. et Od. θ'.

Κεραΐζομαι, diripior, vastor: ut, πόλις dicitur κεραΐζεσθαι, Il. ό. et ϑάλαμοι κεραϊζόμενοι, qui vastantur et diripiuntur. Il. χ'.

Κεραῒς, ίδος, ἡ, perditrix, vastatrix. Peculiariter verò quidam κεραΐδας esse volebant vermes cornua infestantes. Odyss. φ'. ¶ Item salacissima quædam avicula, à qua Medeam κεραΐδα vocat Lycophron.

Κεραϊστὴς, οῦ, ὁ, cornutus. Hesych. Item vastator, populator. Hom. Item ἁλιεύς. Item cometa quidam, quem Plin. ceratian vocat. Item serpentis species, qui frequentiùs dicitur κεράστης, à cornibus. De quo Plin. l. 8. c. 23. Κεράστης, dicitur etiam vermiculus ficus infestans, de quo Theophr. hist. pl. lib. 5. cap. 3. † κεράστας ἔλαφος, cornibus insignis cervus. Soph. El. 570.†

Κεράστις, cornuta, Æsch. in Prom.

Κερατὶς, ίδος, ἡ, à nonnullis dicitur fœnum græcum: quod aliis βούκερας, aliis αἰγόκερας, aliis τῆλις, ut est apud Dioscor. in Append. l. 2. c. 124.

Κυρίττω, cornibus peto seu impeto: cornu ferio. Theocr. idyll. 3. τὸν Λιβυκὸν κνάκωνα φυλάσσεο μή τυ κυρίξῃ. Item caput jacto: apud Strab. l. 10.

Κυριττίλος, qui cornibus impetit seu ferit, petulcus. Theocr. idyll. 5. Pro eodem dicitur et κυρηττίλος, Hesych.

Κυρίσσω, sive κυρίττω, idem quod κυρίττω. Plat. de rep. l. 9. κυρίττοντες ἀλλήλους σιδηροῖς κέρασι. (V. Æschyl. Pers. 310**.)

Comp. Διακυρίττεσθαι, de arietibus dicitur inter se dimicantibus. Metaphoricè significat, ἀντιμάχεσθαι. Hesych.

Κυρίτταλος, idem quod κυριττίλος. Hesych.

Κορίζω, idem quod κυρίττω.

Composita.

Αἰγόκερως, ωτος, ὁ, capricornus. Luc. Plut. Quidam etiam fœnogræcum ita dici tradunt, uti dictum in Κερατὶς heic antè.

Αἰγοκερεὺς, έως, ὁ, pro αἰγόκερως, apud Aratum.

Αἰγόκερας, fœnum græcum, sic dictum quoniam corniculis semen est simile. Plin. l. 24.

Αἰπύκερως, ω, ὁ καὶ ἡ, cornua alta gerens: ut, αἰπύκερως ἔλαφος.

Ἀκέραιος, ου, ὁ, sine cornibus, placidus. Epithetum animalium, quæ natura nullis cornibus armavit ad depellendam injuriam, aut certè quæ etiamsi armata sint, tamen illis non utuntur ad invadendos homines. Etymol. Sic quidam exp. apud Matth. cap. 10. Vide et in comp. à Κεράννυμι.

Ἀκέρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui cornua non sunt, qui cornutus non est, Aristot. [Plat. Politic. τῆς πεζονομικῆς ἐπιστήμης δίχα διαιρεθείσης, τὸ μὲν ἥμισυ θάτερον ἐπὶ τῷ κερασφόρῳ μέρει τῆς ἀγέλης ἐπιτετάχθαι, τὸ δὲ ἕτερον ἐπὶ τῷ τῆς ἀκεράτου.]

Ἄκερως, idem. Et in neut. ἄκερων, cornua non habens. quod monoptoton esse docet Suidas. [Plat. Politic. τὰ πεζὰ ἡμῖν τῶν ἡμέρων, ὅσαπερ ἀγελαῖα, διῃρημένα ἐστὶ φύσει. ΣΩ. τί δή; ΞΕΝ. Τῷ τῶν μὲν τὴν γένεσιν, ἄκερων εἶναι, τῶν δὲ κερασφόρον.] Declinatur etiam ἄκερος, ου, ὁ καὶ ἡ. Aristot. hist. an. l. 2. c. 1.

Ἀκροκέραια, τὰ, extremitates, seu (ut Virgil. vocat) cornua antennarum. Poll. l. 1.

Βούκερως, ω, ὁ καὶ ἡ, bubulis præditus cornibus: ut, βούκερων ἄγαλμα, apud Herodot. [lib. 2. cap. 41. τὸ γὰρ τῆς Ἴσιος ἄγαλμα ἐὸν γυναικήϊον, βούκερών ἐστι, κατάπερ Ἕλληνες τὴν Ἰοῦν γράφουσι.] (Æsch. Pr. 590.) Item fœnum græcum, quod et βούκερας et βουκέραος, apud Nicand. in Alexiph. Vide et paullum antecedentia.

Βριθόκερως, qui cornibus gravatur, gravia habens et operosa cornua. Oppian. Hal.

Δίκερως, bicornis, bina gerens cornua. Hom. hymno in Pana: et in Epigram. Dicitur etiam δικέρατος, et δίκερος, ου, ὁ καὶ ἡ, ut apud Aristot. hist. an. l. 2. c. 1.

Δικέραος, idem. Suid. in Epigr.

Δίκρανος, idem. Hippocr. de loc. in homine. Hinc δικρανότης, q. d. bifiditas, bicornitas.

Δίκραιρος, itidem, bicornis. Suid. ex epigram. [Apoll. Rhod. Arg. lib. 4. 1613. Αὐτὰρ ὑπαὶ λαγόνων δίκραιρά οἱ ἔνθα καὶ ἔνθα Κήτεος ἀλκαίη μηκύνετο. Schol. Δίκραιρα οἷ. διπλῆ.]

Δίκροος, et per contractionem δίκρους, bifidus, bicornis, bifurcus. Aristot. l. 1. de generat. anim. Vide et in comp. ex Κάρηνον.

Ἐκκεραΐζω, diripio, populor. ex Epigr.

Ἑλικόκερως, ωτος, ὁ καὶ ἡ, tortuosa sive retorta cornua habens. Eustath. et Hesych.

Ἐπικέρας, vel ἐπίκερας, fœnum græcum. Hippocr. cujus synonyma in paullum antecedentibus.

Εὐρύκερως βοῦς, bos qui est latis cornibus. Theocr. idyll. 19. Est et nomen proprium animalis, de quo Oppian. l. 3. de venat.

Εὔκερως, benè cornutus: vel pulchra habens cornua. Sophoc. in Ajace. ‡ 64. 297.‡ Declinatur etiam εὐκέραος, et ἠϋκέραος: unde, εὐκεράους βόας, apud Nonn. apud Mosc. idyll. 2.

Ἱστοκεραία, antenna: hoc est, lignum in superiore mali parte per transversum collocatum, unde velum pendet. Artemidorus oneiroc. l. 1.

Καλλίκερως, pulchra et elegantia habens cornua. Pro αἰγόκερως, (i. fœnum Græcum) usurpari testatur Gal. l. 1. τῶν κατὰ τόπους.

Λευκοκέρωτες, alba habentes cornua. Hesych.

Μελάγκερως, nigra habens cornua. Æsch. [Agam. 1135. ἐν πέπλοισι μελάγκερων λαβοῦσα μηχανήματι τύπτει.]

Μονοκέρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui unum solumque cornu est, unico duntaxat cornu armatus. Aristot. hist. an. l. 2. c. 1.

Μονόκερως, idem: apud eundem ibidem. Item proprium animalis nomen, quod unicornem, itemque monocerotem Latini appellant.

Νήκερως, et νήκερος, ω, ὁ καὶ ἡ, cornua non habens. Hesiod. in Erg.

Ξυλοκέρατα, siliquæ. Sic vocantur à recentioribus Græcis, quæ veteres κεράτια vocarunt. Quidam sic peculiariter dici arboris ceratoniæ siliquas tradunt.

Ὀξύκερως, acuta habens cornua. Oppian.

Ὀρθόκερως, erecta cornua gerens, qui rigidis cornibus est. Item cui crines erecti stant: aut crines erigens. Poll. ex Soph.

Πλατύκερως, qui latis cornibus est: nomen proprium animalis, quod cervorum generi annumeratur, de quo Dioscor. lib. 2. et Plin. l. 11. c. 37.

Πολύκερως, multa habens cornua. Soph. in Ajace.

Ῥινόκερως, ωτος, ὁ, animal quoddam unicum in nare cornu. de quo vide Ælian. et Oppian. Est etiam nomen avis. Hesych.

Συγκερατίζω, seu συγκερατίζομαι, cornu ferio, confligo. Daniel. c. 12.

Τετράκερως, quaterna cornua habens. Oppian.

Τραγόκερως, hircina habens cornua. A quibusdam dicitur τὸ τράγιον, ab aliis ἡ ἄλιμος, ut est apud Diosc.

Ταυρόκερως, taurina cornua habens. Eurip. in Bacch. [100.] Ἔτεκεν δ' ἁνίκα μοῖραι Ταυρόκερων τέλεσαν θεόν.

Ὑπερκεράω, ῶ, alterum cornu circumvenio, cornua extendendo claudo hostes. apud Ælian. et l. 1. Maccab. c. 7.

Ὑπερκέρασις, alterius cornu circumventio: ibidem. Dicitur etiam esse, cum altera tantùm parte superiores sumus in prælio.

Ὑπέρκερως, supra modum cornutus, cornua habens supra modum magna: Cervi epith. apud Poll. ‡ Soph. Trach. 507.‡

Ὑψικέρατος, celsa gerens cornua, qui altis cornibus est. Aristoph. in Nub. † 597. de monte.† (Soph. Tr. 516.)

Ὑψίκερως, idem. Od. ί.

Χρυσόκερως, aurata cornua gerens. Plutarch. in apophth. Pro eodem dicitur et χρυσόκερας.

ΚΕ'ΡΑΣΟΣ, ου, ὁ, cerasus: arbor, de qua vide Theophr. hist. pl. l. 3. c. 13. et Athen. lib. 2. Eadem dicitur et κερασέα, in Geopon. lib. 10.

Κεράσια, τὰ, fructus cerasi, seu pomula. Ibid. et Diosc. l. 1. c. 158.

Χαμαικέρασος, (comp.) humilis cerasus, seu cerasus pumila. Vide Athen. et Plin.

ΚΕΡΑΥΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, fulmen. (Soph. Tr. 1104.) Aristot. de mundo, τὸ δὲ ἀστράψαν ἀναπυρωθὲν βιαίως ἄχρι τῆς γῆς διεκθέον, κεραυνὸς καλεῖται, quod fulserit accensum, si ad terram usque cursim illisum sit, fulmen dicitur. Od. έ. [illegible] ἀργῆτι βαλόντα κεραυνῷ. Xenoph. Hell. 4. πίπτει κεραυνὸς εἰς τὸ στρατόπεδον. Lucian. in Tim. ὁ αἰθαλόεις καὶ ἀργὴς καὶ σμερδαλέος κεραυνός.

Κεραυνόω, ῶ, fulmino, fulmine percutio. Apud Athen. l. 12. ἐκεραύνωσε πάντας. Plutarch. in symp. 4. τοὺς καθεύδοντας φασὶ μὴ κεραυνοῦσθαι, non fulminari seu fulmine tangi. † Sic κεραυνωθεὶς, fulmine ictus. Hes. Th. 859.†

Κεραύνωσις, fulminatio. Plut.

Κεραύνιος, et κεραύνειος, ου, ὁ καὶ ἡ, fulmineus, fulminalis. (Eurip. Phœniss. 178.) Plutarch. symp. 4. τὸ κεραύνιον πῦρ. Item κεραύνιος Ζεὺς, apud Aristot. de mundo, quem Latini fulminatorem dicunt. ¶ Sunt etiam κεραύνια ὄρη, Ceraunii montes, Plinio l. 6. c. 7. Pausan. in Atticis, πρὸς τὰ ἄκρα τῶν ὀρῶν, ἃ κεραύνια ὀνομάζουσι. ¶ Est etiam ceraunia gemma apud Plin. lib. 37. cap. 9. Est et ceraunium tuber, apud eundem l. 19. cap. 3.

Composita.

Ἀκεραύνωτος, non tactus seu ictus fulmine.

Ἀργικέραυνος, epitheton Jovis, quòd albicante fulmine gaudeat. Od. ν'. et Iliad. χ'. [Pind. Olymp. Od. 8. 3. ἵνα μάντιες ἄνδρες Ἐμπύροις τεκμαιρόμενοι, παραπειρῶνται Διὸς ἀργικεραύνου, &c.]

Βροντησικέραυνοι νεφέλαι, Aristoph. † Nub. 264.† q. d. tonitru fulminantes nubes.

Ἐγχεικέραυνος, dicitur Jupiter, tanquam fulmine pro hasta utens. vide Eustath.

Κατακεραυνόω, ῶ, fulmine icio seu interficio.

Συγκεραυνόω, simul fulmino. κεραυνόω. 2. Macch. [Eurip. Bacch. 1101 δρυΐνους συγκεραυνοῦσαι κλάδους, &c.]

Τερπικέραυνος, ου, ὁ, fulmine gaudens, qui fulmine delectatur: epitheton Jovis. Od. ξ'. Eustathius tradit, τερπικέραυνον Jovem dici quasi τρεψικέραυνον, i. κεραυνῷ τρέποντα, qui fulmine in fugam convertit, seu fulmine terret eos qui aliquid audent. Unde Iliad. Δ'. Ἀλλὰ Ζεὺς ἔτρεψε, παραίσια σήματα φαίνων.

Ὑψικέραυνος, ex alto fulminans.

ΚΕ'ΡΔΟΣ, εος, τὸ, lucrum, quæstus. Item commodum, utilitas. Hesiod. in Erg. κακὰ κέρδεα ἶσ' ἄτῃσι, damnum appellandum est cum mala fama lucrum. Isocrat. ad Nicoclem, μὴ τὸ μὲν λαβεῖν, κέρδος εἶναι νομίζετε, τὸ δ' ἀναλῶσαι, ζημίαν. Sophoc. in Antig. τὰ δεινὰ κέρδη πημονὰς ἐργάζεται. ¶ Item κέρδος, astutia, versutia, vafrities, dolus. Iliad. ψ'. Ἂν δ' Ὀδυσσεὺς πολύμητις ἀνίστατο κέρδεα εἰδώς. † κέρδος. Aristoph. Nub. 1204. V. ibi Kusterus. Homines sic vocat.† (τί δέ μοι ζῆν ἔτι κέρδος; Eurip. Med. 145. ib. 199. 455. pl. Æschyl. Ag. 350. 585. præmium. Soph. Œdip. Tyr. 940. 909.)

Κερδαλέος, ου, ὁ, lucrosus, quæstuosus, quæstuarius. Item utilis. Isocr. et Xen. Pæd. 7. μηδὲν κερδαλεώτερον ἀρετῆς. A Plat. lib. 1. de repub. κερδαλεώτερον et λυσιτελέστερον pro eodem ponuntur. Item astutus, versutus, vafer, callidus. Od. ν'. Κερδαλέος κ' εἴη καὶ ἐπίκλοπος, ὅς σε παρέλθοι Ἐν πάντεσσι δόλοισι, καὶ εἰ θεὸς ἀντιάσειε. Sic βουλὴ κερδαλέη, Iliad. κ'. et κερδαλέος μῦθος, Od. ζ'. (Æsch. Eum. 1011.)

Κερδαλέη, et per contract. κερδαλῆ, vulpina pellis. Greg.

Κερδαλέως, lucrosè, quæstuosè, cum lucro, utiliter. Thucyd. 3.

Κερδαλῆ, Hesychio est ipsa vulpes.

Κερδαλεότης, astutia, versutia. Item prudentia. Eustath.

Κερδοσύνη, ἡ, astutia, versutia, calliditas. Item dolus. Iliad. χ'. Ὣς φαμένη, καὶ κερδοσύνῃ ἡγήσατ' Ἀθήνη. Item prudentia. Odyss. ξ'. αὐτὰρ Ὀδυσσεὺς Ἕζετο κερδοσύνῃ.

Κερδῷος, ου, ὁ, ut, κερδῷος Ἑρμῆς, qui lucris præest, apud Luc. in Tim. Sunt qui exp. conciliator lucri, lucrifer. Item vulpinus. Greg.

Κερδίων, Compar. lucrosior, utilior. Et, κέρδιον, utilius: frequens apud Homer. ut Odyss. έ. et alibi, Ὧδε δέ οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι. Et, πολὺ κέρδιον, Il. γ'. ί. έ. Sic Superl. κέρδιστος, lucrosissimus, utilissimus. Κερδίων et κέρδιστος, accipiuntur etiam pro, versutior, et versutissimus, ζ'. ὃ κέρδιστος γένετ' ἀνδρῶν. Apud Sophoclem in Ajace, πρὸς τὸ κέρδιστον τραπεὶς τῆς γνώμης, ad consilium prudentissimum conversus.

Κερδάριον, ου, τὸ, diminut. lucellum.

Κερδαίνω, lucror, lucrifacio, lucrum facio, quæstum facio. Aristoph. in Nub. † 258.† εἶτα δὲ, τί κερδανῶ; Sic apud Demosth. μικρὰ κερδάνας. † Κερδᾶναι cum circumflexo. Xen. Pæd. l. 2. 47. c.† Et, τί ἡ πόλις κερδαίνει, ἢ βλάπτεται; Dicitur etiam, ἀπό τινος κερδαίνειν, et, ἀπὸ παντὸς κερδαίνειν, apud Xenoph. et Sophocl. (Œdip. Tyr. 909. Tr. 194. 235. Eurip. Med. 370.) Nonnunquam sine adjectione ponitur, ut apud Thucyd. l. 2. καὶ οὐκ ἐν τῷ ἀχρείῳ τῆς ἡλικίας τὸ κερδαίνειν μᾶλλον τέρπει, ἀλλὰ τὸ τιμᾶσθαι. Apud Aristot. ethic. 5. cap. 5. κερδαίνειν et ζημιοῦσθαι, opponuntur.

Κερδέω, F. ήσω, idem quod κερδαίνω. Dem. et Herodot.

Κερδὼ, οῦς, ἡ, vulpes: ut apud Aristoph. in equit. δολίαν κερδὼ πολύιδριν.

Composita.

Αἰσχροκερδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, turpi lucro deditus, sordidum quæstum faciens. 1. ep. ad Tim. c. 3. et ad Titum c. 1. [Xenoph. Ages. vol. 5. cap. 11. § 3. ἔχαιρε δὲ τοὺς μὲν αἰσχροκερδεῖς πένητας ὁρῶν, τοὺς δὲ δικαίους πλουσίους ποιῶν, βουλόμενος τὴν δικαιοσύνην τῆς ἀδικίας κερδαλεωτέραν καθιστάναι. Dinarch. c. Demosth. in Op. Demosth. pag. 95. A. Ed. Bas. Aristoph. Pac. 622.]

Αἰσχροκερδῶς, cum turpi lucro, faciendo turpe lucrum, seu turpis lucri studio. 1. ep. Pet. c. 5.

Αἰσχροκέρδεια, vel αἰσχροκερδία, † Xen. Pæd. p. 241. c.† turpis et sordidus quæstus, turpis lucri studium. Demosth. adversus Æschin. Item vita turpiter quæstuosa, apud Polyb. [Dinarch. Orat. c. Demosth. in Op. Demosth. pag. 106. A. Ed. Bas. A. D. 1572. Demosth. de falsa Legat. pag. 55. 3. Ed. Oxon. Xenoph. Hist. Græc. lib. 2. c. 3. § 18. Œconom. cap. 14. § 5. βουλόμενοι ἀποστρέψαι παιδεῦσαι τοὺς δούλους τὴν αἰσχροκερδίαν. ubi nota ι. pro ει. Ages. cap. 4. § 5. Dion. Hal. Ars Rhet. cap. 7. 78. 5. et de Thucyd. Hist. Judicium. ex Demosthene. Aristot. Eth. Nicom. pag. 152. Ed. Ox. Soph. Antig. 1068. Athen. Deipn. lib. 11.]

Αἰσχροκερδέω, F. ήσω, turpiter lucror, turpe lucrum mihi quæro.

Ἀκερδὴς, non lucrosus: Plato in Cratylo. Item damnosus. Exponitur etiam gratuitus, lucrum non accipiens. Ἀκερδὴς χάρις, apud Soph. exp. cujus malum est lucrum.

Ἀκερδῶς, damnosè, cum damno. Item gratis seu gratuitò.

Ἀκέρδεια, (q. d. illucrositas) damnum, detrimentum. [Phav. Lex. Ἀκέρδεια, ἡ κακηγορία, καὶ ἡ βλάβη ἢ τοὺς κακηγόρους περιέχει. Deinde Pindarum laudat, Olymp. A. 84. Ἀκέρδεια λέλογχεν θαμινὰ κακαγόρους. Vide Schol.]

Ἀντικερδαίνω, et ἀντικερδέω, ῶ, (q. d. lucror ex aliqua re.) idem interdum quod κερδαίνω et κερδέω. Herodian. [Eurip. Cycl. 431. Ἀλλ', ἀσθενὴς γὰρ, ἀντικερδαίνω κύτος,—ἐλᾶς.]

Δυσκερδὴς, non lucrosus; vel malum lucrum, aut non sine summo labore, vel periculo, afferens. Oppian. lib. 1. de Venat.

Ἐπικερδαίνω, lucrum facio. in Anth.

Ἐπικερδὴς, lucrosus, quæstuosus. [Herodot. Hist. lib. 4. οἱ δὲ Σάμιοι τὴν δεκάτην τῶν ἐπικερδέων ἐξελόντες ἓξ τάλαντα, ἐποιήσαντο χαλκήιον, &c.]

Κακοκέρδεια, iniquum lucrum, iniqui lucri studium. Theognis, ὁ μὲν οὐκ ἰδίην κακοκερδείῃσιν ἕπεσθαι.

Κατακερδαίνω, quæstum facio, seu quæstui habeo munus et functionem aliquam, apud Xenoph.

Νηκερδὴς, non lucrosus, non quæstuosus, inutilis: ut, νηκερδὲς ἔπος, apud Homer. Apud veteres νηκερδὴς βουλὴ, pro ἀσύνετος dictam fuisse, scribit Eustath.

Παρακερδαίνω, perperam lucror: vel amplius justo lucror, et præter alios. Exponitur etiam, eadem opera lucror, aut obiter compendium facio, apud Greg.

Πολυκερδὴς, multùm quæstuosus, multum lucri afferens. Item multum astutiæ habens, valde astutus seu vafer. Odyss. ν'.

Πολυκέρδεια, magna astutia seu vafrities.

Φιλοκερδὴς, amans et studiosus lucri, avarus, cupidus lucri: ut, φιλοκερδεῖ θυμῷ. Theogn. et Aristoph. in Pluto.

Φιλοκερδῶς, cum aviditate lucri.

Φιλοκέρδεια, ἡ, amor lucri, aviditas lucri. Theocr. idyll. 16. [Xenoph. Κυνηγ. cap. 13. §. 12. ἴσασιν, ὅτι οὐκ ἐν ἀνδρὸς ἰδίᾳ, οὔτε φιλοκερδείᾳ ἔχονται.]

Φιλοκερδέω, lucri amans sum, lucri aviditate laboro. Xenoph. anab. lib. 1. † et Pæd. 1. 6. 28.†

ΚΕΡΚΙ'Σ, ίδος, ἡ, radius textorius, qui et pecten. Odyss. έ. (de Calypsone) ἱστὸν ἐποιχομένη χρυσείῃ κερκίδ᾽ ὕφαινεν, aureo percurrens pectine telam. Iliad. χ'. χαμαὶ ἔκπεσε κερκὶς, è manibus in terram excidit radius. Sic Plato in Cratylo, ὁ ὑφαντικὸς καλῶς χρήσεται τῇ κερκίδι. ☞ Eustath. (itidemque Etymol.) denominari scribit ἀπὸ τοῦ κρέκειν, quod est ὑφαίνειν, transposita litera ρ'. ¶ Κερκὶς dicitur etiam ipsa tela, quæ radio seu spatha calcatur: metonymicè posita causa instrumentali pro re instrumento confecta: ut apud Eurip. in Hecuba, κερκίδων ἐφαπτομένα, telam percurrere pectine, telam tractare. ¶ Item pro σπάθη, i. tudicula, qua aliquid agitatur in lebete vel olla dum coquitur. Gal. τῶν κατὰ τόπους, lib. 3. κίνει κερκίδι ἐρυθροῦ χαλκοῦ τὸ φάρμακον, tudicula ex ære rubro agita. ¶ Ab earundem κερκίδων similitudine κερκὶς nominatur paxillus sive clavus ferreus ligneusve, qui in jugi foramen inditur, ad retinenda lora jugalia, ne extra jugi caput excidant. Poll. ¶ Item majus illud os quod tibiam fert. Plutarch. in Alexand. ὑφ᾽ οὗ τῆς κερκίδος ὀστοῦν ἀποσπασθὲν ἐξέπεσεν. Item radius, i. alterum os cubiti superius, sed minus et brevius. Poll. lib. 2. ¶ Item cacumen pinus seu alni, (teste Hes.) vel species quædam alni aut populi, ut docet Theophr. hist. pl. l. 3. c. 14. et Arist. hist. an. l. 7. c. 5. quòd nimirum istæ arbores, instar κερκίδος, stipite oblongo sint, tereti, et in acutum desinente. ¶ Item pars quædam theatri. Poll. (Aristoph. R. 1351.)

Κερκίδιον, ου, τὸ, radiolus.

Κερκίζω, F. ίσω, radio discrimino fila inter texendum: aut etiam, radio calco fila. Plat. in Crat. κερκίζοντες δὲ τί δρῶμεν;

Παρακερκίδιος, (comp.) exigua ossa, quæ ab utraque parte sunt majoris illius ossis, quod tibiam fert. Vide Poll. l. 2.

ΚΕ'ΡΚΟΣ, ου, ἡ, cauda, propriè de quadrupedibus, et quidem caulem habens carnosum et depilem, quo pisces carent et volucres. Aristoph. in ep. Ἰδοὺ δέχου κέρκον λαγὼ, τὠφθαλμιδίω περιψῇς, accipe caudam leporis ad ocellos detergendos. Aristoteles tamen de part. anim. l. 4. c. 10. inquit, κέρκον ἔχει σχεδὸν οὐ μόνον πάντα τὰ ζωοτόκα, ἀλλὰ καὶ τὰ ᾠοτόκα. ¶ Item pudendum virile, teste Hesychio: ut et Lat. cauda. ¶ Item animalculum vites infestans, vel gallinaceus, vel mus agrestis, apud eundem Hesych. ¶ Etym. dicit etiam esse vas quoddam, sicut et tripus, ex Alcmane.

Κέρκωσις, εως, ἡ, q. d. caudatio: morbus muliebris.

Κέρκωψ, caudatus, ut quidam exponunt, vel animal quoddam magnam caudam habens, ut tradit Hesych. Metaphoricè de homine versuto et fraudulento dicitur, teste Etym. et Eustath. sumpta nimirum metaphora à canibus, qui oculis et cauda adblandientes mordent, ut inquit Etym. Utitur et Synes. ep. 101.

Κερκώπειος, ου, ὁ καὶ ἡ, versutus, fraudulentus, veteratorius. Idem Synes. de Providentia.

Κερκωπίζω, cercopem ago, i. veteratorem et impostorem: vel lascivio, adulor, Eustat. Item χλευάζω, μωκίζω, et similia. Suid.

Κερκώπη, ης, ἡ, cicada quædam parvula, Hesych. seu animalculum quoddam simile cicadæ. Eustath. ex Alexide, et Athen. lib. 4. ex Aristoph.

Composita.

Ἄκερκος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sine cauda est. Aristot. de part. anim. l. 4. c. 10. ὁ ἄνθρωπος ἄκερκον μὲν ἐστιν, ἰσχία δ᾽ ἔχει.

Δασύκερκος, cui villosa cauda est. Theocr. idyll. 5. μισέω τὰς δασυκέρκος ἀλώπεκας.

Μακρόκερκος, qui prælonga cauda est. Aristot.

Κολοβόκερκος, cauda mutilatus: cui cauda est amputata: ut, κολοβόκερκος θυσία, Chrysost. in epist. ad Rom.

Πλατύκερκος, caudam latam habens.

ΚΕ'ΡΧΩ, exaspero.

Κέρχομαι, exasperor: et quidem ita ut vocem seu sonum edam raucum et creperum, qualis auditur in gutture eorum qui animam agere incipiunt. Hippocr. de morb. lib. 2. κέρχεται ἡ φάρυγξ ὑπὸ τοῦ λιπαροῦ.

Κερχαλέος, qui ita exasperatus raucum creperumque sonum edit. Hippocrat. epid. 7. Ab Hesych. exp. etiam aridus, siccus.

Κερχώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem. Gal. comment. 3. in ejusdem Hipp. lib. de art.

Κερχάω, idem quod κέρχω, seu κέρχομαι, raucum creperumque sono. Hippocr. epid. 7. ἐκέρχα κατὰ σπλῆνα.

Κέρχνω, idem quod κέρχω. Apud eundem ibidem, καὶ ἡ φάρυγξ ἐδόκει κέρχνειν. Item activè, exaspero, raucumque et creperum quid sonare facio: ut apud eundem de morbis exter. τὸ σίαλον ἐν τῇ φάρυγγι ἐδόκει ἐπέχεσθαι, καὶ κέρχνει αὐτόν.

Κερχνάω, itidem pro κερχάω.

Κερχνασμοὶ, apud Gal. in lex. Hippocr. idem quod τὰ κερχνώδη πάθη, seu τὸ κερχνοῦσθαι.

Κερχναλέος, idem cum κερχαλέος.

Κερχνώδης, idem quod κερχώδης, qui asperum quid, raucum creperumque sonat, apud Hippocr. de artic. Item transitivè, qui asperum raucumque et creperum sonare facit: ut, κερχνώδεα πάθη, apud Hippocr. de hum. usu.

Κέρχνος, ου, ὁ, asperitas quædam gutturis, quæ instar granorum milii sentitur. Gal. in lib. Hippocr. de artic. Item milium, apud Iones. Idem ibidem. Item sonus qui editur ex sensu asperitatis in arteria, aut phlegmatis in pulmone. Alex. Trall. ¶ Item pulvis in officinis argentariis, seu argentifodinis. Poll. l. 7. c. 23. ¶ Item adjectivè, siccus, apud Atticos, inquit Erotian. in lex. Hippocr. Exponitur et, asper.

Κέρχνη, puls è milio. Hesych. Apud eundem sic dicuntur aures piscium. Item avis species quædam. Item quæ est melleo colore.

Κερχνόω, ῶ, exaspero, seu parvulis punctis veluti granis milii asperum reddo.

Κέρχνωμα, τὸ, asperitas: item cælatura.

Κερχνωτὸς, signis asper, cælatus, tornatus. Hes. apud Poll. κερχνωτὸν ἀργύριον, argentum pustulatum.

Κερχνηΐς, avis, quam interpr. Lat. stridulam, eandemque esse volunt cum strige, quippe quæ et ipsa denominata sit à stridendo. Aristoph. in avib.

Κέρνον, ου, τὸ, et κέρνος, ου, ὁ, vel εος, τό. Poll. lib. 2. κέρνα nominari ait duas obliquas asperitates ex septem illis quæ in dorso assurgunt. Idem l. 4. c. 14. inter saltationum species scribit κέρνα nominatas fuisse τὰς ἐσχαρίδας. Nicandri schol. κέρνους vocari tradit crateres mysticos, ἐφ᾽ ὧν λύχνους τιθέασιν. Apud Athen. lib. 11. itidemque apud Hesych. κέρνος est poculum quoddam fictilium.

Composita.

Αἱμακέρχνον, apud Hippocr. quicquid in sanguinis profluvio inducit eam tussiendi cupiditatem, quam medici κέρχνον appellant. Et Erotianus αἱμακέρχνα esse ait Hippocrati, quæ simul sanguinolenta sint et sicca.

Κατακερχνοῦμαι, exp. τραχύνομαι, asper fio, exasperor. Hesych.

ΚΕ'ΣΤΡΑ, ας, ἡ, malleus. Poll. esse dicit ferrei mallei speciem: ut apud Soph. Κέστρα σιδηρᾶ σφῦρα καὶ κατὰ ῥάχιν ἤλαυνε παίων. ¶ Est etiam piscis species. Hesych. et Poll. lib. 6. cap. 9. Idem tradit Athen. l. 7.

Κεστρεὺς, aliud piscium genus, diversum à κέστρα, alio nomine κέφαλος. Illos Plinius vocat sudes: hos mugiles. Vide Athen. lib. 7. et Aristot. de hist. an. l. 5. c. 11.

Κεστρῖνος, idem cum κεστρεὺς, vide Athen.

Κεστρεῖος, etiam pro κεστρεὺς, ex Hippocr.

ΚΕ'ΣΤΡΟΝ, ου, τὸ, herba quædam, de qua Diosc. lib. 4. cap. 1. et Gal. simpl. 7. et Plin. l. 25. cap. 8. ¶ Item dicitur esse instrumentum, quo cavatur ebur. Dicitur etiam esse teli genus: quod κέστρος à Suida appellatur, et κέστρα ab Hesychio.

Κεστρίτης οἶνος, apud Diosc. l. 5. vinum ex cestro.

Κεστρωτὸν ξύλον, lignum in summa parte urendo acutum, non cuspide præfixum ferrea. Hesych. τὸ βαρὺ ἔχον τὸ κέντρον.

ΚΕΥ'ΘΩ, Fut. κεύσω, P. ευκα, occulo seu occulto, abscondo. Iliad. ά. Ἐξαύδα, μὴ κεῦθε νόῳ, ἵνα εἴδομεν ἄμφω. Odyss. γ'. ἄλλο δ᾽ ἔγε δάκρυα κεῦθε. Apud Eurip. Phœnissis, κακά τε κεύθεις καὶ στέγεις ὑπὸ σκότῳ. ¶ Apud Sophocl. in Œdipo Tyranno, † 978.† ὁ δὲ θανὼν κεύθει κάτω δὴ γῆς, schol. exponit κρύπτεται. Sic et in Ajace, κρύπτειν γὰρ ᾅδη κεῦθος, ἢ ποιεῖν μάταν. (κατακευθὲς πολεμίας ἐπὶ χθονός. Occultatus sub. Æschyl. S. c. Th. 594. Eurip. Phœniss. 1173. Soph. Œdip. Tyr. 1253. Tr. 1006. Pers. 650. Pr. 573.)

Κεύθομαι, occultor, abscondor.

Κευθμὸς, οῦ, ὁ, locus qui aliquem occultat et abscondit: locus in quo aliquis latet: latebra, latibulum. Iliad. ν'. —— ἄταλλε δὲ κήτε᾽ ὑπ᾽ αὐτοῦ Παντόθεν ἐκ κευθμῶν. Pro eodem legitur et κευσμὸς, Æolica dialecto.

Κευθμὼν, ῶνος, ὁ, idem quod κευθμὸς, Eurip. in Hel. Ἰδαίων εἰς κευθμῶνας. (Æsch. Pr. 220. Eum. 808.) Exponit. et penetrale, recessus, abdita. Hesiod. in Theog. † 158.† Γαίης ἐν κευθμῶνι. Dicitur etiam de latibulis seu lustris ferarum: ut Od. κ'. πυκινοὺς κευθμῶνας ἔχοντες.

Κεῦθος, εος, τὸ, idem quod κευθμὸς, seu κευθμών. Schol. Soph. in Philoct. διὸ τὸ κεῦθος ἡμεῖς ἀντὶ τοῦ ἄλσει μεταφράζομεν. Frequentius in plurali usurpatur, et præsertim apud Poëtas. ut Iliad. χ'. Et Od. ώ. ὑπὸ κεύθεσι γαίης. Sic et apud Hesiod. in Theog. † 300.† (Æsch. Eum. 1039.)

Κευθάνω, idem quod κεύθω, ex eoque factum. Iliad. γ'. Οὐ μὲν γάρ φιλότητί γ᾽ ἐκεύθανον.

Composita.

Ἀμφικεύθω, circumquaque occulo, circumtego. Hesych.

Ἐπικεύθω, celo. Od. ξ'. Εἰπέ μοι εἰρομένῳ νημερτέα, μηδ᾽ ἐπικεύσῃς. Sic et Odyss. γ'. et ί. (Æsch. Ag. 609.)

Μεγαλοκευθὴς, magna penetralia habens. Pind. [Pyth. 8. 60. Ὅτι τε μεγαλοκευθέεσσιν ἐν ποτε θαλάμοις Διὸς ἄνακτος ἐστιχᾶτε.]

Παγκευθὴς, omnino absconditus seu occultatus. Soph. [Œd. Col. 632.]

Ὑποκεύθω, subabscondo, abscondo. Tryphiod. in Ilii excid.

ΚΕΦΑΛΗ', ῆς, ἡ, caput. Iliad. ά. Εἰ δ᾽, ἄγε τοι κεφαλῇ κατανεύσομαι. Xenoph. Pæd. 7. τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἔχουσα ἐπὶ τοῖς γόνασι. Sæpe de toto homine dicitur, quòd caput sit totius corporis pars nobilissima et præstantissima. Frequentissima sunt et in carmine, et in prosa, φίλη κεφαλὴ, ἐχθρὰ κεφαλὴ, μιαρὰ κεφαλὴ, atque alia nonnulla. Sic Lat. carum caput, infandum caput, &c. Invenitur κεφαλὴ, pro homine, (etiam sine adjectione,) apud Aristot. pol. l. 2. ἐν Λακεδαίμονι κατὰ κεφαλὴν ἕκαστος εἰσφέρει τὸ τεταγμένον, i. viritim, κατ᾽ ἄνδρα. Odyss. ά. dicitur κεφαλὴ ἀνδρὸς pro ἀνὴρ, et Herodot. in Calliope, κεφαλὰς πολεμίων, pro πολεμίους. ¶ Sæpe etiam usurpatur in imprecationibus et comminationibus. Aristoph. in Acharn. εἰς κεφαλὴν τρέψαιτ᾽ ἐμοί. Dem. in or. de male gesta legat. ὃ νῦν εἰς κεφαλὴν ὑμᾶς αὐτῷ δεῖ τρέψαι. ¶ Cum variis præpositionibus variè exp. Ὑπὲρ κεφαλῆς εἶναι dicitur quod imminet. Ἐπὶ κεφαλὴν ὠθεῖν, vel ῥίπτειν, præcipitare, præcipitem dare. Lucian. in Epig. l. 2. κατὰ τῆς κεφαλῆς ἀπῆλθε, præceps abiit. Ἐπὶ κεφαλὴν σπεύδειν, vel βαδίζειν, præcipitare moras, Demosth. Apud Hom. Iliad. ψ'. ἐς πόδας ἐκ κεφαλῆς, à capite ad pedes. et inverso ordine, ἐκ τῶν ποδῶν ἐς τὴν κεφαλὴν, apud Aristoph. in Plut. ¶ Κεφαλὴ etiam dicitur in ossibus, quòd in illis extremum est crassius et rotundum, à similitudine quæ illi est cum vero capite. Dicitur etiam, βραχίονος κεφαλὴ, caput brachii, ubi os juxta humerum eminet. ¶ Κεφαλὴ dicitur etiam τὸ κύτος τῶν πολυπόδων, ex Aristot. lib. 2. de part. an. Κεφαλὴ στάμνου, urnæ caput, et pars superior. Κεφαλὴ τῆς τάφρου, fastigium fossæ, ex Demosth. † Xen. Pæd. 3. p. 86. d.† ¶ Κεφαλὴ exp. summa et conclusio, apud Gal. ἐπιθῶμεν ἤδη τὴν κεφαλὴν τῷ λόγῳ. Nonnulli κεφαλὴν apud Plat. in Timæo perfectionem, sive absolutionem, aut consummationem, significare aiunt, κεφαλήν τε καὶ τελευτὴν ἐπιθεῖναι τῷ μύθῳ. ☞ Κεφαλὴν appellatam ἀπὸ τοῦ κυφοῦσθαι, i. à curvitate, et, Macedones hanc κεβαλὴν, Hippocratem κεβλὴν, appellasse, tradit Suidas.

Κεφαλίνης, ου, ὁ, ut, κεφαλίνης λίθος, lapis angularis. Hesych.

Κεφαλικὸς, capitalis: ut, κεφαλικὴ ἔχθρα, inimicitiæ capitales. Modest. cap. 6. lib. 27. digest. Κεφαλικὰ φάρμακα, medicamenta capitis fracturarum, quæ ad crassam membranam duplicaturam usque pervenêre. Cels. l. 5. c. 19. Scrib. Larg. 201. Diosc. l. 3. c. 55.

Κεφαλικῶς, capitaliter. Herodian. l. 2. κεφαλικῶς κολασθήσεσθαι.

Κεφαλώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, caput imitans, caput repræsentans.

Κεφαλωτὸς, οῦ, ὁ, capitatus, caput habens: ut, πράσον κεφαλωτὸν, apud Diosc. 2.

Κεφαλὶς, ίδος, ἡ, capital, capitium, tegumentum capitis, pileus. Aristot. rhet. 2. ¶ Item caput, capitulum, vasculum, ut in plantis. Diosc. lib. 3. ¶ Κεφαλὶς βιβλίου dicitur quod aliàs εἴλημα, Suid. Sic ad Heb. cap. 10.

Κεφαλίδιον, capitulum. Poll. l. 2. c. 2.

Κεφαλισμὸς, simplicium numerorum usque ad decem multiplicatio, cujus auxilio cæterorum etiam numerorum multiplicandorum ratio cognoscitur. Aristot. top. 8.

Κεφάλιον, ου, τὸ, caput, capitulum. Diosc. lib. 4. Plut. symp. 2. Est et verbum rhetoricum, apud Hermog.

Κεφάλαιον, idem. Luc. et Athen. lib. 7. In radicula κεφάλαιον dicitur τὸ περὶ τοῖς φύλλοις καυλῶδες, ut schol. exp. Aristoph. in Nub. ¶ Item metaph. quod summum et præcipuum est in re aliqua. Plat. l. 1. de leg. et Isocr. in Areop. Interdum exp. summa, vertex et cardo: ut apud Demosth. Plut. Greg. Isocr. et alios. Et, ἐν κεφαλαίῳ, † Xen. Pæd. 6. p. 166.† vel ἐν κεφαλαίοις, item ἐπὶ κεφαλαίων, summatim, capitulatim. Thucyd. Dem. Polyb. (Ἐν κεφαλαίῳ et ἀκριβῶς opp. Luc. Nigrin. p. 20.) ¶ Item caput, unde fructus et reditus manat: idem quod ἀρχαῖον. Æschin. contra Ctesiph. ἕως τὸ κεφάλαιον ἀπέδωκαν. ¶ Item in libris κεφάλαια sunt certæ partes in quas sunt distincti. Apud Aristoph. in Ran. adjectivè sumi videtur, quum inquit, κεφαλαίῳ ῥήματι, quod schol. exp. ἀδρῷ.

Κεφαλαιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, summarius.

Κεφαλαιωδῶς, summatim. Aristot. Rhet. 3.

Κεφαλαιόω, ῶ, summatim et capitulatim attingo, in capita seu summas redigo. Thucyd. lib. 6. πολλὰ παρεὶς, τὰ μέγιστα κεφαλαιώσω. sic et lib. 3. et 8. apud eundem. ¶ Item caput vulnero. Marci 12.

Κεφαλαιοῦμαι, in summam subducor et colligor. Aristot. l. 4. metaph. Item activè pro κεφαλαιόω. Plat. l. 9. de rep.

Κεφαλαίωμα, τὸ, id quod in summam collectum et subductum est: seu summa ipsa. Herodot. in Thalia.

Κεφαλαία, ας, ἡ, inveteratus et ægrè cedens capitis dolor. Gal. et Aret. de diuturn. affect. l. 1. c. 2.

Κέφαλος, ου, ὁ, cephalus: piscis è mugilum genere: sic dictus, διὰ τὸ βαρυτέραν τὴν κεφαλὴν ἔχειν. Athen. l. 7.

Κεφαλῖνος, cephalinus piscis, qui alio nomine βλεψίας. Idem ibidem.

Κεφαλὶς, ἡ, ea linguæ pars, quæ ad fauces est, aliàs γεῦσις, ob acriorem gustum, qui inesse ipsi putatur. Poll. l. 2.

Composita: ac primum cum præpositione.

Ἀμφικέφαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, utrinque caput habens, vel biceps: ut, ἀμφικέφαλα ἐνώτια, apud Eustath. Item genus lecti sic dictum, quòd utrinque habeat pulvinar. Etymol.

Ἀνακεφαλαιόω, ῶ, capitulatim et summatim repeto. Hesych. Ponitur et pro simplici. Aristot. τὰ ἀναγκαῖα ἀνακεφαλαιούμενοι, summatim colligentes et repetentes. Exponitur etiam, peroro, apud Dionys. Hal. [Epist. ad Rom. 13. 9. Ephes. 1. 10.]

Ἀνακεφαλαίωσις, εως, ἡ, summaria repetitio, repetitio antè dictorum per capita. Quintil. lib. 6. c. 1. In numeris verò, et summarum collectione, dicitur consummatio.

Ἀνακεφαλαιωτικὸς, ῦ, ὁ: ut, ἀνακεφαλαιωτικὸν μέρος τῶν ῥηθέντων, pars, qua ea, quæ dicta sunt, repetuntur. Dion. Hal.

Decomp. Ἐπανακεφαλαιοῦμαι, summatim enumero et colligo. Hermog.

Ἀποκεφαλίζω, capite privo, caput amputo. Artemidor. [S. Matt. Evang. xiv. 10. καὶ πέμψας ἀπεκεφάλισε τὸν Ἰωάννην ἐν τῇ φυλακῇ.] Pro eodem dicitur et ἀποκεφαλίω.

Ἀποκεφάλισμα, τὸ, capitis amputatio. Idem sordes quibus caput repurgatum fuit. Poll.

Ἀποκεφαλισμὸς, capitis amputatio. Plut.

Ἀποκεφαλιστὴς, capitis truncator, decapitator. Strabo.

Ἐγκέφαλος, qui in capite est: ut, ἐγκέφαλος μυελὸς, medulla in capite, i. cerebrum. Rufus Ephes. Item absolutè sive substantivè, cerebrum. Iliad. γ'. Ὧδέ σφ' ἐγκέφαλος χαμάδις ῥέοι ὡς ὅδε οἶνος. Aristoph. in Nub. † 1279.† τὸν ἐγκέφαλον ὥσπερ σεσεῖσθαί μοι δοκεῖς, cerebro attonito et perculso esse. (R. 134. Il. γ'. 300.) Sic et apud Plut. de defect. orac. et Athen. lib. 7. Item in palma dicitur cacumen palmæ. Gal. lib. 2. de alim. et apud Athen. l. 2. et Nicand. in Georg.

Decomp. Ἐπεγκεφαλῶ, desipere. Poll. lib. 2. cap. 2. et ex Aristoph.

Νωτεγκέφαλος, genitura spinæ dorsi, quæ à capite in pudenda defertur. Hesych.

Παρεγκεφαλὶς, ίδος, ἡ, cerebellum: pars cerebri durior et siccior, ex multis et parvis corporibus coagmentata, subflava, spinalis medullæ principium. Aristot. hist. an. lib. 1. c. 16.

Πεντεγκέφαλος, quinque habens cerebra, quino cerebro constans. Theophr. hist. pl. l. 2. c. 8.

Ἐπικεφάλαιον, ου, τὸ, capitatio: id quod in capita et viritim penditur. Aristot. Œcon. l. 2.

Κακκεφαλὴν, secundum caput: Æolica syncope pro κατὰ κεφαλὴν, apud Poëtas.

Περικεφαλαία, ας, ἡ, galea, cassis: sic dicta, quòd capiti circuminduatur. Polyb. Stat. Eust. Item pro spiris capilli muliebris, vel pro suggestu comæ. Item dolor capitis. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 10. ¶ Item pars quædam navis. Poll. l. 1.

Προκέφαλος, ὁ, ἡ, qui vel quæ caput habet prominens et acutum. Suid. Στίχος προκέφαλος, versus in quo prima syllaba abundat, aut cum sequenti per συνίζησιν coit. ut Iliad. ί. Ἦ οὐχ ἅλις ὅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἐκγεγάασι;

Προσκεφάλαιον, ου, τὸ, cervical, pulvinus seu pulvinar, quod capiti decumbentis supponitur. Aristoph. in Pluto. Plutarch. de discern. adul. ab amico. et Athen. l. 10. Impropriè sic dicitur pulvinar, quod sedenti supponitur, apud Plat. polit. 1.

Συγκεφαλαιόω, capitulatim et summatim complector, summatim et breviter recenseo. Sæpe in voce media: ut apud Aristot. pol. 6. Xenoph. Pæd. 8. et Polyb. l. 4. Apud Æschin. συγκεφαλαιοῦν τὸν λογισμὸν, rationum summam conficere, repetito calculo summam contrahere.

Συγκεφαλαιοῦμαι, summatim comprehendor. Arist. metaph. l. 9. † Xen. Pæd. p. 232. a.†

Συγκεφαλαίωσις, summaria complexio, collectio per capita. Areop. [Plat. Def. Ὑπόθεσις, ἀρχὴ ἀναπόδεικτος, συγκεφαλαίωσις λόγου.]

Composita sine præpositione.

Αἰγοκέφαλος, caprinum caput habens. Est et nomen avis, apud Aristot. l. 2. de natura anim. c. 22.

Ἀκέφαλος, qui sine capite est, caput non habens. Luc. de scrib. hist. Item metaph. qui principio caret, ibidem. Et στίχοι ἀκέφαλοι, apud Athen. lib. 14. qui unam syllabam in initio brevem habent. Item ἀκέφαλος, qui sine autore certo est et origine: ut, ἀκέφαλος αἵρεσις, de cujus authore non constat. ¶ Item imperfectus. Plat. l. 6. de leg. Luc. in Scytha. Item ἄτιμος, Suid. ¶ Item nomen herbæ cujusdam, utilis ad splenicos dolores, ut docet Eustath.

Ἀκεφάλως, sine capite, sine exordio, apud Hermog.

Αὐτοκέφαλον, ipsum caput. Aristot. l. 4. de anim.

Βαρυκέφαλος, grave et ponderosum caput habens.

Βουκέφαλος, sic dictus fuit equus Alexandri magni, sive ob torvum aspectum, sive quod insigne capitis taurini armo impressum haberet, ut docet Plin. Pro eod. Doricè Βωκεφάλας dicitur.

Δικέφαλος, biceps. [Aristot. de Hist. Animal. lib. 5. οὕτω δὲ σφόδρα οἱ ὄφεις περιελίττονται ἀλλήλοις, ὥστε δοκεῖν ἑνὸς ὄφεως δικεφάλου εἶναι τὸ σῶμα ὅλον. Athen. Deipn. lib. 15.]

Ἑκατογκέφαλος, centum capita habens. Pind. [Eurip. Herc. Fur. 1187. μυριάδα πολύκρανον σπλαγχνθεὶς, ἑκατογκεφάλου βαφαῖς ὕδρας. Aristoph. Ran. 476. Schol. Bisct.]

Ἑκατοντακέφαλος, idem. Aristoph. in Nub. † 335.† [Aristoph. Ran. 476. Ἔχιδνά θ' ἑκατοντακέφαλος. Pac. 755. Schol.——τὴν ἑκατοντακέφαλον Ὕδραν.]

Εὐκέφαλος, bono seu egregio capite præditus, aut qui capiti convenit et conducit. Poll. l. 2. c. 2.

Ἐχινοκέφαλος, dictus fuit Pericles à Cratino comico, quòd caput haberet simile echini capiti. Poll. l. 2. c. 2.

Κυνοκέφαλος, q. d. caniceps, caninum caput habens. Luc. in Hermot. Item impudens. Aristoph.

Κυνοκέφαλον, anemone herba quibusdam sic dicta. Hesych. Pro quo et κυνοκέφαλιν et κυνοκεφάλιον.

Λεοντοκέφαλος, leonis caput habens, leoniceps. Luc. in Hermot.

Λιθοκέφαλος, lapideo et duro capite præditus. Athen. lib. 7. ex Aristot.

Μακροκέφαλος, longum caput habens. Hippocr. libro de aëre locis et aquis. et Poll. l. 2. c. 2. (Philostr. l. 3. c. 47.)

Μεγαλοκέφαλος, cui magnum caput est, capito.

Μονοκέφαλος, unicum caput habens. Diosc. l. 2. cap. 182. καὶ τοῦτο ἐν Αἰγύπτῳ μονοκέφαλόν ἐστι.

Μικροκέφαλος, qui est parvo capite.

Μυοκέφαλον, dicitur species τῆς προπτώσεως, parva adhuc et incipiens, et capiti muscæ similis. Plura pete ex medicis.

Ξηροκέφαλος, qui capite est sicciore. Alex. Aphr.

Ὀξυκέφαλος, qui acuminatum caput habet. Poll. l. 2. c. 2.

Προμηκέφαλος, idem quod μακροκέφαλος. Eust.

Πολυκέφαλος, multa habens capita. Plat.

Σκληροκέφαλος, animulculum quoddam, ita dictum, quod habet caput saxi duritie. Aëtius.

Στρουθοκέφαλος, habens caput passeris aut struthocameli, ideoque monstrosus. Plut. περὶ πολυπραγμοσύνης. Στρουθοκέφαλα ἔμβρυα dicuntur fœtus exili capite.

Σχινοκέφαλος, habens caput bulbo simile, i. oblongum. Plutarch. in Pericle.

Τρικέφαλος, triceps, tria habens capita: Cerberi epith. apud Suid.

Ὑγροκέφαλος, qui humido est capite. Alex. Aphrod.

Ὑδροκέφαλον, tumor capitis aquosus, de quo Aët. et Ægin.

ΚΕ'Ω, findo, σχίζω. ¶ At pro κέω, jacere cupio, vide in Κεῖμαι.

Κείω, per epenthesin τοῦ ι, pro κέω, findo. Ut Od. ξ'. Κεῖε δ' ἀνασχόμενος σχίζῃ δρυὸς, ἣν λίπε κείων, i. σχίζων, ut exponit Eustath. ¶ Κείω, jacere cupio, vide in Κεῖμαι. ¶ Κείω, i. uro, vide in Καίω.

Κεάζω, F. σω, findo: idem quod κέω sive κείω. Od. ζ'. κέασσε ξύλα νηλέϊ χαλκῷ. Odyss. ύ. Ἐν δὲ καὶ ἐκτεταμένης κέασσαν ξύλα. Iliad. π'. κέασσε δ' ἄρ' ὀστέα λευκὰ, findebat ossa. Apud Nicand. in Ther. Ἢ σφίγξ ἢ ὄλμῳ κεάσας, ἢ ῥωγάδι πέτρῃ, schol. exponit τρίψας, terens sive conterens, comminuens: vel tundens, contundens.

Κεάζομαι, findor. Il. ί. ἡ δ' ἄνδιχα πᾶσα κεάσθη, fissa fuit.

Κέασμα, τὸ, fractura, vel fragmentum. Hesych.

Composita: ex κεάζω.

Ἀκέαστος, qui findi et dissolvi seu frangi nequit. Hesych.

Ἀκέασος, leguminis genus, quod non nisi ægrè frangi et dissolvi potest. Hesych. Etym. et Suid.

Ἀμφικεάζω, circumcirca findo seu scindo. Odyss. ξ'. τὸ μέλαν δρυὸς ἀμφικεάσσας.

Ἀνακεάσαι, (pro simpl. κεάσαι) findere.

Εὐκέαστος, sive εὐκέατος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui facilè findi potest, scissilis. Item qui facilè frangi potest. ut, εὐκέαστα ξύλα, apud Eust. et κέδρος εὐκέατος, Od. έ.

ΚΗ~ΒΟΣ, ου, ὁ, cebus, animal è simiarum genere, caudam habens, quod et ipsum ancipiti natura, partim hominem partim quadrupedem bestiam imitatur. Aristot. hist. anim. l. 2. c. 9.

ΚΗ~ΔΟΣ, εος, τὸ, cura, solicitudo. Odyss. χ'. Τῶν δ' ἄλλων οὐ κῆδος, ἐπεὶ αὐτός γε πίεσαι. ¶ Item mœror, luctus, molestia, ærumna, et damnum. Iliad. ά. Ὃς νῦν Ἀργείοισι πολύστονα κήδε' ἐφῆκεν. et Iliad. β'.——Τρώεσσι δὲ κήδε' ἐφῆπται Ἐκ Διός. Sic apud Plat. ὅταν οἰκεῖόν τινι ἡμῶν κῆδος γένηται, ἐννοεῖς ὅτι καλλωπιζόμεθα, &c. ¶ Item exequiæ, funus, parentalia, cura quam gerimus funeris seu exequiarum alicujus. Et Aristoteles eth. 9. cap. 2. καὶ εἰς τὰ κήδη δὲ μάλιστ' οἴονται δεῖν τοὺς συγγενεῖς ἀπαντᾷν διὰ ταὐτό. ¶ Item affinitas; ut, κῆδος συνάψαι, affinitatem tecum contrahere. Eurip. Et pro nuptiis, ut Thuc. κῆδος τῆς θυγατρός. Apud Eurip. in Phœn. Polynices κῆδος Ἀδράστου λαμβάνων dicitur, i. filiâ Adrasti in matrimonium acceptâ, affinis ei fieri. (Il. Γ. 270. V. Eurip. Med. 401. 1343. Phœniss. 77. Æsch. Ag. 708. Ch. 467. Suppl. 335.)

Derivata à κῆδος, cura.

Κηδέω, ῶ, F. ήσω, vel έσω, curo, curam gero. Iliad. ώ. ὅτι μ' ἤλθετε κηδήσοντες. et Iliad. θ'. Ὀλλυμένων Δαναῶν κεκαδησόμεθ' ὑστάτιόν περ. † Xen. Pæd. l. 5. p. 146. c.†

Κηδεμὼν, όνος, ὁ, qui rei alicujus curam gerit, qui solicitus est de re quapiam. Theogn. Παύρους κηδεμόνας τῆς κακότητος ἔχεις. Sic et Il. ψ'. Exponitur et curator, procurator: ut apud Luc. κηδεμόνα τῆς τυραννίδος, procuratorem imperii seu tutorem. Item specialiter, tutor, apud Aristoph. † Sic heroes i. e. semidei, vocantur Κηδεμόνες alicujus regionis i. e. curatores, tutores. Xen. Pæd. l. 3. p. 79. d.† ¶ Alias significationes vide paullo pòst, in classe derivatorum secunda et tertia.

Κηδεμονεὺς, idem apud Apoll. Arg. † 1. 98. et 271.†

Κηδεμονία, ἡ, curatio, cura alicujus rei, solicitudo alicujus de alio. Philo de vita M. l. 3. Synes. ep. 44.

Κηδεμονικὸς, οῦ, ὁ, accuratus, cui adhibetur cura illa et studium quod κηδεμονία nominatur. Item qui curam gerit et procurationem alicujus negotii. Sic deus dicitur κηδεμονικὸς, apud Areop.

Κηδεμονικῶς, solicitè, sedulò, magna cura adhibita. Polyb.

Κήδιστος, ου, ὁ, charissimus, dilectissimus, cujus præcipuè geritur cura à nobis. Od. κ'.

Κήδομαι, curam gero, curo, solicitus sum de aliquo. Exponitur et satago. Iliad. ά. Κήδετο γὰρ Δαναῶν. Xenoph. Pæd. 8. ἑαυτοῦ τι κήδεται ὁ πρᾶος ἀδελφοῦ. Isocrates κήδεσθαι et ὀλιγωρεῖν inter se opponit, et contra κήδεσθαι et φροντίζειν pro eadem re dixit. (Soph. Œdip. Tyr. 1061. ὡς οὐδὲν τοῦ βίου κήδεσθαι. El. 1329.) Alias significationes vide in sequentibus classibus derivatorum.

Κήδειος, ου, ὁ, cujus curam gerimus, charus, amicus, Il. ψ'. (Æsch. Ch. 536.)

Κηδαλὸς, οῦ, ὁ, sollicitus, anxius. A Suid. exp. ὁ κηδόμενος καὶ φροντίζων ὅλως.

Κηδαίνω, curo, solicitus sum.

Κεδνὸς, ῦ, ὁ, dignus cujus cura geratur, in precio habendus ob virtutem aliquam. Iliad. ί. Οἵ οἱ κεδνότατοι καὶ φίλτατοί εἰσιν ἑταίρων. Item venerandus: ut apud Greg. οἷα ἐφύλαξε Θεοῦ μυστήρια κεδνά. Exponitur etiam prudens, q. d. cujus animus curas prudentes versat. Odyss. ά. v. 225. (ἄστυ τοῖς κεδνὸς οἰακοστρόφος. Æschyl. S. c. Th. 62. V. eadem Verb. apud Eurip. Med. 524. Æsch. Ag. 124. 631. πῶς κεδνὰ τοῖς κακοῖσι συμμίξω; 657. Ch. 152. 699.) Item probus, honestus, ut, ἄλοχος κεδνὴ, apud Hom. et ἤθεα κεδνὰ, apud Hesiod. † Theog. 66.†

Κηδεύω, curam alicujus rei gero. Eurip. κηδεύσω σ' ἐγώ. (Soph. Tr. 1244. Œdip. Tyr. 1348.)

(Κηδεύομαι. Ἀτημέλητα δ' ἔσμενος ἐκηδεύθη λευκοφόρων χλιδᾶς. Eurip. Phœniss. 305. Κηδευθεὶς, curatus, ut mortui solent. Soph. El. 1141.)

Κηδευτὴς, qui curam gerit alicujus, curator. Aristot. in probl. sect. 19.

Κηδεὸς, curæ dignus. Il. ψ'.

Composita.

Ἀκηδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, nullam curam gerens, neglectui habens, negligens. Od. ς'. et Plato de leg. Item nihil timens, audacter aliquid faciens. Il. φ'. Item passivè, incuratus, neglectus. Od. ζ'.

Ἀκηδῶς, (adverb.) sine cura, neglectè.

Ἀκηδέω, ῶ, F. ήσω, et έσω, non curo, negligo. Il. ψ'.

Ἀκηδιάω, ῶ, F. άσω, negligenter ago, negligens sum circa quidpiam. Basil. Chrysost.

'Ακήδεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, incuratus, neglectus.

'Ακηδέστως, (adverb.) sine ulla cura, temerè, negligenter. Apoll. Arg. 2.

'Ακηδέστως, idem quod ἀκηδέστως, in anthol. epigr. Exponitur et immisericorditer. Il. ώ.

'Ακηδέω, ῶ, negligo, solicitus non sum.

Δημοκηδὴς, plebicola et publicola. Plut. in Publ. et Strabo. lib. 14.

Δυσκηδὴς, graves curas habens, aut graves et molestas curas afferens. Od. έ. Exponitur et δυσφίλακτος, ab Hesychio.

Λαθικηδὴς, curarum oblivionem inducens, curas oblivione tegens. Il. χ'. Plut. in symp. Synes. epist. 146.

Περικήδομαι, idem quod κήδομαι. Od. ξ'.

Προκήδομαι τοῦ ἀνδρὸς, viri curam gero. (Soph. Tr. 983.) [Ant. 752. εἴπερ γυνὴ σύ· σοῦ γὰρ οὖν προκήδομαι. Æschyl. Prom. 630. καί μου προκήδου μᾶλλον ἢ ὡς ἐμοὶ γλυκύ. Schol. ἤ. φρόντιζε.]

Προκηδὴς, curam gerens, solicitus de aliquo. Od. φ'.

Προκήδομαι. Soph. Trachin. 983.

Συγκηδέμων, concurator. in Anth.

Derivata ex κῆδος, mœror, tristitia, &c.

Κήδω, mœrore afficio, ango, molestus sum alicui. Il. έ. κῆδε τε θυμὸν, angebat animum. Item lædo, noceo, damnum infero. Il. ί. Καλὸν τοι σὺν ἐμοὶ, τὸν κήδειν ὅς κ' ἐμὲ κήδῃ. Sic Odyss. ψ'. οἵ δ' ἴδε οἶκον κήδεσκον. (pro ἐκήδεσκον, à κήδω.)

Κήδομαι, mœrore afficior, mœreo. Item molestia afficior. Iliad. ά. καὶ ἀνάσχεο κηδομένη περ. Sic. Il. π'.

Κηδοσύνη, ἡ, mœror, mœstitia. † Apollon. 1. 277. in plural. †

Κηδόσυνος, mœstus. Exp. et solicitus.

Κηδὰς, locus quidam tenebrosus. Suidas.

Composita.

'Ακηδὴς, tristitia vacans, non anxius, securus. Il. ώ. αὐτοὶ δὲ ἀκηδέες εἰσί. Et Hesiod. in Erg. ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντες.

'Ακηδία, ἡ, vacuitas mœroris. Item contrà, mœroris abundantia, apud Luc. (Athan. V. S. Ant.) ['Ακηδίῃσι. Apoll. Rhod. Arg. lib. 2. 219. Μηδέ μ' ἀκηδείῃσιν ἀφραδέοντες λιπόντες Αὔτως. 3. 298. ἀκηδείῃσι νόοιο. Schol. ταῖς ταλαιπωρίαις, τοῦτ' ἔστι ταῖς λύπαις.]

'Ακηδιῶ, animo concido, mœrore gravi afficior. Cyrillus.

Δυσκηδὴς, mœrore gravi affectus.

Νεοκηδὴς, recentem mœrorem habens. Hesiod. in Theog. † 98. †

Πολυκηδὴς, multum mœroris seu luctus habens, magno mœrore affectus. [Apoll. Rhod. Arg. 1. 15. καί ἑ δάμασσεν Ἔνισπε ναυτιλίης πολυκηδέος. 4. 734.] Item multum mœroris afferens, valde luctuosus. Nicand.

Derivata ex κῆδος, funus.

Κηδεμὼν, funeris seu exequiarum curator. Theocr. in epigr.

Κήδομαι, exequias alicujus curo. Ælian. οὔτε κηδόμενοι τοῦ ἀνδρὸς ἀδελφοί τε αὐτῶν, &c. Tyrtæus de virtute bellica, 'Αργαλέῳ δὲ πόθῳ πᾶσα κέκηδε πόλις.

Κηδεύω, curam funeris gero, seu exequiarum aut parentalium. Plut. in Fabio, οὐδὲν ἐκήδευσαν. Dicitur et, κηδεύειν τὸ σῶμα, apud Plut. Exp. et sepelior.

Κηδεύομαι, mihi funus exhibetur. Plut. de Socr. dæmone.

Κηδεία, ἡ, funeratio, parentatio, sepultura. Expon. etiam, τὸ ἐπὶ τῶν νεκρῶν πένθος, Apoll. Arg. 2. Herodian. lib. 4.

Κηδεύσιμος, cura sepulturæ dignus, apud Didymum.

Composita.

'Ακήδευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, inhumatus, infuneratus. Il. ζ'.

'Ακηδὴς, inhumatus, insepultus, exequiis carens. Il. ώ. Ἕκτωρ ἀκηδής. et ἀκηδέα σώματα, Od. ώ.

'Ακηδῶς, adverb. sine sepultura, apud Suid.

'Ακήδεστος, idem quod ἀκήδευτος. Plut. in Pericle.

['Αποκηδεύω. Herodot. Hist. lib. 9. cap. 30. Οἱ δ' ἀμφὶ Μαρδόνιον βάρβαροι, ὡς ἀπεκήδευσαν Μασίστιον, παρῆσαν, πυθόμενοι τοὺς Ἕλληνας εἶναι ἐν Πλαταιῇσι, &c.]

'Εγκηδεύω, funero, inhumo. Joseph. Macchab. 17.

'Επικήδειος, funebris, ad funus pertinens. Plato de leg.

'Επικήδειον, ου, τὸ, carmen quod dicitur cadavere nondum sepulto. apud Suid.

Συγκηδεύω, unà funero, seu unà sepelio.

Συγκηδεύομαί σοι, unà tecum funeror, unà tecum sepulturæ mandor.

Derivata ex κῆδος, affinitas, nuptiæ.

Κηδεμὼν, affinis, affinitate conjunctus. Mosch. idyll. 2. (Eurip. Med. 992.)

Κηδεμονικὸς, idem quod φιλοκηδής.

Κηδεστὴς, οῦ, ὁ, idem quod κηδεμὼν, apud Plut. et Xenoph. apom. l. 1. Item peculiariter, gener. Plut. et Isocr. in Helen. Item socer, pater puellæ. Etymol. Item qui dat in matrimonium, et qui accipit. Suid. ¶ Item frater uxoris, apud Demosth. Apud eundem sic dicitur frater qui dat in uxorem, et is qui accipit.

Κηδεστικὸς, ad affinitatem pertinens. Eust.

Κηδεστία, ἡ, affinitas. Xen. Hellen. 2.

Κηδεστὶς, idem quod κηδεστὴς, apud Poll. l. 3. c. 2.

Κηδεύω, affinitatem contraho, matrimonium contraho. Eurip. κηδεῦσαι τινί. Aristot. pol. l. 5. c. 7. ἐξεῖναι κηδεύειν ὅτῳ θέλωσι. Sic Laërt. in Aristot. κηδεῦσαι αὐτῷ δόντα τὴν θυγατέρα, affinitatem cum illo contraxisse. Item affinis sum, seu affinitate conjunctus, Plut. in Demetrio. Et, socer sum, apud Appian. libri 4. de bello civili. (Eurip. Med. 368. 889.)

Κηδεία, ἡ, affinitas.

(Κήδειος, συγγενικός. Æsch. Ch. 85.)

Κήδευμα, τὸ, affinitas. Eurip. in Oreste. (Med. 76. Affinis. Soph. Œdip. Tyr. 85.)

Composita.

Προκηδὴς, οἱ κατ' ἐπιγαμίαν οἰκεῖοι, i. affines. Hesych. Herodotus, προκηδέες αὐτῷ ἦσαν, affines ei erant, seu necessitudine conjuncti.

Συγκηδεσταὶ, οἱ, qui duas sorores in uxores duxerunt. [Dem. pro Phorm.]

Φιλοκηδὴς, affinitatis amans, affinium suorum studiosus. Apud Aristoph. φιλοκηδὴς λόγος, exp. κηδεμονικός.

Φιλοκηδέμων, studiosus necessitudinis, vel affinitatis. Xenoph. in Agesilao. [cap. 11. §. 32.]

ΚΗ'ΘΙΟΝ, et κηθάριον, ου, τὸ, vasculum, in quod calculi et suffragia seu sortes conjiciebantur. Aristoph. in Vesp. σύρφακα τὸν ἄλλον Ἐκ κηθαρίου λαγαριζόμενον καὶ τραχηλίζοντα τὸ μηδέν. vide schol. Athenæus lib. 11. τὸ κήθιον, τὸ χωροῦν τοὺς ἀστραγάλους.

ΚΗΛΑ'ΣΤΡΑΙ, Hesychio sunt σκαφίδες, ἀγγεῖα κεραμικά. nec non arbores quædam. Theophr. hist. pl. lib. 1. c. 15. et l. 3. c. 6. easdem arbores κηλάστρους appellat, numerans inter agrestes et ἀειφύλλους. Gaza quoque Lat. celastros vocat.

ΚΗΛΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, mulceo, permulceo, delinio: et propriè, verborum aut cantus dulcedine, aut aliorum auribus gratorum illecebris. Cicero interpr. suavitate auditus animum delinio. Plut. de Herodoto, ἡ μέλι ταῦτα καὶ κηλεῖ καὶ προσάγεται πάντας: omnes permulcent et attrahunt. ¶ A Suida exponitur etiam ἀπατῶ, decipio. Item βλάπτω, noceo. Ab Hesych. expon. etiam καταμαγεύω.

Κηλέομαι, οῦμαι, demulceor, permulceor, delinior. Plutarch. de solert. anim. κηλοῦνται μὲν ᾠδαῖς καὶ ἵπποι σύριγξι καὶ αὐλοῖς. Plato lib. 3. de rep. Θρασύμαχος γάρ μοι φαίνεται ὥσπερ ὄφις κηληθῆναι. Accipitur etiam pro, delector, oblector: apud Eustath. epigrammate in Hecaten sive Dianam, τερφθεὶς κηλήμασιν. (Leo. Nigrin. p. 41.)

Κηληθμὸς, οῦ, ὁ, mulcedo, aurium delinimentum, voluptas qua aures demulcentur. Od. λ'. et ν'.

Κήλημα, τὸ, idem. Exponitur etiam ἀπάτη, apud Suid.

Κήλησις, εως, ἡ, actio ipsa mulcendi sive permulcendi aures, voluptas suavitate auditus animum deliniens. Plut. de soler. anim.

Κηλητήριος, mulcendi vim habens, cui permulcendi facultas inest. Eur. in Hec. Δέξαι χοάς μου τάσδε κηλητηρίους Νεκρῶν ἀγωγούς.

Κηλητήριον, ου, τὸ, delinimentum ad aures permulcendas propriè, vel illicium quo animum alicujus permulcemus. Soph. in Trach. Pro eodem per syncopen dicitur κήλητρον. Hesych.

Κηλήτωρ, ορος, ὁ, delinitor, qui aures alicui permulcet.

Κηλήτειρα, ἡ, quæ aures sive animum alicui mulcet, quæ dictis pectora mulcet.

Κηληδὼν, όνος. Hoc nomine σειρῆνας, vel εἴδωλά τινα δαιμόνια, appellata fuisse à Pindaro, docet Eustath. apud Pind. Vide et Athen. l. 7.

Κηλήτης, ου, ὁ, qui aurium illecebris decipit, qui mulcedine aliquem capit. Suid.

Κηλαίνω, idem quod κηλέω, mulceo, demulceo, suavitate auditus animum delinio, permulcendo tractandoque mansuefacio, θέλγω. Hesych.

Composita.

'Ακήλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui mulcedine non est captus, aut qui permulceri nequit, qui permulcendo tractandoque mansuefactus non est, aut mansuefieri nequit. Odyss. κ'. Σοὶ δέ τις ἐν στήθεσσιν ἀκήλητος νόος ἐστίν. (Soph. Tr. 1016.)

(Δύσκηλος, δυσθεράπευτος. Æsch. Eum. 827.)

Κατακηλέω, ῶ, demulceo, permulceo, suavitate auditus animum delinio. Dogma Stoic. κήλησις, ἰδὼν δ' ὅπως κατακηλῶσα. (Soph. Tr. 1020.)

Κατακηλητικὸς, qui permulcere seu demulcere potest, cui facultas inest permulcendi et suavitate auditus animum deliniendi.

ΚΗ'ΛΗ, ης, ἡ, dicebatur apud veteres tumor omnis quacunque in parte esset: postea verò frequentius usurpari cœpit de scroti tumoribus, quòd illi tum crebriores essent, tam multo magis diversorum generum. Ramices à Latinis vocantur, et herniæ. Vide Gal. de tumor. præter naturam c. 15. ☞ Eust. à κηλέω derivari putat, ex dici κατ' ἀντίφρασιν. Suidas à χαλάω.

Κηλήτης, ου, ὁ, qui eo vitio laborat. Exp. herniosus. Syn. in ep.

Composita.

Βουβωνοκήλη, ἡ, inguinis ramex: prolapsus intestini vel omenti in inguen, sic tamen ut in ipso inguine consistat, nec descendat in scrotum. Paul. l. 3. c. 53.

Βρογχοκήλη, tumor in gutture seu aspera arteria exoriens. Celsus. l. 7. cap. 13.

'Εντεροκήλη, tumor scroti delapso in id intestino. Poll. l. 4. c. 25.

'Εντεροκηλικὸς, qui hoc morbo laborat, ramicosus, enterocelicus. Plin.

'Επιπλοκήλη, hernia, quum omentum descendit in scrotum. vide Celsum.

'Εντεροεπιπλοκήλη, (decomp.) tumor scroti, intestino et omento simul in ipsum devolutis. Gal. de tumor. præter nat.

Κιρσοκήλη, varicosus ramex, hoc est, dilatatio vasorum quæ testiculum nutriunt. Paul. Ægin. l. 3. c. 64. Ab Aëtio ponitur etiam inter mulierum morbos, diciturque venarum esse dilatatio varicibus crurum similis.

'Υγροκιρσοκήλη, (decomp.) est dilatatio vasorum à quibus alimentum testibus suppeditatur, et lenti humoris in aliqua scroti parte collectio. Autor definit. medicarum.

Πνευματοκήλη, ramex ventosus. Paul. Ægin.

Πωροκήλη, ramex callosus (sive tophus) in testiculo aut in membrana erythroide concrescens, multum renitens, durus et inæqualis. Ægin. lib. 6. c. 63.

Σαρκοκήλη, carnosus ramex, ramicis genus, quum caro inter tunicas increscit: seu est caro durior, quæ aliqua scroti parte increvit. Poll. l. 4. c. 25.

'Υγροκήλη, hernia aquosa, seu ramex aquosus, seu aquosa collectio circa alterum testiculum, inter secundam et quartam membranulam. Poll. l. 4. c. 25.

'Υδροκήλη, idem, i. tumor aquosus corporum scrotum implicantium. Vide Celsum l. 7. c. 18. et Paul. l. 6. c. 18.

'Υδροκηλικοί, qui laborant aquoso ramice, hydrocelici. Plin. lib. 30. cap. 8.

ΚΗΛΙ'Σ, ῖδος, ἡ, macula. (Soph. Œdip. Tyr. 833. 1398. Æsch. Eum. 820.) Plutarch. de am. frat. πρὸς ἐσθῆτα ὥσπερ βαφὴ ἡ κηλὶς, δυσέκνιπτος γενέσθαι καὶ δυσέκπλυτος. Synes. τὰ ἁμαρτήματα λόγον ἔχει πρὸς τὰς ἀνεκπλύτους κηλῖδας, ineluibilium macularum instar sunt. Idem, epist. 105. ἐμπεπλησμένον κηλίδων οἵων ἂν εἴποι τις ἄρρητων, ineffabilibus plenum maculis. Est etiam ulcus, cicatrix, nævus: item probrum, Hesychio. Sic apud Suidam, τῷ βίῳ τῶν ἀνθρώπων κηλῖδα προσετρίψατο. Et Herodian. l. 6. τιμωρίας τε καὶ κηλῖδας πάσας αὐτοῖς ἀνῆκεν.

Κηλιδόω, maculo, labe fœdo. [Eurip. Herc. Fur. 1317. οὐ δεσμοῖσι διὰ τυραννίδας πατέρας ἐκηλίδωσαν;]

Κηλιδωτὸς, οῦ, ὁ, maculatus, labe fœdatus.

'Ακηλίδωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, (comp.) immaculatus, cui macula seu labes aspersa non est, ut, ἀκηλίδωτος βίος, vita immaculata. Sapient. cap. 4.

ΚΗΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, camus: fiscella è vimine, qua capiunt purpuras. Hesych. ut nassa apud Latinos. Item operculum è vitili, simile infundibulo, quod judiciariæ urnæ superponitur. Aristoph. in Vesp. κἀπισταίην ἐπὶ τοῖς κημοῖς, ψηφιζομένων ὁ τελευταῖος. Et aliquanto post, βάλλε κημούς, in malam rem: abjice camos. Item fiscella è vimine aut reticulum è funiculis plexum, quod equisones equis et muliones mulis circumponunt, imposito in id hordeo, avenâ, farrâve, ita ut equi molive in itinere non subsistant quærendi pabuli gratia. Est etiam species fræni, Hesych. quod circumjicitur equis mordacibus. Xen. de re equestri, ὁ κημὸς ἀναπνεῖν μὲν οὐ κωλύει, δάκνειν δὲ οὐκ ἐᾷ. Eustathius dicit esse linteum aliquod velamen, quod panifices ori et naribus circumponunt, ut apud Athen. lib. 12. (de panifice) ἔχων περὶ τῷ στόματι κημὸν ἔτριβε τὸ σταῖς. ☞ Etym. à κάμπτω deduci scribit, ut sit κημὸς, quasi κάμμος. † Diaconus ad Hesiod. Asp. p. 213. b. a κάμπτω deducit. †

Κημόω, ῶ, camum circumpono, apud Xen. loco citato.

Κήμωσις, fiscellæ seu cami circumpositio. Hesych.

ΚΗΝΥ'ΣΣΟΜΑΙ, in spectrum et umbram corporis evanesco. (Æsch. Ch. 194. ubi V. Steph. Lect. var.)

Κήνυγμα, spectrum et umbra corporis. Hesych.

ΚΗ'Ξ, secundum Apionem, dicitur ὁ λάρος: qui et καύηξ. Quidam exponunt αἴθυιαν, mergum: alii κέπφον. alii diversam esse avem volunt. Od. ό. Ἄντλῳ δ' ἐνδούπησε πεσοῦσ' ὡς εἰναλίη κήξ. Eadem avis nominatur καύηξ et κηρύλος, ceyx, et cerylus. Aristot. tamen hist. an. lib. 8. c. 3. κηρύλον diversam esse à laro, mergo, cepho indicat. et Antigonus apud schol. Aristoph. scribit, κηρύλους dici mares alcyonum.

ΚΗ͂ΠΟΣ, ου, ὁ, hortus. Odyss. Ζ. Καί μοι αὐτόθι ἔχε πολυδένδρεον. Athen. lib. 1. τὰς ἐν τῷ κήπῳ γινομένας θριδακίνας φαγεῖν, ἀπώλεσ' ἑταίρους. ☞ A κήπος significante τὸ σκέπειν deducunt Etymologistæ. Eust. Hesych. Ut κῆπος sit, ὁ περιπεφραγμένος καὶ ἐσκεπασμένος τόπος. ☜ Item pecten, pubes muliebris, ut apud Laërtium, οὐδὲ τοῦτ' εἶδε Ξενοφῶν; ὁ ἀποκείρας αὐτῆς τὸν κῆπον ἐδαίσατο; i. nunquid ejus ventrali sublato, ipsius pubem aspexit? ¶ Item κῆπος, tonsuræ quoddam genus, de quo Poll. Hesych. Suid. Eust.

Κηπαῖος, hortensis, ut, σμῖλαξ κηπαία, apud Diosc.

Κηπαία, ἡ, cepæa herba; de qua Diosc. l. 2. c. 168.

Κήπιος, idem quod κηπαῖος, hortensis. Nicand. in Ther.

Κηπεύω, hortum colo, vel in horto colo aut excolo. Exp. et, in horto sero. Theophylactus in epist. τὰς ἀνεμώνας ἃς Ἐρυθραὶ κηπεύουσιν, in suis hortis colunt.

Κηπεύεσθαι, dicuntur plantæ, apud Theophr. et Athen. l. 2.

[Κήπευμα, Aristoph. Av. 1099. Ἠρινά τε βοσκόμεθα παρθένια λευκότροφα μύρτα, Χαρίτων τε κηπεύματα.]

Κηπευτὸς, hortensis, q. d. in horto satus vel cultus.

Κηπεία, ἡ, cultura horti. Plat. de leg.

Κηπίον, ου, τὸ, hortulus. Theoc. Item illud tonsuræ genus, quod κῆπος etiam vocatur. Luc. in Lexiph.

Κηπίδιον, itidem, hortulus. Laërt.

Composita.

Ἀγριοκήπιον, ου, τὸ, hortulus incultus, apud Strab. lib. 10.

Ἐπικήπιος ἀὴρ, hortensis aura.

Μαινόκηπος, furiosè libidinosa: cujus pubes seu pecten insanit. apud Aristoph.

Φιλόκηπος, hortorum studiosus. Laërt. [lib. 9. §. 112.]

ΚΗ͂Ρ, ρὸς, mors, fatum. Soph. in Trach. Ἀλλ' ἐστὶ τοῦ τέλους, ὡς ἐλπίδες φανεῖ καλεῖσθαι κὴρ τελέσειεν ἃ καλά. (Sch. expl. τιμωρία. Æsch. Ag. 214. Eurip. Phœniss. 912. κηρὸς μέλανος θανάτου. Il. Β. Cat. N. 341. Soph. Œdip. Tyr. 479. Tr. 133. 461.) Plerumque in malam partem, fatum lethiferum, seu funestum: vel sors funesta et adversa. Il. π. ἐπίκρυψε κῆρα κακὴν μέλανος θανάτοιο. Od. γ. οὐδέ κέ τις θάνατον καὶ κῆρας ἀλύξαι. Il. Β. τὸς μὲ κῆρες ἄγον θανάτοιο φέρονται, Cicero interpr. Qui non funestis liquerunt lumina fatis. † Κῆρες in plur. Parcæ. Hesiod. Asp. 249.† Absque θανάτου positum exponitur lethum, mors. Il. χ. Τεθνάθι· κῆρα δ' ἐγὼ τότε δέξομαι. Od. ε. πολλοί τε φόνοι καὶ κῆρα μέλαιναν. Iliad. γ. κῆρ' ἀλεείνων, lethum fugiens. Plut. de am. frat. φθόνος ἐμφυλίων καὶ ζηλοτυπίας αἴσχιστα νοσήματα, καὶ κῆρες οὐκ οἰκίαις μόνον, ἀλλὰ καὶ πόλεσιν ὀλέθριαι. Item metaphoricè pestis, apud Suid. Exponitur etiam, dira calamitas, noxa, apud Plat. l. 11. de rep. Theophr. de caus. plant. l. 5. c. 14. locis quoque suas κῆρας tribuit, i. fatalia vitia, fatales ægritudines et morbos. Pro morbo accipi à Soph. testatur ejus scholiastes in Philoct. πῶς γὰρ ἂν τοσῶνδ' ἀνὴρ Κῆρα παλαιᾷ περὶ τοσοῦδε μακρῷ: † Inter Κῆρας et μοίρας hoc discrimen notat Schol. Hesiod. Theog. 217. ut μοῖραι sint αἱ ἐπιμερίζουσαι, impertientes. κῆρες verò αἱ ἐπιφερόμεναι θάνατον, decernentes mortem.† ¶ At κῆρ circumfl. vide in Κέαρ.

Κηρέσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, fatalis, noxius. Hesych.

Κηρίαι, fasciæ sepulchrales. Hesych. Pro quo scribitur et κειρίαι. Joan. 11. Dicuntur κειρίαι etiam fasciæ lecti: apud Aristoph. in avib. et proverb. Solom. c. 7.

Κηρίαι, lumbrici lati. Erot.

Κηραίνω, interimo, corrumpo, noceo. Hesych. Item neutraliter, fatali quodam interitu pereo, miserè pereo, Philo de vita M. l. 3. (Æsch. Suppl. 1006.) ¶ Aliam significat. vide in Κέαρ, suprà.

Composita.

Ἀκήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, immortalis, fato lethifero non obnoxius, morbi expers, sanus, non obnoxius κηρί. Simonides; Πάμπαν δ' ἄμμορος οὔτις, οὐδ' ἀκήριος. Exponitur et illæsus, qui non est passus ullam κῆρα. Od. φ. et μ. Item non exitialis, non lethifer. Vide Nicand. scholiasten.

Ἀκήρατος, ου, ὁ καὶ ἡ, immortalis, incorruptus. Aristot. de mundo, et Xen. Vide et comp. ab ἄτη. Item purus, sincerus, ut, ἀκήρατον ὕδωρ. Il. ω. Item integer, incorruptus, intemeratus. Xen. ἀκήρατος φιλία διαμένει. Sic, ἀκήρατα λέχη, apud Eurip. in Oreste. (Æsch. Ag. 670.)

Ἀκηράσιος, poët. idem quod ἀκήρατος, ut, ἀκηράσιος οἶνος, apud Hom. vinum sincerum et non corruptum.

Decomp. Παναχήρατος, qui nulla ex parte fato obnoxius est, planè immortalis.

(Ἐκκηραίνω, φαρμακοῦμαι. Æschyl. Eum. 128.)

Ἐπίκηρος, ου, ὁ καὶ ἡ, fato lethifero obnoxius, fatalibus morbis obnoxius. Interdum etiam caducus, fluxus. Aristot. de mundo. Theophrast. hist. pl. l. 6. c. 7. Item τὸ ἐπίκηρον, substantivè, apud Plat. symp. 4. et in Axiocho.

Ἐπικήρως, more eorum qui fato lethifero et fatalibus morbis obnoxii sunt. Isocr. in encomio Busir. et Philo de mundo.

Ἐπικήριος, idem quod ἐπίκηρος. Luc. in vita auct.

Πολύκηρος, fatalis, noxius. Nicand.

ΚΗΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, cera. Od. μ.——κηροῖο μέγαν τροχὸν ὀξέϊ χαλκῷ Τυτθὰ διατμήξας, χερσὶ στιβαρῇσι πίεζον. Luc. in somn. ταῖς ἐκ τοῦ κηροῦ πλαστικαῖς, ludicris ex cera figmentis. Herodian. l. 4. κηροῦ πλασάμενοι εἰκόνα, statuam ceream. De ceræ generibus et usu vide Diosc. l. 2. c. 105. et Plin. l. 21. c. 14.

Κηρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cereus, cerinus, ceram referens.

Κηρόω, ῶ, cera obduco seu circumlino.

Κήρωμα, τὸ, tabula cerata in qua antiqui scribebant. Item ceratura. Item unguentum quod fit subacta oleo cera, quo in palæstris utebantur athletæ. Plut. in l. an. sen. adm. resp.

Κηρωματικὸς, οῦ, ὁ, ceromaticus, ceromate unctus.

Κηρωματιστὴς, οῦ, ὁ, qui ceromate aliquem ungit ad certamen palæstricum.

Κήρωσις, εως, ἡ, materia ex qua cera conficitur. Aristot. hist. anim. lib. 5. cap. 22.

Κηρωτὸς, οῦ, ὁ, ceratus, cera obductus. undè κηρωτὴ ῥοδίνη, ceratum rosaceum, apud Diosc. Τὸ κηρωτὸν, ceratum: medicamenti genus, sic dictum, quod magna ex parte cera constet.

Κήρινος, ου, ὁ, cereus ut, κήρινον πλάσμα, apud Plat. in Theæt. Et, κήριναι γυναῖκες, cereæ mulierculæ, vel quæ ceris in fucando corpore utuntur, apud Philostr. ep. 39.

Κηρίτης, ου, ὁ, cerites, gemma ceræ similis. Plin.

Κήρινθον, ου, τὸ, cerinthum. Numeratur inter flores æstivos, à Theophrast. pl. l. 6. c. 7. et putatur id esse quod cerinthen vocat Plin. l. 21. c. 12. Utitur et Aristot. hist. an. l. 9. c. 40.

Κηρίον, ου, τὸ, favus, ceræ cellula, sive domicilium in quo apes mellificant. Hesiod. in Theog. † 597.† Athen. l. 14. Aristot. l. 5. c. 22. Item favus, i. tumor in cute consistens, eamque majoribus foraminibus perrodens, ex quibus humor melli similis excernitur. Aëtius l. 6. Diosc. l. 2. c. 151.

Κηριάζω, F. σω, favos confingo, favos construo. Purpuræ etiam et murices, quæ salivariam quandam lentorem emittunt, qui concrescens favi similitudinem repræsentat, κηριάζειν dicuntur apud Aristot. hist. an. l. 5. c. 15. Exponitur etiam, cerifico vel favifico, apud eundem Aristot. ibidem.

Κηριόομαι, percellor, consternor. propriè, pallore cereo perfundor ex metu. Hesych. et Suid.

Composita.

Ἀκήρωτος, ceram non habens. Lucian.

Ἐγκηρόω, ῶ, incero. Hippocr.

Κατακηρόω, ῶ, cera obduco, seu cera circumlino, incero. Herodot. l. 1. κατακηρώσαντες δὲ τὸν νέκυν Πέρσαι γῇ κρύπτουσι.

Μελίκηρα, ἡ, favago purpurarum, apud Aristot. lentor cujusdam ceræ quam purpuræ verno tempore congregatæ mutuo attritu salivant. Apud Athen. l. 3. scribitur μελίκηρα. Pro eodem dicitur et μελίκηρον, quod simpliciter favum exp. apud Theocr. idyll. 21.

Μελικηρὶς, sanies quæ crassior et glutinosior, subalbida, mellique albo subsimilis ex malis ulceribus fertur, ubi nervi circa articulos læsi sunt. Cels. l. 5. c. 26.

Μελικηρὶς, appellatur apostema, humorem melli similem membrana conclusum habens, quique ex membrana secta non aliter quàm mel è favis diffluit. Vide κηρίον, suprà, et apud Aëtium l. 3. c. 48. Στεατωμάτων καὶ μελικηρίδων.

Πισσόκηρος, vocabulum est τῶν μελιττουργῶν. Aristot. hist. an. l. 9. c. 40.

Μυροπισσόκηρος, (decomp.) compositi medicamenti genus, apud Gal. τῶν κατὰ τόπους lib. 1.

Πριμικήριος, primicerius.

Σκληρόκηρος, ου, ὁ καὶ ἡ, dura cera obductus, ut, σκληρόκηροι δέλτοι, apud Suid. libelli qui ob ceræ duritiem difficulter scripturam admittunt, diu autem, quæ inscripta sunt, retinent.

ΚΗΡΥ'ΒΙΑ, τὰ, propriè dicuntur folliculi fabarum qui decolant dum coquuntur, seu, ut alii interpr. rejectamenta fabarum. Cratin. δεινὸν ἔχων τὸν τράχηλον ὅτι κηρύβι' ἐσθίων. Erotian. κηρύβια, apud Hippocr. expon. acerum et furfurum, Atticam esse vocem annotans.

ΚΗ'ΡΥΞ, υκος, ὁ, præco. (Æsch. Ag. 502. 524. Ch. 163. Soph. Tr. 231. Œdip. Tyr. 723.) (☞ A verbo γηρύω derivari tradit Eustath. unde ab Homero, Il. δ. dici ἠπύτα κῆρυξ, forma quadam etymologiæ.) † V. et Schol. ad Hesiod. Theog. 28.† Ut Il. Β. Αὐτὰρ ὁ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσε Κηρύσσειν ἀγορήνδε καρηκομόωντας Ἀχαιούς. Iliad. ψ.——ἐν δ' ἄρα κῆρυξ Χερσὶ σκῆπτρον ἔθηκε, σιωπῆσαί τ' ἐκέλευσεν Ἀργείους. Xen. Hell. 2. ὁ τῶν μυστῶν κῆρυξ μάλ' εὔφωνος ὢν κατασιωπησάμενος ἔλεγεν. Herodian. lib. 1. πιπράσκεσθαι ὑπὸ κήρυκι, vendi sub præcone, subjici voci præconis. Item caduceator. Iliad. ε. Xen. Hell. 4. ἔπεμψαν κήρυκας, ὑποσπόνδους τοὺς νεκροὺς αἰτοῦντες θάψαι. Idem lib. 4. ἔπεμψαν ἐστεφανωμένους δύο κήρυκας, ἐπιφέροντας σπονδάς. † Pæd. l. 2. 44 s.† ¶ Κῆρυξ, piscis, apud Aristot. Latinè buccinum, seu (ut alii) murex. Plin. l. 9. c. 36. ¶ Κήρυξ, avis quædam, quæ et κηρύλος.

Κηρύκειον vel κηρύκιον, ου, τὸ, caduceum. Scholiastes Thuc. l. 1. annotat, κηρύκειον fuisse lignum rectum, habens duos angues sibi invicem implicitos, et facies habentes sibi obversas. Vide plura apud eundem, item apud Suidam: nec non apud Polybium lib. 3. ¶ Κηρύκειον, merces, quæ datur præconii nomine. ¶ Κηρύκειον, signum cœleste. Procl.

Κηρυκεύω, caduceatoris munus obeo. Poll. (Æsch. Suppl. 229.)

(Κηρύκευμα. ὅ τις ἀπαγγέλλει. Æschyl. S. c. Th. 657.)

Κηρυκεία, ας, ἡ, vel κηρύκευσις, munus caduceatoris. Herodot. lib. 7. Est item merces, quæ dabatur præconibus venditionum seu auctionum nomine.

[Κηρυκικός. Plat. Politic. ἐν τὸ κηρυκικὸν ἔθνος, ὅσοι τε περὶ γράμματα σοφοὶ γίγνονται, &c.]

Κηρύσσω, vel κηρύττω, prædico, præconio pronuntio, promulgo. Interdum absolutè ponitur: ut Xen. Pæd. 7. τοὺς δὲ κήρυκας κηρύττειν ἐκέλευσεν. Idem Pæd. 4. κηρυξάτω μὴ ἀδικεῖν μηδένα τὴν ἀγοράν, præco edicat ne quis, &c. Item præconio voce seu convoco, aut cito: cum accus. ut Il. Β. Αὐτὰρ ὁ κηρύκεσσι λιγυφθόγγοισι κέλευσε Κηρύσσειν ἀγορήνδε καρηκομόωντας Ἀχαιούς, præconio vocare ad concionem. Sic apud Plut. in apophth. σὺ δ' αὐτὸς πότερον ἔθελες; ὁ παῖς ἐν ὀλυμπιάσιν, ἢ ὁ κηρύσσων τοὺς νικῶντας εἶναι; ¶ Κηρύττειν dicuntur sæpe non ipsi κήρυκες, sed ii, qui eos κηρύττειν jubent. † Sic Xen. Pæd. l. 5. p. 136. b.† Thuc. l. 4. ἐκήρυξάν τε εἰ βούλονται τὰ ὅπλα παραδοῦναι καὶ σφᾶς αὐτοὺς Ἀθηναίοις, id est, præconem pronuntiare jusserunt. Aliquando expon. per præconem edicere, seu præconis voce edicere. Xen. αἱ πόλεις οὐ κηρύττουσιν ἀσφάλειαν καὶ προσιόντι, καὶ ἀπιόντι. Apud Philonem κήρυγμα κηρύττει exp. per præconem edictum promulgat. ¶ Item κηρύττω, præconis voci subjicio, per præconem vendo, sub hasta vendo, auctionor. Plut. in Galba. ὅσα Νέρωνος ἦν ἐν Ἰβηρίᾳ, κηρύττων. Sic, κηρύττειν τὰ πατρῷα, apud eundem. ¶ Item κηρύττω, loco, ἐκδίδωμι, ἀπομισθῶ. Poll. ¶ Item metaphoricè, vulgo, divulgo. Herodian. lib. 1. ἄγγελοί τε ἦσαν κηρύττοντες τὴν τοῦ βασιλέως ἄφιξιν. Et Matth. c. 10. καὶ ὃ εἰς τὸ οὖς ἀκούετε, κηρύξατε ἐπὶ τῶν δωμάτων, tanquam præcones promulgate. ¶ Significat etiam, invoco. Eurip. in Hecub. κήρυσσε θεοὺς τούς τ' οὐρανίδας, τούς θ' ὑπὸ γαίας, invoca deos superos, inferosque. (Phœniss. 47. indico. Soph. El. 1109. Tr. 97. Æsch. Ag. 1358. Ch. 122. Suppl. 1006.)

Κηρύσσομαι, seu κηρύττομαι, præconio pronuntior seu declaror, aut denuntior. Xen. Pæd. 8. Item κηρύττεσθαι dicuntur ea quæ præconis voce edicuntur. Interdum etiam κηρύττεσθαι dicuntur ea quæ per præconem venduntur. [Soph. Œdip. Tyr. 757.]

Κήρυγμα, ατος, τὸ, præconium, id ipsum quod per præconem edicitur et promulgatur, edictum præconis voce factum. Demosth. pro corona, γίγνεται τὸ κήρυγμα. Arist. Œconom. 2. κήρυγμα ἐποιήσατο ἀναφέρειν, voce præconis edixit ut referret. Accipitur etiam pro ipsa promulgandi actione. Æschin. contra Ctesiph. μὴ ἐργολαβεῖν ἐν τοῖς κηρύγμασι, quæstum non exercere in pronunciandis præmiis, i. in proferendis promulgationibus. (Soph. Œdip. Tyr. 350.)

Composita: ac primùm ex nomine κῆρυξ.

Δημοκήρυξ, publicus præco, caduceator, populi præco. Æschines de falsa leg.

Δρομοκήρυξ, υκος, ὁ, præco seu nuntius præcursorius.

Θεοκήρυξ, Dei præco. In novell. const.

Ἱεροκήρυξ, sacer præco, præco qui in sacris favere linguis jubet, aut aliud quippiam inter rem sacram edicit. Synes.

Στρατοκήρυξ, exercitus præco. Reg. l. 3. c. 22.

Ψευδοκήρυξ, falsus præco. Sophoc. [Philoct. 1358. τοὺς τῶν Ἀχαιῶν ψευδοκήρυκας, κακοὺς Ὄντας πρὸς αἰχμὴν, ἐν δὲ τοῖς λόγοις θρασεῖς. Schol. ἀντὶ τοῦ, ψευδοπρεσβευτὰς, ἢ ψευδῶς κηρυττομένους καὶ ἐγκωμιαζομένους.]

Composita ex κηρυκεύω.

Διακηρυκεύομαι, per caduceatorem seu præconem pacem peto, aut de pace ago; mitto caduceatores seu legatos de ineundo fœdere. [Thucyd. Hist. lib. 4. §. 38. Ἔλεγε δὲ ὁ Στύφων καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ ὅτι βούλονται διακηρυκεύσασθαι πρὸς τοὺς ἐν τῇ ἠπείρῳ Λακεδαιμονίους &c. Schol. ἐν ἴσῳ μέν ἐστι τῷ ἐπικηρυκεύεσθαι. εἰ μή τις εἴποι τὸ μὲν διακηρυκεύεσθαι, πρὸς φίλους, τὸ δ' ἐπικηρυκεύεσθαι, πρὸς πολεμίους.]

Ἐπικηρυκεύομαι, idem. Thucyd. lib. 3. Demosthen. contra Leptin. [Aristoph. Thesm. 1174. ταῦτ' ἐπικηρυκεύομαι. Schol. ταῦτα τὰ κηρύγματα ποιῶ. Herodot. Hist. lib. 1. cap. 60. περιελαυνόμενος δὲ τῇ στάσει ὁ Μεγακλέης, ἐπεκηρυκεύετο Πεισιστράτῳ. Plut. Menex.] Item passiva signif. apud Plut. in Themist.

Ἐπικηρυκεία, ipse actus mittendi caduceatores, seu legatos de pace aut fœdere. Demosth. in orat. de pace.

Ἐπικηρύκευμα, legatio, præconium. Eurip. [Med. 738. φίλος γένοι' ἄν, κἀπικηρυκεύματα Οὐκ ἂν πίθοιο.]

Προσκηρυκεύομαι, caduceatorem mitto ad.

Composita ex κηρύττω.

Ἀκήρυκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, per caduceatorem seu præconem non indictus, ut, ἀκήρυκτος πόλεμος, apud Herodot. et Demosth. pro Ctesiph. Dicitur etiam, ἀκήρυκτος ἔχθρα, implacabiles inimicitiæ, apud Plut. Item præconis voce seu præconio non celebratus. Æschin. [illegible] Ctesiph. (Soph. Tr. 45.)

Ἀκηρυκτεὶ, citra caduceatorem, vel absque caduceo. Thuc. l. 1.

Ἀκηρυκτί, idem quod ἀκηρυκτεί. Thuc. l. 2.

Ἀνακηρύττω, voce præconis renuntio, voce præconis promulgo et proclamo. Lucian. ἀνακηρύττομαι νικητής. Item generalius, renuntio, denuntio. Xenoph. (de servo fugitivo) ἄλλους παρακαλῶ σῶστρα αὐτῷ ἀνακηρύσσειν, ut, [illegible] recuperetur, præmium ejus inventori denuntient. Item, prædico, laudum præconium tribuo. Syn. ep. 122. (Soph. Œdip. Tyr. 458.)

Ἀνακήρυξις, εως, ἡ, renunciatio sive renunciatio quæ voce præconis fit, promulgatio quæ per præconem fit. Specialiter autem quum de victore dicitur, est pronunciatio qua ipse voce præconis victor renunciatur. Poll.

Ἀνακήρυκτος, voce præconis renuntiatus, designatus, apud Areopag.

[Ἀντικηρύττω. Eurip. Suppl. 673. Κοὐδὲν Κρέων τοῖσδ' ἀντεκήρυξεν λόγοις, Ἀλλ' ἦν ἐφ' ὅπλοις σῖγα.]

Ἀποκηρύττω, per præconem vendo, proscribo, auctionor, et in auctione vendo, indico licitantibus. Aliquando cum solo accus. Lucian. πέρνας σε ἔδει πρὸς ἄνδρα ἱκανὸν ἀποκηρύττειν. Sic dicitur ἀποκηρύττειν τὰ πατρῷα. Aliquando cum accus. simul et genit. precium denotante, ut apud Luc. πόσου τοῦτον ἀποκηρύττεις; quanti hunc indicas? aut quanti hunc vendis? ¶ Item abdico, ut apud Lucian. υἱὸν ἀποκηρύττειν, filium abdicare. Item, ejicio, expello alicunde: propriè tanquam à domo paterna. Apud Theodor. hist. eccles. l. 5. exp. extermino, in exilium mitto, finibus expello. ¶ Item per præconem interdico.

Ἀποκηρύττομαι, proscribor, in auctione vendor, &c. Lucian. δυ' ὀβολῶν ἀποκεκηρυγμένος, duobus obolis venditus, vel addictus. Item abdicor, apud Lucian. Item per præconem interdicitur mihi. Xen. Hell. 5. ἀποκεκήρυκται μηδένα μετὰ σφῶν στρατεύειν Θηβαίων ἐπ' Ὀλυνθίους.

Ἀποκήρυξις, venditio per præconem, proscriptio, venditio in auctione. Item abdicatio. Lucian. A Synesio usurpatur etiam pro excommunicatione. Item interdictum, prohibitio.

Ἀποκήρυκτος, abdicatus, qui propter delicta domo paterna ejectus fuit. Apud Synesium, ἀποκηρύκτους τῆς ἐκκλησίας ἄγεσθαι, excommunicatos ab ecclesia.

(Γυναικοκήρυκτος. Æsch. Ag. 496.) ‡ Γυναικοκήρυκτον κλέος. Rumor a muliere sparsus. Blomf.‡

Εἰσκηρύττω, voce præconis evoco. Aristoph. in Acharn. Ἕτερος ἀλαζὼν οὗτος εἰσκηρύττεται, in concionem vocatur.

Ἐκκηρύττω, voce præconis extermino, edicto per præconem publicato expello. Æschin. ἐξεκήρυξαν ἐκ τῆς πόλεως, voce præconis ejecerunt ex urbe, per præconem exilium ei denunciarunt.

Ἐκκήρυκτος, voce præconis exterminatus, præconis voce publicè expulsus et exactus. Metaphoricè apud Dionys. ἐκκήρυκτος τῆς θεολογίας πᾶς ὁ ἀλλοτριούμενος, a theologia ejicitur et condemnatur.

Ἐπικηρύττω, per præconem denuntio. Xenoph. Hell. 1. ἐπεκήρυξέ τε, ὃς ἂν ἁλίσκηται ἐς τὸ πέραν διαπλέων, θάνατον τὴν ζημίαν, capitis pœnam præconis voce denuntiavit [illegible] qui in ulteriorem partem trajecisset. Frequens est, ἐπικηρύττειν χρήματά τινι, apud Dem. publico edicto proponere pecuniam qui aliquem occiderit. Sic apud Herod. ἐπεκήρυξαν ἐπὶ Κορυδάλλῳ ἀργύριον, Corydali caput pecunia licitati sunt. ¶ Item, sufficio, substituo. Gregor. ὅτι ἀνάξιον ἡμῶν ἄλλον ἐπεκήρυξαν ἡμῖν ἐπίσκοπον. (Cum Dat. Æschyl. S. c. Th. 640.)

Προκηρύττω, per præconem præsignifico. Item per præconem prius edico. Sæpe accipitur pro κηρύττω. Aristot. Œcon. 2. προεκήρυξεν ἀπιέναι τὸν βουλόμενον. Est etiam, per præconem prius indico, ut, προκηρύξαι πόλεμον, apud Poll. cui opp. ἀκήρυκτος πόλεμος. † Ipse præco dicitur προκηρύττων. Soph. El. 686.†

Προανακηρύσσω, promulgo, per præconem indico. Plut.

Συγκηρύττω, unde Συγκήρυγμα, commune præconium, i. plurium comprobatio. Polyb.

Ὑποκηρύττω, silentium indico, audientiam facio. Item, polliceor aliquid publicum. Poll.

ΚΗ͂ΤΟΣ, εος, τὸ, cetos, seu cetus: animal marinum inusitatæ et immensæ magnitudinis. Odyss. μ'. Δελφῖνάς τε, κύνας τε, καὶ εἴποτε μεῖζον ἕλῃσι Κῆτος. Et Odyss. δ'. Ἤ τί μοι καὶ κῆτος ἐπισσεύῃ μέγα δαίμων Ἐξ ἁλός. Sic Athen. lib. 7. dicit, θύννον ὑπερβαλλόντως αὐξηθέντα fieri κῆτος. ¶ Apud Proclum est signum cœleste hoc nomine. Meminit ejus Aratus quoque: apud quem Cic. pistricem vertit.

Κητώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cetaceus, qui è cetorum genere est. ut, κητώδεις ἰχθῦς, apud Athen. lib. 7. pisces cetacei. Sic, τὰ κητώδη, dicuntur, quæ cetacei generis sunt, quæ cetorum genere continentur. Aristot. histor. anim. lib. 8. cap. 2. τῶν ἐνύδρων καὶ τῶν ἄλλων κητωδῶν.

Κητῷος, et κητώεις, et κήτειος, idem quod κητώδης. Diosc. l. 3. ἰχθύος κητῴου. Apud Hom. Od. λ'. ἑταῖροι κήτειοι, exp. μεγάλοι. Et Od. δ'. Λακεδαίμονα κητώεσσαν, exp. μεγάλην, vel etiam plurima cete nutrientem.

Κητήνη, ἡ, navigium ceti instar magnum.

Κήτημα, Athen. lib. 3. tradit, τὸ ὑπογάστριον à quibusdam vocari.

Κητεία, videtur significare capturam cetorum, apud Athen. l. 7.

Composita.

Βαθυκήτης πόντος, apud Luc. dicitur, vel quòd in profundis suis recessibus cetos habeat: vel quòd habeat cete ingentia.

Μεγακήτης, εος, ὁ καὶ ἡ, magna seu ingentia habens cete. Item cete instar magnus, cetos magnitudine æquans. Il. λ'. et φ'.

Πολυκήτης, cetis abundans. Nili epith. apud Theocr. Idyll. 17. [v. 98.]

ΚΗΦΗ´Ν, ῆνος, ὁ, fucus: quartum apum genus, μεγέθει μὲν μέγιστον πάντων, ἄκεντρον [illegible] καὶ νωθρόν, ut tradit Aristot. hist. an. lib. 5. cap. 22. Hesiodus in Erg. ἴς κεν ἀεργὸς Ζώῃ κηφήνεσσι κοθούροις εἴκελος ὀργήν. Et Xen. Pæd. 2. ὥσπερ κηφῆνες δαπανῶν μόνον ζημιοῦσι τοὺς κοινωνούς.

Κηφήνιον, fucus parvulus: seu fœtus fuci. Aristot. hist. an. l. 8.

ΚΙ´ΒΔΗΛΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, cui scoria admixta est, seu à scoria non bene purgatus. Propriè de metallis dicitur, [illegible] quibus spurcitia illa, quam coctione excerni solet, remansit. Theog. Χρυσοῦ κιβδήλου καὶ ἀργύρου ἀνσχετὸς ἄτη. (Eurip. Med. 517.) Generalius etiam de iis dicitur quæ è talibus metallis fiunt, ut, κίβδηλον νόμισμα, pro adulterino aut subærato. Item metaph. non sincerus, fucatus, adulterinus. Unde apud Theog. Κιβδήλου δ' ἀνδρὸς γνῶναι χαλεπώτερον οὐδέν. ☞ Aristoph. schol. et Suidas νομίσματα κίβδηλα dicta scribunt παρὰ τὸ ὑπὸ Χίων δηλοῦσθαι, i. δηλεῖσθαι. Athenienses enim [illegible] bello contra Chios eorum numismatis impressisse literam χ, qua nota cognosci possent ac rejici. Suidas addit, κίβδηλον dici quasi τὸ κεῦθον δῆλον, ut quod habet quidem aliquam ἐπιφάνειαν ὡς ἀστεῖον, sed est μοχθηρὸν τῷ τρόπῳ. ¶ κίβδηλον vocari etiam scoriam, tradit Pollux. In qua signif. apud Hesych. et Etym. scribitur κιβδηλίς.

Κιβδηλία, ἡ, vitium, quo metallum aliquod laborat, quum probè defæcatum non est. Item pro ipsa scoria et metallorum fæce, ut tradunt schol. Aristoph. et Suid. ¶ Item improbitas, pravitas. Aristoph. in Avib. Πολλήν γ' ἀφαιρεῖς τοῦ βίου κιβδηλίαν.

Κιβδηλεύω, F. εύσω, scoriam admisceo, adultero. Aristot. eth. 9. c. 3. τοῖς τὸ νόμισμα κιβδηλεύουσι. Sic apud Aristoph. [illegible] Ran. (734.) Item metaph. adultero, corrumpo, depravo. Plat. de leg. lib. 11. πᾶς γάρ, ὁ κατ' ἀγορὰν κιβδηλεύων τι, ψεύδεται καὶ ἀπατᾷ.

Κιβδήλευμα, τό, cui scoria admista est, seu quod adulteratum est. Item adulteratio. Plato ibidem.

Κιβδηλεία, ἡ, scoriæ admistio, adulteratio quæ [illegible] scoriæ admistione: propriè de metallis. Item metaph. quævis adulteratio, corruptela, et depravatio. Plat. de leg. l. 11.

Κιβδηλιάω, palleo, ὠχριάω. Hesych. et Suid. Putatur ducta esse metaphora vel ab auri minimè probi, vel à luti colore. Aristot. probl. 2.

Ἀκίβδηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, (comp.) cui scoria nulla admista est. Plat. lib. 11. de leg. Item metaphoricè sincerus, purus, nullis dolis adulteratus. Herodot. in Calliope.

Ἀκιβδήλως, sine scoria. Item sincerè, purè, ita ut nullis dolis adulteratum sit. Isocr. ad Demon.

Ἀκιβδήλευτος, cui scoria admista non fuit, non adulteratus, incorruptus: idem quod ἀκίβδηλος.

ΚΙ´ΒΙΣΙΣ, pera, sacculus. Callim. ἐπιθεῖσα πάντα ἐμὴ κίβισις. Et Hesiod. in Asp. ἀμφὶ δέ μιν κίβισις θέε (θαῦμα ἰδέσθαι) Ἀργυρέη. † V. 224. ubi hanc vocem a Phœnicia deducit Clericus, quæ colligere sonat. V. Tzetzis ad illum Hesiod. Aspidis locum.† ☞ Etym. dictum vult παρὰ τὸ κεῖσθαι ἐκεῖ τὴν βίον: vel etiam à κίω, quasi τὴν εἰς τὸ κίειν καὶ ἰέναι βίον ἔχουσαν, i. τροφήν. Sunt qui per υ scribant, κύβισις.

ΚΙΒΩ´ΡΙΟΝ, ου, τὸ, ciborium: fructus fabæ Ægyptiæ. Diosc. l. 2. c. 128. [illegible] Athen. l. tertii initio. ¶ Est etiam poculi species, ut testatur Athen. ibidem.

ΚΙΒΩΤΟ´Σ, οῦ, ἡ, arca, cista, capsa. Athen. lib. 3. (de citria malo) ὅς τι μέγα κειμήλιον ἀποτίθεται ἐν ταῖς κιβωτοῖς μετὰ τῶν ἱματίων. Diosc. l. 3. c. 26. de absinthio: ἐνεὶ δὲ καὶ παρατιθέμενον εἰς τὰς κιβωτοὺς ἄβρωτα τηρεῖ τὰ ἱμάτια. Sic autor epist. ad Hebræos cap. 9. dicit, τὴν κιβωτὸν τῆς διαθήκης, arcam fœderis.

Κιβώτιον, ου, τὸ, arcula, capsula, scriniolum. Plut. in Alexand. Utitur et Aristoph.

ΚΙ´ΓΚΛΟΣ, ου, ὁ, cinclus: avis quæ continuo motu pennas quas in cauda habet, quassat, teste Galeno. Eadem quæ σεισοπυγίς, secundum nonnullos. Lat. motacilla.

Κιγκλίζω, imitor τὸν κίγκλον, in modum τοῦ κίγκλου moveor et agitor. Item activè, agito, concutio, motito. Hesych. Metaphoricè Theognis κιγκλίζειν ἀγαθὸν βίον dixit, i. felicem vitæ statum, crebris quasi motibus adhibitis, in pejorem mutare et invertere.

Κιγκλίζεσθαι, motu succuti, crebro motu agitari. Apud Theocrit. verò de pathico cinædo, tremulum crissare, seu cevère, Idyll. 5. Vide schol.

(Κιγκλίς. Sch. Theoc. Id. 5. 117.)

Κιγκλισμός, et κίγκλισις, exp. apud Hippocr. crebra et levis agitatio, succussio, succussus.

Διακιγκλίζω, (comp.) idem quod κιγκλίζω, Hesych. et Etym.

ΚΙ´ΔΑΡΙΣ, Hesychio autore est pileus regius: quem et τιάραν, nonnulli verò κίταριν per τ appellant: vel στέφος, (quale sacerdotes gestant, ex myrrha et labyzo;) vel περικράνιον πῖλον, στρόφιον ἀσφαλὲς ἀκίνητον. Plut. in Pomp. dicit, Mithridatis τὴν κίταριν fuisse θαυμαστῆς ἐργασίας. Et in Artox. Dario datum fuisse τὴν καλουμένην κίταριν ὀρθὴν φέρειν. Apud Curtium (ut apud Poll. quoque) per δ, lib. 3. Cidarim (inquit) Persæ capitis vocabant insigne: hoc cærulea fascia albo distincta circuibat. ¶ Apud Athen. l. 14. ἡ παρὰ Ἀρκάσι κίδαρις, de saltationis quodam genere.

Ἀποκιδαρόω, cidari denudo. Levit. c. 10.

ΚΙΔΑ´ΦΗ, ης, ἡ, vulpes. Hesych.

Κίδαφος, idem. Item adject. dolosus, subdolus, fraudulentus, astutus. Hesych.

Κιδάφιος, idem quod κίδαφος, astutus. Hesych.

Κιδαφεύω, malitiosè et vafrè ago, more vulpino. Hesych. Idem tradit, hoc verbum exponi etiam ἐσθίειν, derivatum ἀπὸ τῶν κιῶν.

ΚΙΘΑ´ΡΑ, ας, ἡ, cithara: instrumentum musicum ex genere eorum quæ nervis intenduntur: quod Hieronymus scribit effici in modum Δ literæ, cum chordis viginti quatuor, et per digitos variis vocibus tinnuléque ictibus in diversis modis concitari. Plato Polit. 3. λύρα δή σοι, ἦν δ' ἐγὼ, καὶ κιθάρα λείπεται. Luc. τῇ κιθάρᾳ τὰ ἔπη προσᾳδόντων. ¶ Item superior pars thoracis usque ad jugulum. In qua signif. dici et κίθαρος à Doriensibus, annotat Erot. ¶ Dicta autem esse putatur κιθάρα, quasi à κινεῖν sive κινοῦσα ἔρωτας, ut ex antiquis tradit Eust.

Κίθαρις, ιος, ἡ, cithara, idem quod κιθάρα. Od. ά. Κῆρυξ δ' ἐν χερσὶν κίθαριν περικαλλέα θῆκε Φημίῳ. Et pro citharæ cantu. Od. θ'. Αἰεὶ δ' ἡμῖν δαίς τε φίλη κίθαρίς τε χοροί τε. Item ars sive scientia citharæ canendi. Il. ν'. ἑτέρῳ κίθαριν καὶ ἀοιδήν. (Æsch. Suppl. 689.)

Κιθαρίζω, F. ίσω, cithara cano, cithara ludo. Hom. hym. in Merc. Μέλπεο, καὶ κιθάριζε. Aristot. Pol. 8. οὐ γὰρ ὁ Ζεὺς αὐτὸς κιθαρίζει τοῖς ποιηταῖς. Sic apud Plut. in Lyc. et alibi. Item simpliciter, cano, sive sono. Il. σ'. —— παῖς φόρμιγγι λιγείῃ Ἱμερόεν κιθάριζε. Xenoph. in symp. πρὸς τὸν αὐλὸν ἐκιθάριζεν ὁ παῖς καὶ ᾖδεν.

Κιθαρίζομαι, cithara mihi canitur, citharæ canentes audio: unde τὸ κιθαριζόμενον, quod cithara canitur, apud Plut. de musica.

[Κιθαριστέον. Plat. Sisyph. μᾶλλον ὥσπερ ἂν εἰ κιθαριστέον εἴη αὐτῷ, ἢ ἄλλο τι τῶν κατὰ μουσικὴν ποιητέον;]

Κιθάρισμα, τό, citharæ sonus, vel sonus citharæ pulsatæ. Plat. in Protag.

Κιθαρισμός, οῦ, ὁ, idem. Callim.

Κιθάρισις, εως, ἡ, citharæ pulsatio, citharæ cantus. Plutarch. symp. 8. Athen. l. 8. et 14.

Κιθαριστής, οῦ, ὁ, citharista, qui cithara canit. Hesiod. in Theogon. † 595. [illegible] Aristoph. Nub. 961.† Aristot. de poët.

Κιθαριστικός, οῦ, ὁ, ad citharistam pertinens. Item peritus citharam pulsandi. Plat. de leg. Et, κιθαριστική, sub. τέχνη, ars citharistarum, scientia seu ars pulsandi citharam.

Κιθαρίστρια, ἡ, citharistria. Athen.

Κιθαριστύς, ύος, ἡ, scientia pulsandi citharam, ars canendi cithara. Il. β'.

Κιθαριστήριος, ου, ὁ, unde κιθαριστήριοι αὐλοί, tibiæ quibus citharæ accinebatur. Athen. l. 4. et 14.

Κιθάριον, ου, τό, parva cithara. Athen.

Κίθαρος, ου, ὁ, citharus: piscis nomen, quem fidiculam Gaza appellat. Aristot. de hist. an. et Athen. lib. 7. Etymol. dictum ideo à κιθάρα putat, quòd ejus ossicula citharæ fidibus similia sint.

Composita.

Ἐγκιθαρίζω, q. d. citharam pulso in, idem quod κιθαρίζω. Homer. hymno in Mercur. Πῶς γεγονὼς μέσῳ ἤματι ἐγκιθάριζεν. Sic et apud eundem hymno in Apollinem.

Φιλοκιθαριστής, citharistarum amans. Item qui cithara ludere amat.

Ψιλοκιθαριστική, ἡ, (sc. τέχνη,) nudus citharæ cantus, nuda citharam pulsandi ratio. Athen. lib. 14.

ΚΙ'ΚΙ, εως, τὸ, cici: arbor, quæ alio nomine κρότων dicitur, et σήσαμον ἄγριον, et σέσελι κύπριον, teste Diosc. l. 4. c. 164.

Κίκινον ἔλαιον, oleum quod ex fructu ejus exprimitur: de cujus usu vide Gal. simpl. med. l. 7. et Plin. l. 23. c. 4.

ΚΙ'ΚΙΝΝΟΣ, ου, ὁ, cincinnus, cirrus, crinis intortus crispatusque. Epig. lib. 7. Ναὶ μὰ τὸν εὐπλόκαμον Τιμοῦς φιλέρωτα κίκιννον. Aristoph. apud Suid. ὡς ἐγὼ νομίζω τοῖσιν γέρας εἶναι κρεῖττον ἢ πολλοὺς κικίννους, κακὸν σχῆμα καὶ εὐρυπρωκτίαν. Pollux quoque lib. 2. scribit, Aristoph. et Eupolin τοὺς βοστρύχους vocare κικίννους. Theoc. idyll. 4. ταῦτ' ἄρα λεπτὸς, χ' ὁ μύσταξ πολὺς αὐτὸς ἀδ'. αὐαλέοι δὲ κίκιννοι, squalidique capilli. (Κίκινος cum uno ν. Theoc. ιά. 10.)

ΚΙΚΚΑΒΑΥ͂, vox noctuarum, ut scribit schol. Arist. in avibus.

Κικκαβᾶ, ἡ, noctua. à voce κικκαβαῦ, teste eodem schol.

Κικυμὶς, idem quod κικκαβᾶ, Callim. πάρτ' ἀγαθὴ κικυμίς.

Κικυμώσσειν, caucutire. Suid. Ab Hesych. exp. ægrè videre, acie oculorum esse debili et hebete.

ΚΙ'ΚΥΣ, υος, ἡ, vis, vires, robur. Od. λ'. Ἀλλ' οὐ γάρ οἱ ἔτ' ἦν ἲς ἔμπεδος, οὐδέ τι κῖκυς. ☞ Etymol. derivat παρὰ τὸ κίω τὸ πορεύομαι, quoniam robur apparet ex motu.

Κικύω, valeo, viribus polleo, item accelero, propero, festino, apud Suid.

Composita.

Ἄκικυς, cui nulla est κῖκυς, infirmus, debilis, imbecillis. Od. ί. (Æsch. Pr. 550.)

ΚΙ'ΛΙΞ, ικος, ὁ καὶ ἡ, nomen ἐθνικὸν, significans hominem è Cilicia oriundum. Κίλιξ ὄλεθρος, pro Κιλίκιος, i. πικρὸς, Cilicium exitium, i. crudele et immane. Cilices enim crudelissimi homines fuisse perhibentur.

Κίλισσα, ἡ, quæ est ex Cilicia. Nic. in Alexiph.

Κιλίκιος, pertinens ad Cilices. Κιλίκιος ὄλεθρος, vide in Κίλιξ.

Κιλίκιοι ἄρτοι, Hesychio teste dicuntur οἱ ῥυπαροὶ καὶ μεγάλοι. Vide et Athen. lib. 3. Κιλίκιοι τράγοι, hirti et hispidi seu villosi, quoniam tales in Cilicia provenire dicuntur. hinc κιλίκια vocantur quæcunque ex pilis confecta constant, teste Hesych. et Suid.

Κιλικίζειν, sive Κιλικίζεσθαι, pro κακοηθεύεσθαι, seu κακοηθίζεσθαι, πονηρεύεσθαι. Hesych. Suid. Eust.

Κιλικισμὸν, Theopompus historicus vocat eandem ex temulentia, teste Suida.

Ἐγκιλικίζειν, sive ἐγκιλικίζεσθαι, et ἐγκιλικιάσθαι, exp. κακοηθιάσθαι.

ΚΙΛΛΙ'ΒΑΝΤΕΣ, ligna tribus suffulta cruribus, quibus clypeos imponebant, qui belli laboribus defessi interquiescere volebant, ut tradit schol. Aristoph. et Suid. Aristoph. in Acharn. τοὺς κιλλίβαντας οἶσε παῖ τῆς ἀσπίδος. Apud Athenæum lib. 3. ἐπὶ κιλλιβάντων κατεσκευάσατο, exp. super tripodes excitata erat. Apud Hesych. verò reperitur κιλλίβαντες, τραπεζῶν βάσεις καὶ ὑποθήματα, τρισκελεῖς τράπεζαι. Apud Poll. et κιλλίβαντες inter partes currus: idem quod ὑποπυφόνια, i. αἱ ὑπὸ τοὺς ἄξονας μέσαι ῥάβδοι ἕως τοῦ τόνου.

ΚΙΛΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, apud Doros, asinus, teste Hesych. et Poll.

Κίλλιος, asininus, fuscus, et κίλλιον χρῶμα. Poll. l. 7.

Κιλλακτὴς, agaso: παρὰ τὸ ἄγειν τὸν κίλλον. Hesych.

ΚΙΜΒΕ'ΡΙΝΟΝ, vestimenti genus est, denominatum à loco. Suid. ex Aristoph. Κιμβερικὸν ἐνδέδυμαι, Hesychius habet κιμβερικόν. qui dicit esse χιτωνίσκου εἶδος πολυτελοῦς, quod appellatur στατός. Apud Poll. vero scriptum κιμβερικὸν, qui esse dicit διαφανῆ χιτωνίσκον, tunicolam pellucidam. Apud Aristoph. in Lysistr. κιμβέρικ' ὀρθοστάδια, vel, κιμβερικά.

ΚΙ'ΜΒΗΞ, seu κίμβιξ, animalculum è vesparum vel apum genere. ¶ Item sordidus, nimis tenaciter restrictus et parcus. Aristot. magn. moral. l. 1. c. 21. ἔστι δὲ καὶ τῆς ἀνελευθερότητος εἴδη πλείω οἷον, κίμβικάς τινας καλοῦμεν καὶ αἰσχροκερδεῖς, καὶ κυμινοπρίστας, καὶ μικρολόγους. Idem ethic. ad Nicom. lib. 4. c. 1. οἱ μὲν γὰρ ἐν ταῖς τοιαύταις προσηγορίαις, οἷον φειδωλοὶ, γλίσχροι, κίμβικες, πάντες τῇ δόσει ἐλλείπουσι. Eust. κίμβικας dici vult τοὺς ῥυπαροὺς, ἀπὸ τοῦ κεύθειν χρυσίον.

Κιμβία, Hesych. σφηκία, vespulæ, vesparumve fœtus recens adhuc à partu. Item sordes, nimis tenax et restricta parsimonia.

Composita.

Κυμινοκίμβιξ, perparcus et astrictus, ut qui etiam in apponendo cumino sit justo tenacior.

Λιμοκίμβιξ, qui ad famem usque parcus est seu sordidus, vel quem sordes ad tolerandam famem impellunt, seu ad suum defraudandum genium. Eustath. vult idem esse cum κίμβιξ.

ΚΙΜΩΛΙ'Α γῆ, cimolia terra: terræ genus quod in Cimolo insula effodiebatur: ea autem erat vel candida, vel ad purpureum declinans. Diosc. l. 5. c. 176. (Aristoph. R. 725.)

ΚΙΝΑ'ΒΡΑ, ας, ἡ, propriè ἡ τῶν αἰγῶν βρῶσις, ovium cibus. (☞ Κιναβρά τις ὄζει.) Aliàs fœtor quem caprarum alæ reddunt. Suid. et Hesych. Item generaliter quivis fœtor. Lucian. in dialogo Charontis et Mercurii, ἀνθρωπινώτερος [illegible], ἀποθέμενος αὐτοῦ τὴν κινάβραν. Apud Pollucem l. 2. reperitur etiam κνάβρα.

Κιναβράω, et κιναβρῶ, oleo, fœteo: et quidem propriè, hircum oleo, seu ex alis fœtorem emitto. apud Aristoph. in Pluto, αἰγῶν τι κιναβρώντων.

Κινάβρευμα, purgamentum fœtens. Hesych.

ΚΙ'ΝΑΔΟΣ, (neutro gen.) apud Siculos appellatur vulpes, ut scribit schol. Theocr. ☞ Παρὰ τὸ κινεῖσθαι ἀναιδῶς, vel, ut alii, παρὰ τὸ κινεῖν τὰ αἰδοῖα. ¶ Item metaph. pro homine vafro et versuto, vulpina vafritie prædito. Aristoph. in Nub. † 447.† κρόταλον, κίναδος, τρίμμα. Demosth. pro cor. τοῦτο δὲ καὶ φύσει κίναδος τἀνθρώπιόν ἐστιν, οὐδὲν ἐξ ἀρχῆς ὑγιὲς πεποιηκός. Et rursum, ὡς σὺ ζῶντας μὲν, ὦ κίναδος, κολακεύων παρεκάθησο, τεθνεώτων δ' οὐκ αἰσχύνῃ κατηγορῶν. Itidem Sophocleus Ajax, Ulyssem vocat ἐπίτριπτον κίναδος. Dicitur etiam masc. gen. ὁ κίναδος. Theocr. Idyll. 5. Καὶ πῶς, ὦ κίναδ', εὖ τάδε γ' ἔσσεται ἐξ ἴσω ἀμίν.

Κινάδιον, vulpecula. Suid.

(ΚΙΝΑ'ΡΑ. Sch. Theoc. ιν'. 15.)

ΚΙ'ΝΔΑΛΟΙ, οἱ, clavi. item paxilli. apud Poll. lib. 9.

Κινδαλισμὸς, lusus qui fit paxillis.

ΚΙ'ΝΔΥΝΟΣ, ου, ὁ, periculum, discrimen. Demosth. κίνδυνον φέρει τῇ πόλει. Herod. l. 3. ἐμὲ ἐς ὅσον ἥκει κινδύνου, quam magnum in discrimen venerat. Isocr. in Areopag. εἰς πλείστους κινδύνους καθέσταμεν. Idem in epist. ad Philip. πολλοὺς κινδύνους ἐπαγχόντων ταῖς μοναρχίαις, quam multa monarchias circumsistant pericula, seu eis impendeant. Apud Xen. Pæd. 1. πάντα δὲ κίνδυνον ἰδίως ὑποδύεσθαι, suscipere seu adire periculum. Pro eodem dicitur, et, ῥίπτειν κίνδυνον, apud Eurip. et, κίνδυνον λαμβάνειν, apud Demosth. item, ποιεῖσθαι κίνδυνον, apud Isocr. et Plat. Apud Xen. Pæd. 1. κίνδυνον ὑπομένειν, periculum sustinere. Apud Thuc. l. 2. ἄνευ δὲ εὐψυχίας οὐδεμία τέχνη πρὸς τοὺς κινδύνους ἰσχύει, resistere periculis potest. Apud Isocr. in Panegyr. τοὺς παρόντας κινδύνους διαφυγεῖν, effugere periculum. Pro quo apud Demosth. κίνδυνον ἐξαντλεῖν. Apud Isocr. in Areopag. θαῤῥεῖν ὡς πόῤῥω τῶν κινδύνων ὄντας, extra omne discrimen et periculum constitutos. Apud Plutarch. in Galba, κίνδυνον ἐκ κεφαλῆς ἐπικείμενον τῷ αὐτοκράτορι, imperatorio capiti imminere periculum. Dicitur etiam, κίνδυνός ἐστι, μή. vel cum infinitivo. κίνδυνος, τοῦτο συμβῆναι, periculum est ne. apud Isocr. Xen. &c. ☞ Etymolog. derivat à κινεῖν τὰς ὀδύνας.

Κινδυνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, periculosus. Herodian. lib. 4.

Κινδυνεύω, periclitor, in periculo versor, in periculum adducor. interdum periculum adeo, pericula suscipio. † ἐν σαυτῷ, ἐν στρατιᾷ. Xen. Pæd. 1. 6. 39.† Aristot. eth. 4. μεγαλοκίνδυνος δὲ, καὶ ὅταν κινδυνεύῃ, ἀφειδὴς τοῦ βίου. Exponitur etiam dimico: ut apud Xenoph. de arte eq. ἐφ' ἵππου κινδυνεύειν. Plerunque construitur et cum dat. ut, κινδυνεύοντες τῇ πόλει, apud Herodot. et, κινδυνεύει τοῖς ὀφθαλμοῖς. apud Theophr. periclitatur oculis. Et cum Accus. apud Greg. κινδυνεύων τὴν ἀπ' αὐτοῦ διάστασιν, periclitans seditione contracta sua culpa. Nonnunquam cum præpos. ut, κινδυνεύει περὶ τοῦ βίου, apud Aristoph. Sic et apud Thuc. Isocr. et alios. Apud Dem. κινδυνεύω ὑπὲρ σοῦ, adeo periculum pro te. Apud Xenoph. κινδυνεύειν πρὸς τοὺς πολεμίους, dimicare. Sic apud Lys. τότε πρὸς Μακεδόνας ὑπὲρ τῆς ἰδίας χώρας κινδυνεύοντας. Sæpe cum infinit. ut, κινδυνεύω παραφρονεῖν. Xenoph. periculum mihi est ne mente aliener. Sic Æschin. ἐκινδυνεύσαμεν ἀπολέσθαι, periclitati sumus de vita. Sic et apud Thuc. et Plut. Absolutè positum interdum signif. periclitor capite, reus sum: ut sæpe apud Plutarch. ¶ Item videor: in qua signif. construitur cum infinit. Plato in epist. κινδυνεύω ἀγνοεῖν ὅτι, &c. Idem de rep. lib. 1. καὶ κινδυνεύεις παρ' Ὁμήρου μεμαθηκέναι αὐτὸ, videris didicisse. Aliis etiam modis exponitur: ut apud Plat. in Hippia minore, νῦν δὲ ὦ Ἱππία κινδυνεύω μανθάνειν ὃ λέγεις, jam ferme, ô Hippia, quod dicis, intelligo.

Κινδυνεύομαι, in periculum adducor. idem quod κινδυνεύω. Dem. δι' ὧν τὰ μέγιστα κινδυνεύεται τῇ πόλει, in periculum adducuntur. Thuc. lib. 2. καὶ μὴ ἐν ἑνὶ ἀνδρὶ πολλῶν ἀρετὰς κινδυνεύεσθαι. Dicitur etiam κινδυνεύεσθαι quod cum periculo probatur aut suscipitur: Thuc.

Κινδύνευμα, τὸ, q. d. periclitamentum, facinus audax, et quod aliquis periclitando aggressus est. Lucian. Item periclitatio, Plat.

Κινδυνευτὴς, οῦ, ὁ, periclitator, qui periclitari solet aut amat. Thuc. lib. 1.

Κινδυνευτικὸς, qui facilè se offert periculo. Aristot.

Composita: ac primùm ex nomine κίνδυνος.

Ἀκίνδυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, vacuus à periculis, extra omne periculum et discrimen constitutus: ut, ἀκίνδυνος βίος, apud Eurip. in Iphig. Apud Gal. ἀκίνδυνος πυρετὸς, febris quæ periculosa non est. Apud Xen. Pæd. 4. τοὺς φίλους ἐν ἀκινδύνῳ καθιστᾶσι, in tuto collocant et periculis eximunt. † Ἀκινδυνότερος τόπος. Xen. Pæd. l. 3. p. 71. c.†

Ἀκινδύνως, † Xen. Pæd. l. 4. p. 89. c.† et ἀκινδυνεί, citra periculum, sine discrimine. Plutarch. in Demosth. et Dem. Olynth. 1.

Ἐθελοκίνδυνος, qui sua sponte se periculis objicit, nulla necessitate postulante: ideoque temerarius, audax. Poll.

Ἐπικίνδυνος, cum periculo conjunctus, periculosus. Xenoph. Dem. Herodian. Thuc.

Ἐπικινδύνως, periculosè, cum periculo, non sine periculo, Thucyd. lib. 3.

Ἰσοκίνδυνος, qui est in pari discrimine, aut qui pari discrimini se exponit.

Κερβεροκίνδυνος, dicitur tartarus, quod periculosus et infestus sit cane seu monstro illo, quod Cerberus dicitur. Hesych.

Μεγαλοκίνδυνος, qui magna pericula adit, qui magnis se periculis objicit. Aristot. eth. 4. c. 3.

Μικροκίνδυνος, qui in parvis periclitatur, qui parva pericula suscipit. Aristot. ibidem.

Πυκνοκίνδυνος, qui frequenter periclitatur, qui crebris se periculis objicit, qui frequenter et sæpe pericula suscipit. Aristot.

Ῥιψοκίνδυνος, qui se in pericula præcipitat: seu ad audendum projectus. Xen. apomn. 1.

Ῥιψοκινδύνως, more eorum qui se in pericula præcipitant, projecta quadam audacia.

Ῥιψοκινδυνέω, ῶ, in pericula me præcipito, projecta audacia me periculis objicio et offero. Hippoc. ep. 11. ad. Demag.

Φιλοκίνδυνος, qui periclitari amat, periculi adeundi cupidus: accipiturque in malam, aliquando etiam in bonam partem. Aristot. Dem. Plut. Xen. † Pæd. l. 2. p. 42. c.†

Φιλοκινδύνως, more eorum qui periclitari amant, more eorum qui periculorum cupidi sunt et prompti ad ea suscipienda. Xenoph. Hell. 6.

Composita ex κινδυνεύω.

Ἀνακινδυνεύω, periclitor, periculum adeo vel subeo, in discrimen me conjicio. Apud Herodot. ἀνακινδυνεύω συμβάλλων, pugnandi periculum adeo. ἀνακινδυνεύω ναυμαχίῃ, in discrimen pugnæ navalis venio. [lib. 8. §. 100.]

Ἀποκινδυνεύω, periculum facio, periclitor. Xen. apomn. 4. πειράσομαι γὰρ ἐν ὑμῖν ἀποκινδυνεύων μανθάνειν. Item periculum adeo, aleam subeo, fortunam adeo. Dicitur autem, ἀποκινδυνεύειν περί τινος, cum genit. rei: et, ἀποκινδυνεύειν πρός τινα, cum accus. personæ, i. adversus aliquem certamen inire periculosum et aleæ plenum. Thuc. l. 7. ¶ Item periculo secedo. Philostr. (Aristoph. R. 1138.)

Ἀποκινδυνεύομαι, in discrimen venio: ut, ἀποκινδυνεύεται ὑμῖν τὰ χρήματα, apud Thuc.

Διακινδυνεύω, periculum adeo, aleam subeo: aleam certaminis subeo. Thuc. lib. 1. πρὸς μὲν γὰρ ὀλίγας ναῦς ἐφορμούσας κἂν διακινδυνεύσειεν. Sic et apud Isocr. in Panegyr. Dicitur etiam διακινδυνεύεσθαι, res quæ in periculum adducitur, apud Demosth. Apud Isocr. in Busir. διακινδυνευόμενα φάρμακα, quidam exp. quæ cum vitæ periculo adhibentur.

Ἐγκινδυνεύω, periclitor in. in anth.

Ἐπικινδυνεύομαι, in periculo versor, in periculum adductus sum, apud Dem. in orat. πρὸς Φορμ. Item ex periculo petor.

Παρακίνδυνος, periculosus. Strabo.

Παρακινδύνως, periculosè, cum periculo. παρακινδυνευτικῶς. Strabo.

Παρακινδυνεύω, temerè periclitor, audaciùs periclitor. Cum infinit. apud Plut. in lib. de Socr. dæm. Ponitur et sine inf. ut apud Thuc. l. 4. ἄλλα τε παρακινδυνεύσαντες καὶ μάλιστα οἱ εἵλωτες. Sic et Aristoph. in Vesp. Et cum præposit. ἐς: ut, παρακινδυνεύσεις ἐς Ἰωνίαν. Thuc. Accipitur et in bonam partem pro, audacter periculum adeo: ut apud Plat. ep. 7. νῦν δὲ παρακινδυνεύσαντα παθεῖν πρὶν ἀνοσίων αὐτὸς γενέσθαι κοινωνός, quidam exp. periculum quidvis patiendi incredibili quadam audacia adiit. Alii interp. in animum induxit suum vel extrema quævis potius pati quàm nefariorum facinorum esse particeps. (Aristoph. R. 99. παρακεκινδυνευμένον adverbialiter pro [illegible] Plato. Euthyphr. propè finem.)

Παρακινδυνεύεσθαι, dicitur quod periculosè suscipitur, quod periculosum est tractatu, apud Plat. Luc. Dem. et Greg.

Παρακινδύνευσις, periclitatio temeraria. Thuc.

[Παρακινδυνευτικῶς. Plat. Sophist. φέρε δὴ, τίνα ἀρχὴν τίς ἂν ἄρξαιτο παρακινδυνευτικοῦ λόγου; Demosth. c. Aristog.

διώκομαι τοῦτο καὶ παρακινδυνευτικῶς τινος ἅψασθαι λόγου, καὶ διελεγχθῆναι τοῖς διὰ τοῦτο φιλοῦσιν αὐτό.]

Παρακινδυνευτικῶς, cum temeraria quadam periclitatione, temerariè periclitando, nimia cum audacia periculum adeundo. Apud Dion. Longin. εἰ δὲ παρακινδυνευτικώτερον λέξαι, audaciùs quam ut periculo careat: videlicet reprehensionis. [Plat. de rep. σκόπει δὲ καὶ νῦν ὡς τριβόμενος καὶ παρακινδυνευτικῶς μέλλω λέγειν, &c.]

Προκινδυνεύω, periclitor pro, periculum adeo pro: periculis me objicio pro aliquo. Exponitur etiam, propugno periclitando: aut etiam propugno. Herodian. lib. 5. καὶ προκινδυνεύσαντα ὑμῶν, periclitatum pro vobis, seu vestri causa. Sic à Gregor. dicuntur martyres προκινδυνεύσαντες τῆς ἀληθείας, periculis se objecisse tuendæ et asserendæ veritatis gratia. Et sine genit. apud Thucydid. lib. 1. φαμὲν γὰρ Μαραθῶνί τε μόνοι προκινδυνεῦσαι τῷ βαρβάρῳ. Apud Plutarch. in Themist. προκινδυνεύειν ὑπὲρ τῆς κοινῆς ἐλευθερίας, pro simplici κινδυνεύειν ponitur.

Συγκινδυνεύω, q. d. compericlitor, pro unà periclitor, unà periculum adeo: cum dat. ut, συγκινδυνεύω σοι. Aristot. Rhet. l. 1.

ΚΙΝΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, moveo: ut, τὸ αὑτὸ κινοῦν, quod se ipsum movet, apud Plutarch. Sic, κινεῖ πάντα λίθον, apud eundem in Philebo, et in symp. Et, τὰ ἀκίνητα κινεῖν, non movenda movere, apud eundem de leg. lib. 8. Interdum κινῶ est loco movere. Thucyd. lib. 1. τὸ στράτευμα κινεῖν. Apud eundem et apud Herodian. lib. 7. ὅπλα κινεῖν, manum armis admovere, arma sumere. Dicitur et κινῶ (sine adjectione) pro, castra movere, egredi cum exercitu: apud Polyb. Interdum exp. agito, aut quatio, aut cieo, aut etiam pello: ut Iliad. Β. Ὡς δ' ὅτε κινήσει Ζέφυρος βαθὺ λήϊον ἐλθὼν, quum Favonius agitarit segetem seu agitat. Apud Homer. κινεῖ κάρη, exponit. quatere. Apud Dioscor. κινεῖ καταμήνια exp. ciere menses. Sic, κινεῖν τὴν κοιλίαν, ciere alvum, aut etiam, movere alvum. Interdum et pro subagitare, seu subigere, obscœna significatione: ut apud Aristoph. in Nub. †1374.† ἐκίνει, ἀδελφὸς τὴν ὁμομητρίαν ἀδελφήν. ¶ Item κινῶ, metaph. moveo, commoveo, permoveo. Demosth. in Mid. ταῦτα κινεῖ, ταῦτα ἐξίστησιν ἀνθρώπους αὑτῶν, hæc permovent homines. Apud Plat. in l. de defectu orac. ἐμὲ οὐ κεκίνηκε (ὁ λόγος,) ἀλλὰ καὶ συντετάραχε, non solum commovit, verum etiam conturbavit. (κινεῖ καρδίαν, κινεῖ δὲ χόλον. agitat pectus, acuit iras. Eurip. Med. 99. Soph. Œdip. Tyr. 648. Aristoph. R. 148.) ¶ Item muto: aut etiam, muto quæ à majoribus tradita sunt, abrogo. Isocr. ad Nicocl. τῶν προσταγμάτων καὶ τῶν ἐπιτηδευμάτων κίνει καὶ μετατίθει τὰ μὴ καλῶς καθεστῶτα.

Κινέομαι, οῦμαι, moveor, &c. (Eurip. Phœniss. 106.) †Κεκινημένος, exponitur κινούμενος. Aristoph. Nub. 1099.† Κινεῖσθαι dicuntur etiam semina quum producendi tempore appetente ad germinandum incitantur. Theophr. de caus. pl. l. 1. c. 7. †Κινεῖσθαι med. se movere. Xen. Pæd. 1. 4. 13. et 19. et 20.†

Κίνδαξ, agilis, qui facile se huc illuc movere et flectere novit. Hesych.

Κίνημα, τὸ, motus, quo videlicet aliquid movetur. Aristot. de mundo. et sæpe apud Plutarch. Item motus, perturbatio. Polyb. l. 5. Plut. in Fab.

Κινηθμὸς, οῦ, ὁ, idem.

Κίνησις, εως, ἡ, motus, motio, commotio: tàm in passiva quàm in activa significatione. Luc. Aristot. Plat. Dicitur et de tumultu reip. aut plebis, sive exercitus, ut et κίνημα, apud Thuc. lib. 3. et sæpe apud Herodian.

Κινητὴρ, ῆρος, ὁ, motor. Homer. hymno in Neptun. Γαίης κινητῆρα καὶ ἀτρυγέτοιο θαλάσσης. [Pind. Isthm. Od. Δ. 32. Ὁ κινητὴρ δὲ γᾶς. Schol. ὁ Ποσειδῶν. καὶ γέγονε παρὰ τὸ κεκίνηκε.]

Κινητήριον, ου, τὸ, quo movere aliquid possumus: incitamentum. (Æsch. Suppl. 313. 457.) Pro eo per syncopen dicitur κίντρον, apud Poll. qui dicit esse baculum, quo tinctores pannum inter tingendum agitant et versant, ut melius intingatur.

Κινητὴς, οῦ, ὁ, motor, qui movet. †Aristoph. Nub. 1399.†

Κινητικὸς, οῦ, ὁ, movendi vi præditus, cui movendi facultas inest Diosc. Item qui motibus excitandis studet: turbulentus, seditiosus. Polyb. 2. et 3. Item pass. mobilis: ut apud Plut. de primo frig.

Κινητὸς, οῦ, ὁ, qui movetur, mobilis. Aristot. eth. 5. c. 7.

Κινητέος, movendus. Aristot. in Polit.

Κινητίνδα, ἡ, Poll. ludum esse dicit quo sese occultabantur.

Κίνυμι, idem quod κινῶ.

Κίνυμαι, moveor. Il. Γ. et ν'.

Κινύσσω, idem quod κίνυμαι. Eust.

Κίνυγμα, τὸ, simulacrum aërium, inquit Eustath. Legitur apud Æschyl.

Κιναθίζειν, quidam exp. κινεῖν, movere. Item ψοφεῖν.

Κινάθισμα, motus: vel motus et strepitus qui à pluribus unum in agmen congregatis cietur. Æschyl. in Prometh. κινάθισμα κλύω πέλας οἰωνῶν.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀνακινέω, ῶ, commoveo, impello. (Soph. Tr. 1276.) Item suscito, excito. Item excito, i. excitari facio, apud Dionys. Areop.

Ἀνακίνησις, commotio. †φρενῶν. Soph. Œd. Tyr. 727.† Item suscitatio.

Decomp. Προανακινέω, ῶ, antè commoveo seu impello. Plutarch. de primo frig. et Aristot. rhet. 3.

Ἀντικινέω, ῶ, contrà moveo, ex adverso moveo, moveo contra quempiam. [Polyb. Hist. lib. 2. τὸ ἀπόλεμος δὲ λαβεῖν οὐδὲν ἀργὸν, οὐδ' ἐξέκλινε, διὰ τὸ πρὸς τὸν ἐνέδρους ἀντικινεῖσθαι τὸν Κλεομένην.]

Ἀντικίνησις, motus contrarius, resistentia. Merc. Trism.

Ἀποκινέω, ῶ, amoveo, removeo. Ἀποκινούμενος ὅρος, in Pand. terminus amotus, vel qui amovetur. Dicitur et de navigiis quæ appelluntur in portum. Suid. ἀποκινεῖν ταῖς κώπαις.

Ἀπόκινος, ου, ὁ, recessus, discessus, fuga. Aristoph. in equit. Est et saltationis genus, apud Poll. et schol. Aristoph.

Διακινέω, ῶ, permoveo, incito. Apud Aristoph. in Nub. †477.† διακίνει τὸν νοῦν, permove ejus mentem, vel incita. Apud Thuc. διεκίνουν τὸ στράτευμα, concutiebant, perturbabant.

Ἐγκινούμενος, turbans, impediens: Etym. ex Aristoph. Babylon.

Ἐκκινέω, exagito. κινῶ. Plat. symp. 2. (Ὄμμα ἐκκινεῖται. Soph. Œdip. Tyr. 362.) [El. 569. παῖς παίζων κατ' ἄλσος, ἐξεκίνησεν ποδοῖν στικτὸν κεράστην ἔλαφον, &c. Schol. ἐξεδίωξεν. Trachin. 997. Aristoph. Lysistr. 1027. Schol. Bisct.]

Μετακινέω, ῶ, transmoveo, dimoveo, removeo. item muto, apud Themist. in principio analyt. post. Item fugo. Deuter. 32. Item dimoveo. Joseph. Maccab. 15. [Herod. lib. 1.]

Μετακίνησις, dimotio, mutatio. Zach. 13.

Μετακινητὸς, qui transmoveri seu dimoveri potest. Item qui mutari potest, mutabilis. Plut. in symp. sept. sap.

Decomp. Ἀμετακίνητος, qui transmoveri non potest, immutabilis. [Epist. S. Pauli ad Corinth. 1. cap. 15. 58. ἑδραῖοι γίνεσθε, ἀμετακίνητοι.]

Ἀμετακινήτως, q. d. immutabiliter: ut, ἀμετακινήτως ἔχειν, apud Aristot. [de Morib. lib. 2. cap. 3.] et Isocr.

Δυσμετακίνητος, qui non facilè transmoveri potest seu mutari.

Εὐμετακίνητος, qui facilè transmoveri potest seu mutari.

Παρακινέω, ῶ, perperam moveo, indecorè et instabiliter. Accipitur etiam significatione passiva. Aristoph. in Ran. Ἰδὲ, ταύτη ἐν με παρακινοῦντ' ἦς. Item amoveor mente, in furorem vertor: unde παρακινῶν, et παρακεκινηκὼς, apud Plat. et Xenoph. in furorem versus, furibundus. Interdum etiam activè accipitur pro, emoveo mente, mente alieno, in furorem verto seu ago: ut apud Theophr. τὸν μὲν, στρύχνον δόντες, παρακινεῖν καὶ ἐξιστάναι. Apud eundem Theophr. lib. 6. de caus. pl. παρακινεῖν dicitur de vino, quod sub sidere motu turbido vitiatur. Item perverto, invertor. Dionys. Areop. Θεῖα λόγια παρακινοῦντες. Item labefacto. Greg. in Julian.

Παρακίνημα, perversio, distortio. in Hippiatr.

Παρακινητικὸς, emotus mente.

Παρακινητικῶς ἔχειν, emotum mente esse. Plut. in Solone.

Προκινέω, antè moveo. Exponitur etiam, promoveo: apud Xen. [Κύρ. Παιδ. Οἱ δὲ πολέμιοι, ὡς εἶδον κινοῦντας τοὺς φορτηγοὺς, προεκίνησαν τὸ στῖφος, &c.]

Συγκινῶ, unà moveo, simulmoveo, vel agito, commoveo.

Συγκίνησις, agitatio quæ simul fit, commotio.

Ὑποκινῶ, moveo leviter, apud Arrian. Apud Xenoph. ὑποκινεῖ dicitur lepus, qui è cubili excitatur audito strepitu.

Ὑποκεκινηκὼς, emotus mente, in furorem versus seu actus, furibundus: ut apud Plat. de rep. lib. 9. καὶ μὴν ὅγε μαινόμενος καὶ ὑποκεκινηκώς.

Composita citra præpositionem.

Ἀεικινησία, ἡ, sempiternus motus, vel perpetuus. Dion. Areop.

Ἀεικίνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui semper movetur, perpetuum motum habens. Plat. in Phædro, τὸ γὰρ ἀεικίνητον ἀθάνατον.

Ἀεικινήτως, cum perpetuo motu, apud Phil. de mundo.

Ἀκιδνὸς, οῦ, ὁ, infirmus, debilis: quasi ἄκινος, qui se movere non potest, aut qui vix sese movere potest. Odyss. σ'. Οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο. Sic et apud Hippocr. lib. 1. γυναικείων. Item vilis, apud Athen. l. 3. φαῦλον ἔργον καὶ ἀκιδνὸν ἔδεσμα. Comparat. ἀκιδνότερος, inferior. Od. ε. et Θ.

Ἀκινησία, ἡ, nullus motus, quies, seu status, quo res aliqua immota et fixa manet. Alex. Aphr.

Ἀκίνητος, qui non movetur: immobilis. Hesiod. in Erg. Aristot. Plat. Xen. †Ἀκίνητον χωρίον. Pæd. 1. 6. 34.† (segnis, piger. Aristoph. R. 922. Soph. Tr. 880.) Ἀκίνητα metaphoricè quoque dicuntur, quæ suo loco et statu non moventur, seu moveri nequeunt, aut non mutantur, apud Thucyd. et Plat. Ἀκίνητοι dicuntur etiam, qui immoti in sententia et proposito suo perstant: qui à sententia aut proposito dimoveri nequeunt: pertinaces et obstinati. Ceb. Theb. ἀκινητότεροι, ἢ δυσμαθέστεροί εἰσι. Apud Theophrast. hist. pl. lib. 5. cap. 6. ἀκίνητος μήτρα, exp. medulla quæ materiam non abducit nec contorquet. Item ἀκίνητος, non movendus: ut, ἀκίνητα κινεῖν, in proverb. apud Plat. de leg. l. 8.

(Ἀκίνυτος, idem. à κίνυμαι nisi legend. ἀκίνητος. Plato Euthyphr.)

Ἀκινήτως, sive ἀκινητί, more eorum qui non moventur: ita ut immotus et fixus maneas. Isocr. contra Soph.

Ἀκινητίζω, immotus sto seu maneo, caveo ne movear. Suid. et Eustath.

Ἀκινητίνδα ἅμιλλα, ludus quo inter se certabant τῇ ἀκινησίᾳ, seu τῷ ἀκινητὶ μένειν, apud Poll.

Ἀκινής, idem quod ἀκίνητος. Nic.

Αὐτοκινησία, motus ultroneus, motus quo res aliqua sua sponte et suopte impulsu movetur aut moveri potest. Philop. in Procl.

Αὐτοκίνητος, qui per se movetur seu moveri potest, suopte natura mobilis. Plut. de primo frig.

Γεώκινος, et Doricè γάκινος, qui terram quatit.

Βραδυκίνητος, qui tardè movetur. Polemon in Physiogn.

Δυσκινησία, difficilis motus, seu difficultas motus. Plut. in præc. sanit. et Hippocr. aphor. l. 3.

Δυσκίνητος, difficulter mobilis, qui difficulter movetur, seu moveri potest, admodùm tardus. Plut. de prim. frig. et in Alex.

[Δυσκινήτως. Plat. de Rep. lib. 6. δυσκινήτως ἔχει καὶ δυσμαθῶς, ὥσπερ ἀπονεναρκωμένα, &c.]

Εὐκινησία, facilis motus, mobilitas.

Εὐκίνητος, qui facilè movetur, seu moveri potest, facilè mobilis. Aristot. Item agilis: ut, εὐκίνητον σῶμα, Hippocr. aphor. lib. 3. Τὸ εὐκίνητον, motus facilitas. Herodian. l. 7. (Luc. Prom. in Verb. p. 15.)

[Θυοκινεῖς. Æsch. Ag. 86.] ‡Θυοσκεῖς habet Blomf.‡

Ὀξυκίνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad motum subitus et præceps, qui celeriter seu subitò movetur. Apud Luc. ὀξυκίνητος γίνεται, subita et acri ira commovetur.

Πολυκίνητος, qui multiplici motu agitatur. Aristot. de mundo.

Ταχυκίνητος, qui celeriter movetur. ex Polem. in Physiogn.

ΚΙ'ΝΝΑ, ας, ἡ, cinna: gramen quoddam in Cilicia nascens. Diosc. l. 4. c. 32.

ΚΙΝΝΑ'ΒΑΡΙ, τὸ, vel κιννάβαρις, ἡ, εως, cinnabari sive cinnabaris. Hesychio est coloris genus, quod vulgò ἄμμιον dicitur: ut et Theophr. περὶ λίθων scribit, κιννάβαρι esse ἄμμον ἐν σπιλάδεσι λαμπυρίζουσαν καθάπερ ὁ κόκκος. et Plin. l. 33. cap. 7. arenam cocci colore. Vide et Diosc. lib. 5. c. 110. ¶ Κιννάβαρις dicitur à quibusdam et τὸ ἐρυθρόδανον, rubia, ut habetur apud Diosc.

Κινναβάρινον χρῶμα, cinnabarinus color, apud Aristot. Itidemque κινναβάρινον ῥύγχος, apud Athen. lib. 9. (de perdicibus) rostrum cinnabaris seu minii in modum rubens, cinnabarino colore tinctum.

Κινναβάρινον κολλύριον, cinnabarium seu cinnabarinum collyrium. Galen. τῶν κατὰ τόπους l. 4.

Κινναβαρίζω, colore cinnabaris imitor, cinnabaris colore sum, apud Diosc. lib. 5.

ΚΙ'ΝΝΑΒΟΣ, exemplar quod sibi plastes proponit in effingendo alicujus simulacro. Plinius proplasma vocat, apud Suid.

Κιννάβευμα, idem. Hinc, ἀπὸ κινναβευμάτων prodire dicit Aristoph. quæ nonnulli prodire aiunt ex ipsis typis et formis officinarum, hoc est, recens esse edita.

ΚΙΝΝΑ'ΜΩΜΟΝ, ου, τὸ, cinnamomum: frutex brevis et surculosus, cujus dos omnis in cortice est. Plura de hoc aromate vide apud Theophr. hist. pl. lib. 9. cap. 5. Diosc. lib. 1. cap. 13. et Gal. l. 1. de antidotis. et simpl. med. lib. 7. Item Plin. l. 12. c. 10. ¶ Est etiam avis, de qua vide Aristot. et Plin. Dicitur et κινναμολγός. Scribitur et simplici ν. [S. Johannes, in Apoc. xviii. 13. utitur simplici ν, καὶ κινάμωμον.]

Κινναμώμινον μύρον, unguentum de cinnamomi radice. Athen. l. 5.

Composita.

Ἰσοκιννάμωμον, cassia quædam, de qua Plin. l. 12. c. 20.

Ξυλοκιννάμωμον, lignum cinnamomi. Vide Plin. et Dioscor.

Ὀποκιννάμωμον, succus cinnamomi, seu succus ex arbore, quæ cinnamomum fert, incisa manans.

Ψευδοκιννάμωμον, adulterina et fictitia quædam cinnamomi species. Diosc. l. 1. c. 13.

ΚΙΝΥ'ΡΟΜΑΙ, lamentor, et quidem querula voce, lugubri et lamentabili voce queror: ὀδύρομαι, θρηνῶ. Aristoph. in Equit. τί κινυρόμεσθ' ἄλλως; Cum accusat. in Epigr. Καί σε κινυρομένη. Itidemque apud Oppian. de ven. l. 3. †V. Schol. Apollon. Arg. 1. 292. de Etymologia.† (—διάδετοι δὲ γενύων ἱππίων κινύρονται φόνον χαλινοί, i. e. ἦχόν τινα σεμνὸν καὶ φοβερὸν ἀποτελοῦσι. Æsch. S. c. Th. 123.)

Κινυρὸς, οῦ, ὁ, querulus, lamentabilis, funestus. Nonn.

Κινύρα, ἡ, musici instrumenti seu citharæ genus, querulas et lamentabiles pulsata reddens voces. Joseph. in antiq. Jud. Quidam tamen derivant ἀπὸ τοῦ κινεῖν τὰ νεῦρα.

Ἀμφικινύρομαι, (comp.) circumlamentor: vel passim queror. Apoll.

Ὑποκινύρομαι, pro, modulari et cantare. Æl. var. hist.

ΚΙΡΚΑΙ'Α, ας, ἡ, circæa: herba quæ et ἀρκαία nominatur, inquit Diosc. l. 3. c. 134. Scribitur et κιρκέα, apud Gal. l. 7. simpl.

ΚΙ'ΡΚΟΣ, ου, ὁ, circus: tertia accipitrum species, de qua vide Arist. hist. an. l. 9. cap. 1. et 36. Plin. l. 10. c. 8. Utitur et Hom. Iliad. ρ'. et Iliad. χ'. Apud eundem in Batrachomyom. μῦς δείδιε πάντας ὑπ' αἶαν κίρκον καὶ γαλέην. (Æsch. Pr. 856.) ¶ Item circus, i. locus circularis et in orbem rediens: apud Athen. lib. 14. Κίρκοι etiam nominantur, quos Latini circulos et annulos vocant. Poll. lib. 2. Sic et Hesychio κίρκοι sunt κρίκοι, ἅρπαγες, et πάντα τὰ ὑποκαμπῆ.

Κιρκόω, ῶ, annulo aut vinculo in orbem ducto ligo et adstringo; ut apud Æsch. Prometh. [74.] Χώρει κάτω, σκέλη δὲ κίρκωσον βίᾳ.

Κιρκήσια, τὰ, Circensia, seu Circenses ludi. Arrian. in Epicteto, καὶ κιρκήσια θέσαι, καὶ σωτήρια θῦσαι. Dicti putantur hi ludi à circo, in quo celebrabantur et spectabantur.

Κρίκος, pro κίρκος, dicitur, i. annulus seu circulus. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 2. de crucifera arbore, ἐξ οὗ τοὺς κρίκους τορνεύουσι. Sic κρίκοι ἱστίων, apud Herodotum, annuli velorum. et κρίκοι τῶν ἱστίων, Poll. et τῶν ἁλύσεων κρίκοι, catenarum annuli. Alex. Aphrod. probl. lib. 2. (Athen. V. 3. Ast.)

Κρικίλλιον, diminut. parvus circulus, apud Alex. Trall. cap. de dolore colico.

Κρικόω, ῶ, annulo trajicio, et infibulo. Strab. l. 12.

Κρικωτὸς, οῦ, ὁ, annulatus, vel annulis consertus. ut, κρικωτὸς θώραξ, qui et ἁλυσιδωτὸς, et ἀγκιστρωτὸς, lorica conserta annulis seu hamis.

ΚΙΡ'ῬΟ'Σ, οῦ, ὁ, fulvus seu gilvus, luteus, μέλινος, species rubei seu rufi. Gell. l. 13. c. 29. dicit, apud Mnesitheum scribi, tria esse genera vini: nigrum, album, melinum, quod vocant κιῤῥόν. Galen. quoque τῶν κατὰ τόπους l. 3. vini tria genera recenset, οἶνον κιῤῥὸν, λευκὸν, μέλανα. Affinem hunc colorem esse τῷ ξανθῷ, flavo, docet idem in lib. de san. tuenda l. 5.

Κιῤῥὰς, άδος, ἡ, adject. fem. à κιῤῥός. Nic.

Composita.

Ἔγκιῤῥος, fulvescens. Diosc. l. 1. c. 12.

Ὑπόκιῤῥος, subfulvus, seu subgilvus, subrufus. Diosc. l. 1. c. 1.

ΚΙΡΣΟ'Σ, οῦ, ὁ, varix, venæ dilatatio, seu vena dilatata, quum vena ob tunicæ mollitiem distenditur à sanguine multo et crasso. Gal. comment. 6. in Aphor. Hippocr.

Κιρσόω, item ἀνακιρσόω, (comp.) dilato more varicum, seu in varicem dilato.

Κιρσώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, varicis speciem gerens: varici similis, varicum modo tumens, varicosus: ad varicem proximè accedens, seu qui è varicum genere est. Hippocr. Prorrhet. 2.

Κίρσιον, cirsium: herba, de qua Diosc. l. 4. c. 119.

Κρισσὸς, pro κιρσὸς, dicitur: ut, κρίκος, pro κίρκος. Pro eodem dicitur et κριξὸς, Ionicè, sicut διξὸς pro δισσός. Poll.

ΚΙ'Σ, ιὸς, ὁ, cis: vermis, qui in frumento lignóve nascitur, eaque rodit: idem cum θρὶψ. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 16.

Κίσσηρις, εως, ἡ, pumex: lapidis genus fistulosas habens cavernulas et foraminula; ex eo nominatum, ut volunt nonnulli, quod videatur erosum exesumque esse ab illo vermium genere, quod κὶς nominatur. Vide Diosc. lib. 5. cap. 125. Scribitur et κίσηρις, in Epigr.

Κισσηρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, pumicosus, ad pumicem proximè accedens.

Κατακισσηρίζω, (comp.) pumice defrico et destringo: pumice lævigo. Athen. l. 12.

Ἄκιος, (comp.) idem cum ἀθριπήδεστος, vermibus non obnoxius, qui à vermibus non corroditur. Hesiod. in Erg. Δάφνης καὶ πτελέης ἀκιώτατοι ἱστοβοῆες.

ΚΙ'ΣΣΑ, et Atticè κίττα, ἡ, pica: avis de qua Plut. de solert. an. et Plin. lib. 10. cap. 42. Theocr. idyll. 5. Οὐ θεμιτὸν, ποτ' ἀηδόνα κίσσαν ἐρίσδειν. ¶ Item fastidium consuetorum ciborum, et absurdorum appetitus: malum proprium mulierum prægnantium, quod picam itidem vocant nonnulli, alii malaciam. Vide Alex. Aphr. probl. 2. quæst. 73. et Paul. Ægin. l. 1. c. 1.

Κισσάω, ῶ, laboro isto fastidio ciborum, et multiplici insolentium rerum appetitu. Alex. Aphr. loco cit. interdum cum genit. signific. absurda appeto, in ejusmodi malacia, et consuetorum ciborum fastidio, apud Athen. l. 9. Usurpatur et generaliter pro ἐπιθυμῶ, appeto, vel potiùs improbè appeto, insolito et inusitato desiderio flagro, more gravidarum fœminarum. Aristoph. in pace, ὑμεῖς μὲν οὖν εἰ κιττᾶτε τῆς εἰρήνης, σπεῖσ' ἀνύσαντες. Idem in Vespis, Οὕτω κιττῶ διὰ τῶν σανίδων μετὰ χοιρίνης περιελθεῖν. Expon. etiam, cum voluptate concipio. Psal. 51. Unde et compos. ἐγκισσῶ, coitum appetere vel concipere. Genes. 3. Et, ἐγκίσσησις, initus.

Κισσώδης, sive κιττώδης, dicitur mulier ἡ κισσῶσα, quæ malacia ista, prægnantibus familiari, laborat, consuetos cibos fastidiens, res insolitas et absurdas appetens. Diosc. lib. 5. c. 12. Aliam sign. vide in Κισσός.

Κιττοβίζω, picæ vocem edo, seu imitor. Poll. lib. 5. cap. 13. tit. de avium vocibus.

ΚΙΣΣΟ'Σ, et Atticè κιττὸς, οῦ, hedera frutex. Theocr. idyll. 1. Τῷ περὶ μὲν χείλη μαρύεται ὑψόθι κισσός. Vide et Theophr. hist. pl. l. 7. cap. 2. Diosc. l. 2. c. 210. et Plut. symp. 3. probl. 2. (Eurip. Med. 1215. id. Phœniss. 680. Soph. Tr. 223.)

Κισσώδης, hederaceus, ad hederam proximè accedens. Aliam signif. vide in Κίσσα.

Κίσσινος, ου, ὁ, hederaceus, i. confectus ex hedera. ut, κίσσινον σκύφος, apud Athen. l. 11. et, κίσσινος στέφανος, Athen. l. 5.

(Κίσσινος, ad Locum hujus nominis pertinens. Æsch. Pers. 17.)

Κίσσιον, hederula.

Κίσσαρος, pro κισσὸς, hedera, apud Erotianum ex Hippocr.

Κισσύβιον, poculum è ligno hederacio, hederacium poculum, apud Athen. l. 1. item apud Hom. Od. ι. et π'. et apud Theocr. idyll. 1.

Κισσεὺς, videtur dici ὁ Διόνυσος, quòd hedera redimiri amet, seu quod hedera delectetur.

Κισσήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, hedera instructus vel densus. Soph. in Antig.

Κισσήεις, εντος, ὁ, hederaceus. Nicand.

Κισσόω, hedera orno, corono. Eurip. [Bacch. 205. μέλλω χορεύειν κρᾶτα κισσώσας ἐμόν.]

Composita.

Ἀποκισσοῦσθαι, seu ἀπεκισσοῦσθαι, in hederam verti seu abire: degenerare in hederam, fieri hederam, apud Theophr. hist. pl. l. 3. c. 10.

Ἐγκισσοῦσθαι, hederæ modo convolvi atque implicari. Hippocr. de nat. oss. et Gal. in lib. de oss.

Χαμαίκισσος, hedera humilis, hedera pumila et terrestris: frutex sic dictus, quod habeat folia similia κισσῷ, teste Diosc. l. 4. c. 126.

ΚΙ'ΣΤΗ, ἡ, cista, capsa, capsula. Odyss. ζ. Μήτηρ δ' ἐν κίστῃ ἐτίθει μενοεικέ' ἐδωδήν. ☞ Παρὰ τὸ κεῖσθαι.

Κιστὶς, ίδος, ἡ, idem. Aristoph. in Acharn. Τὸ δεῖπνον, ὦ παῖ, δῆσον ἐκ τῆς κιστίδος.

ΚΙ'ΣΤΟΣ, ου, ὁ, cistus: frutex quem alii κίσθαρον sive κίσσαρον vocant, ut est apud Diosc. l. 1. c. 27. Scribitur etiam κίσθος, et κίσθαρος.

Ὑπόκισθος, quod sub cistho ad radices nascitur. vide Diosc.

ΚΙΤΡΙ'Α, aut κιτρία μηλέα, citria, vel citria arbor, quæ et Assyria sive Medica malus, nec non Indica nominatur. Autor γεωπ. l. 10. τὰς κιτρίας φυτεύουσι παρὰ τὸν τοῖχον.

Κίτριον μῆλον, aut (sine adjectione) κίτριον, fructus ejus arboris, apud Athen. lib. 3. Dicitur κίτριον etiam pro ipsa arbore, itidem in Geopon. Eust. tradit, τὸ κίτριον à Latinis vocatum esse κίτρον. Κίτριον interdum peculiariter de cortice mali citrii usurpatur: ut apud Alex. Aphr. probl. l. 1.

ΚΙΧΕ'Ω, ῶ, et κιχάνω, ac κίχημι, invenio, assequor, comprehendo. Plerumque de eo qui cursu et pedum pernicitate aliquem assequitur. Il. ψ'. Ἵππους δ' Ἀτρείδαο κιχάνετε. Il. π'. Μηριόνης δ' Ἀκάμαντα κιχεὶς ποσὶ καρπαλίμοισι. Et Od. π'. —— εἴσιδεν αὐτὰ Νῆα παρερχομένην, τὸν δ' οὐκ ἐδύναντο κιχῆναι. Sic et famem sitimque aut fatum aliquem κιχάνειν, quum eum corripit seu occupat. Iliad. τ'. οὐδὲ κιχάνοι Δίψα τε καὶ λιμός. Il. χ'. —— νῦν αὖτέ με μοῖρα κιχάνει. (Soph. Œdip. Tyr. 1261. κιχάνω. Æsch. Ch. 620.)

Κιχέομαι, κιχάνομαι, ac κίχημαι, activè usurpantur itidem pro, assequor, corripio et occupo. Iliad. λ'. Ἀ, δειλ', ἦ μάλα δή σε κιχήσεται αἰπὺς ὄλεθρος. Item deprehendo, offendo, invenio. Iliad. χ'. κιχήσατο δ' Ἕκτορα δῖον. Od. ξ'. Ἤτοι ἐδὼ ἄντα κιχήσομαι.

Κίχησις, εως, ἡ, assequutio, deprehensio, comprehensio. Hesych.

Κιχείω, pro κιχέω, metri gratia inserto ι. ut Iliad. ά. μή σε κιχείω.

Ἀκίχητος, (comp.) quem assequi et comprehendere nequimus: unde ἀκίχητα adverbialiter pro ἀκιχήτως, apud Hom. Iliad. ρ'. σὺ μὲν ὧδε ἀκίχητα διώκεις, curris et persequeris, sed non assequeris. Item ἀκίχητος dicitur, quem mente et cogitatione deprehendere seu comprehendere non possumus: ut apud Nonn. initio paraphraseos in Evang. Johan. Ἄχρονος ἦν, ἀκίχητος ἐν ἀῤῥήτῳ λόγος ἀρχῇ. (Æsch. Pr. 184.)

ΚΙ'ΧΛΗ, ης, ἡ, turdus: avis de qua vide Aristot. hist. an. lib. 9. c. 20. Athen. l. 2. Odyss. χ'. κίχλαι τανυσίπτεροι ἠὲ πέλειαι. ¶ Est et piscis marinus, de quo vide eund. Aristot. hist. an. lib. 8. c. 13. et Athen. lib. 7. ¶ Porrò Syracusanis, et cæteris Doribus, αἱ κίχλαι dicuntur κιχῆλαι. Epicharmis, τάς τ' ἐλαιοφυλλοφρόγας κιχήλας.

Κιχλίζειν, schol. Aristoph. exp. pingues epulari turdos. Idem exponit etiam, indecenter et immoderatè ridere, lasciviùs ridere, cachinnari. † Sic exponit Suidas in verbo Ῥαφανίς.† Arist. in Nub. †979.† Οὐδ' ὀψοφαγεῖν, οὐδὲ κιχλίζειν. Et in Thesmophor. Ἄλλως τε πάνθ' ἕτερα μου ἐκιχλίζετε.

Κιχλισμὸς, pinguium turdorum comestio. Item risus, cachinnus. Aristoph. in Nub.

ΚΙΧΩ'ΡΗ, ἡ, apud Theophr. hist. pl. lib. 7. cap. 7. ponitur in censu olerum arvensium. Dicitur et κιχώριον, cichorium, idem olus. vide et Diosc. l. 2. c. 160. Nicand. etiam κίχορα appellat in Alex. Legitur et κιχώρα, item κιχώρεια, apud Poll. l. 6. c. 9.

Κιχωριώδης, similis cichorio, qui è cichoriorum genere est. Theoph. hist. pl. l. 7. c. 7.

ΚΙ'Ω, vado, eo. Plato quoque in Cratylo κίειν dicit esse τὸ ἰέναι. Poëticum est. Il. γ'. κατὰ δὲ σφε πατὴρ κίε δῆμον λεύσσων. Et Iliad. ζ'. γέρων δ' ἰθὺς κίεν εἴσω. Item Iliad. φ'. Κὰδ δ' ἴθ' ἀφορμηθεὶς κεκοτηότι θυμῷ. Et Od. γ'. πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κιόντι, eunti, vadenti: ubi κιόντι, ἐξυτόνως, tanquam aor. 2. partic. ponitur. (Æsch. Pers. 1075. Suppl. 513. κιών. Il. γ'. 251.)

Κηκίω, salio, cum saltu sursum feror. (ex κίω per reduplicationem factum, teste Eust.) Odyss. ε'. θάλασσα δὲ κήκιε πολλὴ Ἂν στόμα τε ῥῖνάς τε, cum saltu ferebatur sursum, seu prorumpebat ex ore et naribus. Apoll. Arg. l. 1. Ἀφρῷ δ' ἔνθα καὶ ἔνθα κελαινὴ κήκιεν ἅλμη.

Κηκὶς, nidor, in altum veluti cum saltu se sursum ferens: ἀτμὶς, vapor. Hesych. Soph. in Antig. ἐκ δὲ θυμάτων Ἥφαιστος οὐκ ἔλαμπεν, ἀλλ' ἐπὶ σποδῷ Μυδῶσα κηκὶς μηρίων ἐτήκετο. ubi schol. κηκῖδος nomine propriè significari ait fuliginem fumi, orientem ex iis quæ uruntur. (Æsch. Ag. 969. Ch. 266. 1012.) ¶ Item galla, i. pilula inæquali superficie, salebrosa, in glandiferis arboribus præter legitimum fructum proveniens.

Κηκίδιον, ου, τὸ, gallula: parvula galla, apud Suid.

Composita.

Ἀνακηκίω, sursum feror. Il. ε'. μέλαν δ' ἀνεκήκιεν αἷμα. Iliad. ψ'. πολλὸς ἀνεκήκιεν ἱδρώς. Utitur et Plato et Hippocr.

Μετακιάθω, unde μετεκίαθε, Odyss. ά. mutato loco abiit, seu, abiit inde ad.

Ὀνοκηκὶς, q. d. asinina galla. Gal. et Diosc. l. 1. c. 47.

ΚΙ'ΩΝ, ονος, ὁ καὶ ἡ, columna, στῦλος. (Æsch. Pr. 349.) (☞ Παρὰ τὸ κίειν καὶ ἀνιέναι εἰς ὕψος, inquit Etym.) Odyss. θ'. πρὸς κίονα μακρὸν ἐρείσας, collocans ad columnam longam. Odyss. ψ'. Κίονας ἐξάψας μεγάλης. et Odyss. τ'. Εἰλάτινοί τε δοκοὶ, καὶ κίονες ὑψόσ' ἔχοντες. In prosa masculino potiùs genere effertur. Plut. de orac. Pyth. κίων τις ἑστὼς ἄνω χαλκοῦς Ἱέρωνος. Item in Erot. ἐφ' οὗ μέχρι νῦν ὁ μέγας ἐφέστηκε κίων. Sic apud Athen. lib. 12. χρυσοῖ κίονες. ¶ A Medicis κίων dicitur curculio præter naturam auctus et oblongior, tenuisque æqualiter factus, ita ut columnæ similis evadat: unde et à Latinis columella exponitur. Ab anatomicis κίων vocatur interseptum narium carnosum, quod ad labrum usque descendit. Poll. et Ruf. ¶ Denique κίων vocatur congregata multitudo bestiolarum illarum, quæ frumentum peredunt, Gal. in Lex. Hippocr. quarum tamen unaquæque etiam κὶς dicitur.

Κιονίσκος, (dimin.) columella, i. parvula columna. apud Athen. lib. 12.

Κιονὶς, ίδος, ἡ, oris columella, quæ et κίων, et γαργαρεὼν, Latinè uva dicitur. Gal. τῶν κατὰ τόπους lib. 6.

Κιόνιον, ου, τὸ, Diosc. lib. 2. cap. 6. κιόνια vocari scribit purpurarum buccinarumque medias partes, circa quas veluti columellam testæ volumen claviculatim intorquetur.

Composita.

Ἀκίων, nullis fultus columnis. Hesych.

Ἀκροκιόνιον, ου, τὸ, summa seu extrema columnæ pars, fastigium columnæ. Phil. de vita Mos. l. 3.

Ἀμφικίονες, οἱ, αἱ, circumcirca columnis suffulti. Soph. [Antig. 291.]

Εὐκίων, ονος, ὁ καὶ ἡ, pulchras habens columnas. [Eurip. Ion. 184. Οὐκ ἐν ταῖς ζαθέαις Ἀθάναις εὐκίονες ἦσαν αὐλαὶ Θεῶν μόνον, &c.]

Περικίων, circumcirca columnas habens: περίστυλος. Poll. l. 1.

Περικιόνιος, à Thebanis dictus fuit Bacchus, quoniam Cadmea regia, fulmine tacta, ipsum, infantem adhuc, κισσὸς περὶ τοὺς κίονας φυεὶς ἐκάλυψεν, ὅπως μὴ αἰθόμενον διαφθαρῇ. Schol. Eurip. in Mœnaee. [Phœn. 652. Schol.]

ΚΛΑ'ΔΟΣ, ου, ὁ, ramus, propriè ramus tener et flexilis, quales esse solent asserculi, qui pullulant in τῶν ἀκρεμόνων, sive ὄζων. Sic enim definit Theophr. hist. pl. l. 1. c. 2. κλάδον δὲ καλοῦσι τὰ βλαστήματα, τὰ ἐκ τούτων τῶν ἀκρεμόνων φυόμενα, οἷον μάλιστα τὰ ἐπέτεια. Reperitur etiam dat. sing. κλαδί, apud Alcæum. et dat. plur. κλάδεσι, apud Aristoph. in avib. ὅσα δ' ὑμῶν κατὰ κήπους ἐπὶ κισσοῦ κλάδεσι νομὸν ἔχει. ☞ Derivatur à κλάω, sicut et κλῶν synonymum.

Κλαδώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ramosus.

Κλαδίς, ίδος, ἡ, ramulus. Hesych.

Κλαδίσκος, ου, ὁ, idem.

Κλαδάω, ῶ, ramulos deputo, pampino. Item quasso, concutio. Hesych.

Κλαδεύω, ramulos teneriores deputo: specialiter verò, vites puto.

Κλάδευσις, putatio.

Κλαδευτὴρ, ῆρος, ὁ, putator.

Κλαδευτήριον, ου, τὸ, id quo putamus: falx putatoria.

Κλαδαρὸς, οῦ, ὁ, ramalis. Epigr. Exponitur etiam, vibratilis: à κλαδάω, τὸ σείω. Item fragilis, apud Polyb.

Composita.

Αὐτόκλαδος, ου, ὁ καὶ ἡ, ipso cum suis ramis. Luc. αὐτόκλαδα καὶ αὐτόῤῥιζα κυλινδούμενα.

Περίκλαδος, circumvirens, seu ex omni parte ramos habens. Apoll. [iv. 216. Ἢ ὅσα φύλλα χαμᾶζε περικλαδέος πέσεν ὕλης Φυλλοχόῳ ἐνὶ μηνί.]

Πολύκλαδος, multos ramulos emittens, multos ramulos habens. Theophr. hist. pl. lib. 1. cap. 5. Pro eodem dici etiam πολυκλαδής, annotatur.

ΚΛΑ'ΖΩ, F. κλάγξω, (pleonasmo τοῦ γ, vel tanquam à κλάγγω,) clamo, clango, strido. Poll. id aquilarum proprium esse scribit: Eustathius verò avium, quæ leviusculum clamorem et clangorem edunt; et minus esse quàm κρώζω. Hesiod. in Asp. †406.† Πέτρῃ ἐφ' ὑψηλῇ μεγάλα κλάζοντε μάχονται. Il. μ'. (itidem de aquila) Αὐτὸς δὲ κλάγξας πέτετο πνοιῇς ἀνέμοιο. Item Eustath. annotat, κλάζειν esse animalium ἀλόγων, ut gruum, suum. Dicitur et de sagitta, quæ emissa stridet. Il. ά. Ἔκλαγξαν δ' ἄρ' ὀϊστοὶ ἐπ' ὤμων χωομένοιο, Αὐτοῦ κινηθέντος. (Æsch. Ag. 48. 182. Eurip. Phœniss. 1104. Soph. Œdip. Tyr. 966. Theoc. xi. 72.) ☞ Etymol. derivat à κλῶ, significante quod. Eustath. verò à κλάω propriè accepto, à quo et κλαίω deducit.

Κλάζομαι, idem cum κλάζω. Derivat hinc Eustath. præt. med. κέκληγα, quod frequenti est in usu. Il. ζ'. Ὀξέα κεκληγὼς [illegible]. Dicitur plerunque de iis, qui impetu in hostes clangenti similem vocem edunt. ut Il. ί. ὦρτο δ' ἐπ' αὐτοὺς κεκληγώς. †Hesiod. Asp. 99. de Marte.† Tribuitur etiam vento ab Apoll. Arg. 2. ὦρτο δὲ κῦμα Κεκληγὼς πνοιῇσι, stridens flatibus. Ab hoc præt. fit etiam thema κεκλήγω, quod idem cum κλάζω significat. ut Od. μ'. Αὐτοῦ δ' εἰνὶ θύρῃσι κατήσθιε κεκλήγοντας. Od. ξ. (de canibus) Οἱ μὲν κεκλήγοντες ἐπέδραμον.

Κλαγγή, ἡ, clangor: propriè gruum et cæterarum hujusmodi avium: unde ab Apoll. Arg. l. 2. tribuitur harpyis. (de dracone. μεσημβριναῖς κλαγγαῖσιν ὡς δράκων βοᾷ. Æsch. S. c. Th. 387. Ag. 1161. Soph. Tr. 112.) De anseribus quoque dicitur apud Plut. de fort. Rom. Dicitur etiam de clangore tubarum seu cornuum, apud Athen. l. 14. Tribuitur etiam hominibus, præcipuè verò in prælio, quum in hostes impetum faciunt, et clangori stridorive similem clamorem tollunt. Il. γ'. Τρῶες μὲν κλαγγῇ τ' ἐνοπῇ τ' ἴσαν ὄρνιθες ὥς. Sic et Herodian. l. 4. οἱ βάρβαροι μεγίστῃ τε κλαγγῇ βοήσαντες. Tribuitur etiam suibus ab Homer. Odyss. ξ'. et canibus à Xenoph. Dicitur etiam de sagittæ emissæ stridore. Il. ά.

Κλαγγηδὸν, cum clangore. Il. β'.

Κλαγγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, clangori similis. Apud Hippocr. κλαγγώδη ἐμέσματα, vide Erotian.

Κλαγγάζω, clango: idem quod κλάζω seu κλάγγω. Vide Poll.

Κλαγγαίνω, et ἐπικλαγγαίνω, dicuntur de canibus in venatione. Xen. [Sophocl. apud Strab. Geogr. lib. 15. Ὥστε τις ἔρις οὐχὶ κλαγγαίνει.]

(Κλαγγαίνω. Æsch. Eum. 131.)

Composita.

Ἀνακλάζω, clango. Item clamo, [illegible] ἀνακλάζοντι, Xenoph. Pædiæ 7.

Ἀντικλάζω, reboo, boatum seu clangorem vicissim edo, seu contrà edo. Eurip. [Androm. 1144.] ἀντέκλαγξε [illegible]. [Bacch. 1054. Αἱ δ' ἐκλιποῦσαι ποικίλ' ὡς πῶλοι ζυγὰ, Βακχεῖον ἀντέκλαζον ἀλλήλαις μέλος.]

Ἀποκλάζω, clango, clangorem edo. Interdum, est esse veluti cum clangore quodam: ut in Anth. epigr. ἀντικλάγξαντα ἀντίφθογγον. (Æsch. Ag. 162.) [Simplex Κλάγγω occurrit in Thes. 2. 226. D. unde compositum ἀντικλάγγω, a quo ἀντέκλαγξεν, potius quam ab ἀντικλάζω, (Thes. 2. 226. G.) unde Aorist. 1. ἀντέκλαξα.]

Ἐπικλαγγητὴς, οῦ, ὁ, perstrepens. [illegible]

ΚΛΑΙ'Ω, vel κλάω, F. κλαύσω, et κλαύσομαι, lacrymor, ploro, fleo, ejulo. †Xen. Pæd. 1. 4. 2.† Il. ά. Τέκνον τί κλαίεις; Æschin. in Ctesiph. οὗτος κλαίει μὲν ῥᾷον, ἢ ἄλλοι γελῶσι. ¶ Interdum cum accus. deploro, defleo. Od. δ'. Κλαῖον ἔπειτ' Ὀδυσῆα φίλον πόσιν. Et Plut. in Alcib. τὰ μὲν αὐτοῦ πάθη κλαίοντες, καὶ ὀλοφυρόμενοι. Impersonaliter ponitur fut. κεκλαύσεται, apud Aristoph. in Nub. μάτην ἐμοὶ κεκλαύσεται, frustra plorabitur à me. ¶ Item do pœnas, vapulo. Aristoph. in Nub. δεῦρ' ἴθ', ἵνα κλάῃς. Quibus respondet alter, διὰ τί δαὶ κλαύσομαι; Et, κλαίειν λέγω σοι, apud Aristophanem in Pluto, lacrymas tibi denuntio, id est, verbera. Est enim oratio minitantis verbera: interdum verò aspernantis duntaxat. Apud eundem Aristophan. in Vespis. κλαίειν τὴν κεφαλὴν, exp. plangere caput, lamentari caput. Reperitur etiam fut. κλαιήσω, tanquam à them. κλαιῶ, apud Dem. in Midiam. πολλὰ γὰρ παρεστήσεται, ἃ κλαιήσει. [Demosth. adv. Pantænet. pag. 630. B. κλαιήσειν καὶ ζημιοῦσθαι. 735. B. ἀλλὰ δεήσεται Κόνων, καὶ κλαιήσει. 842. 9. ἀλλὰ ὑπὲρ αὐτοῦ κλαιήσει. Vide Schol. pag. 220. 3. Ed. Oxon. ὑπὲρ αὐτοῦ κλαιήσει, &c. J. Poll. Onom. lib. 2. §. 64. κλαιήσειν δὲ, Δημοσθένης.] ☞ Eustath. vult esse à κλάω, ῶ, significante frango: lachrymis enim quodammodo frangitur animus. (Eurip. Med. 1379. Aristoph. R. 1098. 1240. Soph. Œdip. Tyr. 1504. Æsch. Ch. 455. σὺ ξυγκλαιομένων. 685. 729.)

Κλαυσιάω, ῶ, plorare cupio. Καταχρηστικῶς de strepitu januæ utitur Aristoph. in Plut. τὸ θύριον φθεγγόμενον ἄλλως κλαυσιᾷ.

Κλαῦμα, τὸ, ploratus, ejulatus. Aristoph. in Pace. Xen. Pæd. 2. (Æsch. Pers. 707. Ag. 896. 1637.)

Κλαυθμὸς, οῦ, ὁ, idem quod κλαῦμα. Hom. Plut. Aristot. et alii. (Æsch. Ag. 1563.)

Κλαυθμονὴ, ἡ, idem: sed minus usitatum. Apud Plat. de leg. l. 7. de pueris dicitur, κλαυθμονῇ, καὶ βοῇ, σημαίνειν εἴωθε.

Κλαυθμών, ῶνος, ὁ, locus flentium. Judic. c. 2.

Κλαυθμυρίζω, fleo, ejulo. Plerunque de infantibus dicitur, quod vagire est Latinis. Alex. Aphrod. l. 1. probl. τὰ βρέφη μᾶλλον ἀκούοντα, κλαυθμυρίζοντα, ἰσχναίνει. Gal. in comm. in progn. κλαυθμυρίζειν esse dicit flere magna spiritus contentione. Activè etiam exponitur, flere seu vagire facio, apud Plut. de educ. lib. Frequentius est pass. κλαυθμυρίζομαι.

Κλαυθμυρισμὸς, οῦ, ὁ, fletus, ejulatus, vagitus. Plut. in Lyc.

Κλαυθμώδεις ἀναπνοαὶ, dicuntur ab Hippocr. iis similes, quæ cum fletu fiunt, quasi suspiriosæ. Ab Erotiano exponitur συνεχεῖς.

Κλαυτὸς, lacrymabilis, fletu excipiendus. Æschyl.

Composita.

Ἀκλαυὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, illacrymabilis, qui non plorat. Vel pass. signif. indeploratus. Exponitur enim ἄκλαυστος.

Ἄκλαυστος, vel ἄκλαυτος, †ὁ, ἡ,† indeploratus vel indefletus. ut Odyss. λ'. σῶμα ἄκλαυτον καὶ ἄθαπτον, ubi quædam exemplaria habent ἄκλαυστον. Exponitur etiam activè, illacrymabilis, i. qui lacrymari non potest: aut etiam simpl. qui non lacrymatur. Od. δ'. (Æsch. S. c. Th. 702. Eurip. Phœniss. 1574.) †absque fletu (sc. impunis) Soph. El. 918.† [Antig. 860. 888. et Œd. Col. 1707. κοίταν δ' ἔχει νέρθεν εὐσκίαστον αἰὲν, οὐδὲ Πένθος ἔλιπ' ἄκλαυτον.]

Ἀκλαυτεὶ, vel ἀκλαυτὶ, sine fletu. Callim. [Hym. in Dian. 266. οὐδὲ γὰρ Ὦτος Ἀκλαυτεὶ περὶ βωμὸν ἀπείσατο μνηστεύσασθαι.]

Ἀμφίκλαυστος, qui circumcirca defletur. Oppian.

Ἀνακλαίω, defleo, vel fleo: vehementer fleo. [Soph. Philoct. 953. ἀνακλαίομαι παροῦσι τοῖς εἰωθόσιν. Herodot. Hist. lib. 3. §. 14. Ὁ δὲ Ψαμμήνιτος ὡς εἶδε, ἀνακλαύσας μέγα, &c. — Δεσπότης σε Καμβύσης, Ψαμμήνιτε, ἐπειρωτᾷ διότι — οὔτε ἀνέβωσας, οὔτε ἀπέκλαυσας, &c. — ὁ δ' ἀμείβετο τοῖσδε, Ὦ παῖ Κύρου, τὰ μὲν οἰκήϊα ἦν μέζω κακὰ ἢ ὥστε ἀνακλαίειν· τὸ δὲ τοῦ ἑταίρου πένθος, ἄξιον ἦν δακρύων.]

(Ἀνακλάω. Philostr. l. 2. c. 11.)

Ἀνακλαυθμὸς, fletus.

[Ἀνακλαυστμός. Dion. Hal. 1. 361. 38. θρῆνοί τε περὶ τὰς πύλας καὶ πολὺς ἀνακλαυστμὸς ἦν, &c. Ut hic ἀνακλαυστμὸς legitur pro ἀνακλαυθμὸς, sic ἀναβασμὸς observavi apud Pausaniam (lib. 10. cap. 5. pag. 808, 9.) pro ἀναβαθμός. Sylb.]

Decomp. Προανακλαίομαι, antè defleo.

Προσανακλαίομαι, sive προσανακλάομαι, Atticè, defleo apud, vel unà defleo. Synes. ep. 73.

Ἀποκλαίω, fleo: vel potius, uberi fletu me exatio: flendi desiderio satisfacio. Plut. (Soph. Œdip. Tyr. 1481.)

Ἐπικλαίω, fleo super, defleo: vel simpl. fleo.

Ἐπίκλαυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, flebilis, lamentabilis. Aristoph. in Vesp. (R. 695.)

Ἐρίκλαυτος, lacrymosus, in Epigr.

Κατακλαίω, defleo. Item lacrymando afficio, ad misericordiam commoveo lacrymis, ad lacrymas et misericordiam concito. Plat.

Μετακλαίω, fleo post, lacrymis et fletu prosequor. Il. λ'.

Μονόκλαυτος, qui ab uno tantùm lugetur. Æschyl. [Sept. c. Theb. 1071. κεῖνος δ' ὁ τάλας ἄγοος μονόκλαυτον ἔχων θρῆνον ἀδελφῆς εἶσι.]

(Νυμφόκλαυτος ἐριννύς. Æsch. Ag. 758.)

Παρακλαίω, sine causa, sine ratione fleo in vanum. Theogn.

Προκλαίω, antè fleo, priùs defleo: unde προκλαύσαντες, apud Euripid. (Phœniss. 1466.) priùs deflentes. [Herodot. Hist. lib. 3. ποιεῦσι σφάξαντες ἱρήϊα, [illegible], προκλαύσαντες πρῶτον.]

Προσκλαίω, defleo. Æl. var. hist. [Eurip. Phœn. 1580. Αἴλινον αἰάγματα ἃ τοῖσδε προσκλαίω. Vide Not. Cl. Barnes.]

Πάγκλαυστος, omnino lamentabilis. Exp. etiam, semper lugens.

Πάγκλαυτος, idem. Æsch. [Sept. c. Theb. 373. ἐλπὶς ἔστι [illegible] τέλος μολεῖν, παγκλαύτων ἀλγέων ἐπίρροθον. Pers. 834. Soph. Elect. 1089. ὡς καὶ σὺ πάγκλαυτον αἰῶνα κλεινὸν εἵλου, &c. Antig. 842. Trach. 664.]

Πολύκλαυστος, multùm ploratus seu defletus. Mosch. idyll. 3. Pro eodem dicitur et, Πολύκλαυτος, apud Aratum. (Πολύκλαυτος. Æsch. Ag. 1534.) [Eurip. Iph. in Aul. 779. Θήσει κόρας πολυκλαύτους,—782. Κόρα πολύκλαυτος ἐσεῖται, &c. Ion. 869. [illegible] πολυκλαύτας. Herc. Fur. 1427.]

Ὑποκλαίω, sublacrymor. Æschyl. [Ag. 69.]

ΚΛΑΜΒΟ'Σ, legitur in Hippiatr. Ibi enim Apsyrtus in suino admissario requirit ὦτα μὴ μακρὰ μηδὲ κλαμβά. quod interpretantur, ne mutilata sint depopulataque tempora ruptis auribus.

ΚΛΑ'Ω, ῶ, F. σω, frango. Nonn. ἄρτους ἔκλασε. Frequens est in Novo Test.

Κλάομαι, ῶμαι, frangor. Il. λ'. ἐκλάσθη δὲ δόναξ. Utitur et Dioscor. l. 3. c. 143. Κλᾶσθαι dicuntur etiam quorum rami sive surculi amputantur. Theophr. de caus. pl. l. 1. c. 17.

Κλάσμα, τὸ, fragmentum seu fragmen, frustum defractum. Epigr. et Marci cap. 6.

Κλάσις, εως, ἡ, fractio. Luc. c. 24. Item fractura. Alex. Aphr. Apud Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 19. κλάσις ἀμπέλων, vitium putatio.

Κλαστήριον, ου, τὸ, id quo aliquid frangere possumus. Sic dicitur falx, quâ vites putantur.

Κλάστης, ου, ὁ, qui frangit. Item qui vites putat. Hesych.

Κλαστάω, ῶ, frango. Et peculiariter, sarmenta defringo, sive amputo: unde metaphoricè dictum quidam volunt, apud Aristophan. in equ. Βουλὴν πατήσεις, καὶ στρατηγοὺς κλαστάσεις.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀνακλάω, ῶ, refringo, reflecto. Luc. de salt. Accipitur nonnunquam in pass. signif. Athen. l. 13. ὡς ἐν ὄψει θεάτρου ὅλου καταφιλῆσαι αὐτὸν ἀνακλάσαντα, καὶ τῶν θεατῶν ἐπιφωνησάντων μετὰ κρότου πολλοῦ ἀνακλάσεως ἐφίλησε.

Ἀνακλάομαι, ῶμαι, reflector. Item repercutior. Luc.

Ἀνακλασμὸς, fractio. Ægin. lib. 6.

Ἀνάκλασις, reflexio: Item repercussio, repercussus. Est et nomen schematis.

Ἀνάκλαστος, reflexus.

Decomp. Ἀντανακλάω, ῶ, refringo, reflecto, repercutio.

Ἀντανακλασμὸς, et ἀντανάκλασις, refractio, reflexio. Item reciprocatio. Est et figuræ nomen. Fab. l. 9. c. 3.

Ἀντανακλαστικὸς, reciprocus: ut, ἀντωνυμίαι ἀντανακλαστικαί, apud grammat.

Διανακλάω, ῶ, reflecto, refringo.

Ἀποκλάω, defringo. Theocr.

Ἀπόκλασμα, abruptio. Gal.

Ἐναποκλάω, (decomp.) intus seu ab inferiore parte defringo, effringo, unde ἐναποκέκλαστο. [Thucyd. Hist. lib. 4. οὔτε γὰρ οἱ πῖλοι ἔστεγον τὰ τοξεύματα, δοράτιά τε ἐναποκέκλαστο βαλλομένων.]

Διακλάω, frango, vel diffringo. Hesych. et Suid.

Ἐγκλάω, infringo. Callim.

Ἐκκλάω, idem quod κλάω, frango. Levit. 1. Plut.

Ἐνικλάω, infringo, poet. pro ἐγκλάω. Il. θ'. Αἰεὶ γάρ μοι ἔωθεν ἐνικλᾶν, ὅ, ττι νοήσω.

Ἐπικλάω, frango, flecto: metaphoricè plerunque pro, animum alicujus frango, et flecto. Plut. in Pericle, ἐπέκλασε τοὺς Ἀθηναίους. Item reflecto, flecto.

Ἐπικλάομαι, ῶμαι, frangor, flector. Thucyd. l. 3. c. 4. et alibi. Sic et sæpe Plut. Item flector, reflector. Luc.

Decomp. Συνεπικλάω, ῶ, confringo.

Κατακλάω, defringo, vel etiam, frango. Il. γ'. κατεκλάσθη δ' ἐνὶ καυλῷ Ἔγχος. Accipitur etiam metaph. ut Od. δ'. ἐμοί γε κατεκλάσθη φίλον ἦτορ. Et apud Plut. in Fab. τοῦ Μινουκίου τὸ θράσος κατεκέκλαστο.

Κατάκλασις, fractio, fractura.

Δυσκατάκλαστος, (decomp.) fractu seu confractu difficilis.

Περικλάω, circumcirca frango: Item circumflecto.

Περίκλαστος, circumflexus. Plut. περὶ τοῦ ἀκούειν. [Polyb. Hist. lib. 3. Τῶν γὰρ τόπων τῶν περὶ τὸν λόφον ἐπεσχημένων ψιλῶν μὲν, πολλὰς δὲ καὶ παντοδαπὰς ἐχόντων περικλάσεις καὶ κοιλότητας, &c.]

Decomp. Ἀμφιπερικλάω, exp. circumvibro.

Ὑποπερικλάω, infringo.

Συγκλάω, confringo. Aristoph. Exponitur etiam, compressiùs tracto, inflecto.

Ὑποκλάω, suffringo, infringo. Nic.

Composita facta ex tertia pers. præt. perf. pass.

Ἄκλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, non fractus: vel infractus. in Epigr. Pro eodem dicitur et ἀκλὰς, quod peculiariter significat, cui sarmenta defracta non sunt: ut ἀκλάδες ἄμπελοι, vites non putatæ, Hesych.

Decomp. Ἀπαράκλαστος, qui non frangitur, qui frangi non potest, constans. ex Xenoph. epist. ad Æschinem.

Ἀμφίκλαστος, ex omni parte fractus. Suid.

Εὔκλαστος, fractu facilis, fragilis.

Ἡμίκλαστος, semifractus. Plut.

Μυλόκλαστος, mola fractus. Hesych.

Παλίγκλαστος, refractus, reflexus, recurvus. Hesych.

ΚΛΕΙ'Ω, F. σω, claudo, obsero. Herodian. l. 8. τάς τε πύλας κλείσαντες. Sic Matth. 6. καὶ κλείσας τὴν θύραν σοῦ. ¶ Item celebro, celebrem reddo, seu gloriosum; decanto. Odyss. ί. ἐγὼ δ' ἄν σε κλέω κατ' ἀπείρονα γαῖαν. Odyss. ά. τήν τε κλείουσιν ἀοιδοί. Item pro, memoro, perhibeo, dico. Hesych. (V. Æschyl. Pers. 723.)

Derivata ex κλείω, i. claudo.

Κλείομαι, (præt. κέκλεισμαι, et κέκλειμαι) claudor, obseror. Dem. Olynth. 2. κεκλεισμένων τῶν ἐμπορίων. Sic, κεκλεισμέναι πύλαι, apud Herodian. et κεκλεισμέναι θύραι, Joh. 20.

Κλεῖσις, εως, ἡ, q. d. clausio. Exponitur etiam, claustrum.

Κλεισιάς, άδος, ἡ, valvæ, vel fores. Plut. in Publ.

Κλεισίαι, fores, vel latæ fores, per quas et jumenta ingrediuntur. apud Eustath.

Κλείσιον, exp. locus in quo stant boves, stabulum. Suid. Eustath. ex Ælio Dionys. exp. θυρὼν μέγας.

Κλεισοῦραι, Suidas sic vocari tradit à Romanis τὰ ὀχυρώματα τῶν διαβάσεων.

Κλειστὸς, ὁ, ἡ, qui claudi potest, vel clausus. [Diod. Sic. lib. 20.

Κλεῖστρον, ου, τὸ, sera, apud Luc.

Κλεῖθρον, ου, τὸ, claustrum, in Axiocho. Exponitur et repagulum. Item vectis januæ. Exponitur etiam, sera, apud Luc. (Eurip. Phœniss. 64. 112. 1018. Soph. Œdip. Tyr. 1286. 1311.)

Κλειθρία, ἡ, exp. rima januæ, rima, apud Luc.

Κλεὶς, δὸς, ἡ, clavis. Plut. de aud. et alibi. Per metaph. sic vocatur etiam os tortuosum et inæquale, omoplatum cum sterno alligans; quod cervicem et humerum concludat. Hinc Latinè quidam clavem, et claviculam, dixerunt. Quidam jugulum appellant. Aristot. eth. 5. c. 1. οἷον ὅτι καλεῖται κλεὶς ὁμωνύμως ἥ τε ὑπὸ τὸν αὐχένα τῶν ζώων, καὶ ᾗ τὰς θύρας κλείουσι. Reperitur etiam in plur. κλεῖς, ut Apoc. c. 1. καὶ ἔχω τὰς κλεῖς τοῦ ᾅδου. ¶ Item jugulum thynni piscis; pro quo et κλειδίον, Athen. 7. ¶ In Epigr. κλεῖδα συῶν [illegible], exp. uncum, seu instrumentum, aut baculum incurvum, quo porci ferociores irretiuntur.

Κλειδόω, ῶ, claudo clavi, obsero.

Κλείδωμα, et κλείδωσις, q. d. obseramentum, et obseratio. Suid.

Κλειδίον, ου, τὸ, q. d. clavicula, i. parva clavis. Dicitur de thynno, sicut et κλείς. ¶ Κλειδίον [illegible], pastillus quidam, de quo vide Paul. ¶ Κλειδίον est etiam nomen epithematis, apud Aët. l. 9.

(Κλῇδες, τά. Æsch. Eum. 830.)

Κλείζω, vel κλῄζω, claudo, Ionicè. Apud Thucyd. l. 4. κλῄζειν exp. intercludere.

Κληϊστὸς, pro κλειστὸς, clausus, obseratus; vel qui claudi potest, q. d. clausilis. Od. β'. κληϊσταὶ δ' ἔπεσαν σανίδες.

Κλῇθρον, claustrum, sera. Soph. Κλεῖθρον, pro eodem. Item locus in gula sub tonsillis: ut exponit Galen. apud Hippocrat. lib. 2. de morb. ubi tamen legitur etiam κλεῖθρον, per ει. ¶ At κλήθρα, et Ion. κλήθρη, ἡ, nomen arboris, alnus. vectis. Gaz. apud Theophrast. hist. pl. l. 1. c. 7. Pro eodem dicitur et κλῆθρος, ejusdem operis l. 3. c. 4.

Κληὶς, ῖδος, ἡ, clavis. (Eurip. Med. 125. 662. κλῇδας. ib. 1316. Soph. Tr. 1052.) Item vectis, seu quicquid januam clausam continet: ut Iliad. ώ. et Od. ά. Item foramen, in quod fibula immittebatur. Item pars corporis, quæ et κλείς. ut Iliad. ί. Item pro sede nautica, ut tradit Eustath. addens derivari à κλῶ, quia ibi κλᾶται τὸ σῶμα συγκαμφθέν.

Κλῆθος, εος, τὸ, sepes. Hesych.

Κλῄω, claudo. Ionicè, seu Atticè, pro κλείω, apud Thuc. ἔκλῃον τὸν λιμένα, portum præcludebant.

Κλᾷθρα, Hesych. à κλᾴω, Doricè posito pro κλῄω, vel κλείω, claudo.

Κλᾴξ, Doricè pro κλεὶς, apud Theoc. Idyll. 15.

Κιγκλὶς, ίδος, ἡ, porta cancellata, seu valvæ cancellatæ, cancelli. Plut. in Galba, τὸν [illegible] εἰς μέσον ἐκλείσαντες, καὶ περιβαλόντες κιγκλίδα θέαμα τοῖς βουλομένοις μεθ' ἡμέραν παρέσχον, cancellis circumseptum. Poll. l. 8. Itidemque schol. Aristoph. scribunt, sic nominari cancellos judicii, ut apud Aristoph. in eq. Τὴν κιγκλίδ' ἐξήραξε. Et in Vesp. Ὁ δ' ἀπορῶν κεφαλῆς ἐπὶ τῇ κιγκλίδι Ἐστάθη. Et in Δαιταλεῦσι, Ὁ δ' [illegible] εἶρπε πρὸς τὴν κιγκλίδα. Item schol. κιγκλίδα esse vult etiam foramen per quod immittitur clavis. Schol. Theocr. vult esse etiam curvam ferream portarum.

Κλοιὸς, οῦ, ὁ, vinculum, quod collo circumdatur: collare. Item κλοιοί, manicæ, pedicæ. Παρὰ τὸ κλείειν. includuntur enim ei collum, manus, pedes. In Epigr. Κλοιὸν ἔχων πίλας ἦλθε. Apud Jerem. c. 27. quidam esse volunt catenas ligneas; alii, ferreas. Sic et apud Xen. et Plut. Pro κλοιὸς dicitur Atticè κλῳὸς, apud Aristophan. in Pace. Usurpat Plut. etiam neutro genere τὸ κλοιόν. Pro quo et κλῳὸν, Atticè.

Κλοιῶσαι, collari includere.

Κλοιωτὸς, οῦ, ὁ, collari inclusus. Hesych.

Ἐγκλοιόω, ῶ, (comp.) includo seu illigo τοῖς κλοιοῖς. Proverb. c. 6.

Κλειτορὶς, pudendi muliebris musculosa in medio caruncula, quæ νύμφη et μύρτος appellatur: unde κλειτοριάζειν dicitur is qui lascivius hanc carunculam contrectat. Ruff. Eph. Vide et Poll.

Composita.

Ἄκλειστος, non clausus. Thuc. l. 2. †ό, ἡ. Xen. Pæd. p. 191. d.†

[Ἄκληστος. Dion. Hal. Ant. τείχεσί τε ἀφύλακτα εἰάσαι, καὶ πύλας ἀκλείστους, αἱρεῖ τὴν πόλιν, &c. Forsan ἀκλείστους dicit Ἀττικῶς, ut notant Grammatici de ἄκληστος pro ἄκλειστος, et aliis id genus. Cod. Vat. habet ἀκλείστους. ut Thucyd. lib. 2.]

Ἀκλῄϊστος, idem. [Callimach. in Hecale, ut a Scholiast. Aristoph. Acharn. 127. laudatur. Τῶν δὲ ἡ πάντες [illegible]. Ἦ μα φυλάξεις ἦτοι στέγος ἀκλῄϊστον. Vide Callim. Fragm. 41. et Notam Cl. Kusteri ad Suid. Lex. in v. Ἑκάλη. Ἄκληστος. Eurip. Androm. 593. Ἄκληστ', ἄδουλα, δώμαθ' ἑστίας λιπών, &c. Schol. ἀνεῳγμένα, μὴ κλειόμενα. Iphig. in Aul. 340. Καὶ θύρας ἔχων ἀκλείστους τῷ θέλοντι δημοτῶν. Idem valet quod Ἄκλειστος.]

Ἀποκλείω, (pro quo Ionicè ἀποκληΐζω, et ἀποκλῄζω, et Doricè ἀποκλᾴζω,) excludo, intercludo, arceo, prohibeo: ut, ἀποκλείειν τινὰ ἐξόδου, apud Aristot. de mundo, prohibere aliquem exitu. (Soph. Œdip. Tyr. 1442. Ἀποκλᾴξω. Theoc. ιέ. 77.) Sic, ἀποκλείειν τινὰ τῆς ὁδοῦ, apud Xen. Hell. 7. Dicitur et, ἀποκλείειν τὴν εἰσαγωγὴν, et ἐξαγωγὴν τοῦ σίτου, apud Aristot. Œcon. 2. intercludere commeatum. Sic et apud Xen. ἀποκλείειν τὰς ἐφόδους τῶν ἐπιτηδείων. Item includo. Ut Alex. Aphr. probl. lib. 1. ἀποκλείει τὸ ἔμφυτον θερμὸν εἰς τὸ βάθος τοῦ σώματος. Sic apud Aristophan. ἀποκλείειν τινά. Et pro simplici κλείω: ut, ἀποκλείειν τὰς θύρας, apud eundem. [Herodot. Hist. lib. 1. cap. 150. μετὰ δὲ, οἱ φυγάδες τῶν Κολοφωνίων φυλάξαντες τοὺς Σμυρναίους ὁρτὴν ἔξω τείχεος ποιευμένους Διονύσῳ, τὰς πύλας ἀποκληΐσαντες, ἔσχον τὴν πόλιν. lib. 3. cap. 58. καὶ αὐτῶν πολλοὶ ἀποκληϊσθέντες τοῦ ἄστεος ὑπὸ τῶν Σαμίων.]

(Ἀποκλείομαι, pass. Luc. Nigrin. p. 38. Philostr. l. 1. c. 16.)

Ἀπόκλεισμα, τὸ, locus quo aliquid includitur: aut res qua quid includitur. Ponitur et pro carcere. Hesych.

Ἀπόκλεισις, exclusio, interclusio.

Ἀπόκλειστος, inclusus.

Decomp. Ἐναποκλείω, intus includo. Alex. Aphr.

Διακλείω, discludo, intercludo, intercipio. Polyb. l. 3.

Ἀδιάκλειστος, (decomp.) non interclusus.

Δικλὶς, ίδος, ἡ, fores geminæ: ut apud Theocr. Idyll. 14. Ἴδε δι' ἀμφιθύρω καὶ δικλίδος. Et in plur. δικλίδες pro eodem. Ut in Anth. epigr. Δικλίδες ἀμφοτέρωθεν ἐμαῖς Γαλάτεια [illegible]. Dicitur et, δικλίδες πύλαι, Il. μ'. portæ bifores, valvæ bifores, i. αἱ δὶς κλειόμεναι: ut scribit Eustath. vel αἱ διχόθεν κλειόμεναι, δίθυρα: ut idem scribit Od. β'. Apud Erotianum scribitur δικλεῖδες θύραι, quod dicitur propriè significare fores bipartitas, ita ut una clausa, altera possit manere aperta. Exponi etiam potest, quæ binis clavibus clauderentur, habentibus videlicet singulis foribus suam clavem: à nomine κλείς. Extat et δίκλειδες, apud Gal. in Lexic. vocum Hippocr. et exponitur bipartitus, ut possit quis inferiore parte clausa superpositam aperire. Apud Hesych. δικλίδες exp. δίθυροι, biforis.

Ἐγκλείω, includo. Pro eodem dicitur et ἐγκληΐω poëticè, apud Apoll. Arg. 2.

Ἐγκλείομαι, includor: unde, ἐγκεκλεῖσθαι εἰς ἀγγεῖον, vase inclusum esse, apud Dioscor.

Ἐκκλείω, excludo, secludo. [Eurip. Herc. Fur. 329. Κόσμον πάρες με παισὶ προσθεῖναι νεκρῶν, Δόμους ἀνοίξας, νῦν γὰρ ἐκκεκλῄμεθα. Demosth. de falsa Legat. ὅτι πρῶτος [illegible] τοὺς τὴν εἰρήνην ἐκκλείοντας, οὐ τοῖς λόγοις, ἀλλὰ τοῖς χρόνοις.]

Ἐκκληΐζω, pro eodem, Ionicè, apud Herodot.

Ἐπικλείω, occludo. Aristoph. in pace, καὶ τὰς [illegible] ἐπικλείειν.

Ἐσκλείω, et εἰσκλείω, includo.

Εὐκληῒς θύρη, Il. ώ. janua bene clausa, seu bene obserata, q. d. janua bonum vectem habens.

Ἡμικλεῖς πύλαι, semiclausæ fores, apud Suid.

Κατακλείω, includo, concludo. Xen. Pæd. 4. κατακλείειν ἑαυτὸν εἰς ἔρυμα. Sic et alibi. Et cum ἐν: ut apud Herodian. l. 5. κατακλείσαντες αὐτοὺς ἐν τῷ στρατοπέδῳ. Et cum κατά: ut apud Gal. ad Glauc. 2. κατακλείεται κατὰ τὸ σῶμα, includitur in corpore. Et cum dat. ut apud Alex. Aphr. κατακλείειν σώματι γάλα. ¶ Item obsidione claudo. Thuc. l. 1. †Claudo. Xen. Pæd. 6. p. 170. b.† ¶ Item astringo: ut exponitur apud Luc. in Caucaso, τὴν δεξιὰν κατάκλειε καὶ πρόσελκε. †Κατακλείομαι med. se includere. Xen. Pæd. p. 180. c.†

Κατάκλειστος, inclusus, conclusus. [Strab. lib. 13.]

Κατακλεὶς, εῖδος, ἡ, quod claudendis foribus adhibetur. apud Pol. ex Aristoph. in vesp. et Herodian. ¶ Item pars scapularum sub pectore in collum desinens. Poll. Κατακλεῖδες in veste muliebri erant parva quædam foramina, in quæ immittebantur fibulæ, quæ κατακλεῖδες, ab Homer. κληῖδες, appellatæ fuerant. Od. σ'.

Κατακληΐδα βελέμνων, dixit Callim. pro pharetra. Hymno in Dianam.

Κατακλείζω, et κατακλῄζω, et Doricè κατακλᾴζω, idem quod κατακλείω. (Theoc. ιή. 5.)

Decomp. Συγκατακλείω, includo, seu concludo in. Hippocr.

[Συγκατάκλειστος. Eurip. Dan. 39. Μαθὼν πατήρ μιν συγκατάκλειστον δόμοις Ὀργῇ χολωθεὶς καὶ σκότῳ κρύψας ἔχει, &c.]

Ἐγκατακλείω, concludo, recondo. Xen. Pæd. 4. † p. 90. b. ἑαυτὴν εἰς ἔρυμα.†

Συγκατακλείω, unà includo, in eundem locum concludo. Vel simul cum alio includo.

Ὑποκατακλείω, subconcludo, circumvenio. Plut.

Περικλείω, circumcludo, undique claudo, cingo. Thuc. l. 2. [Polyb. Hist. lib. 1. οἱ δὲ Καρχηδόνιοι περικλειόμενοι πανταχόθεν, ἠναγκάζοντο καταφεύγειν ἐπὶ τὰς συμμαχίδας πόλεις. Herodot. Hist. lib. 7. οἱ μὲν νῦν ἐς τὸ πεδίον τοῦτο συλλεγόμενοι ἐκ τῶν οὐρέων τῶν περικλειόντων τὴν Θεσσαλίην [illegible], &c.]

Περικλείζω, et περικλῄζω, pro eodem.

Περίκλειστος, circumclusus.

Πολυκλεὶς ναῦς, navis multis transtris seu jugis aptata et instructa, vel navis multa compage juncta. A κλεὶς, significante eodem nauticam: vel à κλῄς pro κλείς, ut sit, tanquam πολυκλειδωτός. Eustath.

(Πολύκλειστος. Phocylid. Νουθετ. 203. Παρθενικὴν δὲ φύλασσε πολυκλείστοις θαλάμοισιν, &c.]

Συγκλείω, et συγκλείζω, et συγκλῄζω, concludo, unà claudo. Item occludo. Herodian. Plut. Synes. † Xen. Pæd. p. 178. a.†

Συγκλεισμὸς, et σύγκλεισις, conclusio, ipsa actio concludendi.

Σύγκλεισμα, et σύγκλειστον, inter opificia cælata numerantur. lib. 3. Regum.

Decomp. Ἀσύγκλειστος, non conclusus, aut etiam, qui concludi nequit.

Χρυσόκλειστος, auro clausus: vel aureo aut aurato clausus operculo. Athen. l. 11.

Derivata ex κλείω, celebro.

Κλείομαι, et pro eodem κλέομαι, celebror, &c. Odyss. ί. ἐγὼ ἐν πᾶσι θεοῖσι Μήτι τε κλέομαι καὶ κέρδεσιν. Exponitur et, ἐπικαλοῦμαι.

Κλειτὸς, ῆ, ὁ, inclytus, celeber, κλυτός. Interdum etiam, præclarus, splendidus: ut Iliad. ά. κλειτὴν ἑκατόμβην.

Κλεινὸς, idem: ut in quodam vet. epigr. Κεῖται δ' ἐν κλειναῖς Θετταλικαῖς πύλαις. †Aristoph. Nub. 1030. κλεινοτάτη σοφία.†

Κλαινὸς, idem, apud Hesych.

Κλέος, apud Poëtas (pro quo etiam κλεῖος) εος, τὸ, gloria, celebritas, nominis celebritas, seu splendor. †Aristoph. Nub. 459. κλέος οὐρανόμηκες ἐν βροτοῖσιν ἕξεις.† In plur. κλέα et κλεῖα, exp. celebria gesta, seu clara gesta aut inclyta, res præclarè gestæ: ut apud Hesiod. †Theog. 100.† κλεῖα προτέρων ἀνθρώπων. Iliad. ί. †189.† ἄειδε δ' ἄρα κλέα ἀνδρῶν. Invenitur κλέος etiam apud prosæ scriptores. Thucyd. l. 1. κλέος ἔχοντας τὰ περὶ τὰς ναῦς. Accipitur κλέος interdum pro fama et rumore: ut exponit Eustath. Od. ά. et ψ'. derivans à κλέω. (Æsch. Ag. 1107.)

Κλείζω, celebro. Et pass. κλείζομαι, celebror.

Κλεεινὸς, inclytus, celeber. Hesych. Item κλεεννὸς, pro eodem. Eust. [Pind. Pyth. Od. Δ. 498. καὶ τὸ κλεεννότατον Βάττου μέγαρον, &c. Od. ι. 25. κλεεννάς. Schol. ἐνδόξους. Od. Θ. 28. κλεενναῖς ἐν πτυχαῖς.]

Κλῄζω, et κλείζω, idem quod κλείω, celebro, &c. Eust. ex Aristoph. Κλῄζω, accipitur etiam pro, commemoro. Item voco, appello: unde apud Xen. Pæd. l. 1. † cap. 2. §. 1.† οἱ δὲ Περσεῖδαι ἀπὸ Περσέως κλῄζονται, exp. nomen habent. (Eurip. Med. 837. κλῄζομαι pass. ib. Phœniss.

10. ἐκλῄζετο. Æschyl. Ag. 640. Pass. Soph. Tr. 1285. Œdip. Tyr. 48. 733. 1192. Tr. 672.) ¶ Pro claudo, vide in κλείω, i. claudo.

Κληδὼν, et κλεηδὼν, item κληηδὼν, όνος, ἡ, gloria: ut expon. Od. σ'. χαῖρε δὲ κληηδόνι δῖος Ὀδυσσεύς. Item fama, rumor. Odyss. δ'. et apud Plut. in Camill. Item κληδὼν, sive κλῃδὼν, omen. Herodot. (Æschyl. Ag. 236. Sc. λιταῖς δὲ κληδόνας πατρῴας. ἐξήνυσεν κληδόνας θεός. Pr. 485. Ag. 883. Eum. 400. 1043. Ch. 503. 853. Soph. El. 1114.)

[Κληδόνιο. Hesych. Lex. Κληδονίσαι, δεισιδαιμονῆσαι, φημίσαι τινα μαντεύσασθαι. Eurip. Herc. Fur. 1288. Γλώσσης πικροῖς κέντροισι κληδουχούμενοι.]

Κληδονίζομαι, ominor.

Κληδονίζω, exponitur, divinaculos consulo: in lib. 4. Reg.

Κληδονισμὸς, οῦ, ὁ, ominatio. Chrysost.

Κληδόνισμα, τὸ, ipsum omen, seu quod ex ominatione signum capitur.

Composita: ac primùm ex κλέω et κλειτός.

Ἀγακλειτὸς, οῦ, ὁ, valdè celebris, percelebris. Il. Ψ. (Soph. Tr. 876.)

Δουρικλειτὸς, hasta clarus, bellator præclarus. Il. ξ.

Ἐπικλείω, celebro, &c. ut κλείω. Item perhibeo, dico. Item nomino, appello. Aratus, τόν ῥ' ἄνδρες ἐπικλείουσι Βοώτην. Item invoco. Apoll. Arg. 2. ἐπικλείοντες Ἑῷον Ἀπόλλωνα.

Μετακλείω, mutato nomine appello, q. d. transnomino. Apoll. Arg. 2. Στροφάδας δὲ μετακλείουσ' ἄνθρωποι.

Ναυσικλειτὸς, navibus seu re navali clarus. Od. ζ.

Πολυκλειτὸς, valde celeber. [Pind. Olymp. 6. 120. Ἐξ οὗ πολύκλειτον καθ' Ἕλλανας γένος Ἰαμιδᾶν· Ὄλβος ἅμ' ἕσπετο.]

Τηλεκλειτὸς, procul celebris; cujus nominis celebritas procul pervenit: apud Hesiod. in Asp.

Composita ex κλέος, sive κλεῖος.

Ἀγακλεὴς, έος, (item ἀγακλῆς, itidemque quadrisyllabè in cæteris obliquis, ab ἀγακλέης,) ὁ καὶ ἡ, valde gloriosus, perceleber, valde celeber: in anthol. epigr. [Pind. Pyth. Θ. 183. Οἷοι Λιβύσσας ἀμφὶ γυναικὸς ἔβαν—μετὰ καλλίκομον μναστῆρες ἀγακλέα κούραν. Isthm. Α. 48. Γαρύσομαι τοῦδ' ἀνδρὸς ἐν τιμαῖσιν ἀγακλέα τὰν Ἀσωποδώρου πατρὸς αἶσαν. Hom. Iliad. Θ. 379. et Iliad. Ρ. 716. ἀγακλεὲς ὦ Μενέλαε. Schol. Ἀγακλεὴς λίαν ἔνδοξε.]

Ἀκλεὴς, et ἀκλειὴς, ingloriosus, inceleber. Iliad. ή. [Apoll. Rhod. Arg. lib. 3. 931. Ἀκλειής. Schol. ἄδοξος.] Apud Herodot. ἀκλεᾶ γίνονται, gloria fraudantur.

Ἀκλεΐα, ἡ, ignobilitas, infamia. In anth. epigr.

Ἀκλεῶς, et ἀκλειῶς, ingloriè, ignobiliter. Isocr. in Paneg.

Δυσκλεὴς, ingloriosus, vel infamis. Il. Β. † Xen. Pæd. l. 3. p. 84. d.† (Æsch. Pr. 241.)

† Δυσκλεῶς. Soph. El. 1012.†

Δύσκλεια, ἡ, obscura fama, gloria penè nulla. Dem. in epitaph. (Eurip. Med. 218.)

Ἐπικλεὴς, gloriosus, celeber.

Εὐκλεὴς, et εὐκλειὴς, gloriosus, celeber. εὐκλεᾶ δρόμον. Soph. (Œdip. Tyr. 168. Eurip. Med. 236.) Εὐκλεὲς τέλος, Plut. in Cam. † Xen. Pæd. l. 3. p. 84. d.† [Apoll. Rhod. Arg. 1. 869. Οὐ μὰν εὐκλειεῖς γε σὺν ὀθνείῃσι γυναιξὶν Ἐσσόμεθ' ὧδ' ἐπὶ δηρὸν ἐελμένοι. Schol. ἔνδοξοι. Pind. Pyth. Od. Θ. 97.]

Εὔκλεια, et εὐκλεΐα, gloria, splendor nominis. Il. Χ. Od. ξ. † bona fama. Aristoph. Nub. 993.† (V. Æschyl. S. c. Th. 691. Suppl. 982. Soph. El.)

Εὐκλεῶς, gloriosè. Poll. [Eurip. Alcest. 292. Καλῶς δὲ σῶσαι παῖδα, κεὐκλεῶς θανεῖν.]

Εὐκλεΐζω, celebro. [Pind. Pyth. Θ. 161. Θῆκας, Μέγαρά τ' ἐν λόφῳ, Τρὶς δὲ τόνδ' εὐκλεΐξας, &c.]

Ἡρακλέης, et per contractionem, Ἡρακλῆς, Hercules. Vocativus Ἡράκλεις, et ὦ Ἡράκλεις, interdum est opem Herculis implorantis, interdum admirantis, et apud Poëtas, et in prosa.

† Ἡράκλειος, herculeus. Hesiod. Th. 289.†

Ἡράκλεια, Heraclea, herbæ genus est, apud Diosc. l. 4. c. 33. et 35.

Ἰσοκλεὴς, pari gloria nobilis, æquè celebris, ἰσένδοξος. Suid. et Hesych.

Κακοκλεὴς, infamis. Pind.

Περικλεὴς, valde gloriosus, valde celeber. in Anth. Epigr.

Composita ex κλῄζω, &c.

Περικλῄζω, circumcelebro, circumdivulgo.

Πολυκλῄϊστος, multum celebratus, multum decantatus, percelebris. Coluthus in raptu Helenæ.

Περικλῄϊστος, celebris, inclytus. Colut. in raptu Helenæ.

Ὑποκλῄζω, clàm divulgo, clàm spargo famam.

(Ὑποκλῄζομαι cum G. pro φημίζομαι ἐπί. Soph. Aj. 225.)

Composita ex κληδονίζομαι.

Δυσκληδονίζομαι, ominor, vaticinor.

Δυσκληδόνιστος, malè ominatus, inominatus. Suid.

Προσκληδονίζομαι, insuper ominor seu auguror. Suid. ex Josepho.

ΚΛΕ'ΠΤΩ, F. ψω, furor. Dem. κλέπτειν δημόσια. Plut. in Pol. præc. ἀφ' ἱερῶν κλέπτειν. Idem, ἀπὸ τοῦ σοροῦ κλέπτουσι. Aristoph. in Pluto, μῶν σὺ κέκλοφας, ἀλλ' ἥρπακας; Accipitur etiam metaph. ut furor apud Lat. i. suffuror, et quasi furtim surripio, furtim ac latenter subtraho seu subduco. Naz. κλέπτειν εἰς ἑαυτὸν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ τὸ σέβας, Deo suffurari, ac sibi vendicare. Philo de vita M. l. 1. Κλέπτοντα τὴν εἴσοδον, clanculum aditum suffurantem. Sic apud Plut. in Alex. οὐ κλέπτω τὴν νίκην, non dolo et furto victoriam reporto. Synes. ep. 23. κλέψας σεαυτὸν ἀπὸ τῶν δημοσίων, furtim te subducens à publicis negotiis. † κλέπτειν furari, furtim surripere. Xen. Pæd. 1. 2. 2. et illic opponitur τῷ ἁρπάζειν, et τῷ εἰς οἰκίαν παριέναι βίᾳ.† Dux quoque alicujus exercitus dicitur κλέπτειν τὰ πολέμια, quum per exploratores consilia hostium, eaque illis quasi furtim et latenter, subtrahit, ut ipse uti iis possit ad eos frustrandos et circumveniendos: apud Xen. et Plat. in Polit. 1. ¶ Item occulo, supprimo: vel potiùs furtim occulto, furtim et clàm supprimo: ut, κλέπτειν τὴν κατηγορίαν, apud Lysiam, crimina supprimere. Item Xen. scribit, oportere bonum præfectum equitum τοὺς ἑαυτοῦ ἱππέας κλέπτοντα, ἐξ ἀπροσδοκήτου τοῖς πολεμίοις ἐπιτίθεσθαι. Apud Naz. τὸν νοῦν τῶν γεγραμμένων κλέπτειν, occulere ac supprimere, vel etiam furtim intelligentiæ cæterorum subtrahere: vel fallaciter interpretari, et veritatem discenti subducere, ac disserendo obscurare et involvere. Syn. ep. 147. ἱκανὴ γὰρ ἡ εὔνοια κλέψαι τὴν ἀλήθειαν, apta benevolentia ad supprimendam veritatem. ¶ Item clàm facio, aut dico. Soph. in Ajace, Πόλλ' ἂν καλῶς σὺ κλέψειας κακά, clàm moliri et machinari possis. (Κλέπτω λόγοις. 189. Eurip. Phœniss. 955. Soph. Tr. 247. Aristoph. R. 624. Æsch. Ch. 854.) ¶ Item fallo, decipio. Iliad. ά. μὴ δ' οὕτω κλέπτε νόῳ, ne me ita fallas. Et apud Æschin. κλέπτειν τὴν ἀκρόασιν, fallere aures judicum. ☞ Quidam dictum volunt κλέπτω quasi καλύπτω, quidam quasi ἐκλέπω.

Κλέπτομαι, furto subtrahor, furto auferor. Plat. de leg. l. 9. τὸ κλαπὲν διπλάσιον ἐκτίνειν. Accipitur et translativè pro, furto spolior, furto mihi surripitur: apud Synes. Item metaph. furtim et clàm spolior, sive defraudor, apud Naz. in bapt. Dicitur et de furtiva Venere, apud Philostr. epist. 57. πᾶν δὲ τερπνότερον τὸ κεκλεμμένον, quicquid furtim et clàm capitur. Item ita fallor, ut dolum et astutiam non animadvertam. Soph. in Antig. εἰ τὸν Λάμπωνος φθόγγον σεσίγημ', ἢ θεοῖς κλέπτομαι; à diis decipior?

Κλέμμα, τὸ, furtum, id quod furto ablatum est. Thucyd. lib. 5. Plat. de leg. 9. Item obreptio et circumscriptio, apud Æschin.

Κλεμματικὸς, οῦ, ὁ, furtivus, furax. Item astutus. Ammian. l. 1. epigr.

Κλεμμάδιον, ου, τὸ, parvum furtum. Plat. de leg. 12.

Κλεμμαδὸν, furtim. Plat. l. 12. de leg.

Κλεψιμαῖος, ου, ὁ, furtivus, furto ablatus.

Κλέπτης, ου, ὁ, fur. Hom. Plat. et alii.

Κλέπτρια, ἡ, fur fœmina. Naz.

Κλεπτὶς, ὁ, ἡ, furax. Unde superl. Att. κλεπτίστατος. Et ex hoc alius ille, κλεπτιστότατος, apud Aristoph. in Plut.

Κλεπτικὸς, furtivus.

Κλεπτικὴ, (sc. τέχνη,) furandi techna. Plat.

Κλεπτοσύνη, ἡ, furtum, vel furacitas. Od. Τ. et Plat. l. 1. Polit.

Κλέπος, εος, τὸ, furtum: idem quod κλέμμα. Poll.

Κλοπὴ, ἡ, furtum: ipsa actio furandi. Plat. de leg. l. 9. † Xen. Pæd. l. 2. p. 60. d. et 1. 2. 6. Aristoph. Nub. 591.† (pl. Æsch. Ag. 410. 543.)

Κλοπαῖος, furtivus, furto captus seu ablatus. Eurip. Plat. (Æsch. Pr. 110.)

Κλόπιμος, ου, idem. Phocyl. Item furax: idem Phocyl.

Κλοπιμαῖος, idem. Et in plur. τὰ κλοπιμαῖα, furta.

Κλόπιος, ου, ὁ, furax: vel furtivus. Item subdolus. Od. ν'.

Κλοπέω, et κλοπεύω, furor.

Κλοπεὺς, ὁ, fur mas. Soph. in Antig.

Κλοπεία, ἡ, furtum, i. actio ipsa furandi: idem quod κλοπή. Isocrat. in Panath.

Κλὼψ, ωπὸς, ὁ, fur.

Κλωπικὸς, οῦ, ὁ, furax. [Eurip. Rhes. 512. Τοῦτον δ', ὃν ἔχειν φῂς σὺ κλωπικαῖς ἕδραις, &c.]

Κλωπεύω, furor: idem quod κλέπτω. Xen. in pol. Lacæd.

Κλωπεία, ἡ, furtum, idem quod κλοπή, et κλοπεία. Plat. de leg.

Κλωπάομαι, ῶμαι, furor. Item furtim et clanculum atque sine strepitu incedo, aut ago aliquid. Hesych.

Κλωπήϊος, poët. furax, furtivus, κλόπιος. Apoll. 3. Argon. [1196.]

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀνακλέπτω, furor. Hom. in hymno Merc.

Ἀνακλέπτομαι, retrocedo, me furor. Hesych.

Ἀποκλέπτω, furor, surripio. Apud Gregor. ἀποκλέπτειν ἑαυτὸν, se occulere.

Διακλέπτω, furto diripio et distraho. Item subduco, supprimo, Demosth.

Ἐκκλέπτω, furto eripio, furtim surripio. Plut. in Pericle. Item furtim et clàm subduco. Iliad. ε. (Æsch. Ag. 671. Soph. Tr. 444. Theoc. Id. 5. 9.)

Decomp. Συνεκκλέπτω, simul furto aufero. Plut. [Eurip. Troad. 1017. σὺ δ' ἐπὶ ναῦς Ἀχαιϊκὰς Πέμψω συνεκκλέψασα. Helen. 1586. Electr. 364.]

Ὑφεκκλέπτω, clàm et furtim eripio, furto subduco. Plut. in Them.

Ἐπίκλοπος, furax: vel etiam avidus furandi. Odyss. φ'. et apud Plut. de def. orac. Item furtivus, occultus: apud Apoll. Arg. l. 3. Item subdolus, vafer, versutiloquus, apud Homer. Hesiod. et Greg. Item substantivè, fur. Eustath. (Æsch. Eum. 149.)

Decomp. Παντεπίκλοπος, omnimodis occultus, fallacissimus. Oppian. Hal.

Παρακλέπτω, suffuror, furtim capio, in transcursu furor. Nazianz. Item interverto, Isæus.

Συγκλέπτης, ὁ, furti socius et particeps, qui unà furatur.

Ὑποκλέπτω, suffuror: unde in Pand. τὰ ὑποκλαπέντα. Item occulo, prætexo. Greg. Exponitur etiam, fallo, dissimulo. Apud Nonn. μῦθον ὑποκλέπτειν, exp. submissa voce loqui. Apud Soph. τοῖς εἰσὶν ὑποκλεπτομένοις, accipitur activè pro ὑποκλέπτοντας.

Ὑποκλοπέω, ῶ, idem quod ὑποκλέπτω. Od. χ'.

Ὑπόκλοπος, ὁ καὶ ἡ, furtivus. In nov. const.

Composita sine præpositione.

Ἄκλεπτος, non furans. Item qui non aliud in corde occultum habet, aliud in lingua promptum. Hesych. ex Soph. in Phæd.

Ἄκλοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, furum injuriæ non expositus. Item non deceptus. Item non furtivus.

Ἀρχίκλοπος, antiquus fur: et q. d. princeps furum, qui furum turbæ præest. Suid.

Ἀρχίκλωψ, idem.

Βοίκλεψ, idem quod βοόκλεψ, boum fur, apud Athen. l. 9. ex Sophoc.

Βοόκλεψ, qui boves furatur.

Γαμοκλόπος, ου, ὁ, nuptiarum fur: adulter. in Epigr.

Γαμοκλοπέω, ῶ, nuptias furor. Phocyl.

Ἱματιοκλέπτης, ου, ὁ, vestium fur. Diog. Laërt. [lib. 6. § 52.]

Κυνοκλόπος, canis fur. Ita dicitur Hercules ab Aristoph. in Ran. quod Cerberum furatus sit.

Νυκτοκλέπτης, fur nocturnus. Epigr. l. 2.

Ὀψίκλωψ, qui serò ac sub noctem furatur, fur vespertinus, nocturnus. Polemon in Physiogn.

Φρενοκλοπέω, ῶ, q. d. mentem furor, decipio, impono præstigiis. Hesych.

Ψηφοκλέπτης, q. d. calculorum fur; præstigiatorum quoddam genus: vel qui in calculorum seu latrunculorum lusu peritia cæteros falleret. apud Athen. l. 1.

ΚΛΕΩΝΙ'Α, ας, ἡ, quibusdam dicitur helenium herba, ut est apud Diosc. l. 1. in Append. c. 27. Apud Theophr. verò hist. pl. l. 7. c. 6. est κλεωνία ῥαφανὶς, cleonea radicula, quam Plinius Cleonæum sapum vocat, l. 19. c. 5.

ΚΛΗ'ΜΑ, τὸ, palmes, qui et flagellum dicitur à Lat. Theophrast. hist. pl. l. 4. κλήματά τ' ἐκβάλλει, καὶ παρωθεῖται ἑαυτόν. Æschin. in Ctesiph. ex Dem. ἀμπελουργοῦσί τινες τὴν πόλιν, ἀνατετμήκασί τινες τὰ κλήματα τοῦ δήμου, quidam sunt qui sic civitatem, ut vitem vinitores, putandam susceperunt, hominesque ex populo excidere quasi palmites instituerunt. Sic Joh. 15. Item pro virga, vel potiùs pro virga vitea seu vitiginea, apud Plut. in apophthegm. ☞ Ejusdem est originis cum κλάδος et κλὰν, nimirum à κλάω, frango. ¶ Ita à quibusdam dicitur etiam ἡ συνεάνεια: ut est apud Dioscur. l. 4. c. 166.

Κληματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, similis palmiti: ad flagellum vitigineum proximè accedens. Expon. etiam sarmentosus, apud Diosc. l. 3.

Κλημάτινος, sarmentitius, è sarmentis factus: ut, κληματίνη κονία, lixivium sarmentitium, apud Diosc. l. 6.

Κληματῖτις ἀριστολοχία, exp. sarmentaria aristolochia, apud eund. l. 3. c. 6. Ab eodem recensentur et aliæ herbæ clematitides sive clematides: sic denominatæ, quoniam emittunt κλήματα, flagella vitigineis flagellis similia, quæ, ut illa, scandunt arbores.

Κληματὶς, ἡ, exponitur etiam sarmentum, flagellum.

Κλημάτιον, sarmentulum, flagellulum, viticula, apud Theoph. hist. pl. l. 9. c. 12.

Κληματίας, idem quod κλημάτινος. Nicander κληματόεσσαν τέφρην vocat τὴν κληματίδος σποδὸν, ut annotat schol. in Alexiph.

Κληματόομαι, οῦμαι, abeo in κλήματα, palmitibus et flagellis luxurio, ut vitis non putata. Exponitur etiam, pampinis et sarmentis opacor ac sylvesco. Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 14.

Ἐγκληματοῦσθαι, (comp.) sarmentis sylvescere. Theophr. ejusdem operis lib. 3.

ΚΛΗ͂ΡΟΣ, ου, ὁ, sors, i. nota quam vasi injicimus ad sortiendum: calculi quibus sortimur. Idem appellatur et πάλος. (☞ Eustath. deducit à verbo κλῶ, contracto ex κλάω, i. frango: quia sortes dirimunt controversias, et lites solvunt.) Iliad. ψ'. —— ἐν δὲ κλήρους ἐβάλοντο. Πάλλ' Ἀχιλεύς. ἐκ δὲ κλῆρος θόρε Νεστορίδαο Ἀντιλόχου. Actor. c. 1. ἔδωκαν κλήρους, pro ἔβαλον. Item ipsa sortitio. ut apud Eurip. κλῆρον τίθεσθαι, sortem ducere. Sic apud Plut. κλήρου γενομένου, sortitione facta. ¶ Item sors, quod sorte obvenit, quod quis sortitus est. Epigr. l. 2. Χαῖρε σὺ τὸν κλῆρον, ὃν ἐκληρώσας ἐν ἄθλοις. Et generaliter pro eo, quod alicui obtigit: unde Synes. θεῖον κλῆρον vocat divinum beneficium. Actor. c. 1. λαβεῖν τὸν κλῆρον τῆς διακονίας ταύτης, sortiri hoc ministerium, seu fortuitò accipere. Peculiariter verò ita vocatur hæreditas, (et quasi sors quædam hæreditaria,) quæ et κληρονομία dicta fuit, quòd sortitione distribueretur, seu quòd sortes de ea ducerentur. Hesiod. in Erg. κλῆρον ἐδασσάμεθα. Isæo κλῆρος ἐπίδικος, hæreditas controversa: cui opponitur ἀνεπίδικος. Sic et Demostheni dicitur oratio quædam περὶ τοῦ Ἁγνίου κλήρου. Sic et, ἰέναι τὸν κλῆρον [illegible], ex Plat. adire hæreditatem. Item κλῆρον λαμβάνειν, pro eodem. Apud Pausan. specialiter sic dicitur hærediolum, prædium seu fundus. † οὐσία, possessiones, agri &c. V. Græv. ad Hes. Erg. v. 341.† ¶ κλήρους Petrus (priore ep. c. 5.) generaliter vocat ecclesiam Dei, allusione facta ad Israëliticum populum, cui sortitione facta tributim terra Chanaan, vitæ æternæ typus, distributa fuerat: vel quod Deus sibi illum populum veluti portionem quandam à reliquis separatam selegisset, sicut et nunc ecclesiam, ut unus ea sit in orbe terrarum clerus, quæ una est ecclesia. Postea verò κλῆρος dici cœpit κατ' ἐξοχὴν collegium eorum, qui sacris functionibus vacant, aut illis etiam destinantur. Specialiter verò dicuntur κλῆροι, quorum sunt distinctæ diœceses: ut si dicas, clerus Constantinopolitanus, clerus Romanus. ¶ Κλῆρος est etiam vermiculus, infestans favos apum. Aristot. de hist. an. lib. 8. cap. 27. ¶ At κληρὸς, sorte datus, sorte electus: in lib. de vocibus pro diverso accentu diversa significantibus. (V. Æschyl. Pers. 900. Eurip. Phœniss. 800.)

Κληρῶ, ῶ, sorte lego. Plut. in Polit. præc. οἱ δὲ ἔφοροι κληρώσαντες ἕνα τῶν γερόντων. Isocr. in Panath. ἐξ ἁπάντων τὰς ἀρχὰς κληροῦντες.

Κληροῦμαι, sorte legor. Dem. in Timocr. καὶ τοὺς μὲν προέδρους οἱ κληρούμενοι καθίζουσιν ἐξ ὑμῶν. Apud Luc. κεκληρῶσθαι γάρ φησι τὸν Πλάτωνα ἄρχειν τῶν ἀποθανόντων, sorte lectum esse ad imperandum. ¶ Item activè, sortior, i. sortes duco, sortes mitto. Dem. κληροῦσθαι ἱερωσύνην, sortiri sacerdotium, seu sortes ducere de sacerdotio. † curare ut sors ducatur. Sic Xen. Pæd. 1. 6. 40.† ¶ Interdum, sorte accipio, sortitò accipio, vel sortitò obtineo. Hippocr. in epist. τιμὴν κεκληρῶσθαι. Philo de vita Mos. l. 3. τὸν γὰρ μέσον ταύτης τοῦ κόσμου τόπον κεκλήρωται, sortitò obtinent. Apud Eurip. ἐκληρώθην δούλη, sorte facta sum serva: et κληρουμένων ἡρώων, sortientium heros, qui sorte nanciscuntur heros. (Κληροῦμαι activè. Sortes duco. Æsch. S. c. Th. 55.)

Κλήρωσις, sortitio. Isocr. in Areopag.

Κληρωτὴς, οῦ, ὁ, qui sorte legit.

Κληρωτὶς, ίδος, ἡ, urna sive situla, aut hydria, in quam conjiciuntur sortes.

Κλαρῶται, (Doricè, pro κληρῶται,) mancipia, servi, inquilini; quales μαριανδυνοὶ Heracleæ, εἵλωτες Lacedæmone, πενέσται in Thessalia, καλλικύριοι Syracusis: Hesych. Suid. Refert Athenæus lib. 6. Cretenses ita vocare mancipia rustica, διὰ τὸ κληρωθῆναι.

(Κλάρος. Æsch. Suppl. 363.)

Κληρωτήριον, ου, τὸ, locus ubi magistratus sorte creantur. Plut. in l. an seni capessenda respub. Polluci verò locus est in theatro, ubi magistratus sortitò creati sedebant. Apud Aristoph. in concion. τὰ δὲ κληρωτήρια ποῖ τρέψεις; schol. exp. magistratus, qui sortitò creari solent.

Κληρωτὸς, οῦ, ὁ, sorte lectus, sorte designatus seu renunciatus: ut, κληρωταὶ ἀρχαὶ, apud Plut. Aristot. Isocr. &c. Item, κληρωτὸς δικαστὴς, arbiter sorte electus vel datus. Demosth.

Κληρωτικὸς, οῦ, ὁ, ad sortiendum pertinens, ad sortitiones faciendas aptus. Ut, κληρωτικὸν, sub. ἀγγεῖον, aut tale quid; idem quod κληρωτὶς, vas in quod sortes conjiciuntur. Athen. lib. 1. Apud schol. Aristoph. κληρωτικαὶ ἀρχαὶ, eædem quæ et κληρωταί.

Κληρωτὶ, sortitò, ex sorte. Josuæ c. 21.

Κληρικὸς, qui censetur in clero, seu qui est in clero, clericus. Abusus obtinuit, ut opponatur λαϊκῷ, i. plebeio, vel ἰδιώτῃ.

Composita ac primùm cum præpositione.

Ἀπόκληρος, ου, ὁ καὶ ἡ, exhæres. Theophil. ἀπόκληρον ποιῶ, exhæredem facio. [Demost. adv. Nicostrat. ἔπειτα ἀγῶνάς μοι κατεσκεύαζε πρὸς αὐτοὺς, τοῖς τε λόγοις ἐφάπτεσθαί μου ἤθελε, καὶ ἐγγράφει τοῦ δημοσίου ἀπόκληρον ἐξ ἀφανοῦς καταστάσεως; ἐπιβολὴν ἐξαιρείας καὶ δίκας ἐρήμους, &c. Plat. de Rep. lib. 8. Pind. Pyth. Ε. 71. Πόνων δ' οὔ τις ἀπόκληρός ἐστιν, οὔτ' ἔσεται. Schol. οὐδεὶς δὲ ἀνθρώπων ἄμοιρός ἐστι πόνων καὶ καμάτων.]

Ἀποκληρῶ, ῶ, sortior, sorte lego: idem quod κληρῶ. Thuc. l. 8. τινὰς μὲν στρατιώτας τε σφῶν αὐτῶν ἀποκληρώσαντας. Item sorte distribuo. Plut. in Cim. τοῖς στρατιώταις χώραν τῆς Ἰταλίας ἀποκληρῶσαι πολλήν.

Ἀποκληροῦμαι, sorte legor, vel deligor.

Ἀποκλήρωσις, εως, ἡ, electio seu creatio quæ fit per sortes. Item attributio numerorum sigillatim unicuique facta, vicesque fungendi officii attributæ. Dion. Areop.

Διακληρῶ, sorte distribuo seu divido. † Xen. Pæd. 6. p. 168. e.† (Æsch. Suppl. 985.)

Διακληροῦμαι, sorte distribuor: ut apud Plat. de leg. l. 6. ταύτας δὲ διακληρωθέντα τὰ μέρη τῆς γῆς, sorte dividantur. Item activè, pro διακληρῶ, apud Theophr. hist. pl. l. 9. c. 5. et Thucyd. l. 8. Sæpè (in voce media) exp. sortior: ut apud Xenoph. Pæd. 6. Phil. de vita Mos. l. 1. et Appian. l. 2. de bell. civil.

Διακλήρωσις, distributio quæ fit sorte, aut ipsa actio legendi sorte seu diligendi.

Ἐγκληρῶ, idem quod κληρῶ et ἐγκληροῦμαι, sorte vel casu evenio, contingo. Æl. var. hist.

Ἔγκληρος, consors, particeps. Soph. in Antig. Apud Eurip. ἔγκληρος οἶκος, exp. thalamus dotis et hæreditatis non expers.

Ἐπίκληρος, ad quam universa hæreditas pertinet. (de fœmina, quæ vel adhuc virgo est, necdum elocata, vel elocata quidem, ita ut spes sit universam hæreditatem ad cessuram: vel quæ cum universo patrimonio elocatur: aut quæ nullos fratres aut sorores habet συγκληρονόμους. Eustath. et schol. Aristoph.) Aristot. eth. 8. ἐνίοτε δ' ἄρχουσιν αἱ γυναῖκες ἐπίκληροι οὖσαι. ¶ Item puella orba, egens, dotemque nullam habens, apud Demosth.

Ἐπικληρῖτις, ιδος, ἡ, idem quod ἐπίκληρος. Harpocr.

Ἐπικληρῶ, sorte tribuo seu attribuo. Item pro sorte allego apud Demosth.

Ἐπικληροῦμαι, sorte tribuor, seu attribuor.

Ἐπικλήρωσις, attributio quæ fit sorte: actio ipsa allegendi sorte.

Κατακληρῶ, sorte lego; seu deligo. 1 Reg. c. 14.

Κατακληροῦμαι, sortitò accipio, sortior, adipiscor. Plutarch. in Pomp.

Προσκληρῶ, sorte allego, seu sorte lectum adjungo. Actor. 17. Item sorte addico. Luc.

Προσκλήρωσις, adjunctio alicujus seu consociatio, tanquam qui sorte allectus est.

Σύγκληρος, consors. Plut.

Συγκληρῶ, sorte eadem consocio. Basil. Item consortem do, necessitudine sortis conjungo. Æschin. in orat. de malè gesta legatione, ὁ δὲ τύχη συγκεκλήρωσέ με ἀνθρώπῳ συκοφάντῃ βαρβάρῳ.

Συγκληροῦμαι, eadem sorte consocior. Basil. ψυχὰ συγκεκληρωθεῖσά σοι κατὰ τὴν κοινωνίαν τοῦ ζῆν. Item necessitudine sortis conjungor. Aristid. ἐπεὶ [illegible] μοι συγκεκληρῶσθαι τῇ τύχῃ τῆς πόλεως ὁ μάχη.

Συγκλήρωσις, consociatio eorum, qui eadem sorte consociati sunt. In Pand. exp. etiam, consortium.

Συγκληρικὸς, ejusdem cleri membrum. in conc. Chal. c. 18.

Composita sine præpositione.

Ἄκληρος, ου, ὁ καὶ ἡ, exsors. Item pauper, inops, egenus, tenuis, cui nullæ facultates sorte obtigerunt. Odyss. λ'. Luc. in dial. Achill. et Antil. (cum G. Æsch. Eum. 354.)

Ἀκληρία, ἡ, inopia, egestas. Item infelicitas. Synes. ep. 102. [Polyb. Excerpt. Casander ἀνέμνησε τοὺς Ἀχαιοὺς τῆς Αἰγινητῶν ἀκληρίας, ἣ συνέβαινε διὰ τὸ μετὰ τῶν Ἀχαιῶν συμπεπολεμηκέναι.]

Ἀκληρῶ, ῶ, exsors sum, non sortitus sum, nihil mihi sorte obtigit. Diodor. et Polyb.

Ἀκλήρημα, τὸ, infortunium, calamitas, apud Diodor. et Suid. Item hæreditatis privatio, et promissionum divinarum. apud Œcumen. Act. Ap. 38.

Ἀκλήρωτος, qui sorte lectus non est, vel qui sorte non obtigit, insortitus. [Pind. Olymp. Ζ. 108. Καί ῥά μιν χώρας ἀκλάρωτον λιπέσθ' ἁγνὸν θεόν. terræ exsortem.]

Ἀκληρωτὶ, citra sortem. Lysias.

Βαθύκληρος, qui immensas velut profunditatis opes sortitus est. Hom. et Hesiod. [J. Poll. Onom. lib. 6. §. 196. de Substantia. εὔκληρος, βαθύκληρος, πολυκτήμων, πλούσιος, &c. lib. 3. §. 109. Homeri Epigr. alt. pag. 536. Τοίου γὰρ πατέρος ἐξ αἵματος ἐγγεγάασιν, Οὔτι βαθυκλήρου, οὔτ' ἄρ' ἐόντα μάλα τιμήεντος. Hoc epigramma citavit Herodotus, de vita Homeri, cap. 55.]

Δύσκληρος, quem difficilis sors premit, infortunatus.

Δυσκληρία, sors difficilis et aspera: infortunium. Basil.

Δυσκληρῶ, difficili sorte premor. Item sorte à magistratu pellor, apud Plat. [de Leg. l. 3.]

Εὔκληρος, cui bona sors obtigit, fortunatus.

Εὐκληρία, bona sors. Item prospera fortuna. Hesych.

Εὐκληρῶ, bonam sortem sum nactus, prospera fortuna utor.

Εὐκλήρημα, τὸ, idem quod εὐκληρία, prospera fortuna. Tzetzes in Hesiod.

Ἰσόκληρος, qui pari cum alio sorte est, cui sorte par portio obtigit. Plutarch. in Lycurg.

Ναύκληρος, qui navem possidet, navis dominus, nauclerus. Plat. in polit. præc. ναύτας μὲν ἐκλέγεται κυβερνήτης, καὶ κυβερνήτην ναύκληρος. Sic apud Athen. lib. 5. Arist. rhet. ¶ Item metaphoricè, pater familiâs Poll. l. 1. Item δήμαρχος. Poll. l. 8. ¶ Item adjectivè nauticus. Hesych.

Ναυκληρικὸς, ad nauclerum pertinens, nauclerius. Athen. l. 5. Et, τὰ ναυκληρικὰ, naucleriæ vitæ genus, apud Plat. l. 8. de leg. Item pro ναυκληρία, apud Plut. in l. an sen. cap. resp.

Ναυκληρία, ἡ, nauclericæ vitæ genus. Aristot. pol. 1. (Eurip. Med. 528.)

Ναυκλήριον, navigium, q. d. nauclerica possessio. Demosth. in Aristocr. Plut. in apopth. Lacon.

Ναυκληρῶ, nauclerus sum. Cum accusativo, ut apud Demosth. τὴν ναῦν ἣν Ὑβλήσιος ἐναυκλήρει. Cum genit. apud Plut. ὡς ἐναυκλήρει Ῥωμαῖος ἀνήρ. (Æsch. S. c. Th. 658.)

Ναυκληρόστεγος, ὁ καὶ ἡ, qui à nauclero elocatur: ut, ναυκληρόστεγοι στέγαι, apud Hesych.

Ὁλόκληρος, tota sorte constans, cui totum id inest quod sorte obtigit. Item general. integer, universus, totus. Herodian. lib. 6. Aristot. eth. 4. c. 1. Item integer, i. non vitiosus, nullo vitio labefactatus. Luc. in Macrob.

Ὁλοκληρία, ἡ, integritas omnium partium rei alicujus, quatenus nulla pars vitio est labefactata. Demetr. Phaler.

Παγκληρία, tota seu universa hæreditas. Eurip. in supplic. [14. Ion. 814. καὶ τὴν παραλαβὼν παγκληρίαν, &c. solidam Hæreditatem. Cl. Barnes.] (κτῆσις. Æsch. Ch. 484.)

Πολύκληρος, cui multa obvenit hæreditas. Od. ξ'.

ΚΛΙΒΑ'ΔΙΟΝ, clibadium: ita à quibusdam nominari helxinem herbam, tradit Diosc. l. 4. c. 86. Dicitur et, κλύβατις.

ΚΛΙ'ΒΑΝΟΣ, et Atticè κρίβανος, ὁ, clibanus: propriè in quo hordeum coquitur. (☞ Dicitur enim quasi κριθῆς βαῖνος.) Quidam volunt esse testum. Herodot. lib. 2. κλιβάνῳ διαφανέϊ.

Κλιβανίτης, seu κριβανίτης, ου, ὁ, testuaceus, in testa coctus: ut, κριβανίτης ἄρτος, apud Athen. lib. 3. et Gal. lib. περὶ εὐχυμίας, et lib. de alimentis 1. et lib. de antid.

Κριβανωτὸς, idem quod κριβανίτης, apud Aristoph. in Pluto.

ΚΛΙ'ΜΑΞ, ακος, ἡ, scala, gradus: ut, κλίμαξ ἑλικτὴ, scalæ cochlides, quibus in gyrum ascenditur. Xen. Hellen. 7. κατὰ τὰς ἐπὶ τὸ τεῖχος φερούσας κλίμακας. Plut. διὰ κλιμάκων ἀναβάς. Fuit et βασανιστήριον ὄργανον, ut docet Suid. ex Aristoph. in Ran. βασάνιζε πάντα τρόπον, ἐν κλίμακι δήσας, κρεμάσας, ὑστριχίδι μαστιγῶν, δέρων, στρεβλῶν. Item gradatio, figura oratoria. Quintil. l. 9. c. 3. ¶ Est etiam palæstræ genus, ut tradit schol. Sophoc. in Trach. (530. Eurip. Phœniss. 100, 3.) A Polluce ponitur etiam inter partes currus. ☞ A κλίνω autem derivatur, quòd ejus ascensus, perinde ut in κλίματι, acclivis sit, et descensus declivis.

Κλιμακόεις, εντος, ὁ, gradatus: scalæ instar factus.

Κλιμακωτὸς, οῦ, ὁ, idem. ut, κλιμακωτὴ πρόσβασις, ascensus scalaris, apud Strab. et, κλιμακωτὸν σχῆμα, apud Rhet. idem quod κλίμαξ. [Polyb. Hist. lib. 5. πρόσβασιν δὲ μίαν ἔχει —— κλιμακωτὴν καὶ χειροποίητον, &c.]

Κλιμακὶς, ίδος, ἡ, et κλιμάκιον, ου, τὸ, et κλιμακίσκος, ου, ὁ, scalula, parva scala. Athen. ex Aristoph. Plut. ad princ. ind. ¶ Κλιμακίδες, dicebantur etiam mulierculæ quædam ascensatrices, quæ reginis in currum ascensuris dorsum scalæ loco præbebant. Plut. de discern. adul. ab am. Κλιμάκιον exp. etiam, lignum in scalis transversum. Gal. apud Hippocr.

Κλιμακηδὸν, sive κλιμακιδὸν, gradatim, in modum scalæ. Basil. ep. 34.

Κλιμακίζω, certo illo luctæ genere quod κλίμαξ dicitur. Poll. Item perverto, detorqueo. Suid. ex Dinarcho.

Κλιμακτὴρ, ῆρος, ὁ, scalæ gradus. Ezech. cap. 21. Item, κλιμακτῆρες, anni scansiles: de quibus Plin. lib. 7. cap. 49. et Censorinus de die natali l. 5. c. 5. et Gell. l. 3. c. 10. et l. 15. c. 7. et Suet. in Aug.

Κλιμακτηρικὸς, οῦ, ὁ, climactericus: ut, climactericus annus; qui à plerisque dicitur sexagesimus tertius vitæ, per septem et novem, seu gradus præcipuos, in eundem numerum concurrens. Item numerus climactericus esse dicitur ad quem per gradus et veluti scalas quasdam paullatim ascenditur: qualis est numerus qui in novem novenariis resultat, videlicet octuagesimus primus: vel ex septem septenariis, scilicet quadragesimus nonus.

ΚΛΙ'ΝΩ, F. νῶ, reclino, acclino. Il. ψ'. Πρὸς λέχεα κλίναν. Ibidem, Κλῖνε δ' ἄρα μάστιγα ποτὶ ζυγόν, reclinabat seu reponebat. Item inclino. Sic κλίνειν in prœlio hostes dicimur, quum in fugam eos vertimus, seu quum hostes in fugam inclinare cogimus. Iliad. ε'. Τρῶας δ' ἔκλιναν Δαναοί, in fugam verterant. Et, κλίνειν μάχην, facere ut acies inclinet, seu perculsa inclinet. Iliad. ξ'. ¶ Item inclino, deprimo. Sophocl. in Ajace, ἡμέρα κλίνει τε, κἀνάγει πάλιν ἅπαντα τἀνθρώπεια, inclinat seu deprimit, et rursus erehit. ¶ Neutraliter quoque capitur, ut apud Aristid. ἔκλιναν τὰ πράγματα, inclinarunt res, seu inclinatæ sunt.

Xenoph. ὁ πᾶσι σύντας σοι' ἐπὶ χθόνα ἔκλινε. Ipsa quoque dies, et Sol, dicuntur κλίνειν, inclinare, quum in vesperam vergunt: ut, κλίνοντος ἡλίου, apud Apollon. inclinante se Sole. Lucæ 9. ἤρξατο ἡμέρα κλίνειν. ¶ Item declino, deflecto, ut, ἔκλιναν ἅρματα πρὸς ἐναντία, apud Hom. Item, κλίνειν πάλιν, declinare et reflectere, seu in posteriore convertere, avertere. Il. γ'. Ἔνθα κάθιζ' Ἑλένη κούρη Διὸς αἰγιόχοιο Ὄσσε πάλιν κλίνασα. ¶ Item claudo. Eust. (κλίναι τινά. Soph. Tr. 1024. Œdip. Tyr. 1286.)

Κλίνομαι, reclinor: item recumbo, jaceo. Od. ζ'. κλινάμενος σταθμῷ. Et Il. ψ'. κλινθῆναι ἑξείης ἐπὶ δίφρῳ. Item inclinor. Dioscor. κεκλιμένα ὡς ἐπὶ τὴν γῆν. Est etiam inclino me, incumbo, innitor. Il. γ'. ἀσπίσι κεκλιμένοι. Item in fugam vertor, et terga verto. Il. ἐ. Item in alterum partem vergo, et ruinam minor. Xen. Hell. 5. πρῶτον ἐξῄρειστο τὸ τεῖχος, ἔπειτα δὲ καὶ ἐκλίνετο. Item, inclino et vergo in locum aliquem vicinum. Od. ι'. (Ἀσία δὲ χθὼν —— ἐπὶ γόνυ κέκλιται. V. Æsch. Pers. 934. κεκλίσθαι cum Dat. Soph. Tr. 102. 1243.)

Κλίμα, τό, cœli inclinatio, clima. Dicitur esse spatium duobus parallelis conclusum, tanto disjunctis intervallo, ut dies longissimus dimidia hora in uno longior vel brevior sit quam in altero. vide Vitruv. l. 1. c. 1. Ponitur et in geometricis mensuris, apud Colum. lib. 5. cap. 1. ¶ Est et κλίμα regio Syriæ et Ciliciæ, Gal. 1. 21. ¶ Item declivitas, devexitas; ut apud Phil. de vita M. l. 1. διὰ τῶν ὀρῶν τὰ κλίματα, tuta montium devexitas.

Κλίσις, εως, ἡ, inclinatio. ut, κλίσις ἠελίοιο. Dionys. de situ orbis. Grammaticis, declinatio, conjugatio, inflexio. Est et vocabulum castrense et militaris disciplinæ: ut, κλίσις ἐπὶ δόρυ, flexus quo declinat miles in hastam, i. ad dextram. Polyb. Item figura grammatica, quæ et μετάκλισις.

Κλισία, ας, ἡ, locus, in quo recumbitur: tabernaculum. Il. α'. λ'. ν'. π'. et alibi apud Hom. Item casa, tuguriumque rusticum, sive stabulum, ut exponit Eust. Od. π'. Item sella discubitoria, aut in qua reclivi cervice recumbere possumus. Od. δ'. et τ'. et Athen. l. 11. et 12. Apud Lucam Evangel. cap. 9. κλισίαι dicuntur discumbentium classes.

Κλισίηνδε, pro εἰς κλισίαν. Il. ά. Huic opponitur κλισίηθεν, i. ἐκ κλισίας.

Κλίσιον, ου, τό, idem quod κλισία: vel ovile, caula, stabulum. Od. ώ. et Demosth. pro cor.

Κλισιάδες θύραι, fores τῶν κλισίων majores, ut etiam per eas currus agantur, et τὰ σκευοφόρα. Poll.

Κλισμός, οῦ, ὁ, lectus in quo recumbi aut decumbi potest. Hippocr. lib. 2. de mul. affect. et Theocr. idyll. 15. Item sella recubitoria, quæ et ἀνάκλιντρον. Il. θ'. Od. ά. et Athen. l. 5.

Κλιτὸς, οῦ, ὁ, qui declinatur seu inclinatur.

Κλίτος, εος, τό, declivitas, devexitas. Apoll. Arg. lib. 1. Ezech. c. 47. 3 Reg. c. 6.

Κλιτὺς, ύος, ἡ, declivitas, seu devexitas montis. Od. ε'. Il. π'. (Soph. Tr. 275.)

Κλιντὴρ, ῆρος, ὁ, sella apta ad declinandum corpus: sella in qua reclinari possumus. Od. σ'. et Theocr. idyll. 25. et alibi. (Κλιντὴρ, κλίνη. Theocr. Id. 2. 86.)

Κλιντήριον, ου, τό, lectulus, vel sellula in qua reclivi cervice recumbi potest.

Κλίνη, ἡ, lectus in quo reclinari et recumbere aut etiam decumbere possumus, aut etiam erecti sedere. Isoc. ἓξ μῆνας συνεχῶς ἐν τῇ κλίνῃ κείμενον. Plut. in præc. san. μίαν ἡμέραν ἐν τῇ κλίνῃ διάγειν. Item torus in quo discumbitur. Xen. Pæd. 8. Plato in symp. Athen. l. 4. et 10. &c. Item κλίνας, declinationes ictuum ab adversario.

Κλινικὸς, οῦ, ὁ, clinicus: in lecto decumbens.

Κλινὶς, ίδος, ἡ, lectulus. Poll. ex Cratino. Item specialiter sella sponsalis in curru. Poll. ex Hesych.

Κλινίδιον, ου, τό, idem. Plut. ad princ. Ind. Item lectica in qua portari ditiores solebant, apud eundem in Coriol.

Κλινάριον, ου, τό, lectulus: idem quod κλινίς, et κλινίδιον. Poll. et Aristoph.

Composita: ac primùm ex κλίνω cum præposit.

Ἀνακλίνω, et per syncopen apud Poët. ἀγκλίνω, reclino. Il. δ'. ποτὶ γαίῃ Ἀγκλίνας. Luc. de luctu, ἀνακλίνας αὐτὸν ἐπ' ἀγκῶνος. ¶ Item facio discumbere. Athen. lib. 10. Luc. 12. ¶ Item aperio, expando, explico. Herodot. ἀνακλίνειν τὴν θύρην.

Ἀνακλίνομαι, reclinor, me reclino, recumbo. Hom. Item discumbo.

Ἀνάκλισις, εως, ἡ, reclinatio: item recubitus, vel accubitus, ut in cathedra. Item ἀνάπαυσις. Suid. et Hesych. Item discubitus. Exponitur etiam, surrectio è somno, apud Plutarch.

Ἀνακλισμὸς, οῦ, ὁ, recubitus, accubitus. Item recubitorium, apud Hipp. [Foes. Œcon. pag. 30. Ἀνακλισμὸς autem recubitorium significat et sellæ partem eam in quam dorso recumbimus, velut accubitum.]

Ἀνάκλιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, reclinatus, recumbens. Hesych.

Ἀνακλιντήριον, et per syncopen ἀνάκλιντρον, recubitorium. Poll.

Ἐπανάκλισις, (decomp.) retrocessio, aciei inclinatio in sinistram.

Περιανάκλισις, accubitus, acclinatio. Lucian. in Amorib.

Ἀντικλίνω, contrà declino et dejicio. Item ex adverso annuo. ex Musæo.

Ἀποκλίνω, inclino, vergo. Item deflecto. Odyss. τ'. et apud Æschin. Item incumbo. Aristot. in Probl. sect. 6. Et metaph. animum inclinatum habeo, aut animum converto ad aliquid. Demosth. Olynth. 1. εἰς ἐπὶ τὸ ῥᾳθυμεῖν ἀπέκλινε. Et apud eundem, ἀποκλίνειν εἰς εἰρήνην, inclinare ad pacem. (Soph. Œdip. Tyr. 1216.)

Ἀποκλίνομαι, inclinor, impellor: ut, ἀποκλιθεὶς εἰς ὕπνον, apud Plat.

Ἀπόκλιμα, acclivitas, arduitas: ut, ἀπόκλιμα τοῦ ὄρους.

Ἀπόκλισις, inclinatio, quasi ῥοπὴ, quum onus in unam partem vergens deprimit. Plut. in Pomp.

Ἀποκλίνουσα ἡμέρα, dies quæ inclinat. Plat.

Decomp. Συναποκλίνω, simul declino, ἀποκλίνω. Plut.

[Διακλίνω. Polyb. Hist. lib. 3. παρηλλαχότων δὲ τῶν Ῥωμαϊκῶν στρατοπέδων ἔδει τοὺς πλέοντας αὐτῶν, καὶ διακεκλικότας, ἡσυχίαν ἄγειν.]

Ἐγκλίνω, inclino. Neutraliter apud Aristot. pol. 2. cap. 4. ἐγκλίνειν πρὸς τὴν ὀλιγαρχίαν. Item absolutè, propensus sum, animo sum inclinato. Plut. symp. 7. probl. 5. ἐφεῖναι τοὺς πολλοὺς ἐγκεκλικότας. Aliquando, in fugam inclino: ut apud Xen. Hellen. 7. † Cum acc. personæ. Pæd. l. 3. p. 86. c.† Polyb. lib. 16. et Plut. in Fabio.

Ἐγκλίνομαι, inclinatus sum, inclinatus recumbo, innitor. Polyb. καὶ ἅμα ἐκκλίνει αὐτῷ. Plutarch. ἐγκεκλιμένοι ταῖς σαρίσσαις, innixi. Vocabula etiam ἐγκλίνεσθαι dicuntur, quum accentu suo, quo elevari in pronunciando solent, in præcedentem syllabam aut dictionem rejecto, in illam quasi inclinata recumbunt: hujusmodi sunt, μου, μοι, με: σου, σοι, σε: μιν, τις, τινος, τινων: εἰμι, φημι: πω, ποτε, που, πως, τε, &c.

Ἐγκλιδὸν, inclinando. Apoll. 1. Argon. [710. ἡ δ' ἐγκλιδὸν ὄσσε βαλοῦσα Παρθενικὴ ἐρύθηνε παρειάς. 3. 1007.]

Ἔγκλιμα, inclinatus, inclinatio. Est et vocabulum astronomicum, ut κλίμα. Procl. Item in navi dicitur id in quod gubernator inclinatus decumbit. Poll. lib. 1.

Ἔγκλισις, ἡ, inclinatio. Aristot. pol. 7. cap. 11. Item de cœli inclinatione seu de vergentia. Grammaticis ἐγκλίσεις modi sunt, indicativus, &c.

Ἐγκλιτικὸς, qui ἐγκλίνεσθαι solet. vocabulum grammaticum, de iis vocibus dictum, quæ ἐγκλίνονται. ¶ Κλίσεις ἐγκλιτικαὶ, inflexiones modales, conjugationes per modos.

Decomp. Παρεγκλίνω, aliqua ex parte inclino, aliquantum inclino et devergo. Plut. de orac. Pyth. [Aristot. de Hist. Animal. lib. 2. ἀμφότερα τὰ σκέλη καὶ τὰ πρόσθια καὶ τὰ ὀπίσθια εἰς τὸ πρόσθεν κάμπτονται, μικρὸν εἰς τὸ πλάγιον παρεγκλίνοντα.]

Παρέγκλισις, ἡ, deflexus et inclinatio in latus. Gal. ad Glauc. l. 1.

Ἐκκλίνω, declino, deflecto. Herodian. ἐξέκλινεν ἀπὸ σφαγ. Xenoph. Pæd. 1. ἐκκλίνουσι καὶ φεύγουσι. Item inclino, vergo. Aristot. pol. 2. c. 9. τὰ μὲν εἰς δῆμον ἐκκλίνει μᾶλλον, τὰ δ' εἰς ὀλιγαρχίαν.

Ἐκκλινής, declivis, vel proclivis. Item propensus, pronus. Aristot.

Ἔκκλισις, ἡ, declinatio: ut, ἔκκλισις τοῦ κακοῦ, mali evitatio, fuga. Basil.

Decomp. Ὑπεκκλίνω, declino, devito.

Παρεκκλίνω, aliquantum declino, paullum declino. Aristot. παρεκκλίνουσιν ἀλλήλας. Item transitivè, declinare facio, deflecto.

Ὑπεκκλίνω, subdeclino, clam declino.

Ἐπικλίνω, acclino. Item inclino. Et neutraliter, inclino, seu declino ad. ut, ἐπικλίνοντα πρὸς θάλασσαν, apud Aristidem.

Ἐπικλίνομαι, inclinor. Thuc. lib. 2. Item jacio super: ut apud Apoll. Arg. l. 2. αἷα δὲ Κολχὶς Πόντου καὶ γαίης ἐπικέκλιται ἐσχατιῇσιν.

Ἐπίκλισις, inclinatio, seu acclinatio. Greg.

Ἐπικλινὴς, declinans, deorsum vergens. Callim. Item declivis, devexus. Plut. Thuc. l. 6.

Ἐπικλίντης, ου, ὁ, inclinans, i. faciens ut inclinet. Ἐπικλίνται dicuntur terræ motus quidam. Aristot. de mundo, ἐπικλίνται σεισμοὶ καλοῦνται οἱ τὴν γῆν σείοντες κατ' ὀξείας γωνίας.

Ἐπίκλιντρον, sella, vel lectus in quo acclinare nos, aut decumbere possumus. Poll. ex Aristoph.

Κατακλίνω, reclino, depono. Aristoph. in Pluto, κατακλίνειν αὐτὸν εἰς Ἀσκληπιοῦ, κράτιστόν ἐστι. Plutarch. in Lyc. κατακλίνειν ἐν βασιλικῇ χώρᾳ τὸ παιδίον. Item discumbere facio, † ἐπὶ τὸ δεῖπνον. Xen. Pæd. 2. 33. b.† Plat. in symp. 7. cap. ἐμὲ κατέκλινεν ἑαυτὸν καὶ ἡμᾶς. Et neutraliter, discumbo. Aristoph. in Vesp. πῶς οὖν κατακλινῶ.

Κατακλίνομαι, reclinor, reclinato corpore jacio, decumbo. Aristoph. in Vesp. κατακλινόμενοι ἐπὶ ταῖς κοίταις. Aristot. hist. an. l. 9. κατακλίνονται ἐπὶ τῆς ἰλύος. Item discumbo, accumbo. Plat. in symp. παρά σε ἐλθὼν κατακλινήσομαι. Dem. κατακλίνεσθαι τὸν ἄνθρωπον ἐκέλευον. Sic apud Plat. et Xen. † Pæd. l. 5. p. 121. c.† Item, procumbo; ut, κατακλίνεσθαι εἰς γόνατα. Item devergo. Apollon. Argon. l. 2.

[Κατακλινίζω. Xenoph. Κυνηγ. cap. 9. § 3. κατακλίνουσι δὲ, καὶ γάλα δῶσι, —— φυλάσσουσι τὰ αὐτῆς ἑκάστη, &c.]

Κατακλινής, qui reclinatus decumbit. Suid. Et, qui decumbit ob adversam valetudinem. Poll.

Κατάκλισις, decubitus. Gal. ad Glauc. lib. 1. Item accubatio, accubitus. Plut. symp. 5. probl. 6. Aristot. polit. 7. c. 17.

Κατάκλιτον, lectulus discubitorius, vel sedes in qua reclinare possumus. Suid.

Decomp. Ἐγκατακλίνω, reclino, seu depono in. Aristoph. in Pluto.

Ἐγκατακλίνομαι, discumbo, seu accumbo. Idem in avib.

Παρακατακλίνω, à latere reclino, juxtà reclino. Exponitur etiam juxtà statuo in lecto, juxtà accumbere facio. [Æschin. de falsa Legat. συγκαθευδησάμενος κατὰ τοὺς νόμους, ἀλλ' ὁ Κτησίου τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα παρακατακλίνων, &c.]

Προκατακλίνω, ante reclino seu depono, ante alios accumbere facio.

Προκατακλίνομαι, prior accumbo, vel in superiore loco accumbo. apud Luc.

Συγκατακλίνω, unà recumbere seu accumbere facio.

Συγκατακλίνομαι, unà recumbo. Aristoph. in nub. Item unà accumbo, unà discumbo. Athen.

Συγκατάκλισις, concubitus. Plut. in Erotico.

Ὑποκατακλίνω, sub alio accumbere facio, inter infimos convivas accubitum tribuo. Suid. ¶ Item cedo, non obsisto. Plut. in Pomp. Plut. de rep. l. 1.

Μετακλίνω, declino.

Μετάκλισις, inclinatio, reflexio.

Παρακλίνω, juxtà seu à latere recumbere facio, juxtà reclino, seu juxtà cubantem statuo. Athen. ¶ Item declino, i. deflecto, averto. Odyss. ό. Ἦκα παρακλίνας κεφαλήν. Apoll. Arg. 2. πρῶτα παρακλίνας. Et neutraliter declino, deflecto. Æschin. contra Tim. ¶ Item aperio seu adaperio. Aristoph. in Pace. Pro eodem dicitur etiam παρκλίνω, poëticè, per syncopen: ut apud Hesiod. in Erg. παρκλίνωσι δίκας. (Æsch. Ag. 755.)

Παρακλίνομαι, ad latus accumbere jubeor: vel juxtà accumbo, seu discumbo. Plut. symp. 1. Et, à latere jaceo, adjaceo. Dionys. de situ orb. Item incumbo, apud Aristot. eth. 10. c. 4. (Theoc. Id. 2. 44.)

Παρακλιντήρ, ῆρος, ὁ, qui à latere accubat, qui à latere acclinatus est. in Epigr.

Παρακλίτης, ου, ὁ, idem. Xen. Pæd. 2.

Παρακλιδὸν, declinando et deflectendo in latus. Apoll. Arg. 1. † 315.† Et declinando à vero, apud Hom. Od. δ'. et ρ'.

Περικλίνω, et περικλίνομαι, circum inclino. Dionys. de situ orb.

Περικλινὴς, declivis, deflexus. Plut. in Pericle.

Προσκλίνω, acclino. Item facio inclinare ad, propensum reddo. Synes. ep. 150.

Πρόσκλισις, inclinatio, (propriè animi,) propensio. epist. 1. ad Tim. cap. 5.

Πρόσκλιντρον, id cui acclinare nos possumus. In quo accumbimus. Etymol.

Συγκλίνω, simul accumbere facio. Exp. et neutr. simul accumbo.

(Συγκλινὴς seq. ἐπί. Aristoph. R. 1329.)

Συγκλίτης, ου, ὁ, qui simul accubat. Plutarch. in symp. septem sap. et Poll. lib. 6.

Ὑποκλίνω, reclino sub. Item submitto, subdo, subigo. Greg.

Ὑποκλίνομαι, reclinor sub, seu jaceo sub. Od. ί. et l. 1. Epigr.

Composita sine præpos. ac primùm in κλινὴς desinentia.

Ἀκλινὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui non inclinatur: qui neque huc neque illuc inclinatur et vergit. Epigr. lib. 4. Greg. de Theol. Item metaph. rigidus, et qui flecti nequit. Synes. epist. 56. Τὸ ἀκλινὲς, (subst.) firmitas et stabilitas, qua res aliqua inclinari nequit. Philo de vita M. lib. 1.

Γονυκλινὴς, genu flectens. In Eccl. hist. τοῦτο τὸν Θεὸν ἱκετεύομεν γονυκλινεῖς.

Γονυκλινέω, ῶ, genu flecto. Eust.

Ἑτεροκλινὴς, in alteram partem inclinatus, in alteram partem vergens: ut, ἑτεροκλινὴς ναῦς. [Xenoph. Κυνηγ. cap. 2. § 8. αἱ μὲν ἄρκυς αὐτὰς ἐν τοῖς ἑτεροκλινέσι τῶν χωρίων εἰς ἴσα τὰ ξύλα ἐξαίρειν, ἐν δὲ τοῖς ὁμαλέσιν αἱ ἴσαι.]

Ἰσοκλινὴς, æqualiter vergens et inclinans: æquè propensus, ad æquilibrium quoquò versus tendens. Aristot. de mundo.

Ὁμοκλινέες, simul accumbentes. Nonn.

Ταυτοκλινὴς, in idem vergens. Strabo lib. 2.

Χαμαικλινὴς, humi prostratus: vel qui humi procubuit aut accubuit.

Composita ex κλίσις.

Γονυκλισία, ἡ, genu flexio, supplicatio quæ fit genibus flexis. Basil.

Πρωτοκλισία, primus accubitus. Matth. 23.

Τοποκλισία, locus accubitus, locus in quo aliquis accumbit. Plat.

Composita ex κλιτός.

Ἄκλιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui non declinatur: vocabulum Gramm. indeclinabilis.

Δευτερόκλιτον ὄνομα, nomen secundæ declinationis: vox gram.

Ἑτερόκλιτος, à communi ratione declinandi deflectens; vocabulum est grammaticum.

Ἑτεροκλίτως, non servata communi et regulari declinandi ratione.

Composita ex κλίνη.

Ἑκατοντάκλινος, centum lectis instructus. Athen. lib. 2.

Ἑνδεκάκλινος, undecim lectis instructus.

Ἑνδεκάκλινος κεφαλὴ, caput undecies inclinatum: Teleclides comicus, apud Plut.

Ἑξάκλινος, sex lectis instructus.

Ἑξάκλινον, subst. hexaclinon; stibadium, torus, cœnaculum, sex lectos epulatorios capiens.

Ἕξκλινος, Atticè pro ἑξάκλινος, teste Etym.

Ἑπτάκλινος τόπος, locus septem locos habens ad discumbendum. Plutarch. [Xenoph. Conviv. cap. 2. §. 18. ἀλλ' ἀρκεῖ μοι οἶκος ἑπτάκλινος, &c.]

Ὁμόκλινος, qui eodem in lecto, eodem in toro discumbit. Herod. [lib. 9. ὡς δὲ ἀπὸ δείπνου ἦσαν, διαπινόντων τὸν Πέρσην τὸν ὁμόκλινον, Ἑλλάδα γλῶσσαν ἱέντα, εἰρέσθαι &c.]

Πεντάκλινος, quinque lectis instructus. Athen.

Τετράκλινος, ου, ὁ, ἡ, quatuor sedilia habens. ἅμαξα τετράκλινος, Lucian. in Tox.

Τριακοντάκλινος, triginta lectis instructus. Plut. symp. 5. prob. 5.

Τρίκλινος, ου, ὁ καὶ ἡ, tribus lectis instructus. Athen. l. 5.

Τρίκλινον, ου, τὸ, triclinium: conclave discubitorium tribus lectis instructum. Interdum capitur pro ternis lectis contiguis circum ternas mensas appositis, quibus discumbi solebat. Athen. lib. 4.

Ἀρχιτρίκλινος, (*decomp.*) architriclinus, triclinii præfectus. h. e. cui commissa est cura adornandi convivii. Joan. 2.

ΚΛΟ´ΝΟΣ, ου, ὁ, motus qualis est tumultuantium: tumultus. Item perturbatio, strepitus. Suid. ταραχὴν δὲ καὶ κλόνον ἐποίουν τοῖς πράγμασιν οἷα ἀπὸ μακρῶν ἀφορμῶν ἀποστάμενα τὰ Γερμανικὰ κινήματα. De bellico tumultu, apud poëtas: ut Iliad. π'. ὁ μὲν τὸν ἰόντα κατὰ κλόνον εἰσενόησεν. Sic apud Hesiod. in Asp. †148.† ἀγείρουσα κλόνον ἀνδρῶν. Exponitur etiam, σεισμὸς, concussio, ut, κλόνος Ἐννοσιγαίου, in Epigr. (ἱπποχάρμας κλόνους. i. e. τοὺς πολεμικοὺς θορύβους. Æsch. Pers. 106. Ag. 412.)

Κλονόεις, εντος, ὁ, tumultuosus, tumultu plenus, turbulentus.

Κλονέω, ῶ, f. ήσω, commoveo, seu agito tumultuosè, turbulentum reddo. Item quatio, vel concutio. Hesiod. in Erg. Πνοιῇ Θρηϊκίου Βορέου νέφεα κλονέοντος. Idem in Theog. †935.† οἵ τ' ἀνδρῶν πυκινὰς κλονέουσι φάλαγγας. Sic et Il. έ. et ό. (Soph. Tr. 149.)

Κλονέομαι, moveor, agitor. Hesiod. in Theog. ὡς δ' ἰχθύες ἐκλονέοντο. †in Asp. 317.† Item tumultuosè concutior. Iliad. έ. πυκιναὶ κλονέοντο φάλαγγες Τρώων.

Κλόνις, dicitur venter: διὰ τὸ ἀκίνητον, inquit schol. Æschyli, qui et Antimachum κλόνιν appellasse scribit τὴν ῥάχιν, spinam dorsi.

Κλονώδης, tumultuosus, turbulentus. Actuar.

Composita.

Ἄκλονος, ου, ὁ καὶ ἡ, agitationis et concussionis expers. Gal. comm. 1. in lib. 3. Epidem.

Ἀκλόνητος, imperturbatus: inconcussus. Synes. de insomn.

Ἀνακλονέω, commoveo, turbo. κλονέω. Oppian.

Διακλονέω, ῶ, concutio, perturbo: aut valdè concutio. Hesych.

Ἐπικλονέω, idem. ex Apoll.

Ἑτεροκλονέω, in diversa, seu in diversum quatio. Oppian. 4. de Venat.

Πολεμόκλονος, cui tumultus bellicus inest, bellici tumultus plenus. Hom. in batrachom. [4. 266.]

Συγκλονέω, ῶ, concutio, conturbo.

Συγκλόνησις, concussio, impulsus.

Ὑποκλονέω, subturbo, subagito. Hom.

ΚΛΥ´ΖΩ, F. σω, abluo, eluo, lavo: ut apud Eurip. in Iphig. Taur. θάλασσα κλύζει πάντα τἀνθρώπων κακά. Aristot. καὶ κλύζοντες τοὺς μυκτῆρας ὄξει. † Xen. Pæd. 1. 3. 8.† ¶ Item clystere abluo, seu proluo. Nicarchus lib. 2. Epig. Οὔτ' ἔκλυσεν Φείδων μ', οὐδ' ἥψατο, ἀλλὰ πυρέξας Ἐμνήσθην αὐτοῦ τοὔνομα, κἀπέθανον. ¶ Dicitur et de quodam sonitu quem edunt fluctus: ut Iliad. ψ'. Ἐν καθαρῷ, ὅθι κύματ' ἐπ' ἠϊόνος κλύζεσκον. Passivè autem κλύζεσθαι θάλασσα dicitur ab eodem Hom. pro κλυδωνίζεσθαι, seu κλύδωνά τινα πάσχειν: ut scribit Eustath. i. turbari et undis agitari. † Hesiod. Asp. 209.† (Theoc. Id. 1. 140.)

Κλύσμα, ατος, τὸ, ablutio, lotio, seu ipsa actio abluendi. Diosc.

Κλυσμάτιον, apud Hippocr. idem quod κλύσμα.

Κλύσις, εως, ἡ, lavatio.

Κλυστὴρ, ῆρος, ὁ, (vocabulum medicæ arti peculiare.) id quo alvus abluitur seu eluitur: medicamenti genus quod liquidum intra corpus injicitur. Galen. πολὺ ἐν τῷ τοιούτῳ κλυστῆρι κεῖται. Sic appellatur et ipsum instrumentum quo medicamentum injicitur, ut testatur Galenus Meth. 5.

Κλυστήριον, diminut. q. d. parvus clyster.

Κλύδων, ωνος, ὁ, fluctus, unda, æstus. Plutarchus (de mari:) πολὺν ἔχουσι καὶ τραχὺν κλύδωνα. Et metaphoricè apud eundem in Coriol. καθάπερ ἐν χειμῶνι πολλῷ καὶ κλύδωνι τῆς πόλεως. Apud Eurip. κλύδων ἔριδος, tumultus rixæ. Apud Dem. κλύδων καὶ μανία. (Metaph. Æschyl. Pers. 430. Eurip. Phœniss. 821. Soph. Œdip. Tyr. 1548.)

Κλυδωνίζομαι, fluctibus agito, fluctuo. Metaphoricè Ephes. 4. κλυδωνιζόμενοι καὶ περιφερόμενοι παντὶ ἀνέμῳ.

Κλυδώνιον, ου, τὸ, (dim.) parvus fluctus, parva unda. (Æsch. S. c. Th. 801. Ch. 181.)

Κλυδάζομαι, pro κλυδωνίζομαι, ex Hippocrat. κλυδάζεσθαι, καὶ ψόφον παρέχειν.

Κλυδασμὸς, fluctatio.

Composita: ac primùm ex κλύζω, cum præpos.

Ἀμφικλύζω, unde ἀμφίκλυστος, utrinque ablutus; vel qui utrinque abluitur, qui alluitur. Soph. in Trach. (765.)

Ἀνακλύζω, abluo. Apoll. Arg. 2. ἀνακλύζεσκον ἰωαὶ [illegible].

Ἀποκλύζω, abluo, eluo. Item abstergo. †Apollon. Arg. 1. 366.† (Aristoph. R. 1579.)

Ἀποκλύζομαι, abluor. Aristotel. de mundo.

Decomp. Ἐναποκλύζω, intrò abluo aliquid, ad abluendum seu eluendum immergo.

Συναποκλύζω, simul abluo.

Διακλύζω, colluo.

Διακλύζομαι, colluor. Diosc. l. 5. et 6.

Διάκλυσμα, id quo colluimus, seu id quo utimur ad colluendum, aut collutionem. Exponitur et collutio. Diosc. lib. 3.

Διακλυσμὸς, pro eodem, apud eundem.

Ἐγκλύζω, per clysterem indo, infundo. Diosc.

Ἔγκλυσμα, quod per clysterem inditur, seu infunditur: infusum, vel infusio. Idem.

Εἰσκλύζω, eluo, alluo, intrò eluo. Strabo.

Ἐκκλύζω, eluo. Gal.

Ἔκκλυσμα, elotio.

Ἐπικλύζω, proluo. Item inundo, submergo, obruo. † Apollon. Arg. 1. 237.† Luc. et Philo de mundo.

Ἐπικλύζομαι, proluvie maris obruor seu fluctu, apud eundem Phil. et apud Aristoph. Sic et apud Hom. in batrachom. Item fluctuo.

Ἐπίκλυσις, proluvies, diluvium maris terram obruentis, quum littora supergreditur. Exp. etiam illuvio, inundatio. Thuc.

Ἐπίκλυστος, qui vel quæ irrigatur, seu abluitur. Strabo.

Κατακλύζω, proluo, ut mare terram supergressum. Thuc. lib. 3. τὸ μὲν κατέκλυσε, τὸ δ' ὑπενόστησε. Exponitur et inundo, seu obruo, vel submergo. Item metaphoricè, abundare facio: obruo. Xenoph. κατακλύσουσιν ἐν ἀφθονίᾳ, τὸν ἐμὸν δεσπότην. Sic Synes. κατακλύσαι τὸν νοῦν, obruere mentem. Apud Aristoph. expos. etiam, aqua impleo.

Κατάκλυσις, et κατακλυσμὸς, proluvies, illuvies, seu illuvio. Et peculiariter diluvium; inundatio terrarum ea, quæ in Bibliis commemoratur. Matth. 24. Metaphoricè κατακλυσμὸς, de molestiis quæ mentem velut obruunt, apud Synes. Sic κατακλυσμὸς τῶν πραγμάτων, oblivio memoriam rerum obruens, apud Demosth.

[Ἐπικατακλύζω. Herodot. Hist. lib. 1. cap. 107. τὴν (sc. Mandanen) εἶδεν Ἀστυάγης ἐν τῷ ὕπνῳ οὐρῆσαι τοσοῦτον ὥστε πλῆσαι μὲν τὴν ἑωυτοῦ πόλιν, ἐπικατακλύσαι δὲ καὶ τὴν Ἀσίην πᾶσαν.]

Decomp. Προκατακλύζω, antè proluo, antè inundo.

Προσκατακλύζω, inundo, submergo. Plut.

Περικλύζω, circumluo, undique alluo. Plutarch.

Περικλύζεσθαι, dicitur terra quæ undique alluitur seu circumluitur, quæ et circumflua à poëtis vocatur.

Περικλυσμὸς, οῦ, ὁ, circumluvio.

Περίκλυστος, qui undique alluitur. Hom. hymno in Apoll. (Æsch. Pers. 597. 882.)

Περίκλυζος, idem quod περίκλυστος, circumfluus. Arat.

Προκλύζω, antè abluo, vel antè alluo. Exponitur et antè diluo: perfundo priùs. Item priùs imbuo.

Προσκλύζω, alluo, inundo. Exponitur etiam proluo, colluo. Item foveo. Dioscor. lib. 5. † Xen. Pæd. l. 6. p. 160. d.†

Πρόσκλυσμα, id quo utimur ad colluendum seu fovendum.

Πρόσκλυσις, alluvio. in Pand.

Συγκλύζω, inundo, obruo, submergo.

Συγκλύζομαι, inundor, obruor. Plut. de Cato. in lib. περὶ εὐθυμ.

Σύγκλυσμα, clyster.

Ὑποκλύζω, (q. d. subluo) exp. proluo, repurgo.

Comp. in κλυστος desinentia: sine præpos.

Ἄκλυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, non ablutus, non elutus. Item undis non agitatus, seu qui undis non agitatur, apud Plut. [Eurip. Iph. in Aul. 119. μὴ στέλλειν τὰν σὰν ἶνιν πρὸς —— Αὖλιν ἀκλύσταν.]

Ἁλίκλυστος, qui mari alluitur, Sophocl. [Aj. 1239.] Item qui circumluitur vel obruitur mari.

Πολύκλυστος, q. d. multum ablutus. Item qui multis fluctibus abluitur. Item undosus. Hesiod. in Theog. †199.† [Hom. Odyss. Δ. 354. Νῆσος ἔπειτά τίς ἐστι πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ, &c. Z. 204.]

Τρίκλυστος, ter, vel sæpiùs elutus. ex Aristoph.

Ὑδατόκλυστος, aqua lotus seu ablutus. Plutarch. in Problem. Rom. et in præc. sanitatis.

Composita ex κλύδων.

Ἀκλυδώνιστος, fluctibus non agitatus: vel non fluctuans, imperturbatus, tranquillus. Hesych.

Ἐγκλυδάζομαι, intus fluctuo. Hippocr. de morb. ἐγκλυδάζεται τὸ σιτίον.

Ἐγκλυδαστικὸς, οῦ, ὁ, solitus fluctuare vel æstuare intus. Idem de victu in morb. acut.

Εὐροκλύδων, fluctuosus Eurus. Act. Apost. c. 27.

ΚΛΥ´Ω, audio. Cum genitivo. Il. ά. κλῦθί μευ ἀργυρότοξ', ὃς, &c. Od. γ'. θεὰ δέ οἱ ἔκλυεν ἀρῆς. Cum accusativo, ut Odyss. ξ'. —— θεοῦ δέ τευ ἔκλυον αὐδήν. † Sic Hes. Th. 32.† Sic Euripides, θεὰν ἔκλυον. Cum dativo. ut Od. ζ'. Κλῦτέ μοι ἀμφίπολοι λευκώλενοι. † Cum dat. person. et gen. rei: ut τινὶ εὐχωλῶν, alicui, i. e. alicujus preces exaudire. Hesiod. Asp. 68.† Item, exaudio: ut Il. έ. καὶ τ' ἔκλυεν ᾧ κ' ἐθέλῃσθα. Sic apud Hesiod. in Theog. Οἱ δὲ θυγατρὶ φίλῃ μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο. Et cum genit. ut Il. ά. ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθηται, μάλα τ' ἔκλυον αὐτοῦ. Item cum genit. personæ, et accusat. rei. ut Il. γ'. Κέκλυτέ μευ Τρῶες καὶ ἐϋκνήμιδες Ἀχαιοὶ μῦθον Ἀλεξάνδροιο, audite ex me quod dicit Alexander. Apud Sophocl. κακῶς κλύω πρὸς σέθεν, malè audio à te. (cum Acc. Æsch. Pers. 249. 260. κλύω. Eum. 324. Pr. 313. Ag. 476. 1073. 1175. Eurip. Med. 1280. Soph. Tr. 1131.) ¶ Item κλύω, audio. i. ausculto, morem gero. Sophocl. κλύειν τὸν ἐσθλὸν ἄνδρα χρὴ τῶν ἐν τέλει. ¶ Item percipio, apud Hom. Hesych. αἰσθάνομαι exponit: ut, μάλιστα δέ τ' ἔκλυον αὐτοῦ.

Κλύμενος, (participii passivi formam habens.) Plutonis est epith. ita dicti, vel quòd audiatur ab omnibus, vel quòd ad se omnes advocet. (Theoc. ιζ'. 26.) ¶ At κλύμενον, herbæ est nomen, Dioscor. Unde comp. περικλύμενον, nomen fruticis cujusdam.

Κλυτὸς, οῦ, ὁ, cujus vox audiri seu exaudiri potest. Item vocalis, vocem edens. Interdum etiam strepitum edens, obstrepens: ut, κλυτὸς λιμὴν, apud Hom. et κλυτὰ αἰγίαλα, apud Soph. ¶ Item inclytus, cujus passim fama auditur: clarus, celeber: ut, κλυτὸς Ἀχιλλεὺς, Hom. et, κλυτὸς Ἀμφιγυήεις, Hesiod. in Erg. et alibi. Dicitur et genere fœm. ut, κλυτὸς Ἱπποδάμεια, Hom. (Æsch. Ch. 630.)

Composita.

Ἀγακλυτὸς, (pro ἄγαν κλυτὸς,) valde celebris, seu valde inclytus, percelebris, celeberrimus: ut, Ἥφαιστος ἀγακλυτὸς, Hesiod. in Theog. †945.† et ἀγακλυτὸν ἀμφ' Ὀδυσῆα. Od. θ'.

Ἄκλυτος, qui non auditur. Plut.

Δουρικλυτὸς, et δουρίκλυτος, hasta clarus. Il. έ. et Od. ί. (Æsch. Pers. 85.)

Δύσκλυτος, ingloriosus, vel infamis. Hesych.

Ἐπίκλυτος, celebris. Apoll. Arg. 1. Exponitur et, ἐπάκουστος, Hesych.

Θεόκλυτος, exp. θεότιμος. Suid. (Æsch. S. c. Th. 145. Qui à Deo exaudiri potest.)

Θεοκλυτέω, ῶ, Deum seu à Deo audio. Poll. l. 1. c. 1. Hinc etiam θεοκλυτοῦμεν dicuntur vates, seu divini, quibus numen aliquod familiare est, qui Dei vocem audiunt, apud Plut. de dæm. Soc. Item Deum invoco, propriè, ut preces meas exaudiat. Synes. ep. 4. Suid. ex Ælian. Cum accus. pers. exp. simpliciter, invoco: ut, θεοκλυτεῖν Κύρινον, invocare Quirinum, Plut. Et cum accus. rei apud eundem in Pæn. (Eurip. Med. 207. cum Acc.) [Æschyl. Pers. 500. ἐπεὶ δὲ πολλὰ θεοκλυτῶν ἐπαύσατο στρατὸς, &c.]

Θεοκλύτησις, Deorum imploratio seu invocatio. Suid.

Ὀνομάκλυτος, cujus inclytum est nomen, celebris: vel cujus κλυτὸν ὄνομα hominibus est ὀνομάκλυτον. Il. χ'. Pro eodem dicitur ὀνυμάκλυτος, apud Simonid. in iamb. de mulieribus.

Ναυσίκλυτος, navibus seu re navali clarus. Od. θ'.

Παρακλύω, non audio, non pareo. in Epigr.

Παράκλυτος, infamis, famosus.

Περίκλυτος, valde inclytus, celebris. Hesiod. in Erg. et alibi. †Th. 571.† Item de re, eximius, ut, περικλυτὰ δῶρα, apud Mosc. idyll. 2. Item qui exaudiri potest, apud Hom.

(Περικλύω. V. Æschyl. Ag. 259.)

Πρόκλυτος, præauditus, præcognitus.

Συγκλύω, consentio. Sophocl.

Τηλέκλυτος, procul inclytus, cujus nominis inclyta fama procul pervenit.

Ὑποκλύω, subaudio, κλύω. Apoll.

ΚΛΩΒΟΥ'Σ ἀμφιῤῥῶγας, caveas avium circumruptas. In Epigr.

ΚΛΩ'ΖΩ, F. ξω, vox graculorum propria, ut tradit Poll. l. 5. c. 13. ¶ Item, explodo è theatro, sono quodam qui fit linguæ ad palatum allisæ, qualis auditur in pronuntiatione verbi latini primæ syllabæ. Hesych.

Κλώζομαι, Suid. exp. συρίττομαι, Eust. ἀποσυρίττομαι.

Κλωγμὸς, sive κλωσμὸς, clocitus, sonus seu vox graculorum. Plutarchus in lib. de præc. san. eum tribuit gallinaceo quoque generi. Xen. de re eq. tribuit etiam equitibus. Item sonus qui fiebat quum quis è theatro explodebatur. Hesych. et Eust.

Κλώδωνες, antiquitus apud Macedones vocabantur Bacchæ, quæ postmodum dictæ fuerunt μιμαλλόνες, ut scribit Suid. et Hesych. Meminit harum mulierum Plutarch. initio Alexandri: Forsan autem, inquit Etymol. sic vocantur ἀπὸ τοῦ κατόχως γυναικείως κλώζειν.

Composita.

Ἐκκλώζω κλωγμὸν, edens explodo.

Περικλώζω, circumcirca κλωγμὸν edens explodo. Eust.

ΚΛΩ'ΘΩ, F. σω, neo. Exponitur etiam, glomero. Luc. μίτον κλώθω, filum neo: vel glomero.

Κλώθεσθαι, neri, glomerari. Metaphoricè κλώθεσθαι dicuntur ea quæ fato destinantur. Philostr. κεκλωσμένα αὐτῷ, destinata fato. Et in Epigr. κεκλωσμένος εἰς Μοῖραν, idem fatum passus quod Bura. Sumpta autem est hæc metaph. à lanificis sororibus, Parcis nempe, quarum nomina, Λάχεσις, Ἄτροπος, et, ἀπὸ τοῦ κλώθειν, Κλωθὼ, οῦς, Clotho, apud Hesiod. in Theog.

Κλῶσμα, τὸ, filum quod nendo deductum est. Pausan. Eliac. 2. Numer. 25. κλῶσμα ὑακίνθινον, exp. vittæ hyacinthinæ.

Κλωστὴρ, ῆρος, ὁ, idem quod κλῶσμα. Item peculiariter, filum Parcarum: ut apud Theocr. idyll. 25.——ὅ, τι μοῖρα κατὰ κλωστῆρος ἐπείγει. Item ipsa fili deductio aut contortio. Poll. ex Eurip. et Plut. de sera num. vind. Item fusus, ἄτρακτος. Apoll. Arg. 4. (glomus. Aristoph. R. 1391. Æsch. Ch. 505.)

Κλωστὴς, οῦ, ὁ, qui stamina digitis torquet, seu qui fila deducit aut digitis torquet. Etymol.

Κλωστὸς, ὴ, ὸν, nendo ductus, vel nendo contortus, digitis inter nendum tortus vel connexus. Levit. 15.

Κλώσκω, neo. unde κλώσκειν, Hesych. ἐπικλώθειν.

Composita.

Ἄκλωστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui nendo ductus non est, qui nendo tortus seu connexus non est, ut, ἄκλωστοι στέφανοι. Poll. ex Plat. comico.

Ἀνακλώθω, filum retorqueo, involutos fusos revolvo atque explico. Item, de Parca dictum, retracto mutando fatum. Luc. τὰ μὲν τραχθέντα οὐδὲ Κλωθὼ ἔτι ἀνακλώσειεν.

Δικτυόκλωστος, in retia plexus, in retia fili modo contextus. Soph. in Antig.

Ἐπικλώθω, neo. Item, fatalia stamina duco, i. fatalia stamina nectens tribuo aut destino: propriè de Parcis. Interdum et de cæteris diis: idque tam in bonam partem, quam in malam. Od. α'. ὡς γάρ οἱ ἐπέκλωσαν τόγε δαίμονες. Sic Od. γ'. et apud Eurip. in Oreste. (Æsch. Eum. 336.) Utitur et Luc. et Plut. in consol. ad Apoll.

Ἐπικλώθομαι, (med.) idem. Il. ώ. et Od. θ'.

Κατακλώθω, fila deduco, stamina deduco. Et peculiariter, fatalia stamina duco. Od. ή.

Κατακλῶθες, exp. fatum. Said.

Λινόκλωστος, ut, ἠλακάτα λινόκλωστος, in Epigram. colus in qua nentur lina.

Νεόκλωστος, recens nendo ductus, recens digitis tortus inter nendum, modò fuso versato ductus. Theocr. idyll. 25.

Περικλώθω, neo, seu nendo torqueo et circumago.

Συγκλώθω, stamina necto, seu nendo connecto.

Decomp. Ἀσύγκλωστος, qui nendo connexus non est, aut connecti nequit. Synes. ep. 57.

Τρίκλωστος, ter fuso versato ductus seu nexus: vel à tribus sororibus tortus seu nexus.

(ΚΛΩΜΑΚΟ'ΕΙΣ, clivosus, arduus. Il. β'. Cat. N. 236.)

ΚΛΩ'Ν, ωνὸς, ὁ, ramulus vel surculus qui deputari solet: summitas rami quæ putari solet. (À κλάω, quod significat, surculos et ramulos teneriores puto: vel etiam ab ea significatione quæ pro flecto sumitur: ut κλῶνες sint ramuli teneri et flexiles.) Theoph. hist. pl. l. 6. c. 1. ἔχουσι τινὲς ἀρχὰς ἐν αὐτοῖς βλαστητικὰς ἢ κλῶνος, ἢ στελέχους, ἢ ἀκρεμόνος, ἢ ὅ, τι χρὴ καλεῖν τὰ ἐσχατώτατα τῶν δένδρων.

Κλώναξ, idem. Hesych.

Κλωνάριον, et κλώνιον, ου, τὸ, ramulus, surculus.

Κλωνίζω, ramulos seu surculos amputo. Said.

Composita.

Ἀκλώνωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ramulis carens. Theophr. hist. pl. l. 6. c. 6.

Μονόκλωνος, unicum ramulum habens. Diosc. l. 4. c. 5.

Πολύκλωνος, multos habens ramos, vel surculosus.

ΚΝΑ'ΠΤΩ, vel γνάπτω, sive γνάφω, carpendo vellicandoque expolio, carmino, carpo: fullonum proprium, qui interpolare et polire vestes dicuntur. Dioscor. l. 4. c. 162. ᾧ γνάφουσι τὰ ἱμάτια. ☞ Scholiastes Aristoph. dicit, scripturam per κ esse Atticam, recentiores verò scribere per γ: derivari autem παρὰ τὸ κνῶ, quod est ξύω. Retinetur autem utraque scriptura in derivatis omnibus quæ sequuntur.

Κνάπτομαι, carminor, carpor. Xenocrates apud Suidam, παρ' ἐμοὶ πόκος οὐ κνάπτεται, apud me lana non carminatur, seu carpitur.

Κνάψις, sive γνάψις, politio illa seu interpolatio fullonum, quæ fit carpendo, ac vellicando: φάρους γνάψις, apud schol. Aristoph.

Κνάφος, seu γνάφος, carduus fullonius, seu spina fullonica qua poliuntur et raduntur panni. Schol. Aristoph. et Suid.

Κναφεὺς, seu γναφεὺς, έως, ὁ, fullo, qui carduis pectit et destringit pannos: qui vestes polit carpendo et pectendo, simul etiam eas lavando et subigendo à sordibus purgans. Aristoph. et Athen. lib. 11. (Æsch. Ch. 758.) Item γναφεὺς est etiam piscis species, sic dicti, quòd ex ejus decocto eluantur sordes et maculæ, perinde et fullonio lixivio. Athen. lib. 7. [Herodot. Hist. lib. 4. καὶ τὸν κναφέα κατακληΐσαντα τὸ ἐργαστήριον, οἴχεσθαι, &c. Xenoph. Orat. in Agesil. cap. 1. §. 26. εἴ τι χαλκότυποι — καὶ κναφεῖς, πάντας πολεμικὰ ὅπλα κατασκευάζειν. Γναφεὺς occurrit apud Steph. Append. col. 690. A. Ita in Nov. Test. scribitur, S. Marc. Evang. ix. 3.]

Κναφεύω, seu γναφεύω, fullonicam exerceo, carduis pannos pecto et expolio: sum fullo. Aristoph. in Pluto, Ὁ δὲ κναφεύει τις, ὁ δὲ πλύνει κώδια.

Κναφεῖον, ου, τὸ, officina fullonis, quæ fullonica dicitur. Pro eo Ionicè dicitur κναφήϊον, apud Herodot. [lib. 1. τὸν ἄνθρωπον τὸν ἀποθανόντα ἐπὶ κναφηΐου [illegible] [illegible]. Γναφεῖον. Demost. Orat. in Timarch. ἐὰν δ' εἰς ἓν δέ τι τούτων τῶν ἐπὶ ταῖς ὁδοῖς ἐργαστηρίων ἰατρὸς εἰσοικίσηται· ἰατρεῖον καλεῖται. ἐὰν δ' ὁ μὲν ἐξοικίσηται, εἰς δὲ αὐτὸ τοῦτο ἐργαστήριον χαλκεὺς εἰσοικίσηται, χαλκεῖον ἐκλήθη· ἐὰν δὲ γναφεὺς, γναφεῖον. ἐὰν δὲ τέκτων, τεκτονεῖον. Lysiæ Apolog. in Simon. μετὰ δὲ ταῦτα τὸ μὲν μειράκιον εἰς γναφεῖον καταφεύγει, &c. c. Pancleon.]

Κναφικὸς, seu γναφικὸς, fullonicus, seu fullonius: ad fullonem pertinens. ut, κναφικὸς κτεὶς, apud Said. et γναφικὴ ἄκανθα, apud Dioscor. lib. 4.

Κνάφαλον, seu γνάφαλον, ου, τὸ, floccus fullonico carduo detractus è panno inter pectendum: seu tomentum ex ejusmodi floccis, quo culcitræ infarciri solent. Said. et Poll. lib. 10.

Γναφαλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, qui similis est τῷ γναφάλῳ, mollis et lanuginosus instar τοῦ γναφάλου. Diosc. l. 3. c. 37. Exp. et tomentosus.

Γναφάλιον, herba quædam dicitur, quoniam ejus foliis nonnulli pro gnaphalo utuntur, utpote albis mollibusque. Diosc. l. 3. c. 132.

Γνάφαλος, avis: de qua Aristot. hist. an. l. 9. c. 16.

Composita.

Ἄκναπτος, seu ἄγναπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, fullonem non expertus: à fullone non purgatus. Poll. Hesych. Plut.

Ἄκναφος, seu ἄγναφος, idem. Marci 12. et Matth. 9.

Εὔκναπτος, bene paratus à fullone.

ΚΝΑ'Ω, et κνέω, item κνῆμι, (inde derivatum more verborum in μι,) scindo. Item rado ξύω. Suid. ἐπέκνησε τὸν τυρὸν κνῆ. Item scalpo, scabo. Gal. apud Hippocr. Item pruritum moveo, pruritum excito, titillo. Plut. de discern. adulat. ab amico, καὶ τοῦτο κνῇ, καὶ ἅπτεται τοῦ λογισμοῦ. ☞ Sunt qui à καίω derivent, utpote syncopen passum. Eust. tamen, καίω à κνάω factum esse, testatur.

Κνάομαι, ῶμαι, scabo, scalpo. Plut. in Pomp. τίς ἑνὶ δακτύλῳ κνᾶται τὴν κεφαλήν; Item pruritum moveo, titillo. Luc. de saltat. ἥκιστα σπουδῆς τοῖς τὰ ὦτα πυκνῷ κνωμένοις. (Theoc. ζ. 110.)

Κνῆμα, τὸ, ramentum: id quod radendo aufertur: Galen. apud Hippocr. Item pruritus. Polyb.

Κνῆσμα, τὸ, idem. Hippocr. de natura infant.

Κνῆστις, εως, ἡ, culter, vel radula: instrumentum ferreum, quo radimus aliquid, peculiariter verò caseum. Il. λ'. Κνήστι χαλκείῃ. Et pro κνησμὸν, apud Oppian. At κνηστὶς, ῖδος, ἡ, à quibusdam exponitur lamina, ab aliis fistula, apud Plut. in Ant.

Κνηστὶς, ῖδος, ἡ, radula, idem quod κνῆστις. Erot. ex Nicand. Ab Hesych. exp. etiam concisor.

Κνηστήριον, ου, τὸ, radula. idem quod κνῆστις, et κνηστίς: pro quo per syncopen dicitur κνῆστρον, ut apud Gal. ex Hippocr. Κνῆστρον dicitur etiam τὸ κνέωρον: ut Gal. tradit. Pro eodem scribitur et κέστρον, apud Diosc. l. 4. c. 173. quod præterea significat instrumentum quo cavatur ebur.

Κεστρίτης οἶνος, vinum ex cestro. Dioscor. lib. 5.

Κνηστὸς, οῦ, ὁ, sectus, concisus, vel rasus. Athen. lib. 12.

Κναίω, scindo. idem quod κνάω, ex quo et derivatum est. Item radula caseum rado: schol. Aristoph. Ab Hesych. exponitur etiam λυπῶ, καταπονῶ, διαφθείρω.

Κνήθω, f. σω, scalpo, frico. ¶ Item prurire facio, pruritum moveo, titillo. ¶ Item irrito, ad iram provoco, uro. Aristot. in probl.

Κνήθομαι, prurio: in 2 epist. ad Timoth. c. 4.

Κνησμὸς, οῦ, ὁ, pruritus, prurigo. Alex. Aphr. l. 1. probl. Philo de vita M. l. 1. Item metaph. apud Plut. de discern. adulat. ab am.

Κνησμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, pruritum excitans: vel pruritum excitanti similis. †Hippocr. Aphor. lib. 6.†

Κνησμονὴ, idem quod κνησμὸς, in Hippiatr.

Κνησιάω, et κνηστιάω, ῶ, prurio. ut, ὁ μὲν περιφερόμενος τῷ σώματι κνηστιῶν αὐτὸ πονεῖ. Pro eodem dicitur et κνησιάω: apud Plat. in Gorg.

Κνιθμὸς, οῦ, ὁ, pruritus, prurigo.

Κνιθιάω, ῶ, prurio. idem quod κνησιάω.

Κνίφη, ἡ, idem quod κνησμός. Suid. Item urtica.

Κνίζω, f. σω, (itidem à κνάω deductum,) seco, rado. Eustathius expon. per summa et leviter derado. Exponitur etiam, scalpo, scarifico, vellico. Item pruritum moveo, pruritum excito: vel urticæ in modum pungo seu uro. Appian. Κνίζεσθαι ἄρα τὸν Ἀντίοχον ἔρως ἔκνισε τῆς παιδὸς, pruriebat amore puellæ captus. Sic Aristoph. in Vesp. Καί με κακίσταις ἔκνισεν ὕβρεσι, pessimis probris me ussit aut vellicavit. Exponitur etiam, pervello, stomachum facio et indignationem cieo, molestus et gravis sum, scrupulum injicio, sollicitudine afficio. Herodot. ἔκνιζε Ξέρξεα ἡ γνώμη. (Eurip. Med. 569. 600. Iph. A. 360. Aristoph. R. 1230. Soph. Œdip. Tyr. 806.)

Κνίζομαι, prurio libidine, amore titillor et tangor: vel uror amore. Athen. lib. 13. Theocr. idyll. 4. (Eurip. Med. 556.)

Κνίσμα, τὸ, vellicatio. Suid. Item pruritus, ignes quibus amantium pectora uruntur. Basil. in Libanio.

Κνισμὸς, οῦ, ὁ, pruritus, prurigo, idem quod κνησμὸς, Athen. l. 3. [Aristoph. Plut. 975.] Item peculiariter, pruritus venereus. Aristoph. in Pluto. Item dissidium et jurgium inter amantes. Alciphron. et Plut. Est etiam μέλος τι κνισμὸς καλούμενον. Athen. lib. 14. Ponitur et inter species saltationis. Poll. l. 4. c. 14.

Κνισμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, pruriens. Gal.

Κνιστὸς, ὴ, ὸν, concisus: vel derasus, abrasus. Athen. lib. 9. Pollux lib. 6. cap. 9.

Κνίζα, ἡ, q. d. scalptura. Eust. ex Anacreonte.

Κνιζία, idem quod κνίζα. Hesych.

Κνίδη, ἡ, urtica, (à κνίζω, ut urtica ab uro.) Theocr. idyll. 7. καὶ ἐν κνίδαισι καθεύδοις. Vide et Diosc. l. 4. c. 94. et schol. Nicand. ¶ Item piscis nomen: de quo Aristot. hist. an. l. 5. c. 16. et Athen. l. 3. Per metaplasmum pro κνίδη dicitur κνίς, apud Oppian.

Κνιδάομαι, mordeor: forsan ducta significatione ab herba, i. urtica quæ urit et mordicat admota cuti. Hesych.

Κνίδωσις, εως, ἡ, apud Hippocr. punctura quædam, et pruritus qualis ab urtica excitatur: pruritus sive prurigo, aut uredo, qualis urticæ herbæ piscisve contactum sequitur.

Κνίω, rado, scalpo. idem quod κνίζω, κνήθω, et κναίω, ex ejusdem originis. Aristoph. in Thesmophor. Οὕτως ἄφθα μείναντ' ἕλκων τὸ θέρος. Philoponus apud Eust. Doricum esse tradit, ab Ionibus tamen et Atticis etiam usurpari.

Κνύος, εος, τὸ, scabies, prurigo: vel φθορά. Eust. ex Hesiodo de filiabus Prœti, καὶ γάρ σφιν κεφαλῇσι κατὰ κνύος αἰνὸν ἔχευεν.

Κνῦμα, τὸ, scalptura, seu ἐρωτικὸς κνισμὸς: ut Suid. exp. Aristoph. in concion.

Κνύζω, scalpo, rado. Etym. Galeno apud Hippocr. etiam ψοφέω.

Κνύζομαι, lamentabiliter et queribundè gannio, seu ululo. Suid.

Προσκνύζομαι, (comp.) gannitu appello, seu inclamo. Philostr. in heroic.

Κνύζα, ἡ, scabies, prurigo. Eust. ¶ Item ἡ κόνυζα, conyza, cunila seu cunilago, Theocr. idyll. 4. et 7. Vide Diosc. l. 4. c. 365.

Κνυζόω, ῶ, f. ώσω, scabie infesto, scabie fœdo seu deturpo. Item simpliciter, deformo, deturpo. Odyss. ν'. Κνυζώσω δέ τοι ὄσσε πάρος περικαλλέ' ἐόντε.

Κνυζάω, sive κνυζέω, gannio: propriè de canibus queribundum ululatum edentibus. Quidam exp. gannio adulatoriè et queribundè. Metaph. de infantibus apud Theocr. idyll. 2. Et 6. καὶ γὰρ ἐς Ἥραν Αὐτᾶς κνυζεῖται ποτ' ἰσχία ῥύγχος ἔχοισα. Sic Aristoph. in vesp. Ἀντιβολεῖτ', ὦ πάππα, καὶ κνυζούμενα Αἰτεῖτε, κἀντιβολεῖτε, καὶ δακρύετε. (Κνυζᾶσθαι, capris attribuitur. Philostr. l. 3. c. 4.)

Κνυζηθμὸς, οῦ, ὁ, gannitus canis adulatorius et queribundus. Od. π'. Dicitur et de infantum vagitu, apud Eust.

et Athen. l. 9. Accipitur etiam pro rugitu, apud Oppian. lib. 3. de venat.

Κνίζωμα, τὸ, idem. Herodot. in Euterpe.

Κνὶψ, ιπὸς, ὁ, culex: insectum est ficus infestans, ut testatur Aristoph. in avib. et Theophrast. hist. pl. l. 4. c. 17. Est et vermiculus qui vel in vite nascitur, ejusque oculos turgentes rodit, vel in folliculis ulmi, ut docet idem Theophr. hist. pl. lib. 2. cap. ult. Pro eodem dicitur et σκνίψ.

Κνιπὸς, οῦ, ὁ, expon. parcus, tenaciter vivens. Dicitur et σκνιπός.

Κνιπεία, parcitas. Suid.

Κνιπότης, ητος, ἡ, Gal. in lex. Hippocr. exp. κνησμὸς, pruritus. item (ex aliorum sententia) ξηροφθαλμία, lippitudo sicca.

Composita ex primitivo κνάω.

Ἄκνηστις, ιος, ἡ, spina dorsi: ita dicta quòd bruta eam κνᾶν (scabere, seu scalpere) non possunt, sed opus sit, ut ab alio fricetur seu distringatur. propriè in solis quadrupedibus. Od. κ'. Τὸν δ' ἐγὼ ἐκβαίνοντα κατ' ἄκνηστιν μέσα νῶτα πλῆξα. Est et herbæ nomen apud Nicand. in Ther.

Ἄκνηστις, à quibusdam nominatur ἡ χαμελαία. Diosc. l. 4. c. 72.

Ἀποκνάω, ῶ, scalpo, abrado, erado, Hesych.

Δορύκνιον, ου, τὸ, dorycnium: herba, de qua Diosc. lib. 6. Plin. sic appellatam scribit, quod cuspides in præliis tingerentur illa passim nascente. Demophoon autem, quòd ad inferendam mortem pares τῷ δόρατι vires habeat.

Ἐπικνάω, insuper scindo. insuper rado. Aristoph. in avib. et Il. Λ'.

Κατακνάω, concido, disseco. Aristoph. in Vesp. Exponitur et, derado, abrado, distringo, defrico. apud Diosc.

Κατάκνηστις, culter quo caseum deradimus seu abradimus. Hesych.

Προσκνάω, ad aliquid scalpo, affrico, vel pruriens affrico. Xen. apomn. l. 1. προσκνᾶσθαι τοῖς λίθοις. Apud Gregor. Naz. τὴν ἀκοὴν προσκνώμενοι, quibus aures pruriunt et titillantur.

Τυρόκνηστις, radula seu cultellus quo caseus raditur. Eust. et Suid. Apud Hesych. scribitur τυροκνῆστις. Dicitur et Τυρόκνη, pro eodem. Suid.

Ὑποκνάω, succido, ὑποτέμνω, κόπτω. Tryphiod.

Composita ex κναίω.

Ἀποκναίω, tædio afficio et molestia, malè habeo, affligo, vexo. Luc. ὁ ἔρως τῆς γυναικὸς οὐ μετρίως ἀποκναίει με. Plato de rep. lib. 3. ἀπέκναισε πρῶτον ἑαυτὸν, ἔπειτ' ἄλλους, ἔπειτα πολλούς. ¶ Item obtundo, eneco, (loquacitate, et auribus ingrata dicendo.) Dem. contra Mid. ἀποκναίει ἀηδίᾳ καὶ ἀναισθησίᾳ, καθ' ἑκάστην ἐκκλησίαν ταῦτα λέγων. ¶ Item exhaurio, occido. Xen. Hell. 2.

Ἀποκναίομαι, tædio afficior, affligor, obtundor. Greg. et apud Dion.

Ἀπόκναισις, molestatio, vexatio. Hesych.

Διακναίω, corrumpo, vicio, fœdo. Aristot. l. 2. de cœlo. Item molesto, molestia afficio, vel tabefacio, macero. Aristoph. ἔγκειταί μοί τις πόθος, ὅς με διακναίει ἔχων. (R. 1259.)

Διακναίομαι, maceror, tabesco, apud eundem Aristoph. (Æschyl. Ag. 65. Pr. 94. Eurip. Med. 164.)

(Ἐκκναίω. Theoc. ιέ. 88.)

Composita ex κνήθω.

Ἐγκνήθω, vel ἐνικνήθω, intero (radendo nimirum,) ungue vel radula carptum intero. apud Nic. in Ther.

Κατακνήθω, derado. Aristoph. ¶ Item pruritum commoveo, prurire facio, titillo.

Κατακνήθομαι, deradar. Item pruriginem seu titillationem patior.

Προσκνήθω, abrado, affrico. Plut.

Composita à κνίζω.

Ἀποκνίζω, vellico, ungue aliquid abscindo vel eximo vel abrumpo. Athen. lib. 7. Item ungue vulnero. Aristot. hist. anim. l. 5. Item dedolo, extenuo. Reg. l. 4. ἀπέκνιζε τὰ ξύλα.

Ἀπόκνισμα, τὸ, frustum rei alicujus, propriè ungue abscissum seu abruptum. Item generaliter, segmentum: et sæp. apud Aristoph.

Ἀπόκνισις, vellicatio, abscissio quæ fit ungue. Theophrast. de caus. plant. l. 5.

Διακνίζω, vellicatim rumpo, ungue dirumpo. Aristotel. hist. animal. libro 7.

Ἐκκνίζω, excido, expungo, excerpo, evello. Herodot. in Polymn. τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ ἐξέκνισε.

Ἐπικνίζω, in superficie scalpo, vel per summa incido, seu rado. Ut apud Suid. —— [illegible] βραχίοσιν ἐπικνίζοντι χαράσσων.

Ἐπικνίζομαι, in superficie scalpor et incidor. Theophr. hist. plant. lib. 4. cap. 2.

Ἐπίκνισις, scarificatio, sculptura, incisio quæ per summas partes fit.

Κατακνίζω, concido. Athen. ¶ Item concido, carpo, vellico vel sugillo, obtrecto. Isocrat. in panath. et apud Luc. ¶ Item titillo, pruritum excito.

Κατακνίζομαι, prurior, titillor. Aristoph. in Pluto.

Κατακνιδόω, pungo, scarifico: q. d. urtica uro, vel urticæ in modum uro seu pungo.

Παρακνίζω, vellico, irrito. Chrysost. περὶ ἱερωσύνης. Item uro pectus alicujus: specialiter, amore uro, amore crucio. Chrysost. in ep. ad Corinth. 1. cap. 10.

Περικνίζω, circumscalpo, circumvellico, circumcarpo: in Epigr.

Ὑποκνίζω, pruritus stimulos subdo, titillo. Item calcar subjicio, exstimulo, incito. Philo de vita M. l. 1.

Ὑποκνίζομαι, prurio libidine, amore uror. Xen. apomn. l. 3.

ΚΝΕ'ΦΑΣ, ατος, τὸ, caligo, tenebræ, item crepusculum. (ὡς μέλαινα νυκτὸς ἵξεται κνέφας. Æsch. Pers. 357. Eum. 399. Eurip. Phœniss. 681.) Iliad. ά. καὶ ἐπὶ κνέφας ἦλθεν. Sic Il. ά. ἐπὶ κνέφας ἦλθε γαῖαν. Exponitur etiam, ultima noctis pars: ut apud Xenoph. ἅμα κνέφᾳ, sub diluculum. [de Cyri Exp. lib. 4. § 8. Χειρίσοφος μὲν ἀμφὶ κνέφας πρὸς κώμην ἀφικνεῖται, &c.] Eustathius genitivum singul. regulariter formatum inusitatum esse tradit: pro eo autem dici κνέφους, apud Aristoph. in concion. tanquam à nominat. κνέφος, quod pro κνέφας usurpari testatur Etymol. ☞ Uterque autem, tam Etym. tam Eustathius, κνέφας seu κνέφος dici volunt quasi κενὸν φάους. Sunt et qui simpliciter à νέφος deducunt.

(Κνεφάζω. οἷον μή τις ἄγα θεόθεν κνεφάσῃ προτυπὲν στόμιον μέγα Τροίας στρατωθέν. Æsch. Ag. 135.)

Κνεφαῖος, ου, ὁ, tenebrosus, obscurus. (Æsch. Pr. 1029.) Item κνεφαῖος aliquid facere quis dicitur, quum id facit sub tenebras matutinas, vespertinas, aut nocturnas. Aristoph. in Vesp. Ὁ δ' ἀνεφάνη κνεφαῖος ἐπὶ τῇ κιγκλίδι. Sic et apud eundem in Ran. ‡ Lysistr. 327.‡

(Κνεφαίως, clanculùm. Aristoph. R. 1391.)

Composita.

Ἀκροκνεφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, vespertinus. Luc. in Lexiph. ἐπεὶ ὑπὸ τὸ ἀκροκνεφὲς μετεστάλκει ὁ Δαμασίας.

Ἀκροκνέφαιος, idem. Hesiod. in Erg. ἐπιτέλλεται ἀκροκνέφαιος.

Ἀμφικνεφὴς, undique caliginosus seu tenebrosus: circumquaque nebulis septus.

ΚΝΗ'ΚΟΣ, ου, ἡ, Hesychius dicit, esse speciem quandam seminis. Ejus seminis cum herba sua meminit Diosc. lib. 4. cap. 190. scribens inter alia, ferre eam florem croco similem, semen album et rutilum, oblongum, &c. Theophr. hist. pl. l. 6. c. 4. duas esse species τῆς κνήκου tradit, ἥμερον, et ἀγρίαν. Scribitur et κνῖκος, per ι, apud Diosc. Aristot. Gal. Aët.

Κνηκὸς, οῦ, ὁ, exp. flavus, rutilus, luteus, croceus. Item albidus. Pro eodem dicitur Dorice κνακὸς, ut apud Theocr. idyll. 7. Ἐκ μὲν γὰρ λασίοιο δασύτριχος εἶχε τράγοιο Κνακὸν δέρμ' ὤμοισι. vide schol.

Κνήκινον ἔλαιον, cnecinum oleum, quod et κνηκέλαιον, apud Diosc. l. 1. c. 45. Scribitur et κνίκινον, apud Diosc.

Κνηκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cneco similis, ad cnecum proximè accedens. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 10. Scribitur et κνικώδης, apud eundem.

Κνηκὸς, epithetum aquilæ, apud Lycophr.

Κνάκων, ωνος, habens colorem cneci. Theocr. idyll. 3.

Κνηκίας, ου, ὁ, dicitur lupus, apud Suid. Forsan à colore cneci.

ΚΝΗ'ΜΗ, ης, ἡ, tibia, crus, sura. (Eurip. Phœniss. 1351. Theoc. ιϛ'. 18.) Galenus σκέλος dividit in tres partes, μηρὸν, κνήμην, πόδα. Iliad. γ'. Γοῦνατά τε, κνῆμαί τε, πόδες δ' ὑπένερθεν ἑκάστου, &c. καμάτῳ παλάσσετο μαρναμένοιιν. Xenoph. Hellen. 4. γυμνώσας δὲ τὰς κνήμας [illegible], καὶ ἰδεῖν [illegible]. ¶ Κνῆμαι dicuntur etiam tibiæ in rota, similitudine tibiæ in animantibus, ut docet Eustath. et Pol. Lysias has appellat κνημίας, teste Polluce.

Κνημαῖος, ου, ὁ, tibialis, ad tibiam spectans, apud Hippocr. Pro eodem scribitur et κνημιαῖος, apud Galen.

Κνημία, ἡ, radius rotæ, idem quod κνήμη. Poll. lib. 10.

Κνημὶς, ῖδος, ἡ, tibiale, ocrea. Odyss. ώ. —— περὶ δὲ κνήμῃσι βοείας Κνημῖδας ῥαπτὰς δέδετο, γραπτῦς ἀλεείνων. Sic et Iliad. γ'. et τ'. et apud Athen. lib. 14. ¶ Κνημῖδες dicuntur etiam rotarum radii. Poll. ex Lysia. Κνημὶς quoque est idem quod κνημός. Dionys. Alex. de situ orbis. † idem quod κνήμη. Xen. Pæd. 2. 34. 6.†

Κνημὸς, οῦ, ὁ, pars montis, quæ à pede ipsius ascendit: seu loca montis pede ipsius altiora. Iliad. λ'. Ἴδης ἐν κνημοῖσι. Sic et Il. ψ'. et Od. δ'. Quidam etiam κνημοὺς exp. loca densa, teste Eustath. ¶ Item κνημὸς, dicitur ὁ ὄρχαμος, Argivorum lingua, ut tradit idem Eust.

Κνημόω, terra aggesta circumvallo, circumsepio, concludo. Hesych. Item φθείρω, perdo. Exponitur etiam venio, apud eundem.

Composita.

Αἰγίκνημος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. capricrus. epitheton Priapi in anth. epigr.

Ἄκνημος, tibiis seu cruribus carens: vel qui non habet suras.

Ἀντικνήμιον, ου, τὸ, anatomicis dicitur anterior et nuda tibiæ pars, sola ferè cute contecta, in quam musculorum moventium tibiam tendines inseruntur. † Xen. Pæd. l. 2. 54. d.† Gal. comm. 2. εἰς τὸ περὶ ἀγμῶν. Aristoph. in Pluto. Νύττουσι γὰρ καὶ φλῶσι τἀντικνήμια. (R. 126.)

Γαστροκνημία, seu γαστροκνήμιον, tibiæ pars posterior: sura. Gal. et Aristot. hist. anim. l. 1. c. 15.

Εὔκνημος, qui bonis seu pulchris tibiis est. Poll. l. 2. c. 2.

Εὐκνήμις, ῖδος, ὁ καὶ ἡ, bene ocreatus, vel pulchris tibialibus vestitus. Iliad. ά. [17. P. 370.] et γ'. Synecdochicè accipitur pro bene armatus.

Καλλίκνημος, pulchras tibias habens: Pastoris epith. apud Theocr. idyll. 5.

Λεπτόκνημος, exiles tibias, seu crura exilia habens. Adamant. in physiogn.

Μεσοκνήμιον, dimidiatum crus, cruris medium. Strabo.

Ὀκτάκνημος, octo radios habens: rotæ epitheton. Il. έ.

Ὁλόκνημος, integras tibias habens, et nulla ex parte truncas aut mutilas. Athen. lib. 3. et 6.

Παρακνήμιον, exterius os cruris et minus: focile minus. Aristot. et Poll. lib. 2.

Παχύκνημος, cui sunt pingues suræ. Aristoph. in Pluto.

Περικνημὶς, ῖδος, ἡ, tegumentum tibias ambiens. Hesych.

Πολύκνημος, saltuosus, multos saltus seu colles habens. Il. β'.

Προκνήμιον, cruris os interius et majus: focile majus. Aristotel. et Poll. lib. 2.

Σαπρόκνημος, cui putridæ tibiæ sunt. et, σαπρόκνημα ἕλκη, ulcera putridarum tibiarum. Diosc. l. 4. c. 184.

Φιλόκνημος, tibialium seu ocrearum amans: Item studiosus armorum. Hesych.

Χαλκοκνήμιδες, æreis induti ocreis, item (synecdochicè) æreis armis induti. Homer.

ΚΝΙ'ΔΙΟΝ, ου, τὸ, cnidium granum, quod potius κνίδιος κόκκος dicitur.

Κνίδιος κόκκος, idem quod κνίδιον. Dioscorid. lib. 1. cap. 44. Et, κνίδιον ἔλαιον, quod et κνιδέλαιον dicitur, oleum è cnidio grano. Ibidem. Scribitur et κνίδιος, apud Athen. lib. 2. ☞ A Cnido insula: unde et κνίδιαι γνῶμαι, apud Gal. quas ediderunt olim οἱ ἀπὸ Κνίδου ἰατροί.

ΚΝΙ'ΣΣΑ, sive κνίσα, ης, ἡ, nidor, arvinæ seu pinguedinis incensæ fumus. Interdum vapor et odor ex carnibus quæ torrentur, sive assantur. Aristot. meteor. lib. 4. Iliad. ά. Κνίσση δ' οὐρανὸν ἷκεν ἑλισσομένη περὶ καπνῷ. Sic et Iliad. θ'. Metaph. apud Plutarch. de præc. san. ὥσπερ ἐπὶ κνίσσης τῆς κενῆς δόξης ἀγομένους. Item ipsa pinguedo, arvina aut adeps. Il. ά. Odyss. μ'. σ'. et alibi. (Æsch. Pr. 495.) ☞ Eustathius ex Herodiano à futuro verbi κνίζω tradit fieri κνίσα, quæ extensionem quidem τοῦ ι accipiat, significet autem τὸν κατ' ὀλίγον ἀπὸ τοῦ ὀπτωμένου ἀτμὸν τῇ ὀσφρήσει προσίζοντα.

Κνισὸς, οῦ, ὁ, dicitur esse λίχνος, i. catillo. Eustath. in communi phrasi notum esse tradit et usitatum. Hinc, κνισότερος, nidoris appetentior, gulosior, apud Athen. lib. 12. ¶ At κνίσσος, τὸ, (proparoxyt.) Eust. idem esse dicit quod κνίσσα.

Κνισσήεις, εντος, ὁ, et Κνισσηρὸς, οῦ, ὁ, nidore plenus, vel nidorem referens, nidorosus. Odys. ί. et Athen. lib. 9.

Κνισσώδης, εος, ὁ, idem. Aristot. hist. anim. lib. 4. cap. 8. et lib. 3. de part. animal.

Κνισσάριον, sive κνισάριον, ου, τὸ, exigua pinguedo. Suid.

Κνισσάω, nidore inficio seu repleo. Demosth. contra Midiam. κνισσῶν ἀγυιὰς, καὶ στεφανηφορεῖν. Item vaporo, suffio. Luc. κνισσῶ περὶ τοὺς βωμούς.

Κνισσόω, ῶ, vel κνισόω, idem. Athen. lib. 4. κνισῶσι δὲ ὄψα. Exponitur etiam, fumigo, in fumum redigo. Alex. Aphr. ἐκπυρούμενος ὁ ἰχθὺς κνισσοῦται καὶ ἀφανίζεται, piscis decustus fumigatur et evanescit, vel in nidorem abit.

Κνισσωτὸς, nidorosus. Æsch. in χοηφ. [482.]

Composita.

Ἄκνισσος, ου, ὁ καὶ ἡ, nidoris sive pinguedinis expers. Plut. symp. 4. et in præc. sanit.

Ἀκνίσωτος, idem. Lucian.

Πολύκνισσος, multo nidore fumans aut redolens. Nonn. [Apoll. Rhod. Arg. 3. 879. [illegible] πολυκνίσσοιο [illegible].]

ΚΝΩ'ΔΑΛΟΝ, ου, τὸ, bestia, animans. (Soph. Tr. 728. Æsch. Ch. 600. Eum. 647. Suppl. 272. 1007.) ☞ Hesychius et schol. Aristophanis volunt, propriè dici de bestia marina seu aquatica, veluti κινώδαλον, hoc est, ἐν τῇ ἁλὶ κινούμενον. Homerum verò et cæteros poëtas usurpasse etiam pro bestia terrestri, παρὰ τὸ [illegible] ἀλᾶσθαι. Od. ζ'. Οὐ μὲν γάρ τι φύγεσκε βαθείης βένθεσιν ὕλης Κνώδαλον ὅττι ἕρπει. Et Hesiod. in Theog. †582.† Κνώδαλα ὅσα πολλ' ἤπειρος τρέφει, ἠδὲ θάλασσα. Æschyl. in Prometh. vinct. ‡461.‡ boves quoque et jumenta appellat κνώδαλα. Reptilia etiam hoc nomine intelliguntur, et τὰ μικρὰ ζῶα, apud Nicand. in Ther. v. 98. Insecta quoque noxia idem Nic. in eodem opere, v. 759. κνώδαλα appellat. Vermes quoque in Axiocho vocantur κνώδαλα.

ΚΟΑ'ΛΕΜΟΣ, ου, ὁ, exp. stolidus, amens. Aristoph. in eq. Ἀλλ' ὁπόταν μάρψῃ βυρσαίετος ἀγκυλοχήλης γαμφηλῇσι δράκοντα κοάλεμον αἱματοπώτην. Et paulò post: Ἀλλὰ στεφανοῦ, καὶ σπένδε τῷ Κοαλέμῳ. ubi schol. exp. τῷ ἀνοήτῳ. ☞ Suidas ait, hanc dictionem compositam esse ἀπὸ τοῦ ἀλεμάτου καὶ τοῦ κοεῖν, τοῦτ' ἔστι, νοεῖν, itaque κοάλεμον dici τὸν ἀνόητον, et ἀλέματα καὶ μάταια κοοῦντα, i. νοοῦντα, sive αἰσθανόμενον. Idem etymon affert schol. Aristophanis. Eustath. scribit, τὸν ἐν τῇ καρδίᾳ κοάλεμον esse τὸν ἐν τῷ κοεῖν, quod est νοεῖν, ἀλέματον.

ΚΟΑ'Ξ, vox est (seu imitatio vocis) ranæ. apud Aristoph. in ran. Βρεκεκεκὲξ κοὰξ κοάξ. Unde κοάζω, i. ranæ voce imitor.

ΚΟ'ΒΑΛΟΣ, ου, ὁ, vafer, maleficus, blaterator, loquax, adulator, impostor. Aristoph. in Ran. Μήτ' ἀγοραίους, μήτε κοβάλους, ὥσπερ νῦν, μηδὲ πανούργους. Sic et in Equit. Κόβαλος εἶ, deceptor et impostor es. Et rursum in Ran. Ἦ μὴν κόβαλά γ' ἐστὶν, ὥς καὶ σοὶ δοκεῖ, scholiastes exponit, ἀπατητικὰ, πανοῦργα, impostoria et fallacia, malefica et improba. ☞ Idem innuit, κοβάλους dici quasi κακοβούλους. ¶ Item adulator, seu adulatorius, apud Aristot. hist. an. l. 8. c. 12. (*de oto ave*) ἔστι δὲ κόβαλος, καὶ μιμητὴς, καὶ ἀντορχούμενος ἁλίσκεται, περιελθόντος θατέρου τῶν θηρευτῶν. Hesychius tradit, à quibusdam exponi etiam μάταιος, futilis, vel stolidus. ¶ Aristophanis schol. scribit, κόβαλον dici, lusum jocumque conjunctum cum dolo et fallacia: et κόβαλα vocari versutias, astutias, fallacias seu σοφίσματα, πλάσματα. ¶ Idem schol. scribit, κοβάλους esse dæmones quosdam Dionysiacos, asperos et immites: item ab antiquis vocatos fuisse latrones qui clava armati prædatum exibant. Apud Aristoph. reperitur et cum gemino λ'. (R. 104.) [Ἦ μὴν κόβαλλά γ' ἐστὶν, ὥς καὶ σοὶ δοκεῖ. Schol. Κακοῦργα καὶ ἀπατηλά.—καὶ κακοβούλους, κοβάλλους.] ‡ Sed Brunckius habet κόβαλα. Notum enim est (ait ille) è multis comici locis mediam in hac voce per se longam esse. Eum adeas ad l. c.‡

Κοβαλεύω, sum κόβαλος, decipio. Suid. et Etym. innuunt esse, aliena paulatim pretio ad me converto.

Κοβαλεία, ἡ, impostura quæ joco fit, deceptio ludicri speciem habens. Item adulatio ab improbo et malitioso homine profecta, hoc est, dolosa et perniciosa. Scribitur et κοβαλία.

Κοβαλικεία, dicitur pro κοβαλεία.

Κοβαλίκευμα, τὸ, idem quod κοβαλεία, sive κοβαλία, astus, versutia, deceptio, impostura vel etiam facinus astutum et dolosum. Aristoph. in equitib.

Composita.

Ἀρχικόβαλος, ου, ὁ, nequam, improbus, veterator. Suid. et Hesych.

Ἐκκοβαλικεύομαι, fraudulentis adulationibus circumvenio. Aristoph. in equit. γέροντας ἡμᾶς ἐκκοβαλικεύεται.

ΚΟ'ΒΥΛΙΣ, εως, ἡ, radula: et quidem ea qua caseus raditur. Poll. l. 10. c. 24. ex Philem. Ὁρῶ μαγειρεῖ, καὶ κόβυλιν, καὶ σπάθην.

ΚΟ'ΓΧΗ, ἡ, concha, seu ostreum marinum et aquatile. apud Athen. lib. 3. ὄστρεα, καὶ κόγχαι, καὶ μύες. Ibidem Aristot. τὴν κόγχην ponit sub genere ostreorum. ¶ Item mensura quæ conchæ capacitatem æquat. Hippocrat. de nat. mul. τοῦ [illegible] τρίψας ὅσον κόγχην. Et de morb. lib. 3. ὅσον ἄρου τοῦ μεγάλου κόγχην. ¶ Item vasculum conchæ in modum concavum et scutulatum: ut, κόγχη κεραμεῖς, apud Hippocrat. concha testacea seu figlina. ¶ Item oculi cavitas, teste Poll. ☞ Etymon vide in κογχύλιον.

Κογχάριον, parva cochlea. Strabo.

Κόγχος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem cum κόγχη, concha, ostreum marinum. Paus. in Att. κόγχους θαλασσίας διὰ παντὸς ἐνιδεῖν τῷ κογχίτῃ λίθῳ. Item conchula, i. vas quo in implendo et deplendo utuntur. scutulata testa. Diosc. l. 1. c. 32. Item mensuræ quoddam genus tantum capiens quantum concha, apud Hippocr. Ab ejusdem similitudine Lycophron in Alexandra κόγχον vocat hemicranium seu calvam capitis: nam et ipsa est scutulata. Eandem ob causam umbonem clypei Polybius in Epith. κόγχον appellat. Item κόγχοι nominantur (teste Poll.) cavitates oculorum, cavitates illæ, in quibus oculi latent; nam et sua figura concham repræsentant.

Κογχίτης λίθος, conchites lapis. Paus. in Att.

Κογχίον, ου, τὸ, conchula, apud Athen. lib. 4.

Κόγχις, putamen ostrei, seu id quo integitur ostreum, quodque abjicitur, quum comeditur. Poll. l. 6. c. 15.

Κογχύλη, ἡ, ostreum seu purpura, κόγχη. Hesych. et Suid.

[Κογχυλιεύτης. V. Philostr. l. 2. c. 20.] [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 3. §. 6. 4. ἦν δὲ ἡ μὲν κρηπὶς λίθου ξεστοῦ κογχυλιάτου, &c. Vide J. Poll. Onom.]

Κογχύλιον, ου, τὸ, conchylium, concha. Plin. l. 9. c. 36. Dicitur et de quadam concharum specie, expetita non mensis solùm, sed et vestium infectionibus, ut docet Plin. Inde κογχυλίου κροκίδα vocant floccum lanæ conchylii sanie infectæ, apud Gal. τῶν κατὰ τόπ. lib. 3. Sic etiam nominatur lana seu vestis conchylii cruore infecta: ut apud Gal. κογχυλίῳ ἔμφραττε τὸ οὖς, conchyliatâ lanâ aurem obtura. Dicitur interdum et de testa ostrei, sicut κόγχη et κόγχος, ut scribit schol. Aristoph. ☞ Sunt autem κογχύλια (authore Athen.) dicta παρὰ τὸ κεχηνέναι.

Κογχυλιευτής, οῦ, ὁ, qui conchylia venatur, conchyliarius, seu conchylita.

Κογχυλίας λίθος, lapis conchylias. Hesych. et Poll.

Κογχυλιώδης, conchyliatus. Strabo lib. 1.

Composita.

Ἀνακογχυλιάζω, sive ἀνακογχυλίζω, expon. ἀναγαργαρίζω: et apud Plat. in symp. ὕδατι ἀνακογχυλίασον, aqua fauces collue, gargariza. Utrumque legitur et apud Poll. l. 4. et 6. [Aristoph. Vesp. 587. Τῷ δ' [illegible] [illegible] ἀνακογχυλιάζων.]

Ἀνακογχυλιασμὸς, οῦ, ὁ, gargarisatio, oris collutio. Athen. 5.

Ἀνακογχυλιαστὴς, οῦ, ὁ, quo fauces colluuntur, qui gargarizari solet vel potest. Plato comicus apud Poll. l. 6. c. 3.

Ἀποκογχίζω, concha demo seu depleo, apud Diosc. l. 1. c. 33.

ΚΟΔΟΜΕΥ'Ω, hordeum frigo seu torreo. Item in furno frigo, aut in aliquo vase. Hesych.

Κοδομεὺς, έως, ὁ, qui hordeum frigit et torret. Hesych.

Κοδομεύτρια, ἡ, quæ frigit torretque hordeum, apud Pollux.

Κοδομεῖον, ου, τὸ, instrumentum quo ad frigendum hordeum utebantur, teste eodem Poll. l. 6. c. 10. frixorium. Pro eodem dicitur Ionicè κοδομαῖον.

Κοδομὴ, ῆς, ἡ, idem quod κοδομεύτρια, quæ in furno hordeum torret. Pollux.

ΚΟ'ΘΟΡΝΟΣ, ου, ὁ, cothurnus, calceamentum utrique pedi aptum, seu utrique sexui conveniens, et virili et muliebri. Ob id κόθορνον Theramenem vocarunt, διὰ τὸ περὶ τὴν πολιτείαν ἀμφοτερισμόν. adeoque ipse Theramenes, apud Xen. Hellen. 2. dicit, ἐπικαλεῖ δὲ κόθορνόν με, ὡς ἀμφοτέροις πειρώμενον ἁρμόττειν, &c. (Aristoph. R. 47.)

ΚΟΙ', κοΐ, vox seu imitatio vocis porcellorum, apud Aristoph. [Acharn. 780.]

Κοΐζω, vocem illam porcellorum imitari, grunnire, Aristoph. in Acharn. γρυλλίζετε καὶ κοΐζετε.

ΚΟΙΛΙ'Α, ας, ἡ, venter, alvus. Λύειν κοιλίαν, apud Athen. solvere seu resolvere alvum. Apud eundem, ὑπάγειν τὰς κοιλίας, subducere. Et contrà apud eundem, ἵστησι κοιλίαν, sistit alvum. Κοιλία, venter, Aristoteli dicitur illa corporis cavitas, in quam cibus devoratur, et ubi prima concoctio peragitur. Signif. etiam omnem cavitatem in profundo positam, ut cerebri, cordis, jecinoris, et reliquarum partium. Quum de ventre inferiore tantùm dicitur, articulo jungitur præpositivo, ut annotant Galenus et Philotheus Aphor. 20. sect. 6. ¶ Κοιλίας accipi etiam pro omasis, annotat apud Aristoph. in Pluto, πλύνειν γ' αὐτὸν προσελθὼν πρὸς τὸ φρέαρ τὰς κοιλίας. ¶ Apud Polyb. quidam accipi volunt pro cadaveribus. ¶ Item κοιλία, canalis, per quem aqua ducitur. Hesych. ☞ Deductum est à nomine κοῖλος.

Κοιλιακὸς, οῦ, ὁ, cœliacus, alvinus; qui eo morbo laborat, qui et ipse κοιλιακὸν πάθος dicitur, et κοιλιακὴ νόσος, aut δυσεντερία.

Κοιλιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ventrosus, vel ventris speciem gerens.

Κοιλίδιον, diminut. à κοιλία, ventriculus.

Composita.

Δυσκοίλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui alvus est adstrictus: vel alvo incommodus. Cæl. l. 6. c. 22. cui cont. εὐκοίλιος.

Ἐγκοίλιος, qui in ventre est. Et τὰ ἐγκοίλια, intestina, interanea. Poll. l. 2.

Ἐγκοίλια, dicuntur etiam navium costæ, ligna transversaria in ipsa navi κοίλη. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 3.

Εὐκοίλιος, bonum alvum faciens.

Εὐκοίλια, medici vocant quæ modicè alvum solvunt, plus tamen quam natura sua sponte faceret. Diosc. l. 1. c. 134. Athen. l. 8.

Μεγαλοκοίλιος, qui magno seu amplo est ventre.

Μικροκοίλιος, qui parvo est ventre.

Μονοκοίλιος, unicum ventrem habens. [Arist. de Hist. Animal.]

Πολυκοίλιος, qui multos habet ventres.

Προκοίλιος, versus dicitur, in cujus media syllaba redundat, (sicut contra λαγαρός, in quo brevis pro longa ponitur.) ut in primo versu Iliad.

Σκληροκοίλιος, qui duro ventre, seu durâ alvo est, apud Athen. et Diosc. l. 5. c. 27.

Ὑγροκοίλιος, qui humidâ seu fluidâ alvo est.

ΚΟΙ'ΛΟΣ, η, ον, cavus, concavus. (Æsch. Eum. 23. Eurip. Phœniss. 1368. Soph. Œdip. Tyr. 1286. κοῖλα δώματα. Tr. 918. Sch. Scribit κοιλά.) Hesiod. in Erg. Ἐν κοίλῳ νάρθηκι, in ferula cava. † in Th. 567.† Iliad. φ'. κατάγειν κοίλας ἐπὶ νῆας, ad cavas naves. Apud Xen. et Synes. dicitur κοίλη ναῦς pro ventre navis, seu concava parte. Κοῖλος ἄργυρος, apud Aristot. lib. 2. Œcon. argentum in vasa redactum. Κοῖλον ἀργύριον, apud Plut. expon. argentum cælatum. Et τόποι κοῖλοι, loca cava, i. cavos recessus habentia, apud Theophr. Τὸ κοῖλον substantivè etiam capitur, pro, cavitas sive cavus recessus, locus cavus. † Aristoph. Nub. 324. διὰ τῶν κοίλων, per loca cava.† Τὰ κοῖλα τῆς γῆς, cava terræ, seu cavæ cavernæ. Sic κοῖλον χειρὸς, et κοῖλον ποδὸς, cavitas manus et pedis, i. vola: seu cava manus, cavus pes. ¶ Κοῖλα dicuntur etiam cava lateris, ilia. Aristot. lib. 9. de part. animalium. πρὸς τὰ κοῖλα λίαν ἀσθενὴς, parte ilium leo infirmus est.

Κοιλότης, ητος, ἡ, cavitas, concavitas. apud Athen.

Κοίλωμα, τὸ, cavum, cavitas. In oculo autem κοίλωμα dicitur ulcus in cornea oculi tunica rotundum et amplius, latiusque botryo, sed minus profundum, nascitur autem circa irin.

Κοιλαίνω, cavo, cavum seu concavum reddo. Athen. lib. 11. Apud Procyl. κοιλαίνοντα Πιερίη, exp. in cavo aliquo montis recessu recipere.

Κοίλανσις, concavatio, concavitas. Ægin. lib. 6.

Κοιλὰς, άδος, ἡ, cava vallis, convallis. Herodian. l. 8.

Κοιλὶς, ίδος, ἡ, superior palpebra, cilium. Poll.

Composita.

Ἄκοιλος, ὁ καὶ ἡ, qui cavus non est, in quo nihil cavum est, cavitatis expers.

Ἀμφίκοιλος, utrinque cavus. Suid.

Ἀνάκοιλος, cavus, concavus, idem quod κοῖλος.

Διάκοιλος, cavus. [Herodot. Hist. lib. 6. cap. 103. τέθαπται δὲ Κίμων πρὸ τοῦ ἄστεος, πέρην τῆς διὰ Κοίλης καλεομένης ὁδοῦ.]

Ἔγκοιλος, introrsum cavus, apud Athen. l. 11. ἔγκοιλον ποτήριον. Apud Hippocr. ὀφθαλμοὶ ἔγκοιλοι ἰσχυρῶς γενόμενοι, oculi qui vehementer subsederunt.

Ἐγκοιλαίνω, incavo, cavo, excavo. [Herodot. Hist. lib. 2. cap. 73. σμύρνῃ δὲ ἄλλῃ ἐμπλάσσειν τοῦτο, καθότι τοῦ ᾠοῦ ἐγκοιλήνας ἐνέθηκε τὸν πατέρα.]

Ἐγκοίλανσις, excavatio.

Ἐπικοιλὶς, ίδος, ἡ, superior palpebra, cilium. Poll. Veteribus significat extremum ambitum genæ superioris.

Ἰσόκοιλος, æqualis concavitatis. Plut.

Ὑπόκοιλος, aliquatenus cavus, aliqua ex parte cavus: vel etiam in imo cavus.

Ὑπόκοιλον, pars inferior palpebræ quæ superiori respondet.

ΚΟΙΜΑ'Ω, ῶ, ήσω, dormire facio, vel potiùs cubare facio, in lecto colloco. Od. γ'. Τὸν δ' αὐτοῦ κοίμησε Γερήνιος ἱππότα Νέστωρ. Æschyl. in Prometheo vincto, βλέφαρα μὴ κοιμῶν ὕπνῳ. Metaphoricè etiam capitur, ut sopio apud Latinos: unde dicitur κοιμῆσαι ἀνέμους, et κοιμῆσαι ὀδύνας. Etymon vide in Κοιμάομαι. (Æsch. Ag. 606. 1256. Eum. 835.)

Κοιμάομαι, ῶμαι, cubo dormiendi gratia, recline me ad capiendum somnum: ut Il. ι'. Κοιμήσαντ' ἄρ' ἔπειτα, καὶ ὕπνου δῶρον ἕλοντο. Sic Od. π'. Δὴ τότε κοιμήσαντο, καὶ ὕπνου δῶρον ἕλοντο. Quidam exponunt etiam, dormio, obdormio: ut Iliad. α'. Δὴ τότε κοιμήσαντο παρὰ πρυμνήσια νηός. Et Iliad. λ'. Ὣς ὁ μὲν αὖθι πεσὼν κοιμήσατο χάλκεον ὕπνον, dormivit ferreum somnum. (Æsch. Ag. 2.) † Ἔφηβοι κοιμῶνται περὶ τὰ ἀρχεῖα, σὺν τοῖς γυμνητικοῖς ὅπλοις. Xen. Pæd. 1. 2. 4. τάξεις κοιμώμεναι ὑπὸ ταξιάρχαις. l. 2. p. 43., c.† ¶ Apud Plut. Cicer. exp. pernoctare. ¶ Item κοιμάομαι, morior, unde κεκοιμημένοι, apud Areopagitam, mortui. ☞ Deducitur à κεῖμαι.

Κοίμημα, τὸ, dormitio. Apud Sophocl. in Antigone, κοιμήματ' αὐτογέννητα, schol. exp. συνουσίαι τοῦ πατρὸς αὐτογενῆς.

Κοίμησις, dormitio. Joh. c. 11. Item mors, obitus.

Κοιμητήριον, (q. d. dormitorium,) locus in quo dormitur. Apud Athen. lib. 4. Item pro loco in quo humana jacent mortuorum corpora.

Κοιμίζω, dormire facio, somnum induco, sopio, consopio. Apud Sophoc. in Ajace, καλῶ δ' ἅμα πομπαῖον Ἑρμῆν χθόνιον εὖ με κοιμίσαι, soporem mortis inducere. (Eurip. Phœniss. 180.)

Κοιμιστὴς, οῦ, ὁ, sopitor, in Epigr.

Κεμὰς, άδος, ἡ, hinnulus cervi, vel caprea, dama. Il. κ'. Ἢ κεμάδ', ἠὲ λαγωὸν ἐπείγετον. Athen. l. 5. (ex Herodiano Babyl.) τῆς ξουθῆς [illegible] κεμάδος. Sunt qui dictam existiment quasi κινάδα, utpote κινουμένην ἀεὶ ἐν τῷ σταλαίω, nec audentem se committere sylvis. Apud Hesych. scribitur et gemino μ.

Composita.

Ἀκοίμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, non sopitus, non dormiens, pervigil, irrequietus. Mosch. idyll. 2. Theocr. idyll. 19. Ἄργος ἀκοιμήτοισιν ἐπισκοπέων ὀφθαλμοῖσι. [Æschyl. Prom. vinct. 138. τοῦ περὶ πᾶσάν θ' εἱλισσομένου χθόν' ἀκοιμήτῳ ῥεύματι παῖδες πατρὸς Ὠκεανοῦ. Schol. Ἀκοιμήτῳ, γαληνῷ, πολυκυμάντῳ, ὁρμητικῷ ῥεύματι ὅτι πολυστιχεῖ. Schol. B. ἀεικινήτῳ.]

Ἀνακοιμάομαι, ῶμαι, dormio, cubo: idem quod κοιμῶμαι. Xen. ἐπεὶ δ' ἀνακοιμᾶσθαι ἔσοιτο ἔδει μέτριον εἶναι.

Ἀποκοιμάομαι, ῶμαι, seorsum dormio, secubo, seorsum cubo. Plato de leg. 6. ὁ δὲ ἀποκοιτευτικὸς, πᾶν ἐναντίον ἡμέραν ἢ νύκτα ἀποκοιμηθεὶς, μὴ τῶν ἀρχόντων ταξάντων, ὃ, &c. Item pro κοιμῶμαι, dormio, apud Xen. Pæd. 2. ἀλλὰ νῦν ἴδειν χρὴ τοὺς ἄνδρας τὸ μέτριον ἀποκοιμηθῆναι. Ibidem, ἐπειδὰν ἀποκοιμηθῇς ὅσον μέτριον.

Δυσκοίμητος, qui difficulter sopiri, vel sedari aut leniri potest. Cic. lib. 3. ad Atticum, epist. 10.

Ἐγκοιμάομαι, ῶμαι, indormio super, incubo. Strabo, καὶ ἐγκοιμώμενοι δέρμασι.

Ἐκκοιμάομαι, ῶμαι, somno excitor: ut, ἐκκοιμηθεὶς, apud Plat. exponitur somno excitatus.

Ἐπικοιμάομαι, ῶμαι, indormio, incubo, ut ἐγκοιμῶμαι, Hippocrat. aphor. lib.

Κατακοιμῶ, sopio, consopio. (Soph. Œdip. Tyr. 890. 1246.)

Κατακοιμάομαι, sopior, consopior: ut, πυρὸς δὲ κατακεκοιμημένου, consopito igne, i. extincto. Plut. Item obdormisco, obdormio, vel simpl. dormio. Herodot. (de Cleobi et Bitone,) μετὰ ταύτην δὲ τὴν εὐχὴν ὡς ἔθυσάν τε καὶ εὐωχήθησαν, κατακοιμηθέντες ἐν αὐτῷ τῷ ἱρῷ οἱ νεηνίαι, οὐκέτι ἀνέστησαν.

Κατακοιμιστικὸς, (q. d. soporivus, seu soporativus) aptus ad inducendum somnum. Peculiariter autem κατακοιμιστικὸν appellabatur id epithalamium, quod vesperi canebatur ad mediam usque noctem: sicut matutinum, διεγερτικὸν, vel ὄρθριον vocabatur, ut tradit schol. Theocriti.

Ἐπικατακοιμάομαι, ῶμαι, (decomp.) indormio.

Κατακοιμίζω, idem quod κοιμίζω. Exponitur etiam, compono aliquem ad somnum capiendum. Exponitur etiam, sum cubicularius. † Xen. Pæd. p. 241. c.†

Κατακοιμιστὴς, à Plutarch. in apophth. pro cubiculario poni testatur. Bud.

(Μετακοιμίζομαι. Æsch. Ch. 1075.)

Παρακοιμάομαι, juxtà dormio, juxtà cubo, accubo.

Παρακοίμησις, accubatio.

Παρακοιμητὴς, qui accubat.

Συγκοιμάομαι, ῶμαι, simul dormio, simul cubo. Item concumbo coeo. (Eurip. Phœniss. 54. Palæph. p. 12. Æsch. Ag. 1267.)

Συγκοίμημα, concubitus. Eurip.

Συγκοίμησις, pro eodem. Plat.

ΚΟΙΝΟ'Σ, ῆ, ὸν, communis. Eurip. in Oreste, κοινὰ γὰρ τὰ τῶν φίλων, res amicorum sunt communes. (Phœniss. 646. 1281. Pl. Soph. Œdip. Tyr. 269.) Interdum cum genitiv. ut apud Plut. de frat. char. εἰ κοινὰ τὰ φίλων ἐστὶ, μάλιστα δεῖ κοινοὺς τῶν φίλων εἶναι τοὺς φίλους, si res amicorum sunt communes, amicos potissimum oportet communes esse amicorum, vel amicis, vel inter amicos. Plat. de legib. λέγω κοινὸν τοῦ ἄρχειν καὶ ἄρχεσθαι. Interdum cum dat. ut Demosth. pro cor. κοινὸν εἶναι τουτονὶ τὸν ἀγῶνα ἐμοί τε καὶ Κτησιφῶντι. Sic, κοινὸς πᾶσι. Eurip. et Xen. in Œcon. Κοινὸς pro κοινωνός: ut apud Soph. in Ajace, κοινὸς ἐν κοινοῖσι λυπεῖσθαι ξυνών. Οὐδὲν κοινὸν, nihil conjunctum. ex Demosth. In Anthol. Epigr. Οὔτε δέ μοι κοινόν τι πρὸς Ὀθρυάδαν γεγένηται, nihil mihi commune fuit, nihil mihi rei fuit cum Othryada. Τὸ κοινὸν, commune, communitas. Εἰς τὸ κοινὸν, in commune. Sæpè etiam τὸ κοινὸν, exp. respub. † Sic Xen. Pæd. 1. 5. 4. et l. 4. p. 143. d.† Interdum τὸ κοινὸν ponitur pro ærario, apud Thuc. † κοινὸν et ἴδιον, publicum et privatum. Xen. Pæd. 1. 2. 14.† (Κοινόν. Philostr. l. 4. c. 5.) ¶ Item κοινὸς, pervagatus, vulgaris, tralatitius: ut κοινὸς λόγος, et κοινοτέρα φράσις, in Anth. Epigr. ¶ Item κοινὸς, conversatione et societate gaudens ac convictu: apud Synes. συνδιάζων θεὸς εἶμι, μάλιστά γε τὰ θεῖα, καὶ παίζων, κοινότατος. ¶ Κοινὸς, profanus, impurus, immundus, i. quo quilibet promiscuè et in communi utitur. In sacris literis frequentissimum est.

Κοινῇ, (adverb.) communiter, in commune. Aristot. pol. 3. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ τὰ κοινῇ συμφέροντα, quæ communiter utilia sunt, i. communis utilitas. Xenoph. κοινῇ σὺν τοῖς φίλοις, unà cum amicis. Interdum dicitur κοινῇ pro κοινῇ γνώμῃ, apud Thucyd. † vel ὁμοῦ. Xen. Pæd. 2. 58. a.† (Aristoph. R. 419. Soph. Œdip. Tyr. 614.)

Κοινῶς, communiter. Item in commune, sicut κοινῇ. Thucyd. lib. 2. κοινῶς μᾶλλον ὠφέλησεν ἢ ἐκ τῶν ἰδίων ἔβλαψεν. Exponitur etiam, uno animo: Item publicè.

Κοινότης, ητος, ἡ, communitas. Exp. et societas. Est etiam nomen unius ex figuris sententiarum, quum ab uno verbo omnes sententiæ incipiunt, et in unum desinunt. Vide Rutil. Lupum.

Κοινόω, ῶ, communico, impertio, participem facio. Thucyd. lib. 1. πάλαι δὲ (χρῆν) κοινώσαντας τὸν κόσμον, κοινὰ καὶ τὰ ἀποβαίνοντα ἔχειν. Item communico, i. confero cum, expono. Thuc. κοινώσας δὲ τὴν ἐπίνοιαν τοῖς Ἀκαρνᾶσι. Aristoph. in Nub. ἵνα αὐτοῖσι κοινώσω τι πραγμάτιον ἐμόν. (Eurip. Med. 686. Æschyl. Suppl. 374.) ¶ Κοινῶ, inquino, polluo: ut Matth. 15. Marci 7. et in aliis Test. N. locis.

Κοινόομαι, οῦμαι, idem quod κοινῶ: ut, κοινώσασθαι τὸ βούλημα, apud Synes. in ep. ad Phyl. Et Herodian. l. 1. οὐκέτι μὲν τοῖς φίλοις οὐδὲν ἐκοινώσατο. Thuc. l. 8. ὅτι ἐδόκει πάντα μετ' ἐκείνου κοινοῦσθαι. † med. communicare cum aliquo. Xen. Pæd. l. 5. p. 136. d.† Item pass. communicor, &c. (Eurip. Med. 500. id Phœniss. 1649. Æsch. Ag. 1556.)

Κοινεῖον, ου, τὸ, locus in quo sunt communes omnibus mulieres, lupanar. Hesych.

Κοινωνὸς, οῦ, ὁ, cui alicujus rei commune est cum alio, particeps, consors, socius. Xen. τῶν πολιτικῶν τιμῶν κοινωνοὺς εἶναι ἀλλήλοις. † Pæd. l. 2. p. 50. a. et l. 4. p. 94. d.† Et, κοινωνοὶ πράξεως. Plat. Item κοινωνοὶ πολέμου. Sic et, κοινωνὸς κινδύνου, Herodian. Κοινωνὸς τῶν ἀπορρήτων, Herodiano dicitur is, quicum secreta nostra consilia communicamus. (Eurip. Med. 1363. Æsch. Ag. 1561.)

Κοινωνία, ας, ἡ, communio, communitas, consortium, societas. Aristot. Eth. 8. ἐν κοινωνίᾳ γὰρ ἡ φιλία. Apud eundem lib. de mundo. ἡ πρὸς ταῦτα κοινωνία, communio quæ cum hisce intercedit. Sic Plato, κοινωνία μοι πρός σε. (Eurip. Phœniss. 16.)

Κοινωνικὸς, οῦ, ὁ, communionis amans, seu societatis. Apud Areopag. κοινωνικὸς est socialis, i. societatis et æquitatis cultor. Apud Lucian. in Tim. κοινωνικὸς τῶν ὄντων, qui lubenter alios bonorum suorum facit participes. ¶ Κοινωνικὸς, ad communionem pertinens, in quo communionis seu communitatis ritus observantur: ut, κοινωνικὸν σύστημα, apud Eustath. A Plutarcho κοινωνικαὶ ἀρεταὶ appellantur virtutes in communitate et societate positæ. ¶ Κοινωνικὸς, non excommunicatus, ὁ μὴ ἀναθεματιζόμενος. Basil.

Κοινωνέω, ῶ, in communionem venio, commune aliquid habeo, particeps sum. Demosth. κοινωνεῖν καὶ τούτῳ ἐγκλήμασι ταῖς πεπολιτευμέναις, commune aliquid habere cum, &c. Et, κοινωνῶ σοι τούτου, hoc tecum habeo commune. Et, οὐδὲν κοινωνῶ σοι, nihil tecum habeo commune. Xenoph. σίτου καὶ ποτοῦ κοινωνεῖν, cibo et potu uti communiter, participem esse cibi et potus. Sic, κινδύνων κοινωνεῖν, periculorum esse participem. Πονηρῶν καὶ δεινῶν ἔργων κοινωνεῖν, apud Demosth. expon. conscium esse. Dicitur et, κοινωνεῖν τινι, cum alio consuescere. (Æsch. Ch. 164.)

[Κοινωνητέον. Plat. de Rep. Οὐ προσοιστέον ἄρα αὐτῷ ἡδονὴν, οὐδὲ κοινωνητέον αὐτῆς ἐραστῇ τε καὶ παιδικοῖς, ὀρθῶς ἐρῶσί τε καὶ ἐρωμένοις.]

Κοινώνημα, τὸ, commercium. Plato in 1. de rep. Aristot. Pol. 3. Plat. in symp. sept. sap.

Κοινώνησις, commercium. In nov. const. [Plat. Politic.]

[Κοινωνητικός. Polyb. Hist. lib. 2. ἐγεγόνει δὲ κοινωνητικὰ καὶ φιλικά τις αὐτοῖς διάθεσις.]

Composita.

Ἄκοινος, non communis, non pollutus, non maculatus. In nov. constit.

Ἀκοινωνία, ἡ, communio et participatio nulla, commercium nullum: quo videlicet res aliqua communis alteri cum altero non est. Aristot. polit. 2. c. 3. διὰ τὴν τῶν κτήσεων ἀκοινωνίαν, quia possessiones non sunt communes.

Ἀκοινώνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui cum altero non communicatur, cujus alter particeps non fit. Plut. in Lycurg. Item qui nihil commune habet cum altero, cui nihil communicatur, qui particeps non est. Greg. Item, qui sibi nihil cum altero commune esse vult, qui alterum participem et consortem ferre nequit. Luc. in vit. auct. Exponitur etiam αὐθέκαστος, severus natura, rigidus, exactè rectum verumque persequens. A Suida exp. ἀκριβής.

Ἀκοινωνήτως, idem quod αὐθεκάστως, rigidè, severè, austerè: et exponitur apud Cicer. in Epist. ad Attic. lib. 6. ep. 1.

Ἀνακοινόω, ῶ, et ἀνακοινόομαι, οῦμαι, communico aliquid cum alio, i. commune ei mecum facio, impertior ei. Pausan. Eliacῶν 1. ἐνταῦθα ἀνακοινοῦσθαι τὸ ἄλγος πρὸς τὴν συγγενῆ. Item, communico cum hoc vel illo de re aliqua, vel rem aliquam; consulo una cum alio de re quapiam. Plato in Cratylo, βούλει οὖν, καὶ Σωκράτει τῷδε ἀνακοινωσώμεθα τὸν λόγον; Xenoph. Hellen. 1. ἀνακοινοῦντες ὅ, τι ἔμελλεν ὁ λέγων ὁ στρατηγός. Isocr. περὶ τῶν ῥητῶν ὡς ἀπορρήτων ἀνακοινοῦν. Xenoph. ἀναβ. 3. ἀνακοινοῦται Σωκράτει τῷ Ἀθηναίῳ περὶ τῆς πορείας, consulit Socratem.

Ἀνακοίνωσις, ἡ, communicatio. Est et nomen cujusdam schematis elocutionis rhetoricæ.

Ἀνακοινωτέος, communicatio. In nov. const.

Συνανακοινόω, (decomp.) communico, consilii videlicet capiendi gratia. apud Plat. l. 11. de rep. τοῖς νομοφύλαξι συνανακοινώσαντες οἱ ἀγορανόμοι καὶ ἀστυνόμοι.

Ἀξιοκοινώνητος, dignus qui cum communicemus, dignus cujus consortium et societatem expetamus. Plato Pol. l. 2.

Δημόκοινος, publicus minister, tortor, qui et δήμιος. apud Isocrat. in Trapez.

[Δυσκοινώνητος. Plat. de Rep. lib. 6. ἐπισκέψει εἰ ἄρα δίκαιός τε καὶ ἥμερος, ἢ δυσκοινώνητός τε καὶ ἄγριος.]

Ἐπίκοινος, communis, promiscuus. Herodot. ἐπίκοινον τῶν γυναικῶν τὴν μῖξιν ποιεῦνται, promiscuè cum mulieribus coeunt. Ἐπίκοινον γένος, in nominibus dicuntur à grammaticis genera in quibus sexus uterque per alterum apparet: aut quæ fœmininâ positione mares, aut aliâ fœminas significant. vide Quintil. l. 1. c. 4.

Ἐπικοινωνέω, commune habeo. Aristot. 2. Œcon. ἐπικοινωνεῖν τὰ πολλὰ ἀλλήλοις, ἀναγκαῖον. Et apud Plat. de leg. ἐπικοινωνούμενοι γάμοι, communiter contractæ nuptiæ.

Εὐκοινώνητος, qui cum communicare aliquid facilè est, facilis. Aristot. eth. l. 4. εὐκοινώνητος εἰς τὰ χρήματα, in rebus pecuniariis facilem se præstans et tractabilem.

Κατακοινωνέω, communico, impertior. Æschin.

(Μετάκοινος. οὐδέ τις ἐστὶ συνδαίτωρ μετάκοινος. Æsch. Eum. 351. 967. Suppl. 1046.)

Πάγκοινος, omnibus communis. Soph. in Electra. [138. adde Antig. 1061. Τί χρῆμα; πλὴν τοῦτο πάγκοινον λέγεις; 1131. 815. Schol. Æschyl. Sept. c. Theb. 614. πληγεὶς θεοῦ μάστιγι παγκοίνῳ δέμας. Schol. B. δημοσίᾳ. Χοηφ. 456. στάσις δὲ πάγκοινος ἅδ' ἐπιρροθεῖ, &c. Schol. ἡ κοινή. Pind. Olymp. Od. vi. 107.]

[Παρακοινάω. Pind. Pyth. Od. Δ. 236. Συγγόνων παρακοινᾶ'. Vide Notam. Simplex Verbum κοινάω occurrit suprà 204. κοινάσαντες. ubi Schol. Τῷ κοινῷ κοινώσαντες κατὰ τὸν νοῦν, &c.]

Πολύκοινος, multis communis. Soph. [Aj. 1215. Antig. 1. Schol. Πολύκοινον Ἀμφιτρύων, ἀντὶ τοῦ πολυάδελφον. Aristot. de Morib. τὸ γὰρ τῆς ἀρετῆς ἆθλον καὶ τέλος, ἄριστον φαίνεται, καὶ θεῖόν τι καὶ μακάριον. εἴη δ' ἂν καὶ πολύκοινον. Pind. Olymp. vi. 106. Schol. ἄγε δὴ ἀνάστασο παῖ, ἀντιλαβόμενος εἰς τὸν ἱμερτὸν ὄντα πολύκοινον καὶ πολυανθῆ χῶρον. Pyth. ii. 77. Τὸν πολύκοινον ἀνεδέξατ' ἀγγελίαν.]

Συγκοινωνὸς, particeps, consors: idem cum κοινωνός. Apocal. c. 1. [Epist. ad Phil. i. 7. συγκοινωνούς μου τῆς χάριτος πάντας ὑμᾶς ὄντας.]

[Συγκοινωνέω. Thucyd. Hist. lib. 8. τὰ ἀποβαινόμενα ἐκ τῶν κινδύνων ξυγκοινωνήσαντες οἱ στρατιῶται τῆς Σαμίας. Συγκοινωνία. Aristoph. Lysistr. 1131. Schol. Epist. ad Philipp. iv. 14. πλὴν καλῶς ἐποιήσατε συγκοινωνήσαντές μου τῇ θλίψει. Dion. Cass. Hist. Demosth. c. Eubul. συγκεκοινωνηκόσι τῆς δόξης ταύτης οἱ κατεσκευασμένοι.]

ΚΟΙ'Ξ, κος, ὁ, coix: species τῶν καλαμοφύλλων, ut et ὁ φοῖνιξ, teste Theophr. hist. plant. l. 1. c. 16. Apud Hesych. legitur κοῖκες sine diæresi, et dicitur esse in Æthiopia palmarum species, et πλέγματα inde confecta. ¶ Est etiam vas formarium, Antiphani, apud Poll. l. 10. c. 46.

ΚΟΙ'ΡΑΝΟΣ, ου, ὁ, princeps, imperator, dominus. Il. β. Οὐκ ἀγαθὸν πολυκοιρανίη, εἷς κοίρανος ἔστω, εἷς βασιλεύς. (Eurip. Med. 71. 876. Phœniss. 1582.) ☞ Veteres (ut scribit Eustathius) derivant hoc vocabulum à κῦρος, verso υ in ο, ut sit οἱονεὶ ὁ τοῦ κύρους κύριος.

Κοιρανία, dominium, imperium.

Κοιρανικὸς, οῦ, ὁ, imperatorius, principalis. Opp. l. 3. de venat.

Κοιρανίδης, ου, ὁ, ἡ, idem quod κοίρανος, ut Sophoclis scholiast. expon. in Antig.

Κοιρανέω, ῶ, dominor, impero. Apoll. Arg. 2. νήσοιο τότε κοιρανέοντα. † Cum gen. loci. Hesiod. Th. 331. cum dat. loci. Apoll. Rhod. 1. 34.† Item principatum obtineo, instar principis excello. Oppian. de venat. l. 3.——λεόντων Κοιρανικῶν Λίβυες μέγα κοιρανέουσι λέοντες. Item, κοιράνου officio fungor, imperator et princeps sum. Il. β. Ὣς ὅγε κοιρανέων δίεπε στρατόν. (Æsch. Pers. 214. Pr. 49. Il. Γ. 250.)

Composita.

Ἀνακοιρανέω, ῶ, dominor, rego. apud Hom. μάχην ἀνακοιρανέοντα.

Διακοιρανέω, ῶ, regis seu domini more obeo vel administro. Hesych.

Κατακοιρανέω, dominor, impero, rego. Od. δ. Ὕβριν κατακοιρανέουσι. Od. ξ. πάλαμον κατακοιρανέουσι.

Παγκοίρανος, ὁ καὶ ἡ, omnino dominus, totius dominus. Opp. de Venat.

Πολυκοίρανος, multorum dominus et rex. (Aristoph. R. 1301.)

Πολυκοιρανίη, imperium multorum, dominium multorum. Il. β.

ΚΟΙΣΥ'ΡΑ, ας, ἡ, Cœsyra: fœmina quædam Atheniensis, generis nobilitate et opibus clara, sed luxu et mollitie diffluens, ac nimium ornata.

Κοισυρῶσθαι, dixerunt comici pro τρυφερῶς κοσμεῖσθαι, sive τὰ τῆς Κοισύρας φρονεῖν, luxu diffluere, nimium ornari.

Ἐγκεκοισυρῶσθαι, (comp.) Cœsyræ moribus imbui: vel Cœsyram imitari, luxuriosa nimirum et voluptuosa vita, exquisitiore cultu ornari. apud Aristoph. in Nub. [48.]

ΚΟΙ'ΤΗ, ης, ἡ, cubile, lectus. (Eurip. Med. 151. τᾶς ἀπλάτου κοίτας ἔραμαι λέκτρον. ib. 438. Phœniss. 373. Æschyl. Ag. 573. 1387. Soph. Tr. 17.) Xen. Pæd. 8.

τὸν σπόρον εἰς κοίτην βάλλειν. Apud Greg. accipitur pro concubitu, ubi scribit, μὴ κώμοις καὶ μέθαις μαλακισθῶμεν, εἰς κοίτας καὶ ἀσελγείας οὐδὲ συνεζευγμένας. Rom. c. 9. ἐξ ἑνὸς κοίτην ἔχουσα, quidam pro concubitu, alii pro semine accipiunt, ex Hebræorum idiotismo; et ἔχειν κοίτην, exponunt, concipere, et gravidam fieri. ¶ Κοίτη, (inquit Bud.) alveus fluminis, in Pand. Græcis sæpe. ☞ Deduci potest ex κεῖμαι, sicut τὸ κοιμῶμαι.

Κοῖτος, ου, ὁ, idem quod κοίτη. Theocr. idyll. 23. Item dormitio, somnus. Od. Θ. Item κοῖται, pisciculi quidam fluviatiles, sub saxis quiescentes. Aristot. de hist. an. l. 4.

Κοιταῖος, adject. ut, κοιταῖον γίνεσθαι, cubare, noctu jacere. Demosth. in psephis.

Κοιταῖον, ου, τὸ, subst. lustrum ferarum. Plut. in lib. de prud. anim.

Κοιτάζω, cubare facio, in cubili colloco.

Κοιτάζομαι, apud Greg. cum in cubili, decumbo.

Κοιτασία, cubile, concubitus. Levit.

Κοιτὼν, ῶνος, ὁ, locus domus, in quo sunt cubilia, cubiculum. Eustath.

Κοιτωνίσκος, parvum cubiculum. Exponitur etiam, parvus lectus, lectulus.

Κοιτωνὶς, pro eodem.

Κοιτὶς, ίδος, ἡ, lectulus. Ab Atticis ita vocatur (ut quidam grammatici annotant) parva cista, et apud Lucianum arcula seu capsula. Polluci est etiam capsa vestiaria.

Composita.

Ἀγλαόκοιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, splendido lecto, aut splendidis lectis instructus, aut instructa.

Αἰθριοκοιτέω, ῶ, sub dio cubo. Theocr. idyll. 8. Ἀδὺ δὲ τῷ θέρεος παρ' ὕδωρ ῥέον αἰθριοκοιτεῖν.

Ἄκοιτος, cubili carens, cubile non habens.

Ἄκοιτον mel, Plin. l. 11. c. 15. quod est sine retrimento sedimentove.

Ἀκοίτης, ου, ὁ, pro ὁμοκοίτης, unum et idem cubile habens, maritus. Od. ι. —— ἤν τίς τε φίλον ποιήσετ' ἀκοίτην. In Epigr. Τίς κέν με τλήθυμος ἕλοι δύστηνον ἀκοίτης; (Soph. Tr. 534.)

Ἄκοιτις, ιος, ἡ, uxor, passim apud Poëtas. † Hes. Th. 410.† (Æschyl. Pers. 686. Soph. Tr. 511. 1165.) [Hom. Il. Γ. 447. Ζ. 350. Ξ. 268. Odyss. Λ. 451. Pind. Nem. Α. 109. δεξάμενον θαλερὰν Ἥβαν ἄκοιτιν.]

Ἀμφίκοιτος, lectum circundans, lectum ambiens. Suid.

Ἀνεμοκοῖται, dicti fuerunt quidam, apud Corinthum, incantamentis quibusdam ventorum tempestates sedantes, teste Eust. q. d. venti sopitores.

Ἀπόκοιτος, seccubans, seorsum cubans. Lucianus: πολὺ γοῦν ἀπόκοιτός μου γεγένησαι ἀφ' οὗ γυναικὶ ὁμιλεῖν ἔξεστι. Idem alibi, οὐδ' ἀπόκοιτος ἐκεῖνος παρὰ τῆς Ῥέας, οὐδ' ἀπολείπων τὸν οὐρανόν.

Ἀποκοιτέω, ῶ, secubo, abnocto. Demosth. pro corona, ἐπόπτας, [illegible], μήτε ἀφημερεύσαντας, μήτε ἀποκοιτήσαντας.

Ἀρσενοκοίτης, seu Ἀῤῥενοκοίτης, qui cum masculis concumbit, vel masculorum concubitor. 1 Cor. c. 6. et in Anth. Epigr.

Βορβοροκοίτης, in cœno cubans.

Δευτεροκοιτέω, ῶ, secundas vel secunda cubo, lecti socium habeo. Athen. l. 13.

Δρυοκοίτης, in quercu seu in arbore cubans: epithetum cicadæ, in Epig.

Δύσκοιτος, malè cubans, et incommodè.

Δυσκοιτία, mala cubatio seu incommoda, qualis est χαμαικοιτία. Exponitur etiam, difficultas cubandi.

Δυσκολόκοιτος, difficilem somnum efficiens, apud Aristoph. in Nub. †419.† δυσκολοκοίτου τε μερίμνης.

Ἐνωτόκοιται, populi quibus aures in tantam magnitudinis crescunt, ut totum corpus iis contegatur.

Ἐξώκοιτος, qui foris cubat. Hesych. Est et piscis, qui etiam adonis dicitur, ut testatur Athen. lib. 8. sic appellatus, quòd in siccum somni causa exeat, ut scribit Plin. l. 9. c. 19. vide et Ælianum.

Ἐγκοιτάζομαι, cubile habeo vel constituo mihi in.

Ἡμερόκοιτος, die dormiens, (et nocte vigilans.) fur. Hesiod. in Erg. Item piscis quidam, phoca, ut interpr. Erasmus.

(Ὀψίκοιτος. Æsch. Ag. 898.)

Παρακοίτης, maritus: idem qui ἀκοίτης. † Hes. Th. 928.†

Παράκοιτις, ιος, ἡ, uxor, eadem quæ ἄκοιτις. (Il. γ'. 53.) Hesiod. ἔλιπε σὺν αἰδοίῃ παρακοίτι. † in Theog. 328. de Simone.† Hesychio est etiam παλλακίς.

Παράκοιτος, ὁ καὶ ἡ, concubinus, concubina.

Παρακοιτία, accubitus. Accipitur et pro excubiis.

Παρακοιτέω, ῶ, juxtà cubo, accubo: ut dicitur uxor παρακοιτεῖν τῷ ἀνδρί. Item excubo, vigilias ago.

Πιθοκοίτης, qui in dolio cubat.

Πρόκοιτος, q. d. antecubitor. Exponitur à Greg. προφύλαξ.

Προκοιτία, excubiæ, vigiliæ, sicut παρακοιτία. Polyb. [lib. 2.]

Προκοιτέω, ῶ, excubo. [Joseph. de Bello. lib. 4. cap. 5. § 1.]

Προκοίτιον, ου, τὸ, q. d. antecubiculum. expon. antithalamus, ex Vitruv.

Προκοιτὼν, ὁ, q. d. antecubiculum.

Στιβαδοκοιτέω, in toro seu stramento ex herbis aut frondibus cubo, humi stratis herbis aut frondibus cubo, in stabulo cubo. Poll. l. 2.

Σύγκοιτος, ὁ καὶ ἡ, consors tori: de marito, vel de uxore. Et generaliter pro concubitor seu concubitrix.

Συγκοίτιον, ου, τὸ, concubitus. merces quæ datur meretrici. Hesych.

Ὑληκοίτης, cubile in sylvis habens. de feris dicitur ab Hesiodo, θῆρας ὑληκοίτας.

Φορμοκοιτέω, ῶ, super tegete cubo, seu super storea: tegeti incubo.

Χαμαίκοιτος, humi cubans. (Soph. Tr. 1182.)

Χαμαικοιτία, humi cubatio. Philost. epist. 57.

Χαμαικοιτέω, ῶ, humi cubo, humi jaceo. Idem Philostr.

ΚΟ'ΚΚΟΣ, ὁ, granum. Diosc. lib. 4. κόκκοι τῆς ῥοᾶς, grana mali punici: vel etiam acini mali punici. Sic κόκκος κνίδιος, sive κόκκος κνίδειος, granum cnidium, apud Dioscor. Galen. Athen. Est autem semen thymeleæ, myrti in modum rotundum, et inter initia virens, ac tandem rubescens. Ita etiam medici vocant pilulas, quòd granorum magnitudine ferè sint, et rotundæ, granorum instar. Alex. Trallian. ἡ κάθαρσις ἡ διὰ τῶν κόκκων ἐχέτω τὴν σκαμμωνίδα. ¶ Est etiam Hesychio peculiariter, granum ilicis arboris rubens, quo punicea inficiuntur. Latinè itidem coccus dicitur. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 8. ὁ πρῖνος τὸν φοινικοῦν κόκκον φέρει. Item ipse color puniceus. Hesych.

Κόκκος, ου, ἡ, (gen. fem.) arbor quam Theophr. πρῖνον vocat, Plinius ilicem: unde, κόκκος βαφικὴ, apud Diosc.

Κόκκιον, ου, τὸ, idem quod κόκκος, pilulæ: ut, κόκκια βηχικὰ, pilulæ quæ tussi medentur, Alex. Trall.

Κόκκινος, coccineus, coccinus, cocco tinctus, coccino colore imbutus: ut, κόκκινον ἔριον, in epist. ad Hebr. c. 9. Et, κοκκίνη χλαμὺς, coccina chlamys. Sic, κόκκινος χιτὼν, apud Plut. in Fab.

Κόκκωνες, grana mali punici, et unde viscum fit. Gal. in lex. Hippocr.

Κοκκίζω, grana eximo seu acinos: unde apud Aristoph. κοκκίσαι ῥόαν, punicum malum suis exenterare granis, grana seu acinos eximere è malo punico, quod et ἐκκοκκίσαι dicitur.

Κόκκαλος, nucleus pineæ nucis, qui et στρόβιλος, Gal. in lex. Hipp. Diosc. verò diminutivè ita nominari vult cnidium granum.

Composita.

Δίκοκκος, dicitur à quibusdam ἡ ζειὰ, quòd duplici grano prædita sit.

Ἐκκοκκίζω, cortice ablato granum eximo. idem quod κοκκίζω. Apud Athen. l. 2. Item metaphoricè, spolio, viduo. Aristoph. in Pace, [62.] τὰς πόλεις ἐκκοκκιεῖς, schol. exp. ἐρημώσεις. [ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν ῥοιῶν, τῶν τοὺς κόκκους ἐκβαλλομένων. Acharn. 1178. καὶ τὸ σφυρὸν παλίνορρον ἐξεκόκκισεν, &c. Thesm. 2. Schol. Biset. ἀλοᾷ δὲ λεγόμενον, δηλοῖ τὸν σῖτον καὶ τὰς κριθὰς ἐν τῷ ἅλῳ τίθεσθαι, καὶ ἐκκοκκίζειν. Lysistr. 364. Εἰ μὴ σιωπήσει, θενὼν ἐκκοκκιῶ τὸ γῆράς σου. Schol. ἀντὶ αἱματώσω, ἐκβαλῶ. Schol. Biset. ἐκκοκκιῶ δὲ, ἐκκενώσω, ἐξεντερίσω. 449. Ἐκκοκκιῶ. Schol. Ἀποτιλῶ, ἀποσπάσω. &c. Schol. Biset. Ἐκτιλῶ, ἐκσπάσω. ἀνασπάσω.]

Καλλίκοκκος, pulchra habens grana, seu cui pulcher est acinus.

ΚΟΚΥ'ΑΙ, αἱ, Hesychio sunt avi, et majores. ☞ Etymol. dicit, κοκύας Ionicum esse vocabulum, et significare τοὺς ἄνω κεκοιμημένους. Legitur in Epigr. l. 1. εἰς δρύας. Ibi enim Zonas dicit: τολμᾷς δ' ἴσχε δρυὸς πέλεκυν. κοκύαι γὰρ ἔλεξαν. Ἁμῖν, ὡς πρότεραι ματέρες ἐντὶ δρύες: indicans, avos monuisse, à quercubus abstinendum esse securim, propter stirpis antiquitatem. Scribitur et κοκκύαι, gemino κ.

ΚΟ'ΚΚΥΞ, υγος, ὁ, coccyx, seu cuculus: avis verna ex accipitrum genere, sed degener et timida. ☞ Sic dicta παρὰ τὸ κόκκυ φωνεῖν, Hesiod. in Erg. 2. Ἦμος κόκκυξ κοκκύζει δρυὸς ἐν πετάλοισι. ¶ Est etiam nomen piscis, apud Aristot. hist. an. l. 4. c. 9. Ibi enim dicit, κόκκυγα τὸν ἰχθὺν ἀφεῖν τετριγμόν. ¶ Κόκκυγες dicuntur etiam grossi caprifici arboris: quòd simul cum cuculis verno tempore prodeant. ¶ Hesychio κόκκυξ dicitur et herba quædam. ¶ Item os in imo sacri ossis positum. vide Galen. in lib. de ossibus. ¶ Eidem Hesychio κόκκυξ est etiam crista, et galea. (Aristoph. R. 1431.)

Κοκκύζω, coccyzare, cuculi vocem edere, cucurire. Hesiod. in Erg. Tribuitur etiam gallinaceo, apud Theocr. id. 7. Aristoph. in Ran. (1427.) et Arist. hist. an. lib. 9. itidemque apud Athen. l. 14. Dicuntur et μουσᾶν ὄρνιθες, i. Poëtæ, κοκκύζειν contra Chium vatem, i. Hom. qui in poësi superiores ipso esse conantur, apud Theocr. idyll. 7.

Composita.

Ἀβελτεροκόκκυξ, υγος, ὁ, ἡ, idem quod ἀβέλτερος, Suid. Idem exponitur et κενὸς, i. vanus, præsertim quum de homine dicitur.

[Ἐπικοκκάστρια. Aristoph. Thesm. 1059. Ἠχὼ λόγων ἀντῳδὸς ἐπικοκκάστρια, &c. Vide Schol. Biset. Schol. enim Board. legunt ἐπικωκάστρια.]

Νεφελοκοκκυγία, urbs avium, apud Aristoph. in Avib. [820.]

Ὀρθροκόκκυξ, qui matutinus cucurit. ὁ ἔξορθος κοκκύζων. Diphil. apud Eustath.

[Περικοκκάζω. Aristoph. Equit. 694. περιεκόκκασεν. Schol. Περιεπήδησε. ἔστι δὲ εἶδος ὀρχήσεως.—τὸ δὲ περιεκόκκασε, περιερρύγχασε, καὶ ἐπήρθη, καὶ κατεφρόνησε. Περικοκκάζειν est proprie galli gallinacei, qui capite erecto et rotato vocem edit.]

ΚΟΛΑ'ΖΩ, F. σω, punio, castigo. † Xen. Pæd. 1. 2. 7. et 1. 6. 17.† Aristot. eth. 3. c. 5. κολάζουσι γὰρ καὶ τιμωροῦνται τοὺς δρῶντας μοχθηρά. Xen. Hellen. 5. οὐδ' οἰκέτας χρὴ κολάζειν ὀργῇ, castigare irato animo. Idem Xen. κολάζω αὐτὸν πᾶσι κακοῖς, omnia mala ei infero ad pœnas de eo sumendas. Et apud Plat. κολάζω πληγαῖς, castigo verberibus. Et cum gemino accusativo, apud Soph. in Ajace, τὰ σέμν' ἔπη κόλαζ' ἐκείνους. ¶ Item, castigo seu reprimo, coërceo, moderor, fræno. Theophrast. lib. de caus. plant. κολάζειν τὰ δένδρα, castigare arbores luxuriantes. Item κολάζειν τὸ ἀπολαύειν, apud Poll. est συστέλλειν, reprimere. Et, κολάζειν τὰ πάθη, apud Plut. in Artoxerxe. Et κολάζω τὸ πλεονάζον, apud eundem in symp. reprimere et coërcere quod exuperat. (Soph. Œdip. Tyr. 1167.)

Κολάζομαι, punior, castigor, pœnæ de me sumuntur, pœnæ mihi infliguntur. Hellen. 6. κολάζεσθαι ὑπὲρ τῶν ἡμαρτημένων. Plat. ὑπὸ τοῦ θεοῦ κολασθῆναι. Et cum genit. apud Thucyd. κολάζομαι τῆς ἀδικίας, injuriæ pœnas do. Item reprimor, coërceor: ut Luc. in Hermot. κεκολασμένη κόμη, moderata, et cujus luxuries quasi castigata est. Item activè, pro κολάζω, Aristoph. in Vesp. Νῦν ἐκεῖνο, νῦν ἐκεῖνο, τοὐξύθυμον, Ὧι κολαζόμεσθα, κέντρον ἐντατέον ὀξὺ, quo castigamus eos, qui nos infestant.

† Κολαστέον, verbal. puniendum, animadvertendum. Xen. Pæd. l. 3. p. 165. a. cum acc.† [Tyrann. cap. 8. § 9. κολαστέον δὲ τοὺς ἀδίκους, κωλυτέον δὲ τοὺς ὑβρίζειν βουλομένους.]

Κεκολασμένως, moderatè, frænando et castigando cupiditates et luxuriam. Athen. l. 6.

Κόλασμα, τὸ, pœna, vel quod pœnæ castigationisque loco infligitur. Xen. Pæd. 3.

Κολασμὸς, οῦ, ὁ, pœnæ inflictio, punitio, pœna. Plat. in Alcib. Item moderatio, refrenatio, castigatio. Plut. de loquac.

Κόλασις, εως, ἡ, punitio. Aristot. Rhet. 1. et Gell. l. 6. c. 14. Item castigatio: ut, κόλασις τῶν δένδρων, apud Theophrast. castigatio quæ luxuriantibus arboribus adhibetur, et quæ velut supplicio coërcentur, et reprimuntur.

Κολαστὴς, οῦ, ὁ, punitor, castigator. Synes. ep. 121. τῆς πονηρίας κολαστάς! Pro vindice et tortore etiam ponitur apud Eurip. (Æsch. Pers. 829. Soph. El. 1465. Œdip. Tyr. 1169.)

Κολαστικὸς, ῆ, ὸν, q. d. punitorius, pœnas infligere solens. Plutarch. περὶ ἀοργ.

Κολαστήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, aptus ad pœnas inferendas, ad pœnas infligendas comparatus: ut, κολαστήριον πῦρ. apud Naz.

Κολαστήριον, ου, τὸ, locus supplicii: vel instrumentum aptum ad scelerum pœnas inferendas: tormentum. Plut. et Synes. Item locus ubi sontes torquentur, carcer, apud Synes. de insomn. Accipitur etiam pro ipsa pœna, apud Xen.

Composita.

Ἀκολασία, ἡ, intemperantia, petulantia, protervitas, lascivia. Item luxuria: cui oppon. σωφροσύνη. Aristot. rhet. lib. 14. Dicitur et de intemperantia circa res venereas. Plut. et Chrysost. de sacerdot.

Ἀκόλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, intemperans, protervus, lascivus, libidinosus, q. d. incastigatus, vel incastigabilis. Interdum absolutè ponitur, et dicitur de quovis, qui voluptatibus corporis nimium est deditus: ut apud Aristot. lib. 1. rhet. ad Theodect. ἀκόλαστος μοχθηρός ἐστι, καὶ ἄλλως περὶ τὰς τοῦ σώματος ἡδονάς. Interdum additur, περὶ τὸ ἀφροδισιάζεσθαι, ut apud Aristot. aut, πρὸς τὰς συνουσίας, ut apud Plut. in Lyc. Pro quo et absolutè dicitur ἀκόλαστος, ut, ἀκόλαστος γυνὴ, apud Athen. l. 13. Dicitur et de aliis rebus, ut, ἀκόλαστος γλῶσσα, lingua effrænis. Eurip. in Oreste. (Phœniss. 933. Aristoph. R. 335.)

Ἀκολάστως, intemperanter, petulanter, protervè. [Ἀκολαστοτέρως. Xenoph. Memorab. lib. 2. § 1. γνοὺς καί τινα τῶν συνόντων ἀκολαστοτέρως ἔχοντα πρὸς τὰ τοιαῦτα, Εἰπέ μοι, ἔφη, &c. Intemperantius se gerentem.]

Ἀκολασταίνω, intemperanter seu petulanter me gero, protervè ago. Aristot. rhet. l. 2. Item protervè et libidinosè vivo. Aristophan. ὑμεῖς δ' ὦ θεοὶ ἀκολασταίνετε. Plut. in Alcib. καὶ ἀκολασταίνῃ μεθυσκόμενος, intemperanter vivat ebrietati deditus.

Ἀκολαστέω, ῶ, idem.

Ἀκολάστημα, τὸ, factum petulans, seu intemperans factum petulantiæ plenum.

Decomp. Ἐξακολασταίνω τινὶ, petulantia utor in, petulantiam aut libidinem meam exerceo in. Athen. l. 12.

Συνακολασταίνω τινὶ, unà cum aliquo intemperanter vivo. Plutarch. in Dem.

Φιλακόλαστος, qui amat τὴν ἀκολασίαν, seu τὸ ἀκόλαστον.

Ἀντικολάζω, vicissim punio: vel contrà supplicio afficio: ut si, loco præmii quod promeruit, aliquis puniatur.

Προκολάζω, antè punio. Aristot. rhet. l. 2.

Συγκολάζω, simul punio.

ΚΟ'ΛΑΞ, ακος, ὁ, adulator, assentator, parasitus. Aristot. eth. 4. cap. 4. πάντες οἱ κόλακες θητικοὶ, καὶ οἱ ταπεινοὶ, κόλακες. Plutarch. de discer. adul. ab am. αὐτὸς αὑτοῦ κόλαξ ἕκαστος ὢν πρῶτος καὶ μέγιστος. ☞ Andocides medicus apud Athen. l. 6. τὴν κολακείαν denominatam putat ἀπὸ τοῦ προσκολλᾶσθαι ταῖς ὁμιλίαις: alii derivant ἐ κόλον, (cibus), quod alienam mensam consectetur: alii ἀ κόλος, i. mutilus, quòd integer non sit.

Κολακικός, οῦ, ὁ, adulatorius, assentatorius. Item adulandi peritus, peritus assentator. Et, ἡ κολακικὴ, sub. τέχνη, ars adulatoria seu assentatoria. Plato in Sophista, κολακικὴν πάντες φαῖμεν ἂν ἡδυντικήν τινα τέχνην εἶναι.

Κολακίς, ίδος, ἡ, assentatrix. Κολακίδες dicebantur mulierculæ quædam in aulis regum et principum, quæ regiis currum ascendentibus, aut de curru descendentibus, dorsum scalæ loco subjiciebant.

Κολακεύω, F. εύσω, adulor, assentor, adulationibus capio. Plut. ὅπως ὑποπεζευτέρωμεν τοῖς πλουσίοις κολακεύουσι. Athen. lib. 6. Ἡ πρόσοδος ἄλλη τοῦ κολακεύειν δῆμος; Et cum accusat. ut apud Xen. Hell. 5. μᾶλλον τῶν ἀνθρώπων κολακεύειν ἕνεκα μισθοῦ. In particip. οἱ κολακεύοντες, iidem sunt qui et κόλακες. Plutarch. οἱ τὰ ὦτα τοῖς κολακεύουσι παραδόντες.

Κολακεύομαι, adulationibus demulceor et titillor, adulationibus vincor et capior. Plut. de fort. Alex. lib. 2. κολακευθεὶς ἀνὴρ ὑπὸ γυναικός.

Κολάκευμα, adulatio, lenocinium. Max. Tyr. [Xenoph. Œcon. cap. 13. §. 12. ἐν δὲ ἄλλοις ἡ κολακεύματί τινι προτιμώμενοι, ἢ καὶ ἄλλῃ τινὶ ἀνωφελεῖ χάριτι, &c.]

Κολακευτικός, οῦ, ὁ, adulatorius, assentatorius: idem quod κολακικός. Luc. de hist. scrib. et de calumn.

Κολακευτικῶς, assentatorum more: more eorum qui adulandi periti sunt.

Κολακεία, ἡ, assentatio, adulatio. Athen. lib. 6. ἀκμάσαντες ἐγένοντο ἐπὶ κολακείᾳ. Herodian. lib. 4. οὐ τἀληθῆ αὐτῷ ἀλλὰ πρὸς κολακείαν θεωπεύοντες. Sic et apud Luc. Dem. et Æschin.

Composita.

Ἀκόλακος, alienus ab adulatione. Diog. Laërt.

Ἀκολάκευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui assentationibus et adulationibus permulceri non potest, qui blanditiis capi nequit. Plut. in Coriol.

Ἀντικολακεύω, vicissim adulor, assentando par pari refero. Plutarch. in Alcib.

Δημοκόλαξ, adulator populi.

Κνισοκόλαξ, qui ut nidore seu pinguedine fruatur, adulatur: de eo dicitur qui in convivia adulationibus quibusdam irrepit, ut et ipse nidoris ac pinguedinis particeps sit, apud Athen. l. 2.

Προκολακεύω, antè adulor, et quasi præblandior. [Plat. de Rep.]

Ὑπερκολακεύω, supra modum assentor seu adulor.

[Ὑποκολακεύω. E Polyb. Hist. lib. 6. ὑποκολακευόμενοι καὶ ῥαθυμοῦντες τρέπονται πρὸς ὕβριν, &c.]

Φιλοκόλαξ, qui solet adulari, adulator. Aristot. l. 1. [pag. 149. 2. C. Ed. Cant. διὸ φιλοκόλακες, ὡς ἐπιτοπολὺ, καὶ φιλέρασται, &c. Eth. Nicom. lib. 8. cap. 8.]

ΚΟΛΑ'ΠΤΩ, F. ψω, tundo, excavo, incido. Aristot. hist. an. l. 9. c. 1. τὰ ὄμματα κολάπτειν, exculpere oculos. Et, τὸ ἧπαρ κολάπτειν, apud Lucian. rostro tundere jecur.

Κολαπτήρ, ῆρος, ὁ, instrumentum lapicidarum, malleo simile, sed rostratum, quo marmora incidunt. Luc. in somn.

Κόλαφος, ου, ὁ, colaphus, alapa: plaga quæ palma in maxillam alicujus incutitur. Etym. ex Epicharm. ὡς ταχὺ κόλαφος ἐπιγεγένηται ἀπός. Apion apud eundem deducit à κολάπτω. Eustath. à κόλου ἀφῆσθαι, i. μέγα: ut κόλαφος sit ὁ μεγάλην ἀφὴν ἔχων.

Κολαφίζω, colaphum incutio, colaphum infligo, colaphum infringo. Eustath. ex Pausan. Frequens est in N. Testamento: ut Matth. cap. 26. 1 Cor. 4.

Κολάφισμα, τὸ, plaga colapho incussa, seu colaphus.

Composita.

Ἀποκολάπτω, tundendo aufero: vel pertundo, insculpo.

Δρυοκολάπτης, ου, ὁ, vocatur picus arborarius, vel picus martius, ἀπὸ τοῦ τὰς δρῦς κολάπτειν. [Aristot. de Hist. Animal. Ὁ δὲ δρυοκολάπτης οὐ καθίζει ἐπὶ τῆς γῆς κόπτει δὲ τὰς δρῦς, τῶν σκωλήκων καὶ σκνιπῶν ἕνεκεν ἵν᾽ ἐξίωσι.]

Ἐγκολάπτω, insculpo, incido: vel tundendo insculpo, tundendo incido. Plut. in Pericle, εἰς τὸ μέτωπον ἐγκολαψάντων τοῦ χαλκοῦ λύκον.

Ἐγκόλαμμα, τὸ, sculptura sive scalptura tundendo incisa.

Ἐγκολαπτός, οῦ, ὁ, insculptus, incisus: vel tundendo insculptus.

Ἐκκολάπτω, exculpo, tundendo eximo, ut avis rostro: excido, i. quod insculptum seu incisum est eximo. Plut. de malitia Herodoti, τοῦτο μὲν ἐξεκόλαψαν, τὰ δὲ ὀνόματα τῶν πόλεων ἐνεχάραξαν. Sic et apud Thuc. et Dem. Dicitur et gallina ἐκκολάπτειν, quum maturo fœtu rostro ova pertundit et frangit: aut quum pullos pertusis rostro ovis eximit: Latinis, excudere et excludere. Aristot. hist. an. l. 9. c. 29. et in Geopon.

Ἐκκόλαψις, excisio quæ tundendo fit. Item de exclusione ovorum et pullorum. Aristot. hist. an. l. 6.

Κρανιοκολάπτης, phalangium quoddam, quod, si in aliquem irruat, caput ejus petit. Vide Aët. tetrab. 4. serm. 1. c. 8.

ΚΟ'ΛΑΡΙΣ, ἡ, animal otidi et cæteris γαμψώνυξιν inimicum: unde ab eis et devoratur, teste Aristot. an. l. 9. c. 2.

ΚΟΛΕΟ'Σ, οῦ, ὁ, vagina, culeus, Iliad. δ. Ἕλκετο δ᾽ ἐκ κολεοῖο μέγα ξίφος. ‡ Xen. Pæd. 1. 2. 9.‡ Sic Eurip. in Iphig. Aulid. ἔξω χερὶ φάσγανον σπάσας κολεοῦ ἔπεσθη. Est etiam loculus, hydria, Hesych. ¶ Pro avi quadam legitur apud Aristot.

Κουλεόν, οῦ, τὸ, Ionicè, idem quod κολεός. Ut Il. δ. Ἂψ δ᾽ ἐς κουλεὸν ὦσε μέγα ξίφος. Il. γ'. ἐρυσσάμενος χείρεσσι μάχαιραν Ἥ οἱ παρὰ ξίφεος μέγα κουλεὸν αἰὲν ἄωρτο. Apud Hippocr. est et κολεὸς καρδίας, de involucro cordis, quod tectum et conditum est seu vaginâ.

ΚΟΛΕΡΑΙ' οἶες, oves glabræ, seu brevem lanam habentes. apud Aristot. hist. an. lib. 8. cap. 10. αἱ κόλεραι οἶες εὐχειμερώτεραι τῶν δασειῶν. Alii interpr. oves crispæ. ¶ Sic dictæ ἀπὸ τοῦ κεκολοβωμένον ἔριον ἔχειν.

ΚΟΛΕΤΡΑ'Ω, ῶ, proculco. Apud Aristoph. in Nub. ‡552.‡ Τοῦτον δείλαιον κολετρῶν ἀεί. scholiastes dicit, translatum esse ἀπὸ τῶν τὰς ἐλαίας πατούντων id enim κολετρᾶν dici. quosdam verò exponere, ἐνάλλομαι εἰς τὸ κῶλον, i. εἰς τὴν γαστέρα. Item schol. significare dicit etiam, πάτειν εἰς τὴν γαστέρα: nam κῶλον dici παχὺ ἔντερον. vel κατὰ κώλου τύπτειν.

ΚΟΛΙ'ΑΣ, ου, ὁ, piscis quidam ex genere eorum, qui solent ταριχεύεσθαι, ut tradit Athen. l. 3.

ΚΟ'ΛΛΑ, ης, ἡ, gluten, sive glutinum. [Herodot. Hist. lib. 2. ὑποχρίοντες τῷ κόμμι, τῷ δὲ ἀντὶ κόλλης τὰ πολλὰ χρέωνται Αἰγύπτιοι.] Dioscor. lib. 3. c. 101. κόλλα (ἣν ἔνιοι ξυλοκόλλαν καλοῦσιν ἢ ταυροκόλλαν) καλλίστη ἐστὶν ἡ Ῥοδιακὴ ἐκ τῶν βοείων βυρσῶν σκευαζομένη. Plutarch. de solert. an. μέσον κόλλης δέρματος, μέσον τοῖς ἄλλου δερμοῦ. ¶ Hesychio est etiam pellis dorsi in bove.

Κολλήεις, εντος, ὁ, glutinatus, conglutinatus, glutino compactus. Iliad. ό. et Hesiod. in Asp. ‡309. de curru.‡

Κολλάω, ῶ, glutino. ut, κολλᾶν σίδηρον, glutinare ferrum, i. ferruminare. et κολλᾶν τραύματα, apud medicos, conglutinare vulnera. Item metaphoricè, ut et Lat. glutino et conglutino. Athen. lib. 10. Ἄνδρ᾽ εἶδον πυρὶ χαλκὸν ἐπ᾽ ἀνέρι κολλήσαντα. Plato de leg. κολλᾷ καὶ συνδεῖ. Sic et apud Plut. ad Colot.

Κολλάομαι, agglutino seu adjungo me, adhæresco. Lucæ 10. κονιορτὸν τὸν κολληθέντα ἡμῖν, qui se vobis agglutinavit. Sic et act. 10. et alibi in N. Test. (Æsch. Ag. 1575.)

Κόλλησις, εως, ἡ, glutinatio, conglutinatio. Theophr. et Plutarch. in symp. sept. sap. Item Herodian. l. 4. Dicitur et de applicatione cucurbitulæ. Aristot. rhet. 3. Est etiam figura orationis, Hermog. περὶ μεθόδου δεινότ.

Κολλητής, οῦ, ὁ, glutinator, concinnator.

Κολλητός, οῦ, ὁ, glutinatus, glutino compactus, Od. φ'. et ψ'.

Κολλητικός, οῦ, ὁ, vim habens glutinandi. Plut. de prim. frig. Diosc. Athen. l. 9.

Κολλώδης, ὁ καὶ ἡ, glutinosus. Plato in Cratylo. Aristot. et Athen. l. 3.

Composita.

Ἄκολλος, ου, ὁ καὶ ἡ, glutinis expers. Item qui conglutinari nequit. Theophr.

Ἀκόλλητος, qui glutinatus non est, aut glutinari nequit. Gal. ad Glauc. Et metaph. qui coire nequit: incoibilis.

Ἀμφίκολλος, utrinque glutinatus, seu undique coagmentatus glutino. Poll. l. 10. c. 7.

Ἀνακολλάω, ῶ, glutino aliquid fluens leviore quopiam, seu glutine restringo et contineo: ut, ἀνακολλᾷ τρίχας, capillos fluentes cohibet, et glutinat.

Ἀνακόλλημα, τὸ, glutinamentum quo aliquid diffluens compescitur et constringitur. Diosc. l. 1. c. 153. Paul. Ægin. l. 7. c. 16.

Ἀνακόλλησις, εως, ἡ, restrictio quæ fit glutine.

(Ἀρτίκολλος. ἀρτίκολλον ἀγγέλου λόγον. i. e. ἐν συνοχῇ ἁρμόζον, ἢ τὸν ἀρτίως κολλώμενον. Æsch. S. c. Th. 378. Ch. 577.) [Soph. Trach. 780. Ἱδρὼς ἀνῄει χρωτὶ, καὶ προσπτύσσετο Πλευραῖσιν ἀρτίκολλος, ὥστε τέκτονος Χιτὼν ἅπαν κατ᾽ ἄρθρον. Schol. ὡς ὑπὸ τέκτονος κόλλης συγκεκολλημένος.]

Διακολλάω, conglutino, coagmento, ferrumino.

Διακολλητικός, οῦ, ὁ, ut, διακολλητικὰ ἔργα, in quibus utimur glutinamentis et coagmentis, item ferruminationibus et plumbaturis. Poll.

Δυσκόλλητος, qui glutinari difficulter potest, glutino vix sociabilis. Galen. ad Glauc. Item metaphor. malè cohærens. Luc. de hist. scrib.

Ἐπικολλάω, agglutino, seu glutino super, glutine jungo.

Ἐπικόλλημα, τὸ, id quod glutinamentis adjungitur alicui rei. Theophrast. hist. pl. l. 4. c. 4.

Ἐπικολλεύω, idem quod ἐπικολλάω, apud Theophr.

Εὐκόλλητος, qui facilè glutinari potest.

Ἐχίκολλος, tenax instar glutinis: seu continens in modum glutinis. Plut. de solert. anim. et περὶ [illegible].

Ἐχικόλλως, more eorum quæ glutinosa tenacitate prædita sunt. Diosc. l. 5.

Ἰχθυοκόλλα, ας, ἡ, ichthyocolla: piscis cui glutinosum est corium: ut tradit Plin. Diosc. scribit esse ventrem piscis cetacei.

Κατακολλάω, glutino, agglutino.

Λιθοκόλλα, glutinum, quo lapides ferruminantur et conglutinantur. Diosc. l. 5. c. 164.

Λιθοκόλλητος, ex lapidibus conglutinatus et compactus. Metaphoricè apud Soph. in Trachin. ψυχὴ σκληρὰ χάλυβος λιθοκολλήτου στόμα παρέχουσα. ¶ Item cui lapides preciosi agglutinati sunt: gemmis et lapillis distinctus ac picturatus. Athen. l. 4. et Plut. in Alex. (Luc. Prometh. in Verb. p. 16.)

Ξυλοκόλλα, gluten, quo ligna [illegible]. Exemplum vide suprà in κόλλα.

Παρακολλάω, agglutino, à latere glutino. Paul. Ægin. l. 3.

Παρακόλλημα, τὸ, conglutinamentum, id quod agglutinatur. Theophrast. hist. pl. l. 5. c. 8.

Παρακολλητικός, conglutinandi vim habens. Celsus l. 4. c. 19.

Προσκολλάω, agglutino, glutinamentis adjungo.

Προσκολλάομαι, glutinamentis adjungor: vel metaph. quibusdam quasi glutinamentis adjungor et adhæresco. Alex. Aphr. Probl. l. 2. Matth. 19. Act. 5. Ephes. 5.

Σαρκοκόλλα, (q. d. carnis gluten,) lachryma arboris quæ in Perside nascitur, turis pollini similis, colore subrufo, amara gustanti. Plinius eam inter gummi genera numerat: sed et arbor eodem nomine cum lachryma sua vocatur: eam ob causam quod in vulneribus carnem glutinet. Diosc. l. 3. c. 99.

Σύγκολλος, glutino sociatus, glutino junctus.

Συγκόλλως, more eorum quæ conglutinata sunt. Athen. l. 10. Item convenienter, congruenter. Æschyl. in suppl. ‡316.‡ (Ch. 540.)

Συγκολλάω, glutino compingo et coagmento. Et metaph. compono, compingo: ut, συγκολλᾶν μαρτυρίας, apud Aristoph. in vesp. consarcinare, componere. Sic συγκολλᾶν λόγον, apud Plut.

Συγκόλλησις, εως, ἡ, conglutinatio et compactio quæ fit glutinamentis.

Συγκολλητής, οῦ, ὁ, conglutinator, glutinamentis aliquid compingens et concinnans. Et metaphor. qui aliquid velut glutine compingit et coagmentat. Aristophan. in vesp. ψευδῶν συγκολλητής.

Ταυροκόλλα, glutinum taurinum. quod fit ex auribus taurorum et genitalibus. Diosc. l. 3. c. 101.

Ταυροκολλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, glutini taurino similis. Diosc. l. 1. c. 81.

Χρυσοκόλλα, auri glutinum, glutinum quo aurifices in auro glutinando utuntur. Plin. l. 33. c. 5. Diosc. Galen. ¶ Item edulium quoddam ex lini semine et melle. Athen. l. 3.

Χρυσόκολλος, et χρυσοκόλλητος, auro agglutinatus: vel cui aurum agglutinatum est, auratus, seu deauratus. Poll. lib. 10. c. 31. Athen. lib. 12. (Χρυσοκολλήτοισιν ἐμβεβὼς δίφροις. Eurip. Phœniss. 2.)

ΚΟ'ΛΛΟΨ, οπος, ὁ, corium durius in cervicibus et dorsis boum, aut ovium. ☞ Sic dictum, quòd ἐξ αὐτοῦ ἀναβραττομένου fiat ἡ κόλλα, teste Eustath. et Pausan. ¶ Item metaphoricè, exoletus et callosus puer, seu supra ætatis vigorem libidinosus. Aristoph. εἴρηκε γὰρ αὐτὸν κόλλοπα [illegible]. ¶ Κόλλοπες dicuntur etiam verticilla citharæ, quibus chordæ intenduntur: ab ipsa materia, ex qua fiunt. Od. φ'. Ῥηϊδίως ἐτάνυσσε νέῳ περὶ κόλλοπι χορδήν. Luc. ἐνάψας δὲ νεῦρα, οὐδὲ κόλλοπας προσπηξάμενος, ἐμελῴδει ἄμουσόν τι καὶ ἄναρθρον. Metaphoricè apud Aristoph. in vesp. αὐτοῦ νῦν τῆς ὀργῆς ὀλίγον τὸν κόλλοπ᾽ ἀνεῖμεν.

Κολλοπόω, ῶ, glutino, glutinamentis compingo et coagmento. Eust. ex Pausan.

Κολλοπίζω, claviculis seu verticillis intendo. Hesych.

Κόλλαβος, ου, ὁ, idem quod κόλλοψ: verticillus seu clavicula citharæ, quo fides intenduntur et remittuntur. Eust. Schol. Homer. et Suid. Et, οἱ κόλλαβοι, seu κόλαβοι, dicitur genus quoddam Lyricorum poëtarum, ἀπὸ τῶν κολλάβων, i. à claviculis citharæ sic nominatum. ¶ Item κόλλαβος, panum quorundam species, τὴν κολλάβων similitudinem habendam, qui et quadrangulæ figuræ placentæ esse dicuntur: ab aliis verò panes esse parvi. Suid. et Athen. l. 3. (Aristoph. R. 510.)

Κολλαβίζω, impingo. Aristoph. ¶ Item ludo ludi genus, quo hic quidem manibus expansis oculos suos tegit, alius verò, postquam percussit, quærit, num verberavit. Poll.

Κολλαβισμός, οῦ, ὁ, ejusmodi ludus.

Ἐγκολλαβίζω, (comp.) instar κολλάβου deglutio, seu in os ingero. Eust.

Κόλαβος, idem quod κόλλαβος, panis quoddam genus. Item placentæ quædam species, apud Athenæum. Item offula, parva buccella. Suid.

Κολαβέω, buccellam devoro, deglutio.

Ἐγκολαβέω, unde ἐγκολάβησεν, apud Aristophan. deglutivit, seu per gulam in ventrem demisit veluti κόλαβον. [Equit. 263. Εἶτ' ἀποστρέψας τὸν ὦμον, αὐτὸν ἐγκολαβεύουσι. Schol. ἀντὶ τοῦ κατεσθίουσι.]

Κόλλιξ, ικος, ὁ, idem quod κόλλαβος, panem quendam rotundum significans, ut docet Athenæus l. 3. Galen. apud Hippocr. κόλλικας exp. pastillos, et apud Aristoph. de parvis panibus dici ait. Scribitur et κόλιξ unico λ, apud Aristoph. in Ran.

ΚΟ'ΛΛΥΒΟΣ, ὁ, collybus: species numismatis, seu æreus nummulus cui bovis imago impressa erat. Hesych. Callimachus de iis, qui apud inferos sunt, dicit, βοῦν κόλλυβον συμφέρουσι: pro eo ac si quis diceret τοῦ πορθμέως. Et Aristophan. in Pace, ὁπότε Οὐδεὶς ἐπρίατ' ἂν δρέπανον οὐδὲ κολλύβου. Pollucí est etiam argentei nummi permutatio. Neutro enim genere dicitur κόλλυβον, teste eodem Poll. nec tantùm pro numismate accipi, sed etiam pro specie quadam bellariorum, testatur Hesych. quoque. Aristoph. in Pluto, κολλύβων, φοινίκων, τραγημάτων, ἰσχάδων.

Κολλυβιστὴς, οῦ, ὁ, trapezita, nummularius, qui argenteos aureósve nummos permutat minutis, quales oboli sunt et teruncii. Poll. ex Lysia in orat. de aureo tripode.

Κολλυβιστικὰ σύμβολα, symbola collybistica, seu tesseræ collybisticæ: quales sunt literæ, quæ vulgò appellantur literæ cambii, institutæ ad permutandam pecuniam externam, ut tradit Bud.

Τρικόλλυβον, (comp.) vile quoddam numismatis genus, ut docet Pollux. l. 9.

ΚΟΛΛΥ'ΡΑ, ας, ἡ, collyra: panis species, quæ pueris dari solebat, seu panis frustulum, ut annotat schol. Aristoph. in Pace, ἥξει ἐν ὥρᾳ κολλύραν μεγάλην, καὶ κόνδυλον ἄξει ἐπ' αὐτῇ.

Κολλυρὶς, diminut. collyris. Quidam exp. pulmentum et sorbitiunculam. Alii, torta panis, apud LXX. Biblior. interpr. ut 2 Regum cap. 6. et 13.

Κολλυρίζειν, Suid. scribit esse quod vulgari sermone dicitur λαλάγγας τηγανίζειν, et ἐπιχωρίως κολλύρια, vocari τὰ λαλάγγια.

Κολλυρίτης ἄρτος, idem quod κολλύρα, vel et κολλυρίς. 1 Paralip.

ΚΟΛΛΥ'ΡΙΟΝ, sive κολλούριον, ου, τὸ, collyrium: medicamentum oblongum et teres, ex liquoribus, succis, seminibus, fructibus, stirpium et animalium particulis, aromatibus, metallicis, cujuscumque sint facultatis, ad varios usus compositum, compactum, cohærensque. Hippocr. γυναικ. lib. 1. ταῦτα μίξας καὶ τρίψας λεῖα κολλύρια ποιεῖν μακρά. Sic et apud Dioscor. et in Hippiatr. ☞ Sic dictum putatur quasi κολόουρον, hoc est, κολοβὸν τὴν οὐρὰν, vel κολοβὰ οὐρὰ, quia sit instar mutilatæ caudæ: ac tum per simplex λ et ου diphthongum rectiùs scribitur. Alii dictum putârunt παρὰ τὸ κωλύειν, sive κωλύει τὸν ῥοῦν: quum tamen non ad fluxiones solùm, sed ad alias quamplurimas affectiones κολλύρια adhibeantur.

Composita.

Ξηροκολλύρια, arida collyria, quæ metallicis præsertim constant, liquoribus, succis, seminibus, fructibus, aromatis, et alia sicca materia, in humore aliquo vel gummi collecta et cohærente. vide Aët. lib. 7.

Ὑγροκολλύρια, humida collyria, quæ componuntur ex liquoribus, succis, oleis, melle, animalium felle, et aliis compluribus similiter humidis, et varias etiam vires habentibus.

ΚΟΛΛΥΡΙ'ΩΝ, avis quædam, apud Hesych. Ejus meminit Aristot. hist. an. l. 9. c. 33.

ΚΟΛΟΙΟ'Σ, οῦ, ὁ, parva cornix. Latinis graculus, sive monedula. ut in proverbio apud Luc. κολοιὸς ἀλλοτρίοις πτεροῖς ἀγάλλεται. et apud Aristot. rhet. 1. ἀεὶ κολοιὸς παρὰ κολοιόν. Utitur et Homer. Il. π'. et ρ'.

Κολοιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, graculo similis, ad graculos proximè accedens: qui è graculorum genere est. Plut. περὶ πολυφιλ.

Κολοιάω, ῶ, graculorum vocem edo, graculus voce imitor. Poll. lib. 6. c. 13.

Κολῳὸν, et κολοιὸν, sive κολωὸς, tumultus, perturbatio: sumptâ metaphor. ἀπὸ τῶν κολοιῶν, i. à graculis; quippe qui aves sint gregatim volantes et magno cum garritu strepituque. Il. ά. Ἐν δὲ θεοῖσι κολῳὸν ἐλαύνετε, tumultum et strepitum ciemi inter deos.

Κολῳᾷν, tumultuari, turbas dare: vel etiam, vociferando perstrepere et garrire, more graculorum. Iliad. β'. Θερσίτης δ' ἔτι μοῦνος ἀμετροεπὴς ἐκολῴα.

ΚΟΛΟΚΑΣΙ'Α, ἡ, et κολοκάσιον, ου, τὸ, fabæ Ægyptiæ radix, ut scribit Athen. l. 3. vide Diosc. l. 2. c. 128.

ΚΟΛΟΚΥ'ΝΘΗ, sive κολοκύντη, ἡ, cucurbita. Apud Athen. lib. 2. vide et Diosc. l. 3. c. 162. † Aristoph. Nub. 326. pro λήμη.†

Κολοκύντιον, ου, τὸ, cucurbitula: h. e. parva cucurbita. Phrynich.

Κολοκυνθὶς, à quibusdam vocatur cucurbita caprina: ab aliis cucurbita Alexandrina: à nonnullis cucumer amarus: ut tradit Diosc. lib. 4. c. 178.

ΚΟ'ΛΟΝ, ου, τὸ, cibus, τροφὴ, ut exponit Athen. lib. 6. derivans inde κόλαξ, item δύσκολος, et βουκόλος. ¶ Κόλον reperitur etiam pro κῶλον, intestinum quoddam, de quo vide suo loco. ¶ Κόλον dicitur quoque τὸ μέγα, unde κολοσσὸν quidam exp. μέγα σῶμα, ut annotat Eustath.

Composita.

Ἄκολος, ου, ὁ, buccella, offula panis seu buccella, frustum minutum: mica. Odyss. ρ'. Αἰτίζων ἀκόλους. Philip. l. 1. Epigr. Καὶ τὸ συμφέρω τὰς ἀπύρους ἀκόλους. Item pro τροφὴ, apud Athen. l. 14. Eustath. quosdam à κολούω derivare tradit, ut ἄκολος sit ὁ διὰ σμικρότητα μηκέτι κολούεσθαι καὶ τέμνεσθαι δυνάμενος: posse tamen etiam à κόλον deduci, ut ἄκολος dicatur ψωμὸς ὁ ὀλιγοτρόφος.

Βουκόλος, et Doricè βωκόλος, ου, ὁ, bubulcus, armentarius. (à βοῦς et κόλον, i. τροφὴ, ut annotat Eustath. ex Athen. lib. 6.) Hom. Od. ψ'. et alibi, Αὐτὰρ Τηλέμαχος, καὶ βουκόλος. Philostr. ep. 38. Ἀπόλλων ποιμαίνων ἤρα, καὶ Ἀφροδίτη βουκόλων. Theocr. idyll. 21. Βουκόλος ὢν ἐθέλεις με κύσαι, τάλαν; Dicitur etiam βουκόλος βοῶν, in παροιμ. (teste Eust.) † apud Xen. l. 1. 1. 2. Cyri Pædia.† (Soph. Tr. 1108.)

Βουκόλιον, ου, τὸ, armentum boum. Theocr. idyll. 26. οὐ μὲν γάρ τις ἐνθάδε τοῖος ἐπίσταται βουκολίοις. Philo. βουκόλια γὰρ καὶ αἰπόλια, καὶ ποίμνια μεγάλα ἀφῃροῦντο. Pro eodem dicitur et βουκολία, ἡ, apud Apoll. Rhod. et Hesiod. in Theog. 445.†

Βουκολικὸς, pastoralis, pastoritius, pastorius: et Doricè βωκολικὸς, passim apud Theocr. ut idyll. 1. [70.] βωκολικᾶς ἐπὶ τὸ πλέον ἄρχετε μοίσας.

Βουκολὶς, ίδος, ἡ, idem cum adject. βουκολική.

Βουκολέω, F. ήσω, boves pasco. Iliad. φ'. σὺ δ' εἰλίποδας ἕλικας βοῦς βουκολέεσκες. Theocr. idyll. 8. Δάφνιδι τῷ χαρίεντι συνήντετο βουκολέοντι. Item generaliter, pasco, alo: unde pass. apud Philostr. in heroic. βουκολεῖσθαι ἵππον αὐτοῖς, equitatum ab eis pasci. Et metaph. pasco, lacto: unde Hes. βουκολεῖσθαι χρησταῖς ἐλπίσι, pasci bona spe. ¶ Item demulceo, delinio: Item decipio. Lucian. ἀλλότριαι κόμαι τὰ τῆς φύσεως ἀπρεπῆ βουκολοῦσι, mitigant et leniunt. Philostr. ep. 62. εἰ μὴ βεβουκόλημαι ὁ δείλαιος, deceptus sum. (Æsch. Ag. 678. τόδε βουκολούμεσθα νόον. Eum. 78.)

Βουκόλημα, τὸ, lenimen, lenimentum, solatium, apud Suid.

Βουκόλησις, εως, ἡ, delinitio, deceptio. Plut. in polit. præc.

Βουκολητὴς, οῦ, ὁ, deceptor. Hesych.

Βουκολίζω, idem quod βουκολέω. Eust.

Βουκολισμὸς, pastoralis cantilena, pastoritium carmen.

Βουκολιάζω, et Doricè βωκολιάζω, F. άσω, vel άξω, pastoritium carmen modulor. Theocr. idyll. 5. καὶ ὕστερα βουκολιαξεῖς. Pro eodem dicitur etiam Doricè, βουκολιάσδω. Unde pass. apud eundem Theocr. idyll. 9'. Βουκολιάσδεο, Δάφνι. Et apud Mosch. idyll. 3. καὶ ἁδύ τι βουκολιάσδευ, suave aliquod bucolicum cane.

Βουκολιασμὸς, pastoritii carminis modulatio.

Βουκολιαστὴς, οῦ, ὁ, qui pastoritium carmen modulatur. Theocrit. idyll. 5.

(Ἀβουκόλητος. (decomp.) Æsch. Suppl. 936.) [Ἀβουκόλητον τοῦτ' ἐμῷ φρονήματι. Stanl. Fastidiosum hoc animo meo (est.)]

Decomp. Ἀποβουκολέω, abgrego, à grege abduco, à grege aberrare facio. Item metaph. ex alieno grege elicitum abduco. † Xen. Pæd. 1. 4. 13.† Luc. τὸν ἐραστὴν αὐτῆς Λυκαίνῃ ἀποβουκολήσειν. Expos. et simpliciter abduco, apud eundem. ¶ Item in errorem abduco, decipio.

Ἀποβουκολέομαι, abducor à grege, à grege aberro. Luc. καὶ ὅπως εἰδῆς, μὴ ἀπολειφθεὶς ἡμῶν ἀποβουκοληθῇ.

Ἀποβουκόλημα, τὸ, impostura, deceptio: propriè tanquam ex alieno grege abducendo. Damasc.

Ἀποβουκολίζω, idem quod ἀποβουκολέω, apud Suid.

Διαβουκολέω, permulceo, delinio, decipio. Luc. διαβουκολεῖ αὐτοὺς, καὶ ἐπελπίζει, lactat ipsos, et vana spe pascit.

Ἐπιβουκόλος, idem quod βουκόλος. Hom. Odyss. χ'. Et Theocrit. idyll. 26. βοῶν ἐπιβουκόλος ἀνήρ.

Ἐπιβουκόλιον, idem quod βουκόλιον. Theocr. ibid.

Ἱπποβουκόλος, equorum pastor. Eurip. in Phœniss.

Καταβουκολέω, decipio. Item irrideo, deludo.

(Οἰοβουκόλος. Æsch. Suppl. 310.)

Δύσκολος, difficilis in sumendo cibo, qui est fastidioso stomacho. Athen. Item morosus, difficilis, seu acerbus, cui omnia facta et dicta stomachum movent. † Sic Xen. Pæd. l. 2. 45. b.† Aristoph. in Vesp. Οἷα ἂν σὺ παθὼν, χαλεπὸς ὢν καὶ δύσκολος; Æschin. contra Ctesiph. δύσκολος τὴν φύσιν. Sic et apud Aristot. Plutarch. Xenoph. Dicitur et de re difficili, acerba, seu molesta. Ut, δύσκολος φυλακὴ, apud Chrysost. Et, τὸ δύσκολον, difficile, arduum. Unde proverb. δύσκολα τὰ καλά.

Δυσκόλως, morosè. Isocr. in Nicocle. Synes. ep. 57.

Δυσκολία, ἡ, morositas. Aristoph. in Vesp. Plutarch. in lib. περὶ ὀργ. Item difficultas. Aristot. polit. 3. c. 7. ¶ Δυσκολία dicitur etiam, responsum in disputationibus dialecticis, quod syllogismum non labefactat et evertit. Suid.

Δυσκολαίνω, morosus sum, indignor, ægrè fero. Aristoph. in Nub. τί δυσκολαίνεις; Plut. de aud. πολλὰ μέμφονται καὶ δυσκολαίνουσι τῶν γεγραμμένων. Et cum dat. apud eundem: φωναῖς τισι δυσκολαίνειν. Sic Xenoph. τῇ φωνῇ καὶ τοῖς ἔργοις δυσκολαίνειν. ¶ Δυσκολαίνειν dicitur etiam apud Aristot. (teste Suida) ille, qui non convenientibus responsis labefactat syllogismum, nec impedit quo minus fiat syllogismus.

Προσδυσκολαίνω, (decomp.) insuper ægrè fero, seu indignor. Plut.

Εὔκολος, ου, ὁ καὶ ἡ, facilis: propriè qui facilè quemlibet cibum assumit, qui non est stomacho fastidioso. Plut. in Lycurg. εὔκολα ταῖς διαίταις, καὶ ἄτρυφα. Item facilis, i. qui in sermonibus et consuetudine quotidiana difficilis et morosus non est. Plutarch. in Fab. εὔκολος πρὸς τοὺς στρατιώτας, καὶ πολίτας. Sic et apud Plat. et Aristot. Item facilis, i. expeditus, ad aliquid promptus. Synes. εὔκολος εἰπεῖν, qui facilè et expeditè oratione exprimere potest quod vult. (Aristoph. R. 82. et cum dat. 362. Philostr. l. 3. c. 28.)

Εὐκόλως, facilè, æquo animo, non molestè.

Εὐκολία, ἡ, facilitas: propriè in capiendo cibo, quum stomachus ea quæ apponuntur, non respuit fastidiosè. Plutarch. in Cæs. et περὶ ὀργ. Item morum facilitas, apud eundem in Anton. Item facilitas expediendi aliquid: idem περὶ ὀργ. Item facilitas seu commoditas. Greg.

Εὐκολίνη, apud Callim. dicitur Hecate, per antiphrasin, ἡ μὴ οὖσα εὔκολος, inquit Etymol.

ΚΟΛΟΣΣΟ'Σ, οῦ, ὁ, colossus, statua immensæ magnitudinis seu longitudinis. (☞ Παρὰ τὸ κολούειν, ἤγουν ἐλαττοῦν τὰ ὄσσε, τουτέστι, τοὺς ὀφθαλμοὺς, διὰ τὸ μέγεθος, ὡς μὴ ἐξαρκούντων τῶν ὀφθαλμῶν ὁρᾷν, ut vult Etymol.) Theocr. idyll. 23. σφυρήλατος οἷα κολοσσός. Plut. in Fab. τὸν κολοσσὸν τοῦ Ἡρακλέους μετακομίσας ἐκ Τάραντος, ἔστησεν ἐν Καπιτωλίῳ. Luc. de conscrib. hist. τοῦ Ῥοδίων κολοσσοῦ τὴν κεφαλὴν παιδίου σώματι ἐπιτιθέντας. (Æsch. Ag. 425.)

Κολοσσικὸς, οῦ, ὁ, colossicus. Plut.

Κολοσσαῖος, ου, ὁ, qui colossum æquat, colosso par. Luc. in Herm.

ΚΟΛΟΥΤΕ'Α, ας, ἡ, colutea: arbor de qua vide Theophr. hist. pl. lib. 3. c. 17. Legitur et κολουτία, apud eundem, lib. 1. cap. 18. Alibi et κολοιτία.

ΚΟΛΟΥ'Ω, F. σω, amputo, decurto, trunco. Theocr. idyll. 23. τοῦ μὲν ἄκρως ἐκόλουσεν ἐπὶ σκαιὰν γένυ χεῖρα. Theophr. de caus. pl. lib. 1. cap. 20. κολούουσιν ἄκρον τὸν βότρυν. Frequentius accipitur metaph. Iliad. ά. Ἀλλὰ τὸ μὲν τελέει, τὸ δὲ καὶ μεσσηγὺ κολούει, in medio abrumpit. Item imminuo, frango, retundo. Od. χ'. μετὰ τὰ δῶρα Οὕτω χρηΐζοντα κολούετε. Plutarch. in Alcibiade, κομιδῇ κολούσας καὶ ταπεινώσας τὸν Ἄνυτον. Aristot. Polit. 3. τοὺς ὑπερέχοντας κολούειν, καὶ τοὺς φρονηματίας ἀναιρεῖν.

Κολούομαι, amputor, decurtor, truncor. Theophr. Item metaphoricè, imminuor. Thucyd. lib. 7. ἐπειδὰν, ᾧ ἀξιοῦσι προέχειν, κολουθῶσι. Plutarch. in Fab. ὥστε κεκολοῦσθαι, καὶ γεγονέναι ταπεινόν. In Epigr. κεκολουμένος νούσῳ; morbo fractus. Accipitur etiam activè pro κολούω, apud Suid. (Æsch. Pers. 1040.)

Κόλουσμα, τὸ, quod detruncatum et amputatum est, fragmentum recisum et detruncatum. Hesych.

Κόλουσις, εως, ἡ, truncatio, amputatio, decurtatio. Theoph. hist. pl. l. 2. c. 20. Aristot. pol. 3. Plut. in symp. septem sap.

Κόλος, ου, ὁ καὶ ἡ, mutilus, truncatus, curtus, mancus. (Eust. enim à κολούω derivat.) Theocr. idyll. 8. ἴδ' ὁ κόλος, καὶ λῆγε μάλα. Sic Nicand. Ther. Ἤτοι ὁ μὲν κόλος ἐστί. Dicitur et, κόλον δόρυ, hasta mutila, apud Hom. Il. π'. Κόλοι ab Ionibus dicuntur etiam arietes, qui mutilis sunt cornibus. Eust. ¶ Item τὸ κόλον, magnum. Eust. unde κολοσσὸς, exp. μέγας ἥρως.

Κολοβὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, idem quod κόλος, mutilus. † Xen. Pæd. 1. 4. 11.† Aristot. metaphys. 4. c. 27. κολοβὸν vocari ait quantum aliquod, in quo quidem ipsum totum maneat, sed pars aliqua extrema fracta sit aut truncata. Athen. κολοβὰ σκεύη, in quibus aliquid defractum est. Sic et apud Aristot. hist. an. l. 8. c. 12. Dicitur etiam de oratione, apud eundem. Aristot. Rhet. 3.

Κολοβώδης, mancus, imperfectum membrum aliquod habens, aut contra naturam. Polemo in Physiogn.

Κολοβότης, ητος, ἡ, qua aliquid mutilum, truncatum, curtum seu mancum est. Et, πνεύματος κολοβότης, spiritus defectio, efficiens pronunciationem alicujus partis in oratione curtam et truncatam. Plut. de Demosth.

Κολοβόω, ῶ, mutilo, curto, trunco: idem quod κολούω. Arist. lib. 4. de gener. animal. Item decurto, abbrevio. Marci 13. et Matth. 14.

Κολόβωμα, τὸ, id ipsum quod mutilum et truncatum est: curtum. Aristot. metaph. 4. Galenus κολόβωμα dici ait, quod in labiis, aut narium alis, aut aure, deficit.

Κολόβωσις, mutilatio, detruncatio, defectus. In nov. const.

Κολοβωτὴς, οῦ, ὁ, decurtator, truncator, mutilator: dicitur de eo qui in pronunciando syllabas extremas curtat et mutilat.

Κολόβιον, ου, τὸ, tunica, cui δαλμάτιον superinjicitur: vestis erat brevis sine manicis, quasi humero tenus exerta, quali utebantur monachi et eremitæ.

Composita.

Ἀποκολούω, detrunco, mutilo, imminuo, infringo.

Παρακολούω, idem. Plut.

Ῥινοκολούστης, ου, ὁ, decurtator narium, seu amputator narium.

Ὑποκόλοβος, ου, ὁ καὶ ἡ, aliquatenus mutilus, aliqua ex parte truncatus et mancus. Diosc. l. 10. c. 1.

ΚΟΛΟΦΩ'Ν, ῶνος, ὁ, fastigium, apex: seu summa manus, finis. Plato epist. 3. τὸν κολοφῶνα ταῖς ἀπεσχισμέναις ἀπάσαις μανικώτατον ἐπιθήσεις. Idem de leg. κολοφῶνα ἀφεῖσθαι ἐπὶ τῷ λόγῳ. ☞ Strabo lib. 14. proverbialiter ita usurpari tradit ab urbe quæ Colophon dicitur. olim enim, fama est, ἐν ταῖς δυσκαταλύτοις στάσεσι τὸ ἱππικὸν τῶν Κολοφωνίων ἐπικουρῆσαν, λύεσθαι solitus ὁ πόλεμος. et hinc adagio dictum, τὸν κολοφῶνα ἐπέθηκε, quum quis finem imposuit, et extremam manum rei cœptæ admovit. Ab eodem Colophone cives dicuntur Κολοφώνιοι: necnon Κολοφωνία πίσσα, pix Colophonia, adferri inde solita. Item Κολοφώνιον ἐπίθημα, apud Hesych.

ΚΟ'ΛΠΟΣ, ου, ὁ, sinus, gremium. Il. ζ. Παῖδ᾽ ἐπὶ κόλπῳ ἔχουσ᾽ ἀταλάφρονα νήπιον αὔτως Ἑκτορίδην. Theocritus Idyll. 21. τρὶς εἰς ἑὸν ἔπτυσε κόλπον. quod et proverbialiter dicitur. vide Erasmum. Item, ille ὑπὸ κόλπου ἔχει τι, qui plura, quàm præ se fert, occulit. Lucian. in Herm. In plurali numero οἱ κόλποι, itidem pro sinu. ut Iliad. ι.—— δεύοντο δὲ δάκρυσι κόλποι. ¶ Κόλπος in mamma Poll. idem est quod ἄγκωμα, sinus et laxa uberis regio, quæ lac continet. Κόλπος, sinus, significat etiam dextram aut sinistram uteri partem, ut passim videtur apud Galen. lib. 14. de usu partium. in qua significatione apud Callim. hymno in Jovem legitur, Ἔνθα σ᾽ ἐπεὶ κόλπων μεγάλων ἀπεθήκατο μήτηρ. Vulnera quoque et fistulæ suos sinus habent. i. κόλπους: ut apud Galen. lib. 2. ad Glauc. c. 8. de tum. præt. nat. cap. 4. Κόλποι, (de mari dictum) sunt loca ubi mare cavo quodam recessu inter duo promontoria constringitur, ab una parte in pontum desinens, ab altera in flexuosos littorum anfractus se diffundens. Strabo lib. 3. Sic dicuntur etiam cavi recessus seu sinus terræ, apud Oppian. de venatione lib. 3. Κλεψιτόκος Ῥείη κόλποις ἐκεύθετο Κρήτης. Et, κόλπος ἀφρίζων, apud Nonnum. A maris κόλπων similitudine Eustathius dici putat vestium κόλπους. hoc est, (ut ipse exponit) curvitatem seu cavitatem in veste. Herodotus: ἐνδὺς κιθῶνα μέγαν, καὶ κόλπον βαθὺν καταλιπόμενος τοῦ κιθῶνος. Retibus quoque κόλποι tribuuntur, i. cavi recessus et curvitates. in Epigr. (Æsch. Pers. 559. Aristoph. R. 376. Theoc. ιέ. 134. κ'. 11.) ☞ Eustath. κόλπον dictum scribit παρὰ τὸ κοιλότατα αὐτὸν ἵστασθαι. Alibi verò de sinu maris specialiter loquens, dictum annotat παρὰ τὸ ἐν αὐτῷ κέλλειν τὰς ναῦς.

Κολπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, sinuosus. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 16.

Κολπόω, ῶ, in sinus contraho: unde κεκολπῶσθαι τὸν χιτῶνα ἐν δρόμῳ, sinuatum esse. Item de sinu velorum, apud Lucianum, κολπώσας ὁ ἄνεμος τὴν ναῦν. Item de sinu maris, apud Strab. lib. 5. καὶ κολποῦσι τὰς ἀποπεπταμένας ἠϊόνας, in sinum cavant.

Κόλπωμα, τὸ, quod sinuatum est, quod sinuato volumine collectum est. Polluci est vestis sinuosa, qua in tragœdia reges utebantur..

Κόλπωσις, εως, ἡ, sinuatio, in sinum collectio: specialiter de ea sinuatione qua vela in curvos sinus obliquantur, ut venti flatibus pateant: unde metaph. κόλπωσις πτερῶν, de remigio et velificatione alarum, quæ in sinus quasi curvantur et obliquantur. apud Herodian. lib. 1.

Κολπωτὸς, οῦ, ὁ, sinuatus, Plut. in apophth.

Κολπίας, ου, ὁ, idem quod κολπωτὸς, sinuatus. Æschyl.

Κολπίζω, sinuo. Suid.

(Κολπίτης, sinûs accola. Philostr. l. 3. c. 35.)

Composita.

[Ἀνακολπίζω. Aristoph. Thesm. 1185. In editis est ἀνακίκασον, sed Bisetus in Schol. ad loc. legit ἀνακόλπισον, quam Lectionem probat Cl. Kust. ad hunc p. 224.]

Ἀποκολπόω, sinuo, in sinus excavo, sinuosis recessibus cavo. Aristot. de mundo.

Βαθύκολπος, ου, ὁ καὶ ἡ, profundos sinus habens. Iliad. σ'. Apud Nonn. πηγὴ βαθύκολπος, fons profundis sinibus. (——βαθυκόλπων στέρνων. Æsch. S. c. Th. 870. Theoc. ζ'. 35.)

Δίκολπος, duos sinus habens: de utero muliebri.

Ἐγκολπίας, ου, ὁ, dicitur ventus qui è sinu maris prosilit. Aristot. de mundo.

Ἐγκολπόω, in sinus colligo, in sinus constringo, in sinuosis recessibus coarcto. Aristot. de mundo.

Ἐγκολπίζω, in sinum recipio, vel in sinu teneo. Philo de mundo. Plut. de loquac. Item, in sinu condo. Alciphr. epist. 19.

Ἐπικολπίδιον βρέφος, infans, qui in sinu gestatur, vel in gremio tenetur, apud Porphyr.

Κατακολπίζω, in sinum deflecto. Thuc. l. 8.

Κατακόλπισις, in sinum receptio, apud Suid.

Μεγαλόκολπος, magnum sinum habens. Bacchyl.

Πολύκολπος, plures sinus habens: de utero animantium multiparorum. Philotim.

Προκόλπιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ante sinum est.

Προκόλπιον, ου, τὸ, anterior sinus pars: anterior sinus, vel prominentior pars in sinu. Theophr.

Ὑποκόλπιος, qui sub sinu est, in sinu latens. Theocr. idyll. 14. Ἄλλος τοι χλιαρὸν ὑποκόλπιος. Et, ὑποκόλπιον ὕδωρ, apud Nonn. Et, ὑποκόλπιον ξίφος, gladius in sinu latitans. Herod. lib. 7. Pro eodem dicitur et ὑποκολπίδιος, apud Herod. ibid.

ΚΟΛΥΜΒΑ'Ω, ῶ, nato, urinor. Exponitur etiam, aquas subeo. Act. cap. 27. ἐκέλευσέ τε τοὺς δυναμένους κολυμβᾷν ἀποῤῥίψαντας, πρώτους ἐπὶ τὴν γῆν ἐξιέναι, qui possent natare.

Κολυμβητὴρ, urinator. Æsch. [Suppl. 412. Δεῖ τοι βαθείας φροντίδος σωτηρίου, Δίκην κολυμβητῆρος, &c.]

Κολυμβητὴς, οῦ, ὁ, natator, urinator. Theophrast. hist. pl. l. 4. c. 7. et Thucyd. lib. 4.

Κολυμβήθρα, ας, ἡ, locus ubi natare possumus, aut nos mergere: piscina, lavacrum. Athen. l. 12. ex Diod. Sic.

Κολυμβὰς, άδος, ἡ, urinatrix, natatrix. de ave natatrice, apud Athen. l. 5. Dicitur et de olea conditanea, in muria innatante, apud eundem. l. 2. et 4.

Κόλυμβος, ου, ὁ, urinator. Item natatio, in Epigr. et apud Plutarch. in symp. septem sap. Dicitur etiam de urinatrice ave, apud Athen. l. 9. ex Aristoph. Acharn.

Κολυμβὶς, ίδος, ἡ, urinatrix: avis quædam, de qua Aristot. hist. anim. l. 8. c. 3. et Athen. l. 9. Utitur et Aristoph. in avib.

Composita.

Ἀκόλυμβος, imperitus nandi seu subeundi aquas. Strabo. l. 6. Hom. Batrachom.

Ἀνακολυμβάω, emergo, vel supernato. Item transitivè, emergens affero. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 7.

Ἐξανακολυμβάω, (decomp.) emergo.

Ἀποκολυμβάω, enato, seu natando aufugio et elabor. Thuc. l. 4.

Διακολυμβάω, trano, transnato, transeo natando. Poll. l. 7. c. 30.

Ἐκκολυμβάω, emergo, vel enato. Act. Apost. c. 27.

Εὐκόλυμβος, urinandi peritus. ex Alciphr.

Κατακολυμβάω, nato, urinor. [Athen. lib. 7.]

Κατακολυμβητὴς, qui aquas subit, urinator. Aristot.

Πολυκόλυμβα μέλη τῶν βατράχων, apud Aristoph. in Ran. dicuntur cantilenæ, quas ranæ subinde canunt natantes.

Σπογγοκολυμβητὴς, qui aquas subit, ut spongias petris adhærentes avellat et extrahat. Poll. l. 7. c. 30.

Συγκολυμβάω, simul nato, simul aquas subeo: ut de Aristippo, παρεκελεύετο τοῖς υἱοῖς τοιαῦτα ἐφόδια κτᾶσθαι, ἅτινα αὐτοῖς καὶ ναυαγήσασι συγκολυμβήσει, quæ etiam è naufragio unà possent enatare.

ΚΟΛΥΤΕ'Α, ἡ, colytea: arbor quædam Idæa, diversa à κολουτέᾳ, ut fusius docet Theophr. hist. pl. l. 3. c. 17.

ΚΟΛΧΙΚΟ'Ν, οῦ, τὸ, colchicum: herba quædam venenata, apud Nicand. in Alexiph. et Diosc. l. 4. cap. 84. sic dicta quod in Colchorum regione maximè proveniat.

ΚΟΛΩΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, tumulus, collis, locus editus, idque in campo plano. Philo de vita Mos. lib. 2. ἐπὶ κολωνὸν τὸν πλησίον μετὰ σπουδῆς ἀναδραμὼν, conscenso celeriter proximo tumulo. Herodian. lib. 1. ἐλθόντες ἵζοντο ἐπὶ τὸν κολωνὸν πάντες. Idem lib. 4. κολωνὸς λίθων, acervus lapidum, seu tumulus è lapidibus structus. Montium quoque vertices seu cacumina vocantur κολωνοί. ut apud Apoll. Argon. lib. 1. καὶ δέ μιν ἐπ᾽ ἀκρότατον κολωνῷ Ἴδμονος.

Κολώνη, ἡ, idem quod κολωνὸς, collis, tumulus, locus editus. Iliad. β'. αἰπεῖα κολώνη. Legitur et apud Athen. lib. 13. Dicitur itidem de montium fastigio, et vertice, apud Hom.

Composita.

Καλλικολώνη, ἡ, q. d. pulcher collis seu tumulus: locus quidam amœnissimus juxta Simoëntem amnem, diis sacer. Il. ύ.

Τρικόλωνος, triplicem habens collem, apud Steph. et Strab.

Ὑψικόλωνος, arduus, editus. Oppian. lib. 4. de Venat.

ΚΟ'ΜΑΡΟΣ, ου, ἡ, arbutus: arbor ex genere τῶν ἀκροδρύων, Theophrast. hist. pl. l. 1. cap. 176. Aristoph. in Avib. ἐν ταῖσι κομάροις καὶ ταῖς κοτίνοις. Usurpatur et masc. gen. apud Athen. l. 2.

Κόμαρον, ου, τὸ, fructus arbuti, arbutum. Theoc. idyll. 5. τὰς μοι ἀπάσας αἶξ κόμαρον τρωγοίσας σκαπάνας ἐνέπαξε.

ΚΟ'ΜΒΟΣ, ου, ὁ, nodus (ad ornatum.) ¶ Item marsupium, (nodulis instructum, seu ad ornatum, seu et ad claudendum.)

Κομβόω, et κομβέω, orno (nodulis.)

Κόμβωμα, κόμβωσμα, καλλώπισμα, ornatus, amictus elegans.

Compositum.

Ἐγκομβόω, ornatum induo.

Ἐγκομβώσασθαι τὴν ταπεινοφροσύνην, modestiâ indutâ ornari, 1 Pet. c. 5. v. 5.

ΚΟΜΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, curo, curam gero. Odyss. ζ. τὸν σὲ χρὴ κομέειν. et Od. ζ'. τὸν δὲ γυναῖκες ἀμφίπολοι κομέουσι. Sic et Od. ά. et ώ. et Il. θ'. ¶ Item nutrio, alo. Hesiod. in Erg. Καὶ κύνα καρχαρόδοντα κομεῖν. Sic apud Apoll. 2. Arg. ——ἵππους δαιτρεύων, ἐνδυκέως κομέοντες, studiosè et magna cum cura alentes.

Κομίζω, curo, curam gero: idem quod κομέω, ex eoque derivatum. Odyss. ξ'. ὅς μ᾽ ἐκεῖνος Ἐνδυκέως ἐκόμιζε. et Od. σ'. κόμισσε δὲ Πηνελόπεια. Sic. Il. ζ. τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε. Apud Hesiod. exp. foveo. Item summa cura nutrio. Odyss. υ'. κόμισσε δὲ δῖ᾽ Ἀφροδίτη. ¶ Item porto, fero, veho. Iliad. γ'. κόμισσε δ᾽ ἀρήϊος ἑταῖρος. Thucyd. κομίζω πρός σε τῷ βασιλεῖ ἐπιστολήν. Sic et apud Aristid. Item apporto, affero, adveho, † Xen. Pæd. l. 3. p. 76. c. [illegible] lib. 5. p. 127. c.† Plato l. 2. de rep. ἐξ ἄλλης πόλεως αὐτῇ κομιοῦσιν, in eam advehent. Item adduco, deduco. Soph. in Ajace, Κόμιζε νῦν μοι παῖδα τὸν ἐμὸν, ὡς ἴδω. Thuc. l. 2. οἱ δὲ λαβόντες ἐκόμισαν εἰς Ἀθήνας. Sic et apud Plat. in Phædro, et in epist. Item effero: videlicet ad sepulturam. Soph. in Ajace, κ᾽ εἴ τινα στρατοῦ θέλεις κομίζειν, οὐδὲν ἄλγος ἕξομεν. Isæus, εἰσελθὼν δὲ εἴσω κομίζειν εἰς ἑ. Item aufero, acceptum aliquid asporto. Il. λ'. κόμισσε δὲ μώνυχας ἵππους. Item accipio, vel datum aut redditum accipio. Item recipio, redditur mihi: de quibus signif. exempla vide in Κομίζομαι. Item recipio, suscipio in domum meam. Thuc. lib. 3. ἐς τὴν αὐτῶν πόλιν κομίσαντες. ¶ Item eo, meo, commeo, confero seu recipio me. Eurip. ἔξω κομίσατε. Herodot. κομίσας ἐς Σπάρτην, reversus Spartam. (Eurip. Med. 821. id. Phœniss. 644. 1576. Soph. Œdip. Tyr. 452. 695. Æsch. Ch. 260.)

Κομίζομαι, (pass.) curor, cura mei geritur; vel magna cura alor. Od. θ'. ἐπεὶ οὔ τι κομιζόμενός γ᾽ ἐθάμιζεν. ¶ Item portor, feror, vehor. Synes. τὰ θνητὰ πάντα πάντως ἢ πεμφθέντα ἢ κομισθέντα. Sic et apud Herodot. lib. 1. Thucyd. lib. 3. Item advehor, apportor, afferor: ut Diosc. ἔνθεν καὶ κομίζεται. Item eo, confero seu recipio me, revertor. Thucyd. lib. 2. ἡμέρας ἐλογίσαντο ἐν αἷς εἰκὸς ἦν κομισθῆναι, in quibus verisimile erat reversuros. ¶ Κομίζομαι, (medium) idem quod κομίζω, curo, &c. Iliad. ι'. κομίσσατο δ᾽ ἐνὶ οἴκῳ. ¶ Item apporto, adveho, &c. Plutarch in Demetr. κομίζεσθαι καθ᾽ ἅμα. Item effero, ad sepulturam videlicet. Isæus, ὅσον γὰρ ἐγὼ κεκομίσμεθα, ὡς θάψαι, ἐκ τῆς οἰκίας τῆς ἐμαυτοῦ. Item datum aut redditum accipio. Andoc. δεῖν δὲ κομίσασθαι ἀνορθοῦν. Sic et apud Dem. pro cor. et apud Synes. κομίσασθαι ἐπιστολὴν, accipere literas. Sic dicitur, κομίσασθαι χάριν, καρπὸν, &c. consequi gratiam seu impetrare, obtinere: apud Dem. et Xenoph. † Pæd. 1. 3. 9. κομίσασθαι medium. V. Kusterus de verbo Medio p. 131.† Item recupero, restituitur mihi. † recipio. Xen. Pæd. 1. 4. p. 112. d.† Thuc. lib. 2. τοὺς νεκροὺς κομίζονται, mortuos recipit. Sic et apud Isocr. et Dem. ¶ Item recipio me, revertor. Herod. ὀπίσω κομιζόμενος. Sic et apud Thuc. et Plat. (Eurip. Phœniss. 500. Soph. Œdip. Tyr. 588.)

Κομιστὴ, ῆς, ἡ, cibus, commeatus. Hesych.

Κομιστὴς, οῦ, ὁ, curator.

Κομίστρια, ἡ, curatrix. Item ἐπιμελήτρια, ἀναθρέπτρια. Hesych.

Κομιστὴρ, ῆρος, ὁ, portator, bajulus: vel deductor.

Κόμιστρον, ου, τὸ, præmium quod portatori datur. Poll. (Æsch. Ag. 974.)

Κομιστικὸς, οῦ, ὁ, portatorius, vectorius: i. accommodus ad portandum seu vehendum. Harpocr. et Hyper.

(Κομιστέος. καρπὸς οὐ κομιστέος. Æschyl. S. c. Th. 605.)

Κομιδὴ, ἡ, cura, curatio qua rei alicujus cura geritur. Il. ώ. Od. θ'. et ξ'. et alibi apud Homer. (Theoc. κέ. 109.) Plerumque de cura victus qua quis benè curatur et tractatur. Philostr. in Heroic. ζῇ ἐν κομιδῇ λαμπρᾷ, καθάπερ ἐν πατρὸς οἴκῳ. Interdum pro nutritione accipitur. Interdem dicitur de ipsa educatione: et apud Oppian. de ven. lib. 3. Οἷον μὲν τίνει, ἐν κομιδῇ ἐνὶ γήραος [illegible] ἔχει. ¶ Item portatus, vectio, vectura. Iliad. Ψ. ἐστὶ οἱ κομιδὴ κατὰ νῆα ἦν ἐπηετανός. Synes. ep. 33. ὑπισχνοῦ μοι τὴν σὴν κομιδὴν καὶ ἀνακομιδὴν, se te vecturus huc et revecturus. Sic et apud Plut. in symp. sept. sap. Item advectio, importatio. Demetr. (de elocut.) ἐν τῇ τοῦ σίτου κομιδῇ συντομωτέραν λέγει. Sic apud Xen. † Pæd. l. 5. p. 157. d.† καρπῶν κομιδὴ, frugum importatio. Item ἄφιξις. Suid. ex Polybio. ¶ Item recuperatio, et receptio, alicujus rei. Suid. ex Herodot. et Aristot. Œc. 2.

Κομιδῇ, (adverbium) valdè, cum diligentia, studiosè. Eust. Item prorsus, omnino. Demosth. contra Mid. μειρακύλλιον ὢν κομιδῇ. Sic apud Herodian. κομιδῇ νέοι, admodum adolescentuli. Utitur et Plato. Plut. Philo, &c.

Composita: et primùm ex κομέω.

Ἀλσοκόμος, ου, ὁ, qui luci curam gerit et custos est, saltuarius. Pol.

Ἀλσοκομικὸς, qui pertinet ad saltuarios. Idem.

Γαλακτοκόμος, pastor: ἀπὸ τοῦ κομεῖν τὸ γάλα. Hesych.

Γηοκόμος, agricola. Hesych.

Γεροντοκομεῖον, ου, τὸ, locus in quo curantur senes, seu cura senum geritur; locus in quo senes aluntur.

Γηροκόμος, qui curat et alit aliquem in senectute, atque necessaria subministrat. Hesiod. in Theog. † 605.† Χήτει γηροκόμοιο.

Γηροκομία, ἡ, actio illa aliquem in senectute alendi. [Joseph. Ant. lib. 5. cap. 9. § 4.]

Γηροκομικὸς, ῆ, ὸν, ad actionem illam pertinens. Et, γηροκομικὸν μέρος, medicinæ pars quæ de senum valetudine tractat. Gal.

Γηροκομέω, ῶ, alicujus curam in senectute gero. Greg. τίς γηροκομήσει τὸν σὸν Γρηγόριον;

Γηροκομεῖον, ου, τὸ, idem quod γεροντοκομεῖον.

Γλωσσόκομον seu γλωττόκομον, ου, τὸ, propriè est arcula seu theca tibiarum lingulis recondendis idonea. Exponitur etiam marsupium seu vidulum, apud Joan. c. 12. Item loculamentum seu capsa, apud Dionys. Longin. Item loculos in quo corpora defunctorum reponuntur. Theocr. hist. eccles. lib. 3. Item machina quædam chirurgica cava et oblonga, facta ad similitudinem arcæ, femoribus et cruribus fractis accommodata: de qua Orib. in lib. de machin.

Γλωσσοκομεῖον, seu γλωττοκομεῖον, ligularum vasculum. Item arcula et scrinium scriptorium. Gal. Item machina quædam apud medicos ad fracta ossa accommodata: de qua vide Galen. in 2. comment. εἰς τὸ περὶ ἀγμῶν. ¶ Capitur etiam pro pudendo muliebri. in Epigr.

Εἰροκόμος, ου, ὁ καὶ ἡ, lanam tractans, vel excolens: propriè cujus cura circa lanam tractandam occupatur. Il. γ'.

Ἐλαιοκόμος, qui olivas colit, olivarum cultor.

Ἐλαιοκομέω, olivas colo seu curo. Etymol.

Ἐρνοκόμος, qui plantas educat et curat: hortulanus. Hesych.

Ἱεροκόμος, qui sacrorum curam gerit. Hesych.

Ἱπποκόμος, qui equos curat: equiso. Plut. in l. an seni administrand. resp. et Xen. Hell. 2. Idem et in Κόμη.

[Ἱπποκομέω. Aristoph. Pac. 73. Κἄπειτα τοῦτον ἱπποκομεῖν μ' ἠνάγκασε.]

Κηποκόμος, hortorum curator: hortulanus. Hesych. Idem et in Κόμη.

Λεοντοκόμος, cui datum est negotium curandi leones: curator leonum. Oppian. l. 3. de venat.

Μελισσοκόμος, qui apes curat seu alit: apiarius. [Apoll. Rhod. Arg. 1. 131.]

Νοσοκόμος, qui ægrotos curat, seu ægrotis curandis præfectus.

Νοσοκομέω, ægrotos curo, vel ægrotis curandis præsum. Diog. Laërt. in Bione.

Νοσοκομέομαι, ægrotus curor ab alio. Synes. ep. 67.

Νοσοκομία, ægrotorum curatio. Greg.

Νοσοκομεῖον, ου, τὸ, locus in quo ægroti curantur: valetudinarium. Hieron. in Epist.

Νυμφοκόμος, splendorem ipsi sponsæ conferens. ut, νυμφοκόμος γάμος. Eurip. in Iph. Aul. Item, quæ sponsam adornat: ἡ τὴν νύμφην κοσμοῦσα. Hesych.

Νυμφοκομέω, novam nuptam adorno. Eurip. [Med. 985.]

Συννυμφοκόμος, (decomp.) quæ cum aliis sponsam adornat. Eurip. [Iph. in Aul. 48.]

Ὀρεοκόμος, qui curat et adornat mulos: mulio. Plat. in libr. περὶ ἀρχ. et alib. Xen. Hell. 5. Pro eodem scribitur et ὀρεωκόμος, et ὀρεακόμος, apud Hesych. Suid. vero ὀρεωκόμος exp. ὁ τοῦ ὄρους ἐπιμελούμενος. [Aristoph. Thesm. 498. Οὐδ' ὡς ὑπὸ τῶν δούλων τε κὠρεωκόμων σποδούμεθ', &c. Schol. Bisset. Ὀρεακόμος, καὶ ὀρεωκόμος ταὐτόν. ὁ τῶν ὀρέων, εἴτε τῶν ἡμιόνων ἐπιμελητής. Lege omnino quæ sequuntur.]

Παιδοκόμος, qui puerorum curam agit, et illis prospicit.

Παιδοκομέω, puerorum seu liberorum curam gero, et illis prospicio, in Epigr.

Τραπεζοκόμος, qui mensam curat et instruit. Plut. sympos. 2. problem. 20. et in Artox. Utitur et Athen. l. 1.

Τριχοκόμος, qui comæ curam impendit, capillorum seu comæ studiosus. Hesych.

Τυροκομεῖον, ου, τὸ, locus in quo curantur ea quæ ad caseum pertinent: taberna casearia. Poll. l. 1. c. 12. et l. 7. c. 30.

Φυτοκόμος, seu φυτηκόμος, plantas seu stirpes curans; curans ea quæ ad plantarum curam pertinent. apud Basil.

Φυτοκομέω, seu φυτηκομέω, curo plantas, vel plantarum culturam.

Ὡραικόμος, formæ exornandæ studiosus. Suid.

Composita ex κομίζω: ac primùm significante curo.

Ἀγελαιοκομικὸς, ad armentorum curationem pertinens: ut, ἀγελαιοκομικὴ τέχνη, Plato in polit.

Ἀκόμιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, neglectus, squalidus: cujus in rebus necessariis nulla cura geritur. Nonn.

Ἀκομιστία, ας, ἡ, neglectus, incuria, i. curationis defectus. Odyss. φ'. et Themist. περὶ φιλίας.

Ἀνακομίζω, medelam adhibeo, convalescere facio, recreo. Hesych.

Ἀνακομίζομαι, recreor ex morbo, restituor sanitati: unde, ἀνακομισθέντα σώματα, apud Galen. corpora quæ ex morbis convaluêre.

Ἐπικομίζω, curo, procuro. Laërt. ex testam. Aristot.

Εὐκόμιστος, qui bene curatus est aut curatur.

Εὐκομιδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, bene curatus, bene tractatus. Hesych.

Composita ex κομίζω, porto, &c.

Ἀνακομίζω, refero, reveho. Xen. ἀνακομίσαντες τὰ ξύλα εἰς τὴν ἀκρόπολιν, συνέθεσαν ἐν τῷ ναῷ. Apud Herod. exp. etiam deporto.

Ἀνακομίζομαι, (activa significatione,) refero, reporto. Item subveho, sursum importo. Xenoph. anab. 4. ἐν οἷς καὶ τὰ ἐπιτήδεια πάντα εἶχον ἀνακεκομισμένοι. † et Pæd. p. 150. d.† Item recipio, recupero; quasi rursus accipio. Plutarch. in Thes. ἀνακομίσασθαι τὴν βασιλείαν, recipere regnum. ¶ Item neutraliter, redeo, revertor, retrò trajicio. Item (passiva significatione) referor, reportor, revehor. Plut. in Publ. ἀνεκομίσθη φοράδην ἐκ τῆς μάχης, è prælio relatus fuit.

Ἀνακομιδὴ, relatio, reportatio. Item recuperatio, receptio. Demosth. pro corona. Item reditus. Plut. Item delatio mortuorum ex uno sepulchro in aliud, schol. Æschyl. in trag. Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις.

Decomp. Ἐπανακομίζω, refero.

Εὐανακόμιστος, qui facile recuperari potest, aut revocari. Plat.

Ἀντικομίζομαι, vicissim reporto, vicissim recipio.

Ἀποκομίζω, asporto, deporto, porto. Isocr. [illegible] ἀναθήματα ἐπὶ τὸ πλεῖον μετὰ τοῦ [illegible] τοῦ ἱεροῦ. Arist. Œcon. 2. σῖτον εἰς τὸ ἱερὸν ἀποκομίζειν. Item deporto. (sicut dicitur deporto captivos, aut exercitum.) Xen. Pæd. 7. καὶ συντόνως ὅπως ἀποκομιεῖ τε ὅσα ἂν αὐτὸ ἰδίας. Idem Hell. 5. ἀπεκομίσαντο σῖτον [illegible] τοὺς ἐκ τοῦ φρουρίου.

Ἀποκομίζομαι, asportor, portor. Item referor: vel me refero, me recipio: ut, ἀποκομισθῆναι ἐπ' οἴκου.

Ἀποκομιδὴ, asportatio, deportatio. Item reditus: schol. Thuc. [lib. 1. § 137. πολὺ δ' ἔτι πλείω ἀγαθὰ, ἐπειδὴ ἐν τῷ ἀσφαλεῖ μὲν ἐμοὶ, ἐκείνῳ δὲ ἐν ἐπικινδύνῳ πάλιν ἡ ἀποκομιδὴ ἐγίγνετο. Schol. ὑποστροφή.]

Διακομίζω, transporto, transveho, portando seu vehendo trajicio. Thucyd. lib. 3. διακομίζει εἰς τὴν πρὸς τοῦ Ἡραίου νῆσον. Polyb. παραβόλως διεκόμισαν τοὺς ἄνδρας, summa cum audacia milites transvexerunt. Item perfero: (nimirum sicut tabellarius perferre literas dicitur.) Herodian. l. 4. ταῦτα τὰ γράμματα δέδωκε τοῖς διακομίζουσι. Sic Syn. epist. 113. ταύτην γέ τοι τὴν ἐπιστολὴν Πέτρον οἶμαι διακομιεῖν.

Διακομίζομαι, transportor, transvehor: item transeo, commeo navibus. Thucyd. lib. 1. εἰς τὴν ἤπειρον λαθόντες διεκομίσθησαν. Item activè, transveho, transporto, traduco. Thuc. lib. 4. τοὺς νεκροὺς διεκομίζοντο.

Διακομιστὴς, qui aliquid transportat seu transvehit, vel qui aliquid transportando trajicit. Synes. ep. 141. Dicitur et de tabellario literas ad alium perferente.

Διακομιδὴ, ἡ, transportatio, traductio seu trajectio quæ vehendo portandóve fit. Thuc. lib. 3. et Synes.

Δυσδιακόμιστος, ægrè tolerabilis.

Δυσκόμιστος, ægrè tolerabilis.

Εἰσκομίζω, sive ἐσκομίζω, importo, inveho, introduco. Xen. Pæd. 1. ὁ Κῦρος εἰσκομίσας τὰ θηρία, ἔδωκε τῷ πάππῳ. (Ἐσκομίζω. Æsch. Ag. 960. Soph. Œdip. Tyr. 1443.)

Εἰσκομίζομαι, importor, invehor, intrò feror seu ducor. Item activè pro εἰσκομίζω. Thuc. l. 1. ἐσεκομίσαντο καὶ ἐξεκομίσαντο ἃ ἐδέοντο.

Εἰσκομιδὴ, sive ἐσκομιδὴ, importatio, invectio sive invectus. Thuc. l. 7.

Ἐκκομίζω, exporto, eveho, effero. Item subduco, subtraho. Interdum et eripio. Herodot. ἐκκομίσας ἐμεωυτὸν καὶ χρήματα, me unà cum pecuniis subducens. Sic dicitur, ἐκκομίσαι τινὰ ἐκ τῶν κινδύνων, subtrahere aliquem è periculis. (Eurip. Phœniss. 956.)

Ἐκκομίζομαι, exportor, evehor, efferor. Plut. in Rom. ἐκκομίζονται νεκρούς. Et activè, idem quod ἐκκομίζω. Thuc. (Eurip. Phœniss. 815. 1532.)

Ἐκκομιδὴ, exportatio, evectio, elatio: specialiter funeris elatio, exequiæ. Greg. et apud Lucill. 2. Epigr.

Ἐκκομισμὸς, οῦ, ὁ, itidem exportatio. Strabo.

Decomp. Προεκκομίζω, antè exporto, prius eveho, seu effero. Plut. in Timol.

Συνεκκομίζω, q. d. simul exporto, simul perfero, simul sustineo. Eur. in Oreste, καὶ χρὴ γὰρ οὕτω τῶν ὁμαιμόνων κακὰ Συνεκκομίζειν. [683. Hippolyt. 465. Elect. 73. Vide Not. ad 74.]

Ὑπεκκομίζω, clàm exporto, clanculum effero. † Xen. Pæd. 2. 58. d.†

Ἐπικομίζω, curo, procuro. Laërt. ex testamento Aristot. Item apporto, adveho.

Κατακομίζω, deporto, deveho. Thucyd. lib. 6. καὶ σῖτόν τε κατεκόμιζε τῷ στρατεύματι. Sic et apud Demosth. Item defero. Synes. κατακομίζουσιν ἐπὶ ναῦν τὰ δῶρα. Sic, κατακομίζειν ναῦν, navem appellere aliquò, apud Dem. Exponitur etiam reporto, apud Æsch. in orat. de malè gesta legat. Item comporto, conveho. Herodian. lib. 8.

Κατακομιδὴ, deportatio, comportatio. Thuc.

Κατακόμιστος, qui facile devehitur seu exportatur. Strabo.

Μετακομίζω, transveho, transporto. Herodian. lib. 1. τὸ ἄγαλμα εἰς τὴν τοῦ βασιλέως αὐλὴν μετεκόμισαν.

Μετακομίζομαι, transvehor. Polyb.

[Μετακομίζω. Æschyl. Χοηφ. 1075. ποῖ καταλήξει μετακομισθὲν μένος ἄτης;]

Εὐμετακόμιστος, (decomp.) transportatu traductuque facilis. Schol. Thucyd.

Παρακομίζω, prætervehо, item deduco, comitor. Aristot. Item seduco. Item deporto, importo, conveho. Xen. Hell. 5. et Plut. Item affero. Plutarch. περὶ πολυπραγμ. ἐνδύματα καὶ μικρὰ διηγήματα παρακομίζοντες. Item porto, fero: unde, παρακομίζεσθαι τὰ ὅπλα κατὰ Καίσαρος, arma contra Cæsarem ferre. Plut. in Oth.

Παρακομίζομαι, prætervehor. Thuc. lib. 6. παρεκομίζοντο τὴν Ἰταλίαν. Item appellor, applicor, &c.

Παρακομιδὴ, ἡ, prætervectio. Item advectio et adventus. Item comportatio. Polyb.

Decomp. Δυσπαρακόμιστος, qui difficulter vehitur equo vel gestatur, i. qui difficulter viam facit. Plut. Apud Polyb. πλοῦς μακρὸς καὶ δυσπαρακόμιστος, navigatio longa, et in qua difficulter prætervehi potest.

Εὐπαρακόμιστος, advectu seu comportatu facilis.

Περικομίζω, circumveho.

Περικομίζομαι, circumvehor. Thuc. l. 4.

Προκομίζω, præfero, i. antè fero. Item effero, scilicet funus. Greg. Item exhibeo. ut, προκομίζω τοὺς λόγους, in Pand.

Προκομίζομαι, prætendo: ex Œcumenio.

Προκομιδὴ, ἡ, exhibitio. in Pand.

Προσκομίζω, apporto, affero. Herodian. προσκομίζουσι πάντα τὸν σίδηρον τῶν ἐργαστηρίων. Item adveho, adduco, seu veho ad. Thuc. l. 1. τὰς πλείστας ἐκέλευσεν, ὥστε προσκομίσαι πρὸς τὰ Σύβοτα.

Προσκομίζομαι, vehor ad. Plut. in Pericle. προσεκομίζετο πρὸς τὰ ἔργα. Item activè, adveho. Thuc. l. 1.

Προσκομιδὴ, advectio: ἀναφορά. Hesych.

Συγκομίζω, conveho, comporto. † Xen. Pæd. 1. 5. 2.† Greg. σπείρε μὲν ὅτε καιρὸς, καὶ συγκόμιζε. Sic et apud Xen. et Phil. de vita M. lib. 3. Item unà porto, simul fero aut duco. Unde apud Xen. Pæd. 6. (voce media.) τούς τε ἰατροὺς τοὺς ἀρίστους συνεκομίσατο πρὸς αὑτὸν, undique collectos ducebat secum. † Συγκομίζομαι med. τι πρὸς ἑαυτὸν, ad se quid conferre. Xen. Pæd. 1. 4. p. 101. c.† Item συγκομίζω νεκρὸν, compono mortuum ad sepulturam. Soph. in Ajace.

Συγκομίζομαι, comportor, convehor. Xen. in Cyneg. Item activè; comporto, conveho. Idem Pæd. 1. et apud Luc.

Συγκομιστήρια, τὰ, festa quibus in frugum comportatione sacra fiebant. Hesych. Eadem sunt Θαλύσια appellata à quibusdam, teste Eustath.

Συγκομιστὸς, ῆ, ὸν, comportatus: ut, συγκομιστὰ δεῖπνα, cœnæ collatitiæ, apud Athen. et συγκομιστὴ ῥητίνη, resina locularis, quæ in loculis comportabatur. Pallad. Et, συγκομιστὸς ἄρτος, panis qui ex omnibus farinæ suæ partibus citra detractionem constat. Gal. ad Glauc. l. 2. et Athen. l. 3.

Συγκομιδὴ, sive ξυγκομιδὴ, comportatio: plerunque frugum comportatio et collectio. Thuc. lib. 3. Isocr. in Areop. Dicitur et de compositione eorum quæ ad sepulturam defuncti cadaveris pertinet. Schol. Æschyl.

Decomp. Ἀσυγκόμιστος, qui comparatus seu collectus non est. Xen.

(Δυσαγκόμιστος. αἷμα ματρῷον χαμαὶ δυσαγκόμιστον. Sch. ex. τὸ ἅπαξ χυθὲν αἷμα, δυσίατον. Æsch. Eum. 261.)

Ὑπερκομίζω, supercomporto, superveho. Strab.

Φθειροκομίδης, ου, ὁ, qui pediculis scatet, pediculosus.

ΚΟ´ΜΗ, ης, ἡ, coma, compta cæsaries, et curiosius culta. (Sophocl. Œdip. Tyrann. 1267. Philostr. l. 3. c. 15.) (☞ Α κομέω, ut Artemidorus docet. Eustath. verò à κομεῖν derivat.) Plutarch. in Apophth. τοὺς μὲν καλοὺς ἡ κόμη εὐπρεπεστέρους ποιεῖ, τοὺς δὲ αἰσχροὺς φοβερωτέρους. Il. ἀ. Et apud Luc. ξανθὴ κόμη. Apud Xen. Pæd. 1. κόμαι πρόσθετοι, comæ appositiciæ. Apud Athen. l. 9. κόμην τρέφειν, nutrire comam. Et, κόμην διακρίνειν, apud Plutarch. in Probl. Rom. Apud Paus. in Att. ἀναδείμαντες ταινίᾳ τὴν κόμην. Tribuitur etiam arboribus. Odyss. ψ'. ἀπέκοψα κόμην τανυφύλλου ἐλαίης. Theophr. de caus. pl. 3. cap. 8. αἵ τε ῥίζαι τραχύνονται, καὶ ἡ κόμη. Itemque herbis: ut, κόμη τοῦ ἀψινθίου, apsinthii coma, seu cacumen, seu caput. Diosc. lib. 4. cap. 165. ¶ Est etiam herbæ nomen, quæ alio nomine τραγοπώγων appellatur. vide Theophr. hist. pl. l. 7. c. 7. et Plin. l. 27. c. 13.

Κομάω, ῶ, F. ήσω, comatus sum, comam nutrio. Aristot. Rhet. 1. ἐν Λακεδαίμονι, κομᾷν, καλόν. Plutarch. in Apophth. Λυκοῦργος ὁ Λακεδαιμόνιος εἴθισε τοὺς πολίτας κομᾷν. Et cum accusat. ut apud Herodot. κομῶντες τὰς κεφαλάς. Sic et apud Xen. in symp. ipsæ etiam τρίχες dicuntur κομᾷν, apud Philostr. epist. 25. Item γῆ dicitur κομῶσα φυτοῖς παντοδαποῖς, apud Aristot. de mundo. Sic apud Chrysost. ἄμπελος τοῖς φύλλοις κομῶσα. ¶ Item effero me, et quasi cæsariei nomine glorior, et jactito me. Aristoph. in Pluto. Μέγας δὲ βασιλεὺς οὐχὶ διὰ τοῦτον κομᾷ; Luc. in Nigr. τί δὲ τὸ μετὰ τοῦτό ἐστιν, ἐφ' ὅτῳ καὶ κομᾷς;

Κομήτης, ου, ὁ, comans, comatus, crinitus. Syn. et Suid. Οὐδεὶς κομήτης ὅστις οὐ ψαλίζεται. Sic et apud Athen. l. 12. Dicitur et λειμὼν κομήτης, apud Eurip. in Hippol. et ἀστὴρ κομήτης, apud Philostr. ep. 25. (Κομήτης ἰός. Soph. Tr. 576.) Plerumque tamen absolutè dicitur κομήτης pro ἀστὴρ κομήτης, stella comans seu crinita, vel cincinnata. Aristot. de mundo. Sic etiam dicitur τιθύμαλλος κομήτης, quòd in ejus cacuminibus coma juncea nascatur. Diosc. l. 4. c. 165.

Κομόω, (apud poëtas) idem quod κομάω, quum neutraliter ponitur. Oppian. lib. 3. de venat. Καὶ γενύων ἑκάτερθεν κομόωσιν ἔθειραι, utrinque luxuriant jubæ.

Κομωτής, οῦ, ὁ, comæ exornandæ artifex.

Κομώτρια, fœmina comarum exornatrix. Poll.

Composita.

Ἁβροκόμης, ου, ὁ, qui molli, delicata seu culta coma est. Bacchi epith. [Eurip. Iph. in Taur. 1099. φοίνικά θ' ἁβροκόμαν.]

Ἁβροκομάω, molli coma sum, delicata cæsarie sum. Hesych.

Ἄκομος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui comatus non est, cui cæsaries nulla est. Poll.

Ἀκομία, ἡ, comæ seu cæsariei defectus.

Ἀκρόκομος, qui copiosiore est capillo. Il. δ'. (Eurip. Phœniss. 1463.)

Ἀκροκόμης, idem. Herod.

Ἀμφίκομος, circumcirca seu undique comans, latè comans. Il. ρ'.

Ἀνακομάω, iterum seu denuo comatus sum, seu capillos emitto. Lucian.

Ἀποκομάω, ῶ, comis nudo, tondeo. Luc. in Lexiph.

Αὐτόκομος, ipse per se comatus, vel sua sponte comatus. Aristoph. (R. 840.)

Ἀφρόκομος, spumantes capillos habens, vel spumans in capillis. Musæus.

Βραχυκομέω, comam brevem gesto.

Δενδρόκομος, arboribus comptus et ornatus. Aristoph. in Nub. et in Epigr.

Ἐρυθρόκομος, qui rubeis est comis. Sic cognominata est quædam mali punici species, teste Plin. l. 13. c. 19.

Εὔκομος, sive εὐκόμης, bene comatus vel pulchrè, qui eleganti cæsarie est. Pro quo poëticè dicitur ἠΰκομος, passim apud Homer. et alios poëtas.

Ἱππόκομος, ex setis equinis constans, aut (παρεξ.) comans setis equinis. Il. ν'. et π'. et apud Theocr. idyll. 23. Videsis et in Κομάω.

Καλλίκομος, qui pulchra coma est, eleganti cæsarie præditus, pulchrè comatus. Hesiod. in Erg.

Καρηκομάω, ῶ, caput comatum habeo: unde καρηκομόωντες Ἀχαιοί, passim apud Hom.

Κατάκομος, qui dejecta comà est: vel qui densa coma est. Poll.

Κατακτενόκομος, quæ pexis comis seu capillis est. Hesych.

Κουρίκομος, ου, ὁ, qui comam totondit, cui tonsa est coma, seu rasa; tonsus.

Decomp. Ἀκειρεκόμης, qui comam non totondit, intonsus. Epithetum est Apollinis, item Bacchi. [Pind. Isthm. A. 8. Καὶ τὸν ἀκειρεκόμαν Φοῖβον χορεύων, &c.]

Ἀκερσεκόμης, et ἀκερσίκομος, (Doricè,) pro eodem dicuntur, ut Il. υ'. et hymno in Apoll. [Hom. Il. Υ. 39. Φοῖβος ἀκερσεκόμης, ἠδ' Ἄρτεμις ἰοχέαιρα. Schol. Ἀκερσεκόμης, μὴ κειράμενος τὴν κόμην, ἀεὶ κομῶν διὰ τὰς ἀκτῖνας. ἴσος γάρ τῷ ἡλίῳ ὁ Ἀπόλλων. Pind. Pyth. Γ. 26. ἀκερσεκόμα μεγάλου Φοίβου.]

Κηπίκομος, apud comicos, qui tonsuræ quodam genere tondetur. Eustath. Vide et in Κομάω.

Κισσόκομος, hederà comans. i. hederacea fronde redimitus. Homer. hymno in Bacchum.

Λευκόκομος, qui candida est coma, albente præditus coma. Plin. lib. 13. c. 19.

Μακρογενειάω, longa et prolixa barba utor. Strabo.

Μελανόκομος, et μελαγκόμης, qui nigra coma est.

Ξανθόκομος, et ξανθοκόμης, qui flava cæsarie est. Theocr. idyll. 17.

Ὀπισθόκομος, sive ὀπισθοκόμης, qui à tergo comatus est, seu qui rasa aut calva fronte est, qui est occipite comato: aut comas à tergo reflexas habens. Herodot.

Παρακόμης, vocabant comici τοὺς κομῶντας, comantes seu comatos. Poll.

Περίκομος, circumcirca seu in orbem comatus. Theophr. hist. pl. lib. 3. c. 9.

Περισσόκομος, abunde comans. Oppian.

Πολύκομος, cui multa coma est, cui spissa est cæsaries, comosus. Diosc. l. 2. c. 165.

Προκόμιον, anterior coma, schol. Hom. Item coma quæ alterius loco ponitur sive circumponitur. Poll. l. 4.

Πυῤῥοκόμης, qui rutila coma est seu fulva.

Στρεβλοκόμης, qui crispa coma est. Hesych.

Στρεβλοκομέω, crispa coma sum. Idem.

Σφραγιδονυχαργοκομήτας, dicuntur ab Aristoph. † Nub. 331.† homines voluptarii, qui comam nutriunt, et digitos ad ungues usque annulis onerant.

Ὑλόκομος, sylvis seu arboribus comans, seu arboribus sylvosus, Eurip. et in Epigr.

Ὑψίκομος, altè comatus: epitheton quercus, apud Hom. Iliad. ψ'. et Hesiod. in Erg. † et in Asp. 376.†

Χλωρόκομος στέφανος, corona viridem habens comam, apud Eurip. in Iphig. Aul.

Χρυσοκόμης, cui aurea coma est, seu aurei coloris cæsariem habens, auricomus. Hesiod. in Theog. † 947.† Pro eodem dicitur χρυσόκομος, apud Athen. lib. 13. et χρυσοκόμας, apud Aristot. rhet. lib. 3. et Eustath.

Χρυσοκομέω, aureas comas habeo, aurei coloris cæsaries mihi est. Philostr. ep. 33.

Χρυσόκομον, fruticis seu herbæ nomen est, sic dictæ, quòd sit comantibus fulgore auri corymbis. vide Diosc. l. 4. c. 55.

ΚΌΜΜΙ, gummi: nomen exoticum à Græcis usurpatum. Est autem lacryma arborum quarundam congelata in ipsarum truncis. Multa sunt ejus genera: sed quum simpliciter κόμμι dicitur, intelligitur id quod ex acacia spina provenit, quod et gummi Arabicum appellatur. vide Diosc. lib. 1. Apud Herod. τῷ κόμμι ἐπιχρίειν, gummi sublinere.

Κομμιώδης, gummosus, gummi referens. Aristot.

Κομμιοειδής, idem, apud Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 15.

Κομμίζειν, gummi speciem præbere, apud Diosc.

Κόμμωσις, gummitio. ¶ Κόμμωσις, lenocinium, vide in Κομμός.

ΚΟΜΜΌΣ, οῦ, ὁ, ornatus nimis accuratus et supervacaneus: seu nitor fucatus et adscititius, fucus, mangonium. sæpe apud Galen. itidemque apud Plutarch. [Æschyl. Ch. 421.] ☞ Παρὰ τὸ κομεῖν, τὸ καλλωπίζειν, vel κοσμεῖν, sicut et κόμμι. Pollux à κόμη derivat, atque ideo uno μ scribit: ac κομωτὰς esse vult comæ ornandæ et fucandæ artifices. Apud Suid. κομμὸς esse dicitur ὁ κατεσκευασμένος τριχῶν κόσμος. ¶ Κομμός, planctus, plangor. Apud Suid. μετὰ κομμοῦ καὶ ὀλολυγῆς, cum plangore et ejulatu. Item peculiaris quædam quarundam tragœdiarum pars. Aristot. de arte poët. Κομμὸς δὲ, θρῆνος κοινὸς χοροῦ, καὶ ἀπὸ σκηνῆς, fletus lamentumque commune chori, et ab scena: quum histriones ipsi, et qui chorum conficiunt, in aliquo adverso casu lugendo congregantur. ¶ In hac significatione a κόπτω deducitur: qui enim gravi dolore aliquo percelluntur, frontem femurque ferire consueverunt.

Κομμόω, ῶ, ornatum accuratum ac supervacaneum adhibeo, fuco. Hesych.

Κόμμωμα, τὸ, idem quod κομμός: vel id quod ad corpus mangonizandum adhibetur, quod vultus comendi et fucandi causa applicatur. Κομμώματα dixit Lucian. τὰ κομμωτικά, cultum muliebrem.

Κόμμωσις, ἡ, ornatus corporis et cultus supervacaneus, lenocinium et corporis mangonium. Athen. lib. 13. ¶ Apiariis autem sive mellariis, gummitio; à κόμμι, quod præcedit hoc.

Κομμωτὴς, οῦ, ὁ, qui fuco et mangoniis ac supervacaneo cultu in corpore ornando utitur: mango. Plut.

Κομμώτρια, ας, ἡ, mango, ornatrix. Plat. polit. 2.

Κομμωτρίδιον, τὸ, apud Poll. ex Thesmoph. Aristoph. videtur accipi pro calamistro, i. acu majore, quæ calefacta et adhibita fronti, intorquet capillos: seu pro alio aliquo instrumento aut medicamento quo crines ornantur.

Κομμωτικὸς, ή, όν, aptus ad formæ lenocinia, quo formæ lenocinari possumus: vel specialius, ad comptum, seu cultum crinalem comparatus: ut, κομμωτικὰ medicamenta, apud medicos dicuntur pigmenta et fucus, quibus mulieres suæ formæ lenocinantur, ut vitia naturæ artificio celent. Et, κομμωτικὸν ἰατρικῆς μέρος, pars medicinæ ea, quæ circa hæc formæ lenocinia versatur. Gal. lib. 1. de loc. affect. Κομμωτικὴ, s. τέχνη, comptoria ars, ars fucatrix et lenocinii aptandi. Plato in Gorgia. Hinc sumpta metaphora rhetores dicunt, κάλλος τοῦ λόγου, esse κομμωτικὸν, lenocinii plenum, apud Hermog.

Κομμωτικῶς, comptè. Hermog.

Κομμωτίζω, curiosius orno.

ΚΌΜΠΟΣ, ου, ὁ, crepitus: propriè apri dentes acuentis. (☞ A κόπτω.) Iliad. λ'. Ἀμφὶ δέ τ' ἀΐσσονται, ὑπαὶ δέ τε κόμπος ὀδόντων Γίγνεται. Item sonitus qui à saltantibus pede terram pulsando editur. Od. θ'. πολὺς δέ τε κόμπος ὀρώρει. Sunt et κωδωνοφόροι κόμποι, apud Eurip. in Rheso, sonitus ex tintinnabulis. Dicitur etiam de verborum ampullis, seu inani verborum crepitu, ac vana grandiloquentia, jactatione seu jactantia. Æschin. contra Ctesiph. ἀφελὼν τὸν κόμπον καὶ τὴν ἀλαζονείαν τοῦ ψηφίσματος. Thucyd. lib. 2. πλούτῳ τε ἔργου μᾶλλον καιρῷ ἢ λόγου κόμπῳ χρώμεθα, divitiis magis utimur ad opportunitatem rerum gerendarum, quàm verborum ostentatione et jactatione. Apud Soph. in Ajace, κόμπους πάρεστι, exp. gloriari licet. (Æsch. Pr. 1030. Ag. 621. pro λόγος.)

Κομπὸς, οῦ, ὁ, jactator: jactabundus. Eurip. in Phœniss. Κομπὸς εἶ, σπονδαῖς πεποιθὼς, αἵ σε σώζουσι θανεῖν. Item κομπὸς λόγος, apud Etym. oratio jactabunda, jactantiæ et insolentiæ plena.

Κομπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, jactans, sui jactabundus. Thuc. l. 2. Et, τὸ κομπῶδες, jactantia, seu jactatio sui.

Κομπωδῶς, jactanter, jactabundè.

Κομπέω, crepito, strepitum edo, qualem aper acuens seu collidens dentes. Item generalius, sonitum edo, Iliad. μ'. Ὣς τῶν κομπεῖ χαλκὸς ἐπὶ στήθεσσι φαεινὸς Ἄντην βαλλομένων. Dicitur etiam de vasorum sonitu: teste Eust. Item crepo, i. verborum ampullas projicio, vana grandiloquentia seu jactantia verborum utor: sicut Horat. dixit, sulcos et vineta crepat mera. Soph. in Ajace, Τοιαῦτ' ἐκόμπει μῦθον. Eurip. in Orest. δράσας δ' ἐγὼ Δῖ', ὡς σὺ κομπεῖς, τοῦθ' ἔπαισα τὸν γέρων. (Æsch. Pr. 946.)

Κομποῦμαι, jactanter aliquid dico. Thuc. l. 6.

Κομπηρὸς, οῦ, ὁ, jactans sui, jactabundus. idem quod κομπός.

Κομπάζω, F. άσω, idem quod κομπέω. Plutarch. πρὸς ταῦτα Κράσσου κομπάσαντος, insolenter et fastosè dicentis. (Æsch. S. c. Th. 442. Eum. 209. 593. Ag. 1139. Soph. El. 1507. Κομπάζομαι. Æsch. S. c. Th. 486. Ag. 584.)

Κόμπασμα, τὸ, id ipsum in quo nos jactamus: seu in quo nos efferimus et gloriamur. Greg. contra Julianum. (Æschyl. S. c. Th. 800. ἀνδρὸς κομπάσμασι. Pr. 360. 98. Aristoph. R. 971.)

Κομπασμὸς, οῦ, ὁ, jactatio, jactantia: vel elatio, insolentia verborum. Plutarch.

Κομπαστὴς, οῦ, ὁ, jactator: idem quod κομπός. schol. Eurip.

Κομπαστικῶς, jactabundè, more eorum qui sese jactant.

Composita.

Αἰθαλοκομπία, ἡ, fumi instar vana jactantia. Suid.

Ἄκομπος, alienus à jactantia et ostentatione. [Æschyl. Sept. c. Theb. 560. ἀνὴρ ἄκομπος, χεὶρ δ' ὁρᾷ τὸ δράσιμον. minime jactabundus.]

Ἀκόμπαστος, idem. Æschyl.

Ἀντικομπάζω, contrà jactabundè me effero. Plut. in Ant. Soph. in Ajace, Μέγ' ἀντικομπάσειας, ἄρτι εἰ λάβοις, magnoperè te jactitaris.

Ἀποκομπάζω, insolentius me effero, vel me jacto. in anth. epig. [Eurip. Herc. Fur. 981. Ὁ δ' ἠλάλαξε, κἀπεκόμπασεν τάδε, &c.]

Βαρύκομπος, fastuosus. Pind. [Pyth. E. 76. αὐδῶ γε καὶ βαρύκομπον Αἰτνας πυρὶ δάματι φέγγος, &c. Not. Κόμπος est propriè, Crepitus aprorum dentes acuentium. Schmidt. vert. Dentibus—acutis—terribiles.]

Δημόκομπος, qui se jactat ad populum. Suid.

Ἐγκομπέω, ῶ, jactito me inter. Plut. de Deo Socr.

Ἐκκομπάζω, efferor, insolesco. Soph.

Ἐπικομπέω, jactito, ostento. Thuc. l. 4. et 8.

Ἐπικομπάζω, idem: jactabundis verbis prædico et effero. Basil. Item jactabundis verbis addo. Plut. in Camillo.

Εὔκομπος, compositus. [Eurip. Troad. 151. Πολὺς ὀρχηλᾶν πληγαῖς Φρυγίαις εὐκόμποις ἐξῆρχον θεούς.]

Κρημνοκόμπος, qui verbis præruptis et arduis gloriatur. Suid.

Μελίκομπος, dulcedine glorians, qui mellito sono gloriatur. Pind. [Isthm. Od. B. 46. —— Οὔτι, μελικόμπους ἀοιδάς.]

[Μυκτηρόκομπος —— φιμοὶ δὲ συρίζουσι βάρβαρον τρόπον Μυκτηροκόμποις πνεύμασιν πληρούμενοι. Æsch. S. c. Th. 470.]

Περικομπέω, circumquaque jacto. Thuc. lib. 6. Item, crepitum seu sonitum circumcirca edo. Sap. Sol. 17.

Προδοσίκομπος, qui promissa sua prodit. qui frustrà et in vanum aliquid promittit, qui suis promissis non stat. Eust. et Suid.

Στυφόκομπος, seu στυφοκόμπος, dicitur de gallinaceo pugnaci, item de coturnice. Aristoph. in avibus.

Ὑπέρκομπος, supra modum jactabundus, jactator, supra modum gloriosus. Plut. in Themist. (Æsch. S. c. Th. 397. 410. Pers. 342. 796. 829. 833. ὑπέρκομπος ἄγαν.)

Ὑπερκόμπως, supra modum jactanter, seu jactabundè, superbè. Hes.

Ὑψίκομπος, elatus, jactator qui jactando sese effert, superbus.

Ὑψικόμπως, superbè, arroganter, nimium se efferendo et jactando. Soph. in Ajace.

Φιλόκομπος, jactationis amans, qui sese jactare amat et efferre.

Φιλοκομπέω, jactationum amans sum, jactitare et efferre me amo. Suid.

Ψολοκομπία, fumosa jactantia, vana, et inanis. Aristoph. in Eq.

Ψολοκομπίας, fumidus jactator, vanus et levis. Hesych.

ΚΟΜΨΟ'Σ, οῦ, ὁ, scitus, elegans, bellus, venustus. Aristoph. in Vesp. ἐπὶ τῷ κομψὸς εἶναι προσποιεῖ. Athen. lib. 14. Ὁ πρῶτος εὑρὼν κομψὸς ἦν τραγήματα. Item lepidus, facetus, urbanus, festivus. Aristoph. in Nub. † 649.† εἶναι κομψὸν ἐν συνουσίᾳ. Plutarch. in Pericle, κομψοῦ δὲ φανέντος τοῦ λόγου. Sic et apud Aristotel. Pol. 2. et 3. ¶ Item loquaculus, garrulus, schol. Soph. ¶ Item vafer, versutus. Aristoph. in Avib. Μὴ 'γὼ νόημα κομψότερον ἤκουσά πω; ¶ Item qui plenus est jactantiæ et superbiæ. ☞ Derivari dicitur à κόμπος, annotaturque, si dicatur ἐπὶ πανούργου, κομψὸν significare τὸ κακότροπον καὶ διεστραμμένον τῇ διανοίᾳ. (sicut Erotianus quoque κομψὸν apud Eurip. pro στρεβλὸν accipi tradit:) sin verò ἐπὶ τοῦ ἐπαινετοῦ, dici κομψὸν παρὰ τὸ κεκοσμημένον εἶναι, veluti εὐσταλῆ καὶ πρεπωδῆ.

Κομψῶς, scitè, eleganter, lepidè, festivè. Aristot. polit. 4. † Xen. Pæd. 1. 3. 7.†

Κομψότης, ητος, ἡ, elegantia, lepor, festivitas. Exp. et argutia, subtilitas, ex Plut. epist. 10.

Κομψεύω, vel potius κομψεύομαι, scitè seu festivè aliquid dico aut facio. Exponitur et, scitè ac urbanè cavillor, ex Plat. lib. 4. de rep. Item κομψεύομαι pass. scitè et eleganter fio, seu componor, lepidè componor. Dionys. Halicarn. Item lepidè dicor, scitè dicor. Plato in Phædro, ἀλλ' αὐτὸ δὲ τοῦτο καὶ κεκόμψευται, scitè dictum est. Erotianus apud Hippocrat. κεκομψευμένως accipi annotat pro πανουργευσάμενος, quoniam Attici κομψεύειν appellant πανουργεῖν, et κομψὸν τὸ στρεβλόν.

Κομψεία, ἡ, elegantia, festivitas, lepor. schol. Arist. Item vafricies.

Κόμψευμα, τὸ, scitamentum, speciosus sermo. ex Luc. et Greg.

Composita.

Ἄκομψος, ου, ὁ καὶ ἡ, inelegans, illepidus, non festivus. Plut. de educatione puerorum; Ἐγὼ δ' ἄκομψος εἰς ὄχλον δοῦναι λόγον. Item vilis, εὐτελὴς, apud Suidam. Item simplex, non astutus.

Ἀκόμψως, ineleganter, illepidè. Plut. ibid.

Κατακομψεύεσθαι, scitè et eleganter dicere. Basil.

Περίκομψος, perelegans, perbellus, admodum scitus, vel festivus. [Aristoph. Pac. 993. Παῦσον δ' ἡμῶν τὰς ὑπονοίας Τὰς περικόμψους, &c.]

Ὑπόκομψος, festivus, bellus, elegans. Polem. in Phys.

Ὑποκομψίας, ου, ὁ, elegans, facetus. Hesych.

ΚΟ'ΝΑΒΟΣ, ου, ὁ, sonitus, strepitus. Od. κ'. ἄφαρ δὲ κακὸς κατὰ νῆας ὀρώρει Ἀνδρῶν ὀλλυμένων, νηῶν θ' ἅμα ἀγνυμενάων.

Κοναβέω, ῶ, resono, sonitum reddo. Il. β'. ἀμφὶ δὲ νῆες Σμερδαλέον κονάβησαν ἀϋσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν. † Hes. Th. 840.†

Κοναβηδὸν, cum sonitu. in Epigr.

Κοναβίζω, idem. Od. κ'. ἀμφὶ δὲ δῶμα Σμερδαλέον κονάβιζε.

ΚΟ'ΝΔΥ, Hesych. dicit esse poculum barbaricum, apud Athen. lib. 11. καὶ κόνδυ καὶ ψυκτῆρα καὶ κυμβίον. Nicomachus Persicum esse poculum scribit. Athenæus Asiaticum, decem cotylarum capax. Pancrates, σπένδων ἐκ κόνδυος ἀργυφέοιο Νέκταρος.

ΚΟ'ΝΔΥΛΟΣ, ου, ὁ, digiti articulus et junctura: seu nodus et curvatura qua digitus flectitur: seu tuber in digitorum juncturis. Aristot. lib. 1. de an. κόνδυλον vocari scribit τὸ τοῦ δακτύλου καμπτικόν. ¶ Frequenter etiam accipitur pro digitis in condylos contractis, seu pugno: vel ictu quo petimus aliquem digitis ita compressis. Demosth. contra Midiam, ὅταν κονδύλοις, ὅταν ἐπὶ κόῤῥης, quum pugnis et in malam cædit. Plut. in Alcibiade, ἐνέτριψε κόνδυλον. In eodem, κονδύλῳ καθικόμενος αὐτοῦ. Sic apud Aristoph. ἢν ὁ παῖς οἶνον αἰτῇ, κόνδυλον αὐτῷ δίδω, si vinum petat, pugnos ei ingere. ¶ Κόνδυλος dicitur etiam junctura in brachio et humero, vel tuber et nodus in earum juncturis extans. Poll. lib. 2. Gal. quoque commentario 1. in lib. Hippocr. περὶ ἀγμῶν, à quibusdam κόνδυλον vocari scribit τὴν κεφαλὴν τοῦ βραχίονος.

Κονδυλώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, nodos et tubera in digitorum juncturis et curvaturis extantia repræsentans: ut, κονδυλώδεις ἀποφύσεις, in vertebris cervicis, apud Gal. in lib. de ossibus.

Κονδυλίζω, F. ίσω, digitis in condylos contractis verbero, pugnum impingo, pugno cædo, apud Suid. ὁ δὲ Ἡρακλῆς παῖδα, νίπτρα προσφέροντα οἱ κατὰ δεῖπνον, κονδυλίσας ἀπέκτεινε.

Κονδυλίζομαι, pugnis cædor. Laërt. in Socr.

Κονδυλισμὸς, plaga pugno incussa, vel ictus pugno factus.

Κονδυλόομαι, οῦμαι, intumesco, extubero instar nodorum et tuberum in juncturis digitorum. Hesych.

Κονδύλωμα, τὸ, tuber quale est nodorum in juncturis digitorum. Hierocl. in Hippiatr.

Κονδύλη, ἡ, tuber, vibex, schol. Aristoph.

Composita.

Ἀκόνδυλος, non habens nodos digitorum.

Δικόνδυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, duos nodos seu duo tubera habens. Aristot. hist. an. l. 1. cap. 15.

Κατακονδυλίζω, idem quod κονδυλίζω. Æschin. contra Ctesiph.

Μετακόνδυλα, dicuntur tubera in ea digiti junctura quæ vicina est metacarpio. Poll.

Μονοκόνδυλος, unum nodum seu tuber habens. Aristot. histor. an. l. 1. c. 15.

Προκόνδυλα, dicuntur tubera et nodi in ea digiti curvatura et junctura quæ ungui vicina est. Ruff. Ephes.

Ῥυποκόνδυλος, sordidus, valdè parcus: ducto nomine ab iis quibus sordes in unguibus resident, nec tantillum sumptus facere valent, ut tonsori dent nummum qui eos repurget. Suid.

Τρικόνδυλος, ternas in digitis juncturas et curvaturas habens, seu ternos in eis nodos et tubera extantia.

ΚΟΝΕ'Ω, festino, propero, curro, Hesych. Item operor, eidem Hesych. Item ministro, famulor. ☞ Eustath. annotat, veteres exposuisse ἐνεργῶ et ποιῶ, deduci à ποιεῖν volentes, Ionico more π in κ mutato. At in prima significatione à κόνις deducitur, metaphora sumpta à cursoribus inter properandum pulverem excitantibus.

Κονέος, ου, ὁ, minister, famulus. Hesych.

Composita.

Ἀγκονέω, ῶ, studiosè in aliquo opere versor, opus aliquod accelero.

[Ἀγκονεῖν. Aristoph. Lysistr. 1315. Ἀγκονίσασαι. Schol. μετὰ σπουδῆς ἐνεργοῦσαι. Flor. Christianus ad 1305. p. 234. hæc habet. At vero πῶλοι κόραι, sunt παρθένοι, alias ἑταῖραι, quas ἀγκονισάσας ait, id est, ἐγκονισάσας, verbo ficto a labore per pulverem.]

Ἀγκόνος, ου, ὁ, minister, famulus. Hesych.

Ἀγκονὶς, ίδος, ἡ, ministra, famula.

Διακονέω, famulor, ancillor, ministrum, seu famulum ago. Plerumque cum dativo: ut Dem. ἑαυτοῖς διακονοῦντες. Athen. lib. 6. εἴθισται γὰρ ἐν ταῖς οἰκίαις, διακονεῖν τὰς νεωτέρας ταῖς πρεσβυτέραις. Apud Plat. de rep. l. 2. διακονεῖν πρὸς ὠνήν τε καὶ πρᾶσιν, operam suam locare ad vendendum et emendum. Apud eundem, διακονῶ σοι ταῦτα, hæc tibi servitia præsto. Et cum accus. διακονεῖν γάμους, ministrum agere in parandis et adornandis nuptiis. Athen. l. 9.

Διακονέομαι, obsequiis et operis color ac observor. Matth. 20. ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι. Item activè pro διακονῶ. Luc. τοῖς τὰ ἐρωτικὰ διακονουμένοις, amorum ministris.

Διακόνημα, τὸ, opera à ministro præstita, ministerium. Aristot. pol. 1. Item διακονήματα dicuntur utensilia ad supellectilem pertinentia, Athen. l. 6.

Διακονίζω, et διακονίζομαι, idem quod διακονέω, et διακονοῦμαι. Luc. ἀνθρώπους διακονίζεσθαι εἶναι. Dicuntur et legati διακονήσασθαι. Poll. l. 8.

Διάκονος, ου, ὁ καὶ ἡ, minister, ministrator, famulus: et ministra, ministratrix, famula. (Æsch. Pr. 941.) Aristotel. eth. 7. c. 6. et Athen. lib. 10. Dicitur et de legatis. Poll. lib. 8. Item de magistratu, Rom. cap. 13. Et de ministris verbi divini, sæpè in Novo Test. Item διάκονοι peculiariter in ecclesia dicuntur distribuentes eleemosynam pauperibus, eorumque curam gerentes: seu ærarii ecclesiastici œconomi. Compar. διακονέστερος, expeditior et celerior in ministrando, apud Suid. in proverb. Φρὺξ ἀνὴρ πληγεὶς, ἀμείνων καὶ διακονέστερος. Pro διάκονος Ionicè in Epigram. dicitur διήκονος.

Διακόνισσα, diaconissa, ministra, ministratrix. in Anth.

Διακονία, ἡ, ministerium. Aristot. pol. 1. et 2. Plut. symp. 5. Interdum de ministerio publico, seu officiis quæ reipublicæ præstantur. Demosth. pro cor. Æschin. contra Ctesiph. Item de legatione. Theo. l. 1. Et de diaconorum ministerio. Synes. ep. 66.

Διακονίαι, appellantur quoque instrumenta ad supellectilem pertinentia. Athen. l. 5.

Διακονικὸς, οῦ, ὁ, ministratorius, ad ministrum pertinens. Ut, διακονικαὶ πράξεις, munera quæ ministri exequuntur, Aristot. pol. 3. Et, διακονικὰ ἔργα, apud eundem pol. 7. c. 14. Item promptus ad exequenda ministeria, officiosus: vel peritus exequendorum ministeriorum. Aristoph. in Pluto. Plat. in Gorg. τὸ διακονικὸν, sacrarium seu secretarium; in Canon. 21. concil. Laod.

Διακονικῶς, ministratorio more, more eorum qui ministrant. Athen. lib. 4.

Διακονεῖον, ου, τὸ, diaconium: sacrarium, locus ubi diaconi congregantur. dist. 23.

Διακόνιον, diaconatus. Item placentæ quædam species. Athen. l. 14. Suid. ex Menecle.

Διακονὶς, adornatio: textura quædam: item homo gracilis.

Decomp. Ἀντιδιάκονος, vicissim ministri officio fungens, vicissim serviens. Strabo.

Αὐτοδιάκονος, qui ipse sibi ministrat et famulatur. Eust.

Αὐτοδιακονία, quum quis suo ipsius, non alieno ministerio, utitur. Athen. l. 1.

Κακοδιάκονος, malus administrator rei familiaris. Hesych.

Παραδιακονέω, administro. Aristoph. Et, perperam administro.

Ὑποδιάκονος, subdiaconus, in canon. Apost.

Ἐγκονέω, festino in, festinus et celer sum in aliquo negotio exequendo. Il. ω'. Αἶψα δ' ἄρ' ἐστόρεσαν δοιὼ λέχε' ἐγκονέουσαι. Sic et Od. ή. et ψ'. Eurip. in Hecuba, Σπεύδωμεν, ἐγκονῶμεν, festinemus, acceleremus. Aristoph. in Avib. Οὐ θᾶττον ἐγκονεῖτε; (Ran. Æsch. Pr. 961. Soph. Tr. 1272.) Exp. etiam, operor, item laboro, seu cum sedulitate laboro, teste Eust.

Ἐγκονὶς, ίδος, ἡ, famula, ministra. Suid.

Ἐγκόνως, properanter. Hesych.

[Ἐγκονητί. Pind. Nem. Od. Γ. 60. Καὶ ποσσὶν θέων κατέμαρψεν ἐγκονητί.]

[Ἐγκονίζω. Xenoph. Conviv. cap. 3. § 8.]

Κατεγκονέω, (*decomp.*) festino.

ΚΟΝΙ'ΛΗ, ης, ἡ, cunila: herba quæ et Herculeum origanum. Nicand. in Ther.—— [illegible] τε κονίλην, Ἥντε καὶ Ἡράκλειον ὀρίγανον ἀμφενέπουσι. Idem in Alexip. Πολλάκι δὲ θρύπτειραν [illegible] κονίλην: ubi schol. exp. κονίαν, lixivium.

ΚΟ'ΝΙΣ, † ιος,† εος, ἡ, pulvis. Iliad. ι'. Οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε. Luc. ἀλλὰ πάντα μία ἡμῖν κόνις, uno pulvere omnia conficimus. Herodian. l. 6. κόνις δὲ πόῤῥωθεν ἀνεγειρομένη φαίνεται, pulvis è longinquo excitatus videtur. ¶ Item cinis. Il. σ'. Ἀμφοτέρῃσι δὲ χερσὶν ἑλὼν κόνιν αἰθαλόεσσαν, Χεύατο κὰκ κεφαλῆς. (Theocr. εἰδ. 91.) ☞ Eust. à κονίω derivari tradit, significante κόπτω, ut κόνις sit ἡ εἰς σμικρὰ κεκομμένη γῆ, vel ἡ εἰς λεπτομερῆ μόρια χωρίσασα γῆ. ¶ Item lixivium. Plutarch. symp. 6. probl. ult. ¶ Κόνις, ιδος, ἡ, lens, i. pediculorum veluti ovum pilis adhærens. Aristot. hist. an. l. 5. c. 31. Diosc. l. 2. c. 101. (de melle) φθεῖρας καὶ κονίδας φθείρει καταχριόμενον.

Κονίω, vel κονίζω, pulvere impleo. Il. ξ'. Εὐρὺ κονίσουσι πεδίον. Item pulvere fœdo, pulvere conspergo. Il. φ'. ἐκόνισσε δὲ χαίτας. ¶ Item pulverem moveo, pulverem excito. Il. ψ'. τοὶ δὲ πέτοντο κονίοντες πεδίοιο. † Hes. Asp. 349.† (Æsch. S. c. Th. 60. κονίοντας. Pers. 163.) ¶ Item oblino: propriè pulvere oblino, ungo: unde apud Theocr. idyl. 1. Κισσὸς ἑλιχρύσῳ κεκονιμένος. ¶ Item festino, propero. Hesych.

Κονίομαι, seu κονίζομαι, pulvere fœdor. Luc. in Tim. πανταχόθεν [illegible] κεκονιμένος. Sic sæpè apud Hom. κεκονιμένοι ἐκ πεδίοιο φεῦγον. Item in pulvere volutor et versor. Athen. lib. 9. (Theoc. Id. 1. 30.) ¶ Item ad pugnam me paro athletarum more, qui in manus spuentes pulverem assumebant, ut fortius tenere aliquid possent. Philo de vita M. l. 3. Eust. et Suid. ¶ Κονίζεσθαι, Hesych. etiam exponitur φθείρεσθαι.

Κονιστήριον, ου, τὸ, q. d. pulveratorium: locus in quo athletæ, oleo peruncti, se pulvere obducebant; seu locus, ubi luctatori post ceroma pulvere aspergebantur. Utitur Vitruv. l. 5. c. ult.

Κονίστρα, ας, ἡ, volutabrum pulvereum: cavum pulvereum, in quo aves pulveratrices aut se volutare aut parere solent. Aristot. hist. an. l. 9. cap. 8. Est etiam athletica seu palæstrica conistra. Plut. symp. 2. Probl. 4.

Κονιστικὸς, οῦ, ὁ, qui in pulvere volutari solet. Athen. lib. 9. ex Aristot. hist. an. lib. 7.

Κόνιστρον, ου, τὸ, pulvis, vel pulvereum volutabrum. Suid.

Κονίσαλος, seu κονίσσαλος, pulvis excitatus seu motus. Il. γ'. Ὣς ἄρα τῶν ὑπὸ ποσσὶ κονίσαλος ὤρνυτ' ἀελλής. Sic et Il. ε'. et χ'. Dicitur et de pulvere quo athletæ ceromate inuncti in conisterio se oblinunt, Galen. l. 2. et 3. ὑγιεινῶν. ¶ Significat etiam pudendum, Etymol. seu numen quoddam Priapeum: ut apud Athen. lib. 10. et Synes. ep. 32.

Κονισάλεος, pulverulentus. Suid. et Hesych.

Κόνιος, ου, ὁ, pulvereus: ut, Ζεὺς κόνιος, apud Pausan. in Att.

Κόνιον, τὸ, pulvis. Suid.

Κονία, ας, ἡ, pulvis: idem quod κόνις et κόνιον. Il. β'. ποδῶν ὑπένερθε κονίη Ἵσταντ' ἀειρομένη. Sic et Il. λ'. et alibi passim apud Hom. † Pluralis est apud Hesiod. Asp. 365.† (Æschyl. Ag. 64. Aristoph. R. 724.) Item arena seu sabulum littoreum aut fluviatile. Il. φ'. Item cinis, lix, seu cinis foci. ¶ Item calx, opus tectorium; seu albarium, quo muri inducuntur et dealbantur: ut, ἄσβεστος κονία, calx non extincta: apud Ægin. l. 3. c. 53. ¶ Item lixivium, seu lixivia. Aristot. Diosc. l. 1. c. 187. Plut. Theophr. Gal.

Κονιάω, pulvere impleo. Suid. Item pulvere aspergo, seu respergo. unde pass. apud Luc. Ὁρῶσι ῥερυπωμένον, καὶ τὸ σῶμα κεκονιαμένον. ¶ Item calce induco, seu obduco, dealbo calce. Demosth. Olynth. 3. τὰς ἐπάλξεις ἃς κονιῶμεν. ¶ Item cerusso, fuco: ut, κονιῶ τὸ πρόσωπον. Philostr. in epist.

Κονιῶμαι, pulvero me, in pulvere me voluto. Aristot. hist. an. lib. 1. cap. 31. Item opere albario inducor, calce dealbor. Plutarch. in sympos. et Matth. 23. Item activè, calce illino. idem quod κονιῶ. Aristot. hist. an. l. 8. c. 2.

Κονίαμα, τὸ, id quod calce inductum est, opus albarium, seu tectorium. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. ult. Athen. l. 13.

Κονίασις, ἡ, albarii seu tectorii operis inductio, loricatio et instructio quæ fit opere albario.

Κονιατὴς, οῦ, ὁ, tector: qui opere albario et tectorio parietes inducit. Hesych. Pro eodem scribitur et κονιάτης, apud Suid.

Κονιατὸς, οῦ, ὁ, albario et tectorio opere inductus, calce illitus. Theophrast. de caus. pl. l. 4. c. ult. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 4. καὶ γὰρ οἶνος πολὺς ἦν, ὥστε ἐν λάκκοις κονιατοῖς εἶχον.]

Κονίω, et κονιῶ, pulverem excito, pulverem moveo.

Κονίομαι, in pulvere versor, i. in pulvere athletico et palæstrico exerceor.

Composita.

Ἀκόνιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sine pulvere fit, pulveris expers. Item non illitus calce, seu calce non loricatus. Item pice non oblitus, non picatus. Diosc. l. 1. c. 94.

Ἀκονιτὶ, sine pulvere, sine jactu pulveris aut tactu. Plin. lib. 35. c. 11. Metaphoricè significat, citra laborem, nullo cum periculo et difficultate, citra certamen. Thuc. l. 4. Herod. l. 2. et 8.

Ἀκονίτως, idem. Hesych.

Ἀκονίατος, qui calce illitus non est, opere tectorio non obductus. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. ult.

Διακονίω, pulvere perlino. Item pice perlino. Hesych.

Διακονίομαι, lorico me pulvere, more athletæ: in palæstra ad certamen me paro. Plut. de solert. anim.

Ἐγκόνιος, qui in pulvere est seu versatur.

Ἐγκονίομαι, pulvere perfundor, ut luctatores et athletæ: Xenoph. in symp.

Ἐλαιοκονία, albarium ex oleo. Eust.

Παγκόνιτος, omnino pulvere adspersus, laboriosissimus, omne genus certaminis expertus: ut, παγκόνιτα ἄεθλα. (Soph. Tr. 513.)

Συγκονίομαι, in eodem pulvere versor.

Συγκονιῶμαι, idem. Plut. de discern. adul. ab am. περὶ [illegible].

Ὑποκονίω, pulverem suscito, vel pulvere aspergo. Item pulvere sublino. Plut. οὐδὲ ὑπεκονίσατο, τὸν λαβεῖν αὐτὸν [illegible] καὶ ἔφευγεν.

Ὑποκόνισις, ἡ, pulveris excitatio, pulveratio: pars quædam agriculturæ. Theophr. de caus. pl. l. 3.

Ὑποκονιῶ, pulverem suscito, pulverem subtus moveo. Theophrast. hist. pl. l. 2. c. 8.

ΚΟ'ΜΑΡΟΣ, commarus: arbor apud Alexandrinos, quam prolixè describit Athen. l. 14. ex Agathocle Cyziceno.

ΚΟ'ΝΝΟΣ, ου, ὁ, barba. Luc. in Lexiph. ὡς ἂν σὺ περὶ πολλοῦ τὸν κόννον καὶ τὴν κορυφαίαν [illegible].

(ΚΟΝΝΩ˜, intellige. Æsch. Suppl. 170.) [κοννῶ δ' ἄτας γαμετὰς οὐρανόνικον. Novi.]

ΚΟΝΤΟ'Σ, οῦ, ὁ, contus, ξυστόν. Hom. Od. ι. Αὐτὰρ ἐγὼ χείρεσσι λαβὼν περιμήκεα κοντὸν Ὦσα παρέξ.

Κοντωτὰ πλοῖα, navigia contis instructa: seu quæ contis impelluntur, non remis: et sunt minora et actuaria. Meminit Diodor. Sicul. et Appian.

Κοντίλος, idem quod κοντός. Hesychio est coturnix: Item serpens quidam.

Ἀντικόντωσις, (comp.) renixus qui fit conto, hoc est, conto inniti, conto fulcire gradum; quum videlicet aliquis loco cruris conto corpus fulcit. Hippocr. de artic. et Gal. in lex.

ΚΟ'ΠΡΟΣ, ου, ἡ, stercus, fimus. Xenoph. de re equest. τὴν κόπρον καὶ τὰ ὑποστρώματα τοῦ ἵππου ἐκφέρειν εἰς ἓν χωρίον, fimum et stramentum equi. Theophr. hist. pl. lib. 2. cap. 8. ἡ δὲ κόπρος οὔτε πᾶσιν ὁμοίως, οὔθ' ἡ αὐτὴ πᾶσιν ἁρμόττει. Ibidem, κόπρος δριμυτάτη. Dicitur etiam de luto seu cœno. Iliad. χ'. Πάντας δ' ἐλλιτάνευε, κυλινδόμενος κατὰ κόπρον. Dicitur etiam de bubili seu boum stabulo. Iliad. σ'. (de bobus.) Μυκηθμῷ δ' ἀπὸ κόπρου ἐπεσσεύοντο νομόνδε. Sic et Od. κ'. et apud Callim. hymno in Dianam.

Κοπρηρὸς, οῦ, ὁ, stercoreus, stercorosus.

Κόπρεος, ου, ὁ, idem. Κόπρεος ἀνὴρ, homo vilis, et qui stercora colligit. Suid.

Κοπρία, ας, ἡ, stercus. Suid. Item sterquilinium, fimetum. Chrys.

Κόπριον, ου, τὸ, stercus, fimus. Plut. symp. 4. νέκυες γὰρ κοπρίων ἐκβλητότεροι, stercore abjectiores. Naz. κόπρια περιβαλεῖν, fimum circumjicere, fimum ingerere.

Κοπριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, stercorosus.

Κοπρίων, ωνος, ὁ, scarabæus quidam: ita dictus quòd stercoreas pilas provolvat. ex Hippocr.

Κοπρὼν, ῶνος, ὁ, sterquilinium, fimetum, locus in quem stercora et fimus egeritur. Poll. l. 5. c. 14. et apud Athen. l. 10.

Κοπρεῖος, apud Chrysost. pro homine ultimæ sortis poni traditur, quasi sterquilinarius.

Κοπρόω, stercoro. Eustath.

Κόπρωσις, εως, ἡ, stercoratio. Theophr. hist. pl. l. 2. c. 8.

Κοπρέω, stercoro. Od. ρ'. Pro eodem dicitur et κοπρίζω.

Κοπρίζω, stercoro, stercore satio, stercus ingero. Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 12.

Κοπρισμὸς, οῦ, ὁ, stercoratio, stercoris seu lætaminis ingestio. Theophrast.

Κόπρισις, εως, ἡ, idem. Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 12.

Composita.

Ἄκοπρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui stercoratus non est, cui fimus non est ingestus.

Ἀκόπριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 13.

Διάκοπρος, stercoratus, stercorosus. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 13.

Ἐκκοπρωτικὰ φάρμακα, laxativa medicamenta.

Μυόκοπρος, muris stercus, muscerda.

Φιλόκοπρος, stercoris seu fimi amans, qui stercorari amat.

ΚΟ'ΠΤΩ, F. ψω, scindo, seco, findo. Interdum exp. amputo, succido, cædo. Xenoph. Hellen. 5. ἀπιὼν, ἔκοπτε τὰ δένδρα. Et Hellen. 3. ἐπιχειροῦντες, κόπτειν καὶ καίειν τὴν χώραν. ¶ Item vulnero, saucio. Sic apud Homer. Κόψε γὰρ αὐτὸν ἔχοντα κατὰ στῆθος παρὰ μαζὸν, Ἰδνωθεὶς ὀπίσω. Hinc metaph. apud Plutarch. in Alcib. καὶ προσκείμενος ἔκοπτε τὰς ναῦς, καὶ συνετάραττε τῶν ἐχθρῶν ἀπολειπομένας. ¶ Item cædo, icio, percutio, ferio, verbero. Κόπτειν ποτὶ γαίῃ, allidere solo, Odyss. ι. ¶ Item impello, pulso. Aristoph. in Plut. Τίς ἔσθ' ὁ κόπτων τὴν θύραν; quis pulsat fores? (R. 735. θύραν κόπτω. 463. Æsch. Ch. 421.) Sic et Xenoph. Hellen. 6. et Plutarch. in Alcib. ¶ Item cudo, vel etiam percutio: (ea signific. qua nummi, dum signantur, percuti dicuntur.) Aristotel. Œcon. 2. οὐκ εὐπορῶν δὲ ἀργυρίου, νόμισμα ἔκοψε τοῦ κασσιτέρου, ex stanno nummos percussit. ¶ Item tundo. Arat. πυμάτῃ δ' [illegible] κόπτηται [illegible]. Cic. interpretatur, Extrema nitens plumato corpore corvus Rostro tundit. Aristot. hist. anim. lib. 9. cap. 1. (de cirro ave) γαμψώνυχες γὰρ ὄν, ἐπιτίθεται, καὶ λυμαίνει κόπτων. ¶ Pisces quoque apud Aristotel. dicuntur κόπτειν, quum assilientes quasi tundunt suo rostro rem aliquam: item vermes, quum rodentes aliquid et ipsi veluti tundunt. ¶ Item obtundo, ἐνοχλῶ. Plutarch. in Phocione, καὶ κόπτοντες αὐτὸν πολλάκις ἐρωτήμασί τισι. ¶ Item succutio, ut equus sessorem succutere dicitur. Xenoph. de re equest. κόπτει τὸν ἀναβάτην.

Κόπτομαι, scindor, secor, findo: ut apud Hesiod. in Asp. † 63.† κόνις δέ σφ' ἀμφιδεδήει, Κοπτομένη πλεκτοῖσιν ὑφ' ἅρμασι, fissus seu scissus à curribus. Dicitur aliquis etiam κόπτεσθαι dictis mordacibus, ut proscindi et concidi apud Latinos. Epigr. lib. 2. Ὡς αἰεὶ κόπτῃς ῥήμασι καὶ ξενίοις, ut semper concideris verbis et [illegible]. ¶ Item vulneror, saucior. ¶ Item impellor, pulsor. Aristot. de mundo, ἐγκαθειργμένον πνεῦμα ἐν τῇ γῇ κόπτεται μετὰ ῥᾳδίου βίας, ventus in terra cohibitus. ¶ Item cudor, percutior: ut apud Herodian. lib. 2. νομίσματά τε αὐτοῦ κοπῆναι ἐπέτρεψε, nummosque imagine ejus percuti jussit. ¶ Κόπτεσθαι dicuntur etiam frumenta et semina quum vitiantur, inprimis cùm inimica et malefica animalia eis innascuntur: Theophr. hist. pl. lib. 8. cap. 10. et de caus. lib. 4. c. ult. ¶ Item succutior. Xen. de re equestr. ¶ Item vexor: interdum et fatigor, fatisco, lassesco. Demosth. Olynth. 2. (de subditis Philippi.) κόπτονται δ' ἀεὶ ταῖς στρατείαις ταύταις ἄνω τε καὶ κάτω, λυποῦνται, καὶ συνεχῶς ταλαιπωροῦντες. ¶ Item præcidor: (signif. obscœna.) Aristoph. in Ran. κεκόπτετ' ἐγκεκυφώς, præcidebatur acclinatus. (428. Æsch. Pers. 683. φρενῶν κεκομμένος. Ag. 487.) ¶ Item plango, seu pectus manu plango, pectus percutio manu. Luc. de sacrif. πενθοῦσι τὸ ἱερεῖον, καὶ κόπτονται περιστάντες ἤδη πεφονευμένον. Et cum accus. cum planctu deploro, plangore et lamentationibus prosequor. Epigr. l. 2. Μηκέτι [illegible], Μάρκε, τὸ παιδίον, ἀλλ' ἐμὲ κόπτου, sed me plange et lugeto.

Κόμμα, τὸ, segmen. Item cæsum, incisum, incisio: pars seu membrum periodi imperfectum. Quintil. lib. 9. cap. 4. et Demetr. ¶ Item nota seu signum in nummo percusso: moneta. Aristophan. in Ran. (738.) et metaph. apud eundem in Pluto. et Synes. ep. 32. ¶ Item κόμματα, aquarum emissaria, et incilia, ad hoc inventa et structa, ut aquæ aut in campos arvales admitti possent, aut intra alveum contineri.

Κομματικὸς, οῦ, ὁ, incisis et commatis constans: vel in quo incisa et commata crebra sunt. Hermog. In choris τὰ κομματικὰ dicuntur, quando chorus lamentatur acerbos suos casus, quos in στασίμοις commemoravit. De eadem re dicitur et κομμός.

Κομματικῶς, ita ut crebra sint commata. Hermog.

Κομμάτιον, ου, τὸ, parvum segmentum. In choricis carminibus quid nominetur κομμάτιον, vide Poll. et schol. Aristoph.

Κοπτὸς, οῦ, ὁ, tusus. Κοπτὸν, et κοπτὴ, dicitur pharmacum ad placentulæ formam contundendo redactum: sic dictum, quòd non coqueretur, sed tunderetur. Dioscor. l. 2. c. 125. Aët. l. 13. c. 12. vide et Gal. l. 7. de locis affect.

Κοπτάριον, (diminut.) placentula ex materia contusa. Item idem quod κοπτή. Gal. l. 7. τῶν κατὰ τόπους. Diosc. l. 4. c. 190.

(Κοπτικός. Sch. Æsch. Ch. 860.)

Κοπὴ, ἡ, sectio, incisio. Item contusio, ex Aristotel. Dicitur et de loco prærupto, seu præcipitio. Strab. l. 10.

Κοπεὺς, έως, ὁ, scalpum, quo marmorarii incidunt marmora. Luc. in somnio.

Κοπὶς, ίδος, ἡ, gladius seu culter aptus ad cædendum. Frequenter apud Xenoph. tribuitur Persis et Barbaris: ut Pæd. 2. 6. et 7. † Sic 1. 2. 9. et 13.† Sic Plutarch. in Alex. κοπίδι βαρβαρικῇ κεκτημένων. ¶ Exp. et securis. ¶ Κοπὶς dicebatur etiam cœna seu convivium quoddam Laconicum. Athen. l. 4. † Κοπὶς qualis fuit docet Leunclavius ad Xen. Pæd. l. 4. p. 111. c.†

Κόπις, ιος, ὁ, nugator, scurra, loquax. Eurip. in Hecuba.

Κοπίζω, epulum agito, illud quod κοπὶς dicitur. Athen. l. 4. ¶ Item nugor, mentior. Hesych.

Κοπὰς, άδος, ἡ, quæ cædi solet. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 5.

Κόπανον, ου, τὸ, pistillum, quo in mortario aliquid pinsimus et tundimus. (Æsch. Ch. 860.)

Κοπανίζω, pistillo tundo, pinso.

Κοπανιστήριον, ου, τὸ, pistillum: idem quod κόπανον.

Κοπάνιστος, pistillo tusus. Hesych.

Τρισκοπάνιστος, (comp.) ter pistus, ter pistillo subactus. Homer. in batrachom.

Κόπος, ου, ὁ, labor: molestia. à κόπτομαι, id est, vexor, laboribus et molestiis premor. Aristoph. in Plutarch. τῷ κόπῳ ξυνεῖναι, in labore versari. Item lassitudo, fatigatio ex labore. Xen. de re equ. κόπου [illegible]. Diosc. l. 3. c. 98. (de ammoniaco.) ποιεῖ καὶ πρὸς κόπους συγχριόμενον. Et apud Gal. κόποις ἁλίσκεσθαι, lassitudinibus corripi, i. lassari. Item κόπον λύειν, solvere, dissolvere, seu levare lassitudinem.

Κοπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, laboriosus, molestus, quo facilè lassamur seu lassescimus. Plut. in quæst. Platon. Item lassatus, lassus, defessus. Paul. Æg. l. 7.

Κοπόω, ῶ, lasso, fatigo.

Κοπόομαι, lassor, fatigor, lassitudine opprimor seu exanimor. Unde ἐκοπώθη, apud Galen. lassus est de via. Et, κατακεκοπωμένος, apud Diosc. lassitudine confractus vel contusus, fatiscens.

Κοπιάω, ῶ, f. άσω, laboro. Matth. cap. 6. et Luc. 10. οὐ κοπιᾷ, οὐδὲ νήθει. ☞ Item molestè fero, fastidio. Plut. in apophth. τί κοπιᾶτε (εἶπεν) ὑπὸ τῶν αὐτῶν πολλάκις εὐεργετούμενοι; cur fastiditis eos, qui sæpè commodis vestris servierunt? Item fatigor, lassor, fatiscor. Joan. 4. ὁ Ἰησοῦς κεκοπιακὼς ἐκ τῆς ὁδοιπορίας, lassus de via. Et metaphoricè apud Aristoph. in Avib. ὅστις παρέσται κοπιῶν ὑμῶν ἐπὶ τῶν ἀγαθῶν, Οὕτω πλουτήσετε πάντες, lassabimini bonis.

Κοπιάομαι, idem quod κοπιάω. Aristot. in probl. sect. 5. ὅτι κόπος γίνεται, [illegible], καὶ [illegible], καὶ κοπιωμένων, lassatis seu lassescentibus, lassitudine defessis.

Κοπιαρὸς, οῦ, ὁ, laboriosus, molestus, lassitudinem nervi inferens. Aristot. in probl. sect. 5.

Κοπιατὴς, qui laborat, qui operatur. In auth.

Κοπάζω, cesso nimio labore fractus, cesso gravi labore fatiscens. Item simpliciter cesso. Aristot. in Problem. sect. 23. διὰ τί ὅταν ὁ [illegible] ξηρὰ γίνεται. Matth. cap. 14. καὶ ἐμβάντων αὐτῶν εἰς τὸ πλοῖον, ἐκόπασεν ὁ ἄνεμος. Marc. cap. 4. et 6. Num. 11. καὶ ἐκόπασε τὸ πῦρ.

Κοπετὸς, οῦ, ὁ, planctus, plangor, lamentatio, in qua pectus plangimus, seu manu tundimus. (à κόπτομαι, pectus manu ferio: ut in lamentis fieri solet.) Plutarch. in Fab. κοπετούς γε γυναικείους ἀφαιρῶν, καὶ συντόμως ἔχειν τῶν εἰς τὸ [illegible]. Actor. 8. ἐποιήσαντο κοπετὸν μέγαν ἐπ' αὐτῷ.

Κόπωσις, idem quod κόπος. Eccles. cap. ult.

Composita: ac primùm ex κόπτω, cum præpositione.

Ἀνακόπτω, retundo, inhibeo, retrò inhibeo: ut, ἀνακόψας τὸ ῥεῦμα apud Luc. Et, ἀνακόπτω σε τῆς ὁρμῆς, inhibeo impetum tuum, arceo et propulso. Item elido, ut, ἀνακόπτειν τοὺς ὀφθαλμοὺς, elidere oculos.

Ἀνακόπτομαι, retundor, inhibeor. Luc. in Alex. ὅπως μὴ ἀνακόπτω τῆς ὁρμῆς. Apud eundem in Nigr. τοῦτο δὲ φθέγξασθαι δυνάμενος, ἐξέκοπτέ τι καὶ ἀπεκόπτετο, exp. interrumpebat. Item elidor: ut, ἀνακόπτει τοὺς ὀφθαλμούς.

Ἀνακοπὴ, ἡ, inhibitio, retusio. Plut. in lib. πῶς ἄν τις αἴσθ. Exponitur etiam reciprocatio, apud Aristot.

Decomp. Ἀντανακόπτω, repercutio.

Ἀντανακοπὴ, repercussio, repercussus.

Προανακόπτω, præcido, prius incido. in nov. const.

Συνανακόπτω, (*decomp.*) simul retundo. Laërt.

Ἀντικόπτω, retundo, referio, repercutio. Item propulso. Theophr. de caus. pl. l. 2. διὰ τὸ μηδὲν ἀντικόπτειν τῶν ἔξωθεν.

Ἀντικοπὴ, repulsus, ipse repellendi actus. Plut. loco antè citat. Item conflictatio, collisio: apud Philonem.

Ἀποκόπτω, abscindo, excindo, recido, amputo. Il. ί. Στεῦται γὰρ νηῶν ἀποκόψειν ἄκρα κόρυμβα. Xen. Hell. 1. ἀποκόψαντες τὰς ἀγκύρας. Item metaph. præcido: ut, ἀποκόπτειν ἐλπίδα, apud Theodoret. hist. eccl. lib. 3. Et, ἀποκόπτειν γνώμην, apud Alciphr. Item minuo: ut, οὐδὲν τοῦ ἀρχαίου ἀπέκοπτον, nihil de veteri minuebant seu resecabant. Item repello, abjungo, separo. Et metaph. avoco, abstraho, apud Synes.

Ἀποκόπτομαι, excindor, abscindor. Aristoph. in Nub. † amputor v. 1123.† et apud Philon. ¶ Item abstrahor, avellor. Item obtundor: unde ἀποκεκομμένη φωνὴ, obtusa vox, apud Plutarch. ¶ Item deplango, cum planctu deploro. Euripid. in Troad. Ἄρασσε κτύπον, κρατοκόπτομαι τομάς.

Ἀπόκομμα, abscissum seu amputatum alicunde frustum, fragmentum. Theocr. idyll. 10. σωρὸς ἀπόκομμ' ἀνέχοιτο.

Ἀποκοπὴ, ἡ, abscissio, amputatio. (Æsch. Suppl. 848.) Apud gramm. ἀποκοπὴ figura est, qua ultima vocabuli alicujus syllaba absciditur: ut, δῶ pro δῶμα, κρῖ pro κριθὴ, &c. Aristot. de poët. Ἀποκοπὴ seu ἀποκοπαὶ χρεῶν, tabulæ novæ, Plutarch. de Lycurgo, Demosthen. in Timocr. [de Fund. Alex. μηδὲ χρημάτων δημεύσεις, μηδὲ γῆς ἀναδασμοὺς, μηδὲ χρεῶν ἀποκοπὰς, μηδὲ δούλων ἀπελευθερώσεις, &c.] ¶ Item obtusio: unde, ἀποκοπὴ φωνῆς, vocis obtusio, apud Dioscor.

Ἀπόκοπος, abscissus, i. cui abscissa est virilitas: spado. Item debilis, imbecillis. Suid.

Decomp. Προαποκόπτω, præcido.

Συναποκόπτω, simul abscindo. Plut.

Διακόπτω, discindo, disseco, diffindo. Item interseco, intercido: ut, διακοπτόμενος σφυγμὸς, pulsus intercisus. Item dirimo. Plutarch. διέκοψε γὰρ αὐτοὺς, καὶ διέστη σπουδὰς ὁ πόλεμος. Polyb. lib. 1. σπουδάζων διακόπτειν τὰς διαλύσεις. Item interrumpo, interpello. Gal. τὰ διακόπτοντα τὰς ἐπαγγελίας τοῦ φόρτου. Sic et apud Basil. Item perrumpo. Plut. in lib. πῶς ἄν τις αἴσθ. † πρὸς εἴσοδον. Xen. Pæd. l. 3. p. 86. d.† Et specialiter, aciem perrumpo, impressionem facio, apud Xen. Hell. 1. Item pertundo, trajicio. apud Luc.

Διακόπτομαι, discindor, diffindor. Item vulneror: Aristot. Item interpellor, interrumpor. Demosth. Greg. Chrysost. Basil. Interdum exp. distrahor, distineor, distringor: ut apud Chrysost. in epist. ad Thess. διακόπτομαι ταῖς φροντίσι.

Διακοπὴ, ἡ, intercisio, diremptio, Apud Hippocrat. sic dicitur omne vulnus, quod altè descendit et impactum est: specialiter verò apud Medicos διακοπὴ nominatur soluta in osse capitis continuitas à re acuta occursante et abscindente: Gal. Diosc. lib. 2. c. 208. διακοπὰς θεραπεύει.

Διάκοπα, τὰ, scissuræ. Sic quoque dicebantur in aggeribus meatus intercisi, seu incilia hiantia, per quæ Nilus transmittebatur in arva remotiora segetibus destinata.

Διάκοψις, intercisio: item dissectio.

Decomp. Ἀδιάκοπος, non intercisus aut diremptus, non interruptus. Hesych.

Ἀδιακόπως, more eorum quæ interrupta aut dirempta non sunt.

Ἐγκόπτω, incido. Item intercido, seu iter aut cursum intercido, impedio, præpedio: unde pass. apud Greg. ἢ κακίας ἐγκοπτομένης, ἢ ἀρετῆς ἀνακοπτομένης. Item interpello. Act. Ap. c. 24. ἵνα δὲ μὴ ἐπὶ πλεῖόν σε ἐγκόπτω. Item impingo, seu infigo: ut, ἐγκόπτειν πάτταλον, clavum impingere, id est, cum ictu adigere. Theophr. hist. pl. l. 2. c. 8.

(Ἐγκόπτομαι. Aristoph. R. 1234.)

Ἔγκομμα, τὸ, impedimentum, offendiculum, obstaculum, Hesych.

Ἐγκοπὴ, ἡ, incisio, incisura, incisus: apud Suid. Apud medicos idem significat quod διακοπή. Item præpeditio, intercisio itineris seu cursus. Hesych.

Ἐγκοπεὺς, ὁ, cælum: instrumentum quo marmorarii marmor incidunt. Luc. in somn.

Παρεγκόπτω, Plut. in præc. de san. tuenda.

Ἐκκόπτω, excido, excindo. Plut. πόλεις καὶ πόλεις ἄρδην ἐκκόπτοντας. Idem in Cicer. ἀνθρώπους ὀλεθρίους ἐκκόψαντι τῆς πατρίδος. Sic, ἐκκόπτειν τὴν αἰτίαν νόσου, apud Gal. lib. 10. meth. evellere seu excindere causam morbi. Item extundo, excutio, everbero: Aristoph. in Acharn. et apud Plut. in Public. † ἐκκόπτειν τὰς ἀμφιβολίας τῶν ταξέων, i. e. frango, verbero, effringo. Xen. Pæd. l. 6. p. 159. e.† ¶ Item intercido: ut, ἐκκόπτειν ὀχετῶν ἀγωγὰς, intercidere aquæ ductus. Herod. lib. 7. Et, ἐξέκοψαν τὴν φωνὴν, vocis iter interciderunt. Luc.

Ἐκκοπὴ, ἡ, excisio, exsectio. Medicis est calvariæ fissura cum ossis offensi ruptura. Paul. Ægin. l. 6. c. 90.

Decomp. Ἀντεκκόπτω, vicissim excindo. Laërt. [Demosth. Orat. adv. Timocrat. ὄντος γὰρ αὐτόθι νόμου ἐάν τις ὀφθαλμὸν ἐκκόψῃ, ἀντεκκόψαι παρασχεῖν τὸν ἑαυτοῦ —— λέγεται τολμῆσαι νόμον εἰσενεγκεῖν, ἐάν τις ἕνα ἔχοντος ὀφθαλμὸν ἐκκόψῃ, ἄμφω ἀντεκκόψαι παρασχεῖν, ἵνα τῇ ἴσῃ συμφορᾷ ἀμφότεροι χρῶνται.]

Ἐπικόπτω, incido, præcido, i. in superficie et cacumine cædo aut decido. Theophr. de caus. pl. lib. 5. cap. 24. καλοῦσι δ' ἐπικοπὴν, ὅταν ἀφαιρεθείσης τῆς κόμης ἐπικόψῃ τις τὸ ἄκρον. Item accido, id est, vires extenuo, et opes ac potentiam alicujus imminuo. Aristot. pol. lib. 3. Μήδους καὶ Βαβυλωνίους ἐπέκοπτε πολλάκις. Item retundo, reprimo, cohibeo. Greg. ἐπικοπτέτω μέμψεως μὲν ἐλπὶς, λύπην δὲ ἡ κρείττων ἐλπίς. ¶ Item reprehendo: Laërt. in Xenoph. ἐπικόπτων αὐτῶν τὰ περὶ θεῶν εἰρημένα. ¶ Item cædo, ferio, desuper ictum incutio. Od. γ'. βοῦν ἐπικόψων. ¶ Item cudo: apud Aristot. Œcon. 2.

Ἐπικοπὴ, ἡ, incisio, accisio, præcisio, qua arborum extremæ partes deputantur. Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 24. Item incisio, vulnus: apud Dionem.

Ἐπίκοπος, accisus, præcisus, decacuminatus: seu brevis. Theophr. hist. pl. lib. 5. ¶ Item substantivè, lignum quod supponitur ei rei quæ secatur. Luc. in dialogo Charon. et Merc. ¶ Ἐπίκοπος dicitur etiam character, qui initio malè impressus denuo imprimitur. Hesych.

Ἐπικόπανον, mensa coquorum, supra quam carnes secari solent. Pol. lib. 6. et 10.

Ἐπικόπτης, reprehensor, castigator. Laërt. in Arcesil.

Κατακόπτω, decido, amputo, deputo, vel detrunco: unde pass. apud Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 20. καὶ κατακοπτόμενα λαμβάνει τινὰ ἀποκοπὴν καὶ ἀφαίρεσιν. Item concido, seu in minutas partes concido et comminuo. Thuc. lib. 4. τὰ μὲν ἐπελθόντες κατέκοπτον. et lib. 7. ἐπεσελθόντες διδασκαλεῖον παίδων, κατέκοψαν πάντας. (Theoc. ιζ'. 14.) ¶ Item nummum percutio. Xenoph. Hell. 1. καὶ τὸν ἄργυρον κατακόψαι, ἐφ' ᾧ ἐκόμισε, ad percutiendam seu cudendam monetam.

Κατακόπτομαι, plango. Chrysost. in ep. ad Thes. 1. ἄρα, τὸ κατακόπτεσθαι ἐπὶ τοῖς ἀποθανοῦσι, τῶν οὐκ ἐχόντων ἐστὶν ἐλπίδα.

Κατακοπὴ, decisio, deputatio: vel detruncatio. Theophrast. de caus. pl. l. 2. c. 17.

Decomp. Συγκατακόπτω, simul concido, concido, συγκόπτω. Plut.

Παρακόπτω, perperam cudo, falsum nummum percutio, monetam non bonam cudo: unde παρακεκομμένον νόμισμα, nummus subæratus. Item metaph. ut apud Luc. in Lexiph. εἴ τι ξενίζει, καὶ τὸ καθεστηκὸς νόμισμα τῆς φωνῆς παρακόπτοι, adulteraret. Sic et apud eundem in Hermot. et de hist. scrib. ¶ Item fraudo, damno afficio: unde in media voce apud Aristoph. in equit. Ὅπως με παρακόπτεις χοίνικι τουτονὶ κεκολλημένῃ. Item deliro, mente captus sum, mente erro. Plutarch. in Colot. οἱ κραιπαλῶντες, οὐδὲ φαρμακῶντες ἄνθρωποι, καὶ παρακόπτοντες. Sic apud Suid. ἐπιλαθόντες δὲ ἄκρατον πολὺν ἐμφορηθέντες καὶ παρακόψαντες. i. τὸν νοῦν παρατραπέντες. Pro eodem dicitur et, παρακόπτειν τῇ διανοίᾳ, apud Aristot. de aud. mir.

Παρακοπτικὸς, ὁ, ἡ, mentis errori obnoxius, delirans, demens. Item mentem errare faciens, insaniam gignens. Gal.

Παρακοπὴ, ἡ, delirium, mentis error. Diosc. lib. 4. c. 69. Plut. in lib. πῶς ἄν τις αἴσθ. (Æsch. Ag. 232. Eum. 330. 343.)

Παράκοπος, mente ejectus, furibundus. Æschyl. [Prometh. 582. οἰστρηλάτῳ δὲ δείματι δειλαίαν παράκοπον ὧδε τείρεις; Schol. παρακεκομμένην μέρος τοῦ νοῦ. Schol. B. μανιώδη καὶ παρακεκομμένην τὸν νοῦν. Eurip. Bacch. 33. ὄρος δ' οἰκοῦσι παράκοποι φρενῶν, &c. 998. Παρακόπῳ τε λήματι στέλλεται, &c. Aristoph. Thesm. 688. Λύσσῃ παράκοπος, &c. Schol. Τουτέστι φρενιτίζων.]

Περικόπτω, circumcido, circumcirca reseco et mutilo: unde apud Thucyd. lib. 6. ὅσοι Ἑρμαῖ ἦσαν λίθινοι ἐν τῇ πόλει τῇ Ἀθηναίων, μιᾷ νυκτὶ οἱ πλεῖστοι περιεκόπησαν τὰ πρόσωπα. Item metaph. accido, i. vires et potentiam alicujus infringo ac imminuo, et veluti trunco. Demosth. Phil. 3. καθ' ἕνα ἕκαστον αὐτοῖς περικόπτειν καὶ λωποδυτεῖν τῶν Ἑλλήνων, singulorum opes accidere. Et cum genit. ut apud Plut. in Lucullo, ὅπως ἢ Πάρθους περικόπτειν τῆς Ἀσίας. Interdum cum accus. rei: ut apud Plut. in Sertor. περικόπτων ἀγορὰς, ληϊζόμενος τὴν χώραν, commercia tollens. Apud eundem, περικόπτοντα τοὺς ὑπὸ Τιγράνην, exp. diripiens.

(Περικόπτομαι cum Gen. expellor. Philostr. l. 1. c. 36.)

Περίκομμα, τὸ, frustum circumcidendo amputatum, seu quod circumcisum est. Item peculiariter, edulium quoddam ex herbis carnibusque concisis. Athen. lib. 4. εἶτα δ' εἰς μέσον ζωμὸς, καὶ περίκομμα. Sic et apud Aristoph. in equ. περικόμματα ἐκ σοῦ κατασκευάσω, te ut minutatim frustulatim concidam.

[Περικομματίων. Aristoph. Equit. 766. κατατμηθεὶς ἑψοίμην ἐν περικομματίοις. Schol. ad 767. τοῖς περικόμμασι τῶν κρεῶν.]

Περικοπὴ, circumcisio, circumcisura, qua quippiam in orbem truncatur: ut, τῶν Ἑρμῶν περικοπὴ, apud Andoc. Item quævis mutilatio et truncatio. Sic dicitur etiam sententia certo ambitu orationis comprehensa, seu determinatio, item limitatio. Basil. M. de bapt. quæst. 4. ὁλόκληρον περικοπὴν ἀναγνώσαντες, οὕτω τὸ ἄμαχον ἐπεγνώκαμεν, universa determinatione seu limitatione lecta. Item lineamentum, seu corporis descriptio, vel ornatus. Polyb. ὡς ὑπεραίροντας εἶναι δοκεῖν κατά τε τὸ μέγεθος, καὶ τὴν ἄλλην περικοπήν. ¶ Περικοπαὶ significant etiam facultates seu sarcinas et apparatum hominis superfluum. Suid. ex Polyb.

Προκόπτω, procedo, pergo seu provehor ulteriùs. Chion in epist. ὡς δὲ προέκοπτέ μοι στόλος ἀπ' αὐτῆς προσεδόκησαν, δεινὸς ὑμᾶς χειμὼν κατέλαβε. Sic apud Æschin. προκόπτειν τῇ ἡλικίᾳ, ætate progredi. Et Lucæ c. 2. προέκοπτε σοφίᾳ, provehebatur in sapientia. Item proficio, facio progressum in aliqua re. Luc. ἐγὼ μὲν προέκοπτον ἐν τοῖς μαθήμασι. Sic in 2. ep. ad Tim. cap. 2. ἐπὶ πλεῖον γὰρ προκόψουσιν ἀσεβείας, longiùs ad iniquitatem procedent. ¶ Item præcedo, i. prætereo, abeo. Rom. c. 13. ἡ νὺξ προέκοψεν.

Προκοπὴ, processus, progressus. Plutarch. in lib. πῶς ἄν τις αἴσθ. Laërt. Joseph. de antiq.

Προκοπεὺς, successus. Polyb.

Προκοπὶς, ίδος, ἡ, cæsaries. Hesych.

Προσκόπτω, allido: unde Naz. προσκοπτόμενα τῇ πέτρᾳ παιδία, infantes petræ allisi. Item impingo, offendo. Aristoph. in Vesp. προσέκοψε τῷ σκότῳ τὸν δάκτυλον, offendit in tenebris digitum. Matth. 4. et Luc. cap. 4. μή ποτε προσκόψῃς πρὸς λίθον τὸν πόδα σου. Et cum dat. ut 1 Pet. cap. 2. οἱ προσκόπτουσι τῷ λόγῳ. Exponitur etiam, incurro. Synes. in insomn. ψυχὴ μηδὲν κακὸν περὶ τὰ τῇδε προσκόπτουσα. Item, cum impetu irruo et invehor. Matth. cap. 7. προσέκοψαν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ.

Προσκόπτομαι, offendor, vel offensus sum. Ap. lib. 2. de bello civili.

Πρόσκομμα, τὸ, offendiculum, obstaculum in via, in quod pedes incurrunt. Rom. 14. 1 Pet. c. 2. 1 Cor. 8. Exponitur etiam damnum, mulcta. Suid.

Προσκοπὴ, idem quod πρόσκομμα. Thucyd. Item scandalum, offendiculum. 2 Cor. 6.

Decomp. Ἀπρόσκοπος, qui inoffenso gradu procedit: inoffensus. Act. cap. 14. [Epist. ad Philipp. i. 10. ἵνα ἦτε εἰλικρινεῖς καὶ ἀπρόσκοποι εἰς ἡμέραν Χριστοῦ. Æschyl. Eumen. 105. ἐν ἡμέρᾳ δὲ μοῖρ' ἀπρόσκοπος βροτῶν.]

Ἀπροσκόπως, sine offendiculo, ita ut pedem non impingas nec offendas.

Συγκόπτω, concido seu conscindo. † Xen. Pæd. 6. p. 169. c. τὸν αὐτοῦ κόσμον.† Item pugnis concido, verberibus cædo. Xen. in symp. πρὸς τῶν θεῶν, ὦ Ἀντίσθενες, μὴ συγκόψῃς με. Sic et apud Aristoph. in Nub. † 1423.† et Demosth. contra Midiam. Item discindo: unde Luc. πολλαὶ φιλίαι συγκόπτονται.

Συγκόπτομαι, syncope corripior, hoc est, cor mihi velut conciditur ac contunditur, ac omnia vincula, quibus ita continetur, quasi discissa resolvuntur. Areth. ἦσαν δὲ ὑπὸ τῆς ἰδίας συγκοπέντες ἀπέθανον. † concidi, cædi. Xen. Pæd. 2. 54. d.†

Συγκομμάτιον, genus quoddam edulii. Hesych.

Συγκοπὴ, apud medicos dicitur præceps lapsus omnium facultatum seu virium in corpore humano. Ægin. l. 3. c. 34. ¶ Item figura grammatica, qua syllaba è medio dictionis alicujus aufertur; ut quum ἐλήλυθμεν dicitur pro ἐληλύθαμεν.

Συγκοπτικὸς, syncopen inducens, animæ defectionem et præcipitem virium lapsum afferens. Gal.

Ὑπερκόπτω, supero, superscando, seu supervehor, supergredior. Themist. in sophista.

Ὑποκόπτω, succido.

Composita: ex κοπὴ sine præpositione.

Ἀρνοκόπος, ου, ὁ καὶ ἡ, pastor, tonsor ovium. Hesych.

Ἀμφίκοπον, utrinque scissum. Eustath.

Ἀργυροκόπος, qui argentum seu argenteos nummos cudit, qui pecuniam signat. Plut. de non fœner.

Ἀργυροκοπέω, argenteos nummos cudo, vel argentum signo. Chrysost. ad Thessal. τοῦτο θρήνων ἄξιον, ὅτι εἰς κενὸν ἀργυροκόποις ἀργυροκοπεῖ.

Ἀργυροκοπεῖον, τὸ, locus cudendo argento destinatus, signandæ pecuniæ officina. Athen. l. 5.

Ἀργυροκοπιστῆρες λόγων, metaphoricè dicuntur, qui verba aut orationem cudunt. Poll. ex Cratini Trophonio.

Ἀργυροκόπος, argentarius. Regum l. 4. c. 12.

Ἀρτοκόπος, q. d. qui panem tundit seu pinsit: pistor, pistrix. Xen. Hell. 7. [cap. 1. § 26. 8. Herodot. Hist. lib. 1. cap. 51. καὶ δὴ καὶ γυναικὸς εἴδωλον χρύσεον τρίπηχυ, τὸ Δελφοὶ τῆς ἀρτοκόπου τῆς Κροίσου εἰκόνα λέγουσι εἶναι. lib. 9. cap. 81. Pausaniam κελεῦσαι τούς τε ἀρτοκόπους καὶ τοὺς ὀψοποιοὺς κατὰ ταὐτὰ καθὼς Μαρδονίῳ δεῖπνον παρασκευάζειν. Athen. Deipn. lib. 3.]

Ἀρτοκοπεῖν, pistrinum exerceo.

Ἀρτοκοπεῖον, pistrinum.

Ἀρτοκοπικὸς, liber apud Athenæum.

Αἰγίκοπον ἱμάτιον, Comicis dicta vestis, quæ vulgò σισύρα, Poll. lib. 7.

Βλαστοκοπέω, germina amputo, et quasi amputo. Theophr.

Βωλοκοπέω, glebas scindo vel frango, occo. Poll. ex Aristoph.

Βωλοκοπία, ἡ, glebarum fractio, occatio.

Δᾳδοκοπέω, tædam excido. Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 23. δᾳδοκοπουμένη σώζεται ἡ πεύκη.

Δενδροκοπέω, arbores exseco seu excindo. Xen. τόν τε σῖτον τέμνοντες, καὶ δενδροκοποῦντες. Demosth. pro coron. τὴν χώραν τεμόντες, καὶ δενδροκοπήσαντες.

Δημοκόπος, qui populum veluti concutit, obrepens ei arte aliqua: seu qui popularitate populum sibi servire impellit.

Δημοκοπέω, popularitate illa utor. Plutarch. in polit. præc. et in Graccho.

Δημοκοπία, ejusmodi popularitas, qua multitudini muneribus et gladiatoriis spectaculis obrepere quis solet. Plut. in Fab.

Decomp. Ἐνδημοκοπέω, populariter mihi populum servire perpello, Chion Matridi.

Καταδημοκοπέω, idem: apud eundem.

Δοξοκοπία, ostentatio, jactantia. Item auræ popularis captatio. Plut. in Pericle, et in lib. an sen. resp. admin.

Δρυοκόποι, (q. d. quercisecæ seu roboriseca, s. aves.) roboricæi generis aves.

Θαλαττοκοπέω, vel Θαλασσοκοπέω, tumultuor. Item vana loquor. Suid. [Aristoph. Equit. 827. Τί θαλαττοκοπεῖς καὶ πλατυγίζεις, &c.]

(Θυροκόπος φλέδων. Æsch. Ag. 1204.)

Θυροκοπέω, januam pulso. Aristoph. in Vesp. καὶ θυροκοπῆσαι, καὶ πατάξαι, καὶ βαλεῖν. Metaphor. apud Synes. de insomn. κατὰ δὲ καὶ ὄψις οὐκ εἰσὶν αἰσθήσεις, ἀλλ' αἰσθήσεως ὄργανα, ὑφ' ὧν θυροκοποῦνται τὰ ἔξωθεν αἰσθητήρια, velut janua pulsantur.

Θυροκόπος, et Θυροκοπητὴς, januæ pulsator.

Κρεοκοπέω, carnes seco. Æschyl. [Pers. 463. κρεοκοποῦσι δυστήνων μέλη, &c. Eurip. Cycl. 358. κρεοκοπεῖν μέλη ξένων.]

Κριοκοπέω, arieto, ariete quatio et subruo. Polyb. l. 1.

Λεπτοκοπέω, minutatim contundo et concido: unde in particip. pass. apud Dioscor. l. 5. c. 85. λεπτοκοπουμένη κάδμεια.

Λιθοκόπος, lapicida, latomus. Poll. ex Demosth. [Orat. in Euerg. καὶ ἄγγελος ἦλθέ μοί τις λιθοκόπος τὸ πλησίον μνῆμα ἐξεργαζόμενος, &c. Vide J. Poll. Onom. lib. 7. §. 118.]

Λιθοκοπία, ictus lapide factus. Suid.

Μελοκοπία, ἡ, membrorum amputatio, membrorum in frusta concisio.

Μετεωροκοπέω, sublimia cædo. Et metaphoricè, circa sublimia fluctuo, et frustra laboro. Aristoph. in Pace, ποῖ δῆτ' ἄλλως μετεωροκοπεῖς;

Νεόκοπος, recens cusus. Poll. et Aristoph. in Vesp. [646.]

Νευροκοπέω, nervos incido. Josuæ c. 7. τοὺς ἵππους αὐτῶν ἐνευροκόπησαν. Metaphoricè apud Hermog. νευροκοπεῖ μου τὴν ψυχήν.

Πληγοκοπεῖν, exp. plagas accipere, apud Metagenem, teste Suid.

Ξυλοκόπος, qui ligna cædit, seu ad ligna cædenda aptus. Xenoph. Pæd. 6. πέλεκυν ἔχοντα ξυλοκόπον. Οἱ ξυλοκόποι, sunt aves quædam quæ rostro arbores tundunt. Aristot. hist. an. l. 8. c. 3.

Ξυλοκοπέω, fuste cædo. Polyb.

Ξυλοκοπία, ipsa actio cædendi fustibus: apud eundem Polyb.

Ὁλόκοπος, totus concisus. Diosc.

Ὀνοκόπος, qui asinariam molam vel ὄνον impellit et agitat: molitor. Poll. l. 7. c. 4.

Ὀρτυγοκόπος, qui ludit ludum qui ὀρτυγοκοπία dicitur. Poll. l. 9.

Ὀρτυγοκοπέω, ludo ludum istum: apud eundem.

Ὀρτυγοκοπία, ludus in quo ὁ ὄρτυξ ἐκόπτετο τῷ δακτύλῳ. Poll. ib.

Ὀρτυγοκοπικὰ ὀνόματα, vocabula propria τῆς ὀρτυγοκοπίας. Poll. ib.

Ὀστοκόπος, ossa tundens. Et, ὀστεοκόπος, idem. Hippoc.

Ὀχλοκόπος, qui turbam seu populum concitat. Polyb. l. 3.

Ὀχλοκοπέω, turbam popularem concito seu sollicito. Plut. in lib. an sen. administr. resp.

Ὀχλοκοπία, turbæ popularis concitatio seu sollicitatio.

(Πλευροκοπέω. i. e. κατὰ τῶν πλευρῶν τύπτω. Soph. Aj. 236.)

[illegible], conviciis proscindo. Plato Comicus ap. Phrynich. Appar. Sophist. p. 68.

Προξενοκοπέω, facto quopiam astuto et callido circumvenio. Polyb. lib. 1. hist. ὃς συναγαγὼν τὰς παρασκευὰς καὶ δυνάμεις εἰς Ἡράκλειαν, πρῶτον μὲν προξενοκοπήσας κατέσχε τὴν τῶν Ἐρυκίνων πόλιν, sollicitatis ad prodendam urbem quibusdam civibus vel præfectis. Sic et apud eundem lib. 2.

Προξενοκοποῦμαι, facto quopiam callido et astuto circumvenior.

Ῥινοκοπέω, nasum amputo seu seco. Suid.

Σητόκοπος, à tineis pertusus seu derosus.

Στηλοκοπέω, in stela seu cippo incido: unde στηλοκοπούμενος, apud Poll. Item infamia noto. Hermog.

Σφυροκόπος, qui malleo percutit seu tundit. Gen. c. 4.

Τραχηλοκοπέω, collum abscindo seu amputo. Plutarch. et Artem. de insomn.

Φυλλοκοπέω, folia amputo seu abscindo.

Χαλαζοκοπέω, grandine ferio, seu verbero aut contundo. Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 9.

Χαλαζοκοπία, calamitas illa qua aliquid grandine contunditur, aut vexatur.

Χειροκοπέω, manum abscindo vel amputo.

Χειροκοποῦμαι, manus mihi absciduntur.

Χορτοκόπος, fœnisex.

Χορτοκοπεῖον, seu χορτοκόπιον, locus in quo fœnum secari potest vel solet, campus fœnarius, pratum. Diosc. l. 2. c. 177. et l. 3. c. 21.

Χρεωκόπος, debiti seu debitorum rescissor, creditorum fraudator.

Χρεωκοπέω, debitum seu debita rescindo, debito fraudo: unde pass. χρεωκοποῦμαι, apud Phalar.

Χρεωκοπία, ἡ, æris alieni rescissio.

Χρεωκοπίδαι, idem quod χρεωκόποι. Plut. in Sol.

Ὠτοκοπέω, aures obtundo, scilicet garrulitate. Hesych.

Composita: ex κόπος.

Ἄκοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, indefessus, infatigabilis. Xen. de re equ. A medicis ἄκοπα dicuntur medicamenta, quibus adversus lassitudines utuntur, quæ et Lat. acopa. ¶ Item ἄκοπος, fruticis nomen: qui sic appellari creditur, quòd parturientibus laborem mitiget, teste Diosc. et Plin. ¶ Item qui molestia affectus non est, seu cui nullis molestiis cor contunditur: apud Suid. Item qui corruptioni obnoxius non est, et præcipuè à vermium noxa tutus. Aristot. probl. sect. 13. Theophr. de caus. pl. lib. 4. ¶ At ἄκοπος gemma quædam, de qua Plin. l. 37. c. 4. et Diosc. l. 3. c. 167.

Ἀκόπως, sine lassitudine. Item, sine noxa animalium maleficorum. Theophr. de hist. l. 4. c. ult.

Ἀκοπίαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἄκοπος. Item facilis, lassitudinem et laborem nullum afferens. Aristot. de mundo, ἀκοπίαστόν τινα ὁδὸν εὑροῦσα.

Ἀκοπιάστως, sine labore et lassitudine.

Ἀκοπίατος, idem quod ἀκοπίαστος, indefessus, qui non laborat: unde et ἀκοπιάτως, adverb. sine labore. Sap. Solom. c. 16.

Ἔγκοπος, labore ac lassitudine plenus, laboriosus, difficilis. Hesych. Item lassus, lassatus, ex Epigr.

Ἔκκοπος, fessus, lassatus; vel lassitudine enervatus, apud Suid.

Εὔκοπος, facilis, qui facili labore fit. Item qui facili labore rem aliquam conficit, et qui veluti non lassat. Epigr. l. 2.

Εὐκόπως, facilè, nullo negotio. Aristoph.

Εὐκοπία, facilitas.

Παυσίκοπος, medens laboribus et doloribus: apud Aristoph. in Ran.

Κατάκοπος, defessus, labore confectus. Plut. in Sylla, et de virt. mul.

Ὑπέρκοπος, supra modum lassatus: valde lassus seu defessus. Aristot. περὶ θαυμασ. ἀκουσμ. [Metri causâ pro ὑπερκόπως poni ait Sch. Soph. Aj. 137.]

(Ὑπερκόπως. Æsch. Ch. 134.)

Ὑπόκοπος, aliquatenus lassatus, aliqua ex parte lassus. Xenoph. in Cyneg.

ΚΟΡΑ'ΛΛΙΟΝ, sive κουράλιον, ου, τὸ, corallium, corallum, curalium, lapis marinus rubens: cujus meminit Arrian. in περίπλῳ τῆς Ἐρυθρᾶς θαλάσσης, et Orpheus ἐν τῷ περὶ λίθων, et Plin. lib. 32. cap. 2. Apud Dionys. de situ orbis, λίθος ἐρυθροῦ κουραλίοιο.

Κοραλλίζω, sive κουραλίζω, corallium imitor, coralli modo rubeo, ad coralli colorem vergo. Diosc. l. 1. c. 12.

ΚΟ'ΡΑΞ, ακος, ὁ, corvus. Athen. lib. 8. κόρακας θηρεύσας καὶ [illegible]. Plut. de solert. anim. ψᾶρας δὲ καὶ κόρακας καὶ ψιττακοὺς μανθάνοντας διαλέγεσθαι. In imprecationibus jubetur aliquis abire ἐς κόρακας, Lat. in malam rem, vel in malam crucem, sæpè apud Aristoph. (R. 189.) † Ἐς κόρακας, in malam rem, ad corvos. huic phrasi varia verba adduntur, notatu digna. Aristoph. Nub. 787. ἀποφθείρεσθαι, propriè perdi.† ¶ Κόραξ, corvus, est etiam signum cœleste apud astronomos. ¶ Item nomen piscis apud Athen. ¶ Est etiam species machinæ: Polyb. lib. 1. et Appian. Vitruv. l. 10. c. 19. vocat corvum demolitorem, et gruem. ¶ Κόραξ dicitur etiam marculus ferreus, quo fores pulsantur aut attrahuntur. Manus extera, Lucretio. Epigr. lib. 2. tit. εἰς [illegible] κόραξ, portis autem, mallei, seu tuditis, quo pulsantur, instar est. Eustath. κορώνην etiam appellat. ¶ Item rostrum gallinaceum. Hesych. ¶ Κόραξ est etiam genus supplicii, apud Lucian. in Menippo. Item nomen pastilli, apud Aët. l. 14.

Κορακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, corvinus, qui est corvini generis, et corvini speciem gerens.

Κοράκινος, ου, ὁ, corvinus: ut, κοράκινον χρῶμα.

Κορακῖνος, ου, ὁ, coracinus, piscis nomen: dictus παρὰ τὸ [illegible] τὰς κόρας κινεῖν, ut Athen. tradit: at verò schol. Oppian. παρὰ τὸ κορὸν, i. nigrum, apud Athen. l. 7.

Κορακινίδιον, parvus coracinus, ibid.

Κορακίας, ου, ὁ, corvinus, corvo similis, qui de corvorum specie est. Item graculus, species quædam monedularum. Aristot. lib. 9. de hist. anim.

Κορακῖνος, itidem piscis species.

Κοράκιον, ου, τὸ, corvulus. Item tudes, seu malleus, quo pulsantur fores. Eustath. Est etiam ficus, cujus fructus coracino colore est, ut Aristoph. schol. et Suid. tradunt: alio nomine κοράκεως appellatur.

Κορακιόομαι, κοράττω, κορακόω, denigro.

Κοράττω, precibus insto et urgeo. Suid. dicit, esse sumptam hanc signif. ἀπὸ τῶν περὶ τὰς θύρας κοράκων παραπεπηγμένων καὶ μὴ ἀποχωρούντων. Hesychio verò κοράττειν est κορακεύεσθαι.

Σκορακίζω, ad corvos abire jubeo, amando aliquem et jubeo abire in malam rem, aut in malam crucem: contumeliosè rejicio aut repello. Demosth. ad Phil. ep. ὅταν μέγιστα κατορθώσωσι, τότε μάλιστα σκορακίζονται καὶ προπηλακίζονται παρὰ τὸ προσῆκον. Sic et Plut. in Artax.

Σκορακισμός, οῦ, ὁ, contumeliosa repulsio, qua aliquem ad corvos amandamus, et in malam crucem facessere jubemus. Plut. in lib. περὶ αἰδοῦς.

Composita.

Ἀποσκορακίζω, ad corvos abire jubeo, contumeliosè repello. Alciphr. Quidam expon. in locum desertum amando. Suidas vult, significare etiam ἐξευτελίζω, i. contemptui habere, vilipendere, nauci non æstimare.

Ἀποσκορακισμός, οῦ, ὁ, amandatio alicujus in malam rem, contumeliosa repulsio. Apud Esaiam c. ult. ἀποσκορακισμὸν interpr. increpationem.

Ἐκσκορακίζειν, Suidæ est abigere. Aliis, ejicere, et, jubere facessere ἐς κόρακας.

Νυκτικόραξ, ακος, ὁ, corvus nocturnus. Aristotel. hist. an. lib. 8. cap. 3.

Πυῤῥοκόραξ, corvi genus luteo rostro, apud Plin. l. 10. cap. 48. ubi et φαλακροκόρακος fit mentio.

ΚΟ'ΡΔΑΞ, ακος, ὁ, cordax: genus saltationis comicæ, quod apud Græcos habitum est φορτικόν, ut tradit Athen. Aristoph. in Nub. † 540.† οὐδὲ κόρδαχ' εἵλκυσεν. vide schol.

Κορδακικός, οῦ, ὁ, cordacicus, cordaci conveniens, cordacem docens. Aristot. rhet. 3.

Κορδακίζω, cordacem salto: turpiter et inconditè salto. Suid.

Κορδακισμός, οῦ, ὁ, cordacis saltatio. Demosth. in Olynth.

ΚΟΡΔΥ'ΛΗ, ης, ἡ, clava, fustis, Suidæ. Aristoph. schol. κορδύλην à Cypriis vocari scribit involucrum capitis. Sunt qui dicant esse et genus vilissimi pisciculi: unde esse proverb. apud Suid. κορδύλης οὐκ ἄξιος. ¶ Sic dicitur etiam pelamis pusilla, seu fœtus thynni. Apud Aristot. hist. an. l. 6. c. 17. scribitur σκορδύλη, pro eodem.

Κορδύλος, piscis quidam, de quo Aristot. de part. an. lib. 4. c. 13. et de respir. c. 4. et in hist. an. l. 8. c. 2. A Numenio in Halieut. vocatur κόρυλος, teste Athen. l. 7.

Composita.

Ἐγκορδυλέω, involvo. Unde apud Aristoph. initio Nub. Ἐν πέντε σισύραις ἐγκεκορδυλημένος, involutus, intectus.

Συγκεκορδυλημένος, concervatus, συνεσπειραμένος. Hesych.

ΚΟΡΕ'Ω, F. ήσω, et έσω, verro, purgo. Od. υ΄. αἱ μὲν δῶμα κορήσατε ποιπνύσασαι, domum verrite. Demosthen. pro coron. τὸ παιδαγωγεῖον κορῶν, verrens: hinc, τρὶς κεκορημένος, quod ter verrendo mundatum est, apud Anacreon. Et metaph. apud Aristoph. in pace, μὴ κόρει τὴν Ἑλλάδα, ne facias ut incolis destituatur. Item mundo, orno, curo. ¶ Item satio, saturo, exatio. Il. ρ΄. Ὅς κε τάχα Τρώων κορέει κύνας ἠδ' οἰωνοὺς δημῷ καὶ σάρκεσσι, satiabit carne et adipe canes Trojanos. Et in pass. signif. Il. τ΄. οἴνοιο κορεσσάμενος, καὶ ἐδωδῆς, vino expletus, et dapibus. (Æsch. Pr. 165. Theoc. 4. 67.)

Derivata ex κορέω, verro, mundo, curo.

Κόρημα, τὸ, quod verrendo collectum est, purgamentum. Poll. l. 6. c. 15. Item pro ipsis scopis quibus verritur. Aristoph. in Pace, κατάθου τὸ κόρημα. Sic et apud Poll.

Κόρηθρον, scopæ seu scopulæ. Lucian. in Philopseude.

Κόρος, ου, ὁ, scopæ, σάρωτρον, Hesych. ¶ Item puer, juvenculus, seu filius. Athen. l. 2. [illegible] κόρον. Plutarch. in Lyc. οὐδὲν ἧττον εἴθισε τῶν κόρων τὰς κόρας γυμνάς τε πομπεύειν, καὶ πρὸς ἱεροῖς τισιν ὀρχεῖσθαι, καὶ ᾄδειν, τῶν νέων παρόντων καὶ θεωμένων. Item novellum germen. Gal. in lex. Hippocr. Hesych. et Suid. ¶ Item satietas, de qua signif. in sequenti classe derivatorum.

Κόρη, ης, ἡ, pupa, puella, juvencula. Xenoph. in pol. Laced. τὰς κόρας οἱ ἄλλοι Ἕλληνες ἠρεμιζούσας ἐριουργεῖν ἀξιοῦσι. Athen. lib. 2. [illegible] κόρην, ἀστεῖος [illegible], &c. Sic et apud Plat. lib. 7. de rep. Interdum exponitur virgo: ut apud Plat. de leg. κόρη καὶ παρθένος. Demosth. παῖς κόρη, puella virgo. Item filia. Isocrat. in Helena, κόρη τῆς Διὸς καὶ Δήμητρος. Dicitur et de nupta puella, sed adhuc juvencula. Herodian. lib. 3. (de filia Plautiani, uxore Antonini Caracallæ.) ἀπεχθῶς πάνυ πρὸς τὴν κόρην διέκειτο. Interdum κόρα, seu κώρα, Doricè, absolutè ponitur pro Proserpina: ut apud Bion. Smyrn. idyll. 1. ¶ Item pupa, imagancula pueri vel puellæ, aut alterius animalis. Etym. ¶ Item pupilla, i. nigrum illud quod est in medio oculi, ut inquit Poll. Theocr. idyll. 6. καλὰ δ' ἁμῖν ἁ μία κώρα. Doricè pro κόρη. Vide et Rufum. [τὰ χλωρὰς δακρύοις τέγγεις κόρας. Eurip. Med. 923. 1177.] ¶ Item apud Hippocr. τὸ ὑπερικὸν, teste Gal. quod fructum habet τῷ κορίῳ similem.

Κορικὸς, ῦ, ὁ, puellaris, virginalis. Poll.

Κορικῶς, puellariter, puellarum more. Philo de vita M. l. 1.

Κόρειος, ου, ὁ, ad virginem seu puellam spectans. Poll. [Κόρειος ut κόρη. an autem ita legendum. V. Philostr. l. 2. c. 27.]

Κόριον, ου, τὸ, pupa, puellula. Theocr. idyll. 11. ¶ Item sacrificium pro pueris juvenculis. Poll. ¶ Sic dicitur etiam coriandrum, quòd hebetet oculorum pupillas. De quo et in Κόρις.

Κορώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, puellaris.

Κορίδιον, ου, τὸ, puellula, pupa. Poll.

Κορίσκη, ἡ, et κορίσκιον, ου, τὸ, puellula, pupa. Poll. et Athen. l. 15.

Κοράσιον, ου, τὸ, pupa, puellula. Matth. 9.

Κορασιώδης, puellaris. Plut. περὶ φιλοπλουτ.

Κορεύω, devirgino, virginitatem libo, stupro. Eustath. et Euripid. in Alcest.

Κόρευμα, τὸ, virginitas: apud eundem Euripid. ibidem.

Κορεία, ἡ, idem. Suid. ex Epigr. ¶ Item sacrificium in honorem Proserpinæ. Hesych. Item pulchritudo: eidem Hesych.

Κοῦρος, ου, ὁ, idem quod κόρος, ex eoque factum poëtica epenthesi τοῦ υ. Iliad. γ. τίπτε κοῦρος ἔα, σὺ αὐτί μοι γέρας ἰκάνει. Iliad. ζ. κοῦροι αἰχμηταὶ ἰκανῶς, &c. Sic et Odyss. ά. et alibi. ¶ Item novellum germen, seu ramus, sicut et κόρος. Doricè pro eo κῶρος dicitur. ut apud Theocr. idyll. 1. Τὰν ὀλίγος τις κῶρος ἐφ' αἱμασιαῖσι φυλάσσει. Fœm. gen. κούρη, idem quod κόρη. Odyss. ζ. Ὥστε με κουράων ἀμφήλυθε θῆλυς ἀϋτή. Dicitur et de uxore seu muliere juvencula: ut Iliad. ά. Πατρόκλεις ἔξαγε κούρην. Sic et Iliad. β. ζ. et alibi apud Homer. Interdum exp. filia, sicut et κόρη. ut Il. ζ. κοῦραι Διὸς αἰγιόχοιο. sic et Il. ί. et ύ. et alibi passim. †Sic Hesiod. Th. 13.†

Κουρότερος, (comp.) junior. Hesiod. in Erg. Κουρότερος γὰρ ἀνὴρ μεθ' ὁμήλικας ἐπτοίηται. Sic Athen. l. 13. ψυχὴ κουροτέρα, animus juvenilis.

Κουροσύνη, et Doricè κωροσύνα, ἡ, pueritia, infantia. Theocr. idyll. 25. ἐπάλλετο δ' ἤθεϊ χαίρων Κουροσύνῃ, gaudens more infantium seu pueriliter.

Κουρόσυνος θρὶξ, puerilis capillus. In Epigr.

Κουρίδιος, juvenilis: plerumque ei tribuitur, qui juvenili ætate uxorem duxit: ut Od. λ'. Κουριδίῳ τέξασα πόσει φίλῳ. Iliad. ά. Κουρίδιον [illegible] τὸν ἄριστον Ἀχαιῶν. Sic Luc. φασὶ γυναῖκά ποτε οὖσαν Αἰθίοπα θυγατέρα, κουρίδιον ἄνδρα τεθνεῶτα θρηνεῖν. Κουρίδιον δῶμα, ædes in quas aliqua virgo, juveni marito nubens, pervenit. Odyss. τ'. Fœm. κουριδίη, de uxore juvencula, seu quæ virgo nupsit. Iliad. ν'. Κουριδίην ἄλοχον θέσθαι. Herod. lib. 1. κουριδίας γυναῖκας.

Κουρίζω, juvenilem ætatem ago. Odyss. ύ. ὃ κουρίζων φορέεσκε. Item juvenilia sapio. Suid. Item à puerili ætate educo. Hesiod. in Theog. Ἄνδρας κουρίζουσι Ἀπόλλωνι ξὺν ἄνακτι. †347. V. ibi Clericus et Guietus qui per tondere reddunt.†

Κουρίζομαι, nubo, hymenæus mihi cantatur. Hesych.

Κορίζομαι, blandior, blandè appello seu compello. Aristoph. Τοῦτον τὸν υἱὸν λαμβάνουσ' ἐκορίζετο.

Κοριζόμεναι, puellæ nubiles.

Composita: ac primùm ex κορέω, et κόρος, scopæ.

Ἀκόρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui scopis mundatus non est. Item incultus, minimè ornatus. Aristoph. in Nub.

Ἐκκορέω, everro, verrendo expurgo. Synes. εἰ πάντα εὐθετίσας ἐκκορήσειας, καὶ ἐκθυμιάσειας τὸ δωμάτιον. Exponitur etiam, excutio: apud Alciphr. ep. 38.

Ζάκορος, ὁ, ἡ, æditus, a, qui vel quæ templa mundat et verrit. (παρὰ τὸ ζᾶ, quod ponitur pro διὰ, et κορεῖν, τὸ καθαίρειν.) Plutarch. in Camillo, ἱερεῖς τε καὶ ζάκοροι θεῶν. Athen. ζάκορον Ἀφροδίτης μὴ ἀποκτεῖναι. Item generaliter, famulus, minister, seu ministra, famula, quorum et quarum ministerio in verrendis expurgandisque ædibus utimur. Etym.

Ὑποζάκορος, (decomp.) qui vel quæ inservit æditeo, minister vel ministra æditui. Herodot. [lib. 6. εἶναι δὲ ὑποζάκορον τῶν χθονίων θεῶν.]

Μυλήκορον, ου, τὸ, scopæ farinariæ, seu quibus in mola utuntur.

Νεωκόρος, cui templi verrendi et expurgandi cura commissa est: æditus, schol. Aristoph. Item nautæ purgandæ navis curam habens: in Epigr. †V. Græv. Lect. Hesiod. p. 12.†

Νεωκορέω, templi verrendi et ornandi curam habeo, sum æditus.

Νεωκορία, ἡ, munus ædituí. Theocr.

Παρακορέω, converro, verro. Poll. l. 6.

Περικορέω, circumcirca verro, converro.

Περικόρημα, τὸ, purgamentum, sordes circumquaque verrendo collectæ.

Σηκοκόρος, qui stabulum verrit seu purgat: aut qui stabuli curam gerit. Od. ρ'. Exponitur etiam, æditus, qui deorum delubra verrit, eorumque curam gerit. Pro eodem dicitur σηκωκόρος, et Doricè σακοκόρος.

Composita ex κόρος, seu κοῦρος, puer.

Ἀγλαόκουρος, ου, ὁ καὶ ἡ, splendens et quasi florens juvenibus, pulchros juvenes habens. Corinthum ἀγλαόκουρον appellat Pindarus, Olympiorum ode 13.

Ἀμφίκουρος, medius inter tres fratres. Hesych. Suid.

Διακορεύω, et διακορέω, devirgino, stupro seu constupro, vitio: virginitatem eripio, apud Suidam. Et Pollux l. 3. ex Aristoph. [Thesm. 487. Ὅστις με διεκόρευσεν οὖσαν ἑπτέτιν. Schol. ἀπεπαρθένευσεν ἑπτέτιν οὖσαν, καὶ κόρην διέφθειρεν. Av. 212. Schol.]

Διακόρευσις, et διακόρησις, εως, ἡ, ipsa actio devirginandi, stuprum.

Διόσκουροι, (qui et Διόσκοροι,) Jovis filii, Διὸς κοῦροι, Castor et Pollux, ita per excellentiam dicti Jovis et Ledæ filii: quum alioqui Διὸς κοῦροι dicantur et reges à Stesichoro. Plutarch. de frat. char. ἃ μυθολογοῦσιν ἐπὶ τῶν Διοσκούρων τῆς φιλαδελφίας.

[Διοσκούρειον. Demosth. de Falsa Legat. ἀλλ' ἐν τῷ πανδοκείῳ τῷ πρὸ τοῦ Διοσκουρείου,——ἐνταῦθα ἐγίγνοντο οἱ λόγοι, &c. Thucyd. Hist. lib. 4. §. 110. τῷ στρατῷ ἐκαθέζετο πρὸς τὸ Διοσκόρειον, ὃ ἀπέχει τῆς πόλεως τρεῖς μάλιστα σταδίους. Castoris et Pollucis Templum vocatur, Διοσκούρων ἱερὸν, et Ἀνάκειον.]

Συγκασικόρη, germana soror. Eurip. in Alcest.

Ψευδοκόρη, fictitia et ementita puella.

Composita ex κορίζομαι.

Διακορίζω, devirgino, virginitatem eripio. Hesych. ¶ Item intentis pupillis seu pupulis inspicio: eidem Hesych.

Διακορέζεσθαι, intentis pupillis intueri. Etym. Pro eodem scribitur et διακοράζεσθαι, apud Suid.

Ἐπικορίζω, sperno et rejicio. Aristot. hist. an. l. 9. c. 8.

Ὑποκορίζομαι, subblandiens voce, subblandior, seu blandis verbis compello. Aristoph. in Plato, εἰ λισπογλώσσου γ' αἴσθοιτό μου, τευθάριον ἂν καὶ βάτιον ὑποκορίζεται. Item, minuendo seu extenuando verum nomen, nomen speciosius et honestius prætexo. Plut. in Sol. ἀστείως ὑποκορίζεσθαι τὰς πόρνας ἑταίρας. Idem de virtut. mor. καὶ προθυμίας τὰς ἐπιθυμίας ὑποκορίζονται. Sic et apud Plat. et Athen. Interdum exp. contrario modo, tacendo verum nomen falso seu turpiori nomine appello. ut apud Xen. apom. l. 2. οἱ δὲ μισοῦντές με, ὑποκοριζόμενοι ὀνομάζουσι κακίαν. Exponitur etiam, innuo, et indico, apud Plut. symp. 6. probl. 7.

Ὑποκόρισμα, τὸ, malæ rei integumentum, et speciosum ac honestum nomen auribus blandiens. Plutarch. in polit. præcept. Athen. lib. 11.

Ὑποκορισμὸς, extenuatio, qua rei turpi honestum nomen prætexitur. Aristot. rhet. 3. ἔστι δὲ ὁ ὑποκορισμὸς, ὃς ἔλαττον ποιεῖ καὶ τὸ κακὸν, καὶ τὸ ἀγαθόν.

Ὑποκοριστικὸς, ῦ, ὁ, extenuatorius, diminutivus. Athen. l. 14.

Ὑποκοριστικῶς, blandè, seu subblandiendo. Item more eorum quæ diminutiva à grammaticis appellantur. Athen. l. 7.

Derivata ex κορέω, satio.

Κορέσκω, satio, κορέω. Nic. in Alexiph.

Κορέννυμι, seu κορεννύω, idem quod κορέω, satio.

Κορέσασθαι dicitur etiam, quum nobis satisfit, et cupiditas nostra acquiescit. Herodian. lib. 1. ὁ δὲ δῆμος ἐκορέσατο. Item quum abunde aliquid nobis suppetit. Hesiod. in Erg. τοῦ κε κορεσσάμενος νείκεα καὶ δῆριν ὀφέλλοις.

Κόρος, ου, ὁ, satietas, fastidium. Il. ν'. Πάντων μὲν κόρος ἐστὶ, καὶ ὕπνου, καὶ φιλότητος. Solon. Τίκτει γὰρ κόρος ὕβριν, ὅταν πολὺς ὄλβος ἕπηται. Ἐς κόρον, et ἄχρι κόρου, ad satietatem. Luc. Dem. Διὰ κόρον, præ nimia satietate: Philo de vita Mos. lib. 2. Eustathius etiam à κόρω derivat, quod, aliquando significare ἀπλήστως ἐσθίειν, annotat. (Æsch. Ag. 373. pl. Eurip. Phœniss. 1685.)

Κόρος est etiam mensuræ quoddam genus quadraginta medimnûm et unius, teste Josepho lib. 3. de antiq. unde ἡμικόριον, dimidia cori pars.

Composita.

Αἰγικορεῖς, caprarii, qui capras satiant et pascunt. Et generaliter aliorum pecorum pastores. Plut. in Sol.

Αἱμακουρίαι, seu αἱμακορίαι, inferiæ, parentationes. Pind. Olymp. ode 1. Sic dictæ putantur, quasi animæ mortuorum saturentur iis, quæ in inferiis ipsis mittantur.

Ἀκορία, ἡ, insatiabilis aviditas, desiderium insatiabile et inexplebile: ut, ἀκορία τροφῆς.

Ἀκόρεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, insatiatus, insaturabilis. Philo de vita Mos. lib. 2. Soph. in Electra. (V. Æschyl. Pers. 545. αἰχμαῖς ἀκορέστων. 1004. ἀκόρεστοι κακῶν. Eurip. Med. 640. ἀκόρεστα νείκη. Æschyl. Ag. 765. 1011. 1340. 1493.)

Ἀκορέστως, insatiabiliter, inexplebili cupiditate.

Ἀκόρητος, apud Poëtas, idem quod ἀκόρεστος. Iliad. ύ. μάχης ἀκόρητοι Ἀχαιοί. Sic Hesiod. in Asp. †459.† Ἀμφιτρυωνιάδης ἥρως ἀκόρητος ἀϋτῆς.

Ἀπειρακόρητος, idem quod ἀκόρεστος. Hesych.

Ἀψίκορος, fastidiosus; qui, simul ac gustavit quod appetit, eo fastidito aliud appetit. Aristot. rhet. 2. Τὸ ἀψίκορον, fastidium alia et alia appetens: satietas prioris cum novo appetitu connexa. Plut. in Caio. Luc. de calumn.

Ἀψικορία, idem quod τὸ ἀψίκορον. Plut. de garrul.

Ἀψικόρως, cum fastidio tali quod aliud atque aliud appetit.

Γυιοκόρος, membra ad satietatem usque depascens: ut, γυιοκόροι μελεδῶναι, apud Hesiod. in Erg. †v. 66. ornandæ corpori deditæ curæ exp. Græv.†

Διάκορος, satur, satiatus. Xen. in Laced. pol.

Διακορής, έος, ὁ καὶ ἡ, idem. Plut. in Lyc.

Διακόρως, abunde, affatim, satis superque: ut διακόρως ἔχω, satis superque habeo. Poll.

Κατακορέννυμαι, exsatio, exsaturo: idem quod κορέννυμαι.

Κατάκορος, idem quod διάκορος, Poll. Item nimius, qui satietatem et fastidium affert. Plut. in Alex. Item insatiabilis, seu insaturabilis. Suid.

Κατακόρως, ad satietatem usque, abunde, &c. Plut. de Herodot. Diosc. lib. 5. Item immodicè, apud Demosth. Item, crebrò. Aristot. rhet. 3.

Κατακορής, idem quod κατάκορος, et διάκορος, fastidium afferens. Aristot. rhet. l. 3. Exponitur etiam, fastidiens. Item multus, redundans; quum de re dicitur. Plat. in Phædro. ¶ Item merus, purus, sincerus. Aristot. problem. sect. 30. quæst. 7. Dioscorid. Hippocr.

Κατακορές, (adverbial.) admodum, plenè, quantum satis est.

Κατακορέως, sufficienter, sincerè. Gal. apud Hippocr. comm. περὶ διαιτ. ὀξ.

Προσκορέννυμαι, idem quod κορέννυμαι.

Πρόσκορος, satur, vel saturitatem afferens.

Προσκόρως, satis superque, abunde. Hermog.

Προσκορής, satietatem inducens seu afferens. Luc. Hermog. Exponitur etiam fastidium inducens, et satietate ingratus, nimius. apud Aretham.

Τραπεζόκορος, qui satiatur seu expletur mensis appositis. Phocyl. Vide et in comp. à Κόρος.

Ὑπερκορέω, supra modum satio. Theogn.

Ὑπέρκορος, supra modum satur. Athen. l. 10.

Ὑπερκόρως, satis superque. Poll.

Ὑπερκορής, idem cum ὑπέρκορος. Dion. de Claudio Cæs.

ΚΟ'ΡΘΥΣ, υος, ἡ, acervus, agger, tumulus. Theocr. idyll. 10. Εἰς βορέαν ἄνεμον τᾶς κόρθυος ἁ τομὰ ὔμμιν, Ἢ Ζέφυρον, βλεπέτω, acervos (aristarum) Boream aut Zephyrum intuentes secate. Et apud Suid. κόρθυν ἄμμου ποιήσας, facto tumulo arenæ.

Κορθύω seu κορθύνω, in acervum colligo, coacervo. Hesiod. in Theog. †853.† Ζεὺς δ' ἐπεὶ οὖν κόρθυνεν ἑὸν μένος, εἵλετο δ' ὅπλα, postquam collegit vires suas, et velut coacervavit.

Κορθύομαι, in acervum colligor. Il. ί. ἄφαρ δέ τε κῦμα κελαινὸν Κορθύεται, in acervum velut attollitur.

ΚΟ'ΡΙΣ, ιος, ὁ καὶ ἡ, cimex. Diosc. l. 2. c. 36. κόρεις οἱ ἐπὶ κλίνης. Et Geopon. l. 13. πῶς χρὴ ἀναιρεῖν τὰς κόρεις. Vide et Aristot. hist. an. l. 5. c. 31. Apud Aristoph. in Nub. †709.† per jocum dicti sunt κόρεις οἱ Κορίνθιοι. [R. 115.] ¶ Item herbæ seu fruticis nomen, qui alias hypericon. Diosc. l. 3. c. 174. ¶ Κορὶς est piscis quidam: Item herba quæ et χαμαιπίτυς. Hesych.

Κόριον, et κορίαννον, sive κορίανον, coriandrum: frutex caule exili, cicutæ odore gravi, &c. quidam existimarunt sic appellatum, quòd folia ejus et caules cimices redoleant. Diosc. Gal. Nic. in Alex. Vide et κόριον in Κορέω. Κόριον ἔνυγρον, à quibusdam appellatur adiantum. ¶ Κορίαννον dicitur etiam annulus, qui in indice digito gestatur. Poll.

ΚΟΡΥ'ΒΑΣ, αντος, ὁ, corybas: sacerdos Rheæ seu Vestæ. Luc. de salt. πρώτην δέ φασι Ῥέαν, ἡσθεῖσαν τῇ τέχνῃ, ἐν Φρυγίᾳ μὲν τοὺς Κορύβαντας, ἐν Κρήτῃ δὲ τοὺς Κουρῆτας, ὀρχεῖσθαι κελεῦσαι. ☞ Quidam κορύβαντας dictos volunt ἀπὸ τοῦ, κορύπτοντας βαίνειν ὀρχηστικῶς, more Homericorum βητάρμονων: unde et, furore agitatos sic appellari, testatur Strabo l. 10. alii παρὰ τὴν κόρυθα, quòd galeatis incederent capitibus. Sunt etiam qui à κόρη, i. pupilla, deducunt, quòd, dum custodirent Jovem, apertis oculis ipsis fuerit dormiendum. Pro eodem dicitur et κύρβας. Hesych.

Κορυβάντειον, templum corybantum. Strabo. l. 10.

Κορυβαντικὸς, corybantius: corybantis proprius, seu ad corybantem pertinens: ut, κορυβαντικὰ συμπτώματα. Plut. in Erot.

Κορυβάντιος, corybantius. unde in Epigr. κορυβαντίων ἰαχήματα χάλκεα ῥόπτρων.

Κορυβαντώδης, corybantes imitans, furorem corybantum præ se ferens. Lucian.

Κορυβαντιάω, corybantas imitor entheo incessu: vel insanio seu furo more corybantum. Luc. in Herod. καί με κορυβαντιᾶν ὑπελάβετε, corybantico furore percitum esse. Aristoph. in Vesp. Ἀλλ' ἢ παραφρονεῖς ἐτεὸν, ἢ κορυβαντιᾷς.

Συγκορυβαντιῶ, (comp.) cum alio corybantum more insanio. Plato in Phæd. et apud Suid.

Κορυβαντίζω, corybantum sacris initio. Aristoph. in Vesp.

Κορυβαντισμὸς, lustratio, seu expiatio, quæ à corybante fit ære canoro.

ΚΟʹΡΥΖΑ, ας, ἡ, gravedo: crudi humoris è capite in nares distillatio: morbus cerebri, de quo vide Gal. de loc. aff. lib. 1. et Aët. serm. 9. c. 39. Cels. l. 4. c. 2. ¶ Item mucus narium, pituita, seu humor crassior, qui per nares destillat. Gal. com. in progn. Hippocr. Apud Luc. de conscrib. hist. λέγω πολλοῦ καὶ κορύζης συγγραφικῆς γέμοντα, quidam accipiunt pro superbia et fastu: alii pro stultitia seu stoliditate.

Κορυζάω, ῶ, gravedine laboro, muco plenus sum, nares pituita clausas habeo. Luc. in dial. Sim. et Pol. Plato pol. 2.

Βαλάκορυζος, (comp.) admodum mucosus, ideoque stolidus. Hesych.

ΚΟʹΡΥΚΟΣ, ου, ὁ, sacculus, marsupium, saccus: apud Suid. Interdum de testium sacculo seu scroto: ut Apsyrtus in Hippiatr. ἱμάσσει τὰ ὄρχεα εἰς κώρυκον ἢ θυλάκιον. ¶ Item pilæ genus quod è pellibus consui solet, ventoque inflatum brachialibus ligneis impellitur: follis, Martiali. Scribitur et κώρυκος per ω.

ΚΟʹΡΥΜΒΟΣ, ου, ὁ, et κόρυμβον, ου, τὸ, vertex, cacumen, seu eminentia flexuosa; et præcipuè cacumen tale montium, teste Eustath. Herodot. ἤχθετο φεύγοντες ἐπὶ τὸν τοῦ ὄρεος κόρυμβον. Κόρυμβα νεῶν, apud Homer. Il. ι. extremæ navium partes: quidam etiam exp. amplustria. (V. Æschyl. Pers. 661. Κόρυμβα ναὸς. 411.) Κόρυμβος dicitur et de coma certo quodam modo nodata: alii comæ ornamentum fuisse dicunt. Eustathius ex Athen. κορύμβους δ' ἀναδούμενοι τῶν τριχῶν, χρυσοῦς τέττιγας περὶ τὸ μέτωπον καὶ τὰς κόρσας ἐφόρουν. In hac significatione dicitur et κορυμβίας, apud Athen. l. 12. ¶ Item caules asparagi, Hesych. Dicitur et de aliis: ut, κόρυμβος κισσοῦ, racemi acini hederæ; quatenus unus corymbus plures racemos, seu caules, et consequenter plures acinos, habet. Et generaliter, pro ramo; ut, κόρυμβος δάφνης, in Epigr. et, κορύμβοις στακὸς. Nonn. ☞ Eustath. à κόρυς derivari scribit.

Κορυμβίας κισσὸς, hederæ quædam species, sic appellatæ, quòd racemi ejus in orbem sint circumacti. Vide Theophr. hist. pl. l. 3. et Plin. l. 16. c. 34.

Κορυμβήθρα, à nonnullis dicitur hedera, quod ferat corymbos. in append. Diosc. l. 2. c. 110.

Κορυμβόομαι, unde κατακορυμβωμένη κόμη χρυσῷ στρόφῳ, coma aureo vinculo fastigiata, vel aureis corymbis fastigiata.

Composita.

Ἀκροκόρυμβα, idem quod ἄκρα κόρυμβα.

Δικόρυμβος, binos corymbos habens. δικόρυμβον ὄρος, duplicem verticem habens mons, seu duplex cacumen; apud Philostr.

Τετρακόρυμβος, quaternos corymbos habens: ut, τετρακόρυμβος κισσός. in Epigr.

ΚΟΡΥʹΝΗ, ης, ἡ, clava: propriè ῥάβδος κεφαλωτή. (☞ Παρὰ τὸ κάρα, ut inquit Eustath.) Il. η. Ἀλλὰ σιδηρείῃ κορύνῃ ῥήγνυσκε φάλαγγας. Theocr. idyll. 26. Δέρμα τε θηρὸς ἑλὼν, χειροπληθῆ τε κορύνην. ¶ Item metaphor. pro asini veretro. Nic. in Alex. λασίῃ βρωμήτορος ἐναλδήσκουσα κορύνῃ. Κορύνη βλαστοῦ dicitur geniculatum incrementum, et cacuminum articulatio, in germinatione arborum, à clavæ similitudine: apud Theophr. histor. plant. l. 3. c. 6. ¶ Κορύναι vocantur etiam à quibusdam tam summi humeri quàm cubiti articuli. Poll. l. 2.

Κορυνᾶν, instar clavæ fastigium edere, seu fastigiare se, et velut thyrsum proferre. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 12. (de junco.) κορυνᾷ δ' ὅλως ὁ κάρπιμος, ἐξ αὐτοῦ τοῦ γραμμώδους ἐξωθήσας.

Κορύνησις, εως, ἡ, germinatio. Hesych.

Κορυνήεις, εντος, ὁ, clavæ formam habens; vel in clavæ modum fastigiatus. Hesiod. in Asp. † 289. V. ibi Grævius.†

Κορυνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem quod κορυνήεις. Theophr.

Κορυνήτης, ου, ὁ, clavator, clavarius, i. qui clava utitur in pugna. Il. η.

ΚΟʹΡΥΣ, υθος, ἡ, (in accusativo κόρυθα vel κόρυν,) galea, cassis. (☞ Sic dicta à κάρα, caput: alii tamen sic vocatam putant ἀπὸ τοῦ κάρα ῥύεσθαι, quòd caput defendat.) † V. Schol. ad Hesiod. Asp. 198.† Il. π. οὐ γὰρ ἐμῆς κόρυθος λεύσσουσι μέτωπον Ἐγγύθι λαμπομένης. Il. ν. Ἀσπὶς ἄρ' ἀσπίδ' ἔρειδε, κόρυς κόρυν, ἀνέρα δ' ἀνήρ. Sic et Il. φ. et alibi passim. ¶ Item κόρυς, galerita: avis, quæ et κορυδαλὸς ac κορυδαλλὸς, apud Theocrit. idyll. 10. Item κορυδαλλὶς, et κόρυδος, apud eund. idyll. 7. (23. 141.) Exponitur etiam alauda.

Κορύσσω, galea armo: Item generaliter, armo. Iliad. β. πολεμόνδε κορύσσων, (pro εἰς πόλεμον,) ad bellum armans. ¶ Item incito, tanquam armans ad prælium. Hesiod. in Asp. † 148.† κορύσσουσα κλόνον ἀνδρῶν. † Sic μάχην. 198.†

Κορύσσομαι, armor. (καθοπλίζομαι. Il. η. 274. γ'. 18.) Il. π. Πάτροκλος δὲ κορύσσετο νώροπι χαλκῷ. Il. ι. τοὶ δὲ διὰ τριχάϊκες κεκορυθμένος. (pro κεκορυσμένος.) Sic et alibi apud Homer. Item impetu feror, tanquam armatus ad prælium; furo. Apoll. Arg. 2. κῦμα θαλάσσης Τρηχὺ θέει ποτὶ νῆα κορύσσεται. Sic apud Theocr. idyll. 26. (de nubibus) τὰ δὲ ἄλλα κορύσσεται ἄλλας ἐπ' ἄλλαις, aliæ super alias cum impetu sursum feruntur.

Κορυστὴς, οῦ, ὁ, armiger, armatus miles: vel strenuus miles, bellator. ut Il. δ'. ἄνδρα κορυστήν. et Iliad. ν. —— δύο Αἴαντε κορυστά.

Composita.

Ἀντικορύσσομαι, oppugno, ad prælium me comparo, ex Athen.

Ἐπικορύσσομαι, armor, seu me armo adversum. Luc.

Εὐκόρυθος, pulchrè galeatus. Oppian.

Ἱπποκορυστὴς, οῦ, ὁ, bellator equestris, qui armato equo pugnam init. Iliad. β.

Τρίκορυς, tres galeas gestans: vel simpliciter armatus. Euripid. in Bacch. [123.]

[Τρικόρυθος. Eurip. Orest. 1480. Οἷος οἷος Ἕκτωρ ὁ Φρύγιος, ἢ τρικόρυθος Αἴας. &c. Vide Schol.]

Χαλκοκορυστὴς, æne seu æreis armis armatus: † Hes. Th. 934.† Item simpliciter, armatus. Il. δ'. Ἕκτορα χαλκοκορυστήν.

ΚΟΡΥΦΗʹ, ῆς, ἡ, vertex, pars capitis inter sinciput et occiput, media, et summa: seu (secundum alios) linea illa capitis, qua capilli alii ad dextram, alii ad sinistram adversi distinguuntur. Poll. ex Arati iatricis: —— ἔσωπα κεφάλαια πολλὰ μὲν αὔτως Μεσσατίης κορυφῆς μέσον συναγόμενα γραμμῇ. Tribuitur et equo, apud Xenoph. de re equest. (Æsch. Suppl. 96.) ¶ Item vertex, cacumen, fastigium, apex. Il. β. Οὔρεος ἐν κορυφῇς. Il. λ'. Ἴδης ἐν κορυφῇσι. Sic et apud Thucyd. et Herodot. ¶ Item summa, caput, metaphoricè. ut, κορυφὴ τοῦ λόγου, summa vel caput sermonis. Plato in Cratylo, ἔρχομαι γὰρ ἐπὶ τὴν κορυφὴν ὧν εἴπομεν. Sic Plut. de prud. anim. ἵνα δὲ κορυφὴν ὁ λόγος ἐπιθεὶς ἑαυτῷ παύσηται. ¶ Item pars ossis quod κόκκυξ τρητὸς dicitur, quæ unum versus inclinat. Poll. ¶ Κορυφὴ dicitur etiam ornamentum quoddam muliebre, quod et πλοκαμὶς, teste Eustath. ¶ Κορυφαὶ digitorum extremitates internæ, quas quidam vertices vocant. Poll. ☞ Etymologus κορυφὴν dictam esse scribit quasi τῆς κάρας ὀροφήν: aut à κρύπτω deduci, ut sit quasi κρυφὴ, quòd ea pars capitis crinibus tegatur.

Κορυφαῖος, ου, ὁ, q. d. verticalis, aut in vertice positus: supremum locum obtinens, supremus, præcipuus: Luc. de calumn. Plut. ad Col. πραγματευτικῶν ὁ κορυφαιότατος, excellentissimus, seu eminentissimus. Apud Herodian. l. 7. κορυφαῖον τέλος, expon. fastigium. Κορυφαῖος χορῶν, dicitur præsultor in choreis: apud Aristot. pol. 3. et de mundo. Et, κορυφαῖος Ζεὺς, Capitolinus Jupiter: apud Pausan. Κορυφαῖον, retis pars. Κορυφαία, habenæ pars, summum equi caput cingens.

Κορυφαιότης, summitas.

Κορυφόω, ῶ, f. ώσω, in verticem attollo, fastigio, consummo.

Κορυφοῦμαι, in verticem attollor, fastigior, consummor, apud Basil. et Strab.

Composita.

Ἀκόρυφος, verticem seu fastigium non habens. Apud Hesych. exp. innumerus, multus.

Ἀποκορυφόω, in verticem conformo, apud Polyb. Apud Herodot. in Terpsichore, Ἀρταφέρνης ὁ Ὑστάσπεος, Σαρδίων ὕπαρχος, ἀπεκορύφου σφι τάδε, quidam exp. amicitiam regiam verbis extollebat, vel gloriosè respondebat: alii, summatim hæc respondit.

Δικόρυφος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q. d. bivertex,) duplicem habens verticem. [Aristot. de Hist. Animal. γίνονται γάρ τινες δικόρυφοι, οὐ τῷ ὀστῷ, ἀλλὰ τῇ τριχῶν διαστάσει. Eurip. Phœn. 234. Ἰὼ λάμπουσα πέτρα πυρὸς δικόρυφον σέλας, ὑπὲρ ἄκρων Βακχείων, &c. Schol. δικόρυφον αὐτὸν εἶπεν, ἐπειδὴ ἐν ἀμφοτέραις ταῖς ἄκραις τοῦ Παρνασσοῦ εἰσὶν ἱερὰ, τὸ μὲν Ἀρτέμιδος καὶ Ἀπόλλωνος, τὸ δὲ Διονύσου.]

Δικόρυφοι dicuntur ii, quibus geminum est discerniculum capillorum, seu linea illa quæ capillos in duas partes discernit.

Ἐκκορυφόω, ῶ, summatim dico, à principio et velut à capite incipiens expono. Hesiod. in Erg. ἕτερόν τοι ἐγὼ λόγον ἐκκορυφώσω.

Ἰσοκόρυφος, q. d. æquiverticem habens, æquè eminens: ut, ἰσοκόρυφοι πόλεις, urbes æqualis excellentiæ. Dion. Halic.

Μελαγκόρυφος, atrum verticem habens: nomen avis, apud Aristot. [Av. 888.] quæ à Gaza vocatur atricapilla. Eadem dicitur συκαλὶς, id est, ficedula.

Τρικόρυφος, triplicem habens verticem, apud Steph. et Strab.

ΚΟʹΡΧΟΡΟΣ, ου, ὁ, Hesychio et Suidæ est olus quoddam sylvestre vile; unde proverb. καὶ κόρχορος ἐν λαχάνοις. utpote vix dignus, qui oleribus annumeretur. Sic et Theophr. hist. pl. l. 7. c. 7. (de oleribus quibusdam agrestibus:) ἐν οἷς καὶ παροιμιαζόμενός ἐστι διὰ πικρότητα κόρχορος. A Plin. quoque l. 21. c. 15. numeratur inter vulgares in cibis herbas. ¶ Sunt qui κόρχορον dicant esse piscem quoque, λευκὸς ὄνομα etiam ipsum, teste Suida; qui addit, dici de hominibus vilibus, et iis, qui majores sibi honores arrogant, quàm quantis digni sint. Scribitur et κόρκορος per κ.

ΚΟΡΩʹΝΗ, ης, ἡ, cornix. Hesiod. in Erg. Μή τοι ἐφεζομένη κρώζῃ λακέρυζα κορώνη, garrula cornix. Athen. l. 13. ex Archilocho, Σιμὴ πετραίη πολλὰς βόσκουσα κορώνας. Oppian. l. 3. de ven. Αἰνόζωά τε φῦλα, πολύζωοί τε κορῶναι, vivaces cornices, seu annosæ. Apud Homer. Odyss. ε. Σκῶπές τ', ἴρηκές τε, τανύγλωσσοί τε κορῶναι Εἰνάλιαι. per marinas coronas quidam intelligunt merges, aut fulicas, teste Eustath. ¶ Item marculus ferreus, quo fores pulsantur, vel annulus quo fores attrahuntur. Od. α. Βῆ δ' ἴμεν ἐκ θαλάμοιο, θύρην δ' ἐπέρυσσε κορώνῃ Ἀργυρέῃ. Sic et Od. δ. et φ'. Item summitas in curvamine arcus: vel curvatura in arcu, ubi figitur ex utraque parte nervus. Il. δ. (de fabricatore arcus:) Πᾶν δ' εὖ λειήνας, χρυσέην ἐπέθηκε κορώνην. Hinc proverbialiter, χρυσῆν ἐπιτιθέναι κορώνην, felicem finem alicui rei imponere, teste Eust. Et generaliter, quævis summitas: ut Artemid. Ὤετό τις τὸ αἰδοῖον αὐτοῦ ἄχρι τῆς κορώνης τετριχῶσθαι, ad summum usque glandem. Item omne quod incurvatum est. Item γένος quoddam ἐπιπλοκῆς, Eust. ¶ Item inflexum illud quod in navis puppi visitur: Arat. ὅτε δὴ ναῦται ἀποστρέψωσι κορώνην, Ὅρμου ἐπερχόμενοι, i. Obvertunt navem magno cum pondere nautæ, Adversamque trahunt optata ad littora puppim. ut vertit Cicer. ¶ Item apex ligni inter utrumque bovem in aratro protensi: unde in illo oraculo, Ἐνταῦθ' ἢ γέροντι σκιάδα περίβαλλε κορώνην. ¶ Κορώνη sive κορωνὸν dicitur etiam ossis apophysis, in finem acutum desinens; cujusmodi habetur una utrinque in osse genæ inferioris, tendinem à temporali musculo descendentem excipiens: sic appellata quòd cornicis rostro similis sit. ¶ Capitis κορῶναι vocantur αἱ ἐπὶ τὴν παρεγκεφαλίδα ἐνίζουσαι προβολαὶ εἰς τὰς ἐκ κοιλότητας τὰς ἐν τοῖς πλαγίοις τοῦ δευτέρου σφονδύλου, teste Poll.

Κορώνη, corona. Eust. Hesychio verò est εἶδος στεφάνου. Eidem κορῶναι sunt τὰ περιφερῆ σχήματα.

Derivata ex κορώνη, cornix.

Κορωνιδεὺς, έως, ὁ, cornicis pullus. Hesych. et Eust.

Κορώνεως, ω, ἡ, ficus, cujus fructus sunt colore cornicis nigro. Aristoph. in Pace, τὰς κορώνεώς γέ μου Ἐξέκοψαν.

Κορωνίζω, cornicis colligo stipem: de circulatoribus quibusdam, qui cornicem circumferentes, stipem ei corrogabant, cantilenam quandam canentes; de qua Athen. l. 13.

Κορώνισμα, τὸ, carmen, quod illi circulatores, cornici stipem corrogantes, canebant.

Κορωνιστὴς, οῦ, ὁ, circulator, qui cornici stipem mendicat. Athen. l. 13.

Composita.

Πεντακόρωνος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui quinque cornicum ætates vixit. Epigram. lib. 2. πεντακόρων' Ἑκάβη, ô Hecuba quæ quinque cornicum ætates vixisti.

Τετρακόρωνος, epith. cervi, apud Hesiod. quòd quatuor cornicis ætates vivat.

Τρικόρωνος, qui tres cornicis ætates degit, cujus vita est admodùm longæva.

Derivata ex κορώνη, i. summitas vel curvatura.

Κορωνὶς, ίδος, ἡ, dicitur navis: vel quæ nigra est, vel in qua summitates inflexæ sunt, teste Eust. vel in qua puppis incurva est, ut vult schol. Arati. Il. α. Οὐδ' ἔμεν ἐν νηυσὶ κορωνίσι. Sic et Il. β. et Od. τ'. Tribuitur et bobus qui cornua in summitatibus inflexa habent, apud Theocr. idyll. 26. αἵ τ' ἐπὶ βουσὶ κορωνίσι βαιαὶ ἔασι. ¶ Item substantivè, coronis, i. linea brevis in extrema parte aliquantùm incurvata, quæ in comicorum et tragicorum fabulis adhibetur: schol. Aristoph. ¶ Sic dicebatur etiam nota, quæ in calce libri appingi solebat, unci figura, ad significandum finem, quam et Martialis coronidem appellat: Plut. de fortuna Alex. ¶ Item fastigium, summitas et apex in re aliqua; idem quod κορυφή. unde, κορωνίδα ἐπιτιθέναι, fastigium et finem imponere rei alicui, apud Luc. de hist. scrib. Greg. in Euseb. Plut. de disc. adul. ab amico.

Κορωνὸς, οῦ, ὁ, elatus, cervicem in altum efferens. Etymol. ex Archilocho, Βοῦς ἔστιν ἡμῖν ἐργάτης ἐν οἰκίῃ Κορωνὸς, ἔργων ἴδρις.

Κορώνεως, incurva et lunata cornua habens. Hesych.

Κορωνιάω, cervicem vel cornua effero. Hesych. Item incurvus et lunatus sum: unde apud Hesiod. in Theog. κορωνιόωντα πέταλα, instar lunæ inflexa folia: legitur tamen ibi etiam, κορωνόωντα, à Κορωνάω. † In Asp. 289.†

ΚΟ'ΣΚΙΝΟΝ, ου, τὸ, cribrum. Aristoph. in Nub. †372.† διὰ κοσκίνου οὐρεῖν, mingere per cribrum. Plato Polit. 2. τοῖς ἀνοσίοις καὶ ἀδίκοις ἐν ᾅδου κοσκίνῳ ὕδωρ ἀναγκάζουσι φέρειν, cribro aquam ferre. ¶ Apud Psellum esse dicitur figura, quæ collectione numerorum perficitur, eò quòd velut per incerniculum quoddam dilabuntur primi quilibet numeri. Hesychio κόσκινα sunt aves domesticæ, aves quæ domi nostræ aluntur: ut gallinæ, anseres, perdices et similes.

Κοσκινεύω, cribro. Plutarch. de placit. philosoph.

Κοσκίνιον, ου, τὸ, cribellum. Athen. l. 14.

Κοσκινηδὸν, cribri modo, in modum cribri. Luc. in Tim.

Κοσκινίζω, cribro.

Τυροκόσκινον, ου, τὸ, (comp.) caseus cretus incerniculo, ut quidam interpr. apud Athen. l. 14. Alii, cribrum quo caseus cernitur.

ΚΟΣΚΥΛΜΑ'ΤΙΑ, τὰ, coriorum et pellium minuta præsegmina. Hesych. Suid. et schol. Aristoph. Metaphoricè, seu abusivè, apud Aristoph. in equit. ὑπέπιπτ', ἐθώπευ', ἐκολάκευ', ἐξηπάτα, Κοσκυλματίοις ἄκροισι τοιαυτὶ λέγων. pro, εὐτελέσι ῥηματίοις, sive λογαρίοις εὐτελέσι, in modum τῶν κοσκυλματίων.

ΚΟ'ΣΜΟΣ, ου, ὁ, ordo, τάξις. (☞ A κομῶ. significante ἐπιμελοῦμαι.) Herod. οἱ δὲ Πέρσαι ὑπεκδύντες ἔφευγον οὐδενὶ κόσμῳ. Thucyd. lib. 3. καὶ πολλοὶ ἀπέθανον αὐτῶν ἀτάκτως, καὶ οὐδενὶ κόσμῳ προσπίπτοντες, i. incompositè. Luc. in Zeuxide, ἐκπλαγέντες σὺν οὐδενὶ κόσμῳ ἔφευγον. Exponitur etiam, εὐταξία, à schol. Thucyd. ¶ Item modus et ratio: unde, κατὰ κόσμον, apud Hom. modo et ratione, ordine, decenter, ritè, aptè, convenienter. †Apollon. Arg. 1. 333.† (κόσμῳ. adverbialitèr. Æsch. Pers. 400. 835. Eurip. Med. 954. pl. Æsch. Ag. 364. 530.) ¶ Item disciplina: sæpè apud Thucyd. Ab Hesychio exponitur et κατάστασις. Apud Aristot. et Isocr. in Panath. κόσμος πολιτείας, ratio reipublicæ rectè atque ordine constitutæ. ¶ Item ornamentum, ornatus. Isocr. ad Nic. τρύφα μὲν ταῖς ἐσθῆσι καὶ τοῖς περὶ τὸ σῶμα κόσμοις. Herodian. lib. 5. καὶ πάντα τὸν κόσμον καὶ κειμήλια ἁρπάσαντες. Sic apud Xen. Pæd. 8. ac Plat. l. 2. de rep. γυναικεῖος κόσμος, ornamenta muliebria. Interdum decus, laus. Thucyd. l. 1. οἷς κόσμος, καλῶς τοῦτο δρᾶν, quibus laudi est, id facere egregiè. Soph. in Ajace, γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει, mulieribus silentium laudem affert, vel ornamentum. Apud Homerum Od. Θ'. ἵππου κόσμον ἄεισον. Eustathius κόσμον esse dicit τὴν σύνθεσιν ἵππου καὶ μέθοδον, καὶ τὴν ἰδέαν αὐτοῦ ἐμφαίνειν διάταξιν, καὶ, ὡς εἰπεῖν, στρατηγικήν. †Κόσμος τοῦτ' ἔστιν ἐμοί. Aristoph. Nub. 911. et Xen. Pæd. 2. 57. a. ornamento hoc mihi est.† ¶ Κόσμοι, magistratus Cretensibus, qui ἔφοροι Lacedæmoniis: Aristot. Polit. l. 2. c. 8. ¶ Κόσμος, mundus, orbis mundi, totius naturæ systema. unde Diogenes, apud Luc. se dicit esse κόσμου πολίτην. ¶ Item, incolæ mundi, humanum genus, seu omne, seu certum. Nonn. Οὕτω γὰρ πελώριον ἐφίλατο κόσμον ἀλήτην, &c. Peculiariter interdum pro cœlo, ut exp. l. 2. Epigr.

Κοσμικὸς, οῦ, ὁ, mundanus, ad mundum pertinens. Chrysost.

Κόσμιος, ου, ὁ, qui est moribus compositis, moderatus, modestus: Plato polit. 1. Apud Lysiam κόσμιος appellatur qui legibus paret.

Κοσμίως, moderatè, modestè, ut decet eum qui est compositis moribus. Luc. in Hermot. †Xen. Pæd. l. 5. p. 131. a.†

Κοσμιότης, ητος, ἡ, moderatio, modestia. Isocr. in Panath. et Aristoph. in Pluto.

Κοσμέω, ῶ, ordino, distribuo, compono: ut Il. μ'. Πένταχα κοσμηθέντες ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕποντο. (Κοσμεῖν λόγους. Eurip. Med. 557. Aristoph. R. 1059. Soph. El.) Item adorno, instruo, apparo. †Xen. Pæd. 1. 3. 2. et 3.† Odyss. η'. —— καὶ εἴσω δόρπον ἐκόσμει. Item orno, honesto. Hesiod. in Erg. Σὺν δὲ καὶ κόσμησε θεὰ γλαυκῶπις Ἀθήνη, ornavit, seu exornavit. †Theog. 573.† Thuc. l. 2. ἃ γὰρ τὴν πόλιν ὕμνησα, αἱ τῶνδε καὶ τῶν τοιῶνδε ἀρεταὶ ἐκόσμησαν. Sic dicitur, τιμαῖς κοσμεῖν, in majus efferre, ornando honoribus, apud Herodian. lib. 7. †orno, alicui esse ornamento. Xen. Pæd. 2. 57. a.† ¶ Κοσμεῖν dicuntur etiam οἱ κόσμοι magistratus, quum magistratu suo funguntur.

†Κοσμέομαι pass. ornari. Xen. Pæd. l. 3. p. 77. b. et ibid. c. κεκοσμημένοι ἐν ὅπλοις.†

Κόσμημα, τὸ, ornamentum, insigne. Plato de leg. †Xen. Pæd. p. 284. e.†

Κόσμησις, εως, ἡ, ornatio, exornatio. Aristot.

Κοσμητὴς, οῦ, ὁ, ornator, exornator. †Xen. Pæd. p. 241. c.† Exponitur et moderator, item ordinator.

Κοσμητικὸς, ornandi vel ordinandi peritus.

Κοσμήτωρ, ορος, ὁ, ordinator, moderator, dux. Iliad. ά. Δύω κοσμήτορε λαῶν.

Κοσμάριον, ου, τὸ, q. d. parvum ornamentum, apud Hesych.

Composita.

Ἄκοσμος, ου, ὁ καὶ ἡ, inordinatus, indigestus, incompositus. Il. β'. Item inornatus, incultus, incomptus. (Æsch. Pers. 470.)

Ἀκόσμως, ου, ὁ, inordinatè, indigestè, incompositè. [Æschyl. Pers. 374. οἱ δ' οὐκ ἀκόσμως, ἀκρίτως ἔστειχον. Schol. ἀνεπιλήπτως ἔρρεξαν λόγον. Schol. Νεώτ. οὐδὲ λόγον ἔρρεξαν ἀδιαίτως τελεσθῆναι.]

Ἀκοσμία, ἡ, status rerum perturbatus, res incomposita. Synes. epistol. 104. Exponitur etiam congeries rerum confusa, apud Aristot. de mundo, et Plut. in lib. de animi procr. Item dedecus, et rerum indignitas. Plut.

Ἀκοσμέω, ῶ, incompositè me gero, aut indecenter seu inhonestè; facio aliquid contra decorum, aut officium. Soph. in Antig. Ἐγὼ γὰρ ἔστι τοὺς ἀκοσμοῦντας τρέφω. Exponitur etiam, munere meo perperam fungor: vices meas non obeo, apud Demosth. et Lysiam.

Ἀκόσμητος, incompositus, indigestus. Item inornatus, incomptus. Dion. Areop.

Ἀκοσμήτως, incompositè. Item inornatè, incomptè. Plat. de leg.

Ἀκοσμίως, idem quod ἀκόσμως.

Ἀντικοσμέω, ῶ, vicissim orno, seu contrà orno.

Ἀποκόσμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui procul à mundo degit, qui in secessu et monasterio vivit. apud Greg.

Ἀποκοσμέω, ῶ, aufero, amoveo, recondo, quæ ordine collocata erant. Od. ή. —— ἀμφίπολοι δ' ἀπεκόσμεον ἔντεα δαιτός. ¶ Item ornatum adimo, ornatu privo. Greg.

Γυναικοκόσμοι, Athenis dicti fuerunt, qui petulantiores mulieres afficiebant mulcta, proposita publica scriptura mulctæ in platano Ceramico. Athen. lib. 6.

Διάκοσμος, ordo et rerum digestio numeros omnes concinnitatis habens: apud Luc. et Aristotel. Item pro διακόσμησις.

Διακοσμέω, ῶ, ordino, distribuo, digero. †Xen. Pæd. p. 220. c.† Item compono, adorno, instruo. Il. β'. Ὡς τοὺς ἡγεμόνες διεκόσμεον ἔνθα καὶ ἔνθα Ὑσμίνην δ' ἰέναι. Thucyd. lib. 1. Ἱππάρχῳ περιτυχόντες τῷ παναθηναϊκὴν πομπὴν διακοσμοῦντι. Sic et apud Aristot. de mundo, et Plut. de primo frigido. Exponitur etiam, rectè et ordine constituo; item guberno. unde pass. apud Plat. de leg. οὕτω ταῦτα διακεκοσμημένα. †rectè instrui. Xen. Pæd. l. 5. p. 78. b.†

Διακόσμησις, ordinatio, distributio. Item constitutio, gubernatio. Plato de leg.

Decomp. Ἀδιακόσμητος, inexornatus: vel qui compositè distinctus et distributus non est.

Συνδιακοσμέω, ῶ, simul ordino, simul compono.

Ἐγκόσμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui est intra mundum, qui versatur in mundo.

Ἐγκοσμέω, ῶ, colloco ordine, seu dispono in. Odyss. ό. Ἐγκοσμεῖτε τὰ τεύχε' ἑταῖροι νηὶ μελαίνῃ.

Ἐπικοσμέω, ῶ, ornatum addo, cohonesto. apud Aristot. in pol. et Demetr. Phal. †Cum acc. person. et dat. rei. Xen. Pæd. p. 185. c.†

Decomp. Συνεπικοσμῶ, unà orno, ad ornatum addendum juvo. Xen.

Εὔκοσμος, bene ordinatus: cui oppon. ἄκοσμος. Thuc. l. 1. †Superl. apud Xen. Pæd. 2. 56. b.† (Æsch. Pers. 481.)

Εὐκόσμως, ordinatè, compositè. Item ritè atque ordine, decore. Exponitur etiam ornatè, concinnè, apud Diog.

Εὐκοσμία, decentia, modestia, elegantia, mores compositi. Isocr. Herodian. et Xen. Pæd. 1. †p. 4. a. et l. 8. p. 205. c.†

Εὐκοσμέω, ῶ, modestè me gero, officio meo fungor.

Εὐκόσμητος, idem quod εὔκοσμος, Hom.

Κατακοσμέω, ῶ, compono, digero in ordinem, apto. Plato, εἰς τὸν ἑαυτοῦ δρόμον κατακεκοσμημένος ὤν, ratione et ordine constitutus. Apud Plut. in Romulo: κατακοσμοῦντες ἑαυτοὺς, exp. colentes observantesque se invicem.

Κατακόσμησις, digestio rerum et apta compositio. Plut.

Decomp. Ἀκατακόσμητος, inexornatus. Item indispositus, decenti ordine non distinctus. Plut. de defectu orac.

Συγκατακοσμέω, compono. Plut.

Κορακόσμιον, ου, τὸ, puellarum seu virginum ornamentum. Suid.

Μετακοσμέω, ῶ, q. d. aliter compono, in alium statum compono, seu in aliam formam.

Μετακόσμια, intermundia. Cic. de fin. l. 2.

Μετακόσμησις, alia compositio. Plut. Luc. ἐν ταύτῃ ἐκπυρώσει καὶ μετακοσμήσει. [Plat. de Leg.]

Νεκροκόσμος, qui defunctos ornat, aut defunctorum funera exornat. Plut.

Παρακόσμως, indecorè, indecenter. Joseph.

Προκόσμιος, (q. d. antemundanus,) qui fuit ante conditum mundum.

Προκόσμημα, τὸ, q. d. anteornamentum. Exponitur etiam, externus cultus: ex Laërt.

Προσεπικοσμέω, orno, adorno. Plut.

Συγκοσμέω, ῶ, simul honesto, cohonesto, ex Xen. †Pæd. 2. 30. b.†

Τριχοκοσμητὴς, οῦ, ὁ, comæ ornandæ artifex.

Ὑπερκόσμιος, (q. d. supramundanus.) Unde, ὑπερκοσμίους ἐκφαντορίας, exponunt, rerum cœlestium explanationes, apud Areop.

Φιλόκοσμος, ornatus amans seu cultus, cultus studiosus; apud Strab. et Chrysost. Item qui amat mundum, i. res mundanas.

Φιλοκοσμία, ornatus studium, cultus studium.

ΚΟ'ΣΣΥΦΟΣ, et Atticè κόττυφος, ου, ὁ, merula, avis de qua Aristot. hist. an. l. 9. c. 19. Ælian. Oppian. ¶ Est et piscis nomen, quem Plin. quoque merulam vocat.

ΚΟ'ΣΤΟΣ, ου, ὁ, costus: aromatis genus, de quo Theophr. hist. pl. l. 9. Diosc. l. 1. c. 15. et Plin. l. 12. c. 12.

ΚΟ'ΣΥΜΒΟΣ, ου, ὁ, pro nodo et ἀναδέσματι accipitur. Exod. 28. οἱ κόσυμβοι τῶν χιτώνων ἐκ βύσσου, nodi tunicarum ex bysso. Pollux. Et pro crinium nodo accipitur, lib. 2. tit. de tonsura et crinibus. Exponitur etiam, vestis fimbriata.

Κοσυμβωτὸς, nodatus seu nodis substrictus. Ut Exod. 28. ποδήρη, καὶ χιτῶνα κοσυμβωτὸν, togam talarem, et tunicam nodis substrictam. Ab Hesych. exp. et κροσσωτὸς, fimbriatus. Scribuntur hæc et gemino σ apud eundem Hesych.

ΚΟ'ΤΙΝΟΣ, ου, ὁ, oleaster, oliva sylvatica. Plut. in Fab. σκληρότερον δὲ προσφέρεσθαι καὶ βιαιότερον, ὥσπερ οἱ γεωργοῦντες ἐρινεοῖς, καὶ ἀχράσι, καὶ κοτίνοις, quàm agricolæ caprificis, piris sylvaticis, et agrestibus olivis. Item corona ex oleastro, quæ olympicis ludis donari solebant qui vicissent. unde Archias Epigr. lib. 1. (de quatuor Græciæ certaminibus, Olympico, Pythio, Isthmio, Nemeo:) ἆθλα δὲ τῶν, κότινος, μῆλα, σέλινα, πίτυς. Sic Pausanias, ὥσπερ, ἤδη ἐπιτιθεμένου τὸν κότινον, quasi ei jam imponeretur corona ex oleastro. ¶ Exponitur etiam acinus, apud Theophrast. hist. pl. l. 2. c. 8. (de vite:) ὅταν ἀποβάλλῃ τοὺς κοτίνους.

Κοτινὰς ἐλαία, olea in oleastrum inserta. Hippocrat. de morb. lib. 3. pro bacca oleastri accipere putatur, quum dicit, κόπτε δὲ, ὅσον χαλκοῦ ἴσον κοτινάδα.

Κοτινοῦσαι, rectiùs κοτινοῦσσαι, per contractionem ex κοτινόεσσαι dicuntur insulæ quædam, ob oleastrorum uberem proventum.

ΚΟ'ΤΟΣ, ου, ὁ, ira vetus, ira diu in mente reposita, vindictæ occasionem quærens: plus est quàm ὀργὴ, χόλος, μῆνις. Iliad. ά. Ἀλλά γε καὶ μετόπισθεν ἔχει κότον, ὄφρα τελέσσῃ. Iliad. θ'. Ὀλλύναι Τρῶας, τοῖσιν κότον αἰνὸν ἔθεσθε. Iliad. ψ'. τοῖσιν κότον αἰνὸν ἐφήσεις, contra quos irarum habenas, quas diu strinxisti, effundes. (Æsch. Ag. 465. 641. 777. 1220. 1270. 1630. Eum. 420. Aristoph. R. 868. cum Sch. ibid.) Interdum pro μῆνις seu χόλος ponitur, teste Eustathio. ☞ Qui etiam à κεῖμαι derivari scribit, quòd sit χόλος ἀπόθετος. Quod etymon Homerus quoque innuere videtur, quum dicit, κότον ἔνθετο θυμῷ, et κότον ἔθεσθε.

Κοτήεις, εντος, ὁ, iratus, vel graves animo iras premens. Il. έ. Θεός νύ τις ἐστὶ κοτήεις.

Κοτέω, f. έσω, et έω, irascor: vel motus ira, quam diu pressi sub pectore. Il. ά. σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω, Οὐδ' ὄθομαι κοτέοντος, non moveor tuis iris, quas alta mente repostas coquis seu premis. Cum genitivo rei, cujus causa irascimur. Ut Iliad. δ'. Ζεὺς δέ σφι Κρονίδης ἐπισσείῃσιν ἐρεμνὴν Αἰγίδα, τῆσδ' ἀπάτης κοτέων, fraudis hujus nomine graves alta mente reponens iras, seu memori ira prosequens hanc fraudem. Et cum dativo. Ut apud Hesiod. in Asp. †403.†——λέοντε δύω ἀμφὶ κταμένης ἐλάφοιο Ἀλλήλοις κοτέοντε, mutua ira æstuantes nomine cervæ. †In Theog. 315.† Idem in Erg. Καὶ κεραμεὺς κεραμεῖ κοτέει. Particip. κεκοτηὼς, iratus, ira accensus. Od. χ. †Κοτέω cum inf. sic κοτέων μάχεσθαι, incensus ad pugnam. Hesiod. Asp. 176.†

Κοτέομαι, idem quod κοτέω. Il. ψ'. Τυδέος υἱέϊ κοτέσσατο Φοῖβος Ἀπόλλων. Il. β'. τῷ δ' ἄρ' Ἀχαιοὶ Ἐκπάγλως κοτέοντο νεμέσσηθέν τ' ἐνὶ θυμῷ.

Κοταίνω, idem quod κοτέω. Æschyl. [Sept. c. Theb. 490. τὸν Ζεὺς νεμέτωρ ἐπίδοι κοταίνων.]

Composita.

Ἄκοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui graves et veteres iras alta mente repostas non habet. Hesych.

{Βαρύκοτος. Æsch. Eum. 783.

Ἔγκοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui veteres iras animo conditas habet: vel iratus. Suid. ex epigr. τίς φθόνος οὐκ [illegible];

ἀγαθῶν ἔγκοτος αἰὲν ἔχω; Utitur et Herodot. (Æsch. Ch. 391. 914. 1034.)

Ἐγκότως, irato animo, iracundè.

Ἐγκοτέω, ῶ, idem quod κοτέω. Eust. (Æsch. Choëph. 39.)

Ἐγκότημα, et ἐγκότησις, ira: vel vetus et gravis ira: idem quod κότος. apud Hesych. et Osee cap. 9. in versione Aquilæ.

Ἐπίκοτος, iratus. Æschyl. [Prometh. 603. ἐπικότοισι μόχθοισι δαμεῖσα. Schol. ad 601. δαμασθεῖσα μόχθοις καὶ ἐπιβουλεύμασι τῆς Ἥρας ἐπικότοις καὶ ἐχθροῖς, καὶ μανικοῖς. Sept. c. Theb. 792. ἀρᾶν ἐπικότους τροφάς. Schol. ἐπιβλαβεῖς δ' ἐστὶν ὡς περὶ τροφῶν ἀρὰς αὐτοῖς. Schol. B. ἐπιμεμφεῖς ὀργῆς ἀνατροφάς.] Ἐπίκοτα, exp. culpanda, et ob quæ meritò quis irascatur. Hesych. ex Soph. Nauplio.

Ἐπικότως, iratè, iracundè: Æschyl. in Prometh.

Ζάκοτος, valde iratus, qui vehementer exæstuat ira, quam diu profundo pectore pressit: Il. γ'.

(Νεόκοτος. Sch. ex. νεωστὶ κατεσκευασμένος. Æschyl. S. c. Th. 809. νεόκοτα μαθεῖν. Pers. 256.)

Παλίγκοτος, qui vicissim alicui irascitur, seu qui, iratum alium videns, vicissim et ipse se ostendit iracundum. Theocr. idyll. 23. Ἄγριος εἶ τρὶς πάντα παλίγκοτος. Exponitur et simpliciter, iracundus, apud Aristoph. μὴ γένῃ παλίγκοτός τις ἀντιβολοῦσιν ἡμῖν, ne sis ita iracundus ut rogantes nos juvare nolis. (Æsch. Ag. 580. 872. 883. Suppl. 381.)

Παλιγκότως, animo vicissim irato, seu simultatem gerente. Exponitur et, iracundè, apud Herodot. [lib. 4. Eurip. Œnom. 11. Ἅπαντα πάντων τοῦδε πρῶτον εἴδομεν, οἷον τὰ συμπίπτοντα μὴ παλιγκότως.]

Παλιγκοτία, simultas. Exp. et, offensio: ex Hippocr.

Ὑπέρκοτος, supra modum iratus. (Æsch. Ag. 831.)

Ὑπερκότως, admodum ira inflammato animo, supra modum iracundè. Eurip. in Herc. furente. [1087.] (Æsch. Ag. 831.)

KO'TTABOΣ, † Aristoph. Nub. 1069.† Atticè pro κόσσαβος, ου, ὁ, cottabus: ita vocatur genus convivialis lusus, à Siculis primùm repertum, mox à Græcis, et plerumque à juvenibus amantibus, usurpatum. In eo quum bibissent, reliquum sic à poculo ejiciebant ut id resonaret. Erat et aliud genus lusus quod fiebat in pelvi. Ea implebatur aqua; cui innabant ὀξύβαφα vacua: in quæ ex carchesiis dejiciebant τὰς λατάγας: quique plura vascula submersisset ista τῶν λαταγῶν dejectione, is superior evadebat. Vide Athen. initio lib. 15. Poll. lib. 6. cap. 19. Pro ludo ponitur apud Eurip. in Œneo, Πυκνοῖς δ' ἔβαλλον Βακχίου τοξεύμασι Κάρα γέροντος. τὸν βαλόντα δὲ στέφειν Ἐγὼ τετάγμην, ἆθλα κοττάβων διδούς. ¶ Sic nominatur etiam vinum quod è poculo in pelvim suppositam demittebatur in vascula ei innatantia: alio nomine dictum λάταξ seu λαταγή: apud Athen. Itidem Eurip. in Plisthene, πολὺς δὲ κοττάβων ἀραγμὸς Κύπριδος προκώμιον ἀχεῖ μέλος ἐν δόμοισι.

Κοτταβεῖον, dicebatur ea pelvis, ut docet Dicæarchus apud Athen. l. 15. Item vas, in quod injiciebant τὰς λατάγας. Ut et κότταβος, ibidem. Item præmium illud quod reportabat qui cottabo vicisset. Poll. Scribitur et κοττάβιον, pro eodem, apud Athen.

Κοτταβικός, adject. cottabicus, ut, κοτταβικὴ ῥάβδος, apud Athen. et Poll.

Κοτταβὶς, idem quod κοτταβική. ut, κοτταβὶς λάταξ, ibid.

Κοτταβίζω, cottabo ludo, cottabo certo: Athen. lib. 11. Ponitur per jocum etiam pro vomere, evomere, ut testatur Pollux l. 6. c. 19.

Κοτταβισμὸς, lusus cottabi, i. actio ludendi cottabo. Athen.

Κοττάβισις, idem. apud Plut. symp. 3. probl. 6.

Composita.

Ἀποκοτταβίζω, in κότταβον defundo, et quidem ita ut sonitum reddat. Xen. Hell. 2. de Theramene, ἐπεί γε τὸ κώνειον ἔπιε, τὸ λειπόμενον ἀποκοτταβίσαντα. Metaphoricè Theophyl. ep. 9. ἀποκοττάβιζε δὲ καθημέραν τὰ δάκρυα. Aliquando absolutè et sine casu ponitur pro, ἀποκοτταβίζω τὸ λειπόμενον: apud Athen. lib. 11. Ponitur et pro vomere, evomere, ut κοτταβίζω. Poll. l. 6. c. 10. et Athen. l. 15.

Ἀποκοτταβισμὸς, dicitur certamen illud potorum, quo postquam biberunt, reliquum sic è poculo ejiciunt ut resonet. apud Athen. lib. 15.

Ἐπικοτταβίζειν, idem quod ἀποκοτταβίζειν, apud Poll. l. 6. c. 19.

Καλλικοτταβέω, ῶ, pro, καλῶς κοτταβίζω, venustè cottabo ludo, eleganter scitèque cottabiso: apud Athen. lib. 11.

Κατακοτταβίζειν, idem quod κοτταβίζειν, vomere seu evomere in: apud Athen.

Μεθυσοκότταβος, ebrius, temulentus: propriè de eo qui jam ebrius cottabo vel potius cottabismo ludit. Aristoph. in Acharn.

KO'TTH, ης, ἡ, dicitur κεφαλή, Hesych.

Κοττοὶ, οἱ, eidem Hesych. galli gallinacei, ob cristam quam in capite gestant.

Κοττὶς, occiput, ex Hippocr.

Πρόκοττα, species quædam tonsuræ, quum anterior capitis pars crinita relinquitur, occiput raditur: ut quidam interpr.

KOTY'ΛΗ, ης, ἡ, cavum, cavitas: idem quod κοίλωμα. Athen. l. 11. ex Apollodoro, πᾶν δὲ τὸ κοῖλον, κοτύλην ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ, ὡς καὶ τὸ τῶν χειρῶν κοῖλον. ¶ Item cavitas coxæ: Athen. ibid. Et cavitas manus, quæ et vola. Item sinus in quo caput femoris volvitur: propriè tamen ab anatomicis dicitur cavitas ossis profundior, in quam alterum os inseritur. Il. ε. Τῷ βάλεν Αἰνείαο κατ' ἰσχίον, ἔνθα τε μηρὸς Ἰσχίῳ ἐνστρέφεται, κοτύλην δέ τέ μιν καλέουσι. ¶ Κοτύλαι dicuntur et cymbala, ut Athen. et Eustath. docent. ¶ Item κοτύλη, vasculum quoddam seu poculum concavum, forma scutellæ. Ut Odyss. ρ'. (de Ulysse mendico:) Δώσει δ' οἱ, ὅστ' ἐθέλῃσι, Πύρνον καὶ κοτύλην. Il. χ'. (de orphano seu pupillo:) Τῶν δ' ἐλεησάντων κοτύλην τις τυτθὸν ἐπέσχε, cotylam præbuit libandam extremis labris. ¶ Est etiam mensura liquidorum, eadem quæ Romanis hemina, ut Diodorus et Heraclitus apud Athen. tradunt. Fuit et aridorum mensura apud Atticos: continens uncias novem mensurales. Thucyd. apud Athen. l. 11. Ἔδοσαν ἐξ αὐτῶν ἑκάστῳ ἐπὶ ὀκτὼ μῆνας κοτύλην ὕδατος, καὶ δύο κοτύλας σίτου.

Κοτυλαῖος, ου, ὁ, cotylæ mensuram æquans. Laërt.

Κοτυλαῖος τοσὸ, exiguus instar cotylæ. Æschin. contr. Ctesiph.

Κοτυλοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui cotylæ formam repræsentat. Athen. l. 11.

Κοτυληδὼν, όνος, ἡ, idem quod κοτύλη, cavitas, ut, κοίλη κοτυληδὼν, apud Nic. in Alex. Item cavum illud in quo femoris caput vertitur: acetabulum. Aristot. hist. anim. l. 1. c. 13. et l. 3. c. 7. ¶ Item umbilicus Veneris: herba folium habens acetabuli figura (unde et nomen) orbiculatim et invidenter concavum. Dioscor. l. 4. c. 92. ¶ Κοτυληδόνες dicuntur etiam polypodum acetabula, seu concavæ partes in polyporum flagellis sive cirris. Athen. l. 11. et Aristot. hist. an. l. 4. c. 1. Item pro ipsis brachiis, sive cirris, synecdochicè accipi vult Eust. apud Hom. Od. ε. Item ora venarum et arteriarum intra uterum eminentia, et quodammodo nodosa, non multum dissimilia cotyledonis herbæ foliis orbiculatis et parum concavis.

Κοτυλὶς, ίδος, ἡ, concavitas coxendicis, apud Hippocr. ἐν τῷ μοχλικῷ, et lib. 2. de morb.

Κότυλος, ου, ὁ, cotyla: poculi genus, ut κοτύλη, apud Athen. Est et mensuræ nomen apud Marcell. empir.

Κοτυλίσκη, et κοτυλίσκιον, parva cotyla.

Κοτυλίσκος, ου, ὁ, (diminut. à κότυλος,) vocatur parvus crater Baccho sacer, quo sacerdotes ipsius utuntur. Athen. l. 11.

Κοτυλίζω, f. ίσω, heminatim vendo: propriè de vino dicitur: ut apud Aristot. Œc. 2. τοῖς δὲ ἐμπόροις πωλεῖν οἶνον μὴ κοτυλίζειν. Metaphoricè etiam de aliis quæ particulatim venduntur. Aristoph. Κερδαίνετε γὰρ τὸν δῆμον ἡμῶν, κοτυλίζετε τοῖς πόνοις.

Δικότυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui duarum cotylarum est: seu duas cotylas habens, i. duas caruncolas concavas circa cirros: dicitur de piscibus quibusdam ex eorum genere qui μαλάκια appellantur. Aristot. hist. an. l. 4. c. 1.

Ἐγκοτύλη, ludus quidam, qui et, ἐν κοτύλῃ, de quo Athen. Poll. et Eustath.

Ἡμικοτύλιον, ου, τὸ, cotyla seu hemina dimidiata, dimidia cotylæ seu heminæ pars. Diosc. lib. 5.

Ἡμικοτυλιαῖος, qui est cotylæ seu heminæ dimidiatæ. Idem lib. 8.

Μονοκότυλος, qui unam concavitatem habet in cirris suis seu flagellis; in quo unum tantum acetabulum est. Dicitur de quodam polyporum genere: apud Aristot. loco antè citato.

Τετρακότυλος, quatuor cotylas capiens: apud Athen.

Ὠμοκοτύλη, ἡ, humeri acetabulum. Poll. l. 2.

(KOY'ΔΕΑ. Sch. Theoc. ια. 56.)

KOY'PMI, curmi: potionis genus ex hordeo, interdum et ex tritico. Iberis occidentalibus et Britannis usitatum. ut tradit Dioscor. lib. 2. c. 110.

KOY'ΦΟΣ, η, ον, levis, non ponderosus. Theocr. idyll. 11. κοῦφον δέ τι τοῦτο καὶ ἁδὺ Γίνετ' ἐν ἀνθρώποις, εὑρεῖν δ', οὐ ῥᾴδιόν ἐστι. Idem idyll. 13. Κουφότεροι δ' ὦ παῖδες, παντόθ' ὅπλα. Plato, λόγοις, κουφοτάτων πραγμάτων, βαρυτάτη ζημία καὶ παρὰ θεῶν ἕπεται καὶ παρὰ ἀνθρώπων. Sic, κοῦφαι ἐσθῆτες, apud Herodian. Et, κοῦφα σπέρματα, apud Theoph. levia semina, i. quæ terram nimia defatigatione non exinaniunt. Item, κούφη ὅπλισις, levis armatura, Philo de vita Mos. l. 1. ¶ Item levis, i. remissus, languidus: ut apud Diosc. Ἡ κούφη πυρί. Et, κοῦφαι σικύαι, medicis cucurbitulæ quæ sine scarificatu cutem laxant. ¶ Κούφη ἐλπὶς, seu κοῦφαι ἐλπίδες, levis spes, exigua spes: aut quæ ex levi occasione concipitur, seu cujus concipiendæ levis est occasio, Herodian. lib. 2. quidam exp. bona spes et hilaris, apud Thucyd. lib. 2. † de homine, levis, agilis. Xen. Pæd. p. 212. 4.† ¶ Κοῦφος ἄνθρωπος, homo levis, ventosus, Herodian. lib. 5. Κοῦφαι νῆες, vacuæ naves. † comp. κουφότερος. Xen. Pæd. l. 5. p. 130. c. et l. 8. p. 212. a.†

Κούφως, leviter. Thucyd. lib. 4. ἀνθρώποι κούφως ἐσκευασμένοι, leviter armati. ¶ Κούφως φέρειν, leviter ferre, modicè ferre, moderatè ferre. Eurip. in Medea, κούφως φέρειν χρὴ θνητὸν ὄντα συμφοράς. Item κούφως, leviter, temerariè. (Κούφως φρονεῖν. V. Eurip. Med. 450. Æsch. Pr. 700.)

Κουφότης, levitas: cui opponitur βαρύτης, gravitas. Theophr.

Κουφέω, ῶ, levo, allevo. Erot. ex Hippocr.

Κουφίζω, levo, elevo, sublevo. Herodian. κουφίσας ἑαυτὸν τῆς ταλαιπωρίας. Aristot. de mundo, αἱ φθοραὶ κουφίζουσι τὰς γενέσεις. Et apud Eurip. in Rheso, λόγου δὲ δὶς τόσον μ' ἐκούφισας. (Phœniss. 118. Soph. Tr. 1043.) Apud Basilium, βάρος κουφίζειν, exp. tollere onus. Apud Sophocl. κουφίζειν ἅλμα ποδὸς, exp. exire è galea saliendo leviter, i. agiliter. Accipitur et generalius pro, in altum tollo, elevo. ¶ Item levo, metaphoricè. Xenoph. ὅπως ἄν τί σε καὶ ἡμεῖς κουφίσαιμεν, te laboris parte levare possimus. ¶ Item levo, i. erigo afflictum et consolor. Aristot. κουφίζονται γὰρ οἱ λυπούμενοι συναλγούντων τῶν φίλων. Et cum genitivo, κουφισθεὶς τοῦ πάθους, levatus malo. Aristot. in probl. ¶ Item exonero. ¶ Κουφίζουσα γῆ, neutra significatione, pro κούφη γῆ, apud Hesiod. in Erg.

(Κουφισθήσομαι ψυχήν. Eurip. Med. 474.)

Κουφισμὸς, οῦ, ὁ, levatio, sublevatio.

Κούφισμα, τὸ, levamen, sublevamentum, allevamentum. Eurip. in Phœniss.

Composita.

Ἀνακουφίζω, allevo, sublevo, erigo, attollo. ut, ἀνακουφίζω κάρα βυθῶν: apud Sophoclem. † Œd. Tyr. 23.† [Eurip. Orest. 218. Βούλει θίγω σου, κἀνακουφίσω δέμας; Hippolyt. 1392. ὀρθώσατέ σου, κἀνακουφίσατε δέμας. Hecub. 123. Schol.]

Ἀνακούφισις, allevatio, sublevatio. † κακῶν. Soph. Œd. Tyr. 226.†

Ἀποκουφίζω, levo, sublevo, exonero. Plut. in Pericle, ἀποκουφίζων πολυπράγμονος ὄχλου τὴν πόλιν. [Eurip. Hec. 106. Οὐδὲν παθέων ἀποκουφίζουσ', δεσ. Orest. 1341. Οἴκτειρον ἡμᾶς, κἀποκούφισον κακῶν.]

Ἐκκουφίζω, levo, sublevo.

Ἐπικουφίζω, elevo, in altum tollo. Soph. πλευρὰν σὺν ἐμοὶ τάνδ' ἐπικούφιζε. Philo de mundo, πρὸς τὴν φαντασίαν τῆς πυρὸς κινήσεως ἐπικουφίζουσα αὐτὴν, ἀναφέρεται, exp. erigens, item arrigens. Item metaphoricè, alacrem reddo, apud Xen. Pæd. 7. ταῖς δ' ἐλπίσιν ἐπεκούφιζον. † τί τινι, levius reddere quid alicui. Xen. Pæd. 1. 6. 22.†

Decomp. Συνεπικουφίζω, unà cum aliquo sublevo, ad sublevandum adjuvo.

Ὑπεπικουφίζω, aliquantum sublevo.

Συγκουφίζω, simul levo, simul attollo; seu simul erigo, aut adjuvo in levando, seu attollendo, aut etiam portando, apud Sext. philos.

Ὑπόκουφος, ου, ὁ, aliquantum levis, aliquantum levitatis habens.

KO'ΦΙΝΟΣ, ου, ὁ, cophinus, corbis. Epigr. l. 2. σκεῦος μετὰ τοῦ κοφίνου. Nonn. δώδεκα πλῆσε κοφίνους. Aristoph. in Avibus, καὶ τοὺς κοφίνους ὥσπερ ἐρωδιοὶ στόμασι. ¶ Est etiam mensura Bœotica et aridorum et liquidorum. Poll.

KO'XΛΑΞ, ακος, ὁ, idem quod κάχληξ et χάλιξ, calculus, lapillus. Propriè ita nominantur lapilli perpetua in aquis volutatione attriti, quales in fluminum ripis et maris litoribus leguntur, undarum agitatione æstuque ejecti. unde expon. calculus marinus, calculus litoreus, quidam exp. silices. Galen. τῶν κατὰ τόπους l. 8. γάλα ὀπτὸν, ἢ γεγαλευμένον, ἢ ὕδωρ, κοχλάκων ἐναποσβεσθέντων, πινόμενον. Diosc. l. 3. c. 151. (de asplenio:) φύεται ἐν τοίχοις καὶ πέτραις ταῖς ἀπὸ κοχλάκων, in parietibus petrisque siliceis.

Κοχλακώδης, siliceus. Theophr. hist. pl. l. 9. c. 10.

Κοχλάζω, ebullio, ut καχλάζω.

KO'XΛΩ, Etymologo est γυρίζω, gyro: unde deducunt κόχλος et κοχλίας.

Κόχλος, ου, ὁ, idem quod κόγχος, concha. Theocr. idyll. 9. ὁ δ' ἐγκαναχήσατο κόχλῳ. Sic apud Eurip. κόχλους φυσῶν, conchas inspirans, concham inflans, hoc est, concha inflata canens. ¶ Item pro conchylio, ostro, purpura. Ex Epigr.

Κόχλοι ἴται, conchæ quædam. Aristot. hist. anim. l. 4.

Κοχλιάριον, ου, τὸ, cochleare seu cochlear: sæpe apud Dioscor. itidemque in Hippiatria.

Κοχλίας, ου, ὁ, idem quod κόχλος, et κόγχος, cochlea: animal quod Hesiodus vocat φερέοικον. Diosc. l. 2. c. 11. dicit, τὸν σίσιλον κοχλίαν, esse τερσαντικὸν κοιλίας, καὶ στομάχῳ ἐμμενετικόν. Transfertur et ad alia, ut et Lat. cochlea. Strabo enim lib. ult. κοχλίαν vocat etiam aquariam machinam, quam Vitruv. l. 10. c. 11. vocat cochleam. (Theoc. ιζ. 17.)

Κοχλιώδης, cochleæ speciem gerens, cochleæ similis. Quidam exp. tortilis, tortuosus.

Κοχλὶς, et κοχλίδιον, conchula, cochleola, parva concha, seu cochlea. Suid.

ΚΟ'ΧΟΣ, à schol. Theocr. esse dicitur ὁ δαψιλὴς ῥόος, humor abundè et magna cum copia fluens.

Κοχύω, apud Theocr. idyll. 2. ubi canit, ἐκ δὲ μετώπω Ἱδρώς μευ κοχύεσκεν ἴσον νοτίαισιν ἐέρσαις. schol. exp. δαψιλῶς ἔῤῥει, sive κατεφέρετο, magna cum copia defluebat: addens etiam, hoc ὀνοματοπεποιῆσθαι. videtur enim, κοχύω, et κοχυδῶ, propriè esse cum strepitu quodam et murmure fluere.

Κοχυδέω, apud Athen. l. 5. Eustath. esse dicitur τὸ τονθολύζειν, μετὰ ἤχου ῥεῖν. Apud Hesych. exp. ὑπερχεῖν, superfundere, seu magna cum copia fundere: deductum à κοχὺ, quod esse dicit πολὺ πλῆθος, magnam multitudinem, abundantiam.

ΚΟΧΩ'ΝΗ, ης, ἡ, commissura coxendicis partium cum sede, et totus locus is qui circa sedem est, Gal. in Lex. Hippocr. Hippocrates de nat. mul. ὀδύνη ἴσχει καὶ τὴν νειαίρην γαστέρα, καὶ τὰ σκέλεα ἀμφότερα, καὶ τὰς κοχώνας ἀλγέει. Et apud Aristophan. in Equit. συνωλίσθαι δεῖ τὰς κοχώνας.

Κόχωνον, ου, τὸ, idem quod κοχώνη. Aristoph. in Equit. ἀναμορμυρίσας εἰς τὰ κόχωνα.

ΚΟ'ΨΙΜΟΣ, ου, ἡ, genus arboris, apud Theophrast. hist. plant. 1. 3.

ΚΟ'ΨΙΧΟΣ, sive κόσσιχος, ου, ὁ, dicitur esse avis genus, quod à nonnullis vocatur κόσσυφος. Apud Aristoph. in Avib. et Athen. lib. 6. et 13.

ΚΡΑ'ΒΑΤΟΣ, sive κράββατος, grabbatus: lecti seu lecticæ genus: legitur in Novo Testam. ut Marci cap. 2. Johan. 5. Actor. 5. et 9. ☞ Sic dictum putatur παρὰ τὸ κρεμᾶν τὰς βάσεις, à suspendendo gradu: qui enim pensilibus lecticis sedent aut recumbent, pedibus terram non contingunt.

ΚΡΑ'ΓΓΩΝΕΣ, crangines: species quædam τῶν καρίδων, teste Aristot. hist. an. l. 4. c. 2. Scribitur et uno γ, apud Hesych.

ΚΡΑ'ΔΗ, ης, ἡ, ramus ficulnus, surculus ficulneus. Theophr. hist. plant. lib. 2. cap. 7. φυτεύεται δὲ καὶ ἡ συκῆ, ἐάν τις κράδην παχεῖαν ἀνεξέσας σφυρῷ παίσῃ. Sic et lib. 5. cap. 1. Etymologistes scribit, κράδας dici etiam ramos παντὸς τοῦ δενδρέου. Hesiod. Ἐν κράδῃ ἀκροτάτῃ. Eustathio item est aut folium ficulneum, aut generaliter quodvis folium. Apud Nicand. in Ther. Σὺν δὲ κράδας κνώσσουσαν ἀποτρύξαιο ἐρινεοῦ. Pro fico sylvestri accipi, tradit scholiastes. ¶ In comœdia κράδη etiam dicebatur, quod in tragœdia μηχανὴ, ut scribit Poll. dicens, esse σκηνῆς μέρος. nam κράδην ab Atticis vocari τὴν συκῆν.

Κράδος, ου, ὁ, idem quod κράδη, ramus ficulnus. Diosc. lib. 2. Item vitium seu morbus in fico. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 6.

Κράδαλοι, rami ficulni. Hesych.

Κραδαλὸς, οῦ, ὁ, vibratilis: qui facilè concutitur seu quassatur. Eustath.

Ῥαδαλὸς, tener, mollis, delicatus. Hesych. Item concussu facilis, εὐδιάσειστος. Etymolog. Dictum quasi κραδαλὸς, à κραδάω, quatio, vibro.

Κράδιον, ου, τὸ, folium ficulneum. Poll.

Κραδάω, cradatione infestor: de fico morbo infestato, qui κράδος dicitur. Theophr. ¶ Item vibro, concutio, quatio: quæ significatio inde manasse videtur, quod κράδη interdum pro folio accipitur, cujus natura est, facilè concuti seu agitari à vento. Iliad. ν'. κραδάων δολιχόσκιον ἔγχος. Ibid. Ὀξὺ δόρυ κραδάων, acutam vibrans hastam.

Κραδαίνω, idem quod κραδάω, ex eoque factum, sicut ὀργαίνω ex ὀργάω, teste Eust. vibro, crispo. Plut. in apophth. τὸ δόρυ κραδαίνας εἶπεν. Et in pass. Il. ν'. et φ'. Αἰχμὴ δ' Αἰνείαο κραδαινομένη κατὰ γαίης Ὤιχετο. Item vibro, concutio, cum tremore commoveo, ut fit in terræ motibus; unde apud Synes. ep. 161. τὸ γὰρ ἔδαφος ἐκραδαίνετο. Item quasso, quatio, concutio: eo sensu quo dicit Seneca, terrore quatere populos. Plutarch. in Alcib. ἐκπλῆξαι καὶ κραδᾶναι τὴν Πελοπόννησον. (*Æsch.* Pr. 1046.)

Κραδαίνομαι, metu concutior, tremisco, horrore quatior. Plut. de Cicerone, κραδαινόμενος τὸ σῶμα, καὶ τὴν φωνὴν ἐπεχόμενος, corpore præ metu vibrante, et voce interrupta.

Κραδάσσω, idem quod κραδαίνω, vibro, quatio, concutio. Hesych.

Composita.

Ἀκράδαντος, inconcussus, non agitatus, immotus. Philo de vita Mos. lib. 2.

Ἀμφικραδαίνω, et ἀμφικραδάω, circumcirca et undiquaque vibro seu quatio, undique quasso.

Ἀνακραδάω, et ἀνακραδαίνω, vibro, concutio, quasso.

Ἀποκραδίζω, è ramo ficulno (qui κράδη dicitur) aufero. Nic. in Alexiph.

Διακραδαίνω, quasso, concutio, commoveo. Hesych. et Suid.

[Ἐπικραδάω. Apoll. Rhod. Arg. 1. 551. ἐδὲ καὶ αὐτὸς Ἥρως χείρεσσιν ἐπικραδάοντας ἐρετμά. Hæc eadem Verba legas ex Simonide, secundum *Lycophr.* Alex. 565. Schol.]

Ἐκκραδαίνω, evibro, quatio. Xen.

Συνεπικραδαίνω, (decomp.) unà concutio. Xen. in Cyneg.

Συγκραδαίνω, simul quatio aut vibro. Aristot. de mundo.

ΚΡΑ'ΖΩ, F. ξω, clamo. ☞ Eustath. κράζειν et κρώζειν scribit dici de cornicibus et corvis, διὰ τὸ τραχὺ τῆς φωνῆς, ut sit propriè, crocitare, vel clamare asperius. ¶ Dicitur etiam de homine et cæteris animantibus. Aristoph. in equit. (R. 249.)

Κράξομαι, idem quod κράζω, eoque utitur, præsertim in paullo post futuro: ut apud Aristoph. in ran. κεκράξομαί γ' ὁπόσον ἡ φάρυγξ ἄν μου χανδάνῃ δι' ἡμέρας, Βρεκεκεκὲξ κοὰξ κοάξ. Esa. 19. κεκράξονται πρὸς κύριον. Præt. med. κέκραγα, et quæ inde formantur, pro præsenti plerunque usurpantur. Ut apud Luc. Τί κέκραγας; Sic Xen. Pæd. 1. Πάντες μὲν γὰρ ἅμα ἐκεκράγειτε. † Sic Aristoph. Nub. 1389. βοῶντα καὶ κεκραγότα.† Cum genitivo significat, clamo de: ut apud Soph. in Ajace, Ποίου κέκραγας ἀνδρὸς ὧδ' ὑπέρφρονα; de quo viro tam superba clamas? Cum accus. rei significat, cum clamore posco: ut apud Aristoph. in Vesp. παῖδας δ' ἀπὸ δημοσίου κέκραγεν ἐμβάδας, poscit soccos. Dicitur etiam, κεκράγομαι, pro κεκράγω, clamo. Aristoph. in Thesmophor.

Κράκτης, ου, ὁ, clamator, clamosus. Plut. in polit. præc.

Κρακτικὸς, clamosus.

[Κέκραγμα. Aristoph. Pac. 636.]

Κεκραγμὸς, οῦ, ὁ, clamor, vociferatio. Plut. symp. 3. probl. 7.

Κεκράκτης, idem quod κράκτης. [Aristoph. Equit. 136. Ἐπιγίγνεται γὰρ βυρσοπώλης Παφλαγὼν, Ἅρπαξ, κεκράκτης, &c. 304.]

Κραυγὴ, ἡ, clamor, vociferatio: (factum à præt. med. κέκραγα per pleonasmum τοῦ υ.) Æschin. contra Ctesiph. τίς ἡ κραυγή; Sic κραυγὴν ποιεῖν, edere clamorem, apud Xen. Hell. 6. et Pæd. 3. ¶ Est etiam morbus quidam pecorum, apud Hesych.

Κραυγίας, ου, ὁ, ut, κραυγίας ἵππος, equus qui clamore et strepitu terretur. Hesych.

Κραύγασος, vociferator, clamator.

Κραυγάζω, clamo, vociferor. Joan. 11. et alibi in Novo Test.

Κραυγαστικὸς, οῦ, ὁ, clamosus.

Κραυγάνω, idem quod κραυγάζω. Dicitur etiam de infante vagiente, pro κλαυθμυρίζομαι, apud Herodot. lib. 1.

Composita.

Ἀκραγγὴς, exp. imbecillum, apud Hesych. et Etym. item difficile, intractabile, durum. Item Etymol. ἀκραγγὲς dici etiam ait, τὸ ἀεὶ κλαῖον παιδίον, ut sit comp. ex α epitatico, et κράζω.

[Ἀκραγής. Æschyl. Prom. vinct. 802. ὀξυστόμους γὰρ Ζηνὸς ἀκραγεῖς κύνας Γρῦπας φυλάξαι. Mutos. Schol. Β'. ἀκραγεῖς. ἀφώνους.]

Ἀνακράζω, succlamo, seu acclamo. Item clamorem tollo, exclamo. † Xen. Pæd. 1. 3. p. 06. d.† Theocrit. idyll. 27. πρᾶτά νυ αὐτοῖσιν ἀνέκραγε ἰκὼν ἴδοισα. Josue cap. 6. ἀνακραγόντων αὐτῶν, πεσεῖται αὐτόματα τὰ τείχη τῆς πόλεως. Sic et apud Dem. contra Mid. Item reclamo, refragor. Item eloquor, proloquor. Od. ξ'. Ἀλλ' ἐπεὶ οὖν τὸ πρῶτον ἀνέκραγον, οὐκ ἐπικεύσω.

Ἀνακραυγάζω, idem quod ἀνακράζω seu κράζω, indeque derivatum. Hesych.

Ἐγκράζω, inclamo, cum clamore invehor: cum clamore convitia ingero. Aristoph. in Pluto. Thuc. l. 8.

Ἐγκραυγάνω, idem. apud Suid.

Ἐπικράζω, inclamo. Luc.

Κατακράζω, reclamo, obstrepo, occlamo, clamore obtundo. [Aristoph. Equit. 1017. Πολλοὶ γάρ μισοῦσί σφε κατακράζουσι κολοιοί. Schol. καταθορυβοῦσι.]

Κατακραυγάζω σου, apud Suid. occlamo tibi.

Περικράζω, circumclamo, circumboo.

ΚΡΑΙ'ΝΩ, F. κρανῶ, et Ionicè κρανέω, efficio, effectum reddo, perficio. Odyss. ε'. Κρῆνον νῦν καὶ ἐμοὶ ἐέλδωρ ὅπως. Sic in fut. medio. Il. ι'. Οὐ γάρ μοι δοκέει μύθοιο τελευτὴ Τῇδέ γ' ὁδῷ κρανέεσθαι, perfici posse. Et in pass. apud Euripid. κρανθεῖσα ψῆφος, perfectus calculus. ☞ Etym. à κάρα deducit, ut sit quasi καραίνω, et vult propriè dici ἐπὶ τοῦ τελεσθῆναι, καὶ τῇ κεφαλῇ κάτω νεῦσαι τὸν ὑπισχνούμενον. pro qua etymologia facit quod Hesychius ἐπικρανῶσαι dicit esse τῇ κεφαλῇ ἐπινεῦσαι. ¶ Item κραίνω, impero, regno. Odyss. θ'. Δώδεκα γὰρ κατὰ δῆμον ἀριπρεπέες βασιλῆες Ἀρχοὶ κραίνουσι, i. imperant. Sophocl. in Ajace, ὁ κραίνων στρατοῦ, qui imperat exercitui. Orpheus de Deo, ἐξ ὑπάτου κραίνει περὶ πάντ' ἐνὶ τάξει. (*Æsch.* S. c. Th. 432. Soph. Tr. 129.)

(Κραίνομαι. *Æsch.* Ch. 1460. 871.)

Κραντὴρ, ῆρος, ὁ, effector, qui efficit, qui perficit. Sed κραντῆρες peculiariter dicti sunt dentes, qui à Latinis genuini vocati fuerunt, et maxillares, quòd illi soleant κραίνειν et ἀποτελεῖν τὴν ἡλικίαν. Aristot. hist. an. lib. 2. Ponitur et simpliciter pro dentibus, apud Nicand. in Ther.

Κραντῆρες, qui efficiunt. Hesych.

Κράντωρ, ορος, ὁ, rex, princeps. Hesych.

Κράντειρα, ἡ, regina. Et perfectrix. Ex ant. epigr.

Κρείων, οντος, ὁ, regnator, rex. ut, κρείων Ἀγαμέμνων, apud Hom. Et ἄνακτι κρείοντι, apud eundem.

(Κρέων. *Æsch.* Suppl. 583.)

Κρείουσα, regina. Etym.

Κραιαίνω, idem quod κραίνω, efficio, effectum reddo. Iliad. α'. τόδε μοι κρήηνον ἐέλδωρ, desiderium seu votum perfice. Iliad. ι'. Κρανέειν δὲ καὶ ἄλλῳ, exp. perficere, et ad finem perducere.

Κραιαίνομαι, efficior, perficior. Odyss. ι'. —— χρυσῷ δ' ἐπὶ χείλεα κεκράαντο.

Composita: ac primùm ex κραίνω.

Ἄκραντος, ου, ὁ καὶ ἡ, imperfectus, irritus: ut, ἄκραντα γαρύετον, apud Pind. [Olymp. B. 158. addas Olymp. A. 137. ἀκράντοις ἔπεσιν. Schol. ἀτελευτήτοις ἐφόδοις λέγει. Schol. Νικᾶν. οὐδὲ λόγον ἐφόδους δύναιτο τελεσθῆναι. Pyth. Γ. 41. ἀκράντοις ἐλπίσιν. Æschyl. Choeph. 63. ἄκραντος νύξ. Schol. ἀντὶ τοῦ, αἰώνιος θάνατος. Æterna nox.] (Ag. 255. Ch. 882.) Et in Epigr. τόδ' ἔτι μῦθον ἄκραντον ἐπὶ στομάτεσσιν ἔχοντες.

Ἀκράαντος, idem. Il. β'. ἄμμι δὲ ἔργον αὔτως ἀκράαντον.

Ἐπικραίνω, efficio, perficio, idem quod κραίνω. (*Æsch.* S. c. Th. 893. Ag. 753. 1349. 1555. Eum. 364. 972.)

Ἐπικραιαίνω, idem. Il. β'. —— οὐδ' ἄρα πώ οἱ ἐπεκραίαινε Κρονίων. Sic Il. α'. καὶ νῦν μοι τόδ' ἐπικρήηνον ἐέλδωρ.

(Θεόκραντος. *Æsch.* Ag. 1497.)

(Μακρόκραντος, ὁ ἐπὶ μακρῷ τετελεσμένος. *Æsch.* Ch. 609. Eum. 595.)

(Παλαιμάκραντος. Sch. ex. ἐκ τοῦ παλαιοῦ πληρωθείς. ut παλαιμάκραντον ἀγὼν τέλος. *Æsch.* S. c. Th. 167.)

(Πυθόκραντος. *Æsch.* Ag. 1264.) ‡ Ab Apolline ad exitum perductus. Blomf.‡

Composita ex κρείων.

Ἁλικρείων, maris regnum obtinens, regnans in mari, ὁ τῆς ἁλὸς κρείων.

Εὐρυκρείων, latè rex, latè regnans, ut Il. α'. εὐρυκρείων Ἀγαμέμνων.

ΚΡΑΙΠΑ'ΛΗ, ης, ἡ, crapula. (☞ Παρὰ τὸ κάρα πάλλειν: ut propriè sit vibrans capitis dolor ex nimio vino.) Hippocr. in Aphor. ἐς τὴν ὥρην ἐλθεῖν, καθ' ἣν αἱ κραιπάλαι λύονται. Aristoph. in Acharn. Ἐάν μεθ' ἡμῶν ξυμπίῃς ἐκ κραιπάλης. Sic dicitur etiam nubes ex nimio vino, qua mens et sensus obscurantur. Plut. in præcept. san. ὡς οἴνῳ δεῖ τὸν οἶνον, κραιπάλῃ δὲ τὴν κραιπάλην ἐξελάσαντας καὶ διαφορήσαντας.

Κραιπαλώδης, obnoxius crapulæ: seu usque ad crapulam potans. apud Suid.

Κραιπαλάω, ῶ, crapulam sentio, dolore capitis laboro ex nimio potu. Plato in symp. κραιπαλῶ ἔτι ἐκ τῆς προτεραίας, gravedinem adhuc sentiens ex compotatione pridiana. Sic sæpe apud Athen. lib. 1. ¶ Item desipio, seu deliro per crapulam, vino dementor, ut σφάλλομαι τῶν καιρῶν, seu ἐκ μέθης ἀνανεύω. Suid. Qui exponit etiam ἀλαζονεύεσθαι.

Κραιπαλίζω, crapulor.

Composita.

Ἀκραίπαλος, crapulam non sentiens; vel etiam, alienus à crapula. Item crapulam non inferens, et crapulam arcens: ut Diosc. l. 1. c. 25. de croco, ἀκραίπαλός ἐστι, μετὰ γλυκέος πινόμενος.

Ἀποκραιπαλίζομαι, crapulam edormio seu exhalo: vel expergiscor à crapula. Suid.

Ἀποκραιπαλισμὸς, οῦ, ὁ, crapulæ exhalatio.

Ἀποκραιπαλάω, ῶ, idem quod ἀποκραιπαλίζομαι. Plut. in Ant. μόλις οὖν ἄνωθεν ἐξεγερθεὶς καὶ ἀποκραιπαλήσας, ὥρμησε Πάρθοις ἐπιτίθεσθαι.

ΚΡΑΙΠΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, velox, pernix, celer, rapidus. (*Æsch.* Pers. 95.) Il. ψ'. Ὅστις ἐλαφρότατος ποσσὶ κραιπνοῖσι πέλοιτο. Et alibi, ποσὶ κραιπνοῖσι μετασπών. Neutr. plur. κραιπνὰ adverbialiter usurpatur pro κραιπνῶς, velociter, celeriter, citò. Od. ζ'. Κραιπνὰ ποσὶ προβιβάς. et in Epigram. κραιπνὰ θέουσι.

Κραιπνῶς, velociter, citò, properè. Od. θ'. ποσὶ κραιπνῶς θέρμετο.

ΚΡΑΙ'ΡΑ, ας, ἡ, caput. Hesych. Quidam exp. cornu. Nonnulli accipiunt pro κεραία, i. antenna. Item pro ἀκροστόλιον. Hesych.

Composita.

Δίκραιρος, biceps, bifidus. Exp. et bicornis. Suid. ex Epigr.

Εὔκραιρος, pulchra cornua habens. (*Æsch.* Suppl. 306.)

Ἡμίκραιρα, ἡ, dimidia capitis pars. Orib. in titulo cap. 3. lib. 4. ad Eunap. et lib. 9.

Ὀρθόκραιρος, caput erectum habens: item cornua erecta habens. Iliad. θ'. Odyss. μ'. Naves quoque τροπικῶς appellantur ὀρθόκραιραι, Iliad. σ'. Τὸν δ' εὗρε προπάροιθε νεῶν ὀρθοκραιράων.

Τανύκραιρος, longum seu extensum caput habens.

KPA'MBH, ης, ἡ, brassica. (☞ Per syncopen pro καράμβλη, utpote quæ τὰς κόρας et aciem oculorum hebetet.) Vide Diosc. l. 2. c. 146. 147. 148. Gal. Plin. l. 20. c. 9. Athen. l. 9. Et l. 1. τὴν ῥάφανον quoque dictam fuisse κράμβην tradit.

Κράμβιον, ου, τὸ, pro κράμβη. Poll.

Κραμβίδιον, ου, τὸ, pro decocto brassicæ accipit. Gal. apud Hippocr.

Κραμβίον, Siculi appellant τὸ κώνειον, i. cicuta, ut tradit Erotian. in suo lex.

Κυνοκράμβη, (comp.) q. d. canina brassica. Sic dicitur à quibusdam τὸ ἀπόκυνον: ab aliis appellatur etiam κυνία. Gal. et Diosc.

KPAMBO'Σ, οῦ, ὁ, aridus, torridus, ut apud Aristoph. in eq. Ἀπὸ κραμβοτάτου στόματος μάττων ἀστειοτάτας ἐπινοίας, schol. et Suid. exp. ξηροτάτου et ἰσχνοτάτου. dicunt etiam eum allusisse hac voce ad olus quod vocatur κράμβη. ¶ Item κράμβος (subst.) crambus: vitium fructuum, et præcipuè uvarum, simile τῇ ἐρυσίβῃ, quum acriore Solis exustione acini uvarum veluti tosti assique inarescunt. Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 13.

Κραμβαλέος, idem quod κραμβὸς, tostus, assus, siccus. apud Athen. lib. 9.

Κραμβαλίζω, Hesych. κομπάζω. item κατασείω.

KPANEI'A, ας, ἡ, cornus: arbor de qua Theophr. hist. pl. lib. 3. Eadem dicitur et κρανία, teste Suida. Κρανεία dicitur etiam τὸ ἐκ κρανείας ξύλον, ut, μελία τὸ ἐκ μελίας. In Epigr. Ἕσταθι τῇδε, κρανέα βροτοκτόνε. Sunt tamen qui προπαροξυτόνως scribant κράνεια. Il. π'. Φηγόν τε μελίην τε τανύφλοιόν τε κράνειαν.

Κράνινος, ου, ὁ, corneus, ex corno: ut, κράνινον φυτὸν, et, κράνινος καρπὸς, apud Suid. Et apud Xenoph. in Cyneg. ῥάβδους κρανείας δορατοπαχεῖς.

Κρανέϊνος, ου, ὁ, idem quod κράνινος. [Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. Z. παλτὰ κρανέϊνα εἷς ἕκαστος. Περὶ Ἱππ. cap. 12. §. 12. τὰ κρανέϊνα δύο παλτὰ μᾶλλον ἐπαινοῦμεν. Κυνηγ. cap. 10. §. 3.]

Θηλυκρανία, ἡ, (comp.) cornus fœmina. Theophr.

KPA'ΣTIΣ, εως, ἡ, gramen, fœnum semiaridum, vel virens etiam: quod et γράστις atque ἄγρωστις. Poll.

Κραστήριον, ου, τὸ, crates lignea super præsepi, cui imponitur fœnum. Poll. l. 10. c. 38.

Κραστίζεσθαι, vesci gramine. Etym.

KPA'TAIΓOΣ, sive κραταιγὼν, cratægus sive cratægo: arbor, habens folium simile mespilo, sine incisura: de qua vide Theophr. hist. pl. l. 3. c. 14. et Athen. l. 2.

Κράταιος, quid sit, in κράτος paulo post videbis.

KPA'TOΣ, εος, τὸ, robur, vires, vis, potentia. (Æschyl. Ag. 104. 266. 628. 952. 1479. Eum. 27. Ch. 488. Suppl. 770. Soph. Tr. 189. Œdip. Tyr. 210. 778.) Il. ά. Τόφρα δ' ἐπὶ Τρώεσσι τίθει κράτος, adjice robur et vires Trojanis. Arist. de mundo, ὁ τὸ κράτος ἔχων ἡγεμών. Et, ἐν κράτει εἶναι, potentem esse, apud Thuc. (Κατὰ κράτος, vi, per vim, totis viribus, apud Isocrat. Plat. &c. Apud Plut. Thucyd. et alios sæpe ponitur pro vehementer, vel pro viribus. Exponitur etiam, acerrimè, omni conatu.) † Sic ἀνὰ κράτος, Xen. Pæd. 1. 4. 23. omnibus viribus. et κατὰ κράτος φεύγειν, l. 4. p. 96. b.† Sæpe etiam exp. imperium: ut, τῆς θαλάσσης κράτος, Thucyd. lib. 1. maris imperium. Exponitur etiam, regnum, seu regia dignitas. ¶ Κράτος in manu vocarunt Græci quod ad digitos vergit, tanquam manus robur. Poll. lib. 2. ¶ Κράτος, victoria. Odyss. φ'. Ἠῶθεν δὲ θεὸς δώσει κράτος ᾧ κ' ἐθέλῃσιν. Sic Hesiod. in Asp. Νῦν δὲ Ζεὺς κράτος ὔμμι διδοῖ. Sophocl. κράτος καταστέφεσθαι, victoriam comparare. Eurip. κράτος τῶν ἀρσένων ἔσται γυναιξὶ, victoria masculorum erit fœminis, i. fœminæ vincent masculos. Item metaphoricè, sicut apud Latinos victoria, vel principatus: ut apud Greg. (de Maximino tyranno) φιλονεικῶν τὸ τῆς ἀσεβείας κράτος ἀναδήσασθαι.

Κραταιὸς, οῦ, ὁ, fortis, viribus potens, validus. Odyss. σ'. Καί πού τις δοκέεις μέγας ἔμμεναι, ἠδὲ κραταιός. Interdum, validus seu potens in continendo aut retinendo: tenax: ut, δεσμὸς κραταιότατος, vinculum validissimum et tenacissimum. Philo. In malam partem accipitur: μοῖρα κραταιὴ, violentum fatum, nimiis viribus potens. Iliad. σ'. ¶ At κράταιος, ου, ἡ, herba est, quæ alio nomine cratægonon. Theophr. hist. plant. l. 9. c. 19. vide et Diosc. l. 3. c. 139. et Galen. simpl. med. l. 7. Κράταιγος ante κράτος habes.

Κραταίον, ου, τὸ, consuetum scripturæ aut picturæ firmamentum.

Κραταιῶς, validè, fortiter. Philo de mundo.

Κραταιόω, viribus potentem et validum reddo, roboro, corroboro. Luc. 1. Ephes. 3.

Κραταίωμα, firmamentum.

[Κραταιΐς. Hom. Odyss. λ. 596. τότ' ἀποστρέψασκε κραταιῒς αὖτις, &c. Schol. Ἡ ἰσχυρὰ δύναμις. Vide Eustath. ad loc. Τὸ δὲ κραταιῒς, ἐπίῤῥημά ἐστιν ἀντὶ τοῦ κραταιῶς. Lege quæ sequuntur.]

Κρατερὸς, ὰ, ὁ, idem quod κραταιὸς, validus, viribus et robore potens. Iliad. π'. —— κρατερός περ ἐὼν, καὶ χερσὶ πεποιθώς. Iliad. γ'. κρατερός τ' αἰχμητής. Sic alibi passim apud Hom. et Hesiod. Item vehemens, acer, violentus. Iliad. β'. Ἄρεϊ κρατερῷ. Od. ί. κρατέρ' ἄλγεα πάσχων. Item acerbus, minax: ut, κρατερὸς μῦθος. Il. ά. et π'. ¶ Item victor, superior. Eust. ex Ælian. † fortis, tolerans, cum πρός. Xen. Pæd. 1. 6. 22. ubi et comp. in superl. κρατερώτατος. Hes. Th. 864.†

Κρατερῶς, validè, fortiter, strenuè seu firmiter. Iliad. ί. Item totis viribus, toto virium nixu. Odyss. γ'. Κὰδ δ' ἔβαλε κρατερῶς. Exponitur etiam ἀπηλεγέως ab Eust. Il. ί. μάλα γὰρ κρατερῶς ἀγόρευσε, intrepidè seu apertè concionabatur.

Κρατερόω, ῶ, validum et firmum reddo, solido.

Κρατέρωμα, τὸ, mixtura æris et stanni, qua aliquid solidatur. Hesych.

Κρατὺς, ύος, ὁ, idem quod κραταιὸς et κρατερός. Il. ό.

Κρατύνω, validum ac firmum reddo, munio. Thuc. l. 3. καὶ τείχη κρατύναντες. Et, κρατῦναι τὴν πόλιν, apud eundem, l. 1. Sic dicitur, κρατύνεσθαι ναῦν, navem contra ventorum impetus munire, apud Luc. Item confirmo, stabilio, vim magnam tribuo. Plut. in Alex. οἱ τὴν εἱμαρμένην κρατύνειν πειρώμενοι, vim magnam fato tribuere conantes. Sic dicitur, πίστεις κρατύνεσθαι, confirmare fidem, seu stabilire: apud Thuc. l. 3. Item roboro, induro. Xen. in polit. Lac. ἔταξεν ἀνυποδησίᾳ κρατύνειν. ¶ Item solido: unde fracta ossa, quum per callum glutinantur, κρατύνεσθαι dicuntur ab Hippocrate. Item pro κρατῶ. Soph. in Œdip. Tyr. † 13.† Ἀλλ' ὦ κρατύνων Οἰδίπους χώρας ἐμῆς. Eurip. in Bacchis. Πενθεῦ κρατύνων τῆσδε Θηβαίας χθονὸς, qui imperas Thebanæ regioni. (Κρατύνω. ἐπὶ τὸ κράτος ἔχω. Æsch. Pr. 150. Pers. 891. Ag. 1480.)

Κρατυντὴρ, victor: qui prævalet alteri: et victoriam obtinet. Hesych.

Κρατυντήριος κλισμὸς, apud Hippocr. sella ad retinendum.

Κρατυντικὸς, οῦ, ὁ, firmandi seu confirmandi vim habens.

Κράτυνσις, corroboratio. Hippocr.

Ἐπικρατύνω, (comp.) confirmo, roboro.

Κράτιστος, ου, ὁ, fortissimus, validissimus, viribus præpotens, viribus præstans: item strenuus. † Xen. Pæd. 1. 3. 13.† Thuc. lib. 7. τὸ κρατίστους εἶναι, οἱ τοὺς κρατίστους ἐνικήσαμεν. Idem lib. 2. κράτιστοι δ' ἂν τὴν ψυχὴν δικαίως κριθεῖεν, præstantissimi ac generosissimi animi meritò censeri debent. † κράτιστε Θεόφιλε. Lucæ cap. 1. v. 3.† Exponitur interdum, optimus: ut apud Soph. in El. ἀεὶ κράτιστον ζῆν, ὅπως ἂν δύνατό τις. † μαγειρικὸς, coctrix. Xen. Pæd. l. 4. p. 113. e.† Ponitur et pro comparativo. ut apud Plut. περὶ ἀδολεσχ. ἵνα αὐτὸς αὑτοῦ τυγχάνῃ κράτιστος ὤν, ut se ipso præstantior et melior existat.

Κράτιστα, præstantissimè, optimè. (Eurip. Med. 385.) † Xen. Pæd. 1. 4. 14. addito etiam τά.†

Κρατιστεύω, præstantissimus sum, optimus sum, præsto, antecello. Isocr. in Evag. ἐν οἷς ἐκεῖνος τῶν ἡλικιωτῶν ἐκρατίστευσεν. Sic et apud Xen. Pæd. 1. Et cum dativo, apud eundem. (Soph. Tr. 103.)

Κρατέω, ῶ, imperium obtineo, impero, dominor: item potior. Il. ά. Πάντων μὲν κρατέειν ἐθέλει. Ibidem, ὃς μέγα πάντων Ἀργείων κρατέει. † potiri, χώρας, regione. Xen. Pæd. l. 4. p. 103. a.† Et cum dativo. Odyss. λ'. νῦν αὖτε μέγα κρατέεις νεκύεσσι. Thuc. lib. 1. τοῦ ποταμοῦ κρατοῦντες. Et, κρατῶ τῶν πραγμάτων, potior rerum: apud Demosth. Item compos sum: ut, κρατῆσαι τῆς προκειμένης ἐλπίδος. Hebr. cap. 6. ¶ Item superior sum, vinco, supero. † Sic et in pass. vinci. Xen. Pæd. l. 3. p. 64. a. et l. 5. p. 116. b.† Interdum absolutè, ut apud Plut. in Alex. Interdum cum accus. ut, κρατήσαντες τοὺς Ῥωμαίους, et, κρατῶ τὴν μάχην. Demosth. Et cum dativo, addito accus. ut, κρατοῦσι μάχῃ τοὺς Σικανούς. Thuc. Item cum genit. ut, κρατεῖν τῶν ἡδονῶν. † χώρας. Xen. Pæd. l. 5. p. 147. e.† Item supero, i. præsto, excello. Greg. πάντας κρατῶν ἀρετῇ. Chrysost. Παῦλος ὁ πάντων κρατῶν. † Xen. Pæd. 1. 6. 6.† ¶ Item contineo. Luc. οὐδὲ κρατεῖν ἐμαυτοῦ ἠδυνήθην, me continere non potui. Item obtineo, invalesco. Thucyd. lib. 6. νόμιμα δὲ Χαλκιδικὰ ἐκράτησεν. Sic apud eundem lib. 1. Interdum retineo, seu mordicus retineo. ut Marc. 7. κρατοῦντες τὴν παράδοσιν τῶν πρεσβυτέρων. Et cum genit. in epist. ad Hebr. cap. 4. κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας. Ponitur et pro memoria teneo, apud Athen. κρατῶ γὰρ οἶμαι τῆς λέξεως οὕτως ἐχούσης. ¶ Item prehendo. ut Matth. 28. ἐκράτησαν τοὺς πόδας αὐτοῦ. Item duro. ut apud Phil. ἐπὶ γὰρ ἡμέρας ἑπτὰ τὸ δεινὸν ἐκράτησε, per dies septem duravit seu grassatum est illud malum. (V. Eurip. Med. 120. 1017. λόγος κρατεῖ σαφηνής. Æsch. Pers. 756. κρατεῖς τοι καὶ σὺ πρὸς τέκνον ἴσα. Ag. 332. 960. 1682. jus habeo ad. Soph. Œdip. Tyr. 417. 998. pro δεξιῶς ἔχω. 1543, 4. Tr. 409. contineo. Æsch. Ag. 1627. Ch. 497. Suppl. 392.)

(Κρατοῦμαι. Æsch. Ag. 168. Ch. 732.) † superari. ὑπὸ λιμοῦ. Xen. Pæd. l. 5. p. 142. e.†

Κρατευταὶ, αἱ, verutum bases et fulcra: quibus videlicet imponuntur veru, dum infixæ eis carnes torrentur. Il. ί. et Poll. l. 10. c. 24.

Κρατευτήριον, ου, τὸ, idem quod κρατευτής. Poll. l. 6. c. 13.

Κάρτος, εος, τὸ, idem quod κράτος, ex eoque per transpositionem literarum factum, teste Eust. Od. γ'. Καὶ τότ' ἔπειθ' ὑμῖν μελέτω κάρτος τε βίη τε. Il. ί. κάρτος μὲν Ἀθηναίη καὶ Ἥρη δώσουσι. Il. ζ. κάρτεϊ καὶ σθένεϊ σφετέρῳ. Sic et alibi apud Hom. Hesiod. † Theog. 73.† et cæteros poetas.

Κάρτα, valdè, vehementer, admodum. Soph. in Ajace, Τὸ μὴ φρονεῖν γὰρ κάρτ' ἀνώδυνον κακόν. Sic et apud Eurip. in Medea et Herodot. in Clione et in Eut. Est etiam affirmantis. Eurip. in Hippol. coron. Καὶ κάρτα γε. (Κάρτα pro λίαν. V. Æsch. S. c. Th. 664. Pers. 372. 519. Ag. 810. Eurip. Med. 329. Soph. Tr. 418.)

Κάρτιστος, idem quod κράτιστος, validissimus, robustissimus, &c. Iliad. ζ. Καρτίστην δὴ τήν γε μάχην φάτο δύμεναι ἀνδρῶν. Sic et Iliad. ά. et alibi.

Καρταίνω, valeo, vinco. Hesych.

Καρτύνω, idem quod κρατύνω, roboro, corroboro, validum reddo seu fortem, firmo. Apud Apoll. Arg. 2. καρτύνειν ἐρετμὰ, exp. tenere remos. In voce media, Il. μ'. Ἀργεῖοι δ' ἑτέρωθεν ἐκαρτύναντο φάλαγγας.

Καρτερὸς, οῦ, ὁ, idem quod κρατερὸς, robustus, fortis, validus. Interdum, potens. Il. ά. καὶ εἰ μάλα καρτερός ἐστι. Luc. καὶ καλὸς ὢν, καὶ μέγας, καὶ ἐν πολέμοις καρτερός. Apud Xen. καρτερὸς πρὸς πάντα, ad omnia validus. † κατὰ τὸ καρτερὸν, fortiter, totis viribus. Pæd. l. 4. p. 94. d.† (τόλμης δ' εἶμι πρὸς τὸ καρτερόν. Eurip. Med. 395. Æsch. S. c. Th. 524. Suppl. 328.) Interdum et cum genit. ut, καρτερὸν εἶναι πόλεως, vel alius loci, dominum esse urbis, potiri urbe. ¶ De re etiam dicitur, ut, καρτερὸς ὅρκος, apud Homerum, validum et firmum jusjurandum. Apud Xen. καρτερὸν τεῖχος. Apud Thuc. χωρίον καρτερὸν, locus munitus. ¶ Καρτερὸν in malam partem sumitur pro violento, ut, καρτερὰ ἔργα, apud Homerum.

Καρτερῶς, validè, robustè, firmiter, schol. Thuc.

Καρτερία, ἡ, tolerantia, patientia. Interdum pro ipsa tolerandi seu perferendi actione, sæpius tamen ipsum tolerandi habitum significat. Xen. Pæd. 8. inter se opponit καρτερίαν et μαλακίαν. † fortitudo redditur apud Xen. Pæd. l. 3. p. 70. a.† Apud Isocr. in Panath. copulantur ἀνδρία et καρτερία. (Philostr. l. 2. c. 9.)

Καρτερικὸς, dicitur is, qui virtute, quæ καρτερία vocatur, præditus est: tolerans, patiens. Aristot. ethic. lib. 7. cap. 7. Apud Xen. πρὸς χειμῶνα καὶ θάλπη καὶ πόνους πάντας καρτερικώτατος. Quidam exp. constans.

Καρτερικῶς, toleranter, patienter.

Καρτερέω, ῶ, f. ήσω, tolero, patior, patienter fero. item duro, perduro. Variè construitur. Cum accusat. Xen. † Pæd. 1. 5. 1.† τῷ σώματι τὰ συντυγχάνοντα καρτερεῖν. Cum πρὸς, apud Xen. Pæd. 2. καὶ πρὸς λιμὸν, καὶ πρὸς δίψος, καὶ πρὸς ῥῖγος καρτερεῖν, famem, sitim et frigus tolerare. Cum ἐπὶ, Isocr. in Archid. δεῖ καρτερεῖν ἐπὶ τοῖς παροῦσι, καὶ θαῤῥεῖν περὶ τῶν μελλόντων, patienter præsentem rerum statum ferre, boni consulendo. Cum ἐν. Idem in Nicocle, καρτερεῖν ἐν τούτοις, q. d. tolerantiam vel temperantiam exercere, vel, ab his temperare sibi. † ἀσίτους ἐν θήρᾳ. Xen. Pæd. l. 4. p. 98. d. ἔξω. p. 195. e.† Jungitur et dativo sine præpos. Ut Hermog. ἵνα καρτερῶσι τοῖς πόνοις οἱ ἐμπλέοντες. Cum participio: ut, καρτερῶ ἀκούων, patienter audio, καρτερῶ τυπτόμενος, patior me verberari, vel patienter fero verbera. † καρτερῆσαι σπεύδοντας. Xen. Pæd. l. 3. p. 71. c.† Aliquando videtur significare, forti animo sum, non cedo malis, ut apud Thucyd. lib. 2. καρτερεῖν δὲ χρὴ καὶ ἄλλων παίδων ἐλπίδι, i. δι' ἐλπίδα. (Eurip. Med. 709.)

Καρτέρησις, tolerantia vel toleratio. Plato in symp. πρὸς δὲ τὰς τοῦ χειμῶνος καρτερήσεις. Apud eundem, καρτερήσεις σιτίων καὶ ποτῶν, exp. consuescere à cibo et potu abstinere.

Κρείσσων vel κρείττων, ονος, ὁ καὶ ἡ, præstantior, propriè viribus præstantior, potentior, superior. † Aristoph. Nub. 881.† Interdum melior. Il. γ'. Ὁπποτέρῳ δέ κε νικήσῃ, κρείσσων τε γένηται. Hesiod. in Erg. Ἄφρων δ' ὅς κ' ἐθέλῃ πρὸς κρείσσονας ἀντιφερίζειν. Et cum dativo, κρείσσων ἀρετῇ τε βίῃ τε. Item cum genit. pro κρατῶν, vel ἐγκρατὴς, ut, κρείττων γαστρὸς, apud Xen. † Pæd. l. 4. p. 98. c.† κρείττων χρημάτων. Isocr. Dicitur etiam, κρεῖττον λόγου, majus quàm ut oratione ulla explicari seu exprimi possit. † κρείττων, superior, melior, cum accusativo. Xen. Pæd. 1. 4. 4. ἃ κρείττους, quibus, in quibus.† (Eurip. Med. 446. 450. Soph. Œdip. Tyr. 188. 1388.)

Κρειττοῦσθαι, et κρείττωσις, inter vitia seu morbos arborum sunt; species seu causa defluvii acinorum, vel (ut volunt alii) species rorationis aut siderationis, apud Theophr. de caus. plant. l. 5. c. 13. et l. 4. c. 16.

Κρέσσων, Ionicè, idem quod κρείσσων, melior, præstantior. Theocr. idyll. 21. Ἃ κοιλίας κρέσσων καὶ [illegible]. Et, τὸ κρέσσον, melius, utilius. Hippocr. de victu in morb. acut.

Κάῤῥων, ονος, ὁ καὶ ἡ, fortior, validior, ut apud Plut. in Lycurg. Ἄμμες δέ γ' ἐσσόμεσθα πολλῷ κάῤῥονες. Item præstantior, potior, melior. Hesych. Etymol. derivat à κρατὺς, ut βράσσων à βραχύς.

Composita: ac primùm ex κράτος, κρατέω, &c.

Ἀκρατὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, impotens. q. d. κράτος οὐκ ἔχων. ut, ἀκρατὴς θυμοῦ, impotens iræ. Item, incontinens; qui continere seu retinere non potest. Luc. ἀκρατὴς γέλωτος, non continens risum. ἀκρατὴς τῶν ἐπιθυμιῶν, incontinens cupiditatum. Xen. Pæd. 5. Idem, ἀκρατὴς ἀφροδισίων, incontinens venereæ voluptatis, i. libidinosus. Apud Aristot. ἀκρατεῖς τιμῆς, qui cupiditatem gloriæ continere et refrænare non possunt, ἀκρατεῖς κέρδους, qui cupiditatem lucri compescere nequeunt. Ponitur etiam absolutè, sicut Lat. incontinens. Aristot. Eth. l. 7. c. 1. et 4. pro iisdem poni scribit ἀκρατῆ et ἀκόλαστον. ¶ Ἄκρατος pro ἀκρατὴς, petulans, superiùs extat in comp. ex. κεράω in κεράννυμι. ¶ Ἀκρατὴς passivè, qui contineri seu coërceri aut compesci non potest, vel non refrænari: ut, ἀκρατὲς στόμα, Aristoph. effrænæ os. ¶ Ἀκρατὴς, absolutè, robur seu vires non habens, invalidus, debilis, imbecillus: ut, χεὶρ ἀκρατής. ¶ Ἀκρατέστερος non huc pertinet, sed ad ἄκρατος, compos. ex κεράω, in Κεράννυμι.

Ἀκρατῶς, impotenter, impotenti animo, item incontinenter, intemperanter. Item cum summa contentione, concitatè, apud Suid.

Ἀκράτεια, ἡ, incontinentia, intemperantia. Xenoph. Pæd. 6. Ἀκράτεια τῶν προσφερομένων, stomachi vitium. q. d. impotentia continendi cibos sumptos.

Ἀκρατεύομαι, incontinenter seu intemperanter vivo, intemperans sum: cui opponitur ἐγκρατεύομαι. Aristot. Ethic. 7. cap. 2. et 3.

Ἀκράτευμα, τὸ, incontinentia. intemperantia.

Ἀκράτωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, impotens, vel incontinens: pro ἀκρατής. Ut, ἀκράτωρ θυμοῦ, vel ὀργῆς. Apud Philonem, ἀκράτωρ ὑπ' ὀργῆς αὐτὸς αὑτοῦ γενόμενος, quum præ ira exisset à potestate, vel è mentis potestate. Ponitur et sine adjectione, pro, incontinens apud eundem de vita Mosis lib. 1. Apud Sophocl. in Philoct. στρατιωτῶν σε γένοιτ', αἴπερ ἂν Ἀκράτωρ, ὁ τλάμων, χωλὸς, exponitur ἀσθενὴς, imbecillus.

Ἀκράτητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui contineri et cohiberi non potest: ut, ἐπιθυμία ἀκράτητος, apud Herodian.

Ἀντικρατέω, cohibeo, compesco. Diosc. lib. 4. ὑπερκαθάρσεις ἀντικρατεῖ καταπλασσόμενον. Et, τοῦ ποτοῦ ἀντικρατεῖν, cohibere potu: et Hippiatr. Item retineo. unde apud Aëtium l. 9. τὸ χολῶδες μετὰ τὴν ἀδηφαγίαν ἀντικρατούμενον μεγάλας βλάπτει, exp. biliosus humor retentus vel suppressus.

Ἀριστοκρατία, reipublicæ status quæ gubernatur ab optimatibus. Xenoph. [Memorab. lib. 4. cap. 6. §. 12. τὴν μὲν γὰρ ἑκόντων—ἀρχὴν, βασιλείαν ἡγεῖτο· τὴν δὲ ἀκόντων—Τυραννίδα. καὶ ὅπου μὲν ἐκ τῶν τὰ νόμιμα ἐπιτελούντων αἱ ἀρχαὶ καθίστανται, ταύτην τὴν πολιτείαν Ἀριστοκρατίαν ἐνόμιζεν εἶναι. Plat. Polit. Μοναρχίαν μὲν προσαγορεύοντες ὡς δύο διαχωρίζοντες αὖ δυοῖν ὀνόμασι· τὸ μὲν, τυραννίδα, τὸ δὲ, βασιλικήν.—Τὴν δὲ ὑπὸ ὀλίγων γε ἑκάστοτε κρατουμένην πόλιν, Ἀριστοκρατία καὶ Ὀλιγαρχία.—Δημοκρατίας γε μὴν &c. Aristot. Rhet. lib. 1. cap. 8. §. 2. pag. 98. Ed. Cant. Εἰσὶ δὲ πολιτεῖαι τέσσαρες, Δημοκρατία, Ὀλιγαρχία, Ἀριστοκρατία, Μοναρχία.]

Ἀριστοκρατέω, optimè impero.

Ἀριστοκρατοῦμαι, sum seu vivo sub optimatum imperio. Plato de rep. [de Leg. lib. 4. Aristoph. Av. 125. Ἀριστοκρατεῖσθαι δῆλος εἶ ζητῶν. Schol. ἀντὶ τοῦ ὀλιγαρχεῖσθαι.—Ἀρίστους κεκριμένους δῆλος ἔχειν ἄρχοντας τοῦ δήμου καὶ τῆς πόλεως· οἵα ἡ παρὰ Λακεδαιμονίοις πολιτεία ἦν. ἡ γὰρ Ἀθηναίων δημοκρατία ἦν. Xenoph. Hist. Græc. lib. 6. cap. 4. §. 18. ἀριστοκρατούμενοι γὰρ ἐτύγχανον.]

Ἀριστοκρατικὸς, ad aristocratiam pertinens, i. ad optimatum principatum: ut, ἀριστοκρατικὴ πολιτεία, apud Aristot. pol. 2. [Eth. Nicom. lib. 5. cap. 3. τὴν μὲν γὰρ ἀξίαν οὐ τὴν αὐτὴν λέγουσι πάντες ὑπάρχειν, ἀλλ' οἱ μὲν δημοκρατικοὶ ἐλευθερίαν, οἱ δ' ὀλιγαρχικοὶ, οἱ μὲν πλοῦτον, οἱ δ' εὐγένειαν· οἱ δ' ἀριστοκρατικοὶ ἀρετήν.] Item Aristocratiæ studiosus.

Ἀριστοκρατικῶς, ut convenit aristocratiæ: vel more optimatum, penes quos est principatus. Utitur Cic. ep. ad Att. 12. lib. 1. [ep. 14. pag. 860. Ed. Gron.]

Αὐτοκρατὴς, qui sui juris est, qui pro suo arbitrio de re aliqua statuit. Plut. de defect. orac. ἐλευθέρους καὶ αὐτοκρατεῖς τοὺς θεοὺς ὄντας, liberos suique juris. Apud Greg. de homine, αὐτοκρατὴς est idem quod αὐτεξούσιος. Philo τὸ αὐτοκρατὲς, appellavit substantivè, liberam potestatem.

Αὐτοκράτωρ, idem quod αὐτοκρατής. Demosth. αὐτὸς αὐτοκράτωρ τῶν εἰς τὸν πόλεμον. Et, αὐτοκράτωρ δύναμις, vel ἐξουσία, Polyb. merum imperium, plena et summa potestas. Item imperator, i. Cæsar: sæpe apud Herodian. et Plut.

Αὐτοκρατορία, ας, ἡ, imperium ejus qui αὐτοκράτωρ appellatur. Ut apud Jos. de antiq. ἐπὶ Κλαυδίου Καίσαρος αὐτοκρατορίας, sub Claudii Cæsaris imperio.

Αὐτοκρατορικὸς, ή, ὸν, ex libero arbitrio manans, seu proficiscens, αὐτοκρατορικαὶ ὁρμαὶ, Basil. in Hexaëm. liberi arbitrii impetus. Item imperatorius, Cæsareus, pertinens ad imperatorem, i. Cæsarem, ut, αὐτοκρατορικὴ ἀρχὴ, Herodian. lib. 7. imperatoria dignitas.

Αὐτοκρατορικῶς: ut, agere aliquid αὐτοκρατορικῶς, pro suo arbitratu, vel suo arbitrio, vel more eorum qui sunt αὐτοκράτορες.

Γλωσσοκρατέω, ῶ, linguam coërceo, taceo.

Γυναικοκρατέομαι, οῦμαι, fœminarum imperio regor, fœminis pareo; in potestate sum mulierum. Plut. in Erot.

Γυναικοκρατία, dominatio muliebris, muliebre imperium. Plut. de M. Catone.

Δημοκρατία, ἡ, populi principatus, principatus qui est penes populum, imperium populare. Thuc. [lib. 2. §. 37. cui exemplo addas, §. 65. ἐγίγνετό τε λόγῳ μὲν, δημοκρατία, ἔργῳ δὲ, ὑπὸ τοῦ πρώτου ἀνδρὸς ἀρχή. Plat. Menex. Polit. Demosth. Orat. in Timarch. ὁμολογοῦνται γὰρ τρεῖς εἶναι πολιτεῖαι παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις, τυραννὶς, καὶ ὀλιγαρχία, καὶ δημοκρατία. Æschin. Orat. c. Ctesiph. Herodot. Hist. lib. 6. cap. 131. τούτων δὲ συνοικησάντων, γίνεται Κλεισθένης τε ὁ τὰς φυλὰς καὶ τὴν δημοκρατίην Ἀθηναίοισι καταστήσας, &c. Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 1. Memorab. lib. 4. cap. 6. §. 12. καὶ ὅπου μὲν ἐκ τῶν τὰ νόμιμα ἐπιτελούντων αἱ ἀρχαὶ καθίστανται, ταύτην τὴν πολιτείαν ἀριστοκρατίαν ἐνόμιζεν εἶναι· ὅπου δ' ἐκ τιμημάτων, πλουτοκρατίαν· ὅπου δ' ἐκ πάντων, δημοκρατίαν.] Isocr. †et Xenoph. cap. 1. Pædiæ.† [Δημοκρατέω. Polyb. Hist. lib. 2. Ἐπικρατοῦντες τῆς δημοκρατίας καὶ τῶν νόμων φύλακας καταστήσαντες, &c.]

Δημοκρατικὸς, ad democratiam pertinens: Plato de rep. lib. 1. Item qui democratiæ favet, apud Aristot.

Δημοκρατεῖσθαι, dicitur urbs quæ populi imperio subest. [Demosth. Orat. in Timarch. διοικοῦνται δ' αἱ μὲν τυραννίδες καὶ ὀλιγαρχίαι τοῖς τρόποις τῶν ἐφεστηκότων· αἱ δὲ πόλεις αἱ δημοκρατούμεναι, τοῖς νόμοις τοῖς κειμένοις. Herodot. Hist. lib. 4. cap. 137. βουλήσεσθαι γὰρ ἑκάστην τῶν πολίων δημοκρατέεσθαι μᾶλλον ἢ τυραννεύεσθαι.]

Δημοκρατίζω, imperio populari faveo, vel reip. faveo: Appian. in Libyco.

Διακρατέω, pertinaciter obtineo vel retineo, in rerum natura conservo, et dilabi vel elabi è manibus non sino. Greg. ψυχῆς διακρατούσης τὸ σῶμα. Sic et apud Philop. in Procl. l. 9. Dionys. Areop. et Appian.

Διακρατεῖσθαι, incolumem servari et retineri, apud Areop.

Διακράτησις, retentio, seu conservatio.

Δικρατὴς, q. d. bipotens: ut, δικρατεῖς Ἀτρεῖδαι, divisum inter se imperium habentes Atridæ. Soph. in Ajace. [252. ubi Schol. Δικρατεῖς, οἱ δισσοί. Addas Antig. 150. δικρατεῖς λόγχας στήσαντ' ἔχετον, &c. Schol. ἀμφοτέρωθεν ἰσοκρατεῖς, ἢ ὅτι ἀλλήλους ἀπέκτανον, &c.]

Δουλοκρατία, servorum imperium seu potestas. Suid.

Ἐγκρατὴς, qui in potestate habet rem aliquam, qui potitur re aliqua. Demosth. ἐπειδὴ ἐγκρατὴς ἐγένετο τοῦ ἀργυρίου. Item compos, seu qui potitur: ut apud eundem, ἐγκρατὴς τῶν πραγμάτων ὑπάρχων, potiens rerum, seu potitus. Sic apud Luc. in Anach. ὡς μᾶλλον καὶ κοτίνου ἐγκρατεῖς γένοιντο, ut potiantur oleastro. Exponitur et, superior, seu qui non est deditus (rei alicui.) Ut, ἐγκρατὴς τῆς κακίας ἀρετὴ, apud Plut. in Numa. Et, ἐγκρατὴς ὕπνου, somno non deditus, apud Xen. † ἐγκρατεῖς γαστρὸς καὶ ποτοῦ. Pæd. 1. 2. 8.† Item qui retinere potest: apud Luc. et Plut. Item potens, validus. Isocr. in Archid. (Soph. Œdip. Tyr. 961.)

Ἐγκρατῶς, potenter, cum potentia. Ut, ἐγκρατῶς ἔχειν τὴν ἀρχὴν, firmum habere imperium. Aristot. polit. 3. Exponitur et firmè, item accerrimè, apud Thuc. Item continenter, cum continentia, aut utendo continentia.

Ἐγκράτεια, ἡ, continentia, temperantia. Xen. † Pæd. 1. 5. 9.† Aristot. Exponitur et abstinentia.

Ἐγκρατεύομαι, continens sum, me contineo, vel sum abstinens. 1 Corinth. c. 9.

Ἐγκρατέω, ῶ, contineo me, i. continens sum, ἐγκρατῶ τῇ πενίᾳ, persevero in paupertate, apud Plut.

Ἐγκράτησις, ut, ἐγκράτησις πνεύματος, retentio spiritus. Laërt.

Ἐπικρατὴς, in potestate sua habens, potens alicujus rei, compos. Comparat. ἐπικρατέστερος, potentior, superior.

Ἐπικρατῶς, et poëticè ἐπικρατέως, potenter, vel præpotenter, validè vel prævalidè. Hesiod. in Asp. †321. et exp. facile. Apoll. Arg. 1. 367.† et Il. π'.

Ἐπικράτεια, ἡ, potestas, imperium, ditio. Plato in epist. Xen.

Ἐπικρατέω, ῶ, prævaleo. Polyb. Item potior. Ut apud Thucyd. ἐπικρατοῦντες τῆς θαλάσσης. Exponitur etiam, dominium et imperium obtineo. Ut apud Plut. παρέδωκεν ἑαυτὸν, καὶ νῆσον, καὶ πόλεις, ὧν ἐπεκράτει. Item in ditionem accipio; vel vinco, subigo. Ut apud Paus. καὶ τῶν Θετταλῶν ἐπεκράτησαν. Item vinco, supero. Ut apud Isocr. ad Dem. μόλις γὰρ ἄν τις ἐκ τούτων τῆς ἐπιμελείας τὰς τῆς φύσεως ἁμαρτίας ἐπικρατήσειεν. Item vinco, i. exsupero, prævaleo. Gal. simpl. pharm. lib. 8. ἐπικρατεῖ τῆς θερμῆς ἡ ψυχρά. ¶ Item invalesco. ¶ Item cohibeo, coërceo. (Aristoph. R. 268.)

Ἐπικράτησις, prævalentia, præpollentia. Laërt.

Ἐπικρατητικὸς, cohibendi seu coërcendi vim habens aut sistendi. Gal. simpl. pharm. l. 11. Est et vocabulum gram. ἐπίῤῥημα ἐπικρατητικὸν, q. d. obtentivum, obtinendi significationem habens.

Ἐπικρατήτωρ, apud astrologos dici fertur ἀστὴρ, cujus in themate maximæ vires sunt.

Ἐπικραταιόω, insuper confirmo.

Ἐπικρατύνω, confirmo, roboro.

Εὐκρατῶς ἔχει, obtinet, se firmare potest, ex Aristot. probl.

Θαλασσοκρατέω, ῶ, vel θαλαττοκρατέω, ῶ, mari dominor, maris imperio potior. Thuc. l. 7.

Θαλασσοκράτωρ, qui maris imperio potitur, maris dominus. Idem l. 8.

Θεατροκρατία, theatralis potestas. Plato de leg.

Θεοκρατία, ἡ, Dei imperium: sic Josephus appellat imperium Judæorum sub Mose, in lib. contra Appion.

(Θηλυκρατής. Æsch. Ch. 598.)

Ἱπποκρατέω, ῶ, equestribus copiis obtineo seu vinco, apud Thucyd. et Synes.

Ἱπποκρατία, ἡ, victoria quæ equestribus copiis acquiritur. Xen. Pæd. 1.

Decomp. Καθιπποκρατέω, equis et equestribus copiis vinco. Poll.

Ἰσοκρατὴς, æquali robore seu potentia præditus, æquè pollens. Herodot. in Melpom.

Ἰσοκράτεια, seu ἰσοκρατία, æquale imperium. de rep. in qua est æqualis omnium potentia, apud Herodot. [lib. 5. ὅτε γε ὑμεῖς, ὦ Λακεδαιμόνιοι, ἰσοκρατίας καταλύοντες, &c.]

Κατακρατέω, ῶ, robore vinco, domo, subigo. Greg. ἕως ἂν ἔτι νέος, καὶ οὕτω φιλοσοφίᾳ τῶν σαρκῶν κατακρατήσει. Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 19. κατακρατεῖν τῆς ἀρχῆς οὐ δύναται, devincere principium. Item cohibeo, coërceo, sisto.

Κατακράτησις, subactio, domitio.

Κατακρατητικὸς, cohibendi vim habens, seu sistendi. Aët. l. 9. c. 7.

Κοσμοκράτωρ, mundi imperium obtinens, mundi princeps. Ephes. c. 6. [v. 12.] et apud Greg.

Μεγαλοκράτωρ, magnipotens. 3 Maccab.

Μονοκράτωρ, qui solus rerum potitur, qui solus imperium obtinet.

Μονοκρατορία, idem quod μοναρχία. Suid.

Ναυκράτης, εος, ὁ καὶ ἡ, qui classis præsidio tenet locum aliquem aut etiam occupat, qui navium auxilio dominatur alicui loco vel aliquibus. Herodot. Sic etiam à quibusdam dicta fuit ἡ ἐχενηΐς, teste Eustath. à retinendis et remorandis navibus in earum cursu.

Ναυκρατέω, navibus obtineo, navibus supero, superior sum, vel fio per naves.

Ναυκρατέομαι, navibus seu navali præsidio inferior evado, classe vincor seu superor. Xen. Hellen. 6.

Ναυκράτωρ, qui classe obtinet, qui navalibus copiis tenet locum aliquem: idem quod ναυκράτης. Hesych. [Soph. Philoct. 1085. Ὅδ' ἐστὶν ἡμῶν ναυκράτωρ ὁ παῖς, &c. Herodot. Hist. lib. 6. μὴ οὐκ ἐόντες ναυκράτορες, &c.]

[Ναυτοκράτωρ. Thucyd. Hist. lib. 5. ἄλλως τε καὶ νησιῶται ναυτοκρατόρων, καὶ ἀσθενέστεροι ἑτέρων ὄντες, εἰ μὴ περιγένοισθε.]

Ὀχλοκρατοῦμαι, à turba populari seu plebe regor, turbæ popularis arbitrio administror et gubernor.

Παγκρατὴς, omnipotens; dicitur de Deo, sicut et παντοκράτωρ. [Aristoph. Thesm. 375. Ἀλλ' ὦ παγκρατὲς Ζεῦ ταῦτα κυρώσειας, &c. 324.] Est etiam epith. somni et temporis, apud Soph. [Aj. 687.] (Παγκρατὴς φωτός. Æsch. Ag. 1657. Suppl. 823.)

Παγκράτιον, ου, τὸ, athletici certaminis genus; ex eo dictum, (ut testatur Budæus in Pand.) quòd advocatis omnibus corporis viribus omniumque nervorum contentione transigeretur. calcibus enim et cubitis, non modò pugnis, pancratiastæ utebantur, omnique petendi æmulum prehendendique modo. Aliqui πένταθλον interpretantur, Latini quinquertium sive quinquertionem vocant, i. exercitationem constantem his quinque actibus; pugilatione, cursu, saltu, disco, lucta. Verùm Plutarch. sympos. l. 2. c. 4. dicit, παγκράτιον esse mistum ex pugillatu et lucta: quod etiam confirmat Greg. in lib. Synesii de insomn. ¶ Est et nomen herbæ, apud Diosc.

Παγκρατιάζω, certo pancratio. Philostr. Icon. lib. 2. et apud Luc. de gymnas. Exponitur etiam, in omnibus certaminibus victor sum, apud Synes. [Æschin. in Timarch. κακὸν ἦκεν μετὰ τὸ καλὸν παγκράτιον, ὃ οὗτος ἐπαγκρατίασεν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. Plat. Gorg. Τί δὲ πυκτεύειν τε καὶ παγκρατιάζειν, οὐχ ὡσαύτως;]

Παγκρατιαστὴς, athleta, qui pancratio certare solet, vel peritus certandi pancratio. Exponitur et, qui manibus pedibusque quasi omni ope connixus certabat: vel, qui quinque illis certaminibus certavit et vicit. Plato de rep. l. 2. de frat. char.

Παγκρατιαστικὸς, ad pancratiasten pertinens. [Plat. Euthydem. νῦν δὲ τέλος ἐπιτεθείκατον παγκρατιαστικῇ τέχνῃ.]

Παγκρατιαστικῶς, (adverb.) more pancratiastarum, pancratiasticè.

Decomp. Διαπαγκρατιάζω, pancratio certo cum.

Παθοκρατορία, imperium in passiones. Jos. in l. de Macc. c. 13.

Παντοκράτωρ, omnipotens: epithetum solius Dei. 2 Cor. 6. et sæpè in Apocalypsi. Ut et in symb. Apost.

Παντοκρατορία, omnipotentia.

Παντοκρατορικὸς, ad omnipotentem Deum pertinens, seu ad divinam potentiam; vel ab omnipotente Deo proficiscens. apud Dionys. Areopag.

Παρακρατέω, contineo, retineo, firmo.

Παρακρατὴς, compos. Act. Apost. c. 27.

Περικρατέω, ῶ, obtineo, dominor, evinco. Apud Basil. ponitur etiam pro superior sum.

Πλουτοκρατία, ditiorum dominatus, quum divites rerum potiuntur. Xenoph.

Πολυκρατὴς, multum habens, potentissimus. Æschyl. in Χοηφ. [404.]

Πονηροκρατοῦμαι, improborum imperio regor. Aristot. pol. 4.

Συγκρατέω, ῶ, contineo, teneo, conservo. Chrysost. τὰ ἀμφότερα ἔσω αἱ προσευχαὶ συγκρατοῦσι.

Ταυτοκράτωρ, idem quod αὐτοκράτωρ, ipsiusmet imperator. Joseph. 1 Maccab. 16.

Τιμοκρατία, dominatus, in quo à censu magistratus creantur. Aristot. eth. 8.

Τιμοκρατικὸς, censu potens, ambitiosus.

Τιμοκρατικὴ πολιτεία, idem quod τιμοκρατία, apud Aristot. ibidem.

Τιτανοκράτωρ, Titanum dominator. Luc. in Tim.

Ὑψικρατέω, ῶ, in alto dominor. Suid.

Χειροκρατία, manuum potentia, seu potestas: potentia quæ usurpatur ab iis, qui viribus plus pollent; quum nimirum leges armis opprimuntur. Polyb.

Χειροκρατικὸς, ad chirocratiam pertinens; vel talis, qualis est eorum, qui χειροκρατίαν exercent. Hesych.

Ὠμοκρατὴς, qui validis robustisque humeris est. Soph. in Ajace.

Composita ex καρτερέω, ῶ.

Ἀκαρτέρητος, intolerabilis, qui tolerari et sustineri nequit. Hesych.

Ἀποκαρτερέω, ῶ, inediam perpetior, ut ea vitam finiam: inedia mortem mihi conscisco. Luc. in Macrob. Plut. in sympos. l. 6. in Lyc. et in Per. ¶ Item non sustineo, animo deficio, impar sum dolori. Areth. in apoc.

Ἀποκαρτέρησις, mortis oppetitio per inediam. Quint. l. 8. c. 5. ¶ Item tolerantia dolore victa, abruptio patientiæ præ dolore.

Διακαρτερῶ, ad extremum usque perfero, perduro. Greg. ὑπὲρ πίστεως διακαρτερῶν. Apud Luc. in somn. διακαρτερεῖς πρὸς τὸ κρύος, obdurescis adversus gelu. Item inediam perfero, apud Herodot.

Δυσκαρτέρητος, ægrè tolerabilis, penè intolerabilis.

Ἐγκαρτερῶ, patiens sum, fortiter me gero, aut perduro in, sum forti animo atque obfirmato. Xen. ἐγκαρτερῶ ταῖς ἀλγηδόσι. Arist. rhet. 3. ἐγκαρτερεῖν ταῖς ἀνάγκαις. Sic et apud Plutarch. et Synes.

Προσκαρτερέω, ῶ, cum tolerantia et perseverantia quadam insisto, seu incumbo; assiduus et multus sum aliqua in re, assiduum comitem me præsto. Athen. προσκαρτερεῖν τοῖς λόγοις. Themist. προσκαρτερεῖν ἐκείνῳ. Sic et Act. c. 1 et 8.

Προσκαρτέρησις, assidua et tolerans aliqua in re perseverantia.

ΚΡΑΥ´ΡΟΣ, ου, ὁ, aridus, siccus, torridus, friabilis, rigidus: cui oppon. γλίσχρος. apud Aristot. l. 2. de part. an. Apud eundem, l. 8. κραῦρος dicitur esse struma, morbus boves tentans.

Κραυρότης, ητος, ἡ, ariditas, friabilitas.

Κραυριάω, struma laboro. Arist. Hesych. κραυρὰν esse dicit suum morbum: quum vermes et araneas gignunt.

ΚΡΕ´ΑΣ, ατος, (Ion. κρέας, et Atticè κρέως.) τὸ, caro. Odyss. ί. παρατιθεὶς κρέα πολλὰ. per apocopen pro κρέατα, vel rectiùs ex κρέαα. Plato polit. 1. κρέα βόεια. Athen. l. 4. κρέας ταριχηρόν. Idem l. 1. κρέας καπνιστὸν, carnes fumo siccatæ, seu infumatæ. Apud Xen. Pæd. 2. ἐγένετο ἑκάστῳ τρία κρέα, i. tres carnis portiones. ¶ Κρέας, corpus. Soph. ἄρξεις τοῦδε τοῦ κρέως, in hoc corpus habebis imperium. Sic apud Aristoph. in Ran. δοῦλον οὐκ ἄγω, Εἰ μὴ νεναυμάχηκε τὴν περὶ τῶν κρεῶν, schol. exponit, σωμάτων. (193. Æsch. Ag. 1231.) Poëticè pro eodem dicitur κρεῖας, facta epenthesi: unde gen. plur. κρειῶν, Od. ά. ί. et alibi.

(Κρῆς. Theoc. Idyll. 1. 6.)

Κρεώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, carnosus. Aristot.

Κρεάδιον, ου, τὸ, caruncula, carnis frustum seu frustulum. Arist. in Plut. † Xen. Pæd. 1. 4. 13.†

Κρεΐδιον, ου, τὸ, idem. Synes. epist. 132.

Κρεῖον, ου, τὸ, vas carnarium: carnium receptaculum. Il. ί. Αὐτὰρ ὅγε κρεῖον μέγα κάββαλεν ἐν πυρὸς αὐγῇ. Ubi tamen alii scripsiant pro κρέας. Herodian. apud Etymolog. κρεῖον esse dicit mensam crudis carnibus plenam. Pro κρεῖον autem resolutione Ionica dicitur κρέϊον. Est autem κρεῖον et placentæ genus apud Athen.

Composita.

Ἄκρεως, excarnis: carnis seu carneæ substantiæ expers, apud Hippocr. et Gal.

Ἀπόκρεως, ω, carniprivium: tempus quo à carnibus abstinetur.

Ἀρτόκρεας, τὸ, panis carni mistus, caro pani inclusa, cibus pane et carne constans.

Ἡδύκρεως, ω, ὁ καὶ ἡ, cujus carnes suaves sunt, cujus caro grati et jucundi saporis est. Aristot. l. 3. de generat. anim.

Λεπτόκρεως, carnibus defectus, minimè carnosus, macilentus. Suid.

Πάγκρεας, corpus glandulosum in medio mesenterio situm, vasorum divisiones confirmans. Aristot. hist. anim. l. 3. c. 4. et Ruff.

ΚΡΕ´ΚΩ, ξω, pectine seu radio pulso: ut, κρέκειν τὸν ἱστόν. Exponitur etiam simpl. pulso. Ut apud Theocr. in epigr. αὐχὰν πακτὶδ' ἀειράμενος Ἀρξεῦμαί τι κρέκειν, incipiam pulsare sublatam lyram. Sic dicitur, κιθάραν κρέκειν, pro κρούειν, pulsare citharam plectro. In Epigramm. κρέξαντα πτερά, pulsant enim agitantque alas, et hoc modo sonum ciet. Sic, αὐλὸν κρέκειν, insonare tibiam, apud Aristoph. Sunt qui κρέκειν, quum significat ἠχεῖν, velint significare, edere sonum molestum, reddere sonum insuaviter crepantem seu stridulum.

Κρέξ, ἡ, Galen. apud Hippocr. significare ait sonum odiosum; et [illegible].

Κρέκαλος, ab Hesych. exp. fletus, ploratus.

Κρεγμὸς, οῦ, ὁ, pulsatio, sonitus. [Apoll. Rhod. Arg. 4. 909. Κρεγμῷ. Schol. τῇ κρούσει, ἀπὸ τοῦ κρέκματος. κρέκειν γὰρ τὸ κρούειν.]

(Κρεκτός. Æsch. Choëph. 820.)

Κρέξ, κὸς, ἡ, crex: avis rostro præacuto et serrato, pugnax, inimicitias exercens cum merula et vireone, ut tradit Arist. hist. an. l. 9. c. 1. et 17. Aristoph. in avib. τούτους δ' ἐπιπάξω αἱ κρέκες ταῖς ῥύγχεσιν. Ponitur et ἀντὶ τριχὸς, ut quando exponitur coma verticalis rotunda, ab Hesych. ☞ Eustath. à κρέκω derivari scribit, significante sono; idque etiam ab Aristoph. in avib. obiter ostendi seu indicari.

Composita.

Ἀνακρέκομαι, sono, loquor. Epigr.

Διακρέκω, citharam pulso. Epigr.

Εὔκρεκτος, benè seu pulchrè strepens seu sonans, canorus, sonorus: ut, εὔκρεκτος κιθάρα. Greg. Naz.

Ὑποκρέκειν, levem quendam sonum edere: qualis editur à cithara, dum ejus fides ad numeros concinnantur. Metaphoricè apud Pind. in Olymp. τὸ καυχᾶσθαι παρὰ καιρὸν, μανίαισιν ὑποκρέκει.

ΚΡΕΜΑ´Ω, et κρεμαννύω, sive κρεμάννυμι, suspendo. Aristot. οἱ κοττυφοὶ κρεμαννύουσιν ἐν ἀγγείῳ ἐκ τινος δένδρου τὴν [illegible]. Apud eundem, ἐκ τινος ὕδρου κρεμάσαι. Aristoph. in Ran. (122.) ἀπὸ κάλω καὶ θρανίου κρεμάσαντι σεαυτὸν, te suspendenti ex fune. Apud eundem, τὸν ἔγχυτον κρεμάσαι τὸν [illegible]. Metaphoricè apud Aristoph. in Nub. κρεμάσας τὸ νόημα, suspensum tenens animum. Pro eodem dicitur et κρεμάω, et κρημάω, ut Il. ή. et apud Synes. ep. 44.

Κρεμάομαι, et κρεμάννυμαι, suspendor. Xen. de re equ. τούτου ἕνεκα καὶ οἱ κατὰ μέσον ἐκ τῶν ἀξόνων δακτύλιοι κρεμάμενοι. Plut. in Alex. ἀπὸ Ἀλεξάνδρου κρεμασθέντα. Item neutraliter, pendeo. Item activè (in aor. med.) suspendo. Hesiod. in Erg. Πηδάλιον δ' εὐεργὲς ὑπὲρ καπνοῦ κρεμάσασθαι. Pro eodem dicitur et κρέμαμαι et κρήμαμαι, suspendor, suspensus sum. † Aristoph. Nub. 868. εἰ κρέμαιό γε, si suspensus fueris.† Item neutraliter, pendeo. Il. ό. Ἢ οὐ μέμνῃ ὅτε τ' ἐκρέμω. Aristoph. in Vesp. Οἷα ἂν μὰ τὸν Δί' εἰ κρεμασθείη γ' ὑμεῖς, pendentia. Metaphoricè apud Aristot. Rhet. 3. καὶ μὴ κρέμηται ἡ διάνοια, ne suspendatur cogitatio.

Κρεμασμὸς, οῦ, ὁ, suspensio. Hippocr. de artic.

Κρεμαστὴρ, ῆρος, ὁ, qui suspendit, seu suspensum tenet. Κρεμαστῆρες dicuntur duo musculi, utrinque videlicet unus, à quibus testes sursum trahuntur: vel testium nervi, quòd ex illis genitales partes dependent. Item κρεμαστῆρες dicuntur etiam ταρσοὶ, ἐφ' οὓς τοὺς τυροὺς ἔτερσον, apud Eustath. Alii κρεμαστῆρας dicunt esse lora seu habenas pensiles, ex quibus aliquid dependet.

Κρεμαστήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, pendulus, pensilis.

Κρεμαστὸς, οῦ, ὁ, pendulus, pensilis, suspensus. (Soph. Œdip. Tyr. 1267. 1290.) Plut. in Pericle et lib. 2. de fort. Alex.

Κρεμάστρα, ἡ, id unde aliquid pendet. Aristot. rhet. lib. 3. Item pensile πλέγμα, in quo reponuntur casei, panes, aut alia quæ à muribus aut aliorum maleficorum animalium injuria tuta esse volumus, apud Eustath. Item appendix: et expon. apud Theophr. hist. pl. l. 3. c. 17.

Κρεμάθρα, ἡ, vas pensile, aut storea pensilis, in qua reponuntur casei aut aliæ opsoniorum reliquiæ. Aristoph. in Nub. φέρε, τίς γὰρ οὗτος οὑπὶ τῆς κρεμάθρας ἀνήρ; Sic apud eundem ibidem, —— [illegible], Καὶ τὰ [illegible] τρόπον τὴν ἰσχάδα.

Κρέμαστι, idem schol. Aristoph.

Κρεμάνω, idem quod κρεμάω. Galen. l. 8.

Κρέμαμαι, pro eod.

Composita.

[Ἀμφικρέμαμαι. Pind. Isthm. B. 63. φθογγαὶ [illegible] ἀμφικρεμάσαντες ἐλπίδες.]

Ἀμφικρεμὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, circumpendens, vel utrinque pendens, in anthol. Epigr.

Ἀνακρεμάω, et ἀνακρεμαννύω, sive ἀνακρεμάννυμι, et ἀνακρίμημι, suspendo, seu in altum suspendo. Herodot. ἀνεκρέμασαν εἰς ἀκρόπολιν, in arce suspenderunt. Et metaph. apud Æschin. ἀνακρεμάσας ἀπὸ τῶν ἐλπίδων, spe suspendens. Dicitur et per syncopen ἀγκρεμάω, sive ἀγκρεμάννυμι. Ut in Epigram. Ἀγκρεμάσας Ἄρεϊ [illegible], in Martis tholum suspendens.

Ἀνακρέμαμαι, suspensus sum, vel pendeo ex alto.

Ἐπανακρέμαμαι, (decomp.) pendeo, suspensus sum. Aristot. polit. 6.

Ἀποκρεμάω, suspendo ex: ut, ἀποκρεμάσας τοῦ ὠτὸς, quum suspendisset ex aure.

Ἀποκρεμάομαι, suspendor. Luc. ὑμεῖς δ' ἐκ [illegible] ἀποκρεμασθέντες κατασπᾶν βιάζεσθέ με, μάτην πονεῖτε. Pro eodem dicitur et ἀποκρέμαμαι, suspensus sum, dependeo.

Ἐγκρεμάω, et ἐγκρεμαννύω, sive ἐγκρεμάννυμι, suspendo in.

Ἐκκρεμάω, et ἐκκρεμαννύω, sive ἐκκρεμάννυμι, suspendo ex. Lucill. l. 2. Epigr. Οὕτω κουφότατος πέλε Γάϊος, ὥστ' ἐκρέμασε, Τοῦ ποδὸς ἐκκρεμάσας [illegible].

Ἐκκρεμάννυμαι, suspensus sum, dependeo. Luc. ἐκκρεμάννυνται τῶν πηδαλίων.

Ἐκκρέμαμαι, suspensus sum de, dependeo: ut, ἐκκρεμάμενοι τοῦ σώματος, de corpore dependentes. Metaphoricè in Epigr. ἐκκρέμαται ἐλπίδος.

Ἐκκρεμὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, dependens, suspensus de. Herodian. l. 1.

Ἐπανακρεμάω, (decomp.) desuper appendo.

Ἐπικρεμάω, et ἐπικρεμαννύω, sive ἐπικρεμάννυμι, suspendo super, eminere facio. Polyb. lib. 2. μάλιστα δὲ Ῥωμαίοις μέγαν καὶ φοβερὸν ἐπικρεμάσασα κίνδυνον. Philo de vita M. διψώσης ἐλευθερίας ἐλπίδι τὸ πλῆθος, τὸν χαλεπώτερον περὶ τοῦ ζῆν ἐπικρεμάσαντος κίνδυνον. Sic et in passivo, apud Thucyd. l. 2. et 3.

Ἐπικρέμαμαι, suspensus sum super, impendeo, seu immineo. Plut. in Publ. εἶχε ἐπικρεμάμενος τῇ ἀγορᾷ. Et, ἐπικρεμάμενος κίνδυνος, impendens periculum, apud Thucyd. l. 7.

Ἐπικρεμὴς, suspensus super, impendens. in Epigr.

Κατακρεμάω, et κατακρεμαννύω, sive κατακρεμάννυμι, suspendo de. Od. θ´. Κὰδ δ' ἐκ πασσαλόφι κρέμασεν φόρμιγγα λίγειαν, (per tmesin pro κατεκρέμασεν.)

Κατακρεμάννυμαι, suspensus sum de, dependeo de. Theophrast. hist. pl. l. 3. c. 9.

Κατακρέμαστος, dependens, seu suspensus de: exponitur pensilis.

Παρακρεμάω, et παρακρεμαννύω, sive παρακρεμάννυμι, suspendo juxtà, seu à latere. Il. ί.

Ὑπερκρεμάω, et ὑπερκρεμαννύω, suspendo super. Exponitur et, superappendo, in Epigr.

Ὑπερκρέμαμαι, superpendeo, impendeo, apud Mimnermum.

Ὑποκρεμάω, suspendo. Hom.

Ὑψικρεμὴς, alte suspensus.

ΚΡΕ´ΜΒΑΛΟΝ, ου, τὸ, crembalum, seu crepitaculum: aut crepitaculi genus, quod digitis agitatum edit strepitum. Athen. lib. 14. (de musicis instrumentis loquens.) τὰ μὲν ἐγχώρια, τὰ δὲ ξένα κατασκευάζων. ἐν γὰρ δή τινα καὶ χερσὶ τῶν ὀρχουμένων καὶ χείλεσι διαλαμβάνεσθαι ἕτερα, ψόφου μὲν παρασκευαστικὰ, καθάπερ τὰ κρέμβαλα.

Κρεμβαλίζειν, Hermippus comicus vocat, crembalis pulsare.

Κρεμβαλιάζειν, idem.

Κρεμβαλιαστὴς, οῦ, ὁ, crembali peritus, qui crembalum insonare novit vel solet. At κρεμβαλιαστὺς, ύος, ἡ, est strepitus seu sonus, qui excitatur à crembalum pulsantibus. apud Hom. hymno in Apoll. Πάντων δ' ἀνθρώπων φωνὰς καὶ κρεμβαλιαστὺν Μιμεῖσθαι ἴσασιν.

ΚΡΕ´ΜΥΣ, piscis [illegible], ut refert Athen. l. 7. ex Aristot.

ΚΡΗ´ΓΥΟΣ, ου, ὁ, gratus, jucundus. ☞ Dictus quasi κῆρ ἄδω, seu τὸ κῆρ ἥδων, teste Eustath. cordi jucundum et gratum. Il. ά. Μάντι κακῶν, οὔπω ποτέ μοι τὸ κρήγυον εἶπας. Theocr. Idyll. 21. [illegible], εἶπατέ μοι τὸ κρήγυον, οἱ καλοὶ ἄμμες; Exponitur etiam bonus, utilis, apud Hippocrat. in Coac. prognost. ἀλλ' οὐδὲ γνώμην πάνυ κρήγυον. Sic etiam Plat. in Alcibiade priore, οὐδὲ κρήγυοι διδάσκαλοί εἰσι τούτων, boni, idonei, apti. Sic et apud Theoc. in Epigr.

ΚΡΗ´ΔΕΜΝΟΝ, ου, τὸ, capitis ligamentum, vitta, velamentum capitis, quod ad humeros usque demittebatur. (☞ Dicitur enim quasi καρήδεμνον, seu δέμα τῆς κάρα, teste Eustath.) Il. χ´. Τῆλε δ' ἀπὸ κρατὸς χέε δέσματα σιγαλόεντα, Ἄμπυκα, κεκρύφαλόν τε, ἰδὲ πλεκτὴν ἀναδέσμην, Κρήδεμνόν τε. ¶ Dicitur et de operculo doliorum aut similium vasorum. Ut Od. γ´. τὸν ἐνδεκάτῳ ἐνιαυτῷ ὤϊξεν ταφῆ, καὶ ἀπὸ κρήδεμνον ἔλυσε. ¶ Urbium quoque mœnia, seu murorum pinnæ, κρήδεμνα dicuntur. Il. π'. Ὄφρ' οἶοι Τροίης ἱερὰ κρήδεμνα λύωμεν. Sic et apud Hesiodum in Asp. † 105.† (Eurip. Phœniss. 1448.)

Composita.

Καλλικρήδεμνος, ου, ὁ καὶ ἡ, pulchram habens vittam. Od. δ'.

Λιπαροκρήδεμνος, elegantes seu pulchras vittas habens, et synecdochicè, eleganter compta. [Hom. Iliad. Σ. 382. Τὴν δὲ ἴδε προμολοῦσα Χάρις λιπαροκρήδεμνος Καλὴ, &c. Sch. ὅτι λαμπρὰ ἔχουσα περιβόλαια τῇ κεφαλῇ. ἐξ οὗ εὐπρεπὴς καὶ κοσμία. ἡ λιπαρὰ, ἀπὸ τοῦ ἐλαίου.]

Μελανοκρήδεμνος ὀμίχλη, atra caligo. Nonn.

ΚΡΗ'ΘΜΟΝ, ου, τὸ, crethmum: herba apud Gal. simpl. med. l. 7. Aët. l. 1. Paulum Ægin. l. 7. Scribitur et κρῆθμος, apud Dioscor. l. 2. c. 157.

ΚΡΗΜΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, præcipitium: locus pendens, seu pensilis, aut pendulus: seu scopulus pendens, locus præruptus. (Eurip. Phœniss. 1273.) Iliad. φ'. ἔσθορε μέσσω Κρημνοῦ ἀπαΐξας. Iliad. μ'. —— κρημνοὶ γὰρ ἐπηρεφέες περὶ πᾶσαν Ἕστασαν ἀμφοτέρωθεν. Thucyd. lib. 7. κατά τε τῶν κρημνῶν οἱ πολλοὶ ῥίπτοντες ἑαυτοὺς ἀπώλλυντο. Sic et apud Plutarch. et Herodot. ¶ Κρημνοὶ, ab Hippocr. dicuntur labra ulcerum in lib. de loc. in hom. Sic etiam vocantur alæ muliebris pudendi. Erot. et Poll. ☞ A κρεμάω derivari, testatur Eustath. quod ex ipsa quoque significatione satis apparet.

Κρημνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, præruptus, præceps, arduus. Thucyd. lib. 7. Herodian. l. 6.

Κρημνίζω, præcipito, præcipitem ago.

Κρημνάω, et κρήμνημι, præcipitem do, præcipitem ago, præcipito: idem quod κρημνίζω, ut Eustath. tradit.

Κρήμναμαι, pendeo, suspensus sum: idem quod κρέμαμαι, ut tradit schol. Aristoph.

Composita.

Ἀμφίκρημνος, ου, ὁ καὶ ἡ, utrinque præcipitium habens, utrinque præceps vel præruptus. [Eurip. Bacch. 1049. Ἦν δ' ἄγκος ἀμφίκρημνον ὕδασι διάβροχον, &c.] Item metaphoricè, utrinque periculosus: ut, ἀμφίκρημνος ἀγὼν, apud Luc.

Ἀπόκρημνος, idem quod ἀπότομος, præruptus, abruptus, præceps. Xen. de ven. Thucyd. l. 6.

Βαθύκρημνος, profunda habens præcipitia. Pind. [Nem. Θ. 93. Βαθυκρήμνοισι δ' ἀμφ' ἀκταῖς Ἰλίσσου, &c. Isthm. Δ. 96. Καὶ βαθυκρήμνου πολιᾶς ἁλὸς ἐξευρὼν θέναρ, ναυτιλίαισί τε πορθμὸν ἁμερώσαις.]

Ἐπίκρημνος, præceps, in præcipitium vergens: propriè est, arduo præcipitio assurgens, vel prærupto præcipitio acclivis, apud Naz.

Ἱππόκρημνος, rupium modo grandis: aut valde asper, sicut præcipitia: ut, ἱππόκρημνα ῥήματα, apud Aristoph.

Κατακρημνάω, præcipito, κρημνίζω. Ælian. var. hist. lib. 11.

Κατάκρημνος, præceps. Hom. in Batrachom. [153.]

Κατακρημνίζω, per præcipitia et prærupta loca dejicio, præcipitem deorsum ago, præcipito. Athen. l. 14. ἐπεὶ δὲ ἀπεπνίγη ὁ παῖς, κατεκρήμνισεν ἑαυτόν. Sic et apud Theophil. epist. 16. et 77.

Κατακρημνίζομαι, præcipitor, præceps deorsum agor: aut per præcipitia seu loca prærupta deferor. Xen. Hell. 6. † et Pæd. 1. 4. 7. κατακεκρημνισμένου δόξ. Pæd. p. 210. a.† Athen. l. 13.

Κατακρήμνημι, præcipitem dejicio: idem quod Κατακρημνίζω.

Κατακρήμναμαι, dependeo, vel præceps dependeo. Aristoph. in Nub. † 376.†

Παράκρημνος, præceps, vel præcipitia et loca prærupta imitans.

Περίκρημνος, circumcirca præceps, et locis præruptis declivis, vel admodum præceps et præruptus.

Πολύκρημνος, multa habens præcipitia, ideoque ægrè scansilis. Hesych.

Ὑπόκρημνος, præceps. (Aristoph. R. 960.) Et τὸ ὑπόκρημνον, præcipitium. Strabo.

Ὑψίκρημνος, alta habens præcipitia, altus, celsus. Æschyl. [Prom. 421. ὑψίκρημνον. Schol. Β'. τὸ τραχὺ καὶ κρημνῶδες. Pind. Pyth. Od. Α. 152. Schol. ex Æschyl. Glauco. Ed. Stanl. pag. 639. col. 1.]

Ὑψηλόκρημνοι πέτραι, apud Æschyl. altis præcipitiis rupes.

ΚΡΗ'ΝΗ, ἡ, fons. Odyss. ζ'. ἐν δὲ κρήνη ἵησι. Odyss. ρ'. ἐς κρήνην κατέβησαν καλλιρέεθρον. Sic et alibi apud Homer. Apud Athen. lib. 2. ἐλαίου κρήνη, fons seu scaturigo olei. (Aristoph. 113.) ☞ Etymologus derivat παρὰ τὸ κρῦ, quod est κρύος, seu ψῦχος, quoniam temperatam fundat aquam. ¶ Dicitur etiam de aqua pluvia retenta et stagnante, apud Plat. ¶ Item de vase aquario, in poëmate Epigon.

Κρηναῖος, ου, ὁ, fontanus: ut, κρηναῖον ὕδωρ, apud Athen. lib. 2. [Eurip. Phœniss. 1083.]

Κρηναῖον ὕδρωμα, sudorem τῇ κρήνῃ, atque temperie gelidum vel frigidum, instar aquæ fontanæ, ut Gal. ex Aët.

Κρηνὶς, ἡ, fonticulus. [Theocrit. Idyll. Α. 22. Schol. οἱ μὲν τὰς νύμφας κρηνίδας λέγει. Mosch. Idyll. Γ. 23. αἵ τε καθ' ὕλαν Κρανίδες ὠδύραντο, &c. Eurip. Hippol. 208. πῶς ἂν δροσερᾶς ἀπὸ κρηνῖδος καθαρῶν ὑδάτων πῶμ' ἀρυσαίμαν;]

[Κρηνιάδες. Anthol. Ep. Gr. pag. 390. Alcæi. Νύμφαι κρηνιάδων, &c. Has Theocritus vocat κρανιάδας, Idyll. Α. 22. Καὶ τᾶν κρανιάδων κατεναντίον.]

Composita.

Εὔκρηνος, bono fonte præditus, bona scaturigine manans: ut, εὔκρηνος πέτρα, in Epigr.

Διακρηνόω, et Doricè διακρανόω, ῶ, refundo, velut è fonte. Theocr. idyll. 7. Οἷον δὴ τόκα νᾶμα διεκρανάσατε Νύμφαι βωμῷ πὰρ Δάματρος ἀλωάδος.

ΚΡΗΠΙ'Σ, ῖδος, ἡ, basis, fundamentum. Theocrit. idyll. 24. —— λαΐνας δ' ἵσταν' ἀπὸ κρηπῖδος Ἔρως. Plat. lib. 5. de leg. ἐπὶ ταύτης οἷον κρηπῖδος μεγίστης ἐποικοδομεῖν. Aristid. ταύτας δὲ τοιαύτας ὥσπερ κρηπῖδας ἢ ῥίζας ὑποκειμένας. Sic et apud Xenoph. et Paus. [Æschyl. Pers. 817. Soph. Tr. 1010. Theoc. Id. 6.] ¶ Item crepida, calceamentum suberatum. Xenoph. de re eq. αἱ ἐμβάται γίγνονται σκύτους, ἐξ οἵουπερ αἱ κρηπῖδες ποιοῦνται. Sic et apud Athen. lib. 12. ¶ Κρηπὶς dicitur etiam περίθεμα τῶν ἐγχύτων πλακούντων, Hesych. et in censu etiam placentarum à Poll. reponitur. ☞ Quidam ab ἔρεω derivant, facto ὑπερβιβασμῷ. Eustathio à ῥαπὶς, quod à ῥάπτω, derivatur.

Κρηπιδόω, ῶ, fundo, fundamentum jacio. Dion. τὸ δὲ χωρίον, ἐν ᾧ ἐκτίσατο, λίθοις τετραγώνοις ἐκρηπίδωσε, fundamenta ejus struxit. ¶ Item crepidas induo: seu crepidis induo: unde, κεκρηπιδωμένος, crepidis indutus, crepidatus; apud Plutarch. in Apophthegm.

Composita.

Ἁλικρηπὶς γαῖα, apud Nonn. expon. maritima ora, quasi habens fundamentum ad mare.

Βαθυκρηπὶς, ῖδος, ὁ καὶ ἡ, habens basin et fundamentum profundum. apud Musæum.

Μονοκρηπὶς, una crepida indutus. Mercurii epitheton, qui calceum alterum Perseo ad Gorgonas devolanti dedit.

Ὀπισθοκρηπῖδες, genus calceamentorum muliebrium; de quo Pollux lib. 7.

ΚΡΗΣΣΕ'ΡΑ, ας, ἡ, cribrum seu excussorium pollinarium è filo laneo. Gal. vide Poll. Exponitur et pannus rarus, per quem aliqua veluti per colum transfusa purgantur: apud Erot. Etymologus propriè significare scribit ἐπιβόλαιόν τι τῆς κεφαλῆς. secundum alios, ὑποτραχήλιον. Item operculum calathi. apud Aristoph.

ΚΡΙ'ΖΩ, F. ξω, strido, stridorem edo. (☞ Vocabulum ὀνοματοπεποιημένον, teste Eustath.) Menander, Ἀλλὰ καὶ χαμαιτύπη κρίζει τις. Hinc partic. med. κεκριγότες, apud Hom. Et aorist. 2. ἔκριγον, pro ἔκριξα. Iliad. π'. τὼ δὲ διαστήτην, κρίκε δὲ ζυγόν. Et Aristoph. in avib. Πεπόνθατε ὥσπερ Ἠλίθιοι κεκριγότες.

Κριγμὸς, οῦ, ὁ, et κριγὴ, ῆς, ἡ, stridor, apud Suidam. Scribitur et κρισμός.

ΚΡΙΘΗ', ῆς, ἡ, hordeum. Dicitur et de planta et de grano ejus. De planta cum grano: ut quum Athen. lib. 14. scribit, ἀμάλας dicta fuisse τὰ δράγματα τῶν κριθῶν αὐτὰ καθ' αὑτά. De grano solo, ut quum idem refert lib. 2. τοὺς διὰ παντὸς ἀναφέροντας οἶνον τὸν ἐκ τῶν κριθῶν γενόμενον πίνειν. Et lib. 10. Persas οἶνον βρύτον ἀπὸ τῶν κριθῶν. et, Ægyptios τὰς κριθὰς εἰς τὸ πόμα καταλέοντας, seu εἰς ποτὸν καταλέουσιν. Homerus, τὴν κριθὴν vocat κρῖ, neutro genere. Ut Odyss. δ'. Πυροί τε, ζειαί τε, ἰδ' εὐρυφυὲς κρῖ λευκόν. Et Iliad. Ψ. (de equis,) κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι, καὶ ὀλύρας. Quidam tamen hoc κρῖ per apocopen dictum esse volunt pro κρίμνον, quod vide. (pl. Æsch. Suppl. 960.) ¶ Item κριθὴ, hordeum, vel hordeolum, i. tuberculum parvum, oblongum, palpebræ cilio, qua pili sunt, adnascens. Sic dicitur ab hordei similitudine, Gal. ¶ Item pudendum virile, apud Aristoph. in pace.

Κρίθειος, ου, ὁ καὶ ἡ, hordeaceus: ut, κρίθειος ἄρτος, apud Nonn.

Κρίθινος, η, ον, idem. Athen. lib. 1. et 10. κρίθινος ἐσκευασμένος οἶνος. Et Luc. in Macrob. κρίθινον ἄρτον χρωμένους. Et apud Plut. κρίθινον ἄλευρον. Sic apud Theophr. κρίθινον ἄχυρον, acus hordeaceum. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 4.]

Κριθανίας πυρὸς, triticum hordeacei generis, seu hordeago, apud Theophr. hist. pl. l. 8. c. 2.

Κριθίδιον, ου, τὸ, hordeolum, seu hordei granulum. Athen. l. 3.

Κριθάω, seu κριθιάω laborare, dicitur equus, cum ex itinere aut cursu adhuc anhelabundus hordeum devorarit, indeque cruditate vexari cœperit: in Hippiatr. lib. 1. Meminit ejus Aristot. hist. an. l. 8. c. 24. ¶ Κριθᾶν etiam est, è nimia hordei pastu lascivire. Sic apud Æschyl. (Ag. 1650.) σειραφόρον τε καὶ κριθῶντα πῶλον, Poll. l. 7. c. 10.

Κρίθιασις, morbus ille equorum, de quo in κριθάω: hordeatio, Gaza. [Xenoph. περὶ Ἱππ.]

Composita.

Ἐτυμόκριθον, (q. d. genuinum hordeum,) quod nunquam rubigine vitiatur, quoniam incurvum nascitur.

Εὔκριθος, ut, εὔκριθος χώρα, hordeo abundans. [Theocrit. Idyll. Ζ. 34. Ἃ δαίμων εὔκριθον ἀνεπλήρωσεν ἀλωάν.]

Ὁμοιόκριθος, hordeo similis.

Πολύκριθος, dives hordei. Suid.

ΚΡΙ'ΜΝΟΝ, ου, τὸ, farina crassior, quæ per cribrum laxiora habens foramina transmissa est. Galen. comment. 1. in progn. Hippocrat. ἐν τοῖς ἀλφίτοις, τὸ μὲν καταθραυσθὲν εἰς ἄκρως λεπτὰ μόρια, γίνεται κρίμνον. Hippocrat. de morb. lib. 1. ἐν ὕδατι κρίμνα κριθῶν βρέχων δίδου. Sic et alibi apud eundem. Galen. et Dioscor. Item hordeum, teste Suida. qui illud κρῖ apud Homer. ex hoc per apocopen factum esse scribit. Sic in Epigr. Αὐτάρκης ὁ τρίβωνος ἔχων ἅλα καὶ δὶς κρίμνα.

Κριμνίτης πλακοῦς, placenta è farina crassiùs molita, seu è crassioribus farinæ frustulis, quæ à mola benè contusa et concisa non sunt. Athen. l. 14.

Κριμνώδης οὖρον, apud medicos, urina cui innatant crassa quædam frustula similia frustulis illis farinæ crassioribus. Hippocrat. in Coac. prognost. et in Aphor. † Κριμνώδη κατουρῶν, mingeret floccis similibus frustulis farinæ crassioribus. Aristoph. Nub. 692. Vid. Suidas in Κριμνώδη.†

ΚΡΙ'ΝΟΝ, ου, τὸ, lilium: quod et λείριον à nonnullis vocari tradit Diosc. l. 3. c. 116. Theocr. idyll. 24. Λευκὸν τὸ κρίνον ἐστὶ, μαραίνεται ἁνίκα πίπτῃ. Sic etiam à nonnullis appellatur cucurbita. Item cucurbitæ flos, lilii florem referens, teste Suida. Declinatur et κρίνος, εος, τό. Unde apud Herodot. Φύεται ἐν τῷ ὕδατι κρίνεα πολλά. Et dativ. κρίνεσι, apud Aristoph. † Nub. 906.† ¶ Dicuntur κρίνα etiam pampores, apud Suid. et Poll. l. 6. c. 47. ¶ Κρίνον est etiam species saltationis. Hesych. et Athen. l. 5.

Κρινὼν, ῶνος, ὁ, lilietum, i. locus consitus liliis.

Κρινωνιὰ, ᾶς, ἡ, lilii planta. Theophr. hist. pl. l. 2. c. 2.

ΚΡΙ'ΝΩ, F. νῶ, secerno, discerno, dirimo. Il. ε'. ὅτε τε ξανθὴ Δημήτηρ Κρίνῃ ἐπειγομένων ἀνέμων καρπόν τε καὶ ἄχνας, quum flava Ceres secernit fructum et paleas, vel separat. Sic et Il. Β'. Κρῖν' ἄνδρας κατὰ φῦλα κατὰ φρήτρας Ἀγάμεμνον. ¶ Item decerno, dimico: (in qua tamen signif. usitatior est vox pass.) ut, διὰ μάχης κρῖναι τὴν νίκην, apud Diodorum in historia Alexandri. ¶ Item excerno: ut, κρίνει τὴν περίττωσιν. Aristot. Probl. ¶ Item seligo, deligo: (quæ et significatio primæ finitima est: nam secernimus ad deligendum.) Il. ζ'. Κρίνας ἐκ Λυκίης εὐρείης φῶτας ἀρίστους Εἷσε λόχον. Sic Il. Α'. Ἐς δ' ἐρέτας ἔκρινεν ἐείκοσιν. ¶ Item discepto, judico. Iliad. π'. Οἳ βίῃ εἰν ἀγορῇ σκολιὰς κρίνωσι θέμιστας. Sic apud Hesiod. in Erg. —— σκολιαῖς δὲ δίκαις κρίνωσι θέμιστας, id est, disceptent jura. Odyss. μ'. Κρίνων νείκεα πολλὰ δικαζομένων αἰζηῶν, disceptans controversias, vel dirimens. Plutarch. in Apophth. Μαχαίτῃ δέ ποτε κρίνων δίκην, καὶ ὑπονυστάζων, οὐ πάνυ προσεῖχε τοῖς δικαίοις, ἀλλὰ κατέκρινεν. Plato de rep. 2. τὴν κρίσιν αὐτοῖν τοῦ βίου κρῖναι ὀρθῶς, judicium rectum de ipsorum vita ferre. Item judico, censeo, existimo: ut, κρίνειν πολεμίους, censere hostes, habere pro hostibus. Sic, κρίνουσι ταῦτα ἐν τέρασι, habent hæc pro monstris, apud Aristot. Aliquando expon. dijudico. Ut apud Aristot. τὰς μὲν διαφορὰς οὐδὲν ἧττον οὐδὲ μᾶλλον κρινεῖ τῶν χρωμάτων. Interdum adjudico, ut Sophocl. in Ajace, Κρίνειν ἔμελλε κράτος ἀριστείας τινί. ¶ Item statuo, constituo. Polyb. κρίνας δ' ἐκεῖ ποιεῖσθαι τὴν παραχειμασίαν. † πρὸς ἑαυτὸν κρίνειν, secum statuere. Xen. Pæd. l. 4. p. 80. b.† ¶ Item accuso, diem dico, reum ago, defero. Aristoph. καὶ κρίνω προδόντα αὐτὸν καὶ τὰς ναῦς, &c. Plutarch. in Cæsare, Δολαβέλλαν ἔκρινε κακώσεως ἐπαρχίας. Polyb. καὶ θανάτου κρίνει μόνος ὁ δῆμος. † κρίνειν τινὰ, secundum aliquem, pro aliquo judicium ferre. Xen. Pæd. p. 212. c. θανάτου κρίνουσι. 1. 2. 14.† ¶ Item pro κατακρίνω, damno. ¶ Item pro ἐξετάζω, et δοκιμάζω, et βασανίζω, atque adeò pro ἀνακρίνω. (Eurip. Med. 645. Æschyl. Ag. 479. Soph. Tr. 198. 318. 392. 737. 907.)

Κρίνομαι, (med.) idem quod κρίνω, seligo, deligo. Ut Od. δ'. ἐκρίνατ' ἐείκοσι φῶτας ἀρίστους. ¶ Item decerno. Ut Il. Β'. Ὥς κε πανημέριοι στυγερῷ κρινώμεθ' Ἄρηϊ, ut decernamus bello. Et apud Polyb. κρίνεσθαι περὶ τῶν ὅλων, de summa rerum prælio decernere. ¶ Item passivè, decernor. Sic dicitur πόλεμος κρίνεσθαι, apud Paus. in Achaicis. Sic et apud Galen. ad Glauc. l. 1. Item judicor, censeor: apud Thucyd. l. 1. † κρίνεσθαι ἐκ τῶν ἔργων, ex factis judicari. Xen. Pæd. l. 2. 49. b. πρός τινος. l. 2. 52. a. τί τινι, aliquid ex aliqua re judicari. l. 3. p. 79. b.† Item statuor, constituor. Unde apud Polyb. πρᾶξαι τὸ κριθέν. Item accusor, dies mihi dicitur, &c. ut, κρίνεσθαι ἐπ' ἀδικήματι, maleficii accusari, apud Plutarch. in Apophth. Sic, κρίνομαι πρός σε, apud Aristid. et, κρίνεσθαι δίκην, apud Thucyd. Hinc et τὸ κρινόμενον, id de quo disceptatur. Item damnor, sæpe in Novo Test. Item examinor, exploror, quæstio de me habetur, apud Thucyd. lib. 6. Et in voce media, κρίνασθαι ὀνείρους, conjecturam de somniis facere, seu explorare et examinare somnia, apud Hom. Il. ε. Hinc et τὸ κεκριμένον, exactum, severum, germanum, apud Plutarch. de musica. Item comparor, conferor, apud Plat. † κεκριμένη γενεά, diversa soboles. Hesiod. Asp. 515.† (Eurip. Med. 610.)

Κεκριμένως, (adverb.) exactè, adhibito judicio, seu censura, apud Plat.

Κρίμα, τὸ, judicium. Matth. 7. et alibi in Novo Test. Item damnatio. Luc. 24.

Κρίσις, εως, ἡ, judicatio, i. ipsa judicandi actio. Item judicium, seu sententia quæ fertur de re aliqua. Aristot. polit. 4. Κρίσεις οὕτω γίγνονται ἀμφισβητούντων περὶ ἐνίων. Exponitur etiam, judicium, i. censura seu æstimatio alicujus rei. Herodian. l. 4. εἴ τις ὀρθῇ κρίσει τὰ πεπραγμένα λογίζοιτο. (Soph. Tr. 270. Œdip. Tyr. 510.) ¶ Item causæ dictio. Thuc. lib. 1. καθίστησιν ἑαυτὸν ἐς κρίσιν, offert se ad causam dicendam. ¶ Item accusatio. Ut apud Demosth. ἐξῆλθον οἱ τῆς κρίσεως χρόνοι, accusationis tempus exiit. Item lis, controversia. Lucill. l. 2. in Anth. Epigram. Ἀλλὰ πρὸς Εὐτυχίδην ἔχομεν κρίσιν. Item pro ἔγκλημα. Aristot. pol. 4. ¶ Item decretorium belli prælium. Plut. καρτερὰ μάχη κρίσιν οὐ λαβοῦσα, pugna quæ decerni non potuit. ¶ Apud medicos κρίσις, affini superiori significatione, dicitur aut ipsa solutio morbi, aut repentina ejus in melius vel deterius mutatio, aut denique ejusdem accessio. Gal. et Hippocr.

Κρίσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. judicatorius: ad judicationem pertinens, ex quo velut argumentum petimus judicandi hoc vel illo modo: unde, κρίσιμος ἡμέρα, apud medicos, dies in quo κρίσις contingit.

Κριτὴς, οῦ, ὁ, judex. † Xen. Pæd. 1. 3. 14.† Item arbiter, et arbitrator, æstimator, apud Demosth. et Thucyd. In fœmin. κριτὶς, judex fœmina. Aphrod. in lib. 2. περὶ ψυχῆς.

Κριτικὸς, aptus seu solers ad fungendum officio judicis, solers ad judicandum, judicandi peritus. Synes. epist. 74. ὦ κριτικώτατε τῶν ἀνδρῶν. Item qui velut artem factitat judicandi de aliorum scriptis, præsertim verò de poëmatis: censor poëmatum, i. qui poëmata ad grammatica præcepta revocat, apud Strab. Interdum additur genit. ποιημάτων: ut apud Luc. de salt. Et, δύναμις κριτικὴ, judicandi peritia seu solertia. Luc. in Hermog. ¶ Item decretorius: ut, κριτικὸς ἱδρὼς, apud Gregor. et κριτικαὶ ἡμέραι, apud medicos.

Κριτήριον, ου, τὸ, organum judicandi seu instrumentum: ut, dialectica dicitur esse κριτήριον ᾧ ἡ ἀλήθεια τῶν πραγμάτων γινώσκεται, apud Laërt. in Zen. Expon. etiam, sensus et pars animi, rerum æstimatrix et arbitra. Item id ex quo judicandi materiam petimus, id ad quod respicientes judicamus: apud Phil. et Synes. Item locus ubi judicatur, judicii tribunal, apud eundem Synes.

Κριτὸς, οῦ, ὁ, selectus. Iliad. ή. Τῆμος ἄρ' ἀμφὶ πυρὴν κριτὸς ἔγρετο λαὸς Ἀχαιῶν.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀνακρίνω, (et poëticè ἀγκρίνω,) interrogo, percontor, sciscitor. † Sic Xen. Pæd. 1. 6. 12.† Plut. in Rom. ἀνακρινομένου ὅστις εἴη. Demosth. πρὸς Μακάρτ. Εἰ γάρ τις ἀνακρίνοι, ὦ ἄνδρες δικασταὶ, οὗτος τίς ἐστι, si quis roget quis iste sit. Sic apud eundem contra Olympiodorum, ἀνακρίνας, εἰς τὸ δικαστήριον εἰσήγαγον, quæstione habita. Item exploro, perpendo, æstimo, examino, metior. Thuc. μετεπέμψαντο Παυσανίαν, ἀνακρινοῦντες ὧν πέρι ἐπυνθάνοντο, examinaturi. Isocr. τὰ σπουδαῖα τῶν πραγμάτων ταῖς ἡδοναῖς ἀνακρίνειν, voluptatibus æstimare seu metiri res serias.

Ἀνακρίνομαι, interrogor. Item quæstio de me habetur. Plutarch. γράψας νόμον τοῦ δεῖ ἀνακρίνεσθαι τοὺς ἐν αἰτίαις γενομένους. Sic et apud Dem. contra Mid. Dicitur et ἀνακρίνεσθαι τὸ πρᾶγμα, de quo percontatio instituitur: seu quod perpenditur et examinatur. apud eundem Demosth.

Ἀνάκρισις, εως, ἡ, interrogatio. [Herodot. Hist. lib. 3. §. 53. ὁ δὲ Λυκόφρων οὐδὲ ἀνακρίσιος ἠξίωσε τὸν φέροντα τὴν ἀγγελίην.]

Ἀνακριτικὸς, ή, ὸν, interrogatorius, interrogativus.

Decomp. Ἐπανακρίνω, idem quod ἀνακρίνω. Dionys. ad Demosth.

Προανακρίνω, antè interrogo seu percontor: aut primo loco interrogo et examino.

Προσανακρίνω, adhuc interrogo, adhuc judico. Plat.

(Ἀντικρίνω. Philostr. l. 2. c. 39.) [Ælian. Var. Hist. lib. 2. cap. 30. Plato carmina combussit ἐπειπὼν αὐτοῖς, ἐπεὶ τοῖς Ὁμήρου αὐτὰ ἀντικρινόμενα ἑώρα κατὰ πολὺ ἡττώμενα. lib. 12. cap. 62. ἀνὴρ δὲ Ἰλλύριος, κατά γε τὴν ἐμὴν κρίσιν, οὐ κατ' ἀξίαν ἀντικρίνων δι' ὑπερβολὴν τοῦ μισθοῦ τὴν ὕβριν.]

Ἀντικρίνομαι, respondeo. Job. 11.

Ἀντίκρισις, responsio, apud Anaxilam Com. teste Suid.

Ἀποκρίνω, secerno, eximo, separo. Plato in Polit. γῆν που καὶ λίθον, καὶ πολλ' ἄττα ἕτερα ἀποκρίνοντα ἐκεῖνοι πρῶτον οἱ δημιουργοί. Item lib. 12. de leg. καταλιπεῖν δὲ τοὺς ἡμίσεας αὐτῶν, πλείω τῶν ψήφων ἀποκρίναντας, eos secernentes, ut præcipuos, qui plura puncta tulerunt. ¶ Item deligo, eligo. Sophoc. † Œd. Tyr. 648.† ἐν δυοῖν ἀποκρίνας κακοῖν. ¶ Item secerno, excerno. Galen. ἀποκρίνειν αὐτοῦ χρὴ μέρος τι τοῦ πυρίου. ¶ Item rejicio, improbo. Plat. de rep. lib. 3. τὰ μὲν ποιήματα καὶ ἐξετασθέντα ἐγκριτέον, τὰ δὲ μὴ ἀποκριτέον. Item abjudico, apud Aristot. pol. 1.

Ἀποκρίνομαι, separor, segregor. Il. ε. Τὼ δ' ἀποκρινθέντε, ἐναντίω ὁρμηθήτην. Item secernor, eximor. Theophr. de caus. plant. l. 6. ὁ χυλὸς ὀσμὴν λαμβάνει, ὅταν ἀποκριθῇ τι ἰδιότητος αὐτοῦ. Et excernor: unde τὰ ἀποκρινόμενα, excrementa alvi, apud Gal. ¶ Item decumbo. Thuc. lib. 2. εἰ δέ τις καὶ προέκαμνέ τι, ἐς τοῦτο πάντα ἀπεκρίθη. ¶ Item neutraliter, respondeo. † Xen. Pæd. 1. 3. 2. et 4. et 11. sequitur ὅτι. et 1. 6. 12.† Plato in Apol. ἀπόκριναι, ὦ 'γαθέ. Luc. τοῦτό μοι ἀπόκριναι. Et cum accusat. solo, apud Plat. ἔμοιγε ἀποκρίνεις, ὅπως μὴ τοῦτο ἀποκρινοῦμαι. Interdum cum præpos. πρὸς, ut, πρὸς ἕκαστα ἀποκρίνεσθαι, apud Dem. pro cor. Frequenter etiam in hac significatione in Biblicis scriptis usurpatur.

Ἀπόκριμα, τὸ, responsum, responsio, apud Suid. ¶ Item, quod resolutum est à concretione.

Ἀπόκρισις, idem quod ἀπόκριμα, apud Isocr. Plat. Athen. ¶ Item excretio, ipsa actio excernendi. in Ant. Epigr.

Ἀπόκριτος, ου, ὁ καὶ ἡ, selectus.

Ἀποκριτικὸς, excretivus; ut, ἀποκριτικὴ δύναμις, facultas excrementa repellendi, apud Gal.

Ἀποκριδὸν, selectim, separatim. ex Apoll. Arg. 2.

Ἀποκριθύνω, idem quod ἀποκρίνω, secerno vel excerno. Galen. ad Glauc. l. 2.

Decomp. Ἀναπόκριτος, cui non respondetur, seu responsum est.

Ἀνταποκρίνομαι, vicissim respondeo, respondenti respondeo. Rom. 9. [S. Lucæ Evang. xiv. 6. Καὶ οὐκ ἴσχυσαν ἀνταποκριθῆναι αὐτῷ πρὸς ταῦτα.]

Ἀνταπόκρισις, responsio mutua. Item figuræ genus, apud Herm.

Δυσαπόκριτος, cui difficulter responderi potest. Luc. in Hermot.

Δυσαποκρίτως, ita ut ægrè responderi queat.

Εὐαποκρίτως ἔχοντα, ad quæ respondere facile est.

Προσαποκρίνομαι, ultrà respondeo, seu plura quam sim interrogatus. Plato in Euthyd.

Συναποκρίνομαι, simul respondeo.

Διακρίνω, discerno, dirimo, secerno, discrimino. Il. β. καὶ ὥστ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν αἰπόλοι ἄνδρες Ῥεῖα διακρίνωσιν. (Cet. N. 322. Theoc. κέ. 46.) Et apud Plut. κόμην διακρίνειν, comam discriminare. Il. ή.—εἰσόκε δαίμων Ἄμμε διακρίνῃ, dum nos dæmon aliquis dirimat. Sic et Il. β. ¶ Item dissipo, discutio. Plut. in Cæs. ἅμα ἡμέρᾳ, καὶ ἄνεμον ἀνέστη, τὰς διακρινούσας αὐτὸν ἄλλας ἐπιφέρεσθαι. ¶ Item dijudico, discepto: ut, τὰ δίκαια διακρίνειν, apud Dem. et, τὰς δίκας διακρίνειν τοῖς πολίταις, apud Plut. ¶ Item perficio, absolvo.

Διακρίνομαι, discernor, dirimor, dividor. ut Il. γ'. διακρινθήμεναι ἤδη Ἀργείους καὶ Τρῶας. Plut. in Cam. διακριθῆναι κατὰ λόχους. Sic apud Thucyd. lib. 1. διεκρίθησαν ἀπ' ἀλλήλων, dirempti sunt alii ab aliis. Et activè, discerno, apud Herodian. lib. 6. Item pugna decerno, dimico, ut, ἀγῶνι διακρίνεσθαι, apud Polyb. in Bœot. ¶ Item certo, discepto: apud Paus. Dem. Plat. ¶ Item hæsito, dubito: ut Act. cap. 10. μηδὲν διακρινόμενος. Sic et alibi in N. Test. ¶ Item perficio, absolvor. Aristot. lib. 4. de generat. ἐν μὲν γὰρ τῇ μητρὶ ἐν πλείονι χρόνῳ διακρίνεται τὸ θῆλυ τοῦ ἄῤῥενος. (Æsch. S. c. Th. 891.)

Διακεκριμένως, discretè, distinctè.

Διάκρισις, secretio, discretio, discriminatio. Item dissolutio. Aristot. l. 1. meteor. ἡ γὰρ ἀτμὶς, ὕδατος διάκρισίς ἐστιν, aquæ dissolutio. Item perfectio, apud eundem lib. 4. de gener. ¶ Item judicium. Plat. de leg. l. 6. [Apoll. Rhod. Arg. iv. 1169. εἰ τελέοιτο διάκρισις Ἀλκινόοιο. Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. η. Πρὸς δὲ ταύταις, ὅπως νόμον κατεστήσατο ὁ Κῦρος, ὅτῳ διακρίσεως δέοιτο,—τοὺς δεομένους διακρίσεως συντρέχειν τοῖς κριταῖς.]

Διακριτικὸς, ή, ὸν, discernendi vim habens, seu secernendi. Item segregativus, et præditus facultate discutiendi, apud Gal. et Alex. in Topic.

Διακριδὸν, discretè, distinctè: adhibendo discrimen, seu q. d. discriminatim, Luc. in amor. [Hom. Iliad. Μ. 103. Οἳ γάρ οἱ εἴσαντο διακριδὸν εἶναι ἄριστοι. Schol. ὥστε διακεκρίσθαι καὶ φανερὸν εἶναι πᾶσιν. ἐξαιρέτως, περισσότερον. Iliad. Ο. 108. Schol. διακεκριμένως, κεχωρισμένως. Apoll. Rhod. Arg. i. 567. διακριδόν. Schol. διακριδὸν δὲ, ἀντὶ τοῦ διακεκριμένως, καὶ ἐκτεταγμένως. 729. iv. 721. Herodot. Hist. lib. 4. cap. 53. Borysthenes νομάς τε καλλίστας καὶ εὐκομιδεστάτας κτήνεσι παρέχεται, ἰχθύας τε ἀρίστους διακριδὸν πλείστους.]

Decomp. Ἀδιάκριτος, qui discerni non potest seu distingui: vel non distinctus, non discretus. Exp. etiam, non judicatus, dijudicatus, apud Luc.

Ἀδιακρίτως, non distinctè, promiscuè.

Δυσδιάκριτος, qui discerni, seu dijudicari difficulter potest.

Ἐπιδιακρίνω, insuper discerno, vel adhuc discerno seu secerno.

Ἐγκρίνω, judicio meo comprobatum admitto, adopto, seu allego. Aristid. τοὺς ἐπιλοίπους θεοὺς μετὰ τῶν ἄλλων ἐνέκρινεν.

Ἐγκρίνομαι, admittor, adoptor, &c. Plut. ἐγκρίνεσθαι εἰς τοὺς τριακοσίους. Demosth. ἐπειδάν τις εἰς τὴν καλουμένην γερουσίαν ἐγκριθῇ, δεσπότης ἐστὶ τῶν πολλῶν. † post. ἐγκρίνομαι. Apoll. Arg. 1. 48.†

Ἔγκρισις, admissio, &c. Item adoptatio, decuriatio.

Ἔγκριτος, admissus, approbatus, vel qui est ex approbatorum numero. Expon. etiam, probus, apud Greg. in epith. in patrem.

Εἰσκρίνω, intromitto, ingredi facio.

Εἰσκρίνομαι, ingredior, insinuo me. Philo de mundo, (de animabus in aëre agentibus,) ὧν τὰς μὲν εἰσκρίνεσθαι λόγος ἔχει σώμασι τοῖς θνητοῖς.

Εἴσκρισις, insinuatio.

Decomp. Ἐπεισκρίνομαι, idem quod εἰσκρίνομαι. Greg. de hom.

Συνεισκρίνω, idem quod εἰσκρίνω. Plut.

Ἐκκρίνω, secerno, excerno, segrego, expello. Aristot. ἐκκρίνουσι δὲ ἐκ τῶν καμήλων ἐνιαύσια τὰ ἔκγονα, segregant, seu secernunt à camelis. seu, ut alii exp. abstrahunt, ablactant. Item egero, exhaurio, eximo. Theophr. ὑπὸ τοῦ θερμοῦ πέψις γινομένη τὰ μὲν ἐκκρίνει καὶ διατμίζει. ¶ Item ordine moveo, de curia ejicio, numero expungo. Xen. Pæd. 3. οἱ δὲ γεραίτεροι ἀπόντας ἐκκρίνουσι. Item reprobo, rejicio.

Ἐκκρίνομαι, excernor. Aristot. l. 3. de cœlo. et apud Gal. † secernor, segregor. Xen. Pæd. p. 237. a.†

Ἔκκρισις, excretio, exuctio, exhaustio. Theophr. τὰς ἐκκρίσεις διὰ καθαρτικῶν γινομένας. Sic apud Gal. ἔκκρισις αἵματος ἐκ τῶν ῥινῶν.

Ἔκκριτος, delectus, selectus, qui exemptus est è numero ob præstantiam, eximius, egregius: ut, ἔκκριτοι ἱκανοί, apud Plat. de leg. l. 9. et ἔκκριτον δώρημα, apud Sophocl. Exponitur etiam, præcipuus, primarius, apud Greg. (Æsch. Pers. 340. 805.)

Ἐκκριτικὸς, excretorius, excernendi vim habens.

Decomp. Εὐέκκριτος, excretu facilis, qui facilè excernitur, apud Athen.

Συνεκκρίνομαι, simul excernor, seu exhaurior. Theoph. in 6. de caus. διὰ τὸ συνεκπίπτεσθαι καὶ συνεκκρίνεσθαι τὸ πικρὸν ὑπὸ τοῦ ἡλίου. [Aristot. Meteorolog. ὥστε συνεκκρίνεται πολλὰ περιττώματα; τὸ δὲ φλέγμα, περίττωμα.]

Ἐπικρίνω, judicio meo approbo, vel simpl. approbo, comprobo: ut apud Plut. in Lyc. γνώμην ἐπικρίνας. Sic et apud Herodot.

Ἐπίκρισις, approbatio, æstimatio, judicium, apud Alex. in Top.

Ἐπικριτὴς, approbator. Item arbiter, apud Suid.

Ἐπίκριτος, approbatus. Item dilectus.

[Ἐπικριδόν. Apoll. Rhod. Arg. ii. 302. ἐπικριδὸν ἠείδοντο Μῆλα, &c. Schol. ἀντὶ τοῦ ἐπικρίναντες ἱερεῖα ἔθυσαν.]

Decomp. Ἀνεπίκριτος, de quo statui aut decerni non potest.

Δυσεπίκριτος, de quo vix potest judicari.

Κατακρίνω, judico adversus aliquem, damno, condemno. Ut apud Isocr. contra Lochit. ἁπάντων θάνατον κατακρίνειν. Idem, τὸ μὲν γὰρ τελευτῆσαι, πάντων ἡ πεπρωμένη κατέκρινεν. Sic et sæpè in Novo Test.

Κατακρίνομαι, damnor, condemnor. Cum accus. Ut apud Greg. in secundo de filio, εἰ γὰρ πίστις οὗτος, ἀγνοεῖται σοι θάνατον κατακριθεὶς ὁ υἱὸς, morte damnatus. Apud eundem; ἵνα μὴ πενίᾳ θεότητος κατακριθῶμεν, ne inopiæ divinitatis damnemur. Frequens ejus usus est in Biblicis scriptis.

Κατάκρισις, damnatio. 2 Cor. 7.

Κατάκριμα, idem. Rom. 5. & 8.

Κατάκριτος, damnatus.

Decomp. Ἀκατάκριτος, non damnatus. Actor. 16. et 22. ἀκατάκριτος aliquis pati dicitur, pro, indicta causa.

Ἀκατακρίτως, sine condemnatione, seu indicta causa.

Αὐτοκατάκριτος, à se ipso damnatus, suopte judicio condemnatus: in ep. ad Tit. c. 3.

Προκατακρίνω, priùs condemno, judicio meo antè damno.

Παρακρίνω, comparo, judicium fero de aliqua re, eam cum alia comparans. Item juxtà loco, et ita propè, ut comparatio fieri possit, apud Plut. in Ant. ¶ Item perperam judico. [Herodot. Hist. lib. 8. ἀνῆγον τὰς νέας ἐπὶ τὴν Σαλαμῖνα, καὶ παρεκρίθησαν διαταχθέντες κατ' ἡσυχίην.]

Προκρίνω, q. d. judico pro hoc, antefero, antepono. Plut. in Themist. τὸ ἔντιμον τοῦ πλουσίου προκρίνας. Plato in Apol. εἰς αὑτὰ ἑαυτοὺς ἐν ταῖς ἀρχαῖς προκρίνουσι. Et cum infinitivo. Ut apud Isocr. προκρίνας ταύτας καλλίστας εἶναι τῶν λόγων. Et apud Xen. in Apol. ἀνθρώπων ἐμὲ πολλῷ προκρίνειν ὑπερφέρειν. (Eurip. Phœniss. 697. 700.)

Προκρίνομαι, priùs judicor, anteferor, anteponor. Unde apud Xen. οἱ δοκοῦντες καλοκἀγαθίᾳ προκεκρίσθαι τῶν πολιτῶν. † Pæd. l. 2. 52. d.† Et, προκριθέντες, quorum nomina ad spem sortium recipiuntur.

(Ἐκπροκρίνομαι, (decomp.) cum Gen. Eurip. Phœniss. 204.)

Πρόκριμα, τὸ, q. d. prælatio, delectus. In epistol. 1. ad Tim. cap. 5. ἵνα ταῦτα φυλάξῃς χωρὶς προκρίματος, absque eo ut unum alteri præferas.

Πρόκρισις, ἡ, q. d. prælatio. Exponitur et præjudicatio.

Πρόκριτος, prælatus, qui præfertur et anteponitur. Item πρόκριτοι, qui et προκριθέντες. (Philostr. l. 3. c. 27.)

Προσκρίνω, adjudico: apud Diog. Laërt. cum dat. et accus.

Προσκρίνεσθαι, accrescere, agglutinari, coagmentari, in idem corpus cogi et coagulari, ut cibus in alimentum concoctus, apud Themist. l. 2. de anima.

Πρόσκρισις, accretio sive accrementum, apud eundem.

Συγκρίνω, coagmento. ¶ Item comparo et contendo inter se. Lucill. l. 2. Epigr. Σύγκρινε δὲ τέχνῃ τέχνην, compara artem cum arte. In Epigr. Μή με τάφῳ σύγκρινε τὸ Σάτυρε, ne me tumulo metiaris. Et, συγκρῖναι ἐνύπνια, interpretari somnia. Genes. 40. et Dan. 6.

Συγκρίνομαι, coagmentor, concresco. Aristot. l. 1. metaphys. et apud Herodot. συνεκρίθησαν φιλίαι μεγάλαι Θηραίοις ἐς Σαμίους, ingens amicitia contracta est, seu coaluit. ¶ Συγκρίνεσθαι πρός τινα, judicio contendere cum aliquo, apud Polyb.

Σύγκριμα, ατος, τὸ, coagmentum et quod concretum est, apud Greg. et Laërt. ¶ Item contentio, comparatio. ¶ Σύγκριμα ἐνυπνίου, interpretatio somnii. ¶ Item σύγκριμα, edictum. Maccab. l. 1. c. 1.

Συγκριματικὸς, ῦ, ὁ, temperatus, vel concretus.

Σύγκρισις, εως, ἡ, concretio. Plut. de primo frig. et de def. orac. Item comparatio, contentio duorum inter se. Polyb. et Philo de vit. M. l. 3. Σύγκρισις ἐνυπνίου, exp. interpretatio somnii, Dan. c. 5.

Συγκριτικὸς, coagmentandi vim habens. apud Alex. Top. 2. Item comparativus. Plut. symp. 5. probl. 5.

Συγκριτικῶς, comparativè, per comparationem.

Decomp. Ἀραιοσύγκριτοι, quibus libera corporis transpiratio est: sic dicti à corporis raritate, quæ plurimum valet ad transpirationem.

Ἀσύγκριτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui concretus non est, aut qui concrescere seu coalescere nequit. Exp. etiam, qui cum alio non habet commercium. Item qui contendi et comparari cum alio non potest, dissimilis.

Ἀσυγκρίτως, citra concretionem, seu more eorum quæ concreta non sunt.

Ἰδιοσυγκρασία, ας, ἡ, propria et peculiaris concretio, sive constitutio et temperamentum. Ut, Ἰδιοσυγκρασίαι σωμάτων, apud Diosc. l. 6. propriæ et peculiares corporum constitutiones.

Μετασυγκρίνω, recorporo: miscellæ corporis statum præter naturam se habentem instauro atque transmuto. Paul. Æg. l. 3. c. 65. ἐν δὲ τοῖς διαλείμμασι μετασυγκρίνειν αἱρέσεις διαφόροις.

Μετασύγκρισις, ἡ, exiguorum meatuum in naturalem statum mutatio. Gal.

Μετασυγκριτικὰ, medicamenta quæ adhibentur ad restituendos exiguos meatus in pristinam symmetriam. Et, μετασυγκριτικὴ δύναμις, facultas quæ μετασύγκρισιν præstat. Diosc. l. 4.

Ὑποκρίνομαι, simulo, fingo. Demosth. pro cor. μηδὲ τῇ φωνῇ δακρύειν ὑποκρινομένους τὴν ἐκείνου τύχην, ἀλλὰ τῇ ψυχῇ συναλγεῖν. Luc. de salt. οὐχ ὑποκρίνεσθαι μανίαν, ἀλλὰ μαίνεσθαι, non simulare insaniam, sed insanire. Et cum infinitivo: ut apud Hermog. γράψαντες γὰρ, πάντες ὑποκρίνονται σχεδιάζειν. Dicitur et de histrionibus, personam alicujus inducentibus. Herodian. lib. 1. ἱππεύς τε, ἢ ζευγίτου σχῆμα ὑπεκρίνετο. Sic apud Dem. περὶ παραπρ. Ἀντιγόνην δὲ Σοφοκλέους πολλάκις Ἀριστόδημος ὑποκέκριται, personam egit. ¶ Item respondeo: ut Odyss. ο. μεγαλέτορ Μενέλαος, Ὅππως οἱ κατὰ μοῖραν ὑποκρίναιτο. ¶ Exponitur etiam, æstimo, censeo. Ut apud Plat. σὺ τοῦτο βέλτιον ὑπεκρίναο σαυτῷ, tu meliùs hoc tecum æstimares. Sic apud Hippocrat. ἀναστὰς ὑπεκρινάμην ἐμαυτῷ ὄναρ, insomnium mecum æstimabam. Item interpretor, explico, seu judicium fero. Philostr. οὐδ' ἂν ὑποκρίναιντο ὄψιν οὐδεμίαν, ne unam visionem quidem interpretari possent. (Theoc. κδ'. 66.)

Ὑπόκρισις, simulatio: peculiariter, qua quis probitatem præ se fert, revera nequitiæ et improbitatis plenus. sæpè in N. Test. Item histrionis gestus, personam alienam repræsentantis. Exponitur et, pronunciatio: apud Plutarch. Est etiam figura rhetorica, quæ Lat. pronunciatio.

Ὑποκριτὴς, simulator; qui eo vitio laborat, quod hypocrisis in sacris literis dicitur. Item histrio, apud Plut. Item ὑποκριτὴς ὀνείρων, conjector somniorum, apud Luc. (Philostr. l. 3. c. 38.)

Ὑποκριτικὸς, ῦ, ὁ, simulatorius, cui inest simulatio, more eorum qui hypocritæ vocantur. Item ad histriones seu ad histrionum artem pertinens: ut apud Dem. Phal. ἔστι δὲ καὶ ἄλλα διαφέροντα ὑποκριτικά.

Ὑποκριτικῶς, simulatè. Item histrionicè. Athen. l. 10.

Decomp. Ἀνθυποκρίνομαι, vicissim simulo, contrà præ me fero. [Herodot. Hist. lib. 6. §. 86. ὁ δὲ ἀνθεῖπε, ἀνθυποκρινάμενος τοιάδε, &c.]

Ἀνυπόκριτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non simulatorius, expers simulationis, non fictus, sincerus: ut, ἡ ἀγάπη ἀνυπόκριτος, Rom. 12. et alibi in epist. Pauli. Item alienus ab histrionica, seu histrionia; apud Demetr. Phalereum.

Καθυποκρίνομαι, histrionica actione capio et demulceo. [Demosth. de falsa Legat. citatur a Budæo in Comm. Ling. Gr. pag. 1079.]

Συνυποκρίνομαι, simul simulo.

Composita sine præpositione: ac primùm desinentia in κρινὴς et κρινῶς.

Διακρινὴς, ἐς, ὁ καὶ ἡ, idem quod Διάκριτος, quod vide infrà.

Εἰλικρινὴς, distinctus, non permistus. Xen. Pæd. 8. διὰ τοῦτο εἰλικρινῆ εἶναι ἕκαστα τὰ φῦλα. Item purus, syncerus, verus, non fucatus. Item apertus, manifestus, perspicuus, q. d. τῇ εἵλῃ κρινόμενος, quoniam ad splendorem Solis, qui εἵλη dicitur, τὰ μεμιγμένα καὶ τὰ ἀμιγῆ facilè διακρίνεται. in Axiocho, et apud Xen.

Εἰλικρινῶς, syncerè, purè, verè, apertè.

Εἰλικρίνεια, ἡ, synceritas, puritas. Suid.

Εἰλικρινόω, ῶ, syncerum reddo. Aristot. de mundo.

Εὐκρινὴς, discretu dijudicatuque facilis: vel benè discretus ac distinctus; purus, clarus, liquidus. Hesiod. in Erg. Et apud Isæum in oratione πρὸς [illegible]. Exponitur et, qui ex morbo vires resumit, revalescens. apud Herodot.

Εὐκρινέως, sive εὐκρινῶς, discretè, distinctè. Xen.

Εὐκρίνεια, distinctio, puritas. Hermog.

Εὐκρινέω, benè secerno et seligo. Od. ξ. τὸν ἄριστον ἐῢ κρίνας ἀποπέμπω.

Decomp. Διευκρινέω, ῶ, idem quod διακρίνω, discerno, distinguo. Luc. in Hermot. et Laërt. in Zenone. Item dijudico, discepto, disputo, discutio, accuratè examino. Polyb. lib. 3. et apud Xenoph. Utitur et Cic. ad Att.

Διευκρίνησις, discretio, discussio, explicatio.

Προδιευκρινῶ, priùs discerno: vel ante discutio.

Προδιευκρίνησις, ἡ, idem. Hippocr. l. 1. Aphor.

Μεσοκρινεῖς κίονες, à metallicis dicebantur στῦλοι, οἱ καταλειπόμενοι ἀνέχειν τὴν γῆν, terræ moles, quam in medio ceu columnam relinquebant, ad sustinendum cæteræ terræ pondus.

Φιλοκρινέω, de morbis recte judicandi sum studiosus. Lucian. [Thucyd. Hist. lib. 6. ἐπεὶ εἴγε ἡσυχάζοιεν πάντες, ἢ φυλοκρινοῖεν, &c. Schol. ἐξετάζοιεν.]

Φυλοκρινέω, ῶ, judicis officio fungor in tribu, sum judex tribus, judico per tribus. Poll.

Φυλοκρίνομαι, in tribu judicor. Hesych.

Composita formata ex secunda persona sing. præt. perf. pass. itidem sine præpositione.

Ἀκρισία, ἡ, (q. d. indiscretio) non adhibitus delectus, non adhibitum judicium. Luc. Item res controversa, et de qua nondum judicatum est. Polyb. Item judicii inopia, vel temeritas in judicando, et malum judicium: in Anth. Epigr. Item confusio, q. d. indiscretio, turbulentus rerum status, vel rerum turbolentarum status. Xen. Hell. ult.

Δικαιοκρισία, æquum judicium. Rom. 2. et Basil.

Κακοκρισία, pravum et iniquum judicium. In Epigr.

Composita formata ex tertia pers. præt. pass. itidem sine præpositione.

Ἄκριτος, ου, ὁ καὶ ἡ, injudicatus, indemnatus, qui causam non dixit: Demosth. Τὸ ἄκριτον dicitur, quod in controversiam non cadit. Isocr. Item quod componi vel decerni non potest, anceps. Il. ζ. et apud Hesiod. † Asp. 311. et V. ibi Grævius.† nec non apud Demosth. Plut. Polyb. Item indiscretum, confusum, indistinctum: ut, ἄκριτα μῦθα. Iliad. β. et, ἄκριτος τύμβος. Il. ψ. Sic et alibi apud Homer. et Opp. Item sine judicio ac ratione factum. Herodian. (Ἄκριτος, ἀνεπίδικος. Æsch. Suppl. 376.)

Ἀκρίτως, injudicate, vel injudicatò, indicta causa. Isocr. in Panath. Item nullo cum judicio, sine delectu. Item indiscretè, confusè, nullo discrimine.

Ἀκριτὶ, idem. Suid.

(Ἀνεξάγκριτος, (decomp.) ἀνεξέλεγκτος. Æsch. Eum. 261.)

Δικαιοκρίτης, justus judex.

Δύσκριτος, judicatu difficilis aut dijudicatu, cujus difficilis est disceptatio. Plut. de def. orac. (Æsch. Ag. 990.)

Δυσκρίτως, ita ut non facile sit judicare seu dijudicare: ita ut non facilis sit disceptatio. Δυσκρίτως ἔχω, ancipitis sum judicii. Aristoph.

Εὔκριτος, de quo judicare facile est: cui oppon. δύσκριτος: ut, δύσκριτα καὶ εὔκριτα νοσήματα. Hippocr. Aphor. l. 1. (Æsch. Suppl. 407.)

Θεόκριτος, divino judicio electus, Dionys. Item deorum judex, apud Theocr. in ara.

Ὀνειροκρίτης, ου, ὁ, qui somnia interpretatur, qui somnia dijudicat. Theocr. Idyll. 22.

Ὀνειροκριτικὸς, ad somniorum interpretem et conjectorem pertinens: unde ὀνειροκριτικὰ, libri Artemidori. Item qui somnia novit interpretari, peritus somniorum interpres.

ΚΡΙΟ'Σ, οῦ, ὁ, aries: ovium gregis dux. Plut. Ἀθηναίῳ τῷ ζῶντα τὸν κριὸν ἐνδείξαντι ἔδωκεν ἐπιθῦσαι. ¶ Est etiam signum cœleste. Aratus, Τῶν ἰθύων κριοῦ μετώπιον ἀντίος αἰεί. Cic. interpr. Inferior paullò est aries, et flamen ad austri Inclinatior. In Epigr. πότερ' ἐν κριῷ γεγένηται, Ἢ διδύμοις, an in ariete, an verò in geminis. ¶ Naves etiam quædam κριοὶ dictæ fuerunt, quòd arietis haberent insigne: Bayf. ¶ Κριὸς, est etiam machina bellica, quam Joseph. lib. 3. de capt. Jud. describit. Xenoph. Pæd. 7. μηχανὰς ἐπεσκεύαζε καὶ κριοὺς, ὡς τῶν μὲν [illegible] τρίψων τὰ τείχη. ¶ Κριὸς ἐρέβινθος, cicer arietinum: à capitis arietini similitudine. Theophrast. hist. pl. lib. 8. c. 5. ¶ Est etiam vocabulum architecturæ, quo significatur ornamentum quoddam, instar tortilis pampini, et claviculorum, sive capreolorum, in capitulis columnæ Corinthiæ et Ionicæ. Volutam et helicem vocat Vitruvius.

Κρίδιον, ου, τὸ, parvus aries. Hesych.

[Κριηδόν. Aristoph. Lysistr. 309. εἶτ' ἐς τὴν θύραν κριηδὸν ἐμπεσούμεθα. Schol. δίκην κριοῦ.]

ΚΡΟ'ΚΗ, ης, ἡ, trama, subtegmen: id quod stamini inseritur seu intexitur. Plato in Crat. οὐ τὴν κρόκην καὶ τοὺς στήμονας διακρίνομεν. Apud Luc. κρόκην κατάγουσα, stamina nens. ¶ Κρόκαι dicuntur etiam arenæ littoreæ, sabulum, vel calculi seu lapilli littorei aut marini. Aristot. in mechan. quæst. ¶ Item κρόκη, littus. Etymolog. et schol. Lycophr. Quum significat stamen, format et irregularem accusat. κρόκα, quasi à nom. κρόξ. Hesiod. in Erg. Στήμονι δ' ἐν παύρῳ πολλὴν κρόκα μηρύσασθαι.

Κροκίζω, texo, neo, trameo. apud Herodot. Vide et in Κρόκος.

Κροκὶς, ίδος, ἡ, exp. subtegmen, in Epigr. Item floccus seu filum in veste extans sive prominens. Plut. in Sylla, καὶ κροκίδα τοῦ ἱματίου σπάσασα, filum ex veste evellens. Apud Aëtium lib. 3. dicitur medicamenti genus πρόσθετον, quod tomento exceptum ano inditur vice glandis. Plerisque in locis scribitur κροκὺς, ύδος: ut apud Hippocr. in prognost. Herodot. in Thalia. Diosc. lib. 2. Galen. l. 3. de loc. aff.

Κροκιδίζω, sive κροκυδίζω, floccos lego: verbum est ab omnibus medicis de phreneticis dici solitum. Dicitur etiam de adulatoribus floccos pilosque ex veste legentibus.

Κροκιδισμὸς, ῦ, ὁ, floccorum seu filorum lectio. Galen.

Κροκάλη, ἡ, calculus littoralis, seu arena littoralis. Epigr. lib. 1. παρὰ κροκάλῃσι θαλάσσης, apud littora.

Composita.

Ἀνθόκροκος πῆνος, exp. textum floridum, chordula filo floridulo contexta, limbus textilis; texta tænia, fasciola, vitta. Eurip. in Hec. [470.]

Εὐκρόκαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, pulchram in littore arenam habens, in cujus littore pulchri calculi sunt: ut, εὐκρόκαλος ἠιών. Et, Εὐκρόκαλος θάλασσα, apud Nonn.

(Μελάγκροκος. V. Æschyl. S. c. Th. 863.)

† Φοινικόκροκος, ὁ, ἡ, puniceam tramam habens. Pind. Olymp. 6. 66. Porti Lexicon super Pind. videatur.†

ΚΡΟ'ΚΟΣ, ου, ὁ, sive κρόκον, ου, τὸ, crocus, crocum: herba de qua Theophrast. hist. pl. lib. 6. cap. 6. Il. ξ. Λωτὸν θ' ἑρσήεντα, ἰδὲ κρόκον, ἠδ' ὑάκινθον. Callim. hymn. in Apoll. Χήρατο δὲ κρόκον οἷα. Sic et apud Athen. lib. 13. et 11. ☞ Schol. Callim. deducit παρὰ τὸ ἐν κρύει θάλλεσθαι, sicut et Plin. scribit, crocum virere bruma, et colligi. ¶ Κρόκον dicitur etiam ovi luteum seu vitellus. Alex. Trall. λέκιθος σὺν κρόκῳ ᾠῶν. ¶ Item avena, genus frumentaceum, apud Theophr. hist. pl. l. 8.

Κροκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, croceus, crocum referens. Diosc. lib. 1. Galen. lib. 4. de loc. affect.

Κρόκεος, idem quod κροκώδης. Eurip. in Hec.

Κροκόεις, idem: seu crocei coloris, croceo colore imbutus. Eurip. in Phœniss. et Phaleucus apud Athen. lib. 10. Theophrast. hist. plant. l. 8.

Κρόκινος, ου, ὁ, crocinus, croceus: κρόκινον ἄνθος, Theophrast. hist. pl. lib. 1. Et, κρόκινον μύρον, apud Diosc. l. 1.

Κροκίας λίθος, crocias lapis: quòd sit colore croci.

Κροκόω, ῶ, croco imbuo, croco tingo seu inficio. Athen. l. 2.

Κροκωτὸς, ῦ, ὁ, croco tinctus, croceo colore imbutus. Item absolutè pro, vestis croceo colore imbuta: apud Aristoph. in Ran. Luc. de hist. scrib. Athen. l. 12.

[Κροκωτίδιον. Aristoph. Lysistr. 47. Ταῦτ' αὐτὰ γάρ τοι κἄστ', ἃ σώσειν προσδοκῶ, Τὰ κροκωτίδια, καὶ τὰ μύρα, καὶ περιβαρίδες.]

[Κροκώτιον. Aristoph. Eccles. 331. Οἴμ', ἀλλὰ τῆς γυναικὸς ἐξελήλυθα Τὸ κροκώτιον ἀμπισχόμενος, &c. Schol. ὑποκοριστικῶς.]

Κροκίζω, croco similis sum, crocum refero. Diosc. l. 4. c. 65. Vide et in Κρόκη.

Διάκροκον κολλύριον, collyrium quod ex croco constat.

Λινόκροκος, ex lino textus et croceo colore imbutus: ut, Λινόκροκον φᾶρος. Eurip. in Hec.

Παρακροκίζω, (comp.) aliqua ex parte crocum refero, seu crocum mentior. Diosc. l. 5. c. 137.

ΚΡΟ'ΜΜΥΟΝ, et apud poëtas κρόμυον, cæpa. Homer. Il. λ'. ἐπὶ δὲ κρόμυον, ποτῷ ὄψον. Xenoph. in sym. κρομμύων ὄζειν. ¶ Dictum ex eo traditur, quod αὐτῷ ἐγχριόμενοι, ἢ ἐσθίοντες, τὰς κόρας μύομεν. oculos enim claudere consueverunt, qui cæpam naribus admovent, aut ori ingerunt.

(Σκιλλοκρόμμυον. Sch. Theoc. Id. 5. 121.)

ΚΡΟ'ΝΟΣ, ου, ὁ, Saturnus. ☞ Dictus παρὰ τὸ χρόνον, quòd cum ipso tempore extiterit, vel potiùs ante ipsum tempus, autor ipse temporis: quod et Aristot. respexit in lib. de mundo, scribens, τὸν Δία esse filium Κρόνου καὶ χρόνου, utpote διήκοντα ἐξ αἰῶνος ἀτέρμονος εἰς ἕτερον αἰῶνα. ¶ Proverbiali joco pro moroso sene ponitur, et pro malefico, quia fingitur à Poëtis τεκνοφάγος. ¶ Item pro bardo seu fatuo et deliro sene, quia antiquissimus omnium deorum habitus fuit: et prisci mortales, qui sub ejus regno vixerunt, simplices fuisse prædicantur. Aristoph. in Nub. †926.† οὐχὶ διδάξεις τουτονὶ, κρόνος ὤν, quum senex sis, et delirus.

† Κρόνιππος, valde stultus. Aristoph. Nub. 1066.†

Κρονικὸς, οῦ, ὁ, Saturnius. Item vetustate desipiens, præ senio delirus et fatuus, seu priscam fatuitatem redolens, quæ sub Saturno fuit. Aristoph. in Pluto. †581.† Ὦ κρονικαῖς γνώμαις λημῶντες τὰς φρένας ἄμφω.

Κρόνιος, idem quod κρονικός. unde, κρονίων ὄζειν, apud Aristoph. in Nub. †397.† priscam fatuitatem seu stoliditatem redolere. Κρόνιος ἀστὴρ, Saturnia stella, una ex septem errantibus. Et, κρόνιος μὴν, Saturnius mensis, qui postea dictus est Ἑκατομβαιών. unde κρόνια, τὰ, Saturnalia, sacra quæ in honorem Neptuni peragebantur.

Κρονιάδες ἡμέραι, Saturnales dies, apud Plut. in Cic.

Κρονίδης, et Κρονίων, Saturni filius, Saturnius. Plerumque Jovis epitheton, passim apud Poëtas.

ΚΡΟΣΣΟ'Σ, οῦ, ὁ, fimbria, limbus: extrema vestis ora, quæ eam circumquaque ambit. Pollux κροσσῶν nomine fasciolas ac villos intelligit, qui vestimentis assui solebant. Itidem Suidæ κροσσὸς est ὁ μαλλὸς, villus qui extremæ vesti assuitur.

Κροσσόω, ῶ, ejusmodi fimbria villisve prætexo seu circundo.

Κροσσωτὸς χιτὼν, seu κροσσωτὸς, simpl. (sub. χιτὼν,) tunica fimbriata seu villis prætexta. Κροσσωτὸν, in neutro genere legitur. Exod. 28.

Κρόσσαι, scholiastes Homeri pro scalis accipit: ut Iliad μ'. Κροσσάων ἐπέβαινον ἀκαχμένα δούρατ' ἔχοντες. Alibi itidem scribit, κρόσσας vocari scalas ad oppugnationem murorum accommodas. Quibusdam (inquit Hesychius) sunt scalæ scalis superpositæ. Aliis verò sunt pinnæ murorum aut turrium. (metaphora à vestibus, quarum summitates nominantur κροσσοί.) ut Il. μ'. Κρόσσας μὲν πύργων ἔρυον, καὶ ἔρειπον ἐπάλξεις. Apud Herodot. l. 2. scribitur κρόσσαι.

Composita.

Δίκροσσος, geminam seu duplicem habens fimbriam, duas habens fimbrias: ut, δίκροσσα περιβόλαια, apud Poll. l. 7. Quidam interpr. utrinque fimbriatus.

Πρόκροσσαι νῆες, dicuntur naves aliæ pone alias collocatæ: ut cum continua serie in procinctu stant. Hom. Il. ξ'. Et Herodot. ἄλλαι τε νέες πρόκροσσαι.

ΚΡΟ'ΤΑΦΟΣ, ου, ὁ, tempus, vel timpus: pars capitis, quæ est inter oculos, aures et verticem, ut Aristot. definit. Od. σ'. Καὶ κυνέη πάγχαλκος ἐπὶ κροτάφοις ἀραρυῖα. Theocr. idyll. 11. Ἄρτι γενειάσδων περὶ τὸ στόμα τὼς κροτάφως τε. Idem idyll. 15. πρᾶτον ἴουλον ἀπὸ κροτάφων καταβάλλων Ὁ τριφίλατος Ἄδωνις. (Aristoph. R. 878. Æsch. Pr. 720.) ☞ Quidam dici volunt παρὰ τὸ κροτεῖν περὶ τὴν ἀφὴν, quòd pulsus venarum ibi evidens sit. Alii παρὰ τὸ [illegible] τάφον. unde etiam Theocr. dixit idyll. 14. ἀπὸ κροτάφων πελιόμεσθα Πάντες γηραλέοι.

Κροταφίτης, ου, ὁ, q. d. temporalis: ut, κροταφῖται μύες, musculi temporales. Gal.

Κροταφίδες, αἱ, numerantur à Poll. l. 10. c. 31. inter vasa fabrilia.

Πολιοκρόταφος, ου, ὁ καὶ ἡ, (comp.) cana habens tempora, senex: epithetum hominum, apud Hom. ut Il. θ'. Παῖδας πρωθήβας, πολιοκροτάφους τε γέροντας.

ΚΡΟ'ΤΟΣ, ου, ὁ, pulsus: ut pulsus æris, remorum, manuum et pedum. Frequenter de manuum plausu dicitur; quo quoniam approbari aliquid in theatris solebat, ideo pro laude interdum κρότος usurpatur. Aristoph. in Ran. (157.) Θιάσους εὐδαίμονας Ἀνδρῶν, γυναικῶν, καὶ κρότον χειρῶν πολύν. Demosthen. contra Midiam, Θόρυβον καὶ κρότον τοιοῦτον, ὡς ἂν ἐπαινοῦντές τε καὶ συνησθέντες, ἐποιήσατε. Dicitur et de plausu, quem crepitante rostro ciconia edit: Philostr. ep. 4. ☞ A præt. perf. pass. tertia persona κέκροται formari κρότος, exemplo u, tradit Etymol.

Κροταίνω, idem quod κροτέω, pulso. Oppian. l. 4. de Venat.

Κροτέω, ῶ, pulso, verbero. Plutarch. de educat. puer. τοῦτον (ἵππον) [illegible] κρότησον. Sic dicitur, κροτεῖν κιθάραν, pulsare citharam, seu ludere cithara, apud Theocr. idyll. 18. ¶ Equi currentes dicuntur etiam κροτεῖν currum, quum eum tam rapido cursu trahunt, ut cum crepitu quodam succutiatur: ut Iliad. ό. [illegible] δὲ οἱ ἵπποι Κεῖν' ὄχεα κροτέοντες. ¶ Item plaudo, cum plausu collido. Xen. Pæd. 8. πότερον κροτῶ διὰ τὼ χεῖρε, ἢ γελῶ, ἢ τί ποιῶ; Synes. epist. 121. καὶ τὼ χεῖρε ἐκρότησε. ¶ Item comprobo plausu, seu plausu excipio. Xen. in sympos. οἱ δὲ συμπόται ἰδόντες, ἅμα μὲν ἐκρότησαν, ἅμα [illegible]. Sic et apud Plut. in Alcibiad. Interdum cum accusat. personæ, ut apud Laërt. in Cleanthe, οἱ θεαταὶ τὸν μὲν ἐκρότησαν, τὸν δὲ ἐξέβαλον, cum plausu exceperunt. ¶ Item crepo: (ea signific. qua Horat. dicit, si quid Stertinius veri crepat.) ut in Axiocho, καὶ πιθανωτέρως τούτων λόγους ἄρτι κροτήσας, si crepes. ¶ Κροτεῖν dicitur etiam de ciconia, quæ sibi plaudit crepitante rostro: apud Philostr. epist. 4. (ὀστράκοις κροτεῖν, testulis crepitare. Aristoph. R. 1340.)

Κροτέομαι, οῦμαι, pulsor, verberor. Item plaudor, plausu excipior. Aristot. de arte poet. ἐπεὶ δὲ ἄμφω δεῖ κροτεῖσθαι. Chrysost. κροτεῖσθαι ἄξιος, plausu dignus. Metaphoricè κεκροτημένοι ἄνδρες dicuntur astu et fraude exercitati homines. Theocr. idyll. 15.

Κρότημα, τὸ, plausus, id ipsum quod ex plaudendi actione oritur: idem quod κρότος. Dicitur etiam de vafris et versutis. Hesych. [Eurip. Rhes. 498. ἔστι δ' αἱμυλώτατον Κρότημ' Ὀδυσσεύς, &c.]

Κρότησις, plausus, ipsa plaudendi actio: in Axiocho.

Κροτητὸς, οῦ, ὁ, pulsatus: unde κροτητὰ χωρία, loca sunt, quæ pedum plausu pavita sunt. Theophr. hist. pl. lib. 6. c. 6. Et, κροτητὰ μέλη, carmina, quæ digito pulsatis organis, quæque tibiis, canuntur: Athen. l. 4. (Æsch. Ch. 426.)

Κροτισμὸς, idem quod κρότος. Æschyl. [Sept. c. Theb. 567. [illegible] κροτισμοῦ τυγχάνοντ' ὑπὸ πτόλιν. Schol. β'. σφοδροτάτῳ στοίχους λιθοβολισμοῦ.]

Κρόταλον, ου, τὸ, crepitaculum: instrumentum quod pulsatum manu crepitabat. schol. Aristoph. et Dioscor. l. 2. Epigram. τὸν δὲ τάλαιναν Ὑψοῦ κρόταλον εἰς ψόφον ἐξέβαλε. ¶ Κρόταλον, seu κρόταλος, appellabatur etiam homo garrulus et loquax: Aristoph. in Nub. †259.† τρίμμα, κρόταλον, παιπάλη. Dicitur et de homine versuto seu vafro, sicut παιπάλη, schol. Aristoph. †Nub. 259.† et apud Euripid. in Cyclop.

Κροταλίζω, crepitare facio. Idem quod κροτέω. Il. λ'. ἵπποι κεῖν' ὄχεα κροτάλιζον ἀνὰ πτολέμοιο γεφύρας. Item plaudo, plausu comprobo et excipio. Ut apud Athen. l. 9. οἱ δὲ λοιποὶ κροταλίζουσι μετὰ χαρᾶς. Sic in pass. apud eundem l. 14. et 11.

Κρόταλα, τὰ, crotalia; ornamenta margaritarum, quæ collisu sonum generant. Vide Plin. l. 9. c. 35.

Composita: ac primùm sine præpositione.

Ἄκροτος, ου, ὁ, plausu carens, cui non applauditur.

Ἀκρότητος, non pulsatus. Apud Athen. l. 4. ἀκρότητα κύμβαλα, non congruentia ad numeros, nullumque merentia applausum.

Γονύκροτοι, ab antiquis dicti sunt οἱ βλαισοί, et apud Anacreontem οἱ [illegible], teste Eust. Aristoteli in physiogn. γονύκροτοι sunt impuri, quibus genua trepidant. [Aristot. de Hist. Animal. lib. 4. ἰσχνοσκελέστερα δὲ τὰ θήλεα τῶν ἀῤῥένων, καὶ γονυκροτώτερα, καὶ αἱ κνῆμαι λεπτότεραι.]

Δίκροτος, ου, ὁ καὶ ἡ, bis pulsans: ut, δίκροτος σφυγμὸς, apud Gal. in Isagoge pulsuum. Item qui utrinque impellitur: ut, δικρότοισι κώπαις, apud Eurip. Et, τὰ δίκροτα πλοῖα, naves biremes: apud Polyb. l. 6.

Ἱππόκροτος, equis resonans, equis perstrepens. Eurip. in Hippol. [Pind. Pyth. Od. B. 123.]

Ἱπποκροτέω, equis perstrepo. Synes. ep. 130.

Μονόκροτος, qui uno duntaxat pulsu movetur. Μονόκροτος ναῦς, navis quæ uno duntaxat remorum ordine impellitur: eadem quæ μονήρης. Strab. l. 7. et Xen. Hell. 2.

(Παγκρότως. Æsch. Suppl. 730.)

Ποδόκροτος, pedibus plaudens, pedibus strepitum edens. in Epig.

Πολύκροτος, multis plausibus resonans. Dicitur etiam de instrumento musico plures sonos edente propter diversas aut chordas, aut fistulas quæ pulsu tanguntur. Athen. lib. 12. Πολύκροτοι dicuntur etiam homines versuti et vafri: schol. Aristoph.

Τρίκροτος, triremis.

Φιλόκροτος, amans strepitum. Hom.

Χαλκόκροτος, Rheæ epith. cujus sacerdotes cava æra pulsu exercebant. Hesych. Item ex ære cusus, seu factus. Eurip. in Phœniss. Apud Aristoph. χαλκόκροτοι ἵπποι, quoniam æreis seu ferreis soleis terram pulsant.

Composita cum præpositione.

Ἀνακροτέω, ῶ, plausum do, seu plausum tollo, applaudo. Aristoph. in Vesp. [1305. Æsch. Orat. de falsa legat. Ἀνακροτήσας ὁ Σάτυρος ἦρε τὰς χεῖρας.]

Ἀνακροταλίζω, idem, apud Athen. l. 4.

Ἀντίκροτος, ου, ὁ καὶ ἡ, durus, asper. Xen. de re equ. Metaphoricè, apud Phil. de vita M. lib. 3. ἀντίκροτον ψυχὴν ἔχοντες ἄνδρες. Exponitur etiam, pavitus.

Ἀποκροτέω, crepito, plausito: ἀποκροτῶν τοῖς δακτύλοις, apud Strab.

Ἀποκρότημα, digitorum concrepatio. Athen. l. 12.

Ἀρτικροτέω, idem quod συμφωνέω, Hesych. ducta significatione à remigantibus: qui ad numerum quasi aquas plaudunt.

[Διακροτέω. Eurip. Cycl. 178. Οὐκοῦν ἐπειδὴ τὴν νεᾶνιν εἵλετε, Ἅπαντες αὐτὴν διεκροτήσατ' ἐν μέρει; Vide Not. Cl. Barnes.]

Ἐγκροτέω, infligo, impingo, illido. Eurip. (Theoc. ά. 7.)

Ἐπίκροτος, pulsatus, pavitus: idem quod κροτητός. Aristot. hist. an. l. 8. et Gal. l. 2. [illegible].

Ἐπικροτέω, applaudo, plaudo super aliqua re. Syn. ep. 4. Item crepito. Hesiod. in Asp. τὰ δ' ἐπικροτέοντα πέτοντο Ἅρματα κολλήεντα. Luc. ἐπικροτῶν τοῖς ὀδοῦσι, dentibus crepans.

Συνεπικροτέω, ῶ, (decomp.) simul applaudo.

Κατακροτέω, ictis plausibus comprobo, ictis plausibus excipio. Hesych.

Κατακροταλίζω, strepito. Callim.

Παρακροτέω, applaudo. Item adhortor, incito, vel plausu manuum adhortor et incito ad aliquid, apud Luc.

Σύγκροτος, conflatus, coagmentatus, compactus. Eurip.

Συγκροτέω, complodo, collido. Xenoph. Pæd. 2. συγκροτοῦντες τὼ χεῖρε, καὶ τῷ γέλωτι εὐφραίνοντο. Item conflo: (more fabrorum ferrariorum qui ferra candentia aut alia metalla conflant.) Plato in Cratylo. Item compono, seu instituo et ad efficiendum concentum compono. ut, συγκροτεῖν χορὸν, apud Dem. contra Mid. Exponitur etiam generaliter, apparo, instruo: unde in passiva apud Arist. συνεκροτεῖτο πόλεμος, apparabatur bellum. Et Luc. ὁ πόνος συνεκροτεῖτο, instruebatur. ¶ Item congrego, colligo. ut, συγκροτεῖν βουλὴν, et συγκροτεῖν στράτευμα, apud Herodian. lib. 2. Sic apud eundem lib. 1. συγκροτεῖν δύναμιν, copias colligere. Sic et in pass. apud Luc. στρατιὰ ἐν πολλῇ, καὶ ἵππος, συγκεκροτημένη. ¶ Item condico, edico, indico. Herodian. lib. 8. τὴν εἰς τὴν Ῥώμην ἐπάνοδον συγκροτεῖ. Sic et apud eundem l. 5. ¶ Item incito, et veluti complosis manibus concito. Philo de vita M. lib. 1. συνεκρότουν ἀλλήλους μὴ ἀναμένειν. Sic et lib. 3.

Συγκρότημα, id ipsum quod conflatum est: coagmentum. Greg. Dicitur etiam de agmine composito, et instructa manu: schol. Aristoph. Item conspiratio multorum idem facinus suscipientium. schol. Demosth.

Συγκρότησις, conspiratio, conjuratio: apud Joseph.

Ἀσυγκρότητος, seu ἀξυγκρότητος, (decomp.) qui conflatus seu coactus non est, seu qui conflari et cogi non potest. Thuc. l. 7. [lib. 8. §. 95.]

ΚΡΟ'ΤΩΝ, ωνος, ὁ, ricinus: alio nomine dictus κυνοῤῥαιστὴς, à canum infestatione: de quo Plin. lib. 11. cap. 34. ¶ Sic dictum fuit à nonnullis et κίκι Αἰγύπτιον, quoniam fert semen κρότωνι animali simile. Diosc. l. 4. c. 64. Galenus ab Hippocr. κρότωνας nominari scribit cartilagines pulmonis bronchia. l. 2. de morb.

ΚΡΟΤΩ'ΝΗ, ἡ, vitium est quod innascitur in arboribus, præcipuè in olea. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 15.

ΚΡΟΥΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, scatebra saliens, i. fons aquæ saliens. (☞ Inde dictus, quod ex montibus μετὰ κρότου (cum strepitu) defluat. quasi ἀπὸ τοῦ νάειν κρότῳ, ἤγουν κρουσμῷ, καὶ ψόφῳ, ut docet Eustath.) Il. χ'. Κρουνὼ δ' ἵκανον καλλιῤῥόω, ἔνθα δὲ πηγαὶ Δοιαὶ ἀναΐσσουσι Σκαμάνδρου δινήεντος. Ibidem, Ἀλλ' ἔτι δὴ τὸ τέταρτον ἐπὶ κρουνὼ ἀφίκοντο. Sic Il. δ'. Κρουνῶν ἐκ μεγάλων κοίλης ἔντοσθε χαράδρης. Et Athen. l. 4. ἀνέβλυζον δὲ ἐξ αὐτοῦ καὶ κρουνοὶ δύο, ὁ μὲν γάλακτος, ὁ δὲ οἴνου.

Κρουναῖος, ου, ὁ, ut, κρουναῖον ὕδωρ, aqua è scatebris saliens, aqua ex fonte saliente. Aristot. meteor. 2.

Κρουνηδὸν, instar scatebræ seu fontis salientis. Philo de vita M. l. 1.

Κρουνίζω, in salientis modum effluo. Athen. l. 4. ἐξ ὧν κρουνιζόντων λευκὸς κάτωθεν [illegible].

Κρούνισμα, τὸ, id ipsum quod instar salientis effluit. idem quod κρουνός. In Epigr.

Κρούνωμα, idem.

Composita.

Ἀποκρουνίζω, instar salientis aquæ prosilio. Plut. symp. 7. quæst. 1.

Δίκρουνος, duos habens κρουνούς. apud Athen. l. 11.

Δωδεκάκρουνος, duodecim scaturigines habens, qui ex duodecim scatebris aquam fundit. apud eundem.

Ἐννεάκρουνος, habens novem fistulas, ex quibus aqua prosilit. Idem. [Thucyd. Hist. lib. 2. καὶ τῇ κρήνῃ, τῇ νῦν μὲν—Ἐννεακρούνῳ καλουμένῃ, τὸ δὲ πάλαι, φανερῶν τῶν πηγῶν οὐσῶν, Καλλιῤῥόῃ ὠνομασμένῃ, &c. Vide Notam. Herodot. Hist.]

Κατακρουνίζω, instar salientis aquæ decurrens fluo. Gal. l. 13. meth.

ΚΡΟΥ'Ω, F. σω, pulso. Arrian. κρούειν τοῖς ποσὶ τὴν γῆν, pedibus terram pulsare. Et, κυμβάλοις κρούειν, apud Athen. idem quod κυμβαλίζειν, cymbala pulsare. Item θίασον κρούειν, thiasum pulsare: apud Julianum Imp. ad Jambl. Sic in Epigram. l. 4. Κρούει δ' ἀμφοτέροις καὶ φρένα καὶ κιθάρην. Item συγκρούω, ut, κρούειν χεῖρας, collidere manus, seu collisis inter se manibus strepitum dare: apud Eurip. ¶ Πρύμναν κρούειν, puppim pellere, i. paulatim retrocedere, puppim pellendo sive remis premendo, non autem proram ipsam avertendo. Polyb. l. 16. οὐκ ἐδύνατο χωρισθῆναι, καίτοι πολλάκις ἐπιβαλλόμενος πρύμναν κρούειν. Metaphoricè apud Gregor. πρύμναν τε ἐκρούσατο, pro, in contrariam partem transivi, seu favorem meum in contrarium verti. ☞ Κρούω Eust. dicit ὀνοματοπεποιῆσθαι. ab aliis traditur à κέρας derivari, facto ex eo κερούω, et per syncopen κρούω: ut propriè sit cornibus ferio.

Κρούομαι, pulsor. Item collidor. Thuc. l. 3. Item activè, idem quod κρούω, ut, πρύμναν κρούεσθαι, apud Thuc. lib. 1.

[Κρουστέον. Aristoph. Eccles. 981. νυνδὶ [illegible] μοι κρουστέον.]

Κροῦμα, τὸ, sonus quem instrumenta musica pulsata edunt: pulsus. Plato in Minoë. Plut. de mus. Luc. in Nigr.

Κρουματικὸς, οῦ, ὁ, ut, κρουματικοὶ σοφοὶ, periti pulsandi organa musica. in Epigr.

Κροῦσις, εως, ἡ, pulsus, seu pulsatio: ipsa actio pulsandi. Plutarch. de musica. Exponitur etiam δοκιμασία, quoniam vasa figulina, digito pulsata, explorari solent ex ipso sonitu, an integra sint, nécne. Suid. Κρούσεις dicuntur etiam ea ipsa quæ pulsantur. Athen. l. 14. Arist. in probl. sect. 19. et Plut. in polit. præc. † Apud Aristoph. Nub. 317. est fallacia, ut illic Scholia.†

Κρουστικὸς, οῦ, ὁ, pulsandi vim habens: et specialiter, aures pulsans seu feriens.

Κροαίνω, (pro κρουαίνω, exempto υ,) unde κροαίνων, apud Homer. exp. pedibus pulsans. Il. ζ.

Composita: ac primùm cum præpositione.

(Ἀγκρούομαι. Theoc. Id. 4. 31.)

Ἀνακρούω, vel ἀνακρούομαι, retro ago, retro pello. Plutarch. in Pomp. Πομπήϊος ἐπαίρων ἀνακρούεσθαι εἰς πέλαγος τὴν ναῦν, retro agere navem, procul à littore retro agere in altum. Et, πρύμναν ἀνακρούεσθαι, retro inhibere, apud Aristoph. in Vesp. Item metaph. recedere à proposito. Item inhibeo, reprimo. Xen. ἀνακρουστέον μὲν τὸ στόμα τοῦ ἵππου. Basil. οἷον χαλινῷ τινι ἀνακρούειν τῆς διανοίας τὸ ἄστατον, velut freno quodam reprimens. ¶ Item pulso: ut, ἀνακρούεσθαι τὰ τύμπανα. Greg. ¶ Ἀνακρούεσθαι τὰ μέλη dicuntur citharœdi prœludentes: hinc per metaph. significat exordiri: ut apud Plat. [illegible] Philebo, πάλιν οὖν τὸν αὐτὸν λόγον ἀνακρουσώμεθα, disputationem ordiamur.

[Ἀνακρουστέον. Xenoph. περὶ Ἱππ. cap. 4. § 12. Ἀνακρουστέον μὲν τὸ στόμα τοῦ ἵππου οὔτε ἄγαν χαλεπῶς, ὥστε ἀνανεύειν, &c.]

Ἀνάκρουσις, retroactio, inhibitio quæ fit retrorsum. Item peculiariter, remorum vel navis inhibitio, sive retrocessio quæ [illegible] navem inhibendo: Thucyd. Item pulsatio, videlicet organi cujuspiam. Item præludium cantus, et generaliter sermonis exordium. Invenitur etiam pro correctione [illegible] castigatione, apud Plutarch.

Decomp. Ἐπανακρούω, repello, seu retro pello; specialiter navim retro inhibeo aut currum; unde ἀνακρούεσθαι dicitur qui veluti navis aut currus retro inhibitus retrogrado pede remeat. Usurpatur vox media et in significatione activa pro, retrocedere seu remeare cogo; ut apud Aristoph. in avibus. Ἀτὰρ τί δὴ ἐπανακρούσασθε πάλιν.

Ἐπανάκρουσις, repulsus quo aliquid retroagimus, et propriè quo navim retro inhibemus. schol. Aristoph. [Av. 649. Ἐπανάκρουσις δέ ἐστι κυρίως, &c. Lege Suid. Lex. in Ἐπανακρούσασθε πάλιν.]

Ἐξανακρούω, retraho. [Plut. de Herodot. Malignit. Τῇσι [illegible] λοιπῇσι οἱ βάρβαροι ἐξανακρουσάμενοι,—περιέπλεον Σούνιον, &c. Herodot. Hist. lib. 6. cap. 115.]

Προανακρούομαι, prior retro pellor seu retro inhibeor, prior retrocedo inhibito cursu. Item prior exordior; (de citharista aliquo qui inter alios prior præludio aliquo ad citharæ pulsum se præparat.) Plut. in symp. sept. sap.

Προσανακρούω, προσανακρούομαι, idem quod ἀνακρούομαι, i. προοιμιάζομαι, exordiri, initium dicendi facere. Plutarch. in lib. de facie in orbe Lunæ.

Ἀντικρούω, retundo, repello. Exponitur etiam, incurro, item offendo. Plut. διὰ τὸν ἀντικρούσαντα πρὸς τὴν αὐτοῦ δόξαν φθόνον. Demosth. pro corona, ἀντέκρουσέ τι, καὶ γέγονεν οὐχ ὡς ἔδει; aliquid malè seu adversè accidit? Apud Thuc. ἀντικεκρούκει αὐτοῖς, exp. præter mentem evenit.

Ἀντίκρουσις, expulsio, seu repulsus, impulsus contrarius seu in contrariam partem, obstaculum. Aristot. rhet. 3. [Æschines in Timarch. ὑπὲρ τοῦ παιδὸς Ἀλεξάνδρου δεξιὸς, ὡς ἐν τῷ πότῳ ἡμῶν κιθαρίζει, καὶ λέγει ῥήσεις τινὰς, καὶ ἀντικρούσεις πρὸς ἕτερον παῖδα.]

Ἀποκρούω, vel ἀποκρούομαι, repello, depello, propulso, reprimo. Plat. symp. 7. τοὺς τοῦ καλέσαντος (φίλους) ἐκκρούειν καὶ ἀποκρούειν ἅπαντας. Aristoph. τοῦ Μηδίου τὸ ἀποκρούειν. Est etiam, excutio, ut equus sessorem dicitur excutere.

Ἀποκρούομαι, (medium,) idem quod ἀποκρούω. Xenoph. Hell. 6. Galen. therap. l. 14. Item refello, refuto. Greg. Ἀποκρούομαι, (pass.) repellor, depellor, excutior. Ut, ἀποκρουσθεὶς τῆς πόλεως, urbe depulsus, vel repulsus. Et, ἀποκρούεσθαι τοῦ ἵππου, Xenoph. [illegible] Hipparch. Item relidor, repercutior. Greg.

Ἀπόκρουσις, repulsio, depulsio, propulsatio. Ἀπόκρουσις τῆς σελήνης, quum luna decrescit seu senescit. Alex. Aphr. probl. l. 1.

Ἀπόκρουστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui repellitur seu rejicitur: Nicand. in Ther.

Ἀποκρουστικὸς, οῦ, ὁ, repulsivus, depulsivus, vim habens repellendi vel depellendi aut propulsandi. Gal. Diosc.

Διακρούω, seu διακρούομαι, pulsando penetrare facio: unde, διακρουσθέντες σφῆνες, cunei pulsando adacti. Depello, protelo, propello. Plut. in Numa, διεκρούσατο τὴν δίκην, judicium à se depulit. Sic et apud Dem. contra Mid. et alibi apud eundem. Exponitur etiam, rejicio. Ut apud eundem Dem. de malè gesta legat. διακρουσάμενος πάντα τὸν ἔμπροσθεν χρόνον εἰσελθεῖν, ejiciens, protrudens, differens [illegible] judicium ingredi. Πρύμναν διακρούεσθαι, navem inhibere retrò, in ipsam puppim pellendo: Greg. [illegible] Eudox. Item διακρούω, impello, interpello. Plut. in lib. πῶς ἄν τις αἰσθ. ἑαυτὸν διάκρουε ἐν τοῖς πράγμασι.

Διάκρουσις, depulsio et prorogatio. Demosth. Item depulsio periculi, et evitatio: apud Plut. in Coriol.

Διακρουστικὸς, οῦ, ὁ, impostorius.

Ἐγκρούω, pulsando introrsum adigo, infigo, impingo. ut apud Aristoph. παττάλους ἐγκρούειν. Item, [illegible] numeros incedo: apud eundem in Ran.

Decomp. Ἀντεγκρούω, idem quod ἀποκρούω, excutio. Lucian. ver. hist. lib. 2.

Ἐκκρούω, expello. Plutarch. de virt. morali, τὰ ἐγγενόμενα πάθη ἐκκρούει τοῖς λογισμοῖς. Exponitur etiam, excutio. apud Xenoph. in Cyn. μὴ ἐκκρούσῃ [illegible] τῶν χειρῶν, τῇ κεφαλῇ ἐκνεύσας. Item repello, depello. Thucyd. l. 4. πειρᾶσαι ἀπ' αὐτοῦ ἐκκροῦσαι τοὺς ἤδη ἐνόντας βαρβάρους. Sic et apud Plutarch. de deo Socr. Item dimoveo, aut etiam, deterreo, deturbo. Plutarch. in Sol. ἐκκρούει τὸν Σόλωνα τῆς στρατηγίας. Dem. pro cor. ἵνα μὴ λόγον ἐκ λόγου λέγων τοῦ καιροῦ φανῶ ἐκκρούων. Item, rejicio à me, procrastino. Dem. εἰς τὰς ὑπωμοσίας ἐκκρούσας. ¶ Ἐκκρούειν τὸν καιρὸν, exp. terere tempus: apud Plutarch. in Polit. præc.

Ἔκκρουσις, excussio, exturbatio. Xenoph.

Ἔκκρουστος, excussus, exturbatus: stupefactus. Æschyl. [Sept. c. Theb. 547. Σφίγγ' ὠμόσιτον προσμεμηχανημένην Γόμφοις ἐνώμα, λαμπρὸν ἔκκρουστον δέμας, &c. Schol. ad 548. ἔκκρουστον, ὅτι ἐκκρούει καὶ ἀποτρέπει, καταπληκτικὴν καὶ ἐκπλήττουσαν τῷ λαμπρύνεσθαι τῆς θέας. Schol. B. κατάπληκτον τὸ εἶδος.]

Ἐπικρούω, impello: unde, ἐπικρούσασθαι, apud Polyb. incitare, impellere. [Aristoph. Thesm. 1013. Οἴμοι κακοδαίμων, μᾶλλον ἐπικρούσεις ἔχων. Schol. ἐπιπατάξεις, ἐπιθήσεις, ἐμπήξεις, &c.] (Æsch. Ag. 811.)

Ἐπίκρουμα, ictus, pulsus. item, ἐπίκρεγμα, et ἐπιχάραγμα. Hesych.

Ἐπίκρουσις, certa quædam erat percussio cum levibus ferulis, aptissima membris tollendis in tumorem extenuatorum. quæ et κατάκρουσις. Gal. 14. therap.

Κατακρούω, deorsum pello, defigo, adigo. Item repello, reprimo. Apud Plat. l. 8. de leg. traditur accipi pro, fallo.

Κατάκρουσις, repressio. ¶ Idem quoque quod ἐπίκρουσις.

Κατακρουστικὸς, vim habens reprimendi. Aristot. in probl.

(Ἐγκατακρούω. (decomp.) figo, de tripudiante Baccho dicitur. Aristoph. R. 334.)

Παρακρούω, seu παρακρούομαι, repello, rejicio, repudio, refuto. Ut apud Basil. in Apol. [illegible] Neocæs. ἐκ τῆς ἔξωθεν σοφίας παρακρούεσθαι τὴν ἀλήθειαν. Sic et apud Greg. de homine. Item deprecor, et à me summoveo. Plut. in apophth. Item circumvenio fraudulenter, decipio: sumpta metaph. vel ab iis qui callido luctæ artificio adversarium supplantant, vel ab iis qui [illegible] rebus appendendis fraudulenter lancem digito impellunt ut in alteram partem vergat. Plato [illegible] Critone, καὶ νῦν ἂν παρακρούοι σε ἡ παροῦσα συμφορά. Luc. μῶν παρακέκρουμαί σε; num ego te circumveni et fefelli? Sic et apud Aristot. et Demosth. ¶ Item passivè, decipior. Demosth. μὴ παρακρουσθῆτε, videte ne decipiamini. Sic et apud Theodoret. hist. Eccles. l. 4.

Παράκρουσις, repulsio. Aristot. probl. sect. 2. q. 13. Item fraus, impostura: apud Suid. Item error, Aristot. pol. 2. c. 3. Item mentis concussus atque emotio, delirium: apud Gal.

Παράκρουστος, stultus, mente captus.

Παρακρουστικὸς, mentem concutiendi et emovendi vim habens, in delirium impellens. Gal. ad Glauc.

Περικρούω, circumpello, pulso, pello, percutio. Item decipio. Apud Plat. l. 10. de rep. περικρούομαι, exp. etiam excutior.

Προσκρούω, pulsando affigo: Hesych. Item impingo, allido. Item offendo, incurro. Demosth. pro cor. τὸ δὲ προσκροῦσαι, καὶ μὴ πάνθ' ὡς ἐβουλόμεθ', ἡμῖν συμβῆναι, in inceptis offendere. Sic Demetr. de Thucyd. καὶ ἀεὶ μᾶλλόν τι προσκρούοντι ἔοικεν, ὥσπερ οἱ τὰς τραχείας ὁδοὺς πορευόμενοι. Item offendo, i. in offensionem seu odium alicujus incurro, infensum mihi reddo. Plut. in Themist. προσέκρουσε τοῖς Λακεδαιμονίοις, Lacedæmonios offendit. Idem in Theseo, προσκρούω τοῖς πολίταις. Dem. pro cor. εἴ τις ἐλύπησέ τι τούτων, ἢ προσέκρουσέ τινι. Dicitur et de iis qui studio aliquem lacessunt et ad iram provocant: apud eundem Plutarch. Item passivè, offendor, irascor, stomachus mihi movetur. Aristot. polit. 2. τῶν θεραπόντων τούτοις μάλιστα προσκρούομεν οἷς πλεῖστα προσχρώμεθα πρὸς τὰς διακονίας τὰς ἐγκυκλίους. Item infensus sum, odi. Plut. in τούτῳ προσέκρουσεν αὐτῷ ὁ Κικέρων. Item incurro, i. cum impetu invado.

Πρόσκρουμα, sive πρόσκρουσμα, id ipsum quo aliquis offenditur, offendiculum. Item offensio.

Πρόσκρουσις, impactio, offensio. Plut. in polit. præc. et in Per.

Συγκρούω, collido. Item collidor: [illegible] apud Polyb. l. 1. καὶ τοὺς ταρσοὺς ἔθραυον αἱ νῆες ἀλλήλαις συγκρούουσαι, mutuò sibi illisæ. Item collido et complodo manus. Aristoph. Item collido, i. committo. Dem. pro cor. πάντας συνέκρουε καὶ πρὸς ἑαυτοὺς ἐτάραττεν. Herodian. συνέκρουσε [illegible] αὐτοὺς ἐπιστραφῆναι ἀλλήλοις. Sic et apud Aristot. et Isocr. Item congrego. Hesych. et Suid.

Σύγκρουμα, exp. debitum, fœnus. Hesych.

Σύγκρουσις, collisio: Demetr. de eloquut. Συγκρούσεις dicuntur etiam mutuæ offensiones seu odia et inimicitiæ: apud Plut. in Numa. Item σύγκρουσις, fraus, impostura. Suid.

Συγκρουσίτης, ου, q. d. concussorius, ut, συγκρουσίτης γέλως.

Ὑποκρούω, obturdo, interpello. Porphyr. in Hom. μὴ θορυβεῖτε, ὦ ἄνδρες, ὑποκρούοντες διά τι συναλλαξόμεθα. Item ejicio. apud Aristoph. τί [illegible] ὑποκρούεις σε; Item significo, apud Aristoph. in Pluto. Item cithara respondeo: [illegible] Epigr.

Composita sine præpositione.

Κεφαλοκρούστης, ου, ὁ, caput pulsans: ita dicitur phalangium quoddam, quod si in aliquem irruat, caput ejus petit.

Ποδοκρουσία, plausus pedum, seu complosus. Strabo.

ΚΡΥ'ΟΣ, εος, τὸ, frigus, algor, rigor. (Æsch. S. c. Th. 840. Eum. 161.) Hesiod. in Erg. —— ὁπότε κρύος ἀνέρας ἔργων Ἰσχάνει. Luc. in Lexiph. ᾔσθη δὲ ὡς ἐν κρύει σφοδρῷ γίνεται τὰ σώματα. Quidam etiam pro gelu poni putant, unde dicatur κρύσταλλος. ☞ Etymologus derivat παρὰ τὸ κρύειν τὸ ἰδίειν, τὸ γίνεσθαι ἐν τῷ κρύει. vel à κρατῶ.

Κρυερὸς, οῦ, ὁ, frigidus, algidus: Herodian. lib. 1. Item horrendus, horribilis, horrorem incutiens, dirus, item tristificus: ut Od. δ. αἰψηρὸς δὲ κόρος κρυεροῖο γόοιο. Sic apud Hesiod. κρυεροῦ Ἀΐδεω, horribilis seu tristifici inferni. † in Erg. v. 153. V. ibi Græv. κρυερὸς in fem. dixit Hes. Th. 657.†

Κρυώδης, gelidus, horridus.

Κρυόεις, εντος, ὁ, Poëtis idem quod κρυερός. Od. ζ. Dicitur et ὀκρυόεις pro κρυόεις, ut Il. ζ. κυνὸς ὀκρυοέσσης.

(Ὀκρυόεις. Æsch. Pr. 281.) [Apoll. Rhod. Arg. 3. 1330.]

Κρυώδης, idem quod κρυόεις. Hesych.

Κρυμὸς, οῦ, ὁ, idem quod κρύος, frigus, algor: apud Philost. Alciph.

Κρυμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, frigidus, algidus, gelidus, Dionys. de situ orb. Κρυμώδης πυρετὸς, species febris continuæ et ardentis, de qua Aët. lib. 5. c. 89.

Κρυμαλέος, idem; apud Eustath. de Zonis.

Κρυσταίνεται, glaciatur, glaciali frigore adstringitur, [illegible] glaciem coit, apud Nicand. [illegible] Alexiph. Ἦμος [illegible] κρυσταίνεται ἰλύς.

ΚΡΥ'ΠΤΩ, F. ψω, P. φα, abscondo, abdo, occulto. Item tego. Hesiod. in Erg. τοὺς μὲν ἔπειτα Ζεὺς Κρονίδης ἔκρυψε. Idem in Theog. † 171.† Εἷσε δέ μιν κρύψασα λόχῳ. Thuc. l. 2. ἐπειδὰν δὲ κρύψωσι γῇ. Plutarch. in Cam. πίθους δύο κατὰ γῆς κρύψαι. Apud Aristot. κρύπτειν προσυλλογίζεσθαι, dicitur is, qui ita argumentatur, ut fallat, et lateat eum, quicum disserit, quò tandem sit evasurus. Item celo. Ut apud Lys. ὁ Διογείτων τὴν μὲν θυγατέρα ἔκρυπτε τὸν θάνατον τοῦ ἀνδρός. Sic Herodian. l. 2. κρύψαι τε τὸ γεγονὸς βουλόμενοι. Et Synes. ep. 53. ἐν μύχῳ σε ἔκρυψεν ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων ὁ θεός. (cum Acc. Person. Eurip. Med. 65. Phœniss. 64. 1201. Æsch. Ag. 396.)

Κρύπτομαι, abscondor, occultor, tegor; ὑποκαλύπτομαι, apud Hesiod. in Erg. † in Theog. 730.† Item celor. Ut apud Dem. οὐδὲ κρύπτεται τὸ πρᾶγμα. Exponitur etiam, taceor, à schol. Thuc.

[Κρυπτέος. Soph. Ant. 278. ἐν δ' ὁ μῦθος, ὡς ἀνοιστέον Σοὶ τοὔργον εἴη τοῦτο, κοὐχὶ κρυπτέον.]

Κεκρυμμένως, occultè, latenter, clam.

Κρύψις, εως, ἡ, occultatio, absconsio. In arte disserendi κρύψις vocatur μέθοδος δι' ἧς οἷόν τε λανθάνειν τὸν συλλογιζόμενον τὸ προκείμενον. Alex. Aphr. in Top. l. 8.

Κρυπτὸς, οῦ, ὁ, abditus, occultus, clandestinus. Herodian. lib. 5. et 7. Τὸ κρυπτὸν, apud Dialecticos dicitur omne quod avocat respondentem ab animadversione et cautione in respondendo. Alex. Aphr. (Æsch. 517. Ch. 771. 814.)

Κρύπτη, q. d. testudo subterranea, et q. d. abdita. Exponitur etiam, locus abditus et concameratus.

[Κρύπτεια. Plat. de Leg. lib. 1. ἔτι δὲ καὶ κρυπτεία τις ὀνομάζεται, θαυμαστῶς πολύπονος πρὸς τὰς καρτερήσεις.]

Κρυπτάδιος, apud poëtas idem quod κρυπτὸς, abditus, occultus, clandestinus, Il. α. et ζ. (Æsch. Ch. 946.)

Κρυπτικὸς, οῦ, ὁ, (q. d. occultativus, seu occultatorius) occultandi seu celandi aut fallendi peritus. Et, οἱ κρυπτικοὶ, qui arte illa uti seu prudentia in disputando sciunt quæ κρύψις dicitur, i. qui eum, cum quo disserunt, captare norunt, et ἐπαγωγῇ irretire. Sic, τὸ κρυπτικὸν, cui quædam vis fallendi inest: et specialiter, quo disputator, occultè argumentans, concessionem cujusvis rei adversario suo extorquere potest. Alex. Aphr.

Κρυπτικῶς, q. d. occultativè, seu occultatoriè; i. cum quodam ad occultandum et fallendum artificio; captiosè. Aristot.

Κρυπτεύω, occulto, tego. Eurip. in Bacch. κρυπτεύουσι δὲ ποικίλως Δαρὸν χρόνου πόδα. [Helen. 548. οὔτι που κρυπτεύομαι Πρωτέως ἀνόσιου παιδὸς ἐκ βουλευμάτων;]

Κρύβδην, et κρύβδα, occultè, clàm. Od. λ'. et Il. σ'. (Æsch. Ch. 175.)

Κρύφα, occultè, clàm, clanculum. Plut. ad Colot. et in quæst. Rom. Pro eodem dicitur et κρυφῇ, in ep. ad Eph. c. 5. (Soph. Tr. 702.) Et, κρυφηδὸν, Od. ξ'. Item κρυφαδὶς, apud Hesych.

Κρυφαῖος, et Κρύφιος, occultus, abditus, clandestinus, latens: Soph. in Ajace. (Æsch. Pers. 385.) Musæus in Ero et Leand. Herodian. l. 8.

Κεκρύφαλος, ου, ὁ, reticulum quo mulieres crines suos compescunt. Il. χ'. Ἄμπυκα, κεκρύφαλόν τε, &c. Et in Epigr. Κεκρύφαλοι σφίγγουσι τὴν τρίχα. Ibidem: Πορφυρέης χαίτης ῥύτειρα κεκρύφαλον. Sic dicitur etiam plagæ seu retis cavitas. Xen. in Cyneg. ἐνιέναι εἰς μέσον τὸν κεκρύφαλον. ¶ Item venter quidam ruminantium animalium, seu (secundum alios) sinus ventri prope stomachi commissuram annexus. Aristot. hist. an. l. 2. c. ult. et de partib. an. l. 3. c. 13.

Κεκρυφάλιον, τὸ, reticulum. Pol. l. 7.

Composita.

[Ἄκρυπτος. Eurip. Androm. 834. Δῆλα, καὶ ἀμφιφανῆ, καὶ ἄκρυπτα δεδράκαμεν πόσιν.]

Ἀποκρύπτω, abscondo, occulto. Od. ρ'. Γαστέρα δ' οὔπως ἐστὶν ἀποκρύψαι μεμαυῖαν Οὐλομένην. Sic, οὐσίαν ἀποκρύπτειν, apud Isocr. ad Demonth. Item contego, operio. Aristid. de Xerxe, ὅρη γὰρ, ἵππων τε καὶ πεζῶν τὴν Ἀττικὴν ἀποκρύψαι. At, ἀποκρύπτειν τὴν γῆν, dicuntur navigantes, quum ita in altum auferuntur, et terram videre desinunt: Synes. in Epist. ad Eupt. Et, ἀποκρύπτειν ἀνθρώπους dicimur, quos longiùs provecti videre amplius non possumus: Luc. Item celo. Isocr. in Panath. οὐ γὰρ ἀποκρύψομαι τἀληθές. Item obscuro. Plato in apol. Socr. αὐτῶν αὕτη ἡ πλημμέλεια ἐκείνην τὴν σοφίαν ἀπέκρυπτεν. Et, splendore seu lumine antecello. Greg. de Theol. ἥλιος ἄλλους ἀστέρας ἀποκρύπτων φαιδρότητι, ἢ τοὺς ἐκείνων ὄγκους. Item generaliter, dignitate et præstantia quidpiam ita supero, ut aliud vilescat. Basil. hom. 9. αἱ δὲ προγνώσεις τῶν ἀλόγων ζώων τῆς περὶ τὸν ἀέρα μεταβολῆς, ποίαν οὐχὶ σύνεσιν λογικὴν ἀποκρύπτουσιν; Exponitur et simpliciter, vinco: apud Aristid. ἀπέκρυψε τοῖς ἔργοις τὰς ἀπειλάς.

Ἀποκρύπτομαι, idem quod ἀποκρύπτω, abscondo: ut Isocr. εἰ πόλις δεῖται χρημάτων, μηδὲν δεῖ ἀποκρύπτεσθαι τῶν ὄντων. Sic Dem. οὐ ἀποκρύπτεται τὴν οὐσίαν. Item celo: plerunque cum gemino accusat. ut, οὐδὲν ἀποκρύψομαί σε. Plut. in Rom. Sic et apud Plat. in apol. Interdum cum præpos. πρός. Ut Isocr. in Busir. πρὸς δὲ τοὺς ἄλλους, ὡς οἷόν τε μάλιστ', ἀποκρύψασθαι. Sic quoque apud Plut. in Numa. Et cum περὶ, apud Lys.

Ἀπόκρυψις, ἡ, absconsio, occultatio.

Ἀποκρυφὴ, latebra, latibulum. Dion. Areop.

Ἀπόκρυφος, arcanus, secretus; in thesauro reponendus. (dignitatis attributum.) θησαυροὶ σκοτεινοὶ ἀπόκρυφοι. ἀπόκρυφον μυστήριον. Secus vulgo, pro, occultus, absconditus, sequior. ut, ἀπόκρυφα βιβλία, apud Suid. [Eurip. Herc. Fur. 1069. σῖγ', ἀπόκρυφον δέμας ὑπὸ μέλαθρον κρύψω. Xenoph. Conviv. cap. 8. § 11. οὐδὲν γὰρ τούτων ἐστὶν ἀπόκρυφον πατρὶ τῷ καλῷ τε κἀγαθῷ ἐραστῇ.]

Ἐγκρύπτω, q. d. intus occulto, seu abscondo in: idem quod ἀποκρύπτω. Item integro, seu tego: ut Od. ε'. Ὡς δ' ὅτε τις δαλὸν σποδιῇ ἐνέκρυψε μελαίνῃ. Sic et Matth. 13.

Ἔγκρυμμα, τὸ, idem quod λόχος seu ἐνέδρα, i. milites qui aliquo in loco occultantur ad circumveniendos hostes incautos. Eustath.

Ἐγκρυφίας ἄρτος, (q. d. occultativus panis,) panis subcinericius. Luc. et Athen. l. 3. Exponitur etiam tortula. Num. c. 11.

Ἐγκρυφιάζω, idem quod ἐγκρύπτω. Aristoph. in Eq.

Ἐπικρύπτω, idem quod κρύπτω, abscondo, &c. Herodian. lib. 1. τὰ ὅπλα ἐπικρύπτοντες ἐν ἰδιωτῶν σχήματι. Item celo, dissimulo, obscurè fero. Unde Plut. εἶδες τοὺς Σπαρτιάτας ἐπικρυπτομένους τὰ συμπτώματα, Spartiatas celare contendentes suas clades. Sic et apud eundem in Pericle, et Paus. in Bœot. (Æsch. Eum. 318.)

Ἐπίκρυψις, ἡ, occultatio. Item ænigmaticus sermo: apud Gregor. et Synes.

Ἐπικρυπτικὸς, q. d. occultativus: unde, ἐπικρυπτικὰ ἐπιῤῥήματα, occultationis significationem habentia, apud gramm.

Ἐπίκρυφος, occultus. [Pind. Olymp. ii. 92.——καὶ ἐπίκρυφον τίθησι. Schol. οὐ γὰρ τεθείκαμεν, οὐ φανερὰς ἰδεῖν ἀπέδωκεν, ἀλλ' ἐπεκρύψαμεν, διὰ τὸ ἀναιδευτὸν τῆς ὕβρεως.]

Decomp. Συναποκρύπτω, simul occulto.

(Εὔκρυπτος. Æsch. Ag. 632.)

Εὐκρυφὴς, facilis occultatu: seu bene latens.

Κατακρύπτω, occulto, dissimulo, &c. (V. Æsch. Pers. 536.) Od. δ'. Ἄλλῳ δ' αὐτὸν φωτὶ κατακρύπτων ἤϊσκε Δέκτῃ. Xenoph. Pæd. 3. εἴς τε τὴν γῆν ἄγεσθαι τὰ σώματα, ὅταν ἕκαστος τελευτήσῃ, κατακρύπτειν. Et cum præpos. ὑπὸ, apud Arist. de mundo. Pro eo per syncopen dicitur κακκρύπτω, apud Hesiod. in Erg.

Κατάκρυψις, occultatio, dissimulatio.

[Κατακρυφά. Soph. Œd. Col. 217. Ἀλλ' ἐρῶ· οὐ γὰρ ἔχω κατακρυφάν. Schol. ἀποφυγὴν τοῦ μὴ εἰπεῖν.]

Πάγκρυφος, omnino occultus.

Περικρύπτω, circùm occulto, celo. Laërt. in Diogene.

Συγκρύπτω, itidem, occulto, celo.

Σύγκρυψις, occultatio.

Ὑποκρύπτω, vel ὑποκρύπτομαι, q. d. suboccultо. Exponitur etiam, occultè condo, clanculum repono. Item dissimulo, celo. Xen. anab. l. 10. Exponitur etiam, taceo, reticeo; seu subticeo. apud Æschin. contra Timarch.

Ὑπόκρυψις, q. d. suboccultatio.

Ὑπόκρυφα, latenter, clàm. Pind.

ΚΡΥ'ΣΤΑΛΛΟΣ, ου, ὁ, glacies, gelu. (☞ Dictus, ut quidam tradunt, à κρύος, et στέλλομαι pro συστέλλομαι. ut sit, τὸ ὑπὸ τοῦ κρύους συσταλλόμενον ὕδωρ, aqua quæ frigore in glaciem concrevit.) Odyss. ξ'. αὐτὰρ ὕπερθε χιὼν γένετ' ἠΰτε πάχνη, Καὶ σακέεσσι περιτρέφετο κρύσταλλος. Il. χ'. Ἢ χιόνι ψυχρῇ, ἢ ἐξ ὕδατος κρυστάλλῳ. Thuc. lib. 3. Κρύσταλλός τε γὰρ ἐπεπήγει. Sic et apud Plutarch. et Luc. Item crystallus lapis. Dion. de situ orb. τέμνεις κρυστάλλου καθαρὸν λίθον. Ibidem, ἔνθα δὲ κρύσταλλον, ἰδ' ἠερόεσσαν ἴασπιν. Invenitur et fœm. gen. in Epigr. et unico λ scriptum.

Κρυσταλλοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, crystalli speciem præ se ferens. Item glacialis.

Κρυσταλλόω, ῶ, in crystallum verto, seu glaciem conglacio, gelu concretum reddo: unde, κρυσταλλωθέντα, gelu concreta, apud Phil.

Κρυστάλλινος, ου, ὁ, crystallinus, crystalli puritatem et pelluciditatem habens.

Κρυσταλλίζω, crystalli pelluciditatem seu splendorem imitor. Apoc. cap. 21.

Ἀκρύσταλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, (comp.) glacie carens, non glaciatus.

ΚΡΩ'ΒΥΛΟΣ, ου, ὁ, Hesychio et Suidæ villus puerorum; cincinni puerorum, intortique crines. Hesychio est etiam nodus capillorum à fronte in verticem reductorum. Thuc. lib. 1. χρυσῶν τεττίγων ἐνέρσει κρωβύλον ἀναδούμενοι τῶν ἐν τῇ κεφαλῇ τριχῶν. Et Xenoph. εἶχον δὲ κράνη σκύτινα, κρωβύλον ἔχοντα κατὰ μέσον ἐγγυτάτω τιαροειδῆ. Scribitur et paroxytonως κρώβυλος, apud Suid. schol. Aristoph. [Vesp. 1259.] et Eust.

Κρωβυλώδης, similis τῷ κρωβύλῳ. Lucian. in Lexiph. πλεκέντα ἐξ ἰνίων, κρωβυλώδη τὸν πλόκον.

ΚΡΩ'ΖΩ, crocito. (☞ A κρώζω, ut κλώζω à κλάζω.) Propriè dicitur de corvis, teste Poll. Tribuitur etiam cornicibus: ut apud Hesiod. in Erg. Μή τοι ἐφεζομένη κρώξῃ λακέρυζα κορώνη. Dicitur etiam impropriè de avibus malè canentibus et fere crocitantibus: ut apud Luc. κρώζουσιν οἱ κύκνοι πάνυ ἄμουσον καὶ ἀσθενές. Item metaphoricè, sicut et Lat. cornicor, et garrio. Aristoph. in Pluto. Σὺ μὲν οἶδ' ὃ κρώζεις, ὡς ἐμοῦ τι κεκλοφότος. Sic apud Suid. τοῦτο μὲν, ὦ γραῖα, σαυτῇ κρώζεις.

Κρωγμὸς, οῦ, ὁ, crocitatio: vox corvi crocitantis, vel cornicis cornicantis: apud schol. Theocr.

ΚΡΩ'ΜΑΞ, acervus lapidum, Hesych. Scribitur et κλῶμαξ, per λ, apud Eustath.

Κρωμακώδης, vel κλωμακώδης, præceps, abruptus, præruptus. Il. β'. Ἰθώμην κλωμακόεσσαν.

Κρωμακωτοὶ τόποι, appellati fuerunt loca petrosa et ascensu difficilia, apud Paphlagones, teste Eust.

ΚΡΩ'ΠΙΟΝ, ου, τὸ, falx: apud Pherecydem comicum, teste Poll. Scribitur et κρώπιον, apud Hesych.

ΚΡΩΣΣΟ'Σ, οῦ, ὁ, hydria, urceus, vas aquarium seu balneatorium. Theocr. idyll. 13. Ἦτοι ὁ κοῦρος ἐπεῖχε ποτῷ πολυχανδέα κρωσσὸν Βάψαι ἐπειγόμενος. Inter vasa balneatoria legitur apud Plut. in Alex. ☞ Eust. annotat, denominatum παρὰ τὸ κρῶ, quod, per syncopen ex κερῶ factum, significat τὸ σταλάζω καὶ ἐκχέω.

ΚΤΑ'ΟΜΑΙ, ῶμαι, F. ήσομαι, acquiro, comparo. † τὶ ἀπό τινος, acquirere, eripere quid ab aliquo. Xen. Pæd. 1. 6. 11. φιλίαν παρά τινος. l. 3. p. 67. d. τὶ ἀπό τινος (sc. χρήματος) comparare aliquid ex aliquâ re. l. 3. p. 76. e. νίκην, victoriam adipisci. 6. p. 159. c.† Dem. Olynth. 2. πολὺ γὰρ ῥᾷον, ἔχοντας φυλάττειν, ἢ κτήσασθαι πάντα, πέφυκε. Sic, κτᾶσθαι ἵππους, apud Xenophontem. Et, τιμὴν αὑτῷ καὶ γένει δόξαν κτώμενος, apud Platonem. Et, εὔνοιαν κτήσασθαι, benevolentiam comparare, apud Isocr. ad Philip. Et, κτᾶσθαι ἔχθραν, apud Thuc. suscipere inimicitias. Et, κτᾶσθαι συμφοράς, apud Plat. accersere sibi calamitatem.

Præterit. κέκτημαι, acquisivi, comparavi, vel habeo seu possideo. Xen. Pæd. 8. λαβὼν ταῦτα πάντα, κέκτησο, καὶ χρῶ, ὅπως βούλει, αὐτοῖς. † τῶν δι' ἑαυτῶν κτησαμένων, sc. ἀρχάς, qui per se ipsos acquisiverunt imperium. Xen. Pæd. 1. 1. 4. φίλων. l. 5. p. 124. c.† Hinc, κεκτημένος, possessor, dominus: ut et, traditur, Eurip. in Iphig. κεκτημένη, domina. Interdum simpliciter, habeo: ut apud Lysiam, τέχνῃ δὲ κέκτημαι βραχεῖα δυναμένῃ ὠφελεῖν. † Xen. Pæd. 1. 1. 3.† Pro κέκτημαι dicitur etiam ἔκτημαι, apud Hom. et Herodot. Aor. 1. ἐκτήθην, passivè aliquando usurpatur: ut, ἃ ἐκτήθη, apud Thuc. quæ comparata sunt, quæ parta sunt. (Eurip. Med. 218. 490. 1049. Phœniss. 512. Soph. Tr. 478. Œdip. Tyr. 1513. Æschyl. Suppl. 341.) † Κτέομαι, med. pr. sibi acquirere, comparare. V. Kusterus de verbo medio p. 12.†

Κτῆμα, ατος, τὸ, quod aliquis acquisivit, quod aliquis acquisitum possidet, possessio: sic dicitur virtus esse κτῆμα ἀναφαίρετον. † Xen. Pæd. 1. 5. 12.† Κτήματα, τὰ, bona, facultates, opes, quæcunque quis possidet: ut Il. γ'. et Od. ξ'. et alibi passim. ¶ Item κτῆμα, prædium. Herodian. εἰς τὰ πορρωτάτω τῆς πόλεως κτήματα ἀποδράσαντες. (παλαιὸν οἴκων κτῆμα. O vetus Ancilla. Eurip. Med. 49. Soph. Œdip. Tyr. 557.)

Κτηματικὸς, οῦ, ὁ, qui multa possidet, dives, opulentus. Plut. in Solone.

Κτημάτιον, (diminut.) q. d. possessiuncula: apud Alciphr. pro prædiolo.

Κτηματίτης, idem quod κτηματικός. apud Lycurg. teste Suid.

Κτῆσις, εως, ἡ, possessio, ipse possidendi actus: aut etiam, acquisitio. † Xen. Pæd. 1. 3. 14. φίλων, amicorum acquisitio. p. 236. a.† Thuc. τὴν κτῆσιν χρημάτων ποιούμενοι. Item res quæ possidentur, seu facultates: ut Od. ξ'. καὶ κτῆσιν ὄπασσεν. Sic apud Aristot. polit. 2. ἰσάζειν, et ὁμαλίζειν τὰς κτήσεις τῶν πολιτῶν. † Hes. Th. 606.†

Κτήσιος, quæstor, fortunator: ut, κτήσιος Ζεὺς, apud Isæum. Et κτήσιος Mercurius, quæstorius, quòd lucripetis propitius putaretur. (Æsch. Ag. 1047. Suppl. 454 bis. Soph. Tr. 703.)

Κτησίδιον, q. d. possessiuncula.

Κτητὸς, οῦ, ὁ, q. d. acquisibilis, i. qui acquiri potest, qui comparari potest. Isocrat. δόξα μὲν χρήματα κτητά. Item acquisitus, vel quæsitus. Plat. de leg. l. 8. Exponitur etiam, emptus, et emptitius. Ut Hesiod. in Erg. γυναῖκα κτητὴν appellat, quam alii ἀργυρώνητον.

Κτήτωρ, ορος, ὁ, possessor, dominus. Luc. in Act. 4.

Κτητικὸς, acquirendi peritus, seu comparandi. Isocr. in Panath. Ex κτητικὴ τέχνη, vel κτητικὴ, sub. τέχνη, acquirendi ars, seu disciplina, ars quæstuaria. Aristot.

Κτητικὰ ὀνόματα, nomina possessiva.

Κτέανον, ου, τὸ, apud poetas idem quod κτῆμα. (Æschyl. S. c. Th. 733. 909. Ag. 1585. Ch. 943.)

Κτέαρ, idem. Unde Dat. κτεάτεσσι, pro κτέασιν, et κτέασιν, apud Hom. ut Od. ξ'. Τίς γάρ σε πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσιν; Sic Il ψ'. et ἰ.

(Κτεάτειρα. Æsch. Ag. 363.) ‡ in possessionem tradens. Blomf.‡

Κτεατίζω, acquiro, aut possideo. Od. β'. πολλὰ κτεατίσσας, cui amplæ facultates fuerint, qui multa bona possederit.

Κτεατίζομαι, idem: ut apud Theocr. idyll. 17. κτεατίζεται αὐτός, acquirit ipse.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀνακτάομαι, recupero, recipio, reparo: ut, ἀνακτήσασθαι τὴν ἀρχήν, Aristot. ¶ Item refocillo, recreo. Galen. therap. 10. τήν τε δύναμιν τοῦ σώματος ἀνακτώμενος, καὶ τὸν αὐχμὸν ἐκτείνων. Sic et apud eundem, ad Glauc. ¶ Item demereor, mihi concilio, amicum mihi facio. Xen. Pæd. 3. ὥστε παντάπασιν ὁ Κῦρος ἀνεκτήσατο τὸν Ἀστυάγην. Sic et apud eundem, l. 5. et 7. † et 1. 3. 8. et l. 2. p. 47. a.† (Æsch. Ch. 235.)

Ἀνάκτησις, εως, ἡ, recuperatio. Item refocillatio, recreatio. Item conciliatio gratiæ. [Herodian. lib. 6. § 15.]

Ἀνακτητικὸς, οῦ, ὁ, recuperatorius, vim habens recuperandi sive reparandi. Item recreatorius, refocillatorius. Diosc.

Decomp. Ἐπανακτᾶσθαι, recuperare, reparare.

Ἀποκτάομαι, q. d. possessionem amitto rei alicujus: alieno, a dominio meo amitto, emancipo. Democr. πλοῦτος μὲν γὰρ μὴ κτηθεὶς τρύχει, κτηθεὶς δὲ βασανίζει ταῖς φροντίσιν, ἀποκτηθεὶς δὲ ταῖς λύπαις. Chrysost. οὐδεὶς ἐπιθυμεῖ τῶν τοῦ πλούτου. πῶς γὰρ ὁ τὰ αὐτοῦ ἀποκτώμενος καὶ ἄλλοις;

Ἐγκτάομαι, q. d. intus acquiro, vel intus possideo.

Ἔγκτημα, et ἔγκτησις, exp. possessio, acquisitio. [Demosth. Orat. de Halonneso. καὶ τὰ μὲν ὑμέτερα, εἶναι ἐγκτήματά φασιν ὡς ἐν ἀλλοτρίᾳ (sc. χώρᾳ) τὰ δὲ αὑτῶν, κτήματα ὡς ἐν οἰκείᾳ. Xenoph. Hist. Græc. lib. 5. cap. 2. § 19. Εἰ μέν τι συγκλεισθήσονται ταῖς τε ἐπιγαμίαις καὶ ἐγκτήσεσι παρ' ἀλλήλοις, ὡς ἐψηφισμένοι εἰσί, &c.]

Ἔγκτητος, acquisitus, comparatus, possessus. Levit. c. 21.

Ἐπικτάομαι, insuper acquiro, ultrà acquiro seu comparo. Plato.

Ἐπίκτησις, accessio acquisitionis, seu accessio ad possessiones.

Ἐπίκτητος, insuper acquisitus. Plato de leg. Item ascititius, adventitius. Philost. in ep. et Alex. Aphr. τὰ ἐπίκτητα, res externæ, bona non φυσικά, apud Plat. de leg. 11.

Προσεπικτᾶσθαι, (decomp.) insuper acquirere. Aristot. rhet. 1.

Κατακτάομαι, idem quod κτάομαι, acquiro: ut, πρῶτος κατακτήσατο. Soph. Et apud eundem, εἰ μὴ τοῦ κατακτήσῃ τινά.

Κατάκτησις, acquisitio. Polyb.

Decomp. Συγκατακτάομαι, simul acquiro, simul in potestatem redigo. Strabo lib. 6. [Demosth. de Cor. pag. 61. 5. Ed. Oxon.]

Παρακτάομαι, insuper acquiro et ascisco. [Herodot. Hist. lib. 4. τοῖσι δὲ παρακτωμένοισι ξεινικοὺς νόμους τοιαῦτα ἐπιτίμια διδοῦσι.] Item, propè possideo. Theophyl. instit. l. 2.

Προσκτάομαι, idem quod ἐπικτάομαι. Isocr. in Evag. χώραν πολλὴν προσεκτήσατο. Sic et apud Herodian. lib. 3. † Xen. Pæd. 1. 5. 8. et l. 4. p. 99. b.†

Συγκτάομαι, simul cum alio acquiro, socius sum in acquirendo. Aristot. polit. 5.

Composita sine præpositione: ac primùm ex præterito formata.

Ἀκτήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, qui nihil possidet, pauper, inops. Plut. in Sol. (Theoc. ις'. 33.)

Ἀκτημοσύνη, ἡ, inopia. [Pol. lib. 3. § 3.]

Ἀκτησία, ἡ, possessionis seu possessionum penuria, inopia. idem cum ἀκτημοσύνη.

Ἄκτητος, qui acquiri non potest, vel qui acquisitus non est, seu non possessus.

Ἀξιόκτητος, † ὁ, ἡ,† dignus qui quæratur et possideatur, digno pretio quæsitus, vel quærendus justo pretio. Xen. Pæd. 5. Theodor. in Eccles. hist.

Δορίκτητος, hasta partus, quem hasta acquisitum quis possidet, apud Plut. de fort. Alex. 1. et Apoll. Pro quo et δορύκτητος, apud Eurip. in Hecuba. et δουρίκτητος.

Δύσκτητος, ægrè parabilis, comparatu difficilis. Polyb.

Εὐκτήμων, bene instructus possessionibus, dives. [Pind. Nem. Od. ι. 134. ἀταλὸν ἀμφέπων θυμὸν, τράφεν εὐκτήμονα ζαθέας ἀγυιάς. Schol. τὸν θεῖον καὶ πλούσιον εἶδεν, &c.]

Ἰδιόκτητον, dicitur quod privato jure princeps possidet.

Λυρόκτητος, q. d. lyra acquisitus, in Epigr.

Πολύκτητος, exp. multa possidens, locuples, dives. [Eurip. Androm. 768. πολυκτήτων τι δόμων μέτοχος.]

Πολυκτήμων, idem. [Hom. Iliad. ε. 612. ὅς ῥ' ἐνὶ Παισῷ Ναῖε πολυκτήμων, &c. Schol. Πολλὰ κτήματα ἔχων. Soph. Antig. 853. ὦ πόλεως πολυκτήμονες ἄνδρες. Eurip. Ion. 581. Ἀλλ' εὐγενής τε, καὶ πολυκτήμων βίου.]

Πολυκτημοσύνη, multorum possessio, divitiæ.

Φιλοκτήμων, possessionum amans seu cupidus, avidus multa possidendi, avarus. Eustath.

Φιλοκτησία, possessionum cupiditas, avaritia.

Composita ex κτέανα.

Ἀκτέανος, pauper, inops, nulla habens κτέανα. Hesych.

Βαθυκτέανος, profundas possidens opes, i. magnas, ideoque prædives, in Epigr.

Ἐρικτέανος, valdè dives. Oppian. lib. 1. de Venat.

Εὐκτέανος, dives, in Epigr. (Æsch. Pers. 899.)

Ἐχεκτέανος, idem, apud Rhian.

Πολυκτέανος, multarum possessionum dominus. Triphyod. in Trojæ excidio. [Callim. Hym. in Apoll. 34. πολύχρυσος γὰρ Ἀπόλλων, Καί τε πολυκτέανος. Pind. Olymp. Od. x. 44. ἰδὲ πατρίδα πολυκτέανον ὑπὸ στερεῷ πυρὶ, &c.]

Φιλοκτέανος, idem quod φιλοκτήμων. Il. ά.

‡ *Composita ex κτέας.* ‡

[Κατακτεατίζω. Apoll. Rhod. Arg. 3. 136.] ‡ obtineo.‡

ΚΤΕΙ'ΝΩ, (F. κτενῶ, P. ἔκτακα. Aor. 2. ἔκτανον, et per apocopen apud poëtas ἔκταν, tum in prima persona sing. tum in tertia plur. unde et ἔκτα pro ἔκτανε.) interficio, occido. Il. ί. Ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει. Plut. de capienda util. ex inimicis; ὥσπερ γὰρ ὁ τὸν Θετταλὸν Προμηθέα κτείνας ἀκουσίως. (Eurip. Med. 483. Soph. Œdip. Tyr. 833. Æsch. Ag. 1238.)

Κτείνομαι, interficior: et Il. ί. κτείνεσθαι λαοὺς ὑπ' Ἀχαιῶν.

Κτῆμι, (quod non est in usu,) format fut. κτήσω, p. ἔκτηκα, pass. ἔκτημαι, ἐκτάθην, unde particip. κτάμενος: ut Il. ά. τὸν μὲν ἀλευάμενος, τὸν δὲ κτάμενον παρ' ὄχεσφι. (Ἔκτας, ab inusit. κτῆμι. Eurip. Med. 1400. Κτάμενον. Æsch. Ch. 804.)

Κτάντης, ου, ὁ, et Doricè κτάντας, interfector, occisor. Theocr. in ara.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀποκτείνω, idem quod κτείνω, interficio, occido. (Eurip. Med. 487. 1301. Æsch. Ag. 1239.) Il. λ'. Αἰὲν ἀποκτείνων ἕπετ' Ἀτρείδης πολλῶν. Dicitur etiam, ἀποκτείνειν φαρμάκοις, veneno interficere, vel de medio tollere. Athen. l. 13. Dicuntur etiam judices ἀποκτείνειν, i. morte mulctare, vel capite damnare, ut apud Plat. in Apologia, οὐ δήπου τούτου γε ἕνεκα εἰ ἐμὲ ἀποκτενεῖτε. Cic. interpr. nec ob eam rem capite damnarer. Præt. perf. ἀπέκτονα: unde particip. ἀπεκτονὼς, apud Aristot. Item ἀπέκτογκα, (inserto γ.) unde ἀπεκτόγκασι, Regum l. 2. c. 4. Præt. medium ἀπέκτονα, occidi, apud Plut. in Agesilao.

Ἀποκτείνομαι, interficior, interimor. unde aor. 1. ἀπεκτάνθη, et perf. inf. ἀπεκτάνθαι, et particip. præt. ἀπεκταμμένος, (per duplex μ.) interfectus. ex Basil.

† Προσαποκτείνω, simul occidere. Xen. Pæd. l. 5. p. 126. c.†

Ἀποκτέννω, interficio, ut, ὁ ἀποκτέννων κύνα: apud Græcos Bibliorum interpretes.

Ἀποκτίνω, (cum ι,) pro eodem, apud Basilium.

Ἀποκτιννύω, etiam reperitur. Unde apud Xenoph. Hellen. 4. τὸν ἀποκτιννύντα ἐν ἱερῷ. Hellen. 5. ἐλεηλάτουν τε, καὶ ἄνδρας ἀπεκτίννυσαν. Dicitur etiam ἀποκτίννυμι, unde ἀποκτιννύντας, apud Plat. de rep. l. 2.

Ἀποκτονέω, ῶ, F. ήσω, idem. Plato in Apolog. ὡς Σωκράτην ἀποκτονήσοντες, ἄνδρα σοφόν. Et part. ἀπεκτονηκὼς, apud Plut. in Timol.

Decomp. Ἀνταποκτείνω, vicissim occido, contrà interficio. Eurip. in Oreste. [Aristoph. Acharn. 325. Ἀνταποκτενεῖ γὰρ ὑμῶν τῶν φίλων τοὺς φιλτάτους. Æschyl. Choëph. 119. Ἁπλῶς τι φράζειν, ὅστις ἀνταποκτενεῖ. 272. Herodot. Hist. lib. 7. § 136. κείνους μὲν γὰρ συγχέαι τὰ πάντων ἀνθρώπων νόμιμα, ἀποκτείναντας κήρυκας· αὐτὸς δὲ, τὰ κείνοισι ἐπιπλήσσει, ταῦτα οὐ ποιήσειν, οὐδ' ἀνταποκτείνας ἐκείνους, ἀπολύσειν Λακεδαιμονίους τῆς αἰτίης. Demost. Orat. adv. Aristocrat. καὶ τοὶ τὸν ἀποκτείναντα Χαρίδημον, ὅπως ἂν ἄρα τοῦτο γένηται, ἐὰν ἀνταποκτείνωσί τινες, λαβόντες ἐκδότον, &c.]

[Αὐτοκτονέω. Soph. Antig. 55. τρίτον τ' ἀδελφὼ δύο μίαν καθ' ἡμέραν Αὐτοκτονοῦντε τὼ ταλαιπώρω, &c.]

Κατακτείνω, idem est quod simplex κτείνω: unde, κατέκτανε, κατέκτα, interfecit; κατέκτανον, et κατέκταν, interfeci, et interfecerunt. Apud Xen. † et κατακτενῶ. Pæd. l. 4. p. 112. d.† Et Il. ῡ. Ὡς ἔτι τὸν Ἐρευθαλίωνα κατέκταν. Et Il. β. Αὐτίκα πατρὸς ἑοῖο φίλον μήτρωα κατέκτα. Dicunt etiam, κάκτανε, pro κατέκτανε. Ut apud Hesiod. in Asp. † 453.† Κακτάμεναι μεμαὼς, pro κατακτάμεναι, occidere. (Æsch. S. c. Th. 969. unde κατακτὰς 973. Ag. 1622. Eum. 463. Eurip. Med. 795. id. Phœniss. 372. 719. Soph. Œdip. Tyr. 846. 863.)

Συγκατακτείνω, (decomp.) unà cum alio interficio: unde aor. 2. συγκατέκτανον, apud Eurip. in Oreste. [1089.] At συγκατακτὰς, apud Soph. in Ajace, à συγκατάκτημι.

Περικτείνω, occido circumcirca. Il. ψ. πολλοὶ δὲ περικτείνοντο καὶ ἄλλοι, occidebantur circa ipsum.

Composita sine præpositione: ac primùm ex secunda persona præteriti passivi.

Ἀνδροκτασία, ἡ, idem quod ἀνδροκτονία. Hom. Il. ἱ. ἡ. λ'. ψ'. † Hesiod. Theog. 228.† (Æsch. S. c. Th. 699.)

Βουκτασία, boum cædes, seu mactatio. [Apoll. Rhod. Arg. 4. 1724. Αἰὲν ἐν Ἀλλήλοισι βουκτασίης ἱέρεσιν.]

Συοκτασία, suium mactatio, seu cædes, in Epigr.

Composita ex præt. med. ἔκτονα.

Ἀδελφοκτόνος, ου, ὁ καὶ ἡ, fratricida. Herodot. lib. 1. [Pro quo Herodotus in Hist. lib. 3. § 65. habet ἀδελφεοκτόνος.]

Ἀδελφοκτονία, ἡ, fratricidium, cædes fratris. Greg. Naz.

Ἀδελφοκτονέω, ῶ, fratrem occido.

Ἀλληλοκτονεῖν, mutuò se interficere, mutuis vulneribus perire. Hippocr. in epist. ad Damagetum.

Ἀνδροκτόνος, homicida. Plat.

Ἀνδροκτονία, homicidium.

[Ἀνδροκτονέω. Æschyl. Eumen. 605. Ἀνδροκτονοῦσα πατέρ' ἐμὸν κατέκτανεν. Schol.]

Ἀνθρωποκτόνος, homicida. Eurip. [Cycl. 127. Τί φῄς; βορᾷ χαίρουσιν ἀνθρωποκτόνῳ;]

Ἀνθρωποκτονέω, ῶ, hominem vel homines interficio, homines jugulo. Greg. Naz.

(Ἀντικτόνοις ποιναῖς. Æsch. Eum. 466.)

Αὐτοκτόνος, qui se ipsum interfecit, qui sibi manus attulit. Eurip. (Med. 1256. V. Æschyl. S. c. Th. 687. 810.)

(Αὐτοκτόνως. Æsch. Ag. 1644.) [Sept. c. Theb. 740. ἐπειδὰν αὐτοκτόνως αὐτοδάϊκτοι θάνωσι.——τίς ἂν καθαρμοὺς πόροι, &c. Schol B. ἀλληλοφόνως.]

Βρεφοκτονία, infanticidium.

Βροτοκτόνος, mortalium interfector.

(Βροτοκτονοῦντες. Æsch. Eum. 424.)

Ἐλαφοκτόνος, cervos occidens. Dianæ epith. apud Euripid. in Iphig. Taur. [1112.]

(Ζωοκτόνος. Philostr. l. 2. c. 14.)

Θηλύκτονος, à muliere interfectus. Æschyl. [Prometh. 859. Πελασγία δὲ δέξεται θηλυκτόνῳ Ἄρει δαμέντων, νυκτιφρουρήτῳ θράσει. Schol. B. αἱ Δαναΐδες γὰρ αὐτοὺς ἀνεῖλον ἐν νυκτί.]

Ἰποκτόνος, qui vermiculos vitium oculos infestantes occidit. Eust.

Κυνοκτόνος, canicida.

Κυνοκτόνον, q. d. canum necatorium: ita dictum aconitum, quòd canes ipsum edentes necet. Nic. in Alexiph.

Κυριοκτόνος, domini interfector: apud Theodoret. in hist. Eccl.

Κυριοκτονία, domini cædes, ibidem.

Λῃστοκτόνος, prædonum interfector. Epigr. l. 2.

Λιμοκτόνος, fame enecans, famem mortiferam afferens.

Λιμοκτονία, ἡ, q. d. cædes quæ fit per famem. Apud Plat. pro summa et exitiali inedia à medico imperata. Apud Aphr. probl. l. 1. exp. summa fames seu esuritio.

Λιμοκτονέω, ῶ, fame neco, fame conficio. Gal. [Hippocr. de Rat. Vict. λιμοκτονίην. Inediam imperato. 385. F. 597. 10. ἐμέτοισι χρῆσθαι——καὶ αὖθις λιμοκτονέεσθαι. Summam abstinentiam adhibeat. 1238. D. Vide Fœs. Œconom. pag. 234.]

Decomp. Προλιμοκτονέω, ῶ, prius fame neco. Aristot. l. 8. hist. an.

Λυκοκτόνος, luporum interfector. Sed peculiariter est Apollinis epith. cui etiam immolabantur lupi. Unde, λυκοκτόνος θεὸς, pro Apolline. Soph. † El. v. 6.†

Λυκοκτόνον, dictum fuit aconitum, quòd lupos, qui ipsum fortè devoraverint, interficiat.

Λυκοκτονέω, ῶ, lupum seu lupos interficio: de qua re lata lex erat, ut docet schol. Aristoph. in aves, itidemque Eust.

Μητροκτόνος, matricida, qui matrem occidit. Eurip. in Oreste. (Æsch. Eum. 102. 281.)

Μητροκτονέω, ῶ, matrem occido. Aristot. eth. 3. c. 1. (Æsch. Eum. 202.)

Μητροκτονία, matris cædes. Plut.

Μυοκτόνος, mures occidens.

Μυοκτόνον, dicitur aconitum, quoniam odore mures procul et è longinquo necat. Nic. in Ther. et in Alexiph.

Νεόκτονος, recens interfectus. Pind. Nem. [Od. ς. 51. τὸ μὲν, Ἀμφ' Ἀχιλλεῖ νεοκτόνῳ, &c.]

Νηπιοκτόνος, infanticida, infantum interfector. Sapient. 12.

Ξενοκτόνος, hospitum occisor seu interfector. Æschin. in Ctesiph.

Ξενοκτονία, hospitum occisio. Plut.

Ξενοκτονέω, ῶ, hospites occido. Eurip. in Hecuba. [1247. Τάχ' ἂν παρ' ὑμῖν ῥᾴδιον ξενοκτονεῖν, Ἡμῖν δὲ, &c.]

Ξιφοκτόνος, qui ense interficit. Soph. in Ajace. (χεῖρας ξιφοκτόνους. 10.)

Ξιφόκτονος, (proparoxyt.) qui gladio peremptus est, gladio necatus.

Ξιφοκτονέω, ῶ, gladio perimo, ense neco. Suid.

(Οἰνοκτόνος. Æsch. Ag. 572.)

Παιδοκτόνος, q. d. puericida, puerorum interfector seu interfectrix: vel liberorum interfector, qualis dicitur fuisse Medea. (Eurip. Herc. Fur. 835. παιδοκτόνοις φρενῶν ταραγμοῖς, καὶ ποδῶν σκιρτήματα, Ἔλαυνε, &c. 1380. ὑμᾶς ἔχεις Παιδοκτόνους σούς. Soph. Antig. 1312. λύεσθαι δὲ σοὶ κακὰς πράξεις ἐφυμνήσασα τῷ παιδοκτόνῳ.)

Παιδοκτονία, q. d. puericidium, puerorum seu liberorum cædes.

[Παιδοκτονέω. Eurip. Herc. Fur. 1279. Τὸ λοίσθιον δὲ τόδ' ἔτλην τάλας φόνον, Παιδοκτονήσας, &c.]

Παρθενοκτόνος, virginis aut virginum occisor.

Παρθενοκτονία, virginis aut virginum occisio, item immolatio.

Πατροκτόνος, parricida, patris interfector, vel interfectrix. Plutarch. in apophth. (Soph. Œdip. Tyr. 1318. Æschyl. Ch. 1028.)

Πατρόκτονος, (passivè) à patre interfectus.

Πατροκτονία, parricidium.

[Πατροκτονέω. Æschyl. Χοηφ. 909. Πατροκτονοῦσα γὰρ ξυνοικήσεις ἐμοί;]

Πολυκτόνος, qui multos interficit. Eurip. in Heraclid. [218. Orest. 1142. Ἑλένης λεγομένης τῆς πολυκτόνου φονεύς. Helen. 199. Δι' ἐμὲ τὰν πολυκτόνον, &c. 242. Ἁ δὲ δόλιος, ἁ πολυκτόνος Κύπρις, &c.] (Æsch. Ag. 469. 472.)

(Πρωτοκτόνος. Æsch. Eum. 720.)

Συοκτονία, suis cædes, Dionys. de situ orb.

[Συοκτόνος. Callim. Hym. in Dian. 216. συοκτόνον. Vide Illustr. Spanhem. Observ. in loc.]

Ταυροκτόνος, tauri interfector.

Ταυρόκτονος, à tauro occisus.

Ταυροκτονέω, tauros occido. Æschyl. [S. c. Th. 282.] (Soph. Tr. 773.)

Τεκνοκτόνος, liberorum interfector, seu interfectrix: ut Medea.

Τεκνοκτονία, liberorum cædes seu occisio, parricidium.

Τιτανοκτόνος, Titanum interfector. Hom. in batrachom.

Τραγοκτόνος, hircos occidens. Eurip. in Bacch. [138.]

Τυραννοκτόνος, tyrannicida, tyranni occisor seu interfector. Phalar. in epist.

Τυραννοκτονέω, ῶ, tyrannum occido seu interficio, apud Hom.

Τυραννοκτονία, tyrannorum seu tyranni occisio aut cædes, tyrannicidium. Plut.

Φονοκτόνος, qui cæde interficit, seu per cædem.

Φονοκτονία, cædes.

Φονοκτονέω, ῶ, cædem perpetro, interficio. Num. 35.

(Χειροκτόνος. καθαρμοὺς ἤλασε χειροκτόνους. Æsch. Eum. 283.)

ΚΤΕΙ'Σ, ενὸς, ὁ, pecten. (Æsch. Ag. 1608.) (☞ Quasi ἐκτεὶς, παρὰ τὸ ἐκτείνειν τὰς ἐκπεπλεγμένας τρίχας.) In Epigr. καὶ κτένα κοσμοκόμον. Et Callim. οὐδ' ἄλλο ἐπὶ κτενὸς ἔστω ἴδηται. ¶ Item κτένες dicuntur quatuor illi dentes anteriores, alio nomine τομεῖς, διχαστῆρες, et γελασῖνοι dicti. ¶ Κτεὶς dicitur etiam pubes, quæ pecten Juvenali. ¶ Sunt et κτένες θαλάσσιοι, pectines marini, de quib. Aristot. hist. an. l. 4. et c. 6. et Athen. l. 3. Plinius pectunculos vocat.

Κτενώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, pectini similis: apud Athen. l. 2.

Κτένιον, ου, τὸ, pectunculus, parvus pecten: apud Suidam et Poll.

Κτενίζω, F. ίσω, pecto. Herodot.

Κτενίζομαι, pector, seu pecto me. Aristoph. Λούεσθε καὶ κτενίζεσθε πρὸς τὸν ἥλιον. Unde ἐκτενισμένος, apud Archilochum.

Κτενιστὸς, pexus, vel pectine concinnatus: apud Hesych.

Κτηδὼν, όνος, ἡ. Theophrastus κτηδόνας in arboribus vocat venarum cursus, seu lirras, quas venarum cursus facit: quæ intus in arbore id sunt quod foris οἱ ὄζοι. Plin. l. 16. cap. 38. κτηδόνας vocat pectines. Sunt κτηδόνες membranis etiam et tunicis in corpore humano: fibræ et filamenta vocantur. Hippocr. de corde, κτηδόνας ἐμβάλλουσιν ἐς τὴν στερεὴν καρδίην. Apud Eustath. scribitur etiam κτεδὼν per ε.

Composita.

Ἀκτένιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, impexus: apud Poll. ex Sophocle.

Διακτενισμένος, pexus: apud Poll.

Ἐπικτένιον, locus supra pubem. Galen. in Lex. Hippocr.

ΚΤΕ'ΡΕΑ, τὰ, exequiæ, inferiæ, justa. Odyss. β'. Σῆμά τέ οἱ χεῦαι, καὶ ἐπὶ κτέρεα κτερεΐξαι. ☞ Eustath. loco citato κτέρεα exp. κτήματα, ἤτοι κτήματα παλαιὰ, vel τὰ κτεαμένοις πρέποντα, derivans à κτάομαι, vel à κτέω.

Κτερείζω, exequias celebro, inferias fero, justa facio, funero, parento. Apollon. οἷον κτερέϊζον ἑταῖροι. Vide aliud exemplum in Κτέρεα.

Κτερίζω, idem quod κτερείζω, humo. Hesych.

† Κτερίσματα, τὰ, inferiæ. Soph. El. 436. ubi Schol. deducit ἀπὸ τοῦ χύσιν δέματα κάτω τῆς ἔρας i. e. γῆς.† [933. τοῦ γὰρ δοκεῖς ταῦτ' ἐν τὰ πολλὰ πατρὸς πρὸς τάφῳ κτερίσματα; Eurip. Troad. 1249. Εἰ πλουσίων τις τεύξεται κτερισμάτων. Helen. 1407. φέροντες ἐνάλια κτερίσματα. Suppl. 309.]

Κτεριστὴς, [illegible], libitinarius. Ulpian. in pand. de institoria actione.

Composita.

Ἀκτερέϊστος, infuneratus, cui parentatum non est, cui latæ non fuerunt inferiæ. Item insepultus; in Epigr.

Ἀκτέριστος, idem: ἄταφος. Hesych. [Soph. Antig. 1082. ἔχεις δὲ τῶν κάτωθεν ἐνθάδ' αὖ θεῶν Ἄμοιρον, ἀκτέριστον, ἀνόσιον νέκυν. Schol. ἄταφον. 1221. ἀκτέριστον ἀμφὶ πατρὶ [illegible]. Schol. τὴν κακοτέριστον τῆς Ἀντιγόνης νέκυν. ἢ τὸ μὴ δεξάμενον ἐντάφια.]

Ἀντικτερείζω, vicissim funero seu sepelio, seu contrà funero.

[Ἐγκτερεΐζω. Apoll. Rhod. Arg. 1. 1059. Τρὶς περὶ χαλκείοις σὺν τεύχεσι δινηθέντες Τύμβῳ ἐγκτερέϊξαν, &c. Schol. Κτερεΐξαι, τὸ τύμβον ποιῆσαι, καὶ τὰ ἐπὶ τῷ τύμβῳ τελέσαι. Ἔθαψαν γὰρ, τάφῳ αὐτὸν ἐνθέντες.]

Συγκτερεΐζω, unà parento vel justa facio. Apoll. Arg. 2.

ΚΤΗ'ΝΟΣ, εος, τὸ, jumentum, pecus. (Æsch. Ag. 132.) (☞ Dictum ἀπὸ τῆς κτήσεως, quod veterum præcipuæ divitiæ in pecorum possessione fuerint: vel à κτείνω, interficio, ut κτῆνος dicatur propriè de illo quadrupedum genere quæ mactari et immolari solent.) Xenoph. Pæd. 8. ἅπας δέ τις οἷον φάτνην ἐμποιησάμενος τοῖς κτήνεσιν. Herodot. lib. 8. ὁ δὲ συμφορήσας πάντα κτήνεα καὶ ἐχόμενα ἐν μέσῳ τάξας.

Κτηνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, q. d. jumentarius, aut pecuarius, seu pecualis, i. ad jumentum pertinens, aut pecudum: seu, jumento similis, vel pecudi. Item belluinus, brutus, stolidus: apud Greg.

Κτηνωδία, ἡ, stoliditas pecuaria et bestialis.

Κτηνηδὸν, jumentorum more, pecudum more. [Herodot. Hist. lib. 4. μίξιν δὲ ἐπίκοινον τῶν γυναικῶν ποιεῦνται, οὔτε συνοικέοντες, κτηνηδόν τε μισγόμενοι.]

Κτηνόομαι, οῦμαι, unde compos. ἀποκτηνοῦμαι, in jumentorum seu pecudum naturam degenero, in pecuinam naturam degenero: apud Greg. in l. de homine.

ΚΤΙ'ΖΩ, F. ίσω, condo, creo, fabricor: sæpe in Novo Test. ¶ Item pro οἰκίζω. Ut apud Herodot. κτίζειν χώρην, et, κτίζειν νῆσον, urbibus conditis habitatam reddere: seu, oppida et urbes pagosque condere. In epist. Phalarid. κτίζειν τέχνην, artem instituere. [condo. Æsch. Pers. 288. Eum. 17. Suppl. 644. V. Eurip. Phœniss. 639. perpetro. Soph. Tr. 915.)

Κτίζομαι, condor, creor, ædificor, struor. Thucyd. lib. 1. τὸ χωρίον τὸ κτιζόμενον, locus qui ædificabatur, vicus. Particip. præt. pass. ἐκτισμένος, pro quo dicunt poëtæ κτίμενος, conditus. Item habitatus: unde apud Hom. ἐϋκτίμενον πτολίεθρον. quod et conjunctim scribitur, εὐκτίμενον. † Sic Hesiod. Asp. 81.† [Eurip. Phœniss. 641. Æschyl. Ch. 348.]

Κτίσμα, τὸ, opus conditum seu creatum: seu opus, structura, ædificium. Jacobi c. 1.

Κτίσις, εως, ἡ, creatio, fabricatio: ut, κτίσις τοῦ κόσμου, Rom. c. 1. Accipitur et pro κτίσμα, res condita, res creata: seu creatura, ibidem. Galat. c. ult.

Κτιστὴς, οῦ, ὁ, creator, conditor.

Κτίστωρ, ορος, ὁ, idem: apud Athen. l. 9. [Eurip. Ion. 74. κτίστορ' Ἀσιάδος χθονὸς, Ὄνομα κεκλῆσθαι θήσεται καθ' Ἑλλάδα. Aristoph. Av. 927. ὦ πάτερ κτίστορ Αἴτνας, &c.]

Κτιστὸς, οῦ, ὁ, conditus, creatus.

Κτιστὺς, ύος, ἡ, idem quod κτίσις. apud Eust. ex Herodoto.

Κτίτης, ου, ὁ, idem quod κτιστὴς, et ex eo factum exempto σ, et retracto accentu. Apud Eurip. in Oreste, Ἰναχίου τ' Ἄργους κτίται, exp. habitatores, incolæ.

Composita: ex primitivo κτίζω, condo: cum præpositione.

Ἀνακτίζω, reædifico, instauro: vel denuò creo, reformo. Greg.

Ἐγκτίζω, condo in, seu intus: ut cùm aliquis regioni alicui dicitur ἐγκτίζειν πόλιν. [Herodot. Hist. lib. 5. cap. 23. Ὦ βασιλεῦ, κοῖόν τι χρῆμα ἐποίησας, ἀνδρὶ Ἕλληνι δεινῷ τε καὶ σοφῷ δοὺς ἐγκτίσασθαι πόλιν ἐν Θρηΐκῃ;]

Ἐπικτίζω, superædifico, superstruo, vel insuper ædifico.

Μετακτίζω, aliter condo, seu formo.

Προσκτίζω, insuper condo. Strabo, lib. 10.

Συγκτίζω, simul condo, simul creo. Ecclesiast. c. 1. [Herodot. Hist. lib. 4. ὁ δὲ Πυθίη σφι ἔχρησε, συγκτίζοντα Βάττῳ Κυρήνην τὴν Λιβύης ἄμεινον πρήξειν.]

Composita ex κτιστὸς, sine præpositione.

Ἄκτιστος, ὁ καὶ ἡ, non creatus, non conditus. Dicitur et ἄκτιτος, pro inædificatus, apud Hom.

Αὐτόκτιστος, per se conditus, sua sponte structus. Soph. Pro eodem dicitur et αὐτόκτιτος, apud Æschyl. [Pr. 299.]

Ἐΰκτιτος, bene structus, eleganter conditus. Il. β'.

Θεόκτιστος, à Deo conditus, à Deo creatus. [Pind. Pyth. Od. Δ. 363. [illegible] καὶ θεόκτιστον λίθων βωμοῦ θέναρ. Vide Not. A natura factum, non arte humana elaboratum.]

Νεόκτιστος, recens conditus. Thuc. l. 3.

Ὀρεόκτιστος, ὁ καὶ ἡ, in monte constructus. Oppian. 4. Halieut.

[[illegible]. Herodot. Hist. lib. 5. [illegible] τοῦτο τοῦ φόβου.]

Φιλοκτίστης, ου, ὁ, qui libenter ædificat.

Φιλόκτιστος, idem. Nonn.

Composita ex κτίζω, i. οἰκίζω.

Ἀγακτίμενος, valde habitatus. Pind. [Pyth. 5. 106. ἐν ἄστει στείχομεν Κυράνας ἀγακτιμέναν πόλιν, &c. Vide Steph. Appendicem, col. 1305. a. Porro pro passivi præteriti participio ἐκτισμένος poetæ dicunt κτίμενος, teste Hesychio (pag. 565. col. 1.) &c. Vide Hom. Iliad. B. 501. (al. 8.) ἐϋκτίμενον πτολίεθρον.]

Ἀμφικτίονες, idem qui Homero περικτίονες, i. οἱ περιοικοῦντες, qui circumcirca habitant. schol. Thuc.

Ὀρεκτίτης, in montibus habitans, monticola: unde apud Pind. συὸς ὀρεκτίτα, quod exp. ἀγρίου.

Περικτίονες, dicuntur idem qui ἀμφικτίονες, hoc est, οἱ περίοικοι, circumvicini. Hom.

Περικτίται, idem. Hom.

ΚΤΙ'ΛΟΣ, ου, ὁ, aries, dux gregis. (☞ Quasi κίλος, à verbo κίω, quod est πορεύομαι. seu, ut Homeri scholiastes vult, quasi ἀκτίλος, ἀπὸ τοῦ ἄγειν τὰ θρέμματα, quòd præeat et ducat cæteras pecudes.) Il. γ'. Αὐτὸς δὲ, κτίλος ὥς, ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν. Iliad. ν'. Λαοὶ ἕπονθ', ὡσεί τε μετὰ κτίλον ἕσπετο μῆλα. Volunt dici etiam de quocunque alio cicure et mansueto animali. Est et ἡγεμὼν, ductor. ¶ Ab Hesychio adjectivè quoque exponitur, πρᾶος, τιθασσὸς, mansuetus, cicur. Ut apud Pind. in Pyth. ἱερὰ κτίλον Ἀφροδίτας, pro σύντροφον καὶ οἰκεῖον. Et apud Hesiodum, χρὴ δέ τε πατρὶ κτίλον ἔμμεναι. Quinetiam Nicand. in Ther. ἀκτίλα dixisse, pro ἥμερα καὶ τιθασσὰ, vel λιπαρὰ, vult scholiast.

Κτιλόω, ῶ, cicuro, mansuefacio, delinio, demulceo. Herodot. lib. 4. καὶ αὐτοὶ ἐκτιλώσαντο τὰς λοιπὰς τῶν Ἀμαζόνων. Inde particip. pass. ἐκτιλωμένος, apud Pausaniam, qui cuipiam familiaris factus est.

ΚΥ'ΑΘΟΣ, ου, ὁ, cyathus: genus vasis potorii. † Xen. Pæd. 1. 3. 8. genus minoris poculi.† (☞ Dictus à verbo χέω, quod sig. fundere, mutatione aspiratæ in tenuem.) Athen. l. 4. μετὰ τὸ δεῖπνον οὐ πλεῖον ἔπινον δύο κυάθων. ¶ Item cyathus: liquoris et rei aridæ communis mensura, apud Romanos ligulas sive cochlearia quatuor continens: apud Atticos autem mensura capiens conchas duas, sive μύστρα quatuor, sive χήμας quinque, sive sescunciam. Gal. l. 2. τῶν κατὰ τόπους, cap. 5.

Κυαθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, similis cyatho. Apud Athen. l. 11.

Κυάθιον, ου, τὸ, parvus cyathus: apud Poll.

Κυάθιον, vel κυάθειον, etiam reperitur pro κύαθος, apud Nicand. in Ther.

Κυαθίσκος τῆς μήλης, dicitur chirurgici specilli pars altera concava, in parvi cyathi modum, qua aliquid vel extrahi, vel infundi potest. Cel. et Scribon. Larg. vocant specillum aversum.

Κυαθὶς, ίδος, ἡ. Athen. lib. 11. dicit esse vas simile κοτύλῃ, apud Sophron.

Κυαθίζω, cyathis ludo, seu cyathis indulgeo, poto. apud Athen. l. 11. et apud Polyb. l. 8. Vide et Plut. in Marcello.

ΚΥ'ΑΜΟΣ, ου, ὁ, faba, seu fabulum. Iliad. ν'. κύαμοι μελανόχροες ἢ ἐρέβινθοι. Plato polit. 2. καὶ τραγήματά που παραθήσομεν αὐτοῖς τῶν τε σύκων, καὶ ἐρεβίνθων, καὶ κυάμων. Apud Eustath. κύαμος ἄγριος, faba sylvatica. Apud medicos sæpe pro mensura rei alicujus mensurabilis capaci, quæ et κύαμον et κυάθιον vocata fuit, qua liquores metiuntur: ut apud Aëtium, ὁ δὲ τις κοχλιάριον σὺν μελικράτῳ κυάμους γ'. καὶ ἐπιρροφείτω ὕδατος θερμοῦ κυάθους β'. Sic apud Galenum lib. ad Pamphil. ¶ Quoniam verò antiquitùs fabis sortiebantur, hinc fit ut sæpe pro ipso calculo accipiatur: ut apud Herodot. in Erato, ἐν γὰρ ἐνδέκατος ψηφοφόρος ὁ τῷ κυάμῳ λαχών. Et, βουλὴ ἡ ἀπὸ κυάμου, sive οἱ ἀπὸ τοῦ κυάμου βουλευταί, senatus qui fabis legebatur, sive senatores qui faba in cadum missa sortitò creabantur. Thuc. lib. 8. Item pro sorte, i. eo ipso quod sorte obvenit: ut apud Soph. in Meleagro, quum dicit, κύαμον πατρός. ¶ Apud Hippocratem verò lib. 1. τῶν γυναικείων, per κύαμον καρπὸν Dioscorides intelligit ὑοσκύαμον: nonnulli verò τοῦ Αἰγυπτίου. ¶ Κύαμοι dicuntur etiam testiculi, quòd sint εἰς τὸ κύειν ἱκανοὶ καὶ αἴτιοι τοῦ κύειν. Vide Gell. lib. 4. cap. 11. ¶ Κύαμος in papilla dicitur, quum in pubescentibus aliquantum crescit et tumidior fit. Eustath. et Poll. ¶ Κύαμοι Asiatica lingua dicebantur (Galeno teste) aselli, animalcula sub hydriis nascentia, à fabæ similitudine. ☞ Eustathius dictum vult παρὰ τὸ κύειν ἅμα.

Κυάμινος, ου, ὁ, fabaginus: ut, κυάμινον ἄλευρον, fabagina farina. Et, ἔτνος κυάμινον. Eustath. et Athen. l. 9.

Κυαμίας λίθος, cyamea gemma. Plin.

Κυαμιαῖος, ου, τὸ, fabalis, seu qui fabali magnitudine est. Luc. in Hermot.

Κυαμὼν, ῶνος, ὁ, locus fabis consitus, fabetum, apud Theophr. hist. pl. l. 4. c. 10.

Κυαμεύω, fabis eligo, vel faba suffragium fero. Suidas.

Κυαμεύομαι, sortior, vel fabis sortior, κληροῦμαι, ut Demosth. scholiastes exponit in oratione contra Timocratem.

Κυαμευτὸς, οῦ, ὁ, faba electus, sorte electus, ut, κυαμευτὸς κυβερνήτης. Xenoph. apomn. l. 1. Apud Plut. de puer. educ. κυαμευταὶ ψηφοφορίαι, suffragia quæ faba ferebantur.

Κυαμευτὴς, οῦ, ὁ, qui fabis eligit. Exponitur et sortilegus.

Κυαμίζω, catulio: dicitur de puella quæ ætate jam maturior, virum appetere incipit. Aristoph.

Κυάμιον, ου, τὸ, fabula, i. parva faba.

Πύαμος, ου, ὁ, idem quod κύαμος, faba. Poll. et Eust.

Πύανον, ου, τὸ, idem. Quidam tamen exp. legumen.

Πυάνος, ου, ὁ, fabaginus, vel qui ex leguminibus est: apud Athen. lib. 14.

Ὑοσκύαμος, ου, ὁ, (comp.) faba porcina, faba suilla: herba quædam ex eo nominata, quòd ejus pastu resolvantur et convellantur apri, ut prodit Ælianus. vide Dioscor. lib. 4. cap. 69. et lib. 6. cap. 15.

Ὑοσκυάμινος, ex hyoscyamo confectus: ut, ὑοσκυάμινον ἔλαιον, apud Diosc. l. 1. c. 43.

Ὑοσκυαμάω, sive ὑοσκυαμίζω, insanio more eorum qui hyoscyamum gustarunt. Suid. ex Pherecr. ὑοσκυαμᾷς ὦ γέρον, deliras, senex.

ΚΥ'ΑΝΟΣ, ου, sive Κυανὸς, οῦ, color cæruleus. Od. 6. περὶ δὲ θώρηξ κυάνεος, cærulei coloris lorica, vel nigri coloris, ut Eustathio placet. ¶ Est etiam lapis sive succus in metallis concretus, cærulei coloris: de quo Diosc. lib. 5. c. 106. ¶ Item floris nomen: Plin. lib. 21. cap. 12. ¶ Item aqua marina, quæ et cærulei coloris est, Hesych. ¶ Item avis quædam, Hesych. ¶ Exponitur etiam adjectivè: unde κυανώτατος, apud Suid. pro μελανώτατος. † Diaconus ad Hes. Asp. v. 7. deducit a κῦμα, ut sit dictum ejecto μ, pro κύμανος.†

Κυάνεος, et κυανοῦς, (exempto ε, ut tradit Eust.) cyaneum referens, cæruleus, cyaneus. Il. λ'. Κυάνεοι δράκοντες. Et, κυανέη νεφέλη, apud eundem poëtam, cærulea nubes. Et, θάλαττα κυανῆ, apud Aristot. probl. 37. segm. 26. Et, κυανοῦν χρῶμα, apud Plat. in Timæo, color cæruleus, mixtus, ex splendido et albo, plurima nigredine addita. Aliquando dicitur de colore cæruleo nigricante, i. mixto ex cæruleo et atro. unde exponitur etiam, niger, ater: item fuscus. ut Od. σ'. κυάνεαι ὀφρύες. Et apud Hesiod. in Erg. † 527. V. ibi Græv.† κυανέων ἀνδρῶν, fusci seu nigri-

Item cyaneus, i. qui ex cyano lapide est: Iliad. λ'. Item, κυάνεαι συμπληγάδες, sive συνδρομάδες, insulæ quædam Ponti. Strab. l. 7. Eurip. in Med. (Σ. V. Æschyl. Pers. 81. sc. κυάνεον ὄμμασι λεύσσων. Il. γ'. 281. Theoc. ζ'. 49. Philostr. l. 3. c. 5.)

Κυανίζω, cyaneum imitor, cyani colorem refero, cyaneo seu cæruleo colore sum: Areth. et Diosc.

Κυανῶπις, ιδος, ἡ, in cyaneum vergens. Hippocr. in l. περὶ ὄψιος.

Κυανόω, cæruleum colorem induco.

Κυάνωσις, ἡ, inductio cærulei coloris. Plut.

ΚΥ'ΑΡ. Hesychio est foramen acus: et foramen manubrii in mola trusatili. Hippocrates de victu in morbis acutis, ἐσωθεὶς τὸ ῥάμμα τῇ βελόνῃ τῇ τὸ κύαρ ἐχούσῃ, κατὰ τὸ ὀξὺ τῆς ἄνω τάσιος τοῦ βλεφάρου ἐς τὸ κάτω διαπερήσας. Idem l. 2. de morb. ῥάβδον λαβὼν κασσιτερίνην λεπτὴν ἐν τῷ ἑτέρῳ κύαρ ἔχουσαν. Poll. κύαρ vocari scribit etiam interius auris foramen.

ΚΥΒΕΡΝΑ'Ω, ῶ, F. ήσω, guberno: propriè navem rego, seu navis cursum dirigo. † Sic Xen. Pæd. 1. 6. 6.† (☞ Παρὰ τὸ τὰ κύματα ὁρμᾶν, καὶ πρὸς αὐτὰ ἰθύνειν τὴν ναῦν, τροπῇ τοῦ μ εἰς β.) Od. γ'. Νῆα κυβερνῆσαι. Aristot. rhet. 2. εἴ τις τῶν πλωτήρων, ὅν τινα δεῖ κυβερνᾶν, κληρώσειεν, ὡς δέον, τὸν λαχόντα, ἀλλὰ μὴ τὸν ἐπιστάμενον. Item metaph. guberno, rego. Herodian. lib. 7. ἱππικῆς ἄμοιροι, ὡς καὶ χαλινῶν ἄνευ ῥάβδῳ τὸν δρόμον τῶν ἵππων κυβερνᾶν, ut equorum cursum virga tantùm moderentur.

Κυβερνάομαι, gubernor. Item activè pro κυβερνάω, apud Aristot. probl. segm. 24. † Xen. Pæd. 1. 1. 5.†

[Κυβερνητικόν. Plat. Sisyph. ὁ στρατηγητικὸν ἢ κυβερνητικὸν ἔπειτ᾽ αὐτῷ μὴ ἐπισταμένῳ μήτε στρατηγεῖν μήτε κυβερνᾶν;]

Κυβέρνησις, εως, ἡ, gubernatio. Plat. polit. 6. Plat. symp. sept. sap.

Κυβερνήσια, τὰ, dies festi, de quibus Plut. in Theseo.

Κυβερνήτης, ου, ὁ, gubernator. Hom. Plat. Plut. Xenoph. [Soph. Œdip. Tyr. 943.]

Κυβερνητικός, οῦ, ὁ, ad gubernatorem pertinens, qui gubernatoris est. Κυβερνητικὴ, sub. τέχνη, ars gubernandi, seu peritia navem gubernandi et ejus cursum dirigendi, Plat. in Gorgia. Dicitur etiam κυβερνητικός, qui gubernandæ navis peritus est, qui navis cursum probè dirigere novit. Plat. polit. 6. Et, κυβερνητικὸν ἔργον apud Plut. in Solone, munus gubernandi.

Κυβερνητὴρ, ῆρος, ὁ, (poët.) idem quod κυβερνήτης. Od. θ'. Et fœm. gen. κυβερνήτειρα gubernatrix. in Epigr.

Κυβερνητήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad gubernandum aptus: vel idem quod κυβερνητικός.

Κύβερνος, ου, ὁ, idem quod κυβερνήτης. Greg. Naz.

Composita.

Ἀκυβέρνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, gubernatore carens, rectoris egens: apud Plutarch.

Ἀρχικυβερνήτης, qui præest navi, navis præfectus, nauclerus. Strabo lib. 15.

Διακυβερνάω, ῶ, guberno, rego. [Plat. de Leg. lib. 4.]

Συγκυβερνάω, idem quod κυβερνάω. Laërt.

Πρωρακυβερνᾷν τῆς νεὼς, Poll. dicitur de proreta, ut qui proram, anteriorem navis partem, regat: sicut contrà, ἐπικυβερνᾷν τῆς νεὼς, qui, in puppi sedens, eam gubernat.

ΚΥ'ΒΗ, ης, ἡ, Etymologo est κεφαλὴ, caput, derivanti à κύπτω.

Κυβιστάω, ῶ, in caput me dejicio, in caput salto. Xenoph. in symp. μανθάνουσα κυβιστᾶν εἰς τὰς μαχαίρας. Sic Athen. l. 4. γυναῖκες εἰς ξίφη κυβιστῶσαι. Utitur et Hom. Iliad. π'. et φ'. (Philostr. l. 2. c. 28.)

Κυβίστημα, τὸ, et κυβίστησις, εως, saltus in caput, seu saltatio in caput: ut quum aliquis se præcipitem in caput devolvit: apud Luc. et Plutarch.

Κυβιστὴρ, ῆρος, ὁ, saltator ejusmodi qui se in caput dejicit. Il. π'. Item adjectivè pro præcipiti, apud Nonn. (Κυβιστητής. Eurip. Phœniss. 1111.)

Κύβδα, inclinato capite. Utitur hoc vocabulo Aristoph. in eq.

Κυβδάζειν, in caput dejici. Item evertere.

Κύβηβος, exp. ὁ κατακύφας, apud Etym. et Eust.

Κυβήβη, dicta est mater deorum Cybele, utpote quæ τοῖς μαινομένοις causa sit ἐνθουσιασμοῦ. Etym.

Ἐκκυβιστάω, (comp.) præceps in caput desilio. Xen. in symp. [de Cyri Exp. lib. 4. cap. 1. § 3. Μετὰ τοῦτο Μόσυς εἰσῆλθεν,—καὶ τότε μὲν—τότε δὲ ἐδινεῖτο καὶ ἐξεκυβίστα, ἔχων τὰς πέλτας. Eurip. Suppl. 691. Σπασθέντας κόμην, Εἰς κρᾶτα πρὸς γῆν ἐκκυβιστῶντας βίᾳ, &c.]

ΚΥ'ΒΗΛΙΣ, securis, bipennis. apud Athen. l. 4.

Κυβηλίσαι, securi percutere. Hesych. et Suid.

Κυβηλιστὴς, improbus, maleficus. Hesych. et Suid.

ΚΥ'ΒΟΣ, ου, ὁ, tessera: quiddam undique quadratum, quo in alveolo luditur. Eustathius exp. εἶδος ἑξάπλευρος. Plutarch. in Artox. τῶν κύβων κειμένων καλῶς. Frequens est, ἀναρρίπτειν τὸν κύβον, tesseram jacere seu mittere, aleam jacere: quod metaphoricè plerumque accipitur pro periclitari: apud Plutarch. et alios. (ἔργον δ᾽ ἐν κύβοις Ἄρης κρινεῖ. Sch. ex. ἐν τοῖς τοῦ Ἄρεως κύβοις κρίνει αὐτοὺς ὁ πόλεμος. Æsch. S. c. Th. 420. Aristoph. R. 1447.) ¶ Aliquando dicitur de ipso lusu tesserarum. Plutarch. in probl. Rom. ἐν στρατοῖς καὶ κύβοις τὰ πολλὰ διημερεύειν. Athen. lib. 6. τοὺς διαβάλλοντας τὰς οὐσίας εἰς μέθας καὶ κύβους. ¶ Item unio tesseræ insculpta, vel punctum in tessera: apud Eust. ex Eurip. et Plat. de leg. Item cavum illud ἰσχίου, quod utrinque visitur: Athen. lib. 9. ¶ Κύβοι dicuntur etiam panes quidam quadrati. Athen. lib. 3. Κύβος, est etiam vocabulum geometricum. Lat. cubus. Aristot. de mundo, ὥσπερ ἂν εἴ τις ἐμοῦ ῥίψειε σφαῖραν, καὶ κύβον, καὶ κῶνον, καὶ κύλινδρον. Sic et Plat. in Erot. ¶ In numeris etiam κύβος dicitur, quum omne latus ejusdem numeri æqualiter in sese solvitur: sicut [illegible] quem ter terna ducuntur, atque idem ipse numerus triplicatur. vide Gell. l. 1. cap. 20. Sic utitur Plut. in probl. Rom. ¶ Κύβοι à quibusdam vocantur etiam spinæ vertebræ, ac præsertim colli. Poll. l. 2. ☞ Sunt autem qui κύβον dictum velint παρὰ τὸ κυκλόθεν βάσιν ἔχειν. Apollodorus verò apud Suidam ἀπὸ τῆς κυφότητος. Eustathius à κύπτω, ut κύβος sit quasi ὁ κάτω κάρα κατὰ τὰς ἐπιπιπτούσας γωνίας ἐν τῷ κατακυλίεσθαι, ἀνακύπτοντος τοῦ ἄνω αὐτοῦ. quod Etymon verisimilius et simplicius videtur.

Κυβικός, οῦ, ὁ, cubicus. Ut, κυβικὸν σχῆμα, Plat. in Tim. Et, κυβικὸς ἀριθμός, Aristot. in Probl.

Κυβικῶς, cubicè, hoc est, in modum cubi, more cubi. Plut. de orac. Pyth.

Κυβίζω, cubum facio, in cubum formo. Plut. de solert. anim.

Κυβεύω, alea ludo seu lusito, tesseris lusito. Plutarch. de aud. poëmat. et in Artox. Item subeo aleam, periclitor, seu periculum adeo: Polyb. apud Suid.

Κυβευτής, οῦ, ὁ, aleator, qui alea ludit seu tesseris. Aristot. eth. 4. c. 1. et Xen. Hellen. 6.

Κυβευτικός, οῦ, ὁ, aleatorius, ad aleatorem pertinens. Item tesserarum lusus peritus, peritus aleator, qui prosperè aleam jacere novit. Plat. lib. 2. de rep.

Κύβος, Hesychio idem quod κυβευτής.

Κυβευτήριον, ου, τὸ, consessus aleatorius, locus ubi alea luditur, locus tesserarum lusui dicatus. Plut.

Κυβεία, ἡ, lusus aleæ, lusus tesserarum, ipsa actio ludendi alea seu tesseris. Aristot. rhet. 1. 1. Item alea. Xenoph. Athen. In epist. ad Ephes. c. 4. ἐν τῇ κυβείᾳ τῶν ἀνθρώπων, in alea hominum, i. incertis casibus, quibus jactantur homines.

Κυβεῖον, ου, τὸ, locus ubi alea luditur. Æschin.

Κύβιον, ου, τὸ, pelamis in frusta quadrata in modum cubi concisa. Athen. l. 3. Suidas κυβίας exp. ramis digitalibus, i. digiti crassitudinem æquantibus.

Composita.

Διακυβεύω, alea ludo, idem quod κυβεύω. Plut. in Artox. Item metaph. aleam adeo. Plut. in præc. sanit.

Δυσκυβεῖν, infelicem esse in ludo tesserario, infelici successu ludere tesseris. Poll. l. 9.

Ἐκκυβεύω, jacio aleam: seu jacta alea periclitor: seu aleæ me committo. Polyb.

Εὐκυβεῖν, feliciter et prospero successu ludere tesseris. Polyb. l. 9.

Κατακυβεύω, in alea consumo et dissipo. Lys. contra Alcib.

Κατακυβεύεσθαι, in alea consumi et dissipari. Item, in ludo aleæ superari et everti. Eust.

Συγκυβεύω, alea colludo, alea seu tesseris ludo cum aliquo. Plutarch. in Artox.

Συγκυβευτής, collusor in aleæ ludo. Æschin. [Orat. in Timarch. μαθητεύσας γάρ ποτε καὶ αὐτὸς, καὶ τῶν συγκυβευτῶν ὄντας, &c.]

Φιλόκυβος, aleæ studiosus, qui tesseris ludere amat. [Aristoph. Vesp. 75.]

ΚΥ'ΒΙΤΟΝ, ου, τὸ, cubitum, Poll. l. 2. κερκίδες. Hippocrati est τὸ ὀλέκρανον, os cubiti, quod et ἀγκὼν dicitur: nodus brachii, apud Dioscor. ut scribit Gal. Frequentiùs dicitur de nodo sive tubere quod in junctura brachii extat, quo aliquem pellimus, et cui innitimur. Ruf. Eph. de appellation. corp. hum. ☞ Etymol. deducit παρὰ τὸ κύψαι.

Κυβιτίζω, cubito pello. Ruf. Ephes. ex Epicharmo.

Κύβολον, idem quod κύβιτον, Poll. Hipp.

ΚΥΓΧΝΙ'Σ, ίδος, ἡ, crater magnus, apud Hippocr. ut annotat Galen. index.

ΚΥ'ΓΧΡΑΜΟΣ, ου, ὁ, cynchramus: dux coturnicum, apud Aristot. hist. an. lib. 8. c. 12.

ΚΥΔΟΙΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, turba, tumultus, Il. σ'. Ἐν δ᾽ Ἔρις, ἐν δὲ Κυδοιμὸς ὁμίλεον. Il. λ'. Ἔκ τ᾽ ἀνδροκτασίης, ἔκ θ᾽ αἵματος, ἔκ τε κυδοιμοῦ. (Theoc. κβ'. 72.) Athen. lib. 5. τοιούτου δὴ κυδοιμοῦ καὶ φόβου καταλαβόντος τοὺς Ἀθηναίους. ☞ Volunt derivari παρὰ τὸ κῦδος δεῖματα, seu αἵματα.

Κυδοιμέω, ῶ, turbas excipio, tumultuor. Hom. Il. λ'. Τὼ δ᾽ ἀν᾽ ὅμιλον ἰόντε κυδοίμεον.

Κυδοιδοπᾶν, exp. turbare, miscere, tumultuari, apud Aristoph. in Nub. κ᾽ οὐκ ἄγειν τὰς ἡμέρας Οὐδὲν ὀρθῶς, ἀλλ᾽ ἄνω τε καὶ κάτω κυδοιδοπᾶν. vide schol.

Ἐγρεκύδοιμος, dicitur Minerva bellicum tumultum excitans: apud Hom. et Hesiodum. † Theog. 925.†

ΚΥ'ΔΟΣ, εος, τὸ, gloria, decus. Il. ζ'. ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ. Iliad. κ'. Ὦ Νέστορ Νηληϊάδη μέγα κῦδος Ἀχαιῶν. ☞ Eust. derivat à κύω significante φιλῶ. Etymologus autem à κλέος. ¶ Κύδος, ου, ὁ, convitium, probrum. Hesych. Suid. Eust. (Æsch. Pers. 455.)

Derivata à κῦδος, gloria.

Κυδήεις, εντος, ὁ, gloriosus, in Epigr.

Κύδιμος, ου, ὁ, idem. Hesiod. in Theog. † 938.†

Κυδάλιμος, ου, ὁ, idem. Iliad. ζ'. Odyss. ξ et φ'. † Hes. Asp. 74.†

Κυδίων, gloriosior, honorificentior. † Hes. Th. 518.† (Aristoph. R. 1301.) Et κύδιστος, ου, ὁ, gloriosissimus, gloria et decore eminentissimus. Il. ά. β'. ά. (Κύδιστος. Æsch. Suppl. 14.)

Κυδαίνω, gloriosum reddo, decoro, illustro. Odyss. π'. Ῥεῖα δὲ θεοῖσι, τοὶ οὐρανὸν εὐρὺν ἔχουσιν, Ἠμὲν κυδῆναι θνητὸν βροτὸν, ἠδὲ κακῶσαι. Plutarch. in Coriol. Ῥώμη μάλιστα τῆς ἀρετῆς τὸ περὶ τὰς πολεμικὰς καὶ στρατιωτικὰς ἐκύδαινε πράξεις. Item gloriosè nomino, glorioso nomine orno, laudo, celebro, extollo. Il. φ'. κύδηνε δὲ ποδώκεα Πηλείωνα. Sic et Il. ε'.

Κυδιάω, glorior, gloriosè me effero et jactito. Il. φ'. Οἱ μὲν χαίροντες, οἱ δὲ μέγα κυδιόωντες. Sic et Iliad. β'. et ζ'. Et cum dat. apud Hesiod. in Asp. † 27.†

Κυδρὸς, οῦ, ὁ, gloriosus, gloria et decore præstans, decorus, egregius: idem quod κύδιμος. Od. λ'. Xen. de re eq.

Κυδρόω, ῶ, gloriosum reddo, clarum reddo, gloria et decore illustro.

Κυδρόομαι, glorior, gloriosè me effero.

Κυδνὸς, gloriosus, inclytus, celebris. Hesiod. in Theog. Διὸς κυδνὴ παράκοιτις.

Composita.

Ἐγκυδὲς, τὸ, magna gloria præditum, clarum. Hesych.

Ἐπικυδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, gloriosus. Isocr. in Paneg. Polyb. l. 1.

Ἐπικυδέστερος, honoratior, existimatior: apud Suid. Item uberior, majore fiducia præditus. Polyb. l. 3. 5. et 16.

Ἐπικυδεστέρως, gloriosiùs, honoratiùs, meliore fortuna et successu. Polyb.

Ἐρικυδὴς, † ὁ, ἡ,† admodum gloriosus et celebris, præclarus. Iliad. γ'. Οὔ τοι ἀπόβλητ᾽ ἐστὶ θεῶν ἐρικυδέα δῶρα. Sic et alibi sæpè apud Homer. et cæteros Poëtas. † Hes. Th. 988.†

Περικυδὴς, gloriosus, venerandus.

Ὑπερκύδας, αντος, ὁ, gloriâ supereminens, summa gloria insignis. Hesiod. in Theog. † 518.† Τίκτε δ᾽ ὑπερκύδαντα Μενοίτιον.

Ὑπερκυδὴς, inclytus, præclarus. Nicand. in ther.

Φιλοκυδὴς, amans gloriæ, gloriæ studiosus. Hom. hym. in Merc.

Ὠμοκυδιάω, ῶ, latis humeris glorior, effero me ob humerorum latitudinem et robur. Hesych.

Derivata à κῦδος, i. convitium.

Κυδάζω, convitior, maledicta et probra ingero. Epicharm. apud schol. Soph. Ἄνασσε, μὴ κύδαζέ μοι τὸν πρεσβύτερον ἀδελφόν.

Κυδάζομαι, convitiis incessor, maledicta mihi ingeruntur. Sophocl. in Ajace. Κυδάζεται τοῖς πᾶσιν Ἀργείοις ὑπαί. Item activè, pro κυδάζω. Apoll. Arg. 1. ὃ μάλα δή με κακῷ ἐκυδάσσαο μύθῳ.

Κυδάσσω, idem quod κυδάζω. Hesych.

Κυδάγχη, convitium, probrum. Hesych.

Κυδάγχω, convitiis et probris incesso. Hesych.

ΚΥΔΩ'ΝΙΟΣ μηλέα, vel κυδωνία μηλέα, cotonea malus. Κυδώνιον μῆλον, cotoneum malum. Gal. Diosc.

Κύδων, idem quod κυδώνιον. Nic. in Alexiph.

Κυδωνιάω, ῶ, mali cydonii modo me habeo, imitor et repræsento pomum cydonium. exp. Epigr.

Κυδωνεῖα σῦκα, ab Achæis vocari ficus hybernas, tradit Pamphil. apud Athen. l. 3.

Κυδωνίτης οἶνος, vinum ex malis cotoneis.

ΚΥ'ΙΞ, cyix: herba de genere bulborum, apud Theophr. hist. pl. l. 2. c. 8. et Plin. l. 13. c. 4.

ΚΥ'ΚΑΣ vocant Æthiopicum palmarum genus Theophr. hist. pl. l. 2. c. 8. et Plin. l. 13. c. 4.

ΚΥΚΑ'Ω, ῶ, F. ήσω, misceo, miscellam facio: propriè de liquoribus dicitur. Iliad. λ'. Ἐν τῷ ῥά σφι κύκησε γυνὴ [illegible] Aristoph. in Vesp. Ἅλμην κύκα τούτοισι, muriam misce istis. Et, κυκᾷ τὸν βόρβορον, apud eundem. Item generalius, misceo, confundo, perturbo: ut, τὸν βίον κυκήσω, apud Aristoph. in equit. exp. συνταράξω. (Æsch. Pr. 993.)

† Κυκάομαι. κλυδὼν ἐν μέσῳ κυκώμενος. Soph. El. 735.†

Κυκεία, ας, ἡ, et κύκημα, ατος, τὸ, miscella, permistio. Item confusio, perturbatio.

Κυκητὴς, οῦ, ὁ, perturbator.

Κυκήθρα, ας, ἡ, idem quod κυκεία.

Κύκηθρον, ου, τὸ, à miscendo dictum est rutrum, seu rudis, aut rudicula, apud Aristoph.

Κυκεὼν, ῶνος, ὁ, miscellanea potio. Apud Homer. legitur et κυκεῶ accus. per apocopen pro κυκεῶνα. Item κυκειῶ interjecto etiam ι. Il. λ'. Item κυκεὼν, pro potione à medico data: Plato de rep. lib. 3. ¶ Κυκεὼν metaphor. cinnus, miscella quarumvis rerum, commistio rerum diversarum: apud Lucian. Sic Synesius ἀλλ' αὖθις ἦν ἅπαντα κυκεὼν, omnia confusa et perturbata erant.

Κυρκανάω, ῶ, idem quod κυκάω, apud Hesych. et Suid.

Composita.

Ἀνακυκάω, ῶ, misceo, permisceo: idem quod κυκάω. Aristoph. in Pluto dicit Circes ἀνακυκῶσαν τὰ φάρμακα. [302. 309.]

Διακυκάω, idem. Exponitur, confundo, perturbo. [Demosth. de Corona. Τοὺς μὲν οὖν λόγους, οὓς οὗτος ἄνω καὶ κάτω διακυκῶν ἔλεγε περὶ τῶν παραγεγραμμένων νόμων, &c.]

Ἐγκυκάω, ῶ, q. d. misceo intrà, seu confundo intrò.

Συγκυκάω, ῶ, commisceo, permisceo. Aristoph. in Pluto, Ζεὺς βούλεται, Ἐς ταὐτὸ ὑμᾶς συγκυκήσας τρύβλιον, Ἐς τὸ βάραθρον ἐμβαλεῖν.

ΚΥ'ΚΛΟΣ, ου, ὁ, orbis, circus, circulus. Plato epist. 7. κύκλος ἐστὶ τὸ ἐκ τῶν ἐσχάτων ἐπὶ τὸ μέσον ἴσον ἀπέχον πάντη, quod ab extremis ad medium omni ex parte æqualiter distat. Arat. [illegible] γάλακτος κύκλος, lacteus orbis. Κύκλῳ φέρεσθαι, in orbem circumque ferri. Plut. de orac. Pyth. Et, κύκλῳ περιδινεῖν ἑαυτὸν, in orbem se circumagere, Æsch. contra Ctesiph. Et, περιθεῖν κύκλῳ, sive ἐν κύκλῳ, Aristoph. in Pluto. Oratio quoque et periodi suos habent κύκλους. Demetr. ἐνταῦθα τῆς περιόδου μὲν ὁ κύκλος ἐκλέγεται. Apud Dialecticos κύκλος dicitur circularis argumentatio, et quæ in se ipsam redit, idem proponens et concludens, licet aliis verbis. vide Aristot. prior. anal. lib. 2. c. 4. Item apud Hermogen. figura quædam orationis, quam itidem circulum appellant, quum periodus aut versus in idem verbum desinit, à quo incipit: ut apud Homerum, [illegible] ¶ Item circuitus, vel circus. Thucyd. lib. 3. ἐμπιπρᾶσι τὰς οἰκίας τὰς ἐν κύκλῳ τῆς ἀγορᾶς. Et. Il. σ'. ἱερῷ ἐνὶ κύκλῳ, in circuitu judicii sive fori. Et in nova comœdia, pro loco ubi vendebantur mancipia: sic dicto, quòd in orbem et coronam circumsteterint vendentes. Schol. Aristoph. dicit, fuisse circum quemdam Athenis, ubi carnes vendebantur, et inprimis pisces. ¶ Item corona hominum, seu hominum multitudo in orbem collecta. Euripid. in Androm. [illegible] Item, κύκλον ποιεῖν, aut τάττειν, aut περιστῆναι, orbem facere, in orbem colligere. Thucyd. l. 2. Xenoph. Pæd. 7. ¶ Est etiam circuitus et ambitus, quo civitas aliqua aut castra circumscripta sunt. Thucyd. l. 2. τοῦ τε γὰρ φαληρικοῦ τείχους στάδιοι ἦσαν πέντε καὶ τριάκοντα πρὸς τὸν κύκλον τοῦ ἄστεος. Xenoph. Hell. 2. μέγας ὁ κύκλος ὢν, πολλῆς φυλακῆς ἐδόκει δεῖσθαι. ¶ Item κύκλοι προσώπου, apud Hippocr. malæ: nam in malis orbicularis quædam rotunditas cernitur. Soph. in Œdipo, κύκλους vocat ipsos oculos: ἔπαισεν ἄρθρα τῶν αὐτοῦ κύκλων, suorum orbium. (Æsch. Pr. 504. Soph. Œdip. Tyr. 1294.) ¶ Κύκλοι dicuntur etiam rotarum orbes: ac interdum synecdochicè ipsæ rotæ. Odyss. ζ'. [illegible] ¶ Item κύκλοι, orbes, circuli: ut ii qui annulis similes sunt, sive lignei, sive ferrei. Poll. lib. 1. ¶ Item κύκλοι, orbes: de solidis corporibus, planis tamen, et orbicularibus: ut, κύκλος κηροῦ, κύκλος τυροῦ. Item orbes super quibus carnes in mensa conciduntur. Poll. lib. 7. ¶ Κύκλος dicitur etiam orbis sive tabula orbicularis et rotunda, quæ tripodi imponitur. Poll. l. 10. Per metaplasmum autem in plur. num. dicitur κύκλα pro κύκλοι, ut σταθμὰ et ζυγὰ, à σταθμὸς et ζυγός. ☞ A κυλίω derivari, testatur Eust. et Etym. nam quæ orbiculari rotunditate sunt, ea et plurimum volubilia esse solent.

Κυκλάζω, circumeo. Hesych.

Κυκλαίνω, roto, rotundo. apud eundem.

Κυκλάμινος, ου, ἡ, cyclaminus, nomen herbæ: de qua Diosc. lib. 2. cap. 149.

Κυκλὰς, άδος, ἡ, orbiculata, rotunda: κυκλάδες νῆσοι, apud Isocr. et Plutarch.

Κυκλέω, in orbem circumago, in orbem verto. Euripid. in Oreste. Ποῖ σὸν πόδ' ἐπὶ συννοίᾳ κυκλεῖς;

Κυκλόσε, instar circuli; item, circumcirca. Il. λ'.

Κυκλικὸς, οῦ, ὁ, orbiculatus, rotundus: ut, κυκλικὸν σχῆμα, apud Theophyl. Item circulator, circumforaneus, trivialis: unde κυκλικοὶ αὐλητοὶ, apud Lucian. de saltat.

Κύκλιος, idem quod κυκλικός. ut, κύκλιοι χοροὶ, apud Aristoph. in Nub. † 332.† (H. 369.) et Æschin. contra Ctesiph.

Κύκλα, in orbem. Eurip.

Κυκλίσκος, ου, ὁ, orbiculus. Item scalper excisorius, cavus ima sui parte, ad circuli figuram accedens.

Κυκλίσκιον, orbiculus. Diosc.

Κυκλόεις, εντος, idem quod κυκλικὸς suprà; ut, κυκλόεις θρόνος ἀγορᾶς, apud Soph. (Œdip. Tyr. 166.)

Κυκλόθεν, undique ex omnibus circuli partibus.

Κυκλόσε, in orbem, circulatim. Iliad. ρ'.

Κυκλόω, circulo, circulo includo. Plut. in symp. sept. Sap. ἀθρόοι πέριξ κυκλώσαντες. Item in orbem ago, circumago, in orbem torqueo. Athen. lib. 2. Ἰδὼ γὰρ ὡς τὸν ἀριστερὸν ἀγκῶνα ἐρείσαντα, καὶ τῇ δεξιᾷ κυκλώσαντα, ὀρθῶς ἀφεῖναι τὴν λάταγα. Sic κυκλοῦν τόξα, in Epigramm. (Βάσιν κυκλοῦντα. Soph. Aj. 19. κύκλον πρόσωπον. Eurip. Phœniss. 321.)

Κυκλόομαι, in orbem colligor, in orbem cogor: unde κυκλοῦσθαι, apud Xen. Pæd. 6. † p. 158. a.† Item activè, corona cingo, ambio: unde apud Nonn. χορὸν ἐκυκλώσαντο. (Æsch. S. c. Th. 123.) † Xen. Pæd. 6. p. 166. d.†

Κύκλωμα, τὸ, circumrotatio, rotæ circumactio: ut, κύκλωμ' Ἰξίονος, Eurip.

† Κύκλωσις, actio circumdandi, verbum militare. Xen. Pæd. p. 173. a.†

Κυκλωτὸς, idem quod κύκλιος. Æschyl. [S. c. Th. 546.]

Composita: ac primùm ex κύκλος et κύκλιος.

Ἀκύκλιος, indoctus, seu qui orbem disciplinarum non confecit. Hes.

Ἐγκύκλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, in orbem factus, in orbem rediens, circularis. Τὸ ἐγκύκλιον numeratur inter vestes muliebres à Poll. Sic Suid. et Aristophan. ῥίψ' ἐγκύκλιον τουτὶ λάβ' ἀπὸ τῆς κλινίδος. Sic et apud Pausan.

Ἐγκύκλιος, circularis, rotundus: idem quod κύκλιος. Et, ἐγκύκλιος παιδεία, idem quod ἐγκυκλοπαιδεία. Athen. l. 5. et 13. Item trivialis, vulgaris, vilis. Isocr. ad Nic. Plut. de aud. Aristot. pol. 1. et alibi. Item in orbem rediens, anniversarius, annuus. Suid.

Ἐμπεδόκυκλος χρόνος, tempus quod firmis jugibusque orbibus volvitur. Nonn.

Ἔγκυκλος, (sub. πλακοῦς,) quoddam placentæ genus, apud Athen. lib. 14.

Εὔκυκλος, pulchrè orbiculatus, benè rotundus. Il. ε'. et ζ'. Item bonos seu pulchros orbes habens. Od. ζ'. ‡ εὐκύκλου χορείας. Aristoph. Thesm. 977.‡ (Æsch. Pr. 709. S. c. Th. 596.)

Ἡμίκυκλος, ου, ὁ, semicirculus, hemicyclus.

Ἡμικύκλιος, semicircularis. Laërt.

Ἡμικύκλιον, ου, τὸ, hemicyclus. Procl. de sphæra.

Ἡμικύκλια vocantur etiam loca semicirculi figura ædificata. Plut. in Alcib.

Ἡμικυκλοειδὴς, semicircularis. Strabo.

Περίκυκλος, circularis. Merc. Trism.

Τετράκυκλος, quatuor circulis seu orbibus constans. Item qui est quatuor rotarum. Herodot. et Athen.

Ὑπόκυκλος, orbiculos seu orbes subtus habens: vel subtus rotundus, aut aliquantum rotundus et orbiculatus. Odyss. δ'.

Ὑπόκυκλον, ου, τὸ, orbis qui tripodi aut alii ejusmodi vasi supponitur. Poll. ex Hom.

Χρυσεόκυκλος, aureum habens circulum, ut, χρυσεόκυκλον φέγγος, Eurip. in Phœn. [181.]

Composita ex κυκλέω, et κυκλόω.

Ἀνακυκλέω, ῶ, circumcingo: vel simpl. cingo, circumdo. Item revolvo. Damasc. ἐπὶ καὶ μέχρις ἑπτὰ ὁ τῶν ἡμερῶν ἀριθμὸς στρεφόμενος, πάλιν ἀνακυκλεῖται.

Ἀνακύκλωσις, circumdatio. Herodian.

Ἀνακυκλέω, ῶ, revolvo, circumvolvo. Metaph. animo revolvo. Luc. οὐ μικρὸν οὐδὲ εὐκαταφρόνητον πρᾶγμα ἀνακυκλῶν. Item itero, repeto, quasi in orbem circumagendo.

Ἀνακυκλέομαι, οῦμαι, revolvor, circumvolvor. Plat. in Ant. Aristot. eth. 1.

Ἀνακύκλησις, revolutio, circumvolutio. Item revolutio, iteratio. [Plat. Polit. διὰ τὴν ἀνακύκλησιν εἴληχεν, ὅτι σμικροτάτην τῆς αὐτοῦ κινήσεως παράλλαξιν.]

Decomp. Ἐπανακυκλέω, ῶ, repeto, itero. Dionys. Areop. de eccles. hier. [Plat. de Rep. lib. 10. τὸν τρίτον δὲ, φορᾷ ἰέναι ὡς σφισὶ φαίνεσθαι ἐπανακυκλούμενον τὸν τέταρτον.]

[Ἐπανακύκλησις. Plat. Tim.]

Ἐπανακυκλόω, ῶ, revolvo vel repeto.

Ἐπανακύκλησις, revolutio. Plat. in Tim.

Συνανακυκλέω, simul revolvo. Unde pass. apud Plat. in Polit. συνανακυκλουμένης εἰς τἀναντία τῆς γενέσεως, in contrarium generatione revoluta.

Διακυκλέω, ῶ, voluto.

Ἐγκυκλόω, circo includo. Item circumago.

Ἐγκυκλέω, ῶ, circumvolvo. Polluci ἐγκυκλεῖν est, circumvoluto eo quod dicitur ἐγκύκλημα, spectatoribus ostendere quæ intus acta sunt.

Ἐγκύκλημα, et ἐγκύκληθρον, τὸ, pegma quoddam excelsum, cui subjectæ rotæ, quo circumacto, quæ intus acta fuissent, spectatoribus ostendebantur. Eustath. et Poll.

Decomp. Παρεγκύκλημα, q. d. circulatio, figura dicendi, apud schol. Aristoph. [Nub. 18.]

Εἰσκυκλέω, ῶ, advolvo, volvendo et rotando introduco, introveho, infero. Aristoph. in Vesp. Νὴ τὸν Διόνυσον ἄπορά γ' ἡμῖν πράγματα Δαίμων τις εἰσκεκύκληκεν εἰς τὴν οἰκίαν.

Εἰσκύκλημα, τὸ, dicebatur id ipsum, super quo ἐγκύκλημα introducebatur. Poll.

Decomp. Ἐπεισκυκλῶ, advolvo. Item attexo, annecto.

Ἐπεισκύκλησις, idem quod ἀνακύκλησις. Suid. et Bas. in epist. ad Diod. Greg. in στηλιτ. α'.

Παρεισκυκλέω, attexo, adnecto. Eust.

Ἐκκυκλέω, evolvo. Hesych.

Ἐκκύκλημα, machina lignea in theatro, qua circumacta, ostendebatur spectatoribus, quicquid secretò in scena agebatur. Poll.

Κατακυκλόω, circumcludo.

Περικυκλόω, circumdo, cingo, in circulum concludo.

[Περικυλίω. Aristoph. Pac. 6. Μὰ τὸν Δί', ἀλλ' ἐξαρπάσας Ὅλην ἐνέκαψε περικυλίσας τοῖν ποδοῖν. Schol. ad 7. περικυλίσας, καὶ περιστρέψας.]

Περικυκλόομαι, idem.

Περικύκλωσις, idem quod κύκλωσις. Thuc. l. 3.

Συγκυκλόω, circumdo.

[Συγκυκλέω. Plat. Politic. Hic locus citatur à Dem. Phal. de Elocut. §. 5.]

ΚΥ'ΚΝΟΣ, ου, ὁ, cygnus, olor: avis de qua vide Aristot. Ælian. Oppian. in Ixeuticis. Hesiod. in Asp. κύκνοι ἀερσιπόται μεγάλ' ἤπυον. Theocr. idyll. 5. Οὐ θεμιτὸν λάσαν ποτ' ἀηδόνα κίσσας ἐρίσδειν, Οὐδ' ἔποπας κύκνοισι. (Aristoph. R. 209.) ¶ Item genus navigii, sic dictum, quòd in prora cygni effigiem gerat: apud Athen. l. 11.

Κύκνειος, cygneus, olorinus: ut, κύκνειον μέλος. Athen. l. 14.

ΚΥ'ΛΑ, τὰ, Hesychio τὰ ὑποκάτω τῶν βλεφάρων κοιλώματα, cavitates oculorum, quæ palpebris subsunt: quæ et κυλάδες dicuntur.

Κυλοιδιᾶν, idem esse dicit ὑπωπιάζεσθαι. [Aristoph. Thesm. 859. Schol.] Alii esse volunt τὸ περιστρέφεσθαι καὶ διατρίβειν ὀφθαλμιζόμενον. Nonnulli, φθονεῖν.

ΚΥΛΙ'Ω, F. ίσω, volvo, voluto: propriè, ἀπὸ τῶν ἄνω ἐπὶ τὰ κατωτέρω, ut annotat Eust. Theocr. idyll. 25. (de serpentibus Herculi infanti à Junone immissis.) Τὼ δ' ἐξειλυσθέντες ἐπὶ χθονὶ γαστέρας ἄμφω Αἱμοβόρους ἐκύλιον. Metaphoricè infortunium in caput alicujus velut ex præcipiti loco devolvi dicitur: ut Il. ρ'. τάχα δὲ μέγα πῆμα κυλίσθη.

Κύλισις, εως, ἡ, volutatio: dicitur de athletis, qui unguento inuncti, in pulvere se volutant, ut tactus lubricus non sit. Plutarch. symp. 2. probl. 4.

Κυλίστρα, ἡ, volutabrum, locus in quo jumenta se volutant. Poll. [Xenoph. περὶ Ἱππ. cap. 5. §. 3. καὶ ὅταν ἐπὶ κυλίστραν ἐξάγῃ.]

Κυλιστὸς, οῦ, ὁ, versatus, volutatus, volvendo circumactus aut contortus, convolutus, aut volubilis: ut, κυλιστὸς στέφανος, apud Eust. ex Eubulo.

Κυλίομαι, volvor, devolvor. Ælian. (de echinis) [illegible] κυλίονται. Item versor, assiduus sum. Aristot. polit. 6. c. 4. διὰ τὸ περὶ τὴν ἀγορὰν καὶ τὸ ἄστυ κυλίεσθαι.

Κύλισμα, τὸ, volutabrum, id ipsum in quo quis volutatur. 2 Pet. 2.

Κυλίδες. Vide in compos. Ὑποκυλίδες.

Κυλινδεύω, idem quod κυλίνδω, κυλίω. Max. Tyr.

Κυλίνδω, et κυλινδέω, volvo: idem quod κυλίω. Odyss. ε'. Καὶ Βορέης αἰθρηγενέτης μέγα κῦμα κυλίνδων. Xenoph. ἐκυλίνδουν οἱ βάρβαροι ὁλοιτρόχους ἁμαξιαίους.

Κυλίνδομαι, sive κυλινδοῦμαι, volvor, volutor. Odyss. λ'. Αὖτις ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λᾶας ἀναιδής. † Hes. Asp. 378.† Sic et Il. ξ'. et ς'. Metaphoricè, infortunium in caput alicujus volvi dicitur. Odyss. β'. Τοῦτο γὰρ μέγα πῆμα κυλίνδεται. Sic et Od. θ'. Κυλινδεῖσθαι dicitur etiam, qui in aliqua re versatur et assiduus est. Plut.

Κυλίνδησις, volutatio. Plut.

Κυλινδήθρα, ἡ, idem quod κυλίστρα.

Κύλινδρος, ου, ὁ, cylindrus: lapis teres in modum columnæ, quo area adæquatur, huc et illuc sæpiùs volutato. Apoll. Arg. 2. Ἡ δ' ἄφαρ ὡς ὅτε κύλινδρος ὑπότροχα κύματι λάβρῳ. Utitur et Plutarchus symp. 5.

Κυλινδροειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, cylindro similis, cylindrum imitans. Theophrast. hist. pl. 7. c. 5.

Κυλινδρικὸς, οῦ, ὁ, cylindraceus, qui cylindri est.

Κυλινδρικῶς, in modum cylindri, more cylindri. Plut. symp. 5.

Κυλινδρόω, ῶ, cylindro æquo, cylindro subigo. Theophr. hist. pl. l. 2. cap. 5.

Κυλινδέω, ῶ, idem quod κυλίνδω, volvo, voluto.

Κυλινδέομαι, volvor, volutor, versor. † Xen. Pæd. 1. 4. 5.† Item, assiduus sum et occupatus in re aliqua. Isocr. περὶ ἀντιδόσεως· τῶν περὶ τὰ δικαστήρια καλινδουμένων. Sic apud Synes. et Greg.

Κύλιξ, ικος, ἡ, calix: (☞ Παρὰ τὸ κυλίεσθαι τῷ τροχῷ, εἴτε τῷ κεραμικῷ, εἴτε τῷ χαλκευτικῷ, ut Eust. tradit et Athen.) Theocr. Idyll. 7. Αὐταῖσιν κυλίκεσσι καὶ ἐς τρύγα χεῖλος ἐρείδων. Plutarch. μεγάλας κύλικας ἐκπίνειν. Athen. lib. 11. ἐγίνοντο δὲ διάσημοι κύλικες αἵ τε Ἀργεῖαι καὶ αἱ Ἀττικαί.

Κυλίκειος, ου, ὁ καὶ ἡ, inter pocula dictus vel factus: ut, κυλίκεια ζητήματα, apud Poll.

Ἐπικυλίκειος, (comp.) idem. Athen. lib. 1. Diog. Laërt. in Arcesil.

Κυλικεῖον, ου, τὸ, calicum repositorium: locus reponendis calicibus destinatus. Athen. lib. 11. et 13. Sic dicitur etiam ipsum ποτηριεῖον, apud eundem l. 11.

Κυλίκιον, ου, τὸ, parvus calix, caliculus. Athen. l. 10. et 11.

Κυλίχνιον, idem. Aristoph. in Acharn.

Κυλικίς, ίδος, ἡ, pyxis medicamentaria. Athen. l. 11.

Κύλιχνος, ου, ὁ, Etymol. κυλίκνος, et κυλίχνη, ἡ, idem quod κυλικίς. Poll. Item pro calice, sive φιάλῃ, apud Athen. lib. 10. Et pro olla. Poll. ex Aristoph.

Κυλιχνίς, ίδος, ἡ, Etymol. κυλικνίς, idem. Athen. l. 11.

Κυλίχνιον, ου, τὸ, pyxis medicamentaria, et caliculus. Aristoph. in equit.

Composita: ac primùm ex κυλίω.

Ἀκύλιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui non volvitur, immotus, rigidus. Athen. l. 4.

Ἁμαξοκυλισταί, οἱ, q. d. currus devolutores: sic quidam Megaris appellati sunt, ut colligitur ex historia, quam Plutarch. in fine κεφ. Ἑλλην. refert.

Ἀμφικυλίω, circumvolvo. Pind. [Nem. 8. 40. φασγάνῳ ἀμφικυλίσαις. Schol. ἀντὶ τοῦ, ξίφει στηρίξας.]

Ἀνακυλίω, revolvo. Item sursum volvo, Luc. de luctu.

Ἀποκυλίω, devolvo, revolvo: vel volvendo amolior. Matth. 28. προσελθὼν ἀπεκύλισε τὸν λίθον. Sic et Marci 16.

Ἀποκυλίομαι, devolvor. Lucæ 24. et Marci 16.

Αὐτοκύλιστος, per se volutus, seu sponte natura volubilis. Nonn.

Ἐγκυλίω, involvo, devolvo in, implico. Metaphoricè plerumque usurpatur: ut apud Xen. apom. l. 1. εἰς ἔρωτας ἐγκυλισθέντες, amoribus implicati seu capti.

Εἰσκυλίω, involvo, advolvo. Callim. [Aristoph. Thesm. 658. Εἰς οἷ' ἐμαυτὸν εἰσεκύλισα πράγματα. Schol. Κατέστησα, ἐνέβαλον, ἐνέπλεξα. 774. ἐσκυλίσας.]

Ἐκκυλίω, evolvo, devolvo. Il. ψ'. ἐκ δίφροιο παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη. Sic et apud Apoll. l. 2. Epigr. et Plat. περὶ ἀδολεσχίας. (Æsch. Pr. 87.)

Ἐκκύλιστοι στέφανοι, qui et κυλιστοί, tortiles corollæ in orbem. Eustath. ex Nicand.

Ἐπικυλίω, involvo, impello. Plut. [Polyb. Hist. lib. 3. καὶ τοὺς μὲν τὰς πέτρας ἐπικυλίοντες, τοὺς δ' ἐν χερσὶ τοῖς λίθοις τύπτοντες, &c.]

Ἐπικυλίδες, superiores palpebræ, sicut κυλίδες.

Κατακυλίω, devolvo, deorsum volvo.

Κατακυλίομαι, devolvor, devolutus decido. Xen. Pæd. 5. κατακεκυλισμένοι ἀπὸ τῶν ἵππων, quum ab equis devoluti decidissent.

Περικυλίω, circumvolvo, seu circumvoluto, volutim circumago, Aristoph. in Pace.

Πετροκυλιστὴς, qui saxa et lapides evolvit. Strabo.

Προκυλίω, provolvo, volvo antè.

Προκυλίομαι, volvor antè.

Προκύλισις, supplicatio, qua scilicet supplex alicujus genibus advolvitur.

Προσκυλίω, advolvo. Matth. 27. Marci. 15. et Aristoph. in Vesp.

Συγκυλίω, unà voluto.

Συγκυλίομαι, unà volutor. Item consuetudinem habeo cum aliquo. Athen. l. 12.

Composita ex κυλίνδω, seu κυλινδέω.

Ἀποκυλινδέω, devolvo, seu volvendo amoveo, volvendo amolior: idem quod ἀποκυλίω.

Διακυλινδέω, pervolvo: vel in diversas partes volvo.

Ἐγκυλινδέω, idem quod ἐγκυλίω.

Ἐγκυλίνδησις, volutatio. Plut. in Oth.

{Ἐκκυλίνδομαι, provolvor, volvor, ex Soph. Œd. Tyr. 822.} [Aristoph. Pac. 132. Ἦλθεν κατ' ἔχθραν, αἰετοῦ πάλαι ποτὲ Ὠὰ 'κκυλίνδων, &c.]

Ἐπικυλινδέω, seu ἐπικυλίνδω, volvo super, devolvo in. Xenoph. Hell. 3. ἐπὶ τοὺς λοιποὺς ἐπεκυλίνδουν πέτρας εἰς τὸ κάταντες. Dicitur etiam bellum aut aliud aliquod infortunium ἐπικυλινδεῖσθαι alicui, quum in eum velut è præcipiti loco devolutum immittitur, aut quum eo obruitur. Plut. de orac. Pyth. Δηρὸν γὰρ μόχθει σε κατασχόμενον ἀλέγεινα, φθισίβροτον τ' ἐπὶ κῦμα κυλινδόμενον πολέμοιο.

Κατακυλινδέω, devolvo, deorsum volvo.

Μετακυλινδῶ, de loco in locum volvo, volvendo transfero. Aristoph. in Ran.

Περικυλινδέω, circumvolvo, volvo seu volutando circumago. Plat. [de Leg. καὶ τότε μὲν, ἔστιν ὅτε βάσιν ἐκ λιθοτομίων τοῖς πέτροις, τότε δὲ πλίνθους, τὸ περικυλινδεῖσθαι.]

Πολυκυλίνδητος, multùm volutatus. Hesych.

Προκαλινδοῦμαι, provolvor ad pedes alicujus, more supplicis accido ad genua alicui vel alicujus. Dem. αὐτὸς δὲ ἐκείνου μὲν προεκαλινδεῖτο. Sic et apud Isocr. in paneg. Reperitur et προπροκυλίνδομαι, apud Hom. majoris emphaseos gratia: ut Iliad. χ'. et Odyss. ρ'.

Προκαλινδήματα, antegressæ volutationes, apud Synes. de insom.

Συγκαλινδέω, unà volvo.

Συγκαλινδοῦμαι, unà volutor. Xenoph. in symp.

Τρικαλίνδητος, ter volutatus, vel sæpiùs volutatus.

Composita ex κύλινδρος.

Ἐκκυλινδρόω, ῶ, cylindris in superficie æquo et complano. Theophrast. de caus. pl. l. 5.

Ἡμικυλίνδριον, ου, τὸ, semicylindrus, apud Porphyr. quo pro cervicali usos fuisse Ægyptios tradunt.

Composita ex καλινδέω.

Ἀνακαλινδοῦμαι, idem quod καλινδοῦμαι. ut, ἀνακαλινδεῖσθαι βαθείᾳ σχολῇ, versari in alto otio, seu alto otio frui.

Ἐγκαλινδέω, volvo, seu voluto in.

Ἐγκαλινδοῦμαι, volutor in, versor in: hoc est, assiduus et occupatus sum in. Chrysost. Apud Hippocr. epist. ad Damag. ἐγκαλινδοῦνται πολλῇσι ξυμφορῇσι, multis involvuntur calamitatibus.

Περικαλίνδησις, circumvolutio. Plut.

Προκαλινδέω, provolvo, volvo ante.

Προκαλινδοῦμαι, volvor ante, provolvor, videlicet pedibus seu ad pedes. Greg.

Συγκαλινδεῖσθαι, simul volutari.

Τρικαλίνδητος, ter volutatus, vel sæpiùs volutatus.

ΚΥΛΛΟ'Σ, ἡ, ὁ, claudus, curvus. Hippocr. de artic. ἀπογνάζονται κατὰ τὸν καρπὸν, ἢ κατὰ τὸ ἄρθρον τὸ ἐκπεπτωκὸς, κυλλοὶ καὶ σκαιοὶ εἶναι. Et aliquanto antè, κυλλὸν ἔστι τὸ οὖς, καὶ μεῖον τοῦ ἑτέρου.

Κυλλόω, ῶ, reddo κυλλὸν. unde κεκυλλωμένος, apud Hippocr. de art.

Κύλλωσις, ipsa actio reddendi κυλλὸν. ibidem.

ΚΥ'ΜΑ, ατος, τὸ, fluctus, unda. Iliad. β'. ὡς ὅτε κῦμα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης Αἰγιαλῷ μεγάλῳ βρέμεται. Sic et alibi passim. Lucian. de hist. scr. συνδιέρποντος ἐξαλεῖ καὶ ἐπ' ἄκρων τῶν κυμάτων τὴν ναῦν. Et, ἀριθμεῖν τὰ κύματα, apud eundem, numerare fluctus. Sic, ἐπ' ἄλα κύματα μετρεῖν, apud Theocr. Idyll. 16. ¶ Item metaphoricè, pro magna lue. Plato. de leg. l. 5. μετρεῖν, ἐάν ποτ' ἐπέλθῃ κῦμα κατακλυσμὸν φέρον νόσων, ἢ πολέμου φθορά, si pestis et lues incidat in civitatem. Apud eundem de rep. lib. 5. Ponitur et pro risu, quo quis loquens, quum quid ridiculum ei exciderit, obruitur. ☞ Dici autem κῦμα quasi κύημα à κυάω, tradiderunt cùm alii, tum Eust. ¶ Κῦμα pro κύημα, vide in Κύω, seu Κυέω. ¶ Κῦμα, pro cauliculo brassicæ vide in κυμάτιον.

Κυματίας, ου, ὁ, undosus, undabundus: ut, κυματίης ὁ ποταμὸς ἐγένετο, apud Herodot. (Ionicè verso α in η) undis agitari cœpit fluvius. [lib. 8. πλέοντα δέ μιν ἄνεμον Στρυμονίην ὑπολαβεῖν μέγαν καὶ κυματίην.] (Æsch. Suppl. 555.)

Κυματίη, tempestas, apud eundem.

Κυματίζω, undabundum reddo, undis agito, fluctus moveo, aut fluctuare facio: ut, κυματίζειν τὴν θάλασσαν.

Κυματίζομαι, undabundus reddor, undis agitor, &c.

Κυματιόω, ῶ, idem quod κυματίζω.

Κυματοῦμαι, fluctibus agitor, fluctuo, vel æstuo. Lucian. ὁ δὲ ποταμὸς ἐκυματοῦτο ὥσπερ θάλασσα.

Κυμάτωσις, fluctuatio, æstuatio. Strab. Exponitur et fluctus.

Κυμάτιον, ου, τὸ, parva unda, parvus fluctus. Sic appellatur etiam cauliculus, propriè brassicæ, qui prima germinatione producitur, quem cymam Celsus, Plinius et Columella vocant. Item in columnis prima pars epistylii, i. capitelli sive capituli, κυμάτιον à Vitruvio nuncupatur, apud Joseph. de antiq.

Κυματόεις, fluctuosus, undosus. Oppian.

Κυματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fluctuosus. Aristot. in probl.

Κυμαίνω, fluctuo æstuo. ut, πόντος κυμαίνων, apud Homer. Od. δ'. mare fluctuans, mare undabundum. Κυμαίνειν τὴν θάλατταν, activè Luc. dixit pro, concitare mare, turbare mare. Item metaph. apud Herodian. lib. 1. κυμαινούσας οὐκ ἔχων τοσαύταις φροντίσι τὴν ψυχήν. Dicitur et acies κυμαίνειν, i. fluctuare: ut apud Plut. τῆς δ' ἐφ' αὐτὸν στρατιᾶς ἰδὼν τὸ πλεῖστον οὐκ ἀτρεμοῦν, ἀλλὰ κυμαῖνον ὑπ' ἀπειρίας καὶ τεθορυβημένον. Sic et apud Arrian. in exped. Alex.

Κυμαίνομαι, idem quod κυμαίνω, fluctuo. Plut. in Plat. quæst.

Κύμανσις, fluctuatio.

Composita.

Ἀκροκυματέω, ῶ, summis innato fluctibus. Luc. in Lexiph.

Ἀκύμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, non undosus, fluctibus non agitatus, tranquillus, placidus. Luc. in dial. Zeph. et Noti. (Æsch. Ag. 575.) [Eurip. Iph. in Taur. 1444. Neptunus ἀκύμονα πόντου τίθησι νῶτα.] Vide et Comp. à Κύω, vel Κυέω.

Ἀκύμαντος, cui moti non sunt fluctus; sedatus, tranquillus. Luc. in dial. Panopes et Galenes. Metaphoricè, sicut et ἀκύμων, pro tranquillo seu imperturbato, apud Syn.

Ἀντικυμαίνομαι, undabundus jactor contra aliquid.

Ἀντικυματίζω, undis agito. Plut.

Βαθυκύμων, profundas habens undas. Item profundus, apud Dionys. de situ orb. et Nonn.

Δεκακυμία, ἡ, decumanus fluctus, i. magnus.

Διακυμαίνω, fluctuare facio, concito: ut, διακυμαίνειν τὸν Ἀδρίαν. Luc.

Δυσκύμαντος, fluctuosus, perturbatus. Contrarium ἀκύμαντον. Æschyl. [Agam. 662. ἐν νυκτὶ δυσκύμαντα δ' ὠρώρει κακά.]

Ἐκκυμαίνω, fluctuando, exundo, exundo. Apud Xen. metaphoricè acies dicitur ἐκκυμαίνειν, i. fluctuare, anab. l. 1.

Ἐκκύμανσις, exundatio. Eustath.

Ἐπικυμαίνω, fluctuando irruo.

Ἐπικυματίζω, innato aquæ. Poll. Apud Philostr. in heroic. ἐπικυματίζων αἴρεται, exp. superficiem undarum attingens attollitur.

(Ἐγκύμων. Æsch. Ag. 121. sc. pro πολυκύμων. vel à κύω.)

Κωλόκυμα, τὸ, (q. d. κῶλον seu κωλυθὲν κῦμα) surdus fluctus, qui nullo agitante vento tollitur et strepitat: vel qui nullum agitatis lapillis strepitum edit. Aristoph. in Equit.

Λειοκύμων θάλασσα, pacatum seu stratum mare: quum veluti fluctibus est complanatum.

Λειοκυματοῦσιν αἱ νῆες, quum utuntur æquore pacato et tranquillo, silentibus ventis. Suid.

Λευκόκυμα, albicans fluctus. Eurip. in Oreste. [993.] {In hoc loco Porsonus habet λευκοκύμοσι, a λευκοκύμων. Λευκοκύμασιν est lectio Ald. contra plures MSS. ut ait Vir egregius.}

Μεγαλοκύμων, ingentes fluctus excitans.

Μετακύμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, post fluctus adveniens, seu fluctibus succedens, tranquillus: seu qui post fluctus tranquillitatem præstat: unde apud Eurip. in Alcest. Apollo invocatur ut sit μετακύμιος ἄναξ, i. calamitati finem imponat, qua tanquam fluctu obruta erat Admeti domus. Τὸ μετακύμιον, exponitur etiam intervallum, quod est inter fluctus, apud schol. Eurip.

Πεντακυμία, ἡ, immanis unda seu fluctus, fluctus decumanus: ad verbum, quinque fluctus uno impetu advenientes.

Περικύμων, qui vel quæ fluctibus circumcirca alluitur. Eurip. in Troad. [795.]

Πολυκύμων, undosus, undis abundans, fluctuosus. Maris epith. in Solonis elegia.

Προκυμαία, ἡ, moles opposita fluctibus.

Προσκυμαίνω, fluctuando alluo, seu æstuando undis alluo: apud Philostr. in Heroic.

Τρικυμία, q. d. triundium; à tribus undis: propriè enim est trium undarum in unam collectio. Synes. in ep. ad Euopt. Metaphoricè ad risum transfertur apud Plat. lib. 5. de rep. quo quis veluti fluctibus obruitur. Et in alia metaph. τρικυμία λόγων, apud eundem in Euthyd. (Æsch. Pr. 1014.)

(Ὑποκυμαίνω. Philostr. l. 3. c. 8.)

ΚΥ'ΜΒΟΣ, ου, ὁ, cavus recessus. Item ollæ fundum. Hesych.

Κύμβον, τὸ, dicitur acetabulum, i. conchula seu scutella, qua acetum apponitur in mensa ad intingendas carnes. Nicand. in Theriac.——πελαίης Σητάμου ἴσον κύμβας τραπεζήεντας ἑλέσθαι. ☞ Derivatur autem κύμβος, seu κύμβον, παρὰ τὸ κυφὸν, διὰ τὸ περιφερὲς εἶναι.

Κύμβιον, ου, τὸ, idem quod κύμβον, schol. Nicand. Item poculi quoddam genus, quod Didymus apud Athen. lib. 11. dicit esse longum et angustum, figura navigio simile quod κύμβη appellatur. Sic apud Anaxandrid. κύμβια ἐκπέπωκας ὅλα. Sic et apud Chærem. et Dem. contra Mid. Pro eodem dicitur et κυμβεῖον, apud Pausan. in lexico suo. Et κυμβίον, apud Etym.

Κύμβη, ἡ, cymba, navigii actuarii genus. Soph. in Andromeda, ἵπποισιν ἢ κύμβαισι ναυστολεῖς χθόνα. Item idem quod κύμβος, seu κύμβον, acetabulum. Nicand. in Alexiph. βάλλε ἁλὸς ἐμπλείην κύμβην. Item poculi quoddam genus, apud Athen. l. 11. ¶ Item caput, teste Suida. Etymol. et Eustath. quod supra κύβη sine μ fuit appellatum: à qua significatione sunt sequentia derivata.

Κυμβιστᾶν, propriè signif. in caput dejicere: quod et κυβιστᾶν, à synonymo κύβη. Etymol.

Κύμβαχος, idem quod ἐπὶ κεφαλήν. Dicitur etiam κύμβαχος πίπτειν, is qui in caput cadit. Iliad. ε'. εὐεργέος ἔκπεσε δίφρου Κύμβαχος ἐν κονίῃσι. Significat etiam eam partem in extremitate galeæ, cui immittitur crista: teste Etym. et Eust. Sic Il. ο'. κύμβαχον ἀκρότατον νύξ' ἔγχεϊ ὀξυόεντι.

Κύμβαλον, ου, τὸ, cymbalum, crepitaculum, crotalum; instrumentum cavum quod manu pulsatum crepitat: quale in sacris matris deûm ad tympana adhibebatur. Xen. de re equest. ὥσπερ γὰρ κύμβαλον ψοφεῖ ἡ κοίλη ὁπλή. Sic et apud Athen. l. 9.

Κυμβαλίζω, F. ίσω, cymbalum pulso. Luc. de salt. ἐκυμβάλισέ τι, καὶ προσηχήσατο.

Κυμβαλιστὴς, cymbalista, qui cymbalum pulsat.

(Κυμβαλίων. Æsch. Suppl. 15.) ‡ Vox corrupta, fortè κῦμ' ἅλιον. Butl. in Ind. Æsch.‡

Comp. Ἀνακυμβαλιάζω, cum sonitu evertor. Iliad. π'. Δίφροι δ' ἀνακυμβαλίαζον.

ΚΥ'ΜΙΝΔΙΣ, ιος, vel ιδος, ἡ, avis est, quam nonnulli interpr. noctuam, apud Hom. Iliad. ξ'. χαλκίδα κικλήσκουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ κύμινδιν. Plin. l. 10. c. 8. esse dicit nocturnum accipitrem.

ΚΥ'ΜΙΝΟΝ, ου, τὸ, cyminum, sive cuminum: herba et semen. Theocr. idyll. 10. Μὴ 'πιτάμῃς τὰν χεῖρα κατατρίψας τὸ κύμινον. vide Dioscor. l. 3. c. 68. et Plin. l. 19. c. 8.

Κυμινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cuminaceus, cumino similis, seu ad cuminum proximè accedens, apud Theophr. hist. pl. . 8.

ΚΥΠΑ'ΡΙΣΣΟΣ, ου, ἡ, cupressus. Odyss. ε'. εὐώδης κυπάρισσος. Atticè dicitur Κυπάριττος: ut apud Athen. lib. 1. Ἡ δὲ καλὴ Κρήτη κυπάριττον τοῖσι θεοῖσι. ☞ Sunt qui dictam velint ἀπὸ τοῦ κύειν παρίσους τοὺς ἀκρέμονας.

Κυπαρίσσινος, cupressinus, è cupresso factus. Odyss. φ'. Κλιθέμενος σταθμῷ κυπαρισσίνῳ.

Κυπαρισσίας, ου, ὁ, dicitur tithymallus quidam, quoniam ἔοικε κυπαρίσσῳ sive πίτυϊ ἀγρίᾳ, teste Diosc. l. 4. c. 165.

Κυπαρισσὼν, ὁ, cupressetum, locus cupressis consitus. Strabo.

Χαμαικυπάρισσος, cupressus pumila: herbæ nomen apud Plin.

ΚΥΠΑ'ΡΟΥΣ, (inquit Hesych.) vocabant τὰ κοῖλα ἀγγεῖα καὶ χορτικὰ, vasa concava et capacia. Eam ob rem et τὰς τῶν σφηκῶν κατατρήσεις, et τὰς τῶν αἰθίων βαλάνους, per metaph. κυπάρους appellant. Theophr. autem [illegible] τινα τῆς πεύκης καὶ τῆς πίτυος nominat κύπαρον.

ΚΥΠΑ'Σ, άδος, ἡ, exp. pallium, et lecti stragulum, apud Lycophr.

ΚΥΠΑΣΣΙ'Σ, ὁ, ἡ, Hesychio est species tunicæ: et cinctus, supparum. Apud Suid. et Poll. proparoxytonos, κύπασσις, et masc. et fœm. gen. dicitur: ab illo quidem genus ornamenti muliebris; ab hoc verò brevis tunica usque ad medium crus, è lino fieri solita, dicente Ione, Βραχὺς λίνου κύπασσις ἐς μηρὸν μέσον Ἐσταλμένος. Et in Epig. Ζώνην τε ὁμοῦ καὶ τόνδε κύπασσιν Ἀτθὶς παρθενίων θῆκεν ὕπερθε θυρῶν. Sic apud Harpoc. ex Hecatæi περιόδῳ Εὐρώπης, (de Cissiis) ἐνδῦτα φορέουσι κυπάσσεις Περσικάς. Hoc vocabulo Lysiam quoque et Aristoph. ἐν ταγηνισταῖς uti, testis idem Harpocr.

ΚΥ'ΠΕΙΡΟΣ, ὁ, cyperus: herba ex juncorum genere. Hermolao juncus quadratus. Marcello juncus angulosus. Diosc. alio nomine ἐρυσίσκηπτρον vocari tradit, describens lib. 1. c. 4. Eadem dicitur et κύπειρον, neutro genere, apud Hom. Il. φ'. Καίετο δὲ λωτός τε, ἰδὲ θρύον, ἠδὲ κύπειρον. (Aristoph. R. 245.) Pro quo Doricè κύπαιρον, apud Alcman. teste Eustath. Reperitur et mascul. genere apud Theocr. idyll. 13. Βαθὺν δ' ἐτάμοντο κύπειρον.

Κυπειρὶς, cyperis. Nicand. in Alexipharm. Ἠὲ φιλοζώοιο κυπειρίδος, ἢ κυπείρου.

Κυπειρίζω, cyperum refero. Diosc. l. 1. c. 6.

Ψευδοκύπειρος, (comp.) pseudocyperus; frutex ex eo dictus, quòd veri cyperi speciem mentitur. Diosc. et Plin.

ΚΥ'ΠΕΛΛΟΝ, ου, τὸ, poculi genus quoddam: quibusdam cyathus. Odyss. δ'. παρὰ δὲ σφι τίθει χρύσεια κύπελλα. Iliad. α'. Μειδήσασα δὲ παιδὸς ἐδέξατο χειρὶ κύπελλον. (γ'. 248.) ☞ Sic dictum esse ἀπὸ τῆς κυφότητος, Athenæus refert: Eustathius verò ab aoristo 2. verbi κύπτω deducit. Alii κύπελλον quasi χύπελλον dictum esse putarunt, ἀπὸ τοῦ χέειν εἰς αὐτὸ πελλὸν, i. vinum.

Composita.

Ἀμφικύπελλον δέπας, repandum vel incurvum poculum, vel undique introrsum propendens, seu reflexum. Od. γ'. et alibi apud Homer. et apud Aristot. hist. an. l. 10. c. 40.

Δολιχοκύπελλον, poculum collo oblongo. Luc. in Lexiph.

ΚΥ'ΠΡΟΣ, arbor quædam oleæ foliis circum ramos similibus. Dioscor. lib. 1. cap. 125. ¶ Item Cyprus, insula, cujus incola dicitur Cyprius: unde et Κύπρις, Venus. ¶ Est etiam mensuræ nomen. Poll. Unde compos. ἡμικύπριον, apud Hipponact. lib. 1. iamborum.

Κύπρινον, (sub. μύρον, vel ἔλαιον,) oleum cyprinum, vel unguentum cyprium: quod fit ex flore illius arboris. Dioscor. lib. 1. cap. 66. Theophrastus ipsum etiam unguentum appellat κύπρον, in libro de odor.

Κυπρῖνος, Cyprinus: piscis fluvialis, apud Aristot. hist. an. lib. 4. cap. 11. et l. 6. c. 14. et l. 8. c. 20.

Κύπρις, vocatur Venus, ab insula Cypro, in qua nata est. Usurpatur et pro actione venerea, seu pro rebus venereis. Plutarch. Οἱ γὰρ κύπριν φεύγοντες ἀνθρώπων, ἄγαν νοσοῦσιν. Achæus, ἐν κενῇ γὰρ γαστρὶ τῶν καλῶν ἔρως οὐκ ἔστι, πεινῶσι γὰρ ὁ ἔρως καὶ ἡ κύπρις πικρά. Ex quo Euripides, Ἐν πλησμονῇ τοι κύπρις, ἐν πεινῶντι δ' οὔ. [V. Med. 638. 837.] Idem in Bacchis. Οἴνου δὲ μηκέτ' ὄντος, οὐκ ἔστι κύπρις. Ut et apud Latinum comicum: Sine Cerere et Baccho friget Venus. Hinc comp. Ἄκυπρος, Veneris expers.

Κυπρίζω, germino. Cantic. cap. 2.

Κυπρισμὸς, germinatio. Cantic. c. 7.

Σιλλικύπρια, τὰ, arbores in quadam Ægypti parte, ex quarum fructu fit unguentum. Vide Herodot. in Euterpe.

ΚΥ'ΠΤΩ, F. ψω, pronus sum; inclino me, vel caput; sum capite obstipo, demitto oculos. Od. λ'. Ὁσσάκι γὰρ κύψει' ὁ γέρων πιέειν μενεαίνων. Aristoph. in Equit. οὗτος, τί κύπτεις; Demosth. pro coron. τῶνδε τῆς πόλεως ἀγαθῶν εὐφημίας ἀκούων, καὶ στένει καὶ κύπτει εἰς τὴν γῆν. Item activè, pronum facio, propendere facio: apud Phil.

Κυπτὸς, οῦ, ὁ, inclinatus, supplex. Æschyl.

(Κύπτος, κυπτός. Æsch. Choëph. 11.)

Κυπτάριον, ου, τὸ, voluta et intorta placentula, apud Nic. Alex.

Κυπτάζω, immoror, cunctor, tempus tero. Plato de rep. lib. 5. ὅταν περὶ τὸ τεθνεῶτα κυπτάζωσι. Plutarch. in apophth. ἵνα μὴ κυπτάζοντες περὶ τὰ σκῦλα μάχης ἀμελῶσι. Aristoph. in Nub. †509.† τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν;

Κυφὸς, οῦ, ὁ, incurvus, gibbosus. Odyss. β'. Ὃς δὴ γήραϊ κυφὸς ἔην, καὶ μυρία ᾔδη.

Κυφότης, ητος, ἡ, curvitas, incurvitas.

Κυφόω, ῶ, incurvo.

Κύφωμα, τὸ, gibbus.

Κύφωσις, ἡ, incurvatio, gibbositas: vitium spinæ, quod et ὀπισθοκύφωσις.

Κυφαλέος, poët. pro κυφός. Suid. ex Epigr.

Κῦφαι, species quædam τῶν καρίδων, apud Arist. hist. an. lib. 4. cap. 2. Gaza gibbas interpr. Suidas ex Epigr. καὶ κυφὰς καρίδας.

Κῦφος, εος, τὸ, gibbus. Hippocr. Item vas quoddam concavum, dictum et σκαφίδιον. Etymol.

Κύφων, ωνος, ὁ, exp. κύρτωμα, ab Etym. ¶ Ponitur et pro catasta seu numella aut collari, aliòve instrumento quo vinciebantur nocentes, aut etiam torquebantur. Aristot. pol. 5. δεδέσθαι ἐν ἀγορᾷ ἐν τῷ κύφωνι. Aristoph. in Pluto. Ὦ τύμπανα καὶ κύφωνες, οὐκ ἀρήξετε; Hinc de scelerato etiam dicitur et malefico, teste schol. Aristoph. ¶ Exponitur etiam συνάγχη. ¶ Item virga incurva. ¶ Item genus quoddam vestis. Hesych.

Κυφωνίζειν, et Κυφωνισμὸς, de supplicii genere, quod fit adhibito κύφωνος instrumento ad torturam.

Ὑφὸς, (abjecto κ,) idem quod κυφός.

Ὕβος, itidem pro κυφὸς, abjecto κ, et mutato φ in β. Theocr. idyll. 5. Μὴ βάδην αἰεὶ πυγίσματος, ἰδὲ, [illegible]. ¶ At ὕβος substantivè, dicitur de tubere in cameli dorso, apud Aristot.

Ὕβωμα, τὸ, curvamen: vox generalis, significans omnem vertebrarum eversionem præter naturam, apud Hippocr. et Gal.

Ὕβωσις, affectus spinæ dorsi incurvatæ et fornicatæ, quo gibberi sive gibbosi fiunt.

Ὑβάζω, quoque de incurvatione dicitur. Suidas verò exp. ἐμῶ, i. vomo; quoniam qui vomunt, ἀπὸ τῆς βίας κυρτοῦσιν ἑαυτούς.

Composita.

Ἀνακύπτω, oculos et caput erigo, ut aves bibentes solent. Aristot. de anim. 9. ἀνακύπτει πίνον. Item sursum aspicio, suspicio, cœlum aspicio. Luc. 21. ¶ Item existo, emergo. Item orior, enascor. Chrysost. de sacerd. ὡς δέ ποτε καὶ αὐτὸς μικρὸν ἀνέκυψα τοῦ βιωτικοῦ κλύδωνος, ubi emersi ex undis vitæ secularis. Idem ad Rom. 4. εἶτα ἀπὸ τούτων ἀντίθεσιν ἑτέραν ἀνακύπτουσαν λύσιν, orientem, enascentem. ¶ Item spe erigor, animoque recreor. Xenoph. in Œcon. οὕτω δὲ ἀνέκυψα ἀκούσας. (Aristoph. R. 1100.)

Ἀνακυπτιάω, ῶ, subverto, in dorsum reclino et resupino. In hac significatione apud Nicand. in Ther. sine ν legitur: Τὸν δ' ἀνακυπτώσας, κεφαλῆς ἄπο θυμὸν ἀράξαι, &c.

Γραμματοκύφων, appellatur per convitium Æschines à Demosthen. quòd pueros literas docuisset in paterno ministerio. A Suida exp. ταπεινὸς γραμματεὺς, à ligno illo quod κύφων appellatur.

Διακύπτω, caput exero per clathros seu rimam, aut per tale quid ad aspiciendum: vel aspicio capite exerto. Xenoph. διακύπτειν πρὸς τὰς εἰσόδους. Chrysost. Ἴδε δὲ, καὶ διάκυψον εἰς τὰς δεσποτικὰς ἑορτάς. Gregor. de theol. διὰ τὴν ἡμετέραν παχύτητα ὀλίγον, καὶ μικρὸν, διακύπτουσι.

Ἐγκύπτω, pronus incumbo, propendens incumbo, intueor capite inclinato: unde apud Thucyd. ἐγκεκυφότες, proni, incurvi. [Plat. de Rep. lib. 2.] (Aristoph. R. 240. 428. 816.)

Εἰσκύπτω, exerto capite introspicio: vel introspicio quasi exerto capite.

Ἐκκύπτω, prospicio. Item promineo, foris appareo.

Decomp. Διεκκύπτω, aspicio capite exerto. ἐκκύπτω. Maccab. 3.

Ἐπικύπτω, pronus incumbo, propendens incumbo: unde, ἐπικεκυφὼς, incumbens, inclinatus: apud Luc. in Hermot. † Xen. Pæd. 2. 54. c. ἐπί τι, ad quid.†

Ἐπίκυφος, incurvus.

Decomp. Ἐπεγκύπτω, inclinato capite incumbo, vel intueor.

Συνεπικύπτω, simul incumbo.

Κατακύπτω, decumbo. Item deorsum aspicio. Luc. ἐπεὶ κατέκυψεν εἴσω τοῦ χάσματος.

Ὀρθοκυπτεῖν, arrectum consistere in digitos. (quod solent οἱ ἐρῶντες.) Hesych.

Παρακύπτω, inclinato capite vel proclinato in obliquum aspicio, seu transversim aspicio, quasique limis oculis, et quasi per transennam. ‡ Aristoph. Thesm. 804.‡ Gregor. ἐμοῦ δ' οὐ θεμιτὸν παρακύπτειν εἰς τὰ ἐνδότερα. Basil. de avaritia, μή ποτε καὶ πρὸς τοὺς ἔξωθεν παρακύψῃ, ne foras caput exerat, et ad exteros respiciat. Demosthen. Phil. 1. παρακύψαντα ἐπὶ τὸν τῆς πόλεως πόλεμον. Item (mutata signific. præpos. παρὰ) inclinans me introspicio, prono capite et propenso collo accuratè introspicio. Jacobi cap. 1. ὁ δὲ παρακύψας εἰς νόμον τέλειον τὸν τῆς ἐλευθερίας, qui introspexerit in perfectam illam legem libertatis. Sic et Joan. 11. παρέκυψεν εἰς τὸ μνημεῖον. Per syncopen, pro παρακύπτω, dicitur παρκύπτω, apud Theocr. idyll. 4.

Παράκυψις, introspectio: aut actio illa aspiciendi transversim: ut in proverb. Περὶ ὄνου παρακύψεως.

Διαπαρακύπτω, (decomp.) oblique aspicio per.

Προκύπτω, inclinans me propendeo, seu incurvans. Et simplic. propendeo, seu me inclino. Aristoph. in Vespis, καὶ προκύψασα φιλῶν. [R. 415.] Exponitur etiam, procido et erumpo, apud Plutarch. Item promineo, apud Alex. Aphr. ¶ Item prospicio, foras prospecto. Bas. ad Liban. καὶ μὴ δυνάμενοι ἔξω τῶν δωματίων προκύπτειν.

Προσκύπτω, inclino me admovendo alii, q. d. inclino me juxta aliquem. Plato de rep. lib. 5. προτείνας ἑαυτὸν, ἔλεγεν ἄττα προσκεκυφὼς, ad aurem ejus se admovens. Sic Luc. ἠρέμα προσκύψας πρὸς τὸ οὖς.

Συγκύπτω, simul inclinor, pariter incumbo. Synes. περὶ ἃς πολλὰ συγκεκύφαμεν, una studuimus et commentati sumus, sive simul inclinando et incurvando. Item, deorsum aspicio. Gregor. εἰς τὰ γενέθλια διὰ τὴν συγκύπτουσαν χαμαὶ ψυχὴν ταπεινοῦται. Item pro κατακύπτω, apud eundem, (de medico in ulcera despiciente,) ὁ δὲ συγκύπτει ἐπὶ τὰ πάθη. ¶ Συγκύπτειν dicitur etiam, quod antea hians et distractum, in unum coit et contrahitur, apud Xenoph. anab. 2. Item συγκύπτω, i. conspiro. Aristoph. in equit. εἰς ἓν συγκεκυφός.

Συγκύπται, αἱ, dicuntur in architectura capreoli, id est, tigilla fastigiata et in columellam suis capitibus nitentia, eamque hinc inde firmantia ne nutet aut vacillet.

Ὑπερκύπτω, caput profero ad prospiciendum: aut simpliciter, caput profero. Luc. de luctu, τοῦ στομίου ὑπερκύψαι, prospicere super id quod directum aspectum prohibet. Plato in Euthyd. ὑπερκύψας μέν τι κατεῖδον, super alios prospectans conspexi. Exponitur etiam, in pedes erigor, et emineo super alios. Metaphoricè apud Basil. de invidia, ὑπερκύψας τῷ λογισμῷ τὰ ἀνθρώπινα, si mente et cogitatione te sustuleris supra humana.

Ὑποκύπτω, caput summitto, caput inclino: ut fit ab iis qui aliis libenter obediunt: unde etiam exp. summittor, et dicto audiens sum. Herodot. lib. 1. Μῆδοι δὲ ὑπέκυψαν Πέρσῃσι διὰ τὴν τούτου πικρότητα. Basil. εἰς τὴν Ἰουλίττ. ἔστιν ἰδεῖν ταῖς αὐτοῦ σκέψεσι μὴ ὑποκύπτοντα. Activè apud Aristoph. in Acharn. ὑπόκυπτε τὸν τύλον, summitte callum humerorum. Exponitur etiam, veneror, apud Luc. πέφηνεν ὑποκύψας.

Ὑπόκυφος, aliquantum incurvus.

ΚΥΡΒΑΣΙ'Α, ας, ἡ, Hesychio est crista gallinacei: item tiara erecta, qua Persarum reges soli utebantur. Ad ambas has significationes respicit Aristophan. in Avibus, dicens: Αὐτίκα δ' ὑμῖν πρῶτ' ἐπιδείξω τὸν ἀλεκτρυόν', ὡς ἐτυράννει, Ἦρχέ τε Περσῶν πρῶτος πάντων. Διὰ ταῦτ' ἄρ' ἔχων καὶ νῦν, ὥσπερ βασιλεὺς ὁ μέγας διαβάσκει, Ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τὴν κυρβασίαν, τῶν ὀρνίθων μόνος ὀρθήν. Gal. quoque in lex. Hippocr. κυρβασίαν esse scribit pileum acutum, quem et τιάραν dici. Sunt, qui velint, esse etiam galeam seu cassidem cristatam, à similitudine cristæ gallinaceæ. Apud Poll. lib. 7. cap. 13. scribitur etiam κυβαρσία, transposito ρ. Et apud Suid. κύρβασις.

ΚΥ'ΡΒΙΣ, εως, ἡ, Athenis dicebatur tabula triangula pyramidis forma, cui leges inscribebantur. Aristot. in rep. Athen. ἀναγράψαντες δὲ τοὺς νόμους εἰς τοὺς κύρβεις, ἔστησαν ἐν τῇ στοᾷ τῇ βασιλείῳ. Sic et Plutarch. in Solone, (de tabulis loquens, in quibus Solonis leges scriptæ erant, quarum nonnullæ suo etiam tempore adhuc in Prytaneo extarent,) καὶ προσηγορεύθησαν (ὥς Ἀριστοτέλης φησὶ) κύρβεις. ☞ Apollodorus κύρβεις dictos esse scribit διὰ τὸ κορυφοῦσθαι ἀπὸ τῆς εἰς ὕψος ἀναστάσεως. Suidas fœminino genere κύρβεις scribit ex Etym. falso tabulas continentes deorum festa, sic dictas quasi κυρβίας τινὰς, utpote in quibus τὰ τῶν θεῶν oporteret esse ἀναμφισβήτητα. Asclepiadem verò denominatas velle ἀπὸ Κύρβιος, τοῦ τὰς θυσίας ὁρίσαντος, et Phaniam Eresium ἀπὸ τοῦ ταῦτα κυρωθῆναι τοῖς γράμμασι. Scholiastes autem Aristophan. τὰς κύρβεις nomen habere scribit ἀπὸ τῶν κυρβάντων sive κορυβάντων, quorum inventum esse Theopompus testetur ἐν τῷ περὶ εὐσεβείας. ¶ Apud Aristoph. in Nub. † 447.† sic appellatur leguleius, qui leges deblaterare novit.

ΚΥΡΗΒΑ'Ω, Fut. άσω, cornibus pugno et occurso. Aristoph. in Equit. [272.] πρὸς σκέλος κυρηβάσει, occursabit et pugnabit, sicut aries arieti cornibus occurrit.

Κυρηβασία, ἡ, dicitur pugna quæ fit cornibus, concursus cornutorum animantium.

ΚΥΡΗ'ΒΙΑ, τὰ, acera et glumæ hordei quæ decidunt, dum aqua maceratur: vel etiam quum hordeum torretur in clibano aut sole. Hesych. et Suid. Exponitur etiam, fabarum cortices, et furfura è milio. Gal. apud Hippocr. l. 2. γυναικ. τῶν κυρηβίων τῶν ἀπὸ τῶν κριθέων λαβὼν δὶς τῆς ἡμέρης, ἐφ' ἑκατέρου ἡμιεκτίδιον. Sic et Alexand. Aphr. in probl. Reperitur scriptum et κυρίβια, et κυρῆβια.

ΚΥ'ΡΟΣ, εος, τὸ, auctoritas: vel auctoritas plena. Expon. etiam, firmamentum, rata fides, et probatio. Plato in Gorgia, καὶ τὸ κῦρος αὐτοῖς διὰ λόγων ἐστί. Philo, μηδὲ τὸ κῦρος ἐπιφερομένας τοῖς ἀκύροις, auctoritatem male ratis, vel firmamentum infirmis. Apud Soph. in Electra, † 925.† —— ἡ δὲ νῦν ἴσως Πολλῶν ὑπάρξει κῦρος ἡμέρα καλῶν, exp. rata spes: item certum omen et pignus. Apud Gal. τὸ κῦρος τῆς διδασκαλίας, exp. caput et cardo. Et, τὸ κῦρος τῆς θεραπείας, præcipua functio, et rata medicatio. Exponitur etiam edictum, apud Dion. (Æsch. Suppl. 396.)

Κυρόω, ῶ, auctoritatem do, auctoritate mea comprobo: vel ratum habeo, ratum facio. Thucyd. lib. 8. ἐπειδὴ δὲ ἡ ἐκκλησία, οὐδενὸς ἀντειπόντος, ἀλλὰ κυρώσασα ταῦτα, διελύθη. Herod. κυρώσετε ἀναβαλλόμενοι ταῦτα ὑμεῖς ἐς τέταρτον μῆνα, ut auctoritate vestra comprobetis. Sic in ep. ad Cor. 2. c. 2. παρακαλῶ ὑμᾶς κυρῶσαι εἰς αὐτὸν ἀγάπην, ut ratam faciatis in illum caritatem. (τόνδ' ἐκύρωσας φάτιν. Æschyl. Pers. 227. 521. Eum. 584. 642.)

Κυροῦμαι, firmo, constituo, decerno. Plat. in Gorg. Εἰ δ' αὖ ἔροιτο, τίνος λογιστικὴ τίνα καλεῖς τέχνην; εἴποιμ' ἄν, ὅτι καὶ αὐτὴ ἐστι τῶν λόγῳ πᾶν κυρουμένων. Sic et alibi, apud eundem. ¶ Κυροῦσθαι etiam passivè dicitur quod ratum habetur, et auctoritate alicujus comprobatur. Appian. κυρωθείσης δὲ τῆς γνώμης, comprobata ab omnibus sententia. Demosth. ὡς οὕτως καὶ τὰ ἄλλα κυροῦται, apud quos et alia rata habentur. (Æsch. Suppl. 611.)

Κύρωσις, comprobatio quæ fit auctoritate alicujus, vel confirmatio et rata fides. Plato in Gorg.

Κύριος, ου, ὁ, auctoritatem habens seu obtinens in rem aliquam, à cujus auctoritate pendet aliquid: dominus. Plerumque cum genit. ut, πόλεων καὶ τόπων κύριοι, apud Dem. Olynth. 2. † οἱ κύριοι τῶν μεγίστων, de magistratibus, Xen. Pæd p. 228. d.† Cum eodem interdum expon. penes quem est potestas seu jus alicujus rei, aut qui pro suo arbitrio aliquid facit. Ut apud Plat. de leg. κύριος ἔστω τῆς διανομῆς, penes eum jus sit distributionis, seu, pro suo arbitrio distribuat. Sic apud Dem. τούτων δὲ κυρία ἡ σύγκλητος, hujus rei efficiendæ jus est penes senatum; seu, ad senatum pertinet, ista curare. Nonnunquam cum infinitivo, addito articulo τοῦ: ut apud Aristot. eth. 3. cap. 5. κύριοι γὰρ τοῦ μὴ μεθυσθῆναι, possunt non inebriari. Et sine articulo, κύριος ἦν ἀποστέλλειν, penes eum jus erat mittendi. Thucyd. Interdum sine adjectione expon. herus, item dominus. Soph. in Ajace, τοὺς κυρίους γὰρ πάντα χρὴ δηλοῦν λέγειν. Sic fœmin. gen. τὰς κυρίας καὶ βασιλίδας, apud Athen. Et in neutr. gen. τὰ κύρια τῶν πόλεων, capita civitatis, apud Dem. (Κύριός εἰμι, δυνατός εἰμι. Æsch. Ag. 104. 887. Suppl. 740. Aristoph. R. 1308. Æsch. Suppl. 972. κυριώτερος.) ¶ Item κύριος, auctoritatem habens, i. ratus. Ut, κύριος νόμος, lex vim suam et auctoritatem obtinens, quæ non est abrogata: apud Æschin. Et, τὸ κύριον, cujus judicium est ratum et non fallitur. ¶ Item præcipuus, antiquissimus: ut apud Galen. κυριώτατα μέρη τοῦ σώματος, principalia membra. ¶ Item proprius. Ut, κύριον ὄνομα, Herodian. lib. 7. quod apud grammat. à metaphorico discernitur. Et, τὰ κύρια τοῦ λόγου, propria orationis, Aristid. in Panath. Sic et, κυρία ἀρετὴ, propria virtus, i. quæ propriè sic dicitur. Aristot. ethic. 6. ¶ Κυρία ἐκκλησία, vocabatur concio, in qua ἐκύρουν τὰ ψηφίσματα, quæ et, ὁ νόμιμος καὶ ἀρχαιρέσιον. Suid. Et, κυρία (subaud. ἡμέρα,) condictus dies, seu præstitutus: pro quo et κύριον ἦμαρ, apud Eurip. in Oreste. Interdum absolutè κυρία, dies vadimonii, dies quasi rata et fixa: unde, τὴν κυρίαν ἐγγράφειν, diem vadimonii referre in acta. Demosth. Item ἡ κυρία, dies fati et mortis, apud Synes. in epistol. ad Theophilum.

Κυρίως, cum auctoritate et potestate. Item firmiter, stabiliter. Hesych. Item propriè. Ut apud Aristot. eth. l. 8. c. 5. πρώτως καὶ κυρίως dicitur ἡ φιλία τῶν ἀγαθῶν. Et, κυριώτερον εἰπεῖν, apud Philon.

Κυριότης, ητος, ἡ, dominium. In ep. ad Ephes. c. 1. et ad Coloss. c. 1. Item dies in qua peraguntur ea, de quibus inter aliquos convenerat. Hesych.

Κυριεύω, dominium obtineo, dominor, dominus sum vel fio. Cum genit. Xen. πάντων κυριεῦσαι. Polyb. 1. τεττάρων μὲν πλοίων ἐκυρίευσαν τετρηρικῶν. Exponitur etiam potior, capio: apud eundem, ἐκυρίευσαν δὲ καὶ λιμένων ἄλλων, potiti sunt, in potestatem suam redegerant. Item recupero: ut apud eundem, ἐκδόντες ἑαυτοὺς εἰς τοὺς πολεμίους, κυριεύσειν ἐλπίζοντες ἂν ἀντὶ ἄλλων.

Κυριακὸς, ad dominum pertinens: et peculiariter ad Dominum, i. ad Christum: unde, κυριακὴ ἡμέρα, Dominica dies. Et, ἡ καινὴ κυριακὴ, (sub. ἡμέρα,) novus dominicus, dies qui post octavum festi Paschalis illucet.

(Κυριακὸν, templum. Athen. V. S. Ant.)

Κυρίευσις, dominium. ex Melampode.

Κυριάζω, cujus vide compos. Ἀποκυριάζω.

Composita.

Ἄκυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, auctoritate privatus, jus et potestatem non habens: ut, ἄκυροι πάντων γενήσεσθε, nullius rei imperium et potestatem habebitis. Dem. Et, ἄκυρος ἔστω τῶν ἑαυτοῦ, suorum administrandorum potestate mulctatus sit: Plato. Dicitur et de re: unde, ἄκυροι ἡμέραι τῶν ἐννόμων πράξεων, non habentes jus et potestatem juridicarum actionum, apud Luc. in Pseudolog. Item irritus. Ut, ἄκυρον λόγον, Isocrat. Et, διαθήκην ἄκυρον ποιῆσαι, apud eundem. Sic et apud Demosth. ταῦτα ἄκυρα ποιεῖ, hæc irrita facit. ¶ Ἄκυρος, improprius. Τὸ ἄκυρον, improprietas. Quintil. l. 8. c. 1.

Ἀκυρία, ἡ, improprietas. Hermog.

Ἀκυρόω, ῶ, (q. d. auctoritate privo, auctoritate spolio,) irritum reddo, abrogo, antiquo.

Ἀκύρωσις, abrogatio.

[Ἀκύρωτος. Eurip. Ion. 801. ὁ σκοτῇ τοῦτ' ἀκύρωτον μένει. Inconfirmatum, irritum, τῷ γὰρ ἐμφανεῖ κυροῦται, σκοτῇ δὲ ἀκύρωτον μένει καθὼς ἔφημεν. Cl. Barnes.]

Ἀνακυρίωσις, gravitas et auctoritas: apud Hippoc. in l. περὶ εὐσχημοσύνης.

Ἀντικυρία, ἡ, potestas opposita: apud Suid.

Ἀποκυριάζω, exp. ἀποκοινῶ. Item ἀποφαίνω, et ἀποκυρῶ. Hesych.

Ἀποκυρόω, abrogo, auctoritate privo, irritum facio.

Αὐτοκύριος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. per se dominus. Apud Nazianz. dicitur esse unum ex nominibus Spiritus S.

Ἐπικυρόω, idem quod κυρῶ, approbo, comprobo: ut, ἐπικυροῦν τὴν γνώμην, apud Polyb. et ἐπικυροῦν νόμον, ferre legem, rogare legem. (auctor sum, decerno. Soph. Œdip. Tyr. 266.)

Ἐπικύρωσις, confirmatio.

Συνεπικυρῶ, simul comprobo, unà comprobo. Polyb.

Κατακυρόω, ῶ, confirmo. In actionibus, κατακυροῦν τὴν ὠνὴν, est, licitatori rem venalem addicere et adjudicare: apud Joseph. de antiq. Hinc et aorist. 1. pass. κατακυρωθεὶς, damnatus: ut, ψήφῳ θανάτου κατακυρωθεὶς, mortis calculo damnatus, apud Eurip. in Oreste.

Κατακυριεύω, dominor in. Ut Matth. 20. οἱ ἄρχοντες τῶν ἐθνῶν κατακυριεύουσιν αὐτῶν, dominantur in eas.

Προκυρόω, ῶ, auctoritate mea comprobo, ratum habeo. Hesych. Item auctoritate mea adjudico quippiam alicui. Et simpl. adjudico. in Pand.

Προκύρωσις, confirmatio: aliis addictio.

Προσκύρωσις, auctoritas, apud Hippocr. in παραγγ.

ΚΥΡΤΟ'Σ, ὴ, ὸν, curvus, incurvus, gibbosus, gibbus. Il. β. τὼ δέ οἱ ὤμω Κυρτὼ, ἐπὶ στῆθος συνοχωκότε. Et in Epigr. lib. 2. Ὀρθῶσαι τὸν κυρτὸν ὑπαυχένιος Διόδωρε Χαλκῆς. Item convexus: cui oppon. cavus. Aristot. eth. 2. cap. 13. καθάπερ ἐν τῇ περιφερείᾳ τὸ κυρτὸν καὶ τὸ κοῖλον. Sic et apud Plut. et Alex. Aphr. Fluctus quoque ab Hom. Iliad. ν'. κυρτὸς appellatur, ob tumiditatem. ¶ Etymol. à κύπτω derivari vult, et sit κυρτὸς quasi κυπτὸς, π in ρ mutato. Eustathius autem vel à κύρτω fieri dicit vel à κύπτω. ¶ At κύρτος, ου, ὁ, vel κύρτη, ἡ, nassa, aut aliquod piscatorum instrumentum. Theocrit. idyll. 21. (enumerans supellectilem piscatorum.) Ὁρμιαὶ, κύρτοι, καὶ ἐκ σχοίνων λαβύρινθοι. Plut. de prudent. anim. ἁλιευτικῶν κύρτων παραπλήσιον, à quibusdam exponitur sagena gibbosa. Κύρτη exp. etiam cavea, apud Herodot. Item qualus, fiscella, apud Nic. in Alexiph. Pro quo et κυρτὶς, apud eundem. Et κυρτίδιον, q. d. quasillum, apud interpr. Diosc. Poni dicitur et pro cavea.

Κυρτότης, ητος, ἡ, curvitas. Plut.

Κυρτόω, ῶ, curvo, incurvo, incurvum aut convexum reddo.

Κυρτοῦμαι, incurvor vel pandor. Xen. † Pæd. p. 190. c.† οἱ δὲ φοίνικες πιεζόμενοι, ἀπὸ βάρους ἄνω κυρτοῦνται. Oppian. l. 3. Ἡ δέ τι κυρτοῦται μεσάτην ῥάχιν, incurvatur, seu incurvatum eminet. (Philostr. l. 3. c. 17.)

Κύρτωμα, τὸ, quod est incurvatum, gibbus. Luc. Apud Hippocr. sic appellatur tumor omnis præter naturam.

Κύρτωσις, curvitas, gibbositas seu gibberositas. Sic appellatur peculiari signif. distortio spinæ dorsi in posteriorem partem: cui opponitur λόρδωσις.

Composita.

Ἀμφίκυρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, utrinque incurvus, utrinque gibbosus, vel repandus. Hinc et ἀμφίκυρτος dicitur σελήνη, luna, quasi utrinque inflexa, vel gibbosa, quum in Solis triquetro semiambitur orbe; vel secundum Martianum, quum est dimidiata major.

Ἀμφίκυρτον, subst. lignum quoddam ad gerenda onera. Suid.

Ἔγκυρτος, incurvus: idem quod κυρτός.

Ἐπίκυρτος, incurvus: idem quod κυρτός.

Ἐπικυρτόω, ῶ, incurvo. apud Hesiod. † in Asp. 234.† ἐπικυρτώοντε κάρηνα. Et apud Greg. cœlum dicitur ἐπικυρτοῦσθαι.

Ὑπόκυρτος, subincurvus, aliquantùm incurvus.

ΚΥ'ΡΩ, F. Æol. σω, incido. Ut, πήματι κύρσαι, apud Hesiod. in Erg. in calamitatem incidere. Et, ἔκυρσε δόμον, incidit in domum; apud Eurip. Cum genit. nanciscor, Eurip. in Medea, Ὦ τέκνα, μητρὸς ὡς κακῆς ἐκύρσατε! (Æschyl. Pers. 780. 1018.) In Anthol. Epigr. ἔκυρσε τάφου. ¶ Κύρω, pro προστυγχάνω, apud Homer. sicut et compos. συγκύρω. Il. ψ. ἅρματι κύρσας.

Κύρομαι, idem quod κύρω. Iliad. ω. Ἄλλοτε μέν τε κακῷ ὅγε κύρεται, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ.

Κύρμα, ατος, τὸ, id in quod aliquis incidit, id quod aliquis nanciscitur. Item magis peculiari significatione apud Homer. præda in quam aliquis fortè incidit, Odyss. ε. Δηΐοις μὴ θήρεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γένωμαι. Sic et Odyss. γ. ε. et alibi.

Κυρέω, ῶ, idem quod κύρω, incido. Item nanciscor, consequor. Euripid. κυρήσεις ἐσθλῶν, bona nanciscaris seu consequaris. Idem in Phœniss. Ἃ, μὴ κυρήσας τῆς δίκης, στρατεύσομαι δρᾶν, si jus meum non consecutus fuero, vel obtinuero. Apud Herodot. κυρήσας δίκης, qui pœnas dedit. ¶ Κυρῶ, contingo, evenio: ut, εὐτυχία κρείσσων ἐκύρησε. Et, εὖ κυρεῖ τάδε, apud Soph. † El. 801.† feliciter hæc eveniunt. ¶ Κυρῶ, sum: ut, ἐχθρὸς ὢν κυρεῖ, Eurip. Sic Soph. ὡς κυρεῖς ἔχων, i. τυγχάνεις ἔχων. (Cum τὸ κυρίως. Æsch. S. c. Th. 705. ἀτιμίας κυρῶ, Eum. 399. Ag. 637. Ch. 212. Eurip. Med. 1111. Soph. Œdip. Tyr. 602. 1005. 1528. El. 1425.)

Κύρημα, τὸ, inventum fortuitum, in quod forte fortuna incidimus.

Composita.

Ἀκυρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui nihil acquirit: ideoque infortunatus. Hesych. et Etymol.

Ἀκύρημα, et ἄκυρμα, infortunium illud, quo nihil acquiritur.

Ἀντικύρω, incido in aliquem, nanciscor, offendo.

Ἐγκύρω, et ἐγκυρέω, incido, incurro: idem quod ἐντυγχάνω. Hesiod. in Erg. Ἐγκύρσας ἄτῃσιν, quum in infortunia seu incommoda incurrerit. Herodot. ἐνεκύρσαν τοῖς ἱππεῦσι, inciderunt in illos, offenderunt illos. Apud eundem, ἐνεκύρησε ἀλογίης, contemptui habuit, neglexit. Utitur et Arrianus l. 3.

Ἐπικύρω, incido, ἐντυγχάνω, sicut et κύρω. Il. γ'. Ὥστε λέων ἐχάρη μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας, Εὑρὼν ἢ ἔλαφον κεραὸν, ἢ ἄγριον αἶγα, ut exultat famelicus leo, qui incidit in corpus ingens: vel nactus corpus ingens. ¶ Interdum est ἐπιτυγχάνω et κατευστοχῶ. Iliad. ψ. Τυδείδης δ' ἄρ' ἔπειτα ὑπὲρ σάκεος μεγάλοιο Αἰὲν ἐπ' αὐχένι κῦρε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκῇ, i. collimabat. (Ἐπικύρσαιμι. Æsch. Pers. 856.)

Ἐπικυρέω, ῶ, idem quod ἐπικύρω. Hesiod. ἐρίῳ ἐν αἰθαλόεσσι κυρήσας, quum forte incidisset in.

Προσκύρω, appropinquo, accedo. Hesiod. in Theog. † 198 † ἀτὰρ Κυθέρειαν, ὅτι προσέκυρσε Κυθήροις, quod appropinquavit seu appulit Cytheris. (Acc. Soph. Œdip. Tyr. 1323. προσκυρῶ. Æsch. Ch. 4.)

Συγκύρω, q. d. coincido. Apud Homer. ponitur pro προσκρούω, ut exponit Eustath. Iliad. ψ. μή πως συγκύρσειαν ὁδῷ ἔνι μώνυχες ἵπποι.

Συγκυρέω, ῶ, accido, evenio. Herodot. συνεκύρησε γενέσθαι. Apud Synes. in ep. χαλεπῶς [illegible] ἅπαντα ταὐτῷ συγκυρεῖ, rarò contingit, ut omnia eidem conveniant. Τὰ συγκυροῦντα τῶν πόλεων, quæ ad civitates pertinent, ex Num. c. 35.

Συγκύρημα, τὸ, quod forte evenit, casus. U. ε.

Συγκυρία, ἡ, idem. Luc. c. 10.

ΚΥ'ΣΘΟΣ, et κύσος, ου, ὁ, vel κυσὸς, οῦ, ὁ, nates, podex. ☞ Sic dictus διὰ τὸ ἐκεῖθεν κατὰ φύσιν χέειν, inquit Eustath. Itidem Etym. κύσθον dictum vult ἀπὸ τοῦ δι' αὐτοῦ γίνεσθαι τὸν ἔσω. ¶ Item pro muliebri pudendo, apud Aristoph. in Acharn. νῦν γε χοῖρος φαίνεται, Ἀτὰρ ἐκτραφείς γε κύσθος ἔσται τέτταρ' ἐτῶν. vide schol. (R. 433.)

Κύσσαρος, idem ac κυσὸς, anus, podex, apud Hippocr. de nat. infant.

ΚΥ'ΣΤΙΣ, εως, ἡ, vesica. Aristoph. in Nub. † 404.† ἐν δ' αὐτοῖς ὥσπερ κύστιν φυσᾷ, ut vesicam inflat. Et, κύστις χοιρεία, vesica suilla, apud Gal. ad Glauc. Apud Aphrod. et alios medicos dicitur οὐροδόχος κύστις, et κύστις χοληδόχος. Absolutè plerumque de vesica urinæ dicitur.

Ut Il. έ. ἡ δὲ διαπρὸ Ἀντικρὺ κατὰ κύστιν ὑπ' ὀστέον ἤλυθ' ἀκωκή. Sic et apud Athen. lib. 2. Suidæ est etiam, imus venter. Exponitur etiam, locus et pellicula, cui aliquid includimus.

Κύστιγξ, apud Hippocr. parva vesica.

Κύστιον, halicaccabum solanum: herbam vesicariam appellant. Diosc. l. 4. c. 27.

ΚΥ΄ΤΙΝΟΙ, cytini: flores mali Punici, apud Theophr. de caus. pl. l. 2. ὅπως οἱ κύτινοι μὴ ὀρθοὶ γενόμενοι δέχωνται τὸ ὑγρόν. Plin. cytinos vocari scribit primum partum mali Punici, florere desinentis. Celsus appellat capitulum mali Punici. Cæl. Aurel. Chr. l. 4. c. 3. campullagium, sive ambularium.

Κυτινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, capitulo Punici mali similis. Theophr. histor. plant. lib. 6.

ΚΥ΄ΤΙΣΟΣ, ὁ, cytisus: herba alio nomine dicta ἀγρόφυλλον. Theocrit. idyll. 10. Ἁ αἲξ τὸν κύτισον, ὁ λύκος τὰν αἶγα διώκει.

ΚΥ΄ΤΟΣ, εος, τὸ, cavitas, cavus sinus, seu sinuosa cavitas, ventricosa cavitas, seu venter cavus. Synes. de insomn. ἐν τῷ κύτει τοῦ πνεύματος. Athen. κατὰ μέσον τῆς νεὼς τὸ κύτος ἐν κοίλῃ, medium navis ventrem, seu ventricosum alveum. Sic apud Arist. et Plat. κύτος τῆς κεφαλῆς κοῖλον, cava et inanis capitis concha: quæ et absolutè κύτος dicitur, teste Poll. Apud Plat. τὸ τῆς ψυχῆς κύτος. Cicero exp. animum. Corporis etiam truncus κύτος nominatur: ut quum Aristot. histor. anim. lib. 1. cap. 7. scribit, τὸ ἀπὸ αὐχένος μέχρι αἰδοίων κύτος vocari θώρακα. Idem tertiam insectorum partem κύτος appellat, ventrem seu truncum corporis cavum et penè rotundum. Ab Hesychio et Suida κύτος exponitur corpus, moles: item capacitas, profunditas. (Æschyl. S. c. Th. 501. Ag. 330. 825. urna Soph. El. 1145. Aristoph. Pac. 1223.)

Κυτώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cavus, cavo sinu tumens.

Κυτίς, et σφηκωτίς, exp. τὸ κύτος σφηκωθέντα, apud Hesych.

Κυτίς, cista. Et, κυτίδιον, cistula, schol. Aristoph.

Κύτταρος, ου, ὁ, idem ferè quod κύτος. Sic dicitur loculamentum apum et vesparum, apud Aristot. hist. anim. lib. 5. Item conchulæ illæ quibus glandes insident: cavæ et ipsæ, et ut plurimum rotundæ. Similiter piceæ et pinus nucamenta κύτταροι nominantur, apud Theophrast. hist. pl. l. 3. Item folliculi fabæ Ægyptiæ: eodem l. c. 10. Denique κύτταρος τοῦ οὐρανοῦ dicitur fornix seu camera cœli.

Κυττάριον, ου, τὸ, cellula, alveolus. Aristot. de gener. an. l. 3.

Ἔγκυτον, τὸ, interaneum, intestinum, τὸ ἐν τῷ κύτει τοῦ σώματος. Hesych.

ΚΥ῀ΦΙ, cyphi: thymiamatis seu suffimenti genus, Ægyptiis sacerdotibus usitatum: unde ἱερατικὸν vocatur à Galeno, τῶν κατὰ τόπους lib. 8. cap. 5. et 7. De eo vide Dioscor. lib. 1. cap. 24. Paul. lib. 7. cap. 22. Aëtium lib. 7. cap. 116. et 117. nec non Plut. in lib. de Iside et Osiride.

Κυφοειδὴς ἀντίδοτος, antidotus cyphoides, apud Gal. τῶν κατὰ τόπους lib. 8. cap. 7. sic dicta quod in formam, ἐν εἴδει, τοῦ κῦφεος componeretur.

ΚΥΨΕ΄ΛΗ, ης, ἡ, alveare apum, è vimine aut stramine plexum. Plut. de exilio, ὥσπερ μύρμηκες, ἢ μέλιτται μυρμηκιᾶς μιᾶς, ἢ κυψέλης, ἐκπεσόντες. ¶ Item genus vasis aut mensuræ frumentariæ, ut annotat schol. Aristoph. ☞ Sic nominatum διὰ τὸ κεκρύφθαι αὐτοῦ τὸ ἔσω. est enim obscurum, inquit idem schol. ¶ Item interius auris foramen. Hesych. Item sordes quæ in eo colliguntur, ut apud Alex. Aphrod. in probl. διὰ τί αἱ κυψέλαι φύονται πικραί;

Κυψέλιον, ου, τὸ, pro cista, ex Aristot. hist. an. lib. 9.

Κυψελὶς, ίδος, ἡ, alveus. Exp. et cistula, apud eundem Aristot. Dicitur etiam sordes aurium, teste scholiaste Aristoph. Suida, Hesychio. Sic utitur Luc. initio Lexiphanis.

Κύψελος, avis quædam similis hirundini. Aristot. hist. an. lib. 9. c. 30.

ΚΥ΄Ω, F. ύσω, uterum fero, i. in utero gesto, sum gravida, sum prægnans. Theophrast. (de elephanto) κύειν ἔτη δύο, utero gravescere biennio. Aristot. in hist. an. κύουσαι τὰ ἄῤῥενα, quæ mares in utero gestant. Sic et Plut. in Erot. Exponitur etiam, concipio. Metaphoricè etiam capitur: ut Xen. Pæd. 5. † p. 139. d. † ἡ ψυχή μου δήπου τοῦτο κύουσα, ἄρα ὥσπερ ἔοικεν ἀποτίκτεσθαι. q. d. gravidus erat animus meus hac cogitatione. ¶ Item osculor, suavior. Odyss. π΄. Ὣς δ' ἄρα φωνήσας υἱὸν κύσε. Aristoph. in Nub. κύσον με, καὶ τὴν χεῖρα δὸς τὴν δεξιάν. (R. 767.) Aristot. de anim. lib. 6. κύουσιν ἀλλήλας αἱ περιστεραί, se osculantur mutuò columbæ.

Derivata ex κύω, i. in utero gesto.

Κύομαι, in utero gestor. Aristot. in probl. τὰ δὲ κυόμενα ὀκτάμηνα ἀσθενῆ γίνεται. Et, κυσαμένη, quæ concepit, vel gravida facta est. Hesiod. in Theog. Οἵς τινας κυσαμένη. † 125. et 405. †

Κῦμα, τὸ, fœtus, germen, apud Eurip. in Cresphonte, ὦ τὴν θυγατέρα γῆμαι ἔφη κύματος θεοσπόρου, i. gravidam esse facta divinitùs sato. (Æsch. Choëph. 126. Eum. 662.) ¶ Item fluctus: in qua signif. vide suo loco.

Κυμὰς, άδος, ἡ, gravida, fœta. Hesych.

Κυτήριον, vide comp. Ἀκυτήριον.

Κύος, idem quod κῦμα vel κύημα, fœtus. Aristoph.

Κυΐσκω, idem quod κύω.

Κυΐσκομαι, idem quod κύομαι. Aristot. Theophr. ‡ Herod. 2. §. 93. ‡

Κυέω, ῶ, F. ήσω, idem quod κύω, in utero gesto, sum gravida, sum prægnans. Iliad. ψ΄. βρέφος ἡμίονον κυέουσαν. Exponitur etiam concipio: sed magis dicitur potius quæ jam concepit, quàm quæ concipit; parere. Iliad. τ΄. Ἡ δ' ἐκύει φίλον υἱόν. Aristot. histor. anim. lib. 7. ἤδη δὲ καὶ δίδυμα κυοῦσά τις ἐπεκύησε τρίτον. Sic et Plat. in symp.

Κυέομαι, οῦμαι, gravidor, pario, apud Theophr. Apud Oppian. de ven. lib. 3 κυήσατο τέξατό τ' Ἀγρεύς, i. peperit. Usurpatur etiam metaphoricè.

Κύημα, τὸ, quod utero gestatur, fœtus, fœtura. Aristotel. de gener. anim. et Plut. in præc. connub. Dicitur et κῦμα pro eodem per crasin.

Κύησις, εως, ἡ, graviditas, prægnatio, gestatio uteri, conceptus. Phil. de vita Mos. lib. 3.

Κυητικὸς, οῦ, ὁ, concipiendi vim habens.

Κυθὸν, Hesychio est κύημα: et pro eodem κύθος, apud Etym. unde ἄκυθος, apud Callim. pro ἄγονος, sterilis.

Composita: ac primùm ex κύω.

Ἀκύμων νηδὺς, fœtu carens uterus, sterilis uterus. Eurip. [Androm. 158. νηδὺς δ' ἀκύμων διὰ σέ μοι διόλλυται. Venter sine fœtu. Barnes. ἄγονος, ὁ μὴ ὑποδεχόμενος σπέρμα.]

Ἄκυτος, ου, quæ non concipit, sterilis. Hesych. Reperitur et, ἄκυθος, pro eodem.

Ἀκυτήριον, medicamentum impediens conceptus, cui contr. est κυτήριον. Hippocr. in gyn.

Ἀλκυὼν, sive ἁλκυὼν, halcyone seu halcedo: avis, παρὰ τὸ ἐν ἁλὶ κύειν dicta, quòd in mari pariat, ut vult Etymologus. Et Plut. testatur, τὰς ἀλκυόνας λοχείας συμπεριφερομένας τὴν θάλατταν ἐν χειμῶνι σώζειν, καὶ συγκαθιστᾶσθαι. Vide et Plin. lib. 10. cap. 32. et Arist. hist. anim. lib. 9. cap. 14.

Ἀλκυόνειαι, sive ἀλκυονίδες ἡμέραι, dicuntur quatuordecim dies brumali tempore sereni, cum maris etiam tranquillitate, quibus nidificat et fœtificat hæc avis. apud Aristot. hist. an. l. 5. c. 8.

Ἀλκυόνιον, sive Ἀλκυόνειον, dicitur etiam spuma maris concreta, admistis sordibus tenuissimis, quòd ex eo mari innatante nidos fingunt et construunt halcedones. vide Dioscor. l. 4. c. 136. et Plin. lib. 32. cap. 8.

Ἀλκυονὶς, idem quod ἀλκυὼν, ut tradit Etym.

Ἀνακυΐσκω, abortum infero. Aristot. hist. an. l. 6. ἐν δὲ ὕδωρ γένηται μετὰ τὴν ὀχείαν, ἀνακυΐσκει.

Ἀποκυΐσκω, pario. Greg. ἡ ψυχὴ γὰρ κατά τι ὠδίνουσα, τοιαύτας ἀκρίτους ἀποκυΐσκει ὠδῖνας. Exponitur et gigno.

Ἀποκυΐσκομαι, parior, gignor, apud eundem.

[Ἀποκύω. Epist. S. Jacobi i. 15. εἶτα ἡ ἐπιθυμία συλλαβοῦσα τίκτει ἁμαρτίαν, ἡ δὲ ἁμαρτία ἀποτελεσθεῖσα ἀποκύει θάνατον.]

Ἀρίκυμος, mulier quæ citò fit gravida seu prægnans. Hippocrat. Exponitur et quæ facilè concipit. Hesych. Quidam etiam exp. fœcunda.

Ἐγκυέω, idem quod κύω: unde ἐγκύουσα, apud Aristot. quæ et ἔγκυος, gravida.

Ἐγκύμων, fœtum habens, gravida, prægnans. Phocyl. et Nonn. Item refertus, plenus, apud eundem Nonn.

Ἐγκυμονέω, ῶ, gravida sum, fero uterum. Exp. etiam, utero ingravesco, in Pand.

Ἔγκυσις, partus.

Ἔγκυος, gravida.

Ἀνέγκυος, quæ uterum non fert, quæ non est gravida.

Ἐπικυΐσκω, superfœto, super uterum concipio.

Ἐπικυΐσκομαι, idem, apud eundem l. 4. de gener. an. [Herodot. Hist. lib. 3. De Lepore etiam loquens ait, ἐπικυΐσκεται μοῦνον πάντων τῶν θηρίων.]

Πολυκύμαντος, videtur pro πολυκυήματος positum, apud Athen. l. 7. θύννος πολυκυήματος ὤν, multo conceptu fœtus.

Ὑποκύομαι, unde aor. 1. med. ὑποκυσαμένη, gravida facta. Il. ζ΄.

Composita ex κυέω.

Ἀκυητήριον, idem quod ἀκυτήριον, quod paulo antè.

Ἀποκυέω, ῶ, (q. d. defœto, i. fœtum depono.) pario. Luc. τὸν Ἀπόλλω ἐπὶ τῆς Δήλου δεῖ ἀποκυῆσαι. Exponitur etiam gigno: ut in ep. Jacob. c. 1. ἡ δὲ ἁμαρτία ἀποτελεσθεῖσα ἀποκυεῖ θάνατον.

Ἀποκυέομαι, in lucem edor, parior: unde ἀποκυηθεὶς, apud Plut. in Lyc.

Ἀποκύησις, partus, partio: puerperium. Plut.

Ἀῤῥενοκυέω, marem in utero gesto. Strab.

Ἐπικυέω, ῶ, superfœto, super uterum concipio. Aristot. hist. an. l. 7.

Ἐπικύημα, q. d. superfœtamentum, id quod super uterum concipitur, apud eundem Aristot.

Pertinentia ad κύω, i. osculor.

Κυνέω, ῶ, idem quod κύω, osculor, suavior. Odyss. ρ΄. Καὶ κύσσε ἀγαπαζόμενος κεφαλήν τε καὶ ὤμους. Item pro καλέω, ut apud schol. Aristoph. in Acharn. Τί με σὺ κυνεῖς; Aristoph. Item pro προσκυνῶ, adoro. Eustath. (Eurip. Med. 1143. 1209.)

Ἐκκυνεῖν, osculari.

Θεοκυνέω, ῶ, deos honoro. Æschyl.

Προσκυνέω, ῶ, adoro, veneror. † Xen. Pæd. 2. 59. d. † Herodot. in Polymn. ἀνάγκην σφι προσφερόντων προσκυνέειν βασιλέα προσπίπτοντας. Aristoph. in Pluto, καὶ προσκυνῶ γε πρῶτα μὲν τὸν ἥλιον. Jungitur et cum dat. in Novo Test. Item venerabundè saluto, in hist. ecclesiast. ἐπιστείλασθαι εἰρηνικοῖς γράμμασιν ἑαυτῆς προσκυνεῖν. (Soph. Œdip. Tyr. 327. προσκύσαντε pro προσκυνήσαντε. El. 1375.)

Προσκύνημα, τὸ, et Προσκύνησις, ἡ, adoratio. Plut. in Alex. Aristotel. rhet. l. 1.

Προσκυνητὴς, οῦ, ὁ, adorator.

Προσκυνητὸς, οῦ, ὁ, q. d. adorabilis, adorandus, adoratione dignus. Gregor.

[Προσκυνέω. Soph. Philoct. 550. προσκύσαντες. Sch. ἀσπασάμενοι. 676. προσκύσαι. 790. πρόσκυσον. Schol. ἱκέτευσον. 1412. προσκύσας.]

ΚΥ΄ΩΝ, κυνὸς, ὁ, vel ἡ, canis de quo vide Aristotelem, Æl. Oppian. et Plinium. Κύνες Κωκυτοῦ, canes Cocyti, hoc est, Tartari, quæ et Furiæ, et Erinnyes. Aristoph. Κύων dicitur etiam qui impudens est: ut apud Homerum, κυνὸς ὄμματ' ἔχων. Sic Il. φ΄. Πῶς δὲ σὺ νῦν μέμονας κύον ἀδδεὲς ἄντ' ἐμεῖο στήσεσθαι; ¶ Κύων, canis, sive canicula, sidus cœleste. Procl. de sphæra, et Arist. 8. animal. Sic vocatur etiam stella quædam splendida in ore canis, quæ oriens æstus incrementa secum afferre putatur. Unde, ἐπὶ κυνὶ, et, ὑπὸ κύνα, sub canicula: et, μετὰ κύνα, post caniculam, seu post æstatem mediam. Theophr. ¶ Κύων antiquis dicebatur etiam bolus, μαγδαλιὰ, vel frustulum, quo manus abstergebant, et canibus deinde projiciebant devorandum: Eust. ex Pausania. ¶ Est etiam Κύων in ludo aleatorio. Eustath. ¶ Est item Κύων, scintilla ex ferro candente prosiliens, quum malleo pulsatur. ¶ Κύων vocatur etiam membrum virile, Hesych. Eustath. autem de muliebri pudendo dici scribit. ¶ Κύων ξυλίνη dicitur rubus canina: Eustath. ex Athen. (Κύων. Metaph. pro Custos. Æschyl. S. c. Th. 802. Ag. 616. 1237. Ch. 1054. Soph. El. 1388.) ☞ Eustath. derivat κύνα à κύω, significante φιλῶ. unum animal est φιλόστοργον.

Κυνικὸς, ῆ, ὸν, caninus. Xen. Pæd. 5. κυνικῶς καὶ θηριωδῶς ἐπεὶ αὐτοῖς ἔθος. Item κυνικὸς σπασμὸς, caninus convulsio.

Κυνικοὶ, dicebantur etiam Antisthenis et Diogenis sectatores. Diog. Laërt.

Κύνειος, ου, ὁ, caninus. Exponitur etiam terribilis, vehemens, difficilis: ut, κύνειος θάνατος, ex Aristophane. [Equit. 1396. Τὰ κύνεια μεγάλα τοῦ ὄντος πράγματα, &c. 289. Schol. Vesp. 230. Schol.]

Κύνεος, ου, ὁ, caninus, sicut κύνειος. Dicitur etiam in malam partem, pro impudens, protervè audax. Il. ί. et Hesiod. in Erg.

Κυνέη, ης, ἡ, (sub. δορὰ,) pellis canis. Peculiariter autem canis fluvialis pellis, qua antiqui solebant caput tegere, ut scribit Eustath. Dicitur et de galea ex quavis materia. Iliad. κ΄. —— ἀμφὶ δὲ οἱ κυνέην κεφαλῆφιν θῆκεν Ταυρείην. (Κυνέη χαλκήρης, galea ærea. Il. γ΄. 316.) Pro κυνέη autem per contractionem dicitur κυνῆ, teste Poll. † Sic Aristoph. Nub. 267. † Item et pro galea. Κυνέη sive κυνῆ dicitur etiam pileus, galerus: Aristoph. in Vesp. et Nubibus. At κυνέη Ἄϊδος, Il. έ. dicitur nubes densissima. (Κυνῆ. Philostr. l. 2. c. 20.)

Κυνάριον, ου, τὸ, catellus. Xenoph. Pæd. 8.

Κυνίδιον, ου, τὸ, idem. Aristot. rhet. l. 3. Plut. Athen.

Κυνίσκος, ου, ὁ, idem. Κυνίσκοι dicuntur etiam pisces quidam.

(Κυνίσκη, ἡ. Aristoph. R. 1403.)

Κυνία, ἡ, eadem quæ κυνόσβατος.

Κυνηδὸν, canum more, ritu canino: Lucian. in Tim. † Aristoph. Nub. 491. †

Κυνίζω, canem ago, vel Cynicos sector, Cynicam institutionem et disciplinam amplector: Diog. Laërt. in Zenone. Item Cynicum ago, aut etiam canem ago.

Κυνισμὸς, οῦ, ὁ, Cynica institutio: vel vita Cynica, seu ex Cynicorum præceptis instituta. Diog. Laert. in Mened.

Κυνάω, ῶ, idem: seu Cynicum ago, Cynicos imitor, Cynicus sum: Luc. in Demon.

Κύντερος, ου, ὁ, impudentior. Il. θ΄. ἐπεὶ οὐ σέο κύντερον ἄλλο. Et κύντατος, impudentissimus, admodum protervus.

Κυνὰς, άδος, ἡ, idem quod κύων et ἀπομαγδαλιὰ, mollior ex pane pulpa, qua manus abstergebant, et postea canibus devorandum projiciebant. Poll. Item sentis canis, seu rubus caninus. Hesych. (Theoc. ιέ. 19.)

Κύνειος ἄκανθα, et κυνὸς ἄκανθα, sentis canina, apud Athen. lib. 2.

Σκυζάω, ῶ, (q. d. canio,) catulio. Propriè de canibus seu catulis appetentibus catuliens. Aristot. hist. an. l. 6. c. 18. περὶ δὲ τὰς κύνας τὸ τοιοῦτο πάθος λέγεται σκυζᾷν. Dicitur et de aliis animantibus: ut apud Aristot. loco citato, (de equabus:) οὐρῶσι δὲ πολλάκις ὅταν σκυζῶσι, i. equiunt, seu marem appetunt.

Σκύζα, ης, ἡ, catulitio, libido et appetitus coitus. Hesych. ex Phileta, παύσω σε τῆς σκύζης.

Σκύζω, et Σκύζομαι, Hesychio propriè est placidè admurmuro, sicut canis. Sic et apud Plat. in amat. narr. Τῆς κυνὸς σκυζωμένης, sup. admurmurante catella. ¶ Item ad iram concito, irrito.

Σκύζομαι, ad iram provocor, irritor: aut etiam irascor. Il. δ'. et θ'. οὐδέ τι εἶπε, σκυζομένη Διὶ πατρί. Sic Od. ψ'. μή μοι Ὀδυσσεῦ σκύζευ. (Theoc. ιε'. 18.)

Σκύμνος, ου, ὁ, propriè putatur dici catulus leonis. Eurip. in Hecuba. Σκύμνον γάρ μ' ὥστ' οὐριθρέπταν Μόσχον δειλαία δειλαίαν Εἰσόψει, χειρὸς ἀναρπαστὰν Σᾶς ἄπο. Plerumque tamen additur genitivus λέοντος, vel λεαίνης. Aristoph. in Ran. (1478.) Οὐ χρὴ λέοντος σκύμνον ἐν πόλει τρέφειν. Dicitur et de aliorum animantium catulis, ut de catulis ursi, apud Theocr. idyll. 11. Et σκύμνος ἀλώπεκος, apud Plat. in Lyc. Et de catulis vituli marini, apud Diosc. l. 2. c. 88.

Σκυμνεύω, alo catulum meum, seu catulos meos: ut, σκυμνεύω νεβρούς, alo catulos qui mei sunt hinnuli seu pulli.

Σκυμνίον, ου, τὸ, parvus catulus. Item simpliciter catulus. Aristot. hist. an. lib. 9. Et de catulo leporis. apud Xen.

Composita: ac primùm ex κύων.

Ἀντικύων, vulpes. Hesych.

Ἀπλοκύων, Cynicus simplici veste utens: cognomen Antisthenis apud Laërt.

Ἀπόκυνον, ου, τὸ, frutex quidam, qui canes et omnes quadrupedes necare traditur in cibo datus. Plin. lib. 24. cap. 12. vide et Diosc. lib. 4. cap. 81.

Ἀστροκύων, canis sidus, quem Ægyptii selochin vocant, ut tradit Cæl. Rhod.

Ἔκκυνον, morbus quidam seu vitium canum. Xen. in Cyn.

Ἡμικύων, semicanis. Strabo.

Μετακύνιον, ου, τὸ, suffrago et talus, pedis cum tibia compago, in Hippocr.

Προκύων, procyon, sive antecanis: sidus, inde appellatum, quòd ante majorem canem exoriatur, teste Hygino.

Προϋλακταί, canes dicuntur, quæ latrant antequam feram invenerint, teste Poll.

Πρόκυνες, dicuntur reprehensores, qui priùs in latratus et reprehensiones erumpant, quàm invenerint in aliquo quod reprehensione dignum sit. in Epigr. Quidam exp. cursorii canes. Item antecursores.

Φιλόκυνος, qui canibus gaudet et delectatur. Polemon.

[Φιλοκύων. Jambl. de Vita Pythag. Plat. Lysis. οὐδὲ φιλόρτυγες, οὐδ' αὖ φιλόκυνές γε, &c.]

Composita ex σκύζομαι.

Ἀποσκύζομαι, idem cum σκύζομαι. Hesych.

Ἀρισκυδής, έος, ὁ καὶ ἡ, valde iracunda: ὁ ἄγαν σκυζόμενος. Etymol. ex Artemidoro.

ΚΩΒΙΟ'Σ, οῦ, ὁ, gobius seu gobio: piscis genus apud Aristot. et Plin.

Κωβίδιον et κωβιδάριον, parvulus gobio, gobiunculus. Athen. l. 3. et 7.

Κωβῖτις, dicta quædam apuæ species. Athen. l. 7.

Κωβιώδης, gobioni similis. Plut. de solert. anim.

ΚΩ'ΔΕΙΑ, et κωδία, ἡ, caput papaveris. apud Diosc. lib. 4. cap. 64. et 65. Hinc τὸ διὰ κωδιῶν, medicamentum apud medicos celebre. Theophrastus κωδίαν tribuit etiam fabæ Ægyptiæ, hist. plant. lib. 4. c. 10. Hom. Iliad. ξ'. κώδειαν appellat caput Ilionei, quod Peneleus hasta confixum tenebat. ¶ Significat et κώδεια globulum, teste Etymol.

ΚΩ'ΔΩΝ, ωνος, ὁ, tintinnabulum, nola. Thucyd. lib. 4. τοῦ γὰρ κώδωνος παρενεχθέντος. Plut. sympos. 4. κώδωσι πολλοῖς κατακεκρουμένας τὰς ἐσθῆτας, ἐπικωμάζοντας ἐν τῷ βακχεύειν. Metaphoricè pro garrulo capitur: apud Aristoph. in Pace. ¶ Significat etiam latius, tubæ orificium, synecdochicè autem ipsam tubam. Soph. in Ajace, χαλκοστόμου κώδωνος, ὡς Τυρσηνικῆς. (Κώδων, ὁ, ἀττικῶς, τὸ πλατὺ τῆς σάλπιγγος. Soph. Aj. 16. Æsch. S. c. Th. 392. Aristoph. R. 79. 735.)

Κωδωνίζω, tinnio, seu tintinnabulum aut nolam pulso, vel tubæ sono exploro. Athen. l. 14. —— πρὸς τὴν Ἀγρὰν Βούλομαι Κωδωνίσας πέμψαι σ' ἀγωνισόμενον. Sic et apud Aristoph. in Pace.

Composita.

Ἀκωδώνιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui exploratus non est: sumpta metaph. ab equis qui tintinnabulorum sonitu explorabantur an bellicos strepitus intrepidè ferre possent: vel à vasis aut nummis, quorum integritas tinnitu probatur. [Aristoph. Lysistr. 486. Vide Schol. ut et Schol. Diast.]

Διακωδωνίζω, exploro, ut, κωδωνίζω. Demosth. de falsa legat. ἐπειδὴ διεκωδώνισεν ἡμᾶς ἑκάστῳ τινὰ τρόπον προσπίπτων ἰδίᾳ.

ΚΩ'ΘΩΝ, ωνος, ὁ, cothon: genus poculi Laconici et militaris, ut Athen. tradit. lib. 11. et Plut. in Lyc. Meminit ejus et Xen. Pæd. 1. et alii. ¶ Item compotatio ipsa: quòd maximus in compotationibus usus esset horum poculorum. apud Athen. lib. 11. et 14. Et Plut. in Timoleonte, περὶ κώθωνα διατρίβειν, potare seu compotare. Siculi κώθωνα vocant τὸν κωβιόν, ut refert Athen. lib. 7.

Κωθωνίζω, poto, seu compoto, apud Athen. lib. 1. Aristot. in probl. κωθωνιζόμενοι ταῖς μεγάλαις, amplis et fæcundis calicibus se proluentes.

Κωθωνισμός, οῦ, ὁ, potatio, compotatio. Athen.

Κωθωνία, larga potio, ex Aretæo.

Composita.

Ἀκρατοκώθων, qui mero se ingurgitat, qui largiùs merum potat. Athen. l. 11. et l. 6.

Ἐγκωθωνίζεσθαι, perpotare. Exponitur etiam, στρατιωτικῶς πίνειν. ex Poll.

Φιλακροθωνιστής, bibax, vinolentus, ebriosus. Athen. lib. 10.

ΚΩΚΑ'ΛΙΑ, τὰ, animalia sunt ex genere τῶν ὀστρακοδέρμων, sed eorum quæ carnem sub testa habent. Aristot. hist. an. l. 4. c. 4.

ΚΩΚΥ'Ω, f. ύσω, fleo, ploro: vel ejulo, lamentor. Il. ε'. Ἀμφ' αὐτῷ χυμένη λίγ' ἐκώκυε. Il. χ'. κώκυσεν δὲ μάλα μέγα παῖδ' ἐσιδοῦσα. (Aristoph. R. 34. Æsch. in Agamemn. 1322.)

Κώκυμα, ατος, τὸ, fletus, ploratus, ejulatus, lamentum. Soph. in Ajace, ἀφόρητος ὀξέων κωκυμάτων ὑπερτονάζει. (Æsch. Pers. 332. 427.)

Κωκυτὸς, οῦ, ὁ, pro eodem. Hom. Il. χ'. ἀμφὶ δὲ λαοὶ Κωκυτῷ τ' εἴχοντο καὶ οἰμωγῇ κατὰ ἄστυ. Et aliquanto post, Κωκυτοῦ δ' ἤκουσε καὶ οἰμωγῆς ἀπὸ πύργου. ¶ Est etiam unus ex fluviis illis tribus, qui in Acherontem influunt. Od. κ'. v. 512. (Æsch. S. c. Th. 696. Ag. 1169. Ch. 148. V. Eurip. Med. 1179. Soph. Tr. 880.)

Composita.

Ἀνακωκύω, lamenta, et fletus edo, Æschyl. [Pers. 468. ῥήξας δὲ πέπλους, κἀνακωκύσας λιγύ, &c. Schol. καὶ ἀνακράξας ὀξὺ καὶ μέγα. Soph. Antig. 429. ἡ παῖς ὁρᾶται κἀνακωκύει πικρᾶς Ὄρνιθος ὀξὺν φθόγγον. 1240. ἄνω χέρα πρὸς αὐτόν, κἀνακωκύσας, καλεῖ.] Exponitur etiam defleo, deploro.

[Ἀντικωκύω. Æschyl. Agam. 1551. ἢ σύ, τόδ' ἔρξαι τλᾶσα, κτείνασ' ἄνδρα τὸν αὐτῆς ἀντικωκῦσαι ψυχήν, &c.]

Συγκωκύω, collamentor, collacrymor, apud Soph. [Elect. 286. κἀγκωκύω πατρὸς Τὴν δυστάλαιναν δαῖτ' ἐπωνομασμένην, &c. 808.] Utitur et Greg. ἐγκωκύσαντες τῷ πάθει.

Συγκωκύοντες τρίχες, crines, qui, dum evelluntur, lamentum cient. Aristoph. apud Suid.

ΚΩΛΑΚΡΕ'ΤΑΙ, οἱ, quæstores et custodes judicialis pecuniæ et sumptuum in deos, apud Aristoph. in Vesp. vide schol.

ΚΩ͂ΛΟΝ, ου, τὸ, membrum. Specialiter autem pes, ut Eust. tradit. Plerumque ea membra, sive ii artus, κῶλα vocantur, quæ crura et lacerti Latinis. Habet et periodus sua κῶλα, i. membra. Habent etiam strophæ et antistrophæ et epodi sua κῶλα, i. versus. Retibus etiam tribuuntur sua κῶλα. Item κῶλον, intestinum crassum, ordine a ventriculo quintum, medium inter cæcum et rectum. Latinè etiam colon. Celsus interpr. intestinum laxius et plenius. Exponitur etiam alvus. In hac signif. scriptum reperitur etiam κόλον, afferturque etymologia παρὰ τὸ κωλύειν. (Æsch. Eum. 378. Ag. 352. τρέμοντα κῶλα. Eurip. Med. 1171. Phœniss. 1369. Aristoph. R. 1400.)

Derivata ex κῶλον, i. membrum.

Κωλάριον, ου, τὸ, parvum colon, seu imperfectus versiculus, et vulgò expon.

Κωλῆς, ῆ, ὁ, vel ἡ, idem quod κῶλον, teste Gal. Exp. et perna, suffrago.

Κωλέα, et per contract. κωλῆ, ἡ, petaso. Idem quod κωλῆς.

Κωλὴν, ῆνος, ὁ, perna, petaso.

Κώληψ, ηπος, suffrago, aut sura: vel ἡ περὶ τὰς ἰγνύας ἀγκύλη, ut Eustath. a veteribus exponi tradit.

Κώλυμα, τὸ, idem quod κῶλον. At pro impedimento, vide in Κωλύω.

Composita.

Ἄκωλος, ου, ὁ καὶ ἡ, membris truncus. Et specialiter, pedibus carens.

Ἀκρόκωλα, τὰ, trunculi, hoc est, extrema membrorum: seu edulia ex trunculis extremorum membrorum parata.

Ἀκροκωλία, ἡ, extremitas membrorum, hoc est, brachiorum, ubi nimirum humeris inseruntur.

Ἀνάκωλος χιτωνίσκος, brevissima tunica, apud Plut. de virt. mul.

Βραχύκωλος, brevia membra habens, brevibus membris constans. Apud Aristot. rhet. 3. περίοδοι βραχύκωλοι, periodi in quibus κῶλα sunt breviora.

Βραχυκωλία, ἡ, membrorum brevitas, cola brevia. Hermog.

Δίκωλος, bimembris, duo membra habens. Dioscor. lib. 2. cap. 106. Apud Rhetores δίκωλος περίοδος, est periodus duorum membrorum.

Ἰσόκωλος, in quo paria membra sunt. Quint. l. 9. c. 3.

Ἰσοκωλία, ἡ, membrorum æqualitas: quum membra omnia æqualia et paria sunt. Hermog.

Μακρόκωλος, membra longa habens. in Geopon. et apud Aristot. Rhet. 3.

Μακροκωλία, longum membrum: quum periodus aliquod longius membrum habet. Hermog.

Μεγαλόκωλος, grandiora membra habens: in quo articulorum internodia magna sunt. Aut, (si de periodo dicatur,) quæ magnis membris seu κώλοις constat.

Μονόκωλος, uno artu porrectus, apud Theophr. Item μονόκωλος περίοδος, quæ unico membro absolvitur. Aristot. Rhet. Sic μονόκωλος λόγος, apud Plut. de puer. educ. unius membri oratio. Et, μέτρον μονόκωλον, apud Poëtas, in quo cola unius modi sunt.

Ὀνόκωλος, pedes asininos habens. Empusæ epith. apud schol. Aristoph. in Ran.

Ὀρθόκωλον, vitium articuli est, quando ob durum aliquem tumorem chorda musculos partem aliquam inflectentes non sequitur, sed perpetuò articulus tenditur, nec inflecti potest, ut annotat Gal. comment. 3. εἰς τὸ περὶ ἄρθρ.

Σύγκωλος, exp. solidus.

Τετράκωλος, habens quatuor membra seu artus: vel habens quatuor pedes.

Τρίκωλος, tria membra seu cola habens. Quint. l. 9. c. 3.

Ὑπόκωλα, τὰ, internodia.

Derivata ex κῶλον, i. intestinum, &c.

Κωλικὸς, οῦ, ὁ, colicus, ad coli dolorem pertinens: ut, κωλικὴ ὀδύνη, vel κωλικὸν ἄλγημα, coli dolor. Et, κωλικὸν φάρμακον, medicamentum ad coli dolorem sedandum. Gal. lib. 6. de locis aff. Et, ἀντίδοτος κωλική, pro eodem. ¶ Item qui coli dolori obnoxius est, qui plenioris intestini morbo laborat, colicus. Diosc. Scribitur etiam per ο, Κολικός.

Κωλικεύομαι, coli vitio laboro, coli seu intestini plenioris morbo conflictor. Alex. Trall. Scribitur et Κολικεύομαι.

Μεσόκωλον, ου, τὸ, Galenus mesenterium interpretatur, partis vocabulum pro toto accipiens. Sed propriè significare videtur partem eam mesenterii, quæ crassis intestinis continua est, ut quæ pertinet ad tenuia intestina. Hippocr. l. 6. epidem.

ΚΩΛΥ'Ω, F. ύσω, impedio, prohibeo, veto. Plut. in apophth. ἔλεγε, τοὺς δυναμένους κωλύειν τοὺς κακῶς ποιοῦντας, ἐὰν μὴ κωλύωσι, κατακελεύειν. Thucyd. κωλύω ὥστε μὴ περιπλεῖν, obsto quo minus circumnaviget. Dem. οὐδὲν αὐτοὺς ἀπολωλέναι κωλύσει, nihil obstabit seu nihil causæ erit quo minus perituri sint. † Sic Aristoph. Nub. 1431.† ¶ Κωλύει accipitur etiam pro κωλύεται, apud Thucyd. lib. 1. ut testatur Dionys. Halic. Item κωλύω, inhibeo, reprimo. Herod. καὶ τοῦτο αὐτὸν κωλύειν τὸ ὑπερβάλλον τῆς ἀλαζονείας, minuere nimiam insolentiam. ¶ Item pro ἀποκωλύω, arceo, prohibeo. Cum gen. Chrysost. οὐδεὶς κωλύει πραγμάτων. †Cum gen. rei. Xen. Pæd. 2. 60 d.† Et cum ἀπὸ, Xen. Pæd. 3. ἀπὸ τῶν αἰσχρῶν κωλύεται. (Eurip. Phœniss. 953.)

Κώλυμα, τὸ, impedimentum, obstaculum. Leo. de tact. Interdum genit. vel infinitivo, posito genitivi loco. Ut Thucyd. κωλύματα τοῦ μὴ αὐξηθῆναι, quæ obstant et prohibent quo minus augescant. Herodian. lib. 1. κώλυμα δηλητηρίων, medicamentum quo venena prohibentur. Apud Thucyd. lib. 5. κώλυμα θεῶν, obstaculum à diis immissum.

Κωλύμη, ἡ, idem, apud Thuc. l. 1. et 4. et apud Herodian. l. 8.

Κώλυσις, εως, ἡ, impeditio, i. ipsa impediendi actio. [Plat. Sophist.] Item impedimentum, obstaculum. Item obex.

Κωλυτὴρ, ῆρος, ὁ, qui impedit.

Κωλυτήριος, ου, ὁ, impediendi vim habens.

Κωλυτήριον, ου, τὸ, impedimentum, obstaculum. Item id, quod malum quodpiam arcet. Diosc. Exponitur etiam propugnaculum.

Κωλυτὴς, idem quod κωλυτήρ. [Thucyd. Hist. lib. 3. ὅπως παραβοηθῶν παρὰ τὸ τεῖχος κωλυτὴς γένοιτο τῆς ἐκβάσεως. Vide Notam.]

Κωλυτικὸς, οῦ, ὁ, prohibitorius, impediendi vim habens, idem quod κωλυτήριος. Alex. Aphrod. φάρμακον κωλυτικὸν ὀδύνης.

Κωλυτὸς, οῦ, ὁ, impeditus: et qui prohiberi potest. Epict.

Composita.

Ἀκώλυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui impeditus et prohibitus non est, seu qui non impeditur et prohibetur. Luc. in Tim. εὐρύτερον τὸ πρὸς τὴν ἔκχυσιν κεχηνὸς τοῦ πίθου, καὶ ἀκώλυτος ἡ ἔξοδος, liber exitus, et qui nullis impedimentis prohibetur. Herodian. lib. 2. ῥᾳδία δὲ εἴσοδος αὐτῇ, καὶ ἀκώλυτος, nec accessu prohibebatur. Ἀκώλυτος, apud Christianos, qui, non fungens muniis ecclesiasticis, à consortio fungentium non prohibebatur.

Ἀκωλύτως, sine impedimento, sine obstaculo, nullo prohibente nec vetante. Plato in Crat.

Ἀνακωλύω, arceo.

Ἀποκωλύω, arceo, prohibeo. † Xen. Pæd. 1. 3. 7. et 10. et ἀπὸ σοῦ. ibid. † Cum genit. Greg. ἀποκωλύσαι τυράννων. Aliquando sine casu, ut apud Plat. Polit. 2. ἀποκωλύει οὐδὲν, nihil vetat. [Eurip. Med. 1413.]

Ἀποκώλυσις, impeditio, impedimentum, prohibitio. Xenoph. [περὶ Ἱππ. cap. 3. §. 11. Τὰς δέ γε τῶν χαλινῶν καὶ ἀναβάσεως ἀποκωλύσεις, καὶ τἄλλα δοκίμαζε, ὅπως ἂν ἔτι μᾶλλον καταμάθῃ τις, &c.]

Διακωλύω, impedio, prohibeo, veto, idem quod κωλύω. Plat. pol. 2. τὸν μὲν σκυτοτόμον διεκωλύομεν μήτε γεωργὸν ἐπιχειρεῖν εἶναι ἅμα, prohibebamus, vetabamusque, ne simul et agriculturam exercere aggrederetur. Idem in apol. διακωλύειν πολλὰ ἄδικα γίγνεσθαι.

Διακώλυμα, τὸ, impedimentum, obstaculum, id ipsum quo prohibemur, et vetamur facere aliquid. Plato. [de leg. l. 7.]

Διακωλυτὴς, οῦ, ὁ, qui vetat, qui est impedimento, qui prohibet et obstat. Plato.

Διακωλυτικὸς, οῦ, ὁ, prohibitorius.

Ἐγκωλύω, impedio, sum impedimento, vel, insuper impedio, insuper prohibeo.

Ἐγκώλυσις, impeditio. Xen.

Κατακωλύω, prohibeo, veto, remoror, detineo. Demosthen. μὴ κατακωλύωμεν τὰς πράξεις. Xenophon. μή σε κατακωλύω ἀπιέναι ὅθεν βούλεσθε. Et apud Aristophan. κατακωλύεις ἀριστᾶν, prandium remoraris.

ΚΩΛΩ'ΤΗΣ, ου, ὁ, stellio: qui et ἀσκαλαβώτης et γαλεώτης. Hesych. et Suid. qui et Bacchum sic dici tradit. At κωλωτὴ, apud Arist. esse avis dicitur.

ΚΩ͂ΜΑ, ατος, τὸ, somnus profundus, sopor altus, veternus. Hesiod. in Theog. †798.† κακὸν δ' ἐπὶ κῶμα καλύπτει. Apoll. Rhod. Arg. 2. —— ἀβληχρῷ δ' ἐπὶ κώματι κέκλιτ' ἄναυδος. ☞ Quidam volunt per syncopen dictum pro κοίμημα. alii esse à verbo κῶ, inusitato, pro κοιμάω, ex quo esse et κῶμα. quidam, et à κωμάζω deduxerunt, quod οἱ κωμάζοντες facilè in κῶμα incidant. ¶ Apud medicos est veternus, marcor, inexpugnabilis propè dormiendi necessitas: apud Hippocrat. Vide Gal. initio comment. 1. εἰς τὸ προῤῥητικόν. ¶ Item illecebra, θέλγημα, ut exponit schol. Pindari apud eum.

Κωματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, quem tenet seu opprimit marcor κῶμα dictus.

Κωμαίνω, dormito, dormitario. Hesych.

ΚΩΜΑΚΟ'Ν, aromaticum quiddam, inquit Hesych. Theophrast. hist. pl. l. 6. c. 7. fructum esse dicit unguentis pretiosis permisceri solitum. Sunt qui caryophyllon esse velint.

ΚΩ'ΜΗ, ης, ἡ, pagus, vicus. Thuc. l. 3. οἰκοῦσι δὲ κατὰ κώμας ἀτειχίστους, καὶ ταύτας διὰ πολλοῦ. Hesiod. in Asp. †18.† —— μαλερῷ δὲ καταπρῆσαι πυρὶ κώμας. Exponitur etiam, villa, item castellum, in Nov. Testament. [In Evang. S. Lucæ, Bethleem vocatur πόλις, cap. 2. ver. 4. sed Joh. 7. ver. 42. κώμη.] ¶ Item vicus in urbe: Suid. ☞ Derivatur à κῶ τῷ κοιμῶ, (i. cubo,) quòd constet ex domibus, in quibus cubent animalia, et homines quoque, quasi sint eorum κοιμητήρια.

(Κώμας, Athen. V. 8. Ant. 487.)

Κωμητικὸς, οῦ, ὁ, paganus, vicanus, qui est in pago seu è pago, aut ad pagum pertinens: ut, κωμητικαὶ ἐκκλησίαι, apud Synes.

Κωμήτης, ου, ὁ, paganus, pagum incolens. Item κωμῆται, ejusdem pagi incolæ. † οἱ ἐκ τοῦ αὐτοῦ ἀμφόδου καὶ τόπου. Sic Scholiast. ad Aristoph. Nub. 962.† [Eurip. Alcest. 476. Ξένοι, Φεραίας τῆσδε κωμῆται χθονὸς, &c. Schol. ἐπεὶ εἰς κώμας ἦσαν διῃρημένοι, τουτέστιν εἰς φυλάς.] ¶ Κωμῆται in urbe, ejusdem vici incolæ, seu ejusdem viciniæ, vicini, apud Aristot. polit. 1. c. 1. et 2.

Κωμῆτις, ιδος, ἡ, pagana, vicana. [Aristoph. Lysistr. 5. Πλὴν ἥ γ' ἐμὴ κωμῆτις ἥδ' ἐξέρχεται. Schol. ἀντὶ τοῦ γείτων.] Et, κωμήτιδες ἐκκλησίαι, eædem quæ et κωμητικαί. Item vicina.

Κωμηδὸν, pagatim, vicatim.

Κώμιον, ου, τὸ, q. d. pagulus, viculus, i. parvus pagus. Plut. in narr. amatoriis.

Κωμύδριον, exp. parva et vilis herba.

Composita.

Ἀμφίκωμοι, qui circumjacentes pagos inhabitant. Hesych.

Μητροκωμία, ἡ, vicus aliorum vicorum mater: seu ex quo coloniæ ducuntur.

Χιλιόκωμος, mille vicos seu pagos habens. Strabo. l. 12.

ΚΩ͂ΜΟΣ, ου, ὁ, comessatio. Quidam exp. convivium luxuriosum. Alii convivium lascivum. item festivitas in convivio. Xenoph. Pæd. 7. ὡς ἐν κώμῳ ἐδόκει γὰρ ἡ πόλις πᾶσα εἶναι. Aristoph. in Pluto, ἴασι δ' ἐπὶ κῶμον βαδίζειν, videtur ad comessationem ire, i. ad convivium lascivum et immoderatum. Comprehenditur hoc nomine omne amatoriæ lasciviæ ac protervitæ genus: aliquando verò generaliùs dicitur de illis qui amatoria quadam lascivia protervitaque ac nequitia utuntur. Herodian. l. 3. τίς γὰρ εἰς ἑσπέραν ὁ κῶμος ἀναπεπταμένος ἔρχεται; Plut. de Socr. dæm. μεθύοντας ἀπηρμοσμένῳ κώμῳ χρωμένους μετὰ γυναικῶν. Idem in polit. præc. ἀφίστατο τῶν πότων καὶ τῶν κώμων ἑαυτόν. Sic et Rom. c. 13. Interdum est comessantium agmen. (Eurip. Phœniss. 746. Æschyl. Ag. 1198.) Exponitur etiam, cœtus et comitatus Bacchicus, apud Athen. et Demosth. ¶ Item lascivia et protervia, qualis comessabundorum et amatorum juvenum. ¶ Item festum, quod magna cum hilaritate peragitur tanquam à comessabundis. Dionys. de situ orb. κῶμον ἄγουσιν ἐρισθενέϊ Διωνύσῳ. ¶ Item saltatio quædam in comessationibus usitata. Interdum et generaliùs pro saltatione. ¶ Item pro petulante et lasciva cantilena. Hesych. ¶ Item Κῶμος, genius præses comessationum, seu lasciviæ protervitæque comessabundorum hominum: apud Philostr. in imagine 3. ☞ Eustath. videtur ex κῶμα deducere, quum dicit, κῶμον esse, δι' οὗ καταφέρεταί τις εἰς κῶμα.

Κωμάζω, comessor, cum petulans et lascivus more comessantium. Arrian. κωμάζειν παρά τινι. Xen. Pæd. 7. ὅταν τὴν νύκτα πίνωσι καὶ κωμάζωσι. Exponitur etiam, temulentia proterva convitior, et obvios pulso. apud Demosthen. ὃς ἐν ταῖς πομπαῖς ἄνευ τοῦ προσώπου κωμάζει. Apud Hesiod. in Asp. †281.† Ἔνθεν δ' αὖθ' ἑτέρωθε νέοι κώμαζον ὑπ' αὐλοῦ, exp. tripudiabant. Sic et apud Luc. in lib. de salt. ¶ Item comessabundus venio, venio cum lascivia et protervia, qualis est comessantium: cum ἐπὶ, vel πρὸς, vel παρὰ, apud Luc. Athen. Plut. (Theoc. Id. 3. 3.)

Κωμαστὴς, οῦ, ὁ, comessator, comessabundus. Plut. Xen. Plat.

Κωμαστικὸς, ἡ, ὸν, ad comessationem pertinens seu ad comessatores: ut, κωμαστικὴ ὄρχησις, apud Poll. et, κωμαστικὴ ἑορτὴ, apud Eustath.

Κωμαστικῶς, comessabundè, comessantium modo.

Κώμαξ, ακος, ὁ, petulans, nugator. Eustath.

Composita.

Ἀγλαόκωμος, ου, ὁ καὶ ἡ, pulchrum habens chorum. Pind.

Ἐγρεσίκωμος, Bacchus, excitans comessationem, in Epigr.

Εἰσκωμάζω, et ἐπεισκωμάζω, comessabundè et temulenter me infero, impudenter et velut temulenter me infero: apud Athen.

Ἐκκωμάζω, procax excedo. Eurip. [Androm. 603. ἐξεκώμασε Νεανίου μετ' ἀνδρὸς εἰς ἄλλην χθόνα.]

Ἐπίκωμος, qui ad comessationes ventitat, comessator. Plutarch. et Alciphr.

[Ἐπικώμιος. Pind. Pyth. Od. x. 8. Ἱπποκλέᾳ θέλοντες ἀγαγεῖν ἐπικωμίαν Ἀνδρῶν κλυτὰν ὄπα. Schol. Θέλοντές με τὴν ἔνδοξον καὶ ἐγκωμιαστικὴν τῶν χορευτῶν, ἐπ' αὐτὸν Ἱπποκλέα ἄγειν φωνήν. Nem. Od. vi. 36. Od. viii. 85. Ἦν γε μὰν ἐπικώμιος ὕμνος δὴ πάλαι, &c. Schol. τουτέστι, τὰ ἐγκώμια ἐγράφετο καὶ πάλαι.]

Ἐπικωμάζω, vinolentus et comessabundus offendo et obvius fio, debacchor. Alciphr.

Ἡδύκωμος, q. d. jucunda comessatio. Item genus saltationis. Athen. Item quoddam canticum. Poll. et Hesych.

(Κατακωμάζω, ὅτε τὸ δαιμόνιον κατεκώμασε δώμασιν Οἰδιπόδα. Eurip. Phœniss. 355.)

Κραιπαλόκωμος, qui ebrius et gravatus vino comessatur et bacchatur. Aristoph. in Ran.

[Περικωμάζω. Aristoph. Vesp. 1020. Οὐδὲ παλαίστρας περικωμάζειν πειρῶν.]

Πολύκωμος, comessationibus abundans, vel potius multarum comessationum autor. de Baccho dicitur in Epigr.

Προκώμιον, quod κῶμον præcedit. apud Pind. [Nem. Od. Δ. 17.]

(Προσκωμάζω, petulanter irruo. Philostr. l. 4. c. 6.)

Σύγκωμος, socius comessationis. Eurip. in Bacch. [1171. Ὁρῶ γε, καί σε δέξομαι σύγκωμον, &. Phœn. 802. Schol. Aristoph. Acharn. 263.]

Συγκωμάζω, simul comessor. Lucian. in somn. [Pind. Olymp. Od. ια. 16. Ἔνθα συγκωμάξατ'. Schol. συγκωμάσατε καὶ συγχορεύσατε. Schol. Νεώτ. συγκωμάσατε. τουτέστιν, ἐμοῦ χορεύοντος ἐμφανίσατε, &c.]

Τετράκωμος, saltatio quædam Herculi dicata, et bellica. Poll.

Φιλόκωμος, qui amat comessationes, qui amat κῶμον, in Epigr.

ΚΩ'ΜΥΣ, υθος, ἡ, Hesych. laurus quæ ante fores statuitur. Item fasciculus fœni: ut apud Suid. οἱ δὲ ξυλίσαντες τὰς καλάμας κολοβῶς τε καὶ τελείως, κώμυθας πολλὰς ἀπετρύγησαν. Apud Theocritum idyll. 4. Καὶ μαλακῶ χόρτοιο καλὰν κώμυθα δίδωμι. schol. exponit fasciculum. Theophr. lib. 4. histor. plant. cap. 12. dicit, τὸν χαρακίαν κάλαμον φύεσθαι ἐπὶ ταῖς κώμυσι. subjungens, κώμυθας istic vocari, οὗ ἂν ᾖ συντεθειμένος κάλαμος, καὶ συμπεπλεγμένος ταῖς ῥίζαις. Hoc autem fieri, καθ' οὓς ἂν τόπους τῆς λίμνης εὔγεων ᾖ χωρίον. Plin. lib. 16. cap. 36. characiam arundinem nasci scribit in ripis expatiantis lacus.

ΚΩ͂ΝΟΣ, ου, ὁ, conus, turbo, meta: figura apud mathematicos ex lato in acutum desinens. Aristot. in probl. τοῦ κώνου βάσις κύκλος ἐστί. Ibidem κῶνον esse dicit τὴν ἔκπτωσιν τῶν ὄψεων, quod aspectuum procidentia turbine seu cono agatur: unde et acies. Inde κῶνος dicitur quidquid tali est figura: ut meta segetum in agris, ex mergitibus quatuor, tribus, duobus, uno, conicè cumulatis, Galenus in lex. Hippocr. Itidem κῶνοι, (ut et στρόμβοι et στρόβιλοι,) dicuntur turbines illi quibus pueri ludunt, alio nomine βέμβικες dicti. ¶ Item involucrum fructus quarundam arborum, quod ab eis separari potest. Sic Theophr. histor. plant. lib. 3. c. 10. in discrimine τῆς πίτυος et τῆς πεύκης, scribit, τὴν πίτυν τὸν κῶνον ἐλάττω φέρειν καὶ περιφερῆ μᾶλλον. Dioscor. tradit, στροβίλους vocari τὸν καρπὸν τῶν πιτύων καὶ τῆς πεύκης, τὸν εὑρισκόμενον ἐν τοῖς κώνοις. Et Mnesitheus apud Athen. lib. 2. στροβίλους nominari τῶν κώνων τοὺς πυρῆνας, non non ipsos τοὺς κώνους. Latini et conum vocant, et nucem pineam; Græci medici, recentiores præsertim, diminutivè κωνάριον. ¶ Dicitur et de galea κῶνος, ut et Latinis. ¶ Hesychio κῶνοι sunt etiam thyrsi: qui κώνωνες ibi suprà eidem.

Κῶνος, etiam est πίσσα ὑγρὰ quibusdam, ut refert Dioscorid.

Κωνικὸς, in coni figuram compositus.

Κωνικῶς, conicè, ad instar metæ.

Κωνάριον, ου, τὸ, diminut. vide in præcedente κῶνος.

Κώνων, ωνος, ὁ, ibidem vide.

Κωνέω, circumago, περιδινῶ. Hesych. στρέφω. Etym. ex Aristoph. in Tagenistis. Idem Etym. dicit, κωνῆσαι propriè esse τὸ κέραμον πιττῶσαι.

Κωνίας οἶνος, vinum picatum. Gal. in lex. Hippocr.

Κώνειον, ου, τὸ, cicuta: planta venenata. de qua vide Dioscor. lib. 4. c. 79. et Plin. l. 25. c. 13. Nicand. in Alexiph. κωνείου βλαβόεν πῶμα, cicutæ noxius potus. [Aristoph. R. 124. pl. 1085.] ☞ Etymol. ita nominatum tradit διὰ τὸν γινόμενον ἴλιγγον καὶ σκότον τοῖς πίνουσι. nam τὸ στρέφειν antiquos dixisse κωνεῖν.

Κωνειάζομαι, lethale venenum bibo, apud Suid.

Composita.

Ἄκωνος πῖλος, pileus conum et fastigium non habens, non fastigiatus in metam: apud Joseph.

Περικωνέω, circumcirca illino. Propriè significat pice oblinere seu picare vasa fictilia, inquit schol. Aristoph. in Vesp.

Περικωνάω, ῶ, pice circumlino. Unde περικωνηθεὶς, pice circumlitus. Æschyl. et Cratin.

Πήκανα, sive πτισάνης ἄλφιτα, farina ex hordeo non tosto. Poll. et Gal. in lex. Hippocr.

ΚΩ'ΝΩΨ, ωπος, ὁ, culex: seu culex vinarius, ut exp. apud Aristot. hist. anim. lib. 5. Sic et apud Plutarch. symp. l. 4. dicit quidam, τὴν δὲ ἀνθοσμίαν ἀποστάμενον τοσοῦτον καὶ ἀραιόν, ἀγρότερον πίνουσιν ἐν πίθῳ κωνώπων χορῷ περιβομβούμενον. ¶ In Epigr. tamen hæc legas: Ὀξυβόαι κώνωπες ἀναιδέες, αἵματος ἀνδρῶν Σίφωνες. Aristoph. in Pluto genere fœminino dixit τὴν κώνωπα, teste Suida. (Æsch. Ag. 901.)

Κωνωπεῖον, ου, τὸ, conopeum: velum ad arcendos culices.

Κωνωπεὼν, ex Epigr. pro genere instrumenti ad arcendos culices.

ΚΩ͂ΠΑΙ, αἱ, Copæ, arum, urbs Bœotiæ ad Kephisum amnem, et lacum Copaïdem. Strab. l. 9.

Κωπαΐς πίσσα, pix Copaïca. Rhianus.

Κωπαῒς λίμνη, lacus de quo jam dictum.

ΚΩ'ΠΗ, ης, ἡ, remus. Ut Od. ι. et μ'. Ἐμβάλλειν κώπης, incumbere remis. (Æsch. Pers. 376. Ag. 1627. Eurip. Phœniss. 1361. Soph. Tr. 570.) Thuc. lib. 2. καὶ τὰς κώπας ἀδύνατοι ὄντες ἐν τῷ κλύδωνι ἀναφέρειν. Plutarch. ἡ κώπη κέκλασται. ☞ Παρὰ τὸ κοπτεῖν, i. à tundenda aqua, quasi κόπη, ut vult Etymol. ¶ Item manubrium, capulus, λαβή. Od. λ'. ξίφεος δ' ἐπεμαίετο κώπην. Il. ά. Ἦ καὶ ἐπ' ἀργυρέῃ κώπῃ σχέθε χεῖρα βαρεῖαν.

Derivata ex κώπη, i. remus.

Κωπητὴρ, ῆρος, ὁ, scalmus, i. id cui alligantur remi, vel secundum quosdam, id quo remus scalmo alligatur, quod ἐπικωπητὶς etiam vocatur.

Κωπητήριον, vel κωπαντήριον, (q. d. remorum repositorium,) locus ad asservandos remos. Poll.

Κωπεὺς, έως, ὁ, remex. Synes.

Κωπεῖς, Hesych. ligna apta ad conficiendos remos.

Κώπιον, ου, τὸ, q. d. remulus, parvus remus. Aristoph. (R. 271.)

Κώπια, τὰ, dicta fuerunt etiam ossa angustiora costarum: sicut πλάται, αἱ, quæ sunt latiora.

Κῶπα, et κώπια, τὰ, apud Suid. ornamentum quod collo circumponitur.

Κώπαιον, superior pars remi. Hesych.

Composita.

Ἄκωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, remo carens: in anth. epigr. [lib. 1. cap. 40. τὸν ἄκωπον Ναύταν τῷ στόματος θέλγων ἐγὼ κελάδῳ. Nautam remis-carentem, h. e. delphinum, cantu demulcebam. Vinc.]

Δίκωπος, qui duobus tantùm remis agitur: ut, δίκωπον σκαφίδιον, Strab. lib. 1. [Eurip. Alcest. 252. Ὁρῶ δίκωπον, ὁρῶ σκάφος. 443. Λίμναν Ἀχεροντίαν πορεύσας Ἐλάτᾳ δικώπῳ.]

Ἔγκωπον, ου, τὸ, ea pars navis in qua remi sunt collocati: apud Athen.

Εἰκοσάκωπος, viginti remos habens, ut, εἰκοσάκωπος ναῦς, navis, quæ viginti remis impellitur.

Ἑλίκωπες, Græci dicebantur, ἀπὸ τοῦ ἑλίσσειν τὰς κώπας, i. à remis circumvertendis. Vide et in comp. ab ὤψ, in ὄπτομαι.

Ἐπίκωπος, remo admotam habens manum, remigationi accinctus, qui est in procinctu navigationis. Idem quod ὑπηρετικὸς, vel ὁ κωπηλάτης, remex. Item remigio instructus: ut, ἐπίκωπος κέρκουρος. Athen. 65. [Aristoph. Acharn. 230. Ὀξὺς, ὀδυνηρὸς, ἐπίκωπος, &c. Vide Schol.]

Ἐπικωπητὶς, idem quod Κωπητίς.

Μονόκωπος, unico remo inter navigandum utens. Eurip. in Helena. [1138.]

Ὀρθοκῶπαι, qui se erigunt in ducendis remis, ut fortius eos impellant. Hesych.

Πολύκωπος, multos remos habens. Eurip. in Iphig. Taur. [981.] (Soph. Fr. 668.)

Πρόκωπος, (q. d. qui est ad remum, seu juxta remum) remex. qui manum remo admovet, qui remum manu tractat. Thucyd. l. 1. Luc. in Char.

Pertinentia ad κώπη, i. manubrium.

Κωπήεις, εντος, ὁ, manubrium habens, seu capulum: ut, φάσγανον κωπῆεν, apud Hom. Il. ό. et ξίφος κωπῆεν, Il. ψ'.

Ἀκώπητος, ου, ὁ καὶ ἡ, imperatus. ἀπὸ τοῦ τὸν μὴ ἔχοντα κώπας, inquit Hesych. vel ἡ κώπη, i. λαβὴ τοῦ ξίφους.

(Αὐτόκωπα ξίφη. Sch. ex. τὰ ἀφ' ἑαυτῶν ἔχοντα τὴν λαβὴν ξίφη. Æsch. Choëph. 161.)

Ἐλεφαντόκωπος, ου, ὁ καὶ ἡ, ut, ἐλεφαντόκωπον ξίφος, eburneum capulum habens. Lucian. in somn.

Πρόκωπος, ut πρόκωπος δεξιὰ, dextra capulo admota. Et, πρόκωπα ξίφη, enses quorum capulis manus est admota. (Æsch. Ag. 1660. 1661.) [Eurip. Orest. 1478. Ὁ δὲ ξίφος πρόκωπον ἐν χεροῖν ἔχων.] A Suida exp. nudi, i. districti.

ΚΩ´ΡΥΚΟΣ, ου, ὁ, pera, saccus coriaceus: et in quo panes reponi solent. Sic parasiti quidam apud Athen. lib. 6. dicunt, se ἀντὶ κωρύκου παρέχειν σε τοῖς ἀθληταῖς. Hom. Od. έ. appellat κώρυκον, quem alibi δέρμα ταυροῖο et δορὸν ἐϋρραφέα dixit. Exponitur etiam folliculus, sicut, θυλάκιον. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 14. de ulmo, ἐν τοῖς κωρύκοις τὸ κόμμι καὶ θηρί' ἄττα κωνωπώδη φέρει. ¶ Κωρύκους à Macedonibus vocari τὰς τραχείας κόγχας, ab Atheniensibus dictas κρίους, tradit Athen. lib. 3. ex Hegesandri commentariis. ¶ Κώρυκος est etiam montis nomen, à quo κωρύκιον ἄντρον, et κωρύκιος κρόκος. Sunt qui Pamphyliæ promontorium esse dicunt: cujus incolæ vocari κωρυκαίους: proverbio autem dici, Κωρυκαῖος ἠκροάσατο, explorator sive delator auscultavit.

Κωρυκὶς, dicitur pro κώρυκος, teste Eustath. ex Aristoph.

Κωρυκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, peræ seu folliculo similis. Theophr. hist. pl. lib. 3. c. 15.

Κωρύκιον, ου, τὸ, sacculus, folliculus. Suid.

Κωρυκίδιον, ου, τὸ, idem.

ΚΩ´Σ, τὸ, pellis ovina villosa, ovium vellus. ☞ Etymol. deducit παρὰ τὸ ἐπ' αὐτοῦ κοιμᾶσθαι, exemplum hoc afferens ex Nicochari Lemniis, [illegible] ἐπὶ κῶς.

Κῶας, τὸ, idem. Etymologus scribit fieri κῶας ex κῶς, per pleonasmum, sicut ὦας ex ὦς. Apollon. Argon. l. 1. Χρύσειον μετὰ κῶας, quod alibi χρύσειον δέρος appellat. Sic Hom. Od. ψ'. φέρε δὲ δέρμα καὶ κῶας ἐπ' αὐτῷ. Et paulo antè, ἔνθ' ἐπὶ μέγα βάλλετο κῶας. (Theoc. id. 12.) Hesych. κῶας exp. ὀφθαλμοὺς, oculos: tanquam à nominativo κώς.

Κωίδιον, et per contractionem κῴδιον, ovium vellus, idem quod κῶς. Aristoph. (R. 1536.) Τὰ πλύνει κῴδια, lavat vellera.

Κωδάριον, ου, τὸ, idem, apud Aristoph. in Ran.

Κῶος, εος, τὸ, idem quod antecedentia. Hinc plur. κῶεα et κώεσι, apud Homer. ut Od. ζ'. Κῶεα καστορνῦσα θρόνοις ἔνι δαιδαλέοισι. Et Il. ί. —— ἐν ἀλφάτω θέτο καὶ κώεσιν οἷον Ἔλραθεν.

Κῷος, ου, ὁ, Hesych. est jactus taxilli, valens sex. Κῷος Χῖον, sive, Κῷος πρὸς Χῖον, significans comparationem imparium. Ab insulis Co, et Chio.

ΚΩΤΙ´ΛΛΩ, loquitor, fabulor, garrio. Hesiod. in Erg. Μηδὲ γυνή σε νόον πυγοστόλος ἐξαπατάτω Αἱμύλα κωτίλλουσα. Apud Athen. lib. 10. Ἡδὺς κωτίλλοντα καθήμενον ἐκκοτυλάζειν. Et Theocr. idyll. 15. Παίσαισ' ἃ δύνασαι ἄπαντα κωτίλλοισαι. Exponitur etiam, blandis et fallacibus verbis decipio: ut apud Theogn. Εὖ κώτιλλε τὸν ἐχθρόν.

Κωτίλος, loquax, garrulus. Theog. Κωτίλῳ ἀνθρώπῳ σιγᾶν χαλεπώτατον ἄχθος. Exponitur etiam canorus: in ovo Simmiæ Rhodii. Item blandus, fallax. Theocr. idyll. 21. ὡς κωτίλα ῥήματα φράσδεις; quàm blanda verba loqueris! Sic et Epigr. l. 3.

ΚΩΦΟ´Σ, ὴ, ὸ, surdus; cui auditus est vitiatus. Alexand. Aphrod. in probl. διὰ τί οἱ ἐκ γενετῆς κωφοὶ καὶ ἄλαλοι; Ut et apud Gregorium, κωφὸς καὶ ἄλαλος. ¶ Aliquando accipitur pro, fatuus, stolidus, hebes, seu absurdus, ex consequente: quòd tales sint οἱ κωφοί. Soph. in Ajace, Ἐγὼ δ' ὁ πάντα κωφός. (Œdip. Tyr. 298.) ¶ Accipitur etiam pro, mutus: quoniam et τὸ ἄλαλον consequens τοῦ κωφοῦ. Ut et κωφὸν πρόσωπον in scenis dicitur muta persona, quæ nihil loquitur. Et κωφὸς φρῦνος, Nicandro, rubeta muta: quam et ἄφθογγον appellat. Κωφὸν κῦμα, fluctus nullum edens strepitum, apud Homerum. Item pro hebes, invalidus, inefficax. Il. λ'. Κωφὸν γὰρ βέλος ἀνδρὸς ἀνάλκιδος οὐτιδανοῖο.

Κωφότης, ητος, ἡ, surditas: cui Demosthenes [de falsa Legat.] opponit ἀκριβῆ αἴσθησιν. [Plat. Alcib. καὶ ὦτα δὲ, κωφότερος μὲν ἀπογιγνομένης, ἀκοῆς δὲ ἐγγιγνομένης, βελτίω τε γίγνεται, καὶ ἄμεινον θεραπεύεται.]

Κωφίας, ου, ὁ, surdaster. Hesych. esse dicit serpentis speciem, qui et τυφλίνης nominatur, Latinis cæcilia, à cæcitate.

Κωφόω, ῶ, exsurdo, surdum reddo.

Κώφωσις, εως, ἡ, exsurdatio, surditas. Hippocr. Aphor. l. 4.

Κωφάω, exsurdo, obsurdescere facio. Oppian. Cyneget. 2.

Κωφάομαι, ῶμαι, obsurdesco, vel obmutesco.

Κωφέω, et κωφάω, surdeo, surdus sum. Item sileo, quiesco.

Composita.

Ἀποκωφόω, ῶ, surdum reddo, exsurdo. Suid. ex Aristoph.

Ἀνακωφόω, ῶ, exsurdo, i. surdum reddo. Exponitur etiam, mutum reddo.

Δύσκωφος, surdaster, aurium gravitate laborans. Aristot. de insomn.

Ἐθελόκωφος, qui sponte surdus est, qui consultò non audit, qui audire non vult: ut qui simulat se non audire, quum tamen audiat. Hesych. et Suid.

Ἐκκωφόω, ῶ, idem quod κωφόω. Aristoph. in equit. Ὅστις ὑμῶν τὰς Ἀθήνας ἐκκεκώφηκας βοῶν, clamoribus tuis exsurdasti et obtudisti.

Ἐκκωφέω, idem. Lucian. in Tim. καὶ τὰ ὦτα ἐκκεκώφηνται, καθάπερ οἱ παρεδρεύοντες, aures tuæ exsurdatæ sunt, seu exsurduerunt. [Eurip. Orest. 1287. Ἆρ' εἰς τὸ κάλλος ἐκκεκώφωται ξίφη.]

Λασιόκωφος, q. d. surdus ex nimia aurium hispiditate, ὁ λάσια ὦτα ἔχων, ὥστε συγκεκωφῶσθαι καὶ δυσηκοεῖν.

Παράκωφος, aliquantum surdus, surdaster. Apud Athen. l. 10. Οἱ μέν τοι παράκωφον ὁ τυφλὸς ἴσως λαλοῦντι, quod ægrè et penè surda aure audiatur.

Ὑπόκωφος, aliquantum surdus, surdaster. Aristot. rhet. lib. 3. Item ὁ ἄκακος, καὶ μὴ πεπανουργευμένος, teste Suida. Ψυχὴ ὑπόκωφος, exp. animus iners, ingenium obtusum.

Λ.

Λ NOTA est undecima apud Græcos literæ, quam λάμβδα seu λάβδα appellant. ¶ Dores eam in ν mutant: ut quum φίντατος dicunt pro φίλτατος. Attici contrà hanc in illam convertunt, λίτρον dicentes pro νίτρον. ¶ Est etiam nota numeralis, de qua vide in Appendice.

Λαμβδακισμὸς, sive λαβδακισμὸς, literæ λ crebra et odiosa repetitio. Fab. lib. 1. cap. 6.

ΛΑ, particula per se nihil significans, in compositione vehementiorem significationem reddit: ut in λάγνος, λάμαχος, &c. Ex adverb. λίαν.

ΛΑ´ΑΣ, λᾶος, ὁ, lapis, saxum. Iliad. Γ'. Ἀμφοτέρω δὲ τένοντε καὶ ὀστέα λᾶας ἀναιδὴς Ἄχρις ἀπηλοίησεν. Il. Π'. Λᾶαν γάρ μιν ἔθηκε Κρόνου πάϊς ἀγκυλομήτεω. Sic et Od. λ'. Il. γ'. (Eurip. Phœniss. 1117.)

Λᾶς, (per contractionem factum ex λάας,) genit. λᾶος, idem quod λάας. Nicand. in Ther. Σκορπίος ἀχλυόεις ὀλίγῳ ἐπὶ λᾶϊ λοχήσας. Hinc et dat. λάεσσι. Il. γ'. Ἰοῖσί τε τιτυσκόμενοι λάεσσί τ' ἔβαλλον. Arist. de gen. an. l. 1. τοὺς λᾶας προσάπτουσιν αἱ ὑφαίνουσαι τοῖς ἱστοῖς.

Λάϊνος, ου, ὁ, lapideus: ut Od. ί. παρὰ λάϊνον οὐδόν. Sic Il. γ'. ἦ τέ κεν ἤδη Λάϊνον ἕσσο χιτῶνα, κακῶν ἕνεχ' ὅσσα ἔοργας. (Eurip. Phœniss. 752.)

Λαΐνεος, idem. Unde apud Theocr. idyll. 24. λαϊνέας σπιλάδας. Et apud Nonn. Ἄγγεσι λαϊνέοις, et, Λαϊνέῳ κονάβῳ. (Eurip. Phœniss. 113.)

Λάϊγξ, ιγγος, ἡ, lapillus, calculus. Od. ζ'. et έ.

Λεύω, F. λεύσω, lapido, lapidibus obruo, jactu lapidum incesso: idem quod λιθάζω. Philo de mundo, σφενδονῶνται, ὃ καὶ λευσθέντες, ὁ ἠκοντισμένος.

Λευσμὸς, οῦ, ὁ, lapidatio: et malorum cumulus, scholiastæ Æschyli.

Λεύσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, lapidatorius: vel lapidatus. Eurip. in Oreste. (Æsch. Ag. 1127. 1625.)

Λευστὴρ, ῆρος, ὁ, lapidator. (Λευστῆρα δῆμον δ' οὔτι μὴ φύγῃ μόρον. Æsch. S. c. Th. 205.) Etymol. ex Lycophr. Exponitur etiam, dignus qui lapidetur, apud Ælian. et Suid.

Λευστὸς, lapidatus. Hes. Item pro ἐραστὸς, apud eundem Hes. à λεύσσω.

Composita.

Ἀπολάω, in lapidem verto seu commuto. Exponitur et, lapido.

(Δημόλευστος, publicè interemptus. Soph. Ant. 36.)

Εὐλάϊγξ, è bonis pulchrisque structus lapidibus.

Καταλεύω, lapidibus obruo, lapidibus cooperio. Plato in epist. κατέλευσαν βάλλοντες, jactis lapidibus obruerunt. Utitur et Thucyd. Demosth. et alii. Hinc et pass. καταλευσθεὶς, lapidibus obrutus, apud Herodot.

Καταλεύσιμος, dignus qui lapidibus cooperiatur. Suid. ex Dinarchi oratione contra Lycurg.

Λιθολεύω, lapido. Idem quod simplex λεύω.

Λιθολευστὴς, οῦ, ὁ, lapidator. Hesych.

Λιθόλευστος, lapidatus, vel per lapidationem factus. Soph.

Λιθολευστέω, idem quod λιθολεύω.

ΛΑ´ΒΡΟΣ, ου, ὁ, vorax, nimiùm vorax. ☞ Quasi λίαν βορὸς, seu λίαν βαρὺς, Eustath. Accipitur plerumque pro, avidus et qui hianti ore ingerere in ventrem omnia cupit. Epig. l. 2. λάβρος δ' εἰς βάκχον ἐλευθὲν Ἄχρις ἐπὶ σφαλεροῦ ζωροπότου γήρατος. Et, τὸ λάβρον, ejusmodi aviditas hianti ore omnia devorandi. Plut. περὶ ἀδολεσχ. τὸ λάβρον τοῦτο καὶ πρὸς τοὺς λόγους ἐξίστησιν ἀκαιρολογίαν. Tribuitur interdum rebus inanimatis: ut apud Oppian. l. 3. πῦρ λάβρον. Et, ποταμὸς λάβρος, Il. φ'. Item, ὄμβρος λάβρος, Od. ί. Et, ζέφυρος λάβρος, Il. γ'. Sic dicitur, λάβρον πνεῦμα, apud Plut. symp. l. 4. Apud Soph. λάβρον στόμα, exp. procax.

Λάβρως, voraciter, incontinenter, confertim, impetuosè, rapidè. (Æsch. Pr. 1021.)

Λαβροσύνη, ἡ, voracitas, incontinentia, procacitas. Suid.

Λαβρότης, ητος, ἡ, idem. Athen. lib. 7.

Λαβρεύομαι, incontinens vel præceps sum in loquendo. Il. ψ'. Ἀλλ' αἰεὶ μύθοις λαβρεύεαι.

Λαβρεία, ἡ, præcipitantia, seu incontinentia et procacitas in loquendo.

Λαβράζω, idem quod λαβρεύομαι. Nicand. in Alexiph. οὐ γε μάζῃσι δήμια λαβράζουσιν.

Λαβρώσσω, idem quod λαβρεύομαι et λαβράζω. Hesych.

Λάβραξ, ακος, ὁ, labrax: piscis, qui ab Aristotele numeratur inter eos qui præda laniatuque vivunt. Dictum esse παρὰ τὸ λάβρως ἐσθίειν, tradit Etym. ex Oppiano. Athen. quoque l. 7. eum παρὰ τὴν λαβρότητα dictum tradit. Eustath. διὰ τὸ λίαν βορόν. Vide et Plut. de solert. animal.

Λαβράκιον, ου, τὸ, parvus labrax. Athen. lib. 14.

Λαβρωνία, ἡ, poculum quoddam Persicum: ἀπὸ τοῦ ἐν τῷ πίνειν λαβρότητος, ut Athen. scribit lib. 11. Idem ibidem mascul. gener. dicitur λαβρώνιος, substantivè, et λαβρώνιον, apud Hesych. Est et λαβρώνιος adject. ut λαβρώνιος [illegible], apud eundem Athen.

ΛΑΒΥ´ΡΙΝΘΟΣ, ου, ὁ, labyrinthus: locus multis viarum ambagibus inflexus. Suidæ et Hesych. κοχλιοειδὴς τόπος. Vide Plin. l. 36. c. 13. ¶ Dicitur etiam in loquaces, quòd ii soleant multis verborum ambagibus uti, et orationis exitum inveniant nunquam. ¶ Λαβύρινθοι dicuntur etiam nassæ piscatorum, seu alia instrumenta, variis nexibus et plicaturis ita contorta, ut non facilè principium aut finis appareat. Hinc apud Theocr. idyll. 21. ἐκ σχοίνων λαβύρινθοι, ex juncis facti labyrinthi. ☞ Suidas deducit παρὰ τὸ μὴ λαβεῖν θύραν.

Λαβυρίνθειος, et λαβυρινθώδης, labyrintheus, et labyrintho similis. Lucian. λαβυρινθώδης ἐρώτησις, interrogatio intricata labyrinthi modo.

ΛΑ´ΓΑΝΟΝ, ου, τὸ, laganum: placentæ genus è simila et oleo recente, teste Hesych. Athen. l. 3. ex Aristophane citat, λάγανα πέττεται.

Λαγάνιον, ου, τὸ, parvum laganum, apud Athen. l. 14.

Ἀρτολάγανον, (comp.) panis genus delicatum, apud Athen.

ΛΑ'ΓΗΝΟΣ, ου, ἡ, lagena, poculi genus. Rhianus, Ἥμισυ μὲν πίσσης Κωνώπιδος, ἥμισυ δ' οἴνου, Ἡδὺ λάγυνος ἔχει. Et in Epigr. apud Suidam, Κύπριδι κεῖνο λάγυνον. Athen. l. 10. dicit, Demetrium Phalereum Crateti Cynico, σὺν τῇ πήρᾳ τῶν ἄρτων, καὶ λάγυνον πέμψαι οἴνου. Usurpatur etiam masc. gen. apud Athen. Scribitur et λάγυνος per υ in secunda syllaba, apud Suidam, Athen. et Eust. Idem Athen. l. 11. scribit, dicere quosdam λάγυνον esse nomen mensuræ apud Græcos, veluti χοῦν et κοτύλην.

Λαγήνιον, vel λαγύνιον, ου, τὸ, lagenula.

Composita.

Ἀρτολάγυνος πήρα, panem et lagenam habens pera.

Τριλάγυνος, tres continens lagenas. Athen.

ΛΑ'ΓΝΗΣ, sive λάγνος, ου, ὁ, libidinosus, lascivus, salax, effusus et præceps in venerem. Hesych. et Suid. ☞ Eustath. scribit, λάγνον dici videri per syncopen; vel quasi λάγονον, admodum fœcundum seminis; vel quasi λάγυνον, admodum mulierosum: particula λα utrobique posita pro λίαν: item, Atticè in superl. dici λαγνίστατος, pro λαγνότατος.

Λαγνεύω, libidinosum et salacem esse, pronum esse ad res venereas. Item rebus venereis uti, semen emittere. apud Hippocr. de morb. intern. itidemque in lib. de genitura.

Λάγνευμα, τὸ, lascivia, salacitas, item coitus, seu semen. Hippocr. de nat. infant.

Λαγνεία, ἡ, (q. d. libidinositas,) salacitas, immoderata rei venereæ appetentia. Xenoph. et Phil. de vita Mos. lib. 3. Item pro coitu, seu semine genitali, apud Hippocr.

Composita.

Ἀπολαγνεύω, in λαγνείᾳ insumo. Hesych.

Καταλαγνωθεὶς, in libidinem effusus. Hesych.

ΛΑΓΧΑ'ΝΩ, (aor. 2. ἔλαχον, à λήχω inusit. Præt. med. λέλογχα. fut. ληχήσομαι, à ληχέομαι.) sortior, sortes duco. Isocr. in Areop. δημοτικωτέραν ταύτην ἐνόμιζον εἶναι τῆς διὰ τοῦ λαγχάνειν γινομένης. Sæpius significat, sorte accipio, sortitò obtineo, seu sorte mihi obtingit. Il. ἡ. ὅς κε λάχῃσι, quisnam sortitò obtineat. Il. ψ'. μετὰ τὸν δ' ἔλαχε κρείων Εὔμηλος. Thuc. l. 8. ἐπὶ Χίον λαχόντες ἔπλεον, quum id sortitò eis obtigisset. Et cum genitivo. Apollonides l. 1. Epigr. Μοίρης ἐκ λοιπῶν μοίρης λάχον. Cum dat. apud Xen. κλήρῳ λαχών. Sic apud Aristoph. in avib. κυάμῳ λαχών, faba eam dignitatem sortitus. Dicitur et, ἔλαχον ἱερεύς, apud Demosth. et, λαχεῖν βασιλέα, per sortem creari regem, apud eundem. ¶ Λαγχάνω δίκην, dicto judicium, litem intendo, edo judicium et actionem: (quod etiam subscribere judicium dicitur.) à more prisco deductum. sortes enim à judicibus ducebantur; et quæ prima dica ex urna exierat, prima agebatur. Demosth. contra Mid. et apud Isocr. Interdum construitur cum genitivo, ubi tamen accusat. δίκην subaudiendus videtur: ut apud Dem. ibidem, φόνου ἂν εἰκότως ἐμαυτῷ λαχεῖν, mihique ipse cædis judicium dictavisse. Litigator autem dicitur litem λαγχάνειν, quum sortitur, et sorte exeuntem in judicium deducit. Et prætor dicas sortitur ἐν τῷ κληροῦσθαι, hoc est, sortibus missis, et eductis, controversiarum agendarum ordinem constituit, vel quæstionum exercendarum. ¶ Item λαγχάνω, obtineo, obvenit mihi: vel nanciscor, adipiscor. Il. ο. τὸ γὰρ λάχομεν γέρας ἡμεῖς. Sic Hesiod. in Th. —— τιμὴν ἔχει, ἠδὲ λέλογχε Μοῖραν. Sic et Aristot. de mundo, τὴν ἀνωτάτω καὶ πρώτην ἕδραν ὁ θεὸς ἔλαχε. Et cum genit. apud Thuc. l. 2. οἱ ἂν τῆς εὐπρεπεστάτης λάχωσι τελευτῆς. Sic et apud Synes. et Phil. de mundo. Res quoque aliqua alicui λαγχάνειν dicitur, quæ sorte obtingit seu obvenit. Ut apud Plat. l. 5. de leg. καθιερῶσαι τὸ λαχὸν μέρος ἑκάστῳ τῷ θεῷ, partes singulas ut sorte obtigerunt. ¶ Item transitivè, participem reddo, tribuo, aut veluti sortem tribuo. Ut Iliad. ψ'. ἐπὴν με πυρὸς λελάχητε, si hoc veluti sortitus à vobis fuerim ut me crematis. Sic et Il. η', et χ'. (Æsch. Pers. 187. Ag. 566. Eum. 718. Soph. Œdip. Tyr. 1380. Eurip. Phœniss. 68. Theoc. κς'. 84. Λελάχω. Theoc. Sch. Id. 1. 52.)

Λαχμὸς, οῦ, ὁ, sors, κλῆρος: ut Soph. et Theocr. scholiastæ exponunt, dicentes, poëticum esse. ¶ Exponitur etiam λακτισμὸς, calcitratio: apud Antimachum. ¶ Item pilorum densitas. Od. ι. Λαχμῷ στεινόμενος. Ubi tamen Eustathius annotat, quosdam cum Herodiano malle scribere λάχνῳ. et Etym. Seleucum sic scribere testatur.

Λῆξις, εως, ἡ, sortitio. Hesych. Item sors, vel sortitio per sortes. Suid. ex Herodoto.

(Λαχὴ —— τέφρας πατρῴας λαχαί. Æsch. S. c. Th. 920.)

Λάχος, εος, τὸ, sors, hoc est, id ipsum quod sorte obtingit. Gregor. Exponitur etiam, fortuna et sors hominis, apud Theogn. Ῥεῖα δὲ φέρειν ἀμφοτέρων τὸ λάχος. (Æschyl. Ch. 359. Eum. 5. 310. 335. 348.)

Λάχεσις, ἡ, Lachesis: una ex Parcis. Aristotel. de mundo. Ita dicta, quoniam vitæ, quæ sorte obtingere ab ethnicis dicitur, præest.

Λῆξις, εως, ἡ, sortitio. Plerumque de sortitione causæ, i. exordio. Isæus, ἐν ᾗ ἔλαχον τὴν κλήρου λῆξιν αὐτοί. Sic et apud Plat. et Demost. sors. Item sors, id ipsum quod sorte obtingit, portio, conditio. Item sors, i. hæreditas, portio quæ è bonis paternis sorte obvenit: Phil. de v. M. l. 3. et. l. 1. Syn. de inso. ¶ Item cessatio, (à verbo λήγω.) Suid.

Λόγχη, ης, ἡ, Ionum idiomate, dicitur sors, portio: teste Etymol. et Hesychio. Etymol. ex Ione, ἔκ τε τῆς Τέω λόγχης λόγχας ποιεῖν. ¶ Item lancea. (V. Æschyl. Pers. 149. Eurip. Phœniss. 135. 1240.) Aristot. de poët. λόγχην φοροῦντας γηγενεῖς. Chron. in epist. ὦ Θρᾷκες, πρὶν ἐς ἐμαυτὸν ἐλθεῖν, ἐκέντησαν τρεῖς λόγχας ἔχοντες. In Epigram. venabulum quoque sic appellatur. Pollux etiam λόγχην esse dicit cuspidem seu mucronem hastæ. Sic accipitur apud Xen. Hell. 7. ἐκκόπτοντες λόγχας καὶ μαχαίρας. et † Pæd. l. 6. p. 162. b.† Sic et apud Aristoph. in Holcad. (Λόγχη δορός. Soph. Tr. 869.)

Ab hac signific. quà pro lancea accipitur, sunt sequentia derivata.

Λόγχιμος. (Æsch. Ag. 411.) ‡ ad hastam pertinens. Blomf.‡

Λογχίτης, et λογχαῖος, ου, ὁ, qui lanceam fert. Suid.

Λογχῖτις, ιδος, ἡ, herbæ nomen est: sic dicta, quoniam ἐν περικαρπίοις σπέρμα ἔχει τρίγωνον, ὅμοιον λόγχῃ. Diosc. l. 3. c. 161.

Λογχοῦσθαι, mucronatim in acutum desinere.

Λογχωτὸς, mucrone instructus: mucroni aut cuspidi similis, aut etiam lanceæ. Suid. ex Epigr.

Composita: ac primùm ex λαγχάνω.

Ἄλαχος, qui nondum sorte obtigit, seu ὁ μήπω εἰς λάχος ἐλθὼν, ut Eust. exponit. Vide et in compos. à λήγω.

Ἀντιλαγχάνω, resortior: ut, ἀντιλαγχάνειν δίκην, apud Dem. contra Mid. resortiri judicium, hoc est, ab arbitris ad judices provocatione facta causam denuò disceptare. Apud eundem, [adv. Pantænet.] οἱ νόμοι καὶ τούτων δεδώκασιν ἀντιλαγχάνειν παραγραφὰς, exp. leges præscribendi jus indulgent, seu dant potestatem agendi. [Orat. adv. Bœot.]

Ἀντίληξις, apud Athenienses veluti παλινδικία erat hujusmodi: quum quispiam in judicium vocatus non responderat, aut vadimonium promissum deseruerat: aut quum per præconem inclamatus ad nomen non responderat, eremodicio damnabatur, ut hodie fit: huic porrò sic causa lapso intra duos menses licebat judicium illi resortiri secundum quem causa indicta judicata fuerat: alioqui tantæ pecuniæ damnabatur quantam pecuniæ summam in intentione sua actor petendam censuerat: judiciumque ex eo tempore in rem semel judicatam transisse censebatur. B. [Demosth. Orat. adv. Bœotum. ὡς δὲ ταῦτ' ἀληθῆ λέγω λαβέ μοι τὴν ἀντίληξιν, καὶ τὸ ἔγκλημα τουτί.]

Ἀπολαγχάνω, sortior infeliciter, sors mihi non obtigit, sorte vincor. Plut. in consolat. καὶ δεῖ λαχόντα μὲν ἄρχειν, ἀπολαχόντα δὲ φέρειν ἀνεπαχθῶς τὴν τύχην. ¶ Item pro simplici λαγχάνω, sortior, seu sortitò accipio. Herodot. ἀπολαχόντες τῶν χρημάτων τὸ ἐπιβάλλον, sortiti; seu simpliciter, adepti. ¶ Item pro διαλαγχάνω, seu διαιρέομαι, Suid.

Διαλαγχάνω, sortior inter. Item sortitò divido, sorte inter nos divido. Xenoph. Pæd. 7. διαλαχόντας τὰς ἁμάξας ἐφέλκειν ἔστε ἂν αὐτὰ περιόντες, sorte inter se vehiculorum curam partientes. Plut. περὶ φιλαδ. ὥσπερ ἐν τραγικοῖς τινες κατάρας θηκτῷ σιδήρῳ δῶμα διαλαχόντες.

Διάληξις, εως, ἡ, divisio seu partitio quæ sorte inter aliquos fit. Suid.

Ἐκλαγχάνω, sortior: unde, ἐξέλαχε, sortiebatur, apud Soph. † El. 762 †

Ἐπιλαγχάνω, super alio seu post alium sorte obtineo, post alium mihi sorte obtingit. Hinc ἐπιλαγχάνοντες appellantur qui sortitò sufficiuntur et sublegantur. Æschin. ἐνταῦθα δὲ εἰσέρχεται Δημοσθένης, οὔτε λαχὼν, οὔτ' ἐπιλαχών.

Μεταλαγχάνω, mutatis vicibus sortior, seu præsenti sorte omissa et mutata alia sorte obtineo, et quasi sortitò muto. Philo de mundo, ἀφθάρτου ζωῆς μεταλαχεῖν. Plato de deo Socr. ὅπως ἐκεῖ μεταλάχῃ τῶν νομιζομένων. Sic et Basil. ὥστε γὰρ ταῦτα μεταλαγχάνει τοῦ εἶναι ἐν τούτῳ τῷ προστάγματι τοῦ θεοῦ. ¶ Exponitur etiam, serò ad muneris functionem accedo: apud Plat. in Gorgia.

[Προλαγχάνω. Aristoph. Eccl. 1150. μολὼν ἐμοὶ εἶπον Ὅτι προὔλαχ'.]

Συλλαγχάνω, simul sortior. Socr.

Composita ex λάχος.

Μοιραλογχέω, seu μοιρολογχέω, sorte dispertior. Poll. lib. 8. Item sortitò portionem seu partem aliquam accipio. Hesych.

Μοιρολόγχαι, αἱ, qui sortitò partes distributas capiunt, seu partiarii. Poll. ibid.

Πρόλαχος, quod prius sorte obvenit, prior sors.

Composita ex λόγχη.

Ἀκαμαντολόγχης, hasta infatigabilis. Pind.

[Ἀκαμαντολόγχης. Pind. Isthm. ζ. 13. Ἢ Σπαρτῶν ἀκαμαντολογχᾶν. Bello-indefatigatorum.]

Δίλογχος, apud Cratinum, dicitur ἡ Βένδις dea: vel à duplicibus honoribus, quos est sortita: vel à duabus lanceis, quarum duas gestat, ut venatrix. Hesych. (Æsch. Ag. 651.)

‡ Ἐπίλογχον βέλος, præfixum cuspide telum. Monk. ad Eur. Hipp. 222.‡

Μοιρόλογχαι, qui publica aliqua bona distribuunt sorte. Hesych.

Πλατύλογχοι, dicuntur quorum hastilia latis cuspidibus præfixa sunt. Pollux.

Χρυσόλογχος, auream lanceam gestans: Palladis Epith. Eur. in Ione. [8. Ἔστιν γὰρ οὐκ ἄσημος Ἑλλήνων πόλις, Τῆς χρυσολόγχου Παλλάδος κεκλημένη, &c. Aristoph. Thesm. 324. Καὶ σὺ παγκρατὲς κόρα Γλαυκῶπι χρυσόλογχε, &c.]

ΛΑΓΩ'Ν, όνος, ἡ, ilia, lateris cavitas laxior et exossis inter costas et coxendicem. (Aristoph. R. 675.) ☞ Dicta, ut Athen. vult, παρὰ τὸ λαπαρὸν, ut Eustathius, παρὰ τὸ λήγειν ἐκεῖ τὰ ἐνταῦθα πλευρά. Ab Homero vocatur λαπάρα. Terræ etiam tribuitur. Nonn. χθόνιαι λαγόνες, terræ cavitates et hiatus. Et Athen. l. 11. Ἔταξε λαγόνας [illegible] βάθος.

Λαγαρὸς, ὰ, ὸν, laxus, mollis, vacuus, non distentus, nec plenus. Hippocr. (de corde) ἀτὰρ δὲ καὶ πάρεστιν εὐρυκοίλιος, καὶ λαγαρωτέρη πολλῷ τῆς ἑτέρης. Themistoc. orat. 6. τὴν πόλιν ἀντὶ λαγαρᾶς καὶ ὑπερήμου μεστὴν ἐποίησεν ἀγυιαῖς. Athen. l. 3. πολλῶν καὶ μεγάλων ὄγκων ἐπενεχθέντων, μετὰ σμικρὸν χρόνον λαγαρὰ γίνεσθαι. Eustath. μάλιστα hoc vocabulo significari ait, qualis est τῶν λαγόνων. Grammatici λαγαρὸν versum vocant, qui non eodem, i. pleno tenore incedit, sed in medio laxior est, et ἰσχνός: eam ob rem et σφηκώδης dictus, qualis hic Homeri, Βῆ δ' εἰς Αἰόλου κλυτὰ δώματα.

Λαγαρότης, ητος, ἡ, ejusmodi laxitas et vacuitas: quum videlicet aliquid distentum non est, sed inaniter laxum.

Λαγαρόομαι, οῦμαι, laxus dictum in modum, et vacuus fio. Exp. etiam, extenuor, contrahor. Fluvius λαγαροῦσθαι dicitur, quum excavatur et paulatim subsidit, ut hyeme quum adstringitur gelu. in Epigr.

Λαγαρίζομαι, itidem, laxus fio et exinanior. Aristoph. in Vesp. Hesychius λαγαρίζεσθαι esse ait τὸ πρὸς τὰς λαγόνας τὸν ἀγκῶνα προσάγοντα στῆναι, διαστρέφοντα τὸν χεῖρα.

ΛΑΓΩ'Σ, ῶ, ὁ, lepus. Il. χ'. Ἁρπάξων ἢ ἄρν' ἀμαλὴν, ἢ πτῶκα λαγωόν. Od. ρ. ἠδὲ πρόκας, ἠδὲ λαγωούς. Luc. de hist. scrib. σύας ἀγρίους, καὶ λαγωοὺς, καὶ ὑπογαστρίας. ¶ Item nomen sideris cœlestis, apud Aratum. quod et Latinis lepus dicitur. ¶ Λαγωὸς θαλάσσιος, lepus marinus. Plut. de solert. anim. Dicitur etiam, λαγὼς, et λαγὸς: quorum hoc Ionicum, illud Atticum esse docet Eustath. Plut. symp. 4. (de Judæis.) καὶ τοῦ λαγὼ φασί τινες ἀπέχεσθαι τοὺς ἄνδρας. Sic et apud eundem in apophth. Frequentius est λαγὼς, et sæpè apud Xen. in Cyneg. reperitur. † Pæd. 2. 59. d.† Utitur et Demosth. Plut. Luc. Athen. ☞ Sunt qui à λα, particula epitatica, et οὖς, derivatum velint: nam prælongas aures id animal sortitum est: alii autem à λάω, i. βλέπειν.

Λαγῷος, α, ὁ, leporinus: ut, λαγῷα κρέα, leporinæ carnes, Athen. l. 9. pro quo et absolutè λαγῷα, apud eundem, lib. 5. Pro eodem reperitur et λαγώειος, apud Hesych.

Λαγώδιον, ου, τὸ, lepusculus.

Λαγωδίας, [illegible] avis.

Λάγιον, ου, τὸ, lepusculus. [Xenoph. Κυνηγ. §. 13. τὰ δὲ μικρὰ λάγια ἔξω μᾶλλον, ἢ τὰ μεγάλα.] Λαγιδεὺς, ως, ὁ, catulus leporis.

Λαγιδεὺς, lepusculus. Et λαγιδεὺς γεώρυχος, cuniculus: quod animal, lepori assimile, scrobibus se abscondere amat. Strabo l. 3.

Λάγωος, idem quod λαγῷος: ut, κρέα λάγωα, Eustath.

(Λάγωος. λαγίναν γένναν. Æsch. Ag. 120.)

Λαγώειος, leporinus. Oppian. lib. 1. de Venat.

Λαγοῦσσαι, insulæ quædam, à leporum abundantia denominatæ. Strab. l. 1. Athen. l. 1.

Ἀρκάλαγον, (comp.) est telum leporarium: cujus meminit Oppian.

ΛΑ'ΖΟΜΑΙ, capio, prehendo, arripio, corripio. Poëticum est, idem significans quod in prosa λαμβάνω. Il. θ'. λάζετο δ' ἔγχος, arripiebat, seu prehendebat, capiebat. Iliad. β'. Πρηνέες ἐν κονίῃσιν ὀδὰξ λαζοίατο γαῖαν, dentibus terram corripiant, seu mordicus terram prehendant, i. corruant. Od. υ'. πάλιν δ' ὅγε λάζετο μῦθον, i. sermonem excipiebat, altero suæ orationi finem imponente. Utitur hoc verbo etiam Hipp. in l. de loc. in homine, σῶμα τὸ ξηρότερον [illegible] dicitur νόσους λάζεσθαι καὶ μᾶλλον [illegible], morbos admittere, hoc est, morbis esse obnoxium: ut vicissim αἱ νόσοι λάζονται, corripiunt et invadunt. Eodem libro: ἀπὸ ῥεύματος πυρετὸς οὐ λάζεται πλεῖον ἢ τρεῖς ἢ τέσσαρας ἡμέρας. Et de morbis lib. 2. ἢν σφακελίσῃ ὁ ἐγκέφαλος, ἄλλοτε λάζεται λα τῆς κοιλίης ἐς τὸν βόθρον. Genitivo etiam jungitur apud Aristoph. in Lysistrata, λάζυσθε πᾶσαι τῆς κύλικος. [Eurip. Med. 957. Phœniss. 1600.]

Λάζομαι, idem quod λάζυμαι. Hippocr. Γυναικείων, l. 1. τὸ στόμα οὐκ ἰθὺ ἐστι τῆς μήτρης, ἀλλ' ἴλλωται, καὶ οὐ λάζεται γονήν.

Composita.

Ἀνελάζυμαι, rursum capio. Theocr. idyll. 19. ἀνέφυ ἀνελάζετο μαζῷ.

Ἀντιλάζυμαι, et ἀντιλάζομαι, pro ἀντιλαμβάνομαι, apprehendo, vel capesso, suscipio. Eurip. Τί δ' ἔστιν οὗ σου καιρὸς ἀντιλάζυται; Idem in Oreste, Ἀλλ' ἀντιλάζου καὶ πόνων ἐν τῷ μέρει. [452. Med. 1215. Ὁ μὲν γὰρ ὥσθ' ἐξαναστῆσαι γόνυ, Ἡ δ' ἀντελάζυτ'. Ubi vide Notam. Iph. in Aul. 1227. ὧν (sc. γονάτων) νῦν ἀντιλάζυμαι χερί. Ut legimus λάζυμαι et λάζομαι. Vide Schol. Eurip. Hec. 64. et Bacch. 451. Schol. ita ἀντιλάζυμαι æque ac ἀντιλάζομαι. Eurip. Orest. 751. ἀντιλάζυσθαι. Suppl. 363. Iph. in Aul. 1109. ἀντιλάζυται.]

[Ἀπολάζυμαι. Eurip. Hel. 916. Ἐμοὶ δ' ὅσοι πατρὸς σοῦ σώζειν πάντα ταῦθ' ἐς σπάρτον, κἀπολάζυσθαι δίκαι.]

Ἐπιλάζυμαι, prehendo, comprehendo. Ex Eurip. ἐπιλάζυμαι στόμα, os contineo.

[Προλάζυμαι. Eurip. Ion. 1027. Προλάζυμαι γοῦν τοῦ χρόνου τῆς ἡδονῆς.]

Προσλάζυμαι, et προσλάζομαι, assumo. Eurip. in Hecuba.

ΛΑ'ΘΥΡΟΣ, ου, ὁ, cicercula, genus leguminis. Vide Theophr. l. 8. hist. pl. ☞ Plut. in probl. Rom. scribit, Pythagoricos aversatos esse fabas, καὶ τὸν λάθυρον, καὶ τὸν ἐρέβινθον, ὡς παρωνύμους τοῦ ἐρέβους, καὶ τῆς λήθης, ad etymon alludens.

Λαθυρίς, herba quædam, de qua vide Diosc. l. 4. c. 167. Plin. l. 27. c. 11.

ΛΑΙΔΡΟ'Σ, ᾶ, ὁ, impudens, procax, audax. Hesych. itidemque scholiastes Nicandri in Ther. σκύλακος γαλέης, ἢ μυτίγα λαιδρήν. Et in Alexiph. Γηρύων λαιδροῖς ἐμμάσσεται ταῖας.

ΛΑΙ'ΛΑΨ, απος, ἡ, turbo: genus venti procellosi. (συστροφὴ ἀνέμου, καταφορὰ μετ' ὄμβρου. Il. δ'. 278. Æschyl. Suppl. 34.) Arist. de mund. λαίλαπα et στρόβιλον esse dicit ventum violentum, qui infernè sursum versus repentè convolvitur. Hesych. esse dicit venti vorticem cum imbre. Il. μ'. Ἐπ' ἐπάλξεις θεῖον ἐρεμνῇ λαίλαπι ἶσος. Il. δ'. νέφος φαίνετ' ἰὸν κατὰ πόντον, ἄγει δέ τε λαίλαπα πολλὴν, multum turbinis procellosi. Vento etiam tribuitur. Il. ρ'. Ἐλθὼν δ' ἐξαπίνης ἄνεμος σὺν λαίλαπι πολλῇ, Βόθρου τ' ἐξέστρεψε, καὶ ἐξετάνυσσ' ἐπὶ γαίῃ. Od. ι'. Νηυσὶ δ' ἐπῶρσ' ἄνεμον Βορέην νεφεληγερέτα Ζεὺς Λαίλαπι θεσπεσίῃ. Itidem Od. μ'. ἐπαΐσσουσα λαίλαπι θύων. Lucianus quoque pro turbine procelloso usurpavit in Alcyone, αἰθρία τ' ἐξ ἐπιθυμίας τῆς ἀνυποστάτου λαίλαπος καὶ ταραχῆς μεταβάλλει.

ΛΑΙΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, guttur, gula, jugulum. Iliad. σ'. Δείδω γὰρ μὴ λαιμὸν ἀποτμήξειε σιδήρῳ. Il. τ'.——οὔ πως ἂν ἔμοιγε φίλον κατὰ λαιμὸν ἰείη Οὐ πόσις, οὐδὲ βρῶσις, ἑταίρου τεθνειῶτος. (Eurip. Phœniss. 1052.) Luc. ἐντεμόντα τῷ ξίφει τὸν λαιμόν. Sic et alibi apud eundem. ☞ Eustath. scribit, derivari à λάω, unde λαὸς et ἀπολαύειν διὰ τὸ ἀπολαυστικὸν τοῦ τόπου.

Λαιμάσσω, insatiabili gulæ aviditate deglutio, seu immodicè edo. Suid. Pro eodem dicitur etiam λαιμάω, et λαιμάζω. Hesych. [Λαιμάττω. Aristoph. Eccl. 1170. Ἀλλὰ λαιμάττουσί τινες.]

Λαιμάσσω, gulæ ingerere et abligurire cupio: vel famelicus sum. schol. Nicand. ex Hipponacte, Λαιμάσσει δὲ σου τὸ χεῖλος ὡς ἐρωδιοῦ. Legitur et apud Nic. in Ther.

Λαῖμα, Aristoph. schol. et Suidas expon. λαιμός, apud Aristoph. in avib. et apud Menand. Alii exp. αἷμα. Nonnulli ἔμεσμα.

ΛΑΙΟ'Σ, ᾶ, ὁ, sinister, lævus: idem quod ἀριστερός. Herodian. ἐν τῇ λαιῇ μάχῃ, à sinistra. (Æsch. Pr. 713.)

Λαισήϊον, clypeolus, parmula. Iliad. ε'. et μ'. Ἄλλοι ἀλλήλων ἀμφὶ στήθεσσι βοείας Ἀσπίδας εὐκύκλους, λαισήϊά τε πτερόεντα. ☞ Παρὰ τὸ ἐν τῇ λαιᾷ χειρὶ βαστάζεσθαι, quòd sinistra manu facilè gestari queat et agitari. Vide aliud etymon in Λάσιος.

Ἀμφιλαιός, utraque manu lævus, ἀμφαριστερός.

ΛΑΙ'ΦΟΣ, εος, τὸ, vestis seu vestimentum: et quidem è tenui stamine, vestis attrita et lacera. Od. ν'. ἀμφὶ δὲ λαῖφος Ἕσσε, ὅπερ στυγέοιτο ἰδὼν ἄνθρωπος ἔχοντα. Et Od. υ'. κακὸν ὥς Τοιάδε λαίφε' ἔχοντα κατ' ἀνθρώπους ἀλάλησθαι. ¶ Significat etiam velum: apud Plut. μάλα λαῖφος ὑποστείλας. Sic Eurip. in Hecuba, τὰς ποντοπόρους σχεδίας λαίφη πρυτάνεις ἐναρμοζομένας. Et in Oreste, λαίφος ἀκάτου ἐκπετάσας τις δαίμων. (Med. 525. Soph. Tr. 571. Æschyl. Eum. 559. Suppl. 723. 731.) Dicitur etiam fœm. gen. λαίφη: ut apud Suid. ὅμως ἀπεσείσατο λαίφην, quod exp. χλαμύδα, chlamydem.

ΛΑΚΑ'ΘΗ, ης, ἡ, lacatha: ponitur in censu arborum campestrium, apud Theophr. hist. pl. l. 3. c. 4. ¶ Λακάρη, vel λακάρα, ibid. c. 7. in numero τῶν ἀειφυλλούντων.

ΛΑ'ΚΑΦΘΟΝ, ου, τὸ, lacaphthum: à Paul. Ægin. in l. 7. c. 22. numeratur inter species aromatum, è quibus κῦφι τὸ Ἡλιακὸν componitur, esseque dicitur cortex pini, aut alterius alicujus arboris.

ΛΑΚΕ'ΡΥΖΑ, ας, ἡ, vociferatrix, loquax, garrula, augatrix: item convitiatrix, maledica. Epitheton est cornicis apud Hesiod. in Erg. Apud Platonem verò l. 10. de rep. ἡ λακέρυζα πρὸς δεσπότην κύων ἐκείνη κραυγάζουσα, i. vociferatrix, loquax, vel etiam latratrix. ☞ Etym. scribit, ex κρῶ fieri κρύζω, et pleonasmo τοῦ ε ἐκρύζω, et præfixa epitatica particula λα, fieri λακέρυζα, i. μεγάλως κρώζουσα.

Λακερύζειν, sive λακερύζεσθαι, multa verba facere, garrire, nugari: item convitiari, maledicere. Hesych. Suid. Etymol.

ΛΑ'ΚΚΟΣ, ου, ὁ, fossa, fovea. Plutarch. in Polit. præc. ἔπαιζον ἐν ὁδῷ παῖδες ἐκ λάκκου τινὸς ἀστραγάλους ἐκκρούοντες. In Psalmis Davidicis λάκκος et τάφος ponuntur pro morte et periculo: quoniam foveæ et fossæ fiunt vel in insidiis, vel in morte. ¶ Item puteus, cisterna, seu fossa subterranea. Aristoph. in concion. Ἐν ταῖσι κατωρυχέσι λάκκους ἐμπιεῖν Ὕδατος. Et Apollodorus Geloas, Ἀγαπῶσα τόν τε τοῦ λάκκου πάθον, Λάτραν καὶ τὸν τοῦ φρέατος, εἰσφερούς Τὰς ἐμπιὰς συσσίτιους.

Λακκαῖος, ου, ὁ, cisterninus: ut, λακκαῖον ὕδωρ, aqua cisternina, aqua è cisterna seu fossa subterranea, apud Athen. l. 3.

ΛΑΛΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, loquor. Lucil. lib. 2. Epigr.——μὴ πάνυ πολλὰ λάλει, ne loquare valde multa. Luc. in Demon. ὀλίγα μὲν λαλῶν, πολλὰ δὲ ἀκούων. Plerumque ponitur pro, temerè et inconsideratè verba fundere. Ut apud Plut. de Alcib. λαλεῖν δεινότατος, ἀδυνατώτατος λέγειν. Tribuitur et animantibus ratione destitutis: ut locustis apud Theocr. idyll. 5. Et rebus inanimis, ut hyacintho, in epitaphio Bionis Smyrnæi.

Λαλέομαι, οῦμαι, dicor. Ut apud Synes. ep. 125. καλὸν γὰρ ἐν εἰρήνῃ λαλεῖσθαι ταῦτα, ὡς ἡμεῖς αὐτοὺς τρέφομέν τε καὶ σώζομεν, in pace dici ista.

Λάλημα, τὸ, sermo, loquacitas. Eurip. Dicitur etiam de homine loquaci et garrulo, ut κρόταλον: apud Soph. in Antig.

Λαλητός, οῦ, ὁ, loquendi facultatem habens, qui loqui potest. Eust.

Λαλητικός, ῆ, ὁ, loquax, garrulus. Aristoph. Item vim habens loquendi, ut homo: apud Damasc.

Λαλητρίς, ίδος, ἡ, garrula, loquax: in Epigr.

Λάληθρος, ου, garrulus, loquax: in iisdem.

Λάλος, ου, ὁ vel ἡ, qui loquitur, vocalis. Luc. in vita auct. ἐγὼ γὰρ λάλος, οὐκ ἀνδριὰς εἶναι βούλομαι. Item loquax, vel loquaculus, blatero, garrulus. Theocr. idyll. 4.——ὡς λάλος ἐσσί. Plut. symp. 1. (de amore) λάλον ποιεῖ τὸν σιωπηλόν. Sic et alibi apud eundem. et in Epigr. τὸ λάλον, loquacitas.

Λαλίστερος, ου, ὁ, loquacior (compar. irregul. à λάλος.) Aristoph. in ran. Εὐριπίδου πλεῖν ἢ σταδίῳ λαλίστερα. Et superl. λαλίστατος, loquacissimus. Eurip. in Cyclope.

Λάλις, poëticè pro λάλος.

Λάλιος, ου, ὁ, idem. in Epigr. λάλιον ἑταῖρον, amicum facundum.

Λαλίας, αντος, ὁ, idem quod λάλος.

Λαλιά, ἡ, loquela, sermo. Laërt. in vita Arcesilai. Accipitur etiam in malam partem, et pro loquacitate ponitur. Plut. in symp. 1. πολύφωνος ὁ οἶνός ἐστι, καὶ λαλιᾶς ἀνάπλεως, καὶ φρονήματος ἐμπλήκτου καταπίμπλησιν. Idem in sympos. dicit, μέθης σύμπτωμα esse πλεονασμὸν λαλιᾶς. † λαλιὰν ἀσκεῖν. Aristoph. Nub. 928.† (R. 1101.)

Λαλάζω, vociferor. Hesych.

Λάλαξ, αγος, clamor, vociferatio, sonitus, tumultus, in Epigram. ¶ Hesychius tradit, λάλαγας appellari virides ranas circum stagna degentes, quæ à quibusdam ἀλυβόμοι vocentur: quosdam verò tradere, λάλαγας esse avis speciem quandam.

Λαλαγή, ἡ, clamor, vociferatio. Hesych.

Λαλαγέω, ῶ, clamo, vociferor: vel resono, et quasi loquentem imitor. Theocr. idyll. 5. τοὶ δ' ἐπὶ δένδρῳ Ὄρνιχες λαλαγεῦντι. Sic in Epigrammate, λαλαγεῦσαν ἐν ἄλσεσιν ἀγρέτιν ἠχώ. Dicitur et de dentibus, apud Oppian. lib. 3. de venat.

Λαλάγημα, τὸ, sonitus, jubilum, apud Suid.

Λαλαγήτης, ου, ὁ, nugator. Hesych.

Composita: ex primitivo et λαλέω.

Ἀλάλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, ineffabilis. Rom. 8.

Ἀπολαλέω, ῶ, effutio. Luc. in Nigrino, πόση δέ, ἂν οὐκ ἐχθῶ, ἀπολαλήσαντες, ὁ μακροφόρημα τὸ τελευταῖον, ἢ διαφερόμενος, ἀπίασιν; Exponitur etiam renuo, recuso sermone. Poll. Ἰωνικῶς δὲ ἀπαρνηθὲς ἔφη, οὐκ ἀπολαλήσας.

Δημολάλητος, populi sermonibus jactatus.

Διαλαλέω, divulgo, loquor. [Eurip. Cycl. 174. Ἀκού', Ὀδυσσεῦ, διαλαλήσωμέν τί σοι. Appian. de Bell. Civ. lib. 2. καὶ πολλὰ τοιαῦτα ἐς ἀλλήλους διελάλουν, &c. Polyb. Hist. lib. 1.]

Ἐκλαλέω, eloquor, loquendo effero: et in malam partem, effutio, evulgo, deblatero. Philo de vita M. l. 1. ὅπως μετανοστεμένου τοῦ λογισμοῦ, τὰ ἐπιβαλλόμενα ἐξελάλει. Demosth. Olynth. 1. εἰ ἃ νῦν ἄνευ ἁρμοστεύοντα ὑμᾶς ἐκλαλεῖ, ταῦτα ἀκούσεις μὴ πράξῃ.

Ἀνεκλάλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, (decomp.) qui loquendo efferri non potest, ineffabilis. 1 Pet. c. 1.

Καταλαλέω, deblatero, denarro, prodo. Item obloquor. Polyb. lib. 3. τὸν μὲν Φίλιππον καταλαλεῖ πρὸς πάντας, ὡς ἀγεννῶς χρώμενον τοῖς πράγμασιν. Item loquacitate obruo: unde, καταλελαλημένος, loquacitate obrutus. (Aristoph. R. 764.)

Προσκαταλαλέω, objurgo. Exponitur etiam, loquacitate obruo, loquacitate obstrepo et obtundo: apud schol. Aristoph.

Παραλαλέω, nugor, obloquor.

Περιλαλέω, garritu circumstrepo. Greg. de avib. κατακωφοῦσι τὸ ἄλσος καὶ περιλαλεῖ τὸν ἄνθρωπον. Plerunque in malam partem, blatero, inaniter loquor: garrio. Aristoph. in concion. Μὴ περιλαλῶμεν, μηδὲ στωμυλώμεθα. Sic et apud Gal.

Ἀπεριλάλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui garritu circumstrepente obtundi facilè nequit, loquutuleius, blatero. Aristoph. in ran.

Προσλαλέω, alloquor, colloquor. Luc. αὐτῇ φιλοσοφίᾳ καὶ Πλάτωνι καὶ ἀληθείᾳ προσλαλῶ. Sic Sap. 3. οὐκ αἰσχύνεται τῷ ἀψύχῳ προσλαλῶν εἰδώλῳ.

Συλλαλέω, colloquor. Marci 9. συλλαλοῦντες τῷ Ἰησοῦ. Act. 15. συλλαλήσας μετὰ τοῦ συμβουλίου. Sic et Matth. 17.

Ὑπολαλέω, submurmuro, mussito. Hesych.

Composita ex λάλος.

Ἀείλαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, semper loquens.

Ἄλαλος, qui fari seu loqui non potest, infans, mutus. Plutarch. de def. orac. Marc. 9. et apud Aphrod.

Ἀλαλία, ἡ, infantia, hoc est, quum quis mutus est, et fari nequit. Exponitur etiam, ἀπορία, ἀπαξία, apud Soph.

Ἀμφίλαλος, circumquaque loquax, passim loquax, apud Aristoph. (R. 691.) [Ad hunc locum respexit Scholiastes ad 1580. hujus Comœdiæ, necnon Scholiastes ad Eurip. Orest. 902.]

Αὐτολάλητος, qui apud se loquitur. Laërt.

Διαλαλία, divulgatio, sermo.

Εὔλαλος, benè loquens, facundus, disertus, vel etiam loquaculus. Epigr. l. 2.

Κατάλαλος, maledicus, obtrectator, obloquutor. Rom. 1.

Καταλαλιά, obtrectatio. 1 Pet. 2. et 1 Cor. 12.

Μογίλαλος, qui ægrè et difficulter loquitur, cui impedita lingua est, balbus. Aët. l. 8. c. 38.

Μογιλαλία, difficultas loquendi, linguæ hæsitantia.

Νευρόλαλος, per nervos loquens: de modulatis chordis, in Epigr.

Ὀξύλαλος, acutè loquens. Aristoph. (R. 828.)

Περίλαλος, loquax, dicax, futilis.

Πλαστολάλος, ficta et falsa loquens, falsiloquus.

Πολύλαλος, multùm loquens, loquax, garrulus.

Πρόλαλος, præceps in loquendo, apud Suid.

Φιλόλαλος, loquax. Laërt.

ΛΑΜΒΑ'ΝΩ, (F. m. λήψομαι, à λήβω. præt. εἴληφα. aor. 2. ἔλαβον) accipio, capio. † τετυχηκέναι. Xen. Pæd. 1. 3. 15.† Aristotel. ethic. 1. αὐτὸς μὲν θέλει λαμβάνειν, διδόναι δὲ μὴ, ipse quidem accipere vult, et dare nequaquam. Isocr. πολὺ ἂν δικαιότερον, ἀποτίνειν, ἢ λαμβάνειν ἀργύριον, multo justius pecuniam pendant, quàm accipiant. Sic et, μισθὸν λαμβάνειν, apud Luc. Et, λαμβάνειν σπονδὰς καὶ δεξιάν. Xen. Hell. 4. Interdum exponitur, percipio. Ut apud Xen. λαμβάνομεν δὲ αὐτὰ ἐκ τῆς γῆς οὐδέν, οὔτε ἀπὸ τῶν οἰκιῶν. Item sumo: ut, λαμβάνειν δίκην, sumere pœnas, Demosth. † λόγον, sumere rationem. Xen. Pæd. 1. 4. 3. opp. διδόναι.† πιστὸν, fidei pignus, l. 3. p. 67. b. τινὰ σύμμαχον πρὸς ἑαυτόν. l. 3. p. 74. d.† Et, λαμβάνειν εἰς τὰς χεῖρας, sumere in manus, Plato. ¶ Item suscipio: ut, λαμβάνειν ἔργον, suscipere aliquod opus, Xen. Dicitur et de animo. Ut, λαμβάνειν ἐν νῷ, animadvertere, recordari, apud Polyb. et, λαμβάνειν ἐν ταῖς γνώμαις, complecti mente, Xen. † Pæd. l. 3. p. 84. c.† Ἄχος αὐτὸν ἔλαβεν, mœstitia illum cepit, vel incessit, Xen. Pæd. 5. † λαμβάνειν χώραν (de re) quum ordinatur. Pæd. l. 4. p. 108. c.† Et, ἔλαβέ με πόθος, incessit me cupido, vel animum meum, Herodot. Sic, δέος, θάρσος, &c. τινὰ λαμβάνειν, dicitur. Pro quo et vice versa, λαμβάνειν θάρσος, &c. ¶ Interdum exponi potest, invado: ut, λαμβάνειν τὴν ἀρχήν, Xen. Et, λαμβάνειν πόλεις, Demosth. † πληγαῖς συχναῖς, invadere. Xen. Pæd. p. 176. d.† ¶ Item accipio, i. patior: ut Xen. in Œcon. ἀλλὰ καταπίπτων ἀπ' αὐτοῦ τοῦ ἵππου κακὸν λαμβάνει, malum patitur. † πληγάς. Pæd. 1. 3. 14.† Sic et, πράγματα λαμβάνειν, molestia affici, apud eundem in Lac. pol. Sic, λαμβάνειν αἰδῶ τινα, pudore aliquo affici. Soph. in Ajace. ¶ Item consequor, adipiscor, nanciscor, comparo: ut, ὅρκον λαμβάνειν, Aphth. † Xen. Pæd. l. 1. 6. 19.† Et, δίκας λαμβάνειν, Thuc. Sic, δῶρα λαμβάνειν, Plato in ep. † ἀρχήν. Xen. Pæd. 1. 5. 2.† Et, γνώμην λαμβάνειν, veniam consequi. Demosth. † μέγεθος, magnitudinem. Xen. Pæd. 1. 4. 3. Θηρία, feras capere. 1. 4. 9. ὁμογνώμονας, in suam sententiam trahere. 1. 2. 49. c. φιλίαν παρά τινος. l. 3. p. 67. d.† Interdum comparo, i. emo. Ut apud Aristoph. λαμβάνω τι ὄψον, et λαμβάνω ἰσχάδας. ¶ Item prehendo, apprehendo, corripio. Il. β΄. Εἰ μὴ, ἐγώ σε λαβὼν ἀπὸ μὲν φίλα εἵματα δύσω. Sic et Il. π΄. et alibi. Item deprehendo. Xen. λαμβάνων τινὰς ἁμαρτάνοντας τοὺς πολεμίους. † Sic Pæd. 1. 6. 29. et l. 3. p. 69. d.† Sic et apud Dem. Item convinco, damno. Ut apud Herodian. l. 3. ἤδη γοῦν τινας καὶ λαβὼν ἐπὶ τοιαύταις ἐπιβουλίαις ὁ Σεβῆρος ἐκόλασε. ¶ Interdum significat concipio. Sic dicitur mulier ἐν γαστρὶ λαμβάνειν. ¶ Et apud Dialecticos λαμβάνειν est sumere quasi suo jure, i. tanquam firmum vel per se probatum. (Συμφορὰς λαβεῖν. Eurip. Med. 48. Cum Gen. τῶν ψήφων λαβεῖν, sumptis Calculis. Aristoph. R. 1294. It. Il. γ΄. 78. μὴ μίασμα τῶν φυτευσάντων λάβῃς, ne quid piaculi à parentibus contrahas. Soph. Œdip. Tyr. 1032. Pro Emo. Aristoph. R. 1267. V. Soph. Œdip. Tyr. 649. Deprehendo. ib. 274. χάριν γ' ἂν ἀξίαν λάβοις ἐμοῦ, gratiam quidem -- dignam referam. ib. 1024. λαβὼν sequente Infinit. Eurip. Phœniss. 435. 443. 724. Aristoph. R. 94.)

Λαμβάνομαι, capior. † λαμβάνεσθαι αἰχμάλωτον, captivum fieri. Xen. Pæd. l. 3. p. 69. b.† Aristot. pol. 5. λόγον τε ἀποδιδόντα τῶν λαμβανομένων καὶ δαπανωμένων. Et, τὰ λαμβανόμενα, apud Alex. Aphr. polit. 1. dicuntur τὰ λήμματα, seu ipsæ propositiones. Item deprehendor, corripior. Aristoph. in Pluto: Ἐν αὐτοφώρῳ ὑπὸ ἐμοῦ εἰλημμένον, deprehensi. † deprehendi ἀπαρασκεύους imparatus. Xen. Pæd. l. 5. p. 140. c.† Sic, λαμβάνεσθαι νόσῳ, morbo corripi. ¶ Item convincor, damnor: unde Solon, σπεύδε μὴ λάθωνται. εἰ δὲ μὴ, τῷ ληφθέντι ἐχθρὸς ἔσῃ, ipsi damnato. ¶ Item activè, prehendo, apprehendo: ut, καί μου λαβόμενος τῆς χειρὸς, Plato in Charmide. Interdum nanciscor: ut Synes. ἐὰν λάβωμαι σχολῆς, si otium nactus fuero. ¶ Item reprehendo, increpo. Gregor. ad Eudox. λαμβάνεταί σου τινὲς (αἰσθάνομαι γὰρ) ὡς φιλοπαίζοντος. (cum Gen. Eurip. Med. 492. 497. 859. cum πρὸς Luc. Epist. ad Nigrin. p. 19.)

† Λεπτέον, sumendum. Xen. Pæd. p. 202. c.†

Λῆμμα, τὸ, res quæ accipitur. (Æsch. Ag. 1427. Suppl. 368.) Plutarch. in apophth. Item, quod dono et muneri datum accipitur, munus quo aliquis corrumpitur. Demosth. Accipitur et pro lucro et emolumento, quod alicunde capitur, seu pro reditu et obventione. Aristot. pol. 6. Demosth. contra Mid. Item sumptio, assumptio, Alex. Aphrod. Laërt. in Zen. Apud Dialecticos major propositio, λῆμμα plerunque, κατ' ἐξοχὴν, appellatur: quia sumitur à disputatore. ¶ Sic dicitur etiam velut titulus et argumentum, ejus nempe quod tractandum sumitur atque proponitur.

Λημμάτιον, ου, τὸ, q. d. propositiuncula, sumptiuncula. Magent. in lib. Aristot. περὶ ἑρμην.

Λῆψις, εως, ἡ, acceptio: cui opponitur donatio. Item q. d. prehensio, vel captio, ea significatione, qua capi dicitur seu prehendi *fugitivus, aut urbs*. Luc. de hist. scrib. Plut. de solert. anim. Thuc. l. 4. 5. et 7.

Ληπτὴς, οῦ, ὁ, qui capit vel prehendit.

Ληπτικὸς, ή, όν, ad capiendum seu accipiendum proclivis. Aristotel. eth. 4. cap. 1.

Ληπτὸς, ή, όν, captus vel perceptus: aut qui capi percipive potest. in Epigram.

Λαβὴ, ἡ, prehensio: plerunque ea, qua athleta adversarium prehendit. Plut. in apophth. οὐκ οἶδας ὅτι βέλτιον οὐκ ἔστιν ἐν μάχῃ λαβὴ, πώγωνος; adversarium meliùs prehendi non posse quàm ipsa barba. Sic et apud eundem in Fabio, et in Cor. Metaphoricè apud eundem symp. lib. 4. Hinc etiam dicitur, λαβὴν ἐνδοῦναι, et παρέχειν, præbere adversario unde te reprehendat. Plut. de leg. Luc. in Hermot. † λαβὴν παραδοῦναι, ansam reprehendendi dare. Aristoph. Nub. 551.† Morbo etiam tribuitur, et imprimis febri, quum hominem corripit, et veluti infestis manibus prehendit: accessio febris. Gal. in lex. Hippocr. ¶ Item generaliter λαβὴ dicitur id quo quippiam prehendimus, i. ansa, capulus, manubrium. Plut. de Socr. dæmon. τὴν χεῖρα τῇ λαβῇ τοῦ ξίφους ἐπιβεβληκώς. Sic Aristoph. in Pace, λαβὰς ὥσπερ τοῖς κράνεσι. (Æsch. Suppl. 942.)

Λαβὶς, ίδος, ἡ, ansa, capulus, manubrium. scholiast. Hom. Item forceps, Esaiæ 6. Item fibula, apud Polyb.

Λαβίδιον, ου, τὸ, forcipula, apud Diosc.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀμφιλαφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, (quasi ἀμφιλαβὴς,) ita amplus ut possit ab utraque parte vel utraque manu capi. Suid. οὐχ ὑπάρχοντος δὲ οὐδὲ ἀμφιλαφοῦς περιουσίας: ubi ἀμφιλαφὴς περιουσία dicitur ampla substantia, seu amplæ facultates. (Æschyl. Ag. 1024. Ch. 329. Theoc. κζ΄. 46.) Τὸ ἀμφιλαφὲς, exp. etiam multum, copiosum. Hesych. ¶ Item undique plenus, exuberans, ut, γῆ ἀμφιλαφὴς, Plut. Et, ἀμφιλαφὴς κόμη, coma densa. Philostr. in Heroic. Tribuitur et rebus incorporeis: ut, ἀμφιλαφεῖς ἀφορμαὶ, amplæ occasiones. Luc. Exponitur etiam, umbrosus: ut, ἀμφιλαφὴς πλάτανος, in anth. Epigr. Et, ἀμφιλαφεῖ πλατανίστῳ, apud Hippocr. ¶ Ἀμφιλαφὴς, exp. etiam, quod utrinque adjuvatur, seu cui utrinque fertur auxilium. Suid.

Ἀμφιλάφεια, ας, ἡ, amplitudo, copiositas, exuberantia. Exponitur etiam, auxilium quod fertur ex utraque parte. Suid. Legitur et ἀμφιλαφία, apud C. ad Q. frat. quod exp. anceps ansa.

Ἀναλαμβάνω, q. d. resumo, rursum capio, recupero, recipio, reparo. Plut. in Pompeio, οὐ γὰρ ἐπέλιπεν ἐν τούτῳ ἀναλαμβάνων ἐκεῖνα. Xen. Hell. 3. τὴν ἀρχὴν, ἣν πρότερον ἐκέκτησθ', ἀναλαβεῖν. Isocr. de pace, τὴν δύναμιν ἀναληψόμεθα πάλιν, ἣν καὶ πρότερον ἐτυγχάνομεν ἔχοντες. Item reparo alii jacturam suam; rem, quam amisit, ei reparo, et eum recuperare facio. Plut. in Lycurgo, Σόλωνα προθύμως ἀναλαβεῖν Ἀθηναίοις Σαλαμῖνα. Sic apud Aristot. τῷ δαπανᾶν γὰρ, καὶ τῷ θερμαίνεσθαι τῆς κοιλίας, ἡ φύσις ἀναλαμβάνει τὴν ἔνδειαν τοῦ σώματος. Item resumo, i. repeto, itero, revoco: ut, ἀναλαμβάνειν εἰς μνήμην, apud Plat. de leg. repetere memoria, quasi resumere in memoriam. Et apud Isocr. ἀναλαμβάνειν εἰς τὴν διάνοιαν. Interdum absolute ponitur pro repeto, i. iterum dico: ut apud Plat. in Apologia Socratis, ἀναλάβωμεν ἐξ ἀρχῆς, τίς ἡ κατηγορία. Sic et apud eundem in Philebo, et Plut. in Alcibiade. Dicitur etiam, ἀναλαμβάνειν τὴν ἰσχὺν, resumere vires suas: et, ἀναλαμβάνειν τὸ σῶμα, reficere corpus, i. vires corporis. Item, ἀναλαμβάνειν ἑαυτὸν, resumere se, i. vires suas. Interdum et, ἀναλαμβάνειν ἑαυτὸν ἀπὸ τῆς νόσου, apud Thucyd. Item, ἀναλαβεῖν ἐκ τῆς νόσου, sine accusativo ἑαυτὸν, apud Gal. ἐπὶ τῶν ἀναλαμβανόντων ἐκ νόσου μακρᾶς. Metaphoricè quoque dicitur, ἀναλαμβάνειν ἑαυτὸν, ut Latinis, colligere se, apud Isocr. in Archidamo. Medici etiam ἀναλαμβάνειν dicuntur, quum recreant seu sanant eum qui morbo est conflictatus. Demosth. ἄριστός ἐστιν ἰατρὸς, ὃς τοὺς ὑπὸ τῶν ἑτέρων ἀπεγνωσμένους ἀναλαμβάνει. Item assumo mecum, mecum recipio, ad me recipio. † προσβιβῶντας. Xen. Pæd. 1. 4. 19. et l. 5. 14.† Thuc. lib. 5. αὐτοὺς ἀναλαβὼν ἦγε. sic apud Xen. Hell. 6. ἀναλαμβάνειν τινὰ ἐπὶ τὴν ἁρμάμαξαν, assumere in currum. Interdum cum dativo: ut apud Plut. in Cæsare, μετὰ δὲ τὸν θρίαμβον τὸν δῆμον ἀνελάμβανεν ἑστιάσεσι καὶ θέαις, epulo et spectaculis excepit, vel accepit. Ἀναλαμβάνειν τὸν παῖδα, penes se suscipere puerum, et agnoscere filium, apud Demosth. contra Neæram. ¶ Item sumo, in manus sumo. Item suscipio. Polyb. 4. ἀναλαμβάνων τὰς ἐκείνου βίβλους, in manus sumens. Sic, ἀναλαμβάνειν χλαμύδα, apud Plut. Apud Herod. in Thal. ἀναλαβέσθαι κίνδυνον, suscipere periculum. ¶ Item reprehendo, sive repreendo, retineo. Plut. ἀλλὰ μόλις ἡ Κλεοπάτρα, ταῖν χεροῖν ἐμπεφυκυῖα, καὶ κατατεινομένη τῷ προσώπῳ, τὸν δεσμὸν ἀνελάμβανε, funem retinebat, ne corpore degravante deorsum rursus ferretur et recideret. ¶ Ἀναλαμβάνειν τὸν ἵππον, equum fræno sistere et coërcere, seu equum inhibere. apud Plat. de leg. l. 3. et Xen. de re equ. ¶ Significat etiam, reprehendo et emendo: apud Dem. contra Mid. Exponitur etiam, sarcio, apud Soph. in Philoctete, τὴν ἁμαρτίαν αἰσχρὰν ἁμαρτὼν, ἀναλαβεῖν πειράσομαι. ¶ Item colligo, constringo. Plut. in Probl. Hell. ἀναλαβεῖν πρὸς τὰς ζώνας ἱμάτια. ¶ Medici quoque ἀναλαμβάνειν dicuntur, quum res contusas aliquo liquore cogunt: ut apud Diosc. ἀναλαμβάνειν λείῳ οἴνῳ, καὶ τροχίσκους ἀναπλάττειν.

Ἀναλαμβάνομαι, rursum sumor. Marc. 16. ἀνελήφθη εἰς τὸν οὐρανόν. Sic et alibi in Nov. Testam. Apud medicos ἀναλαμβάνεσθαι dicitur quod contusum liquore cogitur et conformatur; ut apud Diosc. l. 1. c. 134. ἀναλαμβάνονται εἰς τροχίσκους, conformatur seu cogitur in pastillos. Alias quoque retinet significationes passivas ex activo manantes.

[Ἀναληπτέον. Plat. de Leg. ἀλλ' ἐπειδὴ τῶν ἁμαρτανομένων τρία εἴδη δεδήλωται γεγόμενα, ταῦτα εἰς μνήμην πρῶτον ἔτι μᾶλλον ἀναληπτέον. Vide Thes. App. c. 417. H. Cl. Auctor distinguit inter Adverbia positionis, ut vocantur, et Adjectiva verbalia in τέος. Vide Thes. Steph. ii. 861. D. et Thes. App. part. 2. col. 6. C.]

Ἀνάληψις, ἡ, resumptio, recuperatio, receptio. Plut. in Publ. Item repetitio, schema orationis rhetoricum. ¶ Item virium refectio, recreatio, convalescentia. Alex. Aphr. Diosc. ¶ Ἀνάληψις τῶν μαθημάτων, apud Basil. ad Eustath. dicitur, quum quis aggreditur seu capessit disciplinas, vel ad eas revertitur intermissas. ¶ Ἀνάληψις παιδὸς, quum aliquis ad se puerum asciscebat, et quasi filium agnoscebat. ¶ Apud Luc. c. 9. ἀνάληψις τοῦ Χριστοῦ, de tempore dicitur, quo Christus sursum recipiendus erat.

Ἀναληπτικὸς, ή, όν, recuperatorius. Item refocillatorius, recreatorius: unde, ἀναληπτικὰ φάρμακα, quæ recreandis defectis composita sunt: et, ἀγωγὴ ἀναληπτικὴ, apud Galenum, educatio et nutritio, virium refocillatrix.

Ἀναληπτικῶς, refocillatoriè, aptè ad refocillandum corpus morbo confectum: ut, διαιτᾶν ἀναληπτικῶς τὸν ἀσθενοῦντα, victum præscribere restituendis viribus, apud Galen.

Ἀνάλημμα, τὸ, à Suida et Hesychio exponitur ὕψωμα, quod quidam interpr. edita structura. Exponitur à Suida et στήριγμα: i. firmamentum, vel munimen. Legitur Eccles. c. 50. ἀνάλημμα ὑψηλὸν περιβόλου τοῦ ἱεροῦ. et in Paral. τὸ ἀνάλημμα τῆς πόλεως.

Decomp. Δυσανάληπτος, qui difficilè refocillari seu recreari potest.

Ἐπαναλαμβάνω, repeto, itero. Item pro epilogum facio, apud Plat.

Ἐπανάληψις, repetitio, schema quoddam rhetoricum, quum idem vocabulum ornatus causa repetitur. Vide Hermog. Rutil. Lupum, Fab. Demetr. Phaler.

Εὐανάληπτος, qui facilè refocillari potest.

Προσαναλαμβάνω, insuper assumo: aut simpliciter, assumo, sumo. Polyb. οὕτω προσαναλαμβάνουσιν ἐσθῆτας, ἐὰν μὲν ὕπατος ἢ στρατηγὸς ᾖ γεγονὼς περιπορφύρους.

Ἀντιλαμβάνω, vicissim accipio: ut, ἀντιλαμβάνω χάριν, vicissim beneficium accipio, mihi retribuitur beneficium. Philo de vita Mosis lib. 2. τὰς ὠφελείας ἀντιλαμβάνουσαί τε καὶ ἀντιπέμπουσαι. † σύμμαχον. Xen. Pæd. p. 236. d. vicissim capio. l. 5. p. 127. b.† Item, rem unam accipio loco alius, seu in locum alius. Ut apud Greg. ἀντιλαβόντες τῆς κακίας τὴν ὀδύνην, i. λαβόντες ἀντὶ τῆς κακίας. Et sine genitivo, apud Thuc. εἰ μὲν γὰρ οὐχ ἕξουσιν ἄλλον ἀντιλαβεῖν ἀμαχεί. Item pro, accipio seu consequor mercedis aut præmii loco, promereor. apud eundem Thucyd. ¶ Item pro ἀντιλαμβάνομαι, percipio. Alex. Aphrod. Probl. l. 2. ἡ δὲ ἁφὴ, ὡς παχυμερεστέρα, βράδιον τῆς πληγῆς ἀντιλαμβάνει, seriùs ictum percipit.

Ἀντιλαμβάνομαι, prehendo, apprehendo. Item manum injicio. Synes. ep. 109. ἀντιλαμβανόμενοι τοῦ τραχήλου. Plut. de def. orac. οὐκ ἀφέντας ἐκεῖνο, ἀλλὰ μὴ παρελθόντας ταύτην ἀντιλαμβανομένου ἡμῶν. Item apprehendo, metaphoricè, i. percipio, sentio: ut Alex. in Prob. ἡ ψυχὴ πάλιν ἀντιλαμβάνεται τῶν σωματικῶν παθῶν κατὰ τὴν ἁπτικὴν αἴσθησιν. ¶ Item capesso, suscipio: ut Dem. καὶ ἕως καιρός ἐστιν, ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν πραγμάτων. Apud Plutarch. in Rom. ἀντιλαμβάνεται τῶν πραγμάτων, exp. ad res capessendas incumbit. Isocrat. ἐῤῥωμένως ἀντιλαβώμεθα τοῦ πολέμου. † Sic Xen. Pæd. 2. 52. b.† ¶ Item opitulor, fero opem, succurro: ut apud Basil. τῆς σπουδῆς ὑμῶν, ἣν ἔχετε πρὸς τὸ ἀντιλαμβάνεσθαι τῆς ἀδελφότητος. Item fulcio, ut apud Plut. in Fabio, ἀντιλαμβανόμενος τὸν ὦμον, καὶ ἐρειδόμενος. Item fruor, apud eundem, itidem cum accus. Exponitur etiam teneo. Plato, τοῦδε τοίνυν πάλιν ἀντιλαβώμεθα, ὥσπερ καὶ πρότερον. Sumitur et pro vendico, apud Lucianum. Sic et apud Plutarchum in Pericle, ἀντιλαμβανόμενος Αἰγύπτου, quidam exp. *Ægyptum* sibi vendicans. Item corripio, reprehendo. Plat. in Gorgia. ἐὰν δέ τι ἐμοῦ μὴ τὰ ὄντα δοκῶ ὁμολογεῖν ἐμαυτῷ, χρὴ ἀντιλαμβάνεσθαι καὶ ἐλέγχειν. ¶ Item capio, i. delecto, persuadeo. Plat. in Phædone, θαυμαστῶς γάρ μου ὁ λόγος οὗτος ἀντιλαμβάνεται, mihi hæret in animo, me adducit. (Luc. Nigrin. p. 31.)

[Ἀντιληπτέον. Xenoph. περὶ Ἱππ. cap. 8. §. 8. ὥς γε μὴν τὸ πρανὲς, καὶ ἑαυτὸν ὀρθωτέον, καὶ τοῦ ἵππου ἀντιληπτέον τῷ χαλινῷ, &c.] ‡ Ἀντιληπτικός. Dem. Ol. 3. β΄.‡

Ἀντίληψις, ἡ, apprehensio. Xen. Item metaphoricè, ansa reprehensionis. Sic Plutarchus Solonis leges habere dicit multas ἀντιλήψεις. ubi tamen quidam malunt interpretari reprehensiones. Pro reprehensione sumitur apud Plat. in Hippia majore, σχεδὸν γάρ τι ἐμπειρός εἰμι τῶν ἀντιλήψεων. Exponi etiam potest objectio disputantis cum altero: ut apud Platonem in Phædone, οὐ συγχωρῶ τῇ τοῦ Σιμμίου ἀντιλήψει. Et apud Plutarch. de def. orac. ὡς ἔχοντα πολλὰς ἀντιλήψεις καὶ ἐνστάσεις πρὸς τοὐναντίον. ¶ Item perceptio, quum de sensibus dicitur. Alexand. in Probl. καὶ πᾶς ὁ ἀὴρ δίδωσι τῇ ὄψει καθαρωτέραν ἀντίληψιν τῶν ἀστρῴων σωμάτων. Est etiam perceptio rei alicujus, quæ fit mente et intellectu. Fab. l. 7. c. 5. ¶ Item opitulatio, auxilium. Basil. ἐπιδεόμεθα τὴν ἐκτενεστέραν ἀγάπην εἰς ἀντίληψιν ἡμῶν. ¶ Item præmium, merces. Damasc.

Ἀντιληπτικὸς, ή, όν, ad percipiendum aptus, vel facultate perceptrice præditus. Themistius de anima, l. 2.

Ἀντιλήπτωρ, ορος, ὁ, opitulator, auxiliator. Hesych. In usu est potissimùm apud Græcos Bibliorum interpretes.

Ἀντιλαβὴ, ῆς, ἡ, apprehensio. Thuc. Item metaph. ansa reprehensionis. Plato in Phædone.

Ἀντιλαβαὶ, sententiæ quædam breves, utpote singulæ singulis hemistichiis comprehensæ, apud tragicos. Hesych.

Ἀντιλαβὶς, ίδος, ἡ, ansati fibula, vel ansa fibulam scuti excipiens. Hes.

Decomp. Συναντιλαμβάνομαι, q. d. unà capesso, vel unà suscipio: aut, unà incumbo (in rem aliquam,) adjuvo, seu opitulor. Ut Luc. c. 10. εἰπὲ οὖν αὐτῇ ἵνα μοι συναντιλάβηται, ut me adjuvet. Sic Rom. c. 8. ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ πνεῦμα συναντιλαμβάνεται ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν, opitulatur infirmitati nostræ, seu auxiliatur.

Συναντίληψις, opitulatio, auxilium, apud Arethum.

Ἀπολαμβάνω, recipio. Item recupero: ut, ἀπολαμβάνω ταῦτα παρά σου, apud Æschinem. Plato Pol. 1. φίλοι δ' εἰσὶν, ὅ, τι ἀπολαμβάνων, καὶ ὁ ἀποδιδοὺς, qui recipit, et qui reddit. Sic dicitur, χάριν ἀπολαμβάνω, Demosthen. gratiam recipio, seu gratia mihi rependitur. Itidem apud Xen. Pæd. 3. λέξον μοι ἐκείνων ἐν ὁποίᾳ, ὥστε τὴν γυναῖκα ἀπολαβεῖν, signif. recuperare. Item seorsum capio, excipio, excerpo. Plato in Hippia minor. καὶ ἀπολαμβάνω ἢ ἐν βραχυτάτῳ τοῦ λόγου τούτου ἔχω. Item seorsum duco, seduco, apud Philostr. et Marc. 7. ¶ Item intercludo, intercipio, cohibeo. Josephus apud Suidam, διώξαντες ἀπολαμβάνουσι τοὺς ἐν κοίλῳ χωρίῳ, καὶ πάντας κτείνουσι. Plutarchus in Romulo, τὸ ἆσθμα ἀπολαβεῖν αὐτοῦ, ejus respirationem interclusisse. ¶ Item pro simplici λαμβάνω, capio, accipio, aut pro deprehendo: ut, ἀπολαμβάνειν τοὺς ὅρκους, apud Demosthenem pro corona, jusjurandum accipere. Apud Thucyd. lib. 5. ἀπολαβεῖν μαστιγουμένους, exp. se deprehensurum esse. (Aristoph. R. 78.)

Ἀπολαμβάνομαι, recipior, recuperor. Item seorsum capior, excerpor. Item intercludor, circumcludor, intercipior. Xen. † Pæd. p. 175. e.† et Aristotel. Item deprehendor. Thuc. l. 6. ¶ Item activè, apprehendo: apud Luc. in dial. Nept. et Nereidum. (ad incitas redigor. Philostr. l. 1. c. 3.)

Ἀπόληψις, εως, ἡ, receptio, recuperatio. Item exceptio, excerptio. Item interclusio, interceptio. Aristot.

Decomp. Ἀνταπολαμβάνω, vicissim accipio: ut, ἀνταπολαμβάνειν χάριν, vicissim accipere beneficium. Demosth. [adv. Leptinem. ἄξια χάριν ἀνταπολαμβάνειν εἰ προϋπάρξαντας τοῦ παθεῖν ὑμᾶς εὖ. Plat. Tim. Τελέως τε καὶ λαμπρῶς ἔοικα ἀνταπολήψεσθαι τὴν τοῦ λόγου ἑστίασιν.]

Ἐναπολαμβάνω, intercipio, intercludo. Philo de vita Mos. l. 3. ἀέρι καὶ τῶν ὑποσφαιρίων ἑκάτερον, ἔχω τίμιον τὸν ζωοφόρον, ἐξ ἐναπολαμβάνει ζῷα, intercludit. Exponitur etiam, includo.

Ἐναπόληψις, interclusio, cohibitio, conclusio, apud Theophrast.

Διαλαμβάνω, divisim et sigillatim accipio. Aristotel. de part. anim. lib. 2. τὰ μὲν οὖν φανερῶς κατὰ μέρος διείληφε τὰς δυνάμεις τὰς τοιαύτας. Demosth. οἱ δ' ἐν τῷ Πειραιεῖ διελάμβανον κατ' ὀβολὸν τοὺς ἄρτους, sigillatim accipiebant. ¶ Item intercipio. Polyb. ὁ δὲ διέλαβε τὰς ὁδοὺς φυλακαῖς, vias obsedit, et intercepit transitus, militibus stationariis. Exponitur etiam, dirimo, diduco, distinguo. Plat. in sympos. ἵνα ἡμᾶς διαλάβῃ, ut nos dirimat et disgreget. Sic Aristotel. de mirabil. περὶ τὸν ποταμὸν τὸν διαλαμβάνοντα τὴν Σικελίαν, dirimentem, disterminantem. ¶ Item interpello, interrumpo. Aristot. in problem. sect. 5. cap. 1. ἐν δὲ τοῖς ὁμαλέσιν ὁ ῥυθμὸς τοῦ σχήματος οὐ διαλαμβάνει, οὐδὲ ἀναπαύει τὰ μέρη, &c. Interdum comprehendo, complector. Aristot. de mundo, καὶ μιᾷ διαλαβοῦσα σφαίρας ἐπιφανείᾳ τὸν σύμπαντα κόσμον. Exponitur etiam, congrego, apud Aristot. pol. 2. Item constringo, coagmento, apud Basil. in Hexaem. ¶ Item administro, rego, apud Plat. in polit. ¶ Ad animum translatum, interdum significat animo concipio, comprehendo: ut apud Aristot. polit. 7. ῥᾴδιον μὲν περὶ τούτων καὶ διὰ τῶν ἔργων διαλαμβάνειν τὴν πίστιν, probationem et explorationem animo concipere. Interdum dijudico, existimo, statuo, i. censeo. Polyb. lib. 3. et alibi. Item statuo, i. constituo: apud eundem lib. 5. Item consilium agito, consulto. Idem l. 4. διελάμβανον μετὰ τούτων, τί δεῖ ποιεῖν, &c. Item discepto, disputo, tracto, et commentor. Aristot. ἐπεὶ δὲ διαλαβεῖν περὶ τῆς εὐβουλίας, τί ἐστι. Sic et apud Laërt. in Plat. et Alexand. (Luc. Nigrin. p. 35.)

(Διαλαμβάνομαι ἀτίμως. Philostr. l. 1. c. 7.)

Διαλημμένως, (adverb.) distinctè, seu divisè, aut divisim. Item præcisè, seu præcisa formula. Xen. in Œcon.

Διάληψις, ἡ, interceptio, intercapedo: Aristotel. in 2. de part. anim. Item propositum, quod quis ex animi sui sententia faciendum sibi instituit. Item disceptatio, ratiocinatio: Polyb. lib. 3. Item explicatio rei quæ tractatur, communicatio: apud eundem.

Ἐκλαμβάνω, percipio. Isocr. ad Jasonis liberos: ἡγεῖσθαι δὲ, ὅσον ἀγαθόν ἐστιν ἐν αὐτοῖς, τοῦτο μὲν ἐκλήψεσθαι, &c. ¶ Item excipio: (verbum in compositionibus medicorum usitatum.) Unde pass. apud Diosc. περὶ πίττης· ἡ δὲ ἐξ αὐτῆς λιγνὺς καιομένης, ἐκλαμβάνεται πρὸς μέλανος γραφικοῦ κατασκευήν. Item excipio, i. interpretor, intelligo. Greg. ὥσπερ εἰρηκὼς καὶ νῦν κακῶς τινες ἐξειλήφασιν, ἀντὶ Θεοῦ τὰ τοῦ Θεοῦ εἰδότες. Sic et apud Damasc. et Plut. in Pericle.

Ἐκλαμβάνομαι, idem quod ἐκλαμβάνω, in posteriori signif. Eust.

Ἐπιλαμβάνω, insuper accipio, assumo. Appian. ὅθεν γὰρ τοὺς Ῥωμαίους, τοῖς ξένοις τὰ τῶν θεραπόντων ὀνόματα ἐπιλαμβάνειν. Item sumo post aliud. Dioscor. (de raphano:) δεῖ δὲ αὐτὴν ἐπιλαμβάνειν, μᾶλλον συγχρώμενον τῇ ἐδωδῇ, accipienda est post cæteros cibos. ¶ Item excipio, i. succedo. Theophrast. in tertio de caus. ὅπως μὴ ἐπιλαθόμενον τὴν ὕλην ὁ ἰὸς ἐπιλαβὼν ἐρυσιβώσῃ, æruginem creet. Sine casu apud Gregor. ἕως ὁ τῆς ἐλευθερίας ἐπιλάβῃ καιρός. ¶ Item opprimo, invado, corripio, manum injicio. Thucyd. νυκτὸς ἐπιλαβούσης τὸ ἔργον. Paus. in Achaicis, καὶ τὸν μὲν ἐν τῇ Ἀττικῇ τὸ χρεὼν ἐπιλαμβάνει, fatum et mors huic manum injecit. ¶ Item occupo. Synes. epist. 91. πολλάκις δὲ τὸ σπουδαῖον μοι πολὺ καὶ τῆς νυκτὸς μέρος ἐπιλαμβάνουσι. Item attingo, nanciscor. Aristot. hist. anim. lib. 7. 3. τι δ' ἂν ἐπιλάβῃ τοῦ τετάρτου μηνός, γίνεται ἰσχυρότερα, &c. Thucyd. lib. 4. ἔτη δὲ Χρυσὶς τοῦ πολέμου τοῦδε ἐπέλαβεν ὀκτὼ καὶ ἔνατον ἐς μέσον. ¶ Item retineo, sisto. Demosth. pro cor. σὺ δὲ ἐπίλαβε τὸ ὕδωρ. Gregor. de homine, ταὐτὸ ποιεῖ τοῖς διὰ τῶν δακτύλων ἐπιλαμβάνουσι τοῦ αὐλοῦ τὸ πνεῦμα, iis qui digitis admotis spiritum tibiæ retinent. Exponitur etiam, obstruo, obturo. Aristoph. τὸ μὲν ἐπιλαβοῦσα. Sic, τοὺς μυκτῆρας ἐπιλαμβάνω. Gal. Item revoco, sicut dicimur revocare lectorem. Plato in Phædro, ἀλλὰ καὶ πολλάκις ἐπιλαμβάνου ἐπιλήσεται ὁ λόγος. ¶ Impersonaliter, ἐπέλαβε, pro contigit, usurpatum reperitur apud Paus. Eliacōn 3. (Theoc. ιγ'. 65.)

Ἐπιλαμβάνομαι, prehendo, apprehendo, comprehendo. Xenoph. καὶ μὴ ἔχῃ ἀντιλαβὴν ἡ χεὶρ ἐπιλαβομένη. Dicitur et, ἐπιλαμβάνεσθαι τῇ χειρί, Dem. et ἐπιλαμβάνεσθαι τῆς χειρός, in epist. ad Hebr. 8. Sic ἐπιλαβόμενος τῶν τριχῶν, apud Æschin. Exponitur etiam, manus injicio: ut Actor. 16. Item vendico: ut apud Plat. de leg. lib. 9. μὴ ἐξέστω τοιούτου κτήματος ἐπιλαβέσθαι. ¶ Item occupo, apud Plut. in Oth. ἐπιλαμβάνονται τῶν ἁμαξῶν. ¶ Item prehensum retineo, seu simpl. retineo: apud Luc. ¶ Item incautum opprimo, et imparatum aggredior. Aristot. polit. 5. ¶ Item reprehendo, corripio, emendo. Xen. μόνος ἐπελάβετο τοῦ ψηφίσματος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ. Sic et apud Plat. in Gorg. ¶ Item capto, capesso: ut, ἐπιλαμβάνεσθαι προφάσιος, captare occasionem. Herodot. ¶ Item suscipio. Eccles. c. 4. ἐπιλαμβάνεται τῶν ζητούντων αὐτήν. Item assumo. Hebr. c. 2. 4. ¶ Apud Plut. ἐπιλαμβάνεσθαι τῆς ἐκείνου μανίας, exp. insaniam illius reprimere et coërcere. (cum infinit. Palæph. p. 15. Eurip. Phœniss. 858.)

(Ἐπιλαβὲ. Æsch. Suppl. 440.)

Ἐπίληψις, prehensio, vel apprehensio. Item invasio, manus injectio, vendicatio. Plat. de leg. lib. 12. Ponitur et pro morbo, qui epilepsia dicitur. Aristot. in probl.

Ἐπιληψία, invasio. Item morbus comitialis, qui definitur esse convulsio totius corporis non perpetua, cum mentis et sensuum oblæsione. Vide Gal. et Alex. Trall. ¶ Item retentio, obstructio, obturatio: apud Aristot. in probl. sect. 2.

Ἐπιλήψιμος, reprehensione dignus. Et, τὸ ἐπιλήψιμον, quod reprehensionem meretur, seu propter quod aliquis est objurgandus: ut, τὰ ἐπιλήψιμα μέτρα, carmina reprehensione digna, seu propter quæ in vituperationem aliquis incurrit: apud Eust.

Ἐπίληπτος, idem quod ἐπιλήψιμος. Item correptus à dæmone: apud Gregor. Aliàs, insanus. Item laborans epilepsia, i. morbo comitiali. Aristot. [Soph. Antig. 406. Καὶ πῶς ὁρᾶται κἀπίληπτος ᾑρέθη; Schol. πῶς πρῶτον αὐτὴν συνελάβετε καὶ κατειλήφατε;]

Ἐπιληπτίζω, morbo comitiali laboro. Plut. in quæst. Rom.

Ἐπιληπτικός, pertinens ad epilepsiam. Et, ἐπιληπτικὴ νόσος, apud Aristot. morbus comitialis. Item comitiali morbo laborans, apud Plut. in lib. ad princip. indoctum.

Ἐπιλήπτομαι, idem quod ἐπιληπτίζω. 1 Reg. c. 21.

Ἐπιληπτεύεσθαι, pro furere, insanire.

Ἐπιλήπτωρ, ορος, ὁ, reprehensor. Plut.

Decomp. Ἀνεπίληπτος, qui reprehendi non potest, reprehensioni non obnoxius. Plut. in Pericle. † Xen. Pæd. 1. 2. 15.† Dicitur et, ἀνεπίληπτος τὸν βίον, et, ἀνεπίληπτος τοὺς τρόπους. [1 Tim. 3. 2. Δεῖ οὖν τὸν ἐπίσκοπον ἀνεπίληπτον εἶναι. 5. 7. Thucyd. Hist. lib. 5. § 17. Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 1.]

Ἀνεπιλήπτως, irreprehensè, inculpatè, ita ut quis non mereatur reprehensionem. Philo. [Xenoph. de Cyri Exp. καὶ γὰρ νῦν ἔτι ἐμοὶ ἔξεστιν ἀνεπιλήπτως πορεύεσθαι, ὅποι ἂν θέλητε καὶ κατὰ γῆν καὶ κατὰ θάλατταν.]

Ἀντεπιλαμβάνομαι, vicissim prehendo, seu apprehendo: contrà nitens prehendo, seu retineo.

Προσεπιλαμβάνω, et προσεπιλαμβάνομαι, insuper prehendo, insuper assumo.

Συνεπιλαμβάνω, q. d. unà prehendo, vel simul capesso: adjuvo, opitulor. Luc. τὴν Ἀθηνᾶν παρακαλέσας, συνεπιλαβέσθαι μοι τοῦ ἔργου. Herodot. συνεπιλαμβάνεσθαι τοῦ πολέμου Σπαρτιήτῃσι. Sic et apud Thuc. l. 8. Interdum exp. simpliciter, simul capesso, seu simul aggredior. Plat. in Timæo, συνεπιλαμβάνονται παιδεύσεως. Plut. in Camillo, συνεπιλαμβάνονται τοῦ ἀγῶνος, certamen simul aggrediuntur.

Καταλαμβάνω, deprehendo, offendo, nanciscor. Xen. in sympos. νὴ Δία, ἔφη, ὅτι οὑτοσὶ κατέλαβέ με ὀρχούμενον, offendit; deprehendit. Themist. in 2. phys. κατέλαβε τὸν ἑταῖρον ἀπὸ τῆς ἀποδημίας ἐπανιόντα. † assequi (sc. fugientem). Xen. Pæd. l. 4. p. 92. a. et (sc. præcedentem) p. 96. a.† ¶ Item comprehendo, assequor: unde apud Phil. καὶ ἑτέρας ἄλλας αἰσθήσει οὐδαμῇ οὐδαμῶς καταλαμβανομένας, quæ sensu nequaquam comprehenduntur. Item assequor, comperio, compertum habeo. Ut apud Plat. in apol. ὡς ἐπ' αὐτοφώρῳ κατειλημμένος ἐμαυτὸν ἀμαθέστερον ἐκείνων ὄντα, et me illis imperitiorem esse manifestò compertum. ¶ Item complector, contego, obduco. Theophrast. in 3. de plantis, ὅτι δὲ περιφύσεις καταλαμβάνει τοὺς ὄζους φανερώτατον ἐξ αὐτῆς τῆς αἰσθήσεως. ¶ Item, occupo, in qua significatione etiam καταλαμβάνομαι usurpatur. Unde apud Diodor. κατειλημμένην τὴν πόλιν βαρβάρων. Sic et apud Plat. in Tim. † Καταλαμβάνομαι, occupo. Xen. Pæd. l. 3. p. 71. b.† ¶ Item assequor, æquo. Basil. ad discentes, ὅταν δὲ τούτων τὸν πλοῦτον καταλάβωσιν, quum pares illi facultates et opes adepti fuerint. ¶ Item detineo. Aristot. pol. 8. τότε ἁρμόττει καὶ τοὺς πόνους, καὶ τὰς ἀναγκοφαγίας καταλαμβάνειν τὴν ἐχομένην ἡλικίαν, tum proximam ætatem occupare oportet laboribus. ¶ Item invado, corripio, incesso, contingo, accido. Herodian. lib. 1. διατρίβοντά τε ἐν παισὶ νόσος χαλεπὴ καταλαμβάνει. Synes. περὶ τῶν καταλαβόντων σε πραγμάτων, de rebus quæ tibi acciderunt. Sic et apud Pausan. in Att. Exponitur etiam, advenio: ut apud Herodian. καταλαβούσης δὲ τῆς ὡρισμένης ἡμέρας, ubi dies illa advenit. ¶ Item intercludo, includo: apud Aristot. ¶ Item obstringo, adstringo, obligo: ut apud Thucyd. lib. 4. ὅρκοις καταλαβεῖν. Et adstringo, (in propria signif.) ut apud Plut. καταλαβόντες τοῖς ἱμᾶσι. Significat etiam, convinco et reum perago. Antiph. τίνας γὰρ ἑκόντες οὐ δίκαιον καταλαμβάνειν, μὴ σαφῶς ἐλέγξαντες ὅτι ἀδικεῖται.

† Καταλαμβάνομαι pass. reperior, comperior, cum partic. Xen. Pæd. l. 3. p. 73. c. et deprehendor. l. 4. p. 94. c.†

Κατάλημμα, idem quod λῆμμα, assumptum. Laërt.

Κατάληψις, ἡ, deprehensio. Item comprehensio. Thucyd. l. 3. Item invasio: ut, κατάληψις τοῦ ἱεροῦ, invasio templi. Demosthen. Item adeptio: ut, κατάληψις τῆς βασιλείας, adeptio regni. Isocr. ¶ Metaphoricè plerumque usurpatur, quum de rebus dicitur, quæ sensibus corporis vel potiùs mente comprehenduntur. Philo de mundo. Luc. in Hermot. ¶ Est et musicorum vocabulum, pulsando chordarum concentum explorantium: ut annot. ex schol. Aristoph. ¶ Item morbi nomen apud medicos. de quo vide Gal. l. 4. de loc. affect.

Καταλήψιμος, ad deprehensionem damnationemque conducens et incitans. Antiph.

Καταληπτός, qui comprehendi potest, comprehensibilis. Greg. Θεὸς μὲν ἐστι φῶς τὸ ἀκρότατον, οὔτε τῷ καταληπτῷ, &c. Τὸ καταληπτόν, quod obtineri potest. Thuc. lib. 3. Apud Eurip. καταληπτὸν θεόθεν πάθος, luctus divinitus acceptus.

Καταληπτικός, comprehendendi facultate præditus. Epict. Luc. Nas.

Καταληπτικῶς, q. d. comprehensivè, adhibendo καταληπτικὴν φαντασίαν.

Decomp. Ἀκαταληψία, ἡ, q. d. incomprehensibilitas: dicitur de eo, qui non καταλαμβάνει. Plut. ad Coloten.

Ἀκατάληπτος, qui comprehendi seu percipi non potest.

Ἀκαταληπτῶ, non comprehendo. Sextus Philos. in 1. Pyrrh. hypoth.

Ἐγκαταλαμβάνω, intus capio, intus comprehendo: unde, ἐγκαταληφθέντες, intus capti fuerant. Æschin. Item obstringo, obligo: ut, ἐγκαταλαμβάνειν ὅρκοις, Thuc. l. 4. adigere jurejurando.

Ἐγκαταλαμβάνομαι, intercipior, intercludor, apud Plut. de primo frig. et Antiph.

Ἐπικαταλαμβάνω, anteverto. Item assequor. Plat. in Timæo. μεὶς δ' ἐστίν, ἐπειδὰν ἡ σελήνη, περιελθοῦσα τὸν ἑαυτῆς κύκλον, ἥλιον ἐπικαταλάβῃ. Item opprimo. Xenoph. ἰδὼν δὲ δρόμῳ, ἐπικαταλαβεῖν ἐν ταῖς εὐναῖς βουλόμενος. [Hist. Gr. lib. 2. τῶν δὲ ἱππέων (occidunt) Νικόστρατόν τι τὸν Καλὸν ἐπικαλούμενον, καὶ ἄλλους δὲ δύο ἐπικαταληφθέντας ἐν ταῖς εὐναῖς. Thucyd. Hist. lib. 3. καὶ ἰδὼν δρόμῳ, ἐπικαταλαβεῖν βουλόμενοι. Scholiast. videtur legisse καταλαβεῖν, quod explicat per φθάσαι.]

Ἐπικαταλαμβάνομαι, occupor, antevertor.

Εὐκατάληπτος, comprehensu seu perceptu facilis.

Περικαταλαμβάνω, undique deprehendo, undique comprehendo. Unde pass. περικαταληφθέντες ὑπὸ τοῦ ῥεύματος, Arist. de mund. Item assequor, et anteverto. Theophr. hist. pl. 1. 4. περικαταλαμβάνει γὰρ ὁ νέος ἀεὶ τὸν ἔνον.

Περικατάληψις, deprehensio seu comprehensio, qua aliquem undique deprehendimus seu comprehendimus.

Περικατάληπτος, undique comprehensus.

Προκαταλαμβάνω, anticipo, anteverto, occupo. Thuc. l. 3. προκαταλαβεῖν ἐβούλοντο. † Xen. Pæd. l. 5. p. 132. a.† Sic et apud Theophr. hist. pl. l. 5. et Herodian. l. 1. et 2. Invenitur et perf. pass. προκατείλημμαί σε, ὦ τύχη, apud Metrodor. in signif. activa.

Προκατάληψις, occupatio, præoccupatio, anticipatio. Est et nomen schematis apud rhet.

† Συγκαταλαμβάνω, una cum alio quid capere. Xen. Pæd. l. 4. p. 98. a.† [Thucyd. Hist. lib. 7. καὶ ὁ μὲν Δημοσθένης αὖθις, ἐπειδὴ ξυγκατέλαβε τὸ χωρίον, &c.]

Μεταλαμβάνω, cum alio accipio seu capio, particeps fio, seu sum. Cum genit. Aristot. de mundo, τῆς ὠφελείας μεταλαμβάνειν, utilitatis participem fieri. Plat. in Epinom. μεταλαβεῖν φρονήσεως, εἰς ἕν, μιᾶς. Sic et apud Luc. Cum accus. Isocr. ὅστις οὐδεμίαν δωρεὰν μετέλαβε, non est consecutus, seu non est particeps factus. Plato in apol. οὐ μεταλαβὼν τὸ πέμπτον μέρος τῶν ψήφων. ¶ Item post accipio, i. unum capio post alterum, uno relicto alterum capio: unde exp. etiam, commuto, permuto. Thuc. l. 1. τὸν πόλεμον ἀντ' εἰρήνης μεταλαμβάνειν, bellum cum pace commutare. Sic et apud Isocr. in Areop. et Herodian. l. 6. Exponitur et, muto: ut apud Xen. Pæd. 4. καὶ τὰ ἱμάτια μεταλαβόντες ἐδείπνουν, quum mutassent vestimenta. ¶ Item vicissim accipio vel assumo: Plat. in Philebo, τοῦδε τοῦ μεταλαβόντος αὖ ζῶν ἴδωμεν. Item simpliciter assumo: apud Plut. de def. orac. Item transsumo: item, per allegoriam intelligo: apud Eustath.

Μεταλαμβάνομαι, vendico: ut apud Herodot. μεταλαμβάνομαι τοῦτο τοῦ ὀνόματος, nomen hoc mihi vendico.

Μετάληψις, ἡ, participatio. Plato in Parm. Item commutatio, permutatio. Aristot. rhet. 1. Item apud rhetores status quidam, quasi transsumptio, aut translatio, aut transpositio. Fab. l. 3. c. 6. Est et schema quoddam apud Poëtas, de quo vide eund. Fab. l. 8. c. 6. et Eustath. Item figura apud grammaticos, quum casus qui præcedit, suam ἀκολουθίαν non servat, sed in alium μεταλαμβάνεται, aut μετακλίνεται. de ea vide plura apud Eustath. Ab eodem exp. etiam, allegoria.

Μεταληπτός, οῦ, ὁ, cujus particeps aliquis fieri potest. Item qui potest exponi.

Μεταληπτικός, οῦ, ὁ, participandi vim habens. Item pertinens ad figuram illam, quæ μετάληψις appellatur.

Μεταληπτικῶς, per metalepsin.

Decomp. Ἀμετάληπτος, cujus expositio afferri non potest.

Ἀντιμεταλαμβάνω, contrà aut vicissim particeps fio: aut contrà accipio: apud Philon. de mundo.

Ἀντιμετάληψις, q. d. participatio quæ vicissim fit. Exponitur etiam, commutatio, quum vices redduntur.

Παραλαμβάνω, accipio quasi per manus traditum. † apud Xen. Pæd. 1. 1. 4. τὴν πατρῴαν ἀρχὴν παρειληφότων, et ibidem paulo inferius. παραλαμβάνειν τινὰ σύνδειπνον, aliquem convivam. l. 5. p. 121. e.† Plat. lib. 1. de rep. πότερον, ὦ Κέφαλε, ὧν κέκτησαι, τὰ πλείω παρέλαβες, ἢ ἐπεκτήσω; Philo. τρίτος μὲν ὁ τῶν ἀπ' Ἀλεξάνδρου τὴν Αἴγυπτον παραλαβόντων, tertius ab Alexandro successor Ægyptum tenuit. Interdum exp. excipio: ut, ἡ νὺξ τὴν ἡμέραν παραλαμβάνει, nox diem excipit. Item accipio audiendo à majoribus. Thuc. l. 2. τοιαῦτα λεγόμενα παρειλήφαμεν. ¶ Item assumo. † Xen. Pæd. 1. 4. 16.† Herodian. l. 5. παραλαβὼν τὸν Ἀλέξανδρον. Et cum præpositione εἰς, Matth. 4. (Eurip. Phœniss. 1551.)

[Παραληπτός. Eustath. in Iliad. Α. pag. 69. 15. Demosth. adv. Phormion. πῶς οὐχὶ πολλοὺς ἂν παραληπτοὺς μάρτυρας.]

Παράληψις, exceptio. Item acceptio: ut, παράληψις τῆς ἀρχῆς, Polyb. [lib. 9.] Item ipsa assumendi actio.

Decomp. Προσπαραλαμβάνω, ultrà accipio, ultrà assumo. Dioscor. in præf. lib. 1.

Προσπαράληψις, ἡ, ipsa actio ultrà seu insuper assumendi. Item figura apud gram. qua aliquid ad novissimam dictionis partem accedit.

Συμπαραλαμβάνω, unà excipio, vel assumo. Herod. lib. 2. Aristot. rhet. lib. 1.

Περιλαμβάνω, circumplector, complector, comprehendo. Plato in Tim. σχῆμα τὸ περιειληφὸς ἐν αὑτῷ πάντα ὁπόσα σχήματα. Item amplector, amplexor. Et metaph. apud Greg. περιλαμβάνειν τῇ διανοίᾳ, mente comprehendere.

Περίλημμα, τὸ, quod à nobis tenetur ipsum amplexis, aut circumplexis.

Περίληψις, ἡ, comprehensio, circumplexus.

Περιληπτός, ὁ, qui comprehendi potest. Plat. in Cam. Item metaph. qui percipi potest, apud Plat.

Περιληπτικός, comprehendendi vim habens.

Decomp. Ἀντιπεριλαμβάνω, vicissim amplexor. Xen. in symp.

Ἀπερίληπτος, qui comprehendi non potest. ἀπερίληπτος πρεσβεία, legatio nullo tempore aut loco circumscripta.

Δυσπερίληπτος, qui difficulter comprehendi potest.

Ἐκπεριλαμβάνω, undique comprehendo et circumplector. Basil. in Hexaem. homil. 4.

Ἐμπεριλαμβάνω, q. d. intus comprehendo. Et pro περιλαμβάνω, Aristot. Rhet. 3.

Ἐμπερίληψις, complexus quo aliquid intra nos continemus.

Προλαμβάνω, anticipo, occupo, anteverto. † Xen. Pæd. 1. 2. 3. et potest reddi, ante omnia.† Ut apud Theophr. in 7. ἕως προλάβωσι ταῖς ῥίζαις τὴν αὔξησιν. Et cum genit. apud eundem, προλαβεῖν τῇ φύσει βούλεται τοῦ χειμῶνος, antevertere hyemi. Interdum pro præcedo. ut, εἰ προὔλαβεν ἡ συμφορὰ τὴν ἀνάῤῥησιν. Synes. Et simpliciter, præcedo, prior sum: unde, οἱ προειληφότες, antecessores, majores, apud Greg. Item præsumo opinionem, existimo. Plut. in Cæs. ἐν τούτῳ εἶναι προλαβόντες, &c. (Soph. Tr. 683. Athen. V. 8. Ant. 486.)

Πρόλημμα, quod anticipatur, seu anticipando capitur. Exponitur et, prærogativa, apud Polyb.

Πρόληψις, anticipatio, occupatio: sic peculiariter vocatur figura quædam apud rhetores, de qua vide Fab. Item anticipata opinio, cogitatio et cura quæ jam animum occupavit. Basil. et Alex. Aphr. de fato. Item, apud Dialecticos, præsumptio: vide Cic. Item præmissio membri unius, ad duo, vel plura accommodandi, apud Grammat.

Προληπτικός, ad anticipationem pertinens.

Προσλαμβάνω, accipio præterea. † Xen. Pæd. l. 3. p. 83. e.† Item assumo, adscisco, adjungo mihi. Xen. anab. 7. εἰ δὲ μισθὸν προσλήψοιντο, εὕρημα ἴδιον εἶναι. † et Pæd. 1. 4. 16. συμμάχους. l. 3. p. 66. b.† Plut. in Fab. [illegible]. Act. Apost. c. 27. προσλαβεῖν τροφῆς, exp. sumere cibum. (Eurip. Med. 886. Soph. Tr. 1043. Προσλαμβάνομαι. Eurip. Med. 989.)

Πρόσλημμα, τὸ, quod præterea est acceptum seu assumptum.

Πρόσληψις, ἡ, assumptio, ipsa actio assumendi. Προσλήψεις, apud Dialecticos dicuntur propositiones, ex quibus ad primam propositionem assumptis oriuntur τὰ [illegible].

Προσληπτικός, assumptivus. Τὸ προσληπτικόν, præsumtivum, apud schol. Apoll.

Συλλαμβάνω, comprehendo, complector. Demosth. contra Leptin. μίαν δ' ἢ συλλαβὼν, τὰς ἄλλας ἔχει. Item prehendo, hoc est, manum injicio in aliquem. † Xen. Pæd. 6. p. 164. d.† Isocr. συλλαβὼν αὐτοὺς ἀπέκτεινε. Et, συλλαμβάνειν ἐπὶ θανάτῳ, comprehendere abducendum ad supplicium capitis. Isocr. Luc. Item comprehendo, i. intelligo, percipio. Plato in polit. σχεδὸν τοῦτο μὲν ἱκανῶς συνειλήφαμεν. Sic et apud Plutarchum et Herodot. † συλλαμβάνειν τὸ δέον. Xen. Pæd. l. 3. p. 67. d.† ¶ Item concipio, de fœmina dictum, apud Aristotelem de gener. anim. l. 2. ¶ Item adjuvo, opitulor. Cum dativo. Isocr. ad Dem. ἐμοὶ δὲ τὴν τύχην ἡμῖν συλλαμβάνουσαν. Cum dativo et genit. Philostr. in Heroic. συλλαμβάνω σοι τοῦ ἄθλου. Et cum genit. solo. Herodot. in Thal. εἰ σὺ ἂν συλλάβοιο τοῦ στρατεύματος. Interdum cum gemino dat. altero personæ, altero rei. Demost. pro cor. εἰ οὔτε χρήμασιν, οὔτε σώμασιν, οὔτε ἄλλῳ οὐδενὶ τῶν πάντων, συνελάμβανον ἡμῖν. Dicitur et, συλλαμβάνω σοι εἰς τοῦτο. Est res aliqua dicitur etiam συλλαμβάνειν εἴς τι, apud Xen. Pæd. 1. † Cum dat. pers. et acc. rei. Xen. Pæd. p. 194. a.† (Eurip. Med. 814. Soph. Œdip. Tyr. 991.)

(Συλλαμβάνομαι. cum Gen. Rei Dat. Pers. Eurip. Med. 947.)

Σύλληψις, ἡ, comprehensio, complexio. Item figura quædam, de qua vide grammat. Item prehensio, comprehensio. Thucyd. Item opitulatio, auxilium. Plut. Item conceptus, de fœmina.

Συλλήπτωρ, (Æsch. Ag. 1516.) et συλλήπτρια, adjutor, et adjutrix.

Συλληπτικός, qui comprehendere potest seu complecti: unde apud grammat. συλληπτικὰ, nomina collectiva, &c.

Συλλήβδην, (q. d. comprehensim,) in summâ, denique. Plato.

Σίλλυβος, (sub. πίναξ,) index libri. à comprehendendo. Cic. ad Att.

Συλλαβὴ, ἡ, syllaba, quòd literas comprehendat. Luc. (Æsch. Suppl. 466.)

Συλλαβίζω, syllabas connecto. Luc. in somn.

Decomp. Ἀσυλληψία, privatio facultatis concipiendi: (de ea quæ concipere nequit.) Diosc.

Ἀσύλληπτος, quæ concipere nequit: apud eundem. Immo et, qui comprehendi non potest.

Ἀσυλλήπτως, more τῶν ἀσυλλήπτων, seu eorum quæ comprehendi non possunt.

Δισύλλαβος, duabus constans syllabis.

Ἐπισύλληψις, superfœtatio.

Εὐσύλληπτος, quæ facilè concipit. in Geopon. Et, comprehensibilis.

Μεσοσυλλαβέω, complector, seu comprehendo medium. Alex. Aphr.

Μονοσύλλαβος, una constans syllaba.

Τετρασύλλαβος, quatuor habens syllabas.

Τρισύλλαβος, tribus constans syllabis.

Ὑπολαμβάνω, suscipio, in humeros videlicet. Herod. l. 1. τὸν δὲ δελφῖνα λέγουσι ὑπολαβόντα ἐξενεῖκαι ἐς Ταίναρον. Item excipio, (sicut hostem in insidiis incautum excipimus.) Thucyd. lib. 8. ὑπολαβόντες πεπλανημένους ἐκείνους, dispersos excepêre. Res etiam aliqua ὑπολαμβάνειν aliam dicitur, quam excipit, et cui succedit. Philo de vita Mos. lib. 1. ὑπολαβὼν δὲ τῆς θαλάττης ἄμπωτις ἀπεγύμνωσε τὰς [illegible]. Sic et Herodot. in Erat. Item excipio alicujus sermonem, i. respondeo. † Xen. Pæd. l. 2. 45. b.† Plutarch. de def. orac. ὑπολαβὼν δὲ αὖθις ὁ Ἀμμώνιος εἶπεν. Sic et apud Plat. sæpè et apud alios. ¶ Ὑπολαμβάνειν equum dicimur in cursu, quum eum retinemus et inhibemus. Xenoph. de re eq. δεῖ δὲ καὶ ὑπολαμβάνειν ἐν ταῖς στροφαῖς. ¶ Ὑπολαμβάνειν μισθῷ militem dicuntur, qui eum bonis salariis permulsum adversario surripiunt et subtrahunt. Thucyd. lib. 7. Significat et surripio, apud eundem lib. 5. τοὺς ὑπηκόους [illegible] τὰ ὅπλα ὑπολαβεῖν. ¶ Item accipio, sc. in bonam vel malam partem. Gregor. τὴν ἄγνοιαν ὑπολαμβάνειν εἰς τὸ εὐσεβέστερον. De animo dictum significat suspicor, conjicio, existimo, puto. † Xen. Pæd. l. 3. p. 140. a.† Dem. pro cor. καὶ γὰρ οὕτω πως ὑπείληφα. Aristot. rhet. 3. εἰ μὲν ὑπολαμβάνοι [illegible] εἶναι, εἰ δὲ [illegible] εἶναι. (Il. γ'. 34.)

[Ὑποληπτέον. Plat. Tim. τίνα οὖν ἔχον δύναμιν καὶ φύσιν αὐτὸ ὑποληπτέον; Polyb. lib. 4.]

Ὑπόλημμα, id quod susceptum est. Item conceptus. Plut. de aud.

Ὑπόληψις, responsio qua aliquem excipimus: unde, ἐξ ὑπολήψεως, alternis, ita ut alter alterum excipiat. Plato in Hipparch. Item suspicio, opinio, existimatio de aliqua re. Luc. de calumn. Aristot. pol. 8. Herodian. l. 7. et 8.

Ὑποληπτός, de quo opinio concipitur aut concipi potest, seu concepta est. Alex. Aphr.

Decomp. Εὐσύλληπτος, qui facilè capi potest et congregari.

Προϋπολαμβάνω, priùs existimo, priùs animo concipio et præsumo. Aristot. rhet. l. 2.

Composita sine præpositione: ac primùm ex λῆμμα.

Δίλημμα, τὸ, dilemma, argumentum ab utraque parte concludens adversarium: complexio Ciceroni, i. in qua ille, utrum concesseris, reprehenditur. Sic autem dicitur, quoniam duabus propositionibus seu λήμμασι, conjunctione aut copulatio, in medium proferri solet.

Διλήμματος, ὁ καὶ ἡ, ex dilemmate, vel ex duobus lemmatis constans.

Μονολήμματος, ου, ὁ καὶ ἡ, unico tantùm lemmate constans: ut, μονολήμματος συλλογισμὸς, syllogismus unius propositionis: ut enthymema, in quo, uno posito lemmate, infertur conclusio. Alex. l. 1. Topic.

Composita ex λῆψις, et ληπτὸς, itidem sine præpositione.

Ἄληπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui captus non est aut capi nequit. Thuc. l. 1. εἰ γὰρ ἦσαν νησιῶται, τίνες ἂν ἀληπτότεροι ἦσαν; Item irreprehensibilis, qui in nullo maleficio deprehendi potest. Thuc. l. 1. εἰ ἦσαν ἄνδρες, ὥσπερ φασὶν, ἀγαθοὶ, ἦσαν ἀληπτότεροι ὄντες τῆς πόλεως, τότε, &c. ¶ Item incomprehensibilis, qui percipi non potest, ἀκατάληπτος. Plut. ad Colot. λέγω δυσθήρατος, αἰσθήσει δὲ ἄληπτός ἐστι.

Ἀλήπτως, ita ut capi seu comprehendi et percipi nequeat, more eorum quæ capi aut percipi non possunt.

Ἀνδροληψία, et ἀνδρολήψιον, corporum pignoratio, quæ dabatur contra eos, apud quos homicidium perpetratum fuerat. Dem. in Aristocr.

Δορίληπτος, hasta prehensus aut captus. Dicitur et δορίληπτος et δουρίληπτος. Soph. in Ajace.

Decomp. Ἀδορίληπτος, hasta non captus, seu qui hasta capi nequit.

Δύσληπτος, captu difficilis, quem capere difficile est. Luc. in Anachars. δύσληπτοι ὑπὸ λαβόντος. Item qui comprehendi et percipi difficulter potest. Plut. de def. orac.

Δωρολήπτης, ου, ὁ, qui munera accipit. Proverb. 15.

Ἐκλήπτωρ, exceptor, susceptor. in Anath.

Ἐργολήπτης, idem quod ἐργολάβος. (de quo in sequenti classe compos.) Pollux l. 7.

Ἐρωτοληψία, perditus amor quo quis captus est.

Ἐρωτόληπτος, perdito amore captus. Suid.

Εὔληπτος, qui facilè capi potest, captu facilis. Xen. Pæd. 1. [illegible] εὐληπτότατον τῷ μέλλοντι [illegible]. Thucyd. lib. 6. [illegible] ὄντας καὶ εὐλήπτους.

Εὐλήπτως, ita ut facilè capi queat. Xen.

Θεοληψία, ας, ἡ, numinis afflatus seu instinctus, seu quum quis numine afflatus est.

Θεόληπτος, numine afflatus. Plut. ad Colot. περὶ Ξενοφῶντος ἀνδρὸς εἰς ἀρετὴν θεολήπτου, viro qui divino quodam instinctu ad virtutis studium rapiebatur. Accipitur etiam in malam partem, apud eundem Plut. in Herodoto.

Μουσόληπτος, à musis afflatus. Plut. de virt. mor.

Νυμφοληψία, lymphatio, furor quo corripitur qui effigiem nymphæ seu speciem è fonte viderit.

Νυμφόληπτος, nympharum spiritu correptus, lymphatus. Plat. in Phæd. (Philostr. l. 2. c. 37.)

Οἰνόληπτος, (q. d. vino captus,) vino correptus et ebriatus, ebrius vel ebriosus. Plut. de educ. puer.

Προσωποληψία, personæ acceptio, quum magis huic faveamus quàm illi, ob circumstantiam aliquam seu qualitatem externam ei inhærentem, puta genus, dignitatem, opes, patriam, &c. Rom. 2. Eph. 6. c.

Προσωπολήπτης, personarum acceptor: qui personarum habet rationem, et inter eas discrimen aliquod statuit. Act. 10.

Προσωποληπτέω, personarum rationem habeo, personas respicio. Jacobi c. 2.

Decomp. Ἀπροσωπολήπτως, citra personarum respectum. 1 Pet. 1.

Φοιβόληπτος, q. d. à Phœbo correptus, seu prehensus; qui Phœbi numine est afflatus. Plut. in Pomp. ἐνθέους καὶ φοιβολήπτους. Pro eodem dicitur ab Herodoto Ionice φοιβόλαμπτος.

Φρενόληπτος, mente captus. Suid.

Composita ex nomine, λαβὴ, vel aor. 2. ἔλαβον, itidem sine præpositione.

Ἀλαβὴ, ἡ, fuligo, carbo, cinis mistus carbonibus. Hesych.

Ἀλαβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fuliginosus, fumosus. Fuit autem hoc ἀλαβὴ et ἀλαβώδης in locum suum reducendum, ut quæ cum λαμβάνω cognationem nullam habent.

Ἄλαβος, ου, ὁ καὶ ἡ, in quo nihil est quod prehendi queat, ansa seu manubrio carens, vel qui prehendi nequit.

Ἀρχολάβος, magistratuum susceptor.

Δεξιολάβος, stipator, satelles. Actor. 23.

Ἐργολάβος, qui opus faciendum suscipit seu conducit: redemptor, manceps. Plut. in Pericle, ἐργολάβος μὲν ἦν τοῦ ἀγάλματος. Item ἐργολάβοι, sycophantæ et quadruplatores.

Ἐργολαβία, operis faciendi susceptio, redemptura.

Ἐργολαβέω, ῶ, opus faciendum suscipio, redempturas facio, ut mancipes et conductores solent. Xenoph. εἴ τις ἀνδριάντα ἐργολαβεῖν, μὴ μεμαθηκὼς ἀνδριαντοποιεῖν. Diosbantur ἐργολαβεῖν interpretes etiam, et sequestres, qui judiciis corrumpendis aut ejusmodi maleficiis suscipiendis operam suam locabant.

Decomp. Ἀντεργολαβέω, ῶ, cum alio contendens ἐργολαβῶ, æmulus alicui sum in operis faciendi redemptura. apud Athen. l. 14.

Ἐνεργολαβέω, ῶ, idem quod ἐργολαβῶ ἔν τινι, et quæstum aliqua in re facio. Æschin. in Ctesiph.

Εὐλαβὴς, bonam seu commodam ansam habens, seu bonas ansas. Metaphoricè apud Lucianum, πάνυ δὲ εὐλαβὴς, καὶ μέσα τὰ ἄγκιστρα ἐξ ἁπάντος τοῦ σώματος ἐκπεφυκότα ἔχοντα, ὁ δὲ πλοῦτος, ὀλισθηρὸς ὤν, οὐδεμίαν ἀντιλαβὴν παρεχόμενος βέβαιον. ¶ Item qui benè rem capessit. Suid. et Etym. ¶ Item qui timidè ad agendam rem aliquam accedit, timidus, circumspectus, cautus. Philo de vita Mos. l. 1. καὶ ἅμα τὴν φύσιν εὐλαβὴς ὢν, ὑπεστέλλετο, natura paulò timidior. Plut. in Pericl. περὶ τὸν λόγον ἦν εὐλαβὴς, ad dicendum timidè accedebat. Item in Pericle dicit, medicum morbis interdum ἡδονὰς εὐλαβεῖς προσφέρειν τῇ σωτηρίᾳ, cautas voluptates quasdam aut jucunda quædam adhibere. Et, τὸ εὐλαβὲς, timiditas circumspecta, cautio. Herodian. l. 2. ¶ Εὐλαβὴς apud Eccles. scriptores et in Test. novi libris, circumspectus, et cautus circa ea, quæ ad cultum divinum pertinent: religiosus, pius. Ut Lucæ c. 2. Synes. ep. 67.

Εὐλαβῶς, timidè, cautè: ut, εὐλαβῶς ἔχω τοῦ εἰπεῖν, non audeo dicere, vereor dicere. Item religiosè, apud Demosthenem contra Midiam. [Εὐλαβεστέρως. Eurip. Iph. in Taur. 1375. Ὄχθοις δ' ὑποσταθέντες, εὐλαβεστέρως Ἐμαρνάμεσθα, &c.]

Εὐλάβεια, ἡ, timiditas circumspecta, qua quis utitur ad res aggrediendas; seu in rebus agendis circumspectio. Plut. in Camillo, ἡ δ' εὐλάβεια, καὶ τὸ μηδὲν ἄγαν, ἄριστον. μετ' εὐλαβείας, cautè, religiosè. Plut. in symp. εὐλάβειαν ποιεῖν, cavere. Sophoc. Cum genit. cap. cauta vitatio, declinatio circumspecta. Plato de leg. εὐλάβεια ψόγων. ¶ Εὐλάβεια, consideratio: ut apud Sophoc.——ἐν γὰρ τῷ μαθεῖν Ἔνεστιν εὐλάβεια τῶν σπουδασμάτων. ¶ Apud Herodian. lib. 5. δι' εὐλάβειαν ἡσυχαζόντων, exp. metu quiescentium. ¶ Εὐλάβεια, religio, pietas in Deum. Plutarch. in Cam. τὴν τοῦ Ἀλβίνου πρὸς τὸ θεῖον εὐλάβειαν. (Eurip. Phœniss. 736. Æsch. Ag. 1053. Soph. El. 907.)

Εὐλαβέομαι, οῦμαι, caveo, religio mihi est: religiosè caveo, ne. Plato in epist. εὐλαβοῦμαι μὴ ἐμπέσω, caveo ne incidam. Item cum infin. apud eundem Plat. εὐλαβοῦμαι μηδὲν ποιεῖν γελοῖον διάφορον, caveo, ne. Aristot. εὐλαβοῦμαι ψόφον ποιεῖν, caveo ne strepitum moveam. Item, εὐλαβοῦμαι περὶ τὰ, cautus sum in, cautè versor in. Plat. de leg. ¶ Item timeo, metuo, vereor. Eurip. in Oreste, εὐλαβεῖσθ' ἃ τοῖς φίλοισι δρῶσιν οἱ κακοὶ φίλοι. (Phœniss. 1368. Soph. Œdip. Tyr. 47. 624.) Plut. in Pericle, Περικλῆς νέος ὢν σφόδρα τὸν δῆμον εὐλαβεῖτο. Item cum infin. Sophoc. εὐλαβοῦμαι πεσεῖν, timeo ne cadam. Apud Plat. de leg. εὐλαβεῖσθαι θεὸν, Deum revereri. ¶ Item cautè fugio, religiosè declino: vel simpl. fugio, vito. Isocr. εὐλαβοῦ τὰς διαβολὰς κἂν ψευδεῖς ὦσι, fuge et aversare calumnias. ¶ Εὐλαβεῖσθαι, religione teneri, apud Æsch. ὁ περὶ τούτων προὔλεγεν εὐλαβεῖσθαι καὶ πέμπειν εἰς Δελφούς.

Εὐλαβημένως, cautè, circumspectè. Aristot. rhet. 3.

Decomp. Ἀνευλαβὴς, non timens, non verens: irreverens, irreligiosus: vel etiam incautus, circumspectus. Greg.

Διευλαβέομαι, οῦμαι, metuo, vel caveo. Plato in ep. διευλαβούμενος μὴ πάθοι, cavens ne sibi accideret. Item revereor, colo. apud Plat. de rep. lib. 9.

[Διευλαβητέον. Plat. de Reb. lib. 7. Ἡμῖν δ', ἦν δ' ἐγὼ, πάντα τὰ τοιαῦτα διευλαβητέον, &c.]

Ἐξευλαβέομαι, οῦμαι, vereor, caveo. Eurip. ἐξευλαβεῖσθαι μὴ φίλοις τεύχειν ἔριν. [Androm. 644. Plat. Lach. ᾧ γε μόνῳ προσήκει καὶ περὶ θεοὺς καὶ περὶ ἀνθρώπους ἐξευλαβεῖσθαι &c.]

[Κατευλαβέω. Herodot. Hist. lib. 3. γράψαι ἐς βιβλίον πάντα, τὰ ἐπίσταταί μοι, ἵνα κατευλαβῆται.]

Μεσολαβέω, medium capio, medium prehendo, vel in medio cursu prehendo, intercipio, anteverto, apud Œcum. in Act. 19. (Æsch. Pr. 471.) ‡ Ibi in Schol.‡

Μεσολαβέομαι, in medio cursu intercipior, apud Suid.

[Μεσολαβής. Ἔτυψεν δίκαν διφρηλάτου μεσολαβεῖ κέντρῳ. Æsch. Eum. 156.]

Μεσολάβον, ου, τὸ, instrumentum quoddam mathematicum, apud Vitruv. l. 9. c. 3.

Ὀξυλαβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, celer ad prehensionem, velociter prehendens aut capiens, seu in captura aut in capienda præda celer. Aristot. hist. an. l. 9. c. 34.

Ὀξυλαβέω, ῶ, celeriter prehendo, celeriter capesso et aggredior. Hesych.

Ὀξυλάβεια, studium celeriter aliquid capessendi et aggrediendi. Eustathius.

Ὀξυλάβος, qui citò prehendit, celer in aliquo negotio capessendo et exequendo. Eustath.

Παντολάβος, qui omnia accipit, vel potius ex omnibus accipit.

Ῥινολαβὶς, ίδος, ἡ, instrumentum, quo nasus arreptus torquebatur. Suid.

Σαρκολάβος, (q. d. carnis prehensor), forceps ad particulas carnium prehendendas, et instrumentum chirurgicum. Paul. Ægin. lib. 6.

Σαρκολαβὶς, ίδος, ἡ, idem, apud Diosc. et in Hippiatr.

Τριχολαβὶς, et τριχολάβιον, volsella: à capiendis et vellendis pilis. Aët.

Χειρολαβὶς, ίδος, ἡ, stivæ pars: nimirum cavum illud cui manum arator immittit. Poll.

[ΛΑ'ΜΒΔΑ. Anth. Ep. Gr. Pallad. Ῥῶ καὶ λάμβδα μόνον κεράσας κλαυθμός τε διττῶ. Aristot. de Hist. Animal. σχίζονται εἰς δύο, ὥσπερ εἰς λάμβδα ἑκάτερον, &c. Athen. Deipn. lib. 7.]

ΛΑ'ΜΙΑ, seu Λαμία, bestia quædam. Plin. lamias à Græcis numerari ait in planorum piscium altero genere, quod pro spina cartilagineam habet. Nicander Colophonius ἐν ταῖς γλώσσαις, scribit, τὴν καρχαρίαν piscem vocari etiam λαμίαν et σκύλλαν. Sunt qui lamiam esse dicant animal facie muliebri, ab inferiore parte pedibus equinis. Philostr. l. 4. λαμίας inter τὰ φάσματα numerat. Vide et Diodor. Siculum l. 20.

ΛΑ'ΜΠΩ, F. ψω, luceo, splendeo, fulgeo. Aristot. de mundo, κατὰ δὲ τὴν τοῦ νέφους ῥῆξιν πυρωθὲν τὸ πνεῦμα καὶ λάμψαν, ἀστραπὴ λέγεται. Aristoph. λάμπων περὶ κάρας. Matth. 17. ἔλαμψε τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος. Item metaphoricè, apud Plat. ep. 7. διὰ πάντων ἀνθρώπων λάμψαντα δόξῃ. Aristoph. in Vesp. Οὐδ' εἰ Κλέων ἔλαμψε τῆς τύχης χάριν. et Nub. 1160. λάμπων ἀμφήκει γλώττῃ. (Æschyl. Eum. 909. Eurip. Phœniss. 211. seq. infin. pro δηλῶ. Soph. Œdip. Tyr. 196. 480.)

Λάμπομαι, idem quod λάμπω: vel splendesco, illucesco, illuminor, illustror. Iliad. σ'. δαΐδων ὕπο λαμπομενάων. Iliad. ζ'. Τεύχεσι λαμπόμενον. (Eurip. Med. 1196.) Xen. anab. 3. Καὶ ἐν τούτῳ λάμπεσθαι πάσας. Aristot. de mundo, ἀὴρ ὑπὸ κινήσεως λαμπόμενος, agitatione illustratus. Neutraliter apud Aristoph. in Ran. πυρὶ γοῦν λάμπεται ὅλον τὸ πρόσωπον, igneo fulgore coruscat. Sic et apud Basil.

Λάμψις, εως, ἡ, splendor, fulgor. Naz.

Λαμπτὴρ, ῆρος, ὁ, fax fulgens. Od. σ'. Αὐτίκα λαμπτῆρας τρεῖς ἵστασαν ἐν μεγάροισιν. (Æsch. Ag. 22.) Sic et apud Xen. et Plut.

Λαμπὰς, άδος, ἡ, lampas, fax, funale. (Æsch. Ag. 93. Eurip. Med. 353. id. Phœniss. 1216.) Athen. lib. 14. [illegible] καὶ λαμπάδας φέρουσι. Plut. in probl. Rom. πέντε λαμπάδας ἅπτουσιν, ἃς κηρίωνας ὀνομάζουσι. Sic dicitur etiam in meteoris species quædam phantasmatis, Aristot. de mundo. ¶ Λαμπάδες sunt etiam tormentorum genus, apud Cyrill. ¶ Λαμπὰς appellata fuit etiam ἡ λυχνὶς ἀγρία, apud Diosc.

Λαμπάδιον, ου, τὸ, parva lampas, facula, funale. Plato polit. 1. Philo de vita M. lib. 3. Λαμπάδια dicuntur etiam linamenta quæ vulneribus induntur. Aristoph. in Acharn. ¶ Λαμπάδιον numeratur etiam inter personas comicas, quæ crinium plexus gestant in acutum desinentes instar lampadis. Poll. l. 4.

Λαμπαδεύομαι, lampada fero, apud Suid.

Λαμπαδίζω, lampadem ferens curro, schol. Aristoph.

Λαμπαδιστὴς, οῦ, ὁ, qui facem tenet seu gestat, apud eundem. (Adj. Sch. Aristoph. R. 131.)

Λάμπος, ου, ὁ, auroræ equus quidam, à fulgore et splendore dictus. Od. ψ'. Sic etiam dictus fuit Hectoris equus quidam. Il. θ'. Item alter equorum Solis, teste schol. Soph.

Λαμπυλὶς, ίδος, ἡ, scintilla. Hesychio.

Λάμπη, seu λαμπὴ, ἡ, crassior spuma vino innatans: à nitore et candore dicta. Erot.

Λαμπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, in quo spuma innatat, apud eundem.

Λαμπηρὸς, spumosus, spumeus. Gal. in lex. Hippocr.

Λαμπετάω, luceo, splendeo, fulgeo: idem quod λάμπω. Il. ά. ὄσσε δέ οἱ πυρὶ λαμπετόωντι ἐΐκτην. † Sic Hesiod. Theog. 110.†

Λαμπετὶς, ίδος, ἡ, fulgens, lucidus. Lucian.

Λαμπρὸς, ὰ, ὸν, splendidus, fulgidus, clarus. Iliad. ξ'. [illegible] κατιδὼν λαμπρὸν φάος ἠελίοιο, clarum solis lumen. Thuc. lib. 7. ἦν μὲν γὰρ σελήνη λαμπρά. Item splendidus, magnificus. Demosth. contra Mid. λαμπρὸς καὶ πλούσιος. Phalar. ὠρέχθην μοναρχίας ἵν' ἔχοιμι λαμπρὸς εἶναι πρὸς τοὺς φίλους, splendidus et liberalis erga amicos. At λαμπραὶ ἐλπίδες, ampla spes: et λαμπρὸς ἐν ἐλπίσι, qui amplam spem animo concepit, cui luculenta spes affulsit. Plutarch. in Artox. (Λαμπρῷ ὄμματι, vultu læto. Soph. Œdip. Tyr. 81. Tr. 382. 1190.) Item clarus, illustris, (de nominis fama) vel præclarus. Isocr. ad Philip. ἐξ ἀδόξων γενέσθαι λαμπρούς. Xen. Hell. 5. ἦν τοῦ λαμπρόν τι ποιῆσαι πολὺ μᾶλλον ἢ τοῦ ζῆν ἐραστής. Item clarus, i. ita ut exaudiri possit. Plutarch. de virt. mul. λαμπρόν τι ἀνέκλαγξε. Λαμπρὸς ἄνεμος, expon. ventus vehemens. Synesius epist. 4.

Λαμπρῶς, splendidè, luculenter, clarè. Item splendidè et magnificè, Xen. Hell. 2. Item clarè, apertè, Synes. ep. 67. Item apertè, manifestò, φανερῶς, (paulo alio signif.) Thuc. lib. 2.

Λαμπρότης, ητος, ἡ, splendor, fulgor, claritas. Plut. symp. l. 1. Item splendor nominis, seu illustre nomen, claritas. Isocr. in Helen. encom. Item λαμπρότης, apud Hermog. orationis splendor, splendidum dicendi genus.

Λαμπρύνω, splendorem affero, lucidum et clarum reddo. Item magnificè me ostento. Xenoph. de re eq. ἂν τις βούλοιτο ἵππῳ μεγαλοπρεπεστέρῳ τε καὶ περιβλεπτοτέρῳ ἱππάζεσθαι, τοῦ μὲν ἕλκειν τε τὸ στόμα τῷ χαλινῷ καὶ μυωπίζειν τε καὶ μαστιγοῦν τὸν ἵππον (ἃ οἱ πολλοὶ ποιοῦντες λαμπρύνεσθαι δοκοῦσι) ἀπέχεσθαι δεῖ.

Λαμπρύνομαι, illustror, lucidus et splendidus reddor. Xenoph. in polit. Laced. (de æreo clypeo quem gestare Lacones solebant.) τάχιστα λαμπρύνεται, καὶ σχολαιότατα ῥυπαίνεται. Item activè, apud eundem ibidem: καὶ ὅπλα δὲ λαμπρύνεσθαι προαγορεύεται. Dicitur etiam de oculis, quum clariores redduntur. Aristoph. in Pluto, —— ἀντὶ γὰρ τυφλοῦ Ἐξωμμάτωται, καὶ λελάμπρυνται κόρας, claræ ejus pupillæ redditæ sunt, i. visum recuperavit. Item illustror, nobilitor, clarus reddor. Theodoret. hist. Ecclesiast. lib. 4. παντελῶς μὲν λαμπρυνόμενος ἀρετῇ. Item magnificentiam ostento, largitionis splendore me illustro. Aristot. eth. ad Nicom. 4. cap. 6. καὶ λαμπρύνεται παρὰ μέλος. Dicitur et de ostentatione magnificentiæ gestus et sermonis, apud Hermog. Exponitur etiam, splendidè verba facio, apud Plut. de Herod. πολλὰ περὶ τῶν Μηδικῶν λαμπρυνόμενον ἔργων, multa magnificè disserentem. (Æsch. Eum. 104.)

Λαμπρυντικὸς, vim habens illustrandi et nitidum reddendi. Diosc.

Composita: ac primùm ex λάμπω.

Ἀειλαμπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, semper lucens, semper splendens et fulgens: ut, ἀειλαμπὲς φῶς, apud Naz.

(Αἰνολαμπής. Æsch. Ag. 397.) [αἰνολαμπὲς σέλας. Stanl. Grave-lucens noxa.]

Ἀλαμπὴς, splendoris et fulgoris expers, non splendens. (cum Gen. Soph. Tr. 704.)

Ἀλάμπετος, idem: ut, ἀλάμπετος ἀὴρ, apud Homerum, hymno in Lunam.

Ἀναλάμπω, reluceo, refulgeo, fulgorem et splendorem edo seu emitto. Xen. Pæd. 5. καὶ πυρὸς γάρ τοί ἐστι, δόξαντα μὴ εὐθὺς καίεσθαι, καὶ τὰ ξύλα καὶ εὐθὺς ἀναλάμπειν. Et metaph. apud Plut. de solert. anim. ἄφνω γὰρ αὖθις ἀνεὶς, καὶ ἀνέλαμψε, et iterum emicuit, sub. vox.

Ἀνάλαμψις, fulgor. Plut.

Ἀντιλάμπω, è contrario splendeo seu fulgeo, splendorem seu fulgorem reflecto. (Æsch. Ag. 302.) Greg. (de Sole et planetis loquens.) οἱ μὲν ἀντιλάμπουσιν, ὁ δὲ ἐπιλάμπει. [Xenoph. Κυνηγετ. cap. 5. §. 18. τὸ γὰρ φαιὸν τὸ ἐν αὐταῖς ἴσον ἀντιλάμπει.]

Ἀντίλαμψις, ἡ, luminis reciprocatio. Plut.

Ἀπολάμπω, emico, effulgeo, refulgeo, resplendeo. Iliad. ζ'. Ἀσπὶς δ' ὡς ἀπέλαμπεν. Dionysius, πῦρ ἀπολάμπον ἀπὸ τῆς κεφαλῆς. Item ejaculor, emitto: ut, ἀπολάμπειν αὐγὴν, apud Lucianum, ejaculari splendorem.

Ἀπολάμπομαι, idem quod ἀπολάμπω, quum neutrum est. Ut Iliad. ξ'. Et apud Hesiodum in Theog. †583.† χάρις δ' ἀπελάμπετο πολλή. † πῦρ ὀφθαλμῶν ἀπελάμπετο. Asp. 72.†

Decomp. Συναπολάμπω, simul effulgeo, seu unà resplendeo. Leo. in opusculo περὶ ὕπνου, et in somn.

Διαλάμπω, persplendeo, splendore et fulgore penetro. Aristoph. in Pluto, Ἐγρηγόρεσαν ἕως διέλαμψεν ἡμέρα, donec dies fulgore suo penetrasset omnia. Item splendeo inter, interluceo, interniteo. Isocr. in Panath. τῶν ἄλλων ἰδέας τῶν ἐν ταῖς ῥητορείαις διαλαμπουσῶν.

Διαλαμπὴς, splendens, fulgens: vel persplendens, internitens.

[Διάλαμψις. Aristot. Meteorolog. lib. 2. τὴν μὲν οὖν διάλαμψιν τοῦ τοιούτου πυρὸς, ἀστραπὴν εἶναι· τὸν δὲ ψόφον ἐναποσβεννυμένου καὶ τὴν σίξιν, βροντήν.]

Decomp. Ἐπιδιαλάμπω, perluceo, luceo per. Theophr. hist. plant. lib. 9.

Εἰσλάμπω, illuceo, luceo in: de Sole irradiante, apud Theophr. lib. 2. de caus. plant.

Ἐκλάμπω, eluceo, effulgeo, emico. Plat. lib. 4. de rep. βασανίζωμεν, καὶ τάχα ἂν παρ' ἄλληλα σκοποῦντες καὶ τρίβοντες, ὥσπερ ἐκ πυρείων ἐκλάμψαι ποιήσαιμεν τὴν δικαιοσύνην. Apud Naz. cum dativo, ἵνα τὸ τῆς τριάδος ἐκλάμψῃ τοῖς λαμπροτέροις, affulgeat, vel illuceat. Idem, ἐκλάμπωμεν τοῖς ἄλλοις, aliis lucem præbeamus. Et cum accus. rei, apud eundem, ἐκλάμπει πρῶτον τὸ τοῦ φωτὸς τούτου δόγμα, fulgendo edit. Ἐκλάμπειν dicitur etiam, cujus nominis splendor majore laude enitescit. Plut. de Cic. δι' ἀρετὴν ἐκλάμψας καὶ λαβὼν ὄνομα.

Ἐκλάμπεσθαι, illustrari. apud Dionys. de angelis.

Ἔκλαμψις, εως, ἡ, fulgor: vel fulgor emicans, splendor enitescens.

Συνεκλάμπω, (decomp.) simul illustro, simul effulgeo. Plut.

Ἐλλάμπω, illuceo. Themist. in 3. de anima, οὕτως καὶ ὁ δυνάμει νοῦς, ὅταν ἀπολαβῇ τὴν οἰκείαν μορφὴν, ἐλλάμψαντος αὐτῷ τοῦ ποιητικοῦ, ὁρᾷ καὶ τὰ ἁπλᾶ. Item illustro, illumino.

Ἐλλάμπομαι, illuminor, illustror. Themist. ὁ μὲν ἐλλάμπων, ὡς ὁ δὲ ἐλλαμπόμενος, πλεῖον. Apud Theologos ἐλλάμπεσθαι significat divinitus doceri et illuminari. Diονυς. τοὺς τῶν ὄντων αἰτίας ἐλλάμποντας λόγους, divinitus illustrati causas rerum percipiunt. Sic et apud Greg. Item cum dat. ut apud Nazianz. ἐλλαμπόμενοι τῇ τριάδι, trinitate illustrati. Ἐλλάμψασθαι, illustrari, rerum gerendarum splendore se illustrare, magnificentiam suam ostentare. Hermog. ἐπὶ διαπρεπείᾳ τῶν ἔργων, ἐφ' οἷς ἔστι, λαμπρύνεσθαι ὡς ἀληθῶς, ὅπερ φησὶν Ἡρόδοτος ἐλλάμψασθαι.

Ἔλλαμψις, εως, ἡ, splendor, fulgor, claritas. Item illuminatio, seu doctrina divina et inspirata, qua, discussis humanæ ignorantiæ tenebris, mens divinitus splendore quodam illuminatur et illustratur.

Ἐπιλάμπω, superfulgeo, luceo, seu splendeo super aut post: ut apud Xen. de Sole post nivem splendente. Metaphoricè dicitur, ἐπιλάμψαντος τοῦ ἔαρος, appetente verno tempore. Item transitivè, illustro: ut Apollon. in Arg. ἐπέλαμψε κελεύθους, illustravit lampade.

Ἐπιλάμπομαι, desuper fulgeo, seu simpliciter, fulgeo, splendeo. Apoll. in Arg. ἐπελάμπετο αἴγλη.

Ἐπίλαμπτος, illustris, apparens, evidens, manifestus. Suid. ex Herodoto. [lib. 3. ἐπίλαμπτος δὲ ἀφάνεια ἔσται, οὐ εἰδέναι ὡς ἀπέστησάς με.]

Εὐλαμπὴς, benè seu pulchrè splendens. ex Polem.

Καταλάμπω, illustro, illumino. Plut. τὰ δὲ φῶτα πολλὰ κατέλαμπε τοὺς στενωποὺς, λαμπάδια καὶ δᾷδας ἱστάντων ἐπὶ ταῖς θύραις. Lucianus in Cauc. οὐχὶ τὸν ἥλιον ἐκελεύσατε καταλάμπειν αὐτούς; illustrare ipsos seu lucere ipsis. Apud Aristid. κατέλαμπον κόσμῳ χρυσῷ καὶ ἀργύρῳ, exp. conspiciebantur auro et argento fulgentes.

Καταλάμπομαι, illuminor, illustror. Greg. de Theolog. αἱ, διὰ τὸ πλησίον εἶναι θεοῦ, καὶ ὅλῳ τῷ φωτὶ καταλάμπεσθαι, τυχὸν ἂν καὶ τρανοῖντο. Item neutraliter, fulgeo, apud Alex. Aphr. ἔστι δὲ ὁρᾶν τὸν λίθον καὶ τὸν ἀέρα καταλαμπόμενον.

Κυνολαμπὶς, dicitur cicindela et noctiluca: quòd noctes ei luceant. Hesych.

Νυκτιλαμπὴς, noctu lucens: epitheton Lunæ, apud Dionysium Halicarn.

Παραλάμπω, à latere splendeo: vel parum fulgeo.

Παράλαμψις, ἡ, cicatrix in nigro oculi resplendens. Galen. in lex. Hippocr.

Περιλάμπω, circumfulgeo. Act. 26. οὐρανόθεν ὑπὲρ τὴν λαμπρότητα τοῦ ἡλίου περιλάμψαν με φῶς. Luc. 2. δόξα κυρίου περιέλαμψεν αὐτούς. Interdum activè, undique illustro, splendore ac lumine circumfundo, collustro. Greg. (de Dei notione:) πρὶν κατασχεῖν ἀποδιδράσκον, τοσαῦτα περιλάμπον ἡμῶν τὸ ἡγεμονικὸν, ὥσπερ καὶ ὄψιν ἀστραπὴ, tanto fulgore et lumine circumfusum menti nostræ.

Περιλάμπομαι, undique illustror: lumine et fulgore circumfundor. Greg. οὐ φθάνω τὸ ἓν νοῆσαι, καὶ τοῖς τρισὶ περιλάμπομαι, unum animo concipere nequeo, ut non trium splendore circumfundar. Interdum neutraliter, circumfulgeo, circumcirca seu undique fulgeo et splendeo. Luc. περιλαμπομένους τῷ χρυσῷ. Basil. εἶναι παντοδαπῶς μαρμαρυγὰς περιλαμπομένας, circumlucentes: vel etiam passivè, collustrati, undique illustrati.

Περίλαμψις, fulgore circumfusus. Greg.

Περιλαμπὴς, undique splendore circumfusus, undique splendidus. in Epigr. et Plut. in Fab.

Προλάμπω, splendorem et lucem prodo, illuceo. Synes. in hymno quodam matutino: Πάλιν φέγγος, πάλιν ἀὼς, Πάλιν ἁμέρα προλάμπει Μετὰ νυκτίφοιτον ὄρφναν.

Προσλάμπω, adluceo. Plut.

Πρόσλαμψις, fulgor, illustratio. Epicurus.

Πυριλαμπὴς, igne micans, igne rutilans, vel splendens. in Epigr.

Πυριλαμπὶς, noctiluca: genus insecti instar ignis splendens. Suid.

Συλλάμπω, simul luceo. Nonn.

Σύλλαμψις, collustratio. Plut.

Ὑπερλάμπω, præluceo, præradio, i. fulgore supero, super alios clarus et conspicuus sum. Greg.

Ὑπολάμπω, subluceo, subtus luceo: vel aliquantum luceo. Plutarch. symp. 4. probl. 5. κηρίῳ δὲ ἀκαρῆ χρόνον, καὶ ὑπολάμπει τὰ ὄμματα καθιζόντος, sublucent. Item in pass. ὑπολάμπεται, subfulget. Apoll. in Arg.

Ὑπολαμπὴς, sublucidus, subfulgidus: vel aliquantum fulgidus. Hesiod. in Asp. †142.†

Composita ex λαμπρὸς et λαμπρύνω.

Ἀπολαμπρύνω, splendidum reddo, splendescere facio. Item illustro, illustrem reddo.

Ἀπολαμπρύνομαι, splendidus reddor, illustror: unde, ἀπολαμπρυνθέντες τοῖς ἔργοις, factis illustratur, apud Herodot.

Ἔκλαμπρος, ου, ὁ καὶ ἡ, lucidus, fulgidus.

Ἐκλαμπρύνω, exclaro, illustro.

Ἐκλαμπρύνομαι, claresco, illustrior et clarior evado. Syn. ep. 12. Exponitur etiam glorior.

Ἐλλαμπρύνομαι, splendesco, claresco. Item magnificentiam ostento, largitionis splendore me illustro. Phalar. ἐπειδὴ τάχιστα τούτου κατ' εὐχὴν παρὰ τῶν θεῶν ἔτυχον, οἷα ἔχω πρὸς σὲ ἐλλαμπρύνομαι ταῖς χάρισι. Item splendida et magnifica oratione utor. Hermog.

Ὑπέρλαμπρος, supra modum splendidus et illustris. Aristoph. in Nub. Ὑπέρλαμπρον ἀλαλάζειν, supra modum clara voce ejulare. Demosth. pro cor.

Ὑπερλαμπρύνομαι, supra modum in alacritatem me compono, et magnificè gestio. Xen.

ΛΑΜΥΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, sive λάμυρος, ου, ὁ, disertus, loquaculus, lepidus, facetus. Athen. λαμυρώτερον οὐδὲν, ὦ Τίμαιε, σου, nihil te lepidius atque elegantius. ¶ Item in malam partem, impudenter loquax, procaciter lepidus, scurrilis, apud Suid. Item generalius, procax, impudens, protervus, modum excedens audaciâ. Plut. adversus. Col. θύρα μυριάκις λαμυρὸν καὶ προπετῆ. Et apud Athen. γαστὴρ δ' οὐ λαμυρώτερον οὐδέν. Mare etiam et lacus vocant λαμυρὸν, à vastitate quasi impudente. Synes. epist. 148. τὴν μεγάλην λίμνην τὴν λαμυράν. (Soph. Œdip. Tyr. 81.)

Λαμυρῶς, disertè, lepidè: seu loquaciter, scurriliter, procaciter, protervè. Xenoph. in symp. εἰ δὲ λαμυρώτερον λέγω, μὴ θαυμάζετε.

Λαμυρία, ἡ, facundia, lepores. Item loquacitas. Item procacitas, protervia, impudentia. Plutarch. de discern. adulat. ab am. et symp. lib. 6. ¶ Exponitur etiam, puritas, limpiditas.

ΛΑ'Ξ. (adverb.) calce seu calcibus, extremo pede, λέγοντι μέχρι τοῦ ποδὸς, ut Eust. exponit, à λήξω futuro verbi λήγω derivans, ut, παὺξ à παίω, fut. verbi παίω. Il. ζ. Λὰξ ἐν στήθεσι βὰς, ἐξέρυσε μείλινον ἔγχος. Apollon. Argon. 2. ἐπ' ὀφθαλμοῖσιν ὀρούσας Λὰξ ἐπιβὰς, calcibus in oculos insiluit. (Æsch. Ch. 641. Eum. 110.) Luc. in Lexiph. λὰξ πατήσας ἔχετε. Et, λὰξ ἐνσεῖσαι πρός τινα, calcibus petere, apud eundem Luc. in asino. Λὰξ dicitur de ea etiam plantæ parte quæ in digitos desinit. Od. ρ'. — Μνηστῆρες ἐξ οἴκοιο διώκετο ἔγχεϊ, Λὰξ ποδὶ κινήσας.

Λακτίζω, calco, calce pulso vel ferio, calcitro. Pind. πρὸς κέντρον λακτίζειν, adversus stimulum calces jactare. [Act. Apost ix. 5. Σκληρόν σοι πρὸς κέντρα λακτίζειν. Eurip. Rhes. 411. ἀνθ' οὗ λακτίσας πολλὴν χέρα, ὅλην κατεῖπε θρηνῶδες δυσμενῆ. Bacch. 793. Θύοιμ' ἂν αὐτῷ μᾶλλον, ἢ θυμούμενος Πρὸς κέντρα λακτίζοιμι, θνητὸς ὢν, θεῷ. Pind. Pyth. Od. 2. 173. Ποτὶ κέντρον δέ τοι Λακτιζέμεν, τελέθει Ὀλισθηρὸς οἶμος. Vide omnino Schol. Isthm. Δ. 113.] Alex. Aph. l. 2. probl. 31. τὰ σφαζόμενα ζῶα λακτίζει σπασμῷ τοὺς πόδας. Cum accusat. signif. etiam, calce peto, seu calcibus insulto. Ut Demetr. Phaler. οὐδὲ βαδίζοντες, ἀλλ' οἷον λακτίζοντες τὴν γῆν. Sic et apud Aristoph. [Thesm. 516. τί γὰρ ἔτερον τῆς χύτρας ἐλάκτισεν. Lysistr. 800. Schol. ad 799. λακτίσαι δὲ, τὸ δοῦναι τὸ λὰξ, ὃ λακτισμῷ πλῆξαι.] et Chrysost. [J. Poll. Onom. lib. 5. §. 94. περὶ λακτίζειν. Xenoph. de Cyri Exp. lib. 3. ἐπὶ μὲν γὰρ ἵππου ἐν μάχῃ οὐδεὶς πώποτε οὔτε δηχθεὶς οὔτε λακτισθεὶς ἀπέθανεν. Memorab. Socrat. lib. 2. Ἀπομν. cap. 1. §. 4. Καὶ αἱ λακτίζουσαι δὲ ἀναβαίνουσιν ἵππων ἐπιτηδειότεραι.] Additur aliquando et dativus instrumenti: ut Od. σ'. λακτίζων ποσὶ γαῖαν. (Æsch. Pr. 880. Ag. 391. 894. 1633.)

Λακτίζομαι, calcibus petor, calcibus verberor. Lucian. in Tim. πρὸς ἐνίων ἀτίμως λακτιζόμενος καὶ λαφυσσόμενος. Idem Lucian. λακτιζόμενος εἰς τὴν γαστέρα ὑπὸ τῶν ἀνταγωνιστῶν. Accipitur et pro, calcor, apud Synes. ep. 44.

(Λάκτισμα. Æsch. Ag. 1610.)

Λακτιστὴς, οῦ, ὁ, calcitro. Xenoph. [Memorab. lib. 3. cap. 3. §. 4. ἐὰν οὖν — παρέχονταί σοι τοὺς ἵππους, εἰ μὲν, — εἰ δὲ, οὕτως λακτιστὰς, ὥστε μηδὲ τάξαι δυνατὸν εἶναι, &c.]

Λακτιστικὸς, οῦ, ὁ, pro eodem: ut, λακτιστικὰ ζῶα, et λακτιστικὰ ὑποζύγια, quæ calcibus verberare et ferire solent.

Λάκτις, stimulus, scutica. Item rudicula, pistillum. Callimach. Item rudicula, spatha, cochlear, quo aliquid in mortario aut olla miscetur et agitatur. Nicand. in Theriac.

Λάγδην, idem quod λάξ.

Composita.

Ἀντιλακτίζω, recalcitro, calcitrantem vicissim calcibus peto. [Aristoph. Pac. 612. Καὶ πόθος Πλουτοῖς ὑπ' ὀργῆς ἀντιλάκτισεν ποθεν.] Plut. de primo frig. ἀὴρ πάσῃ ἀντιλακτίζουσα κακίᾳ.

Ἀπολακτίζω, calce ferio, calce repello. Luc. in asino. Item despicor, sperno, tanquam calce repellens, apud Areopagitam. (Ἀπολακτίσας ὕπνον. Æsch. Pr. 652. Eum. 141.)

Ἀπολακτισμὸς, calcitratio. Plut. (pl. Æsch. Suppl. 943.)

Διαλακτίζω, calcitrando disjicio, seu à me repello. Theocr. idyll. 25. οὐδ' ἄν [illegible] ποσὶν διαλάκτισε χλαῖναν.

Ἐκλακτίζω, calces in sublime jacto, calcibus aurum verbero: ut apud Aristoph. in Vesp. ἐκλακτίζειν σκέλος. Item rejicio calcibus impetendo. Theophyl. ep. 13.

Ἐκλάκτισμα, τὸ, et ἐκλακτισμὸς, οῦ, ὁ, saltationis genus, quod fiebat calcibus in altum jactatis. Poll. lib. 5. c. 14.

ΛΑΟ'Σ, οῦ, ὁ, turba, populus. Il. ν'. ἐπὶ δ' ἔσχε λαὸς ὄπισθεν. Iliad. σ'. ἐγὼ δέ σε λαὸν ἀγείρω. Synes. epist. 57. καὶ φωνὰς ἀφῆκεν ἐπὶ συνεστῶτος καὶ περιεστῶτος λαοῦ, coram congregato et circumstante populo, seu turba et multitudine. † λαοὶ pro hominibus positum notat Grævius apud Hesiod. Asp. 330.† ☞ Quidam à λᾶας derivant, eo quod jactis in aversum lapidibus Deucalion et Pyrrha λαοὺς repararint. Eustath. aliam rationem addit, quoniam Cecrops, videns Atticam πολυανθρωπήσασαν, convocabat τὸν ὄχλον, et numerum notabat λάεσιν, hoc est, lapidibus, unoquoque unum jaciente. Affert tamen et aliam etymologiam, derivans à λα epitatico, et ὄσσα, i. φωνὴ, quoniam πολύφωνος est ὁ λαός.

Λαϊκὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, popularis.

Λεὼς, ὼ, Atticè dicitur pro λαὸς, ut νεὼς pro ναός. Sophocl. ἐνάλιος λεὼς, populus marinus. Sic et Lucianus in Hermotim. et in Harm.

Composita.

Ἀγελεία, ἡ, Palladis epithetum. Il. Ε. et apud Hesiod. in Theogon. παρὰ τὸ λεῖαν ἄγειν, à ductando populo, quippe quæ sit ἡγεμονική. † V. Grævius ad Hes. Asp. 197.† Vide et in comp. à Λεία.

Ἀγεσίλαος, vel ἀγεσίλαος, vocatur orcus, apud Callim. ἀπὸ τοῦ ἄγειν τοὺς λαούς. Dicitur etiam ἀγεσίλας.

Ἀρχέλαος, ου, ὁ καὶ ἡ, populi rector. [Herodot. Hist. lib. 5. cap. 68. ταύτῃ (φυλῇ) δὲ τοὔνομα ἀπὸ τῆς ἑωυτοῦ ἀρχῆς ἔθετο. οὗτοι μὲν δὴ Ἀρχέλαοι ἐκαλέοντο.]

Ἀρχέλας, ου, ὁ, idem.

[Ἀρχέλεως. Æschyl. Pers. 296. τίνα δὲ καὶ πενθήσομεν τῶν ἀρχελείων, &c. Schol. λαῶν ἀρχόντων. Ἄλλως. τῶν βασιλέων, ἀπὸ τοῦ τῶν λαῶν ἄρχειν.]

Ζευξίλεως, cui subditi sunt populi. Suid. et Hesych. ex Soph. in Andromeda. Ab Hesychio exp. etiam ζευκτὸς λαός.

ΛΑΠΑ'ΖΩ, et λαπάσσω, sive λαπάττω, evacuo, inanio. (Æsch. S. c. Th. 47.) Athen. lib. 8. λαφύττειν γὰρ καὶ λαπάζειν, τὸ ἐκκενοῦν καὶ ἀναλίσκειν. Galen. καὶ τὸν Ἱπποκράτην ἔτι λαπάττειν τὴν γαστέρα. ☞ Athenæus à λάπτω deducit, quod itidem significat evacuo. Exponitur etiam, mollio, λαγαρὸν vel λαπαρὸν ποιῶ. Hesych. et Erot.

Λαπάζομαι, sive λαπάττομαι, evacuor. Aristot. problem. sect. 23. αἱ τρεχαζόμεναι ἰσχυρὸν ποιοῦσι τὸν πόνον, καὶ οὐ λαπάττονται. Item mollior.

Λάπαγμα, τὸ, id ipsum quod evacuando educitur. Hesych.

Λαπαγμὸς, οῦ, ὁ, evacuatio, exinanitio. Hesych.

Λάπαξις, εως, ἡ, idem. Aristot. phys. 2. et in probl.

Λάπαθος, ου, ὁ, et λάπαθον, ου, τὸ, fossa, terræ caluna evacuando excavatus. Suidæ autem neutro gen. λάπαθον est ὄρυγμα εἰς θηρίων ἐπιβολήν. Sic et Eustath. Λαπάθους τοὺς βόθρους, οὓς οἱ κυνηγοὶ σκάπτοντες φρύγανα καὶ γῆν ἐπ' αὐτοῖς ἐπιβάλλουσιν, ἵνα τὰ θηρία ἐμπίπτωσι, λαπάθους καλεῖ, διὰ τὸ κενοῦσθαι ὀρυχθέντας. ¶ Est et herbæ nomen, sic dictæ, quòd ventrem evacuet et emolliat. Diosc. l. 2. c. 111.

Λαπαρὸς, οῦ, ὁ, vacuus, inanis. Aristot. hist. anim. lib. 8. λαπαραὶ γίνονται γαστέρες, ventres evacuantur. Item tenuis, mollis. Hippocr. in lib. περὶ ἀγμῶν. (Il. γ'. 359.)

Λαπάρα, et λαπαρὸν dicitur ea pars corporis quæ posita est inter costas nothas, et ossa, quæ ad ilia pertinent, quòd inanis sit et desideat. Il. γ'. et ζ. Ἀντικρὺ δὲ παραὶ λαπάρην διάμησε χιτῶνα Ἔγχος. Sic et Il. χ'.

Λαπαρῶς, inaniter, κενῶς. Gal. comm. in Epidem. 3.

Ἀλαπάζω, idem quod λαπάζω, ex eoque factum pleonasmo τοῦ α, teste Eustathio. Plerumque significat vasto et diripio, spolio. Ut Il. ζ. τὸν δ' ἰδὼν Αἰνείας ἀλαπάζοντα στίχας ἀνδρῶν. Odyss. ξ'. Ἀλλὰ Ζεὺς ἀλάπαξε Κρονίων. (Æsch. Ag. 133.)

Ἀλαπάζομαι, vastor, diripior. Iliad. δ.

Ἀλαπαδνὸς, οῦ, ὁ, vastationibus et direptionibus expositus, vastatu et direptu facilis. Il. Ε. ἀλαπαδνότεροι γὰρ ἔσεσθαι. Il. Β. Ἀλλ' ἀλαπαδνὸς ἔην. (imbellis. Il. Β. Cat. N. 182.) Exponitur etiam expugnatu facilis: ut Il. δ. τῶν δὲ σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν.

(Ἀλλάπαδνα. Sch. Theoc. Id. 2. 85.)

Composita: ac primùm ex λαπάζω seu ἀλαπάζω.

Ἐξαλαπάζω, evacuo, exinanio. Od. Ε. μίαν πόλιν ἐξαλαπάξας. Item vasto, diripio. Iliad. δ. Τρώων τείχεα ἐξαλαπάξαι. Sic et apud Hesiod. in Erg. ‡ ἀλλά μοί τις κακῶς νέος ἐξαλάπαξε, conficiebat. Theoc. Idyll. 2. 85.‡

Ἐκλαπάζω, idem cum λαπάζω. Æschyl.

Ὑπολαπάζω, subtus evacuo, evacuando subduco, aliquantum evacuo. Etymol.

Composita ex λάπαθον.

Βολλάπαθον, lapathum agreste, radicis altitudine à sativo differens.

Ἱππολάπαθον, lapathum sativo majus. Vide Diosc. lib. 2. c. 140. 141. Plin. lib. 20. c. 21.

Ὀξυλάπαθον, genus lapathi: sic dictum quòd folia sativo habeat acutiora.

Ὑδρολάπαθον, lapathum in aqua natum: lapathum aquaticum. Vide Plin. loco antè citato.

ΛΑ'ΠΗ, ης, ἡ, pituita. Hippocr. de morb. ἔμετοι σίαλα καὶ λάπαι.

ΛΑΠΙ´ΖΩ, insolentiùs et arrogantiùs me effero, jacto me. Etym. ☞ Innuit Hesych. derivatum esse παρὰ τοὺς Λαπίθας, quæ gens fuit Thessalica ferox.

Λάπισμα, τὸ, jactantia. Utitur Cicero ad Atticum l. 9. ep. 16.

Λαπιστὴς, οῦ, ὁ, jactator, gloriator, nugax, mendax, temerarius. item, delicatus et mollis, nihil pensi habens. Hesych. Suid.

Λαπίστρια, ἡ, exp. ἡ θέλουσα εὐωχεῖσθαι μεμβομένη, μετεωριζομένη. Suidas.

ΛΑ´ΠΤΩ, F. ψω, lambendo bibo, more canum, luporum, et animantium τῶν καρχαρόδων. Aristot. hist. anim. lib. 8. πίνει δὲ τῶν ζώων τὰ μὲν καρχαρόδοντα λάπτοντα· τὰ δὲ συνόδοντα σπᾷ, οἷον ἵπποι καὶ βόες, ἡ δὲ ἄρκτος οὔτε σπᾷ, οὔτε λάπτει, ἀλλὰ κάπτει. καὶ τῶν ὀρνίθων δὲ τὰ μὲν ἄλλα σπάσει. ☞ Vox est facititia à sono quem canes et lupi bibendo edunt. Iliad. π´. (de lupis prædâ satiatis:) ἀπὸ κρήνης μελανύδρου Λάψοντες γλώσσῃσιν ἀραιῇσιν μέλαν ὕδωρ Ἄκρον. Plutarch. de solert. anim. καὶ τὸ αἷμα λάπτουσι προθύμως. ¶ Λάψαι est etiam plenis se proluere poculis, confertim se ingurgitare mero: ut docet Athen. lib. 11. ex Aristoph. τὸ δ' αἷμα λέλαφας τοὐμὸν, ὦ 'ναξ Διόνυσε. ¶ Λάπτειν est etiam evacuare, exinanire, κενοῦν, ut tradit Eust.

Composita.

Ἀπολάπτω, lambendo absorbeo. Aristoph. in Nub. χοῦς ἀπολάψας ὅ, τι πλεῖστον δύναιο ταχέως.

Ἐκλάπτω, lambendo ebibo seu exorbeo, lambendo exhaurio, ut canes et animalia serratos dentes habentia. Aristoph. in Pace, τὸ ζωμὸν αὐτῆς πρωτοτόκον ἐκλάψεται.

ΛΑΡΙΝΟ´Σ, οῦ, ὁ, saginatus; ut, λαρινὸς βοῦς et σῦς, apud Athen. (☞ Vel à Larina pago Epirotico: vel à pastore Larino: vel à particula λα significante λίαν, et nomine ῥινὸς denotante τὸ δέρμα. quidam et παρὰ τὸ λαρόν.) Apud Aristoph. ζητῶ τι λαρινὸν ἔπος ὃ τὴν τούτων θραύσει ψυχήν. pro μέγα, ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν βοῶν, inquit Suidas. ¶ Ab eodem exponitur etiam jucundus, suavis, ut λαρός.

Λαρινόω, sagino.

Λαρινοῦσθαι, saginari: ut apud Soph. βόες δὲ λαρινεύονται.

ΛΑΡΚΟ´Σ, οῦ, ὁ, corbis è vimine plexus, quo carbones ferunt, interdum, et caricas. Aristoph. in Acharn. Ὑπὸ τοῦ δέους δὲ τῆς μαρίλης μοι συχνὴν ὁ λαρκὸς ἐνετίλησεν, ὥσπερ σηπία. Exponitur et generaliùs φορμὸς πλεκτός.

Λαρκίδιον, ου, τὸ, apud Aristoph. [Acharn. 339.] parvus corbis.

ΛΑ´ΡΝΑΞ, ακος, ἡ, capsa, arca, loculus, conditorium. Iliad. σ´. (de Vulcano:) ὅπλα τε πάντα Λάρνακ' ἐς ἀργυρέην συλλέξατο, τοῖς ἐπονεῖτο. Josephus de capt. Jud. διὰ λάρνακας ὡς εἰς ἐπιμελὲς πυρὸν παρεσκευασμένον. Sic Thuc. lib. 2. ἐπειδὰν δὲ ἡ ἐκφορὰ ᾖ, λάρνακας κυπαρισσίνας ἄγουσιν ἅμαξαι, φυλῆς ἑκάστης μίαν, quum efferendum funus est, arcas ex cupresso currus singularum tribuum singulas ducunt.

ΛΑ´ΡΟΣ, ου, ὁ, larus, seu gavia: avis de qua Aristot. hist. anim. l. 5. c. 9. ἡ δὲ αἴθυια καὶ οἱ λάροι τίκτουσιν ἐν ταῖς περὶ θάλατταν πέτραις· ἀλλ' ὁ μὲν λάρος, τοῦ θέρους, ἡ δὲ αἴθυια ἀρχομένου τοῦ ἔαρος. Avis hæc rapax est et vorax. Unde Aristoph. in Nub. †591.† Κλέωνα, τὸν λάρον, δώρων ἑλόντες καὶ κλοπῆς, Cleonem larum seu gaviam, hoc est, hominem avarum et rapacem seu furacem. Sunt etiam qui homines stupidos λάρους appellari dicant, à stupiditate ejus avis. ¶ Λαρὸς, οῦ, ὁ, dulcis. Theocr. Jucundus, gratus, voluntati nostræ acceptus. Apollonii enim schol. à λῶ, τὸ θέλω, derivat: alii quasi λίαν ἀρεὸς dictum volunt. Odyss. μ´. λαρὸν τετυκοίμεθα δόρπον. Et in superlativo gradu, λαρώτατος, Odyss. β´. Et, λαροῖς ποσὶ, apud Hesiod. pedibus visu jucundis. Hinc et, λαρὸς ἀϋτμὴ, dulcis halitus, apud Theocr. Idyll. 19.

ΛΑ´ΡΥΓΞ, υγγος, ὁ, guttur: colli pars anterior, opposita τῷ στομάχῳ. Aristot. hist. anim. lib. 1. αὐχὴν δὲ τὸ μὲν μεταξὺ προσώπου καὶ θώρακος, καὶ τούτου τὸ μὲν πρόσθιον μέρος, λάρυγξ, τὸ δὲ ὀπίσθιον, στόμαχος. Galen. comment. in Aphor. λάρυγγα vocari scribit, veluti caput et ostium asperæ arteriæ. Thomas Magister λάρυγγα esse dicit eam partem, per quam cibus in stomachum intrat: dicente Aristophane in Ranis, Ἐγὼ δὲ τὸν λάρυγγ' ἂν ἐντεμοίμι σου, ᾧ τοὺς κοχλίας κατέπινες. Idem tamen Aristoph. λάρυγγα etiam appellat vocis vehiculum seu meatum: in Equit. dicens, Ἐκ τοῦ λάρυγγος (τοῦ συνηγόρου) ἐκκρεμάσας Ὑπέρβολον, è gutture patroni suspenso Hyperbolo.

Λαρυγγίζω, latius diducto gutture vociferor et clamito. Demosthen. pro cor. ἐπάρας τὴν φωνὴν, καὶ γεγωνὸς, καὶ λαρυγγίζων, ὡσεὶ μου κατηγορεῖ, Luc. in Lexiph. καὶ τὸ θρηνεῖσθαι καὶ λαρυγγίζειν ἀπεῖπον. Ponitur et cum accusativo apud Aristoph. λαρυγγιῶ τοὺς ῥήτορας, occlamabo rhetoribus.

Λαρυγγισμὸς, οῦ, ὁ, clamor et vociferatio, quæ fit gutture latiùs diducto.

Λαρυγγιστὴς, οῦ, ὁ, vociferator: vel vorator, lurco. Athen. l. 6.

Λαρυγγιάω, idem ferè quod λαρυγγίζω. Agathias. epigr. l. 2. Καὶ περὶ λευκανίην βραγχὰ λαρυγγιάων, raucos gutture ronchos edens.

ΛΑ´ΣΑΝΟΝ, ου, τὸ, idem quod χυτρόπους. Hesych. Suid. Poll. Itemque schol. Aristoph. in Pace, ἐνταῦθα γὰρ πρὸ τοῦ πολέμου τὰ λάσανα τῇ βουλῇ παρ' ἦν. Exponitur etiam cloaca, sella familiaris: locus aut vas ad deponendum ventris onus, apud Hesych. et Poll. l. 10. cap. 9.

ΛΑ´ΣΘΗ, ης, ἡ, sanguis. apud Suidam. ¶ Ab Hesych. exponitur etiam, illusio, contemptus, probrum, contumelia. Ut apud Athen. lib. 8. in epitaphio Philænidis, Μή μ', ὦ ναῦτα, ταῦτα, τὴν ἄκραν κάμπτων, χλεύαζέ τε καὶ γέλωτα, καὶ λάσθην, ne me ludibrio, risui et contemptui habeas.

Λάσθων, maledictis incessens.

Λάσθαι, ludificari, despectui habere, conviciis proscindere. Hesych.

ΛΑ´ΣΙΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, hirsutus, hirtus, hispidus, setosus. Iliad. α´. ὡς λάσιος μέγας. Philostr. epist. 25. φοβερώτερος καὶ λέων ὁ λάσιος, leo hirtus et villosus. Dicitur etiam de homine. Aristoph. in Nub. †348.† ἢν ἴδωσι κομήτην ἄγριόν τινα τῶν λασίων τούτων. Theophyl. epist. 15. νεανίας τὰ στέρνα λάσιος. Id quia virilitatis et animositatis signum esse putatur, cor etiam λάσιον appellatur, i. animosum, virile. Il. π´. Ἀχαιοὺς Ὦρσε Μενοιτιάδεω Πατροκλῆος λάσιον κῆρ. Sic apud Athenæum lib. 15. Ὡς Ἀγαθοκλῆς λάσιον φρένας ἔλασεν ἔξω. Terra etiam et locus aliquis λάσιος dicitur qui herbidus est, arboribusque et fruticibus consitus. Xen. Hellen. 4. καὶ γὰρ ἦν λάσιον τὸ χωρίον. †hirsutus opp. τῷ ἰσχύδερμος et ἐλάτης. Pæd. 1. 4. 13.† Philo in vita Mos. lib. 1. ἅπασα ἡ χώρα λάσιος. Sic in Epigr. λασίη ὄχθη. Apud Hippocr. τὸ λάσιον Gal. exponit σινδόνα, sindonem seu linteum.

Λασιῶνες, loca densa, et arbustis hirta; tesqua. Nicand. in Ther.

Λάσια, Pollux lib. 7. cap. 16. vocata fuisse scribit mantilia hirsuta, mantilia lanugine quadam hirta, ex Sapph.

Λαισήϊον, clypeolus, parmula: volunt esse ἀσπιδίσκον θυσανωτὸν, ἐκ λασίων βυρσῶν αἰγείων, unde et nomen. Vide et in Λαιός.

Περιωτόλασιος, (comp.) apud Heracl. ex Platone legi dicitur pro, ὁ περὶ τὰ ὦτα λάσιος, circum aures hirsutus.

ΛΑ´ΣΚΕΙΝ, dicere, loqui. Hesych. ¶ Item probrosè et cum conviciis dicere, maledictis incessere. apud Eurip. in Andromache, ξένος δ' ὅσπερ τοιαῦτα λάσκεις τοὺς ἀναγκαίους φίλους. (Æsch. Ag. 874.)

ΛΑ´ΤΑΞ, αγος, ἡ, Hesychio sonitus seu strepitus qui inter cottabizandum editur. Apud Athen. lib. 11. λάταξ sive λαταγὴ dicitur quod excidit ex poculo. ¶ Λάταξ est et nomen animalis quadrupedis, amphibii, aërem, non humorem, recipientis, crocodili more. Vide Aristot. hist. anim. l. 8. c. 5.

Λαταγέω, strepitum, seu sonitum reddere effusis ταῖς λάταξιν. Ut apud Lucianum in Lexiph. ἡμεῖς δ' ἴσως φασθε, μὴ λαταγεῖν τοὺς κοττάβους.

ΛΑ´ΤΟΣ, ου, ὁ, latus: piscium genus, apud Athen. lib. 7.

ΛΑ´ΤΡΙΣ, ιος, ὁ, vel ἡ, servus, famulus: serva, famula, Athen. l. 6. Λάτρις πολίστος ἀρχαίων δόμων. Synes. in hym. Ἰδὲ τοῦτο, λάτρις πίπτω κατὰ γᾶς, ἱκέτας ἀλαός. Exponitur etiam mercenarius, apud Eustath. ex Aristoph. grammat. Fœm. λάτρις reperitur apud eundem Synes. in hymn. Οἶαν ψυχὰν θεσπεσίαν γᾶ λάτριν ἴσχει. (Eurip. Phœniss. 229. Soph. Tr. 70.) ☞ Etymon vide in λατρεύω.

Λατρεύω, servio, famulor. [Soph. Œd. Col. 106. μόχθοις λατρεύων τοῖς ὑπερτάτοις βροτῶν. Trach. 35. αἰεὶ τὸν ἄνδρ' ἔπεμπε λατρεύοντά τῳ. Schol. ὑπηρετοῦντα τῷ Εὐρυσθεῖ. Eurip. Cycl. 24. καλοῦσι δ' αὐτὸν, ᾧ λατρεύομεν, Πολύφημον. Ion. 123. 129. τὸν πρὸ δόμων λατρεύω, τιμῶν μαντεῖον. Elect. 131. Æschyl. Prom. 967. κρεῖσσον γὰρ οἶμαι τῇδε λατρεύειν πέτρᾳ, Ἢ πατρὶ φῦναι Ζηνὶ πιστὸν ἄγγελον. Schol. β´. προσταλαιπωρεῖν. Anth. Ep. Gr. Philipp. Ἰχθύσι δ' ἐν σταχύων λατρεύομεν οἱ ταλαεργοί. 8. Matth. Evang. iv. 10. Θεὸν σου προσκυνήσεις, καὶ αὐτῷ μόνῳ λατρεύσεις.] Xenoph. Pæd. 3. ἐγὼ μὲν καὶ τῆς ψυχῆς πριαίμην, ὥστε μήποτε λατρεῦσαι ταύτην. Plutarch. in probl. Græc. κατέχειν παρ' ἑαυτῷ λατρεύσοντας. Usurpatur et metaphoricè. ut, καιρῷ λατρεύειν, Phocyl. et, τῷ κάλλει λατρεύειν, Isocr. in Hellen. Item serviliter colo. Luc. νῦν δὲ λατρεύοντες εἰς ἀνθρώπους τοὺς ἀνιόντας ἄγουσι. Apud Ecclesiasticos scriptores accipitur pro, religiosè colo: ut apud Damasc. et passim in Novo Testamento. Unde λατρεύοντες vocantur cultores Dei, in epist. ad Hebr. ¶ Sunt qui derivant à λα, particula intensiva, et verbo τρέω, id est, tremo: quòd servi ad jussa dominorum vehementer tremere soleant.

Λάτρευμα, τὸ, servitium, ministerium, cultus. in Epigr. (Λατρεύματα πόνων, laborum servitus. Soph. Tr. 361.) [Eurip. Iph. in Taur. 1275. πολύχρυσα θύλον λατρεύματα σχεῖν. Troad. 1106.]

Λατρευτὴς, cultor.

Λατρεία, ἡ, servitus. (Eurip. Phœniss. 211.) Item cultus, servitus religionis. sæpe in Biblicis scriptis. Et λατρία, serva. Pind.

(Λατρίς. Æsch. Suppl. 1018.)

Composita.

Δαιμονολάτρης, dæmonum cultor.

Εἰδωλολάτρης, ου, ὁ, qui honorem et cultum exhibet simulacris numen aliquod repræsentantibus. 1 Corinth. 6. et alibi in Novo Testamento.

Εἰδωλολατρεία, ἡ, ejusmodi cultus. In iisdem Novi Testamenti libris.

Εἰδωλολατρῶ, sum idololatra, apud Basil.

Συλλατρεύω, simul servio. Plut.

ΛΑΥΚΑΝΙ´Α, ας, ἡ, guttur, gula. (☞ Παρὰ τὸ λαύειν, quod est ἀπολαύειν, quia è cibo potuque voluptatem ea pars præ cæteris sentiat, ut tradunt grammatici.) Iliad. ω´. Νῦν δὴ καὶ σίτου πασάμην, καὶ αἴθοπα οἶνον Λαυκανίης καθέηκα, πάρος γε μὲν οὔτι πεπάσμην.

Λευκανία, ας, ἡ, idem quod λαυκανία, et λευκανίη idem quod λαυκανίη. Il. χ´. ᾗ κληῖδες ἀπ' ὤμων αὐχέν' ἔχουσι Λευκανίης. Et Epigr. lib. 2. Καὶ περὶ λευκανίην βραγχὰ λαρυγγιάων.

Λαυκανίηνδε, ad gulam. Apoll. Argon. 2. λαυκανίηνδε φερόμενος.

Λαυκανίηθεν, ex gutture, seu ex imo gutture.

ΛΑΥ˝ΡΟΣ, ου, ὁ, latus, multus, copiosus. Ut apud Herodot. λαῦραι πολλάς. Il. φ´. ὅτε λαυρότατον χέει ὕδωρ Ζεύς. ubi tamen quidam legunt λαβρότατον. ☞ Eustath. dici vult à λα epitatico et ῥεῖν, i. valde fluens. Alibi idem ab αὔρα quosdam deducere scribit.

Λαύρως, latè, abundè.

Λαῦρα, ἡ, vicus, platea: sic dicta substantivè, quasi λαύρα ὁδός. Od. χ´. Ἐς ὁδὸς ἐς λαύρην. Athen. lib. 13. ex Mimnermo, Μαινάδος πάσας κατεπέτατο λαύρας. Hesych. et Suidas sic appellatam volunt, ὅτι δι' αὐτῆς οἱ λαοὶ ῥέουσι.

Composita ex λαύρα.

Ἀντίλαυρος, cujus janua nostræ est è regione ex opposita vici ædificiorum serie.

Σκυδοτιλαύρα, meretrix publica: παρὰ τὸ ἐκτρίβειν τὰ πολλὰ ἐν ταῖς λαύραις, vel δημοσίᾳ συνδεῖσθαι, τουτέστι, γυμνάζεσθαι. Eustathius.

ΛΑΦΥ´ΣΣΩ, sive λαφύττω, F. ξω, avidè deglutio. Il. λ´. et ρ´. (de leone:) ἔπειτα δέ θ' αἷμα καὶ ἔγκατα πάντα λαφύσσει. Exponitur etiam, helluor, consumo per luxum, devoro: unde apud Agath. scholiast. lib. 2. —— οὐ γὰρ ἔγωγε Βέσσα' ὑφ' ἡμετέρῃ γαστρὶ λαφυξόμενος, deglutiendus seu devorandus. Sic et apud Luc. ☞ Athen. lib. 8. scribit, λαφύττειν esse τὸ ἐκ ψυχῆς καὶ ἐπὶ πολὺ λαπάττειν καὶ ἐκκενοῦν καὶ ἀναλίσκειν. Eustath. verò quodam in loco ab ἀφύσσω deducit.

Λαφυγμὸς, οῦ, ὁ, deglutitio, helluatio. Aristoph. in Nub.

Λαφύκτης, ου, ὁ, ligurritor, helluo. Athen. lib. 11.

Λαφύστιος, ου, ὁ, idem. Suid.

Λάφυρα, τὰ, exuviæ, spolia. (Æsch. Ag. 587.) ☞ Παρὰ τὸ λαφύττειν, τὸ κενοῦν, ut docet Eustath. addens tamen, esse qui velint, compositum esse ἀπὸ τοῦ τῷ λαῷ φέρεσθαι. Volunt λάφυρα propriè esse quæ vivo hosti detrahuntur, ut σκῦλα quæ mortuo. Soph. καί σε παγχρύσοις ἐγὼ Στέψω λαφύροις. Plut. de deo Socr. ἱστίας πλήρεις εἶναι παντοδαπῶν λαφύρων. [Polyb. Hist. lib. 4. καὶ τὰ λάφυρα ἐπεκήρυξαν κατὰ τῶν Αἰτωλῶν. 424. 14.]

ΛΑΧΑΙ´ΝΩ, fodio. Eust. et Hesych. ☞ Qui et dictum putant παρὰ τὸ λίαν χαίνειν: ubi enim fossæ ducuntur, terra hiat. Moschus idyll. 2. (de Hercule:) τῇ μεγάλην ἐλάχαινε, δεδεγμένος ὡς ἐπὶ μισθῷ τάφρον, magnam fodiebat fossam.

Λάχεια, apud Hom. Od. ι´. tribuitur insulæ, et exp. fossu facilis, bonum habens solum, παρὰ τὸ λαχαίνεσθαι. Quidam tamen ibi ἐλάχεια legunt, ab ἐλαχύς, quod est, parvus.

Λάχανον, ου, τὸ, olus. (☞ Sic dictum à λαχαίνω, quòd fodiatur terra in plantatione ejus.) Theophr. hist. pl. l. 7. καλοῦμεν λάχανα τὰ πρὸς τὴν ἡμετέραν χρείαν, olera vocamus quibus in cibo utimur. Et, ἑφθὰ λάχανα, apud Athen. l. 2. Item ἄγρια λάχανα. Aristoph. in Pluto. ¶ Λάχανα dicitur etiam quod è vimine connexum currui ad sedendum imponitur. Hesych.

Λαχανώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, oleraceus. Et, λαχανώδη, oleracea, et quæ ex olerum genere sunt, ipsa olera. Sic, κῆποι λαχανώδεις, omnis oleris præbentes, apud Diosc.

Λαχανηρὸς, οῦ, ὁ, idem quod λαχανώδης, Theophr. hist. plant. l. 7.

Λαχανικὸς, οῦ, ὁ, ad olera pertinens.

Λαχανία, ἡ, locus oleribus consitus.

Λαχάνιον, idem quod λαχανάριον, olusculum. Lexic.

Λαχανάριον, ου, τὸ, olusculum.

Λαχανεύομαι, coqui sum oleris modo. Diosc. τὰ δὲ τρέφοντα τὰ φύλλα λαχανεύεται εἰς προσφήματα. Apud Luc. in Lexiph. sunt qui λαχανίσασθαι significare putant, oleribus victitare, aut olera colligere, vel oleris loco colligere.

Λαχανεία, ἡ, olerum collectio. Joseph. de antiquit.

Λαχανίζομαι, olera lego. Suid.

Λαχανισμὸς, οῦ, ὁ, olerum collectio. Thuc. l. 4. † l. 3. §. 3.†

Composita ex λαχαίνω.

Ἀμφιλαχαίνω, circumcirca fodio. Odyss. ω΄. Ἤτοι ὁ μὲν κατ᾽ ἔχων κεφαλὴν φυτὸν ἀμφελάχαινε.

Ἐκλαχαίνω, effodio. [Apoll. Rhod. Arg. i. 374. Αἰεὶ δὲ προτέρω χθαμαλώτερον ἐξελάχαινον Στείρης, &c. iv. 1532. Αἶψα δὲ χαλκείῃσι βαθὺν τάφον ἐξελάχαινον Ἐσσυμένως μακέλλῃσιν.]

Composita ex λάχανον.

Δενδρολάχανον, olera arborescentia. Theophr.

Ἐκλαχανεύεσθαι, olus decerpere. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 11.

Χρυσολάχανον, aureum olus: ita dicitur à quibusdam atriplex, teste Diosc. vide et Plin. l. 27. c. 8.

ΛΑ´ΧΝΗ, ης, ἡ, lanugo, pili lanuginis modo molles. (Soph. Tr. 702.) (☞ Ex particula λα, et nomine χνοῦς. Il. β΄. ψεδνὴ δ᾽ ἐπενήνοθε λάχνη. Sic et Il. κ΄. οὔλη δ᾽ ἐπενήνοθε λάχνη. Hesychio est densum capillamentum, derivanti παρὰ τὸ λάσιον.) ¶ Eidem, itemque Suidæ, est spuma maris, quæ et ἁλὸς ἄχνη. ¶ Nicand. λάχνην vocavit etiam pellem lanugine hirtam, seu pellem hirsutam pilis mollioribus, sic canens in Ther. ἢ μηρίῃ λαιψὸν Ἀγχίσεω, [illegible] δὲ λάχνας. Idem et herbarum comas λάχνην appellavit in Alexiph. περὶ δ᾽ αἴνυο λάχνην Πηγάνου. † de pelle taurino Apollon. Arg. 1. 325.†

Λαχναῖος, ου, ὁ, lanuginosus, villosus, pilosus, hirsutus, hispidus. Epigr.

Λαχνήεις, εντος, ὁ, idem. Il. β΄. et alibi.

Λάχνος, pro eodem, ut tradit Suid.

Λαχνοῦται, pilosus fit et hispidus. Hesych.

[Λαχνώδης. Eurip. Cycl. 539. Καὶ μὴν λαχνῶδές γ᾽ οὖδας ἀνθηρᾶς χλόης.]

ΛΑ´Ω, video: unde Ἀλαὸς, qui non videt, cæcus, teste Suida. Et apud Hesych. λάετε exp. σκοπεῖτε, βλέπετε. Item fruor. Ut Od. τ΄. v. 226. et 227. ἀσπαίροντα λάων. et, ὁ μὲν λάε, νεβρὸν ἀπάγχων. Hinc λαύω, et ἀπολαύω.

Λαύω, pro quo usus obtinuit ἀπολαύω, i. fruor. Eustath. deducit à λάω, pleonasmo literæ υ.

Ἀπολαύω, (comp.) fruor, commodum seu fructum capio. † Xen. Pæd. l. 4. p. 101. d. et l. 6. p. 160. d.† Plerunque cum genitivo: ut Isocr. ad Demon. ἀπέλαυε τῶν παρόντων ἀγαθῶν, fruebatur bonis præsentibus. Sic, ἀπολαύειν σχολῆς, otio frui. Dem. Plut. in Ant. ἀπέλαυσαν τῆς φιλοτιμίας αὐτοῦ, ex ejus ambitione commodum perceperunt. Interdum cum accusat. cui tamen adjungitur genit. ut apud Aristoph. ἀγαθὸν ἀπέλαυσ᾽ οὐδὲν αὐτοῦ. † Sic Xen. Pæd. l. 5. p. 136. e.† Sic et apud Isocr. Plut. Luc. Synes. Et cum solo accus. apud Theophr. de caus. pl. lib. 3. Item in malam partem, sum particeps. Item damnum capio. Arrian. Ἠιθέω δὲ καὶ βοῦς καὶ τῶν ἄλλων χαλεπῶν τι ἀπολαύοντα. Isocr. de pace, δέδοικα, μὴ αὐτὸς ἀπολαύσω τι φλαῦρον. (Eurip. Phœniss. 1164.)

Ἀπόλαυσμα, τὸ, oblectamentum. Eurip. [Æschin. Epist. 5. παρέχει δὲ ἡμῖν, καὶ ἄλλα κάλλιον πολλῷ τὸ χωρίον, καὶ δρυάδων τῶν εἰκότων ἀπολαύσματα.]

Ἀπόλαυσις, εως, ἡ, fruitio, usus, commodum; seu fructus, quem ex re aliqua percipimus. Isocr. Xenoph. &c. Item ipsa voluptas, vel oblectatio. Aristot. top. 1.

Ἀπολαυστὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, ad voluptatem pertinens. Plut.

Ἀπολαυστικὸς, voluptati deditus. Basil. Item voluptatem afferens. Athen. l. 14.

Decomp. Ἀναπόλαυστος, cui frui non datum est. Exponitur et passivè, quo frui non licet, infructuosus.

Ἐναπολαύω, fruor in, commodum seu fructum capio. Plut.

Καταπολαύω, perfruor. Exponitur et, nimium fruor.

Παραπολαύω, obiter fructum percipio. Greg. Item obiter damnum accipio. Luc. de calumn.

Συναπολαύω, simul fruor, unà cum alio fruor. Interdum in malam partem, sicut et ἀπολαύω: unde apud Aristot. in probl. συναπολαύει τῶν μερῶν, exp. partium vitia haurit.

ΛΕΒΗΡΙ´Σ, ίδος, ἡ, exuviæ, pellis deposita: membrana sive senectus anguium. Josephus in antiq. Jud. (de cingulo summi pontificis loquens:) ζώνη διαπλοκῆς ἱερωμένη, ὥστε λεβηρίδα δοκεῖν ὄφεως, zona ita texta ut cava et inanis sit, ut exuviæ serpentis. Proverbio dicitur, Κενότερος λεβηρίδος, inanior serpentis senio, apud Athen. l. 8. ¶ Hesychio, cortex fabæ, pellicula fabæ detracta.

ΛΕ´ΒΗΣ, ητος, ὁ, lebes. (Æsch. Ag. 455. 1136. Callim. in Del.) (☞ A λείβω dictus, quoniam in eum aqua λείβεται, i. funditur: ut Eust. ex Athen. tradit.) Il. φ΄. Ὡς δὲ λέβης ζεῖ ἔνδον ἐπειγόμενος πυρὶ πολλῷ. Athen. l. 4. λέβητας ἐπιστάτους χρυσοῦ παντοδαποὺς μεγάλους. ¶ Item pelvis lavandis manibus, malluvium. Odyss. ά. ὑπὲρ ἀργυρέοιο λέβητος νίψασθαι. ¶ Dicitur etiam de pelluvio, i. vase in quo pedes abluuntur. Poll. ex Hom.

Λεβητώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lebetis formam habens. Athen. l. 11.

Λεβήτιον, et λεβητάριον, ου, τὸ, parvus lebes, apud Athen.

ΛΕ´ΓΝΟΝ, ου, τὸ, fimbria quæ assuitur extremæ vestis oræ, seu ipsæ vestimentorum extremitates et oræ. Unde Hippocr. λέγνα per metaphoram vocat extremitates orificii matricis, teste Galeno in lexico Hippocr. Pro eodem legitur et λέγνη, et in plur. λέγναι, apud schol. Callim.

Λεγνωτὸς, οῦ, ὁ, fimbriatus, institam habens. Callim. initio hymni in Dianam, ἐς γόνυ μέχρι χιτῶνα ζώννυσθαι λεγνωτόν.

Λεγνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, varius, variegatus. Hesych.

ΛΕ´ΓΩ, (F. ξω, P. λέλεχα, aor. 1. ἔλεξα,) lego, i. colligo, deligo. Il. ψ΄. Ὀστέα Πατρόκλοιο Μενοιτιάδαο λέγωμεν. Item numero, percenseo. Od. δ΄. Ἐν δ᾽ ἡμέας πρώτους λέγε κήτεσι. Od. ξ΄. Οὔτι διαπρήξαιμι λέγων ἐμὰ κήδεα θυμοῦ. ¶ Item dico, loquor. † Sequitur ὡς. per infinitivum redditur. Xen. Pæd. l. 3. p. 66. c. et d.† Cum accusat. rei. Plut. ad Colot. ἄλλα μὲν ἔλεγεν, ἄλλα δὲ ἔπραττε. Sic apud Xen. λέγω ταῦτα περὶ σοῦ, et, ἐμοὶ τοῦτο λέγεις, apud eundem. Et cum accusat. personæ: ut apud Plat. de rep. l. 1. τοὺς τὰ βελτίστα ἀποτιμῶντας λέγω, loquor de. Dicitur et, εὖ λέγω σε, vel καλῶς, bene loquor de te, laudo te. Sic vicissim, κακῶς λέγω σε, malè loquor de te, maledico tibi, vitupero te, detraho tibi. Dem. et Plut. in apophth. Aristoph. in Plut. σέ τοι σέ τοι λέγω, exp. voco, appello. Et, ὀνόματι λέγειν τινὰ, apud Plat. in apologia, nominare aliquem. Cum accusat. rei exponitur etiam, narro, commemoro: ut apud Isocr. τί δεῖ με λέγειν τὰ παλαιὰ καὶ τὰ πρὸς τοὺς βαρβάρους; † λέγειν λόγους. Xen. Pæd. l. 6. 10.† Interdum cum gemino accus. ut apud Aristoph. † Nub. 1331.† λέγω σε κακὰ πολλά. † Cum acc. personæ (et rei) Xen. Pæd. 1. 4. 23.† Dicitur et, λέγω πρός σε, apud Xenoph. † πρός τινα. Aristoph. Nub. 1355.† (λέξαι κακῶς σε. Eurip. Med. 474. Æsch. Pr. 208. Soph. Tr. 139. Il. β΄. 435.) Cum infinit. exponitur etiam, jubeo: ut, σιωπᾷν σοι λέγω, &c. Interdum significat, eloquenter loquor seu disertè: ut apud Eupolin, Λαλεῖν ἄριστος, ἀδυνατώτατος λέγειν. Sic, δυνάμενος λέγειν, apud Æschin. eloquentia valens. Item recito, lego. Dem. ¶ Ponitur etiam pro, cubare facio, aut dormitum dimitto. apud Homer. Il. ά, Λέξον νῦν με τάχιστα, διοτρεφὲς, &c. † jactare. Xen. Pæd. 1. 3. 9.†

Derivata à λέγω, significante, colligo, deligo, numero.

Λέγομαι, colligor, deligor: ut apud Hom. Εἰ γὰρ νῶι περὶ νηυσὶ λεγοίμεθα, &c. Item recenseor. Item activè colligo, deligo, recenseo. Ut Iliad. ώ. Ὀστέα λευκὰ λέγοντο κασίγνητοι, ἕταροί τε. Iliad. ν΄. τί με χρὴ ταῦτα λέγεσθαι;

[Λεκτέον. Adverbium. Plat. de Leg. lib. 7. Tim. τῶν γὰρ ὄντων ᾧ νοῦν μόνῳ κτᾶσθαι προσήκει, λεκτέον ψυχήν.]

Λεκτὸς, οῦ, ὁ, collectus, aut etiam, delectus: ut, λεκτὸς στρατὸς, apud Soph. (Œdip. Tyr. 19.)

Λογὰς, άδος, ὁ καὶ ἡ, delectus, selectus: electus. Eurip. in Hec. λογάδες δ᾽ Ἀργείων στρατοῦ Νεανίαι ἔσω παρθένον λαβεῖν. Sic et apud Herodot. Ponitur et absolutè λογάδες, pro λογάδες νεανίαι, seu στρατιῶται, apud Thuc. et Herodian. Λογάδες dicuntur etiam oculi: ut apud Suid. ex Epigr.

Λογάδην, lectè, electè. Thuc. lib. 4. et 6.

Λογία, ἡ, collecta: id quod in Ecclesiis colligebatur ad tenuiorum paupertatem sublevandam, 1 Cor. 16.

Composita: ac primùm cum præposit.

Ἀναλέγω, seu potius ἀναλέγομαι, colligo, congrego, decerpo, carpo. Aristot. de anim. lib. 9. ἀναλέγεται τῇ γλώττῃ τοὺς σκώληκας. Greg. ἐκ τῶν θείων λόγων ταύτας ἀναλεγόμενος. Item colligo sparsa et effusa. Herodot. in Thal. τοὺς ἀποπίπτοντας ἀπὸ τῶν φιαλέων στατῆρας ἐκέλευσε ὁ οἰκέτης ἀναλέγεσθαι. Basil. ad Euseb. καὶ ἀναλεξάμενος τὰς ἐμαυτοῦ διανοίας. ¶ Item lego, recito. Luc. ἐγὼ μὲν ἐκμάθων, ὁ δ᾽ ἀνελέγετο πολλὰ ποιήματα. ¶ Item ratiocinor, ratiocinando colligo. Suid. Item animo verso rem præteritam, et reminiscor.

Ἀνάλεκτος, ὁ καὶ ἡ, collectus, collectitius, collectaneus: unde ἀνάλεκτα, reliquiæ ciborum quæ sunt sub mensa.

Ἀναλέκτης, ου, ὁ, collector.

Ἀναλεκτίδες, ων, αἱ, quibus (inquit Cæl. Rhod.) ex xylino lino, vel quavis materia, tanquam pulvillis, constipant scapulas prominentes puellæ, ut videri habitiores possint.

Ἀνάλογος, vide in comp. à λόγος.

Ἀπολέγω, deligo, seligo. Thuc. lib. 4. ἀπολέξας τριακοσίους τοῦ στρατοῦ. Item decerpo. Theophr. lib. 9. τὸν μὲν καρπὸν ἀπολέγουσι. Item rejicio, repudio, renuo, q. d. non eligo. Plat. ὁ δὲ ἀπέλεξεν αὐτὸν ἐκ τῶν ἱππευτῶν. Alias signif. vide in compositis à λέγω, dico.

Ἀπολέγομαι, rejicio, repudio, non admitto. Plutarch. in Catone, ἀλλὰ τῇ γνώμῃ καὶ τῷ προσώπῳ δηλοῦντας ἀπολέγεσθαι τὴν δέησιν. Polyb. ἀπολεγόμενος τὴν ἀρχήν. Item deligo. Thuc. l. 1. Ἀπολέγομαι τὴν ψυχὴν, despondeo animum, quasi omnem spem melioris status rejicio, et extrema mala deligo, Greg. Ponitur et simpliciter in ea significatione, apud Plut.

Ἀπόλεκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, delectus, selectus, et per consequens, eximius. Thuc. Xen.

Διαλέγω, deligo, discerno, secerno, aut incerno. Plat. de leg. lib. 5. διαλέξας δὲ τὰ ἐμὰ καὶ τὰ σά. Xen. Τὸ πρῶτον τὰς ἀθέρας διαλέγει.

Διαλογὴ, delectus, secretio. Item dinumeratio in delectu.

Διαλογάδην, exp. eximiè, insigniter. Hesych.

Ἐκλέγω, vel ἐκλέγομαι, eligo, deligo. Isocr. ad Nicocl. εἴ τις ἐκλέξειε καὶ τῶν προεχόντων ποιητῶν τὰς καλουμένας γνώμας. Item passivè signif. pro ἐκλέγομαι, eligor. Item adnoto et colligo. Aristot. εἰ δὲ τις τὰ ἴδια ἑκάστου τῶν θηρίων ἐκλέξειεν. Item eximo, detraho. Theophr. de caus. pl. l. 3. τοὺς λίθους ἐκλέγειν. Item exigo, ut, ἐκλέγω σε τὰ τέλη, exigo à te vectigalia, apud Dem. et Æschin.

[Ἐκλεκτέος. Plat. de leg. lib. 7. τὰ μὲν οὖν δὴ χορείας πέρι μελῶν τε καὶ ὀρχήσεως ἐξῆς τινα τύπον ἔχοντα, ἐκλεκτέα τέ ἐστι καὶ ἐπανορθωτέα καὶ καθιερωτέα.]

Ἐκλεκτὸς, delectus, selectus, Thucyd. lib. 6. Exponitur et, eximius, egregius.

Ἐκλεκτικοὶ, philosophi, qui flosculos legebant sectarum philosophiæ. Diog. Laërt.

Ἐκλογὴ, electio, delectus. Alex. Aphr. Item adnotatio et collectio, apud eundem. Exponitur et notatio, apud Aristot. Item optio, apud Plut. Κατ᾽ ἐξοχὴν ἐκλογαὶ dicuntur separata quædam poëmata et seorsim collecta, de certis quibusdam et selectis rebus nos docentia; qualia sunt eclogæ Virgilii. ¶ Item ἐκλογὴ, exactio.

Ἐκλογεὺς, έως, ὁ, exactor vectigalium, vel coactor.

Ἐκλογὰς, ὁ, ἡ, quod ex multis selectum est, seu excerptum.

Ἐκλογεῖον, Suidæ idem quod ἐκλογάς.

Ἐκλόγησις, idem quod ἐκλογὴ, electio. Epicur.

Decomp. Ἀπεκλέγομαι, in electione reprobo et rejicio, seu non eligo. Diosc. lib. 3. c. 25.

Ἐπεκλέγομαι, percenseo, perlego: apud Pausan. in Corinth.

Παρεκλέγω, furtim exigo, perperam exigo, apud Dem. [de falsa Legat. τί οὖν Μεγαρεῖς οὐκ οἴεσθ᾽ εἶναί τινας αἰσθέσθαι, καὶ παρεκλέγοντα τὰ κοινά;] et Greg.

Συνεκλεκτὴ ἐκκλησία, unà electa ecclesia. Exponitur et, ejusdem electionis consors. 1 Petri c. ult.

Ἐπιλέγω, vel ἐπιλέγομαι, eligo, deligo, seligo. Herodot. τῶν ἀρίστων ἐπιλέξαντες ἑκατόν. Diodor. τῶν νέων τοὺς εὐθέτους ἐπιλέξαι πρὸς στρατείαν.

Ἐπιλέγομαι, recenseo, recognosco: ut, ὁ δὲ τὸν ἀριθμὸν ἐπιλέξατο τῶν στρατιωτῶν. Item lego. Paus. in Att. ταῦτα τὰ βιβλία ἐπιλεγομένῳ μοι μάλιστα ἐπῆλθε θαυμάσαι Πύῤῥον. † Ἐπιλέγομαι pass. deligor. Xen. Pæd. l. 3. p. 84. d.†

Ἐπίλεκτος, delectus. Appian.

Ἐπιλέκτης, idem quod ἐκλεκτός. Polyb.

Ἐπιλογὴ, electio. Damasc.

Καταλέγω, deligo et conscribo, centurioque. Lysias in apolog. Item allego, adscribo. Plat. Item censeo, existimo, numero et loco habeo. Plat. de leg. l. 5. οὓς γε δὴ οἱ πολλοὶ πλουσίους καταλέγουσι.

Καταλέγομαι, enumero, recenseo. Athen. † Καταλέγομαι pass. ἐν τακτικοῖς ἀριθμοῖς, in numeris militaribus recenseri. Xen. Pæd. l. 3. p. 78. a.†

Κατάλογος, ου, ὁ, enumeratio, recensio: propriè esse putatur enumeratio nominum eorum qui stipendia merent. Exponitur et, delectus, apud Luc. et Demosth. Κατάλογοι vocabantur et tabellæ quibus militum nomina inscribebantur, ut tradit schol. Aristoph. in equit.

Καταλογεὺς, qui delectum facit. Lysias.

Decomp. Ἐγκαταλέγω, recenseo inter alios, annumero: vel allego, ascisco. Et peculiariter, annumero militibus, numero militum adscribo. in Anthol. Epigr. Γαῖα, καὶ σὺ φθονῇς, μὴ καί σέ τις ἐγκαταλέξῃ. Item congero unà cum aliis; vel simpliciter, congero. Thuc. lib. 1.

Προσκαταλέγομαι, etiam ego allegor et ascribor in catalogum.

Συγκαταλέγω, recenseo cum aliis, connumero.

Παραλέγομαι, lego littus: ut, παρελέγοντο τὴν Κρήτην, Act. 27. Exponitur et, oram littoris lego.

Προλελεγμένοι, qui delecti et ante alios collocati fuerunt, vel delecti ad tenendum primum in acie locum: vel delecti ut sint præstites in acie. Il. ν΄.

Συλλέγω, et συλλέγομαι, colligo. † Xen. Pæd. 1. 3. 12. συλλογίαι. id. Pæd. 1. 4. 3.† Plato de rep. l. 7. συλλέγοντες τοὺς ὄχλους. Item metaph. colligo. Philo de vita M. lib. 1. ὥσπερ ἐν τοῖς ἀγῶσιν ἀθληταὶ συλλεξάμενοι δύναμιν. Item alia metaph. colligo; i. ex assumptione propositionem quasi calculis subductis summam argumentorum efficio; ratiocinor. Greg. ¶ Item συλλέγομαι, comparo, quæro. Plat. de leg. l. 11. τέχναις δὲ ἀνοήτως συλλεγόμενος. Sic et apud Dem. in Neæram. (Ξυλλέγω. Eurip. Phœniss. 812.) † Συλλέγομαι pass. colligor, de militibus. Xen. Pæd. l. 3. p. 71. a. et l. 5. p. 128. c. de camelis. p. 153. b. ἐπί τινα, contra quem. p. 195. b.†

Σύλλεξις, collectio, coactio, copulatio, Plat. in Timæo.

Συλλογή, collectio. Idem de leg. l. 5. (Æsch. S. c. Th. 672.)

Σύλλογος, concilium, collectorum hominum circulus. Exponitur etiam, colloquentium circulus, colloquium: item generaliùs, concilium, conventus, consessus, collegium. Thucyd. l. 1. 2. et 4. † de exercitus collectione. Xen. Pæd. l. 6. p. 158. d.†

Συλλογεύς, collector, coactor. Poll. l. 3. c. 26.

Συλλογιμαῖος, collectitius, vel collectaneus, miscellaneus, confusaneus; et undique collectus, apud Luc.

Συλλογίζομαι, colligo, &c. Vide in comp. à Λόγος infrà.

Decomp. Ἐπισυλλέγω, colligo, congero, congrego: unde, ἐπισυλλεγείς, particip. apud Diosc. l. 4.

Νεοσύλλεκτος, recens collectus.

Προσυλλέγω, antè colligo, præcolligo.

Στωμυλιοσυλλεκτάδης, ου, ὁ, loquacium nugarum consarcinator, vel garrulus nugator. Aristoph. in Ran.

Composita sine præpositione.

Ἀγγειολογέω, ῶ, venas lego.

Ἀγγειολογία, ipse actus legendi venas. Gal.

Ἀθηρολόγος, spicilegus, qui spicas seu aristas colligit.

Ἀκανθολόγος, spinas colligens, spinarum collector, in Anth. epig.

Ἀκρολόγος, qui summa tantum colligit, et manu carpit. Athen. l. 10.

Ἀκρολογέω, in summitate carpo seu lego, vel summitatem aut summa lego. in Anth. epigr.

Ἀνδρολογέω, ῶ, viros lego vel colligo, ad militiam videlicet; delectum habeo. Alciphron.

Ἀνδρολογίζω, pro eodem.

Ἀνδρολογία, ἡ, virorum collectio ad militiam, virorum delectus. Item collectio quælibet quæ fit viritim. Maccab. c. 2.

Ἀνθολόγος, ου, ὁ καὶ ἡ, florilegus, ut apes florilegæ dicuntur Lat.

Ἀνθολογία, florum collectio, florilegium. Luc.

Ἀνθολόγιον, Suidas vocat librum collectaneorum Stobæi, quasi in quo sint collecti autorum Græcorum flores.

Ἀνθολογικὰ, libri de florum collectione, seu de legendis floribus scripti.

Ἀνθολογέω, ῶ, sive ἀνθολογέομαι, οῦμαι, flores lego, flores decerpo seu carpo. Aristot. hist. an. l. 9. Ἀνθολογέω cum accusat. exp. et similiter, decerpo, apud Hippocr.

Ἀργυρολόγος, qui argentum, i. pecuniam, colligit, coactor. Thuc.

Ἀργυρολογία, argenti (i. pecuniæ) coactio et exactio. Xenoph.

Ἀργυρολογέω, ῶ, pecunias posco et exigo. Cum accus. apud Polyb. et Syn. [Thucyd. Hist. lib. 2. § 69. ἄνδρας δὲ ἓξ ἐπὶ Καρίας——miserunt, ὅπως ταῦτά τε ἀργυρολογῶσι, καὶ τὸ λῃστικὸν &c. Xenoph. Græc. Hist. lib. 1. cap. 1. § 8. ἐντεῦθεν Θηραμένης——καὶ Θρασύβουλος ἄλλοσε ἄνδρας ἐς Θάσον, ἀμφότεροι ἀργυρολογήσοντες.]

Ἀργυρολόγητος, ad pecuniam colligendam institutus. 2 Mac. 11.

Ἀφρολόγος, spumilegus. in Epigr.

Βλαστολογέω, q. d. lego germina &c. carpendo, pampino. Theophr. de caus. pl. l. 3.

Βλαστολογία, pampinatio. à legendis pampinis vel herbis. Theophr. ibidem.

Βοτανολογέω, ῶ, herbas lego seu colligo. Hippocr. in ep. ad Crat.

Δασμολόγος, tributi seu tributorum collector, quæstor.

Δασμολογία, tributi collectio.

Δασμολογέω, ῶ, tributum colligo. Cum accus. pers. apud Isocr. τοὺς τοιούτους δασμολογεῖν, tributa ab iis exigere. Et rei, apud Dem. in Neær.

Δασμολογοῦμαι, q. d. tributum colligor, i. tributum à me colligitur, tributum pensito.

Δεκατολόγος, decimæ seu decimarum collector vel exactor. Poll.

Δεκατολογία, decimæ collectio seu exactio.

Δεκατολόγιον, locus in quo decimæ exiguntur. Et pro τελωνεῖον.

Δραγματολόγος, qui manipulos colligit.

Εἰκοστολόγος, qui vigesimam partem colligit. Aristoph. in Ran.

Ἐλαιολογέω, ῶ, olivo, olivas colligo. Deut. 4. Pro eodem dicitur et ἐλαολογεῖν. Eust. ex Ælio Dionys.

Ἐλαιολόγος, qui olivas colligit, qui olivat. Aristoph. in Vesp.

[Ἡμερολεγδόν. ἐκ τῶν ἡμερῶν καταριθμουμένως. V. Æsch. Pers. 63.]

Καρπολογέω, ῶ, fructum seu fructus lego, fructum decerpo. Theophrast. de caus. pl. l. 5.

Καρφολογέω, ῶ, paleas seu festucas lego. Item exquisitè in alium inquiro, quasi festucam in oculo scrutor. Basil. Item floccos lego et quisquilias in veste hærentes, Theophr. De phreneticis etiam dici solet, teste Galen.

Καρφολογία, palearum seu festucarum collectio, floccorum collectio. Galen.

Decomp. Ἀποκαρφολογέω, ῶ, paleas seu festucas alicunde lego, floccos seu quisquilias alicunde carpo. Hippocr. in progn.

Κοπρολόγος, qui stercora colligit. Aristoph. in pace.

Κριθολόγος, qui hordeum colligit. Plut in quæst. Græc.

Λιθολόγος, ου, ὁ, qui lapides legit seu colligit, vel etiam seligit, operi idoneos. Thuc. l. 7.

Λιθολογέω, ῶ, lapides lego seu seligo operi idoneos.

Λιθολόγημα, ex lectis lapidibus constructum ædificium. Xen. Pæd. 6.

Decomp. Ἐκλιθολογέω, ῶ, lapides eligo, i. legendo eximo, elapido.

Ξενολόγος, externorum militum collector, qui cogit externos milites. Hesych. et Suid.

Ξενολογία, externorum militum collectio. Aristot. œcon. 2.

Ξενολόγιον, externorum militum collectorum manus seu exercitus.

Ξενολογέω, ῶ, externos milites colligo, seu cogo. Isocrat. ad Phil.

Ὀστολόγος, qui ossa legit seu colligit, et qui crematorum cadaverum ossa inter cineres colligit.

Ὀστολογέω, ossa lego, ossa colligo. Item metaphoricè, perquiro, indago, more eorum qui in crematorum corporum cineribus ossa perquirunt et cum diligentia aliqua colligunt. Suid.

Παλίλλογος, iterum collectus seu congestus. Il. ά.

[Παλιλογία. App. Alex. de Bell. Mithrid. Τοσαῦτα τοῦ Πελοπίδου παλιλογήσαντος, &c. Alii per duplex λ scribunt. Aristot. Rhet. ad Alex. παλιλλογήσομεν δὲ ἐν κεφαλαίοις, &c. Herodot. Hist. lib. 1. § 118.]

Πεντηκοστολόγος, qui quinquagesimam partem colligit seu exigit: seu quinquagesimæ partis redemptor. Dem. contra Mid.

Πεντηκοστολογέω, ῶ, quinquagesimam colligo seu exigo. Poll. ex Phil.

Ποιολογέω, sive ποαλογέω, herbas lego. Theocr. idyll. 3.

Ῥαγολόγος, acinorum collector. epithetum est echini, in Epigr.

Ῥαγολογέω, ῶ, acinos lego. schol. Theocr.

Ῥιζολόγος, radicum collector.

Ῥιζολογέω, ῶ, radices colligo. Item eradico, extirpo. Diodor. καθάπερ πάντας τυράννους ῥιζολογήσας.

Σιτολόγος, qui frumenta colligit, qui annonam exigit: magistratus quidam apud Athenienses.

Σιτολογία, munus τῶν σιτολόγων, frumentatio. Polyb.

Σιτολογέω, ῶ, frumentor, frumentum comporto, vel exigo. Polyb. lib. 3.

Σπερμολόγος, et σπερματολόγος, qui semina colligit. dicitur de avicula, quæ in agris seminatis inter sulcos, non benè occa depressos, semina legunt, apud Athen. Aristoph. Basil. Sic etiam nominantur homines viles, qui in foro grana seu semina instar frugilegarum avium colligunt è saccis effusa, atque inde victum quærunt, seu qui ex spicilegio victitant. Eust.

Σταχυολόγος, qui spicas legit.

Σταχυολογέω, ῶ, spicas lego seu colligo.

Σταχυολογία, spicilegium.

Στρατολογέω, ῶ, exercitum colligo, cogo et conscribo milites.

Στρατολογία, collectio exercitus, ipsa actio cogendi [illegible] colligendi copias.

Συκολόγος, qui ficus colligit.

Συκολογέω, ῶ, ficus lego, seu colligo. Aristoph.

Τριχολογέω, ῶ, pilos lego, seu colligo, aut floccos. Suid.

Φορολόγος, qui tributum colligit, tributorum exactor. Suid. et Hesych.

Φορολογέω, ῶ, tributum colligo, tributum seu tributa exigo. Polyb. Joseph. Item exhaurio tributis, apud Plut.

Φορολογία, tributi collectio seu exactio.

Decomp. Ἀφορολόγητος, ex quo non colligitur seu exigitur tributum, qui tributum non pendit, immunis à tributo. Suid. [Polyb. Hist. lib. 4. χώραν ἔχοντας καὶ πόλεις τὰς αὑτῶν ἀφρουρήτους, ἀφορολογήτους, ἐλευθέρους ὄντας, &c.]

Φρασεολογία, omnimodarum loquendi formularum (quæ φράσεις dicuntur) collectio.

Φυλλολογέω, ῶ, folia lego. pampino, quum de vite dicitur. Poll.

Χαλκολογέω, ῶ, æra lego, æs colligo, i. nummos colligo. Hesych.

Derivata à λέγω, i. dico, loquor.

Λέγομαι, dicor, &c. Τὸ λεγόμενον aliquando per parenthesin ponitur, pro, quod dici solet, quod dicitur proverbio. Item, λέγεται, (impersonaliter,) fertur, fama est. Xen. λέγεται, Ἀλκιβιάδην Περικλεῖ διαλεχθῆναι. † Pæd. 1. 1. 4. et 3. 4. Sic l. 4. p. 93. b.†

Λέγομαι, medium, idem significat cum activo.

Λέξις, εως, ἡ, dictio, i. elocutio, oratio, sermo, stylus. Aristot. Luc. Item orationis venustas, apud Isocr. et Dion. Hal. Item dictio, vocabulum, verbum. Luc. Athen.

Λεξίδιον, ου, τὸ, dictiuncula, vocula.

Λεξικὸς, ὁ περὶ τὰς λέξεις ἔχων. λεξικὴ, (scil. τέχνη,) lexica, ars rationem vocabulorum ac dictionum recte lustrandi.

Λεξικὸν, οῦ, τὸ, (sub. βιβλίον,) liber in quo vocabula recensentur et explicantur; vulgò dictionarium, vocabularium.

Λεκτὸς, οῦ, ὁ, q. d. dicibilis. Item qui in dictis seu verbis consistit.

Λεκτικὸς, orationi et sermoni accommodatus. Aristot. de poët. † de persona. Superl. λεκτικώτατος. Xen. Pæd. l. 5. p. 148. a.†

Λόγος, cum suis derivatis et compos. vide post composita ab hoc λέγω.

Composita ac primùm cum præposit.

Ἀμφιλέγω, q. d. ab utraque parte dico: vel in utramque partem: seu dubitans dico, ambigo, dubito. Xen. in apol. Socr. βροτοῖς ἀμφιλέξει τις μὴ φανεῖν. Item discepto, contendo verbis, controversiam de re aliqua habeo. Xen. anab. 2.

Ἀμφίλεκτος, utrinque disceptatus vel disceptabilis, in controversia positus. Eurip. in Phœniss. [503. Οὐκ ἂν ἀμφίλεκτος ἀνθρώποις ἔρις. Schol. οὐκ ἂν ἀμφίβολος φιλονεικία καὶ μάχη ἐν ἀνθρώποις. cui exemplo addatur, Æschyl. Agam. 890. Στροφεὺς ὁ Φωκεὺς, ἀμφίλεκτα πήματα Ἐμοὶ προφωνῶν, &c. ancipitia mala. et 1594. ἀμφίλεκτος ὢν κράτει.]

[Ἀμφιλέκτως, i. e. ἀμφιβόλως. Æschyl. S. c. Th. 815.)

Ἀμφίλογος, ου, ὁ καὶ ἡ, controversus, de quo ambigitur et dubitatur. Xenoph. Pæd. 8. et Hell. 5. Item activè, qui ambigit seu dubitat. Arrian. (Eurip. Med. 639.)

(Ἀμφιλόγως. Æsch. Pers. 905.)

Ἀμφιλογία, ἡ, ambiguitas sermonis, sermo ambiguus, vel disceptatio. Hesiod. in Theogon. † 229.†

Ἀμφιλογέω, idem quod ἀμφιλέγω.

Decomp. Ἀναμφίλεκτος, disceptationem nullam habens.

Ἀναμφιλέκτως, sine controversia.

Ἀναμφίλογος, idem. Xenoph. in symp.

Ἀναμφιλόγως, idem quod ἀναμφιλέκτως. [Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 8. Persæ Cyrum πατέρα ἐκάλουν, ὅτι ἐπεμέλετο αὐτῶν ὅπως ἀναμφιλόγως ἀεὶ δοῦλοι διατελοῖεν. Œcon. cap. 4. § 7. De Agesilao. cap. 2. § 12.]

Ἀναλέγω, ἀναλέγομαι, recito, narro.

Decomp. Προσαναλέγομαι, insuper recito, insuper narro. 2 Maccab. 8.

Ἀντιλέγω, contradico, nego. Cum dativo, apud Xenoph. αἰσχυνοίμην ἂν τούτοις ἀντιλέγων. † Cum dativo personæ. Pæd. l. 6. p. 149. a.† Cum accus. idem Pæd. 6. οὐδὲν ἔτι τοῦτο ἀντιλέγω. Cum utroque, Aristoph. † Nub. 1036.† Τοῖς νόμοις καὶ ταῖς δίκαις τἀναντία ἀντιλέξαι. Cum πρὸς, apud Xenoph. in symp. οὐκ ἔτι ἔχω πρὸς σε ἀντιλέγειν. † Ἀντιλέγειν πρὸς τὰ δίκαια. Aristoph. Nub. 885.† Interdum sequente ὡς οὐ. Thuc. οὐκ ἀντιλέγω, ὡς οὐ πάνυ βεβαίως περὶ τὰ πράγματα εἴη. Aliquando exp. recuso. Item ambigo, altercor, dissentio. Isocr. in Archid. περὶ δὲ τοῦ συμφέροντος ἀντιλέγομεν. (Soph. Œdip. Tyr. 417.)

Ἀντιλέγεσθαι, dicitur res de qua ambigitur, vel cui contradicitur. Xen. Hell. 6. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴσως ἀντιλέγεται. Et, τὰ ἀντιλεγόμενα, controversa, de quibus inter partes non convenit. quibus opp. ὁμολογούμενα.

Ἀντίλεξις, contradictio. Hippocr.

Ἀντίλεκτος, in contradictione positus, controversus, dubius. Thuc. lib. 4.

Ἀντιλογία, ἡ, contradictio. Item altercatio, contentio. Dem. Item refutatio. Herodot. (Aristoph. R. 787.)

Ἀντιλογικὸς, aptus ad contradicendum, contradicendi peritus vel refutandi. Aristoph. † Nub. 1175.† [Plat. Sophist. Οὐδὲν ἀλλ' ἢ τὸ χρηματιστικὸν γένος, ὡς ἔοικεν, ἐριστικῆς ὂν τέχνης, τῆς ἀντιλογικῆς, τῆς ἀμφισβητητικῆς, τῆς μαχητικῆς, τῆς ἀγωνιστικῆς, τῆς κτητικῆς ἐστιν, —— ὁ σοφιστής. De Rep. lib. 5. Ἦ γενναία (ἦν δ' ἐγὼ) ὦ Γλαύκων, ἡ δύναμις τῆς ἀντιλογικῆς τέχνης. Phædrus. Οὐκ ἄρα μόνον περὶ δικαστήριά τέ ἐστιν ἡ ἀντιλογικὴ, καὶ περὶ δημηγορίαν, ἀλλ', ὡς ἔοικε, περὶ πάντα τὰ λεγόμενα μία τις τέχνη. Phæd. ἅμα δὲ οὐκ ἂν φύροιο (ὥσπερ οἱ ἀντιλογικοὶ) περί τε τῆς ἀρχῆς διαλεγόμενος, &c. contentiosi.]

[Ἀντιλογικῶς. Plat. Theæt. Ἀντιλογικῶς ἐοίκαμεν πρὸς τὰς τῶν ὀνομάτων ὁμολογίας ἀνομολογησάμενοι, καὶ τοιούτῳ τινὶ περιγενόμενοι τοῦ λόγου, ἀγαπᾷν.]

Ἀντιλογέω, ῶ, idem quod ἀντιλέγω, apud eundem.

[Ἀντίλογος. Eurip. Helen. 1156. Καὶ πάλιν ἀντιλόγους Πειθοῦσ' ἀκλείστους τύχας.]

[Ἀντιλογίζομαι. Jul. Poll. Onomast. lib. 2. § 110. Xenoph. Græc. Hist. lib. 6. cap. 5. § 24. Οἱ δὲ Θηβαῖοι ἤκουον μὲν ταῦτα, ἀντελογίζοντο δὲ ὅτι δυσεμβολωτάτη μὲν ἡ Λακωνικὴ ἐλέγετο εἶναι, &c. Athen. Resp. cap. 1. § 16. οἱ δὲ ἀντιλογίζονται ὅτι ἐν τούτῳ ἔνι ἀγαθὰ τῷ δήμῳ τῶν Ἀθηναίων.]

Decomp. Ἀναντίλεκτος, cui contradici non potest, cui nemo refragari potest. Joseph.

Ἀναντιλέκτως, citra contradictionem, nemine contradicente.

Δυσαντίλεκτος, cui vix contradici potest, qui vix refelli potest.

Εὐαντίλεκτος, cui facilè contradici potest, qui facilè refelli potest.

Ἀπολέγω, interdico, veto, Polyb. lib. 2. ἰδὼν ὁ Πτολεμαῖος τὸ μὲν χωννύειν ἀπολέγει, &c. Item declaro, prodo, effero. Philo de mundo, τούτου δὲ τί ἂν εἴη χαλεπώτερον, ἢ μᾶλλον ἀπολέξαι τὸν ἐν τῇ ψυχῇ ἐνεγένετο δυνάμενον;

Ἀπόλογος, narratio longa et verbosa, seu fabulosa: unde Proverb. Ἀλκίνου ἀπόλογος, apud Plat. l. 10. de rep. et Aristot. de arte poëtica. quum in immensum commemoratur aliquid, et plus quàm res est. Exponitur etiam, fabula moralis, ex Cic. de Orat. l. 2.

Ἀπολογία, ἡ, quod dicitur pro defensione alicujus, causæ dictio, excusatio. Isocr. in Busir. encom. Æschin. Plato et alii.

Ἀπολογέομαι, οῦμαι, loquor aliquid pro defensione seu excusatione alicujus, excuso. Æschin. contra Ctesiph. ὁ μὲν γὰρ κατήγορος, ἀπολογεῖται, ὁ δὲ φεύγων τὴν γραφὴν κατηγορεῖ. Interdum cum accus. ut, ἀπολογεῖσθαι δίκην, defensionem causæ dicere. Plat. Et, ἀπολογεῖσθαι αἰτίας πολέμου, propter causas belli se excusare. Polyb. Interdum cum præpos. addita accus. ut apud Luc. ἐγὼ δὲ ἀπολογήσομαι πρὸς τὰ ἐγκλήματα, ad accusationes respondebo. Cum accus. et præpos. ὑπὲρ. Dicitur enim, ταῦτα ὑπὲρ ἐμοῦ ἀπολελόγημαι, hæc pro excusatione mei dixi; apud eundem. Dicitur et sine accus. ἀπολογεῖσθαι ὑπέρ τινος, defendere aliquem. † Xen. Pæd. l. 5. p. 143. a.† Et cum περὶ, apud Isocrat. in Helen. † Xen. Pæd. l. 2. 47. a.† Jungitur et dat. apud Plut. in Them.

Ἀπολόγημα, τὸ, quod pro defensione dicitur, excusatio: Plutarch. in Rom. et alibi.

Ἀπολογητικός, ῆ, ὸν, defensorius, ad defendendum causam valens: unde ἀπολογητικοὶ λόγοι, libri ad defendendum aliquid scripti; cujusmodi sunt sunt Justini martyris.

Ἀπολογίζομαι, enarro, percenseo, commemoro. Polyb. ἀπολογιζόμενοι τὴν περὶ σφᾶς ἀπιστίαν καὶ ἀχαριστίαν.

Ἀπολογισμός, defensio, excusatio. Polyb. l. 4.

Decomp. Ἀναπολόγητος, qui defendi non potest seu excusari, pro cujus defensione nihil afferri potest. Utitur Cic. ad Att. lib. et Paul. ad Rom. 2.

Δυσαπολόγητος, qui difficulter defenditur seu excusatur. Polyb.

Ἐπαπολογοῦμαι, insuper defendo, seu simpliciter, defendo, refello. Plutarch.

Εὐαπολόγητον, quod facilè excusari potest.

Συναπολογέομαι, οῦμαι, simul defendo seu patrocinor. Æschin.

Διαλέγομαι, colloquor, sermocinor, dissero. Plat. in apol. ὀλίγον γὰρ χρόνον ἀλλήλοις διειλέγμεθα. Item, χαίρω διαλεγόμενος τοῖς σφόδρα πρεσβύταις. Dicitur et, διαλέγομαί σοι ταῦτα, apud Xen. et, ἃ πρὸς Ἀντιφῶντα διελέχθη, apud eund. Et apud Plut. βραχέα διαλεχθέντες. Nonnunquam cum dat. et præpos. περὶ. ut apud Herodian. l. 6. περὶ εἰρήνης καὶ φιλίας διαλέγεσθαι. † πρός τινα περί τινος. Xen. Pæd. 1. 6. 29.† Alia construct. apud Plat. in ep. ἐγὼ πρὸς ὑμᾶς περὶ τῶν Δίωνος πραγμάτων οὐδὲν ἔτι διαλέγομαι. Item orationem publicè habeo, apud Isocr. [Aristoph. R. 177. Philostr. l. 2. c. 30.]

Διάλεξις, sermocinatio, dissertatio. Plut. Greg.

Διάλεκτος, ου, ἡ, sermonis in unaquaque lingua differentia. ἰδίωμα τῆς γλώσσης, seu sermonis forma. Plut. in quæst. Rom. Exponitur etiam colloquium, apud Plat. in symp.

Διαλεκτικός, οῦ, ὁ, ad sermocinationem pertinens. Item sermocinator, fabulator: ut exp. apud Aristot. Item peritus artis quæ Dialectica vocatur, seu qui interrogare et respondere novit, ut Plato in Cratylo definit. Item pertinens ad artem dialecticam.

Διαλεκτική, (sub. τέχνη,) ars disserendi, vel disputatrix. Propriè sic vocatur ea pars Dialecticæ, quæ probabiliter de qualibet re disserere docet, alio nomine τοπική, ut patet ex cap. 22. lib. 1. pr. anal. Aristot. Usurpatur etiam pro metaphysica, seu prima philosophia, apud Plat. lib. 7. de rep. et ab iis qui metaphysicam negant. Aliàs διαλεκτικὴ eadem est ac illa quæ λογικὴ nuncupatur, ars ratione recte utendi.

Διαλεκτικῶς, dialecticè, i. ut convenit arti dialecticæ, et ejus præceptis, seu more eorum qui dialectici vocantur.

Διάλογος, ου, ὁ, sermocinatio, sermo aliquorum disserentium, aut confabulantium. Exponitur etiam, sermo ex interrogatione et responsione constans. vide Fab. l. 9. c. 2.

Διαλογικός, ad dialogos pertinens, seu ad dialogorum scriptionem.

Διαλογίζομαι, dissero, discepto. Xen. βούλει οὖν διαλογιζόμενοι περὶ αὐτῶν σκοπῶμεν ἂν ἴσως τι δυνατὸν ἔστι. Item dissero, discepto.

Διαλόγισμα, idem quod διαλογισμός, ratiocinatio. Laërt.

Διαλογισμός, sermocinatio, confabulatio. Plut. in apophth.

Διαλογιστής, sermocinator; dialogum proponens.

[Διαλέγω. Sch. Æsch. Ch. 900.]

Decomp. Προσδιαλέγομαι, sermocinor cum aliquo, colloquor. Plut. et Synes.

Προσδιάλεξις, sermocinatio.

Ἐκλογέομαι, idem quod ἀπολογέομαι, crimen aliquod verbis diluo, loquor pro defensione alicujus aut excusatione. Appian. in Mithrid. ὁ δὲ ἐλθὼν ἐξελογεῖτο περὶ τῶν γεγονότων. Sic et apud eundem de bello civili. l. 5.

Ἐπιλέγω, dico post alia, præterea dico, seu dictis addo. Unde pass. apud Aristot. ἐπιλέγεταί τις μῦθος, additur his fabula. Cum dat. exp. etiam, dico de. Ut apud Aristot. eth. 2. ὅθεν εἰώθασιν ἐπιλέγειν τοῖς εὖ ἔχουσιν ἔργοις, unde de rectè factis dicere solent. Et cum dat. pers. sermonem adjungo, post factum aliquod videlicet. Sic apud Xen. Pæd. 1. τὸν Κῦρον λαβόντα τῶν κρεῶν διαδιδόναι τοῖς ἀμφὶ τὸν πάππον θεραπευταῖς, ἐπιλέγοντα ἑκάστῳ, &c. carnibus in singulos ministros distributis, unicuique verba hæc addidisse, &c. Interdum cum accus. ut apud Thucyd. l. 6. ἐπιλέγοντες τεκμήρια, post alia dicentes. Exponitur etiam, statim subjicio, simul verba facio, apud Plutarch. symp. 6. διὰ θυρῶν ἐξελαύνουσιν, ἐπιλέγοντες. Rhetoribus est perorare. [Ἐπιλέγομαι. Æsch. Suppl. 50.]

Ἐπίλογος, ου, ὁ, dictum quod subjungitur ad reddendam ejus quod præcedit rationem. Aristot. 3. rhet. Item, apud Rhetores, orationis extrema pars, quæ antè dictis ἐπιλέγεται, peroratio.

Decomp. Προσεπιλέγω, idem quod ἐπιλέγω, dictis addo, seu insuper dico. Them. phys. 7. ἀλλ᾽ οὐδὲ Ἀναξαγόρας τὴν αἰτίαν προσεπιλέγει.

Καταλέγω, sigillatim enarro. Od. γ΄. Ἀλλ᾽ ἄγε μοι κατάλεξον ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς. Sic Od. δ΄. Τοὶ γὰρ ἐγώ τοι, ξεῖνε, μάλ᾽ ἀτρεκέως καταλέξω. Sic et Il. ι΄. et alibi apud Hom. [Theoc. κζ΄. 11. κβ΄. 65.]

Καταλογάδην, prosaicè, prosa oratione. Isoc. et Plut. de fort. Rom.

[Καταλογέειν. Herodot. Hist. lib. 1. καί κως εἶτ᾽ ἐν σπουδῇ αὐτὸ καταλογέοντα τὰ Ὀροίτεω πρήγματα, &c. A Verbo καταλογέω, pro communi καταλέγω.]

Παραλέγω, absurda loquor, deliro. Hippocr. epidem. l. 1.

Παράλογος, vide in comp. à λόγος, ratio.

Περιλέγειν, circumloqui, verborum circuitionibus uti: superflua et inutilia loqui. Poll. ex. Hermippo comico.

Περίλεξις, circumloquutio; copia dicendi, et latiùs interpretandi: seu futilis loquacitas, supervacanea dictio. Aristoph. in Nub. † 317.†

Προλέγω, prædico. Item præmoneo, profiteor. Plut. de Socr. dæm. καὶ γὰρ προεῖδον καὶ προύλεγον. Æsch. προλέγω ὑμῖν, ὅτι λήσετε, &c.

Πρόλογος, (q. d. proloquium, i. anteloquium,) id quod dicitur ante cætera: peculiariter apud comicos et tragicos Poëtas. Sic nominatur, quæ comœdiæ seu tragœdiæ præponitur præfatio. Aristot. rhet. 3.

Προλογίζω, præfationem loquor. primus in scenam prodiens verba facio. Exponitur etiam, prior verba facio. Suid.

Προσλέγω, insuper dico.

Προσλέγομαι, alloquor. Unde apud Hom. Od. μ΄. Εἷσέ τε, καὶ προσέλεκτο, καὶ ἐξερέεινεν ἕκαστα, allocuta est; sicut schol. exp. et etiam Eustath. quum inquit, προσέλεκτο, μάλιστα σημαίνει ὡμίλησε διὰ λόγων. [Theoc. Id. 1. 92.]

Composita sine præpositione.

Ἄλεκτος, qui dici non potest, ineffabilis. Philo.

Ἀξιόλεκτος, dictu dignus, laudabilis.

Αὐτολεξεί, ad verbum, αὐταῖς λέξεσι, vel κατὰ λέξιν.

Δυσάλεκτος, ου, ὁ, contradicens, in Epigr.

[Δύσλεκτος. Æsch. Pers. 703.]

Εὔλεξις λόγος, oratio habens bona vocabula. Luc. in Lexiph.

Κοινόλεκτος, vulgari sermone, communi lingua.

Κυριολεκτεῖν, propriè loqui. Eust.

Κυριολεξία, proprietas loquendi. Eust.

Μυριόλεκτος, qui ab infinitis dicitur. Xen. Hellen. 3.

De nomine λόγος, cum suo comitatu.

Λόγος, ου, ὁ, dictum, verbum. Ut, ὁ παλαιὸς λόγος, vetus dictum, apud Plat. in symp. Sic apud Herodian. παντὸς λόγου θᾶττον, et apud Synes. θᾶττον ἢ λόγος, dicto citiùs. Sæpe inter se opponuntur, λόγῳ καὶ ἔργῳ, ut Latinè, verbo et re, vel, dicto et facto. † λόγος παιδικός, res amatoria. Xen. Pæd. 1. 4. 27.† ¶ Item sermo, oratio, verba. Xen. Hellen. 4. ἤρξατο λόγου, inchoavit sermonem. † et Pæd. l. 1. 4. 25.† Aristoph. in Nub. ἀπέσχισάς μοι τοῦ λόγου, abrupisti mihi sermonem. † λόγῳ περιέξειν. Nub. 948.† Λόγος Δημοσθένους, &c. oratio Dem. Et, λόγους ποιεῖσθαι, apud Isocr. in Areop. verba facere, orationem habere. Λόγος ἀκοῆς, 1 Thess. 2. 13. qui est verbum sacræ scripturæ. Item sermo, i. rumor, fama. Thucyd. l. 6. ἦλθεν ὁ λόγος ὅτι &c. Sic apud Plut. in Sert. λόγους διαδιδόναι, rumores in vulgus disseminare. † Sic λόγος διῆλθε. Xen. Pæd. l. 4. p. 92. c.† Dicitur et, ὡς λόγος, sub. ἐστὶ, ut fama est, ut ferunt, apud Herodian. l. 1. Exponitur etiam, opinio: ut Greg. ὡς ὁ ἐμὸς λόγος, ut meo fert opinio. † ὁ ἄξιος λόγου, i. e. ἀξιόλογος, homo alicujus pretii, laudabilis, Xen. Pæd. p. 185. b.† ¶ Item λόγοι, libri, tractatus: ut apud Luc. ἀληθοῦς ἱστορίας λόγος πρῶτος. Sic et apud Plat. et Gal. Aliquando pro definitione ponitur apud Aristot. post. anal. c. 8. et 12. ¶ In plur. λόγοι, studia literarum, et disciplinæ liberales. Unde, οἱ ἀμφὶ τοὺς λόγους, Greg. literati homines. Et, οἱ ἐπὶ λόγοις εὐδόκιμοι, Herod. homines insigni doctrina præditi. [οἷα ἂν ἐν λόγῳ εἴδεν. Eurip. Med. 542. ἐγὼ δ᾽ ἐμαυτῷ διὰ λόγων ἀφικόμην. 873. 965. Id. Phœniss. 1210. Soph. Tr. 1063. Œdip. Tyr. 591. 849. ἐν λόγῳ. Philostr. l. 3. c. 15.]

Λόγος, ratio: ut apud Aristot. Eth. l. 9. c. 8. κατὰ λόγον ζῆν. † Aristoph. Nub. 619. κατὰ λόγον τῶν ἡμερῶν, secundùm ordinem dierum vel rationem.† Et apud Dem. λόγον ἔχει, rationi consentaneum est. Sic, κατὰ λόγον γίγνεται, apud Plut. cum ratione fit, non abs re fit. Sic dicitur, λόγον διδόναι vel ὑπέχειν, rationem reddere, et causam dicere. † Xen. Pæd. 1. 4. 3.† Item pro ἀναλογία, proportio. Aristot. in hist. an. καὶ τοῦτο τὸ μόριον φαίνεται μεῖζον ὂν ἢ κατὰ λόγον τοῦ ὅλου σώματος, i. proportione. Sic et apud Plat. in Phædone, διὰ τὸν αὐτὸν λόγον, pro pari proportione. Item mens, mentis conceptus, cogitatio: ut apud Plat. in Parmenide, λόγῳ λαβεῖν, et, τῇ διανοίᾳ λαβεῖν, pro eodem. † τῶν δ᾽ ἄλλων μείων λόγος, cæterorum minor ratio, vel cura. Xen. Pæd. l. 5. p. 129. b.†

Derivata à λόγος, in prima signif.

Λογικός, οῦ, ὁ, qui sermocinari potest, sermocinans, sermocinator. Greg. de homine. Item eloquens, facundus: idem in epitaphio patris. Γάλα λογικὸν, lac verbale, 1 Pet. 2. 2. quod in verbo ἄδολόν τε καὶ ἀμφότερον totaliter subsistit; non illud, quod in literâ tantum fractâ, ac in rationis nostræ verbo quàm maxime, licet ἀμφοτεροδέξιον, est occupatum. Itidem et λατρεία λογικὴ, cultus verbalis, Paul. ad Rom. 12. 1. Apud Rhetores πούς λογικὸς dicitur pes in prosa oratione usitatus. Demetr. Phaler. Alias signif. vide in λόγος, i. ratio.

Λογικῶς, verbis; disserendi et sermocinandi modo.

Λόγιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, mentione dignus, memorabilis, seu celebris, nobilis. Herod. in Uran. et Eut. Item æstimabilis, æstimatione dignus.

Λόγιος, ου, ὁ, celebris, memorabilis. Philo de vita M. l. 1. Apud antiquos sic dicebatur, qui in unaquaque natione patria instituta interpretari et eloqui poterat, h. e. historiæ et antiquitatis peritus, et in ea re facundus: ut apud Aristot. polit. 6. Postea omnes diserti sic appellari cœperunt. Moschopul. Sic dicitur etiam, fatidicus et vates, Plut. in Sylla et Arrian. l. 6. Item magnificus. Demetr.

Λόγιον, ου, τὸ, oraculum, responsum divinum: propriè, ut volunt grammat. datum oratione soluta. Thucyd. lib. 1. Philo de vita M. l. 1. Aristoph. in Vesp. Ecclesiastici autem scriptores λόγια appellant testimonia Prophetarum et Apostolorum. Et, θεῖα λόγια, divina oracula, sacræ literæ. Naz.

Λογιότης, ητος, ἡ, facundia, eloquentia:

Λογεύς, έως, ὁ, orator, qui causas dicit. Poll. ex Critia.

Λογεῖον, locus quidam theatri, seu pulpitum in scena, super quo stantes histriones fabulam recitent. Etym. A Suid. exp. locus, in quo causæ dicuntur. Moschopulo est locus, in quo περὶ τοὺς λόγους διατρίβουσι. ¶ Λογεῖον dicitur etiam os: quoniam per id sermo prodit. Poll. l. 2. ¶ In sacris autem literis dicitur λογεῖον τὸ περιστήθιον, ὅπερ ἐφόρει ὁ ἱερεύς, ἐν ᾧ ἦσαν ἐγκεκολαμμένοι οἱ ιβ΄ λίθοι. Suid. Exponitur pectorale. Exodi 28.

Λογίδιον, et λογάριον, ου, τὸ, verbum, dictiuncula, oratiuncula. Isocr. contra Soph. Athen. l. 3. Item λογίδιον, fabella. Aristoph. in Vesp.

Λογιστήρια, τὰ, dicuntur scholæ, in quibus disseritur. Synes. ep. 54. Vide et in sequenti classe Derivat.

Λογάω, q. d. dictorio, dicere seu fari et disserere cupio. Luc. in Lex.

Composita.

Ἀειλογία, ἡ, (q. d. semperloquium) verbositas. Suid. et Hesych. Item dicendæ causæ, aut orationis reddendæ necessitas, sine præscriptione aut temporis, aut personæ, aut rei jam judicatæ et finitæ. Demosth. περὶ παραπρεσβ.

Ἀειλογέω, ῶ, semper loquor. Hesych. et Suid.

Αἰσχρολόγος, qui turpia et obscœna loquitur.

Αἰσχρολογία, sermo turpis seu obscœnus, sermonis turpitudo. Aristot. eth. 4. c. 8. et polit. 7. [pag. 186. ult. Ed. Oxon. ἴδοι δ᾽ ἄν τις καὶ ἐκ τῶν κωμῳδιῶν τῶν παλαιῶν καὶ τῶν καινῶν. τοῖς μὲν γὰρ ἦν γελοῖον ἡ αἰσχρολογία· τοῖς δὲ μᾶλλον ἡ ὑπόνοια. Xenoph. Laced. Resp. vol. 5. cap. 5. §. 6. ἔστ᾽ ἐκεῖ ἥκιστα μὲν ὕβριν, ἥκιστα δὲ παροινίαν, ἥκιστα δὲ αἰσχρουργίαν καὶ αἰσχρολογίαν ἐγγίγνεσθαι.]

Αἰσχρολογέω, ῶ, turpia loquor, turpis et obscœnus sum in sermone. [Plat. de Rep. lib. 3. κακηγοροῦντάς τε καὶ κωμῳδοῦντας ἀλλήλους, καὶ αἰσχρολογοῦντας, μεθύοντας ἢ καὶ νήφοντας &c.]

Αἰτιολόγος, qui causam dicit cur: qui rationem reddit: qui rationibus utitur et probationibus.

Αἰτιολογία, causæ redditio: schema apud Rhet. de quo Fab. l. 9. c. 3.

Αἰτιολογικός, peritus ætiologiarum, qui rationem reddere novit ejus quod in quæstione versatur: apud Sext. philosophum. Item causalis, causæ redditivus. Αἰτιολογική, pars medicinæ, quæ morborum causas, causarumque differentias et vires explanat.

Αἰτιολογέω, ῶ, rationem reddo, apud Sext. philos.

Decomp. Ἀναιτιολόγητος, cujus ratio reddi non potest. Alex. Aphr. in probl. Diosc. l. 7. c. 1.

Ἀκαιρολογία, intempestiva sermocinatio. Hesych.

Ἀκριβολόγος, accurato sermone utens, exquisito sermone aliquid exprimens. Et generaliùs, exquisitâ diligentiâ in quovis dicto seu facto utens.

Ἀκριβολογία, accurata discussio vel examinatio aut tractatio. Aristot. rhet. lib. 3. ad Theod. Ponitur et in vitiis pro, accurata impensæ et sumptuum examinatio, apud eundem eth. 4.

Ἀκριβολογέω, ῶ, accuratè perpendo et examino. Chrysost. in 8. ad Rom. τί φιλοσοφεῖς καὶ ἀκριβολογεῖς περιττά;

Ἀκριβολογοῦμαι, itidem, exactè perpendo et excutio, exquisitè disputo et æstimo. Æschin. contra Timarch. ἵνα μή τις εἴπῃ ὡς ἄρα ἀκριβολογοῦμαι λίαν τι. Dem. ἐμοῦ περὶ τούτων ἀκριβολογουμένου. Item exactam sumptuum rationem subduco.

Decomp. Διακριβολογοῦμαι, accuratè discutio. Item enucleatè dissero.

Ἄλογος, facultatis dicendi expers.

Ἄλογα, non dicenda, nefanda. Soph. in Thyeste. Ἄλογοι ἡμέραι, quidam exp. dies irriti: alii dies innumerati. Num. c. 6.

Ἀλόγως, sine sermone, sine ullo verbo, cum silentio. Soph.

Ἀλογία, vocatur à Greg. edictum Juliani, quo vetuit Christianos operam dare studiis literarum liberalium. Item pro silentio. Luc. in Lexiph. Alias signif. vide in comp. à Λόγος, i. ratio.

Ἀμουσολογία, verba inerudita et inscita, verba quæ adversis musis funduntur. Athen. l. 4.

Ἀνθολογία, liber omnimodos literatos flores, historiasve, referens.

Ἀνθρωπολόγος, de hominibus libenter verba faciens. Aristot. in eth. [lib. 4. cap. 8.]

Ἀξιόλογος, (q. d. mentione dignus,) memorabilis, laudabilis. Item non aspernandus, alicujus pretii. Thuc. l. 1. et 3. Xen. Synes. † Comp. ἀξιολογώτερος. Xen. Pæd. p. 210. b.†

Ἀξιολόγως, ita ut mentione dignum sit, egregiè, præstanter. Xen.

Ἀπεραντολόγος, nullum finem faciens loquendi, multiloquus, verbosus.

Ἀπεραντολογία, verbosa oratio, loquacitas. Luc.

Ἀργολογία, sermo otiosus et inutilis.

Ἀργολογέω, ῶ, otiosa et supervacanea dico. Basil.

Ἀρχαιολογία, sermo aut historia de rebus antiquis. Plut. de Herod. ¶ In disciplinis literatæ humanitatis ea est ἀρχαιολογία, quæ disciplinarum communia principia præcognoscit.

Ἀρχαιολογέω, ῶ, antiqua memoro, de antiquis dissero, seu scribo. Luc. Thuc. l. 7. [§. 69.] Item antiquis verbis utor.

Ἀστειολογία, facetiæ, urbanitas sermonis. Luc. [Marc. Anton. de Reb. suis. lib. 1. §. 7. καὶ τὸ ἀποστῆναι ῥητορικῆς καὶ ποιητικῆς, καὶ ἀστειολογίας. Ἀστειολογία, sermonis elegantiam sive festivitatem indicat; cujus studium cum rhetorica ac Poetica aptissime conjungitur. Gatak.]

Ἀστρολόγος, antiquitus idem dicebatur qui et ἀστρονόμος, i. scientiæ siderum peritus: recentioribus verò Mathematicis ἀστρολόγος dicitur, qui effectus siderum prædicit.

Ἀστρολογία, scientia astrologorum.

Ἀστρολογικὸς, ad astrologiam seu astrologos pertinens. Plutarch. de solert. anim.

Ἀστρολογέω, circa astrologiam versor, astrologiam tracto. Athen. l. 9.

Βαττολογέω, ῶ, exili voce balbutio, lingua titubo et hæsito, (veluti Battus ille Cyrenæorum princeps;) vel unum idemque verbum sæpiùs repeto, nugor, deblatero; sicut Battus ille poëta in hymnis suis idem repetens: aut etiam, multa inaniter garrio; Matth. 6.

Βαττολογία, titubantia et offensio in loquendo, hæsitantia. Item multiloquium, loquacitas. Hesych.

Βραχυλόγος, brevis in sermone, qui breviter dicit aliquid aut loquitur. Plut. in Lycurgo. [Plat. de Leg. lib. 1. Λακεδαίμονα δὲ καὶ Κρήτην, τὴν μὲν, βραχυλόγον, τὴν δὲ, πολύνοιαν μᾶλλον ἢ πολυλογίαν ἀσκοῦσαν.]

Βραχυλογία, brevitas sermonis aut orationis. Fab. l. 8. c. 3.

Βραχυλογέω, brevis sum in dicendo. Plut. in apophth.

Γαστρολόγος, qui de rebus ventri gratis disserit, et eas exponit. cujus deus venter est.

Γαστρολογία, liber quo hæc exponuntur. verbositas illorum, quorum deus venter est.

Γενεαλόγος, qui originem et genus alicujus narrat, genealogiæ scriptor. Laert.

Γενεαλογία, genealogia. recensio generis. series generis. [1 Timoth. i. 4. μηδὲ προσέχειν μύθοις καὶ γενεαλογίαις ἀπεράντοις, &c.]

Γενεαλογικὸς, ad generis recensionem pertinens. Philo de v. M. lib. 2.

Γενεαλογέω, generis seriem deduco, seriem generis memoro. Herodot. γενεαλογήσαντι αὐτῷ τὴν γένεσιν. Justin. γενεαλογεῖν τοὺς θεούς. Sic γενεαλογοῦσι τὸν Λυκοῦργον, apud Plutarch. Et cum genit. ut, γενεαλογῶ Θαύμαντος, à Thaumante genus duco. Item metaph. oratione rem aliquam veluti per generis seriem deduco. Luc. γενεαλογεῖν περὶ ἰχθύων, &c.

Decomp. Ἀγενεαλόγητος, cujus generis origo reddi vel inveniri nequit, cujus progenies non enarratur. in ep. ad Hebr. et apud Greg.

Ἀντιγενεαλογέω, ῶ, contrario modo genealogiam deduco, contrariam generis seriem recenseo. Herodot. in Eut.

Συγγενεαλογῶ, simul refero generis seriem, apud eundem, ibid.

Γενεθλιαλόγος, seu γενεθλιολόγος, qui notationes et prædictiones facit ex natali die.

Γενεθλιαλογία, prædictio ex natali die, notationes ex sideribus natalitiis.

Γνωμολόγος, q. d. sententiæ proloquutor, vel sententiarum.

Γνωμολογία, sententiarum proloquutio seu sententiæ; aut etiam, sententia, vel sententiæ, quam, vel quas aliquis loquitur. Plut. in polit. præc.

Γνωμολογικὸς, gnomologiæ conveniens, seu ad gnomologiam pertinens. Demetr. Phal.

Γνωμολογικῶς, sententiosè. Suid.

Γνωμολογέω, sententiam eloquor, vel sententias; sententiosè loquor. Plut. in lib. de frat. char. ἐγνωμολόγει πρὸς τοὺς παῖδας. Utitur et Athen. l. 10. et Laërt. in Epicharmo, et Aristot. rhet. l. 2.

Δεινολογία, oratio amplificans et exaggerans rei indignitatem.

Δεινολογέομαι, quiritor, gravem injuriam me passum esse dico. Herodot. in Melpom. Plut. in Sertor. Item crimen amplifico, rei indignitatem exaggero.

Δειπνολόγος, qui de cœnis loquitur. Athen. lib. 1.

Δειπνολογία, poëma ab Archestrato ita inscriptum. Idem. l. 6.

Δεκάλογος, decem præcepta.

Δευτερολογία, secundæ partes in dicendo, secunda actio, seu secundæ agendi vices. Aphth. in Progymnasm.

Δευτερολογέω, secundo loco dico, secundas in dicendo partes obtineo. Item sermonem iterum habeo. Macchab. l. 2. c. 13.

Δικαιολόγος, idem quod Δικολόγος.

Δικαιολογία, causæ suæ defensio, juris sui in medium prolatio. Plut. in Pericle, Phil. de v. M. lib. 3. Exponitur et id, quod pro causæ firmamento dici potest. Liban. in argum. orat. contra Leptin. Est et figura oratoria, apud Rut. Lup. quum æquitatem causæ quam maximè brevi sententia complectimur.

Δικαιολογικὸς, juridicialis.

Δικαιολογέω, judicio contendo et litigo, jura mea allego seu profero, causificor. Aristot. Rhet. 1.

Δικαιολογέομαι, idem. Item generaliter, disceptio. Luc. de sacrif. et in Prom. et apud Plut.

Δικολόγος, causidicus, causarum orator. Plut. de frat. char.

Δικολογέω, causas dico. Exponitur etiam, judiciales præceptiones trado. Aristot. in rhet.

Διλογία, stulta geminatio verbi seu orationis. Xenoph. [περὶ Ἱππ. cap. 8. Dem. Phal. de Elocutione. §. 103.]

Διλογέω, stulte gemino eadem. [Xenoph. περὶ Ἱππ. cap. 8. §. 2. Εἰ δέ τις διλογεῖν ἡμᾶς οἴεται, ὅτι περὶ τῶν αὐτῶν λέγομεν νῦν τε καὶ πρόσθεν, οὐ διλογία ταῦτά ἐστιν, &c.]

[Δίλογος. 1 Tim. iii. 8. Διακόνους ὡσαύτως σεμνοὺς, μὴ διλόγους, &c.]

Δισσολογέω, sive διττολογέω, bifariam dico. Synes.

Δισσολογούμενα, quæ duobus modis efferuntur.

Δοξολογία, celebratio, quæ fit recensendis iis quæ ad gloriam seu honorem alicujus pertinent.

Δοξολογέω, ῶ, gloriosa celebratione colo. Basil.

Decomp. Ἐνδοξολογέω, ῶ, gloriam in sermone aucupor. Laërt.

Παραδοξολόγος, qui paradoxa dicit, seu incredibilia.

Παραδοξολογία, oratio paradoxa, quâ præter seu contra omnium opinionem incredibilia dicuntur. Æschin.

Παραδοξολογέω, paradoxè loquor, dico incredibilia præter seu contra omnium opinionem. Hermog.

Εἰκοτολογέω, ῶ, similitudinem veri consequor in iis quæ dico. Hesych.

Ἐλεεινολογέω, ῶ, miserabiliter loquor, miserabilem sermonem habeo ad miserationem.

Ἐλεεινολογία, oratio miserabilis ad commiserationem excitandam. Plato in Phædro.

Decomp. Διελεεινολογῶν, misericordiam oratione captans, misericordiam verbis captare pergens.

Ἐλλόγιμος, idem quod λόγιμος. Plat. Plut. Laërt. Item eloquens. Hermog. Item doctus, literatus. Phil. de mund.

Ἐναντιολόγος, contraria loquens.

Ἐναντιολογία, contradictio.

Ἐναντιολογέω, contraria loquor.

Ἑξιλογία, vel ἑξιολογία, habituum historia methodica, disciplina internarum artium præcognita generalia tradens.

Ἐτυμολόγος, qui origines verborum indicat seu explicat.

Ἐτυμολογία, originis verborum indicatio; notatio. Cic. q. d. veriloquium.

Ἐτυμολογικὸς, etymologicus, peritus etymologiarum explicandarum.

Ἐτυμολογέω, ῶ, origines verborum indico. Athen. l. 2.

Decomp. Ἀνετυμολόγητον ὄνομα, nomen cujus etymologia vix reddi potest.

Παρετυμολογεῖν τὸ ὄνομα, ad nominis etymon alludere. Athen. l. 2. et 7.

Εὐθυλογέω, ῶ, directè loquor.

Εὐλογία, honestus sermo. Plato. Item laus, prædicatio. Thuc. l. 2. Item benedictio, ut theologi loquuntur. Philo de vita M. l. 3. Et pro eleemosyna, à fratribus benevolis et benè precantibus collata. 2 Cor. 9.

Εὐλογέω, benè dico: ut, εὐλογεῖν τὰς δίκας, benè agere seu dicere causas. Isocr. de permut. Item laudo, prædico. Aristoph. in equit. εὐλογῆσαι βουλόμεσθα τοὺς πατέρας ἡμῶν. Isocr. in Panath. ὡς δὲ ἐπιτιμᾷς, εὐλογεῖς αὐτούς. Item benè precor, faustis imprecationibus prosequor. Gen. 2. Matth. 5. &c. (Æsch. Ag. 589. Eurip. Phœniss. 929.)

Εὐλογητὸς, benedictus, laudatus. Lucæ 1. et alibi in N. Test.

Decomp. Κατευλογέω, deprædico, prædico, laudibus extollo.

Εὑρεσιλόγος, solers in inveniendis verbis; facundus, disertus. Laërt. in Arcesil. Item nugator, et verborum funditator. Suid. et Hes.

Εὑρεσιλογία, solertia, vel promptitudo in inveniendis et proferendis verbis; facundia. Laërt. in Stilpone. Item loquacitas, et inanium verborum funditatio. Reperitur et εὑρησιλογία, apud Plut. et Phil.

Εὑρεσιλογέω, ῶ, promptè et solerter verba invenio. Item verba fundo, et verba fundito. Polyb. Reperitur et εὑρησιλογία, apud Athen. l. 5.

Εὐσχημολογέω, ῶ, honestè loquor et scitè. Gaza de senectute.

Ἡδυλόγος, suaviloquens. [Eurip. Hec. 134. ὁ ποικιλόφρων κόπις, ἡδυλόγος, δημοχαριστὴς, Λαερτιάδης πείθει στρατιὰν, &c.]

Ἡδυλογέω, loquor quæ jucunda sunt et grata, ad placitum loquor, adulor.

Ἡδυλογία, suavitas sermonis, suaviloquentia.

Ἠθολόγοι, morum effictores; διατυπωταὶ affectuum cujusque personæ. Utitur Cic. 2. de Orat.

Ἠθολογία, figura oratoria, quum verbis sonoque vocis exprimuntur ac describuntur hominis alicujus affectus et mores. Rutil. Lup.

Ἡμερολογέω, ῶ, dies supputo, ἡμερολογεῖν χρόνον, apud Herodot. exp. dierum singulorum rationem observare.

Ἡμερολόγιον, fasti, calendarium. Plut. in Cæsare.

Θεολόγος, ὁ, ἡ, qui de Deo, divinve disserit aut loquitur, aut de rebus divinis; rerum divinarum consultus. Plut. de def. orac. πλεῖστον δὲ τῆς ἀληθείας διημαρτήκασιν οἱ Δελφῶν θεολόγοι. Christianis θεολόγος est, ἐν ᾧ, ὃ ἐν ᾧ, θεοῦ λόγος φράζει διὰ τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ. θεορρήμων. ὁ καὶ ὁ ἐν θεῷ φράζων καὶ φράζοντα.

Θεολογία, sermo aut dissertatio de Deo, rebúsve divinis. Plat. lib. 2. polit. Donum Dei, quo fides salvifica ex Deo loquitur.

Θεολογικὸς, pertinens ad eos qui de Deo rebúsve divinis agunt, theologicus. Aristot. metaphys. lib. 10. c. 6. Exponitur et theologiæ peritus, theologiæ deditus, apud Naz.

Θεολογέω, ῶ, de Deo loquor, de rebus divinis dissero: vel dissero aut commentor more eorum, qui rerum divinarum scientiam profitentur. Aristot. de mundo, θεολογῶμεν περὶ τούτων συμπάντων. Areop. θεολογεῖν τὰ περὶ τριάδος, theologicè explicare et commentari. Invenitur et passivum θεολογοῦμαι, apud Plutarch. de def. orac. Θεολογῶν et θεολογούμενος, idem quod θεολόγος.

(Θεσφατηλόγος. (decomp.) Æsch. Ag. 1450.) ‡ vaticinia edens. Blomf.‡

Ἰατρολογέω, ῶ, de medicina dissero. Laërt.

Decomp. Ἀνιατρολόγητος, ignarus eorum quæ de medicina disseruntur, rationis medicinæ imperitus.

Ἰδιολογία, propria et peculiaris loquendi ratio.

Ἱερολογέω, ῶ, de sacris rebus loquor, seu dissero, sacra verba pronuntio. Dionys. Areop. [Plat. Theag. Ὦ Σώκρατες, ἰδίᾳ ἄττα σοι ἰδιολογήσασθαι, εἰ σχολή.]

Ἱερολογία, ea quæ in ecclesia recitantur, quasi sacri sermones.

Καινολογία, sermonis novitas, nova loquendi ratio.

Κακολόγος, maledicus. Aristot. eth. 4.

Κακολογία, maledictio, maledicentia. Plut. περὶ πολυπραγμ. Item maledictum, i. probrum à maledico ingestum.

Κακολογικὸς, ad maledicendum factus, vituperatorius.

Κακολογέω, maledico, congero maledicta in aliquem. Plutarch. de Herodot. Item malè precor, diras et omnia mala imprecor. Matth. 15. et Marci 7.

Καλλιλογέω, ῶ, eleganter dico, venustè scitéque dico vel loquor.

Καλλιλογία, elegans venustaque dictio, vis benè dicendi. † Xen. Pæd. 1. 2. 6.†

Κενολογεῖν, inaniter loqui, supervacanea dicere. Aristot.

Κιναιδολόγος, turpiloquus, cinædica impudentia in loquendo utens. Athen. l. 14.

Κοινολογέομαι, οῦμαι, confero sermones cum aliquo de re quapiam, sero colloquia cum aliquo. Aristot. in polit. neκοινολογησάμενος τοῖς Σαρδιανοῖς. Polyb. κοινολογηθεὶς περὶ τῆς ὅλης ἐπιβολῆς Νικαγόρᾳ. Sic et κοινολογεῖσθαι πρός τινα, consilia cum aliquo agitare. Luc.

Κοσμολογία, dissertatio de mundo, sermo qui habetur de mundo.

Κοσμολογικὸς, ad κοσμολογίαν pertinens: unde, κοσμολογικὴ φιλοσοφία, eadem quæ et φυσικὴ, apud Dionys. Areop.

Κουφολόγος, qui levis est in verbis.

Κουφολογία, verba levia, levitas verborum.

Κτηματολογία, dicere cujus sit hoc vel illud κτῆμα, Gaza.

Κυριολογῶ, propriè loqui: unde κυριολογεῖσθαι, propriè dici. Just. Mart. οὐδὲν ὄνομα ἐπὶ Θεοῦ κυριολογεῖσθαι δυνατόν. Sic et apud Philon. de vita Mos.

Κυριολογία, sermo seu oratio propriis constans verbis. Dionys. Longin.

Decomp. Ἀκυρολογία, improprietas sermonis, improprium genus loquendi: unum ex vitiis quæ in sermone notant grammatici.

Ἀκυρολογῶ, impropriè loquor.

[Λεπτολόγος. Aristoph. R. 900.]

[Λεπτολογία. Philostr. l. 1. c. 17.]

Λεπτολόγος, qui subtiliter et minutatim disserit de aliqua re, argutus. [Aristoph. Nub. 417. Schol. Ran. 900. Μῶσαι, λεπτολόγους ξυνετὰς φρένας αἳ καθορᾶτε ἀνδρῶν γνωμοτύπων, &c.]

Λεπτολογέω, sive λεπτολογέομαι, minuta et subtilia disputo, subtiliter et argutè dissero. Aristoph. † in Nub. 319.† [Καὶ λεπτολογεῖν ἤδη ζητεῖ, &c. Vide Schol. Ran. 906. Schol.] Luc.

Λεπτολόγημα, (quod et λεπτολογία,) subtilis de minimis rebus disputatio.

Λεπτολογιστὴς, argutator. Aristoph. in avib.

Decomp. Διαλεπτολογέομαι, idem quod λεπτολογέω. Aristoph. in avibus. † et Nub. 1498. τοῖς, cum aliquo.†

Καταλεπτολογέω, ῶ, subtiliter et argutè rimor, apud eundem. [cum Acc. Aristoph. R. 828.]

Μακρολόγος, qui longa oratione utitur, prolixus in sermonibus seu oratione. Ammon. [Plat. Sophist. Τίνα δὲ ἀναφανούμεθα τὸν μακρολογώτερον εἶναι.]

Μακρολογία, prolixitas in dicendo, sermo prolixus. Aristotel. rhet. 3. [Plat. Gorg. καὶ ἵνα δὴ μὴ μακρολογία πολλή τις γίγνηται περὶ ταῦθ' ἡμῖν, [illegible] ἁπλῶς ἔστω.]

Μακρολογέω, longa oratione utor. Herodian. et Athen. l. 6.

Ματαιολόγος, vanus in loquendo, vaniloquus, vanidicus.

Ματαιολογία, vaniloquentia, seu verba vana. [1 Epist. ad Timoth. 1. 6. ἐξετράπησαν εἰς ματαιολογίαν, &c.]

Μαψιλόγος, vaniloquus. Hom. hymn. in Merc.

Μεταξυλογία, interloquutio, seu interfatio. Apud schol. Thuc. usurpatur pro parenthesi.

Μετεωρολόγος, qui de rebus sublimibus (id est, cœlestibus) verba facit, seu disputat. Plato in Cratylo.

Μετεωρολογία, sermo de rebus sublimibus, seu disputatio. Idem in Phædro.

Μετεωρολογικὸς, ad meteorologiam pertinens.

Μετεωρολογῶ, de sublimibus rebus verba facio, aut commentor et scribo. Item in Axiocho.

Μετριολόγος, moderatus in verbis. Antiphon.

Μικρολογία, seu σμικρολογία, oratio tenuis, nullamque habens verborum et sententiarum dignitatem. apud Suid.

Μικρολογέομαι, οῦμαι, seu σμικρολογέομαι, οῦμαι, de rebus minutis et levibus accuratè disputo. Luc.

Decomp. Κατασμικρολογεῖν τὴν φύσιν, de natura loqui ut parca et restricta, obloqui naturæ ut parcæ. Hippocr. in ep. ad Demag.

Μιμολόγος, qui mimos recitat. in Epigr. Ἠχὼ μιμολόγος dicitur, quòd humanam vocem referat.

Μιμολογέω, mimos recito, mimicè recito. Strabo l. 5.

Μισολόγος, qui disputationes odit: literas seu politiorum literarum exosus: indoctus.

Μισολογία, odium bonarum literarum. Plut. de Herodot.

Μισολογέω, ῶ, bonas literas odi: et per consequens, imperitus sum. Poll.

Μυθολόγος, fabularum narrator. Plato de leg.

Μυθολογία, narratio fabularum, vel fabulosa narratio.

Μυθολογικὸς, ad fabularum narrationem pertinens. Item qui valet comminiscendis fabulis. Plato.

Μυθολογέω, fabulas narro, vel fabulam narro. Isocr. in Archid. ὁ γὰρ παρὼν καιρὸς οὐκ ἐᾷ μυθολογεῖν. Idem cum accus. τοὺς ἀγῶνας καὶ τοὺς πολέμους τῶν ἡμιθέων ἐμυθολόγησαν. Item fabulosè narro.

Μυθολογέομαι, fabulosè narror. Plato. Dem. Item active, apud Theophr. op. 34. [Philostr. l. 2. c. 3.]

Μυθολόγημα, narratio fabulosa, res quæ fabulosè narratur.

Μυθολογεύω, fabulor. Et simpl. pro loquor, seu dico. Odyss. μ'. τί τοι τάδε μυθολογεύω; Sic et apud Phocyl. Μέτρῳ μὲν φαγέειν, πιεῖν, καὶ μυθολογεύειν.

Decomp. Διαμυθολογέω, seu διαμυθολογέομαι, confabulor. Plato in apol. οὐδὲν κωλύει διαμυθολογῆσαι πρὸς ἀλλήλους. Exponitur etiam, dissero, disputo, apud eundem in Phæd. [Æsch. Pr. 868.]

Διαμυθολογικῶς, fabulosè.

Καταμυθολογέω σε, fabulas tibi narro, seu fabularum narrationibus te occupo aut oblecto. Philostr.

Μωρολόγος, inepta et stulta loquens seu blaterans. Aristot.

Μωρολογία, stultiloquium, stultus sermo seu fatuus, ineptiæ. Ephes. cap. 5.

Μωρολογέω, ῶ, stulta seu inepta loquor, insulsè blatero. Plutarch. μωρολογεῖς, ὦ Δαμέα. Athen. lib. 6. [illegible] δὲ, [illegible], καὶ ἀνέχει μωρολογούντων.

Ὀγκολογέω, cum fastu dico, tumido sermone jacto. Hesych.

Οἰκτρολογία, oratio ad misericordiam seu miserationem commovendam, vel qua miseratio movetur.

Ὁμοιολογία, dictio similis, similia verba. Quintil. l. 8. c. 3.

Ὁμολόγος, (q. d. iisdem verbis utens,) consentiens, assentiens, qui in eadem est sententia seu opinione. Xen. in symp.

Ὁμολόγως, q. d. consentienter. Exponitur convenienter, congruenter. Item apertè, sine ulla dubitatione. Osee ult.

Ὁμολογία, consensus, assensus. Item convenientia. Plat. in symp. Item pactum, pactio, conditio, compositio. Thuc. Plato, Aristot. Item confessio. Isocr. in Busir. et in Test. N. scriptis.

Ὁμολογέω, ῶ, consentio, assentior. Synes. καὶ πολλοῦ δέω ταῖς τοῦ πλήθους ὑπολήψεσιν ὁμολογῆσαι. Plato de rep. l. 2. ὁμολογεῖν Θρασυμάχῳ, ὅτι τὸ δίκαιον, ἀλλότριον ἀγαθόν. in hoc assentiri Thrasymacho. Item spondeo, roganti promitto. Plat. op. 7. ἔξιν ὡμολόγησα ἐπὶ τούτοις τοῖς λόγοις. Dem. ὅλην τὴν πόλιν καὶ σφᾶς ὁμολογοῦσιν ὑπάρξειν αὐτῷ. Thuc. ὁμολογῶ σοι καταλύσειν. Item confiteor, profiteor. Thuc. lib. 2. καὶ τὸ πένεσθαι οὐχ ὁμολογεῖν τινι αἰσχρὸν, ἀλλὰ, μὴ διαφεύγειν ἔργῳ αἴσχιον. Epigr. l. 2. ὁμολόγησα φίλον. [Philostr. l. 2. c. 31.] † ὁμολογεῖν, profiteri (eadem sc.) Xen. Pæd. l. 4. p. 107. c. Sic apud Aristoph. Nub. 763. et 1329. cum ὅτι.†

Ὁμολογεῖσθαι, activè, assentiri, concedere. Xenoph. † Pæd. 1. 3. 15.† Item passiva signif. dicitur id quod concessum, et aliquorum consensu receptum est. † Xen. Pæd. 1. 2. 1. Κῦρος ὁμολογεῖται Μανδάνης γενέσθαι.† Plutarch. in Pericle, ὁμολογεῖται μὲν γὰρ ὅτι θυγάτηρ ἦν Ἀξιόχου. Et cum infinitivo, convenit inter nos: ut apud Plat. in op. ὡμολογεῖσθε τοῦτ', [illegible] μὲν εἶναι ἐμέ.

† Ὁμολογητέον, fatendum. Xen. Pæd. l. 2. p. 42. d.†

Ὁμολογουμένως, ex confesso. Plut. in Sol. Item convenienter, concorditer. Xen. cum dat. ὁμολογουμένως τοῖς εἰρημένοις.

Ὁμολόγημα, id de quo convenit inter aliquos. Et peculiariter id de quo convenit inter disserentes: quod utrinque confessum est. Plato.

Decomp. Ἀνθομολογέω, vel ἀνθομολογέομαι, οῦμαι, constituo, paciscor, conventum et pactum ineo. Plut. in Bruto, καὶ πρὸς ἀλλήλους ἔδοξαν, ἀνθομολογησάμενοι διὰ τῶν προσώπων ἐν χρῷ, μὴ παραμένειν τὸν σύλλογον, nutibus et signis in facie eminentibus constituentes. Et pro, rem exponere. Item vicissim confiteor, vel gratias ago. Luc. cap. 2.

Ἀνθομολόγησις, pro quo dicitur ἀνθομολογία in sacris scriptis, confessio.

Ἀνομολογέω, ῶ, fateor.

Ἀνομολογέομαι, idem. Plutarch. ἀνομολογησάμενοι πρὸς ἀλλήλους. Item constituo, i. confessum inter disserentes pono. Plato, ἀνομολογησώμεθα τὰ εἰρημένα, constituamus, et pro confesso ponamus ea, quæ inter nos dicta sunt; seu, videamus quid sit ex dictis statutum, in quo convenimus. Item passivè, pro confesso habeor. Dem. ἀνωμολόγημαι τὰ ἄριστα πράττειν. Philo de mundo, ὁ διὰ τάξεως καὶ ζωῆς ἀνομολογεῖται παρὰ τοῖς ἀληθῶς δοξάζουσι.

Ἀνομολογία, assensio inter aliquos de re quapiam, constitutio rei cujuspiam ut confessæ et indubitatæ. Hesych.

Ἀνομολογία, (ex ἀ priv.) incongruentia, inconvenientia.

Ἀνομολογούμενον, non consentaneum, non conveniens. Aristot.

Αὐθομολογέομαι, ultrò et mea sponte profiteor.

Αὐθομολογούμενον, passivè, confessum et indubitatum. Luc.

Διομολογέομαι, οῦμαι, confiteor. Hermog. de invent. Item fateor, hoc est, caveo instrumento, et acceptum fero. Item paciscor, conventum do, ex pacto promitto. Dem. διομολογησάμενοι τὰς τιμάς. Sic et apud Isæum. Et passivè, pacto promittor. Æschin. Item constituo, seu pono ita esse. Plat. in Phileb. οὐχ οὕτω διομολογησόμεθα. Item stipulor, paciscor, à te hoc contendo ut fatearis. Plat. lib. 6. de rep.

[Διομολογητέον. Plat. de Rep. lib. 7. Οὐκοῦν τοῦτο ἔτι διομολογητέον;]

Διομολογία, hujuscemodi constitutio atque προδιομολογία. Item sponsio, pactum. Aristot. eth. 9.

[Διομολόγησις. Polyb. Hist. lib. 3. ἐπὶ δὲ τοῖς προειρημένοις τελευταῖαι πρὸς Ἀσδρούβαν ἐν Ἰβηρίᾳ γέγονασι διομολογήσεις, &c.]

Προδιομολογέομαι, priùs paciscor, seu priùs convenio cum aliquo. Aristot. l. 2. pr. anal. c. 26. [Plat. Tim. [illegible] ἤδη, προδιομολογησάμενοι τὰ τοιάδε.]

Ἐξομολογέω, ῶ, sive ἐξομολογέομαι, οῦμαι, confiteor. Marci 1. et Matth. 3. Item palam profiteor et prædico, ingenuè profiteor et prædico. Esaiæ 45. Psal. 18. Item spondeo, i. dico me facturum, polliceor. Lucæ 22.

Ἐξομολόγησις, confessio. Plut. in Pericle. Item professio, prædicatio, gratiarum actio. Suid.

Εὐομολόγητον, clarum et concessu facile. Plato.

Καθομολογέω, ῶ, confiteor, fateor. Greg. προϊόντος δὲ τοῦ χρόνου τὸν πόθον ἀλλήλοις καθωμολογήσαμεν, mutuo fassi sumus. Item paciscor, ex pactis polliceor, spondeo, despondeo. Exod. c. 21.

Καθομολογοῦμαι, interdum activè sumitur. Ut apud Plutarch. καθωμολογημένος τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ Πομπηΐῳ. Interdum passivè, despondeor, promittor.

[Παρομολογέω. Polyb. Hist. lib. 3. τῷ δὲ χρόνῳ πάντως ἐνόμισε παρομολογῆσαι καὶ συγχωρεῖν, &c.]

Παρομολογία, schema est apud Rhetores: de quo vide Quintil. l. 9. cap. 3. et Rutil. Lup.

Προομολογέω, priùs confiteor, antè confiteor. Phil. de mundo.

Προσομολογέω, insuper fateor, vel spondeo. Isocr. Item simpl. fateor, confiteor. Dem. pro cor.

[Προσομολογία. Demosth. adv. Bœot. καὶ κατὰ τὰς προσομολογίας, &c.]

Συνομολογέω, simul sentio, assentior: vel fateor, confiteor. Xenoph. σὺ δέ μοι δοκεῖς οὕτω συνομολογεῖν. Plat. de rep. ξυνομολόγησε καὶ ταῦτα. Item convenio, paciscor. Xen. † Pæd. l. 3. p. 64. a.† συνομολογήσας δασμὸν οἴσειν, convenisti te daturum tributum. † Sic et in pass. de re. Pæd. l. 3. p. 73. a.†

[Συνομολογία. Plat. Sophist. Ταχὺ δὲ ταῦτά γε τῇ συνομολογίᾳ πάντα ἀνάστατα γέγονεν, &c. De Leg. ii. 966. A.]

Ὀνοματολόγος, qui nomen seu nomina dicit, nomenclator. Plutarch.

Ὀρθολογέω, ῶ, rectè loquor et propriè. Plut. de fato.

Ὀστεολογία, liber de Ossibus, sermo seu tractatus de ossibus. Gal. in medic.

Ὀψολόγος, qui de opsoniis tractat seu disserit. Athen. l. 8.

Ὀψολογία, sermo de opsoniis, scriptum de deliciis popinalibus. Athen. ibidem.

Παλιλογία, vel παλλιλογία, verbi ejusdem iteratio. Aquila Rom.

Παλιλογέω, vel παλλιλογέω, idem iterum dico. Herodot. in Clion. et Hermog.

Παντολόγος, qui omnia dicit, querulus, multiloquus. Polemo.

Πιθανολογία, persuasoria oratio, seu ad persuadendum accommodata, in ep. ad Coloss. 2. Scribitur et πιθανολογία.

Πιθανολογέω, ῶ, oratione persuasoria utor, vel probabilia dico. Aristot. eth. l. 1.

Περιαυτολογῶ, de se loqui, ipsum se prædicare et jactitare.

Περιαυτολογία, sui ipsius prædicatio et laudatio. Plut. in Cic.

Περιττολογία, sive περισσολογία, expositio rerum supervacuarum. Isocr. in Panath.

Πολυλόγος, qui multa verba facit, qui multis verbis de re aliqua disserit, multiloquus. Ammon. † Comp. est apud Xen. Pæd. 1. 4. 3.† [Plat. de Leg. τὴν πόλιν ἅπαντες ἡμῶν Ἕλληνες ὑπολαμβάνουσιν ὡς φιλόλογός τέ ἐστι καὶ πολύλογος· Λακεδαίμονα δὲ καὶ Κρήτην, τὴν μὲν, βραχύλογον, τὴν δὲ, πολύνοιαν μᾶλλον ἢ πολυλογίαν ἀσκοῦσαν.] ¶ Πολύλογος verò, ὁ πολλῶν λόγων ἔμπειρος, apud Æsop.

Πολυλόγως, multis verbis.

Πολυλογία, verbositas, expositio quæ multis verbis fit, sermo aut oratio de multis. Plut. περὶ πολυπρ. † Xen. Pæd. 1. 4. 3.†

Πολυλογέω, plura dico, copiosè loquor. Athen.

Πονηρολογία, maledictum, sermo de rebus improbis.

Πρωτολογία, primæ partes dicendi. schol. Demosth.

Πρωτολογέω, primus dico, vel primas dicendi partes sortitus sum.

Σεμνολόγος, qui graviter de re aliqua disserit: plerumque in malam partem, jactator, ostentator. Dem. pro cor.

Σεμνολογία, dictio gravis, venustus sermo, gravis et lepidus. Dionys. Hal.

Σεμνολογέω, glorior, jactito. Herodian. lib. 5. ἀστεῖόν τε αὐτὸν εἶναι σεμνολογοῦσι.

Σεμνολογέομαι, graviter et speciosè loquor. Dem. Item glorior, jactito. Basil. Andronico.

Σεμνολόγημα, dictum grave, vel dictum magnificum et honorificum, quo aliquis se jactat.

Σπερμολόγος, qui libens verba fundit, blatero, loquutuleius. Dem. pro cor. Act. c. 17. Et adjectivè, loquax, garrulus, nugatorius. Plut. περὶ ἀοργησίας, σαπρὰ καὶ σπερμολόγα ῥήματα.

Σπερμολογέω, nugor, blatero, seu deblatero, verba loquaci ore fundito. Greg. de filio, orat. 1. πολλὰ δ' ἂν ἔτι σπερμολογήσας, ἡ βούλοιο συντιθέναι τὸν ὑμέτερόν σοι θεὸν καὶ παρέγγραπτον, &c.

Σπερμολογικὸς, nugatorius. Plut. symp. 4.

Σπουδαιολογέω, ῶ, de rebus gravibus et seriis loquor, vel gravi et serio sermone utor. Xen. in symp. εἰ δ' ὑμῖν δοκεῖ σπουδαιολογῶμαι, μᾶλλον ἢ παρὰ πότον πρέπει.

Στενολογέω, de rebus frivolis et nugamentis verba facio: vel anxiè me torqueo in aliqua re, arctè aliquid quasi computo.

Στροφολογία, conversio dictionum.

Συκολόγος, qui de ficis loquitur, et qui indicat ficuum exportatores. Item calumniator.

Συκολογέω, ῶ, de ficubus loquor. Athen. l. 3.

Συμπνιγολόγος, q. d. cui sermo in ore comprimitur, tacens. Hesych.

Ταπεινολογία, oratio humilis et abjecta: seu qua orator sese dejicit veluti ad pedes judicum, ut misericordiam sibi conciliet. Poll. l. 2.

Ταυτολόγος, qui idem dicit: unde, ταυτολόγος κόκκυξ, in Epigr.

Ταυτολογία, schema rhet. quando res eadem pluribus, et fere iisdem verbis, deformatur. Quintil. l. 8. c. 3.

Ταυτολογέω, idem iisdem verbis aut idem significantibus itero. Polyb. περὶ τῶν καλῶς καὶ πολλοῦ εἰρημένων ταυτολογεῖν.

Τερατολόγος, qui de monstris loquitur, et prodigiosa narrat: vel qui monstrosis verbis utitur. Poll. ex Plat.

Τερατολογία, ἡ, narratio aut oratio de monstris instituta: vel narratio monstrosa et prodigiosa. Athen. l. 5.

Τερατολογίας, ου, ὁ, idem quod τερατολόγος. Suid.

Τερατολογέω, ῶ, de monstris loquor, prodigiosa narro. Suid.

Τερατολογοῦμαι, monstrosè narror, vel pro monstro narror.

Τετραλογία, ἡ, dicuntur τέσσαρες λόγοι, seu quatuor dramata tragicorum poëtarum. Laërt. in vita Plat.

Τεχνολόγος, qui de arte loquitur, vel qui artificiosè loquitur. Item qui technas suo sermoni adhibet, argutator, sophista. Greg. Exponitur et, artificii vel artis studiosus. Propriè, technologiæ peritus.

Τεχνολογία, verba, oratio, seu tractatus, in quo verba fiunt de artibus. Dionys. Longin. Item artificium verborum, seu verba artificiosa, apud eundem. Literatis est disciplina, artium externarum generalia præcognita tradens.

Τεχνολογέω, ῶ, de arte dissero, vel artis rationem trado, aut præcepta. Aristot. rhet. lib. 1. Exponitur etiam, arte loquor seu persequor, artificiosè disputo, argutor. Greg. Propriè, τεχνολόγον ago.

Decomp. Ἐπιτεχνολογέω, ῶ, arte et methodo traditis aliquid adjungo artificiosè disserendo. Alex. Aphr.

Κατατεχνολογέω, ῶ, artificiosè distinguo et dissero, seu in artem redigo. Greg. de Spiritu Sancto.

Προτεχνολογέω, priùs de arte dissero: vel priùs artificiosè dissero, tradóve. Alex. Aphr.

Τριχολογέω, ῶ, de rebus levibus et inanibus discepto, aut rebus levibus studium impendo, capillos numero, tricor.

Τροπολογέω, ῶ, tropis in sermone utor, tropicè loquor. Areth. in Apoc. c. 6.

Τροπολογία, tropicus et figuratus sermo. Suid. Item quum sermo ad emendationem morum dirigitur.

Ὑμνολογέω, ῶ, sive ὑμνολογίζω, hymnum dico.

Ὑστερολογία, dictio præpostera: quum, quod priùs dicendum erat, posteriori loco, et quod posterius, priori efferimus.

Ὑψηλολογέω, ῶ, sive ὑψηλολογέομαι, οῦμαι, alta loquor, utor verbis sublimibus, orationis sublimitatem consector. Synes. in Soph.

Φιλολόγος, qui loqui seu disserere de aliqua re amat. Plut. Symp. 1. Item loquax. Athen. lib. 2. οἶνος φιλολόγους πάντας ποιεῖ τοὺς πλεῖον πίνοντας αὐτόν. Item qui libenter audit alios loquentes seu disserentes. Item studiosus literarum, vel literatus, doctus. Plut. de orac. Pyth. et de defectu orac.

Φιλολογία, studium seu amor loquendi aut disserendi de re aliqua. Item studium seu amor literarum.

Φιλολογέω, libenter dissero. Plutarch. de philos. Item philosophor et dissero cum philosophis. apud eundem in Catone minore.

Decomp. Ἀφιλόλογος, alienus à literis, à philologia; indoctus. Plutarch.

Μισοφιλόλογος, osor hominum qui literarum sunt studiosi seu sermocinationum. apud Athen. l. 13.

Συμφιλολογέω, unà dissero, et philosophor. Cic. F. ad Tir.

Φλυαρολόγος, qui nugas loquitur, nugator.

Φλυαρολογία, sermo nugatorius vel ineptus.

Φλυαρολογέω, ῶ, nugas loquor, nugor.

Φρασεολογία, liber omnimodas loquendi formulas (quæ φράσεις vocantur) ordinatim referens.

Φυσιολόγος, qui de natura seu rebus ad naturam pertinentibus disserit, seu qui naturam rerum disserendo exquirit seu indagat. Ponitur etiam adjectivè, apud Plut. de def. orac.

Φυσιολογία, studium naturæ indagandæ: exponitur et physica disciplina, naturæ indagandæ vel speculandæ seu venandæ ratio.

Φυσιολογικὸς, ad physiologiam pertinens. Apud medicos Φυσιολογικὴ, (sub. ἰατρικὴ,) pars est medicinæ, quæ naturam hominis universam à conceptu ad extremum usque senium disquirit.

Φυσιολογέω, ῶ, de natura seu de rebus naturæ dissero vel disputo, vel naturam rerum disserendo indago seu exquiro. Aristot. metaph. l. 1. Item physica ratione probo seu ostendo. Greg. κἀγὼ τὴν γέννησιν τοῦ υἱοῦ φυσιολογήσω.

Χορδολογέω, ῶ, chordis loquor, seu chordarum pulsu loquor, i. fidibus cano. Plutarch.

Χρησμολόγος, qui oraculum vel oracula edit seu pronuntiat, oraculorum interpres. Item vates, fatidicus. Thuc. l. 2. Xen. Hell. 3.

Χρησμολογία, et χρησμολόγημα, vaticinium, oraculum. Poll.

Χρησμολογικὴ, (sub. τέχνη,) vaticinatoria ars, vaticinandi ars, seu edendi oracula. Idem.

Χρησμολογέω, ῶ, oraculum edo, vel oracula vaticinor. [Aristoph. Av. 964. Κἄπειτα πῶς Ταῦτ' οὐκ ἐχρησμολόγεις σὺ, πρὶν ἐμὲ τὴν πόλιν Τήνδ' οἰκίσαι. 992. χρησμολογήσεις.]

Χρηστολόγος, qui benè loquitur, et ex verbis suis bonus vir esse judicatur. Seu, qui bonis et blandis verbis decipit homines.

Χρηστολογία, sermo speciosus, et virum bonum simulans. Rom. c. ult.

Χρυσολογέω, ῶ, de auro loquor. Lucian. in somn.

Ψευδολόγος, qui falsum dicit, falsiloquens, mendax. Aristoph. Dem.

Ψευδολογία, mendacium. Isocr. in Panath.

Ψευδολογέω, falsum dico, mentior. [Polyb. lib. 3.]

Ψηφολόγος, circulator, qui, celeritate movendi seu versandi calculos, oculos spectantium fallit. Expon. et calcularius, circulator. Suid.

Ψηφολογικὸς, pertinens ad ψηφολόγους. Greg.

Ψηφολογεῖν, artem illam circulatoriam exercere. Putatur et significare, sternere musaico vel musivo opere et vermiculato. Tob. c. ult.

Ψυχρολόγος, qui frigidè dicit, qui frigida oratione utitur.

Ψυχρολογία, dictio frigida, sermo frigidus. Luc.

Ψυχρολογέω, frigidè dico, frigida oratione aut sermone utor.

Ὡρολογέω, ῶ, horas indico.

Ὡρολογητὴς, οῦ, ὁ, horarum index. Athen. l. 9.

Ὡρολόγιον, ου, τὸ, instrumentum quoddam, seu machina, horas indicans. Idem l. 4.

Derivata à λόγος, i. ratio.

Λογικὸς, rationalis, ratione præditus, ratione utens. Sæpè apud Plat. Aristot. Plut. &c. Item, dialecticus, pertinens ad disserendi methodum. Et, λογικὴ, (sub. τέχνη,) ars bene disserendi; quæ eadem et ἡ διαλεκτική. Luc. in dialogo, cui tit. Βίων πρᾶσις.

Λογικῶς, cum ratione, more eorum qui ratione utuntur. Plutarch. de orac. Pyth.

Λόγιον, rationale, apud Phil. de vita M. l. 3.

Λογαριάζω, idem quod λογίζομαι, rationem ineo, computo.

Λογαριασμὸς, et λογαριαστὴς, idem quod λογισμὸς et λογιστὴς, computatio et computator, apud Moschop.

Λογίζομαι, f. ίσομαι, rationem ineo seu subduco, computo, supputo, expensum fero. Aristoph. in Vesp. Καὶ πρῶτον μὲν λόγισαι φαύλως, μὴ ψήφοις, ἀλλ' ἀπὸ χειρὸς, rationem confice, non calculis. [R. 1294. Soph. Œdip. Tyr. 469.] Et cum accus. apud Aristot. œcon. 2. αἰσθόμενος, ὅτι τούτων ἐνετετυχήκει, αὐτῷ δὲ μᾶλλον ἐντετιμημένα λογίζεσθαι, intelligens, illum ea, quæ vili emerat, pro magno imputaturum. Metaphoricè idem significat quod συλλογίζομαι, i. collatis utrinque rationibus et subducto veluti calculo concludo aliquid certi. † Sic Xen. Pæd. 1. 6. 7. sequitur ὡς.† Rom. 3. λογιζόμεθα οὖν, πίστει δικαιοῦσθαι ἄνθρωπον, &c. Sic et Rom. 6. Item mecum reputo, censeo. † μόνος ἀμφὶ ταύτας τὰς ἡμέρας λογίζονται. Xen. Pæd. 1. 2. 11.† Rom. 8. λογίζομαι γὰρ, ὅτι οὐκ ἄξια τὰ παθήματα, &c. Et, perpendo mecum, considero. Xenoph. Pæd. 2. σκόπει δὲ καὶ σὺ, εἰ ὀρθῶς λογίζῃ, ἀκούσας λέγοντα. Sic et apud Dem. et Thucyd. Item cogito. 1 Cor. 13. ἡ ἀγάπη οὐ λογίζεται τὸ κακόν. Item æstimo, reputo, (sicut dicimur magni æstimare rem aliquam, aut nihili facere.) Rom. 8. ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς. Item imputo, et aliquibus veluti rationibus infero, tribuo. 2 Cor. 5. μὴ λογιζόμενος αὐτοῖς τὰ παραπτώματα αὐτῶν. Et passivè, Rom. 4. ἐλογίσθη τῷ Ἀβραὰμ ἡ πίστις εἰς δικαιοσύνην. Greg. in Macchab. τὰ τῶν παίδων τῷ πατρὶ λογίζεσθαι, τῶν ἐπιφανεστάτων καὶ δικαιοτάτων, patri tribuere. Sic et apud Synes. ep. 4. † χρήματα εἰς ἀργύριον λογισθέντα. Xen. Pæd. l. 3. p. 68. e.†

Λελογισμένως, prudenter, re benè perpensa, et benè subducto calculo. Eurip. et Herodot.

Λόγισμα, τὸ, id ipsum quod in rationibus supputandis alicui imputatur. Athen. l. 1.

Λογισμὸς, οῦ, ὁ, supputatio, computatio, ratiocinium. Æschin. contra Ctesiph. Thuc. lib. 4. et 3. Item ratiocinatio, reputatio, cogitatio. Isocr. περὶ εἰρήνης περὶ ὧν μηδεὶς πώποτε λογισμὸς αὐτοῖς εἰσῆλθε. Sic et apud Plutarch. Phil. de vita M. lib. 2. Exponitur etiam, consilium, item deliberatio, quia βουλεύεσθαι et λογίζεσθαι idem esse tradit Aristot. eth. 6. c. 1. Accipitur etiam pro ipsa ratione aut mente. Thuc. l. 2. οἱ λογισμῷ ἐλάχιστα χρώμενοι, θυμῷ πλεῖστα εἰς ἔργα καθίστανται. Sic, ἐντὸς λογισμοῦ εἶναι, mentis compotem esse, apud Plut. in Alex. Sumitur et pro συλλογισμὸς, apud Aristot. de demonstr. l. 2. c. 19.

Λογιστήριον, ου, τὸ, locus ubi sedebant ii qui λογισταὶ dicebantur. Poll.

Λογιστήρια, dicuntur etiam scholæ calculatoriæ, scholæ ratiocinatorum.

Λογιστὴς, οῦ, ὁ, ratiocinator, supputator, calculator. Plut. περὶ ἀοργ. Peculiariter sic Athenis dicebantur ratiociniorum præfecti, quibus rationes reddebantur publicæ administrationis. Aristot. pol. 6. Dem. pro cor. Item æstimator. Dem. Olyn. 2. et pro cor.

Λογιστικὸς, οῦ, ὁ, calculatorius, seu ratiocinatorius. Item qui artis calculatoriæ peritus est, qui computandi et numerandi arte pollet. Plato. l. 7. de rep. Item rationalis, rationis et mentis compos, seu qui ratione uti potest. Xen. Hell. 5. Et, τὸ λογιστικὸν (sub. τῆς ψυχῆς μέρος,) quod et τὸ διαλογιστικὸν, pars animi, in qua inest ratio atque consilium. Plut. symp. 3.

Λογιστεύω, computo, æstimo: apud Suid.

Composita.

Ἄλογος, ου, ὁ καὶ ἡ, rationis expers, aversus à recta ratione. Unde ἄλογα ζῶα, sæpe apud Aristot. et alios philosophos. Et ἄλογος ὄχλος, apud Plat. in Timæo. Item ἄλογον, rationi non consentaneum, inconsultò et temerè dictum seu factum, absurdum. Plato in Apol. Isocr. de pace. Item proportionem non habens: apud Philop.

Ἀλόγως, sine ratione, absque rationis usu. Item absurdè, nullam ob causam, nulla recta cum ratione. Isocr. in Panath.

Ἀλογία, q. d. irrationabilitas, rationis carentia. Item inconsiderantia, incogitantia, temeritas, rationis et judicii inopia. Plato de leg. lib. 10. et ep. 7. Exponitur etiam, confusio, perturbatio, à Suid. Item contemptus, aspernatio: unde, ἐν ἀλογίῃ ποιεύμενος, contemptui habens. Herodot.

Ἀλόγιον, ου, τὸ, ut ἀλογίου δίκη, actio in eum qui gestorum in magistratu rationem non reddit: apud Poll. et Suid.

Ἀλογέω, ῶ, rationem alicujus non habeo, aspernor, contemno. Herodot. [lib. 3. §. 125.] ἀλογήσας συμβουλίης, consilium aspernatus. [lib. 8. §. 46. Naxii, ἀλογήσαντες δὲ τῶν ἐντολέων, ἀπίκατο ἐς τοὺς Ἕλληνας.] Philo de mundo, ὅσα σοφίας ἠλόγησαν.

Ἀλογοῦμαι, contemnor, spernor. Laërt. Item decipior. Maccab. l. 2. cap. 12.

Ἀλογιστέομαι, à ratione aberro, non sum compos rationis.

Ἀλογίζω, brutorum animalium sensu præditus sum. Hesych.

Ἀλογίζομαι, obbrutesco. Eustath.

Ἀνάλογος, ad proportionem similis, proportione respondens. Aristot. de mundo, et alibi. Item respondens ex æquo, æque pollens, apud eundem eth. 5. Item consentaneus, et congruens. Idem Rhet. 3.

Ἀνάλογον esse alicui dicitur res aliqua, quæ ad aliam proportione quadam et natura constituta et comparata est. Ut apud Aristot. 2. de anim. αἱ δὲ ῥίζαι τῷ στόματι ἀνάλογον· ἄμφω γὰρ ἕλκει τὴν τροφήν. Interdum adverbialiter ponitur, et significat, proportione. Item instar et similitudine rationis. ut apud Plat. in Timæo. et Gal. ad Glauc. l. 2.

Ἀναλόγως, idem quod ἀνάλογον, adverbialiter positum.

Ἀναλογία, proportio, comparatio, ἰσότης τοῦ λόγου, ut definit Aristot. eth. 5.

Ἀναλογέω, ῶ, proportione respondeo, proportionem habeo et rationis similitudinem. Alexand. in probl. ἀναλογεῖ τὸ ἐν καρδίᾳ θερμὸν λυχναίᾳ φλογί.

Ἀναλογητικὸς, οῦ, ὁ, q. d. proportionabilis. (philosophorum secta sic dicta. Diog. Laërt. p. 6.)

Ἀπαρτιλογία, summa quadrans et rotunda. Exponitur etiam ratio quadrans, quum nihil nec excurrit, nec deest: apud Herodot.

Ἁρμολογέω, ῶ, congruenter coagmento, aptè concinno, et compingo: ut, ἡρμολόγηται τάφος, in Epigr.

Συναρμολογῶ, (*decomp.*) idem. Expon. etiam, congruente proportionum ratione construo. Eph. c. 2. et 4.

Ἔλλογος, rationis capax, rationalis, seu ratione præditus. Aristot. in eth. πάντα γὰρ ἐφίεται ἡδονῆς, καὶ ἔλλογα, καὶ ἄλογα.

Εὔλογος, rationabilis, rationi consentaneus. cui opponitur παράλογος. Herodian. l. 3. et 7. [Æsch. Pers. 832.]

Εὐλόγως, cum ratione, ita ut rationi consentaneum est. Idem lib. 1. Aristot. rhet. 1. [Æsch. Suppl. 260.]

Ἰσολογία, par et æqualis ratio: apud Suid.

Μικρολόγος, vel σμικρολόγος, qui rei parvæ rationem habet, vel qui rem parvam in precio habet, aut magni æstimat. Exponitur etiam, qui in minima quæque inquirit. Isocr. in Panath. Item sordidus, parcus, avarus. Herodian.

Μικρολογέω, vel σμικρολογέω, res parvas magni æstimando, sic ut minutas etiam res consectemur. Vel, sordidè, avarè, more eorum qui σμικρολόγοι vocantur.

Μικρολογία, seu σμικρολογία, magni facere seu æstimare rem parvam: unde exp. et sordes, avaritia: Lucian. Peniter et pro cera, quæ impenditur rebus nihili, vel rebus minutis.

Μικρολογέομαι, οῦμαι, seu σμικρολογοῦμαι, vel parvo rationem habeo. Luc. γελοῖα γὰρ, εἰ καὶ περὶ ἐσχάτων κινδυνεύοντες, περὶ τῆς ἐν τοῖς νόμοις ἐξουσίας σμικρολογησόμεθα. Item anxiè et scrupulosè circa vilia et spernenda occupor. Greg. in pentecost. αἰσχρὸν γὰρ, καὶ λίαν ἄλογον, κατὰ ψυχὴν ἐῤῥωμένους μικρολογεῖσθαι περὶ τὴν ἔξω. Item sordidè et præparcè rationem ineo vel tribuo. Plut. in probl. ἀπέσταλκά σοι τάλαντα λιβανωτοῦ καὶ κασίας, ἵνα μηκέτι μικρολογῇ πρὸς τοὺς θεούς.

Decomp. Διαμικρολογοῦμαι, admodum μικρολογοῦμαι.

Παράλογος, qui præter rationem accidit, rationi non consentaneus, absurdus. Plutarch. symp. 1. Herodian. lib. 1. Frequentius accipitur pro, inopinatus, inexpectatus, qui præter opinionem et expectationem evenit. Thuc. l. 1. et 4. Plut. in Fab. Et, τὸ παράλογον, inopinatus eventus, et quod præter opinionem evenit. Thuc. l. 2. Plut. de aud. poëm. Item id quod præter proportionem est.

Παραλόγως, secus quàm rationi consentaneum est. Item præter opinionem et expectationem, inopinatò. Thuc. lib. 1.

Παραλογία, opponitur τῇ ἀναλογίᾳ.

Ὑπόλογος, ὁ, ἡ. Ut, ὑπόλογον ποιεῖσθαι τινὸς, alicujus rationem habere nonnullam. Dinarch. contrà Demosth. Et, ἐν μηδενὶ ὑπολόγῳ τίθεσθαι, flocci facere. ¶ Apud mathematicos numerus est, ad alterum ita relatus, ut minoris vicem obtineat, apud Philopon.

Composita ex λογίζομαι.

Ἀλόγιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, absque ratione et consilio aliquid faciens aut dicens, inconsideratus, non circumspectus. Plato in apol. Exponitur etiam, qui nihil pensi habet, apud Polyb. [Hist. lib. 3. §. 19. Xen. K. Ἀναβ. lib. 2. cap. 5. §. 5. οὐχ οὕτως ἡμεῖς, ὦ Κλέαρχε, οὔτε ἠλίθιοι, οὔτε ἀλόγιστοί ἐσμεν.] Dicitur etiam de re, quæ ratione caret vel consilio. [Thucyd. Hist. lib. 3. τόλμα μὲν γὰρ ἀλόγιστος, ἀνδρία φιλέταιρος ἐνομίσθη.] Ἀλόγιστον, inconsideratus seu inconsultus affectus: idem quod ἀλογιστία.

Ἀλογίστως, inconsideratè, incogitanter, temerè. Isocr. [Demosth. c. Dionysiod. εἰ ὑπολαμβάνομεν αὐτὸν οὕτω παντελῶς ἀλογίστως ἔχειν, ὥστε, &c. Adv. Leptin. οὕτω τοίνυν τινὲς —— σφόδρα ἔχουσιν ἀλογίστως. Thucyd. Hist. lib. 3. §. 45. καὶ μετὰ πάντων ἕκαστος ἀλογίστως ἐπὶ πλεῖόν τι αὐτὸν ἐδόξασεν.]

Ἀλογιστὶ, idem.

Ἀλογιστία, ἡ, inconsiderantia, incogitantia, temeritas, inconsideratus affectus. Polyb. [lib. 2. §. 30. lib. 17. §. 13.]

Ἀναλογίζω, recenseo. Philo de mund. Ὅμηρον δὲ τοὺς ἑκάστου χρόνους ἀναλογίσαντες.

Ἀναλογίζομαι, reputo, æstimo, expendo, animo verso. Plutarch. in Anton. ἐδόκει δὲ τοῖς ἀναλογιζομένοις τὸ σημεῖον ἀπολείπειν ὁ θεὸς τὸν Ἀντώνιον. ¶ Ἀναλογίζεσθαι, significat etiam errorem reputare, retractare, resipiscere, sese recipere. Aristot. κατέχουσι τὸ ὅρμημα, ὥσπερ ἀναλογισάμενοι, quasi incepti pœniteat.

Ἀναλογισμὸς, consideratio. Thucyd. [Hist. lib. 3. §. 36. καὶ τῇ ὑστεραίᾳ μετάνοιά τις εὐθὺς ἦν αὐτοῖς, καὶ ἀναλογισμὸς, ὠμὸν τὸ βούλευμα καὶ μέγα ἐγνῶσθαι. &c. lib. 8. §. 84. ὅπως δ' αὐτοῖς ἐν τοιούτῳ ἀναλογισμῷ, &c. Xenoph. Hist. Græc. lib. 5. cap. 1. §. 16. εἰ δέ τις ὑπολαμβάνει, ὡς ἀφρόνως ἔπλει δώδεκα τριήρεις ἔχων, ἐπὶ πολλὰς ναῦς κεκτημένους, ἐνθυμηθήτω τὸν ἀναλογισμὸν αὐτοῦ.] At, κατὰ τὸν ἀναλογισμὸν, idem est quod, κατὰ τὴν ἀναλογίαν.

[Ἀναλόγισμα. Plat. Theæt. τά τε περὶ τούτων ἀναλογίσματα πρός τε οὐσίαν καὶ ὠφέλειαν, &c.]

Ἀντιλογίζομαι, vicissim vel rursus cogito, ex adverso reputo. Antiphon.

Ἀπολογίζομαι, rationes reddo seu refero. Xenoph. Hell. 6. καὶ τἄλλα δικαίως ἀπελογίζετο κατ' ἐνιαυτὸν, quotannis rationes referebat. Æsch. ὃ καθ' ἑκάστην πρυτανείαν ἀπελογίζετο τὰς προσόδους τῷ δήμῳ. Exponitur etiam, imputo, et expensum fero. apud Plut. in apophth. et Demosth. contra Timocr. ¶ Item rationem ineo, vel ratione inita colligo et conjicio. Demosth. ἀπελογίζετο ἐκ τῶν αὐτῷ πεπραγμένων Θήβας πολιορκουμένας ἀπαιτεῖσθαι ἡμᾶς, ratiocinabatur seu conjiciebat, &c.

Ἀπολογισμὸς, οῦ, ὁ, rationis redditio et relatio, rationis sumptuum redditio, expensi relatio. Plutarch. in Pericle et in Sol. Interdum sic dicuntur ipsæ rationes, seu rationum codex. Luc. in encom. Demosth. Exponitur etiam, mentis alienatio. Hesych.

Ἀπολογαριάζω, idem quod ἀπολογίζομαι, rationem ineo seu computo. Suid. Hinc ἀπολογαριασμὸς, idem quod ἀπολογισμός.

Διαλογίζομαι, rationem ineo cum aliquo, et subduco accepta et expensa. Demosth. ὁ δὲ διαλογισάμενος πρὸς τὸν πατέρα τὸν ἐμὸν, ἀφεῖσαν αὐτόν. Item rationes mecum subduco, hoc est, ratiocinor, animo verso, cogito. Luc. 2.

Διαλογισμὸς, ratiocinatio, cogitatio hominis secum ratiocinantis. Plat. Legum 11. et 14.

Διαλογιστικὸς, ratiocinativus. Et τὸ διαλογιστικὸν, idem quod τὸ λογιστικὸν, vis ratiocinativa. Damasc.

Δυσλόγιστος, ratiocinatu difficilis, quem difficilè secum reputare et perpendere possis. Item inconsideratus, qui reputatus et perpensus non est. Soph. in Ajace: ubi tamen quidam, parenthesi includentes δυσλόγιστα, et accipiunt pro eo quod intellectu difficile est.

Ἐκλογίζομαι, computatum et numeratum demetior; numeratum do, seu calculo compositis rationibus adnumero. Reg. 4. c. 22. Item subductis rationibus expendo, perpendo, considero, æstimo. Thuc. εἰ σωφρόνως τις τὸν πόλεμον ἐκλογίζοιτο. Sic et apud Dem. contra Mid. Item consilium rei agendæ ineo. Thuc. l. 2.

Ἐκλογισμὸς, exacta computatio, rationum subductio, æstimatio. Plutarch. in Cat. Utic.

Ἐκλογιστία, computatio, numeratio facta posito calculo. Hesych. et Suid.

Decomp. Ἀνεκλόγιστος, à quo rationes non petuntur. Et Pand. Greg. cujus rationes subduci non possunt.

Δυσεκλόγιστος, qui computari ægrè potest, ideoque cognitu perspectuque difficilis. Suid.

Ἐπιλογίζομαι, computo, numerum ineo, sæpè apud Ptolem. Item repetito veluti calculo statuo. Et metaph. argumentis et rationibus repetitis concludo. Item perpendo, reputo, considero, in Axiocho. οὐκ ἐπιλογῇ τὴν φύσιν περιεσκεμμένως, non considerabis naturam circumspectè. Item rationem habeo, æstimo. Xenoph. Hell. 7. οὐδὲν τούτων ἐπελογίσαντο. (Palæph. p. 12.)

Ἐπιλογισμὸς, computatio. Item enumeratio facta repetito calculo. Item cogitatio, reputatio, qua aliquid nobiscum reputamus et perpendimus. Plut. περὶ ἀδολεσχ.

Decomp. Ἀνεπιλογίστως, inconsideratè, in Axiocho.

Προεπιλογίζομαι, priùs computo, antè posito calculo colligo: unde προεπιλογισθεῖσα ἀπόδειξις, jam antè collecta demonstratio. Phil. de mundo.

Εὐλόγιστος, quem facilè ratiocinari, reputare et perpendere licet. Item activè, qui rectè ratiocinatur, prudens, moderatus.

Εὐλογιστία, ratio benè subducta, vel consilium et ratio benè inita. Suid. et Hesych.

Εὐλογιστέω, rectè ratiocinor. Laërt. in Zenone. Apud Plut. εὐλογιστεῖν πρὸς τὰ τυγχάνοντα, exp. æquo animo ferre eventa.

Καταλογίζομαι, computo, imputo. Item numero inter, annumero. Xen. οἶμαι δικαίως σε καταλογίζεσθαι ἐν τοῖς ἀδίκοις τοὺς ἀχαρίστους. Exponitur etiam, ascribo, impensum fero, apud Æsch. et Demosth.

Καταλογισμὸς, computatio, numeratio.

Decomp. Συγκαταλογίζομαι, computo, annumero, apud Isæum.

Παραλογίζομαι, subdola supputatione fallo, vel falsa argumentatione utens decipio. Luc. [illegible] τότε [illegible] παραλογιζόμενον τὰ [illegible]. Isocr. ad Jason. liberos, παραλογίζονται σφᾶς αὐτούς. Sic et Æschin. contra Ctesiph. ὁ ἑαυτὸν παραλογίζῃ. Item passivè, falsis rationibus decipior. Aristot. polit. l. 5. c. 8. παραλογίζεται ἡ διάνοια ὑπ' αὐτῶν.

Παραλογισμὸς, falsa ratiocinatio, fallax ratio: vel impostura et captio, quæ fit fallacibus rationibus. Aristot. de arte poët. et in Soph. elench.

Παραλογιστὴς, οῦ, ὁ, fallax ratiocinator, impostor, deceptor.

Παραλογιστικὸς, peritus decipiendi fallacibus ratiocinationibus, seu aptus ad fallendum subdolis rationibus. Aristot. in Rhet.

Παραλογιστὸς, qui fallacibus rationibus capi potest. Polyb. l. 5.

Decomp. Ἀπαραλόγιστος, qui decipi nequit. Item activè, non decipiens, non conficiens ad decipiendum. Hesych.

Ἀπαραλογίστως, ita ut non decipiaris vel decipi possis.

Προσλογίζομαι, imputo, acceptum fero, adscribo. [Herodot. Hist. lib. 2. τέταρτον γάρ σφεας δεῖ προσλογίζεσθαι Αἰγύπτιοι τὰ λοιπά, &c.]

[Προσλογιστέος. Herodot. Hist. lib. 7.]

Συλλογίζομαι, colligo, seu ratiocinatione colligo, ut et qui calculis subductis summam conficiunt. Dem. pro cor. ἡ ἡμέρα ἐκείνη ἐκάλει συλλελογισμένον ὀρθῶς, τίνος ἕνεκα ταῦτ' ἔπραττεν ὁ Φίλιππος, qui recta conjectura judicasset, et ratione subducta collegisset. Sic et Greg. Apud dialecticos itidem significat colligo, et concludo, i. ex assumptione propositionum, quasi calculis subductis, summam probationis efficio: et passim apud Aristot. et præsertim in analyt. Usurpatur et passivè pro, ratiocinatione colligor vel concludor: ut apud Aristot. pr. anal. l. 1. c. 27. et alibi apud eundem. Item perpendo. Plutarch. de Cæsare: αὐτὸς πρὸς ἑαυτὸν συλλογιζόμενος τὸ μέγεθος τοῦ τολμήματος.

Συλλογισμὸς, collectio quæ ratiocinando fit: propriè apud Arithmeticos computatio, qua subductis calculis summa colligitur: Pisides apud Suid. Dialecticis verò συλλογισμὸς dicitur oratio, in qua positis duabus propositionibus, et certo modo ac figura dispositis, tertium aliquid (nempe conclusio) veluti summa colligitur, propter ea quæ posita sunt. Latini eam argumentationis formam nunc syllogismum, nunc ratiocinationem appellant. vide 1 cap. pr. analyt. Aristot. Numeratur et συλλογισμὸς inter species legalis status, ac vocatur status ratiocinativus vel collectivus. Quintil. l. 7. c. 9.

Συλλογιστικὸς, ratiocinativus, syllogisticus: ut, συλλογιστικὴ πρότασις, συλλογιστικὸς λόγος, apud Aristotel. Item status ratiocinativus. Quintil. l. 5. c. 10.

Συλλογιστικῶς, more syllogismorum, seu ut convenit syllogismis. Aristot. Laërt.

Decomp. Ἀσυλλόγιστος, non rectè ratiocinans, non probè colligens et concludens: ut, ἀσυλλόγιστος ἰητρὸς, apud Hippocr. ep. ad Demag. Item non probè collectus et ratiocinando conclusus: ut, ἀσυλλόγιστος συλλογισμὸς, apud Synes. ep. 154. et ἀσυλλόγιστα λόγια, apud Laërt. in Zen.

Ἀσυλλογίστως, sine ratiocinatione, vel non utendo syllogismo. Item sine ratiocinatione, i. inconsideratè. Plut. de def. orac.

Ἀντισυλλογίζομαι, contrario syllogismo refuto, syllogismum syllogismo oppono. Aristot. rhet. 2. et 3.

Εὐσυλλόγιστος, qui colligi facile potest. Aristot. rhet. l. 1.

Προσυλλογισμὸς, dicitur syllogismus, ex quo præmissæ principalis syllogismi concluduntur. Aristot. pr. anal. l. 1. c. 18.

Ὑπολογίζομαι, reputo, rationem habeo. Dem. pro cor. μηδὲν, ὧν ἠδίκησθε, ἐν οἷς ἐπολεμεῖτε, ὑπολογισάμενοι, injuriarum præteritarum rationem nullam habentes.

Ὑπολογισμὸς, reputatio, ratiocinatio. Plut.

Derivata ex λέγω, i. cubare facio.

Λέγομαι, cubo, jaceo, aut etiam dormio. Od. δ'.—ἔνθα δὲ λέκτο καὶ αὐτός. Sic et Hesiod. in Asp. † 46.† ἔλεκτο σὺν αἰδοίῃ παρακοίτι.

Λέκτρον, ου, τὸ, lectus, cubile. Od. τ'. Κεῖμαι ἐπὶ λέκτρῳ. Sic et Od. ψ'. et alibi apud Hom. et cæteros poëtas. (Eurip. Med. 438. Pl. pro Conjugio. ib. 286. 445. Soph. Œdip. Tyr. 996.)

Λεκτρόνδε, ad lectum. Od. θ'. λεκτρόνδε τραπείομεν εὐνηθέντε.

Λέχος, εος, τὸ, lectus. Il. α'. ἐμὸν λέχος ἀντιόωσαν. Od. η'. στόρεσαν λέχος ἐγκονέουσαι. Sic et Od. γ'. ψ'. et apud Hesiod. in Theog. † 57.† et alibi. Item concubitus, coitus. Soph. in Trachin. (Eurip. Med. 490. 492. 556. λέχους σφε κἠξίωσας οὕνεκα κτανεῖν; 1369. λέχους [illegible]. Quid? Soph. Tr. 164.)

Λεχαία, sub. πόα, dicitur herba quædam lectis seu toris extruendis apta. Theophr.

Λέχοσδε, (adverbium,) lectum versus, ad lectum. Il. γ'.

Λεχαίνω, lectum, hoc est, concubitum appetere.

Λεχὼ, ἡ, jacens seu decumbens in lecto: et peculiariter puerpera. Oppian. l. 3. de venat. et in Epig.

Λεχώϊος, ad puerperium pertinens. Apoll. Arg. l. 2. Suid. ex Epigr.

Λεχωὶς, idem: unde λεχωὶς γυνὴ, i. λεχώ. Et, λεχωΐδες ὧραι, apud Nonn. tempora partus.

Λαχαίνω, mutatione literæ pro λεχαίνω dictum putatur.

Λέχαι γυναῖκες, ab Archilocho dictæ feruntur mulieres libidinosæ et lecti semper appetentes.

Composita: ac primùm ex λέγομαι.

Δυσηλεγὴς, ut, δυσηλεγὴς θάνατος, i. δυσκοίμητος, seu κακοκοίμητος, q. d. mors tristem habens dormitionem, cujus acerbus est sopor seu somnus. Od. χ'. et alibi. Exponitur et simpliciter, acerbus, tristis, molestus: unde δυσηλεγὴς δεσμὸς, durum vinculum seu acerbum. Hesiod. in Theogon. † 652.†

Καταλέγομαι, dormio, cubo, Od. ξ'.——ἔνθ' Ὀδυσσεὺς κατέλεκτο, pro κατελέξατο. Hinc et particip. καταλέγμενος, pro καταλεγόμενος, dormiens, cubans. Od. χ'. Εὗδ' ἐπὶ μαλακοῦ καταλέγμενος. Et Od. α'. [illegible] κατελέξατο [illegible]. Hesiod. in Erg. νυχίη καταλέξεται ἔνδοθεν οἴκου.

Decomp. Συγκαταλέγομαι, cubo in. Apoll.

Παρακαταλέγομαι, cubo, apud Hesych.

Παραλέγομαι, cubo ad latus alicujus, cubo juxta quempiam. † τινὶ, cum aliquâ concumbere. Hesiod. Th. 278.† Od. δ'. Πὰρ δ' Ἑλένη τανύπεπλος ἐλέξατο, δῖα γυναικῶν. pro, παρελέξατο. Il. ξ'. ἐπεὶ κεν ἐγὼ παραλέξομαι ἐν φιλότητι. Item incumbo.

Τανηλεγὴς θάνατος, mors longum somnum afferens, ὁ ἐπὶ μακρὸν παρατείνων τὸ λέξασθαι, inquit Eust. Od. β'.

Composita ex λέκτρον.

Αἰνόλεκτρος, ου, ὁ καὶ ἡ, torum genialem infelicem habens. Lycophr. in Alex. [820.] (Æsch. Ag. 721.)

Ἄλεκτρος, lecto carens: et ex consequenti, somni expers, insomnis. Item tori seu lecti genialis expers. † Soph. El. 968. ἄλεκτρα adverbial.†

Ἀλέκτωρ, ορος, ὁ, conjux: (litera α significante ὁμοῦ.) Item (α privandi vim habente) de puella dictum, significat, innupta, ἡ μὴ παραδοῦσα λέκτρον: unde ἀλέκτωρ dicitur Minerva apud Athen. ¶ Item gallus gallinaceus, sic dictus quòd nos excitet à cubili. (Æsch. Ag. 1680.) Aristoph. in Nub. Ἀλεκτρύαιναν, τὸν δ' ἕτερον ἀλέκτορα. † 666. et 849.† Athen. l. 5. ἡμερόφων' ἀλέκτωρ. ¶ Sic dicitur etiam gemma quædam quæ in ventriculo castrati galli, quarto anno, à quo in eunuchum desciverit, reperitur: alio nomine ἀλεκτορία. vide Plin. l. 37. c. 10.

Ἀλεκτόρειος, et ἀλεκτορῖνος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad gallum pertinens, seu qui est galli.

Ἀλεκτορία, in Ἀλέκτωρ.

Ἀλεκτόρειον, quod est galli seu gallinæ: unde, ἀλεκτόρεια ᾠὰ, apud Synes.

Ἀλεκτορὶς, ίδος, ἡ, gallina. Aristot. de animal. l. 5. Plut. de præc. san. Athen. ex Epicharmo.

Ἀλεκτρυὼν, όνος, ὁ vel ἡ, gallus, gallina. Plat. in symp. ᾠδὴ ἀλεκτρυόνων ᾀδόντων. Aristoph. in Dædalo. Ὠὸν μέγιστον τέτοκεν ὡς ἀλεκτρυών. Ibid. πολλαὶ τῶν ἀλεκτρυόνων τίκτουσιν. † et Nub. 663. et 846.†

Ἀλεκτρύαινα, gallina. Aristoph. in Nub. † 666. et 849.†
(Ἱππαλεκτρυών. (decomp.) Aristoph. R. 963.)

Εὔλεκτρος, pulchrum, et benè instructum lectum habens. Strabo. (Veneris Epith. Soph. Tr. 524.) {Ant. 806. νικᾷ δ' ἐναργὴς βλεφάρων ἵμερος εὐλέκτρου νύμφας, &c.}

Ἠλέκτωρ, Homero nomen est Solis, quod inde putatur accepisse, quia homines ἀλέκτρους facit, i. è lectis discedere cogit, vel quia ipse est ἄλεκτρος, videlicet ἀκαμάντως ἐλαύνων. Il. ζ'. et τ'.

Ἤλεκτρος, ου, ὁ, item ἤλεκτρον, ου, τὸ, electrum sive succinum, i. succus quidam pinguis, oleosus et levis, qui in lapidem mollem concrevit, ignem flammamque facilè concipiens. Sed cujus generis succus ille sit, plurimum variant autorum sententiæ. Vide Aristot. Diosc. et Plin. Utuntur in neutro genere, Hom. Od. δ' et σ'. Hesiod. in Asp. † 142. ibi Schol. reddit per λευκὸς et χρυσολαμπὴς χαλκός.† Dioscorides, et alii nonnulli: in fœminino autem, Dionysius de situ orbis, et Alex. Aphrod. in præf. probl. Aristophanes autem in equitibus ἠλέκτρους vocat ornamenta quibus ornabantur fulciebanturque lectorum pedes.

(Ἠλεκτρώδης. Philostr. l. 1. c. 21. l. 3. c. 17.)

Decomp. Χρυσηλεφαντήλεκτρος, ου, ὁ καὶ ἡ, ornatus auro electroque et ebore, seu intectus opertusque auro, electro, ebore. ut, χρυσηλεφαντήλεκτροι ἀσπίδες.

Χρυσήλεκτρον, ου, τὸ, electri species quædam ab aureo colore appellata, teste Plin. l. 37. c. 4. et l. 37. c. 9. idem tamen l. 37. c. 2. electrum appellatum, quoniam Sol vocitatus sit elector, plurimos poëtas dixisse scribit.

Κοινόλεκτρος, communem lectum habens. *Æschyl.* {Prometh. 561. Ὅτ' ἄγαγες Ἡσιόναν πιθὼν δάμαρτα κοινόλεκτρον. Schol. ὁμόκοιτον. Agam. 1430.}

Ὁμόλεκτρος, consors tori seu thalami, conjux. Eurip. in Oreste.

Πεντάλεκτρος, quinque lectos habens. Item quinque toros conjugales experta, ut appellatur Helena à Lycophr.

Σύλλεκτρος, idem quod ὁμόλεκτρος, apud trag. poëtas.

Composita ex λέχος.

Ἄλοχος, uxor (ex α significante ὁμοῦ, et λέχος, veluti ὁμόλεχός τις οὖσα.) Od. δ. Σῖτον δέ σφ' ἄλοχοι καλλικρήδεμνοι ἔπεμπον. (Æsch. Pers. 63. Eurip. Med. 579. 1396. Aristoph. R. 1062.) Sic Phocyl. Στέργων τὴν ἄλοχον. [Suid. Lex. Ἄλοχος. γαμετή. Phav. Lex. Ἄλοχος, γυνὴ, γαμετή. In hoc sensu passim usurpatur ab Homero. Vide Iliad. B. 136. cum Schol. Γ. 301. cum Schol. Sed apud Platonem in Theæt. denotat Sterilem. Αἰτίαν δέ γε ταύτην φασὶν εἶναι τὴν Ἄρτεμιν, ὅτι ἄλοχος οὖσα τὴν λοχείαν εἴληχε.] Item virgo quæ nondum peperit, quasi ἑτέρου λέχους ἄπειρος, apud Porph. in Hom. quæst. Vide et in compos. ex Λόχος, suo loco.

Ἀπειρολεχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, expers thori, i. cœlebs. [Aristoph. Thesm. 123. Σέβομαι κλῄζουσα—Ἄρτεμιν ἀπειρολεχῆ. Schol. ad 125. Ἄπειρον λέχους, τουτέστι παρθένον οὖσαν ἄπειρον τῆς συνουσίας ἀνδρῶν.]

Γαιολεχὴς, cui humi lectus est, humi cubans. Callim. idem quod χαμαιεῦνες, apud Hom.

Θερειλεχὴς, æstate lectum præbens: epith. platani: apud Nic. in Ther. sub cujus umbra cubari æstate, vel ex foliis lectus sterni potest.

Κοινολεχὴς, communem habens lectum, adulter. [Soph. Elect. 97. μήτηρ δ' ἡ 'μὴ χὠ κοινολεχὴς Αἴγισθος, &c.]

Μονολεχὴς, qui solus cubat.

Ναύλοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui naves insidere possunt; hoc est, navium stationi accommodatus. Odyss. δ. Eustath. à λόχος derivat. Vide in comp. à Λόχος.

ΛΕΊΑ, ας, ἡ, præda, i. corpora ipsa rerum quæ capta sunt. Plut. in Coriol. πολλῇ λείᾳ βοσκημάτων καὶ ἀνδραπόδων περιτυχών. Xen. Hell. 1. λείαν ἅπασαν κατέθεντο εἰς τοὺς Βιθυνούς. Dicitur et, λείαν ἄγειν, prædam agere, apud eundem pæd. 3. Et, λείαν λαβεῖν, prædam capere. Thuc. l. 2. et 6. Sic, λείαν ποιεῖν τινα χώραν, deprædari regionem aliquam, apud eundem lib. 8. † λείαν ἄγειν τινὰ χώραν, deprædari regionem vult Leuncl. ad Xen. Pæd. l. 3. p. 138. a.† Exponitur etiam grex pecudum: vel pecudes prædando abactæ, apud Soph. in Ajace. (26. Tr. 771.) ¶ At λεία, plana seu lævigata, vide in Λεῖος.

Λεΐζομαι, et ληΐζομαι, prædor, in Epigr.

Ληΐη, idem quod λεία, ex eoque factum dialysi Ionica. Herodot. ἀπὸ ληΐης ζῶσι, ex rapto seu præda vivunt.

Ληϊάδης, ου, ὁ, prædando captus seu abductus, captivus. Hesych.

Ληϊὰς, άδος, ἡ, prædando capta vel abacta, ut, ληϊὰς γυνὴ, Il. ό.

Ληΐς, ΐδος, ἡ, idem quod λεία seu ληΐη. Odyss. ξ'. καί σφι Ζεὺς ληΐδα δώῃ. Sic et Il. λ'. Apud Apoll. Arg. 1. Εἴ κεν ἐπιστρέψαντε δόμους καὶ ληΐδα πᾶσαν, &c. Schol. Apoll. καταχρηστικῶς ληΐδα vocari ait τὰ χρήματα, propriè tamen, τὰ ἐκ λαφυραγωγίας. Sunt tamen qui et ibi pecudes intelligi posse putent quæ prædando auferuntur. Nam et Theocr. τᾶς ληΐδος nomine pecora significantur.

Ληΐδιος, ου, ὁ, prædando captus, captivus, apud Oppian. et in Epigr.

Ληΐτις, ἡ, prædatrix: epitheton Minervæ. Il. κ'. Significat etiam captivam mulierem. Eustath. ex Lycophr.

Ληΐζω, f. ίσω, prædor, prædas agendo infesto: vel depopulor. Thuc. l. 4. ἐλῄζοντό τε τὴν Λακωνικὴν, καὶ πλεῖστα ἔβλαπτον.

Ληΐζομαι, idem, apud eundem, l. 1. et 5. † Xen. Pæd. l. 3. p. 70. c.† Metaphoricè quoque accipitur, apud Hesiod. in Erg. Οὐ μὲν γάρ τι γυναικὸς ἀνὴρ ληΐζετ' ἄμεινον Τῆς ἀγαθῆς, i. non nanciscetur meliorem prædam, quàm, &c. (Philostr. l. 3. c. 35. Ληϊζομένους. Eurip. Med. 256.) Pro eodem dicitur λῄζομαι, in Epigr. Vide et in Λεία.

Ληϊστὴς, et ληΐστωρ, ὁ, prædator, prædo. Od. γ'. et ί. In Epigr. ληΐστορι χαλκῷ, exp. prædatitia pecunia. Et, ληΐστορι μύθῳ, furtivo sermone. Nonn.

Ληϊστὴς, οῦ, ὁ, idem: propriè ὁ τὰ τετράποδα ἀπελαύνων, teste Etymolog.

Ληϊστὸς, οῦ, ὁ, prædando captus, seu acquisitus. Item qui prædando capi seu comparari potest. Il. ί.

Λῃστὴς, οῦ, ὁ, idem quod ληϊστὴς, (ex eoque factum per synæresin,) prædator, prædo. Xen. Hell. 6. ἄλλως δὲ λῃσταὶ καὶ κατὰ γῆν, καὶ κατὰ θάλασσαν. † et Pæd. 1. 2. 2.† Sic et apud Soph. in Philoct. (Λῃστὴς Τυραννίδος. Œdip. Tyr. 545.)

Λῃστὸς, οῦ, ὁ, qui prædando capi potest.

Λῃστικὸς, οῦ, ὁ, prædatorius, ex rapto vivens, prædis et latrociniis victitans: ut, λῃστικὸς βίος, prædatoria vita. Aristot. pol. 1. Et λῃστικὰ ἔθνη, gentes ex rapto viventes, apud eundem polit. 8.

Λῃστικὸν, (sub. σύστημα) dicuntur ipsi prædones, vel prædonum agmen. Thuc. l. 1. et 2.

Λῃστικῶς, more prædonum, more prædatorio. Thuc. l. 6.

Λῃστεύω, prædor, i. prædonem ago, ex rapto vivo. Herodian. lib. 1. κώμαις τε καὶ ἀγροῖς ἐπιτρέχων ἐλῄστευεν. Dem. Phil. 2. λῃστείαν ἀνάγειν, &c.

Λῃστεύομαι, pass. latrocinio infestor. Luc. in somn.

Λῃστεία, ἡ, præda, hoc est, ipsa prædandi seu prædas agendi actio. Aristot. pol. 1. c. 5. Thuc. l. 1.

Λῃστήριος, ου, ὁ, idem quod λῃστικὸς, prædatorius.

Λῃστήριον, ου, τὸ, idem quod λῃστικὸν, i. ipsi prædones, prædatorum agmen. Plut. in Pomp. Exponitur etiam latrocinium, apud Luc.

Λῃστρικὸς, οῦ, ὁ, idem cum λῃστικός. Ut, λῃστρικὴ ναῦς, navis prædatoria. Thuc. Et, λῃστρικὸς βίος, apud Aristot. polit. 1. c. 5. Λῃστρικοὶ dicuntur etiam qui latrocinia exercent, et ex rapto vivunt. Plut. in quæst. Rom.

Λῃστρικὸν, idem quod τὸ λῃστικὸν et τὸ λῃστήριον, copiæ. Thuc. l. 1.

Λῃστρικῶς, prædonum more, ut λῃστικῶς.

Λῃστρὶς, ίδος, ἡ, prædatoria, prædatrix.

Composita: ac primùm ex λεία.

Ἀγελεία, ἡ, prædas agens, prædatrix. Palladis epith. apud Hom. et Hesiod. † Asp. 197. V. ibi Grævius.† Vide et in compos. ex Λαός.

Ἀγέλαος, ου, ὁ καὶ ἡ, prædator, prædas agens. Hesych.

Ἀκρόλειον, ου, τὸ, primitiæ manubiarum, vel prædæ, (quasi τὸ ἄκρον τῆς λείας.) apud Suid. Exponitur etiam simpliciter, primitiæ, apud eundem.

(Ἀρχέλαος. ἄρχων λείας. Sed Sch. à λαὸς derivat. Æsch. Pers. 297.)

Πρωτόλειον, seu πρωτόλεια, τὰ, primitiæ prædæ, seu manubiarum. General. pro quibusvis primitiis, apud Eurip. in Oreste. et Greg.

Composita ex ληΐς.

Ἀλήϊος ἀνὴρ, apud Hom. carens possessionibus. Vide et in comp. à Λήϊον.

Ἀλῄστος, tutus à prædonum et furum injuria. Hesych.

Ἀρχηληστὴς, sive ἀρχιλῃστὴς, princeps prædonum. Hesych.

Καταληΐζομαι, prædationibus incurso, vasto, diripio. Hesych.

Πολυλήϊος, multas prædas adeptus. Hom. Il. ί. † Apollon. Arg. 1. 51. ibi Schol.†

Φιλολήϊς, amans prædæ. Hom. hym. in Merc. Vide et in Λήϊον.

ΛΕΊΒΩ, F. ψω, libo: idem quod σπένδω, (sicut dicimus, diis libare merum, i. ex patera fundere in eorum honorem.) Il. ά. ——λεῖβε δὲ οἶνον, Οὐρανὸν εἰσανιδὼν, &c. Od. β'. λεῖβον δ' ἀθανάτοισι θεοῖς. Sic et Hesiod. in Erg. δεῖ λείβειν αἴθοπα οἶνον. Exponitur et simpliciter, fundo: ut Odyss. έ. δάκρυα λείβων, lacrymas fundens. (δάκρυ λείβοντες. Æsch. S. c. Th. 51. Eum. 54.) Item diffundo apud Demetr. Phaler. ex Plat. de sono musico.

Λείβομαι, fundor: ut vinum ex patera à libantibus. Interdum neutraliter, fluo. Xenoph. Pæd. 6. ἐλείβετο δὲ αὐτῇ τὰ δάκρυα κατὰ τῶν παρειῶν. Hesiod. in Asp. †389.† (de apro dentes acuente,) ἀφρὸς δὲ περὶ στόμα μαστιχόωντι λείβεται. Exponitur etiam liquesco, apud Plutarch. sympos. 5. (Eurip. Phœniss. 1470.)

Λοιβὴ, ῆς, ἡ, libatio, sacrum quod vino fit. Plat. de leg.

Λοιβεῖον, libamen. Suid. Vel vas, quo oleum diis libatur. Poll. l. 10.

Λοιβάομαι, libo, unde λοιβᾶται, apud Hesych.

Λοιβάσιον, idem quod λοιβεῖον. Athen. lib. 11.

Λείβηθρον, ου, τὸ, rivus, aquæ ductus. Eust. est lex. rhetor. Exponitur etiam, locus irriguus. Eustath. Vide seq. Λίβηθρον.

Εἴβω, f. ψω, idem quod λείβω, (ex eoque factum ablatione τοῦ λ.) Ionicæ et Æolicæ dialecto magis familiare, teste Eust. ut, δάκρυον εἶβεν, fundere lacrymas. Od. σ'. et alibi.

Εἴβομαι, fundor, (ut vinum è patera inter libandum,) vel fluo, destillo: Hesiod. in Theog. Apollon. Arg. 2.

Εἴβιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, stillatitius, stillans. Eustath.

Λίβω, idem quod λείβω. Galenus λίβειν scribit propriè videri significare τὸ στάζειν.

Λίβος, εος, τὸ, gutta, stilla. (Æsch. Ch. 446.) Apud Hippocr. exponitur stillatio humoris ex oculis.

Λιβηρὸς, οῦ, ὁ, humidus, stillans: Apud Galen. in lex. Hippocr.

Λιβρὸς, pro eodem. Hesych. ¶ Exponitur etiam tenebricosus, niger. Erot. apud Hippocr.

Λίβηθρον, incilis fossa, aquæ ductus: idem quod λείβηθρον, apud Æl. Dionys.

Λιβὰς, άδος, ἡ, gutta, stillicidium, humor. Hesych. et Suid. Item fons vel scaturigo aquam effundens, latex. Philo de vita M. lib. 1. μυδώσαις ἐπιρρεομέναις πηγαῖς λιβάδες. ¶ A Suida exponitur etiam ὑγρὸς τόπος. ¶ Hesychio λιβὰς est etiam λιπαρός.

Λιβάδιον, ου, τὸ, locus irriguus. Hesychio est locus herbidus: Eustathio idem quod λειμὼν, pratum. ¶ Λιβάδιον dicitur à quibusdam centaurium minus, quoniam secundum fontes nascitur. Plin. lib. 25. cap. 6.

Λιβάζω, stillo, gutto. Hesych.

Λὶψ, βὸς, ἡ, petra unde aqua stillat, in Epigram. ¶ Est etiam venti nomen, et tunc masc. Aristot. de mundo, τῶν ζεφύρων λὶψ ἄνεμος, ὁ ἀπὸ τῆς χειμερινῆς δύσεως πνέων. vide Gell. lib. 2. cap. 22.

Λίβυς, Afer, Libys, Pœnus: qui ex regione versus λίβα sita oriundus est. Herodian. l. 7. Dicitur etiam de vento Africo in Epigr. qui est λίψ. Item λίβυς αὐλὸς, Libyca fistula. Sunt etiam quidam serpentes λίβυες, quos Nicandri schol. in Ther. vocat ἀμμοδύτας, quoniam tales plerumque in Libya reperiuntur. Fœm. λίβυσσα ψῆφος, alea Punica. Et ἅλς λίβυσσα, mare Libycum seu Africum. Callim. apud Athen. lib. 2.

Λιβυκὸς, οῦ, ὁ, Africus, Punicus.

Composita.

Ἀειλιβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, semper destillans et defluens, ὁ ἀεὶ λειβόμενος. Apud Nonn. ἀειλιβὴς ὀμφή, vox perennis: metaphoricè.

Ἄλιβας, αντος, ὁ, dicitur ὁ νεκρὸς, mortuus, defunctus, utpote ζωτικῆς λιβάδος ἄμοιρος ὢν, expers vitalis humoris. Ἄλιβας οἶνος apud Callimachum est ὄξος, acetum: ἀπὸ τοῦ μὴ λίβεσθαι, ὅτι παρηκμακὼς οἶνός ἐστι, inquit Suid. Eustathio quoque παρὰ τὸ μὴ λείβεσθαι ἐν σπονδαῖς, quòd libari non soleret.

Ἀπολείβω, destillo, fundo. Diodorus Siculus in historia Alexandri. ἔστι δὲ καὶ δένδρον παραπλήσιον δρυΐ, ἀπὸ τῶν φύλλων ἀπολεῖβον μέλι.

Ἀπολείβομαι, stillo, destillo. Hes. in scuto, † 274.† αἷμ' ἀπολείβετ' ἔραζε.

Ἀπολιβάζειν, exp. celeriter recedo, apud Aristoph. in avib. Οὐκ ἀπολιβάξεις, ὦ κάκιστ', ἀπολούμενος. vide schol.

Διαλείβομαι, restagno.

Ἐπιλείβω, insuper seu ultrà libo, vel super aliqua re libo. aut pro simplici λείβω. Od. γ'. ——ἀπαρχόμενος δ' ἐπέλειβεν.

Καταλείβω, effundo et destillo, ut ii qui inter libandum vinum è patera fundunt.

Καταλείβομαι, effundor et destillor, ut vinum è patera inter libandum: vel, defluo, destillo. Hesiod. in Theogon. †786.† ἐκ πέτρης καταλείβεται, è petra destillat seu defluit. Sic apud Theocr. idyll. 1. ἀπὸ τᾶς πέτρας καταλείβεται ὑψόθεν ὕδωρ.

Κατείβω, idem quod καταλείβω: ut, κατείβειν δάκρυα, effundere lacrymas, Iliad. ω'. Item perfundo, seu delectatione perfundo, apud Athen. l. 13.

Κατείβομαι, defluo, destillo, vel fluo. Il. ξ'. Καὶ τὸ κατειβόμενον Στυγὸς ὕδωρ. Od. έ. κατείβετο δὲ γλυκὺς αἰὼν Νόστον ὀδυρομένῳ.

Κελέβη, ης, ἡ, poculi genus, aut etiam quodvis poculum: ἀπὸ τοῦ χέειν εἰς αὐτὴν τὴν λοιβὴν, ἢ ὅτι σκεῦός ἐστι πρὸς τὸ λείβειν, apud Athen. l. 11.

Πυρίλειβοι, οἱ, αἱ, ab ignibus delibati. Hesych.

Συλλείβω, confundo et misceo, ut vinum quod patera libatur.

Συλλείβομαι, confundor, &c. Item stillo, fluo, vel in unum stillo et confluo. Plut. de primo frig. Exponitur etiam colliquesco, liquor, apud Plut. in Æmyl.

[Ὑπολείβω. Æsch. Ag. 69.]

Ὑπολείβομαι, subtus fluo et stillo, vel aliquantum fluo seu stillo, aut diffluo, apud Hippocr.

[Φονολιβὴς θρόμβος. Æsch. Eum. 164. Ag. 1436.] ‡ In posteriore loco vox est φονολιβής, quam Blomf. in Glossario suo reddit cruorem stillans; qui etiam in Eum. l. c. cum multis aliis legit φονολιβῆ.‡

ΛΕΙΜΩΝ, ῶνος, ὁ, pratum, locus irriguus. † Xen. Pæd. 1. 4. 11.† (☞ Εἰς ὃν ὕδωρ λείβεται, ut Eust. exp.) Od. δ'. Ἐν δ' Ἰθάκῃ οὔτ' ἂρ δρόμοι εὐρέες, οὔτε τι λειμών. Xenoph. de re equ. τοὺς λειμῶνας, τὰς νάπας, τὰ ῥεῖθρα. [Eurip. Phœniss. 24. Aristoph. R. 1335. Soph. Fr. 205.]

Λειμωνόθεν, ex prato. Il. ώ. Theocr. idyll. 7.

Λειμωνίτης βοτάνη, herba pratensis. Suid.

Λειμώνιος, ου, ὁ, pratensis: ut, λειμωνία πόα. Soph. in Ajace. [Æsch. Ag. 569.]

Λειμώνια dicitur etiam anemones species quædam, quasi pratensis. Theophr. hist. pl. l. 6. c. 7.

Λειμώνιον, herba quam alii Neuroides appellant. Diosc. l. 4. c. 6.

Λειμωνιάτης λίθος, limoniates, gemma quædam dicta à pratensi virore. Plinio eadem cum smaragdo.

Λειμωνιὰς, άδος, ἡ, et λειμωνὶς, ίδος, ἡ, pratensis. Apoll. Arg. 2. et Dionys. de situ orb.

Λείμαξ, ακος, et λειμὰς, άδος, ἡ, pratum. Eurip. in Phœniss. Hinc comparat. λειμακώτερος, herbidior, aut viridior in modum prati. Suid.

Composita.

Βαθυλείμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, profunda habens prata, ideoque compascuus. [Pind. Pyth. 1. 23. Ἔδεαν καὶ βαθυλείμονα Ἄγχι ἱερὰ Κίῤῥας Πέτραν κρατερόπεδα φρονέων.]

Βαθυλείμος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. Il. ί. [293. 151.]

Εὔλειμος, ὁ καὶ ἡ, pratis ornatus, εὐλείμων. Eurip. [Bacch. 1082. Σίγησε δ' αἰθὴρ, σῖγα δ' εὔλειμος νάπη Φύλλ' εἶχε.]

Εὐλείμων, bona prata habens, pratis ornatus. Od. δ'.

Εὐρυλείμων, prata spatiosa habens. Pind. [Pyth. Od. 9. 95. Νῦν δ' εὐρυλείμων Πότνιά σφι Λιβύα Δέξεται εὐκλέα νύμφαν &c. Schol. ἡ πλατεῖς ἔχουσα λειμῶνας Λιβύα, &c.]

ΛΕΙΟΣ, α, ον, lævis, non asper. [Æsch. Pr. 648.] Athen. l. 7. λεῖος ὡς ἔγχελυς. Luc. in Tim. ὡς δὲ λεῖος ἦν, καὶ ὀλισθηρὸς, &c. lævis, et lubricus. Aristot. (de polypis:) συμφέρεται δὲ ἐπὶ τοῦ τραχέος, τὸ δὲ λεῖον φεύγει. Sic λείη ὁδὸς, via plana, Od. κ'. Metaphoricè quoque λεῖος accipitur: ut, λεῖα ὀνόματα, apud Rhetores, ea scilicet, quæ talia διὰ φωνηέντων, ἢ πάντων, ἢ πλείστων. Et apud Plut. ad Colot. λεῖα καὶ προσηνῆ κινήματα τῆς σαρκός. Τὸ λεῖον, lævor, lævitas. Item pulvis. Aristot. anim. l. 4. τὰ λεῖα dicuntur etiam quæ trita et infricata sunt, et ex grumosis scrupeisque in lævem pulverem redacta. ¶ Τὰ λεῖα porro dicuntur lapides quos textores stamini appendunt, ut fila magis contendantur. Poll. l. 7. c. 10.

Λεία, ἡ, instrumentum lapicidarum, complanandis poliendisque et lævigandis lapidibus aptum. Poll. l. 7. c. 26.

Λειότης, ητος, ἡ, lævitas, lævor. [Æsch. Pr. 492.] Plat. in Erot. et de deo Socr.

Λειώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lævis, planus. Suid.

Λειόω, ῶ, f. ώσω, lævigo, lævo, i. lævem reddo, friando et conterendo ex grumoso et scruposo atque aspero in lævem pulverem redigo.

Λείωμα, τὸ, id ipsum quod lævigatum et complanatum est. Item id quod friando et conterendo in pulverem redactum est.

Λείωσις, lævigatio, ipsa actio lævigandi seu lævem et lubricum reddendi.

Λειαίνω, lævigo, lævo. Il. ί. Πᾶν δ' εὖ λειήνας χρυσέην ἐπέθηκε κορώνην. Item complano. Od. θ'. Λείηναν δὲ χορὸν, καλὸν δ' εὔρυναν ἀγῶνα. Exponitur et, mollio, tero, molo, pinso.

Λεαίνω, idem quod λειαίνω. Philo de mundo. Item contero, frio, comminuo: seu conterendo et molendo ex asperis et scrupeis in lævem pulverem redigo. Aristot. lib. 2. anim.

Λεαντικὸς, ή, όν, lævigandi vim habens. Aristot. in probl.

Λεάντειρα, ἡ, lævigatrix. Suid. ex Epigr.

Λευρὸς, idem quod λεῖος, lævis, non asper, &c. Eurip. in Hecuba, ἐν ψαμάθῳ λευρᾷ Πόντου νιν ἐξήνεγκε πελάγιος κλύδων. [Phœniss. 790. Æschyl. Pr. 369. Suppl. 517.]

Composita.

Ἀλέαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui lævigatus aut complanatus non est, aut lævigari et complanari nequit. Exponitur etiam, non molitus.

Ἀναλεαίνω, pro simpl. λεαίνω.

Ἀπολεαίνω, lævigo, complano. Item contero, comminuo.

Ἀπόλειος, cui cutis intempestivè lævis et glabra fit. Suid.

Ἐκλεαίνω, lævigo, complano. Item contero, comminuo.

Decomp. **Συνεκλεαίνω**, simul tero et comminuo.

Ἐπιλεαίνω, lævigo. Plut. [Herodot. Hist. lib. 7. Μαρδόνιος μὲν τοσαῦτα ἐπιλεήνας τὴν Ξέρξεω γνώμην, ἐπέπαυτο.]

Εὐλέαντος, qui facilè lævigatur aut complanatur. Item qui facilè conteritur. Dicitur et εὐλέατος, sine ν.

Καταλεαίνω, lævigo, ita contero ut lævius fiat. Hesychius. Exponitur etiam, explano.

Προλεαίνω, antè lævigo, antè mollio, antè complano. Item antè contero, antè comminuo.

Συλλεαίνω, contero, unà tero et frio.

Ὑπολεαίνω, aliquantum lævigo et lævio.

ΛΕΙΠΩ, F. ψω, P. φα, (pro quo usitatius est præt. med. λέλοιπα,) linquo, relinquo. Od. ί. οὐδέ τι λεῖπε βαθείης ἔντοσθεν αὐλῆς. Il. σ'. Ὡς ἄρα φωνήσασα λίπε σπέος, reliquit speluncam. Item relinquo, sicut hæredibus relinquere aliquid dicimur. Iliad. β'. Αὐτὰρ ὁ αὖτε Θυέστ' Ἀγαμέμνονι λεῖπε φορῆναι. Sic dicitur aliquis λείπειν φάος ἠελίοιο, Il. σ'. et alibi. Apud Plat. λείπω τὸν βίον ὑπὸ σοῦ, interficior abs te. † Sic λείπειν τινὰ, relinquere aliquem sc. in vita. i. e. non interficio. Xen. Pæd. 1. 6. 36. et l. 4. p. 95. b.† ¶ Item neutraliter, desum, deficio: ut apud Aristoph. in Plut. ὅπως μὴ λείψουσιν αἱ δίκαι. † λείπειν δασμὸν, tributum non pendere. Xen. Pæd. l. 3. p. 66. a.† Sic dicitur aliquid λείπειν in libris quod deest. Et cum genit. ut, τὰ τριάκοντα ἔτη dicuntur λείπειν δυοῖν, apud Polyb. trigenarius numerus annorum cui desunt duo. ¶ Item absum: ut, λείπω μικρὸν τοῦ θήλεος τὴν ἰδέαν, parum absum à specie fœminæ. ¶ Exponitur etiam minor sum: apud Polyb. τοῦ δὲ ὕψους ὁ περίμετρος τῆς ἄκρας στεφάνης οὐ λείπει τῶν ἑκατὸν σταδίων. [Soph. Œdip. Tyr. 1236.]

Λείπομαι, relinquor, reliquus sum, supersum. Od. ι' αὐτὰρ ἐγὼ λιπόμην ἀκαχήμενος ἦτορ. Rursum, οὐ λείπεται ἐλπὶς, non superest spes, apud Plat. ¶ Item vincor, superor, instar cursorum qui à tergo relinquuntur. Antipater Epigr. l. 2. Οὐ μὰ, ἐπὶ Σπευσῷ λείπομαι ἀθλεύσας. Polyb. λείπεται Ῥωμαίων μάχῃ μεγάλῃ. Exponitur etiam cedo: ut apud Polyb. τοῦ αὐτοῦ πρακτικὸν εἶναι ὑπερβολῆς τὸ διοικεῖσθαι ἐλείπετο τῇ τε τοῦ καιροῦ, ὁμοίως δὲ καὶ τοῦ λείπεσθαι καιρῷ. ¶ Item absum, et, superor. Ut apud Synes. λειπομένου δὲ παρὰ πολὺ τῆς ἀξίας. Eurip. λείπομαί σου γνώμῃ, superor à te consilio. [V. Med. 32. Παλαιὰ καινῶν λείπεται κηδευμάτων, veteres novis cedunt affinitatibus. ib. 76. V. Æschyl. Pr. 856. Pers. 480. Ag. 411. Soph. Tr. 954. 1292.]

Λεῖμμα, τὸ, quod relictum est, reliquiæ, Plut. in lib. πῶς ἄν τις αἴσθοιτο. A Pythagoricis sic dicitur quod è duabus sectionibus minus est. Plut. Item hemitonium minus in symphonia vocatur à Platone λεῖμμα, et δίεσις: dividiturque in duo σχίσματα.

Λεῖψις, εως, ἡ, q. d. relictio.

Λείψανον, ου, τὸ, et plur. τὰ λείψανα, reliquiæ. † Soph. El. 1119.† [Eurip. Med. 1389.] Plut. in symp. sept. sap. et alibi. Epigr. l. 2.

Λοιπὸς, ή, όν, reliquus, qui superest. Et in plur. οἱ λοιποὶ, reliqui, cæteri. Et, τὸ λοιπὸν, reliquum, reliqua pars. Ut, τὸ λοιπὸν τῆς ἡμέρας, Xenoph. [Τὸ λοιπόν. Eurip. Phœniss. 981.] Isocr. in Paneg. τί λοιπὸν ἔσται τοῖς ἀντιλέγουσιν, &c. Exponitur etiam, deinceps, postea, postremò, &c. passim apud scriptores. † Μὴ νῦν τὸ λοιπὸν, ne nunc postea. Aristoph. Nub. 848. et sic Xen. Pæd. l. 3. p. 77. c.†

Λοιπάζω, et λοιπάζεσθαι, ut Lat. reliquo, et reliquari.

Λιμπάνω, idem quod λείπω, linquo.

Composita.

Αἰγίλιψ πέτρα, petra quæ à capris relinquitur præ altitudine, i. cujus fastigium non possunt consequi et attingere. Il. ί. ν'. et φ'. [Æsch. Suppl. 801.]

Ἀπολείπω, relinquo, derelinquo. Xen. de arte equ. οὐδεὶς γοῦν οὔτ' ἀπολείπει αὐτὸν, οὔτ' ἀναγκάζει θύματος. † Pæd. p. 216. c. πέπον δὲ ἀπολιπόντας τῆς βασιλικῆς σκηνῆς σκηνοῦν. Xen. Pæd. p. 225. c. ψυχὴ, deficit anima. p. 238. b.† Item relinquo, posteris videlicet. Philo de mundo, μνήμην δόξης ἀπέλιπεν. Item desero, destituo. Isocrates in Æginet. καὶ μὴν οὐδὲ τοῦτό γ' ἕξουσιν εἰπεῖν, ὡς οὐ μὲν πράττοντος Θρασυλόχου ταῦτα πάνθ' ὑπέμεινα, δυστυχήσαντα δ' αὐτὸν ἀπέλιπον. Item, ἀπολείπω, (absolutè), relinquo virum, seu divortium facio: apud Andocid. Sic et ἀπολελοιπυῖα γυνὴ, apud Dem. in orat. contra Onetor. Item relinquo, i. præcedo, anteverto. Isocr. τοσοῦτον ἀπολέλοιπεν ἡ πόλις ἡμῶν τοὺς ἄλλους ἀνθρώπους περὶ τὸ φρονεῖν. Item neutraliter, desum, deficio. Isocr. ad Demon. τὰ μὲν ταχέως ἀπολείπει, τὰ δὲ πάντα τὸν χρόνον παραμένει. Dicitur et persona ἀπολείπειν quæ quasi defectu rei alicujus abest à suo incepto. Plut. ταύτῃ γὰρ μόνον ἀπολειπεῖν ἔδοξε τοῦ κατειργάσθαι Πάρθους. Et cum accusat. apud Aristoph. in Plut. Ἡ πού σε ταχέως ἀπέλιπεν τὰ χρήματα, te citò defecerunt nummi. Exponitur etiam, absum. Isocr. in Areop. μικρὸν ἀπέλιπον τοῦ μὴ ταῖς ἐσχάταις συμφοραῖς περιπεσεῖν. Plut. in Timol. μικρὸν ἀπολιπὼν ἐκπολιορκηθῆναι, quum parum abfuisset quin expugnaretur. Sic et apud Hesiod. Μήτε τριηκόντων ἐτέων μάλα πόλλ' ἀπολείπων, ita ut non multum absis à triginta annis. ¶ Item desisto, desino, finem facio. Isocr. de pace, ὅθεν δ' ἀπέλιπον, πάλιν ποιήσομαι τὴν ἀρχὴν, inde exordium sumam unde destiti.

Ἀπολείπομαι, relinquor, absum. [Eurip. Med. 35. id. Phœniss. 701.] Plutarch. in Public. μικρὸν ἀπελείπετο τοῦ τέλος ἔχειν, parum aberat quin finem haberet. Item absum, i. absens sum, &c. Luc. ἡδίστου θεάματος ἀπολειφθείς. Sic et apud Lys. et Isocr. † et in medio, relinquere. Xen. Pæd. 1. 6. 10. Sic l. 3. p. 70. c. cum gen. et l. 5. p. 118. c.† Item, relinquor in certamine cursus, alio prævertente. † Sic Xen. Pæd. 1. 4. 20. anteverti.† Isocr. in Evag. παρακελεύονται τῶν δρομέων οὐ τοῖς ἀπολελειμμένοις, &c. Et metaph. sum inferior aliquo in re quapiam. Idem in eadem orat. ὥστε μηδεμιᾶς τῶν Ἑλληνίδων πόλεων ἀπολελεῖφθαι, ut à nulla Græcanicarum superaretur. Additur et dativ. in hac signif. ut, ἀπολείπεσθαι τοῖς ἔργοις καὶ ταῖς δαπάναις τινός. Isocr. de pace. Exponitur etiam, non assequor, non discere aut intelligere possum: ut, ἀπολείπεσθαι ἀρετῆς, Dem. et ἀπολείπεσθαι παιδείας, Isocr. de permut. Item ignarus sum, hoc me latet: apud Lysiam pro cæde Eratosthenis.

Ἀπόλειψις, relictio, derelictio: hinc ἀπόλειψιν ἀπογράφεσθαι mulier dicitur, quæ viro repudium mittit. Demosth. Item defectus et deterior conditio, quum quis alium assequi nequit, apud eundem. Ἀπόλειψις τῆς σελήνης, defectus lunæ. Aristot. de gener. animal. lib. 4.

Ἀπολιμπάνω, idem quod ἀπολείπω.

Ἀπολιμπάνομαι, relinquor, à tergo scilicet, alio antevertente. Plut. ὑποπίπτοντας ἐν τῷ παλαίειν, καὶ ἀπολιμπανομένους θέοντας.

Decomp. **Ἐναπολείπω**, relinquo in.

Ἐναπολείπομαι, derelinquor, vel remaneo in.

Ἐναπόλειψις, reliquiæ.

Προαπολείπω, antè relinquo, seu deficio, ἀπολείπω. Plut.

Συναπολείπω, simul derelinquo, simul destituo.

Διαλείπω, (q. d. interrelinquo,) relinquo temporis spatium in medio, intermitto, interjicio. Theophr. hist. pl. l. 1. διαλείπει μικρὸν πάνυ χρόνον τοῦ μὴ ἀεὶ βλαστάνειν, interjicit valde breve tempus, quin perpetuò germinet. Plut. in amat. narr. ἡμέρας δὲ διαλιπὼν δύο, προσῆλθε τῷ Θεοφάνει, interjectis duobus diebus. Sic dicitur, διαλείπουσα φωνὴ, quæ suis verbis veluti spatium interjicit, et διαλείπων σφυγμὸς, intermittens pulsus, apud Gal. Cum participio junctum exp. desino: ut Xen. οὐ πώποτε διέλιπον ζητῶν καὶ μανθάνων, nunquam desii quærere et discere. Sic Plut. διαλείπω τιμῶν τὸν θεὸν, cesso honorare Deum. Item disto, absum. † Xen. Pæd. p. 239. d.† Arrian. διαλείποντας ὅσον ξύμμετρον εἰς τὸ ξυμφέρειν τε ἀλλήλοις καὶ κατακαίειν σῖτον. Dicitur et aliquid διαλείπειν τι ἀπό τινος, apud Thucyd.

Διάλειμμα, quod interjectum est spatii, intermissio: unde, ἐκ διαλείμματος, sive ἐκ διαλειμμάτων, ex intervallo. Plut. in Pericle.

Διάλειψις, intermissio.

Διαλιμπάνω, idem quod διαλείπω. Gal. in Hippocr. epid. l. 1. c. 3.

Decomp. **Ἀδιάλειπτος**, non intermissus, perpetuus. Rom. ix. 2. Tim. I. [ver. 3.]

Ἀδιαλείπτως, sine intermissione; jugiter, perpetuò: sæpè in Novo Testam. [Epist. ad Rom. i. 9. ἀδιαλείπτως μνείαν ὑμῶν ποιοῦμαι.]

Ἐκλείπω, derelinquo, vel relinquo, desero. Thucyd. lib. 1. τήν τε γὰρ πόλιν ὅτε ἔδοξεν ἐκλιπεῖν, ἤμελλεν εἶναι καὶ ἐς τὰς ναῦς ἐσβῆναι. Plut. in Fabio, τὴν τάξιν ἐκλιπεῖν, ordinem relinquere. Et in Pericle, πλέονας ἵππους ἐξέλιπεν. Item, τὸ ἐλπίζειν ἐκλείπειν, spem relinquere, idem in Galba. Et Aristoph. ὁ σκίμπους δ' ἐξέλιπε τὰς ὁδούς. Item omitto, prætermitto. Plato in symposio, ἀλλ' εἴ τι ἐξέλιπον σὸν ἔργον, ὦ Ἀριστόφανες, ἀναπληρῶσαι. ¶ Item neutraliter, desum, deficio. † τὸ dicitur ἐκλείπειν τινά. Xen. Pæd. l. 5. p. 120. a.† Xen. in Œc. πρῶτον μὲν γὰρ τὸ μὴ ἐκλιπεῖν ζώων γένη, τοῦτο τὸ ζεῦγος κεῖται μετ' ἀλλήλων τεκνοποιούμενον, ne genus humanum temporis longinquitate occideret, propter hoc mas cum fœmina est conjunctus. Animus etiam, et sol, et luna, ἐκλείπειν dicuntur, quum deliquium patiuntur. Xen. Pæd. 8. ἐκλιπεῖν μοι φαίνεται ἡ ψυχή. Plut. in Pericle, τὸν μὲν ἥλιον ἐκλιπεῖν συνέβη, καὶ γενέσθαι σκότος. Idem in Alex. ὁ μὲν οὖν σελήνη τοῦ Βοηδρομιῶνος ἐξέλιπεν. Item, defungor, deficio, i. morior: ut, ἐκλειπόντων κληρονόμος. Plato de leg. [Æsch. Pr. 826. Pers. 513. Ἐκλείπομαι. Æsch. Eum. 132.]

Ἔκλειψις, defectio, defectus. Plut. de def. orac. Item omissio quæ fit in oratione. Quintil. l. 8. c. 6. Item defectus solis aut lunæ, eclipsis. In Axiocho, et sæpè apud Aristot. &c.

Ἐκλειπτικὸς, ή, όν, ad eclipsin pertinens, vel efficiens eclipseos. Plut. in Rom. Alex. Aphr.

Ἐλλιπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui deficit, vel deest. Item omissus, prætermissus. Thuc. l. 1. Item cui aliquid deest, imperfectus.

Ἐκλιμπάνω, derelinquo. Eurip." [Med. 800. Ἡμάρτανον τότ', ἡνίκ' ἐξελίμπανον Δόμους πατρῴους, &c.]

Decomp. **Ἀνεκλείπτος**, indesinens, perpetuus.

Ἀνέκλειπτος, idem.

Δυσέκλειπτος, ægrè deficiens.

Παρεκλείπω, deficio, ἐκλείπω. Judith c. 11.

Συνεκλείπω, simul deficio.

Ἐλλείπω, relinquo, prætermitto, prætereo. † Xen. Pæd. 1. 2. 14.† Julian. imper. ἐγὼ δὲ εἰ μέν τι συνῄδειν ἐμαυτῷ τοῦ πρὸς σὲ γεγονότος καὶ μικρὸν ἐλλείψαντι, si mihi conscius essem quod vel minimum erga te prætermisissem. Plato in Timæo, οὐκ ἐλλείψομεν προθυμίας οὐδέν, nihil promptitudinis prætermittemus. † Sic Xen. Pæd. l. 4. p. 110. b.† Sic et apud Isocr. in Nicocle, καθ' ὁπότερον γὰρ ἂν ἐλλείπητέ τι τούτων, ἀνάγκη κακῶς ἔχειν τὰς πράξεις, in utracunque enim parte horum aliquid prætermiseritis, hoc est, in utro horum deeritis vestro officio. Dicitur et, ἐλλείπει με τοῦτο, hoc me deficit. † Sic Xen. Pæd. 2. 38. a. et τὸ ἐλλεῖπον, quod deest. l. 4. p. 109. a. et 1. 2. 14.† Et, τὰ ἐλλείποντα, τοῖς ὑπερβάλλουσιν opponuntur, apud Aristot. eth. 2. c. 2. Item, ἐλλείπω τούτου, deficior hac re, Thuc. l. 1. (ἐλλείπουσ' ἔτι ἄθλος ἀμπλακίας. Æsch. Pr. 341. 960. 1033. Soph. Tr. cum μή. 90.) Significat etiam, absum: ut apud Aristot. ὁ δ' ἐπιχαιρέκακος τοσοῦτον ἐλλείπει τοῦ λυπεῖσθαι, ὥστε καὶ χαίρειν, tantum abest ut contristetur, ut etiam lætetur.

Ἐλλείπομαι, assequi non possum, efficere nequeo. Xen. de re equ. διὰ τὸ ἄπειροι εἶναι τούτων, ἐλλείπονται. † In med. deficio, desum. Pæd. 5. p. 162. c.†

Ἔλλειμμα, τό, quod deest rei alicui quo minus sit perfecta. Plat. in Coriol.

Ἔλλειψις, prætermissio, omissio. Sic Athen. τὸ, συνωμὶς dictum esse scribit κατ' ἔλλειψιν τοῦ, ἄρτος. Reponitur etiam defectus, quem opponitur τῇ ὑπερβολῇ, apud Aristot. eth. 2. c. 6. et alibi.

Ἐλλιπὴς, cui deest aliquid, non perfectus. Athen. l. 14. Et, τὸ ἐλλιπές, quod deest. Philostr. ep. 39.

Decomp. Ἀνελλιπὴς, cui nihil deest, perfectus. [Ælian. Var. Hist. lib. 1. cap. 33.]

Παρέλλειψις, prætermissio unius ex consonantibus geminatis, apud Tryphon.

Παρελλείπω, deficio, inferior sum.

Ἐκλείπομαι, deficio: pro quo et ἐλλείπομαι.

Ἐπιλείπω, deficio, desum. Thucyd. lib. 3. ἐπειδὴ τοῦ τε σίτου ἐπιλιπόντος ἐπιέζοντο. Et, σπέρματος ἐπιλιπόντος, apud Plutarch. περὶ ἠθικῆς ἀρετῆς. Philo de vita Mos. lib. 1. ἐπιλίπῃ δὲ ὁ βίος τοῦ βιαζομένου λογίζεσθαι τὰ καθ' ἑαυτόν, vita defecerit. Cum accusativo, Isocr. ad Demon. ἐπιλίποι δ' ἂν ἡμᾶς ὁ πᾶς χρόνος. † Sic Xen. Pæd. 1. 6. 9. et 10.† Sic Lucianus, οὐδ' ἐπιλέλοιπεν ἡμᾶς ὁ ἀριθμός. Dicitur et, τοῦτό με ἐπιλείπει, ut apud Synesium, ὧν ἐπιλείψουσι στρατιῶται τὸ ὄψον.

Ἐπίλειψις, defectio. Thucyd. lib. 2 τοῦ μὲν τοιούτου ἐρῆσθαι ἐπίλειψις σαφὴς ἐγένετο.

Ἐπίλοιπος, ου, ὁ καὶ ἡ, reliquus: ut, τὸν ἐπίλοιπον βίον ζῆν, Plato. Et, ἐπίλοιπος χρόνος, Herodot. et Isocr. (Eurip. Phœniss. 904. 1171.)

Καταλείπω, relinquo, desero. † Xen. Pæd. 1. 3. 11.† Iliad. β'. Κὰδ δέ κεν εὐχωλὴν Πριάμῳ καὶ Τρωσὶ λίποιεν Ἀργείην Ἑλένην. Et, relinquo post me seu posteris meis. † Sic Xen. Pæd. l. 3. p. 64. a.† Demosth. in Mid. εἰσφέρειν ἀπὸ τῆς οὐσίας ἧς ὁ πατήρ μοι κατέλιπε. Isocrat. in Evagora, ἀθάνατον τὴν περὶ αὐτοῦ μνήμην κατέλιπε. Sic apud eundem in Helen. πολὺ τούτων ἔτι πραγματωδέστερα συγγράμματα κατέλιπον ἡμῖν. Apud eundem in Evag. dicitur et, καταλείπειν τὸν λόγον, finem dicendi facere. Pro καταλείπω, per syncopen dicitur καλλείπω: ut apud Solon. ἀλλὰ φίλοισι καλλείποιμι θανὼν ἄλγεα καὶ στοναχάς.

† Καταλείπομαι pass. relinqui. Xen. Pæd. l. 4. p. 96. b.†

Κατάλειμμα, quod relictum est, reliquiæ. 1 Reg. c. 13.

Κατάλειψις, relictio.

Κατάλειπτος, relictus.

Κατάλοιπος, reliquus. Aristot. Œcon. 2.

Καταλιμπάνω, idem quod καταλείπω, Plat. epist. 9. χώραν καταλιμπάνειν φαύλοις ἀνθρώποις, locum relinquere et cedere improbis hominibus.

Decomp. Ἐγκαταλείπω, intus relinquo: ut, ἐγκαταλείπειν φρουράν. Thuc. † Xen. Pæd. p. 239. c.† Et, ἐγκαταλιπόντας υἱὸν γένει, si relinquant in aliena familia, apud Demosth.

Ἐγκατάλειμμα, reliquiæ, monumentum.

Ἐγκαταλιμπάνω, idem quod ἐγκαταλείπω.

Ἐκκαταλείπω, relinquo, seu penitus destituo.

Προσκαταλείπω, insuper relinquo. Philo de mundo.

Παραλείπω, prætermitto, omitto. Sæpè est omitto, i. silentio prætereo. Isocrat. in Evag. τὰ μὲν οὖν εἰς Εὐαγόραν πολλὰ μὲν οἶμαι παραλιπεῖν. Demosth. pro coron. πολλὰ τοίνυν ἕτερ' εἰπεῖν ἔχων περὶ αὐτοῦ, παραλείψω.

† Παραλείπομαι pass. omitti, silentio prætermitti. Xen. Pæd. l. 5. p. 132. c.†

[Παραλειπτέον. Xenoph. Orat. in Agesil. cap. 8. § 3. Ἀλλὰ μὴν καὶ τῇ μεγαλογνωμοσύνῃ γε ὡς ἀνοικείως ἔχρητο, οὐ παραλειπτέον.]

Παράλειψις, prætermissio, præteritio. Est et nomen figuræ cujusdam rhetoricæ, de qua author rhetor. ad Heren.

Περιλείπω, relinquo, reliquum facio.

Περιλείπομαι, relinquor, supersum, superstes sum. Herod. l. 2. μοῦνός τε τῶν πατρῴων περιλελειμμένος φίλων ἦν. Sic, περιλείπεσθαι τοῦ πολέμου, pugnæ superstitem esse.

Περίλειμμα, τό, reliquiæ. [Plat. Menexen. συνετίθει (sc. Aspasia) τὸν ἐπιτάφιον λόγον ὃν Περικλῆς εἶπε, περιλείμματ' ἄττα ἐξ ἐκείνου συγκολλῶσα. Celebris illa funebris Oratio a Pericle recitata exstat apud Thucyd. Hist. lib. 2. cap. 33.]

Περίλοιπος, ὁ, reliquus. Aristotel. Œcon. 2. Item superstes. Luc. in Tyr.

Περιλειπής, idem: apud Plat. de leg.

Περιλιμπάνομαι, idem quod περιλείπομαι.

Προλείπω, priùs relinquo, antè desero: plerunque tamen pro simplici λείπω usurpatur, ut Od. ξ'. Κτήματά τε προλιπών, ἄνδρας τε. Sic Hesiod. in Erg. Κύμην Αἰολίδα προλιπών. Sic apud eundem in Asp. † 1.† προλιποῦσα δόμους καὶ πατρίδα γαῖαν. Plut. in consol. ad uxor. ἐπείπερ τοῦ παλαιοῦ Χάρωνος ἡμᾶς προλιπόντος. Dicitur et res aliqua quempiam προλείπειν, ut Odyss. β'. Οὐδέ σε πάγχυ μῆτις Ὀδυσσῆος προλέλοιπεν. Item antè deficio, priùs destituo. Thuc. l. 7. εἴ τῳ ἡ προλείποι ἡ ῥώμη καὶ τὸ σῶμα, si quem priùs vires defecissent. (Æsch. Pers. 18. Suppl. 736. Eurip. Med. 147. 1001. Phœniss. 819.)

Decomp. Ἀποπρολείπω, longè relinquo. [Apoll. Rhod. Arg. lib. 1. 1285. οἳ τὸν ἄριστον ἀποπρολιπόντες ἔβησαν Σφωϊτέρων ἑτάρων. 2. 1234. ἄμμε δὲ νῶιν ἀποπρολέλοιπεν Ἄρεος. 3. 267.] Scribitur et divisim, ἀπὸ προλείπω.

Ἐκπρολείπω, relinquo, derelinquo. Phocylid. Μητέρα δ' ἐκπρολίπῃς, matrem missam facias.

Καταπρολείπω, antè desero, relinquo. Apoll. [3. 1163. Ἐν χώρῃ σῇ τοίνυν καταπρολιπὼν ἐλιάσθη, &c.]

Ὑπολείπω, relinquo, reliquum facio. Item deficio, minuor. Arist.

Ὑπολείπομαι, idem. Thuc. lib. 1. μεθ' ἣν ἐμοὶ αὐτοῖς αἰτίας ὑπολειφθῆτε, ὡς διὰ μακρὸν ἐπολεμήσατε. Isocr. in Evag. οἱ διὰ μακρᾶς ἀνδρείας μεγάλης τιμῆς ὑπολειπόμενοι. Item passivè, relinquor, supersum. † Xen. Pæd. 1. 4. 27.† Thuc. l. 8. Gregor. &c. (Æschyl. Ag. 73. Aristoph. R. 1124.)

Ὑπόλειμμα, quod residuum est, reliquiæ. Aristot. de mundo.

Ὑπόλειψις, ἡ, idem. Theophr.

Ὑπολειπής, έος, ὁ καὶ ἡ, reliquus. Plut.

Ὑπόλοιπος, reliquus, restans. Aristoph. ὑπόλοιπόν σοι τὸ βάραθρον γίνεται. Sic et Thuc. et Demosth.

Ὑπολιμπάνομαι, idem quod ὑπολείπομαι.

ΛΕΙΡΙΟΝ, ου, τό, lilium: seu lilii species. Diosc. l. 3. c. 116. et l. 4. c. 83. Theophr. hist. pl. l. 9. c. 16. ¶ Suidas scribit, λείριον ab Atticis vocari florem narcissi. Theophrastus tamen c. ult. manifestum discrimen inter λείριον et νάρκισσον ponit. ¶ Pro quolibet flore usurpari scribit Eustath. itidemque Hesych. Suid. et Etymol. Sic apud Theocr. idyll. 19. Ἡ ὁπότ' ἐκ λειμῶνος ἴοντα λείρια κίρνα. ☞ Διὰ τὸ λεῖον εἶναι, pleonasmo τοῦ ρ.

Λειριόεις, liliaceus, liliaceus, ut, λειριόεν κάρα, apud Nic. in Alexiph. Item floridus. Exponitur etiam, suavis, tener, ut Il. ν'. χρόα λειριόεντα δάψει. Et Il. γ'. (152.) ὄπα λειριόεσσαν.

Λείρινος, idem quod λειριόεις, liliaceus, è liliis factus, vel lilio similis. Diosc. l. 3. c. 116.

Λείριος Ἀπόλλων, pro suavi. Apollonius lib. 4.

Λειριώδης, liliaceus. Theophr.

Λίριον pro λείριον, lilium, flos.

Λίρινος, liliaceus, λίρινον ἔλαιον. Gal.

ΛΕΙΧΗΝ, ῆνος, ὁ, lichen: (Æschyl. Ch. 279. Eum. 768.) summæ cutis asperitas cum levi pruritu, impetigo, impetiginosus morbus, quem mentagram Latinos vocasse autor est Plin. l. 26. c. 1. ¶ Item callus in equorum genibus et supra ungulas in flexu earum partium induratus, Dioscor. l. 2. c. 45. ¶ Est etiam herbæ species, quam aliqui βρύον appellant, quoniam saxis adhæret. Diosc. l. 4. c. 53. sic dicta, quoniam λειχῆνας θεραπεύει, ut tradit idem Diosc. ibid.

Λειχηνιάω, ῶ, lichene laboro. Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 12.

ΛΕΙΧΩ, F. ξω, lambo, lingo. Theophr. (de signis imbrium et ventorum:) βοῦς τὴν προσθίαν ὁπλὴν λείξας χειμῶνα ἢ ὕδωρ σημαίνει. Item obscœno sensu, apud Aristoph. in Equit. Ἐν κασαυρείοισι λείχων τὴν ἀπόπτυστον δρόσον. (Æsch. Ag. 837. Eum. 106.)

Λειχήνωρ, nomen est muris, apud Hom. in Batrach. Quod meliorem locum inter composita ex Ἀνὴρ invenisset.

Λιχμάζω, et λιχμάω, idem quod λείχω. Hesiod. in Asp. † 235.† (de duobus draconibus:) ἐπικυρτώοντε κάρηνα Λίχμαζον δ' ἄρα τώγε, lambebant ora sibila vibrantes. Cum accusat. apud Theocr. idyll. 19. Καὶ οἱ λιχμάζεσκε δέρην, lambebat ipsi collum. Oppian. lib. 3. de venat. Ὡς ἄρκτος λιχμῶντα φίλως ἀνεπλάσσατο παῖδας. Hinc particip. λελιχμότες, apud Hesiod. in Theog. † 826.† per syncopen pro λελιχμηκότες, et epenthesi τοῦ ι.

Λιχμάομαι, idem quod λιχμάω. Oppian. l. citato, λιχμῶνται γλώσσῃ τε φίλον γόνον, linguâ lambit eorum sobolem. Plut. in polit. præc. ἑκατὸν δὲ κύκλῳ κεφαλαὶ κολάκων οἰμωζόντων ἐλιχμῶντο περὶ αὐτόν. (Theoc. κδ'. 20.)

Λιχμήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, exerta lingua os lambens. Nic. in Ther.

Λιχμὰς, άδος, ἡ, quæ lambitur. Hesych.

Composita: ac primum cum præpositione.

Ἀναλείχω, lambo, delambo. [Herodot. Hist. lib. 1. §. 74. ὅρκια δὲ ποιέεται ταῦτα ἔθνεα τά πέρ τε Ἕλληνες· καὶ πρὸς τούτοισι, ἐπεὰν τοὺς βραχίονας ἐπιτάμωνται ἐς τὴν ὁμοχροΐην, τὸ αἷμα ἀναλείχουσι ἀλλήλων.]

Ἀπολείχω, delambo, delingo, lambendo aufero. Athen. l. 6.

Ἀπολιχμάω, idem. unde Il. φ'. οἵ σ' ὠτειλῆς αἷμ' ἀπολιχμήσονται.

Διαλείχω, lambo, lingo, vel potiùs, perlambo. Aristoph. [Vesp. 899. Ἀγαθάς γ' ἐλεατρὸς καὶ διαλείχων τὰς χύτρας. Athen. Deipn. lib. 3.]

Διαλιχμάζω, perlambo: idem quod διαλείχω.

Ἐκλείχω, delingo, delambo: vel lambendo et lingendo evacuo. Item ecligma ligurio, in ecligmate sumo. Diosc. l. 1. c. 95.

Ἔκλειγμα, et ἐκλεικτόν, ecligma: medicamentum quod delingitur, seu medicamentum, quod ori inditum, sensim liquefit et deglutitur: alio nomine ἀρτηριακόν. Dioscor. lib. 2. cap. 125. Ægin. lib. 4. cap. 57.

Ἐλλείχω, lincto ingero, lingendo assumo.

Ἐπιλείχω, in superficie lambo. Vel pro simplici λείχω.

Περιλείχω, circumlambo, circumcirca lingo. Aristoph. τὰ ἀλείφατα περιλείχω.

Περιλιχμάζω et περιλιχμάω, idem.

Περιλιχμάομαι, pro eodem. Luc. in Prom. (de coquo:) καθεὶς τὸν δάκτυλον τοῦ ζωμοῦ περιελιχμήσατο.

Περιλίχμησις, ipsa circumlambendi actio. Theon. apud Arat.

Composita, forte ex præterito λέλειχα, sine præpositione.

(Αἱματολοιχός. Æsch. Ag. 1487.)

Κνισολοιχός, sive κνισσολοιχός, οῦ, ὁ, qui pinguedinem lambit; seu qui pinguibus rebus lambendis delectatur, gulosus, liguritor. Athen. l. 3.

Κνισολοιχία, ἡ, catillatio, liguritio, gulositas: propriè ea, qua aliquis rebus pinguibus lingendis inhiat. Athen. ibidem.

Ματαιολοιχὸς, qui frivolas res consectatur, (ceu velut delambens.) Eustath.

Ματιολοιχὸς, qui ex falsa mensura lucrum captat. A nomine μάτιον, significante genus quoddam mensuræ. Eustath. et Aristot. in nub.

ΛΕΚΑΝΗ, ης, ἡ, pelvis, vel catinus, patina: Atticè pro λακάνη. (☞ Factum ex intensiva particula λα, et verbo χαίνω, propterea quòd sit latum, inquit Suidas: qui itidem exponit magnum acetabulum et patulum.) Aristoph. in avib. ἐμβολάδ' ἐπικαταφέρων λεκάναισιν. Idem in Nub. † 904.† αἰβοῖ, τουτὶ καὶ δὴ χωρεῖ τὸ κακόν· δότε μοι λεκάνην, præbete mihi pelvim seu catinum. Plut. in Polit. præcept. αἰτοῦντα λεκάνην, καὶ πτερόν, ὥσπερ ἐμοῦντα.

Λεκάνιον, ου, τό, parva pelvis, seu parvus catinus. Aristoph. in Acharn. † Xen. Pæd. 1. 3. 4.†

Λεκανίς et λεκανίσκη, idem, apud Hesych.

Λεκανίδιον, pro eodem, apud Suid.

ΛΕΚΙΘΟΣ, ου, ἡ, vitellus, ovi luteum. Aristot. hist. an. lib. 6. τὰ δίδυμα τῶν ᾠῶν δὶς ἔχει λεκίθους. Diosc. l. 2. c. 45. ἡ λέκιθος αὐτοῦ χρισθεῖσα πρὸς ὀφθαλμῶν φλεγμονάς, ὀπτηθεῖσα σὺν κρόκῳ, lutea ovorum cocta ut indurescant, admisto croco modicè illita, oculorum dolores mitigant. At mascul. gen. signif. pisum: quòd ejus color vitello non sit absimilis, teste schol. Aristoph. et Suida. Galenus verò λέκιθον in lex. Hippocr. exp. φακοῦ τὸ ἔνδον τοῦ λέπους, nam et lens, cui detractus est cortex, lutea est. Exponitur etiam, pulmentum ex leguminum farina; sive leguminum lomentum elixatum. Reperitur et λέκυθος per υ: quæ scriptura cum etymo convenit. ☞ Dictam enim putant λέκιθον, διὰ τὸ λέπεσι κεκρύφθαι.

Λεκιθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, luteus, croceus, vitelli seu lutei in ovo colorem imitans, ut, λεκιθώδης χολή, apud medicos.

Λεκιθίτης, ου, ὁ, qui ex vitello est, seu in quo vitelli sunt, ut, λεκιθίτης ἄρτος, Athen. l. 3.

ΛΕΜΒΟΣ, ου, ὁ, lembus, parvum navigium. Hesych. et Suid. Polybius lib. 1. ἀπήγγελλον οἱ προαποσταλέντες λέμβοι τὸν ἐπίπλουν τῶν ὑπεναντίων.

Λεμβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lembo similis. [Aristot. de Animal. Incessu, καθάπερ ἐν τοῖς πλοίοις τὰ λεμβώδη.]

Λεμβάδιον, ου, τό, lembunculus, parvus lembus.

ΛΕΠΡΟΣ, ά, όν, scaber, asper ex decedentibus ex se squamulis: ut, λεπροὶ ὄνυχες, scabri ungues. Diosc. l. 2. c. 140. ☞ A λέπος, quasi λεπυρός. Dicuntur etiam λεπροί, leprosi, hoc est, quorum cutis in scabras quasdam squamulas resolvitur. Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 8. (de quibusdam aquis:) καὶ γὰρ ἄνθρωποι λουόμενοι λεπροὶ γίνονται.

Λέπρα, ἡ, lepra, i. asperitas cutis profundior cum pruritu, eam in squamas resolvens. Ab Avicenna dicitur impetigo excorticativa, quod cutis per cortices squamasque resolvatur. Plut. de Iside et Osir. τὸν τὸ γάλα πίνοντας ἐξανθεῖν τὰ σώματα λέπραις, καὶ ψώραις τραχύνοντας. Vide Ægin. et Actuar.

Λεπρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, leprosus, vel scaber.

Λεπρικός, οῦ, ὁ, ut, λεπρικὰ φάρμακα, medicamenta lepris tollendis: apud Diosc.

Λεπρός, scabra, aspera: ut, λεπρᾶς πέτρας, apud Theocr. idyll. 1.

Λεπρόω, et λεπρέω, scabrum reddo, scabris veluti squamulis obduco.

Λεπρύνομαι, ac λεπρίομαι, scaber fio, scabris squamulis obducor. Nicand. in Ther. πυλλὰς δ' ἀμάθοισι μιγέντες, Σμήχει λεπρύνονται, ἀλινδόμενοι ψαμάθοισι. Exp. et albesco; quasi è λέπρα, quòd qui ea laborant, et exasperentur et albescant.

Λεπρόομαι, exp. etiam, lepram patior.

Λεπράω, vel λεπριάω, scaber fio vel sum, ut, λεπριῶντες ὄνυχες, scabri ungues, apud Diosc.

Ὑπόλεπρος, (comp.) aliquantum scaber.

ΛΕΠΤΟ'Σ, ὸ, ὁ, tenuis: cui opponitur παχὺς, crassus. Propriè, tenuis instar corticum et squamularum quæ alicunde avelluntur. Odyss. Θ'. ἠΰτ' ἀράχνια λεπτά. Sic Il. χ'. εἵματα λεπτά, ex filo tenui et subtili. Sic Ægineta in πτιλώσει dicit decedere λεπτὰ καὶ πιτυρώδη σώματα ἐκ τῆς ἐπιφανείας τῆς κεφαλῆς. Item tenuis, i. exiguus, parvus: ut, λεπτὰς ἐλπίδας ἔχειν περὶ τοῦ μέλλοντος, tenuem et inanem spem concipere de futuris, apud Aristid. †Sic Xen. Pæd. 1. 4. 11.† Item gracilis, macer, cui itidem opponitur crassus. †Sic Aristoph. Nub. 1013. opp. τῷ λιπαρῷ.† Hesiod. in Erg. λεπτῇ δὲ παχὺν πόδα χειρὶ πιέζῃς. Athen. l. 13. ——ἰσχνὸν πάνυ, Καὶ μέλαινα, λεπτὴ δ'. ¶ Item rarus, ut Gal. exp. apud Hippocr. sic λεπτὴ χιὼν, apud Eust. ¶ Metaphoricè de animo etiam dicitur: ut, λεπτὸς νοῦς, mens subtilis et acuta. Eurip. (Med. 530. Aristoph. R. 1138. λεπτά. Theoc. Id. 3. 21.) Sic Aristoph. in Nub. †358.† λεπτὸν φροντίδα, et λεπτοτάτους λήρους appellat subtiles philosophorum argutias. ¶ Λεπτὸν, minuti quoddam nummi genus, quale κέρμα. Luc. 21. βάλλουσαν λεπτὰ δύο.

Λεπτότης, ητος, ἡ, et λεπτοσύνη, tenuitas, exilitas. Item gracilitas. Epigr. lib 2. et Athen. lib. 12. Item subtilitas, argutia. Aristoph. in Nub.

Λεπταλέος, tenuis, subtilis: ut, λεπταλέον φᾶρος, Apoll. Arg. lib. 2. Exp. et gracilis.

Λεπτυνάκις, minutulus, vasculus. Epigr. l. 2.

Λεπτύνω, tenuo, attenuo, tenuem reddo. Item gracilem reddo. Athen. l. 2. Item subtile reddo.

Λεπτυσμός, οῦ, ὁ, et λέπτυνσις, εως, ἡ, attenuatio, extenuatio.

Λεπτυντικὸς, οῦ, ὁ, attenuandi vim habens, tenuem et gracilem reddere potens. Diosc. Athen. l. 8.

Composita.

Ἀπολεπτύνω, extenuo. Item in mucronem colligo. [Aristot. de Hist. Animal. lib. 1. cap. 5. Νῶτος δ' ἔχει, (πτερύγια) καὶ ὅσα τὸ πλάτος μὴ ἔχει ἀπολελεπτυσμένα.]

Διάλεπτος, pertenuis et gracilis. Aristoph. in Nub.

Λεπτοπίλεπτος, gracilis supra graciles. Epigr. l. 2. Τρεῖς λεπτοὶ χαρίτων περὶ λεπτοσύνας ἐμάχοντο, Τίς φανερώτερος εἴη λεπτοπιλεπτότερος.

Καταλεπτύνω, extenuo, seu attenuo.

Προλεπτύνω, antè extenuo. [Aristot. de Hist. Animal. ἐν μέσοις τοῖς ἀντιστρεφομένοις τῶν ζώων προλεπτυνθεῖσιν ἔστιν ἰδεῖν κατανοῆσαι, εἰ &c. Plat. Tim. τῶν δὲ αὐτῶν προλελεπτυσμένων μὲν ὑπὸ σηπεδόνος, &c.]

Ὑπέρλεπτος, supra modum tenuis, pertenuis.

Ὑπόλεπτος, subgracilis, subtenuis. Lucian.

ΛΕ'ΠΩ, F. ψω, decortico, delibro, vel putamen, et squamam detraho. Athen. l. 4. Μάζης μελαγχρῆ μερίδα λαμβάνων λέπει.

Λέπομαι, decorticor. Utuntur Athenienses etiam ἐπ' ἀσελγοῦς καὶ φορτικῆς δι' ἀφροδισίων ἡδονῆς, ut Athen. l. 14.

Λέμμα, τὸ, cortex, liber: id quod decorticando aufertur. Athen. l. 2. Ἐν τῷ προθύρῳ τὰ λέμματα κατέλιπον. Dicitur etiam de tunica, plantam aut semen, aut alia quæ cortice teguntur, ambiente. Theoph. l. 4. c. 12. Item λέμμα, seu λέμνα, plantæ genus in Orchomenio lacu nascens, teste Theophr. hist. pl. l. 4. c. 11.

Λέπος, εος, τὸ, idem quod λέμμα. Athen. l. 2. Dicitur etiam de cortice, adhuc ambiente plantam aut legumen, (i. tunica,) ut et λέμμα. Alex. Aphr. Piscium quoque squamæ λέπη dicuntur. Polyb. lib. 6. c. 15.

Λεπαῖος, ου, ὁ, corticibus abundans: ut, λεπαία νάπη. Eur. in Iph. Taur.

Λεπίζω, idem quod λέπω, decortico. Exponitur etiam, pellem detraho.

Λέπισμα, τὸ, idem quod λέμμα. Diosc. l. 1. c. 28.

Λεπὶς, ίδος, ἡ, idem quod λέπος, seu λέπισμα, in Epigr. Plerunque pro squama accipitur. Athen. l. 8. Diosc. l. 5. Exponitur et lamina. Est et morbi genus, quem Lat. porriginem vocant; de quo vide Celsum.

Λεπιδωτὸς, οῦ, ὁ, squamatus, squamosus. Aristot. lib. 4. de part. anim. Item piscis quidam. Plut. de Iside et Osir.

Λεπιδωτὸς λίθος, gemma, quæ squamas piscium variis coloribus imitatur, apud Plin. l. 37. c. 10.

Λεπίδιον, ου, τὸ, lepidium herba; sic dicta, quòd squamas et maculas faciei deleat. Diosc. Gal. Paul. Ægin.

Λεπυρὸς, οῦ, ὁ, corticatus, corticosus: vel glumâ tectus, glumâ horrens. ut, λεπυρὰς στάχυς, apud Nic. in Ther.

Λεπύριον, τὸ, putamen ovi; et cortex mali punici, i. malicorium. Suid. Scribitur et λέπυρον.

Λεπυρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, tunicis multiplicibus obvolutus. Theophrast. hist. pl. l. 1. Item squamatus, squamosus. Item hist. pl. l. 9.

Λέπυρον, ου, τὸ, cortex, apud Hippocr. Item putamen. Aristot. hist. an. l. 5. Item squama. Theophr. hist. pl. l. 4.

Λεπυριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem quod λεπυρώδης, corticatus, corticosus, putamine tectus. Item multis tunicis tectus.

Λεπυρόω, excortico. Item deglubo, glumas excutio. Hesych.

Λεπύχανον, ου, τὸ, idem quod λέπυρον. Plut. symp. l. 5. probl. l. 6. et Eust. ex Theopompo comico.

Λέπας, τὸ, rupes, promontorium, ex Epigr. (Eurip. Phœniss. 24. Æschyl. Ag. 291. 306.)

Λεπαῖος, ου, ὁ, montanus, vel arduus, et præruptus, ut rupes et promontoria. Eurip. λεπαίας χθονός.

Λεπαστὴ, vel λεπαστὴ κύλιξ, dicitur de poculo ampliore, apud Athen. Eustathius à λέπω derivari posse existimat, διὰ τὸ λεπτὸν ὡς λέπος, καὶ ἐκπέταλον, Festo lepista, lepesta Varroni.

Λέπαδνον, ου, τὸ, lorum latum, quo equi collum ad jugum religatur. Hesych. et Eust. Aliis verò lorum circa pectus equi: aliis, μασχαλιστήρ. Il. ε. ἐν δὲ λέπαδνα Κάλ' ἔβαλε χρύσεια. (Λέπαδν' ἐπ' αὐχένα τίθησι. Æschyl. Pers. 191. ἀνάγκας λέπαδνον, ib. Ag. 226. Eum. 565.) ‡ In l. Eum. videtur esse adjectivum: ἰδὼν ἀμηχάνοις δύαις λέπαδνον: cernens inextricabili infortunio quasi loro vinctum. V. Pauw. ad locum.‡

Λεπὸς, οῦ, ὁ, cortex, idem quod λέπος. Erot. apud Hippocr. Dicitur etiam de multiplici tunica cepas vestiente. Hesych. Suid. et Eustath. Item vestimentum, quod et λῶπος, ex λέπω. Eustath. ex Anacreonte.

Λέπιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ex genere eorum est quæ excorticari possunt, seu quæ cortice et putamine tecta sunt. Athen. lib. 2.

Λεπίζω, decortico.

Λέπισμα, τὸ, cortex, putamen.

Λεπὶς, ἡ, expon. corticis turgiditas et tumor, quem humor est sub cortice. Theophr. hist. pl. l. 5.

Λεπάω, seu λοπάω, cortice turgesco, cortice turgido sum. Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 12. τῇ δὲ συκῇ καὶ σκορπίον τι συμβαίνει περὶ τὰς ῥίζας, ὃ καλοῦσι λοπᾶν. Sic et alibi apud eundem.

Λεπητὸς, οῦ, ὁ, tempus illud anni, cùm cortices arborum turgescunt, et exemptiles fiunt: apud eundem.

Λοπὶς, ίδος, ἡ, squama, idem quod λεπίς. Aristoph. in Vesp.

Λοπὰς, άδος, ἡ, patella: Bayfio, sartago. Itidem à λέπω, quod instar corticis sit λεπτή. ¶ Est etiam morbus arborum, quem Plin. patellam interpretatur: de quo Theophr. Plut. in apophth. Athen. l. 8. ¶ Exponitur etiam olla, apud Plut. in præc. san. et Theophr. hist. pl. l. 4. c. 16. ¶ Lepas, genus conchæ marinæ quod petris adhæret. Aristoph. in Pl. et Vesp. Eustath. à λέπω derivat.

Λοπάδιον, ου, τὸ, parva patella. Aristoph. in Pluto. sartago, Bayfio.

Λῶπος, εος, τὸ, et λώπη, ἡ, et λωπὰς, άδος, ἡ, vestimentum tenue. Od. ν'. Δίπτυχον ἀμφ' ὤμοισιν ἔχων εὐεργέα λώπην. Eustath. ex λοπὸς factum esse tradit per ἔκτασιν, vestimenta enim ambiunt hominem, ut cortex et tunica arborem, semina, &c.

Λώπιον, ου, τὸ, idem quod λῶπος, vestis, apud Suid.

Λωπίζω, veste exuo.

Composita: ac primùm ex λέπω, &c.

Ἀλέπαδνος, non habens lora lata, quæ λέπαδνα dicuntur. Hesych.

Ἀλέπιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui corticatus non est, non desquamatus. Eustath.

Ἀλεπίδωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non squamatus, squamis carens.

Ἄλεπος, ου, ὁ καὶ ἡ, cortice carens, squamarum expers. Hesych.

Ἀπολέπω, decortico, delibro, putamen seu squamas aufero. Aristoph. † Nub. 809. cum genit.† [Av. 674. Ἀλλ' ὥσπερ ᾠὸν,—— ἀπολέψαντα χρὴ ἀπὸ τῆς κεφαλῆς τὸ λέμμα, &c. Schol. ἀντὶ τοῦ ἀφελόντα τὸ προσωπεῖον.]

Ἀπολέπομαι, decorticor. Athen. l. 2. ex Epicharmo.

Ἀπολεπίζω, idem.

Προαπολεπίζω, (decomp.) priùs decortico: unde, φακὸς προαπολεπισθεὶς, Diosc. l. 2. c. 129.

Δυσλεπὴς, difficili cortice tectus. castaneæ epith. apud Nicand.

Ἐκλέπω, ex cortice et putamine eximo, excludo, excudo. Plut. (de crocodilo:) ἑξήκοντα τίκτουσι, καὶ τοσαύταις ἡμέραις ἐκλέπουσι.

Ἐκλέπομαι, decorticor, excudor. Aristot. hist. an. l. 5.

Ἐκλεπίζω, idem quod ἐκλέπω.

Ἔκλεψις, corticis seu putaminis detractio. Item pullorum exclusio, pullatio.

Ἔλλοπες, pisces, ἄλοποι, quasi ἄλεπες. Vel desquamati, quive desquamari possunt: quales sunt λεπιδωτοί. Athen. l. 7.

Εὐλέπιστος, desquamatu facilis: item qui facilè delibratur, et cortice spoliatur.

Ἡμιλέπιστος, semidecorticatus. Strabo.

Ἡμίλεπτος, semidecorticatus. (de pullo in ovo adhuc contento.) Anacr. [Od. 33. 534. Ὁ δ' ἔτι ἔσω ἔνδον, Ὁ δ' ἡμίλεπτος ἤδη.]

Μονόλεπος, uno cortice et una tunica tectus. Theophr.

Ὀρσολοπεῖται, Hesych. exp. διενοχλεῖται, ταράσσεται, ex Æschyl. [Pers. 10. κακόμαντις ἄγαν ὀρσολοπεῖται θυμὸς ἔσωθεν.]

Ὀρσολοπέω, exp. conturbo, apud Hom. hymno in Mercur. Ἦ με θεῶν ἕνεχ' ὧδε χολούμενος ὀρσολοπεύεις, certè propter boves tibi ablatos iratus sic me conturbas, seu portando concutis.

Περιλέπω, circumcirca decortico, in orbem delibro, corticem circumcirca detraho.

Περιλεπίζω, idem. [Hom. Iliad. A. 236. περὶ γάρ ῥά ἑ χαλκὸς ἔλεψε Φύλλα τε καὶ φλοιόν. Schol. Περιέλεψε γὰρ αὐτὸ ὁ σίδηρος, ὅ ἐστιν ἔγλυψε. Aristoph. Lysistr. 736. Schol.]

Πολύλεπος, pluribus corticibus et tunicis vestitus, pluribus tunicis involutus.

Χρυσόλεπις, aureis intectus squamis.

Composita ex λῶπος, et λωπίζω.

Ἀπολωπίζω, veste exuo. Poll. lib. 7.

Ἐκλωπίζω, idem. Soph. in Trachin. Exponitur etiam excorio, vel excortico, apud Suid.

Νήλωπος, veste carens.

Περιλωπίζω, veste circuminduo, Poll. lib. 7.

Λωποδυσία, vestium compilatio seu furatio. Poll. l. 7. c. 12.

ΛΕΣΒΙΑ'ΖΩ, Lesbiorum mores obscœnos imitor, seu Lesbiorum obscœnitatem. Luc. in Apophrade, πρὸς θεῶν εἰπέ μοι, τί πάσχεις; ἐπειδὰν ἀκούσῃς λέγοντας οἱ πολλοί, λεσβιάζειν σε καὶ φοινικίζειν. Sic et Gal. de facult. simpl. medic. lib. 10. Habetur et apud Aristoph. (R. 1343.) quod quidam interpr. etiam, ore obscœnè morigerari.

Λεσβίζω, idem, apud eundem Aristoph. in Vespis.

Λεσβιὰς, άδος, ἡ, exp. fellatrix.

ΛΕ'ΣΧΗ, ης, ἡ, sermocinatio, confabulatio, vel conciliabulum. (Æsch. Eum. 367.) Herodot. γενομένης λέσχης, ὅστις γένοιτο αὐτῶν ἄριστος. Callimachus quodam epigrammate; ἐμνήσθην δ' ὁσσάκις ἀμφότεροι Ἥλιον ἐν λέσχῃ κατεδύσαμεν, in confabulatione. ¶ Item locus publicus, ubi confabulabantur. Od. σ'. Οὐδ' ἐθέλεις εὕδειν, χαλκήϊον ἐς δόμον ἐλθὼν, Ἠέ που ἐς λέσχην. Sic Hesiod. in Erg. Πὰρ δ' ἴθι χάλκειον θῶκον, καὶ ἐπ' ἀλέα λέσχην. †v. 493. V. ibi Græv. ut porticus basilicæ taberna.† ¶ Exponitur etiam [illegible], apud Suid.

Λεσχάζω, garrio. Theogn.

Λεσχηνεύω, sermocinor, confabulor, garrio.

Λεσχηνεύομαι, pro eodem. Erot. apud Hippocr. Et passivè, apud Hesych.

Λεσχηνεία, ἡ, confabulatio. Item loquacitas, Plato in Axiocho. Exponitur etiam contumelia, injuria, apud Suid.

Λεσχηνευτὴς, confabulator. Scribitur et λεσχηνώτης, apud Suid. quod exp. ἐξηγητής.

Λεσχηνῶται, apud Laërt. in epistola Anaximenis ad Pythag. expon. discipuli: ex eo quòd cum præceptore sermocinari et confabulari soleant.

Λεσχαῖος, ου, ὁ, expositor, ἐξηγητὴς, et ἑρμηνευτής. Hesych.

Λεσχηνόριος, dicitur Sol vel Apollo; à confabulationibus; quòd interdiu homines inter se confabulentur: quum noctu seorsum ab aliis quiescant.

Λεσχῶ, sermocinor, confabulor. Hesych.

Composita.

Ἀδόλεσχος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q. d. qui ad satietatem usque sermocinatur: est enim compositum ex ἄδος et λέσχη.) loquax, garrulus. Arist. eth. 3. c. 10. Exponitur etiam, qui oblectatur in garrulitate. Etym.

Ἀδολέσχης, ου, ὁ, idem. [Plato. Theætet. Δεινός γε, ὦ Θεαίτητε, ὡς ἀληθῶς σοφιστὴς καὶ ἀηδὴς εἶναι ἀνὴρ ἀδολέσχης. Polit. μήτε ἰατρικὸν αὐτὸν μήτε κυβερνητικὸν ὀνομάζειν, ἀλλὰ μετεωρολόγον ἀδολέσχην τινὰ σοφιστήν.] Athen. lib. 13. †Aristoph. Nub. 1487.†

Ἀδολεσχία, ἡ, loquacitas, garrulitas, nugatio. Isocr. contra Soph. Plut. in Lycurgo. †Aristoph. Nub. 1482.†

[Ἀδολεσχικός. Plat. Sophist. Δοκῶ μὲν τό γε δι' ἡδονὴν τῆς περὶ ταῦτα διατριβῆς, ἀμελὲς τῶν οἰκείων γιγνόμενον, περὶ δὲ τὴν λέξιν ταῖς πολλαῖς τῶν ἀκουόντων οὐ μεθ' ὕβρεως ἀπειράτων, κεκλῆσθαι κατὰ γνώμην τὴν ἐμὴν, οὐχ ἕτερον ἀδολεσχικοῦ.]

Ἀδολεσχέω, ῶ, loquax sum, nugor, garrio. Dem. contra Philip. οὐδ' ἴσα τοῖς ἄλλοις ἀδολεσχῶ. Exp. et contemplor, vel oro, et Deum laudo. Exponitur etiam contemplor, assiduè meditor. Psalm. 118. ἐν ταῖς ἐντολαῖς σου ἀδολεσχήσω.

Ἀερολέσχης, elato sermone utens, grandiloquus. Hesych. Item qui de rebus inanibus et in imaginatione duntaxat positis verba facit.

Ἔλλεσχα, τὰ, dicuntur τὰ ἐν λέσχῃ ὄντα, quæ omnium in ore sunt, et in omnium sermone versantur: vulgata. Herodot. l. 1.

Ἐννομολέσχης, qui de legibus confabulatur. Laërt.

Κινολέσχης, ου, ὁ, cui confabulationes sunt de rebus obscœnis.

Κυσολέσχης, qui nates semper et cunnos in ore habet; turpiloquus. Eustath.

Λέσχημα, τὸ, nugæ. Hippocr. epist. ad Demag.

Λεπτολεσχαὶ, philosophi, de rebus levioribus subtiliter et nimis anxiè disputantes nugantesque. Aristoph.

Λεπτολεσχία, subtilis nugamenta.

Λογολέσχης, ου, ὁ, blatero, nugator, loquax. Gregor. et Epigr. l. 2.

Λογολεσχεῖν, blaterare, nugari.

Μεταρσιολέσχης, qui de sublimibus rebus (i. cœlestibus) inaniter disputat: vel qui fabulatur de rebus sublimibus.

Μεταρσιολεσχεῖν, de sublimibus rebus disputare aut fabulari, seu sermocinari more Physicorum. Exponitur etiam, de rebus futilibus sermocinari.

Μεταρσιολεσχία, de rebus sublimibus disputatio seu fabulatio. Plut. in Pericle. Item de rebus futilibus sermocinatio.

Μετεωρολέσχης, qui de rebus sublimibus seu cœlestibus fabulatur. Plat. de rep. l. 6.

Μετεωρολεσχῶ, de rebus sublimibus garrio: apud Plut. περὶ τοῦ μὴ χρᾶν.

Περιλεσχηνευτὸς, exp. περιλάλητος, et περιβόητος. Hesych. [Herodot. Hist. lib. 2. τοῦτο δὲ, ἔστιγον ταύτας, τῇ οὔνομα ἦν Ἀρχιδίκη, ἀοίδιμος ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα ἐγένετο, ἧσσον δὲ τῆς ἑτέρης περιλεσχήνευτος.]

Πρόλεσχος, qui ante alios loquitur, qui alios prævenit in sermone. Æschyl. in supplic. ‡ 208.‡

[Προλεσχηνεύω. Herodot. Hist. lib. 6. μετὰ δὲ, ὁ Ἱστιαῖος —— τοῖσι ἐν Σάρδισι ἐοῦσι Περσέων ἔπεμπε βυβλία, ὡς προλελεσχηνευμένων αὐτῷ, &c.]

Στενολέσχης, qui de rebus subtilibus garrit.

Στενολεσχεῖν, de rebus nimiùm subtilibus et nihili garrire: seu anxium esse, et torqueri in rebus frivolis et nugatoriis. Aristoph. in Nub. † 319.†

Στενολεσχία, anxietas in rebus nihili, argutiæ.

ΛΕΥΚΟ'Σ, ῆ, ὁ, albus, candidus. (☞ Παρὰ τὸ λεύσσω, teste Etym. et Eustath. quod facilè sit visui obvius candidus color.) Iliad. γ'. Οἴσετε δ' ἄρ' ἕτερον λευκὸν, ἑτέρην δὲ μέλαιναν. Hesiod. in Asp. λευκοὺς καὶ μέλανας βότρυας. Interdum λευκαὶ absolutè dicitur pro λευκαὶ τρίχες, et in Epigr. ¶ Item limpidus: ut, λευκὸν ὕδωρ, apud Homer. et λευκότατος ποταμῶν. Callim. hymno in Jovem. ¶ Item perspicuus, dilucidus: unde, λευκὸς στίχος, in Epigram. cujus sententia est perspicua. ¶ Item serenus: ut, λευκὴ γαλήνη. Odyss. κ'. ¶ Λευκὴ ἡμέρα, faustus seu felix dies: apud Plut. in Pericle. Et, λευκὴν ἡμέραν ἄγειν, hilariter diem transigere. ¶ Apud Hesiod. λευκὸν ἔαρ exp. jucundum, vel quod hilaritatem et jucunditatem affert. (Λευκὸν ἦμαρ. Æsch. Pers. 301. Ag. 677.)

Λευκότης, ητος, ἡ, albedo, albor, candor. Aristot. eth. 1. c. 6. et alibi.

Λευκὰς, alba, candida: idem quod λευκή. Ut, λευκὰς χαίτη, alba seu cana coma, Nonn. Et, λευκὰς φωνὴ, vox clara, apud eundem. [Eurip. Cycl. 165. Ῥῖψαι τ' ἐς ἅλμην Λευκάδος πέτρας ἄπο, &c. Hom. Odyss. Ω. 11. Πὰρ δ' ἴσαν Ὠκεανοῦ τε ῥοὰς καὶ Λευκάδα πέτρην, &c.] Est etiam herbæ nomen apud Diosc. l. 3. c. 101.

Λευκόω, ῶ, album reddo, dealbo.

Λευκόομαι, idem. Xen. Hell. 7. προθύμως μὲν ἐλευκοῦντο οἱ ἱππεῖς τὰ κράνη. Et passivè apud Demosth. κατὰ Στεφ. ψευδ. λελευκωμένον γραμματεῖον, albo colore inductum.

Λεύκωμα, τὸ, id ipsum quod dealbatum est. Dicitur plerunque pro tabella albo colore inducta: apud Demosth. et Lys. Significat etiam album ovi, et albuginem oculorum, in Hippiatr. et apud Diosc.

Λεύκωσις, εως, ἡ, albugo: de morbo oculorum in Hippiatr.

Λευκαίνω, dealbo, candidum facio. Theocr. Idyll. 14. ἐπισχερὼ ἐς γένυν ἕρπει Λευκαίνων ὁ χρόνος, ætas quæ albos seu canos facit.

Λευκαίνομαι, dealbor, albus reddor. Item neutraliter, albus seu candidus sum, albeo. Theophyl. ep. 15. ἡ δὲ χροιὰ τοῦ σώματος αὐτῷ πρὸς τὸ [illegible] ἐλελεύκαντο.

Λευκασμὸς, οῦ, ὁ, dealbatio, vel candor.

Λεύκη, ἡ, populus alba: arbor de qua Theophr. de caus. pl. lib. 2. et Diosc. l. 1. c. 88. Item vitiligo alba: cutis carnisque præter naturam albedo, apud Herodotum. Sic etiam dicitur à quibusdam τὸ [illegible], ut habetur apud Diosc. † Aristoph. Nub. 1005.†

Λεύκινος, ου, ὁ, populeus. Aristot. Œcon. 2.

Λευκίσκος, ου, ὁ, piscis è mugilum genere, apud Gal.

Composita.

Ἀπολευκαίνω, dealbo, candefacio.

Διάλευκος, albo intermixtus, albo distinctus. Plut. in Alexandro.

Διαλευκαίνω, dealbo: vel perfundo albore et candore.

Ἔκλευκος, valde albus, candidissimus. Aristot. de mundo.

Ἐπίλευκος, aliquantum albus: vel albicans, candicans.

Ἐπιλευκαίνω, idem quod διαλευκαίνω, vel in superficie dealbo.

Ἐκλευκαίνω, valde seu pulchrè dealbo. Daniel.

Ἡμίλευκος, semialbus.

Μεσόλευκος, albo intermixtus, albo distinctus: seu cui aliquid albedinis quasi in medio positum est. Athen. l. 12. et apud Luc. † Xen. Pæd. p. 215. b.†

Μιξόλευκος, albo distinctus, semialbus. Lucian.

Πάλλευκος, omni ex parte albus, candidissimus: ut, πάλλευκον κάρα. Eurip. in Hecuba. (Πάλλευκον δέρην, cervicem candidam. Med. 30. 1166. Æschyl. Eum. 353.)

Παράλευκος, albicans. Strab.

Περίλευκος, circumcirca albus, admodum albus.

Ὑπόλευκος, candicans, albicans, albidus: vel subalbidus, subcandidus. Diosc. l. 4. c. 119.

Ὑπολευκαίνω, subalbidum seu subcandidum reddo.

Φλογόλευκος, color inter flammeum et album medius.

Ὠχρόλευκος, ex luteo candicans, seu in pallido candidus. Dioscor. l. 4. c. 42.

ΛΕΥ'ΣΣΩ, video, aspicio: poëticum est. Il. ε'. οὐδέ τι φῶτα λεύσσω, τῷ ἐφέηκα, neque virum video quem hasta petii. Il. α'. λεύσσετε γὰρ τόγε πάντες, ὅ μοι γέρας ἔρχεται ἄλλῃ. Interdum cum εἰς, sive ἐς: ut Od. θ'. —— οἱ δέ τ' ἐς αὐτὸν Τερπόμενοι λεύσσουσι. (Eurip. Phœniss. 553. Soph. Tr. 841. 963. Œdip. Tyr. 1278.) ☞ A βλέπω fere dicitur βλέσσω, et Æolice, βλεύσσω, deinde interjecto υ, et ademto β, λεύσσω.

Composita.

Ἄλευστος, invisibilis, seu invisus. Hesych.

Ἀλεύστορος, lumine cassus. ex Soph.

Εἰσλεύσσω, intueor, inspicio. Soph. εἰσλεύσσειν αὐτὸν πάλιν.

Ἐπιλεύσσω, prospicio. Il. γ'. Τόσσον τίς τ' ἐπιλεύσσει, ὅσον τ' ἐπὶ λᾶαν ἵησιν.

Νήλευστος, exp. ἀόρατος, invisibilis. Theocr. in sua syringe.

[Παραλεύσσω. Eurip. Hippolyt. 1121. παρὰ δ' ἐλπίδα λεύσσω. Tmesis pro παραλεύσσω. Cl. Barnes.]

Προσλεύσσω, aspicio, intueor, contueor. ut Sophocl. ἄρα προσλεύσσεις. (Œdip. Tyr. 1390.) Et, προσλεύσσειν φάος, apud eundem.

[Προλεύσσω. Soph. Phil. 1391. Ed. P. Steph. ἀλλ' εἰς [illegible] με πρὸς τούτων ἔτι, Λευκοῦ προλεύσσειν.]

ΛΕ'ΧΡΙΟΣ, α, ὁ, obliquus. Eurip. in Hecuba, [1026.] ἀλίμενόν τις ὡς ἐς ἄντλον πεσὼν Λέχριος, ἐκπεσῇ φίλας καρδίας. (Med. 1170.) Et apud Suid. ἀκτὶς λέχριος ἐν θαλάσσῃ.

Λέχρις, obliquè. [Apoll. Rhod. Arg. 3. 238. Λέχρις δ' αἰθούσης δόμοι ἕστασαν ἀμφοτέρωθεν. Schol. ἐκ πλαγίου &c.]

Λικριφὶς, obliquè, in obliquum seu ex obliquo. Il. ξ'. ἀλεύατο κῆρα μέλαιναν, Λικριφὶς ἀΐξας.

Γραμματολικριφίδες, qui literas obliquè et perplexè tractant, seu literarum depravatores. Epigr. lib. 2.

ΛΕ'ΩΝ, οντος, ὁ, leo. Il. γ'. Et Odyss. ζ'. —— ὥστε λέων ὀρεσίτροφος ἀλκὶ πεποιθώς. Il. μ'. —— λέων σθένεϊ βλεμεαίνων. Od. δ'. et ρ'. κρατερόφρονος λέοντος. (Eurip. Phœniss. 368.) De leone vide Aristot. et Oppian. l. 3. et 4. de venat. ¶ Dictum volunt παρὰ τὸ λάω, τὸ βλέπω. ὀξυωπέστατον γὰρ τὸ ζῶον. ¶ Est et nomen sideris cœlestis ex numero duodecim zodiaci signorum, apud Arat. et cæteros astronomos. ¶ Item piscis genus. Athen. l. 3. ¶ Serpens etiam quidam vocatur λέων, alio nomine κεγχρίνης dictus. Nicand. in Ther. ¶ Λέων dicta fuit etiam elephantiasis. Aret. ¶ Item saltationis species, apud Poll. l. 4. cap. 14. et Athen. lib. 14.

Λεοντώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, leoninus, seu leoni similis, qualis est leonum. Aristot. polit. 8. Τὸ λεοντῶδες, leonina natura, leoninum ingenium, leoninus animus. Plut. de fort. Alex. l. 2.

Λεοντωδῶς, leonino more, leonino ritu, leonum in modum. Athen. lib. 4.

Λεοντηδὸν, idem.

Λεόντειος, et λεόντεος, et λεόντιος, leoninus, qui leonis est, seu qualis leonis est.

Λεοντέη, ac per contract. λεοντῆ, pro λεοντέα sive λεοντῆ δορὰ, leonina pellis, leonis spolium seu exuvium: Herodian. lib. 1. Aristoph. in ran. (46.) Metaphoricè apud Plutarch. in apophth. ὅπου μὴ ἐφικνεῖται ἡ λεοντῆ, προσραπτέον ἐκεῖ τὴν ἀλωπεκῆν.

Λεοντεία βοτάνη, sive λεόντειος πόα, dicitur orobanche, herba quæ ervum et cætera legumina suffocat, in Geopon. dicta etiam ὀσπρολέων.

Λεοντικὴ, leontice, herba, quæ et caculia.

Λεοντικὸς, leoninus, ad leonem pertinens.

Λεοντιδεὺς, leonis catulus.

Λεοντίσκος, leunculus, parvus leo.

Λέαινα, ης, ἡ, leæna.

Λείων, à Poëtis metri causa dicitur pro λέων. Il. ε'. et ε'. λείουσιν ἐοικότες ὠμοφάγοισιν. Sic λείοντας, &c. pro λέοντας, &c.

Λῖς, apud Poëtas etiam dicitur pro λέων. Il. ζ'. et σ'. ὡς λῖς ἠϋγένειος. Sic Hesiod. in Asp. Ἤδη γάρ σφιν ἔκειτο μέγας λῖς. Hinc et accus. λῖν, apud Theocr. idyll. 13. Ὃς τὸν λῖν ὑπέμεινε. Vide etiam λῖς in sua serie. Et in λεοντίς.

Composita.

Αἰνολέων, οντος, ὁ, (pro αἰνὸς λέων,) horrendus leo, horribilis leo. Theocr. idyll. 37.

Θυμολέων, leonis instar animosus, leonino et magno animo præditus. Iliad. ε'. † Hesiod. Theog. 1007. (de Achille.)†

Θυμολέαινα, leonina et magno animo prædita. in Epigr.

Μονολέων, solus leo, solitarius leo, ex Epigr.

Μυρμηκολέων, leo formicarius: parvum animalculum formicis insidians.

Ὀσπρολέων, herba, quæ legumina leonis in modum suffocat. Geopon. lib. 2.

Χαμαιλέων, leo pumilus; animal, quod subinde colorem mutat: unde proverb. Chamæleonte mutabilior. Plut. in Alcib. Vide Aristot. hist. an. lib. 2. c. 11. et Plin. l. 8. c. 33. ¶ Est et herbæ nomen, sic dictæ à varietate foliorum. Plin. l. 22. c. 18. Diosc. l. 3. c. 10. et 11.

ΛΗ'ΓΩ, F. ξω, cesso, desino, finem facio. Iliad. ι'. Ἐν σοὶ μὲν λήξω, σέο δ' ἄρξομαι. Theocr. idyll. 17. Ἐκ Διὸς ἀρχώμεσθα, καὶ ἐς Δία λήγετε Μοῖσαι. Xen. Pæd. 7. οὐκ ἐλήξαμεν πρόσθεν [illegible]. † l. 5. p. 126. et παύσω λήξω, neutral. p. 224. b.† Et cum genit. Hesiod. in Theog. † 48.† λήγουσί τ' ἀοιδῆς. † Sic Xen. Pæd. 2. 60. a.† Sic Isocr. ad Dem. λῆγε τῶν πόνων, ἔτι πονεῖν δυνάμενος. (Eurip. Med. 423. id. Phœniss. 1323. Soph. Œdip. Tyr. 761.) Τὰ λήγοντα, fines, seu termini: ut, τὰ λήγοντα τῆς Σαλαμινίας, termini Salaminiæ: Plut. de Herodot. ¶ Item transitivè, cessare seu desinere facio. Il. ν'. Ἰδομενεὺς δ' οὐ λῆγε μένος. Sic et Od. χ'. et Il. φ'.

Λῆξις, εως, ἡ, cessatio. Item terminatio. (Philostr. l. 3. c. 5.) ¶ Item sortitio: à λαγχάνω.

Ληκτὶς, pro κατάληκτος, Hesych.

Ληκτηρία νῆσος, insula suis finibus circumscripta. [Lycoph. Alex. 966.]

Ληκτικὸς, desinens. Sed apud Aristotel. rhet. 3. ῥυθμὸς ληκτικὸς, est, aures in fine feriens.

Composita.

Ἄληκτος, ὁ καὶ ἡ, indesinens. Epigr. (Soph. Tr. 1002.) Vide et in comp. ex λαγχάνω.

Ἄληκτον, (adverbialiter,) indesinenter, jugiter. Il. ι'.

Ἀλήκτως, idem quod ἄληκτον.

Ἀληκτὼ, οῦς, ἡ, Alecto, una ex furiis: quòd indesinenter persequatur improbos.

Ἀπολήγω, desino. Aristotel. εἰς ἓν ἀπολήγει, in unum terminatur seu sinit. Il. ζ'. Ὣς ἀνδρῶν γενεὴ ἡ μὲν φύει, ἡ δ' ἀπολήγει. Et cum gen. Il. φ'. οὐκ ἀπολήγει ἀλκῆς. Pro eodem poët. metri causa ἀπολλήγω. Il. ι'. et Odyss. τ'.

Ἐκλήγω, desisto, seu desino ab, cesso ab. Soph. ‡ El. 1311.‡

Εὔληκτος, bene desinens, facile cessans, non diuturnus. νόσος εὔληκτος, Lucian.

Καταλήγω, desino. (Æsch. Ag. 1488.) Item terminor, extremus sum. Transitivè quoque capitur, ut λήγω. Hesych. Τὰ καταλήγοντα, fines, confinia, ut et λήγοντα.

Κατάληξις, terminatio, finis, clausula.

Καταληκτικὸς στίχος est versus, qui in pedem desinit imperfectum.

Decomp. Ἀκατάληκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non desinens ut κατάληκτος.

Ἀκατάληκτος, et ἀκαταληκτικὸς στίχος, versus qui in pedem ac metrum perfectum desinit.

Ἀκαταλήκτως, indesinenter.

Βραχυκατάληκτος, brevior quàm καταληκτικός.

Βραχυκατάληκτα μέτρα dicuntur, quæ in fine velut decurtata sunt, quæ totum pedem breviora quàm ἀκαταληκτικά.

Βραχυκαταληκτέω, ῶ, desino seu terminor ut μέτρον βραχυκατάληκτον. vel etiam, uno pede brevior sum quàm ἀκαταληκτικόν.

Δικατάληκτος, dupliciter desinens.

Διχρονοκατάληκτος, desinens in δίχρονον et ancipitem vocalem.

Ἰσοκατάληκτος, similem terminationem habens: vel æqualiter desinens.

Μακροκατάληκτος, in longam vocalem desinens.

Ὑπερκατάληκτον, et ὑπερκαταληκτικὸν μέτρον, metrum dicitur, quod syllaba aut pede in fine versus superat τὸ ἀκαταληκτικόν.

Μεταλήγω, desino, seu desisto, cesso. Il. ί. Ταῦτά κέ οἱ τελέσαιμι μεταλλήξαντι χόλοιο.

Παραλήγω, penultimus sum: unde ἡ παραλήγουσα, penultima syllaba.

Decomp. Βραχυπαράληκτα, quorum penultima brevis est.

Βραχυπαραληκτεῖν dicuntur, quæ penultimam brevem habent.

Μακροπαραληκτεῖν, in penultimam longam desinere.

Φωτολήγος, (q. d. cui lux desiit, i. qui luce frui desiit,) luce orbatus, mortuus. Hesych.

ΛΗ´ΔΟΝ, ου, τὸ, ledum seu ladum; cisti genus est, ex quo fit quod dicitur λήδανον. (Theoc. κέ. 10.) Diosc. l. 1. c. 129. ☞ Plin. l. 12. c. 17. Herodot. l. 3. c. 128. λήδανον vocat τὸ λάδανον.

ΛΗ´ΔΟΣ, εος, τὸ, vestis è panno raro aut detrito. Dores (inquit Didymus) τὸ λῆδος dicunt λᾶδος, ut Alcm. λᾶδος εἵματα καλόν.

Ληδάριον, λῄδιον, et λήδιον, idem. Suidas ληδάριον esse dicit vestem vilem, qualis æstate ferri solet: ut apud Aristoph. in avibus. Χρὴ χλαῖναν πωλεῖν ἤδη, καὶ ληδάριόν τι πρίασθαι. Eustath. dicit, scribenda hæc esse per η cum ι subscripto, utpote derivata παρὰ τὸ λῶον. Porro λῄδιον est apud Hesych. Sic et apud Athen. l. 13. κακὸν λῄδιον.

Λῃδιώδης, apud eundem Hesych. ex quo λῃδώδης.

ΛΗ´ΘΩ, F. σω, lateo. Il. ώ. Καὶ δέ σε γιγνώσκω Πρίαμε φρεσὶν, οὐδέ με λήθεις. Il. ώ. Τοὺς δ' ἔλαθ' εἰσελθὼν Πρίαμος, clam illis ingressus est. Item celo. Od. τ'. Ὡς πρῶτός μιν ἔλαθον ἐγὼ καὶ ἔλαθον Ἀχαιούς. (Soph. Tr. 467.) Xenoph. in Agesil. Θᾶσσον δὲ ὅπως τάχος ἴδοι, λάθοι δὲ ὅπως συμφέροι, latens vel etiam celans.

Λανθάνω, (f. λήσω, à λήθω, unde formatur aorist. 2. ἔλαθον, præt. med. λέληθα,) idem quod λήθω, lateo, celo. Xenoph. Pæd. 6. καὶ λανθάνειν μὲν ἐπειρᾶτο. Isocrat. in Evag. οὐδ' αὐτὸς λαθεῖν ἐζήτησε, ne ipse quidem latere studuit. Τὰ λανθάνοντα, quæ latent et occulta sunt. Aliquando cum accus. personæ et participio. Odyss. θ'. Ἔνθ' ἄλλους μὲν πάντας ἐλάνθανε δάκρυα λείβων. Thucyd. lib. 1. ἔκπλουν ποιεῖται, λαθὼν τὴν φυλακὴν, enavigat clam præsidio. Xenoph. † Pæd. l. 4. p. 91. a.† ἔλαθον ἡμᾶς ἀποδράντες, clam nobis fugerunt. Dicitur etiam aliquis se ipsum λανθάνειν ποιῶν τι, quum imprudens id facit, seu quum non sentit et animadvertit se illud facere. † λανθάνει στήλην παίσας, incautus in lapidem impegit. Soph. El. 746.† Plat. de def. orac. οὐδ' αὐτοὺς ἡμᾶς λανθάνομεν ἐν λόγοις ἀτόποις γεγονότες, minimè verò nos imprudentes in isto sermone alieno absurdoque versamur. Interdum accusativus personæ omittitur. Athen. ἔλαθεν ὑπερσαρκήσας, non animadvertit se in corpulentiam immodicam evadere. Synes. epistol. 51. ἐλάθομεν ἐξηνυκότες ὅσον ἔδει, non sensimus nos confecisse viæ quantum oportebat. Sic Aristoph. in Vesp. ἀλλὰ δουλεύων λέληθας, ignoras te servire. Dicitur etiam res aliqua λανθάνειν τινὰ, id est, ignota et obscura esse. † Sic Xen. Pæd. l. 5. p. 125. c.† Aristoph. ταυτί μ' ἐλελήθει, id me latuerat. Plut. de lib. educ. μὴ λανθανέτω τοίνυν μηδὲ τοῦτο τοὺς πατέρας. Λανθάνειν dicuntur etiam, quorum nomen obscurum est. Aristid. in Panath. μέγα καὶ φανερὸν σύμβολόν ἐστι τοῦ πρώτην αὐτὴν ἐξ ἀρχῆς, οὐχ ὅπως λανθάνειν, magnum id est indicium hujus civitatis præstantiæ inde jam ab initio, nedum ut ex obscuro nomine fuerit.

Λήθομαι, et λανθάνομαι, lateo. Luc. ἵνα ἐς τὴν Αἴγυπτον ὡς δὴ ἐνταῦθα λησόμενοι τοὺς πολεμίους, quasi ibi clam inimicis suis futuri. ¶ Item obliviscor. Iliad. ά. Θέτις δ' οὐ λήθετ' ἐφετμέων Παιδὸς ἑοῦ, non obliviscebatur mandatorum filii sui. Iliad. ζ'. λήθοντο δὲ χάρμης. Sic et Odyss. μ'. † et Hes. Th. 547.† (Λήθομαι et αἰδῶ opponuntur. Æsch. Ag. 39. V. λάθω. Eurip. Med. 1230. λαθέσμεθα. id. Phœniss. 812. Cum Gen. Soph. El. 1290. Æschyl. Suppl. 739. λασθῆμεν. Theoc. Id. 2. 46. ιά. 9. κά. 23.)

Λαθόντως, et λανθανόντως, latenter, clàm, ita ut nemo sentiat et animadvertat. Herodot. l. 7. et 8.

Λήσμων, obliviosus, immemor. Themist. in orat. περὶ φιλίας.

Λησμοσύνη, oblivio. Hesiod. in Theog. † 55.†

Λῆστις, εως, ἡ, oblivio. Soph. in Œdip. Colon.

Λαθητικὸς, qui latere potest. Aristot. rhet. l. 1.

Λήθη, ἡ, oblivio: memoria abolita. Iliad. β'. μηδέ σε λήθη Αἱρείτω. (Soph. Œdip. Tyr. 890.) Dicitur, παραδιδόναι λήθῃ, tradere oblivioni. Luc. et ἐμαυτοῦ λήθη, apud Isocr. ad Demon.

Ληθαῖος, α, ὁ, lethæus, oblivione obruens. Synes. de insomn. Callim. hymno in Delum.

Ληθεδὼν, όνος, ἡ, idem quod λήθη. Suid. ex Epigr.

Ληθεδανὸς, idem quod ληθαῖος. Luc. de saltat.

Ληθότης, ητος, ἡ, oblivio. Suid.

Λάθιος, clandestinus. Hesych.

Λαθοσύνη, et Doricè λαθοσύνα, oblivio: [Eurip. Iph. in Taur. 1278.]

Λάθος, εος, τὸ, idem quod λήθη, oblivio. Exponitur et negligentia, incuria, apud Hesych.

Λάθης πηγὴ, fons lethæus, fons cujus aquæ pota omnium rerum oblivionem menti inducit.

Λαθάδην, clam, clanculum, latenter. Hesych.

Λάθαργος, clandestinus. Idem. Sic dicitur et canis qui clàm et latenter mordet, apud eundem. Dicitur et λαίθαργος pro eodem, in utraque signif. Eustath. ex Soph.

Λάθρα, clàm, clanculum, latenter. Plut. in probl. Rom. (cum Gen. Soph. Œdip. Tyr. 807.)

Λάθρη, pro eodem. Od. ζ'. et Il. ά.

[Λάθρως. Polyb. Hist. lib. 4. τὸν γὰρ ἀφ' ἑσπέρας πλευρὰν αὐτῆς (sc. τῆς Λιμνῆς) καταφέρονται λάθρως χειμάῤῥους ποταμοὺς, &c.]

Λαθραῖος, α, ὁ, clandestinus, latens, occultus. Athen. l. 13. (Soph. El. 1443.)

Λαθραίως, idem quod λάθρα. Suid.

Λαθρηδὸν, et λαθρηδὰ, clàm. Suid.

Λάθριος, clandestinus, latens, occultus. in Epigram.

Λαθρίδιος, idem quod λαθραῖος. Poll.

Λαθριδίως, idem quod λαθραίως.

Composita.

Ἄληστος, ου, ὁ καὶ ἡ, cujus oblivisci non possumus, cujus memoria erit perpetua: ut, ἄληστος ἀδελφός. Philo utitur et Plut. de def. orac.

Ἄλαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, (Doricè pro ἄληστος,) idem: ut, πένθος ἄλαστον, apud Hom. et Hesiod. † Theog. 467.† Item qui mala ἄλαστα intulit. Il. χ'. † 261.† (Æsch. Pers. 993. Eurip. Phœniss. 301.)

Ἀλαστέω, ῶ, f. ήσω, indignor, mœrore afficior: propriè indignor ob mala ἄλαστα. Il. μ'. καὶ ἀλαστήσας ἔπος ηὔδα.

Ἀλαστορέω, idem quod ἀλαστέω. Hesych.

Ἀλάστωρ, ορος, ὁ, qui perpetravit ἄλαστα, i. non obliviscenda: vel quorum diu duratura est memoria. Sic appellatur dæmon infestus, qui mala ἄλαστα infert. Plut. de def. orac. Eust. verò Jovem ἀλάστορα dici scribit, vel quòd vindex sit iis qui mala ἄλαστα passi sunt: vel quòd eum latere nemo possit: vel quòd ipse sit infestus dæmon. Aliquando significat furiam, ut apud Plat. in Cic. et Synes. Dicitur etiam de homine pernicioso et pestilenti, qui quasi pestis est et internecio aliorum, Dem. pro cor. Paus. in Achaicis. (Æsch. Pers. 354. Eum. 236. Eurip. Med. 1262. 1333. id. Phœniss. 1498. 1533. Cum Gen. Soph. Tr. 1108. 1232. Æsch. Ag. 1510. 1517.)

Ἀλαστορία, ἡ, ultrix conscientia, diræ. Joseph. in antiquit.

Decomp. Ἐπαλαστέω, indignor super aliqua re, graviter afficior aliquam ob rem. Od. ά.

Παναλάστωρ, qui prorsus ἄλαστα perpetravit.

Ἀλάνθαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui latere non potest, vel qui oblivioni mandari non potest. Suid. et Eustath.

Διαλανθάνω, lateo, vel prorsus lateo. Thuc. l. 3. διαλαθὼν εἰσέρχεται ἐς τὴν Μυτιλήνην, ita ut prorsus lateret. Isocr. ad Nicocl. οὐδὲ γὰρ ἐμὲ τοῦτο διέλαθεν, neque enim id me latuit.

Ἐκλήθομαι, et ἐκλανθάνομαι, obliviscor. (Il. β'. Cat. N. 107. Ἐκλελάθω. Theoc. Id. 1. 63.)

Ἐκλανθάνω, oblivisci facio, facio ut memoria excidat. Od. ή.

Ἔκλησις, oblivio.

Decomp. Ἀπεκλανθάνω, obliviscor: unde aorist. 2. med. ἀπεξελαθόμην. Pro quo Poetæ ἀπεκλελαθόμην, per reduplicationem Ionicam. Odyss. ώ.

Ἐπιλήθω, oblivisci facio, oblivionem induco. Od. ύ. ἡ γάρ τ' ἐπέλησεν ἁπάντων Ἐσθλῶν ἠδὲ κακῶν. Sic et Od. δ'. Hinc et neutrum ἐπίληθον, quod oblivionem inducit apud Hom. ibidem. Νηπενθές τ' ἄχολόν τε κακῶν τ' ἐπίληθον ἁπάντων.

Ἐπιλήθομαι, obliviscor. † Hesiod. Theog. 101.† Passiva autem signif. dicitur ἐπιλέλησμαι, oblivioni traditus sum. † Aristoph. Nub. 783.†

Ἐπιλανθάνω, lateo.

Ἐπιλανθάνομαι, obliviscor. Plat. l. 3. de rep. et Xen. † Aristoph. Nub. 833.† Ἐπιλανθάνομαι λαβεῖν, obliviscor accipere. Et cum gen. Luc. de salt. ἐπιλαθόμενος αὑτοῦ, oblitus sui. † Xen. Pæd. l. 4. 8. et l. 4. p. 68. b. ἐπιλέλησμαι αὐτοῦ.† Item cum accus. apud Plat. ep. 7. † τοῦτο ἐγώ σοι πάντως ἐπιλέλησμαι. Xen. Pæd. l. 3. p. 121. b. plusq. perf. ἐπελέλησθε. p. 214. c.†

Ἐπιλήσμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, obliviosus: † Aristoph. Nub. 485.† interdum oblitus, immemor. Æschin. contra Ctesiph. ἢ τοὺς ἀκούοντας ἐπιλήσμονας ὑπολαμβάνεις, ἢ σαυτὸν παραλογίζῃ. Hinc et comparat. ἐπιλησμονέστερος, ut apud Xenoph. ἃν ἔμαθον, ἐπιλησμονέστερον, eorum quæ didici minùs memorem. Pro quo et ἐπιλησμότερος, reperitur apud Aristoph. in Nub. tanquam ab ἐπίλησμος. † ἐπιλησμότατος Aristoph. Nub. 788. de quo et Suidas in illo verbo.†

Ἐπιλησμοσύνη, et ἐπίλησμα, oblivio. Suid. ex Cratino et Alex.

Decomp. Ἀνεπίληστος, qui oblivioni tradi non potest. [Suid. Lex. Ἀλάστωρ, πικρὸς καὶ φονικὸς δαίμων, τιμωρὸς, καὶ ἀνεπίληστα ἔργα κακῶν. facinora non obliviscenda.]

Εὐεπίληστος, obliviosus, facilè obliviscens. Theophyl.

Παραλανθάνω, lateo. Herod. l. 4. παραλανθάνοντα ἐν τοῖς ψάμμοις. Dicitur et aliquid παραλανθάνειν τινὰ, apud Isocr. in Hel. et Busir.

Συλλανθάνω, unà lateo, delitesco. Strabo.

Ὑπολανθάνω, quodammodo lateo, suboccultor. Ælian.

ΛΗΙ´ΟΝ, ου, τὸ, seges: seu (ut Hesych. vult) triticeæ fruges. ut, λήϊον τοῦ σίτου, herba tritici, Aristot. hist. anim. lib. 9. Apud Poetas frequentiùs pro arvo segetibus consito, seu campo segetum: ut Iliad. β'. Ὡς δ' ὅτε κινήσῃ Ζέφυρος μέγα λήϊον ἐλθών. Sic Hesiod. in Asp. † 288.† ἐν βαθὺ λήϊον. Pro hoc ponitur λαῖον, apud Theocr. idyll. 10. τὸ μέσον κατάβαλλε τὸ λαῖον.

Ληΐζεσθαι, Etymol. scribit propriè esse τὸ τὰ σπόριμα χωρία ἐκκόπτειν, à λήϊον derivans: καταχρηστικῶς autem dici ἐπὶ τῶν ἀπὸ πολέμου κτηθέντων. Vide et in der. à λεία.

Composita.

Ἀλήϊον πεδίον, apud Hom. exp. οὐκ ἔχον λήϊα, i. σπόριμα χωρία. Vide et in comp. à λεία.

Βαθυλήϊος, profundas segetes ferens vel multas: ferax, fertilis. Apollon. et in Epigr.

Πολυλήϊος, multos habens segetum campos, dives agri consiti. Il. ί.

ΛΗΚΕ´Ω, ῶ, (aorist. 2. ἔλακον, perf. med. λέληκα,) sono, sonitum do, resono, crepitum seu strepitum cieo. Hesychius hoc verbo λακεῖν denotari ait proprium quendam et peculiarem sonum. Eustathius quoque dicit, esse proprium τῶν ὀξέων. Iliad. ύ. λάκε δ' ἀσπὶς ὑπ' αὐτῆς, sonitum seu crepitum dedit. Et Iliad. ν'. λάκεν ὀστέα, crepuere. Theocrit. idyll. 2. ὡς αὕτα (sub. δάφνα) λακεῖ μέγα καππυρίσασα. Usurpatur etiam ἐπὶ ἀνθρώπων, à tragicis imprimis, pro φωνεῖν, vocem edere, sonare, loqui, affari. Soph. in Antig. Μὴ πώποτ' αὐτὸν ψεῦδος ἐς πόλιν λακεῖν. Eurip. λάκεν ἀγγελίας, nuntios retulit, seu nuntiavit. Idem in Hecuba. ζῶσαν λέλακας, de vivente loqueris. Aristoph. in Acharn. τί λέλακας; quid crepitas? Ab Hesychio λάκε exponitur etiam, confractum est. (Æsch. Pr. 407. Ag. 683. 1436. Ch. 786. Soph. Tr. 837. Aristoph. R. 97.)

Λακάζω, insono, strepo, λακέω. Æschyl. (ἐπὶ ἵππων λέγεται. ut Sch. expl. Sed forte de avibus strepentibus. S. c. Th. 192. Suppl. 879.)

Λακὶς, ίδος, ἡ, fissura seu scissura facta cum crepitu. Pro frusto panni quod lacerando avulsum, seu pro fragmento. Utitur Aristoph. in Acharn. Ποίας ποτ' αὖ λακίδας αἰτεῖται πέπλων; (Æsch. Pers. 125. 837. Ch. 26. Suppl. 126. 910.)

Λακιδόω, ῶ, lacero.

Λακίζω, lacero, dilacero, scindo: et quidem ita ut sonitum edat et crepitum id quod laceratur, scinditur, finditur seu rumpitur, apud Suid. Exponitur etiam, θωπεύω, blandior, adulor. Hesych.

Λάκισμα, τὸ, idem quod λακὶς, ut, λακίσματα πέπλων, apud Suid. (Eur. Troad. 497.)

Λάκος, sonus, sonitus, crepitus. Hesych.

Composita.

Ἀλάκητος, strepitum non edens. Hesych.

Ἀπολακέω, ῶ, idem quod ἀποψοφέω, crepito, seu crepo, crepitum do. Hesych. et Suid.

Ἀπολακάω, idem: unde

Ἀπολάκημα, crepitus. Hesych.

Διαλακέω, ῶ, disrumpor. Aristoph. in Nub. † 409.† Item cum sonitu seu crepitu dissilio, crepo.

Ἐπιληκέω, crepitum seu strepitum excitare ad, applaudere. Od. θ'. κοῦροι δ' ἐπελήκεον ἄλλοι, Ἑσταότες κατ' ἀγῶνα.

(Κομπολακέω, ῶ, pompose dico. Aristoph. R. 992.)

Μαψιλάκας, ὁ, qui frustra nugas effutit, inanes nugas deblaterans. [Pind. Nem. Od. Z. 151. τίνασσε ὅτι μαψιλάκας, Διὸς Κόρινθος. Schol. ὁ μάτην φλυαρήσας.

Μαψίλακτος, frustra latrans, inanibus strepitans latratibus, i. inania deblaterans magno cum clamore. Plut.

ΛΗ´ΚΥΘΟΣ, ου, ἡ, lecythus, vas olearium, ampulla olearia. (☞ Eustathius dici scribit quasi ἐλαικεύθης, παρὰ τὸ ἔλαιον κεύθειν. At schol. Aristoph. derivari dicit à λεκίς, ex inde ληκυθίζειν, τὸ, μεῖζον βοᾶν καὶ φθέγγεσθαι.) Od. ζ'. Δῶκεν δὲ χρυσέῃ ἐν ληκύθῳ ὑγρὸν ἔλαιον. Aristoph. in avib. Ἔλαιον οὐκ ἔνεστιν ἐν τῇ ληκύθῳ. Sic et apud Plat. περὶ ἀρχῆς. Dicitur etiam de ampulla unguentaria, seu de arcula pigmentaria. Aristoph. in Pluto, αἱ δὲ λήκυθοι Μύρου γέμουσι, τὸ δ' ὑπερῷον ἰσχάδων. Et, λήκυθος μύρου, apud Suid. Ponitur etiam pro pigmentis oratoriis: vel pro scriptis magno studio evigilatis, et lucubrationibus: ut apud Cic. in ep. ad Attic. et apud Plin. ep. 2.

Ληκυθίζω, f. ίσω, pigmentis oratoriis exorno et illustro. Strab. lib. 13. δύνασθαι ληκυθίζειν, elucubrare, seu ad lucernam (cui oleum ex lecytho affunditur) multo studio componere. Exponitur etiam, locis communibus aliquid amplifico atque exorno. Item ampullor, ampullis et sesquipedalibus verbis utor. schol. Aristoph.

Ληκυθισμὸς, οῦ, ὁ, cantillatio, fragillatio. A Suida exp. εὐφωνία.

Ληκυθιστὴς, οῦ, ὁ, qui cavam vocem edit, hoc est, talem qualem vasa cava si pulsentur. Hesych.

Ληκύθιον, ου, τὸ, parva lecythus, parva ampulla: unde proverb. λιπαρώτερος ληκυθίου, de quo Erasm. in chil. Item idem quod λήκυθος. Sic dicitur metrum τροχαϊκὸν ἑφθημιμερὲς, quod et Euripideum, ut Aristoph. schol. annotat. [R. 1231.]

Composita à λήκυθος, et ληκυθίζω.

Ἀποληκυθίζω, q. d. detraho, ληκύθιον occinendo. ληκύθιον ἀπώλεσε, schol. Aristoph.

Αὐτολήκυθος, ου, ὁ, qui sponte ad lecythum commeat: de parasitis qui tum præstò sunt, quoties audiunt ad lavandas manus et ad cœnam convivas vocari. Plut. de discern. adul. ab amico. Item pro mimo et scurra, vel pro parasito scurrili: apud Athen. l. 14.

Διλήκυθον, ου, τὸ, gemina lecythus, duæ lecythi. Athen. l. 6.

Κομπολήκυθος, ου, ὁ, jactator, qui inanes bullas projicit; tumidus, ac sui jactans, apud Aristoph. in Acharn.

Ξυστρολήκυθος, ου, ὁ, qui strigilem et lecythum in balneum aut gymnasium fert, qui et στλεγγιδολήκυθος dicitur.

ΛΗ῀ΜΑ, ατος, τὸ, præsens animus, virilis fortisque animus: seu animi præsentia et fortitudo: idem quod φρόνημα. Synes. in ep. ad fratr. νῦν ἰδὼν τοῦ γενναίου λήματος, οἷον τῶν ἐκείνου χειρῶν. Sic Joseph. ἐπὶ λήματος. Sic Aristoph. λῆμα ἔχω, cum præsenti animo. Sic et apud Eurip. in Iphig. ὦ λῆμ᾽ ἄριστον. Dicitur etiam interdum de timido animo: ut apud Eurip. Κακὸν τὸ λῆμα, κοὐκ ἐν ἀνδράσιν τὸ σόν. Idem in Oreste, παῦσαι λῆμ᾽ ἔχων τεθυμμένον. [Pl. pro animi. Med. 119. V. Æschyl. S. c. Th. 454. λήματος πέρα. 622. λῆμα φρενῶν. Eurip. Med. 177. 349. Scaliæ. Soph. El. 1429. Aristoph. R. 466. 927.] ¶ Ab Hesychio exponitur etiam voluntas, consilium, decretum seu propositum animi. ☞ Videtur derivatum à λῶ, quod est volo.

Ληματίας, ου, ὁ, præsenti et confidenti animo præditus. Hesych. et Suid.

Ληματιάω, ῶ, idem quod λῆμα ἔχω, præsenti animo sum. Aristoph. in Ran. ληματιᾷς, καὶ ἀνδρεῖος εἶ.

Ληματόω, ῶ, animum addo, animo præsenti et confidenti munio: unde λεληματώμεθα, apud Hesych. λῆμα ἔχω εἰς τὸ ἔργον.

Composita.

Ἀνδρολήμων, ὁ, virilem habens animi elationem, ἀνδρὸς ἔχοντα λῆμα. Hesych.

Ἐλληματεῖν, animosum esse, forti esse animo, seu animoso pectore. Hesych. ex Æschyli Cercyone Satyrico.

ΛΗ´ΜΗ, ης, ἡ, gramiæ, lippientes oculi: seu sordes oculorum, quum lacrymæ et pituita concrescit, ac veluti glutinat palpebras; lippitudo. Hesych. ☞ Παρὰ τὸ λάω, τὸ βλέπω, et τὸ μύω. ¶ Metaphoricè Pericles, apud Aristot. Rhet. 3. Athenienses jussit, τὴν Αἴγιναν ἀφελεῖν τὴν τοῦ Πειραιῶς λήμην, Piræei sordes.

Λημαλέος, ου, ὁ, gramiosus, lippus: qui et γλάμων. Luc. in Lexiph.

Λημάω, ῶ, lippio, gramiosos oculos habeo, gramias seu glamas oculorum patior. Luc. λημᾷς δὲ καὶ ἀμβλυώττεις. Aristoph. in Nub. †326.† νῦν γέ τοι καθορᾷς αὐτὰς, εἰ μὴ λημᾷς κολοκύνταις. Metaph. apud eundem in Pluto, Ὦ πρεσβυτικαῖς γλάμαις λημῶντες ἄμφω.

Γλῆμα, pleonasmo τοῦ γ pro λῆμα dicitur, ut γογχὶς et γεῖα, pro ὀγχὶς et ἶα. Pro eo Doricè dicitur et γλάμα.

Γλημώδης, gramiosus, lippus. Doricè γλαμώδης.

Γλημάω, ῶ, et γλαμάω, idem quod λημάω.

Γλαμυρὸς et γλάμων, idem cum γλαμώδης, apud Hippocr. [Γλάμων. Aristoph. R. 596.]

ΛΗΜΝΙ´ΣΚΟΣ, ου, ὁ, lemniscus, fasciola coloria, dependens è coronis. Plutarch. in Sylla, Θύοντος, ἔφη, στεφάνου τύπον ἔχων ὁ λίθος ὤφθη, καὶ λημνίσκους δύο κατηρτημένους. Hesych. scribit, à Syracusis λημνίσκους vocari strictas fascias, angustas tænias. ¶ Apud medicos λημνίσκος à fasciolæ similitudine dicitur linamentum oblongum, quod vulneri inditur. Aet. lib. 14. cap. 7. et Paul. Ægin. lib. 6. cap. 24.

ΛΗΝΟ´Σ, οῦ, ὁ, lacus torcularis preli, ubi uvæ prelo exprimuntur. Theocr. idyll. 24. ἄνεξα δὲ βύβλων αὐτοῖς Εἶδε, τετόρων ὄτιον, σχεδὸν ὡς ἀπὸ ληνῶ, Doricè, pro ληνοῦ. Macedon. Epigr. l. 2. Αὐτὰς ἐμοὶ κρητὴρ μὲν ἔοι δέπας, ἄγχι δὲ ληνός. Sic appellantur etiam lacus, seu concava loca in pratis: apud Hom. hymno in Mercur. Καὶ ληνοὺς προπάροιθεν ἀγακλειτοῖο λειμῶνος. Reperitur et fœmin. gen. ἡ ληνὸς, Apoc. c. 14. et 19. ¶ Poll. l. 7. c. 5. et l. 10. c. 24. tradit, à Menandro, in Ὑδρίᾳ, ληνὸν vocari alveum, in quo farina subigitur. ¶ Item locus concavus in curru, in quo reponebantur ab aurigis scuticæ, teste Ælio Dionysio. ¶ Est et mali nautici conceptaculum. Athen. l. 11. ¶ Ληνὸν Suid. allegoricè in sacris literis vocari ait ἐκκλησίαν. ¶ Λῆνος, εος, τὸ, lana. Æschyl. in Eumenid.

Ληναὶ, Arcadibus dictæ Bacchæ, mulieres bacchantes: ut alii volunt, torcularium nymphæ, in Epigr.

Ληναῖος, Bacchus; quoniam torcularibus, et vini expressioni præest. Orph. Et, Ληναῖος ἀγὼν, apud Aristoph. in Acharn.

Λήναιον, ου, τὸ, Lenæum, festum quod in honorem Lenæi Bacchi agitabatur. Etymol. et schol. Aristoph. Τὰ λήναια, idem.

Ληναιὼν, mensis, in quo festum illud celebrabatur.

Ληναϊκὸς ἀγὼν, idem qui ληναῖος, apud Athen. lib. 10.

Ληναΐτης, idem quod ληναϊκὸς, apud Aristoph. in Equ.

Ληνὼ, et ληνὶς, Baccha. Suid. et Etymol.

Composita.

Ἐπιλήνιος ἀγὼν, certamen quod celebrari solitum in festo Bacchi, quod λήναια dicebatur. vide schol. Aristoph.

Ἐπιλήνιον ᾆσμα, vel μέλος, cantilena quæ Baccho inter premendum uvas cani solebat. Athen. et Poll.

Προλήνιον, exponitur torcular, apud Jerem. c. 5.

Σιληνὸς, Bacchi nutritius seu pædagogus, ita vocatus παρὰ τὸ σείεσθαι ἐν τῷ ληνῷ, apud Suid.

Ὑπολήνιον, ου, τὸ, vas, quod τῷ ληνῷ, i. torculari, subjacet. Marc. c. 12. Apud Esaiam c. 16. et Joëlem c. 3. exp. torcular.

Ὑποληνὶς, idem, apud Callim. [Hym. in Dian. 166. Ἐν δὲ χρυσείας ὑποληνίδας ἐπλήσαντο Ὕδατος, &c. Schol. Πύελος. Vide Not.]

ΛΗ῀ΡΟΣ, ου, ὁ, vel plur. οἱ λῆροι, nugæ, ineptiæ, tricæ. Aristoph. in Plut. λῆρος· οὐ γὰρ ἀπολείψομαι Πρὶν ἂν φράσῃς. (R. 1036.) Sic, λῆρος μακρὸς, nugæ prolixæ, apud Gal. περὶ φαρ. δυνάμ. l. 2. Item res nullius pretii, res vana. Dem. Olynth. 3. τὰς ὁδοὺς ἃς ἐπισκευάζομεν, καὶ κρήνας, καὶ λήρους. Interdum etiam significat delirium seu deliramentum, apud Hippocr. Gal. com. 3. in l. 3. τῶν ἐπιδημιῶν. Aët. l. 6. Item nugax, nugator, vaniloquus: schol. Aristoph. Item delirus: apud Luc. in somnio. ☞ Eustath. λῆρον dictum esse scribit τὸν πολλὰ λέγοντα· παρὰ τὸ λα intensiva particula, et verbo ῥῶ, quod est λέγω.

Ληρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, nugatorius, nugax. Aristotel. rhet. 3.

Ληρέω, ῶ, nugor, ineptio, deliro. [cum Dat. Soph. Tr. 441.] Aristoph. in Nub. †500.† τί ληρεῖς; Sic, ληρεῖν ἐφ᾽ ἡλικίας, delirare, apud Luc. Utitur et Plut. sympos. 8. et Demosth. Phil. 3.

Λήρημα, τὸ, nugamentum, deliramentum. [Plat. Gorg. ἄλλοις τὰ κομψὰ ταῦτ᾽ ἀφεὶς, εἴτε ληρήματα χρὴ φάναι εἶναι, εἴτε φλυαρίας, &c.]

Λήρησις, nugatio, deliratio seu delirium. Aretæus.

Ληραίνω, idem quod ληρῶ. Greg.

Composita.

Ἀποληρέω, ῶ, nugor. [Demosth. de falsa Legat. εἰ μὲν Αἰσχίνης ἰδόντες ἂν ἀποληρήσαί τι καὶ δέησαιτε, μὴ σφόδρα ἀκριβολογεῖσθε, ἀλλ᾽ ἐάσατε.]

Ἡδυσματολήρημα ἑψήματα, opsonia condimentorum, nescio quæ nugamenta habentia. apud Athen. l. 7.

Κρονόληρος, delirus senex: vel simpl. delirus. Plat. de inst. lib.

Παράληρος, qui leviter desipit. Gal. l. 3. περὶ δυσπνοίας. Item substantive, desipientia levis. Suid.

Παραληρέω, ῶ, deliro, vel leviter desipio. Aristophan. in Ran. et Aristot. rhet. lib. 1.

Συλληρέω, ῶ, unà nugor, unà deliro. Greg.

ΛΙΑ´ΖΩ, f. άσω, ab Hesychio exponitur, agito, jacto, turbo. Item admodum propero, seu magnam adhibeo diligentiam. Item separo.

Λιάζομαι, exp. χωρίζομαι, ἀποχωρίζομαι, ἐκκλίνω, separo me, declino, devito, vel abscedo, recedo. Ut Il. ά. ἑτάρων ἄφαρ ἷξεν ἔθνος λιασθείς. Et Il. λ΄. ὁ δὲ νόσφι λιασθεὶς, τῶν ἄλλων ἀπάνευθε καθέζετο. Sic Il. ί. ὁ δ᾽ ἔνθα λίασθε Πουλυδάμας. Construitur et cum præpositionibus. Cum ἐκ significat existo, egredior, exeo, seu proripio me. Od. έ. ὁ δ᾽ ἐκ ποταμοῖο λιασθεὶς Σχοίνῳ ὑπεκλίνθη. Cum εἰς, abeo, discedo. Od δ΄. εἰς πνοιὰς ἀνέμων λιάσθη, in auras abiit, seu evanuit. Cum πρὸς et δεῦρο, eo, venio. Eurip in Hecuba, σκοτιᾶ πρὸς σ᾽ ἐλιάσθω. Il. χ΄. οἱ δὲ δεῦρο λιάσθεν. Item inclino seu demitto me. Il. ώ. πρηνέα χερσὶν ἔχοντα λιαζόμενον ποτὶ γαίῃ. Et cum ἀμφί. Il. ά. ἀμφὶ δ᾽ ἄρα σφι λιάζετο κῦμα θαλάσσης, coibat, seu claudebat se.

Ἀλίαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, (comp.) inevitabilis, quem declinare et effugere non est: non desinens, non remittens, vehemens. Il. ώ. γόον δ᾽ ἀλίαστον ἔχεν. Il. ύ. πόλεμον δ᾽ ἀλίαστον ἔγειρε. Apud Apoll. Rhod. Arg. l. 1. κῦμ᾽ ἀλίαστον, expon. πολύ.

Ἀλίαστον, adverbialiter etiam sumitur pro, indesinenter, seu vehementer. Iliad. ώ

ΛΙ´ΑΝ, valdè, admodùm. Isocr. in Archidamo, λίαν ἀσθενὴς ἔστω. Aristot. de poëtica, ἡ λίαν λαμπρὰ λέξις. In ep. 2. ad Cor. c. 11. dicitur ὑπὲρ λίαν, ad augendam epitasin. Pro λίαν dicitur Ionicè λίην, ut Od. ξ΄. κεχολώσατο λίην. Od. ί. οὐδὲ λίην λευρή. [Eurip. Phœniss. 541. Æsch. Pr. 1030.]

ΛΙ´ΒΑΝΟΣ, ου, ὁ, thus. (☞ A λίβω, stillo, libo.) vide Diosc. l. 1. c. 82. et Theophr. l. 9. c. 4. et Plin. l. 12. c. 14. Λίβανος dicitur etiam ipsa arbor thurifera: ut Theophr. l. 9. c. 4. dicit, σμύρναν habere φύλλον τὸ τοῦ λιβάνου. Et, φλοιὸς λιβάνου, apud Diosc. lib. 1. cap. 83. cortex thuriferæ arboris.

Λίβανος, mons Judææ. Vide Ἀντιλίβανος, in comp.

Λιβανόω, thure aspergo, thure condio, thus misceo. 3 Maccab.

Λιβανώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, thureus, thus referens, thuris modo odoratus.

Λιβανικὸς, idem.

Λιβανωτὸς, οῦ, ὁ, et λιβανωτὸν, οῦ, τὸ, thus: pro liquore thuriferæ arboris concreto. Aristoph. in Ran. λιβανωτὸν δεῦρό τις καὶ πῦρ δότω, ὅπως ἂν εὔξωμαι. [Plut. 703. οὐ λιβανωτὸν γὰρ φέρω. Schol. Ἄλλο λίβανος, καὶ ἄλλο λιβανωτός. Λίβανος μὲν γὰρ αὐτὸ τὸ δένδρον· λιβανωτὸς δὲ, ὁ καρπὸς τοῦ λιβάνου. ἔστι δὲ καὶ ὄρος Λίβανος καλούμενον. 1115. Nub. 425. Οὐδ᾽ ἂν θύσαιμ᾽, οὐδ᾽ ἂν σπείσαιμ᾽, οὐδ᾽ ἐπιθείην λιβανωτόν. Ran. 895. 915. Vesp. 96. Schol. 857.] Et, λιβανωτοῦ αἰθάλη, sive λιγνὺς, thuris fuligo, apud Dioscor. Et, λιβανωτοῦ δένδρον, apud Theophrast. arbor thurifera. Masc. gen. reperitur apud Theophr. et Plut. at neutro apud Herodot. [lib. 2. τὸ ἄλλο σῶμα τοῦ βοὸς πιμπλᾶσι ἄρτων καθαρῶν καὶ μέλιτος — καὶ λιβανωτοῦ καὶ σμύρνης, καὶ τῶν ἄλλων θυωμάτων.] Apud Hippocr. est et λιβανωτοῦ καρπὸς, quo nomine Gal. thus significari existimat. [In N. Test. λιβανωτὸς significat Thuribulum. Vide Apoc. cap. 8. ver. 3. καὶ ἐστάθη ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον ἔχων λιβανωτὸν χρυσοῦν, &c. 5. καὶ εἴληφεν ὁ ἄγγελος τὸν λιβανωτὸν, καὶ ἐγέμισεν αὐτὸ ἐκ τοῦ, &c.]

Λιβανωτίζω, thus adoleo. Strabo.

Λιβανωτρὶς, thurea planta. Plut. in lib. περὶ Ἴσιδος.

Λιβανωτὶς, rosmarinus. Plin. l. 19. sub finem et l. 20. c. 16. Λιβανωτὶς autem dicitur, quoniam ejus radix ὄζει λιβάνου, ut Diosc. tradit lib. 3. cap. 87. Nicand. in Ther. Ἄμμιγα κεχρυφόρῳ λιβανωτίδι.

Composita.

Ἀλιβάνωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui thure accenso honos non est habitus. Athen. l. 14.

Ἀντιλίβανος, q. d. qui est ex adverso Libani montis, vel oppositus monti Libano: mons excelsus ad septentrionem Judææ ex adverso Libani. Ejus meminit Plin. l. 5. c. 20.

Δενδρολίβανος, ου, ἡ, thus arbor, seu arbor ipsa, quæ thus fert, quæ et λίβανος dicitur. Exponitur etiam, rosmarinus coronarius, apud Actuarium.

Χαλκολίβανον, electri quædam species, auro pretiosior. Apoc. cap. 1. expon. orichalcum.

ΛΙ´ΓΓΩ, F. ξω, strideo, seu strido, stridorem edo. (☞ Verbum à sono fictum.) Il. δ΄. λίγξε βιὸς, νευρὴ δὲ μέγ᾽ ἴαχεν.

Λιγὺς, έος, ὁ, stridulus, argutus, seu argutùm stridens: interdum et canorus, jucundus. Il. ξ΄. et Od. γ΄. λιγέων ἀνέμων. Il. δ΄. λιγὺς ἀγορητής. [Λιγέα κωκύματα. Æschyl. Pers. 332. Ag. 1155.] Aliud est λίγυς, mox infrà. Λιγέως, stridulè, argutè, seu arguto cum stridore. Od. π΄. Κλαῖον δὲ λιγέως ἀδινώτερον. Et Il. ψ΄. (de ventis:) φυσῶντες λιγέως. Item in bonam partem pro, argutè, sonorè, suaviter. Il. γ΄. ἀγόρευε μάλα λιγέως. Pro λιγέως dicunt Poëtæ etiam, λιγὺ, et λιγέα, nec non λίγα, pro λιγέα, facta syncope.

Λιγαίνω, stridulùm et argutùm sono: concinnè cano. ex Epigr. Apud Hom. Il. λ΄. Κήρυκες δ᾽ ἐλίγαινον, &c. præcones edixerunt. [Anacr. Od. 39. Ὅτ᾽ ἐγὼ πίω τὸν οἶνον, Τότε μου ἦτορ ἰανθὲν Μούσας ἄρχεται λιγαίνειν.] (Æsch. S. c. Th. 879.)

Λιγυρὸς, οῦ, ὁ, idem quod λιγύς. Epitheton est venti, cantus et vocis, apud Hom. [λιγυρᾷ μάστιγι, i. e. ὀξυφώνῳ, Soph. Aj. 242. Eurip. Med. 205.]

Λιγυρῶς, idem quod λιγέως.

Λιγυρίζω, f. ίσω, cano, vel potiùs, argutè et concinnè cano, ut λιγαίνω.

ΛΙ´ΓΔΗΝ, strictim, i. superficiem tantùm perstringendo, in superficie tantùm, leviter. Odyss. χ΄. Ἀμφιμέδων δ᾽ ἄρα Τηλέμαχον βάλε χεῖρ᾽ ἐπὶ καρπῷ λίγδην, ἄκρον δὲ ῥινὸν δηλήσατο χαλκός.

Ἐπιλίγδην, idem. Lucian. ἄκρον μὲν ἐπιλίγδην ἅπτεται.

ΛΙ´ΓΔΟΣ, apud Nicandr. in Ther. pro pila seu mortario accipi dicitur. Apud Hesych. exponitur etiam, fornax.

ΛΙΓΝΥ´Σ, ύος, ἡ, fuligo seu fumus, apud Diosc. l. 1. c. 97. λιγνύς τις τῆς ὑγρᾶς πίσσης, fuligo atra picis liquefactæ. [Æsch. S. c. Th. 500. ἐν περιδρόμῳ λιγνύϊ. Soph. Tr. 807.] Pro flamma accipitur apud Nic. in Alexiph.

Λιγνυόεις, εντος, ὁ, fuliginosus. Apollon. Arg. l. 2.

Λιγνυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem, apud Hippocr. et Alex. Aphrod.

ΛΙΓΝΩΤΟ'Σ, οῦ, ὁ, pingui similis. Nic. in Ther. (de asterio phalangio:) τοῦ δ' ἐπὶ νῶτα λιγνωτοὶ στίλβουσιν ἐπαγέες ἐν χροῒ ῥάβδοι.

ΛΙ'ΓΥΣ, υος, ὁ καὶ ἡ, Ligur, Ligus, uris: et plur. Λίγυες, Ligures: gens ejus regionis Italicæ, quæ ab ipsis dicitur Λιγυρία, Liguria. ¶ At λιγὺς, vide in Λιγὺς, paullo antè.

Λιγυστικὸς, Ligusticus: ut, λιγυστικὸν πέλαγος, mare Ligusticum.

Λιγυστικὸν, ligusticum: herba sic appellata, quòd in Liguria ut plurimùm reperiatur in Appennino monte, teste Diosc. l. 3. c. 58.

Λιγυστὶς, ίδος, ἡ, fœmina Ligur, Ligustica. Eurip.

Λίγυρον, sive Λιγύριον, dictum putant Ligurium lapidem. Joseph. de antiq. Jud.

ΛΙ'ΘΟΣ, ου, ὁ, vel ἡ, lapis, saxum. Il. ψ'. τραχεῖ λίθῳ. Od. τ'. στερεὸς λίθος. Aristot. Rhet. 3. ex Plat. ἐοίκασι τοῖς κυνιδίοις, ἃ τοὺς λίθους δάκνει, τῶν βαλλόντων οὐχ ἁπτόμενα. Quum de lapide pretioso dicitur, ferè est fem. gen. ut, ἡ λίθος Ἡράκλεια, et, ἡ μαγνῆτις λίθος, apud Theoph. sic τιμία λίθος, pretiosus lapis. Invenitur et λίθος peculiariter dictum de Lydio lapide, quo probatur aurum, apud Basil. καὶ τοῦ χρυσοῦ τὴν διαφορὰν τῇ λίθῳ προστρίβοντες δοκιμάζομεν. Sic et pro magnete, apud Aristot. Interdum tamen est etiam masc. gen. ut apud Paus. in Att. ἄγαλμα Μουσῶν λίθου. et apud Plut. λίθος Λακωνικός. Item calculus vesicæ: ex Aristot. ¶ Item anchora; quòd veteribus lapides usum anchorarum præstarent. Eustath. ¶ Item discus. ¶ Item locus ubi vendebantur mancipia. Poll. lib. 3. ¶ Item, λίθοι, homines bardi et stupidi, apud Aristoph. ☞ Eust. λίθος in generali signif. derivat à λίαν τεθεῖσθαι, διὰ τὸ φύσει βρίθειν. pro disco autem, παρὰ τὸ λίαν θεῖν, per antiphrasin.

Λιθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lapidosus, saxosus, lapideus. Philo de mund.

Λιθότης, ἡ, saxositas. Item saxea durities. Eustath.

Λίθινος, lapideus, saxeus, ut, ἀνδριάντες λίθινοι, Luc. in Tim. Et, ποτήρια λίθινα, apud Athen. lib. 11. Item τὰ λίθινα, sub. ἀγάλματα, statuæ lapideæ, seu marmoreæ. Xenoph. in Lacedæm. polit.

Λιθίνως, ad instar lapidis seu saxi. Xen. in sympos.

Λίθεος, ου, ὁ, lapideus, saxeus. Il. ψ'. Od. ν'.

Λίθειος, idem. Suid.

Λιθήσιος, Apollo dicitur, ὁ ἐν τῷ Μαλέᾳ λίθῳ προσιδρυμένος, Suid. in promontorio Laconiæ, quod ἡ Μαλέα et Μάλεια, ὁ Μαλέας et Μαλειὰς, dicitur, et per quinquaginta millia passuum in mare protenditur; in quo Maleus Argivorum rex pulchrum templum extruxit, Μαλεωτικὸν ἱερὸν à nomine suo nuncupatum.

Λιθικὰ, sub. γράμματα, liber de lapidibus tractans: ut liber Orphei περὶ λίθων, in vita Dionysii de situ orbis.

Λίθαξ, ακος, Hesychio petra lubrica vel aspera. Item locus asper, apud Nic. in Ther. Adjectivè accipitur apud Hom. Od. ἑ.

Λιθὰς, άδος, ἡ, lapillus, lapis. Od. ξ'. et ψ'. (Λιθάς. Sch. ex. πυρὸς λίθων. Æschyl. S. c. Th. 163.)

Λιθεία, pro effossione lapidum, aut pro copia lapidum. Strabo.

Λιθὶς, ίδος, ἡ, et λιθίδιον, ου, τὸ, lapillus, parvus lapis.

Λιθάριον, ου, τὸ, lapillus. Theophr. hist. pl. l. 3.

Λιθόω, ῶ, in lapidem verto, lapidem facio.

Λιθόομαι, οῦμαι, in lapidem vertor et induresco, lapis fio.

Λίθωσις, εως, ἡ, mutatio in naturam saxeam. Plut. de primo frig.

Λιθάζω, lapido, lapidibus obruo. Chrysostom. Et simpl. jacio, seu conjicio, βάλλω. Suid. ex Arriano.

Λιθίζω, lapidem refero seu imitor, in lapidem colore vergo.

Λιθιάω, ῶ, calculo laboro. Athen. l. 13. Δοκεῖ δὲ λιθιᾷν, ὡς ἔοιχ', ἡ Γνάθαινα. Diosc. l. 1. c. 177. (de amygdala.) βοηθοῦσι δὲ καὶ λιθιῶσι σὺν γλυκεῖ ποθεῖσαι, auxiliantur calculo laborantibus.

Λιθίασις, calculi generatio in vesica. ¶ Dicitur et in oculis morbus, exteriori palpebrarum parte, ubi alba quædam et crassa calculis aut lapillis similia apparent, oculum pungentia: autor Isagoges in medicinam.

Composita.

Ἀκρόλιθος, in summitate seu extremitate lapidis positus: vel substantivè, summus lapis, summitas lapidis. Utitur Vitruvius lib. 2. cap. 8.

Ἄλιθος, ου, ὁ καὶ ἡ, lapidum expers, minimè lapidosus. Suid. ex Arrian. [Xenoph. de Cyri. Exp. §. 5. τὸ δὲ ὄρος —— γεῶδες καὶ ἄλιθον.]

Ἀπολιθόω, ῶ, in lapidem verto, lapidescere facio: ut, τὴν Νιόβην ἀπολιθῶσαι.

Ἀπολιθόομαι, οῦμαι, in lapidis modum rigeo, seu induresco ut lapis. Athen. lib. 2.

Ἀπολίθωσις, in lapidem mutatio. Strabo.

Διάλιθος, gemmatus, gemmis distinctus.

Ἐκλιθάζω, lapidem jacio. Theophr. hist. pl. l. 5. c. 3.

Εὔλιθος, pulchros habens lapides, vel lapidosus.

Καταλιθόω, lapidibus obruo seu cooperio, lapido, apud Hermog. [Demosth. de Cor. Κύρσιλον καταλιθώσαντες, &c.]

Καταλιθάζω, idem.

Λευκόλιθος, ex albo lapide constans. Strabo.

Μονόλιθος, ex uno lapide factus, uno lapide constans.

Ὁλόλιθος, totus lapideus, totus ex lapide seu lapidibus factus. Strabo.

Παραλιθάζω, lapidesco. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 9.

Πεντάλιθος, quinque lapidibus constans.

Πεντάλιθα, τὰ, ludus quidam muliebris, quo ludebant quinque lapidibus: unde πενταλιθίζω, ejusmodi ludum ludere: vide Poll. l. 9.

Τηκόλιθος, ου, ὁ, lapides liquefaciens: ita dicitur lapis Judaicus, quoniam calculos rumpit, et quasi liquefactos expellit. Paulus Æginet. lib. 7.

Ὑπόλιθος, ου, ὁ καὶ ἡ, lapidosus, saxosus: vel aliquatenus lapidosus.

Φιλόλιθος, qui gemmas amat. Plut.

Χρυσόλιθος, lapis aureus, seu aurei coloris gemma. Exod. 28. in Apocal. Joan. 21. vide Plin. l. 37. c. 9.

ΛΙΚΙ'ΓΞ, minima et exilissima avis vox, ut vult schol. Aristoph.

Στριβιλικίγξ, ne tantillum quidem, ne nauci quidem. Aristoph. in Acharn.

ΛΙΚΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, ventilabrum, seu vannus. Hesych.

Λικμάω, ῶ, ventilo, vanno, ventilabro seu vanno purgo. Iliad. ε. Ὡς δ' ἄχνας ἄνεμος φορέει ἱερὰς κατ' ἀλωὰς Ἀνδρῶν λικμώντων. Exponitur etiam, cribro.

Λικμητὴς, ventilator, qui vanno seu ventilabro frumentum purgat. Hesych. et Suid.

Λικμητὴρ, idem. Il. ν'.

Λικμητήριον, ου, τὸ, ventilabrum, vannus: id quo fruges purgari solent ab aceribus et paleis. Hesych.

Λικμητρὶς, qualus, per quem fæx percolatur.

Ἐκλικμάω, ῶ, (comp.) idem quod λικμάω, ventilo.

Λίκνον, ου, τὸ, idem quod λικμὸς, vannus. Item cribrum, Suid. Exponitur etiam, cunæ, apud Hom. hymno in Merc. Ὦ παῖ, ὃς ἐν λίκνῳ κατάκειαι, μήνυέ μοι βοῦς. Scribitur et λεῖκνον, per ει diphthongum, apud Callimach. Exponitur etiam, canistrum. Item ornamentum Bacchicum, ex Epigr.

Λικνίτης, Bacchi epith. inquit Hesych.

ΛΙΛΑΙ'ΟΜΑΙ, apud poëtas idem quod γλίχομαι in prosa, cupio, appeto, desidero. Cum infinitivo, Il. ξ'. Ὡς νῶϊ ἐν φιλότητι λιλαίεαι εὐνηθῆναι. Od. ἑ. πρὸς ἄστυ λιλαίομαι ἀπονέεσθαι. Sic particip. λιλαιόμενος, cupiens, ardenti desiderio accensus: et apud Apol. Arg. l. 1. λιλαιόμενοι ἱκέσθαι. Cum genitivo, Il. γ'. Δουρὸς λιλαιόμενοι πολέμοιο. Od. μ'. λιλαιόμενοι βιότοιο. Od. ν'. Ὡς δ' ὅτ' ἀνὴρ δόρποιο λιλαίεται. † Hes. Th. 665.† ¶ Hesychio λιλαίεσθαι est etiam σπεύδειν, festinare, properare.

ΛΙΜΗ'Ν, ένος, ὁ, portus: ut, λιμὴν εὔορμος, apud Hesiod. in Asp. † 207.† et Od. δ'. itidemque λιμὴν πάνορμος, Od. ν'. pro eodem. Et στόμα λιμένος, apud Thucyd. lib. 8. et apud Plut. in Demetrio. † Xen. Pæd. l. 5. p. 334. a.† (Æsch. Pers. 250. Suppl. 480. *Locus.* Soph. Œdip. Tyr. 420. 1232. Aristoph. R. 112.) ☞ Dictum tradit Eustath. παρὰ τὸ λίαν μένειν, ad differentiam τοῦ τε κυμαίνοντος πόντου, καὶ τῆς ἐγγὺς τῆς γῆς ἠϊόνος.

Λιμενίτης, ου, ὁ, in portu versans, qui portum incolit. Qua signif. dictum quidam annot. fæm. λιμενῖτις φωνὴ, in Epigr.

Λιμενίζω, in portu sum.

Λιμηρὸς, pro λιμενηρὸς, portuosus: sic dicta fuit Epidaurus, urbs, teste Hesych. Suid. et schol. Thucyd.

Λιμένιον, ου, τὸ, parvus portus. Strabo.

Λιμενίσκιον, ου, τὸ, idem apud Synes.

Composita.

Ἀλίμενος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q. d. importuosus,) portu carens: apud Eurip. in Hecub. (Æsch. Suppl. 775.)

Ἀλιμενία, q. d. importuositas, i. carentia portus. Pollux.

Ἀλιμενότης, idem. Hesych. [Xenoph. Hist. Græc. lib. 4. cap. 8. §. 7. φοβούμενος δὲ τήν τε ἀλιμενότητα τῆς χώρας——καὶ τὰ τῆς ἐπισιτίας, ταχὺ τε ἀνέστρεψε, καὶ &c.]

Ἀλιμένιστος τόπος, portum non habens. Suid.

Ἐλλιμενίζω, in portu sum, seu in portu versor. Synes. οὐ γὰρ εἰμὶ γείτων θαλάσσης, οὐδ' ἐλλιμενίζω συχνά. Item in portum venio, vel portum capio, seu navem applico et appello in portum, apud eundem Synes. in epist. ad Euopt. Item portorium exigo. Poll. ex Aristoph.

Ἐλλιμενιστὴς, οῦ, ὁ, portorii exactor, portitor, publicanus, vel decumanus. Demosth. ad Phorm.

Ἐλλιμένιον, portorium, Aristot. Œconom. 2.

[Ἐλλιμενικὸς. Plat. de Rep. lib. 4. ἢ ἀγορανομικὰ, ἢ ἐλλιμενικὰ, ἢ ὅσα ἄλλα τοιαῦτα, τούτων τολμήσομέν τι νομοθετεῖν.]

Εὐλίμενος, bene instructus portu, bonum portum habens, vel opportunus portu. Plat. de leg. l. 4. Aristot. de anim. l. 5.

Κακολίμενος, malum portum habens, ἄνορμος, apud schol. Sophoc. [Œd. Tyr. 420.]

ΛΙ'ΜΝΗ, ης, ἡ, stagnum, palus, item lacus: ut, Μαιῶτις λίμνη, Mæotis palus. † Aristoph. Nub. 272.† Pausan. in Attic. ῥεῖ δὲ καὶ ποταμὸς ἐκ τῆς λίμνης. Dicitur et de mari, apud Hom. ut Iliad ν'. ἔνθα δέ οἱ κλυτὰ δώματα, βένθεσι λίμνης, Χρύσεα, μαρμαίροντα, τετεύχαται, ἄφθιτα αἰεί. (Æsch. Pers. 873. Ag. 310. Soph. Tr. 646. Aristoph. R. 183.) ☞ Volunt autem quidam, λίμνην ejusdem esse originis cum λιμὴν, παρὰ τὸ λίαν καὶ ἐπὶ πολὺ μένειν.

Λιμνείη, poët. per paragogen, pro λίμνη. Eustath. quo et λιμνήτης.

Λιμνήτης, ου, ὁ, et λιμναῖος, ου, ὁ, paluster, lacuster: ut, τὰ λιμναῖα τῶν ὀρνέων. Plut. symp. 8. Et, λιμναῖον φυτὸν, apud eundem. (Aristoph. R. 211. Λιμνᾶτις βδέλλα. Theoc. Id. 2. 56.]

Λιμνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, paludosus. Exponitur et, paludem imitans. Plut. de Socr. dæmon.

Λιμνάζω, stagno, restagno, apud Basil. Construitur et cum accus. apud Philon. λιμνάζει τὰς ἀρούρας.

Λιμνὰς, άδος, ἡ, lacustris, palustris: ut, λιμνάδες νύμφαι, apud Theocrit. idyll. 5.

[Λιμνασία. Aristot. Probl. οὕτως οὖν ἀναζέουσι τὸ ζέον, διὰ τὸ ἐκείνως ῥεῦμα ἐν τῇ τοιαύτῃ λιμνασίᾳ, ἀναθυμιᾶται τὸν ἀέρα διὰ παντὸς εἰς σωτηρίαν ποιεῖν.]

Λιμνόομαι, οῦμαι, in paludem seu lacum abeo et exundo, in paludem redundo. Theophr.

Λιμνόχαρις, nomen est ranæ, apud Hom. in Batrach.

Composita.

Ἐλλιμνάζω, idem quod λιμνάζω, apud Basil.

Παράλιμνος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui est juxta paludem, adjacens paludi. Plut. de primo frig.

Περιλιμνάζω, circumstagnando inundo, aut stagnandi gurgite cingo. Thuc. lib. 2.

Προλιμνάδες τῶν ποταμῶν, stagna fluviorum. [Aristot. de Hist. Animal. τίκτουσι δὲ πάντες ἐν ταῖς προλιμνάσι τῶν ποταμῶν, καὶ τῶν λιμνῶν, &c.]

(Στομάλιμνον. Theoc. Id. 4. 23.) [Καὶ μὰν ἐς στομάλιμνον ἐλαύνεται, &c. Schol. Τὰς εἰς θάλασσαν ἐκτρεχούσας λίμνας οὕτω φασί.]

ΛΙΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, fames, esuries. Ut Odyss. δ'. et μ'. Ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμός. Odyss. μ'. λιμῷ θανεῖν, fame mori. Xenoph. Pæd. 3. τῷ λιμῷ καὶ τῷ δίψει μάχεσθαι. Apud Hippocrat. propriè significat ἀσιτίαν, ciborum penuriam. ut in aphorism. ὅκου λιμὸς οὐ δεῖ πονέειν. Significat etiam vehementem et insatiabilem ciborum aviditatem, quæ κυνώδης ὄρεξις appellatur: ut aphor. 21. lib. 2. λιμὸν θώρηξις λύει. Hominem sordidum et præparcum λιμὸν quoque dici annotat Eustath. in Odyss. ἑ. ¶ Apud quem legitur etiam in fœminino genere: quod tamen Doricum esse tradit Etymolog. (Æsch. Ag. 1651.) ☞ Derivatum putatur à λέλειμμαι verbi λείπομαι, abjecto ι et altero μ, et fiat λιμός. quòd sit λεῖμμα τῆς σιτίας, διὰ τὴν ἔνδειαν τῆς τροφῆς.

Λιμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, famelicus, vel tolerandæ fami obnoxius. Plut. symp. 7. Athen. l. 6.

Λιμηρὸς, οῦ, ὁ, famelicus. Suid. ex Epigr.

Λιμαίνω, esurio, fame laboro. Herodot.

Λιμώττω, idem quod λιμαίνω. Luc. ἄσιτος καὶ λιμώττων ἐν αὐτοῖς τελευτήσεται. Et cum genit. λιμώττειν χρυσοῦ, apud Theophil. ep. 10.

Composita.

Ἄλιμος, famem pellens, famem arcens seu prohibens: unde, ἄλιμος σκευασία, apud Procl. Et, ἄλιμος δίαιτα, apud Plut.

Βούλιμος, et βουλιμία, q. d. bovina fames, i. ingens fames, vehemens fames; à refrigeratione vehementi oris ventriculi contracta: Gell. l. 16. c. 3. Est etiam βουλιμία morbus equorum, in Hippiatria.

Βουλιμιάω, ῶ, et βουλιμιώττω, fame ingenti premor, vel fame intolerabili: aut fame enecor: apud Aristoph. in Pluto et Xen. † p. 206. c.†

Βουλιμίασις, idem quod βουλιμία. Plut.

Ἔκλιμος, fame confectus. Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 6. Exponitur et, macilentus, jejunus.

Ἐκλιμία, vehemens fames seu esuritio. Deut. 28.

Ὑπολιμώδης, subfamelicus. Plut.

ΛΙ'ΝΟΝ, ου, τὸ, linum. Thucyd. l. 4. λίνου σπέρμα κεκομμένου. Theophrast. de caus. pl. l. 4. ἄγουσι δὲ καὶ λίνον δείραντες, εἰ καὶ τὸ λίνον ἐξαιροῦσι. Sæpe pro lineo filo, et generaliter pro quovis filo: ut, λίνον Parcæ seu Parcarum, apud Homer. Il. υ'. ὕστερον αὖτε τὰ πείσεται ἅσσα οἱ Αἶσα Γιγνομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτηρ. ¶ Λίνα à quiquoddam dici τὸ μικρὸν λίνον, traditur à Dioscoride, quòd frutex qui granum candidum profert, sativo lino similis sit. ¶ Interdum est chorda citharæ; quòd olim ex lino fieri solerent. ¶ Item rete, propriè quod ex lino est. Iliad. ε'. ἁψῖσι λίνου ἁλόντε πανάγρου. Et, πλεκτὰ λίνα, in Epigr. ¶ Λίνον, linum piscatoria, propriè quæ est ex lino. Iliad. π'. ¶ Λίνον, textum quoddam ex lino, Odyss. ν'. Κὰδ δ' ἄρ' Ὀδυσσῆϊ στόρεσαν ῥῆγός τε λίνον τε. Pro linteis, i. carbasis seu velis, ex Apoll. Arg. 1. κὰδ δ' αὐτῷ λίνα χεῦαν. (Aristoph. R. 367. Æschyl. Ch. 503. Suppl. 127. Theoc. Id. 1. 139.)

Λίνεος, ου, et λινοῦς, οῦ, ὁ, lineus. † Θώραξ. Xen. Pæd. 6. p. 169. b.† Philost. in epist. λινοῦς χιτὼν, et λινοῦν χιτώνιον, apud eundem. Sic, λινοῦν ἱμάτιον, et in plur. λινᾶ ἱμάτια. Alex. Aphr. Pro λίνεος dicitur etiam λίναος, ut, λίναος μίτος, lineum stamen, apud Suid.

Λινόω, ῶ, lino vincio.

Λίνωσις, ligatio.

Λινάριον, ου, τὸ, et λινίσκος, ου, ὁ, parvum filum, funiculus.

Composita.

Ἀκρόλινος, qui est in summo retis, qui pertinet ad retis extremitatem. Oppian.

Ἄλινος θήρα, in Epigram. venatio reti non capta, q. d. venatio quæ retibus caruit.

Ἀπολινόω, idem quod λινόω.

Ἀπολίνωσις, idem quod λίνωσις, ligatio. Ægin.

Διαλινέω, ῶ, de retibus evado, seu effugio: ut, διελίνησεν ὁ λαγωὸς, Eust.

Ἐκλινέω, ῶ, idem quod διαλινέω. Eust.

Ἐννεάλινος, novemplici lino plexus. Xen. in Cyneg.

Λευκόλινον, album linum: ex Herodoto. [lib. 7. προσεπισίαζον δὲ καὶ ὅπλα ἐς τὰς γεφύρας βύβλινά τε καὶ λευκόλινα.]

Ὠμόλινον, linum crudum, apud Hippocr. et Gal.

ΛΙΠΑΡΗ'Σ, έος, ὁ καὶ ἡ, assiduus, sedulus, qui instanter rem aliquam facit: ut apud Plut. λιπαρεῖς ἦσαν δεόμενοι, instanter orabant, apud Lucian. λιπαρὴς πυρετὸς pro συνεχὴς, continua febris. ☞ Volunt quidam gramm. (necnon Hesych.) λιπαρὴς dictum ἀπὸ τοῦ λίαν παρεῖναι.

Λιπαρῶς, et λιπαρέως, per dialysin, assiduè, jugiter. Item flagitanter, instanter orando: apud Athen. At pro pinguiter vide in λίπος.

Λιπαρία, ἡ, assiduitas, sedulitas. Item assidua obtestatio, et q. d. flagitantia. Apud Herodot. λιπαρίῃ ἀντέχωμεν. exp. strenuè resistimus.

Λιπαρέω, ῶ, assiduus sum, persevero, persto. Herodot. μὴ λιπαρέειν τῇ πόσι. Item assiduè rogo et instanter, flagito, efflagito. †Sic Xen. Pæd. 1. 4. 6.† Et generaliter, rogo, oro, postulo. Aristoph. in Acharn. λιπαρῶ τε Κηφισόδωρον. Xen. ἔσω σὺ λιπαρεῖς παρ' ἐμοῦ μανθάνειν. (Æsch. Pr. 519. Soph. Œdip. Tyr. 1449.)

Composita.

Ἀρχολίπαρος, magistratum ambiens, ὁ λιπαρῶν ἵνα ἄρχῃ. Etymol. Et Eust. Vide et in comp. ex λίπος, quod sequitur.

Ἐκλιπαρέω, ῶ, exoro. Item impensè rogo, obtestor. Plut. in Themistocle.

Ἐκλιπαροῦμαι, exoror, apud eundem.

Καταλιπαρέω, ῶ, impensè rogo, obtestor. Luc.

Προσλιπαρέω, ῶ, assiduus sum in re aliqua. Plut. χρῆσθαι αὐτῷ, ὅπως κρείττους μάθοιεν, προσλιπαροῦντες. Item insto, seu urgeo, aut instanter urgeo. Item obsecro, obnixè rogo, apud Plut.

Προσλιπάρησις, obsecratio. Significat et assiduas seu obnixas preces, vel assiduam jugemque præsentiam, apud Luc.

ΛΓΠΟΣ, εος, τὸ, pinguedo seu pinguetudo, adeps. (V. Æsch. Ag. 1437.) Philo de vita Mos. l. 3. πολλῷ λίπα τὴν κεφαλὴν ἀλείφων.

Λιπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, pinguis. Τὸ λιπῶδες, pinguedo: Alex. Aphrod. probl. lib. 2.

Λιπάω, ῶ, (q. d. pingueo) pinguis sum, vel obesus sum. Plut. (de Cæsare:) οὐ τούτους ἔφη δεδιέναι τοὺς παχεῖς καὶ λιπῶντας, ἀλλὰ τοὺς ἰσχνοὺς καὶ ὠχρούς. Dicitur et de arboribus, cùm pinguescunt atque unguinosiores fiunt. (quod maximè germinationis tempore accidit.) Theophr. hist. pl. l. 3. c. 6.

Λίπησις, tempus quo germinantes arbores habitiores atque pleniores fiunt, et succo pinguiore turgent. Theophr. hist. pl. l. 5. c. 1.

Λιπαίνω, pinguefacio, pinguem reddo. Eurip. in Hec.

Λιπασμὸς, (q. d. pinguefactio) saginatio. Chrysost.

Λίπασμα, res quæ pinguefacit, apud Plut.

Λιπαρὸς, οῦ, ὁ, pinguis. † Θηρία. Xen. Pæd. 1. 4. 11.† Plato in Cratylo, τὸ λιπαρὸν καὶ τὸ κολλῶδες, καὶ τἄλλα πάντα τὰ τοιαῦτα. Item oleo unctus, aut simpl. unctus, nitidus. Od. ζ. Item obesus: apud Athen. Item opimus, opiparus, vel opulentus. ut, λιπαρὰ χθὼν, apud Aristoph. in Nub. et λιπαραὶ τράπεζαι. Greg. Item pulcher, præclarus, insignis, bellus. Exponitur et, beatus, ut, λιπαρὸν γῆρας, apud Luc. et Synes. Λιπαραὶ medicis genus medicamenti. Diosc. Λιπαρὸν, apud eosdem medicos, pingue, saporis genus. Sic autem dicitur, quòd unguinis modo sublinit et replet, mitigatque exasperatas et quasi erosas linguæ partes, sed absque ulla delectatione. Vide et Galen. comm. 6. in lib. τῶν ἐπιδημιῶν. (Æsch. Suppl. 1036. Theoc. κζ'. 19.)

Λιπαρῶς, pinguiter, vel nitidè, ut nitent quæ oleo sunt uncta. Exponitur etiam, beatè, apud Hom. Odyss. ξ'.

Λιπαρία, pinguedo, λιπαρότης. Diosc.

Λιπαρότης, ητος, ἡ, pinguedo, pinguitudo. Theophrast. Item nitor. Plut.

Λίπα, quidam volunt esse ex λιπαρῷ factum per apocopen: Alii tradunt esse nomen indeclinabile: et apud Hom. Il. κ'. et alibi, λίπ' ἐλαίῳ. Thuc. l. 1. λίπα μετὰ τοῦ γυμνάζεσθαι ἠλείψαντο. Luc. in Lexiph. ὁ δὲ λίπα χριόμενος ἐλούετο.

Composita.

Ἀκρολίπαρος, per summa pinguis: in summa parte seu superficie pinguis. Athen. l. 9.

Ἀλιπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, pinguedine carens, minimè pinguis. Exponitur et, macilentus, item aridus.

Ἀλίπαντα δένδρα, arbores quæ carent succo et unguine. Theophrast. hist. pl. l. 5. c. 1.

Ἀλίπαρα, τὰ, quæ constant ex medicamentis non pinguibus. Cels. lib. 5. cap. 19.

Ἀλιπαρὸς, non pinguis, non nitidus. [Soph. Elect. 454. ἀλιπαρῆ τρίχα. Schol. τὸ δὲ ἀλιπαρῆ, ἀντὶ τοῦ αὐχμηράν. ἐν δὲ τῷ ὑπομνήματι, λιπαρῆ· ὅ ἐστιν, ἐξ ἧς αὐτὸν λιπαρήσεις, ὡς εἰ ἔλεγεν ἱκέτιν τρίχα.] ‡ V. Brunck. Not.‡

Ἀρχολίπαρος, ὁ ἐκ τοῦ ἄρχειν λιπαινόμενος. Etymol. et Eustath. vide in comp. ex Λιπαρής.

Ἐκλιπαίνω, idem quod λιπαίνω.

Ἐγλιπαίνω, pinguedine illino.

Εὐλιπὴς, valde pinguis, præpinguis.

Καταλιπαίνω, pinguem reddo, sagino. Hesych.

Ὀξυλιπὴς, et ὀξυλίπαρος, aceto et pingui aliquo imbutus. Aët. l. 5. c. 68. Athen. l. 7.

Προσλιπαίνω, insuper pinguefacio, et pinguiorem reddo.

Τρίλιπα δένδρα, arbores quæ terna et tripartita germinatione humore pingui turgescunt, apud Theophr.

Ὑπολίπαρος, subpinguis, pinguiusculus.

ΛΓΠΤΩ, Hesychio est ἐπιθυμῶ, cupio, desidero, appeto: ut, λίπτοντα γάλακτος, apud Etymol. et apud Nicand. in Ther. Ἢ ὅτε δὴ λίπτῃσι μεθ' ὕδατα. (μάχης λελιμμένος. Æschyl. S. c. Th. 386.)

ΛΓΡΟΣ, ου, ὁ, seu λιρὸς, οῦ, ὁ, (illud apud Suid. hoc apud Hesych. qui et προπαροξυτόνως scribit λίρος) impudens, inverecundus, audax: ut apud Callim. λίρος ἐγώ. ☞ Annotat idem Hesych. derivatum esse παρὰ τὸ λίαν.

ΛΙ'Σ, λιτὸς, ἡ, tenue et subtile linteum. Il. ψ'. Ἐν κλισίῃσι δὲ θέντες ἑανῷ λιτὶ κάλυψαν. Et Od. α'. Αὐτὴν δ' ἐς θρόνον εἷσεν ἄγων, ὑπὸ λῖτα πετάσσας, substrato linteo. Sic Il. θ'. Ἅρματα δ' ἂμ βωμοῖσι τίθει, κατὰ λῖτα πετάσσας, circundato linteo. Sunt tamen qui λῖτα hic esse velint plurale, ex singul. λῖτον. inter quos Athenæus est. ¶ Item λὶς per apocopen, vide in Λισσός. ¶ At λὶς, leo, vide in Λέων.

ΛΓΣΠΗ, ης, ἡ, animalculum quoddam est gracilitate et tenuitate insigne: ad cujus similitudinem, quibus femora natesque graciles sunt, λίσποι et λισπόπυγοι dicuntur, quales sunt qui exercent artem sedentariam. Latinè depyges.

Λίσπος, ου, ὁ, attritus seu detritus usu. Aristoph. in Ran. (848.) στοματουργὸς ἐπῶν βασανίστρια λίσπη γλῶσσα.

Ὑπόλισπος, (comp.) nates graciles habens. [Aristoph. Equit. 1365. Vide Schol.]

ΛΓΣΣΟΜΑΙ, supplico, supplex oro, precor. Il. α'. καὶ ἐλίσσετο πάντας Ἀχαιούς. Sic Apollon. Arg. 2. θεοὺς λίσσεσθαι. Et Od. λ'. Τὰς δ' ἐπεὶ εὐχωλῇσι λιτῇσί τε ἔθνεα νεκρῶν Ἐλλισάμην. Et cum infinit. Il. α'. οὐδέ σ' ἔγωγε λίσσομαι εἵνεκ' ἐμεῖο μένειν. Sic Il. τ'. λισσόμενοι δειπνῆσαι, rogantes ut prandium sumeret. Et cum gemino accusat. ut Odyss. δ'. Ταῦτα δ' ἅ μ' εἰρωτᾷς καὶ λίσσεαι. Et cum genit. (sub. ὑπὲρ vel διὰ) ut Iliad. ι'. ὁ δ' αἰὲν ἐμὲ λισσέσκετο γούνων. Aliquando, etiam additur ὑπὲρ. ut Odyss. ο'. λίσσομ' ὑπὲρ θυέων καὶ δαίμονος, supplex oro per sacrificia, et per ipsum numen. Pro λίσσομαι γούνων dicitur etiam λίσσομαι γουνούμενος, Il. α'. et χ'. (Eurip. Med. 153. Soph. Œdip. Tyr. 1064. Il. ι. 550.)

Λίτομαι, idem quod λίσσομαι. Od. ξ'. Πρόφρων κεν δὴ ἔπειτα Δία Κρονίωνα λιτοίμην. Il. π'. Οἷ αὐτῷ θάνατόν τε κακὸν καὶ κῆρα λιτέσθαι.

Λιτάζομαι, supplico, precor. Hesych.

Λιτὴ, ἡ, supplicatio, supplices preces, obsecratio. Usurpatur potiùs numerus pluralis: ut Od. λ'. et alibi, Λιταί. Hom. sunt etiam Deæ præsides supplicationum seu supplicum precum. (Eurip. Med. 327. Id. Phœniss. 1684.)

Λιτάνιος, supplex. ut, λιτάνιος ἠχὼ, apud Nonn.

Λιτανεύω, idem quod λίτομαι, seu λίσσομαι, supplico, supplex oro. Il. χ'. Πάντας δ' ἐλλιτάνευε κυλινδόμενος κατὰ κόπρον. Et cum infinit. Il. ψ'. Πολλὰ δὲ καὶ σκύλων χρυσὸν ἔσω λιτάνευον Ἐλθεῖν. Sic Hesiod. in Theog. †469.† φίλους λιτάνευε τοκῆας Μῆτιν συμφράσσασθαι. (Theocr. Id. 2. 71.)

Λιτανεία, ἡ, supplicatio, supplices preces, preces, obsecratio.

Λίτανος, supplicatorius, μέλος λίτανον. Æsch. [Suppl. 815.]

[Λιταίνω. Eurip. Elect. 1215. Τίνας ἐμὲ, λιταίνω.]

Composita.

Ἀλλιτάνευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui supplicari non potest: vel qui supplicando exorari non potest, inexorabilis: epitheton Orci in Epigramm.

Ἀντιλιτανεύω, vicissim supplico. Plut.

Πολύλλιστος, vel πολύλιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, multùm precibus petitus, seu expetitus. Od. ζ'. [Eustath. in Iliad. θ'. pag. 616. 38. et ad Odyss. ζ. 445. Ἰστέον δὲ ὅτι τὸ πολύλλιστος, γράφεται καὶ, πολύλιστον δι' ἑνὸς. Vide Ed. Barnes.] scribitur et πολύλλιτος, apud Nonn.

Τρίλλιστος, ter precibus petitus, seu expetitus: sæpè optatus. Il. θ'. Scribitur et τρίλιστος, apud Dionys. de situ orbis.

ΛΙΣΣΟ'Σ, ῆ, ὁ, lævis, glaber: idem quod λεῖος. (☞ Unde et derivatum videri potest. Alii dictum volunt quasi λίαν ἴσος, admodùm æquus et planus.) Od. ε'. ἀμφὶ δὲ κῦμα Βέβρυχεν ῥόθιον, λισσὴ δ' ἀναδέδρομε πέτρη, petra lævis et glabra, ex crebro fluctuum incursu. Et Od. γ'. Ἔστι δέ τις λισσὴ αἰπεῖά τε εἰς ἅλα πέτρη. Apollonius dixit etiam λισσῇ ἐπικέλσετε νῆα. Argon. l. 2. Pro λισσὴ dicitur et λὶς, per apoc. poët. lævis, glabra. λῖς. Od. μ'. Πέτρη γὰρ λὶς ἐστι, περιξεστῇ εἰκυῖα. Aliud λὶς habes loco suo paullo antè. Aliud in Λέων.

Λισσὰς, quoque pro λισσὴ, glabra, lævis: ut, λισσάδες πέτραι, Eurip. pro λισσαί. (Æsch. Suppl. 801.) Sic et Apollon. Argon. l. 2.

ΛΓΣΤΡΟΝ, ου, τὸ, scaphula, seu ventilabrum ferreum: qualibus uti solebant in complanando paviendoque solo. Exponitur etiam radula. Od. χ'. Λίστροισιν δάπεδον πύκα ποιητοῖο δόμοιο Ξῦον. Vide Poll. l. 6. c. 13. et l. 10. c. 24.

Λιστραίνω, et λιστρεύω, complano, pavio, læve et æquabile reddo. Hesych. et Suid.

Λιστρόω, ῶ, idem quod præcedentia, pavio, complano, rado.

Λιστρωτὸς, pavitus, complanatus, rasus: apud Nicand. in Ther.

ΛΙΤΟ'Σ, ῆ, ὁ, simplex, nudus, vilis. Exponitur etiam, tenuis, exiguus, non elaboratus exquisitè, incultus. Ut Aristot. rhet. 3. λιτὸς λόγος, simplex oratio. Epicurus in Epist. τὸ μὲν φυσικὸν πᾶν εὐπόριστόν ἐστιν ὅ τε λιτοὶ χυλοὶ ἴσην πολυτελεῖ διαίτῃ τὴν ἡδονὴν ἐπιφέρουσι. Unde Cicero, naturæ divitias parabiles esse; et tenuissimo victu, i. contemptissimis escis et potionibus, minorem voluptatem non percipi, quàm rebus exquisitissimis ad epulandum. Sic Phocylides jubet ζώειν ταχίως λιταῖσι τραπέζαις. Et Plutarchus sympos. l. 7. vetat λιτῷ περὶ δεῖπνον παρακαθίζειν πολυτελῶς καὶ ἀπειροκάλως. Itidem λιτὰ δῶρα dicuntur munera exigua: et in Epigram. Ἀντὶ τάφου λιτοῦ, sepulchro vili nec magnificè extructo. Dicitur et terra λιτὴ, quæ exculta et laborata non est, inculta: apud Athen. lib. 7. Τὸ λιτὸν substantivè dicitur pro λιτότης, tenuitas, vilitas: et apud Plut. τὸ λιτὸν τῆς διαίτης, et τὸ λιτὸν τῆς ἐσθῆτος. Dicitur etiam λιτὰ adverbialiter, pro λιτῶς, in Epigr.

Λιτῶς, tenuiter seu simpliciter.

Λιτότης, ητος, ἡ, vilitas, tenuitas, frugalitas, simplicitas, apud Cicer. ep. 26. l. 7. Est et figuræ genus, qua res magna modestiæ causa extenuatur verbis.

ΛΙ'ΤΡΑ, ας, ἡ, libra, mensuræ et ponderis nomen duodecim continentis uncias. Gal. τῶν κατὰ γένη lib. 1. σταθμὸς ἔστω μιᾶς λίτρας ἑκατέρου, συναμφοτέρων δὲ ἴσον ἑκάστου μέτρον. ¶ Est etiam numismatis genus, parvi admodùm precii, ut tradit Poll. l. 9. et l. 4. c. 24. Idem scribit, λίτρα vocem esse à vetustis scriptoribus Græcis usurpatam. Alii contrà, Latinum esse vocabulum, contendunt: inter quos est Gal. lib. 1. de compositione medicamentorum sic scribens: Sunt, inquit, ἐπιχώρια ταῦτα ὀνόματα, τό, τε τῆς λίτρας, καὶ τὸ τοῦ ξέστου, καὶ τὸ τῆς οὐγκίας, de Romanis loquens.

Composita.

Δεκάλιτρος, qui decem librarum est. Item qui decem obolorum: nam ut Aristot. refert in Himeræorum politia, Siculi τὸν ὀβολὸν vocant λίτραν, et τὸν Κορίνθιον στατῆρα appellant δεκάλιτρον, quoniam δέκα ὀβολοὺς δύναται. Unde

Sophron. ὁ μναδὶς δεκάλιτρον, nummus est decem oboli. Poll. l. 4. c. 24. et l. 9.

Ἑξάλιτρος, qui sex librarum est. Aristot.

Ἡμιλίτριον, dimidiata libra. Apud Siculos, semiobolus, seu sex ærei.

Πεντάλιτρος, q. d. quinquelibralis, qui quinque librarum est. Poll. ex Cratete.

ΛΙΧΑΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, index, digitus. (☞ A λείχω dictus, i. à lingendo. Sunt et qui ἀπὸ τοῦ λίαν χαίνειν dictum velint, quoniam inter hunc et pollicem magnus est hiatus.) Luc. in Timone, ἀκροῖς τὰ τρυβλία τῷ λιχανῷ ἀποσμήχων. ¶ Est etiam nomen sumtum in harmonia: Vitruv. lib. 5. c. 4. Boëtius inter chordas citharæ numerat. Aristot. probl. sect. 19. quæst. 9. ἐὰν δέ τις λίχανον κινήσῃ, ἤ τινα ἄλλον φθόγγον, τότε φαίνεται διαφέρειν. ubi notanda diversitas generis et accentus.

Λιχὰς, mensura interstitii inter pollicem et indicem distentos. Poll. Hesychio est etiam ἀπόπτυσις.

Λιχάζω, per præcipitia dejicio. Hesych.

Λίχνος, ου, ὁ, ligurítor: qui cupediis ita est deditus, ut lingat digitos seu catinos; catillo, cupes. Plato. lib. 1. de rep. Metaphoricè apud Greg. τὸν ἔρωτα λιχνοτέρους. Et, ὄμματα λιχνὰ, oculi libidinosè cernentes, apud eundem. Exponitur etiam, gulosus: apud Suid. et Hesych.

Λίχνως, gulosè, avidè, voraciter, more catillonum et liguritorum.

Λιχνεύω, f. εύσω, ligurio, catillo: vel catillonem ago, more catillonis ligurio, et cupediis inhio. Suid.

Λιχνεύομαι, pro λιχνεύω. Item capio, avidè capio. Plut. de Thuc.

Λίχνευμα, τὸ, cupedia, delicatæ dapes, et quibus avido palato inhiamus. Athen. l. 3. Λιχνεία.

Λιχνεία, ἡ, liguritio, catillatio, gulositas. Plut. in apophth. Lacon. Luc. in Timocr. Λιχνεῖαι dicuntur etiam τὰ λιχνεύματα, ea quæ avidè abligurire seu catillare cupimus. Plut. in apophth.

Λίχος, εος, τὸ, condimentum delicatum: gulæ et palati illicium, ut λίχνευμα. Poll. l. 6.

Composita.

Ἐκλιχάζω, ejicio. Hesych.
Ὑπόλιχνος, ου, ὁ καὶ ἡ, aliquantum gulosus.

ΛΟΒΟ'Σ, οῦ, ὁ, ima auris pars et carnosa, quam Gaza interpretatur fibram, apud Aristot. hist. anim. l. 1. c. 11. (☞ Ἀπὸ τοῦ λαμβάνω, eam enim partem prehendimus, quum quempiam admonemus.) Hesychius et Suidas scribunt, λοβοὺς vocari summa omnia, propriè verò aurium partes superiores. Iliad. ξ'. Ἐν δ' ἄρα ἕρματα ἧκεν ἐϋτρήτοισι λοβοῖσι Τρίγληνα μορόεντα. Idem Suid. et Hesych. scribunt, λοβὸς ἐν τῷ ἥπατι nominari etiam extremas hepatis partes, quas extispices considerare solebant in viscerum inspectione. Sic λοβὸς ἥπατος, dicitur à Gregorio: à Luciano in Lexiph. λοβὸς ἐν ταγήνῳ. ¶ Λοβὸς dicitur etiam siliqua seu folliculus, quo semen velutì vagina clauditur: sæpè apud Theophr. ¶ Denique λοβοὶ et φασίολοι dicuntur, quos antiqui, Hippocrat. et Diocles, δολιχοὺς appellarunt, dolichi, seu phaseli, inquit Galen. de facult. aliment. l. 1. c. 28. (Æsch. Pr. 494. Eum. 158.)

Λοβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, siliquæ seu folliculo similis, siliquaceus.

Λόβιον, ου, τὸ, gibba hepatis pars, quam fibram nonnulli vocitant.

Composita.

Ἄλοβος, non habens λοβόν. [Xenoph. Hist. Græc. lib. 3. cap. 4. §. 15. Θυομένῳ τῷ Ἀγησιλάῳ τῇ ὑστεραίᾳ ἐπὶ προόδῳ ἄλοβα γίγνεται τὰ ἱερά.]

Ἔλλοβος καρπὸς, fructus qui in folliculis clauditur, fructus qui in siliqua continetur.

Ἐλλόβιον, ου, τὸ, inauris, i. ornamentum, quod inseritur τοῖς λοβοῖς τῶν ὤτων. Luc. in Lexiph.

Ἐλλοβώδη, quæ sunt ex genere τῶν ἐλλόβων, i. quæ siliquantur. Theoph. hist pl. lib. 8.

Εὐλοβίς, ῖδος, ἡ, jecinoris fibra, apud Hesych.

Μακρόλοβος, longam habens siliquam seu folliculum.

Πολύλοβος, multos habens folliculos, qui multis folliculis siliquatur: folliculos intellige, quibus semina sunt inclusa. Theophrast. hist. pl. l. 8. c. 4.

Πρόλοβος, ου, ὁ, sinus ille in avium guttore prominens, in quem primum cibos recentes ingerunt. Aristot. hist. anim. l. 2. c. ult. Pollux homini etiam tribui docet.

Προλοβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, similis προλόβῳ, seu ingluviei; προλόβου, seu ingluviei speciem gerens.

Προλόβιον, in auricula dicitur prominula seu pendula τοῦ λοβοῦ pars.

Στρογγυλόλοβος, ου, ὁ, rotundo folliculo inclusus, seu rotunda siliqua inclusus.

ΛΟ'ΓΓΗΣ, sepulchrum, bustum. Hesych.

Λογγάζω, tergo, mergo: idem.

Λογγὼν, ῶνος, ὁ, lapis in portu pertusus, in eum finem, ut per ejus foramen, trajecto fune, puppis deligari queat. Etymol.

ΛΟΙΓΟ'Σ, οῦ, ὁ, pernicies, exitium. item mors. Hom. Il. θ'. et λ'. Ἔνθα κε λοιγὸς ἔην, καὶ ἀμήχανα ἔργα γένοντο. Idem Il. α'. Χρειὼ ἐμεῖο γένηται, ἀεικέα λοιγὸν ἀμῦναι Τοῖς ἄλλοις. Et Il. φ'. Τρώεσσι δὲ λοιγὸν ἀλάλκοι. (Æsch. Ch. 400.) Adjectivè dicitur apud Nicand. in Ther. λοιγοὺς ἐχίονας. (☞ A λύω, sicut λοιμός. λεῖψιν γὰρ τῶν ἀνθρώπων ἐργάζεται.)

Λοιγήεις, εντος, ὁ, perniciosus, exitialis. Nicand. in Alexiph.

Λοίγιος, ου, ὁ, idem. Il. α'. et ψ'. Et, λοίγιος ὥρα, apud Nonn. funesta.

Λοιγοῖο ἐσθὴς, vestis lugubris: ex Lycophr.

Λοιγὶς, ίδος, ὁ καὶ ἡ, idem quod λοίγιος, apud Nicand.

Λευγαλέος, α, ον, expon. perniciosus, difficilis, gravis: item malus. Iliad. ν'. λευγαλέοις ἐπέεσσιν. Iliad. ι'. φρεσὶ λευγαλέῃσι πιθήσας. Et alibi, λευγαλέος θάνατος. Exponitur etiam, miserabilis, miser, ærumnosus, calamitosus. Od. π'. Πτωχῷ λευγαλέῳ ἐναλίγκιον. Item invalidus. Od. β'. λευγαλέοι τ' ἐσόμεσθα.

Λευγαλέως, graviter, acerbè. Il. ν'. et Apoll. Arg. l. 2.

Composita.

Ἀθηρηλοιγὸς, οῦ, ὁ, ventilabrum. ita dicitur, quasi quòd sit aristarum pernicies et exitium. pro ἀθερολοιγός. κατ' ἐπέκτασιν. Od. λ'.

Βροτολοιγὸς, οῦ, ὁ, hominibus exitium afferens, hominum interemptor, homicida. Martis epith. apud Hom. Il. ε'. et alibi. (Æsch. Suppl. 673.)

ΛΟΙ'ΔΟΡΟΣ, ου, ὁ, conviciator, qui probro afficit, maledicus. Plut. in apophth. (de Philippo;) τὸν δὲ λοίδορον ἐξελάσαι τῶν φίλων κελευόντων, οὐκ ἔφη ποιήσειν, ἵνα μὴ παρ' οἷς ἐν πλείοσι κακῶς λέγῃ. Item adjectivè apud Syn. ep. 67. γέγονεν ἀνάγκη καὶ τὸ γραμματεῖον τὸ λοίδορον εἰς κοινὸν ἅπασιν ἀναγνωσθῆναι, libellum maledicum et famosum recitari. Et, τὸ λοίδορον, maledicentia, vel convitia. Plut. in pol. præc. Δημοσθένης ἐν τῷ δικανικῷ τὸ λοίδορον ἔχει μόνον, αἱ δὲ Φιλιππικαὶ καθαρεύουσι σκωμμάτων καὶ βωμολοχίας ἁπάσης.

Λοιδόρησις, idem quod λοιδορία. Exod. 17.

Λοιδορία, ἡ, convitium, maledictum: † Aristoph. Nub. 931.† interdum pro ipsa actione. Plat. ὁ φαῦλος βίος ἐφ' ἑαυτὸν ἕλκει τὰς λοιδορίας. Dem. Phil. 4. τὰ πράγματα εἰς γέλωτα καὶ λοιδορίαν ἐμβαλόντες.

Λοιδορέω, ῶ, convitior, maledico, probris insector, probrosè objicio. † Xen. Pæd. p. 153. d.† Plut. de solert. anim. ἰχθῦς δὲ τοὺς ἀμαθεῖς καὶ ἀναισθήτους λοιδοροῦντες ἀποκαλοῦντες ἐπισκώπτομεν. Aristoph. in Equit. λοιδορεῖται τοῖς πονηροῖς, οὐδὲν ἔστ' ἐπίφθονον. Item reprehendo, objurgo. Isocrat. in Areop. τοὺς γεγονότας ἐκ καλῶν κἀγαθῶν ἀνδρῶν, καὶ πολὺ χείρους τῶν πατέρων, λοιδορῶ. (Æsch. Eum. 206. Eurip. Med. 874.)

Λοιδορέομαι, convitiis et probris afficior, maledicitur mihi: Isocrat. in Busir. enc. et alibi. Et pro activo λοιδορέω. ut, Σιμμίᾳ λοιδορησάμενος ἀπεκρίνατο. Et cum dat. ut Plat. in Charm. λοιδορουμένους ἀλλήλοις. Item cum accus. rei. Æschin. de malè gesta legat. λοιδορίας ψευδεῖς ἐμοὶ λελοιδόρηται. Item increpo. Xen. Pæd. 1. ὁ θεῖος αὐτῷ ἐλοιδορεῖτο, eum increpabat. † et cum ὅτι ibidem.†

Λοιδόρημα, τὸ, convitium, probrum, hoc est, id ipsum quod probrosè objicitur. Aristot. eth. 4. c. 8.

Λοιδορημάτιον, convitiolum. Aristot. rhet. 3.

Composita.

(Ἀλοίδορος. Æsch. Ag. 481.)

Ἀλοιδόρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui talis est ut convitio seu convitiis affici non possit, convitiis non obnoxius.

Ἀντιλοιδορέω, convitium regero, vicissim convitior, maledicta regero. 1 Pet. 2.

Διαλοιδορέω, convitiis lacero, convitiis proscindo, maledictis insector.

Διαλοιδορέομαι, pro eodem. Aristoph. διαλοιδορεῖται προδίκω.

Διαλοιδόρησις, maledictio vel maledicentia: aut convitium, maledictum.

Ὀχλολοίδορος, qui turbæ convitiatur. Laërt.

Φιλολοίδορος, qui convitiari et maledicere amat, qui libenter convitiatur. Dem. pro coron.

ΛΟΙΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, pestis: morbus quem Hippocr. vocat ἐπιδήμιον νόσημα. Il. α'. Εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς. Plut. in Coriol. τοὺς μὲν ἐπὶ λιμῷ διολλύντα τῶν πολιτῶν, τοὺς δὲ λοιμῷ προβάλλων. (Λοιμὸς dicitur πύρφορος θεός. Soph. Œdip. Tyr. 28.) Metaphoricè res etiam aut homo λοιμὸς vocatur, ut pestis itidem apud Latinos, pro pestilente et exitiali. ☞ Creditur ejusdem esse originis cum λιμὸς, à λείπω, quòd efficiat defectum hominum

Λοιμικὸς, et λοιμώδης, pestilens. Plut. in Pericle. Alex. Aphrod.

Λοιμώττειν, peste laborare, peste infestari. Luc. in Scytha.

Ἐπιλοίμια ἔπη, carmina quæ propter pestem seu ad liberationem à peste canebantur. Poll.

ΛΟΙ'ΣΘΙΟΣ, et λοῖσθος, ου, ὁ, ultimus, postremus. Il. ψ'. Λοῖσθος ἀνὴρ ἄριστος ἐλαύνει μώνυχας ἵππους. Hesiod. in Theog. † 921.† Λοισθοτάτην δ' Ἥρην θαλερὴν ποιήσατ' ἄκοιτιν. (Æsch. Ag. 122. Ch. 498. Eurip. Med. 1107.) Et in Epigr. Λοίσθια δὲ τάδε. Et apud Nonnum, λοίσθιος ἔρχεται ὥρη. Cum genitivo: ut, λοίσθιον ἄλλων, cæterorum omnium ultimum. Apollon. Et λοίσθιον, adverbialiter, apud Soph. ad postremum. Plato in Phædone, τὰ λοίσθια πνεῖν, ducere extremum spiritum.

Λοισθήϊα, Ionicè pro λοισθεῖα, præmia quæ ultimò dantur: quæ et λοισθήϊα ἄεθλα, Il. ψ'.

Λοισθεὺς, έως, ὁ, de eo peculiariter, qui in certamine aliquo cursorio ultimus est. Il. ψ'.

Λοίσθημα, τὸ, finis, τέλος, πέρας, ἔσχατον.

ΛΟΞΟ'Σ, ή, όν, obliquus, non rectus. Aristot. de mundo λοξοῦ πρὸς τὴν οἰκουμένην, posito ad terrarum orbem inflexo. Sic, λοξὸς κύκλος, circulus obliquus, apud Procl. λοξὴ φάλαγξ, phalanx obliqua. de qua vide Ælian. (Theoc. κ'. 13.)

Λοξῶς, obliquè. Dicitur λοξῶς πρός τινα ἔχειν, is qui alieniore erga aliquem est animo, et suspectum eum habet, eique fidere non audet. Polyb.

Λοξίας, ου, ὁ, Apollinis est epith. vel παρὰ τὸ λοξῶς μαντεύεσθαι, vel παρὰ τὸ λοξῶς περιπολεῖσθαι. obliquis enim flexibus cœlum percurrit, et olim obscuris ambagibus responsa consulentibus dabat. Aristoph. in Pluto substantivè utitur. (Æsch. Pr. 670. Soph. Œdip. Tyr. 418.)

Λοξότης, ητος, ἡ, obliquitas. Λόξις, idem. Ocell. in lib. περὶ παντός.

Λοξόω, et λοξέω, obliquo, obliquum reddo. Procl. de sphæra.

Λόξωσις, obliquatio. Strabo.

Ἀμφίλοξος, (comp.) utrinque obliquus, apud Luc.

ΛΟΡΔΟ'Σ, οῦ, ὁ, curvus, incurvus, qui caput et dorsum in anteriora inclinat, Latinis cernuus: cui opponitur ὕβος sive κυφὸς, teste Galeno. Hippocr. de fract. ὥστε μὴ διεστράφθαι ἢ τῇ, ἢ τῇ, μήτε λορδὸν μήτε κυφὸν εἶναι.

Λορδόω, ῶ, incurvo, seu curvo in anteriora. Hippocr. de artic. ἐντείνων, λορδοῦντες. Et Galenus in commen. in aphorism. λορδοῦται κατ' αὐτὸ ἡ ῥάχις.

Λόρδωσις, εως, ἡ, inclinatio seu incurvatio in anteriora: cùm homo vitiata dorsi spina capite semper prono est et cernuus. Galen. initio commentar. 3. in lib. de artic.

Λορδαίνω, idem cum λορδόω, incurvo in anteriora. Hippocr. de artic.

ΛΟΥ'ΣΣΟΝ, ου, τὸ, lassum: quiddam in abiete nascens. ἀντίστροφον τῇ αἰγίδι, nisi quòd illud album est, ægis autem in pino. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 10.

ΛΟΥ'Ω, F. σω, lavo. Iliad. π'. λοῦσον ποταμοῖο ῥοῇσι. Luc. λούσαντες αὐτοὺς, eos lavantes. Propriè dici traditur de corpore, sicut νίπτω de manibus, et πλύνω de pannis. Ponitur à grammaticis etiam λόω, et λοέω, unde ἔλοε, lavabat, pro ἔλουε, et λοέσσαι pro λοῦσαι. ut Od. κ'. λό' ἐκ τρίποδος μεγάλοιο. Odyss. ν'. λοέσσαι τε χρῖσαί τε. Apud Aristoph. in Pluto dicitur ἐλούμην, pro ἐλουόμην. Apud Hippocr. λοῦν significat etiam αἴρειν.

Λούομαι, lavor, vel lavo me. Iliad. ζ'. et ι'. εἰωθὼς λούεσθαι ἐϋρρεῖος ποταμοῖο. Epigr. lib. 2. λουσόμενος πεπόρευται Ὀνήσιμος εἰς βαλανεῖον, lotum ivit in balneum. Xen. Pæd. 8. λούσασθαι αὐτὸν ἐκέλευον. Pro λούομαι Atticè dicitur λοῦμαι, teste Thoma Magistro: unde Xen. Pæd. 1. ἐλοῦντο, καὶ ἱμάτια μεταλαβόντες ἐδείπνουν. † Pæd. 1. 3. 10.† Sic λούμενος pro λουόμενος, apud Aristoph. in Pluto. Poeticè etiam pro λούσασθαι dicitur λοέσσασθαι, et λοεσσάμενος pro λουσάμενος. ut Od. ζ'. et Il. φ'. † Sic Hesiod. Theog. 5.† quæ tamen tempora Grammatici à λόομαι formant.

Λουτὴρ, ῆρος, ὁ, labrum, pelvis, vas ad lavandum. Philo de vita M. l. 3. Athen. l. 11.

Λουτήριον, ου, τὸ, labellum. Athen. l. 11.

Λουτρὶς ὤα, subligaculum quo lavantes præcinguntur. Theopomp. Pherecr.

Λοῦτρον, et λούτριον, ου, τὸ, aqua sordida, in qua aliquis lavit. Eust. et Aristoph. πρὸ τοῦ βαλανείου πίνειν τὸ λούτριον. ‡ Equit. 1398.‡ Sic apud Luc. in Lexiph. καὶ δέος μὴ ἐν λουτρίῳ ἀποπνιγησόμεθα. ¶ Λούτριον est etiam nomen medicamenti: de quo Gal. l. 4. τῶν κατὰ τόπους.

Λουτρὸν, οῦ, τὸ, lavacrum, seu ipsa aqua qua abluimur: interdum et balneum. Plut. ad Colot. Xen. Pæd. 7. † Aristoph. Nub. 1041.† Exponitur et lotio, lotura. Dicitur in sacris literis et de baptismate: ut Ephes. 5. et in epist. ad Tit. cap. 3.

Λουτρὼν, ῶνος, ὁ, balneum, locus lavationi dicatus. Plut. symp. 8. Xen. in polit. Atheniens.

Λοετρὸν, dicitur resolutione poëtica pro λουτρὸν. plerumque pro ipsa aqua quæ lavationi paratur. ut Il. ξ'. χ'. et ψ'. et Od. ι'. (Il. ε'. 489. χ'. 445. Æsch. Pr. 558. Theoc. ιε'. 23.)

Λουτιάω, ῶ, lavare cupio. Luc. in Lexiph. κἀγὼ τρίψασθαι λουτιῶ.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀπολούω, abluo. Il. σ'. ὄφρα τάχιστα Πάτροκλον λούσειαν ἀπὸ βρότον αἱματόεντα, per tmesin, pro ἀπολούσειαν. Ἀπολούμενος, pro ἀπολουόμενος, Aristoph. Et voce media. Od. ζ'. ὄφρ' ἐγὼ αὐτὴ Ἅλμην ὤμοιιν ἀπολούσομαι. Sic et apud Phil. de vita M. lib. 2. Apud Aristoph. in vesp. ἀπόλου dicitur pro ἀπόλουε.

Ἐκλούω, eluo.

Decomp. Ἀπεκλούω, eluo, abluo: vel etiam, eluendo abstergo.

Καταλούω, in balneas consumo, ut aquam profundo.

Καταλούομαι, idem. Aristophan. in nubib. ὅστις τεθνεῶτος καταλόει μου τὸν βίον. † 836. ubi videatur Spanhemius.†

Παραλούω, juxtà lavo: unde παραλοῦσθαι, juxtà lavari, apud Aristoph. pro παραλούεσθαι.

Περιλούω, circumluo, circumcirca lavo seu abluo. Plutarch. in Lycurgo, περιλούειν τῷ οἴνῳ.

Συλλούω, simul lavo.

Συλλούομαι, simul lavor. Plut. in probl. Rom.

Composita, facta à secunda et tertia persona præt. pass. citra præpos.

Ἀλουσία, ἡ, illuvies: quum aliquis non lavatur, sed illotus permanet. Athen. lib. 4.

Ἄλουτος, ου, ὁ καὶ ἡ, illotus. Plut. in præcep. sanit.

Ἀλουτέω, ῶ, illotus sum vel maneo. Hesych.

Ἐπίλουτρον, merces pro lotura, merces quam balneantes solvunt. Luc. in Lexiph.

Εὐλουσία, mundities qua quis bene lotus est.

Ζεστολουσία, lotio quæ fit in aqua fervente.

Ἡμίλουτος, semilotus. Poll. 6. ex Cratino et Phillylio.

Θερμολουσία, lavatio calidæ aquæ: seu lavacrum calidum.

Θερμολουτέω, calidâ lavor. Plut. an seni administr. resp.

Θερμολουτρῶ, idem quod θερμολουτῶ.

Ἱππολούστρα, ἡ, locus ubi equi lavantur. Hesych.

Νεόλουτος, recens lotus. Hom. hym. in Mercur.

Πανταλουτρίδια, vasa medicorum supellectilis. Poll. l. 10. cap. 10. ex Antiphane.

Σκαφολουτρέω, ῶ, in scapha lavo. Alexand. Trall.

Φιλολουτρέω, libenter lavo, percupidus sum lavandi, hoc est, balnei. Gal. ad Glauc.

Ψυχρολουσία, lavatio frigidæ aquæ, lavacrum frigidum.

Ψυχρολουτέω, frigidâ lavor, frigido lavacro utor, frigidâ perfundor. Plut. in Erot.

Ψυχρολουτρῶ, pro eodem.

ΛΌΦΟΣ, ου, ὁ, in jumentis dicitur cervix, seu ea pars colli cui jugum imponitur. (☞ A λέπω, ut quosdam grammaticos tradere Eustath. scribit: quoniam videlicet inde ἄρχεται ἐκλέπεσθαι καὶ ἐκδέρεσθαι τὸ σφαγέν.) Il. ψ'. —— πολλὸς δ' ἀνεκήκιεν ἱδρὼς Ἵππων, ἔκ τε λόφων, καὶ ἀπὸ στέρνοιο χαμᾶζε. Soph. in Antig. ἀλλ' ὑπὸ ζυγῷ λόφον δικαίως εἶχον ὡς στέργειν ἐμέ. Dicitur etiam de hominis collo: ut Iliad. κ'. (de Ulysse et Diomede.) Αὐτοὶ δ' ἱδρῶ πολλὸν ἀπενίζοντο θαλάσσῃ Ἐσβάντες κνήμας τε, ἰδὲ λόφον, ἀμφί τε μηρούς. Item in galea sic dicitur crista, seu setæ equinæ galeæ apice assurgentes, veluti λοφιὰ in jumentorum λόφῳ. Solebant enim olim setas equinas horridas cono infigere, non tam ornandæ galeæ gratia quàm terrendorum hostium. Od. χ'. et Il. π'. δεινὸν δὲ λόφος καθύπερθεν ἔνευεν. (τρεῖς κατασκίους λόφους. Æsch. S. c. Th. 390.) Sic Xen. Pæd. 7. λόφοις λευκοῖς. ¶ Avibus etiam quibusdam tribuuntur λόφοι, qui sunt apices quidam in earum capitibus. Arist. hist. an. l. 9. c. 25. (de duobus generibus galeritarum:) ἡ μὲν ἑτέρα ἐπίγειος, καὶ λόφον ἔχουσα. Sic Plut. in pol. præc. πάσαις κορυδαλλίσι κατὰ Σιμωνίδην χρὴ λόφον ἐγγενέσθαι. ¶ Λόφοι dicuntur etiam colles et tumuli, qui et γήλοφοι seu γεώλοφοι. Od. π'. Ἤδη ὑπὲρ πόλιος, ὅθι Ἕρμαιος λόφος ἐστίν, &c. Herod. l. 3. (de Issico sinu,) ἐὸν πλατύτατον, ὃ συνάγεται λόφος εἰς θέητρον σχῆμα. † Sic Xen. Pæd. 2. 59. d.† Metaphoricè autem Aristoph. dixit ῥήματα ὀρθὰ καὶ λόφους ἔχοντα, i. elata et superba.

Λοφόεις, εντος, ὁ, tumulosus, editos colles habens.

Λοφιά, ἡ, cervix: dicitur plerunque de cervice dorsotenus erectas setas habente instar gallinacei cristati: vel de setis in cervice dorso-tenus in modum cristæ erectis. Odyss. τ'. et Hesiod. in Asp. et Aristot. de part. an. lib. 2. cap. 14. Sumitur et pro dorso seu eminentia dorsi: in Anthol. epigr. † Sic Hesiod. Asp. 391.† Scribitur et λοφία, apud Hesych. et Poll. (Aristoph. R. 840.)

Λοφεῖον, ου, τό, cristarum repositorium: ἡ τοῦ λόφου θήκη. Aristoph. in Acharn. Polluci est etiam theca seu loculamentum speculi: sicut etiam exp. apud Aristoph. in Nub. † 749. ubi στρογγύλον, rotundum, vocatur.†

Λοφίς, ίδος, ἡ, cristæ in galea repositorium. Hesych.

Λόφαλα, τά, splendida scuta, et parva, quæ affigi galeis solent. Suid.

Λοφαρίσκος, collis, tumulus. Hesych.

Λόφουρος, cristà insignis: item qui cervicem erigit, et cristam surrigit; et per consequens, superbus. Hesych.

Λοφωτός, cristà insignis. Hesych.

Λοφίζω, et λοφόω, exalto.

Λοφάω, cristatus sum, apicem in capite habeo: apud Suid. Exponitur etiam, cristis bene instructus sum. apud Aristoph. in Pace.

Λόφωσις, εως, ἡ, (q. d. cristatura,) cristæ emissio, quæ aves quædam cristatæ fiunt. Aristoph. in avib.

Λοφνία, ας, ἡ, et λοφνίς, ίδος, ἡ, fax monoxyla, non ex colligatis lignis, ut exponit Eust. derivans à λόφος, significante ὕφος ἰσχνόν. Vide et Athen. lib. 15.

Λοφνίδιον, ου, τό, facula.

Composita.

Ἀερσίλοφος, ου, ὁ, attollens conum: epitheton galeæ, quasi quæ in altum tollat conum, i. conum habeat sublimem et altè sublatum. Apoll. Argon. l. 2. [1062.]

Ἀκρόλοφος, ου, ὁ, summitas collis, cacumen tumuli seu monticuli. Plut. in Publ.

Ἀκρολοφία, ἡ, pro eodem. Polyb. [lib. 2. §. 27.]

Ἀκρολοφίτης, qui in summitatibus collium et tumulis versatur, ut, ἀκρολοφῖται αἰγυπιοί. in Epigr.

Ἀλεκτορόλοφος, gallinacei cristam habens: nomen est herbæ, de qua Plin. lib. 27. cap. 5.

Ἄλοφος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui cristatus non est, cristam non habens. Il. κ'.

Γεώλοφος, è terra instar collis seu tumuli elevatus, è terra eminens. Philo de mundo. Diosc. l. 13. c. 17. φύεται ἐν γεωλόφοις χωρίοις. Accipitur etiam substantivè, apud Nazianz. in epist. † Substantivè, tumulus, collis. Xen. Pæd. l. 3. p. 60. c.† Metaphoricè apud veteres dicebatur de homine crasso et ἀναισθήτῳ. Eust. Ex Ælio Dionysio.

Γεωλοφία, ἡ, collis, seu tumulus. Strabo.

Γήλοφος, tumulus è terra exurgens, colliculus: idem quod γεώλοφος. [Xenoph. de Exp. Cyri. lib. 1. cap. 10. §. 8. ὑπὲρ γὰρ τῆς κώμης γήλοφος ἦν, ἐφ' οὗ ἀνεστράφησαν οἱ ἀμφὶ βασιλέα, &c. lib. 3. Hist. Græc. lib. 7. καὶ ἐμπλήσαντες τὸ πεδίον μέχρι τῆς θαλάττης, καὶ μέχρι τῶν ἐχομένων τῆς πόλεως γηλόφων, &c.]

Γοργολόφα, ἡ, epitheton est Palladis: apud Aristoph. in Equit. ut quæ fingatur ex capite Gorgonis habuisse galeam; vel caput Gorgonis in cono.

Γοργολόφας, ὁ, epitheton est Lamachi, apud eundem comicum, in Acharn.

[Δίλοφος. Soph. Antig. 1139. σὲ δ' ὑπὲρ διλόφου πέτρας στέροψ ὄπωπε λιγνύς, &c.]

(Δοχμόλοφος. Sch. ex. ὑπτίους τοὺς λόφους, vel [illegible], &c. Æschyl. S. c. Th. 117.)

Δύσλοφος, dicitur vel quod cervici non convenit: vel quod difficulter portatur, onerosum cervici. Æschyl.

Δυσλόφως, periculosè, difficulter. Eurip. in Troad. [302.] πάντα ταλαίφρον' Ἐν τοῖς τοιούτοις δυσλόφως φέρει κακά.

Ἑπτάλοφος, dicta est Roma, q. d. septicollis, apud Plutarch. in probl. Rom.

Εὔλοφος, fortem cervicem habens, bona cervice præditus, strenuus: sumpta metaphora è jumentis quæ λόφῳ impositum jugum fortiter patiuntur, apud Suid. Exponitur et ῥᾴδιος, εὐχερής, item morigerus: apud Soph. Item bene cristatus, pulchram cristam habens. Soph.

Εὐλόφως, forti et firma cervice, strenuè. Suid. Item facili et prompta cervice. Eust.

Καταλοφάδια, supra cervicem, super humeros. Odyss. κ'. Scribitur et καταλοφάδεια.

Καταλοφάω, respiro, respirare facio, ἀναπνέω. Apoll.

Κατάλοφα, asperitates, seu aspera quædam post primam spinam sic dicta. Poll. lib. 2.

Λευκόλοφος, album cristam habens. Aristoph.

(Λευκολόφας. Eurip. Phœniss. 117. Aristoph. R. 1046.)

Μεταλοφάω, post respiro, tandem respiro.

Παραλοφία, gibbus pertingens ad λόφον. τὸ μέχρι λόφου κύρτωμα, ut exponit Poll. lib. 2.

Περισσόλοφος, valde profusam cristam habens, q. d. supra modum profusam. Oppian.

Τριλοφία, trium cristarum gestatio in galea, gestatio galeæ quæ tres cristas habet. Strabo. [Aristoph. Av. 94. τίς ἡ τρίχωσις τῆς τριλοφίας.]

Ὑψίλοφος, altè cristatus, altam cristam habens et eminentem conum. Metaphoricè et per jocum Aristoph. in Ran. appellavit ὑψιλόφους λόγους, sublimia verba, et grande dicendi genus, quo usus est Æschylus.

Φοινικόλοφος, phœniceam habens cristam, seu generaliter, rubram. Theocr. idyll. 22. Ὀρνίθων φοινικολόφων τοιάδε κώδωνες. [72. Vide Aristoph. Av. 70. Schol. ubi pro Ὀρνίχων legimus Ὀρνίθων.] (Eurip. Phœniss. 834.)

Χρυσόλοφος, auream cristam seu conum aureum habens. Hesych. χρυσόλοφοι sunt dracones quidam. [Aristoph. Lysistr. 344. ὦ χρυσολόφα.]

ΛΌΧΟΣ, ου, ὁ, cohors, agmen, manipulus. A quibusdam exp. centuria, ab aliis decuria. Thuc. lib. 5. ἐν δὲ ἑκάστῳ λόχῳ πεντηκοστύες ἦσαν τέσσαρες. Et, κατὰ λόχους, centuriatim, apud Phil. de vita M. lib. 1. † Viginti quatuor erat militum apud Persas. V. Xen. Pæd. 6. p. 167. a.† ¶ Λόχος, insidiæ. Il. ν'. φυλακαὶ δέ τις ἡμετέρας ἴστω, Μὴ λόχος εἰσέλθῃσι πόλιν. Od. δ'. ἀνακλίνας πυκινὸν λόχον, εἶτ' ἐπιθῆναι. Hesiod. in Theog. Εἷσε δέ μιν κρύψασα λόχῳ, collocarat eum occultans in insidiis. (Æschyl. Ag. 140. Eum. 46. Eurip. Phœniss. 107.)

Λοχεύς, dicitur pro λόχος, apud Hesiod. in Theog. † 178.† ☞ Eustath. λόχος, in hac signif. derivat à λέγω, i. ἐκλέγω. alibi à λέγομαι, significante κεῖμαι, quia solent καθῆσθαι οἱ λοχῶντες.

Λοχώ, οῦς, ἡ, gravida, apud Diosc. ἡ λοχευομένη, parturiens. ☞ Itidemque derivatur à λέγομαι significante cubo; seu à λόχος.

Derivata ex λόχος, i. cohors.

Λοχίτης, ου, ὁ, exp. manipularis, apud Syn. ep. 44. † Xen. Pæd. l. 2. 46. c. ἀνήρ. Soph. Œd. Tyr. 751.† Est et in λόχος, insidiæ. (Æschyl. Ag. 1659. Ch. 766.)

Λοχίζω, f. ίσω, in cohortes dispono, decurio.

Composita.

Διλοχία, ἡ, exp. duplaris decuria.

Ἐκλοχίζω, è cohorte seligo. in cant. Solomon. c. 5. Exponitur etiam, in cohortes distribuo.

Ἐλλοχίζω, in insidiis colloco: λοχίζω. Eurip. [Bacch. 720. οὗ δ' ἡμῖν λόγον Ἔδοξε, θάμνων δ' ἐλλοχίζομεν φόβαις Κρύψαντες αὑτούς.]

Ἡμιλοχία, ἡ, dimidiatus λόχος.

Ἡμιλοχίτης, qui dimidiato λόχῳ præest.

Κατάλοχος, exp. cohors, apud Thuc.

Καταλοχία, turma, Paralip. c. 13.

Καταλοχίζω, decurio, centurio, in decurias seu cohortes distribuo, in classes distribuo. Plut. in Lycurgo. Volunt etiam poni pro συγκροτῶ et συνιστάω, hoc est, factiose cogere.

Καταλοχισμός, οῦ, ὁ, distributio in cohortes, decuriatio. Luc. de hist. scrib.

Ὁμόλοχοι, qui ejusdem cohortis sunt: idem qui et παραστάται, in lib. de vocab. milit.

Πεντάλοχοι, apud Thuc. l. 5. est quidam Argivorum ordo: Valla vertit, quinque cohortes.

Πρωτολοχία, ordo primipilarium, seu λοχαγῶν. vide lib. de voc. milit.

Συλλοχία, plures λόχοι conjuncti, cohors collecta. Gal. apud Hippocr.

Συλλοχίζω, concenturio, in decurias colligo, vel in centurias distribuo. Plutarch.

Συλλοχισμός, quid sit, vide in lib. de vocab. milit.

[Συλλοχίτης. Herodot. Hist. lib. 1. τῶν οἱ συλλοχιτέων ἀποθανόντων, &c.]

Derivata à λόχος, insidiæ.

Λοχηδόν, adverbialiter pro ἐν λόχῳ. Od. ξ'. et Il. δ'.

Λοχίτης, ου, ὁ, Suidæ est ὁ ἐνεδρεύων, qui insidiatur.

Λοχίζω, in insidiis colloco. Thuc. lib. 3. λοχίζει εἰς ὁδόν τινα κοίλην καὶ λοχμώδη ὁπλίτας ψιλούς. Item insidiis occupo.

Λοχίζομαι, in insidiis locatus sum, in insidiis conditus sum et lateo.

Λοχισμός, οῦ, ὁ, insidiarum collocatio, insidiatio.

Λοχάω, ῶ, f. ήσω, insidior, insidias pono. Il. σ'. Οἱ δ' ὅτε δή ῥ' ἵκανον ὅθι σφίσιν εἶκε λοχῆσαι, Ἐν ποταμῷ ἵζοντ' εἰλυμένοι αἴθοπι χαλκῷ. Plut. in amat. narration. τότε δὲ συλλαμβάνοντες [illegible] αὐτόν, qui in insidiis erant dispositi. Interdum insidiis peto, insidiis capio. ut Od. δ. Μνηστῆρες δ' [illegible] λοχήσαντο. Sic et Od. π'. et apud Herodot.

Λοχάομαι, insidiis peto. Item in insidiis locatus sum seu conditus sum et lateo. Phalaris Atheniensibus, οἱ γὰρ ἐπὶ τῇ ἐν αὐτῷ λελοχισμένοι [illegible]. Item activè, pro λοχάω, insidiis peto et capio. Od. γ'. et Apoll. Arg. l. 2.

Λοχάζω, pro eodem, apud Hesych.

Λόχησις, εως, ἡ, insidiarum collocatio, insidiæ. Suid.

Λοχητής, insidiator, qui insidiari solet. Adamant.

Λοχάδην, insidiosè, per insidias, furtim. Nicand.

Λόχμη, ἡ, insidiæ. Hesych. Frequentius ita dicitur locus insidiis aptus: qualis est locus arboribus, fruticibus seu virgultis densus: ut Od. τ'. Ἔνθ' ἄρ' ἐν λόχμῃ πυκινῇ κατέκειτο μέγας σῦς. Sic et apud Herodian. l. 8.

Λοχμαία μοῦσα, musa sylvestris: vel frutetis et virgultis resonans, apud Aristoph. de avium cantu et modulis, teste Didymo.

Λόχμιος, arbusta et fruteta frequentans, sylvestris; vel densus, densis pilis obsitus. Suid. ex Epigram.

Λοχμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, arbustis et virgultis condensus, fruticosus. Thucyd. lib. 3.

Composita.

Ἀπολοχμόομαι, frutico, fruticor, fruticesco, densis fruticibus sylvesco. Theophr. hist. pl. lib. 9.

Βωμολόχος, ου, ὁ, ἡ, scurrilis. Aristoph. in Ranis. (361.)

Βωμολόχοις ἔπεσι χαίρω. Idem in Equit. Ὦ Συρά, καὶ βωμολόχῳ ἔξεστί τι. Item scurra, assentator. Aristot. Ethic. 4. Item, sacrilegus. Est et hujus nominis monedularum species apud Aristot. anim. lib. 9. cap. 24.

Βωμολόχως, scurriliter.

Βωμολοχία, ας, ἡ, scurrilitas, altera extremitas τῆς εὐτραπελίας, apud Aristotel. 2. Ethic.

Βωμολοχικός, οῦ, ὁ, scurrilis.

Βωμολοχεύομαι, f. εύσομαι, scurram vel sacrilegum ago. Athen. l. 13. † Aristoph. Nub. 966. Vid. Suidas in hoc verbo.†

Βωμολόχευμα, ατος, τὸ, scurrile factum aut dictum, sacrilegium. Aristoph. in pace.

Βωμολοχέω, idem quod βωμολοχεύομαι.

Δειπνολόχος, ου, ὁ καὶ ἡ, cœnis insidians: cœnipeta. Hesiod. in Erg. τῆς δ' αὖτε κακῆς οὐ ῥίγιον ἄλλο Δειπνολόχης, quod Ionicè ponitur pro δειπνολόχου.

Ἐλλοχμάομαι, idem quod ἀπολοχμάομαι, sylvesco. Theophr. de caus. pl. lib. 3. cap. 2.

Ἐλλοχάω, in insidiis lateo, insidior, delitesco. Philo de mundo, (de genere ignis loquens quod ἄνθραξ dicitur.) καὶ ἐλλοχᾷ δ' ὅλος ἄχρι σπινθῆρος τεταμιευμένον. Item transitivè, in insidiis latens peto. Plato in symp. Σωκράτης οὗτος ἐλλοχῶν αὖ με κατέκεισο. Et in pass. apud Alciphr. in epist. Menandri.

Ναύλοχος, ου, ὁ καὶ ἡ, ut, λιμένες ναύλοχοι, ἐν οἷς ἐστὶ λοχῆσαι, Od. Γ. Sic apud Soph. in Ajace, ναυλόχους λιπὼν ἕδρας, schol. exp. τὸ ναύσταθμον, ἔνθα αἱ νῆες ἵστανται κατὰ λόχον. (Tr. 642.) Aliam significationem habet in comp. ex λόχος. Ad quam referendum fuit et Ναύλοχον, ου, τὸ, (sub. χωρίον,) statio navium, locus, quem naves insident, navale. Plut. de solert. anim.

Ναυλοχέω, nave aliquem locum insidens adversarium observo, eique insidior. Thucyd. lib. 7.

Νυκτιλόχος, ου, ὁ, ἡ, qui nocte insidias struit, latro seu grassator nocturnus. Hesych. et Suid.

Προλοχίζω, insidiis præoccupo. Plut. προλοχίσας ὁδὸν, quum prius insidiis occupasset. Sic Thuc. l. 3. εἴρηται αὐτοῖς τοῦ στρατοῦ μέρος τι τὰς ὁδοὺς προλοχιοῦντας.

Derivata ex λοχός.

Λοχαῖος, ad parturientem pertinens. Hesych.

Λοχαῖαι ἕδραι, sellæ in quibus parturientes reclinantur. Suid.

Λόχιος, ad partum pertinens, seu ad puerperium, ut λόχιος σίδηρος, ferrum quo à partu præputium circumciditur. Nonn.

Λόχια, τὰ, quæ et λοχεῖα, purgamenta post partum in locis muliebribus relicta, i. secundæ. Diosc. lib. 3. c. 4.

Λοχεύω, parturio, pario. Hom. hymno in Mercur. ἔνθα τε νύμφη Ἀμβροσίη ἐλόχευσε Διὸς παῖδα Κρονίωνος, peperit filium Jovis.

Λοχεύομαι, partu edor. Accipitur etiam activè pro λοχεύω, pario, fœtus edo.

Λόχευμα, τὸ, fœtus, partus: Eurip. in Phœn. et Oreste. (Æsch. Ag. 1401.)

Λοχεύτρια, ἡ, puerpera, pariens, parens: Suid. Item obstetrix, schol. Homer.

Λοχεία, ἡ, partus, partio, puerperium. Plut. in Probl. Rom. Λοχείαν Ἥραν ἐπικαλοῦσιν ἐν ταῖς λοχείαις καὶ ὠδῖσι βοηθόν. Exponitur etiam nixus, qui in partu adhibetur: apud eundem de aud. Polluci est ἡ τοῦ τεκεῖν ἐπιμέλεια, sicut etiam apud Platon. exponi posse putatur, cùm inquit, ἡ Ἄρτεμις ἄλοχος οὖσα τὴν λοχείαν εἴληχε. Usurpatur etiam pro λόχευμα, i. fœtu nixu edito. Epigr. l. 4.

Λοχίας, idem quod λόχιος, ut λοχία Ἄρτεμις, apud Plut. symp. 3. ¶ Et λοχεῖα, idem quod λόχια. ¶ Accipiuntur et pro loco natali, ubi quis partu seu nixu editus est, apud Eurip. in Iphigen. Taur.

Λοχίζω, idem quod λοχεύω. Hesych.

Λοχεύω, idem. Poll.

Composita.

Ἄλοχος, ου, Platoni ἡ στείρα, sterilis.

Ἀλόχευτος, partu non editus: ἀγέννητος. Hesych. et Suid.

Ἀριστολοχία, ας, ἡ, herba: sic dicta quod puerperis seu partus doloribus optimè auxiliari videatur. Diosc. l. 3. c. 4. Plin. lib. 27. cap. 8. Scribitur et ἀριστολόχεια, apud Nicand.

Ἀρτιλόχευτος, recens partu editus, nuper natus, in Epigr.

Αὐτολόχευτος, per se genitus.

Ἐκλοχεύω, partu edo, enitor. Poll. [Eurip. Helen. 263. Τέκνον γὰρ οὐδ' Ἑλλάς, οὔτε βάρβαρος Τεῦχος νεοσσῶν λευκὸν ἐκλοχεύεται, &c. Ion. 1458. Τέκνον, σὲ ἀλόχευτος ἐκλοχεύω, &c.]

Εὐλόχος Ἄρτεμις, ab Eurip. (Hippol. 136.) dicitur, quoniam parturientibus opem ferre credebatur; ideoque in partu invocabatur.

Πιστολοχία, species est aristolochiæ, cum qua eandem appellationis rationem habere creditur. Plin. l. 27. c. 8.

ΛΥ´ΓΔΟΣ, ου, ὁ, lygdus: lapidis genus est, teste Suid. Hesychius dicit, esse lapidem è quo sigilla animalium fiunt, sive Parium lapidem. Apud Suid. ex Epigr. ὦ τὸ λύγδου λευκὸν παρθενίων βρέθημα χαρίτων.

Λύγδινος, lygdinus, è lygdo confectus, ibidem.

ΛΥ´ΓΗ, ης, ἡ, obscuritas, tenebræ, σκοτία, Suidæ et Scholiast. Homeri. ☞ Scholiastes Apollonii scribit, dici ἀπὸ τοῦ λύγου τοῦ φυτοῦ, quoniam id nigrum est. Etymologus verò, ἀπὸ τοῦ λύειν τὴν αὐγήν.

Λυγαῖος, ου, ὁ, obscurus, tenebrosus. Apollon. Rhod. Argon. 2.——μετ' ἴχνιας βάλε πάντη Νύχθ' ἐπὶ λυγαίην.

Λυγαίως, obscurè, latenter. Hesych. et Suid.

Ἠλύγη, ης, ἡ, idem quod λύγη, tenebræ, umbra. Aristoph. in Achar. εἶδον ἐρῶντες αἱ μὲν τῆς δίκης τὴν ἠλύγην.

Ἠλυγαῖος, umbrosus, opacus: apud Suid.

Ἠλυγάζω, et ἠλυγίζω, obumbro, obtenebro, umbra tenebrisve circumfundo et occulo.

Ἠλυγισμός, obumbratio, obtenebratio.

Ἐπηλυγάζω, (comp.) obumbro, obtenebro, veluti umbraculo tego vel obtego, apud Suid. ἐπηλυγασμένος θοἰμάτιον, veste corpori velut umbraculo prætenta. Utitur et Thuc. lib. 6. et Aristot. hist. an. lib. 6.

Ἐπηλυγίζω, idem quod ἐπηλυγάζω. Passiva voce et significatione utitur idem Aristot. de gener. anim. l. 5. et histor. anim. l. 9.

Ἐπηλυγισμός, idem quod ἠλυγισμός, apud Hesych.

[Ἐπήλυξ, † obscurus.† Eurip. Cycl. 676. Οὔτι σκοτεινὴν τὴν πέτραν ἐπήλυγα λαβόντες, ἑστήκασι. Vide Notam Cl. Barnes.]

ΛΥ´ΓΞ, γκός, ὁ καὶ ἡ, lynx: fera quadrupes, de qua multa Aristot. et Plin. ac Oppian. in Cyneg. lib. 2. Maculosum et varium est animal. unde apud Eurip. βαλιαὶ λύγκες. Est et acerrimo visu præditum: unde, λυγκεῖον βλέπειν, apud Hom. in βατραχομ. acutissimis oculis cernere. ¶ At λύγξ λυγγὸς, vide in λύζω.

Λυγκεὺς, dictus est quidam ob insignem visus aciem. Inde proverb. Aristoph. in Plut. βλέποντ' ἀποδείξω ὀξύτερον τοῦ Λυγκέως.

Λυγκούριον, vide in compos. ex Οὖρον.

ΛΥ´ΓΟΣ, ου, ἡ, general. signif. vimen. In specie, est vitex, salix Amerina, lygos frutex. quæ et ἄγνος, et ἄγος, teste Eust. Odyss. ι. Τοὺς ἀκέων συνέεργον ἐϋστρεφέεσσι λύγοισι. et Od. κ'. σπασάμην ῥῶπάς τε λύγους τε. ¶ Item virga, bacillus, ut, κλῆμα. Joseph. καθῆστο μέν τοι, λύγον χρυσίαν ἔχων, αὐτὸς ὁ βασιλεύς. Suidas λύγους esse dicit flagra quibus athletæ se cædunt. ¶ At λυγός oxytonon Hesych. instrumentum cui includuntur quæ glutinantur, vel instrumentum quo in torquendo utuntur: ex prelorum genere.

Λυγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, viticeus, i. vitici similis, lentore nimirum et flexilitate: unde exponitur etiam, flexibilis lentus.

Λύγινος, ου, ὁ, viticeus, è viticè confectus, seu vimineus, ut, λύγινος στέφανος, apud Athen. l. 15.

Λυγόω, ῶ, flecto, inflecto; seu viticem intorqueo, contorqueo; quæ planta supra omneis flexioni nata est. In Epigr. καὶ Δανάας ἐλύγωσεν ὁ χρυσὸς φρένα. Exponitur etiam, vincio, ligo: quoniam ὁ λύγος est et flexilis, et apta ad vinciendum.

Λυγίζω, itidem exp. flecto, torqueo, circumago, verso. Aristoph. in vesp. πλευρὰν λυγίσαντες ὑπὸ ῥώμης more athletarum, qui corpora artificiosis flexibus torquent huc illuc, ut infestos complexus et nexus evadant. Item metaphor. supero, vinco. Theoc. idyll. 1. Τύ θην τὸν ἔρωτα κατεύχεο, Δάφνι, λυγιξεῖν.

Λυγίζομαι, flector, torqueor. Sophocl. in Trachin. (792.) μάρψας ποδός νιν, ἄρθρον ᾗ λυγίζεται, ea parte qua articulus flectitur, seu torquetur. Et metaph. vincor, superor: apud Theocr. ibidem; Ἆρ' οὐκ αὐτὸς ἔρωτος ὑπ' ἀργαλέω ἐλυγίχθης;

Λύγισμα, ατος, τὸ, flexus, contorsio.

Λυγισμός, οῦ, ὁ, idem Aristoph. in ran. pro flexione cantus usurpavit.

Λυγιστικός, οῦ, ὁ, qui agiliter novit λυγίζεσθαι, agilis inflectendo se. Poll. lib. 4. cap. 13. et Theod. eccl. hist. lib. 2. Aliud est suprà in λυγὸς, τὸ λυγιστικόν. Quorum diversa est, ut orthographia, sic et significatus.

Composita.

Ἄλυγος, exp. ἄνευ μάστιγος. ἡ λύγος, significante μάστιξ. Hesych.

Διαλυγίζω, idem quod λυγίζω, flecto.

Διαλύγισμα, flexio.

Εὐλύγιστος, flexilis, qui facilè flecti et torqueri potest: ut, εὐλύγιστος τράχηλος. Eustath.

Καταλυγίζω, flecto, vel etiam vincio.

Παραλυγίζω, obtorqueo; vel aliquantum torqueo: modo nimirum τῆς λύγου. Theophr. hist. pl. l. 5. c. 2.

ΛΥΓΡΟ´Σ, οῦ, ὁ, gravis, difficilis, vel funestus, tristis, exitiosus. Ut, λυγρὸν γῆρας. Od. ὠ. Et Il. τ'. ἔτι γὰρ ἔχω Κήδεα λυγρά. Od. Γ. et ξ'. λυγροὶ ἄνδρες. Hesiod. in Theog. † 304.† λυγρὴ ἔχιδνα. Exponitur etiam miserabilis, seu misero conveniens: Od. ω'. Λυγρὰ δὲ εἵματα ἕστο περὶ χροΐ. (Soph. Œdip. Tyr. 194. Aj. 506. Eurip. Med. 404. Helen. 712. Theoc. 22. 100.)

Λυγρῶς, graviter, exitiosè, miserabiliter.

ΛΥΔΟ´Σ, οῦ, ὁ, Lydus. Sunt autem Lydi, populi quidam Asiæ.

Λύδιος, ου, Lydius, ut, Λύδιον μέλος, et, Λυδία ἁρμονία, inventa et usurpata à Lydis. Sic, Λυδὸς λίθος, sive Λυδία λίθος, Lydius lapis: coticulæ genus in Lydia frequens, auri probatione admodum celebratum. At, παρὰ Λυδὸν ἅρμα πεζὸς οἰχνεῖν, apud Pind. proverbialiter dictum volunt pro, celeriter currens; à Lydii currus velocitate.

Λυδιακός, idem quod Λύδιος. Athen. l. 12.

Λυδικὸς, adj. Lydicus. ¶ Λυδικῶς, Lydicè.

Λύδειος, pro Λύδιος, ut, Λυδία ἐσθὴς, Λυδία μάχαιρα, Λύδιος νόμος.

Λυδιάζω, sive Λυδίζω, Lydos imitor, Lydos sequor, cum Lydis facio, apud Suid. [Aristoph. Equit. 520.]

Λυδιστὶ, Lydorum imitatione, Lydorum more. Lydicè. Hinc, tanquam adjectivè, ἡ Λυδιστὶ ἁρμονία, apud Aristot. polit. 8. 2.

Μιξολυδιστὶ, ad Lydiam harmoniam, quæ mixta vocatur. Aristot. polit. 8. (Plat. de Rep. lib. 3. σὺ γὰρ μουσικός. Μιξολυδιστὶ, ἔφη, καὶ συντονολυδιστὶ, καὶ τοιαῦταί τινες.)

ΛΥ´ΖΩ, F. ξω, singultio seu singulto. Apud Suid. ex Epigr. Καὶ γαμέτης λύζων ἐστενάχιζε γόον. Et apud Alex. Aphrod. λύζειν ὑπ' ἄρτου, ex pane singultire. Apud Suid. exp. etiam ὀλολύζω, ululo.

Λυγμὸς, οῦ, ὁ, singultus. Plut. in lib. de garrul. Suidæ est etiam ὀλολυγμὸς, ululatus.

Λύγξ, γγὸς, ἡ, singultus. Thuc. et Plat. in symp. Aliud λύγξ præcessit in loco.

Λύγδην, singultando, seu cum singultu. [Soph. Œd. Col. 1692. Λύγδην. Schol. λύζοντες. ὅ ἐστι τοῦ λυγμοῦ, ut ait Suidas.]

Λυγγάνω, et λυγγαίνω, idem quod λύζω, singulto, apud Hesych. et Suid.

Ἀναλύζω, (comp.) idem quod λύζω. Suid. dicitur et ἀναλλύζω, poëticè, metri causa, geminato λ.

ΛΥ´ΘΡΟΝ, ου, τὸ, cruor, seu pulverulentus sanguis, pulvis sanguine et sudore permistus. Il. ζ. λύθρῳ δὲ παλάσσετο χεῖρας ἀάπτους. Et Od. χ'. Εὗρεν ἔπειτ' Ὀδυσῆα μετὰ κταμένοισι νέκυσσιν Αἵματι καὶ λύθρῳ πεπαλαγμένον.

Λυθρόω, ῶ, cruento, seu sanguine cum pulvere permisto fœdo: ex quo participium λελυθρωμένος.

Λυθρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cruentus, sanguinolentus, ut, λυθρώδης τὰς χεῖρας, in Epigram.

ΛΥΚΑ´ΒΑΣ, αντος, ὁ, annus. Od. ξ'. Τοῦ δ' αὐτοῦ λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς. In Epigr. ἑξήκοντα λυκάβαντας ὥρας, sexaginta anni. ☞ Dictum volunt τὸν λυκάβαντα vel παρὰ τὸ λυγαίως βαίνειν, quòd anni tempus latenter et tacitè prætereat; vel παρὰ τὸ λύκων δίκην βαίνειν: serie enim quadam dies ejus cohærentes labuntur luporum more, qui feruntur, quum flumen aliquod tranant, mordicus quisque proximè præcedentis caudam tenere. Macrob. Saturn. lib. 1. c. 17. scribit, vetustissimos Græcorum annum appellasse λυκάβαντα, ἀπὸ τοῦ λύκου, i. à Sole; Solem enim λύκον appellari, etiam Lycopolitanam Thebaidis civitatem testimonio esse. Solis autem cursu et recursu annum perfici, notum est.

ΛΥ´ΚΟΣ, ου, ὁ, lupus. Od. κ'. Ἀμφὶ δέ μιν λύκοι ἦσαν ὀρέστεροι ἠδὲ λέοντες. (Æschyl. Ag. 1268. Theoc. id. 22.) Plut. in quæst. Rom. ὁ λύκος μὲν ὁ λοῦπος ἐστι, καὶ λύκαια τὰ Λουπερκάλια. ¶ Λύκος, Plut. lupatum, freni genus asperrimum, à lupinorum dentium similitudine. ¶ Λύκοι, Iridis herbæ flores; quòd labiorum lupi speciem referant. ¶ Λύκος, Poll. et Paus. instrumentum coquinarium; quod et κρεάγρα, item ἁρπάγη. ¶ Λύκος, avis ex monedularum genere, apud Aristot. ¶ Item piscis, qui dicitur alio nomine callionymus, ex Athenæo. ¶ Λύκος, aranei quoddam genus. Hesych. ¶ Λύκος, pastilli nomen, apud Aëtium. lib. 9. ¶ Λύκος pro sole: apud Macrob. Saturn. lib. 1. cap. 17. Vide Λυκάβας.

Λύκειος, ου, ὁ, lupinus. Et, λυκέη, ex Poll. pro λυκῆ, lupina pellis. Item Λύκειος, cognomentum Apollinis, quòd ei lupus sit dicatus. (Soph. Œdip. Tyr. 212. 217. Æsch. Ag. 1266.)

Λύκαια, τὰ, lupercalia. Plut.

Λυκέα, sub. δορὰ, lupina pellis.

Λυκέη, pro eodem. Eust.

Λυκῆ, idem.

Λυκηδὸν, q. d. lupinè, i. luporum more. Eustath.

Λυκηθμὸς, luporum ululatus. Suid.

Λυκιδεὺς, lupi catulus. Theocr. Idyll. 5.

Λυκόω, ῶ, dilanio, dilacero, discerpo, lupi more: unde, λελυκωμένα, apud Xen. Pæd. 8. † p. 218. c. V. ibi notam.† à lupo dilacerata, seu à lupo morsa, aut rosa.

Λύκαινα, lupa, ut, λύκαινα τιτθεύουσα. Plut. de Rom. fort.

Λυκαινίς, ίδος, ἡ, parva lupa. in Epigr.

Λυκίς, parva lupa, ex Plut.

Λυκώδης, lupinus, lupo similis, lupum referens, ut, λυκῶδες τὸ χρῶμα, colore lupum referens.

Λύκιον, ου, τὸ, lycium: spinosa arbor, ex eo dicta, quòd ut plurimùm in Lycia proveniat. Est et Indicum Lycium ex frutice qui lonchitis appellatur. Diosc. lib. 1. c. 133. Item Thessalici loci nomen est; ex eo quòd lupus ibi Pelei boves invadens in saxum est conversus. Etymolog.

Λυκίσκος, Hesych. est trochlea, quæ non habet oculum, sed tantum foramen.

Λύκη, ης, ἡ, lux prima, quæ præcedit Solis ortum, apud Priscos Græcos, quæ postea λυκάβας dicta fuit. Vide Macrob.

Composita.

Ἄλυκος, ου, ὁ καὶ ἡ, lupis carens. Hesych.

Αἰνόλυκος, pro αἰνὸς λύκος, horrendus lupus.

Ἀμφίλυκος, unde ἀμφιλύκη νὺξ, sublustris nox: ultima pars noctis, sub exortum auroræ, et paulo ante diluculum seu crepusculum matutinum; sic dicta, quòd sit nox similis λυκῇ, i. pelli lupinæ, quæ est cineritii coloris, non omnino nigra, inquit Eust. Iliad. η. Ἦμος δ' οὔτ' ἄρ πω ἠὼς, ἔτι δ' ἀμφιλύκη νύξ. Sic et Apollon. Arg. 2. Oppian. de venat. l. 3. dixit, Πρώτην εἰς ἀμφιλύκην, sub primum crepusculum.

Μονόλυκος, et poët. pleonasmo, Μουνόλυκος, lupus solitarius, lupus seorsim ab aliis degens. Arist.

ΛΥ'ΜΑ, ατος, τὸ, purgamentum, sordes: (☞ Quasi λοῦμα, ὅπερ ἐν τῷ λούεσθαι ἀποβάλλεται, inquit Eust. à λούω derivans: ut λύματα propriè sint sordes quæ ex ablutione corporum remanent.) Iliad. α. Οἱ δ' ἀπελυμαίνοντο, καὶ εἰς ἅλα λύματ' ἔβαλλον. Il. ξ. Λύματα πάντα κάθηρεν. Et, λύματα τόκου, sordes ex partu, Callim. hymno in Jovem. Λύματα dicuntur etiam ventris purgamenta, apud Suid. In malam quoque partem accipi, tradit Eustath. sicut κάθαρμα et ἄγος. ¶ Item Suid. λύματα exp. ἀπόχυμα, ἀπόλουμα καὶ λουτρόχυμα. à λούω.

Λυμαίνω, purgo, purifico. Hesych. vide et in Λύμη.

Ἀπολυμαίνομαι, (comp.) purgor, vel purgo. Il. α. Λαοὺς δ' Ἀτρείδης ἀπολυμαίνεσθαι ἄνωγεν. Vide aliud exemplum in Λῦμα.

Ἀπολύματα, apud Nicand. Ther. exp. excrementa, sordes.

ΛΥ'ΜΗ, ης, ἡ, lues, noxa, exitium. (Æsch. S. c. Th. 685. Eum. 580.) (☞ Eustath. derivat à λῦμα, quod interdum in malam partem capitur; vel παρὰ τὸ λύειν.) Apoll. Arg. 2. ῥύσασθαι δυνάμεσθον ἀέθλου λύμης, eximere pernicie et exilio. Philo de vita Mos. l. 1. ἐπὶ λύμῃ καὶ φθορᾷ ἦλθον τε καὶ καρπῶν, ad labem et perniciem. Interdum λύμη in corpore humano dicitur (ut λώβη) de fœdis et contumeliosis injuriis: ut apud Herod. ἐπὶ λύμῃ ξυρῆναι, in contumeliam rasisse. Sic, αἰσχρῶς λύμῃ διακείμενος, fœdè indignéque affectus. ¶ Apud Polyb. ποταμὸς πάσας ὑποδεχόμενος τὰς ἀνθρωπείας λύμας, exp. humanas illuvies suscipiens: ut λύμη pro λῦμα ponatur.

Λυμεὼν, ῶνος, ὁ, perditor, vastator, lues, noxa. Soph. in Ajace. Isocr. in panegyr.

Λυμαίνω, perniciem affero, corrumpo, vitio. Xen. τὰ λυμαίνοντα γαστέρας, quæ nocent ventribus. † πολυμερῶς. Pæd. l. 6. p. 167.† Vide et in Λῦμα.

Λυμαίνομαι, perdor, vitior, corrumpor. Xen. Pæd. 8. ἐν τούτοις καρποῦμαι ἀσφάλειαν, καὶ κάλλιον ἃ αὐτὰ κατασήπεται, οὔτε ὑπερπληροῦντα λυμαίνεται. Item vastor, labefactor. Greg. Frequentius sumitur activè pro, perniciem affero, lædo, vasto, everto. Xen. τὰ τοιαῦτα σταθμὰ λυμαίνεται ταῖς ὁπλαῖς τῶν ἵππων, nocent ungulis equorum. Herod. l. 3. παντὶ τρόπῳ τόν τε Ἶβριν καὶ τὸν ἄλλον ἐλυμαίνοντο. Isocr. in Paneg. λυμαινόμενοι καὶ κακῶς ποιοῦντες τὴν Ἑλλάδα. Sic et apud Demosth. et alios. Exponitur etiam, vitio, corrumpo, i. constupro. ut apud Aristoph. in Nub. †925.† ὅστις σε λυμαινόμενον τρέφει τοὺς μειρακίους. † λυμαινόμενον τοὺς μειρακίους pro μειράκια, Atticè dictum docet Suidas, et Scholiast. ad hunc locum.† Item fœdum in modum verberibus lacero, fœdum in modum tracto: ut Demosth. contra Aristocr. τοὺς ἀνδροφόνους ἐξεῖναι ἀποκτείνειν, λυμαίνεσθαι δὲ μή.

Λυμαντὴρ, ῆρος, ὁ, corruptor, perditor. Xen.

Λυμαντήριος, perniciosus, ut, λυμαντήρια δεσμὰ, apud Æschyl. in Prometh. (990.)

Λυμαντὴς, οῦ, ὁ, idem. Soph. in Trachin. ‡795.‡

Composita à λυμαίνομαι.

Ἀλύμαντος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui detrimentum et noxa illata non est, aut inferri nequit, cui noceri non potest. Plut. de educat. liber. (de eruditione loquens:) νόσῳ δ' ἀδιάφθορος, γήρᾳ δ' ἀλύμαντος.

Ἀπολυμαίνομαι, corrumpo, noceo, damnum infero; ut et simplex λυμαίνομαι.

Ἀπολυμαντὴς, corruptor, perniciem afferens, pernicies. Od. ρ'.

Διαλυμαίνομαι, noceo, detrimentum infero, damnum do. Aristoph. in Pluto. (R. 59. 1094.)

Καταλυμαίνομαι, idem quod λυμαίνομαι, noceo, incommodo, destruo, everto. Xen. in Œcon.

(Παιδολύμας. Sic dicitur Θεστιάς, ας, ἡ τῷ παιδὶ λυμηναμένη. Æschyl. Ch. 603.)

Προσλυμαίνομαι, perniciem affero.

ΛΥ'ΠΗ, ης, ἡ, dolor, animi molestia et ægritudo. Plato in Timæo, ἡδονῇ καὶ λύπῃ μεμιγμένος ἔρως, voluptate et molestia mistus amor. Xen. Hellen. 7. κακόν τι ἄρα χαρᾷ καὶ λύπῃ διάφορά ἐστι. Luc. κεῖσθαι ἐπὶ λύπης. Plut. in Artox. ὑπὸ λύπης καὶ δυσθυμίας ἀπεσβέσθη. Isocr. in Panath. εἰς πολλὰς ἀηδίας καὶ λύπας τοὺς πλησιάζοντας ἐμβαλλόντων. (Pl. Eurip. Med. 195. Aristoph. R. 349. Soph. Tr. 335. Œdip. Tyr. 1094.) ☞ Etymologus scribit, dictam λύπην παρὰ τὸ λύειν εἰς ἄδηλον τὰς ἄνας. Sic et apud Cic. λύπην Chrysippus quasi λύσιν, i. solutionem totius hominis, appellatam putat: itidemque Socrati apud Platonem in Cratylo dicta videtur ἡ λύπη ἀπὸ τῆς διαλύσεως τοῦ σώματος.

Λυπηρὸς, ὰ, ὸν, molestus, molestia et tristitia animum afficiens. Aristot. Rhet. l. 2. Dem. pro cor. Xen. Pæd. 7. Thuc. l. 1. &c. Exponitur et invidiosus, acerbus. ‡ invidiâ pressus. Thuc. 6. §. 16.‡

Λυπηρῶς, cum dolore, dolenter, molestè. Isocr. in Evag. Xen. Pæd. 5. Aristot. rhet. lib. 1.

Λυπρὸς, ὰ, ὸν, idem quod λυπηρός. Suid. et Hesych. Exponitur etiam gracilis, macer, aridus, tenuis, vilis: ut Ithaca dicitur λυπρή. Od. ν'. Sic λυπρὰ δένδρα, apud Theophrastum, arbores quæ velut tristi jejunaque sunt natura. (Æschyl. Eum. 174. Eurip. Phœniss. 351.)

Λυπρῶς, viliter, tenuiter. Hesych.

Λυπρότης, ητος, ἡ, gracilitas, macies, tenuitas.

Λυπέω, ῶ, f. ήσω, dolore afficio, animi ægritudine et molestia afficio, contristo. Aristoph. in Pluto; τοῦ Διὸς τὴν δύναμιν, ἢν λυπῇ τι, καταλύσεις μόνος. Xen. apomn. lib. 1. λυπῶ σε πολλὰ, multis doloribus te afficio. † Pæd. 2. 57. c. res dicitur λυπεῖν τινα. l. 3. p. 143. b.† Ephes. 4. μὴ λυπεῖτε τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, ne contristate. Item lædo, incommodis et detrimentis afficio. Isocr. in Nicocle, οὕτω ἕκαστον ὑμῶν αὑτὸν παρέχειν, ὥστε μηδένα λυπεῖσθαι τῶν πολιτῶν. Xenoph. Hell. 6. κακῶς γὰρ μὲν τις ἂν, ὑμῶν φίλων ὄντων, ἱκανὸς γένοιτο ὑμᾶς λυπῆσαι. (Eurip. Med. 1049. Dolore afficio dum cogito. Soph. Œdip. Tyr. 74. 1255.)

Λυπέομαι, dolore afficior, doleo, mœreo, tristor. (Eurip. Med. 286. 704. 1363.) Aristot. eth. 2. c. 3. ὥστε χαίρειν καὶ λυπεῖσθαι ὡς δεῖ. † Xen. Pæd. 1. 4. 14. cum dat. rei, quâ offendimur. l. 3. p. 67. b.†

Λύπημα, idem quod λύπη. Soph. (Tr. 563.)

Λυπητικὸς, qui tristitia afficere solet. Exponitur et qui tristatur.

Λυπαίρα, Suidas esse dicit leguminis speciem; παρὰ τὸ λυπεῖν, ut quidam volunt.

Composita.

Ἄλυπος, ου, ὁ καὶ ἡ, dolorum et molestiarum expers, nulla animum molestia et ægritudine afficiens. Aristot. Eth. 3. Xen. Pæd. 8. † p. 235. d. ubi comparat.†

Ἄλυπον, idem cum ἀλυπία. Est et herbæ nomen, quæ et ἀλυπιὰς, apud Diosc. l. 4. c. 180.

Ἀλύπως, sine dolore, sine ulla animi ægritudine et molestia: Isocr. in Panath. Hinc et superlat. ἀλυπότατα, absque ulla animi molestia. † Xen. Pæd. 1. 4. 13.†

Ἀλυπία, ἡ, indolentia, vacuitas doloris, animus omni molestia et ægritudine liber. Aristot. rhet. lib. 1. Plutarch. ἐν ἐστί γε χρημάτων ὠνὴ ἀλυπία.

Ἀλύπητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui tristitia affectus non est, seu non afficitur, qui animi ægritudine et molestia affici non potest. [Soph. Œd. Col. 1661. ἀλλ' ἤ τις ἐκ θεῶν πομπὸς, ἢ τὸ νερτέρων εὔνουν διαστὰν γῆς ἀλύπητον βάθρον. Pro ἀλύπητον legitur ἀλάμπετον.]

Ἀλυπήτως, ita ut non contristeris seu dolore afficiaris.

Ἀντιλυπέω, vicissim molesto, seu molestiam exhibeo, vicissim negotium facesso.

Ἀντιλύπησις, molestia quæ vicissim exhibetur alicui. Plut.

Βαρύλυπος, graviter dolens, gravi animi ægritudine et molestia affectus: et (de re) gravem dolorem afferens.

Ἔλλυπος, contrarium τοῦ ἀλύπου, qui molestiis et curis expers non est. Plut.

Ἐπίλυπος, valde mœstus. Plut.

Ἐπιλυπέω, insuper molestiam affero, vel simpl. contristo.

Μικρόλυπος, cui vel minimæ res animi molestiam afferunt, cujus animo vel minima quæque molesta sunt. Plut. in lib. περὶ ἀοργησίας, et in præcept. sanit.

Παράλυπος, molestus. Strab.

Παραλυπέω, molesto, tristitia afficio: Plut. de animi generos. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 2. Ἐβούλετο δὲ καὶ ὁ Κλέαρχος ἅπαν τὸ στράτευμα πρὸς ἑαυτὸν ἔχειν τὴν γνώμην, καὶ τοὺς παραλυποῦντας ἐκποδὼν εἶναι. De Reditib. cap. 4. §. 32. μηδὲν μέντοι τοῦτο φοβεῖσθαι, ὡς ἢ τὸ δημόσιον οὕτω κατασκευαζόμενον παραλυπήσῃ τοὺς ἰδιώτας, ἢ οἱ ἰδιῶται τὸ δημόσιον. Κυνηγ. cap. 5. §. 5.]

Decomp. Ἀντιπαραλυπέω, vicissim molestiâ afficio. [Thucyd. Hist. lib. 4. §. 80. Lacedæmonii ἤλπιζον ἀποτρέψαι αὐτοὺς (Athenienses) μάλιστα, εἰ ἀντιπαραλυποῖεν, πέμψαντες ἐπὶ τοὺς ξυμμάχους αὐτῶν στρατιάν.]

Παυσίλυπος, mœrori finem imponens, mœrorem sedans, ut, παυσίλυπος ἄμπελος, apud Athen. l. 2. [Eurip. Bacch. 770. φασὶν αὐτὸν — — τὴν παυσίλυπον ἄμπελον δοῦναι βροτοῖς.] et, παυσίλυπος Ζεὺς, Soph.

Περίλυπος, summopere dolens, supra modum dolens, et mœstus. Isocr. ad Demon.

Περιλυπία, tristitia. Laërt.

Συλλυπέομαι, condoleo, condolesco, i. alterius dolore moveor, seu ex alterius dolore dolorem ipse quoque percipio, misereor.

Ὑπερλυπέομαι, supra modum contristor.

Φιλόλυπος, qui libenter dolet, et tristitia afficitur.

ΛΥ'ΡΑ, ας, ἡ, lyra: organum ex genere τῶν ἐντατῶν, sicut et μάγαδις, κιθάρα, βάρβιτον, teste Athen. lib. 4. Plutarch. symp. 9. συνήσαμεν τῷ Ἐράτωνι περὶ τὴν λύραν. Aristoph. in Nub. τὴν λύραν λαβόντ' ἐγὼ κέλευσα ᾆσαι Σιμωνίδου μέλος. olim enim in conviviis post cœnam circumferebatur lyra, singulisque ordine convivis afferebatur à convivatore: quam qui recusasset, habebatur indoctior. (Eurip. Phœniss. 785.) ☞ Eustathius scribit, λύραν appellatam fuisse quasi λύτρον; ut quæ Apollini tanquam compensatio pro bobus à Mercurio sit data, antea χέλυς appellata. ¶ Λύρα est etiam sidus cœleste, apud Aratum, quod et χέλυν appellari scribit. ¶ Item piscis quidam, qui sonum vocalem edere putatur: Aristot. hist. an. l. 4. c. 9.

Λυρόεις, εντος, ὁ, lyricus, cui lyrica modulatio inest.

Λυρικὸς, οῦ, ὁ, lyricus: ut, λυρικοὶ ποιηταὶ, apud Athen. Item lyricen, seu pulsandæ lyræ peritus. Epigram. l. 2.

Λύριον, ου, τὸ, lyrula, parva lyra. Aristoph. in Ran. Syn. epist. 148.

Λυρίζω, f. ίσω, lyra cano, vel ad lyram. [Athen. Deipn. lib. 15.]

Λυρῳδὸς, οῦ, ὁ, qui lyra canit, vel lyræ accinit.

Composita.

Ἄλυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sine lyra est, qui lyram comitem non habet, cui lyra non adhibetur. Plut. de orac. Pyth. (Eurip. Phœniss. 990.)

Ἀντίλυρος, lyræ respondens, lyræ consonans. Αὐλὸς ἀντίλυρος. Soph. (cum Gen. Tr. 634.)

Αὐτολυρίζω, ipsemet lyrâ cano. Luc.

Εὐλύρας, ου, ὁ, idem quod εὔλυρος. Eurip. [Alcest. 570. Σέ τοι καὶ ὁ Πύθιος εὐλύρας Ἀπόλλων ἠξίωσε ναίειν. Aristoph. Thesm. 978. τὸν εὐλύραν.]

Εὔλυρος, bonam lyram habens, bene lyra canens, canorus. (Aristoph. R. 231.)

Ἡδύλυρος, ου, ὁ, suaviter lyra canens. Epigr.

Ὑπολύριος δόναξ, arundo apta modulationi. Aristoph. (R. 235.)

Χρυσόλυρος, auream lyram habens: in Orphei epitaphio, apud Laërt. [Aristoph. Thesm. 322. χρυσολύρα τε, &c. Schol. χρυσῆν λύραν ἔχων. Sch. Bisct.]

ΛΥ'ΣΣΑ, sive λύττα, ης, ἡ, rabies. (Æsch. Pr. 882. Ch. 286.) Propriè significat furorem canum, in quem sub Canicula maximè aguntur, omnium animalium soli, ut scribit Gal. l. 6. de loc. affect. Diosc. l. 7. c. 2. συνεχῶς ἁλίσκεται τῇ λύσσῃ ὁ κύων. Transfertur etiam ad homines, et reliqua animalia, quæ per contagionem ex rabidi canis morsu mente abalienantur, et furorem pariter animo concipiunt: Diosc. l. 6. Dicitur etiam de impetu quodam furibundo, qualis canum rabidorum esse solet. Il. ι. (de Hectore:) κρατερὴ δέ ἑ λύσσα δέδυκεν. Plut. περὶ σαρκοφαγίας l. 1. ὑμᾶς δὲ ποῖα ποτέ τις λύσσα καὶ τίς οἶστρος ἄγει πρὸς μιαιφονίαν; ¶ Est et vermiculus in lingua canum, quo exempto infantibus catulis nec rabidi fiunt, nec fastidium sentiunt: Plin. l. 29. c. 5. ☞ Etymol. λύσσαν dictam vult παρὰ τὴν λύσιν τῶν λογισμῶν.

Λυσσαλέος, ου, ὁ, rabidus: apud Nonn.

[Λυσσάνης. Aristoph. Lysistr. 1173. Οὐ τὸ σὸν, οὐχὶ πάντα γε, ὦ λυσσάνιε. Schol. ὦ μαινόμενε.]

Λυσσώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, rabidus, rabiosus, furiosus. Il. ζ. Item ad rabiem agens. Soph. in Philoct.

Λυσσητὴς, ῆτος, ὁ, rabidus, rabiosus, furiosus. Hesych.

Λυσσωδῶς, rabiosè, in morem furiosi. Oppian.

Λυσσάω, sive λυττάω, in rabiem actus furo: propriè de canibus dicitur. Diosc. l. 7. c. 2. λυσσᾷ δὲ ὁ κύων ὡς ἐπὶ τὸ πολὺ μὲν ἐν τοῖς σφοδροτάτοις καύμασι, &c. Plut. de solert. anim. ἐντυγχάνοντές γε λυττώσαις κυσίν. Dicitur et de lupis: apud Theocr. idyll. 4. Πεινῇ τοι Μίλων, καὶ τὼς λύκως αὐτίκα λυσσῆν. Metaphoricè homines et affectus humani quoque λυσσᾶν dicuntur, cùm furibundo quodam impetu in modum rabidi canis aguntur. Plato l. 1. de rep. λυττῶν καὶ ἄγριος δεσπότης. Phocyl. πολλοὶ γὰρ λυσσῶσι πρὸς ἔρωτα μίξιν ἔχοντες. (Soph. Œdip. Tyr. 1258.)

[Λυσσαίνω. Soph. Ant. 648. ὦ παῖ —— τῆς μελλονύμφου πατρὶ λυσσαίνων πάρει;]

Λύσσημα, τὸ, rabies, furor. Eurip. in Oreste.

Λυσσητὴρ, ῆρος, ὁ, qui rabit, rabidus, rabiosus. Il. θ'.

Λυσσὰς, άδος, ἡ, rabida, rabiosa. Plut. de aud. poëm.

Λυσσάω, in rabiem ago. Poëticè etiam pro λυσσῶ dicitur: sicut ἐρέω, pro ἐρῶ. &c. in Epigr.

Λυσσώομαι, in rabiem agor, rabie inflammor. Phocyl.

Λύσσημαι, rabie agitor, furo. Hesych.

Composita.

Ἄλυσσον, ου, τὸ, alysson. herba. de qua Diosc. l. 3. c. 105. et Plin. l. 24. c. 11. sic appellata, quòd à cane commorsos rabiem sentire non patiatur: ut inquiunt iidem Diosc. et Plin. et etiam testatur Galen. Meminit ejus et Plut. symp. l. 3.

Ἐκλυσσάω, rabie agor, rabido impetu feror.

Καταλυσσάω, seu καταλυττάω, ῶ, rabie concitatus sum adversum. Suid. cum genit. construi tradit.

Κυνόλυσσος, ab Andrea medico dictus qui ab aliis ὑδροφόβος, quod è rabie canina morbus ille contingat.

ΛΥ'ΧΝΟΣ, ου, ὁ, lychnus, lucerna, lumen. Xen. in symp. ὁ μὲν λύχνος, διὰ τὸ λαμπρὰν φλόγα ἔχειν, φῶς παρέχει. Aristoph. in Nub. Ἔλαιον ἡμῖν οὐκ ἔνεστ' ἐν τῷ λύχνῳ. Ibidem, ἅπτειν λύχνον, accendere lychnum; unde, λύχνος ἡμμένος, apud Thucyd. lib. 4. Et, καίεται ὁ λύχνος, apud Xenoph. Et, λύχνον σβεννύναι, seu ἀποσβεννύναι, apud Aristoph. in Plut. et apud Plut. sæpe. In plur. per metaplasmum reperitur etiam λύχνα, apud Athen. ☞ Dictum volunt παρὰ τὸ λύειν νύχα, i. σκότος.

Λυχνεὺς, et λυχνίς, lapis pellucidus: idem ille qui et λυχνίτης. species pyropi et carbunculi. Athen. l. 5. ¶ Λυχνεὺς accipitur etiam pro face aut lucerna: apud Athen. l. 15.

Λυχνεῖον, ου, τὸ, basis lychni, seu candelabrum, idem quod λυχνία, ut testatur Athen lib. 15.

Λυχνία, ἡ, candelabrum. Philo de vita Mos. l. 3.

Λύχνιον, ου, τὸ, pro eodem. Athen. l. 5.

Λυχναία φλὸξ, lucernæ flamma. Alex. Aphr.

Λυχνὶς, ίδος, ἡ, lucernula. Numeratur etiam inter flores æstivos à Theophr. hist. plant. l. 6. et Diosc. l. 3. c. 114. Item gemma quædam quam dea Syria in capite gestat, ut Luc. narrat.

Λυχνίδιον, ου, τὸ, parvus lychnus, lucernula. *Luc.* in Tim. Et λυχνίσκος, pro eodem. Item piscis quidam: de quo Luc. de vera histor. lib. 2.

Λυχνίτης, ου, ὁ, q. d. lucernarius. Item lychnites lapis: à lucernarum accensarum præcipua gratia. Plin. l. 37. c. 8. (Philostr. l. 2. c. 14.)

Λυχνῖτις πόα, herba lucernaria, seu ad lucernarum lumina apta: de qua Diosc. l. 4. c. 104. Plin. l. 25. c. 10.

Λυχνεών, ῶνος, ὁ, lychnorum seu lucernarum repositorium. Luc.

Λυχνεύω, præluceo. Areth. in Apocal.

Composita.

Ἐλλύχνιον, ου, τὸ, ellychnium, funiculus papyraceus sive sparteus, cannabinúsve aut stupeus, qui fistulæ in lychno erectæ immissus uritur. Herodot. in Euterpe. Poll. l. 10.

Ἐλλυχνιωτὸς μοτὸς, sive ἐλλυχνωτὸς, linamenti genus apud chirurgos: sic dictum, vel quòd in ellychnii formam componeretur, vel quòd ex eadem materia constaret ex qua et lychnia olim fiebant.

Ἐλλυχνιασμένος, ου, ὁ, ellychnium habens, funiculo instructus. Diosc. l. 1. c. 97.

Ἑπτάλυχνος λυχνία, septem lucernas habens candelabrum.

Ὀβελισκολύχνιος, idem esse traditur qui ξυλολυχνοῦχος, apud Athen.

Ὀβελισκολύχνιον, (q. d. verulucernium,) lucerna vel laterna obelisco præfixa; qualis est quâ prælucere solent viatoribus nocturnis. apud Aristot. polit. 4.

ΛΥ'Ω, F. σω, solvo. Ut Od. Γ. ἀλλὰ λὺ' ἵππους ξείνων. Sic et Xenoph. Pæd. 3. ἐγὼ μὲν πατὴρ, λύσας ἵππους. Et, λύειν σύναμμα, apud Plut. in Alex. solvere nodum. Apud Isocr. λύειν τὸ στόμα, solvere os seu aperire. Apud Eurip. λύειν τὰ γράμματα, resignare literas. ¶ Item solvo, i. laxo, remitto; ut, λύειν τὰς ἡνίας, apud Soph. ¶ Item solvo, i. libero; ut, λύειν κακότητος, apud Hom. liberare miseria. Apud Luc. λύειν τὴν ἀπορίαν δεομένῳ, levare inopiam, et quasi discutere. Dicitur et, λύειν ἐκ δεσμῶν, apud Herodot. † et ὑπὸ δεσμῶν. Hesiod. Th. 501.† Et apud Theocrit. idyll. 24. λῦσον τᾶς σχοίνω με, solve me à funiculo junceo. ¶ Item solvo, i. dissolvo: ut, λύειν τὸ αἴνιγμα, apud Luc. Apud Homer. νεῖκα λύειν, et in Epigr. ἔριν λύειν, controversias dirimere, lites componere seu dissolvere. Apud eundem Hom. λύειν μένος, et λύειν γυῖα, solvere membra, i. membrorum quasi compagem dissolvere. Apud Demosth. λύειν τὸν νόμον, dissolvere legem. i. antiquare, rescindere, abrogare. Sic, λύειν τὴν εἰρήνην, apud eundem: et, λύειν τὰς σπονδὰς, apud Thuc. Usurpatur et pro dissolvere seu rescindere, in propria signif. Ut, λῦσαι τὴν γέφυραν, apud Herodian. Et pro dissolvere, i. dimittere, ut, λῦσαν δ' ἀγορήν, Iliad. α. dimiserunt. ¶ Apud Gal. ad Glauc. λύειν γλυκεῖ τοὺς τροχίσκους, exp. pastillos diluere passo, seu macerare, quod et ἐκλύειν dicitur. ¶ Item diluo, in alia signif. ut, λύειν ἔγκλημα, Thucyd. diluere crimen. ¶ Item λύειν, solvere, vel è portu solvere. Synes. λύσαντες ἐκ Βερενίκης. Sic in Pantelei epigr. in Callimachum et Cynægirum, λῦε, κυβερνῆτα. ¶ Item λύω, solvo captivitate, et quasi captivitatis vinculis; restituo captivum, i. in libertatem vendico. Iliad. α. Παῖδα δ' ἐμοὶ λύσαιτε φίλην, τὰ δ' ἄποινα δέχεσθαι. Sic Iliad. ω. Ἀλλ' ἄγε δὴ, λῦσον. ¶ Item pro, prosum, utilis sum. Eurip. (Soph. Elect. 1010. λύει. i. e. λυσιτελεῖ. Eurip. Med. 567. 680. 1114. 1364. Soph. Œdip. Tyr. 101. 324. 415. 900. 1054. Æschyl. Suppl. 1073.)

Λύομαι, solvor, liberor: ut, λυθῆναι ἐκ τῶν δεσμῶν, apud Herodot. Item solvor, dissolvor. Il. β. —— καὶ σπάρτα λέλυνται, et rudentes soluti sunt, q. d. fatiscunt. † de militum ordinibus. Xen. Pæd. l. 5. p. 133. b.† Dicitur et λελυμένος de paralytico, apud Greg. Apud Demosth. δωρεαὶ λελυμέναι, dona soluta, i. revocata et abrogata. Apud Xen. † Pæd. 1. 1. 4.† λελύσθαι ἀπ' ἀλλήλων dicuntur ii, inter quos dissoluta est societas et amicitia. † dimitti, dissolvi, de exercitu. Xen. Pæd. l. 6. p. 148. d.† Item redimor, captivitate liberor: ut apud Thuc. λυθεὶς ἀνὴρ ἀντ' ἀνδρός. Et Herodot. λυθῆναι χρημάτων μεγάλων, redempta est magna pecunia. ¶ Item in activa signif. solvo, libero, apud Xen. et alios. Item redimo: ut, λύσασθαι αἰχμαλώτους, apud Dem. Et, λυσάμενος ἐκ τῶν πολεμίων, apud eundem. (V. Æschyl. Pers. 394. λέλυνται γὰρ ἐμοὶ γυίων ῥώμη. 916. Ch. 802.)

[Λυτέος. Demosth. Orat. adv. Timocr. λυτέος καὶ οὐκ ἐατέος ὁ τοιοῦτος νόμος κύριος γενέσθαι.]

Λύσις, εως, ἡ, solutio: ut. λύσις τοῦ σώματος, solutio animi à corpore, i. quum animus à corpore solvitur: in Axiocho. Item ipsa actio solvendi captivitate et liberandi: ut, λύσις τῶν αἰχμαλώτων. Demosth. Exponitur et redemptio. Item solutio, ut quum dicitur, solutio quæstionis aut ænigmatis. Plut. in symp. 7 sapient. Item solutio in ea signif. qua dicitur debitor solvere creditori, ut, χρειῶν λύσις, apud Hesiod. in Erg. Item solutio, i. liberatio, ut, λύσις πυρετοῦ, liberatio à febre: exponitur etiam, finis accessionis. Item λύσις, apud rhetores, quæ diluit τὴν κατασκευήν. Item λύσις, expiatio: Platoni l. 2. de rep. Aristot. in Polit. (V. Æschyl. Ag. 260. Soph. Œdip. Tyr. 941.)

Λύσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, solubilis, qui solvi potest. Athen. lib. 10. Item in metaphorica solvendi signif. ut, συλλογισμὸς dicitur λύσιμος, qui facilè refelli potest, tanquam εὐεξέλεγκτος, apud Aristot. prior. anal. l. 2. c. 20. Item exemptilis. Plat. de leg. (Æsch. Suppl. 818.)

Λύσιος, solvendi seu liberandi vim habens. Peculiariter hoc epitheton Baccho tribuitur: et apud Plut. sympos. l. 3. vel quòd nos curis solvat et liberet: vel quòd membra solvat, ac præterea concordiam et amicitiam. unde Λυαῖος quoque dictus existimatur. Λύσιοι θεοὶ, (q. d. expiatorii dii,) expiationum præsides dii: Platoni de rep. lib. 2. Idem dicuntur et ἀλεξίκακοι et ἀποτρόπαιοι et ἀποπομπαῖοι, et φύξιοι.

Λύται, vide in Προλύται.

Λυτὸς, οῦ, ὁ, solubilis: qui solvi potest. Et metaph. συλλογισμοὶ λυτοὶ, iidem qui et λύσιμοι, apud Aristot. in analyt.

Λυτικὸς, οῦ, ὁ, (q. d. solutivus,) solvendi vim habens, ut, λυτικὸν φάρμακον. Item solvendi seu dissolvendi solertia præditus: apud Athen. Item solvendi vim habens: apud Diosc.

Λυτικῶς, cum quadam solvendi facultate, seu solvendi facilitate.

Λυτὴρ, ῆρος, ὁ, solutor, liberator. Nonn. Item expiator.

Λυτήριος, liberatorius, expiatorius: Sophocl. Item λυτήριος Ἀπόλλων, Apollo expiator, apud Eurip. Et, τὰ λυτήρια, sacra expiatoria. † Sic λυτήριον κακῶν, remedium malorum. Soph. El. 1570.† Item λυτήριος, solvendi seu liberandi vim habens: ut, λυτήριον λυπημάτων, remedium solvens mœrorem. (cum Gen. Æschyl. Eum. 298. 649. Ch. 818. Suppl. 943. Soph. Tr. 553.) Item substantivè, λυτήριον, porcellus, cujus mactati sanguine illinebantur manus ejus pro quo expiatio fiebat.

Λύτωρ, ορος, ὁ, idem quod λυτὴρ, qui dissolvit. Epigr.

Λύτρον, ου, τὸ, (q. d. redemptorium,) redemptionis pretium, vel pretium redempti captivi, seu quod pro redemptione dependitur. Xen. Hellen. 2. ξένον λαβόντες ἀφῆκαν ἄνευ λύτρων. Luc. ὑπισχνοῦμαί σοι πρὶν λυθήσεσθαι λύτρα ὑπὲρ ἐμοῦ.

Λυτρόω, ῶ, redimo.

Λυτροῦμαι, redimor. Aristot. eth. 9. c. 2.

Λύτρωσις, εως, ἡ, redemptio, luitio. Lucæ 1. et 2.

Λυτρωτὴς, οῦ, ὁ, redemptor. Act. 7.

Λύα, et Ionicè λύη, ἡ, seditio, dissidium. Hesych.

Composita: et primùm sine præpositione.

Ἀναλύω, resolvo, dissolvo, exolvo, solvo, retexo. Odyss. β. —— ἀπό τε πηνίσματα λῦσαι, pro ἀναλῦσαι. Apud Aristot. de anim. l. 5. ἀναλύουσι τὰ βομβύκια γυναῖκές τινες ἀναπηνιζόμεναι, bombycia retorquendo in filum deducunt. Chrysost. οὐδὲ γάρ ἐστι τὰ γενόμενα ἀναλῦσαι λοιπὸν, non enim possibile est, quæ facta sunt, resolvere, retexere. ¶ Ἀναλύω dicitur de gubernatione navis apud Synesium. ¶ Item revertor. Athen. lib. 1. ἀπὸ τῶν δείπνων ἀναλύοντες. Appian. de bello civil. lib. 4. ἀναλύοντες δὲ ἐκ μάχης στρατιῶται, ἐφησυχάσαντές τε, ἀφίσταντο.

Ἀνάλυσις, εως, ἡ, resolutio. Item pro simplici λύσις, apud Athen. lib. 15.

(Ἀναλυτὴς. Æsch. Choëph. 156.) [τίς δορυσθενὴς ἀνὴρ, ἀναλυτὴς δόμων, &c. Liberator.]

Ἀναλυτικὸς, ὸ, ὁ, resolutorius, resolutivus, ordinem resolutorium habens. Dicuntur etiam ἀναλυτικοὶ, qui utuntur τῇ ἀναλύσει.

Ἀλλύω, poëticè pro ἀναλύω, dissolvo, retexo. Odyss. β. Νύκτας δ' ἀλλύεσκεν.

Decomp. Δυσανάλυτος, q. d. ægrè resolubilis seu dissolubilis. Greg.

Ἐξαναλύομαι, penitus resolvor et evanesco. Phil. de mundo.

Ἐπαναλύων, revertens. Hesych.

Ἀντίλυτρον, q. d. vicissim datum redemtionis pretium. Sed simpl. accipitur pro λύτρον. 1 Tim. c. 2.

Ἀντιλυτρόω, vicissim redimo, caput capite redimo. Aristot. eth. 9. cap. 2.

Ἀπολύω, solvo, exolvo, solvendo disjungo, seu sejungo, vel separo. Sic apud Plutarch. in Publicola, τοὺς πελέκεις ἀπέλυσε τῶν ῥάβδων, secures à fascibus sejunxit. ¶ Ἀπολύω, absolvo reum. qua in significatione Poll. ait esse δικανικόν. Sic Luc. Evang. cap. 6. ἀπολύετε, καὶ ἀπολυθήσεσθε, absolvite, et absolvemini. Significat et, absolutum dimitto. ¶ Ἀπολύω, dimitto, remitto, do veniam abeundi. Sic Matth. 14. Κύριε, ἀπόλυσον τοὺς ὄχλους. Appian. l. civil. 4. τὸν Ἀρχέλαον ἀπέλυσεν, legatum remisit. Apud Xenoph. Hellen. 4. dicitur aliquis eum quem captivum tenet, χρημάτων πολλῶν ἀπολύειν, i. accepta magna vi pecuniarum, dimittere, vel remittere. Apud Hom. ἀπολύειν, (sine adjectione,) est dimittere, pretio redemptionis persoluto, ut Il. α'. εἰ μὲν γάρ κέ σε νῦν ἀπολύσομεν, ἠὲ μεθῶμεν. Aliquando ἀπολῦσαι est absolutum dimittere, ut Matth. cap. 27. Item ἀπολύειν τὴν γυναῖκα, dimittere uxorem, i. repudiare. Luc. 16. ¶ Ἀπολύω, libero, liberum reddo, absolvo. Xen. Pæd. 8. μόνον ἐμὲ, ἔφη, ἀπόλυσον ταύτης τῆς ἐπιμελείας, libera me hoc munere. Isocr. ad Demon. σαυτὸν αἰτίας αἰσχρᾶς ἀπολύειν, te ipsum liberare à turpi crimine.

Ἀπολύομαι, luo, libero, seu redimo captivum, persoluto redemptionis pretio. Il. χ'. χαλκοῦ τε χρυσοῦ τ' ἀπολυσόμεθ', ἔστι γὰρ ἔνδον. ¶ Item diluo, refuto, ut apud Plat. in apologia, οὐ ῥᾴδιον ἐν χρόνῳ ὀλίγῳ μεγάλας διαβολὰς ἀπολύσασθαι. Item, solvor, exolvor. Diosc. l. 1. c. 38. ἄρχονται δὲ εἶναι οἱ κράτιστοι, ὅταν ἀπὸ τῶν περιεχόντων αὐτοὺς σφαιρῶν ἀπολύωνται, i. cùm exolvantur orbiculis eos amplectentibus. † liberum esse, cum gen. rei. Xen. Pæd. l. 3. p. 78. a.† ¶ Item dimittor, abdicor, ut, ἀπολυθῆναι τῆς ἀρχῆς, abdicari magistratu. Aliquando, remittor. ¶ Item absolvor, ut, τοῦ ἐγκλήματος ἀπολύεσθαι, à crimine absolvi. ¶ Item, discedo, proficiscor. Polybius, καὶ λαβὼν τὸ καταληφθὲν, πάλιν ἀπελύετο, cursum discedebat.

Ἀπολελυμένως, solutè, seu absolutè, liberè, Hermog.

Ἀπόλυσις, εως, ἡ, liberatio, absolutio. Item refutatio. Item discessus, profectio, apud Polyb. lib. 4. Item decessus, obitus. in testamento Lyconis apud Diogenem Laërt.

Ἀπολύσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, liberativus, absolutivus.

Ἀπόλυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, solutus, liber factus, apud Greg. Nazian.

Ἀπολύτως, solutè, liberè. Item absolutè. Eust. ¶ Apud Dionys. autem pro ἀπαρτίως καὶ παντελῶς.

Ἀπολυτρόω, ῶ, redimo: idem quod λυτρῶ. Item dimitto, pretio accepto pro redemptione: ut apud Luc. χρημάτων ὀλίγων τὸν Ἕκτορος πατέρα ἀπολυτρώσας.

Ἀπολύτρωσις, redemptio: sæpe in Novo Test.

Decomp. Ἀναπόλυτος, non solutus, vel qui absolvi non potest, non absolutus.

Δυσαπολύτως, ita ut difficulter absolvi et avelli queat. Galen.

Εὐαπόλυτος, qui facilè absolvi potest. [Aristot. de Hist. Animal.]

Διαλύω, dissolvo. Ut, διαλύειν τὰς φιλίας, dissolvere amicitias. διαλῦσαι τὰ χρέα, dissolvere æs alienum, quod et, διαλύειν τὰ χρήματα, dicitur à Demosth. Item dissolvo, dirimo, vel discutio, interrumpo. Ut, διαλύειν τὸν λόγον. Isocr. Et, διαλύειν τὸν ξύλλογον, apud Thuc. Et apud Xenoph. διαλύειν τὸ στράτευμα, et τὸν στρατόν. † σκηνὰς τῆς κώμης. Pæd. 2. 51. b. et l. 3. p. 75. c.† Sic, διαλύειν τὸν πόλεμον, et, τὰς μάχας, apud Herodian. Apud Isocr. et Polyb. διαλύειν τινὰς, componere litem inter aliquos, seu pacem facere.

Διαλύομαι, activè, pro διαλύω, sumitur in variis loquendi generibus. Ut, διαλύεσθαι τὰς φιλίας, apud Aristot. Et, διαλύεσθαι τὰς συνουσίας, apud Platonem, conventus et colloquia dirimere. Et, διαλύσασθαι τὰς διαβολὰς, apud Isocr. dissolvere seu diluere calumnias. ¶ Item passivè, dissolvor, dirimor, &c. unde, διαλυομένου ἀνθρώπου, apud Xen. † p. 237. a.† exp. quum homo morte dissolvitur. Item absolvor, dimittor; dictum de creditore qui suum recepit. Item, à comitatu dimittor, seu abeo, apud Thuc.

† dissolvi ab aliquo, discedere. Xenoph. Pæd. l. 5. p. 117. c.† Particip. διαλελυμένος, exp. dispersus, nullo ordine dispositus, apud Polyb.

Διάλυσις, dissolutio. (Διάλυσις κακῶν. Eurip. Phœniss. 392.) Philo de mundo. A Thucydide dicitur διάλυσις de pontibus, lib. 1. † διάλυσις τοῦ στρατεύματος, exercitus dimissio. Xen. Pæd. l. 6. p. 149. a.† ¶ Item, solutio, persolutio. Et gratiæ relatio; Plutarcho, ἡ διάλυσις τοῦ φιλανθρωπεύματος. ¶ Apud Plat. de repub. ἐν διαλύσει τῆς κοινωνίας, exp. in finienda societate. ¶ Item compositio, pacificatio. Polyb. καὶ διαπεμψάμενος διαπρεσβεύεσθαι τὰς διαλύσεις. Exponitur et fœdus, ex Plutarch. in Numa, et in Publ.

Διαλυτὴς, οῦ, ὁ, dissolutor. Thuc. 3.

Διάλυτος, dissolutus. [Plat. Phæd.]

Διαλυτὸς, dissolubilis, qui dissolvi potest.

Διαλυτικὸς, dissolvendi vim habens. [Plat. Tim. τὸ δὲ τῆς σαρκὸς διαλυτικὸν τοῦ κάτω, ἀφρῶδες γένος, —— ὅσης ἐπικρατέσθω.]

Decomp. Ἀδιάλυτος, indissolubilis, qui dissolvi non potest.

Δυσδιάλυτος, ægrè dissolubilis, qui difficulter potest dissolvi. Gal. Item ægrè reconciliabilis, difficulter iram deponens. Arist. eth. 4.

Εὐδιάλυτος, qui facilè dissolvi potest.

Προδιαλύω, antè dissolvo. Plat. [Aristot. Probl. τὸ γὰρ πρῶτον πνεῦμα ἅπαντι προδιαλύεται τοῦ ἐκθέοντος κύματος.]

Συνδιαλύω, simul solvo. Plut. [Demosth. adv. Apatur. τὸν δὲ Φάρμιον καὶ ἐμὲ εἰδότες κυρίους ἔφη εἶναι, ἀλλ' ἢ τοῦ συνδιαλῦσαι.]

Ἐκλύω, exsolvo, expedio, libero. Cebes Theb. ἐξ ὧν οὐ δύνανται ἐκλῦσαι ἑαυτοὺς, quibus se exsolvere et expedire nequeunt. ¶ Item exsolvo, dissolvo. ¶ Item dissolvo, i. e. destituo, relinquo, abjicio. Demosth. πάσας ἐξελύσατε τὰς παρασκευὰς τοῦ πολέμου. ¶ Item solvo, i. enervo. Philo de vita M. lib. 1. ἐκλύοντες καὶ θραύοντες αὐτῶν τὰ φρονήματα, spiritus eorum frangentes ac debilitantes. ¶ Item fatigo, lasso, labore conficio, ex Aristot. de hist. an. l. 9. ¶ Item dissolvo: ut dissolvuntur ea quæ in massam unam coagmentata et concreta fuêre. Galen. ad Glauc. ἐκλύων ὄξει ὑδαρεστάτῳ, macerans aceto et diluens. ¶ Item dirimo, Demosth. Philip. 3. ἐκλύσας τὴν πρὸς ἀλλήλους ἔριν ὑμῶν καὶ φιλονεικίαν. ¶ Item solvo, resolvo, laxo; vocabulum medicorum de ventris adstricti resolutione. Diosc. l. 4. c. 266. ἐκλύειν κοιλίας. ¶ Ἐκλύειν στόμα dicitur etiam is qui loqui parat. Soph. in Ajace, Ἄλλος δέ μοί τις ἐκλύσων στόμα. (Eurip. Med. 1317. id. Phœniss. 649. Soph. Œdip. Tyr. 35. 1023.) ¶ Item discedo. ex lib. 2. Maccab.

Ἐκλύομαι, idem quod ἐκλύω, exsolvo, libero. Od. κ'. Ἀλλ' ἄγε δή σε κακῶν ἐκλύσομαι. Sic Plat. lib. 12. de leg. μεγάλας πρὸς ἐκλύονται κατὰ πολλὰ ζημιῶν, à mulctis et noxis expediunt et exsolvunt. Item pass. exsolvor, liberor. Item exsolvor, dissolvor. Item enervor, debilitor, membra mihi solvuntur, fatisco, lassesco, languesco, deficior: apud Plat. in symp. 7. cap. et apud Isoc. alibique. (Æsch. Eum. 173.)

Ἐκλελυμένως, solutè, exsolutè, remissè.

Ἔκλυσις, exsolutio, solutio; ut, ἔκλυσις τῶν δεσμῶν, apud Nazian. † σώματος. Soph. Œd. Tyr. 1315.† ¶ Item enervatio. Diosc. l. 3. πρὸς ἔκλυσιν τῶν ἀφροδισίων. ¶ Item animi viriumque defectio, animi viriumque deliquium, inquit Gal. ad Glauc. et Aët. l. 5.

Ἔκλυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, exsolutus, enervatus, viribus fractus, viribus defectus, languidus. Diosc. ¶ Item, dissolutus. ¶ Item, ἔκλυτοι καὶ τεθρυμμένοι ἐν τῇ ἐσθῆτι τρόπῳ, soluti in vestibus et fracti incessus, ex Can. ult. concil. Gangr.

Ἐκλύτως, solutè, expeditè. Plut.

Ἐκλυτήριον, ου, τὸ, solutio. (Eurip. Phœniss. 983. Soph. Œdip. Tyr. 400.)

Ἐκλυτρόω, ῶ, idem quod λυτρόω.

Ἐκλύτρωσις, idem quod λύτρωσις.

Decomp. Ἀπεκλύω, exsolvo, dissolvo, resolvo, Alexan. Aphr. lib. 1. probl. ἀπεκλύειν τὸν τόνον αὐτοῦ.

Δυσέκλυτος, ægrè exsolubilis, qui vix exsolvi potest.

Δυσεκλύτως, ita ut vix dissolvi possit. Æschyl. in Prometh. [60.]

Συνεκλύω, simul dissolvo. Plut.

Ὑπέκλυμα, solutio, ea significatione, qua quid impeditum et ligatum solvitur. Plut.

Ἐπιλύω, solvo, dissolvo. ¶ Item, solvo nodum alicujus quæstionis, explico. Marci c. 4.

Ἐπιλύομαι, idem, apud Herodian. l. 4. ¶ Item pass. explicor. Act. 19.

Ἐπίλυσις, solutio, explicatio. (Ἐπίλυσιν φόβου δίδου. Æsch. S. c. Th. 134.) Item, accessus. Suid.

Ἐπιλυτικὸς, explicandi et nodosas quæstiones solvendi peritus. Suid.

Καταλύω, dissolvo, everto, destruo, aboleo. Il. ι. Ὃς δὴ πολλάων πολίων κατέλυσε κάρηνα. Sic apud Thuc. καταλύσας τῶν ἄλλων πόλεων τά τε βουλευτήρια, καὶ τὰς ἀρχάς. Dicitur et, καταλύειν τινὰ τῆς ἀρχῆς, apud Xenoph. Pæd. 8. Item dissolvo. Ut, καταλύειν τὴν γέφυραν, apud Herodian. Et, καταλύειν τὸν στρατὸν, apud Xen. ¶ Item, finio, καταλύειν τὸν πόλεμον, finire bellum, Thuc. lib. 4. Et, καταλύειν τὸν λόγον, Isocr. Et, καταλύειν τὸν βίον, apud Xen. finire vitam; quod et simpliciter καταλύειν dicitur, apud Greg. ¶ Item desino: aliquando neutraliter, aliquando cum accus. Demosth. εἶναι ἔτη ἐστὶν ἑπτὰ, ἀφ' οὗ τὸ μὲν πλεῖν κατέλυσα, ex quo ego desii navigare. Frequens est, καταλύειν τὸν ἀγῶνα, et, καταλύειν τὴν τέχνην. Aliquando subauditur accus. Ut Epigr. l. 2. Πάντως ἂν κατέλυσε Κλεόμβροτος, desiit athleticum, seu desiit exercere pugilatum. ¶ Item, diverto, hospitium capio. Thuc. lib. 1. ἀναγκάζεται κατά τι δεινὸν παρὰ Ἄδμητον καταλῦσαι, ad Admetum divertere. Dem. pro cor. πρέσβεις δεῦρ' ἀφικόμενοι παρὰ σοὶ κατέλυον, ad te seu apud te divertebant. Et, καταλύειν εἰς πανδοχεῖον, apud Plut. divertere in tabernam. Apud Hom. Od. δ'. καταλύσομεν ἵππους, quidam exp. solutos equos excipiemus stabulo, velut hospitio. (Καταλύομαι. Eurip. Med. 146.) † κατελύθησαν, eversæ, dissolutæ sunt. Xenoph. cap. 1. Pædiæ Cyri.†

Κατάλυμα, diversorium, Marci 14.

Κατάλυσις, dissolutio, eversio. Item finitio, seu finis, exitus, ut, κατάλυσις πολέμου. Xen. Thucyd. lib. 8. Item diversatio hospitalis. Polyb. l. 2. Aliquando pro κατάλυμα, Plut. in Camill. Exponitur etiam, reconciliatio.

Καταλύσιμος, qui dissolvi et destrui potest, qui aboleri potest, delebilis, apud Soph. in Elect. † 1260.†

Καταλυτήριον, ου, τὸ, diversorium, idem quod κατάλυμα.

Καταλυτὴς, οῦ, ὁ, dissolutor, destructor, eversor. Naz.

Καταλύτης, ου, ὁ, hospes, qui divertit ad aliquem, qui diversatur apud aliquem. Polyb. l. 2.

Decomp. Ἀκατάλυτος, indissolutus, indissolubilis. [Hebr. 7. 16. κατὰ δύναμιν ζωῆς ἀκαταλύτου.]

Δυσκατάλυτος, dissolutu difficilis.

Προκαταλύω, antè dissolvo, antè everto et destruo, seu aboleo. Thuc. lib. 3. τοὺς νόμους προκαταλύειν. Item, antè finio. Plut. in Solone, προκατέλυσε τοῦ ἔργου τὸν βίον, ante opus absolutum vitam finiit. Apud Naz. προκαταλύσαντες μακρὰν ὁδὸν, de iis qui jam beati sunt, qui magnis itineribus confectis jam mansionem attigerunt, h. e. qui antevertunt iis qui in via sunt.

Συγκαταλύω, unà everto et aboleo. Plut. et Thuc. lib. 8. Item unà finio. Syn. ep. 76.

Παραλύω, resolvo; item enervo, effœmino. Plato in Axioch. παρέλυσε, ἐλωβήσατο, παρέθραυσε. ¶ Item, dimoveo, averto. Thuc. l. 2. (de Pericle) ἐπειρᾶτο τοὺς Ἀθηναίους τῆς τε ἐς αὐτὸν ὀργῆς παραλύειν. Idem, l. 8. παρέλυσε τῆς ἀρχῆς τὸν ξυνάρχοντα Σκιρωνίδην, apud Aristoph. παραλύειν τῆς δυνάμεως, exp. evertere alicujus potentiam. ¶ Item eximo, immunem facio, ex Luc. παρέλυσε τῆς ναυτιλίας. ¶ Παραλύειν τὴν ἀμφισβήτησιν, judicium intentatum destituere, cœptamque instantiam aut remittere, aut quovis modo antiquare. ¶ Παραλύειν τοὺς νόμους, Synes. solvere leges, violare. ¶ Item solvere, i. e. aperire, reserare. Plut. τὰ κλεῖθρα τῶν χρημάτων παραλύσας.

Παραλύομαι, resolvor. unde, παραλελυμένα μόρια, apud Aristot. eth. l. 2. c. 13.

[Παραλυτέον. Plat. de Leg. τρυφὰς δ' ἐᾶν παραλυτέον, κολάζοντα μὴ ἀτίμως.]

Παράλυσις, resolutio, item, laxatio, remissio. Item peculiariter nervorum resolutio, quæ est privatio motus aut tactus in toto corpore aut parte. Interdum additur genitivus, significans aliquam corporis partem, ut, παράλυσις χειρὸς, vel ὀφθαλμῶν.

Παραλυτικὸς, paralyticus, qui paralysi laborat, apud Matth. et Luc.

Προλύω, solvo antè.

Προλύται, prolytæ, lytarum antecessores: lytis in jurisprudentia provectiores. In juris enim studio, qui quartum jam annum ei operam dedissent, tantosque in eo progressus fecissent, ut de eo respondere probè possent, et quæstiones solvere, λύται nominabantur, i. solutores. at, qui quintum, προλύται. quos ut uno anno, ita etiam peritia in legum ænigmatis et nodis juris solvendis antecunteis τοὺς λύτας, quasi præsolutores diceres. In proœmio Pand.

Προλυθεὶς, ὁ, exp. παρειμένος, παραλελυμένος, apud Hesych. eidem προλυθεὶς, est ἐπιφερὴς ἐπὶ τὸ στόμα, exolutus, præceps in os, παρὰ τὸ προλύειν.

Συλλύω, q. d. simul solvo. Accipitur pro διαλύω, i. compono litem seu dissidium. Soph. in Ajace. Εἰ μὴ ξυνάψων, ἀλλὰ συλλύσων πάρει. Exponitur etiam dirimo lites, pacifico, reconcilio, item transigo. ex Diod. (Συλλύω, συγλύω, συναινέω. Æschyl. Choëph. 292.)

Σύλλυσις, compositio litis seu controversiæ aut dissidii. Diod.

Ὑπολύω, q. d. subsolvo, vel subter solvo. unde de calceis dicitur, ut, ἐμβάδας ὑπολύειν, apud Aristoph. solvere calceos, discalceare. ¶ Item ὑπολύω, et ὑπολύομαι, pro simplici λύω et λύομαι, apud Hom. ut Od. ξ'. πολλῶν ὑπὸ γούνατ' ἔλυσεν. Iliad. α'. ὑπελύσαο δεσμῶν, pro ἔλυσας, solvisti vinculis, seu liberasti.

Ἐξυπολύω, itidem de calceis dicitur, apud Areop. pro, discingo, discalceo.

Aliæ composita ex λύω, sine præpos.

Ὠδινολύων, partus dolores solvens, seu levans. Plin. l. 32. c. 2.

Composita ex λύσις et λυτὸς sine præpositione.

Ἅλυσις, εως, ἡ, catena: à verbo λύω, quod ἄλυτος sit, ut tradit Etym. Thuc. l. 2. ἀφίεσαν τὴν δοκὸν χαλαραῖς ταῖς ἁλύσεσι. Plut. (de legatis Darii:) ἐν ταῖς χερσὶν ἁλύσεις ἔχοντας καὶ δεσμὰ, κατὰ τῶν αἰχμαλώτων. ¶ Interdum est verbale ab ἁλύω, de quo vide suo loco.

Ἁλυσίδιον, ου, τὸ, catenula: apud Philon. et Suid.

Ἁλυσιδωτὸς, catenatus seu hamatus. Ut, ἁλυσιδωτὸς θώραξ, thorax hamatus, seu consertus hamis. 1 Reg. 17. et apud Athen. [Polyb. Hist. lib. 6. §. 21. οἱ δὲ ὑπὲρ τὰς μυρίας τιμώμενοι δραχμὰς, ἀντὶ τοῦ καρδιοφύλακος σὺν τοῖς ἄλλοις, ἁλυσιδωτοὺς περιτίθενται θώρακας.]

Ἁλύσιον, ου, τὸ, catenula, seu catella: et propriè ea quæ ex auro est, et collo circumdatur. Hesych. et Suid. ex Menandro.

Ἄλυκτος, inevitabilis, et consequenter insolubilis. Male tamen Suidas, pleonasmo τοῦ κ, pro ἄλυτος, dictum ait: quandoquidem ἄλυκτος factum ex ἀλύσκω, evito. quod in Ἀλύω. Quâ de causâ non hoc, sed eò, collocandum fuit.

Ἄλυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, insolubilis, qui solvi non potest: vel indissolubilis, indissolutus. Plat. in Tim. Sic et συλλογισμὸς ἄλυτος dicitur, qui reprehendi non potest, tanquam ἀσυλλόγιστος, aut tanquam falsas præmissas habens, apud Aristot. pr. an. l. 2. c. 20. Item inexplicabilis, sicut quæstio aliqua explicari nequit. Pro ἄλυτος metri gratia dicitur ἄλλυτος in Epigr.

Βουλυτὸς, οῦ, ὁ, tempus pomeridianum seu vespertinum, quo boves solvuntur, et à laborum onere liberantur, ut tradit Eust. Il. π'. et Od. ι.

Δύσλυτος, qui vix solvi potest, solutu difficilis. Æschyl. [Prometh. 19. ἄκοντά σ' ἄκων δυσλύτοις χαλκεύμασι Προσπασσαλεύσω, &c. Eurip. Androm. 120. Εἴ τί σοι δυναίμαν Ἄκος τῶν δυσλύτων πόνων τεύχειν.] (Eurip. Phœniss. 392. δυσλύτους ἔχει τὰς διαλλαγάς.)

Δυσλύτως, ita ut vix solvi possit, nexu non facilè solubili.

Εὔλυτος, qui facilè solvi potest.

Κοιλιολυσία, ἡ, ventris solutio seu resolutio: utitur Cic. in epist. ad Att.

Κεμβαλύτης, marsupiorum amputator, ὁ λύων τὰς κέμβας. Hesych.

Παλίλλυτος, resolutus, rescissus. Nonn.

Ὠμήλυσις, sive ὠμὴ λύσις apud medicos dicitur farina hordeacea, quasi cruda farina: ad differentiam polentæ, quæ torretur. Dicitur de omni farinâ: sed κατ' ἐξοχὴν de hordeacea intelligitur apud Gal. τῶν κατὰ τόπους. l. 4. et in lex. Hippocr.

ΛΩ˜, λῇς, volo. Ut Callim. hym. in Dian. πόλιν δέ μοι ἥντινα νεῖμον, Ἥντινα λῇς. Sic et apud Theocr. idyll. 1. Λῇς, ποτὶ τᾶν νυμφᾶν, λῇς, αἰπόλε, τεῖδε καθίξας, συρίσδεν; Aristoph. in Acharn. Ἀττικὸν, αἰ λῇς. ☞ Traditur factum ex θέλω, per abjectionem syllabæ initialis. ¶ Λῶ contractum ex λάω, vide in Λάω.

Λωΐων, melior, q. d. quem magis volumus. Hesiod. in Erg. ἔστι πολὺ λώϊον οὕτω.

Λῷον, contractè pro λώϊον, usitatius in prosa. (Λῷον. Soph. Œdip. Tyr. 1058.)

Λωΐτερος, pro eodem. Od. ά. et Apoll. Arg. 2.

Λώϊστος, optimus: unde λῷστος, contractè, pro eodem in prosa usitatius. Vocativi λῷστε frequens usus est in compellando, interrogando, et precando. Syn. ἔχει γὰρ οὕτως, ὦ λῷστε. Sic Xen. πῶς, ὦ λῷστε; (Æsch. Pr. 204. Theoc. Id. 3.)

Λῶσις, εως, ἡ, voluntas, propositum. Hesych.

ΛΩΒΗ, ης, ἡ, injuria, contumelia: vel opprobrium, dedecus. Il. λ'. Νῦν μὲν δὴ τοῦ πατρὸς ἀεικέα τίσετε λώβην. Od. σ'. Σοί κ' αἶσχος λώβη τε μετ' ἀνθρώποισι πέλοιτο. Dicitur etiam aliquis esse λώβη. ut Iliad. γ'. Ἦ οὕτω λώβην τ' ἔμεναι καὶ ὑπόψιον ἄλλων. Invenitur et apud Herodian. l. 8. Item apud Plat. de leg. pro pernicie seu damno. ☞ Putat Eust. λώβη dici per synæresin quasi λαόβη, ut derivetur à nomine λαὸς et verbo βαίνω, et sit ἡ εἰς τὸ φανερὸν ὕβρις, seu ἡ ἐν λαοῦ ὕβρις, videlicet ἡ ἐν μέσῳ βαίνουσα εἴς τινα. ¶ Dicitur et de quodam aurium morbo: unde λωβὸς, qui laborat eo morbo. Sunt et, qui hanc primam esse nominis λώβη significationem arbitrantur, à qua cæteræ manarint, et à λωβὸς duduci potuit. Suid. (Eurip. Phœniss. 283. Soph. Tr. 1014.)

Λωβήεις, εντος, ὁ, damnosus, perniciosus.

Λωβάομαι, ῶμαι, injuriam infero, contumeliam infero: vel injuria afficio, contumelia afficio. Il. ά. et β'. Ἦ γὰρ ἂν, Ἀτρεΐδη, νῦν ὕστατα λωβήσαιο, certè nunc postremùm in me contumeliosus fuisses. Item corrumpo, depravo, mutilo, deformo. Plato de rep. lib. 10. τὸ γὰρ, καὶ τοὺς ἐπιεικεῖς ἱκανὸν εἶναι λωβᾶσθαι, ἐκτὸς πάνυ ὀλίγων πάνδεινόν που. Herodot. ἑωυτὸν λωβᾶται λώβην ἀνήκεστον. Item pass. contumeliâ afficior. Herodian. l. 1. Item depravor, corrumpor, vitior, mutilor. Plat. de Gorgia, et de leg. l. 10. (Soph. Tr. 1049.)

Λώβησις, εως, ἡ, injuriæ seu contumeliæ illatio.

Λωβητὴς, οῦ, ὁ, injuriæ illator seu contumeliæ, injuriosus, seu contumeliosus. Apud Aristoph. λωβηταὶ τέχνης, exp. depravatores, corruptores.

Λωβητὴρ, idem. Exp. etiam, contumelia dignus, apud Hom. Il. ώ.

Λωβήτωρ, ορος, ὁ, itidem convitiator, contumeliosus: apud Suid.

Λωβητὸς, οῦ, ὁ, injuria affectus seu injuriis, contumelia affectus. Hesiod. in Asp. † 366.† Ἔνθα κε δὴ λωβητὸς, ἐν ἀθανάτοισιν ἐτύχθη, ignominia affectus fuit. Item injuriæ seu contumeliæ expositus, aut obnoxius. Il. ώ.

Λωβάζω, idem quod λωβῶμαι, activè sumptum.

Λωβάζομαι, pro λωβῶμαι, pass. contumelia afficior seu dedecore. Exponitur etiam, contumeliosè improbor, apud Democr. in epist. ad Hippoc.

Λωβεύω, contumelia afficio. Item illudo, irrideo, ludificor. Od. ψ'. Τίπτε με λωβεύεις πολυπενθέα θυμὸν ἔχουσαν;

Λώβευσις, contumeliæ illatio, seu irrisio.

Λωβὶς, ιος, ὁ καὶ ἡ, noxius, damnosus. Nicand.

Comp. Ἐπιλωβὶς, noxius, damnosus. Nic.

Composita ex λωβάω.

Ἀλώβητος, nulla injuria affectus seu contumelia, nullo affectus damno, illæsus.

Ἀπολωβάω, ῶ, contumelia vel injuria afficio.

Ἀπολωβάομαι, ῶμαι, pro eodem. Soph. in Ajace.

Διαλωβάω, mutilo, depravo, fœdo.

Διαλωβητὸς, vitiatus, convitiis respersus.

Decomp. Ἀδιαλώβητος, qui non mutilatus, qui contumelia affectus non est, ἀβλαβής. Hesych.

Ἐκλωβάω, injuriam et damnum infero: λωβάω. Soph. [Philoct. 334. μόλις δ' ἐγὼ Ἄγ' ἔγωγ' ἐπ' αὐτὸν ἐξελωβήθην μολών.]

Παλλώβητος, omnino contumeliosus, valde damnum et noxam inferens. Lucian.

ΛΩ῀ΜΑ, ατος, τὸ, fimbria, instita: quod imæ vestis oræ assutum vel attextum est; quod et κράσπεδον, et πτερύς. Exod. 28. ποιήσεις ἐπὶ τὸ λῶμα τοῦ ὑποδύτου κάτωθεν ὡσεὶ ἐξ ἀνθούσης ῥόας ῥοΐσκους ἐξ ὑακίνθου, in fimbria, seu limbo.

Λωμάτιον, ου, τὸ, fimbriola, parvus limbus, seu parvula instita.

ΛΩ῀ΟΣ, ου, ὁ, lous, à Macedonibus dicitur mensis hecatombæon, ut testatur Plut. in Alex. seu Βοηδρομιών, et in epist. Philip. ad Peloponnesios, apud Dem. pro cor. τοῦ ἐνισταμένου μηνὸς λώου, ὡς ἡμεῖς, (Macedones) ἄγομεν, ὡς δὲ Ἀθηναῖοι, βοηδρομιῶνος, ὡς δὲ Κορίνθιοι, πανέμου. Suidas esse dicit Romanorum Augustum, seu Sextilem. Sunt qui subscribant, aut adscribant, λῷος, sive λώϊος.

ΛΩΤΟ`Σ, οῦ, ὁ, lotus: arbor de qua Theophr. hist. pl. lib. 7. cap. 14. Hujus fructus est tam dulci apud Afros cibo, ut nomen etiam genti terræque dederit, nimis hospitali advenarum, oblivione patriæ. unde proverb. Λωτὸν φαγεῖν. quod dicitur de eo, qui externæ regionis dulcedine captus patriæ obliviscitur. Od. ί. Vide et Plin. l. 13. c. 17. et Athen. l. 14. Ejus arboris lignum ad tibiarum cantus expetitur: ac pro ipsa tibia inde confecta sæpe ponitur à poëtis. Ut apud Euripid. in Phœn. Οὐκ ἐπὶ καλλιχόροις στεφάνοισι νεάνιδος ὥρας Βόστρυχον ἀμπετάσας λωτοῦ κατὰ πνεύματα μέλπῃ. ¶ Est etiam eodem nomine in Ægypto caulis in palustrium genere. Plin. loco citato, et Theophr. hist. pl. l. 4. c. 10. et Herodot. l. 2. ¶ Est et ex herbarum genere. Diosc. l. 4. c. 111. et 112. item Plin. l. 22. c. 21. Sic et Il. ξ. Il. β'. (Cat. N. 283. Theoc. ιέ. 43.) et Od. δ.

Λώτινος, lotinus, qui è loto est, ut, λώτινον ξύλον, apud Theophr. hist. pl. l. 5. et l. 4. c. 4. Et, λώτινοι αὐλοὶ, Athen. l. 4.

Λωτόεις, εντος, ὁ, loti ferax, loto abundans. Ex hujus accusat. λωτόεντα, Atticè contracto in λωτοῦντα, Homer. fecit Doricum λωτεῦντα, Iliad. μ'.

Λωτία, sive λωτὶς, Suid. sertum è loto.

Λωτίζω, lotum carpo. Hesych.

[Λωτίζομαι. Æsch. Suppl. 970.]

[Λώτισμα. ‡ flos.‡ Eurip. Helen. 1609. Τί μέλλετ', ὦ γῆς Ἑλλάδος λωτίσματα, Σφάζειν, φονεύειν βαρβάρους, &c.]

Composita.

Ἀπολωτίζω, separo, detraho, avello: more eorum qui lotum carpunt. Eurip. in Iphig. Aul. τίς ἄρα μ' εὐπλοκάμους κόμας, ἔρυμα δακρυόεν ἀνύσας Πατρίδος οἰχομένας, ἀπολωτιεῖ; quis mihi bene comptos capillos evellet aut abscindet? [Suppl. 449. Τόλμας ἀφαιρῇ, κἀπολωτίζῃ νέους. Ἀπολωτίζω propriè Lotum curiosius carpo, hinc quodvis gramen aut florem; et figurate selectiores homines neci demeto. Cl. Barnes.]

Κελαινόλωτα, dicuntur cerasa: quod sint velut nigricans lotus. Hes.

Μελίλωτος, ου, ὁ, sive μελίλωτον, ου, τὸ, (comp.) melilotus seu melilotum, q. d. lotus melligenus: unde et apum causâ seritur, teste Plin. Masc. gen. utitur Diosc. l. 3. c. 48. neutro Gal. de fac. simpl.

Μελιλώτινοι στέφανοι, coronæ ex meliloto. Athen. l. 3.

ΛΩΦΑ'Ω, ῶ, F. ήσω, respiro, interquiesco: metaphora sumpta à bobus, aut jumentis, à quorum cervice deponuntur onera. (☞ Nam à λόφος, i. cervix, derivatur: facta ectasi.) Od. ί. κὰδ δέ κ' ἐμὸν κῆρ λωφήσειε κακῶν, τά μοι οὐτιδανὸς πόρεν Οὖτις, respiret à malis, et molestia levetur. Thuc. lib. 6. ἔτι νεωστὶ ἀπὸ νόσου μεγάλης καὶ πολέμου βραχύ τι λελωφήκαμεν, paululùm requievimus, antea conflictati cum acerrimo morbo et bello. Is etiam, qui aliquem infestat, λωφᾶν dicitur, quum interquiescit, et finem facit: ac tunc exp. cesso, finem facio. Ut Iliad. φ'. Ἀλλ' ὅδε μὲν τάχα λωφήσει, mox desinet seu quiescet. Soph. in Ajace, Κἄπειτ' ἐπειδὴ τοῦδε λώφησεν φόνου, quum cædis finem fecisset. Sic et morbus aut infortunium λωφᾶν dicitur, quum remittit et cessat. ut apud Plat. de leg. libro 9. apud Plut. in Parall. et alibi. ¶ Item transitivè, sedo, παύω. Apoll. Argon. 4. ᾧ ἀπὸ δίψαν Αἰθαλίδην λωφήσαμεν, pro ἀπελωφήσαμεν. Sic apud Hippoc. λωφᾶν τῆς νόσου, levare morbo. (Æsch. Pr. 376.)

Λώφημα, τὸ, laxamentum. Hesych.

Λώφησις, εως, ἡ, quies, cessatio, respiratio: ut, λώφησις τοῦ πολέμου, Thuc.

Λωφήϊον, ου, τὸ, sedandi vim habens, seu oneris deponendi: ut, λωφήϊα, ἱερὰ, sacra quæ fiunt diis, ut malum aliquod sedent, et à cervicibus nostris auferant. Apoll. Arg. 2.

Λῶφος, idem quod λώφημα, Hesych.

Composita.

Ἀλώφητος, indesinens, non intermittens, assiduus. οὐ λωφῶν. Plut.

Ἀπολωφάω, sedo, interquiescere et cessare facio. Apoll. Arg. l. 4.

M.

M NOTA est apud Græcos literæ, quam appellant μῦ. ¶ Nota item numeri. de qua vide in append. Vide et Μῦ suo loco.

ΜΑ', jurandi adverb. quod interdum per se negat, ut apud Aristoph. ἴσως τῶν στρωμάτων ἔνδον καὶ ταχυρρόχων; Ξαν. Μὰ Δία, (q. d. non per Jovem.) minimè, nequaquam. Aliquando ei adjicitur οὐ. ut, οὐ μὰ Δία, non per Jovem. † Xen. Pæd. 1. 3. 10.† Il. ά. Οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα Διῒ φίλον. Interdum etiam particulæ aliquæ inter οὐ et μὰ interjiciuntur: ut apud Plat. in Apologia, Ἀλλ' ὦ πρὸς Διὸς, οὑτωσί σοι δοκῶ οὐδένα νομίζειν θεὸν εἶναι; Οὐ μέντοι μὰ Δία οὐδ' ὁπωστιοῦν. ¶ Aliquando etiam affirmativè capitur μὰ, atque etiam μὰ Δία. † Sic Xen. Pæd. 1. 4. 12.† Liban. ἐκεῖνα διηγουμένη, πλάττουσα μείζονα, μὰ τοὺς θεούς. Sic Apud. Aristoph. in Plut. Ἀλλ' οὐδὲν ἀπολαύσας ἐγὼ μὰ τοὺς θεούς. Interdum additur καί. ut, καὶ μὰ Δία. Il. ά. καὶ μὰ τόδε σκῆπτρον. † Sic Xen. Pæd. 1. 6. 6.† (V. Theoc. ιέ. 89. Eurip. Med. 396. id. Phœniss. 969. Aristoph. R. 175.)

ΜΑΓΑ'Σ, άδος, ἡ, Hesychio et Suid. lamina illa lignea repanda, super qua citharæ nervi contenduntur, pulsatio iis sonum reddens è foraminibus, quibus pertusa est. Boethius hemisphærium nominasse dicitur, recentiores musici fulcrum et pontem, et canonem. Metaphoricè Greg. τίς ὁ σὸς τέττιξ τίς ἐπὶ στήθεσι μαγάδα;

Μαγάζειν, fides pulsare, seu nervis τῇ μαγάδι superductis harmonicos ciere sonos.

Μαγάδις, sive μάγαδις, instrumentum quoddam musicum, apud Athen. l. 14.

Μαγαδίζειν, magadi canere, seu magadis nervis pulsatis musicum ciere melos. Activè etiam et transitivè, pro ψάλλειν, pulsare, digitis tangere, posuit Aristot. in probl. sect. 19. q. 18.

Μαγάδιον, ου, τὸ, parvula μαγάς. apud Lucian.

ΜΑ'ΓΓΑΝΟΝ, ου, τὸ, ab Hesych. exp. venenum, præstigiæ. Item machinamentum, machinamentum præstigiosum. A Suid. exp. inopinatum quippiam, et inexpectatum machinamentum, qualia sunt præstigiatorum. ¶ Item seræ vectis, obex, pessulus, repagulum. schol. Aristoph. in Vesp. et schol. Thuc. l. 2.

Μαγγανεύω, præstigiis et incantationibus utor. Aristoph. in Plut.

Μαγγανεία, ας, ἡ, idem quod φαρμακεία, veneficium: apud Suid. Metaph. Naz. ὀψοποιῶν μαγγανείας, i. e. lenocinia, et quasi veneficia, scitamenta. Potest etiam accipi pro præstigiis vel incantationibus, apud Suid.

Μαγγάνευμα, τὸ, veneficium, præstigiæ seu lenocinium. Metaph. apud Greg. λιπαραὶ τράπεζαι, καὶ τὰ μαγείρων μαγγανεύματα καὶ περιέργματα, artificium coquorum. Sic et apud Plut. (de Cleopatra) ἐν ταῖς περὶ αὐτὸν μαγγανείαις.

Μαγγανευτὴς, veneficus, seu præstigiator.

Μαγγανευτικὸς, οῦ, ὁ, præstigiatorius.

ΜΑ'ΓΕΙΡΟΣ, ου, ὁ, coquus. Soph. apud Athen. lib. 1. —— ἐγὼ μάγειρος ἀρτύσω σοφῶς. † Xen. Pæd. l. 2. 45. b.† Plut. symp. 7. ἔφα μὲν γὰρ ὁ μάγειρος σκευάζοντα ἐν χυμῷ ἀναφέρειν. ☞ Eust. dictum scribit παρὰ τὸ τὰς μαγίδας αἴρειν sive εἰσφέρειν. Etymol. autem et Suid. ἀπὸ τοῦ τὰς μάζας μαγίζειν. vel ἀπὸ τοῦ μάττειν.

Μαγειρικὸς, οῦ, ὁ, ad coquum pertinens, coquinarius, culinarius. Ut, μαγειρικὰ σκεύη, apud Athen. Et, μαγειρικὴ τέχνη, apud Plat. l. 1. de rep.

[Μαγειρικῶς. Aristoph. Equit. 374. ἐμβαλόντες αὐτῷ πάτταλον μαγειρικῶς εἰς τὸ στόμα. Acharn. 1014. Ἤκουσας ὡς μαγειρικῶς, &c. Pac. 1017.]

Μαγειρεύω, coquinariam factito, coquus sum, seu coquum ago. Plut. in quæst. Rom.

Μαγειρεῖον, ου, τὸ, locus in quo coquinaria factitatur: coquina, culina. Metaphoricè quidam τὸν σπλῆνα vocat τῶν ἐντὸς μαγειρεῖον, apud Dionys. Long.

Μαγειρίσκος, q. d. coquulus: apud Athen. l. 7.

Ἀρχιμάγειρος, (comp.) præfectus seu magister coquorum.

ΜΑ'ΓΝΗΣ, ητος, ὁ, magnes. Sic dicitur quidam jactus tesserarii ludi seu aleæ. ¶ Item lapis quidam, qui et μάγνητις dicitur, vel etiam in fem. μαγνῆτις, propterea quòd in Magnesiaco agro magna ejus sit reperta copia. Nicand. ab inventore appellatum scribit. Alex. Aphr. probl. 1. ἕλκεται ὑπὸ μάγνητος σίδηρος. Et in præfat. probl. λίθος ὁ μαγνῆτις ἕλκει μόνον τὸν σίδηρον. [Eurip. Œn. 1. Ὥστε μαγνῆτις λίθος, Τὴν δόξαν ἕλκει καὶ μεθίστησιν πάλιν. Plat. Io. ὥσπερ ἐν τῇ λίθῳ, ἣν Εὐριπίδης μὲν Μαγνῆτιν ὠνόμασεν, οἱ δὲ πολλοὶ, Ἡρακλείαν.]

ΜΑ'ΓΟΣ, ου, Persicum vocabulum est, significans sapientem, seu rerum divinarum et naturalium peritum. Ii herbarum gemmarumque et aliorum vires callebant, miracula edebant, divinabant, et ob futurorum prædictionem et vitam religiosam diis familiares credebantur, magno in honore habebantur, ac de rebus gravioribus consulebantur, ut patet ex Cic. de divin. Strab. l. 16. Luc. in Macrob. Xen. Pæd. 7. et 8. Plut. in Alex. Herodian. lib. 4. Hinc factum, ut in malam etiam partem hoc nomen acceptum fuerit pro præstigiatore et venefico. Ut apud Æschin. in Ctes. οὔτε Φρυνώνδας, οὔτε Εὐρύβατος, οὔτ' ἄλλος οὐδεὶς πώποτε τῶν πάλαι πονηρῶν τοιοῦτος μάγος καὶ γόης ἐγένετο. Et Soph. (Œdip. Tyr. 395.) Ὑφεὶς μάγον τοιόνδε μηχανοῤῥάφον. ¶ Adjectivè etiam accipitur pro, magicæ artis peritus, magica vi instructus. Ut apud Plat. in Axiocho, Γωβρύας ἀνὴρ μάγος. Et in Epigram. Καὶ κεστοῦ φωνεῦσα μαγωτέρα, in sermone cestum Veneris superans, velut magicis incantationibus.

Μαγικὸς, οῦ, ὁ, præstigiatorius, veneficus.

Μαγεύω, magus sum, magicas artes calleo: ut apud Plut. in Artox. et in apophthegm. Cyrus minor in epist. ad Laced. dicit, se φιλοσοφεῖν μᾶλλον καὶ μαγεύειν βέλτιον τοῦ ἀδελφοῦ. Item, utor magicis artibus, seu adhibeo magicas artes aliqua in re. Plut. in Numa, καταγαγεῖν τὸν Δία μαγεύσαντας ἰδίως, illos magicis usos artibus, seu præstigiis, Jovem deduxisse.

Μάγευμα, ατος, τὸ, machinamentum magicum, vel artes magicæ, insidiæ magicæ. Plut. in Erot.

Μαγεία, ας, ἡ, magica ars, magica scientia. Interdum in bonam partem accipitur, ut et μάγος. ut Plat. in Alcib. majore scribit, τὴν μαγείαν τὴν Περσικὴν fuisse θεῶν θεραπείαν. Item pro arte præstigiatrice, incantatrice, venefica. Vide Plin. l. 14. c. 17. et l. 30. c. 1. et 2.

Composita.

Διαμαγεύω, malis artibus, incantationibus, præstigiis aliquid efficio, compono, paro. Lucian.

Καταμαγεύω, magicis incantationibus occupo. Lucian. οὐδ' ὅλως με καταμαγεύσεις.

ΜΑΓΥ'ΔΑΡΙΣ, magudaris: radix silphii, seu laserpitii. Diosc. l. 3. c. 94. Theophr. hist. pl. l. 6. c. 3.

ΜΑΔΟ`Σ, οῦ, ὁ, adject. lævis, glaber, depilis: apud Theoph. ¶ Item Doricè, pro μαζὸς, ut tradit Eust.

Μαδαρὸς, οῦ, ὁ, idem cum μαδὸς, depilis, glaber, lævis. ut apud Arist. hist. an. l. 4. μαδαραὶ γίνονται.

Περιμάδαρος, Ionicè pro περιμάδαρος, circumquaque glaber, ut, τὰ περιμάδαρα ἕλκεα, Hippocr. aph. l. 6.

Μαδαρότης, ἡ, glabrities, lævor ex defluvio pilorum. Hipp. περὶ χυμῶν.

Μαδάρωσις, idem quod μαδαρότης, apud Gal. Vide Aët. l. 7. c. 80. Paul. Ægin. l. 3. c. 22. et Actuar. περὶ διαγν. παθῶν l. 2. c. 7.

Μαδάω, ῶ, lævis et depilis sum. Aristoph. in Plut. προσβύτου ῥυπῶντος, κυφοῦ, ἀθλίου, ῥυσοῦ, μαδῶντος, νωδοῦ. ¶ Item neutr. madeo, madidus sum. Theophr. hist. pl. lib. 4. ποιεῖ δὲ σαπρὰ καὶ ὅταν ὑπερύδρια γένηται. τὰ γὰρ πρὸς τὴν ῥίζαν ὥσπερ μαδᾷ.

Μαδίλλω, glabro, depilo, apud Hesych.

Μαδίζω, idem quod μαδίλλω. Hesych. Neutraliter etiam accipitur pro μαδῶ, apud Hippocrat. γυναικ. lib. 2. καὶ ἢν μαδᾷ, κόμη ἐκπίπτουσα.

Μάδησις, εως, ἡ, defluvium pilorum, seu glabrities et lævor è defluvio pilorum. Ponitur inter plantarum vitia, apud Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 12. Reperitur et μάδισις per ι, à μαδίω, apud Hippocr. Epidem. l. 3. sect. 3.

Μαδιστήριον, ου, τὸ, id quo glabratur cutis, id quo cutis redditur lævis et depilis, vulsella, sive volsella.

Διαμαδάω, (comp.) irrigo, humecto. Suid.

ΜΑ'ΖΑ, ης, ἡ, maza. † Xen. Pæd. 1. 6. p. 161. c.† Athen. lib. 14. scribit, initio μάζαν vocatam fuisse vulgarem quendam et communem cibum ex farina: quam verò postea delicatiùs et majori cum luxu pararetur, ματτύην appellatam fuisse. Hesych. verò μάζαν expon. farinam subactam aqua et oleo. Aristoph. verò scholiast. et Suid. propriè significare scribunt edulium ex lacte et frumento. (R. 1105. pl. Theoc. Id. 4. 34.) Nonnulli nauticum panem, vulgò bis coctum, intelligunt. Xenoph. Pæd. 1. ὡς μάζα καὶ ἄρτος πεινῶντι φαγεῖν. ☞ Apollodorus apud Athen. lib. 14. à μαγῆναι derivari scribit: ipse verò Athen. à μάττω derivat, quem et Eustath. sequitur.

Μάζινος, è maza factus. Hesych.

Μάζιον, parva maza: apud Athen. l. 2.

Μαζίσκη, ἡ, idem, apud Aristoph. in Equit.

Μαζάω, mazas pinso, seu coquo, mazas subigo et conformo. Hesych.

Ὑπερμαζάω, (comp.) supra modum luxurior in mazis parandis: Athen. lib. 14. Exponitur etiam, lascivio præ nimia saturitate et luxu, petulans sum ex nimio mazarum delicatarum esu. Poll. Accipitur et generaliùs, ut apud Alciphr. ὑπερμαζᾷς ὁ μέμηνας. οὐκέτι γάρ σε καθέξω γυναικὸς ἐρᾶν. ¶ Significat etiam, turgidiores habere mammas. à Μαζὸς, quod sequitur.

ΜΑΖΟ'Σ, οῦ, ὁ, mamma, mammilla. Il. ώ. Ἕκτωρ μὲν θνητός τε, γυναῖκά τε θήσατο μαζόν. Il. χ'. dicitur mulier μαζὸν ἐπέχειν, præbere mammam. (Æsch. Ch. 529.) Dicitur et de mamma viri: ut Il. λ'. Τὸν μὲν ὑπὲρ μαζοῖο κατὰ στῆθος βάλε δουρί. Sic Iliad. δ'. Νευρὴν μὲν μαζῷ πέλασεν, τόξῳ δὲ σίδηρον. ¶ Item pro nutrice, apud Callim. et vicissim Catullus nutrices pro mammis dixit, canens de Nereidibus. Nutricum tenus extantes è gurgite vasto. Pro μαζὸς Doricè dicitur μασδός. Ut apud Theocr. idyll. 3. v. 16. Μασδὸν ἐθήλαζε. ☞ A μάζειν derivari tradit Eust. alii autem à μάττω, quod est ἐσθίειν.

Μαστὸς, οῦ, ὁ, idem quod μαζὸς, mamma. Eurip. in Hecub. Μαστούς τ' ἔδειξε, στέρνα θ' ὡς ἀγάλματος Κάλλιστα. (Phœniss. 276. 930. 1391.) Dicitur et de brutis: ut apud Aristotel. (de vitulo marino;) μαστοὺς δ' ἔχει δύο, καὶ θηλάζεται ὑπὸ τῶν τέκνων. ¶ Item metaph. tumulus, collis, idem quod λόφος, apud Xenoph. In retibus μαστὸς dicitur, quod additur ταῖς ἐνοδίαις: apud Xenoph. in Cyn. τὰ μὲν ἐνόδια ἐχέτω μαστούς. vide Poll. ¶ Item poculi genus quoddam apud Paphios: ut est apud Athen. lib. 11. ☞ Grammatici quidam à μαστὸς derivari scribunt, quòd sit μεστὸς γάλακτος. et de muliebri mamma dici tradunt. Alii à verbo μαστεύω, i. quæro: quòd infantes in mammis lac quærant. At simplicior videtur deductio ex μαζός.

Μασταρύζω, labra contraho, in modum lactantium puerorum. Aristoph. in Acharn. Ὁ δ' ἐπὶ γήρως μασταρύζει. Vide et in Μαστάζω.

Μασθὸς, idem quod μαστός. sed in compositione potiùs invenitur. (Æsch. Ch. 543.)

Composita: ac primùm ex μαζός.

Ἐπιμάζιος, mammillaris. Tryphiod.

Μεταμάζιος, ου, (q. d. intermammillaris,) qui est medius inter mammillas seu ambas mammas: ut, στῆθος μεταμάζιον, pectoris ea pars quæ est inter ambas mammas seu mammillas, Il. έ. Interdum tamen μεταμάζιον sine adjectione expon. pectus, ut apud Anacreontem, in ea oda qua sibi Bathyllum depingi jubet.

Ὑπερμαζάω, turgidiores habere mammas, mammosam esse. Synes. epist. 4. αὗται γὰρ ὑπερμαζῶσι, καὶ ἀσυμμέτρως ἔχουσι τῶν στέρνων. Aliam signif. vide in Μάζα.

Ὑπομάζιος, (q. d. submammillaris) qui adhuc est sub mammilla, seu adhuc lactens. Theophyl. ep. 62.

Composita ex μαστός.

Ἐαρίμαστος, vernantes mammas habens: in anthol. Epigr.

Ἐπιμαστίδιος, ου, ὁ, mammæ admotus, lactens, apud Luc. et Suid. [Æschyl. Sept. c. Theb. 354. βλαχαὶ δ' αἱματόεσσαι τῶν ἐπιμαστιδίων ἀρτιτρεφεῖς βρέμονται. Schol. β. νεαρῶν. Eurip. Iph. in Taur. 230. κλαίω σύγγονον, ὃν ἔλιπον ἐπιμαστίδιον ἔτι βρέφος, ἔτι νέον, &c.] Pro eodem dici et ἐπιμάστιος, scribit Poll. l. 2.

Ἐπίμαστος verò vide in comp. à μαστεύω.

[Φιλόμαστος. V. Æschyl. Ag. 146. 729.]

Composita ex μασθός.

Βούμασθος, (pro quo scribitur etiam βούμαστος per τ,) uva quædam, à crassitudine ita vocata; aut simpl. uva in mammæ bovis similitudinem.

Μεγαλόμασθος, dicitur fœmina, quæ magnas habet mammas, mammosa.

Ὑπομασθίδιος, adhuc lactens, ὑπομάζιος. 3 Maccab.

ΜΑΙ͂Α, ας, ἡ, obstetrix, ἡ ὀμφαλοτόμος. (☞ A μάω, vel μάομαι, id est, quæro, ut tradit Eustath. quòd in partu quæri, itidemque ipsa quærere soleat.) Suid. ex Diogen. Laërt. Σωκράτης, Σωφρονίσκου λιθοξόου, καὶ μητρὸς Φαιναρέτης μαίας. Et Poll. ex Plat. in Theæt. διδοῦσι φαρμάκια αἱ μαῖαι ταῖς ὠδινούσαις. Item nutrix: ut Odyss. τ'. Μαῖα, τίη μ' ἐθέλεις ὀλέσαι; σὺ δέ μ' ἔτρεφες αὐτὴ Τῷ σῷ ἐπὶ μαζῷ. Vide Poll. lib. 3. Item avia, patris vel matris mater, Hesych. et Eustath. ¶ Est etiam honesta ergà ætate grandiorem alloquutio, utpote qua honoris causa utebantur natu minores ad nutricem, ut idem Hesych. et Eust. annotat. ¶ Item μαῖαι, maiæ, cancrorum genus: apud Aristot. hist. an. l. 4. c. 2.

Μαιὰς, άδος, ἡ, avia, nutrix. Suid.

Μαιόω, obstetrix sum, obstetricem ago.

Μαιόομαι, idem: et quidem usitatius, in signific. etiam activa, pro ἐξάγειν τὰ τικτόμενα. Plato in Theæt. διαφέρει δὲ τῷ τε ἄνδρας ἀλλὰ μὴ γυναῖκας μαιεύεσθαι. [illegible] paulò pòst, μαιεύεσθαί με ὁ θεὸς ἀναγκάζει, γεννᾶν δὲ ἀπεκώλυσεν. Et apud Luc. μαιεύεται ἡ Ἄρτεμις, obstetrix est. Apud Philostr. ἱκανὸν δὲ χεῖρα ἐμβαλεῖν μαιώσασθαι καὶ πρὸ τῆς ὥρας, ante tempus educere partum more obstetricis, i. excutere et expellere fœtum, abortum conciliando. Exponitur etiam, κουροτροφῶ, apud Suid. Item pro μάομαι, i. ζητῶ, apud eundem.

Μαίωμα, τὸ, quod ab obstetrice eductum est, id est, partus, τὸ παιδίον. Plato.

Μαίωσις, εως, ἡ, obstetricis functio et munus. Plat. in Theæt.

Μαιεία, ἡ, pro eodem. Plat. ibid.

Μαιωτικὸς, ή, όν, q. d. obstetricius, ut, μαιωτικὴ γυνὴ, obstetrix, seu obstetricis artem callens: et μαιωτικὴ τέχνη, vel μαιωτικὴ, (absolutè,) ars obstetricum, apud Poll. At μαιωτικὸν doctrinæ genus dicitur, quod velut incunabula foveat. Laërt. lib. 3.

Μαιωτικῶς, obstetricum more. Poll. l. 4.

Μαιώτρια, ἡ, obstetrix.

Μαιωτρικῶς, obstetricum ritu. Suid.

Ἀμαίωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, (comp.) obstetricis manum non expertus. Nonn.

Ἀμαίευτος, ὁ καὶ ἡ, qui vel quæ obstetrice caret. Oppian.

Μαιεύομαι, εῦμαι, f. εύσομαι, obstetrix sum, obstetricem ago. Idem quod μαιόομαι. Item eximo et extraho veluti obstetrix. Epigr. lib. 2. Τρισσὰς ἀρσενικὰς μαιώσατο, τέκνα δ' ἔτικτε. Item parturientem adjuvo enitentem. Ibid. ἤμπαλιν Ἄρης Ἥρας μαιεῦσθαι γαστέρας ἡμετέρας. Luc. τάς τε τικτούσας ἐμαιοῦτο. Sic et apud Plut. in quæst. Platon.

Μαίευσις, obstetricis opera, obstetricis functio et officium. Idem cum μαίωσις et μαιεία. Plut. in Alex.

Μαιευτικὸς, ή, όν, idem quod μαιωτικός. Ut, μαιευτικὴ τέχνη, obstetricum ars, apud Plat. in Theæt.

Μαίευτρον, ου, τὸ, merces seu præmium quod obstetrici persolvitur. Luc.

ΜΑΙ'ΑΝΔΡΟΣ, ου, ὁ, Mæander, Phrygiæ fluvius sinuosus atque flexuosus admodum, apud Strab. Inde cælatura μαίανδρος ea dicitur, in quâ lineæ discurrunt, nunc per helices et spiras retortæ, nunc per gyros et anfractus sinuatæ. Joseph. in Antiq. Jud. μαίανδρος ἐν κρατῆρσι ποιχωνίας τὸ ὕψος ἐξύφαντο, κατὰ σύνθεσιν λίθων παντοίων τὰ εἴδη.

Μαιανδρωτὸς, mæandratus, flexuosis mæandris circumductus, in quo mæandri sunt.

Μαιάνδριος, Mæandrius, (à flumine;) ut, Μαιάνδριος χὴν, apud Athen. l. 9. ἐγχέλυς Μαιανδρία, l. 7. Sic, Μαιάνδρου πεδίον, et Μαιάνδρου ὕδωρ, apud Suid.

ΜΑΙ'ΝΟΜΑΙ, F. μανοῦμαι, furo, insanio. Plerunque de iis dicitur qui ira perciti furibundo impetu aguntur, sicut et λυσσᾶν. Od. λ'. ἐπεὶ δέ τε μαίνεται Ἄρης. Xen. Pæd. 1. μαινόμενον τῇ τόλμῃ, audaciâ furentem. Plut. de solert. an. ἔνια δὲ φασι, καὶ θεοὺς μαίνεσθαι, καὶ λυσσᾶν. Aliquando remissiùs accipitur, pro παραφρονεῖν, i. desipere: et tam de dictis quàm factis usurpatur. Dem. in Mid. περὶ ὧν ἂν οὐδὲν εἴποιμι πρὸς ὑμᾶς φλαῦρον ἐγώ. καὶ γὰρ ἂν μαινοίμην. Apud Isocrat. in orat. de pace, μαίνεσθαι et παραφρονεῖν copulantur. Accipitur aliquando in bonam partem: ut in Epigr. μέλισσα μαινομένη dicitur ob laborem et assiduitatem. Soph. in Ajace, γελᾷ δὲ τοῖς μανιάσιν ἄχεσι. Apud Plin. l. 21. c. 13. genus quoddam mellis μαινόμενον dicitur, ob insaniam, quam gignit. ¶ In compositione autem postpositum significat vehementem et immoderatam cupiditatem seu libidinem: ut in γυναικομανής, ἐρωτομανής, et similibus. ☞ Derivari autem à μάω, μῶ, i. λίαν προθυμοῦμαι, tradit Eust. (Eurip. Med. 1286. καὶ μάλα πλεῖν ἢ μαίνομαι. Supra modum insanio. Aristoph. R. 104.)

[Μαιν. Aristoph. Thesm. 568. οὐδ' ὡς φαρμακὶς ἔτριψα τὸν ἄνδρα ἐμόν; Schol. Μανῆναι ἐποίησε, εἰς μανίαν ἐνέβαλεν. Schol. Bisset. Μαίνεσθαι ἐποίησε. εἰς μανίαν ἐνέβαλε. τὸ γὰρ μαίνειν ἐνεργητικῶς λαμβάνοντος.]

Μαινόλης, ου, ὁ, furens, lymphatus. Bacchi epith. apud Euseb. de præpar. Evang. l. 2. c. 3. At, μαινόλης οἶνος dicitur, quod in furorem agit: apud Gregor. in carm. Lyr. Sic, et, ἄκρατος μαινόλης, apud Plut. in lib. περὶ ἀοργησίας. Fem. ἡ μαινόλις. Æschyl. [Suppl. 114.]

Μαινὰς, άδος, ἡ, insana, furiosa, lymphata. Plutarch. de audiend. poëm. et Iliad. χ'. (Μαινὰς, Semele. Eurip. Phœniss. 1687. Soph. Œdip. Tyr. 221.)

Μανία, ἡ, furor, insania: species τῆς παραφροσύνης, ut scribit Gal. l. 2. de caus. sympt. Interdum pro ea mentis abalienatione quæ μελαγχολία propriè appellatur: ut apud Hippocr. aph. 21. l. 6. Plerunque etiam accipitur pro dictis aut factis vecordibus et insanis. Isocr. in Pace. εἰς ταῦτ' ἦλθον, οὐκ ἀνοίας, ἀλλὰ μανίας. In plurali utitur Arist. in Pace; Τὸ γὰρ παράδειγμα τῶν μανιῶν ἀκούετε. pro μανίας. † ἐς τοσοῦτο τῶν μανιῶν ἐλήλυθας. Nub. 830. eo dementiæ processisti.† A Platone quoque in Phæd. plures μανίας species recensentur. (pl. Æsch. Pr. 878.)

Μανιὰς, άδος, ἡ, furiosa, insana: ut, μανιάδες νόσοι, furiales morbi. Soph. in Ajace. [59. Vide Schol. Eurip. Orest. 325. Τὸν Ἀγαμεμνόνιον γόνον ἐάσατ' ἐκλαθέσθαι λύσσας μανιάδος φοιταλέου. 270. Εἴ μ' ἐκφοβήσει μανιάσιν λυσσήμασι. Scholion legatur.]

Μανικὸς, ή, όν, insanus, aut ad insaniam pronus. Luc. de hist. scrib. ἰδιώτης καὶ μανικὸς ἄνθρωπος. Isocr. ad Demon. τὸ μὲν γὰρ ἀνόητον, τὸ δὲ μανικόν. Item insaniam et furorem gignens: ut, μανικὸς στρύχνος, solanum furorem afferens: apud Theophr. hist. pl. l. 9. Dioscor. l. 4. c. 63. Plin. l. 21. c. 31. Exponitur etiam divinus ac numine inflatus: apud Aristid. orat. in Jovem.

Μανικῶς, furiosè, furenter.

Μανιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, furiosus, insanus, furore percitus. μανιώδης Βάκχος, apud Theocr. idyll. 27. et, μανιώδης ὀρχηστής, apud Athen. l. 4. Item insaniam faciens, insaniam gignens, apud Diosc. l. 4. c. 58. Item vesanus, stultus. Thucyd. l. 4.

Μαίνη, ης, ἡ, mæna: piscis qui Dianæ sacrificari solebat: quæ μανίας causa esse creditur, ut Eust. scribit ex Epigr.

Μαινὶς, ίδος, ἡ, idem quod μαίνη, apud Athen. l. 7. Unde λευκομαινίς, mæna candida: Apud Athen. l. 7.

Μαινίδιον, ου, τὸ, mænula, apud Aristot.

Μάνης, ου, ὁ, servus, famulus. Eust. scribit, veteres grammaticos derivare à μαίνομαι, quod plerumque furibundi videantur servi. Aristoph. in Ran. et in avib. ubi vide schol. Est etiam poculi quædam species, apud Athen. l. 11. Dicitur etiam de cottabi ludo, ibidem. Est etiam tesserarii jactus nomen, apud Eubulum.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀπομαίνομαι, furere seu insanire desino, à furore seu ab insania desisto. Aliquando simpliciter significat furo, insanio, vel vehementer insanio, vehementi furore sum percitus. Luc.

Ἐκμαίνομαι, perfuro, seu simplic. furo, insanio: idem quod μαίνομαι. Et, ἐκμαίνομαι περί τι, insano amore alicujus rei ducor.

Ἐκμαίνω, furore percello, in furorem ago, lympho. Eustath. (Soph. Tr. 1138.)

Ἐκμανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, furiosus, ἐξεστηκὼς, vel ἐκστατικός.

Ἐμμαίνομαι, furo in, insanio in. Act. Apost. 26.

Ἐμμανὴς, furens, lymphatus, vel furore plenus. Soph. in Elect. †296.† (Æsch. Eum. 865.)

Ἐμμανῶς, furibunde, furenter. Hesych.

Ἐπιμαίνομαι, furo et insanio super aliqua re. Metaph. autem ἐπιμαίνεσθαί τινι dicitur qui insanit alicujus amore. Plut. in Bruto, ἐγνώκει τὴν Σερβιλίαν ἐπιμανεῖσαν αὐτῷ. Aristoph. in Vesp. οὐδὲν γὰρ οὕτως ἄγαμαι Σεπτηρίων, οὐδὲ τρόπους ἐπεμάνην, οὐδ' ἐξήχθην, neque ullos mores tam impotenti amore deperis. (Metaph. ἀγρότιδος δ' αἰδὼς ἐπιμαίνεται. Æsch. S. c. Th. 159. Ag. 1437.)

Ἐπιμανὴς, insanus, furiosus. Athen. l. 2.

Καταμαίνομαι, furore incitatus sum contra, insanio contra. Exponitur etiam, furore contendo.

Περιμαίνομαι, furo circum. Hesiod. in Asp. †99.† Ὅς τε καὶ ἀμφὶς περιμαίνεται ἱερὸν ἄλσος Φοίβου Ἀπόλλωνος. Exponitur etiam, perfuro, i. vehementer furo.

Περιμανὴς, valde insanus, mirum in modum insanus.

Συμμαίνομαι, simul insanio. Eurip. in Bacch.

Ὑπερμαίνομαι, supra modum furo, aut vehementer furo, seu insanio. Item insano amore depereo, insano amore accendor. Aristoph. in Ran.

Composita sine præpositione: ac primùm retinentia αι.

Ἀκρίμαινα θάλασσα, mare ventis furens.

Ἐριδμαίνω, irrito. Vide in Ἔρις.

Σκοτόμαινα, ης, caligo nocturna: quippe in qua μαίνεται καὶ ἀκαταστατεῖ τὰ νέφη. Utitur Nazianz. simpliciter pro tenebris et caligine, quum inquit: τὴν ἐπέχουσαν ἡμᾶς σκοτόμαιναν. Vide et in comp. ex Μὴν, luna.

Composita abjicientia ι.

Αἰνομανὴς, gravi furore percitus.

'Ακρομανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, summo furore correptus, extremâ insaniâ laborans. Herodot. [lib. 5. §. 42. Ὁ μὲν δὴ Κλεομένης, ὡς λέγεται, ἦν φρενήρης, ἀκρομανής τε.]

'Ανδρομανὴς, insaniens ob viros, insaniens virorum amore, viros insanè amans vel appetens. De muliere dicitur: ut contrà vir dicitur γυναικομανής.

'Ανδρομανία, ἡ, virorum insanus amor, qualis est impudicarum mulierum. Gregor.

'Αρειμανὴς, et ἀρημανὴς, (q. d. Marte furens, bellandi amore insanus,) martius, bellicosus. Dionys. Alex. ἀρειμανέων 'Αριμασπῶν. Plut. in Themist. et Laert.

'Αρειομανὴς, Arianus: insaniens in Arianismo. in Eccl. hist.

'Αρειομανίτης, idem. apud Theodoretum in Eccl. hist.

'Ασελγομανέω, insana lascivia prurio. Lucian. ἀσελγομανῶν ἐπὶ ταῖς μοιχείαις.

Γυναικομανὴς, mulierum amore insanus, mulierosus. Athen. l. 11.

Γυναιμανὴς, idem. Il. γ'.

Γυναικομανία, insanus mulierum amor. Athenæus ibid. Pro quo et γυναιμανία, per syncopen.

Γυναικομανέω, ῶ, insano mulierum amore flagro. [Aristoph. Thesm. 583. Γυναικομανῶ γάρ. Schol. 'Επεμαίνετο περὶ τὰς γυναῖκας, ἐπὶ τῆς ἀμέτρου φιλίας καὶ ἐπιθυμίας. Joseph. de Bell. lib. 1. cap. 22. §. 3. 9.]

Δαιμονομανία, insanus dæmonum amor, (i. quo quis prosequitur dæmonum cultum.) insana quædam idololatria. apud Aretham.

Δειπνομανὴς, qui insano cœnarum convivalium amore ducitur. Athen. lib. 4.

Δοξομανὴς, qui insano gloriæ amore tenetur.

Δοξομανία, vel δοξομάνεια, insanus gloriæ amor.

Δορυμανὴς, et δορίμανὴς, hasta furens, seu insano hastæ bellandique amore captus, bellandi avidissimus. [Eurip. Suppl. 485. Οἷα δὲ πρὶν Ἑλλὰς δορίμανὴς ἀπώλετο.]

Εἰδωλομάνεια, sive εἰδωλομανία, ἡ, insanus idolorum cultus: apud Areop. et Basil.

'Ερωτομανὴς, et ἐρωμανὴς, insanè seu perditè amans. Athen. [lib. 13.]

'Ερωτομανία, vel ἐρωμανία, insanus amor, in Epigr.

'Ερωτομανέω, ῶ, insano amore captus sum.

'Ηλιομανὴς, insano Solis amore captus: cicadæ epitheton, quoniam ἐπιμαίνεται τῷ ἡλίῳ.

'Ημιμανὴς, semiinsanus: apud Luc. [Æschin. Orat. in Timarch. παίσας δὲ ἔρρωτε ἡμιμανὴς, διεχείριζε τὴν οὐσίαν, &c.]

Θεατρομανέω, ῶ, insano theatri amore teneor. Philo de vita M. lib. 3.

Θεομανὴς, deorum instinctu furens, cui à diis furor immissus est. Euripid. in Orest. [79. ἐπεὶ δ' ἔπλευσα θεομανεῖ πότμῳ. 845. Τλήμων 'Ορέστης, θεομανεῖ λύσσῃ δαμείς. Ion. 1402.] (Θυίας ἐπιμαινόμενος. Æschyl. S. c. Th. 659.)

Θηλυμανὴς, insano fœminarum amore captus.

Θυρσομανὴς, thyrso furens. Hoc nomine intelligitur Bacchus apud Eurip. in Phœniss. [798.] Οὐδ' ὑπὸ θυρσομανεῖ νεβρίδων μέτα δινεῖς, &c.

'Ιππομανὴς, insano equorum amore flagrans. vel qui supra modum equis studet. Apud Soph. in Ajace, τί τὰν ἱππομανῆ λειμῶν' ἐπιβάντα, quidam ad Ajacem referentes exp. τὸν μεγάλως μαινόμενον. alii, de prato dici putantes, exponunt, τὸν εὐανθῆ, ἐφ' ὃν οἱ ἵπποι μαίνονται, vel τὸν ἄγαν μεμεστῶτα, καὶ ἀνθοῦντα, καὶ ἐκβλύζοντα τῇ χλόῃ. vide in Schol. Item qui equino more libidinis extimulatur furiis. Est etiam, valde insanus: nam apud Græcos ἵππος et βοῦς in compositione habent vim augendi: vel quia furor equarum maximus est, præsertim cum aguntur in venerem.

'Ιππομανὲς, frutex est, alio nomine ἀπόκυνον et κυνοκράμβε dictus: equis præsertim, si eo vescantur, lethalis, eos ad furorem incitans. Theocrit. idyll. 2. 'Ιππομανὲς φυτόν ἐστι παρ' 'Αρκάσι, τῷ δ' ἔπι πᾶσαι Καὶ πῶλοι μαίνονται ἀν' ὤρεα καὶ θοαὶ ἵπποι. ¶ Item equina cupido coitus, furor quo equæ coitus desiderio extimulantur. Item amoris veneficium quod equis innascitur. Aristot. hist. animal. lib. 6. cap. 22. Plin. lib. 8. cap. 42. Hinc, translato vocabulo, succum etiam, qui ex tithymalo exprimitur, hippomanes appellasse Theophr. hist. pl. l. 9. traditur: ubi tamen sunt qui ἱππόφαες legant. Item virus quod ex equarum equientium naturalibus distillat. Aristot. hist. an. l. 6. c. 18.

'Ιππομανέω, ῶ, equorum insano amore ducor, seu magnoperè equis delector: Synes. Item equio: Aristot. hist. an. lib. 6. Est etiam, more equarum ad rabiem coitus agi, seu libidinis furiis stimulari, ut inquit Aristot. ibid.

'Ιππομανία, vesanus equorum amor, nimium equorum studium. Item insanum studium equorum curulium. Luc. in Nigr.

Καρπομανὴς, q. d. insanè fructificans, luxurians fructu. Apud Soph. in Perilao, pro εἰς ἄγαν ἐξυβρίζουσα accipi testatur Hes.

[illegible]. (Aristoph. R. 1016.) Vide Μανὴς, in Deriv.

Λογομανέω, ῶ, literis et disciplinis vehementer incumbo, q. d. literarum quodam insano amore teneor: apud Chion.

Μουσομανὴς, cantu insaniens: vel à Musis afflatus in Epigr.

Μουσομανία, furor musicus: vel insana canendi cupiditas. Plutarch. symp. 7.

Μουσομανέω, ῶ, insano musarum aut musices amore flagro, vel à Musis afflatus sum, Athen. l. 4.

Ξενομανέω, peregrinis rebus et mercibus externis seu exoticis supra modum delector. Plut. de amore divitiarum.

Ξενομανία, peregrinarum rerum et mercium externarum amor, vel nimium et inconsultum externorum studium.

Ξυλομανέω, ῶ, insanio gignendis sarmentis. Et pro, sylvesco. Diciturque de vitibus et arboribus, quando propter ramorum foliorumque copiam luxuriant. apud Theophr.

Οἰκομανία, insanus ædium ædificandarum amor.

Οἰνομανὴς, insano vini amore captus. Athen. l. 11.

Οἰστρομανὴς, unde φιλοιστρομανὴς, insani œstri amans, qui furore velut œstro agitari amat. Orph. hymno in Rheam.

Οἰστρομανέω, ut apud Hippoc. ep. ad Demag. οἰστρομανέειν ἔχει τῆς ἀσελγείης, insano libidinis œstro stimulatur, insano intemperantiæ stimulo agitatur.

'Οπλομανέω, insano armorum amore ducor. Athen. lib. 6. Synes. epist. 107.

'Ορνιθομανὴς, qui aves insano amore deperit, qui avium alendarum insano studio tenetur.

'Ορνιθομανία, insanum studium alendarum avium.

'Ορνιθομανῶ, insano avium alendarum amore captus sum. Aristophan. [Av. 1283. νῦν δ' ἐπιστρέψαντες αὖ ὀρνιθομανοῦσι. 1290. 1344. ὀρνιθομανῶ γάρ.]

'Ορτυγομανία, insanus coturnicum amor. Athen. 11.

'Οχλομανέω, ῶ, insano turbarum amore teneor, vel insano turbæ popularis amore ducor.

Παιδομανὴς, qui puerorum amore insanit.

Παιδομανία, insanus puerorum amor quo quis tenetur. Plut. in Erot.

Πορνομανὴς, meretrices insano amore prosequens.

Σοφιστομανῶ, insano sophistarum amore flagro, i. nimis studiosus sophistarum sectator sum. Greg.

Τριχομανὲς, herba de qua Diosc. l. 4. c. 119. et Plin. l. 27. cap. ult. sic appellata ab insana quadam in materiam et folia luxuria, in quæ se largissimè ac velut luxuriosè effundit. Alii à μανὸς derivant, quòd raræ cuti capillos defluentes reparet, et renasci faciat.

Τυφομανία, insolentia et fastus cum furore, seu furor cum insolentia et fastu conjunctus. Plut. scribitur et τυφωμανία, et dicitur morbus esse è phrenesi et veterno mixtus. Gal. in lex. Hipp. Legitur et τυφλομανία, pro eodem.

'Υλομανὴς, insano sylvarum amore captus, i. qui mirum in modum gaudet sylvis. Hesych.

'Υλομανέω, ῶ, sylvesco, inutili fruticatione luxurio et ferè insanio, frondibus ac sarmentis luxurio. Constantin. Geopon. l. 5. Translatum est ad homines, et signif. luxurio seu eluxurio. Plat. de aud. Poëm. ἐξυβρίζει καὶ ὑλομανεῖ τὸ μυθῶδες τῆς ποιητικῆς τε καὶ θεατρικῆς. Sic et apud Synes. et Chrysost.

Decomp. Καθυλομανέω, ῶ, frondibus et foliis luxurio, seu supervacuis frondibus luxurians sylvesco. Metaphor. de muliebri libidine dicitur, apud Hippoc. in ep. ad Dionys.

Θηρομανὴς, insaniens in feras, qui insano ferarum amore tenetur. Bacchi epith. in Epigr.

(Φρενομανὴς. Æsch. Ag. 1149.)

Φυλλομανέω, ῶ, q. d. foliis insanio, i. insana quadam foliorum abundantia luxurio. Exponitur etiam, foliis luxurio: apud Theophr. hist. pl. l. 8. c. 7.

Χερσομανέω, ῶ, inculta asperitate insanio, i. e. desertus et incultus fio, sylvesco: incultam naturam induo. Metaph. apud Greg. in epitaphio patris.

Χορτομανέω, ῶ, gramine herbisque virentibus insanio, seu luxurio gramine et virentibus herbis. De loco inculto dictum in Parab. Solom.

Χρυσομανὴς, auri amore insaniens, in Epigr. et apud Basil.

Χρυσομανέω, ῶ, insano auri amore teneor. Suid.

ΜΑ'ΚΑΡ, αρος, ὁ καὶ ἡ, καὶ τὸ, beatus, felix. Il. γ'. Ὦ μάκαρ 'Ατρείδη, &c. Dii quoque μάκαρες dicuntur, quòd omnium beatissimam vitam degunt. Il. ά. Πρός τε θεῶν μακάρων, πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων. † Aristoph. Nub. 305. πρόσοδοι μακάρων: supplicationes euntium ad Deos.† Et absolutè, ut apud Hesiod. in Erg. ἔρδειν μακάρων ἱεροῖς ἐπὶ βωμοῖς. Et Callim. μακάρεσσιν ὀλίζοσι, diis minoribus. Μάκαρες dicuntur etiam, qui post mortem beati habentur. Hesiod. in Erg. τοὶ μὲν ἐπιχθόνιοι μάκαρες θνητοὶ καλέονται Δεύτεροι. Sic et apud Demosth. in epitaph. ἐν μακάρων νήσοις. (Aristoph. R. 85. μάκαρες. Æsch. Ag. 1345.) ☞ Eustath. μάκαρα dictum scribit παρὰ τὸ μὴ ὑποκεῖσθαι κηρί. Aristot. verò ethic. 7. cap. 11. ait, quosdam τὸν μακάριον denominasse ἀπὸ τοῦ χαίρειν.

Μακάριος, ου, ὁ, idem quod μάκαρ, sed in prosa usitatius. Aristot. eth. 1. cap. 7. οὐδὲ μακάριον καὶ εὐδαίμονα ποιεῖ μία ἡμέρα. Aliquando cum genit. Ut Aristoph. in Vesp. ὦ μακάριε τῆς εὐπαιδίας. Idem, ὦ μακάριε τῆς τύχης. Item defunctus, qui sepelitur. Plat. l. 12. de leg. (Τοιγάρ με πολλαῖς μακαρίαν 'Ελληνίδων Ἔθηκας ἀντὶ τῶνδε. Eurip. Med. 510. Phœniss. 304.)

Μακαρία, ἡ, (scil. χώρα,) locus apud inferos, in quo ii, qui post hanc vitam beati habentur, degunt: locus vitæ beatæ. Aristoph. in Equit. et Luc. in Hermot. Idem et μακαρίς.

Μακαρίως, beatè, feliciter. Aristoph. [Plut. 629. ὡς μακαρίως πεπράγατε, &c.]

Μακαριότης, ητος, ἡ, beatitas, beatitudo.

Μακαρὶς, beata. Item locus apud inferos, qui idem et μακαρία.

Μακαρίτης, ου, ὁ, idem quod μακάριος. Aristoph. in Plut. Μακαρίτας, bene ominandi gratia, vita functos vocabant, quasi vitæ miseriis defunctos. Plut. in consol. ad Apollon. Synes. ep. 63. (ὁ τεθνεὼς, μακάριος ὁ ζῶν. Æsch. Pers. 635.)

Μακαρῖτις, fœm. quæ defuncta est, seu quæ post obitum in beatorum sedes recepta creditur. Synes. ep. 44. (Μακαρῖτις. Theoc. Id. 2. 70.)

Μακαρίζω, beatum prædico. Od. ό et ζ'. ὡς ἄν τίς σε συναντήσας, μακαρίζῃ. † Xen. Pæd. l. 5. p. 128. a.† Isocr. in Panath. περιστάντες αὐτὸν ἐπῄνουν, ἐζήλουν, ἐμακάριζον. Thuc. lib. 5. μακαρίσαντες ὑμῶν τὸ ἀπειρόκακον, οὐ ζηλοῦμεν τὸ ἄφρον. Aristoph. μακαρίζω χελώνας τοῦ δέρματος. (Soph. Œdip. Tyr. 1219.)

Μακαρίζομαι, beatus prædicor, fortunatus judicor. Xen. Pæd. 8.

Μακαρισμὸς, beatitatis felicitatisque prædicatio: qua nimirum aliquem beatum prædicamus. Plut. περὶ εὐθυμ. Aristot. rhet. 1.

Μακαριστὸς, οῦ, ὁ, qui beatus habetur et prædicatur, quem beatum omnes judicant, Herodot. Xen. apomn. 1. † Pæd. p. 181. a. cum dat. a quo beatus habetur.† Aristoph. in Vesp. Et, τὸ μακαριστὸν, beatitas, beatitudo.

Μάκαρς, αρος, ὁ καὶ ἡ, beatus: idem quod μακάριος, ex eoque per syncopen factum, inquit Eust. derivans inde μακάρτατος, beatissimus, summè beatus, beatior: apud Nonn.

Μακαρτὴς, itidem beatus et opulentus, in Epigr.

Μάκαιρος, beatus, fortunatus. Etymol. Μάκαιρα, fœmininum, est apud Aristoph.

Composita.

'Αξιομακάριστος, dignus quem beatum omnes prædicent; in Apol. Socr.

'Εκμακαρίζω, prorsus beatum prædico.

Πάμμακαρ, omni ex parte beatus.

Τρισμάκαρ, vel τρὶς μάκαρ, ter beatus. Od. έ. [Aristoph. Pac. 1333. Ὦ τρισμάκαρ, ὡς δικαίως τἀγαθὰ νῦν ἔχεις. Strab. Geogr. lib. 1. Τρισμάκαρες Δαναοὶ &c. Citat Hom. Odyss. E. 306. ubi Ed. Cl. Barnes habet Τρὶς μάκαρες Δαναοὶ, &c. Sed in Odyss. Z. 154. 155. legimus conjunctim, Τρισμάκαρες. Vide Eustath. in Iliad. Θ. Τρισμάκαρες δὲ Δαναοὶ, οἱ λίαν μακάριοι.]

Τρισμακάριος, idem. Aristoph. in Achar.

Τρισμακαρίτης, idem. Athen.

Τρισμακάριστος, ter beandus, admodum beatus prædicandus. Hes.

ΜΑ'ΚΕΡ, macer: cortex qui ex India advehitur. Vide Diosc. l. 1. cap. 111. Gal. simpl. med. l. 7. et τῶν κατὰ τόπους 6.

ΜΑΚΚΟΑ'Ω, desipere, fatuè et stultè se gerere. (☞ Quidam dictum volunt quasi μὴ κοῶ, h. e. μὴ νοῶ, non percipere animo, nec intelligere: alii παρὰ τὸ μὴ ἀκούειν, exponentes, simulare, seu præ se ferre, non audire. alii dictum volunt παρὰ τὴν Μακκὼ, quæ fuerit ἠλιθία, καὶ μωρίας πλέα: ut sit, Maccûs more surdastrum esse et stolidum. quidam et pleonasmo τοῦ μ, pro ἀκκῶ, ab Accone quadam, famosæ stoliditatis, quæ in speculo conspicans suam imaginem cum ea veluti cum alia fabulari solita sit.) Aristoph. in Equ. Καὶ τὸ τοῦ δήμου πρόσωπον μακκοᾷ καθήμενον. Et aliquanto antè, Ὁ δ' αὖτις ὡς ἐμῷ μεμακκοακότα, Τάχιστ' ἀπέκειρεν. ubi schol. derivat etiam παρὰ τὸ μάτην κοεῖν, quod est νοεῖν, exponens, ἀναισθητοῦντα, παραφρονοῦντα, ληροῦντα, delirantem, et negotium non intelligentem.

ΜΑ'ΛΑ, valdè, multùm, admodum, vehementer. Iliad. ρ'. μάλα γὰρ χλωρὸν δέος αἱρεῖ. Odyss. χ'. οὐ τι μάλα δὴν, non valde diu. Xen. Pæd. 2. μάλα τοῦτό γ' αὐτάρκως ἐπισκοπεῖτε. Et, μάλα κακῶν, apud eundem. ¶ Interdum etiam jungitur alii adverbio, ut, μάλα καλῶς, vel ἡδέως, aut σφοδρῶς, aut χαλεπῶς, aut alii cuipiam. † Sic Xen. Pæd. 1. 3. 9. μάλα γελοίως, et μάλα ἐπίπροσθεν. 1. 4. 24. postponitur quoque: sic αὐτίκα μάλα. 1. 3. p. 72. a.† Sic, μάλα μόλις, Plut. in Ages. valde ægrè. Interdum in παραλλήλῳ dicitur, μάλα σφόδρα. Dicitur et, εὖ μάλα, apprimè, seu oppidò quàm. ¶ Verbo etiam junctum reperitur. ut, μάλα βουλόμενος, Xen. Hellen. 6. valde volens, i. cupiens vel expetens. Sic sæpè apud Homer. μάλα μὲν κλύον, ἠδ' ἐπίθοντο. ¶ Affirmationi aliquando adhibetur. Iliad. β'. 'Αλλὰ μάλ' οὐκ 'Αχιλῆϊ χόλος φρεσὶν, ἀλλὰ μεθήμων. Xen. μάλα γε, φάναι τὸν 'Αλκιβιάδην. (Æsch. S. c. Th. 415. Παῖ, παῖ, μάλ' αὖθις. Ch. 652. 870. Eurip. Med. 1011. Cum οὐ explet. El. 1410. 1418. μάλα πάλιν ὦ. Aristoph. R. 103. 763. Soph. Tr. 1223. Œdip. Tyr. 1180.)

Μᾶλλον, (quasi dicas validiùs,) magis, ampliùs vel potiùs. Plat. in Minoë, νόμος γὰρ ἕκαστος αὐτῶν ἐστιν ὁμοίως, οὐχ ὁ μὲν μᾶλλον, ὁ δὲ ἧττον. Idem in Phædro, πένητι μᾶλλον ἢ πλουσίῳ, καὶ πρεσβυτέρῳ ἢ νεωτέρῳ. (πρόθυμος μᾶλλον ἢ σοφωτέρα. Eurip. Med. 486.) Nonnunquam sequentem habet hanc particulam ἢ, præcedente etiam comparativo. Interdum genitivum habet loco particulæ ἢ, cum suo casu. Demosth. τί μᾶλλον οὗτος ἐγγεγραμμένος ἐστὶν ἐμοῦ; Aristot. eth. 2. μᾶλλον γὰρ μίαν τὴν οἰκίαν τῆς πόλεως φαίημεν ἄν, magis dici potest una domus, quàm civitas. Dicitur et, μᾶλλον τοῦ δέοντος, apud Xenoph. Sic, μᾶλλον τοῦ συμφέροντος, apud Aristoph. Dicitur item, τοσούτῳ μᾶλλον, sequente ὅσῳ. Et, πολλῷ μᾶλλον, vel πολὺ μᾶλλον, multo magis. † πολὺ γὰρ μᾶλλον. Aristoph. Nub. 889.† Item, οὐδὲν μᾶλλον, nihilo magis. Τὸ μᾶλλον et τὸ ἧττον, apud Philosophos, plùs, et minùs.

Μάλιστα, maximè, item potissimùm, præsertim. (Soph. Œdip. Tyr. 1195.) Interdum sine casu, interdum cum genitivo. Nonnunquam dicitur, πολλῷ μάλιστα, et Lat. multo maximè. Et, μάλιστα ὅσον ἐδύνατο, apud Thuc. quàm poterat maximè. Dicitur etiam, τὰ μάλιστα, et, ἐς τὰ μάλιστα, pro, μάλιστα, maximè, et maxima ex parte. Sæpe ponitur μάλιστα, sequente εἰ δὲ μή. Demosth. in Mid. τοῦτο δ' ἐστὶ μάλιστα μὲν θάνατος· εἰ δὲ μή, πάντα τὰ ὄντα ἀφαιρεθῆναι. Isocr. in Busir. enc. μάλιστα μὲν οὐ τυθείης· εἰ δὲ μή, &c. ¶ Μάλιστα, et μάλιστά γε, adhibetur non raró affirmativæ responsioni, apud Aristoph. Xenoph. Plat. et alios. † μάλιστα μὲν excipitur ab ἔπειτα δέ. Xen. Pæd. l. 4. p. 93. a.†

Πάμμαλα, (comp. ex πᾶν et μάλα) haudquaquam, nequaquam, nullo modo. Aristoph. in Plut. Utitur et Demosth.

ΜΑΛΑ'ΣΣΩ, sive μαλάττω, F. ξω, mollio. Dioscor. lib. 1. cap. 64. ποιεῖ δὲ πρὸς τὰ ἐν ἰσχίῳ, μαλάσσει τὰς περὶ αὐτὸ σκληρίας. Metaphoricè quoque accipitur. Plutarch. in symp. sept. sap. ὁ Διόνυσος, ὥσπερ ἐν πυρὶ, τῷ οἴνῳ μαλάσσει τὰ ἤθη καὶ ἀνυγραίνει, molliens et mulciens, seu leniens.

Μαλάσσομαι, seu μαλάττομαι, mollior. Plut. in Alcib. Item metaph. Aristoph. in Ran. τί κακὸν ποθ' ἴσθ' ὅτῳ μαλάττομαι;

Μάλαγμα, τὸ, malagma: id quo aliquid mollitur, seu quod ad molliendum adhibetur. Dioscor.

Μάλαξις, mollitio, emollitio.

Μαλακτὸς, οῦ, ὁ, qui molliri seu emolliri potest.

Μαλακτικὸς, οῦ, ὁ, qui molliendi seu emolliendi vim habet: ut, μαλακτικὰ φάρμακα, medicamenta emollientia. Galen. simpl. fac. lib. 5.

Μαλακτὴρ, ῆρος, ὁ, qui mollit seu emollit. Plut. in Per.

Μαλάχη, ἡ, malva, malache, herba quam ab emolliendo ventre dictam putant, ut inquit Plin. lib. 20. cap. 21. Hesiod. in Erg. Οὐδ' ὅσον ἐν μαλάχῃ τε καὶ ἀσφοδέλῳ μέγ' ὄνειαρ. Pro eodem scribitur et μολόχη.

Μαλαχίτης λίθος, lapis malvæ virorem imitans. Plin. l. 37. c. 8.

Δενδρομαλάχη, ης, ἡ, (comp.) arborescens malva, seu arborea malva: quo nomine vocatur althæa, sive hibiscus, malvæ agrestis species, quam ἀναδενδρομαλάχην etiam Gal. appellat, l. 7. simpl. pharm.

Μαλακὸς, ὴ, ὸν, mollis: cui opponitur σκληρὸς, i. durus. Od. χ'. Εὐνῇ ἐνὶ μαλακῇ καταλέγμενος. Et apud Athen. l. 4. Στρώμασιν ἐν μαλακοῖς. ¶ Item mollis, i. placidus, lenis, mitis, ut, μαλακὸς ὕπνος. Sic λόγοι quoque et ἔπη dicuntur μαλακὰ, Od. ά. † τὰ μαλακά. Xen. Pæd. p. 183. d.† Homo quoque dicitur μαλακὸς, in bonam partem. Plutarch. in Pericle, εἰς πάντα μαλακωτέροις χρῶνται τοῖς Ἀθηναίοις, minus asperis. Thuc. l. 3. καὶ εἰκότως πάλαι τῶν μεγίστων ἀδικημάτων μαλακωτέρας κεῖσθαι ζημίας. mitiores, leniores. ¶ Item, mollis, i. effœminatus: et generaliùs pro molli. Aristot. eth. 7. c. 7. μαλακὸς καὶ τρυφῶν. Sic à Xen. opponuntur μαλακοὶ et θρασεῖς. ¶ Item, mollis et remissus, seu mollis et languidus, qui languidè et animo remisso rem aliquam agit. Thuc. l. 2. ἔδοξε ἐν τῇ ξυναγωγῇ τοῦ πολέμου μαλακὸς εἶναι. Xen. apomn. lib. 1. πρὸς τὸ ποιεῖν μαλακοὺς ἐποίησεν. ¶ Dicitur etiam μαλακὸς ἀὴρ, apud Athen. l. 2. Et, μαλακὰ λουτρὰ, apud Plutarch. symp. 8. Et, μαλακὸς οἶνος, apud Aristot. in probl.

Μαλακῶς, molliter. Xenoph. Item placidè, leniter. Item molliter et remissè. Plut. Item molliter, in malam partem, i. e. effœminatè, in Axioch. Item μαλακῶς ἔχειν, languere, ægrum esse. Luc.

Μαλακότης, ητος, ἡ, mollities, mollitudo. Hom. et Plut.

Μαλακία, mollities: plerunque de mollitie animi ignava et effœminata. Aristot. eth. 3. c. 7. et l. 7. c. 7. † Xen. Pæd. l. 4. p. 90. a.†

Μαλακίας, ου, ὁ, mollis et effœminatus.

Μαλακίων, molliculus. Aristoph. in concion.

Μαλακιάω, mollis sum, mollitie laboro, flaccesco. Plerunque capitur pro, langueo, æger sum, ægroto. Luc. in Lexiph. μαλακιῶ τὸ σῶμα. Xen. in Cyn. αἱ κύνες μαλακιῶσι τὰς ῥῖνας, οὐ δύνανται αἰσθάνεσθαι.

Μαλάκιον, muliebre quoddam ornamentum. Hesych.

Μαλάκια, mollia, piscium genus. Gal. l. 3. de anim. facult. Aristot. hist. an. lib. 1. c. 6. In hac significatione scribitur etiam μαλάχια, apud Suid.

Μαλακύνω, mollio, mollem reddo. Et μαλακύνομαι, mollior, emollior, molliorem me præbeo, vel mollesco, languidior et remissior sum. Xen. Pæd. 3.

Μαλάκυνσις, emollitio, qua aliquid mollius redditur.

Μαλακίζω, mollio, malacisso, mollem et effœminatum reddo, Greg. in encom. Maccab.

Μαλακίζομαι, mollior et languidior fio, seu mollior et ignavior reddor. Luc. in Hermotim. Apud Xen. πρὸς τὸν θάνατον ἐμαλακίσατο, mollior et ignavior fuit ad mortem oppetendam. † Pæd. l. 2. 51. d. et l. 4. p. 94. d.† Aliquando mollesco et effœminor. Thuc. l. 2. οὔτε πλούτου τις, τὴν ἔτι ἀπόλαυσιν προτιμήσας, ἐμαλακίσθη, emollitus est et sedatus. Item mollesco, languidior fio, dicitur, propriè esse mulierum prægnantium. Item langueo, sum infirma valetudine, vel potius, subinfirmus. Luc. in Lexiph.

Μαλθάσσω, f. ξω, idem quod μαλάσσω, mollio. Item mollio, id est, mollibus verbis persuadeo, delinio, demulceo, apud Suid. Sic et apud Soph. in Antig. (Μαλθαχθεῖσα. Æsch. Eum. 134.)

Μάλθαξις, ἡ, emollitio, fotus. Exponitur etiam fomentum, apud Hippocr.

Μαλθακὸς, ὴ, ὸν, mollis, idem quod μαλακὸς, ut testatur Eust. ut, μαλθακαὶ πλευραὶ, costæ molles, i. costæ nothæ, ex Poll. Et, μαλθακὰ γυῖα, apud Plut. in lib. περὶ εὐθυμίας. ¶ Item mollis et iners. mollis et remissus, seu ignavus. Il. ρ'. μαλθακὸς αἰχμητής. Item mollis et effœminatus, seu luxu mollis, Demetr. Phal. ¶ Item languidus. Aristoph. in vesp. καὶ τὸ ξίφος οὐ δύναμαι κατέχειν, ἀλλ' ἤδη μαλθακός εἰμι, languescit et emollescit mihi animus. ¶ Μαλθακὸν ἔτος, mollis et levis annus, apud Hipp. l. 3. epidem. ¶ Pro ἡδὺς accipitur à Suid. apud Aristoph. in Ran. τὸ δὲ μεταστρέφεσθαι ἀεὶ πρὸς τὸ μαλθακώτερον, δεξιοῦ πρὸς ἀνδρός ἐστι. (Æsch. Ag. 1651. Eum. 74.)

(Μαλθακῶς. Æsch. Ag. 960.) [τὸν κρατοῦντα μαλθακῶς Θεὸς πρόσωθεν εὐμενῶς προσδέρκεται. Aristoph. Acharn. 70. Ἐφ' ἁρμαμαξῶν μαλθακῶς κατακείμενοι, &c. 1199. Soph. Œd. Col. 809. σκληρὰ μαλθακῶς λέγειν. Μαλθακωτέρως. Plat. Sophist. τὰ μὲν, χαλεπαίνοντες, τὰ δὲ, μαλθακωτέρως παραμυθούμενοι.]

Μαλθακώδη φάρμακα, ab Hipp. vocantur pharmaca generis oleosi.

Μαλθακία, ας, ἡ, mollitudo, mollities.

Μαλθάκινος, mollis. unde, μαλθακίνῃ χάριτι, in Epigr.

Μαλθακόω, mollio.

Μαλθακίζω, mollio, emollio: item mollio animum, mollio pectus, mollibus verbis delinio et permulceo, mollibus verbis flecto. Eurip. in Med.

Μαλθακίζομαι, mollesco, ignavia et inertia mollesco, ignaviter ago, languesco. Plat. in epist. Item elanguesco, mollescens debilitor. Plut. in symp. 4. (Eurip. Med. 291.)

† Μαλθακιστέος, mollescendus, οὐ μαλθακιστέα apud Aristoph. Nub. 725.†

Μάλθα, sive μάλθη, ης, ἡ, cera emollita, Hesych. Polluci est cera qua tabellæ judicum illinebatur. Demosth. pro cor. ἐν μάλθῃ γεγραμμένης τὴν μαρτυρίαν. Generaliùs etiam pro cera, tam dura, quàm mollita, usurpatur. sicut Galeno μάλθα est ὁ κηρὸς, μάλιστα δὲ ὁ μεμαλαγμένος. ¶ Metaph. etiam accipitur pro μαλθακὸς, mollis. Lucil. l. 28.

Μαλθώδης, malthinus, cereus. Gal. in lex. Hippoc.

Μάλθων, apud Suid. mollis et effœminatus.

Μαλθόω, mollio, vel mollio et subigo veluti ceram. Hesych.

Composita: ac primùm ex μαλάσσω et μαλακός.

Ἀμάλακτος, qui molliri nequit: durus, rigidus.

Ἀναμαλάττω, remollio, de integro mollio aut subigo.

Ἀναμαλάττομαι, remollesco. Suid.

Ἀπομαλακίζομαι, mollis sum et remissus ad aliquid agendum, elanguesco, languidè aggredior vel molliter et ignavè. Aristot.

Διαμαλάττω, emollio, vel penitus mollio.

† Δυσμάλακτος, qui non facilè mollitur. Scholias. apud Hesiod. Asp. 137.†

Ἐκμαλάττω, emollio, vel simp. mollio.

Εὐμάλακτος, qui facile mollitur, seu emollitur, facilè mollescens.

Καταμαλάττω, mollio. et metaph. demulceo.

Καταμαλακίζω, emollio.

Καταμαλακίζομαι, emollior, emollesco. Gregor.

Προμαλάττω, præmollio, antè mollio, seu emollio.

Προμαλακτήριον, ου, τὸ, prima pars balnei, sive prima domus aut cella, in quam ingressi in aëre versabantur calido: inde ad lavacra proficiscebantur. ita dicta quòd in ea corpora præmolliri solerent. Gal. l. 9. simp.

Προμαλακύνω, præmollio, priùs mollio. Alex. Aphr.

Συμμαλάττω, unà mollio, vel unà subigo.

Ὑπομαλακίζομαι, submollesco, languidior fio. Xenoph. [de Cyri Exp. lib. 2. §. 11. Ἄλλους δὲ τινας ἑώρων λέγων ὑπομαλακιζομένους, &c.]

Ὑπομαλάττω, subtus mollio, vel aliquatenus mollio.

Composita ex μάλθα et μαλθάσσω.

Ἀμάλθακτος, qui molliri seu emolliri nequit, durus, rigidus. Suid.

Ἐκμαλθακόω, emollio, effœmino.

Ἐπίμαλθος, maltha inductus. Hesych.

Καταμαλθάσσω, emollio, delinio, permulceo.

Καταμαλθακίζω, emollio.

Καταμαλθακίζομαι, emollesco, elanguesco. Plat. in epist.

ΜΑΛΕ'Α, Μάλεια, ἡ, et Μαλέας, Μαλέας, ου, ὁ. Ut et Μαλεατικὸν ἱερόν. De his vide Λιθέσιος in Λίθος.

ΜΑ'ΛΗ, ης, ἡ, ala, axilla. Ὑπὸ μάλης ἔχειν, Xenoph. Hell. 2. sub ala habere seu gestare, i. e. occultum habere. Sic, ὑπὸ μάλης κρύπτειν, apud Synes. Luc. Sic aliquid fieri dicitur ὑπὸ μάλης, i. e. clanculum, apud Dem. in Aph.

ΜΑ'ΛΙΣ, veterinorum morbus. Apsyrt.

Μαλιάω, ῶ, malide laboro.

Μαλισμὸς, οῦ, ὁ, idem quod μάλις.

ΜΑ'ΛΚΗ, ης, ἡ, manuum pedúmve contractio et stupor ex frigore, cujusmodi torpor dicitur etiam νάρκη. Nicand. in Ther. ὅτ' ἐν παλάμῃσιν ἀεργὰ Μάλκαι ἐνισκήψωσιν ὑπὸ κρυμοῖο δαμέντων. ☞ Ubi schol. μάλκας esse dicit τὰς μαλακίας καὶ δυσκινησίας, διὰ τὴν τοῦ κρύους ὑπερβολὴν. ἢ τὰ χίμετλα, ἤγουν τὰς ῥήξεις τῶν χειρῶν καὶ τῶν ποδῶν. Plinius appellat perniones et perniunculos.

Μαλκιῶ, frigore contrahor, ex frigore obtorpesco. Dem. Phil. 4. Dicitur et μαλκαίνω Ionicè et Poëticè. Nicand.

Μαλκιάω, idem quod μαλκαίνω. Arat. in Phæn.

Μάλκιος, exp. frigidus. Et superlativo

Μαλκίστατον, frigidissimum. apud Suid.

ΜΑΛΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, villus, lana, lana promissa. Hesiod. in Erg. Εἰροπόκοι δ' ὄϊες μαλλοῖς καταβεβρίθασι. (Soph. Tr. 702.) Ab Hesych. exp. etiam promissa coma: et cirrus seu cincinnus. ☞ A μῆλον, i. ovis, derivari dicitur.

(Μάλλια, τά. Sch. Theoc. ιέ. 10.)

Μαλλωτὸς, οῦ, ὁ, lanatus, villosus, seu vellere densus, vellere hirtus, ut Plato comicus dixit μαλλωτὰς χλαμύδας. Fœmininum μαλλωτὴ, substantivè ponitur pro μαλλωτὴ διφθέρα, pellis lanata, vellus.

Composita.

Ἀκρόμαλλος, ου, ὁ καὶ ἡ, summè villosus. Strabo.

Ἀμφίμαλλος, utrinque villosus, utrinque villis hirtus: ut, ἀμφίμαλλοι χιτῶνες, apud Poll.

Βαθύμαλλος, profunda seu promissa habens vellera. Pind. [Pyth. Δ. 285. κέλεται γὰρ ἑὰν ψυχὰν κομίξαι Φρίξος, —— Δέρμα τε κριοῦ βαθύμαλλον ἄγειν, Τῷ ποτ' ἐκ πόντου σαώθη, &c.]

Δασύμαλλος, (q. d. densipilis, seu densivillus,) valde villosus, lanosus. Od. ί.

Δρακοντόμαλλος, dracontino crine, draconis instar villosus. Æschyl. in Prometh. [797. πέλας δ' ἀδελφαὶ τῶνδε τρεῖς κατάπτεροι, Δρακοντόμαλλοι Γοργόνες βροτοστυγεῖς, &c. Schol. B. ad 798. ἀντὶ γὰρ πλοκάμων ὄφεις ἔχουσιν ἐξηρτημένους ταῖς κεφαλαῖς.]

Ἐρίμαλλος, lanatus, lanam promissam habens. Lucian.

Ἑτερόμαλλος, altera tantum parte villosus: ut, ἑτερόμαλλοι τάπητες. Eust. ex Paus.

Πηγεσίμαλλος, exp. habens vellus nigrum, vel album: à πηγὸς, significante, et μέλας, et λευκός. Il. γ'.

Στρεψίμαλλος, intortum vellus habens. Item homo non simplex, versipellis: metaphora sumpta à velleribus intortos villos habentibus. Suid.

Τραχύμαλλος, villosus, laniger: ut, τραχύμαλλος ὄϊς, in Epigr.

Χρυσόμαλλος, aureum vellus habens. Eurip. in Oreste. [999. Τὸ χρυσόμαλλον ἀρνὸς ὅθεν ἐγένετο, &c. Scribitur per simplex λ. Pind. Pyth. Od. Δ. 133. Schol.]

[Χρυσεόμαλλος. Orph. Argonaut. 1016. Eurip. Electr. 724. αὐτὸς τὰν καλλίποκον ἔχειν χρυσεόμαλλον Κατὰ δώματα στάμεν. Scribitur per simplex λ. Anthol. Ep. Gr. Paul. Σιγᾷς χρυσόμαλε τί χάλασαν, &c.]

ΜΑΛΟ'ΒΑΘΡΟΝ, seu μαλάβαθρον, malobathrum: folium quod Indicæ gignunt paludes, in ea regione quæ Malabar dicitur: et vernacula Indorum lingua bathrum dicitur: de quo Dioscor. et Plin.

ΜΑΛΟ'Σ, ῦ, tener, idem quod ἀμαλὸς, ex quo factum aiunt. Il. ί. quidam legunt ἄρνα μαλὸν, alii ἄρν' ἀμαλόν. ¶ Exponitur etiam, albus, candidus: item exitiosus.

Μαλερὸς, ῦ, ὁ, ignis est epith. apud Homerum, Iliad. ί. et Hesiod. in Asp. † 18.† Exponitur æstivus, fervidus, lucidus: item exitiosus, perniciosus. (μαγειρικὸς, καυστικός. Æschyl. Pers. 62. φθαρτικός. Ag. 145. Ch. 323. Soph. Œdip. Tyr. 199.)

Πρόμαλος, plantæ species, apud Hippocr. l. 2. de morbis mul.

ΜΑΜΗΡΑ', sive μαμιρὰ, aut μαμιρὰς, medicamenti genus apud Actuar. Nicol. Myreps. et Paul. Ægin. qui ejus meminit l. 3. c. 22. titulo de cicatricibus et albuginibus. Idem lib. 7. in serie τοῦ μ, Μαμηρὰς, (inquit,) οἷον ῥιζίον τι τοίας ἐστὶν, ἔχον ὥσπερ σκίλλης χιτῶνας. ὅπερ αὐλάς τε καὶ λεπτάσματα λεπτότατα στιλπνότατα, δηλονότι ῥυπτικῆς ὑπάρχει δυνάμεως. Sunt qui idem esse velint quod Doronicum Romanum.

MA'MMA, et μάμμη, et μαμμαία, apud Eust. Aristoph. gramm. tradit, esse voces puerulorum ad matrem aut senem, sicut ἄττα, τέττα, πάππα, ἄππα. ¶ Exp. etiam avia.

Μαμμαία, mater, et avia, ut μάμμη. Suid.

Μαμμίον, diminutivè, et blandientium more, dicitur ἡ μάμμη.

Composita.

Προμάμμη, proavia.

Τριμάμμη, tritavia.

MAMMA'N, vox est puerili, significans panem, apud Aristoph. in Nub. †1386.† Μαμμᾶν δ' ἂν αἰτήσαντος, ἧκόν σοι φέρων ἂν ἄρτον.

MANΔA'KH, ης, ἡ, exponitur corium, pellis, δέρμα. Apsyrt. in Hippiat. τὸν ἵππον, ἐκβαλῶν τοῦ ὤμου κάρπωσιν, θερματίσαι διὰ τοῦ κώδιον, ἐμπλάσαντα μανδάκην.

Μανδακηδὸν, ad cutem. ἐν χρῷ. ibid.

MANΔAΛΩTO'N, οῦ, τὸ, et ἀμφιμανδαλωτὸν, osculi seu basii genus quoddam. Aristoph. in Acharn. [1200.] φιλήσατόν με μαλθακῶς, ὦ χρυσίω, τὸ περιπετασὸν, κἀμφιμανδαλωτὸν ἄν. Schol. scribit, fuisse amatorium osculum, in eoque basiantis linguam lambi solitam fuisse. [Thesm. 139. Καὶ μανδαλωτὸν. Schol.]

MA'NΔPA, ας, ἡ, stabulum, caula: seu claustrum et septum quo noctu clauduntur pecora. Exponitur etiam spelunca, apud Theoc. Idyll. 5. Item locus in quo torcularia sunt, et uvæ exprimuntur.

Μάνδρευμα, ατος, τὸ, caula.

Decomp. Ἀρχιμανδρίτης, ου, ὁ, qui pluribus monachis præest, abbas.

MANΔPAΓO'PAΣ, ου, ὁ, planta est, cui inest vis corporis sensuumque obstupefactrix et somnifica. Unde proverbialiter μανδραγόραν πεπωκότες dicuntur, qui in rebus gerendis dormitant, et veterno quodam correpti sunt. Plura vide apud Diosc. lib. 4. cap. 76. apud Theophr. hist. pl. l. 6. c. 2. Plin. l. 25. c. 13. A Romanis sic etiam appellatur canina malus, seu terrestris; à Pythagora verò propter divaricatas humano modo radices ἀνθρωπόμορφος nominatur.

Μανδραγορίτης οἶνος, vinum mandragora conditum, de quo Diosc. lib. 5. c. 81.

Μανδραγορίζω, videtur significare, mandragoram propino, mandragoram offero, apud Suid.

MANΘA'NΩ, (F. μαθήσομαι, P. κα, aor. 2. ἔμαθον,) disco. Odyss. ρ'. Ἀλλ' ἐπεὶ οὖν δὴ ἔργα κάκ' ἔμμαθεν. Xenoph. Pæd. 1. μάθε δέ μου, ὦ παῖ, καὶ τάδε (ἔφη) τὰ μέγιστα, disce ex me hæc. †μαθήσομαι γράμματα. Pæd. 1. 2. 6.† Plato. μανθάνω παρὰ τῶν ἄλλων, disco ex aliis. Cum genitivo pretii, apud Aristoph. in Nub. †874.† ταλάντου τοῦτ' ἔμαθεν Ὑπέρβολος, hoc talento didicit Hyperbolus. Cum infinitivo, ut Xenoph. μανθάνω ἱππεύειν. †μανθάνω λέγειν. Aristoph. Nub. 258.† Cum particip. ut Aristot. pol. 8. μανθάνω ᾄδων, disco canere. Item intelligo, percipio, animadverto: idem interdum quod αἰσθάνομαι, ut apud Plat. in Hippia minore, πῶς δὴ, ὦ Ἱππία, [illegible] μανθάνω ὃ λέγεις. Xen. Pæd. 1. 3. 9. et l. 4. p. 97. a. τί μαθών; expon. quare, quamobrem. Aristoph. Nub. 1508. V. Kusterus ibi.† Sic et alibi. (Æsch. Ag. 624. Eum. 86. Cum παρά. Soph. Œdip. Tyr. 944. 1149. Tr. 479. Aristoph. R. 65. 197.)

†Μαθητέον, verbal. discendum. Xen. Pæd. l. 4. p. 100. e.† [Plat. de Leg. lib. 7. μαθητέα μέχρι γε τούτου τὰ τοιαῦτα πάντα.]

Μάθημα, τὸ, quod quis didicit seu discit: disciplina. Xen de re equ. Thuc. l. 1. †Aristoph. Nub. 1233.† Per excellentiam μαθήματα dictæ fuerunt disciplinæ seu artes aut scientiæ mathematicæ. Philo de mundo. Item documentum. Xen. Pæd. 2.

Μαθηματικὸς, οῦ, ὁ, (q. d. disciplinarius,) ad disciplinas pertinens, seu ad disciplinas aptus. Plutarch. in lib. de virt. mor. Item discendi cupidus. Plato. Item docilis. Aristot. metaph. lib. 1. Item ad mathemata pertinens, pertinens ad mathematicos, mathematicus. Ut, μαθηματικὰ ζητήσεις. apud Arist. Et, μαθηματικαὶ, sub. ἐπιστῆμαι, Plat. Item mathematicarum disciplinarum peritus, Arist. eth. 6. c. 8. et l. 1. c. 3.

Μαθηματικῶς, mathematicè, mathematicorum more.

Μάθησις, εως, ἡ, (q. d. discentia,) ipsa discendi actio, cognitio, perceptio. (Soph. Tr. 457.) Aristotel. polit. 8. οὐ γὰρ παίζουσι μανθάνοντες. μετὰ λύπης γὰρ ἡ μάθησις. †disciplina. Xen. Pæd. l. 3. p. 84. c.†

Μαθητὸς, (q. d. discibilis,) qui disci potest, Aristot. eth. 6. †Xen. Pæd. 1. 6. 20.†

Μαθητὴς, οῦ, ὁ, discipulus. Epigr. l. 2. Πολλοὶ μαθηταὶ κρείττονες διδασκάλων. Et, Πλάτωνος μαθητὴς, sæpe apud Plut. &c. Et Fem. μαθήτρια, et μαθητρὶς, discipula. Laërt. in Speusippo.

Μαθητεύω, discipulus sum, sum auditor. Plut. in vita Isocrat. ἐμαθήτευσε δ' αὐτῷ καὶ Θεόπομπος ὁ Χῖος, καὶ Ἔφορος ὁ Κυμαῖος, &c. Item doceo, discipulos facio, auditores habeo. Matth. ult. πορευθέντες οὖν μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη.

Μαθητεύομαι, doceor, sum auditor. Basil.

Μαθητεία, ἡ, institutio quæ traditur discipulo, vel disciplina seu doctrina oralis. Greg.

Μαθητιάω, ῶ, auditor esse cupio, discere cupio. Synes. καὶ τόν γε φίλον ἐμακάριζε καὶ ἐμαθητίων πολλοί. Et cum dativo: apud eundem. Item cum accus. apud Areop.

Composita: ac primùm cum præpos.

Ἀναμανθάνω, (q. d. redisco,) denuò disco, de integro disco. Hesych. [Herodot. Hist. lib. 9. §. 100.] (Philostr. l. 1. c. 10.)

Ἀντιμανθάνω, contrà disco, seu contraria disco, aut vicissim disco.

Ἀπομανθάνω, dedisco. Plat. in Phæd. ὥστε ἀπέμαθε καὶ ταῦτα ἃ πρὸ τοῦ ᾤετο εἰδέναι. †Xen. Pæd. l. 4. p. 101. a.† Plut. in Lyc. φέρειν βακτηρίαν ἀπέμαθον.

Ἀπομάθησις, (q. d. dediscentia,) oblivio ejus quod didicimus.

(Διαμανθάνω, sciscitor de. Philostr. lib. 1. c. 16.)

Ἐκμανθάνω, disco; seu potiùs, perdisco. intelligo, seu cognosco. Plat. μέγιστα δὲ φυλακὴ τὸ μὴ γράφειν, ἀλλ' ἐκμανθάνειν. Herodot. ἐκμανθάνειν τὴν γλῶσσαν, discere seu perdiscere linguam. Eurip. ἐκμαθεῖν τὸν ἄνδρα, cognoscere vel perspicere. (Med. 220. id. Phœniss. 825. Soph. Œdip. Tyr. 584. 855. Tr. 457.) †τύπους θηρίων. Xen. Pæd. 1. 6. 35.†

Ἐπιμανθάνω, disco pòst, seu postea, doceor postea. Thuc. [Herodot. Hist. lib. 1. ἐπιμεμαθήκασι δὲ καὶ τῇ Οὐρανίῃ θύειν, &c.]

Καταμανθάνω, perdisco, pernosco. Plat. ἐκεῖνα δὲ ἔρωτα ἔσχε τοῦ καταμαθεῖν ἐκεῖνα, &c. amore affectus est pernoscendi. †Xen. Pæd. 1. 3. 9. et p. 153. b.† Item animadverto, perpendo. Isocr. ad Them. ῥᾴδιον δὲ τοῦτο καταμαθεῖν ἔκ τε τῶν Ἡρακλέους ἄθλων, facilè hoc animadverti potest. Epictetus, τὸν σεαυτοῦ φίλον κατάμαθε, perpende. †Xen. cap. 1. Cyri Pædiæ. sect. 1. et l. 3. p. 86. d.†

Decomp. Δυσκαταμάθητος, qui difficilè disci potest seu intelligi, aut animadverti.

Δυσκαταμαθήτως, ut vix intelligi seu animadverti possit.

Μεταμανθάνω, q. d. pòst disco, i. e. disco post illud quod antea didiceram, seu relicto eo quod antea didiceram. Theod. hist. Eccles. l. 1. τὸν τοῦ σωτῆρος ἡμῶν μεταμαθεῖν ἐγχειρεῖν προτρέπων. Et apud Suid. μετέμαθεν Ἑβραῖος ἐς τὴν τῶν Ἀσσυρίων διάλεκτον. Item discendi rationem muto. Aristot. Et pro, dedisco, apud Æsch. (Ag. 718.)

Προμανθάνω, (q. d. prædisco,) antè disco. Aristoph. in Nub. †963.† εἶτ' αὖ προμαθεῖν ᾆσμ' ἐδίδασκε.

Προσμανθάνω, addisco, insuper disco. (Æsch. Pr. 690.) [Aristoph. Thesm. 20. δέομαι γὰρ τουτὶ προσμαθεῖν. 24. προσμάθω.].

[Προσμάθησις. Xenoph. Memorab. lib. 1. ὅπου [illegible] ψυχὴ τῆς ἀνθρωπίνης ἱκανώτερα προφυλάττεσθαι ἃ δέοι —— ἃ προσμάθησιν ἐπιποιεῖται, &c.]

Συμμανθάνω, (q. d. condisco,) simul disco, unà disco. Συμμαθεῖν exp. etiam, condocefacere, apud Soph. in Ajace, κ' οὐδεὶς ἐπίσταταί με συμμαθεῖν τόπος. ubi tamen sunt qui exp. etiam, cognoscere, seu noscere. Item assuefieri, apud Xen. in anab.

Συμμαθητὴς, condiscipulus. Plat.

Συμμαθητιάω, simul discere cupio, apud eundem.

Composita sine præpositione.

Ἀμαθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, indoctus. qui non didicit literas, literarum rudis: propriè qui non didicit. Aristoph. in Nub. ἄνθρωπος ἀμαθὴς οὑτοσὶ, καὶ βάρβαρος. †492. et 840.† (Eurip. Phœniss. 596. Aristoph. R. 1493.) Exponitur etiam, imperitus, rerum ignarus, nullam habens rerum experientiam. Item rusticus. Item ignarus, nescius, rudis: ut, ἀμαθὴς Ἑλληνικῶν γραμμάτων, Græcarum literarum rudis. Exponitur et simpliciter, expers: ut, ἀμαθὴς ἐμπειρίας, apud Thuc. Pro ὀλιγομαθὴς etiam accipi, testatur Eust. et alii grammatici.

Ἀμαθῶς, inscitè, imperitè, indoctè: vel more hominis imperiti, seu indocti. Thuc. l. 1. (Eurip. Phœniss. 836.)

Ἀμαθεὶ, idem.

Ἀμαθία, vel ἀμάθεια, ἡ, inscitia, ignorantia, ruditas, rerum imperitia. Item rusticitas. Et peculiariter, literarum ignorantia, Plat. de and. Item imprudentia, inconsiderantia. Thuc. l. 3. (Eurip. Med. 224. Pl. Id. Phœniss. 350. 717. Luc. Epist. ad Nigrin. p. 19.)

Ἀμαθαίνω, in ignorantia versor. Plat. de rep. l. 7. καὶ ἀμαθαίνουσά που ἁλισκομένη (ἡ ψυχὴ) μὴ ἀγανακτῇ, convictæ ignorantiæ. Et cum accus. apud eundem, ὡς τὰς ταῦτ' ἀμαθαίνουσι τῶν πολιτῶν, hæc ignorantibus. Item cum præposit. εἰς, ut, ἀμαθαίνειν εἰς ταῦτα, rudis ad hæc; apud eundem, ibid.

Decomp. Ἀμάμαθυ, Etymol. ὁ αἰγιαλὸς, ἀπὸ τοῦ εἶναι λίαν ἀμαθῶδες.

Ἀρτιμαθὴς, qui nuper discere cœpit. Item qui nuper didicit, seu intellexit. Eurip. in Hecub. [684.] ἀρτιμαθὴς κακῶν.

Αὐτομαθὴς, qui ex se ipso didicit, qui nullo præceptore usus est.

Αὐτομαθία, cum quis ex se ipso didicit. Plut.

Αὐτομαθῶς, discendo ex se ipso, sine præceptore.

(Δυσμαθέω, ἀπιστέω. Æsch. Ch. 223.)

Δυσμαθὴς, qui non facilè discit, tardus ad discendum. seu hebes, indocilis. Plat. de rep. lib. 2. Item pass. qui non facilè disci potest, seu cognosci, aut animadverti. Eurip. (Med. 1190.)

Δυσμαθῶς, non facilè discendo.

Δυσμαθία, tarditas ad discendum, indocilitas. Plat. in ep. Scribitur et δυσμάθεια.

Εὐμαθὴς, qui facilè discit, docilis, Plat. ep. 7. Item passivè, qui facilè disci potest, intellectu facilis seu cognitu. Luc. de hist. scrib. Soph. in Ajace, Xen. apomn. l. 1. Aristot. rhet. 3. (Æsch. Ram. 445.)

Εὐμαθῶς, ita ut quis facilè discat, seu intelligat, aut facilè discendo, seu intelligendo cum docilitate.

Εὐμαθία, seu εὐμάθεια, facilitas in discendo, celeritas ad discendum, docilitas. Luc. de hist. scrib. et Aristot. rhet. 3.

Ἡμιμαθὴς, semidoctus. Poll. l. 6. c. 36.

Κακομαθὴς, qui malè didicit, malè doctus.

Νομομαθὴς, legis peritus. Chrysost.

Ὀλιγομαθὴς, qui pauca didicit, parum doctus.

Ὁμομαθὴς, iisdem studiis et disciplinis deditus: Aristot. ethic. 8. c. 13. ubi tamen legitur et ὁμοιομαθής.

Ὀψιμαθὴς, qui serò didicit, seu discere cœpit. Isocr. ad Helen. †Xen. Pæd. 1. 5. 29. et l. 3. p. 84. b.†

Ὀψιμαθία, vel ὀψιμάθεια, sera eruditio. Gell. l. 11. c. 7.

Ὀψιμαθέω, ῶ, serò disco, seu sera ætate. Luc de merc. cond.

Παιδομαθὴς, qui in pueritiâ didicit: et ex consequenti, qui in arte sua optimè quidque facit.

Πολυμαθὴς, qui multa didicit, multiscius, multùm eruditus. Isocr. ad Demon. [Aristoph. Vesp. 1170. Ἀνδρῶν παρόντων πολυμαθῶν καὶ δεξιῶν; Xenoph. Memorab. lib. 4. σὺ δ' ἴσως, διὰ τὸ πολυμαθὴς εἶναι, περὶ τῶν αὐτῶν οὐδέποτε τὰ αὐτὰ λέγεις. Plat. de Leg.]

Πολυμαθῶς, cum peritia multarum rerum, cum magna eruditione: vel more ejus, qui est multarum rerum peritus, seu qui multa didicit.

Πολυμαθία, vel πολυμάθεια, multarum rerum peritia, vel multa eruditio, magna eruditio seu doctrina. Lucianus de saltatione. [Aristoph. Equit. 399. Schol. Plat. de Leg. ὃ δ' εἶπον νῦν, ἔχει, κίνδυνόν φημι εἶναι φέρουσαν τοῖς παισὶ τὴν πολυμαθίαν.]

Πραγματομαθὴς, cui est rerum usus. Suid.

Ταχυμαθὴς, qui citò didicit, vel qui citò discit.

Φιλομαθὴς, cupidus discendi, studiosus discendi. Isocrat. ad Dem. Plat. in Symp. Τὸ φιλομαθὲς, cupiditas discendi. †φιλομαθέστατος. Xen. Pæd. 1. 2. 1.†

Φιλομαθῶς, cum cupiditate discendi.

Φιλομαθία, vel φιλομάθεια, cupiditas discendi.

Φιλομαθέω, ῶ, discere cupio, discendi desiderio teneor, apud Plat. de leg. et Strab.

Χρηστομαθὴς, qui bona, utilia et commoda didicit. Cic. [ad Att. Epist. 1. 6.]

MA'NNA, sive μὰν, (quorum illud Chaldaicum, hoc Ebraicum esse volunt,) manna: cibus ille quo Deus quadraginta annis Israëlitas pavit in deserto. Exod. 16. Josuæ 5. Deut. 8. Joan. 6. Joseph. περὶ ἀρχαιολογίας. ¶ Est et manna Arabum, diversa à superiori. Item apud medicos manna thuris dicitur id, quod excussum est à thure circa magna onera confracto: de qua plura Gal. τῶν κατὰ τόπους l. 4. et method. l. 5. Diosc. l. 1. c. 74.

MA'NNOΣ, sive μάνος, ου, ὁ, genus ornamenti collaris. Poll. lib. 5. cap. 16, ait, vocem esse Doricam. ☞ Sunt qui derivata hæc existiment à Latino vocabulo manus: ut μάννα, sive μάνοι, propriè sint manuum et brachiorum ornamenta, quæ Latinis brachialia et armillæ dicuntur. ¶ At Μανὸς in loco vide hic.

Μανιάκης, ου, ὁ, et in plur. μανιάκαι, collaria et brachialia ornamenta, torques. Polyb. et Plut.

Μανιάκιον, ου, τὸ, diminut. apud schol. Theocr. idyll. 11.

[Μανιάκαι. Polyb. Hist. lib. 2. πάντες δ' οἱ τὰς πρώτας κατέχοντες σπείρας, χρυσοῖς μανιάκαις καὶ περιχείροις ἦσαν κατακεκοσμημένοι.]

MANO'Σ, ῶ, ὁ, rarus: ut, σπορὰ μανὴ, et φυτεία μανὴ, apud Theoph. de caus. plant. satio rara et amplo distincta intervallo. Interdum et laxus: ut, μανὴ σὰρξ, apud Galen. ad Glauc. laxa, seu mollis. Aristot. in problem. dicit, τὸ μανὸν esse μαλακὸν, καὶ δυνάμενον εἰς αὑτὸ συνιέναι. † Comp. μανότερον. Xen. Pæd. p. 189. d.†

Μανότης, raritas seu laxitas. [Aristot. de Morib. lib. 5. εἰ γάρ ἐστιν ἡ σκληρία πυκνότης σαρκὸς, ἀνάγκη καὶ τὴν μαλακίαν εἶναι μανότητα σαρκός. Plat. de Leg. lib. 7. καὶ δὴ καὶ πυκνότητα μανότητι, καὶ τάχος βραδύτητι, καὶ ὀξύτητα βαρύτητι, &c.]

Μανώδης, idem cum μανὸς, laxus, rarus, vel similis τῷ μανῷ.

Μανῶς, rarò. Hesych.

Μανόω, ῶ, rarefacio, solutiorem et laxiorem reddo: unde pass. μανοῦσθαι, rarescere. Theophr. hist. pl. l. 9.

Μάνωσις, rarefactio: item pro μανότης. Theophr. hist. . . 4. c. 15.

Compositum.

Δυσμανῶτ' ὕδατα, apud Theophr. hist. plant. l. 7. c. 5. expon. aquæ rarefactu difficiles.

ΜΑ'ΝΤΙΣ, ιος, ὁ καὶ ἡ, vates, hariolus. Odyss. ί. Ἔστι τις ἐνθάδε μάντις ἀνὴρ ἠΰς τε μέγας τε. Odyss. ά. Οὔτε τι μάντις ἐὼν, οὔτ' οἰωνῶν σάφα εἰδώς. (Æsch. Eum. 169.) † Xen. Pæd. 1. 6. 2.† Plat. in Lyc. μάντις ἀγυρτικός. Cum Genit. Iliad. ά. Μάντι κακῶν, ὁ vates malorum. Invenitur et fœmin. gen. ἡ μάντις, apud Athen. ☞ Dictum ἀπὸ τοῦ μαίνεσθαι, à furore divino, quo correpti vates futura prædicant.

Μαντικὸς, ad vatem seu vates pertinens, ad vatum artem pertinens; aut etiam, vatem efficiens, seu vaticinationem habens: ut, ὕδατα μαντικὰ, apud Aristid. et μαντικὸν ὕδωρ Κασταλίας. Gregor. Item ἡ μαντικὴ, sub. τέχνη, vatum ars, vaticinandi ars. Thuc. l. 5. † Xen. Pæd. 1. 6. 2.†

[Μαντικῶς. Aristoph. Pac. 1026. Οὐκοῦν δοκῶ σοι μαντικῶς τὸ φρύγανον τίθεσθαι; Vide Schol.]

Μαντοσύνη, ης, ἡ, vaticinium, vaticinatio, vaticinandi ars. Odyss. ί. —— ὃς μαντοσύνῃ ἐκέκαστο.

Μαντόσυνος, ut, αἴλινον μαντόσυνον, luctum divinum: apud Eurip. in Androm.

Μαντώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, vaticinus, fatidicus: ut, μαντώδης φωνή. Epigr. lib. 5. et apud Nonn.

Μαντεύομαι, vaticinor, auguror, oraculum edo. Od. ά. Ἔνθ' ἄγε μαντεῖον μαντεύετο πᾶσι βροτοῖσι. Et cum accus. Il. τ'. Ξάνθε, τί μοι θάνατον μαντεύεαι; Sic apud Plat. in ep. φημὶ γὰρ ἀγαθὸν μαντεύομαι. Et Luc. μαντεύεται πᾶσι τὰ ἀμφίβολα. Generaliter interdum signif. conjicio, opinor: ut apud Aristot. in eth. τἀγαθὸν τι καὶ δυσαφαίρετον εἶναι μαντευόμεθα. Item oraculum consulo, seu oraculum peto. Xen. apomn. l. 1. τὰ συμφέροντα τοῖς μαντευομένοις, consulentibus oraculum. Dicitur etiam, μαντεύομαι τοῦτο, vel περὶ τούτου. ut apud Plat. in apol. ἐτόλμησε τοῦτο μαντεύσασθαι. Æsch. in Ctes. Ἀμφικτύονες μαντείαν ἐμαντεύσαντο τῷ θεῷ. Et apud Athen. Κοινῇ μαντευομένων περὶ σωτηρίας ὁ θεὸς ἔχρησεν. (Æsch. Ag. 1376. Theoc. κά. 45. Philostr. l. 2. c. 37.)

Μαντεία, ἡ, vaticinatio, divinatio. Item vaticinium, oraculum. Luc. in Hermot. Philo de vita Mos. lib. 1. ¶ Item oraculi petitio. Plut. in probl. Rom.

Μαντεῖος, adject. q. d. vaticinius, ad vatem pertinens, seu ad vaticinationem: ut, μαντεία σποδῷ, apud Soph. (Œdip. Tyr. 21. Æschyl. Ag. 1274.) Dicitur et, μαντήϊος, per diæresin, pro eodem, apud Apol. Arg. 2. ex quo fit μαντήϊον. Legitur et μαντῷος, apud Plut.

Μαντεῖον, ου, τὸ, vaticinium, oraculum. (Soph. Œdip. Tyr. 149. Æschyl. Pr. 830.) Thucyd. lib. 2. Item locus in quo editur oraculum. Plut. de orac. Pyth. Pro eodem dicitur et μαντήϊον. Odyss. μ'.

Μάντευμα, vaticinamentum, vaticinium, oraculum. Plat. in ep.

Μαντευτὴς, vaticinator, vates.

Μαντευτὸς, vaticinio prædictus. Synes. [Eurip. Ion. 1206. γυμνὰ δ' ἐκ πέπλων μέλη Τῆς τραπέζης ἦν ὁ μαντευτὸς γόνος.]

Μαντευτικὸς, vaticinatorius, ad vaticinatorem seu vaticinationem pertinens. Item vaticinandi peritus.

Composita.

Ἀλευρόμαντις, dictus fuit Apollo, quòd è farina etiam vaticinia daret. Hesych.

Ἀληθόμαντις, ὁ καὶ ἡ, verus vates, qui vera vaticinatur: apud Phil. de vita Mos. lib. 3. (Æsch. Ag. 1249.)

Ἀλφιτόμαντις, ιος, qui vel quæ è farina vaticinatur. Hesych.

Ἀμάντευτος, non vaticinans: item de quo nemo vaticinatus est, aut vaticinatur: ex Moschop.

Ἀξινομαντεία, divinatio per securim seu asciam. Plin. l. 36. c. 19.

Ἀπομαντεύομαι, divino. Gal. οἱ ἀπομαντευόμενοι τῆς γνώμης αὐτοῦ, qui mentem ipsius divinant. [Plat. Sophist. Κινδυνεύομεν ὡς ἀληθῶς τρίτον ἀπομαντεύεσθαί τι τὸ ὂν, ὅταν κίνησιν καὶ στάσιν εἶναι λέγωμεν.]

Ἀριστόμαντις, ὁ καὶ ἡ, præstantissimus vates, optimus vates. Soph. [Philoct. 1369. ἀνὴρ γὰρ ἡμῖν ἔστιν ἐκ Τροίας ἁλοὺς, Ἕλενος ἀριστόμαντις, &c.]

Ἀστρόμαντις, qui vel quæ ex astrorum contemplatione futura prædicit. Poll. l. 7. c. 30.

Βελομαντεία seu ῥαβδομαντεία, genus est vaticinationis, cum mittuntur sagittæ in pharetram, et commiscentur inscriptæ sive signatæ nominibus singulorum, ut videatur cujus sagitta exeat: et quæ priùs civitas debeat expugnari. Hieron. in Ezech. c. 21.

Βριζόμαντις, qui vel quæ ex somniorum interpretatione aut visione futura prædicit. Hesych.

Γαστρομαντεύομαι, q. d. ventre divino. Alciphr.

Decomp. Ἐγγαστρίμαντις, vaticinatrix, quæ Pytho postea dicta fuit. Suid.

Διαμαντεύομαι, vaticinor. Item oraculum peto, oraculum consulo; διεμαντεύοντ' ἐπ' ὄρνισι, augurium captabant ex avibus: Plut. in Camill. [Plat. de Leg. lib. 3. ὡς μὴ τὸ καταρχὰς ἡμῖν θεῖα παρὰ θεοῦ διαμαντευσάμενοί τινες.]

Θεόμαντις, εως, ὁ καὶ ἡ, qui vel quæ Dei instinctu vaticinatur. Plat. in apol.

Θυμόμαντις, qui vel quæ animo futura prospicit, vates. Hesych. (Æsch. Pers. 224.)

(Ἰατρόμαντις, Apollo dicitur. Æschyl. Eum. 62. Ag. 1632. Suppl. 271.)

Ἰχθυόμαντις, εως, qui vel quæ ex piscibus futura prædicit. Athen. l. 8.

Κακόμαντις, malus vates. Pind. (Æschyl. S. c. Th. 726. Adject. κακόμαντις θυμός. ib. Pers. 10.) [Apoll. Rhod. Arg. 3. 935. Ἔῤῥοις ὦ κακόμαντι, κακοφραδές.]

Καταμαντεύομαι, vaticinor, conjicio: unde apud Aristot. rhet. 1. τὰ μέλλοντα καταμαντεύεσθαι, futura conjicere.

Κλυτόμαντις, inclytus vates, vaticiniis seu oraculis clarus, Pind.

Κορακόμαντις, qui vel quæ ex corvis auguria captat. utitur Eustath. in Odyss. ξ'.

Κοσκινόμαντις, εως, vates cribro divinans. Theocr. idyll. 3. [31.] Εἶπε καὶ Ἀγροιὼ τἀλαθέα κοσκινόμαντις.

Λιβανόμαντις, qui vel quæ è thure incenso vaticinatur. Eust.

Μουσόμαντις, expon. jactabundus, quia tales ut plurimùm sunt poëtæ. Aristoph. in avib. τίς ποθ' ὁ μουσόμαντις ἄτοπος ὄρνις ὀρειβάτης;

Νεκρομαντεῖον, ου, τὸ, vaticinium ex evocatis mortuis, responsum quod infernorum umbræ evocatæ de futuris reddant. Hesych. Utitur eo et Cicer. Tusc. 1.

Νεκρομαντεία, ἡ, vaticinatio ejusmodi. Hesych.

Νεκυόμαντις, qui vel quæ mortuos evocans et sciscitans futura vaticinatur.

Νεκυομαντεία, vaticinatio quæ [illegible] evocatis mortuis. Hesych.

Νεκυομαντεῖον, oraculum ejusmodi. Eustath. ex Herodot. Pro quo Ionicè νεκυομαντήϊον dicitur, apud Herodot. l. 5.

Οἰωνόμαντις, εως, qui vel quæ ex auguriis seu auspiciis vaticinatur. Eurip. in Phœn.

Οἰωνομαντεία, vaticinatio vel vaticinium ex auspiciis.

Οἰωνομαντικὴ, sc. ἐπιστήμη, scientia augurandi.

(Ὀνειρόμαντις. Æsch. Choëph. 24.)

Ὀμφημαντεῖον, voce datum responsum.

Ὀρθόμαντις, rectè vaticinans. Pind. [Nem. Od. A. 90. Γείτονα δ' ἐξεκάλεσσεν —— Ὀρθόμαντιν Τειρεσίαν. Sch. τὸν ἀληθῆ μάντιν.]

Ὀρθομαντεία, recta vaticinatio, verax et non fallax divinatio. Æschyl. [Agam. 1224. ὑπ' αὖ με δεινὸς ὀρθομαντείας πόνος Στροβεῖ, &c.]

Πολυμάντευτος, multa habens vaticinia, multis vaticiniis clarus. Plutarch.

Πρόμαντις, mulier quædam oraculi Delphici antistes. Luc. in Hermot. Exponitur etiam, vaticinantium antistes, apud Plut. et Thucyd. lib. 5. Apud Eurip. in Helen. Μὴ πρόμαντις κακῶν προλάμβαν', ὦ φίλα, γόους, exp. simpliciter, vaticinans mala. (Æsch. Ch. 756.)

Προμαντεύομαι, q. d. prævaticinor, antè vaticinor. Herodot.

Προμαντεία, prævaticinatio. Exponitur etiam, prærogativa consulendi oraculi, seu primæ partes in consulendo oraculo, apud Dem. Philipp. 3.

Προμαντεὺς, (q. d. prævaticinator,) fuit cognomen Apollinis, apud Thurios, quo usus est Lycophron.

(Πρωτόμαντις, sic Terra dicitur. Æsch. Eum. 1.)

Πυθόμαντις, Pythicus vates. Πυθόμαντις ἑστία, Pythûs vatis domus, apud Soph. (Œdip. Tyr. 985. Æschyl. Ch. 1030.)

Πυρόμαντις, qui vel quæ ex igne divinat, ignispex.

Πυρομαντεία, divinatio ex igne, ignispicium.

Σεμνόμαντις, venerabilis vates. (Soph. Œdip. Tyr. 564.)

Στερνόμαντις, ex cujus pectore dæmon sua responsa dat, seu qui vel quæ dæmonem in præcordiis habens futura prædicit. Poll. ex Soph.

(Στρατόμαντις. Æsch. Ag. 124.)

Decomp. Ἐνστερνομαντίας, ὁ, pro eodem. Hesych. ex Soph. capt.

Σφονδυλόμαντις, qui vel quæ ex inspectione vertebrarum in corpore humano aliquid prædicit. Poll. l. 7. c. 30.

Ὑδρόμαντις, qui vel quæ ex aqua prædicit futura, qui res futuras ex aqua auguratur.

Ὑδρομαντεία, ejusmodi per aquas divinatio.

Ὑετόμαντις, epitheton cornicis, apud Euphorionem, ex eo quòd pluvias prædicit. Exponitur, pluviæ præsentia, vel aquæ augur, vel imbrium imminentium præsaga avis.

Φιλόμαντις, ὁ καὶ ἡ, studiosus artis divinandi, astrologiæ studiosus. Luc.

Χειρόμαντις, εως, manu seu manibus divinans, i. ex inspectione manuum. Reperitur et fœm. in plur. num. χειρομάντεις, apud Poll.

Χειρομαντεία, divinatio illa ex inspectione manus seu manuum.

Ψευδόμαντις, ὁ καὶ ἡ, falsus vates, mendax vates. Suid. [Æschyl. Agam. 1204. ἢ ψευδόμαντίς εἰμι θυροκόπος φλέδων; Soph. Œd. Col. 1152. Ὦ ξεῖν' ἀλῆτα, τῷ σκαιῷ μὲν οὐκ Ἔφυς Ὡς ψευδόμαντις. Eurip. Orest. 1667. Οὐ ψευδόμαντις ἦσθ' ἄρ', ἀλλ' ἐτήτυμος. Herodot. Hist. lib. 4. κατακαίουσι δὲ τρόπῳ τῷ εἰρημένῳ καὶ δι' ἄλλας αἰτίας τοὺς μάντιας, ψευδομάντιας καλέοντες.]

Ψευδομαντεύομαι, falsa vaticinor, falsa reddo oracula.

Ψευδομαντεία, falsa vaticinatio.

Ψυχομαντεῖον, ου, τὸ, locus ubi animæ sacrificiis evocatæ responsa dabant consulentibus. Plut. in consol. ad Apollon.

ΜΑ'ΡΑΓΔΟΣ, ου, ὁ, gemma quæ et σμάραγδος appellatur, smaragdus. (☞ Dicta παρὰ τὸ μαρμαίρειν, τὸ διαυγὲς ὑπέχειν, propterea quòd pellucida sit.) Athen. l. 3. ex Menandro, Μάραγδον εἶναι ταῦτ' ἔδει, καὶ σάρδια.

Σμάραγδος, ου, ὁ, idem quod μάραγδος, apud Suid.

Σμαράγδινος, ου, ὁ καὶ ἡ, smaragdinus, ex smaragdo factus. Item σμαράγδινος λίθος, Apocal. 4. pro smaragdo.

Σμαραγδίζω, smaragdum colore refero, smaragdi colorem refero seu imitor. Sic Ἶρις dicitur σμαραγδίζειν à Basilio et ab Aretha.

Χαλκοσμάραγδος, chalcosmaragdus, gemma quædam, apud Plin. lib. 37. cap. 5.

ΜΑΡΑ'ΓΝΑΝ, τὸ, Plato comicus in Cleophonte vocavit τὴν μάστιγα, flagellum seu scuticam, teste Poll. l. 10. c. 13. Eurip. posuisse dicitur pro genere supplicii. [Rhes. 817. Ἦ τοι μαράγνα γ', ἢ καρανιστὴς μόρος Μένει σε δρῶντα τοιάδ', &c. Vide Not. Cl. Barnes.]

ΜΑ'ΡΑΘΡΟΝ, ου, τὸ, marathrum, seu fœniculum: herba de qua Diosc. lib. 3. c. 81. et Plin. lib. 20. c. 23. Eadem vocatur et μάραθος, sine ρ, et gener. masc. ut apud Athen. lib. 13. Καὶ τὸν μάραθον ἐσθῶσι, πυροὺς δ' οὐ μάλα.

Ἱππομάραθρον, (comp.) fœniculum sylvestre, à magnitudine, qua sativum excedit, ita appellatum: de quo Diosc. l. 3. c. 82. et Plin. loco citato. Eadem herba divisa voce ἵππειον μάραθρον dicitur à Nicand. in Ther. i. fœniculum equinum.

(ΜΑΡΑ'ΓΝΑ. Æsch. Ch. 373.) ‡ flagellum.‡

ΜΑΡΑΙ'ΝΩ, F. ανῶ, marcescere facio, marcidum seu flaccidum reddo. Isocrat. ad Demonth. κάλλος μὲν ἢ χρόνος ἀνήλωσεν, ἢ νόσος ἐμάρανε. Soph. πάνθ' ὁ μέγας χρόνος μαραίνει τε καὶ φλέγει. (Œdip. Tyr. 1332. Æschyl. Pr. 599. Eum. 139.) Hom. hym. in Merc. Ἄνθρακας δ' ἐμάρανε, ignitos carbones extinxit. Dicitur significare etiam, excedo paulatim.

Μαραίνομαι, marcesco, flaccesco, marcidus seu flaccidus reddor, tabesco, elanguesco, seu elangueo. Mosch. in epitaph. Bion. τὰ δ' ἄνθεα πάντ' ἐμαράνθη, flores omnes marcuêre. Phil. de vita M. l. 3. μὴ χρόνου μήκει μαραινόμενον, temporis longitudine non marcescit. Aristot. in probl. ὅπως μὲν γὰρ μαραινομένου τοῦ θερμοῦ ἀθυμίαι γίνονται, μᾶλλον ἀπάγχονται, quum calor marcescit, exolescit. Dicitur et πῦρ μαραίνεσθαι, quum paulatim collabitur et sensim extinguitur, apud Aristot. de cœlo. l. 3. Sic et Hom. Il. ί. φλόγα μαραίνεσθαι dixit. (Æsch. Eum. 280.)

Μαρασμὸς, οῦ, ὁ, tabefactio, marcor, et q. d. flacciditas. Item nomen morbi, apud medicos: marcor, tabes: immodica totius corporis ariditas et consumptio.

Μαρασμώδης, cui inest μαρασμός. conjunctum habens μαρασμόν. ut, μαρασμώδης πυρετὸς, febris quæ paulatim exest, et ad tabem perducit. Gal.

Μάρανσις, idem quod μαρασμός. Ab Aristotele sic appellatur senium.

Composita.

Ἀμάραντος, ου, ὁ καὶ ἡ, immarcescibilis, nunquam marcescens. Item peculiariter flos quidam, sic dictus quòd non marcescat, sed decerptus asservetur, et cum cuncti flores defecêre, madefactus aqua reviviscat. Vide Plin. l. 21. c. 11. A quibusdam sic etiam appellatur τὸ ἑλίχρυσον, ut testatur Diosc. l. 4. c. 57.

Ἀμαράντινος, qui est ex amaranto: ut, ἀμαράντινος στέφανος, apud Philost. in Heroicis.

Ἀπομαραίνω, tabefacio, idem cum μαραίνω. Exponitur etiam, flaccidum seu languidum reddo, apud Alex. Aphr. Item extinguo, perimo, apud Polyb.

Ἀπομαραίνομαι, tabesco. Idem quod μαραίνομαι. Plat. in

Nama, ἀπομαραίνομαι ὑπὸ νόσου. Exponitur etiam, deficio, debilitor, concido. Aristot. in probl. segm. 11. διὸ δέχεται ποιοῦντα ἀπὸ τῶν ἄλλων, ἕως ἀπομαρανθῇ. Item extinguor, perimor, aboleor. Xen. in symp. ἀπολείποντος δὲ τούτου, ἀνάγκη καὶ τὴν φιλίαν ἀπομαραίνεσθαι.

Decomp. Συναπομαραίνω, unà marcescere facio, unà vel simul contabefacio.

Ἐκμαραίνω, idem quod ἀπομαραίνω.

Ἡμιμάραντος, semimarcidus. Luc.

Καταμαραίνω, idem quod ἀπομαραίνω.

Καταμαραίνομαι, idem quod ἀπομαραίνομαι. Plut. in pol. præc. ἤδη πολλοὶ περὶ ἀεθλοῦντες περὶ τὸ βῆμα καταμαράνθησαν.

ΜΑ´ΡΓΑΡΟΝ, ου, τὸ, unio. Paus. in Arcad. Et μάργαρα, margaritæ, in Epigram.

(Μάργαρις, margarita. Philostr. l. 3. c. 53. 57.)

Μαργαρίτης λίθος, sive μαργαρῖτις λίθος, (gen. masc. vel fœm.) margarita gemma. Vide apud Athen. l. 3. et Ælian. l. 10. c. 14. et l. 15. c. 8. item Plin. l. 9. c. 35.

Ἀμάργαρος, ου, ὁ καὶ ἡ, margaritis carens.

ΜΑ´ΡΓΟΣ, ου, ὁ, insanus, amens, vesanus, vecors, stolidus. Od. π'. Μάργε τίη &c. i. μαινόμενε. Et Odyss. ψ'. μάργην σε θεοὶ θέσαν. Plat. in Alcib. 2. ἀλλὰ μάργον τι μοὶ δοκεῖ εἶναι. ¶ Item protervus, petulans, improbè libidinosus: apud Theogn. Ἐχθαίρω δὲ γυναῖκα περίδρομον, ἄνδρα τε μάργον, Ὃς, &c. (Æsch. Pr. 883. Suppl. 749.)

Μαργοσύνη, ἡ, insania, vesania, vecordia. (Apoll. Rhod. Arg. iii. 796. iv. 376. Ὄφρ' ἐνίπας φέρωμαι ἐκείνης μαργοσύνῃσι, &c. 1019.) Item petulantia, procacitas libidinosa. Greg. Naz. in carm.

Μαργότης, ητος, ἡ, idem. Plut. ex Soph.

Μάργη, ἡ, insania, vel protervia. Hesych.

Μαργήεις, εντος, ὁ, μάργος. ου, ὁ, idem cum μάργος. Hesych. et Suid.

Μαργαίνω, et μαργάω, ῶ, insanio. Il. ε'. Μαργαίνειν ἀνέηκεν ἐπ' ἀθανάτοισι θεοῖσι. Sic et μαργῶσαν χέρα, manum insanientem. Eurip. in Hecub. (Phœniss. 1116. Æschyl. S. c. Th. 366. Μαργῶσι. Suppl. 766.)

Μαργίτης, ου, ὁ, Eustathius proprium nomen fuisse refert cujusdam valde stolidi seu fatui, sic appellati ἀπὸ τοῦ μαργαίνειν, vel μαργᾷν. Sed generaliter quilibet stolidus seu fatuus sic nominatus fuit, aut etiam leviculus: ut apud Luc. Exp. etiam imbellis, iners, apud Plut. παῖδα καὶ μαργίτην ἀποκαλῶν αὐτόν.

Composita.

Ἀείμαργος, semper insanus, qui perpetuò insanit. Oppian.

Γαστρίμαργος, ου, ὁ, ventri ad insaniam usque indulgens, gulosus, helluo, lurco. Aristot. eth. l. 3. c. 13. διὸ καλοῦνται οὗτοι γαστρίμαργοι, ὡς παρὰ τὸ δέον πληροῦντες αὐτὴν (τὴν γαστέρα.)

Γαστριμαργία, ἡ, ingluvies, immensa gula, helluatio.

Γαστριμαργέω, ῶ, helluor, immensæ gulæ indulgeo. Chrysost.

Δορίμαργος, δορίμαργος, δουρίμαργος, hasta furens, bellicosus. Æschyl. (Sept. c. Theb. 692. μή τις θυμοπληθὴς δορίμαργος ἄτα φερέτω.)

Ἐγχείμαργος, hasta furens, i. bellicosus.

Ἐγχεσίμαργος, pro eodem. Hesych.

Ἐκμαργόω, insanio, μαργάω. Eurip. (Troad. 991. ὃν εἰσιδοῦσα βαρβάροις ἐσθήμασι Χρυσῷ τε λαμπρὸν, ἐξεμαργώθης φρένας.)

Ἐπίμαργος, insanus.

Ἐπιμαργαίνω, insanio. Arat.

Λαίμαργος, ου, ὁ καὶ ἡ, gulosus, gulæ deditus, vorax. Hesych.

Λαιμαργία, gulositas, ingluvies, voracitas. Plat.

Ὀρείμαργος, qui insano seu vehementi montium amore tenetur. Oppianus.

Στόμαργος, loquax, nugator. Æschyl. Et, στόμαργος γλωσσαλγία. apud Eurip. in Med. † Soph. El. 609.† Utitur et Hippocr.

Στρίμαργος, furiosè, et quasi acerbè, in venerem concitus. Gal. in lex. Hippocrat.

Ὑπέρμαργος, insanus supra quam dici potest, vehementer insanus.

Ὑπόμαργος, q. d. subinsanus, substolidus, subvecors: unde ὑπομαργότερος, apud Herodot. in Thalia.

ΜΑ´ΡΗ, ης, ἡ, in plur. μάραι, antiquorum scholiastarum testimonio dictæ fuerunt manus, ut Eustath. scribit.

Composita.

Δυσμαρής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, idem quod δυσχερής, difficilis.

Εὐμαρής, facilis. Herodian. l. 6. τὴν περαίαν εὐμαρῆ παρεῖχεν, facilem transitum præbebat. Sic apud Theocr. idyll. 15. παρενθεῖν εὐμαρές; num transire facile est? (Æsch. Ag. 1335. Suppl. 343.)

Εὐμαρέως, et εὐμαρῶς, facilè, nullo negotio, promptè, expeditè. Apoll. Arg. 2. Theocr. idyll. 24. Herodot. l. 2.

Εὐμάρεια, sive εὐμαρία, ἡ, facilitas, Synes. de insomn. Item tranquillitas, apud eundem epist. 57. et Suid. ex Herodot. Pro ἀπόπατος, i. secessus, accipitur apud Iones; ut apud Herodot. l. 4. (Εὐμαρείᾳ χρώμενος. Soph. Tr. 196.)

Εὐμαρίζω, allevo.

Εὐμαρίς, dictum fuit quoddam calceamenti genus, quia τοῖς αὐτοῖς ὑποδεδεμένοις παρέχει εὐμαρῶς βαδίζειν, inquit Etymolog. et Suid. Sic et apud Poll. lib. 7. (Æsch. Pers. 663.)

Decomp. Ἐξευμαρίζω, facilem reddo. Philo in vita M. lib. 1. πάντα δὲ ἐξευμαρίζει θεὸς ἃ ἂν ἐθελήσῃ, καὶ τὰ δυσπορώτατα, omnia ex facili reddit expedita quæcunque vult, vel difficillima. Exponitur etiam, paro, apparo, εὐτρεπίζω. Hesych.

Κατευμαρίζω, Suid. expon. κατευχερίζω. Et, οἱ κατευμαρίζοντες, Hesych. sunt εὐχερίζοντες, et οἱ καθυποτάττοντες. Item κατευμαρίζειν ὁδὸν, complanare viam.

Παρευμαρέω, negligo, facilè transmitto, contemno. Hesych.

ΜΑΡΙΑΝΔΥΝΟΙ´, Mariandyni. Hi fuerint olim ab Heracleotis in servitutem redacti, ut οἱ εἵλωτες à Spartanis: unde (sicut εἵλωτες) μαριανδυνοὶ vocantur mancipia, servi. Vide plura apud Athen. l. 6. (Μαριανδυνός. μαριανδυνοῦ αὐλοῦ ἐπιτηδείως ἔχοντες πρὸς θρήνους, &c. Æschyl. Pers. 941.)

ΜΑΡΙ´ΛΗ, sive μαρίλη, ης, ἡ, pulvis carbonum, favilla. Hippocrat. γυναικ. 2. ὅταν δὲ διάπυρος γένηται ὁ λίθος, ἐξελεῖν χρὴ τὰ ξύλα, καὶ τοὺς ἄνθρακας οἳ ἂν ἀλεεινότατοι ἔωσι καὶ διάπυροι. τὴν δὲ σποδὸν καὶ τὴν μαρίλην ἐν τῷ βόθρῳ καταλιπεῖν. Pro pulvere carbonum accipit Aristoph. in Acharn. ὑπὸ τοῦ δέους τῆς μαρίλης μοι συχνὴν ὁ λάρκος ἐνετίλησεν ὥσπερ σηπία. Sic apud Suid. χαλκεὺς γέμων καπνοῦ καὶ μαρίλης. ☞ Derivatum videri potest παρὰ τὸ μαραίνεσθαι, ut sit μεμαραμμένον πῦρ.

Μαριλεύειν, circa favillas versari.

Μαριλευταὶ, οἱ, qui favillas tractant.

ΜΑ´ΡΙΣ, εως, ὁ, maris: mensura liquidorum, sex cotylarum capax, ut tradit Poll. l. 10. c. 47. Arist. hist. an. οἴνου μάρις. Polyænus verò lib. 4. dicit, esse decem congiorum Atticorum.

ΜΑΡΜΑΙ´ΡΩ, F. αρῶ, rutilo, resplendeo, vibranti splendore corusco. Iliad. π'. Σαρπηδόνος ἔντε' ἔλοντο Χάλκεα, μαρμαίροντα. Athen. lib. 14. ex Alcæo, μαρμαίρει δὲ μέγας δόμος χαλκῷ.

Μαρμαρύσσω, idem.

Μαρμαρυγὴ, splendor, seu splendor vibrans, fulgor. Chrysost. ἡ τῶν περικεφαλαιῶν καὶ ἀσπίδων μαρμαρυγή. Homerus pedum μαρμαρυγὰς vocat tam celerem in cursu motum, ut ἀντὶ τοῦ παραλλάσσεσθαι, videantur μαρμαρύσσειν, vibrare veluti radii solares. Odyss. θ'.

Μαρμαρυγώδης, fulgidus è se radios splendoris vibrans. Hippocrat. μαρμαρυγώδεα σφέων τὰ ὄμματα.

Μάρμαρος, albus, candidus, quoniam, quæ candicant, eadem ex se splendorem vibrant quendam. Il. σ'. ἑτέρηφι δὲ λάζετο πέτρον Μάρμαρον ὀκριόεντα. Dicitur et μάρμαρος substantivè, pro μάρμαρος λίθος, Il. μ'. Et Od. ι. μαρμάρῳ ὀκριόεντι βαλών. (Eurip. Phœniss. 678. 1358.) Quoddam etiam lapidis genus, nivea albedine insigne, interdum et rubore quodam suffusum, interdum etiam nigrum, splendidum, læve, durissimum, μάρμαρον vocant: ut Chrysost. de prec. χρυσὸς, καὶ πολυτίμητοι λίθοι, καὶ μάρμαρα, ποικίλουσι τὰς οἰκίας τῶν ἀσελγῶν. Dicitur etiam μάρμαρος, fragmentum marmoris poliendo decussum, marmoris cæmentum; vel simpl. cæmentum. Plut. symp. 4. in præfat.

Μάρμαρον, et μάρμαρα, est etiam vitium quoddam veterinarum, in Hippiatr.

Μαρμάρεος, et μαρμάρειος, marmoreus; marmori similis nitore, candore, lævore; marmoris modo candens nitensque. Iliad. ξ'. ἅλα μαρμαρέην, æquor seu mare marmoreum. Item è marmore seu albo lapide confectus. Hesiod. in Theog. † 811.† Ἔνθα δὲ μαρμάρεαί τε πύλαι, καὶ χάλκεος οὐδός.

Μαρμάρινος, idem. Athen. lib. 5. ζῷα μαρμάρινα τῶν πρώτων τεχνιτῶν. Et aliquanto post, μαρμάρινον ἄγαλμα τοῦ θεοῦ, signum marmoreum. Μαρμάρινος ἥλιος, sol marmoreo nitore vibrans. Item qui ex cæmentis marmoris confectus est. Diod. Sicul.

Μαρμαρόεις, εντος, splendens marmoreo nitore et candore. (Soph. Ant. 618. κατέχεις Ὀλύμπου μαρμαρόεσσαν αἴγλαν.)

Μαρμαρίζω, marmoreo splendore vibro, seu marmoreum ex me splendorem vibro. Pind. apud Athen. lib. 3. ἐν τᾷδε Θεοξένου ἀκτῖνας προσώπου μαρμαριζοίσας δρακείς.

Comp. Ἀπομαρμαίρω, splendorem evibro, reluceo, μαρμαίρω. Apoll. (iii. 1299. ὅτε μέν τ' ἀναμαρμαίρουσι Πῦρ ὀλοὸν πιμπρᾶσαι, &c.)

ΜΑ´ΡΝΑΜΑΙ, pugno. (☞ Derivatum volunt etymologi παρὰ τὸ μὴ ἀρνὸς, hoc est, ab irreconciliabili odio, propterea quòd olim ἐν ταῖς καταλλαγαῖς ἄρνας ἔθυον, in reconciliationibus et fœderibus agnos mactabant. † Sic Diaconus ad Hesiod. Asp. p. 208. ed. Heins. in 4to.† Eustath. verò à μάρη deduci scribit; ut sit propriè, διὰ χειρῶν μάχεσθαι. Il. π'. μαρναμένων ἀμφ' αὐτόν. Il. ζ'. μάρνατο δηΐου πυρός. Il. ν'. ὁ δὲ μάρναθ', ὑπερέχειν ποδώκης. Et Il. γ'. μαρνάμενον Μενελάῳ, pugnantem cum Menelao. (Eurip. Med. 249. id. Phœniss. 1102. 1514.)

ΜΑ´ΡΠΤΩ, F. ψω, capio, corripio, prehendo: idem quod in prosa λαμβάνω, seu συλλαμβάνω. Il. ο'. Μάρψει δ' ἑξείης ὅς τ' αἴτιος ὅς τε καὶ οὐκί. Il. ψ'. Εἴ πω τὸν ἵππους ἔμαρπτε. (Soph. Tr. 702. Æsch. Eum. 600.) Eur. apud Plut. σιγῇ καὶ βραδεῖ ποδὶ Στείχουσα μάρψει τοὺς κακούς. Sic et Il. ξ'. et χ'. ποσὶ μάρπτειν, assequi pedibus et comprehendere. Aor. 2. est ἔμαρπον, † pro quo μέμαρπον apud Hesiod. Asp. 245.† et præt. med. μέμαρπα. Dicitur et sine ρ. ἔμαπον. unde infinit. μαπεῖν, et Ionicè μαπέειν. † hinc et μεμάποιεν 3 plur. aor. 2. opt. Hesiod. Asp. 252.† Hesiod. in Asp. † 231.† Ἱέμεναι μαπέειν, cupientes prehendere.

(Μάρπτις. Æsch. Suppl. 833.) [ἰδοὺ μάρπτις νάϊος, γάϊος. Schol. ὁ ἐλθὼν ἐπὶ τὸ μάρψαι ἡμᾶς.]

Composita.

Καταμάρπτω, comprehendo, corripio, idem quod καταλαμβάνω. Il. σ'. ὅτε μιν κατέμαρπτε διώκων. Apud Herodot. καταμαρπτέων φθόνος ἐκεῖνον τὸν Θεμιστοκλέα, invidia premens.

Συμμάρπτω, corripio, comprehendo, συλλαμβάνω. Odyss. ι. σὺν δὲ δύω μάρψας, per tmesin, pro συμμάρψας, duos comprehendens. (Eurip. Cycl. 396. φῶτε συμμάρψας δύο Ἔσφαξ' ἑταίρων τῶν ἐμῶν ῥυθμῷ τινι. Herodot. Hist. lib. 6.)

ΜΑ´ΡΣΥΠΟΣ, ου, ὁ, marsupium, crumena, loculus, sacculus. Scribitur per ι. μάρσιπος, vel (gemino π) μάρσιππος. Xen. in anab. εἶδον τοὺς ἐν πέτραις μαρσίππους ἱματίων κατατεθειμένους. Apud Alex. Trall. μάρσιππος ponitur pro sacculo quo pars dolens fovetur.

Μαρσίπιον, vel μαρσίππιον, ου, τὸ, marsupium, sacculus. Poll. ex Apollodoro Carystio, μαρσίπιόν τι μικρόν.

(ΜΑΡΤΙ´ΧΟΡΑΣ, animal ejus nominis, de quo vid. Philostr. l. 3. c. 45.)

ΜΑ´ΡΤΥΡ, υρος, ὁ καὶ ἡ, testis. (Æsch. Suppl. 941.) Xen. Pæd. 4. θεοὶ δὲ ἡμῖν μάρτυρες ἔσονται. Plat. in Polit. τί δέονται μάρτυρος; Dem. μάρτυρες τῆς ὕβρεως. Dicitur, μάρτυρας καλεῖν et ἐπάγεσθαι, apud Dem. et Isocr. citare et adducere testes: μάρτυρα παρέχεσθαι, testem proferre, apud Plat. l. 8. de leg. Dicitur et, μάρτυρα παρίστασθαι, et ἐπιθέσθαι, et ποιεῖσθαι, testes adhibere et constituere, apud Plat. Plut. Dem. Thucyd. Dicitur et, ἐπὶ μαρτύρων, διὰ μαρτύρων, adhibitis testibus, apud Xen. Hell. 6. et Plut. de fortit. Alex. l. 2. ¶ Apud Christianos usus obtinuit ut μάρτυρες peculiariter dicantur qui non oris modò confessione, sed etiam suo sanguine Christi doctrinam sanciverunt. Actor. 22. Pro μάρτυρ usurpatur et μάρτυς. unde dat. plur. μάρτυσι. quod facilius quàm alterum μάρτυρσι. Alii ex μάρτυρος factum volunt, uti sequitur.

Μάρτυρος, ου, ὁ, idem quod μάρτυρ. unde et derivari putatur; licet alii illud ex hoc deductum velint. Od. ξ'. Μάρτυροι ἀμφοτέροισι θεοὶ, τοὶ Ὄλυμπον ἔχουσι. Il. ά. et χ'. Hinc et μάρτυς factum aliqui volunt per syncopen: à quo nulli casus usitati sunt præter nominat. et accusat. sing. et dat. plur. Plat. in epist. τούτων δὲ καὶ σὺ μάρτυς. Plat. in Phæd. μάρτυν ἐπικαλούμενος ἅμα καὶ Σωκράτη. Dem. pro cor. λέγοντας ἅμα καὶ μάρτυσι τοῖς ἀκούουσιν ὑμῖν χρωμένους.

Μαρτυρία, ἡ, testimonium, id ipsum quod à teste dicitur. † Xen. Pæd. 1. 2. 16.† Plut. de fr. car. Isocr. in Archid. Dem. Interdum sumitur pro ipsa dictione testimonii, ut Od. ά. et apud Hesiod. in Erg. Aristoph. in Vesp. Item pro elogio, Synes. Et pro significatione, apud Basil.

Μαρτύριον, τὸ, itidem testimonium, seu quod testimonii loco affertur. Et pro ipso teste. Plut. in quæst. Græc. Item pro argumento seu indicio quo aliquid velut testimonio confirmatur. Aristotel. eth. 2. c. 2. Thucyd. l. 2. Usurpatur et pro loco in quo sunt martyrum reliquiæ, in Can. 6. concil. Chalced. (Æsch. Ag. 1104.)

Μαρτυρικὸς, ὁ, qui martyrum est. Greg. in Maccab. encom.

Μαρτύρομαι, testor, testificor, testatum facio, in epist. ad Gal. cap. 5. μαρτύρομαι δὲ πάλιν παντὶ ἀνθρώπῳ περιτεμνομένῳ, &c. Item testem cito, vel in testimonium voco. Plat. in Alcib. χαλεπῶς φέροντα, καὶ μαρτυρόμενον θεοὺς καὶ ἀνθρώπους. Aristophan. in Plut. ὁρᾷς ὃ ποιεῖ; ταῦτ' ἐγὼ μαρτύρομαι, horum te testem voco. (R. 531. Æschyl. Eum. 646.) † Cum acc. rei. Nub. 300.† Ponitur et absolutè μαρτύρομαι, pro μαρτύρομαι θεοὺς καὶ ἀνθρώπους. ut apud Luc. in Tim. παίεις, ὦ Τίμων; μαρτύρομαι, ὦ Ἡράκλεις. Sic et apud Thucyd. l. 6.

Μαρτυρέω, testor, testis sum. † Xen. Pæd. l. 2. 50. b. μαρτυρεῖ μοι τόδε πρὸς τὸ ἀγαθόν.† Dem. pro cor. μαρτυροῦσιν οὗτοι παρεῖναι πρὸς τῷ λαχεῖν, testantur, testes sunt. Plut. in Pericle, ὅτι δ' ὀρθῶς ἐν τῇ Ἑλλάδι τὴν δύναμιν τῶν Ἀθηναίων ηὔξησεν, ἐμαρτύρησεν αὐτὰ τὰ γενόμενα. Interdum significat testimonium dico, testimonium perhibeo. Demosthenes pro corona, τὰ ἐναντία ἐμαρτύρει τῇ πατρίδι. Xenoph. Pæd. 8. αὐτὸς ἑαυτῷ μαρτυρεῖ. Plat. de leg. lib.

11. ἐὰν ἐπισκηφθῇ τὰ ψευδῆ μαρτυρῆσαι, si insimuletur testis falsi testimonii. Μαρτυρῶ cum dativ. significat etiam, laudes alicui tribuere, seu testimonio suo alium ornare. Sic ad Gal. 4. μαρτυρῶ γὰρ ὑμῖν, hoc testimonium laudis vobis impertio. Item assentiri alicui, in alicujus sententiam discedere. Xenophontis apomn. 1. ἐγὼ δὲ μαρτυρῶ τούτοις, his et ego assentior. Item μαρτυρῶ, significo, declaro, sæpe apud Basil. Et, sum martyr, seu cruciatu in martyrio afficior: ut, ὁ ἅγιος Στέφανος πρῶτος μαρτυρεῖ, primus cruciatu in martyrio afficitur, seu primus est martyr. Basil. de pœnitentia. (Soph. Œdip. Tyr. 1052. Æschyl. Ag. 503.)

Μαρτυροῦμαι, testibus comprobor, testimonio confirmor. Gregor. μαρτυρούμενος ὑπὸ τοῦ πνεύματος, cui spiritus testimonium perhibet. Rom. 3. μαρτυρουμένη ὑπὸ τοῦ νόμου, legis testimonio comprobata. Exponitur etiam, prædicor, perhibeor, apud Greg. τὸν πολλάκις ἐν ὑμῖν, [illegible], οὐδὲν ἄλλο μαρτυρηθέντα.

Μαρτύρημα, testimonium, quod testimonio perhibetur. Eurip.

Composita.

Ἀμάρτυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, testibus carens, nullo testimonio seu teste probatus. Thucyd. l. 2. Plut. de solert. an. Ἀμάρτυρος λόγος, apud Isocr. oratio scripta, et quam codex recitatur loco testis.

Ἀμαρτύρως, sine testimonio.

[Ἀμαρτύρητος. Suid Lex. Ἀμαρτυρήτους, ἀντὶ τοῦ ἀμαρτύρους. Οὕτως Ἀντιφάνης. Eurip. Herc. Fur. 290. Οἴμοις δ' ἀμαρτύρητος [illegible] τέκνα. Vide Schol. Cl. Barnes.]

Ἀντιμαρτυρέω, contrarium testor, testimonium contrarium fero. Plut. de def. orac. ὥσπερ ἐπίτηδες ἀντιμαρτυροῦντες ἐν ἱεροῖς ἱερεῖς τοῖς ἁγιωτάτοις, velut de industria testimonio ea oppugnantes quæ in religiosissimis sacris faciunt. Idem in Alcib. πάντες οὕτως ἐνομίζομεν, τῆς ἐπιγραφῆς ἀντιμαρτυρούσης. Apud eundem, ἀντιμαρτυρεῖν πρὸς αἴσθησιν, contra sensum testificari.

Ἀντιμαρτύρομαι, idem.

Ἀπομαρτυρέω, attestor, testor, testificor.

Ἀπομαρτύρομαι, idem. Plat. in Soph. καὶ διὰ τέλους τοῦτο ἀπεμαρτύρατο.

Αὐτομαρτυρέω, de memet ipso testor. Laërt. ἐγκαλεῖ δὲ Ἀντιγόνῳ τῷ βασιλεῖ, ὡς αὐτὸς ἐν τοῖς ἰάμβοις αὐτομαρτυρεῖ.

Αὐτόμαρτυς, qui sibi ipse testis est, seu testimonium perhibet. Hesych. (Æsch. Ag. 997.)

Διαμαρτυρία, ἡ, contestatio, apud Demosth. est genus exceptionis, hoc est, παραγραφῆς. nimirum instantia litis, summotrix petitionis hæreditatis, aut bonorum possessionis, agnitæ à propinquis. [adv. Leochar. Leochares ἀξιοῖ κληρονομεῖν ὡς οὐ προσῆκον αὐτῷ, καὶ ὑπὲρ τούτων ψευδῆ διαμαρτυρίαν πρὸς τὸν Ἄρχοντα ποιησάμενος, &c.]

Διαμαρτυρέω, de scripto contestor. Dem. ὁ διαμεμαρτυρηκὼς νῦν, qui nunc contestatus est. Sic et apud Isæum.

Διαμαρτυρέομαι, testimonium mihi perhibetur. unde, τὰ διαμαρτυρηθέντα, testimonio comprobata, Isocr. Item contestor, deum hominesque testor. Dem. διαμαρτυροῦμαι, καὶ θεοῦ. Sic et apud Æsch. contra Ctesiph.

Διαμαρτύρομαι, testibus interpositis reclamo, deum hominesque invocando contestor, quiritor. Demosth. Philip. 2. προὔλεγον, καὶ διεμαρτυρόμην, καὶ οὐκ εἴων προέσθαι Πύλας. Sic et alibi apud eundem. Item contestor. Idem, ἔδει διαμαρτύρασθαι, ὅτι αὐτῷ οὐδέν ἐστι πρᾶγμα πρὸς συνθήκας ταύτας, oportebat eum contestari, quod jam eo pacto non teneretur. Signif. etiam, denuntio interpositis veluti testibus. Polyb. Ῥωμαῖοι διεμαρτύραντο Ζακανθαίων ἀπέχεσθαι. Sic et apud Xenoph. Pædias 7.

Ἐκμαρτυρία, ἡ, testimonium absentis. Dem. pro cor. et Isæus.

Ἐκμαρτύριον, idem. In Anth.

Ἐκμαρτύρια, τὰ, testificationes.

Ἐκμαρτυρέω, testimonio meo prodo et effero, palàm testificor. Æsch. εἰς πολλοὺς ἐκμαρτυρήσεις. Isæus, ἀλλ' ὁ μὲν Ξενοκλῆς πρὸς τοὺς ἐπιτυχόντας δύο τὴν μαρτυρίαν ταύτην ἐκμαρτυρησάμενος, testatus est coram duobus oblatis testibus. Item absens testor, apud Æschin. (Æsch. Ag. 1205.)

Ἐπιμάρτυρος, qui testis est super aliqua re, qui testis adhibetur: vel idem quod μάρτυρες. Od. ά. Ζεὺς δ' ἄμμ' ἐπιμάρτυρος ἔστω.

[Ἐπιμάρτυς. Apoll. Rhod. Arg. 4. 229. Ἠέλιον καὶ ζῆνα κακῶν ἐπιμάρτυρας ἔργων κίκλησκε. Ἐπίμαρτυς. Aristoph. Lysistr. 1289. Εἶτα δὲ δαίμονας, οἷς ἐπιμάρτυσι χρώμεθ' &c. Schol. ὡς ἐπιμαρτύρας.]

Ἐπιμαρτυρία, attestatio. Thucyd. l. 2.

Ἐπιμαρτύρησις, attestatio. Epicur.

Ἐπιμαρτύρομαι, testes cito super aliqua re, attestor. Polyb. πρὶν μὲν [illegible] κοιμωμένους τοὺς φύλακας, ἐπιμαρτυράμενος τοὺς σύνεγγυς, ἀπαλλάττεται, attestans proximos. Item testes invoco, seu testes injuriæ invoco. † Θεούς. Xen. Pæd. p. 229. b.† Demosth. ἐπιμαρτυράμενος τοὺς παρόντας ἠμυνάμην. Item testor, contestor. Demosth. πολλοὺς παρέστησαν, ἐπιμαρτυρόμενοι, ὅτι τὰ χρήματα κινδυνεύεται τῷ δανείσαντι, multis adhibitis testantur, pecuniam aut merces fœneratoris periculo se exportare.

Ἐπιμαρτυρέω, attestor, testimonium tribuo et perhibeo. Plut. in Lyc. ᾧ καὶ δαιμόνιον ἐπιμαρτύρησε, cui deus quoque attulit testimonium. Item testimonio meo attribuo et adscribo. Aphth. ἐπιμαρτυρεῖν τοῖς θεοῖς τὰ [illegible], diis attribuere, seu adscribere.

Ἐπιμαρτυροῦμαι, testimonium mihi perhibetur, testimonio perhibeor. Dioscor. l. 4. c. 65. διὰ τὸ ἐπιμαρτυρεῖσθαι τὴν ἐνέργειαν τοῦ φαρμάκου.

Decomp. Συνεπιμαρτυρέω, unà testimonium tribuo, seu perhibeo. Aristot. de mund. συνεπιμαρτυρεῖ ὁ βίος ἅπας.

Καταμαρτυρέω, testimonium dico contra, testimonium dico in. Demosth. ὡς αὐτὸς ἑαυτοῦ καταμεμαρτύρηκε. Et, καταμαρτυρῶ σου, Plut. in Rom. et Theseo, testimonio meo te premo.

Καταμαρτυροῦμαι, testimoniis convincor, testimonium in me dicitur. Æsch. contra Timarch. καταμεμαρτύρηται ὑπὸ τοῦ ἑαυτοῦ βίου καὶ τῆς ἀληθείας.

Λιπομαρτύριον, τὸ, desertio testimonii dicendi: item actio in desertores testimonii. Poll. περὶ δικῶν lib. 8.

Παραμαρτυρία, præscriptio, exceptio. Poll.

Προμαρτύρομαι, antè testor, 1 Pet. c. 1. [v. 11.]

Προσμαρτυρέω, attestor: seu meo testimonio confirmo, adstipulor. Plut. προσμαρτυρῶ τῷ ῥηθέντι.

Συμμαρτυρέω, unà testor, simul testificor, testimonio meo comprobo. Xenoph. Hell. 3. συνεμαρτύρησε ταῦτ' αὐτῷ καὶ ὁ ἀληθέστατος λεγόμενος χρόνος εἶναι. Et, συμμαρτυρῶ τούτῳ, Plut. in Rom. huic testimonio est.

Συμμαρτυροῦμαι, idem. Plato de leg. συμμαρτυροῦμαί σε, tibi contestor.

Ψευδομάρτυρος, falsus testis. Aristot. in probl. et rhet. l. 1.

Ψευδόμαρτυς, idem. Poll.

Ψευδομαρτυρία, ἡ, falsum testimonium, seu testimonium rei falsæ datum. Aristot. in Rhet. et polit. 2. Plut. Isæus.

Ψευδομαρτύριον, τὸ, idem. Poll. ex Cratino.

Ψευδομαρτυρέω, ῶ, falsum testificor. Andoc. ἑάλωσαν παρ' ὑμῖν ψευδομαρτυροῦντες, falsi testimonii convicti sunt.

Ψευδομαρτυρέω, falsum testimonium dico, falsum testimonium fero, falsum testor. Xen. [Memorab. Socr. lib. 4. Ἤσθησαι ἄν πώποτέ μου ἢ ψευδομαρτυροῦντος ἢ συκοφαντοῦντος, &c.] et Poll. ex Critia.

Ψευδομαρτύρημα, falsum monumentum, ψευδομαρτυρία. In nov. const.

Decomp. Καταψευδομαρτυρέω, falsum testimonium dico in, falso testimonio oppugno, et opprimo. Xenoph. in Apolog. Socrat. τοὺς μὲν διδάσκοντας τοὺς μάρτυρας ὡς χρὴ, ἐπιορκοῦντας καταψευδομαρτυρεῖν ἐμοῦ, in me falsum dicere testimonium.

Καταψευδομαρτυροῦμαι, falso testimonio oppugnor, falsis testibus opprimor. Demosth. contra Mid.

ΜΑΣΑ'ΟΜΑΙ, sive μασσάομαι, ῶμαι, mando, manduco, comedo, voro. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 9. μασῶνται γὰρ ἅπαντες οἱ ἐν τῇ χώρᾳ πάπυρον. Et apud Athen. lib. 2. μασᾶσθαι ἀμυγδάλας. Duplici σ scriptum reperitur apud Aristoph. in Plut. κρέας μασσώμενος. Sic et apud Diosc. l. 4. c. 25. et apud Athen. l. 12. ☞ Sunt qui derivent à μάσσεσθαι, significante ἅπτεσθαι.

Μάσημα, sive μάσσημα, τὸ, id ipsum quod mansum sive commanducatum est, id ipsum quod manditur. Theophr.

Μάσησις, sive μάσσησις, manducatio. Basil.

Μασητὴς, seu μασητὴρ, ῆρος, ὁ, qui mandit, qui commanducat. ut, μασητῆρες μύες, apud medicos.

Μαστάζω, mando, mansito, manduco seu commanduco. Nic. in Ther.

Μάσταξ, ακος, ἡ, mandibula, vel os. Odyss. δ. ἀλλ' Ὀδυσσεὺς ἐπὶ μάστακα χερσὶ πίεζε. ¶ Μάσταξ quibusdam dicitur etiam labrum superius et in eo enati pili: pro quo κοινότερον dicitur μύσταξ, ut tradit Eust. et Poll. Theocr. idyll. 14. vers. 4. (39.) Plut. de sera numinis vindicta. ¶ Item esca, idem quod μάσημα, Iliad. ι. ¶ Μάστακες dicuntur etiam locustæ. Nicand. in Ther. A μασάομαι autem derivari μάσταξ, testatur Eustath.

† Μαστυχάω, mando. Hesiod. Asp. 389.†

Μασταρύζω, malè mando, languidè et ignaviter manduco. Hesych. et Eust. Vide Μαστὶς, in Μαζίς.

Composita.

Ἀμάσητος, seu ἀμάσσητος, ου, ὁ καὶ ἡ, non mansus seu commanducatus: Item, qui nihil commanducavit.

Ἄμαστος, qui nihil gustavit seu commanducavit: vel ex μάσσω, tango; vel ex μασάομαι.

Ἀναμασάομαι, iterum mando, remando, rumino. Aristoph. in Vesp. μόλις τὸ πρᾶγμ' ἔγνωσαν, ἀναμασώμενοι, vix tandem rem intellexerunt, ruminantes seu remandentes.

Διαμασάομαι, sive διαμασσάομαι, commanduco, mando. Aristotel. hist. an. l. 9. c. 6. τὰ ξύλα διαμασσῶνται.

Διαμάσημα, τὸ, mansum, id est, quod mansum seu commanducatum est. Dioscorid.

Διαμάσησις, ipsa actio commanducandi, ut μάσησις.

Ἐπιμασάομαι, insuper mando, mando post.

Ἡμιμάσητος, semimansus, apud Poll. l. 6.

Καταμασάομαι, seu καταμασσάομαι, ῶμαι, commanduco, comedo, manduco, absumo, apud Athen. l. 4.

Παραμασύντης, ου, ὁ, q. d. qui ad latus alicujus mandit, qui à latere sedens mandit. Accipitur pro parasito, ut tradit Athen. l. 6.

ΜΑ'ΣΘΛΗΣ, ου, ὁ, et μάσθλης, ητος, ὁ, Aristoph. schol. et Suid. esse dicunt lorum emollitum. Unde hominem μάσθλητα dici à comico τὸν ἀλιτήριον καὶ μεμαλαγμένον ἐν πονηρίᾳ. Ut in Nub. † 448.† Μάσθλης, εἴρων, γλοιός, ἀλαζών. Et in Equit. Ὡς δ' ἀλαζὼν, ὡς δὲ μάσθλης, εἶθ' οἷ' ὑπέρχεται. Ab Hesych. expon. corium, pellis, habena: item calceamentum puniceum.

ΜΑ'ΣΠΕΤΑ, τὰ, prima silphii folia. Hesych. Sic et Dioscor. l. 3. c. 94. scribit, silphii radicem dictam à quibusdam esse μαγύδαριν, folia autem μάσπετα. Ibidem tamen et caulem ipsius μάσπετον appellari docet Theophr. hist. pl. l. 6. c. 13. τὸ δὲ φύλλον, ὃ καλοῦσι μάσπετον, ὅμοιον τῷ σελίνῳ.

ΜΑ'ΣΣΩ, vel μάττω, F. ξω, pinso, subigo. Aristot. rhet. l. 3. [illegible] ὁ μαλακὸν μάξει. Plat. de republ. lib. 2. μάξαντες μάζας γενναίας καὶ ἄρτους. Hippocrati est etiam ἐκθλίβω, (i. exprimo,) inquit Gal. ¶ Item abstergo. unde μαγεύς. ¶ Item tango, ἅπτομαι, Eustath. Quod in aor. 1. med. usitatius, μάσσασθαι, pro μάσασθαι. In hac signif. ergo futur. in σω facit, non in ξω.

Derivata à μάσσω, i. pinso, subigo.

Μάττομαι, pinsor, subigor: unde, σῖτος μεμαγμένος, apud Thuc. Item activè: ut apud Aristoph. in Nub. ἄλφιτα μάττεσθαι, pro μάττειν.

Μᾶζα, ης, ἡ, placenta, subacta farina. Arist. rhet. 3.

Μάγμα, τὸ, quicquid superest crassum ex aliqua materia expressa quasi recrementum. Propriè quidem (ut volunt nonnulli) est unguenti fæx, quæ, expressâ reliquâ liquidiori materiâ, relinquitur. Plin. lib. 13. cap. 2. Ab ejus verò similitudine ipsum unguentum et spissamentum omne pauco liquore subactum ut non diffluat, etiam μάγμα dicitur.

Μάκτης, ου, ὁ, qui pinsit. pistor, μαγεύς.

Μάκτρα, ἡ, vas in quo pinsitur et subigitur farina. Aristoph. in Ran. Χρῆσον σὺ μάκτραν. Item alveus in quo corpus abluitur, alio nomine dictus σκάφη. ¶ Apud Nicand. in Ther. pro colo sive qualo sumitur, seu mortario.

Περιμάκτριαι, (comp.) assidens mactræ. Plut.

Μαγὶς, ίδος, ἡ, idem quod μάκτρα. Poll. l. 6. c. 10. et l. 10. c. 24. Galen. autem apud Hipp. μαγίδα dici scribit, τό, τε ὅλον μάγμα καὶ φύραμα, καὶ τὴν χειροπληθῆ μαγδαλιάν. Μαγίδες, dicuntur etiam lances. Plin. l. 33. c. 11. Item orbes rotundi seu tabulæ quæ tripodi imponuntur, quæ et πίνακες, Poll. l. 10. et l. 6. cap. 12.

Μαγεὺς, έως, ὁ, pistor, Poll. Exp. etiam, ὁ ἀπομάσσων, apud Suid.

Ματτύα, ἡ, delitiæ ciborum, lautitiæ omnis generis quæ in edulijs adhiberi possunt. Athen. l. 14. et 4. qui et à μάττω derivat.

Ματτυάζω, paro ματτύας, i. lautas epulas. Athen. l. 14.

Composita.

Ἀναμάσσω, vel ἀναμάττω, idem quod μάσσω, pinso, subigo farinam.

Ἀναμάττομαι, idem. ut Aristoph. in Nub. † 676.† ἐν θυείᾳ στρογγύλῃ γ' ἀνεμάττετο. Item exprimo, imprimo. Julian. et Themist. de an. lib. 3. Item pass. pinsor, subigor.

Ἀπομάσσω, exprimo, effingo, repræsento. Plat. in Tim. ἀπομάττειν σχήματα ἐπιχειροῦν. (Theoc. id. 95.)

Ἀπομάττομαι, pro eodem, apud Aristot. eth. l. 9. et Aristoph. in Ran.

Decomp. Ἐναπομάττω, aliquid imprimo in. Philipp. de mundo. Metaphor. apud Basil. ἐναπομάττεσθαι τὴν αἰσχύνην, imprimere dedecus.

Διαμάσσω, subigo, pinso. Hesych.

Εἰσμάττω, sive ἐμμάττω, imprimo. Epigr.

Ἐκμάττω, seu ἐκμάσσω, exprimo, ἐκθλίβω, apud Hippocr. Item formo, fingo. apud eundem.

Ἐκμάττομαι, exprimor: ut, ἐκμεμάχθαι εἰκόνα, apud Luc. expressam esse imaginem. Item in activa signif. ut apud Nic. in Ther. γενὺν ἐκμάσσεται ἰόν, schol. exp. ἐκτυποῖ καὶ ἐκφέρει.

Ἔκμαγμα, τὸ, massa subacta, apud Hippocr. Item expressum rei alicujus simulacrum. Eust. ex Aristoph. Apud Theophr. ἐκμάγματα δακτυλίων, quidam interpr. magmata et strigmenta pastillorum.

Ἐκμαγεῖον, ου, τὸ, expressum rei alicujus simulacrum. Phil. de mundo.

Ἐκμαγεύω, ῶ, exprimo, effingo, sicut ἐκμάττω.

Ἐπιμάσσω, attingo, idem quod μάσσω. Nic.

Κροκόμαγμα, τὸ, retrimentum crocini unguenti. Diosc. l. 1. c. 26.

Ῥοδόμαγμα, retrimentum rosacei unguenti.

(Ὑπομάσσω, subigo, illino. Theoc. Id. 2. 59. Anglicè, *knead*.)

Derivata à μάσσω, abstergo, nulla sunt, nisi

Μαγδαλιὰ, de quo vide in ἀπομάσσω.

Composita.

Ἀπομάσσω vel ἀπομάττω, abstergo sive abstergeo. Interdum metaph. ut Odyss. τ'. Ἔρδουσα μέγα ἔργον, ὃ σῇ κεφαλῇ ἀναμάξεις, quod facinus capite tuo lues, i. quod factum in caput tuum recidet.

Decomp. Προσαπομάσσω, insero. metaphoricè, adjungo. In auth.

Ἀπομάττω, abstergo. Demosth. pro cor. καὶ καθαίρων τοὺς τελουμένους, καὶ ἀπομάττων τῷ πηλῷ καὶ τοῖς πιτύροις. In hac tamen signif. frequentior est vox media.

Ἀπομάττομαι, pro ἀπομάσσω, abstergo. Basil. in hexaëm. hom. 11. ἀπομαξάμενος τὸν ἱδρῶτα, abstergens sudorem. Sic Luc. 10. ἀπομασσόμεθα ὑμῖν τὸν κονιορτὸν, pulverem in vos abstergimus. Item passivè, abstergor. Lucian.

Ἀπόμαγμα, q. d. abstergimentum, id quod ex abstersione colligitur: Theophr. de caus. pl. l. 6.

Ἀπομαγδαλία, sive ἀπομαγδαλιὰ, ἡ, buccea, quam, manibus in eam abstersis, canibus projiciebant. Eustath. Poll. Suid. Hesych. Vide et Plut. in Lyc. Pro eadem legitur et μαγδαλία, seu μαγδαλιά. Dicitur et ἀπομαγδαλίς.

Ἀπόμαξις, abstersio.

Ἀπομάκτης, abstersor. Hesych.

Ἀπομάκτρα, ἡ, vel ἀπόμακτρον, τὸ, lignum quoddam, quo premimus et velut deradimus id quod mensuram certam et legitimam excedit. *Latinè* radius, et hostorium. Poll. Hesychius, Eustath.

Ἐκμάττω, abstergo. Aristot. de an. l. 9. (de apibus flores legentibus:) ἐκμάττουσι τοὺς ἐμπροσθίους πόδας εἰς τοὺς μέσους.

Ἔκμαγμα, τὸ, idem quod ἀπόμαγμα. Theophr. hist. pl. l. et cap. ult.

Ἔκμαξις, abstersio, extersio. Aristot. de insom.

Ἐκμαγεῖον, id quo abstergimus: per synecdochen speciei, mantile. Poll. lib. 6.

[Ἔκμακτρον. Eurip. Elect. 534. Πῶς δ' ἂν γένοιτ' ἂν ἐν κροταλέῳ πέδῳ Γαίας, ποδῶν ἔκμακτρον;]

Ἐπιμάσσω, abstergo.

Ἐπιμάσσομαι, pro eodem. Iliad. δ'. Ἕλκος δ' ἰητὴρ ἐπιμάσσεται, ἠδ' ἐπιθήσει Φάρμακα. (Theoc. ιζ'. 37.)

Περιμάττω, circumcirca abstergo. Diosc. l. 5. c. 94.

Περιμάκτρια, assidens mactræ. Plut.

Ῥινόμακτρον, ου, τὸ, (q. d. narium abstersorium.) linteolum abstergendis naribus aptum. strophium. sudarium.

Χειρόμακτρον, (q. d. manuum abstersorium.) linteolum ad abstergendas manus, mantile. Athen. l. 9. Xen. Pæd. 1. Est etiam idem quod μαγδαλιά. schol. Aristoph. in Equit. Ponitur et in ornatu muliebri; atque ita videtur uti Herodot. in Eut.

Derivata à μάσσω, i. tango.

Μάσσομαι, accipitur etiam pro μάσσω, tango. Aor. med. μάσασθαι exp. ἅψασθαι, ἐγκρατῶς ἔχεσθαι, ἐφάψασθαι, λαβέσθαι, nec non μάχεσθαι, ἀναγκάζεσθαι.

Composita.

Εἰσμάσσω, sive ἐσμάσσω, intro vel intus tango.

Ἐσμάσσομαι, pro eodem. Iliad. ρ'. μάλα γάρ με θανὼν ἐσεμάσσατο θυμόν.

Ἐμματεύειν, pro quo et ἐμματεύειν, apud Nicand. Scholiast. ejus dicit, esse demittere digitos in locum cavum. Pro eodem dicit idem poëta καταμματεύειν.

Ἐπιμάσσομαι, tango, sive attingo, et contingo, ita ut persentiscas. Odyss. π'. Ὣς ἄρα μιν φαμένη, ῥάβδῳ ἐπεμάσσατ' Ἀθήνη, virgâ contigit. Sic et Odyss. ν'. Item tango, i. tactu exploro, palpo, tactu tento. Od. τ'. Γνῶ ῥ' ἐπιμασσαμένη. Sic et Od. ι'. Item prehendo. Od. τ'. Χείρ' ἐπιμασσάμενος, φάρυγος λάβε δεξιτερῆφι. Sic et Od. ι'.

Προτιμάσσω, attingo: poëticè, pro προσμάσσω. (Soph. Tr. 1070. προσμάσσω. Theoc. ιε'. 32. Προτιμάσσομαι. Theoc. Id. 3. 29. Προσμάσσομαι. Philostr. l. 3. c. 42.)

Decomp. Ἀπροτίμαστος, et ἀπρόσμαστος, qui attactus non est, intactus, et qui tangi nequit. Il. τ'. Ἀλλ' ἔμεν' ἀπροτίμαστος ἐνὶ κλισίῃσιν ἐμῇσι, manebat intacta. Exponitur etiam, qui difficulter attingi potest. Eust. ex Ephor.

Χερμάς, άδος, ἡ, lapis qui manum implere potest, vel una manu sustolli et projici. Eustath. scribit, dici ἐκ τοῦ χειρὶ μάσασθαι, quod est ἅψασθαι. Epigr. lib. 6. ἐπιμμενέας δέ με λεπτῇ Χερμάδι. Et apud Suid. ὁ δὲ ἀπὸ τοῦ τείχους πλῆθος χερμάδων καὶ βελῶν παντοίων κατέχεεν.

Χερμάδιον, τὸ, itidem lapis, qui prehendi et teneri manu potest, q. d. saxum manuale. Il. δ'. Χερμαδίῳ γὰρ βλῆτο. Sic et Il. ε'. et ι'. Invenitur et Χερμάδιος, adject. apud Lucianum. Vide et in derivatis à Χείρ.

ΜΑΣΤΕΥ'Ω, F. σω, quæro, perquiro, vestigo, indago, Eurip. in Hecuba, Ταύτην ματεύουσ', ἢ πονοῦσ' ἄλλον πόνον; hancne quærens, an alio occupata labore? (Phœniss. 36. 373.) Apoll. Arg. 1. 1. μαστεύοντες ἀνάλλεξαν κεράεσσι. Apud Xenoph. μαστεύων ζῆν, exp. cupiens, affectans. Et cum accus. ut, ἴχνια μαστεύειν, et τὴν τροφὴν μαστεύειν, apud eundem Xen. † μαστεύων πλέον ἔχειν. Pæd. l. 2. p. 49. c.† ☞ Etym. vide in ματεύω.

Μαστευτής, οῦ, ὁ, inquisitor, investigator. Xen.

Μαστήρ, idem. Hesych. [Soph. Œd. Col. 456. Κρέοντα πέμπουσιν ἐμοῦ μαστῆρα, &c. Trach. 745. ὁ παῖς πάρεστι μαστὴρ πατρὸς ὃς πρὶν ᾤχετο. Apoll. Rhod. Arg. iv. 1003. μαστῆρες. Schol. ζητηταί. 1482.]

Μαστύς, ύος, ἡ, vestigatio, inquisitio, schol. Apoll. ex Callim.

Μάστωρ, ορος, ὁ, quæsitor, seu inquisitor. Μάστορες etiam dicuntur magistratus quidam de rebus publicis inquirendis.

Ματεύω, idem quod μαστεύω, et est eo factum, per ellipsin literæ σ; aut contrà ex ματεύω factum est μαστεύω, per pleonasmum literæ σ. tanquam à μῶ, μάσω, ut scribit Eustath. Iliad. ξ'. Ἐγγὺς ἀνὴρ οὐ δηθὰ ματεύσομεν. (Æsch. Ag. 1103. Ch. 217. 328. 392. Soph. Œdip. Tyr. 1078. 1081.)

Μάτος, Hippocrati ἡ ζήτησις, inquisitio, perquisitio.

Ματέειν, τὸ ζητεῖν, quærere, perquirere: ut est in lex. Gal.

Composita.

Ἀναμαστεύω, idem quod μαστεύω. vel, diligenter quæro, perquiro, pervestigo.

Ἐκμαστεύω, exquiro, quæro, μαστεύω. Æschyl. [Eumen. 246. τετραυματισμένον γὰρ ὡς κύων νεβρὸν, Πρὸς αἷμα καὶ σταλαγμὸν ἐκμαστεύομεν.]

Ἐπίμαστος, qui cibum quærit, qui quærit unde vivat, mendicus. Odyss. υ'.

Καταμαστεύω, idem. Syn. in ep. ad Pylæmen.

Ὑδρομαστευτής, aquarum investigator.

Ὑδρομαστευτική, sub. τέχνη, ars seu scientia indagandi aquas. Democr. Geopon. l. 2.

ΜΑ'ΣΤΙΞ, ιγος, ἡ, flagrum, flagellum, scutica. Od. ζ'. ἵμασεν μάστιγι φαεινῇ Ἡμιόνους. Plut. in apophth. μάστιγι ξαινόμενοι, qui scuticis cæduntur. ¶ Item metaph. pœna ab irato nobis Deo immissa, seu clades divina: ut, μάστιξ Διὸς, apud Hom. In Nov. Testam. peculiariter etiam pro morbo: ut Marci c. 5. Servator dicit, Ἴσθι ὑγιὴς ἀπὸ τῆς μάστιγός σου, mulieri quæ sanguinis profluvio laboraverat. Dicitur et μάστις, poëticè, pro μάστιξ, et dativus μάστι, pro μάστιϊ, ut docet Eust. Od. ι'.

(Μαστῖγα, μαστιγωτικά. Æsch. Suppl. 170.)

Μαστιγεύς, έως, ὁ, flagellator. Herodot.

Μαστιγίας, ου, ὁ, mastigia, flagrio, verbero; mancipium, qui verberibus et vibicibus inscripta terga habet: apud Athen. l. 5. et Plut. de non fœn. (Aristoph. R. 705.)

Μαστιγιάω, ῶ, verberibus indigeo. Poll. ex Eupolide.

Μαστιγόω, ῶ, flagello, flagris cædo seu verberibus. Luc. in Demon. τὸν αὑτοῦ οἰκέτην μαστιγοῦντα. † Xen. Pæd. 1. 4. 9. σὺν πληγαῖς. Hesiod. Asp. 431.†

Μαστιγοῦμαι, flagellor, vapulo. Plat. de leg. lib. 8. μαστιγούσθω πληγὰς ἐναρίθμους. † Xen. Pæd. 1. 3. 15.†

Μαστίγωσις, flagellatio.

Μαστιγότριμος, verberibus dignus. Luc. in Herodot.

(Μαστίκτωρ. Æsch. Eum. 158.)

(Μαστιγωτέος. Aristoph. R. 646.)

Μαστίω, et μαστίζω, idem quod μαστιγόω. Il. ρ'. Μάστιε νῦν, εἷός κε θοὰς ἐπὶ νῆας ἵκηαι. Plut. in Alex. καὶ τοὺς ἵππους ἐμάστιζεν. Sic et apud Luc.

Μάστιγμα, q. d. flagellamentum.

Composita.

Ἀμαστίγωτος, q. d. inflagellatus.

Ἀπομαστιγόω, flagello, vel vehementer flagello. [Herodot. Hist. lib. 3. cap. 29. ταῦτα εἴπας, ἐνετείλατο τοῖς ταῦτα πρήσσουσι, τοὺς μὲν ἱρέας ἀπομαστιγῶσαι, Αἰγυπτίων δὲ τῶν ἄλλων τὸν ἂν λάβωσι ὁρτάζοντα κτείνειν. lib. 8. cap. 109. ὃς καὶ τὴν θάλασσαν ἀπεμαστίγωσε, πέδας τε κατῆκε.]

Διαμαστιγόω, idem. [Plat. Gorg. πολλάκις τοῦ μεγάλου βασιλέως ἐπιλαβόμενος, ἢ ἄλλου ὁτουοῦν βασιλέως —— κατεῖδεν οὐδὲν ὑγιὲς ὂν τῆς ψυχῆς, ἀλλὰ διαμεμαστιγωμένην καὶ οὐλῶν μεστὴν, ὑπὸ ἐπιορκιῶν καὶ ἀδικίας.]

Διαμαστίγωσις, dicitur de flagellatione Spartanorum puerorum ad aram Dianæ, Plut. in apophth.

Ὁμηρομάστιξ, flagellum Homeri, dictus fuit Zoilus, quòd Homeri carmina reprehendendo ejus famam læderet, atque adeò nomen ejus velut vellicaret ac laceraret. Suid.

Ὁμομαστιγίας, q. d. converbero, i. socius verberum. Item conservus. Aristoph. in Ran.

Ῥητορομάστιξ, flagellum rhetorum.

[ΜΑΣΤΙΧΑ'Ω. Hesiod. Ἀσπ. 388. ἀφρὸς δὲ περὶ στόμα μαστιχόωντι Λείβεται, &c. Vide Pasor. Ind. pag. 116.]

ΜΑΣΤΙ'ΧΗ, ης, ἡ, mastiche: lentiscina resina. Diosc. l. 1. c. 91. Alex. Aphr. in probl. procem. et probl. 106. l. 1. μαστίχη καὶ ῥύπτει καὶ διαφορεῖ καὶ ἵστησι, mastiche et abstergit et digerit et firmat.

Μαστίχινον ἔλαιον, oleum mastichinum, oleum è mastiche, apud Dioscor. lib. 1. cap. 52.

ΜΑΣΤΡΟΠΟ'Σ, sive μαστρωπὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, leno, lena. (☞ Ἡ μητρὸς ὄπα εἴτε ὄψιν σοφιζομένη ἐν τῷ αἱμύλα κωτίλλειν, quæ matris vocem aut vultum mentitur suavibus verbis, quasi ματροπὸς, seu ματρωπὸς, ut tradit Eust. Ab Hesych. expon. προαγωγὸς καὶ μαυλίζων. itidemque à Suida exp. μαυλιστής. quibus expositionibus aliud etymon innui videtur.) Athen. l. 10. τὰς μαστροποὺς τὰς ἐθιζομένας προαγωγεύειν τὰς ἐλευθέρας γυναῖκας. Et l. 7. ex Diphilo comico, Ἀφροδίσι' ἐπὶ κάλλους μαστροπῶν παιδί. [Aristoph. Thesm. 565. Ὥς τ' αὖ τὰ κρέ' ἐξ Ἀπατουρίων ταῖς μαστροποῖς διδοῦσαι ἔπειτα τὴν γαλῆν φαμεν. Schol. Μαυλιστρίαις καὶ προαγωγοῖς. Lucian. Amor. εὑρέθη δὲ τόλμα τῆς ἐπιθυμίας μαστροπός. Xenoph. Sympos. cap. 4. §. 56. 4. §. 59. 1. §. 60. 3. cap. 8. §. 5.]

Μαστροπεύω, sive Μαστρωπεύω, perduco seu produco, prostituo. Xen. in sym. ἀγαθοῦ ἐμοὶ δοκεῖ μαστροποῦ ἔργον εἶναι, ὃν ἂν ἢ ὃν ἂν μαστροπεύῃ, ἀρέσκοντα τοῦτον ἀποδεικνύναι οἷς ἂν συνῇ. Ibid. metaph. κἀμὲ σύ με μαστροπεύσεις πρὸς τὴν πόλιν, ὅπως πράττω τὰ πολιτικὰ, καὶ ἀεὶ ἀρέσκω αὐτῇ.

Μαστροπεία, ἡ, lenocinium. Plut. symp. 2. probl. 1. Xen. in symp.

Διαμαστροπεύω, (comp.) idem quod μαστροπεύω, produco, vel lenociniis concilio. Plut. in Cæs.

ΜΑΣΧΑ'ΛΗ, ης, ἡ, axilla, ala, armus. Xen. de re equ. τὸ διαλεῖπον τοῦ θώρακος ἐπὶ τῇ μασχάλῃ καλύπτεται. ¶ Est etiam proræ pars eo loco quo est τὸ τέρθρον, quod vocatur ἀρτέμων. Hesych. ¶ Eidem Hesychio est etiam pars quædam folii olivæ. Aliis quoque herbis tribui dicitur, estque cavus ille inter caulem et ramulos anfractus, unde sinuatim nova proles egreditur. Latini itidem alas vel sinus appellare perhibentur. ¶ Item palmæ virga, eidem Hesych. unde μασχάλιον.

Μασχαλίς, idem quod μασχάλη, axilla, ala. De arboribus etiam dici traditur, apud Theophr. hist. pl. l. 3.

Μασχαλίζω, obtrunco per ignominiam extremas partes corporis. Qui cædem aliquam patrassent, μασχαλίζειν τὸν φονευθέντα dicebantur, quum ei extremas præcipuè partes corporis amputantes, easque connectentes, sub axilla ferebant, ut qui putarent, defunctum ita mutilatum invalidum reddi ad se ulciscendos. Sophocl. in Elect. † 447.† de Clytæmnestra, Ὑφ' ἧς θανὼν ἄτιμος, ὥστε δυσμενὴς Ἐμασχαλίσθη. (Æsch. Ch. 437.)

Μασχαλίσματα, dicuntur ejusmodi ἀκρωτηριάσματα, quæ sub axilla ferebantur. Suid.

Μασχαλιστὴρ, lorum ad alligandum equos currui. Æschyl. in Promet. vincto. Herodot. sub finem lib. 1. de Massag. μασχαλιστῆρας vocat vincula lata sub axillis, quæ ornatus causa gerebantur, ut cingula. Vide Poll. l. 5. c. 16.

Μασχάλιον, ου, τὸ, canistrum palmeum, vel funis è palma; utebantur enim olim canistris et funibus plexis è palmarum foliis. Hesych.

Composita.

Ἀμφιμάσχαλος χιτὼν, tunica utrinque manuleata. manicis nimirum ab utraque axilla dependentibus. vestis fuit ingenuorum. Aristoph. in Equit.

Διαμασχαλιστὴρ, sub. κόσμος, mundus et ornamenta axillaria. Poll. lib. 5. cap. 16.

Ἑκατερομάσχαλος, idem quod ἀμφιμάσχαλος. Poll. et Etym.

Ἑτερομάσχαλος χιτὼν, altera tantùm parte manuleata tunica. vestis fuit servorum. Poll. Suid. Etym.

Πολυμάσχαλος, multas habens alas. πολυμάσχαλος δρῦς, apud Theophrast. hist. pl. l. 3. c. 9. quercus corpore sinuoso.

Τραγομάσχαλος, cujus alæ hircum olent. Aristoph. in Pace.

ΜΑ'ΤΗΝ, (adverb.) frustra, in cassum, in vanum: ut, μάτην πονεῖν, frustra laborare. Æschyl. Apud Plat. de leg. μάτην ἐστὶ πόνος, pro, μάταιός ἐστι πόνος, vanus est labor, seu inanis. Sic Isocr. μάτην ἐστὶ τὸ μιμεῖσθαι, pro μάταιόν ἐστι. ¶ Item abs re, sine causa, temere. ut apud Themist. μάτην δὲ λέγεται ἐκεῖνα γενέσθαι, ὧν ἀπέτυχε τὸ τέλος οὗ χάριν ἐγένετο, et Xen. Item falsò, ut in Epigr. Ὕβρις ἔρωτας ἔλυσε, μάτην ὅδε μῦθος ἀλᾶται. Dicitur μάταν Doricè pro μάτην. (V. Æschyl. Ch. 519. Pers. 269. 288. Soph. Œdip. Tyr. 894. 1077. 1539. El. 1304.)

Μάταιος, (q. d. frustraneus,) qui frustra fit, vanus, inanis: ut apud Platonem in Tim. μάταιος ἂν εἴη πόνος, frustra susciperetur labor. Demosth. Olynth. 1. ὅπως μὴ μάταιος ἡμῖν ἡ στρατεία γένηται. Dicitur et aliquis esse μάταιος, i. vanus, ineptus. Luc. Exponitur etiam futilis, apud Sophocl. Item pro ψευδής, ex proverb. Solomon. (Æsch. Ag. 1160. Eum. 338. Suppl. 237.)

Ματαίως, vanè, ineptè, leviter. Item pro μάτην, ut apud Plat. in ep. ματαίως λέγειν, frustra verba facere.

Ματαιότης, ητος, ἡ, vanitas, ut Ephes. c. 4. et apud Solom. ματαιότης ματαιοτήτων, vanitas vanitatum.

Ματαιόομαι, οῦμαι, ineptè ago, et stultè: ut Reg. l. 1. c. 13. μεματαίωταί σοι, ineptè et stultè egisti.

Ματαιοσύνη, idem quod ματαιότης, fatuitas, desipientia. Polemon.

Ματαΐζω, ineptio: ut apud Luc. de luctu, [illegible] ματαΐζοντα.

Ματάω, ῶ, vanè tempus tero, segniter ago, vel segnis sum. Iliad. ψ΄. Κλῖνε δ' ἄρα μάστιγα ποτὶ ζυγόν, οὐδ' ἐμάτησεν Ἴφθιμος Σθένελος. Sic Iliad. έ. Μὴ τὼ μὲν δείσαντε ματήσετον. Æschyl. in Prometh. εἰ ματᾷ τοὔργον τόδε. (Eum. 142. Lentè fio. Pr. 57.)

Ματάζω, vana cogito seu inepta, ineptio, desipio. Soph. in Œdip. Tyrann. (911. Æsch. Ag. 1004.)

Ματαΐζω, idem quod ματάζω. Exponitur etiam, vana jacto.

Ματαϊσμὸς, οῦ, ὁ, stolida actio seu rerum stolidarum: ipse actus τοῦ ματαΐζειν.

Ματία, et Ionicè ματίη, idem quod ματαιότης, vanitas, levitas, stoliditas. Odyss. κ΄.

Composita.

Ἀλίματος, Doricè pro ἠλίματος: unde ἀλιμάτως, frustra: apud Call. hymn. in Cerer.

Ἀποματαΐζω, idem quod ματαΐζω. Apud Herodot. in Eut. ἀπεματάϊσε exp. ineptè cavillatus est, seu ineptivit. quidam exp. pepedit.

Ἐμματαιοῦσθαι, vanum fieri.

Ἐμματαιάζω, inania et futilia blatero. Hesych.

Ἠλίματος, idem quod μάταιος. Hesychius ex ἠλεὸς et μάταιος compositum esse scribit.

(Παμμάταιος. Æsch. Ag. 393.) ‡ prorsus irritus. Blomf.‡

MA'TION, ου, τὸ, mensura [illegible], ut caeporum, ac hujusmodi aliorum. Eustath. Aristoph.

MATPY'ΛΛΗ, ης, ἡ, lena. idem quod μαστροπός. Eustath.

Ματρυλλεῖον, ου, τὸ, lupanar: locus in quo lenæ suas meretrices prostituunt. Suid. ita vocari ait locum in quo degentes vetulæ suscipiunt eos qui vino se ingurgitare velint: ex hoc Menandri loco, ὡς εἰσάγεται κατὰ τοὺς ἐν ματρυλλείῳ τὸν βίον. Hesych. sine diphthongo per ι habet ματρύλλιον.

MA'XΛΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, incontinens, libidinosus, lascivus: apud Suid. μάχλον τινὰ βιοῦντα βίον. In Epigramm. μάχλος ἐς ἄνδρας, virorum appetens. Hesiod. in Erg. Μαχλόταται δὲ γυναῖκες. Luc. de calum. ἐπὶ μάχλου γυναικὸς ἐπιβουλεύματος. (κατωφερὴς, παλίμβολος. Æsch. Suppl. 644.) Apud Hesych. invenitur etiam μάχλης pro μάχλος.

Μαχλοσύνη, ης, ἡ, incontinentia, libidinositas lascivia. Il. ώ.

Μαχλὰς, άδος, ἡ, mulier lasciva et libidinosa. Hesych. Item adject. apud Nonn. μαχλὰς χαίτη, molli et quasi lasciviam quandam redolente coma, vel etiam meretricia.

Μαχλὶς, ίδος, ἡ, eadem quæ μαχλάς. Hesych.

Μαχλάω, ῶ, unde μαχλῶντες, apud Hesych. libidini indulgentes, scortantes.

MA'XOMAI, (F. μαχοῦμαι, item μαχήσομαι et μαχέσομαι. præt. μεμάχημαι. à μαχέομαι.) pugno, prælior, bellum gero. Iliad. ά. ὃ ἀνδράσιν ἶφι μάχεσθαι. Demosth. μάχεσθαι τοῖς πολεμίοις. Xen. Pæd. 3. τῷ λιμῷ καὶ τῷ δίψει μάχεσθαι. Dicitur etiam, μάχομαι πρός τι, apud Isocr. in Paneg. et in Hel. encom. Item cum variis præposit. Ut Il. γ΄. ἐγχείῃσι μαχέσονται περὶ σεῖο. Ibid. μάχεσθ' ἀμφ' Ἑλένῃ. Xenoph. Pæd. 5. μάχεσθαι ὑπὲρ τῆς χώρας. Interdum dativo personæ additur accusat. rei: ut Aristoph. μάχομαί σοι [illegible]. General. etiam sumitur μάχεσθαι, pro contendere, rixari, altercari. Iliad. ά. Ὣς τώ γ' ἀντιβίοισι μαχεσσαμένω ἐπέεσσιν Ἀνστήτην. Μαχόμενα dicuntur etiam pugnantia, repugnantia, contraria, ἐναντία.

[Μαχομένως. Eurip. Helen. 258.]

Μαχέομαι, οῦμαι, (apud poët.) idem quod μάχομαι. Unde μαχέοιτο et μαχέοντο, apud Hom. F. μαχέσομαι, et μαχήσομαι. Pr. μεμάχημαι. in prosa etiam usitata.

Μαχήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, pugnax.

Μαχεσμὸς, οῦ, ὁ, pugna, prælium: ex Γαλεομυομ.

Μαχητὴς, οῦ, ὁ, pugnator, bellator: seu pugnax, bellicosus. Il. έ. et alibi.

Μαχητὸς, oppugnabilis seu expugnabilis. Od. μ΄.

Μαχητικὸς, pugnax, seu ad pugnam propensus. Aristot. rhet. 1.

[Μαχητικῶς. Plat. Theætet. ἐὰν σὺ ἐμοὶ πείθῃ —— οὐ ἀγωνιστικῶς οὐδὲ μαχητικῶς —— ὡς ἀληθῶς σκέψῃ τί ποτε λέγομεν, &c.]

Μάχη, ης, ἡ, pugna, conflictus, prælium. Hom. Herodot. Thucyd. Xen. et alii. † Aristoph. Nub. 931.† Item contentio. Plat. ep. 7. πᾶσα μάχη περὶ τούτου. † pugnandi mos, ratio. Xen. Pæd. l. 2. 39. d.† (Eurip. Phœniss. 1499.)

Μάχιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, pugnax, bellicosus. Plut. in Alex. Item ad pugnam, ad bellum, habilis, aptus: ut, τὰ ἔθνη τῶν γεωργούντων καὶ τῶν μαχίμων, Aristot. pol. 2. Apud Plut. in Cat. νῆες μάχιμαι, naves ad præliandum aptæ. † τὸ μάχιμον (sc. στράτευμα, vel πλῆθος) opp. τῷ σκευοφόρῳ. Xen. Pæd. l. 5. p. 140. c.†

Μαχάω, ῶ, pugnare cupio, pugnare volo. Hesych.

Μάχαιρα, ας, ἡ, culter, sica, brevis gladius: aut etiam simpliciter, gladius, ensis, apud Polyb. Plutarch. et Xen. † Pæd. 1. 2. 13.† Tribuitur interdum tonsoribus. unde, κείρεσθαι ὑπὸ μαχαίρᾳ, apud Poll. et μάχαιραν κουρικὴν, apud Plutarch. in Dion. pro novacula. Apud Plat. l. 1. scribitur, sarmenta vineæ posse abscindi μαχαίρᾳ. (forte ad vocem Heb. מכרת referri potest. V. Gen. 5. 49.)

Μαχαιρωτὸς πρίων, q. d. ad formam machæræ facta serra.

Μαχαίριον, ου, τὸ, cultellus, gladiolus. Dem. Phal. ¶ Item μαχαίριον, ossa nucleorum persicorum. Gal. ex Archigene l. 5. κατὰ τόπους.

Μαχαιρὶς, ίδος, ἡ, idem quod μάχαιρα. Tribuitur plerumque chirurgis et tonsoribus.

Μαχαιρίδες, forcipes.

Μαχαιρίδιον, gladiolus.

Μαχαιρώνιον, herba, quæ et ξιφίον, et Lat. gladiolus. Diosc. lib. 4. c. 20.

Composita: ac primùm cum præpositione.

[Ἀμφιμάχομαι. Lucianus, in Philop. laudat Hom. Iliad. 1. 412. cui loco addas, Iliad. Π. 496. 533.]

Ἀμφιμάχητος, ου, ὁ καὶ ἡ, de quo pugnatur seu pugnandum est, excellens. Soph. in Trach. ἀμφιμάχητον ὄμμα νύμφας.

Ἀναμάχομαι, rursum pugno, prælium instauro. † Xen. Pæd. l. 3. p. 66. a.† Aristot. rhet. 1. Item rependo seu compenso, apud Aristot. de gen. an. ἀναμάχεται ἡ φύσις τῷ πλήθει τὴν φθοράν.

Ἀντιμάχομαι, pugno adversus aliquem. Item repugno, adversor. Alexand. Aphr.

Ἀντιμάχησις, εως, ἡ, depugnatio adversus aliquem.

Ἀντίμαχος, q. d. qui pugnat adversus aliquem.

Ἀπομάχομαι, propugno, propulso hostes, pugnam sustineo. apud Arrian. Xenoph. Pæd. 5. † p. 119. d. l. 3. p. 69. a.†

Ἀπόμαχος, ὁ ἀπὸ μάχης ἐξ αἰτίας τινὸς ἀπολυόμενος, causarius miles, pugnæ inutilis, jam inutilis bello. apud Xen. Ælian. et Arrian. l. 2.

Διαμάχομαι, depugno, acriter pugno. Aristoph. in Plut. Xenoph. Pæd. 3. Interdum cum præpositione. Ut Plat. de republ. ὑπὲρ τῆς οὐσίας διαμαχεῖται τοῖς ἐπιοῦσι. Plut. in Peric. ὑπὲρ γῆς διαμαχομένων πρὸς αὐτούς. Apud Dem. διαμάχομαι πρὸς τοῦτο, pugno adversus hanc rem, repugno seu refragor huic rei. Interdum sine præpos. apud Eur. διαμάχομαι τὸ μὴ θανεῖν. Et cum infinit. apud Plat. pol. 2.

Διαμάχη, pugnatio, pugna, seu depugnatio. [Plat. de Leg. lib. 7. ἀνάγκην παρασχεῖν περὶ αὐτῆς τῆς πόλεως τὴν διαμάχην γίγνεσθαι.]

Ἐπίμαχος, oppugnabilis, seu expugnabilis. Thucyd. lib. 4. Item activè pro eo qui auxiliatur in pugna. Hesych.

Ἐπιμαχία, societas belli in propulsanda injuria, non item in inferenda. Thucyd. Exponitur et, societas subsidiaria, et suppetiarum causa instituta.

Ἐπιμαχέω, fero auxilium. Ammon.

Εὐεπιμάχητος, oppugnabilis, expugnatu facilis. Arrian.

Καταμάχομαι, expugno, vinco. Paus. Eliac. l. 2.

Decomp. Ἀκαταμάχητος, inexpugnabilis. [Suid. Lex. Ἀκαταμάχητος. ἀκαταγώνιστος. Phav. Lex. Lat. invictus. Horat. Sat. lib. 2. sat. 1. 11. Marc. Anton. de rebus s. lib. 8. § 48.]

Δυσκαταμάχητος, vix expugnabilis.

Περιμάχητος, de quo aliqui inter se pugnant seu certant: qui magna contentione expetitur. Sic Isocr. Helenam vocavit περιμάχητον, de qua tam diu pugnatum est, et quæ digna judicata est de qua pugnaretur. Idem ἀρχὰς περιμαχήτους dixit. Sic apud Plut. de puer. educ. κάλλος περιμάχητον.

Περιμάχιμος, idem quod περιμάχητος, qui magna contentione expetitur. Plut.

Ἀπεριμάχητος, expers belli vel pugnæ. quem nemo expetit.

Προμάχομαι, propugno: ut, προμάχομαί σου, Aristoph. [Vesp. 951.] (Soph. Tr. 869.)

Πρόμαχος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui pugnam init in prima acie, antesignanus. Iliad. γ΄. Plut. in Othon. Item propugnator, apud Herodian. l. 6. Hinc quidam volunt per syncopen esse factum nomen Πρόμος, quod idem signif. Il. γ΄. φάντες ἀριστῆα πρόμον ἔμμεναι, antesignanum fortissimum. (Πρόμαχος πόλεως, ὃς προμάχεται τῆς πόλεως. Æsch. S. c. Th. 423. 488. Il. Γ. 253.)

(Πρόμος. Æschyl. Ag. 208. 419. Eum. 402. Eurip. Phœniss. 1205. Soph. Œdip. Tyr. 675.)

(Πρόμαχος, idem. Æsch. Suppl. 911.)

Προμαχέω, in prima acie pugno. Hom. Item propugno. Herodian. l. 6. † Xen. Pæd. l. 3. p. 86. a.†

Προμαχίζω, idem. Il. γ΄.

Προμαχὼν, ῶνος, ὁ, propugnaculum. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 7. ὑψηλὰ γὰρ ἦν, (ἡ τύρσις) καὶ μεγάλα, καὶ προμαχῶνας καὶ ἄνδρας πολλοὺς καὶ μαχίμους ἔχοντα.] Προμαχεὼν, ῶνος, ὁ, idem. Herod. [lib. 1. μεμηχάνηται δὲ οὕτω τοῦτο τὸ τεῖχος ὥστε ὁ ἕτερος τοῦ ἑτέρου κύκλος τοῖσι προμαχεῶσι μούνοισι ἐστὶ ὑψηλότερος.]

Προσμάχομαι, pugno, vel oppugno. Plat. apud Plut. de leg. προσμάχομαί σοι, pro, μάχομαι πρός σε. † Xen. Pæd. p. 189. c.†

Ἀπρόσμαχος, (decomp.) adversus quem pugnare tutum non est, inexpugnabilis, invictus in certamine, apud Suid. (Soph. Tr. 1114.)

Συμμάχομαι, simul pugno, socius cum pugno. Item pro συμμαχῶ, cum dativ. apud Herodot. et Thucyd.

Σύμμαχος, † ὁ, ἡ,† pugnæ socius seu belli, auxiliator in pugna, commilito. (Æsch. Pers. 794.) Item fœderatus. Xen. † Pæd. 1. 5. 11. in neutr. σύμμαχον, de re aliqua. l. 3. p. 71. c. et p. 74. b. σύμμαχος φάλαγξ. 6. p. 167. c.† Plat. &c. Σύμμαχοι sæpè exp. simpl. socii: ut apud Thucyd. In fœm. gen. συμμαχίς, ut, συμμαχὶς πόλις, urbs socia vel fœderata. Thucyd. l. 1. ‡ §. [illegible].‡

Συμμαχία, societas in bello. (Æsch. Ag. 221.) Frequenter pro ipso fœdere societatis seu consociationis armorum. unde, ξυμμαχίαν ποιεῖσθαι πρός τινα, et, ξυμμαχίαν συντίθεσθαί τινι, apud Thucyd.

Συμμαχικὸς, socialis, ut, συμμαχικὸς πόλεμος, et, συμμαχικοὶ θεοὶ, apud Thucyd. lib. 3. † τὰ συμμαχικὰ, auxilia. Xen. Pæd. l. 3. p. 78. b.†

[Συμμαχικῶς. Isocr. de Pace. pag. 387. 3. f. Ed. Cant. μηδὲ δεσποτικῶς, ἀλλὰ συμμαχικῶς αὐτῶν ἐπιστατήσομεν.]

Συμμαχέω, ῶ, pugno cum sociis, in bello gerendo adjuvo. † Xen. Pæd. 1. 3. 13. cum dat.† (Æsch. Pers. 795.) Plut. de Her. Interdum ponitur pro, sto à partibus alicujus, defendo, tueor.

Συμμαχοῦμαι, socios belli habeo, in bello gerendo adjuvor. ut, ὑπὸ πάντων συμμαχούμενος, apud Luc. de non cred. cal. † In medio cum dat. simul cum aliquo pugnare. Xen. Pæd. l. 2. 40. e.†

Decomp. Ἐπισυμμαχία, jus contrahendi societatem mutuò. in epist. Philip. apud Demosth.

Φιλοσύμμαχος, qui amat suos belli socios: amans suorum commilitonum: aut qui se libenter belli socium adjungit.

Ὑπερμάχομαι, propugno, defendo. unde fut. ὑπερμαχοῦμαι. Soph. † Œd. Tyr. 273.†

Ὑπέρμαχος, qui pro quopiam pugnat, propugnator. qui et πρόμαχος. ex lib. sapient. cap. 15. Et fœm. gen. in Epigr. ὑπέρμαχος [illegible].

Ὑπερμαχέω, ῶ, propugno, pugno pro aliquo. Plut. in Sol. ὑπερμαχεῖν τοῦ Πεισιστράτου. Et cum accus. apud Luc. et Soph. (Eurip. Phœniss. 1211.)

Ὑπερμαχητικὸς, defensivus, propugnativus. ex Met. Pyth.

Composita sine præpositione, partim ex μάχομαι,
partim ex μάχη.

Ἀγχέμαχος, ου, ὁ καὶ ἡ, apud Suid. et ἀγχίμαχος, apud cæteros, mutato ι in ε, euphoniæ gratia, ut Etymol. ait. cum quo cominus pugnam inis, Il. ν΄. et π΄. et, ἀγχέμαχα ὅπλα, arma quibus cominus pugnatur, apud Xen. Pæd. 7. † p. 188. d. et l. 1. p. 16. e.†

Ἀγχεμαχητὴς, οῦ, ὁ, qui cominus præliatur seu præliari solet. Exponitur etiam, pugnâ statariâ præstans. Il. π΄.

Ἀελλομάχος, cum procella seu procellis pugnans: ut, κέρδος ἀελλομάχον, lucrum cujus gratia cum procellis certandum est; in anthol. epigramm. lib. 3.

Ἀερομαχέω, aëriam quandam pugnam pugno, vel in aëre pugno.

Ἀερομαχία, aëria pugna, i. inanis quædam et imaginaria. Item pugna in aëre, apud Luc. περὶ ἀληθοῦς ἱστορίας.

Αἱρεσιομάχος, hæresis (i. sectæ) propugnator, qui pro hæresi pugnat. Philo de vita Mos. lib. 1.

Ἀκαματομάχος, ου, ὁ, pugnâ indefessus. Pind.

Ἀλκιμάχος, strenuus in pugna, vel strenuè pugnans, quasi ἀλκὶ μαχόμενος. In anthol. epigr. ἀλκιμάχος Παλλάδος, strenuæ Palladis.

Ἀλληλομαχεῖν, inter se pugnare.

Ἀλληλομαχία, mutua pugna.

Ἄμαχος, pugna carens, de quo non pugnatur seu contenditur. Item ἄμαχοι, qui pugnâ abstinent, qui non pugnant. † Xen. Pæd. l. 4. p. 90. a.† ¶ Item ἄμαχος, pugnâ insuperabilis, inexpugnabilis. ‡ Aristoph. Lysistr. 253.‡ Plat. in Charm. † Xen. Pæd. p. 154. a.† Legitur et superl. ἀμαχώτατος ἀνταγωνιστὴς, apud Plut. Item ἄμαχον, quod fieri non potest, estque velut quantolibet labore inexpugnabile, ut apud Pind. ἄμαχον δὲ, κρύψαι τὸ συγγενὲς ἦθος. ¶ Ἄμαχον κάλλος, Ælian. apud Suid. incomparabilis pulchritudo. ἄμαχον πλῆθος, immensa multitudo. (Ἄμαχον κῦμα θαλάσσης. V. Æschyl. Pers. 90. Ag. 742.)

Ἀμαχεὶ, absque pugna, absque prælio. Xen. Pæd. 3. et Hell. 7. Item absque controversia, apud Plut. in lib. de defect. orac.

Ἀμάχως, idem quod ἀμαχεὶ, apud Suid.

Ἀμαχητὶ, idem quod ἀμαχεὶ, apud Thucyd. l. 4. [Xenoph. Anab. lib. 4. cap. 2. § 10. ἐπεὶ δ' ἐγγὺς ἦσαν οἱ Ἕλληνες, λιπόντες οἱ βάρβαροι ἀμαχητὶ τὸν μαστόν. Κύρ. Hist. lib. 4. ἐμάχετο οὐδείς, ἀλλ' ἀμαχητὶ ἀπώλοντο. Herodot. Hist. lib. 2. § 102. ὅτεων μὲν δὴ ἀμαχητὶ καὶ ἀπονητὶ παρέλαβε τὰς πόλιας, &c. lib. 3. § 13.]

† Ἀμάχητος exp. qui prælio non interfuit. Xen. Pæd. 6. p. 170. c.† [D. Hal. 2. 157. 11. ex Lysia in Orat. pro

Nicia. pag. 649. Ed. Lond. κλαίω τὸν ἀμάχητον καὶ ἀκαταμάχητον ἐλθεῖν. Soph. Philoct. 202. νῦνι τὰ θεῶν ἀμάχητα βέλη. Schol. ἀνίκητα.]

Ἀνδρομάχος, cum viris vel cum viro decertans. In Anthol. epigr. ἀνδρομάχοις χερσί.

Ἀξιομάχος, in pugna æquiparans alium, vel qui par est conserendæ pugnæ. Item dignus qui pugnam ineat seu committat cum aliquo. Interdum cum dat. ut apud Thuc. et Plut. Interdum cum πρὸς, ut apud Paus.

Ἀπειρομάχος, pugnandi imperitus. [Pind. Nem. Δ. 49. Ἀπειρομάχος ἐὼν κε φανείη, λόγον ὁ μὴ ξυνιείς. Schol. ἄπειρος μάχης.]

Ἀριστομάχος, strenuus pugnator. Pind.

Αὐτομαχεῖν, per se pugnare, non per alium. Hesych. et Suid.

Ἀψιμάχος, q. d. pugnam leviter attingens. Exp. etiam, veles, apud Pol.

Ἀψιμαχία, velitaris pugna, velitatio. Transfertur et ad quaslibet rixas.

Ἀψιμάχως, pugnâ velitari, velitando. Dion. Halicar.

Ἀψιμαχέω, ῶ, velitor, proludo ad pugnam. Exponitur etiam, prælium consero, apud Plat.

Βατραχομυομαχία, ranarum et murium pugna; quo nomine inscribitur poëmation, quod Homero tribuitur. [Herodot. de Vita Hom. cap. 24. τοὺς Κέρκωπας, καὶ Βατραχομυομαχίαν, καὶ Ἐπικιχλίδας, καὶ τἄλλα πάντα ὅσα παίγνιά ἐστιν Ὁμήρου, ἐνταῦθα ἐποίησε παρὰ τῷ Χίῳ ἐν Βολίσσῳ. Soph. Antig. 101. Schol. καὶ ἔστιν ὅμοιον τῷ παρὰ τῇ Βατραχομυομαχίᾳ, —— ξύλον μέγα ἐξευρόντες, ἐν παγίδι κατέλαβον, &c. Vide Hom. Βατραχομ. 115. ubi pro μέγα legimus δόλον.]

Βιαιομάχας, violentus pugnator, vel etiam qui vi ac robore corporis in pugna certat, non dolis.

Βιαιομαχῶ, vi roboreque corporis pugno, non arte doloque et strategematicis astutiis. Polyb. l. 5.

Βιομάχος, vi et robore, non arte pugnans.

Γαλεομυομαχία, prælium inter felem ac mures. Poëmation aliquod sic inscriptum.

Γιγαντομαχία, pugna seu bellum gigantum. Plat. l. 2. de republ.

Γνωσιμαχεῖν, dicitur propriè significare, nosse vires suas infirmas et adversariorum robur, ac demum pœnitere seu resipiscere. Quidam exponunt, repugnare priori suæ sententiæ, et cum præcedente quadam animi quasi lucta mutare. Apud Her. Paus. et Isoc.

Γροσφομάχος, qui γρόσφοις pugnat, i. eo teli genere quod γρόσφος dicitur. [Polyb. Hist. lib. 6. ἑξῆς δὲ ταύτας μετὰ τῶν ταξιαρχῶν διεῖλον τὰς ἡλικίας ἑκάστου ὡς ἴσον μέρος, πλὴν τῶν γροσφομάχων.]

Διμάχαι, ai, q. d. duplicem pugnam committentes. Ita dicti sunt, qui pro loco vel equites vel pedites erant. Vide Poll. l. 1. et Hesych.

Δοριμάχος, hasta pugnans. Plut. de aud. poëm.

Δυσμάχος, qui difficilè expugnari potest, vix expugnabilis. Herod. (Æsch. Pr. 920. Ag. 1570.)

Δυσμαχέω, ῶ, acriter resisto, ita ut vix im expugnabilis. Plut. (Soph. Tr. 499.)

Δυσμάχητος, idem quod δύσμαχος.

Ἐγρεμάχος, pugnam excitans, vel ad pugnam excitans. [Ἐγρεμάχας. Soph. Œd. Col. 1108. ἔνθ' οἶμαι τὸν ἐγρεμάχαν Θησέα — αὐτάρκει τάχ' ἐμμίξειν βοᾷ &c.]

Ἐνδομάχας, ὁ, domi pugnans. Pind. [Olymp. xii. 20. Ἐνδομάχας ἅτ' ἀλέκτωρ, &c. Schol. τὸν ἀλέκτορα παρείληφε διὰ τὸ κατεσπουδασμένως ποιεῖσθαι τὰς μάχας τὸ ζῶον τοῦτο.]

Εὐθυμάχος, qui rectà in aciem prodit, nec diverticula quærit. Exponitur etiam tumultuariè pugnans, item bellicosus, in Epigr.

Εὐθυμαχία, tumultuarium bellum et repentinum.

Ζυγομαχέω, ῶ, jurgor, rixor, contendo, dissentio: propriè jurgor cum domesticis et familiaribus: metaph. sumpta à bobus. Plut. in Caton. πρὸς οἰκέτην ζυγομαχεῖν, et cum dat. apud Arist. rhet. 3. [Demosth. adv. Bœot. ὄντι τῶν μὲν πατρῴων —— περὶ δ' ὀνόματος ζυγομαχεῖν.]

Θεομάχος, poët. θευμάχος, et Θεημάχος, cum Deo pugnans, Deo repugnans. Act. Apost. c. 5. [v. 39.]

Θεομαχία, θευμαχία, et θεημαχία, pugna contra Deum. [Plat. de Rep. lib. 2. Θεομαχίας ὅσας Ὅμηρος πεποίηκεν, οὐ παραδεκτέον εἰς τὴν πόλιν, &c.]

Θεομαχέω, ῶ, cum Deo pugno, Deo repugno. Plut. et Act. Apost. cap. 23. [v. 9.] μὴ θεομαχῶμεν. [Eurip. Iph. in Aul. 1409. Τὸ θεομαχεῖν γὰρ ἀπολιποῦσ', ὅ σου κρατεῖ, Ἐξελογίσω τὰ χρηστὰ, τἀναγκαῖά τε. Bacch. 45. Ὃς θεομαχεῖ τὰ κατ' ἐμὲ, καὶ σπονδῶν ἄπο Ὠθεῖ μ', &c. Aristoph. Av. 554. Schol.]

Θηριομάχος, qui cum fera seu feris vel belluis pugnat, ferarum oppugnator, bestiarius. Luc. in Lexiph.

Θηριομαχέω, ῶ, cum belluis depugno, bestiarium ago.

Θρασυμάχος, audax in pugna. Pind.

Θυμομαχέω, ῶ, infenso animo bellum gero. Plut. in Dem. Θυμομαχεῖ πρὸς αὐτούς.

Θυμομαχία, pugna infensi animi. Eustath.

Θωρακομάχος, qui thorace indutus pugnat.

Θωρακομάχος, expon. parmula militaris.

Ἰθυμαχία, recta pugna, i. ex aperto conserta. Herodot. Ἰθυμαχίῃ χρήσασθαι, aperto Marte pugnare. [Ἰθυμάχῃ. Herodot. Hist. lib. 4. οὐκ ὦν σφί τὸ εἶχε τὸν Δαρείου στρατὸν ἰθυμάχῃ διώσασθαι μοῦνοι, &c. Vide Notam Cl. Gron.]

Ἱππομάχος, ex equo pugnans. Luc.

Ἱππομαχέω, ῶ, ex equo pugno. Xenoph. Pæd. 6. πῶς ἅμα δυνήσεται ἱππομαχεῖν. † p. 171. c. adversum equum pugnare. et l. 6. 6.†

Ἱππομαχία, pugna equestris. Thucyd. l. 2.

Ἰσόμαχοι, pares et æquales in pugna.

Κακομαχέω, ῶ, malitiosè pugno, dolo malo utor inter pugnandum. Luc. ἴσχε κακομαχοῦντας. Sic et apud Greg. ἐξῆς ὅπως καὶ τὰς κακομαχεῖν ἐθέλοντας στροφὰς διαφεύγομεν.

Κενταυρομαχία, Centaurorum pugna, vel immanis pugna, qualis Centaurorum est.

Κρατησιμάχος, in pugnis victoriosus. Pind. [Pyth. Od. Θ. 149. Peperit Ἀλκμήνα διδύμων κρατησιμάχων σθένος υἱῶν. Schol. πολεμικωτάτων λέγει.]

Κριομαχία, arietum pugna. in satyra Varron. apud Gell.

Κυνομαχέω, ῶ, cum canibus seu adversus canes pugno.

Κωρυκομαχία, pugna seu lusus qui folle fit. apud Hippocr. l. 2. de diæta. Vide Cæl. Aurel. chron. l. ult. c. ult.

Λεοντομάχος, qui cum leone pugnat. Herculis epitheton, apud Theocr. in Epigram.

Λογομάχος, qui verbis pugnat, qui contentione verborum delectatur, argutator. Greg. μὴ μοί τις ἐπιφυέσθω τῶν λογομάχων.

Λογομαχία, pugna quæ committitur verbis, verborum velitatio, et loquax contentio. Exponitur etiam rixa.

Λογομαχέω, ῶ, verbis pugno, verbis velitor, rixor. Dion. Areop.

Λυσιμάχιον, ου, τὸ, lysimachium: herba quædam, de qua Diosc. l. 4. c. 3. Plin. l. 25. c. 7. dicit, vim ejus tantam esse, ut, jumentis discordantibus, jugo imposita asperitatem cohibeat: unde videtur innuere, dictam παρὰ τὸ τὰς μάχας λύειν, ibid. tamen à Lysimacho inventore nomen retinere scribit.

Μαχαιρομαχέω, ῶ, machæra pugno, seu certo. Polyb.

Μηλομαχία, malis commissa pugna, seu pomis, pugna quæ malis committitur. Eustath.

Μονομάχος, singulari certamine pugnans, gladiator. Herodian. l. 1. et Luc. in Dem. (Æschyl. S. c. Th. 804. Eurip. Phœniss. 1237.)

Μονομαχία, singulare certamen, duellum, gladiatoris cum gladiatore congressus. Luc. de hist. scrib.

Μονομαχέω, ῶ, singulari certamine pugno. Plut. in Hell. et Herodian. (Eurip. Phœniss. 1179. 1320.)

[Μονομαχικός. Polyb. Hist. lib. 1. ὡς ἂν ἐκ τοσούτου πλήθους κατ' ὄψιν καὶ κατὰ ζυγὸν οἷον μονομαχικῆς συνεστώσης περὶ τῆς ἀγωνιζομένοις τῆς φιλοτιμίας.]

Decomp. Καταμονομαχέω, ῶ, singulari certamine vinco seu supero. Plut. in Theseo.

Διαμονομαχέω, ῶ, singulari certamine decerno. Plut. de frat. am. πρὸς ἀδελφοὺς διαμονομαχοῦντ.

Ναυμάχος, ου, ὁ, et ναύμαχος, ὁ navi dimicans, navale prælium committens. Chrys. et Suid. Τὰ ναύμαχα, quibus dimicatur ex navi; navali prælio apta. Il. ό. μέγα ναύμαχον ἐν παλάμῃσι.

Ναυμαχία, certamen seu prælium navale, pugna navalis. Thuc. l. 1. Plut. Dem. Aristot. de art. poët. &c.

Ναυμάχιον, mulcta quam persolvit is qui prælio navali non interfuit, apud Suid.

Ναυμαχέω, prælio navali confligo. Et simp. pugno. Xenoph. Hell. 1. Thuc. l. 3. ἐναυμαχήσαμεν ἐπ' Ἀρτεμισίῳ. (Aristoph. R. 33. 49.)

Ναυμαχητιάω, navale certamen inire gestio, navali prælio concurrere cupio. Thucyd. l. 8. ἐκ τῆς Μιλήτου ναυμαχητιῶντας.

Decomp. Ἀναυμάχιον, dicebatur desertio pugnæ navalis, i. quum quis ad navale prælium non venerat ut debebat. Poll.

Διαναυμαχέω, navali prælio decerno, navali prælio decerto. Isocr. [Herodot. Hist. lib. 8. cap. 63. ταῦτα [illegible] αἱρέεται τὴν γνώμην, αὐτοῦ μένοντας διαναυμαχέειν. Polyb. Hist. lib. 1. διακινδυνεύειν καὶ διαναυμαχεῖν ἔγνωσαν.]

Ἐπιναυμαχέω, pugna navali dimico in.

Καταναυμαχέω, navali prælio oppugno: vel navali prælio supero, aut expugno. apud Suid. τὸν βασιλικὸν καταναυμάχησε στόλον.

Προναυμαχέω, prior navale prælium ineo, navale certamen auspicor, vel etiam navali certamine propugno. Herodot. προναυμαχήσεις Πελοποννήσου. [lib. 6. προναυμαχήσαντες Μιλήτου.]

Συναυμαχέω, unà navali prælio decerto, navalis belli seu certaminis socius sum.

Νυκτομαχία, pugna nocturna. pugna quæ nocte conseritur. Plut. symp. 8. Paus. in Attic. νυκτομαχίᾳ Μελαναίους νικήσαντες.

Νυκτομαχέω, nocte pugno, nocturnum prælium committo. Appian. ἐνυκτομάχησεν αὖθις ἐκ τῆς πρώτης φυλακῆς ἐς ἕω.

Ὀδοντομάχης, ου, ὁ, dentibus pugnans: unde, ὀδοντομαχεῖν, apud Eust.

Ὁπλομάχος, qui armis decertat seu pugnat, bellator armatus, seu qui armis militaribus et scuto depugnat. Polyb. l. 2.

Ὁπλομαχία, pugna seu certamen quo armis decertatur. Est et genus exercitii.

Ὁπλομαχέω, armis pugno, seu certo, vel decerto. Plut. in Cat. οὐδ' ὁπλομαχεῖν, οὐδ' ἱππεύειν διδάσκων τὸν υἱόν.

Ὀστομαχία, vel ὀστομάχιον, quum ossiculis certatur ludendo, ossiculorum certamen seu ludus. Auson. in epist. ad Paulin.

Ὀφιομάχος, qui serpentes oppugnat, qui cum anguibus dimicat. Hesych. est locustarum genus non habens alas, pro quo Suid. dicit ὀφιομάχης.

Πάμμαχος, qui omni pugnæ genere certat. (Æsch. Ag. 176.) [Aristoph. Lysistr. 1326. τὰν πάμμαχον. Schol. Biset. Πάμμαχον θεὰν, τὴν Ἀθηνᾶν καλεῖ, τουτέστι πᾶσι τοῖς ἀντιπάλοις μαχομένην, καὶ πάντας καταπολεμοῦσαν.]

Παμμάχιον, q. d. certatio omni pugnæ genere.

Πεζομαχέω, ῶ, pedestri prælio certo, seu terrestri; pugnam pedestrem committo, sum pedes. Thuc. l. 1. Κίλικες ἐναυμάχησαν ἅμα, καὶ ἐπεζομάχησαν.

Πεζομαχία, pugna pedestris, seu terrestris. apud eundem. [Thuc. lib. 1. καὶ τοῦτο ἅμας δυοῖν ναυμαχίαιν καὶ πεζομαχίαιν ταχεῖαν τὴν κρίσιν ἔσχε. Polyb. Hist. lib. 1. παρακλήσει γὰρ πεζομαχίας σπεύδοντα τὸν πόλεμον ἀποτελέσθαι.]

[Πεζομάχος. Pind. Pyth. Od. 2. 119. Τὰ μὲν ἐν ἱπποσόαισιν ἄνδρεσσι μαρνάμενον, τὰ δ' ἐν πεζομάχαισι.]

Πυγμαιομάχοι γέρανοι, grues cum pygmæis pugnantes.

Πυγμάχος, pugil, pugilatu decernens cum aliquo. Odyss. θ'. Οὐ γὰρ πυγμάχοι εἰμὲν ἀμύμονες.

Πυγμαχία, pugilatio, pugilatus, certatio pugilica. Il. ψ'. et Epigr. l. 2.

Πυγμαχέω, pugilatu decerto. Apoll. Arg. l. 2. ἀντιόωντα πυγμαχέοντα.

Πυργομαχέω, ῶ, è turri pugno. Xen. Pæd. 6. ἱππομαχεῖν τε, καὶ πυργομαχεῖν. † p. 171. c. adversus turres pugnare.† Sic et Polyb. lib. 2.

Πυρίμαχος, fervens in pugna, qui tam acriter depugnat, ut ei resisti nequeat, non magis quàm igni furenti. Hesych. Sic vocatur etiam lapis quidam, ea de causa, (ut putatur,) quòd ab igni expugnetur, ipsa nimirum τέφρα. Aristot. meteor. c. 6.

Ῥυγχομαχεῖν, rostro pugnare.

Σκιαμαχέω, ῶ, pugno cum umbra: et ex consequenti, inaniter laboro. Plat. in apol. Socr. ἀτεχνῶς σκιαμαχεῖν, ἀπολογούμενον. Sic et Plutarch. de placit. Phil.

Σκιαμαχία, dimicatio ejusmodi quæ cum umbra fit, non repugnante ullo adversario.

Σκιομαχία, pro eodem.

Σφαιρομαχέω, ῶ, pilà certo, pilà pugno.

Σφαιρομαχία, pugna pilaris, pugna illa qua certatur pilà: propriè de pugilum certamine, quod committebant plumbeis pilis insutis loro bubulo. Accipitur et pro pilari lusione. Poll. l. 3. ex Aristom.

Τειχομάχος, sive Τειχομάχης, ου, ὁ, muri oppugnator, apud Aristoph. et Chrysost.

Τειχομαχέω, ῶ, murum oppugno. Thucyd. lib. 1. Τειχομαχεῖν ἐδόκει δυνατοὶ εἶναι. † Aristoph. Nub. 481. τειχομαχεῖν μοι διανοεῖ;†

Τειχομαχία, muri oppugnatio.

Τηλέμαχος, eminus pugnans, ut qui jaculis et tormentis pugnat. Luc. in Lexiph.

Τοπομαχέω, ῶ, variis in locis prælior, i. modò hoc, modò illo in loco: prout hosti iniquum esse video: aut etiam prout ab hoste lacessor. Exponitur etiam, per locos oppugno, non aperta acie. Plut. in Demet. [illegible] προσπταίειν, καὶ τοπομαχεῖν.

Ὑπνομαχέω, ῶ, cum somno pugno, somno me opprimere conanti reluctor.

† Φαλαγγομαχεῖν, adversum phalangem pugnare. Xen. Pæd. 171. c.†

(Φιλόμαχον κράτος, sic dicitur Minerva. Æschyl. S. c. Th. 129. φιλόμαχοι βραβῆς. Ag. 238.

Φιλομαχέω, ῶ, appeto pugnam, cupidè pugno: fervidè et incautè prælior. Plutarch. de Marcell. φιλομαχοῦντος ἀεὶ πρὸς τὸν Ἀννίβαν.

Φυγόμαχος, qui detrectat pugnam, fugax. Simonides, ὁ δ' αὖ θάνατος ἔκιχε καὶ τὸν φυγόμαχον.

Φυγομαχέω, ῶ, fugio pugnam, detrecto pugnam. Item cessim eo.

Φωνομαχέω, ῶ, de vocibus pugno, i. vocabulis; de verbis discepto.

Χειρόμαχος, manibus pugnans. Apud Eust. ex Ath. χειρομάχα πλῆθος, est vulgus manu victum quæritans.

Χριστομάχος, Christi oppugnator. Basil. et Gregor. Nyss. in orat. de S. Stephan.

Ψυχομαχέω, ῶ, ad extremum usque spiritum depugno. Polyb. de Carthag. μένουσι ψυχομαχοῦντες, ἕως ἂν περιγένωνται τῶν ἐχθρῶν.

Ψυχομαχία, ejusmodi animosa contentio, acris ac vehemens dimicatio; vel ad extremum usque spiritum producta acris dimicatio. Idem.

Composita ex μάχαιρα.

Ἐγγαστριμάχαιραν, appellavit Hipponax Hippomedontem quendam vorantem τὸ κατὰ λαιμόν.

Ξιφομάχαιρα, ἡ, ensis, magnus gladius. Hesych.

Ξυλομάχαιρα, ensis ligneus: ut, ξυλομάχαιρα διαπεπτωκυῖα, apud Poll.

Χαλκομαχαίριον, ου, τὸ, ferramentum chirurgicum, ad paxilli figuram accedens, ut ratio nominis loquitur: cujus in excindendis radicitùs verrucis formicisque usus erat.

ΜΑ'Ψ, frustra, in cassum, μάτην. Il. ὃν ἐφάμην μὰψ αὔτως εὐχετάασθαι. Et Od. π'. καὶ σῖτον ἔδοντας Μὰψ αὔτως ἀτέλεστον, ἀνηνύστῳ ἐπὶ ἔργῳ.

Μαψίδιος, ου, ὁ, inanis, vanus, μάταιος. Hesych.

Μαψιδίως, inaniter, vanè, in cassum, frustra. Od. ξ'. μαψιδίως ψεύδεσθαι. Od. γ'. Ἦ τι κατὰ πρῆξιν, ἢ μαψιδίως ἀλάλησθε; an negotii alicujus causa, an temerè et nullo proposito fine?

Μάψαυτος, apud Hesych. idem quod μάταιος.

ΜΑ'Ω, ῶ, vehementer cupio, supra modum cupio. Expon. etiam, prompto animo cupio, flagro cupiditate. Poëticum est, à quo hæc derivat tempora Eustath. μέμαμεν, et μέμασαν, et μέμασα, unde μεμαώς. Item μεμαώς, à quo fœm. gen. μεμαυῖα. Dicit autem, μέμαμεν factum esse, per syncopen ex μεμάκαμεν: quod præt. perf. habet significationem præsentis, ut et alia quædam. Il. ά. ἐν δ' ἄρα θυμῷ Ἀμφότεροι μέμασαν πολεμίζειν, ardenter cupiebant. Iliad. ύ. Ἀλλ' ἄγ' ἀνὴρ ἀντ' ἀνδρὸς ἴτω, μεμάτω δὲ μάχεσθαι. Iliad. κ'. μεμάασιν αὐθι μένειν παρὰ νηυσὶν ἀπόπροθι. Frequenti est in usu participium μεμαώς, præsentis itidem significationem habens, pro, prono inclinatoque animo cupiens, promptus. Il. φ'. Ἀλλ' ἐπὶ οἱ μεμαώς. Itidemque cum infinit. Il. ί. μεμαῶτε μάχεσθαι. Sic Il. γ'. Ἐν θυμῷ μεμαῶτες ἀλεξέμεν. † Hesiod. Asp. 240.† Interdum cum genit. Il. ί. μεμαυῖα ἔριδος. (cum Dat. Il. θ'. Cat. N. 325. Theoc. κά. 42. Μάμασα. Æsch. Ch. 42. 439.) ¶ Μάω, ab Eustathio expon. etiam ζητῶ, quæro: inde derivante μαίω, μάστωρ, et μαῖα.

Derivata ex μάω, i. cupio, &c.

Μαιμάω, idem quod μάω, et ex eo derivatum, ut tradit Eustath. Il. ί. μαιμάει δέ οἱ φίλον ἦτορ. Et cum genit. apud Soph. in Ajace. ἐπέσχε χεῖρα μαιμῶσαν φόνου. (Scribitur etiam διψῶσαν. Soph. Aj. 50. Æsch. Suppl. 902.) ¶ Μαιμᾷν, est etiam, impetu ferri, vel furibundo impetu ferri. Suid. ex Epigr. et ex Herodot.

Μαιμάσσω, idem quod præcedens: unde μαιμάσσει, apud Hesych. προθυμεῖται.

Μαιμάκτης, ου, ὁ, furore percitus. Harpocr. ex Lysimach. Item contrariæ signif. Hesych. est μειλίχιος, καθάρσιος. Plat. in lib. περὶ ὀργ. διὸ καὶ τὸν Δία τὸν βασιλέα Μειλίχιον, Ἀθηναῖοι δὲ Μαιμάκτην (οἶμαι) καλοῦσι.

Μαιμακτηριὼν, dicitur quintus mensis apud Athenienses, ἀπὸ τοῦ Διὸς μαιμάκτου, Harpocr. ex Lysimach. mensibus Atheniensium. In lexico Suidæ dicitur esse Januarius. A Bœotis Alalcomenius dicitur: ut Plut. docet. [Demosth. Olynth. B. pag. 31. 2. Ed. Cant. νῦν τοίνυν, μὴ μὲν ἐν Μαιμακτηριῶνι. Vide Schol. De Corona, pag. 318. A. Ed. Wolf. Aristot. de Hist. Animal. τὰ μὲν γὰρ, μεταβάλλει τοῦ Βοηδρομιῶνος· τὰ δὲ, τοῦ Μαιμακτηριῶνος.]

Μαίμαξ, turbulentus, impetuosus. Hesych.

Μαιμώω, poëticè, idem quod μαιμάω, impetu feror. Il. ί. Αἰχμὴ δὲ στέρνοιο διέσσυτο μαιμώωσα, Πρόσσω ἱεμένη. Sic et Il. ν'. Μαιμώωσι δ' ἔνερθε πόδες, καὶ χεῖρες ὕπερθεν. Item cupio, vel inhio: apud Apollon. Arg. 2. cum genit.

Μαιμάσσω, idem quod μαιμάω, cupio, impetu feror. Nic. in Ther.

Μαίομαι, idem quod μάω et μαιμάω, cupio, gestio, ἐφίεμαι, προθυμοῦμαι. Apoll. l. 2. Ἀλλ' ἄγεθ' ὧδε καὶ αὐτοὶ, ἐς Ἑλλάδα μαιομένοισι Κῶας ἄγειν χρύσειον ἐπίρροθοι ἄρμενοι πέλεσθε. Item pro ζητῶ, quæro. Μαίω autem Eustath. προθυμοποιῶ, promptum et alacrem reddo, instigo, incito. (Æsch. Ch. 784.)

Composita à μάω, μαιμάω, et μαίομαι.

Ἀναμαιμάω, sursum deorsumque impetu furibundo feror, vel furo per. Iliad. ύ. Ὡς δ' ἀναμαιμάει βαθέ' ἄγκεα θεσπιδαὲς πῦρ Οὔρεος ἀζαλέοιο.

Ἐμμεμαώς, gliscens, cupiens. Hesiod. in Asp. † 439.† (de petra pergrandi è loco declivi avulsa:) Μακρὰ δ' ἀναθρώσκουσα κυλίνδεται, ἡ δέ τε ἠχῇ Ἔρχεται ἐμμεμαυῖα, gliscens et alteriùs pergere cupiens. Sæpius significat, ira accensus, iracundo impetu concitatus. Iliad. ί. αὐτὸς Ἀχιλλεὺς Ἐμμεμαὼς ἐφόρουσε. Apoll. Arg. l. 2. ἔσθορε μέσσῳ Ἐμμεμαὼς Βέβρυξι, ira concitatus adversus Bebryces, se in eos impetum facere cupiens.

Ἐπιμαίομαι, instigo, incito, προθυμοποιῶ. Il. θ'. μάστιγι ἐπεμαίετο ἵππους. Item cupio, percupio, ἐφίεμαι. Il. κ'. μεγάλου δέ οἱ ἐπεμαίετο θυμός. Vide et in μάω, i. quæro.

Derivata à μάω, i. quæro.

Μᾶσθαι, (seu per syncop. ex μάεσθαι,) dicitur esse Laconicum pro ζητεῖν, καὶ πολυπραγμονεῖν, Hesych.

(Μαστήρ. Merc. Epith. Æsch. Suppl. 987.)

Μάστωρ, ορος, ὁ, quæsitor, seu inquisitor.

(Μάτη, ζήτησις. Æsch. Suppl. 817.)

Ματεύω, et ματεύομαι, quæro. Unde part.

Ματευόμενος, quærens, ζητῶν. Hesych.

Μαίω, quæro, scrutor. Eustath.

Μαίομαι, idem. Od. ν'. Μαιομένη κευθμῶνας ἀνὰ σπέος, latebras quærens. Sic apud Plat. in Crat. Socrati quærenti, μαίεσθαι σημαίνει τί; Hermogenes respondet, ἔγωγε τὸ ζητεῖν.

Composita.

Ἐπιμαίομαι, Eustath. annotat, accipi communi lingua pro ζητῶ. aliàs pro, contrecto, palpo, tactu exploro. ut Il. ί. μάστιγι ἐπεμαίετ' ἄρ' ἵππους. Od. ί. οἰῶν ἐπεμαίετο νῶτα.

Καταμάσας, apud Hippocr. exp. comparatus ad quærendum.

ΜΕΓΑΙ'ΡΩ, invideo, φθονῶ. (☞ Παρὰ τὸ μέγα, inquit Eust. quia magnis invideri solet, ob divitias et gloriam, aut ob virtutem.) Iliad. δ'. Τάων οὔ τοι ἐγὼ πρόσθ' ἵσταμαι, οὐδὲ μεγαίρω. Et cum infinitivo. Od. ά. μνηστῆρας ἀγήνορας οὔτι μεγαίρω Ἔρδειν ἔργα βίαια κακορραφίῃσι νόοιο. non equidem invideo procis, quid. Cum dativo person. et genit. rei. Apoll. Rhod. ἐμέγηρέ μοι τόκου, partum mihi invidit. ¶ Item curo, respecto. Od. θ'. οὔτι μεγαίρω Πάντων Φαιήκων. (Æsch. Pr. 627.) ¶ Ab Hesych. exponitur etiam, privo, orbo.

Μεγαίρομαι, invideor. In Epigr. ἀστοῖσι μεγαιρομένω, cui invidetur ab oppidanis.

Μέγαρσις, εως, ἡ, invidia, φθόνος. Hesych.

Μεγαρτὸς, invidiosus: eidem Hesych.

Ἀμέγαρτος, † ἡ, ὁ,† (comp.) invidia carens, ἄφθονος. ut, ἀμέγαρτε συβῶτα, Od. φ'. Item multus, et magnus, κατ' ἐπίτασιν τοῦ α. ut, φθόνον δ' ἀμέγαρτον ὄφελλες, apud Etymol. [Aristoph. Thesm. 1058. πάθος ἀμέγαρτον. Schol. Hesych. Ἀμέγαρτος, ὁ οἰκτρὸς, καὶ ἄτυχος, καὶ ὃ οὐκ ἄν τις φθονήσειεν. ἀμέγαρτος πόνος, ὁ εἰς μέγα αὐξηθεὶς, ὁ πολὺς, καὶ μέγας — Πάθος οὖν ἀμέγαρτον, τὸ μέγα, τὸ ἀζήλωτον, καὶ ἀφθόνητον. Hom. Iliad. B. 420. πόνον δ' ἀμέγαρτον. Schol. ἄφθονον, ἀδρὸν, πολύν. Æschyl. Suppl. 630. πυρὸς τάνδ' ἀμέγαρτον. Schol. ἀφθόνητον, διὰ τὸ ἀτελές. Anthol. Epigr. Gr. lib. 2. cap. 47. Ταρφέα δ' ἀμέγαρτα καὶ αἰχμαλίην κρέα δαιτῶν, &c. Ap. Rhod. Arg. lib. 3. 631. τοὺς δ' ἀμέγαρτον ἄχος λάβεν, &c.]

ΜΕ'ΓΑΣ, (genit. μεγάλου, dat. μεγάλῳ, regul. tanquam à μεγάλος. accusat. μέγαν. Fœm. gen. μεγάλη. Neut. μέγα.) magnus, ingens: ut, μέγας σῦς, μέγας βοῦς, μέγας ἀνὴρ, μέγα δῶμα, apud Homer. Ab Hippocrate μέγας δάκτυλος vocatur pollex. Interdum exponitur, magnus, vehemens, violentus, atrox: ut, μέγας χειμὼν, μέγα κῦμα, μέγας ζόφος. Interdum dicitur μέγας, habita ratione potentiæ; ut, μέγας Ζεὺς, μέγας βασιλεύς. Sic μεγάλως ποιῆσαι, apud Xenoph. Hell. 5. Μέγα interdum variis verbis jungitur, ut apud Plat. de republ. lib. 5. μέγα φέρει, magni refert. Μέγα ποιεῖσθαι, cum infinit. apud Xenoph. Pædiæ. 5. magni facio, magni æstimo. Interdum μέγα ponitur adverbialiter, pro μεγάλως. ut apud Xenoph. μέγα εὐδαίμονες γενέσθαι, et, μέγα βεβλάφθαι. sic μέγα δύνασθαι, seu μέγα δυνάμενος. † μέγα συμβάλλεται. Xen. Pæd. 1. 2. 8. μέγα κρατεῖν. Hesiod. Th. 403. et 486. μέγ' ἄναξ.† Et cum comparat. aut superlat. ut, μέγ' ἀμείνους. et, μέγ' ἄριστος, multò præstantiores, longè præstantissimus. ☞ Eustathius dicit, μέγας compositum esse ex μὴ et γῆ, ut qui non sit amplius πρὸς γῆ, terræ deditus, sed ὑπερεκβὰς τὴν γῆν. Comparat. est irregul. μείζων, major. Superl. Μέγιστος, maximus. (Μέγας et μικρὸς opponuntur. Æsch. Ag. 367. μεγάλα 391. ἐν ὅρκῳ μέγας qui sanctè juravit. [Soph. Œdip. Tyr. 661. 1045. ἂν μέγα. Ὦ μεγάλε Ζεῦ. Æschyl. S. c. Th. 828. μεγάλα τὰ Περσῶν. ib. Pers. 434. Ch. 789.)

Μεγάλως, magnificè, apud Dem. Phal. (splendidè. Eurip. Med. 123.) Item valde, vehementer, apud Aristot. rhet. l. 1. Pro μεγάλως dicitur etiam μεγαλωστὶ, addita particula τι, et in ποιητῇ, apud Hom.

Μεγαλίζω, magnificè effero, extollo.

Μεγαλίζομαι, magnificè efferor, seu elatus sum, superbio. Il. κ'. μηδὲ μεγαλίζεο θυμῷ.

Μεγαλύνω, interdum idem quod μεγαλίζω. ut, μεγαλύνειν ἑαυτὸν. Xen. efferre sese. Frequenter ponitur pro, extollo verbis, prædico. Thucyd. l. 8. καὶ ὑπερβάλλων ἐμεγάλυνε τὴν ἑαυτοῦ δύναμιν παρὰ τῷ Τισσαφέρνῃ. Plutarch. in Alcib. μεγαλύνοντες αὐτοὺς καὶ τὸν στρατηγόν. Item magnum, i. potentem reddo, apud Thucyd.

Μεγαλεῖος, α, ον, magnificus, venerandus, sublimis. Xen. μεγαλεῖον κτῆμα. Τὸ μεγαλεῖον, magnificentia, majestas. Greg.

Μεγαλείως, magnificè. Apud Polyb. μεγαλείως ἐχάρησαν, exp. magnoperè gavisi sunt: et, μεγαλείως παραλογισθῆναι, insigniter contemni. [Μεγαλειοτέρως. Xenoph. Græc. Hist. lib. 4. καὶ μὴν μεγαλειοτέρως γέ σου, εἰ ταῦτα πράττοις, τίς ἂν ποτε γένοιτο;]

Μεγαλειότης, ητος, ἡ, magnificentia, item majestas, apud Lucam, et apud Petr. 2. c. 1.

Μέγεθος, εος, τὸ, magnitudo. Luc. τηλικοῦτος τὸ μέγεθος. Item in Herm. ἔστω δὲ συμμετρία τὸ μέγεθος. ¶ Item proceritas. Theophrast. διαφέρει δὲ φασὶ καὶ κατὰ τὰ μεγέθη καὶ κατὰ τὰ σχήματα. ¶ Μέγεθος, seu μέγεθος σώματος, statura. Hippocrat. Herodian. Hom. Odyss. ί. et ζ'. ¶ Item magnitudo, vehementia. Plat. epist. 7. μέγεθος χειμῶνος ἐξαίσιον καὶ ἀπερόριστον. ¶ Item gravitas, majestas, seu magnanimitas, magnitudo animi. Plut. in Alex. ¶ Item dignitas, amplitudo, ἀξίωμα. Aristot. politic. 5. ¶ Item μέγεθος τοῦ λόγου, seu μέγεθος, apud Dem. Phal. Hermog. Dionys. Longin. grandiloquentia, granditas orationis.

Μέγαθος, Ionicè pro μέγεθος, magnitudo, ex Herodot. [lib. 2.]

Μεγάθεες ποταμοὶ, ex eodem, i. magni.

Μεγεθύνω, magnitudinem tribuo, majorem reddo. Item amplifico. Alex. Aphr. probl. l. 2.

Μεγεθύνομαι, magnus reddor, cresco, major fio, incresco.

Μείζων, major, amplior, procerior. Interdum præstantior, item potentior. Aliis etiam modis pro loco exponi potest. Thucyd. Xen. Plat. &c. Ponitur et μέζων Ion. pro μείζων, apud Herodot. et Hipp. † μεῖζον δύναμαι. Aristoph. Nub. 1078.† (Μεῖζον. Adverbialiter. Æsch. Pr. 1012. Eum. 218. Soph. Œdip. Tyr. 772.)

Μειζόνως, majorem in modum, magis, ampliùs, apud Thucyd. Paus. Plat. Et pro eodem, μεζόνως, Ionicè.

Μέγιστος, η, ον, maximus, amplissimus, potentissimus, procerissimus. Hom. Thuc. Plat. &c. † μεγίστη ἀρχὴ, summus magistratus. Xen. Pæd. 1. 2. 5. παιδεύμα. 1. 5. 11.†

Μέγιστον, adverb. maximè, plurimùm, admodum. Plat. de leg. μέγιστον διαφέρειν, plurimùm differre.

Μεγιστὰν, ᾶνος, ὁ, vel potius in plur. μεγιστᾶνες, megistanes. Expon. etiam, primates, item proceres. Daniel. c. 3. Marc. c. 6. [v. 21.] et apud Alex. Aphr. in top.

Μέγαρον, ου, τὸ, domus, domicilium: † Hesiod. Erg. 377.† propriè domus ampla, augustum ædificium. Odyss. ά. ἀνίσσονται μεγάροις, † Hesiod. Th. 584.† Ponitur etiam pro dei æde seu fano, apud Suid. Et generaliter pro quavis domo. Il. ζ'. Πῇ ἔβη ἐκ μεγάροιο; Od. χ'. ἐξελθόντες μεγάρων. Dicitur accipi et pro stabulo, in Epigr. (Theoc. ζ'. 129.)

Composita ex μέγεθος.

Ἀμεγέθης, εος, ὁ καὶ ἡ, magnitudine carens, non magnus. [Dionys. Longin. sect. 40. ἀλλὰ μὴν ὅτι γε πολλοὶ καὶ συγγραφέων, καὶ ποιητῶν οὐκ ὄντες ὑψηλοὶ φύσει, μή ποτε δὲ ἀμεγέθεις, &c.]

Ἑτερομεγεθεῖν, inæqualiter crescere. Artemidor.

Εὐμεγέθης, q. d. magnitudine bene instructus, cui magnitudo non deest, procerus: ut, εὐμεγέθεις παῖδες; Luc. in som. Item valde magnus, ingens: ut, εὐμεγέθης λίθος, apud Aristoph. in Plut.

Κατυπερμεγεθεῖν, superiorem esse, dominari. Suid.

Ἰσομεγέθης, æquè magnus, qui paris et æqualis est magnitudinis. [Xenoph. Κυνηγ. cap. 5. §. 29. οὐδὲν γὰρ τῶν ὄντων ἰσομεγέθες τούτῳ (sc. Lepori) ζῷον ἐστὶ πρὸς δρόμον.]

Παμμέγα, q. d. omnino magnum.

Παμμεγέθης, q. d. omnino magnus. Xenoph.

Παμμέγιστος, omnino maximus.

Ὑπερμέγας, ὑπερμέγα, valdè magnus, valde magnum. Luc. [Aristoph. Equit. 158. Ὦ νῦν μὲν οὐδεὶς, αὔριον δ' ὑπέρμεγας.]

Ὑπερμεγέθης, supra modum magnus, vel magnus suprà quam dici possit, immensus. Xen. † Pæd. 1. 6. 8. ubi in N. ὑπερμέγεθες malè legitur.†

Ὑπερμεγέθεις, supra modum magni: ingentes.

ΜΕ'ΔΙΜΝΟΣ, ου, ὁ, medimnus: mensura aridorum Attica, quæ continet chœnices quadraginta octo: ut Suid. et alii ante eum tradidêre. Est et Μεσσηνιακὸς μέδιμνος, apud Aristot. hist. an. l. 8. Nota ejus fuit μ cum ε supra posito.

Μεδιμναῖος, medimnum æquans. Hesych.

Composita.

Διμέδιμνον, (sub. μέτρον,) exp. mensura capiens duos modios. Hesych.

Ἡμιμέδιμνος, semimedimnus, dimidia medimni pars, mensura viginti quatuor chœnicum. Poll. l. 4. Apud Athenæum l. 6. ἀλφίτων τρία ἡμιμέδιμνα.

Πολυμέδιμνος, Cereris epith. apud Pind.

Πεντακοσιομέδιμνος, qui quingentorum medimnorum est. Poll. At πεντακοσιομέδιμνοι, apud Thuc. exp. qui quingentis medimnis censi erant. [lib. 3. ἐπλήρουν ναῦς ἑκατὸν, ἐσβάντες αὐτοί τε, πλὴν ἱππέων, καὶ πεντακοσιομεδίμνων, καὶ οἱ μέτοικοι. Schol. ἔστιν Ἀθήνησι πολιτικὰ συντάγματα, δ' ὧν τὸ πρώτιστον, πεντακοσιομέδιμνοι· τὸ δὲ δεύτερον, ἱππεῖς· τὸ δὲ τρίτον, ζευγῖται· τὸ δὲ τέταρτον, θῆτες. οἱ μὲν οὖν πεντακοσιομέδιμνοι &c. Vide Not. 8.] Et, πεντακοσιομέδιμνος, apud Synes. qui ex suis fructibus reficit medimnos quingentos. [Demosth. adv. Macart. Τῶν ἐπικλήρων ὅσαι θητικὸν τελοῦσι, ἐὰν μὴ βούληται ἔχειν ὁ ἐγγύτατα γένους, ἐκδιδότω ἐπιδοὺς, ὁ μὲν πεντακοσιομέδιμνος πεντακοσίας δραχμὰς, ὁ δ' ἱππεὺς τριακοσίους, ὁ δὲ ζευγίτης ἱππεὺς πεντήκοντα πρὸς τοῖς αὐτοῖς.]

ΜΕ´ΔΩ, impero, imperium teneo. (Aristoph. R. 678.) Frequens est particip. μέδων, regnator, imperator, præfectus. Od. ζ. Φαιήκων ἡγήτορες, ἠδὲ μέδοντες. Iliad. β. Ἀργείων ἡγήτορες ἠδὲ μέδοντες. ¶ Exponitur etiam, curo, curam gero, φροντίζω.

Μέδομαι, idem quod μέδω, regno, impero, apud Hesych. Item curo, curam gero. sæpè apud Hom. ut Od. λ'. et μ'. εἰ νόστου μέδεαι. Od. γ'. νόστου μεδώμεθα.

Μεδέω, idem quod μέδω. Il. γ'. Ζεῦ πάτερ, Ἴδηθεν μεδέων. † Hesiod. Theog. 54. cum dat.†

Μεδεύω, apud Hesych. idem quod μέδω seu μεδέω.

Composita.

Ἁλιμέδων, οντος, ὁ, mari imperans, maris imperator. epith. Neptuni. [Aristoph. Thesm. 329. Σύ τε Πόντιε σεμνὲ Ποσειδῶν Ἁλιμέδον, &c.]

Εὐρυμέδων, latè regnans, latè rex. Hom.

Παμμεδέων, omnibus imperans, omnium rector. Sic fœm. gener. παμμεδέουσα.

Ποντομέδων, idem quod ἁλιμέδων. in Epigr. et in Eurip. in Hippol. (Epith. Neptuni. Æschyl. S. c. Th. 133.)

Ὑδρομέδουσα, aquarum regina: nomen proprium ranæ in Βατραχ.

Ὑψιμέδων, in alto regnans. ut, ὑψιμέδων Ζεύς, apud Hesiod. in Theog. † 529.† et Aristoph. in Nub. 1563.†

ΜΕ´ΘΥ, τὸ, vinum, sicera, temetum. Odyss. ι. μέθυ πῖνον ἀνὰ μέγαρον. Odyss. ξ. ὁ μὲν ἔδωδε, ὁ δὲ μέθυ γλυκύ. (Æsch. Suppl. 960.) Plut. symp. lib. 3. qu. 2. scribit, μέθυ esse τὸν ἄκρατον οἶνον. ¶ Eust. vult, dictum esse à μεθίημι, quod nos μεθήμονας, i. negligentes reddat. vel quoniam homines eo uti μεθίενται εἰς εὐφροσύνην καὶ ἄνεσιν. quod posterius etym. est ex Athenæo petitum.

Μεθυμναῖος, dictus est Bacchus, à nomine μέθυ. Unde et Methymna urbs Lesbi nomen habet, apud Plut. et Athen. propter generosum ibi vinum.

Μέθη, ἡ, vinolentia, temulentia, ebrietas. † Xen. Pæd. 1. 6. p. 97. e.† [Soph. Œdip. Tyr. 799.] Plat. in Minoë. Aristotel. pol. 2. Dem. in Mid. Plut. symp. l. 3.

Μέθυσος, ου, ὁ καὶ ἡ, ebrius, temulentus. Item ebriosus, vinolentus. Luc. in Tim. Athen. l. 13. Fœm. μεθύση, secundum Etymologum, apud Atticos, et apud Aristoph. in Vesp. et in Nub. usurpatur: secundum alios, apud Iones.

Μεθύω, ebrius sum. Od. σ'. Ἧσται νευστάζων κεφαλῇ, μεθύοντι ἐοικώς. Aristoph. in Plut. Μεθύων γὰρ, ὡς ἔοικεν, ὀξύτερον βλέπει. Dicitur etiam, μεθύειν μύρῳ, apud Philon. Metaphoricè etiam usurpatur. Cum genitivo Theophyl. ἐρωτικῶν μεθύοντες ἰδεῶν. Cum dat. Demosth. Philip. 1. Philippum dixit μεθύειν τῷ μεγέθει τῶν πεπραγμένων. Sic et taurina pellis, Iliad. ρ'. dicitur μεθύουσα ἀλοιφῇ, madens seu perfusa pinguedine. Cum accus. in anthol. Epigr. μεθύω τὸ φίλημα. (Μεθύων πληγαῖς. Theoc. κβ'. 98.)

Μεθύσκω, (f. ύσω. aor. 1. υσα, tanquam à μεθύω.) ebrium reddo, inebrio. Plat. symp. l. 3. διὰ τί τὸ γλυκεῖς ἥκιστα μεθύσκει; Luc. τὴν ἑαυτῆς μεθύσασα. Item metaph. Plat. de leg. ὑπὸ δ' ἡδονῆς μεθύσκοντα παράφρονα τινά, inebriantia voluptate. Exponitur etiam, perfundo, imbuo, seu largè perfundo, vel imbuo: ut in anthol. epigr. lib. 2. τέφρην δὲ μεθύσκω.

Μεθύσκομαι, inebrior, ebrius reddor, inebrio me. Plut. in symp. διὰ τί γυναῖκες ἥκιστα μεθύσκονται, τάχιστα δὲ οἱ γέροντες; Luc. τουτῳ ἐμεθύσθη τῷ νέκταρος. † Xen. Pæd. 1. 3. 10.†

Μέθυσμα, q. d. inebriamentum, i. id quod inebriat seu inebriare potest. 1 Reg. c. 1.

Μεθυστικὸς, qui inebriatur, propensus seu proclivis ad ebrietatem, ebriosus. Plato, et Philo. Item inebriandi vim habens.

Composita.

Ἀμέθυστος, sive ἀμέθυσος, ου, ὁ καὶ ἡ, non ebrius. Item ebrietatem arcens. Diosc. l. 1. c. 177. (de amygdalis:) ἐστι δὲ καὶ ἀμέθυσα, προκαταβαλλόμενα ὅσον ε ἢ ζ, ebrietatem prohibent, si quinque aut septem præsumantur. Sic ἀμέθυστα φάρμακα et ἀμέθυστα πόματα, quæ inebriari non sinunt. ¶ Ἀμέθυστος est etiam nomen gemmæ cujusdam, sic dictæ, quòd ebrietati resistat. Vide et Plin. l. 37. c. 9. et l. 14. c. 2.

Ἀμεθυστίζω, refero colore aut alia similitudine amethystum. Utitur Plin. l. 37. c. 7.

Ἀπομεθύσκομαι, (q. d. exinebrior,) ebrius esse desino, ebrietate liberor. Etym.

Ἐκμεθύσκω, idem quod μεθύσκω, minus tamen usitatum. Theophr. de caus. pl. lib. 3.

Ἐμμεθύσκομαι, ebrius sum, seu inebrior in vel inter.

Ἡμιμέθυστος, semiebrius. Poll. l. 6. c. 36.

Καταμεθύω, inebrio, ebrium facio.

Πολυμεθὴς, multum ebrius.

Προμεθύω, ante ebrius sum, priùs inebrior. Plat.

Ὑπερμεθύσκομαι, supra modum inebrior: aut etiam, supra quàm dici possit.

ΜΕΙΔΑ´Ω, (aut μειδέω, secundum alios,) ῶ, rideo leniter seu molliter, subrideo. Eust. annotat, esse multò σεμνότερον quàm γελᾷν. Il. ξ. μείδησεν δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. Iliad. ζ. μείδησεν ἰδὼν ἐς παῖδα σιωπῇ. ☞ Etym. deducit à nomine μεῖον, quod dicatur de minore et leniore risu quam γελᾷν.

Μείδημα, τὸ, risus, vel lenis risus. Hesiod. in Theog. † 205.†

Μειδιάω, et poëticè μειδιόω, ῶ, idem quod μειδάω, ex eoque factum. Hom. hym. 2. in Ven. ἐφ' ἱμερτῷ δὲ προσώπῳ Αἰεὶ μειδιάει. Il. ψ'. Ἀντίλοχος δ' ἄρα δὴ λοισθήϊον ἔκφερ' ἄεθλον Μειδιόων. (Μειδιάω. Theoc. Id. ζ'. 20.)

Μειδίαμα, τὸ, idem quod μείδημα. Lucianus.

Μειδίασμα, idem. Hesych.

Composita.

Ἀμειδὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, qui talis est, ut nunquam rideat, risus expers: ideoque tetricus, tristis. Suid. Ὀργὴν [illegible] ἀμειδῆ. Item activè, faciens ἀμειδῆ, seu tristem; tristificus. Oppian. lib. 3. de venat.

Ἀμείδητος, idem: unde, ἀμείδητοι νέκυες. in Epigr. qui non rident. et, ἀμείδητοι πέτραι, in iisdem, l. 3. tristificæ et tetricæ.

Ἀμειδήτως, sine risu, vultu tetrico et tristi, vultu ridere nescio. Hes.

Διαμειδιάω, ῶ, subrideo, aliquantum rideo.

Ἐμμειδιάω, ῶ, subrideo in, vel propter. [Xenoph. Cyneg. cap. 4. §. 3. Ἰχνεύουσαι δ' ἐκ τῶν τριμμῶν ταχὺ ἀπαλλαττόμεναι, —— ἐμμειδιῶσαι μὲν πρὸς τὰ ἴχνη, &c.]

Ἐπιμειδιάω, ῶ, subrideo. Expon. et arrideo. [Apoll. Rhod. Arg. iii. 129. Τίπτ' ἐπιμειδιάας, ἄφατον κακόν;] Ἐπιμειδέω, idem: unde particip. ἐπιμειδήσας, apud Hom. Il. θ'. et alibi. † Hes. Th. 547.†

Συνεπιμειδιάω, simul rideo, simul lætor. Plat.

Decomp. Ἐπιμειδίασις, lenis risus. Plat.

Εὐμειδὴς, hilaris, lætus. Callim. [Hym. in Dian. 129. Οὓς δέ κεν εὐμειδής τε καὶ ἵλαος αὐγάσσηαι, &c. Apoll. Rhod. Arg. iv. 714. ἠδὲ καὶ αὐτὸς Εὐμειδής τε πέλοιτο καὶ ἤπιος ἀμφοτέροισιν, &c.]

Καταμειδιῶ, derideo, ludibrio habeo.

Προσμειδιῶ, arrideo.

Ὑπομειδιῶ, subrideo, aut clàm subrideo. † Xen. Pæd. l. 2. p. 48. b.†

Φιλομειδὴς, (pro quo apud poëtas φιλομμειδὴς, μ geminato, metri gratia,) amans risus: Veneris epith. apud Hom. Iliad. γ. et alibi passim. † Hes. Th. 989.† Τὸ φιλομειδὲς, amor seu studium risus.

ΜΕΙΛΙ´ΣΣΩ, F. ξω, P. χα, propriè dulcedinem quandam melleam indo, mellitum reddo. (☞ Deducitur enim à μέλι, ut dicatur quasi μελίσσω.) Sed metaph. potius usurpatur pro, verbis aut facto quopiam demulceo vel delinio, et mihi concilio. Ut apud Herodot. [illegible] μειλίξαντας. Il. η. (de mortuis,) ἐπεί κε θάνωσι, πυρὸς μειλισσέμεν ὦκα. [Theoc. ιϛ'. 28.]

Μειλίσσομαι, demulceor, delinior. Usurpatur etiam activa significatione, et quidem metaphorica: ut Odyss. γ'. Μηδέ τί μ' αἰδόμενος μειλίσσεο. Propria autem significatione apud Plutarch. de Alex. fort. lib. 1.

Μείλιγμα, τὸ, q. d. mulcimentum, lenimentum, seu lenimen: item placamen, seu placamentum, Plutarch. in Pomp. vita, et Od. κ'. (Æsch. Ag. 1448. Ch. 15. 276. Eum. 107. Suppl. 889.)

Μείλιξις, actio reddendi dulce, seu dulcedinem quandam melleam indendi. Et metaph. actio leniendi, seu blandis verbis et velut mellitis demulcendi. Suid.

Μειλικτὸς, ὁ, ἡ, qui talis est ut mulceri possit, seu leniri. Aut qui lenitus est.

Μειλικτήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, mulcendi vim habens aut demulcendi seu leniendi, aptus ad mulcendum seu leniendum aut placandum.

Μειλικτήριον, substant. placamentum, seu placamen. (Æsch. Pers. 612.)

Μείλιχος, ου, ὁ καὶ ἡ, blandus, placidus: vel mitis, mansuetus: placabilis. Il. ρ'. πᾶσιν γὰρ ἐπίστατο μείλιχος εἶναι Ζωὸς ἐών. Sic et, ἔπεα μείλιχα, apud Hesiod. in Theog. † 84.† Utitur et Synes. in lib. de insom.

Μειλίχιος, ὁ καὶ ἡ, idem, ut, μειλίχια ἔπη. Od. ζ. et alibi. [Μειλιχίοισι. Sub. ἔπεσι. Il. Γ. 256.] Et, μειλίχιος Ζεὺς, apud Thuc. l. 1. et Paus. in Argolicis. Fœm. μειλιχία, et Ionicè μειλιχίη, blanda, &c. ut, αἰδοῖ μειλιχίῃ, Hesiod. in Theog. † 92.† Est interdum etiam substantivum, et sumitur pro mansuetudine. Il. ι.

Μειλιχίως, blandè, comiter, leniter, mansuetè.

Μείλιον, ου, τὸ, seu μείλια, τὰ, munera quæ aliquem demulcemus, seu demulcere possumus. Apoll. Argon. l. 4. Apud Hom. Il. ι. ἐγὼ δ' ἐπὶ μείλια δώσω, quidam expon. dotem adventitiam, seu dotalia dona ultra dotem: alii simpliciter dotem; quòd maritos demulceant. Exponitur etiam τιμωρία, apud Apoll. Arg. l. 3.

Μείλινος, blandus, suavis. Eurip. [Iph. in Aul. 234.] Exp. et melleus, vel mellitus: à μέλι. Item fraxineus, pro μέλινος, à μελία.

Composita.

Ἀμείλικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui mulceri seu leniri non potest: asper, durus, crudelis, rigidus. Hesiod. in Theog. † 659.† Phil. de vita M. l. 1. Syn. de insom.

Ἀμείλιχος, minimè blandus, minimè comis seu mitis: vel immitis, implacabilis, durus, difficilis: ut, Ἀΐδης ἀμείλιχος. Il. ι. et ἀμείλιχον ἦτορ, apud Hom. hym. in Mer. (Æsch. Ch. 621.)

Ἀπομειλίσσω, demulceo, delinio, placo.

Ἀπομειλίσσομαι, idem. [Joseph. Ant. lib. 19. cap. 9. §. 2.]

Γλυκυμείλιχος, q. d. dulciter blandus, vel dulcis et blandus, sive blanda quadam dulcedine præditus. Hom. hymn. 1. in Ven.

Δυσμείλικτος, qui difficulter seu vix mulceri potest, seu leniri aut placari, non facilè placabilis. Exp. etiam, implacabilis, inexorabilis.

Ἐκμειλίσσομαι, demulceo, delinio. Basil.

Ἐπιμείλια, quidam apud Hom. Iliad. ι. legunt, sed rectius divisim scribitur, ut sensus sit, ἐπιδώσω μείλια.

Εὐμείλικτος, qui facilè mulceri potest, seu leniri aut placari.

Καταμειλίσσομαι, demulceo, delinio, &c.

ΜΕΙ´ΡΑΞ, ακος, ὁ, vel ἡ, adolescens; puer, vel puella, qui vel quæ jam ea est ætate ut fari possit. Aristophan. in Plut. ἄπιθι χαίρων, συλλαβὼν τὴν μείρακα. Et Luc. ὃς τότε ἠράσθη ἐκείνης τῆς Ἀγγελικῆς μείρακος. † Μεῖραξ ab anno decimo ad decimum octavum durat. Tzetz. ad Hesiod. Asp. p. 221.† ☞ Quasi εἴραξ, ab εἴρω, dico.

Μειρακίζομαι, adolesco: Arr. [lib. 4.]

Μειρακίσκος, et μειρακίσκη, adolescentulus et adolescentula, apud Aristoph.

Μειράκιον, adolescens, seu adolescentulus; † Xen. Pæd. p. 213. b.† puer, seu puerulus. juvenculus, juvencula. Arist. in Neb. † 986. 914.† Plat. in apol. Plut. de frat. char.

Μειρακιεύομαι, (q. d. adolescentulario, vel adolescentior,) adolescentulis more ago. Luc. παραπαίεις, ὦ γέρον, καὶ μειρακιεύῃ πρὸς τὸ χρεών, ita mortem horres ut adolescens. Item, adolescentis more lascivio et exulto. Athen. [illegible] τινὰς μειρακιευσαμένων πρὸς αὐτόν.

Μειρακεύομαι, pro eodem, apud Plut. προσπαίζων καὶ μειρακιευόμενος.

Μειρακιόομαι, οῦμαι, adolesco, adolescens evado. Xen. in pol. Lac. ὅταν γε μὴν ἐκ παίδων εἰς τὸ μειρακιοῦσθαι ἐκβαίνωσιν.

Μειρακιώδης, juvenilis, puerilis, Halic. et Luc. et Aristot. rhet. 3.

Μειρακύλλιον, (dimin.) adolescentulus, juvencula. Poll. l. 2. [Demosth. Orat. adv. Aristocrat. Ὁ δὲ Κερσοβλέπτης, ὁ τοῦ βασιλέως, μειρακύλλιον ἦν, &c.] (Aristoph. R. 89.)

Composita.

Ἀντιμειρακιεύομαι, adversus aliquem adolescentis more aut juveniliter me gero: vel vicissim juveniliter ago.

Διαμειρακιεύομαι, idem quod μειρακιεύομαι. Plut. in Cic. ὥσπερ Ἰσοκράτει καὶ Ἀναξιμένει σοφισταῖς διαμειρακιευόμενος, quasi apud sophistas glorians et sese jactans adolescentiæ licentiâ.

Φιλομεῖραξ, adolescentum amator. [Athen. Deipn. lib. 13.]

Φιλομειράκιος, adolescentium amori intentus. Laërt.

Φιλοσοφομειρακίσκος, adolescentulus philosophiæ deditus, seu qui adolescens admodum philosophatur. Athen. l. 13.

ΜΕΙ´ΡΩ, sive potius μείρομαι, divido, partior, μερίζω. Eust. Item particeps sum, nanciscor, sortior, λαγχάνω, λαμβάνω, κληροῦμαι, Hesych. ¶ Item privor, στέρομαι, eidem Hesych. Præt. med. ἔμμορα, (quod Eust. per hyperthesin literarum factum esse dicit pro μέμορα,) apud poëtas signif. particeps sum, socius sum, sortitus sum; ut Iliad. α. ἔμμορε τιμῆς, i. ἔτυχε, ἔλαχε. † Hesiod. Theog. 414.† Præt. pass. μέμαρμαι, et Atticè εἵμαρμαι. (sicut εἴλημμαι, pro λέλημμαι.) Unde tertia persona εἵμαρται, fato decretum est, fato destinatum est. † Sic plusq. p. Hesiod. Th. 894.† Odyss. ε. Νῦν δέ με λευγαλέῳ θανάτῳ εἵμαρτο ἁλῶναι. Hinc Particip. εἱμαρμένος, fato decretus, fato assignatus, fatalis. Ut, εἱμαρμένοι νόμοι, apud Plut. leges fatales, et necessariæ. Et, εἱμαρμένα δουλεύματα, apud Plut. de audien. poëm. Fœm. εἱμαρμένη, (substantivè,) fatum, fatalis necessitas. Dem. pro cor. ὅτι ὁ τοῖς γονεῦσι μόνον γεγενῆσθαι νομίζων, τὸν τῆς εἱμαρμένης καὶ τὸν αὐτόματον θάνατον περιμένει. Vide Alex. Aphr. in libro quem inscripsit περὶ τῆς εἱμαρμένης. Quidam deducunt hoc nomen à μείρομαι. Alii ab εἴρω, necto: ut, εἱμαρμένη dicatur quasi εἱρμένη. quod etymon sequi videtur Cicero, quum εἱμαρμένην fatum appellat ordinem seriemque causarum; quum causa causæ nexa, rem ex se gignit. Arist. de mundo scribit, dictam εἱμαρμένην διὰ τὸ εἴρειν τε καὶ χωρεῖν ἀκωλύτως. hinc συνειμαρμένη, (comp.) fato connexa, q. d. confatalis. Plut. (Æsch. Ag. 982.)

Μέρος, εος, τὸ, pars, q. d. quod facta divisione obvenit. Arist. rhet. 1. ἢ τὸ αὐτὸ ὅλον, ἢ μέρος τινός. Dicitur, τὰ ἐπὶ μέρους, apud Phil. quæ vulgo, particularia: et aliquando τὰ ἐν μέρει, pro eodem. Apud Galen. τὰς κατὰ μέρος ἐνεργείας, singulas operationes. Apud Greg. ἐν μέρει ἁμαρτήματος τίθημι, sceleris loco duco. Apud Dem. ἐν οὐδενὸς εἶναι μέρει, nullo loco esse, nullo esse in numero. † ἐν μέρει ἀκροβολιστοῦ εἶναι, loco, vice velitum esse. Xen. Pæd. p. 152. d.† Τοὐμὸν μέρος, pro mea virili parte, quantum in me est. Sic, τὸ σὸν μέρος, Eurip. quantum in te est. Sic et, τὸ ἐκείνου μέρος, Dem. Pro quibus idem dicitur et cum κατὰ, apud Isæum, τὸ κατ' ἐμαυτοῦ μέρος. et, τὸ κατὰ σαυτοῦ μέρος: itidemque apud Plat. epist. 7. κατὰ τὸ σὸν μέρος. Ἐν μέρει, vicissim, per vices, apud Xen. † Pæd. 2. 34. c. ἐν τῷ μέρει. id. p. 150. b.† et Thucyd. item sigillatim, et, deinceps, apud Aristoph. et Aristid. Ἀνὰ μέρος, itidem pro vicissim, seu, per vices, apud Plut. Πρὸς μέρος, apud Aristot. Œcon. 2. pro rata parte, pro proportione. † Καὶ εἰς μέρος οὐδὲ μέγα μέρος συμβάλλεσθαι, neque ad vincendum magnum momentum adferre. Xen. Pæd. p. 152. d.† (Pl. Eurip. Phœniss. 80. ἀνὰ μέρος. Soph. Tr. 1232. Œdip. Tyr. 1523.)

Μερικὸς, ἡ, ὸν, particularis.

Μερικῶς, particulatim.

Μερίτης, ου, ὁ, particeps. Suid. ex Polyb.

Μερὶς, ίδος, ἡ, pars, portio. Exponitur etiam, portiuncula, particula. Demosth. in Mid. Μερίδες peculiari signif. dicuntur fercula quæ unicuique in convivio apponuntur sigillatim, apud Athen. Item μερὶς, partes, (sicut dicuntur partes Syllæ, partis Cæsaris.) apud Dem. pro coron. et Plut.

Μερίζω, partior, distribuo, divido. Item separo. Synes. ep. 57. τέχνῃ καὶ βίβλῳ καὶ θήρᾳ μερίζων τὸν βίον.

Μερίζομαι, dividor, distribuor, &c. Athen. l. 4. αὗται δὲ εἰς μυρίους πεντακισχιλίους μεμερίζονται. Apud Matth. cap. 12. Marc. 3. Paul. 1 Corinth. 3. μεμερίσθαι est in varias factiones velut scissum esse, dissidere. Apud eundem, 1 Corinth. 7. μεμέρισται ἡ γυνὴ καὶ ἡ παρθένος, expon. discretæ sunt ea quæ est uxor et ea quæ est virgo. Exponitur etiam activè, participo, participem facio, apud Herodian. lib. 3. Item particeps fio, partem accipio, apud Aristot. Ethic. l. 5.

Μερισμὸς, partitio, divisio, distributio. Est et nomen figuræ cujusdam Rhetoricæ, de qua Hermog. et Rutil. Lup.

Μεριστὸς, qui dividi potest. Item separabilis.

Μεριστὴς, οῦ, ὁ, divisor, partitor. Lucæ 12.

Μόρος, ου, ὁ, portio. Plerunque portio fatalis, seu fatum. Ut Il. τ'. Εὖ νύ τοι οἶδα καὶ αὐτὸς, ὅ μοι μόρος ἐνθάδ' ὀλέσθαι. Sic et Odyss. μ'. et alibi apud Hom. † Sic Hes. Th. 211.† ¶ Sumitur et pro morte, apud Phalar. in ep. (Soph. Tr. 361. 895. V. Æschyl. Ch. 908.) ¶ Exponitur etiam, infortunium, exitium. Il. φ'. et Od. ά. ¶ Item pro supplicio; apud Phalar. in epist.

Derivata ex μέρος, portio.

Μορῆναι, Hesych. exp. μερίσαι, διελεῖν, partiri, dividere. Hinc particip. præt. pass. μεμορημένος περὶ τὰ ἔργα, quod exp. per πεπονημένος, occupatus.

Μορία, pars, idem quod μερίς. Sic dicitur etiam ἡ ἱερὰ ἐλαία, teste Poll. Hesych. et schol. Aristoph. † Nub. 1001.† Vide et Suid. et Etymol.

Μόριος, partialis. Epigr.

Μορὶς, ίδος, ἡ, pars, portio. Herodot.

Μόριον, ου, τὸ, particula, portiuncula. Interdum et pars. Thuc. l. 1. ἐν βραχεῖ μορίῳ τῆς ἡμέρας, in exigua particula diei. † de parte exercitus. Xen. Pæd. l. 3. p. 136. d.† Sæpe de parte seu membro corporis dicitur, apud Arist. Gal. et cæteros medicos: et peculiariter interdum de membro genitali, apud Ægin. l. 3. et alib.

Μόρα, ἡ, in Lacedæmonum rep. dicebatur certum quoddam militum σύνταγμα, virorum septingentorum aut quingentorum, aut triginta, ut habetur apud Etym. Quidam tribum interpr. Et Aristot. etiam testatur, Lacedæmoniorum totam gentem in μόρας sive μοίρας distributam fuisse, hoc est, in tribus quasdam, quæ μόραι dicerentur, quasi μοῖραι. Sic utitur Xen. Hell. 9. et alibi.

Derivata ex μόρος, fatum, exitium, &c.

Μορόεις, εντος, ὁ, fatalis, exitiosus, mortifer. Nicand. in Alexiph. Ibidem μορόεν ποτὸν dicitur potio quæ lethali alicui malo adhibetur. Item μορόεις, multo labore confectus. Il. ξ'. et Od. σ'.

Μόρσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, fatalis. Il. ε'. Od. κ'. Item μόρσιμον aliquid alicui esse dicitur quod ipsi fato est destinatum. Il. ε'. et υ'. Dicitur etiam aliquis μόρσιμος ἐλθεῖν, qui fatalis seu divina quadam sorte sese nobis offert. Odyss. π'. et φ'. Item μόρσιμος, mortalis, fato obnoxius. Odyss. χ'. (Æschyl. Pr. 932. Ag. 164. 1037. Ch. 101. 462. Eum. 217.)

Μόριμος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem cum μόρσιμος. Il. ύ. (Æsch. Ch. 359.)

Μορέω, laboro, affligor. Etym. Exponitur etiam, abrado, cumulo: unde μόρημα, ramentum, cumulus: apud Etymol.

Μοῖρα, ἡ, pars, portio. Odyss. ξ'. κρέα δαίετο, καὶ νέμε μοίρας. Sic et Odyss. γ'. ύ. et alibi. Phil. de mundo, τῆς αἰθερίου φύσεως τὴν ἡμετέραν τῶν μοιρῶν τιμιώτερος εἶναι. ¶ In cœlo per μοίρας intelliguntur partes seu gradus, in quos ipsi circuli sunt distributi. Ptolem. in Georg. et apud Damasc. ¶ Μοῖρα dicitur etiam certum quoddam militum σύνταγμα, ut μόρα suprà: qualis est decuria, manipulus, cohors. Æsch. contra Ctes. ¶ Item sors, conditio: et plurimum sors divinitus tributa. Plat. in Crat. ἐπειδάν τις ἀγαθὸς ὢν τελευτήσῃ, μεγάλην μοῖραν καὶ τιμὴν ἔχει. Apud eundem, ἀγαθῇ μοίρᾳ πρᾶξαι, bona et felici sorte: pro quo et simpliciter μοίρᾳ dicitur, Od. ι'. ¶ Item fatum, ita dictum διὰ τὸ μεμερίσθαι, quod ex partibus constet. Xen. Hell. 7. Θείᾳ τινὶ μοίρᾳ στρατευθέν. Plerunque in malam partem, ut et fatum apud Latinos. Il. ζ'. χ'. Od. λ'. ι'. &c. (Μοῖραν θανάτου. Eurip. Med. 988. Phœniss. 151. Æsch. Pr. 291. Palæph. p. 13. Soph. Tr. 1256. Œdip. Tyr. 733. 883.) ¶ In plur. num. μοῖραι, exp. Parcæ: quarum nomina recenset Hesiod. in Theog. et Aristot. in l. de mundo. (Æschyl. Eum. 173. V. Eurip. Med. 432. 862.) † Μοίρας inter et Κῆρας discrimen V. in Κήρ.† ¶ Μοῖρα sumitur etiam pro θάνατος. Il. μ'. et alibi.

Μοιραῖος, ου, ὁ, fatalis. Alciphr.

Μοιρὶς, ίδος, ἡ, dividua, particularis. Nicand.

Μοιρίδιος, ου, ὁ, fatalis, fato quodam immissus, aut eveniens. Athen. l. 2. ex Eurip. et Plut. in consol. ad Apoll.

Μοιράω, divido, partior. Hesych.

Μοιράομαι, sortitò partem capio. (Æsch. S. c. Th. 913.) Phil. de mund. ὅσα ψυχῆς μεμοίρηται, quæ animum sortita sunt. Μεμοιραμένος ab Eustath. et cæteris gramm. exp. etiam fato destinatus.

Composita: ac primum ex μείρω, seu μείρομαι.

Ἀμείρω, privo, et q. d. non impertior. Hesych. [Pind. Pyth. ς'. 26. Ταύτας δὲ μή ποτε τιμᾶς Ἀμείρειν γονέων βίον πεπρωμένον.] Ἀμείρεσθαι expon. στερεῖσθαι.

Decomp. **Ἀπαμείρω**, partem seu portionem suam alicui aufero, privo, idem quod ἀμείρω. Item contraria significatione, impertior, idem quod μείρω.

Ἀπαμείρομαι, privor. Hesiod. in Theog. † 801.† Ἐννέα δ' ἔτεα θεῶν ἀπαμείρεται. † Ibi leg. ἀπο.† Item privo. Hom. Ἥμισυ γάρ τ' ἀρετῆς ἀπαμείρεται εὐρύοπα Ζεύς. Item impertior.

Ἀπομείρομαι, exp. distribuo, præbeo. propriè partitione demptum aliunde tribuo. Hesiod. in Erg. Ἠὼς γάρ τ' ἔργοιο τρίτην ἀπομείρεται αἶσαν.

Composita ex μέρος et μερίζω.

Ἀδρομερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, crassis particulis constans, vel crassam substantiam habens. Gal. et Diosc.

Ἀμερὴς, q. d. parte seu partibus carens: qui in partes dividi seu secari non potest. Luc. Greg. [Plat. Theæt. εἰ δέ γε ἕν τι καὶ ἀμερὲς, ὁμοίως μὲν συλλαβὴ, ὡσαύτως δὲ στοιχεῖον, ἄλογόν τε καὶ ἄγνωστον. Sophist. Ἀμερὲς δέ που δεῖ παντελῶς τό γε ἀληθῶς ἓν κατὰ τὸν ὀρθὸν λόγον εἰρῆσθαι.]

[Ἀμερία. Suic. Thes. Eccl. 1. 222. Ἀμερία est, ut ita dicam, impartibilitas, id est, quod partibus caret, adeoque in illas dividi nequit.]

Ἀμέριστος, idem. Plut. [Theæt. Ἢ οὖν ἄλλη τις ἢ αὐτὴ ἡ αἰτία τοῦ μονοειδές τε καὶ ἀμέριστον αὐτὸ εἶναι; ἐγὼ μὲν γὰρ οὐχ ὁρῶ ἄλλην.]

Ἀντιμέρεια, partis unius pro alia positio: nomen figuræ apud Grammat. Scribitur et ἀντιμερία.

Ἀπομερίζω, dispertio, divido, separo. [Athen. Deipn. lib. 10. πολλοὶ δὲ τῶν ἐχόντων γυναῖκας ἀπεμέριζον ταῖς ἑταίραις τὸ πλεῖον μέρος τῆς οὐσίας, &c. Casaub. Animadv. in loc. Verbum ἀπεμέριζον, dividebant, interpretor de ultimis voluntatibus: quasi scriptum esset, ἀπέλειπον.]

Βραχυμερὴς, q. d. cujus partes sunt breves et exiguæ, tenuis.

Βραχυμέρεια, brevitas partium, tenuitas.

Διαμερίζω, partior, distribuo. Act. 2. διεμέριζον αὐτὰ πᾶσι. Sic Marci 15. διαμερίζονται τὰ ἱμάτια αὐτοῦ.

Διαμερίζομαι, dividor, distribuor. Apud Luc. c. 12. διαμεμερίσθαι significat, in varias factiones velut divisum et scissum esse, dissidere.

Διαμερισμὸς, partitio, distributio. Item dissidium. Luc. 12.

Διμερὴς, qui duabus partibus constat, bipartitus, duplex. [Aristot. de Hist. Animal. Δῆλα γὰρ εἶναι διμερὲς ὁ στόμαχος ἔστι τοῖς ἔχουσιν αὐτό.]

Διμερῶς, bipartitò.

Ἐπιμερὴς ἀριθμὸς, numerus superparticularis. Hesych. Vide Ἐπιμόριος, in comp. ex Μείρω.

Ἐπιμερίζω, impertior.

Ἑτερομερὴς, qui est alterius partis, vel in alteram partem inclinans.

Ἡμιμερὴς, semi. Unde *Decomposita*:

Ἑφθημιμερὴς, semiseptenarius. et, ἑφθημιμερῆ μέτρα, vel κόμματα, quæ ex tribus constant pedibus et syllaba, i. ex septem semipedibus. Et, ἑφθημιμερὴς cæsura in heroico versu dicitur, quum quarti pedis prima syllaba, facit vocem pluriem quàm unius syllabarum: seu, cum post tertium pedem relinquitur syllaba.

Πενθημιμερὴς τομὴ dicitur, cæsura semiquinaria, quum post secundum pedem relinquitur syllaba. Et, πενθημιμερὲς μέτρον, vel κόμμα, in quo ejusmodi sunt cæsuræ: seu quod duobus pedibus et parte constat, ut definit Quintil. l. 9. c. 4. Τριθημιμερὴς τομὴ, semiternaria, quum post primum pedem; Ἑννεημιμερὴς, seminonaria, quum post quartum; Ἑνδεχημιμερὴς, semiundenaria, quum post quintum relinquitur syllaba.

Καταδημομερίζειν, in populum distribuere.

Καταμερίζω, partior, distribuo.

Καταμερισμὸς, partitio, divisio.

Λεπτομερὴς, tenuibus partibus constans, tenuis, exilis. Arist. l. 3. de cœl. [Tim. Locr. apud Plat. εἶδος πυρὸς εὐκινατότατον καὶ λεπτομερέστατον.]

Λεπτομέρεια, tenuitas partium, seu exilitas. Gal. [Tim. Locr. apud Plat. ὡς μὲν ὦν διὰ τὰν λεπτομέρειαν διὰ πάντων ἔεισι, ὥς τε διὰ τῶν ἄλλων ἔξω πυρός.] Item subtilitas.

Λεπτομερῶς, subtiliter, excutiendo singula quæque, licet minuta.

Μεγαλομερὴς, magnis partibus constans, qualis à philosophis esse dicitur γῆ.

Μεγαλομερῶς, ex partibus magnis seu grandibus. Item pro, lautè et splendidè: apud Polyb.

Μεγαλομέρεια, constare ex magnis partibus. Aristotel. metaphys. lib. 1. Item magnitudo et potentia, seu amplitudo. Polyb. Scribitur et μεγαλομερία.

Μικρομερὴς, parvis partibus constans, seu minutis, aut tenuibus. Aristotel. de cœlo.

Μικρομέρεια, tenuitas partium.

Μονομερὴς, unius partis.

Ὁμοιομερὴς, qui constat partibus inter se similibus; quas quidam similares partes vocant. Aristot. de part. an. l. 2. et 3. de cœlo. Quidam ὁμοιομερῆ definierunt, esse, quorum species totius nihil à partis specie differt: ut, aquæ, auri, lapidis, ligni.

Ὁμοιομέρεια, similitudo partium, vel (ut alii) similaritas partium.

Decomp. **Ἀνομοιομερὴς**, dissimilibus partibus constans; quas quidam dissimilares vocant. [Aristot. de Hist. Animal. lib. 1. cap. 1. Τῶν ἐν τοῖς ζώοις μορίων, τὰ μέν ἐστιν ἀσύνθετα, ὅσα διαιρεῖται εἰς ὁμοιομερῆ —— τὰ δὲ σύνθετα, ὅσα εἰς ἀνομοιομερῆ, &c. cap. 4.]

Παχυμερὴς, crassis partibus constans, crassus. Aristotel. Item metaph. crassus. [Tim. Locr. apud Plat. τὸ δὲ ψυχρὸν, παχυμερέστερον πῶρον καὶ συμπιλωτικόν ἐστι.]

Παχυμέρεια, crassitudo partium. Gal.

Παχυμερῶς, crassè: et metaph. pro eo quod Lat. crassâ Minervâ.

Παχυμερέστερον, crassiore Minervâ, crassiùs, rudiùs. Gell. l. 14. c. 1.

Πενταμερὴς, quinquepartitus: i. in quinque partes divisus.

Πενταμερῶς, quinquepartitò.

Πολυμερὴς, multis partibus constans: vel in multas partes divisus. Aristot. et Plut. de defect. orac. Item multifarius, varius.

Πολυμερῶς, multifariam, variè, in epist. ad Hebr. c. 1. [v. 1.]

Συμμερίζομαι, (q. d. compartior,) unà partem accipio.

Συμμεριστὴς, particeps. Suid.

Τετραμερὴς, quadripartitus.

Τριμερὴς, tripartitus, triplex.

Τριμερίζω, in tres partes divido.

Ὑπομερίζω, subdivido.

Ὑπομερισμὸς, subdivisio.

Composita ex μόρος, ac primùm retinentia ο.

Αἰνόμορος, ου, ὁ καὶ ἡ, infortunatus, infelix, qui gravi et crudeli fato premitur. Il. χ'. et Od. ί. Exp. etiam, cui misera sors contigit. (Æsch. S. c. Th. 910.)

Ἀλεξίμορος, depulsor mortis, auxilians adversus mortem. Sophocl. (Œdip. Tyr. 171.)

Ἄμορος, expers, infelix. Hesych. (Eurip. Med. 1397.)

Ἀμορία, infortunium, fatum calamitosum. Od. ύ.

Ἄμμορος, non particeps. Od. ί. Item infortunatus, calamitosus. Hes.

Δυσάμμορος, (decomp.) infelix, infortunatus, calamitosus. Iliad. τ'. Apoll. Arg. lib. 2.

(Γάμορος. Æsch. Suppl. 621.) ‡ terræ particeps.‡

Γαμόροι, οἱ, coloni propriè, qui agrum inter se dividunt. ¶ Apoll. Argon. lib. ult. γεώμοροι μόχθοιο, exp. οἱ περὶ τὴν γῆν κακοπαθοῦντες.

Γεώμοροι, pro eod. Plato de leg. l. 8. Callimach. hym. in Jovem.

Δύσμορος, † ὁ, ἡ,† cui difficilis portio et fatum obtingit; infelix, calamitosus. Il. χ'. Oppian. de venat. l. 3. Luc. Exponitur etiam κακοθάνατος, et δυσθάνατος, qui tetro mortis genere perit. Hesych. (Eurip. Med. 1220.)

Δυσμορία, miseria, qua aliquis fatum difficile et inclemens experitur. Item mors infelix, in Epigr.

Ἔμμορος, particeps: oppositum τῷ ἄμμορος. Od. θ'.

Ἔμμορον, Hesych. exp. εἱμαρμένον, quod in fatis est.

Ἐμμορίδαι, οἱ, esse dicuntur advenæ, coloni. Hesych.

Ἑξάμορον, sive ἑξαίμορον, sexta pars. Nicand.

Κάμμορος, infortunatus, cui malum et asperum fatum est: pro κακόμορος. Odyss. λ'. et ε'. Item κακοθάνατος. Eustath. κάμμορον, exp. ærumnosum, videlicet κακῷ μόρῳ ὁμιλοῦν, inquit schol. Nicand. Sic et apud Diosc. l. 4. c. 77.

Ὀψίμορος, serò moriens et lentè. Nonn.

(Παιδόμορος. Æsch. Ch. 1068.)

Πάμμορος, infelix, infortunatus. Sophocl. [Œd. Col. 157. Τὸν ξένε πάμμορ' εὖ φύλαξαι. Schol. ὁ περὶ πάντα δυστυχής.]

(Πρόσμοροι ἀδελφοί. i. e. ἀξυνθάνατοι, ἢ τὸν συμμορήσαντες αὐτῷ. Æsch. S. c. Th. 582.)

Πρωτόμορος, primus moriens. Æschyl. [Pers. 568.]

Ἀπόμορος, expers, ἀμέτοχος, ἄμορος. Herodot.

(Ταχύμορος. Æsch. Ag. 495.)

Ὑπέρμορον, et ὑπέρμορα, pro ὑπὲρ μόρον, sive ὑπὲρ μοῖραν, contra quam in fatis erat. Iliad. υ.

Τελεσσιμόρος, mortifer, funestus. Nonn.

Ὠκύμορος, qui subito fato abripitur, qui subito exitio perit. Od. ι'. et ς'. Item subitam mortem afferens: Il. ό. et Od. χ'.

Composita ex μόρος, in quibus mutatur ο in ω.

Ἐγχεσίμωρος, in vibranda hasta exercitatus, bellicosus, apud Hom. Il. ε'. et alibi. Sic dici volunt quasi ὁ περὶ τὰ ἔγχεα μεμορημένος, i. πεπονημένος, mutato ο in ω. Vide in in comp. ab Ὦρα, et à Μωρός.

Ἰόμωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, jaculator, bellator. Il. δ'. (242.) et ξ'. Sic dicitur ὁ μόνον ἐμπειρὸς ἐν ἰοῖς, vel ὁ περὶ τοὺς ἰοὺς μεμορημένος, i. κακοπαθῶς ἔχων. Eustath.

Σινάμωρος, cui in fatis est nocere aliis, qui ad id natus est ut alios lædat et detrimento afficiat. Anacr. carm. lib. 2 σινάμωροι Πολεμίζουσι θύρησι, pestiferi et exitiales janitores. Scribitur et σινόμωρος, apud Herodot. in Terpsich. Exponitur et, πορνικός, scortationi deditus. Said. † et Scholia ad Aristoph. Nub. 1066.†

Σιναμωρία, ἡ, maleficentia, seu natura noxia et prava. Arist. eth. 7. c. 6. Scribitur et, σινομωρία.

Σιναμωρέω, ῶ, damno seu detrimento afficio, deperdo, vasto. Herod.

Σιναμωρεῖσθαι dicitur etiam mulier, quæ marem patitur. Aristoph. in Nub. Γυνὴ δὲ σιναμωρουμένη χαίρει. † v. 1066. V. Suidas in σινάμωρος.†

Ὑλακόμωρος, ad latrandum fato quodam natus: vel latrando se exercens et fatigans. Epitheton canum apud Hom. Od. ξ.

Composita ex μοῖρα.

Γεωμόριον, ου, τὸ, terræ portio. Hesych.

Δεκατημόριον, decima pars. Plat. de leg. l. 6.

Decomp. Ἑνδεκατημόριον, undecima pars.

Δωδεκατημόριον, duodecima pars. Plat. de leg.

Ἑκτημόριον, sextra pars, sextarius. Item ἑκτημόριοι, apud Athen. οἱ πελάται. Poll. Ἑκτημόριοι dicuntur fuisse vocati ab Atheniensibus, qui colebant agros, sextam fructuum partem illis pendentes. Plut. in Sol. Scribitur et ἑκτήμοροι, quasi per syncopen. Hesych.

Ἐπιμόριος, q. d. superparticularis. sic dicitur numerus, qui ad alium relatus ipsum semel continet, et aliquam præterea ejus partem, tertiam puta, vel quartam, aut deinceps. ut, ternarius est ἐπιμόριος binarii. Aristot. in probl. Vide et Philoponum.

Decomp. Ὑπεπιμόριος, numerus obversaria serie respondens τῷ ἐπιμορίῳ. vulgò appellatur subsuperparticularis.

Ἑβδομημόριον, septima pars.

Ἡμιμόριον, dimidiata pars. Poll. l. 6. c. 36.

Θευμορία, Dei pars, hoc est, primitiæ, vel caro quæ sacerdotibus datur quum sacrificatur. Hesych. [Apoll. Rhod. Arg. iii. 676. Ἤ νύ σε θευμορίη περιδέδρομεν ἅψεα νοῦσος. Schol. ἐκ θεοῦ μεμοιραμένη νόσος περιέδραμεν. 973. Schol.]

Θευμορίζω, Deo munus offero. Idem.

[Θεύμορος. Pind. Olymp. Od. γ. 17. τὰς ἀπὸ θεύμοροι νίσσοντ' ἐπ' ἀνθρώπους ἀοιδαί, &c. Schol. αἱ ἀπὸ θεῶν μεμοιραμέναι ἀοιδαὶ καὶ ᾠδαὶ ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους, &c.]

Μυριοστημόριον, decies millena pars. Arist.

Πεμπτημόριον, quinta pars: apud Plat. [de leg. ὁ δὲ φεύγων, ἐν ἐνιαυτῷ τὸ δεύτερον, τὸ πεμπτημόριον ἀποτινέτω τοῦ τιμήματος τῆς γραφείσης δίκης.]

Πολλοστημόριος, multesimus, unam ex multis partibus habens: unde accipitur etiam pro minimus. Aristot. pol. 5. Luc. Τὸ πολλοστημόριον, subst. multesima pars. Plat. in Themist.

Ποστημόριος. (q. d. quantesimus.) Ποστημόριον; interrog. quotæ partis?

Συμμορία, decuria, apud Athenienses. Demosth. in Aphobum, et alibi. Exp. etiam, curia, item tribus, item muneris societas.

Συμμορίτης, qui est ejusdem decuriæ. Poll.

Τεταρτημόριον, quarta pars, quadrans. Gal. τῶν κατὰ τόπους lib. 3. Item oboli quarta pars. Dicitur et τεταρτήμορον per syncopen. Poll.

Τριτημόριον, tertia pars cujuslibet rei, triens. Aristot. metaph. l. 4.

Τριτημορίς, tertia portio, i. una de tribus. Herodot. in Clione.

[Τριτημορίς. Herodot. Hist. lib. 1. οὕτω τριτημορὶς ἡ Ἀσσυρίη χώρη τῇ δυνάμει τῆς ἄλλης Ἀσίης.]

Composita ex μοῖρα.

Ἄμοιρος, ου, ὁ καὶ ἡ, expers, cui nulla portio obtigit, cui nihil sorte obvenit. Plat. de leg. l. 9. ἀνέστιον ἰέναι, καὶ ἄπαιδα, καὶ ἄμοιρον πάσης. Et cum genit. Isocr. in Evag. et Xen. Pæd. 7. (Eurip. Phœniss. 571. Soph. Œdip. Tyr. 255.)

Ἀμοιρέω, exors et expers sum, portio mihi nulla tribuitur, destituor, careo: ut, ἀμοιρεῖν τῆς ἀληθείας, Hermog. Et, ἀμοιρεῖν τῆς συμφορᾶς, calamitatis exortem esse. Phil. de vita M. l. 1.

Ἀμοίρημα, τὸ, nulla sors, vel infortunium.

Ἄμμορος, expers. Item immortalis, lethali fato non obnoxius. Hes.

Ἀμμορίη, infortunium, calamitas: apud eundem.

Ἀντίμοιρα, ἡ, pars, portio, sors, participatio. Greg.

Διαμοιράομαι, dispertior, in partes dirimo, divido. Od. ξ'. Καὶ τὰ μὲν ἑπτάχα πάντα διεμοιρᾶτο δαΐζων.

Διαμοιρηδὰ, divisim, in æquales partes dividendo. Apoll. [iii. 1098. Δὴ τότε μέσσον πάντα διαμοιρηδὰ φυλάξας, &c. Schol. τὸ διαμοιρηδὰ, ἀντὶ τοῦ, κατὰ ἴσας μοίρας. &c.]

Δίμοιρος, duas habens partes totius in tres divisi. bes, vel bessis. Plut. in Tiberio. (Æsch. Suppl. 1076.) Δίμοιρον propriè significat rei cujuslibet partes duas. Sed peculiariter de moneta dicebatur, pro triobulo, secundum quosdam: quod hoc esset δίμοιρον drachmæ. Plat. in Axiocho.

Διμοιραῖος, duplaris, qui est duarum partium, seu qui duas partes continet. ut, τόκος διμοιραῖος, usura bessis, id est, octo per duodecim. In Anth.

Διμοιρία, duæ partes totius in tres divisi. duplum, respectu tertiæ partis. Xenoph. Hell. 6. Luc. in Tim. Et, in hæreditate, bes. Est etiam vocabulum militare, significans ἡμιλοχίαν.

Διμοιρίτης, ου, ὁ, qui duplam portionem capit, vel cui dupla portio datur. Et, διμοιρῖται, milites quibus duplex annona datur, aut duplex stipendium. Arrian. Item διμοιρίτης, qui διμοιρίᾳ præfectus est. Leo. Synt. de instrum.

Decomp. Ἐπιδίμοιρος, bes alter.

Δύσμοιρος, cui difficilis sors aut fatum obtingit, infelix, infortunatus. Item mala infelicique morte periens, ut δύσμορος.

Δωδεκάμοιρος, in duodecim partes divisus. Epigram.

Ἐπιμοιράω, seu ἐπιμοιράομαι, impertio seu impertior, partem tribuo, participem reddo. Phocyl. Γαίης ἐπιμοιρᾶσθαι ἀταρχύτοις νεκύεσσι. Et cum genit. particeps fio, sortior. Phil. de mund. μηδὲν μέρος ἀναπολειπομένης τῶν σωμάτων, ὃ ταφῆς ἐπιμοιρήσεται, quæ sepulturæ particeps fieret.

Ἐπίμοιρος, particeps. Eurip.

Εὐμοιρία, bona portio: vel bonam portionem sortitum esse. felicitas. Phil. de vita M. l. 1. Herodian. l. 1. et 2.

(Εὔμοιρος. Æsch. Eum. 893.)

Εὐμοίρως, bona et felici portione; seu fato bonam tribuente portionem; i. feliciter. Joseph.

Εὐμοιρῶ, unde εὐμοίρησεν, prospera fortuna usus est. Hesych.

Θεόμοιρος, divinitus sortem adeptus. [Pind. Pyth. Od. Ε. 6. Ὦ θεόμορ' Ἀρκεσίλα, &c. Schol. ὁ ἐκ θεοῦ ταύτην ἔχων τὴν μοῖραν Ἀρκεσίλας, ὅ ἐστιν, ἐκ θεοῦ εἰληφὼς τὴν βασιλείαν, &c. Isthm. Od. Η. 84. Τὸ μὲν ἐμὸν, Πηλεῖ θεόμορον ὀπάσαι γάμου Αἰακίδᾳ γέρας, &c.]

Ἰσόμοιρος, et ἰσόμορος, cui portio par et æqualis cum cæteris datur; vel qui parem portionem accipit. Xenoph. Pæd. 2. καὶ τοῦτό γε ἀμφὶ τὸ στράτευμα ὑπηρέτας ἰσομοίρους διὰ πάντων ἐποίει. Soph. in Elect. γῆς ἰσόμοιρος ἀήρ. (Æsch. Ch. 317.)

Ἰσομοιρία, æqualis portio. Thucyd. l. 7. Phil. de vita M. l. 3.

Ἰσομοιρέω, æquam portionem capio. Thucyd. lib. 6. Isocr. in Paneg. ἰσομοιρεῖται πρὸς ἀλλήλους. † Xen. Pæd. l. 2. 40. c. et p. 52. a. cum gen.†

Μεμψίμοιρος, q. d. qui de sorte sua queritur, qui sortem suam incusat, querulus. Isocr. in Paneg.

Μεμψιμοιρέω, conqueror, seu crebris querimoniis sortem meam incuso. Phil. de vita Mos. lib. 1. καὶ πάλιν ἤρξαντο μεμψιμοιρεῖν, iterum suam fortunam conqueri cœperunt. Item simplic. conqueror, seu queror, incuso, Luc. τῆς Ἀρτέμιδος μεμψιμοιρούσης, &c. Item expostulo, succenseo. Demosth. pro coron. οὐ μεμψιμοιρεῖ ὁ δῆμος οὐδὲν αὐτῷ.

[Μεμψιμοιρητέον. Polyb. Hist. lib. 4. ὅτι δὲ τὰς εἰς κοινὸν εἰσφορὰς ἀποτίνων, μεμψιμοιρητέον.]

Μεμψιμοιρία, conquestio, querela: vel querela suæ sortis incusatio.

[Ὑπομεμψίμοιρος. Cic. ad Attic. lib. 6. epist. 1. Appius enim ad me ex itinere bis, terve ὑπομεμψιμοίρους litteras miserat, &c.]

Πεντάμοιρος, quintarius, quinque habens partes.

Decomp. Ἐπιπεντάμοιρος, quintarius alter.

Πρόμοιρος, qui præmaturo fato obit, qui præmatura morte decedit. vel ante fatum occidens: apud Suid.

Συμμερίζομαι, participo, simul partem capio. In nov. testam.

[Τετράμοιρος. Eurip. Rhes. 5. Οἱ τετράμοιρον νυκτὸς φρουρὰν Πάσης στρατιᾶς Πόλεως Τρῳάς προκάθηνται.]

Τετραμοιρία, quadrupla portio, vel quarta pars: apud Xen. Hell. 6.

Τριμοιρία, tripla portio. dodrans. i. tres partes ex quatuor. Xen. ibid.

(Τρίμοιρος. Æsch. Ag. 881.)

Τριμοιρίτης, qui tres ex quatuor partes capit. Leo.

ΜΕΊΩΝ, ονος, ὁ καὶ ἡ, minor. † opp. τῷ πλείων. Xen. Pæd. l. 6. p. 160. c.† Comp. est irregularis nominis μικρός. Τὸ μεῖον, minus: ut, μεῖον ἔχειν, minus habere, i. inferiore esse conditione, apud Xen. † Pæd. l. 4. p. 92. c. et l. 3. 15.† ¶ Item meon: herbæ genus apud Diosc. l. 1. c. 3.

[Μειόνως. Soph. Œd. Col. 103. εἰ μὴ δοκῶ τι μειόνως ἔχειν, ἀεὶ Μόχθοις λατρεύων τοῖς ὑπερτάτοις βροτῶν. Schol. ἐλαττόνως ἔχειν τὰ κακὰ, &c.]

Μειόω, ῶ, minuo, minorem reddo. † Xen. Pæd. 6. p. 166. b.†

Μειοῦσθαι, plerumque signif. inferiorem esse, deteriore esse conditione; quod et μειονεκτεῖν dicitur: ut, οὐδὲν ἡγεῖτο μειοῦσθαι τῶν μεγάλα θυόντων, arbitrabatur, suum sacrificium non inferius esse quàm eorum qui magna fecissent. Item passivè. Xenoph. μειοῦμαι τὴν διάνοιαν, mente minuor, in delirium vergo. † μειοῦσθαι pass. minui, opp. αὐξάνεσθαι. Xen. Pæd. l. 5. p. 145. Sic p. 147. c.†

Μείωσις, imminutio, extenuatio.

Μειωτὸς, decrementum suscipiens, qui decrescit, aut decrescere potest.

Μειωτικὸς, ῆ, ὸν, vim habens diminuendi seu imminuendi.

Composita.

Ἀμείωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non imminutus, ideoque integer, vel de quo nihil potest diminui, qui minor fieri nequit.

Ἀπομείωσις, diminutio. In Anth.

Συναπομειόω, simul diminuo. ibid.

ΜΈΛΑΘΡΟΝ, ου, τὸ, domus. Il. β'. Πρίν με κατὰ πρηνὲς βαλέειν Πριάμοιο μέλαθρον. † In plur. μέλαθρα, Soph. El. 1281.† (V. Æschyl. Ag. 117. 780. Eurip. Med. 135. Phœniss. 199. ὑπώροφα μέλαθρα. ib. 271.) ☞ Quidam hoc nomine propriè significari volunt mediam tecti trabem, dictque ἀπὸ τοῦ μελαίνεσθαι ὑπὸ τοῦ καπνοῦ.

Composita.

Πολυμέλαθρος, ου, ὁ καὶ ἡ, multas habens ædes, seu multa atria. Nonn.

Ὑψιμέλαθρος, altas habens ædes, seu excelsa habens atria: ut, ὑψιμέλαθρον αὐλὴν, apud Hom. hym. in Merc.

ΜΈΛΑΣ, ανος, ὁ, niger, ater. Fœmininum μέλαινα, nigra, atra, neut. μέλαν, nigrum, atrum. Comp. μελάντερος, superl. μελάντατος. Il. γ'. ἄρν' ἕτερον λευκὸν, ἑτέρην δὲ μέλαιναν. Sic apud medicos μέλανες χυμοὶ, et μέλαινα χολή. Apud Hom. μελάνυδρον ὕδωρ, et μέλανας φρένας, accipitur pro profundis. ¶ Μέλαν, ανος, τὸ, etiam substantivè accipitur: ut, τὸ μέλαν τοῦ ὀφθαλμοῦ, nigrum oculi, i. nigra pars. sic, μέλαν τῆς δρυὸς, nigrum quercus, i. medulla. Ponitur etiam pro atramento, seu pigmento atro: ut, τὸ μέλαν τρίβειν. Poll. Id ipsum vocant et μέλαν ζωγραφικὸν, atramentum pictorium. Apud medicos μέλαν Ἰνδικὸν, atramentum Indicum. Apud Hipp. μέλαν τὸ Κύπριον, Cyprius cinis. Galen. in lex. (Metaph. dicitur ἡ Ἀρά. Æschyl. S. c. Th. 838. μέλαινα πλαγά. Pers. 1058.)

Μελανότης, τητος, ἡ, nigredo, nigrities, nigror. Gal. ad Glauc.

Μελανία, ἡ, idem. Dioscor. [Polyb. Hist. lib. 1. ταῖς δὲ ψυχαῖς παραπλησίως τοιαῦται πολλάκις ἐπιφύονται μελανίαι, καὶ σηπεδόνες, &c. Xenoph. de Cyri Exp. lib. 1. ὑπὸ δὲ δείλην ἐγένετο, ἐφάνη κονιορτὸς, ὥσπερ νεφέλη λευκὴ, χρόνῳ δὲ συχνῷ ὕστερον ὥσπερ μελανία τις ἐν τῷ πεδίῳ ἐπὶ πολύ. Aristot. Categor.]

Μελανίζω, nigrico, nigrum imitor.

Μελαίνω, sive μελάνω, nigrum reddo, denigro.

Μελαίνομαι, interdum neut. nigresco. † Hesiod. Asp. 167.† (Æsch. Suppl. 160.)

[Μελάνω. Apoll. Rhod. Arg. iv. 1573. ἔνθα μέλαν τε βένθος ἀκίνητον μελανεῖ.]

Μέλασμα, τὸ, nigror, nigredo. Pollux esse dicit nigrum pigmentum seu atrum, quo coma denigratur.

Μελασμὸς, οῦ, ὁ, q. d. denigratio.

Μελάνωσις, denigratio, macula, Greg. Naz.

Μελαντηρία, ἡ, melanteria: succus niger in metallis concrescens, quem inde quidam atramentum metallicum nominarunt. Vide Diosc. l. 5. c. 118.

Μελάνθιον, sive μελάνθιος πόα, melanthium: herba de qua Theophr. hist. pl. l. 1. c. 22. et Diosc. l. 3. c. 93.

Μέλαις, Æolico pleonasmo dicitur pro μέλας, ut τάλαις pro τάλας, autore Etymol.

Μελάγχιμος, idem quod μέλας, ut, μελάγχιμα πέπλα, Eurip. in Phœn. (μελάγχιμος νὺξ dicitur. Æschyl. Pers. 301. Choëph. 9.)

Κελαινὸς, ῦ, ὁ, ater, niger: ut, κελαινὸν αἷμα, ater cruor. Iliad. α'. et alibi apud Hom. Κελαινὸν κῦμα, ater fluctus: κελαινὴ νὺξ, atra nox, apud eundem. et κελαινὸν ἦτορ, apud Hesiod. in Asp. † 429.† Sic Sophocl. κελαινοῖς ξίφεσι, atro cruore imbutis, seu cruentatis. Aliquando expon. horrendus, obscurus: quia talia sunt atra. (Æsch. Pers. 428. Suppl. 785.)

Κελαινότης, ητος, ἡ, nigredo.

Κελαινιάω, ῶ, nigrico, sum niger. A quo particip. κελαινιῶν, nigricans: pro quo Poëtæ dicunt κελαινιόων, apud Hom.

(Κελαινοῦμαι, ταράσσομαι. Æschyl. Ch. 411.)

Composita.

Ἀμφιμέλαιναι, utrinque nigræ: sic dicuntur φρένες, Iliad. α'. quòd irâ tanquam fumo quodam denigrentur. At Iliad. ρ'. easdem sic appellari scribit Eustath. διὰ τὴν ἐν βάθει αὐτῶν θέσιν.

Ἀπομελαίνω, denigro, nigrum reddo, nigrefacio.

Διαμελαίνω, denigro, nigrefacio, nigro induco.

Ἐπιμέλας, nigricans. Aristot.

Ἐπιμελαίνομαι, niger reddor, nigresco, vel in superficie nigredine inficior.

(Παμμέλας. Luc. Prometh. in Verb. p. 15.) [Hom. Odyss. Γ. 5. τοὶ δ' ἐπὶ θινὶ θαλάσσης ἱερὰ ῥέζον Ταύρους παμμέλανας Ἐνοσίχθονι κυανοχαίτῃ. Hic locus a Strabone laudatur. Geogr. lib. 8.]

Προμελαίνω, priùs nigrum reddo.

Προμελαίνομαι, prænigresco. Nicand.

Συμμελαίνω, simul nigrum reddo, μελαίνω, denigro. Plut.

Ὑπομέλας, subniger, nigricans.

Ὑπομελανίζω, fio subniger, nigrico. Diosc. l. 5. c. 85. (de pompholyge:) ἡ μὲν γὰρ ὑπομελανίζει καὶ βαρυτέρα ἐστὶ κατὰ τὸ πλεῖστον, &c.

Ὑπομελαίνω, pro eodem, apud Paus.

Ὑψιμέλαιναι, altè nigræ: vel altæ et nigræ. epithetum navium. Il. ί.

ΜΕ'ΛΔΩ, liquefacio, seu macero; consumo. Exponitur etiam, elixo, coquo. Propriè signif. membra exedo et consumo. ☞ Παρὰ τὸ μέλη ἔδειν, inquit Etym.

Μέλδομαι, liquefio, &c. Item pro μέλδω, ut Il. φ'. (de lebete:) κνίσην μελδόμενος.

ΜΕΛΕΑΓΡΙ'ΔΕΣ, Africanæ gallinæ. Aristot. in hist. anim. Plin. l. 10. c. 26. Varr. l. 3. c. 9. Plinio sunt [illegible], l. 35. c. 2.

ΜΕΛΕΔΑΙ'ΝΩ, curo, ἐπιμελοῦμαι. Herodot. τοὺς τρωματίας κατέλιπε ἐν τῇσι Πύλῃσι μελεδαίνειν τε καὶ τρέφειν. Hippocrates prorrhet. 2. ὅς τε μὴ πάμπολλα δεῖ ὁρᾶσθαι ἐπισκεπτόμενον τὸν μελεδαίνοντα, eum qui curat. Item metaph. sicut et Lat. curo. Theocr. idyll. 10. οὐ μελεδαίνει τὸν τὸ ποτὸν ἐγχεῦντα, non curat eum qui potum ministrat. i. non desiderat. ☞ Etymon vide in μελέδημα.

Μελεδαίνομαι, curor. Hippocrat. lib. de nat. infant. ἢν μὴ μελεδαίνηται ἐν τάχει.

Μελέδημα, τὸ, cura, curiosa et anxia cogitatio. Il. ψ'. Od. ύ. Et ψ'. (de somno:) λύων μελεδήματα θυμοῦ. ☞ Dictum volunt παρὰ τὸ τὰ μέλη ἔδειν. Sic Latinè curas dictas aiunt quasi cor urentes.

Μελεδήμων, ονος, ὁ, curator, qui se exercet. in Epigr.

Μελεδὴ, ἡ, cura, curatio, θεραπεία. Hippocr. γυναικ. l. 1.

Μελεδὼν, ῶνος, ἡ, cura, idem quod μελέδημα. Hesiod. in Erg. ¶ Hesychio est etiam rex, curator, præfectus, qua significatione dicitur et μελεδωνὸς, et μελεδωνεὺς, teste eodem. (Μελεδωνός. Philostr. l. 3. c. 24. Μελεδωνεύς. Theoc. κε'. 104.) Apud Herodot. [lib. 2.] legitur fœm. gen. μελεδωνοὶ ἀποδεδέχαται τῆς τροφῆς, curatrices seu procuratrices. Alioqui ponitur et masc. gen. pro, curator, procurator.

Μελεδώνη, ἡ, idem quod μελεδὼν, cura. Homer. Odyss. τ'. Hesiod. in Erg. (Theoc. κά. 5.) Apud Hippocr. lib. 1. γυναικ. καὶ δεῖται πολλῆς μελεδώνης, eget multâ curâ, vel curatione.

ΜΕ'ΛΕΘΡΟΝ, ου, τὸ, pedica, funis quo ligantur artus, i. τὰ μέλη. Oppian. in Cyneg.

ΜΕ'ΛΕΙ, (impers.) curæ est. Iliad. β'. οἷς ἐπὶ μέλει πολεμήϊα ἔργα. Sic Plato de leg. 8. ἱεραὶ μέλουσι πᾶσι. Aristoph. in Plut. τῶν μὲν ἄλλων μοι θεῶν ἧττον μέλει. Dicitur et, μέλει μοι περὶ τούτου, apud Isocrat. et Plat. Et, μέλει μοι ὑπὲρ τούτου, apud Dem. Et cum infinit. Ut apud Soph. τῶν γὰρ ἐμοὶ μέλει χρεῶν. † ὀλίγον μοι. Aristoph. Nub. 1140. cum ὡς. Xen. Pæd. l. 5. p. 72. e.† Partic. τὸ μέλον, quod curæ est. Plat. in Apol. οἶσθα μέλον γέ σοι, nosti tibi curæ esse. Fut. μελήσει, tanquam verbum circumflexum. Od. ά. μῦθος δ' ἄνδρεσσι μελήσει. Pr. μεμέληκε, apud Xen. et per syncopen μέμηλε, apud poëtas. ut Il. β'. et alibi. Et plusq. μεμήλει, curæ erat. † plusq. perf. ἐμεμελήκει, cum dat. pers. et gen. rei. Xen. Pæd. p. 216. e.† Particip. μεμηλὼς, qui curæ est, cujus cura geritur, gratus. Interdum et qui curam gerit, qui curat: Il. έ. μέγα πλούτοιο μεμηλώς. Sunt et qui μέμηλε medium præteritum esse volunt, ut δέδειλα pro δεδείληκα. (Æschyl. S. c. Th. 206. Pr. 937. μέλειν πέρισσον. Pers. 1054. ‡ ibi lugubriter canere reddit Butl. in Ind. Æsch.‡ V. Eurip. Med. 1057.)

Μέλομαι, curam gero, curo; ut, μέλομαι ἀγγελίας, apud Apoll. Arg. 1. Sic in epigr. l. 4. μέτα μέλεσθε λίνων. (Μελέσθω. Æschyl. Eum. 61. μελέσθω. Eurip. Phœniss. 320. 713. μέλονται. Theoc. ιζ'. 78.)

Μέλεται, etiam dicitur pro μέλει. Hesiod. in Theog. ὅσσ' ἀοιδὴ μέλεται. Fut. μελήσεται. Il. ά. ἐμοὶ δέ κε ταῦτα μελήσεται. Et partic. μεμελημένος, qui curæ fuit, aut qui curæ est. Item activè, solicitus: unde adverb.

Μεμελημένως, solicitè, curâ adhibitâ, elaboratè, apud Platonem in Protagora.

Μέλημα, τὸ, cura. Theoc. Idyll. 14. (Æsch. Ag. 1560. Ch. 233. Eum. 447.)

Μέλησις, et μελησμὸς, pro eod.

Μελήτωρ, qui curam gerit alicujus rei, cui negotium aliquod curæ est. Soph. [El. 851. ἐρῆμα γὰρ μελήτωρ ἀμφὶ τὸν ἐν κόνει. Schol. φροντιστής. ὁ ἐπιμελὴς γένους μεταδιῶξαι τὸν τοῦ πατρὸς θάνατον τοῦ Ἀμφιαράου.]

Μέμβλεται, per syncopen, et pleonasmum τοῦ β, pro μεμέληται, curæ est. Il. τ'. μετὰ φρεσὶ μέμβλετ' Ἀχιλλεύς. † Sic Hesiod. Theog. 61.† Itidemque plusquam p. μέμβλετο, pro μεμέλητο. Od. χ'. φόνος δέ σοι ἐνὶ θυμῷ μέμβλετο. Invenitur etiam μέμβλεσθε, apud Apoll. Arg. tanquam à μέμβλομαι.

Μελέτη, ἡ, cura. Hesiod. in Erg. μελέτη δέ τοι ἔργον ὀφέλλει. (Eurip. Med. 1101. Aristoph. R. 1351.) ¶ Item in soluta oratione, meditatio, exercitatio, præmeditatio, apud Thuc. lib. 2. et 5. † Xen. Pæd. 1. 2. 10.† Item industria, apud Synes. Item declamatio: quod sit exercitatio et velut præludium ad forensis orationis concertationem.

Μελετηρὸς, exercitatus. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 1. ἔφασαν δ' αὐτὸν καὶ τῶν εἰς τὸν πόλεμον ἔργων, τοξικῆς τε καὶ ἀκοντίσεως, —— μελετηρότατον.]

Μελετάω, ῶ, curo, curam gero. Hesiod. in Erg. μελετῆς βίου. In soluta oratione, meditor, exerceo. Thuc. lib. 1. μελετήσομεν καὶ ἡμεῖς ἐν πλείονι χρόνῳ τὰ ναυτικά. Et cum infinit. apud Plat. in Phæd. † μελετῶσιν τά τε ἄλλα. Xen. Pæd. 1. 2. 12. et 1. 5. 1. et 1. 6. 15. τὰ πολέμια ἔργα. et l. 2. p. 42. c. τάξιν, ἀκοντίῳ μελετᾷν. et [illegible] l. 2. 53. d. ἐν τάξει πορεύεσθαι. l. 3. p. 85. b. et περὶ λίθοις ἀκοντίζεσθαι. l. 4. p. 89. d.† Interdum sine adjectione, me exerceo, apud Thuc. Hinc et μεμελετηκὼς, qui se exercuit, exercitatus. Xen. Hell. 6. Item declamo. Plut. in Cic. et Epigr. l. 2.

Μελετάομαι, ῶμαι, exerceo: unde μεμελετημέναι τέχναι, apud Xenoph. † Pæd. 1. 6. 36.† artes quarum peritia exercitatione comparata est: seu artes quibus animi exculti sunt.

Μελέτημα, τὸ, idem quod μελέτη, meditatio, exercitatio: apud Xen.

Μελετητικὸς, ad meditationem aptus seu exercitationem: aut meditationis studiosus, meditationi deditus. Exponitur etiam, declamatorius.

Μελετητήριον, ου, τὸ, q. d. meditatorium: locus meditationis seu exercitationis: apud Plutarch. Item instrumentum quo quis se exercet. Hesych.

Composita: ac primùm ex μέλει, et μέλομαι.

Ἀμελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui curam non gerit, negligentia utens circa quidpiam. Isocr. οὕτως ἀμελὴς καὶ κακὸς περὶ αὐτὸν ἐγένετο. Et cum genit. apud Xen. † Pæd. p. 196. e.† τὸ ἀμελὲς, (passivè de re,) quod negligitur, quod curæ non est. † Comp. ἀμελέστερος. Xen. Pæd. p. 196. e.†

Ἀμελῶς, negligenter, segniter, non adhibita cura et studio. Isoc. in Panath. Dicimur ἀμελῶς ἔχειν τινὸς, neglectui habere aliquem, et ἀμελῶς ἔχειν περὶ τινα, vel περί τι. Xen. Pæd. 1.

Ἀμέλεια, ἡ, negligentia, incuria, neglectus. Xenoph. Pæd. 8. Demosth. Olynth. 1. Dicimur et ἀμελείᾳ δοῦναί τι, aliquid non curare, apud Eurip. [Iph. in Aul. 850. ἀλλ' ἀμελίᾳ δὸς αὐτὰ, καὶ φαύλως φέρε. ne cures ista.]

Ἀμελέω, ῶ, f. ήσω, curæ non habeo, negligo, contemno. † τινός. Xen. Pæd. 1. 6. 4.† Il. ρ'. Μενελάου ἐφημοσύνης ἀμέλησεν, neglexit jussa Menelai. Isocr. in Busir. encom. τῶν κοινῇ προστεταγμένων ἀμελῶν. Dicitur et, ἀμελῶ περὶ τινος, apud Demosth. (Æsch. Eum. 86.)

Ἀμελοῦμαι, negligor, neglectui habeor. (Soph. Œdip. Tyr. 111.) Plat. in apol. οὐδὲ ἀμελοῦνται ὑπὸ θεῶν τὰ τούτου πράγματα. † Xen. Pæd. l. 5. p. 147. c.†

Ἀμελεῖται, (impersonaliter,) cura nulla fuit. Æschin.

Ἠμελημένος, (particip.) neglectus, aut qui negligitur, ut, ἠμελημένον ἔθος. Xenoph. Interdum activam, interdum passivam signif. habere traditur hoc verbum.

Ἠμελημένως, non habita ulla cura, negligenter.

Ἀμελητέος, negligendus. Et, ἀμελητέον, (sub. ἐστὶ,) negligere oportet, apud Isocr. in Evag.

Ἀμελητὶ, idem quod ἀμελῶς.

Ἀμελησία, idem quod ἀμέλεια.

Ἀμέλει, adverbium factum ex imperativi modi secunda persona contracta, q. d. ne cures, ne sis solicitus. † Aristoph. Nub. 873.† (Ἀμέλει καλῶς. R. 533.) Quidam exp. atqui, certè, nimirum: apud Demosth. et Plat. in Phæd. Item etenim, quoniam, vel quandoquidem: apud Luc. et Gal. Capitur et pro, itaque, à Suid. et Hesych. Item pro, verbi gratia, non aliter atque quomodo; utique; apud Luc. et alios.

Decomp. Ἀπαμελέω, ῶ, prorsus negligo, vel simpl. negligo.

Ἀπαμελέομαι, οῦμαι, negligor.

Ἀπημελημένως, neglectim cum contemptu.

Ἐξαμελέω, ῶ, negligo, vel prorsus negligo.

Ἐξαμελοῦμαι, negligor: ut, ἐξημέλητο τὰ θεῶν αὐτοῖς, Plut. Ἐξημέληται, impersonaliter etiam sumitur, apud Aristot. eth. 10. c. 9.

Καταμελέω, ῶ, negligo, nullam curam gero: vel prorsus negligo, valde negligo. Soph. κἂν ἐξέπραξεν, εἰ κατημέλουν ἐγώ. Interdum negligo, i. neglectui habeo seu contemptui. Unde pass. καταμεληθεῖσα, apud Plut. Et, κατημελημένος, neglectus, contemptus. Item vilis, apud Isocr.

Κατημελημένως, cum neglectu. Quidam exp. neglectim, contemptim.

Παραμελέω, ῶ, q. d. subnegligo, subsperno. † Xen. Pæd. 1. 5. 14.† Exponitur etiam simpl. negligo, sperno. Thuc. l. 1. ὅτι αὐτῶν παρημέλουν ὄντες ἄποικοι. Plutarch. in Cam. παραμελοῦντες τῶν καλῶν, res honestas contemnentes.

Παραμελοῦμαι, negligor, spernor: unde, παρημελοῦντο, negligebantur, contemptui erant. Plut. in Thes. (Æsch. S. c. Th. 708. Eum. 300.)

Παρημελημένως, neglectim, contemptim.

Ἐκμελὴς, socors, iners: apud Synes. Vide et in comp. à Μέλος, cantus.

Ἐπιμελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui curam agit. Xen. ἐπιμελὴς τῶν φίλων εἶ, curæ habes amicos. Exponitur etiam, solicitus, diligens: apud eundem. Interdum (pass. signif.) quod curæ habetur, quod curæ est. Plato epist. 7. τοῦτο ἐπιμελές ἐστι πολλοῖς. Et cum infin. Dem. et Æsch. ut, τῷ ἀνδρὶ ἀνδραγαθεῖν οὐκ ἐπιμελές. Τὸ ἐπιμελὲς, interdum substantivè, pro, diligentia: ut, τούτων πάντων ἐπιμελὲς ἔστω τῇ συγκλήτῳ.

Ἐπιμελῶς, curâ adhibitâ, solicitè, diligenter. Dem. pro cor.

Ἐπιμελέστερον, diligentius.

Ἐπιμελέστατα, diligentissimè.

Ἐπιμέλεια, ἡ, cura, diligentia, studium. ut, ἐπιμέλειαν ἔχω τούτων, curam horum habeo. et, ἐπιμέλειάν τινα ποιοῦμαι περί τινος, apud Isocr. in Plataico. † Xen. Pæd. 1. 2. 9.† (Act. 27. 3.) Dicitur et, ἐπιμέλειαν ποιεῖσθαί τινος, apud Demosth. &c. Exponitur etiam, curatio, procuratio. Item curatio muneris.

Ἐπιμελέομαι, οῦμαι, curo, curam gero, studeo, operam do. † τινὸς, alicujus curam gerere. Xen. Pæd. 1. 6. 3. (de personâ:) ἑαυτοῦ, sui ipsius. 1. 6. 13.† Xenoph. Hell. 5. ἐπιμελεῖσθαι τοῦ χωρίου. Plat. de leg. ἐπιμελεῖσθαι περὶ οἰκοδομικῆς. Et cum accus. Xen. Hell. 5. τά τε ἄλλα ἐπιμελοῦνται. Dicitur et, ἐπιμελεῖσθαι πράγματος, ὅπως, vel ὡς ἂν πραχθείη, dare operam ut negotium aliquod effectum reddatur; apud eundem Xen. † cum ἵνα. Pæd. 1. 6. 12. cum ὅπως. l. 4. p. 97. a. et l. 5. p. 172. d. οἱ νόμοι δοκοῦσιν ἐπιμελούμενοι, leges videntur curare. 1. 2. 2.† Item exequutor sum testamenti. Laërt. (Eurip. Phœniss. 513.)

† Ἐπιμελητέον, verbale. curandum. Xen. Pæd. l. 4. p. 102. d.†

Ἐπιμέλομαι, idem. Xen. ἐπιμέλονται τοῦ θηρᾶν, curam gerunt venationis. Et, ἐπιμελόμενοι τῶν προσταττομένων, Isocr. † ὧν (sc. ἐπιμελείᾳ) ἐπιμέλονται, quæ curâ curant. Xen. Pæd. 1. 2. 6.†

Ἐπιμέλημα, negotium cujus curam gerimus, res quæ curæ est. Xen. in Œcon.

Ἐπιμελητὴς, οῦ, ὁ, curator, qui curam rei alicujus suscipit. Exponitur etiam, procurator. Xen. Pæd. 8. Et peculiariter, exequutor testamenti. Laërt.

Ἐπιμελητικὸς, οῦ, ὁ, aptus ad curam gerendam alicujus negotii. Et pro, diligens et peritus curator. Xen. in Œcon. (§. 19.)

Decomposita.

Ἀντεπιμελέομαι, οῦμαι, vicissim curam gero. Xen. Pæd. 5. † p. 177. c.† [Cyri Expedit. lib. 3. cap. 1. §. 11. ἡμῶν δ' οὐδεὶς οὐδὲν ἀντεπιμελεῖται, ὅπως ὡς κάλλιστα ἀγωνιούμεθα. Thucyd. Hist. lib. 3. §. 12. ἀντεπιμελεῖσθαι. Schol. τὴν αὐτὴν ἐπιμέλειαν δέξασθαι. Vide Notam Cl. Editoris, ad loc. et Steph. App. col. 459. A.]

Ἀνεπιμέλητος, qui curam non habet.

Προσεπιμελοῦμαι, insuper curam gero, insuper curo. [Plat. de Leg.]

Συνεπιμελοῦμαι, simul curam gero, seu curo: vel unà cum alio curam gero, aut curo. Xen. † Pæd. l. 5. p. 136. a.†

† Συνεπιμελητὴς, qui simul curam gerit. Xen. Pæd. l. 5. p. 136. a.†

Μεταμέλει, (impersonale,) pœnitet. Plat. in apol. οὔτε νῦν μοι μεταμέλει οὕτως ἀπολογησαμένῳ. Isocr. μεταμέλει αὐτῷ ἂν εἰς ζῶντα ἐξήμαρτεν. † cum gen. Xen. Pæd. l. 5. p. 118. a. μεταμέλει μοι ὅτι. l. 5. p. 126. c.† Herod. in Erat. καὶ τῷ Ἀρίστωνι τὸ εἰρημένον μετέμελεν, pœnitebat eum sui dicti. † Aristoph. Nub. 1112.† [Μεταμέλει. personal. Æsch. Eum. 774.]

Μεταμέλομαι, pœnitentia ducor. Thuc. l. 4. μεταμέλεσθε τὰς σπονδὰς οὐ δεξάμενοι. Sic et apud Xen. Pæd. 4. Invenitur et μεταμελοῦμαι, apud Phalar. in epist.

Μετάμελος, ου, ὁ, pœnitentia. Thuc. lib. 7. ¶ Apud Plut. adjectivè sumitur.

Μεταμέλεια, pœnitentia. † Xen. Pæd. l. 5. p. 126. d.† Exponi etiam potest, mutatio consilii. Aristot. eth. 3. Thuc. l. 3. Dicitur et, λαμβάνειν μεταμελείας, apud Theo. et, ποιεῖσθαι μεταμελείας πολλάς. Isocr.

Μεταμελητικὸς, pronus ad pœnitentiam. Aristot. eth. 7.

Μεταμέμβλεται, Hesych. μεταμελήσεται.

Decomp. Ἀμεταμέλητος, cujus non pœnitet, aut pœnitere non potest. 2 Cor. c. 11. Rom. c. 11. [29. Aristot. de Morib. lib. 9. cap. 4. Ἀμεταμέλητος γὰρ, ὡς εἰπεῖν.]

Πασιμέλουσα, epithetum, quo Argo navis ornatur ab Hom. Od. μ'. ut quæ omnibus heroibus curæ fuerit, vel omnibus poetis et historicis, teste Eust.

Τημελῶ, peculiariter significat, curam habeo, seu gero, in iis, quæ ad cultum corporis, seu comptum, aut ad humaniter tractandum aliquem, pertinent. Plut. in symp. sept. sap. ὁ δὲ παῖδας εἶδεν Ἀνάχαρσιν οὕτω τημελοῦσαν φιλοστόργως: Exponitur etiam curo, accuro, tracto. Eurip. in quadam epist. καὶ ταῖς ἄλλαις φιλοφροσύναις τημελεῖν.

Τημελὴς, exp. diligens, studiosus.

Τημέλεια, cura, ornatus.

Decomp. Ἀτημελῶ, non curo, abjicio.

Ἀτημέλητος, incuratus, inornatus, neglectus. Æschyl. in Prometh. [Ag. 899.] † Xen. Pæd. l. 5. p. 136. b. et l. 8. p. 203. a.†

Ἀτημελήτως, idem cum Ἀτημελῶς, incuriosè, negligenter. † Xen. Pæd. p. 203. b.† interdum et incultè, inscitè.

Ἀτημελὴς, idem quod ἀτημέλητος. Plut. in Ant.

Ἀτημέλεια, negligentia, incuria. Dicitur et ἀτημελία, apud Agathiam.

Ἀτημελῶς, negligenter, inornatè. Et pro eodem ἀτημελέως, Ionicè et poëticè.

Composita ex μελετάω.

Ἀμέλετος, cujus cura non est, qui negligitur, qui curandus non est, qui negligendus est. Theogn.

Ἀμελετησία, ἡ, q. d. inexercitatio, vel exercitationis carentia.

Ἀμελέτητος, inexercitatus. Exponitur etiam, immeditatus, imperitus, indoctus. Luc. in somn. cum genit. [Plat. Conviv. Δοκῶ μοι περὶ ὧν πυνθάνεσθε οὐκ ἀμελέτητος εἶναι.]

Ἀμελετήτως, inexercitatè, absque exercitatione. [Plat. Conviv. ὥστε (ὅπως ἀρχόμενος εἴπω) οὐκ ἀμελετήτως ἔχω.]

[Διαμελετάω. Plat. de Leg. lib. 8. —— ὅπως αἱ πληγαὶ καὶ αἱ τῶν πληγῶν εὐλάβειαι διαμελετῷντο εἰς τὸ δυνατὸν ἑκάστοις; Parmen. μακρὰν γὰρ ἂν αὐτοὺς οὐ μάλα διαμελετήσειεν.]

Ἐκμελετάω, meditor, exerceo. Plat. in Hipp. majore, ἵνα ὅτι μάλιστά με ἐκμελετήσῃς. Plut. ἐκμεμελετηκὼς τὸν λόγον πρὸς τοὺς στρατιώτας εἰπεῖν, meditatus fuerat orationem habere ad milites.

Ἐμμελετάω, ῶ, exerceo in aliqua re. Et simpl. exerceo. Plat. [Alcib. παρόντος δὲ Λυσίου ἐμαυτόν σοι ἐμμελετᾶν παρέχειν οὐ πάνυ ἐθέλοντα.]

Ἐμμελέτημα, τὸ, id in quo aliquis se exercet.

Καταμελετᾶν, meditari, exercere. Plat. de leg. et Demosth. in Mid.

Προμελετάω, ῶ, præmeditor. [Aristoph. Eccl. 116. Οὔκουν ἐπίτηδες ξυνελέγημεν ἐνθάδε, Ὅπως προμελετήσωμεν, ἃ κεῖ δεῖ λέγειν. Thesm. 1186. Sch. Bourd. Προπαίζειν. Schol. Biset. Μελετᾶν, ἀσκεῖν, ὑπομελετᾶσθαι, γυμνάζεσθαι. Xenoph. Athen. Resp. cap. 1. §. 20. οἱ δὲ πολλοὶ ἐλαύνειν εὐθὺς οἷοί τε εἰσβάντες εἰς ναῦς, ἅτε ἐν παντὶ τῷ βίῳ προμεμελετηκότες. Plat. Sophist.]

Προμελέτησις, præmeditatio.

ΜΕ'ΛΕΟΣ, α, ὁ, vanus, inanis, stultus. Item infortunatus, infelix: hominis epitheton, apud poëtas. Hesiodus in Erg. Οὐκ ἐδίδου μελέοισι πυρὸς μένος ἀκαμάτοιο Θνητοῖς ἀνθρώποισι. † In Theog. 563.† Iliad. φ'. μέλεον δέ οἱ εὖχος ἔδωκας, Νηπύτιε, i. nihil efficiens. Μέλεον usurpatur etiam adverbialiter, pro ματαίως, in cassum, otiosè, et sine ullo effectu. Il. κ'. οὐδέ τί σε χρὴ Ἑστάμεναι μέλεον σὺν τεύχεσιν. Il. ψ'. μέλεον δ' ἐπόνησαν ἄμφω. Interdum poëtæ dicunt, μέλε, pro μέλεε, ut ἠλέ, pro ἠλεέ. Aristoph. Ἀλλ', ὦ μέλ', ἐξήλικες, ὁ miser, seu, ὦ stulte. † Sic et Nub. 1194.† [Μέλεος, cum Gen. Eurip. Med. 96. μέλεος μελέων πόνων. Soph. Œdip. Tyr. 487. V. Æschyl. Ch. 1007. S. c. Th. 785. Eurip. Med. 339.]

ΜΕ'ΛΙ, ιτος, τὸ, mel. Il. λ'. μέλι χλωρόν. Paus. in Att. οὔτε κηρὸν, οὔτε μέλι, ἀπ' αὐτοῦ ποιήσεις. Athen. l. 2. ἄρτος μετὰ μέλιτος. De natura et usu mellis vide Diosc. l. 2. c. 101. et Plin. l. 22. c. 24. Metaph. Alex. apud Athen. l. 15. Ἡ τῶν γὰρ ἀνθρώπων ἐστι πρὸς καινὸν μέλι.

Μελιτόεις, εντος, ὁ, melleus, mellitus. Metaph. μελιτόεσσα γαλήνη, placida et quasi melleam jucunditatem imitans. [Pind. Olymp. A. 158. Ἔχει μελιτόεσσαν εὐδίαν, &c. Herodot. Hist. lib. 8. τὰ δ' ἐπιμήνια, μελιτόεσσά ἐστι. αὕτη δ' ἡ μελιτόεσσα ἐν τῷ πρόσθεν αἰεὶ χρόνῳ ἀναισιμουμένη, &c.] Ἀ μελιτόεσσα, per contr. fit μελιτοῦττα, ut οἰνοῦττα ab οἰνόεσσα, in Οἶνος, teste Eust. qui ibi μελιτώτων usurpari id vocabulum tradit. Aristoph. in Avibus, Ἡρακλῆ τις θύῃ, λάρῳ ναστοὺς θύειν μελιτοῦττας. Sic et apud Theophr. histor. plant. lib. 9. cap. 9. Scribitur et μελιτοῦτα, apud Luc. in Lexiph. et alios. † Sic Aristoph. Nub. 507.†

[Μελίτεια. Theoc. Id. 4. 25.]

Μελιτώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, mellitus: idem quod μελιτόεις, vel melleum saporem referens, mel sapore imitans. Luc. in vit. auct. Plutarch. symp. 5.

Μελίτειον, scil. ποτὸν, potus melleus, seu mellitus; potus ex melle: mellina, (sub. potio.) Plut. symp. l. 4. Scribitur et μελίτιον, apud Hesych. At

Μελίτιον, favus. Suid.

Μελιτὼν, favus: vel mustum decoctum. Hesych.

Μελίτειος, melleus. Laert.

Μελιτηρὸς, ᾶ, ὁ, melleus, mellitus, vel mellarius: ut, μελιτηρὸν ἀγγεῖον, mellarium vas. Athen. l. 11.

Μελιτήρης χυλὸς, succus melligenus. Theophrast. hist. pl. l. 3. c. 8.

Μελιτήμαρις, ὁ, ἡ, suavis ut mel, mellea dulcedine præditus. Hesych.

Μελιτίτης, ου, ὁ, mellitites: ut, μελιτίτης οἶνος, vinum mellitites, seu vinum ex musto et melle. Diosc. l. 5. c. 15.

Μελιτόω, ῶ, melle condio, melle misceo: unde pass. apud Thucyd. lib. 4. κολυμβηταὶ ὕφυδροι, καλῳδίῳ ἐν ἀσκοῖς ἐφέλκοντες μήκωνα μεμελιτωμένην.

Μελίτωμα, τὸ, opus dulciarium ex melle, placenta mellita. Diosc. l. 4. c. 64. Hom. in batrachom.

Μελιχρὸς, α, ὁ, melleus, mellitus, mellea dulcedine præditus. Synes. ep. 164. Exponitur etiam, qui est mellei coloris, apud Theocr. Idyll. 5.

Μελίας σῖτος, mel frugum, ut Gaza exponit, apud Theophr. hist. pl. l. 7. c. ult.

Μελίνη, ἡ, leguminis genus, simile milio, alio nomine panicum: de quo Diosc. l. 2. c. 120. et Gal. l. 6. simpl. pharm. Plin. l. 22. c. 25. panicum à Diocle medico mel frugum appellatum esse scribit, ad etymon alludente: hac enim voce μελίνη melleum quid significatur. Pro eodem dicitur et

Μέλινος, masc. gen. apud Theoph. hist. pl. l. 8. c. 1.

Μέλινον, verò apiastrum est, teste Varrone. l. 3. de re rust. c. 16.

Composita.

Ἀερόμελι, ιτος, τὸ, aërium mel. Quidam esse putant quod in Bibliis manna dicitur. Athen. l. 11.

Ἀπόμελι, Gal. comm. 2. in l. de fracturis, suo tempore vocatum fuisse scribit quod Hippocr. vocavit ὀξύγλυκυ, esse autem cremorem et decoctum favorum aceto mixtorum. Diosc. l. 6. cap. 17. ἀπόμελι dici scribit aquam eam, quæ elotis favis paratur et reponitur, et alio etiam nomine ὑδρόμελι appellari.

Δροσόμελι, roscidum mel. Theophr.

Ἐλαιόμελι, elæomeli, q. d. oleum melleum, quod in Syriæ maritimis ex quodam caudice manat. Vide Diosc. l. 1. c. 37.

Θαλασσόμελι, potionis genus ex duabus aquæ marinæ partibus ad singulas mellis additis, et vase conditis. Vide Diosc. l. 5. c. 20.

Κυδωνόμελι, et μηλόμελι, genus potionis quod ex cotoneis malis et melle fit; de quo Diosc. l. 5. c. 29.

Οἰνόμελι, vinum mulsum: quod et simpliciter mulsum dicitur, i. e. vinum melle conditum: de quo Diosc. l. 5. c. 16.

Ὀμφακόμελι, medicamentum ex uvis immaturis et melle: de quo Diosc. l. 5. c. 31.

Ὀξύμελι, oxymeli, seu oxymel, potionis genus ex aceto, sale marino, melle, et aqua pluvia. Exponitur etiam, acetum mulsum. Vide Diosc. l. 1. c. 22. Plin. l. 14. c. 7. et l. 23. c. 2. Gal. l. 4. de sanitat. tuenda, et in consilio puero comitiali scripto.

Ῥοδόμελι, mel rosaceum, de quo vide Aët. l. 3. c. 74. Diosc. l. 5. c. 35. Pallad. mensis Maii cap. 16.

Ὑδρόμελι, aqua mellita, seu aqua melle mista: quam Latini aquam mulsam, et mulsam simpliciter, appellant. de qua Diosc. l. 5. c. 17. Plin. l. 22. c. 24. et l. 14. c. 17.

ΜΕΛΙ'Α, ας, ἡ, fraxinus: arbor apta conficiendis hastis. Iliad. ν'. ὁ δ' αὖτ' ἤριπεν μελίη ὥς, cecidit ut fraxinus. Sæpius pro fraxinea hasta. Il. υ'. ὁ δὲ διαπρὸ Πηλιὰς ἆιξε μελίη. Sic et Iliad. χ'. et alibi. Vide et Dioscor. l. 1. c. 109.

Μείλινος, fraxineus: ut, μείλινον δόρυ, fraxinea hasta.

Composita.

Βουμέλιος, ου, ὁ, ἡ, et βουμελία, ἡ, q. d. bubula fraxinus, fraxini quædam species est, à Macedonibus sic appellata. Vide Theophr. de hist. pl. l. 3. c. 11. et l. 4. c. 9.

Εὐμελίας, et Ionicè εὐμελίης, ου, ὁ, fraxini peritus, i. fraxineæ hastæ. Il. δ'. et ρ'. † et poet. ἐϋμμελίης. Hesiod. Asp. 368. bellicosus.†

ΜΕ'ΛΙΣΣΑ, sive μέλιττα, ας, ἡ, apis. † Xen. Pæd. l. 5. p. 118. b.† (☞ Dicta à μέλι, cujus est opifex. Eustathius tamen scribit, ita vocatam esse, quoniam μέλιτος ἐφάζεται, ut sit μέλισσα, quasi μέλισσα, ex μέλι et ἕζω.) Odyss. ν'. ἔνθα δ' ἔπειτα τιθαιβώσσουσι μέλισσαι. Isocr. ad Demon. τὴν μέλιτταν ὁρῶμεν ἐφ' ἅπαντα μὲν τὰ βλαστήματα καθιζάνουσαν, &c. Vide Aristot. hist. an. l. 9. c. 40. et Ælian.

Μελισσαῖος, cognomentum Jovis. Hesych.

Μελισσεῖον, alveare. Hesych. [Evang. S. Luc. xxiv. 42. οἱ δὲ ἐπέδωκαν αὐτῷ ἰχθύος ὀπτοῦ μέρος καὶ ἀπὸ μελισσίου κηρίου.]

Μελισσεὺς, apiarius.

Μελισσὼν, vel μελιττὼν, ῶνος, ὁ, apiarium, mellarium, locus in quo siti sunt alvei apum.

Μελιττώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ad apes accedens, qui de apum genere est. ut, τὰ μελιττώδη τῶν ζώων, pro ipsis apibus. Exp. etiam, melleus. (Μελιττώδης. Theoc. id. 94.)

Composita.

Ἀγριομέλισσα, apis agrestis seu sylvestris.

Εὐμελιττέω, ῶ, apes meæ bene mellificant.

ΜΕ'ΛΛΩ, (F. μελλήσω, apud Thuc. lib. 5. aor. 1. ἐμέλλησα, tanquam à verbo contracto.) Cum infinit. sæpe exp. sum, infinitivus autem exponitur participio futuri temporis: ut, μέλλω πέμπειν, Thucyd. sum missurus. Et cum inf. fut. ut Synes. ἐμέλλομεν δὲ ἄρα ποθήσειν τὴν γαλήνην, futurum erat ut à ventis tranquillitatem desideraremus. † Sic Xen. Pæd. 1. 6. 20. et Aristoph. Nub. 991.† Et cum aor. inf. ut Iliad. ώ. Μέλλει μέν πού τις καὶ φίλτερον ἄλλον ὀλέσσαι. Particip. μέλλων, futurus. Ut, ὁ μέλλων χρόνος. Et, οἱ μέλλοντες, (subaudito infin.) interdum pro designatis magistratibus. Huic particip. sæpe additur infinit. ἔσεσθαι: ut, μελλούσης μάχης ἔσεσθαι. Pro eodem dicitur et μελλήσων, ut apud Xen. in Pæd. μελλήσων τι παθεῖν. Cum inf. exponitur etiam, debeo: ut apud Dem. pro cor. τί ἔμελλον κελεύσειν, ἢ, τί συμβουλεύσειν αὐτῇ ποιεῖν; quid ipsam hortari, quid autor ipsi esse debui ut faceret? Item paro. Thuc. lib. 2. καὶ καθίσας τὸν στρατὸν, ἔμελλε δῃώσειν τὴν γῆν, parabat vastare agrum. Apud eundem, μέλλω κινδυνεύσειν, quidam exp. in animo habeo fortunam experiri. Et apud Eurip. μέλλεις κτανεῖν, destinas interficere. ¶ Μέλλω, cunctor, moror, differo. † Xen. Pæd. 1. 5. 13.† Item cesso. Thuc. οὐδὲ μελλήσομεν τιμωρεῖν. Demosth. Philip. 4. τί ἀναδυόμεθα; ἢ τί μέλλομεν; † Aristoph. Nub. 1301.† (τί μέλλομεν —— μὴ πράσσειν. Eurip. Med. 1244. id. Phœniss. 1178. Æsch. Pr. 625. Ag. 1365. Ch. 849.)

Μέλλομαι, differor, seu tardè procedo. Thuc. l. 6. (Eurip. Phœniss. 1260.)

Μέλλημα, τὸ, cunctatio, prolatio, procrastinatio, mora, dilatio. Æschin. [Eurip. Iph. in Aul. 818.]

Μελλησμὸς, pro eodem. Poll.

Μέλλησις, idem. Thuc. l. 1. Greg.

(Μελλητέον. Eurip. Phœniss. 1238.) [Plat. Crit. τοῦτ' οὖν αὐτὸ δὴ δραστέον καὶ μελλητέον οὐδὲν ἔτι.]

Μελλητὴς, οῦ, ὁ, cunctator, procrastinator. Item cessator. Aristot. ethic. 4.

Μελλητικὸς, qui natura est cunctabundus, et q. d. pronus ad cunctationem, seu procrastinationem. Poll.

Μελλητιάω, ῶ, cunctari cupio. Hesych.

Composita quæ sequuntur, sunt ex μέλλω, i. cunctor.

Ἀμέλλητος, cunctatione carens seu procrastinatione, qui non differtur seu procrastinatur. Luc. in Nigr.

Ἀμελλητὶ, (q. d. incunctanter,) sine cunctatione, sine procrastinatione, sine mora. Exponitur etiam, ταχέως.

Ἀντιμέλλω, vicissim cunctor, vel contra cunctor.

Διαμέλλω, idem quod μέλλω. Naz. διαμέλλω πρὸς τὴν κάθαρσιν.

Διαμέλλησις, cunctatio, mora. Thuc. l. 5.

Διαμελλητὴς, cunctator, procrastinator.

Ἐπιμέλλω, cunctor.

Decomp. Ἀντεπιμέλλω, contrà cunctor aliqua in re, seu vicissim cunctor. Thuc. l. 3.

Καταμέλλειν, cunctari, procrastinare. Polyb. [lib. 4.]

ΜΕ'ΛΟΣ, εος, τὸ, membrum. Odyss. ι'. Et σ'. —— μέλε' ἤλδανε ποιμένι λαῶν. Odyss. λ'. κατὰ δ' ἱδρὼς Ἔρρεεν ἐκ μελέων. Sic et alibi apud Hom. (βοῶ μελέων ἔνδοθεν ἄγος. Æsch. Pers. 1047. Eurip. Phœniss. 1459.) † Differentiam hanc notat Diaconus ad Hesiod. Asp. 76. inter μέλος et μέρος, quod μέλος de minoribus, μέρος de majoribus dicitur. item μέλος de carne solum, μέρος vero et de aliis rebus.† ¶ Item carmen, ut Lat. melos. Theocr. Idyll. 10. Καὶ τί λέγεις φιλικὸν μέλος ἀμβάλευ; Herodian. l. 4.

σαρκοῦ μέλεα καὶ ὀστέων ἐμβεβηκότος. Τὰ μέλη, propriè quævis carmina: ut, τὰ χρηστὰ τῶν μελῶν, Arist. polit. 8. Interdum dicuntur de carminibus Lyricis. Ut apud Plat. Μέστη ἡ Ἀνθολογία παντοίων μελῶν. Παρὰ μέλος, metaph. signif. inconcinnè, apud Luc. in Eun. et Plat. Apud eundem, et Aristot. exp. etiam dissentaneè, importunè, ineptè.

Derivata ex μέλος, in priori significatione.

Μεληδὸν, membratim, per membra. Athen. l. 4.

Μελεϊστὶ, idem. Il. ω.

Μελίζω, membratim, concido, trunco. (Æsch. Ag. 1185.)

(Μελίζετε. Æsch. Suppl. 1037.)

Μελισμὸς, membrorum divisio. Suid.

Composita.

Ἀρτιμελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui membris est integris et absolutis, nulla parte mutilus aut distortus. Plat. l. 7. de rep.

Διαμελίζω, idem quod μελίζω.

Διαμελισμὸς, concisio in membra.

Ἔκμελος, Hesych. et ἐκμελὴς, Joseph. viribus carens, invalidus, luxatus.

Ἐκμελῶς, cum resolutione membrorum, seu luxuriosè.

Ἐκμελίζω, membratim concido, trunco, μελίζω. Joseph.

Εὐμελὴς, Hesychio est, μέγα μέλος ἔχων.

Λυσιμελὴς, solvens membra, somni epithetum. Od. ψ'. [Apoll. Rhod. Arg. iv. 1524. ἐπεὶ οἱ ὑπὸ χροῒ δύετο κῶμα Λυσιμελὲς, &c. Eurip. Suppl. 46. θανάτῳ λυσιμελεῖ, &c.] Alii tamen dictum putant ἀπὸ τοῦ λύειν τὰ μελεδήματα, seu τὰς μελεδῶνας. † solvens curas. Hesiod. Theog. 121.†

Ὁλομελὴς, qui integris membris est, omnibus suis membris constans. Athen. l. 12.

Οὐλομελὴς, idem. Hesych.

Οὐλομελίη, omnium membrorum perfectio, integra et absoluta natura cujusque rei. Hippoc. ἐν τῷ περὶ ἄρθρων.

Πηρομελὴς, qui mutilatus est membris, mutilus.

Τηξιμελὴς, membra liquefaciens, membris tabem inducens: in anthol. epigr.

Ὑγρομελὴς, habens membra ὑγρὰ, i. e. tenera et flexibilia. Xenoph. in Cyneg.

Derivata ex μέλος, i. carmen.

Μελῶν ποιητὴς, qui scribit μέλη, lyricus imprimis.

(Μελικτάς. Theoc. Id. 4. 30.)

Μελίζω, cano mele, carmina modulor. Alex. Aphr. probl. 1. ἡ ψυχὴ μέλους ἀκούσασα παρὰ τῶν μελιζόντων. Pro eo Dores dicunt μελίσδω. ut apud Theocr. Idyll. 21. καὶ ἐν σύριγγι μελίσδω, Κὴν αὐλῷ λαλέω.

Μελίζομαι, et Doricè μελίσδομαι, idem. Mosch. in epitaph. Bionis, οὐ γὰρ ἴσον Κύκλωπι μελίσδει. Dicitur et pinus ἁδὺ μελίσδεσθαι, dulce sonare. Apud Theocr. Idyll. 1.

Μέλισμα, τὸ, canticum quod modulamur, carmen, cantilena. Theocr. Idyll. 14. [v. 31.] et 21.

Μελισμάτιον, (dimin.) parvum canticum, cantiuncula. Epig. l. 2.

Μελύδριον, (dimin.) parvum melos, parvum carmen, cantiuncula.* Theocr. Idyll. 7. et Bion. Smyrn. Idyll. 5. [1. Aristoph. Vesp. 1237. Schol. Παραβατικὰ δὲ τὰ μελύδρια. Eccles. 877. Μοῦσαι δεῦρ᾽ ἴτ᾽ ἐπὶ τοὐμὸν στόμα, Μελύδριον εὑροῦσαί τι τῶν Ἰωνικῶν.]

Composita.

Ἀντιμελίζω, contrà modulor, seu vicissim modulando occino. in Anth. epigr.

Ἐκμελὴς, qui est extra modulationem, modulationi repugnans. Exponitur etiam absonus, inconcinnus, discrepans: apud Aristid. Vide et paullo antè. Et aliam signif. in comp. ex Μέλος.

Ἐμμελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, cui inest modulatio, modulationem habens, canorus. Exponitur et, harmonicus, modulatus: apud Plut. Et metaph. concinnus, scitus: ut, ἐμμελὴς Γνάθαινα, scita, vel lepida, apud Athen. Item aptus, conveniens. Plut. in Demetr. πρὸς εὐφροσύνην καὶ χάριν ἐμμελέστατος, aptissimus et accommodatissimus. Exponitur etiam, modestus, continens, temperatus, qui est concinnus, seu compositis moribus: apud Plutarch. et Synes.

Ἐμμελῶς, cum modulatione, canorè, harmonicè. Item, concinnè, aptè, eleganter. Item modestè. Plut. Pro eodem dicitur ἐμμελέως, apud Apoll. Rhod. [Ἐμμελεστέρως. Plat. Phædr. Τὸ μὲν σοφὸν, —— καλεῖν ἔμοιγε μέγα εἶναι δοκεῖ, καὶ θεῷ μόνῳ πρέπειν· τὸ δὲ ἢ φιλόσοφον, ἤ τι τοιοῦτον, μᾶλλόν γε ἂν αὐτῷ καὶ ἁρμόττοι καὶ ἐμμελεστέρως ἔχοι.]

Ἐμμέλεια, modulatio, seu apta modulatio. Sic dicta fuit etiam quædam saltatio, à concinnitate, seu à concinno ac decenti corporis motu, de qua Plato [de Leg. lib. 7. καὶ κατὰ λόγον αὐταῖς θέμενος ὄνομα ξυμπάσαις, ἐμμελείας ἐπωνόμασε.] et Poll. Exponitur et generaliter, concinnitas, et elegantia. (Aristoph. R. 924.)

Εὐμελὴς, cui bona modulatio inest, canorus.

Εὐμέλεια, apta modulatio, Plut.

Ἡδυμελὴς, suavem et canoram vocem habens. in Epigr.

Θηλυμελεῖς ἀηδόνες, fœmineum et molle modulantes melos lusciniæ, molliter canentes. in Epigr.

(Κακομέλετον ἰάν. V. Æschyl. Pers. 940.)

Κολλομελέω, carmina conglutino et concinno, concinnè et compositè coagmento. [Aristoph. Thesm. 59. Τὰ δὲ τορνεύει· τὰ δὲ κολλομελεῖ, &c.]

Παμμελέσιν ὕμνοις, hymnis ex omni carminum genere. l. 3. Maccab.

Πλημμελὴς, qui est contra modulationis normam, inconcinnus, absonus. Item immoderatus. Exponitur etiam inconditus, incompositus. Item vitiosus, culpabilis, mendosus. (Eurip. Med. 307.) Plat. de leg. lib. 5. Aristot. et Phil. de mund. Compositum est ex particula πλὴν et μέλος.

Πλημμελῶς, immoderatè. Plat. in Tim. Expon. etiam, inconcinnè, inconditè, incompositè. Item perperam, malè: apud Strab. Item vitiosè, improbè. Gal.

Πλημμέλεια, ἡ, vitiositas, improbitas, improbum factum, peccatum. Item erratum, error. Plat. in Apol. Plut. in orac. Pyth.

Πλημμελέω, ῶ, incompositè me gero, vel inconcinnè, immoderatè me gero. (Eurip. Phœniss. 1595.) Aut improbè me gero, delinquo, erratum admitto. Chrysost. εἰς ἡμᾶς ἐπλημμέλησας, in nos peccasti. Xenoph. apomn. lib. 1. εἴ τι ἐπλημμελησάτην. Aristot. de mundo, πλημμελοῦντες περὶ τὸν πλάνητα τοῦ πυρὸς ἀπηλλαγμένον ὄγκον, aberrantes. Dicitur etiam de fluvio, qui cum violenta inundatione secum rapit segetes et tuguria.

Πλημμελητέον, id, in quo peccatur, seu erratur, id quod perperam fit. Et πλημμελεῖσθαι dicitur is, in quem peccatur, seu qui injuria afficitur.

Πλημμέλημα, τὸ, quod improbè geritur; peccatum, delictum. Plutarchus de educ. liber. Item quod pro peccato penditur. Num. cap. 5.

ΜΕ'ΛΠΩ, canto, cantu celebro. Il. α. Μέλποντες ἑκάεργον. Eurip. in Troad. μέλπετ᾽ ἐμὸν γάμον, Τὸν στεφομένων εὐχῇ στόνοις ἐμᾶθεν. (Æsch. Ag. 251.) ☞ Dictum videtur μέλπω quasi μέλος seu μέλη ἕπω.

Μέλπομαι, idem quod μέλπω, cano seu canto, hymnos decanto. Od. δ'. μετὰ δέ σφιν ἐμέλπετο θεῖος ἀοιδός. Signif. etiam, tripudio et salto ad cantum: unde metaph. Il. η'. Ἄρηϊ μέλπεσθαι dicitur, bellicos choreas saltare. i. e. pugnare. (Eurip. Phœniss. 749.)

Μολπὴ, ῆς, ἡ, cantus, hymnus, vel chori cum cantu. Il. σ'. δοιὼ δὲ κυβιστητῆρε κατ᾽ αὐτοὺς Μολπῆς ἐξάρχοντες ἐδίνευον κατὰ μέσσους. Il. ν'. Μολπῆς τε γλυκερῆς, καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο. Sic et alibi apud Homer. † Hesiod. Theog. 69.† (Æsch. Ag. 107. Aristoph. R. 373. 1373.)

Μολπάζω, canto, decanto, celebro. Aristoph. τῇ φωνῇ μολπάζων.

Μολπαστὴς, οῦ, ὁ, cantor. Pro quo et μολπητὴς, in Epigr.

Μολπάστρια, ἡ, cantrix.

Μολπηδὸν, cum cantu. Æschyl. [Pers. 388. πρῶτον μὲν ἠχῇ κέλαδος Ἑλλήνων πάρα Μολπηδὸν εὐφήμησεν, &c.]

Composita.

Ἀναμέλπω, decanto, hymnum exordior. Theocrit. Idyll. 17. Οὐδὲ Διωνύσου τις ἀνὴρ ἱερὸς κατ᾽ ἀγῶνας Ἵκετ᾽, ἐπιστάμενος λιγυρὰν ἀναμέλψαι ἀοιδάν. [Anacr. Od. 41. Ἀναμέλψομεν [illegible] Βάκχον.]

Decomp. Προαναμέλπω, præcino, antè decanto. Sapien. 18.

Ἀντίμολπος, schol. Eurip. est ἀντίφθογγος, et ἐναντίος τῇ μολπῇ. (Med. 1178. Æschyl. Ag. 17.)

Ἀρχεσίμολπος μοῦσα, musa quæ cantui præest, seu quæ cantum incipit. Athen. l. 4. ex Stesichoro.

Ἐπιμέλπω, accino. Æschyl. [Sept. c. Theb. 874. ἀΐδα τ᾽ ἐχθρὸν παιᾶν᾽ ἐπιμέλπειν.]

Ἐρασίμολπος, cantus amans, Pind. [Olymp. Od. xvi. 21. Θαλία τ᾽ ἐρασίμολπε.]

Εὐμολπία, ἡ, elegans cantus, elegantia cantus. Hesych.

Εὐμολπέω, ῶ, eleganter canto. Hom. hym. in Merc.

Λιγύμολπος, suaviter canens, Hom. hym. in Pana.

Μεταμέλπομαι, simul cano. Hom. hym. 1. in Apoll. Τῇσι μὲν οὔτ᾽ αἰσχρὴ μεταμέλπεται, οὔτε ἐλάχεια.

(Ὀξύμολπος. ὀξυμόλποις ἀλαλάγμασι. Æsch. S. c. Th. 1031.)

Σύμμολπος, qui cum alio canit. Euripid. in Ione. [v. 164.]

Φιλησίμολπος, et φιλόμολπος, cantus studiosus, apud Pind. [Nem. Od. x. 13. Πόλιν γὰρ φιλόμολπον οἰκεῖ δορικτύπων Αἰακιδᾶν. Vide Sch. Callim. Hym. in Del. 197. Ἀστερίη φιλόμολπε, &c.]

[Φιλησίμολπος. Pind. Olymp. 14. 19. φιλησίμολπέ τ᾽ Εὐφροσύνα, &c. Schol. ἡ τὰς ᾠδὰς χαίρουσα, &c. Schol. Nicet. ὁ φίλη τῶν μολπῶν.]

ΜΕ'ΜΝΟΝΕΣ, aves sunt, apud Ælian. et Oppian. in Ixeut. ¶ Hesych. μέμνων est etiam asinus. Et μεμνόνεια, asininæ carnes.

ΜΕ'ΜΦΟΜΑΙ, F. ψομαι, conqueror, expostulo. † τινί τινος, de aliquo ob aliquid conqueri. Xen. Pæd. 1. 4. 6. τινὶ, de aliquo. l. 2. 47. d. vel reprehendere aliquem. Sic et l. 4 p. 107. e.† Interdum et accuso. Aristoph. in Pluto, τῷ δὲ Λοξίᾳ Μέμψιν δικαίαν μέμφομαι ταύτην. Xen. in Œcon. μέμφεσθαί τινα πρὸς τοὺς φίλους. Accipitur etiam pro, incuso, vitio verto, reprehendo, vitupero. Gorg. Leont. in Helen. encomio, ἴση γὰρ ἁμαρτία καὶ ἀμαθία, μέμφεσθαί τε τὰ ἐπαινετὰ, καὶ ἐπαινεῖν τὰ μωμητά. Plat. lib. 2. de rep. ὀρθῶς ἔχει τὰ τοιαῦτα μέμφεσθαι. Cum genit. apud Thuc. ὧν οὐδεὶς ἐμέμψατο, quos nullus vituperavit. (Æsch. S. c. Th. 506. 658. Cum Dat. Pers. et Gen. Rei. Eurip. Med. 213. 558. Id. Phœniss. 726. Soph. Tr. 477. Theoc. id. 67.)

Μεμφωλὴ, ἡ, questus, querimonia: seu ipse actus conquerendi et incusandi. Hesych. et Suid.

Μέμψις, εως, ἡ, questus, h. e. ipsa querendi et incusandi actio, seu reprehensio. † Xen. Pæd. l. 4. p. 106. d.† Demosth. Philip. 4. ἄξιος μέμψεως εἶναι καὶ κατηγορίας. Et, μέμψιν μέμφεσθαί τινι, et μέμψιν ἐπιφέρειν τινὶ, idem quod μέμφεσθαι, Aristoph. in Plut. et in Ran. (Æsch. Pr. 444.)

Μεμπτὸς, οῦ, ὁ, incusandus, qui reprehensionem meretur. † Xen. Pæd. l. 2. p. 40. d.† Thuc. lib. 2. et 7. Item activè, conquerens de, culpans, reprehendens. Sophoc. in Trachin. (453. Cum Dat. Eurip. Phœniss. 382.)

Μεμπτέος, culpandus, incusandus, accusandus.

Μομφὴ, ἡ, querela, querimonia. Plat. in epist. Æschyl. in ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις. (1018.) (μομφὰν ἔχων ξυνοῦ δορός. Soph. Aj. 180. Eurip. Phœniss. 727.)

Composita.

Ἀμεμφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem cum ἄμεμπτος, quod sequitur. in Epigr. et apud Nonn. (Ἀμεμφὴς πλοῦτος. i. e. ἄφθονος. Æsch. Pers. 168.) [Suppl. 589. γείνατο παῖδ᾽ ἀμεμφῆ.]

Ἀμεμφία, ἡ, nulla querela, nulla culpa et reprehensio. Æschyl. in ἑπτὰ ἐπὶ Θήβαις.

Ἄμεμπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, de quo conqueri nemo potest, irreprehensus, inculpatus. † apud Lucam. cap. 1. 6.† Xen. in symp. δεῖπνον ἄμεμπτον παρέθηκας. Et ἄμεμπτος φίλος, idem Pæd. 5. Idem activè, non querulus, minimè queribundus. Xen. Pæd. 8. † p. 224. c. l. 4. p. 110. d.† (Ἄμεμπτος χρόνος. Æsch. Pers. 694.)

Ἀμέμπτως, ita ut conqueri nemo possit, inculpatè, sine crimine. Herodian. l. 6. et 7. † Xen. Pæd. l. 4. p. 97. b.† Et activè, sine querelis, ita ut nemo conqueratur. Herodian. l. 6. (Æsch. Suppl. 217.)

(Ἀμέμφαντος. Æsch. Ch. 507.) [αὐτὸς δὲ σοῖς τάδε τεμάχους λόγου· Καὶ μὴν ἀμέμφαντον δέ τινα λόγον. inculpatum sermonem. Stanl.]

[Ἄμομφος. Æschyl. Eum. 476. ὅμως δ᾽ ἀμόμφους ὄντας αἱροῦμαι πόλει. 681. πρὸς ὑμῶν πῶς τιθεῖσ᾽ ἄμομφος ὦ; Schol. μέμψιν πῶς ὑμῶν οὐχ ὑπομενῶ.]

Ἀντιμέμφομαι, vicissim queror et expostulo.

Ἀπομέμφομαι, accuso, incuso, succenseo. Plut. ἀπεμέμφοντο δ᾽ ἕτεροι αὐτὸν ἐπὶ ταῖς παραδόσεσι τῶν ὅρων.

Διαμέμφομαι, valde conqueror, incuso. Isocr. in Nicocle, διαμέμφονται τοὺς φιλοσοφοῦντας.

(Ἐπίμομφος. Æsch. Ch. 830. Ag. 561.)

[Ἐπιμομφά. Pind. Olymp. Od. x. 11. Ὅμως δὲ λῦσαι δυνατὸς ὀξεῖαν ἐπιμομφὰν ὁ Τόκος ἀνδρῶν.]

Ἐπιμέμφομαι, conqueror super aliqua re, incuso. Od. π'. Οὔτε κασιγνήτοις ἐπιμέμφομαι. Il. α. εἴ τ᾽ εὐχωλῆς ἐπιμέμφεται, εἴθ᾽ ἑκατόμβης. Item, reprehendo, vitupero. Diosc. in præf. l. 8. (Soph. Tr. 124.)

Ἐπιμεμφὴς, culpabilis, reprehensionem meritus.

Ἐπίμεμψις, querimonia, reprehensio, vituperium.

Ἐπιμεμπτὸς, pro eodem: seu culpandus, accusabilis.

(Κατάμομφος. Æsch. Ag. 149.)

Καταμέμφομαι, conqueror, accuso, incuso. Xenoph. Pæd. 4. εἰ κατεμέμφετο ἑαυτόν. Epigr. lib. 2. ἰδίῃ κατεμέμφετο χειρὶ, propriæ succensebat manui.

Κατάμεμψις, querimonia, criminatio, reprehensio, seu incusatio. Thuc. l. 2.

[Κατάμεμπτος. Soph. Œd. Col. 1697. 1770. οὔ τοι κατάμεμπτ᾽ ἔβητον. Schol. οὐκ ἐν τοιούτοις ἐστὶ ὥστε καταμέμφεσθαι.]

Περιμεμφὴς, querulus, contentiosus. Aret.

Πολυμεμφὴς, querulus, qui multas effundit querelas, plenus querelarum. Nonn.

Ὑπομέμφομαι, subconqueror, subexpostulo. Plut.

Φιλομεμφὴς, qui libenter conqueritur et expostulat, qui incusare et reprehendere amat. Plut. in symp. cap. sap.

ΜΕ'Ν, quidem. Solet hanc particulam excipere δέ. Xenoph. ἐγὼ τοί σε μὲν δίκαιον νομίζω, σοφὸν δὲ οὐδ᾽ ὁπωστιοῦν. † μὲν, δὲ, copulativè occurrunt apud Xen. Pæd. 1. 1. 3. et possunt verti *tum*, *cum*, vel *tum*, *tum etiam*. et ibidem sect. 4.† Varii sunt autem usus harum particularum. Interdum enim omnino adversativam orationem faciunt, interdum distributionem quandam indicant, aliquando copulandi vim habent. Exempla sunt passim obvia. Aliquando tamen particulæ μὲν non respondet aut subjicitur δὲ, nec alia particula ejus loco: ac tum μὲν locum particuiæ δὲ aut aliud hujusmodi obtinet, et initio orationis pro corona. Interdum μὲν additur aliis etiam particulis: ut, μὲν γὰρ, idem quod γὰρ, enim. Od. σ'. Thuc. l. 7.

Μὲν δὲ, quidem. † Xenoph. Cyri Pæd. l. 1. 1. 3. et cap. 2. §. 1. et cap. 3. 1.† Aristoph. in Plut. καὶ ταῦτα μὲν δὴ ταῦτα. Interdum exp. certè quidem, utique, item profectò, item verò.

Μὲν οὖν, quidem, quidem certè. Exponitur etiam itaque. Item porrò quidem, sanè quidem. Μὲν οὖν γε, (pro quo scribitur etiam, μενοῦνγε,) imò verò. Μέντοι, et μὲν τοι, quidem, certè, sanè, utique, nimirum. Interrogationi etiam adhibetur à Plat. pol. l. 1. Μὲν μὰ poëticè, pro μὲν sequente δέ. Ut initio Il. β'. Μὲν τοι, vel μέντοι conjunctim, varios usus habet, et variè redditur. Interdum exp. verùm, sed, tamen. † Xen. Pæd. 1. 3. 11. et 1. 4. 10.† Interdum exp. verò. † Aristoph. Nub. 785. et excipit μὲν, ut solet δέ. Xen. Pæd. 1. 3. 2.† Item porrò, rursus. Interdum ornatus causa ponitur, vel explendæ orationis gratia. Μέν τ' ἂν (ex μὲν τοι et ἂν) quidam exp. scilicet, nempe: aut, quidem certè. Interdum μὲν, apud poëtas, particula expletiva esse, ideoque pro enclitica debere haberi videtur. Invenitur et præfixam habens particulam γε. (Μὲν οὖν V. Æschyl. Pers. 1037. Eum. 38. μέντοι præced. Partic. γε. Eurip. Med. 535. μὲν οὖν id. Phœniss. 395. 508. γε μὲν. quippe. Il. β'. Cot. N. 210. μὲν et δέ. Soph. Œdip. Tyr. 708. 232. 480. 1516.)

Μαὶ, pro μὲν, ponitur apud Aristoph. præcedente νή.

ΜΕ'ΝΔΗΣ, Ægyptiorum lingua hircus seu caper dicitur, et capripes deus Pan, quorum utrumque sanctè colebant Panopoli.

Μενδήσιον ἔλαιον, sive μύρον, Mendesium oleum sive unguentum, dicitur quod in ea urbe fieri consuevit. Vide Diosc. l. 1. cap. 73. et Paul. Ægin. l. 7. c. 18.

ΜΕ'ΝΟΣ, εος, τὸ, animus, animi ardor: seu impetus animi concitati, quo quis paratus est irruentem hostem excipere, minimèque ei cedere. † Xen. Pæd. l. 3. p. 86. b.† Aristot. eth. 3. c. 11. μένος et θυμὸς pro iisdem accipit. Sic et apud Hom. hæc duo sæpe copulantur. ut Il. λ'. et ό. ὄτρυνε μένος καὶ θυμὸν ἑκάστου. et alibi, μένος καὶ θυμὸν ἔγειρε. adeò ut μένος esse videatur impetus quo quis ira percitus in adversarium fertur. Il. χ'. (de Hectore:) ἄσβεστον ἔχων μένος οὐχ' ὑπεχώρει. Il. ε'. Οἱ γὰρ νῦν Τρώεσσι μένος πολυθαρσὲς ἐνῆκεν Ἀπόλλων. Il. π'. μένος ἐμβάλλειν θυμῷ. Sic et apud Xen. † Pæd. l. 5. p. 125. a.† πολεμίοις μένος ἐμβαλεῖν, injicere seu immittere animum: et ἐμπνεῖν μένος, Od. ί. inspirare animum: et contrà, μινύθειν μένος, Il. ό. minuere animos. Dicitur etiam alicui ἐμπίπτειν μένος, accedere animus, apud Xen. Hell. 7. Accipitur μένος etiam pro robore et viribus. Ut Il. ό. Ἢ αὐτοσχεδίῃ μῖξαι χεῖράς τε μένος τε. Il. ά. Πατρόκλου ποθέων ἀνδροτῆτά τε καὶ μένος ἠΰ. Iliad. ί. τὸ γὰρ μένος ἐστὶ καὶ ἀλκή. Item vis, vehementia. Ut Il. ψ'. μένος ἠελίοιο. Il. ε'. πυρὸς μένος. Item ira, ὀργὴ, θυμός. Il. ά. Ἀτρείδη, σὺ δὲ παῦε τεὸν μένος. Od. ώ. ἀνὰ ῥῖνας δέ οἱ ἤδη δριμὺ μένος προὔτυψε. acris ira prorupit. (Æsch. Ag. 246. 313. 1076. Suppl. 1029. pro vita Il. γ'. 294.) ☞ A μένω derivatum esse grammatici tradunt, sicut μῆνις.

Μενεαίνω, cupio, animi impetu quodam concitor, προθυμοῦμαι. Il. ό. Ἐμμεμαὼς ἰθὺς κατακτάμεναι μενεαίνων. Il. ό. νῆας ἐνιπρῆσαι μενεαίνει. Sic et alibi apud Hom. Item iratus sum, ira percitus sum. Iliad. ώ. Ὣς ὁ μὲν Ἕκτορα δῖον ἀείκιζε μενεαίνων. Od. ζ'. ἐπιζαφελῶς μενέαινεν ἀντιθέῳ Ὀδυσῆϊ. Sic et Il. ό. † Cum gen. Hesiod. Asp. 361.† [Apoll. Rhod. Arg. 1. 670. περὶ δὲ μενέαιν' ἀγορεῦσαι. 771. περὶ γὰρ μενέαινεν ἱκέσθαι Τὸν ἰδέ.]

Μενοινὴ, ἡ, impetus seu cupiditas animi, quo ad aliquid agendum fertur. Apoll. Arg. 1.

Μενοινάω, impetu quodam animi concitatus cupio, in animo habere me facio. Soph. in Ajace, Τί ποτε μενοινᾷ; quid vult? quid cupit? Od. β'. νόος δέ οἱ ἄλλα μενοινᾷ, aliud in animo habet vel agitat. † volo. Hesiod. Asp. 368.† Et cum infinit. Il. ί. πτολέμοιο μενοινᾷ Ἀντιάαν. Sic et Il. ν'. et κ'. Pro eodem dicitur et μενοινέω, et μενοινάω. Il. ί. et μ'. (Theoc. κί. 62.)

Composita.

Ἀλαλκομενηΐς, ΐδος, ἡ, auxilians cum robore, et fortiter, ἡ ἀλάλκουσα μετὰ μένους. Epitheton Minervæ, apud Hom. Il. δ'. Apud alios verò Junonis etiam, teste Etymol.

Ἀμενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, imbecillus, invalidus. Hesych.

Ἀμενηνὸς, οῦ, ὁ, idem, Il. έ. Quum defunctorum manibus, somno et fumo tribuitur, exp. etiam, levis, evanidus. Od. κ'. et τ'.

Ἀμενηνόω, imbecillum reddo, robore ac viribus privo. Il. ν'. ἀμενήνωσεν δέ οἱ αἰχμὴν Κυανοχαῖτα Ποσειδάων.

Δυσμενὴς, cujus animus malè erga aliquem affectus est, malevolus, inimicus. (infensus. Soph. Aj. 122. Œdip. Tyr. 554. Eurip. Med. 938. 1269.) Plerunque accipitur pro hoste: ut Il. γ'. Ἀνδράσι δυσμενέεσσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι. Xen. Hell. 6. δυσμενεῖς ὄντας ἡμῖν Θηβαίους. Gramm. δυσμενῆ propriè esse volunt eum, qui adversus antea amicum inimicitias exercet, et vix reconciliari potest. † Superlat. apud Soph. El. 409.†

Δυσμενῶς, animo malè erga aliquem affecto, inimicè: item, hostiliter. Isocr. in Archid. † Xen. Pæd. p. 197. a.†

Δυσμένεια, ἡ, animus malè erga aliquem affectus, odium, inimicitia. Interdum et hostilitas, aut animus hostiliter affectus. Isocr. ad Philip. Herodian. l. 7.

Δυσμεναίνω, animo erga aliquem malè affecto sum, malè volo, inimicor: aut etiam adversor. (Eurip. Med. 875.) Demosth. pro cor. δυσμεναίνειν ἐπὶ κοινοῖς ἀγαθοῖς.

Δυσμενέων, pro δυσμεναίνων. Od. β'. et alibi.

Εὐμενὴς, cujus animus bene erga aliquem affectus est, benevolus, amicus, benignus, clemens. † Xen. Pæd. 1. 6. 2. et l. 3. p. 79. c.† (Æsch. Pers. 487. 175. Ch. 701. Eum. 777.) Plut. de Herodot. Synes. Τὸ εὐμενὲς, pro εὐμένεια. Demosth. Philip. 1. † Comp. εὐμενέστερος. Xen. Pæd. p. 198. d.†

Εὐμενῶς, animo bene affecto, benevolè, amicè: aut etiam benignè. (Æsch. Ag. 961.) Isocr. in Evag. et in Paneg. Poëticè pro eodem dicitur εὐμενέως, apud Apoll. et Theocr. in Epigr.

Εὐμένεια, ἡ, animus bene affectus, benevolentia, clementia, placabilitas. Herodot

Εὐμενέω, animo sum bene affecto, benevolus sum. Phocyl. Μᾶλλον ἀπ' ἐχθροῦ τεύχειν φίλον εὐμενέοντα. Cum dativo, apud Apoll. Arg. 2. (Theoc. κζ'. 62.)

Εὐμενέτης, ου, ὁ, qui est animo bene erga aliquem affecto, benevolus, amicus. Od. ζ'.

Εὐμενίζω, benevolum reddo, placo: pro quo frequentiùs usurpatur εὐμενίζομαι. Xen. Pæd. 3. καὶ θεοὺς θυσίαις καὶ ἥρωας Ἀσσυρίας ἐνοίκους εὐμενίζετο.

Εὐμενίδες, dicuntur furiæ, κατ' εὐφημισμὸν et ἀντίφρασιν, quum sint immites, teste Servio et Eust.

Decomp. Ἐξευμενίζω, pro εὐμενίζω. apud Basil.

Πρευμενὴς, (comp. ex πρᾶος, et εὐμενής,) benevolus, benignus, mitis, placidus. (Πρευμενεῖς χοάς. Æsch. Pers. 611. 687. Ag. 849. 1656.) [Eurip. Hec. 538. πρευμενὴς δ' ἡμῖν γενοῦ. 540. Dan. 9. Τοῦ θεοῦ ἀρέσαι τε πρευμενοῦς τυχεῖν.]

Πρευμένεια, benevolus et propensus animus, benevolentia. Eurip. in Orest.

(Πρευμενῶς δ' αὐτοῦ τάδε. V. Æschyl. Pers. 220. Eum. 236.)

Ζαμενὴς, vehemens, impetuosus, validus: vel admodum vehemens. Apoll. Argon. lib. 1. Item valdè iratus. Item pro δυσμενὴς, apud Soph. in Ajace.

Ζαμενέω, iratus sum, vel valdè iratus sum. Exponitur etiam, magna vi ago, vires intendo: apud Hesiod. in Theog. † 928.†

Περιζαμενῶς, (decomp.) vehementer. Hom.

Προμενὴς, apud Hesych. exp. πρόθυμος, πρὸ τοῦ μένους χρώμενος.

Προμενῶς, itidem προθύμως.

Ὑπερμενὴς, † έος,† viribus prævalidus aut præpotens, viribus cæteros præcellens. Item nimiùm violentus. Il. β'. † Epith. Jovis. Hesiod. Th. 534.†

Ὑπερμενέω, viribus præpolleo, viribus alios antecello et supero. Od. ν'.

Ὑπερμενέτης, idem quod ὑπερμενὴς, Hom. hymn. in Mart.

ΜΕ'ΝΩ, F. νῶ, maneo, permaneo, constanter maneo. † Xen. Pæd. 1. 2. 12.† Plat. ep. 10. μένε ἐν τοῖς ἤθεσιν ἐν οἷς καὶ μένεις. Herodian. l. 2. μένοντες ἐπὶ τῆς πρὸς ἐκεῖνον εὐνοίας. Isoc. de pace, μένειν ἐπὶ τούτοις ἐθέλουσι. Herodian. lib. 7. μέχρις οἰκίας ἔμεινεν ἡ συμφορὰ, ea calamitas extra ipsius familiam non egrediebatur. Dicuntur etiam μένοντες, quæ immotæ et fixæ manent. Ut Herodian. l. 7. οἱ δὲ στρατόπεδα ἔχουσι συνεστῶτα καὶ μένοντα. Aristot. eth. 9. c. 6. τῶν τοιούτων γὰρ μένει τὰ βουλήματα, καὶ οὐ μεταῤῥεῖ ὥσπερ εὔριπος. ¶ Item maneo, i. expecto. Il. τ'. Δεῦτε δ' ἐς ἄλλον, μενέω, καὶ τλήσομαι ἔμπης. Thuc. l. 4. δύο μὲν ἢ τρεῖς ἡμέρας ἀντέσχον, τοὺς Πελοποννησίους μένοντες. In bello quoque μένειν τὸν ἕτερον dicitur, qui, in statione et loco suo manens, alium expectat, sustinet et excipit irruentem. Il. γ'. Οὐκ ἂν δὴ μείνειας ἀρηΐφιλον Μενέλαον. Xen. Pæd. 3. οὐκέτι ἐδύναντο μένειν, ἀλλὰ στραφέντες ἔφευγον. Herodian. lib. 2. ὀλίγοι τε πρὸς πολλοὺς, καὶ ἄοπλοι πρὸς ἐνωπλισμένους, οὐκ ἔμειναν, minimè ausi resistere. Dicitur etiam, μένει σε δίκη, in epist. Phalar. ut apud Tibul. te pœna manet. ¶ Præteritum medium μέμονα significat apud poëtas, cupio, volo: ut Od. ό. Καὶ γὰρ πολλὸν ἄριστος ἀνὴρ μέμονέν τε μάλιστα Μνηστὴρ ἐμὲ γαμεῖν. Exponitur etiam, cogito, in animo habeo. (Æschyl. Pers. 243. Ag. 1198. Eurip. Med. 1398. Absum. Soph. Œdip. Tyr. 303. Tr. 1218.)

Μενετὸς, οῦ, ὁ, qui manere potest aut solet. Thuc. l. 1. τοῦ δὲ πολέμου οἱ καιροὶ οὐ μενετοί, moram non patiuntur. Apud Aristoph. in avibus, μενετοὶ θεοὶ dicuntur, qui nec fallunt nec falluntur: vel qui non statim injurias puniunt.

Μονὴ, ἡ, mansio. Polyb. l. 4. μονὴ καὶ στάσις. Apud Plut. oppon. μονὴ ἐν τῷ βίῳ, et ἐξαγωγὴ, mansio in vita, et excessus è vita. Accipitur etiam in malam partem, pro desidia et mora, apud Thuc. l. 1.

Μόνιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, constanter manens, stabilis, immobilis. Ut, μόνιμα ζῶα, qui stabili sede degunt, apud Aristot. hist. an. l. 4. Et, μόνιμοι στρατιῶται, milites qui in stationibus suis permanent; Xen. Pæd. 8. † p. 227. a. ubi Superlat. est.† Et, βάρος μόνιμον, constans gravitas; Plut. in Pericle. (Soph. Œdip. Tyr. 1346.)

Μίμνω, idem quod μένω, ex eoque factum, sicut γίγνω à γένω. Il. τ'. αὐτὰρ Ἀχιλλεὺς Μιμνέτω, &c. Res etiam aliqua μίμνειν dicitur, quæ non delabitur. Il. ά. ἵνα περ τάδε τοι σῷα μίμνῃ. Item maneo, i. expecto. Il. β'. [illegible] μίμνετε. Hesiod. in Erg. Αὐτὸς δ' ὡραῖον μίμνειν πλόον, εἰσόκεν ἔλθῃ. Et, qui hostem irruentem sustinet et excipit, μίμνειν etiam eum dicitur. Il. έ. Μίμνομεν ὀξὺν Ἄρηα. Sic Il. χ'. Ἕκτορ, μή μοι μίμνε φίλος τέκος ἀνέρα τοῦτον. (Æschyl. Ag. 74. 1572. Soph. Tr. 395.)

Μιμνάζω, idem cum μίμνω, ex eoque factum. Il. κ'. Μιμνάζειν παρὰ νηυσί.

Composita: ac primùm cum præp.

Ἀναμένω, (poët. ἀμμένω,) expecto. Xen. Hel. 7. οὐ ψῆφον ἀναμείναντες, judicum calculum non expectantes. † Pæd. 1. 6. 10. expecto, cesso aliquid facere.† Herodian. l. 5. οὐκ ἀναμείναντες τὴν ἐκ αὐτῇ στρατιωτῶν πολιορκηθῆναι, quum oppugnationem non expectarent. Apud Eurip. ἀνέμεινεν φασγάνου τομὰς, exp. patienter toleres et perferas. Item permaneo, constans maneo. Isocr. ἀναμένω ἐν τοῖς ἤθεσι. Dicitur etiam periculum aut aliud malum ἀναμένειν τινά. Phil. de vita M. l. 5. τιμωρίαι καὶ οἱ ἀνωτάτω κίνδυνοι ἑτέρους ἀναμενοῦσι, alios manebant. (Æsch. Eum. 243. ἀμμένω. Eurip. Med. 735. id. Phœniss. 810. Soph. Tr. 359. 537. El. 1390. Aristoph. R. 176.)

Ἀναμονὴ, patiens toleratio. Hesych.

Ἀναμίμνω, idem quod ἀναμένω.

Decomp. Ἀνταναμένω, vicissim expecto. [Thucyd. Hist. lib. 3. §. 12. ὥστε εἴ τῳ δοκοῦμεν ἀδικεῖν ——— αὐτοὶ οὐκ ἀνταναμείναντες σαφῶς εἰδέναι εἴ τι αὐτῶν ἔσται, οὐκ ὀρθῶς σκοπεῖ.]

Ἐπαναμένω, expecto, maneo. Aristoph. ἐπανάμεινόν μ' ὀλίγον εἰσελθὼν χρόνον, expecta me pauliper. † Nub. 801. et 811.† [Eccles. 785. Lysistr. 74. Herodot. Hist. lib. 8. cap. 141. ἐπανέμειναν γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι διατρίβοντες, ἐπιστάμενοι ὅτι ἔμελλον Λακεδαιμόνιοι πεύσεσθαι ἥκοντα παρὰ τοῦ βαρβάρου ἄγγελον ἐπ' ὁμολογίῃ.]

Ἐπαμμένω, idem quod ἐπαναμένω. Æschyl. [Prometh. 606. ἀλλά μοι τορῶς Τέκμηρον, ὅ τι μ' ἐπαμμένει παθεῖν, τί μοι χρή. Schol. ἀνάκειται. Pers. 809.]

Ἀντιμένω, contrà perduro, permaneo resistendo.

Ἀπομένω, remaneo, permaneo: vel simpl. maneo.

Decomp. Ἐναπομένω, permaneo in. Naz. ἐναπομένῃς τοῖς ὁρωμένοις, permane in iis quæ oculis cernuntur.

Διαμένω, permaneo, constanter maneo, perduro. Xenoph. Pæd. 8. νῦν γε μὴν τὸ μανθάνειν ἔτι διαμένει. Plut. in Publ. διέμεινεν εἰς ἡμᾶς, ad nostram usque memoriam perduravit. Isocr. in Paneg. ἐν τοῖς ἤθεσι τοῖς αὐτοῖς διαμένουσι.

Διαμονὴ, ἡ, permansio, perseverantia.

† Συνδιαμένω, unà manere. Xen. Pæd. l. 4. p. 110. c.†

Ἐμμένω, permaneo in. † Xen. Pæd. 1. 2. 16.† Isocr. in Evag. ἐμμένειν τοῖς καθεστῶσι. Plato pol. 1. ἃ ἂν θῶνται, ἐμμένειν ταύταις. Idem de leg. ἐμμένειν ἐν τῇ τάξει. Apud Luc. τοῖς ἀνθρωπίνοις πάθεσιν ἐμμένειν, humanis adhuc affectibus moveri. (obnoxius sum. Soph. Œdip. Tyr. 359. Tr. 1000.)

[Ἐμμενετέον. Demosth. Orat. de fœd. Alex. εἰ μὴ ἄρα οὕτω νομίζουσιν, ὅταν μὲν λέγωσιν ὡς ἐμμενετέον τοῖς ὅρκοις, οὐ λέγειν αὐτοῖς τὸ μηδὲν ἀδικεῖσθαι.]

Ἐμμενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, permanens, seu constanter permanens, constans, stabilis. Et, τὸ ἐμμενὲς, constantia, stabilitas. Sumitur et adverbialiter, pro, constanter, firmiter, &c. Od. ί. τρέχει ἐμμενὲς αἰεί. Sic et Od. φ'. et Il. ί.

Ἐμμενέως, idem quod ἐμμενὲς, adverbialiter sumptum. Hesiod. in Theog. † 712. ἐμμενέως legitur. fortiter, constanter. Sic in Asp. 429.†

Ἐμμενετικὸς, οῦ, ὁ, qui permanere et perseverare potest aut solet, constanter permanens in. Aristot. eth. 7. c. 9.

Ἔμμονος, † ὁ, ἡ,† constanter permanens, stabilis, perseverans. Hesych. † Xen. Pæd. l. 3. p. 84. c.†

[Ἐμμονή. Plat. Gorg. Τί δέ γε μὴ ἰδόντι, (sc. ἔστιν) ἐμμονὴ τοῦ κακοῦ;]

Ἐμμονίας. Hesych. esse dicit εὐθύνας, quòd in iis utraque pars perseveret, ἐμμένῃ.

Decomp. Διεμμένω, constanter permaneo in.

Ἐπιμένω, idem quod ἐμμένω. † Xen. Pæd. 1. 4. 8.† Plut. ταῖς εὐχαῖς ἐπιμένοντες, in precibus perseverantes. Phalar. in epist. ἐπίμενε τῇ [illegible], persto in pervicacia. Item maneo, i. e. expecto ob rem aliquam, Basil. Gregorio, ἐπιμεῖναι σε ἐλπίζων. Et cum accus. Philo de mundo, τὴν μακρὰν ἕκαστον τοῦ κόσμου φθορὰν ἐπιμένει, mundi quæque pars interitum expectat. Plat. l. 2. de rep. εἰδὼς ὅτι χαλεπὸν, ἐπεξελθεῖν τῷ λόγῳ, οἷος ἑκατέρων βίος ἐπιμένει, qualis utrisque vita futura sit. (Eurip. Phœniss. 909. Soph. Tr. 1192.)

Ἐπιμονὴ, permansio, perdurans firmitas, perseverantia. Plat. in Cratylo. In malam etiam partem accipitur pro mora, apud Thuc. lib. 2.

Ἐπίμονος, constanter permanens, perdurans: et, ἐπίμονος στρατηγὸς, cui post annum successor non mittitur. Polyb.

Ἐπιμόνως, constanter permanendo, perseveranter.

Decomp. Ἀνεπίμονος, non permanens, non durabilis.

Καταμένω, remaneo, persisto, subsideo. † Xen. Pæd. 1. 4. 1.†

Καμμένω, dicunt Lacones, pro καταμένω, teste Hesych.

Καμμονίη, pro καταμονίη, perseverantia: vel etiam victoria, quæ fortiter constanterque permanendo paratur. Il. χ'. et ψ'.

† Ἐπικαταμένω, diutius manere. Xen. Pæd. 1. 2. 11. Ὑποκαταμένω, quasi otiosè remanere. Xen. Pæd. l. 4. p. 99. b.†

Παραμένω, maneo apud. Plat. in Apol. ἀλλά μοι παραμείνατε τοσοῦτον χρόνον, apud me tandiu manete. † Xen. Pæd. l. 5. p. 147. c.† Dicitur et de re, quæ constanter apud aliquem permanet, et semper comitatur. Isocr. in Helen. encom. τὴν δὲ εὐδοξίαν ἀεὶ τοῖς αὐτοῖς παραμένουσαν. Galen. ad Glauc. lib. 2. παραμείνας χρόνῳ πλείονι. Plut. in Rom. παραμένει τοῖς γάμοις τὸ ἔθος, mos ille in nuptiis permanet, et adhuc durat. Dicitur etiam, παραμένειν πρός τι, perseveranter incumbere rei alicui. Thuc. l. 3. Apud Plut. in Lyc. παραμένων ἅμα τῷ Λυκούργῳ, expon. assistens Lycurgo.

Παραμίμνω, idem. Od. β'.

Decomp. Συμπαραμένω, simul maneo, semper adsum, comitor. [Epist. ad Philipp. i. 25. οἶδα ὅτι μενῶ καὶ συμπαραμενῶ πᾶσιν ὑμῖν &c. Thucyd. Hist. lib. 6. καὶ δι' ἐλάσσονος ξυμπαραμείνασα ἡ προστασία ὑμῶν τοῦ πλήθους.]

Παράμονος, constanter apud aliquem manens. Xen. Item, qui constanter et fortiter in re suscepta permanet.

Παραμονὴ, ἡ, constans permansio apud aliquem.

Παραμόνιμος, ὁ καὶ ἡ, qui constanter apud aliquem permanet, nec ab ejus quasi latere discedere solet. Exponitur et, constans, stabilis, apud Xen.

Παρμένω, poëticè dicitur per syncopen, pro παραμένω. Il. ι'.

[Πάρμονος. Pind. Nem. Od. xi. 28. σὺν θεῷ γάρ τοι φυτευθεὶς ὄλβος, ἀνθρώποισι παρμονώτερος. Schol. μονιμώτερός ἐστιν.]

Περιμένω, expecto. Synes. ep. 104. εἶτα φθάσαντες ἐς αὐτὴν τὴν πόλιν, περιμενοῦμεν. Et cum dat. Plut. in Galba, ἥκειν ἔφη καὶ περιμένειν αὐτῷ οἴκοι τοὺς ἀρχιτέκτονας, venisse dicit architectos, et eum domi expectare. Interdum accipitur in malam partem pro, otiosè expecto. Isocr. in Archidamo, μὴ περιμείνωμεν, ὡς ἄλλων τινῶν τὰς παρούσας ἀτυχίας ἰασομένων. Aliquando περιμένειν signif. expectare et requirere. Plut. in præfat. apoph. σχολαζούσας φιλακροάσεις περιμένουσι, feriatas aures poscunt. ¶ Item περιμένω, maneo: (ea signif. qua malum aliquod dicitur manere aliquem.) Plat. lib. 2. de rep. μὴ θύσαντας, δεινὰ περιμένει, qui non sacrificarint, eos horrenda manent.

Προσμένω, maneo vel expecto. † Soph. El. 305.† Mat. 15. ὅτι τρεῖς ἡμέρας προσμένουσί μοι, apud me permanent, et à latere meo non discedunt. Item προσμένειν ταῖς δεήσεσι, 1 Timoth. 5. assiduum esse in precibus. Et, προσμένειν τῷ Θεῷ, Deo adhærere, Act. 11. Exponitur etiam, acquiesco: sicut μένω et ἐμμένω, supra. (cum Acc. Eurip. Med. 1110. Soph. Œdip. Tyr. 626. 837. Tr. 334.)

Προσμονὴ, ἡ, permansio et expectatio apud aliquem: vel perseverantia et assiduitas in aliqua re.

Συμμένω, unà maneo: vel conjunctus maneo, permaneo. Synes. ep. 46. σὺ δὲ ἐμοὶ, ἕως μὲν ἂν προσκαθήμεθα τῷ τείχει, συνέμενες. Item, συμμένω βέβαιος, stabilis in fide maneo: vel conjunctus maneo. Dicitur et de re, quæ suis quasi viribus conjunctis permanet, et perdurat constanter. Xen. Hell. 7. δοκεῖ μοι χρῆναι σκοπεῖν τοῦτο, ὅπως ἡ φιλία ἔτι πλείονα χρόνον συμμενεῖ, ut conjuncta maneat. Apud Thuc. l. 8. ἐς τοῦτο ξυνέμειναν, sch. exp. μέχρι δεῦρο ἐπέμειναν· vel, ἐν τούτῳ τῷ τείχει ἐνέμειναν.

Συμμονία, ας, ἡ, constantia.

Ὑπομένω, q. d. subtus maneo et expecto, sustineo: † Xen. Pæd. l. 3. p. 78. d.† plerumque significat, impetum hostilem sustineo, et irruentem excipio. Iliad. π'. —οὐδ' ὑπέμεινε Πάτροκλον γυμνόν περ ἐόντα. Plut. in Alcib. οὐδεὶς γὰρ ὑπέμεινεν αὐτόν. Item sustineo, i. perfero, suscipio, subeo. Ut, ὑπομένειν κινδύνους, Isocr. in Archid. Et, ὑπομένειν συμφορὰς, apud eundem, ibidem. † Xen. Pæd. 1. 2. 1. subsistere. 2. 61. b.† Sic dicitur, ὑπομένειν ἀγῶνας, apud eundem, in Paneg. Et, ὑπομένειν παιδείαν, sufferre castigationem, in epist. ad Hebr. 12. Apud Isocr. de pace, ὑπομένειν λόγους, exp. patienter audire orationes. Construitur et cum infinit. ut apud Dem. pro cor. τὸν τύραννον ἐπαινεῖν ὑπέμειναν, animum inducere potuerunt ut &c. Item expecto, præstolor. Plat. φεύγει γὰρ, οὐχ ὑπομένει, fugit enim, non expectans. Οἱ ὑπομείναντες, qui remanserunt, reliqui. Thuc. l. 5.

[Ὑπομενετέον. Plat. de Leg. Polyb. Hist. lib. 3. ἵνα γ' ἅπαξ ἀρθῇ, ὅ, τι ἂν ᾖ πάσχειν πάντων τῶν δεινῶν ἐσχάτου ὄντος, ὑπομενετέον.]

Ὑπομενετικὸς, qui sustinere et sufferre potest. Aristot. eth. 3.

Ὑπομονὴ, sustentatio, qua impetus et incursus alicujus rei sustinetur, Aristot. rhet. 3. Item tolerantia, patientia, Arist. rhet. 2. Est et in hac signif. frequens in N. Test.

Ὑπομονητικὸς, ὁ, patiens, ex Can. 20. Conc. Sardicensis.

Ὑπομονικὸς, idem.

Decomp. Ἀνυπομόνητος, qui sustineri nequit, intolerabilis. Hesych.

Composita sine præpos.

Ἀγρομένης, ου, ὁ, in agro manens seu commorans. Hesych.

Ἀμενητὶ, impatienter, χωρὶς τοῦ ὑπομένειν. Suid.

Ἀστυμένης, in urbe commorans.

Αὐθιμένης, indigena, nativus.

Θρασυμέμνων, qui audacter et fortiter irruentem hostem excipit et sustinet. Il. ε'. [639. Odyss. λ. 266.]

Composita remotiora.

Προμνηστῖναι, Od. λ'. Αἱ δὲ προμνηστῖναι ἐπήϊσαν, exp. alia ante aliam. Sic Odyss. φ'. Ἀλλὰ προμνηστῖνοι ἐσέλθετε, οὐδ' ἅμα πάντες, alter post alterum ingrediatur. Schol. Hom. exp. προμένοντες ἀλλήλους, innuens, derivari à μένω.

Ὑσμίνη, ἡ, pugna, prælium. (dicta παρὰ τὸ ὑπομένειν, ut est apud Etym. et Eust.) Il. β'. [v. 40.] διὰ κρατερὰς ὑσμίνας. Et Il. λ'. κατὰ κρατερὴν ὑσμίνην. Et Il. ν'. ἐν σταδίῃ ὑσμίνῃ, in stataria pugna. Pro ὑσμίνη ponitur et ὑσμίν. Ut Il. β'. μέμασαν δ' ὑσμῖνι μάχεσθαι, cupiebant prælium committere. Ibid. est adverb. ὑσμίνηνδε, ad pugnam. [Apoll. Rhod. Arg. ii. 968.] (Theoc. κβ'. 174.)

ΜΕ'ΡΔΩ, F. σω, privo: unde μερθεῖσα, apud Hesych. στερηθεῖσα, ἀμερθεῖσα. ¶ Item intueor, obtueor, βλέπω, ut Eust. ex veterum grammaticorum authoritate exponit. ☞ Idem deducit à μαρίζω, ex quo per syncopen fiat μάρζω, et Doricè μάρδω, verso ζ in δ. et μάρδω sit τὸ πανταχῇ μαίζω καὶ διαπεταννύω τὴν ὄψιν.

Ἀμέρδω, privo visu, excæco. Compositum ex μέρδω, video, et α privativo: ut Eust. et Etym. tradunt. Quum genit. adjunctum habet, simpliciter pro στερίσκω capitur. Ut Odyss. θ'. Ὀφθαλμῶν μὲν ἄμερσε. Hesiod. in Theog. † 698.† ὄσσε δ' ἄμερδε καὶ ἰφθίμων περ ἐόντων, obscurabat et obtundebat. Item obfusco. Odyss. τ'. τά μοι κατὰ οἶκον ἀεικέα καπνὸς ἀμέρδει. Ἀμέρδειν αἰῶνος, privare vita, Hesiod. in Asp. † 331.† Hom. Il. χ'. αὐτὸς δὲ φίλης αἰῶνος ἀμερθῇς.

Ἀπαμέρδω, idem quod ἀπαμείρω, privo, seu ἀμέρδω.

Σμέρδω, intueor, idem quod μέρδω, vox Achaica, teste Eust. qui et addit, videri hoc ζ esse ex ζα ἐπιτατικοῦ, ut in ζαμενής.

Σμερδνὸς, sive Σμαρδνὸς, οῦ, ὁ, aspectu seu intuitu terribilis. Et generaliter, terribilis. Il. ε'. Αἰὲν δὲ σμερδνὸν βοόων Δαναοῖσιν ἄϋσεν. (Æsch. Pr. 335.)

Σμερδαλέος, ου, ὁ, idem cum σμερδνός. Il. β'. ν'. et φ'. Et, σμερδαλέον, (adverbialiter,) horrendum in modum, horribiliter, terribiliter. Il. β'. et alibi. † Hesiod. Th. 840.†

ΜΕ'ΡΙΜΝΑ, ης, ἡ, cura, solicitudo, cura quæ mentem in partes diversas velut dividit. † Μερίμναις γνωμοτύποις, apud Aristoph. Nub. 949.† (☞ Nam grammatici derivant παρὰ τὸ μερίζειν τὸν νοῦν, quòd solicitudo animum, ut inquit Virgilius, nunc huc, nunc dividat illuc, et rapiat in partes varias.) Synes. πῶς ἀξιόχρεως μερίμναις ἰσχύσω συνέχειν; quomodo par esse potero curis perpetuitate conservandis? Exponitur etiam, meditatio. † Aristoph. Nub. 1406.† (Æsch. Ag. 468. Eum. 132. Soph. Œdip. Tyr. 748. 1474.)

Μεριμνάω, curo, solicitè cogito, anxiè cogito. (Soph. Œdip. Tyr. 1145.) Demosth. μεριμνήσας τὰ ἄλλα λέγων. Exponitur et, curo, curæ habeo. ut Matth. 6. μὴ μεριμνᾶτε τῇ ψυχῇ ὑμῶν τί φάγητε. Item anxiè contemplor, curiosè inquiro. Xen. apomn. 1. περὶ τῆς τῶν πάντων φύσεως μεριμνᾶν, contemplari seu commentari.

[Μεριμνήματα. Soph. Philoct. 189. λιμῷ τ' οἰκτρὸς ἀνήκεστα μεριμνήματ' ἔχει.]

Μεριμνητὴς, οῦ, ὁ, curiosus contemplator et cogitator. Eurip. in Medea. [1226.]

Composita.

Ἀμέριμνος, ου, ὁ καὶ ἡ, cura carens, vacuus curis, seu curis et solicitudinibus liber, securus. ut, ἀμέριμνος βίος, Herodian. lib. 2. et 3. Τὸ ἀμέριμνον, pro ἀμεριμνία, apud eundem l. 5. et 1. ‡ Apud Soph. Aj. 1228. ἀμέριμνος a Sch. exp. πολυμέριμνος.‡

Ἀμερίμνως, sine curis, securè, animo à solicitudine libero. Herodian. lib. 4.

Ἀμεριμνία, ἡ, securitas, animus curis vacuus, et liber à solicitudinibus. Herodian. l. 1.

Ἀμεριμνέω, securus sum, sum animo curis solicitudinibusque libero. Naz.

Λυσιμέριμνος, curas solvens, curas adimens, curis solvendis idoneus: ut, λυσιμέριμνος Βάκχος, in anth. Epigr.

Ὀξυμέριμνος, acuta cura inventus, acutè excogitatus. Aristoph. [Ran. 903. ἔπος εἰς ἔριν ὀξυμέριμνον λέγετε, &c. Schol. Τοῖς μετὰ σκέψεως εἰργασμένοις, καὶ ἀκριβείας.]

Περιμέριμνος, diligens, scitus, cum cura rem agens.

Decomp. Ἀπεριμέριμνος, qui nullas animo curas versat, aut inconsideratus.

Ἀπεριμερίμνως, inconsideratè. Aristoph. in Nub.

Πολυμέριμνος, multis curis obnoxius, anxius, solicitus. Aristot. de mundo.

Προμεριμνάω, priùs solicitus sum: vel priùs solicitè et anxiè cogito, priùs curiosè contemplor et commentor. [S. Marci Evang. xiii. 11. μὴ προμεριμνᾶτε τί λαλήσητε, μηδὲ μελετᾶτε, &c.]

ΜΕΡΜΑΙ'ΡΩ, et μερμαίζω, curo, anxiè cogito, curiosè cogito. hoc apud Hesych. illud apud Suid. ☞ Ejusdem cum μέριμνα originis esse grammatici tradunt, nempe à μείρω, per reduplicationem primarum literarum.

Μέρμερος, ου, ὁ, curiosus; anxius percunctator, et exquisitus indagator vel interrogator. Plat. in Hipp. majore. ¶ Μέρμερα dicuntur quæ solicitum reddunt, quæ aliquis anxia cura persequitur. Il. κ'. Et, μέρμερα ῥέζειν, sive μέρμερα ἔργα ῥέζειν, magna et egregia facinora edere, et quæ quasi anxia cura deliberavit aliquis secum facere. Il. φ'. et κ'.

Μερμέριος, idem cum μέρμερος. Luc. in Lexiph.

Μέρμηρα, ἡ, solicitudo, vel anxia et solicita cura. Hesiod. in Theog. † 55.† Item somnus levis, qui sub auroram occupat hominem. schol. Aristoph.

Μερμηρίζω, f. ίξω, anxiè cogito, curiosè in animo verso. Il. θ'. Τυδεΐδης δὲ διάνδιχα μερμήριξεν, ἵππους τε στρέψαι καὶ ἐναντίβιον μαχέσασθαι. Odyss. δ'. πολλὰ φρεσὶ μερμηρίζων. Dicitur et θυμῷ τινι μερμηρίζειν τι ἐνὶ φρεσί, Odyss. ι'. Et, μερμηρίζειν κατὰ φρένα. Odyss. α'. Et cum περὶ, Iliad. ι'. περὶ Τρώων καὶ Ἀχαιῶν μερμηρίζειν. Item cum accus. rei et dat. personæ, Od. γ'. Ἴσως κεν καὶ ἐχθρῷ δεινὰ μερμηρίζων. Utitur et Luc. de hist. scribenda. Item excogito, anxia cogitatione invenio. Od. κ'. Ἀλλὰ σύ γ', εἰ δύνασαί τι ἀμείνονα μερμηρίξαι, φράζευ.

Composita.

Ἀμερμηρεὶ, citra curam et solicitudinem. Suid. et Eust.

Ἀμέρμηρα, Laconibus esse τὰ πολλὰ, docet Hesych. τὰ ἄκυρα.

Ἀπομερμηρίζω, depositis curis dormio. Aristoph. in Vesp. ἀλλ' ἐπιθυμῶ σμικρὸν ἀπομερμηρίσαι.

Πολυμέρμηρος, anxius, solicitus. Hesych.

ΜΕ'ΡΜΙΣ, ιθος, ἡ, funiculus, filum. Odyss. κ'. κατέδησε μέρμιθι φαεινῇ. ☞ Eustath. scribit, derivari παρὰ τὸ εἴρειν, pleonasmo τοῦ μ, quasi ἔρμις.

ΜΕ'ΣΟΣ, ου, ὁ, medius. Plat. ad Col. καὶ ὁ μὲν θεὸς ἀρχήν τε καὶ μέσα καὶ τελευτὴν ἔχων τοῦ παντός. Interdum exponitur mediocris: ut apud Aristot. τῶν δ' ὀφθαλμῶν οἱ μὲν μεγάλοι, οἱ δὲ μικροὶ, οἱ δὲ μέσοι. Sæpe dicitur ἐν μέσῳ, quod aliquando exponitur inter: ut apud Plat. ἐν μέσῳ πυρός τε καὶ γῆς, inter ignem et terram. Sic apud Dem. τὰ ἐν μέσῳ, quæ interjecta sunt. Dicitur etiam apud Plat. et alios, εἰς μέσον παρελθεῖν, prodire in medium. et, φέρειν εἰς τὸ μέσον, vel ἄγειν aut προάγειν, proferre vel adducere in medium. Interdum μέσον (subst.) est spatium quod in medio relinquitur, intervallum, intercapedo: ut, πολὺ τὸ μέσον, apud Eurip. magnum est intervallum. Sic etiam dicitur aliquid fieri διὰ μέσου, sæpe apud Thucyd. i.e. interjecto temporis intervallo, interim, interea. ¶ Item μέσος, medius, i. neuter, qui est neutrarum partium: ut, μέσον ἑαυτὸν φυλάττειν, apud Luc. medium se servare; quasi, in medio manere, ad neutram partem magis inclinando. Item μέσον, medium, quod est in medio veluti gradu: apud Aristot. eth. 2. Exponitur etiam, mediocritas. Item μέσα (quæ et ἀδιάφορα) vocantur, quæ in medio honestorum et turpium sunt: de quibus vide Gell. lib. 2. cap. 7. ¶ Apud gramm. dicitur μέσον vocabulum, quod interdum in bonum, interdum in malam partem capitur. Et, μέση συλλαβὴ, media syllaba, quæ aliquando producitur, aliquando corripitur. Verbum quoque, quod nec activum est, nec passivum, sed velut medium inter utrumque, μέσον, itidemque ejus χρόνοι vocantur μέσοι, i. tempora media. ¶ Τὸ μέσον, apud Aristot. in analyt. absolutè sæpè dicitur pro τὸ μέσον ὅρον, medius terminus, seu medium argumentum. ¶ Item μέσον, dimidium. Thuc. lib. 4. ἔτι δὲ χρυσοῦς τοῦ σταθμοῦ τοῦδε ἐπέθεσαν ἑπτὰ καὶ ἥμισυ ἐν μέσῳ. † Ἔχειν τινὰ μέσον, medium aliquem tenere. Aristoph. Nub. 1043. V. ibi Spanhemius. μέσος cum gen. Sic σπουδῆς, mediocri festinatione. Xen. Pæd. 2. p. 61. b. ἐν μέσῳ, proclive est, in promptu. l. 4. p. 110. b. ἐν μέσῳ καταθεῖν, in promptu decurrere est. τί ἐν μέσῳ ἐστὶ τοῦ σφαγιάζεσθαι; quid in medio est? quid obstat? Xen. Pæd. l. 5. p. 125. d. διὰ μέσου, per parenthesin reddit H. Stephanus in annotat. ad. Soph. p. 51.† (τὰ ἐν μέσῳ λόγου, Eurip. Med. 820. Aristoph. R. 472. Æschyl. Ch. 145. Theoc. ιβ'. 9.)

Μεσαίτατος, superl. q. d. qui est maximè in medio. Exp. etiam simpl. medius: apud Aristot. de mundo. Accipi et pro ἐφεξῆς tradit Suidas. ☞ Dicitur autem μέσος, παρὰ τὸ τὰ μέρη ἴσα ἔχειν, quòd ejus partes æquales sint. ἢ παρὰ τὸ μέσατον, κατὰ συγκοπήν, ut scribit Etym.

Μέσως, adverb. mediocriter, modicè, moderatè, intra modum. Aristot. eth. 2. c. 5. et l. 3. c. 12.

Μεσότης, ητος, ἡ, medietas, medium, medium interjectum. Plat. in Timæo, ὥστε ἐν ἑκάστῳ διαστήματι δύο εἶναι μεσότητας, ut in singulis intervallis essent bina media.

Item mediocritas, modus. Aristot. eth. 4. c. 5. πρᾶός ἐστι μεσότης περὶ ὀργάς. Sic et alibi apud eundem in eth.

Μεσόω, ῶ, sum in medio. Eurip. in Med.—— ἐν ἀρχῇ πῆμα, κ' οὔπω μεσοῖ. (60. Æsch. Pers. 435. Aristoph. R. 955.) Aristoph. μεσοῖ τὸ δρᾶμα ἤδη. Sic, θέρους μεσοῦντος, media jam æstate, Thuc. l. 6. Et, μεσοῦσα ἡμέρα, media dies, meridies. Herodot. Et cum particip. apud Plat. in symp.

Μεσάζω, idem. Hippocr. καὶ πότερον ἄρχεται τὸ πάθος, ἢ μεσάζει, ἢ λήγει. Herodian μεσαζούσης ἡμέρας.

Μεσεύω, medius sum, i. utriusque particeps, ambigu circa utrumque. Aristot. pol. 7. τὸ δὲ τῶν Ἑλλήνων γένος μεσεύει κατὰ τοὺς τόπους, pro modo locorum sese moderatur ac variat.

Μεσηγύω, medius sum. Hesych.

Μεσίτης, ου, ὁ, mediator. Exponitur etiam, interventor, intercessor, vel conciliator. Item internuncius, interpres. Phil. de vit. M. l. 3. 1 ep. ad Tim. c. 2. et alibi in N. Test.

Μεσιτεύω, mediator sum, mediatorem ago. Item intervenio, vel interpono me; ut in ep. ad Hebr. c. 6. ἐμεσίτευσεν ὅρκῳ, interposuit se cum jurejurando. Item in medio sum, interjectus sum inter. Damasc. ὅτι ἡ θερμὴ τροπὴ διαλύεται, μεσιτεύουσα τοῦ τε ἔαρος καὶ τοῦ μετοπώρου.

Μεσιτεία, ἡ, intercessio.

Μέσατος, poët. idem quod μέσος, et ab eo factum: ut τρίτατος à τρίτος. Theocr. Idyll. 7. κ' οὔπω τὰν μεσάταν ὁδὸν ἄνυμες. Scribitur et μέσσατος, metri causa. Il. θ'.

Μεσάτιος, idem quod μέσατος. Pro quo poëticè μεσσάτιος, apud Dionys. de situ orb.

Μεσάεις, εντος, ὁ, poët. mediocris. Il. μ'.

Μεσηγὺ, seu μεσηγὺς, (adverb.) in medio, seu inter. Scribitur sæpe et μεσσηγὺ, et μεσσηγὺς, ut Il. ἱ. et θ'. † Hesiod. Asp. 417. cum gen. † Item, pro interim, seu interea. Odyss. θ'.

Μέσσος, poëtica geminatione dicitur pro μέσος, medius. passim apud poëtas. † ut Hesiod. Theog. 143. †

Μεσσόθι, in medio. Arat.

Μεσσόθεν, seu μεσόθεν, è medio.

Μεσσήρης σείριος, medius sirius. Eurip. [Ion. 907. τὸν Λατοῦς αὐδῶ, Ὅς γ' ὀμφὰν κληροῖς Πρὸς χρυσέοις θάκοις, καὶ Γαίας μεσσήρεις ἕδρας.]

Μέζεα, τὰ, in bestiis genitalia membra. Ionicè sic dicta, quasi μέσεα, ὅτι μέσα εἰσὶ ὑπὸ τῆς οὐρᾶς, inquit Etym. Hesiod. in Erg. οὐρῆς δ' ὑπὸ μέζε' ἴδοιτο.

Μέτασσαι, oves mediæ, mediæ ætatis inter agnos et jam grandiores natæ oves, Od. ἰ. Per epenthesin syllabæ τα pro μέσσαι, inquit Eust.

Composita.

Ἄμεσος, ου, ὁ καὶ ἡ, medio carens: ut, ἄμεσος πρότασις, sæpe apud Aristot. in analyt. Exp. etiam, immediatus: apud Alex. Aphr.

Ἀμέσως, sine medio, immediatè. Exp. etiam, nullius interventu.

Ἀνάμεσος, medius, qui est in medio. Herodot.

Ἀνάμεσον, interdum conjunctim scriptum reperitur: ut apud Theophrast. pro, ἀνὰ μέσον, in medio.

Ἀμμέσῳ, per syncopen, pro ἀνὰ μέσῳ, apud poëtas: ut apud Hesiod. in Asp. † 209. †

Διάμεσος, q. d. intermedius. Et peculiari significatione, qui est mediocris fortunæ. Hesych.

Ἔμμεσος, qui est in medio, intermedius, interjectus, vel etiam, qui medium in se habet.

Ἐπίμεσα ῥήματα, verba deponentia.

Παράμεσος, qui est juxta medium. Sic dicitur digitus medio proximus, qui videlicet μικρὸν sequitur. Poll. l. 2.

ΜΕΣΠΙ´ΛΗ, ης, ἡ, mespilus: arbor de qua Theophr. hist. pl. lib. 3. Diosc. l. 1. c. 170. et Athen. l. 2.

Μέσπιλον, ου, τὸ, mespilum, fructus mespili arboris.

Μεσπιλώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, mespilo similis, ad mespili naturam accedens, seu mespilaceus.

ΜΕΣΤΟ´Σ, ἡ, ὸ, plenus, refertus: apud Athen. l. 4. Interdum cum gen. Isocr. ad Philip. πολλῆς ἀνοίας μεστός. Demosth. in Mid. μεστὰ ὑπερηφανίας καὶ ὑπεροψίας. † et Xen. Pæd. 1. 2. 16. † (Aristoph. R. 1053.)

Μεστόω, ῶ, impleo, repleo, refercio. Soph. in Antig. παῦσαι πρὶν ὀργῆς κἀμὲ μεστῶσαι λέγων, desine antequam et me tuis verbis ira impleas.

Composita.

Ἀνάμεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, plenus, refertus. Aristoph. † Nub. 980. † τεττίγων ἀνάμεστα.

Ἀναμεστόω, ῶ, repleo. Aristoph. in Ran. ἐκ τούτου ἡ πόλις ἡμῶν ὑπὸ γραμματέων ἀνεμεστώθη, repleta est scribis.

Διάμεστος, plenus, refertus.

Διαμεστόω, ῶ, repleo, impleo.

Ἔμμεστοι impleti, referti, pleni. Plat. ep. 7. ἄλλοι παρακουσμάτων τινῶν ἔμμεστοι τῶν κατὰ φιλοσοφίαν, philosophicarum quarundam auditionum pleni.

Ὑπέρμεστος, q. d. superplenus, redundans. Poll.

Ἡμίμεστος, semiplenus. Poll. l. 5. c. 28.

Κατάμεστος, idem quod μεστός, plenus. Nicand.

Καταμεστόω, impleo, in lib. Macchab.

[Περίμεστος. Xenoph. Conviv. c. 2. §. 11. μετὰ δὲ τοῦτο κύκλος εἰσηνέχθη περίμεστος ξιφῶν ὀρθῶν.]

ΜΕ´ΣΦΑ, poëticum adverbium pro μέχρι, dum, donec, usquedum. Apollon. Rhod. Argon. lib. 2. ἠγερέθοντο Μέσφ' αὖτις ἠέριαι κορυσσάμενοι κατέδαρθεν. Cum genitivo, usque ad. Ut Il. θ'. μέσφ' ἠοῦς ἠριγενείης. Aratus verò dixit, μέσφα ποτ' αὐτὴν οὐρήν, usque ad ipsam caudam.

META´, præpositio est, quæ variis casibus juncta, varie significat. Cum genit. signif. cum, unà cum. Plat. γῆρας μετὰ πενίας, senectus juncta cum paupertate. Interdum exp. per adverbium. ut, μετὰ δικαιοσύνης, pro δικαίως, justè: et, μετ' ἀδικίας pro ἀδίκως, injustè. μετ' ἐπιστασίας, consideratè; μετὰ τοῦ θαῤῥεῖν, audacter. Μετὰ Πλάτωνος, et, μετ' Ἀριστοτέλους, sequendo Platonis sententiam, vel Aristotelis. Μετά τινος εἶναι, cum aliquo esse, i. e. ab alicujus partibus stare, Isocr. in Archid. Apud Liban. μετὰ τούτων (τῶν χρημάτων) καὶ τοὺς γνωρίμους ὠφελοῦμεν, pecunia juvamus amicos. Μεθ' ὅπλων, cum armis, seu in armis. Thuc. (cum Gen. Eurip. Phœniss. 962. Soph. Œdip. Tyr. 644.)

Cum dativo, apud poëtas, interdum idem quod μετὰ cum gen. Ut Od. ἱ. atque alibi, μετὰ καὶ τοῖσι γενέσθω. Et Apoll. Arg. 2. ἀθρόοι ἵζοντο μετὰ σφίσι, fœdus cum iis inierant. ¶ Sæpe significat, inter. Il. ἀ. μετ' ἀθανάτοισι. et Il. β'. μετὰ δέ σφισιν ὄσσα δεδήει, inter eos rumor percrebrescebat. ¶ Interdum pro ἐν, in. Ut Il. χ'. ἀλλ' ὁ μὲν ζώουσι μετὰ στρατῷ. Vel εἰς. Od. λ'. μετὰ φρεσὶ βάλλεται, pro εἰς φρένας. ¶ Interdum pro διὰ cum gen. per. Il. ἀ. μετὰ χερσὶν ἐρύσατο φαίδιμ'. (Cum Dat. pro ἐν. Il. 7. 215. pro πρὸς. ib. γ'. 85. Theoc. Id. 2. 125.)

Cum accusativo itidem, apud poëtas sæpè, pro ἐπὶ, seu εἰς. Iliad. β'. Ἀλλ' ἴθι νῦν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν χαλκοχιτώνων, proficiscere ad exercitum Græcorum. Sic Od. ω'. Βῆ δ' ἴμεναι μεθ' ὗας. ¶ Nonnunquam signif. in, ἐν. Ut Iliad. ρ'. Πῶς κε σὺ χείρονα φῶτα σαώσειας μεθ' ὅμιλον, Σχέτλι' &c. Iliad. β'. Ὅς με μετ' ἀπρήκτους ἔριδας καὶ νείκεα βάλλει, pro, εἰς, qui me in contentiones irritas et jurgia conjicit. Item, in, i. e. adversus. ut Hesiod. in Asp. † 79. † ἤλιτε μετ' ἀθανάτους μάκαρας, peccavit seu deliquit in deos. Aliquando signif. inter: ut Od. ω'. καὶ δή τι φατο Ἐν δήμῳ Ἰθάκης μεθ' ὁμήλικας ἔμμεν' ἄριστος. Aliquando propter: ut, Od. λ'. τὴν ποτε Νηλεὺς Γῆμεν ἑὸν μετὰ κάλλος. ¶ Interdum significat, post, secundum. Thuc. l. 2. ἀδελφιδοῦς ὤν, καὶ μέγιστον μεθ' ἑαυτὸν δυνάμενος, qui plurimum post ipsum poterat, vel secundum ipsum. Sæpè etiam signif. post, in significatione temporis. Ut, μετὰ τὸν πόλεμον τοῦτον, apud Plat. item, μετὰ τὰ δεινὰ φρονιμώτερος, post mala prudentior. Dicitur etiam, μετ' ὀλίγον, paulo pòst, et μετ' ὀλίγον τούτων, brevi post hasce res gestas tempore. At, μετὰ μικρὸν, paucis interjectis, paulo pòst, apud Plat. Et, μεθ' ἡμέραν, interdiu, Demosthen. in Mid. Μετὰ χεῖρας ἔχειν, in manibus habere, Thuc. l. 2. (Cum Acc. Eurip. Phœniss. 398. Theoc. ζ'. 24. ιγ'. 16. Philostr. l. 3. c. 26.)

Μετὰ, sine casu, idem apud poëtas quod in prosa μετὰ ταῦτα, vel εἶτα, ἔπειτα, postea, deinde. Hom. Il. ἀ. Ἕζετ' ἔπειτ' ἀπάνευθε νεῶν, μετὰ δ' ἰὸν ἕηκε. (Æsch. Eum. 500.)

In compositione interdum significat mutationem: ut in μεταγινώσκω, μεταβάλλομαι. Interdum abundat: ut in μετάγγελος.

Μέτα, (retracto in priorem accentu,) dicitur pro μέτεστι, sicut πάρα pro πάρεστι, ut docet Eust. ex Eurip.

Μεταξὺ, inter, in medio. Cum genit. Plat. de leg. lib. 9. μεταξὺ ἀμφοῖν γίγνοιτ' ἄν, sit amborum medium, seu in medio amborum. μεταξὺ λόγων, inter confabulandum, interea dum loquimur. Construitur etiam cum particip. vel genitivi vel alius etiam casus; et tunc exp. interim dum, interea dum: ut, μεταξὺ λουόμενος, interea dum lavaretur, μεταξὺ ἑστιώμενος, inter cœnandum. † Sic Xen. Pæd. p. 240. b. † Sæpè sine casu ponitur. Il. ἀ. πολλὰ μεταξὺ Οὔρεα, multi interjecti sunt montes. Aristot. in rhet. φίλος, ἢ ἐχθρὸς, ἢ μεταξὺ, amicus, vel inimicus, vel inter hos medius. Præmisso articulo adjectivè signif. medius, intermedius. Isocr. in Panath. τὰ γὰρ μεταξὺ τί δεῖ λέγοντα διατρίβειν; Sic, ὁ μεταξὺ χρόνος, apud Demosth. et ἐν τῷ μεταξὺ, sub. χρόνῳ. Τὸ μεταξὺ substantivè interdum expon. intercapedo, interstitium, subaudito substantivo διάστημα. (Μεταξὺ λέγοντος. dum hæc dicuntur. Luc. Som. p. 11.)

ΜΕ´ΤΑΛΛΟΝ, ου, τὸ, metallum. Apud Herodot. μέταλλον ἁλὸς, metallum salis. Interdum cum genit. accipitur etiam pro fodinis, seu locis in quibus metallum aliquod reperitur. Ut apud Suid. μέταλλον ἐρεύνᾳ χρυσοῦ. Et apud Diosc. l. 5. cap. 84. ἐν μετάλλοις φασὶ λίθους εὑρίσκεσθαι, in lapidum fodinis. ¶ Μέταλλα aliquando sunt cuniculi ad evertendas urbes, quales in metallorum fodinis visuntur. Polyb. ἤρξατο πολιορκεῖν διὰ τῶν μετάλλων, actis cuniculis cœpit obsidere. ☞ Eust. derivat à μετὰ et ἄλλος, διὰ τὸ μετὰ τὰ ἄλλα πάντα ἐπιζητεῖσθαι. Plinius, verùm alio sensu, ab eodem derivat origine, l. 33. c. 6. Ubicunque (inquit) una inventa vena est, non procul invenitur alia: hoc quidem et in omni ferè materia. unde μέταλλα Græci videntur dixisse.

Μεταλλικὸς, ῶ, ὁ, metallicus. Medicis autem μεταλλικὰ dicuntur ea, quæ in metallis generantur, sive sponte naturæ, sive per fornacem producantur. vide Aët. l. 2. c. 40.

Μεταλλίτης, ου, ὁ, metallicus, metallites. Et fœm. gen. μεταλλῖτις γῆ, terra metallica. Hesych.

Μεταλλίζεσθαι, in metallum damnari. in Pand. Gr.

Μεταλλεύω, f. εύσω, metalla eruo. Luc. χρυσὸν δ' ὀλίγον ἐκ πολλοῦ τοῦ βάθους οἱ μεταλλεύοντες ἀνορύττουσι. Ipsa etiam metalla μεταλλεύεσθαι dicuntur quum effodiuntur. Plato, χρυσὸς καὶ ἄργυρος, καὶ πάνθ' ὅσα μεταλλεύεται. Sic et apud Aristot. Luc. Strab. ¶ Item curiosè scrutor: metaphora sumpta à metallicorum indagatoribus. in Epigr: Τῷ τί μεταλλεύεις τοῦτον μυχὸν, ὦ φιλόλυχνε;

Μεταλλευτὸς, qui è metallicis effoditur et elaboratur. Aristot. lib. 3. meteor.

Μεταλλευτικὸς, ῶ, ὁ, metallicus: vel pertinens ad eos qui metalla scrutantur et effodiunt; Plato. Ἡ μεταλλευτικὴ τέχνη, ars metallica, seu ars scrutandorum aut elaborandorum metallorum. Aristot. eth. 1.

Μεταλλεὺς, έως, ὁ, metallorum scrutator et effossor, metallicus, qui circa metalla et fodinas versatur. Poll. et Suid.

Μεταλλεία, ἡ, metallorum scrutatio. Poll. Metaph. dicitur de ductu subterraneo quo cuniculi aguntur. Diodor. Sic.

Μεταλλάω, ῶ, scrutor, inquiro, vel curiosè scrutor et exquiro: sumpta metaph. à metallorum scrutatione, quæ nihil est περιεργότερον, ut tradit Eust. Il. ν'. ἔνθα σὺ κατάλεξον ὅσ' εὖ μεταλλᾷς, quæris et indagas. Od. ἀ. —— ἐπεὶ ἂρ δὴ ταῦτά μ' εἴρεαι ἠδὲ μεταλλᾷς. Od. π'. Οὐκ ἐθέλω σε ταῦτα μεταλλῆσαι καὶ ἔρεσθαι. Sic et Od. γ'. et alibi apud Hom.

[Μετάλλακτος. Pind. Pyth. δ. 290. Μηχάνσομαι δ' ἐπὶ Καρνείῳ Εἰ μετάλλακτόν τι. Schol. εἰ ἐναντίον τι τούτου, ἂν &c.]

Ἐκμεταλλεύω, (comp.) effodio, metalla eruo. Strabo lib. 14.

(ΜΕΤΑΜΩ´ΝΙΟΣ. Theoc. κβ'. 181.) ‡ τὰ δ' ἂν ὡς ἤμελλε Θεὸς μεταμώνια θήσειν: irrita facturus erat. ‡

ΜΕ´ΤΑΞΑ, ης, ἡ, à recentioribus Græcis dictum fuit sericum: ut μέταξα ὠμὴ, Actuar. et Nicol. Myreps. sericum crudum, i. e. bombycum vellus nondum evolutum, nec infectum. Legitur hoc vocabulum et in Pand. l. 39. de publ. et vectig.

Μεταξωτὸν, communi lingua à Græcis sericum vocari traditur.

ΜΕΤΕ´ΩΡΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, sublimis, editus. (Deducitur enim, ut est apud Eustath. à μετὰ et ἀείρω, ex quo fit ἄορος, et mutato α in ε, diphthongoque ο in ω, μετέωρος. quidam à nomine αἰώρα deductum esse scribunt: unde etiam μεταίωρος aliquando legitur. scholiastes autem Soph. ab ἀέρα fieri tradit.) Thucyd. lib. 4. οἱ δὲ λοιποὶ διαφυγόντες πρὸς τὰ μετέωρα, ἡσύχαζον, confugientes ad loca editiora. Idem lib. 2. ἀπὸ τοῦ μετεώρου, è superiore loco. ¶ Μετέωρα dicuntur quæ fiunt circa locum astris vicinum. de quibus Aristot. tres libros scripsit, qui μετεωρολογικοὶ dicuntur. quidam expon. quæ supra nos sunt, in aëre aut in cœlo. ¶ Item μετέωρος, erectus. ut, equus μετέωρος, qui posterioribus pedibus insistens erigitur. Xen. de arte equ. ¶ Item qui est in summo tantùm, et non profundus, ἐπιπόλαιος. Theophr. de caus. pl. l. 1. μετέωρα καὶ οὐ βαθύῤῥιζά ἐστι. ¶ Item qui in alto navigat, seu in altum provehitur. Demosth. ἀναγκαῖον ἦν, ἐπ' ἀγκύρας ἀποσαλεύειν τὴν νύκτα μετεώρους, &c. Navis etiam μετέωρος dicitur quæ altum tenet, apud Thuc. l. 1. 2. et alibi. ¶ Item μετέωρος, metaph. erectus, intentus. Luc. ἐφ' ἑκάστῳ τῶν ἐρωτωμένων μετέωρος εἶ. Item erectus animo, suspensus. Thuc. l. 2. Ἑλλὰς πᾶσα μετέωρος ἦν. Item erectus ad rem quampiam, h. e. ejus desiderio flagrans. ut apud Suid. μετέωρος ὢν πρὸς πᾶσαν κακοπραγίαν. Et, τὸ μετέωρον, quod expectatione suspensos homines tenet. Ut, πράγματα μετέωρα, apud Dem. de falsa leg. Sic et, μετέωρος δίκη, cujus judicium suspensum est. ¶ Item μετέωρος, elatus spe alicujus rei. Luc. in Nigrino, γαῦρός τε γὰρ ὑπὸ τοῦ λόγου καὶ μετέωρός εἰμι.

Μετεωρότερος, sublimior vel altior.

Μετεωρότατος, altissimus, maximè sublimis. Et, τὸ μετεωρότατον, quod est omnium altissimum: fastigium.

Μετεωρίζω, in sublime tollo: vel simpl. tollo, attollo. Plut. de Socr. dæm. τὸ δόρυ μετεωρίσας ὑπὲρ κεφαλῆς. Item sublime peto. Theophrast. hist. pl. l. 4. ἀείφυλλον μὲν καὶ ἄοζον λεῖον ἔχει, καὶ ἔτι βαρύτατον, μετεωρίζει δέ. Sic, μετεωρίζεσθαι εἰς πέλαγος, in altum provehi, apud Philostr. ¶ Item metaph. in spem erigo. Polyb. πολλοὺς ἐμετεώρισε τῶν παρὰ τοῖς ἐναντίοις ἡγεμόνων, ad defectionem incitavit. Sic et apud Plut. et Athen. Item elatum reddo, animum addo. Philo de vita M. l. 1. μετεωρίσας καὶ φυσήσας ὑπὸ τοῦ λόγου.

Μετεωρίζομαι, in sublime tollor. Thuc. 1. 8. μετεωρισθεὶς ἐν τῷ πελάγει, in altum provectus. Apud Alex. Aphr. μετεωρίζομαι περιπατῶν, exp. vultu sublimi suspensoque corpore incedo. Item metaph. efferor, apud Suid. †passivè, κενὸς, κομψός. Xen. Pæd. 6. p. 164. b.†

[Ἐμμετεωρίζομαι, (comp.) cum Dat. Philostr. l. 1. c. 5.]

Μετεωρισμὸς, elevatio in sublime, ipsa actio tollendi in sublime. Exponitur etiam, superbia, à Suid.

Μετήορος, poëticè dicitur pro μετέωρος. ut Il. ψ'. —— τὰ δ' ἄρ' αὖτε μετήορα πάντα γένοντο. Et, τὸ μετήορον, quod instabile est, tanquam in aëre suspensum.

ΜΕ΄ΤΡΟΝ, ου, τὸ, mensura, modus. Hesiod. in Erg. εὖ δ' ἀποδοῦναι Αὐτῷ τῷ μέτρῳ, καὶ λώϊον, αἴ κε δύνηαι. † Xen. Pæd. 1. 3. 14.† Luc. in Tim. καὶ μὴν ὑπερβαλὼν χρόνους ὑπὲρ τὸ μέτρον τέτταρας. Idem de hist. scrib. καὶ πᾶσι τούτοις ἐπέστω μέτρον, adsit modus. Apud Hesiod. in Erg. periphrasticè dicitur μέτρον ἥβης, pro ἥβη. † v. 131. V. ibi Græv.† Sic et μέτρα θαλάσσης, apud eundem, ibidem. [Pl. Eurip. Phœniss. 498. Æschyl. Ch. 795.] ¶ Item vas quo aliquid metimur, seu ad quod mensuram examinamus. ☞ Unde etiam è μείρω Etym. derivat. ¶ In carmine μέτρον dicitur mensura quæ binis pedibus constat: vel in plural. μέτρα sunt, quæ carmen seu versum certis pedibus ac veluti spatiis, tanquam dimensionibus, distinguunt. Appellatur μέτρον etiam [illegible] quod ex mensuris illis constat. Lat. carmen, seu versus. Aristot. rhet. 3.

Μετρέω, ῶ, metior. Plut. de exil. σχοίνοις καὶ παρασάγγαις μετροῦντες. Aliquando signif. certa mensura mutuum do quod postea reddatur. Aristoph. in Pace, Μέτρησον εἰρήνης τι μοι, κἂν πέντ' ἔτη. Et metaph. rependo. ut, μετρεῖν τὸν ἴσον, paria vel beneficio vel maleficio facere. Paus. Item metior, i. æstimo. Aristot. rhet. 2. τῇ γὰρ αὐτῶν δυνάμει τοὺς πέλας μετροῦσι. Aliquis et πέλαγος μέγα μετρεῖν dicitur, pro transmeare. Od. γ'. [Eurip. Phœniss. 176.]

Μετρέομαι, οῦμαι, mensuram admitto. Aristotel. μετρεῖται μᾶλλον, ὃ μετροῦσι. †passivè, de tempore. Soph. Œd. Tyr. 569.† Dicitur etiam aliquis μετρεῖσθαι, qui demensum accipit, seu certa mensura accipit. Demosthen. contra Phorm. ἐπὶ τῆς μακρᾶς στοᾶς τὰ ἄλφιτα καθ' ἡμίεκτον μετρούμενοι, farinas accipientes ad cotylarum modum dimensas. Item μετρέομαι, demensum mutuò accipio, utendum accipio. Hesiod. in Ergis, Εὖ μὲν μετρεῖσθαι παρὰ γείτονος. [Μετρέομαι, pro ἀριθμῶ, ζητῶ, διαλαμβάνω. Soph. Aj. 5. Œdip. Tyr. 569.]

Μέτρημα, τὸ, demensum, quod mensurâ tribuitur. Peculiariter pro frumento quod militibus certa mensura tribuebatur, quod et σιτομέτριον. Polyb.

Μέτρησις, mensio, dimensio. Plut. in sympos.

Μετρητὴς, οῦ, ὁ, mensor. Harpocr. ex Dinarcho. Item metreta, cadus, amphora. Attica mensura est liquidorum apud Atticos maxima. Ut, μετρητὴς οἴνου, Poll. ex Dem.

Μετρητὸς, οῦ, ὁ, mensus, dimensus vel demensus: vel quem metiri possumus: mensuram admittens. Poll. [Eurip. Bacch. 1242. Ὦ πένθος οὐ μετρητὸν, οὐδ' οἷόν τ' ἰδεῖν, &c.]

Μετρητικὸς, οῦ, ὁ, ad mensuram pertinens, metiendi peritus. Μετρητικὴ, (τέχνη,) ars bene metiendi. [Plat. Phileb. πασῶν τῶν τεχνῶν ἄν τις ἀριθμητικὴν χωρίζῃ, καὶ μετρητικὴν, καὶ στατικὴν, ὡς ἔπος εἰπεῖν, &c.]

Μετρητικῶς, mensorum more: vel more eorum quæ μετροῦνται. Poll.

Μέτριος, ου, ὁ, modum non excedens. Galen. ad Glauc. ὅσον τοῖς παροῦσι μέτριον, quantum satis sit. †Sic Xen. Pæd. 2. 60. c. ὅσον μέτριον.† Exponitur etiam, mediocris, modicus, moderatus, non nimius. † Xen. Pæd. 1. 2. 16. μέτριος χρόνος, modicum tempus, paullisper. Xen. Pæd. 4. p. 87. b.† Plut. de instit. lib. τὰ φυτὰ τοῖς μετρίοις ὕδασι τρέφεται, aquis modicis. Idem in symp. sept. sap. μετρίῳ πόματι χρώμενος. Item modicus, i. paucus, ut Demosth. πρὸς Ἀπατούρ. Μέτρια δ' ἔχων, τούτοις ἐπειρώμην ναυτικοῖς ἐργάζεσθαι, pecunia non grandi, quam habeo, quæstum facere cœpi. [τῶν γὰρ μετρίων — τοὔνομα νικᾷ. Eurip. Med. 125.] ¶ Item moderatus, modestus. Herodian. lib. 2. οὕτω γὰρ μέτριος καὶ ἰσότιμος ἦν. Luc. μέτρια τὰ περὶ σαυτοῦ λέγεις, modestè de te loqueris. Exponitur etiam, moderatus et æquus, non nimium rigidus et severus. Thucyd. lib. 1. πρὸς τοὺς ὑπηκόους μετρίους εἶναι. Demosthen. ἐπιεικὴς ἂν φανείη καὶ μέτριος. † Comparativus apud Xen. Pæd. l. 4. p. 99. e.†

Μετρίως, modicè, mediocriter, ita ut satis sit. † τὸ μετρίως. Xen. Pæd. 1. 3. 12.† Plat. in epist. μετρίως ἔχω ἡλικίας, cum ætate satis matura. Item modicè, i. parùm. Herodian. l. 1. 4. &c. Item moderatè, modestè, vel etiam modicè. Xen. Pæd. 4. Isocr. in Panath.

Μετριότης, ητος, ἡ, moderatio. Xen. Pæd. 5. Item modestia. Chion Matridi. Item mediocritas. Aristot. pol. 5.

Μετριάζω, modicus sum, modum habeo, non nimius sum. Aristot. pol. 7. περὶ τὴν ἕξιν κτῆσιν τῶν ἀγαθῶν μετριάζουσιν. Idem pol. 5. μετριάζειν ταῖς τιμαῖς, moderationem adhibere, seu modicè frui. Item æquum et moderatum me præbeo. Philo de vita M. l. 1. παρακαλῶν τοὺς μὲν ἐφεστῶτας μετριάζειν, ut æquiores se præberent. Item modestè ago aut loquor. Naz. οἱ περὶ τὸν υἱὸν μετριάζοντες, qui de filio Dei modestè sentiunt. Apud antiquos acceptum fuisse μετριάζειν, pro τὰ συμβαίνοντα μετρίως φέρειν, testatur Phrynichus.

Μετρικὸς, οῦ, ὁ, pertinens ad μέτρα, qui est τῶν μέτρων, rationis metricæ peritus. Μετρικὴ τέχνη, doctrina metrica, ars versus et carmina recte concinnandi.

Composita: ac primùm cum præpos.

Ἀναμετρέω, ῶ, denuò metior, iterum metior, remetior. Item simplic. metior, demetior. ἀνεμέτρει τὸ χωρίον, apud Aristoph. locum metiebatur. ¶ Item remetior locum aliquem, i. denuò iter per locum aliquem facio. ut Odyss. μ'. Ὄφρ' ἔτι τὴν ὀλοὴν ἀναμετρήσαιμι Χάρυβδιν.

Ἀναμετρέομαι, idem. ¶ Item, iterum commemoro, iterum narro. Eurip. in Oreste, τί τ' ἄλλ' ἀναμετρήσασθαί με δεῖ; Sic Plut. in Pericle, ἀναμετρεῖσθαι τὰς πράξεις. Apud Luc. ἀναμετρεῖσθαι, expon. reminisci. καὶ τὴν παλαιὰν τύχην ἀναμετρούμενον. Apud Eurip. ἀναμετρεῖσθαι δάκρυ, expon. admetiri lachrymas, i. impertiri. ¶ Ἀναμετρεῖσθαι in pass. etiam signif. usurpatur: unde, ἀναμετρηθέντα κύκλῳ, apud Plut. [Theoc. κδ'. 125.]

Ἀναμέτρησις, ἡ, remensio, dimensio quæ fit de integro. Item simpl. dimensio. ἀναμέτρησιν τῆς εὐδαιμονίας ποιεῖται πρὸς χρυσίον, apud Plutarch. auro felicitatem metitur.

Ἀντιμετρέω, remetior, i. vicissim metior: rependo. Greg. de sancto baptismate, ἵνα γὰρ, ἀντιμετρηθῇ ἁμαρτία δάκρυσιν, emendationem cum peccato rependere quæ delere peccatum possit.

Ἀπομετρέω, metior, dimetior. Annibal apud Lucian. καὶ τοσούτους ἀπέκτεινα μιᾶς ἡμέρας, ὥστε τοὺς δακτυλίους αὐτῶν τοῖς μεδίμνοις ἀπομετρῆσαι. Item passiva voce et signific. apud Polyb. ἀπομετρεῖται πέριξ τῆς σημαίας τετράγωνος τόπος. ¶ Ἀπομετρήσασθαι, pro ἀπομετρῆσαι, apud Xenoph.

Διάμετρος, ου, ἡ, subaudi γραμμὴ, linea dimetiens, seu per medium secans, rectà in longitudinem ducta. Procl. in Sphæra, ἄξων καλεῖται τοῦ κόσμου, ἡ διάμετρος αὐτοῦ, περὶ ἣν στρέφεται. Hinc, ἐκ διαμέτρου ἀντικεῖσθαι, dicuntur quæ directè inter se opposita sunt, ut duo extrema diametri puncta. Hesych. διάμετρος est ὄργανον γεωμετρικόν. Item τὸ διάμετρον sic Ἀττικοὶ λέγουσι τοὺς τὰς σιτικὰς κριθὰς μετροῦντας. At διάμετρον Dinarcho ἐν τῇ Καλλισθένους εἰσαγγελίᾳ est τὸ ἐλλεῖπον ἀπὸ τοῦ δικαίως μετρηθέντος, ut Harpocr. annot. et ex eo Suid.

Διαμετρέω, ῶ, dimetior. Il. γ'. Χῶρον μὲν πρῶτον διεμέτρεον. Item demensum distribuo, certa mensura distribuo. Plut. in Alcib. μεταξὺ συγκληρώσαντας δικαστήριον, καὶ ὕδωρ διαμετρήσαντας, ἀπολλύναι τὸν καιρόν. Hinc et διαμεμετρημένη ἡμέρα, dies eo modo dimensa: Demosth. Διαμετρεῖν est etiam, certa mensura divendere. Demosth. πρὸς Φόρμ. Ὅτε δὲ ὁ σῖτος ἐπετιμήθη πρότερον, καὶ ἐγένετο ἑκκαίδεκα δραχμῶν, διεμετρήσαμεν ὑμῖν τῆς καθεστηκυίας τιμῆς, divendimus vobis justo et constituto pretio.

Διαμέτρησις, εως, ἡ, dimensio.

Διαμετρητὸς, οῦ, ὁ, dimensus. Iliad. γ'. Καί ῥ' ἐγγὺς στήτην διαμετρητῷ ἐνὶ χώρῳ.

Ἔκμετρος, ου, ὁ καὶ ἡ, mensuram et modum excedens: apud Luc. in Imaginum defensione, ἔκμετρα καὶ ὑπὲρ τὸν πόδα, modulum pedemque excedentia.

Ἐκμέτρως, modum excedendo.

Ἐκμετρέω, emetior, dimensione exquiro, dimetior. Poll. Apud Eurip. ἐκμετρῆσαι στόλον, exp. classem trajicere.

Ἐκμετρέομαι, idem. Polyb. l. 5. μεθ' ἐκμετρησάμενοι τὰ τείχη, &c. † Xen. Pæd. 6. p. 169. c.† [Soph. Œdip. Tyr. 815.]

[Ἐκμέτρησις. Polyb. Hist. Ὁ δὲ τρόπος τῆς ἐκμετρήσεως καὶ κατασκευῆς τῶν τοιούτων, εὔχρηστος καὶ ἀδιάπτωτος, ἐὰν λαμβάνηται μεθοδικῶς.]

Ἔμμετρος, ου, ὁ καὶ ἡ, in quo modus adhibetur, modum servans, moderatus. Ἔμμετρα, dicuntur etiam quæ metrica sunt, seu metro constant: ut ἔμμετρα ποιήματα, apud Isocr. ad Nicocl. quibus opponit τὰ καταλογάδην συγγράμματα, quæ soluta oratione scripta sunt. Item ἔμμετροι dicuntur, qui ἐν μέτροις scribunt, Demosth. in Epitaph.

Ἐμμέτρως, carmine, verbis numero adstrictis. Plut. in symp.

Ἐμμετριάζω, modestè me gero. in Strab.

Ἐπίμετρον, ου, τὸ, quod super mensuram vel pondus justum adjicitur; auctarium. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 15. (de frumento:) διὸ τὸ ἐπίμετρον ποιεῖ, mensuram auget. Item τὸ ἐξ ἐπιμέτρου προστιθέμενον, quod ex abundanti additur; Gal. l. 2. de sanit. tuenda. [Theoc. κε'. 26.] ¶ Ἐπιμετρὶς Hesych. est τὸ ἐπίμετρον, ἢ προσάπτουσι τῷ χιτῶνι.

Ἐπιμετρέω, ῶ, justæ debitæque mensuræ superadjicio, ad dimensum addo. Luc. τοῦτον ζῆν ἔασον ἐπὶ τοῖς ἐνενήκοντα ἔτεσιν ἃ βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἄλλα τοσαῦτα. Greg. de Deo, ὁ τοῖς ὑπερηφάνοις ἀντιτασσόμενος, τοῖς δὲ ταπεινοῖς τὴν χάριν ἐπιμετρῶν. Item, ἐπιμετρεῖν χρόνον στρατηγίας, apud Plutarch. quasi ex abundanti admetiri aliud adhuc administrandæ rei tempus: i. prorogare imperium. ¶ Ἐπιμετρέω, certâ mensurâ mutuum do, quod eâdem reddatur mihi. Hesiod. in Erg. —— ἐγὼ δέ τοι οὐκ ἐπιδώσω, Οὐδ' ἐπιμετρήσω, non amplius tibi gratuito dabo frumentum quod certa mensura reddas.

Decomp. **Ἀντεπιμετρέω**, remetior, eadem mensura retribuo. Poll.

Προσεπιμετρέω, ultra justum subinde admetior, ad cumulum addo. Luc. τὰ δὲ, ὡς ἔφης; καὶ ἀπέστησε, δεχόμενον, καὶ προσεπιμετροῦντες ἔτι πλείω τούτων.

Συνεπιμετρέω, ad mensuram addo, ἐπιμετρέω. In nov. const.

Καταμετρέω, dimetior. Xenoph. in Œconom. πολὺ δὲ μᾶλλον ἄγαμαι τοῦ καταμετρήσαντός σοι καὶ διατάξαντος ἕκαστα τούτων.

Καταμέτρησις, dimensio, mensuræ et spatii descriptio. Utitur Polyb. de castrorum metatione loquens.

Ἀκαταμέτρητος, (decomp.) quem nemo dimensus est.

Παραμετρέω, juxta alterum admetior, i. habita ratione alterius. Luc. οὕτω γὰρ ἂν καὶ τὸ μέγα διεχθείη ἂν μέγα, εἰ τῷ μικρῷ παραμετροῖτο. Et apud Naz. παραμετρούμενον, ex collatione seu comparatione æqua mensura examinatum. ¶ Item pro compensare, apud Epictet. Item pro prætervehi, præterire, q. d. inter emetiendum iter aliquod prætervehi: apud Apoll. in Arg. et Nonn.

Περίμετρος, orbiculari rotunditate dimensus. Od. β'. et Od. τ'. Στησαμένη μέγαν ἱστὸν ἐνὶ μεγάροισιν, ὕφαινε Λεπτὸν καὶ περίμετρον. Et Dionys. de situ orbis, φύλλῳ περιδινέι περίμετρος. Item ἡ περίμετρος, (scil. γραμμὴ,) linea qua in orbem ducta aliquid metimur, vel linea qua aliquid in orbem describimus, et ambitum ejus metimur: aut ipse ambitus, circuitus. Herodot. Polyb. Strabo.

Περιμετρέω, circumcirca metior, in orbem metior.

Προμετρέω, præmetior: vel demensum præbeo. Poll. ex Isæo. Item mercede frumentum emptoribus in foro dimetior. Harpocr. ex Dinarcho, καὶ αὐτὸς ἐν τῇ ἀγορᾷ προμετρῶν διατετέλεκα.

Προμετρητὴς, οῦ, ὁ, qui mercede conductus venale frumentum in foro et alia semina emptoribus dimetiebatur. Harpoc.

Προμετρητὸς, οῦ, ὁ, præmensus: vel per προμετρητὴν præbitus. Poll. ex Dinarcho.

Προσμετρέω, admetior. Poll. ex Hyperide.

Σύμμετρος, q. d. commensus. [Σύμμετρος ὡς κλύειν. Soph. Œdip. Tyr. 84. 1133. Æsch. Ch. 227. 609. Eum. 535.] Σύμμετρα, propriè dicuntur ea quæ sunt ejusdem seu paris mensuræ. Alex. Aphr. in top. Σύμμετρος signif. etiam, modicè temperatus, et justæ ac quadratæ magnitudinis: apud Aristot. eth. l. 4. et 2. c. 2.

Συμμέτρως, moderatè, modicè, satis. Exp. et congruenter, convenienter.

Συμμετρία, ἡ, commensus, apta compositio membrorum. Aristot. pol. 5. Phil. de vita M. l. 3. Exp. etiam modus, et proportio: apud Isocr. Numeratur et inter vestes muliebres, Poll.

Συμμετρέω, commetior, unà metior. Metaph. apud Naz. συμμετρῶ ταῦτα τῇ δυνάμει, meis viribus metior.

Συμμετρέομαι, pro eod. [Soph. Œdip. Tyr. 73. 963.] Thuc. l. 3. ξυνεμετρήσαντο δὲ ταῖς ἐπιβολαῖς τῶν πλίνθων, mensi sunt ex coagmentationibus laterum.

Συμμέτρησις, commensus, mensio cum aliqua re comparata. Thuc. lib. 3.

Decomp. **Ἀσύμμετρος**, exponitur inconcinnus, incongruus. Et, ἀσύμμετρα, inter quæ commensus nullus est, seu inter quæ nullus quantitatis commensus intercedit. Aristot. de gen. an. lib. 2. Sic Plut. in Pericle dicit, eum habuisse κεφαλὴν ἀσύμμετρον, inter quod et cætera membra nullus esset commensus.

Ἀσυμμετρία, q. d. symmetriæ carentia. ¶ Dicitur etiam in circulo linea, quæ non ipsum totum, sed ejus partem metitur, quia per centrum non transit ut diameter: chorda à mathematicis nominatur. Theophr. de caus. pl. l. 6. c. 2.

Ὑπέρμετρος, qui est ultra mensuram, excedens mensuram: ut, ὑπέρμετρος versus dicitur, qui una syllaba longior est quàm deceat.

[Ὑπερμέτρως, Eurip. Ion. 70.]

Ὑπερμετρία, quum excedit mensura: sic vocatur vitium versus, quo debitam mensuram una syllaba excedit. In eodem ὑπερμετρία dicitur, quum πλεονάζει χρόνος. Eust.

Composita sine præpositione.

Ἀερομετρέω, aërem metior. Et generaliter, res nimis sublimes et humanum captum excedentes inaniter consector. Socr. apud Xen. ἐξ ἀδολεσχεῖν τε δοκῶ, καὶ ἀερομετρεῖν.

Ἄμετρος, ου, ὁ καὶ ἡ, mensura carens, certam mensuram non habens. Dem. Phal. περὶ ἑρμην. γελοῖον γὰρ, τὸ μέτρον ἄμετρον εἶναι. Item immoderatus, immodicus, immensus. † Xen. Pæd. 1. 5. p. 120. e.† Et, τὸ ἄμετρον, pro ἀμετρία, excessus, immodicitas, apud Luc. Item ἄμετρος στίχος, qui plures habet syllabas quàm par sit; Plut. πῶς ἄν τις αἴσθ.

Ἀμέτρως, sine mensura, supra modum, immoderatè. † Xen. Pæd. 1. 6. 29.† Compar. ἀμετρότερον, vehementiùs, immoderatiùs. Alex. in probl. Et ἀμετρότατα, vehementissimè, plùs quàm par sit: apud eundem.

Ἀμετρία, ἡ, excessus mensuræ, immodicitas, excessus. Luc. Item intemperies, apud Plut.

Ἀμέτρητος, idem quod ἄμετρος, q. d. immensuratus. Luc. in Alcyone. Od. δ'. et τ'. † Aristoph. Nub. 263.†

Γεωμέτρης, ου, ὁ, qui terram seu terræ spatia et fines metitur, geometra. Plut. in Erot.

Γεωμετρία, ἡ, geometria, terram recte dimetiendi scientia. Luc. in Nig.

Γεωμετρικὸς, ad geometram seu geometriam pertinens: ut, ἀναλογία γεωμετρικὴ, Aristot. eth. 5. Item geometriæ peritus. Plutarch. de Socr. dæmon. Et, γεωμετρικὴ, sub. τέχνη, geometrica ars, Athen. l. 7.

Γεωμετρικῶς, geometricè, proportione. Plut. in symp.

Γεωμετρέω, ῶ, terram dimetior. Item geometricè metior, Xen. in symp. ταῦτα γάρ σε φασι γεωμετρεῖν. Item geometriæ præcepta disco seu calleo.

Decomp. Ἀγεωμέτρητος, ad geometriam non attinens; Aristot. post. analyt. l. 1. c. 7. Item geometriæ ignarus, geometriæ non initiatus: unde Pythagoricum illud, οὐδεὶς ἀγεωμέτρητος εἰσίτω.

Δίμετρος, qui metris, tanquam mensuris seu dimensionibus, binis constat.

Δυσμέτρητος, quem metiri non est facile. Poll. ex Antiph.

Εἰκοσίμετρος, viginti mensuras capiens, viginti mensurarum capax. Iliad. ψ'.

Ἐμμετριάζω, modestè me gero. Strabo.

Ἑξάμετρος, qui sex metris constat. [Plat. de Leg. λέγω μὲν ὅτι ποιηταί τε ἡμῖν εἰσί τινες ἐπῶν ἑξαμέτρων, πάμπολλοι καὶ τριμέτρων.]

Ἐρσιμετρία, geometria. τῆς ἔρας μέτρησις. Hesych.

Εὔμετρος, moderatus, modum servans. (*Æsch.* Ag. 1019.)

Ἰσόμετρος, qui paris mensuræ est, æqualis mensuræ. Athen. l. 10.

Ἰσομέτρητος, cujus mensura æquata est, qui est æqualis pondere, numero, vel mensurâ et valore. Aristid.

Κακόμετρος, malè metiens. [Aristoph. Ran. v. 13. Schol.]

Κακομετρέω, malè metior.

Κρουσίμετρος, qui falso pondere alterum circumscribit, lancem impellendo. Hesych.

Κρουσιμετρέω, ῶ, inter metiendum alteram lancem pello seu impello, ut videlicet eo pulsu inclinet et præponderare videatur. Hesych.

Πάμμετρος, omnia metrorum genera habens.

Πεντάμετρος, qui est quinque metrorum: ut, πεντάμετροι στίχοι.

(Πολύμετρος, uber. Aristoph. R. 1271.) [Οἷσις ποτ' ἐν γᾷ πολύμετρον λαῶν σταχὺν θύειν ἀπαρχάς. Vide Eurip. Meleagr. 1. Athen. Deipn. lib. 13. de Chæremone loquens, ἐν δὲ Κενταύρῳ, ὅπερ δρᾶμα πολύμετρόν ἐστιν, &c.]

Σιτομέτρης, ου, ὁ, mensor frumenti, qui frumenta metitur, annonamque certa mensura dispensat. Aristot. pol. 4. c. 15.

Σιτομέτριον, ου, τὸ, demensum; i. e. quaterni modii frumenti, quos servi accipiebant in mensem. Marci 12.

Σιτομετρία, frumenti dimensio, distributio frumenti, quæ fit certa mensura. [Polyb. Hist. lib. 1. πάλιν τῆς προσοφειλομένης σιτομετρίας ἐν πλείοσι χρόνοις, &c.]

Σιτομετρέω, ῶ, frumentum demetior, frumentum certa mensura distribuo. Suid. ex Polyb.

Σιτομετροῦμαι, pro σῖτον μετροῦμαι, admensum accipio frumentum. Polyb.

Στερεομετρία, solidorum corporum dimensio, seu ars quæ solida metitur.

Στερεομετρεῖν, solida metiri.

Στερεομέτρης, qui solida metitur.

Τετράμετρος, qui est quatuor metrorum. † Aristoph. Nub. 642.†

Τρίμετρος, qui ternis metris constat. † Aristoph. Nub. 642.†

Ψιλομετρία, ἡ, metri seu carminis nuditas et tenuitas. [Aristot. Poet. cap. 2.]

Χοινικομέτρης, qui chœnice metitur seu dimetitur et distribuit: apud Athen.

ΜΕ'ΧΡΙ, vel μέχρις, usque ad, adusque. Aristot. de mundo, ἐκ περάτων τῆς ἀρχῆς μέχρι Σούσων, à finibus imperii ad Susa usque. Dicitur et, μέχρι πρὸς τὸν οὐρανὸν, usque ad, apud Aristot. ¶ Exponitur etiam, tenus: ut apud Herodian. πάντα μέχρις Ἰωνίας καὶ Καρίας. Et, μέχρι τοῦ λέγειν, Demosth. verbis tenus. Apud Thuc. μέχρι τοῦδε, eatenus. Itidemque, μέχρι τινὸς, aliquatenus. Et, μέχρις ἐνταῦθα, huc usque, ad hunc usque locum, hactenus; apud Plat et Aristot. ¶ Temporis significationem sæpè habet. Ut, μέχρι τοῦδε, vel τούτου, sub. τοῦ χρόνου, ad hoc usque tempus. † Sic τοσούτου, interea. Xen. Pæd. 1. 4. 23.† Et, μέχρι τοῦ νῦν, apud Xen. pro, μέχρι τοῦ νῦν χρόνου. Sic, μέχρι ταύτης τῆς ἡμέρας, apud Isocr. † μέχρι ἐξ ἐτῶν. Xen. Pæd. 1. 2. 8.† Et, μέχρι τίνος; interrog. quousque? Μέχρι ζωῆς, quoad quis vivet. Μέχρι πολλοῦ, diu. Μέχρις interdum ponitur cum οὗ, vel ὅτου, quæ tunc vacant. Ut, μέχρις οὗ ἀγορὴ διαλύεται, apud Herodot. Et, μέχρις οὗ κατὰ πύργον. Sic et, μέχρις ὅτου πλησθῶσιν ἀγορᾶς. Μέχρι jungitur et adverbiis. Ut, μέχρι νῦν, seu νυνὶ, Demosth. pro μέχρι τοῦ νῦν. Item, μέχρις ἕως, ac μέχρ' ἕως, usque dum. Et, μέχρις ἐχθὲς, non ante hodiernum diem, heri primùm. ¶ Μέχρι exp. etiam, quoad, donec. Ut apud Herodot. μέχρι τοῦτο ἴδωμεν, μενέομεν, donec istud videamus, manebimus. Et Thuc. μέχρις οὗ ξυμφῶσι. Et apud Cebetem Thebanum, μέχρις ἂν ἔξω λαβεῖν. ¶ Exponitur etiam, quam diu, vel tantisper dum. Ut, μέχρις ἂν ὦμεν τὸν τοῦ βίου καιρόν. Et, μέχρις οὗ ἐβίωσε, Herodot. (Μέχρι τούτου, ἕως οὗ, tantisper donec. Palæph. p. 15.)

Ἄχρι, seu ἄχρις, idem quod μέχρι, à quo etiam factum esse tradit Eust. Xen. Pæd. 5. διώξας ἄχρις οὗ ἀσφαλὲς ᾤετο εἶναι, ἀπετράπετο. Sic, ἄχρι κόρου, ad satietatem usque, apud Suid. Item ἄχρι τοῦ διαβῆναι, usque ad transitum. Interdum cum πρός. ut, ἄχρι πρὸς τὴν σκηνὴν, Luc. Et sequente ἐπί. ut apud Isocr. ἄχρις ἐπὶ τὸν πύργον. ¶ Aliquando ἄχρι exp. tenus, ut, ἄχρι λόγου, apud Plut. verbis tenus. ¶ Ἄχρι, temporis etiam significationem sæpè habet. Ut, ἄχρι γήρως, Phocyl. Et, τὸ ἄχρι λουτροῦ, hoc spatii quod usque ad balnei tempus intercessit. Item, ἄχρι πότε; quousque? usquequo? ¶ Ἄχρι, usquedum, quoad. ut, ἄχρις ἧκον, Plutarch. quoad venerant. ¶ Et, tantisper dum, quam diu. Athen. ἄχρις ἱερὸν τοῦ ἡλίου φῶς.

ΜΗ', ne. Aristoph. in Plut. τὸν ἄνδρα μή μοι περίορα. Et cum subjunctivo: ut apud Demosth. in Mid. μὴ τοίνυν αὐτοὶ καθ' ὑμῶν αὐτῶν δεῖγμα τοιοῦτον ἐξενέγκητε, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι. Cum optat. Demosth. μὴ ποιήσαιτε, absit ut faciatis. Sic, μὴ γένοιτο, absit, vel absit ut hoc fiat, minimè gentium. Sic Odyss. ό. —— μὴ τοῦτο θεὸς τελέσειε. ¶ Μὴ post quædam verba, adjunctum habentia infinitivum, vacat, Attico more. Ut, ἀπεῖπε μὴ παρεῖναι, apud Eurip. Et apud Dem. ἀπιστῶ μὴ δυνήσεσθαι, diffido fore ut possim. Accipitur interdum μὴ pro οὐ. † Xen Pæd. 1. 2. 2.† Demosth. ἐπειδὴ με μὴ ἔπεισαν, quum mihi non persuaderent. Xen. in apol. οὐ δύναμαι μὴ μεμνῆσθαι αὐτοῦ, non possum non meminisse ejus. Interdum adjicitur οὐ. ut ibidem, οὐ δύναμαι μὴ οὐκ ἐπαινεῖν, non possum non laudare. † μὴ οὐ. Xen. Pæd. 1. 4. 2. μὴ οὔτε τῶν ἡλικιωτῶν, οὔτε τῶν χαλεπῶν ἔργων ἡ. 1. 1. 3. μὴ οὐ, vel οὐχὶ, quominus, quin. l. 4. p. 100. a. V. et Devarius in τῷ μὴ οὐ. p. 300.† Dicitur etiam, μὴ φάσκω, μὴ λέγω, i. nego; et, μὴ προσποιοῦμαι, simulo non, i. e. dissimulo. ¶ Μὴ interdum est potius μηδαμῶς, nequaquam. ¶ Μὴ, pro εἰ μὴ, nisi, apud Aristot. Demosth. in Plutarch. Item quo minus, seu quin, apud Luc. ¶ Μή; nunquid? an? Luc. μὴ δοκεῖτε ὑμεῖς ἑρμηνέως ἐνδεῖσθαι; Plut. καὶ περὶ τῶν φόρων ἠρώτησε, μὴ βαρεῖς εἶεν. Xen. σκοπῶ, μὴ ᾖ, considero, num sit. Luc. μή τις ἄλλος τοῦτο γνωρίζῃ; numquis? ¶ Μήτι, et μήτι δὲ, et μήτι γε, et μήτι γε δὴ, significant nedum. † μήτι, nisi, ne. Xen. Pæd. l. 2. 41. e.† ¶ Μὴ pro μήποτε. Aristot. pol. 4. ¶ Μὴ γὰρ δὴ, et μὴ γάρ γε, absit, dii avertant, dii prohibeant. ¶ Μὴ γὰρ ὅτι, non solùm enim. ¶ Μὴ δῆτα, absit, dii avertant. (Μή. Loco sententiæ præcedentis; ut οὐκ ἀπαρνοῦμαι τὸ μή. Non nego me fecisse. Soph. Aj. 96. κἀμοὶ μὲν οὐδὲν πρᾶγμα, μὴ παύσῃ ποτὲ λέγουσ' Ἰάσον', ὡς κάκιστός ἐστ' ἀνήρ. Eurip. Med. 453. Pro utrum id. Phœniss. 93. Soph. Œdip. Tyr. 327. ὅτι μὴ, nisi. Luc. Som. p. 7.)

Μηδὲ, neque. Interdum μηδὲ resolvitur in, ne quidem. Ut Plat. in Tim. ὃ μηδ' εἰπεῖν τινι θέμις, quod ne dictu quidem fas est. Μηδ' ἂν εἷς, ne unus quidem, nullus, nemo. Μηδ' ἂν εἴ τι γένοιτο, ne si accideret quidem aliquid; i. e. nullo modo, nullo pacto, quicquid acciderit. Μηδ' ἐξ ἑνὸς, ne una quidem ex re, nulla ex re. Μηδ' ὁποιοσοῦν, nullus, nemo. (Μήποτε —— μηδέ. *Æsch.* Ag. 378.)

Μήτε, neque.

ΜΗ'ΔΟΣ, εος, τὸ, cura, consilium. (*Æsch.* Pr. 603.) Frequens est plur. num. apud poëtas. Ut Il. β'. Ἐν περὶ δὲ βουλαῖς τε γενοίατο μήδεά τ' ἀνδρῶν. Il. ό. —— πυκινὰ φρεσὶ μήδε' ἔχοντα. Il. ά. —— ὁ δὲ πάγχυ μάχης ἐπὶ μήδεα κεῖτο Δαίμοσιν ἰσοφαρίζεις. ¶ Μήδεα exponitur etiam, τὰ αἰδοῖα, pudenda, verenda. Ut Od. σ'. Μήδεά τ' ἐξερύσας δώῃ κυσὶν ὠμὰ δάσασθαι. Sic et apud Hesiod. in Theog. † 180.† φίλου δ' ἀπὸ μήδεα πατρὸς ἐσσυμένως ἤμησε, patris genitalia execuit, exsecuit.

Μῆδος, ου, ὁ, Medus: cujus regio, dicitur

Μηδία, Media. Hinc adject.

Μήδιος, ω, ὁ, Medius: ut, Μήδιοι ἄνδρες. Est et herba, quæ μήδιον dicitur, apud Diosc. l. 4. c. 18.

Μηδικὸς, Medicus, Medorum proprius. Ut, Μηδικὴ στολή. Μηδικὴ βοτάνη, trifolium Medicum semper virens. Μηδικὸς ὀπὸς, succus, liquor, Medicus. Μηδικὴ μηλέα, Medica malus; et Μηδικὸν μῆλον, Medicum malum. De quibus apud Dioscor. et Theophr. Μηδικὸς ὄρνις, Medica avis, i. e. pavo. † ἡ Μηδικὴ, sc. γῆ, Media. Xen. Pæd. 1. 4. 17.† ¶ Μηδικοὶ item, sunt ἰατροὶ, medici, τέχνης μηδικῆς, hoc est, ἰατρικῆς, παῖδες. Cui Facultati nomen à Medicâ terrâ, quod ea supra alias vegetabilia gigneret generosa, quibus Medicina summum celebritatis gradum acquireret.

Μηδίζω, Medos imitor seu sequor.

Μηδοσύνη, consilium. Suid.

Μήδομαι, f. μήσομαι, curam gero, consulo, delibero. Item cogito, meditor, molior, machinor, struo. Il. β'. Ἀλλὰ, ἄναξ, αὐτός τ' εὖ μήδεο, πείθεό τ' ἄλλῳ. Hesiod. in Erg. ἀνθρώποισι δ' ἐμήσατο κήδεα λυγρά. † Sic Theog. 166.† Il. κ'. τίνα γὰρ κακὰ μήσατ' Ἀχαιούς. (Eurip. Phœniss. 734. Ag. 1109. Ch. 604. 991. Soph. Tr. 900. 990.) Plat. in Gorg. εἴ τι μήδῃ τοῦ λόγου τοῦ εἰρημένου, si qua tibi cura est sermonis jam dicti. Plat. de def. orac. ἐν μήδεσθαι προνοίαν, &c.

Μήστωρ, ωρος, ὁ, consultor, consiliarius. Ut, μήστωρ Ζεὺς, Il. θ'. et, Πρίαμος μήστωρ ἀτάλαντος, Il. ή. Exponitur etiam, peritus: ut, μήστωρ ἀϋτῆς, peritus pugnæ.

Composita: et primùm ex μῆδος. Notandum autem, ex his quædam δ in θ mutare.

Ἁλιμήδης, εος, ὁ καὶ ἡ, in mari agitans consilia, in mari solicitus: ut, ἁλιμήδης ἐμπορία. Dionys. de situ orb.

Δολομήδης, qui dolos meditatur, dolosus.

Ἐχεμηθὴς, exp. prudens.

Ἐπιμηθὴς, qui serò sapit: cui re peracta tum demum consilium in mentem venit, et cognoscit quid opus facto fuerit. Pind. in Pyth.

Ἐπιμήθεια, consilium quod initur re jam peracta.

Ἐπιμηθεῖσθαι, consilium capere re peracta.

Κακομήδης, cui malum est consilium, i. e. callidum seu fraudulentum; mala cogitans et vafra, fraudulenta in animo versans. Hom. hym. in Merc.

Προμηθὴς, providus, item circumspectus, consultus. Herodian. ἀνὴρ προμηθής τε καὶ σώφρων. Dicitur et de re, ut, μέλλησις προμηθὴς, apud Thuc. l. 3. Προμηθὲς subst. pro, προμήθεια, apud eundem Thuc. Superlativ. προμηθέστατος, apud Synes. et adverb. προμηθέστατα, maxima cum prudentia, providentissimo consilio, apud Herodot.

Προμηθῶς, providè, utendo providentia.

Προμηθικῶς, pro eodem. [Aristoph. Av. 1510.]

(Προμηθεύς. Luc. in Prometh. in Verb. pluries.)

Προμήθεια, ἡ, providentia, cautio. (Eurip. Phœniss. 1423.) Thuc. l. 4. et apud Plat. Invenitur et προμηθία, pro eodem, apud Soph. in Elect. † 996.† (Eurip. Med. 742.)

[Προμήθειον. Apoll. Rhod. Argonaut. iii. 844.] ‡ φάρμακον, ὅ ῥά τέ φασι προμήθειον καλέεσθαι.‡

Προμηθήτρια, apud Siculos, pronuba. Poll.

Προμηθέομαι, et προμηθοῦμαι, provideo, providentiam seu curam ago, prospicio. Plat. ἀρά γε μὴ ἐμοῦ προμηθῇ. Herodot. προμηθεόμενος τὴν ἀπαλλαγήν. Alex. Aphr. in præfat. probl. φύσις καὶ λόγος προμηθεῖται τὰ ἐν γενέσει καὶ φθορᾷ.

Πυκιμήδης, (per syncopen factum ex πυκινομήδης,) cui sunt πυκινὰ μήδεα, i. prudentia seu callida consilia, Od. ά.

Σκοτομήδης, qui in tenebris consilia captat, i. qui occulta et fraudulenta agitat consilia. Eust.

† Φιλομηδὴς, genitalia amans. Epith. Veneris. Hes. Theog. 260.†

Ψοφομήδης, cui strepitus et crepitus aut sonitus curæ sunt: in Epigr.

Composita facta ex μήδομαι et μήστωρ.

Ἀγαμήστωρ, valdè consultus. Apollinis epith.

Δορυμήστωρ, vel δουριμήστωρ, et δουρομήστωρ, q. d. hasta machinandi aliquid peritus: bellicosus. epitheton Martis apud Eurip. in Andr.

Ἐπιμήδομαι, excogito: ut, ἐπιμήδεσθαι δόλον. Od. δ'.

(Θεομήστωρ. Τὰ θεῖα βουλευόμενος. *Æsch.* Pers. 656.)

Παμμήστωρ, omnium excogitator. Hesych.

Συμμήστωρ, consiliarius. Apoll. Rhod. † 1. 228.†

ΜΗΚΑ'ΟΜΑΙ, ῶμαι, proprium est caprarum, et βληχᾶσθαι, ovium. Quidam exp. balare. Præt. med. ovibus etiam tribuitur, Iliad. δ'. Ἀζηχὲς μεμακυῖαι ἀκούουσαι ὄπα ἀρνῶν, indesinenter balantes.

Μηκάζω, idem quod μηκῶμαι. Tribuitur homini à Nic. in Alex. v. 214. Αὐτὰρ ὁ μηκάζει μανίαις ὅπι, μαργία φλύζων.

Μηκάδες, dicuntur capræ, Od. ι'. et apud Athen. l. 10. et sæpe apud Theocr. Tribuitur et agnis apud Euripid. in Cyclop.

Μηκασμὸς, οῦ, ὁ, balatus. Plut. in probl. Rom.

Μηκὴ, idem quod μηκασμός.

ΜΗ'ΚΟΣ, εος, τὸ, longitudo, prolixitas. Plat. in Tim. ταύτην οὖν τὴν ξύστασιν πᾶσαν, διπλῆν κατὰ μῆκος σχίσας. Cic. interpr. hanc igitur omnem conjunctionem, duplicem in longitudinem diffidit. Diosc. l. 2. c. 186. Θλάσπι βοτάνιόν ἐστι στενὸν τοῖς φύλλοις, ὡς δακτύλου μῆκος, herba est angustis foliis, digitali longitudine. Sic, μῆκος χρόνου, longitudo temporis. Isocr. in Helen. encom. Item proceritas, apud Hom. Odyss. ύ. —— μῆκος δ' ἔπορ' Ἄρτεμις ἁγνή. † ἐξ ὄψεως μήκους. i. e. qua visus se extendit. Xen. Pæd. 1. 4. p. 101. b.† (Æschyl. Ag. 2. Eum. 201. Suppl. 743. μῆκος λόγου. Soph. Tr. 69.) ‡ μῆκος, apud Soph. Antig. 393. Sch. exp. μέγεθος.‡

Μήκιστος, longissimus. Item procerissimus. Il. ή. et Od. λ'. (Soph. Œdip. Tyr. 1323.) Μήκιστα, et μήκιστον, longissimè, maximè procul. Xen. Pæd. 4. Exponitur etiam, tandem. Od. ί.

(Μακιστὴρ, ut μακιστῆρα μῦθον. μῆκος ἐκτείνων. *Æsch.* Pers. 700.)

Μηκύνω, longum facio, produco. Dicitur et de prolixitato sermonis. †Soph. El. 1514.† Isocr. in Busir. encom. ἐξ ὧν ἄν τις καὶ τὸν ἔπαινον καὶ τὴν ἀπολογίαν μηκύνειεν. Sic apud Theo. μηκύνειν τι, prolixè disserere de re aliqua.

Μηκεδανός, apud poëtas, longus.

Μᾶκος. Doricè pro, μῆκος. unde μάκιστος, pro μήκιστος. Et μακεδανός, pro μηκεδανός. pro quo et per syncopen dicitur μακεδνός, Od. η'.

Μακρός, ά, όν, longus, prolixus, (factum ex Dorico μᾶκος.) Iliad. φ'. μακρὸν ἔγχος, longa hasta. Et, μακρὸς οἶμος, apud Hesiod. longa via. Apud Theo. λόγος μακρός, oratio longa seu prolixa. † τοῖς ἐπὶ μακρὸν πορευομένοις, i. e. longo agmine Xen. Pæd. l. 5. p. 140. d. et ibid. μακρὰ ἀκροβολίσασθαι, è longinquo jaculis.† ¶ Item procerus: ut, μακρὰ δένδρεα, et μακρὸς ἀνήρ, seu μακρὰ γυνὴ, apud Hom. ¶ De tempore dictum interdum exp. diuturnus. ut, μακρὸς βίος, apud Soph. et, μακρὰ συνήθεια, apud Plut. in consol. ad uxorem. Apud Soph. μακροὶ γόοι exp. diuturni: item magni seu vehementes. ¶ Μακρὸς, longinquus: ut, μακρὰ στρατεία, apud Plut. in Alcib. ¶ Item magnus, vel multus: ut apud Aristot. in pol. εἰ μακρὰς οὐσίας κεκτημένοι. Sic, τίμημα μακρότατον, maximus census. ¶ Exponitur, etiam, altus, i. excelsus: ut, μακρὸς Ὄλυμπος, et μακρὰ κύματα, apud Hom. Item altus, i. profundus: ut, φρείατα μακρά, apud eundem. ¶ Adverbialiter interdum ponitur μακρὰ, pro μεγάλως. Ut, μακρὰ βιβῶντα, Il. γ'. Sic etiam, μακρόν. Ut Il. γ'. μακρὸν ἄϋσεν. Item dat. μακρῷ. Ut, μακρῷ ῥᾷον, Plut. multò seu longè facilius. Sic, μακρῷ ἄριστα, apud Plat. de leg. longè præstantissima. Item, μακράν. Ut, μακρὰν ἀποικῶ, longè seu procul habito. Plat. de leg. Sic, μακρὰν ἀπόντας ἀγαπῶσι, Isocr. qui procul absunt. Et cum verbo motus. Plut. in op. οἱ μακρὰν ἐλθόντες etc. Et cum genit. Ut, μακρὰν τῶν ἀνθρώπων ἀποδημεῖ. Etiam de tempore dictum. Ut, μακρὰν χαίρειν φράσαι, apud Luc. in salt. Apud eundem: οὐκ εἰς μακράν, non multo pòst. † Xen. Pæd. l. 5. p. 136. e.† (Μακρῷ ἄριστα. Æschyl. Eum. 30. Eurip. Med. 126. μακράν. ib. 1160. Soph. Œdip. Tyr. 1134. Tr. 1234. μακρά. Aristoph. R. 34. Soph. Tr. 979. Œdip. Tyr. 381. 1018. οὐ μάλ' ἐς μακράν. Æschyl. Suppl. 932. 1025.)

Μακρῶς, longe, prolixè. Aristot. rhet. 3.

Μακρόθεν, procul, eminus. in N. Test.

Μακρότης, ητος, ἡ, longitudo. Plut. de primo frig.

Μακρύνω, longè summoveo, ut, μακρύνω σε τῆς πόλεως.

Μάκρυνσις, prolongatio, seu in longum diductio. Polyb.

Μάσσων, pro μακρότερος, (ut βράσσων, pro βραδύτερος, vel βραχύτερος,) longior: interdum et major. Xen. ἂν μὴ πολὺ μάσσον ἴδῃς τῶν. (Μάσσον. pro μεῖζον. Æsch. Pers. 440. τὰ μάσσω pro τὰ μακρά. Pr. 730. Ag. 607. Theod. κζ'. 113.) Invenitur et μακρότερος, apud Aristot. rhet. 3.

Μακών, οῦσα, όν, particip. aor. 2. apud Hom. Od. σ'. exp. in longitudinem protensus: tanquam à them. μακάω, vel μηκάω. Exponitur etiam vociferatus, a, um: à μηκάω.

Composita: ac primùm ex μῆκος, et μηκύνω.

Ἀνδρομήκης, εος, ὁ καὶ ἡ, virilem altitudinem seu staturam habens. Xen. Hell. 3. Athen. l. 5.

Ἀπομηκύνω, longum facio, produco. Interdum, exporrigo, extendo. Luc. ἕως μὲν μὴ λεπτότερον ἐξειργασάμεθα τὸ ἔργον, ἀπομηκύνοντες πέρα τοῦ πιθανοῦ. Apud eundem in Anachars. ἀπομηκύνειν τοὺς λόγους, exp. prolixa oratione uti.

Ἀπομηκύνομαι, exporrigor, extendor, protendor, producor. Luc.

Δορυμήκης, hastæ longitudinem æquans.

Ἐκμηκύνω, elongo, i. in longum extendo vel protraho.

Ἐπιμήκης, oblongus, sublongus. Diosc. l. 4. c. 63. ἐπιμήκης ἔχουσα τὰ κεφάλια. Exp. etiam, prælongus, item procerus. Herodian.

Ἐπιμήκετος, idem. Luc. in somn.

Ἐριμήκετος, valde longus. Dionys. de situ orbis.

Ἑτερομήκης, altera parte longior. [Xenoph. περὶ ἱππ. cap. 7. § 14. ἐπαινοῦμεν δὲ καὶ τὴν ἑτερομήκη πέδην μᾶλλον τῆς κυκλοτεροῦς. Aristot. Categor. οὐδὲν γὰρ μᾶλλον τὸ τετράγωνον τοῦ ἑτερομήκους μᾶλλόν ἐστιν. Plat. Theæt.]

Εὐμήκης, bene longus, valde longus, prælongus. Item procerus. [Eurip. Iph. in Aul. 595. ἐπί τ' εὐμήκεις [illegible] τύχας. Xenoph. περὶ ἱππ. cap. 5. § 6. καὶ γὰρ αὐταὶ εὐμήκεις οὖσαι αἱ τρίχες, ἐφ' ὧν μὲν οὐ [illegible], &c.]

Ἰσομήκης, (q. d. æquilongus,) longitudine par seu proceritate.

Οὐρανομήκης, cœlum sua proceritate tangens, seu ad cœlum extendens. (Æsch. Ag. 92.) Aristoph. in Nub. †356. de voce dicitur.† Athen. l. 1. et Aristot. rhet. 3.

(Παλιμμήκης. Æsch. Ag. 204.) ‡ prælongus. παλιμμήκης pro παμμήκης, quam potestatem exserit interdum in compositis πάλιν. Blomf.‡

Παμμήκης, omnino longus, valde longus. Plat. de leg. [Plat. Sophist. Politic. lib. 1. παμμήκη λόγον ἀνακαθαιρόμενος. Soph. Œd. Col. 1679. οὐκ [illegible], οὐδὲ παμμήκεις γύαις.]

Παραμήκης, oblongus.

Περιμήκης, prælongus, valde longus. Hesiod. in Asp. †132.† et apud Hom. Odyss. ι'.

Περιμήκετος, idem, apud Hom. Il. ξ'. [287. εἰς ἐλάτην ἀναβὰς περιμήκετον, &c. Schol. πάνυ ὑψηλήν. Od. ζ. 103.]

Προμήκης, oblongus, prælongus. Theophr. Exponitur et procerus, apud Synes.

Τανυμήκης, in longum protentus, prominens, prolixus: in Epigr.

Ὑπερμήκης, prælongus, supra modum longus.

Ὑπομήκης, q. d. sublongus; exp. et longiusculus; item, oblongus. Diosc. l. 7. c. 72.

Composita ex μακρός.

Ἀμφίμακρος, ου, ὁ καὶ ἡ, utrinque longus: nomen est pedis metrici syllabam longam ab utraque parte habentis: ut, ἡγεμών. [Quinctil. Inst. Orat. lib. 9. cap. 4. Ex iis vero (pedibus,) qui ternas syllabas habent,—Media inter longas brevis facit Amphimacrum: sed frequentius ejus nomen est Creticus. Turnebus ad hunc locum hæc habet; Creticus appellatur propterea, quod Cretenses solebant uti eo pede in saltationibus.]

Ἀπομακρύνω, elongare, ut dicunt, seu longum facere. in nov. const. [Aristot. de Plant. lib. 1. cap. 1. ὁ κέρασος δὲ, ἐπεὶ διάκενον ἔχει εὐγενεστέραν καὶ ἀξιολογωτέραν τῆς ἡμετέρας διαθέσεως, ἀπεμακρύνθη τούτων.]

Εὐθύμακρος, rectà in longum tendens.

Πρόμακρος, oblongus, prælongus.

ΜΗ'ΚΩΝ, ωνος, ἡ, papaver: nomen et herbæ et seminis. Vide Theophrast. lib. 9. cap. 13. Dioscor. lib. 4. cap. 64. 65. 66. 67. A Nicand. ἡ μήκων dicitur κεβληγόνος, quoniam semen et veluti fœtum suum in capite fert. Homero κάρη etiam appellatur. Il. θ'. ☞ Eust. deducit παρὰ τὸ μῆκος, id est, à longitudine. ¶ Est etiam excrementum quoddam pinnæ, et cæterorum ostreorum. Aristot. hist. anim. lib. 4. cap. 4. Item folliculus et veluti vesica polypi supra ventrem sita, in qua suum gerit atramentum. apud Suid. ex Ælian. et apud Athen. l. 7. ¶ Μήκων apud metallicos dicta fuit etiam arenæ quædam species, teste Poll. lib. 7. cap. 27. ¶ Μήκωνες, αἱ, dicuntur esse pisces quidam gregales, apud Aristot. hist. an. l. 9.

Μηκωνικός, οῦ, ὁ, papavereus, seu qui papaveris est, ut, σπέρματα μηκωνικά, apud Athen. l. 2.

Μηκώνιον, ου, τὸ, succus papaveris, qui ὄπιον etiam vocatur. ¶ Μηκώνιον vocat Hippocrates peplum fruticem; quem et μηκωνίτην nominat, inquit Gal. in lex. Hippocr. qui aliàs μήκων ἀφρώδης dictus. ¶ Dicitur etiam μηκώνιον excrementum illud, quod pueri primum emittunt. Aristot. hist. an. l. 7. c. 10.

Μηκωνίτης, frutex jam dictus. Μηκωνίτης λίθος, gemma papavera exprimens. Plin. l. 37. c. 10.

Μηκωνὶς θρίδαξ, species lactucæ sativæ; sic vocata à copia lactis soporiferi, teste Plin. l. 19. c. 8. et Gal. τῶν κατὰ τόπους l. 8. cap. 4. Apud Aëtium. l. 15. μηκωνῖτις dicitur.

Μηκώ, dicta fuit Ceres, quòd primùm papaveris fructum invenerit. Etym.

ΜΗΛΕ'Α, ας, ἡ, malus arbor: cujus variæ species addito aliquo adjectivo distinguuntur. Ut, μηλέα κυδωνία, cotonea malus, ex Creta insula advecta, μηλέα Περσικὴ, malus Persica. Sic μηλέα Μηδικὴ, Malus Medica, quæ et κιτρέα dicitur. Vide Diosc. l. 1. c. 160. et Theophr. de caus. pl. l. 6.

Μῆλον, et Doricè μᾶλον, ου, τὸ, malum, pomum: fructus quem fert malus. Od. η'. Ὄγχνη ἐπ' ὄγχνῃ γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μήλῳ. Theocr. Idyll. 7. παρὰ πλευρῇσι δὲ μᾶλα δαψιλέως ἁμῖν ἐκυλίνδετο. De aliis etiam fructibus, ob quandam formæ, rotundæ præsertim, similitudinem, dicitur. Dicitur enim μῆλον Περσικὸν, malum Persicum, aut (compositè) malopersicum: pro quo interdum etiam Περσικὸν, seu Περσικὰ, omisso substantivo. Diosc. l. 1. cap. 165. Et, Μηδικὸν μῆλον, Medicum malum: à patriæ nomine, quod Latinis citrium malum, de quo Diosc. lib. 1. cap. 166. Est et κυδώνιον μῆλον, quod Latini cotoneum malum vocant: de quo Diosc. lib. 1. cap. 161. †μῆλον gener. nomen ut pomum apud Latinos. V. Græv. ad Hes. Erg. 115.† ¶ Ponitur μῆλος et pro μηλέα. ¶ Quemlibet etiam fructum significat: ut apud Lat. poma. Il. ι.—βάλε δένδρεα μακρὰ Αὐτῇσι ῥίζῃσι, καὶ αὐτοῖς ἄνθεσι μήλων. ¶ Μῆλα metaph. vocantur etiam malæ, vel potius genæ, teste Poll. quia in modum mali orbiculati extuberant. Sic usurpatur apud Luc. in imagin. et Alex. Aphr. in probl. De mammis etiam puellæ dicitur, utpote teretibus, instar mali: ut apud Aristoph. in Lysistr. ¶ Item μῆλον, oculi procidentia jam inveterata, atque adeò aucta, ut etiam palpebras excedat: sic dicta à mali similitudine, quòd ita protuberet oculus, ut malum exertum appareat. ¶ Item μῆλα, carnes quædam rubræ et teretes sub tonsillis. Poll. lib. 2. ¶ Item μῆλα, labra: unde verb. διαμηλοῦν, labra movere. Poll. ¶ Μῆλον, exp. etiam ἔρως, quòd μῆλον Veneri sit sacrum. † Sic Aristoph. Nub. 993. Vid. ibi Schol. et Suidas in μῆλον.† Signif. illecebras vel incitamentum ad rem veneream: apud Theocr. idyll. 6. βάλλει τοι, Πολύφαμε, τὸ ποίμνιον ἁ Γαλάτεια Μάλοισιν, δυσέρωτα τὸν αἰπόλον ἄνδρα καλεῦσα.

Μῆλον, ου, τὸ, ovis, pecus. Od. ι. καλλίτριχα μῆλα νομεύειν. Ibidem, Ἀρνειὸς γὰρ ἔην μήλων ὄχ' ἄριστος ἁπάντων. Interdum dicitur de capris et de bobus: ut Od. ξ'. atque adeò de quibuslibet quadrupedibus dictum fuisse testatur Eust. †μῆλα, per divitias, &c. exp. Græv. ad Hes. Erg. 115.† ☞ In hac signif. à μέλομαι originem habere existimatur: quoniam μῆλα maximè curæ erant veteribus. Alii μῆλον appellari putaverunt παρὰ τὸ μαλλῷ κεχρῆσθαι. Varro μῆλον quasi βῆλον, à voce ovium βῆ, dictum esse contendit.

Derivata à μῆλον, i. malum.

Μήλινος, ου, ὁ, colorem mali habens, luteus. Item qui est flavo colore. Diosc. Μήλινον ἔλαιον, melinum oleum, i. ex malis cotoneis: à quibus et μήλινον χρῶμα dici existimatur.

Μηλινόεις, εντος, ὁ, idem ac μήλινος. Nic. in Ther.

Μηλίτης οἶνος, vinum ex malis cotoneis, alio nomine κυδωνίτης οἶνος, Diosc. l. 5. c. 28.

Μηλίζω, ad colorem mali vergo, seu inclino, colore malum refero. Quidam exp. colorem mali cotonei refero: alii, sum colore luteo. Diosc. lib. 2. cap. 128. ἄνθη ἔχει μηλίζοντα, flores habet luteos. Idem l. 2. c. 107. τῇ χρόᾳ μηλίζουσιν, colorem luteum referunt.

Μηλὶς, ίδος, ἡ, malus arbor, quæ μηλέα usitatius dicitur. Theocr. idyll. 8. Τᾷ δρυῒ ταὶ βάλανοι κόσμος, τᾷ μαλίδι μᾶλα. Est etiam coloris genus: item instrumentum quoddam medicum. Item morbus quidam asinorum, de quo Aristot. hist. an. l. 8.

Μηλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, q. d. pomeus, sive pomaceus.

Μήλων, ωνος, ὁ, Hercules cognomento dictus est à Melitensibus, seu à Thebanis, aut Bœotis, quòd non victimas ei immolarent, sed malis duntaxat sacra facerent. Poll. et Hesych.

Composita.

Ἀγριόμηλα, mala sylvestria, quæ et ἄγρια μῆλα. vide Diosc. lib. 1. cap. 164.

Ἀμαμηλὶς, ίδος, sive ἀμάμηλις, ιδος, vel, ιος, ἡ, dicitur genus quoddam piri, mespili aut ficus; ex eo quòd cum malo floreat. Eust. ex Paus. Utitur et Hippocr. l. 1. de morb. mul.

Ἀνθημηλίς, vide mox Ὀρομηλίς.

Γλυκύμηλον, sive Doricè γλυκύμαλον, dicitur malum quoddam prædulce, quale est τὸ μελίμηλον. Apud Theocr. verò Idyll. 11. Cyclops amasiam suam Galateam γλυκύμαλον appellat: de quo plura apud ejus schol.

Ἐπιμηλὶς, ίδος, ἡ, mespili arboris quoddam genus, quæ foliis malum refert, ut tradit Diosc. et Marcel. Virgilius ἐπιμηλίδα ideo vocari existimat, quod felicissimè ἐπὶ τῆς μηλέας inseratur. At Gal. l. 6. simpl. pharm. acerbam stirpem esse ait, et quasi appellari posse malum sylvestrem. ¶ Est etiam quoddam ἀπίου genus, apud Athen. ¶ Item πόρων, teste Hesych.

Κεδρόμηλα, q. d. cedrina mala; quæ et Περσικὰ μῆλα. Diosc. l. 1. c. 167.

Κοκκύμηλον malum quod coccygia vocitant, Latini prunum appellant. Hipponax, στέφανον εἶχε κοκκυμήλων καὶ μίνθης. Arbor τῶν κοκκυμήλων dicitur κοκκυμηλέα, Lat. prunus: de qua Diosc. lib. 1. c. 176. et Theophr. hist. pl. l. 4. c. 3. Pro eodem dicitur et κοκκύμηλος, ἡ, teste Poll.

Ἀγριοκοκκύμηλα, (decomp.) pruna agrestia. Diosc. l. 1. c. 175. Gal. l. 2. de alim.

Λασιόμηλον, pomum lanugine quadam obductum. Hesych.

Μελίμηλον, ου, τὸ, genus mali, dictum à mellea dulcedine, vel à melleo sapore: alio nomine γλυκύμηλον. Diosc. l. 1. c. 162.

Ὀρεμαλίδες, seu ὀρειμαλίδες, poma montana, mala montana seu sylvestria. Theocr. idyll. 5.

Ῥοδόμαλον, ου, τὸ, rosea gena. Theocr. idyll. 24.

Στρουθιόμηλα, species quædam mali cydonii. Gal.

Ὑδρόμηλον, ου, τὸ, hydromelum: genus potionis sic dictum à malis cotoneis, quæ Græci μῆλα vocant κατ' ἐξοχήν. Diosc. l. 5. cap. 30. Paulus l. 7. c. 15.

Ὑπομήλινος: exp. subluteus.

Ὑπομηλίζω, sum colore in luteum vergente. Diosc. l. 3. c. 79. ὑπομηλίζοντα τῇ χρόᾳ.

Φιλόμηλος, amator malorum, i. pomorum, qui gaudet seu delectatur malis. Athen. l. 7.

Χαμαίμηλον, dicitur ἡ ἀνθεμίς, ab odore mali; vulgò camomilla. Vide Diosc. l. 3. c. 154. et Plin. l. 22. c. 1.

Χρυσόμηλον, ου, τὸ, malum aureum: genus est cydonii mali, incisuris distinctum, colore ad aurum inclinante. Colum. et Plin. lib. 15. cap. 11.

Ὀρομηλὶς, arbor dicta à quibusdam ἀμαμηλίς, nec non ἀνθημηλίς, et ἐπιμηλίς, de quibus suprà. Sunt (ut refert Athen.) qui piri genus crediderint: alii verò malum sylvestrem et montanam intelligunt.

Derivata ex μῆλον, i. ovis.

Μήλειος, ου, ὁ καὶ ἡ, ovinus seu ovillus.

Μηλωτὴ, ῆς, δορὰ, propriè ovina pellis: generaliter autem de quavis pelle dicitur, ut tradit Hesych. idemque testatur Etym. et Eust.

Μηλωτὴς, οῦ, ὁ, ovium pastor.

Μηλάτης, ου, ὁ, ovium pastor. Hesych.

Μήλατα, τὰ, oves: unde, μηλάτων ἀπάργματα, apud Eust.

Composita.

Δεξίμηλος, ου, ὁ καὶ ἡ, oves excipiens vel suscipiens. Eurip. in Andr. [129. Λεῖπε δεξίμηλον δόμον τᾶς ποντίας Θεοῦ. Schol. Δεξίμηλον, τὸν τῶν θυσιῶν δεκτικόν. 1138. Βωμοῦ κατῆρες δεξιμήλου ἐσχάρας, &c.] [Phœniss. 634.]

Εὔμηλος, pulchras oves habens, vel ovibus abundans, ovium ferax seu pecorum, pecorosus. Od. ό.

Πολύμηλος, multas oves habens. Hesiod. in Erg. [Il. Ε. Cat. N. 112.] [Ξ. 490. πολυμήλου. Schol. Τοῦ, πολλὰ πρόβατα ἔχοντος. Β. 705. Schol. Pind. Olymp. Α. 19. ἐν πολυμάλῳ Σικελίᾳ, &c. Schol. Pyth. Θ. 11. πολυμήλου, Schol. πολυπροβάτου. Eurip. Alcest. 585. Τοιγὰρ πολυμηλοτάταν Ἑστίαν οἰκεῖς, &c. Schol. ἑστίαν πολυθρέμματα.]

Φυξίμηλα, arbores, quæ ob altitudinem effugerunt periculum ut à pecudibus edantur. Vide Plut. in Hell. quæst.

ΜΗ´ΛΗ, ης, ἡ, specillum: instrumentum chirurgicum, quo aliquid illinitur, inditur, extrahitur, infunditur, diducitur, ut apud Hippocr. μήλη πλατεῖα, et μήλης τὸ πλατὺ, et μήλη διαστομωτρὶς, et μήλη ἐξωτίς. Item μήλη ἰσχρεῖ, specillum vulnerarium, quo in vulneribus peculiariter uti solent chirurgi. et πυρὴν τῆς μήλης, nucleus specilli.

Μηλόω, ῶ, specillum demitto in, seu specilli demissione pertento. Hippocr. de morb. lib. 1. καὶ μηλοῦντα κεφαλὴν μὴ γνῶναι εἰ τὸ ὀστέον κατέηγε, specillum in caput demittendo explorandi causa. ¶ Item lanas, quæ tinguntur, spatha seu rudicula deprimo in ahenum. Hesych.

Μήλωθρα, τὰ, colramenta quibus panni immerguntur. Hesych. Sic à quibusdam vocatur etiam vitis alba. Theophr. hist. pl. l. 3. c. ult. et lib. 6. c. 10.

Μηλωτρὶς, ίδος, ἡ, specillum auricularium. Gal. l. 3. τῶν κατὰ τόπους.

Μήλωσις, specilli demissio, seu pertentatio et exploratio quæ ■ specillo immisso. Hippocr. de vuln. in cap.

Composita.

Ἀγκυρομήλη, ἡ, Gal. ■ Erotian. exp. ἄγκιστρον, apud Hippocr.

Ἀπυρομήλη, (pro ἀπυρηνομήλη,) apud Hippocr. specillum quod nucleum, i. e. acumen non habet, h. e. μηλωτρὶς, sive auricularium specillum.

Καταμηλόω, ῶ, specillo demisso agito vel exploro, apud Poll. ex Phrynich.

Σπαθομήλη, specillum latum, seu spathæ speciem gerens. Gal. τῶν κατὰ τόπους l. 1. c. 8.

ΜΗ´ΛΟΣ, ου, ἡ, Melus: insula una ex Cycladibus; in qua urbs ejusdem nominis.

Μήλιος, Melius, ex Melo oriundus. Apud Aristoph. Μήλιος λιμὸς, Melia fames, pro maxima: quia talis olim Melum pressisse dicitur. Μηλία γῆ, terra Melia, coloris cineritii, ut Eretria. Vide Diosc. l. 5. c. 180.

Μηλιὰς, idem quod μηλία. Theophr. in l. de lapid.

Μηλὶς, idem quod μηλία γῆ, apud Plut. de discern. am. ab adul. [Soph. Tr. 646.]

ΜΗ´Ν, particula per se posita, quæ interdum particulæ μὲν in altera orationis parte respondet, accipiturque sæpius apud Plat. pro δέ. Interdum significat, tamen: præcedente itidem particula μὲν, apud Plat. ep. 7. et apud Xen. Μὴν plerisque aliis particulis subjungitur. † Sic Xen. Pæd. 1. 3. 14.† Ἀλλὰ μὴν atqui, ■ verò; in assumptione. Item in principio orationis, enim verò. Ἀλλὰ μὴν οὐδὲ, neque verò, sed neque. Γε μὴν, verò, porro. † ὅμως γε μήν, porro tamen. Aristoph. Nub. 820. ἐπαιδεύθη γε μήν. Xen. Pæd. 1. 2. 2.† Ἦ μὴν, certè quidem, equidem, profectò. Frequentissimum usum in jurejurando habet. Καὶ μὴν, item, quin etiam. Καὶ μὴν δὴ, imò, enimverò, sed enim. Οὐ μὴν, non tamen, nec tamen, nec verò, verùm non, sed non, &c. † Xen. Pæd. 1. 4. 8.† (ἀλλὰ μήν. Æsch. Pers. 226. ■ μήν. Ag. 1387. καὶ μήν. Eurip. Phœniss. 654. Soph. Tr. 1403, 4. Œdip. Tyr. 769. 856. 1024, 5. Aristoph. R. 625. 1150. 1518.) Doricè μὰν pro μὴν dicitur, frequentissimè apud poetas, et præsertim in Theocr.

ΜΗ´Ν, νὸς, ὁ, mensis. Od. κ΄. Ἀλλ' ὅτε ■ μῆνές τε καὶ ἡμέραι ἐξετελεῦντο. Od. τ΄.——ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεὺς, Τοῦ μὲν φθίνοντος μηνὸς, τοῦ δ' ἱσταμένοιο, sub finem hujus mensis ■ initium sequentis. Plut. in Alcib. Δέκα μησὶν ὕστερον συνῆλθεν αὐτῇ, decem mensibus, vel spatio decem mensium. Thuc. l. 2. Πυθοδώρου ἔτι δύο μῆνας ἄρχοντος Ἀθηναίοις. ¶ Μῆνες dicuntur etiam menses, i. e. menstrua. Pro μὴν Doricè dicitur μὰν, Æolicè μεὶς. Il. τ΄. Et apud Hesiod. in Erg. μεὶς γὰρ χαλεπώτατος οὗτος. ☞ Quidam à μήνη deducunt, i. e. à luna, quia olim menses juxta lunæ cursum distributi erant.

Μηναῖος, ου, ὁ, menstruus: ut, μηναία κάθαρσις, apud Alex. Aphr.

Composita ex μὴν, mensis.

Ἠλιτόμηνος, sive ἀλιτόμηνος, ου, ὁ καὶ ἡ, extericineus, natus ante completos menses, non assequens justum mensium tempus. Il. τ΄. καὶ ἠλιτόμηνον ἐόντα.

Δεκάμηνος, qui decem mensium est. ut, Ἡρακλῆς δεκάμηνος, apud Theocr. Idyll. 25. [Aristot. de Hist. Animal. lib. 5. cap. 14. ὀχεύει δὲ οἱ κάμηλοι δεκάμηνοι ἀρχόμενοι ὀχεύειν, ἀγαθοὶ δὲ μέχρι τριετίας. Xenoph. Κυνηγ. cap. 7. § 6. Ἄγειν δὲ τὰς σκύλακας ἐπὶ τὸ κυνηγέσιον, τὰς μὲν θηλείας, ὀκταμήνους τοὺς δὲ ἄῤῥενας, δεκαμήνους.]

Δεκαμηναῖος, decimum mensem agens, vel decem menses complens. Plut. in Num. δεκαμηναῖον βρέφος.

Δίμηνος, qui duorum mensium est, bimestris. Item ἡ δίμηνος, (sc. ὥρα,) bimestre temporis spacium.

Διχομήν, in duas partes mensem secans.

Διχομηνία, dimidia mensis pars, dimidiatus mensis. Plut. in Dion. ἡ δὲ σελήνη διχομηνίαν ἦγε, luna dimidiatum mensem efficiebat, i. e. pleno orbe fulgebat.

Διχομηνιαία, sub. ἡμέρα, dies quæ mensem in duas æquales partes secat.

Δυωδεκάμηνος παῖς, Hesiodo, puer duodecim mensium. Δυωδεκάμηνος χρόνος, tempus duodecim mensium.

Εἰκοσάμηνος, qui viginti mensium est: in Epigr.

Ἕξμηνος, qui sex mensium est. idem cum ἑξάμηνος. Et, ἕξμηνος, (sub. ὥρα τοῦ ἐνιαυτοῦ,) semestre spatium, semestre tempus. Polyb.

Ἔμμηνος, et ἐμμηνιαῖος, menstruus, qui intra mensem fit, menstruo spatio durans. Ut, ἔργον ἔμμηνον, apud Plat. l. 12. de rep. Et, ἔμμηνος χρόνος, menstruum tempus. (Soph. Œdip. Tyr. 1138.) Item menstruus, qui vertente mense fit, singulis mensibus recurrens. Ut, ἔμμηνα ἱερὰ apud Suid. Et, ἔμμηνα δεῖπνα, apud eundem. Item, ἔμμηνοι καθάρσεις, apud medicos, purgationes menstruæ, quæ etiam ἔμμηνα, et ἐμμήνια, appellantur, apud Diosc. l. 3. c. 4. et 36.

Ἐννάμηνος, qui novem mensium est. [Herodot. Hist. lib. 6. τίκτουσι γὰρ γυναῖκες καὶ ἐννεάμηνα καὶ ἑπτάμηνα, καὶ οὐ πᾶσαι δέκα μῆνας ἐκτελέσασαι.]

Ἑξάμηνος, qui sex mensium est, semestris. Aristot. pol. 4. ἑξάμηνος ἀρχή. Item, ὁ ἑξάμηνος, (sub. χρόνος,) sex menses, semestre tempus. Xen. Dicitur et, ἡ ἑξάμηνος, (sub. ὥρα,) pro, ὁ ἑξάμηνος χρόνος: ut apud Herodot. τὴν ἑξάμηνον καθεύδουσι, sex menses dormiunt. Item, τὸ ἑξάμηνον, (sub. μέρος τοῦ ἐνιαυτοῦ,) semestre spacium.

Ἐπιμήνιος, menstruus, qui singulis mensibus fit, aut vertente mense recurrens. Sic, ἐπιμήνιον αἷμα γυναικῶν, Diosc. lib. 1. cap. 97. Item, ἐπιμήνια ἱερὰ, menstrua sacra seu sacrificia, de quibus Herodot. lib. 8.

Ἑπτάμηνος, qui septem mensium est. [Herodot. Hist. lib. 6. τίκτουσι γὰρ γυναῖκες καὶ ἐννεάμηνα καὶ ἑπτάμηνα, καὶ οὐ πᾶσαι δέκα μῆνας ἐκτελέσασαι. ἐγὼ ■ σε ὦ παῖ ἑπτάμηνον ἔτεκον.] Et, τὸ ἑπτάμηνον, sc. ἔμβρυον, partus seu fœtus septem mensium.

Ἑπταμηνιαῖος, septimum mensem agens, vel qui septimo mense in lucem est editus.

Ἱερομηνία, ἡ, dies mensis, in qua festum annuum celebratur, sive sint sacra stata mense et die eodem, sive generaliter intelligatur anniversarius festus dies. Herodian. l. 1. Reperitur et ἱερομήνια, τὰ, apud Thuc. l. 5.

Καταμήνιος, menstruus, ut, καταμήνιον αἷμα. Frequentiùs absolutè dicitur καταμήνιον, et καταμήνια, apud Aristot. ■ Alex. Aphr.

Καταμηνιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, menstrualis, menstruus, ut, καταμηνιῶδες περίττωμα, menstruum excrementum.

Νεομηνία, novus mensis, aut prima dies mensis, calendæ. Vide et comp. ex Μήνη.

Ὀκτάμηνος, qui octo mensium est. [Xenoph. Κυνηγ. cap. 7. § 6. Ἄγειν δὲ τὰς σκύλακας ἐπὶ τὸ κυνηγέσιον, τὰς μὲν θηλείας, ὀκταμήνους τοὺς ■ ἄῤῥενας, δεκαμήνους.] Aristot. hist. an. l. 6. c. 20.

Ὀκταμηνιαῖος, octavum mensem agens, vel octavo mense natus: ut, ὀκταμηνιαῖα βρέφη, apud Alex. Aphr.

Πάμμηνος, per omnes menses durans, qui perpetuis volvitur mensibus. Soph. in Elect.

Πεντάμηνος, qui quinque mensium est. pro quo dicitur et πεντέμηνος, ut refert Etym.

Τελεόμηνος, perfectos et integros menses habens, vel qui mensibus, scilicet duodecim, absolvitur; anni epithetum. Soph. (Tr. 837.)

Τετράμηνος, qui quatuor mensium est. Et, τὸ τετράμηνον, (sc. μέρος τοῦ ἐνιαυτοῦ,) quod quatuor mensium est, vel spatium quatuor mensium.

Τριακοντάμηνος, qui est triginta mensium. Aristot. hist. an. l. 8. c. 23.

Τρίμηνος, qui trium mensium est, trimestris. Ut, τρίμηνοι πυροὶ, apud Hesych. i. τριμηναῖοι. Item, τρίμηνον, ut ante, trimestre temporis spatium. Τρίμηνος dici videtur etiam, qui singulis mensibus fit, tertio quoque mense.

Τριμηναῖος, qui tertio mense maturescit. Ut, τριμηναῖος πυρὸς, (qui et τρίμηνος,) triticum tertio mense maturescens, Diosc. l. 2.

Τριτόμηνις, ιδος, ἡ, tertia mensis dies. Suid.

ΜΗ´ΝΗ, ης, ἡ, luna. Il. ψ΄. Λαμπρὸν σῆμ' ἐτέτυκτο περίτροχον ἠύτε μήνη. [Æsch. Pr. 796.] Dicitur μήνη σύνοδος vel συνοδικὴ, quod nonnulli interlunium vocant, alii lunam intermenstruam. Vide Σελήνη. ¶ Capitur etiam pro μηνίσκος, apud Aristoph. in avib. ut tradit schol. ☞ Μήνη, Hebrææ linguæ periti derivatum aiunt à manach, quod computare significat, unde et nomen Arabicum almanach ortum tradunt. Etym. verò deduci posse scribit ἀπὸ τοῦ μὴ μένειν ἐν τῷ αὐτῷ, quòd non in eodem statu permaneat.

Μηνίσκος, ου, ὁ, lunula. Aristophani μηνίσκοι sunt umbellæ lunatæ, quæ in statuarum capitibus solent poni, ne ab avibus conspurcentur: ut scribit ejus schol. in Avib. In qua signif. idem μήνην usurpat. ¶ Dicitur etiam de lunata forma aciei, apud Polyb. lib. 3. ¶ Ab Aristot. autem in probl. μηνίσκοι dicuntur lunati splendores, seu lunatæ species. ¶ Hesychio μηνίσκοι sunt etiam membranæ tenues: item monilia, torques, ornamenta collaria.

[Μηνάς. Eurip. Rhes. 534. Οὐ λεύσσετε μηνάδος αἴγλαν;]

Composita.

Διχόμηνος μήνη, luna divisa et dimidiata, seu media, apud Alex. l. 1. probl. Alii accipiunt pro luna plena. Pro eodem legitur et διχόμηνις.

Διχόμηνις, idem quod διχόμηνος. [Olymp. Γ. 35. διχόμηνις ὅλον χρυσάρματος ἑσπέρας ὀφθαλμὸν ἀντέφλεξε Μήνα, &c. Isthm. Η. 93. Ἐν διχομηνίδεσσιν δὲ ἑσπέραις, ἐρατὸν λύοι κε χαλινὸν ὑφ' ἥρωι παρθενίας. Apoll. Rhod. Arg. i. 1231. διχόμηνις. Schol. πανσέληνος. iv. 167.]

Διχομηνία, plenilunium. Plut. in Dion.

Διχομήνιον, idem quod διχομηνία. Arat.

Ζοφομηνία, ἡ, obscuritas lunæ, vel defectus lunæ: Suid. Ab Hesychio tunc esse dicitur, cùm abscondita fuerit luna.

Κακόμηνος, adversa luna natus, infelix. Hesych.

Νεόμηνις, ιος, ὁ καὶ ἡ, dicitur luna, cùm nova est. Aratus in phænom.

Νεομηνία, nova luna, vel novus mensis. Herodot. ἀνὰ πάσας νεομηνίας, singulis calendis. Pro νεομηνία dicitur etiam νουμηνία, facta contractione. † Aristoph. Nub. 1193.† Plut. ■ probl. Rom. Apud Thuc. lib. 2. νουμηνία κατὰ σελήνην, nova luna.

Νεομήνιοι ἄρτοι, panes qui tempore novæ lunæ fiebant, et diis in sacrificiis offerebantur. Luc. in Lexiph.

Νεομηνιασταὶ, dicti sunt, qui νεομηνίᾳ rem divinam faciebant, seu qui νεομηνίας diis sacram celebrabant, apud Athen. l. 2.

Προνεομηνία, antenovilunium, dies qui præcedit novam lunam. Judith.

Πάμμηνις, ιδος, ἡ, ut, νὺξ πάμμηνις, nox in qua plena luna lucet. Aratus.

Σκοτομήνη, ης, ἡ, tenebrosa nox, nox illunis. Suid.

Σκοτομηνία, nox illunis, nox qua luna non lucet. Pro eod. dicitur σκοτομήνιος νύξ. Od. ξ΄. Νὺξ δ' ἄρ' ἐπῆλθε κακὴ, σκοτομήνιος.

Σκοτόμαινα, nox, caligo nocturna. Doricum esse, factum ex μὰν, pro μὴν, tradit Eust. Vide in comp. ex Μαίνομαι.

ΜΗ´ΝΙΓΞ, γγος, ἡ, membrana: et peculiariter ea quæ cerebrum foris integit. Alex. Aphr. probl. 1. ἐκπυροῖ τὰς μήνιγγας τοῦ ἐγκεφάλου. Sic Aristot. hist. an. lib. 3. μῆνιγξ ἡ περὶ τὸν ἐγκέφαλον. Item sedimentum vini in dolio, priusquam efflorescat, atque ebulliat. Hesych.

ΜΗ´ΝΙΣ, ιος, ἡ, ira permanens, ὀργὴ ἐπίμονος. (☞ Nam à μένω deduci putatur.) Ira memor, odium. Il. ά. Μῆνιν ἄειδε, θεὰ, Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος. [1. Æschyl. Ag. 161. Eum. 231. Soph. Œdip. Tyr. 719.] Interdum accipitur simpliciter pro ira, χόλος, apud Homer.

Μηνίω, iram exerceo, odium exerceo, vel simultatem. Il. ά. Αὖτις ὁ μήνιε νηυσὶ παρήμενος. [Soph. Tr. 278.] Plut. de sera numinis vindicta, ἐν ■ τούτῳ λέγεται τὸ θεῖον μηνῖσαι αὐτοῖς. Synes. καὶ πρὸς ἡμᾶς ἐμήνισεν. Item irascor. Il. ά. μῆνι' Ἀχαιοῖσιν. ¶ Μηνίειν, apud Hippocr. Gal. exp. ἐσθίειν καὶ μασᾶσθαι, i. e. mandere sive masticare. (Μηνίεται. Æsch. Eum. 101.)

Μηνιματίως, iracunde, indignabundè. Plut. in ep. ad Dionys. ἀναξίως μηνιματίως καὶ ὑβριστικῶς εἰς ἐμέ.

Μηνιθμὸς, οῦ, ὁ, ira divina, seu odium divinum adversus eos qui deliquerunt. Hom. utitur et pro μῆνις.

Μήνιμα, ατος, τὸ, idem quod μηνιθμὸς, Odyss. λ΄. et Iliad. χ΄. Paus. in Lac. [Eurip. Phœniss. 936.]

Μηνιάω, ῶ, idem quod μηνίω. Atticum esse tradit Eust.

Μηνίαμα, idem quod μήνιμα. Ecclesiast.

[Μῆνις. Æsch. Suppl. 274.] ‡ V. Pors. not. ad Eur. Phœn. 1404.‡

Composita.

Ἀμήνιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, nulla ira percitus, non iratus, ira vacuus. Plut. de def. orac. τὸν ■ θεὸν εὐμενῆ φυλάττει καὶ ἀμήνιτον. [Æsch. Ag. 658. Suppl. 982.]

Ἀμηνίτως, sine ira, animo ab ira vacuo et libero. Plutarch. περὶ φιλαδελφ. [Æsch. Ag. 1045.]

'Αντιμηνίω, vicissim irascor, irascor ob illatam injuriam. Suid.

'Απομηνίω, iram depono, irasci desino, apud Hom. ut docet Eust. Item pro simplici μηνίω, irascor, ut Iliad. β'. κεῖτ' ἀπομηνίσας 'Αγαμέμνονι. (Cat. N. 279.)

Βαρύμηνις, cujus gravis ira est, ægrè placibilis. (Æsch. Ag. 149.) Dicitur à poëtis de Medea. Dicitur et ἄλλως βαρύμηνις, epigr. l. 4. Philo, χαλεπὸς, καὶ βαρύμηνις, καὶ δυσπαραίτητος τὴν ὀργήν. Ponitur et τὸ βαρύμηνι substantivè, pro gravi ira, seu acerbo odio, et vix placabili, apud Phil. de vita M. l. 1.

Βαρυμήνιος, idem. Pro quo Doricè βαρυμάνιος, apud Theocr. Idyll. 15.

Δύσμηνις, idem quod βαρύμηνις. In epigr. autem appellatur etiam χόλος δύσμηνις, q. d. ira cum gravi odio.

'Εκμηνίω, ira excandesco, indignor. Hesych.

'Επιμηνίω, irascor, μηνίω. Hom.

Θεομηνία, ira divina, ira Dei seu deorum. Eust. in Il. ά.

(Ὀξυμήνιτος. Æsch. Eum. 474.) [οὐδὲ μὴν ἐμοὶ θέμις Φόνους διαιρεῖν ὀξυμηνίτου δίκας. Schol. φόνου ἐφ' οἷς ταχέως μηνίουσιν 'Ερινύες.]

Ταχύμηνις, cujus subita est ira et repentina, qui subitò ad iram provocatur, iracundus: in Epigr.

MHNΥ'Ω, F. ύσω, indico, significo, nuntio, certiorem facio. Plut. in symp. sept. sap. εἶτα καὶ παρὰ κυβερνήτου λάθρα τοῦδέ τε μηνύσαντος, qui clanculum certiorem fecerat. Phil. μηνύσαντος διὰ συμβόλων τοῦ Θεοῦ, Deo significante. Plat. in Phædr. ὡς ὁ ἔμπροσθεν τῆς μεμήνυκεν ἡμῖν λόγος, declaravit. (Soph. Œdip. Tyr. 102. 1398. Œd. Colon. 1184. Hym. in Merc. 373.)

Μήνυμα, τὸ, indicatio, nunciatio. Thuc. lib. 6. Item indicium, signum. Phil.

Μήνυσις, εως, ἡ, indicatio, nuntiatio, significatio. Plutarch. de Socr. dæmon.

(Μηνυτής. Æsch. Eum. 245.)

Μηνυτής, οῦ, ὁ, index, nunciator. Thuc. l. 8.

Μηνύτωρ, poët. pro eod.

Μήνυτρον, ου, τὸ, indicii præmium, præmium quod datur indici. Phil. de def. orac.

Composita.

'Εκμηνύω, enuntio, vel indico.

Καταμηνύω, indico, significo, patefacio. Plat. καταμηνύσαντα τὴν πρᾶξιν.

Καταμηνυτής, delator. Callim.

Καταμήνυσις, patefactio, delatio. In Auth.

Προμηνύω, antè indico, prænuntio. Chrys. in lib. de sacerdotio, προμηνύων πόλεμον.

MHΡΙΝΘΟΣ, ου, ἡ, funiculus. Alex. Aphr. ἡ θαλασσία νάρκη διὰ τῆς μηρίνθου τὸ σῶμα ναρκᾷ, per funiculum piscatorium, piscatoris corpori torporem immittit. Sic et in epigr. pro funiculo piscatorio positum legitur. Et Il. ψ'. ἐν δὲ τρήρωνα πέλειαν Λεπτῇ μηρίνθῳ δῆσεν ποδός, tenui funiculo. (Theoc. κά. 12.)

Σμήρινθος, idem quod μήρινθος. Plat. de leg. l. 1. ταῦτα τὰ πάθη, οἷον σμήρινθοί τινες ἐνοῦσαι, σπῶσί τε ἡμᾶς, καὶ ἀλλήλαις ἀνθέλκουσιν.

MHΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, femur, femen. Sunt qui exp. etiam, crus. Odyss. κ'. Τόφρα δ' ἐγὼ ξίφος ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ. Iliad. ε'. Μηρὰ πληξάμενος. (ζ'. 437.) Sic et apud Plut. in Fabio. Et apud Xen. Pæd. 7. ἐπαίσατο τὸν μηρόν. Sic appellatur et os, quod insertum acetabulo, in genu desinit, hinc μηρὸς ἀμφικέφαλος. Aristot. utrinque quasi caput habens. Exponitur etiam, coxa. In plur. dicitur μηροὶ et μηρὰ, apud poëtas, per metaplasmum. ☞ Gramm. deducunt à μείρω, vel μέρος, quòd inde corpus velut dividi incipiat.

Μηριαῖος, ου, ὁ, ad femur sive femora pertinens, q. d. femoralis: ut, μηριαῖα ὀστᾶ, ossa femorum, apud schol. Hom. [Xenoph. περὶ ἱππ. cap. 11. §. 4. οἱ δὲ καὶ θαυματοποιοὶ παρατρέχοντά τινα κελεύοντες ὑπὸ τὰς μηριαίας παίειν.]

Μηρίον, ου, τὸ, idem quod μηρὸς, femur: unde, μηρία καίειν, sæpe apud Hom. et Hesiod.

Composita.

Διαμηρίζω, femora diduco. diciturque et de fœminis et de maribus, teste Hesych. Item, femoribus diductis ineo. Aristoph. in avib. 'Εγὼ διαμηρίζοιμ' ἂν αὐτὴν ἡδέως.

Διαμηρισμὸς, femorum diductio: et coitio, quæ fit diductis femoribus. Quidam exp. interfeminearis seu interfemoralis congressus. Plut. symp. 3. probl. 7.

Εὔμηρος, qui bona seu firma femora habet, aut etiam crassa: vel idem cum καλλίμηρος. Poll. l. 2.

Καλλίμηρος, pulchra femora habens, qui est pulchris femoribus. Poll. l. 2.

Μεσομήριον, τὸ, q. d. interfemina: spacium quod est inter femina seu femora.

Παραμήρια, τὰ, internæ femoris partes, femina. Poll. l. 2.

Παραμηριαῖα, τὰ, pro eodem. Idem ibid.

Παραμηρίδια, (sub. ὅπλα,) arma quæ equorum μηροῖς aptantur, ad tegendam hanc partem. Xen. Pæd. 6. † p. 169. a. etiam equitis ipsius. p. 172. b.† Exponitur et generaliùs, femorum sive feminum tegumenta et arma: item feminalia seu femoralia.

Σύμμηρος, qui est contractis femoribus. in Hippiatr.

Φαινομηρὶς, ίδος, ἡ, et φαινομηρὶς, ίδος, quæ femora ostendit. Φαινομηρίδες, sive φαινομερίδες, dictæ fuere Lacænæ mulieres, quòd incedentes femora retegerent. Plut. in Numa.

MHΡΥ'Ω, F. ύσω, revolvo, glomero, agglomero. Apud Hippocr. μεμήρυκεν Gal. exp. convolvit: metaphoram esse dicens ἀπὸ τῶν μηρυομένων ἐρίων.

Μηρύομαι, revolvor, glomeror. ‡ Theocr. Id. 1. 29. τῶ περὶ μὲν χείλη μαρύεται ὑψόθι κισσός, innectitur.‡ Item, filum deduco, et agglomero. Usurpatur et pro texere, seu intexere, apud Hesiod. in Erg. Στήμονι δ' ἐν παύρῳ πολλὴν κρόκα μηρύσασθαι, in pauco stamine multam tramam intexere. ‡ Apud Apoll. Arg. iv. 889. usurpatur sensu expediendi, instruendi.‡

Μήρυμα, τὸ, dicitur τὸ κάταγμα, filum, seu stamen, quod digitis è colo deductum, et fusi circumactione repullentum, agglomeratumque est, idem quod νῆμα. Apud Plut. de def. orac. μηρύματα λίθων μαλακὰ νηματώδη, lapides molles qui in fila seu stamina deduci possent. Pro eodem reperitur et μήρυσμα, apud Hesych. et μήρυγμα, apud eundem, itemque apud Poll. l. 7. c. 10. Utitur et Nic. in Ther. v. 160.

Μηρύω, μηρυκάζω, μηρυκίζω, μηρυκάομαι, propriè significant, cibum jam antè mansum et deglutitum velut revolvo ac rursum mando, rumino. Παρὰ τὸ μηρύω. Primo utitur Etymol. In Hippiatr. legitur μηρύκομαι. Secundo utitur Aristot. hist. an. l. ult. Tertio Basil.

Μηρυκισμὸς, οῦ, ὁ, ruminatio. Basil. et Greg.

Composita.

'Αμήρυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, colo non deductus. Et metaph. infinitus, seu imperfectus. Apol. Argon. l. 2. ‡ 221.‡ γῆρας ἀμήρυτον ἐς τέλος ἕλκω.

'Αναμηρύομαι, fila dilapsa seu fluentia fuso circumacto recolligo, seu fuso circumacto retraho et revoco. Plut. de solert. an. ἐνδίδωσι ἑαυτὸ, καὶ κατὰ μικρὸν ἀναμηρύεται λανθάνοντα.

'Αναμηρυκάομαι, ῶμαι, idem quod μηρυκάομαι, rumino, remando. apud Luc. ἀναμηρυκώμενος τῇ μνήμῃ τὰ βεβρωμένα.

'Εκμηρύομαι, evolvo vel explico. et metaph. extraho, seu educo. ut apud Suid. ἐκμηρυσάμενος τὴν δύναμιν ἐκ τῶν δυσχωριῶν, κατεστρατοπέδευσε.

Εὐμήρυτα ἔρια, lanæ ad nendum faciles. Luc.

MH'TΗΡ, έρος, et τρὸς, per syncopen, ἡ, mater. Iliad. ζ'. πατρὸς, καὶ πότνια μήτηρ. Dem. contra Mid. ὁ μὲν γὰρ ὡς ἀληθῶς μήτηρ, ἡ τεκοῦσα αὐτόν. Et, ὁ τῆς μητρὸς ἀδελφὸς, apud Herodot. et Xenoph. matris frater, i. e. avunculus. Dicitur etiam de brutis animantibus quæ fœtum ediderant. Odyss. κ'. de vitulis, ἄδην μυκώμεναι ἀμφιθέουσι μητέρας. Sic et Xen. in Cyneg. Etiam apis μήτηρ τοῦ μέλιτος vocatur. ¶ Impropriè quoque et metaph. dicitur. Ut Epigr. l. 2. in fures, τὴν ἀναδυομένην ἀπὸ μητέρος ἄρτι θαλάσσης, emergentem è mari matre Venerem. Isocr. in Pan. μόνοις γὰρ ἡμῖν τῶν 'Ελλήνων τὴν αὐτὴν τροφὸν καὶ πατρίδα καὶ μητέρα καλέσαι προσήκει. Hesiodus, sub finem Dierum, ἡμέρας quasdam appellat μητέρας, i. benignas; quibus opponit μητρυιὰς, quæ novercarum modo infestæ sunt et noxiæ. ☞ Deducitur à μάω, ῶ, i. e. quæro: vel quod à fœtu quæratur, vel quòd fœtui victum quærat.

(Μᾶ pro Mater. Sch. exponit. Æsch. Suppl. 897. 906.)

Μήτειρα, ας, ἡ, mater: item φρατρία. Hesych.

Μητέριος, ου, ὁ, maternus: ex Epigr.

Μητρικὸς, οῦ, ὁ, maternus. Poll. μητρικὴ αὐτίς.

Μητρῷος, ου, ὁ, maternus. Xen. in Cyn. σώζοντες τοὺς πατρῴους καὶ τοὺς μητρῴους θεούς. Et, μητρῷα αἰδοῖα, apud Poll. μητρῷον χωρίον dicitur matrix, seu vulva. Neut. gen. μητρῷον, sub. ἱερὸν, dicitur Athenis Phrygiæ deæ fanum, matris deûm fanum. Athen. l. 9.

Μητρωακὸς, οῦ, ὁ, ut, μητρωακαὶ ἁγνεῖαι, purificationes quæ in sacris Cybeleis fiebant.

Μήτρως, Doricè, μάτρως, avunculus maternus. Il. β'. —— πατρὸς ἑοῖο φίλον μήτρωα κατέκτα, qui patri suo erat avunculus maternus. Pro eodem dicitur μητρῷος et μητρωός. Poll. l. 3.

Μητρὶς, ίδος, ἡ, sc. πόλις, materna civitas, seu patria matris, civitas ex qua mater alicujus orianda est. Cretenses hoc vocabulum esse testantur. Plut. in l. an seni capess. respubl. et Synes. ep. 94.

(Μητρίδιος. Aristoph. Lysistr. 549. 'Αλλ' ὦ —— μητριδίων ἀκαληφῶν, &c. Schol. μητρίδιας δὲ λέγουσι τὰς ἐχούσας τὸ σπέρμα τῆς βοτάνης τῆς ἀκαλήφης.]

Μητρόθεν, à matre, ex parte matris. Herodot. et Plut. in Per. (V. Æschyl. S. c. Th. 670.)

Μητριάζω, f. άσω, sacra matris deûm perago, vel stipem ei cogo. Poll. lib. 3. cap. 2.

Μητρυιὰ, ᾶς, ἡ, noverca. Il. ν'. Γνωτὸν μητρυιᾶς ἐχθρόδος. (Æsch. Pr. 726.) De diebus μητρυιαῖς dictum in Μήτηρ.

Μητρυιὸς, per jocum sic dicitur, quem πατρωὸν propriè, seu vitricum, vocant. Eust. ex Theopompo et aliis comicis.

Μητρυιώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, novercalis. Plut. in præc. connub. de nova nupta, ἀποστραφεῖσα τὸ τῆς ἑκυρᾶς μητρυιῶδες, novercalem animum.

Μήτρα, ἡ, matrix, uterus. apud Luc. τὸ ἐν ταῖς μήτραις τῶν ἐμβρύων πλαστικόν. Dicitur κατ' ἐξοχὴν de vulva suilla, numerata quondam in deliciis. Plut. symp. 8. probl. 9. ¶ A Gal. in lex. Hippocr. μήτρα expon. κάλυμμα, καὶ ὕφασμά τι, ὁ ἀναδεσμὶς περιαζόμενον. ¶ Μήτρα in arboribus dicitur medulla, sive vitalis anima. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 4. et l. 5 c. 6. Cerealibus quoque μήτρα tribuitur ab eodem. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 12. ¶ Item mater, vesparum quoddam genus. Aristot. hist. an. l. 9. c. 14.

Composita: ac primùm ex μήτηρ.

'Αμήτωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, matrem non habens. Sic Christus quà Deus est, dicitur ἀμήτωρ, quà homo, ἀπάτωρ. Pro κακομήτωρ, etiam dicitur apud Soph. in Elect. † 1160.† Doricè verò pro ἀμήτωρ, dicitur ἀμάτωρ. [Suid. Lex. 'Αμήτωρ ἀμήτορες. ἄνευ μητρός. μητρὸς ἐστερημένος. "Οτι Φρονίμη, ἡ θυγατὴρ 'Ετεάρχου, ἀμήτωρ ἐλέγετο. Vide Suid. in v. Βάττος. Historiam Narrat Herodotus, in Hist. lib. 4. §. 154. Epist. ad Hebr. vii. 3. Melchisedechus dicitur ἀπάτωρ, ἀμήτωρ, &c. Eurip. Phœn. 670. Δίας ἀμάτορος Παλλάδος φραδαῖσι, &c. Ion. 109. ὡς γὰρ ἀμήτωρ. 'Απάτωρ τε γεγώς, &c. 837. Vide Not. Cl. Barnes. 'Αμήτορα dicit Ionem; Non quod matre prorsus carebat, id enim erat impossibile; et ipse quidem Poeta in hoc ipso versu dicit natum ἐκ δούλης γυναικὸς, sed quia mater ejus nullo in numero habenda erat, viz. nullius aut mali nominis. Legas quæ sequuntur. Plat. Conviv. Duæ sunt Veneres, ἡ μέν γέ που πρεσβυτέρα, καὶ ἀμήτωρ, Οὐρανοῦ θυγάτηρ, ἣν δὴ καὶ Οὐρανίαν ἐπονομάζομεν· ἡ δὲ νεωτέρα, Διὸς καὶ Διώνης, ἣν δὴ Πάνδημον καλοῦμεν.]

'Αμφιμήτωρ, frater ex diversa matre, apud Æschyl. [Ch. 7.3.] et Poll. Pro quo Doricè dicitur ἀμφιμάτωρ. Eurip. in Andr. [466.]

Αὐτομήτηρ, ipsissima mater.

Αὐτομήτωρ, ex eadem matre. ¶ Expon. alii, ipsissima mater, in Simonid. apud Suid.

Δημήτηρ, τέρος, et contract. τρος, ἡ, et Δήμητρα, ας, ἡ. Ceres, dicta quasi γῆ μήτηρ, dea frugum. Hom. in hym. Orph. in hym. Herodot. Δήμητρος καρπός. (Aristoph. R. 42.) ¶ Metonymicè capitur pro ipsis cerealibus muneribus, ut apud Oppian. τυρὸν ἐμοὶ Δήμητρι μεμιγμένον, i. pani.

Δημήτριος, ου, ὁ, cerealis, ut, δημήτριος καρπὸς, et δημήτριος ἄρτος.

Δημητριακὸς, idem quod δημήτριος, ut, δημητριακοὶ καρποὶ, apud Alex. Aphr. cereales fruges.

Δημήτριον, ου, τὸ, Cereris lucus. Eustath.

Διμήτωρ, bimater: epitheton Dionysii seu Bacchi, apud Diodor. l. 5. Et διμάτωρ, Doricè pro eodem.

Δυσμήτηρ, ερος, ἡ, mala mater, aut infesta mater. Od. ψ'. Μῆτερ ἐμὴ δύσμητερ, ἀπηνέα θυμὸν ἔχουσα, Τίφθ' οὕτω πατρὸς νοσφίζεαι;

(Δυσμάτωρ. Æsch. Suppl. 69.)

'Επταμήτωρ, septem filiorum mater. Joseph. quod rectius ἑπταμήτηρ.

'Ετερομήτωρ, idem quod ἀμφιμήτωρ. [Suid. Lex. 'Αμφιμήτωρ. ὁ ἑτερομήτωρ. Αἰσχύλος, sc. in Fabula Heraclidæ vocata. Vide Hesych. Lex.]

(Ἰσομάτωρ. Theoc. 6. 14.)

Κακομήτωρ, mala mater. At Κακομήτωρ, malam habens matrem.

Λιπομήτωρ, qui matrem reliquit. in Epigr.

Μεγαλομήτωρ, avia. Hesych.

Μητρομήτωρ, matris mater, i. avia materna. Poll. ex Pind. Immo μητρομάτωρ.

(Μητρομάτωρ. Eurip. Phœniss. 1466.)

Μουνομήτωρ, cui sola mater superest. Hesych.

Μουσομήτωρ, musarum mater, Æschyl. [Prometh. 460. μνήμην θ' ἁπάντων μουσομήτορ' ἐργάνην.] Rectius μουσομήτωρ. Nam μουσομήτωρ erit, qui musam habet matrem.

'Ομομήτωρ, et ὁμομήτριος, † Aristoph. Nub. 1373.† eadem matre natus, uterinus frater.

Παλαιμήτωρ, antiqua parens, prisca mater. Eurip.

Παμμήτωρ, omnium mater, omnium parens, omniparens. Nonn. παμμήτειρα κόσμου ζωή.

Παμμήτειρα, idem. Hom.

[Παμμήτωρ. Anth. Ep. Gr. Meleagr. Παμμῆτορ γῆ χαῖρε. Soph. Antig. 1293. Γυνὴ τέθνηκε, τοῦδε παμμήτωρ νεκροῦ, &c.]

Πατρομήτωρ, patris mater, avia paterna.

Πολυμήτωρ, multorum mater, terræ epithetum: apud Oppian.

Προμήτωρ, avia. Hesych.

(Προμάτωρ. Æsch. S. c. Th. 142. Eurip. Phœniss. 685. 790.)

(Σιδηρομήτωρ, ferrum gignens, terræ epithet. Æsch. Pr. 301.)

Φιλομήτωρ, matris amans. Plut. in Sol.

Composita ex μήτρα.

Ἀμφιμήτριος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui circum matricem est. Apud Hippocr. l. 2. epidem. ἀμφιμήτριον σημεῖον, signum quod affectionum vulvæ significativum est. ¶ Ἀμφιμήτριον dicitur fundum navis, carina. Poll. lib. 1.

Ἔμμητρος, ου, ὁ καὶ ἡ, medullam in se habens, cui medulla inest. ut, ἔμμητρα ξύλα, apud Theophr.

Ἐχινομήτρα, echinometra, seu echinorum matres aut matrices. Sic dicitur echinorum quoddam genus, alios magnitudine excedens, apud Aristot. hist. an. l. 4. c. 5.

Νευρομήτρα, ας, ἡ, nervorum matrix, seu mater. Athen. lib. 9. ex Clearcho. Poll. l. 2.

Ὀρτυγομήτρα, coturnicum matrix. Aristoph. in Avib. [871.] Est etiam, coturnix maxima. Aristot. hist. an. l. 8. c. 12.

Περιμήτριος, περίμητρος, medullâ illitus et perunctus. ¶ Aliis, medullâ cinctus, medullâ refertus. Theoph. hist. pl. l. 3. c. 10.

Τεττιγομήτρα, cicadæ matrix, seu cicadarum mater. Aristot. histor. anim. lib. 5. cap. 30.

ΜΗ῀ΤΙΣ, ιος, ἡ, consilium. Interdum intelligentia, prudentia, sapientia: ut, ἀμείνων μῆτις, et ἀρίστη μῆτις, et λεπτὴ μῆτις, apud Hom. Apud eundem dicitur et μῆτιν φράζεσθαι. Item metaph. μῆτιν ὑφαίνειν, et μῆτιν τεκταίνεσθαι. Interdum in malam partem sumitur pro vafro consilio, ut quum δόλος et μῆτις conjunguntur: itidem apud Hom. (Æsch. Suppl. 63.) ☞ Etymolog. derivat à μέδω, (pro quo usurpatur potius μέδομαι) unde μῆδις, et per mutationem literæ δ in τ, μῆτις.

Μητιόεις, εντος, ὁ, consilio abundans, cui multum est consilii: ut, Ζεὺς μητιόεις, apud Hesiod. in Erg. †et Theog. 286.† At μητιόεντα φάρμακα, Od. δ'. quæ magno consilio et prudentia sunt confecta.

Μητιέτης, ου, ὁ, consultus, prudens: vel consiliarius, consultor: epithetum Jovis. passim apud Hom. &c. †pro quo et in Nominativo Μητιέτα dicitur Hesiod. Theog. 56. V. Græv. Hesiod. Lect. p. 11. ad v. 51. op. et Dier. exp. per μέγα βουλεύων.†

Μητιάω, consilia agito, consulto, delibero. Iliad. η'. Βουλὴν, ἥ ῥα θεοῖσιν ἐφήνδανε μητιόωσι. Exponitur etiam, consulto, molior rem quampiam. ut Od. ζ'. Νόστον Ὀδυσσῆϊ μεγαλήτορι μητιόωσα. Sic et Il. σ'.

Μητιάομαι, idem. Il. χ'. Ἀλλ' ἄγετε, φράζεσθε, θεοὶ, καὶ μητιάασθε.

Μητίζομαι, vel μητίομαι, consilia agito, consulto. Il. ψ'. οὐδὲ μὲν αὐτοὶ Πλείονα ἴσασιν σέθεν αὐτοῦ μητίσασθαι. Iliad. ο'. Αὐτοῦ οἱ θάνατον μητίσομαι, exp. afferam mortem. Il. γ'. Μέσσῳ δ' ἀμφοτέρων μητίσομαι ἔχθεα λυγρὰ, exp. concitabo inimicitias. Exponitur et, efficio. Od. μ'. Οἱ δ' ἕταροι μέγα ἔργον ἐμητίσαντο μένοντες, magnum opus deliberatione præmissa aggressi sunt seu effecerunt.

Μήτισμα, consilium. Hesych.

Μῆτος, εος, τὸ, idem quod μῆτις.

Composita.

Ἀγκυλομήτης, ου, ὁ, et ἀγκυλόμητις, ιος, ὁ vel ἡ, qui obliqua agitat consilia, idemque vafer, versutus. Ut, Προμηθεὺς ἀγκυλομήτης, apud Hesiod. in Erg. †et Theog. 546. de Saturno. v. 19. et 137.† Et, ἀγκυλόμητις λόχος, et γυνὴ, apud Nonn. †De diversa terminatione in ήτης et ητις, V. Græv. Lect. Hesiod. p. 11. ad v. 48. op. et Dier.†

Ἀγλαομήτης, et ἀγλαόμητις, consilio clarus.

Ἀγλαομητία, præclarum et illustre consilium. Hesych.

(Αἰολομήτης. Theoc. ιζ'. 19.)

Αἰολόμητις, varium consilium habens: et per hoc, vafer, astutus. Hesiod. in Theog. †511.† (Æsch. Suppl. 1044.) [τίεται δ' αἰολόμητις θεὸς ἔργοις ἐπὶ σεμνοῖς. Stanl. varia-consilia-habens Dea.]

Αἰπυμήτης, cujus consilia sunt alta et sublimia. Exponitur etiam grandiloquus, apud Æschyl. [Prom. vinct. 18. τῆς ὀρθοβούλου Θέμιδος αἰπυμῆτα παῖ, &c. Schol. β'. Αἰπυμῆτα, μεγαλόβουλε.]

(Αἰσχρόμητις. Æsch. Ag. 231. i. e. αἰσχρὰ κακὰ βουλεύων.)

Ἀφθιτόμητις, cujus consilia non intereunt, sed immota permanent.

Διχόμητις ἔρις, contentio duplicis consilii, anceps et dubia.

Δολομήτης, vel δολόμητις, cujus dolosa sunt consilia, dolosus, vafer. Il. α'. et γ'. et Od. λ'. (Δολόμητιν ἄνακτα. Æsch. Pers. 93. Suppl. 758.)

Δύσμητις, et δυσμήτης, mala meditans et machinans. Suid. et Hesych.

Ἐμπεδόμητις ἀνάγκη, necessitas stabilis consilii.

Εὔμητις, et εὐμήτης, bono consilio instructus, prudens. Epigr.

Θεόμητις, divina sapiens, divina consulens. Nonn.

Θεομητιάω, divina sapio, divino spiritu agor. Hesych.

Θρασύμητις, et θρασυμήτης, audax in consilio capiendo, cui est audax consilium.

Κακόμητις, et κακομήτης, qui malo consilio utitur, cujus mala sunt consilia. Hesych. Eurip. in Orest. [1403. Ὁ δὲ παῖς Στροφίου, κακομήτας ἀνὴρ, Οἷος Ὀδυσσεὺς, &c.]

Κλυτόμητις, et κλυτομήτης, inclytus consilio et prudentia: in anthol. epigr. et Hom. hym. in Vulcan.

([illegible] (decomp.) Æsch. Suppl. 707.)

Λεπτόμητις, expon. prudens consilium. Hesych. verò expon. λασίαν ψυχὴν, i. animum cordatum, qualis sub hispido et hirsuto pectore latere solet. Idem tamen λεπτὴν μῆτιν, apud Hom. exp. pectus invalidum ad capienda consilia.

(Μεγαλόμητις. Æsch. Ag. 1435.)

Μειλιχόμητις, cujus blanda et mitia sunt consilia: seu miti et placido ingenio præditus. Hesych.

Ποικιλόμητις, et ποικιλομήτης, idem quod αἰολομήτης. varia et multiplicia habens consilia, versipellis, &c. Od. γ'. et ι'.

Πολύμητις, et πολυμήτης, abundans consilio et prudentia: epithetum Ulyssis, passim apud Hom. [Il. Α. 311.]

Συμμητιάσθαι, cum alio consultare, seu consilia sua cum aliquo communicare.

Ταχύμητις, et ταχυμήτης, celer in capiendo consilio, qui citò deliberat. Nonn.

Ὑστερόμητις, et ὑστερομήτης, qui post factum sapit. Nonn.

ΜΗΧΑΝΗ῾, ῆς, ἡ, artificium seu adminiculum quo quis utitur ad rem aliquam efficiendam. Quidam exp. commentum, ars, solertia. Item machina, fabrica, in metaph. signif. Aristoph. in Vesp. Ἀλλὰ καινὴν ἐξεύρισκε μηχανὴν ὅπως τάχιστα. Plat. de leg. πάσῃ μηχανῇ, omni ope. Apud eundem de rep. l. 2. τίς μηχανὴ, δικαιοσύνην τιμᾶν ἐθέλειν; &c. qui fieri potest, ut quis velit justitiæ honorem habere? vel, quid causæ est, cur quis velit? Idem in symp. πλέκειν μηχανὰς, struere fraudes. ¶ Est etiam machina belli, machinamentum. Thuc. l. 2. ἅμα δὲ τῷ χώματι καὶ τὰς μηχανὰς προσῆγον τῇ πόλει. Et, in tragœdiis, machina, fabrica, ex improviso detecta, cum qua fabulæ fit catastrophe, non absque numinis alicujus ostentatione. Proverbium hinc, Θεὸς ἀπὸ μηχανῆς ἐπιφανείς. Lucian. De quo vide Erasmum. (pl. Æsch. Ag. 686. 1591.)

Μηχανικὸς, mechanicus, qui fabricandarum machinarum est peritus. Et, μηχανικὴ τέχνη, ars mechanica, de qua Aristot. in probl. et Heron. Generaliter autem μηχανικὸς dicitur opifex eorum operum quæ ingenio simul et manu fiunt.

Μηχανάω, machinor, molior, excogito, struo. Od. σ'. Οἷ' ὁρόω μνηστῆρας ἀτάσθαλα μηχανόωντας.

Μηχανάομαι, idem. Od. π'. πολλοὶ γὰρ ἐμοὶ κακὰ μηχανόωνται. Od. δ'. Δυσμενέες γὰρ πολλοὶ ἐπ' αὐτῷ μηχανόωνται. (Eurip. Med. 344. id. Phœniss. 1554. Æsch. Ag. 974. Pass. Soph. Tr. 595.) Isocr. in Hel. encom. ψευδῆ μηχανήσασθαι λόγον, comminisci mendacium. Herodot. μηχανᾶσθαί σφι ἀγαθὰ πάντα, illis omnia commoda procurare. Μηχανᾶσθαι γέλωτα, risum movere, Xen. †Pæd. l. 2. p. 47. c. Cum inf. l. 6. 12. excogitare, efficere. μηχανᾶσθαι σωφρονεῖν, μαθήματά τινι, l. 2. p. 47. c. ἐλευθερίαν, libertatem parare sibi. Xen. Pæd. l. 3. p. 73. a.† ¶ Item passivè, arte mechanica fio. Athen. ὁ δ' ἕτερος τοῖς εἰς τὰς ἁμάξας ἐμβαινομένοις εἰσιέναι μεμηχάνητο, transitus alter erat arte mechanica factus. †Μηχανᾶσθαι, pass. comparari sc. artificio. Xen. Pæd. p. 241. c.†

Μηχάνημα, τὸ, machinamentum, machina. Luc. et Dem. †Xen. Pæd. 1. 6. 33.† Item metaph. sicut et Latinè machina. Luc. in lib. de cal. Exponitur et, commentum, artificium.

[Μηχάνησις. Polyb. Hist. lib. 1. ὡς τὸ ὅλον φαίνεσθαι παραπλήσιον ταῖς στρατιωτικαῖς μηχανήσεσι.]

Μηχανητὴς, οῦ, ὁ, machinator.

Μηχανητικὸς, οῦ, ὁ, machinandi seu machinas fabricandi peritia præditus. Item solers excogitator. Xen.

Μηχανιώτης, idem quod μηχανητικός. Hom. hym. in Merc.

Μῆχος, εος, τὸ, idem cum μηχανὴ, artificium, consilium, commentum, remedium. Eurip. in Andr. τί δ' ἐγὼ κακοῦ μῆχος ἐξανύσαιμ' ἄν; Item dolus. Od. δ'. οὐδέ τι μῆχος Εὑρέμεναι δυνάμεσθα, πολὺν χρόνον ἐνθάδ' ἐόντες. Sic Epigr. l. 2. Αὐτὸς ἐμοὶ τοῖον μῆχος ἐπεφράσατο.

Μῆχαρ, idem quod μῆχος, ex eoque factum, sicut ἄλκαρ fit à ἄλκος. Æschyl. in suppl. (599. 602. Ag. 207.) Exp. etiam, conamen, apud Lycoph.

Composita.

Ἀμήχανος, cui nullum commentum seu artificium suppetit ad aliquid agendum, qui nihil moliri novit, simplex, minimè solers. Demosth. in epitaph. Xen. Pæd. 7. Et, ἀμήχανος γυνὴ, minimè cauta; Euripid. in Hippol. (Med. 559. 448. Cum Dat. Aristoph. R. 1476. Æsch. Suppl. 628.) Item nullis machinis expugnabilis, omnia artificia et commenta superans; †Xen. Pæd. l. 4. p. 100. c.† Il. π'. et υ'. Ἀμήχανοι ὄνειροι, somnia quorum interpretationem nemo excogitare potest; Od. τ'. Ἀμήχανα ἔργα, facta certam perniciem afferentia; Il. θ'. Ἀμήχανος dicitur etiam cujus magnitudo et præstantia nulla arte aut solertia inveniri et æstimari potest: ut, ἀμήχανος εὐδαιμονία, inæstimabilis felicitas; Plat. in apol. †ἧκον ἀμήχανοι τὸ πλῆθος, venerunt nimia quanta multitudine. Xen. Pæd. p. 143. b. ἀμηχανώτατοι, maximè inopes. p. 197. c.† Et generaliter, impossibilis, apud Chrysost. ¶ Item ἀμήχανος pro κακομήχανος, machinator malorum. Iliad. κ'.

[Ἀμηχάνως. Æschyl. Χοηφ. 405. Ἴδεσθ' Ἀτρειδᾶν τὰ λοίπ' ἀμηχάνως ἔχοντα, &c. Eumenid. 484. πέμπειν δὲ δυσπήμαντ' ἀμηχάνως ἐμοί. Schol. πέμπειν αὐτὰς ἀπαθῶς, δυσχερὲς ἐστιν ἐμοί. Amovere autem damno hæc (has Furias) difficile est mihi. Stanl. in Not. ad hunc locum pag. 839.]

Ἀμηχανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, consilii et mentis inops. Dion. Halic. ἀρχ. l. 1.

Ἀμηχανῶς, impossibiliter.

Ἀμηχανία, mentis et consilii inopia, status hominis attoniti et stupefacti. Od. ι'. Item difficultas et angustiæ rerum. Hesiod. in Erg. (Eurip. Med. 648.) †Sic Xen. Pæd. p. 150. c.†

Ἀμηχανέω, sum inops consilii et mentis, anxius sum, hæsito. Xen. Pæd. 2. διὰ παντὸς τοῦ αἰῶνος ἀμηχανοῦντες βιοτεύειν. Thucyd. ἀμηχανῶ τοῦτο, anxius et perplexus hæreo in hac re. Eurip. τίνος ἀμηχανεῖς πέρι; quid te anxium reddit? Item, non possum, ut, ἀμηχανῶ λέγειν. (Æsch. Pers. 458. Ag. 1121. 1166. 1539.)

[Ἀμηχάνητος. Joseph. Ant. lib. 1. cap. 19. §. 8. καὶ μετὰ τοῦτον Νεφθαλείμ, ἀμηχάνητος ὢν, διὰ τὸ ἀντιτεχνάσασθαι πρὸς τὴν ἐπίνοιαν τῆς ἀδελφῆς. Posuit autem Josephus ἀμηχάνητος pro δυσκατέργαστος nullis dolis expugnandus; quomodo ἀμήχανος sæpius occurrit in vetustissimo Scriptore pro ἀπεριμάχητος, δεινὸς, καὶ κακομήχανος, &c.]

Ἀναμηχανάομαι, rursum machinor seu molior.

Ἀντιμηχανάομαι, machinas machinis oppono, aut fraudes fraudibus. [Eurip. Bacch. 291. Ζεὺς δ' ἀντεμηχανήσαθ', οἷα δὴ θεός. Thucyd. Hist. lib. 7. §. 53. καὶ οἱ Ἀθηναῖοι δείσαντες περὶ ταῖς ναυσὶν, ἀντεμηχανήσαντό τε σβεστήρια κωλύματα, καὶ παύσαντες τὴν φλόγα, &c. Xenoph. Græc. Hist. lib. 5. cap. 2. §. 5. οἱ δὲ χρόνῳ μὲν τινα ξύλα ἀντήρειδον, καὶ ἀντεμηχανῶντο, ὡς μὴ πίπτοι ὁ πύργος. Herodot. Hist. lib. 8. cap. 52. ἀμυνόμενοι δὲ, ἄλλα τε ἀντεμηχανῶντο, καὶ δὴ καὶ προσιόντων τῶν βαρβάρων πρὸς τὰς πύλας, ὀλοιτρόχους ἀπίεσαν, &c.]

Βιομήχανος, qui ad vitam sustentandam nihil non machinatur; Aristot. hist. an. lib. 9.

Βιομηχανία, industria in vita sustentanda et victu comparando. Poll. ex Antiph.

Διαμηχανάομαι, summo studio machinor vel molior. Plat. epist. 7. διαμηχανώμενος, τίνα τρόπον ἀναπείθοιεν με.

Δολομήχανος, doli seu dolorum machinator, dolosus, fraudulentus.

(Δυσμηχανέω. Æsch. Ag. 1369.)

Δωδεκαμήχανος, duodecim instructus machinis. Exponitur etiam, qui est varius et omnis generis moribus. Aristoph. in Ran. Eurip. in Hypsipyle.

Ἐπιμηχανάομαι, insuper molior vel machinor. [Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. Η. ἀλλά τε ἀεὶ κακὰ ἐπιμηχανῶνται. Herodot. Hist. lib. 1. ἄλλοι δὲ ἄλλα ἐπιμηχανᾶσθαι αὐτοῖς.]

Εὐμήχανος, ad machinandum promptus: industrius, ingeniosus, solers. (Æsch. Eum. 381.) Aristot. hist. an. l. 9.

Εὐμηχάνως, ingeniosè, artificiosè, affabrè. Luc.

Εὐμηχανία, industria, solertia. Pind. [Isthm. Od. iv. 3. Εὐμηχανίαν γὰρ ἔφανας Ἰσθμίοις ὑμετέρας ἀρετὰς ὕμνῳ διώκειν.]

Θρασυμήχανος, audax machinator. [Pind. Olymp. Od. vi. 115. εὖτ' ἂν δὲ θρασυμάχανος ἐλθὼν Ἡρακλέης, σεμνὸν θάλος Ἀλκαϊδᾶν, &c.]

Κακομήχανος, malorum machinator et excogitator. Od. π'. Pro quo Doricè κακομάχανος, apud Mosch. idyll. 2.

Κακομηχανάομαι, male struo. Plut.

Παμμήχανος, qui omnia machinatur, seu ad quidvis machinandum præceps. Eustath.

Περιμηχανάομαι, q. d. circùm machinor, aut circùm molior, circùm struo. Od. ξ'. δόλον ἦμαρ ἐμοὶ περιμηχανόωντο.

Ποικιλομήχανος, qui varias machinas et technas callet, callidus, versutus. Athen. l. 13. in quodam epigr.

Πολυμήχανος, qui est prompto ad multa machinanda ingenio: solers, prudens. Il. β'. πολυμήχαν' Ὀδυσσεῦ.

Πολυμηχανία, ἡ, multorum machinatrix solertia. Od. ψ'.

Προσμηχανάομαι, idem quod μηχανάω. [Æschyl. [Sept. c. Theb. 547. 649. προσμεμηχανημένον. Schol. ἐν μηχανῇ συντεταγμένον.]

Ἀπροσμήχανος, (decomp.) contra quem nullæ valent machinæ, inexpugnabilis.

†Συμμηχανάομαι ἐπί τινι. Xen. Pæd. 1. 6. 11.†

ΜΙΑΙ῎ΝΩ, F. ανῶ, inquino, conspurco, fœdo. Theocr. idyll. 24. ἐπεὶ περὶ εἵματα πάντ' ἐμίαινεν ἰφθίμα. Item inficio, tingo. Iliad. δ'. Ὡς δ' ὅτε τίς τ' ἐλέφαντα γυνὴ φοίνικι μιήνῃ Μῃονὶς ἠὲ Κάειρα. (μαίνεται δ' ἐπιπνέων λαοδάμας μιαίνων εὐσέβειαν Ἄρης. Æschyl. S. c. Th. 330.) ¶ Item polluo, contamino, conscelero. Luc. οὐκ ἂν βουλοίμην μιᾶναι φόνῳ τὰς χεῖρας. Herodian. l. 2. καὶ βασιλικῷ μιᾶναι τὰς δεξιὰς αἵματι, manus sanguine commaculare. ¶ Interdum, profano.

Μιαίνομαι, inquinor, contaminor, fœdor. Il. π'. μιάνθησαν δὲ ἔθειραι Αἵματι καὶ κονίῃσι.

Μίαμμα, tinctura.

Μίανσις, pollutio. Levit.

Μίασμα, inquinamentum. Item labes, piaculum, scelus, Æsch. Demosth. Luc. Exp. etiam, contaminatio, consceleratio. (Eurip. Med. 1270. id. Phœniss. 773. Soph. Œdip. Tyr. 97. 321. 1032. Æsch. Ag. 1439. 1654.)

Μιασμὸς, inquinatio.

Μιάστωρ, q. d. inquinator, contaminator: qui scelere aliquo contaminatus, ex eoque contracto piaculo, cæteros eidem obnoxios reddit. Soph. in Elect. (εἶτ' εἶπε, ὦ μοι, σὺ κάρα μιάστορος. Eurip. Med. 1373.) Exponitur etiam, homicida, (de Marte dictum) in Epigr.

Μιαρὸς, ᾶ, ὸν, pollutus, contaminatus: ut, αἵματι μιαρὸς, sanguine fœdatus. pro quo et absolutè μιαρὸς, Il. ώ. Item general. scelestus, impurus. Dem. in Mid. † Aristoph. Nub. 449. et 1326. μιαρώτατος. Xen. Pæd. l. 1. 3. 10.† (Soph. Tr. 1004.)

Μιαρῶς, pollutè, contaminatè. Item scelestè.

Μιαρία, impuritas, apud Suid. Item scelus.

Composita.

Ἀμίαντος, ὁ καὶ ἡ, non pollutus, immaculatus, intemeratus. Plut. in Pericle. Est nomen gemmæ, sic dictæ, quòd in ignem conjecta non consumatur nec inquinetur. de qua Dioscor. lib. 5. cap. 156. Plin. lib. 36. cap. 19. (Ἀμίαντος, ἡ, pro θάλασσα. V. Æschyl. Pers. 579.)

Ἐμμιαίνομαι, polluor, contaminor: et peculiariter, effluxu seminis; ut solent somniantes. Aristoph. in Ran. et Gal. in lex. Hippocr.

Καταμιαίνω, idem quod μιαίνω, nisi quòd præpositio significationem auget.

Παμμίαρος, omnino scelestus, scelestissimus. Poll. (Aristoph. R. 469.) [Pac. 182.]

Συμμιαίνω, simul inquino, coinquino. Baruch.

ΜΙ´ΓΝΥΜΙ, et μιγνύω, (F. μίξω, à μίγω inusitat.) misceo, permisceo. Plat. in Tim. μιγνὺς δὲ μετὰ τῆς οὐσίας, permiscens cum materia. Diosc. l. 5. c. 27. οἱ μὲν γὰρ αὐτῶν μετὰ τὸ τρυγῆσαι τὴν σταφυλὴν, μιγνύουσι θάλασσαν, aqua marina miscent. Dicitur etiam, μιγνύναι τινὶ, et μιγνύναι εἴς τι. Apud Apoll. Arg. 2. χεῖρας ἐναντία χεῖρας ἔμιξε, manus conseruit. Idem ibidem, Ἀμαζονίδεσσιν ἐμίξαν ὑσμίνην, cum Amazonibus pugnam miscuerunt, vel conseruerunt. Signif. etiam, corpus miscere, consuescere.

Μίγνυμαι, misceor. μιχθὲν εἰς ὕλην, apud Aristot. in pol. Dicitur etiam, μίγνυται ἐν τινι, ut apud Plat. in symp. Dicitur etiam de præliantibus: ut apud Hom. μιγῆναί τινι ἐν παλάμαις, manus conserere: et μιγῆναι ἐν δαΐ, eadem significatione, Iliad. ξ'. Ponitur etiam pro πελάσαι, propè accedere: ut Il. έ. οἱ πλησίον μιγήμεναι, οὐδὲ νέεσθαι. Dicitur etiam, μίγνυσθαι τινὶ, in aliquorum cœtu esse, inter aliquos versari. ut, κούρῃσι μίξεσθαι, Od. ξ'. Et, μιχθεὶς ἀλλοδαποῖσι, Iliad. γ'. qui commercium fuit cum exteris. Usurpatur etiam de concubitu. ut Iliad. τ'. Μή ποτε τῆς εὐνῆς ἐπιβήμεναι, ἠδὲ μιγῆναι. Sic, μητρὶ μίγνυσθαι, apud Plat. cum matre corpus commiscere. † Sic Hesiod. Theog. 53. Κρονίδῃ μιγεῖσα Μνημοσύνη. et v. 56. οἱ (οἱ) ἐμίσγετο Ζεὺς, ab μίσγομαι. V. infra. Sic μιχθεὶς v. 288. et additur ἐν φιλότητι. v. 306.† (Æsch. Pers. 737. Soph. Œdip. Tyr. 811. 1015.)

Μίσγω, idem quod μίγνυμι. Il. γ'. κρητῆρι δὲ οἶνον Μίσγον. (Theoc. ά. 116.)

Μίσγομαι, idem quod μίγνυμαι. Od. ύ. μεμιγμένα κακότητι καὶ ἄλγεσι. Sic, μεμιγμένος κακοῖς. Soph. implicitus malis. Il. σ'. οὐδ' ἐς Ἀχαιοὺς Μίσγετο, neque se Achivis immiscebat. Frequens est pro concumbere. Ut Od. ί. ἐξ ἐμίσγετο λάθρῃ, Od. ύ. αἳ μνηστῆρσιν ἐμισγέσκοντο πάρος περ. † Sic Hesiod. Th. 56. et 238.† Dicuntur et præliantes μίσγεσθαι. Il. δ'.

Μεμιγμένως, mistè, seu mixtè, mixtim, promiscuè. Exponitur et, confusè.

Μίγμα, τὸ, mistura, seu mixtura, miscella. Item farrago. Et peculiariter de medicamentorum misturis.

Μιγμὸς, idem. apud Laërt.

Μίξις, εως, ἡ, mistio, permistio. Luc. in Zeux. ἡ μίξις δὲ καὶ ἁρμογὴ τῶν σωμάτων. ¶ Item concubitus, coitus. Herodot. (de Agathyrsis,) ἐπίκοινον τῶν γυναικῶν μίξιν ποιεῦνται.

Μικτὸς, ᾶ, ὸν, mistus. Gal. ad Glauc.

Μίγδην, mistim, permistim, vel promiscuè.

Μίγδα, pro eodem, apud Hom.

Μίγα, idem quod μίγδα. [Orph. Arg. 904.]

Μιγὰς, άδος, ὁ καὶ ἡ, mistus, permistus, miscellaneus. Apud Eurip. in Andr. πολλοὶ δ' ἔσεισαν μιγάδες, exp. alii aliis permisti. Item μιγάδες, homines convenæ, apud Isocr. in paneg. et apud Athen.

Μιγάζομαι, pro μιγνύω, misceo. Od. θ'. μιγαζομένους φιλότητι.

Ἴγδη, ης, ἡ, mortarium, pila: idem quod θυεία. Hesych. et Etymol. (☞ Παρὰ τὸ μίσγειν τὰ θύα, abjecto μ. quia pharmaca et condimenta ibi miscentur ac tunduntur.) ¶ Est et saltationis genus, teste Poll. l. 10. c. 24. et Athen. l. 14.

Ἰγδίον, ου, τὸ, mortariolum, θυείδιον.

Ἰγδίζω, lumbos huc illuc flecto, ut solent qui tudicula seu pistillo in mortario aliquid tundunt.

Ἴγδισμα, τὸ, genus saltationis. Etym.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀμφιμιγὴς, undique mistus. Τὸ ἀμφιμιγὲς Hesych. esse dicit σπαρτίον, πρὸς ὃ τὸν μίτον αἱ γυναῖκες περιάγουσι.

Ἀναμίγνυμι, vel ἀναμιγνύω, misceo, permisceo, commisceo. Plutarch. in Per. πρὸς ἀνθρωπίνας χρείας ἀναμιγνὺς τὴν ἀρετήν.

Ἀναμίγνυμαι, vel ἀναμιγνύομαι, immisceor, permisceor, &c. ἀναμίγνυνται τῇ ἅλμῃ, Luc. Et, ἀναμιχθεὶς τῷ πλήθει, apud eundem.

Ἀναμίσγω, idem quod ἀναμιγνύω. [Herodot. Hist. lib. 1. §. 199. πολλαὶ δὲ καὶ οὐκ ἀξιεύμεναι ἀναμίσγεσθαι τῇσι ἄλλῃσι, &c.]

Ἀναμεμιγμένως, mistim, promiscuè. Hesych.

Ἀναμίγδην, et ἀμμίγδην, idem. apud Nic. in Ther.

[Ἀνάμιγδα. Soph. Trach. 516. τότ' ἦν χερὸς, ἦν δὲ τόξων πάταγος, ταυρείων τ' ἀνάμιγδα κεράτων. Schol. Ἀνάμιγδα. ἀναμεμιγμένως.]

Ἀναμίξ, idem. Xen. in symp.

Ἀνάμιξις, permistio, commistio.

Ἄμμιγα, unà cum, seu inter, et quasi permistim. Epigr. l. 1. ἄμμιγα νεκροῖς κεῖμαι, mistus mortuis, seu inter mortuos. In iisdem lib. 3. Ἤσκησεν Μουσῶν ἄμμιγα, καὶ Χαρίτων, inter Musas et Charitas. (Soph. Tr. 851.)

Decomp. **Συναναμίγνυμι**, simul immisceo.

Συνανάμιξις, commistio.

Ἀντιμίγνυμι, idem quod μίγνυμι.

Ἀντίμιξις, mistio.

Διαμιγνύω, misceo. Plut.

Διαμίγνυμι, immisceo. Plut.

Εἰσμίγνυμι, misceo ad. Idem.

Ἐμμίγνυμι, immisceo: unde pass. ἐμμεμιγμένος, apud Plut. in symp.

Ἐπιμίγνυμι, misceo, permisceo. Item commercium habeo, seu exerceo. Thuc. l. 1. οὐδ' ἐπιμιγνύντες ἀδεῶς ἀλλήλοις.

Ἐπιμίγνυμαι, idem. Thucyd. lib. 2. οὐδ' ἐπεμίγνυντο ἔτι ἀκηρυκτεὶ παρ' ἀλλήλους. † Xen. Pæd. p. 187. b. ἀλλήλοις φιλικῶς.†

Ἐπιμιξία, permistio, commistio, coalescentia. Plut. in symp. Item commercium, Joseph. Item congressus, Plut.

Ἐπίμιξις, idem. Thucyd.

Ἐπίμικτος, mistus. Appian. Μέλος ἐπίμικτον, carmen ex vario versuum genere, eoque inordinato, conflatum.

Ἐπιμίξ, mistim, promiscuè, apud Hom. [Iliad. Λ. 525. ἐπιμίξ. Schol. ἀναμεμιγμένοι. Iliad. ψ. 242. Schol. ἀναμεμιγμένως.] Od. λ'. [536.]

Ἐπιμίσγομαι, commercium habeo, in consortium venio, aut sum. Hesiod. in Theog. † 802.† Οὐδέποτ' ἐς βουλὴν ἐπιμίσγεται. Et cum dat. apud Hom. Exp. etiam, ingredior, accedo, apud Callim. hymn. in Jov. οὐδέ μιν χρηΐζουσα Εἰλειθυίης Ἑρπετὸν, οὐδὲ γυνὴ ἐπιμίσγεται.

Decomp. **Ἀνεπίμικτος**, commercia cum exteris non exercens. Joseph. Et, ἀνεπίμικτος πόλεμος, cujus tempore nulla ultro citroque commercia exercentur. Ἀνεπίμικτος ῥυπαρίας, sordes nullas admixtas habens.

Ἀνεπιμίκτως, non admittendo permistionem.

Δυσεπίμικτος, idem quod ἀνεπίμικτος, vel qui cum aliis commercium non habet, qui non facilè aliis miscetur. Plut.

Δυσεπιμίκτως, idem cum ἀνεπιμίκτως.

Εὐεπίμικτος, facilis ad conversandum, ad congressum, ad consortium; sociabilis.

Εὐεπιμίκτως, facilè admittendo congressum et consortium. Poll. l. 5.

Καταμίγνυμι, et καταμιγνύω, immisceo, permisceo. Plat. in symp. τὰ ἀλεῦρα καὶ ἄλφιτα καὶ σιτία καταμίξαι τοῖς φυτοῖς. Apud Aristoph. τὴν φροντίδα λεπτὴν καταμίξας ἐς τὸν ὅμοιον ἀέρα. pro quo per sync. καμμίξας.

Καταμιγνύομαι, idem. Plat. in Lyc. καταμιγνύντα τοῖς ἀνηκόοις ἀρετῆς τινα ζῆλον.

Κατάμιξις, permistio.

Decomp. **Ἐγκαταμίγνυμι**, vel ἐγκαταμιγνύω, q. d. immisceo in, aut admisceo intra. Hinc pass. part. ἐγκαταμεμιγμένον τοῖς πόνοις, admistum laboribus. Luc. in Anachars.

Συγκαταμίγνυμι, commisceo. Plat. [Eurip. Herc. Fur. 673. Οὐ παύσομαι τὰς Χάριτας Μούσαις συγκαταμιγνὺς, Ἡδίσταν συζυγίαν. Polyb. Hist. lib. 3. συγκαταμίξας αὐτοῖς τὴν ἀποσκευήν. Xenoph. Hiero. §. 2. 6.]

Μεταμίγνυμι, unde Μετάμιξις, mistio, commistio.

Μεταμίξ, mistim. Hesych.

Παραμίγνυμι, et παραμιγνύω, admisceo, immisceo, Aristoph. παραμίξαντες τὸ ὕδωρ.

Παραμίσγω, idem. [Herodot. Hist. lib. 1. cap. 203. τὰ τρίψαντάς τε καὶ παραμίσγοντας ὕδωρ, ζῶα ἑωυτοῖσι ἐς τὴν ἐσθῆτα ἐγγράφειν.]

Προμιγῆναι, Eust. exp. πρό τινος μιγῆναι. Il. ί. ἣ δ' αἰὲν ἐμὲ λισσέσκετο γούνων, Παλλακίδι προμιγῆναι, ἵν' ἐχθήρειε γέροντα.

Προσμίγνυμι, vel προσμιγνύω, admisceo in. Item applico, admoveo. Pind. in Olymp. ode 1. κράτει δὲ προσέμιξε δεσπόταν, admovit dominum suum victoriæ, i. fecit ut dominus ad victoriam usque perveniret. Exponitur etiam, appello, subeo, succedo. Thuc. lib. 3. προσέμιξαν τῷ τείχει τῶν πολεμίων, successerunt muro. Sic apud eundem lib. 1. προσέμιξαν τῇ ἠπείρῳ, appulerunt ad continentem. † πρὸς τὰ ὅρια. Xen. Pæd. l. 2. 60. a. ἐγγὺς προσμιγνύναι, sine casu, propiùs accedere. l. 3. p. 85. a.† Et cum accus. vi præpos. πρὸς, ut in προσμίσγω videre est. Exponitur etiam, manum seu pugnam consero. † Xen. Pæd. l. 5. p. 140. d.† Item conjungo, hæreo, Plat. (Soph. Tr. 834.)

Πρόσμιξις, admistio.

Προσμιξία, idem. Plat.

Προσμίσγω, idem quod προσμίγνυμι. ut, προσέμισγον πρὸς τὰς ἐπάλξεις.

Ἀπρόσμικτος, (decomp.) cui cum aliis nullum est commercium, Herod. [lib. 1. cap. 65. καὶ κακονομώτατοι ἦσαν σχεδὸν πάντων Ἑλλήνων, κατά τε σφέας αὐτοὺς, καὶ ξείνοισι ἀπρόσμικτοι.]

Συμμίγνυμι, vel συμμιγνύω, commisceo, permisceo. Aristoph. in avib. Πρότερον δ' οὐκ ἦν γένος ἀθανάτων πρὶν ἔρως συνέμιξεν ἅπαντα, antequam amor omnia permiscuisset. Item, conjungo me aliis, vires socio. Plut. in Aristid. Plut. Hell. 5. et 6. † συμμίξαι, conjungere se aliis. Xen. Pæd. l. 5. p. 123. d. πρός τινα. p. 187. c.† Item accedo, appropinquo. Polyb. l. 4. Ἀπελθὼν συμμίξας τοῖς περὶ ποταμὸν τόποις. Item, manum consero, prælium misceo. † Sic Xen. Pæd. l. 3. p. 79. a.† Polyb. l. 5. συνάψαντες τοῖς πολεμίοις, καὶ συμμίξαντες ἐξ ἐφόδου, prælio cum iis conserto. Sic apud Xen. † Pæd. l. 2. 40. c.† εἰς χεῖρας συμμιγνύναι τοῖς πολεμίοις. Apud Plat. in pol. Θεαιτήτῳ συνέμιξα διὰ λόγων, exp. consortio Theæteti usus sum in sermonibus, i. cum eo verba feci.

Σύμμιγμα, τὸ, quod commistione constat. Plut. de primo frig.

Σύμμιξις, commistura. Item consortium. Plat.

Σύμμικτος, permistus, promiscuus. Hesiod. in Erg. Thuc. l. 4.

Συμμιγὴς, idem. Aristid. Et cum dat. apud Euripid. (Soph. Œdip. Tyr. 305.)

Συμμίγδην, commistim.

[Σύμμιγα. Herodot. Hist. lib. 6. σύμμιγα τῇσι γυναιξὶ κόπτονταί τε τὰ μέτωπα προθύμως, καὶ &c.]

Συμμίσγω, idem cum συμμίγνυμι. Herodian.

Συμμίσγομαι, commisceor. Il. β'.

Decomp. Προσυμμίσγοντες τὸ ὕδωρ, antè commiscentes aquam. [Herodot. lib. 7.]

Ὑπομίγνυμι, vel ὑπομιγνύω, clàm misceo, vel paullatim misceo. Plut. in symp.

Ὑπόμιγμα, q. d. submistio, apud eundem.

Composita sine præpositione.

Ἀερομιγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, aëri permixtus.

Αἱμομίκτης, ου, ὁ, qui suo sanguini miscetur, incestus, incestuosus.

Ἁλίμικτος, sale mistus, salsus.

Ἄμικτος, qui permisceri non potest: vel non mixtus. Greg. Item qui aliorum commercio non utitur; apud Pausan. Et, ἄμικτος γαῖα, quæ aliena commercia respuit. Eurip. [Cycl. 427. τὸν οὐ χρῄζοντα φεύγειν ἄμικτον ἄνδρα, &c. inhospitalem virum.] (Æschyl. Ag. 329. Soph. Tr. 1111.) Sic, ἄμικτος τόπος, apud Isocr. [Thucyd. Hist. lib. 1. §. 77. ἄμικτα γὰρ τά τε καθ' ὑμᾶς αὐτοὺς νόμιμα τοῖς ἄλλοις ἔχετε, &c.]

Ἀμίκτως, absque mistione seu mistura.

Ἀμιγὴς, idem cum ἄμικτος. [Plat. Politic. Τὸ δέ γε λευκὸν ἐπὶ μιᾶς ἀγέλης τῶν ἡμέρων, ἀμιγὲς γένει πρὸς ἄλληλα.] Diosc. ἀμιγὴς ἑτέρας φύσεως. Sic ἀμιγὲς αἵματος στέαρ, adeps sanguinis expers. Luc.

Ἀμισγὴς, idem quod ἄμικτος, qui mixtus non est. Nicand.

Ἀμιξία, q. d. impermiscentia: quum res misturam non admittunt. Tribuitur et ei qui aliorum hominum consortia vitat: apud Lucian. in Tim. [Thucyd. Hist. lib. 1. §. 3. οὐδὲν πρὸ τῶν Τρωϊκῶν δι' ἀσθένειαν καὶ ἀμιξίαν ἀλλήλων ἀθρόοι ἔπραξαν, (sc. οἱ Ἕλληνες.) Polyb. Hist. lib. 1. §. 67. ὡς δ' ἂν μήθ' ὁμοεθνῶν, μήθ' ὁμογλώττων ὑπαρχόντων, ἐν ἀμιξίας καὶ θορύβου καὶ τῆς λεγομένης τύρβης πλῆρες τὸ στρατόπεδον. Herodot. Hist. lib. 2. §. 136. ἐπὶ τούτου βασιλεύοντος, ἔλεγον ἀμιξίης ἐούσης πολλῆς χρημάτων, γενέσθαι νόμον Αἰγυπτίοισι, &c.]

Ἀργυρομιγὴς, argento mixtus.

Γεωμιγὴς, terræ mixtus, terrenus.

Δύσμικτος, qui non facilè cum alio misceri potest, à mixtura alienus, Plat. in Tim.

Δυσμίκτως, non facilè admittendo mixtionem. Plat. in symp.

Ἰομιγὴς, veneno mistus.

Ἰρινόμικτον σμῆγμα, apud Athen. l. 9. smegma, vel detersorium, irino oleo seu unguento mixtum, aut irina radice.

Λεοντομιγὴς, leonis mixtione aut insita genitus. Poll.

(Μητρομιξίας. Sch. Æschyl. S. c. Th. 784.)

Παμμιγὴς, ex omni genere mixtus: ut, παμμιγὴς ὄχλος, apud Athen. miscellanea turba et confusanea. (Æsch. Pers. 269.)

Παντομιγὴς, ex omnibus mistus. Suid.

Πάμμικτος, idem cum παμμιγής. Æschyl. (Παμμίκτων. V. var. Lect. Pers. 52.)

Πολυμιγὴς, ex multis mistus.

Πολυμιγία, multarum rerum mistura seu mistio. Plut.

Πολυμιξία, idem: apud eundem.

Πορφυρομιγὴς, purpura mistus.

ΜΙ'ΔΑΣ, nomen jactus tesserarii, teste Hesych. et Suid. unde esse volunt proverb. Μίδας ὁ ἐν κύβοις εὐβολώτατος. ¶ Ita vocatur etiam bestiola fabas perdens, teste eodem Hesych. et Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 16. ¶ Est et nomen proprium Phrygiæ regis olim ditissimi, à quo prædivites et auri cupidi Midæ denominantur.

---

† ΜΙ'ΘΡΗΣ, sic Sol a Persis vocabatur. Xen. Pæd. p. 195. d.†

ΜΙΚΡΟ'Σ, vel σμικρὸς, parvus. Il. έ. Τυδεύς τοι μικρὸς μὲν ἔην δέμας, ἀλλὰ μαχητής. Athen. l. 12. Ἱστορήκασι τὸν Φιλητὰν οὐ μόνον μικρὸν γενέσθαι τὸ σῶμα, ἀλλὰ καὶ λεπτόν. Sic et, σμικροὶ ἱδρῶτες, Il. ψ'. Item qui est parvi pretii seu parvi momenti. Plut. in pol. præc. καὶ μικρὰ καὶ μείζω φέροντες ἐπὶ τοὺς ἡγεμόνας. Interdum ei opponitur πολὺς, multus. Ut, μικρὸς χρόνος: apud Demosth. Phil. 2. Et, μικρὸν ἀργύριον, pauca pecunia. Aristoph. in Pluto. Et cum genit. σμικρὸν μέλιτος, paullum mellis, apud eundem. Interdum μικρὸν, seu σμικρὸν, ponitur adverbialiter, pro paullum vel parum. Isocr. in Hel. enc. μικρὸν προέχειν ἐν μεγάλοις. † οὐδὲ μικρὸν μᾶλλον, nihilo non tantillo magis. Xen. Pæd. l. 5. p. 121. c.† ¶ Ponitur et μικροῦ pro, ferè, propemodum. Xen. Pæd. 4. καὶ μικροῦ κἀκεῖνο ἐξετραχήλισεν. Sic et apud Dem. pro cor. (Σμικροῦ. Soph. Œdip. Tyr. 1097. μικροῦ propemodum. Luc. Som. p. 5. 11. Soph. Elect. 452. Philoct. 278.) ¶ Compar. regularis est μικρότερος, minor. Sed multò usitatiores sunt hi irregulares. ἥσσων, vel ἥττων, et μείων, de quibus vide suis locis. item ἐλάσσων. de quo in ἐλαχύς. ¶ Superl. est μικρότατος, minimus: † et σμικρότατος. Xen. Pæd. l. 5. p. 137. c.† pro quo potiùs in usu sunt irreg. ἐλάχιστος, (de quo vide in der. ab ἐλαχύς.) et ἥκιστος, minimus. (quem habes in Ἦκα.)

Μικρῶς, vel σμικρῶς, parvè, parùm. Herodian. l. 3.

Μικρότης, vel σμικρότης, ητος, ἡ, parvitas, exiguitas. Plat. in Tim. Aristot. Isocr.

Μικρόω, vel σμικρόω, parvum reddo. Item imminuo.

Μικκὸς, Doricè pro μικρός. Apud Theocr. Idyll. 15. Τὸν μικκὸν παῖδα λαβοῖσα. Sic et alibi apud eundem. ¶ Μικκὸν, adverbialiter etiam ponitur apud eundem Idyll. 5. 19', ὦ ξεῖν', μικκὸν ἄκουσον, paullùm ausculta.

Μικκύλος, parvulus, pusillus. Mosch. Idyll. 1. (de amore fugitivo.) Μικκύλα μὲν τήνω τὰ χερύδρια, &c.

Σμικρὸς, idem quod μικρὸς, Atticè, teste Eust. et Ælio Dion.

Composita.

Ἀποσμικρύνω, ad parvitatem redigo vel paucitatem; imminuo.

Ἐπιμικρὸν, vel ἐπὶ μικρὸν, parùm, perparùm, paullùm admodum, leviter. Aristot. pol. 8. et eth. l. 10.

Καταμικρύνω, parvum reddo, imminuo, extenuo. [Dem. Phal. de Elocut. § 43.]

[Καταμικρίζω. Aristot. Eth. Nicom. lib. 8. cap. 13. pag. 378. 8. Ed. Oxon. οἱ μὲν γὰρ παθόντες, τοιαῦτά φασι λαβεῖν παρὰ τῶν εὐεργετῶν, ἃ μικρὰ ἦν ἐκείνοις, καὶ ἐξῆν παρ' ἑτέρων λαβεῖν, καταμικρίζοντες. al. legunt καταμικρύνοντες.]

Πάμμικρος, omnino parvus, pusillus.

Παραμικρὸν, seu παρὰ μικρὸν, propemodum, pene. Isocr. Luc. Aristid.

ΜΙ'ΛΑΓΔΟΣ, vox est plasticæ artis. Vide Poll. l. 10. c. penult. Soph. in Capt. de clypeo multis pertuso foraminibus è crebris ictibus: Ἀσπὶς ὁ μίλαγδος ὡς πώπωμά τι.

ΜΙ'ΛΤΟΣ, ου, ἡ, minium. Plin. lib. 33. c. 17. Milton vocant Græci minium, quidam cinnabari. Idem l. 35. c. 7. vocat etiam rubricam. Sic apud Diosc. l. 5. c. 111. μίλτος Σινωπικὴ, rubrica Sinopica: minium Sinopicum. ab urbe Sinope: Apud Nic. in Ther. μίλτος Λημνὶς, rubrica Lemnia, ex insulâ Lemno. ¶ Μίλτος, dicta fuit etiam rubigo segetum. Eust. ex Paus.

Μιλτώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, miniaceus, minio similis, colore videlicet rubens. Athen. l. 13.

Μίλτειος, miniaceus, qui è minio est. Epigr. l. 6.

Μίλτινος, idem: ut, μίλτινον χρῶμα, miniaceus color. Plutarch. in probl. Rom.

Μιλτίτης λίθος, lapis minii colorem referens.

Μιλτόω, ῶ, minio inficio, rubrica tingo, seu minio: unde μεμιλτωμένος, miniatus: ut, μεμιλτωμένον σχοινίον, miniatus funis.

Ἐμμίλτος, ου, ὁ καὶ ἡ. (decomp.) imbutus seu infectus rubrica, rubricæ colore rubens. Diosc. l. 5.

ΜΙ'ΛΦΑΙ, sive μίλφωσις, defluvium pilorum palpebræ: quod et per synecd. μαδάρωσις dicitur. Nam Paul. Ægin. lib. 3. c. 22. et Actuar. lib. 2. περὶ διαγνώσ. παθ. c. 7. scribunt, μαδάρωσιν, sive μίλφωσιν, esse ἀπόπτωσιν τῶν τοῦ βλεφάρου τριχῶν. Idem Paul. Ægin. μίλφας appellat, et Gal. τῶν κατὰ τόπους lib. 4. cap. 5. Aëtius τὴν μίλφωσιν esse dicit πάθος τῶν ταρσῶν, in quoque τοὺς ταρσοὺς ἔστι ἐρυθροὺς, ὁμοίους μίλτῳ τῷ χρωτί.

ΜΙΜΑΙ'ΚΥΛΟΝ, ου, τὸ, dicitur fructus arbuti, pomulum arbuti, simile mespilo. Theophr. apud Athen. lib. 2. ἡ κόμαρος, ἡ τὸ μιμαίκυλον φέρουσα τὸ ἐδώδιμον. Vide et Diosc. lib. 1. c. 176. Theophr. hist. pl. l. 3.

ΜΙ'ΜΑΡΚΥΣ, farciminis genus è sanguine et interaneis leporis. Aristoph. in Achar. Ἀλλ' ἢ περὶ δεῖπνον τὴν μίμαρκυν κατέδομαι. Hesych. scribit, dictum fuisse interdum et de suillis interaneis: Pherecratem verò per jocum de asininis etiam dixisse.

ΜΙΜΕ'ΟΜΑΙ, οῦμαι, F. ήσομαι, imitor. † τί τινι. Xen. Pæd. p. 204. c.† Demosth. Olynth. 3. οἷς ἐπαινοῦσι μὲν οἱ παριόντες ἅπαντες, μιμοῦνται δ' οὐ πάνυ. Plut. de fort. Alex. Ἡρακλέα μιμοῦμαι, καὶ Περσέα ζηλῶ, ad Herculis imitationem me contuli. Plut. in symp. μιμούμενος ἀλεκτορίδα βοῶσαν, imitans vocem gallinæ, &c. Et in pass. signif. μεμιμημένον, imitando expressum: seu imitatione factum aut effictum. Aristot. rhet. 1.

Μίμημα, τὸ, imitamentum, imitamen, imago. Plat. in Crat. μίμημα φωνῆς ἐκείνου ὃ μιμεῖται. Frequenter copulatur cum εἴδωλον, et ἀπεικόνισμα, apud Plut. et Phil.

Μίμησις, εως, ἡ, imitatio. Thuc. Plat. Herodian. &c. (Aristoph. R. 109.)

Μιμητὴς, οῦ, ὁ, imitator. Xen. Herodot. Aristot. Plut.

Μιμητὸς, οῦ, ὁ, imitabilis, quem imitari possumus.

Μιμητικὸς, οῦ, ὁ, imitandi solertia præditus, peritus imitator. Aristot. de arte poët. Item μιμητικὴ, s. τέχνη, imitatrix ars, seu imitandi peritia. Plat. in sophista. Et, τὸ μιμητικὸν, imitatio, vel imitandi solertia. Demetr. Phaler.

Μιμητικῶς, imitando, seu more imitatorum. Athen. l. 11.

Μιμηλὸς, οῦ, ὁ, imitando expressus, à docto imitatore effictus. Plut. in Ages. ἀπεῖπε μήτε πλαστὰν, μήτε μιμηλὸν τινα ποιεῖσθαι εἰκόνα τοῦ σώματος. Item activè, imitandi solertia præditus: ut, μιμηλὰ τέχνη, apud Luc. imitatrix ars, seu imitandi peritia.

Μιμηλότης, ητος, ἡ, imitandi dexteritas.

Μιμηλάζω, imitor, imitando exprimo.

Μῖμος, ου, ὁ, imitator: propriè de imitatore histrionico, et eo qui gestus aut dicta ac facta alicujus imitatur et effingit. Dem. Olyn. 2. τοιούτους ἀνθρώπους, μίμους γελοίων, καὶ ποιητὰς αἰσχρῶν ᾀσμάτων. Aliquando absolutè dicitur sine casu de iis qui in theatris imitantur omnis generis gestus aut actiones. Μῖμος dicitur etiam fabula paulò obscœnior ac licentior quàm comœdia, (quales erant Laberii mimi,) quæ imitatur et sermones obscœnos, et facta indecora aut turpia: vel (secundum alios) quæ constat diuturna imitatione vilium rerum et levium personarum. Herodot. lib. 5. Athen. lib. 11.

Μιμικὸς, οῦ, ὁ, mimicus, i. ad mimos pertinens, aut mimos decens. Demetr. Phaler.

Μιμὼ, οῦς, ἡ, simia: auth. Tzetze, quia hominis actiones imitatur.

Μιμαλόνες, propriè vocatæ fuerunt mulieres: παρὰ τὸ μιμεῖσθαι ἄνδρας. Reperitur et μιμαλλόνες gemino λ, apud Suid.

Composita.

Ἀμίμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, inimitabilis, quem imitari et exprimere nemo potest. Ut, ἀμίμητος ἀλκὴ, apud Plut. de fortitud. Alex. l. 2. et apud eundem in Lyc. ἀμίμητος πολιτεία, quam nemo imitari possit. Item τὸ ἀμίμητον, q. d. inimitabilitas.

Ἀντίμιμος, qui aliquem imitatur per æmulationem, æmulus. (Aristoph. Thesm. 16. πρῶτ' ἐμηχανήσατο Ὀφθαλμὸν ἀντίμιμον ἡλίου τροχῷ. Schol. παραπλήσιον, ὅμοιον, ἰσόμιμον.)

[Ἀντιμίμησις. Thucyd. Hist. lib. 7. § 67. τά τε τῆς ἀντιμιμήσεως αὐτῶν τῆς παρασκευῆς ἡμῶν, τῷ μὲν ἡμετέρῳ τρόπῳ ξυνήθη τέ ἐστι, καὶ οὐκ ἀνάρμοστοι πρὸς τὸ ἑκάστου αὐτῶν ἐσόμεθα.]

Ἀπομιμέομαι, imitor, effingo. Plut. ad princ. Ind. τοὺς ἀπομεμιμημένους βροντὰς καὶ κεραυνούς. Usurpatur et pass. Unde particip. ἀπομεμιμημένος, ad imitationem factus seu expressus. Athen.

Ἀπομίμησις, ἡ, imitatio, expressio ab exemplari rei alicujus, vel ad exemplar.

Ἀρχίμιμος, ου, ὁ, mimorum princeps, Suet. in Vesp. Expon. etiam, princeps histrionum.

Γυναικόμιμος, mulieres imitans, Eurip. in Bacch. [977. Ἀποστρέψατέ νιν, ἐπὶ τὸν ἐν γυναικομίμῳ στολᾷ μαινάδων κατάσκοπον λυσσώδη. Antiop. 3. Ψυχῆς γὰρ ὧδε γενναῖαν φύσιν Γυναικομίμῳ διαπρέπεις μορφώματι.] (Æsch. Pr. 1004.)

Δυσμίμητος, vix imitabilis, quem imitari et exprimere difficulter queas.

Δρακοντόμιμος, dracones imitans. Athen. lib. 6.

Ἐκμιμέομαι, imitando exprimo et effingo. [Aristoph. Av. 1284. πάντα δ' ἐποίει τῆς ὁδοῦ πράττων ὅσ' ὄρνιθες ἐκμιμούμενοι. Eurip. Herc. Fur. 1297. καὶ τὸν ἁρματήλατον Ἰξίον' ἐν δεσμοῖσιν ἐκμιμήσομαι. Xenoph. Socr. Memorab. lib. 3. cap. 10. § 1. καὶ τὰ νέα καὶ τὰ παλαιὰ σώματα διὰ τῶν χρωμάτων ἀπεικάζοντες ἐκμιμεῖσθε.]

Θεομιμησία, imitatio Dei. apud Areop.

Θεομίμητος, ad imitationem Dei factus aut institutus. Idem.

Θεομιμήτως, imitando Deum, cum imitatione Dei. Idem.

Κακομιμήτως γράφων, malè imitando. Aristot. περὶ ποιητικῆς. de malo pictore.

Παντόμιμος, ου, ὁ, omnium personarum imitator effictorque, vel omnis generis gestus imitans et exprimens: ut, παντόμιμος ὄρχησις, et, παντόμιμος ὀρχηστὴς, apud Suid. Peculiariter de saltatore dicitur, qui omnes gestus imitatur, apud Luc. in lib. de saltat.

ΜΙ'Ν, (indeclin.) interdum pro genit. αὐτοῦ. † Hes. Th. 534.† vel αὐτῆς, ponitur, ejus, ipsius. Ut apud Eurip. in Iphig. Aul. Ἢν γάρ μιν πομπαῖς ἀντήσῃς, si ejus comitatui occurras. Plerumque pro accus. αὐτὸν, vel αὐτὴν, Dicitur etiam, μὶν αὐτὸν, pro αὐτὸν ἑαυτὸν. ut Hom. Od. γ'. Λίσσεσθαι δέ μιν αὐτὸν ὅπως νημερτέα εἴπῃ. Et, αὐτόν μιν, pro ἑαυτὸν, se ipsum. Apoll. μιν posuit etiam pro αὐτοὺς. Arg. l. 2. Καὶ δή τό γε πρῶτα μετελθὼν χρειώ μιν ἐρέσθαι Ναυτιλίης, οἵ τ' εἶεν, interrogare ipsos de navigatione, et quinam sint.

ΜΙ'ΝΘΑ, sive μίνθη, ης, ἡ, mentha: herba de qua Dioscor. l. 3. c. 41. unde στέφανον εἶχε μίνθης, apud Athen. l. 2. Legitur μίνθα pro μίνθη, apud Theophr. hist. pl. l. 6. c. 7. de caus. l. 2. c. 21. ¶ Aliqui μίνθος et μίνθα (ut vult Hesych.) dicitur stercus humanum.

Μινθόω, merda aspergere vel inquinare. Item merdam affricare: ut apud Aristoph. in Plut. ‡ 313.‡ τῶν ὀρχέων κρεμῶμεν, μινθώσομέν θ' ὥσπερ τράγου τὴν ῥῖνα, ejusque, velut hirci, naribus merdam affricabimus. Idem in Ranis, Καὶ προσπαρδεῖν γ' ἐς τὸ στόμα τῷ θαλάμακι, καὶ μινθῶσαι τὸν σύσσιτον.

Καλαμίνθη, ἡ, calamintha, menthæ species, de qua Diosc. l. 3. c. 43. et Plin. l. 20. c. 14.

Καλαμινθίτης οἶνος, vinum calaminthe conditum, seu vinum è nepeta. Diosc. l. 5. c. 62.

Καλαμινθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, calamintha abundans, ubi calamintha magna copiâ provenit.

ΜΙΝΥΟ'Σ, οῦ, ὁ, Eustath. Atticè dici vult pro μικρὸς, parvus, exilis. ¶ Μινύον Hesych. est blitum, et ἀρωματικόν τι. Item minium.

Μινύθω, minuo, imminuo. Od. ξ'. (de suibus Ulyssis:) τοὺς γὰρ μινύθεσκον ἔδοντες Ἀντίθεοι μνηστῆρες. eorum enim numerum minuebant proci comedendo. Il. ί. Ὡς νῦν Ἀργείων μινύθει μένος. Hesiod. in Erg. Ῥεῖα δ' ἀρίζηλον μινύθει. ¶ Item neutraliter, imminuor, minor fio, decresco. Il. ρ'. μινύθουσι δὲ οἶκοι, imminuuntur domus. ¶ Item, deficio, tabesco, apud Apoll. Apud Hippocr. μεμινυθήκασι, exp. graciliores facti sunt et macriores. (V. Æschyl. S. c. Th. 926. Eum. 371. Theoc. κά. 23.)

Μίνυνθα, paullulùm, ad paullulum temporis. Od. ό. Καδδραθέτω οὐ πολλὸν ἐπὶ χρόνον, ἀλλὰ μίνυνθα. Od. χ'. Ἤσπαιρον δὲ πόδεσσι μίνυνθά περ, οὔτι μάλα δήν.

Μινυνθάδιος, brevi tempore durans. Dicitur et de homine pro βραχύβιος, et de rebus inanimis pro ὀλιγοχρόνιος. Odyss. τ'. ἄνθρωποι δὲ μινυνθάδιοι τελέθουσιν. Il. φ'. μινυνθάδιον δέ με μήτηρ Γείνατο. Iliad. ρ'. μινυνθάδιος δέ οἱ αἰὼν Ἔπλετ'. Sic μινυνθαδίη πόσις, apud Apollon.

Μινυρὸς, οῦ, ὁ, parvus, exiguus, pusillus. Hesych. Item exili et flebili voce loquens vel cantillans: ut apud Theocr. Idyll. 13. v. 12. ὀρτάλιχοι μινυροί. (Æsch. Ag. 1174.)

Μινύρομαι, querulè et flebili voce loquor vel cantillo. (Æsch. Ag. 16.) Soph. ἔνθα λιγεῖα μινύρεται θαμίζουσα μάλιστ' ἀηδὼν χλωραῖς ὑπὸ βάσσαις. Aristoph. in concion. μινυρομένη τι πρὸς ἐμαυτὴν μέλος, querulo et exili voce mecum cantillans.

Μινυρίζω, exili voce lamentor. Il. έ. Μή τί μοι, ἀλλοπρόσαλλε, παρεζόμενος μινύριζε. Od. δ'. περὶ δὲ δμωαὶ μινύριζον Πᾶσαι. ¶ Item exili et debili voce cantillo. Aristoph. in Vesp. λύχνους ἔχοντες, καὶ μινυρίζοντες μέλη. Et Plato pol. 3. μινυρίζων τε καὶ γεγανωμένος ὑπ' ᾠδῆς.

Μινύρυγμα, sive μινύρισμα, τὸ, lamentum exili voce, querulum et exile murmur.

Ἀναμινυρίζω, (comp.) parva seu querula voce cantillo: vel cantillo. apud Athen. l. 4.

ΜΙΣΘΟ'Σ, οῦ, ὁ, merces, premium laborum. Iliad. φ'. Et Odyss. σ'. μισθὸς δέ οἱ ἄρκιος ἔσται. (Æsch. Ag. 1270.) Herodot. lib. 1. ἐδίδου ἐπὶ μεγάλοισι μισθοῖσι ἐθήρευε. Sic Luc. ἐπὶ μισθῷ φιλοσοφοῦντες. Dicitur etiam, μισθοῦ, pro ἐπὶ μισθῷ. † Sic εἰργασμένον μισθοῦ. Xen. Pæd. l. 3. p. 76. c.† Demosth. Phil. 4. τίς μισθοῦ λέγει; Dicitur etiam, μισθὸν τελεῖν, dare: et vicissim, λαμβάνειν, ac ἀπαιτεῖν, apud Aristoph. in Ran. Thuc. lib. 6. et apud Plutarch. Item, μισθὸν ἄρνυσθαι, apud Plat. in Protag. et μισθὸν φέρειν, pro eodem, apud Thucyd. lib. 8. Exponitur etiam, stipendium, (quum de præmio dicitur quod militibus persolvitur.) Xen. Hellen. 1. τέτταρας ὀβολοὺς ὁ μισθός. Thuc. l. 6. μισθῷ προσαγομένους, et lib. 2. μισθῷ ἐπαίρειν, amplis stipendiis promissis. Apud Xenoph. in sympos. ἐν μισθῷ οἰκεῖν οἰκίαν dicitur is, qui domum conducit, et inhabitationis certum pretium persolvit, vel id locatori sua opera compensat.

Μίσθιος, ου, mercenarius. Luc. 15. et Joan. 10. In Epigr. μίσθια νήματα, tela, quæ pro mercede texitur; stamen, fila, quæ pro mercede ducuntur.

Μισθάριον, ου, τὸ, mercedula, vilis merces. Epigr. l. 1. Athen. l. 13.

Μισθόω, ῶ, mercede loco, vel faciendum aut utendum loco certa mercede. Demosth. ἐμίσθωσε Πασίων μὲν τράπεζαν τούτῳ, mensam huic Pasion locavit. Sic, μισθῶσαι οἶκον, apud Poll. Dicitur etiam, μισθοῦν αὑτὸν, qui operam suam alicui mercede locat, apud Demosth. pro cor. et alibi. Apud Herodot. μισθωσάμενοι τὸν νηὸν τριηκοσίων ταλάντων, qui trecentis talentis construendum templum locarunt.

Μισθόομαι, mercede conduco. Aristoph. in Vesp. δυοῖν δ' ὀβολοῖν μισθώσομαι, duobus obolis datis conducam. (v. 167.) Thuc. l. 4. μισθωσάμενοι ἐκ Πελοποννήσου ἐπικουρίαν, mercede conducentes auxilia. Item cum genit. pretii seu mercedis. Æschin. τὸ δὲ ἀσελγαίνειν ἀργυρίου μισθωσάμενον, ὑβριστοῦ καὶ ἀπαιδεύτου ἀνδρὸς εἶναι ἡγοῦμαι, stupri consuetudinem habere cum catamito pretio conducto, hominis est petulantis. Sic et Aristot. pol. 1. Apud Demosthen. μισθοῦται τὴν ἐργασίαν ταύτην τὴν τῆς τραπέζης, mensam exercendam conducit. Item, faciendum condere pacta mercede, i. ut redemptor condere faciendum. Dem. ἢ ὀπώραν πρίαιντο, ἢ θέρος μισθώσαιντο ἐκθερίσαι, aut poma legenda redimerent, aut messem demetendam conducerent. Item in pass. signif. apud Plat. de leg. μεμισθωμένοι, mercede aut pretio conducti. † et Xen. Pæd. l. 6. p. 158. b.†

Μίσθωμα, ατος, τὸ, merces qua aliquid utendum locatur, aut conducitur; merces qua aliquis operam suam locat, vel alienam conducit. Isocr. in Areop. ¶ Frequens est pro quæstu meritorio. Ælian. apud Suid. et apud Athen. l. 13.

Μισθωμάτιον, mercedula qua aliquid conducitur aut locatur. Alciphr.

Μίσθωσις, εως, ἡ, locatio aut conductio, quæ fit pacta mercede. Isocr. in Areop.

Μισθώσιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui mercede locatur aut conducitur. Athen. l. 8. Item talis qui mercede conduci debeat, apud eundem.

Μισθωτὴς, conductor. In nov. const.

Μισθωτὸς, mercede conductus, mercenarius. Plat. pol. 2. Athen. l. 8.

Μισθώτριαι, quæ mercede operam suam locant. Poll. ex Phrynicho.

Composita.

Ἄμισθος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sine mercede fit, gratuitus. Item qui mercede nulla aliquid facit. Synes. ep. 5. (Æsch. Ag. 988. Ch. 731.)

Ἀμισθὶ, sine mercede, gratis. Luc. Nav.

Ἀντιμισθία, merces meritis respondens, remuneratio. Rom. c. 1.

(Ἀντίμισθος. Æsch. Suppl. 278.)

Ἀντιμισθωτὸς, qui est vice mercenarii, qui pro alio mercede est conductus. Hesych.

Ἀπόμισθος, cui merces non datur, cui merces aut stipendium detrahitur. Plut. in lib. an seni capess. resp. [illegible] ἀπόμισθον [illegible]. Sic et Xen. Hell. 6.

Ἀπομισθόω, ῶ, mercede abloco. Thuc. l. 3. τὴν δὲ γῆν δημοσιώσαντες ἀπεμίσθωσαν ἐπὶ δέκα ἔτη, mercede colendam locarunt. Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 13. Θάσιοι τὰς γεωργίας ἀπομισθοῦντες, οἱ φροντίζουσι τῶν ἄλλων ἐτῶν, agros aliis colendos, et fruendos, ablocantes.

Ἀπομίσθωμα, res mercede locata vel conducta.

Ἔμμισθος, cui merces non datur. Hesych.

Ἐκμισθόω, mercede eloco: vel simpl. eloco. Herm. ἐκμισθώσας τις τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα, prostituens ad quæstum corpore faciendum.

Ἐκμίσθωσις, locatio quæ fit pacta mercede.

Ἔμμισθος, mercenarius, mercede aliquid faciens. Thuc. l. 6. Item qui emolumentum ac veluti suorum laborum et industriæ mercedem accipit. Plut. in Pericle.

Ἐντελόμισθος, qui plenam mercedem accipit, cui solidum stipendium numeratur. Synes. ep. 5.

Ἐπίμισθος, mercenarius, qui mercede aliquid facit.

Ἱματιομίσθης, qui vestes mercede locat; ut choragis olim. Poll. l. 7.

Ἱματιομισθέω, vestes mercede loco.

Ἱματιομισθώτης, idem qui Ἱματιομίσθης.

Μεγαλόμισθος, qui magna mercede aliquid facit, qui amplum stipendium meretur: ut, μεγαλόμισθος ἑταίρα, apud Luc.

Ὀλιγόμισθος, qui mercede exigua conducitur, cui parvum stipendium numeratur. Plat. ep. 7.

Πολύμισθος, qui multa mercede conducitur, seu qui magna mercede operam suam alicui locat. in Epigr.

Προμισθόω, mercede loco.

Προσμισθόομαι, mercede conduco, vel accerso. Thucyd. lib. 2. καὶ αὐτὸς ἐπικούρους τινὰς προσεμισθώσατο.

Ὑπόμισθος, conductus mercede. Luc. in Tim.

ΜΙ'ΣΚΟΙ, dicuntur frusta et rejectamenta carnium, quæ everri solent: ut est apud Poll. l. 6. c. 15.

Μίσκελος, ου, ὁ, sordidus et præparcus, qui frusta etiam et fragmenta colligit.

Μίσκελλος, vile et nigrum vinum. Hesych.

ΜΙ'ΣΟΣ, εος, τὸ, odium. Aristot. pol. 5. c. 11. ὀργὴν esse dicit μέρος μίσους. (Eurip. Med. 1325. Æschyl. Ag. 1420.) Soph. Μῖσός τε γὰρ παλαιὸν ἐντέτηκέ μοι. Luc. μῖσος ἔχειν παρὰ πᾶσιν, qui in odio est omnibus. Et, μῖσος ἔχειν πρός τινος, apud Plat. l. 3. de leg. odio esse alicui, invisum esse alicui. Apud Thuc. μῖσος Παυσανίου, odium in Pausaniam.

Μισέω, ῶ, f. ήσω, odi, odio prosequor, odio habeo. † Xen. Pæd. l. 1. 2. 7. et 1. 3. 10.† Luc. de calum. ἐμίσησε τοὺς, καὶ ἐμίσουν. Plut. de odio et invidia, ἢ γὰρ ἀδικεῖν καὶ μισεῖν πεφύκασι. Item, μισῶ σε τῆς ἀναιδείας, odi te ob impudentiam tuam. Et cum infinit. ut Il. ρ'. Μίσησεν δ' ἄρα μιν Δηΐων κυσὶ κύρμα γενέσθαι Τρῳῇσιν. ¶ Μισεῖν obscœnam quoque significationem habere testatur. Eust. unde μισητή.

Μισέομαι, odio sum, odio habeor. Xen. Pæd. 8. Plut. in apoph.

Μίσημα, τὸ, odium. Æschyl. [Sept. c. Theb. 192. σωφρόνων μισήματα. Sch. ζ. ὦ [illegible] ἄνδρες μισήματα. Soph. Elect. 292. ὦ δύσθεον μίσημα, σοὶ μόνῃ πατὴρ τέθνηκεν, &c.]

Μισητὸς, οῦ, ὁ, odiosus, invisus, qui odio habetur. Μισητὴ, quæ odio est. ¶ Item μισητὸς, libidinosus, insatiata libidine pruriens. Poll. l. 6. c. 42. Μισητὴ, salax, libidinosa, apud eundem.

Μισητία, insatiata libido. Aristoph. in avib. et in Pluto. (v. 990. Aves. v. 1619.)

Μισητίζω, odi, odio prosequor. Hesych.

Composita.

Ἀμισὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui vel quæ non est odio, non odiosus vel odiosa. Plut. et Xen. de re equ.

Ἀξιομίσητος, odio dignus. Plutarch. de odio et invidia: et de instit. lib.

(Ἀξιόμισος. Æsch. Eum. 366.)

Ἀφιμισία, odium vel simultas non diuturna. Suid.

Διαμισέω, perosus sum seu exosus, penitus odi.

Ἀπομίσητος, exosus.

Εὐμίσητος, cui facilè conciliatur odium. Hermog. † In superl. Xen. Pæd. l. 3. p. 63. d.†

Θεομισὴς, quem Deus odit, Deo non placens. Plat. de leg. Aristophan. in avib.

Θεόμισος, qui Deum odit, cui Deus non placet, scholiast. Aristophan. et Suid.

Παντομισὴς, quem omnes odio habent. Æsch. [Eumen. 647. Ὦ παντομισῆ κνώδαλα, στύγη θεῶν, &c.]

Ὑπομισέω, aliquantenus seu leviter odi.

Φανερόμισος, qui palam odit. Aristot. eth. 4.

Φιλόμισος, odiorum amans, qui libenter odit.

Φιλομίσως, more eorum, qui odium amant.

ΜΙΣΤΥ'ΛΛΩ, in minutas partes seco, in parva frusta concido. Hom. Iliad. α. et alibi sæpe, Μίστυλλόν τ' ἄρα τ' ἄλλα. Sic et apud Athen. l. 14.

Ἀμίστυλλος ταῦρος, qui nondum sectus est in frusta.

Διαμιστύλλω, (comp.) disseco in frusta. Herodot. lib. 1.

ΜΙ'ΣΥ, misy: succus in metallis concretus in globi formam, vel pollinis, aliquando finitimus chalcitidi. Vide Diosc. l. 5. c. 117.

ΜΙ'ΣΧΟΣ, ου, ὁ, pediculus quo fructus et folia appensa sunt plantæ. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 3. μίσχος ἐστὶν, ᾧ συνέχεται πρὸς τὸ φυτὸν τὸ φύλλον καὶ ὁ καρπός. ¶ Hesychio est etiam granum folio adhærescens. Sic apud Basil. homil. 5. in hexaëm. ¶ Est etiam instrumentum rusticum vertendæ terræ. Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 25.

Ἄμισχος, carens pediculo.

ΜΙ'ΤΟΣ, ου, ὁ, licium, filum quod staminí implicatur. Il. ψ'. Πηνίον ἐξέλκουσα παρὲκ μίτον. Apud Suid. in proverb. ἀπὸ λεπτοῦ μίτου τὸ ζῆν ἠρτῆσθαι, exp. λεπτοῦ σχοινίου. Synes. ep. 4. τοὺς οὖν ἐν τῷ πλοίῳ πλέοντας ἀπὸ λεπτοῦ μίτου τὸ ζῆν ἠρτῆσθαι, tenui filo. ¶ Μίτοι à Philostr. dicuntur etiam citharæ fides. Sic Synes. hym. 3. Ὑπὸ Δώριον ἁρμογὰν Ἐλεφαντοδέτων μίτων λύρας Στάσω λιγυρὰν ὄπα Σοί σοι, μάκαρ, ebori alligatarum fidium.

Μιτόω, ῶ, licia tendo, vel fidibus tensis orno. Epigr. lib. 2. in cicad. Ὡς με πάλιν ῥύσαιο [illegible], Ἀχεῖ, μιτωσαμένα φθόγγον ἐρωτοπλάνον.

‡ Μιτώδης, multis liciis textus. Soph. Antig. 1222.‡

Composita.

Ἑπτάμιτος λύρα, septem chordarum. Lucian.

[Εὔμιτος. ‡ e bono stamine factus.‡ Eurip. Iph. in Taur. 817. Ὕφηνα καὶ τόδ' εἶδος εὐμίτοις πλοκαῖς.]

Ἀσήμιτος κάμαξ, in epigr. videtur dici pertica transversa, cui appenduntur τὰ λεῖα, ad complananda stamina.

Λεπτόμιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, tenui licio seu filo textus, subtili filo factus, ut, λεπτόμιτον φᾶρος, apud Eurip. in Andr.

Μονόμιτος, simplici licio seu filo textus.

Πολύμιτος, multis liciis textus. (Æsch. Suppl. 439.)

Τρίμιτος, ternis liciis textus, trilix. ut, τρίμιτοι χιτῶνες, apud Poll. lib. 7. cap. 13.

Τριμίτινος, idem quod τρίμιτος. Poll. l. 7. c. 16.

ΜΙ'ΤΥΛΟΣ, ου, ὁ, mutilus, cornibus carens. Theocr. idyll. 8. τήναν τὰν μιτύλαν δωσῶ [illegible] τοι αἶγα. Scribitur et μίτιλος, pro eodem.

ΜΙ'ΤΥΣ, υος, ἡ, vocabulum rei apiariæ. Aristot. hist. an. l. 9. c. 40. περὶ δὲ τὸ στόμα τοῦ σμήνους τὸ μὲν πρῶτον τῆς εἰσόδου περιαλείφονται μίτυϊ, ἡ δὲ συνεχὴς ἀλοιφὴ τούτῳ πισσόκηρος ἀμβλύτερον καὶ ἧττον φαρμακώδης τῆς μίτυος. Ibi etiam dicit, τὴν μίτυν esse μᾶλλον [illegible], ὥσπερ [illegible] τοῦ κηροῦ, καὶ τὸν [illegible].

ΜΙ'ΤΡΑ, ας, ἡ, cinctus, cingulum, balteus. Apud Hom. usurpatur pro cingulo militari lato, quo ilia et venter tegebatur. (☞ Quidam μίτραν denominatam volunt ἀπὸ τῶν μίτων, i. à filis laneis, quibus extrinsecus est obvoluta: ut dicatur μίτρα, quasi μιτηρά. alii autem quòd sit περὶ τὰ ἦτρα ζῶμα. Sunt qui à Syris sumptam esse vocem dicant.) Il. δ'. Αὐτὰρ ὁ ζωστῆρα πανάιολον, ἠδ' ὑπένερθε ζῶμά τε, καὶ μίτρην, τὴν χαλκῆες κάμον ἄνδρες. Dicitur mulier primùm pariens, aut vir cum virgine congrediens, μίτραν λύειν, solvere zonam. Apoll. Arg. 1. ᾗ ἔνι μούνῃ Μίτρην πρῶτον Λῦσε καὶ ἔστασε. Theocrit. idyll. 19. (de Jove cum Europa congresso:) Λῦσε δὲ οἱ μίτρην, &c. ¶ Dicitur etiam μίτρα de fascia qua caput obligatur, ut annotat Eustath. ex Eurip. et Herodot. ¶ Ab Hippocr. μίτρα dicitur tegmen, vel tanquam involucrum quoddam, aut epididymis: quæ est varicosus tumor, summo didymo insidens: in lex. Gal. (Philostr. l. 3. c. 15.)

Μιτρόω, ῶ, f. ώσω, mitra seu fascia circumdo. Nonn.

Composita.

Ἀβρομίτρης, ου, ὁ, molli delicatoque redimitus mitra. Hesych.

Αἰολομίτρης, variegatam mitram habens, seu versicolori pictave mitra redimitus. Theocr. in encom. Ptolem.

Ἄμιτρος, ου, ὁ καὶ ἡ, mitram seu cingulum non habens. Callim. hymno in Dianam.

Εὔμιτρος, bene cinctus. Æschyl. ‡ occurrit apud Mosch. iv. 98.‡

Δίμιτρον, ου, τὸ, duplice zona vel tænia vinctum. Exponitur et, germen duplex.

Θηλύμιτρης, Suidæ ὁ πόρνος. Potest et generaliter dici de homine effœminato, qui mulierum more mitra redimitus est.

Χαλκεομίτρης, æream mitram gestans. Pind. [Nem. Od. 1. 170.]

[Χαλκεομίτωρ. ‡ idem.‡ Eurip. Troad. 271. Τί δ' ὁ τοῦ χαλκεομίτορος Ἕκτορος δάμαρ, &c.]

Χρυσομίτρης, auream habens mitram, seu aurata redimitus mitra. Soph. in Œdip. Tyr. (218.)

Χρυσομίτρης, autem dicitur avis quædam ἀκανθοφάγος, apud Aristot. hist. an. l. 8. c. 3.

ΜΝΑ͂, ᾶς, ἡ, mina: pondus est, quod apud medicos unciarum sedecim fuit, ut patet ex Diosc. lib. de ponderib. et mensuris. Varia autem pro loco fuit μνᾶ. Attica μνᾶ fuit centum drachmarum. Romana, drachmarum nonaginta sex. Alexandrina 160. drachmarum Atticarum. Pro μνᾶ Ionicè μνέα dicitur, ut, μνέας εἴκοσι, apud Herodot. minas viginti.

Μναϊαῖος, et μναιαῖος, ου, ὁ, minæ pondus æquans, tantum ponderans quantum mina. Xen. lib. de re equ. λίθων στρογγύλων [illegible] ὅσον μναιαίων. Et apud Suidam (de Balearidum insularum funditoribus:) μναιαίους λίθους βάλλειν. Item minæ pretium æquans. Τὸ μναϊαῖον, sive μναιαῖον, minæ pretium, tantum quantum mina valet: ut apud Suidam, μναιαῖον δίδωσι τοῦ παιδίου, ἐξωνεῖσθαι τοὺς ἰδιώτας.

Μναϊαῖος, idem quod μναιαῖος. ut, μναιαῖος λίθος, χαλκὸς, minam pendens. Eust. ex Aristot.

Composita.

Δεκάμναιος, ου, ὁ, qui decem minarum est. pro quo et δεκάμνεως dicitur: ut, σταθμὸς δεκάμνεως, apud Eust. Δεκαμναῖον, autem, subst. pro δέκα μνῶν, decem minæ, apud Suid.

[Δέκαμνος. Aristoph. Pac. 1223. Τί δαὶ δεκάμνων τῶνδε θωράκων ἐγὼ Ἐνημμένων κάλλιστα χρήσομαι τάλας; 1230. Ἔπειτ' ἐπὶ δεκάμνῳ χεσεῖ καθήμενος; Schol. [illegible] Δέκαμνον καλεῖ τὸν δέκα μνῶν τιμὴν, καὶ μισθόν.]

Διμναῖος, qui duarum minarum est, duarum minarum pretium æquans. Aristot. œcon. l. 2. Dici potest et δίμνεως, ut δεκάμνεως.

Εἰκόσιμνον, qui viginti minarum est; apud Lysiam.

Ἑξαμναῖος, et ἑξάμνους, qui sex minarum est.

Ἡμιμναῖον, τό, dimidium minæ, dimidiata mina. Xenoph. et Plat. in Lycurgo.

Πεντάμνουν, apud Herodot. l. 5. sumitur pro quinque minis: adjectivè verò acceptum signif. quod quinque minarum est.

Τριμναῖος, et τρίμνους, qui trium est minarum. Poll.

Τετράμνουν, quatuor minarum. Apud Athen. l. 11.

MNA'OMAI, ῶμαι, (F. μνήσομαι. P. μέμνημαι, aor. 1. ἐμνήσθην. quæ tempora usitatiora sunt quàm præsens;) memoro, commemoro, mentionem facio. † τινὸς πρός τινα. Xen. Pæd. 1. 4. 12.† Il. β'. Εἰ μὴ Ὀλυμπιάδες Μοῦσαι Διὸς αἰγιόχοιο Θυγατέρες μνησαίαθ', ὅσοι ὑπὸ Ἴλιον ἦλθον, nisi Musæ commemorarint, quot ad Ilium venerint. Sæpe cum genitivo: ut apud Hom. in hym. Αὐτὰρ ἐγὼ καὶ σεῖο καὶ ἄλλης μνήσομ' ἀοιδῆς. † ἧς ἐμνήσθης, de qua locutus es. Aristoph. Nub. 922.† Theo. l. 3. τούτων μνησθήσομαι. Sic et apud Dem. et Xen. Interdum additur περί. Ut apud Herodot. μνήσασθαι περὶ παιδὸς, filii mentionem facere. Sic et apud Thuc. et Plat. Construitur et cum accus. apud Hom. Od. ξ'. ἄλλα μνησόμεθα. Apoll. Arg. l. 1. παλαιγενέων κλέα φωτῶν Μνήσομαι. Interdum interjecta præpositione ἀμφί. Ut apud Homer. initio hymni, qui Βάκχος vel Διόνυσος inscribitur. ¶ Item memor sum, recordor, reminiscor. Ut Il. ζ'. μνήσασθε δὲ θούριδος ἀλκῆς. Sic Il. ψ'. οὐδ' ἔτι μέμνητ' ἐκεῖνο φίλοιο. † Cum ὅτι. Xen. Pæd. l. 3. p. 67. c.† ¶ Præteritum μέμνημαι passim pro præsenti usurpatum invenitur, (ut et Lat. memini.) itidem cum genit. ut Il. ψ'. et ά. † Xen. Pæd. l. 5. p. 124. d.† vel cum accus. ut Il. ζ'. † Sic Xen. Pæd. 1. 6. 5.† Interdum et cum infinit. Est etiam frequens in prosa. Interdum et cum participio: ut μέμνημαι ἀκούσας περί σου, apud Xen. † Pæd. 1. 6. 3. et 2. 58. b.† Sic, μέμνημαι ἐλθών, Eurip. Dicitur et, μέμνημαί σε λέγοντα, apud Dem. † Sic et plusq. perf. Xen. Pæd. l. 2. p. 40. c.† ¶ Apud Aristoph. † Nub. 1105.† μέμνησο ὅπως στομώσεις αὐτόν, quidam interpret. cura ut, da operam ut, &c. † μέμνησο τοῦτο, ὅπως &c. memor esto, hoc cura, ut &c. Aristoph. Nub. 884. Sic et Xen. Pæd. l. 3. p. 60. c.† ¶ Item ambio, (sicut dicitur, ambire puellam,) seu conjugium aut nuptias peto, procus sum. Sic proci Penelopes eam μνᾶσθαι dicuntur. Od. ά. Τόσσοι μητέρ' ἐμὴν μνῶνται. Et Od. φ'. ὅστις ἄριστος Μνᾶται ἐνὶ μεγάροισι. Dicitur etiam, μνᾶσθαι γάμον, apud Luc. ambire, vel et conciliare nuptias, et exorare. ¶ Item generaliter, affecto: ut, μνᾶσθαι ἀρχήν, apud Herodian. affectare regnum. (Eurip. Med. 934. in animo habeo. Cum Acc. Soph. Tr. 1132. Œdip. Tyr. 1077. Theoc. Id. 3. 28. V. Philostr. l. 2. c. 41.)

Derivata à μνάομαι, memoro.

Μνάω, ῶ, i. μνᾶσθαι seu μνησθῆναι ποιῶ, in memoriam revoco: vel commonefacio, admoneo. Od. γ'. Ὦ φίλ', ἐπεί μ' ἔμνησας ἔειπες. Od. δ'. Μνήσω δέ σε καὶ θεὸς αὐτός.

Μνῆμα, τό, id quo nobis res aliqua in memoriam revocatur, seu quod nos alicujus recordari facit. Latinis monimentum. Iliad. ψ'. Πατρόκλοιο τάφου μνῆμ' ἔμμεναι. Sic et Od. ί. ¶ Item sepulchrum, quod et Lat. monimentum dicitur. Xen. Pæd. 7. Dem. pro cor. (Eurip. Phœniss. 144.)

Μνηματίτης, q. d. sepulchralis, funebris: ut, μνηματίτης λόγος, oratio funebris. Eustath.

Μνήμη, ἡ, memoria. Unde, φέρειν διὰ μνήμης, memoria tenere, apud Herodian. ἀπὸ μνήμης εἰπεῖν, memoriter exponere. Et, ὁ τῆς ὁσίας μνήμης, vir sanctæ memoriæ, apud Synes. Item mentio. Ut, μνήμην ποιεῖσθαι, Herodot. Et, ἄγειν διὰ μνήμης εὐφήμου, honorifica mentione prosequi. Synes. (Soph. Œdip. Tyr. 1152.)

Μνημεῖον, et μνημῆον, idem quod μνῆμα. Isocr. in Busir. encom. † monumentum. Soph. El. 939.† Ponitur et pro loco secretiore domus in quo pretiosissima quæque asservantur: apud Dionem in Anton. (Μνημεῖον, monumentum ad memoriam alicujus servandam. Æsch. S. c. Th. 49.)

Μνήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, memor, qui recordatur. Odyss. φ'. † Aristoph. Nub. 413. εἰ μνήμων εἶ.† Item memoriâ valens. Pro ον Doricè dicitur μνάμων, ut in proverb. μισῶ μνάμονα συμπόταν.

Μνημόνια ζητήματα, fuerunt dictæ quædam quæstiones convivales, à Theodecte quodam sophista, quòd ille in iis valde celebratus μνημονικὸς esset. Poll.

Μνημονικὸς, ὁ, memoriâ valens. Aristoph. † Nub. 483. Xen. Pæd. l. 5. p. 131. c.† Interdum simpl. memor, apud Synes. Item ad memoriam pertinens: ut, μνημονικὸν ἁμάρτημα, lapsus memoriæ.

Μνημονεύω, memor sum, memoriâ teneo, memini. Cum genit. μνημονεύειν τῆς ἀρετῆς. Plut. in Othone. Et cum dat. Phalar. μνημονεύω σοι τῆς χάριτος, memor sum tui beneficii. Cum accus. Isocr. ἐὰν τὰ παρεληλυθότα μνημονεύῃς, si recorderis præterita. Item memoro, memoriæ prodo, mentionem facio. Plut. in Them. ὡς καὶ Πλάτων μνημονεύει. Sic et Athen. lib. 3.

Μνημονεύομαι, memoror. Isocr. in Pan.

Μνημόνευμα, τό, res quæ memoriæ mandatur, seu quæ memoriâ tenetur. Arist. rhet. 1. Luc. de salt.

Μνημονευτὸς, qui memoriâ tenetur. Plat. in lib. an seni capess. resp.

Μνημονευτικὸς, qui valet memoriâ, apud Damasc. μνημονευτικὴ τέχνη, ars memorialis, vel memoriæ. quæ et μνημονική.

Μνημόσυνον, mnemosynum: quod nobis rei alicujus memoriam renovat, ut μνῆμα, monimentum. Theo. l. 3. Aristoph. in Vesp.

Μνημοσύνη, accipitur à poëtis pro μνήμη: ut apud Hom. Il. θ'. † Nomen propr. Hesiod. Theog. 54.†

Μνῆστις, memoria. Od. μ'. Soph. in Ajace. Nic. in Ther.

Μνήστωρ, peritus, sciens: qui enim rem aliquam memoriâ tenet, is ejus peritus est. Suid. et Hesych.

Μιμνήσκω, in memoriam revoco. Od. ξ'. μηδέ με τούτων μίμνησκε.

Μιμνήσκομαι, idem quod μνάομαι, recordor, memini. Il. ό. Τῶν μιμνησκόμενος θαλερὸν κατὰ δάκρυον εἶβεν.

Μνεία, ἡ, mentio: ut, μνείαν ποιεῖσθαι, mentionem facere, Lysias. Item memoria: ut, μνείαν ἔχειν τινὸς, apud Aristoph. et Plat. (ὥς σου κάρτα νῦν μνείαν ἔχω. Eurip. Med. 329.)

Μνώομαι, poëticè pro μνάομαι, memini, recordor. Il. β'. οὐ πολέμοιο μνώοντο.

Composita: ac primùm ex μνάομαι, et μιμνήσκομαι, cum præpositione.

Ἀναμνάομαι, seu potiùs ἀναμιμνήσκομαι, † Xen. Pæd. l. 3. p. 77. b.† reminiscor, recordor. Isocr. τὰς τοῦ πατρὸς προαιρέσεις ἀναμνησθεὶς, recordatus paternorum institutorum. Dem. in epitaph. τοὺς οἴκοι χρησμοὺς ἀναμνησθῆναι. Plat. polit. 1. ἀναμιμνησκόμενοι περί τε τὰ ἀφροδίσια καὶ περὶ πότους. † Xen. Pæd. 1. 2. 11. cum ὅτι. l. 3. p. 75. a.†

Ἀναμνάω, seu potiùs ἀναμιμνήσκω, reminisci facio seu recordari, in memoriam revoco. Odyss. γ'. Ὦ φίλ', ἐπειδὴ ταῦτά μ' ἀνέμνησας, καὶ ἔειπες. Dem. μὴ ἀναμνήσῃς με. Thucyd. ἀναμιμνήσκοντες τὴν ξυμμαχίαν. Et cum genit. rei et accusat. person. ἀναμιμνήσκω σε τῶν χρημάτων. Luc. (Ἀναμνησθεὶς, Eurip. Med. 1248. ἀναμιμνήσκομαι. Aristoph. R. 674. ἀναμνάω. Soph. Œdip. Tyr. 1154.)

Ἀνάμνησις, reminiscentia, recordatio. Arist. eth. 3. Item commonefactio, i. ipsa actio commonefaciendi aliam, apud Luc.

Ἀναμνηστικὸς, ῆ, ὁ, qui reminiscentiâ valet. Themist. in lib. περὶ μνήμης. Exponitur et, facilè reminiscens.

Decomp. Ἐπαναμιμνήσκω, identidem in memoriam revoco: aut, iterum commonefacio. Dem. Phil. 2.

Συναναμιμνήσκω, simul in memoriam revoco. Plut.

[Συναναμιμνήσκομαι. Plat. de Leg. 1. συναναμνησθεὶς ὑμῖν ἐγὼ, κοινῇ τὴν ἀπόκρισιν ποιήσομαι.]

Ἀπομνάομαι, seu potiùs ἀπομιμνήσκομαι, recordor. Hesiod. in Theog. † 503.† Οἵ οἱ ἀπεμνήσαντο χάριν εὐεργεσιάων, qui gratiam referendo ostenderunt se recordari beneficiorum. Thucyd. l. 1. σταθμᾶται δὲ αὐτῷ χάριν ἀπομνήσασθαι ἀξίαν.

Ἐπιμνάομαι, reminiscor, memini: ut, Od. δ'. τοῦ γ' ἐπιμνησθεὶς, hujus ille recordatus. Item mentionem facio, memoro, commemoro. Chrys. ἐπιμνησθῆναι τινος τῶν προσόντων ἀγαθῶν. Xen. Pæd. 1. οὐδ' ὁπωσοῦν περὶ τούτου ἐπεμνήσθη. (Æsch. Ch. 621.)

[Ἐπιμνηστέον. Plat. Tim. τὰ γὰρ ἄλλα ὅσα ᾗ γέγονεν, διὰ βραχέων ἐπιμνηστέον, &c.]

Παραμνάομαι, obiter memoro, seu mentionem facio. (cum Gen. Soph. Tr. 1140.) [Herodot. Hist. lib. 7. τῶν ἐγὼ (οὐ γὰρ ἀναγκαίῃ ἐξέργομαι ἐς ἱστορίης λόγον) οὐ παραμέμνημαι.]

[Προμνάομαι. Soph. Œd. Col. 1074. ὡς προμνᾶταί τί μοι Γνώμα, &c.]

Ὑπομνάω, ῶ, seu potius ὑπομιμνήσκω. † Xen. Pæd. l. 3. p. 82. a. τινὰς τινα.† idem quod ἀναμιμνήσκω, reminisci facio seu recordari; commonefacio. Od. ί. Νόστου ὑπομνήσουσα, de reditu admonens. Herodian. l. 3. μύθους τε ἀρχαίους καὶ ἱεραμάτων ὑπομιμνήσκοντες. Et cum accus. rei: ut, ὑπομνῆσαι τοὺς νόμους, in memoriam revocare leges. Æschin. (Ὑπομνάομαι περί. Æsch. Pers. 328.)

Ὑπομιμνήσκομαι, commonefio: reminiscor, recordor. Alex. Aph. φύσις ὑπομιμνησκομένη τοῦ ἀναγκαίου. † cum acc. Xen. Pæd. l. 6. p. 152. a.†

Ὑπόμνημα, τό, quod rei alicujus reminisci facit, monumentum. Isoc. Dem. in ep. Philip. Peculiariter ὑπομνήματα, vocantur commentarii, i. scripta, in quibus capita tantùm in rerum memoriam attinguntur; apud Plut. Sed et quævis scripta sic appellantur ap. Athen.

Ὑπομνηματικὸς, ut, ὑπομνηματικὰ συγγράμματα, scripta quæ memoriam juvant.

Ὑπομνηματίζω, commentariis scriptis interpretor.

Ὑπομνηματισμὸς, interpretatio quæ fit commentariis scriptis.

Ὑπομνηματισμοὶ, ponuntur pro commentariis etiam, quales sunt Cæsariani, apud Polyb.

Ὑπομνηματιστὴς, ὁ, qui commentariis scriptis interpretatur.

Ὑπόμνησις, revocatio in memoriam, ipsa actio revocandi in memoriam seu suggerendi, apud Thuc. et Gal. † Xen. Pæd. l. 3. p. 82. c.†

Ὑπομνηστικὸν, οῦ, τό, commentarius, et q. d. memoriale. Basil.

Προσυπομνάω, adhuc in memoriam revoco, in memoriam reduco. 2 Maccab.

Composita sine præpositione: ac primùm ex μνῆστις.

Ἀείμνηστος, ου, ὁ καὶ ἡ, cujus perpetuò durat memoria, sempiternus. Isocr. de Pace et in Paneg. Item semper memorabilis, semper celebrandus: ut, ἀείμνηστος τάφος, apud Soph. (Æsch. Pers. 762.)

[Ἀειμνήστως. Æsch. de falsa Leg. ὅτε μὲν ὑμῶν —— ἀναμνησθέντας, ὅτι τὸν τῆς σωφροσύνης παράκλητον διὰ τῆς περὶ Τίμαρχον κρίσεως ἀειμνήστως παρακέκληκα.]

Ἄμνηστος, cujus memoria non superest, oblivione deletus. Pro quo Doricè ἄμναστος, apud Theocr. idyll. 16.

Ἀμνηστία, ἡ, oblivio: ut, ἀμνηστία ἁμαρτημάτων, apud Phil. Sæpè absolutè usurpatur pro, oblivio injuriarum. idem quod ἀμνησικακία. Plut. in pol. præc. Exp. etiam, impunitas, apud Herodian.

Ἀμνηστέω, ῶ, memoriâ non teneo, oblivioni dedi. [Soph. Elect. 483. οὐ γάρ ποτ' ἀμναστεῖ γ' ὁ φύσας Ἑλλάνων ἄναξ. Schol. οὐ γὰρ ἀμνημονεῖ &c.]

Ἀμνηστεύομαι, memoriâ excido. [Thucyd. Hist. lib. 1. §. 20. πολλὰ δὲ καὶ ἄλλα ἔτι καὶ νῦν ὄντα, καὶ οὐ χρόνῳ ἀμνηστούμενα.]

Composita ex μνήμων: itidem sine præpositione.

Ἀειμνήμων, q. d. semper memor, qui nunquam obliviscitur: ex Aristot.

Ἀμνήμων, immemor: vel memoriâ non valens: obliviosus. Plat. in ep. [Ap. Rhod. Arg. lib. 2. 471. Οὐδ' εὐεργεσίης ἀμνήμονες. beneficii immemores. Eurip. Phœn. 64. Κλήθροις ἔκρυψαν παῖδ', ἵν' ἀμνήμων τύχη Γένοιτο, Schol. ἵνα ἡ τύχη λήθῃ παραδοθῇ. Pind. Isthm. 2. 23. ἀλλὰ παλαιὰ γὰρ εὕδει Χάρις, ἀμνάμονες δὲ βροτοί.]

Ἀμνημοσύνη, ἡ, oblivio, non meminisse. [Eurip. Ion. 1099. Λέκτρων γὰρ ὁ Διὸς ἐκ παίδων ἀμνημοσύναν, &c. Canterus legit ἀγνωμοσύναν ingratitudinem. Barnes.]

Ἀμνημόνως, sine recordatione, obliviosè.

Ἀμνημονέω, ῶ, immemor sum, obliviscor. (Æsch. Eum. 24.) Luc. in Tim. ἡμεῖς δὲ ἀχάριστοι ἐν εἰρήνῃ, ἀμνημονοῦντες.

Εὐμνήμων, qui bona memoriâ præditus est. Et memoratu facilis, seu qui facilè memoriâ concipi potest. Xen.

[Εὐμνημονευτότερος. Xenoph. Orat. in Agesil. cap. 11. §. 1. Βούλομαι δὲ καὶ ἐν κεφαλαίοις ἐπανελθεῖν τὴν ἀρετὴν αὐτοῦ, ὡς ἂν ὁ ἔπαινος εὐμνημονευτότερος ἔχῃ.]

Ἱερομνήμων, q. d. sacrarum rerum seu sacrorum rituum memoriæ præfectus. Quidam exp. sacer scriba: alii, qui est à commentariis sacrarum memoriarum. ¶ Est etiam nomen gemmæ, apud Plin. Peculiariter ἱερομνήμονες appellati fuerunt qui ex unaquaque civitate ad Amphictyonicum concilium mittebantur, ut tradit Harpocr.

Ἱερομνημονέω, fungor munere eorum qui ἱερομνήμονες dicuntur. Aristoph. in Nub. 1624.†

Πολυμνήμων, multarum rerum memor: vel multùm memoriâ valens.

Σιτομνημονέω, ῶ, frumentum demetior, notatis eorum nominibus qui demensum accipiunt. Hesych.

Composita ex μνημονεύω.

Ἀμνημόνευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non memoratus, silentio præteritus. [Eurip. Iph. in Taur. 1418. ὁ φίλος ἐν Αὐλίδι Ἀμνημόνευτον θεᾶ προδοὺς ἁλίσκεται. Polyb. Hist. lib. 2. §. 35. τὴν ἐκθεμένην διὸ οὔτε τὴν ἐξ ἀρχῆς ἔφοδον ἀμνημόνευτον παραλιπεῖν.]

Ἀξιομνημόνευτος, dignus commemoratione, memorabilis. Xenoph. Hell. 4.

Ἀμνημονέω, immemor sum, obliviscor. Laërt.

Ἀπομνημονεύω, in memoriam revoco, reminisci facio: ut, ἀπομνημονεύειν τὴν ὀργήν, apud Æschin. Item commemoro, recenseo. Plut. in Lyc. ἀπομνημονεύονται τῶν Λακώνων λόγοι. Et neutrali signif. reminiscor, memor sum. Diodor. Sic. ἀπομνημονεύσαντες τῆς κατὰ τὴν Ἰνδικὴν στρατείας. Luc. in sacrificiis, εἴ γε ἀπομνημονεύει αὐτοῖς τὴν χάριν ὁ Ζεύς, si beneficii ipsorum reminiscatur. ¶ Quidam grammatici annotant, significare etiam, oblivioni mando. † In pass. ἀπομνημονεύομαι, commemorari. Xen. Pæd. p. 210. c.†

Ἀπομνημόνευμα, τὸ, commemoratio, narratio: vel potius, res quæ commemoratur, historia. Plut. in apophth. Laërt.

Ἀπομνημόνευσις, idem. Plat.

Διαμνημονεύω, in memoriam revoco, recordor, reminiscor. Luc. λόγους εἰρημένους αὐτοῖς διαμνημονεύουσι. Xenoph. ταῦτα δὲ γράφω, ὅσα περὶ ἂν διαμνημονεύσω, quorum recordatus fuero. Item commemoro, apud eundem Xen. † Διαμνημονεύομαι ἔχειν, trador, commemoror habuisse. Xen. Pæd. 1. 2. 2.†

Δυσμνημόνευτος, qui non facilè memoriâ teneri potest. Laërt. [Plat. Tim. διὰ στερεώτερα ἀναισθησίας ἐμπεσοῦσαι, δυσμνημονευτότερα καὶ ἀσαφέστερα τὰ περὶ τὴν ἰδέαν ποιεῖ.]

Εὐμνημόνευτος, qui facilè memoriâ tenetur: vel, memoratu facilis. Aristot. rhet. 1.

Καταμνημονεύω, memor sum.

Συμμνημονεύω, simul in memoriam revoco. Plut.

Derivata à μνάομαι, ambio.

Μνηστὺς, ύος, ἡ, conciliatio mulieris in uxorem, ipsa actio petendi mulierem in uxorem. procatio.

Μνηστὸς, οῦ, ὁ, desponsatus.

Μνηστὴ, sponsa: quam quis ambivit, et in uxorem duxit. Iliad. ζ'. et alibi apud Hom.

Μνηστὴρ, ῆρος, ὁ, qui nuptias alicujus ambit, procus: passim apud Homer. in Od. (Æsch. Pr. 759. Soph. Tr. 9.) † Xen. Pæd. p. 122. e.† Item nuptiarum conciliator.

[Μνάστειρα. Pind. Isthm. Od. 2. 7. Ὅς τις ἦν καλὸς ἔχων Ἀφροδίτας εὐθρόνου μνάστειραν ἁδίσταν ὀπώραν. Schol. τὸ δὲ μνάστειραν, πρὸς τὸ Ἀφροδίτας, τουτέστι τὴν τοῦ σώματος ὀπώραν, τὴν τῆς Ἀφροδίτης μνήμην ἐμποιοῦσαν.]

Μνηστήριος, ad procum pertinens, vel à proco proficiscens: ut, μνηστήρια δῶρα, in anthol. Epigr.

Μνῆστρον, ου, τὸ, nuptiarum arrhabo. Hesych.

Μνήστωρ, qui dedit nuptiarum arrhabonem nomine sponsi. apud eund. ‡ Æsch. S. c. Th. 187.‡

Μνήστρια, pronuba, nuptiarum conciliatrix. Poll.

Μνηστεύω, idem quod μνάομαι, nuptias ambio, vel et concilio, exoro. Od. σ'. Μνηστεύειν θυγατέρα ἀφνειοῦ. Eurip. ἐμνήστευσα παῖδα σὴν, filiæ connubium petii. Dicitur et, μνηστεύειν γάμον τινός. Et, μνηστεύειν γάμον, conciliare nuptias, apud Apoll. Arg. l. 2. Item metaph. affecto, concilio, comparo, apud Synes. et Julian.

Μνηστεύομαι, idem quod μνηστεύω. Plut. de amat. narr. et Laërt. in Cratete. Μνηστεύεσθαι dicitur mulier, quæ petitur in uxorem: aut quæ sponsione promittitur: ut Matth. cap. 1. ¶ Μνηστεύομαι, metaph. signif. etiam, concilio, &c. apud Plut. in Cæsare.

Μνηστεία, ἡ, ipsa actio ambiendi et conciliandi. Poll. l. 3.

Μνήστευμα, τὸ, idem. Euripid. in Phœniss. ubi sunt qui expon. etiam sponsalia. [583. Huic Exemplo addas Helen. 1530. ἄλλας ἱκέσθαι μνηστεύματα γυναικός.]

Μναστεύω, idem quod μνηστεύω. Unde aor. 1. particip. μναστεύσας, apud Theocr. idyll. 18. v. 6. Μναστεύσας Ἑλέναν ὁ νεώτερος Ἀτρέος υἱὸς, qui Helenam conjugium petierat.

Composita.

Ἀμνήστευτος, quæ in uxorem petita non fuit. Eurip. Expon. etiam, nondum desponsa seu desponsata. Item illocabilis, apud Græc. Bibl. interpr.

Ἀμνηστεύτος, non initis sponsalibus: vel non ambito connubio.

Ἀμνηστεύτως, adverbialiter, pro eodem, apud Phocyl.

Ἀμνηστεία, cælibatus.

Εὔμναστος, seu εὔμνηστος, Dor. cujus facile recordamur, cujus memoria semper nobis observatur. Soph. (Tr. 109.) (Hoc et seq. ad præced. comp.)

Πολυμνήστωρ, memoriâ pollens, memor multorum. Æsch. [Supp. 544. γονοῦ πολυμνήστωρ ἐφάπτωρ Ἰοῦς.]

Πολυμνήστη, à multis ambita, cujus multi sunt aut fuerunt proci. Odyss. ξ'. et δ'.

(Πολύμνηστος. Æsch. Ag. 830. 1467.)

Προμνάομαι, ῶμαι, ambio nuptias pro alio, nuptias alicui concilio. Et generaliter, ambio pro alio, aliquid ei concilio. Plut. in Lucul. προμνώμενος αὐτῷ Κιλικίαν. Sic et apud Plat. in Theæt.

Πρόμνησις, ipsa actio conciliandi et ambiendi pro alio.

Προμνηστική, (sub. τέχνη,) ars earum quæ pronubæ dicuntur; ars copulandi seu conciliandi. Plat. in Theæt.

Προμνήστρια, quæ et προμνηστρὶς, nuptiarum conciliatrix, pronuba. Plat. ibid. et Xenoph. [Eurip. Hipp. 589. προμνήστριαν. Sch. καὶ ἐμμηνύτριαν, προξενήτριαν. Xenoph. Memorab. lib. 2. §. 36. 3. ἦν γὰρ τὰς ἀγαθὰς προμνηστρίδας, μετὰ μὲν ἀληθείας τἀγαθὰ διαγγελλούσας, &c.]

Προμνηστεύω, et προμνηστεύομαι, idem quod προμνάομαι, i. concilio nuptias, et velut procuro alii fœminam. Alciphr. ἐς ταύτην αὐτῷ προμνηστευσάσα τὴν ἐρωμένην.

Προμνηστῖνοι, vide in comp. ex Μένω.

Ὑπομνάομαι, ῶμαι, exp. clàm ambio nuptias seu affecto. Od. χ'. Αὐτοῦ τε ζώοντος ὑπεμνάασθε γυναῖκα.

Ὑπομνηστεύω, et ὑπομνηστεύομαι, despondeo. Arist. pol. 5. Hinc ὑπομνηστευσάμενος, qui despondit: ut, ὑπομνηστευθεὶς, sponsus, desponsus, desponsatus.

ΜΝΑΣΙΟΝ, mensura duorum medimnorum capax. Hesych. ¶ Μνάσιον in Ægypto dicitur herbaceum quid, quod ut papyrus edule est, dulcissimum in cibo saporem offerens. Theophr. hist. pl. lib. 4. cap. 9.

ΜΝΙΟΝ, ου, τὸ, muscus, alga. Hesych. enim μνία vocari scribit τὰ βρύα καὶ τὰ φύκη. Itidemque Suid. τὰ τῆς θαλάσσης ἀνθήματα sive βρύα.

Μνιαρὸς, οῦ, ὁ, muscosus. Oppian. l. 2.

Μνιόεις, εντος, ὁ, idem. [Apoll. Rhod. Arg. iv. 1237. Πάντη γὰρ τέναγος, πάντη μνιόεντα βυθοῖο Τάρφεα. Schol. σύμφυτα.]

Μνιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem. Nic. in Alex. μνιώδεα θρῖα, pro τὰ φύλλα τῶν βρύων.

Πολύμνιος, (comp.) epitheticῶς dicitur θάλασσα. Hesych.

ΜΝΟΥ͂Σ, prima lanugo, ut χνοῦς. Hesychio lana tenerrima et mollissima agnorum pullorumque, ac propriè anserum. Suidæ quoque tener mollisque pilus, ex Epigr. καὶ μνοῦ χῆνα [illegible].

ΜΟΓΓΟΣ, opponitur ei qui clara est voce. In Hippiat. (de asino admissario:) ἔστω δὲ τῇ φωνῇ μὴ μογγὸς, ἀλλὰ λαμπρός.

ΜΟΓΟΣ, ου, ὁ, labor, ærumna. Poëticum est. Iliad. δ'. Ἱδρῶ θ' ὃν ἵδρωσα μόγῳ.

Μογερὸς, οῦ, ὁ, laboriosus, ærumnosus. (μογερὸς, i. e. τλήπαθής. Æschyl. Ag. 141. Pr. 567. Eurip. Med. 205.) Pro quo et μογηρὸς dici traditur.

Μογέω, ῶ, laboro. Item labores tolero, ærumnas patior et perfero. Il. ά. ᾧ ἔπι πόλλ' ἐμόγησα. Sic et Od. ξ'. Item simpl. tolero, perpetior: vel magno cum dolore et ærumnis tolero et patior. Od. β'. καὶ ἄλγεα πολλὰ μογήσας. Sic et Od. ζ'. et φ'. Item labore fessus sum. Od. ό. Ἐξ ἔργων μογέοντες. Item doleo. Ut apud Eurip. μογῶ πλευρὰ, laterum dolore infestor. (Æsch. Ag. 1633. Theoc. κΓ'. 32.)

Μογεῖσθαι, laborare, et malè se habere. Demosth. Phil. 4.

Μογίω dicitur pro μογέω, Ionica et poëtica epenthesi τοῦ ι, apud Hesych. apud quem pro eodem reperitur et μογίζω.

Μόγις, vix, ægrè, magno cum labore. Il. φ'. μόγις δ' ἐσαγείρατο θυμόν. (Æsch. Pers. 509.) Utitur et Plat. l. 2. de rep.

Composita.

Ἀμόγητος, indefessus. Hom.

Ἀμογητὶ, sine labore et negotio. Hesych. et Suid. [Hom. Iliad. λ. 636. Νέστωρ δ' ὁ γέρων ἀμογητὶ ἄειρεν. Hic Versus ab Athenæo citatur, Deipn. lib. 11.]

Βραχυμογὴς, brevi temporis spatio laborans. Hippocr. epid. l. 2.

ΜΟΔΙΟΣ, ου, ὁ, modius: mensura sedecim continens sextarios. Apud Dinarch. in Demosth. χίλιοι μόδιοι. Sic, ὑπὸ τὸν μόδιον, Matth. 5. Marc. 4. Luc. 11.

ΜΟΘΑΞ, verna. Hesych. Athen. lib. 6. μόθακας ait Spartæ fuisse pueros, qui cum civium filiis educari alique solerent.

Μόθων, ωνος, ὁ, idem quod μόθαξ, verna. Hesychius μόθωνας à Lacedæmoniis vocari ait pueros, qui præter liberos domesticos aluntur et educantur. Aristoph. verò schol. et Suid. ingenuorum assecias et pedisequos. Hinc et homines fastuosos, viles, et servili indole præditos, nugatores, garrulos et molestos, istoc nomine nuncupare licet. Aristoph. in Equit. Βερέσχεθοί τε, καὶ κόβαλοι, καὶ μόθωνες. Idem in Plut. ‡ 279.‡ Διαρραγείης, ὡς μόθων εἶ, καὶ φύσει κόβαλος. ¶ Μόθων est etiam species saltationis. Suid. et Poll. l. 4. c. 14.

Μοθωνεία, ας, ἡ, ab Hesych. et Etym. exponitur ἀλαζονεία, insolentia.

Μοθωνικὸς, οῦ, ὁ, insolens ac superbus, apud Plut. in Pericle. ubi Ion poëta dicit, τὴν τοῦ Περικλέους ὁμιλίαν esse μοθωνικὴν καὶ ὑπότυφον.

ΜΟΘΟΣ, ου, ὁ, labor: item bellum, pugna, tumultus. Il. ή. Εἴπερ ἄλκιμός ἐστι, καὶ εἰ μόθου ἐστ' ἀκόρητος. Il. φ'. Τρῶες δὲ κατὰ μόθον οὐ μενέουσι. Sic Hesiod. † Asp. 156.† τεθνεῶτε κατὰ μόθον.

ΜΟΙΧΟΣ, οῦ, ὁ, mœchus, adulter. Aristoph. in Plut. Ὁ δ' ἁλοὺς γε μοιχὸς διά σέ που παρατίλλεται. Plut. in lib. περὶ εὐθυμίας· ὥσπερ οἱ μοιχοὶ, τὰς ἑτέρων γυναῖκας θαυμάζοντες, καὶ τὰς ἰδίας καταφρονοῦντες. ¶ Item species quædam tonsuræ indecora ac cinædica. Suid. ex Aristoph. Κρατῖνος ἀεὶ κεκαρμένος μοιχὸν μιᾷ μαχαίρᾳ.

Μοιχικὸς, οῦ, ὁ, adulterinus. Phocyl. μοιχικὰ λέκτρα. Apud Athen. l. 15. μοιχικαὶ ᾠδαὶ, cantilenæ mœchicæ, quales à mœchis cani solent. Dicitur et homo μοιχικὸς, pro mœcho seu in adulteria prono. Plut. de aud. poëm. et de sera num. vindict.

Μοίχιος, ου, ὁ, adulterinus: in Epigr.

Μοιχίδιος, adulterinus, ex adulterino concubitu natus. Luc. μοιχίδιός εἰμι, ἐξ ἑτέρου σε γεγονώς.

Μοιχὰς, άδος, ἡ, adultera, seu adulteriis dedita. Athen. l. 6.

Μοιχαλὶς, ίδος, ἡ, pro eodem. Ut, γενεὰ μοιχαλὶς, Matth. cap. 12. et 16. Et, γυνὴ μοιχαλὶς, Rom. cap. 7. Usurpatur et pro adulterio. 2. epist. Petri cap. 2.

Μοιχάομαι, ῶμαι, mœchor, adulter vel adultera sum. Marc. cap. 10. Matth. cap. 5. et 19.

Μοιχῶ, legitur apud Xen. Hell. 1. παύσει αὐτὸν μοιχῶντα τὴν θάλασσαν, mare occupantem illicitè ut adulter adulteram.

Μοιχάζω, quidam exp. mœchor, apud Suid.

Μοιχεύω, mœchor, adulter sum, vel adultera. Plutarch. ἀπαρέσκει γὰρ, τὸ πολυπραγμονεῖν, ὡς καὶ τὸ μοιχεύειν. Item activè, stupro, adulterio vitio. Plat. l. 2. de rep. τὴν γυναῖκα αὐτοῦ μοιχεύσαντα.

Μοιχεύεσθαι, passivè fœmina dicitur, quæ adulterio vitiatur. Ath. l. 13. Et neutraliter, quæ se mœchis stuprandam prostituit. Athen. l. 10.

Μοιχεύτρια, ἡ, mœcha, adultera. Plat. in symp. Plut. de discern. adulat. ab amic.

Μοιχεία, ἡ, adulterium. Plutarch. de sera num. vind. et alibi.

Ἐπιμοιχεύω, idem quod μοιχεύω, mœchor. Lucian.

ΜΟΛΓΟΣ, οῦ, ὁ, bulga, saccus coriaceus, culeus. Xiphil. in Epit. Dionis. (de Nerone:) μολγόν τέ που ἀπ' ἀνδριάντος αὐτοῦ νύκτωρ ἀπεκρέμασαν, ἐνδεικνύμενοι ὅτι ἐς ἐκεῖνον αὐτὸν δέοι ἐμβεβλῆσθαι. Pollux l. 10. Tarentinorum linguâ scribit μολγὸν vocari utrem è bubulo corio. Aristoph. μή μοι Ἀθηναίους αἰτεῖτε· μολγοὶ ἔσονται. Idem in equit. ἀλλ' ἐὰν τούτῳ πίθῃ, μολγὸν γενέσθαι δεῖ σε. Vide schol. ¶ Pro ἀμολγὸς etiam dici annotatur.

Μόλγινος, coriaceus. Theodoretus dicit, Vulcanum φυσητῆρσι μολγίνοις χρῆσθαι, follibus coriaceis uti.

Μόλγων, ωνος, ὁ, pro ærumnoso et improbo accipi apud comicos, annotat schol. Aristoph. in equit.

ΜΟΛΕΩ, sive μόλω, venio, advenio. Solon. in Eleg. Μηδέ μοι ἄκλαυστος θάνατος μόλοι, mors mea ne careat lacrymis; ut vertit Cicer. Tusc. 1. Item eo, vado. Soph. apud Plutarch. de aud. poëm. τρισόλβιοι κεῖνοι βροτῶν, οἳ ταῦτα δερχθέντες τέλη, Μόλωσ' ἐς ᾅδου. Idem alibi, ποῖ μολὼν κυρεῖ; quò profectus? Exponitur etiam, curro, apud Hesych. A μολέω autem est præt. μέμβλωκα, pro μεμόληκα, ut tradit Eustath. Od. ς'. Ἀλλ' ἄγε νῦν ἴομεν· δὴ γὰρ μέμβλωκε μάλιστα Ἦμαρ. i. advenit. (Μολὼν sive μόλω, cum Dat. Æschyl. Eum. 207. Cum Acc. Eurip. Med. 922. δὶς λαμπτῆρας μόλων ἔμολε. ib. 1083. V. Phœniss. 436. μόλοντα. ib. 542. Soph. Tr. 591. Œdip. Tyr. 785. 966.) [Eurip. Orest. 178. Μόλε κατάπτερος τὸν Ἀγαμεμνόνιον ἐπὶ δόμον. Schol. ad 174. Μόλε ταχέως ἐπί, &c. Suppl. 621. μόλω.]

Μολεῖσθαι, ponitur pro μολεῖν, apud Æschyl. in Prometh.

Μολέειν, idem quod μολεῖν, schol. Hom.

Μολαία, vide in αὐτομολία.

Composita.

Ἀγχίμολος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q. d. è propinquo veniens,) propinquus. Usurpatur ut plurimùm subst. cum præpos. ἐξ. Ut Il. ώ. ἐξ ἀγχιμόλοιο ἰδὼν, è propinquo videns. Ἀγχίμολον, (adverbialiter) è propinquo, vel confestim. Iliad. δ'. Ἀγχίμολον δέ οἱ ἦλθε Θόας. Sic et Odyss. δ'. et alibi apud Hom. † Ἀγχίμολόν σφ' ἦλθε, prope illis advenit. Hesiod. Asp. 325. ubi Schol. per πλησίον exponit.†

Ἀντιμολέω, obvio, vel contra aliquem eo.

Ἀντιμολέω, advenio. Soph. (Sic legunt Sch. Tr. 868.)

Αὐτόμολος, qui sua sponte it et à nullo incitatus, in Epigr. Dicitur etiam de milite qui sponte ad alteram partem transit, transfuga. Xen. Pæd. 6. †1. 3. p. 85. c.† Herodian. l. 5. et 6.

Αὐτομόλως, more transfugæ. Hesych. ex Soph. Phædra.

Αὐτομολία, ἡ, transfugium, defectio qua quis suapte sponte ad alteram partem transit. Thuc. l. 7. ¶ In vitibus autem αὐτομολίαι dicuntur stolones, seu soboles è trunco pullulantes. Et μολαίας, ejusmodi fruticationem inutilem deputare. Poll. Αὐτομολέω, prodita et deserta mea parte ad alteram mea sponte transeo. Thucyd. lib. 3. Ὡς μὲν οὐδὲν αὐτομολήσαντες, Luc. αὐτομολήσαν ἐς ἐμέ, ad me transfugit. Ταυτομολέω, pro eodem.

Decomp. Ἀνταυτομολέω, transfugio, cum perfuga. [Thucyd. Hist. lib. 7. §. 75. ἀνταυτομολήσασαι γὰρ πόλεις τε, καὶ οἱ πλεῖστοι παραχρῆμα.]

Ἐξαυτομολέω, à parte mea deficiens transfugio. Aristoph. in Nub.

Παλιναυτόμολος, qui ad eam partem, à quâ prius ad hostes transierat, redit. Xenoph.

Ψευδαυτόμολος, falsus seu fictitius transfuga, qui transfugam se esse simulat. Xenoph.

Ἑτερόμολος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad quem altera tantummodo pars venit. Suid.

Ἐκμολέω, exeo. Il. λ'.

Ἐπιμολὼν, adveniens, idem quod ἐπελθών. Æschyl.

(Παρμολέω. unde παρμέμβλωκε. Hom. Il. δ'. 11.)

Προμολέω, et προμόλω, prodeo, progredior. Il. σ'. Ἥφαιστε, πρόμολ' ὧδε. Od. ι. Ἐς θῦραν πρόμολον.

Προμολὴ, in ædibus dicitur vestibulum, per quod patet aditus. Apoll. Arg. 1. †260.† In montibus autem προμολαὶ dicuntur eminentiæ seu cacumina in altum assurgentia. in Epigr.

Decomp. Ἐκπρομολέω, egredior, extra progredior. Apoll. [iv. 327. 1538. πάρος τ' ἀνεπαμπαύσαντο Αἴμονος ἐκπρομολεῖ Τριτωνίδος, &c. 1587.]

Ἐπιπρομολέω, progredior, προμολέω. Apoll. [iii. 664. τὴν δέ τις ἄρτι θαλάμοιο μυχοῖς ἐπιπρομολοῦσ' ἐνόησεν Ἀμφιον, &c. Schol. [illegible], ὁ ἐπὶ [illegible]. ὡς ἐν τῷ [illegible]λος. Vide Not. Cl. Hoelzl. ad loc.]

Προσμολεῖν, adeo, accedo. Soph. in Ajace, μέσον δὲ προσμολὼν στρατήγιον, quum accessisset ad medium exercitum.

Ὠκυμόλος, qui citò graditur, cito gradu proficiscens seu progrediens. Suid.

ΜΟ'ΛΙΒΔΟΣ, ου, ὁ, plumbum. † Aristoph. Nub. 910.† Luc. de conscrib. hist. ἐν μολίβδῳ χρυσὸν ἀνεφάνη, ὁ ἄργυρος ἀπὸ κασσιτέρου. Plut. symp. 6. ἀκόναι μολίβδιναι, cotes è plumbo. Et, λίμνη μολίβδου, lacus plumbi, apud eundem de sera num. vind. Scribitur et μόλυβδος per υ, teste Eust. quæ scriptura in derivatis etiam retinetur.

Μολίβδεος, et per contract. μολιβδοῦς, plumbeus. Luc.

Μολίβδινος, seu μολύβδινος, idem. Athen. l. 5. Aristot. eth. 5.

Μολιβδοειδὴς, seu μολυβδοειδὴς, plumbaceus, plumbi naturam referens, Diosc. l. 5. c. 97.

Μολιβδίτης, ου, ὁ, plumbaceus aut plumbeus: unde fœmin. μολιβδῖτις λιθάργυρος. Plin. l. 33. c. 7.

Μολιβδὶς, seu μολυβδὶς, ίδος, ἡ, globus seu pila plumbea. Plat. [de Rep. lib. 7.] Nonnullis etiam lamina plumbea.

Μολύβδαινα, sive μολίβδαινα, ἡ, idem ac μολυβδὶς, pila seu massa plumbea, Il. ω'. et Luc. in Lexiph. Μολύβδαιναι appellantur et vasa plumbea, Athen. lib. 5. Dicitur etiam, μολύβδαινα metallicum quiddam, de quo Dioscor. l. 5. c. 100. et Plin. l. 34. c. ult. ¶ Est etiam herbæ nomen: de qua Plin. l. 25. c. 13.

Μολύβδωμα, τὸ, opus è plumbo. Athen.

Μολύβδωσις, ἡ, plumbatura, i. ferruminatio quæ plumbo facta est.

Μόλιβος, seu Μόλυβος, sine δ interdum scribuntur; ut Iliad. λ'. et in Epigram.

Μολιβοῦς, plumbeus. Athen. l. 14.

Μολυβὶς, pro Μολυβδίς. Hesych.

Ἀκρομόλιβδον λίνον, (comp.) rete habens in extrema seu ima sui parte plumbum. in Epigr.

ΜΟΛΟΒΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, vorax, gulosus. γαστρίμαργος. (☞ Dici putatur quasi ὁ μολὼν ἐπὶ τὴν βορὰν, qui sibi escam ventitat aliquò; ut sunt mendici et parasiti.) Od. ρ'. Πῆ δὴ τόνδε μολοβρὸν ἄγεις, ἀμέγαρτε συβῶτα, Apud Nicandrum quoque in Ther. σιδόεσσα μολοβρὴ Ῥίζα ἐπαρήγουσα, schol. metaphoram esse vult, ἀπὸ τῶν πτωχῶν τῶν ἐπὶ τῇ βορᾷ μολούντων, pro ταπεινὴ, vel etiam μόλις αὐξανομένη.

ΜΟΛΟ'ΘΟΥΡΟΣ, ὁ, molothurus: herbæ nomen. Nicand. in Alex. [illegible] γε μὴν [illegible] τίθειο Οἴτης μολόθουρος. Hesychius [illegible] habet μολόθουρος, dicens, esse vel ἀσφόδελον, vel ἀνθέρικον.

ΜΟ'ΛΟΣ, ου, ὁ, labor, pugna, fremitus: idem ferè quod μόθος. Hesych.

Μόλις, vix: idem quod μόγις supra. (Eurip. Phœniss. 279. 806. Æsch. Eum. 867.) Isocr. ad Philip. ἐν ἔτεσι δέκα μόλις αὐτὴν ἐξεπολιόρκησαν. Xenoph. † Pæd. 1. 4. 8.† μόλις πως, cum quadam difficultate. Theocr. idyll. 15. μόλις ὕμμιν ἐσώθην, vix salva ad vos perveni.

ΜΟΛΟΣΣΟ'Σ, sive Μολοττὸς, apud metricos pes quidam dicitur, qui tribus longis syllabis constat. ☞ Nomen accepisse fertur à Molosso Pyrrhi et Andromaches filio, qui cantilenas quasdam hoc carminis genere in Dodonæo templo recitârit.

Μολοττοὶ, incolæ τῆς Μολοττίας, Epiri regionis. In qua cum essent egregii canes, alibi deinceps quoque prægrandes vel generosi canes μολοττοὶ, vel μολοττικοὶ κύνες, sunt vocati.

Μολοττικὴ ἐμμέλεια, apud Athen. l. 14. modulatio ad pedem molossum concinnata, molossica cantilena, et ad eam saltatio.

ΜΟΛΥ'ΝΩ, polluo, contamino, inquino, conspurco. Theocrit. idyll. 21. ἀπ' ἐμεῦ φύγε, μή με μολύνῃς. Apocal. cap. 3. οἳ τὰ ἱμάτια αὐτῶν οὐκ ἐμόλυναν. ‡ Aristoph. Pl. 310.‡

Μολύνομαι, polluor, contaminor, &c. Synes. ep. 5. ὁ κέρδει παρ' αὐτῶν ἐμολύνατο, lucro ab his contaminatus est.

Μολυσμὸς, οῦ, ὁ, inquinatio, contaminatio, vel inquinamentum. 2 ep. Cor. cap. 7.

Μόλυνσις, εως, ἡ, idem. Theoph. de caus. pl. l. 4. Apud Arist. meteor. l. 4. dicitur levis quædam concoctio parum à cruditate differens.

Μολουν, ὁ, podex: quoniam excrementis quæ ejicit, polluitur.

Ἀμόλυντος, ου, ὁ καὶ ἡ, (comp.) impollutus, incontaminatus. Alex. Aphr. probl. lib. 1. ψυχὴ ἀμόλυντος οὖσα τοῦ σώματος. Apud Gal. ad Glauc. ἀμόλυντον φάρμακον, exp. medicamentum quod manus non inquinat.

ΜΟ'ΝΟΣ, ου, ὁ, solus, unicus, unus. Plut. in polit. præc. βουλόμενος εἶναι μὴ μόνος, ἀλλὰ πρῶτος καὶ μέγιστος ἐν πολλοῖς μεγάλοις. Xenoph. Pæd. 6. μόνος μόνῳ [illegible]. Interdum cum genit. Æschyl. apud Aristoph. in Ran. Μόνος θεῶν γὰρ Θάνατος οὐ δώρων ἐρᾷ. Aristoph. in Plut. Μονώτατος γὰρ εἶ σὺ πάντων αἴτιος, Καὶ τῶν κακῶν καὶ τῶν ἀγαθῶν. (pro solum. hic saltem, ut μόνον γὰρ κέρδος ἐν τεθνηκόσι. Æsch. S. c. Th. 690.) ¶ Exponitur etiam, singularis, simplex. ¶ Item, desertus et separatus, sejunctus. Soph. in Ajace, εἰ νέας τροφῆς στερηθεὶς, σοῦ διοίσεται μόνος Ὑπ' ὀρφανιστῶν, te orbatus, à te destitutus.

Μόνον, solùm, solummodò, tantùm, tantummodò. Plut. οὐδὲν, ἦν δ' ἐγὼ, μόνον ἐλθέτω, nihil sanè, inquam: veniat modò. Μόνον εἰ, si modò, Greg. Μόνον μὴ, modo ne, i. si modò non, Gregor. Græci dicunt, οὐ μόνον, ἀλλὰ καί: item οὐ μόνον, ἀλλὰ ὡς καί. Item, μὴ μόνον, πρὸς δέ. Lat. non solùm, sed etiam. † Μὴ μόνον, non solum. Aristoph. Nub. 928.† Μὴ μόνον οὐ, sive μονονοὺ, aut μόνον οὐκ, sive μονονουκὶ, † Xen. Pæd. p. 195. a.† tantùm non, modò non, i. ferè, propemodum. Et, μόνον οὐχὶ, sive μονονουχὶ, pro eodem. Luc. in Tim.

Μόνως, solummodò, tantummodò, solùm, tantùm. Xen. Pæd. 3. Exponitur etiam, unicè.

Μονὰς, άδος, ἡ, unitas. Plut. ἡ μονὰς οὐκ ἐκβαίνει τὸ ἑαυτῆς ὂν, ἀλλ' ἅπαξ τι ἓν μένει. διὸ κέκληται μονάς. ubi videtur à μένω derivare. In tessera quoque μονὰς dicitur unum punctum; quod etiam οἶνος, et κύβος, teste Poll. In divinitate quoque μονὰς dicitur esse: immò et ipse Deus esse μονάς. Et est principium numeri apud Arithmeticos; quæ ἑνὰς quoque vocatur; et μοναδικὸς ἀριθμὸς, apud Aristot.

Μοναδικὸς, οῦ, ὁ, singularis, unicus. Item solitarius: ut, μοναδικὸς βίος, vita solitaria. Item, μοναδικὴ φύσις, natura solitaria, vel sui juris, suæ potestatis.

Μοναδικῶς, in unitate, vel more eodem quo monade continentur. Plut. symp. 4. Interdum pro solitariè.

Μονάδην, solummodò, solùm.

Μονάζω, solitarius dego. Hist. Eccl. lib. 4. οἱ πλείους γὰρ ἦσαν μονάζοντες, ἐρήμους οἰκοῦντες, δι' ἀσκητῶν. Quales μονάζοντες ob eamdem caussam ἀσκηταὶ dicebantur.

Μοναστὴς, οῦ, ὁ, qui solitarius degit, homo solitarius. Greg.

Μοναστικὸς, οῦ, ὁ, ad homines solitarios pertinens.

Μονάστρια, ας, ἡ, mulier solitaria. in Pand.

Μοναστήριον, ου, τὸ, monasterium, septum, consepium, ubi homines solitarii (qui et monachi) degunt.

Μονάμπυξ, υκος, ex scholiaste Aristoph. in Pace, qui et κέλης dicitur, equus desultorius.

Μοναχὸς, οῦ, ὁ, unicus. Xenoph. Accipitur etiam pro homine solitario, ἄνθρωπος μοναχὸς ἢ μοναχή. quales erant olim apud Christianos qui in solitudines procul a reliquorum hominum consuetudine secedebant, ut cultui divino vacare melius possent. Dionys. Areopag. in Eccl. hierar. Scriptores quoque Latini Ecclesiastici appellant monachos.

Μοναχικὸς, οῦ, ὁ, ad solitarios homines pertinens, monasticus, seu monachicus, monachalis. Dion. Areop.

Μοναχῇ, una sola parte, solitariè. Xen.

Μοναχόθεν, una solùm ex parte.

Μοναχοῦ, ut, ἐνταῦθα μοναχοῦ, hoc solùm in loco, vel huc solummodò. Plat. in sympos.

Μοναχῶς, uno tantùm modo. Aristot. pol. 5.

Μονήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, solitarius: apud Diog. Laërt. Μονήρης βίος, vita solitaria, Synes. et μονήρης ἄκατος. Luc.

Μονιὸς, οῦ, sive μόνιος, ου, ὁ, solivagus, solitarius; solitudines captans; idem cum μοναστικὸς, et μονήρης. Call. hym. in Dian. Αἱ δέ κ' ἐγὼ τόξοις μόνιον [illegible] ὅ τι [illegible] Θηρίον ἀγρώσσω. Suidæ quoque μονιὸς est ὁ μονόλυκος, lupus solitarius vel solivagus. Peculiariter autem μόνιος accipitur pro porco agresti, qui solitarius vel solivagus pascitur. Suid. et Hesych. Sic et in fabula Æsopi μονιὸς ἄγριος. ¶ Μονιὸς, Hesychio est etiam monile.

Μονίας, ου, ὁ, de homine solitario dicitur, ut μοναστὴς et μονήρης. Eust. At Hesychio μονίας est νήφων, sobrius.

Μονόω, ῶ, solum relinquo, desero, destituo.

Μονόομαι, οῦμαι, solus relinquor, desertor. Iliad. λ'. Δείδω μή τι πάθῃσιν ἐνὶ Τρώεσσι μονωθείς. Item cum genit. μονωθεὶς ἀέρος, aëre destitutus, apud Plat. in Tim. Interdum exponitur, solus sum. Aristot. eth. 1. c. 7. τὸ αὔταρκες τίθεμεν, ὃ μονούμενον αἱρετὸν ποιεῖ τὸν βίον, quum per se solum est. Dicitur etiam μονοῦσθαι ἐκ, id est, liberari, et quasi solitarium fieri. Plat. in Axioch. μονωθεὶς ἐκ τῆσδε τῆς εἱρκτῆς, liberatus hoc carcere. (Æsch. Suppl. 757.)

Μόνωσις, εως, ἡ, actio illa qua quempiam solum relinquimus, item solitudo, singularitas.

Μονώτης, ου, ὁ, solitarius, idem cum μοναστικὸς, μονήρης, et μονίας. Demetr. Phal. Ὅσῳ γὰρ αὐτίτης καὶ μονώτης εἰμὶ, φιλομυθότερος γέγονα. Dicitur et μονώτης βίος, solitaria vita, apud Arist. eth. 1. c. 8.

Μονωτὶ, solitariè, clàm.

Μοῦνος, ου, ὁ, poëticè pro μόνος, solus, unus, unicus. Odyss. π'. Ἀρκείσιος μοῦνον ἔτικτε. † et Hesiod. Theog. 145.†

Μουνὰξ, seorsum, singulatim, vel solùm, Odyss. θ'. Item μουνὰξ μάχη apud Suidam, ἡ μονομαχία, qua solus aliquis cum aliquo solo congreditur. Et, μουνὰξ κτείνειν, occidere in ejusmodi congressu. Odyss. λ'.

Μουνάς, apud Hesych. καταμόνας, solùm.

[Μουνόθεν. Herodot. Hist. lib. 1. ἐπεὶ δὲ [illegible] ὁ Βασιλεὺς μοῦνος, μουνόθεν τάδε αὐτὸν εἴρετο ὁ Ἀστυάγης, &c.]

Μουνόω, ῶ, ad unum solum reddo, ad unicum redigo. Od. π'. ἡμετέρην γενεὴν μούνωσε Κρονίων.

Μουνόομαι, οῦμαι, solus relinquor. Odyss. ο'. μουνωθέντα παρ' οἴεσιν ἢ παρὰ βουσίν.

Composita.

Ἀπομονόω, ῶ, solum relinquo, solum esse facio.

Ἀπομονόομαι, οῦμαι, solus relinquor. item excludor. Thuc. εἰ τ' ἀπομονωθήσονται τῆς ξυμμαχίας κωλυόμενοι, si excludantur à fœdere.

Ἐρημονόω, desolo, i. solum reddo, solitudinem affero. item desero, destituo. unde ἐρημονωθεὶς, destitutus.

Καταμόνας, solùm. Thucyd. l. 1. item seorsim; Synes. 135. Scribitur etiam, κατὰ μόνας.

ΜΟΡΕ'Α, ας, ἡ, morus: arbor quæ alio nomine συκάμινος. de qua Diosc. l. 1. c. 181.

Μόρον, ου, τὸ, morum: fructus mori arboris. Sic etiam dicebatur τὸ βρύον τῶν ἐλαιῶν. unde αἱ ἀνθοῦσαι ἐλαῖαι dicebantur μορίαι, inquit Zeno apud Etym. Pro μόρον scribitur et μῶρον.

Συκόμορος, et συκομορέα, arbor quam Plin. lib. 13. cap. 7. ficum Ægyptiam appellat: fructum ferens consimilem fici parvæ albæ: ut testatur Gal. lib. 2. de alimentis: ubi et diversam eam esse à sycamino scribit: quamvis Diosc. l. 1. c. 182. hanc etiam à quibusdam sycaminon appellari tradat. Scribitur et συκάμορος, et συκαμορέα. Lucæ 2.

Συκόμορον, τὸ, fructus sycomori: de quo Diosc. et Gal. locis citatis.

Συκομορίτης οἶνος, vinum quod conficitur ex sycomoris. Diosc. l. 5. c. 42.

ΜΟΡΜΥ'ΡΩ, murmuro: verbum fictum à fluviorum strepitu. Ab Hesych. exp. etiam, inundo. Il. φ'. Ἀφρῷ μορμύρων ῥέεν ἄσπετος.

Μορμυρίζω, aquæ strepitum refero. Suid. et Hesych.

Μορμύρος, piscis, de quo Aristot. et Athen. l. 7.

Ἀναμορμύρω, (comp.) cum murmure bullio, bullas cum murmure eructo. Hom. Od. μ'. Πᾶσ' ἀναμορμύρεσκε κυκωμένη.

ΜΟΡΜΩ', οῦς, ἡ, mulier horrenda et monstrosa facie, et strix: indeque pro larva et terriculo accipitur. Aristoph. in Equit. seu interjectionem seu adverbium exclamandi posuit: μορμὼ τοῦ θράσους! ò horrendam audaciam! Et Theocr. idyll. 16. μορμὼ δάκνει ἵππος. Pro eodem dicitur et μορμὼν, όνος, apud Arist. in Acharn. et in Pace, et apud Xen. Hell. 4. Hesych. μορμόνας esse dicit dæmonas erraticos.

Μορμύσσομαι, terreo, terrorem injicio vel incutio. Call. hymn. in Dian. [illegible] τὴν κούρην μορμύσσεται.

Μορμολύττομαι, territo, perterrefacio: ac propriè, larvis spectrisque et similibus terriculis terrifico, et consequenter, deterreo. Xen. in symp. ἀλλὰ τί δή ποτε ἡμᾶς μὲν οὕτω τοὺς φίλους μορμολύττῃ ἀπὸ τῶν καλῶν; à pulchris deterres! Sic et Plutarch. symp. 3. in fine problem. 7. Accipitur etiam pro, formido, metuo. Autor Axiochi, διαχλευάζων τοὺς μορμολυττομένους τὸν θάνατον, eos qui mortem formidant. Apud Hesych. legitur et μορμολύττει, quod exp. φοβερίζει, terret.

Μορμολύκειον, sive μορμολυκεῖον, ου, τὸ, larva. ‡ Plat. Ph. §. 24.‡ Aliquando ita nominantur tragicorum et mimorum personæ. Aliquando terricula et spectra. Luc. in Philopseude, [illegible] τε καὶ [illegible] μορμολυκείων καὶ γοργόνων. Apud Strab. legitur et μορμολύκη, itidem pro larva et spectro, ἥ τε γὰρ Λαμία μῦθός ἐστι, καὶ ἡ γοργὼ, καὶ ὁ Ἐφιάλτης, καὶ ἡ μορμολύκη.

ΜΟ'ΡΟΧΘΟΣ, ου, ὁ, morochthus: lapis quidam Ægyptius, quo utuntur linteones ad dealbandas vestes, teste Dioscor. l. 5. c. 152. Apud Gal. simpl. med. l. 9. legitur et μόροξος pro eod.

ΜΟΡΥ'ΣΣΩ, inquino, contamino, fœdo. Hom. Od. ν'. (de vestimentis Ulyssis:) Ῥωγαλέα, ῥυπόωντα, κακῷ μεμορυγμένα καπνῷ.

ΜΟΡΦΗ', ῆς, ἡ, forma. Plerunque de forma humana, quæ et, species oris. Od. θ'. Ἀλλὰ θεὸς μορφὴν ἔπεσι στέφει. † Xen. Pæd. l. 1. 2. 2.† Plutarch. ad princ. indoct. ἀγαλμάτων καὶ θεοειδῆ μορφὴν ἔχοντες. Et metaph. μορφὴ ἐπέων, de venusto et eleganti orationis genere. Odyss. λ'. De forma seu aspectu Plut. in Pericle, αὐτοῦ τινα μορφὴν ἐνετύπωσεν. Et de forma totius corporis et cujusvis rei. Plat. pol. 2. ἀλλάττοντα τὸ αὐτοῦ εἶδος εἰς πολλὰς μορφάς. Theophr. διαφέρουσι δὲ τῇ μορφῇ τῷ ὅλῳ. Item, μορφαὶ θεῶν, deorum formæ, apud Xen. (Μορφῆς τύπωμα. Eurip. Phœniss. 156. Soph. Tr. 712. Œdip. Tyr. 763.)

Μορφήεις, εντος, ὁ, formosus. Pind. [Isthm. Od. 2. 30. Ὑπό τι μορφάεις. Schol. legit μορφάεσσ'.]

Μορφόω, ῶ, formo, figuro. Phil. de mundo, σύμπαντα θεῷ, ἄμορφα μορφοῦν.

Μορφόομαι, οῦμαι, formor, figuror: Galat. c. 4. et Plut. de an. generat.

Μόρφωμα, τὸ, formatura, forma. Hesych. [Eurip. He-

Ion. 19. [illegible] μορφώματ' [illegible] λαβών. Antiop. 3. ψυχῆς γὰρ ὧδε γενναίαν φύσιν γυναικομίμῳ διαπρεπεῖς μορφώματι; Plat. Gorg. φύσιν ψυχῆς ὧδε γενναίαν μειρακιώδει τινὶ διαπρεπεῖς μορφώματι.] (Æsch. Ag. 882. 1227. Eum. 415.)

Μόρφωσις, ἡ, formatio, ipsa formandi actio, seu formæ impressio. Item pro forma et imagine. Hesych. et Suid.

Μορφώτρια, ἡ, formatrix. Eurip. in Troad. [437.]

Μορφίζω, formam mentior, concilio formam. Ammon.

Μορφάζω, nuo et annuo. Item gestum adhibeo. Xenoph. in symp.

Μορφασμὸς, ὁ, genus saltationis quod diversorum animalium motus imitabatur. Poll. l. 4. c. 14. Athen. l. 14.

Μορφόω, formæ lenociniis exorno. Hesych.

Μορφὼ, Veneris cognomen apud Lacedæmonios, calyptram et pedicas habentis.

Μορφεὺς, filius aut minister somni, ita dictus quòd dormientibus inducat varias formas et rerum simulacra.

Composita.

Ἀγλαόμορφος, ου, ὁ καὶ ἡ, conspicuus forma, luculenta forma præditus.

Ἀγριόμορφος, qui agresti aspectu est, ferinam faciem habens. Orph. in Argon.

Ἀλλογνώμορφος, alii formam gerens.

Αἰολόμορφος, varias formas gerens. Idem ibid.

Ἄμορφος, informis, nulla forma præditus. (Æsch. Eum. 416.) Phil. de mundo. Item informis, i. deformis, squalidus, incultus. Luc. Plut. in consol. ad uxor. Comp. et superl. irreg. ἀμορφέστερος, et ἀμορφέστατος, deformior, deformissimus. Eust. ex Herodot.

Ἀμορφία, ἡ, q. d. informitas, forma nulla. Item deformitas, forma indecora. Plut. in consol. ad ux.

Ἀμόρφωτος, non formatus.

Ἀνθρωπόμορφος, humanam formam habens: apud Strab.

Ἀνθρωπομορφέω, humanam formam tribuo.

Ἀντίμορφος, contrariam seu adversam formam reddens. Lucian.

Γυναικόμορφος, muliebrem formam habens. Eurip. in Bacch. [852.]

Διαμορφόω, informo, deformo.

Δίμορφος, biformis.

Δύσμορφος, deformis, infelici forma præditus. Item deformis, i. turpis aspectu. Plut. περὶ πολυπραγμ.

Δυσμορφία, deformitas, forma turpis et indecora.

Δυσμόρφωσις, formæ depravatio. Plut.

Ἐκμορφόω, deformo, formam exprimo et effingo.

Ἔμμορφος, forma indutus, informatus.

Ἑτερόμορφος, qui alterius et diversæ formæ est. Alex. Aphr.

Εὔμορφος, decorus, et insignis formâ, formosus. [Herodot. Hist lib. 1. καὶ οὕτω αἱ εὔμορφοι τὰς ἀμόρφους καὶ ἐμπήρους ἐξεδίδοσαν.] (Æsch. Ag. 425. 463. Suppl. 1010.)

Εὐμορφία, bona forma, i. decora, et honesta. Luc. in Scyth. Philostr. ep. 30. Eurip. in Andr. (Æsch. Pr. 494.)

Ζωόμορφος, animalis formam habens.

Θηλύμορφος, qui fœminea forma est. Aristot. [Eurip. Bacch. 352. ἐξιχνεύσατε Τὸν θηλύμορφον ξένον, &c.]

Ἰδιόμορφος, qui propriæ ac peculiaris cujusdam formæ est.

Καλλίμορφος, pulchrâ formâ decorus, formosus. Eur. in Her. fur.

Λαμπροπροσωπόμορφος, cujus facies rutilo splendore coruscat: angeli epithetum, apud Naz.

Μεταμορφόω, transformo, transfiguro. Athen. l. 8. Phil. de vita M. l. 1.

Μεταμόρφωσις, transfiguratio, in aliam formam mutatio. Ammon.

Μονόμορφος, uniformis.

Ὁμοιόμορφος, ejusdem formæ, similis formæ. Laërt.

Παντόμορφος, omniformis, qui omnes formas habet. Merc. Trism.

Ποικιλόμορφος, variis formis indutus. Eurip. Item versicolor: ut, ἱμάτιον ποικιλόμορφον, apud Aristoph. in Plut. [530.]

Πολύμορφος, multiformis. Aristot. hist. an. l. 8. c. 28. Nonn. in paraphr. Joan.

Σύμμορφος, conformis. Rom. 8. ad Philip. 3.

Συμμορφόω, conformem facio, eandem formam induco.

Συμμορφόομαι, conformis fio, ad Philip. 3.

Ταυρόμορφος, tauri formam habens. Ut, Ταυρόμορφον ὄμμα. Eurip. in Ione.

Τρίμορφος, triformis. Eurip. (Æsch. Pr. 515.)

ΜΟ´ΣΣΥΝ, υνος, ὁ, turris propugnaculum. Hesych. Peculiariter dici volunt de turri lignea, de propugnaculo ligneo: nec non de muro ligneo: unde μοσσύνοικοι, qui in ligneis turribus sedes suas et domicilia habent, Apoll. Arg. l. 2. ‡ 1019.‡ Idem μόσσυνα vocat sedem ligneam, tribunal seu suggestum ligneum, eod. lib. canens, Αὐτὰρ ἐν ὑψίστῳ βασιλεὺς μόσσυνι θαάσσων, Ἰθείας πολέεσσι δίκας λαοῖσι δικάζει.

ΜΟ´ΣΧΟΣ, ου, ὁ vel ἡ, vitulus, vitula. Eurip. apud Athen. l. 14. μόσχου τέρεινα σάρξ. (Phœniss. 612.) Hebr. 9. τὸ αἷμα τῶν μόσχων καὶ τράγων. Accipitur etiam pro bove novella seu tertiæ ætatis, ut apud Nic. in Ther. Ἦτι καὶ ἀστήνους κατάξεσσι εἴδατα μόσχου Πρωτογόνου, στέρξῃ δὲ στηροφαρυγεῖα γάλακτι. Orpheo autem menais vocatur μόσχος μεσόμηνος, tempore intermenstrui, ut testatur Proclus apud Hesiodum in diebus. Eust. verò ipsum quoque annum circa hoc tempus μόσχον μεσόμηνον appellari posse existimat. ¶ Μόσχος in arbore quoque dicitur novellum et tenellum germen, seu ramulus tenellus. Nic. in Ther. ταμὼν ἄπο κλήματα πύξου, Ἠὲ καὶ ἀμπελίνοιο νέον πολυαυξέα μόσχον. Sunt qui μόσχους interpretentur stolones, alii pampinos, capreolos, claviculos: nonnulli viviradices. Item adjectivè, pro ἁπαλός. Ut Il. λ'. μόσχοισι λύγοισι, teneris vitilibus seu viminibus è vitice pullulantibus. ¶ Μόσχος recentioribus apud Græcos medicis dicitur etiam pretiosissimum odoris genus, quod ex umbilici cujusdam animalis Indici vomica erumpit, ut testatur Aëtius in lib. περὶ τροφῆς δυνάμεως. Sunt qui μόσχον esse velint eum qui ab Hieronymo muscus dicitur, et inter pretiosa odoramenta nominatur, lib. 2. adversus Jovinianum.

Μόσχειος, ου, ὁ καὶ ἡ, vitulinus. ut, μόσχειος [illegible], apud Xen. in Cyneg. lorum vitulinum retinendis et ductandis canibus. et μόσχειος ἱμὰς, lorum seu flagrum è pelle vitulina.

[Μόσχειος. Eurip. Elect. 811. μοσχείαν τρίχα τεμών, &c.]

Μοσχέα, sive μοσχῆ, ᾶς, ἡ, sub. δορὰ, pellis vitulina, apud Poll.

Μοσχίας, ου, ὁ, q. d. ad vitulum accedens. ita dicebatur aries triennis, ut Eust. tradit.

Μοσχάριον, ου, τὸ, parvus vitulus, vitulus tenellus. Etym. et Hesych.

Μοσχίον, ου, τὸ, vitulus novellus. A Poll. l. 7. accipitur etiam pro agnello recens nato, ut apud Athen. l. 8. Item pro novello germine aut stolone. Hesych. et Suid.

Μοσχίδιον itidem pro novello germine. Aristoph. in Achar.

Μοσχιταῖος, in modum vituli lascivi exultans. Hesych.

Μοσχηδὸν, in modum vituli, more vituli. Nic. in Alex.

Μοσχεύω, surculis ex arbore demptis sero, ramis tenerrimis ex arbore avulsis planto. Theophr. de caus. plant. l. 3. (de palma:) τὰς γὰρ ῥάβδους φασὶ μοσχεύειν περὶ Βαβυλῶνα τὰς ἁπαλωτάτας. Sic, μοσχεύειν τὰ κλήματα, viviradices facere ex sarmentis, ibidem. Aliquando μοσχεύματα sunt potiùs rami tenelli, qui ex arbore in humum deferuntur; ut sunt in oleis taleæ seu clavolæ: in vitibus malleoli. Metaphoricè etiam usurpatur apud Dion. Halicarn.

Μόσχευμα, τὸ, surculus, qui ex arbore demptus seritur. Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 17. Expon. etiam, plantarium novellum, quod ex arbore in humum delatum fuerat, apud Theophr. hist. pl. l. 2. c. 3. et malleolus, apud Phil. de vita M. l. 1. Item viviradix, propago, apud eundem de mundo.

Ὄσχος, ου, ὁ, idem quod μόσχος, ramus novellus, et peculiariter vitis ramulus tenellus: vel malleolus, aut palmes. Athen. lib. 11. ex Aristodemi lib. 3. (de Pindaro:) τοῖς σκίροις φασὶν Ἀθήνησι ἀγῶνα ἐπιτελεῖσθαι τῶν ἐφήβων δρόμου. τρέχειν δ' αὐτοὺς, ἔχοντας ἀμπέλου κλάδον κατάκαρπον, τὸν καλούμενον ὄσχον. Pro eodem scribitur et Ὦσχος, apud Hesych.

Ὄσχη, apud Eust. et Hesych. itidemque apud Harpocr. et Suid. sive ὤσχη, ης, ἡ, apud eundem Suid. et apud Etym. idem cum ὄσχος sive ὦσχος. propriè de ramis vitis: impropriè dicitur etiam de aliis ramis; ut apud Nic. in Alex. usurpatur de ulmi ramis. ¶ Ὄσχη, apud Hippocr. accipi etiam pro scroto, ut ὄσχεος et ὄσχις, annotatur.

Ὄσχεος et ὄσχεον, idem cum ὄσχις et ὄσχη. Hesych. Frequentiùs pro scroto capitur. ¶ Reperitur etiam Ὀσχέα, ας, ἡ, in ead. signif. Aristot. de generat. anim. lib. 1. cap. 12. ὅσοις ἐν φανερῷ εἰσιν οἱ ὄρχεις, ἔχουσι πάντες [illegible], καλουμένην ὀσχέαν. ¶ Eadem ὀσχέα ab eodem, l. 1. hist. an. c. 13. vocatur ὄσχεος. ¶ Unde et Eust. cum Etym. ὄσχεον pleonasmo literæ σ dictum scribunt quasi ὄχεον, ab ὀχεύω. ¶ At Ὄσχεον Hippocrati est flexuosa circa os vulvæ exuberantia, inquit Gal. in lex. Hippocr.

Λακκόσχεας, ου, ὁ, (comp.) ab Atheniensibus dicitur cui semper laxus est testiculorum sacculus. Luc. in Lexiph. πῶς ἐάσω φὴς Δίωνα τὸν καταπύγωνα καὶ λακκοσχέαν;

Composita ex μοσχεύω.

Μεταμοσχεύω, transplanto. unde Hesych. μεταμόσχευσον, exp. μετεμφύτευσον.

Προμοσχεύω, plantaria facio, plantaria transfero. Theophr. hist. pl. l. 6. c. 7. et alibi.

Ὑπομοσχεύω, clanculum et latenter propago, clanculum novellos surculos sero. Metaph. Eunapius apud Suid. οὕτω μὲν ὧδε μάντεις ὑπεμόσχευον τὸν πόλεμον.

ΜΟΤΟ´Σ, οῦ, ὁ, linamentum seu linteum carptum, quod vulneribus inditur. Gal. ad Glauc. καὶ διὰ τοῦ πυκνοῦ τοὺς κόλπους ἐνέντα, ἔπειτα μοτῷ πλατεῖ βύειν τὸ στόμα. Paul. Ægin. σφηνίσκους, ἢ μοτοῖς πλείοσι, χωρίσαμεν ἀπ' ἀλλήλων. Scribitur etiam μοτὸν, τὸ, apud Eust. Pro eodem invenitur etiam μοτὴ, apud Q. Calabrum, ἰῆτροι μοτάων, penicillorum vulnerariorum. nisi hoc μοτάων sit ab ὁ μοτός.

Μοτάριον, ου, τὸ, idem quod μοτὸς sive μοτὸν, i. linamentum concerptum, quod vulneri inditur, apud Ægin.

Μοτόω, ῶ, linamentum vulnerarium indo. Paul. Ægin. Hesychio μοτῶσαι est πληρῶσαι, citaturque ex Apsyrto, μοτῶν τοῖς τίλμασι. Item penicillo vulnerario indito curo, unde μοτώσω, apud Hesych. et Suid.

Composita.

Ἄμοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui linamentis vulnerariis oppleri nequit. Item inexplebilis. Ἄμοτον, adv. continenter. Apoll. Arg. l. 1. Τοὶ δ' ἄμοτον, λάβροισιν ἐπὶ, τρίχωτο κάρηνα. Iliad. τ'. Τῶ σ' ἄμοτον κλαίω τεθνηότα.

Διαμοτόω, illitum linamentum vulneri indo, vel potiùs, linamento indito vulnus disjungo, et impedio ne coëat. Paul. Ægin.

Ἔμμοτον, (sub. φάρμακον,) medicamentum liquidum, quod linteolis concerptis exceptum intra ulcera ejusque sinus reconditur. Gal. Ab hoc genere medicamentorum ἔμμοτα dicuntur apud Hipp. lib. περὶ ἄρθρων, qui ulcere cavo laborant: quòd curationem διὰ τῶν μοτῶν desiderent, ut annotat Galen. comm. 3. Ab aliis ἔμμοτοι dicuntur, quibus μοτοὶ et penicilli inditi sunt. (Τὸ δυσκατάπαυστον ἄλγος. Δώμασιν ἔμμοτον. Æsch. Ch. 469.)

ΜΟΥΝΥΧΙ´Α, ας, ἡ, Munychia: portus Atheniensium munitissimus, in quo Dianæ Munychiæ fanum erat, supplicum asylum. Unde apud Poll. [illegible] εἰς Μουνυχίας Ἀρτέμιδος, sub. ἱερὸν, ferebant in Munychiæ Dianæ templum. Et Demosth. pro Ctesiph. οὐκ ἐν Μουνυχίᾳ ἐκαθίζετο, non ad Munychiæ asylum confugiebat, non ad Dianæ aram sedebat.

Μουνύχιος, et fœm. gen. Μουνυχιάς, incola ejus loci, teste Stephano: qui localia adverbia hæc affert, Μουνυχίαθεν, Μουνυχίαζε, Μουνυχίασι.

Μουνυχιὼν, dicitur mensis, in quo sacra fiebant Dianæ Munychiæ; mensium Atticorum decimus; ut tradit Hippocr. et ex eo Suidas. Meminit ejus Plutarchus in fine Phocionis, et in Demetrio.

ΜΟΥ^ΣΑ, ης, ἡ, Musa, dea cantus. De quarum numero, et quæ cuique tribuantur, vide Plut. sympos. 9. probl. 14. Od. ω. Μοῦσαι δ' ἐννέα πᾶσαι, ἀμειβόμεναι ὀπὶ καλῇ, Θρήνεον. Et, μοῦσα [illegible], apud Athen. l. 4. Bonarum etiam literarum præsides eædem credebantur, et humanitatis. Plut. in Rom. οὔτε μουσῶν, οὔτε χαρίτων ἐπιδεὴς ἀνήρ. Aliquando accipitur pro ipso cantu. Plut. sympos. 1. τὸν Κύκλωπα μούσαις εὐφώνοις ἰᾶσθαί φησι τὸν ἔρωτα Φιλόξενος. Herodian. lib. 4. πάσης τε γὰρ μούσης ὄργανα πανταχοῦ διακείμενα ποικίλον ἦχον εἰργάζετο, omnifaria musica instrumenta. (Eurip. Phœniss. 1065.) ☞ Suid. et Eust. à μάω, ῶ, (quæro,) derivant: quoniam est πάσης παιδείας αἰτία. quod etymon sequitur et Plato in Cratylo. Plutarch. autem in lib. περὶ φιλαδελφ. ait, μούσας vocatas quasi ὁμοῦ δὴ οὔσας ἀεὶ καὶ φιλαδέλφως οὔσας. ‡ Sic et Scholia Hesiodi in Theog. v. 1.‡ Alii quasi ὁμούσας dictas volunt, quòd uno nexu omnes disciplinæ teneantur, atque fiat ἐγκυκλοπαιδεία. Euseb. verò παρὰ τὸ μυεῖν, significante διδάσκειν et παιδεύειν.

Μουσικὸς, οῦ, ὁ, musicus. Ut, μουσικὰ ὄργανα, apud Demetr. Phal. et, μουσικὸν ὄργανον, tibia ad faciendos musicos modulos apta, Plut. symp. 4. Item, μουσικὸς, qui canit, canorus. Item, artis canendi peritus. Plat. de sera numinis vindicta, περὶ μουσικῶν ἀμούσους, καὶ πολεμικῶν ἀστρατεύτους διαλέγεσθαι. Aristoph. in Vesp. ἀνὴρ σοφὸς καὶ μουσικὸς, vir sapiens et musicus, seu vir doctus. Dicitur etiam aliquis μουσικώτατος κατά τι vel περί τι, Athen. l. 4. Potest etiam accipi pro φιλόμουσος, musices amans: ut apud Isocr. μουσικὴ πόλις, urbs literarum amans. Et, τὰ μουσικὰ, musica, musici moduli, Xen. Pæd. 1. Μουσικὴ, sub. τέχνη, vel ἐπιστήμη, musica, seu musica ars, scientia modulorum concinnorum. Plut. in lib. περὶ εὐθυμίας, et alibi.

Μουσικῶς, musicè, secundum modulos musicos, musicis modulis. Plut. de orac. Pyth. Item concinnè, scitè, eleganter. Isoc. in Soph.

Μουσικώτατα, doctissimè. Aristoph.

Μουσικεύομαι, musica ratione tempero cantica et modulor. Athen.

Μουσίης, ου, ὁ, musicus, idem cum Μουσικὸς, in Epigr.

Μουσεῖον, ου, τὸ, museum: locus musis et studiis destinatus: vel locus ubi musæ colebantur, et responsa ab eis reddebantur. Plat. (Aristoph. R. 93.) Item Μουσεῖα, festum in honorem Musarum. Poll. l. 1.

Μουσίζω, cantu contendo. Theocr. idyll. 8.

Μουσίστης, ου, ὁ, apud Hesych. idem cum Μουσικὸς. ψάλτης.

Μουσόω, ῶ, numeris modulisque musicis exorno et venustius reddo. Apud Philostr. μεμουσωμένη, sonitum edit aut edidit, concentu resonat. Phrasis quoque concinna, et elegans, dicitur μεμουσωμένη, ad musicos modulos concinnitate proximè accedens. Plut. in Pericle. Dicitur vero aliquis μεμουσωμένος, qui literis humanioribus eruditus est. Plut. ad Colot.

Composita.

Ἄμουσος, ου, ὁ καὶ ἡ, musis non initiatus, musicorum modulorum imperitus. Plut. de orac. Pyth. Item cantandi imperitus. Epigr. l. 2. et apud Basil. et Plut. in symp. 4. Plerumque capitur pro indocto et rudi, et qui nec musicam, nec literas callet: et general. pro imperito cujusvis rei. Aristoph. in Vesp. ῥᾳδίως ἐγὼ διδάξω, κἂν ἄμουσος ᾖ τὸ πρίν. Item insulsus, illepidus, rusticus. Plut. symp. 4. (Superl. Eurip. Phœniss. 764.)

Ἀμούσως, imperitè, inscitè, illepidè.

Ἀμουσία, imperitia, item inelegantia. Apud Plat. pro discrepantia musicorum modulorum, et διαφωνία, poni traditur. [Alcib. εἰ τὸ τῆς πόλεως πράττειν ἐπιχειρήσαιτ', ἔτι τὸν ἀνδραποδώδη — τρίχα ἔχοντες ἐπὶ τῇ ψυχῇ, ὑπ' ἀμουσίας, καὶ οὔπω ἀποβεβληκότες, ἔτι δὲ βαρβαρίζοντες, &c. De Rep. lib. 3. Ælian. Var. Hist. lib. 13. cap. 25.]

Ἀπόμουσος, à musis alienus, idem cum ἄμουσος. Eurip. (Med. 1091.)

(Ἀπομούσως. Æsch. Ag. 808.)

Ἐμμουσῶ. Ælian. [lib. 14. cap. 34.] idem cum μουσῶ. [Eurip. Bacch. 823. Διόνυσος ἡμᾶς ἐξεμούσωσε τάδε.]

Ἔμμουσος, musicus. et, τὸ ἔμμουσον, ex musica compositum, seu musicos modulos in se habens.

Ἐμμούσως, musicè, vel musarum instinctu, Eustath.

[Εὔμουσος. Eurip. Iph. in Taur. 145. Τᾶς οὐκ εὐμούσου μολπᾶς βοᾷ Ἀλύροις ἐλέγοις.]

Εὐμουσία, musica elegantia, musicus lepor. Julian.

Εὐμούσως, eleganter, eruditè. Plut.

Καταμουσόω, ῶ, numeris et modis exorno, et venustius reddo. Greg.

Παράμουσος, dissonus, musis seu cantui non conveniens. Et generaliter, alienus, abhorrens. (ἄτας [illegible]. Æschyl. Ch. 464.) Sic Mars dicitur esse Βρομίου παράμουσος ἑορταῖς, apud Eurip. in Phœniss. [792.]

Πολύμουσος, multum in musis versatus. Plut. symp. 8.

Ὑομουσία, musa porcina, cantus suium grunnitum referens. Aristoph. in Equit. θαυμάζω τῆς ὑομουσίας αὐτοῦ.

Φιλόμουσος, musarum amans vel musicus. Xen. Pæd. 4. Item qui studiorum humaniorum seu politioris literaturæ amans est. Plut. symp. 8. οἶμαι δέ σε [illegible], φιλόμουσον ὄντα, καὶ πολύμουσον ὄντα.

Φιλομουσία, musarum amor, seu musices amor.

Φιλομουσέω, musas seu musicam amo.

Χρηστομουσέω, ῶ. Dicebantur χρηστομουσοῦντες, qui veteres modulos retinebant, nec novis coloribus fucabant. Athen. l. 14.

ΜΟ'ΧΘΟΣ, ου, ὁ, labor, molestia, vel ærumna. Paul. ad Thess. 1. c. 2. μνημονεύετε τὸν κόπον ἡμῶν, καὶ τὸν μόχθον, laborem nostrum, ac ærumnam. Phil. de vita Mos. lib. 1. οἷα ἔστιν μόχθος ὁ πόνος ἐν Ἑβραίοις. Theocr. idyll. 16. Ἀλλ' ἴσος γὰρ ὁ μόχθος, ἐπ' ἀόνι κύματα μετρεῖν. (Æsch. Ag. 1668. Eum. 248. Eurip. Phœniss. 642. 1553.)

Μοχθηρὸς, οῦ, ὁ, laboriosus, Hesych. Item ærumnosus, calamitosus, miser. Aristoph. in Plut. Item malus, improbus. Plut. symp. 7. Aristoph. in Plut. Item vitiosus: ut, μοχθηρὸς χυμὸς, succus vitiosus. Gal. l. ad Glauc.

Μοχθηρῶς, male: unde, μοχθηροτέρως ἔχειν, pejùs se habere. Plat. 1. de rep.

Μοχθηρία, ἡ, malitia, improbitas. Demosth. de malè gesta leg. Item pro vitio. Arist. eth. 5. c. 1. et eth. 9. c. 4. (Aristoph. R. 424.)

Μοχθήεις, εντος, ὁ, laboriosus, ærumnosus. Nic. in Alex.

Μοχθέω, laboro. Thucyd. l. 2. Item efficio, effectum do. Aristoph. ταῦτα αἱ θεράπαιναι μοχθήσουσι. Eurip. μοχθεῖν πόνον, exantlare laborem. Interdum, laboribus et ærumnis premor. Eurip. apud Athen. lib. 13. μοχθοῦσι μόχθους εὐτυχῶς [illegible]. (Med. 1032. Phœniss. 509. 1492. Soph. Tr. 1064. cum Dat. et Acc.)

[Μοχθητέον. Eurip. Herc. Fur. 1251. Οἴσω τοιαῦτά γ', ᾧ μέτρον μοχθητέον.]

Μόχθημα, τὸ, labor, ærumna. Æschyl. in Prometh.

Μοχθίζω, laboro, afflictus sum. Il. β'. Ἕλκει μοχθίζοντα.

Composita.

Ἀγονόμοχθος, mulus seu mula, Hesych. quòd sterilitati hoc animal obnoxium sit.

Ἀμόχθητος, ὁ καὶ ἡ, laboris expers, ἄμοχθος. Oppian.

Ἄμοχθος, ου, ὁ καὶ ἡ, laboris et ærumnarum expers. [Xenophon, Mem. lib. 2. cap. 1. §. 33. Pind. Nem. i. 55. Οὐδ' ἀμόχθῳ καρδίᾳ προσφέρων τόλμαν, παρατεῖναι χέρα.]

Ἀμοχθεὶ, citra laborem. Suid. (Æsch. Pr. 208.) [Eurip. Bacch. 194. Ὁ θεὸς ἀμοχθεὶ κεῖσε νῷν ἡγήσεται.]

Ἀμοχθὶ, idem. ex Lascari.

Βαρύμοχθος, cum gravibus laboribus conjunctus. in Epigr.

Ἐκμοχθεῖν, exantlo. Apud Plut. ἐκμεμόχθηνται δεσμοῖς, expon. in vinculis versati sunt. [Æschyl. Prometh. 825. ὅπως δ' ἂν εἰδῇ μὴ μάτην κλύουσά μου, Ἃ πρὶν μολεῖν δεῦρ' ἐκμεμόχθηκε, φράσω, &c. Eurip. Iph. in Taur. 83. —— πόνων τ' ἐμῶν, οὓς ἐξεμόχθουν περιπολῶν καθ' Ἑλλάδα. 1455. Troad. 641. 873. Herc. Fur. 22. 309.]

Ἔμμοχθος, laborum et ærumnarum plenus, vel qui in laboribus et ærumnis versatur. Eurip.

[Ἐκμοχθεῖν. Eurip. Dan. 70. Ὅσοι τε δεσμοῖς ἐμμεμόχθηνται βροτῶν, &c. al. leg. ἐκμεμόχθηνται.]

Ἐμπεδόμοχθος, constanter et perpetuò laboriosus. Pindar. in Olymp.

Εὔμοχθοι, honesti labores, seu qui in res honestas conferuntur.

Ἡμιμόχθηρος, semimalus. Plat. l. 1. de rep.

Κενόμοχθος, in vanum laborans.

Κλυτόμοχθος, clarus laboribus. in Epigr.

Λιγύμοχθος, stridula voce seu cantu laborans. Aristoph. in Avib.

Πολύμοχθος, cum multis laboribus et ærumnis conjunctus, ærumnosus: ut, πολύμοχθος Ἄρης, Euripid. in Phœn. [791. 807. Λαβδακίδαις πολυμόχθοις. Schol. τοῖς πολλοῖς καμάτοις ἐνεχομένοις. Hec. 96. Iph. in Aul. 1330. Herc. Fur. 1196. Elect. 1329. Ἔνι γὰρ κἀμοὶ τοῖς τ' οὐρανίδαις Οἶκτοι θνητῶν πολυμόχθων. Soph. Aj. 648. Schol. Œd. Col. 160. κλύεις ὦ πολύμοχθ' ἀλᾶτα; 1294. Theocr. Idyll. xxviii. 8. Καί σε τὰν ἐλέφαντος πολυμόχθω γεννομέναν, &c.] Item laboriosus: ut, πολύμοχθα ἔργα, apud Orph.

Προμοχθεῖν, priùs affligor. Eurip. in Suppl. [1233.]

[Συμμοχθεῖν. Eurip. Iph. in Taur. 690. Ταῦτ' ἔστιν ἡμῖν, ὅ σε συμμοχθοῦντ' ἐμοὶ Κτενῶ.]

Ὑπομόχθηρος, subimprobus, subineptus.

Φιλόμοχθος, laborum amans.

Φιλομόχθηρος, malorum seu improborum amans: vel amans improbitatis. Poll. ex Philonide.

ΜΥ˜, est nomen literæ; quam à Democrito vocatam esse μῶ testatur Eust. ¶ Est et vocula quæ pro flebili sono posita invenitur apud Aristoph. initio equitum. [v. 10. Thesm. 238.]

Μυτακίζω, literam μ nimis crebrò itero. unde μυτακισμὸς, frequens literæ μ iteratio.

ΜΥΔΑ'ΖΟΜΑΙ, aversor, abhorreo ab. Nic. in Alex. Αὐτὰς ὃ πνεύσας, ἐμυδάξατο δαῖτα.

ΜΥΔΑ'Ω, ῶ, F. ήσω, nimio humore et uligine vitior, præ nimio madore putresco. † Soph. Œd. Tyr. 1278.† Philo de mundo. λίθοι οἱ κρατιστότατοι ἆρ' οὐ μυδῶσι καὶ σήπονται; nonne humore putrifico affecti putrescunt tandem? Et apud poëtam, μυδόωντα δ' ἀπὸ χροὸς ἔρρε λάχνη, putrifica uligine vitiata.

Μύδησις, est cum aliquid nimio humore vitiatur. Diosc. l. 1. c. 6. et alibi. De oculis inprimis dicitur, eorumque præsertim palpebris, quæ adipe tumentes, humorem assiduè emittunt. Ut apud Diosc. πρὸς τὰς ἐν ὀφθαλμοῖς μυδήσεις τῶν βλεφάρων, ad superfluo humore redundantes palpebras.

Μυδαλέος, humidus, uvidus, madidus. Hesiod. in Erg. χρῶτά τε μυδαλέον θείη. Item nimio madore vitiatus, putris ex nimia uligine. Apoll. Arg. 2. ‡ 1108.‡ μυδόεις, idem: apud Nicand.

(Διαμυδαλέος δάκρυσι. (comp.) Æsch. Pers. 538.) ‡ διὰ μυδαλέοις δάκρυσι κόλπους τέγγουσ', per tmesin pro διατέγγουσι. Vox διαμυδαλέος nusquam exstat. Blomf.‡

Μυδαίνω, putrefacio. Propriè nimio madore et uligine putrefacio. ῥαίνω, Hesych. Pro humecto videtur usurpare Apollon. Rhod. Arg. lib. 3. ‡ 1041.† Ἠὼ δὲ μυδήνας, τόδε φάρμακον ἠΰτ' ἀλοιφῇ Γυμνωθεὶς φαίδρυνε τεὸν δέμας.

ΜΥΔΡΙ'ΑΣΙΣ, εως, ἡ, oculi vitium est quo pupilla effunditur et dilatatur, aciesque ejus hebescit, ut tradit Celsus lib. 6. cap. 6. et Paul. Ægin. l. 3. c. 22.

ΜΥ'ΔΡΟΣ, ου, ὁ, quidam expon. ferrum ignitum. Alii, globus candens, massa candefacta seu ignita. Strab. lib. 6. ἀποσχισμένων τούτων τῶν στομάτων, δι' ὧν τὸ πῦρ ἀναφυσᾶται, καὶ μύδρους καὶ ὕδατα ἐκριπτοῦντα. Pro eo Aristotel. dicit, μύδρον διάπυρον. Sic et apud Diog. Laërt. lib. 2. Ἀναξαγόρας ἀσεβείας κρίνεται, διότι τὸν ἥλιον μύδρον ἔλεγε διάπυρον. A philosophis sol etiam dicitur μύδρος, ut scribit Luc. unde ἀμυδρὸς, q. d. non pellucidus. Etym.

ΜΥ'ΔΩΝ, ωνος, ὁ, caro fungosa in ulcere fistuloso, in quo callosæ oræ sunt, sinus verò mucosi. Poll.

ΜΥΕΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, medulla. Il. χ'. ὃς πρὶν μὲν γούνασιν πατρὸς Μυελὸν οἶον ἔδεσκε, καὶ οἰῶν πίονα δημόν. Il. υ'. μυελὸς αὖτε Σφονδύλων ἔκπαλτο. At Sophoc. in Trach. et alii tragici μυελὸν λευκὸν vocitarunt cerebrum: quòd turpe putarent nominare τὸν ἐγκέφαλον. (794. Æschyl. Ag. 76.) Hom. Od. β'. ἄλφιτα μυελὸν ἀνδρῶν appellat, quoniam farra vires addunt corpori, ut ὁ μυελὸς τοῖς ὀστέοις. Apud medicos est μυελὸς ἐγκεφαλίτης, medulla cerebralis; hoc est, ipsum cerebrum. et μυελὸς ῥαχίτης medulla spinalis, per rachin sive spinam totam descendens, item νωτιαῖος, διαυχένιος, et ψοίτης. ☞ Etym. deducit à μύω.

Μυελόεις, εντος, ὁ, medullæ plenus, medullosus. Od. ι.

Μυελώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, medullæ speciem gerens, ad medullæ naturam accedens.

Μυελόω, medulla impleo.

Ἀμύελος, ου, ὁ καὶ ἡ, (comp.) carens medulla.

ΜΥΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, propriè est, doceo ea quæ ad res sacras seu divinas pertinent, instruo in sacris; initio. Quidam interp. (ex Eusebio, lib. 2. de præpar.) honesta bonaque doctrina instituo. Plut. in lib. de exilio, (de Eumolpo:) ὃς ἐκ Θρᾴκης μεταστὰς ἐμύησε καὶ μυεῖ τοὺς Ἕλληνας. ☞ Factum dicitur ex μύω, quoniam τοὺς μύστας necesse est μύειν τὸ στόμα, καὶ μὴ ἐκφαίνειν ἃ μεμύηνται. Eustath.

Μυέομαι, οῦμαι, initior sacris, instituor doctrina quæ ad res sacras pertinet. Luc. in Scytha, ἐμυήθη μόνος βαρβάρων Ἀνάχαρσις. Et cum accus. Aristoph. in Plut. μῶν οὖν ἐμυήθης ἐν αὐτῷ τὰ μεγάλα. [R. 158.] Item generaliter, doceor, instituor. Plut. in Sympos. ταῦτα μὲν οὖν ἐρωτικὰ, ὦ Σώκρατες, ἴσως κἂν σὺ μυηθείης.

Μύημα, τὸ, q. d. initiamentum. Item id quod docetur is, qui sacris initiatur. Areth.

Μύησις, εως, ἡ, initiatio. Hesych.

Προμύησις, (comp.) præinitiatio. Plut.

Μύστης, ου, ὁ, mysta: qui initiatur sacris, seu initiatus est, qui admittitur ad sacrorum arcana. Exponitur etiam, sacra discens, item mysteriorum peritus. Plut. in Alcib. τοὺς δ' ἄλλους ἑταίρους παρεῖναι, καὶ μυεῖσθαι, μύστας προσαγορευομένους. Apud eundem in ejusdem vita, ἱερεῖς δὲ, καὶ μύστας, καὶ μυσταγωγοὺς ἀναλαβών. Exponitur etiam, discipulus et conscius mysteriorum. Item μυσταγωγός, apud Dionys. Areopag. (Adj. Aristoph. R. 373.)

Μύστις, ιδος, ἡ, quæ initiatur sacris, sive initiata est. Apud Greg. μυστίδες quidam interpr. consciæ mysterii. In anthol. epigr. lib. 5. μύστις μολπὰ, mysticum carmen.

(Μυστηριακῶς. Sch. Aristoph. R. 346.)

[Μυστηρικός. Aristoph. Acharn. 747. Χοιρίον φωνεῖ χοίρια μυστηρικά. Schol. Ὅτι ἐν τοῖς μυστηρίοις τῆς Δήμητρος χοῖρος θύεται.]

Μυστήριον, ου, τὸ, mysterium. (Aristoph. R. 159.) Exponitur etiam, arcanum ad aliqua sacra pertinens: res arcana, et paucis cognita, neque communicanda nisi initiatis. Herodian. l. 8. καὶ τὸν φυλάσσοντες τὸν στρατιωτικὸν ὅρκον, ὅς ἐστι τῆς Ῥωμαίων ἀρχῆς σεμνὸν μυστήριον, i. servato etiam militari jurejurando, quod est unum Romani principatus mysterium sanctissimum.

Μυστηριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cui subest mysterium; qui fit cum aliquo mysterio; mysticus. Plut. de loquacitate, καὶ τὸ ἅγιον, καὶ τὸ μυστηριῶδες τῆς σιωπῆς.

[Μυστηριῶτις. J. Poll. Onom. lib. 1. §. 36. Athen. Deipn. lib. 6. καὶ τὰ κέρατα ἐν τῷ γένει τῶν κηρύκων τοῦ τῆς μυστηριώτιδος. Vide Casaub. Animadv. col. 410. 41. Æschin. Orat. de falsa Legat. καὶ τοὺς σπονδοφόρους τοὺς τὰς μυστηριώτιδας σπονδὰς ἐπαγγέλλοντας μόνοι τῶν Ἑλλήνων Φωκεῖς οὐκ ἐσπείσαντο.]

Μυστικὸς, οῦ, ὁ, mysticus, cui subest mysterium. Apud Poll. μυστικαὶ ἡμέραι. Greg. καὶ ἅμα μυστικός τις καὶ ἀπόρρητος οὗτος ὁ λόγος. Et, τὰ μυστικὰ, quæ et μυστήρια, apud Thucyd.

Μυστικῶς, mysticè, cum mysterio. Greg. quando res arcana significatur per manifestam, spiritualis sensus et supernaturalis per naturalem.

Composita.

Ἀμύητος, ου, ὁ καὶ ἡ, non initiatus, profanus. Luc. de salt. σιωπᾶν ἄξιον, τῶν ἀμυήτων ἕνεκα. Plat. de def. orac. οὐδεὶς τῶν βεβήλων καὶ ἀμυήτων, nemo è profanis nec initiatis.

Ἄμυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀμύητος, Dion. Areop.

Ἱερομύστης, ου, ὁ, qui sacris mysteriis initiat, qui sacra mysteria tradit, sacrorum præfectus et antistes, qui mysteriis et ritibus sacris præest. Suid. Apud Areop. ἱερομύσται, theologi, qui primi ceremonias condiderunt.

Συμμύστης, iisdem sacris initiatus, socius in sacrorum initiatione. Philopon.

Χριστομύστης, qui Christo seu Christianis sacris et Christianæ doctrinæ initiat, Christi sacerdos.

ΜΥ'ΖΩ, clausis labris quendam ex naribus sonum emitto; qualis est gementium. (Æsch. Eum. 118. 189.) Exponitur etiam, musso sive mussito: ut apud Aristoph. in Thesmoph. [238.] τί μύζεις; πάντα πέπρακται καλῶς. Sic apud Plat. μύζας τῷ λογισμῷ, secum mussam inter reputandum facimus. Apud Aristot. de anim. l. 4. μύζει, καὶ τριγμὸν ἀφίησι, exp. mutit, et stridet. Idem. l. 8. μύζων, καὶ στίζων. ¶ Item sugo. Xen. ἀναβ. l. 4. Ὅπου δὲ, εἴ τις διψῴη, λαβόντα εἰς τὸ στόμα μύζειν τοῖς καλάμοις.

Pertinentia ad μύζω, in priori signif.

Μυγμὸς, οῦ, ὁ, sonus qui labiis occlusis erumpit; qualis est fortiter sugentium: sed et ex naribus emittitur; qualis est gementium; unde exp. etiam στεναγμός. (Æsch. Choeph. 22.) Potest etiam exponi, mussatio, seu mussitatio. Usurpatur ab Arist. de piscibus hist. an. l. 9.

Μυχθίζω, exp. suspiro, ingemisco: unde apud Æsch. in Prometh. ἀναμυχθίζομαι, pro eodem. [Non invenio Verbum Μυχθίζω apud Æschylum, sed Ἀναμυχθίζω occurrit in Prometh. 742.] Ab Hesychio et Suida exponitur, irrideo.

Ἐπιμύζω, (comp.) suspiro summissè, compressis labris gemo, et ita ut gemitus vix exaudiri possit. Il. δ'. αἱ δ' ἐπέμυξαν, Ἀθηναίη τε, καὶ Ἥρη.

Ὑπόμυξις, suspirium tale, seu gemitus talis.

Pertinentia ad μύζω, i. sugo.

Μυζέω, ῶ, idem quod μύζω, sugo. Plut. de Demosth. loquens: φάρμακον ἔχων ὑπὸ τῇ σφραγῖδι, μυζήσας ἀπέθανε.

Μυζάω, ῶ, idem quod μύζω, seu μυζέω. Suid. et Eustath.

Ἐκμυζέω, exugo, sugo. Alex. Aphr. probl. l. 2. τὸν σίφωνα ἐκμυζήσαντες, ἕλκομεν τὸν οἶνον.

Ἐκμυζάω, ῶ, idem quod ἐκμυζέω, exugo. Il. δ'. Αἷμ' ἐκμυζήσας. Luc. in Tim. ἐκμυζήσαντες μυελόν. Et apud Dioscor. δεῖ δὲ μὴ ἄσιτον εἶναι τὸν ἐκμυζῶντα.

Ἐκμύζησις, exuctio, id est, ipsa exugendi actio, vel suctio, seu suctus. Dioscor.

ΜΥ͂ΘΟΣ, ου, ὁ, verbum, dictum, oratio, sermo, colloquium. Idem quod λόγος. Iliad. ά. et δ'. ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες; Odyss. τ'. Ἀλλ' ἔχε σιγῇ μῦθον. Iliad. υ'. τέλος μύθου ἐπιθεῖναι, dicendi finem facere. Od. δ'. μῦθον τελεῖν, efficere quæ dicta fuerant. Plat. in Tim. ὥστε περὶ τούτων τὸν εἰκότα μῦθον ἀποδεχομένους πρέπει μηδὲν ἔτι πέρα ζητεῖν, Cicer. interp. ut, si probabilia dicentur, nihil ultra requiratis. Frequens est modus, οὐκ ἐμὸς ὁ μῦθος, non est meus hic sermo, apud Plat. Plut. Luc. &c. ¶ Item μῦθος, fabula, i. quæ passim dicuntur. Ut, μῦθος Αἰθαλίδου, quæ vulgò de Æthalide dicuntur, ex Apoll. Rhod. Sic ex Naz. τὸ τοῦ μύθου, ut est in proverbio, ut ferunt. Interdum pro fabula, i. pro sermone ficto et falso, veritatem tamen adumbrante: de quo fictionis genere vide Aristot. περὶ ποιητικῆς, et Aphth. in progymn. Hinc, ἐξηγηταὶ μύθων, explicatores fabularum, apud Luc. Et, μύθων ἀλληγορίαι, apud Plut. de aud. poëm. Integra etiam poëtarum scripta μῦθοι dicuntur, (ut et fabulæ apud Lat.) ut apud Athen. l. 5. ὁ περὶ τὴν Ἰλιάδα μῦθος, fabulamentum de bello Trojano. ¶ Item μῦθος, consilium, suasio, μῆτις. Il. ά. Ἥρη, μὴ δὴ πάντας ἐμοὺς ἐπιέλπεο μύθους Εἰδήσειν, resciturum omnia mea consilia. ¶ Item seditio, factio, στάσις, ut exp. Od. φ'. Οὐδέ τιν' ἄλλην μύθου ποιήσασθαι ἐπισχεσίην ἐδύνασθε. (rumor. Eurip. Med. 72. V. ib. 333. verbum. Æsch. Pers. 154. πᾶ λεπτοτέρων μύθων ἔμολεν. σιγᾷ δὲ μύθῳ. Pr. 642. Suppl. 456. Eurip. Med. 1084.)

Derivata à μῦθος, verbum, &c.

Μυθέομαι, dico, dictito. Il. λ'. Ζεύς με πατὴρ προέηκε τεῒν τάδε μυθήσασθαι. † ἀληθέα, vera loqui. Hesiod. Theog. v. 28.† Aliquando signif. eloquor, vel narro: ut Od. ψ'. αὐτὰρ ἐγὼ μυθήσομαι, [illegible]. Interdum, confabulor, colloquor. Apoll. ἀμοιβαδὶς ἀλλήλοισι μυθεῦντες, inter se fabulabantur. Item prædico, as. Item, suadeo.

Μυθητής, οῦ, ὁ, orator, susurro. Expon. etiam, στασιαστής. Eust. ex Auctor.

Μυθευτής, idem. Hesych.

Μυθίσκομαι, idem quod μυθέομαι. Il. σ'. Πάντες μυθίσκοντο πολύχρυσον, dictabant vel prædicabant.

Μυθίζω, loquor, dico, &c. Theocr. idyll. 21. Τοιάδε μυθίζοισα, τρὶς εἰς ἑὸν ἔπτυσε κόλπον. Exponitur etiam mussito, apud eundem ibid. χείλεσι μυθίζοισα.

Μυθίζομαι, idem. Exponitur etiam, vaticinor, prædico, is. Orph. in Arg. ὡς ἀνθρώποισιν ἄρρητα μυθίζοιτο, ut vaticinaretur.

Composita.

Ἀκριτόμυθος, ου, ὁ καὶ ἡ, verba sine judicio et sine delectu funditans. Il. β'. Exponitur et simpl. multiloquus.

Ἀμύθητος, ineffabilis, qui dicendo exprimi non potest. Demosth. Phil. 1. et in Mid.

Ἀπομυθέομαι, οῦμαι, interdico, prohibeo, vel dehortor, dissuadeo. Il. ί. μάλα γάρ τοι ἔγωγε Πόλλ' ἀπεμυθεόμην.

Βραχυμυθία, ἡ, breviloquentia.

Διαμυθέομαι, q. disloquor; loquor aliter atque res est, seu gnarus, seu ignarus.

Διαμύθευμα, Hesych. sermo fallens.

Διχόμυθος, qui ambiguè loquitur: unde τὰ διχόμυθα, ambigua. Eurip. in Oreste. [887.]

Ἐγγαστρίμυθος, ου, ὁ καὶ ἡ, q. d. ventriloquus. Sic vocatur, qui vel quæ in ventre dæmonem habet, responsa interrogantibus dantem: magus et ariolus: apud Græc. bibl. interp. Gal. vult, apud Hippoc. ita appellari eum qui clauso ore loquitur, quod ventre loqui videatur.

Εἰκαιομυθία, vaniloquentia, seu verba vana. Hesych. et Suid.

Εἰκαιομυθέω, vana loquor. apud eosdem.

Ἐκφερομυθέω, efferre in vulgus, vulgo, divulgo. Basil. ἁλίσκεται γὰρ ὁ ἀδόλεσχος, καὶ τὰ ἀπόρρητα ἐκφερομυθῶν πρὸς τοὺς ἑαυτοῦ ὑπηρέτας.

Ἐμπεδόμυθος, qui firmi et constantis est sermonis. Nonn.

Ἐπιμυθέομαι, insuper dico, insuper suadeo.

Ἐχέμυθος, qui cohibere se novit quo minùs loquatur, taciturnus. Synes. de insom. et ep. 137.

Ἐχεμυθία, taciturnitas, silentium. Plut. περὶ ἀδολεσχίας. Synes. ep. 142.

Ἐχεμυθέω, ῶ, linguam contineo. Hesych.

Θρασύμυθος, audacia funditans verba, in verbis et loquendo audax et temerarius. Pind. in Olymp.

Ἰσομυθοῦντες, Hesych. sunt ἀντιβολοῦντες.

Ἰσχνομυθία, eidem Hesych. et Suid. est λεπτολογία.

Ἰσχνομυθοῦντες, nimis subtiliter et exactè verba exquirentes: apud eosdem.

Λιγύμυθος, qui stridula aut canora voce loquitur: lusciniæ epith. apud Aristoph. in Avib. [1380.]

Ὀλιγόμυθος, qui pauca loquitur, pauciloquus.

Ὀλιγομυθία, pauciloquium.

Παραμυθέομαι, hortor, adhortor. Iliad. ί. Καὶ δ' ἂν τοῖς ἄλλοισιν ἐγὼ παραμυθησαίμην Οἴκαδ' ἀποπλείειν, consuluerim seu suaserim. Item commonefacio, verbis flecto. Aristoph. in Vesp. λόγοισι παραμυθούμενος, verbis commonefaciens. (Æsch. Pr. 1062.) Item consolor. Thuc. l. 2. τοὺς τῶνδε νῦν τοκέας, ὅσοι πάρεστε, οὐκ ὀλοφύρομαι μᾶλλον, ἢ παραμυθήσομαι, non deploro magis, quàm consolabor. Herodian. l. 6. ἐφ' οἷς ἐπελυποῦντο, παρεμυθεῖτο μεγαλοδωρίᾳ χρημάτων, consolabatur mœstitiam eorum pecuniis elargiendis. Item, verbis mulceo et sedo. Plut. τὴν Λακεδαιμονίων στάσιν παύσων ἐπῆλθε καὶ παραμυθούμενος. † benignè alloqui. Xen. Pæd. l. 3. p. 66. d.† Exponitur etiam, medeor, sarcio, apud Basil. et Hermog.

[Παραμυθητέον. Plat. de Leg. τὸν δ' ἡγούμενον θεοὺς εἶναι, μὴ φροντίζειν δὲ αὐτοὺς ἀνθρωπίνων πραγμάτων, παραμυθητέον.]

Παραμυθητής, consolator. Hesych. Παραμυθητικός, qui consolari potest aut solet, consolatorius. Aristot. eth. 9.

Παραμυθία, exhortatio et demulcentia. Plat. in Phæd. Est etiam figura orationis, molliens quod asperius dictum est. Hermogen. Item, quod confirmationis et subsidii loco adhibetur rei dubiæ. Plut. de orac. Pyth. Item consolatio: vel etiam solatium, solamen. Synes. ep. 57. et 79.

Παραμύθιον, ου, τὸ, mulcimentum, placamentum. Plato l. 11. de leg. Item solatium, solamen. Thuc. l. 5. Plat. pol. 1.

Decomp. Ἀπαραμύθητος, qui verbis flecti et persuaderi nequit: ferox. (Æsch. Pr. 184.) [Eurip. Iph. in Aul. 620. φίλον γὰρ ἀπαραμύθητον ὄμμα παιδός.] Dicitur, et de brutis.

Ἀπαραμύθητος, idem. Item inconsolabilis, solatium non admittens. Ἀπαραμύθητον dicitur id, in quo figura illa, quæ παραμυθία dicitur, non adhibetur. Hermog.

Ἀπαραμυθήτως, ita ut flecti verbis nequeat. Plat. de leg. lib. 5. Item inconsolabiliter: apud eundem de leg.

Δυσπαραμύθητος, qui verbis flecti vix potest, seu qui hortamenta et suasiones vix admittit. Plat. in Tim. Item irremediabilis, inexpiabilis: apud Plut.

Εὐπαραμύθητος, qui facilè verbis flecti et placari potest. Plato de leg. lib. 11.

Ποικιλόμυθος, cujus sermo varius est, vel vario distinctus lepore: facundus, disertus. Nonno.

Πολύμυθος, verbosus, loquax. Theocr. idyll. 23. [Pind. Pyth. Od. Θ. 133. Ἀρεταὶ δ' αἰεὶ μεγάλαι πολύμυθοι. Schol. τουτέστι, πολλῶν λόγων δέονται πρὸς τὰ ἐγκώμια. Hom. Iliad. Γ. 214. ἐπεὶ οὐ πολύμυθος.]

(Ἀπρομύθητος. (decomp.) Sed fortè Legend. ἀπρομήθητος. Æsch. Suppl. 362.)

Προσμυθέω, fabulam addo fabulis, adhuc fabulor. Strabo.

Προσμυθέομαι, alloquor. Apoll.

Σεμνομυθέω, ῶ, cum gravitate loquor, seu cum fastu, insolentiùsque. Eurip. in Hippol.

[Στιχομυθέω, ut στιχηγορέω. Sch. Æschyl. Pers. 430.]

Ὑπομυθέομαι, proloquor. Apoll. Arg. 2.

Φιλομυθία, fabulandi seu fabularum studium, Strabo.

Ψευδομυθία, mendacium, falsum commentum.

Ψευδομυθέω, ῶ, falsa seu mendacia loquor, mentior. Hesych.

Derivata ex μῦθος, fabula.

Μυθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fabulosus. Isocr. in Panath. Plut. de solert. an. Τὸ μυθῶδες, fabulositas. Plut. de aud. poëm.

Μυθικός, ῆ, ὸν, fabularis, fabulosus. Athen. l. 13. Plut. symp. 1.

Μυθάριον, τὸ, fabella. Plut. de aud. poëm.

Μυθίδιον, idem. Lucian.

Μυθεύω, fabulosè narro, fabulosè fingo.

Μυθεύομαι, fabulosè narror, &c. Luc. μυθεύονται λόγοι παλαιοί.

Μύθευμα, τὸ, narratio fabulosa, fabula. Plut. de aud. poëm.

Composita.

Ἄμυθος, fabularum expers: in quo nullæ sunt narrationes fabulosæ. Plut. de aud. poëm. οὐκ ἴσμεν δὲ ἄμυθον οὐδ' ἀψευδῆ ποίησιν.

Ἐπιμύθιον, τὸ, affabulatio: id quod fabulæ narratæ subjungitur ad mores hominum informandos. Aphth. in progymn.

Ἐπιμυθέω, sive ἐπιμυθέομαι, affabulor.

Λογομύθιον, oratio fabulosa: narratiuncula.

Προμύθιον, τὸ, fabulæ præfatiuncula, ad mores informandos, et vitæ usum accommodata. Aphth. in progymn.

Φιλόμυθος, confabulationum vel fabularum amans. Demetr. Phal. Τὸ φιλόμυθον, amor confabulationum vel fabularum. Dionys. Long.

Φιλομυθέω, libenter fabulor. Synes. ep. 105.

ΜΥ͂ΙΑ, ας, ἡ, musca. Il. β'. Ἠΰτε μυιάων ἁδινάων ἔθνεα πολλά. Vide μυίας ἐγκώμιον, apud Luc.

Μυῖαι, vermes, qui carnibus innascuntur.

Μυΐνδα, seu μυίνδα, lusus quidam puerilis, dictus et μυῖα χαλκῆ, secundum quosdam. Vide Poll.

Μυιώδης, Myiodes, muscarum deus, qui et Μυίαγρος, Myiagrus, et Ἀχώρ, Achor. Plin.

Composita.

Ἀπόμυιος, ου, ὁ, apud Paus. in Eliacis [lib. 5. cap. 14.] cognominatus ita fuit Jupiter, quasi abactor muscarum.

Κυνάμυια, ας, ἡ, musca canina. Phil. de vit. M. Metaph. pro impudente et audace accipitur, tum alibi, tum in epig. ¶ Est et herbæ nomen, quæ et κυνοψίς. ‹ Pro κυνάμυια dicitur et κυνόμυια, verso α in ο. Il. φ'.

ΜΥΚΑ'Ω, ῶ, mugio, boum proprium. (☞ Factum per onomatopœiam παρὰ τὸ λέγειν μῦ.) Tribuitur tamen etiam aliis animantibus, ut camelis, asinis; nec non aliis, tam inanimis, quàm animatis, quæ mugitum boatumque quendam reddunt. Il. φ'. μεμυκὼς ἠΰτε ταῦρος. Il. μ'. μέγα δ' ἀμφὶ πύλαι μύκον. † Sic μυκώμεναι βρονταὶ apud Aristoph. Nub. 291.† (R. 570.)

Μυκάομαι, ῶμαι, mugio, boo. Theocr. idyll. 19. Αὐτὰρ ὁ μαλίχιον μυκάσατο. Aristoph. in Ran. Ἔβλεψεν εἰς ἐμὲ δριμὺ, κἀμυκᾶτό γε. Plat. de Deo Socr. τὸν δὲ μυκᾶσθαι, καὶ ἀφιέναι φωνάς τινας ἀνάρθρους. (Theoc. κβ'. 75.)

Μύκημα, mugitus, boatus. (Æsch. Pr. 1061.) Plut. de solert. an. μόσχων μυκήματι τὸ βρύχημα ποιοῦντες ἦσαν. Pro eodem dicitur et μυκηθμός, Od. μ'. Il. σ'. et μύκησις. etiam μύκη, Apoll. Arg. l. 4.

Μυκητής, mugiens. Theocr. idyll. 8.

Μυκητίαι σεισμοί, terræ motus qui cum mugitu quatiunt terram, Aristot. de mundo.

Composita.

Ἀμύκητος, ου, ὁ καὶ ἡ, expers mugitus seu mugituum. Epigr. [lib. 1. cap. 23. Οἰστρὶς ἀμυκήτω κάτθετο τὰς καλύβας. Vincent. apud stabulum non mugiens, in quo nulla vacca amplius mugiebat: à μυκᾶσθαι, mugire.]

Ἀπομυκάομαι, mugio.

[Ἀπομυκτέον. Eurip. Cycl. 558. Ἀπομυκτέον δὲ καὶ γ', ὅπως λάψῃ πιεῖν.]

Βούμυκες, οἱ, voces quædam mugitum taurorum imitantes. (unde et illæ pro tauris Deo sacris habentur, quæ ad paludes fluviis vicinas audiuntur.) Aristot. in probl. sect. 25.

Ἐρίμυκος, valde seu vehementer mugiens: Il. ψ'. Od. ί. ‡ 235.‡

Μεγαλομυκήτης, grande mugiens: item grande rudens: asini enim epithetum esse dicitur.

Παραμυκάομαι, reboo, mugio. (Æsch. Pr. 1081.)

Περιμυκάομαι, circummugio, circumstrepo. Plut.

Τανυμύκης, mugitus suos longè protendens: seu intensè et vehementer mugiens. in Epigr.

Ὑπομυκάομαι, submugio. Strabo.

ΜΥ΄ΚΗΣ, ητος, vel ου, ὁ, fungus, apud Diosc. l. 4. c. 83. Gal. de aliment. facult. l. 2. c. 69. et apud Athen. l. 2. ¶ Item clavus oleæ, qui et fungus Latinè dicitur. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 6. ¶ Item fungus ellychnii, quod est inter futuræ pluviæ præsagia. Aristoph. in Vesp. et Theophr. in signis tempest. et Aratus, ὁ λύχνου μύκητες ἀγείρωνται περὶ μύξαν Νύκτα κατὰ σκοτίην. ¶ Item illud quod in ima capuli parte fungi simile vaginam tegebat: unde apud Herodot. [lib. 3.] ὁ μύκης τοῦ κολεοῦ τοῦ ξίφεος ἀποπίπτει. ¶ Item membrum virile, Hesych.

Μύκητες Ἰταλικοί, fungi Italici. Plut.

Μυκήτινος, fungeus, qui est ex fungo. Lucian.

ΜΥ΄ΚΛΑΙ, sive μύκλοι, in Hesych. nigræ lineæ quæ in asinorum collis et pedibus sunt. Etym. μύκλον esse dicit rugas et plicas in asinorum collis, quibus nimirum pellis rugatur, et veluti duplicatur; quibus et ætatis anni, si forte, numerantur. ¶ Μύκλοι Hesychio sunt etiam libidinosi et lascivi homines, salaces, apud Lycophr. à Myclo quondam tibicine, qui fuerit libidinosus. vide scholiast.

Ἐννεάμυκλος, (comp.) ab Hesych. exp. qui est novem annorum; robustus et validus. Callim. Ἔστω μοι μέγας ἐννεάμυκλος ὄνος. [Fragm. Bentl. clxxx. pag. 382. Hic locus citatur a Scholiaste Lycophr. Alex. 771. Vide etiam Etymol. Magn. col. 304. 18.]

ΜΥΚΤΗ΄Ρ, ῆρος, ὁ, naris, meatus odorandi. Gal. ad Glauc. lib. 1. εἴτ' ἐξ ἀριστεροῦ μυκτῆρος, εἴτ' ἐκ δεξιοῦ, ῥέοιτο τὸ αἷμα. Idem, τοὺς μυκτῆρας ἐπιλαμβάνειν, nares constringere. Apud Aristot. hist. an. l. 1. τοῖς μυκτῆρσιν ἀναπνεῖται. ¶ Item nasus: ut, ἔστι γὰρ ὁ μυκτὴρ διχότομος, in duas partes divisus est nasus. ¶ Plerunque metaphoricè usurpatur, ut et Lat. nasus, pro irrisione. Luc. ἐγὼ μή τις ἐρωνίαν φῇ καὶ μυκτῆρα ἔχων τὸν Ἀττικὸν προτείνει τῷ ἰνδίῳ. ¶ Item proboscis elephantis: apud Aristot. de part. an. l. 2. ☞ Eustath. derivat à verbo μύζω, quod expon. τὴν φωνὴν τοῦ μῦ στοιχείου ἐκφωνῶ, item, μεμυκόσι χείλεσι πνοὴν ἔχω διὰ τῆς ῥινὸς ἀποτελῶ. Etymol. vult esse dictum à μύζω. (pro quo quidam reponunt μύζει) vel παρὰ τὸ τοὺς μύξας δι' αὐτοῦ ἐξιέναι, aut etiam ἀπὸ τοῦ μύξας πνοὰς ἐφ' ἑαυτοῦ ἔχειν, i. e. σιμός. Quidam suspicantur, potius factum esse ex μύττω vel μύττομαι, ut μυκτὴρ sit pars corporis quam quis μύττει.

Μυκτηρόθεν, à naribus, in anth. epigr.

Μυκτηρίζω, naso suspendo, subsanno, irrideo: unde pass. ad Galat. c. 6. Θεὸς οὐ μυκτηρίζεται.

Μυκτηρισμός, οῦ, ὁ, subsannatio, irrisio.

Σμυκτὴρ, pro μυκτὴρ, et σμικρὸς pro μικρὸς, apud Hesych.

Composita à μυκτηρίζω.

Ἀμύκτηρ, naribus carens. Strabo.

Ἀντιμυκτηρίζω, vicissim naso suspendo, vicissim subsanno seu irrideo.

Ἐκμυκτηρίζω, idem quod μυκτηρίζω. Exponitur etiam, dicteriis incesso.

Ἐκμυκτηρισμός, idem quod μυκτηρισμός.

ΜΥ'ΛΗ, ης, ἡ, mola. (quales asinaria seu trusatilis, frumentaria, olearia've.) Odyss. ύ. Αἱ μὲν ἀλετρεύουσι μύλης ἔπι μήλοπα καρπόν. Et apud Poll. στρέφειν τὴν μύλην, περιάγειν, περιφέρειν, et περιελαύνειν, molam versare. Interdum peculiariter pro inferiore parte molæ sumitur; quæ meta dicitur; nam superior est catillus, ὄνος. Hesych. ¶ Item pro mola salsa. ¶ Item mola, i. e. os latum et rotundum, toti genu ceu pelta præfixum, et suprà impositum, ob figuræ similitudinem sic dictum. A quibusdam et patella et rotula Latinè vocatur. ¶ Item mola, caro informis et inutilis in muliebri utero concepta: dicta à molem gravitate, et difficultate τῆς μύλης. apud Aet. et Ægin. l. 3. ¶ Item pro quadam herba, apud Gal. ¶ Item μύλη, molaris dens. Gal. περὶ τῶν κατὰ τόπους lib. 5. πρὸς διαβεβρωμένην μύλην. Et in plur. μύλαι, molares, apud eund. in lib. de ossib. et lib. 9. de usu partium. Et generaliter quivis dentes, apud Suid. ut, μύλας λιπών. Ab Hesych. μύλαι exponitur etiam σιαγόνες, maxillæ.

Μύλος, ου, ὁ, idem quod μύλη, mola, (in prima signif.) ut in hoc proverbiali versu, Ὀψὲ θεῶν ἀλέουσι μύλοι, ἀλέουσι δὲ λεπτά. Utitur et Plut. de sera numinis vindicta. Est et apud Matth. ac Lucam. Item μύλοι pro dentibus molaribus, apud Aristot. de hist. an. 2. Item μύλος pro γνάθος.

Μυλίτης λίθος, molaris lapis, id lapidis genus ex quo fiunt molæ. Gal. Therap. lib. 14. Item μυλῖται ὀδόντες, molares dentes, qui et μύλαι, apud Aristot. de hist. an. l. 2.

Μυλίας, idem quod μυλίτης λίθος, apud Strab.

Μυλικὸς λίθος, molaris lapis, apud Marcum c. 9.

Μυλικὴ, (sub. ἔγχυσις.) medicamentum dentium dolores sedans inditum vel oblitum, apud Gal.

Μύλαξ, ακος, ὁ, molaris lapis, qui et μυλίας, et μυλίτης. Exponitur tamen simpliciter, lapis rotundus ab Eust. Il. μ'.

Μυλιῶ, ῶ, induro. unde ἐμυλιώθη, apud Hippocr.

Μυλόεις, idem quod μυλοειδὴς, molæ formam habens, rotundus. Nicand.

Μύλων, ωνος, ὁ, vel μυλὼν, ῶνος, ὁ, locus in quo est mola, seu in quo versatur mola, pistrinum. Herodot. τοῦτον μύλων' ἔμβαλε τῆς ἀταξίας. Aristot. rhet. l. 3. Κηφισόδοτος τὰς τριήρεις εἴκαζε μύλωνας ποικίλους. Μύλων locus erat in quo torquebantur servi, ut scribit Poll.

Μυλωθρὸς, οῦ, ὁ, qui pistrinum possidet, et in eo opus facit. Suid. Exponitur et molitor, item pistor, apud Athen. Item adject. ut μυλωθρὶς ᾠδὴ, quæ et ἐπιμύλιος. Et fœm. μυλωθρὶς, et μυλακρίς, molitrix, pistrix.

Μυλωθρικὸς, ad pistrinum pertinens seu molendinum, molentrinarius, molendinarius. Plut. in symp. sep. sap. μυλωθρικὰ σκεύη, vasa molendinaria. Τὸ μυλωθρικὸν, molentina, molendinum.

Μυλιάω, ῶ, dentes concutio præ frigore. Item frendo dentibus seu strido dentibus. Hesiod. in Erg. Αὐχένα μυλιόωντες.

Μύλλω, ineo, molo. (quo sensu dixit Horat. alienas permolere uxores, i. comprimere.) Theocrit. Idyll. 4. —— τὸ γερόντιον ἦ ῥ' ἔτι μύλλει Τήναν τὰν κυάνοφρυν ἐρωτίδα. Suid. μύλλειν esse dicit etiam contrahere labia, quod et μυλλαίνειν, seu σιμοῦν et μυκτηρίζειν.

Μυλλὰς, άδος, ἡ, scortum, meretrix.

Composita.

Ἀκρομύλη, Hesych. est ἡ γωνία μύλης, vel ipsa μύλη.

Ἄμυλος, ου, ὁ, ἡ, molam non expertus, non molitus. Ἄμυλον, ου, τὸ, subst. (sub. ἄλευρον) amylum, farina triticea, aut alia quæ sine mola facta est. Diosc. l. 2. c. 123. ¶ Item confectus ex amylo, paratus ex farina quæ sine mola confecta est: ut, ἄμυλος ἄρτος, apud Paul. Ægin. Sic, ἄμυλοι μάζαι et ἄμυλοι πλακοῦντες, mazæ et placentæ, quæ et simpliciter ἄμυλοι dicuntur apud Aristoph. in Pace, itemque apud Theocr. Idyll. 9. Item ἄμυλον exp. rigidum, infractum.

Ἀμυλίον, amylium. Pro placenta accipi putatur, apud Aristot. in probl. ex Μύλη.

Ἐπιμύλιος, ut ἐπιμύλιος ᾠδὴ, q. d. molaris cantilena, quæ ad molam canitur. Vide Poll. et Athen. Item τὸ ἐπιμύλιον, superior mola. Deut. 24.

Ἐπιμυλὶς, pars in corpore, quæ alio nomine ἐπιγονατὶς, dicta etiam μύλη.

Λειχομύλης, nomen muris, apud Hom.

Προμυλαία, ας, ἡ, statua quæ ante molas poni solebat: alii dicunt esse deam quæ molis præsidebat. Apud Suid. scribitur etiam προμυλία.

Ὑδρόμυλος, mola aquaria, seu molendinum aquarium.

Ὑδρομύλιον, idem. in Pand.

Χειρομύλη, ης, ἡ, mola manuaria, mola trusatilis. Xen. Pæd. 6.

Χειρομύλων, ωνος, ὁ, idem. Diosc. l. 5.

ΜΥΛΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, ab Hesych. exp. curvus, tortuosus. Ab Eust. exp. strabo, qui oculis est distortis. ¶ Apud Athen. l. 14. μυλλοὶ sunt etiam placentarum species. ¶ Μύλλος verò, piscis species, apud Athen. l. 3. et apud Galen. de alim. l. 2.

Composita.

Ἀπομυλλαίνω, intorqueo, incurvo, apud Hippocr.

Διαμυλλαίνω, scindo seu torqueo labra. item illudo et irrideo tortis labris. Aristoph. in Vesp. Οὕτως δὲ διαμυλλαίνων ὡς δὲ δεξιός.

Προμυλλαίνω, labra protendo vel propendere sino. Galen. apud Hippocr.

ΜΥ'ΝΟΜΑΙ, prætexo, prætendo, Eust. ex Alcæo, οὐδέν τι μυνάμενος ἄλλο νόημα. ☞ Ἀπὸ τοῦ μύνη.

Μύνη, ἡ, prætextus, excusatio. Od. φ'. Ἀλλ' ἄγε μὴ μύνῃσι παρέλκετε, ne prætextibus multis rem protrahite.

ΜΥ'ΞΑ, ης, ἡ, humor ex naribus fluens, mucus, mucor. Hesiod. in Asp. † 267.† Τῆς ἐκ μὲν ῥινῶν μύξαι ῥέον. Est etiam humor ille et velut mucus qui in ostreis et testudinibus visitur: unde μύξα κοχλιῶν, apud Gal. Usurpatur et de lucernæ ellychnio. Plut. et Arato. Vide Μύκης. Μύξαι naribus apud Soph. dictum invenitur, quæ vocantur etiam μυξωτῆρες vel μυκτῆρες. ☞ Eustath. à μύζω deducit, ut et μυκτήρ. Sunt qui à μύττω vel μύττομαι deducant: ut nimirum μύξα sit id, quod quis ἐκ τῶν μυξῶν detrahit.

Μύξα, τὰ, prunorum species, Actuario, Psello et Aëtio, quæ et μυξάριον appellatur.

Μυξώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, mucosus, i. muco abundans: Gal. de part. an. l. 2. Interdum muco similis. Diosc.

Μυξάζω, exp. κορυζῶ, muco abundo, nares muco plenas habeo.

Μυξῖνος, et μυξάριον, piscium nomina: apud Athen. et Eust.

Μύξων, ωνος, ὁ, piscis quidam ex genere mugilum, apud Aristot. hist. an. l. 6. c. 17. dictus παρὰ τὴν μύξαν, quoniam τροφῇ χρῆται τῇ ἀφ' αὑτοῦ γινομένῃ, μύξῃ, ut Athen. l. 7. refert ex Aristot.

Μυξωτὴρ, naris.

Μυξωτὶς, idem.

Composita.

Βλεννόμυξος, mucosus, ignavus, deceptu facilis. Hesych. quasi Βλακόμυξος, ex nomine Βλάξ.

Γλάμυξος, ut, γλάμυξα ὄμματα, apud Etym. quorum anguli scabri sunt, seu scabra lippitudine laborant.

Γλαμυξιάω, idem quod γλαμάω, vel λημάω.

Δίμυξος, duo habens ellychnia: Plut. In fabula quæ Νὺξ μακρὰ inscribitur.

Πολύμυξος, multa habens ellychnia.

Τρίμυξος, tria habens ellychnia.

ΜΥΡΙ'ΚΗ, ης, ἡ, myrica, arbor de qua Diosc. l. 1. c. 117. et Plin. l. 13. c. 21. l. 24. c. 9. tamarix, Plinio.

Μυρίκινος, myricinus, è myrica confectus. Hesych.

Μυρικώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, myricæ similis, ad myricam proximè accedens: ut, μυρικῶδες φύλλον, folium tamaricis seu myricæ.

Ἀγριομυρίκη, agrestis myrica. Jerem. 17.

ΜΥΡΙ'ΟΣ, ου, ὁ, infinitus, innumerus, immensus. Od. ί. —— ὁ δ' ἐμοὶ μυρίον [illegible]. Apud Lucianum, μυρίον πλῆθος, infinita multitudo. Item, summus, extremus, maximus, ingens. Plat. in apolog. ἐν πενίᾳ μυρίᾳ εἰμί. Sic, μυρίον πένθος, apud Hom. Plat. et Plut. et μυρία σπουδὴ, apud Luc. In plur. μυρίοι, infiniti, innumeri, innumerabiles. Ut Iliad. ά. μυρία ἄλγεα. Sic alibi, μυρία ἔθνη, μυρία φῦλα, μυρία ἔπεσα, μυρία ἔεδνα, &c. (V. Æschyl. Pers. 986.) Interdum additur μάλα apud poëtas. Ut Od. ζ. Ἦσαν δὲ δμῶες μάλα μυρίοι.

Μύριοι, μύριαι, μύρια, (properoxyt.) decies mille, decem millia, ut Eust. et cæteri gramm. testantur. Herodot. ἐν μυρίοισι ἵπποισι. Et, μύρια τάλαντα, apud eundem. † Xen. Pæd. 1. 5. 5. ubi manifestissimè. Sic et l. 3. p. 68. e.† Cum genit. Ut, μύριοι Λακεδαιμονίων. Item apud Plat. μύριαι ἐπὶ μυρίαις πόλεις. Apud Dem. pro cor. μυριάκις μυρίους. Et apud Plat. πολλάκις μύρια.

Μυριοπλάσιοι, infinitis partibus plures, Aristotel. eth. 7. cap. 6. Exponitur etiam, decies mille partibus plures, seu decies millies plures. Xenoph.

Μυριοστὸς, decies millesimus. Plat. † Xen. Pæd. 2. 57. a.† Μυριοστὸν, q. d. decies millesime, pro, decies millenarius numerus decem millium. ὁ μύριος ἀριθμός.

[Μυριοστύς. J. Poll. Onom. lib. 1. Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 6. Τούτους δ' οἱ μυριάρχαι ἔταττον ὡς ἑκατὸν ἑκασταχῇ τὴν μυριοστὺν ἑκάστου.]

Μυριάκις, decies millies. Aristoph. in Nub. † 736.† Dem. pro cor.

Μυριὰς, άδος, ἡ, decies millenarius numerus, decem millium numerus. (Eurip. Phœniss. 792.) Theocr. Idyll. 17. † Xen. Pæd. 1. 2. 15.†

Μυριότης, ητος, ἡ, infinitudo, infinita multitudo, infinitus numerus. Phocyl.

Composita.

Δισμύριοι, bis decies mille, aut viginti millia. Plut.

Δισμυρία ἵππος, viginti millia equitum. Luc.

Τρισμύριοι, tricies mille seu millena, aut triginta millia. [Æschyl. Pers. 315. ἵππου μελαίνης ἡγεμὼν τρισμυρίας, &c. Polyb. Hist. lib. 2. πεζοὺς μὲν τρισμυρίους, δισχιλίους δ' ἱππεῖς.]

Τετρακισμύριοι, quadragies mille, aut quadraginta millia.

Πεντακισμύριοι, quinquagies mille, seu quinquaginta millia. Plut. [Herodot. Hist. lib. 7. εἰ ἐόντες χίλιοι, ἢ μύριοι, ἢ καὶ πεντακισμύριοι, &c.]

ΜΥ'ΡΜΟΣ, ου, ὁ, formica. Hesych.

Μυρμηδὼν, formicarum contubernium; h. e. multitudo formicarum unà domicilium et sedes habentium; quæ et μυρμηκιὰ, eidem Hesych. Doriensibus autem Μυρμηδόνας esse ait τοὺς μύρμηκας, formicas.

Μύρμηξ, ηκος, ὁ, idem cum μύρμος, formica. Pro eo dicitur Doricè μύρμαξ. Theocr. Idyll. 9.

Μυρμηκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, formicosus, formicis refertus. Plut. in l. περὶ φιλοπλουτίας.

Μυρμηκίτης λίθος, gemma innatam repentis formicæ effigiem habens, authore Plin. l. 37. c. 11.

Μυρμηκίας λίθος, myrmecias lapis, nigras habens eminentias similes verrucis μυρμηκίαις et μυρμήκαις dictis. Plin. ibid.

Μυρμήκιον, ου, τὸ, phalangii genus, de quo Plin. l. 29. c. 4. Id à Nicandro dicitur μυρμήκειον, in Ther.

Μυρμήκια, et μυρμηκίαι, dicuntur etiam verrucæ quædam, Celso l. 5. c. ult. Aet. Poll. Ægin. l. 4. c. 15.

Μυρμηκιάω, ῶ, infestor myrmeciis, infestor verrucis quæ μυρμηκίαι nominantur.

Μυρμηκίασις, εως, ἡ, πάθος illud dicitur, quum aliquis verrucas istas patitur. Aëtio est verrucarum seu formicarum eruptio.

Μυρμηκίζειν, dicitur significare, ita affici, ut si formicas repentes sentias. Μυρμηκίζων σφυγμὸς, dicitur pulsus inæqualis in una pulsatione et diversis partibus arteriæ, formicarum motui similis.

Μυρμηκιὰ, ᾶς, ἡ, idem quod μυρμηδὼν, contubernium seu agmen formicarum: unde proverb. ἀγαθῶν μυρμηκιὰ, pro ingenti bonorum seu formicarum multitudine. Dicitur etiam sedes et domicilium formicarum. Plut. de exil.

Ἱππομύρμηκες, (comp.) expon. formicæ equites, qui magnis formicis ceu equis vehebantur. Luc.

ΜΥ'ΡΟΝ, ου, τὸ, unguentum vel oleum odorum; balsamum. Athen. lib. 1. μύροις ἀλειφόμενος. et l. 5. λουομένους τῷ μύρῳ. Varia μύρου genera, ut, στακτὰ et παστὰ μύρα, quibus oppon. τὰ παχέα, vide apud Athen. l. 12. et apud Diosc. l. 1. ☞ Ἔτυμον τοῦ μύρου pertinet ad Μύρω.

Μυρηρὸς, οῦ, ὁ, unguentarius. Ut, μυρηρὰ ἀγγεῖα, vasa unguentaria, vasa recondendis unguentis: apud Poll. lib. 10. c. 26. ex Aristoph. in Δαιταλεῦσι.

Μυρὶς, pro unguentario vase, seu unguentaria ampulla, poni videtur apud Poll. l. 7.

Μυρίδιον, ου, τὸ, q. d. unguentulum. Aristoph.

Μυρίζω, unguentis imbuo seu inungo. Strato epigr. l. 2.

Μυρίζομαι, unguentis imbuor seu inungor. Plut. symp. 6. γυναῖκες φαιδρυνάμεναι, καὶ μυρισάμεναι, fucantes se, et unguentis illinentes. Sic, μεμυρισμένος, apud Athen. lib. 8. unguentis delibutus, unctus: itemque apud Herodot.

Μύρισμα, ατος, τὸ, et μυρισμὸς, οῦ, ὁ, unguentorum illitus. Athen.

Μυροπνοὸς, οῦ, ὁ, exp. liquidus et odorus, ut oleum balsami.

Μυρόω, idem cum Μυρίζω.

Μύρωμα, ατος, τὸ, id quo inungimur, unguentum. Aristoph. μακαριωτάτη ἐγὼ, ὅτις μυρίζομαι τὴν κεφαλὴν μυρώματι ἀγαθῷ.

Μύρωσις, εως, ἡ, unguenti illitio, unctio. Hippocr. Coac. progn.

Μυρίνης οἶνος, vinum oleo odoro mistum seu conditum, Vide Poll. l. 6. c. 2. Pro eodem legitur μυρσίνης, apud Ælian.

Μύῤῥα, ας, ἡ, myrrha, sive murrha, apud Hippocr. Æolicè pro σμύρνα, ut annotat Gal. ἐν ταῖς γλώσσαις.

Μύῤῥα, et μυῤῥὶς, vocatur etiam herba quædam, cicutæ caulibus et foliis simillima. Diosc. l. 4. c. 116.

Μυῤῥίτης λίθος, myrrhæ colorem habens lapis, faciemque minimæ gemmæ. Plin. l. 37. c. 10.

Σμύρνα, idem quod μύῤῥα. [Eurip. Troad. 1062. Προδέδωκας Ἀχαιοῖς, Ὦ Ζεῦ, καὶ πελάνων φλόγα, Σμύρνης αἰθερίας τε καπνὸν, &c. S. Matth. Evang. ii. 11. προσήνεγκαν αὐτῷ σμύρναν. Joh. xix. 39.]

Σμυρνίζω, æmulor myrrham, myrrham redoleo. [S. Marci Evang. xv. 23. Καὶ ἐδίδουν αὐτῷ πιεῖν ἐσμυρνισμένον οἶνον.]

Σμύρνιον, planta quædam, myrrham resipiens. Diosc. Dicitur etiam σμυρνεῖον. Nic. in Ther.

Κατάσμυρνος, (comp.) myrrhatus, myrrham redolens. Diosc. lib. 1. cap. 26.

Καταμυρόω, idem quod μυρόω, unguentis inungo. Plat.

Composita.

Ἀμύριστος, unguentis carens. Plut.

Ξηρόμυρον, unguentum siccum. Vide Aët. l. 6.

Ὑγρόμυρον, compositio unguenti humidi odorati, apud Aët. lib. 16. c. 114. Exponitur et, unguentum liquidum.

ΜΥ῀ΡΟΣ, ου, ὁ, myrus seu murus: piscis qui et σμύρος vocatur, Hesychio etiam μύραινος, et inde σμύραινος. Ejus fœmina dicitur μύραινα, sive σμύραινα, muræna. Aristot. hist. an. l. 5. c. 10. Suidas μύραιναν dici tradit et de libidinosa et prona in venerem: ut, Ὦ σχέτλιε, καὶ παράφορε, καὶ μύραινά σύ. (Aristoph. R. 478. Μύραινα. Æsch. Ch. 994.)

Μύρινος, myrinus: piscis apud Aristot. hist. an. l. 8.

ΜΥ΄ΡΤΟΣ, ου, ἡ, myrtus. Alcæus, ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορέσω.

Μύρτον, ου, τὸ, fructus myrti dicitur, h. e. bacca myrti, et præsertim plur. num. Plat. pol. 2. καὶ μύρτα καὶ φηγοὺς σποδιοῦσι πρὸς τὸ πῦρ. Sic Diosc. l. 1. c. 156. ὁ ἐκ τῶν χλωρῶν μύρτων ἐκθλιβόμενος χυλός. ¶ Ab hujus baccæ similitudine μύρτον dicitur caruncula subsultans in media muliebris pudendi rima. Poll. l. 2.

Μυρτὶς, et μορτὶς, idem quod μύρτος, myrtus, teste Hesych. Alioqui μυρτίδες idem sunt quod μύρτα, myrti baccæ. Athen. l. 14. ex Polyb.

Μυρτίτης οἶνος, vinum myrto conditum, myrti nimirum baccis nigris contusis, ut docet Diosc. lib. 5. c. 36. Est et τιθύμαλλος quidam μυρτίτης, sive μυρσινίτης, ex eo nominatus, quòd τὰ φύλλα ὅμοια ἔχει μυρσίνῃ, teste Diosc. lib. 4. cap. 165. et Theophr. hist. pl. l. 9. cap. 12.

Μυρτίδανον, appendix est inæqualis, et eminens ac concolor, velut manus circum myrti truncum. Diosc. l. 1. cap. 157. et Gal. in lex. Hippocr.

Μυρτὰς, άδος, ἡ, idem quod μυρτίδανον, ut tradit Gal. simpl. med. l. 8. Pro eodem scribitur et μυρτὶς, apud Paul. Ægin.

Μυρτὸν, piri et oleæ arboris genus, ut tradit schol. Nicand.

Μυρσίνη, ης, ἡ, idem quod μύρτος, apud Gal. Plut. et alios. Pro eodem dicitur Atticè μυῤῥίνη, apud Athen. lib. 6. Plat. de rep. lib. 2. Aristoph. in Nub. † 1367.† Legitur et μυῤῥίνος pro eodem, apud Theophrast. hist. pl. c. 5.

Μύρσινος, myrteus. Callim. [Hym. in Dian. 203. Δὴ ποτε γὰρ πέπλοισιν ἐνέσχετο μύρσινος ὄζος τῆς κούρης, &c.]

Μυῤῥινὼν, ῶνος, ὁ, myrtetum, locus myrtis consitus, apud Aristoph. (R. 156.)

Μυρσίνινον ἔλαιον, oleum myrtinum, utpote confectum ex foliis myrti teneris, apud Diosc. l. 1. c. 49.

Μυρσινίτης οἶνος, vinum myrto conditum, de quo Diosc. l. 5. cap. 37. Vocatur etiam μυρτίτης οἶνος. Et, μυρσινίτης τιθύμαλλος, idem cum μυρτίτης, Diosc. l. 4. c. 165. Μυρσινίτης λίθος, myrsinites gemma, myrti odorem habens, apud Plin. l. 37. c. 10.

Composita.

Ἀγριόμυρτος, myrtus acuta, myrtus sylvestris. Diosc. l. 4. c. 146.

Κεντρομυῤῥίνη, ης, ἡ, à Theophrast. hist. pl. lib. 3. c. 17. ponitur inter ἐπιφυλλόκαρπα, quæ à poëta vocatur pastoralis præfixa cuspide myrtus.

Ὀξυμυρσίνη, acuta myrtus, myrtus sylvestris, de qua in appendice Diosc. l. 4. cap. 146. ubi Diosc. hæc eadem est quæ Theophr. κεντρομυῤῥίνη.

Ὀξυμυρσίνινος, ου, ὁ καὶ ἡ, oxymyrsinus, ex sylvestri myrto confectus.

Χαμαιμυῤῥίνη, myrtus pumila seu humilis. Plin. l. 23. c. ult.

Χαμαιμύρτον, idem. Diosc. l. 4. c. 146.

ΜΥ΄ΡΩ, fluo, stillo, Etym. ¶ Item fundo, χέω, Eust. Hesiod. in Asp. † 132.† (de jaculis Martis:) Πρόσθεν μὲν θάνατόν τ' εἶχον, καὶ δάκρυσι μῦρον, in anteriore sui parte mortem habebant, et lachrymis fluebant; mortem et lachrymas afferebant ei quem tetigissent.

Μύρομαι, fluo. Apoll. Rhod. Arg. l. 2. (de Thermodonte fluvio:) Θεμισκύρειον ὑπ' ἄκρον Μύρεται, εὐρείης διαμπερὲς ἠπείροιο, i. ῥεῖ, effluit. Apud Hesych. μύρετο exp. ἐβρέχετο. ‡ Hanc significationem invenies apud Apoll. iv. 666.‡ ¶ Item fleo, ploro, lamentor. Od. τ'. Οἴκῳ ἐν ἀλλοτρίῳ γοόωντά τε μυρόμενόν τε. Et Il. τ'. ἀμφὶ δ' ἑταῖροι Μύρονται.

Composita.

Ἁλιμυρήεις, εντος, ὁ καὶ ἡ, in mare cum sonitu quodam aut fremitu fluens. Od. ε.

Ἁλιμυρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem, Apoll. Arg. 1.

[Ἐπιμύρομαι. Apoll. Rhod. Arg. i. 938. ὅσσον τ' ἐπιμύρεται ἰσθμὸς Χέρσῳ ἐπιπρηνὴς καταειμένος.]

ΜΥ῀Σ, μυὸς, ὁ, mus. Aristoph. in Vesp. μῦς ὀροφίας. Apud Dioscor. μύες οἱ κατοικίδιοι. Dicitur etiam μῦς in nom. et accus. plur. pro μύες et μύας, seu μῦες et μῦας. Plutarch. in lib. de invidia et odio, εἰ δὲ Περσῶν μάγοι τοὺς μῦς ἀποκτιννύουσι. Apud Aristot. μῦες ἀρουραῖοι, Gaza interpretatur soricem. ¶ Μῦς, musculus, motus voluntarii instrumentum, primo simplicique carne et fibris constans: sic dictus, vel quòd excoriatum murem forma imitetur; vel quòd pisci, quem musculum appellant, similis sit.

Μυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ad murem pertinens. Plat. μυώδης appellavit, quod mures deceret, in lib. de cohibenda iracundia. Item musculosus, apud Gal. Exponitur etiam, torosus, lacertosus.

Μυὼν, pars quæ præcipuè habet musculos. Exponitur et, σαρκώδης τόπος. Item pulpa brachiorum et coxarum, nec non sura, Il. π'. ‡ Apoll. iv. 1520.‡

Μυοξὸς, οῦ, ὁ, Gal. scribit, esse animal mediæ naturæ inter mures arvenses et mures palustres. Sunt qui existiment, esse Alpinum murem, Plin. l. 10. c. 65. quique vulgò in Alpibus appellatur marmota. Vide et Epiphan. in Ancorato, et in Orig. hæresi 64.

Μυωτὸς χιτὼν, murina tunica. Poll. l. 7. c. 13. de vestium generibus, scribit, amictum fuisse Armeniis peculiarem, eumque vel contectum è murium, qui apud ipsos reperiuntur, pellibus, vel murium effigiebus variegatum. Apud Athen. l. 9. μυωταὶ σάρκες, musculosæ carnes.

Μύαξ, ακος, mytilus. Μύακες sive μύες dicuntur esse conchæ, sponte naturæ in arenosis provenientes, ut pectines. Plin. l. 32. cap. 9. Diosc. μύακα vocare solet ipsam concham seu testam ostrei istius; ut lib. 1. ἀφαίρει μύακι τὸ ἐπιπολάζον ἔλαιον, concha tollito innatans oleum.

Ἄμυος, (comp.) musculis carens, vel in quo musculi prorsus non apparent. Gal. apud Hippocr.

ΜΥ῀ΣΟΣ, εος, τὸ, scelus, facinus detestandum. (Æschyl. Eum. 195. 381. Ch. 649. Soph. Œdip. Tyr. 138.) Theodor. hist. Eccl. l. 3. pro sacrificio dæmonico sæpe utitur: quia apud Deum eo nihil sceleratius et detestabilius.

Μυσὸς, οῦ, ὁ, detestandus, abominandus. Hesych. (ἀκοντισταὶ μυσοί. Æschyl. Pers. 52.) ☞ Eustath. derivat παρὰ τὸ μύσαι, ut sit πρὸς ὃ μύομεν, ad quod oculos claudimus, videre ipsum non sustinentes, sed nauseantes.

Μυσαρὸς, idem quod μυσὸς, Hesych. (Eurip. Med. 1395. id. Phœniss. 1014.)

Μυσαρία, ας, ἡ, detestabilitas, abominanda fœditas. Areth.

Μυσαχθὴς, et μυσαχνὸς, abominandus, sceleratus, impurus: apud Hesych.

Μυσάζω, polluo scelere. Hesych.

Μύσαγμα, res abominanda, μῦσος. Æschyl. [Suppl. 1002.]

Μυσάττομαι, abominor, aversor ut detestandum et scelestum. (Vid. Eurip. Med. 1151.) Luc. οἱ δὲ τοῦτο ὡς ἐπὶ τέρατι ἐμυσάττοντο, abominabantur et aversabantur ut prodigium. Idem Luc. cum accus. μυσάττεται τὰς σφαγάς. † Xen. Pæd. 1. 3. 4.†

(Μυσαχθέω, aversor, cum Acc. Luc. Som. p. 6.)

Μυττωτὸν, οῦ, τὸ, intritum ex alliis et quibusdam aliis condimentis. Aristoph. in equit. Εἶτα ταυτηὶ κατακνησθῶν ἐν μυττωτῷ μετὰ τυροῦ. Vide et Diosc. l. 2. Masc. gen. usurpavit Theophr. hist. pl. l. 9. c. de alliis, ἀλλὰ πρὸς τοὺς μυττωτοὺς χρῶνται. ☞ Schol. Aristoph. scribit loco citato, denominari παρὰ τὸ μυσάττεσθαι, quoniam odor ejus sit μυσαρὸς, quasi μυσωτὸς, atque adeò à Callim. vocari μυσωτὸν hoc hemistichio, ἢ ἐνθρύψαντι μυσωτόν.

Μυττωτεύω, contero, vel acribus condimentis condio. Aristoph. schol. in Vesp. Αὖθις τὸν αὐτὸν ἄνδρα μυττωτεύσομεν.

Καταμυττωτεύω, (comp.) contero, ut allia in mortario contundi solent. Aristoph. in pace, ἀναξύσαντα καταμυττώσαντα.

Composita.

Ἀμυσαχνὸς, οῦ, ὁ, nullo contaminatus scelere et piaculo: ὁ οὐ μυσαρὸς, inde enim factum volunt.

Θεομυσὴς, quem Deus abominatur, sceleratus, abominandus. Æsch. [Eum. 40.]

(Πρωτομυσής. Sch. Æsch. Eum. 721.)

Ὑπομύσαρος, qui est propemodum μυσαρός. Item fœtidus, vel subfœtidus. Gal. apud Hippocr.

(Χερομυσής. Æsch. Ch. 71.) ‡ detestabilis.‡

ΜΥ΄ΣΣΩ, vel μύττω Atticè, mungo, emungo, mucum nasi extraho. Hujus tamen verbi nullum exemplum affertur: at ejus composita sunt in usu. ☞ Quidam à μύζω deducunt, quod in emungendo et comprimantur nares, et non sine sono soleant emungi.

Composita.

Ἀπομύσσω, sive ἀπομύττω, mungo, emungo. Epigr. l. 3. Οὐ δύναται τῇ χειρὶ Πρόκλος τὴν ῥῖν' ἀπομύσσειν. Item metaph. decipio. Poll. et Hesych.

Ἀπομύττομαι, emungor, mungo me. Xen. αἰσχρὸν Πέρσαις, καὶ τὸ ἀποπτύειν, καὶ τὸ ἀπομύττεσθαι. † Pæd. l. p. 7. c. et l. 8. p. 206. c.†

Ἀπομυξία, ἡ, id quod emungendo detrahimus. Hesych.

Ἐπιμύττω, exp. subsanno, strepitu narium floccifacio.

Προμύττειν, est promittere ellychnium, et lucernam emungere, ex Poll.

ΜΥΣΤΙ΄ΛΗ, ης, ἡ, buccea panis excavata, qua pulmentum aut jus hauritur. Poll. et schol. Aristoph. Pro eodem scribitur et μυστύλη, apud eosdem, itemque apud Eust.

Μυστιλάομαι, ῶμαι, haurio pane excavato polentam aut jusculum. Metaph. Aristoph. in equ. ἀμφοῖν χεροῖν μυστιλᾶται τῶν δημοσίων. Pro eodem scribitur et μυστυλάομαι, apud Aristoph. in Plut. ‡ 628.‡ ubi vide schol.

Μύστιλλα, Atticos vocasse panis bucceas quæ canibus objicerentur, annotat schol. Aristoph.

Μύστρον, ου, τὸ, Eustathio idem quod μυστίλη. Exponitur etiam, cochlear. Nic. apud Athen. l. 3. Ἠρέμα δ' ἐγχλίδας κοίλαις ἐκλάπτε μύστροις, cavis hauri cochlearibus. ¶ In Hippiatricis mensuris μύστρον dicitur continere duo cochlearia. Hinc μυστρίον diminut.

ΜΥΤΙ΄ΛΟΣ, ου, ὁ, genus conchæ, in arenosis potissimum locis proveniens; cujus exusti cinis causticam vim habet, ut muricis. Plin. l. 9. c. 51. Aliter μύαξ dictus.

ΜΥ΄ΤΙΣ, ιδος, ἡ, nasus: peculiariter de marinis piscibus. Sic Aristot. de sepia loquens dicit, eam ἐν τῇ μύτιδι habere semen genitale. hanc μύτιν paulo pòst μυκτῆρα appellat: addens etiam, τὴν ῥῖνα non absurdè vocari posse μύτιν. Gal. in lex. Hippocr. annotat, μύτιν vocari τὸ ἐν τῷ σηπίας στόματι μέλαν, atramentum quod in ore sepiæ est: verùm et piscem quendam hoc vocabulo ab Hippocr. denotari. Pro eodem scribitur et μύττις, apud Hesych.

ΜΥΧΟ΄Σ, οῦ, ὁ, penetrale, intimus locus, sive intima pars, recessus. Ut, μυχὸς δόμων, Od. γ'. Et, μυχὸς Ἄργεος ἱπποβότοιο, Il. ζ'. † Sic μυχὸς χθονὸς, intimus terræ locus. Hesiod. Theog. 119.† (Æsch. Eum. 39. 170. Pr. 432. Ch. 445. Eurip. Med. 398. ἄντρων μυχός. ib. 51. Soph. Tr. 699.) ¶ Item sinus: ut, μυχὸς Ἀδριατικὸς, sinus Adriaticus, apud Polyb. et Strab. ☞ Etymol. tradit, fieri ex νυχὸς, pro νυκτὸς, genitivo nominis νὺξ, vertendo ν in μ, ut μυχὸς sit ὁ ἐνδότατος καὶ σκοτεινὸς τόπος. Possit et à μύω (claudo) derivatum videri, ut significetur locus clausus et occultus.

(Μυχόθεν. V. Æschyl. Ag. 96. Ch. 23.)

Μυχὸν, τὸ, idem quod μυχὸς, Dionys.

Μυχαίτατος, et μυχοίτατος, superl. penitissimus, intimus, pro μυχάτατος. Aristot. de mundo. Od. φ'.

Μύχιος, ου, ὁ καὶ ἡ, vel μυχιαῖος, qui est ἐν μυχῷ, vel qui venit seu erumpit ἐκ τοῦ μυχοῦ, intimus. Item abstrusus. Aristot. de mundo, πνεῦμα εἰς μυχίους σύριγγας γῆς παρεξωσθὲν, spiritus qui in abstrusos quosdam et cæcos meatus terræ se insinuarit. (Μυχία τε Προποντίς. Æsch. Pers. 879.)

Μύχατος, poëticè idem. Apoll. Arg. 1. 170. Oppian. de venat. l. 3.

Μυχοί, pro μυχὸς, apud Suid. ex Herodot.

Ἐνδόμυχος, ου, ὁ καὶ ἡ, (comp.) in interioribus abditus recessibus. [Soph. Philoct. 1490. οὗ πολλάκι δὴ τοὐμὸν ἐτέγχθη κρᾶτ' ἐνδόμυχον πληγῇσι νότου, &c.] Item abditus, occultus, latens. Sic etiam dicitur homo qui consilia sua nulli aperit: Latinis, homo tectus. Suid.

Ἐνδομυχέω, ῶ, in interioribus lateo recessibus: seu lateo, occultus sum.

Ἐνδομυχὶ, occultè, secretò. Hesych.

Ἑπτάμυχος, septem habens recessus, id est, multos. Callim.

ΜΥ΄Ω, F. σω, claudo, occludo, comprimo. (V. Eurip. Med. 1185. Soph. Tr. 1026. Æsch. Suppl. 356.) Dicitur primùm et propriè de labris et ore. Dicitur enim, μύω τὰ χείλη, et μύω τὸ στόμα. Anth. epigr. χείλεα ἔμυσε, os clausit. Ipsa etiam χείλη, et στόμα quoque, dicuntur μύειν, claudere se, claudi. Sic, μύοντα στόματα, apud Plut. in Phædr. clausa, astricta, sese claudentia. Apud

Aristot. in probl. μεμυκὼς τῷ στόματι, qui est ore compresso. ¶ Dicitur etiam de oculis, et exp. conniveo, nicto, oculos claudo. † Xen. Pæd. p. 217. a.† ‡ Soph. Antig. 421.‡ Dicitur autem, μύω, sine adjectione, vel, μύω τοὺς ὀφθαλμοὺς, seu τὰ ὄμματα. Interdum ipsi oculi dicuntur μύειν. ut Aristoph. in Vesp. μύοντας παρέξω, oculis clausis. Sic Lucian. εἰ μύοντες οἱ πένητες βαδίζοιεν, si pauperes oculis clausis incederent. Alex. Aphr. probl. l. 1. τὸν ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν μύομεν, alterum oculum claudimus, vel comprimimus. Apud eundem, μύουσι τοὺς ὀφθαλμοὺς οἱ ἄνθρωποι, expon. conniveant oculis homines. ¶ Reperitur etiam dictum de aliis. Ut de vulnere cujus labra non hiant: ut apud Diosc. μεμυκότα ἕλκη, occlusa. Item de rosis, apud Eust. Item, μύοντες πόροι, apud Aristot. meteorol. 4 obstructi, clausi. In epigr. μέμυκε exp. obmutuit, item contrahitur. Item μεμυκότες ἄνθρωποι, q. d. qui sunt ore occluso seu compresso.

Μύσις, εως, ἡ, occlusio, compressio, obstructio.

Μύας, idem quod μύσις, apud Hippocr. teste Gal. Aliud μύας est in Μυάω, aliud in vocativo τοῦ Μύαξ.

Μυῶ, est contrahere labia: quod et μύλλειν dicitur. Suid. ex Aristoph. τί μοι μυᾶτε κατανεύετε; τί χεῖρε τείνοντες; τί λάμπον κατείδετε; Pro eodem dicitur etiam μυμυῶ, et μυμύλλειν, apud comicos, teste Polluce.

Composita.

Ἀμυστί, absque labiorum compressu: h. e. patente ore. Luc. in Lexiph. ἐπίομεν δὲ ἀμυστὶ, καὶ ἕωθεν ἀκροθώρακες ἦμεν. [Phav. Lex. Ἀμυστὶ, ἀθρόως, ἄνευ τοῦ μύσαι τὰ χείλη, παρὰ τῷ Ἱπποκράτει. Ita Galenus, in Explicat. Vocum Hipp. Vide Foes. Œc. Hipp. p. 26. hiante et aperto ore. Anacr. Od. xxi. 319. Δότε μοι δεῖν', ὦ γυναῖκες, Βρομίου πιεῖν ἀμυστὶ, &c. Od. xxxi. Ἄφες με,——Πιεῖν, πιεῖν ἀμυστί. Suid. Lex. Ἀμυστὶ πιεῖν, ἐπίρρημα. λέγεται δὲ ἐπὶ τῶν ἀπνευστὶ καὶ ἄνευ τοῦ ἀναπαύεσθαι πινόντων.]

Ἀμυστίζω, idem quod ἀμυστὶ πίνω, hiante ore bibo, et largo haustu. Plutarch. Symp. 3. problem. 3. τοὺς γὰρ ἀθρόον καὶ ἀπνευστὶ πίνοντας (ὅπερ ἀμυστίζειν ὠνόμαζον) οἱ παλαιοί φασιν ἥκιστα περιπίπτειν μέθαις.

Ἄμυστις, ιος, vel ιδος, ἡ, largus haustus: unde, ἄμυστιν πίνειν, et προπίνειν, idem quod ἀμυστίζειν, ut ἀμυστὶ πίνειν, apud Athen. l. 10. et 15. Item ἄμυστις, poculi genus, Poll. lib. 6. cap. 13. itidemque Suid. ex Aristoph.

Ἀναμύω, aperio oculos, cui opp. συμμύω. unde ἀναμύειν Hesych. ἀναβλέπειν.

Ἀπομύω, idem quod μύω, claudo, tego, apud Dion. Areop.

Ἀστροκύων, stella quæ Ægyptiis Isis et Sothis dicitur, ut tradit Orus Apollo.

Ἐκμυστίζω, idem quod ἀμυστὶ ἐκπίνω, apud Eust. et Athen. Quidam exp. labris aliquantum compressis ebibo.

Ἐπιμύω, idem quod μύω. ut, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐπιμύοντες, apud Basil. Ponitur et sine accus. apud Polyb. l. 4. ἐὰν τις αὐτὸς ἐπιμύῃ.

Ἐπίμυσις, ἡ, compressio continua palpebrarum. Etym.

Καταμύω, idem quod μύω. apud Xenoph. καὶ ὅταν μὲν ἐγρηγορῇ, καταμύει τὰ βλέφαρα. Item (sine adjectione) claudo oculos. apud Luc. in Tim. καὶ οὐδ' ἐπ' ὀλίγον καταμῦσαι ἐμὲ ἐφιᾶσι. † Xen. Pæd. p. 227. a.† Sic Homer. in batrach. οἷα ἄυπνοι τεθνεῶτες. Οὐδ' ὀλίγον, καταμῦσαι.

Καμμύω, per syncopen dicitur pro καταμύω, apud LXX. Bibl. interpr.

Ἀκάμμυστος, (decomp.) non connivens.

Σκαρδαμύσσω, seu σκαρδαμύττω, oculis crebrò salientibus conniveo, seu, oculos frequenter claudo et aperio. Xen. in symp. et Aristot. σκαρδαμύττουσι δὲ, ἐκ τοῦ κανθοῦ δέρματι ἐπιόντι, πάντες. Sunt qui accipiant pro, nictatione crebra signum do, ut amans amatæ mulieri. Exponitur etiam, nicto, conniveo. † Sic Xen. Pæd. 1. 4. 28.† ☞ Compositum putatur ex σκαίρω et μύω. Pro eodem dicitur et καρδαμύσσω, seu καρδαμύττω. quod Etym. apud Atticos significare ait, τὸ συνεχῶς τὰ βλέφαρα κινεῖν, καὶ εἰς ἐπίμυσιν ἄγειν. ἀπὸ τοῦ καρδάμου, quoniam si quis ipsum προσενέγκηται, συνεχῶς τὰ βλέφαρα μύει. vel etiam παρὰ τὸ τὰς κόρας μύειν.

Σκαρδαμυκτικὸς, οῦ, ὁ, crebrò nictans: ut, σκαρδαμυκτικὸν ὄμμα, apud Aristot.

Σκαρδαμυκτί, adverb. nictantibus oculis.

Σκαρδαμυκτέω, idem cum σκαρδαμύττω, nicto, seu nictor. Luc. τὰ κέρα μου τεθηλέναι, καὶ σκαρδαμυκτεῖν, nictare vix cesso.

Decomp. Ἀσκαρδάμυκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non nictans. Aristoph. in equit. βλέψον εἰς μ' ἀσκαρδάμυκτος, non claudens oculos.

Ἀσκαρδαμυκτέω, ῶ, non nicto, non conniventibus palpebris aspicio. Schol. Aristoph. propriè esse dicit, non conniventer intueri Solis radios, nec oculos claudere.

Ἀσκαρδαμυκτί, sive ἀσκαρδαμυκτεί, intentis oculis, immotis atque non conniventibus palpebris, ita ut non nictetis. Luc. ἀσκαρδαμυκτὶ βλέποντες. Xen. Pæd. l. 1. ἀσκαρδαμυκτεὶ ἐξῆν.

Συμμύω, claudor, vel clausus sum. Item comprimor, vel compressus sum. Plat. ὅταν ταῦτα ξυμμύῃ. Sic et apud Aristot. Theophrast. et Xenoph.

ΜΩ͂ΚΟΣ, ου, ὁ, fatuus, irrisor, derisor. Hesych. et Suid. Pro eodem scribitur et μωκὸς, apud Etymol.

Μωκάω, ῶ, irrideo, deludo.

Μωκάομαι, ῶμαι, irrideor. Alciphr. καὶ τὸ μὲν πρῶτον κιχλίζουσα μετ' ἐκείνης, καὶ μωκωμένη, τὴν ἀγροικίαν ἐκδιδάσκοντα.

Μωκίζω, illudo, apud Suid.

Composita.

Διαμωκάομαι, ῶμαι, illudo, irrideo, seu deludo, derideo.

Διαμώκησις, εως, ἡ, irrisio, illusio. Athen. l. 5.

Ἐγχμωκῶν, illudens, irridens. Hesych.

Καταμωκάομαι, ῶμαι, derideo, deludo. Arrian. καταμωκήσεταί σου, qui te deridebit.

Καταμώκησις, εως, ἡ, irrisio, illusio, derisio. Athen.

ΜΩ͂ΛΟΣ, ου, ὁ, bellum, pugna, tumultus, pro quo suprà μόλος, et μόθος. Hom. Il. ε. κατὰ μῶλον Ἄρηος. Il. ξ'. περὶ δ' αὐτοῦ μῶλος ἐγείρει Ἄρηος. ‡ Apoll. Arg. iv. 415.‡ ☞ Quidam derivant παρὰ τὸ μολύνειν, quoniam manus in bello sanguine polluuntur. Dicitur et μῶλος, ædificium in fluctibus extructum ad usum nautarum: portus manufactus. ¶ Exponitur etiam maceria, pondus, lapillus, &c. qui opponitur egestæ terræ, lapidibus, &c. conservandis et struendis.

Μωλέω, ῶ, pugno. Hesych.

ΜΩ͂ΛΥ, moly, herba de qua Diosc. l. 3. c. 54. et Hom. Od. κ'. Ῥίζῃ μὲν μέλαν ἔσκε, γάλακτι δὲ εἴκελον ἄνθος, Μῶλυ δέ μιν καλέουσι θεοὶ, χαλεπὸν δέ τ' ὀρύσσειν Ἀνδράσι γε θνητοῖσι.

ΜΩ͂ΛΥΖΑ, caput allii, apud Psellum medicum. Galen. in lex. Hippocr. allium esse dicit quod simplex caput habet, nec in nucleos dividitur; et quosdam eo nomine accipere τὸ μῶλυ.

ΜΩ͂ΛΥΣ, sive μώλυξ, indoctus, ineruditus, apud Hesych. Idem dicit, Sophoclem in Phædra μῶλυν dicere τὴν παρειμένην, exolutam viribus. ¶ Item tardus, segnis, ignavus, Nicand. in Ther. ἀποδύεται γῆρας μῶλυς ἐπιστείχων, incedens tardus et segnis. Exponitur et, hebes, remissus, languidus, imbecillus.

Μωλύω, sive μωλύνω, hebeto, remissiorem facio. Etymol. Τὰ μωλυόμενα, paulatim emarcescentia. Gal. in lex. Hippocr.

Μωλύτης, ου, ὁ, idem quod μῶλυς, tardus, hebes. Laërt.

ΜΩ͂ΛΩΨ, ωπος, ὁ, vibex, verberum in cute vestigium, sugillata cutis ex verberum incussione. Plut. de sera num. vind. οὐλαὶ καὶ μώλωπες, ἐπὶ τῶν παθῶν ἑκάστου, τοῖς μὲν μᾶλλον ἐμφαίνονται, τοῖς δὲ ἧττον. Idem de aud. ἐν σκληρᾷ σαρκὶ καὶ τυλώδει μώλωπα μὴ λαμβάνοντος. Apud Aristot. in prob. μώλωπας κωλύει τὰ δέρματα προστιθέμενα, pelles excoriatorum pecorum admotæ corpori verberato vibices prohibent. (Luc. Som. p. 4.)

ΜΩ͂ΜΟΣ, ου, ὁ, dedecus, probrum, infamia, ignominia: vel vituperatio, reprehensio. Od. β'. ἐθέλεις [illegible] κε μῶμον ἀνάψαι. Plutarch. in polit. præc. λέγοντας ἐν ἑαυτοῖς, χρυσὸν ἔχειν ἀδιάφθορον καὶ ἀκήρατον, καὶ ἄχραντον ὑπὸ φθόνου καὶ μώμου τιμήν. ¶ Item Μῶμος, Momus, deus quidam reliquorum omnium deorum irrisor et reprehensor. Lucian. in lib. [illegible] hist. scrib. καὶ ὃ οὐδεὶς ἂν, ἀλλ' οὐδ' ὁ Μῶμος μωμήσασθαι δύναιτο. Sic Plato de republ. l. 6. οὐδ' ἂν ὁ Μῶμος (ἔφη) τό γε τοιοῦτον μέμψαιτο. Dicitur μῶμος et, quicunque deum illum imitatur, eodemque modo facta hominum, quo ille deorum, irridet; ut apud Aristot. Μώμων καὶ ἄφρονος στρατιῶν.

Μωμέομαι, οῦμαι, vel μωμάομαι, ῶμαι, vitupero, reprehendo, derideo. Il. γ'. Τρωαὶ δέ μ' ὀπίσσω Πᾶσαι μωμήσονται. Et Theogn. in gnom. Μωμεῦνται δέ με πολλοὶ, ὁμῶς κακοὶ, ἠδὲ καὶ ἐσθλοί· Μιμεῖσθαι δ' οὐδεὶς τῶν ἀσόφων δύναται. (Æsch. Ag. 285.)

Μώμημα, τὸ, reprehensio, irrisio; vel potiùs dictum ipsum, quo aliquem reprehendimus seu irridemus.

Μωμητὴς, vituperator, reprehensor, irrisor.

Μωμητὸς, vituperabilis, vituperatione seu reprehensione dignus. (Æsch. S. c. Th. 514.)

Μωμίσκος, ου, ὁ, dens molaris, vel ea pars dentium molarium quæ gingivæ assidet. Poll.

Μωμεύω, carpo, reprehendo: idem quod μωμάομαι sive μωμέομαι. Odyss. ζ'. Sic et Hesiod. Erg. 2. Μωμεύειν ἄλλα, clàm carpere et reprehendere

Composita.

Ἄμωμος, ου, ὁ καὶ ἡ, reprehensioni non obnoxius, irreprehensus. Hesiod. in Theog. † 259.† φυήν τ' ἐρατὴ, καὶ εἶδος ἄμωμος. [Tribuitur Personis, ut Ephes. i. 4. Coloss. i. 22. Rebus etiam tribuitur. Herodot. Hist. lib. 2. § 177. Solon. — λαβὼν ἐξ Αἰγύπτου τοῦτον τὸν νόμον, Ἀθηναίοισι ἔθετο· τῷ ἐκεῖνοι ἐς αἰεὶ χρέωνται, ἐόντι ἀμώμῳ νόμῳ.] (κάλλει ἀμώμῳ. Æsch. Pers. 185.)

Ἀμώμητος, inculpatus, Momi morsibus non obnoxius. Il. μ'. Πουλυδάμαντος ἀμωμήτου. Apud Athen. lib. 12. ἀμώμητον δ' εἶδος ἔχοντι βροτοῖς.

[Ἀμωμήτως. Suic. Thes. Eccl. i. 237. significat citra reprehensionem, inculpatè. Herodot. Hist. lib. 3. § 82. γνώμῃ γὰρ τοιαύτῃ χρεώμενος, ἐπιτροπεύοι ἂν ἀμωμήτως τοῦ πλήθεος.]

Πανάμωμος, (decomp.) qui est omnino ἄμωμος.

Ἐπιμωμαίομαι, vel ἐπιμωμάομαι, idem quod μωμάομαι, seu μωμέομαι.

Ἐπιμωμητὸς, idem quod μωμητὸς, vituperabilis, seu reprehensione dignus: apud Hesiod. in Erg. [v. 12.] et Theocr. idyll. 27.

Φιλόμωμος, qui libenter vituperat, seu reprehendit. Exponitur etiam, reprehensor et maledicus, apud Plat.

ΜΩ͂Ν; num? numquid? an? utrum? Aristoph. in Nub. † 314.† μῶν ἡρῷναί τινες; num heroinæ aliquæ sunt? Idem, μῶν καὶ σὺ καταγελᾷς; an et tu derides? Sic Sophocles, οἴ μοι τί φῄς; μῶν ὀλώλαμεν; num periimus? (Eurip. Med. 568.) Sequente μὴ vel οὐ, significat, nonne? utrum non? annon? Eurip. μῶν οὐ πέπεισαι; annon credis? Plat. in epist. τί χρὴ ποιεῖν ἐμέ; μῶν οὐχ ὅπερ ἐποίουν; annon quod feci? Idem de rep. lib. 1. ἐὰν σοι ἐγγένηται ἀδικία, μῶν μὴ ἀπολεῖ τὴν αὐτῆς δύναμιν; nonne perdet?

ΜΩΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, vel μῶρος, Atticè, stultus, fatuus. Aristoph. in Nub. † 397.† Καὶ πῶς, ὦ μῶρε, σὺ καὶ κρονίων ὄζων, καὶ βεκκεσέληνε; Eurip. μῶρα γὰρ μῶρος λέγει. Soph. in Ajace, μῶρά μοι δοκεῖς φρονεῖν. ¶ Insipidus. Apud Diosc. lib. 4. ῥίζαι γευομένῳ μωραί, radices gustu fatuo sive insipido. ☞ Etymol. dictum esse scribit παρὰ τὸ μὴ ὁρᾶν, vel à particula μὴ, et nomine ὦρα significante φροντίδα, quasi μώωρος, ὁ μηδὲν φροντίζων.

Μωρῶς, stultè, fatuè. Poll.

Μωρότης, ητος, ἡ, stultitia, fatuitas.

Μωρία, ἡ, stultitia, fatuitas. (Æsch. Ag. 1679.) Eurip. in Medea. † Aristoph. Nub. 816.† Dem. Phil. 3.

Μώρωσις, εως, ἡ, stultitia, fatuitas, stoliditas. Medicis dicitur quum unà cum memoria etiam ratio periit. Aëtius ex Galeno et Ruf.

Μωραίνω, stultè ago, vel stultus sum. Eurip. in Medea, Καὶ ταῦτα μὴ θέλοντα μωρανεῖς, γύναι. Luc. καὶ σὺ μωραίνεις, ὦ Πλάτων. Cum accus. alicubi significat μωρολογεῖν, ut apud Eurip. Οὐδεὶς σοφὸς ταῦτα μωραίνει φίλος. (Med. 615. Μωραίνω —— πάτερ. Æschyl. Pers. 721.) Alicubi pro μωρὸν ποιεῖν usurpatur. ut 1 ep. ad Cor. c. 1. οὐχὶ ἐμώρανεν ὁ Θεὸς τὴν σοφίαν τοῦ κόσμου τούτου;

Μωραίνομαι, stultus fio, vel ad stultitiam redigor. Inde particip. μεμωραμμένος, redditus fatuus, seu stultus; aut stupidus, seu stolidus: Arist. hist. an. l. 9. ¶ Item μωρανθῆναι, infatuari, i. fatuum seu insipidum reddi. Matth. c. 5.

Μώριον, à quibusdam marem mandragoræ appellatum fuisse scribit Diosc. l. 4. c. 76. et Plin. l. 25. c. 13. Aliis est tertium mandragoræ genus, ut testatur Diosc. ibidem: sic dictum, quòd μωροὺς reddat eos, qui de eo comederint.

Composita.

Ἀλιτόμωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, mente captus. Eustath. et Suid.

Ἀπομωροῦν, dementare, reddere stultum.

Ἐγχειρίμωρος, pugnator stultus seu fatuus. Appian. lib. 2. Epigr. Vide et in comp. à μωρὸς, in Μάργος, et ab Ὤρα. cura.

Ὀξύμωρος, q. d. acutistultus, seu acutifatuus. Ὀξύμωρον, (ut Quint. tradit,) sententia est ex periculo petita, hoc est, ita affectatè et acutè enuntiata, ut fatua videatur.

Παντόμωρος, omnino stultus, fatuus. Polem.

Ὑπόμωρος, aliquantum stultus, fatuus, μωρός. Lucian.

N.

N NOTA literæ apud Græcos, quam vocant νῦ. ¶ In compositione transit interdum in λ, interdum in γ, interdum in μ. ut in παλίλλογος, παλιγκάπηλος, παλίμπρατος. ¶ In fine assumitur interdum κατ' ἐπέκτασιν, sequente vocali aliqua aut diphthongo. ut, λέγουσιν pro λέγουσι, ἔνερθεν pro ἔνερθε. et sic in similibus. Est etiam numeralis nota. de qua vide in Append.

ΝΑ'ΒΛΑ, genus musici instrumenti. Hesych. et Suid. Ab Ovidio in lib. 3. de art. am. † v. 327.† vocatur nablium. † legit ibi Heins. naulium.†

Νάβλας, ου, ὁ, idem quod νάβλα, Poll. l. 4. et Athen. l. 4. Apud Hesych. scribitur ναῦλας, diciturque etiam de eo qui nablam pulsat.

Ναβλίζω. Unde Ναβλιστὴς, οῦ, ὁ, qui nablam pulsat, apud Athen. l. 4.

NAI', nae, ita, etiam; adverbium affirmantis et concedentis: ut Matth. 5. ἔστω δὲ λόγος ὑμῶν, Ναὶ ναί. Et apud Ceb. Theban. roganti, πότερον καὶ αἱ δόξαι; respondetur, ναὶ ναί, etiam, ita, vel utique, immò. Geminatum legitur apud Aristoph. in Nub. † 1470.† et in Epigr. ναὶ ναὶ φίλε. Usurpatur et in jurejurando. ut apud Aristoph. † Nub. 782.† ναὶ πρὸς τῶν θεῶν. Sic apud Xen. † Pæd. 1. 6. 6.† quidam respondet, ναὶ μὰ Δία. In indirecta etiam affirmatione ponitur pro, utique, sanè. Greg. ὡς ἴδοι ποτὲ ναὶ πάντας. Et Il. ά. Ναὶ δὴ ταῦτά γε πάντα γέρον κατὰ μοῖραν ἔειπες, equidem, sanè, utique. (Ναὶ ναί. Vid. Æschyl. Pers. 1078. Vid. Euripid. Med. 1279. Aristoph. Ran. 191.)

† Ναιχί, idem quod ναί. Soph. Œd. Tyr. 684.†

NAI'PON, ου, τὸ, à Theophr. hist. pl. lib. 9. c. 7. numeratur inter ea odoramenta seu aromata, quæ immiscentur unguentis.

NAI'Ω, habito, incolo. Poëticum est. Ut Il. β'. Οἳ δ' Ἀσπληδόνα ναῖον. Odyss. ζ'. ἐστὶ μάλα πολλὸν ἀπόπροθι δώματα ναίεις. Et cum præpos. Il. β'. Οἳ ναίουσι κατὰ πτόλιν. † ἀνὰ ὄρεα, per montes, in montibus. Hesiod. Theog. 130. et ἐν δώμασι. v. 285.† Usurpatur et in pass. signif. pro ναίομαι, habitor. Il. β'. νῆσοι, αἳ ναίουσι πέρην ἁλός. (Cat. N. 133. Eurip. Med. 398. situs sum. Soph. Œdip. Tyr. 346. 1126.) ☞ Eustath. derivari posse dicit à verbo νῶ, νέω. quod est σωρεύω, quia etiam οἱ ναίοντες ὦσι, sunt σεσωρευμένοι.

Ναίομαι, habitor, incolor, unde πόλις εὖ ναιομένη, Iliad. γ'. et, εὖ ναιόμενον πτολίεθρον, Iliad. δ'.

Ναιέτης, ου, ὁ, habitator, incola: pro quo dicitur potiùs ναέτης.

Ναιετάω, ῶ, idem quod ναίω, habito, incolo. Odyss. ά. ἢ ἐπὶ ναιετάουσι. [Apoll. Rhod. Arg. i. 67. ἄγχι δὲ λίμνης Ξυνιάδος κτιμένην Δολοπηίδα ναιετάασκεν.] † μετὰ ἀνδράσι, inter viros. Hes. Th. 592.† Hesiod. in Erg. οἵ τε θαλάσσης Ἐγγύθι ναιετάουσι. Item passivè, habitor, incolor: ut Od. ί. ἀλλ' ἥ γ' εὖ μάλα ναιετάουσα. Sic, πόλις εὖ ναιετάουσα, Iliad. ζ'. (Il. β'. Cat. N. 133.)

Νάω, pro ναίω, (i. habito,) est inusitatum, nisi in hisce temporibus. Aorist. νάσθην, item νασσάμην, (abjecto incremento, pro ἐνάσθην, et ἐνασσάμην,) habitavi. Il. ξ'. Hesiod. in Erg. Et infin. νάσσασθαι, apud Apollon. Arg. β'. Et act. νάσσα, (itidem pro ἔνασσα,) habitare feci, sedes habitandas dedi. Od. δ'. Hinc ναέτης, habitator: pro quo et ναετήρ, in Anthol. Epigr.

Νάω, ponitur etiam pro ῥέω, fluo, mano, scaturio: ut Naz. πηγαὶ δακρυόεσσαι νάουσι, scaturiunt. Apud Aristoph. νᾶν σπῆς, innatans.

Ναϊάδες, Naiades: nymphæ fluviales et fontanæ. à Νάω, fluo.

Νᾶμα, τὸ, fluentum, scaturigo, latex: omne id quod alicunde fluit. Plerumque tamen de aquæ scaturiginibus et laticibus dicitur. Ut apud Moschum in epitaphio Bionis. Νάματα τᾶς Σικελᾶς ἀγγείλατε τᾶς Ἀρεθοίσας. Athen. l. 2. ἀνεξηράνθη τὸ νᾶμα. Metaphoricè apud Plat. in Tim. νᾶμα τῶν λόγων. (Νᾶμα πηγῆς. Eurip. Med. 1189. Æsch. Pr. 805. Soph. Tr. 936. Theoc. ά. 27.)

Ναματιαῖον ὕδωρ, aqua quam fluenta fundunt, i. latices, et scaturigines, seu rivuli. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 3.

Ναματώδης χώρα, regio cui scaturiginum et fontium copia est. Aristot.

Νασμὸς, οῦ, ὁ, idem quod νᾶμα, fluentum, vel fluor, scaturigo. Eurip. in Hecuba.

Νασμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, scaturiginibus ac rivis riguus: idem quod ναματώδης. Hesych.

Composita: ac primùm ex ναίω.

Ἀποναίω, migro, aliò habitatum abeo.

Ἐνναίω, inhabito.

Μετανναιέτης, ου, ὁ, idem quod μετανάστης, de quo paullo pòst inter comp. à Νάω. Exponitur et, incola: apud Hesiod. in Erg. † Sic et in Theog. 401.†

Παραναιετάω, circumhabito. Dionys. de situ orb.

Περιναιέτης, q. d. circumhabitator, accola.

Περιναιετάω, circumhabito, accolo. Od. β'. et alibi. † Hes. Th. 377.† Hinc οἱ περιναιετάοντες, accolæ. Item passivè, circumhabitor. Od. δ'. τῶν τε μίαν πόλιν ἐξαλαπάξας Αἳ περιναιετάουσιν, &c. (Soph. Tr. 644.)

(Περιναίω. Æsch. Suppl. 1028.)

Συνναίω, q. d. cohabito, i. simul habito. Apoll. Arg. 2. ματρὶ συνναίουσαι. (Æschyl. S. c. Th. 201. Soph. Tr. 1254.)

Σύνναιος, cohabitator, contubernalis. Hesych.

Composita ex νάω: ac primùm significante habito.

Ἀπονάω, inusitatum, format ex se tempora usitata. Ἀπενάσθην, et ἀπενασσάμην, ad habitandum me contuli, commigravi. Ut, ἀπενάσθην πολέος πατρίδος, Eurip. in Iphig. Taur. (Med. 166.) Et Od. ό. Ὅς ῥ' Ὑπερησίηνδ' ἀπενάσσατο. Item aor. act. ἀπένασσα, migrare feci, unde subjunct. ἀπονάσσωσι, metri causa geminatum habens σ'. Il. π'.

(Γανάοντες. Æsch. Suppl. 1026.) ‡ celebrantes Stanl. læti. Pauw. cum ναίω nihil prorsus commune habet. Thema videtur esse Γάνος.‡

Διανάω, perfluo. Plut. in Æmyl.

Ἐννάω, inusitatum, inhabito. Callim.

Ἐνναέτης, ου, ὁ, inhabitator. Et simpliciter, habitator, incola. Apollon. Arg. 2. Pro eodem dicitur et ἐνναετὴρ, Epigr. l. 2. Fœm. ἐνναέτις et ἐνναέτειρα, habitatrix. Apoll. Arg. 1. et Epigr. l. 3.

Ἐκνάω, etiam inusitatum, cujus aorist. act. ἐξένασσα. Tryph.

Ἐκνάστης, qui sedibus suis relictis, aliò habitatum se contulit. Exponitur etiam, pulsus patria, exul. Item peregrinus, inquilinus. Apoll. Rhod. [l. 1. 795.]

Κατανάω, insolit. unde κατένασσα, idem quod νάσσα, habitare feci, habitandum dedi. Hesiod. in Erg. Τοῖς Κρονίδης κατένασσε πατὴρ ἐς πείρατα γαίης. Idem in Theog. † 329.† γούνοισι κατένασσε Νεμείης, pro ἐν γούνοισι. Et, κατενασσάμην, habitavi. Apoll. Arg. 2. ἐν δὲ Κίῳ κατενάσσατο. † et κατενάσθην. id. Apoll. Arg. 1. 94.† (Κατενάσθη. Eurip. Phœniss. 200. Eum. 932.)

Μετανάστιος, idem quod ἐκνάστης, Nonn.

Μετανάστης, idem. Il. ί.

Μετανάστρια, quæ commigrat, profuga. in Epigr.

Μεταναστεύω, migro, commigro. Synes. Vide et in Μετανίστημι.

Παρανάω, juxtà habitare facio. Dion.

Composita ex νάω, i. fluo.

Ἀέναος, semper et perpetuò fluens. Herodot. lib. 1. λίμνη δὲ ἔχεται τοῦ σήματος μεγάλη, τὴν λέγουσι Λυδοὶ ἀέναον εἶναι, contiguus est sepulchro lacus, quem perpetuò fluere Lydi aiunt, seu perennem esse. Pro eodem dicitur et ἀείναος. ut apud Herodot. in Thalia, ποταμὸς ἀείναός ἐστι. Et metaph. perennis, perpetuus: et apud Aristoph. † Nub. 275.† ἀέναοι νεφέλαι, perennes nubes. (R. 1344.) Sic Xen. Pæd. 4. ταῦτ' ἀεναώτερον ὑμῖν δύναιτ' ἄν τις ὠφελεῖν καὶ πᾶσι τοῖς ὑμετέροις παρέχειν. Pro eodem dicitur et ἀένναος, apud Poëtas, ut apud Hesiod. Κρήνης ἀενάου. Et, ἀενάων ποταμῶν καλλιῤῥόων ὕδωρ, apud eundem.

Ἀενάως, (adverb.) more eorum quæ perennibus aquis fluunt, i. jugiter.

Ἀενάων, οντος, itidem pro ἀεὶ νάων. Ut Odyss. ν'. Ἐν δ' ὕδατ' ἀενάοντα, aquæ perennes.

Ἀένας, αντος, ὁ, idem. Nicand. apud Athen. l. 2. ὕδασιν ἀενάντεσσι νοτίζοις.

Ἀνάματος, fluentis carens: ut, ἀνάματος τόπος, apud Plat.

Διανάω, perfluo. Plut. in Æmyl.

Καλλίναος, pulchrè fluens, pulchrifluus. Eurip. in Medea. [835. Alcest. 589. οἰκεῖς παρὰ καλλίναον Βοιβίας λίμναν. Apoll. Rhod. Arg. i. 1228. Ἡ δὲ νέον κρήνης ἀνεδύετο καλλινάοιο Νύμφη Ἐφυδατίη. Schol. καλλιῤῥόου.]

NA'KOΣ, εος, τὸ, pellis cum suo villo. Theocr. Idyll. 5. Φεύγετε τὸν Λάκωνα, τὸ μευ νάκος ἐχθὲς ἔκλεψε. Herodotus pro vellere seu pelle arietis usurpasse dicitur, et Lucian. pro pelle ovis: Joseph. pro quacunque pelle villosa.

Νάκη, ης, ἡ, idem quod νάκος. Il. ξ'. Ἂν δὲ νάκην ἕλετ' αἰγὸς, ἐϋτρεφέος, μεγάλοιο.

Νάκυρον, νακύριον, apud Hesych. idem quod νάκος, pellis.

Composita.

Κατωνάκη, ης, ἡ, et κατωνάκης, ου, ὁ, vestis genus, cui ab inferiore parte assutum erat νάκος. Aristoph. in Lysistr. et in concionant.

Καυνάκη, lænæ genus barbaricum seu Persicum, vestis pellicea, apud Aristoph. in Vesp.

NA'NNH, ης, ἡ, patris matrisque soror, et νάννος, frater. Pro quo inferiùs habes Νίννος. Hesych.

NA'NOΣ, ου, ὁ, nanus, pumilio. Apollinaris ait, nanos vocari breves atque humili corpore homines, paullùm supra terram extantes. Aristot. de part. an. l. 4. c. 10. νάνοι εἰσὶ παιδία πάντα. προϊόντων δὲ αὔξεται τὸ κάτωθεν. Est et adjectivum. vide seq. Νανώδης. ☞ Etym. deducit παρὰ τὸ νὴ, privat. et ἄνω, vel ἀνύω, augeo. Item panis species, apud Athen. l. 10. c. 14.

Νανώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, pumilionis formam habens, pumilio, Luc. de conscrib. hist. et de salt. Aristot. verò νανώδης, ut νάνον, esse vult, οὗ τὸ ἄνω μὲν μέγα, τὸ δὲ φέρον τὸ βάρος, καὶ πεζεῦον, μικρόν. ideoque πάντα τὰ ζῶα τἄλλα, παρὰ τὸν ἄνθρωπον, εἶναι νανώδη.

NAO'Σ, οῦ, ὁ, templum, ædes sacra. † pro quo et νηός. Sic in dat. plur. νηοῖς. Hes. Th. 990.† (☞ Παρὰ τὸ ἐνναίειν ἐν αὐτῷ τὸν Θεὸν, unde et domus Dei vocatur in sacris literis.) Athen. lib. 5. ναὸς ἐπίχρυσος, οὗ περίμετρος πηχῶν τεσσαράκοντα. Atticè dicitur νεὼς, ut λεὼς pro λαός. Athen. l. 14. [illegible] τοῦ νεώ. Xen. Hellen. 6. εἰς τὸν τῆς Ἀρτέμιδος ναὸν καταφυγόντες. Et rursum: [illegible] (Soph. Œdip. Tyr. 21. 919.)

Ναΐδιον, sacellum, ædicula.

Composita.

Ἄνναος, dictum olim fuit ὁ ναὸς, templum: διὰ τὸ ἐνναίειν ἐν αὐτῷ τοὺς θεοὺς, ut ait Clinias apud schol. Apoll. Rhod.

Ἐνάζω, vel ἐναΐζω, Etymologo, itidemque Hesychio, est τὸ λιτανεύειν περὶ τοὺς ναούς.

Πολύναος, multa habens delubra. Theocr. Idyll. 15. [109.]

(Προναία. V. Æschyl. Eum. 21. ubi de Pallade dicitur, quæ statuam ante templum erectum haberet.)

Πρόναος, ante templum situs, protemplaris. (Æsch. Suppl. 503.) Et πρόναον, ου, τὸ, substant, τὸ ἔμπροσθεν τοῦ ναοῦ, templi vestibulum: schol. Sophocl. Dicitur etiam προναΐα pro πρόναος, ut Hesych. testatur. Et πρόνεως, et προνήϊος, Ionicè, pro πρόναος. Et τὸ πρόνεων, pro πρόναον, substantivè. apud Lucian.

Σύνναος, qui in eodem templo colitur, qui idem templum habet, ejusdem templi socius. Strabo.

NA'ΠΟΣ, εος, τὸ, saltus, clivus montis aut promontorii sylvosus et leniter cavus. Sunt qui interpretari malint, vallis nemorosa. Eurip. [Phœniss. 737.] νάπος [illegible]. Soph. [Tr. 443.] περίβολον νάπος. Xenoph. Hellen. 5. ἐπὶ νάπει ἀδιαβάτῳ ἐγένοντο. ☞ Deducitur à νὴ privat. et φάος, quasi νήφαος, vel νάφος.

Νάπη, ης, ἡ, idem quod νάπος. Apoll. Arg. l. 2. [illegible] νάπη. (Eurip. Med. 3. Soph. Œdip. Tyr. 1412.) Et Plutarch. in Num. σκιερὰς νάπας dicit. † Xen. Pæd. 1. 6. 38.†

Ναπαῖος, saltuosus: et Ναπαῖαι, Nymphæ saltuum. Soph. (Œdip. Tyr. 1046.)

NA'ΠΥ, υος, τὸ, apud Atticos idem quod σίναπι, sinapi, teste Phrynicho et Ulpiano, apud Athen. initio lib. 9. Et Diosc. l. 2. c. 148. σίναπι, ἢ νάπυ. Aristoph. in equit. ἔβλεψε νάπυ, pro δριμὺ ἔβλεψε, quia sapor ejus acerrimus est. Genitivus νάπυος legitur apud Athen. l. 4. et apud Theophr. hist. pl. l. 1.

Νάπειον, idem quod νάπυ, apud Nicand. in Alexiph. Ἐν δέ τε νάπειον ῥάφανόν θ' ἅλις.

NA'ΡΔΟΣ, ου, ἡ, nardus, frutex, de quo Diosc. l. 1. c. 6. et Galen.

Νάρδινος, ου, ὁ, nardinus, è nardo confectus. Athen. lib. 10. ἄλειφε ναρδίνῳ ἐλαίῳ.

Ναρδίτης οἶνος, vinum nardi odore conditum. Diosc. Fœm. gen. ναρδῖτις, vocari solet nardus montana.

Ναρδίζω, nardo similis sum, nardum imitor seu refero.

Ψευδόναρδος, (comp.) herba quæ veram nardum mentitur, et qua teste Plinio vera nardus adulteratur.

NA'ΡΘΗΞ, ηκος, ὁ, ferula, bacillus. Xenoph. Pæd. 2. ὡς δὲ τὰς δεξιὰς νάρθηκας παχεῖς ταῖς ἡμίσεσιν ἔδωκε. Plutarch. symp. 6. τὸν νάρθηκα τοῖς μεθύουσιν ἐνεχείρισε, κουφότατον ξύλον. de Baccho. Hesiod. † Th. 567.† Ἐν κοίλῳ νάρθηκι. Et, νάρθηκες ἐλεφάντινοι, ferulæ eburneæ. Dicitur esse et medicum instrumentum è ferula, teste Luc. et Etymol. Propriè verò νάρθηξ arbor quædam est, de qua Theophr. l. 6. cap. 2. Diosc. l. 3. c. 21.

Ναρθηκία, ferulago, humilis ferula. Theophr.

Ναρθηκώδης, ferulaceus, ferulæ similis, ad ferulæ naturam proximè accedens.

Ναρθήκιον, ου, τὸ, narthecium. Græci quidam medici libros à se editos νάρθηκας et ναρθήκια inscripsère. Gal. τῶν κατὰ γένη l. 5. Est et vas unguentarium, vel medicamentarium. Cicero.

NA'ΡΚΑΦΘΟΝ, ου, τὸ, narcaphthum: odoramenti genus, suffitibus admisceri solitum, ut est apud Diosc. l. 1. c. 22. Pro eo apud Paul. Ægin. νάσκαφθον, nec non νάκαφθον, l. 7. c. 22. Idem esse putatur νάρτη apud Theophr. hist. pl. l. 9. c. 7.

NA'ΡΚΗ, torpedo: piscis, cujus ea est natura, ut propriùs accedentem et se tangentem obstupefaciat: teste Platone in Menone. Vide et Aristot. hist. an. l. 9. c. 37. Plut. de prud. an. Alex. Aphr. probl. l. 2. et Plin. l. 9. c. 42. ¶ Hinc pro torpore et veterno capitur. Exponitur etiam, stupor, Aristoph. in Vesp. τί ποθ' ὥσπερ νάρκη μου κατὰ τῆς χειρὸς καταχεῖται; ¶ Νάρκη dictum est à quibusdam centaurium magnum, ut habetur apud Diosc. Quoniam verò centaurium dictum est à quibusdam gentiana, quidam ipsam etiam gentianam νάρκη vocarunt. (pl. Theoc. ζ'. 124.)

Ναρκάω, ῶ, torpedine afficior sive affectus sum: obtorpesco, aut etiam torpeo. Aristot. (περὶ τῆς νάρκης, i. de torpedine pisce:) φανερὰ ἐστι καὶ τοὺς ἀνθρώπους ποιοῦσα ναρκᾶν. Alex. Aphrod. dicit, quosdam ναρκᾶν τοὺς ὀδόντας ad stridorem limæ. Apud Homer. Iliad. θ'. v. 328. νάρκησε δὲ χεὶρ ἐπὶ καρπῷ, exp. ἐλύθη. ¶ Apud Synes. [illegible] exp. non sustinui, repentè desii.

Νάρκημα, idem quod sequens.

Νάρκωσις, εως, ἡ, torpefactio, torpor seu stupor. Gal.

Ναρκάω, ῶ, torpefacio, torpore afficio. Alex. Aphr. ναρκῶντα τὰ αἰσθητικὰ ὄργανα.

Νάρκωσις, εως, ἡ, torpefactio, torpefaciendi vis. Hippocr. aph. l. 5.

Ναρκωτικὸς, torpefaciendi vim habens, seu torporem inducendi aut obstupefaciendi: unde, ναρκωτικὰ φάρμακα, stupefacientia medicamenta.

Ναρκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cui torpor seu stupor inest, torpidus seu stupidus, ut, ναρκώδης ὕδωρ.

Νάρκισσος, ου, ὁ vel ἡ, narcissus, flos, qui ab aliis λείριον dici annotatur, ex Theophr. hist. pl. l. 6. et Diosc. l. 4. c. 161. Fœminino genere legitur apud Theocr. Id. 1. Apud Aristoph. autem et Diosc. masculini generis est. ¶ A νάρκη, i. à torpore, quem suo odore affert, ut scribit Eustathius, itidemque Plut. symp. 3.

Ναρκίσσινος, ου, ὁ καὶ ἡ, narcissinus: ut, ναρκίσσινον ἔλαιον, narcissinum oleum, ex narcissi flore, ex Diosc.

Ναρκισσίτης, lapis cujus meminit Dionys. in poëm. de situ orbis.

Composita.

Ἀποναρκάω, ῶ, idem quod ναρκάω. apud Basil. τῷ δὲ σὰ ἀποναρκᾷ ἡ χεὶρ, exp. obstupescit.

Ἀποναρκέω, idem quod ναρκάω.

Ἀποναρκόομαι, οῦμαι, obtorpesco: unde ἀποναρκωμένος, apud Plat. de rep. lib. 6.

Ἀπονάρκωσις, obtorpefactio. Expon. et obstupefactio. Aristot. in probl.

Ἀπονάρκησις, idem quod ἀπονάρκωσις. Plut.

Ἐκναρκάω, ῶ, obtorpesco. Plut. in Coriol.

Θυμονάρκη, ης, ἡ, dicitur frutex quidam, foliis subherbaceis, flore roseo: quòd serpentibus admotus torporem inferat. Plin.

Καταναρκάω, obtorpefacio, torpidum reddo. Metaph. Paul. ep. ad Corin. 2. c. 11. οὐδενὸς κατενάρκησα, neminem exussi.

ΝΑ'ΡΤΑΛΟΣ, dicitur esse vasis genus, apud Aristoph.

ΝΑ'ΡΤΗ, ης, ἡ, narta: genus plantæ odoratæ, ex qua fiunt unguenta. Putatur esse τὸ νάρκαφθον Dioscoridis.

ΝΑ'ΣΣΩ, F. σω et ξω, æquo ac complano, premo.

Νάσσομαι, æquor, complanor, premor, impleor: ut apud Aristoph. † Nub. 1203.† ἀμφορῆς νενασμένοι, amphoræ ad summum usque plenæ et pressæ.

Ναστὸς, οῦ, ὁ, densè plenus, ac veluti pressus, confertus, apud Diosc. ναστὸς κάλαμος, sagittis conficiendis aptus. Et apud Philonem, ὁ κάλαμος est πλήρης καὶ ναστὸς, καὶ τῶν ἄλλων ξηρότατος. ¶ Ναστὸς dicebatur etiam ἄρτος τις, sive πλακοῦς è melle, uvis passis, aliisque condimentis, densior et constipatior. Aristoph. in Pluto, ‡ 1142.‡ ἦν γὰρ ἄν σοι ναστὸς εὖ πεπεμμένος.

Ναστίσκος, parvus ναστὸς, apud Athen. l. 6.

Ἐπινάσσω, (comp.) unde particip. pass. ἐπινενασμένος, oppletus. Aristoph. in concion. αἱ τράπεζαί γ' εἰσὶν ἐπινενασμέναι ἀγαθῶν πάντων καὶ παρεσκευασμέναι, mensæ omni genere ferculorum onustæ et refertæ.

ΝΑΥ͂Σ, et apud Iones νηῦς, (cujus genit. νεὼς, et Atticè ναὸς, et Ionicè νηός, † Hes. Th. 998.† dat. νηΐ, accus. ναῦν, Plur. nominat. νῆες, genit. νεῶν, et Ionicè νηῶν, dat. ναυσὶ, et νηυσὶ apud Iones, accus. ναῦς, et Ionicè νῆας, † Hes. Th. 875.† et poëtice νέας,) navis. Ut, ναῦς ἐΰσσελμος, navis bonas habens tabulas, Iliad. β'. Od. μ'. ναῦς εὐεργής. (Ναῦς μακρὰ quid. Æsch. Pers. 380.) Thuc. lib. 2. καὶ ναῦς τε περιέπεμπον. Idem lib. 7. ἀφαιρούμενοι τὰς ναῦς. Sic Odyss. μ'. νηὸς κυανοπρῴροιο. ☞ Eustath. deducit à νέω νῶ, significante σωρεύω, ut ναῦς seu νεῶς sit, quasi σωρὸς ξυλημάτων βαρέων, vel à νέω, quod est κολυμβῶ.

Ναύτης, ου, ὁ, nauta. Xen. Hellen. 1. ναύτας ὁπλίσας. Metaphoricè apud Athen. l. 11. συμποσίου ναῦται dicuntur compotores. Et adjectivè in Epigr. ναύτης δρόμος, iter navale. Pro ναύτης Poëtæ et inprimis tragici ναυβάτης dicunt. (Ναυβάτης ἀνήρ. Æsch. Pers. 375.)

Ναύτριαι, mulieres nauticam exercentes. Poll. l. 7.

Ναυτικὸς, ου, ὁ, nauticus, Aristot. pol. 5. Ἡ ναυτικὴ, sc. τέχνη, rei nauticæ peritia. Τὸ ναυτικὸν, res nautica, vel copiæ navales: classis. Thuc. l. 1. et 2. Xen. Hell. 1. Aristot. pol. 6. Item ναυτικὸς, peritus rei nauticæ. Thuc. l. 1. Athen. l. 7.

Ναυτικῶς, more nautarum. Suid.

Ναυτίλος, ου, ὁ, idem cum ναυτικός. Aristoph. in Ran. (1238. Æsch. Ag. 968. 1243. Pr. 467. Soph. Tr. 546.) Theocr. in Epigr. ¶ Item polypi species quædam, apud Aristot. in hist. an. et Athen. l. 7.

Ναυτιλία, ἡ, navigatio. Hesiod. in Erg. † Apoll. Arg. 1. 150.† Herodot. Luc. (Theoc. ιγ'. 27.)

Ναυτίλλομαι, navigo. Od. δ'. Ὡς ἂν ἐπισμυγερῶς ναυτίλλεται εἵνεκα πατρός. Sic Od. ξ'. et apud Luc. de hist. scrib.

Ναυτία, ἡ, nausea, propriè qua navigantes in mari corripiuntur. Plut. de garrul. Diosc. l. 3.

Ναυτιώδης, nauseosus. Plut. de virt. mor. et symp. 4.

Ναυτιάω, ῶ, nauseo. Luc. in Lexiph. ἐγὼ γοῦν ἤδη μεθύω τε, καὶ ναυτιῶ. Et metaph. respuo, quasi nauseans. Demetr. Phal. οἱ δ' ἀκούοντες ναυτιῶσι διὰ τὸ ἀηθές.

Ναυτίασις, ἡ, ipsa actio nauseandi, vel nausea.

Ναυτιάσεις, ab Hippocr. dicuntur effusiones sanguinis: translato vocabulo ab iis, qui in nausea sanguinem vomunt. Gal. in lex. Hippocr.

Ναυσίη, Ionicè dicitur pro ναυτία. Unde metaph. ναυσίην ἔχειν, fastidio aliquem habere, apud Simonid. in Iamb. de mulier.

Ναυσιάω, idem quod ναυτιάω.

Ναυσίασις, idem cum ναυτίασις. Hesych.

Ναυτιόω, idem quod ναυτιάω. Nicand.

Ναῦλον, τὸ, naulum: merces quæ pro navigatione persolvitur. Plut. in lib. an seni administr. resp. Luc. Dicitur et mascul. gen. ναῦλος, apud Aristoph. in Ran. Item ναῦλος, merces quam persolvimus ei, ad quem divertimus. Poll. l. 1. ¶ Item ναῦλος sive ναῦλον, genus instrumenti musici: apud Plut. symp. 2. probl. 4. et Soph. Pro quo frequentius dicitur νάβλας, sive νάβλης, ου, ὁ, apud Poll. l. 4. et Athen. lib. 4. Scribitur et ναῦλλος, seu ναῦλλον, duplici λ, teste schol. Aristoph.

Ναυλόω, ῶ, naulo navim loco. Plutarch. sympos. probl. 6. οἱ τὰ πλοῖα ναυλοῦντες.

Ναῦσθλον, τὸ, idem quod ναῦλον, Hesych.

Ναυσθλόω, idem cum ναυλόω. vel, naulo vehendum suscipio, conduco. Eurip.

Ναυσθλοῦσθαι, dicitur etiam vector, qui persoluto naulo navem conscendit: apud Aristoph. in Pace.

Νεὼς, ῶος, navale: i. statio navium. et, locus et domicilium quo subducuntur. Hesych.

Νεώριον, navale ubi fabricantur et compingantur naves. ‡ Thuc. l. 108.‡ (Sub verbum ἄρω ponendum hoc erat.)

Νήϊος, navalis. Vide et derivata à Νηῦς.

Νήϊα, τὰ, ligna fabricandis navibus apta, seu ligna navalia.

Νήϊος, ου, ὁ, navalis. (Æschyl. Pers. 336. Suppl. 3. 833. V. Eurip. Med. 1124.) Et, νήϊον ξύλον, lignum navale, vel navalis materia. Hesiod. in Erg. Pro quo simpliciter νήϊον, Iliad. γ'. Item νηΐα τέχνη, ars nautica. Soph. in Ajace.

Νηϊτὸς, οῦ, ὁ, navalis.

Νηΐτης, ου, ὁ, idem. Thuc.

Νηϊτικὸς, nauticus.

Composita.

Ἀειναῦται, q. d. sempernautæ: magistratus quidam apud Milesios, teste Hesychio, qui conscensis navibus consilia de maximis rebus agitabant procul à terra: deinde quum ratam habuisset aliquam sententiam, revertebatur.

Ἀκρόνεων, summa seu extrema navis pars. Hesych.

(Ἄναες, νᾶες ἄναες. i. e. αἱ μηκέτι νῆες. Æsch. Pers. 682.)

Ἄναυτα, τὰ, quæ nautis carent: vel, navibus impervia. Hesych.

Ἀναυσία, ἡ, nausea nulla. Suid.

Ἀναυλὶ, sine naulo.

Ἀργοναύτης, argonauta: qui in navi, quæ Ἀργὼ dicitur, Jasonem est comitatus.

Ἀρχίνεως, qui nunc primùm navigat: vel qui navi imperat: apud Suid.

Ἀρωγοναῦται δαίμονες, dii nautarum defensores: dii faventes et propitii nautis, in anthol. Epigr.

Δεσποσιοναῦται, apud Lacones dicebantur liberti, qui classes conscendebant. Eustath.

Ἐκναυλόω, cum navi portum exeo.

Ἐκναυσθλόω, naulo accepto exporto. Impropriè aliquis à fluctibus dicitur, ἐκναυσθλοῦσθαι, apud Lycophr.

Ἐντερόνεια, et ἐντερόνεις, navium intima pars. Hesych. et Poll.

Ἐπίνειον, τὸ, dicitur πόλισμα παραθαλάσσιον, ἔνθα τὰ νεώρια τῶν πόλεων ἦν. Quidam exp. emporium. Thuc. l. 1. et 2. Strabo l. 6. et 5. Hesychio est etiam μικρὸς λιμήν. Pro eodem Ionicè dicitur ἐπίνηον.

Ἐπινήϊος, ὁ καὶ ἡ, qui super navi est aut fit. in Epigr.

(Ἐχενηΐς, remora. Æsch. Ag. 153.)

(Λειπόναυς. Æsch. Ag. 220.) ‡ desertor classis. Λιπόναυς apud plerosque.‡

Λειπόνεως, qui naves aut navale certamen deserit.

Λειποναύτης, idem. Item qui nautas socios deserit. Theocr. idyll. 13.

Λειποναύτιον, nautarum sociorum desertio. Item lis quæ intendebatur nautarum sociorum vel sociæ classis desertoribus. Poll.

Μεσόνεοι, remiges qui in media navi sedent. Aristot. in mechan.

Μεσοναῦται, medii inter nautas et vectores; quales ferè sunt mediastini in domo. in Pand.

Μυριόναυς, innumeris navibus instructus. in Epigr.

Περίνεως, superfluus vector, vector qui in ministerio navis non est. Thucyd. l. 1. Pro eodem communiter dicitur ἐπιβάτης. Suid.

Πολυναύτης, multos habens nautas. Æschyl. [Pers. 83.]

Πρωτόπλους, qui nunc primùm navigat, aut navi in aliquem locum provehitur. Suid.

Σοωναύτης, q. d. servator nautarum: nomen est fluvii juxta Heracleam, tutissimos habentis et placidissimos portus. vide schol. Apoll. lib. 2.

Συνναύτης, navigationis socius. Sophoc. [Aj. 913.] et Eurip. in Cyclop. [424. 704. Ἡμεῖς δὲ συνναῦταί γε τοῦδ' Ὀδυσσέως Ὄντες, &c. Vide Not. Cl. Barnes.]

Συνναυβάτης, seu ξυνναυβάτης, socius navigationis, connauta, συνναύτης. Soph. [Philoct. 582.] (Hoc pertinet ad Ναυβάτης, in Βαίνω.)

Στρογγυλοναύτης, nauta qui στρογγύλῃ νηῒ vehit. Poll. ex Aristoph.

Ταχυναυτέω, celeriter navigo: seu utor celeribus navigiis. Æsch. in Ctesiph. Plut. in Pericle.

Χιλιόναυς, mille navibus instructus. Eurip. in Oreste.

Χιλιοναύτης, seu χιλιόναυτης, mille nautas habens. Æschyl. Apud Eurip. χιλιοναύτῃ κώπῃ, exp. mille navibus.

ΝΑ'ΦΘΑ, ας, ἡ, naphtha: autore Diosc. l. 1. cap. 102. est Βαβυλωνίου ἀσφάλτου περίηθημα τῷ χρώματι λευκὸν, δύναμιν ἔχον ἁρπακτικὴν πυρὸς, ὥστε καὶ ἐκ διαστήματος ἁρπάζειν ταῦτα. Vide et Plin. l. 2. c. 105. et Plut. in Alex. et Strab. l. 16. Suidas dicit, esse medicum vocabulum, à Græcis vocari Μηδείας ἔλαιον.

ΝΕΒΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, hinnulus, pullus cervi: (☞ Sic dictus παρὰ τὸ νεωστὶ εἰς βορὰν ἐληλυθέναι, ut volunt grammatici.) Iliad. θ'. Νεβρὸν ἔχοντ' ὀνύχεσσιν, τέκος ἐλάφοιο ταχείης. (Ψ. 743. Æsch. Eum. 111. Aristoph. R. 1247.) Xenoph. in Cyneg. εἰ νέα τῶν νεβρῶν.

Νεβρώδης, in Epig. Bacchus vocari dicitur, quòd bacchantes hinnulorum pellibus uterentur.

Νέβρειος, ου, ὁ, qui ex hinnulo est. Plut. symp. 4.

Νεβρίας γαλεὸς, mustelus nebrias, apud Aristot. hist. an. l. 6. Et νεβρίτης λίθος, nebritis gemma Libero patri sacra; nomen sortita à nebridum ejus similitudine, teste Plin. l. 37. c. 10.

Νεβρὶς, ίδος, ἡ, hinnuli pellis, exuvium hinnuleum, quod Bacchus et bacchantes gestare solebant. Plutarch. in symp. Eurip. in Phœn.

Νεβρίζω, pellem hinnuleam gesto, ut bacchantes. Demosth. pro corona.

Βούνεβρος, (comp.) magnus hinnulus, grandis et adultus hinnulus, in Fab. Æsop.

ΝΕΙ͂ΚΟΣ, εος, τὸ, rixa, jurgium, altercatio, contentio. Odyss. θ'. Νεῖκος Ὀδυσσῆος καὶ Πηλείδεω Ἀχιλῆος. Il. ά. νεῖκος ὄρωρεν. Sic et, νεῖκος ἐγείρειν, contentionem excitare, seu rixari. Cui opponitur, νεῖκος λύειν, apud eundem Homer. (Eurip. Med. 604. 905. Soph. Œdip. Tyr. 722.) Sic et Xenoph. πρὸς τοὺς βαρβάρους τῇ Ἑλλάδι νεῖκος ὁ πόλεμος. Exponitur etiam, bellum, Il. γ'. ☞ Etym. derivat ex privativa particula νὴ, et εἴκω, cedo.

Νεικέω, ῶ, vel νεικείω, rixor, altercor. Item objurgo, increpo, incesso convitiis seu probris. Il. ά. Ἡ δὲ καὶ αὔτως μ' αἰεὶ ἐν ἀθανάτοισι θεοῖσι νεικεῖ. Il. β'. Νεικείω βασιλῆας ὀνειδείοις ἐπέεσσιν. Sic et Il. γ'. et alibi apud Hom. † Sic Hesiod. Theog. 208.†

Νεικεστὴρ, ῆρος, ὁ, objurgator, convitiator, obtrectator. Hesiod. in Erg.

Composita.

Ἀμφίνεικος, ου, vel ἀμφινεικὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, de quo utrinque est contentio. Soph. in Trachin. (105. Æsch. Ag. 696.)

Ἀμφινείκητος, de quo contenditur: hoc est, tam excellens, ut de eo contentiones instituantur. Soph. in Trachin. [536. τὸ δ' ἀμφινείκητον ὄμμα νύμφας ἐλεεινὸν ἀμμένει. Scholiastes videtur legisse ἀμφιμάχητον. Et secundum eum, Ἀμφιμάχητον ὄμμα νύμφας ἐστὶν ἀντὶ τοῦ ὁ περιμάχητος νύμφη, περισπούδαστος.]

Βωμονείκης, ου, ὁ, qui ad aram contendit.

(Πολυνείκης. V. Æschyl. S. c. Th. 583.)

Πρόνεικος, contumeliosus, ὑβριστής. Etym. ¶ Item bajulus, mercenarius; qui mercede aliquid ex foro aut agro portat. A πρὸ et ἐνείκω, idem significante cum φέρω. Æl. Dionys. apud Pausan. (Ergò sub Προφέρω quoque poni hoc ipsum potuisset.)

Φιλόνεικος, rixæ et contentionis amans, contentiosus. Item pervicax. Aristot. Rhet. l. 2. Et in bonam partem pro eo qui magno et velut pervicaci studio contendit rem aliquam efficere. † τὸ φιλόνεικον, substantivè, æmulatio. Xen. Pæd. 196. e.†

Φιλονείκως, rixosè, contentiosè: aut etiam cum æmulatione. Xen. Herodian. l. 3.

Φιλονεικία, ἡ, rixa, contentio. Item pervicacia, item æmulatio. Xen. Pæd. 7. φιλονεικίαν αὐτοῖς ἐμβάλλει. † ἔχειν πρὸς ἀλλήλους. Pæd. l. 3. p. 65. c.† Dem. Philip. 3. ἐκλύσας τὴν πρὸς ἀλλήλους ἔριν ἐμοῦ καὶ φιλονεικίαν. † πρός τι. Xen. Pæd. p. 235. d.†

Φιλονεικέω, ῶ, rixor, contendo. † Xen. Pæd. 1. 4. 15 † Item æmulor, æmulus sum. Herodian. φιλονεικοῦσα πρὸς τὴν Ἀλεξάνδρου πόλιν περὶ τῶν πρωτείων, contendens de primario nomine post Romam. Plato de leg. φιλονεικεῖ σοι πρὸς ἀρετήν. Interdum, contendo, i. laboro efficere, conitor. Plato, φιλονεικεῖ πρὸς τὸ νικῆσαι, laborare ad id. Xen. φιλονεικοῦσιν ὅπως πρωτεύσονται σοι.

Decomp. Ἀντιφιλονεικέω, contrarium contendo, contrariam in partem contentiosè laboro et pertinaciter.

Ἀφιλόνεικος, à contentione alienus: vel non pertinax. Ἀφιλονείκως, non contentiosè, sine ullo contentionis studio. Philo.

Διαφιλονεικέω, acriter contendo. Plut.

Προσφιλονεικῶ, q. d. contendo ad, laboro ad, adlaboro, seu allaboro.

ΝΕΚΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, mortuus, defunctus. Odyss. λ'. ἔνθα τε νεκροὶ Ἀφραδέες ναίουσι, mortui seu manes. Plut. ὥσπερ νεκρὸς ἔκειτο. Luc. ἐπὶ νεκρῷ δακρύειν. Et in comparat. Epigr. lib. 2. Μικὸν, Μάρκε, τὸ παιδίον, ἀλλ' ἐμὲ κάμπτει, Τὸν πολὺ τοῦ παρὰ σοὶ νεκρότερον τεκνίου, multò magis mortuum nato tuo. Aliquando dicitur potiùs, mortui cadaver, seu corpus mortuum. Odyss. μ'. ἐπεὶ νεκρός τ' ἐκάη. Xenoph. σωρὸς νεκρῶν. Thuc. νεκρῶν [illegible]. Interdum additur genit. ut, νεκρὸς τοῦ Ἀβραδάτου. Xenoph. Pæd. 7. Sic et Paus. in Att. (V. Eurip. Med. 1205, 7. Æsch. Ag. 1414. cum Gen.) ☞ Dicitur derivari ἀπὸ τοῦ [illegible], καὶ κὴρ, ἡ ψυχή.

Νεκρότης, apud Trism. mortificatio, vitæ privatio.

Νεκρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, mortuo similis, cadaverosus.

Νεκρικὸς, οῦ, ὁ, mortualis: vel idem cum præcedente. Luc. de salt. Item, τὰ νεκρικὰ, res mortuorum.

Νεκρόω, ῶ, morte macto, eneco. ad Coloss. 3. νεκρώσατε τὰ μέλη ὑμῶν τὰ ἐπὶ τῆς γῆς.

Νεκρόομαι, enecor. Philo de mundo. A Paulo νενεκρωμένος Abraham dicitur, viribus effœtus, quasi emortuus, Rom. 4.

Νέκρωσις, mortificatio, ut theologi loquuntur. 2. ad Corinth. 4. et apud Suid.

Νεκάς, άδος, ἡ, mortuorum cadaverum acervus. Il. ε'. πήματ' ἔπασχον ἐν αἰνῇσιν νεκάδεσσι. Luc. ἐκ νεκάδων ἐξήνεγκε, extulit è mortuis.

Νέκυς, υος, ὁ, idem quod νεκρός. Et, νέκυες, defuncti, seu defunctorum manes. Od. λ'. νεκύεσσι καταφθιμένοισιν ἀνάσσειν. Interdum de defunctorum cadaveribus. Il. σ'. ἀμυνόμενοι νέκυος πέρι τεθνηῶτος. (Eurip. Phœniss. 729. 1441.)

Νεκύσια, funeralia. Eustath.

Νεκυΐα, ἡ, tractatus de manibus. Scribitur et νεκεία, sine ι. Syn. ἐν ᾅδου νεκυίαν. Usurpatur et pro evocatione mortuorum, quando futura ex eis evocantes sciscitantur. Heliod. l. 4.

Κρέβρα, Hesychio et Suidæ sunt carnes è mortuo cadavere: transpositis literis pro [illegible], ut vult schol. Aristoph. in avib. Scribitur et, κνέβρα, apud Erotian. ¶ Sic etiam vocatur forum, in quo ejusmodi carnes venduntur, teste eodem.

Composita.

Ἐκνεκρόω, eneco: ἐκνεκρωθεὶς, emortuus. Plut.

Ἑωλόνεκρος, qui dudum est mortuus. Suid.

Ἰσόνεκρος, æquali fato defunctus. Eurip. in Oreste.

Ἰσόνεκυς, æquali fato defunctus. Eurip. in Oreste. [200.]

Μυριόνεκροι μάχαι, pugnæ in quibus decem millia ceciderunt, apud Plut. initio Alex.

Ὁμόνεκρος, paris corruptionis cum mortuis.

ΝΕ'ΚΤΑΡ, αρος, τὸ, potus deorum; ut ἀμβροσία, cibus. Il. τ'. Πατρόκλῳ δ' αὖτ' ἀμβροσίην καὶ νέκταρ ἐρυθρὸν Στάξε κατὰ ῥινῶν. Odyss. ι. Ἀλλὰ τόδ' ἀμβροσίης καὶ νέκταρός ἐστιν ἀποῤῥώξ. Festus Pomp. scribit, νέκταρ Græcis esse id potionis genus, quod Latini murrhinam vocant, dulcem et ipsam. Quidam dicunt, fuisse vini genus in Lydiæ Olympo ex favis permistis et floribus odoratis concinnatum, ut tradit Athen. lib. 2. De cibo etiam dictum invenitur, sicut vicissim ἀμβροσία de potu, ut apud Alcmanem, τοὺς θεοὺς νέκταρ ἔδμεναι, et Alexandridem, τὸ νέκταρ πάνυ μάττων ἐσθίω, διαπίνω τ' ἀμβροσίαν, καὶ τῷ Διὶ διακονῶ.

Νεκτάρεος, ου, nectareus: nectaris modo suavis et odorus. Apud Luc. in Herm. νεκτάρεον πῶμα, pro ipso nectare. Item nectaris suavitatem et odorem referens ideoque divinus. Il. γ'. νεκταρέου ἑανοῦ. Il. σ'. νεκτάρεον χιτῶνα.

Νεκτάριον, pro [illegible], Suid. Diosc. l. 5. c. 66. scribit, τὸ ἑλένιον ἃ nonnullis vocari τὸ νεκτάριον.

Νεκταρίτης οἶνος, dicitur ὁ ἐκ τοῦ ἑλενίου κατασκευαζόμενος.

ΝΕΚΥ'ΔΑΛΟΣ, necydalus, insectum è bombylio nascens. Aristot. hist. an. lib. 5. c. 9. scribit, esse vermem quendam magnum, qui habeat veluti cornua, et differat à cæteris.

ΝΕΜΕΣΑ'Ω, ῶ, indignor, irascor, succenseo: seu, meritò indignor, meritò succenseo. Plato in Minoë, νεμεσᾷ γὰρ ὁ θεὸς ὅταν τις ψέγῃ τὸν ἑαυτῷ ὅμοιον. Cum dat. Odyss. ζ'. καὶ δ' ἄλλῃ νεμεσῶ, ἥτις τοιαῦτά γε ῥέζοι. Iliad. δ'. Οὐ γὰρ ἐγὼ νεμεσῶ Ἀγαμέμνονι ποιμένι λαῶν, Ὀτρύνοντι μάχεσθαι ἐϋκνήμιδας Ἀχαιούς. Plutarch. ad princ. ind. νεμεσᾷ γὰρ ὁ θεὸς τοῖς ἀπομιμουμένοις βροντὰς καὶ κεραυνούς. ¶ Interdum significat invideo, aut invidens succenseo. Luc. ἐπὶ τῷ μειζόνων ἀγαθῶν ἐμὲ ὁ βάσκανος δαίμων ἐνεμέσησε. Aristot. Rhet. lib. 2. εἰ γάρ ἐστι τὸ νεμεσᾷν λυπεῖσθαι ἐπὶ τῷ φαινομένῳ ἀναξίως εὐπραγεῖν, πρῶτον μὲν δῆλον, ὅτι οὐχ' οἷόν τε ἐπὶ πᾶσιν ἀγαθοῖς νεμεσᾷν, ἀλλ' ἐπὶ πλούτῳ καὶ δυνάμει. Aliquando νεμεσῶ apud Hom. significat, indignationem seu reprehensionem formido: aut etiam simplic. formido, timeo, ut annotat Eustath.

Νεμεσάομαι, ῶμαι, idem quod νεμεσάω, indignor, &c. Ut Il. ρ'. Μή τίς μοι Δαναῶν νεμεσήσεται, ὅς κεν ἴδηται. Od. ξ'. ὅς τε μάλιστα νεμεσσᾶται κακὰ ἔργα. sub. Διός. Et cum infinit. Od. δ'. νεμεσσῶμαί γε μὲν οὐδὲν Κλαίειν, ὅς κε θάνῃσι βροτῶν, καὶ πότμον ἐπίσπῃ.

Νεμεσήμων, ονος, ὁ, ut, νεμεσήμων μῦθος, indignabunda oratio. Nonn. Et, νεμεσήμων φωνὴ, vox objurgatrix. Et, νεμεσήμων θυμὸς, querulus animus. At, ἀλιτροσύνη νεμεσήμων, peccatum indignabundè vindicandum, apud eundem Nonn.

Νεμεσητὸς, οῦ, ὁ, ob quem, seu de quo indignari debemus; reprehendendus: ut, πάθος νεμεσητὸν, apud Plut. Item significatione activa pro νεμεσητικὸς Il. λ'. poni testatur Eustath.

Νεμεσητικὸς, οῦ, ὁ, ad indignationem propensus, qui facilè indignatur et levi de causa. Apud Aristot. sic dicitur, qui est propensus ad indignationem cum quadam invidia. Ethic. l. 2.

Νεμεσίζω, et frequentiùs νεμεσίζομαι, idem quod νεμεσῶ. Il. ε'. Ζεῦ πάτερ οὐ νεμεσίζῃ Ἄρει τάδε καρτερὰ ἔργα. Exponitur etiam, vereor, seu revereor. Od. ά. ἐπεὶ ῥα θεοὺς νεμεσίζετο αἰὲν ἐόντας.

Νέμεσις, εως, ἡ, indignatio: aut indignatio cum quadam invidia. Iliad. γ'. Οὐ νέμεσις, Τρῶας καὶ ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς Τοιῇδ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγεα πάσχειν; Exponitur et, justa reprehensio, Il. ζ'. (τί τάδε νέμεσις στυγεῖ. Sch. ex. ἡ ἀπὸ τῶν μέμψις. Æsch. S. c. Th. 241. Eurip. Phœniss. 177. pro [illegible], Il. γ'. 156.) In prosa oratione dicitur indignatio ob res prosperas alicujus, quibus indignus est; ac plerunque diis tribuitur. Plutarch. in Ant. et de virtute morali. Item indignatio ob sceleratum facinus, apud Synes. Exponitur etiam, ultio divina: apud Lucill. Epigr. lib. 2. Plerunque nomen est certæ deæ, quæ præ cæteris insolentiam hominum reprimere, et de injuriosis pœnas sumere solet, teste Pausan. Per hanc νέμεσιν Aristot. De mundo simpliciter deum intellexit, sumptumque esse nomen ἀπὸ τῆς ἑκάστου διανεμήσεως putavit. †A νεμέω, i. e. νέμω, divido, vult deduci Clericus ad Hes. Theog. 223.†

Νεμέσεια, τὰ, festum deæ, quæ dicitur Νέμεσις, quo parentabatur defunctis. Harpocr.

Νεμεσσάω, νεμεσσίζω, νέμεσσις, metri causa dicuntur pro νεμεσάω, &c.

Ἀνεμέσητος, (comp.) nulla laborans invidia, nulla reprehensione dignus. Plato de leg. Æschin. in Ctesiph.

Ἀνεμεσήτως, citra reprehensionem, citra invidiam. [Plat. de Leg. lib. 3. τοῖς δὲ δὴ δημιουργοῖς καὶ τοῦθ' οὕτως ὑπάρχει καλῶς καὶ ἀνεμεσήτως, γῆν τε ἀναμφισβητήτως διανεῖμαι.]

ΝΕ'ΜΩ, F. νεμῶ, aor. 1. ἔνειμα, perf. νενέμηκα, tribuo, distribuo, attribuo. Odyss. α'. νέμε δὲ χρύσεια κύπελλα. Odyss. ξ'. καὶ νέμε μοίρας. Soph. τοῖς φίλοις τιμὰς νέμειν. Apud Herodian. lib. 3. μηδὲ ῥᾳθυμίᾳ μηδ' ἀναπαύλῃ νέμων, nullum desidiæ dans locum seu relinquens. Apud Soph. νέμω σοι χάριν, exp. confero in te beneficium. Apud Eurip. σοὶ νέμω τἀμοῦ μέρος, tibi meas transcribo partes. (V. Æschyl. Ag. 73. Eum. 627. 922. 1010. Eurip. Phœniss. 1053. Soph. Tr. 57. 482. 490. 1255. Œdip. Tyr. 248. 587. 1100.) ¶ Item possideo, habeo. Soph. ὡς τὰ σὰ Κρέων θανόντος καὶ δόμους νέμοιμι σούς. †θρόνους. Œd. Tyr. 245.† Idem, νέμω σε θεὸν, habeo te deum, vel loco dei. Sic, νέμω σε δεσπότην, habeo te heri loco. † Soph. El. 699.† ¶ Item colo, incolo, habito: Plutarch. in Æmilio, μίαν ἑστίαν νέμοντες μετὰ παίδων καὶ γυναικῶν. † νέμειν ὄρη, pascua in montibus habere. Xen. Pæd. l. 3. p. 74. a. belg. weiden.† Item colo, excolo: ut, νέμειν τὸ ἴσον, æquitatem colere. Thuc. ¶ Item pasco. Luc. Ἀγρὸς βουκολεῖ καὶ νέμω τὸν λειμῶνα. Theocr. idyll. 8. Μῆλα νέμειν κατὰ ὄρεα μακρὰ Μενάλκας. Aristid. ἑστίαν ἀσάλευτον νέμει. ¶ Apud Herodot. νέμω νεκρὸν, depascor cadaver. ¶ Item administro, rego. Plato in polit. οἷς αὐτὸς ἔνεμεν, quibus ipse præerat. Idem ibidem, νέμοντος δὲ ἐκείνου (scilic. θεοῦ) πολιτεῖαι οὐκ ἦσαν, deo homines regente. Apud Herodian. οἱ σύγκλητον βουλὴν νέμοντες, sunt ipse Senatus.

Derivata ex νέμω, i. tribuo: item possideo.

Νέμομαι, tribuor, distribuor: Aristot. eth. lib. 5. Item activè, divido, partior. Liban. Ἀπολλόδωρος οὖν νέμεται πρὸς τὸν ἀδελφὸν τὴν πατρῴαν οὐσίαν. Herodian. l. 4. Ἤθελον αὐτοῖς νέμεσθαι τὴν ἀρχήν. ¶ Item possideo, propriè quod mihi obtigit partitione facta. Thuc. l. 1. καὶ τοῦ μετάλλου ἃ ἐνέμοντο. (ἐπεὶ κακὸν σκότον νέμονται. Æsch. Eum. 72.)

Νέμησις, distributio, partitio. Suid.

Νεμεταὶ, partitores.

Νεμέτωρ, distributor. Æschyl. [S. c. Th. 490.]

Νεμέθομαι, discerpo, dilanio. Theocr. idyll. 27. Αἱ δ' ἄλλαι τὰ περισσὰ κρέα νεμέθοντο γυναῖκες.

Νομεὺς, tributor seu dator, largitor. Synes. Item distributor. Plat. in Minoë. ¶ Item possessor: in Pand. Vide et Νέμω, pasco.

Νομὸς, οῦ, ὁ, distributio, seu potiùs retributio: ut quidem exp. Il. υ'.

Νομὴ, ἡ, distributio seu partitio, divisio: idem quod νέμησις. Aristot. pol. 5. Plut. in Lyc. Herodian. l. 8. ¶ Item possessio: ex Pand.

Νωμάω, ῶ, distribuo, divido: ut νέμω, à quo et derivatum est. Il. α'. Νώμησαν δ' ἄρα πᾶσιν, ἐπαρξάμενοι δεπάεσσι. ¶ Item moveo, agito, verso: interdum et vibro. Iliad. ε'. πελώριον ἔγχος ἐνώμα. Sic et Iliad. ε'. et γ'. Apud eundem Homer. Od. υ'. Κέρδεα νωμῶν, expon. animo versans lucra. Exponitur etiam neutraliter, versor: Epigr. l. 2. Κόραξ ἐν αἰθέρι νωμῶν. (ἐν ὠσὶ νωμῶν καὶ φρεσίν. Æschyl. S. c. Th. 25. et pro νωμᾶν, φέρω. ib. 548. Pers. 321. Ag. 791. Ch. 283. Eurip. Phœniss. 1215. 1342. animo contemplor. Soph. Œdip. Tyr. 300. 475.)

Νώμησις, motus, agitatio. Suid.

Ἱππονώμας, (comp.) equos agitans: Solis epitheton, apud Aristoph. in Nub.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀνανέμω, recenseo. Item ἀναγινώσκω. Suid. ex Epichar. Item distribuo. Hesych.

Ἀνανέμεσθαι, recensere. Suid. ex Herodoto.

Ἀνανομὴ, iterata distributio, nova partitio. Et simpl. pro partitione et distributione. Hesych. ex Eurip.

Ἀπονέμω, tribuo, attribuo, assigno. (Eurip. Phœniss. 505.) Herodian. ἑκάστῳ τὸ κατ' ἀξίαν ἀπονέμων. Luc. in Caucaso, ἐμοὶ τιμὰς ἀπονέμειν. Item ἀπονέμειν συγγνώμην, veniam dare.

Ἀπονέμομαι, attribuor, &c. Plato de leg. Item dividor. Idem in polit. τὴν ἀπονεμηθεῖσαν ἐπιμελητικὴν δίχα νέμειν ἀναγκαῖον ἄν.

Ἀπονομὴ, retributio. Suid.

Ἀπονεμήσεις, descriptio officiorum ministeriorumque vices. Areop.

Διανέμω, distribuo, divido, partior. Plat. ep. 7. τοῖς πολλοῖς τὰ τῶν ὀλίγων διανέμων. Idem in polit. Διανεῖν γε, θαυμαστόν τε καὶ σε διανέμειν, ἐπειδὴ γεωμετρίας ἅπτεσθε.

Διανέμομαι, distribuor, dividor. Herodian. l. 5.

Διανέμεσθαι, exp. etiam divulgari. Act. Ap. c. 4.

[Διανεμητέον. Xenoph. Œcon. cap. 7. §. 36. Καὶ ἃ μὲν ἂν αὐτῶν δέῃ δαπανᾶν, σοὶ διανεμητέον· ἃ δ' ἂν περιττεύειν δέῃ, προνοητέον καὶ φυλακτέον, &c.]

Διανέμησις, divisio, distributio. Item dissipatio. Aristot. de mund.

Διανεμητικὸς, q. d. distributivus. [Aristot. de Moribus, lib. 5. cap. 8.]

Διανομὴ, distributio, divisio. Item portio quæ in distributione obvenit unicuique. Philo.

Διανομεὺς, έως, ὁ, distributor, dispensator.

Decomp. Ἐπιδιανέμω, insuper distribuor.

Συνδιανέμω, simul divido. Plut.

Ἐπινέμω, distribuo, partior, attribuo. Plato in polit. ἐφ' ἑκατέρῳ τούτων τὸ μέρος αὐτῆς ἐπινέμοντας ἑκάτερον. Item ἐπαναγινώσκω. Hesych.

(Ἐπινέμομαι. Æsch. Ag. 495.)

(Ἐπινεμητέον. Plat. de Leg. lib. 5. ἐπὶ δὲ ταῦτα, τήν τε γῆν καὶ τὰς οἰκήσεις ὅτι μάλιστα ἴσας ἐπινεμητέον.)

Ἐπινέμησις, distributio, divisio.

Ἐπίνομος, hæres. Hesych. [Pind. Pyth. Od. xi. 12. Ὦ παῖδες Ἁρμονίας, ἔνθα καὶ νῦν ἐπίνομον Ἡρωΐδων Στρατὸν ὁμαγυρέα καλεῖ συνίμεν, &c.]

(Ἐπινωμάω, ἐπισκοπέω. Æsch. Eum. 311. divido. S. c. Th. 733. Eurip. Phœniss. 1303.) [Soph. Antig. 142. ἄλλα δ' ἐπ' ἄλλοις ἐπενώμα στυφελίζων μέγας Ἄρης δεξιόσειρος.]

Κατανέμω, distribuo, partior: unde in media voce apud Thuc. l. 2. τά τε μακρὰ τείχη ᾤκησαν κατανειμάμενοι, inter se partiti. † Xen. Pæd. p. 190. d.† Item centurio, decurio, in numeros militares refero: idem quod κατατάττω. Demosth. κατανεῖμαι τοὺς Πλαταιεῖς εἰς τοὺς δήμους καὶ τὰς φυλάς.

Κατανέμομαι, possideo, fruor. Isocrat. αὐτοὶ δὲ βίᾳ τὴν ἀλλοτρίαν χώραν κατανέμονται.

Decomp. Προκατανέμω, insuper distribuo.

Συγκατανέμω, simul partior. Strab. [Thuc. lib. 6.]

Προσνέμω, attribuo, aut simpliciter tribuo. Aristot. de mundo, καὶ τὰς νήσους προσνέμουσι ταῖς γείτοσιν ἀπὸ μοίρας. Προσνέμω ἐμαυτὸν, permitto me, committo. Polyb. Item adjungo me. Ut apud Plut. προσνέμειν ἑαυτὸν τῷ Καικίνᾳ, se Cæcinnæ partibus adjungere. (τοὺς μὲν καθαρὰς χεῖρας προσνέμοντας οὔτις ἀφ' ἡμῶν μῆνις ἐφέρπει. Æschyl. Eum. 314. Soph. Tr. 1233.)

Προσνέμομαι, attribuor, tribuor. Interdum adscribor, allegor. Ut, προσνεμηθεὶς τῇ φρατρίᾳ, in tribum adscriptus. Plut. in Public.

Composita sine præpositione.

Ἀνέμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, non distributus: vel qui distribui nequit. Æsch.

Ἀστρονόμος, astrorum scientiæ peritus. Plat. in Epinom.

Ἀστρονομία, astrorum scientia: ἡ τῶν ἄστρων διανομή, Suid. Plat. in symp.

Ἀστρονομικὸς, ad astronomiam pertinens. Item qui astronomiam tractat. Phil. de mundo. [Plat. de Rep. lib. 7. Τῷ ὄντι δὴ ἀστρονομικὸν (ἦν δ' ἐγὼ) ὄντα οὐκ οἴει ταὐτὸν πείσεθαι, εἰς τὰς τῶν ἄστρων φορὰς ἀποβλέποντα; Timæus. Ἔδοξε γὰρ ἡμῖν Τίμαιον μὲν, ἅτε ἀστρονομικώτατον ἡμῶν, καὶ περὶ φύσεως τοῦ παντὸς εἰδέναι μάλιστα ἔργον πεποιημένον, πρῶτον λέγειν, &c.]

Ἀστρονομέω, ῶ, astronomiam tracto. Aristoph. in Nub. [Plat. de Rep. lib. 7. Ἦ πολλαπλάσιον (ἔφη) τὸ ἔργον ἢ ὡς νῦν ἀστρονομεῖται, προστάττεις.]

Γεωνόμος, ου, ὁ, qui terram distribuit.

Κρεονόμος, qui carnes distribuit. Eurip. in Cyclope.

Κρεονομία, carnium distributio, visceratio. Athen. lib. 12. Demetr. de elocut.

Κρεονομέω, carnes distribuo. Luc. in Prometh.

Κληρονόμος, hæres. Plutarch. παισὶν οὕτω καὶ κληρονόμοις φυλάττουσι καὶ θησαυρίζουσι. Et, ποιεῖσθαι κληρονόμον, instituere hæredem. Isocr. Plutarch. Item generaliter, cui sorte aliquid est tributum. Plato polit. 1.

Κληρονομία, hæreditas. Isocr. Metaphoricè apud Aristot. eth. 7. c. 13. et Plut. de sera num. vind.

Κληρονομικὸς, hæreditarius, in Pand.

Κληρονομέω, hæreditatem adeo: hæres fio, sum hæres. Dem. pro cor. κεκληρονόμηκας μὲν τῶν ἄλλων τοῦ πατρῴου χρημάτων πλείονα ἢ πέντε ταλάντων. Et cum accus. Luc. ἐπειδὰν ὑμεῖς κληρονομῆτε ἀποθανόντος ἐμοῦ τὰ χρήματα. Plut. in Syll. ἐκληρονόμησε δὲ καὶ τὴν μητρυιάν. Item metaph. tam in malam quàm in bonam partem. Demosth. ταύτης εἶναι' ἐγὼ τῆς αἰσχύνης κληρονομῶ. ¶ Item hæredem relinquo. In parab. Solom. cap. 13. ἀγαθὸς ἀνὴρ κληρονομήσει υἱοὺς υἱῶν. ¶ Item sortior, in ep. ad Heb. c. 1. ¶ Item sorte tribuo.

Decomp. **Κατακληρονομέω**, idem quod κληρονομῶ. Eccles. cap. 4. κατακληρονομήσεις σοφίαν, sapientiam consequeris tanquam hæres. Item, hæredem facio: Regum lib. 2. c. 7. Item hæreditatis loco tribuo: Hier. c. 3. ¶ Item, sorte distribuo. Jos. c. 21. Deut. 3. Act. 13.

Μονοκληρονόμος, qui unicus est hæres.

Συγκληρονόμος, cohæres. Rom. 8.

(Μελισσονόμος. Aristoph. R. 1505.)

Μετρονόμοι, Athenis dicebantur, qui curabant et inspiciebant, ut omnia justa mensura tribuerentur et venderentur. Suid.

Οἰκονόμος, vide in comp. ex νέμω, rego, administro.

(Περσονόμος. Æsch. Pers. 922.)

Πεσσονομῶ, calculos distribuere, i. calculis ludere. Poll. l. 9. c. 30. [Æschyl. Suppl. 12. Δαναὸς δὲ πατὴρ καὶ βούλαρχος, καὶ στασίαρχος τάδε πεσσονομῶν, &c. Schol. ὑπὸ τούτων λογιζόμενος.]

(Σιδηρόνομος, qui ferro distribuitur. Æsch. S. c. Th. 794.)

Derivata à νέμω, colo, habito, &c.

Νέμομαι, idem quod νέμω. Iliad. β'. Οἳ δ' Ὑρίην ἐνέμοντο. Item in pass. signif. et metaph. apud Thuc. l. 1. πολλὰ τῆς Ἑλλάδος τῷ παλαιῷ τρόπῳ νέμεται, in multis Græciæ locis antiqui mores coluntur.

Νομὸς, οῦ, ὁ, stabulatio, sedes quas aliquis incolit. Herod. ἀθέρωτοι νομὸν ἐν θαλάσσῃ ἕξουσι.

Composita.

Ἀμφινέμομαι, circumhabito, vel accolo: inhabito, incolo. Iliad. β'. Ὑάμπολιν ἀμφενέμοντο.

Ἀγρονόμος, ου, ὁ καὶ ἡ, in agro versans seu commorans: ut, νύμφαι ἀγρονόμοι. Od. ζ'. (Æsch. Ag. 146.) Vide et in comp. ex νέμω, pasco.

Ἑλειονόμος, in paludibus degens, palustris: ut, νύμφαι ἑλειονόμοι, apud Apoll. Arg. l. 2. Vide et in sequenti classe compositorum.

(Ἔννομος, οἰκέτης. Æsch. Suppl. 574.)

Κατανέμομαι, habito, incolo.

(Πολιονόμος. V. comp. in der. ex νέμω, regno, administro, &c.)

Derivata à νέμω, pasco.

Νέμομαι, pascor. Theocr. idyll 8. Σίττα, νέμεσθε, νέμεσθε. † Xen. Pæd. p. 1. c. et de lepore. p. 36. a.† Item depascor, ut pecus depascitur. Diosc. (l. de elaphobosco:) ταύτην φασὶ τὴν πόαν τὰς ἐλάφους νεμηθείσας ἀντέχειν τοῖς τῶν ἑρπετῶν δήγμασιν. Νέμεσθαι dicitur et ulcus serpens. Sic Il. β'. χθὼν πᾶσα πυρὶ νέμεσθαι dicitur, i. absumi. (Palæph. p. 11.)

Νεμέθω, idem quod νέμω. Nic. in Ther. τοῦ μὲν ὅτ' Ὄφεις αἰεὶ νεμέθων ἐπιθύνεται, depascens.

Νέμος, εος, τὸ, locus arboribus densus et pascuus: nemus. Iliad. λ'. Ἐν νέμεϊ σκιερῷ.

Νομὴ, pastus, pastio. Xen. ἐξάγειν πρὸς νομὰς, pabulatum educere. † Pæd. l. 3. p. 74. a. exp. pascua. Sic et l. 5. p. 138. a.† Item actio ipsa pascendi seu depascendi. Ut, νομὴ πυρὸς, apud Polyb. lib. 1. Et, νομαὶ ἑλκῶν, i. ulcera depascentia carnem, seu quæ pascendo serpunt. Diosc. (Pl. Soph. Œdip. Tyr. 781.)

Νομὸς, οῦ, ὁ, pascuum, pascua. Il. β'. —— ἐπεί κε νομῷ μιγέωσιν. Exponitur etiam, pastus. Il. ζ'. Item pabulum, præda: apud Hesiod. in Erg.

Νομεὺς, έως, ὁ, pastor. Odyss. ν'. Αἴξεται ἐν μέσσοισι νομεὺς ὡς πώεσι μήλων. (Soph. Œdip. Tyr. 1138.) Xenoph. Pæd. 8. ὡς λέγει, παραπλήσια ἔργα εἶναι νομέως ἀγαθοῦ καὶ βασιλέως ἀγαθοῦ. Idem apomn. l. 1. βοῶν ἀγέλης νομεὺς, bubulcus. Est et in Νέμω, tribuo, suprà.

Νομεύω, pasco. Od. ι. καλλίτριχα μῆλα νομεύειν. Plato in polit. ἄθρεπτα ζῷα ἐν ἑτέρῳ θρέμματι, ἀλλὰ γένει φιλόθρεμμα αὐτῶν νομεύουσι. Exponitur et, pascor, pabulor.

(Νόμευμα. Æsch. Ag. 1425.)

Νομευτικὸς, οῦ, ὁ, pastoralis. Et, νομευτικὴ ἐπιστήμη, scientia pascendi. Plat. in polit.

Νομαῖος, ου, ὁ, degens in pascuis: in Epigr. Aut vagans ab armento.

Νομάζω, idem quod νομεύω. Nicand.

Νομὰς, άδος, q. d. pascualis, in pascuis degens cum reliquo armento: ut, βοῦς νομὰς, apud Diosc. Exponitur etiam, gregalis. (Æschyl. Pr. 708. Suppl. 292. Soph. Tr. 273. Philostr. l. c. 20.)

Νομαδικὸς, ut, νομαδικὰ ζῷα, animalia quæ indigent pabulatu: apud Aristot. Apud Synes. νομαδικὸς βίος, pastoritia vita.

Νομαδίτης, ut, νομαδίτης βίος, idem cum νομαδικὸς βίος. Suid.

Νομάδιος, pascuus. in Pand.

Νομώδης, qui est ejus naturæ seu qualitatis, ut depascatur. Gal.

(Νόμιος. Apoll. Epith. Theoc. ai. 21.)

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀμφινέμομαι, circùm pascor, vel circumquaque pascor.

Ἐκνέμεσθαι, depasci. Apud Soph. in Ajace, Οὐκ ἐκτὸς, οὐκ ἄψορρον ἐκνεμεῖ πόδα, exp. educes. metaphora à grege qui pastum educitur.

Ἐπινέμομαι, pascor in.

Ἐπινέμω, pasco in alieno. Plato de leg. l. 6. ἐάν τις βοσκήματα ἐπινέμῃ, &c. Item depasco segetes in foliorum materiam luxuriantes.

Ἐπινέμομαι, depascor, absumo, depopulor. Herodian. lib. 7. τιμιώτατα γὰρ τὰ τῆς ἐπινέμεται τὰς πόλεις αὐτῶν. Thuc. l. 2. (de morbo:) ἐπενείματο δὲ Ἀθήνας μὲν μάλιστα.

Ἐπινομία, ἡ, jus pascendi in alieno: vel jus pascendi inter se. Xen. Pæd. 3. Exponitur etiam, pascuarium commercium.

(Κατανομή. Sch. Æsch. Suppl. 548.)

Προνέμομαι, progredior: propriè pascendo seu depascendo. Soph. in El. †1400.† Ἴδεθ' ὅπου προνέμεται τὸ δυσέριστον αἷμα φυσῶν Ἄρης.

Προνομὴ, egressio pabuli causâ: pabulatio, frumentatio: unde προνομὴν ποιεῖσθαι, excurrere frumentatum, Xen. Hell. 1. et 2. † ἐξάγειν εἰς προνομάς. Pæd. p. 152. a.† Item pro direptione quæ fit in pabulatione: ut in proverb. Solom. c. 12. ἔσονται εἰς προνομήν. Et pro pabulo, apud Plut. in Fab.

Προνομεύω, pabulatum egredior. Item, prædationibus infesto, captivum abduco.

Προνομεύομαι, captivus abducor ab iis, qui pabulatum egressi sunt: in proverb. Solom. c. 11.

Προνομεία, deprædatio quæ fit à militibus pabulatum egressis. Suid.

Προνομαία, elephanti proboscis, teste eodem.

(Πρόνομος. Æsch. Suppl. 699.)

Decomp. **Ἀπρονόμευτος**, qui à militibus frumentatum egressis direptus non est, aut non diripitur. Suid.

Συμπρονομεύω, simul frumentatum egredior: seu direptionum in pabulatione socius sum.

Συννέμομαι, simul aut unà pascor. Aristot. an. l. 6. τὰ ἄγρια πάντα ἢ τὰ πλεῖστα οὐ συννέμονται ταῖς θηλείαις πρὸ τῆς ὥρας τοῦ ὀχείου.

Σύννομος, qui iisdem pascuis utitur: apud eundem, lib. 6. Metaphoricè de hominibus dicitur, qui unà educati fuerunt aut educantur. Plutarch. in Lyc. † Sic Soph. El. 602.† Apud Plat. σύννομοι vocantur etiam, qui sunt ejusdem ordinis. Apud eundem in Timæo, σύννομον ἄστρον dicitur esse alicui, quod cum eo convenientem naturam habet. ‡ Σύννομοι, Soph. Œd. Col. 340. a Schol. exp. αἱ ἀδελφαὶ, ἢ αἱ γυναῖκες.‡ (V. Æschyl. Pers. 706. Ch. 596.)

Συννομικὸς, οῦ, ὁ, qui unà pasci solet: vel ad unà pascendum pertinens. Et, συννομικὴ ἐπιστήμη, scientia quæ versatur circa rationem unà pascendi. Plato in Polit.

Ὑπονέμομαι, depascor. Epigr.

Ὑπόνομος, ου, ὁ, fossa subterranea et aperta, cuniculus sive cuniculi. Thucyd. lib. 2. Xenoph. in Hellen.

Ὑπόνομον ἕλκος, cuniculosum ulcus, seu cuniculatim depascens, apud Diosc. Exponitur et, cloaca, apud Strab.

Ὑπονομηδὸν, instar cuniculi seu cloacæ.

Ὑπονομεύω, cuniculos ago. Suid. ex Dinarch.

Composita sine præpositione.

Ἀγρόνομος μέλισσα, quæ in agro pascitur. In Epigr. At πλάκες ἀγρόνομοι, planicies vel æquora campi, aut pratorum, ubi agrestes agrestiàve pascuntur. apud Soph. in Œdip. Tyr.

Ἀγρονόμος, in agro pascens, aut agrestia pascens: ut, ἀγρονόμοι νύμφαι, apud Homer. Odyss. ζ. Vide et in compositis ex Νέμω, colo, habito.

Αἰγονόμος, caprarum pastor. in Anthol. Epigr. Locus etiam aliquis, αἰγονόμος dicitur, qui capris pascua suppeditat.

Αἰγονομεὺς, έως, ὁ, idem. Nic. in Alexiph.

Αἰγονόμιον, τὸ, grex caprarum.

(Ἀνθονόμος, flores pascens. Æsch. Suppl. 43. 547.)

Ἀνθρωπονομικὸς, qui ad homines pascendos pertinet. ut, ἀνθρωπονομικὴ ἐπιστήμη, Plato in Polit.

Αὐτονόμος, qui per se pascitur. ut, αὐτονόμοι ἀγέλαι Σοφοῦ, in Epigr. Vide et in comp. ex Νέμω.

Βουνόμος, boves pascens. Theocr. idyll. 21.

Βούνομος, à bubus depastus. Aristoph. in Ran.

Βουνόμος, bubus pascendis aptus. Soph. in Electra. (Βουνόμοις ἀγέλαις. Œdip. Tyr. 26.)

Ἑλειονόμος, qui in paludibus seu in locis palustribus pascitur. Suid.

Ἐρημονόμος, in deserto pastus. [Apoll. Rhod. Arg. iv. 1333. Ἦλατ' ἐρημονόμοι κοῦραι θεαί. Schol. Ἡρῶσσαι αἱ νεμόμεναι ἐν τῇ ἐρήμῳ.]

Θαλασσονόμος, qui in mari pascitur. Plut. symp. 1. probl. 2.

Ἱππονόμος, equos pascens. (βοτῆρας — ἱππονόμους. Soph. Aj. 232.)

Ἱππόνομα, merces ex equis et mulis locatis. Hesych.

Κυτισόνομος, qui cytiso pascitur. Nic. in Alexiph. epith. testudinis.

Μηλονομεὺς, et μηλονόμος, ovium pastor, opilio: Eurip. in Cyclop. [655.]

[Μηλονόμας. Eurip. Alcest. 573. Ἔτλα δὲ σοῖσι μηλονόμας ἐν δόμοις γενέσθαι, &c.]

Μιγονόμος γῆ, terra ubi promiscuè pascunt omnes. Hesych.

Νυκτίνομος, qui nocte pascitur. Plut. symp. 1. Pro eodem scribitur et νυκτινόμος, apud eundem in quæst. Rom.

Ξηρονομικὸς, qui in sicco pasci solet. Plato in polit.

Οἰόνομος, solus pascens, in solitudine pascens.

Ὀπισθονόμος, qui retrò ambulans pascitur: vel qui retrorsa cervice pascitur. Herodot. Aristot. de part. anim. l. 2.

Ὀρεινόμος, qui in montibus pascitur.

Ὀρονομῶ, in montibus pascor. Suid.

Ὀρεσσινόμος, idem quod ὀρεινόμος. Hesiod. in Asp. †407.†

Ὀρνιθονομεῖον, locus alendis avibus: aviarium. Suid.

(Πεζονόμος. V. Æschyl. Pers. 76.) ‡ Cui terra contigit. Ill.‡

Πεζονομικὸς, peritus pascendorum animalium pedestrium: seu ad artem hanc pertinens. Et, πεζονομικὴ, sc. ἐπιστήμη, scientia pascendi animalia πεζά. Plato in polit.

(Ποιονόμος. Æsch. Ag. 1177.)

(Ποιονόμος. Æsch. Suppl. 51.)

Derivata ex νέμω, regno, administro, &c.

Νομὸς, οῦ, ὁ, præfectura. Philo, οἱ μὲν ἀπὸ τῶν τοπαρχιῶν καὶ τῶν κατὰ Αἴγυπτον νομῶν. Sic et apud Aristot. œcon. 2.

Νομαὶ, itidem dici feruntur præfecturæ.

Composita.

Ἀγορανόμος, magistratus qui foro rerum venalium præest. Plato de leg. l. 6. Aristoph. in Vesp. Dem. contra Tim.

Ἀγορανομία, agoranomi munus vel officium. Suid.

Ἀγορανομικὸς, ædilitius, ad agoranomum pertinens. Aristot. pol. 2.

Ἀγορανομέω, ῶ, sum agoranomus: agoranomiam exerceo.

Ἀριστονομία, optimatum regimen. Hesych. et Suid.

Ἀστυνόμος, qui viarum ædificiorumque curam gerit, et prospicit, ne vel homines inter se, vel belluæ hominibus injuriam inferant, atque tàm in ipso civitatis ambitu, quàm in suburbiis, civitatibus convenientia gerantur, efficit: ut definit Plato de leg. lib. 6. (Æsch. Ag. 88.) [Soph. Antig. 360. καὶ φθέγμα, καὶ ἀνεμόεν φρόνημα, καὶ ἀστυνόμους ὀργὰς ἐδιδάξατο, &c. Schol. τὴν τῶν νόμων ἐμπειρίαν, δι' ἣν τὰ ἄστεα νέμονται, ἤγουν διοικοῦνται. Pind. Nem Od. ω. 73. Ζεῦ πάτερ, ἀγλαΐαισιν δ' ἀστυνόμοις ἐπιμίξαι λαόν.]

Ἀστυνομία, viarum ædificiorumque curam gerendi munus, &c. Idem de leg. [lib. 11.] et Aristot. polit. l. 6.

Ἀστυνομικὸς, ad astynomos seu ædiles pertinens, ædilitius. Aristot. polit. 2.

Γυναικονόμοι, οἱ, magistratus modestiæ matronali præfecti. Athen. lib. 6.

Γυναικονομία, functio illa.

(Οἰακονόμος, navis gubernator. Æschyl. Pr. 149.)

Οἰκονόμος, domus, seu rerum ad domum pertinentium administrator, dispensator rei familiaris. Luc. 16. ὃς εἶχεν οἰκονόμον. Aristot. polit. 5. cap. 11. οὕτω γὰρ ἄν τις δοκεῖν, οἰκονόμος, ἀλλ' οὐ τύραννος εἶναι δόξει, dispensator civitatis. Interdum generaliter, distributor, dispensator. Aristot. rhet. 3. οἰκονόμος τῆς τῶν ἀκουόντων ἐλπίδος. (Æsch. Ag. 160.)

Οἰκονομικὸς, pertinens ad dispensatorem rei familiaris.

Ut, οἰκονομικὴ, sc. τέχνη, vel δύναμις, peritia dispensandi res familiares. Aristot. eth. 1. c. 1. et alibi. † Xen. Pæd. p. 203. a.† Item qui dispensandæ et tuendæ rei familiaris peritus est. Plut. περὶ πολυπραγμ. Athen. l. 3.

Οἰκονομικῶς, more dispensatorum rei familiaris. Exponitur etiam, non sine mysterio, et certa ratione, et ut res, quæ gerebatur, poscebat; apud Damasc. lib. 3.

Οἰκονομία, ἡ, dispensatio rei familiaris, seu rei domesticæ administratio. Aristot. polit. 3. Plato in apol. † Xen. Pæd. 1. 6. 12. οἰκονομία περὶ τὸ φρουρεῖν. l. 5. p. 129. a.† Exponitur et simpliciter, administratio, apud Aristot. Polyb. Herodian. Dei etiam providens rerum omnium gubernatio in hoc mundo tanquam in domo sua οἰκονομία dicitur. Coloss. 1. Chrysost. in 2. cap. ejusdem ep. Item Christi incarnatio, teste Hieronymo, et Damasc. Item generaliter, distributio, dispensatio: ut, οἰκονομία χρημάτων, apud Chrysost. Exponitur etiam, dispositio: quum de scriptis oratorum et poëtarum dicitur. Athen. l. 1. Schol. Soph.

Οἰκονομέω, ῶ, rem familiarem administro, res domesticas dispenso. Luc. 16. οὐ γὰρ δυνήσῃ ἔτι οἰκονομεῖν. Exponitur et simpliciter, administro: ut, τὰ πατρῷα οἰκονομεῖν. Harpocr. Et, rego, guberno. Ut Aristot. de mundo, ὁ νόμος πάντα οἰκονομεῖ τὰ κατὰ τὴν πόλιν. Item dispenso, dispono, constituo. 2 Maccab. cap. 3. οἰκονομήσειν τὴν περὶ τούτων ἐπίσκεψιν, constituturus, &c. Damasc. οὐδὲν τούτων τοῦ θείου πάσχοντος, δι' αὐτῶν δὲ τὴν ἡμῶν οἰκονομοῦντος σωτηρίαν, constituentis nostram salutem. Et generaliter, distribuo: unde, οἰκονομηθεῖσα τροφὴ, cibus distributus in corpore: apud Galen.

Οἰκονομέομαι, idem quod οἰκονομέω, dispono, dispenso, &c. Luc. in Jove tragœd. τὰ ἐν κόσμῳ ἅπαντα τὸ πλῆθος ὄντα οἰκονομούμενα.

† Οἰκονομητικός, idem quod οἰκονομικός. Xen. Pæd. l. 2. 46. a. ubi Comp. est.†

Decomp. Ἀνοικονόμητος, non dispositus et distributus: aut, malè dispensatus et dispositus. Utitur Quintil. l. 8. c. 3.

Ἀποικονομέω, idem quod οἰκονομέω.

Ἀποικονόμησις, dispensatio.

Ἀνοικονομία, idem. Apud Alex. Aphr. lib. 2. περὶ ψυχῆς oppon. τῇ οἰκονομίᾳ.

Διοικονομέω, persevero in administrando et regendo. Unde pass. apud Aristot. συμβαίνει δὲ τούτῳ πᾶς διοικονομεῖται ὁ κόσμος.

Δυσοικονόμητος, dispensatu difficilis. Item (de cibo) digestu difficilis. Athen. lib. 3. et 2.

Ἐποικονομέω, accuro. Aristot. œcon. 2.

Εὐοικονόμητος, dispensatu et distributu facilis. Et peculiariter apud medicos, digestu facilis. Athen.

Κατοικονομέω, dispenso. Plut. κατοικονομεῖ τὴν περὶ τοῦτο χρείαν.

Προοικονομία, rei futuræ præparatio et dispositio.

Προοικονομικὸν, dicitur, quod præstruit et viam facit ad sequentia.

Προοικονομέω, præstruo, præmolior: apud Aristot. et Synes.

(Ὀρθονόμος. Æsch. Eum. 966.) ‡ rectè res distribuens.‡

Ὀψονόμοι, dicebantur magistratus quidam Athenis, quibus eorum, quæ ad opsonia pertinebant, administratio incumbebat. Eust.

Ὀψονομεῖν, pro ὀψωνεῖν, i. opsonari, usurpavit Critias, teste Poll. l. 6. cap. 7.

Παιδονόμος, puerorum rector, i. præfectus disciplinæ et educationi puerorum. Aristot. pol. 7.

Παιδονομία, actio regendi pueros sub certa institutione aut disciplina. Aristot. ibid.

Πατρονόμος, qui tanquam pater res administrat, seu paterna quadam cura: nomen magistratus apud Lacedæmonios, teste Plut. in lib. an seni administr. resp. et Pausan. in Corinth.

Πατρονομία, munus patronomorum. Exponitur et, paternum imperium, apud Luc.

Πατρονομικὴ, (sc. ἐπιτροπή,) paterna gubernatio. Plut.

Πατρονομοῦμαι, patris imperio regor. apud Plut.

(Πεδονόμος——πεδιονόμους τε κ' ἀγορᾶς ἐπισκόπους. Sch. expl. τοὺς κλῆρον τῶν ἀλσῶν, καὶ τῶν πεδίων ἀφωρισμένον ἔχοντας ἑαυτοῖς. Æsch. S. c. Th. 277.)

Πολισσονόμος, urbis administrator seu rector, gubernator. Æschyl. [Pers. 854. Ὦ πόποι, ἦ μεγάλας ἀγαθᾶς τε πολισσονόμου βιοτᾶς ἐπεκύρσαμεν, &c. Schol. πόλιν καλῶς ἠρεμαίως καὶ ἀκινδύνως ἐνέχειρον ἐπὶ τοῦ Δαρείου. Choeph. 864. ἀρχάς τε πολισσονόμους.]

Τριηρονόμος, trierarchus, navi triremi præfectus.

Χωρονομέω, locum seu regionem aliquam aut etiam agrum administro, vel loci alicujus negotia.

Ὡρονομέω, horas rego. Epigr. lib. 2. Καὶ Κρόνος ὡρονομεῖ τετραπόδων γένεσιν. exp. Saturnus hora natali regit et temperat quadrupedum ortus.

Ὡρονόμιον, sive ὡρονομεῖον, τὸ, machina horarum rationem indicans, idem quod horologium. Alex. Aphr. probl. l. 1. q. 95. Sic dicitur, vel quod horas regat, vel quod eas in se distributas habeat.

ΝΕΗ'ΛΥΣ, advena: Hesych. ¶ Item attonitus, demens, recens. Callim. hymno in Jovem, ἐς μάλα μὲν νέηλυς ἦν.

ΝΕ'ΝΝΟΣ, patruus vel avunculus. Eustath. et Poll. lib. 3. cap. 1. Νέννα, matertera, amita. Vide Νάννα.

Νεννός, stultus, fatuus. Hesych.

ΝΕ'ΟΣ, α, ον, novus. Iliad. ζ. νέον ἄλγος, novus dolor. Νέος καρπὸς, novus fructus. Νέου ἔτους, apud Herod. ineunte novo anno. Aliquando exp. novellus. Ut Odyss. ζ. Φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον. Hesiod. νέον ἄνθος. Theophr. ἡ πλάτανος ἔτι νέα, platanus novella. Exponitur etiam, recens. Ut Iliad. ζ. θάλαμος νέος. Thuc. lib. 8. νεώτερος φόνος. Demosth. pro cor. ἔτι ἦ νέα καὶ γνώριμα πᾶσι τὰ πράγματα. ¶ Item νέος, juvenis, juvenculus, adolescens. † Xen. Pæd. 1. 4. 3.† Plat. in polit. primo. νέος ὤν, περὶ πραγμάτων τελέως λόγον τελευτῶν, juvenis quum sis. Aristot. ethic. 1. cap. 3. διαφέρει δ' οὐδὲν νέος τὴν ἡλικίαν, ἢ τὸ ἦθος νεαρός. Plato, ἐκ νέου παιδὸς, à puero, à teneris annis. Synes. ep. 68. ἀρτίως ἐκ νέας ἀκμῆς, ab ineunte ætate. (sub. ἡλικίας.) Dicitur etiam, νέος ἀνὴρ, et νέα γυνὴ, sæpe apud Hom. Xen. Plat. &c. Νέα (sc. μήνη) absolute interdum ponitur: ut, ἕνη καὶ νέα, Plut. vetus et nova luna: h. e. ultima decrescentis, et prima novæ dies: inter quas interlunium, ἡ σύνοδος, vel ἡ συνοδικὴ σελήνη. † Aristoph. Nub. 1132.† Sic apud Plat. τῇ νέᾳ μηνὸς, primo mensis die; calendis. Item νέα, (sub. ἄρουρα,) novale rus, apud Theophr. de causs. pl. lib. 3. cap. 25. qui et novalis ager, νεὸς ἀγρός. (V. Æschyl. Pers. 13. λέγει δὲ δή τι τῶν ἐπεῖ νεώτερον; Eurip. Phœniss. 663. Soph. Œdip. Tyr. 158.) Compar. νεώτερος, sæpe pro positivo ponitur. † pro juvene. Aristoph. Nub. 1393.† Superl. νεώτατος, ponitur aliquando pro ultimus, novissimus. Hesych. Pro quo in usu et νέατος. quod factum per syncop. ☞ Etym. derivat à νέω, νέομαι, eo, venio.

Derivata ex νέος, i. novus.

Νέον, (sub. ἄρουρα,) novale. Aristot. hist. an. l. 7. ¶ Item νέον, adverb. recens, nuper. Od. ά. Τίς δὲ ὅδε ξεῖνος νέον εἰλήλουθε, σύ θ' ἦτα; Odyss. ν'. Παῖδα νέον γεγαῶτα. (Æsch. Pr. 389. Ag. 1634.)

Νέως, nuper, recens, à paucis diebus. pro quo dicitur potiùs νεωστὶ, more Attico. Xen. Pæd. 3. οὓς νεωστὶ συμμάχους ἔχομεν.

Νεωτέρως, novè, Plato de leg. lib. 10. Exponitur etiam, recentiorum more.

Νεωτερίζω, res novas molior seu innovo. Xenoph. Hell. 2. ὅπως οἱ πάντες λάβωσι μισθὸν, καὶ μηδὲν νεωτερίσωσι. Herodian. lib. 1. δεδιὼς τοῦ δήμου κίνησιν, μή τι καὶ περὶ αὐτοῦ νεωτερίσωσιν. Interdum pro, innovo, immuto. Thuc. l. 2. ὥρμηνται μηδὲν νεωτερίζειν περὶ τὴν ξυμμαχίαν. Anni quoque tempus hominem εἰς ἀσθένειαν mutatum νεωτερίζειν dicitur, quum mutatione illa novos morbos invehit. Thuc. l. 7. ¶ Item sequor vel loquor τὰ τῶν νέων. Aristoph. in Plut. νεωτερίζει κατὰ τὸ πλάσμα.

Νεωτερισμὸς, rerum novarum studium, vel innovatio. Plutarch. in Galba. Exponitur etiam, insolentia. Philo de vita M. l. 2.

Νεωτεριστὴς, οῦ, ὁ, rerum novarum studiosus, qui res novas molitur. Plut. in Phocione.

Νεάω, ῶ, novo, innovo, vel renovo. (Soph. Tr. 400. Æsch. Suppl. 543.) Aristoph. in Nub. † 1115.† ἢν νεᾶν βούλησθ' ἐν ὥρᾳ τοὺς ἀγροὺς, agros renovare aratro. Greg. ἐκκόψαμεν αὐτοῖς θεῖα νεώματα.

Νέωμα, τὸ, novale: ager novatus seu renovatus. Gregor. de theolog.

Νέωσις, ἡ, novatio, renovatio.

Νέασις, ἡ, novatio seu renovatio agrorum.

Νεατὸς, tempus renovandi agros.

Νέωτα, cum præpos. εἰς, ut, εἰς νέωτα, in annum novum, i. venturum. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 12. et alibi. † Xen. Pæd. p. 182. a.† (Theoc. ιέ. 143. Philostr. l. 3. c. 26.)

Νεόω, novo, renovo: idem cum νεάω. Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 3. ὅταν μετὰ τοὺς πρώτους ἀρότους νεώσωσι, &c.

Νέωσις, ἡ, novatio, renovatio. Item pro novali, seu agro renovato: in pand. Græc.

Νεατὸς, seu νέατος, novatus, seu renovatus, novalis: ut, νεατὴ γῆ, tellus renovata. Item novatio, ipsa actio renovandi agrum. Xen. Item νέατος, novissimus, ultimus. Il. ί. et apud Sophocl. in Ajace. pro quo Ionicè νείατος.

Νεάτη, et contractè νήτη, ultima seu ima chorda. schol. Soph. Boëth. et Plut. in lib. de musica. Hinc compos.

Παρανήτη, chorda penultima proxima: quam Latini etiam paranetem appellant, et potiùs de sono, quem pulsata reddit, intelligunt. Vitruv. l. 5. c. 4. Boëth.

Νεὸς, οῦ, ἡ, novalis, seu novale. Xen. Reperitur et νέος, paroxytonos, apud Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 9. subaudito substantivo ἀγρὸς, aut tali aliquo.

Νεοχμὸς, ὁ, novus, ut, γράμμα νεοχμὸν, novum, recens scriptum. Luc. in Lexiph. Item recens. Soph. in Antig. Theocr. Idyll. 25. Exponitur etiam, qui integris adhuc est viribus. Hesych. (Æschyl. Pr. 150. Pers. 696. Aristoph. R. 1418.) Τὸ νεοχμὸν, novitas, innovatio. Reperitur etiam νεωχμὸς, per ω, apud Erot. in lex. Hippocr.

Νεοχμῶς, novè, recenter. Phrynich. in epist.

Νεοχμόω, seu νεοχμέω, res novas molior, innovo. Unde pass. νεοχμοῦσθαι, apud Suid. et Aristot. de mundo, [illegible] τοῖς πάθεσι πᾶσιν, ὅπως αὐτὸς νεοχμοῖ, quæ nova ipse edit et designat. Theodor. eccl. hist. l. 2. πολλὰ δὲ ταῦτα πολλαχοῦ γῆς ἐνεόχμωσαν.

Νεόχμωσις, novatio, novæ rei designatio. Aristot. de mundo. Item molitio rerum novarum. Hesych.

Νεοχμίζω, idem cum νεοχμόω, apud eundem.

Νεαρὸς, ά, όν, novus, recens. Ut, νεαρὸν πρᾶγμα, Plut. in sympos. sept. sap. Et, νεαρὰ ὄρεξις, apud eundem, symp. 2. Et, νεαρὸν ὕδωρ, aqua recens hausta. Item qui integris est adhuc viribus, necdum lassatus: ut, νεαρὸς στρατὸς, Herodian. l. 3. † juvenilis. Xen. Pæd. 1. 4. 3.† (Æsch. Ag. 76. 367.)

Νεαλὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem cum νεαρός. Plut. symp. 4. Diosc. l. 2. † Xen. Pæd. p. 232. c.† Vide et in comp. ex Ἁλίσκω, et Ἅλς, sal.

Νεῖος, α, ὁ, novellus, recens: Ionicè pro νέος, teste Gal. in lex. Hippoc.

Νειότατος, novissimus, infimus: pro quo per syncopen dicitur,

Νείατος. Il. β'. et ί.

Νειόθεν, ex imo fundo aut loco. Iliad. κ'. Apoll. lib. 1. Luc. in vita Peregrin.

Νειόθι, in imo fundo aut parte. Il. φ'. Hesiod. in Theog. † 567. de animo.†

Νεῖον, nuper, Ionicè pro νέον. Apollon. Argon. 1.

Νειαρὸς, idem cum νέατος, vel νεαρός.

Νείαιρα, seu νειαίρα, ima pars ventris; quæ et λαγών. Poll. l. 2. Interdum additur γαστὴρ, ut Il. έ. et π'. Hippocrati, νειαίρη γαστήρ.

Νειὸς, οῦ, ὁ, et νειὸς, οῦ, ἡ, ager renovatus. Ionicè pro νεός. Od. ί. Hesiod. in Theog. † 971.† et in Erg. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 9. (Theoc. κε'. 94.)

(Νεαρής. Sch. exp. νέος. Sed legitur etiam νεαρός. Æsch. Ch. 528.)

Composita ex νέω et νεάω.

Ἀνανεόω, renovo.

Ἀνανεόομαι, idem. Isocr. in Paneg. τὰς παλαιὰς ξενίας ἀνανεώσασθαι. Item restauro. ut, ἀνανεώσασθαι τὴν ἀρχὴν, Herodot. et, ἀνανεώσασθαι τὴν μάχην, Herodian. l. 4.

Ἀνανεοῦμαι τῇ μνήμῃ, in memoriam revoco. Isoc.

Ἀνανέωσις, ἡ, renovatio. Item instauratio. Athen. [Thucyd. Hist. lib. 6. § 82. Ἀφικόμεθα μὲν ἐπὶ τὴν προτέραν οὖσαν ξυμμαχίας ἀνανέωσιν.]

Decomp. Ἐπανανεόω, renovo, redintegro. Plat. lib. 2. de rep. ἵνα ἐπανανεώσωμαι τὸν Θρασυμάχου λόγον.

Ἐπανανέωσις, renovatio. In nov. const. Jus. Imp.

Προσανανεόω, insuper renovo: insuper memoriam renovo. apud Suid.

Ὑπονεάω, subtus terram renovo: vel aliquatenus renovo. Theophr.

Derivata ex νέος, juvenis, &c.

Νεωτερίζω, juniorum mores imitor. Hesych.

Comp. Συννεωτερίζω, simul res novas molior. Strabo.

Νεωτερικὸς, juvenilis. Item stultus: quòd juvenilis ætas sæpe stultis affectibus ducatur.

Νεότης, ητος, ἡ, juventus, adolescentia. Aristot. rhet. 2. ἡλικίαι δὲ εἰσι, νεότης, καὶ ἀκμὴ, καὶ γῆρας. Sæpe pro juvenibus ipsis seu juvenum multitudine. Xen. l. 2. de Athen. νεότης πολλὴ οὖσα ἐν τῷ Πελοποννήσῳ. Sic et apud Aristot. rhet. 2.

Νεοτήσιος, juvenilis. Phocyl.

Νεολαία, idem cum νεότης, juvenum multitudo, juventus, &c. Herodian. l. 4. et 5. (Æsch. Pers. 672. Suppl. 695. Theoc. ιή. 24.)

Νεοίη, ἡ, juvenilis ætas. Il. ψ'. νῦν αὖτε νόον νίκησε νεοίη.

Νεάζω, f. άσω, juvenesco. (Eurip. Phœniss. 667. 1559. Soph. Tr. 146. Æsch. Suppl. 110.) Τὸ νεάζον, juvenilis ætas. schol. Soph. Gregor. ἂν τὰ σώματα χρόνῳ κέκμηκεν, αἱ δὲ ψυχαὶ θεῷ νεάζουσι. Item, juventutem transigo et consumo. Herodian. l. 3. ἐννεάσαντα ἐν στρατιωτικῷ βίῳ καὶ σώφρονι. Item juvenis sum, robustus et vegetus. Item juveniliter ago, vel sapio. ut, νεάζουσα φρήν, Eustath.

Νεᾶξ, juvenculus, adolescentulus. Poll. 2.

Νεάν, ᾶνος, ὁ, idem. Suid. et Eustath.

Νεᾶνις, ιδος, ἡ, juvencula: puella juvenilis ætatis. Eurip. in Medea. (Phœniss. 272. Æschyl. Pr. 703.)

Νεανίας, ου, ὁ, adolescens, juvenis. Euripid. in Hecuba. (Phœniss. 141.) Herodianus lib. 3. † ab decimo octavo ad trigesimum septimum annum. Tzetz. ad Hesiod. Asp. p. 221.† Item audax homo, et strenui spiritus. Demosth. pro cor. Xen. Pæd. 7. Item, juvenili ferocia et protervia præditus. Aristoph. in Vesp. Ponitur et adjectivè, ut, νεανίας λόγος, apud Eurip. sermo juvenilis et audax.

Νεανικὸς, ή, όν, juvenilis: ut, νεανικὸν φρόνημα, juvenilis et strenuus animus, Demosth. Olynth. 3. Et metaph. strenuus, animosus: vel, audax. Synes. epist. 47. οὗτός ἐστι νεανικώτερος ἐκείνου πολλῷ. Sic et apud Aristoph. in vesp. Apud Plat. in epist. νεανικὸς κολοφὼν, exp. finis gloriosissimus. Interdum, robustus, validus, vehemens. Ut, νεανικὴ ἀνδρεία, Aristot. eth. 7. c. 6. Et, νεανικὴ φιλία, Eurip. Exponitur etiam, magnus, permagnus: ut, νεανικὸν δῶρον, Synes. epist. 125.

Νεανικῶς, juveniliter. Item validè, strenuè, Aristoph. in Vesp. Exponitur etiam, lautè, opiparè, apud Plut. symp. 4.

Νεανιεύω, juvenili animi robore concipio. Plut. in symp. sept. sap. ταῦτα νεανιεύσει.

Νεανιεύομαι, juvenesco, juveniles annos ingredior, Poll. l. 2. † Xen. Pæd. 1. 2. 15. adolescere.† Item juvenili quadam virtute aliquod facinus edo. Philo de vita M. lib. 2. οἱ μὲν ἀκμὴν νεανιεύονται, μᾶλλον ἐπιδεικνύντες τῶν σπαρτίων, juvenilem virtutem præstant. Et in malam partem, juvenili temeritate et petulantia audeo vel ago. Plut. in Numa, ἐνεανιεύσαντο προπηλακίσασθαι τὸν ἀρχαιότατον τῶν βαρβάρων. Et passivè, apud Demosth. δύο ταῦτα ἀσεβῆ κεφάλαια ἐφ' ἅπασι τοῖς ἑαυτοῦ νεανιευμένοις ἐπέθηκε, hæc duo facinora flagitiosis audacibusque factis addidit. Item, juvenili jactantia dico. Plut. in Cicer. λέγεται δὲ νεανιευσάμενος εἰπεῖν. Et pass. apud eundem, τοῖς ἐν τῇ βουλῇ νεανιευθεῖσι.

Νεανίευμα, τὸ, juvenilis audaciæ facinus: vel, juvenilis jactantia.

Νεανιόομαι. idem cum νεανιεύομαι.

Νεανισμός, ὁ, idem cum νεανίευμα. Philo de vita M. l. 1.

Νεανίζω, juvenor, et potius juvenis ago, temere et inconsideratè, &c.

Νεανίσκος, ου, ὁ, juvenis, adolescens. Aristot. polit. 5. δύο νεανίσκων στασιασάντων.

Νεανισκεύω, juvenesco, pubesco: vel juvenilem ætatem ago. Suid. ex Eupol. Αὐτὸ νεανισκεύοντος ἐπεθύμησέ μου.

Νεανισκεύομαι, idem. Xenoph. Pæd. 1. ἔξεστιν αὐτοῖς ἐν τοῖς ἐφήβοις νεανισκεύεσθαι.

Νεανίσκευμα, τὸ, juvenilis superbia et incontinentia.

Νεῆνις, νεηνίης, νεηνίσκος, Ionicè pro νεᾶνις, νεανίας, et νεανίσκος dicuntur. Od. η. κ'. et apud Hippocr. aphor. sect. 3. art. 29.

Νεαρός, οῦ, ὁ, juvenis, juvenilis. Il. β'. ὣ παῖδες νεαροί, χῆραί τε γυναῖκες. Item puerilis, ut, παιδὸς νεαρώτερα, apud Suid. (*Æsch. Ag.* 777.)

Νεαρῶς, juveniliter, more juvenum. Luc. de hist. scrib. Isocr. in Panath.

Compositum ex νέος.

Φιλόνεος, qui juvenum amore tenetur. Lucian.

Composita ex νεάζω.

Ἀνανεάζω, rejuvenesco, iterum juvenis fio. Suid. Item renovo, restauro. Aristoph. in Plut. et Areopag.

Ἐκνεάζω, q. d. juveniliter excresco. Luc. σῶμα σωμάτων ἔτος ἐκνεάζοντα, instaurabilem, renovabilem.

Ἐννεάζω, juventutem seu adolescentiam tero in. Hippocr. aphor. sect. 2. art. 54.

Κατανεανιεύομαι, juveniliter glorior: vel, juvenili robore prævaleo. Hesych. et Suid.

Συννεάζω, unà cum aliquo juventutem transigo vel adolescentiam. Alciphr. συννεάσαντες ἀλλήλοις.

Ὑπονεάζω, q. d. subjuvenesco, juvenis sum sic satis.

ΝΕΟΣΣΟ'Σ, et Atticè νεοττός, οῦ, ὁ, pullus, recens à partu avicula. Iliad. β'. Ἔνθα δ' ἔσαν στρουθοῖο νεοσσοί, νήπια τέκνα. (*Æsch. Ch.* 254. *Theocr.* ιγ'. 14.) Plutarch. de aud. ὥσπερ ἀηδόνος νεοττοὶ ἀεὶ πρὸς τὸ ἀλλότριον κεχηνότες στόμα. Luc. καθάπερ ἐξ ᾠοῦ νεοττὸς ἀτελὴς ὑποπτερύξας. Aristoph. in avib. Ἄρεως νεοττός, Martis pullus: de gallinaceo, ave Martia. Per jocum aliquis etiam νεοττὸς dicitur, cum teneræ seu virentis adhuc ætatis est, sicut μόσχος et πῶλος ab Euripide, apud Athen. lib. 13. ¶ Item vitellus ovi, luteum ovi, apud Suid. ☞ Sunt qui compositum hoc vocabulum dicant παρὰ τὸ νεωστὶ ἐσσεῦσθαι, i. ἐξιέναι, vel σεύεσθαι, i. moveri. Alii simpliciter à νέος derivant.

Νεοσσιά, sive νεοττιά, ᾶς, ἡ, nidus, pullorum cubile. Scribitur et νοσσιὰ sive νοττιά. Plut. in Probl. Rom. οὐδὲ γὰρ νεοττιᾷ γυπὸς ἐντυχεῖν ῥᾴδιόν ἐστι. Dicitur et de apum alveari, apud Joseph. in Maccab.

Νεόττιον, ου, τὸ, pullulus, pullus tenellus et recens. Aristot. hist. an. lib. 9.

Νεοττίς, ίδος, ἡ, pullastra, gallina juvenca.

Νεοττεύω, nidulor, nidifico, cunabula facio. Aristot. hist. an. l. 7. c. 1.

Νεόττευσις, εως, ἡ, nidificatio, nidulatio: Aristot. ibid.

Νεοττεία, ας, ἡ, idem. vel nidus, cunabula. Aristot. ibid.

Νοσσός, οῦ, ὁ, per syncopen pro νεοσσὸς dicitur, pullus.

Νόσσαξ, idem quod νεοσσός. Diosc. l. 2. cap. 53. avicula recens exclusa, parvus pullus.

Νοσσίον, idem, Psalm. 83.

Νοσσίς, metaph. pro puella.

Νοσσιά, pro νεοσσιά, nidus.

Νοσσεύω, pro νεοσσεύω, nidulor, nidifico.

Νοσσίσκοι, dicuntur pulli, i. in nidis generati. Herod. l. 1.

Composita.

Ἀπονεοττεύω, idem quod νεοττεύω, nidifico. Exponitur et, nidificationem relinquo. Aristot. l. 6. de anim.

Ἐκνεοττεύω, nidulor, νεοττεύω, enutrio in nido. Aristot.

Ἐννεοττεύω, nidifico in. Item, in nido nutrio. Plat. l. 12. de leg.

ΝΕΥ͂ΡΟΝ, ου, τὸ, nervus: de quo vide Galen. lib. 13. de usu partium. ☞ Dictum à verbo νεύω, i. nuto, flecto, ut scribit idem Gal. initio libri de motu musculorum: quia nervi sunt instrumenta voluntarii motus. ¶ Item metaph. robur, vires. Ut Demosth. νεῦρα πολέμου vocavit pecuniam. Sic Æschin. contra Ctesiph. ἐκτετμημένα τὰ νεῦρα τῶν πραγμάτων. ¶ Νεῦρα dicuntur etiam nervi extracti, qui chordarum usum præstant. Hesiodus in Erg. Δέρματα συῤῥάπτειν νεύρῳ βοός, nervo bovino consuere. Sic et apud Homer. Iliad. Ε'. ¶ Ab Aristoph. in avibus penis quoque νεῦρον vocatur. ¶ Hippocrates autem νεῦρα ἱερὰ vocat τὴν φλέβα, teste Erot.

Νευρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, nervosus: ut, νευρώδης ῥίζα, Diosc. l. 3. c. 17.

Νευρώεις, εντος, ὁ, nervosus. Item validus. Hesych.

Νευρικός, οῦ, ὁ, nervorum vitio laborans. Diosc.

Νεῦρος, nervus.

Νευρίον, fidicula, chordula. Epigr.

Νευρία, ἡ, funis è nervis tortus. in lib. Judicum.

Νευρὰς, άδος, ἡ, idem cum νεῦρον. Est etiam nomen fruticis surculosi. de quo Plin. l. 25. c. 10.

Νευρὰς, itidem herba est, alio nomine ποτήριον. de qua Diosc. lib. 3. cap. 17. et Plin. l. 25. c. 10. Hanc Galen. nervos dissectos glutinare ait, quibus verbis nominis rationem reddere videtur.

Νευρίτης, ου, ὁ, sive νευρῖτις, ιδος, ἡ, neurites: lapidis nomen: apud Orpheum.

Νευρόω, ῶ, nervos adhibeo alicui, i. confirmo, roboro. Damasc.

Νευρόομαι, confirmor, &c. Philo de vita M. l. 1.

Νευρὰ, ἡ, nervus: peculiariter ille quo arcus intenditur. Il. Δ'. νευρὴ δὲ μέγ' ἴαχεν, ἆλτο δ' ὀϊστός. Odyss. φ'. λάζετο νευρὴν ἐντανύσειν, nervum intensurum se. Sic et alibi sæpè apud Hom. Aristot. ἔστι καὶ νευρὰν ἐκ τούτου ποιεῖσθαι τοῖς τόξοις. Dicitur et de musicorum instrumentorum nervis, sicut νεῦρον: apud Alex. Aphr. probl. l. 2.

Νευρεία, idem. Theocr.

Composita.

Ἄνευρος, ου, ὁ καὶ ἡ, nervos nullos habens, invalidus. [Aristot. de Hist. Animal lib. 4. cap 11. καὶ ἀνευρότερά τε καὶ ἀναρθρότερα τὰ θήλεα μᾶλλον, καὶ λεπτοτριχώτερα, ὅσα ἔχει τρίχας.]

Ἀνεύρυσμα, τὸ, et ἀνευρυσμὸς, ὁ, dilatatio, laxatio arteriarum, vasorum.

Ἀπονευρόω, enervo, nervos incido seu frango: unde ἀπονευρούμενος, apud Suid.

Ἀπονεύρωσις, nervorum abscissio vel incisio. Apud Galen. pro coitione multorum nervorum usurpatur. Et pro tendine, apud Hippocr. teste Gal. comm. 2. εἰς τὸ περὶ ἄρθρων.

Ἐκνευρίζω, enervo, nervos incido. Dem. Olynth. 3.

Παρανευρίζω, nervos resolvo, enervo.

Παρανενευρισμένας χηλὰς, Aristot. hist. an. l. 7. tum malè latentes, tum instabiles, vocat.

Παχυνευρέω, crassos nervos habeo. Strab.

Πολύνευρον, dicitur à quibusdam plantago: habet enim multas fibras et veluti nervos, præsertim minor: in append. Diosc.

Συνεύρωσις, siccorum et durorum ossium σύμφυσις, nervorum interventu. apud Gal. Per nervos autem intelliguntur tendones, ligamenta, et alia nervosa membranosaque corpora, connectendis ossibus necessaria.

ΝΕΥ'Ω, F. νεύσω, innuo, annuo, nutum do, nutu significo. Odyss. π'. Νεύσω μέν τοι ἐγὼ κεφαλῇ. ¶ Item annuo, i. promitto. Apoll. Arg. 2. νεῦσε δ' ὅγ' αὐτῇ [illegible]. ¶ Item nuto, vergo, propendeo, inclino: quæ significatio frequentissima est. Theophr. hist. pl. l. 5. ἡ δὲ τρίβολος αὐτῆς ἐν τῷ ὕδατι νεύει εἰς βυθόν. Philo, (de brutis animalibus loquens:) νένευκε πρὸς χέρσον, prona spectant terram. Sæpe tamen νεύειν πρὸς τὴν γῆν, seu εἰς τὴν γῆν, dicitur de iis, qui præ pudore aut mœstitia oculos in terram demittunt. ut apud Herodian. l. 4. οἱ μὲν ἄλλοι πάντες σκυθρωποὶ νενευκότες ἐς γῆν ἔκειντο. Pro eodem dicitur et, νεύειν ἐπὶ χθονός, apud Apoll. Arg. 2. Dicitur etiam, νεύειν κάτω, apud Luc. et, νεύειν ἐπὶ τὸ κάτω, ab Alex. Aphr. in probl. ¶ Apud Theocr. Idyll. 7. εἰ δ' ἄλλως νεύσαις, κατὰ μὲν χρόα πάντ' ὀνύχεσσι Δακνόμενος κνάσαιο, exp. si aliò te verteris. Apud Polyb. l. 1. ἡ τύχη πάντα νεύειν ἠνάγκασε πρὸς ἓν καὶ τὸν αὐτὸν σκοπὸν, exp. tendere ad unum finem. ¶ Item νεύω, pertineo, specto: apud Aristot. de mundo, τά τε περὶ τὰς Μοίρας εἰς ταὐτό πως νεύει, quæ de Parcis dicuntur, huc pertinent, huc spectant.

Νεῦμα, τὸ, nutus: ut, νεύματι χρῆσθαι, nutu uti. Theo. (*Æsch. Suppl.* 378.)

Νεῦσις, nutus, i. devergentia, inclinatio. Alex. Aphr. l. 1. probl. πρὸς τὴν γῆν τὴν νεῦσιν ἔχειν, in terram suo pondere et nutu deferri.

Νευστικὸς, deorsum vergere aptus et gravis, libramentum habens. Philo. [Aristot. de Hist. Animal. πτηνὸν δὲ μόνον οὐδέν ἐστιν, ὥσπερ νευστικὸν μόνον ἐστὶν ἰχθύς.]

Νευστάζω, nuto, caput concutio. Od. σ'. Νευστάζων κεφαλῇ. Sic Iliad. υ'. Νευστάζων κόρυθι βριαρῇ. Exponitur etiam, nutu admoneo, nuto: ut apud eundem, ὀφρύσι νευστάζων, superciliis seu oculis annuens.

Composita.

Ἀνανεύω, nutu significo non esse faciendum aliquid, nutu veto. Od. φ'. Ἀλλ' Ὀδυσεὺς ἀνένευε, καὶ ἔσχεθεν, ἱέμενόν περ. Item nutu ostendo me recusare seu denegare. Il. π'. Ἕτερον δ' ἀνένευσε. Plato de rep. ἐπινεύων, καὶ ἀνανεύων. † Xen. Pæd. 1. 6. 12.† Nonn. οὐδὲν ἔχειν ἀνένευον, nihil se habere, nutu ostenderunt. Item, sursum reflecto caput vel oculos, resupino me. Hom. in batrachom. Πάπτηνεν δ', οἷα ἀνανεύσας. Apud Diosc. l. 3. c. 131. ἀνανενευκυῖαι ἐξοχαί, exp. sursum spectantes.

Ἀνάνευμα, repulsus, renutus, recusatio nutu facta. Strabo.

Ἀνάνευσις, exp. renutus. Exponitur etiam, ἀνάπαυσις, ἀνάβασις. Hesych.

Ἀπονεύω, abnuo, respuo, aversor, quasi respuendo. Basil. εἶχε δὲ ἐξουσίαν καὶ ἀπονεῦσαι πρὸς τοῦ κακοῦ. Item nuto, ad ruinam inclino, in anthol. Epigr. ¶ Item vergo, inclino. Philo de mundo, τὰ τοῦ σώματος ἅρματα παντὶ ἀνένευκε πρὸς αἰθέρα ἀπονεύειν. Item declino, deflecto. Plut. in Themist. πρὸς τὴν γυμναστικὴν ἀπονενευκέναι. Sic et apud Polyb. lib. 3.

Decomp. Συναπονεύω, simul innuo, simul nuto. Theo.

Διανεύω, innuo, nutu indico. Athen. lib. 2. ἐμοὶ λαλεῖ ἅμα καὶ διανεύει.

Διανεύομαι, pro eodem: in Epigr.

[Διάνευμα. Aristoph. Thesm. 126. Κρούματά τ' Ἀσιάδος ποδὶ παράρυθμ' εὔρυθμα Φρυγίων διανεύματα Χαρίτων. Schol. διανεύματα δὲ Φρυγίων Χαρίτων καλεῖ τὰ κρούματα, καὶ τὰς ὠδὰς, ὥσπερ αἱ Χάριτες διανεύουσαι ἐχαρίσαντο τῷ Ἀγάθωνι.]

Ἐκνεύω, nutu significo, nutu jubeo. Eurip. in Iphigen. Taur. ἐξένευσ' ἀποστῆναι πρόσω. (*Phœniss.* 882. 1287.) Exponitur etiam, nego, muto sententiam. apud eundem in Phœn. Ἀνὴρ δ' οὐκ ἐν αὐτοῖς ἐκνεύει πάλιν, non magis mutat sententiam suam. ¶ Item, propendeo, emineo, projectus sum. in Hippiatria. Item capite declinato effugio. ¶ Item aversor, detestor. Laërtius in Zenone, ἐκνεύειν γὰρ τὰ περὶ θεοὺς ἁμαρτήματα.

Ἔκνευσις, declinatio: ut cum inclinato capite aliquis ictum declinat. Philo, Ἐκνεύσεις τῶν ὄψεων, deflexus visorum.

Ἐννεύω, innuo: vel nutu et signis peto. Lucæ 1.

Ἐπινεύω, innuo, nutu significo faciendum esse aliquid. Il. ι. Πατρόκλῳ ὅγ' ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε σιωπῇ, &c. † Xen. Pæd. l. 5. p. 147. a.† Et pro simplici νεύω, Odyss. π'. Item annuo, assentior. Il. ά. Κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων. Et cum accusat. Demosth. Μόλις ταῦτ' ἡμῶν ἐπινεύσαντα. Cum dat. apud Philon. ἐπινεύω ταῖς τέχναις. ¶ Item vergo, seu deorsum vergo, propendeo. Luc. in Caucaso; ἀμφίκρημνοι γὰρ αἱ πέτραι, πανταχόθεν ἕρμα ἐπινενευκυῖαι.

Decomp. Κατεπινεύω, vergo, seu deorsum vergo, ἐπινεύω κάτω. Strabo.

Συνεπινεύω, annuo, assentior. Plut. in apophth.

Κατανεύω, annuo, nutu aliquid confirmo. Il. ά. ὅτι σοι κεφαλῇ κατανεύσω. Iliad. β'. πρὶν μέν μοι ὑπέσχετο καὶ κατένευσεν, Ἴλιον ἐκπέρσαντ' εὐτείχεον ἀπονέεσθαι. Item nutu aliquid significo. Luc. 5.

Κατάνευσις, actio ipsa annuendi. Eustath.

Decomp. Συγκατανεύω, annuo, assentior, consentio. Polyb.

Παρανεύω, et Συμπαρανεύω, partim assentior, partim dubito. quod fit, cum assentitur aliquis, et non intelligit quid dicatur. Aristot. rhet. lib. 5. [lib. 3. p. 448. 2. Ed. Cant. ὅταν γὰρ λέγωσιν ἀμφίβολα, παρανεύουσιν.]

Περινεύω, undique innuo. Strab.

Προνεύω, promineo, propendeo, proclinor. Xenoph. in œconom. Plut. Symp. 5. ἐν ἀρχῇ μὲν ἐπὶ στόμα προνεύων.

Decomp. Ἀμφιπρονεύω, undique promineo, undique propendeo. Nic.

Προσνεύω, innuo.

Πρόσνευσις, assensus. Cicero.

Συννεύω, in me vergo, contrahor. Alexand. in probl. τὰ ἔμφυτα θερμὰ εἰς βάθος συννεύει. Item deorsum aspicio, demitto, deorsum verto. Luc. τὰς ὀφρῦς κάτω συννενευκώς. Sic et apud Alex. Aphr. Exponitur etiam, respicio. in Epigr. συννεύοντι ἐπὶ ξίφος. Item descendo. Alex. Aphr. κατ' ὀλίγον συννεύει κατὰ βάθος, paullatim ad inferiorem partem descendit. Item, consentio, conspiro, apud Areop. et Plut. (*Soph. Œdip. Tyr.* 1524.)

Σύννευσις, in vergendi significatione usurpatur: apud Alex. Aphr. probl. lib. 2. Exponitur etiam, consensus, conspiratio, apud Areopag.

ΝΕ'ΦΟΣ, εος, τὸ, nubes, nebula. Il. μ'. ἄνεμος ζαὴς νέφεα σκιόεντα δονήσας. Sic apud Hesiod. in erg. Θρηικίου Βορέω νέφεα κλονέοντος. ¶ Metaphoricè de nube frontis: ut Eurip. in Hippol. —— στυγνὸν δ' ὀφρύων νέφος αὐξάνεται. (νέφος οἰμωγῆς. Med. 107. νέφος ἀσπίδων. Id. Phœniss. 250.) ¶ Dicitur etiam de ingenti et conferta multitudine. Il. Δ. ἅμα δὲ νέφος εἵπετο πεζῶν. Νέφη dicuntur etiam loca [illegible], ώδεσι et νεφέλαι. Hesych. ☞ Sunt qui compositum esse dicant ex ν particula privativa, et φάος, quod etymon Plat. confirmat, de primo sig. quum inquit, καὶ νέφος, ὁ συμπεπηγὼς καὶ παχυνθεὶς ἀὴρ, ἀπόφασις φωτὸς καλεῖται, i. νέφος, glomeratus et densatus aër, lucis negatio vocatur. Eustathius à νήφω derivari scribit, significante βρέχειν, in Il. δ.

Νεφώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, nubilus, nubibus obductus. Aristot.

Νεφόω, ῶ, nubes cogo, nubibus coactis obscuro.

Νενεφωμένος, nubibus obductus. Chrysost. ad Ephes. 4.

Νέφωσις, nubium coactio, nubila seu nubes coacta. Philo de vita M. lib. 1.

Νεφέλη, ης, ἡ, nubes. Il. β'. πρός τε νόος τε Ἥρης [illegible] πατρὸς Διὸς ἐν νεφέλῃσιν. Il. ε'. [illegible] νεφέλῃ [illegible]. Plut. ὁ Ἰξίων λαβὼν τὴν Ἥραν ὤλισθεν εἰς τὴν νεφέλην. Item nebula. ¶ Dicitur etiam de fronte seu supercilio contracto et mœsto. Il. ρ'. τὸν δ' ἄχεος νεφέλη ἐκάλυψε μέλαινα. ¶ Apud Hippocr. νεφέλη id dicitur quod in urinis pendet sicut nubes in aëre. ¶ Item metaph. pro morte, apud Sophoc. in Trachin. ¶ Νεφέλαι dicuntur etiam plagulæ, quibus aves seu nube teguntur. Aristoph. in avib. Μὰ γῆν, μὰ παγίδας, μὰ νεφέλας, μὰ δίκτυα. [Metaph. et τὰν ἀμήχανον ἐκ χαλεπᾶς δύας ὑπερθ' ὀμμάτων κρημναμέναν νεφελᾶν ὀρθοῖ. Æschyl. S. c. Th. 233.] ‡ τὰν ἀμήχ. premit Blomf.‡

Νεφέλιον, ου, τὸ, nubecula, exulceratio superficiaria in nigro oculi, ab humoris distillatione profecta. vide Paul. Ægin. Item in urina idem quod νεφέλη, Alex. Aphr. probl. lib. 2. ¶ Νεφέλια dicuntur etiam quæ in unguium superficie nubecularum speciem repræsentant.

Νεφελώδης, instar nubis. Nonn.

Νεφελωτὸς, nubeus, ex nube factus. Lucian.

Composita: ac primùm ex νέφος.

Ἀγχινεφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, nubibus propinquus, qui altitudine sua nubes attingit, excelsus. in Epigr.

Ἀμνεφὶς, ίδος, ἡ, cæcitas: quum alicui oculi semper nebecula aliqua sunt obducti. Etymol.

Ἐκνεφίας, ου, ὁ, ut, ἐκνεφίας ἄνεμος, nube rupta excitus ventus. Sic apud Hippocr. ἐκνεφίας ὄμβρος, imber cum sole factus. Et, ἐκνεφίας πυρετὸς, febris humida, simulque inflammatoria.

Ἐπινεφὴς, nubibus tectus seu obductus, obnubilus seu nubilus. Arist.

Ἐπινεφέω, ῶ, nubibus tego seu obduco, obnubilo. Aristot. probl. 38. sect. 26.

Ἐπίνεψις, actio illa tegendi seu obducendi nubibus. Idem ibid.

Κελαινεφὴς, nubes reddens atras, seu atras obscurasque nubes cogens: epith. Jovis. Il. φ'. et alibi apud Hom. †Hesiod. Asp. 53.†

Ὀρσινεφὴς, qui nubes accumulat et excitat. Jovis epitheton, ap. Pind. [Nem. Od. E. 62.]

Συννεφὴς, collectas nubes habens, seu coactas et congregatas. Herodian. lib. 1. ἅτε χειμερίᾳ ἀεὶ καὶ συννεφεῖ, tempestas perpetuis rigoribus nubibusque abundans. Item metaph. de homine, cujus frons seu supercilium tetricis obductum est nubibus. Eurip. in Phœniss. Ἀλλὰ γὰρ Κρέοντα λεύσσω τόνδε συννεφῆ.

Συννέφεια, ἡ, nubium congregatio seu collectio in unum: Aristot. probl. 38. sect. 26.

Συννεφέω, ῶ, nubes cogo seu colligo. Gen. cap. 9. καὶ ἔσται ἐν τῷ συννεφεῖν με νεφέλας ἐπὶ τὴν γῆν, quum coactis nubibus cœlum obduxero. Item neutraliter, coactis nubibus obscuror, obnubilor. Aristot. rhet. 2. εἰ συννεφεῖ, εἰκὸς ὕσαι, si nubes cogantur, verisimile est, secuturam pluviam. Item obfuscor, caligine obducor: Plut. Symp. 1. probl. 7.

[Συννέφω. Eurip. Dan. 79. Οὕτω δὲ θνητῶν σπέρμα, τῶν μὲν εὐτυχεῖ Λαμπρᾷ γαλήνῃ, τῶν δὲ συννέφει πάλιν.] ‡ obnubilat.‡

Συννεφόω, coactis nubibus obscuro. Item metaph. de eo cujus frons vel supercilia veluti coactis nubibus caligant. Eurip. in Elect. συννεφοῦντα τὰ ὄμματα.

Ὑπερνεφὴς, qui est ultra nubes, excedens nubes. Herodian.

Ὑψινεφὴς, qui supra nubes est. Nonnus. [Pind. Olymp. Od. 5. 39. Σωτὴρ ὑψινεφὲς Ζεῦ, &c.]

Composita à νεφέλη.

Ἀνέφελος, non nubilus, innubis, serenus. Aristot. de mundo, ἀνέφελος ἀήρ. [manifestus. Soph. El. 1246.] Pro eodem dicitur poëticè ἀννέφελος.

Ἐκνέφελος, è nube procurrens. Theophr. hist. pl. l. 8. c. 10. [illegible] δὲ καὶ ὅλως ὁ ἐκνέφελος.

Ἐπινέφελος, nubibus tectus seu obductus. Aristot. in probl. διὰ τί ἐπινέφελα ἀλεεινότερα τῶν αἰθρίων; Item nubilosus, seu in quo nubes aliquot sparsæ sunt. Ἐπινέφελον ἐναιώρημα, nubecula in urina, media inter albam et planè nigram, sublimis supernatans specie araneæ, apud Gal.

Περινέφελος, nubibus circumdatus, nubilus. [Aristoph. Av. 1191. Ἀλλὰ φύλαττε πᾶς Ἀέρα περινέφελον, [illegible], τε σκόπει.]

Πολυνεφέλας, multinubis. Pind. [Nem. Od. Γ. 16. Ἄρχε δ' οὐρανοῦ πολυνεφέλα κρέοντι, θύγατερ, Δόκιμον ὕμνον. Vide Schol. et Not. Cl. Schmidt, pag. 58. Consulatur Scholiast. ad Eurip. Hec. 684.]

Συννέφελος, congregatas nubes habens, nubens, συννεφής. Theod.

Ὑπονέφελος, subnubilus.

ΝΕΦΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, ren. Athen. l. 2. [illegible] νεφρὸς καὶ κύστις. (Aristoph. R. 478.)

Νεφρίδιος δημὸς, pinguedo quæ circa renes est.

Νεφρίτης σφόνδυλος, vertebra quæ prope renes est. Poll. l. 2.

Νεφρῖτις, ι. νόσος, ἡ διάθεσις, morbus seu affectus renum, i. quo renes infestari solent. Thuc.

Νεφριτικὸς, οῦ, ὁ, nephriticus, qui renum dolore laborat.

Composita.

Ὑπονεφρίδιος δημὸς, pinguedo quæ est in renibus. Hesych. et Suid.

Περίνεφρος, pinguis circa renes. Aristot. hist. anim. l. 3. c. 17.

ΝΕ'Ω, F. νέσω, et νεύσω, no, nato. Il. φ'. Ἔννεον ἔνθα καὶ ἔνθα ἑλισσόμενοι κατὰ δίνας, nabant seu natabant, pro ἔνεον. Thuc. l. 7. αὐτὸ ἐπιστάμενος νεῖν. Luc. in Hermot. οὐ δεῖ γὰρ αὐτὸ νεῖν. ¶ Item eo, venio, redeo. in qua signif. usurpatur potiùs νέομαι. ¶ Item νέω, f. νήσω, neo, filum è colo duco seu torqueo. in qua signif. Atticum esse testatur Poll. lib. 7. Hesiod. in erg. τοῦ νήματ' ἀερσιπότητος ἀράχνης. ¶ Item, glomero, acervo, cumulo. Plut. in Cæsare, τὰς τραπέζας ἀποσπῶντες, καὶ συννήσαντες εἰς ταὐτὸ, παμμεγέθη πυρὰν ἔνησαν, ingentem rogum congesserunt. (Æsch. Ag. 343.) ‡ Ibi interpretantur habito.‡

Derivata à νέω, nato.

Νέομαι, exp. νήχομαι. Gal. in lex. Hippocr. †Apollon. Arg. 1. 70. i. e. ire vel navigare.†

Νεῦσις, εως, ἡ, natatio, νῆξις. Hesych. Alterum νεῦσις habes in Νεύω, nuto, suo loco.

Νευστέον, natandum. apud Plat. de rep. l. 5.

Νευστὸς, οῦ, ὁ, natatilis, natans. et, νευστὰ ζῶα, apud Luc. in Lexiph.

Νευστικὸς, οῦ, ὁ, natatilis, qui nare potest: cui oppon. πτηστικός.

Νευτὴρ, ῆρος, ὁ, natator. Hesych.

Νήχω, f. ξω, idem cum νέω. Od. ε. Ἀλλ' ἀναχασσάμενος νῆχον πάλιν, retrorsum natabam. Od. ε. Νηχέμεναι μεμαώς.

Νήχομαι, idem. Od. ξ'. χερσὶ διερέσσων ἀμφοτέρῃσι Νηχόμενος. Plut. κατὰ ἄνεμον καὶ ῥοῦν νήχεσθαι, secundo flumine natare. Verùm, κατ' ἀντίον καὶ ῥοῦ νήχεσθαι, nare contra ventum, contra fluentum. Τὰ νηχόμενα, natatilia, i. pisces. Epigr. l. 2.

Νῆξις, natatio, seu natatus. Hom. in batrachom. Νῆξιν τερπόμενος. Sic et apud Plut. in symp. sept. sap.

Νηκτὴς, οῦ, ὁ, natator. Epigr.

Νηκτὸς, natans, natatilis. Plut. de solert. animal.

Νηκτικὸς, natatilis, qui potest natare. Basil.

Νήκτρις, ίδος, ἡ, natatrix: ut, νηκτρίδες [illegible]. Poll.

Νηρίτης, ου, ὁ, nerites: concha quædam natatilis, apud Aristot. de part. animal. l. 4. et Ælian.

Composita: ac primum ex νέω.

Διανέω, trano, transnato. Suid. διανεῦσαι ἐθέλοντες, [illegible] ἐπὶ τῆς [illegible].

Εἰσνέω, innato, adnato. Item commeo.

Ἐκνέω, enato. Thuc. l. 2. ὅπως μὴ ἐξένευσαν αὐτῶν. Luc. ἐξένευσεν εἰς τὴν γῆν. Et metaph. expedio me à re aliqua difficili. Eurip. in Hippolyto, πῶς ἐκνεῦσαι δοκεῖς;

Decomp. Δυσέκνευστος, è quo enatare nequeas; qui tranari non potest; intransibilis. Max. Tyr.

Ἐπινέω, supernato, in summo seu superficie aquæ nato. Theophr. hist. pl. lib. 4. ξηραινόμενα δὲ ἀναφέρεται, καὶ ἐπινεῖ. Et pro adnato: ex Aristot.

Παρανέω, ad latus nato, juxtà nato: vel, præternato, præterfluo.

Παρανέομαι, prænavigo, prætervehor. Apoll. Arg. 2. [illegible] παρανεῖσθαι ἀκτάς. ¶ Pro prætereo, inferius.

Περινέω, circumnato, vel circumluo. Gal. apud Hippocr.

Περίνημα, τὸ, circumluvio: apud eundem.

Ὑπονέω, subter aquas nato, aquam subeo. Gal. in lex. Hippocr.

Composita ex νήχω, vel νήχομαι.

Ἀερονηχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, in aëre natans: epith. nubium, apud Aristoph. in Nub. †336.†

Ἁλινηχὴς, in mari natans. in anthol. Epigr.

Ἁλινήκτειρα, idem: ibid.

Ἀνανήχομαι, supernato, enato, emergo. Oppian. halieut. 1. Ἐκ δ' ἁλὸς εἰς τρηχεῖας ἀνανήχεται, natando ascendit. Et metaph. emergo, i. recreor è calamitate, apud Pausan.

Ἀντινήχομαι, nato contra seu adversum. Plut. de solert. anim. διὰ πρὸς κῦμα καὶ ῥοῦν ἀντινήχονται.

Ἀπονήχομαι, nato. Item adnato, natando pervenio. Plut. in Publ. ἀπονήξασθαι πρὸς ῥεῦμα πολὺ καὶ δίνας βαθείας, natando superare magnos fluctus.

Διανήχομαι, natando pertranseo: vel natando transmitto. (Athen. V. 5. Ast.)

Ἐκνήχομαι, enato. Aristot. de mundo, εἰς τὸν ἑαυτοῦ [illegible] ἐκνήξεται, eò enatabit ubi ei commodum est vivere.

Ἐπινήχομαι, innato seu in superficie nato. Hom. in batrachom. μέσσον δ' ἐπενήχετο πόντου. Alex. Aphr. probl. 1. τοῖς ἰχῶρσιν ἐπινήχεται, in humore fluitat.

Παρανήχομαι, nato juxtà, seu ad latus: aut præternato, natando prætervehor. Plut. in Themist. παρανήχομαι τὴν τριήρη, natando triremem assequor.

Decomp. Συμπαρανήχομαι, simul nato: seu unà ad latus nato.

Περινήχομαι, circumnato.

Προσνήχομαι, adnato. [Προσνήχω. Theocrit. Idyll. xxi. 18. Θλιβόμεναι καλύβαν τρυφερὸν προσένηχε θάλασσα.]

Σφαλερόνευστος, natatoribus periculosus, in quo non tutò natatur.

[Συννήχομαι. Aristoph. Eccles. 1096.]

Ὑπερνήχομαι, supernato.

Ὑπονήχομαι, subtus nato, natando subeo. Paus. in Att. χελώνη ὑπονηχομένη ταῖς πέτραις.

Derivata ex νέω, eo, redeo.

Νέομαι, idem quod νέω. Il. β'. Οἴκαδ' ἔπειτα σὺν νηυσὶ νέεσθαι. Il. ξ'. τῷ ἂν ἔγωγε τεὸν πρὸς δῶμα νεοίμην. Od. ε'. Ἀλλὰ μάλ' ὧς νέεται. (Theoc. κς'. 28.) Pro eo per contractionem dicitur νεῦμαι. Hesych. νεῦμαι, eo, vado. ἐφ' ἵππων νέονται, equis eunt. Xen. Pæd. l. 4. p. 89. c. poeticè, ut ibi Leunclavius monet.†

Νίσσομαι, sive νίσομαι, idem quod νέομαι. †Hesiod. Theog. 71.† Theocr. idyll. 7. —— ὥς τοι ποτὶ ποσσὶ νισσομένοιο, Πᾶσα λίθος πταίοισα ποτ' ἀρβυλίδεσσιν ἀείδει. Iliad. ι. Νισσόμενος [illegible]. Apoll. Arg. 2. [illegible] νισσομένοιο. Il. ψ'. οὐ γὰρ ἔτ' αὖτις Νίσσομαι ἐξ Ἀΐδαο. (Eurip. Phœniss. 1193.)

Composita.

Ἀπονέομαι, abeo, redeo, revertor. Iliad. β'. [illegible] ἀπονέεσθαι.

Διανίσσομαι, pervenio, penetro. [Pind. Pyth. Od. xii. 43. Λεπτοῦ διανισσόμενον χαλκοῦ θ' ἅμα, καὶ δονάκων, &c. Schol. διαπεραιούμενόν φησι τὸ μέλος ἐμοῦ, &c.]

Εἰσνέω, commeo.

Ἐπινέομαι. Cujus decomp. παρεπινέομαι, prætervehor, prætereo, transmittor. Apoll. Arg. 2.

Ἐπινίσσομαι, advenio. Theocr. idyll. 8. v. 43. Ἔνθ' ὁ καλὸς παῖς ἐπινίσσεται.

[Ἐπινίσσομαι. Apoll. Rhod. Arg. iv. 817. καὶ γάρ τε θεοῖς ἐπινίσσεται ἄτη. Vide Not. Cl. Hoelzl.]

Κατανέομαι, venio de, descendo. Nonn.

Κατανίσσομαι, sive κατανίσομαι, idem. Apoll. Arg. 2. ἐξ ὀρέων κατανίσσεται.

Μετανίσσομαι, sive μετανίσομαι, mutato loco vado, transeo. Od. ι.

Παρανέομαι, prætereo. Vide et in comp. ex νέω, nato.

Παρανίσσομαι, advenio. Arat.

Παρανίσσομαι, prætereo, prætervehor, pertranseo. Hom. hym. 1. in Apoll. Πελοπόννησον παρενίσσοντο πᾶσαν.

Περινίσσομαι, circumeo. in Epigr.

Ποτινίσσομαι, Doricè pro προσνίσσομαι, advenio, accedo. Od. ι. Οὐδ' εἰς Ὠγυγίην ποτινίσσεται. (Æsch. Pr. 530.) [Προσνίσσομαι. Soph. Antig. 151.]

Προνέομαι, prodeo, progredior. Oppian.

Decomp. Ὑποπρονέομαι, contrà progredior. Apoll. (iv. 1588.)

Derivata à νέω, i. neo, &c.

Νῆμα, τὸ, quod nendo è colo deductum est; filum, stamen. Hesiod. in Erg. Od. β'. Philo de vita M. l. 3.

Νηματώδης, aptus ad nendum.

Νῆσις, εως, ἡ, ipsa nendi actio, et fili ductio. Plato.

Νητὸς, οῦ, ὁ, è colo ductus; instar fili ductus seu tortus, aut textus.

Νήθω, idem quod νέω, i. neo. Epigram. lib. 2. Ἡ δ' ἀράχνη νήθουσ' αὐτὴν [illegible].

Νηστικὸς, pertinens ad eos qui nent: vel nendi peritus. Et, νηστικὴ, (sc. τέχνη,) ars nendi, seu nendi peritia. Plat. in polit.

Composita.

Διανέω, neo. Exod.

[Διάνημα. Plat. Polit. καὶ κατὰ τὸν [illegible] διανήματι [illegible], &c.]

Ἐπινέω, sive ἐπινήθω, fatalibus filis attribuo: vel fatalia fila nens tribuo seu destino. Il. ω'. τῷ δ' ὥς ποθι Μοῖρα κραταιὴ Γεινομένῳ ἐπένησε λίνῳ, ὅτε μιν τέκον αὐτή.

Ἐπινέομαι, et ἐπινήθομαι, fatalibus fatis tribuor. Ælian. ὅπως ἔμελλε τὴν ἐπινηθεῖσάν οἱ καὶ πεπρωμένην ὁδὸν ἀνύειν.

Ἐπίνητρον, ου, τὸ, id supra quod fila è colo deducta glomerantur: fusus seu fusum. Poll. l. 7.

Ἐΰνητος, seu εὔνητος, bene textus: ut, εὔνητος χιτὼν, Iliad. σ'. [580.] et εὔνητα πέπλα. Od. η'.

Χερνήτης, ου, ὁ, qui nendo manibus victum quærit. Et generaliter, qui manibus quæstum facit. Eustath. (Æsch. Pr. 892.)

Χερνῆτις, ἡ, quæ nendo victum quærit, apud eundem. Vide et derivata à χείρ.

Derivata à νέω, glomero.

Νῶ, idem quod νέω, in cumulos aggero, cumulo, congero.

Νῆσις, accumulatio. Hesych.

Νητὸς, accumulatus, acervatus. Od. β'.

Νηέω, sive νηνέω, idem cum νέω, seu νῶ. Il. ω'. Νήεον Ἑκτορέης κεφαλῆς ἀπερείσι' ἄποινα. Et, πυρὴν νηῆσαι, igneam struere congestis lignis. Il. ψ'. αἶψα δέ οἱ μενοεικέα νήεον ὕλην, in acervum congerebant.

Νηέομαι, (medium,) idem. Iliad. ι. Νῆα ἅλις χαλκοῦ καὶ χρυσοῦ νηησάσθω εἰσελθὼν, coacervet in navem, seu auri ærisque acervis congestis impleat.

Composita.

Ἀπονήσασθαι, exp. ab Hesych. ἀποσωρεῦσαι, destruere. † Apollon. Arg. I. 363.†

Ἐπινέω, sive ἐπινηέω, vel ἐπινηνέω, in cumulos seu acervos aggero: accumulo. Herodot. ἐπινήσαντες ἁμάξας φρυγάνων. Il. η'. οἱ δὲ νεκροὺς πυρκαϊῆς ἐπενήνεον.

Κατανῆσαι, aggerare, extruere. Herodot.

Παρανέω, sive παρανηέω, sive παρανηνέω, juxtà aggero et acervo, ad latus accumulo. Od. α'. Σῖτον δὲ δμῳαὶ παρενήνεον ἐν κανέοισι.

Decomp. Ἐπιπαρανέω, sive ἐπιπαρανηέω, insuper accumulo. Thuc. l. 2.

Περινέω, sive περινηέω, circumcirca accumulo, in orbem aggero. Apud Suid. οἱ δὲ βάρβαροι ὕλην περινήσαντες αὐτῆς, συμφράξαντες ἅπαντας. Herodot. [lib. 4.] περινηεῖν ὕλην τὸ ἄλσος, lucum materiâ circumdare.

Συννέω, sive συννηέω, in unum acervum seu cumulum congero. unde pass. apud Herodot. συννενέαται φρυγάνων φάκελλοι, in acervum congesti sunt. Ionicè pro συννένηνται.

ΝΗ', particula est, interdum concedentis affirmantisque, et quidem cum juramento: ut, νὴ τοὺς θεοὺς, apud Plat. †Νὴ aliquando *affirmantis* et non *concedentis*: ut Aristoph. Nub. 179. Socr. οὐδὲν λέγεις. Streps. νὴ τοὺς θεοὺς ἔγωγε. i. e. Socr. nihil dicis. Str. imo per deos (multum quidem dico.)† Frequentissimum est νὴ Δία, apud Plat. Xen. † Pæd. 1. 3. 9.† et cæteros: ac interdum quidem directè ad interrogationem. Ut apud Ceb. Theb. πότερον οὖν καὶ ἤδη πεπαιδευμένοι; νὴ Δία καὶ ἤδη. Interdum post responsionem, sequente καὶ, ad asseverationem rei adhuc gravioris, ut apud Plat. in Apol. Interdum indirectè ponitur, nulla præcedente interrogatione, pro, utique, equidem, profectò. Νὴ Δία, sequente ἀλλὰ, significat, at, at enim. Demosth. νὴ Δί' ἀλλ' ὅπως ἔτυχε, ταῦτα τὰ γράμματα ἕστηκε, at enim ipsæ literæ obscuro loco temereque positæ sunt. Interdum, præcedente καὶ ponitur pro, atque adeò. Luc. εἶθ' ὁ μάντις καὶ νὴ Δί' ὁ ποιητὴς φωνὰς ἀλλοκότους ἀφίησι. (Aristoph. R. 41. 152. 183. 185.) ¶ In compositione aliquando privat, ut in νηλεὴς, νηκερδὴς, νήνεμος, et aliis quamplurimis. Interdum contrà augendi vim habet: ut in νήχυτος.

ΝΗΓΑ'ΤΕΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, novus, nuper factus. Iliad. β'. ἔνδυνε χιτῶνα καλὸν νηγάτεον. ¶ Dicitur quasi νεόγατος, id est, νεωστὶ γενόμενος, teste Eustath.

ΝΗΔΥ'Σ, ύος, ἡ, venter, cibi receptaculum. Odyss. ι. Αὐτὰρ ἐπεὶ Κύκλωψ μεγάλην ἐμπλήσατο νηδὺν. † Hesiod. Th. 487.† (Æschyl. Eum. 138. 668. Ch. 755. Eurip. Phœniss. 1371.) ¶ Apud Hippocr. signif. etiam omnem cavitatem atque conceptaculum, quo humor alendis partibus idoneus continetur. ¶ Item uterus; ut et Latinè alvus pro utero sumitur. Il. ω'. Ἐννέα καὶ δέκα μοι ἰῆς ἐκ νηδύος ἦσαν. Sic Hesiod. in Theog. † 460.† Νηδύος ἐξ ἱερῆς μητρὸς, ex sacro matris utero. ¶ Νηδὺν derivant etymologi ἀπὸ τοῦ νέω τοῦ σωρεύω, quòd in hanc cibus congeratur.

Νηδύια, τὰ, intestina, interanea. Hom. Il. ρ'. Apollon. Arg. I. 2.

Ὁμονήδυος ἀδελφὸς, (comp.) frater uterinus. Suid.

(ΝΗΙ'ΤΙΔΕΣ πύλαι. Sic dictæ una ex 7 Thebarum portis. Æsch. S. c. Th. 466. Eurip. Phœniss. 1064.) [Hom. Odyss. N. 104. vel 348. a Cl. Auctore laudatur; sed in mea Editione (sc. Cl. Barnes) lego Νηϊάδες, non Νηΐτιδες.]

ΝΗ'ΠΙΟΣ, ου, ὁ, infans. (☞ Ex particula νη, et verbo εἰπεῖν, seu nomine ἔπος. quod etymon cum Latino infans planè convenit.) Ut, νήπιος υἱὸς, et νήπιος παῖς, apud Hom. Dicitur et, νήπιος παῖς, in prosa. Et, νήπια βρέφη, apud Luc. Dicitur et, νήπια sine adjectione. Apud Plat. symp. l. 3. Et, ἐκ νηπίου, apud Aristot. ab infante, ab infantia. ¶ Tribuitur et brutis. Ut Il. β'. νήπια τέκνα, dicitur de pullis passerum. (Il. Υ. 238. Soph. Œdip. Tyr. 664.) Sic et apud Plut. de sera num. vind. ἄφρονα νήπια. ¶ Tribuitur etiam plantis parvulis et teneris. Sic Theophr. hist. pl. lib. 8. frumenta vocat νήπια, i. parvula et imbecilla. ¶ Item metaph. imprudens, stultus, amens. Il. ρ'. ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω. Odyss. ι. Νήπιός εἰς, ὦ ξεῖν', ἢ τηλόθεν εἰλήλουθας. Sic et alibi apud eundem. Aristoph. in Nub. μηδὲν εἶναι νήπιον.

Νηπίη, ἡ, interdum dicitur de muliere stulta, ut Il. χ'. Interdum aliis rebus tribuitur: ut, βίη νηπίη, vires infirmæ seu perexiguæ, quales sunt infantum seu puerulorum. Il. λ'.

Νήπιον, τὸ, pro infante et infantia.

Νηπιαῖος, infantilis. Oppian.

Νηπιέη, ἡ, infantia. Item stultitia. Il. ι. ἐν νηπιέῃ ἀλεγεινῇ. Et Il. ο'. [illegible]

Νηπιέα, ἡ, stultitia. Od. δ'. Νηπιέας ἔχειν.

Νηπιότης, ητος, ἡ, infantia. Plat. de leg. lib. 7. Item stultitia. Apud Luc. διὰ νηπιότητα φρενῶν.

Νηπιάζω, pueriliter me gero, stultè me gero.

Νηπιάζομαι, idem. Hippocr. in epist.

Νηπίαχος, idem quod νήπιος, infans. Il. β'. et ζ'. In Epigr. ἐκ νηπιάχου, idem quod ἐκ νηπίου.

Νηπιάχω, idem quod νηπιάζω, Apoll. Arg. 4.

Νηπιαχεύω, idem. Il. χ'.

Νηπύτιος, idem quod νήπιος, stultus. † Aristoph. Nub. 866.† Quidam tamen ex privativa particula νη et ἠπύτης, aut etiam ex verbo ἠπύεσθαι, factum existimaverunt. Il. φ'. Νηπύτι', ὡς ἄνοον κραδίην ἔχες. Ibid. ἐοικότες νηπυτίοισι. ¶ Item, infans. Apoll. ‡ iii. 735.‡

Composita.

Ἀνανηπιόομαι, οῦμαι, vel ἀνανηπιάομαι, rursum infans reddor, repuerasco.

Ἐκνηπιόομαι, οῦμαι, infans reddor, ad infantiam redigor.

ΝΗ'ΡΙΟΝ, ου, τὸ, nerium: frutex, qui et ῥοδόδενδρον sive ῥοδοδάφνη vocatur. Diosc. l. 4. c. 82. Plin. l. 16. c. 20. et l. 24. c. 11.

ΝΗΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, Suid. et Etymol. exp. cavus, humidus. Apud Lycophronem, ἐν χθονὸς νηροῖς μυχοῖς. Item humilis. Hesychio.

ΝΗ'ΣΟΣ, ου, ἡ, insula. (☞ A νῶ, i. κολυμβῶ, dicta; quia mari, à quo cingitur, innatare videtur, et in eo velut fluitare.) Odyss. δ'. Νῆσος ἔπειτά τις ἐστὶ πολυκλύστῳ ἐνὶ πόντῳ. Aristot. de mundo, μεγάλας νήσους μεγάλοις τισὶ περικλυζομένας πελάγεσι. ¶ Item vestis purpurea, seu quam undique purpura ambit, veluti mare insulam. Poll. l. 7.

Νησαίη, nomen unius ex Nereidibus, apud Hom.

Νησίον, ου, τὸ, parva insula: vel simpl. insula. Suid.

Νησιώτης, ου, ὁ, ex insula oriundus, seu insulæ incola, insulanus. Thuc. l. 5. Plut. de solert. anim. Νησιῶτις, ἡ, insulana. Plut. de exilio. (Æschyl. Pers. 390. νησιῶτις ἑστία. Soph. Tr. 671.)

Νησιωτικὸς, insularius, seu insularis. Ut, νησιωτικὸς δόμος, Eurip. Et, νησιωτικαὶ ὗες, Athen. lib. 9.

Νησὶς, ῖδος, ἡ, idem cum νησίον. Plut. in Alex.

Νησίδιον, et νησύδριον, parva insula. Thuc. l. 8. Isocr. ad Phil.

Νησίζω, refero insulam, insulæ figuram habeo. Strabo. [Polyb. Hist. lib. 3. παραγενόμενοι πρὸς τὴν νῆσον ἐν ᾗ συμβαίνει πρό τι χωρίον νησίζειν περισχίζεσθαι τὸν ποταμὸν, &c.]

Composita.

Περίνησος, vestis purpurea, idem quod νῆσος vestis. Poll. lib. 7. Eadem dicitur et περινησσαία. Hesych.

Χεῤῥόνησος, sive χερσόνησος, (sub. χώρα, vel πόλις,) regio vel urbs quæ veluti insula mari cincta est, *nisi* quòd uno eoque exiguo spatio continenti adjungitur: peninsula. Strabo l. 16. et Steph. in onomastico vocum propriarum.

Χεῤῥονήσιος, sive χεῤῥονησίτης, ad cherronesum pertinens: vel ex cherroneso oriundus. Ælian. Athen. Eurip.

Χεῤῥονησίζω, sive χερσονησίζω, figuram gero cherronesi et peninsulæ. Strabo lib. 16.

Χεῤῥονησόω, ῶ, sum χεῤῥόνησος, peninsulam refero. Polyb. l. 1.

Decomp. Ἐγχεῤῥονησίζω, accedo ad figuram cherronesi. Strab. l. 6.

ΝΗ'ΣΣΑ, sive νῆττα, ης, ἡ, anas. (☞ Ἀπὸ τοῦ νῶ. sicut Varro Latinum anas à natando dictum scribit.) Athen. l. 4. ὄρνεις τε καὶ νῆτται, προσέτι δὲ καὶ φάτται καὶ χῆν. Vide Aristot. et Ælian.

Νησσάριον, et νήττιον, ου, τὸ, anaticula, apud Athen. l. 2.

Νησσαῖος, ου, ὁ, qui anatis est. Arat.

ΝΗ'ΣΤΙΣ, ιος, ὁ καὶ ἡ, jejunus, qui cibum non cepit. Il. τ'. Μηδ' οὕτως ἀγαθός περ ἐὼν, θεοείκελ' Ἀχιλλεῦ, Νήστιας ὄτρυνε προτὶ Ἴλιον. Odys. σ'. Ἵνα πειρησαίμεθα ἔργου Νήστιες, ἄχρι μάλα κνέφαος. (Æsch. Pr. 575. 601. Ag. 201. 339. 1026. νήστιδας. 1630.) ☞ Derivari dicitur ex particula νη privativa, et verbo ἐσθίεσθαι, seu nomine ἔστις, ut νῆστις appellatur quasi νήεστις. Vel ex νη et ἐσθίω. ¶ Sic etiam dicitur jejunum intestinum, ordine à ventriculo secundum: quòd semper inane sit, et ne minimum quidem cibi in se contineat. ¶ Item piscis quidam, ex eorum genere, qui κεστρεῖς appellantur Athenæo. Plinio est sudis, et σφύραινα.

Νήστιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, ut, νήστιμος ἡμέρα, dies quâ quis jejunus manet. Synes.

Νηστεύω, jejunus maneo, cibum non capio. Plut. symp. l. 1. νηστεύσαντες ἀργότερον ἐσθίειν ἢ προφαγόντες. Metaphoricè apud eundem, νηστεῦσαι κακότητος.

Νηστεία, ἡ, jejunium, jejunitas: νηστείας ὄζειν, jejunam graveolentiam olere. Aristot. in probl. sect. 12. q. 17. Plut. νηστείαν φέρειν.

Νήστειρα, ἡ νῆστις, jejuna. Item à jejuno sumpta, medicina, scilicet, πόσις, &c. Nic.

Composita.

Ἄνηστις, idem quod νῆστις, per pleonasmum τοῦ α. Athen. ex Cratino. Exponitur etiam, qui jejunus non est, ut sit α privativa.

Διανηστίζω, jento.

Διανηστισμὸς, οῦ, ὁ, jentaculum: seu jentaculi sumptio. Athen. l. 1.

Προνηστεύω, jejuno ante. [Herodot. Hist. lib. 2. προνηστεύσαντες δὲ, θύουσι.]

ΝΗ'ΦΩ, sobrius sum. cui opponitur μεθύω. † Xen. Pæd. p. 191. b.† Epigr. l. 2. Ἐν πᾶσιν μεθύουσιν Ἀκίνδυνος ἤθελε νήφειν. Plut. de loquac. τὸ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ νήφοντος, ἐπὶ τῆς γλώττης ἐστὶ τοῦ μεθύοντος. Dicitur et de eo qui est vigilans et providus, ac se cautè gerit. Luc. ex Epicharm. Νᾶφε, καὶ μέμνασ' ἀπιστεῖν. Herodian. lib. 2. ἀνὴρ προμηθής τε καὶ νήφων, providus ac sobrius.

Νῆψις, εως, ἡ, sobrietas.

Νηπτικὸς, οῦ, ὁ, qui sobrius esse solet. Plut. symp. 7.

Νηφάλιος, ου, ὁ, sobrius: interdum vigilans, prudens, attentus. Chrysost. de sacerdot. νηφάλιον εἶναι δεῖ τὸν ἱερέα καὶ διορατικόν. Νηφάλιος θυσία, sacrificium cui vinum non adhibebatur. ‡ νηφαλίη εὐχωλὴ, idem. Apoll. Arg. iv. 713.‡ Νηφάλια ξύλα, ligna, quæ cremabantur in sacrificiis [illegible]. Suid. (Νηφάλια μειλίγματα. Æsch. Eum. 107.)

Νηφαλίως, sobriè. Poll. l. 6.

Νηφαλιότης, ητος, ἡ, sobrietas.

Νηφαλιεύω, sobria sacra celebro. Poll. l. 6.

Νηφαλίζω, idem: vel sobriis sacris expio: unde, νενηφαλισμένον, apud Hesych. [illegible], ἡγνισμένον.

Νηφαίνω, idem cum νήφω: vel sobrium esse facio. quod tamen usitatum non esse tradit Eustath. sed ab eo derivari.

Νηφαντὴς, idem quod νηφάλιος. apud Athen.

Νηφαντικὸς, idem. Poll. Item, non inebrians, sobrium manere faciens. Athen. lib. 10.

Composita.

Ἀνανήφω, ad sobrietatem redeo. Luc. καὶ γὰρ ὥσπερ ἐκ μέθης ἀνανήφων ἐρῶ. Item, ad sanam mentem redeo, mentis sanitatem recipio. Expon. etiam, resipisco. 2 ad Tim. 2. [v. 26.] Item, resipiscere facio. Luc.

Decomp. Ἐξανανήφω, pro eodem, resipisco, *ad me* redeo.

Ἐκνήφω, sobrius fio ex, edormiens crapulam resipisco. 1 Reg. c. 25. ἐξένηψεν ἀπὸ τοῦ οἴνου. Metaphoricè apud Paul. 1 ad Corinth. cap. 15. ἐκνήψατε δικαίως, evigilate justè.

Ἔκνηψις, quum quis à somno ad sobrietatem redit. Apud Jerem. in thren. cap. 3. τοῦ μὴ ἔκνηψιν εἶναι, exp. quia non esset requies.

Ἐννήφω, sobrius sum.

ΝΙ'ΓΛΑΡΟΣ, scholiastes Aristoph. in Acharn. ubi poëta dicit, Αὐλῶν, κιθαριστῶν, νιγλάρων, συριγμάτων, dicit, esse τρῆμα, et μέλος μουσικὸν παρακελευστικόν.

ΝΙΚΑ'Ω, ῶ, F. ήσω, P. κα, vinco, supero, victor sum. Il. γ'. Τῷ δέ κε νικήσαντι γυνὴ καὶ κτήμαθ' ἕποιντο. Il. ψ'. ὁ γὰρ αὖτε νέους περὶ πάντας ἐνίκα. † νικᾶν τινὰ εὖ ποιοῦντα. Xen. Pæd. l. 3. p. 119. b.† Et cum accus. rei. Xen. νικᾶν τοὺς ἀγῶνας. Athen. ἐνίκησε τὴν [illegible], quinque certamina Græciæ obivit, et victor fuit. Item cum gemino accusat. altero personæ, altero rei. Dinarch. adversus Demosth. Τιμόθεον τὴν ἐν Κερκύρᾳ ναυμαχίαν νικήσαντι τοὺς Λακεδαιμονίους. Item νικᾶν, vincere judicio. Æschin. ἐνταῦθα ψήφισμα νικᾷ Δημοσθένους. † Sic νικᾶν λόγους. Aristoph. Nub. 1213.† Sic et, γνώμας νικᾶν, sententiam obtinere. Plato in Gorg. Et Od. κ'. κακὴ δὲ βουλὴ νίκησεν ἑταίρων, vicit, superior fuit. Item, νικάω, præstantior sum, antecello: ut, νικᾶν κάλλει, νικᾶν μύθοις. Homer. (Eurip. Med. 126. τὸ δ' εὖ νικάτω. Æschyl. Ag. 125. 143. 299. 350. Suppl. 241.) ☞ Etymon vide in νίκη.

Νικάομαι, ῶμαι, vincor, superor. Item succumbo, cedo. Il. ψ'. Αὐτὰρ ὁ νικηθεὶς δέπας οἴσεται ἀμφικύπελλον. Dicitur etiam, νικῶμαί σου τοῦτο, apud Sophocl. in Ajace. † Sic

Aristoph. Nub. 1083.† Et cum genit. rei, apud Thuc. l. 2. et Eurip. (Κρεισσόνων νικώμενοι. Med. 316. νικᾶσθαι. Æsch. Suppl. 1012. Agamemn. 950. Choeph. 1023.)

Νίκαμα, τὸ, victoria. Plut. in Lyc. et alibi.

Νικητὴς, οῦ, ὁ, victor.

Νικατὴρ, Doricè, idem.

Νικητήριον, ου, τὸ, victoriæ præmium, palma. Xenoph. Pædiae. 8. † p. 217. d. de bove dictum.† et Hellen. 6. Item adjectivè, νικητήριος. unde νικητήρια ἆθλα, apud Plat. de leg.

Νικητικὸς, οῦ, ὁ, vincendi peritus: vel cui sæpè contigit vincere, qui magni ad victoriam est momenti. Plut.

Νίκη, ἡ, victoria. Il. ή. Κεχαρήατο νίκῃ. Sic et alibi apud eundem, &c. (Soph. Tr. 304. Æsch. Ag. 951.) ☞ Plat. vult, dici παρὰ τὸ μὴ εἴκειν. At Eustath. παρὰ τὸ ἐν εἴκειν. Reperiri et νῖκος, εος, τὸ, pro victoria, testatur idem Eustath.

Νίκημι, vinco, νικάω. Theocr. [Idyll. 7. 40.]

Composita.

Ἀνίκητος, ου, ὁ καὶ ἡ, invictus, insuperabilis. Plato de rep. ἄμαχον καὶ ἀνίκητον θυμόν. Plut. in Alex. ἀνίκητος εἶ, ὦ παῖ. Τὸ ἀνίκητον, invicta virtus.

Ἀντινικάω, vicissim vinco. Æsch. [Χοηφ. 497. εἴπερ κρατηθείς γ' ἀντινικῆσαι θέλεις. vicissim superare velis.]

Ἀξιόνικος, dignus victoria: vel idoneus ad victoriam adipiscendam, vel qui victoriam emeruit, et ea dignam fortitudinem præstitit. Xen. Pæd. 1. Herodot.

Ἀπειρόνικος, vincendi imperitus, vel qui victoriam nondum expertus est. apud Dion. Areopag.

Ἀπονικάω, vinco, supero: idem quod simplex νικῶ.

(Ἀστύνικος. Æsch. Eum. 917.)

Ἐκνικάω, idem. Plut. de educ. 1. τὰ γὰρ τῶν ἡττωμένων ἐν ταῖς μάχαις ἀγαθὰ τοῖς ἐκνικῶσιν ἆθλα πρόκειται. Item evinco; vocabulum jurisconsultorum. Dicitur et de re, quæ in usum et morem recepta est, seu quæ invaluit. Pausan. in Messen. Μεσσήνιοι δὲ ἀπὸ τῶν συμφορῶν κληθῆναι Τρωικὸν, καὶ οὐχ Ἑλληνικὸν, ἐξενίκησε. Sic et apud Thucyd. l. 1.

Ἐκνίκημα, τὸ, quod quis vincendo obtinuit.

Ἐκνίκησις, evictio: in Pand.

Ἐπινίκιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad victoriam pertinens, victorialis: ut, ἐπινίκιος ἀγὼν, ludi ob victoriam. Athen. (Æsch. Ag. 187.) Et, ἐπινίκιοι λόγοι, Nan. Τὰ ἐπινίκια, carmina de parta victoria. Apud Dem. τὰ ἐπινίκια ἑστιᾷν, epulum dare ob victoriam partam. Sic et apud eundem, τὰ ἐπινίκια θύειν, sacra facere ob partam victoriam. Sic etiam dicuntur munera quæ dantur militi, qui se strenuè gessit. Poll. † τὰ ἐπινίκια, præmia victoriæ. Soph. El. 694.†

Ἰατρονίκης, ου, ὁ, medicorum victor: epitheton quod monumento suo Thessalus inscripsit, teste Plin. l. 29. c. 1.

Ἱερονίκης, in sacris certaminibus victor: vel in uno ex quatuor sacris certaminibus. Luc.

Καλλίνικος, qui egregiam victoriam seu egregias victorias adeptus est. Plut. in Coriol. Apud Eurip. καλλίνικος τῶν ἐχθρῶν, exponitur simpliciter, hostium victor. Et, τὰ καλλίνικα φέρεσθαι, insignem reportare victoriam: apud eundem. (Καλλίνικον οἴσεται, victoriam reportabit. Med. 45. καλλίνικοι τῶν ἐμῶν ἐχθρῶν. ib. 766. id. Phœniss. 817. 820. 1010. 1019. 1331)

Καρνεονῖκαι, qui vicerunt, seu palmam reportarunt, in ludis Carneorum. Athen. lib. 15.

(Οὐρανόνικος. Æsch. Suppl. 171.)

(Παρανικάω. Æsch. Ch. 599.)

Πολλονικῶ, longè vinco. Thucyd.

Προνικῶ, antè vinco: apud eundem.

Πρόνικοι, cursores, celeres, agiles: instar cursorum, qui celeritate vincere æmulos cupiunt. Suid.

Πυθιόνικος, qui Pythiis ludis vicit. Plut. in Solon. [Pind. Pyth. Od. vi. 5. Πυθιόνικος. Od. x. 5. Πυθιόνικον [illegible] [illegible] δίκας.]

Πυθιονίκης, idem. [Herodot. Hist. lib. 8. —— νηὶ μιῇ, τῆς ἦρχε ἀνὴρ τρὶς Πυθιονίκης, Φάϋλλος.]

Στροβόνικος, qui vel quæ versando aut exagitando vincit. Hesych.

Συννικάω, simul vinco. Eurip. [Alcest. 1103. νικῶντι μέντοι καὶ σὺ συννικᾷς ἐμοί. Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 6. συννενικήκατε. Græc. Hist. lib. 7. Συννενικηκότας. al. συννενικηκότες.]

Ὑπερνικάω, longè supero: unde pass. apud Gregor. φιλοσοφίας θρόνος ὑπερνικώμενος.

Φερένικος, victor, idem quod νικηφόρος.

ΝΙ'Ν, apud poëtas significat, ipsum, ipsam, ipsum: et μιν. Eurip. in Oreste, ἐγώ νιν ἐξέσωσα, ego ipsam servavi. Ibidem, Ὅς νιν φονεῦσαι μητέρ' ἐξηνάγκασα, qui ipsum occidere matrem coëgi. Apud Theocrit. idyll. 1. νιν ponitur pro αὐτὸ, ubi refertur ad δέπας. Soph. pro αὐτὰ usurpasse dicitur. (Νιν, cum σφι. Eurip. Med. 1296. Soph. Œdip. Tyr. 868. 1355. Æschyl. Pr. 45.)

ΝΙ'ΠΤΩ, F. ψω, lavo, abluo. Od. τ'. ἀλλὰ νίψον τε καὶ ἄλειψον λίπ' ἐλαίῳ. Od. ψ'. Τῷ σε πόδας νίψω. (Soph. Œdip. Tyr. 1252.)

Νίπτομαι, lavor. Theocr. Idyll. 15. ὅπᾳ θεοῖς ἔδοξε, τοιαῦτα νενίμμαι. Et activè pro νίπτω. Od. β'. Χεῖρας νιψάμενος πολιῆς ἁλὸς εὔχετ' Ἀθήνῃ. Sic et Od. ζ'. et apud Athen. l. 4.

Νίμμα, τὸ, aqua qua manus ablutæ sunt. Hesych.

Νιπτὴρ, ῆρος, ὁ, malluvium, pelluvium: vas lavandis manibus pedibusve. Joan. 13.

Νίπτρον, ου, τὸ, aqua lavandis manibus aut pedibus. Athen. lib. 9. Poll. lib. 10.

Νίζω, pro νίπτω, Tarentinorum lingua dicitur, teste Eustath. Il. λ'. ἀπ' αὐτοῦ δ' αἷμα κελαινὸν Νίζ' ὕδατι λιαρῷ. Od. τ'. Νίζε δ' ἄρ' ἄσσον ἰοῦσα ἄναχθ' ἑόν. (Theoc. κς'. 62.)

Νίζομαι, idem quod νίζω. Odyss. ζ'. Αὐτὰρ ὁ ἐκ ποταμοῦ χρόα νίζετο δῖος Ὀδυσσεύς.

Composita.

Ἄνιπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, illotus: ut, χεῖρες ἄνιπτοι, Hesych. in Erg. (Æsch. Ag. 1468.)

Ἀπονίπτω, seu potius ἀπονίπτομαι, abluo. Plato in symp. ἐλθόντα εἰς λίμνην ἀπονιψάμενον, &c. Athen. l. 4. μετὰ τὸ δεῖπνον σπονδὰς ἐποιοῦντο, εἶτα ἀπονιψάμενοι τὰς χεῖρας.

Ἀπόνιμμα, et ἀπόνιπτρον, aqua qua manus lotæ sunt, seu quæ decidit post ablutionem manuum. Athen. l. 9.

Ἀπονίζω, idem quod ἀπονίπτω. Plato in symp. καὶ ἐμὲ ἔφη ἀπονίζειν τὸν παῖδα, jussit ministrum dare mihi aquam.

Ἀπονίζομαι, idem. Il. κ'. ἱδρῶ πολλὸν ἀπονίζοντο θαλάσσῃ.

Decomp. Ἀναπόνιπτος, qui se non abluit: vel qui ablui nequit. [Aristoph. Equit. 356. κἀπιὼν τὸν ζωμὸν ἀναπόνιπτος λαρυγγιῶ τοὺς ῥήτορας, &c. Vide Schol.]

Δυσαπόνιπτος, ὁ καὶ ἡ, qui ægrè elui vel ablui potest. Actuar.

Ἐναπονίζω, abluo in. Herodot. [lib. 1. cap. 138. ἐς ποταμὸν δὲ οὔτε ἐνουρέουσι, οὔτε ἐμπτύουσι, οὐ χεῖρας ἐναπονίζονται, &c.]

Ἐξαπονίζω, abluo ex. Od. τ'. τῷ πόδας ἐξαπένιζεν.

Διανίπτω, et διανίζω, perluo, seu eluo, aut abluo: prius apud Athen. l. 11. posterius apud eundem l. 3.

Δύσνιπτος, qui ægrè lavari seu elui potest, penè illuibilis, seu ineluibilis. Ap. Soph. in Trach. δύσνιπτος γραφὴ, quæ ægrè deleri potest.

Ἐκνίπτω, eluo: propriè, sordes manuum aut pedum. Item expio et abstergo. Plat. epist. 8. ταῦτα γὰρ ἄνιπτα, καὶ οἷα ἄν ποτέ τις αὐτὰ ἐκνίψαι.

Ἔκνιψις, elutio. Hesych.

Decomp. Δυσέκνιπτος, qui difficulter elui potest. Plato de rep. l. 2.

Ἐπινιπτρὶς κύλιξ, et μετανιπτρὶς, item μετάνιπτρον, poculum quod lotis à cibo manibus affertur. Poll. l. 6. Athen. l. 11.

Κατανίπτω, abluo. Luc. in Lexiph. κατανίψον ἀπὸ γλώττης ἀκάνθας.

Κατανίπτης, Athenis dicebatur, qui peplum Palladis infrà sordidatum abluebat. Etymol.

Κατανίζω, diffundo, transfundo.

Κυσονίπτης, natium seu pudendorum lavator. Hesychio scortator, ἀπὸ τοῦ παρακαλοῦντος.

Μετανίζω, refundo in aliud vas.

Μετανιπτρὶς præcedit cum Ἐπινιπτρίς.

Ποδανιπτὴρ, ποδονιπτὴρ, Od. τ'. pelvis in qua pedes abluuntur, pelluvium. Athen. l. 11. [Herodot. Hist. lib. 2. ἦν οἱ ἄλλα τε ἀγαθὰ μυρία, ἐν δὲ καὶ ποδανιπτὴρ χρύσεος.]

Ποδάνιπτρον, ποδόνιπτρον, ipsa aqua qua pedes abluuntur. Od. τ'.

Ὑπονίπτω, subtus lavo: vel aliquantùm lavo. Athen. lib. 13. ὑπονίψαι τοὺς πόδας αὐτοῦ.

Χερνίπτω, manus lavo. Lycophr.

Χερνίπτομαι, idem. Il. ά. et apud Lysiam.

Χέρνιμμα, manuum lotio. Poll.

Χέρνιψ, aqua qua abluuntur manus ante cibum. Od. ά. Sumitur et pro lavacro, et ipsa manuum ablutione: apud Thuc. lib. 4. [illegible] pro ipso vase, malluvium: apud Athen. (Pl. Eurip. Phœniss. 623. Æsch. Ag. 1046. Ch. 127. Eum. 659. Soph. Œdip. Tyr. 248.)

Χέρνιβον, τὸ, idem quod χέρνιψ, quum pro vase sumitur, malluvium: Il. ώ. Pro eodem dicitur Atticè χερνίβιον, teste Athen. l. 9.

Χειρόνιπτρον, et χερόνιπτρον, idem. Est etiam aqua, qua manus abluuntur. Item manuum ablutio seu lotio. Diosc. l. 1. c. 6.

ΝΙ'ΤΡΟΝ, ου, τὸ, nitrum: succus concretus, sali finitimus. de quo Diosc. lib. 5. cap. 130. et Plin. lib. 31. cap. 10. ☞ Etymol. deducit παρὰ τὸ νίζειν, τὸ νίπτειν, quod abluendi purgandique habeat facultatem.

Νιτρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, nitrosus, nitri naturam imitans. Item nitri saporem referens.

Composita.

Ἁλόνιτρον, vulgo salpetra, et barbarè salpetrum, et salpetrum, vocant.

Ἀμμόνιτρον, arena nitro mixta. Plin. l. 36. c. 27.

Ἀφρόνιτρον, ου, τὸ, aphronitrum, spuma nitri. Gal. lib. 4. simpl. pharm. Aët. lib. 2. cap. 6.

Ἐκνιτρόω, ῶ, nitro eluo, seu nitro perfrictum expurgo. Alexis apud Athen. l. 6. Τἀκπώματ' εἰς τὸ φανερὸν ἐκνενιτρωμένα θέτε.

Προεκνιτρόω, (decomp.) nitro priùs perfrico. Diosc. l. 5. c. 1. δεῖ δὲ προεκνιτροῦν τὸν τόπον.

(Ψευδόνιτρος. Aristoph. R. 724.)

ΝΙ'ΦΩ, F. ψω, P. φα, ningo. Il. μ'. Ἤματι χειμερίῳ, ὅτε τ' ὤρετο μητίετα Ζεὺς Νιφέμεν. Athen. lib. 6. νιφέτω μὲν ἀλφίτοισι, ψακαζέτω δ' ἄρτοισιν, ὑέτω δ' ἔτνει. Item madefacio, irrigo, βρέχω. Pro eodem scribitur et νείφω. unde aor. 2. ἔνιφον, et præt. med. νένιφα. quo Aristophanem usum esse testatur Herodian. gram. apud Eust.

Νίφομαι, nive conspergor, nive obtegor. Plut. symp. 3. οἱ [illegible] καὶ νιφόμενοι [illegible]. Item irrigor, madefio. Philo de vita M. l. 3. τὰς χεῖρας οὐχ ὁσίῳ νιφόμενος.

Νιφὰς, άδος, ἡ, nix, acervatim seu confertim et cum vehementi impetu decidens. Il. μ'. νιφάδες δ' ὡς πίπτον ἔραζε. Ibid. ὥστε νιφάδες χιόνος πίπτωσι θαμειαί. Metaphoricè apud Chrysost. de sacerd. τῶν βελῶν τὰς νιφάδας, sagittas instar nivis confertim decidentes. Pro νιφάδα per apocopen dicitur νίφα, apud Hesiod. in Erg. † 533. V. ibi Græv. qui ab antiquo νὶψ derivat.† Sic dicitur etiam τὸ μακρότερον ὕδωρ quod et ψακάς Aristoph. in pace. Id est, gutta. Hesych. (Sch. ex. τὸ τῶν πολεμίων πλῆθος. Æsch. Pr. 992. S. c. Th. 213.)

Νιφετὸς, οῦ, ὁ, nix. Od. δ'. Aristot. de mundo.

Νιφετώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, nivosus, nivalis. Aristot.

Νιφόεις, nivosus, nivalis, ningidus. Iliad. ν'. ὄρεϊ νιφόεντι ἐοικώς. Sic et Odyss. τ'. et alibi apud Homer. † Hes. Th. 43.† Item niveus: ut, νιφόεν κάρα, apud Nic. in Ther. (Soph. Œdip. Tyr. 480.)

Composita à νίφω.

Ἀγάννιφος, ου, ὁ καὶ ἡ, valde nivosus seu nivalis, seu nivibus obrutus. Iliad. ά.

Ἐπινίφω, ningo super, nive obruo. Xenoph. ὅταν δὲ ἐπινίφῃ, καὶ ὁ βορρᾶς, τὰ ἴχνη ἔξω πολὺν χρόνον δῆλα. Item, in superficie irrigo. Philo de vita M. l. 1.

Κατανίφω, ningo deorsum. Aristoph. in Nub. † 965.† καὶ κριμώδη κατανίφοι.

Πολυνιφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, multa nive tectus. Eurip. in Helen. [1341.]

Ὑπονίφω, aliquantum seu leviter ningo: Thuc. l. 3.

ΝΟ'ΘΟΣ, ου, ὁ, (et aliquando ἡ,) nothus, spurius, non legitimus. Il. ν'. νόθος υἱὸς Οἰλῆος θείοιο. Sic et Il. π'. et β'. et alibi apud Homer. Metaphoricè etiam usurpatur: ut, νόθος λογισμὸς, apud Philop. in 1. poster. analytic. et Themist. A Suida expon. etiam ξένος. ☞ Suidas et Eust. factum esse dicunt ex particula νη, habente vim privandi, et nomine ἔθος, ut ita dicatur, quasi ἐστερημένος τοῦ ἔθους, i. τῆς ἐξ ἐννόμων γάμων γεννήσεως. Etymol. verò ab ὀνῶ, quod est μέμφομαι et βλάπτω, fieri ait ὄνοτος, et, abjiciendo ο, vertendoque τ in θ, dici νόθος.

Νόθως, illegitimè, spuriè, adulterinè, aut etiam fictè. Hesych.

Νοθεία, ἡ, q. d. spuritas: ut, ἐνέχεσθαι νοθείᾳ, idem quod νόθον εἶναι, spurium esse. Plut. in vita Themist.

Νόθεια, sive νοθεῖα, τὰ, ad nothos pertinentia bona. Harpocr.

Νοθεύω, q. d. nothum reddo, adultero, corrumpo, vitio. Synes. epistol. 143. νοθεύοντας τῇ μεταποιήσει τὸ ὑπέρτερον αὐτῆς. Expon. etiam, alieno seu abalieno, decipio, adulor. Hesych.

Νοθεύομαι, adulteror, corrumpor. Item pro adulterino habeor, seu notho aut spurio. In vita Thucyd. λέγουσι δέ τινες, τὴν ὀγδόην ἱστορίαν νενοθεῦσθαι.

Νόθευσις, adulteratio, &c. Suid.

Ὀθνεῖος, alienigena, externus, peregrinus, quasi νόθειος καθ' ὑπέρθεσιν. Plat. in ep. et Apoll. in Arg. ὀθνείῃσι γυναιξί. Sic et, μοῦσα ὀθνεία, apud Theocr. in epigr.

Composita.

Ἀνόθευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non adulteratus, non spurius. Interdum et, purus, syncerus. Suid. et Hesych.

Ἀνόθως, syncerè, verè, purè: more eorum quæ non sunt spuria et adulterina. Hesych.

Μισόνοθος, qui nothos odit. Epigr.

Ὑπονοθεύω, subvitio, subadultero, i. clàm. 2 Maccab.

ΝΟ'ΜΟΣ, ου, ὁ, lex, modus, norma. † Discrimen inter νόμος et ἔθος, V. in ἔθω ab ἔθος.† (☞ Ἀπὸ τοῦ νέμειν, i. à tribuendo: quòd unicuique suum tribuat: vel à νέμω, significante administro, quòd omnia administret, aut jubendo, aut vetando: ideoque etiam à Chrysippo definitur, regina divinarum et humanarum rerum. Plato tamen, lib. 12. de legibus, ludens ait, νόμον quasi νοῦν esse appellatum.) Ab Aristot. sic definitur, νόμος ἐστὶ λόγος ὡρισμένος καθ' ὁμολογίαν κοινὴν πόλεως, μηνύων πῶς δεῖ πράττειν ἕκαστα.

Dicitur autem, ἐκ τοῦ νόμου, seu κατὰ νόμον, ex legis præscripto, ut lex jubet: et, παρὰ τὸν νόμον, contra legem, contra legis præscriptum, aut non legitimè: apud Xen. Plut. &c. In sacris literis ponitur νόμος peculiariter pro lege Dei tradita per Mosen, aut etiam pro Mosis et aliorum Prophetarum scriptis. ¶ Item consuetudo, mos, vel ritus. Oppian. de venat. l. 3. οὐ γάρ τι Θήρεσσι νόμος. Xen. νόμος γάρ ἐστι, φασίν. † Pæd. 1. 4. 27. et 28.† Sic et apud Herodian. l. 4. et 5. Οἱ νόμοι, mores. Sophoc. in Ajace, αὐτὸν ἐν νόμοις πατρὸς πωλοδαμνεῖν. ¶ Item cantilena, carmen, aut carminis certa quædam modulatio, modi musici: ut, ἄλλος νόμος, apud Aristoph. (R 695. Soph. Œdip. Tyr. 865. Æsch. Ag. 1162.) Plutarchus in opusculo de musica putat, huic nomini datam fuisse hanc signif. ob certum modulationis legem, cui carmina adstricta esse solebant. Aristoteles verò, quærens, cur νόμοι vocentur οὓς ᾄδουσιν, id inde esse dicit, quòd, antequam literas scirent, cantarent leges, ne eas oblivioni traderent: eumque morem apud Agathyrsos mansisse. quod confirmat Athen. l. 4. ᾔδοντο δὲ Ἀθήνησι καὶ Χαρώνδου νόμοι παρ᾽ οἶνον.

Νομὰς, vide in Νέμω.

Νομικὸς, οῦ, ὁ, legalis, ad legem pertinens seu ad leges. ut, νομικὴ στάσις, apud Hermog. et, νομικὸν ζήτημα. in ep. ad Titum c. 3. Item legis peritus seu legum, jurisconsultus, Plutarch. in quæst. Roman. Matth. c. 22. Luc. c. 7. &c. Et, νομικὴ τέχνη, scientia legum, jurisprudentia.

Νομικῶς, ex legum præscripto: vel, ut consentaneum est jurisprudentiæ. Plut. περὶ δυσωπίας.

Νόμιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, legitimus. Item æquus, justus. Xen. † Pæd. 1. 3. 14.† Plut. Aristot. Τὸ νόμιμον, lex, institutum: apud Thuc. Plat. et Xen. Pæd. 8. † p. 202. a. et 1. 2. 14. νόμιμα, in more posita. 1. 3. 1. νομιμώτατος, legum observantissimus. 1. 6. 24. differt ab τῷ δικαίῳ. τὰ πρὸς τοὺς πολεμίους νόμιμα, belli jura. 1. 6. 29.† (Νόμιμα, τά. Æsch. S. c. Th. 340. Pers. 861. V. Eurip. Phœniss. 340. 495.)

Νομίμως, legitimè, ut legibus seu æquitati legum consentaneum est. 1 ep. ad Tim. 1. et 2. c. 2.

Νομίζω, lege sancio, vel moribus instituo. Thuc. lib. 1. οὐδ᾽ ὡς ὁ ἄλλος Ἑλλὰς νομίζει. Plato in Minoë, πολλὰ γὰρ αἰσχυντηρία τὰς ἀπεδείξατε, ἃς οὔτε ἡμεῖς ἡμῖν αὐτοῖς ἀεὶ κατὰ τὰ αὐτὰ νομίζομεν. Exponitur etiam, usurpo. ut apud Aristophan. in Nub. νομίσας δέ σε ταῦτα χρὴ μυστήρια. ¶ Item existimo, puto, sentio. Dem. νομίζω, πάντας εἰδέναι. Xen. περίεργος καὶ μάταιος ἐνόμιζεν εἶναι. † Pæd. 1. 3. 11. et 1. 4. 3. et 1. 5. 2.† (Eurip. Med. 1155. Æsch. Choëph. 99. 799. 1003. Philostr. l. 3. c. 14.)

Νομίζεται, in more positum est, solenne est, usus est. Synes. οὐ γάρ, οἶμαι, νομίζεται τερατεύεσθαι ἐπ᾽ ἐκφοράς. † Aristoph. Nub. 498. γυμνοὺς εἰσιέναι νομίζεται.† (Æsch. Ag. 1035. Eum. 426. ἀρχαῖον νομιστευόμενον ἐς Τιβέριον. Tiberii nummum. Philostr. l. 1. c. 15.) Τὸ νομιζόμενον, quod usu receptum est. Item quod lege est sancitum: Plato in Minoë. Aristoph. in Pluto. Item νομίζεσθαι, existimari, putari. Plat. in Gorg. † Xen. Pæd. 1. 6. 12.†

Νόμισμα, τό, mos receptus. schol. Aristoph. ‡ Soph. Antig. 296.‡ Item quod lege sancitum est. Esdræ l. 2. ¶ Plerunque idem quod Latinis nummisma. Aristot. polit. l. 1. ethic. 4. c. 1. et l. 5. c. 5. † nummus. Xen. Pæd. l. 4. p. 114. c.† ¶ Metaphoricè apud Luc. in Lexiph. εἰ τὸ καθεστηκὸς νόμισμα τῆς φωνῆς παρακόπτοι, adulteret.

Νόμισις, ipsa actio τοῦ νομίζειν. Thuc. l. 5.

[Νομιστεύω. Demosth. adv. Bœot. ἐκεῖνο δ᾽ ἔξεστί μοι νομιστέον ἐστ᾽ ἀληθῶς. Athen. Deipn. Οὐ γὰρ τὰς πελειάδας τὰς ἱερὰς φέρειν τῷ Διὶ νομιστέον τὴν ἀμβροσίαν, &c. Polyb. Hist. lib. 4.]

Νομιστεύεσθαι, Suid. exp. νομίμως διοικεῖσθαι, legitimè administrari.

Νόμαιον, ου, τό, lex, mos. Τὰ νόμαια, ritus, instituta. sæpè apud Herodot. ut in Thal. νόμαιά τε καὶ πάτρια.

Composita.

Ἀθυρόνομος, ου, ὁ καὶ ἡ, temerè et sine delectu utens legibus. Hesych. Propriè, qui leges ludos facit. Compositum enim est ex ἀθύρω, ludo.

Ἀλλοτριονομέω, ῶ, alieno more vivo: seu alienas leges imitor. Theodor. in lib. de mensibus. [Plat. Theæt. ἀπονέμειν ταχὺ ἑκάστοις οὐ δυνάμενοι, βραδεῖς τέ εἰσι, καὶ ἀλλοτριονομοῦντες παρορῶσί τε καὶ παρακούουσι καὶ παρανοοῦσι πλεῖστα.]

Ἄνομος, q. d. exlex, lege carens: iniquus, flagitiosus. † Xen. Pæd. 1. 3. 14.† (Ἄνομα. Eurip. Phœniss. 357. Æschyl. Ag. 1151.)

Ἀνόμως, iniquè, injustè, sceleratè. Isocr. in Paneg.

Ἀνομία, vita exlex. Item iniquitas, injustitia. Plut. in Erot. Isocrat. in Archid. Ἀνομίαι, peccata, delicta: in sacr. lit.

Ἀνομέω, ῶ, F. ήσω, iniquè ago, pecco contra leges. Herodot. ἀνομεῖν εἰς ἐμέ.

Ἀνόμημα, τό, iniquum factum, flagitium.

Ἀνόμιμος, illegitimus. Plato.

Ἀντινομία, ἡ, legum inter se repugnantia, leges contrariæ. Hermog.

Ἀντινομικὸς, pertinens ad ἀντινομίαν seu ἀντινομίας habens: ut, ἀντινομικὸν ζήτημα, apud. Plut. symp. 9.

Αὐτόνομος, qui suis legibus vivit, qui nullius imperio subest. Thuc. l. 2. Xen. Pæd. l. 1. † cap. 1. sec. 4. populi qui sui juris sunt, αὐτόνομα ἔθνη.† et alii.

Αὐτονόμως, suis vivendo legibus, suo utendo jure.

Αὐτονομία, ἡ, potestas vivendi suis legibus, vel suo jure utendi. Isocr. in Evag. Greg.

Αὐτονομέομαι, οῦμαι, suis legibus vivo. Thuc. l. 1. Dem. Philip. 1.

Γαστρονομία, leges de ventre alendo.

Δευτερονόμιον, τό, repetitio legis. Ita inscribitur quintus liber Mosis; quoniam in eo repetitur lex in monte Sinai accepta, coram iis, qui in ipso monte Sinai priorem non audierant.

Δυσνομία, malarum legum institutio, leges malæ. in Solonis elegiis. † Hesiod. Theog. 230. et exp. contemptus legum.†

Ἔκνομος, exlex, enormis. Item scelestus, nefandus. Orph. in Argon. et Philo de vita M. l. 3.

(Ἐκνόμως. Æsch. Ag. 1482. παρὰ τὸ δίκαιον.)

Ἐκνόμιος, idem. Pind. [Nem. A. 86. Εἶδε γὰρ ἐκνόμιον λῆμά τε, καὶ δύναμιν υἱοῦ. Aristoph. Plut. 993. λέγεις ἐρῶντ᾽ ἄνθρωπον ἐκνομιώτατα.]

Ἐκνομίως, præter modum, enormiter. Aristoph. in Plut. ‡981.‡ Exponitur etiam, vehementer, magnopere. Hinc superl. ἐκνομιώτατα, apud eundem, ibid.

Ἔννομος, (q. d. inlex,) legitimus, legibus et æquitati consentaneus. Luc. de hist. scrib. Act. Apost. c. 19. Item qui est subjectus legi, sublex, ut exp. Ambrosius in 1. ep. ad Cor. c. 9. v. 21. (Eurip. Phœniss. 1591. Soph. Œdip. Tyr. 330. Æschyl. Ch. 481. Suppl. 374.)

Ἐννόμως, legitimè. Aristot. rhet. l. 1.

Ἐννόμημα, id quod secundum bonas leges fit. Plut.

Ἐπινομὶς, ἴδος, ἡ, dialogus quidam Platonis dictus existimatur, quasi appendix legum. Apud Athen. l. 3. est strena.

Εὔνομος, qui bonis legibus utitur: ut, εὔνομος πόλις, legibus benè instituta. apud Pind. [Isthm. v. 26.]

Εὐνομία, bonarum legum constitutio, bonæ leges: bona legum constitutio aut status sub bonis legibus. Aristotel. polit. 4. Item æquitas: apud Plutarch. Item pro εὐτάξια, apud Sophocl.

Εὐνομέομαι, bonis legibus utor: seu bonis legibus regor. Aristotel. polit. 4.

Ἰσόνομος, æquabilitate legum seu juris utens. Plut. in symp. sept. sap.

Ἰσονομία, æquabilitas legum seu juris: jus quod tribuunt leges omnibus par. Herodot. in Thal. Exponitur etiam, æquabilis tributio; apud Plut. de defect. orac. ut sit comp. ex νομὴ vel νέμω, tribuo.

Ἰσονομικὸς, æquabilitate juris utens seu gaudens. Plato. [de Reb. lib. 8. Παντάπασιν, ἦ δ᾽ ὅς, διελήλυθας βίον ἰσονομικοῦ τινὸς ἀνδρός.]

Ἰσονομικῶς, æquabiliter.

Ἰσονομέομαι, in legum seu juris æquabilitate vivo. Thucyd.

Ἰχθυόνομος, qui piscibus imperat, et quasi jus dicit. Oppian.

Κακόνομος, qui malis legibus utitur: seu qui pravis est moribus. [Herodot. Hist. lib. 1. τὸ δὲ ἔτι πρότερον τούτων, καὶ κακονομώτατοι ἦσαν σχεδὸν πάντων Ἑλλήνων, κατά τε σφέας αὐτοὺς, καὶ ξείνοισι ἀπρόσμικτοι.]

[Κακονομία. Xenoph. Athen. Resp. cap. 1. §. 8. τῆς δὲ κακονομίας αὐτῷ ὀλίγον μέλει. Huic Voci opponitur εὐνομία.]

Κατανομιστεύω, in nummos conflo: vel insumo in nummos cudendos: apud Suid.

Λυσίνομος, legum ruptor. Nonn.

Παράνομος, contra leges faciens, legum violator, improbus. (Παρανόμων θεῶν. Æsch. Eum. 172.) Xen. apomn. l. 1. Item contra leges factus. Plerunque de re dicitur, ut apud Plut. in Alcib. et ad Colot. et Dem. pro cor. &c. † Sic Xen. Pæd. 1. 6. 6.† Τὸ παράνομον, interdum dicitur ipsum crimen τῶν παρανόμων. ut apud Æschin. contra Ctesiph.

Παρανόμως, contra leges, præter jus et æquum. (Eurip. Med. 1125.) Exponitur etiam, præter receptam consuetudinem, apud Thucyd.

Παρανομία, ἡ, insolentia legibus repugnans: nequitia, improbitas; iniquitas contra leges, fas et æquum commissa. Expon. etiam, scelus, flagitium, apud Isocr. in Busir. encom. Propriè verò est habitus committendi scelera, et contra leges agendi: ut apud eundem in Areopag. Exponitur etiam, lex malè lata: apud scholiast. Demosth.

Παρανομέω, contra leges facio, seu contra jus et æquum. Aristot. δεῖ τηρεῖν, ὅπως μηδὲν παρανομῶσι. Antiph. πολίτου γάρ ἐστι δικαίου, τοὺς εἰς τὴν πατρίδα παρανομοῦντας ἰδίους ἐχθροὺς εἶναι νομίζειν. Item legem legibus contrariam fero. Dem. contra Leptin.

Παρανομεῖσθαι, contra leges malis affici, contra jus violari, et suo jure privari. Demosth. in Mid. ὑπὸ φθόνου πάσχειν, καὶ παρανομεῖσθαι.

Παρανόμημα, τό, quod contra leges et jus factum est peccatum, delictum. Thuc. l. 7. [ἐν γὰρ τῷ προτέρῳ πολέμῳ σφέτερον τὸ παρανόμημα μᾶλλον γενέσθαι, &c.]

[Περσονομοῦμαι. κατὰ τοὺς Περσῶν νόμους πολιτεύομαι. Æsch. Pers. 586.]

Χειρόνομος, qui certa quadam lege et arte manus motitat, ita ut continuè gesticuletur.

Χειρονομία, lex gestus, ut Fab. exp. l. 1. c. 29. Exponitur à quibusdam, manuum certa quadam lege motus. Item saltatio gesticulatoria, non absque frequenti manuum ac digitorum plausu. Athenæus saltationem illam, quæ πυρρίχη dicebatur, sic etiam nominatam fuisse, scribit l. 14.

Χειρονομικὸς, ad chironomiam pertinens: seu in quo utimur chironomia.

Χειρονομέω, manus certa lege motito, concinnos gestus edendo. Herodot. in Erat. τοῖς σκέλεσι ἐχειρονόμησε, pedibus sublatis edidit gestus, quales manibus edi solent. Utitur et Xen. in sympos. et Pausan. Eliac. lib. 2.

Χειρονομητιάω, chironomicam gesticulationem edere cupio. Pol. ex Cratino.

ΝΟ'ΟΣ, (pro quo in soluta oratione per contractionem νοῦς,) mens, animus. Od. ά. Εἰπέ μοι εἰρομένῳ, τί νύ τοι νόος ἔνδοθι κεύθει; Odyss. σ΄. νόος δέ οἱ ἄλλα μενοίνα. Exponitur etiam, (pro variis loquendi generibus,) sententia, cogitatio, consilium, prudentia, sagacitas. Unde, ἐν νῷ ἔχειν, cogitare Plato de rep. l. 1. Et, κατὰ νοῦν, ex animi sententia, Thuc. l. 4. † Hoc Aristoph. Nub. 580. dicit ξὺν νῷ, ex animi sententia, secundùm animum.† Sic Il. ί. Οὐ γάρ τις νόον ἄλλος ἀμείνονα τοῦδε νοήσει, nemo meliorem sententiam cogitabit, seu nemo meliùs consulet. Item sensus. Aristoph. νοῦν δ᾽ ἔχει τίνα; quis horum verborum est sensus? Sic Synes. ep. 103. οὐ καλῶς ἐξεδέξω τὸν νοῦν τῆς ἐπιστολῆς, malè assecutus es sensum epistolæ. Exponitur etiam, ratio seu causa: apud eundem. Genitiv. est νόος et νοῦ. Dativ. νῷ, et aliquando νοΐ. Accusat. νοῦν. Pluralis quoque nomin. νόες et accusat. νόας, invenitur apud Theologos, Dionys. Areop. Gregor. Synes. in hymnis, Damasc. (Aliquando animi fortitudinem, aliquando prudentiam significat. Soph. El. 1026. 1030. de picturâ. Philostr. l. 2. c. 22.) ☞ Factum esse ex νέομαι, i. πορεύομαι, scribit Eustath. quòd mente nihil celeriùs moveatur.

Νοερὸς, οῦ, ὁ, (q. d. mentalis,) intellectualis: ut, νοεραὶ φύσεις, et νοεραὶ δυνάμεις, apud Dion. Areop. et Nazian.

Νοερῶς, q. d. intellectualiter. Gennad. ὁ Θεὸς ζῇ νοερῶς, καὶ ἔστι τῆς ἀναλύσεως.

Νοέω, ῶ, mente agito, in animo verso, cogito. Il. ά. οὐδέ τί πώ μοι Πρόφρων τέτληκας εἰπεῖν ἔπος, ὅ, ττι νοήσῃς. Exponitur etiam, in animum induco. Il. θ΄. Αἰεὶ γάρ μοι [illegible] ὅ, ττι νοήσω. Et, in animo habeo, volo. Il. έ. [illegible] καὶ αὐτὸς Ἕκτορά τι λίσσεσθαι. † ὅ, τι νόμος νοεῖ, quid lex vult. Aristoph. Nub. 1186.† Item, animadverto, intelligo. Od. ν΄. ἐπεὶ νόον κακὸν ἔμμεν Ἐχέφρονα. Hesiod. in Erg. ὅτε δὲ κακὸν εἶχ᾽, ἐνόησε. Item, prudens sum, sapio. Il. ά. Αὐτὰρ ἐγὼ παράφημι, καὶ αὐτῇ περ νοεούσῃ. Item, video, cerno. Il. γ΄. Τὸν δ᾽ ὡς οὖν ἐνόησεν Ἀλέξανδρος θεοειδής. † νοεῖ ἔχοντα &c. has locutiones exponit Heins. ad Hesiod. Asp. v. 50. i. e. similes esse.† (Eurip. Phœniss. 1361. Soph. Œdip. Tyr. 1074. 1301. Tr. 1131. Aristoph. R. 988.)

Νόημα, τό, singula ratio mente concepta. cogitatum, cogitatio. Item consilium. Od. β΄. ά. et alibi apud Hom. † Aristoph. Nub. 704. νόημα φρενὸς, mentis cogitatum.† Item mens: Hesiod. in Erg. † ingenium. Græv. ad Hesiod. Erg. 129.† In soluta oratione expon. sensus, vel sensus animi: ut apud Ammon. Item notio: ut, τὰ πρῶτα, καὶ τὰ δεύτερα νοήματα, primæ secundæque notiones. Themist. Et de omni intellectu, teste Fab. lib. 8. cap. 5. Τὰ νοήματα, apud Rhetores pro sententiis, et iis etiam quæ alio nomine dicuntur ἐνθυμήματα. Dionys. Halic. de Isocr. et Lysia.

Νοήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, mentis compos, prudens; poëticum vocabulum. Il. ψ΄. Od. μ΄.

Νόησις, εως, ἡ, cogitatio, seu actio ipsa cogitandi aut agitandi mente quidpiam. Exponitur etiam intelligentia: apud Plat. in Timæo. et Plut. de prud. animal.

Νοητὸς, οῦ, ὁ, (q. d. intelligibilis, vel mente perceptibilis,) qui intelligentia comprehenditur, sub intelligentiam cadens. Plato in Timæo. Plut. de primo frig.

Νοητῶς, (q. d. intelligibiliter,) ita ut intelligentiâ comprehendatur, ita ut mente percipiatur seu percipi possit.

Νοητικὸς, ἡ, ὁ, intelligendi facultate seu vi præditus. Aristot. de gen. anim. lib. 2.

Νοΐδιον, ου, τό, cogitatiuncula, et sententiola; apud Aristoph. in Eq.

Νώω, ῶ, Ionicè, pro νοέω dicitur. Aristoph. schol. et Suid. et Eust. Utitur eo verbo inter alios Callimachus et Hipp.

Κοέω, ῶ, audio, intelligo. Plut. in Cimone.

Composita ex νόος et νοέω. Quorum quæ in ος desinunt, apud Poëtas plerunque inveniuntur: quæ verò in ους, in soluta oratione usurpantur.

Ἀγνοέω, ῶ, (q. d. non intelligo, non cognosco.) ignoro. Dem. pro cor. τὸ δ᾽ αἴτιον οὐκ ἀγνοῶ. Isocr. ad Dem. πολλοὶ τὴν ἀλήθειαν ἀγνοοῦσι. Cum accus. pers. non agnosco. Odyss. ά. Αἴ κ᾽ ἐμ᾽ ἐπιγνοίη, &c. Μή πως ἀγνοιήσει πολὺν χρόνον ἀμφὶς ἐόντα. (Æsch. Eum. 134.) Xen. Pæd. 7. ἀγνοῶ ἐμαυτόν. † et l. 4. p. 90. a.† Exponitur etiam, ignosco: ut, ἀγνοῶ τὴν ἁμαρτίαν.

Ἀγνοέομαι, οῦμαι, ignoror. Æsch. contra Ctesiph. ἀγνοούμενος, ὅστις, καὶ [illegible]. † Xen. Pæd. 1. 2. 43. e.†

Ἀγνοιέω, metri causa pro ἀγνοέω, ignoro, nescio. † Hes. Th. 551.† Item, non agnosco, non cognosco, non novi. Odyss. ν'. (de cane:) [illegible] ἀγνοιήσασ' ἐλάσει.

Ἀγνόημα, τὸ, ignoratio. Greg. Significat etiam, peccatum per ignorantiam et imprudentiam commissum; apud Areop.

Ἄγνοια, ἡ, ignoratio. Dem. pro cor. Athen. lib. 6. Plut. &c. Item ignorantia, sive imprudentia. Dem. contra Mid. et Philipp. 3. Xen. Pæd. 3. † p. 69. d.† [Epist. ad Hebr. ix. 7. Αἵματος, ὃ προσφέρει ὑπὲρ ἑαυτοῦ καὶ τῶν τοῦ λαοῦ ἀγνοημάτων.]

Decomp. Ἀμφαγνοῶ, ex parte ignoro. Ammon.

Διαγνοέω, ignoro.

[Διάγνοια. Joseph. Ant. lib. 17. cap. 9. §. 5. διαγνοίᾳ περὶ αὐτοῦ ἔτι χειμαίνων, &c. Vide Notam.]

Ἀγχίνοος, et per contractionem ἀγχίνους, q.d. qui in propinquo mentem habet: ingeniosus, perspicax, solers. Odyss. ν'. ἐπητής τ' ἐσσὶ καὶ ἀγχίνοος. Xen. Pæd. 1. διὰ τὸ ἀγχίνους εἶναι, ταχὺ ἀπεκρίνετο. Comp. ἀγχινούστερος, solertior. Superl. ἀγχινούστατος, solertissimus.

Ἀγχινόως, solerter, sagaciter, ingeniosè. Aristot.

Ἀγχίνοια, ἡ, solertia: ingenii acumen sive acrimonia, qua cujusque rei causa non longo tempore considerata reddi potest. Aristotel. post an. l. 1. c. 22.

Ἀερσίνοος, ου, ὁ, attollens mentem, i. superbus. Epith. cacodæmonis, apud Nonn. Compositum ex Æolico futuro ἀέρσω verbi ἀείρω, et νόος.

Ἁλιτρόνοος, efficaciter peccans; animus, vel homo, sub potestate peccati.

Ἁμαρτίνοος, mente errans, cujus mens est prava. Hesiod. in Theog. † 511.† (Æsch. Suppl. 459.) [ἔνθεν Ἰὼ οἴστρῳ ἐρεσσομένα φεύγει ἁμαρτίνοος, &c. Schol. ἀντὶ τοῦ, μανεῖσα. Alii pro ἁμαρτίνοος scribunt contractè ἁμαρτίνους.]

Ἀμερσίνοος, mente privans.

Ἀμφιγνοέω, ῶ, aliqua ex parte cognosco. Plut. in Pelopida, τῶν Σπαρτιατῶν ἀμφιγνοούντων τὸν τόπον. Exponitur etiam, dubito, seu ambigo. Isocr. ad Nicocl. ὅσα, περὶ ὧν ἂν ἀμφιγνοῇς, ἔχε τοὺς συνδοκιμάζοντας. Plato in Gorg. ἀμφιγνοῶ ἐφ' ὁπότερον ἂν λέγεις. Cum accusat. apud eundem in polit. ταὐτὰ δέ γε ταῦτα ἐν ἄλλοις ἀμφιγνοοῦντες πάλιν, δόξῃ τε ψεύδονται, καὶ λόγῳ. Scribitur et ἀμφινοέω.

Ἄνοος, et ἄνους, amens, demens, stultus. Il. φ'. ἄνοον κραδίην ἔχες. Plato ep. 6. λόγος ἄνους. [Æsch. Pr. 986.]

Ἄνοια, ἡ, amentia, dementia, stultitia. Plato polit. 2. Isocr. in Panath. † Xen. Pæd. 1. 5. 13.†

Ἀνοήμων, non compos mentis, insipiens, stultus, impos animi. Odyss. β'. et ρ'.

Ἀνοησία, ἡ, q. d. in intelligentia, seu intelligentiæ carentia: insipientia, stultitia.

Ἀνόητος, (q. d. non in intelligibilis,) qui intelligi non potest. Item act. qui non intelligit. Plato in Timæo. Item insipiens, stultus. Plato. Plut. Xen. † ὦ ἀνόητέ συ, O tu stulte. Aristoph. Nub. 836. et 895.† Τὰ ἀνόητα, exp. res venereæ: apud Aristoph. in Nub. 416.

Ἀνοήτως, q. d. non intelligibiliter, ita ut intelligi non possit: plerumque pro stultè, insipienter. Luc. de hist. scrib.

Ἀνοΐα, Atticè pro ἀνοησία, insipientia, stultitia.

Ἀνοηταίνω, insipiens sum, seu stultus, stultum ago, stultè me gero. Plato in Philebo. Dicitur et περὶ τοῦ ἀφροδισιάζειν, teste schol. Aristoph. et Suid.

Ἀνοηταίω, pro eodem.

Ἀπόνοια, ἡ, amentia, vecordia, cæcitas mentis. Dem. pro corom. et Plut. in Alcibiad. Item vesana quædam confidentia, desperatio quædam vesana. Thucyd. l. 1. Item vesana quædam insolentia et animi elatio. Luc. Chrysost.

Ἀπονοέομαι, οῦμαι, q. d. mentem et intellectum abjicio: nullam mei rationem habeo, perinde ac si mentem amiserim. Plut. in Sol. πυνθανομένων, τίνι πιστεύων, οὕτως ἀπονενόηται τῷ γήρᾳ, εἶπεν, quo re fretus, vecordi fiducia concepta omne periculum adiret, &c. Luc. τολμηρὸν τόλμημα γενναῖον καὶ ἄξιον ἀπονενοημένου νεανίσκου, dignum adolescente, qui ex desperatione vecors et amens factus est. Ἀπονοεῖσθαι expon. etiam, insolescere, seu vesana quadam insolentia efferri, apud Chrysostom.

Ἀπονενοημένως, (adverb.) amenter, vesanè, nulla sui ratione habita: unde ἀπονενοημένως διακεῖσθαι, apud Isocr. in Archid. [Xenoph. Hist. Græc. lib. 7. cap. 2. §. 8. Ἐπεὶ δὲ τῶν ἔξω καὶ ἔνδον πύργων ἐκράτησάν τινες οἱ πολῖται, [illegible] δὲ ἐχόμενοι ἀπονενοημένως τοὺς ἀναβεβηκότας.]

Ἀριστόνοος, optima mente præditus.

Βραδύνοος, seu βραδύνους, qui tarda est mente et ingenio.

Βραδύνοια, ἡ, tarditas mentis seu ingenii. Laërt.

Βριθύνοος, gravem mentem habens, i. prudentem. In Epigram. βριθύνοος dicitur Apollo, quòd gravem mentem faciat et prudentem.

Γλαυκόνοος, præditus ingenio, vel mente dolosi. Palem.

Διάνοια, ἡ, mentis agitatio, cogitatio, rationum singularum usus, dispositio, et judicium, ratiocinatio. Unde, διανοίᾳ [illegible], Isocr. Et, κατέχειν τὴν διάνοιαν. Thuc. l. 1. Interdum pro ipsa mente et animo: ut apud Aristot. eth. 6. et 10. c. 3. Est etiam una ex facultatibus animæ, media inter νοῦν et πίστιν, et propriè circa mathematica versatur: ut docet Plato l. 6. de rep. et in sophist. et Plut. in quæst. Platon. Item sententia, sensus. Plut. in symp. sept. sap. διάνοιαν ταύτην εἶχε τὰ γεγραμμένα. † διανοίαις αὐτὸν κατακεντήσω. Aristoph. Nub. 941. sententiis (vel ratiocinationibus) illum occidam, confodiam.† Sic et apud Rhetores status ῥητοῦ καὶ διανοίας inter se opponuntur, sensus verbalis et intellectualis.

Διανοέομαι, οῦμαι, ratiocinor, mente agito, cogito, in animo habeo. Plut. in Camillo, διενοοῦντο μάχην συνάπτειν, cogitabant de conserendo prælio. † Xen. Pæd. l. 6. p. 159. d. cogitare, sentire, ὡς sequente. l. 5. p. 51. c.† Exponitur etiam, sentio, statuo. Arist. de mundo, ταῦτα χρὴ καὶ περὶ θεοῦ διανοεῖσθαι. Apud Lucian. διανοηθεὶς κακῶς ὑπὲρ τῶν ἰδίων, expon. in rebus suis malè sibi consulens. Item, affectus sum, eo sum animo. Plato polit. 1. τὸ διανοεῖσθαι περὶ τοὺς ἀρχομένους. (Aristoph. R. 529.)

[Διανοητέον. Plat. de Leg. lib. 1. καὶ τοὺς περὶ τὸν οἶνον ἄρα διατριβῆς ὡσαύτως διανοητέον, εἴπερ ἔσται ταῦτα ὀρθῶς διανοηθῆναι ἐν τούτοις.]

Διανόημα, τὸ, cogitatum, cogitatio, mentis opus. Item commentatio, sententia. Hermog. [Plat. de Leg. lib. 5. ταῦτα δ' ἔχει διανοήματα καὶ περὶ τοὺς ἐγχωρίους θεούς τε ἅμα καὶ δαίμονας. Theæt. Xenoph. Græc. Hist. lib. 7. cap. 5. §. 19. φιλότιμον γὰρ ἀνδρὸς τὰ τοιαῦτα διανοήματα.]

Διανόησις, ἡ, ipsa actio cogitandi. Plut. in libr. utra animantia sint prudentiora.

Διανοητικός, οῦ, ὁ, ad cogitationem et διάνοιαν pertinens: seu in cogitatione et commentatione positus. Aristot. eth. l. 2. [cap. 1. lib. 1. cap. 13. διορίζεται δὲ καὶ ἡ ἀρετὴ κατὰ τὴν διαφορὰν ταύτην· λέγομεν γὰρ αὐτῶν, τὰς μὲν διανοητικάς, τὰς δὲ ἠθικάς· σοφίαν μὲν καὶ σύνεσιν καὶ φρόνησιν, διανοητικάς· ἐλευθεριότητα δὲ καὶ σωφροσύνην, ἠθικάς. Plat. Timæus. τῶν δ' αὖ κινήσεων ἡ ἐν αὐτῷ ὑφ' ἑαυτοῦ ἀρίστη κίνησις (μάλιστα γὰρ τῇ διανοητικῇ τοῦ παντὸς κινήσει ξυγγενής) ἡ δὲ ὑπ' ἄλλου, χείρων.] Item, cogitatione et commentatione valens, ingeniosus. Τὸ διανοητικόν, vis animi commentatrix, vel ratiocinatrix. Damasc.

Decomp. Ἀδιανόητος, cogitatione non comprehensibilis. [Polyb. Hist. lib. 3. §. 36. ἐπὶ δὲ τῶν ἀγνοουμένων (τόπων) εἰς τέλος, ὅμοιον ἔχει τὴν δύναμιν ἡ τῶν ὀνομάτων ἐξήγησις, ταῖς ἀδιανοήτοις καὶ κρουσματικαῖς λέξεσι. vocibus nihil significantibus. Plat. Sophist. Συννοεῖς οὖν ὡς οὔτε φθέγξασθαι δυνατὸν ὀρθῶς, οὔτ' εἰπεῖν, οὔτε διανοηθῆναι τὸ μὴ ὂν αὐτὸ καθ' αὑτό, ἀλλ' ἔστιν ἀδιανόητόν τε καὶ ἄρρητον, καὶ ἄφθεγκτον, καὶ ἄλογον.] Τὰ ἀδιανόητα dicuntur etiam, quæ verbis apertis occultos sensus habent. Fab. l. 8. c. 2.

Προδιανοέομαι, antè cogito.

Προσδιανοέομαι, insuper cogito. [Plat. de Leg.]

Διχόνοια, duplex seu bifaria sententia mentis. Hesych.

Διχονοῶ, dissentio, dissideo. Idem.

Δύσνοος, et δύσνους, qui malè est mente adversus aliquem, malevolus. Thuc. l. 2. δύσνους τῇ πόλει.

Δύσνοια, malevolentia. Hesych. (Soph. El. 654.)

Δυσνοέω, malevolentia prosequor, infensus sum.

Δυσνόητος, qui vix intelligi potest. in ep. Petr. 2. c. 3.

Δυσνοήτως, ita ut difficulter intelligi queat.

Ἐγρεσίνοος, mentem excitans. Nonn.

Εἰσνοέω, unde εἰσενόησα, animadverti, vidi. apud Poëtas. † Apollon. Arg. 1. 321.†

Ἔκνοος, et ἔκνους, amens, demens. Hesych. et Suid.

Ἔννοος, et ἔννους, mentis compos, mente præditus. Plut. Exponitur etiam intelligens, apud Plut. in Timæo. Item prudens: apud Synes. (Soph. Œdip. Tyr. 936.)

Ἔννοια, ἡ, mentis adjectio ad rem aliquam, cogitatio: actio ipsa concipiendi aliquid mente. Xen. Pæd. 1. Dem. in orat. ad ep. Philip. Exponitur etiam, notio, intelligentia, apud Cicer. in top. Sic et apud Plut. περὶ [illegible]. Item sententia: Hermog. Item conjectura: Polyb. l. 1.

Ἐννοέω, ῶ, mente concipio, cogito. Plato in polit. τόδε οὐκ ἐννοοῦμεν, hoc non animadvertimus. Xen. Pæd. 2. ἐννοῶ, ὅτι ἐξελαύνεσθαι μὲν σὺν ὑμῖν, εἰ μὲν καὶ βελτίους, εἰ δὲ καὶ μείονος ἄξιοι, &c. † Xen. l. 1. 1. 2. Cyri Pædiæ. et Soc. 3. ἐννοοῦντο αὐτῶν, ὡς. l. 5. p. 123. b.† Item recordor. Plato in Minoë, ἴσως οὐκ ἐννοεῖς· ἀλλ' ἐγώ, βούλει, σε ὑπομνήσω; Plut. de Pomp. οὐχ, ὅτι ὁ Μέγας, ἐννοῶν, non recordatus, se esse Magnum. (Æsch. Ag. 1097. Soph. Œdip. Tyr. 567.)

Ἐννοέομαι, idem. Xen. Pæd. 5. ἅμα δ' ἴσως καὶ ἐκεῖνο ἐννοεῖται. † ἐννοηθείς, recordatus. l. 4. p. 91. d.† Sic Herodot. in Polymn. ὡς δὲ καὶ οἱ λοιποὶ τῶν συμμάχων ἐννοεῦντο, &c. (Eurip. Med. 47. 883. 926.)

Ἐννόημα, τὸ, mentis conceptus, cogitatum. Aristot.

Ἐννοητικός, cogitabundus, cogitabundi et intelligendi vi præditus. Aristotel.

Decomp. Ἀνεννόητος, qui non intellexit, vel qui non recordatur. Polyb. hist. lib. 2.

Διεννοέομαι, idem quod ἐννοέομαι. Herodot. in Polymn. οὗτοι μὲν νῦν οὕτω διενοεῦντο ποιέειν.

Προεννοέω, adhuc cogito et mente concipio, vel etiam ἐννοῶ. Plut.

Συνεννοέομαι, mecum cogito, apud me cogito. Eust.

Ἐπίνοια, ἡ, quod quis excogitavit, commentum: ut et solertia, qua quis commentum comminiscitur. Aristoph. in Vesp. (R. 1578. Eurip. Med. 763. Phœniss. 365.) Greger. † Xen. Pæd. 2. 54. c.† Item cogitatio. Thuc. l. 3. Et, ἐπίνοιαν ποιεῖσθαι, cogitare. Polyb. l. 1.

Ἐπινοέω, excogito, comminiscor. Thuc. l. 1. ἐπινοῆσαι ὀξεῖς εἰσί, καὶ ἐπιτελέσαι ἔργῳ, ὃ ἂν γνῶσι. Interdum, mente agito, cogito. † Aristoph. Nub. 1030.† Luc. in Nigrin. καὶ ὅλως μικρὸν οὐδὲν οὐδὲν ἐπινοῶ. Exponitur etiam, animadverto, apud Plut. in Pericle. Item destino, in animum induco: ut, ἐπινοέω ποιῆσαι. Herodot. (Palæph. p. 9.)

Ἐπινοέομαι, excogitor. Synes. Et activè, in animum induco. Herodot. ἐπενοήθη θαλασσοκρατέειν. Apud Phalar. ἐπινοοῦμαί σοι, animo tibi intendo.

Ἐπινόημα, commentum. [Polyb. Hist. lib. 2. Hannibal παραλαβὼν τὴν ἀρχήν, εὐθέως δῆλος ἦν ὡς ἐκ τῶν ἐπινοημάτων πόλεμον ἐξοίσων Ῥωμαίοις.]

Ἐπινοηματικός, qui prompto est ad excogitandum ingenio.

Ἐπινοητικός, idem.

Decomp. Ἀνεπινόητος, qui cogitatione comprehendi aut mente concipi nequit.

Ἀντεπινοέω, vicissim seu contra alium excogito, et comminiscor.

Προσεπινοέω, insuper excogito.

Εὔνοος, et εὔνους, bene affectus erga aliquem, benevolus. (Soph. Œdip. Tyr. 1093.) Thuc. l. 2. εὔνους [illegible]. Xen. in apol. Socr. τοῖς ἐμοῖς εὔνους λογισμοῖς. De discrimine amici et benevoli vide Aristot. eth. 8. c. 2. † τὸ εὐνοῦν, neut. substantivè. Soph. El. 1209.† Compar. est εὐνούστερος, benevolentior. † Xen. Pæd. l. 5. p. 130. c.†

Εὔνοια, ἡ, benevolentia. Thucyd. Aristot. Dem. Xen. † Pæd. 1. 5. 13. εἴς τινα, &c.† (Pl. Æsch. Suppl. 498. S. c. Th. 436. Cum Gen. 1015. Pr. 445. Eurip. Med. 346.)

Εὐνόως, et εὔνως, benevolè. Hesych. et Phrynich.

Εὐνοϊκός, οῦ, ὁ, ad benevolentiam pertinens, benevolentiæ indicium habens. Item benevolus. Luc. in Tim.

Εὐνοϊκῶς, benevolè. Xen. Isocr. Dem. Hinc comparat. εὐνοϊκωτέρως. Dem. et superlat. εὐνοϊκώτατα. Xen.

Εὐνοέω, benevolus sum, benevolentia prosequor. Xen. Pæd. 8. οὐ ῥᾴδιόν ἐστι φιλεῖν τοὺς μισεῖν δοκοῦντας, οὐδ' εὐνοεῖν τοῖς κακόνοις.

Εὐνοοῦμαι ὑπό σου, habeo te benevolum.

Εὐνόητος, facilis intellectu.

Εὐνοήτως, ita ut facilè intelligi queat.

Decomp. Ἀντευνοέω, vicissim benevolus sum. Xen. Pæd. 8.

Θελξίνοος, mentem demulcens. Epigr. (Θελξίφρων. Æsch. Ag. 1181.)

Θηλύνοος, effeminatus, qui est fœmineo animo. Æschyl. in Promet. [1001.]

Κακόνοος, et κακόνους, malevolus. Dem. Philip. 4. Xen. Pæd. 3. † l. 8. p. 207. d.†

Κακόνοια, ἡ, malevolentia. Plut. in Alcib. Xen. Pæd. 3.

Κακονοέω, malevolus sum, vel malè cogito.

Κατανοέω, animadverto, intelligo, perspicio. Plat. ἔστι δ' ὅμως οὐδὲν ἧττον κατανοῆσαι δυνατόν. Thuc. κατανοῶ ὄντας. Xen. † Pæd. 1. 6. 17.† κατανοῶ περὶ τούτων. † Cum ὅτι. Pæd. 1. 5. 8. et cum ὡς. l. 3. p. 77. d.†

Κατανόημα, τὸ, quod ab aliquo animadversum est seu perspectum; commentum, remedium, excogitatum. Aristot. in polit.

Κατανόησις, ἡ, animadversio, deprehensio. Item cognitio. Gregor. Documentum. apud Plut. κατανόησιν ἑαυτοῦ πολλὴν παρέχει, expon. multa ingenii sui documenta præbet.

Decomp. Ἀκατανόητος, qui animadverti et intelligi nequit.

Δυσκατανόητος, qui vix potest animadverti et perspici.

Εὐκατανόητος, quem facilè intelligere et animadvertere possumus.

Προσκατανοέω, insuper animadverto seu perspicio.

Κλεψίνοος, qui aliud in pectore clausum habet, et aliud in lingua promptum, et ita velut animo fallit.

Κουφόνοοι ἔρωτες apud Soph. in Antig. [617.] dicuntur, quoniam amantium mens levis est et inconstans. [349. κουφονόων τε φῦλον ὀρνίθων ἀμφιβαλὼν ἄγει.] (Κουφόνους εὐήθεια, Æsch. Pr. 383.)

Κρυψίνοος, et κρυψίνους, qui animi sui cogitata occulta tenet, nec ulli aperit. Hesych. et Suid. † Xen. Pæd. 1. 6. 24.† [Κρυψίνους. Orat. in Agesil. cap. 11. §. 5. τοὺς δὲ κρυψίνους ὥσπερ ἐνέδρας ἐφυλάττετο.]

Μεγαλόνοος, et μεγαλόνους, mentis præstantia præditus, et animo magnifico. Et, τὸ μεγαλόνουν, mentis præstantia.

Μεγαλόνοια, idem quod τὸ μεγαλόνουν, magnificus animus et ingens. Basil. in ep. ad Hermog. Exponitur etiam, magni spiritus, apud Luc. Item superbia. Hesych.

Μετανοέω, pòst intelligo, pòst sapio. Plat. in Gorg. ταῦτα προνοήσαντες μὲν ἀνοητά· μετανοήσαντες δὲ ἄνοιαν, qui pòst intellexerunt. Item sententiam et mentem muto. Xen. Pæd. 1. † cap. 1. sec. 3.† ἐκ τούτων δὲ ἠναγκαζόμεθα μετανοεῖν, &c. Item, resipisco; me pœnitet sic ut ad sanam mentem redeam. Synes. σὺ μετανόει ἐφ' οἷς οὐ προσποιήσω τὴν ὀργήν. Sic et apud Luc. de salt. et sæpè in N. Test.

Μετάνοια, ἡ, mutata mens et sententia. Exponitur etiam, resipiscentia, pœnitentia salutaris. Paus. in Att. Plut. de discern. adul. ab am. et in Pericle.

Decomp. Ἀμετανόητος, qui pœnitentia non ducitur, pœnitere nescius, ad Rom. cap. 2. [v. 5.]

Ὁμόνοος, et ὁμόνους, q. d. parem seu similem mentem habens, unanimis, concors.

† Ὁμονόως, adv. concorditer. Xen. Pæd. 6. p. 171. a.†

Ὁμόνοια, ἡ, concordia. Isocr. in Areop. Xen. Pæd. 5.

Ὁμονοεῖον, concordiæ templum, apud Dion.

Ὁμονοέω, ῶ, concors sum, concorditer vivo, consentio. Aristot. eth. 9. τὰς πόλεις ὁμονοεῖν φασιν, ὅταν περὶ τῶν συμφερόντων ὁμογνωμονῶσι. Xen. Pæd. 4. ὁμονοοῦμεν ταῦτα, in his consentimus.

Ὁμονοητικός, ad concordiam pertinens: seu ad concordiam efficiendam aptus. Item ad concordiam propensus. Aristot. polit. 2.

[Ὁμονοητικῶς. Plat. de Rep. Ἆρ' οὖν ἐν ἅπασι τούτοις ὁμονοητικῶς ἄνθρωπος διάκειται.]

Ὀρθόνοος, qui est rectæ mentis, qui recta et proba cogitat.

Ὀψίνοος, serò sapiens. Nonn. [Pind. Pyth. Od. 5. 35. Ὃς οὐ τὰν Ἐπιμαθέος Ἄγων ὀψινόου θυγατέρα Πρόφασιν, &c.]

Παράνοια, ἡ, dementia, delirium. Aristoph. in Nub. †1843.† [cui exemplo addatur 1478. ej. Comœdiæ, Οἴμοι παρανοίας, ὡς ἐμαινόμην ἄρα, &c. Æschin. c. Ctesiph. Ὁ δὲ ἔλεγχος ἐκ τῆς ἀδικίας τῶν συμβεβηκότων, ἔστιν παραγεγραμμένης ἡ παρανοίας ἐλεγκτικός, &c.] et Plat. de leg. {Παράνοια σύναγε νυμφίους φρενώλεις. Æsch. S. c. Th. 762.}

Παρανοέω, q. d. extra mentem sum: deliro, demens sum. Aristoph. in Nub. †1482.† ἐμοῦ παρανοήσαντος. Apud Eurip. exp. perperam intelligo.

Περίνοια, mentis conceptus seu comprehensio solers, Greg. de theol. Solertia, vafrum commentum, Leo. et Greg. contra Julian. [Thucyd. Hist. lib. 3. μόνην τε πόλιν διὰ τὰς περινοίας εὖ ποιῆσαι ἐκ τοῦ προφανοῦς, μὴ ἐξαπατήσαντα, ἀδύνατον. Sch. περινοίας.]

Περινοέω, mente complector et concipio. Plut. in Phoc. μεγάλα ταῖς ἐλπίσι περινοῶν ὁ οἰκιστής, ὡς Ἑλληνικώτατα ἀλλῇ. Item, comminiscor, et excogito. {Aristoph. Ran. 989.} Basil. homil. 11. τέσσαρα τοῖς ἀνθρώποις οἱ παλαιοῦντες αὐτῶν τὰς αἰσθήσεις περιενόησαν. Et cum accus. pers. apud eundem in orat. ad juvenes. Item pro περιττὸς τοῦ. Greg. de Basil. περινοεῖ τῷ ἤθει μεῖζόν τι καὶ ὑψηλότερον.

Περινοέομαι, altiùs et exquisitiùs excogitor. Hermog. de simpl. (de communibus notionibus loquens:) μηδὲν ἔχουσαι βαθὺ μηδὲ περινενοημένον.

Περινενοημένως. ut, περινενοημένως λέγειν τι, artificio quodam solerter excogitato loqui de re aliqua. Hermog. περὶ ἑρμηνείας.

Περινόησις, idem quod περίνοια.

Decomp. Ἀπερινόητος, qui mente seu cogitatione comprehendi nequit, solertiam nullam admittens.

Περισσόνοος, excellenti mente præditus.

Πολύνοος, et πολύνους, cui multum est mentis, i. prudentiæ et sagacitatis. Eustath.

Πολύνοια, ἡ, mens cui multum prudentiæ et sagacitatis inest. Dicitur et de oratione sententiosa: apud Plat. de leg. l. 4.

Πραΰνοος, qui est animo leni et miti: epith. Dei, apud Apollinar.

Πρόνοος, et πρόνους, prudens: unde compar. προνούστερος, apud Sophocl. in Ajace. {Æsch. Suppl. 976.} [Herodot. Hist. lib. 3. ἀλλ' ἴσχε καὶ καταλάμβανε σεωυτόν, ἀγαθόν τι πρόνοον εἶναι.]

Πρόνοια, ἡ, actio ipsa antè percipiendi aliquid mente, et providendi, provisio. Thuc. l. 6. Exponitur plerumque providentia: ut apud Herodian. l. 2. 3. et 4. † Xen. Pæd. 1. 6. 20.† Hinc et, πρόνοιαν ἔχειν τινός, providere alicui, Isocr. in Evag. Et, ἐκ προνοίας τι ποιεῖν, dedita opera et consultò aliquid facere. Plat. de leg. l. 9. {Eurip. Phœniss. 610. 690. Pl. Æsch. Ag. 693. Ch. 605. Soph. Tr. 836. Œdip. Tyr. 998. Philostr. l. 2. c. 43.}

Προνοέω, et προνοοῦμαι, antè mente percipio, animo provideo. Plat. in Gorg. ταῦτα προνοήσασι μὲν δοκεῖ. Thuc. προνοῆσαι βραδεῖς τὰ ἐξ αὐτῶν ἀποβησόμενα. † Xen. Pæd. 1. 4. 21.† Item provideo, i. perspicio, consulo commodis alicujus. Leo. τῶν γερόντων προνόει. Xen. Pæd. 8. ἑαυτοῦ τι κελεύει, ὁ προνοῶν ἀδελφοῦ. Idem, ταῦτα ὡς φίλου ὄντος σου προνοήσω. Item, prudens et de industria facio: apud Lys.

[Προνοητέον. Xenoph. Œconom. cap. 7. § 36. ἃ δ' ἂν περιττεύειν δέῃ, προνοητέον καὶ φυλακτέον, &c.]

Προνοητής, οῦ, ὁ, provisor. Greg. περὶ φιλοπτωχ.

Προνοητικός, providendi solertiam habens: vel ad providendum propensus. Apud Thuc. προνοητικὸς λόγος, exp. provida ratio. [Xenoph. Memorab. lib. 1.]

Προνοητικῶς, providè, vel prospicienter. [Xenoph. Memorab. ταῦτα οὕτω προνοητικῶς πεπραγμένα ἀπορεῖς πότερα τύχης ἢ γνώμης ἔργα ἐστίν.]

Decomp. Ἀπρονόητος, non provisus: vel qui providentia non regitur. Philo de mundo, πολλὰ ἀπρονόητα εἶναι τὸν κόσμον νομίζουσι. Et activè, futuri non providens. Xen. Hell. 4. ἀπρονόητος γὰρ ἡ ὀργή.

Ἀπρονοήτως, imprudenter, incautè, non proviso eventu. Xenoph. Pæd. 1. et 4.

Ἀπρονοησία, ἡ, imprudentia, apud Alex. Aphr.

Προσεννοέω, insuper mente agito et considero. [Xenoph. Conviv. § 16. καὶ γὰρ ἄλλο τι προσενόησα, ὅτι οὐδὲν ἀργὸν τοῦ σώματος ἐν τῷ ὀρχεῖσθαι ἦν, &c.]

Ῥηξίνοος, dicitur Bacchus in Epig. quòd mentem enervet, et frangat.

Σύννους, cogitabundus, meditabundus. Isocr. in orat. ad Demon.

Σύννοια, ἡ, cogitatio ejus qui secum aliquid reputat. Eurip. in Heracl. {Æsch. Pr. 436.} Item intelligentia, apud Plat. in Epinom.

Συννοέω, apud me æstimo, mecum reputo et perpendo. Plato in polit. Λογισάμενοι δὲ συννοήσωμεν τὸ πάθος ἐν τῶν νῦν λεχθέντων. Sic et apud Plut. et Synes. Item intelligo. Plato in Epinom. τὰς δὲ θείας ταύτας οὐ ῥᾴδιον συννοεῖν.

Συννοοῦμαι, idem. Plato in secundo Alcibiad. {Aristoph. R. 610.}

Ταχύνοος, et ταχύνους, qui celeri est mente.

Ταχύνοια, ἡ, mentis celeritas.

Τερψίνοος, animum oblectans, vel voluptuarius.

Ὑγρόνοος, q. d. qui humidam habet mentem, mollis et effœminatus: de cinædo dici, tradit Poll. l. 2.

Ὑπόνοια, suspicio. {Eurip. Phœniss. 1093.} Plut. de Socr. dæmon. Παρ' ὑπόνοιαν λέγονται, quæ expectationi auditoris non respondent. Et, δι' ὑπονοίας dicitur id, quod tropicè et figuratè dicitur.

Ὑπονοέω, ῶ, suspicor, suspectum habeo. Aristoph. in Plut. μηδὲν εἰς ἔμ' ὑπονόει τοιοῦτο. Thuc. lib. 7. ὑπονοήσας αὐτῶν τὴν διάνοιαν. † Xen. Pæd. l. 3. p. 79. c. ὑπονοῶ πράττειν τι i. e. ὑπονοέω, cogito. l. 6. 157. c.† Et cum gen. pers. ὑπονοήσας τῶν λεγόντων. Item intelligo, i. in hunc sensum accipio. Philo de mund. βέλτιον δὲ ὑπονοεῖ τὸ σφέτερον.

Decomp. Ἀνυπονόητος, non suspectus, seu quem suspectum non habuissemus: Polyb. Et activè, non suspicans: ut apud eundem l. 4. τοῦ μέλλοντος ἀνυπονόητος, non suspicantibus quod eventurum erat. [Polyb. lib. 1. πολλοὺς δ'— τοὺς μὲν εἰς ἐνέδρας ἀνυπονοήτως ἐπαγόμενος ἄφνω· τοὺς δ' ἀποκλείσας, &c. Demosth. Orat. Amatoria. πρὸς μὲν τὴν εὐπρέπειαν ἀσφαλῆ, πρὸς δὲ τὰς αἰτίας ἀνυπονόητον.]

Ἀνυπονοήτως, ita ut non suspiceris. Et pass. signific. non suspectè, ut non suspectus habearis. Polyb. [lib. 1. addas, lib. 4. μετὰ δὲ ταῦτα προβαινούσης τῆς ὥρας ἐγχειρήσαντες καὶ τὰς τῶν ἄλλων οἰκίας ἐκκλέπτειν, ἀνυπονοήτως τὰς νύκτας ἐπιφαινόμενοι. lib. 5.]

Ὑψηλόνους, qui est mente elata. Τὸ ὑψηλόνουν, mentis elatio, seu animi celsitudo et sublimitas. Plut. in Pericle.

Ὑψίνοος, et ὑψίνους, elatam mentem habens, superbus. Nonn. Τὸ ὑψίνουν, animi celsitas et magnitudo.

{Φαιδρόνως. Æsch. Ag. 1238.} ‡ sereno animo.‡

Composita ex κοέω.

Ἀμνοκῶν, agni mentem habens, simplex, et fatuus. Aristoph. in eq. Καὶ σκαιός γε τῶν πολιτῶν ὅστις ἐστὶν ἀμνοκῶν.

Θυοσκόος, qui intelligit ea quæ per sacrificia ignita significantur, aruspex. Expon. etiam, sacrificans. Il. ω. v. 221. et Od. φ'. Vide et in com. ex Καίω, seu Κάω. Pro eodem dicitur et Θυηκόος. Hesych.

Ὀρνιθοσκόος, augur, avium peritus.

ΝΟ'ΣΟΣ, ου, ἡ, morbus. Synes. ep. 37. νόσῳ χαλεπῇ προσεπάλαισεν, gravi morbo conflictatus est. Demosth. in epitaph. νόσων ἀπαθεῖς τὰ σώματα, καὶ λυπῶν ἄπειροι τὰς ψυχάς. Aristoph. in Nub. Νόσος μ' ἐπέτριψεν ἱππική. {Soph. Œdip. Tyr. 980. Æschyl. Pr. 607.} ¶ Item vitium: ut apud Eurip. in Orest. Ἀπαίδευτον ἔσχε γλῶσσαν, αἴσχιστον νόσον, turpissimum vitium. ¶ Exponitur etiam, pestis: quum de malo graviori dicitur: Theodor. hist. Eccles. l. 5. τὴν Μαρκίωνος νόσον κώμαις τισὶν ἐνσκῆψαι μαθών, cùm intellexisset, Marcionis pestem in quibusdam vicis grassari.

Νοσώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, morbosus, morbidus, valetudinarius. Plut. in apophth. Μακεδόνας τοὺς νοσώδεις καὶ ἀσθενεῖς. Dicitur et de loco morbido. Isocr. τὸ χωρίον ὑποθέμενοι νοσῶδες εἶναι.

Νοσωδῶς, more eorum qui morbosi sunt et valetudini obnoxii.

Νοσέω, ῶ, ægroto, æger sum, malè valeo. Plut. παῖδες ἰατρῶν βούλονται μὲν μὴ νοσεῖν τὸν ἄνθρωπον, νοσοῦντα δὲ μὴ ἀγνοεῖν ὅτι νοσεῖ. Item metaphoricè de ægritudine mentis: Isocrat. de pace. νοσούσαις ψυχαῖς οὐδὲν φάρμακον, πλὴν λόγος. {Νοσεῖ τὰ φίλτατα. Eurip. Med. 16. id. Phœniss. 1057. 1131. Soph. Tr. 1252. 1258. Œdip. Tyr. 1061.} ¶ Dicitur et νοσεῖν, qui hæresin aliquam imbibit, apud Chrysost. in 1 Epist. ad Corinth. 15. οἱ τὰ Μανιχαίων νοσοῦντες, Manichæorum hæresi infecti. Exponitur etiam, insano studio flagro. apud Plut. τοῖς περὶ δόξαν νοσοῦσι. ¶ Dicitur et civitas aliqua νοσεῖν, quæ intestinis discordiis laborat, quæ malis consiliis utitur, magistratibusque corruptis, apud Demosth. et Thuc. l. 2. ¶ Apud Aristot. apum etiam alvearia νοσεῖν dicuntur, quum cibus eis deficit.

Νόσημα, τὸ, morbus, idem quod νόσος. {Soph. Œdip. Tyr. 1317.} Isocrat. de pace, τῶν περὶ τὸ σῶμα νοσημάτων πολλαὶ θεραπεῖαι. ¶ Item metaph. vitium, apud Plat. epist. 8. et Thuc.

Νοσηματικός, οῦ, ὁ, morbosus, morbidus, vitiosus. Plut. de virtut. mul.

Νοσηματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem quod νοσώδης et νοσηματικός. Item, qui manat ex morbo, seu qui causam et originem à morbo traxit: ut, μανίαι νοσηματώδεις, insaniæ ex morbo ortæ, apud Aristot. eth. 7. c. 5.

Νοσηματωδῶς, more eorum qui valetudini obnoxii sunt: apud eund.

Νοσημάτιον, τὸ, q. d. morbulus, morbus levior: Aristot. l. 3. rhet.

Νοσηλεύω, f. εύσω, ægrum curo, et ei præstitis necessariis officiis inservio. Paul. Ægin. ἐνοσήλευσεν αὐτὸν μετὰ σπουδῆς ἰδίας. ¶ Item infirmo, valetudinarium reddo: apud Chrysost. in Epist. ad Hebr.

Νοσηλεύομαι, æger curor ab eo, qui ægrotantibus subservire et necessaria officia præstare solet. Item ægroto. Appian. ὁ δὲ Καῖσαρ τινὰς ἡμέρας ἐνοσηλεύετο.

Νοσηλεία, ας, ἡ, ægrotatio, in qua necessaria ægro officia præstantur. Item curatio ægroti, quæ debita ei officia præstantur. Plut. in Lyc.

Νοσήλια, τὰ, officia et remedia quæ in ejusmodi curatione ægro adhibentur. Suid.

Νοσερός, ὁ, morbidus, morbosus. Xen. Pæd. 1. περί τε τῶν νοσερῶν χωρίων καὶ τῶν ὑγιεινῶν.

Νοσηρός, idem. Plut. in Lycurg.

Νοσηρῶς, more eorum qui morbidi sunt et valetudini obnoxii. Aristot. polit. l. 6.

Νοσακερός, idem quod νοσερός et νοσηρός. Aristot. polit. 3.

Νοσάζω, ægrotum reddo, ægrotum facio: unde, αἴτιον νοσάζον, causa morbi, apud Galen.

Νοσίζω, idem, ex Gaz. interpr.

Νοῦσος, ἡ, Ionicè pro νόσος, morbus. Hesiod. in Erg. Νούσων τ' ἀργαλέων αἵ τ' ἀνδράσι γῆρας ἔθηκαν. †Th. 527.† Sic Od. λ'. δολιχὴ νοῦσος, et alibi sæpius.

Composita.

Ἀνανοσέω, rursus ægroto, denuò ægroto, in morbum recido.

Ἄνοσος, et pro eodem ἄνουσος, ου, ὁ καὶ ἡ, omni morbo carens, minimè morbidus. Thuc. l. 1. Philo de mundo.

Ἀνόσητος, idem.

Βαρύνοσος, et βαρύνουσος, gravi morbo implicitus, vel graves morbos incutiens.

Ἐκνοσηλεύω, ægrum curo: vel ægrum diligenti cura et obsequiis necessariis à morbo ad pristinam valetudinem reduco. Theod. hist. eccles. l. 5. τὸ σῶμα τῆς ἐκκλησίας ἐκνοσηλεύσαντες.

Ἐπίνοσος, morbis obnoxius. Aristot. eth. 3. c. 4.

Ἐπινόσως, more eorum qui morbis tentantur. Poll.

Μακρονοσία, ἡ, morbus longus seu diuturnus.

Πολύνοσος, multis morbis obnoxius, qui multis morbis occupatur, morbidus. Strabo.

Συννοσέω, simul ægroto. Hippocr. aphor. l. 2. {Eurip. Androm. 948. Ἡ δ' ἀμπλακοῦσα, συννοσεῖν αὐτῇ θέλει. Suppl. 228. Iph. in Aul. 407.}

ΝΟΣΤΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, redeo. Il. σ'. οὐδέ με νοστήσαντα Δέξεται ἐν μεγάροισι γέρων ἱππηλάτα Πηλεύς. Odyss. ά. Εἰ νοστήσει' Ὀδυσσεύς. Plut. in Hellen. καί ποτε νοστήσεις φίλαν ἐς πατρίδα γαῖαν. Interdum significat, eo, proficiscor, sicut et νέομαι, et νίσσομαι. (☞ Unde hoc derivarunt quidam.) Od. δ. Καί με νοστήσαντα, quum eò profectus essem. Item advenio. Apud Plat. ep. 7. ὑπὸ γῆς νοστῆσαι πλάνην ἄτιμόν τε καὶ ἄθλιον σκότους πανταχῇ, expon. sub terra circumferri.

Νόστος, ου, ὁ, reditus. Odyss. ψ'. Νόστον [illegible] ἐμοὶ αὐτῷ. Odyss. ί. Μή πώ τις λωτοῖο φαγὼν νόστοιο λάθηται. Sic et alibi apud Hom. Item dulcedo, suavitas. Eustath. et Suid. {Æsch. Pers. 8. 863.}

Νόστιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, rediturus, vel qui redire potest. Od. γ'. Ἔτι νόστιμός ἐστι σὸς παῖς. Sic et Od. δ. Item, νόστιμον ἦμαρ, dies reditus, Od. ά. γ'. ψ'. &c. {Νόστιμον βλέπω φάος. Æsch. Pers. 261. νοστίμου σωτηρίας. 799. Ag. 331. 687.} Item suavis, dulcis; quòd videlicet reditus in patriam dulces esse solent. Theophr. de caus. plant. l. 4. c. 14. Plut. symp. 5. probl. 9. Dicitur etiam τὸ νόστιμον in aliqua re, quod veluti ejus medulla et succus est, seu melior pars, et veluti flos: cui opponuntur sordes et excrementa. Diosc. l. 3. c. 97. et l. 5. c. 85.

Composita.

Ἀνόστευτος, ου, ὁ καὶ ἡ, unde rediri nequit. Epigr. l. 3.

Ἄνοστος, ου, ὁ καὶ ἡ, reditus expers. Eurip. in Iphig. Taur. Item dulcedinis seu suavitatis expers: Theophr. de caus. pl. l. 4.

Ἀνόστιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui non rediturus est, cujus res eo loco sunt, ut redire nequeat. Od. γ'.

Ἀπονοστέω, redeo seu revertor alicunde. Il. Α. Ἄμμε παλιμπλαγχθέντας ὀΐω ἂψ ἀπονοστήσειν.

Ἀπονόστησις, ἡ, reditus. Arrian.

Εὔνοστος νόστος, deus, deave, vel dei simulacrum, quod molendinis appositum, farinæ mensuram inspicere ac velut ei præesse credebatur: apud Eust. ex rhetorum lex. et Athen. l. 14.

Δύσνοστος νόστος, reditus difficilis et gravis: vel reditus infaustus, apud Eurip.

Παλιννοστέω, redeo, revertor: idem cum νοστέω: apud Suid. et Eust.

Παλίννοστος, qui redit seu revertitur, recurrens, reciprocus. Nonn.

Παλινόστιμος, iterum rediturus, vel reversurus: idem cum νόστιμος.

Περινοστέω, circumeo et oberro: propriè de iis dici annotat schol. Aristoph. qui ut domum redeant, omnia loca perlustrant, et, qua sibi via domum redeundum sit, explorant. Plut. οἴονται φαῦλα δαιμόνια περινοστεῖν, ὡς οἱ θεοὶ δημίους πέμψαντες, per orbem terrarum circumire. Synes. περινοστεῖ τὴν Αἴγυπτον μετ' ἐκείνου. Plut. in symp. 7. καὶ τὰ ποικίλα καὶ λαθραῖα ἔργα περινοστεῖς, lustras et circumspicis.

Decomp. Ἐπιπερινοστεῖν, peragrare, lustrare. Synes. ἐπιμέλονται δὲ ἐπιπερινοστεῖν καὶ τὴν Ἑλλάδα.

Συμπερινοστέω, unà circumeo, circumvagor, oberro. Lucian.

Ὑπονοστέω, retrorsum abeo, clàm me recipio. Aristot. τὸν ἔλαιον ἀγλυκίδα καὶ ἀμαυρὸν ἀναγκαῖον εἶναι, ὑπονοστεῖν ἀρχομένου τοῦ σπέρματος εἰς τὴν γῆν. Dicuntur etiam ὑπονοστεῖν ea, quæ subsidunt seu sidunt. Aristot. in meteor. ἤδη δὲ τούτου συμβαίνοντος ὑπονοστούσης πολλαχοῦ φαίνεσθαι τὴν γῆν. Sic et Thucyd. lib. 3.

Ὑπονόστησις, qua quid retrorsum abit, et se clanculum recipit, aut subsidit. Plut. in Anton.

ΝΟΣΦΙ, sive νόσφιν, seorsum, seorsum ab. Iliad. β. Ἧτ' αὐτὸς ἀπὸ νόσφι κατίσχεαι. Iliad. λ. Ἤιεν δ' ἀπὸ νόσφιν ἰδὼν τετιηότι θυμῷ, seorsum ab aliis ibat, i. secedebat: aut procul ab aliis secedebat. Il. δ. νόσφιν ἀφ' ἄλλων, seorsum ab aliis. ¶ Item sine. Hesiod. in erg. Νόσφιν ἄτερ τε κακῶν, καὶ ἄτερ χαλεποῖο πόνοιο. †Sic et Asp. v. 15.† Sic Il. ξ. Νόσφιν ἰόντες ἑταίρης. Apud Nonn. νόσφι δόμων, extra domum. (Æschyl. Suppl. 247. Theoc. ζ. 127.)

Νοσφίζω, separo, segrego, sejungo. Apoll. Arg. lib. 2. ἐνόσφισάν με Ἡρακλῆος, ab Hercule me separarunt. Eurip. νοσφίσας με ἐλπίδος. ¶ Item privo, aliquid alicui clàm subtractum in commodum meum verto. Soph. in Philoct. οὔθ' εἷλές τι μ', οὔτε νοσφίσας, ἀλλ' ἔστιν ἴσος ἀνήρ. (Æschyl. S. c. Th. 990. Ch. 435. 618. Eum. 211.)

Νοσφίζομαι, sum seorsum, νόσφιν εἰμί. Od. ψ. Τίφθ' οὕτω πατρὸς νοσφίζεαι; quid ita à patre te segregas? Item aversor. Il. β. ψεῦδός κεν φαῖμεν, καὶ νοσφιζοίμεθα μᾶλλον, magis aversemur. ¶ Item destituo, desero, et quasi seorsum relinquo. Odyss. δ. Παῖδά τ' ἐμὴν νοσφισσαμένη, θάλαμόν τε, πόσιν τε. †Apollon. Arg. 1. 187.† Sic Soph. in Œdip. Tyran. †703.† εἰ νοσφίζεταί σε. ¶ Item privo, aufero, surripio. Xen. Pæd. 4. ἂν τινα ἴδωμεν, ὅτι ἐστέρησεν ἡμᾶς, κατὰ αὐτὸν ἔστω τοῖς συγκαταλαβοῦσι, νοσφίσασθαι, ὅπως ἂν ἀναλώμεθα, clàm subducta in commodum nostrum convertere, seu surripere aut suffurari. Sic Act. c. 5. καὶ ἐνοσφίσατο ἀπὸ τῆς τιμῆς. Et apud Plat. νοσφίζεσθαι χρήματα, intervertere. Item passivè, privor. Chrysost. et Æsch. in Choeph. (489.)

Νοσφισμὸς, οῦ, ὁ, clandestina surreptio, fraudatio.

Νοσφιδὸν, clanculum et furtim surripiendo.

Composita.

Ἀπονόσφι, idem quod νόσφι, seorsum. Apoll. [iii. 9. Ἀθανάτων ἀπονόσφι θεῶν θάλαμόνδε κιοῦσαι βούλευον. Apud Homerum ἀπὸ separatim scribitur, ἀπὸ νόσφι. Iliad. A. 541. Αἰεί τοι φίλον ἐστὶν ἐμεῦ ἀπὸ νόσφιν ἐόντα, &c. Schol. Νόσφι χωρίς. Iliad. B. 233. ἀπὸ νόσφι. Schol. Ἄπωθεν καὶ χωρὶς, μόνος. Odyss. E. 113. Alias conjunctim, ut apud Apollonium. Vide Iliad. O. 548. ἀπονόσφιν. P. 664. Odyss. M. 33. Σ. 267. Alias transponuntur hæc Vocabula, Iliad. K. 416. Νόσφιν ἀπὸ φλοίσβου.]

Ἀπονοσφίζω, separo, sejungo: Dionys. de situ orbis. Item privo. Homer. hymn. in Merc. Ἣν δ' ἀπονοσφισθῶσι θεῶν ἡδεῖαν ἐδωδήν, si privatæ fuerint deorum suavi cibo. [Soph. Œd. Tyr. 480. τὰ μεσόμφαλα γᾶς ἀπονοσφίζων μαντεῖα. Schol. ἀντὶ τοῦ φεύγων. Philoct. 992. Οἴ 'γὼ ἄρ'. Ὁ ξυλλαβών με, κἀπονοσφίσας ὅπλων. Apoll. Rhod. Arg. iv. 36. Λαϊάς, ἥν τε νέον πάτρης ἀπενόσφισεν αἶσα.]

Διανοσφίζω, disjungo, dirimo, divido. Idem de sit. orb. Ἄλλα δ' ἠπείρους διὰ χθόνα νοσφίζουσι.

Ἐκνοσφίζω, separo ex, alieno, rejicio.

Προνοσφίζω, atque ex eo.

Ἀποπρονοσφίζω, (decomp.) separo à. Eurip. ἀποπρονοσφίσας ματρὸς, à matre separans.

ΝΟΤΙΣ, ίδος, ἡ, humor, humiditas. (Eurip. Phœniss. 618.) Athen. l. 9. (de olla vel testa igni excalefacta:) διάπυρος γάρ ἐστ' ἔτι, Ἕλξει δ' αὐτῆς νοτίδα. In Geopon. προαποπίεσθαι δὲ ὁ νότις ἀπὸ μυελώδους αὐτῆς ἐχούσης [illegible].

Νότιος, ου, ὁ, humidus, humectus, uvidus. Ut, νότιος ἱδρώς. Il. Λ. Ψ. et Od. Θ. (Æsch. Pr. 401.) Vide et in derivatis à Νότος.

Νοτία, ἡ, idem quod νοτίς. Il. Θ.

Νοτιάω, humectus seu humidus sum, humeo. Aristot. in probl.

Νοτιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, humectus, uvidus. Alex. Aphr.

Νοτίζω, humecto, madefacio: unde apud Diosc. l. 2. c. 87. νενοτισμένον σπόγγον, madefactam spongia. Item neutraliter, humeo, seu humore madeo. Unde apud Galen. νοτιζόμενος ὁ κάματος. Et apud Plut. νοτίζουσαι ῥανίδες, rorantes vel præhumidæ. Vide et in derivatis, à Νότος.

Νοτέω, humeo, madeo: seu humidus madidusve sum. Nic. in Ther. ὁ δ' ἂν νοτέων περὶ γυίοις Ψυχρότερος νιφετοῖο βολῆς περιχεύεται ἱδρώς.

Νοτερὸς, humectus: ex Gazæ interpr.

Νοτερὸς, ᾶ, ὸν, humidus. Thuc. l. 3. Plut. symp. 6. (Aristoph. R. 1346.)

Composita à νοτίζω.

Ἀνότιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui humectatus seu madefactus non est; siccus. Diosc. in præf. l. 1.

Ἐπινοτίζω, in superficie humecto. Exponitur etiam, irroro, inspergo, asperge. Diosc. l. 2. c. 105. ἡμέραν μίαν ὡς ἔλαιον συνεχῶς ἐπινοτίζων αὐτά.

Προνοτίζω, priùs humecto, antè madefacio. Diosc. l. 2. c. 103.

Ὑπονοτίζω, subtus vel aliquantùm humecto. Greg. de homine, ὁμοῦ ὑπονοτίζουσα δύναμις μία τις κατὰ τὴν φύσιν.

ΝΟΤΟΣ, ου, ὁ, notus, auster: venti nomen à meridie spirantis: ut testatur Aristot. de mundo. Od. ε. Σὺν δ' Εὖρός τε Νότος τ' ἔπεσε, Ζέφυρός τε δυσαής. Aliquando dicitur ipsa australis pars cœli aut regionis urbisve, austrum versus sita. Thuc. l. 3. περιορμισάμενοι τὸ πρὸς νότον τῆς πόλεως. ☞ Sunt, qui νότον esse dictum putent quasi νόσον. alii à νῶ, significante βλάπτω, διὰ τὸ βλαπτικὸν τῶν καρπῶν καὶ τῶν σωμάτων. Gellius dictum sentit à νοτὶς, διὰ τὸ νοτερὸν, quoniam is ventus est plerunque nebulosus atque humectus.

Νοτόθεν, à latere australi. Suid.

Νότιος, ου, ὁ, australis, austrinus. Aristot. (de anguillis:) βορείων μὲν ὄντων, πλείους ζῶσιν ἡμέρας· νοτίων δὲ, ἐλάττους. Et apud Herod. νοτίη θάλασσα, mare australe. Τὰ νότια, sub. μέρη, australe cœli latus. At νοτία, sub. πνοὴ, flatus austrinus. (Philostr. l. 3. c. 14.)

Νοτίζω, australes tempestates imitor.

Composita.

Εὐρόνοτος, ventus Euro et Noto intermedius, ὁ Φοινικίας, flans à Phœnicia. thrasciæ vento oppositus. Aristot. de mundo.

Λιβόνοτος, libonotus, qui spirat inter Africum et Austrum. Aquiloni vel Mesæ oppositus. Aristot. ibid.

Λευκόνοτος, siccus notus: q. d. purus et candidus auster, quòd imbribus careat. Hippocr. l. 1. epid. et apud Galen.

Ὑπερνότιος, superaustralis, ultra austrum. Dion. [Herodot. Hist. lib. 4. εἰ δὲ εἰσί τινες Ὑπερβόρεοι ἄνθρωποι, εἰσὶ καὶ ὑπερνότιοι ἄλλοι.]

ΝΟΥΜΜΟΣ, ου, ὁ, nummus. Latina vox ex Æolica, (ut innumeræ aliæ;) eaque propter usurpata et ab Aristot. et Epicharm. in Χύτραις, et Poll. l. 9. ☞ Νοῦμμος, et νόμισμα, ex νόμος, et νόμισμα, quòd argentum signatum valorem certum habet non tantùm κατὰ νόμον, sed et ex recepto more.

ΝΥ, apud Poëtas particula est expletiva. Ut Odyss. δ. μή νύ τι κτῆμα φέρηται, ne quæ res auferatur. (Il. Γ. 242.) Sic apud Hesiod. in erg. ἔχει νύ σε πολλὸν ἀρείων, tenet te multò fortior. Idem dicunt, ἔς νυ, pro ἔς γε. ¶ Pro νυ dicitur Atticè νυν, apud tragicos potissimùm, et comicos. At Νῦν vide in sua serie.

ΝΥΜΦΗ, sive νύμφα, ας, ἡ, sponsa, nova nupta, seu nupta. (☞ In qua signif. Eustath. derivat à νέα et φαίνεσθαι, quoniam πατρὸς θαλαμευομένη, νῦν φαίνεται, ὅτι τὸ τῆς ἡλικίας ἄνθος αὐτῇ ἐπανθεῖ. quasi νύμφη, et Æolicè νύμφα. Similiter et τὰς νύμφας dictas scribit διὰ τὸ ἀεὶ νέας φαίνεσθαι.) Callim. hymno in Delum, (de Junone:) Νύμφα Διὸς βαρύθυμος. Aristoph. in Pluto, ἥντιν' ἂν νύμφην ἀγάγησθε, quam sponsam aut puellam in uxorem duxeritis. Plut. in præc. connub. ὁ Σόλων ἐκέλευε τὴν νύμφην τῷ νυμφίῳ συγκατακλίνεσθαι, μήλου κυδωνίου κατατραγοῦσαν. ¶ Item nurus? ut 1 Reg. 4. ἡ νύμφη αὐτοῦ, γυνὴ Φινεές, nurus ejus, uxor Phinees. Sic Matth. 10. et Luc. 12. ¶ Νύμφαι autem sunt numina quædam, quæ muliebri forma in montibus, sylvis et in pratis, nec non circa fontes et fluenta cernebantur, eisque præesse credebantur. Latinis nymphæ agrestes seu sylvestres. Odyss. ζ. Κουράων νυμφάων. Iliad. υ. Νυμφάων, ταί τ' ἄλσεα καλὰ νέμονται, Καὶ πηγὰς ποταμῶν, καὶ πίσεα ποιήεντα. Fontes quoque ipsi, quibus ea numina præerant, dicti fuerunt νύμφαι. Athen. lib. 11. Hinc factum ut quidam νύμφην interpretentur lympham. Lydi autem νύμφας vocant τὰς μελίσσας, ut testatur scholiast. Theocrit. ¶ Νύμφαι vocantur etiam formicæ alatæ. Hesych. Item in apum, crabronum et fucorum sobole vermiculi illi qui jam apum, crabronum et fucorum formam assumpserunt. Aristot. de histor. animal. lib. 5. cap. 19. ¶ Νύμφαι dicuntur etiam calices rosarum, paullulùm se aperientes. Hesych. et Suid. ¶ Est etiam νύμφη pars in pudendo muliebri, quæ et μύρτον. Ruf. Ephes. et Poll. lib. 2. Item in inferiori labio concavitas. Ruf. Ephes. et Poll. l. 2. ¶ Dicitur etiam νύμφη, summa seu extrema pars vomeris. Poll. lib. 1. et Procl. in Hesiod. Erg. 2.

Νυμφιῶ, furore corripi ob visam nymphæ effigiem vel speciem è fonte, vel corripi velut lymphato furore. Aristot. histor. anim. lib. 8. cap. 24.

Νυμφικὸς, οῦ, ὁ, sponsalis. Luc. in Herodot. (Soph. Œdip. Tyr. 1266.)

Νυμφικῶς, more nuptiali, ritu sponsali: et, νυμφικῶς ἐστολισμένος, nuptiali veste indutus, apud Naz. de baptismo.

Νύμφιος, idem quod νυμφικός. At Eurip. νυμφίοις παρθένοις, puellis nubentibus. †sponsus. Xen. Pæd. l. 4. p. 112. d.†

Νύμφια, τὰ, sponsalia.

Νυμφὶς, ίδος, ἡ, sponsalis.

Νυμφίδες, calceamenta muliebria quæ sponsæ induuntur. Hesych.

Νυμφίδιος, sponsalis. ut, νυμφίδιος θάλαμος. in Epigr. (Eurip. Med. 1000.)

Νυμφὼν, ῶνος, ὁ, conclave, seu thalamus sponsi et sponsæ. Matth. 9. et Luc. 5. οὐ δύνανται οἱ υἱοὶ τοῦ νυμφῶνος νηστεῦσαι, filii thalami, i. sponsalis.

Νυμφεύω, f. εύσω, nuptum seu nuptui do, vel colloco. Euripid. in Iphig. Aulid. Ἀχιλλεῖ νυμφεύσοντα παῖδα, Achilli nuptum dans. Sic Plat. in Num. νυμφεύειν ἀνήβους καὶ ἀγνὰς παρθένους. (Eurip. Med. 314. 626.)

Νυμφεύομαι, nuptui collocor. Eurip. νυμφευθεῖσα παρ' ἀνδρὶ, viro nupta. Item nuptui mihi datur, accipio in uxorem. Areth. Apocal. 21. τὴν ἐκκλησίαν τῷ οἰκείῳ αἵματι ἐνυμφεύσατο, sponsam accepit.

Νύμφευμα, connubium. Soph. (Œdip. Tyr. 1000.) schol. [Eurip. Phœn. 1210. Androm. 20. θεᾶς χάριν νυμφευμάτων. Troad. 420.]

Νύμφευσις, εως, ἡ, elocatio qua puella nuptui datur.

Νυμφευτὴς, οῦ, ὁ, idem cum παρανυμφίος, qui eodem curru cum sponso et sponsa sedens, eos deducit domum sponsi. Poll. l. 3. Metaphoricè bubulcus armenti sui νυμφευτὴς vocatur apud Plat. in Polit.

Νυμφευτὴρ, ῆρος, ὁ, sponsus, maritus. Oppian. l. 3. de venat.

[Νυμφευτήρια. Eurip. Troad. 252. Οἴμ', ἀλλὰ λέκτρων σκότια νυμφευτήρια.]

Νυμφεύτρια, ας, ἡ, pronuba, seu quæ sponsam ex paternis ædibus ad ædes sponsi comitatur. Suid. et Hesych. Vel ea quæ nuptias adornat. Plutarch. in Lycurg. ¶ Item quæ recens nupsit. Suid.

Νυμφεῖα, τὰ, nuptiæ. Sophocl. in Trachin. νυμφείων ὄτλον Ἄλγιστον ἔσχον. Exponitur et, νύμφη, apud eundem in Antig. Ἀλλὰ στερεῖς νυμφεῖα τοῦ σαυτοῦ τέκνου, sponsam filii tui.

Νυμφεία, idem. apud Theocr.

Νυμφεῖον, ου, τὸ, thalamus sponsi et sponsæ, thalamus in quem nupta ducitur. Eustath.

Νυμφήιον, idem quod νυμφεῖον, thalamus. Callim.

Νυμφίος, ου, ὁ, sponsus. Plut. in Alcib. Herodian. l. 3. (Eurip. Med. 367. 515. Soph. Œdip. Tyr. 1375.) ¶ Ab Homero νυμφίος dicitur etiam, qui ante annum unam aut plures uxores duxit: ut Il. Ψ. et Od. η.

Νυμφαῖος, ου, ὁ, qui nympharum est, ad nymphas pertinens. ¶ Ab Eustathio, etiam formicæ alatæ, et vermes in hortis, νυμφαῖα dicti esse annotantur. ¶ Νυμφαία, herbæ nomen, quæ vulgò lilium seu rosa aquatica vocatur: de qua vide Theophr. hist. pl. lib. 9. cap. 13. et Diosc. lib. 4. cap. 187. ¶ Item species herbæ pteris dictæ Diosc. lib. 4. c. 187. ¶ Νυμφαῖον, fanum seu delubrum nympharum. Suid.

Νυμφὰς, άδος, ἡ, quæ nympharum est. Paus. in Att.

Νυμφῶν οἶκος, in quo sunt nymphæ. Suid.

Νυμφαιὸν, nympharum sacrum aut templum.

Composita.

Ἄνυμφος, ου, ὁ, qui sponsam non habet, expers connubii. Suid. et Poll. ¶ Item ἡ ἄνυμφος, illocabilis, quæ nuptum dari nequit. Hesych. ¶ Exponitur et, κακόνυμφος, infelix nupta, infausta sponsa. ¶ Item, quæ, desponsa jam, connubio frustratur. sic apud Eurip. in Hecuba, Νύμφην τ' ἄνυμφον, παρθένον τ' ἀπάρθενον. ¶ Ἄνυμφος γάμος, sceleratæ nuptiæ, et contra fas contractæ. Soph. in Electra.

Ἀνύμφευτος, innuba, innupta. Epigr. l. 2. [Soph. El. 166. ἄτεκνος, τάλαιν' ἀνύμφευτος αἰὲν οἰχνῶ. Antig. 989. κατὰ δὲ τακόμενοι μέλεοι μελέαν πάθαν κλαῖον ματρὸς, ἔχοντες ἀνύμφευτον γονάν.]

Ἀντίνυμφος, sive ἀντινύμφιος, ου, ὁ, qui à contrahendis sponsalibus (i. à ducenda uxore) abhorret. Poll. l. 3.

Δύσνυμφος, qui inauspicatas contraxit nuptias, infelix sponsus. Eur.

Δυσνύμφευτος χθὼν, terra gravis nuptiis.

Κακόνυμφος, quæ infeliciter nupsit. Eurip. in Medea.

Μελλόνυμφος, ος, ἡ, quæ nuptura est, quæ nuptui collocanda est. Poll.

Μελλονυμφίος, idem quod μελλόνυμφος. Soph. [Antig. 644. Trachin. 208. Ἀνολολυξάτω δόμοις ἐφεστίοις ἀλαλαγαῖς ἁ μελλόνυμφος.]

Μελλονυμφίος, qui brevi sponsus futurus est. Poll. l. 3.

Νεόνυμφος γυνὴ, nova nupta.

Παράνυμφος, ου, auspex sponsi, sponsæ verò pronuba. Hesych.

Παρανυμφίος, ου, ὁ, qui sponso assidens, et sponsam, eos domum deducit: vel etiam, qui sponsam in ducenda sponsa comitatur. Eust. Scribitur et παρανύμφιος, apud Poll.

Σύνυμφος, connupta, ἡ. Ruth.

Ὑπονυμφίς, mulier quæ à latere sponsæ est, seu quæ sedet sponsæ. schol. Aristoph.

Ψευδονύμφευτος, quæ falsò nupsit. Eurip. in Helen. [888. δ' Ἑλλὰς τοῖς Ἀλεξάνδρου γάμοις Δίχημα Κύπριδος ψευδονυμφεύτους μάθῃ. Vide Notam.]

ΝΥ͂Ν, nunc, in præsentia, hoc tempore. Iliad. ά. Ὄσσα τὰ νῦν ἔστι, καὶ εἰ ποθὲν ἄλλα γένηται. Isocr. in paneg. καὶ πάλαι, καὶ νῦν, καὶ πανταχοῦ, καὶ λεγομένας, καὶ μνημονευομένας. ¶ Interdum præfixum habet articulum: ut, τὸ νῦν, vel τανῦν, pro νῦν, apud Aristotel. et Plat. Apud Thuc. τὰ νῦν, præsentia. Dicitur et, τὸ νῦν εἶναι, item τὸ νῦν ἔχον, Atticè, pro νῦν, nunc, apud Xenoph. et Plat. Dicitur et, ἐν τῷ νῦν, sub. χρόνῳ, hoc tempore, in præsentia. Item, ἀπὸ τοῦ νῦν, sub. χρόνου, posthac. et, μέχρι τοῦ νῦν, usque ad hoc tempus. Οἱ δὲ νῦν, sub, ἄνθρωποι, homines hujus seculi. ‡ Aristoph. Nub. 967.‡ ¶ Νῦν, tunc, apud Plat. in Fab. ¶ Jungitur et variis particulis. νῦν δὴ, pro νῦν. νῦν ἄρτι, nunc jam, nunc primùm. καὶ νῦν, nunc quoque. (Enclitice. Æsch. Ag. 946. τὰ νῦν. Soph. Œdip. Tyr. 1228. ὧδε νῦν. Æsch. Ag. 1587. pro πρότερον. Ch. 694.)

Νυνὶ Atticè dicitur pro νῦν, apud Thuc. Demosth. &c.

Νυν, pro νυ, vide in Νυ, particula expletiva.

ΝΥ͂Ξ, νυκτὸς, ἡ, nox. Il. θ'. ἐπήλυθε νὺξ ἐρεβεννή. Dicitur, ἐπὶ νυκτὶ, ἐν νυκτὶ, ἐκ νυκτὸς, διὰ νυκτὸς, διὰ νύκτα. Lat. nocte, seu noctu, per noctem. Thuc. lib. 8. πρωΐτερον μέσου νυκτὸς, ante mediam noctem. Apud Xenoph. μέσων νυκτῶν, media nocte. et pro eodem, ἐν μέσῳ νυκτῶν. ‡ et Xen. Pæd. l. 4. p. 105. c. μέσας νύκτας, media nocte.‡ Dicitur et, νυκτὸς ἀκμαζούσης, nocte intempesta: et pro eodem, νυκτὸς ἀωρία. Νὺξ aliquando pro mortis tenebris capitur. Il. ι. ἀμφὶ δὲ ὄσσε κελαινὴ νὺξ ἐκάλυψε. (κελαινῆς νυκτὸς ὄμμα, i. e. αὐτὴ ἡ νύξ. Æsch. Pers. 428.)

Νυκταλὴς, noctem amans. Suid. de Diogen. Cyn. οὐδὲ γὰρ ἦν τις νυκταλὴς καὶ ὑπνηλός.

Νύκτιος, ου, ὁ, nocturnus. in Epigr.

Νύκτερος, ου, ὁ καὶ ἡ, nocturnus, noctivagus. Æschyl. (Soph. Aj. 217. Aristoph. R. 346.)

Νυκτερινὸς, οῦ, ὁ, idem. apud Arrian. et Herodian. ‡ Xen. Pæd. 1. 6. 30.‡ ¶ Νυκτερινὸς οἶνος, vinum crassius, ac proinde non pellucidum, obscurum instar noctis. Plut. symp. l. 6. probl. 7.

Νυκτερεύω, ſ. εύσω, noctu aliquid facio. Poll. l. 1. Item, noctem transigo seu pernocto. Xen. Pæd. 4. Attici usurpant pro ἀγρυπνῶ, insomnem ducere noctem seu vigilare, teste Hesych.

[Νυκτέρευμα. Polyb. Hist. lib. 12. Διὸ καὶ κατὰ γῆν ποιοῦνται καὶ καθ' ἀλλήλων τὰς ἐκ τῶν νυκτερευμάτων ἐξαγωγάς.]

Νυκτερευτὴς, οῦ, ὁ, qui noctu aliquid agit. Plat. l. 7. de leg.

Νυκτερευτικὸς, οῦ, ὁ, aptus ad aliquid noctu agendum. ut, νυκτερευτικαὶ κύνες, apud Xen.

Νυκτερία, actio nocturna. apud Plat.

Νυκτερὶς, vespertilio, animal lucifugum. quod noctu tantùm volat. Od. ω'. νυκτερίδες μυχῷ ἄντρου θεσπεσίοιο τρίζουσαι ποτέονται. Vide Aristot. et Plin. l. 10. c. 61. ¶ Item piscis genus, qui interdiu quiescens noctu grassatur, et ventrem satiat: de quo Oppian. ἁλιευτικῶν l. 2.

Νυκτερήσιος, nocturnus. Theophr.

Νυκτῷος, ὁ καὶ ἡ, nocturnus. Aratus.

Νύκτωρ, noctu. ‡ apud Aristoph. Nub. 748.‡ Hesiod. in Erg. [illegible] νύκτωρ φθειρόμενος. (Soph. Aj. 47.) Sic apud Plut. symp. l. 6. οἱ νύκτωρ ἀφέντες, ἐν [illegible], παύονται τοῦ δίψην, μὴ πιόντες. ‡ Xen. Pæd. l. 3. p. 80. b.‡ Item, ἐννύκτιος, nocturnus. in Epigr.

Νύχος, nox: item tenebræ. Suid. Scribitur et νυχὸς, apud Hesych.

Νύχα, noctu. Hesych.

Νύχιος, nocturnus. Hesiod. in erg. lib. 2.—— νυχίη καταλέξεται ἔνδοθι οἴκου. ‡ Th. 991.‡ Item, νύχια ἱερὰ, sacra quæ noctu peraguntur. apud Apoll. Argon. l. 2.

Νυχεύω, noctu aliquid facio, vel pernocto. Eurip. in Rheso.

Νυχεία, ἡ, pernoctatio, pervigilatio. Hesych. Nomen etiam cujusdam Nymphæ fontanæ. ex Theocr.

Νύχευμα, τὸ, lucubratio, seu vigiliæ. Eurip.

Composita ex primam retinentia νυκ.

Ἀπονυκτερεύω, pernocto foris, abnocto. Plut. in apophth. οὐ λέληθας; παρὰ τὴν ὑμῶν νυκτερείαν. Item cum genit. apud eundem in Fab. ἀπονυκτερεύων τοῦ στρατοπέδου πολλάκις, abnoctans à castris.

Διανυκτερεύω, per totam noctem aliquid ago. Item pernocto. Herodian. l. 1. διανυκτερεύσας ἐν τῷ ἱερῷ τοῦ στρατοπέδου,

Ἐννυκτερεύω, pernocto in, noctem transigo. Diosc. l. 2. c. 91. ἐννυκτερεῦσαι ἐάσας, pernoctare sinens.

Ἐπινυκτὶς, ίδος, ἡ, q. d. nocturna. Pustula est pessima in partibus eminentibus corporis, noctu ferè erumpens, et noctu etiam maximè crucians, de qua vide Diosc. l. 2. de porro. Ægin. Aët. ¶ Sic etiam dicitur nocturna hominis custodia, ab Hesych. ¶ Est et commentarium nocturnum, apud Synes.

Ἐπινυκτερεύω, pernocto. Plut.

Ἡμερονύκτιον, diei et noctis spatium, intercapedo temporis diei et noctis. Basil. in hexaëm.

Τριημερόνυκτος, (decomp.) tres dies et tres noctes durans. Dion. Areop.

Μεσονύκτιον, media nox. Theocr. idyll. 13. [illegible] μεσονύκτιον [illegible]. pro κατὰ μεσονύκτιον.

Μεσονύκτιος, adject. ut apud Anacreon. μεσονυκτίοις ποθ' ὥραις. Sic, μεσονύκτιον πνεῦμα, ventus de media nocte surgens. Aristot. in probl.

Παρανυκτερεύω, pernocto apud, circùm excubo. Plut. in Gracch.

Πρόνυξ, (adverb.) noctu. Simonid. in Iamb. de mulierib. —— ἐσθίει μὲν ἐν μυχῷ Πρόνυξ προῆμαρ.

Composita ex νύχος.

Ἀκρόνυξ, primæ noctis tempus. Suid.

Ἀκρόνυχος, ου, ὁ καὶ ἡ, vespertinus; qui est sub ἄκρας νυκτὸς, primæ noctis tempore. Nicand. in Ther. τὸν περὶ λύχνους Ἀκρόνυχος [illegible].

Ἀκρόνυχον, sive ἀκρονυχία, prima nox, tempus quod inter vesperam et mediam noctem intercedit.

(Ἀκρόνυκτος. Æsch. Choëph. 32.) [ἀκρόνυκτον ἀμβόαμα μυχόθεν ἔλακε περὶ φόβῳ, &c. Schol. κατὰ τὸ μεσονύκτιον.]

Αὐτονυχὶ, sive αὐτονυχί, ea ipsa nocte. Arat.

Εἰνάνυχες, pro ἐννεάνυχες, ut annotat Eust. per novem noctes. Iliad.

(Ἐννυχεύω, pernocto. Philostr. l. 4. c. 11.)

Ἔννυχος, sive ἐννύχιος, nocturnus. Apollon. Arg. lib. 2. ἐννύχιοι ἀεσσάμενοι; Στέλλεσθαι. Item adverb. noctu: ut Il. φ'. ἔννυχος προμολών, noctu progrediens. ‡ Sic Hesiod. Th. 10. de Musis, ἐννύχιαι στεῖχον. et in Asp. 32.‡

Ἔννυχα, sive ἐννύχιον, nocte vel noctu. Marc. 1. et apud Athen. l. 12.

Πάννυχος, sive παννύχιος, pernox, per totam noctem durans. Il. κ'. τί πάννυχον ὕπνον ἀωτεῖς; Item qui per totam noctem aliquid facit. Od. ξ'. et Il. ρ'. ‡ Hesiod. Asp. 46.‡ (Æsch. Pers. 382.)

Πάννυχα, sive πάννυχον, et παννύχιον, per totam noctem. Iliad. β'. v. 24. et Soph. in Ajace, τοιά μοι πάννυχα καὶ φαέθοντ' ἀνεστέναζες, ita totam noctem ingemiscebas.

Παννυχὶς, ίδος, ἡ, (sub. ἑορτὴ,) festum quod per totam noctem celebratur. Plut. Pol. l. 1. et Plut. de curios. (Aristoph. R. 374.)

Παννυχίζω, pernocto, totam noctem transigo. Aristoph. in Nub. ‡ 1065. πάντα.‡ (R. 449.) Item pervigilium celebro. Herodian. lib. 4. Et cum accus. apud eundem, lib. 1.

Παννυχισμὸς, ὁ, pervigilatio.

Παννυχιστὴς, οῦ, ὁ, qui per totam noctem aliquid facit, qui totas noctes pervigilat.

Διαπαννυχίζω, (decomp.) totam noctem transigo, pernocto. Plat. in amat. init.

ΝΥΟ͂Σ, οῦ, ἡ, nurus: filii uxor, seu fratris uxor. Hector apud Hom. Iliad. γ'. Helenam vocat νυὸν ἀνδρῶν αἰχμητάων, quoniam Græci pro ea seu pro fratris communis uxore recuperanda pugnabant. Et Iliad. χ'. Ἑλκομένας τε νυοὺς ὀλοῇς ὑπὸ χερσὶν Ἀχαιῶν. ¶ Item sponsa. Theocr. idyll. 15. Κάλλιστ', ἰδοῖ πᾶσαι, ἃ τὰν νυὸν αὖθ' ἀπαλλάξας.

Ἐννυὸς, nurus, νύμφη, Poll. lib. 3. cap. 10.

ΝΥ͂ΣΣΩ, sive νύττω, F. ξω, pungo, fodico, punctim cædo seu vulnero. Il. μ'. Ἀλκμάονα δουρὶ τυχήσας νύξεν. Iliad. λ'. Νύξε δέ μιν κατὰ χεῖρα μέσην. Iliad. ε'. Νύσσοντες ξίφεσίν τε καὶ ἔγχεσιν. Metaphoricè apud Aristoph. in Nub. γνωμιδίῳ γνώμην νύξασα, confodiens et refellens. ‡ Pl. 784.‡ Aliquando exp. pello, impello, pulso. ut Odyss. ξ'. Ἀγκῶνι νύξας. Sic Plat. νύξας Ἴωνα τὸν Χῖον.

Νύττομαι, pungor. Gal. ad Glauc. l. 1. τὸ δὲ ἔργον ὡς νυττομένου τοῦ χωρίου. Hinc particip. νυγεὶς, percussus, ictus, punctus.

Νύγμα, τὸ, punctus seu punctum, punctio. Dicitur et de morsu muris. Nicand. in Ther.

Νυγματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, pungens, fodicans, seu lancinans.

Νυγμὴ, ἡ, punctus vel stimulus. Hesych.

Νυγμὸς, οῦ, ὁ, idem.

Νύσσα, ἡ, meta: ἀπὸ τοῦ ἐλθόντας κατ' αὐτὴν νύσσειν τοὺς ἵππους, quòd ii, qui ad eam tendunt, calcaribus incitare soleant equos ad vehementiorem cursum. Iliad. ψ'. Ἐν νύσσῃ δέ τοι ἵππος ἀριστερὸς ἐγχριμφθήτω. ‡ Apoll. Arg. iii. 1271.‡ Metaphoricè apud Greg. σπεῦδε τὸν δρόμον περὶ τὴν νύσσαν, id est, propera ad propositum tibi scopum.

Composita.

Ἐκνύσσω, idem cum νύσσω. 1 Maccab. c. 6.

Κατανύττω, pungendo penetro, compungo.

Κατανύττομαι, pungor, seu compungor, &c. Metaphoricè. Act. Ap. cap. 2. κατενύγησαν τῇ καρδίᾳ, compuncti sunt corde.

Κατάνυξις, compunctio. Et metaph. dolor quo animus hominis seu lancinatur. Apud Paul. Rom. 11. πνεῦμα κατανύξεως, quidam expon. veternum profundissimum, et omni sensu privantem. Chrysost. κατάνυξιν ibi significare dicit habitum animæ, quo ita peccato se dedat, ut in meliorem statum revocari nequeat.

Παρανύττω, extimulo, pervello, adstringo.

Ὑπονύσσω, subtus pungo, stimulos subdo. Theocr. idyll. 20. (de ape quæ Cupidinem punxerat:) ἄκρα δὲ χειρῶν Δάκτυλα πάνθ' ὑπένυξε.

ΝΥΣΤΑ'ΖΩ, F. ξω, dormito: propriè, dormito capite nutans. (Nam à νευστάζω derivatum tradunt grammatici, exemplo ε.) Plato in Apolog. ἀχθόμενοι ὥσπερ οἱ νυστάζοντες ἐγειρόμενοι. Metaphoricè plerunque usurpatur: ut et dormito apud Latinos, pro, negligens sum, non attendo. Plato de leg. lib. 5. (de scientia numerorum:) ταῦτα δὲ μέγιστον, ὅτι τὸν νυστάζοντα καὶ ἀμαθῆ φύσει ἐγείρει, dormitantem et somniculosum. Plut. Symp. 5. χρὴ πολυμαθῶς καὶ οἱ νυστάζοντες ἐν τοῖς Ἑλληνικοῖς πράγμασιν ἀνέγρε. Exponitur etiam, conniveo.

Νυσταγμὸς, οῦ, ὁ, dormitatio.

Νύσταγμα, τὸ, idem. Jobi 33.

Νυστακτὴς, οῦ, ὁ, dormitator, capite nutante dormitans, vel dormitare faciens. Aristoph. in Vesp.

Νυστακτικῶς, more eorum qui nutante capite dormitant: vel more eorum quorum oculi somno connivent. Galen. in lex. Hippocr.

Νυσταλὴς, οῦ, ὁ, dormitator, dormitabundus. Hesych.

Composita.

Ἀπονυστάζω, obdormisco, dormito. Plutarch. in Cicer. γράφας ἐν ἐπιστολῇ, ἐνιαχοῦ τὸν λόγον ἀπονυστάζειν τὸν Δημοσθένην. ubi ἀπονυστάζειν de Demosthene dicitur, sicut Horat. bonum Homerum dormitare scripsit. Significat interdum, negligenter aliquid facio. teste Eustath.

Ἐπινυστάζω, capite declivi dormito; vel insuper dormito. Prov. 6.

Κατανυστάζω, idem: vel, obdormisco, aut aliquantùm dormio. Athen. lib. 1. Κατανύσταζε. παῦσαι γάρ. Et pro conniveo seu nicto, apud Poll. l. 2. Accipitur et metaph. ut et νυστάζω. Pol. l. 3. c. 25.

Παυσινύσταλον, quod dormitationem reprimit. Ab Ælio Dionysio dicitur esse simile βρῶμα ei, quod dicitur ἐγρηγόρσιον.

(Ὑπονυστάζω. Philostr. l. 2. c. 7.) [Plat. Convic. οὔτε γὰρ ἐξ ἀρχῆς παραγενέσθαι, ὑπονυστάζειν τε.]

ΝΩ'ΓΑΛΑ, τὰ, edulia suavia et delicata, ad voluptatem elegantiùs apparata; scitamenta et lenocinia coquorum. apud Athen. lib. 1. et apud Suid.

Νωγαλεύματα, idem quod νώγαλα. apud Athen. lib. 2. et Suid.

Νωγαλίζω, nogala comedo. Antiphon.

Νωγαλίσματα, idem quod νώγαλα, apud Poll. l. 6. c. 9.

ΝΩΘΗ'Σ, έος, ὁ καὶ ἡ, tardus, segnis, piger. (☞ Factum ex νω privat. et θέω.) Ὄνος νωθὴς, Iliad. λ'. Lucian. (de sene:) κωφὸς καὶ τὰ γόνατα νωθὴς, tardo ac lentè gradientia habens genua. In Epigr. νωθὲς ὕδωρ, de aqua lentiùs fluente. ¶ Item metaph. hebes, stupidus. Hesych. et Hippocr. ep. ad Demag. νωθὴς τὸν νοῦν. (Æsch. Pr. 62.)

Νωθεία, ας, ἡ, et Ionicè νωθείη, tarditas, pigritia, segnities.

Νωθρὸς, idem quod νωθὴς, tardus, segnis, piger: tam in incessu, quàm in agendo. Hippocr. aphor. l. 3. [Epist. ad Hebr. v. 11. vi. 12.]

Νωθρῶς, tardè. Hippocr. aphor. l. 1. [Polyb. Hist. lib. 1. οὐ μόνον δὲ περὶ ταύτην τὴν χώραν οὕτως ἀνεστράφη νωθρῶς, &c.]

Νωθρότης, ητος, ἡ, tarditas, segnities, pigritia. Aristot. Rhet. l. 2.

Νωθρεύω, tardus et piger sum. Suid.

Νωθρεία, idem quod νωθρότης.

Νωθρία, ας, ἡ, idem.

Νωθριάω, segnis sum, torpeo.

Ἔννωθρος, (comp.) in quo torpor est, torpidus, torpens.

ΝΩΛΕΜΗ'Σ, έος, ὁ καὶ ἡ, indesinens, assiduus. [Theocr. id. 115] (☞ Compositum ex νω privativa particula, et λείπω, quasi νωλειπής. Etym.) In neutro gen. νωλεμὲς, et νωλεμὲς αἰεὶ, sæpe, apud Hom. adverbialiter pro νωλεμέως. Apud Apoll. Arg. 2. Νωλεμὲς ἐμπλήξασαι ἐναντίαι, expon. violento impetu et concursu se collidentes. Et, νωλεμὲς ἐρρίζωθεν, apud eundem, firmè radices egerunt.

Νωλεμέως, (quasi νωλειπέως,) indesinenter, assiduè. Il. ε'.

ΝΩ͂ΤΟΣ, ου, ὁ, dorsum, tergum. Odyss. ρ'. βάλε δεξιὸν ὦμον Πρυμνότατον κατὰ νῶτον. Xenoph. de re eq. πῶς ἐπὶ τὸν νῶτον δέχεται ἀναβάντα; Et, ἐπὶ τοῦ νώτου φέρειν, apud Thucyd. Plat. Herodian. In plur. dicitur τὰ νῶτα. Iliad. β'. δράκων ἐπὶ νῶτα δαφοινός. Et apud Luc. τὰ νῶτα. ἐπισττρέψαι, vertere terga, i. fugere. Mari quoque tribuitur. ut Il. β'. ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης. (Æsch. Suppl. 95.)

Νωτιαῖος, ου, ὁ, ad dorsum pertinens: ut, νωτιαία ἄκανθα, spina dorsi. Aristot. Et, νωτιαῖος μυελὸς, medulla dorsi, medulla spinæ in dorso: pro quo et absolutè νωτιαῖος, apud Ruf. Ephes.

Νωταῖος, idem quod νωτιαῖος. Nicand.

Νωτεῖς, (sicut νωταγωγοί,) dossuarii. Poll. lib. 2.

Νωτίζω, terga do seu verto: vel, à tergo relinquo. Poll. l. 2. Exponitur etiam, facio ut adversarius terga vertat, abigo, persequor. apud Soph. in Œdip. Tyr. Item tego, apud Eurip. in Phœniss. (Νωτίζω, vel composit. ὑπερνωτίζω pro ὑπερβαίνω. Æschyl. Ag. 294. Cum Acc. Soph. Œdip. Tyr. 202.)

Νωτιδανὸς, mox habes in Ἐπινωτίδιος.

Composita.

Αἰολόνωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, variegatum tergum habens. Oppian. halieut. l. 1.

Αἰπύνωτος, excelsum tergum habens, excelsus. Æschyl. [Pr. 829. τὸν αἰπύνωτόν τ' ἀμφὶ Δωδώνην, &c. Schol. ὑψηλὴν, ὅπου μαντεῖά εἰσιν ἄλλως, τὴν ὑψηλόνωτον, ἢ τὴν τραχεῖαν. παρὰ τὸ αἶπος.]

Ἀκανθόνωτος, Hesych. echinus est: dorsum enim ejus spinis horret.

Ἀντίνωτος, oppositum tergum habens. Ælian.

Ἀπονωτίζω, idem quod νωτίζω, Eurip. [Bacch. 763. Κἀπενώτιζον φυγῇ Γυναῖκες ἄνδρας, οὐκ ἄνευ θεῶν τινος.]

Βαρύνωτος, gravi tergore seu testa onustus, de ostreo, ap. Empedocl.

Βραχύνωτος, brevis tergo, breve dorsum habens.

Γοργόνωτος, in tergore Gorgonis caput pictum habens: apud Aristoph. in Acharn.

Ἐπινώτιος, qui super dorsum situs est. Poll. l. 2.

Ἐπινωτίδιος, et νωτιδανὸς, vocatum genus quoddam τῶν γαλεῶν, piscium, ab eminente dorso. Athen. l. 7. ex Aristot.

Ἐπινωτίδιον, mantica, quæ tergo imponitur: vel saccus seu pera hyberna. in Epigr.

Ἐρυμνόνωτος, dorsum habens munitum seu loricatum. in Epigr.

Εὔνωτος, bonum habens dorsum vel validum. Aristot.

Εὐρύνωτος, latum dorsum habens, vel amplos et vastos humeros. Sophocl.

Κατανωτιαῖος, qui à tergo est. Poll. l. 1. c. 10.

Κατανωτίζομαι, dorso sublatum bajulo. Luc. in Lexiph. ἀλλήλας κατανωτισάμεναι.

Κουφόνωτος, qui levi dorso est et agili tergore. Athen. l. 14.

Ὀστρακόνωτος, testaceum tergum habens.

Πλατύνωτος, idem quod εὐρύνωτος. Hom. in batrachom. et in Geopon.

Ποικιλόνωτος, varium dorsum seu tergum habens. Eur. in Iphig. Taur. [1245. Ὅθι ποικιλόνωτος οἰνωπὸς δράκων, &c. Herc. Fur. 376. Pind. Pyth. Δ. 443. Κτεῖνε μὲν γλαυκῶπα τέχναις Ποικιλόνωτον ὄφιν, &c. Schol. [illegible] ἔχοντα νῶτον ὄφιν.]

Πυρσόνωτος, rufum tergum habens: ut, πυρσόνωτος δράκων. Eurip. in Herc. fur. [398.]

(Σιδηρόνωτος. Eurip. Phœniss. 1146.) ‡ Sch. exp. ἰσχυρός.‡

Τυρόνωτος, dorsum ex caseo factum habens.

Χαλκόνωτος, æneum dorsum habens. Eurip. in Troad. [1136. οἶδα τ' Ἀχαιῶν χαλκόνωτον ἀσπίδα Τήνδ', &c. 1193.]

Χρυσόνωτος, aureum seu auratum tergum habens. Soph. Pro eodem dicitur et χρυσεόνωτος. [Eurip. Antig. Καὶ χρυσεόνωτον Ἀσπίδα τὴν Καπανέως. Vide Phœn. 1137. Schol.]

Ξ.

Ξ NOTA literæ quæ ξῖ nominatur. ¶ Magnam hæc affinitatem cum κ et σ habet; in quas sæpe mutatur. Dicitur etiam ἐξ pro ἐκ. Et apud Atticos ξὺν pro σύν. Sicut vicissim κ in ξ vertitur, ut ex eodem exemplo patet. Iones verò ξ pro gemino σ utuntur, δίξος, et τρίξος, pro δισσὸς, et τρισσός. ¶ Est et arithmetica nota. de qua vide in Append.

ΞΑΙ'ΝΩ, F. ανῶ, P. αγκα, carmino, carpo. Ut, ἔρια ξαίνειν, apud Luc. carpere lanam, seu carminare. Apud Plat. περὶ τοῦ μὴ ἐᾶν ἐπιμίξεσθαι, cum genit. Att. τῶν ἰδίων ξαίνοντα, γυναικά τε συγξαίνουσαν. Dicitur et sine adjectione ξαίνειν, pro ξαίνειν ἔρια. Ut apud eundem Plat. Σὺ δ', ὦ τὸ λαμπρὸν φῶς ἀποσβέσας γένους, Ξαίνεις, ἄριστον πατρὸς Ἑλλήνων γέρας. Apud Aristot. pol. 5. (de Sardanapalo:) ξαίνοντα μετὰ τῶν γυναικῶν, quidam interpr. nentem inter mulieres; alii, inter mulieres pensa dividentem. ¶ Item cædo, percutio. Plutarch. in Pub. ῥάβδοις ξήναντες τὰ σώματα. Dicitur, ξαίνειν πληγάς, apud Dem. de malè obita leg. infligere seu incutere plagas. Proverbialiter dicitur à Plat. et Luc. ξαίνειν εἰς πῦρ, de iis qui inanem operam sumunt. vide Erasm. in Chil.

Ξαίνομαι, carminor, carpor. Strabo, ἐν δὲ τῇ Καρύστῳ καὶ ὁ λίθος φύεται ὁ ξαινόμενος καὶ ὑφαινόμενος.

Ξάσμα, τὸ, quod carminatum est. Poll. ex Soph.

Ξάντης, ου, ὁ, carminator. Plato.

Ξαντικὸς, ἡ, ὸν, ad carminationem pertinens. Et, ξαντικὴ, sub. τέχνη, ars carminandi, apud eundem Plat. in Polit.

Ξάνιον, ου, τὸ, instrumentum ad carminandum: pecten, ut exp. Hesych. et Suid. Item mensa coquinaria supra quam carnes concidunt. Poll. lib. 10.

Ξανάω, ῶ, f. ήσω, carminando seu carpendo lanæ labore fatigor, lassesco. Et generaliter lanificio lassor. Poll. Item simpliciter, fatigor, lassesco. Suid. ex Soph. Ἤδη ξανῶσαι καὶ τετρυχωμέναι χέρε.

Ξάνσις, ἡ, defatigatio ex carminatione lanæ. Poll.

Composita.

Ἀναξαίνω, rursum carmino. Item, iterum discerpo, lacero. Alex. Aphr. lib. 1. τὸ ὄξος δριμὺ ὂν ἀναξαίνει τὴν ἀπούλωσιν, cicatricem redulcerat.

Ἀποξαίνω, cardo flagris, dilanio, discerpo. Joseph.

Διαξαίνω, idem quod ξαίνω: unde particip. pass. διαξανθὲν ἔριον, carminata lana, apud Diosc.

Ἐνξαίνω, exulcero. Basil. μὴ ἐνξάνῃς τὸν ἀπεσκληρυμένον μάστιξι.

Καταξαίνω, idem quod ξαίνω. Poll. ex Plat. comico. Item cardo, verbero, discerpo, lacero. Aristoph. in Acharn. τί φειδόμεσθα τῶν λίθων, ὦ δημόται, μὴ οὐ καταξαίνειν τὸν ἄνδρα τοῦτον ἐς φοινικίδα; Chrysost. καταξάνας αὐτοῦ τὸ σῶμα ὅλον. Item attero: ut apud Suid. ἐν τούτοις τὰ ἅπαντα αὐτοῦ καταξαίνεσθαι ἔδει. (Æsch. Ag. 205.)

Καταξαίνομαι, atteror: ut apud Eurip. (Phœniss. 1152.) κατεξάνθην πόνοις, attritus sum laboribus.

Περιξαίνω, circùm carpo: vel concerpo, discerpo.

Συγξαίνω, simul carmino vel carpo. Plut. περὶ τοῦ μὴ δεῖν &c.

ΞΑΝΘΟ'Σ, ου, ὁ, flavus, luteus: Item rufus. Ut, ξανθὸς Μενέλαος, apud Hom. et, ξανθὴ κόμη, apud eundem. Il. ά. (Eurip. Med. 835. 1143.) Exponitur etiam, fuscus, apud Theophr. Item subrutilus, apud Aristot. ἔστι δὲ οἶνος τὸ χρῶμα ξανθός. ☞ Quum de coma dicitur, ξανθὸς derivari ex ἄνθος scribit Eust. ut sit ἡ κόμη ἀνθηρά. vel ἀπὸ τοῦ ξαίνειν, ut sit ἡ ξανθὴ κόμη, ἡ μάλιστα οὖσα τοῦ ξαίνεσθαι (τουτέστι κτενίζεσθαι) ἀξία.

Ξανθίζω, flavum reddo. Item, reddo fulvum seu rutilum. Aristoph. in Acharn. Item flaveo, flavus sum. ut, ξανθίζουσα θρὶξ, flava crinis, apud Gr. bibl. interpr.

Ξανθίζομαι, flavus reddor. Athen. l. 12.

Ξάνθισμα, ατος, τὸ, ipsa actio reddendi flavum. Menand. Ἔρως γὰρ ἀργὸς, κἀπὶ τοῖς ἀργοῖς ἔφυ, Φιλεῖ κάτοπτρα, καὶ κόμης ξανθίσματα.

Ξανθίας, ου, ὁ, qui habet flavos capillos. Eustath.

Ξάνθιον, ου, τὸ, herbæ nomen, quæ et lappa minor, et lappa inversa, dicitur: de qua Diosc. l. 4. c. 138.

Ξανθικὸς, Aprilis mensis, apud Macedones.

Ξανθικὰ, τὰ, festum eo mense celebrari solitum pro lustratione exercitus. Suid. et Hesych.

Ξανθοῦσθαι, fieri flavum, flavescere.

Ξουθὸς, οῦ, ὁ, idem quod ξανθὸς, flavus: item rufus, teste Hesych. Exponitur etiam, celer: ut, ξουθαὶ μέλισσαι, apud Theocr. idyll. 7. Et, τὰς ξουθὰς διαλέγεσθαι ἀκρίδας, apud Athen. l. 3. Et in Epigr. Ξουθᾶν ἐκ πτερύγων ἱεὶς ἀκάματον μέλος. (Aristoph. R. 963. Æschyl. Ag. 1151.)

Composita.

Ἐπίξανθος, ου, ὁ, aliquantum flavus, subflavus. Poll. l. 2. ἔστι δὲ μᾶλλον ἐπίξανθος τὴν χρόαν. [Xenoph. Κυνηγ. §. 22. οἱ μὲν γὰρ μεγάλαι, —— αἱ δ' ἐλάττους, ἐπίξανθαι, μικρὸν τὸ λευκὸν ἔχουσαι.]

Ὑπόξανθος, subflavus. Dioscor. l. 3. c. 103. Exponitur et flavescens, apud eundem, l. 2. c. 175.

ΞΕ'ΝΟΣ, et apud poëtas ξεῖνος, ου, ὁ, peregrinus, hospes. Odyss. ζ'. ξεῖνός τις δύστηνος ἀλητεύων κατὰ δῶμα. Apud Hesiod. ξένοι τοῖς ἐνδήμοις opponuntur; apud Thuc. lib. 6. τοῖς ἀστοῖς. apud Herodian. verò τοῖς πολίταις. Sic et τὰς ξένας ταῖς ἀσταῖς opposuit Plut. in Alcib. Ξένοι sæpè dicuntur externi milites. ut apud Dem. Olynth. 2. pro cor. Interdum verò barbari hoc nomine appellabantur; ut Lacedæmonios fecisse testatur Herodotus. Dicitur et, ἡ ξένη, (sub. γῆ vel χώρα,) terra vel regio extera: apud Plut. de Socrat. Dæmon. Is etiam peregrinus, quicum alii quædam intercedit velut hospitalis amicitia, alii vel aliùs ξένος esse dicitur. Iliad. ζ'. Ἦ ῥά νύ μοι ξεῖνος πατρώϊος ἐσσὶ παλαιός. † Sic Xen. Pæd. l. 5. p. 114. d.† Dicitur etiam aliquid esse ξένον, i. insolitum, inauditum. ut apud Luc. ἀλλὰ ξένον αὐτῷ ἐκεῖ τὸ πρᾶγμα. ¶ Item ξένος, hospitio exceptus, hospes. Odyss. ί. Χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν. Sic et apud Plutarch. in symp. et Herodian. Sic et apud Thucyd. lib. 2. Interdumque junguntur ξένος et φίλος. ut apud Dem. pro cor. ¶ Item ξένος, hospes. i. qui peregrinum hospitio excipit. ut apud Diodor. Sicul. τὸ μὲν οὖν πρῶτον τιμήσαντας τὸν ξένον, &c. [Ξένος. Adjective cum Genit. Soph. Œdip. Tyr. 227, 8. Aristoph. R. 109. Philostr. l. 4. c. 1.]

Ξένοθεν, è regione extera et peregrina. Oppian.

Ξενοσύνη, et poëticè ξεινοσύνη, hospitalis amicitia, hospitii necessitudo vel jus. Od. φ'. Ἀρχὴν ξεινοσύνης προσκηδέος.

Ξενόεις, εντος, ὁ, hospitibus et peregrinis frequens: ut, ξενόεις θρόνος, apud Eurip. in Iphig. Taur. [1280.]

Ξένως, peregrinè, peregrinorum more. Plat. in apol. Socr.

Ξενόω, ῶ, hospitio accipio vel suscipio.

Ξενοῦμαι, hospitio sive hospitii necessitudine jungor vel conjungo. Xen. et Herodot. (Ξενοῦμαι, ἐν ξένῃ διατρίβω. Soph. Tr. 65. Æsch. Ch. 700. Suppl. 934.)

Ξένιος, ου, ὁ, vel ξείνιος, hospitalis, ad hospites seu peregrinos pertinens. (Ξένιος Ζεύς. Æsch. Ag. 61.) Fœm. ξενία, sive Ionicè ξενίη, ut, ξενίη τράπεζα. Od. ξ'. φ'. et ί.

Ξένιον, vel ξείνιον, aut ξεινήϊον, poët. munus seu donum, quod datur hospiti. Od. δ'. Ἀλλ' ἄγε οἱ δῶμεν ξεινήϊον. Demetr. Phal. τὸ τοῦ Κύκλωπος ξένιον. Item in plur. num. ξένια, τὰ, † Xen. Pæd. l. 3. p. 70. b. et l. 5. p. 135. d.† vel ξείνια, vel ξεινήϊα. ¶ Ξένιον, est etiam lenticulæ species, sed rarior. Cels. l. 6. c. 5.

Ξενία, ας, ἡ, et Ionicè ξενίη, peregrinitas. ut, οἱ ξενίας ἁλισκόμενοι seu φεύγοντες, peregrinitatis rei, et, ξενίας ἁλίσκεσθαι, apud Luc. ¶ Item hospitii jus, hospitii necessitudo vel amicitia. Thuc. l. 8. et Plat. in Pol. proœ. Hinc, ξενίαν συνθέσθαι, necessitudinem hospitii inire. et, ξενίαν διαλύσασθαι, jus hospitii dissolvere. apud Herod. Et, ἀνανεώσασθαι τὰς παλαιὰς ξενίας, renovare vetus hospitium: apud Isocr. Interdum cum φιλία copulatum reperitur: ut apud Demosth. pro coron. Et general. amicitiam significat. (Æsch. Ag. 1599.)

Ξενικὸς, sive ξεινικὸς, οῦ, ὁ, peregrinus, externus, seu qui peregrinorum et exterorum est. Ut, ξενικὸς ὄχλος, et, ξενικὸν ἐπικουρικὸν, apud Thuc. l. 5. et 8. Ξενικὰ ἁμαρτήματα, apud Plat. de leg. peccata erga exteros commissa. Ξενικὰ ἐπιμελήματα, officia in peregrinos, apud eundem. Interdum exp. hospitalis, ut, ξενικὴ φιλία, apud Aristot. eth. 8. c. 12. ¶ Item ξενικὸν, quod peregrini quotannis persolvebant.

Ξενικῶς, et ξεινικῶς, more peregrinorum, apud Plat. et Athen.

Ξενὼν, ῶνος, ὁ, hospitium, diversorium. apud Plut. locus hospitibus peregrè advenientibus destinatus, xenodochium. Exponitur et, nosocomium: seu domus in quam peregrini ægrotantes recipiuntur. Suid.

Ξενύλλιον, ου, τὸ, (dimin.) hospes qui peregrè advenit. Plut. in apophth.

Ξενέω, peregrinus et ignarus sum.

Ξενίζω, sive ξεινίζω, peregrè advenientem hospitio recipio. Odyss. γ'. Τὸν μὲν ἐγὼ πρὸς δώματ' ἄγων εὖ ἐξείνισσα, ‡ Soph. Elect. 96. οὐκ ἐξένισεν.‡ Xen. Pæd. 5. ἐξένισεν ἡμᾶς πολλοῖς ἀγαθοῖς. † hospitio excipio. Xen. Pæd. p. 218. a.† ¶ Item neutraliter, peregrina sapio et loquor: peregrino utor sermone et peregrinis institutis. Luc. in Micyll. et Chrysost. in 1. ad Corinth. c. 2. ¶ Item peregrina quasi novitate turbo, rei novitate quasi peregrina obstupefacio. ut Geopon. l. 2. c. 46. ξενίζει γὰρ καὶ ταράττει ἡ περὶ τὰ χωρία μεταβολὴ τοὺς μεθισταμένους.

Ξενίζομαι, hospitio excipior, hospitalibus muneribus afficior. Xen. Hell. 3. αἰσχρὸν ἐμοὶ τοιαῦτα ξενίζεσθαι ὑπὸ σοῦ, ἀλλὰ μὴ ξενίζειν σε. † Pæd. l. 3. p. 70. d.† Item hospitor, diversor. Act. cap. 10. ξενίζεται παρὰ Σίμωνι. ¶ Item in stuporem et admirationem adducor ob rei novitatem. Alex. Aphr. ξενιζόμεθα ὁμοίως ἐξῆς, rei novitate turbamur, ut minùs cernere ex æquo valeamus.

Ξενισμὸς, ὁ, hospitalitas: vel hospitum susceptio. Plut. in symp. sep. sap. ¶ Item mutatio seu perturbatio, quæ fit peregrina et inaudita rei novitate. in Hippiatr.

Ξένισις, εως, ἡ, idem quod ξενισμὸς, hospitalitas. Thuc. l. 6.

Ξενιτεύω, peregrè dego, peregrinor, in peregrino solo hospitor. Luc. μὴ τὴν πατρίδα οἰκεῖν, ἀλλὰ ξενιτεύειν. Phil. de vita M. l. 3. οὐ γὰρ ξενιτεύοντες, οἱ ἐνθάδε οἰκοῦντες, ἀλλοῖοι.

Ξενιτεύομαι, idem quod ξενιτεύω. Exponitur etiam, in alieno solo mercede milito, apud Isocr. ad Philipp.

Ξενιτεία, ας, ἡ, peregrinatio, absentia à patria. Chion. in epist. Exponitur et, hospitium. Sapient. cap. 18.

Ξένωσις, εως, ἡ, mentis alienatio. Eurip. in Herc. fur.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀπόξενος, ου, ὁ καὶ ἡ, inhospitalis, inhospitus. Sophocl. in Œdip. Tyran. [205.] (Æsch. Ag. 1291. Eum. 887.)

Ἀποξενόω, ῶ, peregrè abigo, seu expello, id est, expulsum abire peregrè cogo. Apud Plut. in Philopœm. exp. civitate privo. Interdumque genitivus additur. Ut apud eundem in Alex. διὰ μικρολογίαν ἀπεξενώσατο τῆς πατρίδος ἑαυτόν. ¶ Item abalieno, alieno, abdico, apud Luc. et Athen.

Ἀποξενοῦμαι, οῦμαι, migrare in externam regionem cogor, ablegor peregrè. Item neutral. extra patriam dego, peregrinor. Plat. de leg. lib. 9. Sæpe cum genitivo. Ut apud Plut. ἀποξενωθεὶς τῆς ἑαυτοῦ πατρίδος. ‡ πατρίας γῆς ἀπεξενωμένος. Eurip. Hec. 1221.‡ Huic genit. præfigitur interdum ἐκ vel ἔξω, apud Luc. Interdum jungitur præpositioni aut adverbio motum ad locum significanti. Plat. ¶ Exponitur et, reus agor peregrinitatis. Poll. ¶ Item ἀποξενοῦμαι, externum me seu peregrinum esse simulo. Reg. 3. c. 14.

Ἀποξένωσις, εως, ἡ, peregrinatio, migratio in externam regionem, vel commoratio extra patriam et natale solum. Plut.

Ἐπιξενοῦμαι, hospitio excipior vel suscipior, hospitor. Plut. in Num. ¶ Item peregrinor, peregrè ago, peregrè advenio. Aristot. polit. 7. Isocr. in epist. ad Jason. liberos. et Synes. ep. 4. [cum Dat. hospitio excipior. Palæph. p. 16. Æschyl. Ag. 1329.]

Κακοξενία, inhospitalitas. Ælian.

[Καταξενοῦμαι. Æsch. Ch. 704.]

Παράξενος, peregrinus, aliquantùm peregrinus. Exponitur et, ignobilis, illegitimus. [Aristoph. Acharn. 517. Ἄτιμα καὶ παράσημα καὶ παράξενα, &c.]

Πρόξενος, † ὁ, ἡ,† qui peregrinos hospitio excipit totius civitatis nomine, publicus hospes. Thuc. l. 2. † Soph. El. 1478.† Et cum genit. apud eundem l. 8. ¶ Item metaph. qui aliquid procurat, seu procuravit alicui, seu qui alicujus rei est author: Eust. Exponitur et conciliator, apud Greg. [Soph. El. 1454. Æschyl. Suppl. 623. 926. 837. Philostr. l. 3. c. 24.]

Προξενία, ἡ, hospitalis amicitia, vel hospitii necessitudo publica. Xen. Hell. 6. [Eurip. Med. 360.]

Προξενέω, ῶ, sum hospes publicus, hospitio excipio nomine civitatis. Dem. pro coron. καὶ σὺ προξενεῖς αὐτῶν. Προξενῶ σοι τοῦτο, hujus rei sum tibi autor, hanc rem tibi comparo, vel comparare conor. Luc. ταύτην σοι τὴν εὐδαιμονίαν προξενοῦμαι. Sic apud Plut. in Solon. Greg. et Dionys. ¶ Item sum interpres et conciliator versurarum aliorumque contractuum. Dem. [Eurip. Med. 725. Soph. Œdip. Tyr. 1497.]

Προξενητὴς, οῦ, ὁ, proxeneta: pararius, qui est velut conciliator, interpres et internuntius ad paciscendum seu stipulandum: item general. interventor quasique conglutinator hominum quemvis contractum inter se ineuntium. Dem.

Προξενήτρια, conciliatrix. Exponitur et προμνήστρια.

Προξενητικὸν, (sc. μίσθωμα,) merces quæ proxenetis solvitur.

Ἀπρόξενος, qui proxeno caret, vel proxeno non utitur, cui non est hospes à quo recipiatur. Æsch. [Suppl. 246.]

Ἐθελοπρόξενος, (decomp.) qui est publicus hospes, idque ultro, Thuc. lib. 3.

Ὑποξενίζω, aliquatenus peregrino sermone utor, peregrina commemoro.

Composita sine præpositione.

Ἄξενος vel ἄξεινος, inhospitalis, qui animo est alieno ab excipiendis hospitio peregrinis. Hesiod. in Erg. Μηδὲ πολύξεινον, μηδ' ἄξεινον καλέεσθαι. Regio etiam aliqua aut locus ἄξενος dicitur, cujus incolæ peregrinos adventantes hospitio non excipiunt: vel in quem peregrinis non patet aditus: ut, ἄξενος θάλασσα, apud Theocr. idyll. 13. [Soph. Philoct. 222. ἐς ναῦν ἄξενον αἰγιάλοις ὅρμον προσηνέγκατέ τι ἐκεῖ. Eurip. Iph. in Taur. 93. Ἦλθον δὲ, πεισθεὶς σοῖς λόγοισιν, ἐνθάδε Ἀγνῶστον εἰς γῆν ἄξενον. Alcest. 556.] Exponitur et passivè, cui non est hospes à quo recipiatur. Hesych. [Superl. Eur. Med. 1966.]

Ἀξείνιος, idem quod ἄξενος et ἄξεινος, inhospitalis. Callim.

Ἀστόξενος, ου, ὁ, (q. d. ἀστὸς καὶ ξένος,) cujus majores erant cives, cum ipse sit peregrinus. Eust. ex Ælio Dionys. [Æsch. Suppl. 361.]

Διειρωνόξενος, ου, ὁ καὶ ἡ, subdolè hospitalis. simulatè hospitalitatem exercens, per simulationes et ironias fallens hospitem. Aristophanes in Pace, et Comici, Lacones ob crimen hoc notant. Cœl. l. 4. cap. 5.

Δορύξενος, qui in bello hospitalem quandam amicitiam cum aliquo contraxit, ut Glaucus cum Diomede, Hom. † V. Camerarius ad Soph. El. 46.† ¶ Item, qui mittitur legatus de redimendis captivis. Item simpliciter, hospes amicus. Soph. in Electr. [Eurip. Med. 688. Æsch. Ag. 889. Ch. 560. 911.]

Δωροξενία, ας, ἡ, quum quis, peregrinitatis accusatus, dona offerens, calumniae effugit. Aristot. de Athen. republ.

Εὔξενος, vel εὔξεινος, hospitalis, amicitiæ hospitalis cultor. Sic peculiariter dictus fuit Pontus, qui antea ab inhospitali feritate axenus appellatus fuerat. Jupiter εὔξενος, seu ἰδίξενος, apud Apoll. Argon. qui jura dat hospitibus, præest illis et favet. [Æsch. Ch. 710.]

Εὐξείνως, hospitaliter: item general. amicè, benevolè, apud Apollon. [i. 963. εὐξείνως ἀρέσαντο. 1179. Τοὺς μὲν ἐυξείνως Μυσοὶ φιλότητι κιόντας Δειδέχατ' ἐνναέται κείνης χθονός, &c.]

Ἐχθρόξενος, osor hospitum. Eurip. [Alcest. 558. δόμους κελεύσθαι τοὺς ἐμοὺς ἐχθροξένους. Æschyl. Prometh. 725. τραχεῖα πόντου Σαλμυδησσία γνάθος Ἐχθρόξενος ναύταισι, μητρυιὰ νεῶν. Sept. c. Theb. 612. Ἐχθροξένοις. Schol. β'. Ἐχθροῖς περὶ ξένων ἐπιδείξασι λοιπόν, ἢ ἐχθροῖς περὶ τοὺς φίλους. 627. Ἐχθρόξενον. Schol. ζ'. ἀμαρτωλὸν καὶ ἀλλοφύλους ἐχθρόν. Aristoph. Vesp. 1148. Schol. Blomf. ubi laudatur Æschyl. Sept. c. Theb. a 603. ad 614. et Prom. vinct. 726. laudatur a Soph. Œd. Tyr. 205. Schol.]

Θεοξένια, τὰ, festum solenne in omnium deorum honorem institutum. Plut. Athen. l. 9.

Θρασυξενία, hospitis insolentia; audacia et insolentia hominis peregrini. Plat. [de Leg. lib. 9.]

Ἰδιόξενος, cui peculiariter est amicitia hospitalis cum aliquo. Luc.

Ἰδιοξενία, amicitia illa hospitalis, seu necessitudo illa.

Κακόξενος, vel κακόξεινος, qui malè se gerit erga hospites et peregrinos, malevolus hospitibus. Od. ὑ. —— οὔτις σεῖο κακοξεινώτερος ἄλλος.

Μετρόξενος, spurius. Poll. l. 3. Pro eodem Doricè dicitur ματρόξενος. Unde Hesych. ματροξένους παῖδας, exp. τοὺς νόθους.

Μισόξενος, osor peregrinorum, inhospitalis.

Μισοξενία, odium peregrinorum seu hospitum, inhospitalitas.

Πολύξενος, vel πολύξεινος, qui multos hospites habet, qui multos excipit hospitio. Hesiod. in Erg. [Pind. Olymp. Od. A. 149. Τιμᾶσαι ἀμφέπων ἔχει πολυξενωτάτῳ παρὰ βωμῷ. Nem. Od. iii. 3.] Item, πολύξενος οἶκος, apud Eur. [Alc. 586.] [Æsch. Suppl. 165.]

Φιλόξενος, sive φιλόξεινος, amans hospitum. Od. θ'. [Eurip. Alcest. 809. Ἄγαν γ' ἐκεῖνός ἐστ' ἄγαν φιλόξενος. 858. Æschyl. Χοηφ. 654. εἴπερ φιλόξενός ἐστιν Αἰγίσθου βία. Suppl. 933. Ἤκουσα τούτους εὐθαρσεῖς φιλόξενοι. Aristoph. Vesp. 82. 1. Epist. Pet. iv. 9. φιλόξενοι εἰς ἀλλήλους, ἄνευ γογγυσμῶν. Xenoph. Græc. Hist. lib. 6. §. 3. 5. ἦν δὲ καὶ ἄλλως φιλόξενός τε καὶ μεγαλοπρεπὴς τὸν Θετταλικὸν τρόπον.]

[Φιλοξένως. Isocrat. Panegyr. pag. 114. 8. Ed. Cant. Τὰς τοίνυν ἄλλας διαίτας οὕτω φιλοξένως κατεσκευάσατο, —— ὥστε &c.]

Φιλοξενία, hospitalitas. Plut. [Apoll. Rhod. Arg. iii. 1107. Epist. ad Rom. xii. 13. Τὴν φιλοξενίαν διώκοντες. Dion. Hal. ἀγασθεὶς δὲ τοὺς ἀνθρώπους τῆς φιλοξενίας Ἡρακλῆς, &c. Herodot. de Vita Hom. Polyb. Hist. lib. 4. Τοῦτο δὲ κατά τι τῶν Ἀρκάδων ἔθνος ἔχει τινὰ παρὰ πᾶσι τοῖς Ἕλλησιν ἐπ' ἀρετῇ φήμην, οὐ μόνον διὰ τὴν ἐν τοῖς ἤθεσι καὶ βίοις φιλοξενίαν καὶ φιλανθρωπίαν, μάλιστα δὲ διὰ τὴν εἰς τὸ θεῖον εὐσέβειαν.]

Φιλοξενέω, hospites amore prosequor, hospites recipio libenter. Strab.

Φυγόξενος, hospites fugiens. Pind. [Olymp. Od. xi. 16. Ἐγγυάσομαι Μή μιν, ὦ Μοῖσαι, φυγόξενον στρατὸν, &c. Sch. ἄξενον, ὅτι κακόξενον.]

ΞΕΩ, F. έσω, rado, polio, scalpo. Exponitur etiam, dolo; quum de lignis dicitur. Od. ρ'. σταθμῷ κυπαρισσίνῳ, ὅν ποτε τέκτων Ξέσσεν ἐπισταμένως. ☞ Eustath. tradit, fictam esse vocem ad sonum literæ ξ, ut βόμβος ex β, ζέω ex ζ, ῥοῖζος ex ρ.

Ξέομαι, rador, &c. At, ἐξεσμένον ἄγαλμα, dicitur interlitum lis, et inducta. apud Hesych.

Ξέσμα, τὸ, ramentum, Diosc. l. 2. c. 162. Vel, quod è saxo scalptum, aut è ligno dolatum est.

Ξεσμὸς, instrumentum ad radendum: radula.

Ξέσις, εως, ἡ, rasura, scalptura; ipsa actio radendi, scalpendi, poliendi et dolandi. Theophr.

Ξεστὸς, ὴ, ὸν, rasus, scalptus, dolatus: vel radendo, scalpendo, dolando expolitus. Ut, ξεστοῖς λίθοις, Il. σ'. Et, ξεστοῖο λίθοιο, Il. σ'. Sic et alibi apud Hom. † ὀϊστὸς, sagitta. Hesiod. Asp. 133.† [Eurip. Phœniss. 1139.]

Ξέστρον, exp. rasura.

Ξοΐς, ΐδος, ἡ, instrumentum ad scalpendum seu radendum, scalprum. Hesych.

Ξόανον, τὸ, id quod rasura seu scalptura politum est, id quod è saxo sculptum, aut è ligno dolatum est. Hesych. Frequentius ξόανα dicuntur simulacra è saxo sculpta, aut ligno fabricata, sculpta seu scalpta simulacra, sculptilia signa. Philo de vita Mos. lib. 3. et Pausan. in Att. ‡ simulachrum. Apoll. Arg. iv. 1284.‡

Ξύω, f. ύσω, idem quod ξέω, rado, scalpo, seu radendo et scalpendo polio. Theophr. hist. pl. l. 5. c. 2. Item scalpo, scabo. Aristid. τὸν ξύοντα ἀντιξύει ὄνος, mutuum muli scabunt. asinus scabit asinum. ¶ Apud Hesych. exponitur etiam, scribo seu inscribo, insculpo.

Ξύομαι, rador. Theophrast. hist. plant. lib. 9. ξυόμενος εἰς ἔλαιον, in oleum rasus. Item act. rado, seu radendo polio. Xen. Pæd. 7. ὅπως δὲ ἐπιτηδεύονται παλτὰ ξύσασθαι. Interdum significat, scalpo seu scabo me. Luc. in Lexiph. ἐγὼ μὲν ἐπιδραμὼν ἐξυόμην τὴν κεφαλὴν ὀστρέῳ ξύστρᾳ. Exponitur nonnunquam, prurio, ut docet Eustath. ex Democr. cùm inquit, ξυόμενοι ἄνθρωποι ἥδονται, καὶ σφι γίνεται ὥσπερ τοῖς ἀφροδισιάζουσι.

Ξύσμα, τὸ, ramentum, quod radendo detractum est. Erot. in lex. Hippocr. Item scobs, strigmentum. Diosc. l. 2. c. 162. ¶ Ξύσματα Aristot. de anim. sunt ἄτομοι Democriti. Hesychio characteres, ceræ aut libro quasi insculpti.

Ξυσμὸς, οῦ, ὁ, pruritus. Hippocr. Pro eodem dicitur et ξύσμη, Gal. et ξυσμοὶ, Eustath.

Ξύσις, rasura, vel pruritus commotio.

Ξυσίλος, aridus, et pruriginosus senex. Sophron. in mimis.

Ξυστὴρ, rasor, scalptor. ¶ Item scalprum chirurgicum radendo idoneum. Et scalprum lapicidarum, quo lapides scalpunt ac complanant. ¶ Est et nomen collyrii τραχωματικοῦ, de quo Paul. Ægin. Et, auris pars, apud Galen. in l. qui inscribitur Ἰατρός.

Ξύστρα, ας, ἡ, strigil: instrumentum, cujus usus in balneis, aut etiam palæstra et gymnasiis, existit. Luc. in Lexiph. et Artemid. l. 1. c. 66. ¶ Item instrumentum, quo aliquid auribus infunditur.

Ξυστρὶς, ίδος, ἡ, idem quod ξύστρα. Hesych.

Ξυστὶς, ίδος, ἡ, pro eodem, apud Poll. lib. 10. c. 16. ¶ Ξυστὶς, significat etiam vestem subtilem crocei coloris, qua aurigæ in pompis utebantur, quam etiam reges, nec non comici et tragici, gestare solebant. schol. Aristoph. Suid. et Hesych. Sic utitur Athen. lib. 12. et Dionys. Longin. Item genus vestimenti muliebris, subtile et variegatum. Theocr. idyll. 2.

Ξύστρον, ου, τὸ, pala ferrea, ad everrendum et complanandum. Diod. in histor. Alexand.

Ξυστὸς, οῦ, ὁ, rasus, scalptus: item derasus. Suid. et Hesych. [Philostr. l. 4. c. 3.] ¶ Ξυστὰ, τὰ, hastilia, radendo polita, et ferro præfixa. Il. ὁ. et Xenoph. pæd. 4. ¶ Ξυστὸς, sive ξυστὸν, dicitur etiam locus, in quo athletæ exercentur. Xen. in œcon. ¶ Item ξυστὶς, tunica muliebris. Etymol.

Ξυστικὸς, οῦ, ὁ, qui in xysto se exercet. ¶ Exponitur etiam, radendi et distringendi seu adstringendi vim habens, apud Athen. l. 3.

Ξυτὸς, radendo seu scalpendo politus: idem quod ξεστὸς, et ξυστός. Hesych.

Ξυήλη, ης, ἡ, radula: instrumentum, quo aliquid raditur. Xen. pæd. 6. ἀγαθὸν καὶ ξυήλας μὴ ἐπιλαθέσθαι. Item gladiolus, à nonnullis δρέπανον appellatus, teste Hesych. Xen. anabas. lib. 4. ἀντὶ τούτων ξυήλην Λακωνικὴν ἔχοντα. Pro eodem invenitur ξυῖα, apud Poll. l. 1. c. 10. de armis bellicis.

Ξυρὸς, οῦ, ὁ, acutus, ad radendum et scalpendum idoneus. Hesych. ¶ Plerunque substant. culter tonsorius, aut novacula. Aristoph. in thesmophor. χρῆσόν τι ἡμῖν ξυρόν. [Eccles. 65. Κἄγωγε τὸν ξυρὸν δέ γ' ἐκ τῆς οἰκίας Ἔρριψα &c.] Hinc et proverbio, ἐπὶ ξυροῦ ἵστασθαι ἀκμῆς, dicitur res, quæ in summo discrimine sita est, apud Hom. Il. κ'. Et Castor ac Pollux hominum σωτῆρες esse dicuntur, ἐπὶ ξυροῦ ἤδη ἐόντων, apud Theocr. idyll. 22. Invenitur et neutrum ξυρὸν, apud Poll. l. 2. [Æsch. Ch. 883.]

Ξύρομαι, rador, vel me rado: propriè novacula. Plut. de fort. Alex. l. 2. τὴν κεφαλὴν ξυράμενος, ἀπεδίδρασκεν ἐκ τῶν Ῥωμαίων ἀπηνήρωσιν.

Ξυράω, seu ξυρέω, novacula rado, ad cutem tondeo. Plut. in apophth. ξυρᾶν τὰ γένεια τῶν Μακεδόνων. ‡ 1 Cor. xi. 6.‡ Proverbialiter dicitur, ξυρεῖ ἐν χρῷ, metuendum est, periculum est, apud Sophocl. in Ajace. Et, ξυρεῖν λέοντα, leonem radere, i. rem difficillimam aggredi, apud Plat. lib. 2. de republ.

Ξυράομαι, seu ξυρέομαι, rador novacula, seu radendum curo. Athen. l. 11. συντεμόντες καὶ ξυρώντες τὰ σώματα. Artemid. oniroc. l. 1. ἐν μεγάλοις κινδύνοις ὄντες ξυρῶνται οἱ ἄνθρωποι.

Ξύρησις, εως, ἡ, rasura quæ fit novacula, tonsura ad cutem. Alex. Aphr. probl. lib. 2.

Ξυρήσιμος, ου, et ξυρήκης, εος, ὁ καὶ ἡ, qui radi potest et ad cutem tonderi: qui rasura et ad cutem tonsura opus habet. Eust. ex Æl. Dionys. Eurip. in Alcest. [Phœniss. 329.]

Ξυρίας, ου, ὁ, ad cutem tonsus.

Ξυρίον, τὸ, novacula.

Composita: ac primùm ex ξέω, cum præpositione.

Ἀποξέω, abrado, rado. Item, facilè abscindo, quasi abradens. Il. ἐ. ἀπὸ δ' ἔξεσε χεῖρα βαρεῖαν. Item expolio; propriè, abradendo. Et generaliter, polio. Gregor. μάλιστα εἰς κάλλος ἑαυτοὺς ἀποξέοντες.

Ἀποξέομαι, abrador, rador. Item, expolior per abrasionem: hinc ἀπεξεσμένον ἦθος, mores expoliti, limati, exacti, et in quibus nihil reprehensionis est, apud Gregor.

Ἐγξέω, intus rado. item insculpo, seu inscalpo.

Ἐπιξέω, in superficie rado seu scalpo. Apud Aristoph. ἐπέξεσεν ὑμῖν, vos notavit, vobis inscripsit.

Decomp. Ἀπερίξεστος, radendo seu scalpendo aut dolando non perfectus: dolando et complanando non perpolitus. Hesiod. in Erg.

Καταξέω, derado: vel deradendo et scalpendo polio. unde pass. apud Plut. ὅταν δὲ πρισθῇ καὶ καταξεσθῇ (τὰ κέρατα,) γίνεται διαφανῆ, secta vel rasa cornua pellucida redduntur.

Παραξέω, abrado. Epigr.

Περιξέω, circumquaque rado vel polio. Theocr. idyll. 22. εἰς τε κολώνας Χειμάρρους ποταμὸς μεγάλας περιέξεσε λάας.

Ὑποξέω, subtus rado seu scalpo: vel leviter scalpendo et radendo polio.

Composita ex ξεστός.

Ἄξεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui radendo scalpendoque politus non est. Epigr. [Soph. Œd. Col. 19. οὗ κῶλα κάμψον τοῦδ' ἐπ' ἀξέστου πέτρου.]

Εὔξεστος, bene rasus: radendo, scalpendo, aut dolando eleganter politus. Iliad. ό. Odyss. ί. et ό.

Νεόξεστος, ὁ καὶ ἡ, nuper politus. Tryphiod.

Ὀδοντοξέστης, ου, ὁ, instrumentum medicum, exesis dentibus eradendis et extrahendis idoneum. Poll.

Παλίγξεστος, et παλίγξυστος, iterum rasus, et pumice æquatus.

Περίξεστος, ὁ καὶ ἡ, circumcirca rasus, &c. Hom. Od. μ'. περιξέστῃ ἐικυῖα Πέτρη.

Composita habentia ξο.

Ἀμφίξοος, et per contract. ἀμφίξους, utraque parte radens. in Epigr.

Ἀντίξοος, ου, ὁ καὶ ἡ, et ἀντίξους, oppositus, adversus, contrarius. Aristot. eth. 8. [Herodot. Hist. lib. 1. cap. 174. ἔπεμπον ἐς Δελφοὺς θεοπρόπους ἐπειρησομένους τὸ ἀντίξοον. lib. 6. §. 7. Πεζὸν μὲν στρατὸν μὴ συλλέγειν ἀντίξοον Πέρσῃσι &c. §. 50. lib. 7. §. 192. lib. 8. §. 119.] Propriè ita politus, ut, alteri commissus, ei ex opposito respondeat. Apoll. Argon. 2. ‡ 79.‡

Ἀντιξοεῖν, contrarium esse, oppositum esse. [Pind. Olymp. xiii. 47. Νεμέα τ' οὐκ ἀντιξοεῖ. Schol. τὸ δὲ οὐκ ἀντιξοεῖ, ἀντὶ τοῦ οὐκ ἀντιτείνει.——ἀλλ' ἀντιξοεῖ καὶ ἀντιβαίνει πρὸς τὸν ξένον ἥρμοστα ὄντα.]

Ἄξοος, idem quod ἄξεστος. Hesych. et Suid.

Ἀξόανος, sculptili simulacro carens. Luc.

Δίξοος, bifurcus, bifidus.

Δορίξοος, ου, ὁ, qui hastas radit aut polit. Aristoph. Exponitur et, hastarum artifex.

Δορατοξόος, idem.

Εὔξοος, idem quod εὔξεστος. Il. κ'. et δ'. ‡ de curru. Hesiod. Asp. 352.‡ Item qui rasura et scalptura facilè poliri potest. Unde εὐξοώτερος, qui faciliùs dolari et complanari potest. Theophr.

Κεραοξόος, cornu expolitor. Epigr.

Λιθοξόος, qui lapides scalpit, seu polit, aut radendo complanat. Plut. de discern. adul. ab am.

Λιθοξοϊκὸν ἐργαλεῖον, instrumentum radendis et scalpendis lapidibus idoneum.

Μονόξοος, unicam et simplicem fissuram habens.

Τετράξοος, quaternas furcas seu fissuras habens.

Composita ex ξύω.

Ἀναξύω, abrado. Item abstergo. Antipho. τά τι ἐν τῇ γῇ ὄντα σαπρὰ ἀναξῦσαι.

Ἀντιξύω, vicissim scalpo seu distringo, mutuum scabo. Suid. ex Soph. ὄνος τὸν ξύοντα ἀντιξύει.

Ἀποξύω, abrado, derado. Alciphr. in ep. halieut. κάπτης δὲ ἐπὶ λαμπάσι τὸν βυθὸν ἀποξύουσι. Exponitur et, destringo, abstergo. Item lævigo. Et generaliter, detraho. Propriè, detraho quasi abradendo. Il. ί. Γῆρας ἀποξύσας, θήσειν νέον ἡβώοντα.

Ἀπόξυσμα, quod abrasum est, ramentum. [Suid. Lex. 1. 278. ubi vide Notam Cl. Kusteri. Ἀποξύω propriè significat abrado. Per translationem vero demo, vel adimo: quo sensu Homerus, Iliad ι. 446. γῆρας ἀποξύσας, senectutem demere. Hinc ἀποξύεσθαι dicuntur illi, quibus aliquid demitur; vel, qui aliquid deponunt aut exuunt: ut serpentes dici possunt γῆρας ἀποξύεσθαι, i. e. senectutem deponere; quod convenit interpretationi Suidæ, qui τὸ ἀποξύονται per ἀποτίθενται hic exponit.]

Ἀποξυστρόω, hebeto: propriè hebeto, aciem auferendo, ne radere possit. Unde passiv. apud Polyb. ἀπὸ δὲ ταύτης [illegible] ἀποξυστρωθέντα.

Διαξύω, radendo induco, deleo, oblitero. Hesych.

Ἐπιξύω, idem cum ἐπιξέω, in superficie rado. Arat. ὁ δὲ ζώνη ποτε Κορφὴς Γαίας ἐπιξύει.

Καταξύω, derado, abrado: vel radens litura induco. Item, incido et scarifico. Lucian. τὰς ἐπιφανείας αὐτῶν καταξύοντες, gladiis carnem summam inscribentes.

Καταξυσμός, scalptura.

Παραξύω, idem quod παραξέω.

Παράξυσμα, quod in sculptura supervacaneum quasi appendix additur. Demetr. Phaler.

Παράξυστρα, à quibusdam dicitur instrumentum, quod servit ad lateres in structura radendos. schol. Aristoph.

Περιξύω, circumrado, circumscarifico. Galen. apud Hippocr.

Περιξύομαι, circumradior, circumscarificor.

Ὑποξύω, idem quod ὑποξέω.

Composita ex ξυρὸς, ξυρέω, &c.

Ἄξυρος, sive ἀξυρὸς, retusus, hebes, qui acutus non est. Hesych.

Ἀποξυρέω, sive ἀποξυράω, seu ἀποξύρω, novacula abrado. [Aristoph. Thesm. 224. Ἀποξυρεῖν ταδί. Ita simplex Verbum ξυρέω. Herodot. lib. 2. cap. 36. 65. Exempla sequentia deduci possunt vel ab ἀποξυράω, vel ab ἀποξυρέω. Herodot. Hist. lib. 5. cap. 35. ὁ δὲ, τὸν δοῦλον τὸν πιστότατον ἀποξυρήσας τὴν κεφαλὴν. Aristoph. Thesm. 1052. ὅς μ' ἀπεξύρησε πρῶτον, &c. Schol. ἀφεῖλε τὰς τρίχας. Eccl. ver. 13. Schol. Ἀποξυρεῖν.]

Ἀποξυράομαι, sive ἀποξυρέομαι, vel ἀποξύρομαι, novacula rador, ad cutem tondeor. Synes. ἀποξυρησάμενος τὴν κεφαλὴν. Xiphilinus in apophth. Tiberii Cæsaris, Κείρεσθαί μου τὰ πρόβατα, ἀλλ' οὐκ ἀποξύρεσθαι βούλομαι.

Ἀπόξυρος, abrasus, ad cutem rasus. Metaphoricè apud Leo. ἀπόξυροι πέτραι, scopuli exesi.

Ἡμιξύρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, semirasus. Diog. Laërt.

Περιξυράω, et περιξυρέω, in orbem novacula rado, circumcirca ad cutem tondeo. [Herodot. Hist. lib. 3. κείρονται δὲ ἀποτρόχαλα, περιξυροῦντες τοὺς κροτάφους.]

Ὑποξυράω, subtus rado, vel leviter novacula rado.

Ὑπόξυρος, subrasus.

Aliud genus composit. ex ξέω: sine præpositione.

Δορίξοον, ου, τὸ, locus ubi hastæ raduntur aut poliuntur. Hesych.

Λαξεύω, quasi λᾶν ξέω, seu λᾶς ξέω, lapidem scalpo, lapides polio. Item generaliùs, lapides incido. Dicitur tamen et, λαξεύειν λίθον. et, λελαξευμένος λίθος, incisus lapis, aut etiam operi aptatus.

(Λάξευσις. Sch. Theoc. Id. ς'. 18.)

Λαξευτὸς, incisus. Leo. cap. 23.

Λαξευτὴς, lapidum scalptor, vel lapicida, qui et λαξόος, et λιθοξόος.

Λαξευτήριον, q. d. lapicidarium: instrumentum ferreum quo lapicidæ utuntur. Hesych.

(ΞΗΝΟ'Σ, truncus, stipes. ὁ κορμός. Suid.)

(Ἐπίξηνον, ου, τὸ, vel ἐπίξηνος, ὁ, truncus in quo coqui secant carnes. Hesychii codex alius perperam ἐπίξηνον. et οἷον κρέασαντα pro κρεάσαντα. Aristoph. in Acharn. V. 317. κἂν μὲν λέγω δίκαια, μὴ δὲ τῷ πλήθει δοκῶ, ὑπὲρ ἐπιξήνου θέλων τὴν κεφαλὴν ἔχων, λέγω. Interpr. ἐπίξηνος καλεῖται ὁ μαγειρικὸς κορμὸς, ἐφ' οὗ τὰ κρέα συγκόπτουσι. Pollux. lib. 6. ξύλον δ' ἐπίξηνον quod nova comœdia vocat ἐπικόπανον, hoc et ἐλεὸν vocatur ab antiquis: et ἐπίκοπον ab interpr. Hom. Il. λ'. Fit à ξηνός. i. e. κορμός. Suid. interpr. Homeri in illud Παρθηκάμενοι κεφαλὰς, Odyss. γ'. προτείνοντες inquit. ὡς ἐπὶ ξηνῷ, vel potius ἐπὶ ἐπιξήνῳ, nam ibi corruptè ἐπὶ ξύλου ἔχοντες ἐπικόπου ὄντα κοινῶς.) ‡ Hæc omnia desumpta sunt e Lex. Rob. Constantini.‡

(Ἀντεπίξηνον. (decomp.) Æsch. Ag. 1286.) [βωμοῦ πατρῴου δ' ἀντεπίξηνον μένει, θερμῷ κοπείσης φοινίῳ προσφάγματι. Cl. Stanl. in Not. ad loc. hæc habet. Forsan vero scripsit Æschylus, βωμοῦ πατρῴου δ' ἀντ', ἐπίξηνον μένει Θερμῷ κοπεῖσαν φοινίῳ προσφάγματι. Aræ paternæ vice, extera (me) manet, &c.]

ΞΗΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, aridus, siccus. Plut. in Alex. οἱ ξηροὶ καὶ διάπυροι τόποι τῆς οἰκουμένης. Athen. l. 2. λουτὰ δὲ ἧττον τὰ χλωρὰ τῶν ξηρῶν. Sic, ξηρὰ μέτρα, mensuræ aridorum. Plato de leg. In structura ξηρὸς λίθος, dicitur saxum sine calce aut luto compactum. Suid. Τὸ ξηρὸν, locus siccus. Unde, ἐν τῷ ξηρῷ διατρίβειν. Athen. lib. 7. Et, ἐπὶ ξηροῦ στῆσαι, in sicco statuere. Thuc. lib. 1. ‡ ξηρὰ, loca sicca, cibi vacua. Theoc. Id. 1. 51.‡ Metaphoricè quoque usurpatur. Ut, ξηροὶ τρόποι, aridi mores. Aristoph. in Vesp. Et, ξηρὰ σύνθεσις, ξηρὸς χαρακτὴρ, tenue et siccum propemodum dicendi genus, apud Demetr. Phaler. ¶ Ξηρὰ, ἡ, arida terra dicitur Hebræorum more: ut vicissim ὑγρὰ dicitur mare, apud Hom. Est enim terra sua natura sicca. Matth. 23. περιάγετε τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ξηράν. Sic et Hebr. 11. ☞ Etymon vide in ξερός.

Ξηρότης, ητος, ἡ, siccitas, ariditas. Plut. symp. 6.

Ξηρὸν φάρμακον, medicamentum aridum, quod in pulveris modum inspergitur, ideoque et κατάπασμα appellatur. Ægin. l. 7. c. 13. Interdum omittitur subst. ut apud Aët. l. 6. c. 92.

Ξηρίφιον, idem. Aët. l. 10. c. 15.

Ξηραίνω, sicco, arefacio. Iliad. φ'. ὡς δ' ὀπωρινὸς βορέης νεοαρδέ' ἀλωὴν Αἶψ' ἀνξηράνῃ.

Ξηραίνομαι, siccor, desiccor, aresco. Ibidem, Πᾶν δ' ἐξηράνθη πεδίον. Alvus quoque ξηραίνεσθαι dicitur quum adstringitur, apud Hippocr.

Ξήρανσις, εως, ἡ, et ξηρασία, ἡ, siccitas, ariditas: vel ipsa siccandi arefaciendique actio. Aristot. et Athen. l. 1. ¶ Item ξηρασία, vitium capillorum, quum ii similes lanuginis apparent: perinde ac si pulvere conspersi essent. Author definit. medicarum.

Ξηραντικὸς, οῦ, ὁ, siccandi vi præditus, siccus. Plutarch. symp. 1. Athen. lib. 1. et 2.

Ξερὸς, οῦ, ὁ, idem cum ξηρὸς, ex eoque factum per systolen, ut volunt nonnulli. Alii ex ξερὸς ξηρὸς factum esse dicunt: illud à ξέω deducentes, quoniam ἐπιτηδείως ἔχει πρὸς ξέσιν μᾶλλον τὰ ξερά. Od. ί. Ῥηχθὲ γὰρ μέγα κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο, Δεινὸν ἐρευγόμενον.

Composita.

Ἀναξηραίνω, resicco, iterum sicco; vel idem quod ξηραίνω. Diosc. l. 1. [Herodot. Hist. lib. 7. §. 109. ταύτην (sc. λίμνην) τὰ ὑποζύγια μοῦνα ἀρδόμενα ἀνεξήρηνε.]

Ἀναξήρανσις, resiccatio, vel siccatio.

Ἀξηραίνω, Æolica et poëtica syncope dicitur pro ἀναξηραίνω, teste Eustath.

Ἀπόξηρος, desiccatus, aridus. Lucian.

Ἀποξηραίνω, desicco, exsicco. Item arefacio.

Ἀποξηραίνομαι, siccor, desiccor, aresco. Dioscor. l. 2. c. 217. ἐπὶ μέν τοι μετὰ τὸ ἀποξηρανθῆναι αὐτὰ ἀποψῆν.

Δυσξήραντος, qui difficulter inarescit, difficilis siccatu.

Ἐπιξηραίνω, in superficie sicco: vel exsicco, desicco.

Ἐπιξηραντικὸς, desiccandi seu exsiccandi vim habens.

Εὐξήραντος, exsiccatu facilis, facilè siccescens.

Κατάξηρος, ου, ὁ καὶ ἡ, siccus, aridus, peraridus. Plutarch. de educat. pueror.

Καταξηραίνω, desicco, exsicco. Theophr. de caus. plant. l. 9. c. 23.

Παράξηρος, ὁ καὶ ἡ, siccus. Strabo.

Περιξηραίνω, in orbem desicco, circumcirca exsicco.

Ὑπέρξηρος, supra modum siccus vel aridus, aridissimus. Dioscorid. lib. 2. cap. 106.

Ὑπόξηρος, qui attrahitur seu contrahitur, eò quòd subaridus sit. Galen. in lex. Hippocr. et Erot.

ΞΥ'ΡΙΣ, herba quædam est apud Theophr. hist. pl. l. 9. c. 9. Apud Diosc. ξυρίς. l. 4. c. 22. et xyris, apud Plin. l. 21. c. 23.

ΞΙ'ΦΟΣ, εος, τὸ, ensis, gladius, qui et synecd. mucro dictus. Il. ά. Ἕλκετο δ' ἐκ κολεοῖο μέγα ξίφος. Dicitur et, ξίφος ἐρύσσασθαι, Iliad. ά. et Od. κ'. Et, ξίφος σπάσασθαι, apud Aristoph. in Ran. Et, ἐλκύσαι τὸ ξίφος, apud Plut. de deo Socr. distringere ensem, educere vaginâ. Contrà, ἐγκαταπήξασθαι ξίφος, condere ensem. Od. λ'. ¶ Sic dicitur etiam mucronatum xiphiæ piscis rostrum. Athen. lib. 7. ¶ Item herba quædam. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 12.

Ξιφίδιον, ου, τὸ, ensiculus, gladiolus, pugio. Xenophon Hellen. 2. Thucydid. lib. 3. et Herodian. lib. 7. Scribitur et ξιφείδιον, apud Diodor. Sic. lib. 12.

Ξίφιον, ου, τὸ, gladiolus. Item nomen herbæ xiphion dictæ, quæ et iris vulgo. Dioscor. l. 4. c. 20.

Ξιφίας, ου, ὁ, ut, ξιφίας κομήτης, cometes mucronatus. Plin. lib. 2. c. 25. ¶ Item piscis nomen, apud Athen. l. 7. Pro ξιφίας dicitur et ξιφιὸς, teste Hesych.

Ξιφίζω, manu in altum sublata salto. Hesych. Suidæ et Eustathio est, manibus protensis gladii figuram facio.

Ξιφισμὸς, ὁ, et ξίφισμα, τὸ, saltatio ejusmodi. Athen. lib. 14. et Eustath. ex Pausan.

Ξιφιστὴς, οῦ, ὁ, balteus, cingulum ex quo ensis suspenditur.

Ξιφιστὶς, ίος, ἡ, dimicatio seu pugna quæ ensibus fit. Hesych.

Ξιφιστὴρ, ῆρος, ὁ, idem cum ξιφιστὴς, Plutarch. in Pomp. Exponitur et, vagina.

Ξίφων, est canis nomen: apud Xenoph.

Composita.

Ἀναξιφίζω, denuo ξιφίζω. Eustath. ex Pausan. Hesych. idem esse dicit quod ξιφίζειν.

Διαξιφίζομαι, digladior, gladio decerto. Aristoph. in equit. Μήδοισι διεξιφίσω περὶ τῆς χώρας ἐν Μαραθῶνι, cum Medis digladiatus es.

Διαξιφισμὸς, digladiatio. Plut.

Ἐπιξιφίζω, protensis ensibus salto.

Παραξιφὶς, gladiolus, pugio. Hesych.

ΞΥ'ΛΟΝ, ου, τὸ, lignum. Iliad. ψ'. ἐπὶ δὲ ξύλα πολλὰ λέγοντο. Thuc. et Xenoph. ξύλα ναυπηγήσιμα. Plut. symp. 5. ξύλον παρέχει τὰ πλωιμώτατα. Aliquando ξύλα dicuntur ea quorum materia est lignea. Aristoph. in Nub. ἐπὶ ξύλου καθῆσθαι. Plut. de deo Socr. τοὺς πόδας ἐν τῷ ξύλῳ δεδεμένοι. Sic et apud Poll. ἡ τράπεζα vocatur ξύλον. ¶ Est et fruticis nomen: de quo vide Poll. lib. 7. cap. 18. et Plin. l. 19. c. 1. ☞ Derivari à ξέω cum Etymologo tradit Eustath. quoniam materies est πρὸς ξέσιν aptissima.

Ξυλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lignosus. Theophr. de caus. pl. l. 1. Item sarculosus, surculaceus, apud eundem.

Ξύλινος, ligneus. Xen. Hell. 2. Plutarch. de frat. am. Luc. in Demon.

Ξυλικὸς, οῦ, ὁ, ligneus, è ligno fabrefactus.

Ξυλίτης, ου, ὁ, piscis quidam. Hesych.

Ξυλόω, ῶ, in lignum verto, seu muto. Paralip. lib. 2. cap. 3. οἶκον ἐξύλωσε ξύλοις κεδρίνοις, expon. domum texit tabulis cedrinis: quidam expon. contignavit.

Ξυλοῦσθαι, in lignum mutari. Theophrast. de histor. plant. ξυλοῦται γὰρ σκληρυνόμενα. Item ξυλοῦμαι, materiatura mihi imponitur. Hierem. cap. 2.

Ξύλωσις, materiatio, seu materiatura. Exponitur et, contignatio. Thucyd. lib. 2.

Ξυλίζομαι, lignor, materior, ligna peto seu conveho. Hesych.

Ξυλεὺς, έως, ὁ, lignator: qui lignatum it, seu ligna colligit, calo. Pausan.

Ξυλεία, ἡ, lignatio, lignorum collectio. Suid. Dicitur etiam ipsa ligna, vel ligna quæ collecta sunt ab iis qui lignatum iverant. Plut. ad Colot. Herodian. l. 7.

Ξυλίζομαι, idem quod ξυλεύομαι. Plut. in Artox. ἐν τῷ παραδείσῳ ξυλίζεσθαι. Metaphoricè, apud Alciphr. ὀλίγα ξυλισάμενοι κερμάτια, veluti assulas legentes.

Ξυλισμὸς, lignatio.

Ξυλάριον, et ξυλύφιον, ου, τὸ, parvum lignum. Polyb. et Diosc. l. 1. c. 90.

Composita.

Ἄξυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, non lignosus, lignis carens. Herodot. Strabo l. 12. Item lignis plenus, ex quo nemo ligna petiit. Il. λ'.

Ἀξυλία, lignorum inopia. Suid.

Ἀξύλευτος ὕλη, in quam nemo lignatum ivit, è qua nemo ligna collegit aut colligit.

Ἀξύλιστος, unde nemo ligna petiit: idem quod ἄξυλος.

Ἀποξυλίζω, lignum seu quod est ligneum detraho, ligno spolio.

Αὐτόξυλος, ex ipso ligno adhuc rudi confectus. (Exponitur et, qui est è vernaculo ligno: in Epigr.

Βαθύξυλος, profundus lignis, opacus. Aristot. [Eurip. Bacch. 1135. Κεῖται δὲ χωρὶς σῶμα, τὸ μὲν ὑπὸ στύφλοις Πέτραις, τὸ δ' ὕλης ἐν βαθυξύλῳ φόβῃ, Οὐ ῥᾴδιον ζήτημα. Joseph. Ant. lib. 15. cap. 11. § 5.]

Ἐκξυλόω, ex alia materia in lignum verto, ex tenero et molli lignosum reddo.

Ἐκξυλοῦμαι, lignum fio, in lignum mutor. Theophrast. de historia plantar.

Ἐρίξυλον, ου, τὸ, lana seu lanugo xyli, i. gossypii fruticis: lignea lana. Utitur Ulpian. in lege, Si cui lana legetur. ff. de legatis 3. &c.

Εὔξυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui est probæ materiæ.

Μονόξυλος, ex unico ligno confectus. Plato de leg. lib. 12.

Ὑπόξυλος, subtus ligneus: vel qui intus quidem ligneus est, foris autem alia materia inductus. Xen. in Œcon.

(*Χρυσόξυλον.* Theoc. Id. 2. 88.)

ΞΥΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, communis: idem quod κοινός. Iliad. π'. ξυνὸν δὲ κακὸν πολέεσσι τιθεῖσι. Et apud tragicos, ξυνὸν δόρυ, communis seu socia hasta. Iliad. σ'. ξυνὸς Ἐνυάλιος, communis Mars, i. anceps et ἀλλοπρόσαλλος. (ξυνοῦ δορός. Soph. Aj. 181. ξυνὰ δ' ἐλπίζω λέγειν. i. e. κοινωφελῆ. Æsch. S. c. Th. 76.)

Ξυνῇ, communiter, apud Apollon. Arg. lib. 3. (Æsch. Suppl. 372.)

Ξυνήϊος, idem quod ξυνὸς, communis. Iliad. ά. Οὐδέ τί που ἴδμεν ξυνήϊα κείμενα πολλά.

Ξυνάων, ονος, ὁ καὶ ἡ, pro eodem apud Nonn. Apud Hesiod. in Theog. † 595.† κακῶν ξυνάονας ἔργων, exp. participes malorum operum. [Pind. Pyth. Γ'. 85. αὐτοφύτων Ἑλλάδος ξυνάονες. Schol. αὐτοφύτων ἑλλάδι κοινωνοί, &c.]

Ξυνόω, ῶ, conjungo, consocio. Frequenter apud Nonn. ut, τόδε πάντες ἐπὶ ξυνώσατε μῦθον, hoc omnes uno ore dixistis. Et, Υἱὸν καὶ γενετῆρα μιῇ ξυνώσατε τιμῇ, communi filium et patrem honore sociate. Rursum, Εἰ δέ με πιστοτάτης φιλίης ξυνώσατε θεσμῷ, si me communi omnes et fido amore prosequuti estis. Item communico, apud eundem, μίαν ἀμφοτέροις ξυνώσατε φωνήν.

Ξυνίζω, pro ξενίζω, hospitium communico.

Ἐπίξυνος, (comp.) communis, promiscuus, idem quod ἐπίκοινος.

Ἐπιξύνιος, idem quod ξυνός, apud Apoll. Rhod. l. 3. [1160. 4. 436.]

O.

O NOTA literæ apud Græcos, quæ ὂ μικρὸν dicitur: ex qua geminata fit τὸ ω, ut ex hac ejus figura veteri apparet oo. Veteres eam vocarunt etiam οὗ, ut τὸ ε nominarunt εἶ, metri causa: ut in argumento τοῦ ο Iliadis, Οὗ, Κρονίδης κεχόλωτο Ποσειδάωνι καὶ Ἥρῃ. ¶ Doricè vertitur in ε: dicunt enim Ἀπέλλων pro Ἀπόλλων. Æolicè in υ: ut qui ὄνυμα et ὀνυμαίνω dicunt pro ὄνομα et ὀνομαίνω. ¶ Est et numeralis nota, de qua vide in Append. ¶ In multis redundat ο: ut, ὀκέλλω, ὀστάφις.

(O ὁ, ὁ. Æsch. Suppl. 832.)

Ὁ cum sola aspirationis nota, articulus est præpositivus, nominativi casus, gen. masc. num. sing. cujus fœmin. ἡ, neut. τό. Ut, ὁ δεσπότης, ἡ δέσποινα, τὸ ξύλον. Cæteros casus pete ex grammat. † Postponitur ab Hesiod. Th. 931. ἤματι τῷ, illo die. Sic Xen. Pæd. l. 3. p. 75. c. ἄλλου τοῦ ἕνεκα, ob aliud quid.† At ὃ, cum aspero et gravi, vide in Ὅς. Interdum sic usurpatur, ut certus, et notus, aut cujus antea facta mentio, intelligatur, vel κατ' ἐξοχὴν denotetur. Ut, ἦλθεν ὁ ποιητὴς, venit poëta, nimirum certus et notus, cujus antea facta mentio: aut etiam insignis et eximius præ cæteris quem omnes sic nuncupant. Sic et cum propriis nominibus. Ut, ὡς εἶπεν ὁ Ὅμηρος, sicut dixit Homerus. Sic quum Aristoteles in genere de quolibet agit bono, ἀγαθὸν vocat: at quum unicum suum ac summum bonum intelligi vult, dicit, τὸ ἀγαθόν. ¶ Interdum ὁ ornatus tantum gratia ponitur. Ut apud Aristot. rhet. 2. Ἀντιφῶν ὁ ποιητής. ¶ Interdum ὁ idem valet quod ὁ παῖς, seu ὁ υἱός. Ut, Κῦρος ὁ Καμβύσου. et, Δαρεῖος ὁ Ἀρταξέρξου. Interdum tamen omittitur ὁ. Ut Thuc. lib. 1. Στρομβιχίδης Διοτίμου. ¶ Ὁ, præfixum adverbio, dat illi nominis adjectivi significationem. Ut, ὁ πάλαι, pro παλαιός, priscus. Sic, ὁ ἄνω, supernus; ὁ κάτω, infernus. Sic, ὁ πάνυ, insignis. ¶ Ὁ cum participio, resolvitur in articulum postpositivum, cum præsenti aut præterito imperfecto. Ut, ὁ λεγόμενος, i. ὃς λέγεται, vel, ὃς ἐλέγετο, qui dicitur, vel, qui dicebatur. ¶ Jungitur et variis particulis. Cum μὲν et δὲ divisionibus adhibetur. Dicitur enim, ὁ μὲν, &c. ὁ δὲ, &c. † Xen. Pæd. 1. 4. 15.† i. hic quidem, ille verò; vel, unus quidem, alter verò. Refertur autem ὁ μὲν ad propinquius, ὁ δὲ ad remotius. † ὁ δὲ in numerando usurpatur. Sic apud Hesiod. Th. 322. pro alter et tertius ponitur, et excipit ἡ μέν.† Cum γε, interdum vacante γε. Ut, ὅγε, et τόγε, pro ὁ, et τό. Interdum ὅγε, ἥγε, τόγε, hic, hæc, hoc. Cum δέ. Ut, ὅδε, ἥδε, τόδε, hic, hæc, hoc. de quo vide sua serie. ¶ Ὁ apud poëtas interdum ponitur pro αὐτὸς, vel ἐκεῖνος, vel οὗτος, idque in omni genere, casu, et numero. (Ὁ V. pro οὗτος, vel αὐτός. Æschyl. S. c. Th. 478. 515. Ag. 7. τὸν μὲν, τὸν δὲ. 454. τὰ μὲν, τὰ δὲ. 561. Soph. Œdip. Tyr. 309. 1075. 1441.) ¶ Ὁ, interdum pro artic. postp. ὅς, Ionicè qui. Τοῦ pro οὗ, cujus, &c. ¶ Item sequente præpositione cum suo casu nonnunquam vim nominis habet. Ut, οἱ ἀμφὶ Σωκράτην, Socrates. οἱ ἐν τέλει, proceres. οἱ περὶ αὐτὸν, familiares ejus. οἱ πρὸς αἵματος, consanguinei. ¶ Τὸ in neutro genere interdum infinitivo junctum pro nomine substantivo ponitur. Ut, τὸ πιεῖν, τὸ φαγεῖν. Apud Grammaticos τεχνικῶς ponitur. Ut, τὸ ἀρετὴ opponitur τῷ κακία. Sic, Τὸ, χρῆμα οὐκ ἔχω, Ἀττικόν ἐστι, Oratio hæc, χρῆμα οὐκ ἔχω, Attica est. Interdum exp. quapropter. Ut, Il. γ'. Ἀλλὰ τάγ' οὐκ ἐγένοντο· τὸ καὶ κλαίουσα τέτηκα. ¶ Τοῦ, et poëticè τέο, (genit.) tam masc. quàm neutr. gen. ponitur interdum pro τίνος, cujus? Του (sine accentu) pro τινός, alicujus. † Xen. Pæd. l. 5. p. 133. c.† Doricè pro his τεῦ, et τευ, dicitur. ¶ Τῷ vel poëticè τέῳ, interdum pro τούτῳ ponitur, subintellecto substantivo τρόπῳ, vel τόπῳ, vel χρόνῳ, vel tali aliquo. Item pro τίνι; cui? At τῳ (sine accentu) pro τινί, alicui. † Xen. Pæd. 2. 61. c.† Item adverbial. sequente infinitivo, pro, quia, quoniam. Interdum pro igitur, quare. † τῷ. Aristoph. Nub. 1330.† ¶ Τῇ interdum adverbial. exp. hic hâc, huc: aut illic, illâc. (τῇ κατηγγέλθη πόλις, quà, &c. Æsch. Ag. 335.) ¶ At, τῇ μὲν, τῇ δὲ, partim quidem, partim verò; vel, cùm, tum. ¶ Τῇ, καὶ τῇ, hac, illac, apud Hesiodum. † Asp. 210.† ¶ Interdum τῷ significat, eo modo, ea ratione. Item ea parte, eo loco, ibi; vel etiam, ubi. ¶ In plur. pro αἱ fem. gen. dicitur apud poëtas ταί. Ut, ταὶ τρεπταὶ in Epigr. pro αἱ τρεπταί. (pro αἱ dicitur ταί. Æsch. Pers. 424.)

ὈΑ'. σχετλίου θρήνημα. V. Æschyl. Pers. 116. [122. Vide Not. Cl. Stanl. pag. 760. ver. 570. 574. Schol. ad 563. τὸ δὲ ὂα, καὶ τὸ ὂα, ἀντὶ τοῦ φεῦ.]

ὌΑΡ, αρος, ἡ, uxor, conjunx. (☞ Quasi ὁμαὴρ, παρὰ τὸ ὁμοῦ ἀρηρέναι γάμῳ. Etymol.) Iliad. ί. Ἀνδράσι μαρνάμενος ὀάρων ἕνεκα σφετεράων. Hesychio ὄαρες sunt οἱ γάμοι, nuptiæ: quòd socient et copulent conjuges. Apud eundem et Etymolog. pro ὄαρες dici etiam ὄαροι, annotatur: quod exp. etiam, lusus venerei. Item confabulationes, † Hes. Th. 205.† colloquia, concilia. (conjugum in lecto.) Sic Epigram. l. 4. Τερπνοῖσιν νυχίοις ἥδιον ὄαρσι. Pro ὄαρες contractè ὦρες dicitur. Il. ε'. ἄλλοισι κελεύεις λαοῖσι μενέμεν, καὶ ἀμυνέμεναι ὤρεσσι. Vide et Ἄρ.

Ὀαρίζω, confabulor, colloquor. Il. ζ'. Στρέψεσθ' ἐκ χώρης, ὅθι ᾗ ὀάριζε γυναικί. Il. χ'. Παρθένος, ἠΐθεός τ', ὀαρίζετον ἀλλήλοιιν.

Ὀαρισμὸς, οῦ, ὁ, confabulatio, colloquium. Hesiod. in dieb.

Ὀάρισμα, idem. Oppian.

Ὀαριστὴς, οῦ, ὁ, confabulator. Od. τ'.

Ὀαριστὺς, ύος, ἡ, idem cum ὀαρισμὸς, confabulatio, colloquium; et peculiariter, quale est maris cum fœmina secretius. Il. ξ', et Il. χ'.

Συνάορος, (comp.) comes: propriè tamen de uxore dicitur et marito. Hesych. et Eustath.

Συναορέω, ῶ, comitor, sum comes. Pind. γλυκεῖά οἱ συναορεῖ ἐλπίς.

ὈΒΕΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, veru. Il. ά. et alibi apud Hom. — καὶ ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν. Herodot. ὀβελοὺς βουπόρους σιδηρέους. Pro eo Bœoticè dicitur ὀδελὸς, apud Aristoph. in Acharn. Exponitur etiam, subula. ☞ Et sic dici putatur quòd simile sit βέλει. Sic appellata fuit etiam nota quædam, veluti virgula recta, certis scriptorum locis apponi solita; vel quòd obeli, i. veru formam haberet; vel quòd tanquam veru superflua jugularet et confoderet; teste Hieronymo.

Ὀβελίας ἄρτος, panis veru assatus: vel qui obolo emitur, ὀβελὸν accipiendo pro ὀβολόν.

Ὀβελίσκος, ου, ὁ, veruculum. Xenoph. βουπόρῳ ὀβελίσκῳ. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 7. § 8. Aristoph. Acharn. 1006. φέρε τοὺς ὀβελίσκους, ἵν' ἀναπείρω τὰς κίχλας.] ¶ Ὀβελίσκοι à figura dicti fuerunt lapides pyramidum forma, sed minores: quod nomen et Latini retinuerunt: vide Plin. l. 36. cap. 8. Item, ὀβελίσκος, lamina ensis. Poll.

Ὀβελίζω, expungo, obelo noto: utitur Cicero ep. famil. 9.

Ὀβελισμὸς, οῦ, ὁ, obeli appositio; notatio quæ fit apposito obelo.

Ὀβελιαία ῥαφὴ, apud medicos sutura tertia cranii, rectà per verticem instar veru aut sagittæ porrecta.

Composita.

Ἀμφοβελία, ἡ, extremitas panis qui ὀβελίας dicitur. Eust.

Ἀμφώβελα, τὰ, vaticinia ex inspectione viscerum. Eust. ex Soph. [Eurip. Androm. 1133. Οἱ δὲ, μεσάγκυλ' ἐκλυτοί τ' ἀμφώβελοι, &c. sudesque missilia.]

Πεμπώβολον, τὸ, veru quinque cuspides habens, veru quinquefidum. Ab Æolibus profectam esse vocem, qui πέμπε pro πέντε dicunt, tradit Eust. Il. ά. et Od. γ'.

ὈΒΟΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, obolus, assarium, nummulus, nummus minutus. Ὀβολὸς (ἀργυροῦς,) sexta pars drachmæ. (et drachma argentea octava pars unciæ.) Ὀβολὸς (χαλκοῦς,) æreus, æreolus, στιλὸν, λεπτόν, minutum numisma. Sic Chrysost. λεπτὰ δύο, apud Marcum, cap. 12. exp. ὀβολοὺς δύο. Vide Eras. in proverb. Obolo dignus. [Aristoph. R. 140. 178.] ☞ Ab ὀβελὸς derivatum putatur, quòd ὀβελοῦ figuram haberet, ita tamen ut non in acutum desineret. De hujus nominis derivatione lege et Plut. in Lysandro.

Ὀβολαῖαι τροφαλίδες, apud Aristot. hist. anim. l. 4. obolares caseoli.

Ὀβολιμαῖος, q. d. obolaris. ut, ὀβολιμαῖον κέρδος, in epistola Theanûs. et, ὀβολιμαῖος τόκος, apud Eust.

Ὀβολοστατική, (sc. τέχνη,) ars fœneratoria. Aristot. pol. l. 1.

Composita.

Διώβολον, duo oboli, quos populus ad concionem veniens accipiebat. Solebant et ori defunctorum duos obolos imponere.

Διωβέλιον, ου, τὸ, idem. Aristot. polit. 2. c. 5. τὸ πρῶτον μὲν ἱκανὸν διωβελία μόνον.

Ἐπωβελία, pro ἐπωβολία, dicitur inde, quòd in quamlibet drachmam calumniæ reus obolo mulctaretur: cum seni essent oboli in drachma. Suidæ est sexta pars æstimationis litis. Eust. verò scribit, antiquis ἐπωβολίαν fuisse τὸ ἐπιδέκατον.

Ἡμιωβέλιον, ου, τὸ, semiobolus, dimidiata oboli pars, Suid. Apud Aristot. rhet. l. 1. τὰ ἡμιωβέλια sunt vascula minimi pretii.

Ἡμιωβελιαῖος, ου, ὁ, semiobolum æquans pretio vel pondere, ideoque vilis et exiguus. Xenoph.

Decomp. Ἀνημιωβέλιον, idem quod ἡμιωβέλιον. Suid. Ἀνημιωβελιαῖος, semiobolaris. Aristoph. in Ran.

Ἰσόβολος, æqualis ponderis. Hesych.

Πεντώβολος, quinque obolorum. Πεντώβολον, quinque oboli. Aristoph. [Equit. 795.]

Τετρώβολος, quatuor obolis valens, quadrobolaris: per jocum de homine nihili dicitur. Τετρώβολον, ου, τὸ, nummus quatuor obolos valens, effigiem Jovis impressam habens, à postica autem parte duas noctuas, ut tradit Poll. l. 9. Τετρωβόλου βίος, militis stipendium, (diurnum nempe,) victus quatuor obolorum. Eustath. ex Pausan.

Τετρωβολιαῖος, idem quod τετρώβολος. Suid.

Τετρωβολίζω, quatuor obolos mereo. militem tironem ago. Poll. et Eustath.

Τριώβολον, tres oboli. Scribitur et τριόβολον. Thucyd. et Diosc. l. 5. cap. 107.

Τριωβολιαῖος, et τριωβολιμαῖος, triobolaris, tres obolos pendere vel pretio æquans; et per consequens, vilis ac nullius pretii. Suid. et Eustath.

Ὑπώβολος, adject. dicitur res quæ in usuras sextantes oppignerata est.

Ὑπόβολος, est simpliciter, quæ oppignerata est.

ὌΒΡΥΖΟΝ χρυσίον, aurum obryzum, i. purum ex crebra coctione. ☞ Quasi ἀβρύζον, hoc est, sincerum, delicatum, ἁβρόν. Hieronymus dictum putat quasi Ophirizum, quod ex Ophir insula præstantissimum aurum soleret advehi.

(ὌΓΚΑ, Minervæ nomen. V. Æschyl. S. c. Th. 170. Hinc quoque una ex 7 Portis Thebarum nomen sortita est. Ib. p. 94.)

ὈΓΚΑ'ΟΜΑΙ, rudo: asini proprium, βρωμῶ. Hesych.

Ὀγκηθμὸς, q. d. ruditus.

Ὀγκηστὴς, οῦ, ὁ, in Epigr. dicitur asinus, quasi ruditor. *Comp.* Προσογκάομαι, ruditu aliquid significo. Lex.

ὌΓΚΟΣ, ου, ὁ, tumor, ἄρσις, ἔπαρσις. Eust. et Hesych. Ut, ὄγκος τῆς πομφόλυγος, tumor bullæ. ¶ Item moles, massa. Aristot. eth. l. 10. cap. 7. εἰ γὰρ τῷ ὄγκῳ μικρόν ἐστι, δυνάμει καὶ τιμιότητι πολὺ μᾶλλον ὑπερέχει πάντων. † Xen. Pæd. l. 6. [illegible] 162. a.† ¶ Item eminentia seu prominentia. Iliad. δ'. τοῦ δ' ἐξελκομένοιο πάλιν ἄγεν ὀξέες ὄγκοι. Item amplitudo, μέγεθος. Aristot. de mundo, et in Geopon. ¶ Item gravitas, pondus. Soph. in Electra. Plutarch. in Lyc. et de orac. Pyth. (Eurip. Phœniss. 671.) ¶ Item metaphoricè, tumor, i. fastus seu animus elatus et inflatus. Plut. in Coriolano, μεστὸς ὢν ὄγκου, καὶ μέγας γεγονὼς τῷ φρονήματι. Et, βασιλικὸς ὄγκος, apud Suid. Aliquando in bonam partem exponi potest, gravitas, amplitudo, majestas: ut apud Athen. lib. 1. φέρε [illegible] τῆς δόξης τὸν ὄγκον. Dicitur et de gravitate orationis, apud Aristot. Rhet. 3. et apud Plut.

Ὀγκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, tumidus, inflatus, magna mole assurgens. Xen.

Ὀγκηρός, ά, όν, tumidus, magnæ molis. Aristot. eth. 4. οὐ γὰρ κέρδους ἕνεκα δοκοῦσι λέγειν, ἀλλὰ φεύγοντες τὸ ὀγκηρόν. Exponitur et, fastuosus, apud Xen. Hell. 3.

Ὀγκόω, tumidum reddo, tumefacio, amplifico. Item metaph. effero, inflo. Aristoph. in Vesp. οὐδ' ὤγκωσα τὸ φρόνημα, neque animum arroganter inflavisse.

Ὀγκόομαι, tumidus reddor, tumesco. Item metaph. inflor. Aristoph. in Ran. Et Xen. apomn. l. 1. ὠγκωμένος ἐπὶ γένει.

Ὄγκωσις, εως, ἡ, inflatio, tumor vel amplificatio.

Ὀγκωτός, ή, όν, tumefactus, elatus, magna mole assurgens. Et, ὀγκωτοῦ τάφου, in tumulum congesti sepulchri.

Ὀγκύλλομαι, efferor, turgeo, et magnam molem præ me fero. Aristoph. in Pace. Item jacto me, superbio, alta et magna sapio. Athen. l. 7. et Erot. in lex. Hippocr.

Ὀγκύλος, tumidus, inflatus, superbus.

Ὄγκη, ης, ἡ, hamus seu uncus. Hesych.

Ὄγκινος, ου, ὁ, uncus, uncinus, hamus. Schol. Aristoph. [illegible] Poll. l. 6.

Ὄγκιαι, acervi, tumuli. Hesych.

Ὄγκιον, sive ὀγκεῖον, aut ὄγκαιον, vas in quo aliqua reponuntur. Od. β'.

Composita.

Διογκόω, tumefacio, inflo, majus et grandius facio.

Διόγκωσις, εως, ἡ, tumefactio. Gal.

Δύσογκος, malè seu valde gravis et onerosus.

Ἐξογκόω, tumidum reddo, in magnam molem eveho. Unde pass. apud Herodot. ἐξώγκωταί μοι ἡ γαστήρ, onustus factus est mihi venter. Item metaph. inflor, turgesco, evehor. Ut apud Basil. καὶ τύραννον ἐκ ταπεινότητος εἰς ὕψος αἴρων ἐξογκούμενον.

[Ἐξώγκωμαι. Eurip. Herc. Fur. 1332. λαβοῦσί τ' ἐξωγκωμένοι, Τιμαὶ ἀπάξει πᾶσ' Ἀθηναίων πόλις.]

Ἐπίογκοι, sarcinæ et onera navis. Hesych.

Εὔογκος, amplæ molis vel compactæ: vel justæ molis. Aristot. meteor. 4. Apud eundem rhet. 3. εὔογκα dicuntur quæ admittunt et requirunt ornatum. A Suida exponitur etiam, portatu facilis, minimè gravis.

Προσογκής, in molem amplam distentus.

Ὑπέρογκος, supra modum tumidus et turgidus, nimia mole turgidus. Plut. de lib. educ. Item gravis et magnificus. Exponitur et, superbus, valde fastuosus.

Ὑπέρογκον, difficile. 2 Reg.

ΟΓΜΟΣ, ου, ὁ, sulcus, aratri scissione factus. Iliad. σ'. οἳ δὲ στρέψασκον ἀν' ὄγμους. Theocr. idyll. 10. Οὔτε τὸν ὄγμον ἄγειν ὀρθὸν δύνᾳ, ὡς τὸ πρὶν ἆγες. (ib. 22.) ¶ Item pro via, apud Nicand. in Ther. παλίσσυτον ὄγμον ἐλαύνει.

Ὀγμεύω, sulcum duco. Apud Soph. in Philoct. φορβῆς χρείᾳ στίβον ὀγμεύει τινά, pro, ὀρθῶς πορεύεται, inquit schol. † ὀγμεύειν τινί, ante aliquem progredi. Xen. Pæd. 2. 59. e. ubi malè legitur ὄγμευον. Vide Portum [illegible] illum locum, et Suidas ὄγμευον.†

ΟΓΧΝΗ, οἰνόχνη, ης, ἡ, pirum sylvestre, quod et ἀχρὰς vocatur. (☞ A verbo ἄγχειν, i. strangulare, quoniam acerbitate sua propemodum strangulant quamdiu pira sylvestria.) Dicitur etiam de piro hortensi seu sativa. Od. η'. Ὄγχνη ἐπ' ὄγχνῃ γηράσκει, μῆλον δ' ἐπὶ μήλῳ. Hoc nomine appellatur et ipsa arbor pirus, apud eundem Homer. Ibidem: Ἔνθα δὲ δένδρεα μακρὰ πεφύκει τηλεθόωντα, Ὄγχναι, καὶ ῥοιαί.

ΟΔΕ, ἥδε, τόδε, hic, hæc, hoc. Genit. τοῦδε, τῆσδε, τοῦδε. Il. [illegible] Item pro οὗτος, [illegible] Apud Hom. Od. φ'. Ἔνδον μὲν δὴ ὅδ' αὐτὸς ἐγώ. Eust. poni in [illegible] ait. Usurpatur et de prima persona, pro ἐγώ, apud Soph. in Ajace, [illegible] Sic, [illegible] τοῦδ' ἀνδρός, hoc est, ἐμοῦ. Extra compositionem ὁ δὲ præcedente ὁ μὲν, significat, hic quidem, ille verò, ut antea dictum fuit in Ὁ. Τόδε, apud Hom. hoc. Μέχρι τοῦδε, huc usque, ad hoc usque tempus. ¶ Τῇδε, (dativus adverbialiter positus, aut etiam adverbium,) hoc modo, hac ratione, hac via: sic, ita. Plato de rep. l. 3. ἴσως οὖν τῇδε μᾶλλον εἴσει. Item hic, hoc in loco, item istic. Plat. (Τῇδε. Post εἰς abundat, ut [illegible] τῇδε. Quà [illegible]. Soph. Aj. 46. τῇδ'. Æschyl. Pers. 521. ἥδ' ἐγώ. 935. Eurip. Med. 690. τοῖσδ' Æsch. Ag. 508. Eurip. Phœniss. 891. 1290. Soph. Soph. Œdip. Tyr. 519. 839. 877. 1522. Æsch. Ch. 822.)

Ὧδε, (adverb.) hoc modo, hunc in modum, sic, ita. Hesiod. in Erg. Ὧδ' ἔρδειν, ἔργον δ' ἐπ' ἔργῳ ἐργάζεσθαι. Il. θ'. Ὧδ' ἔστω, Τρῶες μεγαλήτορες, ὡς ἀγορεύω. † Aristoph. Nub. 769.† Apud Xen. ὧδέ πως εἶπεν, in hanc sententiam locutus est. † Pæd. 1. 2. 3. et 13. 1. 4. 15. 1. 6. 12. et l. 2. p. 47. b.† Item adeò. Ponitur etiam pro hic, ut Matth. 26. et pro huc: ut apud Theocr. idyll. 15. (Æsch. Pers. 235. Ag. 10. Soph. Tr. 143. præcedente ὥσπερ. Œdip. Tyr. 284. 930. Aristoph. R. 98.)

Ὡδί, Attica terminatione, idem quod ὧδε. (Aristoph. R. 98.) et ὁδί, idem quod ὅδε et τοδί, pro τόδε. Aristot. Themist.

Ὡδί, ibidem pro ὧδε, ita, sic. Aristot. ethic. 5. (Aristoph. R. 1061.) † Nub. 693.†

ΟΔΟ'Σ, οῦ, ἡ, via, iter. Od. ι.——[illegible] ὁδόν. Il. π'. Ὁδὸν [illegible] ἔχοντες. Xen. Pæd. 8. [illegible] ὁδὸν καὶ ὁδὸν τῆς ὁδοῦ. † ὁδὸς παρατείνουσα ἡμερῶν. Pæd. 1. 1. 3.† Sic et apud Dem. Thuc. Plat. &c. Item, via et ratio, μέθοδος. Aristoph. in Nub. 75.† ὅλην τὴν νύκτα φροντίζων ὁδοῦ, μίαν εὗρον ἀτραπόν. Xen. Pæd. 1. τίνα [illegible] ὁδὸν ἂν τοῦτο πράττων ἱκανὸς ἔσοιτο; Sic et apud Isocr. Dem. Plutarch. Item (Hebræor. more) vitæ institutum. Item secta, αἵρεσις. Act. Apost. 19. Item auxilium viæ. Il. ι. Ἐγγὺς τοι ὁδός, νῆες [illegible] τοι ἄγχι θαλάσσης. ¶ Item insidiæ, quæ juxta viam struuntur. Il. α. Ἢ ὁδὸν ἐλθέμεναι, ἢ ἀνδράσιν ἶφι μάχεσθαι. Demosth. in Aristocr. ἐν ὁδῷ καθελών, [illegible] est, ἐν λόχῳ. (Eurip. Med. 377. 767. id. Phœniss. 873. Pro Occasio. Soph. El. 1501. Adventus. ib. 1273. Œdip. Tyr. 319. 1492. Aristoph. R. 115. 925. Æsch. Pr. 338. 705. Ag. 1163.) ☞ Eustathius derivat ab ἴω, significante πορεύομαι.

Ὅδιος, ου, ὁ, faustus, auspicatus ad iter. Hesych. Est [illegible] Mercurii epitheton, quòd in viis statueretur ad semitas monstrandas; qui [illegible] ἐνόδιος propterea est cognominatus, apud Theocr. idyll. 25. (Ὅδιον κράτος. V. Æschyl. Ag. 104. [illegible] ὅδιον. 165.)

Ὅδισμα, idem quod ὁδός. Æschyl. [Pers. 71. πολύγομφον ὅδισμα ζυγὸν ἀμφιβαλὼν αὐχένι πόντου. Schol. ὅδισμα καὶ βάδισμα, &c.]

Ὁδίτης, ου, ὁ, viator. Od. ή. [illegible] ζ.

Ὁδεύω, f. εύσω, iter facio, proficiscor, eo. Mosch. Idyll. 7. Ἀλφειὸς μετὰ Πίσαν, ἐπὴν κατὰ πόντον ὁδεύῃ. Herodian. lib. 7. πάντας καὶ μεθ' ἡμέραν ὁδεύοντας ἐξ ἀνατολῶν εἰς Παίονας. Apud Nonn. γαῖαν ὁδεύειν, per terram iter facere.

Ὅδευμα, iter, profectio, ὁδεία. Strabo.

Ὁδεύσιμος, meabilis, pervius, per quem iter fit. Max. Tyr.

Ὁδευτής, οῦ, ὁ, viator.

Ὁδεία, ἡ, profectio, iter.

Ὁδόω, duco, præeo. Æschyl. (Pr. 497. 812.) Metaphoricè apud Eurip. in Ione,——ὅδωσον θανασίμων κρατήρων πληρώματα, effice ut perficiat crateribus Creüsa id quod cupit.

Ὁδοῦμαι, via mihi ostenditur. Herodot.

Ὁδόω, sive ὁδίω, viatico instruo. Item vendo, venundo. Eurip. in Cyclope, v. 97. εἴ τι τις δίδωσι βορὰν ὁδῶσαι ναυτίλοις κεχρημένοις. Ibidem: Ὁδῶσαι ἡμῖν σῖτον, οὗ σπανίζομεν.

Ὁδαῖος, seu ὅδιος, vendibilis, qui emi potest. Item, ad iter conficiendum idoneus. Hesych.

Ὁδωτός, viam habens, facilis, expeditus. Soph. [Œd. Col. 503. Ἐμοὶ μὲν οὐχ ὁδωτά. Vide Schol.]

Composita.

Ἄμφοδος, ἡ, bivium, circuitus. Xen. [illegible] anabas.

Ἄμφοδον, τὸ, via urbis, vicus, platea. Hesych. et Suid.

Ἀμφόδιον, τὸ, parvus vicus, parva platea. Luc.

Decomp. Ἀνταμφόδιοι, de duobus dicitur, quum obviam sibi euntes aberrant.

Διαμφοδίζομαι, deviare: seu in biviis ab invicem divelli. Eust.

Μεγαλάμφοδος, amplos circuitus habens: apud eundem.

Περιάμφοδος, qui circum plateam est: vel in circuitu situs.

Ἄνοδος, ἡ, via sursum ferens, ascensus. Herodian. lib. 3. Xenoph. anab. 2. ¶ Item, adjectivè, ὁ καὶ ἡ, invius, per quem via non patet. Xenoph. et Eurip.

Ἀνοδία, ἡ, iter impervium. Plut. de garrul. Philo de vita M. l. 1.

Ἀνόδευτος, invius, ἀδιόδευτος. Strabo.

Decomp. Δυσάνοδος, ὁ καὶ ἡ, ascensu difficilis: vel simpliciter, ad quem accedi vix potest.

Ἐπάνοδος, reditus. Plat. de deo Socr. Herodian. lib. 8. Est etiam figura dictionis apud Rhetores; de qua vide Jul. Rufin. Item iteratio, repetitio brevis capitum et summæ eorum quæ dicta sunt: seu peroratio. Plat. in Phædro.

Αὐτόδιον, Hesych. exp. ἐξ αὐτῆς τῆς ὁδοῦ ἐπανελθόντα, ex ipso itinere appulsum, i. statim, extemplo.

Ἄφοδος, ἡ, discessus, digressus. Xen. Hell. 6. Item reditus: apud eundem de arte equ. [illegible] in Lacedæm. polit. Peculiariter significat secessionem ad exonerandam alvum, teste Hesych. Inde pro latrina etiam accipitur, apud Luc. et Athen. lib. 14. Et pro stercore, et quolibet excremento, apud Diosc. l. 2.

Ἄφοδον, τὸ, excrementum, stercus. Pro quo Nicander in Ther. et Alexiph. dixit [illegible], ε inserto, metri causâ.

Ἀφοδεύω, excerno, alvum exonero.

Ἀφόδευμα, τὸ, excrementum, stercus.

Ἀφοδευτήριον, latrina.

Decomp. Ὑπεραφοδεύω, proluviem alvi projicio apud.

Δίοδος, ου, ἡ, via quæ per aliquem locum fert, transitus. (Æsch. Pr. 1049.) Thuc. lib. 1. Æschin. in Ctesiph. Herodian. l. 3.

Διοδεύω, iter facio per, permeo. Syn. ep. 57. διοδεύσας τὴν ὕποπτον ὡς ἀληθῶς χώραν, peragrans suspectam regionem.

Διοδεύσιμος, ὁ καὶ ἡ, pervius, permeabilis.

Διόδευτος, pervius.

Decomp. Ἀδιόδευτος, impervius.

Εὐδίοδος, transitu facilis.

Δύσοδος, ὁ καὶ ἡ, per quem difficulter iter fieri potest: vel, invius, avius. Thuc. l. 4. ¶ Item substantivè, via difficilis. Hesych. et Suid.

Δυσοδία, iter impervium: itineris, viæ, difficultas et molestia. Philo de vita M. l. 1.

Δυσοδέω, ægrè iter facio: seu malam et imperviam viam nactus sum.

Ἐνόδιος, ὁ, in via situs: vel, in via habitans. Il. π'. σφήκεσσιν ἐοικότες ἐξεχέοντο Εἰνοδίοις. Est etiam epitheton Mercurii, qui in viis colebatur, qui superius Ὅδιος erat: apud Theocr. idyll. 25. Et Dianæ, seu Hecates, quæ in triviis coli solebat: in Epigram. (ἐνοδία θεά. Soph. Antig. 1199. [illegible] Schol.) Pro eo in prosa dicitur Ἐνόδιος, ut apud Xen. in Cyneg. (Æsch. Pr. 685.) Ἐνόδια dicuntur etiam quæ in via occurrunt.

Εἴσοδος, ἡ, ingressus, introitus: vel, via quæ in locum aliquem fert. Odyss. κ'. et Plut. in Alex. † Xen. Pæd. l. 3. 10. et 12.† (Æsch. Eum. 30.) ¶ Item reditus, tributum seu vectigal quod penditur. Polyb. de rep. Rom. et cap. 15. [illegible]

Εἰσόδιος, ὁ, ut, εἰσόδιος λόγος, quæ in introitu alicujus habetur oratio. Et, εἰσόδιον ἄνθος, flos qui spargitur ingredienti, apud Greg. Τὸ εἰσόδιον, honorarium, [illegible] Hesych.

Εἰσοδιάζομαι, redeo, inferor: de pecuniis seu proventibus reditione et illatione dictum, Regum l. 4. c. 12. Paralip. 2. c. 15.

Decomp. Ἀνείσοδος, inaccessus, ad quem non patet ingressus. Plut.

Ἐπείσοδος, ἡ, ingressio, aggressio.

Ἐπεισόδιος, ὁ καὶ ἡ, superinductus, qui supervenit, adventitius. Et, ἐπεισόδιος δόξα, in Epigr. Et, ἐπεισόδιος [illegible], apud Plutarch. de deo Socr.

Ἐπεισόδιον, τὸ, pars fabulæ quasi adventitia. Aristot. de arte poët. Ponitur et pro omni acroamate adventitio jucundoque, apud Plut. symp. 2. [illegible] in vita Hom.

Ἐπεισοδιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, qui constat ex crebris ἐπεισοδίοις. Aristot. de arte poët. et metaph. 14.

Ἐπεισοδιόω, tanquam ἐπεισόδιον interjicio aut intersero. Aristotel. rhet. 3. ἐν δὲ τοῖς ἐπιδεικτικοῖς δεῖ τὸν λόγον ἐπεισοδιοῦν ἐπαίνοις.

Ἀντεπείσοδος, ἡ, mutuus seu alternus ingressus. Plut. de placit. philos. Ingressus oppositus alteri exadversum.

Παρεισοδεύω, obiter seu posterior alia ingredior. vel simpliciter, ingredior et incedo.

Ἔξοδος, ἡ, via qua alicunde exitur, Thuc. l. 1. Herodian. l. 7. Item exitus, ipsa exeundi actio, egressio. Soph. in Ajace. (Tr. 51. 531. Eurip. Phœniss. 714. 837.) Plato de leg. Quum de exercitu dicitur, exp. expeditio. Thuc. l. 2. Herodian. lib. 6. et 5. † Xen. Pæd. 1. 5. 14. et l. 3. p. 78. c.† Item excursio, eruptio. Thuc. l. 3. Xenoph. Hell. 1. Item profectio ex aliquo loco, Herodian. l. 2. In fabula sic dicitur pars tragœdiæ, postquam non est chori cantus: ut definit. Aristot. de arte Poët. Item cantilena quæ in exitu seu egressu alicujus cantatur, Aristoph. in Vesp. Dicitur et de exortu Solis: in Psalm. David. Item exitus, i. finis, Thuc. l. 3. [illegible] specialiter de fine vitæ apud Gregor. in s. baptism.

Ἐξόδιος, ὁ, ut, ἐξόδιοι νόμοι, modi qui in exitum alicujus canuntur, Suid. ex Cratino. Et, ἐξόδια ῥήματα, ultima morientis verba, apud Greg.

Ἐξόδιον, τὸ, carmen quod in exitu fabulæ canitur. Poll. lib. 4. Item exitus et finis. Plutarch. in Philopœm. et in Alex. Deut. 16. Sic appellatur festum quoddam celebratum in memoriam exitus ex Ægypto.

Ἐξοδία, ἡ, idem quod ἔξοδος, exitus, egressio. Deut. 16. 2 Reg. 11. Item expeditio, eruptio. Suid. ex Polyb. [Herodot. Hist. lib. 6. cap. 56. [illegible] ἐν τῇσι ἐξοδίῃσι, [illegible].]

Ἐξοδικός, ad exitum pertinens: ut, ἐξοδικὰ μέλη, scholiast. Aristoph.

Ἐξοδικῶς, obiter, Laërt. ut [illegible] in enumeratione perorationis oratoriæ.

Ἐξοδιάζω, expendo, impendo. Reg. l. 4. c. 12. ἐξοδίαζον αὐτὸ τοῖς τέκτοσι τῶν ξύλων καὶ τοῖς οἰκοδόμοις.

Ἐξόδευσις, εως, ἡ, ipsa actio expendendi seu impendendi. Hist. Eccl. 22.

Ἐξοδεύω, iter facio ex aliquo loco, exeo, procedo, produco me. Polyb. lib. 5. ὁ τῶν Ἀχαιῶν ταξίαρχος ἐξοδεύσας εἰς Μολυκρίαν, copiis adductis ad Molycriam. Item, excedo ex hac vita: concil. Nicæni canon. 13.

Ἐξοδία, ἡ, exitus.

Ἐξοδῶν, seu ἐξοδέω, idem quod ἐξοδεύω. Hesych. Item vendo. Eurip. in Cyclop. μὴ ταῦτ' ἐξοδᾷ Κύκλωπι χρήματα.

Decomp. Ἀνέξοδος, unde exiri non potest. Item cui exitus non datur. Aristot. hist. an. lib. 9. c. 40. Plutarch. de def. orac. Ἀνέξοδος ἡμέρα, dies qua non exitur, seu expeditio non suscipitur, Plut. in probl. Rom.

Διέξοδος, ἡ, via qua ex aliquo loco per alium transitur. Thuc. lib. 3. Philo de vita M. l. 1. Et l. 3. διέξοδος ἡ περὶ τὸν βίον, exp. ingressio in vita: vel percursio et transactio vitæ. Significat etiam actionem percurrendi, et metaph. explicationem seu enarrationem, qua rem quampiam percurrimus, apud Galen. et Phil. de vita M. lib. 1. Διέξοδος τῶν πλανητῶν, cursus errantium stellarum. Aristot. de mundo.

Διεξοδικὸς, οῦ, ὁ, pervius, per quem transiri potest: unde τὸ διεξοδικὸν, sc. μέρος, pars corporis per quam excrementa transeunt et emittuntur, Aristot. de part. anim. Διεξοδικὸς λόγος, oratio qua aliquid percurritur et fusè explicatur; quod unum est ex propriis illis, quæ Rhetoricen et Dialecticen discernunt: Alex. Aphr. in 1. top. Sic, διεξοδικὴ ἱστορία, apud Plut. in Fab.

Διεξοδικῶς, pertranseundo, percurrendo. Alex. Aphrod. Exponitur etiam, vagè, plenè, fusè, apud Dionys. Areop.

Διεξοδεύω, exeo per, permeo, percurro: Eust.

Διεξοδευτὴς, exitum habens per.

Ἀδιέξοδος, per quem transiri nequit: vel unde exire non licet. Epigr.

Ἀδιεξόδευτος, unde exire non licet, viam non inveniens, inextricabilis. in Anth.

Δυσδιέξοδος, ægrè pervius: vel unde exire difficile est. Greg.

Ἐπέξοδος, exitus adversus aliquem, eruptio.

[Ἐπεξόδιον. Xenoph. de Cyri Exp. lib. 6. §. 2. Περὶ δ' ἀνατολὰς Βιθυνοὶ ἰδόντες ἐπεξῄεσαν, &c.]

Εὐέξοδος, unde exire facile est. (Æsch. Pers. 690.)

Προεξοδεύω, prior egredior.

Εὔοδος, ὁ καὶ ἡ, per quem facilè iter patet, pervius. Item iter expeditum habens: Athen. lib. 3. Et generaliter ac metaph. qui prospero successu utitur.

Εὐόδως, facili via, expeditè, itinere prospero. Et generaliter prospero successu, prosperè. Expon. etiam, rectè apud Naz.

Εὐοδία, ἡ, facilis via: iter prosperum. Aristoph. in Ran. et Esdræ c. 8. Metaphoricè accipitur pro prospero rerum successu. Hesych.

Εὐοδέω, f. ήσω, prospero et expedito itinere progredior. Aristot. de gen. anim. l. 1. μὴ ἔστιν ἐν εὐοδίᾳ τοῦ σώματος, quà viam patefactam nactum sit. Dicitur et de radicibus, quæ facilem in terræ viscera descendendi viam nanciscuntur, apud Theophr. hist. pl. l. 1. c. 9.

Εὐοδόω, f. ώσω, prosperum et expeditum iter præbeo. Regum lib. 3. c. 12. εὐοδώσει σε ὁ Κύριος, diriget et promovebit iter tuum. Theophrast. de caus. pl. 3. c. 6. ἡ τροφὴ σωματουμένη, καὶ ἀποστεγνουμένη, τῷ πόρῳ φέρεται πρὸς τὸ ἠνεῳγμένον καὶ εὐοδοῦν, fertur ad id quod meatum ei præbet.

Εὐοδοῦμαι, prosperam viam nanciscor, prosperum iter à Deo obtineo. Rom. c. 1. Et metaph. felici rerum successu utor. Herodot. εὐοδώθη τῷ Κλεομένει τὸ ἐς τὴν Δημάρητον πρῆγμα. 1 Cor. 16. Θησαυρίζων ὅ, τι ἂν εὐοδῶται, exp. pro ratione prosperitatis quam à Deo obtinuerit.

Decomp. Κατευοδοῦ ἡ ὁδὸς ἡμῶν, prosperè succedit iter nostrum. Judicum c. 18.

Εὐρύοδος, idem quod εὐρυοδὴς, latas vias habens, latè patens. Plut.

Εὐρυοδὴς, ὁ, et ἡ, per quem latæ patent viæ: vel latè patens. Od. γ'. † In fœm. dicitur et εὐρυόδεια et Ion. εὐρυοδείη. Sic Hesiod. Theog. 119. et 498.†

Ἔφοδος, ἡ, via qua aliquò acceditur, aditus. Thuc. l. 1. Metaphoricè pro, via et ratio. Dionys. l. 6. c. 1. Item insinuatio. Hermog. de invent. l. 4. c. ult. Item accessus, adventus, plerunque infestus et hostilis. Thuc. l. 3. et 4. &c. Herodian. l. 1. Et simpliciter pro accessione et itione ad aliquem locum. Thuc. l. 1. et 5. Item metaph. narratio, expositio. Polyb. l. 4. Item apparatus, instrumentum.

Ἔφοδος, ὁ καὶ ἡ, ad quem via patet, qui adiri potest. Thucyd. lib. 6. Ἔφοδοι dicuntur etiam circuitores, seu vigiliarum recognitores. Polyb. † Xen. Pæd. p. 232. c.† (Ἐφόδοις μελανείμοσι. Æsch. Eum. 372.)

Ἐφόδιον, τὸ, quod ad iter conficiendum accipitur: sumptus, seu auxilium viæ. Xenoph. Hell. 1. Demosth. Olynth. 3. Et metaph. adminiculum, omne id cujus auxilio ad aliquid pervenimus. Plut. in symp. sept. sap. et alibi.

Ἐφοδιάζω, ad viam instruo, et viatico dono. Herodot. in Calliop. τούτους λαβόντες πάντας ἀποπέμπουσιν ἐφοδιάζοντες ἐς τὰς Ἀθήνας. Et metaph. instruo quasi viatico. Plut. de fort. Alex. σωφροσύνης, ἀνδραγαθίας, οἷς αὐτὸν ἐφωδίαζε φιλοσοφία πρὸς τὴν στρατείαν. Sic et apud eundem in Coriol. Gregor. et Basil.

Ἐφοδιάζομαι, viatico donor, viaticum accipio. Basil. Item activè, viaticum exigo. Xen. Hell. 1.

Ἐφοδεύω, obeo, percurro, lustro. Xenoph. Pæd. 8. ἐφοδεύει γὰρ ἀνὴρ κατ' ἐνιαυτὸν, ἀεὶ στράτευμ' ἔχων. Polyb. γραφὴν λαμβάνουσι, πόσοι καὶ τίνες ἐφοδεύουσι δεῖ φυλακάς. (Æsch. Ch. 726.)

Ἐφοδεύομαι, idem. Xen. Hell. 2. δ' ἀγρυπνίαν ἐφοδεύοντο κατὰ τείχη.

Ἐφοδεία, ἡ, lustratio quæ obeundo fit: munus obeundi vigilias, et excubias inspiciendi.

Decomp. Εὐέφοδος, ad quem facilè patet aditus: accessu facilis. † Xen. Pæd. 2. 58. c. de loco. [Polyb. Hist. lib. 1. συνθέντες γὰρ ὡς εὐέφοδός ἐστιν ἡ Ἀσπὶς, καὶ πᾶς ὁ κατὰ τὴν χώραν λαὸς εὐχείρωτος, &c.]

Προεφοδιάζω, viatico antè instruo. Philo de vita M. l. 1.

Ἡμίοδος, qui dimidia ex parte patet itineribus. Aristot. œcon. 2.

Κάθοδος, ἡ, descensus, seu migratio ex aliquo loco. Plut. in vitis decem oratorum. Item reditus: plurumque exulum. Thuc. l. 8. et 3. Xen. Hell. 1. Pro eo Ionicè dicitur κάτοδος, apud Herodot.

Μέθοδος, ἡ, via, compendium: seu ratio. Plat. de leg. l. 1. Gal. ad Glauc. Exponitur etiam, ratio commentandi et deprehendendi aliquid, apud Plat. de rep. lib. 4. Item ratio et via docendi ac discendi, apud Aristot. de part. an. lib. 1. Item artificiosa et compendiosa ratio tractandi de re aliqua: cujus tres species vide apud Gal. initio artis parvæ. Item tractatus aliquis ac liber. Aristot. polit. 6. et 4. Item fictio, ludificatio, illusio, in can. concil. Ancyrani.

Μεθοδικὸς, οῦ, ὁ, in quo methodus est, compendiosus, artificiosus. Item qui artificiosam viam et compendium sequitur. Et, μεθοδικὴ, sc. τέχνη, ratio loquendi, Quintil. l. 1. c. 15.

Μεθοδικῶς, artificiosa ratione et via: adhibendo methodum. Polyb.

Μεθοδευτὴς, οῦ, ὁ, artifex: vel doli fabricator. Hesych.

Μεθοδεύω, persequor. in Pand. ἀγωγὰ μεθοδεύουσα τὸ τίμημα, persequutoria pretii. Item machinor et architector. Chrysost. in c. 6. ep. Paul. ad Ephes.

Μεθοδεία, ἡ, occulta et fraudulenta circumventio. Ephes. c. 6. (Athan. V. S. Ant.)

Μέθοδον, viaticum. Hesych.

Decomp. Ἀμέθοδος, viâ et compendio carens.

Ἐμμέθοδος, idem quod μεθοδικός. Philo de mundo.

Ἐμμεθόδως, viâ et ratione compendiariâ, artificiosè. Alexand. in Top.

Εὐμέθοδος, idem quod μεθοδικός.

Εὐμεθόδως, idem quod μεθοδικῶς. Eust.

Μίξοδος, ἡ, et μιξοδία, seu μισγοδία, ἡ, mixtio viarum. Item locus inter Scyllam et Charybdim, apud Apoll. Arg. l. 4. †921.†

Παλινοδία, ἡ, iter reciprocum. Suid.

Πάροδος, ἡ, via ad locum aliquem ducens, aditus. Xen. anab. 4. et Pæd. 6. Demosth. Philip. 3. Item ipsa actio adeundi, ingressus. Suid. Et metaph. apud Plut. de def. orac. Dicitur etiam πάροδος, quum quis in theatrum prodit, ostentandi ingenii causa. Epigramm. lib. 2. Item, quum histrio, fabulam acturus, in theatrum ingreditur, et se ostentat populo. Plut. in polit. præc. Item transitus. Thuc. l. 3. Aristot. de gen. an. l. 3. Ὡς ἐν παρόδῳ, prov.

Πάροδος, ὁ καὶ ἡ, qui juxta viam situs est. Demosth. πρὸς Καλλικλέα. Et subst. pro transeunte et viatore; apud Ezechiel.

Παροδικὸν μέλος, carmen quod chorus in parodo canebat.

Παροδίτης, ου, ὁ, qui per viam transit, viator. Epigr. lib. 3. Fœm. παροδῖτις, ut, παροδῖτις ἀηδὼν, quæ secus viam est, aut in via; in iisdem, lib. 1.

Παρόδιος, qui viam respicit. Metaphoricè Basil. παροιμίαν dicit esse παρόδιον λόγον, i. communem et omnibus notam, et q. d. prope viam seu in via positam orationem.

Παροδεύω, prætereo, prætergredior. Theocr. idyll. 23. Τοῦτον ἔρως ἔκτεινεν. ὁδοιπόρε, μὴ παροδεύσῃς, &c.

Decomp. Ἐπιπάροδος, repetita et secunda parodus. Poll. l. 4.

Περίοδος, ου, ἡ, via circum aliquid ducens, seu ambitus, circuitus. Aristoph. in Nub. † 206.† Item circuitus, i. ipsa circumeundi actio. Aristot. rhet. 3. Item pro cursu in orbem facto seu circulari. Plut. de solert. anim. et de def. orac.

Περιοδικὸς, cujus certus est circuitus: certo circuitu recurrens. Ptolem. lib. 4.

Περιοδικῶς λέγειν, longis verborum ambitibus orationem circumducere. apud Hermog.

Περιοδίζω, certo circuitu redeo. Galen.

Περιοδεύω, circumeo, in orbem obeo. Plut. in Camillo: περιοδεύοντες τὸ παλάτιον. Exponitur etiam, mente perlustro et peragro: ut apud eundem, περιοδεύσαις ἐν ἑαυτῷ τὸν περὶ εἰρήνης λόγον. Item, longis verborum ambitibus utor. Dem. Phaler. Item, circumvenio, fallo. Joseph. de antiq. Item, ratiocinor, apud Epict. Et activè, circumago, in Hippiatr.

Περιοδευμένως, circuitu et circumductione, per ambages. Plut.

Περιοδευτὴς, οῦ, ὁ, circuitor, circulator.

Περιοδευτικὸς, circumire solens, circumiens, circularis. Dioscor. in præfat. lib. 7.

Περιοδεία, sive περιόδευσις, ἡ, circuitus, circuitio. Suid.

Περιοδία, ambitus, peragratio. Strabo.

Decomp. Συμπεριοδεύω, simul lustro, collustro. Strabo.

Πλανόδιος, via errans, qui à recta via aberrat. Hom. hymn. in Merc.

Πολυοδία, ἡ, multæ viæ, vel multum itineris.

Πρόοδος, ου, ἡ, prodeundi seu exeundi actio, apud Areop. et Chrysost. Item processus, progressus. Xenoph. Hellen. 4. Et metaphor. incrementum. Luc. et Gregor. Et adjectivè, qui viam præit. Xen. in Hippocr.

Προοδεύω, præeo.

Προόδευσις, præeundi actio. Eust.

Πρόσοδος, ου, ἡ, adventus, accessus. Thuc. et Plut. in symp. 7. sap. † Xen. Pæd. l. 5. p. 119. c.† Dicitur et de infesto ac hostili impetu seu impressione, apud Herodot. in Polymn. Πρόσοδοι dicuntur etiam supplicationes, quibus ad deorum templa et aras itatur. Aristoph. in Nub. † 306.† Christianis etiam religiosus aditus ad sacrosanctum epulum, πρόσοδος dicitur: ut apud Chrysost. Item congressus et colloquium cum aliquo. Hesych. Et pro concione, seu conventu. Isocrat. in Areop. Item reditus, proventus. Thucyd. Aristotel. Xenoph. † Pæd. 1. 6. 10. προσόδους ποιεῖ. l. 3 p. 74. a.†

Προσόδια μέλη, carmina quæ canuntur quum diis supplicatur, et ad eorum altaria ac pulvinaria preces fiunt. Athen. l. 6.

Προσοδικὸς, habens reditus et proventus, lucrosus. Strabo.

Προσοδεύομαι, reditus percipio, emolumenta [illegible] me redeunt. Strabo lib. 17. τοσοῦτο προσοδεύεται. Metaphoricè apud Philon. de mundo, προσοδεύεσθαι τὰ ἐπὶ ἀώροις τέκνοις ἀπαρηγόρητα πένθη, i. ex acerbo natorum interitu insolabilem luctum percipere.

Decomp. Ἀπροσόδευτος, qui nullis adiri viis potest, inaccessus. Diod.

Δυσπρόσοδος, aditu difficilis, ad quem vix aditus patet. Thuc. lib. 5. Plutarch. in Public. Item morosus; quum de homine dicitur.

Εὐπρόσοδος, accessu facilis, ad quem facilis patet aditus. Xen. Pæd. † p. 151. c. ubi est Superlat. εὐπροσοδώτατος.† et Hell. 6. Item affabilis, de homine dictum. Plat. in Public.

Σύνοδος, ου, ἡ, congressus, concio, conventus. Aristot. de gen. an. l. 2. Plut. in Sol. Item maris et fœminæ coitus. Luc. Σύνοδοι dicuntur etiam cœtus et conventus celebres, synodi, concilia. apud Thuc. l. 3. Demost. in Mid. Aristotel. eth. 8. c. 9. Item σύνοδος, conjunctio qua animi aliquorum coëunt et sociantur. Isocrat. in Nicocle. Dicitur etiam de congressu hostili seu conflictu. Thucyd. lib. 5. Herodian. lib. 2. (Aristoph. R. 1580.)

Σύνοδος, ὁ καὶ ἡ, adject. comes itineris. Hesych.

Συνοδία, ἡ, conjunctio in via, vel iter commune. Suid.

Συνοδίτης, ου, ὁ, comes. Epigr.

Συνοδικὸς, adjectivum à σύνοδος, significante concionem, congressum solennem. In nov. const.

Συνοδικὴ, dicitur luna, quum in coitu est, seu cui brevi novilunium succedit, quando in eadem cœli parte et eodem signo Soli subjicitur.

Συνόδιον, τὸ, coitus lunæ cum Sole, quum ante novam lunam nulla apparet: interlunium.

Συνοδεύω, itineris socius sum, unà iter facio. Luna etiam συνοδεύειν dicitur, quando cum Sole coit: seu quum in coitu est. Theon. schol. Arati.

Τρίοδος, ἡ, trivium. Luc. de hist. scrib. Et Epigr. lib. 2. Metaphoricè et proverbialiter, ἐν τριόδῳ εἶναι, dicitur, qui dubius est animi, et nescit quid sequi debeat. Theogn. Ἐν τριόδῳ δ' ἕστηκα.

Τριοδίτης, ου, ὁ, qui in trivio est, in trivio constitutus. Fœm. τριοδῖτις, de Hecate seu Diana dicitur, apud schol. Theocr. et Phurnut. quòd in triviis colebatur.

Φροῦδος, ου, ὁ, (factum ex πρὸ ὁδοῦ, quasi πρόοδος.) qui disparuit, qui abiit, evanidus. Eurip. in Hecuba, φροῦδος πρέσβυς, φροῦδοι παῖδες. † Soph. El. 809. et de mortuo v. 1158.† Aristoph. in Nub. † 716.† φρούδη δ' ἡ ψυχή, φρούδη δ' ἐμβάς. (Eurip. Med. 139. 493. 723. 1112. Soph. Electr. 807. Aristoph. R. 94. 1384. Æschyl. Suppl. 870.)

ὈΔΟΥ'Σ, ὄντος, ὁ, dens. Iliad. ζ'. ἐν δ' ἄρ ὀδόντας Ὤσε δίω. Plutarch. Symp. 8. καὶ ὄντας (dentes) τοὺς ὀδόντας, καὶ λάβρα (labra) τὰ χείλη καλοῦσιν οἱ Ῥωμαῖοι. Ὀδόντα etiam appellant anatomici apophysin secundi spondyli cervicis, altam, duram, solidam, à superiori interna mediaque ejus sede erumpentem, sursumque spectantem: propterea quòd denti hominis canino assimiletur. ¶ Accipitur ὀδὼν et pro pistillo, quo (sicut à dente cibus) in mortario aliquid comminuitur; apud Nic. in Ther. ☞ Dicitur autem ab ἔδω, quasi ἐδοντὶς τις ὤν. unde et Æoles ἔδοντας dicunt pro ὀδόντας. Ὀδὼν verò Ionicum esse pro ὀδοὺς, tradit Eust.

Ὀδοντόω, ῶ, f. ώσω, dentibus instruo et munio: unde ὠδοντωμένος, apud Poll. dentatus, denticulatus.

Ὀδοντωτὸς, dentatus, denticulatus. Galen.

Ὀδοντόω, f. ώσω, dentio.

Ὀδοντίασις, ἡ, dentitio, i. dentis jam conareti eruptio extra gingivam. Paul. Ægin.

Ὀδοντῖτις, ου, ἡ, forma fruticosa, triangulis flagellis, geniculatis, nigro articulorum nodo, foliis polygono longioribus, hordei semine: inde dictum quod in austero vino decoctum gargarizatu dolores dentium mulceat.

Ὀδοντισμός, οῦ, ὁ, in tertia Pythici certaminis parte (in qua cum dracone pugnabat Apollo) dicebatur modus ille tibiâ canendi, quo sagittâ percussi draconis repræsentabatur dentium collisio. Pollux lib. 4. cap. 10.

Ὀδάξ, (adverb.) mordicus, dentes comprimendo. Il. γ'. ε'. Odyss. α'. Aristoph. in Pluto. [Eurip. Phœniss. 1380.]

Ὀδαξάω, ῶ, f. ήσω, doleo ex morsu quem dentes fecerant. Xenoph. in symp. τόν τε ὦμον πλεῖν ἢ πέντε ἡμέρας ὠδάξων, dolebam humerum tanquam me bestia momordisset. Et in pass. apud Diosc. lib. 5. ἁρμόζει πρὸς τοὺς ὀδαξωμένους καὶ ἑλκουμένους.

Ὀδάξομαι, mordicor. Diosc. l. 6. c. 2.

Ὀδαξησμός, ὁ, prurigo mordax. Plutarch. in Erot. Hippocr. Galen. Scribitur et ὀδαξισμός, apud Diosc. l. 2. c. 81.

Ὀδαξητικός, mordaci prurigine præditus. Plato.

Ὀδακτάζω, mordico. Apoll. l. 4. ἀργινόεντα δ' ἐπὶ στομάτεσσι χαλινὰ Ἀμφὶς ὀδακτάζοντε παραβλήδην κροτέοντες.

[**Ὀδαγμός**. Soph. Trach. 782. ἦλθε δ' ὀστέων ὀδαγμὸς ἀντίσπαστος.] ‡ Morsus.‡

Ἀδαξέω, pruriginem moveo, seu pruritum excito, idem quod ὀδαξέω. Hesych. et Suid.

Ἀδάξω, prurio, appeto, cupio. Hesych.

Ἀδάξομαι, mordeor more eorum qui pruriunt. Hippocr. γυναικ. l. 2. ἰσχίον δὲ δάκνεται τὰς μήτρας γυνὴ, καὶ ἀλγέει, καὶ ἀδάξεται.

Ἀδαξάομαι, idem quod ἀδάξομαι. Idem γυναικ. lib. 1. ἐν ἄλλῃσι γίνεται, καὶ ἀδαξᾶται.

Ἀδαχέω, pruriginem excitare, titillare, vel scabere, scalpere. apud Suid. ex Aristoph. Ἀδαχῶ γὰρ αὐτοῦ τὴν ἀχῶ', κἀλέγω τ' ἀεί.

Composita.

Αἱμωδέω, ῶ, dolorem sentio ex dentibus sanguinolentis. Suid. Dicitur et de aliis dentium doloribus.

Αἱμωδία, ἡ, dentium sanguinantium dolor, stupor. Aristot. in probl. et Aphrod.

Αἱμωδιάω, ῶ, dentium sanguinantium obstupefactione aut torpore laboro. Aristot. probl. sect. 17. αἱμωδιῶμεν γὰρ τὰς ἔξω [illegible] ἐσθίοντες. Hierem. 31. οἱ ὀδόντες τῶν τέκνων ᾑμωδίασαν.

Αἱμωδιασμός, talis obstupefactio dentium.

Ἀμφόδους, seu ἀμφόδων, οντος, ὁ καὶ ἡ, utrinque dentatus. Aristot.

Ἀμφόδων, idem.

Ἀνόδους, edentulus. Poll. ex Pherecr. Item dentes non habens. Athen. lib. 7.

Ἄῳδοι, αἱ, non oscines aves. Aristot. hist. an. l. 1. [cap. 1.] (At hoc inter comp. sine præpos. recensendum fuit ex Ἀείδω, cano.)

Ἀποδόντισις, ἡ, sordium circa dentes abstersio aut purgatio. Poll.

Ἀργιόδους, albos dentes habens. Quidam expon. μεγαλόδους, ut compositum sit ex ἀρι, pleonasmo τοῦ γ. Il. λ'. et ι'.

Ἀργιόδων, idem quod ἀργιόδους: ut, κάπρος ἀργιόδων. Apoll.

Αὐτοδάξ, mordicus, ipsis dentibus. Aristoph. in Pace.

Ἐριόδων, magnos habens dentes.

Καρχαρόδους, dentes asperos, acutos, serratos, pectinatimque inter se coeuntes habens. Il. κ'. Hesiod. in Erg. Aristot. de part. anim.

(**Καρχαρόδων**. Theoc. κδ'. 85.)

Κνώδων, οντος, ὁ, mucro, cuspis, seu acies gladii. παρὰ τὸ κνᾶν ὡς ὀδούς. Soph. in Ajace, πῶς σ' ἀποσπάσω πικροῦ Τοῦδ' αἰόλου κνώδοντος;

Κνώδοντες, dicuntur etiam duo dentalia in medio venabuli eminentia, quæ hominem à læsione apri in venabulum irruentis tuentur. Xen. in Cyneg. Compositum est autem κνώδων ex κνάω et ὀδούς, ut testatur schol. Soph.

Κυνόδοντες, canini dentes: quatuor dentes inter incisorios et molares singuli siti, ex una radice orti decentes: sic dicti, quod admodum acuti et canum dentibus quam simillimi sint. Poll. lib. 2. Hippocr. aphor. l. 3. (Κυνόδους. Philostr. l. 2. c. 13.)

Λυκόδοντες, Galeno lib. 2. de officio partium, sunt dentes bini canini, qui et κυνόδοντες.

Μεγαλόδους, magnos dentes habens. Etymol. ex Tryph. Grammat.

Μονόδους, unicum dentem habens. Sic dictus fuit Pyrrhus Prusiæ filius, quod unicum os dentium loco haberet. Fest. Pomp. (Æsch. Pr. 795.)

Μυριόδους, cui sunt infiniti dentes. Epigr.

Νωδός, οῦ, ὁ, dentes non habens. Poll. ex Eubulo et Phryn. et apud Theocr. idyll. 9. [Aristoph. Plut. 266. νωδόν. Sch. Ὀδόντας μὴ ἔχοντα, διὰ τὸ γῆρας. Acharn. 715.]

Πολυόδους, et poetice πουλυόδους, multos habens dentes. Nonn.

Προόδους, et προόδων, prominentes habens dentes. Poll. 2.

Σινόδους, dentibus nocens.

Συνόδους, piscis nomen, apud Athen. lib. 7. ex Archestrato: qui et συνόδων dicitur, et συνοδοντίς, apud eundem l. 8.

Συνοδοντίτης λίθος, gemma è cerebro piscium qui synodontes dicuntur. Plin. lib. ult. c. 7.

Τριόδους, ὁ καὶ ἡ, tres dentes habens. 1 Reg. 2. τριόδους κρεάγρα. Et substant. tridens. Epigr. lib. 2. Pro sceptro Neptuni sumitur apud Pind. Olympiacâ ode 9.

Τριοδοντία, Platoni in Soph. sumitur pro piscatu.

Χαυλιόδους, exertos dentes habens. Hesiod. in Asp. Opp. de ven. l. 3. Aristot. de part. an. lib. 3. c. 1. Et substantivè ipse dens exertus. Aristot. ibidem. Oppian. de venat. l. 7. (Philostr. l. 2. c. 13.)

† **Χαυλιόδων**, exertos dentes habens. Hesiod. Asp. 387.†

ΟΔΥΝΗ, ἡ, dolor: propriè corporis. Il. λ'. ὀδύνη δὲ διὰ χροὸς ἦλθ' ἀλεγεινή. Il. ε'. ὀδύναι δὲ κατεπείγοντο βαρεῖαι, graves dolores. Il. ε'. μελαινάων ὀδυνάων. Sic et Il. δ'. alibique apud Hom. item apud Xenoph. Plat. Plut. De animo quoque dicitur. Ut Od. α'. ἐμοὶ δ' ὀδύνας τε γόους τε κάλλιπεν. Sic et Odyss. β'. et ψ'. (Eurip. Phœniss. 1498. Soph. Tr. 992. 1039.) ☞ Παρὰ τὸ ἔδειν τὸ σῶμα καὶ τὴν ψυχήν.

Ὀδυνηρός, ά, όν, dolorem afferens, acerbus, ærumnosus. (Eurip. Phœniss. 523.) Aristot. rhet. lib. 2.

Ὀδυνηρῶς, dolenter, molestè. Joseph.

Ὀδυνάω, ῶ, dolore afficio. Galen.

Ὀδυνάομαι, dolore crucior, doleo. (Aristoph. R. 663.) Plato polit. l. 9.

Ὀδύνημα, τὸ, idem quod ὀδύνη. Hippocr. aphor. l. 4.

Ὠδίν, sive ὠδίς, ῖνος, ἡ, dolor parturientis. Plut. in Alex. τῆς Δαρείου γυναικὸς ἀποθανούσης ἐν ὠδῖσι. Sic Plato in Theæteto, διδοῦσαί γε αἱ μαῖαι φαρμάκια, καὶ ἐπᾴδουσαι, δύνανται ἐγείρειν τε τὰς ὠδῖνας, καὶ μαλθακωτέρας, ἂν ἂν βούλωνται, ποιεῖν. Item pro vehementissimo dolore. Act. Apost. cap. 2. [Ὠδῖνας τόκων. Eurip. Phœniss. 30. 312. Soph. Tr. 42. Æschyl. Ag. 1427. ὠδίς. Ch. 209.]

Ὠδινηρῶς, summo cum dolore in parturiendo. Aristot. ὠδινηρῶς τίκτει.

Ὠδίνω, à partu doleo, partus doloribus crucior, parturio. Il. λ'. Ὡς δ' ὅταν ὠδίνουσαν ἔχῃ βέλος ὀξὺ γυναῖκα, Δριμὺ, τό τε προϊεῖσι μογοστόκοι Εἰλείθυιαι Ἥρης θυγατέρες πικρὰς ὠδῖνας ἔχουσαι· Ὣς ὀξεῖ' ὀδύναι δῦνον μένος Ἀτρεΐδαο. Et metaph. apud Plut. de deo Socr. ἅμα αὐτοῦ τὴν οἰκείαν ὠδῖνα ὥσπερ κινοῦσαν. Significat etiam, vehementi dolore crucior, instar parturientis. Od. ι'. (de Cyclope, cui oculum eruerat Ulysses:) στενάχων τε καὶ ὠδίνων ὀδύνῃσι. Philo de vita M. l. 1. ὤδινεν ἐν ἑαυτῷ, intimis doloribus angebatur. Eurip. in Hippol. τὸ δ' ὑπὲρ δισσῶν μίαν ὠδίνειν ψυχὴν, χαλεπὸν βάρος. Res etiam alicujus ὠδίνειν dicuntur, quum male habent, seu laborant. Gregor. invect. 2. in Julian. ἐπεὶ ἔτι τῶν Ῥωμαϊκῶν ὠδινόντων αὐτῷ, καὶ κακῶς διακειμένων, nondum paratis rebus domi. Budæus. Interdum cum accus. significat, parturio, cum dolore enitor. Eurip. in Iphig. Aulide, πρὶν ὠδίνουσ' ἐμοὶ, Σὲ δευτέραν ὠδῖνα τήνδε λαμβάνειν. Et metaph. apud Paul. ad Gal. 4. τεκνία μου, οὓς πάλιν ὠδίνω, quos iterum parturio. Sic apud Plut. in Theæt. ὠδίνεις γάρ, διὰ τὸ μὴ κενὸς, ἀλλ' ἐγκύμων εἶναι. Apud Synes. ἐνόντας μοί τινας τῇ ψυχῇ λόγους κατεχῆσαι μὲν ὤδινε τῆς ἐπιστολῆς, οἱ μὲν τοῦτο ποιοῦσιν, exp. gestio, glisco.

Composita.

Ἀκεσώδυνος, ου, ὁ καὶ ἡ, sanans dolores, doloribus medens. Suid. [Pætus, in Epist. ad Artaxerxem Regem Pers. de Hippocrate loquens, habet verba notatu dignissima. Vide Hippoc. Op. pag. 1272. 9.]

Ἀνώδινος, quæ partus dolores non sentit, quæ sine dolore parit.

Ἀνώδυνος, dolorem nullum sentiens. Gal. Ἀνώδυνον φάρμακον, quod dolorem delinit et sedat. Gal. ad Glauc.

Ἀνωδύνως, sine dolore. Plut.

Ἀνωδυνία, ἡ, doloris carentia, dolor nullus. [Pind. Pyth. Γ. 9. ὃς ἐὸν θρέψεν ποτὲ Τέκτον' ἀνωδυνίας Ἥμερον γυιαρκέος Ἀσκλαπιὸν &c.]

Ἀπειρωδίν, ῖνος, ὁ καὶ ἡ, partûs dolorem non expertus.

Ἀριστώδινος, Athenæ, ut quæ pariant optimos et præstantissimos. Epigr.

Βαρυώδυνος, qui graves dolores patitur vel affert. Nonn.

[**Ἐξοδυνάω**. Eurip. Cycl. 656. Τὸν Αἴτνας μηλονόμον Τόρνευ', ἕλκε, μὴ σ' ἐξοδυνηθεὶς δράσῃ τι μάταιον.]

Ἐπώδυνος, dolorem afferens. Plut. et Galen.

Ἐνωδίνω, parturio. Homer.

Ἐριώδυνος, exp. μεγαλώδυνος. Hesych.

Εὐώδιν, ινος, ἡ, partu felix. Nonn.

Καμψίδυνος δάκτυλος, digitus qui cum dolore inflectitur: vel qui, dum sæpè inflectitur et incurvatur, dolet. in anthol. Epigram.

Κατώδυνος, qui dolore afficitur. Judicum 18. Reg. l. 1.

Κατοδυνάω, dolore conficio.

Κατοδυνάομαι, dolore conficior et crucior.

Νώδυνος, dolore vacans, nullum dolorem sentiens. Item dolorem levans. Soph. in Philoct.

Νωδυνία, nullius doloris sensus: vacuitas doloris. Theocr. idyll. 17.

Παυσώδυνος, qui dolorem sedat. schol. Soph.

Περιώδυνος, qui circumcirca dolet: vel qui vehementer dolet. (Æsch. Ag. 1457.) [Demosth. ad Canon. καὶ ὡς μὲν ὁ ἰατρὸς ἔφη, εἰ μὴ κάθαρσις αἵματος αὐτομάτη μοι πάνυ πολλὴ συνέβη, περιωδύνου ὄντος —— διεφθάρην.] Τὸ περιώδυνον, dolor qui aliquem vehementer cruciat. Plato de leg.

Περιωδυνία, circumfusus dolor, seu gravis et vehemens dolor. Plato de leg. lib. 5.

Περιωδυνάω, ῶ, dolore omni ex parte crucio; vehementem seu gravem dolorem facio. Diosc. l. 3. c. 26. ἀφεψηθέν τε σὺν γάλακτι, κατάπλασμα ὀφθαλμῶν περιωδυνούντων ἐστί.

Περιωδυνάομαι, dolore omni ex parte premor: vel simpliciter, doleo. Diosc. in præf. l. 7.

Περιωδυνέω, vehementer doleo. Hippocr. in aphor.

Πολυώδυνος, quem multi dolores exercent et premunt, ærumnosus: vel multos dolores inferens.

Συνοδυνάω, simul dolore afficio.

Συνοδυνάομαι, simul doleo. Eccles.

Συνωδίνω, simul dolore afficior. Eurip. in Helen. [732.]

Ὑπερωδυνία, ἡ, dolor vehementissimus.

ΟΔΥΡΟΜΑΙ, F. ὀδυροῦμαι, lamentor, ploro, gemo. Il. σ'. ὀδύρετο, δάκρυα λείβων. Il. β'. Ἀλλήλοισιν ὀδύρονται οἶκόνδε νέεσθαι. Odyss. ι'. Κλαῖον ὀδυρομένω. Item deploro, defleo. Iliad. ω'. Ἕκτορα δακρυχέοντες ὀδύροντο πρὸ πυλάων. Sic et Od. δ'. et alibi. (Æsch. Pers. 584. Pr. 643. Eurip. Med. 159.) Demosth. pro coron. ὁ τὰ Θηβαίων ὀδυρόμενος πάθη. Junctum dativo sunt qui exponant, cum lachrymis et lamentis narro. ☞ Etymol. deducit ab ὀδύνη, mutato ν in ρ.

Ὄδυρμα, τὸ, lamentum. Soph. in Trachin. (50. Eurip. Phœniss. 1685.)

Ὀδυρμός, οῦ, ὁ, lamentatio, ploratus, fletus. Hesych.

Ὀδυρτός, lamentis dignus, dignus gemitibus. Plut.

Ὀδυρτικός, οῦ, ὁ, proclivis ad lamenta et lachrymas, querulus. Aristot. rhet. 2. Item flebilis, lacrymosus, lamentabilis. Plut. in Erot.

Ὀδυρτικῶς, more eorum, qui ad lamenta et lacrymas proclives sunt: vel querulè. Aristot. pol. 8. [de Rep. lib. 8. ἀλλὰ πρὸς μὲν ἐνίας ὀδυρτικωτέρως καὶ συνεστηκότως μᾶλλον, οἷον πρὸς τὴν μιξολυδιστὶ καλουμένην.]

Composita.

Ἀνοδύρομαι, sublata voce lamentor, vehementer lamentor, et ingemisco, apud Suid. ὁ δὲ ἀνωδύρετο τὴν συμφοράν. † Xen. Pæd. l. 5. p. 115. c.†

[**Ἀνόδυρτος**. Marc. Ant. de reb. suis. lib. 7. §. 51. Ex antiquo Poeta (non Eurip. Suppl. 1110, &c.) Θεόθεν δὲ πνέοντ' οὖρον Ἀνάγκη τλῆναι καμάτοις ἀνοδύρτους.]

Ἀποδύρομαι, lamentor, graviter conqueror. Luc. ταῦτα γοῦν ἀπωδύρου πρός με, mihi cum lachrymis exponebas.

Ἐποδύρομαι, fleo super, seu defleo, deploro, delamentor.

Κατοδύρομαι, defleo, deploro, delamentor.

Πανόδυρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, omnino flebilis, planè lamentabilis. Eurip. in Hecuba. [212.] Item omnino lugendus. Epigr. Apud Soph. (Elect. 1082.) πανόδυρτος ἀηδών, luscinia omnino flebili voce cantans. (Æsch. Pers. 949.)

Προσοδύρομαι, lamentor ad. Sap.

Συνοδύρομαι, simul lamentor. Coluth. [Plat. Menexen. ἐὰν ἄρα ξυμβῇ γενέσθαι, καὶ μὴ ξυνοδύρεσθαι.]

Φιλόδυρτος, amans fletus, lugubris, lamentabilis. Æsch. [Suppl. 71.]

ΟΔΥΣΣΩ, irascor, succenseo. Verbum est in aorist. 1. medio duntaxat usitatum apud poëtas. Hesiod. in Theogon. † 617.† πατὴρ ὠδύσσατο θυμῷ Βριαρέῳ. Hom. Od. ε'. ὠδύσσαντο γὰρ αὐτῷ Ζεύς τε καὶ Ἥλιος. Et Od. α'. τί νύ οἱ τόσον ὠδύσαο Ζεῦ; Sunt qui thema faciant ὀδύζομαι. ☞ Forsan ex ὀδύνη factum: nam ira ex dolore oritur.

ΟΖΟΣ, ου, ὁ, nodus arboris, et ipse etiam ramus inde exoriens. Theophr. hist. pl. l. 5. c. 3. Plerumque ὄζοι dicuntur, sive rami, sive brachia, in quæ truncus arboris dividitur. Il. δ'. ἄνεω τῷ οἱ ὄζοι ἐπ' ἀκροτάτῃ πεφύασι. Il. κ'. μυρίκης τ' ἐριθηλέας ὄζους. Theophr. hist. pl. lib. 1. cap. 13. εἰσὶ δὲ τῶν ὄζων οἱ μὲν τυφλοὶ, οἱ δὲ γόνιμοι. Metaphoricè homo bellicosus ὄζος Ἄρηος dicitur, quasi ramus è Martis stirpe prognatus. Iliad. β'. et alibi apud Homer. † Hesiod. Asp. 181.† ¶ Item ὄζος, clava. Epigr. lib. 2. (Theocr. ιά. 22. Eur. Hec. 121.)

Ὀζώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ramosus, nodosus. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 15.

Ὀζώματος, idem quod ὀζώδης. Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 6.

Ὀζοῦσθαι, in materiam ramosam et nodosam converti.

Composita.

Ἄοζος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui ramosus non est, in nullos dispersus ramos: vel enodis, non nodosus: ut, ἄοζα ξύλα, apud Theophr. hist. plant. lib. 1. c. 3.

Ἄζος, idem quod ἄοζος. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 8. (Æsch. Ag. 239.)

Ἄοζοι, à Suida exponitur etiam, πολύοζοι, ramosi, nodosi. item qui multa ligna comburunt, i. coqui. Pro ἄοζοι scribitur et ἄοζοι, apud Hesych.

Ἀοζέω, sive ἀοζῶ, ministro. Hesych. et Suid.

Δίοζος, qui in duos ramos spargitur. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 13.

Διοζοῦσθαι, in duos veluti ramos findi seu dividi. Hippocr. de nat. infant.

Ὀλιγόοζος, paucos ramos habens, vel paucos nodos. Theophr. hist. plant. lib. 1. c. 3.

Πεντάοζος, sive πέντοζος, qui in quinos ramos dispergitur. Theophr. hist. pl. lib. 1. c. 13. Hoc attributo apud Hesiodum manus etiam vocatur, quoniam in quinque digitos fissa est, ceu arbor in ramos.

Πολύοζος, in plures dispersus ramos, in plures partes diffusus. Theophrast. hist. pl. l. 1. c. 13.

Πολυοζία, ἡ, in plures ramos dispersum esse, in multas partes esse divisum. Idem hist. pl. l. 5. c. 3.

Τρίοζος, in tres ramos divisus, seu fissus: vel trinodis. Idem hist. pl. lib. 1. c. 13.

ὌΖΩ, (F. ὀζήσω, et ὀζέσω, teste Eust. præt. ὤζεσα, præt. med. ὄδα, et Atticè ὄδωδα, quod tamen præt. med. sæpius pro præsenti capitur,) oleo. Mediæ est significationis, sicut et oleo apud Latinos. Interdum absolutè ponitur: ut apud Athen. l. 14. ὡς γλυκὺ ὄζει! quàm bene olet! Aliquando cum genit. ut apud Aristoph. ὄζω μύρου τὴν κεφαλήν, caput meum redolet unguentum. Et cum accus. ut, ὄζουσα γεῶδες, terram redolens, Diosc. lib. 4. Metaphoricè quoque dicitur apud Plut. in polit. præcept. τὸν Δημοσθένους λόγον ἐλλυχνίων ὄζειν, redolere lucernam. Exponitur etiam, spiro. ¶ Pro eo Doricè dicitur ὄσδω, ut apud Theocr. idyll. 1. ὡς καλὸν ὄσδει! (Æsch. Ag. 1319.)

Ὀσμὴ, ῆς, ἡ, odor. vocabulum medium, ut et ὄζω. (Æsch. Eum. 253.) Thuc. l. 7. † Xen. Pæd. 1. 6. 33.† Exponitur etiam, odoratus. Hesych.

Ὀσμηρὸς, οῦ, ὁ, sive ὀσμήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, olidus, fragrans, odorus. Nicand. in Alexipharm.

Ὀσμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, odoratus, odorus. Theophr.

Ὀσμάομαι, odoror, olfacio, in Epigr.

Ὀδμάομαι, idem quod ὀσμάομαι, olfacio, odoror. Nicand.

Ὀσμύλη, sive ὀσμύλος, idem quod ὄζαινα. Athen. l. 7.

Ὀσμύλιον, parva ozæna. Hesych.

Ὀσμυλίδιον, idem. Poll. ex Aristoph.

Ὀσμὰς, herba, quæ et ononis sive anonis: ab odoris suavitate dicta. Diosc. l. 3. c. 147.

Ὀδωδὴ, odor. Hesych.

Ὀδμὴ, ῆς, ἡ, idem. Od. δ. et Luc. in Dem. (Æsch. Pr. 115.)

Ὀδμηρὸς, odoratus, odorus, fragrans. Hesych.

Ὀδμήεις, εντος, ὁ, olidus. Nic. in Alex.

Ὀδμώδης, odorus, odoratus, fragrans. Theophr.

Ὀζώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, olidus, fœtidus. Theophr.

Ὄζη, ἡ, fœtor. Cels. l. 3. c. 11.

Ὄζαινα, ὀσμύλη. (ab odore gravi nomina.) narium ulcus putridum, ab humorum acrium defluxu. polypus. Sunt et piscis nomina, qui ipse quoque polypus appellatur. Plin. l. 9. c. 30.

Ὀζαινίτης, ozænas redolens, vel etiam graveolens.

Ὀζαινικὸς, οῦ, ὁ, ozænicus. Diosc. l. 4. c. 140.

Ὀζαῖνα, polypi species: apud Aristot.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀπόζω, redoleo, oleo. ut, ἀπόζειν βοτρύων, apud Diosc. et, ἀπόζει τῆς χώρης θωμάσιον ὡς ἡδύ. Herodot.

Δίοσμος, apud Theophrastum dicitur esse vis illa, quæ odorum sensum ad odoratum transmittit.

Ἔνοδμος, in quo odor inest, odorus. Nicand. in Ther.

Ἐπόζω, oleo, vel suboleo. Exod. 7. οἱ ἰχθύες ἐν τῷ ποταμῷ ἐτελεύτησαν, καὶ ἐπώζεσεν ὁ ποταμός.

Ἐπώδης, olidus, malè olens, fœtidus. Gal. in lex. Hippocr.

Προσόζω, oleo, odorem perfero ad. Nax. et Suid. Pro eodem Doricè dicitur ποτόσδω, apud Theocr. idyll. 1.

Προσώδης, olidus, fœtidus, malè olens. Gal. in lex. Hippocr.

Συνόζω, unà redoleo.

Ὑπόζω, suboleo.

Composita sine præpositione.

Ἀμβροσιόδμος, ambrosiæ odorem habens: ut, χεύματ' ἀμβροσιόδμα. Athen. lib. 9.

Ἄνθοσμον, ου, τὸ, flos odoratus, floris odor. Theophr. l. 4.

Ἀνθοσμίας οἶνος, florum odorem habens vinum; odoriferum vinum. Aristoph. in Plut. Ἀνθοσμίαι λειμῶνες, prata floribus variis fragrantia. [Ran. 1181. Δώσουσι πίνειν οἶνον ἀνθοσμίαν. Plut. 808. Amphoræ plenæ, οἴνου μέλανος ἀνθοσμίου. Schol. ἡδέος, εὐόσμου, ὥσπερ τὰ ἄνθη, &c. Xenoph. Hist. Græc. lib. 6. cap. 2. § 6. ὥστ' ἔφασαν τοὺς στρατιώτας εἰς τοῦτο τρυφῆς ἐλθεῖν, ὥστ' οὐκ ἐθέλειν πίνειν, εἰ μὴ ἀνθοσμίας εἴη.] Luc.

Ἄνοσμος, sive ἄοσμος, ου, ὁ καὶ ἡ, odoris omnis expers, nihil olens. Theophr. de caus. pl. l. 6. c. 26.

Ἀνοσμία, ας, ἡ, odoris carentia, odor nullus: vel, malus odor, fœtor. Theophr.

Ἄνοδμος, ου, ὁ καὶ ἡ, odore carens, inodorus. Pro eodem dicitur et ἄοδμος, apud Theophr.

Ἀώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem. Plut. de animi procreatione.

Βαρύοσμος, graviter olens. Diosc.

Βαρύοδμος, idem: Alex. Aphr.

Δύσοσμος, δύσοδμος, et δυσώδης, malum odorem spirans, olidus, fœtidus. Thuc. lib. 2.

Δυσοσμία, malus odor.

Δυσωδία, pro eodem. Plut. de virt. mor.

Decomp. Ὑποδυσώδης, aliquatenus olidus, aliqua ex parte malè olens. Diosc. lib. 4.

Ἐξόζω, idem quod ὄζω. Theocr.

Εὔοσμος, benè olens, fragrans. Theophr. de caus. plant. l. 6. c. 26.

Εὔοδμος, idem. apud Dionys. de situ orb.

Εὐώδης, idem. Il. γ'. et Plut. ad Col. (Eurip. Med. 843. Æschyl. Ag. 606.)

Εὐοσμία, bonus odor, fragrantia. Theophr.

Εὐοδμία, idem. Poll. l. 2.

Εὐωδία, pro eodem. Herodian. l. 1. et 4.

Εὐοσμέω, ῶ, bene oleo, odoratus sum. Theophr.

Εὐωδιάζω, odoratum reddo, sum boni odoris.

Εὐώδισμα μυρεψικὸν, Suidæ vocatur ἄρωμα.

Ἡδύοσμος, jucundè olens. ¶ Est et herbæ nomen, quæ et mentha. Diosc. lib. 3. c. 41. ¶ Sic etiam appellatur ab Hesychio calamus aromaticus.

Ἡδυοσμία, odoris suavitas, odor jucundus.

Κάκοσμος, malum odorem spirans. Hesych.

Κακοσμία, malus odor, fœtor. Poll. l. 2.

Κηώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, bene olens, fragrans, propriè ex suffitu, ex aromatis, quæ cremata. Il. ζ. κηώδεϊ δέξατο κόλπῳ.

Κηώεις, εντος, ὁ καὶ ἡ, idem. Il. ώ. ἐς θάλαμον κατεβήσετο κηώεντα, Κέδρινον.

Κυώδης, malè olens, fœtidus. Hesych. comp. à κύδος, sperma, quoniam id graviùs olet.

Κυνόζολος, appellatur à quibusdam chamæleon niger, ob gravitatem odoris: q. canem redolens. in append. Diosc.

Μυρωδία, unguentorum odor.

Πολύοσμος, multis odoribus fragrans.

Πολυοσμία, odoris copia seu multitudo.

ὈΘΗ, ης, ἡ, cura, ratio. Hesych.

Ὄθω, et ὀθέω, curo, rationem habeo, φροντίζω.

Ὄθομαι, idem. Il. ά. σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω, Οὐδ' ὄθομαι κοτέοντος. Et Il. ό. ὁ δ' ἀφήμενος οὐκ ἀλεγίζει, Οὐδ' ὄθεται. ¶ Item moveor. Eust.

ὈΘΑΕΙΣ, plantæ sunt, (ut ἄγνος, et κάλαμος,) quas οἱ ὑδροσκόποι observant: ubi enim eæ nascuntur, aquas ibi esse colligunt. Geopon. l. 2. c. 3. Vide et Vitruv. l. 8. c. 1.

ὈΘΟΝΗ, ης, ἡ, linteum. Il. γ'. ἀργεννῇσι καλυψαμένη ὀθόνῃσι. Il. σ'. Τῶν δ' αἱ μὲν λεπτὰς ὀθόνας ἔχον, οἱ δὲ χιτῶνας Εἵατ' ἐϋννήτους. Et Luc. ἀραιὰν μαλακὴν τὴν καθαρὰν ὀθόνην ἐνδεδυκώς. ¶ Velum etiam nauticum ὀθόνη dicitur. Luc. ὁ ἄνεμος ἐμπεσὼν τῇ ὀθόνῃ. (vestis mollis. Philostrato l. 1. c. 7. l. 2. c. 40.) ‡ velamen. Apoll. Arg. 4. 467.‡

Ὀθόνιον, ου, τὸ, panniculus linteus, linteolum. Theophr. hist. plant. lib. 7. c. 3.

ὈΘΟΝΝΑ, othonna: herbæ et succi nomen. de quo Diosc. lib. 2. c. 111. et Paul. Ægin. lib. 7. Plin. l. 27. c. 11.

ΟἿ, hei, heu: adverb. ægrè ferentium, illacrymantium, et timentium. Soph. in Ajace. οἲ ἐγὼ, φίλοι, hei mihi, amici. Interdum cum accus. ut in Epigr. οἲ ἐμὲ δειλὸν, ô me miserum. Frequentiùs cum dativo dicitur, οἴ μοι, heu mihi. Apud Synes. ex Eurip. Belleroph. Οἴ μοι· τί δ' οἴ μοι; θνητά τοι πεπόνθαμεν. Item cum nomin. Aristoph. οἴ μοι, τάλας, heu mihi misero ô me miserum. (Οἲ ἐγὼ τάλαινα. Æsch. S. c. Th. 814. οἴμοι μάλ' αὖθις. Soph. Tr. 1223. Œdip. Tyr. 764.) Cum gen. apud eundem, οἴ μοι τῶν κακῶν, heu mihi ob mala, subauditur ἕνεκα, vel similis part. Interdum est admirantis. Ut apud eundem Aristoph. in Nub. †771.† οἴ μ' ὡς ἥδομαι, hei mihi quàm lætor. ¶ Οἱ artic. præpos. vide in Ὁ. ¶ Οἵ, qui, vide in Ὅς. ¶ Οἷ, adverb. id est, quò, ubi, vide in Ὅς. Οἷ pron. dat. cas. vide in Ἕ.

Ὤ μοι, pro οἴ μοι, itidem cum genitivo, subaudita particula ἕνεκα. Apollon. Argon. l. 2. Ὤ μοι ἐμῆς ἄτης, ô calamitatem meam. † Sic Aristoph. Nub. 1327.† Cum nominativo. Od. ι'. Ὤ μοι ἐγὼ δειλός. Aristoph. ὤ μοι τάλας. et, ὤ μοι κακοδαίμων. † Nub. 1327.† Et cum vocativo. Il. ά. Ὤ μοι ἀναιδείην ἐπιειμένε, ô impudens, ô hominem impudentem.

Οἰμώζω, f. ξω, ploro, ejulo. (Factum παρὰ τὸ οἴ μοι λέγειν.) Il. ψ. Οἴμωξεν δ' ἄρ' ἔπειτα. ¶ Item transitivè, defleo, deploro, ejulatu et lamentis prosequor. Soph. θανόντ' ἂν οἰμώξειας. (Eurip. Med. 792.) ¶ Item pœnas do, apud Aristoph. in Pluto, †58.† Ἐγὼ μὲν οἰμώζειν λέγω σοι, imprecor tibi ut pœnas luas. Et paullò post οἰμώξεις μακρὰ, pœnas dabis non leves. Sic usurpatur et passiva vox: ut apud Xen. Hellen. 2. Ἂν δὲ σιωπῶ, οὐκ ἄρα οἰμώξομαι; quid si taceam, an pœnas non dabo?

Οἰμωκτὸς, deplorandus, lamentabilis, lacrymabilis. Aristoph.

Οἰμωκτὶ, et οἰμωκτεὶ, cum ploratu et ejulatu.

Οἰμωγὴ, ῆς, ἡ, ploratus, ejulatus. Il. δ'. et θ'. (Æsch. Pers. 426.) Xen. Hell. 2. Herodian. lib. 6. et Synes. in epist.

Οἴμωγμα, idem quod οἰμωγή. Æschyl. [Sept. c. Theb. 7. ὑμνοῖθ' ὑπ' ἀστῶν φροιμίοις πολυρρόθοις Οἰμώγμασί θ', &c. Schol. θ'. θρήνοις. 1031. Agam. 1375. Ἡ γὰρ τεκμηρίοισιν ἐξ οἰμωγμάτων Μαντευσόμεσθα τἀνδρὸς ὡς ὀλωλότος; 1393. καὶ δεῦρ' οἰμώγμασιν μεθῆκεν αὐτοῦ πάλιν.]

Composita.

Ἀνοιμώζω, in ejulatus et fletus erumpo, ejulo. Æschyl.

Ἀνοιμωκτὶ, sive ἀνοιμωκτεὶ, sine ejulatu et fletu: item impunè, Soph. in Ajace.

(Ἀνοίμωκτος. Æsch. Ch. 430. 509.)

Ἀποιμώζω, ejulo, lamentor. Item defleo, deploro. Antiphon, καὶ τὸ τελευταῖον ἀπῴμωξεν ἐμέ τε καὶ αὑτὸν, ὡς ἀθλίως ἀπολλυμένους. (Eurip. Med. 31. Æschyl. Ag. 337. Ch. 1014.) [Soph. Antig. 1238. αὐτῆς ἀποιμώζουσα τῆς κάτω φθοράν, &c. Schol. ἤγουν ἀποκλαιομένη τοὺς θανάτους αὐτῆς τοῦ ταύτης λέχους ἐστέρηται. Œd. Tyr. 4. Schol. οἱ δὲ ἐστεμμένοι, ἐπὶ τοῖς οἰκείοις κακοῖς ἀποιμώζουσιν.]

Ἐξοιμώζω, ejulo, ejulatus emitto, vel in ejulatus erumpo. Sophocl. in Ajace, αὖθις ἐξῴμωξεν οἰμωγὰς λυγράς.

Ἐποιμώζω, allamentor, adgemo. (Æsch. Ch. 345.)

Κατοιμώζω, ejulo, gemo. Hesych.

Ὑποιμώζω, clàm ejulo, apud me ejulo. Plut.

ΟἼΑΞ, ακος, ὁ, gubernaculum, temo navis, clavus navis. Plut. de deo Socr. ὥσπερ ἐπὶ μικροῖς οἴαξι μεγάλων περιαγωγὰς ὁλκάδων. Idem in lib. An seni capess. resp. ποτ' [illegible] καὶ ποτ' οἴακα συλλαβὼν στάς. Poll. vocari οἴακα scribit etiam summam gubernaculi partem, i. ansam gubernaculi. (πόλεως οἴακα νωμῶν, gubernaculum. Æsch. S. c. Th. 3. Ag. 672. 811. Suppl. 725.)

Οἰακίζω, guberno, rego: propriè navem; metaphoricè verò et alia. Herodot. ἐόντας ἄνευ χαλινῶν, [illegible] σκυτίνοισι οἰακίζοντες, regentes eas loris corineis. Aristot. eth. l. 10. c. 1. διὸ παιδεύουσι τοὺς νέους, οἰακίζοντες ἡδονῇ καὶ λύπῃ.

Οἰάκισμα, τὸ, gubernatio: vel q. d. gubernamentum. Diogen. Laërt.

Οἰακιστὴς, οῦ, ὁ, gubernator. Suid.

Οἰάκιον, temo modicus.

Οἴηξ, Ionicè idem quod οἴαξ. Apud Hom. Il. ώ. οἴηκες dicuntur annuli qui jugum tenent: vel per quos trajiciuntur mulos regentes habenæ, teste Eust.

Οἰηκίζω, idem quod οἰακίζω. Herodot. l. 1.

Οἰήιον, pro οἴαξ, gubernaculum. Hom. Il. τ'. ἔχον οἰήια νηῶν. Alii legunt οἴιον et οἴια.

Καροίαξ, (comp.) antennæ extremitas, antennæ cornu. Luc. in dial. qui Πλοῖον inscribitur.

ΟἼΓΩ, sive οἰγνύω, F. ξω, aperio. Hesiod. in dieb. τετράδι δ' οἶγε πίθον, quarta die aperi dolium. (Aristoph. R. 1306. Æschyl. Pr. 612. Ch. 59. Sed scribitur etiam ὀΐγω.)

Οἴγνυμαι, aperior. Iliad. θ'. Πᾶσαι δ' ὠΐγνυντο πύλαι. Præt. med. ἔῳγα, aperui.

Composita.

Ἀνοίγω, sive ἀνοιγνύω, idem cum οἴγω. Ut, ἀνοίγειν τὰς θύρας, vel τὰς πύλας, aperire fores, vel portas, Xen. pæd. 7. Item aperio, id est, depromo. Theocr. idyll. 14. ἀνῷξα δὲ Βίβλινον αὐτοῖς Εὐώδη, scil. οἶνον. (καθαρὰς ἀνοίξαντι κλῇδας φρενῶν. Eurip. Med. 661.) ¶ Item, quasi in apertum mare prodeo. Xen. Hellen. 1.

[Ἀνοίγνυμαι. Phav. Lex. pag. 89. 3. Ἀνοίγνυμι κάλλιον, ἢ ἀνοίγω, καὶ διαχωρίζω. Eurip. Ion. 923. Οἴ μοι, μέγας θησαυρὸς ὡς ἀνοίγνυται Κακῶν, ἐφ' οἷσι πᾶς ἂν ἐκβάλοι δάκρυ. Aristoph. Equit. 1323. καὶ γὰρ ἀνοιγνυμένων ψόφος ἤδη τῶν προπυλαίων. Joseph. Ant. lib. 18. cap. 2. § 2.]

Ἀνοίγομαι, aperior, reseror. Epigram. lib. 1. Ἀμφιθαλὲς γελάοντα ἀνοιγομένοιο ῥόδου, quum aperitur et expanditur rosa. Aristot. de mundo, στόμια ἀνέῳκται. Luc. οὐκ ἀνεῳγμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς εἶδες; Præt. medium Att. ἀνέῳγα, pro ἀνέῳγμαι, sæpè usurpatur, idem valens quod ἀνέῳγμαι. Apud Plut. ἀνεῳγὼς πίθος, apertum dolium. et apud Thuc. l. 4. αἱ πύλαι ἀνεῳγυῖαι.

Ἄνοιγμα, τὸ, aperimentum, apertio. pro ἄνοιξις, ostium. 1 Reg. c. 14.

Ἄνοιξις, εως, ἡ, apertio, reseratio, ostium. Basil.

Ἀνοικτὸς, οῦ, ὁ, apertus; vel apertilis, adapertilis.

Decomp. Διανοίγω, adaperio, patefacio, seu aperiendo diduco.

Ἐξανοίγω, aperio. Aristoph.

Συνεξανοίγω, simul aperio.

Ὑπανοίγω. Unde

Θυρανοίκτης, ου, ὁ, januarum apertor. Diog. Laërt. et Suid.

Εὐάνοικτος, aperitu facilis, qui facile reseratur.

Παρανοίγω, adaperio. Plut.

Προσανοίγω, adaperio, aperio. Idem.

Ὑπανοίγω, subaperio, clàm aperio.

Διοίγω, et διοίγνυμι, aperio, pando, resero. Sophocl. in Ajace, Ἰδοὺ διοίγω.

Δίοιξις, ἡ, apertio, patefactio.

Ἐξοίγω, aperio, Hippocr. de loc. in hom. τὰ οἰδέοντα καὶ ὕδατος ἔμπλεα ἐξοίγειν μαχαιρίῳ.

Θυροιγός, janitor. Hesych.

Παροίγω, parùm aperio. schol. Aristoph. [Pac. 30. Τοῦ παροίξας τῆς θύρας, ἵνα μὴ μ' ἴδῃ. Schol. Ὀλίγον ἀνοίξας τὴν θύραν, ὥστε ἰδεῖν μὲν τὰ ὑπ' αὐτοῦ πραττόμενα· μὴ ὁρᾶσθαι δὲ ὑπ' αὐτοῦ. διοίγει δὲ ἠρέμα, &c.]

Πιθοιγία, ας, ἡ, doliorum apertio: festum erat Bacchicum apud Græcos. Procl. in Hesiod.

Πιθοίγια, τὰ, doliorum apertiò. idem festum.

Προοίγω, adaperio. unde προέῳξε, adaperui.

Ὑποίγνυμαι, clàm aperio.

ΟἸΔΕΩ, sive οἰδάω, F. ήσω, tumeo, inflatus sum. Odyss. έ. Ὤιδεε δὲ χρόα πάντα, θάλασσα δὲ κήκιε πολλὴ Ἂν στόμα τε ῥῖνάς τε. Plutarch. de virt. mor. οἰδοῦντι γὰρ ἔοικε καὶ φλεγμαίνοντι σώματι τὸ παραλγοῦν καὶ ταραχῶδες καὶ [illegible] τῆς ψυχῆς. (Aristoph. R. 971.) ¶ Metaphoricè negotia aliqua οἰδεῖν dicuntur: ut apud Herodot. ἀμφὶ τὸν Ὀτάνεα πάγχυ κελεύοντας ὑπερβαλέσθαι, μηδὲ οἰδεόντων τῶν πρηγμάτων ἐπιτίθεσθαι, tumentibus rebus, i. in bellum et tumultus vergentibus. Præt. perfect. ᾠδηκώς, tumidus, inflatus.

Οἴδημα, τὸ, tumor, cujuscunque sit generis: apud Hippocr. Item peculiariter, tumor quem pituita committit, apud Galen. Diosc. et alios recentiores medicos. Metaphoricè de animi etiam tumore et elatione dicitur.

Οἰδηματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, tumorem referens, seu tumidus. Apud Gal. et Actuar. οἰδηματώδης ὄγκος, ipsa οἰδήματα.

Οἶδμα, pro οἴδημα, per sync. dicitur apud poëtas, ut οἶδμα θαλάσσης, tum apud Hom. tum alios. † Sic Hes. Th. 109.† Item pelagus. Æschyl. Τέμνων οἶδμα λευκαίνων. (Eurip. Phœniss. 196.) Pro tumore et elatione usurpavit Gregor. in carmin.

Οἰδματόεις, fluctuosus. Nicand.

Οἴδησις, εως, ἡ, tumor, inflatio. Suid.

Οἶδος, εος, τὸ, tumor, idem cum οἴδημα.

Οἰδαίνω, sive οἰδάνω, tumefacio. Iliad. ί. ὅστε καὶ ἄλλων Οἰδάνει ἐν στήθεσσι νόον πύκα περ φρονεόντων. Item neutraliter, pro οἰδέω, tumeo. Arat. οἰδαίνουσα θάλασσα, inflatum mare, tumidum mare. Οἰδαίνων dicitur et is, qui animo tumet et inflatus est.

Οἰδαίνομαι, sive οἰδάνομαι, tumesco. Iliad. ί. Ἀλλά μοι οἰδάνεται κραδίη χόλῳ, corde tument ira.

Οἰδαλέος, tumidus, turgidus. Item humidus. Suid.

Οἰδίσκω, tumefacio, idem cum οἰδαίνω, Alex. Aphr. in probl. οἰδίσκον πνεῦμα, tumefaciens spiritus. Exp. etiam intumesco.

Οἶδνον, ου, τὸ, tumor terræ. Lat. tubera appellant. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 2. Pro οἶδνον scribitur etiam ὕδνον, Plut. symp. 4. διὰ τί τὰ ὕδνα δοκεῖ τῇ βροντῇ γενέσθαι;

Composita: ac primum cum præpositione.

Ἀνοιδέω, ῶ, intumeo, intumesco, turgeo. [Æschin. Epist. ad Philocrat. ὁ δὲ τράχηλος αὐτοῦ (Deliorum) καὶ τὰ στέρνα ἀνῴδει.] Item metaph. irascor. ut, ἀνοιδεῖν θυμῷ, apud Herodot. in Polymn.

Ἀνοίδησις, ἡ, tumor. Aristot. de mundo, ἀνοιδήσεις θαλάσσης appellat tumidos æstus.

Ἀνοιδαίνω, tumefacio: Epigr. l. 1. Vel tumeo, intumesco, ut ἀνοιδῶ.

Ἀνοιδίσκω, idem. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 15.

Decomp. Ἐπανοιδέω, intumesco: vel in superficie tumeo. [Aristot. de Hist. Animal. lib. 4. τὸ δὲ καλούμενον ὠὸν, οὐκ ἔχει πόρον ἐν κύκλῳ, ἀλλ' αὐτῆς τὰς σαρκὰς ἐπανοιδεῖ.]

Διοιδέω, intumesco. Luc. διῳδήκει ἐκ τῆς φαρμακοποσίας δὲ τὰ σκέλη, intumuerant exhausto veneno crura.

Διοιδής, intumescens, turgidus. Nicand.

Ἐνοιδής, idem quod διοιδής, turgidus, tumens. Nic.

Ἐξοιδέω, extumesco. [Eurip. Cycl. 225.——γέμοντά τι [illegible] ἐξῳδηκότα.]

Ἐξοίδησις, tumor. Galen.

Ἐξοιδίσκω, tumefacio, facio ut extumescat.

Ἐποιδέω, intumesco, vel in superficie tumeo. Dioscor. lib. 4. ἐποιδεῖ τὸ πρόσωπον, intumescit vultus. Et, ἐπῳδηκώς, qui intumuit, tumens, tumidus.

Ἐποιδαίνω, intumesco. Nicand.

Ἐποιδίσκω, tumefacio, vel in superficie tumefacio.

Ἐποιδίσκομαι, tumesco, tumesco. Gal. τὰ ὑποφθάλμια ἐποιδίσκεται.

Παροιδεῖν τὰ παρίσθμια, apud Poll. lib. 2. de tonsillarum tumore ex inflammatione.

Προσοιδής, tumidus, inflatus. Gal. in lex. Hippocr.

Συνοιδέω, simul intumesco. Phil. de vita M. l. 1. τὰ σώματα [illegible] συνῴδει ταῖς ἐξανθήσεσι.

Ὑπεροιδέω, valde intumesco. Lucian.

Ὑποιδέω, subintumesco. Ælian. (Philostr. l. 3. c. 46.)

Ὑποιδής, subtumidus. Galen.

Composita sine præpositione.

Γαστροιδής, sive γαστρώδης, qui ventre tumido est. Eustath.

Ἰσχιοιδής, qui crassas et tumidas habet coxas, vel etiam clunes. Idem.

Κυλοιδιᾶν, dicuntur oculi, quum in diuturnis hæmorrhoidibus, et longis mulierum profluviis, et sæpe inchoantibus ophthalmiis, intumescunt oculorum recessus, quæ κύλα nuncupantur. Poll. pro eodem scribitur et κυλοιδιᾷν, apud Theocr. idyll. 1. quod est, cavitates oculorum, quæ palpebris subsunt, τὰς κοιλάδας, tumidas habere.

Πεοιδής, qui tumido seu crasso pene est. Eust.

Χειλοιδής, qui turgidis seu crassis est labris, labrosus, labeo. Idem.

Ὠμοιδής, qui tumidis est humeris. Idem.

ΟἸΖΥΣ, ύος, ἡ, ærumna, miseria. Od. γ'. ἣν μὲν ἀνέτλημεν ὀϊζύν. Il. ν'. πόνον τ' ἐχέμεν καὶ ὀϊζὺν Νωλεμέως. Sic Od. ξ'. ὀϊζὺν ἄλις ἔχομεν πάσχοντες [illegible]. Hesiod. in Erg. παύσονται καμάτου καὶ ὀϊζύος. (Æschyl. Ag. 765. 1470. Eum. 896. Suppl. 882.) ☞ Etymon vide in ὀϊζύω.

Ὀϊζυρὸς, ά, ὁ, ærumnosus, calamitosus, miser. Il. ρ'. Οὐ μὲν γάρ τί πού ἐστιν ὀϊζυρώτερον ἀνδρός. (Il. γ'. 112.) Hesiod. in Erg. ὀϊζυρῷ ἐνὶ κόσμῳ. † Aristoph. Nub. 655.†

Ὀϊζύω, f. ύσω, ærumnas et miserias perpetior. Odyss. δ'. ὅσα τ' αὐτὸς ὀϊζύσας ἐμόγησε. Il. γ'. [408.] Ἀλλ' αἰεὶ περὶ κεῖνον ὀΐζυε, καὶ ἑ φύλασσε. ☞ Apollonius dicit, ab adverbio οἴ fieri οἴζω, unde οἰζύω, (sicut αἰάζω ab αἴ,) et per diælysin ὀϊζύω.

Πανοΐζυς, valde ærumnosus, valde calamitosus. Æsch. [Πανοϊζύς. Χοηφ. 47. ἰὼ πανοΐζυς ἑστία. ἰὼ κατασκαφαὶ δόμων.]

Τριοϊζυρός, ter calamitosus seu ærumnosus, i. calamitosissimus, miserrimus, apud Eustath.

ΟἾΚΟΣ, ου, ὁ, domus. Xen. Pæd. 4. τὰ μὲν τείχη, ὅταν θέλῃς, οἶκόν σοι παρέξει. † Per gynecæum exp. Heins. ad Hesiod. Erg. 130.† Cum præpositionibus. Ut, ἐν οἴκῳ, domi. ἐπ' οἴκου, (Atticè pro ἐπ' οἶκον,) domum. Οἱ κατ' οἶκον, domestici: et, ταῖς κατ' οἶκον κακοπραγίαις, domesticis calamitatibus. Thucyd. l. 2. Interdum κατ' οἶκον, seu κατ' οἴκους, adverbialiter exp. domesticatim. ¶ Item pars domus. Odyss. ά. Ἀλλ' εἰς οἶκον ἰοῦσα τὰ σαυτῆς ἔργα κόμιζε. Sic et apud Athen. ¶ Οἶκος νεὼς, domus vel statio navis. schol. Aristoph. ¶ Item domus, i. familia. Demosth. ὁ γὰρ μένων ἐν τῷ οἴκῳ τῷ Ἀρχιάδου ὤν. Sic et apud Thuc. ¶ Item οἶκος, bona, facultates. Od. ά. τοὶ δὲ φθινύθουσιν ἔδοντες Οἶκον ἐμόν. Odyss. ϒ'. Ἐσθίεταί μοι οἶκος. Sic et apud Xen. et Dem. (De Tentoriis dicitur Soph. Aj. 65. Sicut et δώματα ib. 73. Œdip. Tyr. 1030. V. Æschyl. Ag. 137.)

Οἰκειακός, οῦ, ὁ, domesticus, ex canon. ult. concil. Antioch.

Οἰκία, ἡ, domus, ædes: idem cum οἶκος. Aristoph. in Nub. † 800.† ἐξελῶ ἐκ τῆς οἰκίας. Utitur et Thuc. Luc. Plut. &c. ¶ Οἰκίαι, dicuntur etiam avium domicilia et nidi. ¶ Item οἰκία, familia, gens. Demosth.

Οἰκιακός, οῦ, ὁ, domesticus.

Οἰκίον, τὸ, idem quod οἰκία, domus, domuncula. Iliad. π'. et ν'. alibique, apud Hom.

Οἰκίσκος, ὁ, parva vel vilis domus, parvum domicilium. Dem. pro Ctesiph. Item cellula, cubiculum. Herodian. l. 7. Avium quoque cellulæ et nidi οἰκίσκοι dicuntur. Eustath. ex Aristophan. et Harp.

Οἰκίσκη, ἡ, itidem parva domus. Demosth. contra Olympiod.

Οἰκίδιον, τὸ, idem. Aristoph. et Demosth.

Οἰκίδιος, ου, ὁ, domesticus, privatus. Greg.

Οἰκάριον, τὸ, ædicula, cellula, &c. idem quod οἰκίδιον, Poll. ex Lysia.

Οἰκεύς, domesticus. Hesych.

Οἴκαδε, et οἰκόνδε, domum. Od. ί. Οἴκαδέ τ' ἰθύμεναι. Od. ζ'. οἴκαδε νέεσθαι. Sic et apud Plat. polit. 1. et Xen. Hell. 7. † τὰ οἴκαδε. Pæd. 1. 3. 4. ἐπιστολὴν γράφειν οἴκαδε. l. 2. p. 46. d.† ¶ Pro οἴκαδε Dores dicunt οἰκαδις. ut apud Aristoph. in Acharn. ¶ Οἰκάδες verò sunt ficus immaturi, grossi. Poll.

Οἴκοθι, domi. Odyss. φ'.

Οἴκοι, idem. Iliad. ά. Plato polit. 2. Isocr. Plutarch. &c. † Xen. Pæd. 1. 2. 15. et 1. 3. 13. οἱ οἴκοι, qui domi manent. 1. 3. 2. τὰ οἴκοι, domestica. p. 150. a.†

Οἴκοθεν, domo. Il. ψ'. Exponitur etiam, ex se, suopte ingenio, suapte sponte. schol. Soph. † Xen. Pæd. 1. 2. 48. c. interpretantur, domestico jure. οἴκοθεν [illegible]. l. 2. 52. b. dicitur et οἴκοθεν in Περσῶν. l. 3. p. 75. d.† (Eurip. Med. 507. Phœniss. 367.)

Οἰκέτης, ου, ὁ, domesticus. † Xen. Pæd. l. 4. p. 91. d. V. ibi Leuncl. ubi monet pro quovis domestico ab Xenophonte positum, sed poeticè id esse.† Item οἰκέτης, verna, famulus, vel servus domesticus. Plut. Herodian. Luc. (Soph. Œdip. Tyr. 1134.)

Οἰκέτις, ιδος, ἡ, famula domestica, ancilla. Poll. l. 3.

Οἰκετικός, servilis, famularis. Aristot. polit. 2. ¶ Τὸ οἰκετικόν, servitium seu ministerium domesticum, i. ipsi famuli. Plut.

Οἰκετεία, ἡ, familia. Epictet.

Οἰκετεύομαι, domesticus sum: seu famulor.

Οἰκεύς, έως, ὁ, idem cum οἰκέτης. Il. ί. ζ'. Od. ξ'. et ρ'. (Soph. Œdip. Tyr. 756.)

Οἰκέω, ῶ, habito, domum seu mansionem habeo. Xen. Hell. 1. οἰκοῦντας ἐν βαρβάροις. Luc. in vit. auct. τὴν πατρῴαν οἰκίαν ἀπολιπών, ἢ τάφον οἰκήσας, ἢ πυργίον ἔρημον. ¶ Interdum exp. vivo, dego. Isocr. πολὺ γὰρ ἀθλιώτερον, παρὰ τοῖς αὐτοῦ πολίταις ἠτιμωμένον οἰκεῖν. ¶ Item administro, rego. Thucyd. lib. 3. ἄμεινον οἰκοῦσι τὰς πόλεις. Sic et apud Plut. in apophth. † Poet. οἰκίω. Sic Hesiod. Theog. 330.† (Eurip. Med. 1361. Cum Acc. Aristoph. R. 105. Soph. Œdip. Tyr. 1010.)

Οἰκέομαι, οῦμαι, habitor, inhabitor, incolor. Il. ϒ'. Ἧτοι μὲν οἰκεῖντο πόλις Πριάμοιο ἄνακτος. † Xen. Pæd. l. 4. p. 102. d. ἐπείπερ (sc. πράγματα) οὕτως καλῶς οἰκεῖτο. l. 5. p. 139. d.† Item administror, regor. Thuc. Plato, Aristot. (Palæph. p. 9. Il. β'. Cal. N. 175.)

Οἰκουμένη, seu οἰκουμένη, sc. γῆ, orbis terrarum habitabilis. Dem. pro cor. Æschin. contra Ctesiph. † οἰκουμένα i. e. loca habitata et opp. montibus et desertis locis. Xen. Pæd. l. 3. p. 76. b.†

Οἰκουμενικός, οῦ, ὁ, ad orbem terrarum pertinens. Ut, οἰκουμενικὴ σύνοδος, concilium in quod totus terrarum orbis coit. Damasc.

Οἰκουμενικῶς, (adverb.) per universum terrarum orbem.

Οἴκημα, τὸ, locus habitandi, habitaculum, domus. (Æsch. Ag. 348.) Xenoph. Hell. 4. Plut. in Artox. et in Pericle. Peculiariter sic Athenis dicebatur lupanar. Athen. l. 13. Item carcer. Plut. in Solone. Exponitur etiam turris, tabernaculum, casa. Item conclave, cubiculum. Thuc. l. 2. Herodian. l. 4. Philo de vita M. l. 2. † οἴκημα κατάστεγον μαχανῶν, de curribus loquens. Xen. Pæd. p. 156. c.†

Οἰκημάτιον, τὸ, parva domus: aut conclave. Plutarchus in connub. præcept.

Οἰκηματικός, ad domesticum pertinens, domesticus. οἰκηματικὴ σκευή, domestica supellex. Laërt.

Οἴκησις, ἡ, habitatio. Thuc. lib. 2. Item habitandi locus, domus. Plato ep. 7. † Xen. Pæd. 2. 58. c. et l. 3. p. 72. b.†

Οἰκήσιμος, ὁ καὶ ἡ, habitabilis.

Οἰκήσιμον, (sc. πέδον,) domus, domesticum solum. Item pro carcere et lupanari, apud Atticos. Plat. in Protag. et de leg.

Οἰκητής, οῦ, ὁ, habitator, incola. Suid.

[Οἰκητήρ. Soph. Œd. Col. 633. [illegible] Οἰδίπους ἐμοῦ Ἀγγεῖλεν οἰκητῆρα δέξασθαι τόπον Τὸν τῇδ', &c.]

Οἰκητικός, qui habitacula et domicilia sibi quærere solet. [Aristot. de Hist. Animal. καὶ τὰ μὲν, οἰκητικά· τὰ δὲ, ἄοικα. οἰκητικὰ μὲν, &c.]

Οἰκητήριον, τὸ, locus ad habitandum commodus: domicilium, sedes, mansio. Plutarch. sympos. 4.

Οἰκητός, ὁ, habitatus, habitabilis. [Soph. Œd. Col. 28. Ἀλλ' ἐστὶ μὲν γ' οἰκητός. 39. Ἄθικτος, οὐδ' οἰκητός.]

Οἰκήτωρ, ορος, ὁ, idem quod οἰκητής. Polyb. lib. 5. † Xen. Pæd. l. 3. p. 79. d.† Exponitur et colonus, apud Thuc. l. 2.

Οἰκητήρια, τὰ, vasa domestica, utensilia. Hesych.

Οἰκίζω, f. ίσω, ædifico, struo, condo. ut, οἰκίσαι πόλιν, Aristot. in Œcon. Frequentiùs significat, in ædibus, vel aliqua sede colloco. Et simpliciter, loco, colloco. Eurip. οἰκίζω εἰς ἄλλα δώματα. Item, coloniam in locum aliquem mitto. Thuc. l. 1.

Οἰκίζομαι, ædificor, struor. Plutarch. in Sol. Item, in sede collocor, &c. Plato in Axiocho. ᾤκισται, sedem habet, situs est. Eurip. in Hecuba.

Οἰκισμός, ὁ, ædificatio: ipsa actio condendi seu deducendæ coloniæ. Poll.

Οἴκισις, εως, ἡ, idem. Thuc. l. 5.

Οἰκιστής, οῦ, ὁ, ædificator, conditor, qui sedes alicui assignat. Item deductor coloniæ. Thuc. l. 1. et 5. Plato de rep. l. 2.

Οἰκιστήρ, idem. Pind. [Pyth. Α. 58. τοῦ μὲν ἐπωνυμίαν Κλεινὸς οἰκιστὴρ ἐκύδανεν πόλιν γείτονα. Schol. ὁ κτίσας οἰκιστής, &c. Pyth. Δ. 10. οἰκιστῆρα. Herodot. Hist. lib. 4. Pythia respondit, Βάττ', ἐπὶ φωνὴν ἦλθες· ἄναξ δέ σε Φοῖβος Ἀπόλλων Ἐς Λιβύην πέμπει μηλοτρόφον οἰκιστῆρα.] (Æsch. S. c. Th. 19.)

Οἰκιστικῶς, more eorum qui urbes condunt, vel qui coloniam deducunt. Poll.

Οἰκεῖος, ου, ὁ, et Ionicè οἰκήϊος, domesticus, privatus. Τὰ οἰκεῖα, res domesticæ, Hesiod. in Erg. † τὰ οἰκεῖα, res domesticæ. Xen. Pæd. p. 150. a.† Herodian. l. 4. εἶθις δὲ πάντας ἐφόνευσεν εἰ ἐκείνου οἰκεῖοί τε καὶ φίλοι. ¶ Item familiaris, necessarius, necessitudine junctus. Thuc. l. 4. et 5. Herodian. l. 3. † οἰκειότατος, in superl. Xen. Pæd. l. 4. p. 114. a. οἰκειότερος compar. p. 195. c.† Item propinquus, generis propinquitate conjunctus: Demosth. contra Neær. ¶ Interdum ponitur ad differentiam externi: Herodian. l. 7. Interdum τῷ ἀλλοτρίῳ opponitur. Thuc. l. 3. Plut. symp. 7. Opponitur et τῷ κοινῷ, ut apud Isocr. in Areop. Et τῷ πολιτικῷ, apud Thuc. l. 2. †οἰκεῖος, proprius. οἰκεῖον ἱππικὸν, proprius equitatus. et opp. συμμαχικόν. Xen. Pæd. l. 4. p. 99. c. et θηρατέον τὰ οἰκειότατα, curare quid ut quam maximè proprium sibi sit. l. 5. p. 145. c. hic οἰκειότερα magis proprium. p. 151. a.† ¶ Item οἰκεῖος, aptus, accommodatus. Aristot. eth. 1. τῆς πολιτικῆς οὐκ ἔστιν οἰκεῖος ἀκροατὴς ὁ νέος. (Eurip. Phœniss. 331. Soph. Œdip. Tyr. 1183.)

Οἰκείως, familiariter, amicè, benevolè. Isocr. Xen. †Pæd. 1. 4. 1.† Item aptè, accommodatè: Aristot.

Οἰκειότης, ητος, ἡ, domesticus usus et consuetudo, familiaritas, amicitia. Aristot. rhet. 2. Thuc. Plut. †Xen. Pæd. p. 236. b.† Item propinquitas, cognatio. Synes.

Οἰκειόω, ῶ, ώσω, familiarem reddo, concilio. Thucyd. lib. 3. τὴν πόλιν ἐς τὴν ξυγγένειαν οἰκειοῦντες. Synes. ep. 26. ἡ τοῦ θεοῦ σοι προσέσται χάρις, ὦ σαυτὸν οἰκειοῖς τῇ κατασκευῇ τῆς εὐεργετικῆς προαιρέσεως. Item adscisco, concilio, accommodo. Greg. in epitaph. patris. τὰς προσηγορίας ἕως ἡ ἀρετή σοι πεποίηκεν, ἄλλη τις ἄλλην οἰκειοῦσά τι καὶ προσάγουσα. Item mihi vendico, meum esse contendo. Thuc. lib. 1. οἰκειοῦντες τὰς τότε καλουμένας ἰδία ἄλλας.

Οἰκειοῦμαι, familiaris reddor, adjungor, &c. Thucyd. Aristot. Item activè, concilio, adjungo. Plut. in Othone, οἰκειώσατο πρὸς αὐτὸν τοὺς πολίτας ταῦτα. Sic et sæpe apud Herodian. Item vendico, &c. Greg. οὕτως οἰκειοῦμαι τὰ πατρῷα δόγματα.

Οἰκείωμα, τὸ, quod accommodatum est. Strabo.

Οἰκείωσις, ἡ, familiaritas. Naz. Item vendicatio. Thuc. l. 5.

Οἰκειωτικὸς, vim conjungendi habens et conciliandi: vim habens familiare et domesticum faciendi. Plut.

Composita: ac primùm ex οἶκος, οἰκέω, et οἰκίζω,

Ἄγροικος, et ἀγροῖκος, rusticus, qui in agro vivit. Aristoph. in Nub. Vide et derivata ex Ἀγρός.

Ἄοικος, seu ἄοικος, ου, ὁ καὶ ἡ, domo carens; extorris. Herodot. [lib. 3. §. 145. ἐμὲ δὲ τοὺς Πέρσας ἐκβάλλοντάς τέ σε καὶ ἄοικον ποιεῦντας, οὐ τολμᾷς τίσασθαι, &c.] et Luc. de sacrif. Et generaliter pro eo, qui ædibus destitutus, oberrat, et pauper est. Plato in symp. Ἄοικοι πόλεις, in quibus aut nullæ aut paucæ sunt ædes ac familiæ. Plut. ad Colot. Sic et, ἄοικον θῆτα, Hesiodus dixit famulum, cui nec domus nec familia est; in Erg. ‡ ἄοικος Soph. Phil. 531. Schol. ἄνοικος.‡

Ἀοίκητος, qui non habitatur, inhabitabilis. [Herod. lib. 4. §. 31.]

[Ἀοίκητος. Herodot. Hist. lib. 2. §. 34. ἀοίκητός τε γάρ ἐστι καὶ ἔρημος ἡ Λιβύη, δι᾽ ἧς ῥέει, sc. Nilus. lib. 5. §. 10.]

Ἀνοικίζω, rursus condo, reædifico. Pausan. Κόρινθον δὲ ἀνάστατον ποιήσαντος τοῦ Μομμίου, ὕστερον λέγουσιν ἀνοικίσαι Καίσαρα. Item remigrare facio. vel relego habitatum in aliam regionem. Idem, ἀνοικίσαι σφᾶς ἐς τὴν Πιερίδα θελήσαντος Ἀλεξάνδρου.

Ἀνοικίζομαι, rursus condor, instauror. Item migro, habitationem transfero. Thuc. εἰ μὴ ἀνῳκίζοντο καθαιροῦντες τὰς πόλεις.

Ἀνῳκισμένος, supernè vel in alto habitans. Hesych. Apud Synes. ἀνῴκισμαι πρὸς τὴν ἤπειρον, Κυρηναίων ἔσχατος, exp. procul à mari sum situs.

Ἀνοικισμὸς, reædificatio. Herod. l. 2.

Ἄντοικος, (q. d. ex adverso domum habens,) ex adverso habitans, vel è regione.

Ἄποικος, q. d. qui est extra domum suam, aut procul à domo: colonus, in coloniam missus. Schol. Thucydidi est, qui mittitur ad habitandum locum desertum. Sic et, ἄποικος Ἑλλὰς, apud Aristid. (Soph. Œdip. Tyr. 1534.)

Ἀποικὶς, ίδος, ἡ, idem quod ἄποικος. ut, ἀποικὶς πόλις, colonia. Plut. in Coriol.

Ἀποικία, ἡ, colonia. unde, ἀποικίαν ποιεῖσθαι, coloniam deducere, apud Plat. de leg. pro quo apud Thuc. ἀποικίαν ἐκπέμπειν. (Æsch. Pr. 815.)

Ἀποικέω, ῶ, f. ήσω, aliunde habitatum venio, migro in coloniam. Isocr. τῆς μεγίστης πόλεως τοὺς Ἴωνας ἀπέστειλαν, ἐξ ἧς ἀπῴκησαν. Plutarch. ἀπῴκησαν εἰς Λευκανίαν, in Leucaniam migraverunt. Item, procul habito, procul remotus sum ab aliquo. Thuc. lib. 3. ἡμῶν ἀποικοῦντες. Aristot. polit. 1. ἀποικεῖ μικρὸν τῶν διαφθειρομένων.

†Ἀποικέομαι, passivè. ut ἡ Κόρινθος ἐξ ἐμοῦ ἀπῳκεῖτο. Corinthus relicta vel non inhabitata est mihi. Soph. Œd. Tyr. 1007.†

Ἀποίκησις, ἡ, migratio in coloniam.

Ἀποικεσία, idem. Esdræ cap. 2.

Ἀποικίζω, in coloniam deduco: coloniam deductam aliquo in loco colloco. Thucyd. lib. 1. ταύτην ἀπῴκισαν μὲν οἱ Κερκυραῖοι. (p. 17. Soph. Tr. 972. Coloniam mittendo sive deducendo habitari facio.) Isocr. in Archid. Φωκαεῖς Μασσαλίαν ἀπῴκισαν. Item generaliter, migrare facio, amando. Odyss. μ'. Τὰς μὲν ἄρα θρέψασα τεκοῦσά τε πότνια μήτηρ Θρινακίην ἐς νῆσον ἀπῴκισε τηλόθι ναίειν.

Ἀποικίζομαι, in coloniam deducor. Plut. in Timol. Item, à loco aliquo tanquam è domo ejicior. Gregor. ἀποικισθέντος τοῦ παραδείσου. Apud Plut. υἱὸς εἰς ἑτέραν ἀπῳκισμένος συγγένειαν, exp. filius in adoptionem datus.

Ἀποικισμὸς, οῦ, ὁ, coloniæ deductio, seu colonorum. Aristot. polit. 5.

Ἀποικιστὴς, οῦ, ὁ, coloniæ seu colonorum deductor. Hesych.

Διοικέω, seorsim habito. Plut. in Tim. διοικοῦντας οἰκήσεις ἰδίας, proprias sedes et domicilia habens. ¶ Item activè, digero per sua velut domicilia et sedes. unde pass. apud Alex. Aph. ὑγρὸν μὴ διοικούμενον. Item administro, rego. Isocr. ad Nicocl. κάλλιστα διοικήσεις τὴν πόλιν. Dem. τὰ πρὸς τὴν πόλιν διοικεῖν, civilia munera gerere. Exponitur etiam, constituo, ordino. Herodian. lib. 3. διοικήσας δὲ ταῦτα ὡς ᾤετο ἄριστα, optimè his pro suo judicio constitutis. Item instituo: ut, διοικεῖν τὸν βίον αὐτοῦ, Isocr. ad Philip. ¶ Item statuo, decerno. unde pass. apud Luc. διῳκήσθω μὲν οὖν τὰ ἄλλα, τελευταῖον δὲ τὸ τῶν εἰκόνων.

Διοικοῦμαι, idem quod διοικῶ, administro, &c. Demosth. ὃ δὲ διοικεῖται μετὰ ταῦτα οὑτοσί, πάντων δεινότατόν ἐστι. Sic et apud Greg. contra Julian. ¶ Διοικοῦμαι, (pass.) curor, nutrior. Athen. lib. 2. τὰ γοῦν ἐντεῦθεν γάλακτι διοικεῖται.

Διοίκησις, administratio. Demosth. Æschin. Item dispensatio seu expensio pecuniarum. Hesych.

Διοικητὴς, ὁ, administrator: vel negotiis administrandis præfectus; procurator. Plut. in apophth.

Διοικήτωρ, administrator, gubernator. Merc. Tris.

Διοικητικὸς, ή, όν, administrativus.

Διοικίζω, incolas et habitantes disperdo, contubernium aut sodalitatem dirimo. Isocr. de pace, τότε γὰρ τὴν Καδμείαν ἔλαβον, Μαντινέας δὲ διῴκισαν. Sic et apud Aristot. polit. 5. Et general. dissocio, divido, disgrego. Synes. ἀλλ᾽ εἰ διοικίσω γράμμασι τοὺς συνειλεγμένους τῇ διανοίᾳ, τοῦτο ἂν ἦν τὸ ἐναντίον.

Διοικίζομαι, dirimor, disgregor, &c. Plato, δι᾽ ἀδικίαν διῳκίσθημεν ὑπὸ τοῦ θεοῦ.

Διοικισμὸς, incolarum et habitantium dispersio, contubernii dissociatio et diremptio. Plut.

Decomp. Ἀδιοίκητος, non administratus: vel non dispensatus, aut distributus.

Δυσδιοίκητος, difficilis dispensatu seu administratu.

Παραδιοικέω, perperam seu malè administrare. Synes. in Andron.

Προδιοικέω, antè dispono, prædispono. In nov. const. [Demosth. in Timarch. adv. Aristocrat. ἀνῄρηνται δ᾽ αὐτοὺς τοῦτο τὸ προβούλευμα, καὶ προδιῴκηντο.]

Ὑποδιοικητὴς, subpræfectus.

Δυσοίκητος, habitatu difficilis, propemodum inhabitabilis. Xenoph. Pæd. 8.

Εἰσοικέω, sive ἐνοικέω, habitatum aliquò migro. [Æschin. in Timarch. ἐὰν δ᾽ ὁ μὲν, ἐξῳκίσαντο, εἰς δὲ τὸ αὐτὸ τοῦτο ἐργαστήριον χαλκεῖς εἰσῳκήσαντο, χαλκεῖον ἐκλήθη.]

Εἰσοικίζω, vel ἐνοικίζω, domum introduco, seu recipio. Item in urbem habitatum mitto. Polyb. l. 5. Μαντινέας δ᾽ εἰσοικίσας, &c. Gregor. εἰσοικίσαντες ἑαυτοῖς ὅλον τὸν Χριστὸν, in domum suam intromittentes, seu recipientes.

Εἰσοικίζομαι, domum recipior, &c. Greg. Χριστὸν εἰσοικισθέντα σοι διὰ τῆς χάριτος. Item activè, idem quod εἰσοικίζω, apud Basil. de jejunio, et Greg. de hom.

Εἰσοικισμὸς, introductio in ædes, seu receptio.

Εἰσοίκησις, habitatio, domus. Soph. [Philoct. 530. ἴωμεν, ὦ παῖ, προσκύσαντε τὴν ἔσω ἄοικον εἰσοίκησιν, &c.]

(Εἰσοιχνέω, habito. Æsch. Pr. 122.)

Ἔνοικος, incola, qui domum aliquo in loco habet. Aristid. in encom. Romæ. Strabo. l. 6. Metaphoricè apud Gregor. de Juliano, τὸν ἔνοικον αὐτῷ πονηρὸν τῆς κακοτεχνίας μεμηνυμένος, quem in pectore habebat. Apud Basil. ἔνοικα πάθη, domesticæ perturbationes. Exponitur etiam ἔνοικος, inquilinus, qui in aliena et conducta domo habitat. (Soph. Tr. 1108. Œdip. Tyr. 1545. Adj. Æsch. Pr. 415. Suppl. 619.)

Ἐνοίκιον, τὸ, pensio illa annua quam inquilinus repræsentat, merces domus conductæ. Demosthen. contra Olympiod. Metaph. apud Plut. in præc. sanit. Item merces, quæ hospiti datur ad quem divertimus. Poll. l. 1. et 10.

(Ἐνοίκιος. Adj. Æsch. Eum. 869.)

Ἐνοικέω, domicilium et sedes habeo in, inhabito. Aristot. polit. 7. κατ᾽ ἀριθμὸν γὰρ πλῆθος τῶν ἐνοικούντων τὴν πόλιν κρίνουσι τὴν μεγάλην.

Ἐνοίκησις, ἡ, inhabitatio. [Thucyd. Hist. lib. 2. οὐ γὰρ διὰ τὴν παράνομον ἐνοίκησιν αἱ ξυμφοραὶ γενέσθαι τῇ πόλει, ἀλλὰ διὰ τὸν πόλεμον ἡ ἀνάγκη τῆς οἰκήσεως.]

Ἐνοικίζω, domi seu in ædibus colloco: aut in domum introduco. In Eccles. ἐνοίκισον ἀλλότριον, domo excipe alienum.

Ἐνοικίζομαι, in ædibus collocor, &c. Metaph. apud Synes. ἐμιμήσω τὰς χελιδόνας, αἳ ταῖς τῶν ἀνθρώπων οἰκίαις φιλίως ἐνοικίζονται, &c. amicè excipiuntur seu recipiuntur.

Ἐνοικισμὸς, ipsa actio in ædibus aliquem collocandi: vel, introductio in ædes.

Decomp. Προενοικέω, priùs seu antè inhabito. Synes. ep. 67.

Προενοίκησις, εως, ἡ, prior habitatio seu inhabitatio. Thuc. l. 1.

Ἔξοικος, è domo sua ejectus, exul: aut qui è domo sua migravit.

Ἐξοικέω, domicilio et sedibus meis discedo, emigro. Demosth. contra Aphob. τὴν οἰκίαν ἐμβατεύσας ἐκεῖνον δ᾽ ἐξῴκησα.

Ἐξοίκησις, emigratio ex ædibus aut urbe. Plato de leg. l. 8.

Ἐξοικήσιμος, inhabitabilis, qui habitari desiit. Soph. [Œd. Col. 27. Καὶ μὴν, εἴπερ ἐστί γ᾽ ἐξοικήσιμος. Schol. ἀντὶ τοῦ ἐνοικήσιμος.]

Ἐξοικίζω, domo expello et ejicio. Et generaliter, expello, Thucyd. lib. 1. Ἑστιαιεῖς δὲ ἐξοικίσαντες, αὐτοὶ τὴν γῆν ἔσχον. Eurip. in Hec. Soph. Λήμνου ἄρσεν ἄροτον ἐξῴκισαν, ex Lemno mares ejecerunt. Apud Plut. εἰς Ῥώμην ἐξῴκισε, exp. expulsos suis sedibus Romam habitatum traduxit.

Ἐξοικίζομαι, domo ejicior: vel generaliter, expellor. Synes. Exponitur etiam, migro, seu emigro: apud eundem.

Ἐξοικισμὸς, οῦ, ὁ, et ἐξοίκισις, ἡ, expulsio seu ejectio è domo. Et generaliter, incolarum expulsio. Plato de leg. l. 6.

Ἔποικος, advena. Unde ἔποικοι, advenæ, coloni. Thuc. et Aristot. in polit. Philostr. ep. 47.

Ἐποίκιον, supellex: in Pand. Item pro villa aut casa. Josuæ cap. 19. et apud Suid.

Ἐποικιδία, Ceres, quæ rem domesticam curat; in Corintho coli solita.

Ἐποικέω, aliis ejectis habito. Xen. Pæd. 6. τοὺς Ἕλληνας τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ ἐποικοῦντας σὺν Κροίσῳ ὑπισχνεῖσθαι ἐνταῦθα. Sic et apud Thucyd. lib. 7. et Synes.

Προεποικέω, antè ducta colonia habito. Strabo.

Εὔοικος, bonam domum habens, bonus, commodus ad habitandum. Oppian.

Κάτοικος, incola; qui locum habitat et incolit. Aristot. Œcon. 2. Polyb. lib. 5. (Æsch. Ag. 1294.)

Κατοικία, ἡ, habitatio, i. habitandi locus, apud Dionys. Areop. et Gregor. Item colonia, præfectura, oppidum, pagus. apud Strab. lib. 6. et alibi. Et pro coloniæ deductione. apud eundem, et Appian. belli civil. l. 4.

Κατοικὶς, i. κατοικίδιος. Ut, ὄρνις κατοικὶς, apud Nic. in Ther. Pro eodem legitur et κατοικάς, apud eundem in Alexiph.

Κατοικίδιος, domesticus, domi nostræ degens: apud Alex. Aphr. probl. 1.

Κατοικέω, inhabito, incolo: vel simpliciter, habito. Thuc. κατοικῶ παρά σοι, domi tuæ habito. Isocr. κατοικεῖν ἐν δημοκρατίᾳ. Plutarch. τοὺς τὴν γῆν κατοικοῦντας. Usurpatur et sæpè in Novo Testam. ut Act. 7. Matth. 4. &c. Apud Plat. de leg. κατῳκισμένη πόλις, civitas sita seu extructa. (cum Acc. Eurip. Med. 10. id. Phœniss. 614.)

Κατοικοῦμαι, habitor et incolor. Aristot. pol. 2. Κατῴκημαι, sedem alicubi habeo, et veluti collocatus sum. Thuc. l. 3. et 5.

Κατοίκησις, ἡ, habitatio seu habitandi locus. Marci 5.

Κατοικητήριον, τὸ, locus in quo habitatur seu habitari potest, domicilium, sedes. Apocal. c. 18.

Κατοικίσια, τὰ, feriæ quæ celebrari solebant ob loci alicujus habitationem: seu festa quæ quotannis agebantur eo die quo quis habitatum aliquò venerat. Greg. in s. bapt.

Κατοικίζω, in domo seu in ædibus colloco. Et generaliter, habitatum mitto, habitare facio. Plat. in Tim. κατοικίζειν εἰς ἄλλην οἴκησιν τὸ θνητόν. Plutarch. in Rom. ἐκ Ῥώμης κατῴκισεν εἰς Καμερίαν. Item condo, ædifico: Eurip. in Hippolyt. coron. Ὦ Ζεῦ, τί δὴ κίβδηλον ἀνθρώποις κακὸν γυναῖκας ἐς φῶς ἡλίου κατῴκισας; quare in lucem creasti? Isocr. in Evagora, (de Teucro:) ἀφικόμενος εἰς Κύπρον, Σαλαμῖνά τε κατῴκισεν ὁμώνυμον ποιήσας, &c. Salaminem (in Cypro urbem) condidit. Apud eundem, ταύτας διὰ τριακοσίων ἐτῶν κατοικίζουσι, exp. incolis frequentant. Et, κατοικίζω τὰς νήσους, in insulas colonias deduco. (Æsch. Pr. 250. Eum. 759.)

Κατοικίζομαι, habitatum mittor seu deducor, habitatio mihi datur. Unde, οἱ κατοικιζόμενοι στρατιωτῶν, milites, quibus habitationes in urbibus cum agris distributæ erant. Appian.

Κατοικισμὸς, et κατοίκισις, collocatio in ædibus, seu in domicilio. Κατοικισμὸς τῆς πόλεως, ipsa actio condendi urbem. Plato. [de Rep. lib. 5. αὐτοὶ γὰρ ἐν ἀρχῇ τῆς κατοικίσεως, ἣν ᾠκίζετε πόλιν, ὡμολογεῖτε &c.]

Decomp. Ἐγκατοικέω, inhabito.

Ἐγκατοικίζω, colloco in, colloco inter. Plut. ad princ. indoct.

Ἐπικατοικέω, inhabito, incolo. Cebes Theb.

Νεοκάτοικος, qui recens alicubi habitare cœpit: vel novæ urbis habitator. Eupol.

Παρακατοικίζω, juxta colloco: vel, habitatores juxta colloco. Isocr. et Plut. in Pericle.

Συγκατοικίζω, unà colloco habitatores, vel unà frequentem incolis reddo. Eurip. in Hippol. Ἄφθογγα δ᾽ αὐταῖς συγκατοικίζειν δάκη θηρῶν.

Συγκατοικέω, unà inhabito. Soph.

Μέτοικοι, qui principum jussu in aliam civitatem pœnæ causa transferuntur, et quorum prædia publicantur: ex Codic. l. 10. tit. 4. Item incolæ, qui in aliena civitate longæ moræ causa habitant, nec habent jus civitatis, nec honores civiles capiunt, tributum tamen pendunt, quod μετοίκιον dicitur. inquilini. Demosth. contra Mid. Isocr. de pace. Xen. in rep. Athen. †Soph. Œdip. Tyr. 46.† Item μέτοικος, idem quod ἔποικος. apud Soph. in Œdip. Colon. (Œdip. Tyr. 460. Æsch. S. c. Th. 554. Ag. 58. Ch. 684. 692. Eum. 1014.)

Μετοικικός, οῦ, ὁ, ad incolas pertinens. Luc. in Lexiph. in Plut. Alcib.

Μετοικία, ἡ, incolam esse, sua urbe relicta in aliena habitare. Plato de leg. lib. 8. (Æsch. Eum. 1021.)

Μετοίκιον, τὸ, pensio quam inquilini quotannis penstabant. Plut. in Phoc. Vide et Poll. et Harpocr. ¶ Apud Plut. in Theseo μετοίκια sacrum esse tradunt, à mutatis civium sedibus dictum: alii ferias ob receptos in urbem incolas.

Μετοικέω, mutatis sedibus et domicilio commigro: vel, domo non propria habito. (Æsch. Suppl. 617.) Isocr. πρὸς ἑτέρους μετοικεῖν. Paus. Λακώνων μετοικοῦντες ἐν Σπάρτῃ. Dem. μετοικοῦντα δ' Ἀθήνησι.

Μετοίκησις, ἡ, incolatus: sedis et habitationis mutatio, migratio. Plato de leg. 8. et in Apol. Socrat.

Μετοικεσία, idem: seu habitatio et mansio in peregrina regione. Matth. 1.

Μετοικίζω, transfero incolas, ab uno loco in alium migrare facio. Aristot. Œcon. 2. Item, habitationem mutare cogo. Plutarch. de primo frig.

Μετοικίζομαι, transferor, et migrare cogor, aut migro. Luc.

Μετοικισμός, translatio incolarum: actio cogendi ex uno loco migrare in alium.

Μοσσύνοικοι, qui in ligneis turribus sedes suas et domicilia habent. Apollon. Argon. l. 2. [379. Aristot. de mirab. Auscult. φασὶ τὸν Μοσσύνοικον χαλκὸν λαμπρότατον καὶ λευκότατον εἶναι, &c. Cl. Berkel. ad Steph. de Urb. p. 564. Not. 28. legit τὸν Μοσσυνοικὸν χαλκὸν, &c.]

Νέοικος, qui recens ædes alicubi habere cœpit: vel in nova urbe domum habens. Epicharm.

Νεώσοικος, ὁ, et frequentiùs νεώσοικοι, navium domus, navalia. Thuc. l. 7. Dem. pro cor. Luc. in Anachars.

Ὀρεσίοικος, et ὀρεσσίοικος, in montibus habitans.

Πανοικί, cum tota domo, cum tota familia. Pro eodem scribitur et πανοικεί, Act. Apost. cap. 16.

Πανοικίᾳ, et πανοικεί, idem. Herodot. Pro eodem dicitur et πανοικησίᾳ, ut apud Gregor. in Macchab. encom. et πανοικεσίᾳ, apud Thuc. lib. 2. et 3. Item, πάνοικος ἀπώλλυτο, qui cum tota domo seu familia perit.

Πάροικος, qui domum habet apud, qui habitat juxta, accola. Thuc. lib. 3. et 4. [Soph. Ant. 1169. Κάδμου πάροικοι καὶ δόμων Ἀμφίονος, &c.] Item, qui habitatum aliquò venit, ac sedem ibi fixit. Ephes. cap. 2. Item qui in ædibus alicujus habitat, inquilinus. Levit. 21. (Æsch. Pers. 781.)

Παροικικός, ad inquilinum pertinens, inquilinarius. In Anth.

Παροικία, incolam esse. (quasi tu dicas, incolatus.) Item, accolarum conventus et cohabitatio, sacraque vicinia. ¶ Pro ecclesia usurpari dicunt, canon. 18. concil. Ancyrani.

Παροικέω, habito apud, accolo. Isocr. ὅσοι δ' ἐκεῖθεν μέχρι Σινώπης Ἕλληνες τὴν Ἀσίαν παροικοῦσι. Sic et apud Thuc. lib. 3. et Synes. epist. 142. Item incola sum; peregrè adveni, aliquem in locum habitandi causa. Lucæ 24. σὺ μόνος παροικεῖς ἐν Ἱερουσαλήμ; &c.

Παροικέομαι, habito apud, &c. idem quod παροικέω. Herodot.

Παροίκησις, habitatio propinqua: vel incolatus. [Thucyd. Hist. lib. 6. τοσούτῳ ἐπικινδυνοτέραν ἡγεῖσθαι τὴν παροίκησιν τῶνδε ἔχομεν.]

Παροικεσία, idem.

Παροικίζω, juxtà colloco, juxtà habitare facio. Item, ad habitandum juxtà admoveo. Epigr. [Herodot. Hist. lib. 4. ὅτεοισι δὲ τὸ πάλαι ἐκόσμεον τὰς παρθένους πρὶν ἢ σφι Ἕλληνας παροικισθῆναι, οὐκ ἔχω εἰπεῖν.]

Decomp. Συμπάροικος, contubernalis. Pol.

Πίθοικος, inquilinus. Hesych. Sic πιθοίκου χελιδόνος, apud Æschyl. in τροφοῖς, exp. ποικίλου. ex πίθος et οἶκος.

Περίοικος, ὁ, domum urbemve ambiens. Suid. Item, vicinus. Thuc. lib. 1. Herodian. l. 6.

Περιοικίς, ίδος, ἡ, ut, περιοικὶς χώρα, regio circa nostram sita, seu finitima. Plerunque absolutè ponitur pro agro circum urbem aliquam sito. Thuc. l. 3. Aristot. de arte poëtica.

Περιοίκιον, τὸ, idem quod χώρα περίοικος. Hesych.

Περιοικία, ἡ, locus suburbanus, seu vici circumjacentes. Strabo, lib. 6.

Περιοικέω, habito circum, circumcolo. Unde, περιοικοῦντες, circumcolentes. Ulpian.

(Περιοικίς, pagus. Aristot. Art. Poët. c. 3.)

Πρόσοικος, qui domum nostram seu sedes nostras attingit, accola. Herodes in orat. apud Aristid. πρὸς τὰς τῷ τόπῳ προσοίκους θεὰς, exp. deas propinquas.

Προσοικέω, domicilia et sedes conjunctas habeo, habito apud. Plat. in Tim. προσοικεῖν τῷ ποταμῷ. Aristot. polit. 1. ὅσοι λίμνας καὶ ἕλη καὶ ποταμοὺς ἢ θάλατταν προσοικοῦσι. Apud Aristid. τὴν Ἀττικὴν ἅπασα ἡ Ἑλλὰς προσοικεῖ, exp. finitima est.

Σόλοικοι, qui Solis (in urbe Ciliciæ) habitarunt. Peculiariter σόλοικοι appellati fuerint ii, qui, quum Solis habitassent, Attici tamen essent, aliquantum ab elegantia et venustate sermonis Attici discesserant, et linguâ ex Attica et Solica mixtâ loquebantur. Eust. apud Dion. de situ orb. Generaliter autem barbari omnes, i. barbare et vitiosè loquentes, nominati fuerunt σόλοικοι. Ut apud Luc. in Demon. κομιδῇ ἀπαιδεύτου ἀνθρώπου καὶ σολοίκου εἰπόντος. Sic, σόλοικος φθόγγος, apud Anacr. oratio barbara. Item, natura et moribus barbarus, σόλοικος dicitur. Plut. in polit. præc. ὥσπερ ἕνα τῶν ἀπειροκάλων καὶ σολοίκων. Sic et Xen. pæd. 6. σολοικότεροι ἄνθρωποι τῷ τρόπῳ.

Σολοικία, ἡ, idem quod τὸ σόλοικον, seu σολοικισμός. Luc. de saltat.

Σολοικίζω, refero solœcos in loquendo, non loquor ut probatus loquendi mos fert. Diog. Laërt. in vita Sol. et sæpe in Epigr. itidemque apud Aristot. Luc. Plut.

Σολοικισμός, οῦ, ὁ, solœcismus. Vide Gell. l. 5. c. 20. Utitur Lucian. in vita auct. Plut. sympos. 9. probl. 9. et alibi. Generaliter hoc nomine appellatur quicquid perperam fit, nec rectè aut ordine suo. Propriè autem ita dicitur λόγος ἀκαταλλήλως συντεταγμένος. Cujus rei exempla vide apud Donat. in lib. de figuris.

Σολοικιστής, οῦ, ὁ, qui in loquendo σολοικίζει. Ita inscribitur dialogus quidam Luc. qui et ψευδοσοφιστής.

Ἀσόλοικος, (decomp.) non solœcus, non barbarus. Ut, ἀσόλοικος λόγος, apud Diog. Laërt. oratio vitio carens. Idem Diog. in Xen. ἀσόλοικον hominem vocat, qui in oratione non σολοικίζει. Dicitur etiam aliquid esse ἀσόλοικον, quod est mansuetum ac mite; apud Hesych. ex Soph. Troilo.

Ἁπλοίκως, Suid. exp. ἁπλῶς, simpliciter.

Σύνοικος, † ὁ, ἡ,† ejusdem domus particeps, contubernalis. †Soph. El. 787.† (Œdip. Tyr. 1230. Æsch. Ag. 1651.) Aristoph. Plut. Isocr. Σύνοικοι dicuntur convenæ, è diversis locis coëuntes, ad urbem conjunctis ædificiis condendam. Item, qui in eadem regione aut urbe habitant. Thuc. l. 2. et 4.

Συνοικία, ἡ, contubernium, seu plures domus eodem loco conjunctæ. Item pro civitate: apud Plat. polit. 2. Sic dicitur etiam cœnacularia domus, ut quæ sigillatim inquilinis locetur: apud Athen. et Dem. contra Nicostr. Et peculiariter, ima ejusmodi domus pars.

Συνοίκια, τὰ, festum Athenis in honorem Thesei, eo quòd ille, cæterorum oppidorum conciliabulis et magistratibus abolitis, uno instituto concilio et curia, omnes conjunxisset, et Athenis collocasset. Thucyd. lib. 2. Athen. l. 7.

Συνοικέω, unà habito. Plut. in Numa, συνοικεῖν τὴν οἰκίαν. Item eadem domo utor, sum contubernalis. Plut. in præcept. connub. Metaphoricè dicitur aliquis συνοικεῖν alicui rei, in qua diu versatus est, seu quæ ei familiaris est. Ut apud Eurip. Πολὺς συνοικῶν ἱκέτης ἐν ἄστει. (Med. 242. 1387. Soph. Tr. 554. 1072. Œdip. Tyr. 57.) Συνοικεῖν etiam dicuntur, qui connubio juncti sunt. Luc. συνοικοῦσα τῷ ἀνδρί. Dem. contra Neær. ἐὰν ξένος ἀστῇ συνοικῇ. † Sic γυναικί. Xen. Pæd. l. 4. p. 103. b.† Exponitur etiam adhæreo, implicor.

Συνοικουμένη γῆ, terra culta habitatorum frequentata, terra habitata. Xen. Οἰκουμένη.

Συνοίκημα, τὸ, contubernium. Item, pro cœnaculo et cœnacularia domo, apud Plut.

Συνοίκησις, εως, ἡ, cohabitatio. Arrian. habitatio conjuncta, seu frequentia habitatorum. Thuc. l. 3. Item contubernium, familiaris consuetudo, consortium, et connubium.

Συνοικητήρ, contubernalis. Simonid.

(Συνοικήτωρ. Æsch. Eum. 835.)

Συνοικέσιον, τὸ, connubium, matrimonium: can. 27. concil. Chalcedon.

Συνοικίτης, ου, ὁ, qui eadem domo habitat, familiaris, contubernalis. Hesych.

Συνοικίζω, unà jungo, unà habitare facio. Item ejusdem domus participem facio; seu, contubernio mihi, ut et connubio, jungo. Greg. τοῦτον συνῴκισεν σταυρῷ. Interdum significat, nuptum do. Polyb. τὴν δὲ κόρην ἐκβάλλων συνοικίζειν, ἑτέρῳ συναιρομένῳ. Item, urbem civibus frequento, ædifico civitatem. Plut. ποιεῖσθαι πόλεως ἔδοξε, καὶ πόλιν ἐκεῖ συνοικίζειν.

Συνοικισμός, cohabitatio, contubernium. Phil. de v. M. l. 3.

[Συνοικιστήρ. Pind. Olymp. Od. vi. 8. συνοικιστήρ τε τᾶν κλεινᾶν Συρακοσσᾶν, &c. Schol. habet συνοικιστής. Ita Schol. Νεάν.]

Decomp. Ἐπισυνοικίζω, insuper urbem unà habitare facio. Strab.

Προσυνοικέουσα, quæ antè cohabitavit et nupta fuit.

Σαοίκος, domus conservans, domuum sospitator. Hesych. Pro eodem per crasin quidam factum existimarunt σῶκος, quod est Mercurii epith. Il. ύ. Vide et in derivat. ex Σῶς.

Ὑπέροικος, qui in superiori parte habitat.

Ὑπεροικέω, habito super. Herodot. τούτων δὲ ὑπεροικέουσι.

Ὑποικέω, habito sub: vel latito sub, subeo. Epigr.

Φερέοικος, et φέροικος, ferens domum. Herodot. Item substantivè, testudo. q. d. domiporta cochlea. Hesiod. in Erg.

Χαλκίοικος, æream domum habens. Minervæ epith. apud Spartanos. Plut. in apophth. et Lyc. Athen. l. 13.

Ὠλεσίοικοι, domuum seu domus perditores et pessundatores, domuum pernicies. Hesych. (Ὠλεσίοικος, sive ut alii scribunt ὀλεσίοικος. Æsch. S. c. Th. 726.)

Composita ex οἰκεῖος.

Ἀνοίκειος, minimè aptus, non conveniens, alienus. Plut. et Synes.

Ἀνοικείως, non familiariter. Synes. ep. 84.

Ἀνοικειότης, ητος, ἡ, mores à familiaritate alieni. Synes. ibid.

Εἰσοικειόω, concilio, amicè conjungo, familiarem et amicum reddo.

Ἐξοικειόω, idem.

Προσοικειόω, accommodo, insinuo. Plut. de Antonio, προσῳκείου δὲ ἑαυτὸν Ἡρακλεῖ κατὰ τὸ γένος.

Προσοικειόομαι, mihi concilio et adjungo. Προσοικειοῦσθαι dicuntur etiam res, quæ accommodæ sunt et conveniunt, seu quæ consonantes sunt. Alex. Aphr.

Συνοικειόω, familiarem reddo, benevolentiam alicujus comparo. Plut. in Numa, συνοικειοῦντες τὸν ἄνδρα τῷ θεῷ.

Συνοικειόομαι, familiaris reddor. Exponitur etiam, sum propius. Item accommodor.

Συνοικείωσις, conciliatio. Est et figura rhetorica, de qua Quint. l. 9. cap. 3. et Rutil. Lup.

Φιλοίκειος, amator necessariorum seu propinquorum.

ΟΙ῏ΚΤΟΣ, ου, ὁ, misericordia, commiseratio. Od. β'. οἶκτος δ' ἕλε λαὸν ἅπαντα. Eurip. in Hecub. Ὁ δ' οὐ θέλων τε καὶ θέλων, οἴκτῳ κόρης, Τέμνει σιδήρῳ πνεύματος διαῤῥοάς. Herodian. lib. 4. πάντας δὲ οἶκτος καταλαβόντες, ἐκλαύθη τὸ στρατόπεδον. Apud oratores οἶκτοι dicuntur etiam, quum in causæ peroratione misericordiam judicibus conciliant sua commiseratione. Athen. l. 13. Item οἶκτος pro ejulatu. Soph. οἴκτῳ τῷδε συγκεκραμένην. (Sch. expl. φιλόψυχος λογισμός. Æsch. S. c. Th. 51. Suppl. 60. Eurip. Med. 932. 19. id. Phœniss. 1524. Soph. Tr. 877.)

Οἰκτικός, οῦ, ὁ, q. d. commiserativus.

Οἰκτίζω, misereor, commiseror, miseret me. Aristot. de mundo, τοὺς μετὰ σπουδῆς διηγήσαντας ἡμῖν ἑνὸς τόπου φύσιν, οἰκτίσαιμ' ἂν τῆς μικροψυχίας. (Æsch. Pr. 685. Eum. 518. Soph. Œdip. Tyr. 1522.)

Οἰκτίζομαι, idem. Eurip. οἰκτίζεται θεόν. Philo. de vita M. l. 2. οἰκτιζόμενοι μὲν αὐτοὺς τῆς ἀνάγκης. Oratores autem οἰκτίζεσθαι dicuntur, quum et ipsi reum miserantur, et ipsos judices vel lachrymis, vel οἰκτρολογίᾳ, ad eum commiserandum permovent. Athen. l. 13. [Æschyl. Eumen. 189. Xenoph. Conviv. cap. 1. §. 16. Κριτόβουλος δὲ καὶ ἐξεκάγχασεν ἐπὶ τῷ οἰκτισμῷ αὐτοῦ.]

Οἰκτισμός, οῦ, ὁ, putatur esse oratio, aut verba, ejus qui οἰκτίζεται. Ammon. (Æsch. Eum. 189.)

Οἴκτισμα, idem. Eurip. in Heraclid. [159.]

Οἰκτείρω, misereor, commiseror. Il. ώ. Οἰκτείρων πολιόν τε κάρη, πολιόν τε γένειον. Soph. in Trachin. — οἰκτείρω τέ με Πολλοῖσιν οἰκτρόν. (Eurip. Med. 658. ὡς σοῦ συμφορὰν οἰκτείρομεν. ib. 1235. id. Phœniss. 1401. Soph. Tr. 1030. Æschyl. Ag. 1250.) Xen. Pæd. 1. τοῦ μὲν πάθους ᾤκτειρεν αὐτόν, casum ejus est miseratus. Reperitur et fut. οἰκτειρήσω, Rom. 9.

Οἰκτείρομαι, sum miserabilis, alios mei miseret. Xen.

Οἰκτείρημα, τὸ, misericordia, commiseratio, miseratio. Hesych. Pro quo dicitur etiam οἴκτειρμα.

Οἰκτιρμός, οῦ, ὁ, miseratio, commiseratio, misericordia. 2 Cor. cap. 1. Rom. 12.

Οἰκτίρμων, ονος, ὁ, misericors. Theocr. Idyll. 15. —— χρηστοῦ κ' οἰκτίρμονος ἀνδρός. Epigram. lib. 3. οἰκτίρμονι θυμῷ.

Οἰκτρός, οῦ, ὁ, misericordiâ seu commiseratione dignus, miserandus. Soph. in Trachin. (1068. 1288.) Eurip. in Hec. (Æsch. Suppl. 60.) † Xen. Pæd. l. 2. p. 47. d.†

Οἰκτρὰ, adverbialiter, significat, miserabiliter. Od. ά. Pro quo in prosa dicitur οἰκτρῶς. Suid.

Οἰκτρότερος, (compar.) miserabilior. Herodot.

Οἰκτρότατος, (superl.) valde miserabilis: Od. λ'. (Eurip. Phœniss. 1485.) Pro eodem dicitur etiam οἴκτιστος. Od. μ'. Il. χ'. et apud Luc. Unde οἴκτιστα, et οἰκτίστως, ita ut miseratione dignissimum sit, admodum miserabiliter apud Phalar.

Οἰκτρίζεσθαι, exp. ἐλεεῖσθαι, misereri.

Composita.

Ἄνοικτος, ου, ὁ καὶ ἡ, immisericors: seu qui commiseratione dignus non est. [Aristoph. Thesm. 1031. Ἄνοικτος ὅς μ' ἔδησε τὸν πολυστονώτατον βροτῶν.]

Ἀνοίκτως, immisericorditer, sine commiseratione. Hesych. et Suid. [Eurip. Troad. 750. λυγρὸν δὲ πήδημ' ἐς τράχηλον ὑψόθεν Πεσὼν ἀνοίκτως, πνεῦμ' ἀποῤῥήξεις σέθεν. Soph. Œd. Tyr. 169. νηλέα δὲ γένεθλα πρὸς πέδῳ θανατηφόρα κεῖται ἀνοίκτως.]

Ἀνοικτί, sive ἀνοικτεί, idem.

Ἀνοικτής, non miserandus, immiserabilis. Hesych.

Ἄνοικτρος, ὁ καὶ ἡ, idem. Eurip. [Iph. in Taur. 227.

Sum Sacerdos Hospitum — οὐδ' ἐποικτρόν τ' ἐκβαλλόντων δάκρυον.]

Ἀντοικτίζω, vicissim misereor, vicissim miseror, seu commiseror.

Ἀντοικτείρω, idem. Eurip. in Ione, Ἡμεῖς σ' ἄρ' αὔτως, ὦ ξέν', ἀντοικτείρομεν.

Ἀποικτίζω, sive ἀποικτίζομαι, miseror et defleo: defleo miserabiliter. Item, conqueror. Herodot. ἀπῳκτίζετο τῶν ἐωϋτοῦ Κύρῳ ἐόντων, deplorabat quæ à Cyro pertulisset.

Δύσοικτος, immisericors: ἀπάνθρωπος, Hesych.

[Ἔποικτος. Æsch. Ag. 1623.]

Ἐποικτίζω, sive ἐποικτίζομαι; commiseror. Item miserabiliter queror. [Soph. Œdip. Tyr. 1380.]

Ἐποίκτιστος, commiseratione dignus. Æschyl. [Agam. 1230. σὺν ἐντέροις τε σπλάγχν', ἐποίκτιστον γέμος, &c.]

Ἐποικτείρω, miseror, commiseror. Soph. ἐποικτείρω δέ σε Δύστηνε. [Œdip. Tyr. 686. 1487. Æsch. Ag. 1078.]

Κατοικτίζω, commiseror. Eurip. in Heraclid. Οὐ γὰρ θρέψας γ' ἔτι σ' ἐλκύσουσί που Μάτην τοιαύτας, ὡς ἀπελθὼν Ἑλλάδος Τὰς τῶνδ' ἀθλίας ξυμφορὰς κατοικτίσαι. [Æschyl. Pers. 1067. Eum. 121. Suppl. 910. Soph. Œdip. Tyr. 1203.]

Κατοικτίζομαι, idem. Gregor. de homine, Δεῦρ' οὖν κατοικτιζόμενος τὴν τοῦ ἀνθρώπου ἀθλιότητα.

Κατοικτίζεσθαι, exponitur etiam, misericordiam implorare.

Decomp. Συγκατοικτίζω, commiseresor. Soph. [Trach. 544. τὰ δ' οὐκ ἀνάσχω συγκατοικτιουμένη.]

Κατοικτείρω, miseror, commiseror, deploro. Herodot. [lib. 1. Κροῖσος δὲ τούτων ἀκούων, τόν τε Ἄδρηστον κατοικτείρει, &c.] et Eurip. in Heraclid. [166.] [Soph. Œdip. Tyr. 13.]

Κατοίκτησις, sive κατοίκτισις, commiseratio, misericordia. Xen. Pæd. 6. † 155. d. πρός τινα.†

Συνοικτίζω, commiseror. Xenoph. † Pæd. 1. 4. p. 112. d. cum acc.†

Φίλοικτος, qui commiserari amat, misericors. [Æsch. Ag. 247. 1152.]

Φιλοίκτιστος, ad commiserationem pronissimus. Sophocl. in Ajace, κάρτα δὲ φιλοίκτιστον γυνή.

Φιλοικτίρμων, qui libenter commiseratur, pronus ad miserendum. Plut. et Eurip.

Ἀφιλοικτίρμων, (decomp.) immisericors, immitis. Hesych.

ΟἼΜΗ, ης, ἡ, via, semita: idem cum ὁδός. Invenitur et οἶμα, cum aspero, apud Suid. In hac autem signif. usurpatur potius οἶμος, de quo paullo pòst cum etymis. ¶ Οἴμη, Hesychio est etiam ᾠδὴ, cantus. ☞ Παρὰ τὸ ἐν ταῖς οἴμαις ψάλλεσθαι, τουτέστι, ταῖς ὁδοῖς. Ὅθεν καὶ προοίμιον ἐπὶ τῶν ᾀσμάτων. Sic Od. θ'. Οἴμης, τῆς τότ' ἄρα κλέος οὐρανὸν ἵκανε. ¶ Eidem est etiam λόγος, ἱστορία, et φωνή.

Οἶμος, ου, ὁ, vel ἡ, via, semita. Hesiod. in Erg. μακρὸς δὲ καὶ ὄρθιος οἶμος ἐπ' αὐτήν. Epigr. lib. 1. εὐρεῖα δ' οἶμος ἐπ' ἴσον ἄβατος. Plato de rep. l. 4. τὸν αὐτὸν οἶμον, ὡς ἐγῷμαι, περαίνομεν, εἰσέρχεται ἡ λέξις. ☞ Etymologus Philoxenum scribit derivare ab οἴσω, futuro verbi φέρω, quoniam δι' αὐτῆς παντοίας φέρονται φορὰς οἱ κατ' αὐτὴν ὁδεύοντες τὴν κέλευθον. ¶ Item οἶμος, virga, ῥάβδος. Παρὰ τὸ ἱεμένη εἰς εὐθὺ ἐν τῷ φύεσθαι, inquit Etymol. Il. λ'. Exponitur et στίχος, item κόλπος. Hesych. et Suid.

Οἰμάω, sive οἰμῶ, impetum do, irruo, impetu feror in aliquem. propriè recta via. Il. χ'. Ῥεῖα μάλ' οἴμησε μετὰ τρήρωνα πέλειαν. Ibidem, Οἴμησεν δὲ ἀλεὶς ὥς τ' αἰετὸς ὑψιπετήεις. ☞ Eustathius deducit ab ὁρμῶ, significante ὁρμῇ γίνομαι.

Οἴμημα, τὸ, impetus, qui in aliquem datur. Hesych. Pro quo per syncopen dicitur οἶμα, teste Eustath. Il. π'. et φ'.

Composita.

Ἄοιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, carens via, invius.

Δύσοιμος, malam habens viam, δύσοδος. Hesych. [Æsch. Ch. 945.]

Πάροιμος, qui juxta seu propter viam est: vicinus. Hesych.

Παροιμάω, à via deflecto: apud eundem.

Παροιμία, ἡ, proverbium, adagium: vulgare dictum: in quo præcipuè requiritur ut tritum sit et per ora hominum obambulet: unde et ab οἶμος derivatur, et Basilio esse dicitur παρόδιος λόγος. [Æsch. Ag. 272.] Sunt tamen qui derivent ab οἴμη, significante verbum. Athen. l. 7. παρ' Ἀττικοῖς παροιμία ἐστί. Sic et apud Aristot. Plut. &c. Apud Joannem Evang. παροιμία dicitur, quod cæteris παραβολή, c. 10.

Παροιμιακὸς, et παροιμιώδης, proverbialis, qui in proverbio est. Plut. in Hellen. et sympos. 2.

Παροιμιάζομαι, proverbialiter loquor. Aristot. eth. 5. c. 1. παροιμιαζόμενοι φαμέν. Plat. de leg. παροιμιάζομαι τὸν θεὸν, proverbialiter de Deo loquor. Ὁ παροιμιαζόμενος, qui in proverbio est. Theophr. de hist. pl. l. 7. c. 7. παροιμιαζόμενός ἐστι διὰ πικρότητα ὁ κίχορος. Sic et, τὸ παροιμιαζόμενον, apud Plut. de primo frig.

Προοίμιον, ου, τὸ, exordium, quo cantores ac citharœdi præludunt: procentio. Thuc. l. 3. Athen. l. 8. Hymni etiam προοίμια dicuntur schol. Thuc. Item oratorum ac cæterorum scriptorum exordia. Aristot. rhet. 3. Metaphora à citharœdorum procemiis sumpta. Vide Quintil. l. 4. c. 1. Transfertur et ad alia. Ut, προοίμιον δείπνου, Athen. l. 3. Et, προοίμιον τῆς φιλίας, Gregor. [Eurip. Med. 664. Æsch. Pr. 740.]

Προοιμιακὸς, ή, όν, ad exordium seu procemium pertinens.

Προοιμιάζομαι, procemio utor: Aristot. rhet. 3. Item exordior, initium sumo. Greg. ἐντεῦθεν αὐτῷ τὰς μείζους ἀρχὰς ὁ βασιλεὺς προοιμιάζεται.

Φροίμιον, Atticè dicitur pro προοίμιον, sicut φροῦδος pro πρὸ ὁδοῦ. Luc. de hist. scrib. Eurip. in Hecub. [Æsch. S. c. Th. 7. Ag. 31. 838. Eum. 142. φροίμιον χερνίψομαι.]

Φροιμιάζομαι, exordio seu principio utor, procemii loco dico, præfationem instituo. cum accusat. Aristot. rhet. 3. de arte poët. Utitur et Luc. de hist. scrib. et Eurip. in Iphig. Taur. [τοιαῦτ' ἐν ἀρχαῖς φροιμιάζομαι θεαῖς. Æsch. Ag. 1363. Eum. 20.]

Συνοίμιος, ου, ὁ καὶ ἡ, consonus: vel qui uno concentu à multis canitur. Apoll. Argon. lib. 2.

Συνοίμιον, τὸ, idem quod προοίμιον. Suid.

ΟἾΝΟΣ, ου, ὁ, vinum quodlibet. Od. ι. μελίφρονα οἶνον ἔπινον. Od. τ'. Βεβαρηότα με φρένας οἴνῳ. Apud Athen. lib. 5. ἐν οἴνῳ ὄντες, compotantes. Et, παρ' οἶνον, inter scyphos, apud eundem. Κρίθινος οἶνος, cerevisia, temetum ex hordeo. apud eundem. ut et apud Herodot. l. 2. ☞ Sic dicitur, vel quasi οἴονος, ὅτι οἴεσθαι νοῦν ἔχειν ποιεῖ τοὺς πίνοντας, ut vult Plato apud Plut. symp. 7. vel ἀπὸ τῆς ὀνήσεως, ad quod etymon Athenæus l. 2. scribit Homerum allusisse, hoc hemistichio, ὀνήσεαι, αἴ κε πίῃσθα, juvamen senties, si biberis.

Οἰνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, vinosus, vinaceus, vinum redolens. Plut. sympos. 3. Alex. Aphr.

Οἰνηρὸς, ά, όν, idem: vel vinarius. Ut, οἰνηρὸν ἀγγεῖον, Athen. l. 10.

Οἴνινος, ου, ὁ, vineus, ex vino factus. idem. l. 7.

Οἰνόεις, εντος, ὁ, vinosus.

Οἰνοῦττα, pro οἰνοῦσσα, factum per contract. ex οἰνόεσσα, est maza vino subacta, vel placenta ex vino et melle confecta. Poll. l. 6. cap. 3. ‡Aristoph. Pl. 1121.‡ ¶ Est etiam herbæ nomen, qua gustata corvi et canes inebriantur. Athen. l. 10. ex Aristot. Dicitur et οἰνοῦσα, Hesych.

Οἰνὼν, ῶνος, ὁ, cella vinaria. Xen. Hell. 6. Athen. l. 12.

Οἰνίσκος, ου, ὁ, et οἰνάριον, ου, τὸ, villum. Athen. l. 1. et 3.

Οἰνόω, ῶ, vinum facio, in vinum verto. Item inebrio. Suid.

Οἰνοῦμαι, in vinum mutor. Item inebrior. Odyss. π'. et τ'. καί πως οἰνωθέντες, ἔριν στήσαντες ἐν ὑμῖν, Ἀλλήλους τρώσητε. Οἱ οἰνώμενοι bene poti, qui jam inebriari incipiunt. Aristot. rhet. 2. [Soph. Tr. 272. οἰνωμένος. Æsch. Suppl. 414.]

Οἰνοῦσθαι, bene potum esse seu appotum esse, incipere inebriari. Plut. de garrul. et symp. l. 3.

Οἰνίζω, vinosum saporem refero, vinum resipio seu redoleo. Diosc. Item vinum emo: quod οἰνίζομαι usitatius dicitur. Il. η'. Ἔνθεν ἄρ' οἰνίζοντο. Il. θ'. οἶνον δὲ μελίφρονα οἰνίζεσθε.

Οἰνιστήρια, τὰ, sacrificium, quo ephebi, comam posituri, libabant Herculi. Poll. Hesych. Eustath.

Οἰνοίομαι, poto vinum: Erot. apud Hippocr.

Οἰνὰς, άδος, ἡ, columba sylvestris: dicta à colore uvis maturatis simili. Aristot. hist. anim. l. 9. c. 13. Athen. l. 10. Pro eodem dicitur et οἶνας, apud Poll. l. 6. c. 3. et Hesych.

Οἴνη, ἡ, vitis, Hesiod. in Erg. ¶ Οἴνη pro vino, Nicand. ¶ Athenæus l. 2. c. 2. οἴνας Ionica lingua vocat τοὺς κύβους, et Suid. annotat. [Eurip. Phœniss. 213.]

Οἶνα, ου, τὸ, folium vitis: Hesych. Exponitur etiam pampinus.

Οἴναρον, ου, τὸ, idem. Theophr. hist. pl. l. 9. c. 14. Xen. in Œcon.

Οἴναρος, ου, ὁ, unedo, unedonis. arbuti fructus, μᾶλλον κόμαρον, ἢ μεμαίκυλον. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 15.

Οἰνάρεος, ου, ὁ, pampineus, pampinaceus. Athen. l. 13.

Οἰναρίζω, pampino, pampinos decerpo, inutilia vitis folia demo. Aristoph. in Pace.

Οἰναρίς, Hesych. est κληματίς. quod quidam exp. pampinorum palmitem. Οἰναρίδες Gal. et Erot. apud Hippocr. exp. palmites.

Οἰνὰς, άδος, ἡ, locus vitibus consitus, vinea: Hesych. Et pro temulenta. Oppian.

Οἰνωτὸς, vinosus, vinarius, ad vinum pertinens. Plut. οἰνωτὸν est vino confectum, paratum, conditum.

Οἴνωτρος, palus, i. paxillus, pedamentum vitis, vallus quo vitis seu adminiculo fulcitur. Hesych.

Composita.

Ἀλλοινία, ἡ, varietas et mutatio vini. Plut. symp. 4. probl. 1.

Ἄοινος, ου, ὁ καὶ ἡ, vino carens, abstemius. Xen. Pæd. 5. †Ἄοινος ὁδὸς, via ubi nullum vinum. p. 161. b. V. ibid. vini destitutus.† Nonn. [Ἀοίνους χοάς. Æsch. Eum. 107.]

Ἀοινία, vini penuria. Strabo.

Ἀνοινοῦσθαι, vino imbui, inebriari. Poll. [lib. 6. §. 21. Plat. de Leg. lib. 6. Ὁ δὲ διοινωμένος, αὐτός τε φέρεται πάντῃ καὶ φέρει, λυττῶν κατά τε σῶμα καὶ ψυχήν.]

Δύσοινος, apud Poll. significare videtur, malum vinum producens: vel, parum ferax vini.

Ἔξοινος, qui vinosum saporem perdidit. Hieron. in cap. 10. Osee. Item vino expletus, ebrius. Athen. l. 1. et 14.

[Ἐξοινόομαι. Eurip. Bacch. 812. λυπρῶς σφ' εἰσίδοις ἂν ἐξῳνωμένας.]

Ἐπίοινος, vinosus, q. d. ἐπ' οἴνῳ ὢν, vino deditus. ‡ At, ἐπίοινον ἄθλον, Theog. præmium, quod datur in vino, vel nomine vini.

Εὔοινος, bonum vinum ferens: vel, vino abundans, vini ferax. Poll. lib. 6. c. 3. Athen. l. 13.

Εὐοινία, vini abundantia et bonitas: vel annus vini bonitate et copia insignis.

Εὐοινέω, vino abundo: vinum bonum fero.

Ἡδύοινος, suave et jucundum vinum ferens. Poll. lib. 6. cap. 3. ex Xenoph.

Θέοινος, deus vini, Bacchus. Suid.

Θεοίνια, τὰ, sacrificium, quod Athenis Baccho fiebat: apud eundem.

Καλλιοινία, vini præstantia, vel copiosus proventus: Geopon. l. 6.

Κάροινον, τὸ, caroenum. musti decoctum, cujus tertia pars consumpta. Pallad. lib. 11. cap. 18. Incerta est vocis etymologia. Sunt qui caroenum scribant; κάροινον. forte quòd caput gravet. Eâdem fini alii ἐκ τοῦ κάρα compositum suspicantur. Alii ex ὁ κάρος quì τοῦ κάρα est πάθος quem, si forte, potio ista capiti affert. Sed et nobis Occidentalibus nationibus potus esse propriè potest, qui cum semine destillatur, τὸ κάρο, κάρου, κάρον, vel ὁ κάρος, dicto, Arabibus, nobisque, carvi, et chervi, et aliàs cuminum, et caraabadium. Denique, Cariense decoctum fuisse potest, à Caribus, Cariæ incolis, saltem antiquitus, in usu habitum.

Κάτοινος, qui subinde in vino bibendo occupatur; vinolentus, ebrius, vino obrutus. Suid.

Κατοινοῦσθαι, inebriari. Unde, κατῳνωμένος, vino obrutus. Poll. lib. 6. cap. 3. ex Plat.

Πάροινος, vino abutens, vinolentus, temulentus, ebrius. Athen. l. 10. Plut. de loquac.

Παροίνως, temulentè: more eorum qui ex vinolentia lasciviunt. Pollux.

Παροίνιος, temulentus, petulans ex temulentia. Aristoph. in Acharn. Item, qui fit et dicitur inter pocula. Luc. de salt. Athen. l. 14.

Παροινικὸς, idem: temulentus, et petulans. Aristoph. in Vesp.

Παροινία, ἡ, abusus vini; petulantia quæ vini abusum comitatur. Xen. in sympos. Plut. in consol. ad Apoll. [Philostr. l. 3. c. 29.]

Παροίνιον, exp. convitium, temerè ac stultè dictum, velut inter pocula.

Παροινέω, ῶ, ex ebrietate dico agóve quæ dedecent, vel pecco per vinolentiam. Aristot. in probl. διὰ τί ὁ ἀκροθώραξ μᾶλλον παροινεῖ τοῦ μεθύοντος μᾶλλον; Aristoph. de Demosth. παροινήσας εἰς Νικόδημον, ἐξέκοψεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς.

Παροινοῦμαι, in convivio contumeliam patior. ut, παροινουμένη γυνή. Demosth. Luc. κακὰ γὰρ πεπαρῴνηται πρὸς ὑμᾶς.

Παροίνημα, τὸ, injuria seu contumelia, qua aliquis ab homine temulento afficitur. Plut.

Decomp. Ἐμπαροινέω, temulentus injuriam seu contumeliam alicui infero. Luc. μέμνησο γοῦν, ἃ μοι διὰ τὴν οἰνοχίαν ταύτην ἐμπαροινεῖς. Metaphoricè apud Joseph. ἐμπαροινοῦσι τοῖς πράγμασι. pro, ἐνυβρίζουσι. Ἐμπεπαρῳνημένος, qui injuriam seu contumeliam super convivium passus est. Τὰ ἐμπεπαρῳνημένα, contumelia, et probra, sic petulanter admissa.

Μακροπαροίνιος, longè contumeliosissimus, videlicet ex ebrietate.

Πολύοινος, multum vini habens, vino abundans. Poll. ex Thuc. [lib. 1. ἀμπέλους μᾶλλον, ἐλαίας, καὶ πολυοίνους, καὶ σιτώδεις. lib. 6. πολυοινοτάτην χώραν, ὡς Θουκυδίδης. καὶ ἀμπέλων ἐλάαν, ὡς Ξενοφῶν, sc. De Cyri Exp. lib. 6. cap. 4. §. 4. Thucyd. Hist. lib. 1. Λάμψακον δὲ, οἶνον (ἐδόκει γὰρ πολυοινότατον τῶν τότε εἶναι) Μυοῦντα δὲ, ὄψον. Xenoph. de Provent. cap. 5. §. 3. οὐχ οἱ πολύσιτοι, οὐχ οἱ πολύοινοι, οὐχ οἱ ἐλάαι;]

Πολυοινία, vini copia, multum vini. Plato de leg.

Ὕποινος, olim vinolentus, aliquantùm vinolentus. vino incipiens abuti. Suid.

Φίλοινος, vini amans, vini cupidus. Aristot. rhet. 1. Et in malam partem, vinosus, bibax. Plut. sympos. 3.

Φιλοινία, amor vini, bibacitas. Poll. l. 6. c. 3.

Χρηστοινέω, boni vini ferax sum.

ΟἾΟΣ, α, ον, (cum tenui,) solus. Poëticum est. Il. θ'. Ἔγχεϊ, μηδ' ἔθελ' οἶος ἐρίζεμεναι βασιλεῦσιν. Od. α'. Τῷ καὶ τεθνειῶτι νόον πόρε Περσεφόνεια Οἴῳ πεπνύσθαι. Fœm. οἴη, sola, Od. ζ. Et Il. γ'. Οὐκ οἴη, ἅμα τῇγε καὶ ἀμφίπολοι δύ' ἕποντο. Neutrum οἶον, solum. Il. θ'. ἡμεῖς δὲ κλέος οἶον ἀκούομεν. Ponitur et adverbialiter pro solùm, tantummodo.

Οἰόθι, solùm. Apoll. Argon. 2. ἀμέρσῃ δ' οἰόθι λαοῦ. Exponitur etiam, seorsum.

Οἰόθεν, ab una solùm parte: vel ab uno duntaxat loco. Iliad. η. Apoll. Arg. 3. [illegible] apud Arat.

Οἰόθεν, solùm, solummodo. Nic. in Ther. Χροιὴ δ' ἀλλάσσεταί τε καὶ οἱ μέλαν οἰόθεν, ἴσχει Τοῦτο.

Οἰόω, solus vel solitarius sum. Hesych.

Οἰόω, solum reddo, desolo, destituo: unde pass. Il. ζ. Τρώων [illegible] οἰώθη καὶ Ἀχαιῶν φύλοπις αἰνή.

ΟἿΟΣ, ου, ὁ, qualis, (citra interrog.) Plato in Charmide, αὐτίκα, ἔφη, εἴσῃ, καὶ ἥλικος, καὶ οἷος γέγονε. Apud eundem Plat. et cæteros ei passim respondet τοιοῦτος, vel τοιόσδε, talis. Sic et Il. γ'. Οἵη περ φύλλων γενεὴ, τοιήδε καὶ ἀνδρῶν. Interdum autem præcedit οἷος, interdum sequitur. Aliquando οἷος subjicitur interrogationi factæ per ποῖος, itidem apud Platonem et alibi. Interdum ponitur θαυμαστικῶς, i. cum admiratione. Ut apud Xen. † Pæd. 2. 56. a.† οἷον πεποίηκας! Et apud Plat. de rep. l. 1. οἷον ἐμβαλὼν λόγον ἐν τῷ ἔχεις ἀπιέναι! Interdum οἷος exp. qui, ὅστις. Ut Il. ι. Οὐ γάρ τις νόον ἄλλος ἀμείνονα τοῦδε νοήσει, Οἷον ἐγὼ νοέω. Sic apud Plat. [illegible] Apolog. ¶ Interdum ante οἷος subauditur τοιοῦτος. Ut apud Eurip. οὐχ οἷα γέλωτος ἄξια πράττομεν. Sic [illegible] cum infinitivo. u[illegible] tamen οἷος resolvitur in ὥστε. Ut apud Plat. ἀλλ' αὐτὰ μὲν εἰ δὴ ἐστιν, οἷα μὴ μεταβάλλειν, tales sunt ut non mutentur: vel qui non mutentur. † Sic Xen. Pæd. l. 2. 49. d.† Sic apud Aristot. polit. 3. ἀλλ' οὐχ οἷος ποιεῖν ἀγαθὸν, non talis ut efficiat. † Οἷος, potestatem quandam [illegible] se habens, cum dat. rei, et acc. rei cum præp. ἐς. Aristoph. Nub. 1107. et 1108.† ¶ Οἷός τε εἰμὶ, sequente infinit. possum, est mihi facultas: sæpe apud Aristoph. † Nub. 1404.† Plat. Dem. &c. Itidem οἷόν τε, cum infin. idem quod δυνατόν. Ut, οἷόν τε εὑρέσθαι, Luc. potest inveniri, facultas est inveniendi. ἦν οἷόν τε. Xen. Pæd. 1. 4. 15. (si) liceret, facultas esset. οἷόν τε cum dat. et inf. οἷόν τέ μοι, licet mihi, possum. Xen. Pæd. l. 6. p. 149. a.† Οὐχ οἷός τέ εἰμι, significat etiam, nolo, renuo, invitus facio. ¶ Οἷα, neutr. pl. adverb. usurpatum. Ut, Οἷα κόνις, ceu pulvis. † Xen. Pæd. 1. 3. 1.† ¶ Alii usus hujus vocabuli οἷος in authorum lectione observari poterunt. [V. οἷον pro Quid. Eurip. Med. 33. V. Æschyl. Pers. 21. ex quâ causâ. Soph. Œdip. Tyr. 632. Solus. Il. β'. 62. Æschyl. Pr. 907. Soph. Tr. 451. 806. 1012. 1061. Œdip. Tyr. 24. 721. Luc. Prometh. in Verb. p. 13. Theoc. ιβ'. 59.]

Οἷός τις, et οἷος ποτέ, et οἱοσδήποτε, item οἱοσδηποτοῦν, et οἷος [illegible] ποτ' οὖν, qualiscunque vel qualilibet.

Οἷον, adverb. qualiter, sicut, velut, quemadmodum, tanquam. Hesiod. in Asp. † 106.† Οἷα [illegible] καὶ τόνδε βροτόν. Interdum pro, ferme: ut, οἷον δέκα σταδίους, Thuc. Exponitur etiam, [illegible] est, apud Plut. in Numa, τῶν καλουμένων [illegible], οἷόν τι, [illegible]. Item quippe, apud Hom. Od. ι. Pro eodem invenitur interdum [illegible] οἷονεί, tanquam, Dionys. Longin. † Scholia ad Aristoph. Nub. 807. et Suidas.† (Æsch. Pr. 81. Ag. 135.) Οὐχ οἷον, et μὴ οἷον, non solum non, non modo non. Polyb. l. 1. et 5. Interdum exp. nedum, vel, tantum abest. Οἷα etiam dicitur pro qualiter, sicut, &c. Herodot. Thuc. Xen. † Pæd. 1. 3. 1.†

Οἵως, itidem qualiter, quemadmodum, quomodo. Aristoph. in Vesp. et Soph. in Ajace.

Ποῖος, ου, ὁ, qualis, (interrogat.) fœm. ποία, neut. ποῖον. Il. ψ'. ποῖον ἔειπες. Thucyd. l. 2. Ἐν ποίῳ ὄντες, Διονύσιε, τὰ ξύλα ταῦτα λατομεῖν; ποῖον τὸ σκάφος ἐστὶ μᾶλλον; Interdum ei præfigitur articulus. ut apud Plat. in Phileb. τὰ ποῖα; qualia? vel, cujusmodi illa? Interdum in admiratione, conjunctâ cum indignatione, adhibetur. Ut Il. α. ποῖον τὸν μῦθον ἔειπες; Pro quo alibi apud Hom. ποῖόν σε ἔπος φύγεν ἕρκος ὀδόντων. Dicitur [illegible] pro, ποῖός τις, vacante particula τις, Isocr. ad Philip. Item (citra interrog. aut in interrog. indirecta) qualis, qui. Aristot. Rhet. 1. σκοπεῖν δὲ ποῖα ποίοις οἶδεν ἕπεσθαι. † Sic Xen. Pæd. l. 3. p. 115. a.† Et præcedente articulo. Dem. pro cor. ἰδίας [illegible], τὰς ποίας μερίδας γενέσθαι τὸν πάντα βέλτιον' ἄν. Interdum pro πόσος; quotus? ut, ποία ὥρα; pro, πόση; Eust. (Soph. Œdip. Tyr. 102. 771.)

Ποιός, (oxyt.) vel potiùs ὁ ποιός, et ποιός τις, certa qualitate præditus. Aristot. Theophr. † Xen. Pæd. 1. 1. 5. qualis.† Interdum ποιός τις exp. certo modo affectus: aut etiam, cujusdammodi. Aristot. eth. lib. 1. c. 9. ¶ Substantivè etiam accipitur ποιά, propriéque significat τὸν πυρὸν, i. triticum: ut est apud schol. Theocr.

Ποιότης, ητος, ἡ, qualitas; sæpe apud Aristot. et cæteros philosophos. [Aristot. Categor. Ποιότητα δὲ λέγω, καθ' ἣν ποιοί τινες εἶναι λέγονται.] Sic et à Rhetoribus dicitur status qualitatis. Fab. l. 7. c. 5.

Ποιόω, ῶ, qualitate afficio. Ποιόομαι, οῦμαι, qualitate afficior, qualitatem recipio: Alex. Aphr. probl. lib. 1. Unde particip. πεποιωμένος, qualitate affectus, qualitate præditus.

Ἄποιος, (comp.) qualitatis expers. Plat. de primo frig. et Greg.

Ὁποῖος, et poëticè ὁπποῖος, ου, ὁ, qualis. Interdum in interrogatione. Plato in Minoë, Ὁποῖον καὶ ἐρωτᾷς τὸν νόμον; Sic et Od. ξ'. Ὁπποίης δ' ἐπὶ νηὸς ἀφίκεο; quali nave advectus es? Interdum citra interrogationem, idque frequentius. Ut, Il. υ. Ὁπποῖόν κ' εἴπῃσθα ἔπος, τοῖόν κ' ἐπακούσαις. Sic et Od. ζ'. τ'. et alibi. Et apud Demetr. Phaler. καὶ λέοντας σιγῶσι, ὁποῖαι αἱ πρόσθεν ἐπιστολαί. † et Xen. Pæd. 1. 3. 12.† (Soph. Œdip. Tyr. 935.)

(Ὁκοῖος. Doricè. Theocr. ιά. 38.)

Ὁποῖός τις, vacante τις, itidem pro, qualis, ut ποιός τις pro, ποῖος. Demosth. ταῖς τέχναις ὁποῖαι τινες εἰσὶ σκοπεῖν. † ὁποῖός τις, interjecto verbo, ut μέν. Xen. Pæd. l. 2. 45. b.†

Ὁποίως, (adverb.) qualiter, qualitercunque, quocunque modo. Isocrat. [illegible] Panath.

Ὁποῖος δή, et ὁποῖος δή ποτε, et ὁποῖος δή ποτ' οὖν, vel ὁποιοσδηποτοῦν, item [illegible], nec non [illegible], et [illegible], qualiscunque, quicunque. Xen. Pausan.

Τοῖος, talis, hujusmodi. Theogn. τοῖος ἰδεῖν ἐφάνη. Odyss. σ'. Τοῖος γὰρ νόος ἐστὶν ἐπιχθονίων ἀνθρώπων, Οἷον ἐπ' ἦμαρ ἄγησι πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. Reperitur et apud Plut. et Alex. Aphrod. Interdum τοῖον ponitur pro οὕτως, i. ita. ut Odyss. γ'. Ἀλλ' ἄγε σιγῇ τοῖον ἀνασχόμενος τελέσαιμι Μῦθον.

Τοιόσδε, idem quod τοῖος, talis, ejusmodi. Fœm. τοιάδε. † Xen. Pæd. 1. 3. 14.† Neutr. τοιόνδε. (V. Æschyl. Pers. 179. Soph. Tr. 146.) Aristot. rhet. 1. ἀλλὰ τί τὸ τοιόνδε, ἢ τοῖς τοιοῖσδε; Dicitur etiam τοιόσδε τις, pro τοιόσδε.

Τοίως, taliter, tali modo.

Τοιοῦτος, idem quod τοῖος, talis, ejusmodi. Fœm. τοιαύτη. Neutr. τοιοῦτο, et τοιοῦτον. Compos. ex τοῖος [illegible] οὗτος. Od. σ'. ——ἄλλοι οἴδε τοιούτου ἐόντος. Plat. in apol. οὐχ ὡς ἀτιμάζων λέγω τὴν τοιαύτην ἐπιστήμην. Demosth. τοιούτων πραγμάτων ὄντων. (Æsch. Pers. 236. Cui respondet οἷος. Soph. Tr. 685. 701.) Dicitur etiam, τοιοῦτός τις, vacante particula τις, apud Polyb. et Plat. † τὶς τοιοῦτος. Xen. Pæd. l. 1. 2. 16.† Τοιουτοσί, Atticè, pro τοιοῦτος. Item τοιουτονί, pro τοιοῦτον, apud Athen. Τοιαυτί, pro τοιαύτη. Τοιουτωί, pro τοιούτῳ. Τοιαυτί, pro τοιαῦτα. Sic et in aliis casibus.

ΟἾΣ, οἰός, vel Ὄϊς, ὄϊος, ἡ, ovis. At in masc. gen. arietem significat. Od. φ'. ἐϋτρεφέος ἔνθεν οἰός. Il. μ'. πόκον ἄρσενος οἰὸς Χειρὶ λαβών. Il. δ. Τοῖσι δ' ὄϊς λάσιος μέλανος ἐν ἀλωῇ λίπετο. Il. ψ'. πολλοὶ δ' ὄϊες καὶ μηκάδες αἶγες. Apud Xenoph. † Pæd. 1. 4. 7.† ἄγριοι ὄϊες, oves agrestes.

Οἰά, ας, pellis ovilla. ¶ Οἶαι dicuntur etiam vici, pagi. Apoll. lib. 2. Argon. ‡ 139.‡ εἴρυτο γὰρ ἤδη ἀλωαί, ἠδ' οἶαι.

Ὤα, ἡ, reperitur etiam pro οἰά, sublato ι. Pro eodem reperitur et ᾤα, mutato ο in ω, et subscripto ι. Poll. lib. 7. et apud Eustath. ¶ Ὤα sive ὦα, vel ᾤα, dicitur etiam fimbria vestimenti, limbus et ora vestis: quod antiqui aliquid de pellibus ovium adjicerent extremis vestibus. Superior quoque vestis ora, sive latius velut orificium cui collum inseritur, ᾤα sive ὤα dicitur, apud Suid. ¶ Ἀμφὶς ᾤα, subligaculum, quo lavantes præcinguntur. Theopomp. Pherecr. ¶ Ὄα arboris etiam nomen est, quæ et Ὄη et Οἴη appellatur: Latinis sorbus. Theophr. de caus. plant. lib. 3. cap. 1. ὄας καρπὸς, sorbi fructus. i. sorbum. Et hist. plant. lib. 3. cap. 12. ἀνάκανθον δὲ ἐστι καὶ ἡ οἴη. Dicitur et οἴα eadem arbor, ab eodem. l. 3. hist. plant. cap. 7. Fructus autem hujus arboris in plur. num. dicuntur ὄα et οἶα, Latinis sorba. Galen. lib. 8. de simpl. pharm. facult. Theophr. pl. lib. 3. c. 12.

Ὀΐειον κρέας, ovilla caro. Suid.

Οἴεος, ου, ὁ, ovillus. Unde οἰέα, sc. δορά, ovilla pellis. Pro quo legitur etiam οἰά, apud Aristoph. gramm.

Οἰΐς, et Ὀΐς, ἴδος, ἡ, ovicula, apud Theocr. idyll. 3. et alios.

Οἰστὶς χιτὼν, tunica è pellibus ovium. Hesych.

ΟἾΣΤΡΟΣ, ου, ὁ, œstrus, œstrum, crabro, asilus, (equorum;) tabanus, (boum;) ricinus, (canum.) Od. χ'. Τὰς μέν τ' αἰόλος οἶστρος ἐφορμηθεὶς ἐδόνησεν. Plut. de discern. amic. et adul. τοὺς ταύρους τὸν οἶστρον ἐνδύεσθαι παρὰ τὸ οὖς λέγουσι, καὶ τοὺς κύνας τὸν κρότωνα. (Æsch. Pr. 569. Suppl. 314.) ¶ Metaphoricè usurpatur pro stimulo quasi furibundo, quo quis agitatur. Plutarch. περὶ σαρκοφαγ. lib. 1. ὑμᾶς δὲ πῶς νῦν τίς λύσσα καὶ τίς οἶστρος ἄγει πρὸς μιαιφονίαν; Item cupiditatem stimuli οἶστρος dicuntur, quibus quis quasi œstro agitatur. Lucil. lib. 2. Epigram. Μή σε γ' ἀκηρασίων οἶστρος ἕλῃ κτεάνων, ne te capiat insana immensarum opum cupiditas. ☞ Eustath. derivari scribit ab οἴω, fero, quòd impetu quodam ferantur œstro agitati. ¶ Est etiam nomen avis, apud Aristot. hist. anim. l. 8. c. 3.

Οἰστρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, qui œstro agitatur, furiosus, insanus. Plat. in Tim.

Οἰστρωδῶς, more eorum qui œstro sunt agitati. Oppian.

Οἰστρήεις, εντος, ὁ, œstro percitus, furiosus, insanus. Nonn.

Οἰστράω, et οἰστρέω, œstro seu asilo agitor. Aristot. hist. anim. lib. 8. cap. 15. πολλὰ ἀλίσκονται διὰ τὸ οἰστρᾷν. Metaphoricè apud Plat. de rep. lib. 9. Οἰστρᾷ οὗτος ὁ προστάτης τῆς ψυχῆς, furit velut œstro percitus. Theocr. idyll. 6. [illegible] τε θαλάσσας Οἰστρεῖ. Item activè, œstro agito, œstro stimulo. Hesych. (cum Acc. Æschyl. Pr. 836. Soph. Tr. 665.)

Οἰστρῶμαι, œstro percellor. Soph. in Trach. Νῦν δ' Ἄρης οἰστρηθεὶς ἐξέλυσ' ἐπίπονον ἁμέραν, furore velut œstro percitus.

Οἴστρημα, τό, et οἴστρησις, ἡ, œstrum: vel stimulus et aculeus quo quis velut œstro agitatur. Metaphoricè οἰστρήσεις, dicuntur etiam insani mulierum amores, quibus aliquis velut œstro ad eas amandas impellitur: apud Suid. (Soph. Œdip. Tyr. 1318.)

Οἰστρέω, idem quod οἰστράω, œstro agito, &c.

Composita.

Ἀνοιστρέω, ῶ, f. ήσω, instigo, stimulo, propriè, œstro immisso exagito. (Eurip. Bacch. 977. Ἀνοιστρήσατέ νιν, Ἐπὶ τὸν ἐν γυναικομίμῳ στολᾷ Μαινάδων κατάσκοπον λυσσώδη.) (Philostr. l. 2. c. 2.)

Ἀνοιστροῦμαι, unde ἀνοιστρηθεὶς, œstro percitus seu exagitatus.

(Διοιστρῶμαι, œstro exagitor. Philostr. l. 1. c. 34.)

Ἐξοιστράω, et ἐξοιστρέω, œstro exagitor: vel furore agitor, furo. Item transitivè, furore exagito. Lucian. τὸν ἐρῶντα, ὡς νῦν ἐξοιστρεῖ αὐτόν.

Ἐξοιστρῶμαι, œstro immisso exerceor, in furorem agor.

Παροιστρέω, sive παροιστράω, œstro exerceo, œstro velut immisso concito. Item neutraliter, œstro immisso furor et exagitor. Hesych.

ΟἸΣΥΑ, ας, ἡ, salix, planta è vitilium seu viminum genere. Eustath. et Suid. Pro eodem dicitur [illegible] οἶσος, apud Theophr. hist. plant. l. 6. c. 2. Scribitur et οἶσος, apud Eust.

Οἰσυΐνος, confectus è salice, saligneus: seu vimineus. Od. ε. et Luc. in somn.

ΟἾΤΟΣ, ου, ὁ, ærumna, calamitas, miseria. Item exitium, infelix fatum, interitus. Od. α. Δαναῶν κακὸν οἶτον ἀείδειν. Il. ω. Ὥς μοι καλὰ τὸν οἶτον ἀπότμου παιδὸς ἔνισπες. ☞ Ab adverbio dolentis οἶ. aut παρὰ τὸ οἴω, τὸ φέρω.

Composita.

Δροίτη, urna mortui, apud Eust. Etymologo, ἡ ἐκ δρυὸς εἰς οἶτον κατεσκευασμένη, καὶ πρὸς τὸ δέχεσθαι τὸ σκῆνος. ¶ Item solium, scapha, seu alveus balneatorius. (Æsch. Ag. 1549.)

Μεγάλοιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, valde infortunatus et infelix. Theocr. idyll. 2. ἐγὼ δὲ ἁ μεγάλοιτος ὡμάρτευν.

ΟἸΦΕΩ, sive οἰφάω, ῶ, coëo, ὀχεύω. Athen. lib. 13. ὅπως γὰρ ἄριστα χωλὸς οἰφεῖ.

Οἰφόλης, ου, ὁ, pronus [illegible] venerem, libidinosus. Hesych. et Eustath. In fœm. gen. est οἰφόλις, apud Hesych.

Composita.

Κόροιφος, virginum corruptor. Schol. Theocr.

Μιξοιφία, coitus. Hesych.

Φίλοιφος, amans coitus, libidinosus. Theocr. idyll. 3.

ΟἼΧΟΜΑΙ, abeo, discedo, proficiscor, eo. Il. α. ᾠχόμεθ' ἐς Θήβην. Xen. Pæd. 3. ᾤχετο ἐπὶ τὴν Ἀρμενίων ἀγγελῶν. † ἐπὶ Λυδίας, [illegible] Lydiam proficisci. Xen. Pæd. p. 152. b.† Aristoph. ᾠχόμην ὡς θεὸν, [illegible] Deum proficiscebar. Plerumque cum participio supervacaneum videtur. Ut Iliad. β'. ᾤχετ' ἀποπτάμενος, avolabat. Sic οἴχομαι φεύγων, pro φεύγω, fuga me proripio. † Xen. Pæd. 6. p. 160. a.† Et, οἴχεται τραπεὶς, pro ἐτράπετο, conversus est. Soph. Interdum tamen significationem suam retinet. [illegible] apud Eurip. οἴχῃ λαβὼν αὐτὴν, abiisti, ea abrepta: vel, abripuisti eam, et discessisti. Dicitur et res aliqua οἴχεσθαι, quæ à nobis recedit, aut quæ nos deserit [illegible] destituit. Il. ι. Ἔστιν, σοὶ δὲ τοι μένος οἴχεται ἢ πρὶν ἔχεσκες; Sic et Il. ω. et ν'. Item res quæ evanescit, et de qua actum est. Synes. epist. 59. πάντα οἴχεται, πάντα ἀνῄρηται, perierunt omnia. Dicitur et οἴχεσθαι qui moritur, teste Eust. † Xen. Pæd. p. 185. a. ὡς οἰχομένου τοῦ πατρὸς, quasi patre jam pereunte, sive, de patre actum esset. l. 3. p. 64. 3.† Sic quidam exp. Od. ξ'. μ'. Ὀδυσσῆος φίλος αἰνῶς οἰχομένοιο. † opp. τῷ σώζεσθαι, servari. Xen. Pæd. l. 5. p. 155. b.† ¶ Mutuatur hoc verbum quædam tempora ab inusitato οἰχέομαι. Nimirum fut. οἰχήσομαι, quo Plat. utitur in Phæd. Præt. perf. ᾤχημαι, et sine augmento οἴχημαι. Præt. act. οἴχηκα, (alii,) tanquam ab οἰχέω. Ut apud Herodot. οἰχώκεε εἰς Αἴγυπτον, abiit in Ægyptum. Significat etiam, interii, actum de me est: apud Soph. in Ajace. (Æsch. Pers. 1. 919. et οἴχωκα. Suppl. 793. Eurip. Med. 1044. id. Phœniss. 1016. Soph. Tr. 85. 1159.)

Οἰχνέω, ῶ, idem cum οἴχομαι, ex eoque factum, ut ἱκνέω ab ἵκομαι. Ut, τηλωπὸν οἰχνεῖν, in longinquas regiones abiisse. Soph. in Ajace. Item oberro, περιέρχομαι. [illegible] Elect. ἀνύμφευτος αἰὲν οἰχνῶ, δάκρυσι μυδαλέα. ¶ Imperfect. Ionicum οἴχνεσκον, pro ᾤχνουν. Il. ε. Οὐδέ ποτε Τρῶες πρὸ πυλάων Δαρδανιάων Οἴχνεσκον.

Composita.

Ἀποίχομαι, abeo, absisto, decedo. In anthol. Epigr. 4.

1. ἀποιχόμενος βιότου, qui excessit è vita. Item absum, peregrè profectus, aut simplic. absum. Particip. ἀποιχόμενος, absens, Od. ά. ξ'. et φ'. Item defunctus, mortuus: Plut. in Anton. et Phocyl.

Διοίχομαι, pereo, intereo: vel perii, interii. Soph. in Ajace.

Διοιχνέω, eo per, vagor per, pererro. Hom. hym. in Pana. Ἄλλοτε δ' αὖ πέτρῃσιν ἐν ἠλιβάτοισι διοιχνεῖ. (ἀπαὶς δ' αἰῶνα διοιχνεῖ. Æschyl. Eum. 316.)

Ἐξοίχομαι, excedo, exeo, abeo. Hom.

Ἐξοιχνέω, idem. Il. ί.

Ἐποίχομαι, eo adversum, invado, irruo, incesso. Il. ά. Οὐρῆας μὲν πρῶτον ἐπῴχετο, καὶ κύνας ἀργούς. Od. ί. Ἄρτεμις ἀγνὴ Οἷς ἀγανοῖς βελέεσσιν ἐποιχομένη κατέπεφνεν. Il. ζ'. Αὐτὰρ ὁ μάλα πάντας ἐπῴχετο. Sic et Il. κ'. Item obeo, percurro. Od. ά. Δῶμ' ἐπῴχετο οἰχνεῦσα. Ἔργον ἐποίχεσθαι, versari in aliquo opere. ibid. ¶ Item adeo, accedo. Od. δ'. Αὐτίκα δὲ μνηστῆρας ἐπῴχετο ἰσόθεος φώς. (Æsch. Ch. 937.)

Ἐποιχνέω, idem cum ἐποίχομαι.

Κατοίχομαι, decedo, excedo ex hac vita, morior. Dem. Greg.

Μετοίχομαι, eo petitum, accerso. Od. θ'. κῆρυξ δὲ μετῴχετο θεῖον ἀοιδόν. Item eo cum, comitor. Odyss. τ'. Ἀλλ' ἄγε τίς τοι ἔπειτα μετοιχομένη φάος οἴσει;

Παροίχομαι, prætereo: unde παρῳχημένος, præteritus. Phocyl. Μήτε παρῳχομένοισι κακοῖς τρύχου τεὸν ἦτορ. Xen. παρῳχημένων κακῶν αἴτιος. Reperitur et παρῴχηκα. Il. κ'. Item προῳχημένος, idem quod παρῳχημένος, Plut. in Camillo. (Il. κ'. 252. μοίρας ἔτι παρῴχωκε. Eurip. Med. 993. Æschyl. Ag. 596. Suppl. 461.)

Περιοιχνέω, circumeo, in orbem obeo. Athen. l. 9.

† Προοίχομαι, præcedo. Xen. Pæd. p. 187. d.†

ΟἸ'Ω, sive ὀΐω, puto, existimo, arbitror. Il. τ'. ἀλλά τιν' οἴω Ἀργείων αὐτῶν γόον κάμψειν. Hesiod. in Asp. ἀλλά μιν οἴω θωρήξεσθαι. Iliad. ά. νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας ὀΐω Ἂψ ἀπονοστήσειν. Interdum interseritur orationi, pro ὡς οἴω. Ut Odyss. π'. ἐμὸν θυμὸν καὶ ἔπειτά γ', ὀΐω, γνώσεαι. Interdum exp. suspicor, conjicio. Interdum et spero. Pro eodem dicitur et οἶω, apud Suid. ¶ Est etiam οἴω, fero, porto. In qua signif. licet inusitatum, format fut. οἴσω. Ex quo novum præs. οἴσω. Odyss. ύ. μεθ' ὕδωρ Ἔρχεσθε κρήνηνδε, καὶ οἴσετε, θᾶσσον ἰοῦσαι. Od. χ'. Οἶσε θέειον, γρηῦ, κακῶν ἄκος, οἶσε δέ μοι πῦρ.

Derivata ab οἴω, puto.

Οἴομαι, et apud Poëtas ὀΐομαι, idem cum οἴω, seu ὀΐω. Iliad. τ'. Ἤδη γὰρ Πηλῆά γ' ὀΐομαι ἢ κατὰ πάμπαν Τεθνάμεν, ἢ, &c. Sic et Od. ξ'. et Il. π'. Aristot. rhet. 2. ὁ γὰρ μηδὲν οἰόμενος, πάντας οἴονται ἀξίους εἶναι κακῶν. Plato in apolog. οἴομαι βλάπτειν τι. Interdum οἴομαι dicitur pro ὡς οἴομαι. Ut apud Plat. de rep. lib. 6. οἴει, οἶμαι, ἀναγκασθήσεται τελευτῶν αὐτὸ μισεῖν; an non tandem, ut tu arbitraris, cogetur se odisse? ¶ Item suspicor, suspectum habeo. Iliad. ά. Δαιμονίη, αἰεὶ μὲν ὀΐεαι, οὐδέ σε λήθω, semper me suspectum habes. ¶ Arguo. Odyss. κ'. γόον δ' ὠΐετο θυμός, exp. luctum ostendebat animus, seu apparere faciebat. ¶ Οἴεται etiam passivè usurpatur, pro videtur. Od. ρ'. Οὐκ ἄφρων ὁ ξεῖνος ὀΐεται, ὅστις ἂν εἴη, non insipiens hospes videtur, quisquis tandem sit. Sic et Od. τ'. ¶ Fut. οἰήσομαι, et Aor. 1. ᾠήθην, mutuatur ab οἰέομαι. † οἰηθείς. Xen. Pæd. 6. p. 166. b.†

Οἶμαι, per contractionem dicitur pro οἴομαι. Plutarch. de solert. anim. πολλῶν οἶμαι λογισμάτων δεομένους ὑμᾶς εἶναι. Frequentiùs ἀποστατικῶς ἐντίθεται, sicut et οἴω et οἴομαι. Luc. φιλόσοφος, οἶμαι, τὸ ἐπιτήδευμα. Sic sæpe apud Plat. et Xen. Interdum exp. nisi fallor, si bene memini: et apud Luc. in Hermot. et Plat. Estque propriè vox eorum qui nihil asserere audent.

Οἴημα, τό, id quod quis opinatur: opinio animo concepta. Plerumque de arroganti et stulta opinione, quam aliquis de se concepit. Diog. Laërt. τοῖς μὲν κακοῖς ἀρκεῖν τὸ πνεῦμα ἔλεγεν, τοῖς δ' ἀγαθοῖς τὸ οἴημα.

Οἰημάτιον, τό, arrogans opinioncula quam quis de se concepit.

Οἰηματίας, ου, ὁ, qui arrogantem de se opinionem concepit, superbus et insolens. Suid.

Οἴησις, εως, ἡ, opinatio, opinio. Plato in Phæd. Ponitur et pro οἴημα, i. pro arroganti existimatione sui: apud Philon. de vita Mos. l. 1. et Areop. (Diog. Laërt. p. 6.)

Οἰητὴς, οῦ, ὁ, opinator.

Composita.

Ἀνώϊστος, ου, ὁ καὶ ἡ, inopinatus, inopinus, eveniens præter expectationem. Il. φ'. Item non suspectus. Herodot.

Ἀνωΐστως, et ἀνωϊστὶ, inopinatò, insperatò, de improviso. Apoll. Arg. lib. 3. Odyss. δ'.

Ἐγῷμαι, (comp. ex ἐγὼ et οἶμαι,) ego arbitror, meo judicio. Plat. de rep. lib. 2. Xen.

Κατοίομαι, exp. arroganter de me sentio. Abacuc 2.

Συνοίομαι, una puto, assentior. Plato de rep. l. 7.

Ὑπεροίομαι, nimis magnam de me concipio opinionem, nimium mihi arrogo. Hesych.

Ὑποΐομαι, suspicor: apud eundem.

Derivata ab οἴω, i. fero.

Οἴομαι, unde fut. οἰσθήσομαι, ferar. Aristot. in phys. Hinc et fut. med. οἴσομαι, ferar. Xen. in Œcon. Et pro, feram. Thuc.

Οἰστέος, ου, ὁ, ferendus.

Comp. Προσοιστέος, subjiciendus, addendus. Eurip. [Her. 394. οὐ προσοιστέος Ἄλλος πρὸς ἄλλῳ. Athen. Deipn. lib. 14.]

[Προσοιστέον. Aristoph. Thesm. 1142. ἀλλ' ἄλλην τινὰ Τούτῳ πρόσφορον μηχανὴν προσοιστέον. Plat. Phædr.]

Οἰστὸς, οῦ, ὁ, qui ferri potest, tolerabilis. ¶ Ὀϊστὸς, sagitta, jaculum. Il. ά. διὰ δ' ἔπτατο πικρὸς ὀϊστός. et sæpè alibi. Utitur et Luc. in Hermot.

Ὀϊστεύω, sagitta peto, vel ferio, jaculor, sagittam emitto. Iliad. μ'. et Apoll. Arg. lib. 1.

Ὀΐστευμα, τό, sagitta, jaculum. Idem cum ὀϊστός. Plut. in Apophth.

Ὀϊστευτὴρ, ῆρος, ὁ, sagittarius.

Οἰστευτὴς, idem quod οἰστευτὴρ, sagittarius. Callimach.

Διοϊστεύω, (comp.) sagittam mitto per, jaculo pertransco. Od. τ'. et φ'.

Composita quædam ex οἰστὸς i. tolerabilis: cætera vide in composit. ex Φέρω.

(Δυσοίζω, δυσχεραίνω. Æsch. Ag. 1325.)

Δύσοιστος, quem difficulter ferre queas, ægrè tolerabilis. Suid. et Hesych.

Δυσοίστως, ita ut vix feras.

Ὑποιστὸς, sufferendus: vel qui sufferri et tolerari potest. Hesych.

Decomp. Ἀνυπόιστος, qui sufferri nequit, intolerabilis.

Ἀνυποίστως, ita ut sufferri et tolerari non possit, intolerabiliter. Poll.

ΟἸΩΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, avis, volucris, ales. Propriè dici putatur de majoribus avibus et carnivoris. Od. γ'. τόν γε κύνες τε καὶ οἰωνοὶ κατέδαψαν Κείμενον ἐν πεδίῳ. Ibid. Κάλλιπεν οἰωνοῖσιν ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι. Sic et Il. ά. λ'. θ'. &c. apud Plat. in Rom. ¶ Item augurium, auspicium, omen. Od. ά. οὔτ' οἰωνῶν σάφα εἰδὼς, nec augurioruum peritus. Il. ί. θάρσυνος οἰωνῷ, omine in spem erectus. Sic et apud Xenoph. pæd. 8. † et 1. 6. 39.† et Plut. in probl. Rom. Apud Eurip. in Phœn. Οἰωνοῖς ἐθέμην καλλίνικα τὰ στέφη, exp. ominatus sum, nos esse victuros. (Æsch. Ag. 114. Eurip. Phœniss. 850. Il. ά. 5.)

Οἰωνικὸς, οῦ, ὁ, auguralis. Et, οἰωνικὴ, sub. ἐπιστήμη, auguralis scientia, augurum disciplina.

Οἰωνίζομαι, auguror, ominor. Xen. Hellen. 1. ὅ τινες οἰωνίζοντο ἀνεπιτήδειον εἶναι τῇ πόλει. Aristot. polit. 5. cap. 4. οἰωνισάμενοί τι σύμπτωμα. † auspicia captare. Xen. Pæd. 1. 6. 1.†

Οἰώνισμα, τό, auspicium, augurium, omen. Herodian. l. 1. Dion. l. 37. (Eurip. Phœniss. 801.)

Οἰωνισμὸς, captatio augurii, augurium, οἰώνισμα. Plut.

Οἰωνιστήριον, τό, unde augurium aliquod accipimus: vel signum, quale est omen. Xen. in Apolog. Socrat. Item locus in quo augures augurium agunt: auguraculum.

Οἰωνιστὴς, οῦ, ὁ, augur, auspex. Hesych. † Hesiod. Asp. 185.†

Οἰωνιστικὸς, ad augures seu auspices pertinens. Et, ἡ οἰωνιστικὴ, sub. ἐπιστήμη, auguralis scientia. Plut. de solert. anim.

Composita.

Δυσοιώνιστος, inauspicatus: qui sinistri auspicii est. Luc. et Hermog.

Καλοιώνιστος, qui boni est augurii seu ominis. Aristoph. schol.

Κατοιωνίζομαι, augurium capio, auguror. Phalar.

Μετοιωνίζομαι, augurium muto: vel aliis auspiciis suscipio. Suid. [Dinarch. c. Demosth. καὶ μετοιωνίσασθαι τὴν τύχην, καὶ μεταλλάξασθαι βουλήσεσθε.]

ὈΚΛΑ'ΖΩ, in genua procumbo, flexis seu submissis genibus subsido: ingeniculo me. Luc. ὁ δὲ Θρᾷξ εἰς γόνυ ὀκλάσας δέχεται τῇ σαρίσσῃ τὴν ἐπέλασιν. Idem in Zeux. ὀκλάζοντι ἔοικε. Plut. in præcept. sanit. εἰ τοὺς ἵππους ἐφέλκεσθαι μὴ δυνάμενοι, αὐτοὺς ἄκοντας ὀκλάζειν καὶ ὑποπίπτειν ἐάσομεν. Et cum accus. Xen. ὀκλάζει μὲν τὰ ὀπίσθια. Sic et apud Sophoc. in Œdip. Colon. ‡ 196.‡ βραχὺ σ' ὀκλάσας, paulisper te inflectens. Item metaph. labasco et succumbo, titubo. Greg. μή πως ὀκλάσῃς τὸν λογισμὸν, ne titubes animo et mente. Exponitur etiam, impar sum incepto, deficio, apud Clement. Alexandrinum, ψυχὴν ὀκλάζουσαν πρὸς δεύτερα φάρμακα.

Ὄκλασμα, τό, genuum flexus. Item saltationis quoddam genus, de quo Poll. l. 4. c. 14.

Ὄκλασις, εως, ἡ, genuum flexus, seu curvatura. Erot. apud Hippocr.

Ὀκλαστὶ, flexis genibus: apud Suid.

Ὀκλὰξ, et ὀκλαδὸν, idem. Luc. in Lexiph. Apollon. Arg. l. 3.

Ὀκλαδία, ἡ, idem quod ὄκλασις. Suid.

Ὀκλαδίας, ου, ὁ, qui genua flectit, et ea incurvans subsidit. ¶ Ὀκλαδίας δίφρος, sella quæ complicari potest. Athen. l. 12. Pausan. in Att. Pro quo et absolutè ὀκλαδίας, apud Aristoph. in eq. Luc. in Lexiph.

Ὀκλαδέω, genibus flexis subsido: idem cum ὀκλάζω.

Composita.

Ἐποκλάζω, genibus inflexis et incurvatus subsido. in Philostr. (de cane ad epulantes intento,) ὁ δὲ τοῖς ὀπισθίοις ἐποκλάσας ἀνέχει τὸν δῖφρον.

Κατοκλάζω, incurvo genua seu flecto. Theogn.

Μετοκλάζω, ingeniculo me, curvatis et flexis genibus subsido. Il. ν'. Ἀλλὰ μετοκλάζει, καὶ ἐπ' ἀμφοτέρους πόδας ἵζει.

Παροκλάζω, idem. Hesych.

Συνοκλάζω, genibus flexis consido, genu succiduo me submitto. Basil. Homil. 9.

ὈΚΝΟΣ, ου, ὁ, pigritia, ignavia, metus adeundi laboris. Iliad. ί. Οὔτε τί με δέος ἴσχει ἀκήριον, οὔτε τις ὄκνος. Il. κ'. Οὔτ' ὄκνῳ εἴκων, οὔτ' ἀφραδίῃσι νόοιο. Thuc. l. 2. τοῖς ἄλλοις ἀμαθία μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ὄκνον φέρει. ¶ Eust. pro metu usurpari sæpissimè tradit. ut apud Soph. in Ajace, οὐκ ἂν ἐξισταίμην ὄκνῳ, non consternarer metu. Sic apud eundem in Œdip. Colon. (μέγαν ὄκνον ἔχω καὶ πεφόβημαι. Soph. Aj. 139. Æschyl. Ag. 1018. Soph. Tr. 7. Œdip. Tyr. 1199. Theoc. αί. 65.) ¶ Est etiam species ardeæ, sic à pigritia dictæ, ut testatur Aristot. hist. an. l. 9. c. 18.

Ὀκνία, ἡ, pigrities, segnities: vel timor. Poll.

Ὀκνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, piger, segnis, ignavus. Item timidus.

Ὀκνηρὸς, ᾶ, ὁ, idem. (Soph. Œdip. Tyr. 834.) Thuc. l. 2. Herodian. l. 8. † Compar. ὀκνηρότερος, remissius, timidius. Xen. Pæd. 1. 4. 6.†

Ὀκνηρῶς, pigrè, segniter. Basil. ad Gregor.

Ὀκνηρία, pigritia.

Ὀκνέω, sive ὀκνείω, (poëticè inserto ι,) piger et segnis sum, piget me laboris. Thuc. l. 1. ὁ διὰ τὸν ἐκείνων ὄκνον, τάχιστ' ἂν ἀφαιρεθείη τοὺς μετρίους τὸ πρῶτον, δι' ὅπερ ὀκνεῖ, εἰ ἡσυχάζοι. † τὴν ἱππασίαν. Xen. Pæd. l. 2. 49. b.† Exp. et pigror. Plut. in Pericle, ὤκνει χαρίζεσθαι τοῖς πολλοῖς, pigrabatur multitudinis animos beneficiis sibi demereri. Item vereor, non audeo, dubito. Iliad. έ. Ὀκνείω δ' ἵππων ἐπιβαινέμεν. Isocr. in Panath. ὀκνῶ εἰπεῖν. Dem. ὀκνῶ ὀνομάσαι, piget nominare. Exponitur etiam, timeo, metuo. † περί τινος. Xen. Pæd. l. 4. p. 106. c.† Soph. in Ajace, Μεμηνότ' ἄνδρα περιφανῶς ὀκνεῖς ἰδεῖν; (Eurip. Phœniss. 964. Soph. Œdip. Tyr. 766. 942. 996.) Apud Dem. pro cor. οὐδένα κίνδυνον ὀκνήσας ἐλθεῖν, exp. nullum periculum suscipere detrectans. Item nequeo, non potis sum. Erot. in lex. Hippocr.

Ὀκνέομαι, vereor, timeo. Idem ibid.

[Ὀκνητέον. Plat. de Leg. Οὐκ ὀκνητέον, ὦ ξένε. Polyb. Hist. lib. 4.]

Composita.

Ἄοκνος, ου, ὁ καὶ ἡ, impiger, non segnis, promptus ad aliquid agendum. (Soph. Tr. 843.) ‡ ἄοκνοι. gl.‡ Hesiod. in Erg. Xen. Pæd. 2. Exp. intrepidus. † ἀοκνότατα πάντων. Xen. Pæd. 1. 4. 2.†

Ἀόκνως, impigrè, non segniter. Plato de leg. 2.

Ἀοκνία, ἡ, impigritas, alacritas.

Ἀποκνέω, ῶ, pigror, metu aliquo deterreor, detrecto. Propriè, per ignaviam aggredi recuso. Thuc. Μὴ ἀποκνήσαντι τὸν κίνδυνον. Isocr. de pace, Οὐκ ἀποκνητέον ἀμφισβητεῖσθαι καὶ περὶ τούτων.

Ἀπόκνησις, detrectatio alicujus laboris aut officii, ex pigritia aut metu. Thuc. l. 1.

Δύσοκνος, piger, segnis, qui aliquid aggredi metuit et semper cunctatur.

Δυσόκνως, pigrè, segniter. Item ægrè, gravatim.

Κατοκνῶ, pigror, piget me. Isocr. ad Demon. δεῖ κατοκνεῖν μακρὰν ὁδὸν πορεύεσθαι. Μὴ κατοκνήσῃς μηδ' ἰδεῖν μῆκος, μὴ μέτρα θαλάσσης, ὥστε τυχεῖν τοῦ χαρίσματος. Item timeo, vereor, gravor. Demosth. Phil. 4. οὐ κατοκνήσω εἰπεῖν τἀληθῆ. † Xen. Pæd. p. 194. d.† Item nequeo, non possum. Erot. in lex. Hippocr.

ὈΚΡΙ'ΒΑΣ, αντος, ὁ, pulpitum. Plato in symp. ἀναβαίνοντος ἐπὶ τὸν ὀκρίβαντα μετὰ τῶν ὑποκριτῶν, ascendentis pulpitum cum histrionibus. ☞ Etymol. deducit παρὰ τὸ ἄκρον καὶ βαίνω. ¶ Est etiam instrumentum pictorum, ut tradit Poll. l. 7. c. 28. ¶ Nonnullis est etiam aries sylvestris. ¶ Aliis scala, utpote qua utimur ad conscendenda loca prærupta. Suid.

ὈΚΤΩ', octo. Plut. τὰ ὀκτὼ πρῶτος κύβος ἀπὸ ἀρτίου τῆς δυάδος. Dicunt etiam, ὁ ὀκτὼ ἀριθμὸς, numerus octonarius.

Ὀκτάκις, octies.

Ὀκτακόσιοι, octingenti. Thuc. et Demosth.

Ὀκταπλόος, et ὀκταπλοῦς, octuplex.

Ὀκταπλάσιος, et ὀκταπλασίων, octuplus, octuplicatus. [Plat. Tim.]

Ὄγδοος, ου, ὁ, octavus, et poëticè ὀγδόατος, Theoc. et Hesiod.

Ὀγδοαῖος παῖς, infans octo dierum. Plut.

Ὀγδοὰς, άδος, ἡ, numerus octonarius. Plut. in Thes. et Greg.

Ὀγδώκοντα, et ὀγδοήκοντα, octoginta, octuaginta. Il. β'.

Ὀγδοηκοστὸς, octogesimus, seu octuagesimus, sicut septuagesimus, non octogesimus, nec octuagesimus. Thucyd.

Ἐπόγδοος, seu ἐπίογδοος, (comp.) sesquioctavus. Plat. in Tim.

ΟΛΒΟΣ, ου, ὁ, beatitudo, felicitas: fortunæ, opes, divitiæ. Od. ζ'. Ῥεῖα δ' ἀρίγνωτος γόνος ἀνέρος, ᾧ τε Κρονίων Ὄλβον ἐπικλώσῃ γαμέοντί τε γεινομένῳ τε. Hesiod. in Theog. Τὸν δ' ἀφνειὸν ἔθηκε, πολύν δέ οἱ ὄλβον ὄπασσε. † Asp. 204. opulentia.† Rursum Iliad. ω'. Ὄλβῳ τε πλούτῳ τε μετέπρεπε Μυρμιδόνεσσι. Sic et Iliad. ά. et Odyss. ξ'. Utitur et Xenoph. Pæd. 1. et 4. (Eurip. Med. 600.) ☞ Scribit Eustath. ὄλβον à quibusdam exponi φρόνησιν, unde ἄνολβος, pro ἄφρονος. aliis verò dici τὸν τῶν ἀγρῶν πλοῦτον παρὰ τὰς ὤλκας, i. αὔλακας. ut sit ὄλβος ὁ περὶ τὰς ὤλκας βίος. Vide et Ὄλβιος, quod sequitur.

Ὀλβιστος, superlat. felicissimus. Dionys.

Ὄλβιος, ὁ, beatus. Hesiod. in Theog. † 96.† ὁ δ' ὄλβιος, ὅντινα Μοῦσαι φίλωνται. Item dives, locuples. Od. σ'. ἔμελλον ἐν ἀνδράσιν ὄλβιος εἶναι. Theocr. idyll 15. Ἐν ὀλβίῳ ὄλβια πάντα. (Soph. Œdip. Tyr. 919. 1221.) ☞ Hesych. exp. ὁ διὰ τοῦ ὅλου βίου μακαριστὸς καὶ πλούσιος.

Ὀλβίζω, beatum prædico seu judico. Sophocl. in Œdip. Tyran. Μηδέν' ὀλβίζειν, πρὶν ἂν τέρμα τοῦ βίου περάσῃ μηδὲν ἀλγεινὸν παθών. Eurip. in Helene, Ἀν' ἐπὶ λαμπάδων σέλας Λευκίππου ξυνομαίμονας ὀλβίσαις Τὸ πρόσθεν. (Phœniss. 632. 1629.)

† Ὀλβίζομαι in passiv. Soph. El. 695.†

Composita.

Ἄνολβος, ου, ὁ καὶ ἡ, pauper, infelix, miser. Hesych. Exponitur etiam, stultus, demens: apud Soph. in Ajace. ‡Antig. 1026. μωρός· ὄλβος γὰρ ἡ φρόνησις τῷ αὐτὴν ἔχοντι. Sch.‡

Ἀνόλβιος, idem. [Herodot. Hist. lib. 1. § 32. πολλοὶ μὲν γὰρ ζάπλουτοι ἀνθρώπων, ἀνόλβιοί εἰσι· πολλοὶ δὲ μετρίως ἔχοντες βίου, εὐτυχέες. ὁ μὲν δὴ μέγα πλούσιος, ἀνόλβιος δὲ &c.]

Ἀνολβία, ἡ, miseria, infelicitas, vel inopia. Hesiod. in Erg.

Εὔολβος, dives, felix. Lucian.

[Εὔολβος. Eurip. Iph. in Taur. 189. Τὸν ἐκ τῶν εὐόλβων Ἄργει βασιλέων, Ἀρχά;]

Πανόλβιος, omni ex parte beatus, beatissimus. Theocr. Idyll. 15. [146.] (Æsch. Suppl. 590.)

Πολύολβος, perbeatus, multum beatus: vel multùm dives. Phoc.

Τρισόλβιος, terque quaterque beatus, beatissimus.

Ὑπέρολβος, perbeatus, vel prædives, dives suprà quàm dici possit.

ΟΛΙΓΟΣ, ου, ὁ, paucus. Il. δ'. ὀλίγος δ' ἔτι θυμὸς ἐνῆεν, parum animi inerat. Thucyd. lib. 1. ὀλίγοι ἀπὸ πολλῶν πορευόμενοι διὰ τῆς Λιβύης. Plato in symp. ὀλίγοι ἔμφρονες πολλῶν ἀφρόνων φοβερώτεροι. In repub. ὀλίγοι, dicuntur pauci quidam, penes quos imperium est. Latinè optimates. Ut apud Thucyd. lib. 8. εἰ δὲ ὀλίγοι ξυνιδόντες, τί, τε πλῆθος, οὐ δυνάμενα πολέμιον ἔχειν. Sæpe præpositionibus jungitur, subaudito nomine χρόνος, vel διάστημα, vel ῥῆμα. Ut, δι' ὀλίγου, et ἐξ ὀλίγου, brevi temporis spatio. subitò, apud Thucyd. lib. 2. et 1. vel ex propinquo, apud eundem, lib. 4. Apud Petr. 1. epist. cap. 1. δι' ὀλίγων ἔγραψα, scilicet ῥημάτων, paucis scripsi. Κατ' ὀλίγον, παρ' ὀλίγον, sensim, paulatim: Herodian. lib. 8. et Philo de mund. ¶ Item parvus, exilis, tenuis, ὀλίγος ἀνήρ. Iliad. β'. ὀλίγη τράπεζα, Odyss. ό. ὀλίγη ὀπί, Odyss. ξ'. exili voce. ¶ Adverbialiter interdum ponitur ὀλίγον, i. parum. Homer. et Aristoph. Item fere, propemodum. Plut. in Publ. ὀλίγου συναπώλεσε τὰς στάσεις εἰς τὴν πόλιν. Pro quo et ὀλίγου, apud Thucyd. Et, ὀλίγου δεῖ, parum abest, &c. apud Isoc. Demosth. &c. † Ὀλίγου φροῦδος γεγένημαι, propemodum evanidus factus sum. Aristoph. Nub. 720.† Sic, ὀλίγῳ, paulo. unde, ὀλίγῳ πλεῖον, Thucyd. et, ὀλίγῳ πλέονες, apud Herodot. ¶ Pro ὀλίγος dici ὄλις, Tarentinorum dialecto, annotat Etymolog. qui et hoc ex Ῥίνθωνος Μελεάγρου exemplum subjicit, Ὄλιστιν ἐμὰν ἐμπέφυκ' εὐτυχία. addens, Platonem comicum hanc vocem tanquam barbaram elusisse.

Ὀλίγιστος, (superl.) paucissimus. Plato de rep. l. 2. ὀλιγίστους αὐτῶν ἀκούειν. Item minimus, perexiguus: ut, ὀλίγιστον διάστημα, Arist. in Probl.

Ὀλιγίστως, paucissimo numero, vel parcissimè.

Ὀλίγως, exiguo tempore, celeriter. Hippocr. lib. 1. aphor.

Ὀλιγότης, ητος, ἡ, paucitas. Theophr.

Ὀλιγοστὸς, unus è paucis, paucis comitatus, qui cum paucis. Plut. in Anton. et in Cæsar. Item brevissimus, pauxillus. Soph. in Antig.

Ὀλίγα, paullulum, rarò. (Levi de causâ. Eurip. Med. 190.)

Ὀλιγάκις, paucies, rarò, non ita sæpe multumque: in epist. Philip. apud Demosth. et apud Aristot.

Ὀλιγαχόθεν, è paucis locis. Aristot. rhet. 3. [Herodot. Hist. lib. 3. Οὗτος Δαρείῳ προσῄει φόρος ἀπό τε τῆς Ἀσίης, καὶ τῆς Λιβύης ὀλιγαχόθεν.]

Ὀλιγαχοῦ, paucis in locis.

Ὀλιγήρης, idem quod ὀλίγος. Nicand.

Ὀλιγόω, ad paucos redigo, imminuo. Hesych.

Ὀλίζων, ονος, ὁ καὶ ἡ, parvus: Idem quod ὀλίγος. Nicand. in Ther. Μηδ' ἀμφίσβαιναν ὀλίζονα καὶ [illegible].

Ὀλιζότερος, minor; tanquam ab ὀλίζος, cujus neutrum ὀλίζον, Thessalis idem esse quod ὀλίγον, tradit Eustath. Oppian. l. 3. de venat. Nicand. in Ther.

Ὀλιζόω, minorem reddo, minuo: Hesych.

Ὑπολίζων, (comp.) aliquanto minor. Il. σ'. λαοὶ δ' ὑπολίζονες ἦσαν.

ΟΛΙΣΒΟΣ, ου, ὁ, penis coriaceus, quo improbæ tribades libidinis pruritum excitabant. Aristoph. in concionant. οὐκ εἶδον οὐδ' ὄλισβον ὀκταδάκτυλον, ὃς ἦν ἂν ἡμῖν σκυτίνη 'πικουρία. [Lysistr. 109. Οὐκ εἶδον οὐδ' ὄλισβον ὀκταδάκτυλον, &c. Schol. Αἰδοῖον δερμάτινον. Schol. Bisct. ad 107. 159. Schol.]

ΟΛΙΣΘΟΣ, ου, ὁ, lapsus, casus, prolapsio. Propriè dici putatur de lapsu qui in lubrico loco contingit. Luc. τῆς φάρμακον τὸν ὄλισθον ἀφαιρούσης. Interdum significat lubricitatem, apud eundem.

Ὀλισθεῖν, ῶ, labor, prolabor, cado. Il. ψ'. Ἔνθ' Αἴας μὲν ὄλισθε θέων· βλάψε γὰρ Ἀθήνη. Mosch. idyll. 2. ἐπ' ὕδασι πάντοσ' ὀλισθεῖν. (Philostr. l. 3. c. 39.)

Ὀλίσθημα, τὸ, et ὀλίσθησις, ἡ, lapsus, &c. Plut. [Plat. Tim. ἐγγύς τε ὀλισθήμασιν ἰόντων.]

Ὀλισθηρὸς, οῦ, ὁ, q. d. labilis: i. qui ad labendum proclivis est, seu lapsui obnoxius. Et metaph. proclivis ad rem aliquam, seu vitium, et facilè in id prolabens. Interdum lubricus, in quo quis facilè labi potest. Ut, ὀλισθηρὸς τόπος, apud Plut. Sic et, λεῖος, et ὀλισθηρὸς, apud Luc. in Tim. et Hermot. copulantur. Apud Antipatr. in Anthol. Epigr. lib. 3. ὀλισθηροὶ εἰς πόδας, expon. pedes reddens ad lapsum proclives.

Ὀλισθότης, ητος, ἡ, idem quod ὀλισθηρός, in Epigr.

Ὀλισθαίνω, idem quod ὀλισθῶ. Plato in Crat. ὀλισθαίνει μάλιστα ἐν τῷ λάμβδα ἡ γλῶττα. Plut. in probl. ὀλισθαινούσης γλώττης.

Composita.

Ἀπολισθῶ, ῶ, et ἀπολισθαίνω, delabor, seu lapsante gressu (ut in loco lubrico) aberro ab eo quod petebam. ideoque etiam exp. non attingo, vel non adhæresco. In Epigr. ἀπολίσθανε πίσυρα.

Διολισθῶ, ῶ, sive διολισθαίνω, labor per. Gregor. Naz. ὥσπερ φύσιν τῶν ὑδάτων διολισθαίνουσαν. Item dilabor seu elabor è manibus. Aristoph. in Nub. † 433.† τοὺς χρήστας διολισθεῖν, creditoribus elabi.

Εἰσολισθαίνω, labor seu lapso in.

Ἐξολισθεῖν, seu ἐξολισθαίνω, elabor, effugio, evado. Item delabor, prolabor, incido. Herodian. ῥᾷστα γὰρ αἱ τῶν νέων ψυχαὶ εἰς ἡδονὰς ἐξολισθαίνουσι. Chrysost. μὴ πρὸς τὸν τῶν ἀλόγων ζώων βίον ἐξολισθήσωμεν. (Ἐξολισθαίνω. Eurip. Phœniss. 1340.)

Ἐπολισθεῖν, seu ἐπολισθαίνω, illabor, delabor, incido. In anth. Epigr. ἐπολισθέντα μαζοῖσιν ἀμφικάδαις.

Εὐόλισθος, lubricus. Alex. Aphr. probl. l. 1.

Καταλισθαίνω, delabor, illabor. Exponitur et, recido, devenio. Suid.

Κατόλισθησις, dilapsus. Paul. Æginet.

Παρολισθῶ, et παρολισθαίνω, prolabor. Exponitur et, lubricè aberro, lubricè in latus detorqueor. Luc. in Gallo. Dioscor. l. 6. c. 11.

Decomp. Συμπαρολισθαίνω, simul lubricè delabor. Plut.

Περιολισθῶ, ῶ, et περιολισθαίνω, q. d. circùm delabor, seu circum decido, aut circumquaque.

Περιολίσθησις, et, περιολισθήσεις γεώδης, terra circumquaque delapsa. Plut. in Camillo.

Συνολισθῶ, in unum locum labor, confluo. Plut. in Pericle, ἐγκέφαλον ἐκ τοῦ παντὸς ἀγγείου συνωλισθηκότα, &c.

Συνολισθαίνω, simul lubricè delabor, prolabor. Plut.

Ὑπολισθαίνω, sublabor. Plut. [Ælian. Var. Hist. lib. 9. cap. 33.]

ΟΛΛΥΜΙ, sive ὀλλύω, (Fut. ὀλέσω. aor. 1. ὤλεσα. præt. perf. ὤλεκα, et Att. ὀλώλεκα. ab inusit. ὀλέω. Præt. med. ὦλα, et Att. ὄλωλα. f. ὀλῶ. aor. 2. med. ὠλόμην. ab inusit. ὄλλω.) perdo, amitto. Odyss. ί. φίλους ὀλέσαντες ἑταίρους. Iliad. ί. Πολὺν ὤλεσα λαόν. ¶ Item perdo, i. perniciem infero, perimo, occido. Iliad. θ'. Ὀλλύντες Τρῶας, τοῖσιν κότον αἰνὸν ἔθεσθε. Odyss. σ'. ἦ τοι ἐμὴν ἀρετὴν, εἶδός τε, δέμας τε, Ὤλεσαν ἀθάνατοι. Eurip. in Hec. θρήξ σ' ὤλεσε ξένος. (Æsch. Pers. 245. Eum. 148. Soph. Œdip. Tyr. 772.) Iliad. ν'. Ἀργείους ὀλέεσθαι. Ion. Æol. et Poët. pro ὀλεῖν. ab ὀλέω. Perperam ex Eustath. verbum fingunt Ὀλέσκω. Vide et Ἀπόλλυμι.

Ὄλλυμαι, perdor, pereo. Odyss. δ. [illegible] ὄλοντο. Il. β'. [illegible]. Item intereo. Iliad. χ'. Υἷάς τ' ὀλλυμένους, ἑλκυσθείσας τε θύγατρας. Iliad. δ'. εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν Ὀλλύντων τε καὶ ὀλλυμένων. Sic et Od. ι. et Il. σ'. (Eurip. Phœniss. 308. Θαμίνων τ' Ἐρινύν. ib. 901. καὶ σὺ νῦν ὄλλυμαι. Il. γ'. 147. Soph. Œdip. Tyr. 819. Æsch. Suppl. 848.)

Ὀλετὴρ, ῆρος, ὁ, perditor, interemptor, seu interfector. Il. σ'.

Ὀλέτειρα, ἡ, perditrix, interfectrix, quæ perniciem et exitium affert. Hom. in batrachom.

Ὄλεθρος, ὁ, perditio, pernicies, exitium, mors. Iliad. χ'. (C. Cat. N. 380. Soph. Œdip. Tyr. 673. 1167. 1363.) Od. δ. ζ'. γ'. Thucyd. l. 7. † οὐκ εἰς ὄλεθρον. Soph. Œd. Tyr. 438.† Sic dicitur etiam homo perniciosus, exitialis. Dem. in Mid. pro coron. Luc. de salt.

Ὀλέθριος, ὁ καὶ ἡ, exitialis, perniciosus, lethalis. Iliad. τ'. Plato epist. 7.

Ὀλεθρεύω, perdo, everto, perniciem et exitium affero: pro ὀλοθρεύω. Gregor. οὐδὲ φεύγει τὸν ὀλεθρεύοντα. Hebr. 11. ἵνα μὴ ὁ ὀλεθρεύων τὰ πρωτότοκα θίγῃ αὐτῶν.

Ὀλέθρευσις, perniciei illatio, occisio.

Ὀλεθρευτὴς, οῦ, ὁ, qui exitium affert, qui perimit. exterminator. 1 ep. ad Corinth. cap. 10.

Ὀλέκω, perdo, i. exitium affero, perimo. Iliad. ί. Οἳ ἀνέρας ὀλέκοντο. Iliad. σ'. οἱ δ' ἀλλήλους ὀλέκουσι.

Ὀλέκομαι, pereo, intereo, morior. Il. ά. ὀλέκοντο δὲ λαοί. (Æsch. Pr. 566.)

Ὀλόεις, idem quod ὀλοός. Soph. (Tr. 530.)

Ὀλοὸς, οῦ, ὁ, perniciosus, exitialis, noxius. Iliad. σ'. γ'. Od. ζ'. &c. (τὰ ὀλοά. i. e. τὰ λυγρά. Æsch. S. c. Th. 774. Soph. El. 843.)

Ὀλοιὸς, et ὀλοῖος, idem. Hesiod. in Theog. † 591.† Greg.

Κατουλὰς, (comp.) vocatur nox tenebricosa, apud Apoll. Rhod. Arg. lib. 4. παρὰ τὸ ἰλεῖν, ut vult ejus schol. vel (quod idem) διὰ τὸ αὐτὴν εἰλεῖν εἶναι, et apud Etym. Vide et in comp. ex Ἴλλω.

Οὐλοὸς, idem quod ὀλοός. Nic. in Ther. Αἰγύπτου οὐλοὸς αἶα.

Οὖλος, itidem pro ὀλοός, Il. β'. et φ'. ¶ Est et οὖλος loco suo.

Οὔλιος, et οὔλιμος, idem. Il. λ'. et apud Hesych. † Hesiod. Asp. 192.†

Οὐλόμενος, pro eodem, (factum ex aor. 2. ὀλόμενος, interposito υ, metri causa.) Il. ά. Od. δ. et κ'. † Hes. Th. 593.†

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀπόλλυμι, sive ἀπολλύω, idem quod ὄλλυμι, perdo. † Xen. Pæd. l. 4. p. 106. d.† Plato in Minoë: τὸ μὲν σώζει τὰς πόλεις καὶ τἆλλα πάντα, τὸ δὲ ἀπόλλυσι καὶ ἀνατρέπει. Aristoph. in Nub. † 1134.† ὦ Παλλὰς, ὥς μ' ἀπώλεσας. Iliad. ά. καὶ ἐκπάγλως ἀπόλεσσαν. Aristoph. in Nub. ἀπολεῖ μέ φησι, [illegible]. ¶ Item amitto. Chrysost. ἀπόλλυς τὰ χρήματα. Odyss. β'. πατέρ' ἐσθλὸν ἀπώλεσα. Odyss. ζ'. ἀπώλεσα οἶκον. (Æsch. Pers. 475. πολλὰς γὰρ ἦδη κατὰ πλόον ἀπώλεσε. 672. Ag. 1091. Suppl. 406. morti destino. Soph. Œdip. Tyr. 1468.)

Ἀπόλλυμαι, (pass. fut. ἀπολοῦμαι. aor. 2. ἀπωλόμην, præt. med. ἀπόλωλα, ab inusit. ἀπόλλομαι.) perdor, pereo. Odyss. δ. Τόσσ' εἴσεται παρὲξ ἀπόλλυται. Aristoph. in Pluto, ὦ κάκιστ' ἀπολούμενε, τί λαλεῖς; Eurip. in Hecub. Ἀπωλόμην δύστηνος. perii infelix, seu perdita sum. Odyss. δ. Ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος. Aristoph. in Nub. Ἀπόλωλας· ἀδικεῖς γὰρ εὖ λέγω. † Xen. Pæd. 1. 3. 8. Sic l. 3. p. 73. b.† Ἀπόλωλα significat etiam, amissus sum. Iliad. ί. νῦν δ' ἀπόλωλε, καὶ αἰδώς. Od. λ'. ἴδεν ἀπολέσαντ' ἀναβρόχθη. Pro ἀπώλετο. † Ἀπὸ γὰρ ὀλοῦμαι, per tmesin. Aristoph. Nub. 790. et 1442. Ἀπόλλυμαι med. φέρε μὴ, perire mutu ne &c. Xen. Pæd. l. 6. p. 146. d.†

Ἀπώλεια, ἡ, perditio; amissio. frequens in Novo Testam. ut Matth. 7. Marci 17. &c.

Decomp. Ἀνταπόλλυμι, vicissim perdo, vicissim perimo et interficio. Eurip. in Ione. [1308.] Οὐ χρή με τοὺς κτείνοντας ἀνταπολλύναι.

Ἀνταπόλλυμαι, vicissim pereo. Idem in Iphig. Taur. [713. Μητέρα κτανόντας, αὐτὰς ἀνταπόλλυμαι. Helen. 105. Καὶ ξύνγε πέρσας, αὐτὸς ἀνταπωλόμην. Herodot. Hist. lib. 3. §. 14. ταῦτα γὰρ ἐδίκασαν οἱ βασιλήιοι δικασταὶ, ὑπὲρ ἑκάστου δέκα Αἰγυπτίων τῶν πρώτων ἀνταπόλλυσθαι.]

Διαπόλλυμι, perdo seu interimo.

Ἐξαπόλλυμι, seu ἐξαπολλύω, funditus perdo. Euripid. in Heracl. Ὅς καὶ παρ' ἄδην ζῶντά σε κατήγαγε, Ὕδρας, λέοντάς τ' ἐξαπολλύναι λέγων, Ἔπεισας. [Troad. 1214. πρὸς δὲ καὶ ψυχὴν σέθεν Ἑλένη, καὶ πάντ' οἶκον ἐξαπώλεσεν. Soph. El. 591. πατέρα τὸν ἐμὸν πρόσθεν ἐξαπώλεσας, Καὶ παιδοποιεῖς;] (Æsch. Ch. 837.)

Ἐξαπόλλυμαι, prorsus pereo, depereo. (Æsch. Ag. 537.) [Herodot. Hist. lib. 4. cap. 173. Κατακαμόντες δὲ προσεχώρησαν τοῖς Ψύλλοις. οὗτοι ἐξαπολώλασι τρόπῳ τοιῷδε.— Ἐξαπολομένων δὲ τούτων, ἔχουσι τὴν χώρην οἱ Νασαμῶνες.]

Παραπόλλυμι, malè perdo, perdendo contra meritum seu debitum.

Παραπόλλυμαι, malè pereo, immerenter et indignè pereo. Lucian. in Anachars.

Συμπαραπόλλυμαι, simul pereo. Demosth. Xen. in apol. Socr.

Προαπόλλυμι, perdo antè.

Προαπόλλυμαι, pereo antè. [Demosth. Orat. in Philipp. A. pag. 31. 6. Ed. Cant. εἴτ' ἐν ὅσῳ ταῦτα μέλλετε, προαπόλωλεν ἐφ' ἃ ἂν ἐκπλέωμεν.]

[Προαπολλύω. Plat. Phæd. καὶ φαίνοιτο μὲν ἡ ψυχὴ, ὥσπερ καὶ θοἰμάτιον καὶ μᾶλλον ἐκ τοῦ σώματος, προαπολλύοιτο, ἐν ἀφανείᾳ ἤδη οὖσα.]

Προσαπολλύω, sive προσαπόλλυμαι, præterea perdo.

Συναπόλλυμαι, simul pereo.

Διολλύω, sive διόλλυμι, disperdo. Eurip. in Hell. Τάδε καὶ τί διώλετε, μυριάδας τε Χαλκασπίδων Δαναῶν. (Soph. Œdip. Tyr. 326.)

Διόλλυμαι, dispereo. Plato de rep. lib. 2. ἀλλὰ μὴν καὶ τοῦτο δῆλον, ὡς, ἐάν τις τινὸς παρῇ ἔργου καιρὸν, διόλλυται. Soph. διόλλυμαι πρὸς Ἀτρειδῶν, ab Atridis interimor. (Œdip. Tyr. 1180. Æschyl. Pers. 463.) Euripid. in Hippol. Τροφοῦ διώλετ' οὐχ ἑκοῦσα μηχαναῖς.

Ἐξολλύω, funditus perdo et extinguo, prorsus everto. Aristoph. in Plut. Τοὺς συκοφάντας ἐξολεῖ κακοὺς κακῶς. Ibid. ἀλλά σέ γ' ὁ Ζεὺς ἐξολέσει. † Nub. 1134.† (Ἐξολοῖτο. R. 86.)

Ἐξώλης, εος, ὁ καὶ ἡ, planè perditus. Aristoph. ἐξώλης ἀπόλοιο. Item perditus, deploratus: vel exitialis, noxius. Idem in Pluto. ‡ 443. ἐξωλέστερα.‡ (Æsch. Suppl. 749.)

Ἐξώλεια, ἡ, internecio, exitium. [Æschin. Orat. in Timarch. ὀμόσας μὴ λαβεῖν δῶρα μήτε λήψεσθαι καὶ ἐπαρώμενος τοῖς ὀμνύουσι θεοῖς, καὶ τὴν ἐξώλειαν ἐπαρασάμενος ἑαυτῷ. Demosth. Orat. adv. Midiam. ὀμνύοντα κατ' ἐξωλείας, &c.]

Ἐξολοθρεύω, funditus perdo et everto, penitus extinguo, extermino. Act. 3.

Ἐξολόθρευμα, τὸ, internecio.

Ἐξολόθρευσις, ἡ, perditio: excisio, exterminatio.

Ἐξολοθρευτὴς, ὁ, qui penitus aliquem perdit et extinguit.

Ἐπαπόλλυμι, adhuc perdo, pessundo porrò. Lucian. [Aristid. Orat. τοσοῦτον περιόντος ἔτι γε [illegible] ἐπαπόλλυτε.]

Προόλλυμι, ante perdo.

Πρώλης, qui ante tempus perit, qui prematuro exitio perit. [Demosth. Orat. de Cor. εἰ δ' ἄρα ἔχουσιν οὕτως ἀνιάτως, τούτους μὲν αὐτοὺς καθ' ἑαυτοὺς, ἐξώλεις καὶ προώλεις ἐν γῇ καὶ θαλάττῃ ποιήσατε.] Exponitur et, ante tempus perdendus.

Συνόλλυμι, simul amitto. Oppian.

Composita sine præpositione: ac primùm in ολέτης, aut ολέτειρα desinentia.

Αἰνολέτης, ου, ὁ, horrendum in modum perditus: vel grave exitium inferens. Orph. in Argon.

Ἀνδρολέτειρα, virorum perditrix. Æsch. [Sept. c. Theb. 320. Dii — ἀνδρολέτειραν καὶ τὰν ῥίψοπλον ἄταν ἐμβαλόντες, &c. Schol. ad 318. Βλαβεῖν τὴν τοὺς ἄνδρας φθείρουσαν, &c. Agam. 1473. μηδ' εἰς Ἑλένην κότον ἐκτρέψῃς, ὡς ἀνδρολέτειρ', &c.]

Αὐλολέτης, unde μουσολέτης, cantus et musicorum modulorum corruptor. Athen. lib. 10.

Γιγαντολέτης, ου, ὁ, et γιγαντολέτωρ, ορος, ὁ, Jupiter dicitur, quòd perdiderit et extinxerit gigantes.

Γιγαντολέτις, ιδος, ἡ, Minerva vocatur, gigantum perditrix, quòd Jovi in delendis gigantibus opem tulerit. Dicitur et, γιγαντολέτειρα. Suid.

Δρακοντολέτης, draconis interfector: Epithetum Apollinis.

Ἰνδολέτης, ου, ὁ, Indorum perditor, qui Indis cladem intulit. Epith. Bacchi, Indiæ domitoris, in Epigr.

Παιδολέτης, pueros occidens. Eurip. in Medea. [1393. Φεῦ, φεῦ μυσαρὰ, καὶ παιδολέτορ. Rhes. 549. Æschyl. Sept. c. Theb. 732. παιδολέτωρ δ' ἔρις τάδ' ὀτρύνει.]

[Παιδολέτειρα. Eurip. Med. 850.]

Πανολέτης, exitium omnibus adferens, omnia perdens et labefactans.

Τειχολέτης, muris exitium afferens: i. murorum destructor.

Τεκνολέτειρα, ἡ, quæ liberos suos perdidit: seu quæ liberos suos amisit.

Composita ex ὄλεθρος.

Ἀνθρωπόλεθρος, hominum pernicies, hominibus exitium et perniciem afferens. Suid.

Ἀνώλεθρος, interitus expers, interitui non obnoxius. [Plat. Phæd. Οἶμαι δὲ καὶ τὸ ἄθερμον ἀναγκαῖον ἦν ἀνώλεθρον εἶναι, ὁπότε τις ἐπὶ χιόνα θερμὸν ἐπάγοι, ὑπεξῄει ἂν ἡ χιὼν, οὖσα σῶς καὶ ἄτηκτος:] Reperitur et, ἀνόλεθρος, pro eodem. Il. ν'.

Δυσόλεθρος, qui difficulter interit. Exponitur et, ægrè moriens et tabescens. Theophr. hist. pl. l. 3.

Πανόλεθρος, sive πανώλεθρος, planè perditus, vel prorsus exitialis et perniciosus. Soph. et Eurip. in Electris. † Soph. El. 1015.† (Æsch. S. c. Th. 940. Ag. 544.)

Πανωλέθρως, cum internecione, cum universali exitio. [Herod. lib. 6.]

Πανωλεθρία, ἡ, internecio, exitium, quo res aliqua prorsus perit. Herodot. Thucyd. lib. 7.

Παμώλεθρος, idem quod πανώλεθρος. Æsch.

Ψυχόλεθρος, ου, ὁ, pernicies et exitium animarum: animis perniciem et exitium afferens. Hesych. et Suid.

Composita habentia ω ante λ, itidem sine præpos.

Ἀνεμώλιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ventosus, vanus, inanis, q. d. qui vento rapitur, et ita perditur. Iliad. φ'. Odyss. δ'. et λ'. Etymologus tamen compositum esse negat. Quo sensu ad Ἄνεμος vocis derivata pertinebit.

Ἐριώλη, ab Aristophane in Vesp. vocatur ἐρίων ἀπώλεια, lanarum jactura. Item impetuosus ventus et procella, seu turbo. apud eundem in equitibus. in qua significatione Etymol. deducit ab ἐρι intensiva particula, et verbo ἄω, spiro.

Πανώλης, εος, ὁ καὶ ἡ, qui prorsus periit: vel omnino exitiabilis. (Æsch. S. c. Th. 558. Pers. 734. Suppl. 10.) [Soph. El. 547. ὁ τῷ πανώλει πατρὶ τὸν μὲν ἐξ ἐμοῦ Παίδων πόθος παρεῖτο, &c. Œd. Col. 1069. 1378. Eurip. Med. 277. Αἰ, αἶ· πανώλης ἡ τάλαιν' ἀπόλλυμαι. Herc. Fur. 1424. Elect. 60. Ἡ γὰρ πανώλης Τυνδαρὶς, μήτηρ ἐμὴ Ἐξέβαλέ μ' οἴκων, &c.]

Πανώλεια, idem cum πανωλεθρία.

Πανωλὶς, Hesych. est ἐξώλης, vel potiùs, ὁ πάντως ἐξώλης. Hesych.

Πωΐλος, significat τὸν πόρνον, catamitum, pathicum; quasi διὰ τὸ πᾶσι ἀπολλύμενον, Ionicè inserto ι pro πῶλος.

Τριξώλης, exitio dignissimus, perditissimus. Eustath.

(Φρενώλης. Æsch. S. c. Th. 763.) ‡ mente captus.‡

ΟΛΜΟΣ, ου, ὁ, mortarium. Il. λ'. Ὅλμον δ' ὣς ἔσσευε κυλίνδεσθαι δι' ὁμίλου. Hesiod. in Erg. Ὅλμον μὲν τριπόδην τάμνειν, ὕπερον δὲ τρίπηχυν, mortarium cædere tripedaneum, pistillum verò tricubitale. ☞ Παρὰ τὸ ἔλλειν καὶ μαλάσσειν τὰ ἐν αὐτῷ πτισσόμενα, Eustath. ¶ Est et poculi genus, apud Athen. lib. 11. ¶ Item pro tripode Apollinis sumitur. unde proverbium, Ἐν ὅλμῳ εὐνάσω. ¶ Item totum illud quod à cervice est usque ad coxendicem. i. truncus corporis.

Ὀλμίσκος, idem quod ὅλμος, mortarium. Suid. et schol. Aristoph.

Ὀλμίσκος, mortariolum. Poll. ὀλμίσκους vocari scribit cavitates dentium molarium.

Composita.

Ἔνολμος, ου, ὁ, dicitur etiam divinus vates, apud Apollon. Sophocles Apollinem ita cognominavit, quod in ὅλμῳ sciscitantibus responsa daret.

Ὑφόλμιον, ου, τὸ quod mortario supponitur, quod sustinet mortarium.

ΟΛΟΘΟΥ΄ΡΙΟΝ, Hesychio species marinorum piscium. Aristot. hist. anim. lib. 4. dicit, holothuria parum à spongiis differre. Vide et Plin. lib. 9. cap. 47.

ΟΛΟΚΩΝΙ΄ΤΙΣ, olus quoddam sylvestre. Hippocrat. γυναικείων, lib. 1.

ΟΛΟΛΥ΄ΖΩ, ululo: cum alto clamore ploro et ejulo. Odyss. δ. Ὣς εἰποῦσ' ὀλόλυξε. Et Od. γ'. αἱ δ' ὀλόλυξαν Θυγατέρες τε, νυοί τε, καὶ αἰδοίη παράκοιτις. Demosth. pro cor. μὴ γὰρ οἴεσθ' αὐτὸν φθέγγεσθαι μὲν οὕτω μέγα, ὀλολύξαι δ' οὐχ ὑπέρλαμπρον, i. vociferari cum quodam ululatu. Nonn. ὀλόλυξεν, usurpasse dicitur pro, alto clamore loquutus est.

Ὀλολυγὴ, ῆς, ἡ, ululatus, ejulatus alto cum clamore. Il. ζ'. Thucyd. l. 2. Synes. epist. 67. et 57. (ἀντίμολπον ἧκεν ὀλολυγῆς μέγαν κωκυτόν. Eurip. Med. 1176.)

Ὀλολυγμὸς, ὁ, idem: apud Athen. l. 6. (Ὀλολυγμὸν ἱερὸν εὐφημοῦν παιανίσατε. Æschyl. S. c. Th. 274. Ag. 28. 604.)

Ὀλόλυγμα, τὸ, pro eodem. Eurip. in Heraclid. [782.]

Ὀλολυγὼν, όνος, ἡ, ululatus: et peculiariter is quem mares ranæ edunt, cum fœminas ad coitum vocant. Plut. de solert. animal. Aristot. hist. anim. l. 4. c. 9. ¶ Est etiam avis quædam loca sola amans, ut Theon apud Aratum annotavit. Cicero acredulam vertit. Festus Avienus ululam.

Composita.

Ἀνολολύζω, ejulo, lamentor; seu lamentis et ejulatibus æthera pulso. Luc. in somn. † τινά. Soph. El. 752.† (Eurip. Med. 1173. Æschyl. Ag. 596. Soph. Tr. 209. Luc. Som. p. 4.)

Ἀντολολύζω, apud Æsch. accipi videtur pro, clamore et vociferatione lætitiam præ se ferre.

Ἐξολολύζω, in ejulatus seu ululatus erumpo, ululatus edo. Homer. in Batrach. Δεινὸν δ' ἐξολόλυξε.

Ἐπολολύζω, ejulo, lamentor miserabiliter. Hesych. Expon. etiam bene precor: apud Aristoph. in equit. (Æsch. Ch. 942. Ἐπολολύξατε. Ag. 1245.)

(Κατολολύζω. Æsch. Ag. 1126.)

Συνολολύζω, simul vociferor cum lætitia. Xenoph. [de Cyri Exp. συνωλόλυζον δὲ καὶ αἱ γυναῖκες ἅπασαι.]

ΟΛΟ΄ΠΤΩ, vello, decortico. Callim. hymn. in Dian. Στήθεος ἐκ μεγάλου λασίης ὠλόψαο χαίτης. Ὄλοψας δὲ δέρας. Nicand. in Ther. Καὶ χλωροῦ σφεδάνου ἀπὸ μέσσον ἔρνος ὀλόψας.

ΟΛΟΣ, ου, ὁ, totus. Aristot. metaphys. l. 4. ita definit, ὅλον, οὗ μηδὲν ἄπεστι μέρος, ἐξ ὧν λέγεται τὸ ὅλον φύσει. Quum usurpatur ὅλον respectu partium, exp. vel totum, vel universum genus. Luc. παρὰ μικρὸν ὅλον εἶχέ με, me fermè totum detinebat. Plato in Tim. οὐδὲν ἀνόητον, τοῦ νοῦν ἔχοντος, ὅλον ὅλου, κάλλιον ἔσεσθαι, nihil esse eorum, quæ non intelligunt, intelligente toto genere præstantius. Dicitur etiam τὸ ὅλον, universum, universitas rerum: apud Plat. et Phil. Item universa res, summa rei, Plato de leg. Nonnunquam τὸ ὅλον ponitur pro, ὡς τὸ ὅλον εἰπεῖν, ut in universum dicam, in summa. Luc. in vita sua, τὸ δὲ ὅλον, ἀληθείας καὶ παῤῥησίας τροφίμους εἶναι βούλομαι. Item pro omnino: ut apud Plat. de leg. τὸ ὅλον ἄδικον. ¶ Ὅλος pro θόλος, vide in θόλος.

Ὅλως, omnino, in totum: interdum etiam, in universum, in summa. Plato de leg. ὅλως δὲ εἰπεῖν. Sic et apud Aristot. rhet. 2. Interdum accipitur pro, sanè: ut apud Plut. de def. orac.

Ὁλότης, ητος, ἡ, q. d. totitas. Aristot. metaph. 4.

Ὁλικὸς, οῦ, ὁ, totalis, universalis.

Ὁλικῶς, in totum, vel universè, in universum. Hesych.

Composita.

Ἡμιόλιος, ου, ὁ, totus cum dimidia sui parte, sesquialter, sesquiplex. Plato in Tim. Aristot. hist. an. lib. 9. Pro eodem dicitur etiam, ἡμιόλος: apud Polyb.

Ἡμιολιασμὸς, οῦ, ὁ, quum quis sescuplum pendit. Harpocr. ex Antiph. Polit.

Decomp. Τριημιολία, navigii genus apud Polyb. l. 16. de quo Bayf.

Καθόλου, in universum, in summa, in genere, de omni. Aristotel. Plutarch. &c.

Καθολικὸς, universalis: item perpetuus. Philo de vita M. l. 3.

Καθολικῶς, universaliter, in universum.

Μηδόλως, pro μηδ' ὅλως, haudquaquam.

Οὐδόλως, sive οὐδ' ὅλως, nequaquam, nullo modo.

Σύνολον, τὸ, totum, quod constat ex materia et forma. Accipitur etiam pro, universum, summa, apud Isocr. in Panath. Exponitur et, in universum, omnino: apud Demosth. et Theophr.

ΟΛΟΦΥ΄ΡΟΜΑΙ, F. οῦμαι, lamentor, ejulo, ploro, vel lugeo. Il. φ'. Ἀλλὰ φίλος θάνε, καὶ σύ· τίη ὀλοφύρεαι αὕτως; Iliad. χ'. ἐμὲ δ' ὀλοφύρεται ἦτορ. Iliad. θ'. Δαναῶν ὀλοφυρόμεθ' αἰχμητάων ubi subaud. ἕνεκα, vel ὑπὲρ. Plato de rep. lib. 1. πλεῖστοι ἡμῶν ὀλοφύρονται ξυνιόντες, τὰς ἐν τῇ νεότητι ἡδονὰς ποθοῦντες. ¶ Item deploro, seu commiseror, vicem alicujus miseror. Odyss. κ'. Καὶ τότε τίς με θεῶν ὀλοφύρατο μοῦνον ἐόντα. Sic et apud Thuc. l. 8. ☞ Eustathius vult ὀλοφύρεσθαι esse vel ὅλως φύρεσθαι, vel μετὰ ὀλυγῆς. Etymologus autem dicit, esse τὸ ὅλως φύρειν ἑαυτόν.

Ὀλοφυρμὸς, οῦ, ὁ, et ὀλόφυρσις, εως, ἡ, lamentatio, lamentum. Item ejulatus, ploratus, luctus. Thuc. l. 7. et 2.

Ὀλοφυρμὸς exp. etiam, nænia, apud Athen. lib. 14.

Ὀλοφυρτικὸς, ἡ, ὁ, ad lamenta seu ad lamentandum proclivis. Aristot. ethic. 4. cap. 3.

Ὀλοφύζω, lugeo, lamentor. Eustath.

Ὀλοφυδνὸς, οῦ, ὁ, lugubris, luctuosus, lamentabilis. Iliad. ε'. ἔπος δ' ὀλοφυδνὸν ἔειπε.

Composita.

Ἀνολοφύρομαι, ejulo, lamentor. Exponitur et, deploro. Xen. pæd. 7. ὁ δὲ τροφὸς ἀνωλοφύρατό τε, καὶ περιεπλάκετο ἄμφω.

Ἀπολοφύρομαι, ejulatibus prosequor, deploro. Xenoph. Hell. 1. ἀπωλοφύρετο τὴν ἑαυτῶν συμφοράν. Item, ejulare et lamentari desino: schol. Thucyd.

Ἐπολοφύρομαι, lamentor, lamentis prosequor.

Κατολοφύρομαι, deploro, defleo, cum accus. pers. Eur. in Iphig. Taur.

Προσολοφύρομαι, insuper ejulo, et in ejulatus prorumpo.

Συνολοφύρομαι, unà lamentor aut lugeo vel gemo.

ΟΛΟΣΧΟΙ, qui et μόσχοι, pediculi pomorum. Nicand. in Ther. Σὺν δ' ἐργνάντας ἐνιμαίοντας ὀλόσχους Αἰγυπτίους.

ΟΛΠΗ, ης, ἡ, lecythus, ampulla olearia, vas olearium. Nicand. in Ther. Ἀλλ' ἐν ὄλπῃ θρέψαιο, καὶ αὐτίκα γυῖα λιπαίνοις. Theocr. idyll. 2. Καὶ παρ' ἐμὶν ἐτίθει τὰν Δωρίδα πολλάκις ὄλπαν. ¶ Item pro vase cui vinum infunditur, apud Athen. lib. 11.

Ὄλπις, ιδος, ἡ, idem quod ὄλπη. Theocrit. idyll. 18. Est etiam οἰνοχόη. Hesych.

ΟΛΥΜΠΟΣ, ου, ὁ, Thessaliæ vel Macedoniæ mons altissimus, cujus vertex cœlum attingere videtur. Sic etiam dictus fuit mons quidam Mysiæ, Lydiæ, et alii quidam. † Poet. Οὔλυμπος. Hesiod. Th. 397. et 633.† (Soph.

Œdip. Tyr. 867. 1088.) ☞ Quasi ὁλολαμπὴς, quod ibi lucidus semper sit aër, nullisque unquam nubibus obfuscetur. Aut παρὰ τὸ ὀλλύειν τοὺς ὦπας· quòd ibi præ frigore oculi perdantur. ¶ Hinc pro cœlo poetæ usurparunt. ☞ Qua in significatione dictum volunt Ὄλυμπον, quasi ὁλόλαμπρον, quòd totum cœlum stellis fulgeat, ut tradit Aristot. de mundo. Iliad. ά. Ὄφρ' ἐς Ὄλυμπον ἵκωμαι, ἵν' ἀθανάτων ἕδος ἐστί.

Ὀλύμπιος, ου, ὁ, olympum incolens seu habitans. Ut, Ὀλύμπιος Ζεὺς, apud Homer. Iliad. ά. et alibi. (Ὀλυμπίων θεῶν. Æsch. Eum. 73.) Exponitur etiam, cœlestis. Ut, Ὀλύμπια δώματα, apud eundem. † Hesiod. Th. 75.† ¶ Est etiam venti nomen, qui et Ὀλυμπίας Aristoteli, hypargestes aliis, et sciron, sextus à favonio inclusive; flans ab occasu brumali inter argesten et thrasciam, vel etiam ab Olympo, ut vult Hesych.

Ὀλυμπιάδες Musæ dictæ sunt, vel tanquam filiæ Jovis olympii, vel tanquam olympias domos inhabitantes. Eustath. † Hes. Th. 52.†

Ὀλυμπία, ας, ἡ, Elidis locus, in quo templum, et ante ipsum lucus, ubi Jupiter Olympius colitur. (Soph. Œdip. Tyr. 900.) ¶ Usurpatur etiam pro Olympiaci certaminis arte, apud Aristoph. in Vesp.

Ὀλυμπίασιν, in Olympia, vel Olympiæ, vel apud Olympiam. Athen.

Ὀλυμπίαθεν, ex Olympia, vel de Olympia.

Ὀλυμπίαζε, ad Olympiam. Thuc. l. 3.

Ὀλυμπιακὸς, οῦ, ὁ, Olympiacus. ut, Ὀλυμπιακὸς ἀγὼν, apud Aristoph. in Plut.

Ὀλύμπια, τὰ, Olympiaca certamina, in honorem Jovis celebrari solita, seu Olympiaci ludi. Demosth. Ὀλύμπια ποιεῖν, ludos Olympiacos edere. Sic, ἄγειν Ὀλύμπια, apud Plut. in apophth. et, Ὀλύμπια νικᾶν, vincere Olympia, apud Luc. Et, Ὀλύμπια στεφανοῦσθαι, coronari in Olympiis, apud Simonid.

Ὀλυμπιὰς, άδος, ἡ, Olympiorum victoria, Olympiaci certaminis victoria. Herodot. Item quadriennium, quatuor annorum spacium. Plut. de Isocr. Τρεῖς ὀλυμπιάδας ἀνήλωσεν, ἵνα γράψῃ. A Suida ponitur etiam pro ipso Olympico certamine.

Ὀλυμπικὸς, Olympicus. Epigr. l. 2.

ὈΛΥΝΘΟΣ, ου, ὁ, grossus, ficus immatura. Theophr. συμβαίνει δὲ τότε, τὰ ἐρινὰ ἀπορρεῖν, καὶ τοὺς ὀλύνθους. Galen. simpl. l. 8. τὰ δὲ τῶν ἐρινεῶν σῦκα δριμέα ἐστὶ καὶ διαφορητικά· δριμεῖς οὕτως καὶ τῶν ἡμέρων οἱ ὄλυνθοι. Diosc. l. 1. c. 186. scribit, τοὺς ὀλύνθους à quibusdam vocari ἐρινεούς. Accipitur etiam pro ficuum genere, quod vel penitus non maturescat, vel saltem ad perfectam maturitatem non perveniat. Apud Theophr. de caus. plant. l. 5. c. 1. οἱ δὲ ὄλυνθοι, συνεργούσης ὅλης τῆς χώρας, πεπαίνονται μέχρι τινὸς, aliquatenus maturescunt, non penitus.

Ὀλυνθάζειν, caprificari, maturari dicitur ficus, quum lacteus ejus et inutilis humor à caprifici culice exugitur. Plin. Apud Theophrast. de caus. pl. lib. 2. cap. 13. τὸ δ' ἐπὶ τῶν φοινίκων συμβαῖνον, οὐ ταὐτὸ μὲν, (s. τῷ ἐρινάζειν ἐστὶν,) ἔχει δέ τινα ἐμφέρειαν· ταύτῃ διὸ καλοῦσιν ὀλυνθάζειν αὐτούς.

ὈΛΥΡΑ, ας, ἡ, species seminis mediæ inter frumentum et hordeum naturæ. Gal. ζειὰς apud Hippocr. exp. ὀλύρας. Itidemque Diosc. l. 2. c. 113. scribit, τὴν ὀλύραν esse ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους τῆς ζειᾶς. Et Herodot. lib. 2. ἀπὸ ὀλυρέων ποιεῦνται σιτία, τὰς ζέας μετεξέτεροι καλέουσι. Iliad. έ. Ἵπποι δὲ κρῖ λευκὸν ἐρεπτόμενοι, καὶ ὀλύρας.

(Ὤμ. Æsch. Suppl. 833.) ‡ Lege ὤ. Exclamatio est dolentis aut paventis. Th. Stanl.‡

ὉΜΑΛΟ'Σ, οῦ, planus, levis. † ὁμαλὴ ὁδός. Xen. Pæd. l. 5. p. 130. d.† Plut. in Fabio, ὁμαλὸν διὰ ψιλότητα, καὶ λεῖον. Od. ί. Οἵ γ' ὁμαλὸν ποίησαν. ¶ Τὸ ὁμαλὸν, planities. Thuc. l. 5. ¶ Item æqualis, æquabilis. Plut. in Pericle, πρυτάνεων λαθόντες τῆς ἀναφορᾶς, καὶ τῆς σπάδικος, ὡς ὁμαλῆς καὶ μιᾶς γενομένης. Et, οἰκίαι ὁμαλέστεραι, apud Aristot. (Theoc. ιή. 56. ιέ. 50.)

Ὁμαλὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ὁμαλὸς, æqualis, æquabilis. Plut. in Lycurg. ἰδόντα τοὺς σωροὺς παραλλήλους καὶ ὁμαλεῖς. Item, ὁμαλὴς δίαιτα, æqualitas civilis, apud Athen.

Ὁμαλῶς, æqualiter, æquabiliter. Plut. in Alcib. et Pericl. (pariter, Athan. V. S. Ant. 488.) Exponitur et, sedatè, à scholiaste Thucyd.

Ὁμαλότης, ἡ, æqualitas, æquabilitas: Gal. et Aristot. pol. l. 2.

Ὁμαλίζω, sive ὁμαλύνω, planum reddo, complano, lævigo. Item ad æqualitatem redigo. Aristot. polit. 2. μᾶλλον γὰρ δεῖ τὰς ἐπιθυμίας ὁμαλίζειν, ἢ τὰς οὐσίας. Ponitur etiam absolutè, pro, adæquo, seu æqualis sum.

Ὁμαλίζομαι, sive ὁμαλύνομαι, ad æqualitatem seu æquabilitatem redigor. Ut, ὁμαλιζομένας πόλεις ὑπὸ τῶν συμφορῶν, apud Isocrat. Item, æquabiliter fio. Xen. καὶ ὁμαλύνεται ἡ [illegible].

Ὁμαλισμὸς, ὁ, complanatio, lævigatio. Item æquatio, ipsa actio reddendi æqualem seu æquabilem. Exponitur etiam, æquabilis pronuntiatio dictionis alicujus, qua nec attollitur syllaba, nec deprimitur: schol. Aristoph. [Ran. 490. Schol. Plut. 414. Schol. Vide omnino Notam Cl. Kust. ad alt. loc.]

Composita.

Ἀγχώμαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, (pro ἀγχιόμαλος,) propemodum æqualis, fermè æqualis, Plut. in Cæsare. Exponitur et simpliciter, æqualis. ut, ἀγχώμαλος νίκη, apud Thucyd. l. 4. et Plut. in Oth. ¶ Ponitur etiam adverbialiter in neut. pl. apud Luc. in Hermot.

Ἀγχωμάλως, propemodum æqualiter, seu ex æquo.

Ἀνώμαλος, et ἀνωμαλὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, non planus, salebrosus, confragosus. Demetr. Phal. et Alex. Aphr. Item inæqualis, non æquabilis. Theophr. de caus. pl. l. 3.

Ἀνωμάλως, salebrosè, item inæqualiter, inæquabiliter. Isocr.

Ἀνωμαλία, ἡ, q. d. salebrositas. [Æschin. de falsa Legat. ἀκούω δ' αὐτὸν χρῆναι πρῶτον ἄρξασθαι, διὰ τὴν ἀνωμαλίαν τῆς κατηγορίας.] Item inæqualitas, inæquabilitas. Theophr. de caus. plant. lib. 6. ¶ Exponitur et, inconstantia, apud Plut.

[Ἀνωμαλότης. Plat. Tim. οὕτω δὴ στάσιν μὲν ἐν ὁμαλότητι, κίνησιν δὲ εἰς ἀνωμαλότητα ἀεὶ τιθῶμεν.]

Ἀνωμάλωσις, ἡ, ut apud Aristot. ἡ τῶν οὐσιῶν ἀνωμάλωσις, bonorum inæqualis distributio seu partitio.

Ἀπομαλίζω, et ἀπομαλύνω, complano, lævigo. Item æqualem seu æquabilem reddo.

Ἐξομαλίζω, idem quod ὁμαλίζω, complano, lævigo. Significat etiam, manu permulceo, apud Synes.

Καθομαλίζω, exæquo, complano. Et metaph. à ferocia in mansuetudinem redigo. Plut. in Cæs.

Παρόμαλος, ου, ὁ καὶ ἡ, adæquatus. Strabo.

Προομαλύνω, antè complano, antè lævigo. Gregor. [Plat. Tim.]

ὉΜΑΡΤΗ῀, idem quod ὁμοῦ, simul, unà. (☞ Ab ὁμοῦ καὶ ἀρτέω, aut ὁμοῦ καὶ ἠρτημένως, de iis quæ serie quadam continua se sequuntur.) Iliad. σ'. τὼ δὲ βόσκοντες ὁμαρτῇ Μελίῃ τ' ἔγχεϊ τε, περὶ σπαίροντες ἔπεσσον. Il. ί. καὶ τῶν μὲν ὁμαρτῇ δούρατα μακρὰ ἐκ χειρῶν ἄϊξαν.

Ὁμαρτέω, ῶ, sequor, eo unà cum. † τινί. Hesiod. Theog. 201. comitor.† Iliad. ά. Ἐκδηλος ἐν καὶ θεοῖς ἢ πρὸς ὁμαρτεῖν. Iliad. ί. Τὼ δ' ἄρ' ὁμαρτήτην, insecuti sunt. per syncopen pro ὁμαρτησάτην. (Æsch. S. c. Th. 1050. Eum. 339. Pr. 679. Eurip. Phœniss. 1536.)

Ὁμαρτήδην, unà, simul, seu una serie.

Composita.

Ἐφομαρτέω, ῶ, insequor. Il. ί. Ἀλλ' ἐφομαρτεῖτον. † Apollon. Arg. 1. 201.†

Παρομαρτέω, comitor, assector: interdum etiam, assequor.

Συμπαρομαρτέω, (decomp.) idem. Luc. in somn. Greg. Naz. † ἐπί τι. Xen. Pæd. 1. p. 32. d. cum dat. pers. p. 234. e. et p. 235. d.†

Συνομαρτῶ, sequor, comitor, concomitor. Hesych.

ὈΜΒΡΟΣ, ου, ὁ, imber, pluvia. Hesiod. in Erg. μηδέ σε λήθοι Μή σ' ἐξ γυμνώσῃ πολλὸς, μετ' ἄλλος ὄμβρος. Herod. l. 8. ὄμβρος τε καὶ ἄλλων ἐπέχεται. (Soph. Œdip. Tyr. 1303. 1442.) ☞ Quasi ὀμάρρος, ἀπὸ τοῦ ὁμοῦ ῥεῖν.

Ὀμβρέω, ῶ, pluo. Hesiod. in Erg. μετοπωρινὸν ὀμβρήσαντος Ζηνὸς ἐρισθενέος. Et cum accusat. apud Philon. de vita M. l. 2. ἀνθ' ὕδατος φλόγα αἰθέριον ὤμβρησεν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ.

Ὄμβρημα, τὸ, quod pluit, pluvia.

Ὀμβρηρὸς, seu ὀμβριηρὸς, οῦ, ὁ, pluviosus. Hesiod. in Erg.

Ὀμβρήεις, idem quod ὀμβρηρὸς, pluviosus. Nicand.

Ὄμβριος, ου, ὁ καὶ ἡ, pluvius, pluvialis: ut, ὄμβριον νέφος, apud Aristoph. † Nub. 287.†

Ὀμβρία, ας, ἡ, pluvia quædam nimbosa, nimbus. Theophr. de caus. plant. l. 6. c. 4.

Ὀμβρίζω, imbre rigo, imbre madefacio seu humecto. Item simpl. madefacio, humecto. In Epigr.

Ὄμβριμος, vel ὄβριμος, impetuosus, vel vehemens. Item validus, gravis. Interdum et potens, seu præpotens. Hesiod. in Erg. et apud Hom. (Æsch. S. c. Th. 800. Ag. 1420.) Vide et in comp. ex Βριάω.

Composita.

Ἄνομβρος, ου, ὁ καὶ ἡ, imbre carens, seu imbribus aut pluvia. [Herodot. Hist. lib. 2. §. 22. ἄνομβρος ἡ χώρη, καὶ ἀκρύσταλλος διατελέει ἐοῦσα. §. 25. ὁ δὲ Νεῖλος, ἐὼν ἄνομβρος, ἑλκόμενος δὲ ὑπὸ τοῦ ἡλίου, &c. lib. 4. §. 185. ταῦτα γὰρ ἔθνεα τῆς Λιβύης ἄνομβρά ἐστι.]

Ἀνομβρία, imbris seu pluviæ penuria.

Ἀνομβρέω, ῶ, pluo, pluendo emitto. Philo de vita M. l. 1. καθάπερ ἀπό τινος πηγῆς ἀνομβρῆσαι. Item, emitto, seu effundo, tanquam pluviam. Ecclesiast. c. 18. ἀνώμβρησαν παροιμίας ἀκριβεῖς.

Ἀνομβρήεις, εντος, ὁ, pluvius, pluviosus. Nic. in Ther.

Δίομβρος, imbre madidus, seu madidus. Aristot. in probl.

[Δύσομβρος. Soph. Antig. 362. καὶ δύσομβρα φεύγειν βέλη. sc. docuit.]

Ἐξομβρέω, idem quod ἀνομβρέω.

Ἔνομβρος, imbrem habens seu pluviam, aut imbre abundans. Theophrast. l. 8. Pro eodem legitur etiam ἐπόμβριος, apud eundem.

Ἐπομβρία, ας, ἡ, imbris copia seu imbrium. Aristoph. in Nub. † 1118.† Item humiditas. Hippocr. in aphor.

Ἐπομβρέω, imbre seu imbribus rigo, irrigo.

Ἐπομβρέομαι, imbribus rigor. Epigr. l. 2.

Ἐπόμβρησις, irrigatio quæ fit imbre.

Εὔομβρος, imbribus abundans. Strabo.

Κάτομβρος, imbre madens. Theophr. de caus. pl. l. 3. Exponitur et simpl. humidus, apud Theophr. de caus. pl. l. 3.

Κατομβρέω, imbre madefacio, rigo aut humecto. Item simpl. madefacio.

Κατομβρέομαι, imbre madeo, in Epigr.

Ὕπομβρος, cui subest humiditas ex imbre. Item general. subtus humidus. Gal. apud Hippocr.

Φιλόμβρος, pro φίλομβρος, pluviæ cupidus: ut, φιλόμβρος τέττιξ, in Epigram.

ὉΜΗΡΟΣ, ου, ὁ, obses. Thuc. l. 7. ἄνδρας δέκα Ἀθηναίων ὁμήρους, ἕνα κατὰ τάλαντον. Xen. Hell. 6. τοὺς δὲ ἑαυτοῦ παῖδας ἔδωκεν ὁμήρους. ¶ Τὸ ὅμηρον, pignus quod est velut loco obsidis. Polyb. l. 3. Ἔλαβε παρὰ τούτων ὅμηρα τοὺς υἱοὺς τῶν ἐπιφανεστάτων ἀνδρῶν. 1 Maccab. c. 1. (de Antiocho:) ἦν ἐν ὁμήρῳ ἐν τῇ Ῥώμῃ. ☞ Scholiast. Thucyd. ait, derivari παρὰ τὸ ὁμοῦ εἴρειν. At Eust. derivatur παρὰ τὸ ὁμοῦ, καὶ τὸ ἄρω, τὸ ἁρμόζω. quòd obsides concordiæ causa sint inter eos qui dissident. Theopompus verò apud Harpocrationem dicit, ὁμηρεῖν Achæis significasse ἀκολουθεῖν, unde ὁμήρους appellatos fuisse τοὺς ἐπ' ἀσφαλείᾳ τῶν ὁμολογουμένων διδομένους. Vide et Ὁμηρέω post. ¶ Ὅμηρος est etiam nomen celeberrimi illius poëtæ Homeri: unde, ὁμηρικὸς, ὁμηρίζω, ὁμήρειος, &c.

Ὁμηρεύς, seu obses. Herodian. l. 3. τούς τε παῖδας ὁμηρεύειν εἰς ἀσφάλειαν πίστεως ἔδωκε. Athen. Ἀντίοχος ὁ ὁμηρεύσας παρὰ Ῥωμαίοις.

Ὁμηρεία, ἡ, obsidium: item pignus quod datur in obsidium. Thuc. l. 8.

Ὁμήρευμα, τὸ, pignus quod datur in obsidium. Plut. in Rom. Exponitur etiam, obses.

Ὁμηρέω, F. ήσω, in unum convenio, occurro, obvius fio. Item comitor. Od. π'. Ὡμήρησε δέ μοι παρ' ἑταίρων ἄγγελος ὠκύς. ☞ Eustath. à nomine ὅμηρος fieri scribit: vel deductum esse ἐκ τοῦ ὁμοῦ ἠρτῆσθαι, ἢ συνηρτῆσθαι. Apud Hesiod. in Theog. † v. 39. V. ibi Guietus et Scholias.† φωνῇ ὁμηρεῦσαι, exp. voce concordantes. Item, ὁμοῦ εἴρουσαι, vel ὁμοῦ τῇ φωνῇ λέγουσαι.

Ἐξομηρεύω, (comp.) obsides posco et exigo, acceptisque corporibus fidem obstringo. Plut. in Sertor. ἐξωμηρεύσατο τοὺς παῖδας. Metaph. apud Aristot. in œcon. δεῖ δὲ καὶ τοὺς δούλους ἐξομηρεύειν ταῖς τεκνοποιίαις, pignorum charitate obstringere. Item, obsidibus datis emereor et assequor. Strabo lib. 6. ἐξομηρευσάμενος δι' ἐπιγαμίας τὴν φιλίαν.

Ἐξομήρευσις, illa actio poscendi obsides: vel obstringendi aliquem tanquam obsidibus datis: aut emerendi seu assequendi aliquid datis obsidibus. Plut.

ὉΜΙΛΟΣ, ου, ὁ, cœtus, turba, multitudo. Od. ά. Τίς δαίς, τίς δὲ ὅμιλος ὅδ' ἔπλετο; Il. ά. κλισίην δ' ἀμφίσταθ' ὅμιλος. Sæpe dicitur de multitudine militum, seu agmine aut turma. Ut Il. λ'. Ἀλλ' ἴσχω καθ' ὅμιλον. Et Il. γ'. τὸν δ' ὡς οὖν ἐνόησεν ὁμίλου προβάντα. Sic et Iliad. ά. et alibi apud Hom. itemque apud Herodot. in Polymn. et Thuc. l. 2. et 4. (Æsch. Pers. 1034.) ☞ Orion apud Etym. scribit, quum de bello dicitur, derivari παρὰ τὸ ὁμοῦ τὰς ἴλας βάλλειν, i. τὰς συστροφάς. At verò, quum dicitur ἐπὶ τῆς ἀναστροφῆς τοῦ ὄχλου, derivari παρὰ τὸ ὁμοῦ εἱλεῖσθαι.

Ὁμιλαδὸν, vel ὁμιληδὸν, turmatim, catervatim, facto agmine. Il. μ'. et apud Hesiod. † Asp. 170.†

Ὁμιλία, ἡ, q. d. ipsa actio versandi in cœtu hominum: congressus, conversatio, consuetudo. Plato in sympos. Philo de vita M. l. 1. ¶ Et peculiariter pro colloquio et consuetudine, apud Plut. et Synes. inprimis quæ est præceptori cum discipulo in eo docendo. ¶ Adeoque pro ipsa docendi actione, ac doctrinâ, peroratione, concione, explicatione, declamatione; apud Xen. Dicitur et specialiter de consuetudine mariti cum uxore, i. concubitu: apud Aristot. de gener. anim. et Luc. ¶ Item ὁμιλία, seu ὅμιλος, certa multitudo. Herodot. in Thal. (Æsch. Eum. 57. Ag. 848. Eurip. Phœniss. 1363.)

Ὁμιλέω, ῶ, F. ήσω, in cœtu aliquorum versor. Et generaliter, conversor, commercium habeo cum. Il. ά. Καὶ ἀρίστοισιν ἐγὼ ποτ' ἀνδράσιν ὡμίλησα. Theogn. in gnom. Ταῦτα μάνθαν', ἀγαθοῖσιν ὁμίλει. Isocrat. οὕτως ὁμίλει τοῖς [illegible] πρὸς τὰς ἕξεις. † Conversari τινί, cum aliquo. Aristoph. Nub. 1075.† Cum dativo rei exp. versor. Ut, ὁμιλεῖν τοῖς πράγμασι, versari in rebus, Synes. ep. 105. † Aristoph. Nub. 1401.† Sic ὁμιλεῖν τῇ φιλοσοφίᾳ, apud Plat. de rep. l. 6. Item ὁμιλέω, consuetudinem habeo, consuesco, de concubitu. Luc. ἐγὼ δὲ ἄρτι, [illegible] χαλκοῦν σε εἶναι, ἐπείπερ ἂν ὁμιλήσειεν ἐμοί. (Soph. Œdip. Tyr. 1210. Luc. Prometh. in Verb. p. 17.)

Ὁμίλημα, τὸ, officium congressus, seu congressus officiosus. Plat.

Ὁμίλησις, ὁμιλία in tertiâ sign.

Ὁμιλητής, οῦ, ὁ, qui conversari solet, et cui frequens est consuetudo cum aliquo. Peculiariter, pro discipulo, apud Xen.

(Ὁμιλητὸς—οὐχ ὁμιλητὸν θράσος. Æschyl. S. c. Th. 195.)

Ὁμιλητικὸς, qui dexteritate quadam in conversatione utitur, qui bene scit conversari. Isocr. ad Demon.

Composita.

Ἀνθομιλέω, ῶ, vicissim conversor. Hippocr. epist. ad Demag.

Ἀπομιλέω, pro, consuetudine utor, versor cum aliquo. Ælian. [lib. 12. cap. 63.]

Ἀνομίλητος, ὁ καὶ ἡ, à mutua vitæ consuetudine alienus. Item insociabilis, qui commercium non habet. Plato in ep. ad Dion. propinq. (cum Gen. Palæph. p. 1.)

Δυσόμιλος, cum quo consuetudinem habere et colloqui difficulter possumus, ægre affabilis. Plut. in Demetr. (Æsch. Ag. 755.)

(Δρακοντόμιλος. Adject. draconibus plenus. Æsch. Suppl. 273.) ‡ divisim plerumque legitur δράκονθ᾽ ὅμιλον.‡

Ἐνομιλέω, ῶ, sum in consuetudine alicujus, conversor. Philo, μὴ σὺ τοῖς τῶν ἐγχωρίων ἐνομιλοίης ἔθεσι.

Ἐξόμιλος, alienus, seu abhorrens à consuetudine. Soph. in Trach. (964.)

Ἐξομιλέω, ῶ, consuetudinem habeo. [Xenoph. in Ages. cap. 11. § 4. Ἤσκει δὲ ἐξομιλεῖν μὲν παντοδαποῖς, χρῆσθαι δὲ τοῖς ἀγαθοῖς. Eurip. Iph. in Aul. 735. Οὐ καλὸν ἐν ὄχλῳ σ᾽ ἐξομιλεῖσθαι. Cycl. 516.]

Εὐόμιλος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui bene et cum dexteritate quadam scit conversari: idem quod ὁμιλητικός.

Καθομιλέω, ῶ, consuetudinem habeo seu commercium. Apud schol. Aristoph. καθομιλῶν τοῖς καιροῖς, exp. inserviens tempori. Item alloquor, in congressum et colloquium alicujus venio. Arist. pol. 5. τοὺς μὲν γνωρίμους καθομιλεῖν, τοὺς δὲ πολλοὺς δημαγωγεῖν. Sic et apud Appian. bell. civil. l. 5. et Athen. lib. 11.

Καθομιλέομαι, unde apud Diosc. l. 6. Σαρδόνιος γέλως καθωμίληται, exp. In proverbii consuetudinem abiit.

Μεθομιλέω, idem quod simplex ὁμιλέω. Il. ά. Καὶ μὲν τοῖσιν ἐγὼ μεθομίλεον.

Πανομιλεὶ, idem quod ὁμιλαδὸν, nisi quod πᾶν significationem auget. Æschyl. [Sept. 301. τὸ μὲν γὰρ ποτὶ πύργους πανδημεὶ, πανομιλεὶ στείχουσι.]

Προσομιλία, conversatio, congressus: item sermocinatio et colloquium. Et contactus: apud Alex. Aphr.

Προσομιλέω, conversor, consuetudo mihi est, congredior. (Eurip. Med. 1087. Soph. Tr. 600.) Greg. ἀνδρῶν τε τοῖς σπουδαιοτάτοις προσομιλοῦντες. Cum dativo rei significat, versor, tracto. Ut, προσομιλεῖν τῷ πολέμῳ, versari in bello, Thuc. lib. 1. Apud eundem tamen lib. 2. cum accusat. jungitur in eodem signif. [Xenoph. Hist. Græc. § 21. Ἰδὼν δὲ πρὸς Ἑρμοκράτην προσομιλοῦντες, &c.] ¶ Apud Theogn. προσομιλεῖν πέτρῃ, exp. saxum contingere, vel saxo se admovere.

Προσομιλητικὸς, ad conversationem seu commercium aptus. Item sermocinativus, sermocinator. Unde, προσομιλητικὴ, sc. δύναμις, sermocinatrix facultas. Fab. l. 5.

Συνόμιλος, confabulator, congerro. Hippocr. epist. ad Demag.

Συνομιλέω, ῶ, conversor, &c. Item colloquor, confabulor.

ὈΜΙΧΕ΄Ω, ῶ, meio, urinam reddo, lotium facio. Hesiod. in Erg. Μηδ᾽ ἄντ᾽ ἠελίου τετραμμένος ὀρθὸς ὀμιχεῖν.

Ὀμίγματα, τὰ, urinæ excretiones, mictus. Hesych.

ὈΜΙ΄ΧΛΗ, et Ionicè ὁμίχλη, ης, ἡ, nebula. † Aristoph. Nub. 812.† Aristot. de mundo, ἔστι δὲ ὀμίχλη ἀτμώδης ἀναθυμίασις τις, ἄγονος ὕδατος, ἀέρος μὲν παχυτέρα, νέφους δὲ ἀραιοτέρα, expiratio quædam vaporosa, aquæ nequaquam genitrix; ut aëre crassior, ita nube rarior. Il. γ΄. Εὖτ᾽ ὄρεος κορυφῇσι νότος κατέχευεν ὀμίχλην. Il. ρ΄. Αὐτίκα δ᾽ ἠέρα μὲν σκέδασεν, καὶ ἀπῶσεν ὀμίχλην. Metaphoricè Athen. l. 9. sufflatum appellat ὀμίχλην. Alia metaph. Aristoph. in Equit. ὁ δὲ δῆμος Ὑπὸ τοῦ πολέμου, καὶ τῆς ὀμίχλης, ἃ πανουργεῖς, μὴ καθορᾷ σου, bellicis turbis et reip. caligine. ☞ Παρὰ τὸ ὁμοῦ ἔχειν εἴλυσιν, Etym.

Ὀμιχλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, nebulosus, vel etiam caliginosus. Plut. sympos. 8. et in Artox.

Ἀνόμιχλος, ου, ὁ καὶ ἡ, (comp.) nulla tectus caligine aut nebula: serenus: ut, ἀνόμιχλος ἀὴρ, apud Aristot. de mundo.

ὈΜΝΥ΄ΜΙ, seu ὀμνύω, F. ὀμόσω, P. ὤμοσα, et Atticè ὀμώμοκα, juro. Il. ξ΄. Ὤμοσε δ᾽ ὡς ἐκέλευε, θεοὺς δ᾽ ὀνόμηνεν ἅπαντας. † ὄμνυς τὸν Δία. Aristoph. Nub. 823.† Xen. in symp. παῖδες γὰρ ὀμνύουσι, ἀεὶ ὀμνύοντες, καλὸν μὴ φασι εἶναι. Plut. in Solone, καινὸν ὅρκον ὤμοσεν ἡ βουλὴ, τοὺς Σόλωνος νόμους ἐμπεδώσειν. Apud Demosth. κατὰ παίδων ὀμνύναι, exp. in capita liberorum jurare. Apud Plut. in Othone, ὀμνύναι εἰς τὸν Οὐιτέλλιον, exp. in Vitellium jurare, i. Vitellio se adstringere jurejurando. Apud eundem, ὤμοσαν περὶ τοῦ Οὐιτελλίου, exp. jurarunt pro Vitellio. † ὄμνυμαι θεούς τινι. Xen. Pæd. l. 5. p. 119. a.† (Eurip. Phœniss. 384. Cum Acc. Soph. Tr. 1202.)

Ὄμνυμαι, idem quod ὄμνυμι. Unde fut. ὀμοῦμαι, jurabo. Il. φ΄. ἐγὼ δ᾽ ἐπὶ καὶ τόδ᾽ ὀμοῦμαι. Hesiod. in Erg. ἐπὶ δ᾽ ὅρκον ὀμεῖται. † Passivè ὀμώμοται. Aristoph. Nub. 1243.† (Æsch. Ag. 1299.)

Composita.

Ἀμφωμοσία, ἡ, juramenti utrinque præstatio: hoc est, quum utraque litigantium pars jurat. Hesych.

Ἀντόμνυμι, seu ἀντομνύω, contrà juro, vicissim juro. Demosth. γένει μὲν ὡς ἐγγυτέρω τῆς ἐν αὐτοῖς, οὐδ᾽ ἀντεχόμενον οὐδεὶς ἀντομνύναι.

Ἀντεξόμνυμαι, idem. Isæus.

Ἀντωμοσία, esse dicitur jusjurandum de calumnia, à parte rei, vel accusati. Plato in apolog. A parte actoris, est διωμοσία.

Ἀνώμοτος, ου, ὁ καὶ ἡ, injuratus, qui non juravit. Euripid. in Hippol. Ἡ γλῶσσ᾽ ὀμώμοχ᾽, ἡ δὲ φρὴν ἀνώμοτος. (Ἀνώμοτος θεῶν. Med. 738.) Item, jurejurando non confirmatus. Dem.

Ἀνωμοτὶ, injuratè, citra jusjurandum. [Ἀνωμοτί. Herodot. Hist. lib. 2. § 118. τοὺς δὲ Τεύκρους τὸν αὐτὸν λόγον λέγειν τότε καὶ μετέπειτα, καὶ ἐνόρκους, καὶ ἀνωμοτί, μὴ μὲν ἔχειν Ἑλένην, &c.]

Ἀπόμνυμαι, (interdum ἀπόμνυμαι,) vel ἀπομνύω, abjuro, jurejurando nego. Od. β΄. γρηὺς δὲ θεῶν μέγαν ὅρκον ἀπώμνυ. Herodian. τὰ μὲν πρῶτα ἀπώμνυτο, μεθ᾽ ὕστερον φάσκων τὰ λεγόμενα. Demosth. in Aphob. ἐν ἀπομόσαις τἀναντία τούτων, ἀρνῇ σύ. Cum gemino accus. Aristoph. in Nub. † 1234.† Ταῦτ᾽ ἐθελήσεις ἀπομόσαι μοι τοὺς θεούς. Item, ejuro, et cum jurejurando depono. Plut. in Cic. ἀπομόσασθαι τὴν ἀρχήν. Expon. et simpl. juro, quum subjungitur negativa particula: ut apud Xen. Pæd. 6. et Hom. Od. δ΄.

Ἀπώμοσις, abjuratio.

Ἀπωμοσία, ἡ, abjuratio, inficiatio per jusjurandum. Est et verbum forense, quum is, qui accusatur, jurejurando negat, fieri posse ut se judicio sistat, excusationes proferens: accusator autem vicissim jurat. Poll. et Hesych.

Ἀπώμοτος, (q. d. abjurabilis,) exp. vitandus, fugiendus. Item ejusmodi ut quis jurejurando neget: apud Suid. et Hesych.

Ἀπωμοτικὸς, ή, όν, abjurativus.

Διόμνυμι, vel potiùs διόμνυμαι, dejero, jurejurando affirmo. Lysias, ἀποδείξω ὡς τοῖς ἔνοχός εἰμι οἷς ὁ Σίμων διωμόσατο. Plato in apol. καὶ ταῦτα καὶ ὤμοσας ἐν τῇ ἀντιγραφῇ. Et cum infinit. apud Plut. in Numa, διωμοσάμενος, τὸν Ῥωμύλον ἰδεῖν. Item abjuro, inficior, Demosthen. διωμόσατο, μὴ ἰδεῖν. (Soph. Tr. 259. 382.)

Διωμοσία, dejeratio: de eo qui aliquid jurejurando affirmat in judicio. Exp. et peculiariùs, jusjurandum de calumnia, idque à parte actoris: vide Antiphontem, Poll. et Hesych. A parte rei est ἀντωμοσία.

[Διώμοτος. Soph. Philoct. 602. Diomedes et Ulysses διώμοτοι πλέουσιν, &c.] ‡ perjuri.‡

Ἐνώμοτος, juratus, qui juravit, jurejurando obstrictus, in Pand. Apud Eurip. Ἐνώμοτος θεῶν, qui deos juravit. Item jurejurando confirmatus: ut, ἐνώμοτος ὁμολογία, in Pand.

Ἐνωμότως, cum jurejurando. Plut.

Ἐνωμοτία, vocabulum militare, quod de certo militum numero dicebatur: nimirum viginti quatuor, seu vigintiquinque, secundum quosdam: aut etiam plurium, secundum alios. vide Ælian. Hesych. et Suid. [Xenoph. Laced. Resp. de Cyri Exp. παρήγγειλε τοῖς λοχαγοῖς κατ᾽ ἐνωμοτίας ποιήσασθαι ἕκαστον τὸν ἑαυτοῦ λόχον, τὰς δ᾽ ἐνωμοτίας παραγαγόντας ἐπὶ φάλαγγος. Herodot. Hist. lib. 1. μετὰ δὲ, τὰ ἐς πόλεμον ἔχοντα, ἐνωμοτίας, καὶ τριηκάδας καὶ συσσίτια.]

Ἐξόμνυμι, pro quo usitatius est pass. ἐξόμνυμαι, abjuro, cum jurejurando inficior. Demosth. ταῦτα νῦν ἂν ἐξωμόσατο ὁ Εὐβουλίδης, μὴ νῦν εἰδέναι. Sic et apud Lys. et Platon. de leg. l. 12. Item ejuro, cum jurejurando aliquid excuso, aut detrecto, et recuso. Ut, ἐξόμνυμαι τὴν πρεσβείαν, ejuro legationis munus; Æsch. Synes. νῦν ἐξόμνυμαι τὴν ἱερωσύνην.

Ἐξωμοσία, abjuratio, inficiatio, cum jurejurando. Item ejuratio, excusatio, cum jurejurando. Aristoph. in Concion.

Ἐπόμνυμι, seu ἐπόμνυμαι, aut ἐπομνύω, q. d. superjuro: de re aliqua juro, jusjurandum interpono: seu jurejurando confirmo. Il. ά. καὶ ἐπὶ μέγαν ὅρκον ὀμοῦμαι. Thucyd. l. 2. καὶ ἐπομόσαι φασὶν αὐτοῖς. Xen. pæd. 6. ἐπομόσας σὺ τὸν ὅρκον καὶ τὴν φιλίαν. Item insuper juro, jurejurando meo addo. Plut. in Pericle. Item pro simpl. juro, vel pro dejero. Aristoph. in Nub. † 1229.† καὶ νὴ Δί᾽ ἀποδώσειν ἐπώμοσας τοὺς θεούς. (Eurip. Phœniss. 390.)

Ἐπωμοσία, jusjurandum, quod additur ad confirmationem alicujus rei. Exponitur et jusjurandum, quod dabatur ab eo, qui vel morbum, vel aliam causam justam, quare ad diem præscriptum judicio non adfuisset, afferebat. schol. Aristoph.

Ἐπώμοτος, qui juravit, astrictus jurejurando. Item generaliter, obstrictus. Soph. in Ajace. Apud eundem in Trach. Ζεὺς dicitur ἐπώμοτος, i. τοῦ ὅρκου ἐγγυητής, ut exp. Suid. (Tr. 434. 1205.)

Κατόμνυμι, vel κατόμνυμαι, dejero. Pausan. ὁ παῖς συνειδέναι κατώμνυτο αὐτῷ [illegible]. Eurip. in Iphig. Taur. Τὸν ὅρκον, ὃν κατώμοσ᾽, ἐμπεδώσομαι.

Κατωμοσία, q. d. dejeratio. Exp. et jusjurandum. [Herodot. Hist. lib. 6. μετὰ δὲ τὴν κατωμοσίην, ἔλεγε &c.] In qua signif. dicitur et κατώμοσις, apud Herodot.

Κατωμοτικὸς, q. d. dejerativus: schol. Aristoph.

Decomp. Προκατόμνυμι, seu προκατόμνυμαι, insuper dejero, præterea dejero: Paus. οἱ δὲ ἄνδρες οἱ ἀθληταὶ καὶ τόδε ἔτι προκατόμνυνται.

Ὁρκωμότης, ὁ, jurejurando adstrictus.

Ὁρκωμοτικὸς, ad jusjurandum pertinens.

Ὁρκωμοτέω, ῶ, juro pro sanciendis fœderibus. Luc. [Soph. Antig. 271.] (Æsch. S. c. Th. 46. Eum. 767.)

Ὁρκωμόσιον, ου, τὸ, jusjurandum. Plato in Phæd.

Ὁρκωμόσια, τὰ, sacrificia, quibus feriebant fœdera.

Ὁρκωμοσία, idem quod ὁρκωμόσιον.

Προόμνυμι, sive προομνύω, præjuro, prius juro, seu antè juro. Demosth. in Aphob. προομόσαντος δέ μου τὸν ἄνθρωπον, ὁμολογοῦντας ἐλεύθερον εἶναι, &c. (Æsch. Ag. 1205.)

Προωμοσία, seu προσωμοσία, q. d. præjuratio, ipsa actio prius jurandi. Exp. et jusjurandum, quod accusator præstabat, verum esse suam accusationem. Poll.

Προσόμνυμι, vel προσομνύω, insuper juro, præterea juro.

Συνόμνυμι, vel συνομνύω, unà cum aliis juro, simul juro. Thuc. lib. 2. ὅσοι μετασχόντες τῶν τότε κινδύνων ὅρκον τε ξυνώμοσαν. Idem, ξυνώμοσαν τὸν αὐτὸν ὅρκον. Item conjuro, conspiro. Demosth. συνώμοσαν οὗτοι ἐπ᾽ ἐμὲ οἱ ἐπ᾽ ἐμοῦ τὰ κοινὰ πεπραχθέντες. Sic et apud Philostr. Hinc partic. συνομόσαντες, vel συνομνύντες, conjurati, qui conspirarunt. (Æsch. Ag. 639. Ch. 978.)

Συνωμοσία, vel συνομοσία, conjuratio, conspiratio. Aristoph. in Eq. Herodian. lib. 7.

Συνωμότης, ου, ὁ, conjuratus, conjurationis socius. (Æsch. Eum. 127.) Aristoph. in Vesp. Thucyd. lib. 8.

Συνωμοτικῶς, adverb. facta conspiratione seu conjuratione. Plut.

Συνώμοτον, τὸ, conjuratio: vel jusjurandum de conjuratione datum. Thucyd. lib. 2.

Ὑπόμνυμι, seu ὑπόμνυμαι, prorogo rem jurejurando; vel, excusans me cum jurejurando, dilationem peto. Demosth. οὐ παραγραψαμένου ἐμοῦ, οὐδ᾽ ὑπομοσαμένου.

Ὑπωμοσία, dilatio quæ jurejurando postulatur et impetratur.

Decomp. Ἀνθυπόμνυσθαι, litem aut cretionem differre præstito juramento. Hesych.

(ὉΜΟΛΩΙ΄ΔΕΣ πύλαι una erat ex 7. Thebarum portis. V. Æschyl. S. c. Th. 756. Eurip. Phœniss. 1079.)

ὈΜΟ΄ΡΓΝΥΜΙ, F. ξω, P. χα, pro quo usurpatur potiùs ὀμόργνυμαι, abstergo. Ut apud Apoll. Arg. 2. δάκρυ δ᾽ ὀμορξάμενοι. Poni etiam pro imprimo et inuro, imbuo, tradit Bud. ☞ Eustath. ait, ex ἀμέργω mutato α in ο fieri ὀμόργω, unde ὀμόργνυμι. Ponitur et μόργνυμαι pro ὀμόργνυμαι, apud Eust. unde comp. ἀπομόργνυμαι, &c.

Composita.

Ἀναμόργνυμαι, vel ἀναμόργνυμι, imprimo, inuro: quasi tergendo premendoque imbuo. Metaphoricè Plut. in Cicerone, τὰ τῶν πολλῶν ἀναμόρξασθαι πάθη δι᾽ ὁμιλίας καὶ συνηθείας καὶ τοῖς πολιτευομένοις, affectus populares imbuere et inurere.

Ἀπομόργνυμαι, vel ἀπομοργνύω, exprimo, informo. Alex. Aphr. problem. 2. τὸ παρὸν ἔχειν ἀπομόργνυται, καὶ τὸ τοῦ πάσχοντος χρῶμα. ¶ Item abstergo. Il. β΄. ἀπομόρξατο δάκρυ. ¶ Ponitur etiam absolutè pro, lacrymo: Hesych. et Suid.

Ἀπόμοργμα, τὸ, quod est expressum ex alio. Item quod est abstergendo expressum. Dionys. Areopag.

Ἀπόμορξις, εως, ἡ, expressio, item abstersio.

Decomp. Ἐναπομόργνυμαι, imprimo, inuro. Synes. ἐναπομόρξας τὴν προστροπὴν, inurens piaculum. Item abstergo, detergo. Aristoph.

Ἐκμόργνυμαι, vel ἐκμόργνυμι, et ἐξομόργνυμαι, seu ἐξομόργνυμι, imprimo, exprimo. Plat. in Gorg. ἃ ἑκάστῳ ἡ πρᾶξις αὐτοῦ ἐξωμόρξατο εἰς τὴν ψυχήν. ¶ Item abstergo. Eurip. in Electra, πέρας Δαναΐδαις τύχας ἐξομόρξασθαι θέλω.

Ἐνομόργνυμαι, abstergo, seu detergo in. Hesych.

Ἐπιμόργνυμαι, vel ἐπομόργνυμαι, imprimo, inuro. Greg. in carm.

Προσομόργνυμαι, vel προσομόργνυμι, imprimo, inuro: item abstergo.

ὉΜΟ΄Σ, ή, ὸν, similis, par. Iliad. ά. Εἰ δὲ ὁμὸν Ἀχιλῆ καὶ Ἕκτορα θήσετε τιμήν. Od. ρ΄. [illegible] Interdum significat, idem, ὁ αὐτός. Ut, ὁμὸν λέχος, Iliad. θ΄. Et apud Hesiod. in Theog. ὁμὸν νεῖκος. ¶ Il. ν΄. Ὁμὸν, adverbialiter acceptum, exp. similiter, simili vel eodem modo. item unà, simul.

Ὁμάω, unio, in unum idemque coire facio. Unde, ὁμᾶσθαι φιλότητι, coire. apud Hom. Il. ξ'.

Ὁμάς, άδος, ἡ, omnes simul, seu universitas. Item multitudo: in Pand.

Ὅμαδος, ου, ὁ, multitudo. Plato de rep. l. 2. Item tumultus et strepitus, quem multitudo concitat. Il. π'. ὁμάδῳ δ' ἀλέοντες ἐνίχθη. Sic et Iliad. μ'. et π'. et alibi apud Hom. † Hesiod. Asp. 155.† Sunt tamen qui compositum existiment ex ὁμοῦ et αὐδὴ, sicut et Eustath. Iliad. ψ'. et alibi, accipi annotat.

Ὁμαδὸν, summatim. [Plat. de Rep. βίβλων δὲ ὅμαδον παρέχονται Μουσαίου —— καὶ Μουσῶν ἐγγόνων, ὥς φασι.]

Ὁμαδέω, in unum cogo et coacervo. Hesych.

Ὁμαδέω, tumultuor. Propriè de multitudine, quæ in unum eundemque locum collecta, colloquendo strepitum quendam et tumultum excitat. Od. ά. μνηστῆρες δ' ὁμάδησαν ἀνὰ μέγαρα σκιόεντα. Apoll. Argon. 1. 22. οἱ δ' ὁμάδησαν Θεσσαλίας ἐκλιπόντες.

Ὁμῶς, similiter, æquè, pariter. Il. ά. ί. Odyss. ϑ'. (Æsch. Pr. 735.) Interdum cum dat. exp. æquè ac, perinde ac: ut Il. ί. ὁμῶς ἄλλοισι πέλονται.

Ὅμως, tamen. (V. Æschyl. Pers. 842. Ch. 113.) Plerunque ei annectitur δὲ. Ut apud Dem. pro cor. ὅμως δὲ φράσω σοι καὶ ἐγώ. Sic et apud Plat. Isocr. &c. Dicitur etiam, ὅμως δ' οὖν, ὅμως μέν τοι, ὅμως μέντοι, itidem pro tamen, seu attamen. Et, ὅμως καὶ, tametsi. † Xen. Pæd. l. 5. p. 118. d.† ὅμως μὲν, cæterùm tamen. Plato, ἔστι δ' ὅμως οὐδὲν ἧττον κατανοῆσαι δυνατόν. † ὅμως μὴν, attamen. Aristoph. Nub. 880. καὶ ὅμως, et tamen. i. e. æque ac alii. Xen. Pæd. 1. 1. 3.†

Ὁμοῦ, unà, simul, in universum, eundem in locum, eodem in loco. Xen. pæd. 6. ὁμοῦ μένοντες ἀλλήλων. † γίνεσθαι, ad manus venire. Xen. Pæd. 2. 54. b. et εἶναι, congredi. l. 6. p. 164. c.† Et cum dat. unà cum. Od. ί. τῷ ὁμοῦ ἐτρεφόμην. Sophocl. in Ajace, θεοῖς ὁμοῦ, diis juvantibus. Item prope, (cum accus.) Atticè: ut annotat schol. Aristoph. in Equit. Sic apud Soph. in Ajace, ἐγὼ τάλαινα κέρδιαν ὁμοῦ Δάμαρτα τὴν Κρέοντος. Item propè, i. fermè, ferè, circiter. Dionys. Halicarn. lib. 5. Eustath. in adverbium transiisse tradit ex genitivo ὁμοῦ, ut αὐτοῦ. dici enim ὁμοῦ, pro ἐπὶ ὁμοῦ τόπου, sicut αὐτοῦ, pro ἐπ' αὐτοῦ τοῦ τόπου. (Soph. Œdip. Tyr. 4. 345. Tr. 1242. Æsch. Ag. 1334.)

Ὁμόσε, eundem in locum, eòdem. Il. μ'. Thuc. l. 4. et apud Xen. † Pæd. 1. 2. 10. cominus. 1. 4. 11. Sic l. 2. p. 40. b. et l. 3. p. 81. d. et ἰέναι τινί. p. 85. c.†

Ὁμόθεν, ex eodem loco. Eurip. et Hesiod. in Erg. Expon. etiam, ex propinquo, apud Xen. pæd. 1. Hinc comp. ἐξομόθεν, quod idem. Odyss. ί.

Ὅμοιος, sive ὁμοῖος, (Att.) ου, ὁ, similis. Xen. Hell. 3. ὅμοιόν τινα Θηραμένει ἀποκτείνοντες, ὥσπερ Θηραμένην ἀπέκτειναν. Lucian. de histor. scrib. ὅμοια τὰ πάντα καὶ ἰσόχροα εἶναι. Interdum exp. par, æqualis. Ut Od. ρ'. Ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον. † αἰεὶ χεῖρας ὁμοῖοι, semper iisdem manibus i. e. non deterius factis. Hes. Erg. 114.† Sic Plato in sympos. ὁ παλαιὸς λόγος εὖ ἔχει, ὡς Ὅμοιον ὁμοίῳ ἀεὶ πελάζει. Sic et ethic. 8. c. 1. Exponitur etiam sicut ὁμός. Idem Il. σ'. Ἄμφω γὰρ πέπρωται ὁμοίην γαῖαν ἐρεῦσαι, Αὐτοῦ ἐνὶ Τροίῃ, eandem terram. Item sui similis. Theocrit. ὅμοιός εἰμι πρὸς τοὺς αὐτοὺς κακόνους. Sic et apud Hesiod. in Erg. (Æsch. Ag. 618. 1248.) † ὅμοιον seq. ὥσπερ, εἰ &c. Xen. Pæd. 1. 4. 11. Sic ταῦτα ὅμοια εἰ ὥσπερ τἄλλα, p. 154. a. 1. 5. 5. ἐκ τῶν ὁμοίων, ex similibus, æqualibus.† ¶ Item, ὅμοια esse alicui dicuntur, quæ expediunt et conducunt: ut apud Soph. in Ajace, Ἡ παῖδ' ὅμοια πᾶς ἀνὴρ αὐτῷ πονεῖ. ¶ Ὅμοιον substantivè aliquando usurpatur pro similitudo, ut apud Platon. in Timæo. Est etiam figuræ nomen; de qua Jul. Rufin. Ponitur et adverbialiter, pro ὁμοίως. ut apud Theocr. idyll. 8. αἶνος ὅμοιον Μουσέων Δάφνις ταῦτα ἀείδειν.

Ὁμοίως, similiter, simili modo, perinde. Plato. Xen. † Pæd. 1. 4. 4.† Isocr. &c.

Ὁμοιότης, ητος, ἡ, similitudo. Plat. Aristot. &c.

Ὁμοιόω, ῶ, assimilo, similem efficio. Isocr. in Evag. τοὺς μὲν πεπλασμένους καὶ γεγραμμένους οὐδεὶς ἂν τὴν τοῦ σώματος φύσιν ὁμοιώσει. Item comparo, exæquo, similem esse dico. Marci 4. τίνι ὁμοιώσωμεν τὴν βασιλείαν τοῦ θεοῦ; Item neutraliter, similis sum: aut assimilor. Diosc. l. 3. c. 52. ἄγριον πήγανον ὁμοιοῖ τῷ ἡμέρῳ, sylvestris ruta sativæ similis est.

Ὁμοιοῦμαι, similis efficior, vel similis sum. Thuc. lib. 2. οὐδ' εἰς τὴν ἄλλων εὐβουλίαν τοῖς ἄλλοις ὁμοιωθέντες. Item comparor, similis et par esse dicor. Il. ί. ὁμοιωθήμεναι ἄντην.

Ὁμοίωμα, τὸ, similitudo: vel simulacrum, figura expressa et effecta ad rei alicujus similitudinem. Aristot. eth. 8. c. 10.

Ὁμοιωματικὸς, ut, ὁμοιωματικὸν ὄνομα, ἐπίῤῥημα, nomen, adverbium, similitudinis, similitudinem significans. Gaz. Grammat. l. 4.

Ὁμοίωσις, ἡ, apud rhetores figuræ nomen est; de qua Jul. Ruf. In Novo Test. capitur pro ὁμοίωμα. Jacob. c. 3.

Ὁμοιωτὴς, οῦ, ὁ, qui rerum simulacra imitatur et exprimit. Poll.

Ὁμοιάζω, similis sum, assimilo. Marci 14. Γαλιλαῖος εἶ, καὶ ἡ λαλιά σου ὁμοιάζει.

Ὕμοιος, dicunt Æoles pro ὅμοιος.

Ὁμοίϊος, dicunt poëtæ pro ὅμοιος. Hesiod. in Erg. Οὐδὲ πατὴρ παίδεσσιν ὁμοίϊος. Item pro ὁμός. Ut, ὁμοιΐου νείκεος, Il. δ'. Et, γῆρας ὁμοίϊον, ibidem. (Theocr. ἐπ. 172.) Videtur tamen quibusdam grammaticis ὁμοίϊος compositum ex ὁμοῦ et ἰέναι. (nam ὁμοίϊον γῆρας exp. τὸ πᾶσιν ὁμοίως κατὰ φύσιν ἐπερχόμενον.) quibusdam ex ὁμοῦ et οἴεσθαι· qui ὁμοίϊον θάνατον vocari scribunt, περὶ οὗ πάντες ὁμοίαν ἔχουσι δόξαν, vel τὸν ὁμοίως πᾶσι φερτικόν, derivantes ex ὁμοῦ, et οἴω, significante φέρω.

Composita.

Ἀνόμοιος, ου, ὁ καὶ ἡ, dissimilis, dispar, diversus. Plat. in symp. τὸ δὲ ἀνόμοιον ἀνομοίων ἐπιθυμεῖ καὶ ἐρᾷ. (Æschyl. Suppl. 55. Philostr. l. 1. c. 1.) ¶ Τὸ ἀνόμοιον, dissimilitudo.

Ἀνομοίως, dissimiliter, diverso modo. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 7. cap. 7. §. 29. ἐγὼ σοῦ δέομαι —— μὴ περιιδεῖν με διά σε ἀνομοίως ἔχοντα ἐν τῇ στρατιᾷ νῦν τε καὶ ὅτε πρός σε ἀφικόμεθα. Aristoph. Equit. 1294. Τοῖς δ' ἀντιβολεῖν ἀνομοίως. Vox ἀνομοίως Cl. Kustero valde suspecta est.]

Ἀνομοιότης, ητος, ἡ, dissimilitudo, diversitas. [Plat. de Rep. lib. 8. ὁμοῦ δὲ μιχθέντος σιδήρου ἀργύρῳ, καὶ χαλκοῦ χρυσῷ, ἀνομοιότης ἐγγενήσεται καὶ ἀνωμαλία ἀναρμοστίας. Aristot. de Morib. lib. 8. cap. 8. δοκοῦσι δὲ καὶ δι' ὁμοιότητα καὶ ἀνομοιότητα τ' αὐτὰ εἶναί τε καὶ οὐκ εἶναι φιλίαι.]

Ἀνομοιόω, ῶ, fut. ώσω, dissimilem vel dissimile reddo.

Ἀνομοιοῦμαι, dissimilis reddor, vel efficior; dissimilis sum. Plat. λανθάνουσι τῷ μὲν ὁμοιούμενοι διὰ τὰς δικαίας πράξεις, τῷ δὲ ἀνομοιούμενοι.

Ἀνομοίωσις, εως, ἡ, actio illa qua aliquid alicui dissimile redditur. item dissimilitudo. [Plat. Theæt. ἑκάστῳ ἀνομοίωσις γίγνεται.]

Ἀφόμοιος, absimilis, dissimilis, fictè similis, falsò, non verè, sed simulatè.

Ἀφομοιόω, simulatè assimilo, similem fingo, similitudinem seu formam alicujus assimulo. Plat. in Cratylo; ὥσπερ οἱ ζωγράφοι βουλόμενοι ἀφομοιοῦν. Cum accusat. et dat. ut, ἀφομοιοῦντες τῷ ἀληθεῖ τὸ ψεῦδος, assimulantes veritati mendacium. apud eundem lib. 2. de repub. Exponitur etiam, imitor.

Ἀφομοιοῦμαι, οῦμαι, assimulor. Plat.

Ἀφομοίωμα, τὸ, similitudo rei alicujus ficta. [Plat. de Rep. lib. 3. ὅσ' ἀδύνατος εἶναι πολλὰ καλῶς μιμεῖσθαι, ὧν αὐτὰ ἐκεῖνα πράττων ἂν δὲ καὶ τὰ μιμήματά ἐστιν ἀφομοιώματα.] item simulacrum.

Ἀφομοίωσις, assimulatio. (Athan. V. S. Ant.)

Decomp. Συναφομοιόω, unà assimulo. ἀφομοιόω. Plat.

Ἀνόμοιος, dissimilis.

Ἐξομόθεν, in Ὁμόθεν.

Ἐξομοιόω, assimilo, similem efficio.

Ἐξομοιοῦμαι, similis efficior. Soph. in Ajace, αὐτὸν ἐν νόμοις πατρὸς Δεῖ πωλοδαμνεῖν, κἀξομοιοῦσθαι φύσιν, similem patris effici.

Ἐξομοίωσις, effictio, qua simulacrum rei alicujus exprimitur.

Decomp. Συνεξομοιόω, assimilo, ad imitationem effingo. Plutarch. in politic. precept. Οἱ μὲν οὖν κόλακες αὐλοὶ, ὥσπερ οἱ ἐμπειροι, μιμούμενοι τῇ φωνῇ καὶ συνεξομοιοῦντες ἑαυτοὺς, ὑποδύονται.

Πανόμοιος, omni ex parte similis; persimilis. Dicitur et, πανομοίϊος, poëticè.

Παρόμοιος, et poët. παρομοίϊος, assimilis, non valde absimilis, propè similis. Diosc. l. 3. c. 127. Item, ferè par, Xen. Hell. 3.

Παρομοιόω, assimilo, seu assimilem reddo.

Παρομοιοῦσθαι, assimilem esse, ad similitudinem accedere.

Παρομοίωσις, figuræ rhetoricæ nomen, quæ et παρίσωσις. Aristotel. Rhet. lib. 3.

Παρομοιάζω, assimilis sum, non valde absimilis sum. ¶ Item assimilo. Matth. 23.

Προσόμοιος, assimilis; similitudine ad rem aliquam proximè accedens. [Aristoph. Vesp. 355. Av. 686. φύλλων γενεᾷ προσόμοιοι, &c. Thesm. 523. Demosth. adv. Androt.] (Eurip. Phœniss. 145.)

[Προσομοίως. Plat. de Leg. lib. 7.]

Συνομοιόω, assimilo. Plut.

ὈΜΦΑΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, umbilicus. Il. φ'. Γαστέρα γάρ μιν τύψε παρ' ὀμφαλόν. Plat. in symp. ἀπέδει κατὰ τὴν μέσην γαστέρα, ὃ δὴ τὸν ὀμφαλὸν καλοῦσι. Transfertur quandoque ad inanima. Od. ά. Νήσῳ ἐν ἀμφιρύτῃ, ὅθι τ' ὀμφαλός ἐστι θαλάσσης. (Æsch. Eum. 166. τί δ' ὀμφαλὸν γᾶς [illegible]; Eurip. Med. 669. Soph. Œdip. Tyr. 918.) ¶ In agmine militari sic dicitur media pars primi ordinis inter duo cornua inserta; quæ et ἀγορὰ, sc. μέρος, et συνοχὴ, et στόμα, et [illegible] vocatur. Poll. l. 1. ¶ Ὀμφαλὸς in clypeis dicitur umbo: ut Iliad. ν'. ὁ δ' ἐς ἀσπίδος ὀμφαλὸν οὖτα. ¶ Habent et phialæ suos ὀμφαλούς. Librorum quoque ornamenta quæ antiqui eorum integumentis solebant addere, confecta vel ex ebore, aliòve osse, vel metallica materia, ὀμφαλοὶ dicuntur, itidemque Latinè umbilici. Luc. ὁμοῖοι εἰσι ταῖς καλλίσταις τούτοις βιβλίοις, ὧν χρυσοῖ μὲν οἱ ὀμφαλοί. ¶ Ὀμφαλὸς ζυγοῦ, dicitur τὸ μέσον, apud Hesych. et Eustath. ¶ Ficuum quoque fundum, et ima pars, ab Atticis ὀμφαλὸς dicitur, teste Poll. l. 2. Similiter et in pomis, pyris, mespilis, sorbis, ὀμφαλὸς dicitur, quod seu umbilicus in fundo prominet, et unde fructus ἀπὸ τοῦ ἐλλύχνου vel τοῦ μίσχου dependet. ¶ Ὀμφαλὸς, vocatur etiam umbilicus fornicis, i. lapis continens compagem et coagmentationem, sese forficum modo intersecantem; Aristot. de mundo.

Ὀμφαλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, umbilicaris. Arist. de gener. an. l. 3. c. 2.

Ὀμφαλόεις, εντος, ὁ, umbilicatus, umbilicum habens. Il. μ'. et φ'.

Ὀμφαλωτὸς, οῦ, ὁ, idem. Athen. l. 11. [Polyb. Hist. lib. 6. Τήν γε μὴν θυρεὸν ἔχει ἐν βοείου δέρματος, τοῖς ὀμφαλωτοῖς φιαλαῖς παραπλήσιον, &c.]

Ὀμφάλιον, ου, τὸ, umbilicus, propriè clypei, i. umbo. Suid. ex Epigr. [Callim. Hym. in Jov. 44. ἔνθεν ἐκεῖνο Ὀμφάλιον μετέπειτα πέδον καλέουσι Κύδωνες.]

Ὀμφαλιστὴρ, ῆρος, ὁ, scalper excisorius, quo obstetrix infanti recens nato umbilicum præsecat. Poll. l. 2.

Composita.

Ἀμφόμφαλον, sive ἀμφομφάλιον, τὸ, media umbilici pars, et extrema, umbilici meditullium. Poll. l. 2.

Βαλανειόμφαλος, ὁ καὶ ἡ, epitheton esse dicitur φιαλῶν, apud Cratinum: inde dictarum, quòd οἱ ὀμφαλοὶ αὐτῶν, καὶ τῶν βαλανείων αἱ θόλοι, similes essent: vel quòd earum ὀμφαλὸς [illegible] similis esset: vel aliis de causis; quas recenset Athen. l. 11.

Ἐξόμφαλος, cui prominet seu procidit umbilicus. Item vitium illud, quum prominet umbilicus, isque ampliùs more solito extat. Gal. Ægin. Diosc.

Ἐπομφάλιον, ου, τὸ, quod supra umbilicum est. Poll. lib. 2. ¶ Exp. et, umbo clypei.

Εὐόμφαλος, umbilicatus. in Epigr.

Κατομφάλιος, qui est juxta umbilicum, ad umbilicum pertinens. Nic.

Μεσόμφαλος, umbilicum in medio habens. Athen. lib. 11. ¶ Item in medio umbilico situs. Eurip. in Oreste. (Æsch. S. c. Th. 753. nempe μεσομφάλους Πυθικοὺς χρηστηρίους. Nam Delph. credebatur quasi terræ umbilicus, seu in media terra situs. Eurip. Phœniss. 218. Soph. Œdip. Tyr. 644.)

Μεσομφάλιον, τὸ, medius umbilicus; vel simpliciter, umbilicus. Poll. lib. 2. Exp. etiam, umbilicus clypei.

Πνευματόμφαλος, cui umbilicus à flatu protuberat. species est τοῦ ἐξομφάλου. Apud Gal. in defin. med. legitur πνευματόμφαλον. quod esse dicit τὸ ἀνεύρυσμα τοῦ ὀμφαλοῦ, umbilici dilatatio.

Πολυόμφαλος, multos umbones habens, multis clypeis munitus. Opp.

Πεντόμφαλον, umbilicus clypei. Hesych.

Ὑδρόμφαλον, supervacui humoris circa umbilicum collectio. autor defin. medic.

Χρυσόμφαλος, aureum umbilicum seu umbonem habens: cui inauratus est umbilicus seu umbo. Poll. l. 6. c. 16.

ὈΜΦΑΞ, ακος, ἡ, uva acerba, needum matura. Odyss. ή. πάροιθε δέ τ' ὄμφακές εἰσιν, Ἄνθος ἀφιεῖσαι, ἕτεραι δ' ὑποπερκάζουσιν. Hesiod. in Asp. †399.† ὅτ' ὄμφακες αἰόλλονται. (Æsch. Ag. 979.) Usurpatur et mascul. gen. ut apud Plut. in præcept. connub. οὐδὲ ἀνεκτέον τῶν διὰ τὸν ὄμφακα τὴν σταφυλὴν [illegible]. Sic dicitur etiam oliva, nec non lauri baccæ, omnesque omnium plantarum acerbi adhuc et crudi fructus, et qui ad maturitatem nondum pervenere. Hesych. Ἀπὸ τοῦ ὠμοὺς φαγεῖν. Ergò et ὁ θηλὺς ὄμφαξ est, ut et ὠμός.

Ὀμφακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, acerbus in modum uvarum immaturarum. Theophr. hist. pl. l. 3.

Ὀμφάκινος, omphacinus: ex uvis acerbis et immaturis confectus. Diosc. lib. 1. cap. 29.

Ὀμφάκιον est etiam vestimenti muliebris genus apud Poll. l. 7.

Ὀμφακίτης, ου, ὁ, ut, ὀμφακίτης οἶνος, vinum omphacites. Diosc. l. 5. c. 12. Et fœm. gen. ὀμφακῖτις κηκὶς, species gallæ: de qua Dioscor. lib. 1. c. 147.

Ὀμφακίας, ου, ὁ, acerbitate sua ὄμφακας referens: seu ex uvis immaturis et acerbis confectus: ut, ὀμφακίας οἶνος, apud Eustath. Metaphoricè apud Aristoph. in Acharn. ὀμφακίας θυμὸς, acerbus immitisque animus.

Ὀμφάκιον, τὸ, omphacium, succus uvæ acerbæ, needum maturescentis. Diosc. l. 5. c. 7.

Ὀμφάκη, ἡ, ex acerbis uvis expressa melligo. Diosc. l. 5. c. 9.

Ὀμφακὶς, ίδος, ἡ, cavum illud ex quo glans quercina enascitur, quo utuntur coriarii. Plinius calicem glandium vocat; recentiores medici, cupulam. vide Paul. Ægin. l. 3. c. 42. Paulo antè, in βαλανειόμφαλος, appellata fuit ἡ θήκη τοῦ βαλανίου.

Ὀμφακίζω, uvam acerbam, nec dum maturam, emitto, produco. Eus.

Ὀμφακίζομαι, uvas acerbas et adhuc immaturas lego. Unde proverb. Σιπαλὸς ὀμφακίζεται, apud Suid. de quo vide Erasm.

Στόμφαξ, Aristophanis schol. exp. κομπώδης, τραχὺς, derivans ex στόμα et ὄμφαξ. Vide et in derivatis à Στόμα.

ὈΜΦΗ', ῆς, ἡ, divina vox, responsum à Deo datum consulenti. (Quasi ἡ τὸ ὂν φαίνουσα, aperiens id quod est, veritatem prodens.) Il. β'. Ἔγρετο δ' ἐξ ὕπνου, θείη δέ μιν ἀμφέχυτ' ὀμφή. Accipitur et simpl. pro φωνὴ seu αὐδὴ, vox. Euripid. in Med. πῶς ἂν ἐς ὄψιν τὰν ἀμετέραν ἔλθοι, μύθων τ' αὐδαθέντων δέξαιτ' ὀμφάν; [Æsch. Suppl. 815.] Sic Nonn. ὑποκάρδιον ὀμφὴν, vocem sub pectore latentem dixit, pro mente et cogitatione.

Ὀμφήεις, εντος, ὁ, fatidicus, vates.

Ὀμφητὴρ, ῆρος, ὁ, idem. Tryphiodor. in Excidio Trojæ, Ἐλθεῖν μαντιπόλοις ὀμφητῆρες.

Πανομφαῖος, (comp.) dictus fuit Jupiter, quòd ad ipsum omnis ὄσσα καὶ ὀμφὴ referebatur, teste Eustath.

ὌΝΑΡ, (nomen indeclinabile,) somnium, insomnium. [Æsch. Eum. 116.] Il. κ'. κακὸν γὰρ ὄναρ κεφαλῆφιν ἐπέστη. Il. ά. καὶ γάρ τ' ὄναρ ἐκ Διός ἐστι. Xen. in sympos. ἐάν τι ὄναρ ἀγαθὸν ἴδῃς. Sæpe dicitur ὄναρ pro, κατ' ὄναρ, per quietem, per somnium, in somnis; q. adverbialiter, omissâ præpositione. Mosch. idyll. 2. τῇ δ' αὖ ὄναρ ἤλυθεν ἄλλο. Plut. in Per. ὁ θεὸς ὄναρ φανείς. Interdum ὄναρ accipitur pro umbra, et somnio vano et inutili. Ut apud eundem in Thes. ὄναρ ἐλευθερίας. Et in Epigr. αὖθ' ὄναρ ὧδε φίλοι. ☞ Dicitur enim παρὰ τὸ τοῦ ὄντος ἄρειν, inquit Eustath. est enim ὄναρ somnium et visum vanum. Vide Ὕπαρ.

Ὄνειρος, ου, ὁ, somnium. Odyss. τ'. ἀλλὰ καὶ ἄκουσον ὄνειρον ἐμεῖο. Athen. lib. 5. τὰ μάλιστα ἐλπισθέντα, καθ' ἃ ἐν ὀνείρῳ φαντασθέντα. Plat. ψευδεῖς ὄνειροι. A poetis accipitur et pro ipso quietis numine. Il. β'. ☞ Eustath. derivat παρὰ τὸ ὂν εἴρειν, i. τὸ ἀληθὲς ἀγγέλλειν, vel ab ὀναῖ, id est, ὠφελεῖν.

Ὄνειρον, ου, τό, idem cum ὄνειρος. Od. δ'. Ὥς οἱ ἐναργὲς ὄνειρον ἐπέσσυτο νυκτὸς ἀμολγῷ. [Eurip. Phœniss. 1487. Soph. Œdip. Tyr. 1001.] Reperitur etiam ὀνείρατα plur. num. in prosa, pro eo quod poetæ dicunt ὄνειρα. [Ὀνειράτων. Æsch. Eum. 135.] Luc. de calumn. ὀνείρατα διηγούμενος. Chrysost. πῶς προσδοκᾷς ὀνείρατα ὁρᾶσθαι; Sic et genit. sing. ὀνείρατος legitur apud Plat. ep. 3. et in polit. et apud Plut. de sera num. vind. Dativo ὀνείρατι utitur Athen. l. 3.

Ὀνείρειος, ου, ὁ, αἱ, ὀνείρειαι πύλαι, somni portæ: insomniorum portæ, Odyss. δ'.

Ὀνειρώττω, somnio. Plato de rep. lib. 5. ὀνειρώττειν ἆρα οὐ τόδε ἐστὶν, &c. Synes. de insomn. πᾶν τοῦτο ὕπαρ ἐστὶν ὀνειρώττοντας, καὶ ἐγρηγορότας ἐνύπνιον. Et cum accus. apud Plut. de def. orac. μᾶλλον τι τοῦ ἀνθρώπου τόπον σὺν ἡμῖν ὀνειρώττων. Peculiariter medici ὀνειρώττειν de iis insomniis dixerunt, quæ conjunctas sibi veneris et libidinis imagines habent. Et schol. Aristoph. ὀνειρώττειν vult esse, genituram per somnium emittere.

Ὀνειρωγμὸς, οῦ, ὁ, insomnium: ut plurimum dicitur de libidinis imaginatione in somnis. Diosc. l. 3. c. 148.

Ὀνείρωξις, ipsa somniandi actio, somnium. Suid.

Composita.

Βραχυόνειρος, pauca habens somnia.

Δυσόνειρος, tumultuosis et malis insomniis molestans. Diosc. l. 2. c. 127.

Εἰκελόνειρος, somno vel somnio similis, vanus, inanis. [Aristoph. Av. 688. ἀνέρες εἰκελόνειροι. Schol. Bisst. τοῖς ὀνείροις εἴκελα, τουτέστιν ὅμοια.]

Ἐξονειρώττω, in somnis semen emitto. Arist. de gen. an. l. 2. καθάπερ τοῖς ἄῤῥεσι γίνεται καὶ ταῖς γυναιξὶ κοίτης, κάλλιστα ἐξονειρώττειν.

Ἐξονειρωγμὸς, seminis in somnis emissio. Idem in probl.

Ἐξονειρωκτικὸς, cui semen in somnis profluere solet. Idem Problem. sect. 5. problem. 31.

Εὐθυόνειρος, qui, quod eventurum est, apertè videt in somnis, apud eundem.

Εὐθυονειρία, ἡ, insomnium, aperte ostendens quod futurum est, apud eundem.

Εὐόνειροι, qui bona vident somnia. Strab.

Ἡδόνειρος, suavia et jucunda afferens somnia. Athen. l. 1.

Ἰσόνειρος, somnio similis, inanis, vanus. Æschyl. in Prometh. [551. ἰσόνειρον. Schol. ἐν σκιαῖς ὀνείρων οἱ ἄνθρωποι παρομοιοῦνται, κατὰ τὸν Πίνδαρον. cc. Pyth. Od. Η. 136. Σκιᾶς ὄναρ ἄνθρωπος. Schol. B. ἰσχὺν ἀσθενεστάτην.]

Πολυόνειρος, multa insomnia habens, multa insomnia obversari faciens. Plut.

Σκολιόνειρος, qui pravis et terrificis somniis utitur.

ὌΝΕΙΔΟΣ, εος, τό, probrum. Iliad. ά. Καὶ γὰρ ἐγὼ καὶ ὄπισθε κατηφείη καὶ ὄνειδος Ἔσσομαι. Iliad. γ'. Μή με, γύναι, χαλεποῖσιν ὀνείδεσι θυμὸν ἔνιπτε. Hesiod. in Erg. Ἔργον δ' οὐδὲν ὄνειδος, ἀεργίη δέ τ' ὄνειδος. Demosth. in epitaph. κἂν τὰ δεινότατα δεχομένους, μηδὲν ὄνειδος τὸ καθ' αὑτοὺς καταστήσοντας. [Æsch. Eum. 97. 135. Ag. 1569. καλόν γ' ὄνειδος τῷ νεωστὶ νυμφίῳ. Eurip. Med. 515. Phœniss. 1668. Soph. Œdip. Tyr. 604. 617. 1035. 1500.] ☞ Eustathius exponit, ὄνειδος, immeans, se derivare ab ὄνασθαι, significante μέμφεσθαι. ¶ Aliquando sumitur in bonam partem, et exp. κλέος, ἐγκώμιον, ut apud Eurip. in Phœn. σφιγγὸς ἀμφέρεις ὄνειδος; laudem ex sphinge sublata refers, et commemoras? Sic apud eundem ibidem: Θήβαις καλλίνικον ὄνειδος, decus et gloriam.

Ὀνείδειος, sive ὀνειδεῖος, probrosus, contumeliosus. Il. ά.

Ὀνειδία, sive ὀνειδίη, ας, ἡ, probrum, dedecus. Nicand. in Alex.

Ὀνειδίζω, fut. ίσω, probris increpo, probra in aliquem jacto. Plat. in apol. ὀνειδίζετε αὐτοῖς ὥσπερ ἐγὼ ὑμᾶς. Et cum accus. ὀνειδίζων ἕνα ἕκαστον, probris increpans. Exponitur et, vitupero. Il. ί. Ἀλκὴν μέν μοι πρῶτον ὀνείδισας ἐν Δαναοῖσι. Significat etiam opprobro, probrosè objecto. Hesiod. in Erg. Μή ποτε οὐλομένην πενίην θυμοφθόρον ἀνδρὶ Τέτλαθ' ὀνειδίζειν, μακάρων δόσιν αἰὲν ἐόντων. Herodian. l. 3. δῶρα ὀνειδίζων τραφέντα ἐκείνῳ. † fut. secund. ὀνειδιῶ. Soph. Œd. Tyr. 381.† [Eurip. Med. 518. Cum Dat. et Acc. Soph. Œdip. Tyr. 449.]

Ὀνειδίζομαι, probris increpor, probra mihi ingeruntur. [Soph. Œdip. Tyr. 1514.] Philo de vita M. l. 1. Τοιαῦτα ὀνειδιζόμενος, οὐχ οὕτως ἐπὶ ταῖς εἰς αὐτὸν κατηγορίαις ἐδυσχέραινεν.

Ὀνείδισμα, τό, probrum, seu quod ut probrum objicitur. [Herodot. Hist. lib. 2. τὸν δὲ, δεινὸν ποιεύμενον, πέμψαι ἐς τὸ μαντεῖον τῷ θεῷ ὀνείδισμα, &c.]

Ὀνειδισμὸς, οῦ, ὁ, exprobratio, objectio probrorum. [Epist. ad Hebr. xiii. 13. Τοίνυν ἐξερχώμεθα πρὸς αὐτὸν —— τὸν ὀνειδισμὸν αὐτοῦ φέροντες.]

[Ὀνειδιστήρ. Eurip. Herc. Fur. 218. λέγοις ὀνειδιστῆρας ἐλασσούμενος, &c.]

Ὀνειδιστὴς, οῦ, ὁ, exprobrator.

Ὀνειδιστικὸς, ὴ, ὸν, exprobratorius, exprobrationem habens, ut, ὀνειδιστικὴ ἔννοια, apud Hermog.

Ὀνείδιστος, ου, ὁ, probrosus.

Composita.

Ἀξιονείδιστος, probrosus, qui probris et contumeliis afficitur, aut dignus est. Macrob.

Ἐξονειδίζω, probris incesso, exprobro, impropero. Eurip. in Iphig. Aul. Καλά γέ μοι τοὔνειδος ἐξωνείδισας. [Phœn. 1670. Εἶδες τὸ τόλμημ', οἷον ἐξωνείδισεν; Vide Not. Cl. Barnes. Soph. El. 291. τοιαῦτ' ἐξονειδίζει κακά. Œd. Col. 1044. Philoct. 387. τοιαῦτ' ἀκούσας ἐξονειδισθεὶς κακά.] Luc. ἐπιγελᾷ, καὶ ἐξονειδίζει, ἀνδράποδα καὶ καθάρματα ἀποκαλῶν.

Ἐξονειδισμὸς, οῦ, ὁ, exprobratio.

Ἐπονειδίζω, probris et convitiis increpo: exprobro, impropero.

Ἐπονείδιστος, ὁ καὶ ἡ, qui probrosè objici potest, probrosus. Isocrat. in Panathen. τοιαύτας ἐπιτάττειν τὴν εἰρήνην, ἐξ ἧς οὐδεὶς ἂν ἐπιδείξειεν αὐτὴν αἰσχίω ποτὲ γενομένην, οὔτ' ἐπονειδιστοτέραν.

Ἐπονειδίστως, probrosè, cum probro. Isocrat. in Paneg. ἐπονειδίστως, τὸν βίον ἐτελεύτησαν.

Κατονειδίζω, probris increpo, vitupero, exprobro.

Προονειδίζω, prior increpo probris, prior incesso dictis probrosis. Eust.

Προσονειδίζω, præterea objicio, præterea exprobro, vel probro do.

Προσονειδίζομαι, exprobrationibus oneror.

ὌΝΗΜΙ, sive ὀνίνημι, † Xen. Pæd. l. 5. p. 135. b.† (fut. ὀνήσω, aor. 1. ὤνησα. ab ὀνέω inusit.) juvo, prosum, utilitatem affero. Il. ά. οὐδέ σ' αἰδὼς Γίγνεται, ἥ τ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἠδ' ὀνίνησι. Il. ά. Ζεῦ πάτερ, εἴ ποτε δή σε μετ' ἀθανάτοισιν ὄνησα, Ἢ ἔπει, ἢ ἔργῳ. Od. ψ'. σὺ δὲ ταῦτά γε γῆρας ὄνησεν, Philo de vita M. l. 1. ὀνήσεις γὰρ οὐδέν. † opp. τῷ βλάπτεσθαι, Soph. Œd. Tyr. 654. in imprecatione.† ¶ Item vitupero, probris incesso. In qua signif. usurpatur potiùs vox passiva.

Derivata ab ὄνημι, i. juvo.

Ὄνομαι, sive ὄναμαι, et ὀνίναμαι, juvor, fructum et utilitatem percipio; interdum etiam, fruor. Galen. ἐκ τῶν προσηκόντων ἰαμάτων οἱ κάμνοντες ὀνίνανται. Od. ζ'. πρὸς δ' αὐτοὶ ὀνησόμεθα, id nobis proderit. Od. β'. Ἐσθλός μοι δοκεῖ εἶναι ὀνήμενος. Synes. epist. 121. ἔμελλον ἄρα τῆς πανηγύρεως ὀνήσεσθαι, fructum erat laturus astutiæ suæ. Et cum accus. apud eund. epist. 54. ὀνήσομαι δὲ οὐ μόνον τοῦτο τῆς ἐπὶ τὰς Ἀθήνας ὁδοῦ. Significat etiam, juvo. Synes. epist. 21. ἐδεήθησαν ὀνασθαί τι τῶν ἐμῶν γραμμάτων. [Eurip. Med. 1027. 1350. Soph. Œdip. Tyr. 656.]

Ὄνησις, εως, ἡ, juvamen, Od. φ'. Item utilitas, fructus. Dem. pro cor. [Ὄνησις ἦν. Eurip. Med. 254. Æsch. Ag. 358.]

Ὀνήσιμος, qui juvare et prodesse potest, utilis. Soph. in Ajace, Ἐχθρῶν ἄδωρα δῶρα, κοὐκ ὀνήσιμα. [Æsch. Eum. 927.]

Ὀνήτωρ, ορος, ὁ, qui juvat et prodest, utilis. Hesych.

Ὀνητὸς, οῦ, ὁ, quo frui queas. Suid.

Ὀνητικὸς, utilis, qui juvare et prodesse potest.

Ὀνίνημι, juvo, prosum. Athen. lib. 2. τὰ βρώματα ὀνείατα καλεῖν εἴωθεν, ἀπὸ τοῦ ὀνίνασθαι ἡμᾶς.

Ὄνειαρ, ατος, τό, utilitas, emolumentum. Hesiod. in Erg. † in Th. 871.† Peculiariter autem ab Hom. Od. δ'. et alibi, ὀνείατα vocantur τὰ βρώματα, ut dictum in præcedente ὀνίνημι. Ὀνείατα dicuntur etiam πάντα εἰς ὄνησιν ἐπιτήδεια, apud Hom. teste Suida. ut Il. ώ. ὀνείατ' ἄγοντα. ‡ ὀνείατα. Apoll. Arg. 2. 185. τὰ σιτία καὶ βρώματα. Schol.‡

Ὄνειος, utilis: pro quo facta resolutione Ionica dicitur, ὀνήϊος. Nic. in Alex.

Ὀνήϊστος, superlat. ab ὀνήϊος, licet schol. Apol. Arg. l. 2. per compar. exponat, ὠφελιμώτερος. Apud Diog. Laert. ἡμέων μηδὲ εἷς ὀνήϊστος ἔστω. Cic. exp. nemo de nobis alios excellat.

Composita.

Ἀνόνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, inutilis, quo frui et uti nequeas. Soph. Dem. Philip. 3.

Ἀπόναμαι, sive ἀπονίναμαι, utilitatem aliqua ex re capio. Il. ρ'. Οὐδὲ μὲν οὐδὲ βίη Ὑπερήνορος ἱπποδάμοιο Ἧς ἥβης ἀπόνηθ', ὅτε μ' ὤνατο καὶ ὑπέμεινε. Sic et Od. π'. Interdum expon. fruor. Ut Il. ά. σὺ δὲ δέξαι ἄποινα Πολλά, τά τοι φέρομεν, σὺ δὲ τῶνδ' ἀπόναιο. Apoll. Arg. l. 2. ἀπόνασθαι ἐδωδῆς. Sic et apud Nic. in Ther.

Ἐριούνης, sive ἐριούνιος, ου, ὁ, valde utilis, magnas utilitates afferens: epitheton Mercurii apud Hom. Il. ν'. et ώ. sic dicti quasi τοῦ ἄγαν ὀνίνοντος, teste Eust.

Derivata ab ὄνομαι, i. vitupero.

Ὄναμαι, idem quod ὄνομαι. Il. ρ'. ὅτε μ' ὤνατο καὶ ὑπέμεινε.

Ὀνοτὸς, οῦ, ὁ, qui vituperari et probris increpari meretur.

Ὀνόω, f. ώσω, idem cum ὄνομαι, vitupero, &c. vel reprehendo, carpo.

Ὄνομαι, idem quod ὀνόω, eoque usitatius. † τινά, τί. Apoll. Arg. 1. 204.† Od. θ'. ὡς ἂν σὴν ἀρετὴν βροτὸς οὔτις ὄνοιτο. Il. ί. Οὔτις τοι μῦθον ὀνόσσεται. Fut. est ὀνόσομαι, et aor. 1. ὠνοσάμην. Il. ν'. Οὐδέ κεν ἔνθα τεόν γε μένος καὶ χεῖρας ὄνοιτο. Od. φ'. ἔτι μοι μένος ἔμπεδόν ἐστιν, Οὐχ ὥς με μνηστῆρες ἀτιμάζοντες ὄνονται. Il. ξ'. νῦν δέ σευ ὠνοσάμην πάγχυ φρένας. Sic et Il. ρ'. &c.

Ὄνοσις, reprehensio, vituperatio. Eust.

Ὀνοστὸς, οῦ, ὁ, reprehensione dignus, qui vituperari et probro dari potest. Il. ί. δῶρα ὀνοστά.

Ὀνοτὸς, οῦ, ὁ, idem cum ὀνοστὸς, Apoll. Rhod. Argon. l. ult.

Ὀνοτάζω, vitupero, carpo. Hesiod. in Erg. Καί ῥ' ὁπότ' ἄν τίς μιν βλάπτῃ σκολιῶς ὀνοτάζων. Sic et apud Hom. hymno in Merc. [Ὀνοτάζομαι. Æsch. Suppl. 11.]

Κατονόω, (comp.) vitupero, carpo.

Κατονόομαι, pro eodem. Item sperno, despicor, vilipendo: ut apud Herodot. l. 2. μή με κατονοσθῇς πρὸς τὰς λιθίνας πυραμίδας.

ὌΝΘΟΣ, ὁ, stercus seu fimus jumentorum vel boum. Iliad. ψ'. Τῇ ῥα βοῶν κέχυτ' ὄνθος ἀποκταμένων ἐριμύκων. Ibidem, ὄνθου βοέου πλῆτο στόμα.

Ὀνθυλεύω, quidam exp. stercore bovino inquino, fimo jumentorum aspergo, apud Suid. ¶ Ὀνθυλεύω autem, exquisitè apparo, exquisitè condio, apud Athen. l. 14.

Ὀνθύλευσις, exquisitiores ciborum apparatus, et lenocinia coquorum. Poll.

Ὀλόνθος γνάθος, (comp.) mola, quæ tota fimo seu stercore plena est; hoc est, ut conviciatoris maledicum et spurcum.

ὌΝΟΜΑ, (et Æol. ὄνυμα, poët. οὔνομα,) ατος, τό, nomen. Od. σ'. Ἀρναῖος δ' ὄνομ' ἔσκε· τὸ γὰρ θέτο πότνια μήτηρ. Il. γ'. Τῶν δ' ἄλλων τίς κεν ᾗσι φρεσὶν οὐνόματ' εἴποι; Theo. lib. 4. ὄνομα ἐν κεκλημένους Σικελιώτας. Idem lib. 6. τοῦ πάντων ἔχειν τοὔνομα. per contract. pro τὸ ὄνομα. Item vocabulum, verbum. Isocrat. in Paneg. τὰ πρότερον περὶ ἑκάστας πράξεις ἐνθυμηθῆναι, καὶ τοῖς ὀνόμασιν εὖ διαθέσθαι. [Eurip. Phœniss. 369.] ¶ Item nomen, fama, celebritas. Xenoph. Pæd. 4. ἀπὸ γὰρ τῆς μάχης τὸ τούτου ὄνομα μέγιστον ηὔξετο. Sic et apud Thucyd. lib. 3. et Philostr. ¶ Item prætextus, obtentus. Dionys. Halic. ἔπραττε δὲ Ἀρμίλιος ταῦτα μετ' ὀνομάτων καλῶν, honestis nominibus: ut loquitur Sallust. ☞ Quidam παρὰ τὸ νέμειν (sicut et νόμος) ὄνομα deduxêre; quoniam, quo pacto lex suum cuique tribuit, ita et nomen suam cuique imaginem rerum reddit. Aliis à juvando derivatum videtur, quasi ὄνημα, quòd ejus ope res agnoscatur.

Ὀνομαίνω, (f. ανῶ, aor. 1. ὠνόμηνα,) nomino, nuncupo, appello. Hesiod. in Erg. ὀνόμηνε δὲ τήνδε γυναῖκα Πανδώρην. Item nomine voco vel compello. Il. ψ'. φίλον δ' ὀνόμηνεν ἑταῖρον. Item, nominatim recenseo, vel percenseo. Il. β'. Πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ὀνομήνω. Exponitur et, nominatim polliceor.

Ὀνομάζω, idem quod ὀνομαίνω. † Xen. Pæd. l. 5. p. 131. c.† Plat. in Tim. τὰς περιόδους οὔτε ὀνομάζουσι, οὔτε πρὸς ἄλληλα συμμετροῦσι, ambitus siderum neque nomine appellant, neque numero inter se commetiuntur. Item simpl. profero. Demosth. pro coron. ῥητὰ καὶ ἄῤῥητα ὀνομάζων, dicenda et tacenda loquens. ¶ Item celebro, decanto. (Eurip. Phœniss. 364. Æschyl. Ag. 690.)

Ὀνομάζομαι, nominor, nuncupor, appellor. Luc. de scrib. histor. εἴτε Κρανίον αὐτὸν ἀπὸ τῆς νίκης χρὴ ὀνομάζεσθαι, εἴτε Ὀσιόεντα, εἴτε Σίγειον. † In med. nomino, appello. Soph. Œd. Tyr. 1021.† (1602.) Hinc

Ὠνομασμένως, nominatim. Aristot. rhet. 3. At

Ὠνομασμένος, signif. quoque celebris, decantatus. Isocr. contra Lochit.

Ὀνόμασμα, τὸ, nomen, appellatio. Plat. in Crat.

Ὀνομασία, ας, ἡ, nomen. Aristot. de poët.

Ὀνομαστὸς, (q. d. nominabilis,) qui nominari potest seu debet. Il. τ'. οὐκ ὀνομαστὴν, non nominandam. Item celebris, nobilis, clarus. Plat. pol. l. 1. ἀπεκρίνατο, ὅτι οὔτ' ἂν αὐτὸς Σερίφιος ὢν, ὀνομαστὸς ἐγένετο, οὔτ' ἐκεῖνος Ἀθηναῖος. † Sic οὐκ ὀνομαστοὶ, Hesiod. Theog. 148. qui nominari non possunt, et ibi Scholiast.†

Ὀνομαστῶς, celebriter, nobiliter.

Ὀνομαστὶ, nominatim, nomine. Thuc. l. 1. Demosth. in Mid. † Xen. Pæd. 1. 4. 15.†

Ὀνομαστικὸς, ἡ, ὸν, q. d. nominativus, seu nominatorius. Ut, ὀνομαστικὴ τέχνη. apud Plat. Πτῶσις ὀνομαστικὴ, casus nominativus, grammaticis. Ὀνομαστικὸν, (sc. βιβλίον,) dictionarium.

Composita: ac primùm ex nomine ὄνομα.. In quibus observandum est, priùs o mutari in ω, posterius in υ.

Ἀντωνυμία, ἡ, pronomen: pars orationis apud grammaticos.

Ἀντωνυμικὸς, ad pronomen pertinens.

Ἀντωνυμικῶς, habendo usum pronominis, more pronominis, tanquam pronomen, &c.

Ἀνώνυμος, ὁ καὶ ἡ, nomine carens. Od. θ'. Οὐ μὲν γάρ τις πάμπαν ἀνώνυμός ἐστ' ἀνθρώπων. ¶ Cujus nomen reticetur. ¶ Item, minimè celebris, obscurus, ignobilis. Demosth. Philip. 4. (Soph. Tr. 382.) ¶ Est et arboris nomen, quæ et εὐώνυμος. Vide Εὐώνυμος.

Ἀνωνύμως, et ἀνωνυμεὶ, absque nomine. Item ignobiliter, absque celebritate.

Νώνυμος, poëticè dicitur pro ἀνώνυμος. Il. μ'. et apud Apollon. (Æsch. Pers. 1006. Soph. El. 1084.)

[Νώνυμνος. Eustath. in Iliad. M. 70. Hom. Iliad. N. 227. Νωνύμνους. Schol. Ἀνωνύμους. νωνύμους. Κατ' ἐπένθεσιν τοῦ ν, διὰ τὴν παραλήγουσαν βραχεῖαν. Vide Eustath. ad loc. et Hom. Iliad. Ξ. 70.] ‡Νώνυμοι. Apoll. Arg. 2. 984. ignoti, incomperti.‡

Διώνυμος, binominis, duo habens nomina. Item celebris, pervulgatus. Plut. in Timol. et Appian. bell. civil. l. 4. (Eurip. Phœniss. 639.)

Διωνυμία, q. d. binominitas: duo habere nomina.

Δυσώνυμος, cui malum seu infaustum est nomen: cujus nomen odiosum est. Iliad. ζ'. Soph. in Ajace. ¶ Et generaliter, infaustus, inauspicatus.

(Δεξιώνυμος, δεξιός. Æsch. Suppl. 613.)

Ἐπώνυμος, q. d. supernominis, seu quasi addititius ad nomen. Ut, ἐπώνυμον ὄνομα, quod pro cognomine alicui tribuitur, et distinguitur à nomine proprio. Plut. in Coriol. et Athen. lib. 13. ¶ Item, ἐπώνυμος, pro παρώνυμος, denominatus, qui nomen traxit. Ut, ἐπώνυμον ὄνομα, nomen quod imponitur personæ ob convenientiam quandam rei, quæ in persona est, et nominis: ut Ulysses fuit appellatus Ὀδυσσεὺς, quòd avus ejus Autolycus, πολλοῖσιν ὀδυσσάμενος, in Ithacam venerat. Odyss. τ'. †Sic Hesiod. usus est. Theog. 144.† Aristot. de mundo, τὸ καλὸν πᾶν, ἐπώνυμόν ἐστι τοῦ κόσμου. Plut. in Rom. ἀπορῶν πολλὰς φύλας, ἐπωνύμους βασιλέων καὶ ἡρώων, quæ nomen à regibus et heroibus acceperant. (Æsch. S. c. Th. 9. 411. 542. 664. Eum. 90. 421. Pr. 849. Ch. 186. Suppl. 320. Eurip. Phœniss. 610. Soph. Œdip. Tyr. 219.) ¶ Item, qui nomen aliis dat. Ut, ἐπώνυμος ἄρχων, à cujus nomine alii ἄρχοντες in actis præscribebantur. Plut. in Demetr. Sic et ἐπώνυμοι Ἥρωες decem dicti fuerant, quòd decem tribus ab iis denominatæ essent.

Ἐπωνύμως, cognomento. ¶ Item, nomine ducto seu sumpto. Ut apud Dionys. l. 3. ἐπωνύμως τῇ χώρᾳ. Item nomine rei conveniente. (Æsch. Pr. 732.)

Ἐπωνυμία, ἡ, cognomen, cognomentum. Aristoph. in Pluto. (Æsch. S. c. Th. 835. Suppl. 46.)

Decomp. Αὐτεπώνυμος, cui idem nomen vel cognomen est impositum; cognominis. Eurip. in Phœniss.

Χρυσεπώνυμος, qui ab auro cognominatus est. Damasc. de Joanne Antiocheno.

Ἑτερώνυμος, diversum nomen habens. Item diversitatem nominis habens, quæ est contra analogiam. Eust. Ammonius ἑτερώνυμα vocari scribit, quæ in uno eodemque subjecto diversum nomen habent: ut in scala, ascensus et descensus.

Ἑτερωνύμως, diverso nomine. Item, non ἀναλόγως. Eust.

Ἑτερωνυμία, ἡ, diversitas nominis. Item diversitas nominis in eodem subjecto. Et diversitas nominis quæ est contra analogiam. Eust.

Εὐώνυμος, boni nominis: bonum et faustum nomen habens, celebrandus. (Æsch. Pr. 489. S. c. Th. 894.) Apud Luc. in Lexiph. λόγος εὐώνυμος, oratio bona nomina habens. † Εὐώνυμος minus esse quam δεξιὸς docet Scholiast. ad Hesiod. Theog. 409.† ¶ Item sinister, lævus, (κατ' ἀντίφρασιν.) Herodot. Thuc. Xen. † Pæd. 6. p. 168. d.† Aristot. Apud Hesiod. in Theog. Ἀστερίην εὐώνυμον, quidam exp. celebrem, quidam lævam. ¶ Est et nomen arboris, sic κατ' ἀντίφρασιν dictæ; de qua Theophr. et Plin. l. 13. c. 22. Quidam eam ἀνώνυμον vocarunt.

Θεωνυμίαι, αἱ, divinæ appellationes. Areop.

Ἱερώνυμος, cui sacrum est nomen. Luc. in Lexiph.

Καλλιώνυμος, pulchrum nomen habens. ¶ Nomen piscis: apud Aristot.

Κευθώνυμος, nomen habens occultandum et oblivioni mandandum. Et generaliter, infamis. Hesych.

Μεγαλώνυμος, nominatissimus, celeberrimus. Aristoph. [Soph. Ant. 152. ἀλλὰ γὰρ ἁ μεγαλώνυμος ἦλθε Νίκα, τᾷ πολυαρμάτῳ ἀντιχαρεῖσα Θήβᾳ. Schol. ἡ μεγάλην περικειμένη δόξαν. Aristoph. Nub. 569. Vesp. 1309. Ἄγ' ὦ μεγαλώνυμε τέκνον τοῦ Θαλασσίου, &c. Thesm. 322. Ζεῦ μεγαλώνυμε. Vide Schol. et Schol. Biset. ad 318. Μεγαλώνυμα δὲ, μεγαλόδοξα. Vide Hesych. Lex.]

Μετωνυμία, transnominatio: nominis pro nomine positio: figura rhetorica; de qua vide Fabium, &c.

Μετωνυμικὸς, ad metonymiam pertinens: vel metonymiam habens.

Μετωνυμικῶς, metonymicè, per metonymiam.

Μυριώνυμος, infinita nomina habens. Plut.

Ὁμώνυμος, idem nomen habens, cognominis. (Æsch. S. c. Th. 992.) Isocr. in Evag. Plut. in Them. Ὁμώνυμοι λέξεις, vocabula idem significantia. ¶ Item ὁμώνυμα, quæ duas res aut plura significant æquivocè, sub eodem nomine generali æquivoco contenta.

Ὁμωνύμως, eodem nomine, vel communi nomine. Aristot. eth. 5. cap. 1. et alibi. ¶ Item, æquivocè.

Ὁμωνυμία, nominis communitas. Aristot. ibidem. ¶ Item, æquivocatio.

Ὁμωνυμέω, cognominis sum, idem mihi nomen est. Athen. τὰς πελειάδας εἶναι ὁμωνυμοῦ ταῖς περιστεραῖς.

Ὁμωνυμοῦντα, æquivoca, ὁμώνυμα.

(Ὀρθώνυμος. Æsch. Ag. 708.)

Παρώνυμος, q. d. denominatitius, denominativus: ab alio denominationem habens: unde, παρώνυμα, quæcunque ab aliis derivata sunt: apud Aristot. in categ. [Παρώνυμα δὲ λέγεται, ὅσα ἀπό τινος, διαφέροντα τῇ πτώσει, τὴν κατὰ τοὔνομα προσηγορίαν ἔχει. οἷον ἀπὸ τῆς γραμματικῆς ὁ γραμματικὸς, καὶ ἀπὸ τῆς ἀνδρείας ὁ ἀνδρεῖος. Eustath. in Iliad. A. Ταλθύβιος Ταλθυβιάδης. οὗ παρώνυμοι οἱ παρ' Ἡροδότῳ Ταλθυβιάδαι. Vide Herodot. Hist. lib. 7. cap. 134.] (Æsch. Eum. 8.)

Παρωνύμως, denominativè, seu q. d. denominatitiè. Plutarch. in quæst. Rom.

Παρωνυμία, appellatio denominativè facta, et q. d. derivativè. Quibusdam idem est quod παρονομασία. vide Aqu. Rom.

Παρωνύμιος, denominatione similis. Plato de leg. l. 6.

Παρωνύμιον, cognomen. Plut. in Fab. Athen. l. 13.

Παρωνυμιάζω, seu παρονομάζω, denomino. Aristot. in Themist.

Πατρωνυμικὸς, q. d. à patre denominatus. Πατρωνυμικὰ ὀνόματα, quæ ex patris nomine facta sunt.

Πατρωνυμία, denominatio à patre: nomen à patris nomine factum. Eustath.

(Πατρωνύμιος. πατρωνύμιον γένος ἁμέτερον. Sch. ex ὁ κατὰ πατέρα συγγενὴς ἡμῶν, τοῦτ' ἔστιν, ὁ ἐκ προγόνων Περσεύς. Æsch. Pers. 144.)

Πολυώνυμος, multa nomina habens. Orph. et Hesiod. ¶ Item celebris, honoratus. ¶ Τὰ πολυώνυμα, dicuntur etiam quæ alias συνώνυμα. Eustath.

Πολυωνυμία, multitudo nominum. Callim. hymno in Dian. ¶ Item celebritas. ¶ Item pro συνωνυμία. Eust.

Προσωνυμία, appellatio, cognomen. Plut. in Pericle.

Προώνυμος, nomen habens antea. Nonn.

Συνώνυμος, nomen commune habens. (Æsch. Suppl. 301.) Aristot. eth. 5. c. 2. Συνώνυμος λέξις, vocabulum cum alio commune et eandem significationem habens. Eust. ¶ Dialecticis vero συνώνυμα sunt univoca, quæ et nomen generis sui commune habent, et quibus eadem competit hujus generis definitio essentialis. Arist. in Categor. c. 1.

Συνωνύμως, communi seu eâdem diversorum vocabulorum significatione. Plat. ¶ Apud Dialecticos συνωνύμως prædicari dicuntur ea, quibus communis nominis eadem definitio univocè tribuitur. Porphyr. Isagog. c. 3.

Συνωνυμία, nominis cum alio in significatione communio: vel nomina diversa idem significantia. Numeratur inter schemata rhetorica ab Aq. Rom. ¶ Dialecticis autem est, quum ejusdem nominis eadem definitio pluribus convenit univocè.

Συνωνυμοῦντα, idem quod συνώνυμα, univoca.

Τριώνυμος, tria nomina habens.

Τριωνυμία, tria nomina. Eustath.

Φερώνυμος, q. d. ferens nomen suum, i. veritatem nominis sui: cui verè convenit nomen quod habet. Theodoret. hist. eccles. l. 1. et 3.

Φερωνύμως, nomine rei verè respondente, nomine rei congruo. Aristot. de mundo.

Φερωνυμία, nominis convenientia cum re. Eust.

Ψευδώνυμος, nomen habens rei non respondens. Æschyl. in Prometh. (716.)

Ψευδωνύμως, mendaci nomine, nomine rei non conveniente. Idem ibidem, ψευδωνύμως σε δαίμονες Προμηθέα Καλοῦσιν.

Composita ex ὀνομάζω, et ὀνομαίνω.

Ἀντονομάζω, (q. d. pronomino,) pro nomine nomen pono, nomen commuto, transnomino. ¶ Item contra alium nomino. i. ex adverso: ut, quum accusator crimen uno nomine appellat, et reus alio, ut crimen extenuet.

Ἀντονομασία, ἡ, figura, qua loco proprii nominis ponitur aliud. Fab. lib. 8. cap. 6. [Apud Auctorem ad Herennium. lib. 4. §. 31. pag. 36. Ed. Gronov. Pronominatio idem valet quod Græce Ἀντονομασία. Pronominatio est, quæ sicuti cognomine quodam extraneo demonstrat id, quod suo nomine appellari non potest, ut &c.]

Ἀνωνόμαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, non nominatus, nomen non habens. Eurip. [Hec. 714. Ἄρρητ' ἀνωνόμαστα, θαυμάτων πέρα. Aristoph. Av. 1712. Ὀσμὴ δ' ἀνωνόμαστος ἐς βάθος κύκλου χωρεῖ. Schol. Ἀνωνόμαστος δὲ, ἀντὶ τοῦ πολλή, καὶ λόγῳ οὐ δυναμένη ὀνομασθῆναι.]

Ἀπονομάζω, appello, denomino. Plat.

Διονομάζω, denomino, appello. ¶ Apud Aristotel. lib. 1. meteorol. διωνομασμένος, exp. nominatus, celebris.

Ἐξονομάζω, idem quod ὀνομάζω, nomine voco. ¶ Aliquando exp. loquor, verba facio. Ut sæpe apud Homer. ἔπος τ' ἔφατ', ἔκ τ' ὀνόμαζε. ¶ Et pro invoco. Exod.

Ἐξονομαίνω, idem quod ὀνομαίνω. Il. γ'. ἄνδρα πελώριον ἐξονομήνῃς.

Ἐπονομάζω, cognomino. Item, nomen do. Plut. ¶ Item, nominatim consecro, dico. Plat. de leg. l. 5. καὶ δὲ τὸ μετὰ ταῦτα δώδεκα θεοῖς δώδεκα κλήρους δεῖν ἐπονομάσαντας, καὶ καθιερῶσαι τὸ λαχὸν μέρος ἑκάστῳ τῷ θεῷ, καὶ φυλὴν αὐτὴν ἐπονομάσαι.

Ἐπονομάζομαι, cognominor: Plut. in Rom. et Plat. de leg.

[Ἐπονομαστέον. Plat. de Leg. lib. 8. ἔτι δὲ καὶ τὸ τῶν χθονίων, καὶ ὅσους αὖ θεοὺς οὐρανίους ἐπονομαστέον, &c.]

Ἐπονομασία, cognominatio, appellatio quæ datur pro cognomine.

Ἐπωνόμαστος, cognominatus.

Ἐπονομαστῶς, cum cognomine, cognominatim. apud Athen.

Κατονομάζω, nomino, denomino. Apud Phil. de mundo, κατονομαζόμενος τοῖς πάθεσι, qui denominatur ab affectibus. ¶ Destino. In epistol. Phalar. κατωνομασμένα τοῖς θεοῖς, destinata diis. Sic et apud Polyb. lib. 5.

Κατονομασία, appellatio, denominatio. Strabo.

Ἀκατονόμαστος, (decomp.) qui nominari non potest seu denominari, cui nomen imponi non potest. Basil. in Hexaëm. et Greg. Naz. [Suidas in Lex. l. 80. Ἀκατονόμαστος. ὁ μὴ ὀνομασμένος. Hæc vox duplicem habet sensum. Vel enim significare potest, nomen non habens; eo nimirum sensu, quo Deus dicitur ἀκατονόμαστος, quia ei nullum nomen imponi potest. Vel etiam exponi potest, obscurus, ignobilis, et cujus nulla est fama. Vide Not. Cl. Kust. et Suic. Thes. Eccl. l. 134.]

Μετονομάζω, transnomino, nomen muto seu transmuto.

Μετονομάζομαι, transnominor. Athen. l. 13.

Μετονομασία, transnominatio, mutatio nominis. Athen. l. 7.

Παρονομάζω, q. d. agnomino, i. appello nomine ad aliud nomen alludente. Quidam exp. alludo ad nomen.

Παρονομασία, agnominatio: figura de qua Fab. l. 9. c. 3.

Προσονομάζω, q. d. insuper nomino. [Polyb. Hist. lib. 2. τούτων δὲ τὸ μὲν ἕτερον στόμα προσονομάζεται Παδόα, τὸ δ' ἕτερον Ὀλάνα.]

Συνονομάζω, simul nomino, simul appello. in Anth.

ὌΝΟΣ, ου, ὁ vel ἡ, asinus vel asina. (☞ Παρὰ τὸ ἐξ αὐτοῦ γομοῦσθαι ὄνειον. Etym.) Iliad. λ'. νωθὴς ὄνος. Xenoph. Pæd. 7. οἱ ὄνοι οἱ κανθήλιοι, asini clitellarii. Item Pæd. 1. ὄνοι ἄγριοι. Plut. in Alex. ὄνος ἥμερος. Usurpatur in fœminino gen. Matth. c. 21. ¶ Apud Nicand. in Ther. ὄνου πέταλον, origani species quædam. ¶ Ὄνοι dicuntur etiam stellæ duæ cancri juxta præsepe collocatæ, quas Latini asellos vocant. Theocrit. idyll. 22. Ἐκ δ' ἄρκτοι τ' ἐφάνησαν, ὄνων τ' ἀνὰ μέσσον ἀμαυρὴ Φάτνη, σημαίνουσα τὰ πρὸς πλόον εὔδια πάντα. ¶ Ὄνος, sive ὀνίσκος, piscis etiam nomen est, apud Athen. l. 3. et l. 7. ¶ Est etiam genus locustæ. Dioscor. l. 2. c. 57. ¶ Ὄνος, sive ὀνίσκος, dicitur etiam bestiola multipes, coloris fusci et subcineritii, nascens in locis humectis: Latinis multipeda, cutio, porcellio. Dioscor. lib. 2. cap. 37. Gal. lib. 3. de loc. aff. et lib. 11. de simpl. medic. fac. in c. περὶ ὀνίσκων. ¶ Ὄνος, in quodam ludi genere, cui nomen Οὐρανία, dicebatur is qui victus fuerat et imperata facere cogebatur. Poll. l. 9. Ὄνος, axis, et ὀνίσκος, axiculus, i. sucula, quæ et ὄνος dicitur: Gal. in lex. Hippocr. ¶ Ὄνος, fusus. Poll. l. 10. c. 28. et l. 7. c. 10. ¶ Ὄνος dicitur etiam superior molæ lapis, Hesych. Vide Μύλη. Qui à Poll. l. 7. c. 4. vocatur ὄνος ὁ ἀλέτης, à Xen. ὄνος ἀλέτης, l. 1. anabas. ¶ Ὄνος est etiam vasis quoddam genus apud Aristoph. in Vesp. Κἂν οἶνόν μοι μὴ 'γχῇς σὺ παῖ, τὸν ὄνον τόνδ' ἐσκεκόμισμαι Οἴνου μεστόν. (R. 139.) ¶ Ὄνος appellatur etiam unio in tessera, quæ et μονὰς et κύων.

Ὀνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, asininus, qui asinini generis est. Aristot. in physiog.

Ὀνικὸς, ἡ, ὸν, asininus, asinarius.

Ὄνειος, ου, ὁ, asininus: ut, ὄνειον κρέας, apud Gal. l. 2. ad Glauc.

Ὀνέα, sub. δορὰ, pellis asinina. Suid.

Ὀνεῖον, ου, τὸ, stabulum asinorum.

Ὀνίαι, sc. σπύραι, stercora asinina. Hesych.

Ὀνὶς, ίδος, ἡ, sub. κόπρος, stercus asininum, simus asininus. Aristot. hist. an. l. 5. c. 19.

Ὀνίδιον, et ὀνάριον, ου, τὸ, asellus. Athen. l. 13. et Suid.

Ὀνίσκος, idem. ¶ Est etiam serra fabrilis, Hesych. ¶ Vide et alias significationes in Ὄνος.

Ὀνίας, ου, ὁ, scari piscis genus: Athen. l. 7.

Ὀνῖτις, ιδος, ἡ, q. d. asinaria, species origani. Dioscorid. lib. 3. cap. 32. et 33.

Ὄνιος, succula: machina tractorii generis, de qua vide schol. Thuc.

Ὀνεύω, succulam verso et circumago: Æl. Dionys.

Ὀνεύομαι, idem. Gal. in lex. Hippocr.

Composita.

Ἡμίονος, ου, ὁ vel ἡ, mulus, mula. Il. ώ. Ζεῦξαν δ' ἡμιόνους κρατερώνυχας ἐντεσιεργούς. Sic et apud Plat. in apol.

Ἡμιόνιον, sive ἡμίονος, herbæ nomen, quæ alias asplenon: sic dicta, vel quòd mulæ ea delectentur, vel quòd mulieres steriles instar mularum reddat, ut testatur Theophr. hist. pl. l. 9. c. 19. vide et Diosc. l. 3. c. 151. ¶ Ἡμιόνιον Hesych. est etiam avis quædam.

Ἡμιόνειος, mularis, Il. ώ. Ἄμαξα ἡμιονείη, Od. ζ'.

[Ἡμιονικός. Xenoph. de Cyri Exp. lib. 7. cap. 5. §. 1. Σεύθης ἐξαγαγὼν ζεύγη ἡμιονικὰ τρία, — τὰ δ' ἄλλα βοεικὰ, &c.]

Ἡμιονίτης, ου, ὁ, idem. Et in fœm. gen. ἡμιονῖτις. Ut, ἡμιονῖτις ἵππος, equa mulos pariens. ¶ Item ἡμιονῖτις, sub. πόα, vel βοτάνη, herba, quæ et ἡμίονος seu ἡμιόνιον. de qua Diosc. l. 3. c. 152. et Gal. τῶν κατὰ τόπους lib. 8.

Κατονεύομαι, idem quod ὀνεύομαι. Gal. in lex. Hippocr.

ΟΝΥΞ, υχος, ὁ, unguis; vel ungula, quum de quadrupedibus dicitur. (☞ Παρὰ τὸ νύξω, futuro verbi νύσσω, κατὰ πρόσθεσιν τοῦ ο, teste Eust. est enim pars corporis ad fodiendum et lancinandum accommodata.) Hesiod. in Asp. μακροὶ δ' ὄνυχες χείρεσσιν ὑπῆσαν. Idem in Erg. [illegible] ἀμφ' ὀνύχεσσι. Aristot. τῷ ἀεὶ [illegible] χρησάμενοι, οὐκ ἔχοντα γίνεται τὰ παιδία ὄνυχας. Plin. interp. salsioribus cibis usæ, carentem unguiculis partum edunt. Athen. lib. 8. ἐπ' ἄκρων ἐβάδιζε τῶν ὀνύχων. Proverbialiter dicitur, Δι' ὄνυχος ἀπαιτεῖν, ad unguem exigere, apud Plut. Et, ἐξ ὀνύχων, à teneris unguiculis, apud Gregor. Nazianz. Sic, ἐξ ὄνυχος τὸν λέοντα, ex ungue leonem. de quo vide Erasm. ¶ Pro unco quoque, sive uncino, usurpatur: apud Hippocrat. de superf. et Plut. de virt. mul. ¶ Est et βασανιστήριον ὄργανον, apud Synes. et Theodoret. in eccles. hist. ¶ In rosis ὄνυχες dicuntur capita foliorum, et partes candidæ, teste Diosc. l. 1. c. 131. et Plin. l. 21. c. 18. In aliis verò ὄνυχας volunt esse nucleos, qui et ἀγλῖθες, et [illegible]. ¶ Cordis quoque quædam pars ὄνυξ appellatur, schol. Nic. et Ruf. Ephes. ¶ Item ὄνυξ in oculo dicitur, quum tunica cornea cernitur purulenta, idque nunc profundè, nunc in superficie, ut pus figura unguem repræsentet. Actuar. et Paul. Ægin. l. 3. c. 22. ¶ Est et gemmæ nomen: quam sic appellatam esse, quòd in ea candor conspiciatur unguis humani similitudine, testatur Plin. l. 37. c. 6. ¶ Item marmoris genus, seu lapis ex marmorum genere, qui et alabastrites. de quo idem Plin. l. 36. c. 7. et Diosc. l. 5. c. 153. Ex quo lapide pocula facta ὄνυχες etiam appellabantur: quamvis apud Athen. l. 11. ὄνυχες Pamphilus exp. ξύλινα ποτήρια Παφλαγονικά. ¶ Est et operculum conchylii, purpuræ operculo simile. de quo Dioscor. l. 2. c. 10. et Plin. l. 32. c. 10. Ipsum etiam ostreum ὄνυξ vocatur, apud Athen. l. 3. ¶ Item frutex quidam parvus, alio nomine ἀστράγαλος dictus: in Append. Diosc. l. 4. c. 62.

Ὀνύχινος, ου, ὁ, onychinus; ut, ὀνύχινον μύρον, apud Diosc. l. 1. Item onychis conchylii colorem referens.

Ὀνυχίτης, ου, ὁ, ut, ὀνυχίτης λίθος, apud Diosc. Fœm. ὀνυχῖτις, ut, ὀνυχῖτις καδμεία, dicta à similitudine venarum onychis lapidis. Diosc. lib. 5. cap. 84.

Ὀνύχιον, τὸ, unguiculus. Item pro lapide onychite. Exod. 28.

Ὀνυχίζω, ungues præcido, ungues reseco. Artemid. oniroc. lib. 16. ¶ Dicuntur et rosæ ὀνυχίζεσθαι, quum ea pars iis eximitur quæ ὄνυξ appellatur, apud Dioscor. l. 1. c. 54. ¶ Exponitur etiam, ὀνυχίζω, ungue noto. Item ad unguem exigo, exactè subtiliterque expendo. Phrynich.

Composita.

Αἰγώνυξ, υχος, ὁ καὶ ἡ, ungulas habens caprinas. in anthol. Epigr.

Αἰγώνυχον, herbæ nomen.

Ἀκρώνυξ, sive ἀκρώνυχος. ut, ἀκρώνυχα πολλὰ ἴχνια, vestigia quæ aliquis impressit terræ, summis unguibus incedens. Plut. de fort. Rom. Ἀκρώνυξ, dicitur etiam ἡ ἀκρωνυχία, i. unguium extremitas, teste Suida.

Ἀκρωνυχία, ἡ, idem quod ἀκρώνυξ, subst. Suid. ¶ Item jugum montis, vertex montis. Suid. ex Xen.

Ἀμφώνυξ, propriè videtur significare, qui circum ungues est, ungues ambiens. Hesych. est γαστρίμαργος, ἀκρατής.

Ἀπονυχίζω, f. ίσω, ungues reseco. Poll. Et metaph. aufero, adimo. Aristoph. in Equit. [706.] ἀπονυχιῶ, ὦ 'τὰν, πρυτανεῖα σιτία.

Ἀπονυχίσματα, unguium resegmina. Pythag.

Γαμψώνυξ, sive γαμψώνυχος, uncos seu aduncos ungues habens, cui curvi seu recurvi ungues sunt. Od. χ'. et apud Aristot. †Hesiod. Asp. 405.† (Æsch. Pr. 487. Soph. Œdip. Tyr. 1222.)

Ἐξονυχίζω, ungues excludo seu eximo. Metaphoricè, examino. Plut. symp. 6. probl. 7. οὕτως, εἰ δεῖ μεταφορᾷ χρησάμενον λέγειν, ἐξονυχίζουσι τὸν ἄκρατον, καὶ ἀποσηλίνουσιν οἱ ἠθοῦντες. Item, exquisitè expendo, et ad unguem exigo. Athen. lib. 3. ἐξονυχίζεις τε πάντα τὰ προσπίπτοντα τοῖς ὀνοματολογουμένοις.

Εὐθυώνυξ, sive εὐθυώνυχος, rectos ungues habens. Arist. hist. an. l. 8.

Κρατερώνυξ, sive κρατερώνυχος, validos ungues habens. Il. ό. Athen. l. 4. Pro eodem dicitur etiam, καρτερώνυξ, sive καρτερώνυχος. Suid.

Μονώνυξ, et μονώνυχος, sive per syncopen, μῶνυξ, et μώνυχος, solidas ungulas habens, simplices et individuas ungulas habens. Arist. de part. anim. l. 4. Sic et, μώνυχες ἵπποι, Il. ε'. et alibi apud Hom. (Μῶνυξ. Eurip. Phœniss. 749.)

Παρωνυχία, et παρωνυχίς, abscessus ad unguis radicem natus. Alii inflammationem vocant. Latini reduviam, vel redivium, malum hoc nuncuparunt. Paul. Ægin. lib. 3. ¶ Παρωνυχία est etiam nomen herbæ nominatæ, ἐκ τοῦ παρωνυχίδας θεραπεύειν, ut docet Diosc. l. 4. c. 54. et Suid.

Περιονυχίζω, ungues in orbem reseco. Deut. 2.

Πλατυώνυχος, qui latos habet ungues. Diogen. Laërt. l. 7. [Plat. Definit. Ἄνθρωπος, ζῶον ἄπτερον, δίπουν, πλατυώνυχον, ὃ μόνον τῶν ὄντων, ἐπιστήμης τῆς κατὰ λόγους δεκτικόν ἐστι. Vide Diog. Laert. lib. 6. §. 40.]

Πολυώνυχος, multos habens ungues. [Aristot. de Hist. Animal. πολυώνυχα δέ εἰσι πάντες οἱ ὄρνιθες.]

Ῥιζώνυξ, radix unguis. Et plur. ῥιζώνυχες, unguium radices. Poll. l. 2.

Σαρδόνυξ, sardonyx, sarda: lapis ita dictus à candore in eo; hoc est, velut carnibus ungue hominis imposito, et utroque translucido. Plin. l. 37. c. 6. Scribitur et σαρδώνυξ, apud Basil. et Areth.

Στόνυξ, unguium extremitas. Hesych. ‡ Apoll. Arg. iv. 1679. πτερνῆς στόνυχι χρίμψε σφυρὸν, acuto illidit [illegible] malleolum. Schol. στόνυξ ἐστὶ κυρίως τὸ ἄκρον τοῦ ὄνυχος· καταχρηστικῶς δὲ, πᾶν τὸ εἰς ὀξὺ λῆγον.‡

Στόνυχες dicuntur etiam quæ in acutum desinunt: apud Lycophr.

Σχιζώνυχος, ungulas habens fissas.

ΟΝΩΝΙΣ, ἡ, herba inter eas quæ secundum spinam habent folium: apud Theoph. hist. pl. l. 6. c. 21. Diosc. ἄνωνιν vocat, l. 3. c. 21. ☞ Quidam deducunt ἀπὸ τοῦ ὄνου et ὄνημι, quasi dicas, asini oblectationem. Nam ex Græcis quidam affirmant, asinos in ea se volutare, et dorsum suum aculeis ejus herbæ libenter exterere.

ΟΞΥΣ, εῖα, ὺ, acutus. (ut ea quæ mucrone et cuspide præfixa sunt.) Od. ί. κατέκτανεν ὀξέϊ χαλκῷ. Il. ύ. Ὀξὺ δόρυ κραδάων. Sic Od. ί. μοχλὸν ἑλόντες ὀξὺν ἐπ' ἄκρῳ. Metaphoricè de acumine sensuum dicitur, et interdum de objectis eorum. Plato polit. 2. οὐ φαῦλον, ἀλλ' ὀξὺ βλέποντας. Aristoph. in Plut. ὀξύτερον βλέπειν τοῦ Λυγκέως. Sic, [illegible] ὀξεῖα, pugna acris. Et, ὀξεῖα φωνὴ, vox acuta. Il. ί. et apud Aristot. Rhet. lib. 3. Item, ὀξὺ βοήσας, Il. ζ'. Et, ὀξέα κεκληγὼς, Il. β'. (Ὀξὺς pro ὀξύφωνος, μεγαλόψυχος. Æschyl. S. c. Th. 960.) Sic et, ὀξὺς χυμὸς, acutus seu acidus succus, qui linguam tanquam acutum ferrum penetrat: apud Xen. Pæd. 6. et Plut. symp. 6. Alia metaphora ὀξεῖαι μελεδῶναι dicuntur, Odyss. τ'. Et, ὀξεῖαι νόσοι, acres morbi et vehementes, apud Gal. et Hippocr. Sic et, ὀξὺς Ἄρης, Il. δ. et, ὀξὺς ἀγὼν, apud Plut. in Rom. ¶ Item celer, subitus. Plut. in Rom. (de quodam Celere:) καὶ ἀπ' ἐκείνου τοὺς ταχεῖς οἱ Ῥωμαῖοι καὶ ὀξεῖς, κέλερας ὀνομάζουσι. Sic, ὀξέα πάθη, apud medicos, vitia præcipitia. Et, ὀξεῖς πυρετοὶ, apud Hippocr. febres quæ caliditatem exhibent manui celeriter occurrentem. Homo quoque ὀξὺς dicitur, qui promptus et expeditus est in aggrediendis vel expediendis negotiis, apud Aristot. eth. 3. c. 7. Item qui citò ad iram fertur, seu cui facili et levi de causa bilis accenditur. Ut apud Theocrit. Idyll. 14. Τοιοῦτος μὲν ἀεὶ, φίλ' Αἰσχίνα, ἀτυχὲς, ὀξὺς, &c. Sic et, καιρὸς ὀξὺς, occasio subita, vel quæ citò præterlabitur: apud Plut. in Coriol. et Xen. pæd. 8. ¶ Est et ὀξὺς, herbæ nomen, apud Plin. l. 27. c. 12. ¶ Item lumbus. Erot. apud Hippocr.

Ὀξεῖα, substantivè quoque et absolutè dicitur, pro ἡ λόγχη. unde proverb. δι' ὀξείας δραμεῖν, ἐπὶ τῶν κινδυνευόντων. Suid.

Ὀξὺ, substantivè, id quod in acutum exit; mucro, acumen, acies. Aristot. de generat. an. l. 3. διὰ τοῦτο ἔσχατον ἐξέρχεται τοῦ ᾠοῦ τὸ ὀξύ. Metaphoricè acumen etiam sensuum sic appellatur, et quidquid efficaci motu ab iis percipitur. ¶ Ὀξὺ dicitur etiam celeritas. Ut apud Thuc. l. 3. τὸ δ' ἐμπλήκτως ὀξὺ, ἀνδρὸς μοίρᾳ προσετέθη. Usurpatur et adverbialiter in utraque significatione, et pro acutè, et pro celeriter, velociter. Sic, ὀξὺ ἀκούειν, apud Plat. de leg. et, ὀξὺ ᾄδειν, apud Aristoph. Et, ὀξὺ νοῆσαι, apud Hom. Il. ί. celeriter animadvertere. † Hes. Th. 838.†

Ὀξέα quoque, plur. pro ὀξέως capitur, apud Hesiod. in Asp. pro quo et ὀξεῖα, metri gratia, apud eundem ibidem.

Ὀξέως, acutè. Frequentiùs significat, celeriter, velociter. Interdum et studiosè, apud Thuc. l. 2. et Plut. in Rom. † Xen. Pæd. 2. 57. a.†

Ὀξύτης, ητος, ἡ, acumen, acies. Plut. de [illegible]. Item acrimonia, acerbitas; Idem symp. 3. Et metaphor. acrimonia in rebus gerendis. Item acor, quem frigoris humorisque copia gignit; Alex. Aphr. probl. 70. l. 2. Item celeritas, velocitas; Plut. in Rom.

Ὀξύνω, acuo, acutum reddo; ut grammatici syllab. ult. acuunt, quum eam acuto tono pronuntiant seu insigniunt. Athen. lib. 11. οἱ μὲν ὀξύνουσι τὴν τελευταίαν, &c. Item, acuo ad, instigo, incito. Suid. (Soph. Tr. 1192.) ¶ Item acidum reddo, acescere facio. Gal. l. 3. de aliment. fac. ὁ μὲν γὰρ ἔνδον τῆς θερμασίας ὀξύνει αὐτὸ σήπουσα. Item acesco, coacesco, in acorem vertor. Idem lib. 3. simpl. ὁ δὲ ἐν στάμνοις ὀξυνόμενος ἔχει τὴν γεῦσιν.

Ὀξύνομαι, in acidam qualitatem abeo, acesco, coacesco. Gal. l. 3. de aliment. facult.

Ὀξύα, ας, ἡ, arbor, apud Theophr. hist. pl. l. 3. c. 3. folia habens spinosa, et in acutum desinentia; unde et denominata est.

Ὀξύϊνος, et ὀξυόεις, ex ea arbore confectus. Il. ξ'. et Od. υ'.

Ὀξυρίας, ου, ὁ, ut, ὀξυρίας τυρὸς, genus casei, quo Siculi utebantur, ita dictum ab acore. Poll. l. 6. c. 9.

Ὄξος, εος, τὸ, vinum quod coacuit, acetum. (Æsch. Ag. 330.) Plutarch. sympos. 3. τὸ ὄξος οἴνου τινός ἐστι φθορὰ καὶ ἔκστασις.

Ὀξώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, acetosus, acidus. Galen. de alim. fac. l. 3. c. 16. et Alex. Aphr. l. 2. probl. 70.

Ὀξηρὸς, οῦ, ὁ, acetum recipiens, vel acetarius.

Ὀξάριον, ου, τὸ, idem cum ὄξος. Suid.

Ὀξίνης οἶνος, ου, ὁ, vinum quod coacuit aliquatenus, nondum tamen in acetum conversum est: vappa. Chrysost. οἴνου μὲν ἀρετῆς βλάβη, τὸ παρατρέπεσθαι, καὶ εἰς ὀξίνην μεταπεσεῖν, in vappam mutari. Aristoph. in Vesp. dixit etiam, θυμὸν ὀξίνην, acrem, acerbum, seu biliosum animum.

Ὀξέα, ἡ, dicitur crates dentata stylis ferreis, occa. Hesych.

Ὀξὶς, ίδος, ἡ, acetabulum, vas in quo acetum asservatur, vel in mensa apponitur. Aristoph. in Ran. Item vas in quo acetum metiuntur qui id vendunt.

Ὀξίζω, aceo, acidus sum, acorem refero seu acidum saporem. Diosc. lib. 5. c. 12.

Ὀξαλὶς, ίδος, ἡ, acida fæx, vel vappa. Hesych. ¶ Est et lapathi species, quæ vulgo acetosa. de qua Diosc. l. 2. c. 140.

Composita.

Ἀπόξυς, acuminatus, mucronatus, in mucronem fastigiatus. Diosc. lib. 4. cap. 32.

Ἀποξύνω, exacuo. Od. ζ. ἀποξύνοντες ἐρετμά. ¶ Item acidum reddo, in acidam naturam muto: Aët. serm. 9. c. 21.

Ἀποξύνομαι, exacuor. ¶ Item acesco. Gal. πέττεται κατὰ βραχὺ, μήτ' ἀποξυνόμενος, μήτ' ἐπιπολάζων.

Ἐξαποξύνω, (decomp.) idem quod ἀποξύνω. Eurip. in Cyclop. [456.] Ὃν (ἀκρέμονα ἐλαίας) φασγάνῳ τῷδ' ἐξαποξύνας ἄκρον, εἰς πῦρ καθήσω.

Ἐξοξύνω, acidum reddo, acorem affero.

Ἐξοξύνομαι, acidus reddor, acesco. Theophr. de caus. pl. l. 6.

Ἐποξύνω, exacuo. ¶ Item facio ut quis properet.

Ἐποξίζω, coacesco. Suid.

Κάτοξυς, peracutus: ut, κατοξεῖα βοὴ, peracutus clamor. apud Aristoph. in Vesp. κάτοξυ νόσημα, apud medicos, peracutus morbus.

Πάροξυς, acer, acerbus. Athen. l. 6. ex Comico.

Παροξύνω, acuo, exacuo, instigo, concito, inflammo. Xen. Pæd. 6. καὶ τούτους ἱκανῶς παρώξυνε. Et cum infinitivo, apud Plut. ad Colot. ἐκπλήξας καὶ παροξύνας ἅψασθαι τοὺς πρὸς τοὺς βαρβάρους πολέμους. Interdum cum ἐπὶ vel εἰς. Idem in Themist. παροξύνει στρατηγοὺς ἐπὶ μάχην. Et Herodian. lib. 3. τοὺς εἰς ὠμότητα παροξύνοντας, ad crudelitatem exacuentes. Item ad iram concito, iram accendo. [Act. Apost. xvii. 16. παρωξύνετο τὸ πνεῦμα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ, &c. 1 Cor. xiii. 5.] ¶ Morbus etiam παροξύνειν dicitur, quum, hominem invadens, exacerbat priorem statum in quo erat. Gal. l. 1. ad Glauc. ¶ Grammaticis παροξύνω est, acutum tonum in penultimam syllabam colloco. Athen. lib. 11.

Παροξύνομαι, acuor, incitor ad aliquam rem. Isocr. ad Philip. τίς οὐκ ἂν ἀκούσας παροξυνθείη πολεμεῖν πρὸς αὐτόν; Item, ira inflammor. Æschin. contra Ctesiph. ἀκούσας δὲ, οὕτω παρωξύνθη, ὡς οὐδεπώποτ᾽ ἐν τῷ ἑαυτοῦ βίῳ. Sic apud Plut. in Themist. et Thucyd. lib. 6.

Παροξυντικὸς, ὴ, ὸν, concitatorius. Xen. Pæd. 2. † p. 61. c. εἴς τι.†

Παροξυντικὰ, dicuntur etiam quæ ad iram irritare solent. Plut. in lib. περὶ ὀργῆς.

Παροξυσμὸς, incitatio, irritatio, exacerbatio, (vox med.) Act. Apost. 15. cap. Item accessio, i. particularis motus morbi à remissione ad deterius. Gal. comm. in aphor. 12. l. 1.

Παροξίζω, ad acorem vergo, acorem gustu vel odore refero. Diosc.

Προπαροξύνεσθαι, apud grammat. dicitur antepenultima syllaba, quæ acutum habet.

Σύνοξυς, cujus anguli in mucronem coëunt, sensim mucronatus. Theophr. lib. 1.

Συνοξύνω, in acutum sensim extenuo. Polyb.

Ὕποξυς, leviter acuminatus et mucronatus. subacutus. Item subacidus, acorem quadantenus referens. Diosc. l. 2. c. 101.

Ὑποξίζω, subacidus sum, aliquatenus aceo: ut, ὑποξίζων ἄρτος, apud Athen. lib. 3.

ὈΠΑ'ΖΩ, F. σω, persequor, κατόπιν διώκω, ut Eust. exponit. Il. θ'. Ὡς Ἕκτωρ ὤπαζε καρηκομόωντας Ἀχαιούς. Il. ρ'. Ῥεῖα δ᾽ ὑπαλύξοντα, τοῦτο καθ᾽ ὅμιλον ὀπάζων. ¶ Item, sequi jubeo, comitem do. Od. ι. Ἄνδρε δύω κρίνας, τρίτατον κήρυχ᾽ ἅμ᾽ ὀπάσσας. † ταὰ ver. Apoll. Arg. 1. 167.† ☞ Eustath. videtur derivare ab ὄπω, seu potiùs ἕπομαι. ¶ Item ὀπάζω, præbeo, do. Iliad. ζ'. Τῷ δὲ θεοὶ κάλλος τε καὶ ἠνορέην ἐρατεινὴν Ὤπασαν. Od. τ'.——Τῷ γὰρ Ζεὺς κῦδος ὀπάζει. Sic et Il. σ'. et alibi apud Hom. † Hes. Th. 420.† (Æschyl. Pr. 8. Ὦ Ζεῦ γυναικῶν οἷον ὤπασας γένος. S. c. Th. 262. 198. Pr. 30. Eurip. Med. 426. 518.)

Ὀπάζομαι, à persequente urgeor et premor. Iliad. λ'. ὀπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ. Item, comitem accipio, comes mihi adjungitur. Il. τ'. καὶ Νέστορος υἷας ὀπάσσατο κυδαλίμοιο. Sic et Od. κ'. et Il. π'.

Ὀπαδὸς, οῦ, ὁ, qui sequi aliquem jubetur, comes, assectator. Plut. in Rom. Phil. de vit. M. l. 5. Alii Doricum aiunt, apud Theocr. idyll. 2. (τέκνων ὀπαδὲ πρέσβυ τῶν Ἰάσονος. Eurip. Med. 53. ib. 336. 1141. Æsch. Ag. 436. Soph. Tr. 1261.)

Ὀπαδέω, comitor, sector. Hesych.

Ὀπηδὸς, idem cum ὀπαδὸς, quod Atticum esse testatur Eustath.

Ὀπηδέω, comitor, comes sum, assector. Il. β'. Κῆρυξ Εὐρυβάτης Ἰθακήσιος, ὅς οἱ ὀπήδει. Iliad. ρ'. Ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ, καὶ κῦδος ὀπηδεῖ. Sic et Odyss. ι. et ι. † ἅμα τινί, comitari aliquem. Hesiod. Theog. 80.†

Ὀπηδεύω, idem. Etym. ex Apollon. μάλα ὀπηδεύοντα τοκῆϊ.

Ὀπηδητὴς, idem cum ὀπαδός. Hesych.

Ὀπάων, ονος, ὁ καὶ ἡ, idem cum ὀπαδός. Il. ψ'. Ἀντίθεον Φοίνικα, ὀπάονα πατρὸς ἑοῖο. Eurip. in Oreste, ἔχω γὰρ βαρβάρους ὀπάονας. (Æsch. Ch. 767. Suppl. 992. 1029.)

Composita.

Κατοπάζω, persequor, à tergo premo. Idem cum ὀπάζω. Hesiod. in Erg. αἰδῶ δέ τ᾽ ἀναιδείη κατοπάζῃ.

Συνοπαδὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, idem cum ὀπαδός. Athen. l. 14.

Συνοπηδὸς, idem. Panyasides (de vino:) Ἐσθλὸν, ἀλεξίκακον, πάσης συνοπηδὸν ἀοιδῆς.

ὈΠΗ', ῆς, ἡ, foramen. Aristophan. in Plut. Ὀπὰς γὰρ ἔχει τινὰς ὀλίγας. Athen. lib. 13. (in mœchos:) Μὴ κλίμακα στησάμενον εἰσβῆναι λάθρα, Μηδ᾽ ὀπῆς κάτωθεν ἐνδῦναι στέγης. Dicitur et, ὀπὴ τῶν ὤτων, foramen aurium, i. meatus ille per quem vox penetrans auditorium sensum verberat. Poll. l. 2. ¶ Est et ὀπὴ in Ὄπτομαι. ☞ Derivatum creditur ab ὄπτομαι, ut Poll. lib. 2. testatur, quia ceu per foramen visus exit.

Ὀπέτιον, ου, τὸ, subula, qua aliquid perforatur. Poll. l. 10.

Ὀπεὺς, idem quod ὀπέτιον, apud eundem l. 7. c. 21.

Ὀπαία, fictile vas, in quo foramen est: dolium, foramen habens. Idem. lib. 2.

Ὀπαῖον, ου, τὸ, foramen ollæ: item foramen per quod fumus è furno aut camino exit. Plut. in Pericle.

Ὀπίας, vide in Ὀπός.

Composita.

Βορβορώπη, in meretricem jactatum est ab Hipponacte, quasi βορβορώδη τὴν ὀπὴν ἔχουσα.

Δίοπος, qui habet duo foramina: Athen. l. 14. ¶ Alia in ὄπω, et ὄπτομαι.

Ἡμίοποι αὐλοὶ, dicuntur tibiæ, perfectis minores, conviviis adhiberi solitæ. Athen. l. 4.

Μετόπη, et μετόπιον, columbaria tignorum et asserum; sive ea cava, quæ sunt inter tigna et asseres. Vitruv. l. 4. c. 1.

Μυοπία, ἡ, muris seu murium cavernula. Aristot. de anim. lib. 6. et Ælian. Vide et in comp. ex Ὤψ, in Ὄπτομαι.

Πολύοπος, multa habens foramina. Pro eodem scribitur et πολυωπός. Odyss. χ'. πολιῆς ἔκτοσθε θαλάσσης Δικτύῳ ἐξέρυσαν πολυωπῷ. Vide et in comp. ex Ὄψις.

(Στενωπός. Luc. Nigrin. p. 33. 37. Philost. l. 2. c. 23.)

ὍΠΗ, ubi. Cum ποτὲ. Plato de rep. l. 2. Τάχ᾽ ἂν κατίδοιμεν, ὅπῃ ποτὲ ταῖς πόλεσιν ἐμφύονται, ubi, ubinam. Interdum conjunctim scribitur ὁπηποτε, quod significat, ubicunque: ut apud Plut. in Pericle, πάντας τοὺς Ἕλληνας τοὺς ὁπηποτε κατοικοῦντας Εὐρώπης ἢ Ἀσίας. Dicitur etiam, ἐσθ᾽ ὅπῃ, alicubi, aliquando. Herodian. l. 6. ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ τοὺς πολεμίους ἔσθ᾽ ὅπῃ κακώσαντες. ¶ Item quò. Od. δ. Πέμψαι δ᾽ ὅππῃ σε κραδίη θυμός τε κελεύει. (Poëticè pro ὅπῃ.) Et sequente ἂν, quocunque, quemcunque in locum. Plato in apol. Socr. ὅπῃ ἂν ἔλθω, λέγοντος ἐμοῦ ἀκροάσονται οἱ νέοι. ¶ Item quà, qua via. Xen. Pæd. 7. ἔφευγον οἱ Λυδοὶ ἀπὸ τῶν τειχῶν ὅπῃ ἐδύναντο ἕκαστος. † Hesiod. Th. 387.† Et sequente ποτὲ, quanam, quinam via. Plato, ἀπορῶ ὅπῃ ποτὲ διαδύσομαι. Sequente verò ἂν, exp. quacunque, quacunque via. Plato de rep. l. 3. ὅπῃ ἂν ὁ λόγος ὥσπερ πνεῦμα φέρῃ, ταύτῃ ἰτέον. ¶ Significat etiam, qua ratione, quomodo, prout. Plato in Socr. ὑμῖν ἐπιτρέπω καὶ τῷ θεῷ, κρῖναι περὶ ἐμοῦ, ὅπῃ μέλλει ἐμοί τε ἄριστα εἶναι καὶ ὑμῖν. Et sequente ἂν, apud Thuc. lib. 5. ὅπῃ ἂν δοκῇ ἀμφοτέροις. Exponitur etiam, quomodocunque, proutcunque: plerunque tamen sequente ἂν, ποτὲ, δὴ ποτε, vel οὖν. Plat. in Tim. et epist. 7. ¶ Ὁπητιοῦν, aliquid, quidquid tandem illud sit. Plato in Apol. Socr. οὐ χρὴ ποιεῖν ὑμᾶς, τοὺς δοκοῦντας ὁπητιοῦν εἶναι, qui alicujus authoritatis esse videmini. Dicitur et, ἐσθ᾽ ὅπῃ, aliquo modo, aliqua ratione, quadantenus: apud Herodian. lib. 6. (ἔστι δ᾽ ὅπῃ νῦν, ἔστι. Æsch. Ag. 67. Soph. Œdip. Tyr. 1478. Aristoph. R. 1288.)

Ὄπα, Doricè, pro ὅπῃ. (Æsch. Ag. 1541. Ὀππᾶ. Theoc. κθ'. 11.)

ὮΠΙΣ, ιδος, ἡ, ultio, vindicta, qua Deus aliquem persequitur. (☞ Ab ἕπομαι derivatum, ut quibusdam grammaticis placet, à quib. exp. ἡ ὄπισθεν ἑπομένη τίσις.) Od. ξ. Οὐκ ὄπιδα τρομέουσι θεῶν. Hesiod. in Erg. Θεῶν ὄπιν οὐκ ἀλέγοντες. ¶ Exponitur etiam, cura, consideratio: ut, ὄπιν οὐδεμίαν ἔχων, nihil pensi habens.

Ὀπίζομαι, curo, revereor. Il. χ'. ἐμὲ δ᾽ οὐδὲν ὀπίζεο νόσφιν ἐόντα. Od. ξ'. Διὸς δ᾽ ὠπίζετο μῆνιν Ξενίου. Cum genitivo etiam construitur: apud Apollon. l. 2. οὐδ᾽ ὅσσον ὀπίζετο καὶ Διὸς αὐτοῦ, ne tantillum quidem reverebatur Jovem. ¶ Item caveo: Od. ν'. Ἀλλὰ σὸν αἰεὶ θυμὸν ὀπίζομαι ἠδ᾽ ἀλεείνω. ¶ Item pro ἀμείβομαι. Unde apud Pind. in Pyth. ὀπιζομένα χάρις, exp. beneficium repensum sive mutuum.

Ὀπιδνὸς, ὴ, ὸν, reverendus: vel summopere cavendus et extimescendus. Apollon. Arg. 2. ὅτι θεοῖσι Ῥηΐτερον πέλεται, ὀπιδνότατόν τε τέτυκται.

Ὦπις, Dianæ epith. παρὰ τὸ ὀπίζεσθαι αὐτὴν τὰς τικτούσας, quòd parturientium rationem et curam habeat. Etym.

Composita.

Ἐποπίζω, revereor, caveo. Hesych.

Φύλοπις, (quasi ἡ τῶν φύλων ὄπις, quòd bellis puniat Deus homines,) pugna, prælium: Iliad. λ'. et sæpe alibi. † Sic φυλόπιδα στόνον. Hesiod. Asp. 114.† Vide et in comp. ab Ὤψ.

ὈΠΙ'ΣΩ, (ὀπίσσω, poëticè,) retrorsum, retro, in aversum. Od. π'. Ἀλλὰ σύγ᾽ ἀγγείλας, ὀπίσω κίε, retrorsum redi. Od. ι. ἀπήγαγον οἶκαδ᾽ ὀπίσσω, domum reduxit. Et Il. φ'. Δῆσε δ᾽ ὀπίσσω χεῖρας, retro ligavit manus, vel à tergo. Aristot. de mundo, πρόσω τε καὶ ὀπίσω ἐξέρπειν, et ante se et in aversum seu retro perrepere. Dicitur et, εἰς τοὐπίσω, retrorsum, in aversum: ut, ἡ εἰς τοὐπίσω ξυνδεῖ sive καμπὴ, apud Aret. ¶ Significat etiam, post. Ac interdum cum genit. ut 1 Timoth. c. 5. ὀπίσω τοῦ Σατανᾶ ἐξετράπησαν, Satanam sequuti sunt. Eccl. 9. ὀπίσω αὐτῶν, post hæc. Nonnunquam etiam, sine casu, de tempore dicitur, et expon. postea, in posterum. Od. ξ'. πολλὰ δ᾽ ὀπίσσω Λάγχανον, multa mihi postea obtigêre. Il. ζ'. Τούτῳ δ᾽ οὔτ᾽ ἂρ νῦν φρένες ἔμπεδοι, οὔτ᾽ ἄρ ὀπίσσω Ἔσσονται, nec sunt nunc, nec in posterum erunt. † Hesiod. Asp. 92.† (Ὀπίσω. μετὰ ταῦτα. Il. Γ. 270.) ☞ Etymologus dicit, παρὰ τὸ ἐπὶ fieri ἐπίσω, (sicut ἔξω ab ἐξ,) et mutato ε in ο, ὀπίσω.

Ὄπισθεν, (ὄπιθεν, poëticè,) à tergo, pone. Il. χ'. ὁ δ᾽ ὄπισθε δίωκε, pone insequebatur fugientem. Plat. l. 1. de rep. καί μου ὄπισθεν λαβόμενος τοῦ ἱματίου, pone me prehendens veste. † Cum gen. Xen. Pæd. l. 5. p. 119. c.† Item, ὄπισθεν ποιεῖται αὐτοὺς, quem prævertimus et superamus; Xen. Hellen. 4. Et, ὁ ὄπισθεν, qui pone vel à tergo est. Xen. τὰ ἔμπροσθεν ἅμα καὶ τὰ ὄπισθεν ἰδεῖν, tum quæ ante sunt, tum quæ retro. † Pæd. l. 2. 46. d.† Apud Aristot. εἰς τοὔπισθεν, in aversum. ¶ De tempore etiam dicitur; pro posthac, postea, post. Odyss. ξ'. αὐτὰρ ὄπισθεν μάρτυροι ἀμφοτέροισι θεοί. Et, ὁ ὄπισθεν, posterior. quod et loci ac ordinis; inferior, sequior.

Ὄπιθεν, Poëticè, pro, ὄπισθεν sive ὄπισθε, metri causâ. Ut Hesiod. in Theog. † 323.† Πρόσθε λέων, ὄπιθεν δὲ δράκων, μέσση [illegible] χίμαιρα. ¶ Ὄπιθεν εἶναι dicuntur etiam ii qui non adsunt. Odyss. ι.

Ὀπίστερος, posterior, à tergo sequens. Nonn.

Ὀπίστατος, postremus, ultimus, Il. θ'.

Ὀπίσθιος, ου, ὁ, posticus, aversus, seu posterior. Aristot. hist. an. lib. 8. et Xen. de re equ. Item, ὀπίσθιον τάγμα, extrema acies, i. milites qui à tergo agminis sunt.

Composita.

Ἀπίσω, retro, retrorsum. Hesych.

Εἰσοπίσω, postea. Homer. [Soph. Philoct. 1117. ὃς ἤδη μετ᾽ οὐδενὸς ὕστερον ἀνδρῶν εἰσοπίσω τάλας ναίων ἐνθάδ᾽ ὀλοῦμαι.]

Ἐξοπίσω, in aversum, retrorsum, retro. Hesiod. in erg. ἀλλ᾽ ἀποστρέψαντα Ἐξοπίσω, retro amandare. † et Theog. 182.† Exponitur etiam, postea. † ut Scholiast. ad Hesiod. Theog. 182. indicat, in posterum. Th. 500.†

(Ἐξόπιν. pro ἐξοπίσω. Æsch. Ag. 116.)

Ἐξόπισθεν, à tergo: Plut. in Num. Interdum cum genit. ut apud Aristoph. ἐξόπισθέ μου. Exponitur etiam, in posterum.

Ἐξόπιθεν, poët. pro ἐξόπισθεν. † Hesiod. Asp. 130.†

Ὑπόπισθεν, à tergo, ponè. Athen. ex fragm. Hesiod.

Κατόπισθεν, idem. Arat. κατόπισθεν ἐὼν κυνοσουρίδος ἄρκτου.

Κατόπισθε, poëtis pro eodem usurpatum.

Κατόπιν, à tergo. Aristoph. in equit. ‡ Plut. 13.‡ et Plut. in Camill. † Xen. Pæd. 1. 4. 21.† Dicitur et, κατόπιν τίθεσθαι, postponere, apud Suid. Item post. Ut apud Naz. κατόπιν τῶν ἐρωτήσεων, post interrogationes. Sic, ὁ κατόπιν, expon. sequuturus, venturus; in Epigr. et apud Basil.

Μετόπισθεν, et poet. μετόπισθε, idem quod κατόπισθεν. ¶ Item post, postea. Iliad. ε'. Ὄφρα δὲ μετόπισθε μάχην ἔγειρεν Ἀχαιῶν.

Μετόπιν, à tergo. ¶ Item postea.

ὍΠΛΟΝ, ου, τὸ, et in plurali ὅπλα, arma. † ὅπλα γυμνικά. Xen. Pæd. 1. 2. 4.† Phocyl. Ὅπλον τοι λόγος ἀνδρὶ τομώτερόν ἐστι σιδήρου. Iliad. κ'. Τὰ δ᾽ [illegible] ὅπλοισιν [illegible]. Æschines contra Ctesiphontem, ἐν τοῖς ὅπλοις κεκοσμημένοι, armati. Thuc. lib. 6. ἐν ὅπλοις γενέσθαι, in armis esse, seu armatum esse. Et, ἀναλαμβάνειν τὰ ὅπλα, apud Plut. in Coriol. Apud Synes. epist. 104 συνελθοῦσι εἴσω τῶν ὅπλων γενέσθαι, quidam exp. in præsidia se recipere. Apud Alex. Aphr. lib. 1. probl. ὅπλον πρὸς [illegible] μέγα, armat, et munitissimum reddit contra morbum. ¶ Ὅπλα ab Homero vocantur etiam instrumenta fabrilia et nautica. Odyss. γ'. χαλκεὺς Ὅπλ᾽ ἐν χερσὶν ἔχων χαλκήϊα, æraria arma. Et Iliad. σ'. Ὄφρ᾽ ἂν ἐγὼ φύσας ἀποθείομαι, ὅπλα τε πάντα. Odyss. ζ'. ναῶν ὅπλα μελαινάων. Ab Hippocrat. quoque ὅπλα dicuntur funes ex stuppa, lino, vel cannabe, ut docet Gal. in lex. Hippocr. Sic dicuntur et quælibet instrumenta.

Ὁπλάριον, (dimin.) arma parva, q. d. armula.

Ὅπλομαι, armor. Apud Hom. Il. τ'. δεῖπνον ὅπλεσθαι, expon. instrui et parari cœnam.

Ὁπλέω, armo, instruo. Od. ζ'. ἅμαξαν ἐΰτροχον ἡμιονείην Ὥπλεον.

Ὁπλίζω, f. ίσω, idem cum ὁπλέω. Thuc. l. 8. ὁπλίσας καὶ τοὺς ἀπὸ τῶν ἑαυτοῦ νεῶν ὁπλίτας. Herodian. l. 1. ἐπί σε τόν τε δῆμον καὶ τὸ στρατιωτικὸν ὥπλισεν, contra te armavit. Item, instruo, paro. Iliad. ω'. Ἅμαξαν ἐΰτροχον ἡμιονείην Ὁπλίσσαι ἀνώγει. Iliad. β'. Ὅπλισσόν τ᾽ ἤϊα, καὶ ἄγγεσιν ἄρσον ἅπαντα, viatica parato.

Ὁπλίζομαι, armor. Xen. de re equ. δεῖ ὁπλίζεσθαι τὸν μέλλοντα ἐφ᾽ ἵππου κινδυνεύειν. Thuc. l. 3. ὁ δῆμος ὁπλισθεὶς ἐπὶ τῇ προφάσει ταύτῃ, sumptis armis. (φλέγει δὲ λαμπὰς διὰ χερὸς ὡπλισμένη. Æsch. S. c. Th. 439. ὁπλίζου, καρδία. Eurip. Med. 1244. Phœniss. 139.) Item activè, instruo, paro. Od. ψ'. οἱ δ᾽ ἄρα δεῖπνον ἐπισταδὸν ὁπλίζοντο, cœnam instruebant seu parabant.

Ὁπλισμένως, cum armis, seu more armatorum.

Ὁπλισμὸς, ὁ, armatura; vel potiùs, ipsa actio armandi. (Æsch. Ag. 411.)

Ὅπλισμα, τὸ, armatura qua quis munitur: item, apparatus bellicus, apud Eurip.

Ὅπλισις, εως, ἡ, armatura, armatus: ipsa arma. Thucyd. lib. 3. et Xen. pæd. 8. † p. 226. b. et l. 2. 54. d.†

Ὁπλιστὴς, οῦ, ὁ, armatus.

Ὁπλιτεύω, armo: item arma gero.

Ὁπλίτης, ου, ὁ, armatus, qui arma gestat. (Eurip. Phœniss. 1096.) Thuc. l. 6. ἐπὶ τοὺς πρώτους τοὺς ὁπλίτας. † Xen. Pæd. 6. p. 167. b.† Item, ὁπλίτης δίαυλος, et ὁπλίτης δρόμος, qui ab armatis decurritur, seu quem in armis decurrunt. Item, miles armatus, miles armiger. Plut. in Fab. βαρὺς ὁπλίτης, gravis armaturæ miles. Plerunque etiam sine adjectione de gravis armaturæ milite dicitur apud Thuc. lib. 1. et alibi, et apud Demosth. pro cor.

Ὁπλῖτις, armata. ὁπλίτιδες dicuntur etiam statuæ feminarum armatæ.

[Ὁπλιτεία. Plat. de Leg. Ταῦτα γὰρ ἐν ταυταῖς ὁπλιτείαις ῥηματά φασι ξυμβαίνειν, &c.]

Ὁπλιτικὸς, ἡ, ὸν, ad militem gravis armaturæ pertinens. Ut, ὁπλιτικὸς θώραξ, apud Plut. in epist. Et, ὁπλιτικὴ μάχη, pugna qua gravis armaturæ milites concurrunt. Plat. lib. 2. repub. Τὸ ὁπλιτικὸν dicuntur ipsi gravis armaturæ milites.

Ὁπλιτεύω, miles sum gravis armaturæ. Aristot. pol. 4. c. 4. Item, τοῦ ὁπλιτικοῦ ἄρχω, apud Thuc. lib. 8. Exponitur etiam, ὁπλίζομαι.

Ὁπλότερος, α, ὁ, junior. Et, ὁπλότατος, minimus natu. † Hesiod. Theog. 137.† Quasi qui jam arma ferre possunt, ut testatur Eust. et Etymol. Potius, quòd armis et defensione egeant. [Ὁπλότεροι γενεῇ. Il. ζ'. Cat. N. 214.] Iliad. γ'. Αἰεὶ δ' ὁπλοτέρων φρένες ἠερέθονται. Il. ι'. ὁπλότερος γενεῆφι, natu minor. Impropriè fœminino etiam sexui tribuitur. Od. γ'. Νέστορος ὁπλοτάτη θυγάτηρ.

Ὁπλὴ, ῆς, ἡ, ungula: unguis quadrupedum. Hesiod. in Erg. ὑπερβάλλων θεὸς ὁπλάς. Itidem de ungula equi, apud Xenoph. † Pæd. l. 2. 52. c.† De ungula porci, apud Aristoph. De ungula equi, apud Gregor.

Composita.

Ἄνοπλος, sive ἄοπλος, ου, ὁ καὶ ἡ, inermis, armis nullis indutus seu accinctus. Herodot. [lib. 2. §. 141. ὥστε τῇ ὑστεραίῃ φευγόντων σφέων γυμνῶν, ἀνόπλων, πεσεῖν πολλούς. Demosth. de Rep. ordinanda. ὅταν ὑμεῖς, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, φαύλως ἐγγράφητε, πολλοὶ, καὶ ἄπειροι, καὶ ἄοπλοι, καὶ ἀσύντακτοι, καὶ μὴ τὰ αὐτὰ γνώσοντες ἦτε.] † Xen. Pæd. l. 3. p. 83. b. de curru. 6. p. 171. a.†

Ἀνθοπλίζω, armo contra seu adversus aliquem, vel vicissim armo. Euripid. [Suppl. 666.]

Ἀφοπλίζω, exarmo, armis spolio, vel dispolio. Suid.

Ἀφοπλίζομαι, exarmor, armis spolior. Item arma depono. idem.

Ἀφοπλιστὴς, exarmator, qui armis exuit et spoliat.

Ἔνοπλος, sive ἐνόπλιος, qui in armis est, armatus. Herodian. l. 1. et Plut. in Solone. Sic, ἔνοπλος sive ἐνόπλιος ὄρχησις, quum armati saltabant, apud Athen. Item, ἐνόπλια μέλη, carmina quæ armati prælium inituri concinunt. Athen. lib. 14. Item, ἐνόπλιος ῥυθμὸς, rhythmus ad quem armati saltabant: idem ex Epicharmo et Aristoph. in Nub. † 651.† [Eurip. Phœniss. 852. 791. Soph. Œdip. Tyr. 476.]

Ἔξοπλος, armatus. Polyb. lib. 3.

Ἐξοπλίζω, penitus armis instruo. † Xen. Pæd. l. 3. p. 78. a.† Item simpl. armo, Xen. Pæd. 7. † l. 4. p. 106. c.† Item exarmo, App. in 2. civ. bell. [Æsch. Suppl. 104. 710.]

Ἐξοπλίζομαι, armis instruor, seu armis me instruo, armo me. Xen. Pæd. 1. οὕτω δὲ ἐξωπλισμένος, προσβλέπετε τῷ ἵππῳ, sic armatus. † et Pæd. l. 4. 3. ὅπλοις.†

Ἐξοπλισμὸς, ὁ, instructio, qua armis aliquem instruimus. Exponitur et, supellex: in Pand.

Ἐξόπλισις, εως, ἡ, et ἐξοπλασία, ας, ἡ, quum aliquis se instruit armis, quum armis aliquis instruitur. Polyb. † Xen. Pæd. p. 226. c.† Item, exercitatio militaris, apud Diodor. Exponitur et, procinctus, apud Xen. anab. 1. ¶ Ἐξόπλισις, instrumentum fundi, in Pand.

Decomp. Συνεξοπλίζομαι, simul armis instruor. In nov. const.

Εὔοπλος, bene armatus, armis bene instructus et munitus. Xenophon. Hell. 4. † Superl. εὐοπλότατος. Xen. Pæd. l. 3. p. 142. a.†

Εὐοπλία, egregia armatura. Xenoph. [Tyrann. cap. 9. §. 6. Οὐκοῦν εἴπερ καὶ τούτοις (ὥσπερ τοῖς χοροῖς) ἆθλα προτιθείη καὶ εὐοπλίας, καὶ εὐταξίας, &c.]

Ἐφοπλίζω, armo adversus. Oppian. l. 3. [illegible] Item instruo, paro. Od. ζ'. Δαῖτας ἐφοπλίσσαι, instruere cœnam. et, ἐφοπλίσαι ἅμαξαν, instruere currum, apud eundem Hom.

Ἐφοπλίζομαι, armor contra, seu armo me contra. Oppian. † instrui, de nave. Apollon. Arg. 1. 332.† Item, activè, instruo, paro. Il. ι'. δόρπα τ' ἐφοπλισόμεσθα.

Καθοπλίζω, armo. [Soph. El. 1087.] Demosth. pro corona, καθώπλισε τοὺς ναύτας [illegible]. † In pass. Xen. Pæd. l. 2. p. 40. c.†

Καθόπλισις, actio armandi. Xenoph. † Pæd. p. 227. a.†

Καθοπλισμὸς, instructio, quæ armis fit seu armatura.

Decomp. Προκαθοπλίζω, insuper armis instruo, etiam armo.

Πάνοπλος, omni ex parte armatus. Ut, Γοργὼ πάνοπλος, Eurip. in Helene. [1332.] [Phœniss. 142. 654.] Item, totum corpus armis tegens. [Apoll. Rhod. Arg. 3. 245. Τυδεὺς [illegible] τε πανοπλοτάτων γεγαώτων.] ‡ minimum natu ;

Πανοπλία, ας, ἡ, armatura totum corpus militis tegens: Herodian. l. 2. [Aristoph. Plut. 952. Καὶ μὴν ἔοικε τὴν πανοπλίαν τὴν ἱερὰν Ἔχων βαδίζειν, &c. Av. 434. 831. S. Luc. Evang. xi. 22. τὴν πανοπλίαν αὐτοῦ αἴρει ἐφ' ᾗ ἐπεποίθει, &c. Herodot. Hist. lib. 4. κατὰ παρθένον τὴν καλλιστεύουσαν ἑκάστοτε κοσμήσαντες κυνέῃ τε Κορινθίῃ καὶ πανοπλίῃ Ἑλληνικῇ, &c.] Metaph. apud Paul. Eph. 6. de universa armatura spirituali.

Παροπλίζομαι, exarmor. Plat. in Cat. min.

[Ῥιψόπλων ἄγαν. i. e. ταχέως ῥίπτειν τὰ ὅπλα. Æsch. S. c. Th. 381.]

Ὑπέροπλος, † ὁ, ἡ,† cujus virtus et robur omnia arma superat. Hesiod. in Theog. Item audax, temerarius, qui per audaciam quidvis armis tentat. Τὸ ὑπέροπλον, quod se ipsum excedit seu quod est supra se ipsum. Ut, ὑπέροπλον ἔπος, apud Hom. et apud Phocyl. Ἄστω κακὰ πάθε, μηδὲν μέγα, μηδ' ὑπέροπλον. Pro ὑπέροπλος dicitur et ὑπεροπλὶς, et poët. epenthesi ὑπεροπληΐς, unde ὑπεροπλήεντες, apud Homer. et Apollon. Argon. lib. 2.

Ὑπεροπλία, sive ὑπεροπλίη, superbia, arrogantia, fastus. Il. ά.

Ὑπεροπλίζομαι, audax sum, audacter aliquid facio. Item superbio, insolesco, et per superbiam noceo. Odyss. ρ'. μή τίς μοι ἀνὴρ ὑπεροπλίσσαιτο.

Φιλόπλος, armorum studiosus, qui arma tractare amat.

Χαλκεόπλος, æreis armis indutus: vel simpliciter, armatus. Eurip. in Helene, [698.] μαρμαρόεντι Χαλκεόπλων Δαναῶν.

ΟΠΟ'Σ, οῦ, ὁ, succus: humor vel liquor alicunde manans. Theophrast. de hist. plant. lib. 6. cap. 3. ὁ δὲ καλούμενος μαγύδαρις ἕτερόν ἐστι τοῦ σιλφίου, μανότερόν τε, καὶ ὀπὸν δριμὺν, καὶ τὸν ὀπὸν οὐκ ἔχει. Plinius ὀπὸν interpr. modò lac, modò lacteum succum. Sic et alibi sæpe apud eundem, et apud Gal. et Diosc. ¶ Κατ' ἐξοχὴν dicitur ὀπὸς, succus laserpitii seu silphii, Latinè laser. Gal. in lex. Hippocr. ὀπὸς, ὁ τοῦ σιλφίου, Hippocr. ipsum laserpitium. Gal. in ejus lex. Ὀποῦ καρπὸν, σιλφίου σπέρμα. ¶ Item fici succus lacteus, quo coaguli loco utebantur. Il. έ. Ὡς δ' ὅτ' ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπηξεν, Ὑγρὸν ἐόν. Sic et apud Aristot. et Athen. ‡ Aristoph. Plut. 719.‡

Ὀπίεις, succulentus. Nicand.

Ὀπώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, multo succo seu lacte abundans. Theophr. hist. plant. lib. 1. cap. 19.

Ὀπίζω, f. ίσω, succum lacteum arboris alicujus colligo, cortice inciso: vel, caulem incido succi gratia. Theophr. hist. pl. lib. 7. cap. 6. ὀπίζουσι δ' αὐτὸν ὑπὸ τὸν θερισμόν.

Ὀπίζεσθαι, dicitur radix seu caulis arboris alicujus, quum ex ea succus colligitur, qui ex incisura manat: seu, quum succus excipitur, qui inciso scapo gignitur. Diosc. l. 3. c. 53. ὀπίζεται δὲ ἡ ῥίζα, ἀνατεμνομένη ἀρτιθάλλοντος ὄντος τοῦ καυλοῦ.

Ὀπισμὸς, ὁ, lactei succi collectio, qui ex inciso caule gignitur: detractio liquoris. Theophr. hist. pl. l. 9. c. 8. Diosc. l. 3. c. 25.

Ὄπισμα, τὸ, succus lacteus, ex caule aut radice incisa exceptus. Quidam exp. liquor concretus. Diosc. l. 3. c. 25.

Ὄπιον, τὸ, opium: i. succus lacteus, qui papaveris scapo inciso emanat: μηκώνιον verò appellatur succus, ex capitibus foliisque ejusdem decoctis expressus torculari. Diosc. l. 4. c. 65.

Ὀπίας, ου, ὁ, ut, ὀπίας τυρὸς, caseus lacte ficulno coagulatus. Athen. lib. 14. ¶ Aristophanes autem in Vesp. ὀπίαν derivavit ab ὀπὴ, ῆς, ὀπίαν γενέσθαι, dixit, per foramen perrepere.

Composita.

[Ἐξοπίζω. Aristot. de Hist. Animal. ὀπὸς, εἰς ἔριον ἐξοπισθεὶς, ὅταν ἐκπλυθῇ πάλιν τὸ ἔριον εἰς γάλα ὀλίγον.]

Καρύοπος, q. d. καρύου ὀπὸς, i. nucis succus: de quo vide Plin. lib. 12. in fine.

Πολύοπος, multo succo abundans. Theophr. hist. pl. lib. 4. cap. 8. Aliud habes in Ὀπή.

ΟΠΤΑ'Ω, ῶ, torreo, asso. Od. ξ'. Ὀπτήσας δ' ἄρα πάντα, φέρων παρέθηκ' Ὀδυσῆϊ. Xen. Pæd. 8. ἐκείνῳ ἔργον ἦν, ἕψειν κρέα, ἄλλῳ ὀπτᾶν. Plat. in Hel. οὐ πρὸς τοῖς, ἀλλὰ πρὸς ἄλλοις ὀπτῶσι τὰ κρέα. [Aristoph. R. 510.]

Ὀπτάομαι, ῶμαι, assor, torreor. Athen. lib. 3. ὁ μέχρι τοῦ χειλοῦ ἐπ' ἀνθράκων ὀπτώμενος. Terra etiam à Sole ὀπτᾶσθαι dicitur, quum quasi torretur seu percoquitur: apud Xenoph. in Œcon. Dicitur et homo aliquis ἐξ Ἀφροδίτης ὀπτᾶσθαι, quum amore alicujus uritur. Theocr. in thalys. Αἴ κα τὸν Λυκίδαν ὀπτεύμενον ἐξ Ἀφροδίτας Ῥύσηται, Θερμὸς γὰρ ἔρως αὐτῶ με καταίθει. Doricè, pro ὀπτώμενον, tanquam ab ὀπτεύομαι. [V. Theoc. κγ'. 34.]

Ὄπτησις, ἡ, ipsa torrendi actio. Plut. in probl. Rom.

Ὀπτήσιμος, qui torreri et inassari potest, ad torrendum et inassandum aptus. Athen.

Ὀπτητὴς, οῦ, ὁ, vim habens torrendi.

Ὀπταλέος, ου, ὁ, assus, inassatus: tostus. ut, ὀπταλέα κρέα, Il. δ'. et Od. π'.

Ὀπτανέος, idem. Athen. l. 4. Pro eodem etiam dicitur ὄπτανος, seu ὀπτανὸς, apud Athen. et Aristot. in probl.

Ὀπτάνιον, sive ὀπτανεῖον, τὸ, locus in quo torretur, culina. Aristophan. Athen. l. 3. et 9. Dicitur et ὀπτανεῖον, Ionica facta resolutione.

Ὀπτὸς, οῦ, ὁ, assus, inassatus, tostus: idem cum ὀπταλέος. Ut, ὀπτὰ κρέα, apud Plat. et Athen. Et, πηλὸς ὀπτὸς, Theophr. hist. pl. l. 6. c. 3. At ὀπταὶ πλίνθοι, cocti lateres, apud Herodot. et Aristid. [Æsch. Ag. 1106.] Per syncopen dici pro ὀπτητὸς, tradit Eust. Aliam significationem vid. in Ὄπτομαι.

Composita.

Ἀρτόπτης, ὁ, et ἀρτόπτρια, ἡ, panes et placentas coquens, seu vas, seu homo.

Ἀρτοπτεῖον, officina vel vas in quo panes coquuntur. Poll.

Ἀρτοπτίκιος ἄρτος, panis in artopta coctus, Athen. l. 3.

Ἐξοπτάω, ῶ, inasso, penitus torreo, vel excoquo. Aristoph. [Equit. 950. [illegible] ἐξωπτημένον. Acharn. 1004. Eurip. Cycl. 401. καθαρπάσας Λαιμοῦ μαχαίρᾳ σάρκας, ἐξώπτα πυρί. Herodot. Hist. lib. 4.]

Ἔξοπτος, inassatus, assatus: ut, ἄρτος ἔξοπτος. Hippocr.

Ἡμίοπτος, semiassus, semiassatus. Athen. l. 3. et Lucian. in somn.

Κατοπτάω, inasso, pertorreo.

Κάτοπτος, pertostus, valde tostus. Diosc. l. 1. Vide et in Κατόπτομαι.

Παρόπτησις, q. d. adassatio, quum aliquid ad prunas torretur. Cæl. Aurel. tard. pass. l. 1. c. 1.

Σπλαγχνόπτης, ου, ὁ, qui exta seu viscera torret.

Ὑπεροπτάω, supra modum torreo, nimiùm torrefacio, et quasi deuro.

Ὑπέροπτος, supra modum assus vel tostus, valde tostus. Eust. Aliud sequitur in Ὑπερόπτομαι.

ΟΠΤΟΜΑΙ, video. Inusitatum in præsenti. Pret. med. ὄπα, et Atticè, ὄπωπα, vidi, spectavi. Il. ά. Τὴν μὲν ἐγὼ μάλα πολλὰ μάχῃ ἐνὶ κυδιανείρῃ Ὀφθαλμοῖσιν ὄπωπα. Præt. pass. ὦμμαι, visus sum. Poll. ex Isæo. † In fut. pass. ὀφθήσομαι, videbor, apparebo. Xen. Pæd. p. 66. a.† Aor. 1. ὤφθην, visus sum, apparui. Act. Apost. 16. ὅραμα διὰ τῆς νυκτὸς ὤφθη. † aor. 1. pass. ὀφθῶ. Xen. Pæd. l. 4. p. 90. b.† Fut. med. ὄψομαι, videbo. Xen. Pæd. 7. [illegible] ὄψεται. Invenitur et præt. plusquamperf. ὦπτο, ab inusit. ὄπτω, apud Suid. [Æsch. Pr. 997.]

Ὄμμα, τὸ, visum, spectaculum. Soph. in Ajace. Ὦ δυσθέατον ὄμμα. Item aspectus, facies, Athen. lib. 12. Xen. Pæd. 8. [μὴ πελάσετ' ὄμματος ἐγγὺς, ne in conspectum propiùs estis. Eurip. Med. 101. ἐφαλίαις κλισίαις ὄμμ' ἔχων, in nauticis tentoriis abdens faciem. Soph. Aj. 192. Æsch. S. c. Th. 534. Pers. 428. Ag. 240. Ch. 124. 669. Eum. 973. V. Eurip. Med. 216. 690. Phœniss. 238. 875. 327. 419. Soph. Œdip. Tyr. 81. 536. 1019. 1246. Fr. 536. 694.] ¶ Item oculus. Il. γ'. κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας. Aristot. polit. 3. βέλτιον ἴδοι τις ἑνὶ ὄμματι. Sic et alibi, apud Hom. Xen. † Pæd. l. 5. p. 128. a.† Plat. &c. Pro ὄμματα Æoles dicunt ὄππατα.

Ὀμμάτιον, sive ὀμματίδιον, τὸ, ocellus. Aristot.

Ὀμματόω, oculatum reddo. [Ὀμματοῦμαι. Æsch. Ch. 854. Activ. Suppl. 476.]

Ὄψις, εως, ἡ, visus, ipsa videndi actio. Isocr. in Panath. πλείους ἐμπειρίας ἔχοντες δι' ἀκοῆς, ἢ δι' ὄψεως. ¶ Item pro oculis seu conspectu. Athen. lib. 2. ἀμβλυντικαὶ ὄψεως, hebetant oculos. Et, ἐν ὄψει, in conspectu, ante oculos. Plutarch. in amat. narr. Sic et in plurali ὄψεις, αἱ, itidem dicuntur oculi. Xen. in symp. εἰς τὰς ὄψεις ἐμῷ ἂν βελτίους. [V. Æschyl. S. c. Th. 717. Pers. 48. Pr. 646. Eurip. Med. 173. 776. 906. Id. Phœniss. 632. Soph. Œdip. Tyr. 1262. Luc. Som. p. 12.] ¶ Item ὄψις, visus, i. aspectus. Aristot. eth. 9. c. 11. παραμυθητικὸν γὰρ ὁ φίλος καὶ τῇ ὄψει. Exponitur etiam, aspectus vel species oris, aut os: interdum et, species, simpliciter, apud Herodian. l. 7. Phil. de vita M. l. 1. ¶ Item idem quod ὄραμα, spectaculum. Philo de vita M. l. 1. ¶ Item visum: ut sunt visa et spectra nocturna. Plut. de def. orac. Synes. de insomn. ¶ Item pro persona scenica: seu apparatu scenæ: Aristot. de arte poët.

Ὄψανον, ου, τὸ, idem quod ὄψις. Æschyl. [Ch. 532.] ¶ Alterum in Ὄψ.

Ὀψείω, videre cupio, videre desidero. Hesych.

Ὤψ, ὠπὸς, ἡ, oculus: et in plur. ὦπες, oculi. Hesych. et Eust. ¶ Item aspectus, vultus, facies. Od. ά. εἰ μὲν γάρ τι κακὸν εἰς ὦπα ἰδέσθαι. Sic et Il. γ'. et apud Hesiod.

Ὤπη, ἡ, conspectus. Unde, Μοίσης γὰρ ἦλθον ἐς ὤπην, exp. Musæ veni in conspectum. Acc. ὤπην adverbialiter sumi potest, inquit Etym. pro κατ' ὤπην, i. κατ' ὄψιν.

Ὀπὴ, oculus, ὤψ, ὄψις. Apoll. Aliud Ὀπὴ vide in loco.

Ὀπτὴρ, ῆρος, ὁ, qui videt, speculator. Od. ξ'. Xen. Pæd. 4. [speculator. Soph. Aj. 29. Æschyl. Suppl. 193.]

Ὀπτήρια, τὰ, dona quæ sponsus sponsæ dabat quum primùm eam videret. Poll. l. 2. Generaliter sic dicuntur quæcunque donantur ob rem spectatam. Callim. hymno in Dian.

Ὀπτὸς, οῦ, ὁ, qui videtur, qui in conspectu est. Luc. in Lexiph. Athen. l. 8. Aliam significationem vide in Ὀπτάω.

Ὀπτικὸς, οῦ, ὁ, visorius, seu cujus vi cernimus: ut, ὀπτικὸν πνεῦμα, Alex. Aphr. Item, ad oculos pertinens: ut, ὀπτικὴ γεωμετρία, Gell. l. 16. cap. 18.

Ὀπτάζω, video, cerno.

Ὀπτάνομαι, videor, conspicior, appareo. 3 Reg. c. 8. οὐκ ὀπτάνοντο ἔξω. Act. Apost. c. 1. δι' ἡμερῶν τεσσαράκοντα ὀπτανόμενος αὐτοῖς.

Ὀπτασία, ἡ, visio. peculiariter, visio καθ' ὕπαρ, aut etiam ὄναρ, quum spectrum aliquod visui nostro se offert. Luc. 1. et 24. Actor. 26. Pro eodem dicitur et ὀπτανία, quod exp. ἡ ἐπίβλεψις. Suid.

Ὀπιπτεύω, (factum ex ὀπτεύω inusitat. per ἀναδιπλασιασμόν,) inspicio, inspecto. Il. δ'. Τί πτώσσεις, τί δ' ὀπιπτεύεις πολέμοιο γεφύρας; Sic Od. τ'. ὀπιπτεύσεις δὲ γυναῖκας; Scribitur et ὀπιπεύω.

Ὀπιπευτής, idem quod ὀπτήρ.

Ὀπτίλος, ου, ὁ, oculus: vocabulum Doricum. unde, ὀπτιλέτις Ἀθηνᾶ, Minerva; cui Lycurgus in memoriam excussi sibi oculi fanum statuit: ut docet Plut. in Lyc.

Ὀπωπή, ἡ, conspectus. Od. γ'. Ἀλλ' εὖ μοι κατάλεξον, ὅπως ἤντησας ὀπωπῆς, quomodo eum videris. Item visus, seu oculus. Apollon. Arg. Δρύφθη δὲ οἱ βλέφαρα, γυμνὴ δ' ὑπελείπετ' ὀπωπή. Epigram. l. 5. φαίνε γὰρ ὀμμαδίης ὅσον ὀπωπή. Sic et apud Oppian. de venat. l. 3.

Ὀπωπητήρ, ῆρος, ὁ, speculator, qui videt. Hom. hymno in Merc.

Ὀφθαλμός, οῦ, ὁ, oculus. Hesiod. in Ἔργ. Πάντα ἰδὼν Διὸς ὀφθαλμός. Iliad ν'. Ὀφθαλμὼ δ' ἄρα οἱ περὶ λάμπετον. Od. α'. Ἕλκεσιν ὀφθαλμοῖσι. (V. Æschyl. Pers. 150. Soph. Œdip. Tyr. 1007.) Dem. pro cor. ὀφθαλμὸν ἐκκεκομμένος ὁ Φίλιππος. Dicitur, ἐν ὀφθαλμοῖς εἶναι, non modò quod ante oculos nostros situm est, sed etiam quod in magno pretio à nobis habetur. Sic apud Aristot. polit. 7. ἐν ὀφθαλμοῖς εἶναι, et παρορᾶσθαι, sibi opponuntur. Item, ἐπ' ὀφθαλμῶν παραφυλάττειν, oculis observare: Plutarch. de solert. an. Pro quo Synes. ep. 55. dixit, τοῖς ὀφθαλμοῖς προπέμπειν, oculis prosequi. ¶ Apud Xen. δεσπότου ὀφθαλμός, dicitur domini præsentia. ¶ Regum ὀφθαλμοὶ erant, qui, quæ viderent, ad eos referebant. Xen. Pæd. 8. Plut. in Artax. ¶ Item quidam compotationum præfecti, qui curabant ut æqualiter potaretur, et cœnantibus lychnos subministrabant: alias οἰνόπται. ¶ Item ὀφθαλμός, genus deligationis, apud Hippocr. quod oculo adhiberi consuevit, seu quum procidentia periclitantur, seu ut, quæ imposita ipsi sunt, contineantur. ¶ Transfertur et ad alia. Dicitur enim ψυχῆς ὀφθαλμός, apud Luc. Et Sol. αἰθέρος ὀφθαλμός appellatur à Suida. Sic Eurip. in Androm. ὀφθαλμὸν βίου, vocat filium suum Molossum. ¶ In triremibus ὀφθαλμοὶ dicuntur foramina, per quæ remi trajiciuntur: quia oculos obiculari sua rotunditate referunt. ¶ Vitibus etiam tribuuntur ὀφθαλμοί, apud Theophr. Et in arbore, cui inseritur surculus aliquis, foramen illud, cui inseritur, ὀφθαλμός dicitur: apud eundem de caus. pl. l. 1. c. 6. ¶ Fluvii quoque os sive ostium ὀφθαλμὸν appellari posse, tradit Eust. ¶ Est et ὀφθαλμός, piscis quidam: ut tradunt nonnulli.

Ὀφθαλμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, oculi speciem gerens.

Ὀφθαλμικός, ή, όν, ad oculos pertinens, ocularius. Dioscor. l. 1. cap. 11. et 2. c. 7. Item subint. ἰατρός, oculorum medicus. Galen.

Ὀφθαλμίδιον, ου, τό, ocellus. Aristoph. [Equit. 905. Ἰδοὺ δέχου κέρκον λαγὼ, τὠφθαλμιδίω περιψῆν.]

Ὀφθαλμίας, ὁ, piscis ille quem Plin. oculatum nominat. l. 32. † Sic et aquila vocari docet Scholiast. ad Hesiod. Asp. 134.†

Ὀφθαλμία, ἡ, oculorum morbus, seu ocularis ægritudo. Plutarch. symp. 5. et de sera numinis vind. Ponitur et pro ipsa cæcitate: apud Aristoph. in Pluto.

Ὀφθαλμιάω, doleo ex oculis, oculari ægritudine laboro: lippio. Xenoph. Hellen. 4. ἐντυχὼν ἀνθρώπῳ ὀφθαλμιῶντι, δεῦρο ἐξ ἰατρείου, κάλαμον ἔχοντι. Plutarch. οἱ τοὺς ὀφθαλμιῶντας ἐπιχλοῖ φυλαττόμενοι, ταῖς ἄγαν λαμπραῖς σκιάν τινα παραμιγνύουσι. (Aristoph. R. 194.) ¶ Exponitur et, oculis captus sum. Polyb. lib. 2. περὶ τὸ κάλλος τῆς χώρας ὀφθαλμιάσαντες, oculis capti pulchritudine regionis. ubi tamen sunt qui exp. oculis adjectis.

Ὀφθαλμίζομαι, idem quod ὀφθαλμιάω. Plut. symp. 2. probl. 2.

Ὄσσομαι, video, aspicio: prævideo, prospicio. Ut Odyss. δ'. Ἦ γὰρ κακὸν ὄσσετο θυμός. Hesiod. in Theogon. †551.† κακὰ δ' ὄσσετο θυμῷ, videbat †(prævidebat)† mala animo. Per Æolicam mutationem ex ὄπτομαι factum putatur, sicut πέσσω ex πέπτω ortum esse traditur. ¶ Item auguror: de qua signif. vide in Ὄσσα.

Ὄσσος, ου, ὁ, et τος, τὸ, oculus. Dativum singul. ὄσσῳ in usu esse testatur Eustath. Potiùs tamen usurpatur dual. num. ὄσσε, † Hes. Th. 698.† factus ex ὄσσω, per apocopen, vel syncopen, secundum quosdam. Ut Od. α'. ἐν δὲ οἱ ὄσσε Δακρυόφιν πίμπλαντο. Sic Odyss. β'. δ'. Il. δ'. et alibi. In usu est etiam genit. plur. ὄσσων, apud Æschyl. in Prom. et Eurip. in Ione. † Hes. Th. 826.† (Æsch. Pers. 1069. Eurip. Med. 907. ἐν ὄσσων ἴσμ' ἔχω δακρυρροεῖν. id. Phœniss. 377.) et dat. ὄσσοις ibidem, et apud Orph. pro quo Ionicè ὄσσοισι dicitur, apud Hesiod. in Asp. †145.† Sunt qui hoc nomen ex ὄσσω seu ὄσσομαι factum censeunt: alii verò contrà ex hoc nomine verbum illud deducunt.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀπόπτομαι, despicio, despecto, ex altiore loco aspicio.

Ἄποψις, εως, ἡ, despectus: seu prospectus. Plut. in Lucullo, et Paul.

Ἀπόπτης, ου, ὁ, spectator: qui ex editiore loco aliquid spectat.

Ἄποπτος, qui spectari ex alto potest, vel simpl. qui videri alicunde potest. Plato in Axioch. et Aristot. polit. 2. Item qui procul, seu eminus, conspicitur. Plut. in Camil. ¶ Item qui non videtur. Soph. in Ajace. † a conspectu remotus. El. 1519.† (Cum Gen. ἡμῶν. Soph. El. 1496. Œdip. Tyr. 762.)

Διόπτομαι, pervideo, perspicio.

Δίοψις, transpectus. Plut. de primo frig. Exponitur et perspectio, dignotio: apud eundem, in Cicer.

Διόπτης, ου, ὁ, qui pervidet et perspicit. Aristoph.

Διοπτήρ, ῆρος, ὁ, idem: seu speculator, qui videt. Il. κ'. Exp. et κατάσκοπος, Suid. ¶ Item specillum: Hippiatr. ¶ Est etiam μηχανικόν τι ὄργανον, δι' οὗ ἐστοχάζοντο ὕψος ἐπάλξεων. ap. Polyb. et Suid. idem ac seq.

Διόπτρα, dicitur enim instrumentum, quo geometra ex intervallo propugnaculorum turriumque altitudinem dimensionesque explorat. ¶ Item instrumentum librandis aquis accommodatum. ¶ Est etiam speculum matricis, Galeno dictum. unde διοπτρισμός, apud Æginet. ubi de apostemate vulvæ loquitur.

Διοπτεύω, idem cum διόπτομαι. (Il. κ'. Ἦ τε καὶ ὕστερον εἶσθα θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν, Ἠὲ διοπτεύσων, ἢ ἐναντίβιον πολεμίξων. Apud Soph. Καὶ πλῆξαι ἄνας ὡς διοπτεύων στέγας, exp. qui cerneret. Utitur et Antiphon, et Critias, teste Poll. ¶ Διοπτεύειν exp. etiam ἐμφανίζεσθαι, ut habent Gal. et Erot. in lex. Hippocr.

Δίοψ, Hesychio est κατάσκοπος.

Δίοπος, ὁ, dicitur esse τὸ τοῦ ἐμβρυουλκοῦ παρὰ τὸ διοπτεύειν τὰ ἐν αὐτῇ, inquiunt Gal. et Erot. in lex. Hipp. Vide et in comp. ab Ἕπω, operor, et Ὀπή.

Εὐδίοπτος, (decomp.) qui pervideri facilè potest, visui facilè pervius. Aristot. in probl.

Εἰσόπτομαι, sive ἐσόπτομαι, inspicio. Eurip. in Electra, —— εἰς Ἄργος μολὼν, Γάμους ἀθλίους δυστυχεῖς ἐσόψεται. (Soph. Œdip. Tyr. 1319.)

Εἴσοπτος, qui inspectus est, vel inspici potest. Poll. lib. 2. ex Antiphonte.

Ἔσοπτος, idem quod Εἴσοπτος. Simonid.

Εἴσοπτρον, sive ἔσοπτρον, speculum. Plut. in præcept. connub. Joseph. de antiqu. Jud.

Ἐσοπτρικός, ad speculum pertinens, specularis.

Ἐσοπτρίζομαι, inspicio speculum, in speculo faciem intueor.

Ἐσοπτρισμός, specularis imago, specularis imaginis repræsentatio, Plutarch.

Ἐνόπτομαι, inspicio, seu video in.

Ἔνοπτρον, speculum. Eurip. in Hecuba. [925. Χρυσέων ἐνόπτρων λεύσσουσ' ἀτέρμονας εἰς αὐγάς, &c. Troad. 1107.] ¶ Item quicquid visum reflectit, ut nubes iridem faciens. Aristot. in meteorol.

Ἐνοπτρίζω, speculi in modum illumino.

Ἐνοπτρίζομαι, intueor velut in speculo. Cyrill. οἱ βεβορβορωμένοι τὸν νοῦν, ἐνοπτρίζονται τὸν διάβολον.

Ἐνοπτρεύομαι, intueor in speculum.

Ἐπιόπτομαι, sive ἐπόπτομαι, aspicio, inspicio, viso. Od. β'. Τάων μέν σοι ἐγὼ ἐπιόψομαι ἥτις ἀρίστη. Exponitur etiam, diligenti facta inspectione secerno et eligo. Il. ι'. τοὺς μὲν ἐγὼν ἐπιόψομαι, οἱ δὲ πιθέσθων. (Ἐπόπτομαι, Æsch. Ag. 1255. 1651.)

Ἐπίοπτος, conspicuus, aspectabilis, Aratus.

Ἐπίοψις, inspectio. Thuc. [J. Poll. Onom. lib. 2. §. 58. αὐτὸς δὲ (sc. Thucydides, lib. 7.) καὶ πρόοψιν, καὶ ἐπίοψιν, καὶ ἔποψιν, καὶ ἀπόψιν εἴρηκε. lib. 5. §. 140.]

Ἐπόψιος Ζεὺς, inspector Jupiter. Apoll. Argon. lib. 2. ¶ Item ἐπόψιος, aspectabilis, vel qui cernitur. Arat. visibilis, visendus. Hom.

Ἐπόψιμος, idem. (Soph. Œdip. Tyr. 1536.)

Decomp. Ἀνεπόψιος, inadspectabilis, conspectui non parens. Suid.

Ἐπόψις, inspectio. munus τοῦ ἐπόπτου.

Ἐποπτήρ, inspector, speculator. Aristot. de mundo. (Æsch. S. c. Th. 646.)

Ἐπόπτης, inspector, spectator. Æschyl. in Prom. ‡ 299.‡ Syn. in ep. ad frat. Plerumque ἐπόπται et ἔφοροι dicuntur, qui aliquid inspiciunt, et censura sua notant. Herodian. l. 1. Plut. in Alcib. Athen. l. 5.

Ἐπόπτις, fœm. Ἐποπτίδες, inscripti fuerant libri quidam cujusdam Valerii Sorani, cujus meminit Plin. in præf.

Ἐποπτικός, ad ἐπόπτας pertinens. Et ἐποπτικὰ sacra, ad quæ admittebantur οἱ ἐπόπται. Plut. in Demetr. et Alex.

Ἐποπτεύω, inspicio, inspecto. Ἐποπτεύειν dicitur qui alicujus rei transigendæ supremam habet inspectionem et potestatem. Appian. bell. civ. lib. 2. ἵνα τὰ μὲν δικάζοιεν οἱ ὕπατοι, αὐτὸς αὐτοὺς ἐποπτεύοι, στρατὸν παρεστησάμενος. Dicebantur etiam ἐποπτεύειν, quibus, anno postquam initiati fuerant, inspicere secretiores sacrorum ritus et cæremonias concedebatur. Plut. in Demetr. ἐπώπτευον δὲ τοὐλάχιστον ἀπὸ τῶν μεγάλων, ἐνιαυτὸν διαλείποντες. Exponitur etiam, ἐφορᾷν, apud Aristoph. in Ran. (737. 1157. Æschyl. Eum. 220. 224. Ag. 1279. 1588. Ch. 487. 985.)

Ἐποπτεία, ἡ, inspectio: præcipuè secretiorum sacrorum inspectio, ad quam initiati admittebantur anno uno ab initiatione. Plut. de def. orac.

Ἀνεπόπτευτος, qui non inspexit, arcana nimirum Cereris sacra. Hyperid. in orat. pro Phryne.

Συνεποπτεύω, simul inspicio.

Κατόπτομαι, perspicio, video, cerno. Plat. de leg. l. 2. τοῦτο ἐν καιρῷ κατόψει. Euripid. in Hec. ἀμφὶ δὲ παίδων δύο νεκρὼ κατόψεται. Particip. κατοψόμενος, exploraturus, inspecturus. Plut. in Themist.

Κατόψιος, oculis subjectus seu expositus, conspicuus. Apoll. Arg. lib. 2. Apud Eurip. in Hippol. κατόψιος Παλλάδος, exp. è regione Palladis.

Κάτοπτος, idem, Thuc. l. 8. Aliam signif. vide in comp. ab Ὀπτάω.

Κατόπτης, speculator; qui videt. Hom. hym. in Merc.

(Κατοπτήρ, speculator. Æsch. S. c. Th. 36.) Κατοπτήρ, instrumentum, quo anum diducunt, sede ita inflammata et angustata, ut per eam egredi excrementa alvi non possint: apud Galen. et Hippocr.

Κατοπτεύω, aspicio, oculis lustro. † Xen. Pæd. p. 209. d.† Aristot. de mundo, τὴν οὐράνιον ἐκείνην χώραν κατοπτεῦσαι. Item perspicio, animadverto. Dion. Halic. πρότερος ἐγένετο ἑτέρων φύσιν ἀνθρώπων κατοπτεῦσαι.

Κατοπτεύομαι, lustror, à speculatore videor. Soph. —— μὴ πρὸς ἐχθρῶν τῶν κατοπτευθῇς πάρος, [illegible] κυρεῖ. Apud Xen. qui faciem fucant, ἐπὶ λουτροῦ κατοπτευθῆναι dicuntur.

Κατόπτευσις, aspectus. in nov. Const.

Κατοπτία, speculatio, contemplatio. Merc. Trism.

Κάτοπτρον, ου, τὸ, speculum. Plato. Plutarch. de aud. poëtis. Xen. Pæd. 7. † Aristoph. Nub. 750.† (Eurip. Med. 1163. pro τὸ κατόψιον. Æsch. Ag. 848.)

Κατοπτρικός, specularis.

Κατοπτρικῶς, speculari ratione.

Κατοπτρίζω, imagines et reflexiones facio in modum speculi. Plut. κατοπτρίζει ὁ ἥλιος τὴν ἶριν.

Κατοπτρίζομαι, in speculo me contemplor. Laërt. in Socr. Item intueor velut in speculo. 1 ep. ad Corinth. c. 3.

Decomp. Δυσκάτοπτος, qui spectari vix potest. Hesych.

Προκατοψόμενος, priùs speculaturus et exploraturus. [Herodot. Hist. lib. 8. νέας δὲ ταχείας ἀπέστελλον προκατοψομένας.]

Παρόπτομαι, negligenter video: negligo. Poll.

Παρόψιον, &c. vide in classe compositorum ex Ὀψ.

Περιόπτομαι, circumspicio; unde, περιοπτέον, circumspiciendum, considerandum. Thucyd. ¶ Item contemno. Thuc. lib. 1. ἐπειδὴ ἐγένοντο ἡμᾶς οὐ περιόψεσθαι. Idem ibidem, τοὺς ξυμμάχους οὐ περιοψόμεθα ἀδικουμένους. (Aristoph. R. 512. contemno. ib. 1524.)

[Περιοπτέος. Herodot. Hist. lib. 7. φράζοντες ὡς οὐ σφι περιοπτέη ἐστὶ ἡ Ἑλλὰς ἀπολλυμένη. Περιοπτέον. Adverb. Xenoph. Lacedæm. Resp. cap. 9. §. 5. γυναῖκας δὲ κενὴν ἑστίαν οὐ περιοπτέον, καὶ ἅμα τούτου ζημίαν ἀποτειστέον. Herodot. Hist. lib. 5.]

Περίοπτος, qui circumcirca cernitur, seu videri potest, conspicuus. Isocrat.

Περιωπὴ, vide in classe compositorum ex Ὀψ.

Decomp. Ἀπερίοπτος, qui circumspectus non est, incogitans, negligens. Thucyd. lib. 1.

[Ἀπεριόπτως. J. Poll. Onomast. lib. 3. §. 117. Inter adverbia, quæ ad Parcum, Prodigum, &c. pertinent, recenset, ἀπεριόπτως, ἀπερισκέπτως, ἀταμιεύτως, &c.]

Εὐπερίοπτος, quem contemnere facile est, contemptibilis: apud Suid.

Προόπτομαι, prospicio, prævideo.

[Προοπτέα. Herodot. Hist. lib. 1. οὕτω δὲ πάντως ἡμῖν σέο καὶ τῆς σῆς ἀρχῆς προοπτέα ἐστί.]

Πρόοψις, visio rei futuræ. Thuc.

Πρόοπτος, prævisus, præcognitus.

Προόπτης, qui rem prospicit, qui prævidet, qui speculatur anté. Plut.

Decomp. Ἀπρόοπτος, non prævisus: ut, ἀπρόοπτον πῆμα, Æsch. in Prometh. (1072.)

Ἀπροόπτως, improvisè, improvisò, ex, vel de improviso. Herodian. lib. 6.

Προσόπτομαι, aspicio, intueor. Eurip. in Electra, Τίς εὐσεβὴς ἐμὸν κάρα προσόψεται; [Hec. 412.] Item video: Soph.

Πρόσοψις, aspectus. Soph. in Ajace. Eurip. in Helena. Item prospectus. Thuc. l. 4. et 2.

Πρόσωπον, vide in classe compositorum ex Ὀψ.

Decomp. Ἀπροσίοπτος, poëticè pro ἀπρόσοπτος, quem aspicere et intueri non licet, invisibilis. Hesych.

Δυσπρόσοπτος, aspectu difficilis, qui mali et infausti aspectus est. † Soph. El. 462.†

Συνόπτομαι, conspicio: unde, συνῶπται, cognitum et compertum est: apud Aristot. Item video, perspicio, intelligo. Polyb. εἰ τῆς τυχαίας ἐπιστάσεως προσδεῖται, εἰ μέλλει τις τὰ διαφέροντα ἐν αὐτῷ συνόψεσθαι.

Σύνοψις, conspectus, collustratio, quum oculis circumspicimus. Polyb. lib. 1. ¶ Exponitur et intelligentia: apud Plat. et Dionys. Areop. ¶ Sic dicitur etiam dilucidum compendium, quo res omnis latè diffusa, breviter in conspectum et quasi ob oculos ponitur. ¶ Suidas verò τὴν σύνοψιν dicit esse τὴν κατὰ πρόσωπον ὁμιλίαν, apud Polyb.

Σύνοπτος, conspicuus, qui conspici et cerni potest. Aristot. polit. 2. c. 10. ¶ Item qui facile cognosci et intelligi potest. Hesych.

Συνοπτικὸς, perspicax. Plato et Dionys. Areop. Item, compendiosè collectus: apud eundem Areopag.

Σύνοπτρον, exp. σύνοψις ἐσόπτρου. Hesych.

Decomp. Ἀσύνοπτος, qui conspici et cerni non potest. Æschin. [Demosth. de falsa legat. ἃ δ' ἐστὶ τοῖς μὲν πολλοῖς ἀσύνοπτα, τοῖς δὲ χρηστοῖς τὰς ψυχὰς μέγιστα, &c.]

Εὐσύνοπτος, qui facilè conspici et cerni potest. Aristot. polit. 1. c. 10. et rhet. 3. Expon. etiam, intellectu facilis.

Ὑπερόπτομαι, despicio, despectui et contemptui habeo. Synes. διά σέ μοι δοκῶ ὑπερόψεσθαι τὰς πατρίδας. Æschin. οὐκ ἠγνόει ὅτι ὑπερόψεται τὸν δῆμον, ὦ Ἀθηναῖοι.

Ὑπεροψία, despectus, contemptus. Chrysost. de sacerdot. et de precat. Item superbia et fastidium quo quis cæteros præ se contemnit. Herodian. l. 1. et 5.

Ὑπερόπτης, contemptor: qui superbè contemnit et despicit. Thuc. l. 4. Aristot. eth. 4. c. 3.

Ὑπέροπτος, spectabilis, præ cæteris visendus. Hesych. ¶ Item despectus, contemptus. (Soph. Œdip. Tyr. 883.)

Ὑπέροπτα, pro ὑπερόπτως, contemptim, superbè despiciendo. Soph. in Œdip. Tyranno. Vide et in Ὀπτάω.

[Ὑπεροπτίας. Soph. Antig. 132. χρυσοῦ καναχῆς ὑπεροπτίας, &c.] ‡ Brunck. substituit χρυσοῦ καναχῇ, χὑπεροπλίαις.‡

Ὑπεροπτικὸς, qui contemnere et superbè despicari solet. Isocrat. in Panath. Luc. in Nigrin.

Ὑπεροπτικῶς, more eorum qui despicantur et superbè contemnunt. Xen. Hellen. l. 7.

Ὑπερωπὸς, contemptor. Hesych.

Ὑπόπτομαι, suspicio, i. suspectum habeo. Demosth. pro cor. ὑπόψεσθαι τὸ πρᾶγμα ἐνόμιζε καὶ τοὺς Θηβαίους, καὶ τοὺς Θετταλοὺς, καὶ πάντας φυλάξεσθαι, suspicaturos esse.

Ὑποψία, suspicio. Thuc. l. 1. et 4. Plut. in Themist. et in Public.

Ὑπόψιος, suspectus. Il. γ'.

Ὑπόπτης, ου, ὁ, suspicax, suspiciosus. Dicuntur et equi ὑπόπται, qui semper periculum aliquod subesse, quibusvis terriculamentis, suspicantur: apud Xenoph. de re equ. ¶ Item ὑπόπτης, qui apparuit, et in conspectum venit. Soph. in Philoct. τί χρὴ λέγειν πρὸς ἄνδρ' ὑπόπταν;

Ὕποπτος, suspectus. (Eurip. Phœniss. 1169. Æschyl. Ag. 1646.) Thuc. lib. 6. Dem. in ep. Philip. Plutarch. in Themist. ¶ Τὸ ὕποπτον, suspicio. Thuc. l. 1. Herodian. l. 4.

Ὑπόπτως, suspiciosè, suspectè. Thuc. l. 6. et 8. Ὑπόπτως ἔχειν. Polyb. lib. 3.

Ὑποπτεύω, suspicor. Xen. Hell. 5. ὑπώπτευε μὲν ὧν ἕνεκα ἔφαινε, οὐ μήν τι ἔφαινε. Plut. in Artox. τὸν δ' αἴτιον ὑπώπτευον. † ὑποπτεύσας μὴ λέγοι, suspicans ne diceret. Xen. Pæd. l. 5. p. 120. e.† ¶ Item suspectum habeo. Herodot. lib 4. αἰεί τε πάντας ὑπώπτευον ὡς ἐπιβουλεύοντας. ¶ Item spero. Chrysostom. ὑποπτεύω μεγάλα τινὰ καὶ θαυμαστὰ περὶ ὑμῶν. ¶ Item oculos humi figo, in terram despicio. Callim. hymno in Delum, —— δὴ δέ οἱ ὄσσε φαεινὰ Γαῖαν ὑποπταίνοντες.

Ὑποπτεύομαι, in suspicionem venio, suspectus sum. Paus. ὑπωπτεύετο εἰσφέρειν μεγάλων χρημάτων. † Xen. Pæd. 2. 59. a.†

Ὑποπτευτὴς, suspiciosus, qui suspicatur. Adamant.

Ὑπόπτιστος, idem quod ὕποπτος.

Ὑπώπιον, &c. vide in classe compositorum ex ὤψ.

Decomp. Ἀνθυποπτεύω, vicissim suspicor, seu suspectum habeo.

Ἀνθυποπτεύομαι, vicissim de me suspicio est. Thuc. l. 3.

Ἀνύποπτος, et ἀνυπόπτευτος, qui suspectus non est, suspicione vacans. Xen. † Pæd. l. 5. p. 126. ibi et est superlat.† Laërt. Plut. et Poll. ex Hippocr.

Ἀνυπόπτως, sine suspicione. Thuc. l. 1.

Καθύποπτος, suspectus. Poll. ex Aristoph.

Κακύποπτος, suspiciosus, qui pravè suspicatur de re. Plato de rep. l. 3. Aristot. Rhet. l. 2. ¶ Item passivè, de quo mala suspicio est. Plato in Phæd.

Ταχύποπτος, celeriter suspicans, suspiciosus. Plato et Aristot. Rhet. 2.

Φιλυποψία, ἡ, natura ad suspicandum propensa.

Composita sine præpositione: ac primùm desinentia in όπτης vel in οπτος.

Ἄνοπτος, non visibilis: ut apud Suid.

Ἄωπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, invisus, i. nunquam visus. qui non cernitur, aut cerni potest. Harpocr. ex Antiph.

Αὐτόπτης, ου, ὁ, qui suis oculis vidit, oculatus testis. Xenoph. Pæd. 5. Plutarch. de educ. lib. † Lucæ cap. 1. v. 2.†

Αὐτοπτέω, ipse meis oculis cerno. Synes. de insomn. τὸ αὐτοπτῆσαι θεὸν, χρῆμα [illegible].

Αὐτόπτος, qui ipse visus et deprehensus est: unde aliquis deprehensus ἐπ' αὐτόπτῳ dicitur, quum ipse ab iis, qui deprehenderunt, visus est. Suid.

Διοπτικὸς, perspectivus, ad artem perspiciendi pertinens. Plut.

Δύσοπτος, qui ægrè videtur. Hippocr.

Εὔοπτος, qui facilè videtur, conspicuus.

Θεόπτης, qui Deum videt aut cernit. Dionys. Areop.

Θεοπτία, visio dei, dei conspectus. Hesych. et Suid.

Θεοπτικὸς, vocatur ordo sacerdotalis, apud Dionys. quòd sacerdotes putentur deum conspicari.

Λινόπτης, qui retia speculatur; qui venatoriis retibus adstans, diligenter observat an feræ in ea incidant. Aristot. et Poll.

Λινοπτάω, ῶ, et λινοπτάομαι, ῶμαι, retia speculor: defixos in retia oculos habeo. Metaphoricè apud Aristoph. in pace, ἐγὼ δ' ἕστηκα λινοπτάμενος.

Λινοπτάζω, idem. Hesych.

Οἰνόπτης, vini inspector: magistratus quidam Athenis, cujus officium describit Athen. l. 10. et Poll. l. 6. c. 3.

Παλίσοπτος, à Sole aversus. Galen. apud Hippocr.

Πανόπτης, qui omnia cernit: qui oculis omnia lustrare potest. Aristid. in encom. Rom. Et Eurip. [Phœn. 1131. Στικτοῖς πανόπτην ὄμμασιν δεδορκότα, &c. Æschyl. Prometh. 91. καὶ τὸν πανόπτην κύκλον ἡλίου καλῶ. Schol. Β'. τὸν πάντ' ἐφορῶντα· τὸν πάντα βλέποντα, ὁ τὸν ἐπὶ πάντων βλεπόμενον. Eumen. 1048. Παλλάδος ἀστοῖσι Ζεὺς πανόπτας. Suppl. 310. Ποῖον πανόπτην οἰοβουκόλον λέγεις; Aristoph. Eccles. 80.]

Παντόπτης, idem. [Aristoph. Av. 1058. Soph. Œd. Col. 1140. Ὦ Ζεῦ γε παντάρχα θεῶν, παντόπτα, &c. Æschyl. Suppl. 145.]

Πάνοπτος, qui ab omnibus videtur, omnium oculis expositus.

Πολύοπτος, qui à multis conspicitur. Hesych.

Πρόοπτος, et contractè προῦπτος, qui ante oculos positus est; manifestus. (Προῦπτος ἀγγέλλω λόγος, Æsch. S. c. Th. 834.) Herodot. et Thuc. l. 5. Herodian. 7.

Composita ex ὄμμα.

Ἀνόμματος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui oculos non habet. Nonn. [Soph. Philoct. 869. οὖρός τοι τέκνον οὖρος, ἀνὴρ δ' ἀνόμματος, &c. Schol. Ἀνόμματος. ἐστέρηται τοῦ φωτός.]

Γλαυκόμματος, (q. d. cæsioculus,) cæsius. Plat. in Phædro (de equo).

Δυσόμματος, oculis privatus. Soph. (mortuus. Æsch. Eum. 391.)

Ἐξομματόω, oculatum reddo, visum restituo. Item exoculo, i. oculos effodio. schol. Aristoph. (Æsch. Fr. 198.)

Ἐξομματοῦσθαι, dicitur, qui ex cæco oculatus evadit. Aristoph. in Pluto, ἀντὶ τυφλοῦ Ἐξωμμάτωται.

Ἐξομμάτωσις, abstersio sordium, quæ in oculis sunt. Poll. l. 2.

Κλαδαρόμματος, qui mobilibus oculis est, seu volubilibus. Hesych.

Μεγαλόμματος, magnos oculos habens. Hieron.

Μελανόμματος, nigros seu nigrantes oculos habens. Poll. l. 2.

Μικρόμματος, parvos habens oculos. Laërt.

Μονόμματος, monoculus: in Epigr.

Πολυόμματος, multos habens oculos. Argi epith. apud Luc.

Ὠχρόμματος, qui pallidis est oculis. Adamant. in physiognom.

Composita ex ὄψις.

Αἶθοψ, οπος, ὁ καὶ ἡ, niger, rutilus, fuscus. ut, αἴθοψ οἶνος. Hesiod. in Erg. (Il. Δ'. 259.) ¶ Αἴθοψ λιμὸς, apud eundem, nigra fames: quæ famem patientes nigrescere facit, cœcutique. Item splendidus. ut, αἴθοψ χαλκὸς, sæpe apud Hom. Apud eundem, αἴθοψ καπνὸς, dicitur fumus, qui fit dum aliquid accenditur. ¶ Dicitur autem ὁ αἴθοψ quasi ὁ αἴθων τὴν ὄψιν, aut ὁ καιομένος τὴν ὄψιν, teste Eustath.

Ἄοψ, visus expers, cæcus. Hesych.

Αὐτοψία, ἡ, quam ipse quis vidit, oculata fides. Diosc. in præf. l. 1.

Αὐτοψεὶ, videndo suis oculis.

Ἔποψ, upupa. nomen avis, de qua vide Aristot. et Plin. sic dicta, quòd stercora humana consideret, teste Hieron. in 5. c. Zachar.

Εὐοψία, facies pulchra, venustas. Suid. Vide et in comp. ab Ὄψον.

Νῶροψ, exp. splendidus. ☞ Κατὰ στέρησιν τῆς ὄψεως, quia splendor visum solet obscurare. Sic Hom. Il. Β'. νώροπα χαλκὸν vocat, quem alibi dicit αἴθοπα χαλκόν. Scribitur etiam νῶρεψ. Vide Plutarch. symp. 5.

Οἶνοψ, cujus facies vinum repræsentat, qui vinei coloris est: epith. maris apud Hom. Il. ά. et Od. ά. et alibi. Apud eundem. Od. ν'. βόε οἴνοπε dicuntur, vel nigri, vel rufi, ut Eust. exp. (Soph. Œdip. Tyr. 220.)

Πανόψιος, qui omnium oculis cernitur: ut πανόψιον ἔγχος. Il. φ'.

Composita ex ὤψ, oculus: quorum quæ à nominativo fiunt, vel in ultima accentum habent, vel in penultima: quæ verò à genitivo formantur, aut in ος masc. vel ις fœm. terminantur, aut in ος acut. vel proparoxyt. Desinentium autem in ωψ quædam ω in genit. retinent, quædam id in ο mutant.

Ἀγανώψ, ωπος, ὁ, qui blandis est oculis.

Ἀγανῶπις, ιδος, ἡ, blando aspectu intuens. Suid. et Hesych.

(Ἀγλαώψ. Soph. Œdip. Tyr. 214.)

Ἀγλαώπης, pulchrè oculatus, pulchros oculos habens. Plut.

Ἀγριωπὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, agrestem aspectum habens, qui est agresti vultu aut fero. Idem. [Eurip. Bacch. 540. Ποτὲ Πενθεὺς ὃν Ἐχίων ἐφύτευσε χθόνιος, Ἀγριωπὸν τέρας, &c.]

Αἰγίλωψ, ωπος, ὁ, (q. d. caprinus oculus.) vitium oculi, quod capris ferè proprium et perpetuum est. vide Celsum. l. 7. cap. 7. et Paul. Ægin. l. 3. ¶ Est et avenæ quoddam genus, quod Latini festucam specialiter vocant. Item herba quæ hordeum enecat. Theophr. hist. pl. l. 8. c. 9. ¶ Item Plinio arboris glandiferæ species.

Αἰγωπὸς, οῦ, ὁ, habens oculos caprinos. Aristot. de gen. an. l. 5.

Αἱμαλὼψ, (pro quo scribitur et αἱμάλωψ,) sugillatio in oculis ex plaga aut ictu, effuso sub contusum locum sanguine: ut definivit Archigenes. Sic appellatur, quasi αἷμα ἐν ὠπὶ, etiamsi in omni alia corporis parte nasci dicique possit. Sic dicitur et cruor per adipem sparsus, apud Diosc. Item αἱμαλῶπες vocantur rubentes quidam in cute circuli: apud Galen. ἐν ταῖς γλώσσαις.

Αἱμαλωπὶς, sanguineum præ se ferens color, sive concrementum sanguinis. Diosc. l. 2. c. 95.

Αἱματωπὸς, et αἱμωπὸς, et fœmin. αἱματῶπις, sanguineum intuens, i. sanguineum et cruentum quendam aspectum habens. Hesych. [Eurip. Orest. 255. ἱκετεύω σε μὴ 'πίσειέ μοι Τὰς αἱματωποὺς καὶ δρακοντώδεις κόρας. Schol. μὴ ἐπίσειέ μοι τὰς ὄψεσιν ὁρώσας ἀγρίας κόρας, ἤτοι τὰς Ἐρινύας. Phœniss. 877. Αἱ δ' αἱματωποὶ δεργμάτων διαφθοραὶ, Θεῶν σόφισμα. Schol. αἱ ἠμαγμέναι καὶ τετρωμέναι τῶν ὀφθαλμῶν τυφλώσεις, διαφθοραὶ αἱματώδεις. Androm. 978. τὰς θ' αἱματωποὺς θεὰς ὀνειδίζων ἐμοί.]

Ἀλαωπὸς, qui est ἀλαὸς τὰς ὦπας, captus oculis, cæcus. Nonn.

Ἀλαῶπις, cæca vel caliginosa, obscura. Hesych.

Ἀμβλυωπὸς, et ἀμβλυωπὶς, obtusam habens aciem oculorum et hebetem. Theophr. de caus. plant. l. 3. et Luc. ¶ Item ἀμβλυωπὸς, activè, obtusam reddens aciem oculorum et hebetem. Dioscor. lib. 2. cap. 174.

Ἀμβλυωπία, ἡ, visus obtusus, hebes oculorum acies. Greg. Hippocr. aphor. lib. 3.

Ἀμβλυωπέω, ῶ, sum hebetibus et obtusis oculis, cæcutio. Hippocr. in progn. ὑποσκοπεῖσθαι χρὴ, εἰ τὴν κεφαλὴν ἀλγέουσι, ἢ ἀμβλυωπέουσι.

Ἀμβλωπὸς, idem quod ἀμβλυωπός. (Æsch. Eum. 957.) Scribitur et ἀμβλωπὶς, apud Athen. l. 10.

Ἀμβλώπης, idem quod ἀμβλυωπὸς, apud Theophr. hist. pl. l. 3. c. 13.

Ἀμφωπὸς, undique conspicuus et patens. Hesych. et Etymol.

Ἀντωπὸς, adversis oculis intuens. Nonn. [Eurip. Iph. in Aul. 581. Ἅ σ' Ἑλλάδα εἵματα, —— ἐς τᾶς Ἑλένας Ἐν ἀντωποῖς βλεφάροισιν Ἔρωτα δέδωκας.] Exponitur etiam λαμπρός. Hesych.

Ἀντωπὸν, coràm, è regione, ex adverso. Suid. ex Agathia.

Ἀντώπιος, obtuens, adversus. Nonn. [Apoll. Rhod. Arg. 4. 728. ἐπεὶ βλεφάρων ἀποτηλόθι μαρμαρυγῇσιν Οἷόν τε χρυσέην ἀντώπιον ἵεσαν αἴγλην. contra.]

Ἀντωπέω, ῶ, obtueor, contra intueor. Dion. de cœl. hierarch. καὶ γὰρ οὐδὲ ταῖς ἐλαττώσεως αὐγαῖς ἀντωπεῖν ἀνέχουσιν.

Ἀνώπαια, quidam exp. locus editior, et à conspectu semotus. Poll. ἀνώπαια dicit esse quæ supra oculis sunt.

Ἀρρενωπὸς, qui virili facie est, ipso aspectu masculum se esse ostendens. Luc. in Hermot. et Scytha. Item virilis, fortis: ut apud Synesium epist. 240.

Ἀρρενωπὸν, τὸ, et ἀρρενωπία, ἡ, mascula seu virilis facies. Interdum animus virilis, fortisque et generosus: qui sub mascula facie latet. Plat. Plut. de fort. Alex. Synes. ep. 56.

Ἀρρενωπὸς, et ἀρρενώπως, Eust. tradit in malam partem usurpari.

Ἀρρενώπιδες, exp. ἀνδρόγυναι, fœminæ quarum facies aliquid virilitatis præ se ferunt. Hesych.

Ἀστερωπὸς, stellatam faciem habens, stellatus. Eurip. in Phœn.

Αὐλωπὸς, fistulæ instar oblongos oculos habens: piscis nomen apud Opp. ex genere τῶν ἀνθίων i. ἀνθίων.

Αὐλωπίας, idem videtur esse piscis: apud Aristot. hist. an. l. 6. c. 17. ¶ Hesychio sign. idem quod καλλίφθαλμος.

Αὐλῶπις, epith. galeæ est, apud Hom. Il. λ'. quum quasi in fistulam abit, i. in angustum et oblongum. vide Eust. et Athen.

Βαρυωπέω, ῶ, visu sum gravato, ægre et difficulter cerno. Gen. c. 48.

Βλοσυρωπὸς, terribilis aspectu, truces et horribiles habens oculos. in Epigr.

Βλοσυρῶπις, ἡ, idem: ut, Γοργὼ βλοσυρῶπις. Il. λ'. [36.]

Βορβορωπὸς, qui cœni speciem refert, fœdus. Hesych.

Βοὼψ, piscis quidam: sic dictus, quoniam μικρὸς ὑπάρχων, μεγάλους ὦπας ἔχει. Athen. l. 7.

Βοώπης, ου, ὁ, bovinos oculos habens, ad magnitudinem bovinorum propemodum accedentes.

Βοῶπις, ἡ, cui bovini oculi sunt, i. rotundi, magni, ideoque venusti. epithetum dearum apud Homer. † Sic Hesiod. Th. 355. V. ibi. Graevius.† et in primis Junonis: quam, si tanquam aër consideretur, sic denominatam scribit Eustath. ἀπὸ τῆς βοῆς, [illegible] τοὺς ἀέρας ἔχειν. Il. ά. et alibi.

Βριθυπρόσωπος, severam quandam gravitatem prae se ferens: severus. Epigr. lib. 2.

Γαληνωπὸς, serenum et hilarem vultum habens. Etym.

Γλαυκῶψ, glaucos oculos habens seu caesios.

Γλαυκώπης, idem.

Γλαυκῶπις, dicitur Minerva, apud Hom. Il. ά. quod oculis fuerit caesiis; et per consequens terribilibus: vel ob coeli colorem glaucum, ut tradit Diodorus. † Sic et Hesiod. Theog. 13.†

Γλαυκωπὸς, idem quod γλαυκῶψ. Eust.

Γλαυκώπιον, dicta fuit arx Atheniensis, ob Minervam γλαυκῶπιν, teste eodem Eust.

Γοργωπὸς, Gorgûs oculos seu faciem habens: horrendus aspectu ut Gorgo. Euripid. in Herc. fur. [1266. Ἐν δὲ γάλακτί τ' ὄντι, γοργωποὺς ὄφεις Ἐπεισέφρησε σπαργάνοισι τοῖς ἐμοῖς. Ion. 209 Λεύσσεις οὖν ἐπ' Ἐγκελάδῳ γοργωπὸν πάλλουσαν ἴτυν;] (Æsch. Pr. 536.)

Γοργῶπις, ιδος, ἡ, horrenda aspectu ut Gorgo. apud Suidam. [Soph. Aj. 452. Νῦν δ' ἡ Διὸς γοργῶπις ἀδάματος θεὰ &c. Schol. Γοργῶπις, καταπληκτική, ἢ τὴν τῆς Γοργοῦς κεφαλὴν, ἤτοι ὀφθαλμοὺς ἐν τῇ ἀσπίδι ἔχουσα.] (Æsch. Ag. 310.)

[Γοργώψ. Eurip. Herc. Fur. 131. Ἴδετε πατρὸς ὡς γοργῶπες αἵδε προσφερεῖς Ὀμμάτων αὐγαί. El. 1257. Γοργῶφ' ὑπερτείνουσα σῷ κάρᾳ κύκλον. Κύκλον γοργῶπα vocat Palladis Ægidem, quod in Clypeus sit ἀπαλλακτηρὶς et Gorgonis Capite terribilis. Barnes.]

Δεινῶψ, qui truci est vultu, torvus. Soph. in Œdip. Colon.

Δεινῶπις, † ἡ, ἡ,† idem. Hesiod. in Asp. † 250.†

Δυσωπία, pudor, qui nos obtueri seu in faciem intueri non sinit, ejus qui à nobis aliquid postulat. Exponitur etiam, vitiosus et immodicus pudor. Plut. in lib. περὶ δυσωπίας. ¶ Item difficultas aliquid certo comprehendendi, recurrente semper addubitatione. Philo de mundo.

Δυσωπέω, pudore afficio tali, quo efficitur, ut is à quo aliquid peto, ne obtueri quidem in me possit, nedum [illegible] denegare. Unde exp. flecto, exoro, persuadeo. Basil. Greg. ἀντὶ πάντων τὸν ἀγωνιστὴν Εὐστάθιον παρακαλέσαι ἡμῶν τὸν συμπρεσβύτερον, καὶ δυσωπῆσαι. Et general. pudore afficio. Plut. de def. orac. τί μάλιστά σε δυσωπεῖ τῶν ὑπὸ Κλεομβρότου τεθειμένων; Item visum perstringo, horribili specie terreo. Julian. (de quadam Alexandri effigie:) τὸ δ' αὐτὸ φασὶ, δι' ὅλου δυσωπεῖ τοῦ σχήματος. ¶ Item neutraliter, haereo, haesitabundè aspicio. Xen. Apomn. 3. ἐπεὶ δὲ οἱ πλεῖστοι ἐδυσώπουν. Item suspicor, vereor. Dionys. Halic. in vita Lysiae, δυσωπῶ καὶ ὑποπτεύω μήποτε οὐ Λυσίου ὁ λόγος.

Δυσωποῦμαι, pudore confundor, erubesco. Demosth. Philipp. 3. οὐκ ἐρυθριῶ, ἀλλὰ δυσωποῦμαι. Et cum accusat. Plat. in Crat. εἰ τοίνυν δυσωπεῖται μονοχρεῖν. Item flector, exoror, &c. Chrysost. de sacerdot. δυσωπεῖτο τοῖς ῥήμασι τούτοις. Item oculi mei perstringuntur. Plutarch.

Δυσώπησις, ipsa actio afficiendi quempiam pudore. Item exoratio.

Decomp. Ἀδυσώπητος, qui pudore affici nequit seu confundi. Plut. περὶ δυσωπίας. Item inexorabilis, qui flecti nequit.

Ἀδυσωπήτως, sine ullo pudore, inverecundè. Plutarch. ibidem. Item inflexibiliter.

Εὐδυσώπητος, qui facilè pudore afficitur. Item facilè exorabilis.

Εὐδυσωπήτως, facilè erubescendo, flexibiliter.

Καταδυσωπέω, ῶ, idem quod δυσωπῶ. Luc. κατεδυσώπησε τὸν θεὸν, exoravit.

Ὑποδυσωποῦμαι, quodam modo reformido vel avereor. Plut.

Ἐγχελυωπὸς, anguillae aspectum habens.

Εἰσωπὸς, q. d. in oculis seu in conspectu aliquid habens, seu ante conspectum. Il. ό. εἰσωποὶ δ' ἐγένοντο νεῶν. Apud Apoll. ‡ ii. 753.‡ Εἰσωποὶ ἀνέμοιο, exp. obversi vento.

Ἑλίκωψ, cui oculi volubiles sunt et versatiles: vel cui sunt oculi rotundi: vel qui omnium oculos in se convertit: vel qui Helicen (i. ursam majorem seu septentrionem) intuetur. Iliad. ά. Vide et in comp. à Κώπη, i. remus.

Ἑλικῶπις, ιδος, ἡ, idem. Dicitur et de puella speciosa digna, quaeque amantium oculos ad se trahit, nihilominus tamen verecunda: vel quae nigris oculis decora est et venusta. Il. ά. † Hesiod. Th. 998. et 307.†

Ἐνωπὴ, aspectus, conspectus: unde dat. ἐνωπῇ, in conspectu, coram: Iliad. έ.

Ἐνώπιος, in conspectu seu ex adverso positus, adversus. (Theoc. κβ΄. 152.) Exod. c. 23.

Ἐνώπια, τὰ, dicuntur parietes domus, qui sunt è regione januae: vel ad utrumque ejus latus: quòd praetereuntium oculis expositi sint. Iliad. θ΄. et Od. χ΄.

Ἐνώπιον, (adverb.) idem quod dat. ἐνωπῇ. Plut. in probl. Rom. et saepe in N. T.

Ἐνωπαδὶς, pronus in faciem. Apoll. [iv. 1415. Δείξατ' ἐελδομένοισιν ἐνωπαδὶς ἄμμι φανεῖσαι, &c. Schol. κατ' ὄψιν φανερῶς. 720. Schol. 1307.]

Ἐνωπαδίως, sive ἐνωπιδίως, idem quod ἐνώπιον.

(Θεμερῶπις. (decomp.) qui genis rubescit. θεμερῶπιν αἰδῶ. Æsch. Pr. 134.)

Decomp. Κατενώπιον, idem quod ἐνώπιον. 2 Cor. 12. et alibi in ep. Pauli. Pro quo κατενῶπα seu κατένωπα, dixit Hom. Il. ό. syncope facta (ut quidam putârunt) ex κατενώπιον.

Προνώπιος, (per syncopen, pro προενώπιος,) foris observans. Eurip. in Bacch.

Προνώπιον, Eustath. exp. πρόσχημα, apud Eurip. Alii exp. vestibulum, apud eundem in Hippol. Pollux προνώπια dicit esse τὰ πρὸ τῶν θυρῶν.

Προνωπὴς, qui est ἔξωθεν τοῦ προνωπίου θαλάμου, in schol. Eurip. in Alcest. exp. Item praeceps, promptus, paratus: ut exp. apud eundem. Eurip. in Androm. Ἄρης προνωπὴς ἐς τὸ λοιδορεῖν. [Æsch. Ag. 232.]

Προνώπως, promptè, praecipitanter. Hesych.

Ἐξώπιος, extra conspectum positus, à conspectu remotus seu ab oculis. Eurip. in suppl. et in Alcest. (Med. 623. Arist. Thesmoph. 883.)

Ἐπώπτης, ὁ, inspector. Hesych.

Ἐπωπίδες, αἱ, inspectrices: apud eundem.

Ἐπωπάω, et ἐπωπάζω, inspicio. Idem. (Ἐπωπάω. Æsch. Ch. 691. Eum. 275. 974.)

(Ἐπωπίς. Æsch. Suppl. 548.)

Ἐρατῶπις, ἡ, amabiles oculos habens: epith. Junonis; apud Hom. hymno ult.

Ἐρίωπις, ἡ, idem quod βοῶπις.

Ἐριῶπις, ἡ, idem quod βοῶπις.

Εὐρύοψ, οπος, et οπος, latum vel magnum habens oculum: ut, εὐρύοπα Κρονίδην. Il. ά. † Hes. Th. 884. latè cernens; de Jove.†

Εὐρυόπας, idem. † et εὐρυόπης, ex quo in voc. εὐρύοπα, epith. Jovis, latè videns. Hesiod. Th. 514.†

Εὐρωπὸς, latus: vel aspectu latus, et q. d. qui in oculis intuentium latus apparet seu amplus. Hesych. et Eust. Exponitur etiam tenebricosus: ut, σπήλαιον εὐρωπὸν, Eurip.

Εὐῶψ, ὁ, ἡ, pulchros habens oculos: qui aut quae est pulchro aspectu seu pulchra facie. Eust. et Soph. et Lycophr.

Εὐωπὸς, idem. Eurip. in Ione. [Soph. Œd. Tyr. 197. ὧν ὕπερ, ὦ χρυσέα θύγατερ Διὸς εὐῶπα, πέμψον ἀλκάν, &c. Eurip. Orest. 916. Μορφῇ μὲν οὐκ εὐωπὸς, ἀνδρεῖος δ' ἀνὴρ, &c. Schol. οὐκ εὐειδὴς, οὐκ εὔμορφος.]

Εὐώπης, ὁ, idem. Soph.

Εὐῶπις, ἡ, quae pulchra est oculis et aspectu: ut, Σεμέλη εὐῶπις. Hom. hym. in Bacch. [Pind. Olymp. Od. X. 90. Ἐν δ' ἑσπέρᾳ ἔφλεξεν εὐώπιδος Σελάνας ἐρατὸν φάος. Apoll. Rhod. Arg. 4. 1090. Οἷα μὲν Ἀντιόπην εὐώπιδα μήσατο Νυκτεύς. Hom. Odyss. Z. 113. εὐώπιδα. Schol. εὐόφθαλμον. ὅτι καὶ [illegible] ὀφθαλμοί. 142.]

Καλωπὸς, pulcher vel pulchra aspectu. Hesych.

Κάλλωψ, idem.

Καλλωπίζω, honesto, orno, como: propriè, elegantem et venustam faciem seu aspectum facio. Gregor. in Jul. lib. 2. μηδὲ τρίβωνα καλλωπίσωμεν.

Καλλωπίζομαι, honestor, ornor, &c. Herodian. l. 1. In voce media idem significat cum καλλωπίζω. unde ἐκαλλωπισάμην, vestitu me exornavi et honestavi: Plut. in symp. Item, καλλωπίζομαι, efferor, glorior, mihi placeo. Xen. (de equo feroci:) ἀνατείνει ἄνω τὴν οὐρὰν, ὅταν καλλωπίζηται. Cum dat. idem, τούτῳ καλλωπίζονται. † Cum dat. rei. Xen. Paed. l. 7. p. 188. b.† Cum acc. ap. Plut. in Sol. καλλωπίζεσθαι τὸ μὴ συναλγεῖν τῇ πατρίδι. Item artem ostento. Plat. in Protag.

Καλλώπισμα, τὸ, ornamentum, cultus. Herod. l. 7. Plerumque cultus superfluus. Herodian. l. 5.

Καλλωπισμὸς, ὁ, idem. Xen. Philostr. ep. 38.

Καλλωπιστὴς, οῦ, ὁ, cultum et vestitu nimiùm studiosus. Isocrat. ad Demon.

Καλλωπίστρια, ἡ, cultûs et vestitu nimiùm studiosa. Plat. in praecept. connub. Item comptrix.

Καλλωπιστικὸς, ad comendum vel ornandum aptus, cultum seve elegantiam addens.

Decomp. Ἀκαλλώπιστος, ὁ καὶ ἡ, non comptus, non ornatus. Plutarch. περὶ τοῦ μὴ χρᾶν, &c. Item qui non gloriatur, nec jactatione effertur. Gregor. in epitaph. soror.

Ἐγκαλλωπίζομαι, placeo mihi in, glorior in. Plut. in Anton. ἐγκαλλωπίζεσθαι τοῖς αἰσχροῖς.

Ἐγκαλλώπισμα, ut apud Thucyd. ἐγκαλλώπισμα πλούτου, i. πλοῦτον, ᾧ ἐγκαλλωπιζόμεθα.

Κατωπὸς, qui oculos dejicit et in terram defigit, qui vultu ex moerore est dejecto. In Hippiatr.

Κατωπιάω, ῶ, oculos dejicio, vultum demitto. Aristot. hist. an. l. 8.

Κελαινώπης, et Doricè κελαινώπας, aspectu niger, atricolor. Apud Soph. in Ajace, κελαινώπας θυμὸς exp. tectum pectus, ideoque subdolum: profunda cogitans: profundis cogitationibus veluti nigricans.

[Κελαινῶπις. Pind. Pyth. A. 13. κελαινῶπιν δ' ἐπί οἱ νεφέλαν ἀγκύλῳ κρατὶ—κατέχευας. Κελαινώψ. Pind. Pyth. Δ. 377. ἔνθα κελαινώπεσσι Κόλχοισιν βίαν μῖξαν, Αἰήτᾳ παρ' αὐτῷ. Schol. διὰ τοῦτο καὶ μελανόχρωας αὐτοὺς (Κόλχους) εἶναι λέγουσι.]

Κοιλωπὸς, cavus aspectu. Eurip.

Κοιλῶπις, cava aspectu. Suid. ex Epigr.

Κυανῶπις, ἡ, caeruleus aspectu, caeruleos seu nigricantes oculos habens. Hesiod. in Asp. † 356.† (Æsch. Suppl. 751.)

Κύκλωψ, κατ' ἐξοχὴν, appellatus fuit Polyphemus, unus ex Cyclopibus, Siciliae, et praecipuè montis Ætnae, incolis, hominibus vasta et gigantea corporis mole: qui sic dicti fuerunt, quòd ipsis κυκλοτερὴς ὀφθαλμὸς ἕεις ἐνέκειτο μετώπῳ, ut Hesiod. loquitur in Theog. † 145.†

Κυκλώπειος, cyclopeus, cyclopicus: ad Cyclopem seu Cyclopes pertinens. Κυκλώπειος βίος, vita beata et minimè laboriosa. qualem Cyclopum fuisse testatur Hom. Od. ί. et Strabo l. 11.

[Κυκλώπιος. Eurip. Iph. in Aul. 534. Ἐλθόντες αὐτοῖς τείχεσιν Κυκλωπίοις Συναρπάσουσι, καὶ κατασκάψουσι γῆν. 1501.]

Κυκλώπιον, τὸ, (diminut.) q. d. parvus Cyclops: adulandi seu blandiendi forma profertur à Sileno, apud Eurip. in Cyclop. ¶ Sic dicitur etiam id quod albicat in oculo ambiens pupillam: apud Aristot. de anim. l. 4.

Κυκλωπὶς, ίδος, ἡ, cyclopea, cyclopica: ut, κυκλωπίδες ἑστίαι, in Epigr. [Eurip. Iph. in Taur. 846.]

Κυκλωπικὸς, ὁ, cyclopes referens, et illis similis aliqua in re.

Κυκλωπικῶς, cyclopicè, more cyclopum. Aristot. eth. 10. c. ult.

Κύνωψ, herba est στοιχάδος, apud Theophr. hist. pl. lib. 7. c. 10. Plin. l. 21. c. 17. quidam exp. canariam, et canis oculum.

Κυνώπης, ὁ, qui caninis, i. impudentibus est oculis. Il. ά.

Κυνῶπις, ἡ, impudens, inverecunda. Il. γ΄. et Od. θ΄.

Λευκώπας, et λευκωπίας, albus aspectu, qui intuentium oculis albus apparet. Hesych.

Λευκῶπις, alba aspectu.

Λιθωπὶς, ίδος, lapideos oculos habens. Tryphiod.

Λιπαρώψ, pinguem faciem habens seu delibutam. Apud Athen. mensa dicitur λιπαρώψ, i. pinguis.

Μεγαλωπὸς, qui est grandibus oculis. Appian.

Μελανωπὸς, niger aspectu, qui intuentium oculis niger apparet.

Μέτωπον, ου, τὸ, frons, q. d. pars faciei quae est post oculos. Odyss. χ΄. ὁ δὲ χθόνα τύψε μετώπῳ. Sic et Iliad. ί. et ψ΄. (V. Æschyl. Pers. 722. Suppl. 506.) † Xen. Paed. 1. 4. 8.† Metaphoricè prora etiam navis μέτωπον dicitur. Item de muro, apud Herodot. Usurpatur et de acie militari, sicut et frons Latinis: apud Thuc. Xen. † Paed. 2. 55. a.† et caeteros historicos.

Μετωπηδὸν, adverb. adversa fronte, seu adversis frontibus. quidam exp. adversis rostris. Thuc. lib. 2.

Μετωπίας, ὁ, cui frons est lata. Poll. l. 2.

Μετώπιον, τὸ, idem quod μέτωπον, interstitium inter supercilia. Il. λ΄. et π΄. Hippocr. in lib. de superfoet. ¶ Sic et à quibusdam dicitur galbanum: teste Diosc. lib. 3. c. 97. Item unguenti quoddam genus in Ægypto fieri solitum galbano admisto, ut docet idem. l. 1. c. 72. Item oleum ex amaris nucibus confectum, cui adhibebatur galbanum: apud eundem.

Μετωπὶς, ίδος, ἡ, fascia qua devinciebatur frons. Hesych.

Decomp. Ἀντιμέτωπος, oppositam frontem habens: Xen. Item suarum navium frontes aliis oppositas habens: apud eundem, Hell. 4.

Διμέτωπος, bifrons. Apud Appian. διμέτωπος φρουρὰ, munitio anceps.

Εὐρυμέτωπος, latam frontem habens: boum epith. apud Homer. hymn. in Merc. et Hesiod. in Theog. † 291.† Dicitur et de homine, teste Poll. Item de Jove: apud Poët.

Ἰσομέτωπος, parem frontem habens: de acie dictum. Xen. Hell. 4.

Προμετωπὶς, et προμετωπίδιον, frontis pellis. Herodot. in Polymn. Sic dicitur, et id quo frontes equorum ornantur, interdum verò aliorum animalium: frontale. Athen. l. 5. Xen. Paed. 7. † 6. p. 169. a.†

Ὑπερμετώπιον, exp. frontale.

Μήλωψ, colore referens malum, mali faciem habens. Od. ή.

Μονώψ, seu μόνωψ, unoculus. Eurip. in Cyclop.

Μορμορωπὸς, terrificus, torbidus aspectu. Suid. Μορμορωπὰ ῥήματα, Aristoph. in Ran. vocat τὰ καταπληκτικὰ καὶ φοβερὰ, terribilia. ἐκ μεταφορᾶς τῆς μορμοῦς τῆς τὰ βρέφη φοβούσης, ut tradit schol.

Μυριωπὸς, multioculus. Argi epithetum. Æschyl. [Prometh. 571. φοβοῦμαι τὸν μυριωπὸν εἰσορῶσα βούταν. Sch. πολυόφθαλμον.]

Μύωψ, ωπος, ὁ καὶ ἡ, (q. d. μύων ὦπα, seu ὦπας, claudens oculos, connivens) nomen est certi cujusdam vitii in oculis: dicuntur enim μύωπες, qui ab ortu primo proxima quidem videant, remota verò non vident, teste Aristot. in probl. sect. 31. et Alex. Aphr. probl. 74. l. 1. Gell. lib. 4. c. 2. tales luscios Latinè appellari tradit. ¶ Est etiam μύωψ insecti genus, quod boves potissimùm esse infestum traditur. Geopon. l. 16. ὅτι ἐμφράξας τὰς βοῦς εἰ μύωπας κεντῶντες ταῦρον, ἴσμεν. Metaphoricè etiam usurpatur, sicut et œstrum. (Æsch. Pr. 676. Suppl. 313.) ¶ Ponitur et pro calcari quo urgentur equi, apud Xen.

Μυωπὸς, ὁ, idem quod μύωψ in prima significat. Xen.

Μυωπία, ἡ, vitium eorum qui μύωπες dicuntur: Quod et μυωπίασις dicitur, apud aut. definit. med. ἀπὸ τοῦ μυωπιᾷν, τουτέστι, μύοντα γίνεσθαι, ὃ μυωπάζειν. ¶ Aliud Μυωπία est in Ὤψ.

Μυωπάζω, sum lusciosus. Aristot. loco antè citato, ὥσπερ δὲ πάσχουσιν οἱ γηρῶντες τοῖς μυωπάζουσιν, &c. Et generaliter, cæcutio, oculos aperire non possum, 2 epist. Petri cap. 1. Et pro conniveo, apud Æsop. Pro eodem invenitur et μυωπιάζω, apud Suid.

Μυωπίζω, calcari urgeo. Xen. Μυωπίζειν τε καὶ μαστιγοῦν τὸν ἵππον.

Μυωπίζεσθαι, calcari, urgeri, apud eundem. Item œstro agitari.

Νεωπὸς, qui juvenili facie est, juvenis. Hesych.

Νυκτάλωψ, lusciosus: qui interdiu videt, sole occidente obscuriùs, noctu omnino nihil: vel, qui noctu meliùs videt, interdiu minus: et, si luna luceat, nihil cernit. Hippocr. prædict. lib. 2. οἱ τὰς νύκτας ὁρῶντες, οὓς δὴ νυκτάλωπας καλέομεν. ¶ Sic dicitur et ipse morbus, vel vitium id oculorum: Lat. nocturna cæcitudo. Paul. Ægin. lib. 3. cap. 22.

Νυκταλωπία, ἡ, idem quod νυκτάλωψ, morbus.

Νυκταλωπιάω, luscitiosus sum, laboro luscitione.

Νυκταλωπίασις, idem cum νυκταλωπία, Oribas. l. 4. c. 17.

Νυκταλώπιξ, pro eodem. Aristot. de gen. an. l 5.

Νυκτωπὸς, qui noctu videt: ut, νυκτωπὸς λαθοσύνα, apud Eurip. in Iphig. Taur. [1278.]

Νώψ, Hesych. qui visu est imbecilli: comp. ex νὴ et ὤψ.

Κνώψ, idem: per pleonasmum τοῦ κ. Suid.

Ξανθωπὸς, rufus aspectu. Oppian.

Οἰνωπὸς, qui vinei coloris est: vel uvas maturas colore referens. Aristot. de color. Eurip. (Phœniss. 1120.) et Epigr. l. 3.

Ὀξυώπης, vel ὀξυωπὸς, acutos habens oculos, qui est acutâ visus. Athen. lib. 6. Alexand. Aphr. in problem. [Aristot. de Hist. Animal. οἱ δ' ἴκτιες (sc. ὀφθαλμοὶ) μάλιστα, ὀξυωπέστατοι ἐπὶ παντὸς ζώου.]

Ὀξυωπὸς, idem.

Ὀξυωπία, acuta acies oculorum, acutus visus. Aristoteles problemat. sect. 4. quæst. 3.

Ὀξυωπέω, ῶ, sum acutis oculis, acutùm cerno. Basil. in hexaëm.

Ὀξυωπίας, idem quod ὀξυώπης.

Παρθενωπὸς, qui virgineæ et puellari facie est, ipso aspectu se puellarem et effeminatum ostendens. Eurip. in Electra, [948.] Ἐμοὶ γ' εἴη πόσις, Μὴ παρθενωπὸς, ἀλλὰ τ' ἀνδρείου τρόπου.

Παρώπιον, quod oculis circumponitur equorum. quidam exp. coria quæ ambiunt oculos equorum, ocularia equorum. Poll. l. 2.

Παρωπὶς, itidem pro eo quod oculis seu faciei circumponitur. Idem.

Παρώπια, oculorum minores anguli qui ad tempora spectant. Poll. lib. 2.

Περιωπὴ, circumspectio, i. ipsa circumspiciendi actio, cura. Suid. ex Thuc. et Agath. Sæpius sic dicitur locus è quo circumjacentia lustrari oculis queunt: specula. Il. ξ'. et ψ'. Od. κ'.

Περιωπάζομαι, speculor, ex specula circumspicio. schol. Hom.

Πρόσωπον, τὸ, (q. d. quod est circa oculos, τὸ πρὸς τοῖς ὠψὶ μέρος.) vultus, facies, &c. Hesiod. in Erg. Ἀντία εἰκελίης [illegible] πρόσωπον. (Eurip. Med. 1200. Phœniss. 321. τλᾶμον πρόσωπον. Soph. Œdip. Tyr. 541. Æsch. Suppl. 207.) † τὸ πρόσωπον, καὶ τὼ 'φθαλμὼ κεντούμενος. Aristoph. Nub. 943.† Xen. Pæd. 2. ὡς δὲ εἶδε τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνδρὸς ὑπερβάλλον αἴσχει. Dicitur, κατὰ πρόσωπον, coràm, in conspectu, in os. apud Diod. Sic et Synes. ep. 67. Προσώπατα, pro πρόσωπα, utitur frequenter Opp. Ut et pro προσώπῳ, per metaplasmum dicitur προσώπατι, apud Hom. Il. η'. ¶ In acie πρόσωπον idem dicitur quod μέτωπον, apud Xen. Pæd. 1. † l. 4. p. 90. c.† Et, τὸ πρόσωπον in navibus, prora, sicut et μέτωπον, teste Eust. ¶ Item πρόσωπον, persona hypocritica. ut, πρόσωπον κωμικὸν, &c. Luc. in lib. de calum. ¶ Et specialiter, persona pacifica: apud Polyb. ¶ In Novo Test. πρόσωπον non tam de persona hominis dicitur, quàm de accidentibus ejus et circumstantiis: ut, λαμβάνειν πρόσωπον, Luc. cap. 20. et 21. ¶ Πρόσωπα, apud theologos, personæ in ss. trinitate, quæ et ὑποστάσεις, Greg. et ὑφιστάμενα, &c. † Persona, apud Grammaticos temporum vocatur. Sic Schol. ad Hesiod. Asp. 85.†

Πρόσωπος etiam, pro πρόσωπον, à Platone comico usurpatum fuisse tradit Eust. ex Aristoph. grammat.

Προσωπικὸς, personalis.

Προσωπεῦντα, personata: pro προσωπεῖοντα, &c. Atticis dicebatur vas æneum echino simile, leonem hominumve imagines seu facies in oris ambitu pictas habens. Poll.

Προσωπεῖον, seu προσωπίον, et προσωπὶς, persona, i. vultus fictus, hypocriticus. larva. Demosth. de malè gest. leg. Athen. l. 14.

Προσωπίδιον, parva persona seu larva. Poll. ex Aristoph. Danaid.

Decomp. Αἰγοπρόσωπος, caprinam habens faciem. [Herodot. Hist. lib. 2. §. 46. γράφουσί τε δὴ καὶ γλύφουσι οἱ ζωγράφοι, τοῦ Πανὸς τὤγαλμα, κατάπερ Ἕλληνες, αἰγοπρόσωπον καὶ τραγοσκελέα.]

Ἀμφιπρόσωπος, utrinque faciem habens: Plut. in Numa.

Ἀντιπρόσωπος, oppositam faciem habens seu obversam. Xenoph. Hellen. 6. [cap. 5. §. 26.] et Athen. [Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 7. Ὁρῶντες δὲ καὶ ὁ Κῦρος ἐπεὶ παρήγγειλεν, ἐστράφησαν πάντες ἀντιπρόσωποι τοῖς πολεμίοις.]

Ἀποπροσωπίζομαι, faciem purgo: sordes faciei abstergo. Pollux ex Pherecrate.

Ἀπρόσωπος, qui faciem pulchram non habet. Hesych. ¶ Item qui personam, i. larvam non habet. Idem.

Ἀπρόσωπον ῥῆμα, verbum personale.

Αὐτοπρόσωπος, non personatus; personam, qualis est, veram gerens. Luc. in Tim. Basil. in Hexaëm. Αὐτοπρόσωπα scripta, in quibus autor ex sua persona docet, nulla extrinsecus assumpta; Ammon. in Categ. Aristot. Αὐτοπρόσωπος ὑποκριτὴς, qui sine ficta persona agit, Athen. l. 10. cui sua ipsius facies affingitur, Hermog. Αὐτοπρόσωπος facere aliquid ille dicitur, qui in et sub propria persona agit coràm quod agit. Syn. ep. 114.

Αὐτοπροσώπως, in vel sub propria persona, coràm. Syn. ep. 139. et 142.

Δεινοπροσωπέω, terribili vultu seu aspectu sum.

Δευτεροπρόσωπον ῥῆμα, verbum secundæ personæ.

Δευτεροπροσωπέω, esse secundæ personæ. Voces gramm.

Διπρόσωπος, duas habens facies, bifrons, biceps. Herodian. lib. 1. et Luc. Apud Gal. ad Glauc. διπρόσωπος ἔμπλαστρος, exp. biforme emplastrum.

Δυσπρόσωπος, qui deformi facie est, turpis aspectu.

Ἐμπρόσωπος, quem in oculis gerimus. Phalar.

Ἑτεροπρόσωπος, et ἑτεροπροσωπικὸς, qui alius seu diversæ personæ est.

Ἑτεροπροσωπικῶς, in alia persona.

Ἑτεροπροσωπέω, persona differo.

Εὐπρόσωπος, pulcher aspectu, qui formosa facie est. Aristoph. in Plut. Athen. lib. 13. Item speciosus, honesti speciem præferens. Dem. pro cor. Item qui hilari et læto vultu est. Soph. in Ajace. (Eurip. Phœniss. 1294. Aristoph. R. 413. Æsch. Ch. 969.)

Εὐπροσώπως, hilari vultu, læta fronte. schol. Soph.

Εὐπροσωπία, bonus aspectus.

Εὐπροσωπέω, aspectu meo alicui placeo. Chrysost. in ep. ad Ephes. cap. 6.

Κακοπρόσωπος, mala facie præditus. Plut.

Καλλιπρόσωπος, aspectu pulcher, seu qui facie eleganti pulchraque est. Athen. l. 11.

Κριοπρόσωπος, qui arietina facie est, arietem facie sua repræsentans. Luc. de sacrif.

Κυνοπρόσωπος, qui canina facie est. Luc. ibidem.

Μικροπρόσωπος, qui facie est parva. Ptolem.

Μονοπρόσωπον ῥῆμα, et μονοπροσωπικὸν, verbum unius tantùm personæ.

Μονοπροσώπως, sub una tantùm persona.

Ὁμοιοπρόσωπον, quod ejusdem personæ est.

Ὁμοιοπροσωπέω, ejusdem personæ esse.

Πλατυπρόσωπος, qui lata facie seu fronte est. Ælian. [de Animal. lib. 15. cap. 26.]

Πολυπρόσωπος, à Lycophrone dicitur οὐρανὸς, propter multiplicem et quasi multiformem astrorum aspectum. Aristot. rhet. 3.

Σεμνοπρόσωπος, qui gravitatem aliquam vultu præfert.

Σεμνοπροσωπία, gravis persona; seu gravitas, dignitas oris.

Σεμνοπροσωπέω, gravitatem in vultu præfero. Aristoph. in Nub. † 362.† ἐφ' ἡμῖν σεμνοπροσωπεῖς.

Σιμοπρόσωπος, qui aspectu simus est, i. sima seu pressa nare: Plut.

Σκληροπρόσωπος, qui duræ est faciei: seu cordis sui duritiem vultu prodens.

Σκυλλοπρόσωπος, idem quod κυνοπρόσωπος.

Στενοπρόσωπος, qui est angusta facie. Aristot.

Στρογγυλοπρόσωπος, qui rotunda facie est. Aristot. de hist. anim.

Ταυτοπρόσωπα ῥήματα, verba ejusdem personæ.

Ταυτοπροσωπικὰ, quæ sunt ejusdem personæ.

Ταυτοπροσωπικῶς, in eadem persona.

Τετραγωνοπρόσωπος, quadratus aspectu: seu formam oris quadratam gerens.

Φαινοπροσωπέω, faciem meam ostendo, et conspiciendum me præbeo. Utitur Cic. ep. ad Att. 10. l. 7.

Πυρωπὸς, cui facies rutilat: seu rutilus aspectu. Plut. symp. 3. probl. 1. ¶ Dicitur etiam esse gemmæ nomen è carbunculorum genere.

Πυρῶπις, rutila aspectu, cui facies rutilat. Apud Nonn. πυρώπιδες ὧραι, exp. πυρώδεις.

Ῥοδωπὸς, qui est roseo aspectu. Diosc.

Ῥοδῶπις, quæ rosea est aspectu.

Σκυθρωπὸς, tristem vultum gerens, ὁ σκυθρὸς τοὺς ὦπας. Isocr. ad Dem. Aristot. rhet. 3. Xenoph. Pæd. 2. † 4. 14.† (Eurip. Med. 271. Id. Phœniss. 1291. Æsch. Ch. 736.)

Σκυθρωπῶς, vultu tetrico, et superciliis contractis. Xen.

Σκυθρωπάζω, sum vultu tetrico et mœsto, mœstum vultum gero: contraho supercilium. Suid. ex Aristoph. Ὡς οὐδὲν οἶσθα πρὶν σκυθρωπάζειν μόνον. Xen. Pæd. 6. μὴ θαυμάζετ', εἴ τινες ἐσκυθρωπάκασιν, ἀκούσαντες τῶν ἀγγελλομένων.

Σκυθρωπασμὸς, vultus tetricus et mœstus, supercilium tetricum. Plutarch.

Σκώψ, vide in comp. ex Ὤψ.

(Στενωπὸς θαλάσσης. Litus sic dictum quod mare coarctet. Æschyl. Pr. 364. Philostr. l. 4. c. 3.)

Στυγερωπὸς, invisus, cujus conspectus odio nobis est: ad cujus conspectum exhorrescimus. Item ingratus aspectu. Epigr.

Στυγερώπως, cum odio aspiciens, inviso aspectu et torvis oculis cernens. Hesiod. in Erg.

Ταυρωπὸς, tauri faciem habens, qui est taurino vultu.

Τερατωπὸς, monstrosus aspectu, portentosus. Hom. hym. in Pana.

Τηλωπὸς, qui è longinquo cernitur. Hesych. Exponitur et, procul semotus: Soph. in Ajace.

Τριώπης, qui triplici aspectu est, triformis.

Τριωπὶς, ίδος, ἡ, ternos oculos habens, seu tria foramina: genus monilis, tres velut oculos pensiles vel appensos habentis. Poll. lib. 5. cap. 16.

Τυφλώψ, cæcus, ὁ τυφλὸς τοὺς ὦπας. Apud Nic. in Ther. τυφλῶπες sunt serpentes quidam, qui aliàs etiam dicuntur τυφλῖνοι.

Ὕδρωψ, qui vel quæ hydrope laboranti similis est: hydropicus, a. apud Hippocr. l. 2. epidem. teste Galen. in lex.

Ὕδρωψ, (substant.) hydrops, aqua intercus, seu quæ inter cutem apparet. morbi species. vide apud Hippoc. et Galen. Nicand. in Alexiph. ὡς δ' ὁπόθ' ὕδρωψ Τυμπανίας διὰ μέσσον ἀφαυρότερον ὀμφαλὸν ἵζῃ, Ἀμφὶ δὲ οἱ γυῖα τυτθὸν ὑποφαίνονται ἰσχνά. ¶ Est et ὕδρωψ εἰς ἀμίδα, morbus qui aliàs διψακὸς et διαβήτης nominatur. Fluxio urinæ profluvium, apud Gal. de caus. symptom. l. 3. ¶ Ὕδρωψ, dicitur etiam serosa illa et mucosa proluvies, quæ in partu egeritur, apud Hippocr. de natura infant.

Ὑδρωπικὸς, qui hydrope laborat: seu hydropi proprius.

Ὑδρωπικὸν πάθος, idem quod ὕδρωψ.

Ὑδρωπιάω, ῶ, hydrope laboro, hydropicus sum. Diosc. l. 3. cap. 123. [illegible] δυσουροῦσι, ἐπιληπτικοῖς, ἀρχομένως ὑδρωπιῶσι.

Ἐξυδρωπιῶ, (comp.) hydrope corripior. Aristot. hist. anim. l. 5. c. 20.

Ὑπώπιον, τὸ, (q. d. suboculare,) pars quæ subjacet oculis: unde ὑπώπια, Iliad. μ'. ¶ Item sugillatio sub oculo. species ecchymomatis, quæ oritur ex plaga, sanguine sub oculum effuso. Poll. ¶ A quibusdam sic etiam dicta fuit thapsia: ut est in append. Diosc. quòd sugillata et livores omnes tollat: ut testatur Diosc. in descriptione thapsiæ, lib. 4. c. 157.

Ὑπώπια, τὰ, propriè dicuntur ossa juxta nasum oculis subjecta; generaliter autem quicquid oculis subest, sicut et ὑπώπιον. Frequentiùs sic appellantur ictus quos quis accipit, quum contunditur et sugillatur. Aristoph. in Vesp. τρὶς ταῦτα τυροῦ μὴ λάβῃς ὑπώπια. Item calli, qui oriuntur in manibus eorum, qui assidui sunt in opere. Suid.

Ὑπωπιάζω, sugillo eam faciei partem, quæ est sub oculis: aut general. sugillo aliquam corporis partem, et plagis contundo. Laërt. Metaphoricè, apud Aristoph. in Pace, civitates dicuntur ὑπωπιασμέναι, bello malè acceptæ, &c.

Ὑπωπιασμὸς, sugillatio, contusio alicujus partis corporis, quæ fit ictibus.

Ὕσσωπος, ου, ὁ, vel ὕσσωπον, ου, τὸ, hyssopus: herba de qua Diosc. l. 3. c. 30. Sic dici volunt quasi ὄζωπον (pro χειλώπων) ἐπὶ τὴν ὦπα.

Ὑσσωπίτης οἶνος, vinum confectum ex hyssopo: de quo Diosc. l. 5. c. 50.

Φαιδρωπὸς, qui hilari est vultu. ut, φαιδρωπὸν ὄμμα. Eurip. in Oreste. (Æsch. Ag. 734.)

(Φλογωπὸς ut πυρωπός. Æsch. Pr. 253.)

Χάροψ, sive χαροπὸς, lætitiam cordis vultu prodens: lætitiam afferens oculis. Peculiariter autem χρῶμα quoddam dicitur χαροπὸν, et χαροποὶ, qui eo sunt præditi. Is color putatur esse cæsius vel cæruleus: vel etiam fulvus. inter quos aliqua magna est affinitas. Sic apud Theocr. idyll. 21. ὄμματα χαροπότερα exp. oculi magis cæsii seu glauci. Et, χαροποὶ λέοντες, apud Hom. et Hesiod. † Theog. 321.† fulvi leonis. Et in epigr. χαροπὸν κῦμα, cæruleus fluctus. De discrimine verò τοῦ γλαυκοῦ et χαροποῦ vide Aristot. de gen. an. l. 5.

Χαρὸψ, etiam Herculis cognomentum fuisse traditur.

Χαροπότης, ητος, ἡ, color cæruleus seu cæsius. Plut. l. de Isid. et Osir.

Ὑποχαροπὸς, (decomp.) aliquantùm cæsius, seu glaucus, aliquatenus cæruleus. Xen. in Cyneg.

Χρυσωπὸς, aureum vultum seu aspectum habens: ut, χρυσωπὸς ἥλιος, apud Eurip. in Electra.

[Χρυσώπας. Eurip. Bacch. 553. μόλε χρυσῶπα, τινάσσων Ἀνὰ θύρσον κατ' Ὄλυμπον.]

Composita ex ὀπιπεύω.

Γυναικοπίπης, ου, ὁ, mulierum avidus inspectator seu observator. Eustath.

Οἰνοπίπης, qui circumcirca vagis oculis vinum vestigat quod potet.

Παιδοπίπης, pueros lustrans, puerorum deceptor. Athen. l. 13.

Παρθενοπίπης, virginum nimis avidus inspectator seu observator. Iliad. λ'.

Πυῤῥοπίπης, ἐποπτεύων τοὺς πυῤῥοὺς, rufarum nimis avidus inspectator, &c. Eust. ex Aristoph. [Equit. 403.]

Composita ex ὀφθαλμός.

Αἰγόφθαλμος, ου, ὁ καὶ ἡ, oculos habens caprinos. ¶ Est et gemmæ nomen.

Ἀντόφθαλμος, adversis oculis intuens; oppositus oculis. Epigr.

Ἀντοφθαλμέω, ῶ, intuentem obtueor. Sapient. cap. 12. ἀντοφθαλμῆσαι δικαστῇ σου. Item metaph. obnitor, reluctor. Polyb. l. 1. ἐπίλαβε βαρυτέρας προσδεῖσθαι παρασκευῆς, δι' ἧς ἀντοφθαλμεῖν δυνήσεται τοῖς πολεμίοις. Sic et navis dicitur ἀντοφθαλμεῖν τῷ ἀνέμῳ, obluctari vento. Act. 27. [15.]

Βούφθαλμον, τὸ, buphthalmus: herba, quam Diosc. l. 3. cap. 157. et Plin. l. 21. c. 8. sic appellatam scribunt, quòd flores habeat bovini oculi speciem repræsentantes.

Γλαυκόφθαλμος, idem quod γλαυκόμματος, apud Diosc.

Ἐποφθαλμιάω, oculos alicui rei adjicio: oculos in aliquam rem conjicio, frui ea desiderans.

Ἐποφθαλμιῶμαι, oculi in me conjiciuntur, appetor.

Ἐνοφθαλμίζω, inoculo: gemmam cum exiguo cortice in delibratam arboris partem insero, vel aperto in arborem oculo semen includo. Theophr. de caus. pl. l. 5. ὥσπερ εἴ τις ἐνοφθαλμίσειε δένδρῳ ἓν ἐπὶ πλειόνων διαφορῶν.

Ἐνοφθαλμισμός, inoculatio. Theophr. hist. plant. lib. 2. αἱ γὰρ ἐμφυτεῖαι καὶ ἐνοφθαλμισμοὶ καθάπερ μίξεις τινές εἰσιν, ἢ κατ' ἄλλον τρόπον γενέσεις.

Ἐξόφθαλμος, qui oculis est prominentibus: seu cui oculi quasi extant, et ἐπιπόλαιοι sunt. Xen. de re equ. τὸ ἐξόφθαλμον εἶναι ἐγρηγορὸς μᾶλλον φαίνεται τοῦ κοιλοφθάλμου. ¶ Exponitur et, inconsideratus, apud Polyb. l. 1.

Ἐποφθάλμιος, oculo impositus, supra oculum situs.

Ἐποφθαλμιάω, oculos injicio et concupisco, adamo. Plut. in Cato. ἐκείνου τοῖς χρήμασιν ἐποφθαλμιῶντες. Plut. in vita Dem. οἱ μὲν ἄλλοι ῥήτορες, εὐθὺς ἐποφθαλμιάσαντες πρὸς τὸν πλοῦτον, Καῖσαρ.

Ἐποφθαλμέω, idem. Plut. οἱ δὲ στρατιῶται τοῖς βασιλικοῖς χρήμασιν ἐποφθαλμήσαντες ὠργίζοντο.

Ἑτερόφθαλμος, qui alterum tantùm ex duobus oculum habet, i. orbus altero. Plut. in polit. præcept. μὴ περιίδητε ἑτερόφθαλμον τὴν Ἑλλάδα. In Hippiatr. sic dicuntur equi, qui varios oculos habent: quod vitium dicitur ἑτεροφθαλμία.

Εὐόφθαλμος, qui est pulchris et venustis oculis. Xen. Pæd. 8. Item qui oculis alienis gratus est, et jucundus aspectu. Eust. Apud Aristot. polit. 2. εὐόφθαλμον ἀκοῦσαι, exp. honestum est sive bellum audita.

Εὐοφθάλμως, cum quadam oculorum venustate et gratia: seu decore, decenter. Harpocr. ex Antiph.

Κοιλόφθαλμος, qui cavis oculis est, κοιλωπὸς, cui oculi in cavo recessu subsidunt. Xen. de re equ. [§ 9. καὶ μὴν τὸ ἐξόφθαλμον εἶναι ἐγρηγορὸς μᾶλλον φαίνεται τοῦ κοιλοφθάλμου, &c.]

Κοιλοφθαλμία, oculorum cavitas. Alex. Aphr. probl. l. 1.

Κοιλοφθαλμιάω, cavis oculis sum: seu oculi mihi subsidunt, et cavitatem quandam habent.

Κυνοφθαλμίζομαι, caninis, i. impudentibus oculis aspicio. Hesych.

Διακυνοφθαλμίζομαι, (decomp.) imprudenter aspicio, in faciem procaciter resisto. Idem.

Λαγώφθαλμοι, quibus superior palpebra sursum reducta est, adeò ut oculum totum contegere non possit, sed, ut leporibus, per somnum apertus maneat. Vide Cels. l. 7.

Λαρόφθαλμος, qui placido et miti est aspectu. Suid.

Λαμυρόφθαλμος, qui oculis est impudentibus et audacibus, apud eundem.

Λευκόφθαλμος, qui candidis seu albidis est oculis. ¶ Est et gemmæ nomen, de qua Plin. l. 37. c. 9.

Μεγαλόφθαλμος, qui magnis est oculis. In Geopon.

Μελανόφθαλμος, qui nigris est oculis. Ibidem.

Μονόφθαλμος, cui unicum natura oculum dedit. Ammon.

Ξηρόφθαλμος, siccum habens oculum.

Ξηροφθαλμία, oculorum siccitas: vel lippitudinis aridæ genus. Aet. l. 7. c. 2. Cels. l. 6. c. 6.

Περιόφθαλμος, qui circa oculum est, qui ambit oculum. Gal.

Πλατυόφθαλμος, latos seu amplos habens oculos. ¶ Πλατυόφθαλμον à nonnullis vocatur stimmi, quoniam in calliblepharis est mulierum, dilatans oculos. vide Diosc. l. 5. c. 99. et Plin. l. 33. c. 6.

Πολυόφθαλμος, multioculus. Plut.

Πυκνόφθαλμος, crebros oculos seu gemmas habens.

Σκληρόφθαλμος, qui duris est oculis: seu qui dura lippitudine laborat.

Σκληροφθαλμία, lippitudo dura, morbus oculorum: de quo vide Æginet. l. 3. c. 22.

Τριόφθαλμος, (q. d. trioculus,) cui tres sunt oculi. Plut. περὶ πολυπραγμ. ¶ Est et gemmæ nomen, de qua Plin. l. 37. c. 11.

Ὑγρόφθαλμος, qui humidis est oculis, cui oculi fluunt. Cui oppon. ξηρόφθαλμος.

Ὑποφθάλμιος, qui oculis subjacet.

Ὑποφθάλμια, genæ ab inferiore parte subjectæ, leviterque eminentes.

Ψωροφθαλμία, lippitudo scabra, scabritudo oculorum.

Composita ex ὄσσομαι seu ὄσσε.

Ἀμβλυώσσω, seu ἀμβλὺς τὰ ὄσσε, sum visu obtuso et hebeti. Vide et in Ἀμβλύς.

Προόσσομαι, prospicio, provideo, Hesych. Vide et in comp. ex Ὄσσε.

Κακοσσόμενος, vel divisim, κακ' ὀσσόμενος, torvè intuens: mala præ oculis habens. Hesych.

Κνώσσω, profundè dormio. Item cubo, sterto. Odyss. δ'. Ηὗδε μάλα κνώσσουσ' ἐν ὀνειρείῃσι πύλῃσι. Mosch. Idyll. 2. Τῆμος ὑπωροφίοισιν ἐνὶ κνώσσουσα δόμοισι. ☞ Etymol. per syncopen factum esse dicit, ex καμόσσω, quòd inter dormiendum τὰ ὄσσε sint κενὰ καὶ ἀργά.

Ποτιόσσομαι, sive προσόσσομαι, aspicio, intueor. Od. η'. μηδέ τιν' ἀνθρώπων προτιόσσεο, μηδ' ἐρέεινε. ¶ Item prævideo, præsagio. Od. ξ'. Οὔποτέ μοι θάνατον προτιόσσετο θυμὸς ἀγήνωρ. Sic et apud Apoll. Arg. l. 1.

Τυφλώσσω, cæcus sum, sum τυφλὸς τὰ ὄσσε. Vide et in Τυφλός.

Composita remotiora.

Ἐχθοδοπὸς, οῦ, ὁ, odiosus. Soph. in Ajace, ἐχθοδοπὸν Ἀτρείδαις. Et, ἐχθοδοπὸς πόλεμος, Aristoph. Fieri putat Eust. ex ἔχθος, vel ἔχθω, et ὄπτω, aut ὤψ ὠπὸς, ut sit ἐχθωπὸς, et per pleonasmum literæ δ, ἐχθοδοπὸς, quem aspicere aut alloqui nobis est odiosum.

Ἐχθοδοπέω, ῶ, invisus fio, cum odio. Iliad. ά. ὅτ' ἄν μ' ἐχθοδοπῆσαι ἐφήσεις Ἥρῃ.

Ἰλλώπτω, ἰλλωπέω, ῶ, et ἰλλωπίζω, vide in Ἴλλος.

Στεροπὴ, et ἀστεροπὴ, fulgur, &c. vide in Ἀστράπτω.

ὈΠΥ'Ω, F. ύσω, ineo, coëo. Exponitur etiam, uxorem habeo, habeo in matrimonio. Iliad. ν'. Δοῖμεν δ' Ἀτρείδαο θυγατρῶν εἶδος ἀρίστην Ὀπυιέμεν. Sic Hesiod. in Theog. †V. Schol. Apollon. Arg. 1. 46. de hoc verbo.† Δῶκεν ὀπυίειν θυγατέρα ἥν, dedit filiam suam in uxorem. Sic et Iliad. ν'. Πρεσβυτάτην δ' ὤπυιε θυγατρῶν Ἱπποδάμειαν. †819.†

Ὀπυίομαι, ineor: vel in matrimonio habeor. Iliad. θ'. Τὸν δ' ἐξ Αἰσύμηθεν ὀπυιομένη τέκε μήτηρ. Aristot. ethic. 7. c. 5. ὥσπερ οὐδὲ τὰς γυναῖκας, ὅτι οὐκ ὀπυίουσιν, ἀλλ' ὀπυίονται.

ὈΠΩ'ΡΑ, ας, ἡ, autumnus. Od. λ'. ἐπὴν ἔλθῃσι θέρος, τεθαλυῖά τ' ὀπώρη. Od. μ'. οὔτ' ἐν θέρει, οὔτ' ἐν ὀπώρῃ. Xen. Hel. 3. ἀπετείχισε δὲ τὸ τεῖχος, ἀρξάμενος ἀπὸ τοῦ ἠρινοῦ χρόνου πρὸ ὀπώρας. ¶ Est et senescens ætas, et fructus ejus. Ut, νέα ὀπώρα, Aristot. hist. an. l. 9. c. 4. Theophr. hist. pl. l. ult. c. 9. τίμωται ὀπώρας. ¶ Fructus autumnales. Theophrast. de caus. pl. lib. 6. cap. 6. ἐν τῇ τῆς ὀπώρας πεπάνσει, quum autumnales fructus maturescunt. Geopon. lib. 10. ὀπώρα λέγεται ὁ χλωρὸς τὸν καρπὸν ἔχων, οἷον ἐρινεὸς, μῆλα, ἄπιοι, &c. Metaphoricè ὀπώρα, dicitur maturior ætas adolescentum, quæ pubertatem seu juventam præcedit: nam, quæ sequitur, μετόπωρον appellatur. Pind. Isthm. Ode 2. ὅστις ἐὼν καλὸς εἶχεν Ἀφροδίτας εὐθρόνου μνάστειραν ἁδίσταν ὀπώραν. (Soph. Tr. 705. Æschyl. Suppl. 1003. 1022.) ☞ Eustath. scribit, παρωνομάσθαι ἐκ τοῦ ὀπωῦ. Etymol. autem deriv. παρὰ τὸ ὤψ et ὤρα. Itidemque Athen. l. 12. ὀπώραν esse dicit τὸ τῆς ὥρας ὄντως πρόσωπον, ἔν τε καρποῖς καὶ ἄνθεσι θεωρούμενον.

Ὀπωρινὸς, οῦ, ὁ, autumnalis. Ut, ὀπωρινὸς ὄμβρος, apud Hesiod. in Erg. Et, ὀπωρινὸς ἀστὴρ, Il. έ. canicula, quæ senescente æstate exoritur.

Ὀπωρικὸς, ex fructibus autumnalibus seu pomis confectus. Et, ὀπωρικὴ, (sc. φαρμακεία,) pharmacum quoddam: de quo Plin. l. 24. c. 14.

Ὀπώριμος, pomifer: seu autumnalibus fructibus ferendis idoneus, apud Suid.

Ὀπωρώνης, qui autumnales fructus emit et revendit. Hesych.

Ὀπωρίζω, f. ιῶ, fructus autumnales seu poma decerpo et colligo. Plutarch. in Pericle, τῶν χωρίων τοὺς φραγμοὺς ἀφαιρῶν, ὅπως ὀπωρίζωσιν οἱ βουλόμενοι, ut ad colligendos fructus volentibus pateret aditus. Laërt. in Diog. ἀπὸ συκῆς ὀπώριζε. Et cum accusat. rei. Plato de leg. l. 8. τὰ γενναῖα σῦκα ὀπωρίζειν. Philostr. in Heroic. ὀπωριεῖ, fructus colliget. ¶ Item pomis vescor, seu fructibus autumnalibus. Aristot. hist. an. l. 9. ὁ δὲ δράκων, ὅταν ὀπωρίζῃ τὴν ἀπὸ τῆς πικρίδος, ἐμφορεῖ.

Ὀπωρίζομαι, idem. Athen. lib. 12. ὅπως οἱ βουλόμενοι τῶν πολιτῶν ὀπωρίζωνται, &c.

Ὀπωρισμὸς, autumnalium fructuum collectio.

Composita.

Λευκόπωρος, poma seu fructus albos ferens. In Epigr.

Μεσοπωρέω, in medio autumni sum. Diosc. μεσοπωρούσης τῆς κατὰ τὴν ὀπώραν ἀκμῆς τρυγῶνται.

Μετόπωρον, ου, τὸ, (q. d. tempus quod est post autumnum,) senescens autumnus et in hyemem inclinans. Aristot. meteor. l. 1. αἱ δὲ χάλαζαι γίγνονται μὲν ἔαρος καὶ μετοπώρου μάλιστα. ¶ Metaphoricè in ætate juvenili μετόπωρον dicitur, quum in virilem inclinat, et barba pullulat. Plat. in Alcib.

Μετοπωρινὸς, qui extremi et senescentis autumni est. Interdum et, autumnalis. Ut, μετοπωρινὴ ἰσημερία, apud Plut. et, μετοπωρινὰ ἄνθη. Athen. Μετοπωρινὸν ὀμβρεῖν, autumnales mittere pluvias. Hesiod. in Erg.

Φθινόπωρον, idem cum μετόπωρον, senescens autumnus, et in hyemem vergens. Aristot. hist. an. lib. 9. c. 49. Plut. symp. 8. Interdum et simpliciter significat autumnus. Bion. Smyrn. in idyllio, (in quo colloquuntur Cleodamus et Myrson de quatuor anni temporibus:) Οὐκ ἐθέλω φθινόπωρον, ἐπεὶ νόσον ἄμμι τίκτει.

Φθινοπωρινὸς, qui est autumni ad finem vergentis: brumalis. Plut. symp. 8. Athen. l. 2.

Φθινοπωρὶς ἐλαία, dicitur oliva conditanea, quæ in muria conditur et asservatur. apud Suid.

Φιλοπωριστὴς, οῦ, ὁ, qui autumnales fructus decerpere et iis vesci amat: qui poma fructusque autumnales libenter comedit. Epigr.

ὉΡΑ'Ω, ῶ, (pr. imperf. ἑώρων, pr. perf. ἑώρακα, F. ὄψομαι, ab ὄπτομαι, aor. 2. εἶδον, ab εἴδω,) video, cerno. †ὁρᾶν minus est quam θεωρεῖν, quod vide.† Iliad. η'. Οὐχ ὁρᾷς, ὅτι δ' αὖτε καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ Τεῖχος ἐτειχίσσαντο νεῶν ὕπερ. Odyss. υ'. Εἴ που ἔτι ζώει καὶ ὁρᾷ φάος ἠελίοιο. Iliad. υ'. Πρόσθ' ὁρόων θάνατον. Luc. de salt. ἀκούειν, ἄνθρωπε, ἃ ποιεῖς, οὐχ ὁρῶ μόνον. Xen. ἰδίους ἀλλήλους ἑώρων. Cum particip. apud Euripid. ὁρῶ ἐξαμαρτάνων, video me peccare. †Spectare, observare. Xen. Pæd. 1. 4. 8. et 21. cum infinitivo τὸ παίειν. et l. 2. p. 46. d. εἴς τινα. Hesiod. Theog. 85. ὁρᾶν ἐχθρούς, in hostium conspectum venire. Xen. Pæd. l. 3. p. 79. a. εἰς γῆν. l. 5. p. 115. a.† ¶ Item metaph. animadverto, intelligo. ¶ Interdum expendo, examino. Dem. pro cor. πρὸς τοὺς νῦν ῥήτορας ὅρα με. ¶ Apud Eurip. πρὸς πλοῦν ὁρῶ, exp. animum ad navigationem habeo intentum. Item do operam, provideo. Thuc. l. 8. ὁρᾶν, ὅπως τρόπῳ μὴ ἀναδέξεται τὰ πράγματα. (V. Æschyl. S. c. Th. 560. Ag. 1606. Theocr. ιγ'. 45.)

Ὁρῶμαι, videor, &c. Et activè pro ὁρῶ. Il. ά. ὅτι μὴ θνήσκοντας ὁρᾶτο. Il. ν'. ὃ μέγα θαῦμα τόδ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρῶμαι.

Ὅραμα, τὸ, visus, i. res quæ videtur: spectaculum. Aristot. in eth. Xenoph. de re equ. †Pæd. l. 3. p. 66. d.†

Ὅρασις, ἡ, visus, i. videndi sensus. Plut. de virt. mor.

Ὁρατὴς, οῦ, ὁ, spectator.

Ὁρατὸς, οῦ, ὁ, qui videri potest seu cerni, sub aspectum cadens. Aristot. pol. 8. Xen. Pæd. 1.

Ὁρατικὸς, videndi facultate præditus: et, ὁρατικὴ δύναμις. Plutarch. de def. orac. Item qui videre seu cernere potest. Plut. ibidem. Τὸ ὁρατικὸν, pupillæ locus, sedes visus: in Hippiatr.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀφοράω, ῶ, respicio, oculos converto ad aliquid. Unde aor. 2. ἀπεῖδον, tanquam ab ἀπείδω. Ut apud Luc. ἀπιδοῦσα εἰς βάθος. Et metaphoricè, animum ad aliquid intendo, considero. Plutarch. in Lyc. ἀφορᾷ εἰς τὰς κοινωνίας. Interdum significat, pertineo, ut apud Alex. Aphr. probl. l. 2. ἀφορᾷ πρὸς αὐτὸ τὸ ζῆν, ad ipsam vitam pertinet seu spectat.

Διοράω, transpicio. Item perspicio, dignosco, discerno. Isocr. in Nic. διορᾷ καὶ τοὺς τέχνῃ κολακεύοντας, καὶ τοὺς μετ' εὐνοίας θεραπεύοντας.

Διορατικὸς, perspicax. Damasc. et Alex. Aphr. in Top.

Εἰσορῶ, vel ἐσορῶ, intueor, adspicio. Orph. de Deo, οὐδέ τις αὐτὸν Εἰσορᾷ θνητῶν, αὐτὸς δέ γε πάντας ὁρᾶται. Od. ά. Τὸ νῦν ἶσα θεῷ Ἰθακήσιοι εἰσορόωσι. Sic et Il. μ'. Od. θ'. †Xen. Pæd. l. 5. p. 117. b.† (Eurip. Med. 1101. Phœniss. 116. 554.)

Εἰσοράομαι, adspicior, &c. Il. γ'. ἀθανάτοισιν ἐνδάλλεται (ἐν τῷ) εἰσοράασθαι. Et activè idem quod εἰσορῶ. Il. ψ'. ἐν ἀγῶνι καθήμενοι εἰσοράασθε Ἵππους.

Ἐνοράω, intueor in, defixos oculos habeo in. Xen. †Pæd. 1. 4. 27.† ἐνορῶ σοι. Plut. in Pub. ἀκούειν ἐνορᾶν κολαζομένοις τοῖς πατράσι. Et metaph. animadverto in. †Xen. Pæd. 1. 6. 9.† Plut. in Rom. ἐνορῶν τῷ προσώπῳ τὸ θαῤῥαλέον. Et in Lyc. ἐνορᾷ ταῖς προαιρέσεσι τύπον. Cum præpos. ἐν apud Dem. ἦν τε, τίνα μικροψυχίαν ἐνεωράκεις ἐν.

†Ἐξοράω. Xen. Pæd. 6. p. 163. b.†

Ἐφοράω, intueor, oculis lustro seu perlustro. Item observo. Od. μ'. Ἠελίου, ὃς πάντ' ἐφορᾷ, &c. Xenoph. Pæd.

3. ἐφορᾷν τε καὶ ἐπιμελεῖσθαι εἴ του δέοιντο. Et simpliciter, video, cerno. Aristid. μόνη γὰρ ἡ Ἀθηναίων τὴν ἑαυτῶν χώραν ὑπέμεινεν ἐκλιπεῖν, ὑπὲρ τοῦ μὴ τὴν τῶν ἄλλων ἀνάστατον γενομένην ἐπιδεῖν. Item inspicio, visito. Ut, ἐπιδεῖν τὰ πράγματα, apud Thucyd. lib. 4. quod apud Herodot. cap. etiam, res administrare. (Soph. Tr. 1266, 7.)

Ἐφορατικὸς, ὁ, peritus inspiciendi res, et illis providendi. Xen.

Ἔφορος, inspector, præses. (στρατιᾶς πολλῆς ἔφορος. Æsch. Pers. 25. Suppl. 682.) Philo de vita M. l. 1. Ἔφοροι, magistratus quidam Lacedæmoniorum, oppositi regibus, qui inspiciebant ea quæ ad rempub. pertinebant, &c. Vide Plat. in polit. præc. et Thuc. l. 1. ¶ Aliud Ἔφορος in Ὅρος.

Ἐφορεῖον, τὸ, locus in quo ephori judicia exercebant. Plutarch. in apophth.

Ἐφορεύω, inspector sum, inspectionem habeo. (Æsch. Pers. 7. Eum. 534. Suppl. 635. 685.) Luc. οὐδ' ἂν Ἀφροδίτη αὐτὴ, πρὸς ἐκείνης ἐγκαλουμένη, περὶ ὧν ἐφορεύει. Item sum ephorus. Pausan. Σθενελαΐδας ἐφορεύων ἐν τῷ τότε, τοῦ πολέμου ἐγένετο αἴτιος. [Xenoph. Græc. Hist. lib. 1. cap. 3. §. 1. ἐπεὶ δ' ὁ χειμὼν ἔληγε, Πανταλέοντος μὲν ἐφορεύοντος, ἄρχοντος δ' Ἀντιγένους, &c.]

Ἐφορεία, ἡ, inspectio. Item magistratus, quem gerebant ephori. Aristot. polit. 2. [Xenoph. Lacedæm. Resp. cap. 8. §. 3. Εἰκὸς δὲ καὶ τὴν τῆς Ἐφορείας δύναμιν τοὺς αὐτοὺς τούτους συγκατασκευάσαι, &c.]

[Ἐφορικός. Xenoph. Laced. Resp. cap. 15. §. 6. καὶ ἕδρας δὲ πάντες ὑπανίστανται βασιλεῖ, πλὴν οὐκ Ἔφοροι ἀπὸ τῶν Ἐφορικῶν δίφρων.]

† Κατεφοράω. Xen. Pæd. p. 236. c.†

Καθοράω, despicio, deorsum aspicio. † imp. καθεώρων. Xen. Pæd. l. 3. p. 72. b.† Plut. in Publ. ἐξ ὕψους ἅπαντα καθορᾷ. Item perspicio, oculis lustro. Plato de rep. lib. 4. ὅρα οὖν, καὶ προθυμοῦ κατιδεῖν, &c. Et metaph. perspicio, animadverto. Idem de rep. l. 2. τί τοιοῦτον ἐν τῷ περὶ τὸ δίκαιον ζητήσει καθορᾷς; (Aristoph. R. 901.)

Καθορατικὸς, perspicax. Poll.

Decomp. Συγκαθοράω, aspicio deorsum in. καθοράω. Anacreon.

Παροράω, limis oculis aspicio, transversum intueor. Xen. ὁ Καλλίας δὲ, παρορῶν εἰς ἐκεῖνον, εἶπεν. Item conniventibus oculis prætereo, non animadverto, videre me dissimulo. Synes. ὅστις ἀσεβεῖ σύνοιδεν ἰδὼν παριδεῖν, ἢ ἀκούσας συγκαλύπτειν. Exponitur etiam, contemno, negligo. Athen. Ἐρῶμεν ἀλλοτρίων, παρορῶμεν συγγενεῖς. Isocrat. in Paneg. μὴ περιορᾶν τοὺς ἐν τοῖς πολέμοις ἀποθανόντας ἀτάφους γιγνομένους. ¶ Item perperam aspicio seu video. Aristot. de insomn. τὸ γὰρ παρορᾶν, καὶ παρακούειν, ἐρῶντος ἀληθῶς τι καὶ ἀκούοντός ἐστιν, οὐ τοῦτο δὲ ὃ οἴεται.

Παρόραμα, τὸ, quod quis limis aut conniventibus oculis neglexit: error quem quis perperam videndo commisit.

Παρόρασις, ἡ, aspectus obliquus, qui fit limis oculis. Plut. in symp. Exponitur etiam, contemptus, despicientia.

Παροραστικὸς, ὁ, qui transmittere solet per negligentiam et incuriam, qui talis est ut negligat. Plut. symp. l. 7.

Περιοράω, circumspicio. Xenoph. Pæd. 3. περιορῶντες ἀλλήλους. Item sino, ex neglectu permitto, video et patior. Ut Isocr. ὑβριζόμενον περιορᾷ. Idem in Paneg. αἰσχρὸν, ἰδίᾳ μὲν τοῖς βαρβάροις οἰκέταις ἀξιοῦν χρῆσθαι, δημοσίᾳ δὲ τοσούτους τῶν συμμάχων περιορᾶν αὐτοῖς δουλεύοντας. Xen. χαλεπόν ἐστι τοὺς φίλους περιορᾶν ἀπολλυμένους. † Pæd. p. 241. a.†

Προοράω, ante me video. Thuc. Item prævideo, in metaph. signif. Xen. Pæd. 8. ἡ ἀνθρώπου ψυχὴ τότε τι τῶν μελλόντων προορᾷ. Apud eundem, ὀλίγα προορᾷ περὶ τοῦ μέλλοντος. † Pæd. l. 3. p. 73. a.†

Προορῶμαι, idem. Dem. pro cor. &c. † Xen. Pæd. l. 6. p. 101. c.†

Προορατὸς, qui prævideri vel provideri potest. Xen. Pæd. 1. † 6. 20. ubi contractè προωρατός.†

Προορατικὸς, prævidendi seu providendi peritus: providus. Philo de vita M. lib. 3.

Ἀπροόρατος, (*decomp.*) qui prævideri non potest. ut, ἀπροόρατον τὸ μέλλον, apud Eustath. ¶ Item imprudens. Laert.

Προσοράω, adspicio. Pro quo Doricè ποθοράω. Unde secunda persona Æolica ποθορῆσθα, apud Theocr. idyll. 6. (22.) Καὶ τύ νιν οὐ ποθορῆσθα, τάλαν, τάλαν, &c. Factum est autem ποθορῆσθα ex ποθορῇς, quod Ionicè seu Doricè pro ποθορᾷς dicitur: unde et infinit. ποθορῆν pro ποθορᾶν, in Epigr.

Συνοράω, conspicio, conspicor: sæpius metaph. animadverto, intelligo. Polyb. ὁ δὲ Μάρκος συνορῶν τὴν περὶ τοὺς [illegible] καὶ τὰς ἐπαγωγὰς ἀγῶνα. Sic et Aristot. rhet. l. 1.

Ὑπεροράω, (propriè, ultrà seu ulteriùs aspicio,) contemno, negligo, et quasi ad majora oculos converto. Greg. τῶν ἐντυγχανόντων αἰτήσεων, οὐδὲ μιᾶς ὑπερορᾶν. Chrysost. de sacerd. μανία γὰρ σαφὴς, ὑπερορᾷν τῆς τοσαύτης ἀρχῆς. Cum accusat. Æschin. contra Timarch. ἵν' ὑμῖν ἐπιδείξω, οἷος ἄνθρωπος ἀπεργάζεται τὸ ἐπιτήδευμα τοῦτο, ὡς καταφρονήσας μὲν τῶν θεῶν, ὑπεροράσας δὲ τοὺς νόμους, &c. Exponitur etiam, posthabeo, nihili facio. Ut apud Xen. πάντα τ' ἀνθρώπινα ὑπερεώρα πρὸς τὴν παρὰ τῶν θεῶν συμβουλίαν.

Ὑπερορῶμαι, contemnor. unde, ὑπερεωραμένος, contemptui habitus, apud Demosth.

Ὑπερόρασις, ἡ, despicientia.

Ὑπερορατικὸς, despicax, contemptor, superbus.

Ὑφοράω, seu potiùs ὑφορῶμαι, (q. d. subaspicio,) suspecto, suspectum habeo. Dem. in orat. ad ep. Philipp. ἅπαντας δὲ ὑφορᾶσθαι καὶ διαβεβλῆσθαι πρὸς αὐτόν. Philo de vita M. l. 1. λαβόμενος δ' ἅπαξ ἀφορμῆς ὁ ἐν τέλει, καὶ τὸν πενέστερον ὑφεωράμενος. ¶ Exponitur etiam, reformido. Ut apud Suid. οὐδὲ ὑφεωράμενος τὴν τῶν κατηγόρων γλῶτταν, ταῦτα ἐτόλμα σεμνῷ προσώπῳ.

Ὑφόρασις, suspicio.

Ὑφορατικὸς, suspicax.

Ὑπόδρα, (adverb.) torvè, torvis oculis, et suspiciendo aliquantùm tortis, ut fit in ira. Il. α. et alibi apud Hom. Τὸν δ' ἄρ' ὑπόδρα ἰδὼν προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς, torvè intuitus. Fieri ex ὑπόρα, pleonasmo τοῦ δ', scribit Etymol.

Ὑποδρὰξ, qui torvis aut limis oculis est, torvus. Nic.

Ὑπόδρασις, torvus adspectus. Hesych.

Ὑποδρὸς, idem quod ὑποδρὰξ, apud Nonn.

Composita sine præpos. ac primùm formata ex secunda aut tertia persona præt. perf. pass.

Ἀξιόρατος, ὁ, ἡ, qui visu vel videri dignus est.

Ἀορασία, ἡ, visus privatio, cæcitas.

Ἀόρατος, invisibilis, non aspectabilis. Plato: τοῦτο δὲ ἀόρατον. πῦρ δὲ, καὶ ὕδωρ, καὶ γῆ, σώματα πάντα ὁρατὰ γέγονε. Item activè, qui non videt. Polyb.

Ἀορία, ἡ, tenebræ.

Δυσόρατος, qui vix visui est obvius, qui cerni difficulter potest. Xen. in Hipparch. † Pæd. 1. 6. 35.†

Εὐόρατος, quem facile videre licet.

Composita remotiora.

(Ἀτιμώρητος, impunis. S. Maximo Prolog. in Dionys. p. 37.)

Τιμάορος, ου, ὁ καὶ ἡ, punitor, ultor: ὁ τῆς τιμῆς καιροὺς ὁρῶν, vindictæ et pœnæ infligendæ occasiones observans. Ut, τιμάορος ἀρχὴ, apud Nonn. et ἥρωες Αἰσῶνι τιμάοροι, apud Apol. Arg. l. 4. ¶ Exponitur et, auxiliator. Hesych.

Τιμαορὸς, idem. (βοηθός. Æsch. Ag. 523. 1289. 1333. 1587.)

(Τιμάορ', apoc. Æsch. Suppl. 43.)

Τιμωρὸς, (contractum ex præcedenti,) idem. Aristot. de mundo, τῷ δ' ἀεὶ ξυνέπεται δίκη, τῶν ἀπολειπομένων τοῦ θείου νόμου τιμωρός. Xenoph. Pæd. 4. ἥκω πρός σε, καὶ ἱκέτης προσπίπτω, καί σε τιμωρὸν αἰτοῦμαί μοι γενέσθαι. Exponitur et, adjutor.

Τιμωρία, ἡ, ultio, vindicta: propriè dicitur respectu punientis, ut ipsi satis fiat; sicut κόλασις ratione pœnas luentis. Xen. in Cyn. τοιαύτης ἔτυχε τιμωρίας ὑπὸ θεῶν, ὅσης οὐδεὶς ἄλλος ἀνθρώπων. Idem, † Pæd. l. 4. p. 113. a.† τιμωρίας τυγχάνω τῷ φίλῳ παιδὶ, impetro ultionem cædis filii. Dicitur, ἐπιτίθεναι τιμωρίαν, imponere seu infligere pœnam, apud Dem. in epitaph. et pro eodem, τιμωρίαν λαμβάνειν, apud Antiph. et, τιμωρίᾳ περιέχεσθαι, apud Æschin. in Ctesiph. † Dicitur τιμωρίαν ποιεῖσθαι, pœnas sumere, se ulcisci. Xen. Pæd. l. 3. p. 65. a.† Item qui patitur pœnas, dicitur ὑπέχεσθαι τιμωρίαν, apud Herodian. lib. 5. Et, δοῦναι τιμωρίαν, apud eundem l. 4. Τίνειν τιμωρίαν, apud Plat. de leg. ὑπέχειν τιμωρίαν, apud Æschin. (Æsch. Pers. 473.) ¶ Item τιμωρία, auxilium, subsidium. Thucyd. lib. 3. ἀπὸ τῶν Ἀθηνῶν οὐδεμία ἦν ἐλπὶς τιμωρίας. Sic et lib. 1. et 5.

Τιμωρέω, ῶ, f. ήσω, punio, ulciscor, pœnas exigo. Xen. in Lac. polit. ἔδωκεν αὐτῷ καὶ τῶν ἡβώντων μαστιγοφόρους, ὅπως τιμωροῖεν ὅτε δέοι. Et cum accus. Act. Apost. cap. 26. τιμωρῶν αὐτούς. Cui additur et genit. ut apud Eurip. in Orest. Παλαμήδους σε τιμωρεῖ φόνου, ubi suband. ἕνεκα. Dicitur, τιμωρεῖν τινι, ulcisci injuriam alicui factam. Ut apud Eurip. in Oreste: Ἀνόσια μὲν δρῶν, ἀλλὰ τιμωρῶν πατρί. (Phœniss. 897. Soph. Œdip. Tyr. 136. et additâ χερί. 107. 139.) Herodot. τιμωρέοντες τῷ θεῷ. Sic et apud Xen. Hell. 7. et Herodian. lib. 2. Huic dativo additur interdum accusat. rei. ut apud Plat. in apol. Socr. εἰ τιμωρήσεις Πατρόκλῳ τῷ ἑταίρῳ τὸν φόνον. Pro eodem dicitur et, τιμωρεῖν ὑπέρ τινος. ut apud Lys. τιμωρεῖν ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν. ¶ Item τιμωρῶ, auxilior, opem fero: interdum et tueor, defendo. Thuc. lib. 1. τοὺς ξυμμάχους οὐ περιοψόμεθα ἀδικουμένους, οὐδὲ μελλήσομεν τιμωρεῖν. Ælian. ὅσιον τιμωρήσαντος; παρθένῳ δυστυχεῖ καὶ παθούσῃ τραγῳδίας ἄξια. Sic et apud Plut. in Rom.

Τιμωροῦμαι, punior, &c. Plato de leg. ὑπ' ἄλλων ὀρθῶς τιμωρουμένους, &c. † Xen. Pæd. 1. 2. 6.† ¶ Item activè, idem quod τιμωρῶ. Demosth. in epist. Phil. ὡς ἐγὼ μὲν ἐτιμωρησάμην ἐνδικώτερον ἢ προσῆκεν. Aristot. eth. 3. κολάζουσι γὰρ καὶ τιμωροῦνται τοὺς δρῶντας μοχθηρά. Thuc. lib. 1. ἡμῖν γὰρ πολεμίους τοὺς ὑμετέρους τιμωρουμένοις ἐμποδὼν ἵστασθε, nobis ulciscentibus hostes nostros. Dicitur et, τιμωρεῖσθαι ὑπέρ τινος, injuriam alicui illatam ulcisci. ut apud Plat. de leg. τιμωρεῖσθαι ὑπὲρ τῆς πατρίδος. † τιμωρεῖσθαι med. ulcisci. Xen. Pæd. 1. 4. 9. pœnas sumere, sui ipsius ergo. Sic Xen. Pæd. l. 5. p. 129. c.†

Τιμώρημα, τὸ, pœna, supplicium. Plato de rep. l. 2.

Τιμώρησις, ἡ, pœnæ inflictio.

[Τιμωρητήρ. Herodot. Hist. δοκέει ἐμοὶ Αἰγυπτίοισι ἔδοξε τὸν θεὸν χρῆναι τιμωρητῆρα γενέσθαι.]

Τιμωρητὴς, οῦ, ὁ, punitor, ultor, vindex.

Τιμωρητικὸς, pertinens ad τιμωρητήν. Item ad pœnas exigendas propensus, crudelis. Aristot. ethic. l. 4. c. 5.

Decomp. Ἀντιτιμωρέω, vicissim punio, pœnas reposco. Euripid. in Iphig. Taur. [536.] et Xen. Hell. 4. [Aristoph. Pac. 132. Ἦλθεν κατ' ἔχθραν αἰετοῦ πάλαι ποτὲ Ὠ' ἐκκυλίνδων, κ' ἀντιτιμωρούμενος. 625. Thucyd. Hist. lib. 3. §. 82. ἀντιτιμωρήσασθαί τέ τινα περὶ πλείονος ἦν, ἢ αὐτὸν μὴ προπαθεῖν. Schol. ἀντὶ τοῦ ἁπλοῦ γὰρ, τὸ ἀντιτιμωρήσασθαι, καὶ τὸ μὴ προπαθεῖν. Polyb. Hist. lib. 1.]

Ἀτιμώρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, de quo pœna non est sumpta, inultus. Thucyd. lib. 6. Item cujus injuriam nemo ultione persecutus est. Idem lib. 3.

Ἀτιμωρήτως, et ἀτιμωρητὶ, impunè. Plat. de leg. [lib. 6.]

Αὐτοτιμωρούμενος, se ipsum puniens. nomen fabulæ Menandri apud Athen. Apud Terentium, Ἑαυτοντιμωρούμενος.

Προτιμωρέω, prior punio, prior ulciscor. Item prior auxilium fero. Thuc. l. 2. μὴ ἀχθεσθῆναι ὅτι ἡμῖν οὐ προτιμωρήσατε.

ΌΡΓΑΝΟΝ, ου, τὸ, organum: instrumentum. † Xen. Pæd. 6. p. 162. a.† (☞ Ὧ χρώμεθα πρὸς τὸ ἔργον, ut Plut. tradit, quasi ἔργανον.) Aristot. eth. 8. c. 13. τὸ δ' ὄργανον ἄψυχος δοῦλος, ὁ δὲ δοῦλος ἔμψυχον ὄργανον. Herodian. l. 4. μαγείας ὄργανα. Plerumque absolutè ponitur pro instrumento musico. Plut. ὀργάνων χαίρουσι τοῖς ἐντατικοῖς ἤχοις. Athen. l. 13. παντοίοις ὀργάνοις καὶ εὐφωνίαις σπαράττουσι τὸ σῶμα. ¶ Est etiam vocabulum architectonicum, et bellicum. Athen. lib. 5. μετεξέπλευσε πάλιν τὴν θάλασσαν ὀργάνοις. ¶ In corpore animato dicitur pars illa quæ perfectam actionem edere potest: ut cerebrum, cor, jecur, &c. Metaphoricè verò de aliis dicitur, tam inanimis, quàm animatis. Ut, sidera apud Plat. in Tim. vocantur ὄργανα χρόνου. Et apud Plat. in pol. præc. amici dicuntur ὄργανα ζῶντα καὶ φρονοῦντα τῶν πολιτικῶν ἀνδρῶν. In malam partem Soph. in Ajace Ulyssem dicit esse ἁπάντων ἀεὶ κακῶν ὄργανον. † Metaphoricè de homine. Xenoph. Pæd. l. 5. p. 132. a.† ¶ Invenitur et pro ipso opere usurpatum, apud poëtas, ut apud Soph. ξεστοῦ [illegible] ἐμπλάστων ὄργανον. (Eurip. Phœniss. 115.)

Ὀργανικὸς, ή, όν, instrumentalis, organicus. Aristot. eth. 3. et polit. 1. Plut. in sympos.

Ὀργανικῶς, organicè, organorum seu instrumentorum more. Aristot. eth. l. 1. c. 9.

Composita.

Ἀόργανος, ου, ὁ καὶ ἡ, instrumentorum expers. Plut. in Pericle: ἀόργανος βίος, τοῦ φιλοσόφου καὶ τῶν ἐκτὸς ἀπροσδεής.

Διοργάνωσις, εως, ἡ, partium instrumentalium coagmentatio in corpore animantium. Philop. in Procl.

ΌΡΓΑ΄Σ, άδος, ἡ, locus Deo sacer, et quem colere nefas est, ut sunt luci et saltus, et campi inculti. Plut. in Pericle, ἀποτέμνεσθαι τὴν ἱερὰν ὀργάδα. Xen. in Cyn. ἔστωσαν μὲν αἱ ἄρκυς ἐπὶ τὰς διαβάσεις τῶν τόπων, εἰς τοὺς δρυμοὺς, τὰ ἄγκη, τὰ τραχέα· διαβάλλει δὲ εἰς τὰς ὀργάδας, καὶ τὰ ἴδη, καὶ ἕλεα. ¶ Ponitur et pro agro arabili: item pro vinea seu arbusto, in Epigr. ☞ Videtur dici ὀργὰς quasi ἀργὰς, παρὰ τὸ ἀργὸς εἶναι καὶ ἀγεώργητος.

ΌΡΓΑ΄Ω, ῶ, appeto impatienter. Propriè de animantibus dicitur, quæ turgent libidine, et quodam ejus impetu concitantur. Plut. symp. 3. probl. 4. αἱ δὲ παρθένοι τῶν παίδων ὀργῶσι πρότερον, καὶ σαλεύονται πρὸς τὸ γονεῖν. Aristot. hist. anim. lib. 6. Δῆλαι δ' εἰσὶ καὶ αἱ ἵπποι, καὶ αἱ βόες, ὅταν ὀργῶσι πρὸς τὴν ὀχείαν, καὶ τῇ ἐκκρίσει τῶν αἰδοίων, καὶ τῷ πυκνῶς οὐρεῖν. Dicitur et generalius de rebus inanimatis: ut apud Theophrast. de caus. plant. lib. 3. δεῖ φυτεύειν καὶ σπείρειν εἰς ὀργῶσαν τὴν γῆν. Sic et succi dicuntur ὀργᾶν in plantis, apud Theophrast. de caus. plant. lib. 1. Item humores in corpore humano, apud Hippocr. lib. 1. aphor. 22. Item de aliarum rerum vehementi cupiditate. ut apud Suid. in vita Thucyd. ὡς οἷος ὀργῶσαν ἔχει τὴν ψυχὴν πρὸς τὰ μαθήματα. Sic et apud Plutarch. et Thucyd. (Æsch. Ch. 452.) ☞ Derivatum nonnullis videtur ab ὀργὴ, quo significatur ὁρμή. Aliis verò ab ὀρέγω, i. appeto.

Ὀργάζω, instigo sive incito, accendo, et promptum reddo. Arist. probl. sect. 2. τὸ δὲ ὀλίγον μᾶλλον τὸ σῶμα, ἀνίησιν, αὐτό τι ἀραιοῖ, καὶ τὰ ἔσω καθάπερ ὀργάζει πρὸς τὴν διάχυσιν καὶ ἐξαγωγήν. ¶ Frequentiùs significat, mollio, subigo. Aristoph. in Avib. χάλικας παραφόρει, πηλὸν ἀπόδυς ὄργασον. Nicand. in Alex. Ὀργάζων λάεσι φύλλα.

Ὀργάζομαι, idem. Galen. in lex. Hippocr.

Τορύνη, ης, ἡ, cochleare, tudicula. Poll. l. 10. cap. 13. Eustath. ex Æl. Dionys. et Paus. qui et ab ὀργάζω id fieri scribit, seu ὀργάζομαι.

Τορυνάω, et τορυνάζομαι, cochleari agito, tudicula commoveo et subigo. prius apud Poll. loco citato: posterius apud eosdem Æl. Dionys. et Paus. teste Eustath.

Composita.

'Αποργάζω, Hesych. exp. ἁπαλῶ, ἀνάλλομαι. item, τὰ σκέλη ταῖς χερσὶν ἀναβάλλω.

'Εποργάω, impetu concitor: propriè, libidinis.

Κατοργάω, unde κατοργῶν Hesych. exp. ὑπερακμάζων, deflorere, vigorem amittere; et κατοργῶν, παρηλικιωμένος.

'ΟΡΓΗ', ῆς, ἡ, ira. † πρός τινα, adversus aliquem. Xen. Pæd. l. 4. p. 106. b.† (☞ Παρὰ τὸ ὀρέγω, τὸ ἐπιθυμῶ, teste Etymol.) Unde et Aristot. rhet. l. 2. ὀργὴν dicit esse ὄρεξιν μετὰ λύπης, &c. Et in Stoic. defin. definitur esse τιμωρίας ἐπιθυμία τοῦ δοκοῦντος ἠδικηκέναι οὐ προσηκόντως. Plut. in Apoph. ἕως μὴ δι' ὀργὴν πικρότερον κολάζω τοὺς ἐξαμαρτόντας. Thuc. ἀπεχώρησαν ἀφ' αὐτῶν δι' ὀργῆς, καὶ ἄπρακτοι. Dicitur, δι' ὀργῆς ἔχειν τινὰ, succensere seu irasci alicui, apud Plut. in Themist. et Thuc. lib. 5. Et, ἐν ὀργῇ ἔχειν τινὰ, pro eodem: apud eundem Plut. ibidem. Item, ποιεῖσθαί τινα ἐν ὀργῇ, apud Dem. Olynth. 1. pro quo Thuc. l. 2. dixit, ποιεῖσθαι ὀργὴν τοῖς 'Αθηναίοις, Atheniensibus infensum esse. Dicitur et, ὀργῇ φέρειν, iniquo animo ferre, apud eundem Thuc. lib. 1. Et pro eodem, τίθεσθαι εἰς ὀργὴν, apud Dem. pro cor. ¶ Item ὀργὴ, ingenium quo quisque præditus est, studium, mores. Sophoc. in Ajace, ἐμφερὴς ἐμοὶ, ὀργὴν δ' ἐμαῖς. Theog. Πουλύπου ὀργὴν ἴσχε πολυπλόκου. 'Οργαὶ dicuntur etiam studia et voluntates, animi inclinationes, ὁρμαί. Thuc. l. 3. (ἀμφιλύγους ὀργάς. Eurip. Med. 639. 871. ὀργὰς ποιεῖσθαί τινι. ib. 910. Soph. Tr. 930. Œdip. Tyr. 345. Aj. 650. Æschyl. Ch. 324. Suppl. 770.) ¶ 'Οργὴ Ionibus significat etiam τὴν πίσσαν, picem.

'Οργίλος, ου, ὁ, iracundus. Aristot. rhet. 2. Plut. περὶ ἀοργησ.

'Οργίλως, iracundè. Demosth. in Mid.

'Οργιλότης, ητος, ἡ, iracundia. Hoc nomine denotatur ἡ ἄμετρος ὀργὴ, καὶ ὕλη τοῦ πάθους, ut docet Plat. de virt. mor.

'Οργίζω, irrito, ira accendo seu inflammo. Xen. de re eq. ἀνθρώπων ἕκαστ' ἂν ὀργίζῃ τις, ὁ μήτε λέγων χαλεπὸν μηδὲν, μήτε ποιῶν. Aristoph. in Vesp. τὸ γένος, ἤν τις ὀργίσῃ, τὸ τῶν γερόντων ἔσθ' ὅμοιον σφηκιᾷ.

'Οργίζομαι, ira accendor, irascor. Isocr. in Evag. ὀργιζόμενος ὑπὲρ τῶν γεγενημένων. Luc. in Hermot. σπουδὴν τὸ ἄκρον, οἷον, μηδ' ὑφ' ἡδονῆς κατασπᾶσθαι, μήτ' ὀργίζεσθαι. † Xen. Pæd. l. 4. p. 105. b. τινί τι, alicui propter quid. med. irasci. (quasi se ipsum ira accendere.) τί τινι. l. 5. p. 142. b.† (Eurip. Med. 129. Soph. Œdip. Tyr. 347.)

['Οργιστέον. Demosth. adv. Midiam. πολλοῦ γε καὶ δεῖ, ἀλλὰ πᾶσιν ὁμοίως ὀργιστέον.]

'Οργιστικὸς, ή, όν, exp. irritabilis, proclivis ad iram.

'Οργαίνω, idem cum ὀργίζω. Soph. in Œdip. Tyr. † 343.† καὶ γὰρ ἂν πέτρου φύσιν σύ γ' ὀργάνειας. (Tr. 561.)

Composita.

"Αοργος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui non irascitur, nec ad iram concitatur: lenis. Suid. ex Cratino.

'Αοργησία, ας, ἡ, q. d. inirascentia: non irasci, lentitudo. Aristot. eth. 2. cap. 7.

'Αόργητος, qui non irascitur seu irasci solet, qui ad iram permoveri non solet, aut non potest. ¶ Τὸ ἀόργητον, idem quod ἀοργησία. Luc. in Hermog. Τὸ ἀόργητον ἀνδρός ἐστι σοφοῦ.

'Αοργήτως, sine ira, ita ut non irascaris: item lentè. ut, ἀοργήτως ἀνέχεσθαι τοὺς προπηλακίζοντας, lentè ferre aliorum injurias.

'Αποργὸς, iracundus. unde ἀποργότερος, apud Hippocr.

'Αποργίζω, irrito.

'Αποργίζομαι, irascor.

Βαρύοργος, qui gravi ira exardescit.

Διοργίζω, ira accendo, vel inflammo. [Polyb. Hist. lib. 2. διοργισθέντες ἐπὶ τῇ παρανομίᾳ τῆς γυναικὸς, εὐθέως περὶ παρασκευὴν ἐγένοντο, καὶ στρατόπεδα κατέγραφον, &c.]

Διοργίζομαι, ira accendor, vel irascor.

Δύσοργος, iracundus, vel qui graviter irascitur. Soph. in Ajace.

Δυσοργησία, difficilis ira. Hippocr. de succ.

'Εξοργίζω, idem quod διοργίζω. Suid.

'Εξοργίζομαι, idem quod ἐξοργίζω. Xen. de re equ. ἵππῳ θυμοειδεῖ ὁ μὴ ἄκων, ὅσον τ' ἂν ἐξοργίζοιτο.

Εὔοργος, qui non irascitur, vel qui non succenset rebus quibus oportet. Hesych. ¶ Interdum in bonam partem, pro eo qui justè succenset et quum res postulat.

Εὐοργησία, promptitudo seu facilitas ad irascendum. Eurip.

Εὐόργητος, qui facilè seu levi de causa ira accenditur; iracundus. Plut. de defect. orac. εὐόργητος γάρ ἐστι, καὶ οὐ πρᾶος. Item in bonam partem, qui moderatè irascitur, qui moderatur iram. Hesych.

Εὐοργήτως, sic iracundè, ut animus moderetur iram. Thuc. l. 1.

Παροργίζω, in iram concito, irrito. Ephes. c. 6. πατέρες, μὴ παροργίζετε τὰ τέκνα ὑμῶν. Sic et Rom. 10.

Παροργίζομαι, ad iram commoveor, irritor.

Παρόργισμα, τὸ, et παροργισμὸς, ὁ, concitatio in iram; vel ira, in quam quis concitatus est. Ephes. c. 4.

Περιοργὴς, ἐς, ὁ καὶ ἡ, iratus, seu obiratus: vel etiam, vehementi ira percitus.

Περιοργῶς, iracundè. Hesych. (Æsch. Ag. 224.)

Προσοργίζομαι, insuper irascor.

Συνοργίζομαι, unà irascor. [Demosth. adv. Midiam. ἀγανακτοῦντας καὶ συνοργισθεὶς, &c. Polyb. Hist. lib. 3.]

Φιλοργὴς, iracundus. Nicand.

'Υποργίζομαι, subirascor, paullùm irascor.

'ΟΡΓΙΑ, τὰ, propriè, sacra Liberi: abusivè, omnium Deorum, inquit Servius: qui tamen alibi contrà scribit, ὄργια, apud Græcos, dici omnia sacra; abusivè verò, sacra Liberi, orgia vocari. (☞ Vel ἀπὸ τῆς ὀργῆς, à furore: vel ἀπὸ τῶν ὀρῶν, à montibus: quòd in montium jugis, vel locis cœlo proximis, sacrificare consueverint. At schol. Apollonii παρὰ τὸ, εἴργειν τοὺς ἀμυήτους αὐτῶν.) Theocr. Id. 27. Σὺν δ' ἐτάραξε ποσὶν μανιώδεα ὄργια Βάκχου. Plut. ad Colot. τὰ 'Επικούρου δείξαντα ὄργια. Synes. epist. 143. φιλοσοφίας ὄργια. (Soph. Tr. 778. Aristoph. R. 359.) ¶ Aliquando secretiora et magis arcana sacra sic dicuntur: unde exponitur etiam μυστήρια. Luc. de saltat. τὰ μὲν ὄργια σιωπῇ ἔξω τῶν ἀμυήτων ἔστω.

'Οργιάζω, orgia seu sacra perago. Plutarch. in Num. θυσίαις, καὶ πομπαῖς, καὶ χορείαις, ἃς αὐτὸς ὀργιάσας καὶ κατέστησε. Sine casu. Apoll. Arg. 2. ἔνθ' ἱέρευσε Διὸς Νυσήϊον υἷα 'Οργιάσαι, στῆσαί τε χορούς. Herodian. lib. 1. ὀργιάζειν ἐπὶ τῷ πατρῴῳ Γάλλῳ. ¶ 'Οργιάζειν τὸν θεὸν, exp. sacrificiis Deum placare, apud Plat. ¶ Item, ὀργιάζω, sacris initio. Philo de vita M. l. 3. αὐτόν τε καὶ τοὺς ἀδελφιδοῦς ὀργιάζειν. Pro ὀργιάζω, dicitur et ὀργιάω. Hesych.

'Οργιάζεσθαι, dicuntur ipsa sacra, quum peraguntur. Plutarch. de def. orac. ¶ Exponitur etiam activè, rem divinam facere, apud Plat. lib. 4. de leg.

'Οργιασμὸς, ὁ, orgiorum seu sacrorum peractio, seu ipsa orgia. Plut. de def. orac. et in Alex.

'Οργιαστὴς, οῦ, ὁ, qui orgia celebrat. Plut. ad Colot. et de def. orac.

'Οργιαστικὸς, eos decens qui orgia celebrant. Aristot. pol. 8.

'Οργεὼν, ῶνος, ὁ, qui orgia deorum peragit: sacerdos. Æsch. in Mysis, Ποταμοῦ Καΐκου χαῖρε πρῶτος ὀργεῶν. Antimach. in Λύδῃ γυναῖ· Καθαροὺς θεῶν ἀγανοὺς ὀργεῶνας. Vide et Poll. l. 3. c. 4.

'Οργεῶναι, αἱ, sacerdotes fœminæ. Hesych.

'Οργίων, qui orgiis initiatur, qui orgia celebrat. Hom.

Composita.

'Ανοργίαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui initiatus non est orgiis seu sacris: qui ad orgia seu sacra non admittitur. Sacra ἀνοργίαστα quoque alicui dicuntur, qui ea non celebravit: apud Suid. [Aristoph. Lysistr. 898. Τὰ τῆς 'Αφροδίτης ἱερ' ἀνοργίαστά σοι Χρόνον τοσοῦτόν ἐστιν. Schol. 'Ανίλαστα. ἀντὶ τοῦ οὐκ ὀργιάσας τῇ 'Αφροδίτῃ.]

'Ανοργία, ας, ἡ, sacris seu orgiis nondum initiatum esse. Hesych. et Suid.

'Εξοργιάζω, ad sacra suscipienda præparo, ad sacrorum cultum expio et idoneum reddo. Aristot. polit. 6.

'Εποργιάζω, idem quod ὀργιάζω. Anacreon. [Od. 32. Κρότους δὲ τοὺς πιθάνους "Ερως ἐποργιάζει. Vide Not. Cl. Barnes.]

Κατοργιάζω, orgiis initio, vel ad orgia et sacra præparo. Plut. in Sol. Hinc et part. pass. κατωργιασμένος, initiatus, consecratus, devotus; apud eundem in lib. an seni, &c.

Συνοργιάζω, simul sacra perago. Plut.

Φιλόργιος, qui orgia celebrare amat, qui orgiis delectatur. in Epigr. et apud Nonn.

'ΟΡΓΥΙΑ', ᾶς, ἡ, Herodot. l. 2. mensura est sex pedum. aliis, decem; ut patet ex Τρισκαιδεκόργυιος. Poll. l. 2. ὀργυιὰν esse dicit mensuram, quæ inter ambas manus expansas continetur, simul mensurato ipso pectore: Plinius ulnam appellat. Ab aliis interdum exp. passus, nonnunquam tres passus. Aristot. ὁ δὲ [illegible], ἐπὶ τέτταρας ὀργυιὰς ἀφ' ἑαυτοῦ ἵησι. Plin. exp. reddit in fuga unam, interdum trium jugerum longitudine. Diosc. l. 4. δύο ὀργυιὰς ἔχει ὕψος. ☞ Derivari ab ὀρέγω, facta syncope, tradit Eustath. At Hesych. ἀπὸ τοῦ τὰ γυῖα μετρεῖν.

'Οργυιαῖος, ulnam unam longus, seu tres cubitos. in Epigr.

'Οργυιάς, idem quod ὀργυιαῖος.

'Οργυιόω, ulnas extendo: unde ὀργυιοῦσθαι, apud Eust. ex Lycophr.

Composita.

Δεκόργυιος, qui decem ulnarum est. Xen. in Cyneg.

Τρισκαιδεκόργυιος, (decemp.) tredecim ulnas patens, seu longus centum triginta pedes. Theophr. hist. pl. l. 5. c. 9.

Διόργυιος, duas ulnas longus. Ibidem. [Herodot. Hist. lib. 4. cap. 195. εἰσὶ μὲν καὶ πλεῦνες αἱ λίμναι αὐτόθι· ἡ δ' ὦν μεγίστη αὐτέων ἑβδομήκοντα ποδῶν πάντη, βάθος δὲ, διόργυιός ἐστι. Xenoph. Κυνηγ. cap. 2. §. 6.]

Εἰκοσόργυιος, qui est viginti ulnarum. Xen. [cap. 2. §. 6. τὰ μὲν ἐνόδια, διόργυια——τὰ δὲ δίκτυα, δεκόργυια, εἰκοσόργυια, &c.]

'Εκατοντόργυιος, qui centum ulnarum est. [Aristoph. Av. 1130. Τὸ δὲ μῆκός ἐστι (καὶ γὰρ ἐμέτρησ' αὐτ' ἐγὼ) 'Εκατοντόργυιον.]

'Εννεόργυιος, novem ulnas longus. Odyss. λ'.

Πεντηκοντόργυιος, qui quinquaginta ulnarum est. [Herodot. Hist. lib. 2. κέεται δὲ μακρὴ ἡ λίμνη πρὸς βορέην τε καὶ νότον, ἐοῦσα βάθος, τῇ βαθυτάτη αὐτὴ ἑωυτῆς, πεντηκοντόργυιος.]

Πεντόργυιος, quinque ulnarum. Xen. in Cyneg. [cap. 2. §. 6. Τὰ δὲ ἐνόδια [illegible], τὸ δὲ μέγεθος τὰ μὲν ἐνόδια, διόργυια, τετρόργυια, πεντόργυια, τάδε &c.]

Περιοργυιόω, circum ulnis comprehendo. ex Ctes.

Τετρόργυιος, qui quatuor ulnarum est. in Epigr.

Τεσσαρακοντόργυιος, quadraginta ulnas implens. Herodot. [lib. 2. τῆς δὲ γωνίης τελευτώσης τοῦ λαβυρίνθου ἔχεται πυραμὶς τεσσερακοντόργυιος, &c.]

† Τριόργυιος, trium ulnarum. Xen. Pæd. p. 136. c.†

Τριακοντόργυιος, triginta ulnarum. Xen.

'ΟΡΕ'ΓΩ, et ὀρέγομαι, (sicut λέγω, et λέγομαι,) porrigo, extendo, seu tendo. Iliad. ζ. Εὔχετο χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα. Iliad. ι. Πολλὰ δὲ μητρὶ φίλῃ ἠρᾶτο, χεῖρας ὀρεγνύς. Plut. in Coriol. ἐπεὶ δὲ, καὶ τὰς χεῖρας ὀρέγοντες, ἐδέοντο πολλῶν. ¶ Item porrigo, tendo, i. præbeo: seu porrecta et tensa manu præbeo: item simpl. do. Odyss. ρ'. Εἰ δὴ τόσσον ἅπαντες ὀρέξειαν μνηστῆρες. Iliad. ι. ὅτε κέν τοι πατὴρ Ζεὺς κῦδος ὀρέξῃ. Il. ω'. Θέτις δ' ὤρεξε πιοῦσα. Herodian. lib. 2. εὐπαχεῖς ὄντες, ἐπείγοντες ὀρέξαι χεῖρα σωτήριον. (Eurip. Med. 903. Phœniss. 103. 1650.)

'Ορέγομαι, porrigor, extendor. Iliad. π'. (de Hectoris equis.) Ποσσὶν ὀρωρέχαται πολεμίζειν. Apoll. Arg. lib. 2. τοῖσι δὲ θυμὸς ὀρέξατο γηθοσύνῃσι, porrigebatur præ lætitia. ¶ Et activè, porrectis manibus prendo. Od. λ'. Πεπτὰς εἰς ἐμὲ χεῖρας, ὀρέξασθαι μενεαίνων. Sic et Odyss. φ'. Interdum significat, porrectis manibus capere seu prehendere cupio. Il. ψ'. 'Ως ἄρα φωνήσας, ὠρέξατο χερσὶ φίλῃσιν, Οὐδ' ἔλαβε. Il. ζ'. 'Ως εἰπὼν, οὗ παιδὸς ὀρέξατο φαίδιμος "Εκτωρ. † Sic Hesiod. Theog. 178.† ¶ Item cupio, appeto, more eorum, qui protensis manibus aliquid prehendere cupiunt. † Xen. Pæd. 2. 60. a. cum gen. et l. 5. p. 132. a.† Isocr. ad Demon. ὧν χρὴ τοὺς σπουδαίους ὀρέγεσθαι. Synes. de insomn. ὅταν ἰδὼν ὀρέξῃ τῇ ψυχῇ τὸ μὴ ὀρεχθῆναι. (Æsch. Ag. 1190.)

Derivata ab ὀρέγω seu ὀρέγομαι, porrigo, extendo.

"Ορεγμα, τὸ, quod porrigitur, seu extenditur. Eurip. in Phœn. (Æsch. Ch. 424. 797.) Item passus, i. interstitium quo pedes porrecti inter eundem à se invicem distant. Aristot. de mundo.

'Ορεκτὸς, ή, όν, porrectus: seu qui in longum porrigitur et protenditur: ὀρεκτὴ μελίη. Il. β'.

'Ορέγδην, porrectis membris. schol. Hom.

Composita.

'Απορέγω, præbeo, seu partem alicunde do. Suid. Exponitur etiam, extendo, portendo. apud Hippocr.

'Επορέγομαι, porrecta manu prenso, i. protenta manu capio et prehendere cupio: quum additur dativus χειρὶ, ut apud Apoll. Arg. lib. 1. σταθερῇ ἐπωρέξατο χειρί. Item porrecta manu præbeo. Plut. in vita Sol. Τιμὰς οὔτ' ἀφελὼν, οὔτ' ἐπορεξάμενος.

Derivata ab ὀρέγομαι, i. appeto.

"Ορεξις, εως, ἡ, appetentia, appetitus, desiderium. Aristot. rhet. 1. Herodian. lib. 1. frequenter pro cibi appetentia ponitur. Plut. de frat. char. et in præcept. sanit. et sympos. 7. probl. 2.

'Ορεκτὸς, οῦ, ὁ, qui appetitur, seu appeti solet. Alex. Aphrod.

'Ορεκτικὸς, cui appetentiæ vis et facultas inest: vel simpl. appetens. Τὸ ὀρεκτικὸν, ea animi pars dicitur, in qua appetitus suum habet domicilium. Aristot. eth. lib. 1. c. 13. In stomacho autem ὀρεκτικὸν dicitur facultas illa quæ cibos appetit: idem ferè quod ὄρεξις. Interdum verò quod cibi appetentiam facit: et apud Dioscor. lib. 5. cap. 13.

'Οριγνάομαι, ῶμαι, idem quod ὀρέγομαι, desidero, appeto. Hesych. et Suid. Exponitur etiam, pugno, decerto, apud Hesiod. in Asp. † 190.† "Εγχεσιν ἠδ' ἐλάτῃς αὐτοσχεδὸν ὠριγνῶντο. (Theoc. κδ'. 44.)

Comp. Συνοριγνάομαι, ῶμαι. Suid. οἱ δὲ τοῦ πλοίου καὶ πρώρης συνοριγνώμενοι, προῆγον ἐπὶ Παμφυλίας.

'Ορεχθέω, ῶ, cupio, desidero. Aristoph. in Nub. † 1371.† Κἀντεῦθεν πῶς οἴεσθέ μου τὴν καρδίαν ὀρεχθεῖν; Apoll. Arg. lib. 1. Οὐδ' ἔχει ἐκφυλάξαι τόσσον γὰρ ἔσω ὀρεχθεῖ. ¶ Est et verbum fictum ad imitationem soni et suspirii quod animam efflantes edunt. Il. ψ'. Πολλοὶ μὲν βόες ἀργοὶ ὀρέχθεον ἀμφὶ σιδήρῳ Σφαζόμενοι. Dicitur et de sono maris quem ad littus allisum reddit: apud Theocr. idyll. 11. Τὰν γλαυκὰν δὲ θάλασσαν ἔα ποτὶ χέρσον ὀρεχθεῖν.

Composita.

'Ανορεξία, ας, ἡ, nulla appetentia, propriè cibi. fastidium stomachi. Dioscorid.

Ἀνόρεκτος, qui nihil appetit: peculiariter qui nullos cibos appetit. Plutarch. sympos. 6.

Ἀνορέκτως, sine ulla ciborum appetentia. Gal.

Ἀνορεκτέω, nihil appeto, videlicet ciborum. Idem.

Εὐόρεκτος, qui bene appetit cibos. Res autem aut medicamentum aliquod εὐόρεκτον dicitur, quod stomacho appetitum cibi conciliat.

Παντορέκτης, omnium appetens. Anacreon. [Od. 10. Ἀλλ' ὦ θέλω τυχεῖν Ἔρωτι παντορέκτα.]

ὈΡΕΙΓΑΝΟΝ, sive ὀρίγανον, ου, τὸ, vel ὀρίγανος, sive ὀρίγανος, ου, ὁ, vel ἡ, origanum: herbæ nomen, de qua Diosc. lib. 3. cap. 32. (ὀρίγανον βλέπων. Aristoph. R. 616.) ☞ Διὰ τὸ, χαίρειν ὄρεσι, dictum Eustath. tradit, derivans ab ὄρος et γάνος. Alii deducunt παρὰ τὸ ὁρᾷν καὶ γανοῦν, quia visus claritati conducit: vel per antiphrasin παρὰ τὸ ῥιγῶ, q. ῥίγανον, quum sit herba θερμαντική.

Ὀριγανίτης οἶνος, vinum ex origano confectum. Diosc. l. 5. c. 61.

Ὀριγανίζω, origanum refero, origanum resipio.

Composita.

Ἀγριορίγανος, origanum sylvestre: herbæ nomen quæ aliàs panace Heracleum, aliàs cunila nominatur. Diosc. l. 1. c. 34.

Τραγορίγανον, et τραγορίγανος, origanum hircinum: fruticis nomen: apud Diosc. l. 3. c. 35.

Τραγοριγανίτης οἶνος, vinum è tragorigano confectum. Diosc. lib. 5. cap. 53.

ὈΡΘΟ'Σ, ὴ, ὁ, rectus, i. erectus sive arrectus. † opp. τῷ πίπτοντι. Xen. Pæd. p. 177. d.† Odyss. σ'. Οὐδ' ὀρθὸς δύναται στῆναι ποσί. Iliad. ω'. Ὀρθαὶ δὲ τρίχες ἔσταν. Plat. in symp. Βαδιοῦνται ὀρθαὶ ἐπὶ δυοῖν σκελοῖν. Xenoph. ὀρθὴν ἔχειν τὴν τιάραν. Sic et apud Plutarch. Polyb. &c. Item rectus, i. porrectus in rectum, vel in rectum tendens. Soph. ὑπὸ σμικρᾶς μάστιγος ὀρθὸς εἰς ὁδὸν καθίσταται. Sic, ὀρθὴ γραμμή, vel γωνία, apud Aristot. et Euclid. &c. Metaph. homo aliquis ὀρθὸς dicitur, i. sincerus. Plutarch. in Per. Et ὀρθὸν esse aliquid dicitur, i. rectum, et æquum, apud Plat. Aristot. pol. lib. 3. c. 7. et 10. (V. Æschyl. Eum. 294. 319. Eurip. Phœniss. 1417. Aristoph. R. 718. Soph. Tr. 350. Œdip. Tyr. 50. 514. 536. 873. 1244.)

Ὀρθῶς, rectè; ut par est et decet. Aristot. rhet. lib. 2. Xen. Pæd. 4. Isocr. in Areopag.

Ὀρθότης, ητος, ἡ, rectitudo. Plato in Cratyl. de frat. amic.

Ὀρθόω, ῶ, f. ώσω, erigo. Iliad. ἡ. τὸν δ' αἶψ' ὤρθωσεν Ἀπόλλων. Eurip. in Alcest. Ὄρθου πρόσωπον, erige faciem tuam. (Soph. Œdip. Tyr. 39. Æschyl. Ag. 1484. Suppl. 922.) Plutarch. ad princ. indoct. οὔτε γὰρ πίπτοντας ἔστιν ὀρθοῦν, οὔτε διδάσκειν ἀγνοοῦντας. Item metaph. sicut et Lat. erigo. Plutarch. in Fab. τὴν ἡγεμονίαν ὡς ἀληθῶς πολλῷ πάλιν σφαλεῖσαν ὤρθωσε καλῶς, probè erexit. ¶ Item rectum facio. Aristot. eth. lib. 2. cap. 8. οἱ τὰ διεστραμμένα τῶν ξύλων ὀρθοῦντες. ¶ Item dirigo: sicut architectus suum canonem ὀρθοῦν dicitur; Athen. lib. 13. ¶ At ventus navem ὀρθοῖ, quum facit ut recto ea tramite progrediatur.

Ὀρθόομαι, erigor, seu erigo me. Il. β'. ἕζετο δ' ὀρθωθείς, quum se erexisset. Sic et Iliad. κ'. et apud Xen. Pæd. 8. †1. 3. 9.† Item metaph. prospero successu utor, rem bene gero. Thuc. l. 3. Unde τὸ ὀρθούμενον, felix successus, apud eundem lib. 4. (V. Eurip. Med. 570. Æschyl. Ch. 771. Eum. 773.)

Ὄρθωσις, εως, ἡ, erectio, vel directio: et ὀρθωσία, ας, ἡ, idem. Ὀρθώσιος Jupiter, i. stator, ab erigendis iis, ut fingunt, qui labascunt et inclinant: vel quòd prosperos successus daret. Sic Diana ὀρθωσία, vel quòd vitam hominum dirigat, vel quod parientes sublevet, et eis opem ferat.

[Ὀρθωτήρ. Pind. Pyth. Od. A. 109. Οὕτω δ' Ἱέρωνι θεὸς ὀρθωτὴρ πέλοι τὸν προσέρποντα χρόνον, &c. Schol. ὀρθωτὴρ καὶ ἐπιστάτης γένοιτο, &c.]

Ὄρθιος, ὁ, rectà in altum tendens: arduus. Ut, ὄρθιος οἶμος, apud Hesiod. in Erg. † ὀρθίους ποιησάμενος τοὺς λόχους. Xen. Pæd. l. 3. p. 71. d. Κήρυγμα, clarum, sublatà voce præconium. Soph. El. 683.† ¶ Item qui recto corpore est. Ut apud Oppian. lib. 3. de venat. ὀρθὸς ἔστιν ἐπ' ἄγρῃ. Et, ὄρθιοι μαστοί, mammillæ erectæ sive arrectæ, apud Gal. l. 6. simpl. (Eurip. Phœniss. 1182. Æschyl. Ag. 1162. Ch. 749.) ¶ Carmen verò orthium dicitur quod voce sublatissima cantatur. Herodot. l. 1.

Ὄρθιον, τὸ, arduum, arrectum. Ut, πρὸς ὄρθιον, apud Xen. de re equ. † Pæd. l. 2. 49. c.† ¶ Dicitur etiam adverbial. ὄρθιον φεύγειν, rectà fugere, apud eundem in Cyneg. ¶ Item ὄρθιον, sublata et intenta voce, apud Plut. de orac. Pyth. (Æsch. Pers. 389.)

Ὄρθια, plur. adverbial. usurpatur ab Hom. Il. λ'. Hinc et

Ὀρθιάδε, in arduum. Xen. in Laced. polit.

Ὀρθιάζω, erigo, arrigo. in Epigr. Item, voce sublata et intenta loquor. [Æschyl. Pers. 689. καὶ ψυχαγωγοῖς ὀρθιάζοντες γόοις.] Item vaticinor; quòd vaticinantium vox impetu quodam plerunque concitata erat. Hesych.

Ὀρθίασμα, τὸ, verbum intenta voce prolatum. Aristoph. in Acharn.

Ὀρθίαξ, mali nautici inferior pars; ita dicta quòd rectà in altum tendat, et ardua sit. Epicharm. in naufrago.

Ὀρθάνης, unus ex Priapeis dæmonibus, habens et ipse arrectum penem, ut tradit Hesych. Apud Athen. l. 10. scribitur ὀρθάννης.

Ὀρθιόω, erigo, sublevo. Eur. in Or. Παρῆν τις ἄλλος ἐς ὀρθὸν δέμας.

Πτόρθος, ου, ὁ, ramus. Item ramulus, surculus, germen. nam arboribus tribuitur, et herbis. Od. ζ'. Ἐκ πυκινῆς δ' ὕλης πτόρθον κλάσε χειρὶ παχείῃ. Aristoph. in Pluto, σιτεῖσθαι δ' ἀντὶ μὲν ἄρτων μαλάχης πτόρθους. In Epigr. πτόρθος μέγας, clava Herculis. ¶ Item pro ipsa germinatione, apud Hesiod. in Erg. l. 2. πτόρθοιό τε λήγει. ☞ Sic dicitur, quòd in rectum expandatur seu extendatur. Eust.

Πολύπτορθος, (comp.) multos habens πτόρθους.

Εὔπτορθος, pulchros habens ramos, vel multos. Suid.

Composita.

Ἀνορθόω, ῶ, rursus erigo, instauro, reædifico. Histor. Eccles. lib. 4. τὴν Βαρνάβα ἐκκλησίαν ἐμπρήσας, ἐξ οἰκείων ταύτην ἀνορθῶσαι κατηνάγκασται. Interdum simpliciter significat, erigo lapsum: vel erigo extruendo, extruo. Xen. τὸ τεῖχος τοῖς Ἀθηναίοις ἐκ τῶν βασιλέως χρημάτων ἀνορθοῖ. Item metaph. corrigo, in meliorem statum restituo. Plat. polit. 1. τὰ ἀλλότρια κακὰ μεταχειρίζεσθαι ἀνορθοῦντα. (Soph. Œdip. Tyr. 46. 849.)

Ἀνορθιάζω, voce sublata et intenta profero. Æsch. et Andoc.

Decomp. Ἐπανορθόω, in integrum restituo, corrigo, emendo. Aristot. οὐκ ἔστιν ἔλαττον ἔργον ἐπανορθῶσαι τὴν πολιτείαν τὴν διεφθαρμένην, ἢ κατασκευάζειν ἐξ ἀρχῆς.

Ἐπανορθόομαι, emendo, corrigo. idem quod ἐπανορθόω. Isocrat. in Archid. τὰς τοιαύτας συμφορὰς αἱ πόλεις ἐπανορθῶνται πολιτείᾳ χρηστῇ. Item pass. corrigor, emendor. Dem. pro coron.

Ἐπανόρθωμα, τὸ, quod emendatum et correctum est: vel emendatio, restitutio in integrum. Aristot.

Ἐπανόρθωσις, ἡ, emendatio, correctio, restitutio in integrum. Dem. Est et schema rhetoricum: de quo Jul. Ruf.

[Ἐπανορθωτικός. Plat. de Leg. lib. 7. τὰ μὲν οὖν δὴ χορικὰ περὶ μέλος τε καὶ ὀρχήσεως ἐρρήθη τινὰ τοῦτον ἔχοντα, ἐπιλεκτέα τί ἐστι καὶ ἐπανορθωτικὰ καὶ καθαρτικά.]

Ἐπανορθωτής, οῦ, ὁ, corrector, qui emendat.

Ἐπανορθωτικός, qui corrigere et emendare potest.

Ἀνεπανόρθωτος, qui emendari et corrigi nequit. Philo de mundo, ἀνεπανόρθωτα τοῦ θεοῦ, perfecta et consummata Dei.

Εὐεπανόρθωτος, correctu et emendatu facilis. Hipp.

Ἀπορθόω, erigo, item dirigo, directum reddo. Plato.

Διορθόω, emendo, corrigo, integritati suæ restituo. Isocr. in Evag. ταῦτα πάντα διώρθωσε. Plutarch. in Alex. Ἰλιάδα μὲν Ἀριστοτέλους διορθώσαντος.

Διορθόομαι, idem. Demosth. Philipp. 4. ὡς δὲ καὶ γένοιτ' ἄν, ἑτοίμως διορθοῦσθαι δεῖ, corrigere et emendare oportet. ¶ Item recta facie dico, non verecundè proloquor. Æsch. ὑπέστη δὲ [illegible] καὶ σφόδρα διορθοῦντα, audacter spondebat.

[Διορθεύω. Eurip. Suppl. 417. Πῶς ἂν μὴ διορθεύων λόγους, Ὀρθῶς δύναιτ' ἂν δῆμος εὐθύνειν πόλιν;]

Διόρθωμα, τὸ, correctio, emendatio. Aristot. pol. 3.

Διόρθωσις, correctio, emendatio, ipsa emendandi et corrigendi actio. Aristot. polit. 6.

Διορθωτής, οῦ, corrector, qui emendat et corrigit.

Διορθωτικός, qui emendare et corrigere potest. [Aristot. de Moribus, lib. 5. cap. 8.]

Decomp. Ἀδιόρθωτος, inemendabilis, qui corrigi et emendari nequit. [Demosth. Orat. in Philipp. 1. ἐν δὲ τοῖς περὶ τοῦ πολέμου καὶ τῆς τούτου παρασκευῆς ἄτακτα, ἀόριστα, ἀδιόρθωτα ἅπαντα.]

Δυσδιόρθωτος, qui vix corrigi aut emendari potest.

Ἐπιδιορθόω, insuper corrigo et emendo, seu corrigo quod dixi aut feci. Hermog.

Ἐπιδιόρθωσις, ἡ, eorum, quæ dicta sunt, correctio. Idem.

Ἐπιδιορθωτικός, ῆ, ὁ, qui ad corrigenda superiora adjicitur, quo corrigere volumus ea quæ diximus. Hermog.

Εὐδιόρθωτος, qui facilè corrigi aut emendari potest. Hipp. ep. ad Demag.

[Προδιορθόω. Æschin. de falsa Legat. τοῦτο γὰρ προδιορθοῦμαι.]

Προδιόρθωσις, præcedens correctio: figura rhetorica, quæ et προπαρασκευή, et προθεραπεία, dicitur, quum præfatione id mollimus quod durius dicturi sumus.

Προσδιορθόομαι, idem quod διορθόομαι in poster. sig. Æsc. περὶ παρ.

Ἐξορθόω, erigo: item instauro, corrigo, dirigo. Basil.

Ἐξορθόομαι, idem. Soph. in Antig. τὸν σὸν ἐξόρθου βίον, vitam tuam erige, i. stabili et confirma.

Ἐξορθιάζω, erigo, arrigo, ὀρθιάζω. Plut. (Æsch. Ch. 269.)

Συνεξορθιάζω, unà erigo. Idem.

Ἐπορθιάζω, idem. Æschyl. [Agam. 1129. Ποίαν Ἐρινὺν τήνδε δώμασιν κέλῃ Ἐπορθιάζειν; 29. Pers. 1055. Ἐπόρθιαζε νῦν γόοις. Schol. ἐπανατεταμένως θρήνει.]

Κατορθόω, erigo, instauro. Item felici successu rem gero. Dem. pro coron. πολλὰ καὶ μεγάλα καὶ καλὰ ἡ πόλις καὶ ἔπραξεν, καὶ κατώρθωσε δι' ἐμοῦ. Sic Chrysost. κατορθῶσαι τοὺς πολέμους. Et Theophr. hist. plant. l. 4. c. 12. κατορθοῖ ὀλίγα παρὰ τὴν ἐργασίαν, parum prospero uti successu. ¶ Exponitur etiam, constituo, seu prospero successu usus constituo vel compono. Herodian. l. 3. κατορθώσας δὲ κατὰ τὴν ἀνατολήν, rebus ad orientem prospere gestis et constitutis.

Κατορθόομαι, felici successu gero. (Æsch. Ch. 510.) Thuc. l. 8. γνόντες, ὅτι ἐπιθυμίᾳ μὲν ἐλάχιστα κατορθοῦντες, γνώμῃ δὲ πλεῖστα. Sic Herodian. lib. 3. τὰ ὑμῖν ἀνδρείως κατορθωθέντα, quæ fortissimè prosperrimèque gessistis.

Κατόρθωμα, res feliciter gesta, facinus felici successu patratum. Plut. Item rectè factum.

Κατόρθωσις, εως, ἡ, felix rei susceptæ gestio et administratio; seu, res feliciter gesta, prosper successus. Herodian. l. 3. μετασχὼν γὰρ τῶν κινδύνων, μεθέξει καὶ μεγίστων τῆς κατορθώσεως τιμῶν. Item recta effectio.

Κατορθωτής, moderator, rector, instaurator. Max. Tyr.

Κατορθωτικός, qui rectè efficere omnia solet; ad res feliciter gerendas idoneus. Aristot. ethic. l. 2. c. 3.

Decomp. Δυσκατόρθωτος, qui ex animi sententia difficulter conficitur. Gal. ad Glauc.

Συγκατορθόω, simul rectè facio. Plut.

ὌΡΘΡΟΣ, ου, ὁ, tempus matutinum seu antelucanum: diluculum: propriè primum diluculi punctum. Aristoph. in Avibus, ἀλλὰ νῦν ὄρθρος βαθύς. Plutarch. symp. 3. τὴν γὰρ ἑσπέραν, τὴν πάντων ἀνάπαυσιν· τὸν δὲ ὄρθρον, ἀρχήν. Theoc. idyll. 18. Νεύμεθα κἄμμες ἐς ὄρθρον, redibimus sub diluculum. (αλ. 65.) ☞ Quidam derivant παρὰ τὸ αἴρω καὶ ὀρθοῦς ἡμᾶς ποιεῖν λεχέων ὄντας. Etymolog. dictum scribit, ὅτι εἰς ἔργα ἡμᾶς ὀρθοῖ.

Ὀρθρινός, οῦ, ὁ, matutinus. Ut, ὀρθρινὰ δῶρα, in Epigr. et, ἀστὴρ ὀρθρινός, Apocal. cap. 22. ¶ Τὸ ὀρθρινόν, matutino tempore, in aurora, vel ante auroram. accus. synecd. adverbial. positus, q. κατὰ τὸ ὄρθρ. Luc. in Gallo.

Ὄρθριος, idem. Thuc. ὄρθριοι ἑτέραν ὁδὸν ἐπορεύοντο, diverso itinere matutini perrexerunt. ¶ Ὄρθριον adverbialiter accipitur pro, matutino tempore, apud Aristoph. et Theophr.

Ὀρθρεύω, matutinus aliquid ago. Theocr. idyll. 10. τὸ δὲ τεόν, Βουκαῖε, πρέπει λιμηρὸν ἔρωτα Μυθίσδεν τᾷ ματρὶ κατ' εὐνὰν ὀρθρεύοισᾳ.

Ὀρθρεύομαι, idem Luc. in Micyllo, ὡς ἔχοις ὀρθρευόμενος διανύειν τὰ πολλὰ τῶν ἔργων.

Ὀρθρίζω, idem Luc. 21. πᾶς ὁ λαὸς ὤρθριζε πρὸς αὐτόν, manè ad eum venit.

Composita.

Ἐπορθρεύω, sive ἐπορθρεύομαι, et ἐπορθρίζω, diluculo surgo. Poll. l. 1.

Ἐπορθρισμός, ὁ, id quod [illegible] matutino tempore. Plut. symp. 3. probl. 7.

Παρόρθρον, τὸ, tempus antelucanum, diluculo proximum. Thuc. l. 7. Interdum simpliciter exp. diluculum: ut apud Herodian. l. 6.

Προορθρίζω, ante lucem surgo. Psalm. 5.

Ὑπόρθριος, submatutinus. Anacreon. [Od. 12. 204. Τί μευ καλῶν ὀνείρων, Ὑπορθρίαισι φωναῖς, Ἀφήρπασας Βάθυλλον;]

ὍΡΚΟΣ, ου, ὁ, jusjurandum, juramentum. Odyss. τ'. ἀνθρώπους ἐκέκαστο κλεπτοσύνῃ θ' ὅρκῳ τε. Odyss. γ'. ὅρκια καρτερὸν ὅρκον. Thuc. ὅρκον διδόναι τινί, jurejurando fidem dare. Xenoph. Hell. 1. ὅρκους ἔλαβον καὶ ἔδωκαν πρὸς Φαρνάβαζον. † οἱ τῶν θεῶν ὅρκοι. Xen. Pæd. l. 2. 33. c.† Demosth. pro cor. τοὺς ὅρκους τὴν ταχίστην ἀπολαμβάνειν, jusjurandum quam primùm exigere. Παραβαίνειν τοὺς ὅρκους, jusjurandum violare. Demosthen. (Eurip. Med. 440. 493. ἐν ὅρκῳ μέγας. Soph. Œdip. Tyr. 653. 659. Æsch. Ag. 1207. Eum. 432.) ☞ Deducitur ab εἴργω, quoniam ὁ ὀμνύων καθείργνυταί πως εἰς ὁμολογεῖν, ut Eust. tradit: addens tamen, veteres quosdam ab ὅρος deducere, quoniam ὁρίζεταί τι ὁμολογητικῶς ὀμνύοντος.

Ὁρκόω, ῶ, caveo ab aliquo jurejurando. Thuc. ὥρκωσαν τοὺς στρατιώτας μεγίστους ὅρκους, ad maximum jusjurandum adegerunt. Plutarch. in Publ. ἐβούλετο διὰ σφαγίων ὁρκῶσαι βουλήν.

Ὅρκωμα, jusjurandum, id quod jurejurando firmatum et stabilitum est. Æschyl. [Eumen. 489. καλεῖσθ' ἀρωγὰ τῆς δίκης ὁρκώματα.]

Ὁρκωταί, οἱ, dicuntur legati, qui ad exigendum jusjurandum mittuntur. Xen. Hell. 6.

Ὁρκίζω, idem quod ὁρκόω, jurejurando obstringo. Demosth. οὐκ ἂν ὥρκιζεν αὐτόν. Interdum cum gemino accusat. et personæ, et rei per quam adjuramus. Orph. οὐρανὸν ὁρκίζω σε, cœlo teste et conscio te sacramento adstringo. Marc. 5. ὁρκίζω σε τὸν θεόν, adjuro te per Deum.

Ὁρκισμός, οῦ, ὁ, juramenti exactio, per jusjurandum obstrictio. Ὅρκιος, ου, ὁ, qui jurejurando adhibetur: ut, θεὸς ὅρκιος, apud Theophr. (Ὁρκίοισι ζυγείς. Eurip. Med. 736. ὁρκίους Διὸς θεούς. id. Phœniss. 480. 1617. Philostr. l. 1. c. 6.)

Ὅρκιον, τὸ, fœdus jurejurando sancitum. Iliad. γ'. ὅρκια πιστὰ ταμόντες, icto fœdere fido et firmo. Item ea quæ ad fœdera jurejurando sancienda pertinent. ut, ἄρνε δύω, ὅρκια vocantur Iliad. γ'. Sumitur etiam nonnunquam pro ὅρκος. Ut Il. β'. ποῦ δὴ συνθεσίαι τε καὶ ὅρκια βήσεται ἡμῖν; Sic et apud Theo. lib. 6. et Luc. (Soph. Tr. 1240. Æschyl. Ag. 1440.)

Composita.

Ἀμφορκία, ἡ, utrinque datum jusjurandum. Hesych.

Ἐμπεδορκέω, ῶ, firmiter jusjurandum servo, sto pactis jurejurando firmatis. Herodot. in Melpom.

Ἔνορκος, ου, ὁ καὶ ἡ, jurejurando obstrictus, juratus. Æsch. ἔνορκος εἰμὶ, jurejurando teneor. Et, ἔνορκον λαβεῖν τὸν δῆμον, juramento populum adstringere; apud eundem. Item jurejurando comprobatus, seu firmatus. Plutarch. in Thes. ἔνορκον φιλίαν ἐποιήσαντο. Dicitur et ἐνόρκιος, pro ἔνορκος.

Ἐνόρκως, jurejurando, interposito juramento.

Ἐξορκόω, idem quod ὁρκόω.

[Ἐξόρκωσις. Herodot. Hist. lib. 6. ἀποστερήσαντες τὴν ἐξόρκωσιν τοῦ Ἐπιδάρχου, σχεδιάσαι αὐτὸν ἐκδῦναι κατεῖπε ἐς τὸ πέλαγος. Joseph. Ant. lib. 8.]

Ἐξορκίζω, idem. [Evang. S. Matth. xxvi. 63. Ἐξορκίζω σε κατὰ τοῦ Θεοῦ ζῶντος, ἵνα ἡμῖν εἴπῃς &c.]

Ἐξορκισμὸς, adjuratio.

Ἐξορκιστὴς, οῦ, ὁ, exorcista, qui spiritum peccati ad exeundum ex homine conjurat.

Ἐπίορκος, perjurus. Hesiod. in Erg. νόον ἦρ' ἐπίορκος. (Aristoph. R. 150.)

Ἐπίορκον, adverbial. perjurè. Il. τ'. ——καὶ ἐπίορκον ὀμόσσαι. ↑ Hes. Th. 231.↑

Ἐπιόρκως, perjurè, perfidè violato jurejurando.

Ἐπιορκία, ἡ, perjurium. Naz. ὁ ὅρκος ἐπιορκίαν τίκτει.

Ἐπιόρκημα, idem.

Ἐπιορκέω, ῶ, pejero. Il. τ'. Οὐδ' ἐπιορκήσω πρὸς δαίμονος. Amphides, Ὅστις γὰρ ὀμνύει μηδὲν πείθεται, Αὐτὸς ἐπιορκῶν ῥᾳδίως ἐπίσταται. (Aristoph. R. 102.)

Ἐπεπιορκέω, (decomp.) pejero. Æschin. in Ctesiph.

Ἐπορκίζω, adjuro. ex can. 27. concil. Laod.

Ἐπορκιστὴς, οῦ, ὁ, exorcista: ex can. 10. concil. Antioch.

Κατεπιορκέω, (decomp.) apud Demosth. contra Conon. οἱ κατεπιορκησάμενοι τὸ πρᾶγμα, perjurio causam justam non subversuros.

Συνεπιορκέω, simul pejero. Plut.

Εὔορκος, qui jusjurandum religiosè colit. Hesiod. in Erg. Ἀνδρὸς δ' εὐόρκου γενεὴ μετόπισθεν ἀμείνων. Usurpatur etiam de re aliqua: apud Dem. contra Mid. et Theo. l. 5. (Eurip. Med. 496. Ar. Plut. 61. Callim. in Apoll. 68.)

Εὐόρκως, religiosè jusjurandum servando, seu interposito sacramento. Herodian. l. 5. (Æsch. Ch. 979.)

Εὐορκέω, non pejero, religiosè juro, sanctè juro. Isocr. ad Demon. μηδένα θεῶν ὀμόσῃς, μηδ' ἂν εὐορκεῖν μέλλῃς.

Εὐορκία, ἡ, religiosa juramenti interpositio, sanctum jusjurandum. Eurip. (juramenti fides. Hippol. 1039.)

Εὐόρκημα, jusjurandum religiosum et sanctum. εὐορκώματα. Æschyl. (fidum jusjurandum. Choëph. 901.)

Κατευορκέω, (decomp.) idem quod εὐορκῶ.

Παρορκέω, contra jusjurandum ago, juramentum transgredior seu violo. Appian.

Πολύορκος, multum jurans.

Σύνορκος, eodem jurejurando adstrictus, conjuratus. Xenoph. [de Reditibus. §. 9. 4. εἰ καὶ πάντας τοὺς Ἕλληνας ——συνόρκους καὶ συμμάχους λάβοιτε ἐφ' ἑαυτοὺς, &c.]

Ψευδόρκος, perjurus, qui falsò jurat. Eurip. in Medea. [1391. Τίς δὲ κλύει σοῦ θεὸς, ἢ δαίμων, Τοῦ ψευδόρκου, &c.]

Ψευδόρκως, pro eodem. Herodot. l. 1. [ψευδόρκως δὲ γενόμενοι, ἀπέπλεον ὀπίσω ἐς τὴν Φωκαίην.]

Ψευδορκέω, ῶ, falsum juro, pejero. Aristoph. [Eccles. 599. Καὶ μὴ καταθεὶς ψευδορκήσει.]

ΟΡΜΑΘΟ'Σ, οῦ, ὁ, ordo, series, catena, seu series catenata. Ut, ὁρμαθοὶ μελῶν, ordines carminum. Aristoph. [R. 945.] ‡ Pl. 765.‡ Xenoph. Pæd. 6. πολλοὺς ὁρμαθοὺς ὑποζυγίων τῶν ἁμαξῶν. Et in proverb. ὁρμαθὸς κακῶν, catenata malorum series, apud Suid. ☞ Παρὰ τὸ εἴρω, nectere. ¶ Item latibulum, lustrum. Hesych.

Ὁρμαθίζω, in modum catenæ connecto.

ΟΡΜΗ', ῆς, ἡ, impetus, impetuosus motus. Iliad. ι. Δὸς τί μοι ἄνδρα ἑλεῖν, καὶ ἐς ὁρμὴν ἔγχεος ἐλθεῖν. Hesiod. in Asp. ↑ 365.↑ Πρηνὴς δ' ἐν κονίῃσι χαμαὶ πέσεν ἔγχεος ὁρμῇ. Plut. de def. orac. οὕτω τὰ ζῶα προαίρεσιν ἔχει καὶ ὁρμήν. Herodian. ἐν μέσῃ ἐν ταῖς πρώταις ὁρμαῖς κατεφθάρησαν. ¶ Exponitur etiam simpl. motus, scilicet bellicus. Thuc. lib. 2. ἡ γὰρ Ἑλλὰς πᾶσα τῇδε τῇ ὁρμῇ ἐπῆρται, καὶ προσέχει τὴν γνώμην. ¶ Interdum exp. conatus: ut apud Herodian. lib. 6. πρεσβείαν πέμψαι, καὶ διὰ γραμμάτων κωλῦσαι τὴν ὁρμὴν καὶ ἐλπίδα τοῦ βαρβάρου. ¶ Item profectio. Xenoph. Pæd. 7. ἐγὼ δὲ θύσομαι ἐπὶ τῇ ὁρμῇ. ¶ Item principium, et prima operis aggressio. Plato in Tim. πάντες, ὅσοι καὶ κατὰ βραχὺ σωφροσύνης μετέχουσιν, ἐπὶ παντὸς ὁρμῇ, καὶ σμικροῦ καὶ μεγάλου πράγματος, θεὸν ἀεί που καλοῦσι. ¶ De animo peculiariter dictum, interdum exp. appetitus, et appetitio: vel appetitus animi, quo ad agendum impellimur, et id appetimus quod est visum. Quidam esse dixerunt affectionem, quæ animus à vino afficitur. Plut. advers. Colot. χρῆσθαι τῇ ὁρμῇ φυσικῶς ἀγούσῃ πρὸς τὸ φαινόμενον οἰκεῖον. Philo, ψυχὴν δὲ φύσεως τρισὶ διαλλάττουσαν ὁ ποιῶν ἐποίει, αἰσθήσει φαντασίᾳ, ὁρμῇ. Interdum exp. cupiditas, et subita voluntas. apud Polyb. ῥᾳδίως διὰ ταύτην ὁρμὴν συνέστησε τοὺς Μεγαλοπολίτας εἰς τὸ πρεσβεύειν πρὸς τοὺς Ἀχαιούς. ¶ Interdum instinctus: ut apud Plut. ἔλεγεν ὡς ὁρμῇ τινι χρήσαιτο δαιμονίῳ. ☞ Deductum est à præterito perfecto passivo ὅρμαι, verbi ὄρω, mutato spiritu.

Ὁρμάω, ῶ, ήσω, impetu feror, irruo, prorumpo. Plat. ἐπὶ τέρματι ὥρμησαν τοὺς ἵππους. Et in Public. διὰ μέσου ὡρμήσατο τῶν μαχομένων ἵππῳ. ↑ εἰς φυγὴν, in fugam se dare. Xen. Pæd. l. 4. p. 95. c.↑ ¶ Cum infinitivo significat, impetum capio: ut apud eundem, ὥρμησεν ἑαυτὸν ἀνελεῖν, impetum cepit interficiendi sui. ¶ Item, in animum induco, facere gestio: ut apud Xenoph. ἀπομνημ. l. 3. οἱ γὰρ πολλοὶ, ὡρμηκότες ἐπὶ τὸ σκοπεῖν τὰ τῶν ἄλλων πράγματα, οὐ τρέπονται ἐπὶ τὸ ἑαυτοὺς ἐξετάζειν, qui animum appulerunt. Sic dicitur, ὁρμᾷν πρὸς πόλεμον, suscipere bellum, apud Demosth. et, ὥρμησε πρὸς τὴν ἐμπορίαν, ad mercaturam animum convertit, apud Plat. ¶ Ὁρμῶ, interdum est transitivum, et significat cieo, concito, moveo. Od. θ'. Εἰ δ' αὖ καὶ πόλεμον ποθεν ὁρμήσειε Κρονίων. Et apud Herodot. ὁρμᾷν τὸ στράτευμα, movere exercitum. ↑ στρατιὴν, expeditionem suscipere. Xen. Pæd. p. 233. a.↑ (Eurip. Phœniss. 1024. Philostr. l. 2. c. 30.)

Ὁρμάομαι, ad aliquid agendum incitatus sum, et impetum cepi. Xenoph. ἀπομνημ. l. 2. ὅλως δὲ ὥρμησαι ἐπὶ τὸ φιλεῖν τε αὐτοὺς ἀντιφιλεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν, καὶ ποθῶν ἀντιποθεῖσθαι. ↑ εἴς τι ποιεῖν. Xen. Pæd. l. 2. 52. c. et ἐπί τινα, invadere aliquem. l. 2. 38. c.↑ Interdum exp. institui, constitui. ut Gregor. ὅπως ὡρμήθη λέγειν ὁ λόγος. ↑ οὗ ἕνεκα ὁ λόγος ὡρμήθη. Xen. Pæd. 1. 3. 1.↑ ¶ Item propero, paro aliquid facere. Plutarch. in Themist. ὡρμημένον συνάγειν δύναμιν. Thuc. πρὸς τὴν βοήθειαν μᾶλλον ὥρμηντο, magis parabant auxilium ferre. ¶ Exponitur et, prodeo, proficiscor, apud Plat. lib. 1. de rep. ↑ Xen. Pædim. 1. 1. 4. et 1. 6. 1. cum ἐπί. initium facere, ἀπὸ θεῶν. 1. 5. 14. et 1. 6. 14.↑ ¶ Item progredior, ingredior, apud Xenoph. Pæd. lib. 6. ἐπειδὴ εἰς ὁδὸν ὡρμῶντο. ↑ Pæd. 1. 4. 20.↑ (Æschyl. Pers. 156. Eurip. Med. 183. 907. Soph. Tr. 159.)

Ὅρμημα, τὸ, id ad quod animus quasi impetu fertur. Item conatus. Iliad. β'.

Ὁρμητικὸς, οῦ, ὁ, propensus ad rem aliquam cum impetu suscipiendam. Item incitandi vim habens. Dioscor. ¶ Τὸ ὁρμητικὸν substant. ponitur pro ὁρμὴ, impetus, apud Plut. ad Colot.

Ὁρμητικῶς, cum impetu seu cum quodam animi impetu: unde, ὁρμητικῶς ἔχειν πρός τι, impetu quodam animi ad rem aliquam ferri. [Aristot. de Hist. Animal. τῶν δὲ θηλειῶν ὁρμητικῶς ἔχουσι πρὸς τὴν παιδοποιΐαν, μάλιστα μὲν ἔτους, ἔπειτα θέρους. Athen. Deipn. lib. 9.]

Ὁρμητήριον, τὸ, incitamentum, suscitabulum. Xen. Item locus è quo prodimus ad bellum inferendum, et quem pro perfugio habemus; Dem. Metaphor. exp. sedes et receptaculum, apud Greg.

Ὁρμαίνω, impetu feror, ruo, prorumpo. Iliad. κ'. Ἤλυθον ἐς Τροίην, πόλεμον θρασὺν ὁρμαίνοντες. Item, in animo verso, cogito. Odyss. δ'. ἀλλὰ δὴ οἱ κῆρ Ὥρμαινε φρεσὶν ᾗσιν. Sic et Iliad. α'. ¶ Exponitur etiam concito. (Æsch. Ag. 1397.)

Composita.

Ἀνορμάω, magno impetu prorumpo, feror cum impetu ad aliquid. Hesych.

Ἀφορμὴ, ῆς, ἡ, opponitur τῇ ὁρμῇ, quum de animo dicitur: q. d. resilientia, evitatio, aversatio alicujus rei. Galen. εἰ δὲ, ἔμβρυον μὴ εἶναι ζῶον, λέγουσι, ὁρμὴν δὲ καὶ ἀφορμὴν οὐκ ἔχειν ὥσπερ τὰ δένδρα. ¶ Item impetus et aggressio. Plut. ¶ Item perfugium, subsidium, auxilium. Xen. in œcon. (Eurip. Med. 343. Phœniss. 195.) ¶ Item materia seu occasio, opportunitas. unde, λαμβάνειν ἀφορμὴν, capere occasionem. et, λαβέσθαι ἀφορμῆς, nactum esse occasionem. apud Philon. ¶ Apud Dem. accipitur pro pecunia, quæ ad trapezitas deponebatur.

Ἀφορμάω, ῶ, proripio me ex aliquo loco, proripiens me discedo, seu proficiscor cum impetu quodam. Xenoph. ἀφορμήσας ἐκ τῆς Καρίας, ἀφικνεῖται εἰς τὴν Τύρον. Item sine præpos. τῆσδ' ἀφορμᾶσθαι χθονός. apud Eurip.

Ἀφορμάομαι, idem. apud Apoll. Rhod. et Eurip. in Medea. ↑ Aristoph. Nub. 607.↑

Ἀφορμαίνω, desidero, cupio. Laërt.

Εὐάφορμος, (decomp.) opportunus. Item excusatu facilis. schol. Theo.

Εἰσορμάω, vel ἐνορμάω, cum impetu ingredior, irrumpo. Plut. (Soph. Tr. 930.)

Ἐξορμάω, cum impetu egredior, seu proficiscor, prorumpo, erumpo: item simpl. digredior, proficiscor. Æschin. ↑ Xen. Pæd. l. 3. p. 78. b. et l. 4. p. 92. c.↑ ¶ Item act. cieo, ago, impello. Eurip. in Iphig. Taur. Παῦσαι διώκων, ῥίμμα τ' ἐξορμῶν στρατοῦ. Sic et Thucyd. ἐξορμᾷν ναῦν dixit. (Æsch. Pers. 46. Soph. Tr. 945. 1105. Ἐξορμάομαι. Æsch. Eum. 182.)

Ἐξόρμησις, eruptio, egressio cum impetu. Arrian.

Decomp. Ἀντεξορμάω, contrà irruo et impetum facio.

Ἀντεξόρμησις, εως, ἡ, impetus acierum in primo congressu: apud Plut. Item contrarius seu adversarius incursus: ut sese invadentium navium. Thucyd.

Προεξορμάω, priùs egredior, prius proficiscor. Xen. ἀπομν. lib. 3. χαριέστερον δὲ καὶ προεξορμᾷν ὁμόσε μοι.

Συνεξορμάω, unà erumpo. Idem in œcon. ↑ et Pæd. 1. 4. 20.↑

Προεπεξορμάω, antè erumpo. Lucian.

Ἐφορμὴ, incitatio, invasio, inceptum audax. [Apoll. Rhod. Arg. 4. 204. ὀπατῆρι δ' ἐπαρξεῖται Ἑλλὰς ἐφορμῇ, &c. Ita Thucyd. Hist. pag. 436. 26. pro ἐφορμαῖς legendum videtur ἐφόρμοις. Vide Not. Cl. Editoris ad loc.]

Ἐφορμάω, impetum facio, cum impetu me infero, irruo. Plutarch. Πομπηΐῳ δὲ ἀνὴρ μέγας πεζὸς ἐφώρμησε, in Pompeium irruit. Et cum præpos. ut, ἐφορμῶν πρὸς τοὺς πολεμίους, in hostes irruens, apud Xen. ¶ Item act. incito, cieo, instigo ad aliquid. Od. κ. Ὅς μοι ἐφορμήσας ἀνέμους, κατέδησε κελεύθους, &c. (Æsch. Pers. 462. pro immitto cum Dat. Pers. Acc. R. Il. γ'. 165.)

Ἐφορμάομαι, irruo. Hom. et Hesiod. in Asp.

Ἐφόρμησις, invasio cum impetu, ipsa irruendi actio. [Thucyd. Hist. lib. 2. ἄλλως τε καὶ δι' ὀλίγου τῆς ἐφορμήσεως οὔσης, &c.]

Ἐφορμητικὸς, vim habens incitandi, impetumque faciendi. Max. Tyr.

Ἐφορμαίνω, (poët.) idem quod ἐφορμῶ. Oppian. Φωλεῦσι δ' ἐλάοντες ἐφορμαίνουσιν ἀλᾶσθαι. (Æsch. Pers. 207.)

Ὀπισθορμάω, retrocedo. Hesych.

Ὀπισθόρμητος, qui retrocedit, recessim cedens, (ut Plautus loquitur,) atque imitans nepam; (qui scorpius Afer est, pone parietem latens, et ad sensum aliquem retrocedens cancri more.)

Πανορμεὶ, et πανορμεῖ, omni impetu, totis viribus.

Παρορμάω, incito, concito, stimulo. Item simpl. hortor. Xenoph. Pæd. 8. ἄλλους παρορμᾷν ἐπὶ τὰ ἀγαθὰ καὶ καλὰ ἔργα. ↑ et l. 2. p. 45. a. cum εἰς. et 53. c.↑ Sic apud Plut. in Num. Νουμᾶν παρορμῶντες πρὸς τὴν βασιλείαν.

Παρόρμησις, incitatio, concitatio, stimulatio. Item hortatio. Xen. Pæd. 1.

Παρορμητικὸς, incitandi vim habens, seu stimulandi. Plut. in Lycurg. πρὸς γάμον παρορμητικός. Et cum genit. apud Diosc. παρορμητικὸς ἀφροδισίων.

Παρορμητικῶς, q. d. incitatoriè, cum vi incitandi.

Ἀπαρόρμητος, qui nulla re incitatur, immotus, languidus, stupidus. Apud Theog.

Decomp. Ἐπιπαρορμάω, exhortor.

Εὐπαρόρμητος, qui facilè commovetur. Aristot. rhet. l. 2.

Προορμάω, seu προορμάομαι, antè concitor. ↑ προωρμημένας ἁμάξας, jam ante profectos currus. Xen. Pæd. l. 4. p. 98. c.↑

Προσορμάω, cum impetu et hostiliter accedo, vel adorior. Xenoph. Pæd. 1. ↑ 4. 21.↑

Συνορμάομαι, concito, commoveo. Oppian.

ΟΡΜΙΑ', ᾶς, ἡ, tenuis funiculus cum virgâ, quo piscatores è seta equina contexto pisces venantur. Hesych. Pro eodem metri causa dicitur ὁρμιὰ, apud Theocr. idyll. 8. Ὁρμιαὶ κύρτοι, καὶ ἐκ σχοίνων λαβύρινθοι. ☞ Dicitur ab εἴρω, necto.

Ὁρμιευτὴς, οῦ, ὁ, piscans cum virgâ. Hesych.

ὍΡΜΙΝΟΝ, ου, τὸ, horminum: herba marrubio similis, teste Diosc. l. 3. c. 145. Theophr. hist. plant. l. 8. inter frumenta numeravit, quum inquit, τὸ δὲ ὅρμινον κυμινῶδες μᾶλλον. σπείρεται δὲ ἅμα καὶ τὸ σήσαμον. Vide et Plin. l. 18. c. 10. et Galen. de aliment. l. 1.

Ὁρμινώδης λίθος, hormino similis gemma. Plin. l. 38. c. 10.

ὍΡΜΟΣ, ου, ὁ, monile: colli ornamentum. (Æsch. Ag. 674. Suppl. 729. Soph. Œdip. Tyr. 205.) (☞ Ab εἴρω derivatum, i. necto. quòd innectatur et inseratur collo. Eustath.) Il. σ'. Πόρπας τε, γναμπτάς θ' ἕλικας, κάλυκάς τε, καὶ ὅρμους. Odyss. σ'. Ὅρμον δ' Εὐρυμάχῳ πολυδαίδαλον αὐτίκ' ἔνεικε Χρύσεον. Athen. l. 6. καὶ τὸν τῆς Ἑλένης ὅρμον Μενελάου ἀναθέντος. ¶ Est et saltationis species: inde dicta, quòd sit ὅρμος ἐκ σωφροσύνης καὶ ἀνδρείας πλεκόμενος, apud Luc. de sal. ¶ Item statio navium: in quo signif. ab ἔρμα derivatur, (quod vide in loco,) quia navis ibi tanquam in fulcro et stabilimento consistit. quam etymologiam respicere videtur Aristoteles de poët. quum ait, Νηῦς δέ μοι ἥδ' ἕστηκεν. τὸ γὰρ ὁρμεῖν, ἐστιν ἑστάναι τι. Thuc. l. 6. τῶν νεῶν οὐκ ἐχουσῶν ὅρμον. Od. ι. ἔνθ' ἂν ὅρμου μέτρον ἵκωνται. Sic et apud Plut. et Arrian. ¶ Aliquando et pro portu ponitur synecdochicè: ut apud Arat. Ὅρμων ἀπεργόμενοι. Cic. vertit, quum cupiant constringere portus.

Pertinentia ad ὅρμος, monile.

Ὁρμίσκος, ου, ὁ, monile. in Cantic. Salom.

Καθόρμιον, ου, τὸ, monile. Oseæ c. 2.

Ὑφόρμιον, dicebatur apud antiquos περιδέραιόν τι χρυσοῦν. Eustath. ex rhetor. lex.

Derivata ab ὅρμος, statio navium.

Ὁρμέω, ῶ, stationem habeo. Thucyd. lib. 1. λιμένα ἐν ᾧ αἱ Κερκυραίων ὥρμουν. Metaphoricè apud Demosth. οὐκ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὁρμεῖ τοῖς πολλοῖς. sub νεώς. ¶ Item appello. Herodot. ὅρμεον πρὸς γῆν. Navis etiam ὁρμεῖν dicitur, stationem subire. Demosth. καὶ τὸ πλοῖον ὥρμει ἐνταῦθα. Dicitur etiam, ὁρμῶ τὴν ναῦν, pro ὁρμίζω, apud Paus.

Ὁρμίζω, f. ίσω, navem in stationem subduco, et appello. Item navem stabilio. Od. γ'. ἱστία νηὸς ἐΐσης Στεῖλαν ἀείραντες, τὴν δ' ὅρμισαν. Il. ξ'. Ὕψι δ' ἐπ' εὐνάων ὁρμίσσομεν, εἰσόκεν ἔλθῃ νύξ. Thuc. ὁρμίζοντας ἐπ' ἀγκυρῶν. (Æsch. Ch. 207.)

Ὁρμίζομαι, appellor. Thuc. lib. 2. ἐνταῦθα ὁρμίζονταί τε, καὶ στρατόπεδον ἐποιήσαντο.

Ὅρμισις, ἡ, ipsa actio τοῦ ὁρμίζειν seu ὁρμίζεσθαι: quies in statione navium. Ælian.

Composita.

Ἀνθορμέω, ῶ, sto contra in statione. Propriè dicitur de navibus in statione ad resistendum hostibus, et ineundum prælium paratis. Thucyd. ἀνθώρμουν πρὸς τὰς Ἀττικάς. Dicuntur et hostes ἀνθορμεῖν ἀλλήλοις, quum naves habent in statione inter se adversas.

Ἄνορμος, ου, ὁ καὶ ἡ, stationem navium non habens, stationi navium incommodus. [infelix. Soph. Œdip. Tyr. 431.]

Ἀφορμέω, è statione navium discedo, solvo, enavigo. Polyb. lib. 1. διάραντες εἰς τὴν Σικελίαν, ἀφώρμησαν ἐντεῦθεν εἰς τὴν Λιβύην.

[Ἄφορμος. Soph. Œd. Col. 239. αὖθις ἄφορμος ἐμᾶς χθονὸς ἔκθορε, &c. Schol. Ἄφορμος. ἀφορμηθείς.]

Δύσορμος, stationem navium difficilem et incommodam habens: ut, δύσορμος αἰγιαλὸς, apud Plut. (Æsch. Pers. 448.)

Ἐνορμίτης, ου, ὁ, qui in portu stationem habet.

Ἐνορμίζω, navem in stationem appello, applico. Synes. τὴν ναῦν ἐνορμίζει λιμενίσκῳ τινὶ χαρίεντι. Hinc et Pass. ἐνορμίζεσθαι, apud Strab. lib. 5.

Ἔξορμος, qui è statione solvit. Eustath.

Ἐξορμέω, idem quod ἀφορμέω. Eurip.

Ἐξορμίζω, è statione deduco navem, solvo. Dem. ἐπιβουλεύει αὐτοῦ τὴν ναῦν ἐξορμίσαι ἐκ τοῦ λιμένος. Apud Eurip. in Helene, Εἰς πόντον, ὅσα χρὴ νέκυσιν, ἐξορμίζομεν. exp. in mare è statione ducimus, quæcunque sunt mortuis præstanda. (Phœniss. 806.)

Ἐξορμίζομαι, è statione deducor. Demetr. Phaler. ex Soph. ὅπως ἂν πλῷ παρ' ὅρμον ἐμπόρους ἐξορμίζομαι, πλὴν [illegible].

Εὔορμος, stationem navium opportunam et commodam habens: ut, λιμὴν εὔορμος. Od. δ'.

Ἔφορμος, qui in statione est: ut, ἔφορμοι νῆες. Thuc. Item substant. locus stationi navium accommodus, apud eundem l. 3.

Ἐφορμέω, applico, appello, in statione sum. Xen. ἐπειδὴ μάλιστα ἡμέρας ἦν, καὶ οἱ ἐφορμοῦντες ὀλιγώρως εἶχον, ἐξέπλευσεν ἐκ τοῦ λιμένος. Sic et apud Thuc. l. 4. et Polyb. l. 1. ¶ Item in statione me continens immineo alteri, insideo et et obsideo portum. Demosth. ἐφ' ἣν αἱ πεντήκοντα τριήρεις ὑμῶν ἐφώρμουν. Xen. Hellen. 1. ταῖς δ' ἄλλαις ναυσὶν ἔδοξεν ἰέναι ἐπὶ τὰς μετ' Ἐτεονίκου τῇ Μιτυλήνῃ ἐφορμούσας. Metaphoricè apud Dem. Olynth. 3. πόλει μεγάλῃ ἐφορμεῖ τοῖς ἑαυτοῦ καιροῖς.

Ἐφορμίζω, navem ad stationem appello, applico.

Ἀντεφορμέω, (decomp.) naves in statione habeo ad prælium paratas. Poll. lib. 1.

Καθορμίζω, idem quod ὁρμίζω. Polyb. l. 1. καθώρμισαν πρός τι πολισμάτιον.

Ἐγκαθορμίζομαι, (decomp.) subeo portum: vel, in portu me contineo. Basil.

Λιμενορμίτης, ου, ὁ, qui ad portum applicare facit, et applicat. Epigr.

Μεθορμίζω, transmitto, trajicio. Xen. Hellen. 2. μεθορμίσας εἰς Σηστὸν σιτίζεται. Sic et apud Plut. in Alcib.

(Μεθορμίζομαι. οὐδὲ συγγνωτὸν μεθορμίσασθαι τοῦδ' ἔχουσα συμφορᾶς. Eurip. Med. 285. ib. 444.)

Πάνορμος, habens stationem omnibus navibus et semper aptam. Odyss. ν'.

Παρορμέω, juxta in statione sto. Pausan. Μῆνας ἐνταῦθα ἐν τῷ πολέμῳ τῷ πρὸς Νίκαν παρώρμει. Appian. de bello civ. lib. 5. αἵ τε νῆες αὐτοῖς παρώρμουν, καὶ αἱ φύλακες παρεστήκεσαν.

Περιορμέω, classem circumago. Plut. in Ant. οἱ δεξάμενοι δὲ τῶν Βρεττανῶν τὸν στόλον εἰς Τάραντα, περιώρμησαν.

Περιορμίζω, in stationem circumago. Poll. ex Demosth.

Περιορμίζομαι, classe, statione, concludo. Thuc. l. 3. περιορμισάμενοι τὸ πρὸς νότον τῆς πόλεως.

Προορμέω, ante enavigo ex statione. Poll. l. 1.

Πρόσορμος, statio. Strab.

Προσορμέω, ῶ, stationem habeo. Poll. l. 1.

Προσορμίζω, appello, in stationem naves applico.

Προσορμίζομαι, appellor, applicor; seu appello, applico. Arrian. l. 6. προσορμισάμενος δὲ ὑπὸ τείχει ταῖς ὄχθαις.

Προσόρμισις, appulsus ad littus. Synes. [Thucyd. Hist. lib. 4. κατ' ὀλίγον γὰρ μαχεῖται, καίπερ πολὺ ὄν, ἀπορίᾳ τῆς προσορμίσεως.]

Συνορμίζω, simul in stationem applico seu appello.

Ὕφορμος, locus stationi aptus. Strabo l. 6.

Ὑφορμέω, ῶ, sum formidolosus alicui: metaphora sumpta ἀπὸ τῶν ὑπὸ τοῖς ὅρμοις κρυπτομένων πετρῶν καὶ ἐπιβουλευομένων. Apud Synesium ab Euopt. ὑφόρμει δὲ ἡμῖν οὐκ ἔλαττον, ὁ κατὰ πλάζειν τῇ γῇ, non minus nos terrebat metus, ne &c. ¶ Ὑφορμεῖν dicitur et ἡ λῃστρικὴ ναῦς, apud Polyb. quum in statione navibus et insidiis tegendis opportuna prænavigantibus imminet, &c.

Ὑφορμίζω, in stationem subduco. Thucyd. lib. 2. οὐκ ἔλαττον ναυτικὸν ὑφορμισάμενοι. (Ὑφορμίζομαι. Philostr. l. 3. c. 24.)

Ὑφορμιστής, qui in stationem subducit, vel qui stare aliquid facit ne fluctuet.

ΟΡΝΙΣ, ιθος, ὁ, ἡ, avis, ales. Odyss. β'. Ὡς ἄρα οἱ εἰπόντι ἐπέπτατο δεξιὸς ὄρνις. Iliad. ξ'. ὄρνιθι λιγυρῇ ἐναλίγκιος. Dem. εἰς τοὺς ὄρνις εἰπεῖν. Luc. ὄρνις θαλαττία. Et, ὀρνίθων θήρα, Ap. Xen. et Plut. [Ὄρνις, pro τύχη, μάντευμα. Æschyl. S. c. Th. 603. Θούριος ὄρνις. Ag. 113. Soph. Œdip. Tyr. 52. 966.] ¶ Peculiariter de gallinaceo genere dicitur. Athen. lib. 10. πολλάκις γυναῖκας αὐτοῖς, ἐπὶ πλεῖον ὁ ὄρνις καταλήψεται, τὴν ἐκ κακῶν. Al. Aphr. ὄρνις κατοικίδιος ἐκ τιθασείας, gallina domestica. Sic ὀρνίθων ᾠά, in Geopon. ¶ Dorica dialecto dicitur ὄρνιξ, unde nominat. plur. ὄρνιχες, apud Theocr. idyll. 5. et genit. pl. ὀρνίχων, apud eundem idyll. 23. ☞ Etymolog. dicit, ab ὄρω fieri ὄρις, et pleonasmo τοῦ ν, ὄρνις· οὐδὲν γὰρ ὀρμητικώτερον ὀρνίθος.

Ὀρνιθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ad avium naturam accedens: avium speciem gerens: ut, ὀρνιθώδεις κοιλίαι, ventriculi quales sunt avium. Aristot.

Ὀρνίθειος, ου, ὁ, ut, ὀρνίθεια κρέα, avium caro, Aristot. eth. 6. c. 7. et, ὀρνίθειον στέαρ, adeps gallinaceus, Diosc. l. 2. c. 89. Pro eodem dicitur etiam ὀρνίθειος, apud Aristoph. in Nub. ¶ Interdum ὀρνίθειος et ὀρνίθιος pro gallinaceo usurpantur: ut apud Athen. l. 8. Scribitur et ὀρνίθεος, pro iisdem, ut, ὀρνιθέα κεφαλὴ, apud Arat.

Ὀρνιθιακὸς, οῦ, ὁ, unde ὀρνιθιακά. (sc. συγγράμματα,) avium historia, libri de avibus: Dionys. de situ orb.

Ὀρνιθίας, ου, ὁ, ut, ὀρνιθίας χειμὼν, tempestas quæ aves perimit: vel hyems quæ frigore aves necat. Aristoph. in Acharn. ¶ Ὀρνιθίαι dicuntur etiam venti quidam, de quibus Aristot. de mundo. ¶ Ὀρνιθίας ἄνεμος, tertius est ordine post primum, qui solanus vel apeliotes, ad æquinoctialem ortum, versus eurum. Ille et recte nuncupatur ἐτησίας, vel ἐτήσιος, aviarius vel avicularis.

Ὀρνίθιον, et ὀρνιθάριον, ου, τὸ, avicula: apud Plut. in Artox. item pullus gallinaceus, apud Athen. l. 9. et 14.

Ὀρνιθών, ῶνος, ὁ, aviarium, vel gallinarium. Columella lib. 8. c. 3.

Ὀρνιθόω, in avem muto, in alitem converto. Athen. l. 9.

Ὀρνιθεύω, aucupor, aves capio. Xen. Hell. 4.

Ὀρνιθεύομαι, auguror. Suid.

Ὀρνιθευτής, οῦ, ὁ, auceps. Athen. l. 6. et 12.

Ὀρνιθεία, ας, ἡ, augurium, auspicium. Suid.

Ὄρνεον, ου, τὸ, avis, ales. Il. ν'. Ὁρμήσῃ πεδίοιο διώκειν ὄρνεον ἄλλο. Plat. τὰ τῶν ἄλλων ὀρνέων πτερά.

Ὀρνεόω, in avem muto, in alitem transformo.

Ὀρνεάτης, ὁ, auceps, vel qui aves vendit. Poll. l. 9.

Ὀρτάλιχος, avis vel avicula: vocabulum Doricum aut Bœoticum. Aristoph. in Acharn.

Ὀρνεώτιον, τὸ, avicula. idem.

Composita.

Ἀγριόρνιθες, feræ gallinæ. Theophil. 2. instit. jur. civ.

Ἄορνος, ου, ὁ καὶ ἡ, avibus carens, quò aves nullæ accedunt. Plut. de fort. Alex. et Luc. in Hermot.

Ἀπορνιθόω, et ἀπορνεόω, in avem transformo. Strabo l. 6.

Ἀπορνίθωσις, εως, ἡ, conversio seu transformatio in avem.

Δύσορνις, qui adversa ave fit. Eurip. δύσορνις οἶκος, infelix auspiciis. (Æsch. S. c. Th. 845.)

Εὔορνις, qui bonis et lætis auspiciis fit. et, εὐόρνιθες ἀναγράφονται.

Κάκορνις, inauspicatus, infaustus. Æschyl. [Eum. 773.]

Πολυόρνιθος, ὁ καὶ ἡ, avibus abundans. Eurip. in Iphig. Taur. [434.] τὰν πολυόρνιθον ἐπ' αἶαν.

Φίλορνις, avium amans. (Æsch. Eum. 21.)

Φιλορνιθία, avium amor. Aristoph.

ΟΡΟΒΟΣ, ου, ὁ, ervum, legumen, de quo Dioscor. lib. 2. c. 131. et Theophr. hist. pl. lib. 8. c. 5. Vide et Plutarch. in Græc. quæst. ☞ Quidam deducunt παρὰ τὸ ὀρέγεσθαι ὑπὸ τῶν βοῶν quod boves eo vescantur et saginentur.

Ὀρόβινος, confectus ex ervo. Ὀρόβινον ἄλευρον, apud Diosc. l. 2. c. 131.

Ὀροβίας, ου, ὁ, ervo similis, ervi speciem imitans. Ὀροβίας ἰχθύδιος, apud Gal. simpl. med. lib. 6. Ὀροβίας λιβανωτὸς, tus ervi figuram habens.

Ὀροβῖτις, idem quod ὀροβίας. Unde in fœm. ὀροβῖτις χρυσοκόλλα, lutea, et in globulos (seu erva) formari solita.

Ὀροβιαῖος, ervi magnitudinem habens: qui ervum æquat magnitudine, ut, ὀροβιαῖα καταπότια, apud Diosc. l. 4. c. 115.

Ὀρόβιον, ου, τὸ, parvum ervum, seu ervi granulum.

Πυρόροβος, (comp.) herbæ nomen. de qua Diosc. l. 3. c. 157.

ΟΡΟΔΑΜΝΟΣ, ου, ὁ, surculus, ramusculus. Hesych. ¶ Dicitur etiam ὀροδαμνίς, pro eodem, apud Theocr. idyll. 7. Τοὶ δὲ ποτὶ σκιαραῖς ὀροδαμνίσιν αἰθαλίωνες Τέττιγες λαλαγεῦντες ἔχον πόνον. ☞ Παρὰ τὸ ὄρω, τὸ ὁρμῶ, κατὰ τὴν αὔξησιν. Etymolog. ¶ Ὀρόδαμνος, Hesychio est etiam [illegible].

ΟΡΟΝΤΙΟΝ, orontium: herbæ nomen apud Galen. lib. 9. τῶν κατὰ τόπους, quæ ictericis in balneo luridum colorem detrahit, ut origanum Dioscoridis.

ΟΡΟΣ, εος, τὸ, mons. Odyss. τ'. αἰπὺ δ' ὄρος προσέβαν καταειμένον ὕλῃ. Iliad. γ'. ὄρεος κορυφῇσι ἰωκάς. Xenoph. in Cyneg. τὰ μεγάλα ὄρη. Paus. in Att. ὄρος ἄβατόν ἐστι ὕδατος καὶ δένδρων. Hinc et dat. poët. ὄρεσφι pro ὄρεσι. ¶ In domo ὄρος dicitur pars quæ capiti imminet: teste Poll. lib. 1. cap. 8. ¶ Et in pede humano pars superior sic etiam nominatur, apud eundem l. 2. ¶ Sic dicitur etiam lignum in prelo, quo oleum exprimitur; apud eundem l. 7. ¶ At pro ὄῤῥος vide in Ὄῤῥος.

Ὀρεινὸς, ῆ, ὁ, montanus, montosus. Xen. Pæd. 4. ἡ χώρα αὐτοῖς ὀρεινή, montuosam regionem incolunt. † et Pæd. 1. 3. 3. et 30.† Ponitur aliquando absolutè ἡ ὀρεινὴ, pro ὀρεινὴ χώρα, regio montana. Aristot. hist. an. l. 5. † Xen. Pæd. 2. p. 60. e.† ¶ Item in montibus crescens, sylvaticus, agrestis: ut, herbæ ὀρειναὶ, quæ in montibus crescunt. ¶ Ὀρεινὸς est etiam avis species, quæ monticola vocatur, de qua Aristot. hist. an. l. 8. c. 3.

Ὄρειος, ου, ὁ καὶ ἡ, et ἡ ὀρείη, Ionibus, apud Athen. l. 1. ex Alciphr. idem quod ὀρεινός. Ut, ὄρειος χώρα, apud Aristid. Dicitur et, ὄρειος, absolutè pro, ἡ ὄρειος χώρα. Item qui in montibus crescit, seu qui ex montibus provenit. ut, τροφαὶ ὄρειοι, cibi ex montibus provenientes, apud Luc. in Tim. Et qui in montibus degit. Ut, ὄρειοι λαγωοὶ, apud Xenoph. in Cyneg. Sic Liber pater Βάκχος ὄρειος, et νύμφαι ὀρειάδες dicuntur, quòd in montibus frequenter appareant. (Soph. Œdip. Tyr. 1048.) ¶ Ὄρειον est etiam polygoni species. Plin. l. 27. c. 12.

Ὀρειὰς, άδος, ἡ, montana, montosa. Ut, ὀρειὰς πέτρα, petra montosa. in Epigr. Et, ὀρειάδες μοῦσαι, musæ in montibus habitantes.

Ὀρείτης, ου, ὁ, monticola.

Ὀρίτης, idem. Hesych.

Ὀρέστης, idem quod ὀρείτης, qui in montibus versatur. Schol. Hom.

Ὀρέστερος, monticola, agrestis. Odyss. χ'. Ἀμφὶ δέ μιν λύκοι ἦσαν ὀρέστεροι, ἠδὲ λέοντες.

Ὀρεστιὰς, montana, monticola. Ut, νύμφαι ὀρεστιάδες, montanæ seu agrestes nymphæ. Iliad. ζ'.

Ὀρέστιον, τὸ, herba quæ et nectarion. Diosc. l. 5. c. 58.

Οὖρος, τὸ, Ionicè pro ὄρος. Iliad. β'. οὔρεος ἐν βήσσαις. † Hesiod. Theog. 129.† ¶ At οὖρος, ὁ, in seq. Ὅρος.

Οὔρειος, montanus, pro ὄρειος. Ut, οὔρειος χελώνη, apud Nicand. in Alex. (Eurip. Phœnis. 816. 762.)

Ὦρος, εος, τὸ, Doricè, pro ὄρος, apud Theocr. idyll. 1.

Ὀρεὺς, έως, ὁ, mulus, vel mula, quòd hoc animal ad opera montana præ cæteris sit idoneum. (Aristoph. R. 292.) Arist. rhet. 2. et l. 6. hist. anim. Pro eodem Ionicè dicitur οὐρεύς, apud Hesiod. in Erg. et Hom. Iliad. ά.

Ὀρεικὸς, οῦ, ὁ, mularis. Synes. epist. 3.

Composita.

Ἀκρώρεια, ας, ἡ, summitas montis. Philo de vita M. l. 3.

Κλεισώρεια, ἡ, claustrum montis.

Κρημνώρεια, præcipitium montis, seu præerupta montis pars.

Παρώρειος, ad latera montis situs, vel prope montem situs. Suid.

Παρώρεια, ας, ἡ, latus montium, secundum locum aliquem porrectorum. Polyb. l. 2.

Παρωρείτης Πὰν, in Epigram. latera montis incolens, vel ad montem positus.

Παρορεία, vicina montibus regio. Strabo.

Πρυμνώρεια, extrema montis pars, radix montis. Il. ξ'.

Ὑπώρειος, in ima parte montis situs, monti subjectus.

Ὑπώρειον, τὸ, ima pars montis. Suid. et Hesych.

Ὑπώριον, parvum promontorium. Suid.

Ὑπώρεια, ima montis pars, pes seu radix montis. Il. ύ. Plut. in Fab. et Demetr. Phal. (Palæph. p. 9.)

ΟΡΟΣ, ου, ὁ, terminus, limes, finis regionis alicujus vel agri. Luc. in Macrob. οἱ Περσῶν καὶ Ἀσσυρίων ὅροι. Et Demosth. οὐδεὶς ὅρος ἐπέστη τῇ ἐσχατιᾷ, nullus finitor seu cippus erat ibi erectus. Plut. in amat. narr. ἐκτὸς ὅρων βάλλειν, extra fines projicere. et, πέρα ὅρων ἐλαύνειν, ultra fines prosequi, apud Demosth. Item metaph. sicut apud Latin. finis, terminus, limes: ut apud Demosthen. ὅρος τῶν ἐγκλημάτων. Et, ὅρους τῶν ὠνίων τίθεσθαι, res venales suis limitibus describere, apud Plat. de leg. Et apud Luc. μεῖνας ἐντὸς τῶν τῆς ὀρχήσεως ὅρων, manens intra saltationis terminos. (Æschyl. Ag. 494. 1163. Eurip. Phœnis. 1216.) ¶ Item meta, scopus in aliqua re propositus. Arist. polit. 4. ἀριστοκρατίας μὲν ὅρος, ἀρετὴ, ὀλιγαρχίας δὲ, πλοῦτος. Et in genere, omne extremum ambiens; apud eundem Aristot. lib. 2. de gener. anim. ¶ Item modus et regula, et quasi præscriptum actiones temperans; apud Gal. method. 12. et 14. ¶ Item finis, i. finitio, seu definitio. apud Aristot. l. 1. Topic. ὅρος δέ ἐστι λόγος ὁ τὸ τί ἦν εἶναι σημαίνων. ¶ Exponitur etiam, index rei obnoxiæ, signum rei oppigneratæ. Unde, ὅρος τέθειται, et, ὅρος ἀνεστάθη, et, ἀφωρισμένη οὐσία, pignori opposita.

Ὁρικός, οῦ, ὁ, finitivus. Ut, ὁρικὴ στάσις, status definitivus. Et, τὰ ὁρικά, definitioni attributa, seu ad definitionem pertinentia. Alex. Aphr.

Ὅριος, terminalis. Ut, ὅριος Θεός, apud Plut. in Num. Et, ὅριος Ζεύς, apud Plat. l. 8. de leg.

Ὅριον, ου, τὸ, terminus, limes. In plurali, τὰ ὅρια, termini, limites, fines. Xen. † Pæd. 1. 4. 16.† et Thuc. Item fines stellarum, ac propriè partes signorum, quæ stellis singulis dividuntur; apud mathematicos.

Ὁρίζω, termino, finio, seu definio. Aristot. probl. sect. 15. τοῖς ὁρίζουσιν αὐτὴν μήκεσι. † Xen. Pæd. p. 233. b.† ¶ Item distermino, dirimo. Aristot. 3. de part. an. et Herodot. ¶ Exponitur et, conglutino, coagmento, apud Aristot. l. 4. meteor. Item terminis circumscribo, apud Demosth. (διδύμους ὁρίσασα πόντου πέτρας. Eurip. Med. 433. Soph. Tr. 767. Æsch. Ch. 927. Suppl. 555.)

Ὁρίζομαι, terminor, finior. Thuc. l. 1. μέχρι μὲν οὖν τοῦδε ὡρίσθω ὑμῶν ἡ βραδυτής. Item activè et metaph. definio, do definitionem rei. Aristot. ethic. 3. c. 6. τὴν φίλην ὁρίζονται προθυμίαν κακοῦ. Item æstimo, censeo, metior. Idem eth. 2. ὁρίζονται τὰς ἀρετὰς ἀπαθείας τινὰς καὶ ἠρεμίας, censent et æstimant. Sic Plat. in Gorg. ἡδονῇ τε καὶ ἀγαθῷ ὁριζόμενος τὸ καλόν. Item definio, i. statuo, constituo. Dinarch. ὁρισάμενος ἑαυτῷ ζημίαν θάνατον, statuens seu præstituens. Sic, ὁρίζεσθαι δίκαιον, jus statuere, seu jus observandum præscribere, apud Demosth. Item existimo, statuo, censeo. Demosth. Philipp. 3. ἀφ' ἧς ἡμέρας ἀνεῖλε Φωκέας, ἀπὸ ταύτης ἔγωγ' αὐτὸν πολεμεῖν ὑμῖν ὁρίζομαι, cum ego vobis bellum inferre existimo. Item, finis loco mihi propono, scopum mihi præfigo. Plat. lib. 8. de rep. ὃ δημοκρατία ὁρίζεται ἀγαθόν, quod democratia statuit finem et bonum. (Æsch. Suppl. 399.)

Ὅρισμα, τὸ, terminus, limes. Eurip. in Hecuba. Idem id quod apud nos statuimus. Joseph.

Ὁρισμός, οῦ, ὁ, finitio, definitio. Aristot. post. analyt. l. 2. c. 2. et alibi. Est et schema rhetoricum. Item ipsa actio statuendi aliquid, et velut definiendi. Aristot. eth. 8.

Ὁριστής, οῦ, ὁ, finitor: et sunt agrorum mensores, qui limites et confinia determinant. Poll. l. 9. Item constitutor juris, et arbiter conditionum. Demosth.

Ὁριστικός, ὁ, finitivus, seu definitivus. Ut, ὁριστικὸς λόγος, apud Aristot. pro ipsa definitione. Item, ὁριστικὴ ἔγκλισις, Grammat. Græcis dicitur indicativus modus.

Οὖρος, ου, ὁ, Ionicè, idem quod ὅρος, terminus. Il. φ'. οὖρον ἀρούρης, terminum regionis. Et in plur. οὖροι, termini, limites, pro ὅροι, apud Herodot. Dicitur et οὖρα in plur. num. Ut Il. ψ'. Ὅσσα δὲ δίσκου οὖρα κατωμαδίοιο πέλονται.

Οὖρα, Ionicè, pro ὅρια, termini, limites, fines.

Οὐρίζω, Ionicè, pro ὁρίζω, finio, termino, seu conterminus sum. Ut, οὐρίζει πρὸς τὴν Ἀσίην Εὐρώπη. [Herodot. Hist. lib. 2. c. 16. εἰ γὰρ δὴ ὁ Νεῖλός γέ ἐστι κατὰ τοῦτον τὸν λόγον, ὁ τὴν Ἀσίην οὐρίζων τῇ Λιβύῃ.] (Æsch. Ch. 313. V. Οὖρος.)

Οὔρισμα, pro ὅρισμα, terminus, limes.

Composita.

Ἄγχορος, et Ionicè ἄγχουρος, conterminus, vicinus. Suid.

Ἀμορία, ας, ἡ, confinium; junctos habere terminos.

Ἀνθορίζω, contrariam definitionem facio, contrario modo definio.

Ἀνθορισμός, definitio definitioni opposita: κεφάλαιον, apud rhetores. Hermogen.

Ἀόριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, non finitus, infinitus, interminatus. Ut, ἀόριστος γῆ, apud Thucyd. Item ἀόριστον, non distinctè dictum, seu scriptum, Æsch. in Ctesiph. et Dem. Philipp. 1. Gramm. χρόνος ἀόριστος, tempus est aoristum, vel indefinitum.

Ἀορίστως, non finitè, interminatè. Item non circumscripto certo temporis spatio. [Plat. de Leg. lib. 11.]

Ἀοριστία, ἡ, (q. d. non-terminatio,) nullus certus terminus, nulli certi fines circa rem quampiam. Item, ἐν ἀοριστίᾳ dicitur esse, quod definitionis expers est. Dionys. Areopag. [Aristot. Meteorolog. lib. 2. cap. 5. αἱ δὲ μεταβολαὶ πάντων παρεχόμεναι διὰ τὴν ἀοριστίαν εἰσί.]

Ἀοριστικός, οῦ, ὁ, indefinitivus, qui indefinitè capitur.

Ἀοριστόω, ῶ, vel ἀοριστέομαι, οῦμαι, indefinitus sum, rem indefinitam denoto: vel indefinitè capior: et, ἀοριστούμενος λόγος, indefinita oratio, apud Apoll. Gramm.

Ἀοριστάζω, incertus sum, hæsito, indefinitè intelligo. Philop. in poster. analyt.

Ἄπουρος, qui abest à terminis. Soph. in Œdip. Tyran.

Ἀφορίζω, finio, termino: ut apud Polyb. τὴν βίβλον ταύτην ἀφορίσομεν, hunc librum terminabimus. ¶ Item termino, i. suis limitibus circumscriptum distinguo et discerno. Exod. 17. ἀφοριεῖς τὸν λαὸν κύκλῳ, constitues terminos populo isti per circuitum. ¶ Item separo, secerno. Matth. 25. καὶ ἀφοριεῖ αὐτούς, ὥσπερ ὁ ποιμὴν ἀφορίζει τὰ πρόβατα ἀπὸ τῶν ἐρίφων. Item constituo, definio, et designatè dico. Aristot. eth. 3. περὶ ποίας οὖν τῶν ἡδονῶν, ἀφοριστέον, constituamus ergò, de quânam harum voluptatum locuturi simus. ¶ Item designo, assigno, attribuo. Dionys. ad Demosth. ἐπιθυμίᾳ, καὶ θυμῷ, καὶ λόγῳ, τὰ κατ' ἀξίαν ἀφορίζει. ¶ Item definio, do definitionem rei. ¶ Item aphorismos dico. Synes. epist. 115. ὡς ἀφορίζων, τὴν ἰδίαν ὅρον ἔχουσαν εἶναι μαντείαν. ¶ Item extermino, excommunico, repudio.

Ἀφορίζομαι, terminor, limitibus distinguor et discernor. Theophr. de caus. pl. l. 1. ¶ Item separor, secernor: unde apud Aristotel. eth. 8. ἔστι δὲ ἀδελφοῖς μὲν πάντα κοινά, τοῖς δὲ ἄλλοις ἀφωρισμένα, separata. Et act. separo. Unde ἀφορισάμενος τὸν λόγον τὸν περὶ τῶν τοιούτων διαιρετικόν, separans, distinguens. ¶ Item designor, seligor. Aristot. eth. 7. ¶ Item assignor, distribuor. Dionys. ad Demoph. ἐπεὶ καὶ ἀγγέλοις δίκαιον, ἀπονέμεσθαι τὰ κατ' ἀξίαν καὶ ἀφορίζεσθαι. ¶ Item definior. Plut. de fat. οὕτως ἀφορίζεται ἡ τύχη, sic definita est fortuna. Et activè, definio. Themist. in 2. de anima. ¶ Item finibus adimo, à finibus alienis aufero. Isocr. χώραν ὅσην πλείστην ἀφορίσασθαι. ¶ Exponitur etiam, oppignero, pignori oppono.

† Ἀπουρίζομαι, Ion. unde part. ἀπουρισάμενος, spoliatus, privatus, pro ἀφορισάμενος, apud Hesiod. Asp. 173.†

Ἀφόρισμα, τὸ, quod suis terminis descriptum et ab aliis separatum est.

Ἀφορισμός, determinatio, distinctio, distincta rerum explicatio. Theophr. l. 3. de caus. pl. Apud Hippocr. ἀφορισμοὶ sunt sententiæ, quæ brevissimis verbis omnes rei proprietates complectuntur. Et, ἀφορισμὸς γνωμικός, dictum sententiosum. Eust.

Ἀφωρισμένως, determinatè, distinctè, seorsim, separatè. Aristotel. in lib. περὶ ἑρμην.

[Ἀφοριστικῶς. Dion. Hal. ἰδίως τε καὶ ἀφοριστικῶς τὰ μετὰ ταῦτα ἐπιτιθέντος, sc. Lysias Καὶ πολλὰ καὶ ἀγαθά, &c. Fragm. Lysiæ exstat pag. 656. Ed. Cl. Taylor.]

Decomp. Συναφορίζω, simul dirimo et discerno. Plut.

Διόρος, diremptor, disterminator. Poll.

Διορία, præfinita seu præscripta dies. Hesych. ¶ Exponitur et, discrimen.

Διορίζω, distermino. Themist. in 4. phys. ὃ διορίζει τὸ παρελθὸν καὶ τὸ μέλλον, quod disterminat à se invicem tempus præteritum et futurum. ¶ Item distinguo, discrimino, divido. Gal. ad Glauc. ῥᾳδίως μὲν καὶ πάνυ σαφῶς αὐτὰ διοριεῖς, facilè ea discernes. † discerno, divido. Xen. Pæd. l. 4. p. 109. a.† ¶ Item explico, explano. Plat. in Gorg. ταῦτά μοι σαφῶς διόρισον. ¶ Item statuo, concludo, i. decerno et disputando concludo. Themist. 2. de anima, παραδοῦναι διορίσαι τί ἐστι ψυχή. ¶ Item extermino. Hesych. ¶ Exponitur etiam, censeo, metior, æstimo, apud Aristot. in polit. διορίζει οὐδὲν τὸν δοῦλον, nihilo metiri servum. (Eurip. Phœniss. 499. 1381. Soph. Œdip. Tyr. 743. 1102.)

Διορίζομαι, distinguor, discriminor, dividor. Plat. in polit. Et activè, discerno, divido. Idem in polit. πάμπολλα διοριζόμενοι μαθήσεις, artes multipliciter partientes. ¶ Item decernor, et disputando concludor. Aristot. anal. pr. l. 1. c. 2. Et act. constituo, discepto. Themist. περὶ τροφῆς ἀναγκαῖον διορίσασθαι πρῶτον. ¶ Item activè, affirmo, constituo, i. pono, assero. Plat. in Parm. ἐάν τις, ὡς εἴδη ὄντα αὐτὰ καθ' ἑαυτά, διορίζηται, si quis statuerit, formas per se existere. Et in pass. apud Aristot. polit. 4. τίμημα διωρισμένον, census status et constitutus.

[Διοριστέον. Plat. de Leg. lib. 9. διοριστέον ὡς δύναμιν αἵ τε αἰτίαι καὶ ὅσαι καὶ ἐν οἷς τυγχάνουσι τιμωρίαι, τὸ πρόσφορον ἔχειν ἂν ἕκαστα.]

Διωρισμένως, definitè, seu seorsim, particulatim.

Διόρισμα, definitio, διορισμός. In nov. Const.

Διορισμός, distinctio, distincta rerum explicatio, determinatio. Aristot. Polit. 3. Exponitur etiam, discrimen, apud Gal. in lib. 1. ad Glauc. Item definitio. Procl. in Eucl.

Διόρισις, definitio. In nov. Const.

Διουρίζω, Ion. pro διορίζω, distermino, distinguo. [Herodot. Hist. lib. 4. cap. 42. Θωμάζω ὦν τῶν διουρισάντων καὶ διελόντων Λιβύην καὶ Ἀσίην καὶ Εὐρώπην.]

Decomp. Ἀδιόριστος, qui distinctus et explicatus non est, indefinitus. Suid. et Hesych. [Aristot. Eth. Nicom. lib. 10. cap. 5. pag. 450. Ed. Ox. αἱ μὲν γὰρ (sc. ἐπιθυμίαι) διωρισμέναι εἰσὶ καὶ τοῖς χρόνοις καὶ τῇ φύσει· αἱ δέ, σύνεγγυς ταῖς ἐνεργείαις, καὶ ἀδιόριστοι οὕτως, ὥστ' ἔχειν ἀμφισβήτησιν, εἰ ταὐτόν ἐστιν ἡ ἐνέργεια τῇ ἡδονῇ. lib. 3. cap. 5. τὸ βουλεύεσθαι δὲ ἐν τοῖς ὡς ἐπὶ τὸ πολύ, ἀδήλοις δὲ πῶς ἀποβήσεται, καὶ ἐν οἷς ἀδιόριστον.]

Ἀποδιορίζω, suis limitibus finitum separo et segrego. [Epist. S. Judæ. 19. οὗτοί εἰσιν οἱ ἀποδιορίζοντες, ψυχικοί, πνεῦμα μὴ ἔχοντες.]

Προσδιορίζω, conditionem addo, et restringo verbis id quod simpliciter enunciatum erat. Ut apud Hermog. οὐδὲν τούτων προσδιώρισεν ὁ νομοθέτης, lex nihil horum distinxit.

Προσδιορίζομαι, conditionibus additis determinor, ad certam conditionem restringor. Aristotel. metaph. προσδιωρίσθω δ' ἡμῖν καὶ ταῦτα τῷ προσκεῖσθαι αἰσθήσει, circumscribatur et limitetur additis additamentis. Et activè, determino conditionibus additis. Alexand. in 5. topic. πολλαχῶς ἁμαρτάνουσιν, εἰ ἐν τῇ τῶν ἰδίων ἀποδόσει μὴ προσδιοριζόμενοι κατά τινα τρόπον ἀποδιδῶσι.

Προσδιορισμός, circumscriptio verborum et determinatio, modificatio. In propositione sic etiam dicitur pars præcipua, significans, quomodo prædicatum insit subjecto.

Decomp. Ἀπροσδιόριστος, dicitur propositio illa, in qua prædicati modus, quo subjecto competit, non est positus: seu quæ caret additamento limitante prædicatum subjecto conveniens. Magent. in lib. περὶ ἑρμην.

Συνδιορίζω, simul distinguo et distermino. Strabo.

Δίσκουρα, terminus qui disci jactu comprehendi potest. Il. ψ'.

Δισκούρια, spatium quod quis disci jactu attingere potest; apud Hes.

Δυσόριστος, qui definiri vix potest et terminari. Aristot. met. l. 4.

Ἔνορος, qui intra terminos nostros est. ut, ἔνορος χῶρος. Pollux lib. 9. cap. 1.

Ἔξορος, sive ἔξουρος, qui extra seu ultra nostros terminos est. Idem l. d. c. 48. Item qui exterminatus est è regione aut urbe aliqua.

Ἐξορία, exilium.

Ἐξορίζω, extermino, exilio mulcto. Aristot. eth. 10. c. 9.

Ἐξορισμός, exterminatio, expulsio extra terminos, seu interdictio finium.

Ἐξόριστος, qui exterminatus est, exul. Dem. contra Mid. Et apud Poll. l. 9. c. 1. ἐξόριστον γενέσθαι, exulem factum esse.

Ἐπιούρια, τὰ, termini, fines, limites, Ionicè pro ἐπιόρια. Hesych.

Ἐπίουρα, τὰ, expon. interstitia, intervalla. Iliad. κ'. A nomin. singul. ἐπίουρος, per metaplasmum: ut tradit Eustath. ¶ Aliud vide in comp. ex Οὖρος, custos.

Εὐόριστος, quem definire et suis velut terminis describere facile est. Aristot. meteor. l. 4.

Ἐφόριος, et ἔφορος, qui in finibus est, finitimus. ¶ Aliud Ἔφορος in ὁράω. ¶ Τὰ ἐφόρια, quæ sunt extra urbem, finitima et contermina urbi. Poll. l. 6. c. 21. Et, στήλη ἐφορία, columna terminalis, quæ in finibus regionis aut agri alicujus ponitur. apud eundem l. 9. c. 1.

Ἐφορία, ας, ἡ, confinium, seu fines. Demosth.

Καθορίζω, definio. Hesych.

Μεθόριος, conterminus, confinis. Item, qui duas res veluti terminus dirimit et dividit. μεθορία γῆ, regio contermina, apud Thuc. lib. 2. et, μεθόριος νεφέλη τῶν τε Αἰγυπτίων, καὶ τῶν Ἑβραίων, nubes tanquam discrimen interjecta. apud Phil. de vita M. l. 1.

Μεθόριον, τὸ, confinium. Plut. de def. orac. et Herodian. l. 6. † Xen. Pæd. 1. 4. 16. et l. 3. p. 76. c. et l. 5. p. 141. a.† Item interstitium disterminans res quaslibet à se invicem. Philo de vita M. lib. 3.

Μεθορίζω, confinis sum. Exponitur etiam, participo. Hesych.

Μειουρίζω, minoribus terminis finire. Vide et comp. ab Οὐρά.

Μεσούριον, Ion. pro μεσόριον, terminus seu limes inter duas regiones medius, et eas disterminans.

Ὅμορος, et Ionicè ὁμούριος, et ὅμουρος, conterminus, confinis, finitimus. Isocr. τῶν ὁμόρων ἐπάρχειν, finitimis imperare. † Xen. Pæd. l. 4. p. 91. b.† [Apoll. Rhod. Arg. II. 379. Τῷ δ' ἐπὶ Μοσσύνοικοι ὁμούριοι, &c. Herodot. Hist. lib. 2. ἐοῦσα δὲ Αἰγύπτιοι ὅμουροι τῇ Λιβύῃ, οὐ μάλα θερμάδες εἰσί.] ¶ Τὸ ὅμορον, confinium. Thuc. l. 6.

Ὁμορέω, et Ion. ὁμουρέω, confinis seu conterminus sum. Plut. in Publ. ὁμοροῦν χωρίον ἐκείνῳ, illi finitimum prædium. [Herodot. Hist. lib. 2. ἔστι γὰρ Σαΐς Αἰγύπτου.]

Ὁμόρησις, vicinitas, affinitas. Laërt.

Προσόμορος, (decomp.) conterminus, confinis, ὅμορος. Herodot.

Προσομορία, idem quod ὁμορία.

Παρορίζω, fines meos egredior alienum agrum usurpando: vel simpl. fines meos et limites transilio. Epigr. l. 2. Κἂν μέχρις Ἡρακλέους στηλῶν ἔλθῃς παρορίζων.

Παρορίστης, οῦ, ὁ, qui fines suos egrediens alienum agrum usurpat, qui fines suos transilit. Ibidem.

Περιορίζω, suis finibus limitibusque circumscribo. Luc. de salt. ταύτῃ διαστήματι περιορίσθω ἡ τῆς ὀρχηστικῆς πολυμάθεια. ¶ Item extermino, exilii locum præscribo. Plut. in apophth. et Aristot. pol. 6. cap. 4. ¶ Suid. et Hesych. exp. etiam, animo et mente quasi circumscribendo cognosco.

Περιορισμός, circumscriptio: propriè quæ fit limitibus et terminis. Item περιορισμοὶ ἀγρῶν, dicuntur ipsi limites agrorum, quibus circumscripti sunt et definiti. Plut. in Num. ¶ Item exilium. unde εἰς περιορισμὸν καταδικάζεσθαι, exilio damnari. can. 7. concil. Sardic.

Περιοριστός, limitibus et terminis suis circumscriptus. Hesych.

Περιοριστικός, terminativus: περιόριστος. Merc. Trism.

Περιόρισις, circumscriptio, profinitio. In nov. Const.

Ἀπεριόριστος, (decomp.) qui circumfinitus non est, non terminatus. [Dion. Longin. de Sublim. cap. 44. πολὺ δὲ μᾶλλον ὁ κατέχων ἡμῶν τὰς ἐπιθυμίας ἀπεριόριστος οὑτοσὶ πόλεμος.]

Εὐπεριόριστος, qui facilè terminari, seu circumscribi potest. Strabo.

Προορίζω, præfinio, prius definio, prius constituo. Act. Apost. c. 4. ποιῆσαι, ὅσα ἡ χείρ σου καὶ ἡ βουλή σου προώρισε γενέσθαι, prius definierat facienda. Sic Rom. 8. οὓς [illegible] προώρισε, τούτους καὶ ἐκάλεσε, quos præfinivit, hos et vocavit.

Προορίζομαι, prædefinior. Paul. ad Eph. 1. προορισθέντες κατὰ πρόθεσιν. Item activè oppignerationis seu hypothecæ notam appono, Dem. contra Onetor. δισχιλίων προορίζειν τὴν οἰκίαν.

Προορισμὸς, præfinitio, prædestinatio.

Πρόσορος, conterminus, affinis. Poll. l. 9. † τὰ πρόσορα ὑμῖν τῆς Ἀσσυρίας, finitima vobis Assyriæ sc. loca. Xen. Pæd. p. 151. b.† ¶ Pro eodem Ionicè dicitur πρόσουρος, ab Herodoto.

Προσορίζω, addo finibus imperii. Item præfinio: ut, προσορίζω χρόνον. Plut. in Lycurg. Et pass. προσορίζομαι, addor finibus imperii, apud Strab. et eundem Plut. in Cic.

Σύνορος, conterminus, confinis. Aristot.

(Σύνουρος. Æsch. Ag. 594.)

Συνορία, confinium. Suid.

Συνορέω, conterminus sum.

Συνορίζω, confinio jungo, confinia facio, dirempta copulo. Aristot. in 3. de cœlo.

Τηλουρὸς, cujus termini procul sunt, longinquus. Apol. l. 2. Arg. et Eurip. in Oreste. (Τηλουρὸν πέδον. Æsch. Prom. 1.)

Ὑπερόριος, qui ultra seu extra fines est. Ut, ὑπερόριος πόλεμος, bellum quod extra fines geritur, apud Demosth. et ὑπερόριος ἀρχὴ, apud Thucyd. l. 4. Dicitur et ὑπερόριον ῥῖψαι, projicere extra fines, apud Suid. ¶ Item externus, peregrinus. Suid. Item exul, profugus extra fines.

Ὑπερορία, id quod extra fines nostros est, locus extra fines. Plat. εἰς τὴν ὑπερορίαν ἐκπεμπέτωσαν. Sic Chrysost. τί λέγω τὴν εἰς τὴν ὑπερορίαν κατάστασιν; quid loquor de exilio? Sic dicitur πρὸς τὴν ὑπερορίαν μετοικισθῆναι, exterminari, exilio mulctari. et, ἐκ τῆς ὑπερορίας ἀνακληθῆναι, ab exilio revocari. apud Plut.

Ὑπερορίζω, extermino, limitibus et finibus meis expello. Poll. l. 9. c. 1.

Ὑπερορίζομαι, exterminor. Gregor. et Æschin.

ὌΡΠΗΞ, ηκος, ὁ, ramus seu surculus ex radice arboris enatus: stolo. Il. φ'. ὁ δ' ἐρινεὸν ὀξέϊ χαλκῷ Τάμνε νέους ὄρπηκας, ἵν' ἅρματος ἄντυγες εἶεν. Hesiod. ὄρπηκα appellat virgam aculeatam, qua boves incitant, in Erg. Χερὶ λαβὼν ὄρπηκα βοῶν ἐπὶ νῶτον ἵκοιο. ‡ Apoll. Arg. 3. 1325.‡ Eurip. verò in Hippol. ὄρπακα, seu ὄρπακα, Doricè, jaculum ex ramo tereti et recto: πρὸς θεῶν ἔραμαι κυσὶ θωΰξαι, καὶ παρὰ χαίταν ξανθὰν ῥῖψαι Θεσσαλὸν ὄρπακ', ἐπίλογχον ἔχουσ' ἐν χειρὶ βέλος. Alii quoque rami ὄρπηκες nominantur, etiam in summa arbore aut media. Ut apud Theocrit. idyll. 7. Ὄρπακες βραβίλοισι καταβρίθοντες ἔραζε. Nicand. dicit etiam, μυρσάδιον ὄρπηξ, in Ther. ☞ Παρὰ τὸ ἕρπω, ὃ ἐρπύσει εἰς ὕψος. Etymol.

ὈῬῬῸΣ, οῦ, ὁ, pro accentu significationem mutat. Nam ὀῤῥὸς oxytonus significat serum lactis: seu ut Hesych. habet, τὸ ὑδατῶδες καὶ τὸ ὑποστάθμιον τοῦ γάλακτος. ☞ Ἀπὸ τοῦ ῥεῖν ἀπ' αὐτοῦ. Aristot. histor. anim. lib. 3. cap. 20. πᾶν δὲ γάλα ἔχει ἰχῶρα ὑδατώδη, ὃς καλεῖται ὀῤῥός. Dicitur etiam de aliis. Ut apud Plat. in Tim. ἰχὼρ, ὁ αἵματος ὀῤῥός. ¶ Item de pice, apud Theophr. hist. pl. l. 9. c. 2. In hac significatione scribitur et ὀρὸς, οῦ, ὁ. ☞ Quod Eust. à ῥεῖν derivat, facto inde ῥὸς, et transpositis literis, mutatoque accentu, ὀρὸς, ut sit τὸ τοῦ γάλακτος ῥευστὸν, τὸ μὴ πηγνύμενον εἰς τυρόν. Sic Od. ι. ναῖον δ' ὀρῷ ἄγγεα πάντα Γαυλοί τε, σκαφίδες τε. [illegible] Od. ρ'. Καί κεν ὀρὸν πίνων, μεγάλην ἐπιγουνίδα θεῖτο.

Ὄῤῥος, autem paroxytonon dicitur illa velut linea, quæ scrotum medium intersecans, per [illegible] usque ad anum tendit. ¶ Gal. in lex. Hippocr. ὄῤῥον dicit esse sacri ossis extremum, idque etiam ὀῤῥοπύγιον nominari. Aristophan. in Ran. ἐγὼ δὲ τ' ἀλγεῖν ἄρχομαι τὸν ὄῤῥον. ¶ Pro eodem scribitur et ὄρος, teste Eustath.

Derivata ab ὀῤῥός.

Ὀῤῥώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, serosus, sereus: ut, ὀῤῥῶδες γάλα, apud Theophr.

Ὀῤῥόω, seu ὀρόω, in serum converto, in serosam qualitatem muto. Unde pass. ὀροῦσθαι serescere, seu in serum abire. apud Arist.

Οὐρὸς, Ionicè dicitur pro ὀρός.

Composita.

Διοῤῥόω sive διορόω, ῶ, idem quod ὀῤῥόω: unde et in pass. apud Aristot. διοῤῥοῦται τὸ γάλα.

Διόρωσις, conversio in serum. Gal. in lex. Hippocr.

Ἐξοῤῥίζω, serum exprimo. Hesych.

Derivata ab ὄῤῥος.

Ὀῤῥώδης, ad caudam usque protensus. Gal. in lex. Hippocr.

Ὀῤῥωδέω, metuo, timeo. ☞ Παρὰ τὸ τὸν ὄῤῥον ἰδίειν. (verùm sic compositum erit, non derivatum.) accidit enim iis qui metu percelluntur ut circa ὄῤῥον sudent, ut tradit Hesych. itidemque schol. Aristoph. nec non Eustath. qui dicit, sumptam metaph. ab animantibus, quæ in metu caudam subter femora contrahunt. Aristoph. in Pluto, ἐγὼ δ' ἐκεῖνο ὀῤῥωδῶ πάνυ, i. φοβοῦμαι. Eurip. in Hec. Πατήρ τε ἐξέπεμψεν, ὀῤῥωδῶν θανεῖν. Dem. ad Philipp. ep. χρὴ μὲν ὀῤῥωδεῖν ὑμᾶς τὴν ἐκείνου δύναμιν, μήτε ἀγεννῶς ἀντιταχθῆναι πρὸς αὐτήν. ¶ Scribitur et ὀρωδέω, unico ρ, teste Eustath.

Ὀῤῥωδία, sive ὀρωδία, ἡ, metus, timor. Eurip. in Phœn. (Med. 318.) et apud Thuc.

Ὀῤῥωδῶς, non sine metu, meticulosè. Hesych.

Composita ex ὀῤῥωδέω.

Ἀῤῥωδῶ, non metuere, non expavescere. Eustath. ex Erennio scribit, α privans huic verbo inesse. ¶ Quamvis ipse sentiat, ἀῤῥωδεῖν dici pro ὀῤῥωδεῖν, sicut ἄσταφις et ὄσταφις pro eodem sumuntur.

Ἀῤῥωδία, metus, pavor: idem cum ὀῤῥωδία.

Decomp. Καταῤῥωδέω, ῶ, extimesco, metu consternor. Herodot. [lib. 1. καταῤῥωδήσας τὸν ἵππον.]

Ὑπεραῤῥωδέω, metuo super: vel supra modum metuo. Herod. ὑπεραῤῥωδέει τῇ Ἑλλάδι.

Καταῤῥωδέω, idem quod ὀῤῥωδέω.

Ὑποῤῥωδέω, aliquatenus metuo et horreo. Plut. in Pericle, καὶ πάλαι γ' ἂν ἐν ἀνὴρ, εἰ μὴ τὸ τῆς πόλεως ὑποῤῥωδεῖν κακόν.

ὈΡΤΑΛΙΣ, ιδος, ἡ, pullastra, vel gallina. Nicand. in Alexiph. ἠὲ σὺ ἀλίγκια τοῖά τε βεβριθυῖα Ὀρταλὶς αἰχμητῆρα ἀποκλείουσα κενεὰς ἔκβαλεν.

Ὀρτάλιχος, ου, ὁ, dicitur de pullo adhuc implumi, apud Theocrit. idyll. 13. et de gallinaceo maturæ ætatis, apud Aristophan. in Acharn. et apud Athen. lib. 14. (Æsch. Ag. 54.) ¶ Nicander pullastram etiam, seu gallinam, appellat ὀρτάλιχον. in Alexiph.

Ὀρταλιχεὺς, idem quod ὀρτάλιχος. Nicand.

Ὀρταλίζω, incipio explicare alas ad volatum, more implumium avium, et metaph. incipio in altum ferri. Vide scholiast. Aristoph. in Equit.

Ἀνορταλίζω, (comp.) idem quod ὀρταλίζω. Aristoph. in Equit.

ὈΡΤΥΞ, υγος, ὁ, coturnix. Xenoph. αἵ τε ὄρτυγες καὶ οἱ πέρδικες πρὸς τὴν τῆς θηλείας φωνὴν φερόμενοι. ¶ Item herba σταχυώδης, teste Theophrast. hist. pl. l. 7. c. 10. et Plin. l. 21. c. 17.

ὈΡΥΖΑ, ης, ἡ, oryza: ex genere τῶν σιτηρῶν, frumentaceorum seu frugum, ut olyra. Diosc. l. 2. c. 117. ¶ Dicitur etiam ὄρυζον. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 5. μάλιστα δὲ σπείρουσι τὸ καλούμενον ὄρυζον. ἐξ οὗ τὸ ἕψημα. τοῦτο δὲ ὅμοιον τῇ ζειᾷ. καὶ περιπτισθὲν οἷον χόνδρος. ἀφίησι δὲ τὴν ὄψιν ὁμοίαν ταῖς αἴραις. Vide et Plin. lib. 18. cap. 7.

ὈΡΥΜΑΓΔΟΣ, οῦ, ὁ, strepitus, fragor, tumultus. Propriè in montibus, quum ligna scinduntur. Odyss. ι. (de Cyclope, fascem lignorum ante antrum dejiciente:) Ἔντοσθεν δ' ἄντρου βαλὼν ὀρυμαγδὸν ἔθηκεν. Et Il. π'. Τῶν δ' ὥστε δρυτόμων ἀνδρῶν ὀρυμαγδὸς ὄρωρεν Οὔρεος ἐν βήσσῃς, ἕκαθεν δέ τε γίνετ' ἀκουή. Dicitur et generaliter de quovis strepitu. Iliad. φ'. de Scamandro, Ὃ δ' ὄπισθε ῥέων ἕπετο μεγάλῳ ὀρυμαγδῷ. Et Il. ζ'. ἵππων τε καὶ ἀνδρῶν αἰχμητάων ὀρυμαγδός. Et Il. β. et ψ. πολὺς ὀρυμαγδὸς ὀρώρει.

ὈΡΥΣΣΩ, seu ὀρύττω, F. ύξω, P. ὤρυχα, et Att. ὀρώρυχα, fodio. Il. η'. Ἔκτοσθεν δὲ βαθεῖαν ὀρύξομεν ἐγγύθι τάφρον. Xen. pæd. 7. ὀρύττειν ἐπὶ λόφου τινὸς θήκην τῷ τελευτήσαντι. Thuc. l. 2. ὑπόνομον ἐκ τῆς πόλεως ὀρύξαντες, fosso cuniculo. ¶ Item defodio, facta fossa demitto. Xen. in œcon, ὀρύττειν τὰ φυτά. Et cum genit. Soph. in Ajace, γαίας ὀρύξας, in terram defodiens: ubi sub. κατά. ¶ Item perfodio, pertundo. Athen. lib. 2. τὴν λεκάνην ὀρύττειν ἀποδέδειχα κάτω. ¶ Item circumfodio. Theophr. hist. pl. lib. 6. (de laserpitio:) καὶ τοῦτο ἴδιον καὶ διαφερόντως περιττὸν, ὅτι φασὶ δεῖν ὀρύττειν ἐκάστου.

Ὀρύσσομαι, sive ὀρύττομαι, fodior, effodior. Herodian. lib. 2. οὐκέτι ὀρυττόμενον, ἀλλ' ἐκ ἀπηρεισμένου ἤδη, ἠθροισμένον.

Ὄρυγμα, τὸ, fossa, fovea. Xenoph. in Cyneg. et pæd. 1. ¶ Peculiariter sic dicebatur Athenis fovea, in quam sontes conjiciebantur. Harpocr. ex Lycurgo.

Ὄρυξις, εως, ἡ, fossio, fossura. Suid.

Ὄρυξ, q. d. fossor. Hesychio est λαξευτικὸν σκεῦος, vel σκαφείου εἶδος. Item piscis quidam, et animal quadrupes, quod Dorcadem colore refert; de quo Aristot. et Ælian.

Ὀρυκτὴρ, ῆρος, ὁ, fossor. Philo de mundo.

Ὀρυκτὸς, οῦ, ὁ, fossus: ut, τάφρος ὀρυκτὴ, Il. ι. et apud Plutarch. Item qui fodi seu effodi solet, fossilis. Diosc. l. 5. c. 126.

Ὀρυχὴ, ἡ, fossio, fossura. Plut. sympos. l. 4. probl. 5. ¶ Item rostrum suis, quo fodit et vertit terram. apud eundem ibid.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀνορύσσω, sive ἀνορύττω, effodio quod defossum erat, refodio, eruo è terra. Plut. in Agesil. ἐκέλευε, μὴ τὸν νόμον ἀνορύττειν, ἀλλὰ τῷ λόγῳ μᾶλλον αὐτὸν συγκατορύττειν.

Ἀνορύσσομαι, et ἀνορύττομαι, effodior, refodior. Luc. ἀνορυχθῆναι θησαυρὸς ὑπὸ τὸν Ἑρμοῦ λίθον.

Ἀντορύσσω, vel ἀντορύττω, contrà fodio, è contrario fodio, seu hostium cuniculos transversis cuniculis excipio.

Ἀπορύσσω, seu ἀπορύττω, defodio.

Ἀπόρυξ, canalis sub terra fossus ad ducendam aquam. ¶ Item propago in vite, [illegible] est, palmes vitis vetulæ, qui in terram defoditur, ultima tantum sui parte extante, et nova inde vitis pullulat. Ezechiel. cap. 17.

Ἀπόρυξ, ab Hesych. exp. scissura sive fissura.

Διορύττω, perfodio, fodiendo penetro. Thuc. l. 2. διορύξαντες τοὺς κοινοὺς τοίχους, perforatis et perfossis parietibus. Metaphoricè etiam in pass. voce sumitur, apud Dem. in Philipp. 3. οὕτω κακῶς διακείμεθα καὶ διορωρύγμεθα, ita perfossi sumus, seu destructi.

Διόρυγμα, τὸ, fossa per aliquem locum ducta.

Διορυγὴ, fossa. Plut. in Fab.

Διορυχὴ, perfossio: propriè parietum. Suid.

[Διορυχὴ. Demosth. Orat. de Halonneso. καὶ τὰ Χεῤῥονήσου οἱ ὅροι οὐκ εἰσὶν ἀγορὰ, ἀλλ' ὁ βωμὸς τοῦ Διὸς τοῦ ὁρίου, ὅς ἐστι μεταξὺ Πτελέου καὶ Λευκῆς Ἀκτῆς, οὗ ἡ διορυχὴ ἔμελλε Χεῤῥονήσου ἔσεσθαι.]

Διῶρυξ, fossa. idem cum διόρυγμα. Hesych. Item canalis. Theophr. lib. 4. Exponitur etiam cuniculus, apud Strab. l. 5.

Διορυκτὴς, οῦ, ὁ, qui parietes perfodit.

Ἐξορύττω, effodio. ut, ἐξορύξαντες τοὺς ὀφθαλμοὺς, effossis oculis. Plutarch. in Artox. [Epist. ad Gal. iv. 15. τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν ἐξορύξαντες ἂν ἐδώκατέ μοι. Lucian. Deor. Dial. ἀλλὰ καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς ἐξορύττεσθαι, &c. Herodot. Hist. lib. 2. ἤροντο τοὺς ἀγχοῦ οἰκέοντας τῆς λίμνης ὅκου εἴη ὁ χοῦς ὁ ἐξορυχθείς.]

Ἐξόρυξις, effossio.

Συνεξορύττω, simul effodio. In nov. Const.

Κατορύττω, defodio. Plut. in probl. Rom. δύο μὲν ἄνδρας, δύο δὲ γυναῖκας ζῶντας κατώρυξαν. Aristoph. in Plut. Εὐθὺς κατώρυξέ με κατὰ τῆς γῆς κάτω. Sic Hermog. κατορύττειν χρυσίον, defodere et terra obruere aurum. † Sic Xen. Pæd. l. 3. p. 76. c.† Exponitur etiam, humo, seu sepelio. Unde pass. apud Athen. l. 3. ex Archestr. κατορωρύχθαι σταδίους ἀναφήνας.

Κατορυχὴ, ἡ, defossus, i. defossio, ipsa actio defodiendi. ¶ Item id quod defossum est. Hesych.

Κατορυκτὸς, defossus. Suid.

Κατῶρυξ, defossus. Unde, λάεσσι κατωρυχέεσσι, lapidibus in terram defossis, Od. ζ. et, κατωρυχέεσσι λίθοισι. Od. ι.

Κατώρυχος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod κατῶρυξ.

Decomp. Ἐγκατορύττω, defodio, κατορύττω. Iustit.

Παρακατορύττω, juxtà defodio.

Συγκατορύττω, unà defodio. Luc. καὶ τὸν ἄλλον κόσμον συγκατώρυξαν, unà inhumarunt.

Ὑποκατορύττω, sub terra defodio.

Ὑποκατώρυχος, defossus sub terra. Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 12.

Παρορύττω, fodio juxtà.

Περιορύττω, circumfodio. Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 6.

Προορύττω, fodio antè, præfodio.

Ὑπορύττω, subtus fodio, suffodio. Item cuniculos ago. Luc. de calumn. ὑπορύττοντες καὶ τοὺς θεμελίους ὑφαιροῦντες τῆς διαβολῆς. Item subruo et everto. Chrysost. comm. epist. ad Roman. τὸν ἄνθρωπον ὑπορύττει.

Composita sine præpositione.

Γεώρυχος, ου, ὁ, qui terram fodit, suffossor, qualis σπάλαξ, talpa.

Γεωρυχέω, ῶ, suffodio, cuniculos fodio. Herodot. [lib. 4. cap. 200. ἀντορύσσοντες δ' ἂν ταύτῃ οἱ Βαρκαῖοι ἔκτεινον τῶν Περσέων τοὺς γεωρυχέοντας.]

Μιλτώρυχος, minii seu rubricæ effossor. Poll. l. 7. c. 23.

Μιλτωρυχία, minii effossio, apud eundem. Item locus in quo effoditur minium seu rubrica. Eustath.

Νεωρυχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, recens fossus. Nicand.

(Ὀφθαλμώρυχοι δίκαι. Æsch. Eum. 181.) ‡ oculos effodiens.‡

Ῥιζώρυχος, radicem effodiens. Epigr. l. 2.

Ῥιζωρυχέω, radicem effodio. Plut. περὶ ἀδολεσχίας.

Ταφρώρυχος, vallorum effossor.

Τειχωρύκτης, sive τοιχωρύκτης, ου, ὁ, murum perfodiens ut in ædes ingredi possit et furari, effractor, effractarius.

Τοιχώρυχος, idem. Plat. polit. 1. et Aristoph. in Pluto, ‡ 165.‡ † et Nub. 1330.†

Τοιχωρυχία, parietis effractio. Xen. in apol. Socr.

Τοιχωρυχέω, parietem effringo. Arist. ethic. l. 1. et Luc. in somn.

Τοιχωρύχημα, τὸ, foramen parietis. ut, τοιχωρύχημα γαλῆς, apud Suid. foramen per parietem à fele terebratum.

Τυμβώρυχος, qui busta eruit, spoliator mortuorum. (Aristoph. R. 1180.) Theophylact. epistol. 13.

Τυμβωρυχέω, busta eruo, busta fodiendo aperio ut sepulchra deprædor. Aristot. Et Synes. epist. 143.

Φρεατωρύκτης, et φρεατώρυχος, putei seu puteorum fossor, putearius. Dicitur et, φρεωρύκτης, et φρεώρυχος, apud Theophylact. epist. 24. et Plut.

Φρεωρυχέω, et φρεωρυκτέω, puteum seu puteos fodio. Plutarch. et Suid.

Χαλκωρύχειον, ου, τὸ, ærifodina, æraria. Plut. sympos. 3.

Χρυσώρυχος, auri effossor.

Χρυσωρυχεῖον, aurifodina: locus in quo aurum effoditur. Strab. l. 3. [Ita citatur ab Auctore, Thes. iv. 631. D. Sed in Ed. Amst. A. D. 1707. lego χρυσορυχεῖον, per ο in secunda Syllaba. Vide Not. 8. Lege Auctorem.]

ΟΡΦΑΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, orbus parentibus vel parente, pupillus. Ut, ὀρφανὰ τέκνα. Hesiod. in Erg. Od. υ΄. αἱ δ' ἐλίποντο Ὀρφαναὶ ἐν μεγάροισιν. Æschin. Ctesiph. παρεστηκότας τοὺς ὀρφανούς, ὧν οἱ πατέρες ἦσαν ἐν τῷ πολέμῳ τετελευτηκότες. Interdum additur genit. πατρός, ut in epitaph. Demosth. ὀρφανοὺς γεγενῆσθαι πατρός. ¶ Generaliter etiam significat, orbus. Ut apud Plat. de leg. l. 5. ὀρφανὸς παίδων καὶ ἑταίρων. Metaphoricè apud Gregor. ὀρφανὸς τῶν πραγμάτων σχέσεως. Dicitur et, ὀρφανὸς οἶκος, apud Eurip. (Med. 1211. id. Phœniss. 951.) et ὀρφανὸς βίος, apud Plat. ☞ Etymol. ab ὀρφνὸς deducit, i. σκοτεινός, itidemque Hesych. ὀρφανός, expon. πατρικός, et σκοτεινός, addens, hinc ὀρφανὸν dici τὸν ἐν σκότει ὄντα.

Ὀρφανικός, οῦ, ὁ, pupillaris: ad pupillum seu pupillos pertinens: ut, ὀρφανικὰ συμβόλαια. Plato de leg. ¶ Interdum idem quod ὀρφανός. Ut Iliad. ζ΄. μὴ παῖδ' ὀρφανικὸν θήῃς, χήρην τε γυναῖκα.

Ὀρφανία, ἡ, orbitas. Æschin. in Ctesiph. Herodian. l. 1.

Ὀρφανίζω, orphanum reddo, parente seu parentibus privo. Euripid. in Orest. Προλείπουσα δ', ἀμὸν βίον, Ὠρφάνισε τλάμων. Et generalit. privo. Ut in Epigrammat. πνεύματος ὠρφάνισε, spiritu privavit. ¶ Item pupillorum curam gero, orphanos curo.

(Ὀρφανίζομαι. Pass. cum ἐκ. Soph. Tr. 959.)

Ὀρφανιστής, οῦ, ὁ, curator pupillorum, tutor. Soph. in Ajace.

Ἀπορφανίζω, (comp.) idem quod ὀρφανίζω.

Ἀπορφανίζομαι, orbor, privor. 1. ad Thessal. cap. 2. [17.] ἀπορφανισθέντες ἀφ' ὑμῶν. [Æschyl. Χοηφ. 247. τοὺς δ' ἀπωρφανισμένους Νῆστις πιέζει λιμός.]

Ὀρφανεύω, idem quod ὀρφανίζω, in posteriori signif. Eurip. in Alcest. Πανύστατόν σε προσπιτνοῦσ' αἰτήσομαι Τέκν' ὀρφανεῦσαι τἀμά.

Ὀρφανεύομαι, orphanus sum: seu orphanos curor. Eurip. in Hippol. Ἔρημος οἶκος, καὶ τέκν' ὀρφανεύεται.

[Ὀρφάνευμα. Eurip. Herc. Fur. 546. Τί φῄς; [illegible] ὀρφάνευμ' ἐμῶν τέκνων;]

ΟΡΦΝΗ, ης, ἡ, et ὄρφνα Doricè, tenebræ, obscuritas. Aristoph. in Ran. (1367.) ὦ νυκτὸς κελαινοφαὴς ὄρφνα. Theocr. idyll. 25. νυκτὸς ἐπεκλίνθη πάλιν ὄρφνης. ☞ Etym. deducit παρὰ τὸ ἐρέφω, tego.

Ὀρφναῖος, α, ον, tenebrosus, obscurus seu niger, ater. Il. κ΄. Et Od. ι΄. Νύκτα δι' ὀρφναίην. (Æsch. Ag. 21.)

Ὀρφναία, sive ὀρφναίη, accipitur etiam substantivè pro ὄρφνη. Ut apud Eurip. in Supplic. ἐπιπέσωσι δι' ὀρφναίας, per tenebras, seu per noctem. Sic Apollon. Arg. l. 2. Ὀρφναίῃ στέλλονται.

Ὀρφνήεις, idem quod ὀρφναῖος. Hesych.

Ὀρφνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem. apud Hippocr. in progn.

Ὀρφνός, οῦ, ὁ, idem.

Ὄρφνινος, idem. De colore plerunque dicitur, pro, ater, pullus. Ut, ὄρφνινον χρῶμα, apud Plat. in Tim. Et, ὄρφνινα ἱμάτια. Poll. †fuscus. Xen. Pæd. p. 213. d.†

Ὄρφνινον, et ὀρφνός, pulla seu atra vestis. Hesych.

Μορφνός, idem quod ὀρφνός, προσθέσει τοῦ μ, obscurus, tenebrosus. Suid. ¶ Item flavus vel fulvus. Hesych. ¶ Hoc nomine dicitur et aquilæ species quædam apud Arist. hist. an. l. 9. c. 32. Hom. Il. ω΄. αἰετὸν ἧκε τελειότατον πετεηνῶν, Μορφνὸν θηρητῆρ', ὃν καὶ περκνὸν καλέουσι. Et Hesiod. in Asp. †134.† μορφνοῖο φλεγύαο καλυπτόμενοι πτερύγεσσι. †nigræ aquilæ.†

Composita.

Ἀμορφνὸς et ἀμορφνόν, media nox. quasi ἀμορφνὸς et ἀμορφνός. Etymolog. Scribitur et ἀμορφνός, pro eodem apud Suid.

(Δυσόρφναιος. Eurip. Phœniss. 335.)

Δυσόρφνια, nigra, obscura, tenebrosa. Hesych.

ΟΡΦΟ'Σ, et Atticè, ὀρφώς, orphus. piscis est apud Aristot. hist. an. l. 5. c. 10. et l. 8. c. 12. et Athen. l. 7. ubi ex Dorione tradit, τὸν νέον ὀρφὸν à nonnullis vocari ὀρφακῖνον. Et Aristoph. in Vesp. Ἢν μὲν ὠνῆταί τις ὀρφώς, μεμβράδας δὲ μὴ θέλῃ.

ΟΡΧΕ'ΟΜΑΙ, οῦμαι, F. ἥσομαι, salto, tripudio. †Xen. Pæd. 1. 3. 9. ad numerum. τὸ περσικόν, Persico more. p. 222. c.† Aristoph. in Plut. ὀρχεῖσθε, καὶ σκιρτᾶτε, καὶ χορεύετε. Athen. l. 4. ἐν τῷ δείπνῳ πρὸς ὅπλα ὠρχοῦντο, in armis saltabant. Interdum cum accusat. jungitur: ut apud Plut. symp. 9. ὀρχήσατο πιθανῶς τὸν πυῤῥίχην. Dicitur et, ὀρχεῖσθαι πρόσωπον, repræsentare personam in fabula, apud Luc. de salt. Et Epig. lib. 2. ὀρχεῖσθαι Νιόβην, saltando Nioben repræsentare. (Æsch. Ch. 165.) ¶ Apud Antiquos ὀρχέομαι, et ὀρχέω, usurpabantur pro moveri et movere, teste Athen. l. 1. Item ὀρχέω, apud Plat. significat, saltare facio, in altum à terra elevo. ☞ Eustath. ὀρχέομαι ab ἐρέχω, derivari ait, per syncopen, quòd motionem quandam manuum et pedum id verbum significet, et ὀρχέομαι etiam pro movere seu moveri à veteribus sit usurpatum. Alii ἀπὸ τῶν ὄρχων, i. vinearum ordinibus, quòd in iis primitias Baccho offerentes choreas ducere solerent.

Ὀρχηθμός, οῦ, ὁ, saltatio. Il. ν΄. ὕπνου ἐστὶ μολπῆς τε γλυκερῆς, καὶ ἀμύμονος ὀρχηθμοῖο. Od. ψ΄. Παῖσαν γὰρ ὀρχηθμοῖο ἐπιδεῖς.

[Ὄρχημα. Xenoph. Conviv. cap. 2. §. 23. νομίζων, ὦ ἄνδρες, ὅτι καλῶς γυμνάζει καὶ τὰ ἐμὰ ὀρχήματα.]

(Ὀρχησμοῖς ἐπιφθόνοις. Æsch. Eum. 373.)

Ὄρχησις, εως, ἡ, idem quod ὀρχηθμός. Plut. symp. 7. μέλος δέ, καὶ ῥυθμός, καὶ ὄρχησις, καὶ ᾠδή, παραμειψάμεναι τὴν αἴσθησιν ἐν τῷ χαίροντι τῆς ψυχῆς, ἀνεγείρουσι τὸ ἐντὸς καὶ γαργαλίζει.

Ὀρχηστής, οῦ, ὁ, saltator. Il. ώ. ὀρχησταί τε χοροιτυπίησιν ἄριστοι. Sic et Il. π΄. apud Aristot. de poët. et Luc. de salt.

Ὀρχηστικός, ή, όν, saltatorius. Ut, ὀρχηστικὰ πρόσωπα, apud Luc. de salt. Et, ὀρχηστικαὶ ὑγρότητες, saltatoria manuum flexibilitas, apud Plut. de discern. adul. et amic. Et, ἡ ὀρχηστική, sub. τέχνη, vel ἐπιστήμη, ars saltatoria, apud Luc. de salt. Item qui saltatione gaudet, saltator. Plut.

Ὀρχηστήρ, ῆρος, ὁ, saltator. Il. σ΄.

Ὀρχηστρίς, ίδος, ἡ, saltatrix. Xen. in sympos. †Aristoph. Nub. 992.† (R. 517. Philostr. l. 2. c. 28.)

Ὀρχήστρα, ας, ἡ, pars theatri in qua chorus saltabat. Isocrat. de pace. Suid. etiam est ἡ παλαίστρα.

Ὀρχηστύς, ύος, ἡ, saltandi ars, vel ipsa saltatio. Hom. Odyss. ά. et θ΄. et Luc. in Tim.

Composita.

Ἀνορχέομαι, in altum salto, exulto, vel simpliciter salto.

Ἀντορχέομαι, vicissim salto, contrà salto. [Aristot. de Hist. Animal. lib. 8. cap. 12. ἔστι δὲ αἴθαλος καὶ μιμητής, καὶ ἀντορχούμενος ἁλίσκεται, &c.]

Ἀπορχέομαι, οῦμαι, desalto, i. imperitè saltando perdo quod affectavi et poposci. Herodot. in Erat. ἀπωρχήσαό γε μὲν τὸν γάμον, saltando excidisti nuptiis.

Διορχέομαι, persalto, usque ad finem salto, seu desalto. Aristoph. in Vesp. διορχησόμενος ὀλίγον ὕστερον, aliquanto pòst desaltaturus. Item, peritia saltandi cum aliquo certo, ut apud eundem ibidem. Ἐμοὶ διορχησόμενος ἐνθάδ' εἰσίτω.

Ἐξορχέομαι, exulto, seu illudo. Hesych. ¶ Apud Plut. in lib. de Herodoti cacoëthia, cum accusat. construitur. Ut, ἐξορχήσασθαι τὴν ἀλήθειαν, à veritate desultare. ¶ At, Ἐξορχοῦμαι τὰ ἀπόῤῥητα, vel τὰ μυστήρια, enuntio tacenda, et prodo mysteria, apud Luc. de saltat. et Dionys. Areop. quasi, extrà salto, seu saltationes in sacris ritibus solùm usitatas foras effero.

Ἐπορχέομαι, insulto. Appian.

Κατορχέομαι, saltationibus demulceo. Luc. de salt. καὶ φίλον εἶτα μάχιμον τῆς αὐτῆς θέσεως κατωρχήσατο. Et apud Gregor. κατορχεῖσθαι τῶν θεατῶν ποικίλαις καὶ ἀνδρογύνοις λυγίσμασι, spectatores multivariis atque effœminatis flexibus inter saltandum oblectare. ¶ Κατορχοῦμαί τινος, in contemptum et contumeliam alicujus salto. Gregor. Exponitur et passivè, saltationibus afficior. apud eundem, τοῖς ἀπὸ τῆς σκηνῆς αἴσχιστα καταυλούμενός τε, καὶ κατορχούμενος, turpiter elatus per tibiarum et saltationum spectacula.

Παρορχέομαι, apud Luc. exp. præter argumentum repræsento.

Περιορχοῦμαι, circumsalto.

Προορχοῦμαι, præsalto.

Προορχηστήρ, ῆρος, ὁ, præsaltor. Metaphoricè etiam sic apud Thessalos dicebantur duces exercitus seu propugnatores in bello, ut testatur Luc. de salt.

Προσορχέομαι, salto ad. Plut. de aud.

Συνορχέομαι, unà salto, unà tripudio. Plut.

Ὑπορχέομαι, saltationem choro canenti accommodo, vel potiùs choro choreas ducenti quasi subsulto.

Ὑπορχήματα, cantilenæ quæ saltantibus accinuntur, vel ad quas chorus, subsultante choro ducenti choreas, saltabat. Luc. de saltat.

Ὑπορχηματικός, ή, όν, qui pertinet ad cantilenas saltationum. Ὑπορχηματική, (sc. ὄρχησις,) saltationis genus quo ad carmen aliquod saltatur. Eustath. Ὑπορχηματική, (sub. χορεία,) una ex tribus saltationibus quæ fiebant ad lyræ carmina seu lyricam poësin. Athen. l. 14.

Φιλορχήμων, saltationum amans, qui saltationibus gaudet.

Φιλορχηστής, saltandi cupidus. Adamant.

ΟΡΧΙΣ, εως, ὁ, testiculus, testis. Aristoph. in Nub. †712.† τοὺς ὄρχεις ἐξέλκουσι, καὶ τὸν πρωκτὸν διορύττουσι. Aristot. de gen. an. l. 1. c. 21. οἱ δὲ ὄρχεις τοῖς μὲν ἐκτός, τοῖς δὲ ἐντός. Poll. 2. ὄρχεων δὲ τὸ μὲν ἄνω, κεφαλή· τὸ δὲ κάτω, πυθμήν. ¶ Est etiam herbæ nomen. de qua Dioscor. l. 3. c. 141. et Theophr. hist. plant. l. 9. c. 119. quæ et κυνὸς ὄρχις. Item genus quoddam olivæ, magnitudine instar testiculorum. Colum. l. 5. c. 8. ¶ Dicitur etiam piscis esse: apud Plin. l. 32. c. 11.

Ὀρχίδιον, sive ὀρχίδιον, testiculus: apud Suid. et Diosc. loco citato.

Ὄρχεα, idem cum ὄρχεις, scrotum, teste Gal. in lex. Hippocr.

Ὀρχίλος, orchilus: avis, quæ et [illegible] dicitur, teste Hesych. Noctuæ inimicum esse, tradit Arist. hist. an. l. 9. c. 1. Schol. Aristoph. dicit, esse parvam avem, et libidinosam, dictam παρὰ τοὺς ὄρχεις.

Composita.

Ἔνορχος, cui testiculi insunt, testiculos habens. Luc. [Aristoph. Av. 570. Ὦ πρότερ' δεῖ τῷ Διὶ αὐτῷ κριὸν ἔνορχα σφαγιάζειν. Herodot. Hist. lib. 6. cap. 32. παῖδάς τε τοὺς εὐειδεστάτους ἐκλεγόμενοι ἐξέταμνον, καὶ ἐποίευν ἀντὶ τοῦ εἶναι ἐνόρχιας εὐνούχους.]

Ἐνορχής, seu ἔνορχις, pro eodem. Il. ψ΄. et apud Theocr. idyll. 3. item apud Aristoph. in Equit. et Avib.

Ἑτερόρχις, qui unicum habet testiculum. Cyril.

Κυνόρχας, canis testiculos referens. Hesych.

Λακκόρχης, qui magnos testiculos habet. Etymol.

Μόνορχις, qui unicum testiculum habet. Levit. 21. et in Hippiatr.

Τριόρχος, sive τριόρχης, species quædam accipitris, apud Athen. l. 7. et Aristot. hist. animal. l. 9. c. 36. ¶ At τριόρχις, herba, quæ et ὄρχις. Paul. Ægin. l. 4. c. 25. Item herbæ nomen de qua Theophr. hist. pl. l. 9. c. 9.

Ὑποτριόρχης, itidem accipitrum genus, apud Aristot. l. 9. c. 36.

ΟΡΧΟΣ, ου, ὁ, plantæ ordine positæ, plantarum ordo: item hortus, arboretum, teste Hesych. Item ordo vitium. Odyss. ή. Ἔνθα δὲ κοσμηταὶ πρασιαὶ παρὰ νείατον ὄρχον Παντοῖαι πεφύασιν, ἐπηετανὸν γανόωσαι. Et apud Hesiod. in Asp. †294.† ἔφερον βότρυς μεγάλους ἀπὸ ὄρχων βεβριθότας φύλλοισι. Sic Theophr. histor. plant. lib. 4. cap. 5. φυτεύουσι δὲ ἐν ταῖς πόλεσιν αὐτὰ κατ' ὄρχους, per ordines, ordinatim. ☞ Schol. Theocr. παρὰ τὸ ἐρύεσθαι derivatum vult, quasi ἔρυχος. ideoque esse dicit foveam in quam imponitur planta ut pullulet. Sunt qui ab ὀρχέομαι derivent, quoniam δι' αὐτῶν ἔστιν ὀρχεῖσθαι. Alii, ἀπὸ τῆς ὀρχήσεως.

Ὄρχατος, ου, ὁ, idem quod ὄρχος, Odyss. ή.

Ὀρχάμη, Poll. est terra sylvaticis arboribus densa, arboretum.

Ὀρχάς, septum, sepes. Item species oleæ. Hesych.

Μετόρχιον, (decomp.) interstitium quod est inter arborum seu plantarum ordines: Columella interordinia appellat. Aristoph. in Pace, ὁ καλῶς αὐτὸν ἀπαλλάξειν ἐν μετορχίῳ.

ΟΡΩ, F. ὀρῶ, vel ὄρσω, excito, concito. Il. ά. Νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὦρσε κακήν. Odyss. δ΄. τῷ δ' ἄρα πατρὸς ὑφ' ἵμερον ὦρσε γόοιο. Iliad. ζ΄. φίλοισιν αὐτὸν Ὄρσαμεν.

Ὄρομαι, excitor, concitor, surgo. Il. ν΄. Νύχθ' ἐπὶ τοῖσι ἦλθεν, ὅτε δ' ὤρετο ἦος Ἀχιλλεύς. †Hesiod. Asp. 40. ὦρτ' ἴμεν, ivit.† Pro ὤρετο, dicitur etiam ὤρνυτο, Il. β΄. Præt. med. ὄρωρα, et transpositis literis ὤρορα, activè et passivè usurpantur. Activè, Iliad. β΄. τὰ μέν τ' Εὖρός τε Νότος τε Ὤρορ', ἐπαΐξας πατρὸς Διὸς ἐκ νεφελάων. Passivè, Iliad. γ΄. τοῦ εἵνεκα νεῖκος ὄρωρεν, cujus causâ bellum excitatum est. Sic et Il. β΄. et ά. †Præt. et plusq. perf. med. usurpata passivè. Hesiod. Theog. 70. et 703. activè. Hes. Th. 990.† (Ὠρώρει. Æsch. Ag. 662. ὄρνυ, 996. Il. β΄. 398. Theoc. ς΄. 10.)

Ὄρμενος, per syncopen pro ὀρόμενος, concitatus, qui citato impetu fertur. Iliad. λ΄. Ὣς ἔλασε Τρῶας· πάλιν ὄρμενος. Iliad. φ΄. φλέγει ἀκάματον πῦρ Ὄρμενον ἐξαίφνης. (Soph. Œdip. Tyr. 187.) ¶ Item caulis brassicæ, apud Atticos. διὰ τὸ ἐξορμᾶν καὶ βλαστάνειν, teste Eustath. et Athen. l. 2. et Poll. l. 1. Dicuntur tamen ὄρμενα quælibet quæ caulem emiserunt et jam defloruerunt, teste Suid. et Hesych. Hinc

Ὀρμενόεις, εντος, ὁ, qui caulem jam emittit post florem amissum. apud Nicand. in Ther. καὶ ὀρμενόεντα λύκαψον. Et comp.

Ἐξορμενίζω, defloreo, caulem amitto. Soph. Κἀξορμενίζει, κ' οὐκ ἐπισχαλάζεται βλάστη.

Ὄρσω, et ὄρσομαι, novum verb. ex fut. ὄρσω, et ὄρσομαι. Od. ζ΄. Ὄρσεο νῦν δή, ξεῖνε· πόλινδ' ἴμεν. Il. ώ. Ὄρσο, Θέτι· καλέει Ζεύς. (Ὄρσεο. Il. γ΄. 264.)

Ὀρώρω, idem cum ὄρω, ex ejusque præter. med. factum. Od. τ΄. ἐπεί μοι ὀρώρεται ἔνδοθι θυμὸς Κήδεσι. Sic et ib. l. τ΄. Ὣς καὶ ἐμοὶ δίχα θυμὸς ὀρώρεται ἔνθα καὶ ἔνθα.

Ὀρίνω, concito, commoveo. Odyss. θ΄. Ὤρινάς μοι θυμὸν ἐνὶ στήθεσσι. Sic et Odyss. ζ΄. et ρ΄. Et peculiariter, ita commoveo ut persuadeam. Iliad. γ΄. Ὣς ἔφατ'· Αἴαντι δὲ ἀλέγων θυμὸν ὄρινε. Dicitur et Neptunus mare ὀρίνειν. Od. ε. Ὤρινε δὲ θάλασσαν ἀθέσφατον. † Hinc ὀρινόμενον κῦμα ἁλός. Apollon. Arg. 1. 106.† (Ὀρίνομαι. Theoc. κβ΄. 89.)

Ὄρνυμι, idem cum ὄρω. Od. ρ΄. Μῆτερ ἐμή, μή μοι γόον ὄρνυθι. Od. κ΄. Μηκέτι νῦν θαλερὸν γόον ὄρνυτε. Interdum expon. concito, incito. Ut Il. ζ΄. Ἀλλ' σύγ' ὄρνυθι τοῦτον, ἐπειγέσθω δὲ καὶ αὐτός. Il. ι΄. Οὐκ ἐθέλεσκε μάχην ἀπὸ τείχεος ὀρνύμεν Ἕκτωρ.

Ὄρνυμαι, excitor, surgo, me erigo. Iliad. ψ΄. ὁ δ' ὤρνυτο, καὶ ἐν τοῖς τεύχεσ' ἔδυνεν. † Hesiod. Theog. 843.† Item concitor, concitus feror. Odyss. α΄. τί τ' ἄρ φθόγγος ἔγρετ' ἀοιδὴ Τίπτε, ἵστατ' οἱ νῦν ὄρνυται; Item concitato gressu feror. Iliad. β΄. κονάβιζε δὲ γαῖα, ποσσὶν Ὀρνυμένων ἀμυδίς. (Aristoph. R. 1577.)

Ὀροθύνω, idem cum superioribus. Iliad. ι΄. Ὣς εἰπὼν, ὁ μὲν οὐδὲ ἀπέπτατο, νῦν δ' ὀρόθυνεν. Odyss. σ΄. Δεῦρ' ὅ τις ὄρμα' ὀρόθυνε. Sic et Iliad. φ΄. Item concito, i. turbo, perturbo. Odyss. ε΄. ἐτάραξε δὲ πόντον Χερσὶ τρίαιναν ἑλών, πάσας δ' ὀρόθυνεν ἀέλλας. Hinc comp. ἐξορόθυνε, idem: apud Hesych. (Ὀροθύνομαι. Pass. Æsch. Pr. 200.)

Ὀρούω, f. σω, impetum do, irruo, gradu concitato feror. Il. β΄. Βωμοῦ ὑπαΐξας, πρός ῥα πλατάνιστον ὄρουσεν. Hesiod. in Asp. † 412.† Ὡς οἱ κεκληγῶτες ἐπ' ἀλλήλοισιν ὄρουσαν. † et v. 437. πέτρῃ ὄρουσαν.† (Æschyl. Eum. 115. Eurip. Phœniss. 1196. Cum ἀγῶνα. Soph. El. 1444. Theoc. κβ΄. 142.)

Ὄρουμα, τὸ, impetus, saltus. Hesych.

Composita: ac primùm ab ὄρω cum præpositione.

Ἀνόρω, excito: unde ἀνῶρτο, excitatus erat, seu exurrexit: apud Apoll.

Ἐνόρω, excito in. Il. ε΄. αὐτοῖσι δὲ φύζαν ἐνῶρσας. Pass. plusq. ἐνῶρτο, excitabatur in, seu inter. Il. α΄. Ἄσβεστος δ' ἄρ' ἐνῶρτο γέλως μακάρεσσι θεοῖσιν. Exponitur etiam, irruit, seu impetum dedit in.

Ἐξόρω, excito. unde, ἐξῶρτο νέεσθαι, apud Apollon. excitatus est ad eundem, seu ire cœpit.

Ἐπόρω, concito adversus. Od. η΄. ξυνέσεσθαι ὀϊζυῖ πολλῇ, Ἥν μοι ἐπῶρσε Ποσειδάων. Iliad. ε. Οἷον ἐπώρσεν πολεμίζειν Ἕκτορι δίῳ. Sic et apud Hesiod. in Asp. Pass. plusq. ἐπῶρτο, concitabatur, seu concitatus est contrà, irruit. Il. φ΄. ἐπῶρτ' Ἀχιλῆϊ. † Καί οἱ ἐπ' αἰετὸν ὦρσε, atque illi aquilam immisit. Hes. Th. 523.†

(Συνόρνυνται. i. e. συνεγείρονται. Æschyl. Ag. 639.)

Composita sine præpositione: ac primùm in ορος, οῤῥος et ορσος desinentia.

Ἄψοῤῥος, qui citato gressu retrocedit: idem cum παλίνορσος. Iliad. γ΄. ἄψοῤῥοι προτὶ Ἴλιον ἀπονέοντο. Sic et Il. φ΄. (Soph. Œdip. Tyr. 439.)

Ἄψοῤῥον, retrò, retrorsum, ponè. Od. λ΄. † Hesiod. Theog. 659.† Item rursus, iterum. Od. ι΄. Ἀλλά μιν ἄψοῤῥον προσέφην δολίοις ἐπέεσσι. (Æsch. Pr. 1020. Theoc. κδ΄. 40.)

Ἴθορ, adverb. adhortantis et incitantis: teste Suid. Erasm. in chil. translatum opinatur à nautis, quos remigantes naucleri vox animat ad gnaviter laborandum: vel ab equorum cursu: videtque compositam vocem ex ἴθι, vade, et ὄρω, incitare.

Παλίνορσος, et παλινόρμενος, et παλίνορρος, qui gressu retro concitatus redit, idem quod ἄψοῤῥος. Il. λ΄. Ὣς ὄλεκον Τρῶας παλινορμένω: ut Aristarch. legit. Il. γ΄. δράκοντα ἰδὼν, παλίνορσος ἀπέστη. Παλίνορσος, apud Aristoph. exp. etiam, motus loco suo, luxatus. (Παλίνορρος, ὁ ἐξ ὑστέρου ὁρμώμενος. Æschyl. Ag. 159.)

Ἀμπαλίνορσος, et ἀμπαλίνορρος, (decomp.) iter repetens seu relegens. Suid. ex epist. amatoriis.

Πολυόρρη, epitheton Atlantidis, sic dictæ παρὰ τὸ τοῖς πολλοῖς ὀρούειν. Legitur et πολύθροος, apud Callim. hymn. in Dian.

Composita in ορτος desinentia.

Θεόρτος, ου, ὁ καὶ ἡ, à Deo motus, à Deo impulsus. Æschyl.

Κονιορτός, οῦ, ὁ, pulvis, qui excitatus est, et in aërem quasi elevatus. † Xen. Pæd. 6. p. 164. b.† Plut. in Fab. et sympos. 4. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. ult. Scommate quodam ab Atheniensibus sic dictos fuisse sordidos et squalidos, tradit Athen. l. 6. ex Anaxandride.

Κονιορτώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, pulverulentus. Theophr. ibid.

Κονιορτόω, pulverem excito. Theophr. hist. pl. l. 2. c. 8. Μάγειροι δὲ τὰς ἀμυγδάλας, ὅταν ἐνανθῶσι ποιῶσιν, ψάλλοντες κονιορτοῦσι.

Νέορτος, recens excitatus seu exsuscitatus. Soph. in Œdip. Col.

Composita ex ὀρίνω.

(Ἐξόρινε. Æsch. Ag. 1640.)

Ἐπορίνω, concito. Nic. in Ther. [illegible]

Συνορίνω, concito, commoveo. Iliad. δ. σὺν δέ οἱ θυμὸν ὄρινε, per tmesin pro, συνόρινε. Sic et Iliad. λ΄. τίς δ' οἶδ', εἴ κέν οἱ σὺν δαίμονι θυμὸν ὀρίνω;

Composita ex ὄρνυμι.

Ἀνόρνυμι, excito.

Ἀνόρνυμαι, exurgo, consurgo: unde ἀνόρνυτο, apud Apoll. Rhod. † 1. 349.†

Ἀπόρνυμι, excito seu concito alicunde.

Ἀπόρνυμαι, concitus alicunde feror, prodeo cum impetu. Hesiod. in Theog. vers. 9. Ἔνθεν ἀπορνύμεναι, κεκαλυμμέναι ἠέρι πολλῷ, Ἐννύχιαι στεῖχον.

Διόρνυμι, concito per.

Διόρνυμαι, concitus feror per. Apud Non. διορνύμενον γενετῆρος πνεῦμα, exp. prodiens à patre spiritus. (Æsch. Suppl. 561.)

Ἐπόρνυμι, irruo, insurgo. Tryphiod. (Ἐπόρνυμαι, Æsch. Suppl. 194. Batrach. 220.)

Composita ab ὀρούω.

Ἀνορούω, idem cum ἀνόρνυμαι. Od. χ΄. Ἐκ δὲ θρόνων ἀνόρουσαν ὀρινθέντες κατὰ δῶμα. Sic et Od. ξ΄. (Soph. Œdip. Tyr. 897.) ¶ Item assilio, citato gradu ascendo. Xen. de re equ. τάφρους διαπηδᾷν, τείχεα ὑπερβαίνειν, ἐπ' ὄχθους ἀνορούειν.

Ἀπορούω, cum impetu alicunde excitor, erumpo, prosilio, vel desilio. Il. ι΄. Παῖς δ' ἀπόρουσε, λιπὼν περικαλλέα δίφρον. Sic et Il. μ΄. φ΄. et λ΄.

Εἰσορούω, irruo, insilio. Iliad. λ΄. Αἳ δὲ κλονέοντο φάλαγγες, Τῇ δ' εἰσόρουσεν.

Ἐξορούω, exilio, prosilio. Il. γ΄. Πάριος δὲ θοῶς ἐκ κλῆρος ὄρουσεν. per tmesin, pro ἐξόρουσεν. Paridis sors confestim prosilivit. ¶ Expon. etiam, impetu seu concitato gressu fertur ex aliquo loco.

Ἐπορούω, impetu seu gradu concitato feror in, hostiliter assilio vel insilio. Il. π΄. Τρὶς μὲν ἔπειτ' ἐπόρουσε θοῷ ἀτάλαντος Ἄρηϊ. Il. δ. Τῷ δὲ Μέγης ἐπόρουσε.

Συνορούω, gressu citato concurro, cum impetu concurro. Apoll. Argon. l. 2. αὖτις συνόρουσαν ἰοῦσαι.

Τετράορος ἵππος, et τέτρωρον ἅρμα, currus quadrijugus, in quo quatuor equi juncti; quadrigæ. Eust. scribit, τετραόρους quosdam dictos putasse quasi τέσσαρας ὀρούοντας. Vide in comp. ex ἄρω, necto.

ΟΣ, (genit. οὗ, dat. ᾧ, acc. ὅν. cætera pete è gramm.) articulus est præpositivus. Lat. qui. fœm. ἥ, quæ, neut. ὅ, quod. Interdum ponitur in casu antecedentis verbi, nulla sequentis habita ratione: ut, χρῆμαι οἷς ἔχω, pro ἐκείνοις ἃ ἔχω. In hac signif. variis particulis jungitur: ut, ὅσδε, ὅσπερ, ὅσγε, seu ὅσπερ, pro ὅς. Ὅστις verò vide in compositis ex τὶς, aliquis. ¶ Dicitur et ὅτου pro οὗ, cujus: sic ὅτῳ, pro ᾧ, cui. Et in plur. ὅτων pro ὧν, quorum, quorumcunque. ὅτοις, pro οἷς, quibus, vel quibuscunque. Dicitur etiam ὁτουδὴ, cujusvis, cujuslibet. Sic ὁτῳδὴ, cuivis. ¶ Ὃς nonnunquam pro τίς, quis? Theo. ὅς ἐστι, δηλοῖ, quis sit, indicat. Item pro τις, enclitico, i. aliquis: potissimùm in plurali, sequente et altero τινὲς, &c. Ut apud Dem. pro cor. οὓς μὲν κατηλλάγη πείσας τῶν ἀντιγραφέων, τοὺς δὲ πεῖθει. Et in distributione ὅ, aliquod, vel aliud. Ut Matth. 13. καὶ ἐδίδου καρπὸν, ὃ μὲν ἑκατὸν, ὃ δὲ ἑξήκοντα, ὃ δὲ τριάκοντα. ¶ Ὃς pro οὗτος, vel ἐκεῖνος, hic, vel ille, frequens in dialogicis scriptis. Xenoph. Καὶ ὅς, λέξω ὑμῖν, ἔφη. † Sic in Pæd. l. 3. p. 64. a. et l. 5. p. 146. c. Hesiod. Th. 402. et Op. et Dier. 22. V. ibi Grævius.† Plato initio pol. lib. 3. Μὰ Δία, ἦ δ' ὅς, οὐκ ἔγωγε. Sic in fœm. ἥ, pro αὕτη, vel ἐκείνη. et Il. ζ΄. ἣ γὰρ πολέμοιο δίκη ἐστίν, hæc enim cum bello consuetudo est. ¶ Ὃς pro ἑὸς, et σφέτερος, suus, ut, ᾗ πατρί, apud Apollon. Arg. lib. 1. extat in Ἑ. Sic οὗ pro ἑοῦ, sui. (Ὃς, cum posteriori convenit. Eurip. Med. 14. Sc. ἥπερ μεγίστη γίγνεται σωτηρία. V. Phœniss. 1016. Soph. Tr. 141. ἃ πάθη. 557. Œdip. Tyr. 117. 185.)

Quæ sequuntur, adverbia sunt ab ὅς facta.

Οὗ, ubi. Aristoph. in Nub. † 301.† οὗ σέβας ἀῤῥήτων ἱερῶν, ubi cultus arcanorum sacrorum. Theo. οὗ γῆς εἴη, ubi terrarum esset. Cum particulis μὲν et δὲ exp. alicubi, alibi. Significat interdum motum ad locum, ut οἷ. Euripides, οὗ γῆς εἰσέβη; in quam terræ partem penetravit? Luc. in Tox. οὗ κακῶν; quo malorum? (Ὧ. Dor. pro οὗ. Theoc. Id. 3. 11.)

Ποῦ; (interrogat.) et ποῦ δῆτα; ubi? ubinam? † interjectâ voce. Aristoph. Nub. 1047.† Sæpe cum genit. ut, ποῦ ἀγρῶν; apud Hom. ποῦ μοι γῆς κυρεῖς; apud Sophocl. Significat interdum motum ad locum. Ut apud Soph. Ποῦ βάντες, ἢ ποῦ στάντες, ὥσπερ οὐκ ἐγώ; Μέχρι ποῦ; quousque? quamdiu? Greg. (ποῦ σοι τύχης ἕστηκεν; Soph. Aj. 102. pro πῶς. Œdip. Tyr. 398.) ¶ Ionicè dicitur κοῦ; ubi? et κοῦ δῆτα; ubinam?

Που, (encliticum) alicubi, usquam. † Xen. Pæd. 1. 2. 13. et 3. 3. et 1. 5. 11.† (Enclit. Æschyl. Pers. 742. Sophocl. Œdip. Tyr. 1136.) Μέχρι που, aliquousque, vel aliquandiu. ¶ Sæpe accipitur pro ἴσως, apud Homer. ¶ Significat etiam, circiter, ut, δέκα που, circiter decem. ¶ Exponitur quoque, partim. ¶ Alicubi verò vacat.

Δήπου, (vel δή που, disjunctim,) utique, nimirum, certè. Aliquando significat, numquid? an non?

Δήπουθεν, utique, nimirum, certè. (Æsch. Ch. 630.) [Demosth. Orat. c. Aristog. οὔτε γὰρ μυστήριον μυστηρίοις εἶδεν ἔστ' ἔρημος δήπουθεν, ὅτις μὴ τίμωσι.]

[Δήπουθεν. Demosth. Orat. adv. Lacrit. οὔτε προσῆλθόν μοι μετὰ Λακρίτου τουτουί, ἵνα δήπουθεν ὑπογραφὴν ταύτης, &c.]

Ὅπου, ubi. † Xen. Pæd. l. 1. 4. 10.† (indefinitè.) ὅπου ἄν, ubicunque, quocunque in loco, quacunque in parte. † Xen. Pæd. 1. 2. 10.† ὅπου γῆς, ubicunque terrarum. Dicitur etiam, ὁπουδὴ, et ὁπουδήποτε, et ὁπουοῦν ἄν, et ὅπου οὖν, sive ὁπουοῦν, ubicunque, ubivis. Dicitur etiam, ὅπου μὲν, ὅπου δὲ, alicubi, alibi. Item, quandoque, interdum. Item ὅπου, quandoquidem, quum. Ponitur etiam in principio periodi, sequente δὲ vel γὰρ, et in redditione ὅπου. Item ὅπου, quò. ὅπου ἄν, quocunque.

Ὧ, quatenus, quomodo, quemadmodum. Item quamobrem, quare, quapropter, quocirca. (Eurip. Phœniss. 149.)

Πῶ; (interrog.) quatenus? quomodo? Doricè accipitur pro ποῦ; ubi? et pro πόθεν; unde? teste Hesych. (Æsch. Ag. 1519.)

Πω, (encliticum.) aliquatenus, quodammodo. Item Doricè, alicunde. (Æsch. Ag. 304.)

† Μήπω, nunquam. Xen. Pæd. l. 5. p. 115. d.†

(Μήπωγε. Æsch. Pr. 632.)

† Μηδέπω. Xen. Pæd. 1. 3. 7.†

Οὔπω, et οὐδέπω, nequaquam. † nondum.† Accipitur οὔπω, et pro nunquam. (Soph. Tr. 867.) † Xen. Pæd. 1. 3. 10. et 1. 4. 4. οὔπω, interjecto γὰρ, οὐ γάρ πω. Xen. Pæd. 1. 5. 11. et Aristoph. Nub. 1230. et ἄρα, οὐκ ἄρα πω. Hes. Th. 560.†

Οὔτε πω, apud Xen. necdum.

Τῷ, eò quòd, proptereà quòd. Item quare, quamobrem, quapropter. Item interrogativè, quare? qua ratione? unde?

Τῷ μὲν, τῷ δὲ, hic quidem, illic verò.

Ἧ, qua ratione, quo pacto, quomodo, quatenus. † Ἧ; ut. Sic Hesiod. Theog. 396. ἣ θέμις ἐστὶ, ut æquum est. et in Asp. 85.† Item quà, qua via, qua parte. Cum comparativis significat quo. ut, ᾗ ἧττον, quo minus. ᾗ μᾶλλον, quo magis. Cum superlat. exponitur, quàm. ut, ᾗ μάλιστα δυνατὸν, quàm maximè possumus. Sic Herodot. ᾗ δύναιτο ἄριστα, quàm optimè possit. Item ᾗ, quo in loco, ubi. Plat. de rep. lib. 2. γενέσθαι χάσμα κατὰ τὸν τόπον ᾗ ἔνεμε, ubi pascebat. Item ex quo, unde, quapropter. Aristot. ᾗ καὶ δῆλον, unde ut manifestum est. Dicitur interdum, ᾗπερ, et ᾗχι, pro ᾗ. (Il. γ΄. 326.) † ᾗπερ ὑμῖν νόμος, ut vobis mos. Xen. Pæd. l. 5. p. 137. a. ᾗπερ. l. 4. p. 108. c. quomodo.† (Ἧ pro καθό. Æsch. Ch. 556. ᾇτε, ubi. Theoc. Id. 1. 13. et κ΄. 68.)

Πῇ; (interrog.) quà? quonam modo? quo? qua ratione? Plato 2. de rep. καὶ ὡς ἀληθῶς φιλόσοφον, πῇ δή; quo pacto? Item quà? quò? Pythag. Πῇ παρέβην; Odyss. ε. Πῇ γὰρ ἐγώ; quò me conferam? † quorsum? quò? Xen. Pæd. l. 6. 12.† Doricè pro πῇ dicitur πᾷ, et apud Theocr. Et πῆς, ut docet Ammon. ex Sophrone. ¶ Accipitur πῇ etiam extra interrogationem, pro aliquatenus, aliqua ex parte. Ut apud Aristot. παρὰ τὸ πῇ καὶ ἁπλῶς ὁ παραλογισμὸς οὗτος. Item pro, aliquo modo, seu quodam modo. Interdum pro alicubi, aliquibus in locis. (Eurip. Phœniss. 943. πῇ ποτε, quà tandem ratione. Æsch. Pr. 578. vid. Soph. Tr. 1024.)

Πῃ ponitur et ἐγκλιτικῶς, sine accentu. ut, αἴκεν, ἄν πῃ δυνώμεθα, εἴ πη τινά, si quo forte modo queamus, vel si qua ratione. Item pro alicubi. ut, εἴ πη, sicubi. Thucyd. † Xen. Pæd. l. 5. p. 119. c.† Accipitur etiam pro aliquò, et πῃ ἄλλῃ, Apoll. Rhod. aliquò, aliò. Inde οὐδέπῃ, nullo modo, nullatenus, haudquaquam. Homer. Usurpat et πῆ Sophron, apud Ammon. pro πῇ; vel ποῦ; ubi?

† Ὅπῃ, quomodo. Xen. Pæd. l. 5. p. 143. c.†

Τῇ, eo modo, ea ratione, eatenus. Item ea parte, eo loco, ibi. Item hac. ut, τῇ καὶ τῇ, hac et illac, ab utraque parte, hac et illac.

Οἷ, (indefinit.) quò. Thucyd. οἷ κατηγάγοντο, quò applicabant. Demosth. οἷ ἀσελγείας προελήλυθε, quò lascivia. † Xenoph. l. 1. 1. 2. Pædiæ.† (Οἷ, cum Gen. Eurip. Med. 1308. Aristoph. R. 36.) ¶ Item, ubi. ut in Psalm. οἷ οὐκ ἦν φόβος. Pro eodem dicitur et οἷπερ, † οἷπερ cum gen. οἷπερ ἐστάλην ὁδοῦ, quò missa sum. Soph. El. 406. et ibi Scholia.†

Ποῖ; (interrog.) quò? quònam? (Eurip. Phœniss. 994. ἆ ποῖ. Æsch. Ag. 1095.) Æschin. ποῖ καταφύγω; quò confugiam? Et cum genit. ποῖ γῆς; apud Aristoph. in Pluto, quò terrarum? Significat etiam, ubi? Aristoph. ποῖ, τάλαν; Item, quousque? quamdiu? Soph. † El. 964.† ποῖ μένεις; † ποῖ, extra interrogat. quò. Xen. Pæd. l. 3. p. 66. d.†

Ποι, (sine accentu,) aliquò. Aristoph. in Plut. † Xen. Pæd. 1. 2. 16. et 1. 4. 26.† Item, alicubi. Item, quodammodo. Interdum vacat, ut tradit schol. Aristoph.

Ὅποι, ubi. † Xen. Pæd. 1. 3. 4.† (Æsch. Ag. 1590. Suppl. 612.) Cum ἂν vel ποτὲ significat ubi, ubicunque. Quò, quocunque. † Xen. Pæd. 1. 4. 8.† Aristoph. in Nub. † 890.† Ἴθ' ὅποι χρῄζεις, vade quò velis. Cum ἂν significat quocunque apud Xenoph. † Pæd. l. 5. p. 147. c.† In qua signif. ponitur et sine ἂν, apud Dem.

Ὅθεν, indefinit. unde. Arist. ἀρχὴ ἡ μὲν λέγεται, ὅθεν ἄν τις τοῦ πράγματος κινήσειε πρῶτον. Item quamobrem, quocirca, quare. Interdum annexas habet particulas, δὴ, οὖν, et περ. ut, ὅθεν δὴ, undecunque, undelibet. Ὁθενοῦν, undecunque. Ὅθενπερ, itidem undecunque. † Xen. Pæd. 1. 2. 2.† (Æsch. Eum. 216. Pr. 645. Soph. Tr. 714.)

Πόθεν, (interrog.) unde? undenam? Plat. in Protag. πόθεν, ὦ Σώκρατες, φαίνῃ; unde appares, ô Socrates? Item, qui? quomodo? (Soph. Tr. 427. 1027. Æsch. Ch. 513.)

Ποθὲν, (enclitic.) alicunde. (Soph. Tr. 730.) Aristotel. eth. 10. cap. 4. Et pro eodem, ἐκποθέν. (Ἔκποθεν. Theoc. ς'. 6.)

Ὁπόθεν, unde. apud Xen. et alios. [Xenoph. Memorab. lib. 4. § 30. ὁπόθεν δὲ χρὴ ἄρξασθαι ἐπισκοπεῖν ἑαυτὸν, &c. Demosth. adv. Lacrit. ὁπόθεν δὲ ταῦτα ἐγγεγραμμένα ταῦτα, εἰ γὰρ οἶδα, &c.] (Eurip. Med. 1104.) Poetæ metri gratia dicunt ὁππόθεν.

Τόθεν, inde, ex loco illo. Apoll. Arg. l. 2. † Hesiod. Asp. 32.† (Æsch. Pers. 100. Ag. 229.)

Ὅθι, (infinit.) ubi. Od. ξ'. ὅθιπερ σύες εὗδον, ubi sues dormiebant. † Hesiod. Theog. 748.† (Il. ζ'. 79. Soph. Œdip. Tyr. 898. Æsch. Suppl. 139.)

Πόθι, (interrog.) ubi? ubinam? Odyss. ξ'. πόθι τοι πόλις; πόθι μίσγομαι; quò tendo?

Ποθὶ, (accent. in ult.) alicubi, aliquando. Il. ά. αἴ κε ποθὶ Ζεὺς δῷσι πόλιν, &c. Item, εἴ ποθι, sicubi, apud Soph. Et, οὔ ποθι, nusquam.

Τόθι, ibi, illo in loco. Od. ί. τόθι γάρ οἱ αἰπόλιον ἦν Κυκλώπων. (Theoc. κε'. 199.)

Adverbia ex ὃς composita.

Διὸ, quamobrem, quocirca, proinde. † Xen. Pæd. l. 4. p. 91. c.† Pro eodem dicitur et, διὸ καὶ, et διὸ δὴ, et διόπερ.

Διότι, quamobrem, qua de causa: ut, διότι ἐκλείπει ὁ ἥλιος. Item quoniam, quia, eo quòd, propterea quòd. Item quòd. Demosthen. pro coron.

Καθὸ, quòd, in quantum, quatenus, quomodo. Item quemadmodum, sicut. Vide et Aristot. metaphys. 4.

Καθότι, q. d. secundum quod, quatenus. Item quomodo, qua ratione, quo pacto. Thucyd. l. 8. et. l. 6. Item, sicut, quemadmodum, quoniam, quantum. Idem. † Lucæ cap. 1. 7.† Vide et in Ὅτι.

Καθὰ, quemadmodum, sicut: et, καθὰ προείρηται, quemadmodum dictum fuit, Eust. Item, qua parte, apud Gal. Interdum additur ei particula περ, ut, καθάπερ, et tunc sign. veluti, quemadmodum, tanquam. Aristot. in probl.

ὍΣΙΟΣ. ου, ὁ, sanctus, justus, nullo scelere contaminatus. Xenoph. Hellen. 2. εὐσεβεῖς καὶ ὅσιοί ἐστε. Plato in Euthyd. θεοφιλὴς, ἄνθρωπος ὅσιος. Thucyd. lib. 5. ὅτι ὅσιοι πρὸς τὸ δικαίως ἐστράτευσθε. Dicitur et res aliqua ὁσία, sancta et ab omni scelere aliena. Ut apud Plat. epist. 8. ὅσιος τρόπος. Et Epigr. lib. 4. κέρδεα ὅσια. (V. Æschyl. S. c. Th. 1018. Eurip. Med. 851. Aristoph. R. 1308.) ¶ Interdum opponitur τῷ ἱερῷ, ut sit, publicus, profanus. Ut, ὁσίαν χώραν, εἰς ἣν ἔξεστιν εἰσιέναι, apud Aristoph. in Lysistr. Sic et Demosth. contra Timocr. τῶν ὁσίων δὲ τὰς τιμὰς ἀπεστέρει. Et Plato de leg. 10. θησαυρούς τε ὅσιόν τε καὶ ἱερῶν. † ὁσιώτερος. comparat. Xen. Pæd. p. 195. c.†

Ὅσιον, τὸ, interdum significat sanctum, justum, fas: idque vel cum ἐστὶ, vel absolutè, Isocr. in Panath. οὐδὲ ὅσιον, οὔτε καλόν ἐστι, τὸ μὴ κατὰ δικαιοσύνης καὶ λεγόμενον καὶ πραττόμενον. Et apud Soph. † El. 434.† οὐ θέμις, οὐδ' ὅσιον. Sic et apud Plat. et Phocyl.

Ὅσια, τὰ, dicuntur etiam justa, parentalia, exequiæ: apud Plat. in Numa, τὰ περὶ τοὺς θανόντας ὅσια. ☞ Dici volunt quidam ὅσιος quasi ἅζιος, ab ἅζομαι, τὸ σέβομαι.

Ὁσίως, sanctè: Plato polit. 1. Xen. Pæd. 9. Item justè. Unde ὁσιώτερον, justius: apud Thuc. l. 3.

Ὁσιότης, ητος, ἡ, sanctitas, sanctimonia, pietas et religio erga Deum. Philo de vita Mos. l. 2. Ephes. c. 4.

Ὁσία, et Ionicè ὁσίη, ἡ, fas. Hom. hymn. in Merc. φιλεῖ δέ σε μητίετα Ζεὺς Ἐκ πάσης ὁσίης, omnino ut fas est. Arist. in Plut. ἡγούμενος πολλὴν ὁσίαν τοῦ πράγματος, quum omnino licere et fas esse censerem. Herodot. ὡς ὁσίη θύειν ἐστί. Plato de rep. l. 3. οὐδ' ὁσία τὸν ἐκείνου ὀνόματι μιαίνειν, nec fas est. ¶ Item justa funebria. Greg. in epit. soror. φέρε δὲ, προσθήσομεν ἃ τοῖς ἐγκωμίοις τὰ ὀφειλόμενα ὅσια. ¶ Item expiatio, piatio. ¶ Et, ὁσίας ἕνεκα, seu ὁσίας χάριν, dicis causa, dicis ergo. Vide Modestin. juris. l. 2. D. qui pot. tut. et Hotoman. Lexic.

Ὁσιόω, ῶ, f. ώσω, sanctum et purum sceleris reddo. Item pio, expio. Eurip. in Orest. (de homicidis:) θυγατρὶ δ' ὁσιῶσαι. Ὁσιῶ σε τῇ γῇ, justa tibi persolvo terra aggesta: Philostr. in Heroic. ¶ Exponitur etiam consecro. ¶ Item profano: ut apud Suid. ὁσιωθεῖσαι ἡμέραι λέγονται ἐπὶ θανόντων τινὰς, &c.

Ὁσιωτὴρ, ῆρος, ὁ, qui hostiam immolabat, apud Delphos. Plutarch. in Hellen.

Composita.

Ἀνόσιος, ου, ὁ καὶ ἡ, impius, nefarius, sceleratus. † Xen. Pæd. l. 4. p. 112. c.† Ælian. ὁ δὲ τἄλλα ὢν ἀνόσιος, τοῦτο γοῦν ποιεῖται τῷ θεῷ. Item, eorum quæ non habent τὰ ὅσια. Aristoph. Dicitur et de re impia, nefaria, &c. Xen. Pæd. 8. μήτε ἀσεβὲς μηδὲν, μήτε ἀνόσιον, μήτε ποιῆσαι, μήτε βουλεῦσαι. ¶ Τὸ ἀνόσιον, exp. etiam, piaculum, nefas: apud Plat. in Minoe. (Superl. Eurip. Med. 797. ἀνοσιώτατα. Phœniss. 450.)

Ἀνοσίως, impiè, sceleratè, nefariè. Antiph. [Soph. Philoct. 262. ἀλλ' οἱ μὲν ἐκβαλόντες ἀνοσίως ἐμὲ, &c. Eurip. Elect. 677. Σύ τ', ὦ κάτω γῆς ἀνοσίως οἰκῶν, &c. Plat. de Leg. lib. 10. οἳ τὰ δίκαια εἶεν ἄν ποτε προδοῖεν ἕνεκα δώρων παρὰ ἀδίκων ἀνδρῶν ἀνοσίως δεδεγμένοι;]

Ἀνοσιότης, ητος, ἡ, impietas. Isocr. in Panath.

Κἀνόσιος, pro καὶ ἀνόσιος. Aristoph. in Pluto.

Ἀφοσιόω, facio aliquid animi religione solvendi causâ, expio. Plato. εἰ μὴ ἀφοσιώσαις σαυτόν τε καὶ ἐκεῖνον. Æschin. πόλιν τὰ πρὸς τοὺς θεοὺς ἀφοσιῶ, civitatem religione obstrictam solvo. ¶ Item consecro, dico. Athen. lib. 12. καὶ πάντων ἁπλῶς τῷ ἐνυπνιασμῷ τὰς ἑαυτοῦ αἶγας ἀφοσιώσαντα.

Ἀφοσιόομαι, idem. Plato de leg. l. 9. ἀφοσιούμενος ὑπὲρ αὑτοῦ τε καὶ τῆς συγγενείας ὅλης. Plut. in Cæsar. ἀφοσιουμένους τὸ παρανόμημα, ut expiarent fœdus violatum. ¶ Item justa facio, justa persolvo. Herodian. l. 4. ἀφοσιωσάμενος τὰ πρὸς ἐκεῖνον. ¶ Item defungor. Chrysost. in epist. ad Ephes. c. 4. οὕτως ἔθος καὶ ἡμῖν λέγειν καὶ τὸ, ἀφωσιωσάμην, τουτέστι τὸ, μηδὲν ὀφείλω, officio defunctus sum, nihil debeo. Herodot. in Melpom. ἀφοσιεύμενος τὴν ἐξόρκωσιν, defungi jusjurandi religione volens. Ionice pro ἀφοσιούμενος. ¶ Ἀφοσιώσασθαι, significat etiam, perfunctoriè et leviter agere, non ex animi promptitudine et intentione. Isocr. οὐκ ἀφοσιούμενος, ἀλλ' ὡς οἷόν τε, ἄριστα παρασκευαζόμενος. Plut. in Pericl. πρὸς τὴν κατηγορίαν ἅπαξ ἀναστῆναι μόνον, ὥσπερ ἀφοσιούμενον, quasi prævaricantem. ¶ Item ἀφοσιοῦμαι, abominor, et velut infaustum detestor. Plut. de Mithridatis defuncto ad Pomp. allato, οὐ γὰρ αὐτὸς εἶδεν ἐπιμελῶς, ἀλλ' ἀφοσιωσάμενος τὸ μαντεῖον εἰς Σινώπην ἀνέπεμψε. Unde generaliter exp. recuso, repudio. Ut apud eundem in Numa, τοιούτους λόγους ἀφοσιοῦσθαι τὴν βασιλείαν. Sic et apud eundem in Pericle. ¶ Apud Herodot. ἀφοσιεύμενος τῷ θεῷ, exp. solvens primitias deo, et honore exhibens. ¶ Ἀφοσιοῦμαί σοι χρέος, expon. debitum tibi remitto. ¶ Ἀφοσιοῦμαι, passive etiam exp. ἄνευθεν τοῦ ὁσίου γίγνομαι, à sancto arceor. Hesych. ex Soph. Thyeste secundo.

Ἀφοσίωμα, τὸ, piaculum.

Ἀφοσίωσις, εως, ἡ, expiatio, seu expiatio, quæ fit ad id ut animus exolvatur religione. Plat. ¶ Exp. etiam, parva sive defunctoria libatio.

Ἐξοσιόω, sanctum reddo. Hesych. Item expio. Unde apud Plat. de duo Socr. ἐξοσιώσασθαι τὰ θεῖα, expiare divina, i. ea quæ à diis significantur. Apud eundem in Cam. ἐξωσιῶσθαι καὶ φρουρεῖν ἀκοίμητον τὸ πῦρ, exp. ignem sacrum habere, ac perpetua vigilia servare.

Ἐξωσιωμένον, dicatum, consecratum.

Καθοσιόω, sanctum scelerisque purum reddo, theologis, sanctifico: Suid. Item expio. Plut. in Sol. καθοσιώσας τὴν πόλιν καθαρμοῖς. Item consecro, dico, ut Synes. ep. 67. καθοσιώσαντα τῷ θεῷ τέκνον ἀλλότριον. ¶ Καθοσιοῦσθαι exp. etiam, sacrificari. Unde apud Aristoph. in Plut. Πόπανα καὶ προθύματα καθοσιοῦσθαι. Τὸ καθωσιωμένον, τὸ καθιερωμένον, consecratum et dicatum. Herodian. l. 7.

Καθοσίωσις, εως, ἡ, sanctificatio. Suid. ¶ Exponitur etiam, condemnatio, κατάκρισις, apud Suid. ¶ Item, majestas.

Decomp. Συγκαθοσιόω, consecro. Plut.

Περιόσιος, exp. sanctissimus. Epigr. lib. 4. Item eximius, vel modum superans. Ut Epigr. l. 1. ζαθέας παρὰ λᾶς περιώσιον ἔργον. Apud Apoll. Arg. 2. περιώσια φῦλα Βεχείρων, expon. numerosa gens. Ubi κατ' ἔκτασιν positum ω est loco ο.

Περιώσιον, neutraliter et adverbialiter significat, supra modum, nimiùm, magnopere. Il. δ'. Οὔτε σε κοινὸν περιώσιον. Sic et Odyss. π'. Cum genitivo significat, supra: ut, περιώσιον ἄλλων, supra alios: apud Apoll. Argon. l. 2. (Theoc. ιζ'. 23.) ☞ Scribit tamen Eustath. περιώσιον derivatum potius esse ex περιαίω, significante φανῶ, facto nimirum περιαόσιον ex περιαίω, et abjecto deinde α, περιώσιον. ut περιώσιον sit τὸ ἐξάπτοντο τοῦ ἱκανοῦ, seu τὸ περιβέβλητον.

Ὑπερώσιος, idem cum περιώσιος. Suid.

ὍΣΟΣ, et poëtice ὅσσος, ου, ὁ, quantus (citra interrog.) Demosth. Philip 1. τοσαύτην παρασκευὴν, ὅσην, εἰκ αὐτ' εἴ τις τὴν ὑπάρχουσαν ἔχει. Il. ά. Ὅσσος ἔην, οἷός τε, quantus, qualisque. Cum comparativo, ὅσῳ μᾶλλον, quanto magis. Cum superlat. ὅσα πλεῖστα, quantum plurimùm. (Ὅσος, qualiscunque. Æsch. Pers. 167. Ag. 580. Eurip. Phœniss. 1327. ὅσοσπερ. Soph. Tr. 1231. Œdip. Tyr. 1263. 1309. Theoc. Id. 4. 39. ζ'. 20. 35.)

Ὅσοι, vel ὅσοιπερ, quicunque, quot. Demosth. τούτων ἂν αἴτιος κακῶν, ὅσοιπερ καὶ οὗτος. Et Hom. Il. β'. ἀρίστηες ὅσσοι ἔασι. Et in neutr. gen. ὅσα, quæcunque, quotquot. ut, πάντα ὅσα, apud Demosthen. † Xen. Pæd. 1. 1. 3. ὅσαπερ. Aristoph. Nub. 839. Xen. Pæd. l. 3. p. 76. a.† ¶ Ὅσα, interdum significat, qui. ut apud Gregor. ὅσα τῆς ἀγχινοίας μεταποιοῦνται.

Ὅσον, quantum, vel quàm. Demosth. ὅσον ἐπ' ἐκείνῳ, quantum in eo fuit. ὅσον τάχος, quàm celerrimè. ὅσον σθένος, quàm fortissimè, apud Theocr. idyll. 1. Cum præpositione expon. quatenus, vel in quantum, apud Thucyd. Lucian. et Theophr. Item, quamdiu, dum, donec. † ὅσσον poët. cum superlat. Hesiod. Theog. 49.†

Ὅσον, et ὅσα, adverb. quantum. ut, ὅσον διαφέρουσι, quantum differunt, apud Isocr. et, ὅσα γε τῶν πρεσβυτέρων ἀκηκόαμεν, quantum quidem à senioribus audivimus, apud Synes. Cum infin. significat interdum, quantum, ut, ὅσον ἐμὲ γνῶναι. Greg. Interdum quatenus. ut, ὅσον ἐπιψαύσαι, quatenus attingant, in Epigr. Exponitur et, circiter. ut, ὅσον εἴκοσι, circiter viginti, apud Thuc. pro quo et ὅσον τε dicitur apud Herodot. Item aliis atque aliis vocibus junctum, alium etiam usum habet. Cum nomin. Ut, ὅσον ὀλίγον, pauxillum seu paululum: apud Luc. ὅσον βαιὸν, pusillum; in Epigram. Cum adverb. ὅσον οὐ, vel ὅσον οὐκ, exp. tantùm non, modò non, ferme, pene, fere: apud Thuc. l. 5. Et, οὐχ ὅσον, nedum, apud Aristid. Item, non solùm non, apud Isocr. in Busir. Item, ὅσον αὐτίκα, quamprimum, jamjam, mox. Interdum significat idem quod μόνον, solùm, solummodo: Epigr. l. 2. † ὅσονπερ. Xen. Pæd. 1. 5. 12. ut, quemadmodum.† (Ὅσον μή. Soph. Œdip. Tyr. 355. Theoc. κε'. 195. κζ'. 73.)

Ὁσάκις, et ὁσσάκι, quoties.

Ὁσαχοῦ, quibuscunque in locis, ubicunque. Item quotiescunque. Aristid.

Ὁσαχῇπερ ἂν ᾖ δυνατὸν, qua maximè ratione fieri poterit, pro viribus. Plat.

Ὁσσάτιος, quantus. et ὁσσάτιον, apud Apollon. Rhod. quantum, quatenus.

Ὁσσίχος, quantulus, vel quantus. Theocrit. idyll. 4. Ὁσσίχον ἐστὶ τὸ γήρασμα, καὶ ἄλλων ἄνδρα δαμάσδει.

Ὁσαπλάσιος, ου, ὁ, et ὁσαπλασίων, ονος, ὁ καὶ ἡ, (indefin.) quantuplex, vel quotuplex.

Πόσος, ου, ὁ, (interrog.) quantus? Aristoph. πόσον δίδως; quantum das? Et genit. πόσου; quanti? Plat. in apol. πόσου διδάσκει; quanti, seu quanto precio docet? Dicitur et, ἐπὶ πόσῳ. ut apud eundem. Plat. ἐπὶ πόσῳ ἄν τις δέξαιτ' ἂν ὑμῶν; quanti tandem æstimatis? Item, μέχρι πόσου; in quantum? quousque? ¶ Interdum significat quotus? et in plur. πόσοι; quot? Ut apud Plut. in apophth. πόσοι εἰσὶ Σπαρτιᾶται; ¶ Item (sine interrog.) quantus. Ut, μέχρι πόσου, in quantum, quousque. ¶ Dicitur etiam, πόσος τις. vacante particula τις, tam in interrogat. quàm extra eam. Isocr. πόσον τινὰ χρὴ νομίζειν; quantum? † Sic Xenoph. Pæd. l. 2. p. 38. b.† Et, πόσος τις; quotus? Item πόσ' ἄττα; quænam? Arist. l. 4. de cœlo. (Eurip. Phœniss. 804. Aristoph. R. 174. Πόσσος. Theoc. ιά. 35.)

Ποσάκις; quoties? Plato epist. 7.

[Ποσσάκι. Callim. Hym. in Dian. 119. Ποσσάκι δ' ἀργυρέοιο θεὰ πειρήσαο τόξου;]

Ποσαχῇ; quot in locis?

Ποσαχῶς; quotnam modis? Aristot. Exponitur etiam, multis modis. Hesych.

Ποσαπλάσιος; et ποσαπλασίων; quotuplex? Cui respondet, διπλάσιος, τριπλάσιος, &c.

Ποσαπλῶς, multis modis: Suid. et Hesych.

Πόσε; quò? quem in locum? idem quod ποῖ; Od. ί. πόσε φεύγετε; Od. κ'. πόσ' ἴμεν;

Ποσὸς, aliquantus, aliquantulus, certæ cujusdam quantitatis. Τὸ ποσὸν, quantitas. Arist. de part. an. l. 3. c. 5. ὁ δ' ἐνταῦθα ἐστί. καὶ γὰρ τῷ ποιῷ, καὶ τῷ ποσῷ. Dicitur et, ἐπὶ ποσὸν, aliquantum, ad certam quantitatem. Ut, ἐπὶ ποσὸν ἑψηθεὶς, aliquantum decoctus. Et, κατὰ τὸ ποσὸν ratione quantitatis, apud Aristot. polit. 5. Interdum additur particula vacans τις. ut, ποσόν τι, certa quantitas, apud Herodot.

Ποσῶς, aliquantulum, leviter.

Ποσότης, ητος, ἡ, quantitas, mensura modusque uniuscujusque rei.

Ἄποσος, (comp.) quantitatis expers. Hesych.

Πόστος, quotus. Xen. Pæd. 4. κατανόησον, πόστῳ αὐτῶν μέρει πάντες μαχεσάμενοι ἐνικήσαμεν.

Ποσταῖος; quoto die? quot diebus? quot dierum spatio? Xen. Pæd. 5. ποσταῖος ἂν σὺν τῷ στρατεύματι ἐκεῖσε ἀφικοίμην;

Ὁπόστος, quotus. Aristot. pol. 2. cap. 2.

Ὁποστοσοῦν, quotuslibet, quotuscunque. Demosth. pro cor. † Xen. Pæd. l. 2. p. 44. a.†

Ὁπόσος, et poëticè ὁππόσος, et Ionicè, ὁκόσος, (relat. τοῦ πόσος,) quantus. Philostr. in heroic. νῆσον, ὁπόσην εἶπεν, ἀποτέμνεται, insulam, quantam dixit, &c. Od. ξ'. Εἴπῃς, ὁππόθεν ἐσσὶ, καὶ ὁππόσα κήδε' ἀνέτλης. Dicitur et, ὁποσοσοῦν, ὁποσοσδήποτε, et ὁποσοσουτινοῦν, quantuscunque, quantusvis, quantuslibet. Ut, ὁποσονοῦν χρόνον. † Xenoph. cap. 1. Pædiæ l. 1. § 1.† ὁποσονοῦν βάρος. ¶ Item ὁπόσοι, quot. Xen. Pæd. 4. † qui, quicunque. Pæd. l. 2. p. 42. d.† (Ὁπόσα. Eurip. Med. 1410. Ὁπόσα. Aristoph. R. 772.)

Ὁπόσοι ἂν, quotlibet, quoticunque, Demosth. in Mid.

Ὁποσάκις, quoties. † Xen. Pæd. l. 2. p. 50. c.†

Ὁποσακισοῦν, quotiescunque, quoties libeat. Theophr. hist. pl. lib. 8.

Ὁποσαχῇ, quot in locis, quot modis.

Ὁποσαπλάσιος, et ὁποσαπλασίων, quotuplex, quàm multiplex.

Ὁσοσπλασιονοῦν, quantumvis multiplex. Aristot. in phys.

Τόσος, et poët. τόσσος, tantus. Iliad. ζ'. οὐ δ' ἴσαν τόσσα κακὰ, ὅσσα ἐτύχθη. Et Odyss. ι'. Ἀλλ' ὅτε τόσσον ἀπῆν, ὅσσον τε γέγωνε βοήσας. † excipit ὅσος. Xen. Pæd. 1. 6. 25.† ¶ Τόσον, in neut. gen. adverbial. ponitur, et significat, tam, usque adeò, adeò, tantò. Il. α'. ζ. τί δὲ χρειὼ τόσον ἵκει; quâ de causâ necessitas adeò urget? Il. θ'. Τόσσον ἐγώ φημι πλεῖας ἔμμεναι νῆας Ἀχαιῶν Τρώων, tanto plures. In plurali exp. etiam, tot, et totidem. ut Il. ζ. et Od. ξ'. † Hesiod. Th. 367.† Dicitur et τοσόσδε, et τοσσῶδε, eadem significatione, apud Plat. in Axiocho, et Aristot. de mundo. (Τοσόσδε. Æschyl. Ag. 868. Soph. Tr. 53. 379. Œdip. Tyr. 540. 1236.)

Τοσάτιος, vel τοσσάτιος, poëticè pro τόσος. in Epigr.

Τοσάκις, toties in epigr.

Τοσαχῶς, tot modis.

(Τοσσῆνον. Theoc. Id. 1. 54.)

Τοσοῦτος, ου, ὁ, et Atticè τοσουτοσί, tantus. τοσαύτη, et τοσαυτηΐ, tanta. τοσοῦτο, τοσουτοΐ, seu τοσοῦτον, τοσουτονΐ, tantum. Ut, τοσοῦτος θεὸς, τοσαύτη στρατιὰ, τοσοῦτον ἀξίωμα, apud Plat. et Xen. † εἰς τοσοῦτο μανίας, in tantum insaniam, eò insaniæ, Aristoph. Nub. 830. τοσαύτη γῆ, tantum terrarum. Xen. Pæd. 1. 1. 5.† Dicitur et, τοσοῦτος τὸ μέγεθος, ab Isocr. qui tantæ magnitudinis est, quasi κατὰ τὸ μέγεθος. In plurali, τοσοῦτοι, τοσαῦται, τοσαῦτα, exp. tot. † Xen. Pæd. l. 3. p. 71. a.† et, tot tantique, tot tantæque, tot tantaque. apud Demosth. Item τοσοῦτο, † Xen. Pæd. 1. 2. 4.† et τοσούτῳ, tantum, et tanto. Ut, τοσούτου δεῖ, tantum abest, apud Isocrat. Et, τοσούτῳ ἴσως, ἡ ὑμετέρα σύνταξις μείζων φανείη ἄν. apud Xenoph. † τοσοῦτον excipitur ab ὅσον. Xen. Pæd. l. 4. p. 97. c.† (Soph. Tr. 578. Œdip. Tyr. 791.)

Τοσαυτάκις, toties. Alex. Aphr. † Xen. Pæd. p. 240. c.†

Τοσαυταχῶς, tot modis. Aristot. l. 2. de part. anim.

Τοσαυταπλάσιος, et τοσαυταπλασίων, tantuplus. Aristot. in probl.

ὈΣΠΡΙΟΝ, ου, τὸ, legumen. Gal. l. 1. de aliment. facult. et Theoph. hist. pl. l. 8. c. 1. ☞ A σπείρω, quasi σπόριον, metathesi literarum.

Ὀσπριώδης, leguminis assimilis, qui è leguminum est genere. Athen. lib. 9.

Composita.

Ἰσόσπριος, legumini similis.

Πανόσπρια, τὰ, omnis generis legumina mista. Suid. et Hesych.

ὈΣΣΑ, ης, ἡ, vox. (☞ Ab ὄψ, vox: teste Etym. ut dicatur quasi ὄψα.) Hom. hymno in Mercur. Θαυμασίην γὰρ τήνδε νεήφατον ὄσσαν ἀκούω. Hesiod. in Theog. † 10.† Ἐννύχιαι στεῖχον, περικαλλέα ὄσσαν ἱεῖσαι. ¶ Item fama, rumor: propriè, divinus. Il. β'. μετὰ δέ σφισιν ὄσσα δεδήει, Ὀτρύνουσ' ἰέναι, Διὸς ἄγγελος. Sic et Odyss. α'. ὄσσαν ἀκούσῃς Ἐκ Διός. ¶ Exponitur etiam, μαντεία. ¶ Item omen, apud Plat.

Ὄσσομαι, auguror, vaticinor. Iliad. ξ'. πέλαγος μέγα κύματι κωφῷ Ὀσσόμενον λιγέων ἀνέμων λαιψηρὰ κέλευθα. Expon. et, in animo fingo, imaginor, cogito. Il. α'. Οὐ μὲν γάρ τι ἐγὼ κακὸν ὄσσομαι τόδ' ἱκέσθαι. Od. σ'. ὃ γὰρ κακὸν ὄσσετο θυμός. ¶ Item, video, prævideo; de qua significatione vide in Ὄσσομαι.

Ὀσσεύομαι, vel ὀττεύομαι, ominor, vaticinor, auguror. Polyb. l. 1. ὁ δὲ Ἱέρων ὀττευσάμενος περὶ τῶν ὅλων πραγμάτων, ἐπιγενομένης τῆς νυκτὸς, ἀπεχώρει κατὰ σπουδὴν, ex uno prælio malè pugnato summam belli totius ominatus, &c.

Ὀττεία, ἡ, exp. μαντεία, vaticinatio, divinatio. Suid. Exponitur et, religio, apud Dionys. Halic. l. 9.

Composita.

Ἀοσσέω, auxilior, opitulor. Mosch. idyll. 2. Τῇ μὲν ἀοσσῆσαι μενέαινεν.

Ἀοσσητὴρ, ῆρος, ὁ, auxiliator, opitulator: propriè, ὁ ἀπὸ ὄσσης καὶ κελεύσεως βοηθῶν αὐτομάτως, inquiunt Suid. et Etym. Il. χ'. et ό. Od. δ'. et ψ'.

Ἐπιόσσομαι, alloquor et significo. Hesych. Item prospicio. Vide et comp. ex Ὄσσομαι in Ὄπτομαι.

ὈΣΤΕ´ΟΝ, ου, et ὀστοῦν, οῦ, τὸ, os, ossis. Il. ω'. Ῥῆξε δ' ὀστέον ἔγχος. Plut. in Probl. Rom. κοῖλον ὀστέον. Athen. lib. 6. τὸ πρὸς ὀστοῦν κρέας. Plat. in Phædr. ὅταν ὀστέοις ὀστᾶ προσγεννήσαντες. (Eurip. Med. 1202. id. Phœniss. 1170.) ¶ Ὀστᾶ, teste Suid. dicuntur etiam οἱ λογικοὶ, quoniam ipsa ὀστᾶ φύσιν ἔχουσι στερεωτέραν, καὶ φέρει τὸ ζῶον.

Ὀστώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, osseus, osse abundans vel ossi similis: ut, ὀστώδης γλῶττα, Athen. l. 7. et l. 6. ὀστώδη κρέας.

Ὀστέϊνος, osseus, ex osse factus. (Herodot. Hist. lib. 4. ἐπεὰν φαρετρεῶνας λάβωσι ὀστεΐνους, &c.)

Ὄστινος, pro eodem.

Ὀστίνος μυελὸς, medulla quæ in ossibus est, ossium medulla, Ruf. Eph.

Ὀστάριον, ου, τὸ, ossiculum. Epigr. l. 2.

Composita.

Ἀνόστεος, exos, ossa non habens. Hesiod. in Erg. † 524. abs. pro Polypo. V. Græv.†

Διόστεος, gemino osse constans. [Aristot. de Hist. Animal. τὸ δὲ δίοστον, μηρός.]

Ἐξοστίζω, exosso.

Ἐξοστισμένος, exossatus, cui ossa exempta sunt.

Ἐξόστωσις, εως, ἡ, ossis eminentia et extuberatio, peculiariter quæ accidit in genis.

Μονόστεος, et μόνοστος, unico et solo osse constans. Aristot. lib. 4. de part. anim.

Ὁλόστεος, qui totus osseus est, vel ex solido osse constans.

Ὁλόστεον, herba per antiphrasin sic dicta. Diosc. l. 3. c. 11.

Περιόστεος, ossibus circumdatus, vel ossa circumdans, ossa ambiens. ut, περιόστεοι ὑμένες, apud Gal. membranæ quæ ossa cingunt.

Πολυόστεος, multa habens ossa. Sic peculiariter vocatur superior pedis pars prope digitos, Poll. l. 2. [Aristot. de Hist. Animal. lib. 1. τὸ δὲ πολυόστεον τοῦ ποδὸς, ταρσός.]

ὈΣΤΛΙΓΞ, ιγγος, ἡ, scintilla, seu flamma crispa. Apoll. Argon. l. 1. τῷ δὲ οἱ ἄσσον Ὀστλιγγες μαλεροῖο πυρὸς ὣς ἰνδάλλοντο. ¶ Item cirrus, cincinnus. Callimachus, ἀπ' ὀστλίγγων αἰὲν ἄλειφα ῥέει. Loliginum etiam et sepiarum δίστιχοι, botryorumque ἕλικες, nominantur ὀστλιγγες, cirri. Nicand. in Alexiph. Ὃς δέ τε ῥοιῆς μὲν ἐπ' ὀστλίγγεσσιν ἀραιαῖς τευθίδος ἐμφέρεται. Theophr. hist. pl. l. 3. c. ult. (de rhu coriariorum:) ἄνθος λευκὸν βοτρυῶδες. τῷ σχήματι δ' ἀδροχρεῖς, ὀστλιγγας ἔχει ὥσπερ καὶ ὁ βότρυς.

ὈΣΤΡΑΚΟΝ, ου, τὸ, testa. Interdum de testa quæ ex figulina terra conficitur. Plat. de sera numin. vind. τοὺς Ἀδώνιδος κήπους ἐν ὀστράκοις τισὶ τιθεμένους, καὶ θεραπεύοντας. Interdum et de piscium testa dicitur. Aristoteles (de platea ave conchas animalcula devorante:) εἶθ' οὕτως τὰ κρέα μὲν ἐσθίει, τῶν δ' ὀστράκων μὴ ἅπτεται. Aristoph. in Ran. (1221.) ἡ τοῖς ὀστράκοις κροτοῦσα μοῦσ' Εὐριπίδου. Dicitur et de testa qua ova integuntur. In Epigr. ἀργυφέοιο ὀστράκου. ¶ Ὀστράκου περιστροφὴ, genus ludi, qui alio nomine dicitur ὀστρακίνδα, ut Poll. scribit lib. 9. ¶ Metaphoricè verò de subita rerum mutatione dicitur, et conversione repentina; qualis est eorum qui ludunt ὀστρακίνδα. ☞ Eustath. scribit, derivari ab Ὀστέον, per pleonasmum τοῦ ρ, sicut in σκῆπτρον.

Ὀστρακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, testaceus, qui testam imitatur. Diosc. l. 5. c. 84.

Ὀστράκινος, testaceus, i. figulina terra factus, ut testæ. Lucil. lib. 2. Epig. ἡ δ' ἔφαγεν τήγανον ὀστράκινον, sartaginem testaceam seu fictilem. Ὀστράκινα σκεύη, in epist. 2. ad Cor. c. 2. et 4.

Ὀστρακεὺς, qui testas conficit, figulus in Epigr.

Ὀστράκιον, fictile. Item parva testa, conchula.

Ὀστρακὶς, ίδος, ἡ, dicitur nux pinea, ejusque nucleus. Athen. l. 1. ex Mnesitheo Athen. medico. ¶ Hesychio simulacrum quoddam est Veneris.

Ὀστρακίας, ut ὀστρακίτης, ου, ὁ, testaceus, testam referens. Ὀστρακίτης λίθος, apud Diosc. lib. 5. cap. 165. lapis testæ similitudinem habens. Fœm. est ὀστρακῖτις, apud eundem, l. 5. 84.

Ὀστρακίνδα, ostracorum lusus. Poll l. 9. Vide Ὄστρακον.

Ὀστρακόω, ῶ, in testam seu testaceam duritiem verto, testacea duritie obduco. Aristot. in probl.

Ὀστρακόομαι, in testam mutor, in testaceam naturam abeo. Æschyl. apud Athen. lib. 1. Apud Lycophr. vero ὀστρακόδερμος, exp. putamine contecta.

Ὀστρακίζω, testulis in urnam conjectis damno, relego. Aristotel. polit. lib. 3.

Ὀστρακίζομαι, testiculis in urnam collectis damnor. Thuc. l. 1. et l. 8.

Ὀστρακισμὸς, οῦ, ὁ, relegatio, quæ fit testulis in urnam missis. Aristot. politic. lib. 3.

Composita.

Ἀποστρακόω, ῶ, in testam muto, vel induro in testæ modum.

Ἀποστρακοῦμαι, in testam mutor, vel induror instar testæ. Diosc.

Ἀποστρακίζω, idem quod ὀστρακίζω.

Ἀποστρακίζομαι, in exilium mittor, relegor. Suid.

Ἐξοστρακίζω, idem quod ὀστρακίζω, in exilium mitto. Eust. Suid.

Ἐξοστρακίζομαι, in exilium mittor testarum suffragio. Plut. in Alcib. ἐξοστρακισμένος ὑπὸ τοῦ δήμου. [Herodot. Hist. lib. 8. Ἀριστείδης —— ἀνὴρ Ἀθηναῖος μὲν, ἐξωστρακισμένος δὲ ὑπὸ τοῦ δήμου.]

Ἐξοστρακισμὸς, relegatio, quæ fit per testarum in urnam missarum suffragia. Plut. in Themist.

Συνεξοστρακίζω, unà in exilium pello, seu ablego, ex legibus auctoratus; exulare facio. In nov. Const.

Ἐποστρακίζω, concham mitto per superficiem aquæ. Suid.

Ἐποστρακισμὸς, ludus quo conchæ per superficiem aquæ mittuntur. Poll. lib. 9.

Λειόστρακος, lævi testa intectus.

Λειόστρακα, τὰ, subst. læves testæ.

Μαλακόστρακος, molli testa intectus. Aristot.

Σκληρόστρακος, testa dura opertus.

Τραχυόστρακος, qui asperâ et scabra tegitur testâ. Athen. l. 7.

Ὑμενόστρακος, testa tenui et subtili constans, in modum membranæ. Luc. in Lexiph.

ὈΣΤΡΕΟΝ, sive ὄστρειον, ου, τὸ, ostreum: genus piscium qui testis integuntur. Plut. de solert. anim. ὀστρέων μεμυκότων ἀνάπτυξιν. Athen. lib. 1. οὐ μόνον δὲ ἰχθύσιν, ἀλλὰ καὶ ὀστρείοις ἐχρῶντο. ¶ Item ostrum, i. color qui ex conchyliorum sanie conficitur, ostrinus color. Plato in Cratylo, ὥσπερ οἱ ζωγράφοι, βουλόμενοι ἀφομοιοῦν, ἐνίοτε μὲν ὄστρεον μόνον ἐπήνεγκαν, ἐνίοτε δὲ ὁ, τιοῦν ἄλλο φαρμάκων. ☞ Derivari ex ὀστέον pleonasmo literæ ρ, docet Eust.

Ὀστρεώδης, sive ὀστρειώδης, ostrea referens, qui ostrea imitatur, vel ostrum. Τὰ ὀστρεώδη sive ὀστρειώδη, quæ ex ostreorum genere sunt.

Ὄστρειος, purpureus.

Composita.

Λειόστρεα, ostreæ leves, ostrea quæ scabra non sunt.

Λιμνόστρεα, τὰ, q. d. paludis seu paludum ostrea. Aristot. de gener. animal. lib. 3.

ὈΣΤΡΥΣ, υος, ἡ, ostrys arbor, quæ et ὀστρύα dicitur à nonnullis. Theophr. hist. plant. l. 3. c. 10. et Plin. l. 13. c. 21.

ὈΣΦΡΑΙ´ΝΟΜΑΙ, F. ὀσφρήσομαι, odoror, olfacio. Eurip. in Cyclop. Ἰδοὺ γὰρ αὐτὸ; οὐ μὰ Δί', ἀλλ' ὀσφραίνομαι. (Aristoph. R. 492.) Xen. in sympos. εἰσί γε τοῦ ὀσφραίνεσθαι ἥδιον ἐνέστησαν ἡμῖν ἴσως οἱ θεοί. Cum genitivo apud eundem, τινὸς ὀσφραινόμενος. Ab eodem canes dicuntur ὀσφραίνεσθαι τοῦ λαγὼ, i. odorari leporem. Epigr. l. 2. Ὁ γρυπὸς Νίκων ὀσφραίνεται οἴνου ἄριστα, vinum olfacit sagacissimè. Metaphoricè apud Luc. in Tim. ὀσφρόμενος τοῦ χρυσίου. Legitur et pass. significatione, apud Alex. Aphr. Probl. l. 2. ὀσφραινόμενα δοκοῦσι μᾶλλον, dum ea odoramur. Et apud Diosc. l. 4. c. 93. ἐν ἀναθυμιάσει λαβεῖν, καὶ ὀσφραινόμενον, τοῖς καταῤῥαζομένοις βρέφεσι.

Ὀσφρασία, odor. Oseæ c. ult.

Ὀσφραντὴς, οῦ, ὁ, q. d. odorator, olfactor.

Ὀσφραντὸς, οῦ, ὁ, qui odoratu seu olfactu percipi potest. Quidam exp. odorabilis, item olfactorius, olfactu excitans. Paul. Ægin.

Ὀσφραντικὸς, idem. Galen. ad Glauc. et Diosc. l. 3. c. 92. Item odorandi facultate valens seu olfaciendi.

Ὀσφραντήριον, ου, τὸ, olfactorium.

[Ὀσφραντήριος. Aristoph. Ran. 920. καὶ μυκτῆρες ὀσφραντήριοι, &c. Schol. ὡς συντηκόντων τῶν μυκτήρων εἰς τὴν φωνήν.]

Ὀσφρέω, pro eodem, apud Eustath.

Ὀσφρέομαι, οῦμαι, idem quod ὀσφραίνομαι, eoque usitatius esse apud Atticos quidam tradiderunt. Ut, ὀσφρόμενος χρυσίου, apud Luc. et fut. ὀσφρήσεται, apud Aristoph. Legitur etiam aor. 2. ὤσφροντο, apud eundem in Acharn. et ὀσφρόμενος, in Vesp.

Ὄσφρησις, εως, ἡ, odoratus, olfactus, ipse sensus odorandi. Dioscorid. lib. 5. cap. 119. Interdum ὀσφρήσεις vocantur nares: ut apud Herodian. lib. 1.

Ὀσφρητὸς, et ὀσφρητικὸς, idem quod ὀσφραντὸς et ὀσφραντικὸς, apud Gal. et Alex. Aphr.

Composita.

Ἀποσφραίνομαι, idem quod ὀσφραίνομαι. Exponitur etiam passivè, naribus admoveor.

Εὐόσφραντος κύων, canis sagax.

Καπνοσφραντὴς, οῦ, ὁ, q. d. fumi olfactor. Parœmiacè dicitur de homine sordido et præparco. Eust.

ὈΣΦΥ´Σ, ύος, ἡ, dorsi ea pars, quâ cingimur, toties spinæ partium crassissimis maximisque vertebris compacta. Hesych. verò ὀσφὺν esse vult partem illam prope latera imam, quam Latini ilia appellant. (Æsch. Pr. 496.) ☞ At Apollodorus, teste Suida, dictam vult quasi ὀστοφυῆ, quod ea pars ossea sit et excursa; Aristoteles verò inde nomen habere scribit, quod sit τῶν ὀστέων διάζωμα.

ὍΤΕ, (et poëticè ὅττε, et Doricè ὅκα,) quando, quum. Cum indicativo, Æschin. ὅτε ἦν, quando erat. Et cum conjunct. Od. ξ'. [illegible] Dicitur, ἔσθ' ὅτε, est quando, i. quandoque. Ὅτε μὴ, quando non, si non, nisi. Πάντοτε, omni tempore, semper. Matth. 26. et passim in Novo Testamento. Ὅτε δὴ quandoquidem. ut ὅταν, quandocunque. ¶ Ὅτε accipitur etiam pro aliquando, interdum, quandoque; præsertim in partitione, vel repetitione. Quâ significatione scribitur etiam ὁτὲ. ut Aristotel. ὁτὲ μὲν τοῦτο, ὁτὲ δ' ἐκεῖνο, aliquando quidem hoc, aliquando vero illud. ¶ Ὅτε, quoniam, quandoquidem, quum. Iliad. α'. ὅτε ἀρείω προβέβουλα. Dem.

Olynth. 1. ὅτε ταῦτα τοῦθ' οὕτως ἔχει, quæ quum ita sint. (ὅτ' οὖν. Soph. Œdip. Tyr. 938. ὅτε καί. Æsch. Suppl. 638.) ¶ Item ὅ, τε pro ὅστις, qui. Od. ξ'. ¶ Ὅ, τε, ὅτε, τό, τε, &c. Artic. præp. compos. hic, hæc, hoc.

Ὅτ' ἄν, sive ὅταν, idem cum ὅτε. Cum subjunct. interdum, † Xen. Pæd. 1. 2. 8. et 1. 3. 13.† et cum indicat. et optativo. † ὅταν τις. Xen. Pæd. 1. 6. 10.† Ponitur et pro quando, quum, i. quandoquidem, quoniam. Aristot. de mundo, καὶ μάλιστα ὅταν τὸ τάχιστον τῶν ὄντων ᾖ τὸ πυρῶδες, præsertim quum ignita natura omnium naturarum sit celerrima. Sic et Thucyd. lib. 1.

Πότε; (interrog.) quando? Dem. Olynth. 3. πότε, ὦ ἄνδρες, πράξετε, εἰ μὴ νῦν; Sic et alibi passim. ¶ Pro eodem dicitur πόκα, Doricè. Unde δή ποκα, aliquando. et οὔ ποκα, nunquam.

Ποτέ, aliquando. Ποτὲ μὲν, ποτὲ δὲ, interdum quidem, interdum verò. nunc quidem, nunc verò. aliàs quidem, aliàs verò. † τίς ποτε, et τί ποτε. Xen. Pæd. 1. 1. 5. et 1. 3. 10. ὅ τι ποτε. l. 5. p. 120. a. ποτ' ἄλλος, ἄλλοθ' ἕτερος. modò hic, modò ille. Soph. El. 741.† ¶ Aliquando vacat. ut quum dicitur, ἀεί ποτε, semper. ¶ Annectitur etiam particulis, δὲ, δὴ, μὴ, μηδὲ, οὐ, οὐδὲ, πῶ, πω. Nam dicitur, δή ποτε, aliquando, unquam, tandem. οὔ ποτε, et μή ποτε, οὐδέ ποτε, et μηδέ ποτε, μηδέπω ποτε, et οὐδέπω ποτε, nunquam. † οὔ ποτε ἐλπίσας, nec opinans. Xen. Pæd. 1. 4. 18.† πώποτε, semper. πώ ποτε, unquam, aliquando. † Aristoph. Nub. 834. Xen. Pæd. 1. 1. 2.† (Soph. Tr. 564. μήποτε ἄν cum Infin. pro nunquam amplius. Soph. Œdip. Tyr. 1234. εἰδείην εἰ μὴ ξυνθανουμένην, nil nisi commorientem. Æsch. Ag. 1148.)

Πτὲ, per syncopen dicitur, pro ποτέ. ut, τίπτε; pro τί ποτε; quidnam? curnam? Odyss. λ'. (Æsch. Ag. 985.)

Ὁπότε, quando: indefinitè. Interdum cum indicativo, † Xen. Pæd. 1. 4. 11.† interdum cum optativo. † Xen. Pæd. 1. 3. 10. et 16. et 1. 4. 3.† Annectitur etiam particulis ἂν et δή. Nonnunquam ὁπότε, et ὁπόταν, † Xen. Pæd. 1. 3. 10. Cum subj.† expon. ubi, quandoquidem, quoniam. Ὁποτεοῦν, quandocunque. Dicitur et ὁππότε, poëticè pro ὁπότε.

Τότε, tunc. Dem. pro coron. καὶ τότε, καὶ νῦν, καὶ ἀεί. † τότ' ἔπειτα. Hes. Th. 536.† (Æsch. Ag. 775. 1156.) Item, tum demum; apud eundem, et alios. Ἀπὸ τότε, ab eodem tempore. Ἐκ τότε, ex eo tempore.

Τοτὲ, idem cum ὁτὲ, et ποτὲ, aliquando. (V. Æschyl. Ag. 100.)

ὍΤΙ, et poët. ὅττι, quòd. Cum indicativo, qui Latinè interdum redditur per infinit. ut Xen. Hellen. 7. εἶπεν ὅτι βούλεται, dixit, se velle. † Cum optativo. Pæd. 1. 4. 10. et l. 2. p. 49. b. et p. 57. c. et l. 3. p. 66. a.† ¶ Οὐχ ὅτι, non quòd. item non solùm, et non solùm non. Τί ὅτι, quid est quòd; vel, quid est cur? ¶ Ὅτι interdum vacat: ut quum verba alicujus citantur; et appellatur Ὅτι μιμητικόν. Thuc. lib. 5. εἰρῆσθαι δ', ὅτι, Ἢν μὴ θεῶν ἢ ἡρώων αἰτίαμα ᾖ. Sic et alibi, et passim in Novo Testamento. † Sic εἶπεν δ' ὅτι εἰς καιρὸν ἥκεις. Xen. Pæd. l. 3. p. 63. c.† ¶ Ὅτι, quàm. Cum superl. Thuc. ὅτι ἐν βραχυτάτῳ, quàm brevissimo tempore. Idem, ὅτι πλεῖστος, quam plurimus. † Sic Xen. Pæd. 2. 56. a. ὅτι μεγαλοπρεπέστατα. Hesiod. Asp. 21. ὅττι τάχιστα, ὅττι πλεῖστον χρόνον. Xen. Pæd. 1. 4 p. 95. a. ὅτι ἀμαρτάνοιτο. l. 5. p. 137.† Et cum adverb. ὅτι πορρωτάτω, quàm longissimè. ὅτι μάλιστα, quàm maximè. ¶ Cum diversis particulis positum, diversis modis exp. ut, ὅτι ἀλλὰ, at verò, ὅτι γὰρ μὴ, nisi enim. ὅτι δὲ τί; quamobrem? ὅτι ἰδοῦ, quia. ὅτι μὴ, nisi. ὅτι τοίνυν, quod verò, itaque quòd. ¶ Ὅτι, quòd, eo quòd, propterea quòd, quoniam, quia. Dem. in ep. Philip. τί ποτ' οὖν ἐστιν; ἐν τῷ προτέρῳ πολέμῳ πλείω καταβέβληκεν ὑμῖν; ὅτι ὁ μὲν αὐτὸς στρατηγεῖται καὶ ταλαιπωρεῖ. † ὅτι excipit διὰ τοῦτο. Xen. Pæd. 1. 4. 10.† Pro eodem dicitur et, ὅτι τε, apud Plat. de rep. et ὁτιὴ, apud Aristoph. † Nub. 330. et 754. ὁτιή, τί; quomobrem? Nub. 787.†

Composita.

Δηλονότι, videlicet, nempe. Plat. de rep. 6. τὸν ἥλιον γὰρ δηλονότι ἐρωτᾷς, nempe de sole hoc percontaris. † Sic Xen. Pæd. 1. 6. 20.† Adhibetur et responsioni affirmativæ. Et pro eodem, δηλονοτὶ, apud Aristoph. in Pluto, invenitur.

Διότι; pro δι' ὅ, τι; propter quid? διὰ τί; sæpe apud Aristotel. Usurpatur et citra interrog. pro, quare, qua de causa, quamobrem, cur; apud Xenoph. Itidemque apud Proclum et alios philosophos, τὸ διότι, causa cur. ¶ Significat rariùs idem quod ὅτι, quoniam, quia apud Aristot. in probl. Xen. et Luc. † διότι. Lacæ. cap. 1. 13. ubi quidem per nam exponunt; sed puto esse quoniam, quia.† Interdum et pro ὅτι usurpatur, i. quòd. Dem. pro cor. ἀποδέχομαι μέν τοι, διότι πάντων ὑμῖν Ἀθηναίων προσφέρονται φιλοτιμίαν. Et Xen. λέγω, διότι ἀφανίζουσι, dico, quòd obruunt.

Καθότι, quatenus. item, quomodo, qua ratione. Item, sicut, quemadmodum. Vide et in Ὅς.

ὈΤΟΒΟΣ, ου, ὁ, strepitus, tumultus, sonus, sonitus. Hesiod. in Theog. † 709.† ὄτοβος δ' ἄσπετος ὤρει. Scribitur et ὄττοβος pro eodem, ut apud Luc. de scrib. hist. ὄττοβος ἦν, καὶ κόναβος.

Ὀτοβέω, et ὀττοβέω, ῶ, strepito, tumultuor, persono. Æschyl. in Prometh. ὑπὸ δὲ κηρόπλαστος ὀτοβεῖ δόναξ ἀχέτας ὑπνοδόταν νόμον. Et apud Athen. l. 11. ὁ δὲ χαλκόδετος κοτύλαις ὀτοβεῖ.

ὈΤΟΤΟΙ˜, et ὀττοτοῖ, heu, hei, apud Eur. in Andr. Æschyl. et Luc. † ὀτοτοτοτοῖ. Soph. El. 1245.† [Ὀτοτοτοτοτοῖ. Eurip. Herc. Fur. 874. Ὀτοτοτοτοτοῖ, στενάζω. Ὀτοτοτοτοῖ. Ion. 789. Ὀτοτοῖ. Orest. 1390. Ὀτοτοῖ. Schol. ἐπιφώνημά ἐστι θρηνητικόν. Andromach. 1197. Ὀτοτοῖ, ὀτοτοῖ. 1200.] (Ὀτοτοῖ. Phœniss. 1475. ὀτοτοῖ. Æschyl. Ag. 1266. Ὀτοτοτοτοῖ. Æschyl. Pers. 268. Ὀτοτοτοῖ. 981. Ὀτοτοτοτοτοτοτοῖ. Æsch. Ch. 156.)

Ὀτοτύζω, et ὀττοτύζω, dico ὀτοτοῖ. fleo. Hesych.

[Ὀτοτύξεις. Aristoph. Av. 1042. Σὺ δέ γ' αὐτίκα Ὀτοτύξεις χρόνῳ τάχα. Schol. Ἀπὸ τοῦ ὀτοτύζειν ἐσχημάτισται.]

(Ἀποτοτύζω. (comp.) Æsch. Ag. 1083.)

Ἐποτοτύζω, (comp.) defleo, deploro, super aliquem lugeo. Euripid. in Phœniss. [1045.] Ἄλλος ἄλλον ἐποτότυζε.

ὈΤΡΥ´ΝΩ, F. υνῶ, incito, instigo, adhortor, urgeo. Il. π'. Ὀτρύνων ἵππους τε καὶ ἀνέρας ἀσπιδιώτας, Il. β'. Τί με σπεύδοντα καὶ αὐτὸν Ὀτρύνεις; Il. κ'. ἅμ' ὀτρύνει κραδίη καὶ θυμὸς ἀγήνωρ, Ἀνδρῶν ἡγεμόνων κατὰ στρατόν. Sic et Odyss. ξ'. et alibi apud Homer. † Cum acc. et inf. Hes. Th. 883.† Futurum ὀτρυνῶ, et Ionicè ὀτρυνέω, interdum in præsenti usurpatur; ut Od. β'. Ταῦτα δ' ὀτρυνέει Μέντωρ ἠδ' Ἁλιθέρσης. (impello. Soph. Aj. 60. Il. ϒ'. 254. 268. Æschyl. Ag. 312. Soph. El. 25.)

Ὀτρύνομαι, incitor, instigor, urgeor. Il. ζ'. Ἡμεῖς ὀτρυνόμεθ' ἀριστεύειν ἀλλήλοισι. Aristotel. de mundo, ὑπὸ μιᾶς ῥοπῆς ὀτρυνομένων ἁπάντων, γίνεται τὰ οἰκεῖα.

Ὀτρυντήρ, ῆρος, ὁ, incitator, qui instigat et urget. Hesych.

Ὀτρυντὺς, ύος, ἡ, hortatio, instigatio. Il. τ'.

Ὀτραλέως, celeriter, et more eorum qui vel ab aliis aut suapte sponte incitati aliquid maturant. Il. γ'. et Od. τ'.

Ὀτρηρὸς, celer, citatus. Odyss. δ'. et alibi apud Homer. et Aristophan. in Avib.

Composita.

Ἐξοτρύνω, exhortor, extimulo. Eurip. in Suppl. Ὅς μ' ἐξοτρύνει παῖδ' ἐμὴν πεῖσαι λιταῖς. (Æsch. S. c. Th. 698.) [Thucyd. Hist. lib. 1. τὸ δὲ πλέον, τῶν ξυμμάχων ἐξοτρυνόντων, &c.]

Ἐποτρύνω, instigo ad aliquid, incito, urgeo. Il. γ'. ἐποτρύνουσα γεραιάς. Sic Il. ζ'. et ό. et Od. δ. Herodot. ἐποτρύναντές σφι θεοῦ. Thuc. l. 7. καὶ τὸν ἐκεῖ πόλεμον ἔτι μᾶλλον ἐποτρύνουσι γίγνεσθαι. (Æsch. S. c. Th. 701.)

Ἐργότρυς, inspector operum, qui urget operas. Hesych.

Παροτρύνω, invito, instigo, hortor. Idem. [Act. Apost. xiii. 50. Οἱ δὲ Ἰουδαῖοι παρώτρυναν τὰς σεβομένας γυναῖκας καὶ τὰς εὐσχήμονας, &c.]

ΟΥ˜ (sequente consonante,) et οὐκ, (sequente vocali tenui,) et οὐχ, (seq. vocali aspirata,) et οὐχὶ, (pro quo Homerus οὐκὶ dicere solet,) non. Exempla et in carmine et in prosa passim sunt obvia. Interdum geminatur, eleganter et ornatus gratia. Dem. in Mid. οὐ μὰ Δί' οὐχὶ δημοσίᾳ κρίνω αὐτόν. Additur etiam verbis per se negantibus, qualia sunt, ἀπαγορεύω, ἀρνοῦμαι, κωλύω, ἐπέχω, et similia. Jungitur et particulis ac nominibus negantibus. Interdum etiam geminatur οὐ, vel οὐκ, abundante altera particula. ¶ Aliis quoque particulis jungitur. Οὐ γὰρ, non enim. item interrogative, nónne? Οὐ γὰρ ἀλλὰ, enim verò, at verò. interdum simpliciter pro γάρ. Οὔτι, poëticè pro οὐ, non. † Hesiod. Theog. 310.† pro quo dicitur in prosa οὔτοι. † οὔτι, non. Aristoph. Nub. 812.† Οὐδῆτα, non equidem, haud sanè. Οὐ μὰ Δία, non per Jovem. Οὐμενοῦν, atqui. vel, non certè, non profectò, non equidem. Item pro, neque enim. et pro, veruntamen non. Οὐκοῦν; interrog. nónne? Item atqui. † Sic Xen. Pæd. 1. 6. 9.† item profectò, enimverò. Item itaque, igitur. † Xen. Pæd. 1. 4. 19.† Οὔκουν, non igitur, non itaque, proinde non. Οὐδὲ, et οὔτε, nec, neque. Item οὐδὲ, ne quidem. ut, οὐδὲ γρῦ, ne gry quidem. Οὐχ ὅπως, nedum; in fine sententiæ. Item non solum, non modò. pro quo dicitur, οὐχ ὅτι, sequente ἀλλὰ καί. Interdum οὐχ ὅτι ponitur pro, non modò non, non tantùm non. Οὐχ ὡς, non ut. item, nedum. Οὐ μήν πως, nequaquam. Οὐ μήν τοι, non tamen. Adhibetur et responsioni pro, minimè verò. Οὐ μὴν, vel οὐ μήν γε, non tamen, veruntamen non. ¶ Οὐ et οὐκ vel οὐχ seu οὐχὶ, interdum interrogative pro, nunquid, nónne, annon, apud Luc. Dem. Xen. et cæt. Pro eodem dicitur etiam οὐκ ἄν, et οὐ γὰρ, οὐ δή που. In hac signif. interdum scribitur οὔ. Quandoque etiam extra interrogationem, et in repetitione, et in responsione. (Οὐ. ante φημί. Palæph. p. 11. Redupl. Soph. Œdip. Tyr. 1108. μὴ οὐ. ib. 1111. οὐκοῦν non itaque 573. οὐ μὴν γάρ. Il. γ'. 453. οὐ μὴν οὖν. Aristoph. R. 564. 1219. οὐ δή που revera? 529. ubi V. Kuster. Not. οὐκοῦν. Æsch. Suppl. 845. Cum Acc. juramentis adhibetur. Theoc. Id. 4. 17. 29.) ¶ Οὗ, sui, vide in Ἕ. ¶ Οὗ, cujus, item ubi, vide in Ὅς.

ΟΥ᾿ΑΙ˜, væ, interjectio dolentis vel dolorem denuntiantis: apud bibliorum interpretes et Novi Test. scriptores. Ubi et οὐὰ invenias.

ΟΥ˜Σ, οὔατος, τὸ, auris. Il. χ'. Αἱ γὰρ ἀπ' οὔατος εἰν ἐμοὶ ἴσος. Hesiod. in Theog. † 701.† οὔασιν ἔσσυτ' ἀκοῦσαι. Tripodi quoque οὔατα tribuuntur. Il. σ'. οὔατα δ' οὔπω δαιδάλεα προσέκειτο.

Οὐατόεις, auritus. In epigram. θηρὶ οὐατόεντι.

Οὐάτιος, expon. extremus, imus. apud Orph. ταρσοῖσιν ὑπ' οὐατίοις, sub imis plantis.

Ὦας, Doricè pro οὖας.

Ὠΐζω, audio. Hesych.

Ὦς, τὸ, idem quod οὖς, ex quo Bœot. συγκαλέοντες scribit. Plut. symp. 2. καὶ μὴν τετρηνημένον ἔχω τὸ ὦς. Soph. † v. 27.† ὀρθὸν ὦς ἵστησι. Cæteri casus formantur tanquam ab ὦς. ut genit. ὠτὸς, dat. ὠτί. suntque frequentissimo in usu in omni numero. (τοιούσδε λόγους ψιθυρίζων πλάσσων εἰς ὦτα φέρει πάντων Ὀδυσσεύς. Tales sermones calumniose confingens in aures omnium insusurrat. Soph. Aj. 149. V. Eurip. Med. 1141. Philostr. l. 1. c. 28.) ¶ Metaphoricè regum et principum ὦτα dicebantur delatores, seu corycæi, qui auscultabant quid quisque loqueretur, et ad reges seu principes deferebant, apud Xenoph. et Aristotel. Vasis quoque ὦτα tribuuntur, i. ansæ, apud Plut. et Athen.

Ὠτώεις, auritus, aures habens, vel ansas. Il. ψ'. et Hesiod. in Erg.

Ὠτικὸς, ὴ, ὸν, auricularis, auricularius, ad aures pertinens. ut, ὠτικὸς κλυστὴρ, auricularis clyster, apud Gal. τῶν κατὰ τόπους, lib. 3.

Ὠτίτης δάκτυλος, auricularis digitus, minimus, medio proximus.

Ὠτάριον, ου, τὸ, auricula, Epigr. lib. 2. Ὠτάρια dicuntur ostreæ quædam, apud Athen. l. 3.

Ὠτίον, auricula, idem cum ὠτάριον. Luc. l. 2. epigr.

Ὦτος, sive ὠτὸς, otus: avis nycticoraci similis: sic dicta quòd παρὰ τὰ ὦτα πτερύγια ἔχει. Arist. hist. an. l. 8. c. 12. ¶ Ab hac ave metaph. ὦτοι dicuntur homines fatui et decepti faciles, Athen. loco citato, et Eustath. ex Ælio Dionys.

Ὠτὶς, ίδος, ἡ, avis tarda: de qua Aristot. hist. an. l. 6. et l. 9. c. 23. Vide et Athen. l. 9. Scribitur et ὀτίς, apud Xen. anabas. lib. 1. teste Gal. in lex. Hippocr. et αὐτίς, apud eundem Galen. de aliment. l. 3.

Composita.

Ἀμφώτης, ου, ὁ, et ἀμφώης, εος, ὁ καὶ ἡ, utrinque auritus, binas aures habens. Item metaph. utrinque ansatus: ut, ἄλεισον ἀμφώτον, Od. χ'. Et, κισσύβιον ἀμφῶες, apud Theocr. idyll. 1.

Ἀμφωτὶς, vel ἀμφῶτις, ιδος, vel ἀμφωτὶς, ίδος, ἡ, poculi genus habentis binas ansas. ¶ Item ἀμφωτὶς, tegmen auris, vel munimentum auris. Etymol. ¶ Exponitur et, auris seu ansa vasis. unde proverb. apud Suid. μέχρι τῶν ἀμφωτίδων.

Ἀνώατος, auribus carens. Theocr. in Epigr.

Ἄωτος, auribus carens. Eust. ¶ Item flos. de qua signif. vide derivata ab Ἄω spiro.

Βραχύωτος, breves habens auriculas. ut, βραχύωτος κύλιξ, apud Athen. lib. 11.

Δίωτος, duas aures seu ansas habens. Idem ibidem.

Διώτη, genus vasis à duabus auribus, i. ansis, sic appellatum.

Ἐνωτίζω, auribus percipio: audio. Suid.

Ἐνωτίζομαι, idem. Hesych.

Ἐνώτης, ου, ὁ, inauris. Hesych. ex Soph. capt.

Ἐνώτιον, idem. Poll. lib. 2.

Ἐπωτίδες, ligna quæ ex utraque proræ parte velut aures prominent. Thuc. l. 7. Eurip. in Iphig. Taur.

Ἐξωτὶς μήλη, et μηλωτὶς, ίδος, ἡ, specillum auricularium.

Μόνωτος, unam habens aurem vel ansam.

Μυόσωτον, τὸ, et μυοσωτὶς, ίδος, ἡ, auricula muris: herbæ nomen, quæ et alsine dicitur, de qua Dioscor. l. 2. c. 214. Scribitur et μυόωτον, apud Paul. Ægin. et μυῶτις, apud Aët. l. 1.

Παρώτιον, ornamentum aurium. ¶ Item alter oculi angulus qui aures spectat, oppositus angulo nares intuenti, qui [illegible] dicitur. Schol. Nic.

Παρωτὶς, ίδος, ἡ, tumor glandularum sub auribus. Gal. l. 3. τῶν κατὰ τόπους.

Περιωτὶς, ίδος, ἡ, tegumentum quod auri circumdatur. Etymol.

Πολύωτος, multas habens aures.

Τετράωτος, cui quatuor sunt aures vel ansæ. Athen. l. 11. ex Anticlide.

ΟΥ῏ΔΑΣ, nom. et acc. τὸ, (obliq. mutuat ab inusitato οὖδος. nempe οὔδεος, οὔδει,) solum, pavimentum, humus. Iliad. ό. et μ'. ὁ δ' ὕπτιος οὔδει ἐρείσθη. Iliad. ζ'. Οὔδει ἐν-

[illegible] καρήατα. Iliad. λ'. ὀδὰξ ἕλον ἄσπετον οὖδας. Odyss. ι'. Αἵματί τ' ἐγκεφάλῳ τε παλαξέμεν ἄσπετον οὖδας. ☞ Ab ὁδὸς derivari posse videtur, quoniam in solo ambulamus et incedimus: vel ab ἴω, i. εἶμι, vado. (Æsch. Pers. 163. Ag. 512. Suppl. 1057. Eurip. Med. 1197.)

(Οὐδίζω, humi prosterno. Athan. V. S. Ant.)

Οὐδὸς, (oxyton,) οῦ, ὁ, limen: † Hes. Th. 811.† lignum seu saxum in ima januæ parte, qua in ædes intratur. ☞ Eustath. enim παρὰ τὸ ὁδεύεσθαι, derivat. Iliad. θ'. Ἔνθα σιδήρειαί τε πύλαι, καὶ χάλκεος οὐδός. Od. ι'. Ἐς μυχὸν ἐξ οὐδοῦ. Od. π'. ὑπέρβη λάϊνον οὐδόν. Plut. in Probl. Rom. τὴν γαμουμένην οὐκ ἐῶσιν αὐτὴν ὑπερβῆναι τὸν οὐδὸν τῆς οἰκίας, ἀλλ' ὑπεραίρουσιν οἱ προπέμποντες. ¶ Pro eo per systolen dicitur ὀδὸς, apud Soph. in Œdip. Colon. teste Eust. ¶ Metaphoricè γήραος οὐδὸς dicitur, i. introitus, εἴσοδος, in senectutem, Il. χ'. et Od. ό. et apud Plat. de rep. lib. 1. Exponitur etiam, ἔξοδος, exitus, in eodem exemplo: ut ἐπὶ γήραος οὐδῷ dicitur esse, qui incipit egredi senectutem, et morti proximus esse. Nam limen non tantùm ingredientium est, sed et exeuntium. (Theoc. κγ'. 50. κδ'. 15.)

Οὐδὸς dicitur Æolicè pro ὁδός. Od. ρ'. ἐπεὶ φάτ' ἀρισφαλέ' ἔμμεναι οὐδὸν, lubricam esse viam. Verùm hoc οὐδὸς non huic, sed in ὁδὸς, fuit annotandum.

Οὐδαῖος, ου, ὁ, humilis, terrestris. Πίδαξ οὐδαίη, apud Nonn. fons è terra scaturiens. Οὐδαῖος Κρονίδης, Pluto subterraneus, apud Dionys.

Composita.

Ἀμφουδὶς, (adverb.) idem quod ἀμφ' οὖδας, in terram, humi. Od. ρ'. ἐλάσσαι κάρη ἀμφουδὶς ἀείρας. Scribitur et ἀμφοῦδις, Hesych. qui τὸ, ἀμφουδὶς ῥίπτων, apud Hesiod. exp. ambabus manibus in terram dejiciens.

Προσουδίζω, humi allido, affligo ad terram. Plutarch. in Galb. προσουδίσαντος τὴν Γάλβα εἰκόνα. Sic et apud Suid. ὁ δὲ ἄρας μετέωρον, προσουδίζει τε καὶ ἀποκτείνει.

Ὑπουδαῖος, subterraneus.

ΟΥ͂ΘΑΡ, ατος, τὸ, uber, mamma: propriè in belluis. Herodot. in Melp. τὰς φλέβας τε ἐμπίπλασθαι φυσωμένας τῆς ἵππου, καὶ τὸ οὖθαρ καθίεσθαι, et uber demitti. Hom. Od. ι'. Οὔθατα γὰρ σφαραγεῦντο, ubera intumescebant lacte. Apud Teleclidem verò comicum, Ὡς οἶνα θῆλυς εἴλετας οὔθας φέρε. ¶ Fuit et cibus in deliciis habitus. Plutarch. de conserv. valet. πράγματος σπανίου καὶ πολυτελοῦς μὴ ἀπολαῦσαι παρόντος, οἷον οὔθατος, ἢ μυκήτων Ἰταλικῶν, ἢ Σαμίου πλακοῦντος, ἢ χιόνος ἐν Αἰγύπτῳ. Latini sumen etiam appellant. ¶ Metaphoricè verò οὖθαρ ἀρούρης dicitur ubertas et fœcunditas soli. Iliad. ι'.

ΟΥ͂ΙΓΓΟΝ, vingum, herba Ægyptiaca, de qua Theoph. hist. pl. lib. 1. cap. 2.

ΟΥ͂ΛΟΣ, ου, ὁ, integer, sanus, perfectus. (☞ Ionicè pro ὅλος, sicut οὐδὸς, pro ὁδός.) Odyss. ρ'. Ἄρτον τ' οὖλον ἑλὼν περικαλλέος ἐκ κανέοιο. Sic et Hesych. οὖλος, exp. ὑγιὴς, ὁλόκληρος. ¶ Item tener, mollis. Ut Il. κ'. οὔλη δ' ἐπενήνοθε λάχνη. Od. γ'. Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαίνας οὔλας βάλον, ἠδὲ χιτῶνας. Sic et Il. π'. et ω'. ¶ Item crispus, contortas comas habens. Od. ψ'. καὶ δὲ κάρητος Οὔλας ἧκε κόμας ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας. Theophr. (de Græco acere:) εἶναι δὲ τὸν μὲν ἐν τῷ ὄρει φυόμενον ξανθὸν, καὶ εὔχροον, καὶ οὖλον, καὶ στερεόν. Dicitur et de quibusvis tortis, unde et Hesych. exp. συνεστραμμένος. ☞ Eust. in hac significat. ab εἰλῶ derivat. ¶ Οὖλον adverbial. exp. συνεστραμμένον καὶ ἔξω. ut Il. ρ'. Οὖλον κεκλήγοντες, ὅτε προΐδωσιν ἰόντα Κίρκον. Sic et plural. apud Plut. περὶ ἀδολεσχ. οὖλα καὶ τυφλὰ καὶ συνεστραμμένα φθεγγομένους. ¶ Item οὖλος, manipulorum collectorum fascis. Athen. l. 14. τὰ δράγματα τῶν κριθῶν αὐτὰ καθ' αὑτὰ προσηγόρευον ἀμάλλας· συναθροισθέντα δὲ, καὶ ἐκ πολλῶν μίαν γενόμενα, δέσμην, οὔλους καὶ ἰούλους. ¶ Item hymnus qui in honorem Cereris concinebatur, teste Athen. Ibidem. ¶ Pro ὀλοὸς vide in Ὄλλυμι.

Derivata ab οὖλος, integer, sanus, &c.

Οὐλότης, ητος, ἡ, salubritas. Alias signif. vide in sequentibus classibus derivat.

Οὔλιος, salutifer. Sic etiam appellatus fuit Apollo, ceu genius præstans salubribus causis, i. sanitatis author, inquit Macrob. Et, οὐλία, ἡ, epitheton Dianæ eandem ob causam, teste Pherecyde.

Οὔλω, bene valeo, sanus sum. Odyss. ω'. Οὖλέ τε, καὶ μέγα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν.

Οὐλὴ, ῆς, ἡ, vulnus ad sanitatem perductum: seu nota vulneris sanati: cicatrix. Od. τ'. Aristot. de arte poët. Plut. de sera num. vind. (Philostr. l. 2. c. 30.) ¶ Οὐλαὶ hordeum dicitur, quòd integrum comederetur olim ante inventum molarum usum, ut tradit Eust. ¶ Accipitur et pro mola salsa, qua hostiæ aspersæ sacrificabantur. Od. γ'. Paus. in Att. et Athen. lib. 6. Pro eodem dicitur etiam ὀλαὶ, apud Hesych. Item ὄλαι, et ὀλαί, apud eundem et Suid.

Οὐλόω, ad cicatricem perduco: unde οὐλοῦσθαι, cicatricem ducere. Aristot. in probl.

Composita ex οὐλὴ et οὐλόω.

Ἀπουλόω, cicatrice obduco, ad cicatricem perduco. Diosc. l. 5. c. 84. τὰ κακοήθη τῶν ἑλκῶν ἀπουλοῖ. Et in pass. ἕλκη ἀπουλούμενα. Alex. Aphr.

Ἀπούλωσις, εως, ἡ, cicatricis inductio: vel quum vulneris cicatrix contrahitur. Alex. Aphrod. in problem.

Ἀπουλωτικὸς, cui vis inest cicatricem inducendi. Diosc. lib. 1. cap. 49. et lib. 5. cap. 97.

Ἀπουλώτιστος, cicatrice eductus, sanus. Plut.

Δυσαπούλωτος, Philop. et Δυσεπούλωτος, ægrè cicatricem trahens. Diosc. l. 4. c. 41.

Ἐπουλόω, idem cum ἀπουλόω. Diosc. l. 5. c. 92. ἐπουλοῖ τὰ παλαιὰ ἕλκη.

Ἐπούλωσις, idem cum ἀπούλωσις.

Ἐπουλωτικὸς, idem cum ἀπουλωτικός. ut, ἐπουλωτικὸν φάρμακον, apud Gal. ad Glauc. lib. 2.

Δυσεπούλωτος, idem quod Δυσαπούλωτος.

Συνεπούλωσις, (decomp.) idem quod ἐπούλωσις. Arist. probl. sect. 1. qu. 49.

Κατουλόω, idem cum ἀπουλόω. Diosc. l. 5. c. 48. αἱ δὲ λεπταὶ εἰς ἐμπλάστρους καὶ ξηρὰ κατουλοῦν δυνάμεναι.

Κατουλωτικὸς, idem cum ἀπουλωτικός. Idem l. 5. c. 105.

Δυσκατούλωτος, (decomp.) ægrè cicatricem ducens. Diosc. l. 5. c. 95.

Συνουλόω, cicatricem contraho, cicatricem coire facio.

Συνούλωσις, cicatricis contractio.

Συνουλωτικὸς, cicatricem contrahere potens.

Ὕπουλος, ου, ὁ καὶ ἡ, sub cicatrice latens. Plutarch. in Lyc. Item metaph. sub quo vitium aliquod latet, occultus, subdolus, fallax. Plato in Gorg. Plut. de fort. Alex. et in quæst. Platon. (Soph. Œdip. Tyr. 1410.)

Ὑπούλως, latenter, simulatè, infidè. Plut. in Cic.

Ὑπουλότης, ητος, ἡ, vitium latens et occultum: propriè, sub cicatrice. Cyrill.

Ἀνύπουλος, (decomp.) sub cujus cicatrice nullum vitium latet. Et metaph. non simulatus, non infidus et subdolus.

Derivata ab οὖλος, tener.

Οὐλότης, mollities, teneritudo.

Οὖλον, ου, τὸ, gingiva, caro dentes continens: præsertim exterior. (Æsch. Ch. 898.) ☞ Sic dicta ob teneritatem ac mollitiem. Hippocr. et Alexand. Aphrod. in problem. Οὖλα, Poll. lib. 2. appellari scribit carnes quæ dentes ambiunt extrà.

Οὔλιον, gingivale.

Composita ex οὖλον, gingiva.

Ἔνουλα, gingivæ interiores: carnes dentium interiores. Poll. l. 2.

Ἐπουλὶς, vitium gingivarum, quo tuberculum in iis et carnis excrescentia provenit, ad intimos molares dentes pertinens. Paul. Ægin. l. 3. c. 26. et Actuar.

Παρουλὶς, inflammatio partis alicujus gingivarum; quæ, nisi discutiatur, suppuratur, in abscessum vertitur. Ægin. l. 3. c. 26.

Derivata ab οὖλος, crispus.

Οὐλότης, ἡ, crispa coma, crispitudo. Aristot. de gen. an. l. 5. c. 3.

Οὐλὰς, άδος, ἡ, crispa: Nic. in Alexiph. Exp. etiam, densa, opaca.

Οὐλαμὸς, condensum et confertum agmen: propriè, multitudo quinquaginta equitum, quadrangulari forma per decem et quinque disposita; ut definit Plut. Utitur et Homer. Il. δ'. (τάξις συνεστηκυῖα ἐκ τεσσαράκοντα ἀνδρῶν. Il. γ'. 251.) Transfertur ad apum agmen: apud Nicand. in Ther.

Ἄκρουλος, (comp.) summe crispus. Aristot.

Pertinentia ad οὖλος, manipulorum fascis, &c.

Οὐλὼ, ἡ, vocabatur Ceres, quòd ejusmodi fasciculos rusticis largiretur. Athen. l. 14.

Ἴουλος, idem cum οὖλος, crispus. Athen. ibidem. ¶ Qui et annotat, ἰούλους dici etiam τὰς τῶν ταλασιουργῶν ᾠδὰς, cantilenam eorum, et earum, qui vel quæ lanam tractant. ¶ Ἴουλος dicitur etiam prima lanugo, ex puberum genis efflorescens. In qua signif. ἀπὸ τοῦ ἰέναι derivari traditur. Od. λ'. πρίν σφωϊν ὑπὸ κροτάφοισιν ἰούλους Ἀνθῆσαι. Apoll. Arg. lib. 2. Δίας ἔτ' ἔτι χνοάοντας ἰούλους Ἀγλαΐζων. Xen. in sympos. τούτῳ μὲν παρὰ τὰ ὦτα ἄρτι ἴουλος καθέρπει. (στείχει δ' ἴουλος ἄρτι διὰ παρηΐδων. Æschyl. S. c. Th. 540. θρὶξ subint. Theoc. ιά. 85.) Tribuitur et avellanæ, nuci, in qua sic appellantur villi callo compactili: apud Theophr. hist. plant. l. 3. c. 7. ¶ Ἴουλοι nominantur et bestiolæ quædam multipedes. Hesych. et Suid. qui et hos et πολύποδας. ¶ Item ἰούλους à Numenio appellata fuisse intestina terræ, testatur Athen l. 7.

Ἰουλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, iülos polypodas referens, qui est ex genere iulorum polypodum: Aristot.

Ἰουλίζω, primam lanuginem emitto. Tryphiod. de excidio Trojæ, εὐφαέεσσιν ἰουλίζων κροτάφοισι.

Ἰουλὼ, ἡ, idem quod οὐλώ: Athen. l. 4.

Ἰουλὶς, ίδος, ἡ, piscis quidam, Arist. hist. an. lib. 9. Diosc. lib. 2.

Composita ex ἴουλος.

Ἀνίουλος, impubes, cui nondum effloruit prima lanugo.

Δημήτρουλος, seu Δημητρίουλος, hymnus qui in Cererem concinebatur.

Καλλίουλος, idem. Athen. loco citato.

ΟΥ͂Ν, igitur, ideo, itaque. Item tandem, tamen, præcedente μέν. Exponitur etiam, certè, quidem, utique, et, γοῦν. Multis particulis subjunctum vacat. Ut, ὡς οὖν, pro ὡς. ἐπεὶ οὖν, pro ἐπεί, οὔτ' οὖν, pro οὔτε. εἴτ' οὖν, pro εἴτε. Sic, πῶς οὖν, pro πῶς. Interdum οὖν conjunctim legitur cum antecedente particula. Ut, ὁτιοῦν, ὁστισοῦν, &c. Sic et, γοῦν, pro γε οὖν. (Οὖν post particulam δὴ. pro certè. Æsch. S. c. Th. 816. Ag. 547. ἔστι γὰρ οὖν. Eurip. Med. 534. ἀλλ' οὖν. id. Phœniss. 455. post εἶτα. Æsch. Ag. 576. καὶ γὰρ οὖν. 209. 616. γοῦν. Soph. Œdip. Tyr. 89. 416. 655. 1538. ὅπως οὖν. Æsch. Ag. 1180. Ch. 94.) † Sic ἐπειδὴ τινὲς οὖν. Xen. Pæd. 1. 37. e. ἐπεάν. l. 3. p. 65. e. et l. 4. p. 103. b. μὲν οὖν inservit responsioni. l. 3. p. 65. e.† ¶ Pro οὖν dicitur Ionicè et Doricè ὦν, igitur. Apud Herodot. sæpe παρέλκει.

Γοῦν, pro γε οὖν. Interdum tamen pro solo γε ponitur, interdum pro οὖν solo. Aliquando signif. certè, quidem. vel, certè quidem, equidem. Item quippe, siquidem, nam. † Xen. Pæd. l. 1. 1. 4. et 1. 3. 9. et 1. 5. 8.† Interdum pro γε δὴ ponitur, seu pro ἀλλά γε, saltem. Interdum significat, etiam, quoque. Nonnunquam significat, οὖν, igitur, itaque, idcirco. (Eurip. Phœniss. 565. Æsch. Ag. 641. ἔτι γοῦν. Luc. Som. p. 4.)

Ἤγουν, sive, vide in Ἤ.

ΟΥ̓ΡΑ', ᾶς, ἡ, cauda. Tribuitur omni animantium generi ratione carentium, avibus exceptis, quibus ὀρροπύγιον peculiare est. Il. ύ. Οὐρῇ δὲ πλευράς τε καὶ ἰσχία ἀμφοτέρωθεν Μαστίεται. Od. κ'. Οὐρῇσι μακρῇσι περισσαίνοντες ἀνέσταν. Plut. de solert. anim. ἐσταῦτας τὰς οὐρὰς κινοῦντες. Xen. in Cyn. Ταῖς οὐραῖς διασείοντες, καὶ ἐπικλίνοντες τὰ ὦτα. Per jocum de homine dicitur, ut et κέρκος. ¶ In exercitu sic dicitur extremum agmen: ut apud Xen. ὄντες δὲ ὄπισθεν κατ' οὐρὰν τῆς μετὰ τοῦ φυλάρχου τάξεως. Κατ' οὐρὰν ἐπισπέσθαι, † Xen. Pæd. 2. 55. b.† expon. etiam, à tergo sequi: apud Athen. lib. 7. ¶ Navis quoque prora οὐρὰ appellatur.

Οὐραῖος, ου, ὁ, caudatus, ad caudam pertinens. Apollon. Arg. 2. ¶ Τὸ οὐραῖον, apud Hippocr. lib. περὶ διαίτης ὀξ. καθ. dicitur extrema pars ossis. ¶ Τὰ οὐραῖα, sæpe appellantur ipsæ οὐραί. Ut apud Athen. lib. 7. σκόμβρων οὐραῖα. In multitudine autem hominum sic vocatur pars posterior seu extrema: apud Phil. de vita M. l. 1. ¶ Femin. οὐραία per paragogen dicitur pro οὐρά, ut [illegible] pro [illegible], et Ἀθηναία pro Ἀθήνη. Eustath.

Οὐραῖοι τένοντες, appellantur nervi, qui usque ad ossis extremum protenduntur: apud Hippocr. ibidem.

Οὖρος, idem quod οὐραῖος. pro quo exemplo υ dicitur ὄρρος. unde, ὄρειαι πελειάδες, apud Pind. teste Eustath.

Οὐρίαχος, idem ac σαυρωτὴρ, ferrum, quo ima hastilis pars, crucis in modum, præfixa est, quasi οὐρὰ τοῦ δόρατος. Il. ν'. ‡ Apoll. Arg. iii. 1252.‡

Composita.

Ἀλωπέκουρος, ου, ὁ, vulpina cauda: genus herbæ, apud Theophr. hist. pl. lib. 7. cap. 10.

Αἴλουρος, ου, ὁ, (παρὰ τὸ αἰόλλειν καὶ κινεῖν τὴν οὐρὰν) catus, felis. Arist. hist. an. l. 5. c. 2. Item piscis quidam: apud Diosc. l. 2. c. 29.

Αἰλούριος, radix quædam ita vocata, quòd cati ea utantur. Hesych.

Ἀρκτοῦρος, q. d. ursæ cauda: stella est, post caudam ursæ majoris inter bootæ crura posita. Hesiod. in Erg. ἀρκτοῦρον δ' ἐσίδῃ ῥοδοδάκτυλος ἠώς. (Soph. Œdip. Tyr. 1138.) ¶ Est et herbæ nomen, quæ alias arctium dicitur. Dioscor. l. 4. c. 6. et Gal. l. 6. simpl.

Δολιχόουρος, dicitur proprietas quædam versuum, quando versus aliquis pedum numerum una syllaba excedit, et caudam longiorem habet. Ut est iste. Il. γ'. Κάστορά θ' ἱππόδαμον, καὶ πὺξ ἀγαθὸν Πολυδεύκεα. Tales δολιχόουροι, et alio nomine ὑπέρμετροι appellantur. Eust.

Ἐπουραῖος, qui in cauda est. in Epigr.

Θυσάνουρος, hirtam et villosam, fimbriatam vel aliam habens caudam. Hesych.

Ἱππούρειος, pertinens ad caudam equi, ad posteriores partes equi pertinens. Aratus.

Ἵππουρος, caudam equinam habens. ¶ Ἵππουρος, sive ἱππουρίς, hippurus, piscis nomen. Athen. l. 7.

Ἵππουρις, ἡ, setis equinis comans. Ut, κόρυς ἵππουρις, apud Homer. Iliad. γ'. Ἵππουρις, seu cauda equina, herbæ nomen. Latinis equisetum. Diosc. l. 4. c. 48.

Καμψίουρος, flectens caudam. ¶ Est et idem quod σκίουρος. Hesych.

Κέρκουρος, vel κερκοῦρος, genus navigii grandioris; vel ut alii brevioris, μακρὰν οὐρὰν, i. πρύμναν ἔχοντος. Est etiam species piscis. Hesych.

Κόθουρος, caudam abscondens: epitheton fuci, quòd aculeum suum abscondat: apud Hesiod. in Erg. Ex κεύθω.

Κοθοῦρις, vulpes. Hesych. Quasi κευθοῦρις.

Κολοβοῦρος, cauda truncatus, cui amputata cauda est.

Κόλουρος, idem. Suid. ¶ In sphærica doctrina κόλουροι vocantur duo circuli majores, quorum alter transit puncta æquinoctiorum, alter solstitiorum, mutuò se secantes in polis mundi ad angulos rectos sphæricos: sic dicti quòd semper altera eorum pars sub horizonte lateat. Procl.

Κολουρός, cauda truncatus. Suid.

Κολουρία, caudæ truncatio. Hesych.

Κίδουρος, vulpes. Hesych.

Κυνοσουρὶς, canis cauda: i. ursa minor, cynosura, sidus cæleste.

Λάμπουρος, lucentem caudam habens, cujus cauda fulget: nomen canis: apud Theocr. idyll. 8.

Λαμπουρὶς, vulpes. Hesych. ¶ Item lampyris, noctiluca, cicindela: insecti genus, pro quo dicitur et λαμπυρίς.

Λαμπουρίζω, cicindelæ instar luceo. Diosc. l. 5. c. 99.

Λόφουρα, animalia, quæ caudam habent, et setas in cervice erectas in modum cristæ: seu quæ cristas habent, et caudas. Aristot. in physiogn. et Theophr. de caus. pl. l. 3. Ex λόφος.

Λεύκουρος, et λευκουρὶς, albam caudam habens. Hesych.

Μύουρος, sive μείουρος, cui cauda diminuta est et truncata: seu cujus extrema cauda in acutum desinit, sicut muribus. Apsyrt. in Hippiatr. ¶ Μύουροι dicuntur etiam, quorum extremæ partes sunt mutilatæ. Ut, μείουροι στίχοι, apud Athen. lib. 14. versus in fine claudicantes. Sic, σφυγμοὶ μείουροι sive μύουροι, pulsus decurtatus aut mutilus et decrescens; de quo Gal.

Μυουρία, ας, ἡ, caudæ exilitas, quum extremitas est exilior.

Μυουρίζω, sive μειουρίζω, sum caudâ in exilitatem attenuatâ, qualea murium. Item, cauda mihi decurtata est, in acutum desino, minoribus terminis finior.

Μελάνουρος, nigram caudam habens. Plut. de liber. educ. μὴ γεύεσθαι τῶν μελανούρων. ¶ Item melanurus, piscis in cauda nigras maculas habens. Aristot.

Μελανουρίδες, pisces, qui et μελάνουροι. Epigr.

Μολουρὶς, Hesychio est cuspis mutilata, molesta. et penis. ¶ Vide et in compos. ex Οὖρον, urina.

Μολουρίδες, animalia sunt locustis similia, apud schol. Nic. in Ther. quæ frumenta depopulantur; Aristot.

Μόλουρος, genus serpentis. apud eundem.

Μύζουρις, caudam, i. penem sugens, fellatrix. Eust. (obscœna vox.)

Ἀντιμύζουρις, (decomp.) idem, apud eundem.

Νώθουρος, ignavam caudam habens: vocabulum à comicis fictum, ut docet Eustath.

Σαίνουρος κύων, canis blandam caudam movens, qui vel quæ cauda mota adblanditur. Et σαινουρὶς, quæ caudæ mota adblanditur. Apud Hesych. pro σαίνουρος scribitur etiam σίνουρος.

Σείσουρα, caudam movens: nomen aviculæ, quæ et motacilla.

Σίλουρος, ου, ὁ, piscis, qui sic dictus putatur, quia σείει τὴν οὐρὰν, quasi σείουρος. vide Athen. et Ælian.

Σκίουρος, cauda sibi umbram faciens, umbra caudæ se protegens. Nomen est animalis apud Ælian. et Oppian. Inde appellati sciurus, quod cauda sit ei loco umbræ sub dio.

Σκορπίουρος, scorpionis caudam habens, cujus cauda scorpionis caudæ est similis.

Σκορπίουρον, τὸ, herbæ nomen, cujus semen caudæ scorpionis simile est. De qua Diosc. l. 4. c. ult.

Ὑπούραιος, qui sub cauda est. Aratus.

ΟΥ'ΡΑΝΟ'Σ, (et Doricè ὠρανός,) οῦ, ὁ, cœlum. Odyss. έ. Εὔχετο χεῖρ' ὀρέγων εἰς οὐρανὸν ἀστερόεντα. Iliad. γ'. Σιζάμενος δ' ἄρα αἴθρην εἰς οὐρανὸν ἷκεν. Sic apud Plat. in Fab. εἰς τὸν οὐρανὸν ἄρας. ¶ Ab Hippocrate, more vulgi, dicitur aër, qui supra nos est, usque ad nubium regionem. Et à Plat. in Tim. usurpatur pro κόσμος. ¶ Οὐρανοὶ à Persis dicebantur regia tabernacula, à rotunditate. Hesych. ¶ Item οὐρανὸς, palatum. Arist. de part. an. lib. 2. cap. 17. ☞ Ab ὅρος derivat Aristot. de mundo: quum inquit, οὐρανὸν ἑτέρως καλοῦμεν ἀπὸ τοῦ ὅρον εἶναι τῶν ἄνω. Alii ab ὁρᾶν deducunt, quòd sit visui pervium.

Οὐράνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, cœlestis, sublimis. Theophr. Plat. de orac. Pyth. [Οὐράνιόν γ' ὅσον. proh Deum quantoperè. Aristoph. R. 1166.] Οἱ οὐράνιοι, absolut. dii, sicut Lat. cœlestes, cœlites. ¶ Οὐράνια, τὰ, dicuntur imbres; pro οὐράνια ὕδατα.

Οὐρανία, ἡ, subst. Urania, una ex novem Musis. Plat. in Cratyl. ¶ Item ludi genus, quo pila in altum jactabatur, et prius quam in terram deferretur, ab exilientium manibus excipiebatur. Hesych. et Eustath.

Οὐρανιάζω, ludo ludum qui οὐρανία dicitur. Hesych.

Οὐρανίδης, ου, ὁ, cœlestis: peculiariter de deo aliquo seu cœlicola. Hesiod. in Theog. et Apoll. Arg. 2. [Eurip. Phœniss. 783.] Item cui cœlestis est origo, cœlesti semine natus. Hesych.

Οὐρανίων, ωνος, ὁ, idem. Iliad. ά. θεοὶ οὐρανίωνες, Odyss. ί. Redduntur et, deorum filii, Il. έ. † Hes. Th. 461. et 919.†

Οὐρανίσκος, ου, ὁ, tentorium orbiculari rotunditate, ut cœlum. Plut. in Alex. Accipitur etiam pro lacunari augustalis, apud Athen. lib. 5. ¶ Item palatum. Damasc. 46. ¶ Est et nomen cœlestis sideris, apud Procl. quod corona australis, et rota Ixionis, vocatur. Schol. Arat.

Οὐρανίτις, ιτος, ἡ, cœlestis: unde apud Nicand. in Alexiph. οὐρανίσκου ἴουλοι, expon. capilli qui sunt in suprema labiorum parte. Item palatum.

Οὐρανόθεν, cœlitus, è cœlo, Iliad. ά. Hesiod. in Theog. † 723. et in Asp. 384. ἀπ' οὐρανόθεν dixit.†

Οὐρανόθι, in cœlo.

Οὐρανόθι πρὸ, ante cœlum. i. in aëre, Il. γ'.

Οὐρανόνδε, in cœlum.

Οὐρανίζομαι, cœlum peto. Hesych.

Composita.

Ἀκρουρανία, summitas cœli, vertex cœli. Luc. in Lexiph.

Ἐνουράνιος, qui in cœlo est, cœlestis. in Anthol. Epigr.

Ἐπουράνιος, idem. Od. ζ'. ¶ Item, qui supra cœlos est. et apud Plat. in Apol. Socr. ζητῶν τά τε ὑπὸ γῆς, καὶ τὰ ἐπουράνια.

Μεσουράνιος, qui in medio seu umbilico cœli est. Τὸ μεσουράνιον, umbilicus cœli.

Μεσουρανέω, ῶ, in medio cœli sum. Aristot. meteor. l. 3. ὁ ἥλιος καὶ τὰ ἄστρα μείζω φαίνεται ἀνίσχοντα καὶ δύνοντα, ἢ μεσουρανοῦντα.

Μεσουράνημα, τὸ, et μεσουράνησις, εως, ἡ, quum sidus aliquod medium cœli tenet. Basil. in hexaëm.

Ἀντιμεσουρανέω, (decomp.) in opposito cœli umbilico sum. Plutarch. in probl. Rom.

Συμμεσουράνησις, situs eorum quæ simul cœli medium tenent. Strab.

Ὑπερουράνιος, qui supra cœlos est, item cœlestis. Gregor.

Ὑπουράνιος, qui sub cœlo est. Od. ί.

ΟΥ'ΡΟΝ, ου, τὸ, urina. Aristot. l. 1. de gen. an. ἐπὶ τὸ οὖρον συντήκονται, tabescunt per urinæ profluvium. In Geopon. οὔρῳ βοὸς θερμῷ κλύζειν. ¶ Item terminus, pro οὖρος, sive ὅρος. Ut Iliad. ψ'. Ὅσσον τ' ἐν νειῷ οὖρον πέλει ἡμιόνοιιν, Τόσσον ὑπεκπροθέουσα λιπὼν ἵκεθ', &c. Quo in loco exponitur etiam ἔρυσμα, ut sit ab ἔρω vel ἐρύω.

Οὐρηρὸς, οῦ, ὁ, urinarius: ut, οὐρηρὸν ἀγγεῖον, vas urinarium ad excipiendam urinam, apud schol. Aristoph.

Οὐρέω, f. ήσω, urinam reddo, meio. † Xen. Pæd. 1. 2. 16.† Hesiod. in Erg. Μήτ' ἐν ὁδῷ, μήτ' ἐκτὸς ὁδοῦ προβάδην οὐρήσῃς. Interdum cum accusat. ut apud Hippocr. ἢν αἷμα ἢ πῦον οὐρῇ.

Οὐρέομαι, cum urina excernor, meior. Athen. lib. 1. ὁ μὲν γὰρ αὐστηρὸς οἶνος, εὔστομός ἐστι, καὶ τρόφιμος, καὶ μᾶλλον οὐρεῖται.

Οὔρημα, τὸ, id quod meitur, urina. Hippocr. de nat. homin.

Οὔρησις, εως, ἡ, ipse mingendi actus. Diosc. lib. 1. ¶ Item pro urina, Hippocr. in aphor.

Οὐρητικὸς, οῦ, ὁ, urinarius, urinam ciens; seu urinam ciendi, ut et meiendi, facultatem habens. Dioscorid. l. 2. c. 167. Athen. l. 2. et 9. ¶ Οὐρητικὸς πόρος, meatus urinarius. ¶ Οὐρητικῶς ἔχει, qui supra modum meiit. Aristot.

Οὐρητὴρ, ῆρος, ὁ, meatus urinarius. Apsyrt. in Hippiatr. et Cels. l. 4.

Οὐρητρὶς, ίδος, matula, vas urinarium. Schol. Aristoph.

Οὐρήθρα, ας, ἡ, meatus urinarius, quo à vesica per caulem urina defertur, foramen quà semen et urina exeunt. Aristot.

Οὐρητιάω, ῶ, micturio, meiere cupio. Aristoph. in Vesp. Ἀμὶς μὲν ἢν οὐρητιάσῃς, αὐτοῦ Παρὰ σοὶ κρεμήσετ' ἐγγὺς ἐπὶ τοῦ παττάλου.

Οὐράνη, ης, ἡ, meatus urinarius, per quem è renibus in vesicam urina defertur, Poll. lib. 1. ¶ Vas urinarium: apud Athen. lib. 1. ex Æschyl. et Soph.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀπουρέω, ῶ, in urina dejicio, cum urina excerno.

Ἀπουρέομαι, οῦμαι, in urina ejicior. Alex. Aphr. l. 1. probl. 101.

Διουρέω, permeio.

Διουρητικὸς, οῦ, ὁ, urinam ciendi vim habens. ut, διουρητικὰ φάρμακα, apud Aristot. et, διουρητικαὶ δυνάμεις, apud Diosc. l. 3. c. 76.

Ἐνουρέω, meio, immeio, urinam non contineo. Diosc. l. 3. c. 52.

Ἐνουρήθρα, ας, ἡ, id in quod immeitur, vas urinarium. Poll. lib. 10. cap. 9. ex Soph.

Ἔνουρος ὄχλος, molestia in urina. Hippocr. de corde.

Ἐξουρέω, cum urina ejicio, in urina excerno. Aristot.

Ἐξουρέομαι, excernor in urina. Diosc. l. 2. c. 58. τούτων ἡ κόνις κατ' ὀλίγον ποτιζομένη λίθους ἐξουρεῖσθαι ποιεῖ τοὺς ἐνουροῦντας.

Συνεξουρέω, (decomp.) simul emeio. Hippocr. aphor. l. 4.

Ἐπουρέω, meio super, vel simpl. meio, urinam reddo.

Κατουρέω, meio contra, permeio. Aristoph. [Eccles. 826. Ἄς γ' ἐγὼ φυλάξομαι —— μὴ κατουρήσωσί μου.]

Προσουρέω, permeio. Lucian.

Composita sine præpositione.

Δυσουρία, ας, ἡ, urinæ difficilis excretio. ¶ Item urinæ suppressio. Hippocr. et Gal.

Δυσουρικὸς, urinæ difficultati obnoxius. Τὰ δυσουρικὰ, sub. πάθη, pro, δυσουρίαι. Cic. Ep. fam. l. 7.

Δυσουρέω, urinæ difficultate laboro, ægrè lotium reddo. Diosc. l. 59.

Δυσουριάω, idem. Diosc. l. 5. c. 67.

Ἐμπροσθουρητικὰ ζῶα, animalia ex anteriori parte urinam emittentia, ut homo, et mascula quadrupeda. [Aristot. de Hist. Animal. περὶ δὲ τὴν γαστέρα συνέρχεται ἀλλήλοις τοῖς τ' ἐμπροσθουρητικοῖς καὶ τοῖς ὀπισθουρητικοῖς.]

Ἰσχουρία, obstructio vesicæ, integra urinæ in vesica suppressio. Galen. in defin.

Λυγκούριον, lyncurium, electrum: lyncis urina, quæ simul ac excernitur, in lapidem concrescit. Diosc. l. 2. c. 100. Theophr. in lib. de gemmis.

Μόλουρος, Hesychio est μόλις οὐρῶν, ægrè reddens urinam. ¶ Vide et comp. ex Οὐρὰ, cauda.

Ὀπισθουρητικὸς, qui in aversum mingit, qui retrorsum urinam emittit. Aristot. de hist. anim. ut fœminina quadrupeda.

Παλίνουρος, qui iterum meiit.

Στραγγουρία, urinæ stillicidium. Gal. comm. in aphor. Hipp. 7. sect. 48.

Στραγγουριάω, urinæ stillicidio laboro. Schol. Aristoph. στρομβεῖσθαι, τοὺς ἐπέχοντας τὰ οὖρα στραγγουριῶν.

ΟΥ'ΡΟΣ, ου, ὁ, ventus secundus. (☞ Παρὰ τὸ ὀρούειν, ὅ ἐστι παρορμᾶν καὶ προτρέπειν. unde et ἴκμενος οὖρος. Vel quia δι' αὐτοῦ ὁρμᾶν, (i. ὁρμᾷ) ἡ ναῦς, teste Eust.) Odyss. γ'. Ὦρτο δ' ἐπὶ λιγὺς οὖρος ἀπημονέως ἀεθέν. Odyss. έ. Ἡ δὲ Φεὰς ἐπέβαλλεν, ἐπειγομένη Διὸς οὔρῳ. Ibidem, Τοῖσιν δ' ἴκμενον οὖρον ἵει γλαυκῶπις Ἀθήνη. Sic et alibi sæpe apud Hom. Synes. ep. 148. εἴκετε ταῖς, καὶ ἀνάγετε πρὸς οὖρον αὖτε, καθάπερ ἴσασιν, provehebatur in altum ad ventum secundum. ¶ Item metaph. prospera fortuna: ut apud Suid. ἀλλὰ ταῦτα μὲν ἴτω κατ' οὖρον. (κατ' οὖρον. V. Æsch. S. c. Th. 696. 860. Pers. 481. Soph. Tr. 475. οὖρος ὀφθαλμῶν. 827.) ¶ Item custos, inspector. ☞ In qua signif. scribit Eust. derivatum esse vel ab ὁρῶ, videre; quia προορῶνται τὰ ἐναντία οἱ φύλακες. Vel παρὰ τὸν ὅρον τὸν ἐν τοῖς γαίοις. quòd nimirum ὁρίζων πως καὶ ὁ φύλαξ τέτακται τὰ φυλασσόμενα, καὶ ἀπειλεῖται τῶν ἐναντίων βλαβερῶν. Il. θ'. Νέστωρ δ' οἶος ἔμιμνε Γερήνιος, οὖρος Ἀχαιῶν. Sic Il. λ'. et Od. γ'. ¶ Ponitur οὖρος, et pro ὅρος, et pro ὄρος. quæ vide suis locis.

Οὐρὸς, oxyt. alveus, seu fossa per quam deducitur navis in mare. Eustath. expon. ὁ τόπος δι' οὗ αἱ νῆες ὁρμῶσι, (i. ὁρμῶσι,) καθελκόμεναι εἰς θάλασσαν. Iliad. β'. Οὐρούς τ' ἐξεκάθαιρον. &c. (Theoc. κέ. 27.) Item οὐρὸς, serum lactis. vide Ὀῤῥὸς, in Ὀῤῥός.

Derivata ab οὖρος, i. ventus secundus.

Οὔριος, ου, ὁ, qui à vento secundo proficiscitur, vel qui vento secundo fit. Ut, πλοῦς οὔριος, Luc. et οὐρία πνοὴ, apud Theophr. de caus. plant. l. 2. c. 12. Sæpius οὐρία absolutè dicitur pro οὐρία πνοή. ut apud Plat. in Protag. Unde et, ἐξ οὐρίας, pro, ἐξ οὐρίας πνοῆς, apud Aristot. Greg. Syn. et, ἐξ οὐρίων, pro, ἐξ οὐρίων πνοῶν, apud Soph. in Ajace et Chrysost. (Æsch. Ch. 812. Suppl. 602. Theoc. κβ'. 95.) ¶ Est et οὐρία, avis nomen: de qua Athen. l. 9. ¶ Dicitur et, οὔριος ἄνεμος, pro οὖρος, apud Thucyd. Pro quo et absolutè ponitur οὔριος, subaud. ἄνεμος, apud Luc. in Lexiph.

Οὔριον, sive οὔριον ᾠὸν, ovum urinum, i. irritum, ex quo nihil gignitur: quod et ὑπηνέμιον, et ζεφύριον, et ἐξούριον, et κυνόσουρον, vocatur. de quo vide Aristot. de gener. anim. l. 3. et Plin. l. 10. c. 58.

Οὐρίζω, vento secundo proveho, secundo. Soph. in Œdip. Tyrann. ὅς γ' ἐμὰν γᾶν φίλαν ἐν πόνοις ἀλύουσαν κατ' ὀρθὸν οὔρισας, † v. 703. ubi perperam legitur οὐρίσας.† Æschyl. Τὸν αὐτὸν ἀεὶ δαίμον' οὐριεῖν τύχης. (Æsch. Pers. 604. Ch. 316.)

Composita.

Ἀπουρέω, ῶ, destituor vento secundo. Polyb. τότε δὲ τὸν Μαλέαν ἀπουρήσαντας καθορμισθῆναι.

Ἀπουριοῦσθαι, dicuntur ova urina, quum vento illa gignendi propriè gigni putantur. Aristot. de gen. an. l. 3.

Δυσούριστος, infelix, qui secundo vento non provehitur. (Soph. Œdip. Tyr. 1340.)

Ἐξουριέντα ᾠὰ, dicuntur eadem, quæ et οὔρια, et οὔρινα, Alex. Aphr. probl. lib. 2.

Ἔπουρος, vento secundo impellens. Soph. in Trachin. (cum Gen. Œdip. Tyr. 203. et in alio sensu ἔπουρος οὖρος. Tr. 971.)

Ἐπουρίζω, vento secundo impello. Et metaph. secundo, et perficio, veluti prosperâ aurâ promovens. Eurip. in Androm. Ἀλλ' αὐτὰ ταῦτα σὴν φρέν' ἐπούρισας. (Æschyl. Eum. 137. ubi Sch. expl. ὁρμῆσαι et Spiritûs vult esse proprium.) [Aristoph. Thesm. 1241. Τρέχε νῦν κατὰ τοὺς κόρακας ἐπουρίσας. Vide Schol. et Schol. Bisct.]

Ἐπουριάζω, idem. Luc. ἐπουριάζων τὸ ἱστίον. Metaphoricè apud eundem de hist. scrib. Δεῖ γάρ τινι ποιητικοῦ τινος ἀνέμου, ἐπουριάσαντος τὰ ἀκάτια, &c.

Συνεπουρίζω, (decomp.) unà impello, ventum secundum immittens. Aristot. de cœlo, l. 3. καὶ τὴν κατὰ φύσιν δὲ ἑκάστου κίνησιν συνεπουρίζει τὸν αὐτὸν τρόπον ὁ κατὰ βίαν, motus ipse violentus motum naturalem impulsu suo adurget, quasi ventus secundus, et ponè impellens. Dicitur et ipse ventus συνεπουρίζειν, quum comitatur cursus, et spirat secundus. Aristot. hist. anim. l. 8.

Κατουρέω, vento secundo expando, explico et ventus secundus inspiret. Polyb. l. 1.

Κατουρίζω, idem. Eustath. [Soph. Trachin. 829. κατουρίζει. Schol. τροπικῶς δὲ κατουρίζει, ἀντὶ τοῦ ὥσπερ οὐρίῳ πνεύματι προσορμίζει &c.]

Κυνόσουρα ᾠὰ, ova urina, irrita. Aristot. hist. an. l. 6. c. 2.

Κουρίζω, quidam interpr. secundo vento uti: apud Laërt. in vita Diog.

Πανούριος, omnino secundus. πάντα οὔριος. Hesych.

Προσούριος, idem cum οὔριος. Suid.

Προσουρέω, secundo vento utor, feliciter ago. schol. Aristoph. [Ran. 95. προσουρήσαντα. Sch. Demosth. adv. Conon.]

[Προσουρίζω. Eurip. Iph. in Aul. 1151.]

Derivata ab οὖρος, custos, inspector.

Οὖρον, τὸ, custodia. Hesych.

Οὐρεὺς, έως, ὁ, idem quod οὖρος, apud eundem. ¶ Aliud in Ὄρος habes.

Οὐρέω, custodio: ibidem. (Soph. Œdip. Tyr. 715.)

Ὠρέω, pro eodem. Aliud vide in Ὥρα.

Composita: ac primùm retinentia οὖρος

Δύσουρος, custoditu difficilis. Hesych.

Ἐπίουρος, inspector, custos. Od. ν. Exponitur et, βασιλεὺς, Iliad. ν. Scribitur et ἐπιοῦρος, ut annotat Hesych.

Κηπουρὸς, horti custos, hortulanus. Plato in Minoë. ¶ Κηπωρὸς sequ.

Κηπουρικὸς, ad hortulanum pertinens. [Plat. Minoe. Τίνος οὖν ἐστι τὰ περὶ κήπων ἐργασίας συγγράμματα καὶ νόμιμα; Μ. Κηπουρῶν. 2. Κηπουρικοὶ ἄρα οἱ νόμοι εἰσὶν οὗτοι. Athen. Deipn. lib. 2.]

Κηπουρέω, hortum colo.

Ὁδουρὸς, sive ὁδοῦρος, ου, ὁ, qui vias custodit: plerunque in malam partem, de latrone et obsessore viarum. Eustath. Scribitur et ὁδοῦρος, Hesych.

Οἰκουρὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, domus custos. Athen. l. 13. Quum de homine dicitur, significat eum vel eam, qui vel quæ domi manet, et res domesticas curat: ut in epist. ad Tit. c. 2. Aliquando in malam partem accipitur pro eo, qui domi semper desidet, nec civilia aut bellica negotia capessit: ut apud Plut. in Pericle. Item οἰκουρὸς κύων dicitur canis, qui domui attendit, nec venatum exit. Aristoph. in Vesp. Scribitur et οἰκοῦρος, ut annotat Eustath. (Æsch. Ag. 1234. 1635.)

Οἰκουρία, ἡ, domus custodia. Plut. in problem. Rom. et in præcept. connub. Sumitur et in malam partem, pro desidia, qua quis domi manet, nec civilia aut bellica negotia suscipit.

Οἰκουρικὸς, domi manere solitus: talis, quales qui domi manent. Luc.

Οἰκουρέω, domum custodio, domi me contineo. Athen. l. 5. ἐκφύγετε πάντες, λιπόντες ἥλιον, οἰκουρεῖ. Item in malam partem, domi desideo, domi latito. Luc. in Nigrin. τὸ λοιπὸν οἰκουρεῖν ἔκρινα. Plutarch. in Cam. ἔδοξαν γὰρ ἐκεῖνοι οἰκουρεῖν μᾶλλον πολεμοῦντες. (Æsch. Ag. 818.)

Οἰκούρημα, τὸ, quod domum custodit, seu domi manet. Pro muliere domus custode usurpatur ab Euripide in Oreste. Accipitur etiam pro, domus custodia: apud Soph. in Philoct.

Οἰκούριον, τὸ, præmium, quo afficitur is qui domum custodit, et rem familiarem alio absente administravit. Soph. in Trachin. ‡ 542 ‡ ¶ Οἰκούρια, τὰ, dicuntur etiam crepundia et ludicra, quæ matres infantibus domi manentibus relinquunt. Eustath.

Decomp. Ἐνοικουρέω, domum custodio, domi maneo.

Ἐποικουρέω, expon. inhabito.

Συνοίκουρος, socius in custodienda domo. Apud Eurip. συνοίκουρος κακῶν, exp. consors malorum.

Ὑποικουρέω, domi latito, et veluti imos ædium recessus custodio. Hesych. Exponitur etiam, subeo, clanculum irrepo, penitus insideo. Basil. ἁμαρτία εἰς βάθος ὑποικουροῦσα. Plut. in Camillo, καὶ νόσος ὑποικουροῦσα αὐτοῖς, ἐν τῷ πρῶτον πλήθει καὶ χύδην καταβεβλημένους σκηνοῦντας ἐν ἐρειπίοις. Idem in Lucian. ὑποικουρεῖ τὴν θαλαμηπόλον στρατιάν. Exponitur et, clandestina consilia misceo: apud eundem in Othone, ὀλίγους δέ τινας εἶναι ἐπ' ἀγαθῷ φίλους ὑποικουροῦντας, διαβάλλοντας αὐτοῦ τὴν μετριότητα. Item latito sub. ut apud Suid. κλαυθμός τι μέρος ὑποικουρεῖ.

Πάγουρος, cancri quoddam genus. παρὰ τὸ οὐρεῖν καὶ φυλάττεσθαι ἐν πάγοις, ἢ πετρώδεσι τόποις, inquit Etym. vide Aristotel. et Ælian. ¶ Apud Eust. phœnix etiam πάγουρος vocatur, quòd in aspera cute custodiatur, seu asperam cutem habeat.

Πυλουρὸς, οῦ, portæ custos, janitor: propriè urbis portarum custodiæ præfectus. Herodot. Pro eodem dicitur et πυλωρός. ¶ Sed et aliud πυλωρὸς vide sis mox inferiùs.

Συκουρὸς, ficuum custos. ¶ Συκωρὸς sequetur.

Φρουρὸς, οῦ, ὁ, custos. Thucyd. lib. 3. αὐτό τε καὶ φρουροὺς ἐγκατέλιπον. Xenoph. Pæd. 8. οἱ φρουροὶ μισθοφόρους ἐπιστατοῦσι. Herodian. l. 4. φρουροὶ τοῦ σώματος. lib. 2. φρουροὶ βασιλέως. Peculiariter etiam φρουροὶ vocantur præsidiarii milites: ut apud Xen. Pæd. 8. αἳ εἰσιν ἡμῖν ἐν ταῖς κατεστραμμέναις πόλεσι φρουροὶ καὶ φρούραρχοι. † et 1. 4. 17.† Composita est dictio ex πρὸ et οὖρος, facta crasi, et π mutato in φ, ut in φροῦδος pro πρόοδος.

Φρουρὶς, ίδος, ἡ, idem cum φρουρὸς in fœm. gen. ut, φρουρίδες νῆες, apud Thuc. l. 4. et Xen. Hell. 1.

Φρουρὰ, ἡ, præsidium, custodia. † Xen. Pæd. l. 5. p. 145. e † Interdum pro ipsis militibus præsidiariis et custodibus. Ut apud Thuc. lib. 1. φρουρὰν ξυγκαταλιπόντες ἀπεχώρησαν. Sic et apud Plut. in Alcib. Herodian. lib. 3. Dem. pro cor. &c. Et pro corporis custodibus, ut stipatoribus, satellitibus. Herodian. l. 3. Appian. de bello civ. l. 3. ¶ Item pro ipso loco aut statione custodiæ et præsidii. Plut. de fort. Rom. Philostr. ep. 60. ¶ Item custodia, i. carcer. Herodian. lib. 3. Metaphoricè apud Plat. ὡς ἔν τινι φρουρᾷ ἐσμεν οἱ ἄνθρωποι. (V. Æschyl. Ag. 2. 309. ἤμαρτες φρουρά. Soph. Tr. 229.)

Φρούριον, τὸ, idem cum φρουρὰ, præsidium, i. locus aut munitio cui præsidia imponuntur. Thuc. l. 3. et 7. Plut. in Alex. † Xen. Pæd. 1. 4. 16. Sic et 1. 3. p. 70. c. castellum.† Metaphoricè, Epigr. l. 2. ψυχῆς φρούριον ἀμείψατο. (Æsch. Pr. 800. Eum. 928. 952.)

Φρουρέω, ῶ, in præsidio sum, vel præsideo meo tutor, custodio. (Aristoph. R. 475.) Thuc. lib. 2. αἳ ἐφρούρουν ἐν Ναυπάκτῳ. Herodian. lib. 3. φρουρήσοντας τὰς Ἰταλίας τὰς εἰσβολάς. Et lib. 7. ἐφρούρουν τὸ τεῖχος τοῦ στρατοπέδου. † Xen. Pæd. 1. 2. 12.†

Φρουρεῖσθαι, præsidiis muniri. Thucyd. l. 1. Herodian. l. 6. (Æsch. Eum. 216.)

Φρούρημα, τὸ, præsidium, custodia: vel id quod custoditur. Sophocl. in Ajace.

Φρούρησις, εως ἡ, custodia, excubiæ.

Decomp. Ἀείφρουρος, et ἀειφρούρητος, semper præsidiis et custodiis instructus, semper custoditus. Soph. in Antig. et apud Nonn.

Ἀντίφρουρος, qui est loco custodis: vel contrariam custodiam habens.

Ἄφρουρος, cui præsidia imposita non sunt, nullis præsidiis munitus. item qui immunis est ab excubiis. Aristot. polit. 2.

Ἀφρούρητος, idem quod ἄφρουρος, in prima signif. Plut. de fort. Alex. l. 2. Philo de vita M. l. 1.

Ἔμφρουρος, cui præsidia imposita sunt, præsidiis munitus. Demosth. pro cor. Xen. Hell. 1. ¶ Item in custodiam conditus seu inclusus. Phalar. ☞ Qui præsidio est, qui custodit. Xen. in Laced. pol.

Ἐμφρουρέω, inter custodias ago.

(Μισόφρουρος. μισόφρουρον ἔπος. Æschyl. Ag. 965.)

Περιφρουρέω, ῶ, custodia cingo. Item simpl. cingo tanquam custodia aut præsidio. Thuc. l. 3. τὸ τεῖχος ᾧ περιεφρουροῦντο οἱ Πλαταιῆς.

Composita mutantia ου in ω per Ionism. quorum nonnulla pertinent etiam ad composita ex Ὥρα, cura, ut illic videbis.

Ἀκταίωρος, ου, ὁ, littorum custos. Scribitur et ἀκτωρὸς, Hesych.

Ἀκταιωρέω vel ἀκτωρέω, ῶ, littora custodio, sum custos littorum. Hes.

Ἀλωρῖται, armorum custodes. Suid.

Ἄωρος, qui difficulter custodiri potest. Od. μ'.

Ἀωρῶ, non custodio, negligo. Hesych.

Παναώρος, (decomp.) prorsus neglectus et incustoditus. Æschyl. in Prometh.

Ἀρκυωρὸς, retiarius custos, qui stat ad retia et indagines. Xen. in Cyn.

Ἀρκυωρέω, retia custodio, sto ad retia et indagines. Eust. ex Eupolid.

Γήωροι, οἱ, terræ seu agrorum custodes. Hesych.

Γαιῶροι, οἱ, qui terram custodiunt. Suid.

Δυσωρέω, difficulter custodio. Iliad. κ'. Ὡς δὲ κύνες περὶ μῆλα δυσωρήσωνται ἐν αὐλῇ, &c.

Εὔωρος, non custoditus, malè custoditus. (per antiphrasin.) Suid.

Ἡμερωρεῖν, interdiu custodire. Suid. et Hesych.

Θυρωρὸς, ὁ, januæ custos, janitor, ostiarius. Luc. de cal. † Xen. Pæd. p. 197. a.†

Θυρωρὸς, ἡ, ostiaria, apud Joan. c. 18. ¶ Item peculiariter, nuptialis, apud Poll. et Hesych.

Θυρωρεῖον, τὸ, locus in quo janitor commoratur.

Θυρωρέω, januam custodio, janitor sum. Luc. in vita auct.

Θυωρὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, ut, θυωρὶς τράπεζα, mensa quæ sacris usibus dicatur, i. in qua reponebantur ea quæ diis offerebantur. Diog. Laërt. in Pherec. et Callim. hymn. in Dian.

Θυωρὶς, ίδος, ἡ, idem. Poll. l. 4. de part. theat.

Θυωρίτης, ου, ὁ, qui sacræ mensæ ministrat, mensarius sacer. Hesych.

Θυωρίζεσθαι, in sacra mensa epulari. Idem.

Κηπωρὸς, hortulanus, olitor. Habuisti et Κηπουρός.

Οὐδενόσωρος, nulla custodia dignus. Il. θ'.

Πυλωρὸς, et πυλαωρὸς, custos portæ. Eurip. (Phœniss. 234. V. Æschyl. S. c. Th. 627.) ¶ Sic etiam dicitur meatus ventriculi inferior, per quem excrementa ventriculi in intestinum emittuntur. Gal.

Πυλώριον, domicilium seu cella ostiarii.

Πυλωρέω, portæ custodiæ præsum. Poll. l. 1.

Πυλαωρὸς, poët. pro πυλωρός. Iliad. φ. λαθὼν ἱερὰς πυλαωρούς. Dicitur et πυλαουρὸς et πυλουρὸς, pro eodem, apud Hesych.

Σκευωρὸς, vasorum, utensiliumque custos. Poll. l. 10. c. 1.

Σκευωρία, ας, ἡ, vasorum, utensiliumque custoditio. ¶ Metaphorice accipitur pro curiosa observatione et custodia, apud Aristot. de hist. an. lib. 9. Et pro solerti diligentique ac vehementi occupatione seu captatione et affectatione, apud eundem lib. 1. de gener. an. ¶ Exponitur et, delatoria insidiosaque observatio ac custodia, apud Demosth. et Plut. in Dion.

Σκευωρέω, ῶ, sive σκευωρέομαι, οῦμαι, vasa, et utensilia custodio. ¶ Item metaph. struo, molior, capto, insidior. Demosth. in Synthem. ταῦτά γε ἐσκευωρημένα, καὶ συσκευάσαντα τοῦτον, qui talia contechnatus esset. In passivo, apud eundem, ἐκ τῆς μισθώσεως, καίπερ ἐσκευωρημένης, δηλοῦσθαι τὸ πρᾶγμα ὅλον ἔστιν, quanquam ficta et imposturæ plena. Item satago, perscrutor et excutio omnia curiosè. Plut. in Camill. σκευωρούμενοι καὶ καθαίροντες τὸ χωρίον, perscrutantes, excutientes omnia, et locum converrentes. Sic apud eundem in symp. sept. sap. de tragœd. σκευωρουμένων πραγμάτων ἐστερηκότος πάθος ἐχόντων, tractantem, satagentem circa ea.

Σκευωρούμενος, captator, qui imminet prædæ alicui, instans custodum negligentiæ. Aristot. τίκτουσι ταῖς πτέρυξι καὶ ταῖς ἀκμαῖς, ἵνα τινὰ λάθωσι σκευωρούμενοι περὶ τὰς νεοττιάς.

Σκευώρημα, τὸ, insidiosum inceptum, machinamentum τοῦ σκευωρουμένου. Demosth.

Decomp. Ἀσκευώρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, sagaci curiosaque perscrutatione non excussus. Strab. οὐδένα τόπον ἀσκευώρητον εἴασαν.

Διασκευωρέω, ῶ, captiosè machinor, insidiosè fabrico et architector. Plat. in epist. ἀκούω γὰρ ἔγωγε, ὑμῶν τινας αὐτὰ διασκευωρεῖν, dolosè tractare.

Διασκευωρεῖσθαι, apud eundem in 7. de rep. exp. conservare et tueri.

Συσκευωρέω, seu συσκευωροῦμαι, unà dolosè machinor, insidiosas technas fabricantem dolosè juvo. Demosth. καὶ τὰ ἄλλα συσκευωρεῖτο.

Σκοπωρὸς, custos speculæ, seu qui è specula contemplator aut explorat.

Σκοπιωρέομαι, οῦμαι, speculor, seu velut ab alta specula prospiciens observo. Item, in insidiis collocatus speculor et observo. Xen. in Cyn. et Aristoph. in Vesp.

Συκωρὸς, ficuum custos, ficuum inspector. Item sycophanta, metaph. Schol. Aristoph. Habuisti et Συκουρός.

Συκωρέω, ficus custodio, speculor ne quis ficus furtim carpat. Poll. lib. 7.

Τεμενωρὸς, sacri agri custos: vel fani et delubri custos, æditus. Hesych.

Ὑλωρὸς, sylvæ custos, cui sylvarum custodia demandata est. Aristot. polit. 6. c. 8. dicitur et ὑλαωρὸς, apud poetas et ὑλωρὸς, item ὑλουρὸς, apud Nicand. in Ther.

Φρυκτωρὸς, observans faces hostilis adventus prænuntias, et et ipse tales suspendat; ignium angarorum speculator in excubiis oræ limitaneæ. Thuc. l. 8. (Æsch. Ag. 599.)

Φρυκτωρία, ἡ, excubiæ speculariæ in igneis angaris, similesque porro è specula vicinis ostendendas. Aristoph. in Avib. Thuc. l. 3. (Æsch. Ag. 33. 490.)

Φρυκτώριον, specula τῶν φρυκτωρῶν, specula unde ignis ex edito loco hostium adventum, et prædonum, aut aliquid aliud, significat. Herodian. l. 4.

Φρυκτωρέω, excubias ago, è specula ignem angarum observando, ipseque tali hostium adventum, &c. denuntio. ¶ Item metaph. illumino, prælucco, apud Gregor. ὅλως φρυκτωρεῖ πάσῃ οἰκουμένῃ. et apud Areth. ὅτις φρυκτωρεῖ τοὺς σελάζοντας.

Φρυκτωρεῖσθαι, dicitur, quod igne edito significatur. Thuc. l. 3.

Παραφρυκτωρέω, sive παραφρυκτωρέομαι, (decomp.) ignem è specula ostendo præter jus et æquum, vel contrà quàm promisi. Suid.

ΟΥ'ΤΑ'Ω, ῶ, F. ήσω, vulnero, vulnus infligo, ictum manu infero. Il. ε. αὐτοσχεδὸν οὖτα. Il. ζ. Ὡς εἰπὼν, οὔτησε κατ' ἀσπίδα. Od. τ'. οὔτησε τυχὼν κατὰ δεξιὸν ὦμον. Ibidem, Οὐτάμεναι μεμαώς. (infinit. Ionicus, pro οὐτᾶν seu οὐτᾷν, quamvis Etymol. fieri dicat ab οὐτάμι, tanquam ab οὔτημι, quod nullius momenti.) Il. λ. Τοὺς δ' Αἴας οὔτασεν ἐπεσσύμενος ὀξέϊ χαλκῷ. (Ionicè pro οὖτα.)

Οὐτάομαι, vulneror. Unde particip. οὐτηθεὶς, vulneratus, ictus, Il. θ'. Κεῖνται οὐτηθείς.

Οὔτησις, εως, ἡ, vulneratio, ictus.

Οὐτήτειρα, ἡ, vulneratrix, quæ vulnera et ictus infert. In Epigr. οὐτήτειρα διψὰς ἐχίδνα.

Οὐτάζω, f. άσω, idem cum οὐτάω. Iliad. ν'. Τρῶας δὲ συμφερτὴν ἄλλοθεν ἄλλον Οὔταζον σάκος εὐρύ. Ibidem, στῆθος μέσον οὔτασε δουρί. Pro οὔτασε per apoc. dici οὖτα, a brevi, tradit Eust. Il. ζ'. Οὖτα κατὰ λαπάρην. Sic et Il. ε'. Οὖτά με Τυδέος υἱὸς ὑπέρβιος Διομήδης.

Οὐτάζομαι, vulneror. Il. σ'. Οὔτασται Ὀδυσσεύς. Part. οὐτασμένος idem quod οὐτηθείς. (Æsch. Ag. 1353.) Et οὐτάμενος, pro eodem, exemplo σ. et translato accentu. Il. ε'. et ζ'. et Od. λ'.

Ὠτειλὴ, ῆς, ἡ, vulnus, quod οὐτάσας aliquis inflixit. Il. ρ'. Ἔῤῥει δ' αἷμα κατ' οὐταμένην ὠτειλήν. Sic et Il. π'. σ'. τ'. et alibi apud Hom.

Composita.

Ἀνουτητὶ, sine vulnere aut ictu. Il. χ'.

Ἀνούτατος, qui ictus seu vulneratus non est. Il. δ'.

Ἄουτος, idem quod ἀνούτατος. Il. σ'.

† Ἄουτος, illæsus. Hesiod. Asp. 157.†

Νεούτατος, recens vulneratus seu ictus. Ibidem. † Hesiod. Asp. 157.†

ΟΥ῟ΤΟΣ, ου, ὁ, (pronomen demonstrativum,) hic. Gen. τούτου, Dat. τούτῳ. Accusat. τοῦτον, &c. Lucian. somn. τῶν ἐράστων ἕκαστος τὸν πλησίον κινήσας, δείξει σε τῷ δακτύλῳ, οὗτος ἐκεῖνος, λέγων. Plato, οὗτος ἔστω ὁ γράψας. Il. κ'. Οὗτός τοι, Διομήδες, ἀνήρ. Femin. αὕτη, hæc. Xen. in Œcon. αὕτη στολή. Plato de leg. χρήσομαι τῇ τοῦ λόγου τάξει ταύτῃ. Neutr. τοῦτο, hoc. Plato, ταῦτα αὐτὸ τὸ τοῦ Ὁμήρου. Od. ξ'. Ταῦτα ἕκαστα λέγων ὅσα δὲ πάθες. ¶ Interdum οὗτος, exp. is, vel ille. Ut apud Hesiod. in Erg. Οὗτος μὲν πανάριστος, ὃς αὐτῷ πάντα νοήσῃ, &c. Xenoph. τούτων τῶν ἀνδρῶν, ἐφ' οἷς &c. ex eorum numero hominum, qui &c. Demosth. ἐπειδὴ δὲ τάχιστα ἐγκρατὴς ἐγένετο τοῦ ἀργυρίου, τοῦτο μὲν διεπράξατο, καὶ ἐχρῆτο, ὅ, τι ἐβούλετο, τούτοις. ¶ Cum verbo primæ personæ Attico more significat ἐγώ: schol. Aristoph. Sic apud Luc. καὶ οὗτος, ipse intelligo. Cum secunda personæ copulatum significat, tu. Soph. in Ajace, Ὦ οὗτος Αἴας, δεύτερόν σε προσκαλῶ. Ibidem, Οὗτος, σὲ φωνῶ. Aristoph. in Nub. Οὗτος, καθεύδεις; heus tu, dormis? (V. Æschyl. Pers. 165. Ταῦτα μὲν οὕτως. Ag. 959. Luc. t. i. p. 2. Soph. Œdip. Tyr. 307. 540. 611. ἐς ταῦθ' ἕως, donec. Tr. 151. Œdip. Tyr. 1142. Aristoph. R. 172. 515. ταῦτα. Æsch. Eum. 517. τοῦτο μὲν, τοῦτο δὲ. Luc. Nigrin. 30. 1. ταῦτα. Theoc. Id. V. 45. ταῦτα, propterea. Arist. Orat. 1. p. 18.)

Ταύτῃ, absolutè, et adverbialiter, exp. hac, ea, vel eatenus, ea ratione, aut eo modo. Aristot. ὥσπερ ἡ τοῦ ὑγροῦ, ταύτῃ καὶ ἡ τῆς γῆς γίνεται ἀνάθρεψις. Plat. in Tim. ταύτῃ καὶ ταῦτα ἐλέγετο. ¶ Item, ex ea parte. Idem, ταύτῃ ἔτι ἔχει ἀνομοίως. ¶ Item, ea de causa, ideo. Herodian. lib. 3. ταύτῃ ὁ Ἀλβῖνος καὶ φρονεῖ μεῖζον ἐφρόντιζεν ἑαυτοῦ. ¶ Item, hic, hoc loco, vel ibi, eo in loco. Plat. ep. 7. Thucyd. lib. 2.

† Τουτὶ καὶ δὴ χωρεῖ τὸ κακόν, hic etiam profectò venit malum. Aristoph. Nub. 903.†

Τουτάκι, hic, vel ibi. Etym. ex Pind. Τουτάκι [illegible].

Τουτάκις. Hesych. exp. τοσαυτάκις, toties.

Ταυτότης, identitas: vox est physiologorum: cujus contrarium est ἑτερότης. Plut.

Οὕτω, (sequente consonante) et οὕτως, (seq. seu vocali, seu cons.) sic, ita, ad hunc modum. Od. δ'. Οὕτως οὐ πάντεσσι θεοὶ χαρίεντα διδοῦσιν. Ibidem, ἐπεὶ πολὺ κάλλιον οὕτω. Plat. τάξιν μὲν οὖν ἔμοιγε δοκεῖ γίγνεσθαι οὕτω. Interdum exp. ita demum. Ut apud Thuc. l. 1. δεῖ, μαθόντας πρῶτον καὶ ὑμᾶς περὶ ἀμφοτέρων, οὕτω καὶ ἐπὶ τὸν ἄλλον λόγον ἰέναι. Sic et apud Xenoph. † sic, tantopere, tam. Pæd. 1. 3. 10.† ¶ Interdum est jurantis et fidem facientis. Interdum optantis. Ut apud Aristoph. in Nub. οὕτως νικήσαιμ' ἔγωγε, ὡς ὑμᾶς ἡγούμενος δεξιούς, πρώτους, ἠξίωσ' ἀναγεῦσαι ὑμᾶς. ¶ Est et respondentis cum affirmatione. Ut apud Xen. in Œcon. quærenti, σὺ ἄρα τὰ μὲν ὠφελοῦντα χρήματα ἡγῇ, τὰ δὲ βλάπτοντα, οὐ χρήματα; alter respondet, οὕτως, ita. (Οὕτως. Theoc. 6. 80. 91.)

Οὑτωσί, Attico σχηματισμῷ, dicitur pro οὕτως. Ut apud Aristoph. in Ran. ὁ πανοῦργος οὑτοσί. Sic τουτονί, pro τοῦτον, ταυτηί, pro ταύτῃ, apud eundem in Pluto. Et τουτωί, pro τούτῳ. Item ταυτηί, adverbial. pro ταύτῃ, apud eundem. Sic et dicitur οὑτωσί, pro οὕτως, apud eundem, Plat. Demosth. Arist. Luc.

(Τουτεί. Theoc. Id. 5. 103.) ‡ hic.‡

(Τουτῆθεν. Theoc. Id. 4. 10. τουτόθεν. Ib. 48.) ‡ hinc: istinc.‡

ΟΦΕΙ'ΛΩ, F. ήσω, (ab inusitat. ὀφειλέω,) debeo, † ὀφείλεσκον. Xen. Pæd. 1. 5. p. 120. d.† Plut. de non fœner. (de Persis:) τὸ ψεύδεσθαι δεύτερον ἡγοῦνται τῶν ἁμαρτημάτων, πρῶτον δὲ τὸ ὀφείλειν. Xenoph. Pæd. 4. ἀμφοτέροις ὑμῖν χάριν ὀφείλω. Et cum accus. tantùm, subintellecto tamen dat. person. Aristoph. in Nub. Ἃ νῦν ὀφείλω διὰ σὲ τούτων τῶν χρεῶν. Plutarch. in Cato. τῶν ὀφειλόντων χρέα, ære alieno obstrictorum. Sic cum dat. solo, apud Luc. ὀφείλειν μηδενί. ¶ Interdum exp. mulctor, mulcta mihi imponitur, persolvo. Isocr. ἐς πλείω τοὺς λέγοντάς τι τῶν ἀποῤῥήτων πεντακοσίας δραχμὰς ὀφείλειν, quingentis drachmis mulctari. Demosth. τὰ ἴσα ὀφείλει, æqua mulcta plectitur. Interdum, mulctandus venio, obnoxius sum. Ut apud Euripid. ὀφείλω σοι βλάβην, sum tibi obnoxius injuriæ. (Soph. Œdip. Tyr. 1179.) ¶ Cum infinitivo significat, debeo, vel oportet me. Demosth. ὀφείλει δίκην δοῦναι. Plut. de Herodot. ἐγὼ δὲ λέγειν ὀφείλω. Herodot. ὀφείλω ἐλθεῖν. ¶ Interdum et in imperfect. ὤφειλον, seu ὄφειλον, et aorist. 2. ὤφελον, seu ὄφελον, et Ionicè ὄφελλον, præfigitur particula εἴθε, αἴθε, ὡς. Ut Od. μ'. Αἴθ' ὄφελον μεῖναι παρὰ Φαιήκεσσι. Il. γ'. Ἤλυθες ἐκ πολέμου, ὡς ὤφελες αὐτόθ' ὀλέσθαι. Iliad. ι'. Ὅς μ' ἄγαγε Τροίηνδ', ὡς πρὶν ὤφελλον ὀλέσθαι. Sic Xen. Pæd. 4. ὡς μήποτ' ὤφελεν, utinam nunquam debuisset. ¶ Aliquando particulæ optandi omittuntur. Ut Il. σ'. Τὴν ὄφελ' ἐν νήεσσι κατακτάμεν Ἄρτεμις ἰῷ. Et Eurip. μήποτ' ὤφελε τὸν βουκόλον οἰκῆσαι, utinam nunquam bubulcus habitasset. Sic et apud Demosth. pro cor. ¶ Ὄφελον cum optativo etiam significat utinam: adverbialiter et sine discrimine personæ: ut, ὄφελον κατευθυνθείησαν αἱ ὁδοί μου. Cui additur et particula ὡς, apud Greg. στηλιτ. 1. in Julian. ὡς ὄφελόν γε καὶ τὸν εἰς ᾅδου φάρμακον.

Ὀφείλομαι, debeor. Thuc. lib. 1. καί μοι εὐεργεσία ὀφείλεται. Menan. Χρηστοῖς ἅπασι κἀνθάδ' ὀφείλεται. Item devinctus et obnoxius sum. Τὸ ὀφειλόμενον, quod debetur, quod cuique convenit. Plato pol. 1. (Æsch. Ch. 308.)

Ὀφείλημα, τό, debitum. Thuc. l. 5.

Ὀφειλή, ῆς, ἡ, idem. Matth. 18. Rom. cap. 13.

Ὀφειλέτης, ου, ὁ, debitor. Soph. Matth. 18.

Ὀφειλέτις, ιδος, ἡ, debitrix. Item obnoxia, beneficio devincta. Eur. in Rheso.

Ὀφειλόμενον, ου, τό, debitum. Eust.

Ὀφειλόντως, ita ut fieri debet, ut decet. Hesych.

Ὄφλω, f. ήσω, (tanquam ab ὀφλέω,) idem quod ὀφείλω, mulctor, damnor. † Aristoph. Nub. 775.† Demosth. ὀφλὼν τὴν δίκην δικαίως, meritò damnatus. Idem, τάλαντα δέκα ὀφλήσειε. Plato in Apolog. ἐγὼ μὲν ἄπειμι ἀφ' ὑμῶν θανάτου δίκην ὀφλών, à vobis capitis damnatus. Æschin. κλοπὰς εἴτε τὰς εὐθύνας ὀφλών, repetundarum damnatus. Interdum subaudiendus relinquitur accusat. δίκην, vel ζημίαν. Ut apud Plat. de leg. lib. 6. ἐὰν δ' ὁ φεύγων ὄφλῃ. Et Plut. in Camill. ἀδίκως ἐπ' αἰτίαις πονηραῖς ὄφλοντα, iniquè damnatum. Apud Demosth. in Mid. ὄφλων δίκην, exp. etiam, qui est debitor ob rem judicatam. Ὄφλειν τῷ δημοσίῳ, publicè mulctari: apud eundem. ¶ Extra judicium exp. etiam, in crimen incurro, crimini obnoxius sum. Athen. de Marte, ὦφλεν αἰσχύνην καὶ ζημίαν, ἐκδὺς ἑαυτὸν ἔκειτο ἀλγύνεσθαι, dedecore damnoque affectus est. Apud Dem. ὀφλεῖν αἰσχύνην, et αἰσχύνας δίκην, exp. debet me pudere. Apud Aristoph. in Nub. † 1031 † μὴ γέλωτ' ὀφλήσεις, exp. ne te deridendum propines. (οὐ γέλωτα δεῖ σ' ὀφλεῖν τοῖς [illegible], etc. Eurip. Med. 405. ὄφλω κακίαν, malo afficior. 1250. Soph. Œdip. Tyr. 520. Aristoph. Nubib. 1031.)

Ὄφλημα, τό, mulcta judicata, seu judicio imposita. Dem. Item debitum. Herodian. l. 5. Luc. in Hermot.

Ὄφλησις, εως, ἡ, debitio. Hesych. Item debitum. Suid.

Ὀφλισκάνω, et ὀφλισκάνω, idem quod ὄφλω. Eurip. ὀφλισκάνω τὴν ζημίαν. (Phœniss. 717. Med. 581.) Chrysost. τὸν γέλωτα ὀφλισκάνομεν παρ' ὑμῶν, risu à nobis digni existimantur. Ὀφλισκάνω ἄνοιαν, in amentiæ crimen incurrere: Dem. Olynth. 1.

Ὀφλέω, idem. Hesych.

Composita.

Ἀντοφείλω, vicissim debeo, debitor sum alicui ob acceptum aliquod beneficium. Thucyd. lib. 2. ὁ δ' ἀντοφείλων ἀμβλύτερος, εἰδὼς οὐκ ἐς χάριν, ἀλλ' εἰς ὀφείλημα, τὴν ἀρετὴν ἀποδώσων, qui gratiam debet.

Ἐνοφείλομαι, debeor in. Unde, ἐνοφειλόμενον ἀργύριον, apud Dem. dicitur pecunia, quæ alicui in oppigneratione, facta in agro vel aliis bonis, simul debetur: seu quam is, qui contraxit pignus, ab aliquo sibi obnoxiam habet.

Ἐποφείλω, insuper debeo, præterea debeo, vel simpl. debeo. Thuc. lib. 8.

Ἐπόφλω, debitor sum, debeo. In edict. Justin.

Κατοφείλειν, debere. Demosth.

Προοφείλω, prior debeo, antè debeo. Item simpl. debeo. Aristoph. in Vesp. Κακὸν ἄρα ταῖς πλευραῖς τι προὐφείλες μέγα, magnum aliquod malum debebas lateribus.

Προοφείλομαι, antè debeor. Demosth. in Mid.

Προσοφείλω, insuper debeo, præterea debeo. Xen. Pæd. 3. προσοφείλοντές σοι ἄλλας χάριτας. Item, æs alienum contraho præter quæstus proprios. Xen. ἀλλὰ καὶ προσοφείλουσι. ¶ Item præterea mulctor: προσοφλόντος τὰ ἐπιτίμια. Diog. Laërt. de Theophrasto.

Προσοφείλομαι, præterea debeor: unde, προσοφειλόμενα ὀψώνια, apud Polyb. lib. 1.

Προσόφλω, idem cum προσοφείλω. Aristot. eth. 4. οὕτω γὰρ προσοφλήσει ὁ ὑπάρξας, sic enim, qui beneficentia provocavit, repenso beneficio debitor erit. ¶ Item insuper mulctor, ultrà mulctor. Demosth. (Προσοφλεῖν, cum Prep. πρὸς. Aristoph. R. 1164.)

[Προσοφλισκάνω. Demosth. de Chersoneso. αἰσχύνην προσοφλισκάνειν.]

ΟΦΕ'ΛΛΩ, augeo, adaugeo, cumulo, accumulo. Il. ι'. Ζεὺς δ' ἀρετὴν ἄνδρεσσιν ὀφέλλει τε, μινύθει τε. Hesiod. in Erg. μελέτη δέ τε ἔργον ὀφέλλει. Sic Phocyl. Σεμνὸς ἔρως ἀρετῆς, ὁ δὲ Κύπριδος, αἶσχος ὀφέλλει. ¶ Item adjuvo, prosum, bene mereor, foveo. Hesiod. in Erg. [illegible] ὀφέλλει. Apoll. Arg. 2. ‡ 803.‡ αὖτ' ἄρξωσιν ἀρείονας ἄνδρας ὀφέλλειν. ¶ Usurpatur et pro ὀφείλω, debeo. Ut Od. θ'. Μνήσῃ ἐμεῖο, ὅτι πρώτῃ ζωάγρι' ὀφέλλεις. Et in hac signif. jungitur etiam particulis, εἴθε, αἴθε, ὡς. Ut Il. ζ'. et ι'. Sic et passive ὀφέλλομαι, interdum sign. debeor. Ut Od. γ'. ἔνθα χρεῖός μοι ὀφέλλεται.

Pertinentia ad ὀφέλλω, augeo, cumulo, &c.

Ὀφέλλομαι, augeor, amplificor, cresco. Il. ψ'. ὀφέλλετο γὰρ μένος ἵππων.

Ὄφελμα, τό, augmentum. Hesych. Item sordes verrendo collectæ, aut conservatæ. ¶ Sic et appellantur scopæ, teste Hesych.

Ὄφελτρον, ου, τό, scopæ. Hesych.

Ὀφελτρεύω, orno, mundo, converro. Lycophr.

Ἐξοφέλλω, adaugeo, amplifico, accumulo. Od. ξ'. ἐξώφελλεν ἔεδνα.

Ἐποφέλλω, idem.

Derivata ab ὀφέλλω, adjuvo.

Ὀφέλσιμος, seu ὀφέλλιμος, utilis, apud Orph. et Oppian.

Ὄφελος, ους, τό, utilitas, emolumentum, usus. Il. ρ'. Ὅς τοι πολλ' ὄφελος γένετο, πτολεῖ τε, καὶ αὐτῷ, Ζεὺς ἐάν. (Theoc. ζ'. 35.) Demosth. Philipp. 3. Τί τούτων ὄφελος αὐτοῖς; Luc. οὐδὲν ὄφελος τοῦ πράγματος. † Xen. Pæd. 1. 6. 12. 1. 6. 14 οὐδὲν ὄφελος τῆς ἀρετῆς, nullus est usus virtutis. Xen. Pæd. 1. 3. p. 65. b.†

ΟΦΙΣ, εως, † ιος,† ὁ, serpens, anguis. (☞ Παρὰ τὸ ὄπτω, seu ὄπτομαι. cernit enim acutè, dormitque oculis apertis.) Demosth. pro cor. τοὺς ὄφεις τοὺς παρείας θλίβων, καὶ ὑπὲρ τῆς κεφαλῆς αἰωρῶν. Aristoph. in Pluto: Ὀλὰξ ἐλιξάμενος ὡς παρείας ὢν ὄφις. Luc. in Hermot. τοῦ ὄφεως τὸ γῆρας. De universo ὄφεων genere vide Aristot. et Ælian. ¶ Item sideris nomen apud Aratum. ¶ Item piscis quidam, Hesych. ¶ Item morbus capitis, dictus à similitudine serpentis. ¶ Item ornamentum quoddam brachiale.

Ὀφιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, anguinus, serpentem referens. Item anguibus abundans, anguifer. Strab. l. 16.

Ὀφιόεις, εντος, ὁ, idem. ¶ Et fœm. ὀφιόεσσα, et contractè ὀφιοῦσσα, herbæ nomen, apud Plin. l. 24. c. 17.

Ὀφιόνεος, ου, ὁ, anguineus. Oppian. l. 3. de venat.

Ὀφιακός, ad anguem seu angues pertinens. Ὀφιακά, (sc. γράμματα,) libri de serpentibus conscripti.

Ὀφίασις, ἡ, affectus capitis, quo capilli, primùm extenuati, postea decidunt certis spatiis, in serpentis similitudinem. Cels. l. 6. c. 4.

Ὀφίτης λίθος, lapis ophites, maculosus in modum serpentis. Diosc. lib. 5. cap. 162.

Ὀφῖτις, ἡ, itidem nomen lapidis, apud Orpheum.

Ὀφίδιον, sive ὀφίδιον, τό, anguiculus, parvus serpens. ¶ Item piscis nomen, apud Plin. l. 32. c. ult.

ΟΦΡΑ, (adverb. poëticè.) ut, quo, ἵνα, ὅπως. Interdum cum optativo, aut subjunctivo. Ut Od. χ'. Ὄφρα ἴδωμ' [illegible]. Et paullo pòst, ὄφρα τι εἴπω. Sic alibi, ὄφρα ἴδῃς, ut videas. Interdum cum indicativo: ut apud Apollon. Rhod. ὄφρα ταρχύεσκε, ut sepeliret. ¶ Item donec, quoad, usquedum. Od. ξ'. Ὅς μ' ἄγε παρπεπιθὼν ᾗσι φρεσίν, ὄφρ' ἱκόμεσθα Φοινίκην, quoad Phœniciam venimus. ¶ Apoll. Argon. lib. 2. ὄφρ' αὐτοῦ ποτὶ στόμα Θερμώδοντος, usque ad. ¶ Item interea dum. Homer. in Bœot. Ἀνδρῶν δ' αὖ μέγ' ἄριστος ἔην Τελαμώνιος Αἴας, Ὄφρ' Ἀχιλεὺς μήνιεν. (Æsch. Eum. 339.) ¶ Ab Hesych. exponitur etiam, ἐάν, εἰ.

Τόφρα, respondet præcedenti ὄφρα, interim, interea. ut Od. ι'. Τόφρα δ' [illegible] Καλυψώ. † Apollon. Arg. 1. 157.†

ΟΦΡΥ'Σ, ύος, ἡ, supercilium: ea frontis pars quæ pilos habet. Il. ν'. Ἀμφοτέρας δ' ὀφρῦς σύναξε λίθος. Odyss. θ'. πυκνὰ ὑπ' ὀφρύσι δάκρυα εἶβε. Hesiod. in Theog. † 827.† ὑπ' ὀφρύσι πῦρ ἀμάρυσσε. Luc. in Tim. τὰς ὀφρῦς ἀνατεινάμενος, καὶ βρενθυόμενος. Sic et apud Plutarch. de discern. adul. ab am. ¶ Interdum pro fastu et superbia ponitur, seu pro gravitate cum fastu et superbia conjuncta. Ut apud Aristoph. ῥήματα ὀφρῦς ἔχοντα, καὶ λόφους. (R. 956. Æsch. Ch. 283.) Et Philostr. ep. 13. Κριτίας δὲ καὶ Θουκυδίδης οὐκ ἀγνοοῦνται τὸ μεγαλήγορόν τε καὶ τὴν ὀφρύν, παρ' αὐτοῦ κτησάμενοι. ¶ Item pro tumulo. Ut Iliad. υ'. ἐπ' ὀφρύσι Καλλικολώνης. Plutarch. in Num. ὀφρὺς γεώδης παρατείνουσα πεδίῳ. In littore sic dicitur τὸ ἔπαρμα, seu labrum: ut apud Apoll. Arg. lib. 1. ἐπ' ὀφρύσιν αἰγιαλοῖο. † v. 178. ubi per *colles* Hoelzlinus exponit, sc. in collibus Ægiali i. e. Achaiæ.

Ὀφρυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, supercilia imitans. ut, ὀφρυώδεις ἐξοχαί, Galen. de ossib.

Ὀφρυόεις, εσσα, εν, superciliosus: ut, ὀφρυόεσσα πόλις, in Epigr. Item multa habens supercilia et tumulos: vel in superciliis montium situs, excelsus. Il. ψ'. et π'. et apud Herodot. l. 5.

Ὀφρύα, et ὀφρύη, ἡ, idem quod ὀφρύς, supercilium, clivus. Herodot. in Melpom.

Ὀφρυάζω, superciliis nuto. Poll. l. 2. Item grandi supercilio tumeo. Ut apud Suid. ὁ δὲ σίμωσι τινὰ ἕτερα ὀφρυάζοντά τι καὶ ἀλαζονικὰ τοῖς ἀμυδήτοις ἐχόμενα.

Ὀφρυάω, cum ὀφρυόεις. Ὀφρυῆ dicitur urbs aut regio clivosa, quæ supercilia crebra habet. Ut apud Strab. Κάρπαθος ὀφρυῆ τι, καὶ κυκλωτά.

Ὀφρυόομαι, idem cum ὀφρυάζω, grande supercilium ostento. Hesych.

Composita.

Ἐξοφρυόομαι, οῦμαι, supercilium tollo seu allevo. Suid.

Εὔοφρυς, ὁ καὶ ἡ, pulchra habens supercilia.

Κατοφρυόομαι, idem cum ἐξοφρυοῦμαι. Unde, κατωφρυωμένος, qui elato supercilio est, elatus, superbus. Laërt. in vita Aristot.

Κατοφρυάζομαι, idem. Gregor. Ἔστι λοιπὸς μὲν ἀναπάζεσθαι, καὶ μέχρι τούτου ταπεινοῦσθαι· τὸν δὲ ἐγκαλοῦντα κατοφρυάσθαι, superciliosè et cum fastu alloqui.

Κυάνοφρυς, υος, ὁ καὶ ἡ, cujus supercilia cyaneum referunt, supercilia cærulea seu nigricantia habens. Theocr. idyll. 3. [18.]

Λασίοφρυς, qui hirsutis est superciliis. Hesych.

Λεύκοφρυς, candida habens supercilia. Apud Herodot. in Thal. λεύκοφρυς ἀγορή, exp. cana fori facies.

Μελάνοφρυς, qui nigra habet supercilia. Hesych.

Μεσόφρυον, τὸ, medium quod est inter utrunque supercilium, quod et μετώπιον appellatur. Poll. l. 2.

Μίξοφρυς, cui supercilia coeunt, qui μεσόφρυον non habet. Poll. lib. 2. ex Cratino.

Σύνοφρυς, idem quod μίξοφρυς. ut, σύνοφρυς κόρα, apud Theocr. idyll. 8. ¶ Item qui supercilia attollit, superbus. ¶ Item tristis.

Συνοφρυόομαι, supercilia corrugo seu contraho. Unde, συνωφρυωμένος, qui est fronte obducta seu adducta: quod exponitur etiam, λυπούμενος. Eurip. in Alcest. Poll. l. 2. (Soph. Tr. 882.)

Συνοφρύωμα, τὸ, pars frontis, qua supercilia concurrunt seu coëunt. schol. Hom.

Ὑπέροφρυς, superciliosus, qui elato supercilio est, superbus. Hesych.

Ὑπεροφρυόομαι, supercilia allevo, supercilia adduco, et tollo: ut in gravi seu severo vultu. Theophyl.

ΟΧΕΤΟΣ, οῦ, ὁ, canalis, aquæ ductus. In Geopon. τροφὴν δ' εἰς ὀχετὸν ὕδατος ἐμβλητέον. ¶ Exponitur etiam rivus. Ut apud Plut. ἀποτέμνοντες ὀχετοὺς, καὶ ἀποστρέφοντες. ¶ Herodianus verò ὀχετοὺς Romæ vocat cloacas. Ut lib. 7. συρέντες ὑπὸ τοῦ ὄχλου εἰς τοὺς ὀχετοὺς ἐρριπτοῦντο. ☞ Suidas derivat ab ὄχος. quod exp. ἡ τοῦ ὕδατος ὁρμή.

Ὀχέτιον, ου, τὸ, rivulus. Diog. Laert.

Ὀχετεύω, rivos seu aquas duco, derivo. Metaphor. apud Athen. l. 10. οὐ χρὴ πῦρ ἐπὶ πῦρ ὀχετεύειν, non est ignis igni addendus. (Æsch. Ag. 876.)

Ὀχέτευμα, τὸ rivus qui ducitur; vel aquæductus, canalis. Aristot. [de Hist. Animal. τὸ δ' ὀχέτευμα, κτλ. ἔστι γὰρ ὁ μυκτὴρ ὀχέτευμα.]

Ὀχετεία, ας, ἡ, rivorum à fonte deductio, ductus vel derivatio aquarum. Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 6.

Composita.

Ἀποχετεύω, per canalem deduco, derivo. (Ἀποχετεύομαι. Philostr. l. 3. c. 44.)

Διοχετεύω, per canalem duco, derivo per canalem et tubum. Plat. in Tim. τροφὴν τῷ σώματι ἡμῶν διωχέτευσαν.

Διοχετεία, derivatio aquæ, ductus aquæ. Strabo.

Ἐξοχετεύω, derivo ex. Unde, ἐξοχετευόμενα, effluentia, Hesych.

Ἐποχετεύω, per canalem deduco ad, derivo ad. Suid. ἐποχετεύειν exp. irrigare, influere.

Ἐποχετεύομαι, derivor.

Ἐποχέτευσις, ἡ, derivatio, vel irrigatio.

Μετοχετεύω, aliò derivo, et per canalem deduco. Et metaph. traduco, transfero. Herodian. ῥᾷστα αἱ τῶν νέων ψυχαὶ, εἰς ἡδονὰς ἐξολισθαίνουσαι, ἀπὸ τῶν παιδείας καλῶν μετοχετεύονται.

Παροχετεύω, per alios canales derivo præter eos per quos deduci res solebat: perversis et mutatis canalibus duco. Plut. in Themist. ὑφῃρημένος τὸ ὕδωρ, καὶ παροχετεύσας. [Eurip. Bacch. 479. Ταῦτ' αὖ παρωχέτευσας εὖ, κοὐδὲν λέγων.]

Παροχέτευσις, εως, ἡ, derivatio. Item vacuatio humoris per vicinam partem: apud Gal. et Hippocr.

ΟΧΕΥΩ, F. εύσω, admissarium admitto: de fœmineo sexu libidinoso dictum. Aristot. hist. anim. l. 6. c. 20. ὀχεύει δὲ κύων ἡ Λακωνικὴ μὲν ὀκτάμηνος, καὶ ὀχεύεται. Quum de mare dicitur, signif. coëo, ineo, inscendo, insilio. Aristot. hist. anim. lib. 6. cap. 23. ὡς δὲ ὀχεύει μὲν καὶ ὀχεύεται τριακοντάμηνος. Athen. lib. 7. ὀχεύει δὲ συμπλεκόμενος. Apud Suid. Ἔνθα, φίλ', ὄχευε, ὡς τάχα ἄλλα οὐδείς ἐστιν ἄξια. ☞ Derivari ab ὀχεύω, significante ὀχευτικῶς ἔχω, innuunt Hesych. et Suid.

Ὀχεύομαι, ineor, inscendor, salior: de fœmina marem admittente. Aristot. hist. an. l. 6. c. 21. ὀχεύεται τὰ θήλεα ἐνιαύσια ὄντα πρῶτον.

Ὄχευμα, τὸ, semen seu genitura, qua ὀχεῖον implevit τὴν ὀχευομένην. Aristot. hist. an. l. 6. c. 23. Exponitur etiam, coitus.

Ὀχευτής, οῦ, ὁ, admissarius, qui fœminam init, vel comprimit. ¶ De homine mare dictum exp. libidinosus, ad coitum proclivis. Epigram. lib. ζ.

Ὀχευτίς, ῦ, ἡ, vel ὀχευτή, ῆς, ἡ, quæ marem admisit, venerem seu coitum passa. Diosc. l. 2. c. 97.

Ὀχευτικός, ὁ, qui coire solet, ad coitum seu venerem propensus, salax. Aristot. de gen. an. l. 3. c. 1.

Ὀχεῖος, ὁ, qui ad admissuram educatur. Dinarch. in apolog. contra Antiph.

Ὀχεῖα, (sc. ζῶα,) dicuntur admissarii equi, vel boves, vel arietes: interdum et alia animantia mascula. Aristot. hist. an. lib. 6. et Plutarch. in Lycurg.

Ὀχεία, ας, ἡ, coitus. Aristot. de gen. an. l. 1. c. 14.

Composita.

Ἀνόχευτος, ου, non inita, coitum non passa. Exponitur etiam, qui non coit. [Aristot. de Hist. Animal. lib. 3. cap. 21.]

Ἐποχεύω, iterum ineo, secundò inscendo. Aristot. l. 2. de gener. an. Item simpl. ineo, coëo.

Παροχεύω, ineo præter, alterius fœminam præter meam ineo.

Παροχεύομαι, ab alio præter maritum meum conscendor, alium maritum admitto. Aristot. hist. anim. l. 9. c. 7.

Προοχεύω, prior ineo, prior salio.

Προοχεύομαι, prius ineor, antè salior.

ΟΧΘΕΩ, ῶ, indignor, gravor, i. gravatè fero. (☞ Metaphora ducta ab ὄχθη, quoniam animus ejus qui aliqua re offenditur, aut indignatur, quasi exurgit et intumescit. Quidam tamen ab ἄχθομαι derivant.) Odyss. δ'. Τὸν δὲ μέγ' ὀχθήσας προσέφη ξανθὸς Μενέλαος. Odyss. ἑ. Ὀχθήσας δ' ἄρα εἶπε πρὸς ὃν μεγαλήτορα θυμόν. Iliad. ά. Ὤχθησαν δ' ἀνὰ δῶμα Διὸς θεοὶ οὐρανίωνες. Exponitur etiam πονεῖν. Eustath.

Ὄχθησις, εως, ἡ, offensio, indignatio. Hesych.

Ὀχθίζω, idem quod ὀχθέω. Eust. ex Oppian. ὀχθίζων σφαδάζων. Propriam alioquin esse existimatur cum suis derivatis et comp. Græcorum bibl. interpretum.

Composita.

Εὔοχθος, lætus. Ut, δαῖτας εὐόχθους, opipara seu læta convivia. Athen. lib. 4.

Εὐοχθέω, exp. ab Eustath. ἐπὶ καλοῖς κοπιάω. Hesiod. in Erg. lib. 2. Εὐοχθεῖν δ' ἕξεις πολιὸν ἔαρ, οὐδὲ πρὸς ἄλλους Αὐγάσεαι, facili labore: lætus, et victu abundans. ut sit ab ὀχή, i. τροφὴ interposito θ. vel amplos frugum habens cumulos: ab ὄχθος, i. σωρεία τοῦ χώματος. Procl.

Προσοχθέω, ῶ, offendo, offensus sum, infensus sum, tædium molestiamque capio, cum tædio fero. Suid. Προσοχθεῖ τῇ μέθῃ.

Προσοχθίζω, idem quod προσοχθέω. Psalm. 94. τεσσαράκοντα ἔτη προσώχθισα τῇ γενεᾷ ταύτῃ. Sic et Levit. cap. 18. et alibi apud Græc. bibl. interpr. Item transitivè, offendo: ut Paralip. l. 1. προσώχθισεν ὁ λόγος τὸν Ἰωάβ. Item gravor, idem quod ἄχθομαι, Ecclesiast. c. 6. μὴ προσοχθίσῃς τοῖς δεσμοῖς αὐτῆς.

Προσόχθισμα, τὸ, et προσοχθισμός, οῦ, ὁ, offendiculum, offensio. Regum 4. c. 13.

ΟΧΘΗ, ης, ἡ, ripa, extrema et eminentior terræ ora, quam fluvius utrinque alluit. (☞ Ab ἔχω pro ἐξέχω, teste Eustath.) Il. γ. παρ' ὄχθας Σαγγαρίοιο. Plut. in Pub. Τῇ πέραν ὄχθῃ προσέμιξεν. Impropriè de littore marino dicitur. ut Odyss. ι. ἁλὸς πολιοῖο παρ' ὄχθας. Ὄχθαι, fossarum dicuntur tumuli eminentes ab utraque parte. Il. ό. ὄχθας καπέτου βαθείης ποσσὶν ἐρείπων, ἐς μέσσον κατέβαλλε.

Ὄχθος, ου, ὁ, idem quod ὄχθη, ripa, littus. Hesych. Item tumulus eminulus, clivus. σωρεία τοῦ χώματος. Xen. de re eq. ἐπ' ὄχθους ἀναβαίνειν, ἀπ' ὄχθων καθάλλεσθαι. Eurip. πέτρους ὄχθος. (Ὄχθος, τάφος. Æsch. Pers. 649. Ag. 1170. Soph. Tr. 535.) Metaphoricè apud medicos ὄχθοι dicuntur tumores verrucosi tuberosique. Item labra ulcerum prætumida, callosa et dura. ¶ Exponitur etiam ὄχθος, labor. Procl. in Hesiod. κατ' ἀφαίρεσιν ex μόχθος.

(Ὄχθος, εος, τό. Æsch. Ch. 954.)

Ὀχθηρός, οῦ, ὁ, riposus, clivosus: ut, ὀχθηρὸς χῶρος, in Epigr.

Ὀχθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem. Item verrucosus, torosus. Diosc. lib. 1. c. 157. Galen. Synes.

Ὀχθοιβος, apud Suid. vel ὀχθοιβὸς, apud Hesych. vel ὀχθοιβὸς apud Etym. fimbria seu limbus vestis muliebris.

ΟΧΛΕΥΩ, F. εύσω, moveo, κινῶ. Hesych.

Ὀχλεύς, έως, ὁ, vectis quo aliquid movetur. Item cardo. Item vinculum, ligamen.

Ὀχλίζω, moveo, vecte impello et protrudo. Odyss. ἰ. ἀπ' οὔδεος ὀχλίσσειαν. Et Orph. in Arg. Ἀργοῦ ἁρμονίησιν οἴων πέτρους ὀχλίζειν.

Μοχλὸς, idem quod ὀχλεὺς, ejusdemque originis, ut Eust. videtur. Od. ί. Μοχλεῖσιν δ' ἄρα τήνγε κατείρυσαν εἰς ἅλα δῖαν, vectibus. Od. ί. μοχλὸς dicitur fustis ille, quo Ulysses præusto et præacuto oculum Polyphemo eruit. ¶ Μοχλὸς dicitur etiam vectis quo fores obfirmantur: pessulus. Thucyd. lib. 4. αἱ κατὰ τὴν ἀγορὰν πύλαι, τοῦ μοχλοῦ διακοπέντος, ἀνεῴχθησαν. Apud Aristoph. in Vesp. τοῦτον οὖν φυλάττομεν, μοχλοῖσιν ἐνδήσαντες, exp. claustris. (Æsch. Ch. 879.)

Μοχλίον, ου, τὸ, et μοχλίσκος, ου, ὁ, parvus vectis, parva phalanga. [Μοχλίον. Luc. Som. p. 9.]

Μοχλεύω, f. εύσω, vecte moveo, seu promoveo, apud Hesych. Item vectibus seu pessulis obfirmo. Metaphoricè apud Chrysost. de officio episc. ἀδελφὸς ὑπὸ ἀδελφοῦ βοηθούμενος, ὡς πόλις ὀχυρὰ, καὶ ὡς μεμοχλευμένον βασίλειον. ¶ Item μοχλεύεσθαι, moliri, machinari: ducta metaphora à vectiariis seu phalangariis. Joseph. de antiquit. ἔπειθεν ἔξω τε φίλους καὶ συμμάχους, καὶ μηδὲν μοχλεύεσθαι κατ' αὐτῶν ἄλλως.

Μοχλευτής, οῦ, ὁ, motor, qui vectibus et phalangis aliquid promovet. vectiarius, phalangarius. Aristoph. in Nub. †568. Θαλάσσης μοχλευτής. ἐπῶν καινῶν. Aristoph. Nub. 1399.†

Μοχλεία, ας, ἡ, motio vel obfirmatio quæ vecte fit. Apud medicos est, ossis aut ossium à loco præter naturam ad naturalem perductio: unde μοχλεία dicta, quòd organorum quorundam vectibus circumactorum ope perficiatur.

Μοχλόω, idem quod μοχλεύω, pessulum obdo, vecte obfirmo, Aristoph. μόχλωσον τὴν θύραν, occlude fores pessulo.

Composita: ac primùm ex ὀχλίζω.

Ἀνοχλίζω, vecte submoveo, vecte elevo. Apoll. Arg. lib. 1. Δὴ τότ' ἀνοχλίζων τετρυχότος οἴδματος ὁλκούς.

Διοχλίζω, dimoveo, Hesych. Exponitur etiam, diduco: apud Nicand. in Alexiph.

Ἐξοχλίζω, protrudo, moveo, ὀχλίζω. Apoll.

Μετοχλίζω, vecte transmoveo. vel simpliciter, transmoveo, transfero. Odyss. ψ'.

Παροχλίζω, idem. Suid.

Composita ex μοχλὸς et μοχλεύω.

Ἀναμοχλεύω, vectibus submoveo, vel emoveo; vectibus amolior. Unde, ἀναμοχλεύειν πύλας, vectibus subjectis amoliri et perfringere fores: apud Eurip. (Med. 1319.) [Suic. Thes. Eccl. i. 289. Hujus Verbi propria significatio est vectibus submoveo, seu amolior aliquid: est etiam pessulum removeo, fores resero. —— Ex hac vero significatione fluit alia, impropria seu metaphorica, quam Lexicographi hactenus non observarunt.]

Ἐκμοχλεύω, vectibus emoveo vel excutio.

Ὑπομόχλιον, ου, τὸ, quod vectibus subjicitur. Aristotel. in mechan. quæst. 4.

ΟΧΛΟΣ, ου, ὁ, turba, multitudo hominum, multi simul. Xenoph. Pæd. 7. ὄχλος πλείων καὶ πλείων ἐπῄει. Aristot. polit. 3. κρίνει ἄμεινον ὄχλος πολλὰ, ἢ εἷς ὁστισοῦν. Greg. ἐν ὄχλῳ οὕτως τῆς κρίσεως. Dicitur et plural. num. οἱ ὄχλοι, pro ὄχλος, populus, vulgus. Herodian. l. 6. οἱ ὄχλοι ταῖς συστάδην μάχαις ἐντετραμμένοι. Sic et apud Athen. l. 14. Interdum per contemptum confusanea hominum multitudo ὄχλος appellatur: ut et apud Latin. Herodian. l. 6. ὄχλος μᾶλλον ἢ στρατός. Thuc. l. 4. οἱ τοιοῦτοι ὄχλοι. Dicitur et de quibusvis rebus. ut, ὄχλος νεῶν, Thuc. lib. 1. et, ὄχλος πραγμάτων. ¶ Item molestia: quam hujus vocis significationem propriam esse scribit Ammonius. Eurip. ὄχλον παρέξεις. (Med. 338. Phœniss. 147.) Thuc. lib. 1. εἰ καὶ δι' ὄχλου μᾶλλον ὑμῖν ἔσται, etsi molesta vobis erunt. ¶ Ὄχλον κινεῖν, turbas excitare, molestum esse. Suid.

Ὀχλικός, οῦ, ὁ, popularis. Plut. in Numa et symp. 8. Exponitur etiam, turbulentus, molestus.

Ὀχλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, turbulentus. Polyb. Item difficilis, morosus. ¶ Τὸ ὀχλῶδες, difficultas et fastidium, molestia. apud Suid.

Ὀχληρός, οῦ, ὁ, turbulentus. Suid. Item molestus, molestiam afferens. Isocr. in Panath. et ad Philipp. Herodian. l. 3.

Ὀχλέω, ῶ, turbo, commoveo. Item molestia afficio. †Soph. Œd. Tyr. 454.†

Ὀχλοῦμαι, et Ionicè ὀχλεῦμαι, turbor, commoveor. Il. φ. (de rivo:) Τοῦ μέν τε προρέοντος ὑπὸ ψηφῖδες ἅπασαι Ὀχλεῦνται. Hinc ὀχλουμένη ὁδὸς, via turbæ et multitudinis plena: apud Cebet. Item molestia mihi exhibetur. Ut apud Suid. οὔτε ἐξετάσαι τὸν ἄνθρωπον οἷόν τε ἦν ἀκριβῶς, ἀσθενείᾳ σώματος ὀχλούμενον.

Ὄχλησις, εως, ἡ, molestia: vel perturbatio. Plut. adversus Colotem.

Composita.

Ἄοχλος, turba seu hominum multitudine carens. Item inoffensus, nulla molestia affectus.

Ἀοχλησία, ἡ, vacuitas à turbis et molestiis.

Ἀόχλητος, qui vacat et immunis est molestiæ. Lucian.

Διοχλέω, ῶ, turbo. Hesych. Item, molestiam exhibeo, molestus sum. Demosth. σφόδρα ἀηδῶς [illegible], διοχλῶ πάλαι ὑμᾶς εἰδότας.

Διοχλοῦμαι, molestia afficior, molestia mihi exhibetur.

Ἐνοχλέω, idem quod διοχλέω. Dinarch. contra Demosth. οὐ γὰρ, ἵνα ἐνοχλῶμεν ὑμᾶς, ὡς περὶ τῶν αὐτῶν ἐροῦμεν. Isocr. ad Phil. ἠνώχλει τὰς πόλεις τὰς ἐν Πελοποννήσῳ. Sic et apud Plutarch. de primo frig. et Galen. ad Glauc. l. 1. (Aristoph. R. 721.)

Ἐνοχλοῦμαι, molestia mihi exhibetur, interpellor. † Xen. Pæd. l. 5. p. 138. c.† Herodian. lib. 3. συνεχῶς ἐπὶ νόσου ἐνοχλούμενον. ¶ Ἐνοχλεῖται, infirmatur, ægrotat. Genes.

Ἐνόχλησις, ἡ, molestiæ exhibitio, interturbatio.

Decomp. Ἀνενόχλητος, ου, ὁ καὶ ἡ, cui nulla exhibetur molestia.

Διενοχλέω, molestus sum. In Anth. [Æschin. Epist. ad Ctesiphont. νῦν δὲ σὺ ἐμαυτὸν ἔτι εἶπον ἐμοί, εἴτε διενοχλοῦσί σοι, εἴτε ἄλλο τι Ἀθηναίοις ἐπιτρέπεις, &c.]

Παρενοχλέω, ῶ, obturbo, obstrepo, molestiam exhibeo. Plutarch. in Rom. παρενοχλεῖ τοὺς Ἀντιάτας. Act. apost. c. 15. μὴ παρενοχλεῖν τοῖς ἀπὸ τῶν ἐθνῶν ἐπιστρέφουσιν ἐπὶ τὸν Θεόν. [Polyb. Hist. lib. 3. ἀνεχώρει μὲν οὐδενὶ περιπεσὼν ἐν συστήματι τῶν βαρβάρων· κατὰ μέρη δὲ καὶ κατὰ τόπους παρενοχλούμενος ὑπ' αὐτῶν.]

Παρενοχλοῦμαι, obturbor, molestia mihi exhibetur. Item, controversiam patior, in Pand.

Παρενόχλησις, ἡ, interturbatio.

Ἀπαρενόχλητος, cui nulla exhibetur molestia.

Εὐρύοχλος, latus seu amplus turba et multitudine: numerosus.

Παροχλῶ, idem quod παρενοχλῶ.

Πολύοχλος, turba seu hominum multitudine abundans. [Polyb. Hist. lib. 3. Hannibal, ἧκε πρὸς τὴν καλουμένην Νῆσον, χώραν πολύοχλον καὶ σιτοφόρον, &c.]

Πολυοχλοῦσα πόλις, urbs in qua magna hominum turba et multitudo est.

Πολυοχλία, turbæ multitudo, multa turba. Job. c. 31.

Φιλόχλος, amans vulgum, popularis. Laërt.

ὌΧΟΣ, ου, ὁ, et εος, τὸ, currus, vehiculum. Soph. in Electra, κοινῆς ἅλως ἔθηκαν ἱππικῶν ὄχων. Il. δ'. Ἥρωας ἐξ ὀχέων, ὑπερφίαλοι δὲ οἱ ἵπποι Κεῖν' ὄχεα κροτέοντες. Dicitur et, ὄχος ἁρμάτων, apud Eurip. (Æsch. Pr. 709. Eum. 408. Suppl. 33. Soph. Œdip. Tyr. 828.) Exponitur etiam [illegible], à Suida, hinc derivante ὀχυρός. quod vide sua serie. Ἁρμαμαξὰς ὄχος, vehiculum quod exercitui commeatum circumvehebat. ☞ Etymol. deducit ab ἔχω, significante ἐλαύνω. ¶ At ὀχὸς, οῦ, ὁ, (adject.) quod signif. capax, vide in Ἔχω.

Ὀχέω, ῶ, veho, porto. Aristoph. Αὐτὸς βαδίζω καὶ πονῶ, τοῦτον δ' ὀχῶ. (R. 23. φορτίον ὀχεῖν. Æsch. Pr. 143.) Item metaph. fero, sustineo, suffero. Ut Od. φ'. ἐν ἄτῃ ὀχέειν ἀεσίφρονι θυμῷ. Sic Od. ά. Οὐδ' ἔτι σε χρὴ Νηπιάας ὀχέειν. † φιλτῶν. Xen. Pæd. 1. 3. 7.† Exponitur et neutraliter, equito, ut apud Xen. μέτρια μὲν ὀχοῦντα, μέτρια δὲ πεζοπορήσαντα. ¶ Ὀχέω, Hesychio est etiam ὀχευτικῶς ἔχω, salire seu inscendere cupio.

Ὀχέομαι, οῦμαι, vehor, portor. Xen. Pæd. 7. εἰς τὴν ἁρμάμαξαν, ἐν ᾗπερ αὐτὴ ὠχεῖτο. Il. ά. πυκνὸν ὀχέονται γλαφυρῇσι. Et apud Xen. † Pæd. l. 4. p. 111. c.† ὀχεῖσθαι ἐπὶ τῶν ἵππων, equis invehi. ¶ Metaphor. invehor alicui rei, i. evehor, attollor. Ut apud Plat. et Aristoph. ἐπ' [illegible], et ἐπ' ἐλπίδος ὀχεῖσθαι, spe evehi et attolli. (R. 25. Palæph. p. 9.) ¶ Item sustineor, innitor, apud Greg. ¶ Ὀχέομαι, equitor. Ut Il. ρ'. οἱ δ' ἀλεγεινοὶ Ἀνδράσι γε θνητοῖσι δαμήμεναι, ἠδ' ὀχέεσθαι.

Ὄχημα, τὸ, vehiculum, currus. Plato in Tim. Soph. in Electr. †742.† (Æsch. Pers. 609. Eurip. Med. 1323. Ὄχημα ναός. Soph. Tr. 658.) Plut. in Galba, et alibi.

Ὄχησις, εως, ἡ, vectio, vectura, equitatio, equitatus. Hesych.

Ὀχεῖον, ου, τὸ, currus. Hesych.

Ὄχετλον, idem. Exponitur etiam, plaustrum, item obex: ap. eundem.

Ὄκχος, ου, ὁ, vehiculum, currus. Pind.

Ὀκχὴ, ῆς, ἡ, sustentaculum, cui innitimur. Hesych. et Suid.

Ὀκχέω, subveho, sustineo. item exhaurio, exantlo. Pind.

Ὀκχέομαι, οῦμαι, sustineor ab aliquo, vel ei insideo. Suid.

Composita.

Διοχὶς, ίος, ὁ καὶ ἡ, quo duo vehi possunt. Pollux l. 7.

Ἐποχέω, ῶ, veho in.

Ἐποχέομαι, οῦμαι, vehor in. † Xen. Pæd. p. 180. b.† Epigr. l. 2. Γραμματικὰς ποτ' ἐμὲ ἐποχούμενος ἐξεκυλίσθη. Herod. l. 4. ἐποχέονται ἵπποις ἢ καμήλοις. Item metaph. innitor. Phil. de mund. οὐ γὰρ ἐποχηθήσεταί ποτε ἔτι ὕδατι ἡ γῆ, non amplius invehetur seu innitetur aquis terra.

Ἔποχος, ου, ὁ, qui vehitur curru vel equo: vel qui firmiter insidet ad vehendum, nec se excuti sinit. Synes. et Xenoph. de re eq. † Pæd. 1. p. 14. b. et l. 8. p. 205. d.† Apud Eurip. ἔποχος μανίας λόγος, metaph. usurpatur pro sermone qui insania velut invehitur. (Ἔποχος pro ἐποχούμενος, cum Dat. Æsch. Pers. 45. ναῶν ἔποχοι. 54.)

Ἔποχον, τὸ, id cui vector seu eques insidet, ephippium. Xen. de re eq.

Πάροχος, qui à latere alterius vehitur, vel qui in vehiculo seu curru alteri assidet. Pollux. l. 3. ¶ Peculiariter sic dici solebat, qui sponso, sponsam domum deducenti, in curru assidebat. Aristoph. in Avibus.

Παροχέω, præterveho, transveho. Item juxta alterum veho, à latere alterius veho.

Παροχέομαι, vehor à latere, ad latus in vehiculo vel curru sedeo. † Xen. Pæd. p. 215. b.† Luc. ὁ μὲν γὰρ Πανδίων ἐπιβαθρικὸς ἥρματος, παροχούμενός τε, καὶ τὸν Ἀμφιτρύωνα ἔχων. Item, sum πάροχος. Pollux l. 3.

Περιοχέω, circumveho.

Περιοχέομαι, circumvehor. Terra verò ζῴοις, i. vestigiis animalium, περιοχεῖσθαι, calcari, dicitur, quòd passim eam animantia pererrent, ac velut ei inequitent. Aristot. de mundo.

Συνοχέω, unà veho.

Συνοχέομαι, unà vehor.

(Ὕποχος pro ὑπηκόοις ὑποτεταγμένος, cum Gen. Æsch. Pers. 24. vel ab ὑπὸ et ἔχω.)

ὌΨ, ὀπὸς, ἡ, vox. (Æsch. Suppl. 62.) (☞ A verbo inusit. ἔπω, i. dico.) Il. β'. ξυνέηκε θεᾶς ὄπα φωνησάσης. Od. ξ'. ὀδυρόμενος δ' ὀλίγῃ ἐπί με, πρὸς μῦθον ἔειπεν. Il. γ'. ὄπα τε μεγάλην ἐκ στήθεος ἵει. Exponitur et cantus: ut Od. μ'. Νῆα κατάστησον, ἵνα νωϊτέρην ὄπ' ἀκούσῃς. Cicero vertit, Auribus ut nostros possis agnoscere cantus. Sic et Il. ά. et γ'. Exponitur etiam, κλαυθμὸς ab Æl. Dionys. inde derivante verbum ἐνοπίσθαι. ¶ Significat etiam oculum, teste Hesych. in qua signif. pertinet ad Ὄπτομαι. Et tunc est gen. masc.

Ὄψανον, φωνή, idem cum Ὄψ. Hesych.

Ὀπιπεύεσθαι, Eust. scribit esse κλαυθμυρίζεσθαι: ut apud Aristoph. in Lysistrata, ὑποπτεύομαι κάθηται.

Composita.

Ἄοψ, qui vocem nullam edit, mutus. ¶ Ab Hesych. exponitur etiam ἀόρατος, invisibilis: ab ὄπτομαι.

Βαρύοπας, gravisonus. Pind. [Pyth. vi. 23. μάλιστα μὲν Κρονίδαν, βαρυόπαν στεροπᾶν κεραυνῶν τε πρύτανιν, θεῶν σέβεσθαι, MS. γ'. legit βαρυοπᾶν in Gen. Plur.]

Ἔλλοψ, οπος, ὁ, cui vox in gutture præclusa seu obstructa est, qui vocem edere nequit: mutus. Epitheton piscium, apud poëtas, ἀπὸ τοῦ ἴλλεσθαι τὴν ὄπα. Plutarchus symp. lib. 8. problem. 8. λέγει δὲ, τῆς ἐχεμυθίας ταύτης γέρας οἴεσθαι, τοὺς ἰχθῦς καλεῖν ἔλλοπας, οἷον ἰλλομένην τὴν ὄπα καὶ κατειργομένην ἔχοντας. Hesiod in Asp. † 212.† Ἀργύρεοι δελφῖνες ἐθύνεον ἔλλοπας ἰχθῦς. ¶ Peculiariter autem ἔλλοψ dicitur acipenser, teste Athen. l. 7. ¶ Alii verò ἔλλοπα vocant τὸν ἱερὸν ἰχθῦν, teste eodem Athen. ibidem. ¶ Item ἔλλοψ, piscis, in genere. Unde

Ἐλλοπιεύω, piscor. Dicitur et ἐλλοπεύω, pro eodem. Theocr. idyll. 1.

Εὐρύοπα, ου, ὁ, cujus vox latè diffunditur et spargitur, latè sonans, ὁ εὐρεῖαν ἔχων τὴν ὄπα. Jovis epithetum. Od. ξ'. et alibi apud Hom.

Ἤνοψ, sonorus, vocalis. Hesych. Item perspicuus, lucidus. Il. π'.

Ἠπεροπεύω, decipio, circumvenio, et quidem vanis verbis, ac fallacibus persuasionibus. Hesiod. in Erg. Χαίρεις, πῦρ κλέψας, καὶ ἐμὰς φρένας ἠπεροπεύσας. Iliad. ί. Ἦ οὐχ ἅλις, ὅττι γυναῖκας ἀνάλκιδας ἠπεροπεύεις; Sic et Il. γ'. et sæpe apud Homer.

Ἠπεροπεύματα, τὸ, dicitur res illa, qua aliquem decipimus, aut qua aliquis decipitur. Athen. lib. 13. [illegible], γυναικῶν ἠπεροπεύματα.

Ἠπεροπεύσις, εως, ἡ, deceptio, circumventio.

Ἠπεροπευτὴς, οῦ, ὁ, deceptor, circumventor. Il. γ'. Δύσπαρι, εἶδος ἄριστε, γυναιμανὲς, ἠπεροπευτά.

Ἠπεροπεὺς, idem. Od. λ'.

Decomp. Ἐξηπεροπεύω, idem quod ἠπεροπεύω. Aristoph. in Lysistrata: [839.] Σὸν ἔργον ἤδη, τοῦτον ὀπτᾶν, καὶ στρέφειν, κ' ἐξηπεροπεύειν.

Συνηπεροπεύω, simul decipio. Ibidem: [v. 842.] καὶ μὴν ἐγὼ συνηπεροπεύσω, simul eludam.

Κλοτοπεύω, Hesychius exp. verba dare, decipere. Eust. quoque annotat, secundum veteres significare τὸ κλέπτειν, καὶ οἷον παρακλέπτειν τὸν καιρὸν, latenter furari et subducere tempus. alios tamen velle, positum esse pro κλεψοπεύειν, καὶ οἷον καλλιλογεῖν, καὶ κλεπτεῖν ἔπεσι διατρίβειν, elegantia verborum tempus terere. Utitur Homer. Il. τ'. v. 139.

Μέροψ, divisam vocem habens. Hominum epitheton, vel quod articulata lingua loquantur, vel quòd diversis utantur dialectis. Il. ά. et alibi passim apud eundem, et cæteros poëtas. † Mortalis exp. Guietus ad Hes. Erg. 109.† (Æsch. Ch. 1018. Suppl. 94.) ¶ Est et avis nomen, apud Aristot. hist. an. l. 9. c. 13.

Μεροπήϊος, humanus: in Epigr.

Μεροπὶς, ἡ, humana. Oppian.

Σκὼψ, σκωπὸς, ὁ, avis nomen, ex genere noctuarum. Od. έ. Σκῶπές τ', ἴρηκές τε, τανύγλωσσοί τε κορῶναι. ☞ Sic dicta vel παρὰ τὸ σκαιὰν ὄπα ἔχειν, quòd sit infausto cantu: vel à σκιὰ et ὄψ, quod nocte canat: vel à σκιὰ et ὤψ, quod nocte acutiùs cernat. Vide Eust. ¶ Item genus saltationis, apud Athen. lib. 9. et 14. quod et σκώπευμα, et σκωπίας, à scops ave.

Ἀσκαλῶπες, (comp.) [illegible], aves. apud Aristot. hist. an. l. 9. c. 26.

Τανυώψ, oculos habens extensos et latos, magnos et pulchros. Plut. (Hoc erat inter composita ex ὤψ, in ὄπτομαι, recensendum.)

Φύλοπις, pugna, prælium: quasi τῶν φύλων ὄψ, i. clamor. Dicitur et de bellico clamore. Il. λ'. ἵκετο δὲ φύλοπις αἰνή. Sic et Il. ί. Hesiod. in Erg. (Soph. El. 1072. Theoc. ιγ'. 50.) Vide et composita ex Ὄπις, vindicta.

ὈΨΕ', serò, longo post tempore: vel, post tempus. Od. ί. Ὀψὲ κακῶς ἔλθοι, ὀλέσας ἄπο πάντας ἑταίρους. Plutarch. in Apoph. Themist. Ὀψὲ μὲν ἀμφότεροι, ἀλλὰ νῦν ἐσχήκαμεν. ¶ Cum particula δὴ, vel ποτὲ, exp. serò tandem, tandem aliquando. Ut Odyss. ψ'. Ὀψὲ δὲ δὴ μιν ἔπεσσιν ἀμειβόμενος προσέειπεν. Sic Il. ή. et Od. ά. ¶ Interdum cum genit. ut apud Philostr. ὀψὲ τῶν Τρωικῶν, longè post Trojani belli initium. Ὀψὲ τῆς ἡλικίας, ætate vergente in senectam. Sic, ὀψὲ τῆς ἡμέρας, die inclinante in noctem, i. vesperi, serò. (Soph. Tr. 931. Æsch. Ag. 1434.)

Ὄψιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, serus, serotinus. Il. β'. et apud Theophr.

Ὄψιος, ου, ὁ, idem. Theophr. (Comparat. ὀψιώτερος, et ὀψιαίτερος, serior, apud eundem. Superlat. ὀψιαίτατα, tardissime, admodum serò, serissime.) † Xen. Pæd. p. 240. b.† ¶ Item serus, i. vespertinus.

Ὀψία, ας, ἡ, (sub.) ὥρα, serum, tempus vespertinum. Joan. 6. Dicitur etiam ὀψία δείλη pro ὥρα ὀψία, tempus vespertinum, vespera. Thucyd. lib. 8.

Ὀψιότης, ητος, ἡ, tarditas, longa prorogatio.

Ὀψίω, ῶ, f. ίσω, tardo, tardus sum.

Ὀψίζω, f. ίσω, serò aliquid facio, vel sub vesperam. Xen. Hell. 6. ἧκε τοῦ ταχίστου εἰς τὴν Εὔβοιαν, καίπερ μάλα ὀψίσας, licet admodum serus. Idem anab. lib. 4. καὶ πῦρ καίοντες, οἱ πρότεροι ἥκοντες ἐπὶ τὸ πῦρ τοὺς ὀψίζοντας, qui venirent seriùs.

Ὀψίζομαι, idem. Greg. Item, serò aliquid facio, hoc est, post tempus, non tempestivè. Xen. in Cyneg.

Ὀψισμὸς, οῦ, ὁ, quum serò aliquid facimus, tarditas.

ὌΨΟΝ, ου, τὸ, opsonium, omne id quod unà cum pane comedimus, cibi condimentum. Il. λ'. ἐπὶ δὲ κρόμυον ποτῷ ὄψον. Plut. περὶ τύχης· τῇ δεξιᾷ λαμβάνειν τοῦ ὄψου, τῇ δὲ ἀριστερᾷ προσάγειν τὸν ἄρτον. Idem de fort. Alex. τρεῖς πόλεις ἐπωνομάσας ἔλαβε, τὴν μὲν εἰς σῖτον, τὴν δ' εἰς οἶνον, τὴν δ' εἰς ὄψον. ¶ Ὄψα dicuntur etiam ea quæ cocta sunt. Ut apud Athen. l. 14. ταῖς δὲ κληματίσιν Ὄψοισι καὶ ζωμοῖσιν ἦδομ', ὦ θεοί. Sic et apud Plut. symp. 7. ¶ Peculiariter autem, et κατ' ἐξοχὴν, pisces ὄψα appellantur. Plut. symp. 4. prob. 4. πολλῶν ὄντων ὄψων, ἐκνενίκηκεν ὁ ἰχθὺς μόνον, ἢ μάλιστά γε, ὄψον καλεῖσθαι. ¶ Usurpatur et metaph. Ut apud Xen. Pæd. 7. ὁ γὰρ πόνος, ὄψον τοῖς ἀγαθοῖς. ¶ Ὄψον Athenis dicebatur etiam locus ipse ubi opsonia emebantur. Poll. lib. 9. cap. 7. ☞ Deduci dicitur vel παρὰ τὸ ὀπτᾶσθαι, vel παρὰ τὸ ἕψειν, q. ἕψον. Eustathius verò veteres derivasse tradit παρὰ τὸ ὀψὲ, i. serò: aut quod vesperi tantùm ejusmodi cibis vescerentur: vel quòd serò tandem voluptatis gratiâ in usum venerint, quum antiquitùs frugaliter viverent.

Ὀψὰν, ᾶνος, ὁ, locus reponendis opsoniis: vel sportula iis ferendis.

Ὀψάριον, ου, τὸ, q. d. opsoniolum. Athen. l. 9. ¶ Peculiariter de pisce dicitur, apud Athen. ibidem, et Joann. 6.

Ὀψάομαι, ῶμαι, vescor cum pane, opsonium comedo.

Ὀψέω, ῶ, f. ήσω, opsonia emo.

Ὄψημα, τὸ, id quo cum pane vescimur: idem quod ὄψον. Plutarch. sympos. 4. probl. 1.

Composita.

Ἄοψος, ου, ὁ καὶ ἡ, opsonio carens. Plut. in præcept. sanit.

Ἀοψία, ἡ, opsonii penuria. Plut. in Apophth. Lacon. Athen. l. 8.

Κατοψάομαι, ῶμαι, idem cum ὀψάομαι. Plutarch. in Apophth. Lacon. τοῦτον δεῖ τὸν ζωμὸν, γυμνασάμενον Λακωνικῶς, ἔν τε τῷ Εὐρώτᾳ λελουμένον, κατοψᾶσθαι.

Ἐπόψημα, τὸ, et ἐπόψησις, εως, ἡ, idem cum ὄψημα. Athen. l. 5.

Εὔοψος, ου, ὁ καὶ ἡ, opsoniis probè instructus, opsoniis abundans. Plut. symp. 4. probl. 4.

Εὐοψία, ἡ, opsoniorum abundantia, vel bona opsonia. Pollux ex Alexid. Vide et in compos. ex ὄψις in Ὄπτομαι.

Παροψάομαι, ῶμαι, præter panem aliquo opsonio vescor. idem cum ὀψάομαι.

Παρόψημα, τὸ, idem cum ὄψον, seu ὄψημα. Basil. in opist. Unde forma diminut. παροψημάτιον, apud Poll. l. 6. c. 9.

Παροψὶς, ίδος, ἡ, idem cum παρόψημα. Athen. l. 8. ¶ Item vas in quo opsonia apponuntur. Idem l. 9.

Παροψίδιον, τὸ, frugale opsonium, quod in mensa apponitur unà cum pane comedendum; idem cum ὀψάριον.

Πολύοψος, abundans opsoniis. Ut, πολύοψον δεῖπνον, cœna opipera. Luc. in somn.

Πολυοψία, opsoniorum abundantia, multa opsonia. Xenoph. apomn. 3.

Προσοψάομαι, ῶμαι, idem cum ἐποψάομαι et παροψάομαι.

Προσόψημα, τὸ, idem cum παρόψημα seu ἐπόψημα. Diosc. lib. 1. c. 12. et lib. 2. c. 81.

Φίλοψος, opsoniorum amans.

Π.

Π NOTA literæ quam vocant Πῖ. ¶ Est etiam nota numeralis: de qua in Append.

ΠΑΙΑ'Ν, ᾶνος, ὁ, hymnus in laudem Apollinis. (nec non Dianæ, secundum alios.) qui canebatur ad amoliendum et propulsandum aliquod malum, sive morbi, (ac præsertim pestis,) sive belli: aut etiam pro parta victoria, † Xen. Pæd. l. 4. p. 88. c † aut in prælii congressu. † Xen. Pæd. l. 3. p. 85. d.† (☞ A verbo παίω, quasi παιάν. vel ἀπὸ τοῦ παίειν τὰς ἀνίας, vel ἀπὸ τοῦ παίειν, i. à feriendo.) Xen. Hellen. 7. ἐπαιανίσαντό τε, καὶ ἐθύμασαν, καὶ σπονδὰς καὶ παιᾶνας, ὡς ὥσπερ γεγονηκότες, ἐποιοῦντο. Plut. in Lycurgo, ἐξῆρχε ἐμβατήριον παιᾶνα: de pæane, qui ante congressum canitur. Item generaliter, hymnus qui cuilibet alii deo canebatur. Ut apud Xen. Hell. 4. ᾖσαν τὸν περὶ τὸν Πυθαιῶ παιᾶνα. ¶ Παιὰν dicitur et ipse Apollo, ut testatur Macrob. Interdum verò quicunque medetur. Eurip. καί μοι θάνατος παιὰν ἔλθοι. (in malam partem accipitur. Æsch. S. c. Th. 641. Ag. 654. Ch. 149. Soph. Œdip. Tyr. 5. 156.) ¶ Item παιὰν, metricus pes, quem duplicem esse scribit Cicero: aut enim priorem longam habet sequentibus tribus brevibus; aut tres priores breves, ultima producta. Immo treis inter breveis unam syllabam longam habet omni modo.

Παιανίζω, pæanem seu pæanas cano. Xen. ὡς δ' ἀφῃρέθησαν αἱ τράπεζαι, καὶ ἐσπείσαντο, καὶ ἐπαιάνισαν. [de Cyri Exp. lib. 4. §. 23. 5 οἱ δὲ Ἕλληνες παιανίσαντες ὥρμησαν δρόμῳ ἐπ' αὐτούς· lib. 1. §. 7. 5. §. 23. 5. Symp. cap. 2. §. 1. 2. Demosth. de Cor. μεθ' ὑμῶν μὲν κωμάζειν καὶ παιανίζειν ἐπὶ ταῖς τῶν Ἑλλήνων συμφοραῖς &c.]

Παιανισμὸς, οῦ, ὁ, pæanis seu pæanum cantatio.

Παιὼν, ῶνος, ὁ, idem quod παιὰν, hymnus. ¶ Est etiam Apollinis epith. (Soph. Œdip. Tyr. 196.) Interdum et de medico dicitur, salutiferus. Aliud etymon habetur in Παίω, infra. Aristoph. in Pluto. [Equit. 406. Παιῶνα δὲ, καὶ βακχέβακχον ᾆσαι. Pac. 551. Schol. Thesm. 1043. Γαμήλιον μὲν οὐ ξὺν Παιῶνι, &c. Schol. ᾨδῇ, ἄσματι γαμικῷ. Schol. Biset. Καὶ γὰρ ἐν ταῖς τῶν πλουσιωτέρων γάμοις παιῶνας, εἴτε παιᾶνας, ᾖδον, καὶ μᾶλλον ἀκούεσθαι εὔξαντο. 318. Vide Schol. Beard. et Schol. Biset. Plat. Io. τὸν δὲ Παιῶνα ὃν πάντες ᾄδουσι, &c. Conviv.] Est etiam metrici pedis nomen, qui idem παιάν.

Παιώνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, ad medicinam valens, ad medendum idoneus. in Anthol. epigr. Χειρὸς ἔργοισιν ἀεὶ παιωνίοις. (Soph. Tr. 1225.) Item παιωνία χεὶρ, medicatoria manus, apud Aristoph. [Æschyl. Agam. 857. ὅτῳ δὲ καὶ δεῖ φαρμάκων παιωνίων, &c. 1208.]

Παιωνία, pæonia herba: de qua Theophr. hist. pl. l. 9. c. 9. et Diosc. l. 3. c. 157. Est etiam antidoti nomen, nec non catapotii.

Παιωνίζω, idem quod παιανίζω. Thuc. l. 2. [Aristoph. Equit 406. Vide Not. Cl. Kust. pag. 108. Παιωνίζειν autem idem significare quod παιανίζειν, i. e. Apollinem celebrare hymno, (cujus initium esse solebat. Ἰὴ Παιὰν vel Ἰὴ Παιών) vel Lexica vulgata te docebunt. 1315. Ἐπὶ κωμῳδίᾳ δ' εὐτυχήσαντι παιωνίζειν τὸ θέατρον. Schol. ad 1314. Παιωνίζειν δὲ, ἤγουν παιᾶνα ᾄδειν. Pac. 554. Schol Av. 1761 Schol. Biset. Æschyl. Sept. c. Theb. 274. παιώνισον. Vide Not. Cl. Stanl. pag. 744. Thucyd. Hist. lib. 1. καὶ ἐπεπαιώνισαν αὐτοῖς ὡς ἐνενικήκεσαν, &c. Schol. δύο παιᾶνας ᾖδον οἱ Ἕλληνες, πρὸ μὲν τοῦ πολέμου, τῷ Ἄρει· μετὰ δὲ τὴν νίκην, τῷ Ἀπόλλωνι. Not. Etsi Græci non παιῶνα, sed παιᾶνα ᾄδειν dicunt, tamen promiscue παιανίζω et παιωνίζω usurpant. Xenoph. de Cyri Exp. lib. 6. §. 3. Ἐπεὶ δὲ αἵ τε σπονδαὶ τ' ἐγένοντο, καὶ ἐπαιώνισαν, ἀνέστησαν πρῶτον Θρᾷκες, &c. Herodot. Hist. lib. 5. νικώντων δὲ τὰ δύο τῶν Περινθίων, ὡς ἐπαιώνιζον κεχαρηκότες,——οὕτω τοῖσι Περινθίοισι παιωνίσασι ἐπιχειρέουσι οἱ Παίονες.]

Παιωνισμὸς, idem quod παιανισμός.

Παιήων, idem quod παιών. Apud Nonn. παιήονι μύθῳ, salutari, salutifero. [Aristoph. Lysistr. 1293. Ἀλαλαὶ ἰὴ παιήων.]

Παιωνὶς, ιδ. παιωνὶς χεὶρ, medica manus: in Epigr.

Παιωνὶς σοφίη, in Epigr. pro παιωνία.

Παιωνεία, ars medica: vel medicina, medicatio.

Composita.

Ἐπιπαιανίζω, pæanis cantu celebro.

Ἐπιπαιανισμὸς, pæanis cantatio, παιανισμός. Strab.

Συμπαιανίζω, simul pæanem recito. Polyb. [lib. 2. εἰς ἅμα τοῦ παντὸς στρατοπέδου συμπαιανίζοντος, &c.]

ΠΑΙ'ΖΩ, F. ξω, et σω, ludo: propriè, ludo pueriliter, seu puerorum more. (☞ Nam à παῖς pro παιδίζω per syncopen dictum esse scribit Eust.) Od. θ. Ἀμφιπόλοις δ' [illegible] θυγατρὶ Παιζούσας. Luc. in vit. auct. παῖς παίζων, πεττεύων, διαφερόμενος. (Aristoph. R. 233. 372. Ludos ago. 390. Æsch. Suppl. 691.) Et cum dat. rei qua luditur. Od. ζ. Σφαίρῃ ταὶ δ' ἄρ' ἔπαιζον, ἀπὸ κρήδεμνα βαλοῦσαι. Sic, παίζειν ἀστραγάλοις, apud Plut. in Alcib. † salto. V. Grævius ad Hesiod. Asp. 277.† ¶ Item jocor, illudo. Plut. in Cam. παίζουσι διὰ σκωμμάτων εἰς τοὺς ἀποστάντας. Nec. παίζειν καθ' ἑαυτοῦ, sibi illudere. Plato in Gor. σπουδάζει ταῦτα Σωκράτης, ἢ παίζει; seriòne dicit, an jocatur? † jocari. πρὸς ἀλλήλους. Xen. Pæd. l. 6. p. 149. b. p. 219. c.†

Παίζομαι, ludor. Sæpius significat, joco dicor: ut apud Plat. in Phædro, οὐκοῦν ἤδη πεπαίσθω μετρίως τὰ περὶ τῶν λόγων. Item illudor, ludibrio habeor.

Παῖγμα, τὸ, ludus, id quod luditur. Eurip. in Bacch. [161.]

Παιγμάτιον, lusus, jocus. Plut.

Παίκτης, ου, ὁ, lusor: in Epigr.

Παικτικῶς, lusorie.

Παίγνιον, ου, τὸ, ludus seu lusus: propriè lusus puerilis. Plato in Polit. Plut. περὶ εἰδῶν. Exponitur et ludibrium: unde, παίγνιον ποιεῖσθαι, ludibrio habere, Theophyl. in epist.

Παίγνια, τὰ, deliciæ. Plut. in Anton. ὁ δὲ Σάρμεντος ἦν τῶν Καίσαρος παιγνίων παιδάριον, ἃ Ῥωμαῖοι δηλίκια καλοῦσι. Sic etiam dicta fuerunt poëmata, aut alia ludicra scripta.

Παιγνία, ἡ, idem quod παίγνιον. Xen. de aud. poëm.

Παιγνιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ludicer seu ludicrus. ¶ Τὸ παιγνιῶδες, res ludicra seu jocularia. [Xenoph. Conviv. cap. 2. §. 26. ἀλλ' ἀναπαυσάμενοι πρός τι παιγνιωδέστερον ἀφιξόμεθα.]

Παιγνιωδῶς, ludicrè, ludibundè, joculariter.

Παιγνιήμων, seu παιγνήμων, aut παιγνιήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, jocosus, jocis seu jocularibus dictis gaudens. Athen. [Herodot. Hist. lib. 2. cap. 173. καὶ ἐν μέρεϊ μάταιός τε καὶ παιγνιήμων.]

Παιδιὰ, ᾶς, ἡ, ludus, lusus, qualiscunque relaxatio animi. Plutarch. de frat. char. ἐν ᾧπερ τοῖς, ὁ παιδιᾶς, ἡ παλαίστρας. Sic et Xen. Pæd. 2. Item jocus. Plut. in Alex. et in præcept. sanit. Hinc παιδιὰν ποιεῖσθαί τι vel τινὰ, exp. ludos facere, illudere, irridere alium. Et apud Plut. ταῦτα γέλωτι καὶ παιδιᾷ ἐπῄνεσαν, exp. hæc risu ac joco sunt prosequuti. (Pl. Luc. Som. p. 5.) ¶ At παιδία, vide in Παῖς.

Παιδιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, qui ludo seu lusui est deditus: aut qui jocis valde gaudet. Aristot. ethic. 7. c. 7. ¶ Aliud habes apud Παιδίον in Παῖς.

Composita.

Ἀντιπαίζω, obludo, ludo contra ludentem, vel vicissim jocor. [Xenoph. Κυνηγ. cap. 5. §. 4. χαίροντες γὰρ τῷ φέγγει, ἀναπηδῶντες μακρὰ διαίροντο ἀντιπαίζοντες.]

Ἀποπαίζω, ludo, lusito. Basil.

Γυμνοπαιδιὰ, vel γυμνοπαιδία, ἡ, q. d. nudorum ludus. ludus quo pueri nudi se exercebant. Plutarch. Scribitur et γυμνοπαιδεία, apud Plat. Xenoph. &c.

Γυμνοπαιδικὴ, (sc. ὄρχησις,) idem. Athen.

Διαπαίζω, illudo, ludificor, irrideo. Apud Plat. de leg. lib. 6. παιδιὰ διαπεπαισμένη, exp. ludus qui lusus est.

Ἐγκαταπαίζω, illudo. Job. 40.

Ἐμπαίζω, itidem illudo, ludificor. Marci 10. ἐμπαίξουσιν αὐτῷ, καὶ μαστιγώσουσιν αὐτόν. Sic Matth. 27. et Luc. 14.

Ἐμπαίζομαι, illudor. Matth. 2.

Ἔμπαιγμα, τὸ, q. d. ludificamentum, id quo aliquem ludificamur, seu quo alicui illudimus.

Ἐμπαιγμὸς, ὁ, q. d. ludificatio, illusio, derisus. Suid.

Ἐμπαίκτης, ου, ὁ, illusor, derisor. 2 Pet. 3.

Ἐπιπαίζω, deludo. Hesych.

Ἐρωτοπαίγνιον, esse dicitur poëma, amoris lusus.

Καταπαίζω, q. d. ludo adversus aliquem.

Προπαίζω, proludo.

Προσπαίζω σοι, jocor tecum. Plat. de leg. Synes. ep. 44. μὴ προσπαίζειν με τρυφαῖς σαυτῷ. Sic et apud Plut. de deo. Socr.

Συμπαίζω, colludo, simul ludo, vel unà ludo. (Soph. Œdip. Tyr. 1129.)

Συμπαικτὴς, οῦ, ὁ, et συμπαίκτωρ, ορος, ὁ, item fem. συμπαίκτρια, qui colludit seu colludere solet, et quæ colludit. priora duo apud Plat. et in Epigram. posterius apud Aristoph. in Ran.

Συμπαίστης, expon. etiam, simul nutritus: pro eodem dicitur συμπαίκτης. † Xen. Pæd. 1. 3. 2. qui colludit.†

Συμπαιγνία, collusio. Et metaph. deceptio: in Pand.

Σφαιροπαικτέω, ῶ, pilâ ludo. Suid.

Τεχνοπαίγνιον, ου, τὸ, ludicrum artis, vel artificium ludicrum. Sic inscripsit Auson. suos versus qui monosyllabâ voce clauduntur.

Φιλοπαίγμων, ὁ καὶ ἡ, amans jocos et lusus; Dionysii epith. apud Anacr. [Aristoph. Ran. 336. φιλοπαίγμονα. Vide Illustr. Spanhem. Not. p. 302. Hom. Odyss. ψ. 134. Ἡμῖν ἡγείσθω φιλοπαίγμονος ὀρχηθμοῖο, &c. Schol. φιλοῦντος παίζειν. Anacreon. Od. 39. Vide Not. Cl. Barnes. Od. 42. Ποθέω μὲν Διονύσου φιλοπαίγμονος χορείας.]

Φιλοπαίστης, idem quod φιλοπαίγμων, amans jocos et lusus; ex Adamantio Sophist. et in Physiogn.

Ψηφοπαίκτης, ου, ὁ, qui calculis ludit, qui calculis ludendo fallit, præstigiator calcularius. Soph.

Ψηφοπαικτέω, calculis ludendo fallo. Poll. ex Lys. ψηφοπαικτεῖσθαι τὸ δίκαιον.

ΠΑΙ'ΠΑΛΑ, τὰ, loca prærupta et salebrosa. Schol. Aristoph. in Nub. †259.† exp. δύσβατα. ☞ Sunt qui derivent ab αἰπὺς, pleonasmo τοῦ π.

Παιπαλόεις, εσσα, ὁ, præruptus, salebrosus, asper. Od. γ. Σάμου παιπαλοέσσης. † βῆσσαι. Hes. Th. 860.† ¶ Aliud extat in Παιπάλη, ex Πάλη.

(Δυσοδοπαίπαλος, δυσπαράβατος καὶ τραχύς. Æsch. Eum. 390.)

ΠΑΙ͂Σ, δὸς, (et poëtica dialysi πάϊς, ϊδος,) ὁ καὶ ἡ, puer vel puella. Od. σ'. Παῖς ἔτ' ἐὼν, νῦν μᾶλλον ἐνὶ φρεσὶ κέρδε' ἐνώμας. Il. λ'. οὐκ ἀλέγω, ὡς εἴ με γυνὴ βάλοι, ἢ πάϊς ἄφρων. Theocr. idyll. 5. Ἁ παῖς ἀφ' ἐλάτας τὰν κωκυάδα κάρφη βάλλει. Xen. in symp. ἐπεὶ ὥσπερ γε παῖς γίγνεται καλὸς, οὕτω καὶ μειράκιον, καὶ ἀνὴρ, καὶ πρεσβύτης. Idem Hell. 4. πλείονας ἀπαγαγεῖν τὸν παῖδα. Dicitur, ἐκ παιδὸς, ἐκ παίδων, à puero, à pueris: apud Plut. et Aristot. Item, ἐν παιδὶ, in pueritia, seu puerili ætate, apud Herodian. l. 6. † παῖς, qui nondum ἔφηβος. Xen. Pæd. 1. 2. 4.† ¶ Παῖς, puer, puella; i. servus, servulus, pedisequus, serva, &c. Aristoph. ἄκουε, παῖ, λόγχην. Demosth. τὸν παῖδα τὸν γράψαντα τὰς μαρτυρίας. ¶ Item puer, i. filius: propriè, filius parvus. Il. ψ'. Ὡς δὲ πατὴρ οὗ παιδὸς ὀδύρεται ὀστέα καίων, &c. Plut. de frat. char. οὐ τοὺς ἑαυτῶν παῖδας, ἀλλὰ τοὺς τῶν ἀδελφῶν. Et in fem. gen. filia, nata. † Hes. Th. 952.† Sappho ode quadam ad Venerem: Παῖ Διὸς δολοπλόκε. Sic et apud Pausan. et Laërt. ¶ Οἱ παῖδες, liberi, tam filii, quam filiæ. Plut. in apophth. Σκίλουρος ὀγδοήκοντα παῖδας ἄρρενας ἀπολιπών. ¶ Periphrasticè παῖδες φιλοσόφων dicuntur ipsi philosophi, apud Luc. et παῖδες Ἀσκληπιαδῶν, ipsi Asclepiadæ, apud Athen. Sic et, δυστήνων παῖδες, pro δύστηνοι, infelices. Il. φ'. ([illegible] παῖδες [illegible]. i. e. ἐχθρῶν. Æschyl. Pers. 579. παλαιαὶ παῖδες. Eum. 69. Soph. Œdip. Tyr. 874.]

Παιδεῖος, ου, ὁ, puerilis: ut, παιδεῖον μάθημα, apud Plat. de leg. lib. 5. ¶ Pro eodem poëtica dialysi dicitur παϊδήϊος.

Παιδία, ἡ, pueritia, puerilis ætas. Plato de leg. lib. 9. ¶ At παιδιὰ vide in Παίζω.

Παιδικὸς, οῦ, ὁ, puerilis, ad pueros vel puerum, seu ad pueritiam pertinens. Item pueris seu pueritiæ conveniens. Aristot. polit. 8. Plut. de for. Alexand. Item παιδικὸν, (sicut Lat. puerile,) ineptum, absurdum, quod puerilem quandam stultitiam præ se fert. Aristot. eth. 10. † amatorias. Xen. Pæd. 1. 4. 27. λόγος, rem.† ¶ Παιδικὸν φάρμακον, nomen cujusdam cataplasmatis, ad omnem oculorum fluxum et lippitudinem, apud Galenum, τῶν κατὰ τόπους lib. 4. ¶ Παιδικὰ, τὰ, puer qui amatur ab eo qui παιδεραστὴς appellatur. Et generaliter qui amatur, cujuscunque ætatis sit. Thuc. l. 1. Aristoph. in Vespis. Dici etiam de amasia, seu ea quæ amatur, testatur schol. Aristoph. Hinc ea etiam quæ quis in deliciis habet, seu quæ alicui carissima sunt, παιδικὰ appellantur, eodem schol. teste.

Παιδικῶς, pueriliter, puerorum more, ut decet pueros. Plato.

Παιδιόθεν, à puero, à pueritia. Luc.

Παιδίον, ου, τὸ, puerulus, infans. Aristot. rhet. 3. αἱ τίτθαι [illegible] τὰ παιδία παραλαμβάνουσι. Item puerulus, i. servulus, apud Aristoph. Item filiolus vel filiola. Dem. in Mid. † ἐκ παιδίου, e puero. Xen. Pæd. 1. 6. 17. παιδίον plus quam βρέφος: ab anno quarto incipit usque ad decimum. Tzetz. ad Hesiod. Asp. p. 221.†

Παιδιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, puerilis, ad puerulum seu puerulos pertinens, puerulos decens. Aliud extat ad Παιδιὰ τοῦ Παίζω.

Παιδιόθεν, idem quod ἐκ παιδίου, ab infante, ab infantia Marci c. 9.

Παιδάριον, puellulus, puerulus: propriè is qui ambulat, et jam loquendi facultatem sibi acquirit: ut testatur Aristoph. grammat. apud Eust. † Aristoph. Nub. 819.† [Demosth. adv. Nicostrat. τὸν μὲν γὰρ Κέρδωνα ἐκ μικροῦ παιδαρίου ἐξεθρέψατο.] Item puella. Laërt. in Zenon.

Παιδαριώδης, puerilis, puerulum decens. Herodian. l. 3. et 5.

Παιδίσκος, puerulus seu puellus. Xenoph.

Παιδίσκη, puella, ancillula, ancilla. Athen. Lys. et in ep. ad Galat. cap. 4.

Παιδισκεῖον, τὸ, locus in quo sunt puellæ. Exponitur etiam lupanar, apud Athen. lib. 10.

Παιδισκάριον, puellula. Laërt. in Zenon. ¶ Est et nomen lapidis quo utebantur textores, teste Hesych.

Παιδνὸς, puer. Od. φ'. ἔνθ' Ὀδυσῆος Παιδνὸς ἰών. Eustathius dicit esse à παίζω, et poni pro παῖς. Hesych. παιδνὸν esse tradit eum, qui excessit è pueris, et alio nomine vocatur ἀντίπαις: unde et exp. adolescens. Accipi etiam ait pro, ἄφρων, νήπιος. ¶ Item παιδνὸς, adjectivè, puerilis: unde, παιδναὶ χεῖρες, in Epigramm. (Æsch. Ag. 487.)

Παιδεύω, f. σω, doceo, instituo, erudio. propriè, ut puerum doceo seu instituo. verùm ad quemvis instituendi seu docendi modum extenditur. Cum accus. Ut apud Aristot. eth. 10. δεῖ παιδεύειν τοὺς νέους. Idem polit. 8. ἔστι δὲ τέτταρα σχεδὸν, ἃ παιδεύειν εἰώθασι. † τοῦ τὸν παῖδα παιδεύειν. Xen. Pæd. p. 218. b.† Cum præpos. Ut Isocr. in Areop. παιδεύειν πρὸς ἀρετήν. Xen. τὴν ἐκ παιδὸς περὶ ἵππους παιδείαν. Isocr. in Panath. οἱ παιδεύσαντες τοὺς νέους ἐν ἀρετῇ. Cum dat. Plut. in Apophth. Lacon. καὶ τοῖς ταύτης τρόποις, ἔτι δὲ ἐπιμελείᾳ καὶ καλοκαγαθίᾳ ἐπαίδευσαν. Cum infin. Xen. Pæd. 1. παιδεύω τε στρατηγεῖν. Et apomn. 2. παιδεύω ἄρχειν. ¶ Exponitur etiam, castigo: ut Luc. c. 23. παιδεύσας οὖν αὐτὸν, ἀπολύσω. Sic et Heb. 12. et alibi.

Παιδεύομαι, instituor, doceor. † παιδεύεσθαι παῖδας, Xen. Pæd. 1. 1. 5.† Eandem habet cum παιδεύω constructionem. Particip. πεπαιδευμένος, bene institutus, apud Xen. Pæd. lib. 5. vel doctus, eruditus, literis excultus, cui opponitur ἰδιώτης, apud Luc.

Παιδεία, ας, ἡ, institutio, instituendi ratio, doctrina, disciplina. Xen. † Pæd. 1. 1. 5. et 1. 4. 3.† Thuc. et Aristot. ¶ Item peculiariter, institutio in bonas artes, eruditio, doctrina. Plat. in Gorg. οὐ γὰρ οἶδα, παιδείας ὅπως ἔχει καὶ δικαιοσύνης, ignoro quanta sit ejus doctrina et justitia, seu quàm sit doctus &c. Herodian. lib. 5. παιδείᾳ τε Ἑλλήνων καὶ Ῥωμαίων ἐπαίδευε, Græcisque eum pariter et Latinis literis instituit. Apud Gregor. et Basilium, cæterosque theologos, ἡ ἔξωθεν παιδεία, literæ, disciplinæque omnes, nihil ad scripta evangelica pertinentes. ¶ Παιδεία τῶν φυτῶν, metaph. quæ et ἀγωγὴ, accuratus cultus conformatioque plantarum; apud Theophr. ¶ Item castigatio, Heb. c. 12. εἰ παιδείαν ὑπομένετε.

Παίδευμα, τὸ, quod docetur, id in quo aliquis instituitur. Demosth. in Epitaph. † Xen. Pæd. 1. 3. 11.† [Eurip. Hippolyt. 11. Ἱππόλυτος, ἁγνοῦ Πιτθέως παιδεύματα, &c. Hunc locum Plutarchus in Theseo (I. 3. 12.) laudat. Παιδεύματα pro παίδευμα, hoc pro πεπαιδευμένος, &c. Cl. Barnes. Plat. Tim. πάσῃ τε πάντας ἀρξάμενος ἐκπαιδεύσαντες ἀρετῇ, καθάπερ εἰσὶ γεννήματα καὶ παιδεύματα ὄντες. Xenoph. Œconom. cap. 7. § 6. ὅπερ μέγιστον ἔμοιγε δοκεῖ παίδευμα εἶναι καὶ ἀνδρὶ καὶ γυναικί.]

Παίδευσις, εως, ἡ, institutio, disciplina, ipsa actio instituendi seu docendi. † Aristoph. Nub. 934.† Xen. apomn. l. 2. Plut. de puer. instit.

Παιδευτὴς, οῦ, ὁ, qui instituit, doctor, præceptor, magister. Plutarch. de puer. educ. Item castigator. Hebr. c. 12.

Παιδευτήριον, τὸ, ludus literarius, locus in quo pueri docentur.

Παιδευτὸς, οῦ, ὁ, doctus, eruditus.

Παιδευτικὸς, q. d. institutorius, qui ad institutionem facit. ut, παιδευτικὴ τέχνη, ars instituendi, apud Pollucem.

Παιδευτικῶς, more eorum qui instituunt seu docent: apud eundem.

Composita: ac primùm ex nomine παῖς.

Ἀγλαόπαις, αιδος, ὁ καὶ ἡ, pulchros liberos aut pueros habens. Nonnus.

Ἀδελφόπαις, nepos vel neptis ex fratre aut sorore. Eust.

Ἀμπαῖδες, Hesych. teste, Laconibus sunt puerorum curatores, quia ἀνὰ παῖδας τιθέασι.

Ἀνδρόπαις, puer aliquid virile præ se ferens, puer ad virilem ætatem tendens, puer jam grandior, Soph. in Troilo. [Vide Illustr. Spanhem. Observ. in Callim. Hym. in Cer. 35. pag. 688. Sic ἀνδρόπαιδα impium, et vel invito Jove Thebas diruere paratum Parthenopæum appellaverat pridem Æschyl. Sept. c. Theb. 539. ἀνδρόπαις ἀνὴρ, virilis puer, seu qui è puero vir strenuus primum evaserit, à Lycophrone vero σκύμνος dicitur 1343. &c. Vide Schol. Lycophr. Scholiastes vero Æschyl. Sept. c. Theb. 539. hæc habet. Ἀνδρόπαις ἀνὴρ, ὁ ὁ παῖς ὁ τελευταῖος δοκῶν παλαιὸς, ὁ ὁ ἐν τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ ἀνδρεῖος ὤν.]

Ἀντίπαις, puer jam adultus: puer qui pubertati est proximus. Plut. in Philopœm. Exponitur etiam, egressus puerilem ætatem, apud Lucian. in somnio. Item adolescens, puber, apud Plut. [Polyb. Hist. lib. xv. τὸν δὲ υἱὸν ἀπεστάλκει ἀντίπαιδα τὴν ἡλικίαν ὄντα.] (Æsch. Eum. 38.)

Ἀντιπαιδία, ἡ, ætas ejus qui pubertati est proximus. Exponitur et, pubertas.

Ἄπαις, liberis carens, cui nulla est proles. (Soph. Tr. 923.) Eurip. in Hec. † Xen. Pæd. l. 4. p. 112. a.†

Ἀπαιδία, orbitas liberorum, destitui liberis. [Eurip. Androm. 359. εἴτε σὰς ἰδόντα βλάβας ἐρεῖν, προστιθεῖσ' ἀπαιδίαν, Ion. 306. 513. 620. οὐ γὰρ ἀξία, Πατέρες ἀπ' ἐσθλῶν ὄντ' ἀπαιδίαν νοσεῖν, 824. 840. Soph. Œd. Tyr. 1044. Ἡ γὰρ πρὶν αὐτὸν ἐξέπεισ' ἀπαιδία. Herodot. Hist. lib. 6. cap. 139. πιεζόμενοι δὲ λιμῷ τε καὶ ἀπαιδίῃ, ἐς Δελφοὺς ἔπεμπον, λύσιν τινὰ αἰτησόμενοι τῶν παρεόντων κακῶν.]

Ἀρσενόπαις, cui est filius mas. Nonn.

Ἀφῆπαις, puer adultus.

Αὐτόπαις, qui est ipse quodammodo puer, in quo seu in cujus moribus ipsissima pueritia cernitur. Hesych. (Soph. Tr. 839.)

Βοτρυόπαις, racemosus: ut, βοτρυόπαις ἄμπελος. Theocr. in Epig.

Βούπαις, q. d. grandis puer, (particula βου habente vim intendendi,) qui jam grandi est pueritia: puer adultus, puer adultæ pueritiæ. Exponitur et, adolescentulus, adolescens. Aristoph. in Vesp. ¶ Item bovis filius, bove natus. apum epitheton, quòd ex taurinis ossibus nascuntur: in Epigr.

Διόπαις, Jovis filius: epith. Apollinis. in Epigr.

(Δίπαις θρόνος. Æsch. Ch. 332. Suppl. 323.)

Δωδεκάπαις, duodecim filios habens: in iisdem.

Ἐλευθερόπαις, cui filii sunt liberi: et per consequens, qui ipse est liber. Epigram.

Ἔμπαις, quæ infantem utero gestat, gravida. Hesych.

Εὔπαις, bonos habens liberos, seu bonæ indolis. Eurip. in Hec. Apud eundem in Herc. fur. εὔπαις γόνος, exp. bona proles. Item qui probi patris est filius. Aristoph. in Pluto.

Εὐπαιδία, ἡ, habere bonos liberos, felicitas quam afferunt boni liberi. Isocr. in Evag.

Θεόπαις, divina soboles, Deo natus: in Epigr. et Athen. l. 7. Sic dicitur etiam Maria virgo, diva mater, apud Nonn.

(Ἰσόπαις. Æsch. Ag. 74.)

Καλλίπαις, cui pulchri sunt liberi. Basil. (Æsch. Ag. 771.)

Καλλιπαιδία, pulchros habere liberos.

Κλυτόπαις, inclytus filiis, clarus liberis.

Μελλέπαις, proximus adolescentiæ. Hesych.

Μισόπαις, liberorum osor, liberis exosus.

Μονόπαις κόρος, filius unicus vel unigenitus. Eurip.

Ὀλιγόπαις, cui pauci sunt liberi. Plato de leg.

Ὁμόπαιδες, Poll. dictos fuisse scribit τοὺς διδύμους, utpote pueros uno eodemque partu editos.

Παλίμπαις, (pro πάλιν παῖς,) iterum puer, repuerascens senex. Luc. in dial. τὰ πρὸς Κρόνον.

Παμπαιδὶ, cum omnibus liberis. Dion.

(Πιστωσιτόπαις. Æsch. Suppl. 385.)

Πολύπαις, cui multi sunt liberi.

Πολυπαιδία, multitudo liberorum. Isocr. in Evag.

(Προβουλόπαις. Æsch. Ag. 393.) ‡ insidiata liberis. Stanl.‡

Πρόπαις, puerorum productor. Hesych.

Σιμόπαις, qui puerorum instar floribus gaudet. Vide Eras. in Chil.

Τρίπαις, cui tres sunt liberi: unde, τρίπαιδες τιμαὶ, jus trium liberorum, apud Plut. in Num.

Φιλόπαις, qui pueros amat, puerorum amator. Theocr. idyll. 12.

Decomp. **Εὐφιλόπαις**, idem quod φιλόπαις. Æsch. in Agam. [730.]

Χθονόπαις, terræ filius aut filia, terrigena. Hesych.

Composita ex παιδεύω.

[Ἀναπαιδεύω. Aristoph. Equit. 1093. Καὶ μὴν ἐμαυτὸν ἐπιτρέπω σοι τουτῳὶ Γεροντογωγεῖν, κἀναπαιδεύειν πάλιν.]

Ἀπαιδευσία, ἡ, inest ei, qui non est eruditus seu doctus. Exponitur etiam, inscitia, imperitia. Æschin. in Ctesiph. Isocr. ad Demon. Aristot. rhet. lib. 2.

Ἀπαίδευτος, ineruditus. Plat. in Axioch. Et cum genit. apud Xen. Pæd. 3. τοὺς δ' ἀπαιδεύτους παντάπασιν ἀρετῆς. † et cum εἰς. Xen. Pæd. 1. 5. 11.†

Ἀπαιδεύτως, ineruditè, indoctè, imperitè: Isocr. in Panath. [Eurip. Ion. 247. Ὦ ξένε, τὸ μὲν σὸν, οὐκ ἀπαιδεύτως ἔχει, &c. Æschin. c. Ctesiph. pag. 139. 14. Ed. Ox. —ἐπειδὰν, ἐν ᾧ πάνυ δὲ ἄλλα καὶ μάλ' ἀπαιδεύτως διελέχθη, &c.]

Διαπαιδεύω, instituo, erudio, doceo: idem quod παιδεύω. Xen. † Pæd. 1. 2. 15.†

Ἐκπαιδεύω, idem. Usurpatur et de equis.

(Ἐκπαιδεύομαι pro αὔξομαι. Æschyl. Pers. 817.)

Εὐπαιδευσία, illi inest, qui est eruditus, seu benè institutus. Eurip. (Philostr. l. 3. c. 18.)

Εὐπαίδευτος, bene eruditus, valde eruditus.

Εὐπαιδεύτως, eruditè, doctè et politè.

Κυκλοπαιδεία, disciplina circularis, continens circulum singularum liberalium disciplinarum, omniaque literariæ eruditionis, ubique, seu in circulo, sibi invicem cognatæ. Luc.

Ἐγκυκλοπαιδεία, (decomp.) idem. disciplinarum orbis. Athen. et Suid.

Μεταπαιδεύω, aliter erudio et instituo, mutato institutionis genere erudio. Luc. in Lexiph.

Προπαιδεύω, antè instituo, antè doceo.

Προπαιδεύομαι, priùs instituor, priùs doceor. Plat. de rep. lib. 7. et Aristot. polit. 8.

Προπαιδεύματα, τὰ, et προπαιδεία, ἡ, quæ docebantur ante philosophiam et theologiam. Lucian. et Synes. Qualia sunt et in singulis disciplinis præcognita dicta, immo præcognoscenda, προθεωρία.

Συμπαιδεύω, condoceo, condocefacio. Xen. in Œcon. συμπαιδεύει δὲ καὶ εἰς τὸ ἐγκρατεῖς ἀλλήλους ὁ γεωργία. Polyb. ὁ δὲ βίᾳ καὶ θυμῷ συμπεπαιδευμένος, condocefactus violentiâ et iræ furore.

Ψευδοπαιδεία, falsa eruditio, fictitia doctrina, quæ veræ doctrinæ titulum mentitur. Ceb. in Tab.

ΠΑΙ'Ω, F. παίσω, P. πέπαικα, percutio, ferio, pulso. † [illegible] Xen. Pæd. l. 2. 580. c.† Xen. Pæd. 1. ἐν δὲ τούτῳ με ἔπαισεν ὁ διδάσκαλος, interea percussit me magister. Aristoph. in Avibus, παίει βάλλων με τὸ [illegible]. Idem in Nub. † 549.† Κλέων' ἔπαισ' ἐς τὴν γαστέρα. Plut. in Theseo. παίων κεφαλῇ τοὺς ἐντυγχάνοντας. ¶ Apud Aristoph. παίειν ἀπ' οἰκίας, abigere percutiendo. ¶ Item παίειν, expeditè aliquid facere, apud eundem in Acharn. Ἐς τάχος παῖε. Item pro, subagitare, apud eundem in Pace. ¶ Item pro comedere, apud eundem in Acharn. (V. Æschyl. Pers. 463. Ag. 99. Soph. Œdip. Tyr. 827. 1294.).

Παίομαι, idem quod παίω. Xen. Pæd. ἐπαίσατο τὸν μηρὸν, pro ἔπαισε. ¶ Item pass. percutior. Herodian. l. 7. ξύλῳ παισθέντα κατὰ τοῦ κρανίου. Reperitur et fut. παιήσομαι, tanquàm à themate circumflexo, apud Aristoph. in Nub. † 1125.† τοιούταις σφενδόναις παιήσομαι.

Παιὼν, ῶνος, ὁ, dictus est Apollo medicorum præses: παρὰ τὸ παίειν, i. à feriendo, quòd sagittis pythonem serpentem confoderit. Pro medico usurpatur ab Aristoph. in Pluto. Vide et in Παιὰν, suprà.

Composita.

Ἀναπαίω, repercutio, referio. Eust.

Ἀνάπαιστος, pes carminis, alio nomine ἀντιδάκτυλος. sic dictus ἀπὸ τοῦ ἀναπαίειν τὸν δάκτυλον. constat enim prima et secunda brevi, ac tertia longa; quum dactylus primam longam habeat, et sequentes duas correptas. Ἀνάπαιστοι dicuntur etiam versus anapæsto pede constantes: apud Athen. lib. 4. Quin et neutro genere ἀνάπαιστα, (sc. μέτρα,) apud Plut. in Pericle legas. [Aristoph. Pac. 733. εἴ τις κωμῳδοποιητὴς αὐτὸν ἐπῄνει πρὸς τὸ θέατρον παραβὰς ἐν τοῖς ἀναπαίστοις. Schol. 734. Πᾶσαν Παράβασιν Ἀνάπαιστον καλεῖ. Equit. 504.]

Ἀκμοπαιστῆρες, οἱ, mallei fabrorum. Hesych.

Ἀντιπαίω, contrà percutio, vicissim percutio, repercutio.

Εἰσπαίω, feriens insilio, irrumpo, impetum facio. Expon. et, ingredior, seu obstantes propulsans. (Soph. Œdip. Tyr. 1252.)

Decomp. **Ἐπεισπαίω**, idem. Aristoph. in Pluto, Ἡμῖν γὰρ ἀγαθὸν σφόδρα τις εἰς τὴν οἰκίαν Ἐπεισπέπαικε.

Ἐκπαίω, cum impetu egredior.

Διεκπαίω, (*decomp.*) idem.

Ἐμπαίω, imprimo seu incudo, i. percussu imprimo. Eust.

Ἐμπαίσματα, τὰ, eidem sunt imagines picturæve incusæ, seu impressæ.

Ἐμπαιστὴς, οῦ, ὁ, cui ejusmodi ἐκτυπώματα incusa sunt et impressa.

Ἐμπαιστικὴ τέχνη, ars excudendi, seu imprimendi. Athen. l. 11.

Ἐπιπαίω, impingo, offendo.

Ἐπίπαισμα, τὸ, offendiculum, offensio. Hesych.

Καταπαίω, percutio: percutio deorsum. Exponitur etiam, flagello. Hesych.

Παραπαίω, deliro, desipio. Luc. παραπαίεις ὦ γέρον, καὶ μακκοᾷς. Aristoph. in Pluto, † 508.† ξυμβακχευτὰ τοῦ λήρου, καὶ παραπαίειν. (Æsch. Pr. 1335.)

Παράπαιστος, desipiens, delirus. Hesych.

(Προσπαίω. Sch. Æschyl. Ag. 335.)

† **Συμπαίω**, τί τινι, impingo. Soph. El. 729.†

Ὑπερπαίω, supergredior, supero, excedo. Dem. τοσοῦτον ὑπερπέπαικας πλούτῳ τοὺς ἄλλους. Luc. ὑπερπεπαικότα πάντας ἤδη.

ΠΑΛΑ'ΘΗ, ης, ἡ, massa ficuum et pinguium caricarum quas in morem laterum figurantes, ut diu illæsæ permaneant, calcant atque compingunt. Hieron. in c. 1. Oseæ et in c. 6. Ezech. Luc. καὶ παλάθην ἰσχάδων αὐτῷ γε προσεπιλάβεται. Idem: ἀνέφερον γὰρ αὐτῷ παλάθας τῶν ἰσχάδων. Gaza παλάθας vertit offas, apud Theophr. hist. pl. l. 4. c. 3.

Παλαθὶς, ίδος, ἡ, idem quod παλάθη. Strab.

Παλαθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, massæ, quæ παλάθη dicitur, formam habens; apud Diosc. lib. 1. c. 81. qui dicit, alterum genus bdellii esse μέλαν, ἁδρόβωλον, παλαθῶδες. Plin. exp. hadrobolum, i. crassarum glebarum, in offas convolutum.

ΠΑ'ΛΑΙ, olim, quondam. Il. ι. ὃ μὲν πάλαι, ἠδ' ἔτι καὶ νῦν. Dem. ad Phil. epist. τῷ μὲν ἔργῳ πάλαι πολεμεῖς πρὸς τὴν πόλιν, τῷ δὲ λόγῳ νῦν ὁμολογεῖς. Item pridem, jampridem, jamdudum. † πάλαι φιλῶν. Xen. Pæd. 1. 3. 1.† Dem. pro cor. ἐπεὶ διά γε ὑμᾶς αὐτοὺς πάλαι ἂν ἀπολώλατε. Sic Luc. πάλαι [illegible]. Et, οὐ πάλαι, non pridem. Æschin. in

Tim. †Καὶ μὴν πάλαι γ'. Aristoph. Nub. 1035.† (Æsch. Pers. 290. Ag. 572. 1194. Soph. Tr. 419. 1137. πάλαι ἐστί. Œdip. Tyr. 1063. 1087. 1132.)

Παλαιὸς, ᾶ, ὸν, q. d. qui fuit πάλαι. vetus, antiquus, priscus. ut, παλαιὸς γέρων, Hom. et, παλαιὸς λόγος. Plut. Expon. etiam pristinus: ut, παλαιὰ χάρις, apud Soph. Dicitur interdum absolutè παλαιὸς, pro παλαιὸς γέρων. et apud Isocr. in Paneg. Item, ἐκ παλαιοῦ, pro, ἐκ παλαιοῦ χρόνου, apud Synes. jam olim. Οἱ παλαιοὶ, homines prisci seculi, apud Aristot. et cæteros. Et, τὰ παλαιὰ, res antiquæ memoriæ, res priscæ. Isocr. ad Philipp. (Æsch. Ag. 72. 1206. inanis. Soph. Œdip. Tyr. 315. 981. 1270.) ¶ Παλαιὰ, sine adjectione dicitur pro παλαιὰ διαθήκη, apud eccles. scriptores.

Παλαίτερος, pro παλαιότερος, antiquior, vetustior. (Æsch. Ch. 640.)

Παλαίτατος, pro παλαιότατος, antiquissimus, vetustissimus. Thuc. l. 1.

Παλαιότης, ητος, ἡ, vetustas, antiquitas. Eurip. in Helen.

Παλαιοῦμαι, veterasco, vetus fio. unde, οἶνος παλαιούμενος, apud Gal. et οἶνος πεπαλαιωμένος, apud Athen. vinum quod ad vetustatem pervenit, vinum vetus.

Παλαίωμα, idem quod παλαίωσις. Job. 36.

Παλαίωσις, εως, ἡ, inveteratio. Plut. sympos. 7.

Composita.

Ἀποπαλαιόω, ῶ, antiquo, abrogo.

Ἔκπαλαι, jam olim, in epist. Pet. c. 2. et 3.

Δεκάπαλαι, q. d. decies olim, ap. Aristoph. [Equit. 1151.] vetustissimis temporibus.

Παμπάλαιος, omnino vetustus, seu vetustissimus. Aristot. et Athen.

Πρόπαλαι, jam olim, vel jam dudum, jam pridem, jam diu. [Aristoph. Equit. 1151. Ἐγὼ δὲ δεκάπαλαί γε, καὶ δωδεκάπαλαι, Καὶ χιλιόπαλαι; καὶ πρόπαλαι, πάλαι, πάλαι.]

Τετράπαλαι, q. d. quater olim, ante multa tempora, in anthol. Epigr.

Τρίπαλαι, q. d. ter olim, i. jam inde à priscis temporibus, primo et omnium vetustissimo seculo.

Χιλιόπαλαι, q. d. millies olim, apud Aristoph. [Equit. 1152.] ab incognito ævo.

ΠΑΛΑΙΣΤΗ', ῆς, ἡ, palmus: mensura quatuor digitorum, seu quaternûm digitorum. ☞ Vocatam παλαιστὴν Etymol. tradit quasi πλαστὴν, nimirum παρὰ τὸ πάλας συνάγειν τὰ ἄρθρα, i. πλησίον ποιεῖν τοὺς δακτύλους.

Παλαιστὸς, οῦ, ὁ, idem quod παλαιστὴ, apud Eust. ¶ Pro eodem scribitur et παλαιστὴς, apud Pollux. ¶ At παλαιστὴς, luctator, vide in Πάλη.

Παλαιστιαῖος, ου, ὁ, qui est quatuor digitorum magnitudine: ut, παλαιστιαία μαγίδιον. in Geop.

Παλαστὴ, idem esse traditur quod παλαιστή.

[Παλαστιαῖος. Herodot. Hist. lib. 1. ξίφος δὲ, παλαστιαῖα.]

Composita.

Διπάλαιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui duorum palmorum est, bipalmis. [Xenoph. Κυνηγ. cap. 2. §. 5. Ἔστωσαν δὲ αἱ μὲν ἄρκυες ἐννεάλινοι, τὸ δὲ μέγεθος πεντεσπίθαμοι, διπάλαιστοι δὲ τοὺς βρόχους.]

Ἐξαπάλαιστος, qui sex palmorum est. Herodot. [lib. 2. τοῦ δὲ πήχεος, ἐξαπαλαίστου.]

Πενταπάλαιστος, qui habet quinque palmos, apud Xen. [Κυνηγ. cap. 9. §. 13. Ἱστάναι δὲ τὰς ποδοστράβας ὀρύξαντα τῆς γῆς βάθος πενταπάλαιστον, &c. cap. 10. §. 3. τὰ δὲ προβόλια, πρῶτον μὲν λόγχας ἔχοντα τὸ μὲν μέγεθος πενταπαλαίστους, &c.]

Τριπάλαιστος, qui est trium παλαιστῶν. Opp. lib. 4. Hal.

ΠΑΛΑ'ΜΗ, ης, ἡ, palma manus, et synecdoch. manus ipsa. Od. ά. παλάμῃ δ' ἔχε χάλκεον ἔγχος. Il. γ'. Εἵλετο δ' ἄλκιμον ἔγχος, ὅ οἱ παλάμηφιν ἀρήρει. Il. ά. Τάωνας ἐν παλάμῃσι δαμέντας. (Παλάμη τοι. Æsch. Pr. 166. Suppl. 872.) ☞ Etymol. à πάλλω deducit, significante vibro. ¶ Item metaph. ars seu via aut ratio qua aliquid efficimus. Aristoph. in Vesp. δεῖ δέ σε παντοίας πλέκειν εἰς ἀποφυγὴν παλάμας. Sic et Theogn. Παντοίας δ' ἀρετὰς καὶ βιότου παλάμας.

Παλαμάομαι, ῶμαι, struo, molior, machinor. Aristoph. in Nub. τί οὖν πρὸς τἀμφοῖν ἐπαλαμήσατο; Idem, Πρὸς ταῦτα πλέκε καὶ παλαμάσθω. ¶ Item administro, efficio, gero. Xen. Pæd. 4. ταῖς δὲ χερσὶ τὸ δέον παλαμᾶσθαι.

Παλαμναῖος, ου, ὁ, cujus manus cæde contaminata est, cæde contaminatus. ‡ ὁ φόνῳ εἰργασμένος exp. Schol. Apoll. Arg. iv. 709.‡ Plutarch. in Pomp. τὸν μὲν προσφέροντα τὴν κεφαλὴν ὡς παλαμναῖον ἀπεστράφη. Apud Synes. Ἀνδρόνικος dicitur παλαμναῖος τῆς χώρας, pestis et pernicies regionis. Item παλαμναία γνώμη καὶ γλῶττα, dira et conscelerata mens et lingua: apud eundem. ¶ Παλαμναῖος Jupiter, quasi vindex et ultor eorum qui manus cæde contaminarunt. vide Eust. et Etymol. οἵους παλαμναίους τοῖς ἀνοσίοις ἐπιπέμπουσι, quales vindices. Xen. Pæd. p. 236. e.† (Soph. Tr. 1224. Æsch. Eum. 451.)

Composita.

Ἀπάλαμος, ου, ὁ καὶ ἡ, cujus manibus nulla industria, ars aut sedulitas inest. Il. έ. Item iners, qui manu non laborat. Hesiod. in Erg.

Ἀπάλαμνος, cui nulla arte aut ope obsisti potest, ineluctabilis. Pind. in Olymp.

Βαρυπάλαμος, gravia moliens. Pind. Pyth. 11. [37. ἴσως βαρυπαλάμου ἔργον λέχος.]

Διαπαλάζω. Hesych. et Eust. exp. ταῖς παλάμαις διαδονῶ, manibus agito. Il. ψ'. et Od. ξ'. Vide et comp. ex Πάλλω.

Διαπάλαξις, &c. vide ibidem.

Δυσπάλαμον, τὸ, difficile, et malis instructum artibus. Hesych.

(Δυσπάλαμοι δίκαι. Æsch. Eum. 848. 881.)

(Δυσπαλάμως. Æsch. Suppl. 874.)

Ἐπιπαλαμάομαι, admachinor, contechnor. Luc. in Tox. καί οἱ ἄλλοι πάντες ἐπιπαλαμησάμενοι, ἐρῶντες ἐδεόμην ἔτι ὄντα τὸν Δεινίαν.

(Εὐπάλαμον μόρφωμα. Æsch. Ag. 1539.)

Εὐπάλαμος, manu industria seu perita structus, artificiosus: in Epigr.

Παρπάλαμος, et παραπάλαμος, ου, ὁ, dicitur astutus et vafer, teste Eust. aut ὁ ταχέως τι ἐννοῶν, καὶ παλαμώμενος· ἴσα τῷ σοφῷ, inquit Suid. Sic et Hesych. παρπαλάμους appellatos fuisse scribit τοὺς διὰ τάχους τι μηχανᾶσθαι δυναμένους, καὶ τοὺς πανδεινοὺς τὸ ἦθος. [Pind. Olymp. l. 96. παρπάλαμον δόλον. Schol. καὶ τὸ ὑπέρτερον αὐτοῦ δόλον, &c.]

Παρπαλαμᾶσθαι, Eust. exp. κακοτεχνεῖν, καὶ οἷον διὰ παρὰ ἰέναι τῇ κακοτεχνίᾳ.

ΠΑΛΕΥ'Ω, F. σω, allicio, alliciendo fallo. Exponitur etiam, pertraho in retia, in laqueum allicio. Aristoph. in Avib. καὶ ὑπαταγλάζει παλεύειν ἐλαίας ἐν δικτύοις. Metaph. Plutarch. in Sylla: Σύλλας δὲ ταῖς εἰκόσι συνῄρει, ὥσπερ ἀλιεὺς ἔοικε, τεσσαράκοντα τὰς πολεμίων παλεύσας, ἀνάγαγε εἰς τὸ στρατόπεδον ἅπαντας.

Παλευτὴς, qui tendit retia, ut aves allectas illis irretiat; illex. Hes.

Παλεύτρια, ἡ, columba illex, allectrix. Aristot. hist. an. l. 9. c. 7.

ΠΑ'ΛΗ, ης, ἡ, lucta. Odyss. θ'. Δεῖξ' ἄγε συμβάλετο (ἐπεί μ' ἐχολώσατε λίην) Ἢ πύξ, ἠὲ πάλῃ, ἢ καὶ ποσίν. (Æsch. Ch. 866.) Plutarch. sympos. l. 2. τεχνικώτατον καὶ πανουργότατον τῶν ἀθλημάτων τὴν πάλην εἶναι, ἅμα καὶ πρεσβύτατον εἶναι. Dicitur, καταστῆναι εἰς πάλην, apud Paus. in Att. Et, παύσασθαι πάλης, apud Luc. in Tim. Usurpatur et num. plur. apud Paus. et Herodian. (☞ Sunt qui à πάλλω deducunt, quia ibi corpus πάλλεται, i. agitatur seu quatitur.) ¶ Πάλη, secundum Æl. Dionys. propriè est tenuissima farina. Item cinis. Pherecrates in Ἰπνῷ ἀπόψησαι τὰς ὀφθαλμὰς πάλης, φορῶν τὸ πῦρ.

Παλαίω, luctor, certo, confligo, et conflictor. Il. ψ'. οὐ γὰρ πύξ γε μαχέσσεαι, οὐδὲ παλαίσεις. (Soph. Œdip. Tyr. 899. Aristoph. R. 701.) Luc. in Hermot. πῶς κληρώσει, ὅστις ὅτῳ χρὴ παλαίειν; Usurpatur et metaph. sicut. Lat. luctor. Hes. in Erg. Αἰεὶ δ' ἀμβολιεργὸς ἀνὴρ ἄτῃσι παλαίει. Sic apud Xen. παλαίοντες ζημίαις.

Πάλαισμα, τὸ, q. d. luctamentum: luctatio seu lucta, apud Xenoph. Propriè significat artificium luctationis ad supplantandum adversarium, aut artificiosam luctationem. Metaphoricè pro callido consilio seu techna, apud Aristoph. Æschin. Xen. (Æsch. Ag. 63. Eum. 592. 799. Plur. Eurip. Med. 1216.)

Παλαισμοσύνη, ἡ, lucta. Odyss. θ'.

Παλαιστὴς, οῦ, ὁ, luctator, adversarius in lucta. ibidem, et apud Plut. περὶ εὐθυμίας. (Æsch. Ag. 1215.)

Παλαιστικὸς, ὴ, ὸν, ad luctatorem seu luctatores pertinens, seu ad luctationem aut palæstram. Pausan. in Att. Item luctæ peritus. Item studiosus luctæ. Aristot.

Παλαίστρα, ἡ, palæstra, lucta: vel luctæ locus. Xenoph. de Laced. pol. Herodian. lib. 5. Plutarch. in quæst. Rom. sympos. lib. 2. probl. 4. Significat et decentiam illam, qua status, motus, flexusque corporis, ac omnes omnino habitus, venustatem quandam leporemque præ se ferunt.

Παλαιστρίτης, idem qui παλαιστὴς, palæstrita. Plut. in probl. Rom.

Παλαιστρικὸς, ὴ, ὸν, idem quod παλαιστικός. Ut, παλαιστρικαὶ ἀσκήσεις, παλαιστρικὰ ἐπιτηδεύματα. Aristot. Item palæstræ peritus. Plutarch. sympos. l. 2. probl. 5.

Παιπάλη, ἡ, (per reduplicationem ex πάλη,) farina tenuissima, flos farinæ. Exponitur et, flos polentæ, pollen. Apud Gal. lib. 2. κατὰ τόπους παιπάλῃ ἀλφίτων. Et, μετὰ παιπάλης ἀλφίτων, apud Dioscor. ¶ Pro eodem dicitur etiam πασπάλη, Suid. ¶ Exponitur etiam πασπάλη, res vulgaris et minima, apud Aristoph. in Vesp. Sic et πασπάλη, pulvis. ¶ Vocatur etiam παιπάλη, nix minutatim cadens. ¶ Item metaph. pro valde astuto et versuto, seu vafro, et q. d. cujus est subtilis astutia, apud Aristoph. in Nub. † 259.†

Παιπαλημάτιον, pulticula. Pollux.

Παιπάλημα, τὸ, idem quod παιπάλη. Dem. et Luc.

Παιπαλόεις, pulverulentus. Il. μ'. 168 ἐπὶ παιπαλοέσσῃ.

Παιπαλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, malitiosus, versipellis. ¶ Item veneficus. Unde παιπαλώδεις γυναῖκες, apud Suid. perniciosæ et veneficæ mulieres.

Πολυπαίπαλος, (comp.) admodum vafer. Odyss. ό. Φοίνικες πολυπαίπαλοι.

Παλύνω, Iones dicunt pro ἐμπάσσω, aspergo, conspergo. Propriè de farina dicitur. Od. ξ'. ὁ δ' ἄλφιτα λευκὰ πάλυνε. Dicitur et de nive. Il. κ'. ὅτε πέρ τε χιὼν ἐπάλυνεν ἀρούρας. Exponitur etiam, misceo et humecto. Item albefacio.

(Διαπαλύνω. Eurip. Phœniss. 1175.)

Ἐμπαλύνων, (comp.) Gal. apud Hippocr. est ἐμπάσσων, inspergens.

Composita ex πάλη, lucta.

Ἀναπάλη, genus saltationis, apud Athen. l. 14.

Ἀναπαλαίω, luctam redintegro, luctæ certamen reparo. Metaph. pugnam reparo, victoriæ offensionem sarcio. unde, ὅπερ ἀνεπάλαιον, apud Theodoret. eccles. histor. l. 3.

Ἀντίπαλος, oblectator, adversarius in lucta, aut generaliter in athletico certamine. Item hostis, adversarius, inimicus, æmulus. Dem. ὡς ἀντιπαλλάξεσθαι δυναμένου ἀντιπάλους. † figur. de hyeme &c. Xen. Pæd. p. 150. c.† Interdum cum gen. jungitur. Ut Epigr. l. 1. ὦ παρὰ γλαυκῆς ἀντίπαλοι χάριτος. Interdum cum dat. et apud Phil. de mundo, ὁ ἀντίπαλος τῇ μνήμῃ λήθη. ¶ Item æquas vires habens, viribus par. Plut. Ἀγεσιλάου τοὺς Θηβαίους ἀντιπάλους τοῖς Λακεδαιμονίοις κατασκευάσαντος. Interdum additur dativus rei. Ut apud Luc. ἀντίπαλοι τῇ παρασκευῇ. Et apud Thuc. ἐν ὅσῳ ἀντιπάλως αὐτῷ τετραμμένους, ejus magnitudini respondentibus. [Thucyd. Hist. lib. 2. §. 89. Ἀντίπαλοι μὲν γάρ. Schol. θαῤῥοῦντες ἀντιπαλαίειν.] ¶ Τὸ ἀντίπαλον, exp. absolutè, virium seu potentiæ æqualitas. Unde apud Thuc. ἐς τὰ ἀντίπαλα καθεστήκαμεν, ad æquum martem devenimus, seu viribus nos æquavimus. Τὰ ἀντίπαλα, adverbial. etiam ponitur, pro ἀντιπάλως, æquo marte, paribus viribus. ut, ἀντίπαλα μεμαχημένους. (Ἀντίπαλος, qui certat pro. Æschyl. Pr. 527. S. c. Th. 423. Eurip. Phœniss. 752.)

Ἀντιπάλως, æquis viribus in lucta: et general. æquis viribus, æquo marte. Thucyd.

Ἀντιπαλαίω, reluctor, obluctor, resisto.

Ἀντιπαλαιστὴς, qui contrà luctatur, adversarius. Æl. [lib. 4. cap. 15.]

Ἀπάλαιστρος, ου, ὁ, palæstræ imperitus. [Cic. Orator. §. 229. pag. 220. Ed. Oxon. Itaque, qualis eorum motus, quos ἀπαλαίστρους Græci vocant, talis horum mihi videtur oratio, qui non claudunt numeris sententias: &c. Vide Notam. A voce Græca παλαίστρα, quæ locum significat exercendo corpori idoneum, rectius deduxeris ἀπαλαίστρους, quam, ut vulgo legunt, ἀπαλαίστους. Consulas Editionem Cl. Gronov. pag. 189.]

Ἀπάλαιστος, insuperabilis. Pind. Nem. 4.

Πολύπαλος, multam luctam habens: in Epigr.

Βουπαλίδες, tibialia. Hesych.

Βούπαλος, magnus: propriè magnus luctator. ¶ Item [illegible]. Suid. ex Hipponacte: κύψαι Βουπάλου τὸν ὀφθαλμόν.

Διαπάλη, ης, ἡ, lucta, colluctatio. ut, ἐν διαπάλαις γενόμενοι, quum jam colluctari cœpissent.

Διαπαλαίω, colluctor. Ut, διαπαλαίω σοι, tecum colluctor. Philostr. in Heroic.

Δυσπαλής, έος, ὁ καὶ ἡ, difficilem luctam afferens, non facilè eluctabilis seu expugnabilis. Suid. ‡ Apoll. Arg. iv. 52.‡

Δυσπάλαιστος, vix eluctabilis, superatu difficilis, ineluctabilis. ut, δυσπάλαιστος τύχη, apud Eurip. et, δυσπάλαιστον πρᾶγμα, apud Æsch. (Ch. 697. δυσπαλαίστως. Suppl. 477. δυσμεταχείριστος.)

(Δυσπαλεῖ. Æsch. Eum. 562.)

Ἐκπαλαίω, eluctor. Item, præter gymnasticas leges ago.

Ἐκπάλαιστος, imbellis, propriè, qui se in lucta expugnari sinit. Hesych. ¶ Τὰ ἐκπάλαιστα, eidem sunt gravia et superba.

Εὐπαλής, luctam facilem habens, facilè eluctabilis. ἄεθλος εὐπαλὴς, apud Apoll.

[Εὐπαλέως. Apoll. Rhod. Arg. iv. 193. Εὐπαλέως [illegible]]

Ἰσοπαλής, vel ἰσόπαλος, æquas vires habens in lucta, æqualis in lucta: item viribus par. Item simpl. par, æqualis. Ut apud Theocr. idyll. 5. αἶνος Πρίαπος ἰσόπαλος. Apud Thuc. l. 2. ἰσοπαλεῖς κίνδυνοι, exp. paria certaminum pericula, pericula certaminum æqualibus viribus sustinenda.

Ἰσοπαλέω, æqualibus viribus in lucta seu pugna: unde, ἰσοπαλῆ ἀγωνίζεσθαι, æquis viribus, ideoque ancipiti marte, pugnare; apud Paus.

Καταπαλαίω, eluctor, lucta vinco. Item vinco, supero. Plat. de rep. lib. 2. καὶ τὰ ἡμῖν ἐκεῖ καὶ τὰ ὑπὸ τούτου ῥηθέντα καταπαλαῖσαι, ab hoc dicta me vicisse.

Καταπαλαίομαι, lucta vincor. unde, καταπαλαισθεὶς, lucta victus, apud Pausan.

Ἀκαταπάλαιστος, (decomp.) lucta insuperabilis. et general. inexpugnabilis, insuperabilis.

Λεοντοπάλης, sive λεοντοπάλας, qui luctatur cum leone: in Epigr.

Μονοπάλαι, οἱ, qui sola lucta vincunt. Hesych.

Ὁπλιτοπάλης, et Doricè ὁπλιτοπάλας, ὁ, qui armatus luctatur. Plut. symp. 2. et de fort. Alex. l. 2.

Προσπαλαίω, colluctor, obluctor. Suid. [Pind. Pyth. Od. Δ. 514. Καὶ μὰν κεῖνος Ἄτλας οὐρανῷ προσπαλαίει νῦν γε, &c. Isthm. Δ. 90. Plat. Theæt. τῷ δὲ δὴ πατρίῳ τε καὶ ἐγχωρίῳ ὄντι προσπαλαίειν. Conviv. προσπαλαῖσαι.]

Συμπαλαίω, colluctor.

ΠΑ'ΛΙΝ, iterum, rursus, denuo. Apud poëtas aliquando jungitur cum αὖτις, ἐκ παραλλήλου. Ut Il. β'. Οὔ θήν μιν πάλιν αὖτις ἀνήσει θυμὸς ἀγήνωρ Νεικείειν. Sic et Od. ξ'. † αὖ πάλιν αὖθις. Aristoph. Nub. 971.† In prosa jungitur cum αὖ. Ut apud Demosth. pro cor. σκοπεῖτε ἐν τούτοις πάλιν αὖ. † et αὖ πάλιν. Xen. Pæd. 1. 6. 12.† Ponitur interdum cum verbo simplici loco compositi, πάλιν ἐλθεῖν, pro ἐπανελθεῖν, iterum ire, redire, apud Hom. Thuc. et Xen. Invenitur et, πάλιν κομίζεσθαι, apud Dem. pro recuperare. Jungitur et verbis cum ἀνὰ compositis. Ut, πάλιν ἀναλαμβάνειν, Dem. et, πάλιν ἀναβλέπειν, Aristoph. Item, πάλιν ἐπάνειμι, Xen. ¶ Πάλιν, vice versa, è diverso, è contrario. Dem. ἀλλ' οἱ ὄντες μὲν, πάλιν δ' ἐν τούτῳ ἀφαιρούμενοι. Sic apud Xen. πάλιν ἐρεῖ, exp. contradicet, repugnabit. ¶ Interdum significat ὀπίσω, i. retro, seu retrorsum. ut apud Hom. Il. γ'. ὄσσε πάλιν κλίνασα, retrorsum flectens oculos. Sic apud Eurip. φέρονται ταῦτα διὰ πάλιν τε καὶ στρέφει. (μάλα τοῦ ἔξω πάλιν. i. e. ἀντεστραμμένως ἐμοί, ἐμοὶ ἐναντίως. Æschyl. S. c. Th. 1048. Eurip. Med. 413. id. Phœniss. 882. 1008. Cum Verbis pro re——Soph. Œdip. Tyr. 627. 785.]

Composita.

Ἀνάπαλιν, è contrario, è diverso. Item vice versa. † Xen. Pæd. 1. 2. 45. c.† Hermog. ἀνάπαλιν σοι ἔχει. Et cum genit. οὗτοι ἀνάπαλιν οἱ ἐσθίοντες ποιοῦσι, qui contrarie faciunt, i. contrario modo. Εἰς τὸ ἀνάπαλιν, in contrariam partem, vel contrario modo.

Ἔμπαλιν κοτεῖν, apud Hesych. exp. contradicere, ex adversum irasci.

Ἔμπαλιν, è contrario, contrà, è diverso, vice versa. Luc. ἔμπαλιν ἀποστρέφεται τὸ πρᾶγμα, in contrarium res cedit, vice versa evenit. Xen. τοῖς δὲ τυράννοις καὶ τοῦτο ἔμπαλιν ἀνέστραπται, in contrarium evenit. Apud Herodot. ἔμπαλιν ἄλλως, contra quàm alii, aliter quàm alii. Dicitur etiam, τὸ ἔμπαλιν, et per crasin, τοὔμπαλιν, apud Eurip. Apud Hesiod. in Asp. †143.† Ἔμπαλιν ἔσσυτο περὶ λαμπομένοισι δεδορκώς, quidam exp. retro, retrorsum; alii, contrà. [Ἔμπαλιν στρέφω. Eurip. Med. 924. Τἄμπαλιν [illegible] τούτων atque his contraria. Æschyl. Pers. 223. Ag. 1433. ἔμπαλιν λέγω. Soph. Tr. 362.]

ΠΑ'ΛΛΑΞ, ακος, ὁ, juvenis, adolescens. Eust. Dicitur et πάλληξ pro πάλλαξ. ☞ Forsan à verbo πάλλω, quòd juvenilis ætas viribus ad vibrandum polleat.

Παλλάκιον, ου, τὸ, adolescentulus. Hesych.

Παλλακὴ, ῆς, vel παλλακὶς, ίδος, ἡ, puella, juvencula. Eust. ¶ Item concubina. Odyss. ξ'. ἐμὲ δ' ὠνητὴ τέκε μήτηρ Παλλακίς. Aristoph. ἕξω σε παλλακήν. † et Xen. Pæd. l. 4. p. 99. παλλακίς, concubina. Sic l. 3. p. 124. a. παλλακή.†

Παλλακεύομαι, sum pallaca, sum concubina. Synes. ep. 3. καὶ αὐτὴ πάλαι μὲν ἐπαλλακεύετο [illegible] [illegible]. Sic apud Plut. τῷ θεῷ παλλακεύεται. ¶ Apud Herodot. quidam exp. in concubinatum accipio. [lib. 4. Ἐνθαῦτα δὲ τὴν Φρονίμην παραλαβὼν Πολύμνηστος, ἐὼν τῶν Θηραίων ἀνὴρ δόκιμος, ἐπαλλακεύετο.]

Παλλακεία, concubinatus. Dem. τὰς μὲν ἑταίρας ἡδονῆς ἕνεκα ἔχομεν, τὰς δὲ παλλακὰς τῆς καθ' ἡμέραν παλλακείας.

Ἐκπαλλακίδιοι, (comp.) nothi, spurii. Hesych.

ΠΑ'ΛΛΩ, F. παλῶ, vibro, quatio, agito. Il. γ'. αὐτὰρ ὁ δοῦρε δύω κεκορυθμένα χαλκῷ Πάλλων, vibrans. Iliad. ζ'. (de Hectore,) Αὐτὰρ ὅγ', ὃν φίλον υἱὸν ἐπεὶ κύσε, πῆλέ τε χερσὶ, ubi quidam interpretantur, libravit. Πάλλειν κλήρους, movere seu quatere sortes, sæpe apud eundem Hom. ut Il. γ'. et η'. ¶ Item commoveo. Ut apud Philostr. πάλλειν ἀφροδισίοις [illegible]. ¶ Item neutraliter pro palpitare formidine. Themist. in 3. de animo, ἀλλὰ πάλλει μὲν ἡ καρδία, καὶ φρίττουσιν αἱ τρίχες. Apud Soph. πάλλων φρένα, exp. παλλόμενος. [Œdip. Tyr. 155.]

Πάλλομαι, vibror, quatior. Item palpito, contremisco. Plutarch. in Cicer. καὶ μόλις ἐπαύετο παλλόμενος καὶ τρέμων ὑπὸ πολλῶν ἀγώνων. ¶ Pro sortiri accipi ab Herodoto, traditur: ut et Hesychius παλλόμενοι exponit κληρούμενοι. [Eurip. Phœniss. 1354. Æsch. Ch. 406. 532.]

Πάλσμα, pro πάλμα. Nic. in Alex.

Παλμὸς, οῦ, ὁ, et πάλμα, τὸ, vibratio, agitatio. ¶ Item παλμοὶ, palpitatio, apud medicos.

Παλματίας, ὁ, species terræ motus, apud Aristot. 1. de mundo, c. 4. Locum habes in Ἀναπάλλω.

Παλμικὸν οἰώνισμα, augurium quod ex palpitationis inspectione capitur.

Παλμώδης, qui naturæ seu qualitatis est palpitantis.

Παλτὸς, οῦ, ὁ, vibratus, q. d. vibratilis. ut, παλτὸν πῦρ, apud Soph.

Παλτὸν, substantivè, jaculi seu teli genus quoddam. Quidam interpret. tragula: quidam et pilum. Xen. de arte eq. † Xen. Pæd. 1. 2. 9. et 13. et 1. 4. 23. παλτὸν differt ab ἀκοντίου; nam ἰσχυρότερον illo. Xen. Pæd. l. 6. p. 150. c.†

Πάλος, ου, ὁ, vibratio, concussio, agitatio. Eurip. ¶ Item sortitio, sors. Apoll. Arg. 1. et apud Herodot. [lib. 3. 4. Θηραίοισι δὲ ἕαδε ἀδελφεόν τε ἀπ' ἀδελφεοῦ πέμπειν πάλῳ λαγχάνοντα, &c.] [Πάλῳ λαχών. i. e. κλήρῳ λαχών. Æsch. S. c. Th. 55. 128. Pers. 781. Ag. 341. Eum. 32.]

[Πάλος, εος. Æsch. Eum. 745.]

[Πάλλαγμα, περιπλοκή. Æsch. Suppl. 303.] [καὶ πρωτά γ' Ἥρας ταῦτα τῶν παλλαγμάτων. Schol. αἱ συμπλοκαί.]

Παλάσσω, sortior. Unde Il. η'. Κλήρῳ νῦν πεπάλαχθε διαμπερὲς, ὅστις λάχῃσι. Sic Od. ι'. Αὐτὰρ τοὺς ἄλλους κλήρῳ πεπαλάχθαι ἄνωγον. ¶ Item inquino, fœdo, contamino. Unde pass. Il. ι'. παλάσσετο δ' αἵματι θώρηξ. Et Il. λ'. λύθρῳ δὲ παλάσσετο χεῖρας ἀάπτους.

Composita.

Ἀειπαλὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui semper vibratur, qui perpetuo motu agitatur. cordis epithetum.

Αἰδοιοπαλμὸς, morbus pudendorum, ut satyriasis, et priapismus.

Ἄμπαλος, secunda sortitio in distributione. Eust. ex Pind.

Ἀναπάλλω, vibro, quatio, concutio, vel evibro. Od. ο'. ἀμπεπαλὼν δολιχόσκιον ἔγχος, pro ἀναπαλών. Aristot. de mundo cap. 4. οἱ δὲ ἀναπάλλοντες, καὶ ταῖς εἰς ἑκάτερον ἐγκλίσεσι καὶ ἀναπάλσεσι διορθοῦντες ἀεὶ τὸ σεισθὲν, (σεισμοὶ) παλματίαι λέγονται. [Aristoph. R. 1400. ἀμπεπαλὼν pro ἀναπαλών. Il. γ'. 355.]

Ἀναπάλλομαι, vibror, quatior. Item subsilio. Il. ψ'. Ὡς πληγεὶς ἀνέπαλτο. Sic et apud Strab. [illegible] [illegible].

Ἀνάπαλσις, εως, ἡ, vibratio. Aristot.

[Ἀμπάλλω. Pro Ἀναπάλλω. Aristoph. Ran. 1400. Τὰ πολλὰ τ' ἀμπάλλοντε κυκλώσαντε τὴν οἰκίαν. Schol. Bisset. Ἀμπάλλετε δὲ, ἀντὶ τοῦ ἀναπάλλετε. Lysistrat. 1311. Πὰρ τὸν Εὐρώταν Ἀμπάλλοντι πυκνὰ ποδοῖν Ἀγκωνιοῦσαι. Schol. πυκνῶς ταχὺ ἀναπάλλουσι, τουτέστιν ἀναπάλλονται, ἐλαφρῶς κινοῦνται &c. Eurip. Orest. 321. Ἐρινύες, αἵ τε τὸν ταναὸν αἰθέρ' ἀμπάλλεσθ', αἵματος τινύμεναι δίκαν, &c. Schol. διὰ τὸν αἰθέρα πάλλεσθε πτεροῦσαι αὐτάς.]

Ἀποπάλλω, evibro, ejaculor. Suid.

Ἀποπάλλομαι, evibror. Diog. Laërt. et Basil. in hexaëmer.

Ἀποπαλάω, ῶ, idem quod ἀποπάλλω, apud Hippocr.

Ἀποπαλμὸς, evibratio, concussio, agitatio. Laërt. in Epicuro.

Ἀπόπαλσις, evibratio, ejaculatio. Epicurus in epist. ad Pythoclem, apud Laert. in Epicur.

Διαπάλλω, quasso, concutio. [Æsch. S. c. Th. 737.]

Δίπαλτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui utrinque vibratur seu vibrari potest. apud Soph. in Ajace, πᾶς δὲ στρατὸς δίπαλτος, ἄν με χειρὶ φονεύοι, exp. utrinque telum vibrans.

Διπάλτως, utrinque telum vibrando, ambabus manibus.

Διαπαλάζω, (παρὰ τὸ διὰ καὶ πάλλειν. vel παρὰ τὸ διὰ καὶ παλάμη.) manibus excutio, seu manibus agito et quasso. Item, occido. Ut Il. γ'. ἀνὴρ δ' ἄνδρ' ἐδιεπάλιξε, vir virum occidit. Od. ξ'. τὰ σὰ ῥάκεα διαπαλάξεις, laceras vestes tuas manibus agitabis et excuties, vel indues aut resarcies, et Didym. exp. apud Eust. Vide et in Παλάμη.

Διαπάλαξις, ἡ, motus, et excussio, quæ fit manibus. Suid. et Etymol.

[Δορίπαλτος, χειρὸς ἐκ δοριπάλτου. Æsch. Ag. 117.]

Ἐγχέσπαλος, hastam vibrans, hastæ vibrandæ peritus: ac proinde bellicosus. Iliad. β'. [131. Ε. 450. Ο. 605. Schol. Παλλομαχής. τὸ ἔγχος πάλλων. Ad quem Eustath. hæc habet, pag. 1040. 10. Τὸ δὲ ἐγχέσπαλος, πλεονασμὸν ἔχει τοῦ σ, ὡς καὶ τὸ Θεσπέσιος. Θεσπιδής, Θέσφατος.] Pro eodem dicitur et ἐγχεσίπαλος, apud Hesych.

Ἐκπαλὴς, exp. ex articulis suis emotum seu excussum, apud eundem.

Ἄπαλος, sortis vel hæreditatis expers. Idem.

Ἐμπάλλω, vibro in, ad.

[Ἐπιπάλλω. Æsch. Choëph. p. 234.]

Κληροπαλὴς, qui sorte distribuitur. Hom. hymno in Merc. ἔσχισε δώδεκα μοίρας Κληροπαλεῖς.

Μεσοπαλὴς, eidem Hesych. est quod ex medio vibratur et quassatur.

Σακέσπαλος, vel σακεσπάλος, scutum vibrans seu clypeum, bellicosus, ὁ τὸ σάκος πάλλων. Il. ε'.

Τρίπαλτος, ter vibratus, ter exiliens. Æsch. in Ἑπτὰ ἐπὶ Θ. [985. τριπάλτων πημάτων. Schol. β'. πολυπαθῶν καὶ πολυκινήτων δυστυχημάτων, &c.] ‡ perquam vehementer reddit Blomf. in Glossario suo, quod consulas.‡

ΠΑ'Ν, ανὸς, ὁ, Pan: pastorum genius. Fingitur fuisse semicaper, αἰγίπαν, et hirci modo libidinosus, iracundus etiam, ut testatur Theocrit. idyll. 1. ἐντὶ γε πικρὸς, Καί οἱ ἀεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται. [Πανὸς ὀργάς. Eurip. Med. 1174.] ¶ At πᾶν vide in Πᾶς.

Πανικὸς, Panicus: ut, πανικὸς φόβος vel θόρυβος; apud Herodot. l. 7. et Plut. in Æmilio. terror seu tumultus quem Pan irritatus immittit. [Cic. Epist. ad Attic. lib. 16. ep. 1. De Ventidio, πανικὸν puto. Aristoph. Lysistr. 997. Ἀπὸ Πανός; Schol. Bisset. Πανικῷ φόβῳ, περὶ οὗ Παυσανίας ἐν τοῖς Φωκικοῖς, ἐν δὲ τῇ νυκτὶ φόβος σφίσιν ἐμπίπτει Πανικός. τὰ γὰρ ἀπὸ αἰτίας ἀδήλου δείματα ἐκ τούτου (Πανὸς) φασὶ γίνεσθαι. Eurip. Med. 1172. Schol.]

Πάνιος, panicus. Æschyl.

Πανίσκος, ου, ὁ, parvulus Pan. Panisci, dæmones sylvestres et montani, ut, Fauni.

Αἰγίπαν, (comp.) vide Πάν.

ΠΑΝΔΕΛΕ'ΤΕΙΟΣ, ου, improbus, veteratorius. ☞ A Pandeleto quodam psephismatum scriptore et insigniter versuto, ut qui è pauperibus deceptis ditesceret. Aristoph. in Nub. πρότερόν γ' ἐπτώχευες, Τήλεφος εἶναι Μυσὸς φάσκων, ἐκ πηριδίου γνώμας τρώγων Πανδελετείους.

ΠΑΝΔΟΥ'ΡΑ, sive Πανδουρίς. Hesychio est musicum instrumentum. Vide et Pollac. lib. 4.

Πάνδουρος, qui ipsum instrumentum tractat. Hesych.

Πανδουρίζω, isto instrumento ludo. Lamprid. in Heliogabalo.

Πανδουριστὴς, οῦ, ὁ, pandurista, qui pandura ludit. Athen. l. 4.

Πανδουρίστρια, fœmina pandurâ ludens.

ΠΑ'ΝΕΜΟΣ, ου, ὁ, nomen mensis, qui aliis Λῷος. ubi vide.

[ΠΑΝΤΑ'ΡΒΗΣ. Philostr. l. 3. c. 46.]

ΠΑΠΠΑ'Ξ, vox est imitans crepitantem alvum, apud Aristoph. in Nub. † 390.† ὥσπερ βροντὴ τὸ ζωμίδιον παταγεῖ, καὶ δεινὰ κέκραγεν Ἀτρέμας πρῶτον παππὰξ, κἄπειτ' ἐπάγει παπαπαππάξ. Quibus subjungitur, ὅταν χέζω, κομιδῇ βροντᾷ παπαπαππάξ.

ΠΑ'ΠΠΑΣ, α, ὁ, pater. Vox est liberorum ad patrem, quando eum patris nomine compellare volunt. Od. ζ'. Πάππα φίλ' οὐκ ἂν δή μοι ἐφοπλίσσειας ἀπήνην Ὑψηλὴν εὔκυκλον, &c. Apud Athen. l. 8. χαῖρε, πάππα φίλτατε. † Πάππας vocat Cyrus suum avum. Xen. Pæd. 1. 3. 2. et 4. et 6.† ☞ Eust. ex veterum authoritate tradit, factum esse ex vocula infantium πᾶν, et πὰ, per reduplicationem. ¶ Legitur et pro nutritio, apud eundem. ¶ Legitur et Πᾶς per syncopen, pro πάππας.

Παππάζω, dico pappe, ablandior patri, vocando pappam. Il. ε'. Οὐδέ τι μιν παῖδες ποτὶ γούνασι παππάζουσιν, Ἐλθόντ' ἐκ πολέμοιο. ¶ Dicuntur et anseres παππάζειν. Poll.

Παππασμὸς, compellatio patris, vocando illum πάππα. Suid.

Παππίας, ου, ὁ, et παππίδιον, τὸ, paterculus; diminutiva blandientis, apud Aristoph. in Vesp. [296. Pac. 127. Aristoph. Equit. 1212. ὦ παππίδιον. Vesp. 655. Pac. 119. Schol. Bisset.]

Παππίζω, paterculum appello. Eustath.

Πάππος, avus. Πάππος ὁ πρὸς πατρὸς, avus paternus; πάππος ὁ πρὸς μητρὸς, avus maternus. apud Æschin. in Ctesiph. Dicitur et sine adjectione de avo paterno, apud Athen. l. 14. Κάδμος ὁ τοῦ Διονύσου πάππος μάγειρος ἦν. Plat. de leg. ὁ πάππου πατὴρ, avi pater. ¶ Πάππος, lanugo carduorum; seu flos, qui lanuginosus est; cardui senecta, γέρων, pappus. Item, lanugo helxines herbæ. Arat. Ἤδη καὶ πάππου, λευκῆς γήρειον ἀκάνθης. Et Nicand. Οἷά τε δὴ γήρεια νέον τεθρυμμένα πάππων. Dicitur et de lanugine barbæ, quæ inferiori labro adnascitur, ut μύσταξ, vel μάσταξ, de ea quæ superiori. Pollux, Hesych. Suid. et Eustath.

Derivata et πάππος, avus.

Παππῷος, (sicut πατρῷος à πατὴρ,) avitus: ut, παππῷα ἀγαθὰ, et παππῴα δόξα, apud Dem. Philipp. 4. [Aristoph. Av. 1452. Παππῷος ὁ βίος συκοφαντικός ἐστί μοι. Lysistrat. 654.]

Composita.

[Ἄπαππος, cum Gen. Æsch. Ag. 318.] ‡ sic ἄπαππον Ἰδαίου πυρὸς, cujus ignis Idæus progenitor fuit. Blomf.‡

Ἀπόπαππος, ου, ὁ, abavus.

Δίπαππος, atavus. vel abavus.

Ἐπίπαππος, proavus, vel atavus. Poll.

Παππεπίπαππος, (decomp.) avi pater, proavus. Pollux ex Philon. comico. Immo τοῦ πάππου ἐπίπαππος, atavus.

Πρόπαππος, proavus, avi pater. Pollux.

Προπαππῷος, (q. d. proavialis,) ad proavum pertinens. Pollux.

Τρίπαππος, tritavus.

Pertinentia ad πάππος, id est, lanugo, &c.

Παππώδη σπέρματα, vel παπποσπέρματα, lanuginosa semina, vel quæ pappo lanugine semen habent obductum, apud Theophrast.

Ἀποπαππόω, ῶ, in pappos verto. Unde pass. ἀποπαπποῦσθαι, verti seu abire in pappos. apud eundem hist. pl. l. 7. c. 11.

Ἐκπαπποῦσθαι, in pappos solvi seu abire. Diosc. l. 3. c. 13.

ΠΑΠΤΑΙ'ΝΩ, circumspicio, oculis lustro. Od. ρ'. ὁ δὲ παπτήνας, [illegible]. Il. χ'. Ἔστη παπτήνας ἐπὶ τείχει. Il. ρ'. Τρέσσε δὲ παπτήνας. Interdum sequente ἐς, ut Il.

π΄. Interdum præcedente πάντῃ, ut Iliad. ψ΄. Od. μ. vel πάντοσε, ut Il. ε΄. et ρ΄. vel ἀμφὶ, ut Il. Γ. et δ. ¶ Item oculis vestigo, circumspectans quæro. Il. ρ΄. Παπταίνων Αἴαντα μέγαν. ¶ Interdum simpliciter significat, specto, vel respecto, oculos converto, et tueor, sequente præpositione μετὰ, εἰς, aut πρός. Hesiod. in Erg. παπταίνων μεθ' ὁμήλικας, oculos convertens ad æquales. Sic apud Plut. in Themist. παπταίνω πρὸς τὸν Ἰσθμὸν, ad Isthmum specto. Et Lucian. παπτήνας εἰς ἅπαντας, omnes intuitus. (Soph. Aj. 11. Æschyl. Pr. 334. 1033.)

Composita.

Διαπαπταίνω, circumspecto per. Plut. in Fab. καὶ πρὸς ἄλλον ἄλλοτε τῶν ἡγεμόνων διεπάπταινε, circumspectans oculos convertebat.

Περιπαπταίνω, circumspecto, oculis lustro. Arat. Πολλάκις ἐκ ποντοῦ πέλαγος περιπαπταίνοντες.

ΠΑ΄ΠΥΡΟΣ, ου, ὁ, vel ἡ, papyrus seu papyrum: planta nascens in palustribus Ægypti, aut quiescentibus Nili aquis, ubi evagatæ stagnant. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 9. et Plin. lib. 13. c. 11. ¶ Item liber vel cortex ejus: ut in Epigr. λαμπάδα κηροχίτωνα σχοίνῳ καὶ λεπτῇ σφιγγομένην παπύρῳ. ¶ Item, ipsa charta, quæ inde conficitur, et qualis antiquitus ante hodiernæ inventionem facta fuit.

ΠΑΡΑ΄ (apud poëtas πὰρ, per apocopen; et παραὶ, per ectasin,) præpositio cum variis casibus varia significans.

Cum genitivo significat motum à loco, à, ab, ex. Thuc. l. 4. παρὰ βασιλέως πεμφθῆναι εἰς Λακεδαίμονα. (Eurip. Med. 445. Id. Phœniss. 96. 98. 671. 1063. 1473. Æsch. Ag. 321. Ch. 120.) † Xen. Pæd. 1. 4. 3. τυγχάνω τι παρά τινος. l. 4. p. 97. a. quid ab aliquo assequi. Cum gen. postponitur. Hesiod. Theog. 348. et Sophocl. Electra v. 34. Cum gen. cum verbis passivis a, ab. Xen. Pæd. l. 5. p. 144. c.†

Cum dativo, apud. Ut, παρ' ἐμοὶ διατρίβει. Et, παρ' ἑαυτῷ ἔχει, apud se, penes se, intra se. (Eurip. Med. 193. ib. παρ' ὑμῖν. 324. id. Phœniss. 1490. πρόσθε per antithesin ad ἐν. Soph. El. 1442. Aristoph. R. 162. 1100. 1425. Theoc. Θ΄. 18.) † παρὰ γυναιξίν. Xen. Pæd. 1. 3. 10. Cum dativ. apud et opp. τῷ ἐν, in. Soph. El. 1343.†

Cum accusativo significat motum ad locum. Xen. Hell. 1. ἀφικόμενοι παρ' αὐτόν. † Pæd. 1. 2. 9. et 1. 6. 38.† Sic, παρά σε ἥξομαι, ad te. apud eundem. ¶ Item prope, propter, juxta. Ut Od. ξ. οἱ δὲ παρ' αὐτὸν Ἀργεῖοι κοιμήσαντο. Sic Act. c. 4. παρὰ τοὺς πόδας τῶν ἀποστόλων, ad pedes, juxta pedes. ¶ Apud grammaticos pro ἀπό. ut quum dicunt, παρὰ τὸ λέγω fit λόγος. ¶ Item per. Ut Demosth. παρὰ πάντα τὸν χρόνον, per omne id tempus. Sic, παρ' ὅλον τὸν βίον. Apud Thucyd. παρ' ἅπαν τὸ στράτευμα, per totum exercitum. ¶ Exponitur etiam, inter. Ut, παρὰ τὸ δεῖπνον, inter cœnam, cœnæ tempore. Sic, παρὰ τὸν πόλεμον, belli tempore, militiæ. ¶ Exponitur etiam, in. Ut, παρὰ τὴν πορείαν, in via, in itinere. ¶ Item præter, vel contra. Ut Plut. in Pol. γάμους συμφορήσαι παρ' ἡλικίαν, ut nuptias præter ætatem præscripta coagmentaret. Sic, παρὰ γνώμην, et παρὰ τὸ πρέπον. Et, παρὰ φύσιν, contra naturam. Sic, παρὰ νόμον, contra legem. † πράττειν παρὰ τὸ βέλτιστον, contra quod optimum est facere. Xen. Pæd. l. 5. p. 115. c.† ¶ Interdum cum suo casu exponitur adverbio. ut, παρ' ὥραν, intempestivè. παρ' ἀξίαν, indignè. ¶ Aliquando exp. præter, i. ultra: ut Demosth. παρ' ὀλίγους, præter paucos, paucis exceptis. Alicubi exp. ultra, vel supra. Ut, παρὰ δύναμιν, supra vires, Thucyd. lib. 1. Et, παρ' ὃ δεῖ, suprà modum. Παρὰ ποταμὸν, ultra vel trans fluvium. ¶ Item propter, ob. Ut Antiph. παρ' ἕνα ἄνθρωπον, propter unum hominem. Et apud Demosth. παρὰ τί; quamobrem? Sic, παρ' ὃ, (pro quo scribitur etiam παρό,) propter quod, quoniam. ¶ Item παρὰ, præ. Aristot. metaph. l. 1. οἷον νήφων ἐφάνη παρ' εἰκῇ λέγοντας τοὺς πρότερον, sobrius et prudens præ illis antiquioribus. Sic et apud Plat. de leg. lib. 7. Item cum, in comparatione. et apud Plat. de rep. l. 1. λόγον παρὰ λόγον ἀντικατατείνειν. ¶ Item pro, prout. Aristot. lib. de mundo, παρὰ τὰ τῶν διαστημάτων μέτρα. ¶ Interdum παρὰ adhibetur ad significandam temporis intermissionem. Ut apud Aristot. παρὰ μῆνα τρίτον, tertio quoque mense. Sic, παρὰ τετάρτην ἡμέραν, apud Polyb. quarto quoque die. Dicitur etiam, παρ' ἡμέραν, seu παρὰ μίαν ἡμέραν, alternis diebus. Sic, παρ' ἐνιαυτὸν, alternis annis. Dicitur et de aliis rebus interjectis: ut, πληγὴν παρὰ πληγὴν, apud Aristoph. alternas plagas incutiens. ¶ Habet παρὰ alios præterea usus. Παρὰ πολὺ χείρων, multo deterior, seu longè deterior. Παρὰ τοσοῦτον, sive παρατοσοῦτον, tanto, usque adeò, apud Plutarch. et Greg. Apud Thucyd. lib. 3. παρὰ τοσοῦτον μὲν ἡ Μιτυλήνη ἦλθε κινδύνου, exp. tantulum abfuit quin Mitylene everteretur: vel, tam prope à periculo abfuit Mitylene. Παρὰ μικρὸν, vel παραμικρὸν, propemodum, penè, parum abfuit quin. Isocr. παρὰ μικρὸν ἦλθον ἀποθανεῖν, parum abfuit quin interierim: pro quo dicitur brevius, παρὰ μικρὸν ἀπέθανον. ¶ Significat etiam paullo. ut apud Luc. οὐ παρὰ μικρὸν ἀτοπώτερον, haud paullo absurdius. ¶ Παρ' οὐδὲν ἡγεῖσθαι, vel Παρ' οὐδὲν τίθεσθαι seu ποιεῖσθαι, pro nihilo ducere, nihili æstimare. Pro eodem dicitur et, παρὰ φαῦλον ἡγεῖσθαι vel ποιεῖσθαι. ¶ Παρὰ in compositione interdum significat idem quod σὺν. ut in παρεφίσταμαι pro συνεφίσταμαι, et [illegible] pro [illegible]. ¶ Aliquando significat perperam, malè, vel obiter, negligenter. ut in παρακούω, παροράω, παρακοῦ, παραθέω. Interdum signif. temerè: ut in παρακινδυνεύω, παράνομος, παραβάλλομαι. Aliquando significat clam. ut in παρεισβάλλω, et παρεμβάλλω. Aliquando denotat tempus elapsum: ut in παρακμάζω, παρηβάω. Nonnunquam minuit significationem: ut, in πάρυγρος, παρόμοιος, πάρισος. Nonnunquam auget: ut in παραθαρρύνω. Interdum significat, penitùs: ut in παρεισάγω, παραδέχομαι. Significat etiam successionem: ut in παραδίδωμι, et παραλαμβάνω. (Cum Acc. Æsch. Ag. 189. Παρ' οὐδὲν θέσθαι. 237. V. Eurip. Med. 250. 1061. Id. Phœniss. 101. 358. 694. 1035. Æsch. Pr. 531. Ch. 958. Aristoph. R. 636. Soph. Œdip. Tyr. 1003. Theoc. Id. 5. 91. παρὰ πολύ. Philostr. l. 2. c. 20. 31.) ¶ Πάρα pro πάρεστι, habes in Πάρειμι, inter comp. ex Εἰμί.

ΠΑΡΑ΄ΔΕΙΣΟΣ, ου, ὁ, hortus, viridarium. Sic vocant Græci quæ Latini ferarum vivaria; (Gell. l. 2. c. 20.) Septa videlicet quædam, in quibus voluptatis causa tum plantæ excoluntur, tum etiam vivæ feræ pascuntur. Seu ager conseptus, ac diligenter consitus omnis generis plantis. Xen. in Œcon. τὸν ἐν Σάρδεσι παράδεισον ἐπιδεικνύειν, conseptum agrum, ac diligenter consitum, ostendisse. Idem Hellen. 4. παραδείσους μεστοὺς δένδρων καὶ θηρίων. † Xen. Pæd. 1. p. 11. c. et 1. p. 14. c. et l. 8. p. 206. a.† Sed κατ' ἐξοχὴν sic vocarunt Græci interpretes hortum illum in terrâ Eden plantatum, de quo Moses Genes. c. 2. Hinc factum, ut beata gloriæ Dei sedes hoc nomine vulgò etiam diceretur: ut Luc. 23. et in Ecclesiastico aliquoties. ☞ Hanc vocem Græci à Persis, Persæ ab Hebræorum vocabulo pardès, quod hortum domesticum seu pomarium significat, dicuntur desumpsisse.

ΠΑΡΑΣΑ΄ΓΓΑΣ, sive παρασάγγης, ου, ὁ, parasanga: apud Persas mensura est viarum, triginta stadia continens. Herodot. lib. 2. ὁ παρασάγγης δύναται τριήκοντα στάδια. Apud Xen. δύο παρασάγγας ἀπέχειν, exp. distare sexaginta stadia. † Pæd. 2. 60. b. et l. 4. p. 94. c.† Athen. lib. 3. πολλοὺς παρασάγγας ὑπερβεβηκότες.

ΠΑΡΔΑΚΟ΄Σ, ὰ, ὸν, humidus, humectus, uvidus. Aristoph. in Pace, Οὐδὲ σκαλεύειν οἷόν τ' ἐστι τήμερον, Ἐπειδὴ παρδακὸν τὸ χωρίον, quoniam agellus uvidus est, hodie glebas frangere non licet. Archilochus etiam et Simonides ita hoc vocabulum usurparunt, ut tradit schol. ☞ Forsan ab ἄρδω, irrigo, pleonasmo τοῦ π.

ΠΑ΄ΡΔΟΣ, ου, ὁ, pardus: fera, quæ et πάνθηρ.

Πάρδαλις, εως, ἡ, pardalis seu panthera. † Xen. Pæd. 1. 4. 7.† Aristot. hist. an. lib. 9. c. 6. Ælian. et Oppian. de venat. l. 4. et Theophr. de caus. pl. l. 6. c. 5. Eadem dicitur et πόρδαλις, Il. ν΄. et φ΄. et Oppian. de venat. l. 3.

Παρδάλειος, sive παρδάλεος, pantherinus. Ut, παρδαλέα δορὰ, pantherina pellis: quæ et παρδαλέη sive παρδαλῆ dicitur. Il. γ΄. et κ΄. Παρδάλειος λίθος, lapis pantherinam pellem imitans macularum varietate.

Παρδαλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, pantherinus, seu ad pantherinam naturam accedens, pantheræ naturam imitans. Athen. l. 2.

Παρδαλωτὸς, referens colorem pardalis, pantheræ in modum varius et maculosus.

Πάρδαλος, ου, ὁ, avis cinerei coloris: de qua Aristot. hist. an. l. 9. c. 23.

Παρδίαι κεστρεῖς, pisces de genere mugilum: quòd sint pardorum in modum maculosi. Plut. de solert. anim.

Πάρδιον, ου, τὸ, pardium fera. Aristot. l. 2. an. ubi Gaza legit ἱππάρδιον.

ΠΑΡΕΙΑ΄, et Æolicè παραὰ, ᾶς, ἡ, mala, maxilla, gena. Od. θ΄. τῆς δ' ἐλεεινοτάτῳ ἄχεϊ φθινύθουσι παρειαί. Od. π΄. κὰδ δὲ παρειῶν Δάκρυον ἧκε χαμᾶζε. Sic et Od. ά. et alibi apud Hom. Xen. Pæd. 6. ἐλείβετο δ' αὐτῷ τὰ δάκρυα κατὰ τῶν παρειῶν. Plut. in Hellen. τὸν ἐρύθρας παρακαλύπτεσθαι παρειάς. ¶ Apud poëtas proræ etiam navium παρειαὶ dicuntur: ut annotant Eustath. et Poll. ☞ Sunt qui παρὰ τὸ ἐπαίρω deducant. vide Ammon.

Παρείας, ου, ὁ, dicitur serpens quidam, παρὰ τὸ ἐπαίρεσθαι τὰς παρειάς, seu παρὰ τὸ ἐκπεφυσημένας καὶ μεγάλας παρειὰς ἔχειν. Demosth. pro cor. τοὺς ὄφεις τοὺς παρείας θλίβων. Aristoph. in Plut. ‡690.‡ Ὀδὰξ ἐλαβόμην ὡς παρείας ὢν ὄφις.

Παρήϊον, τὸ, et παρηῒς, ίδος, ἡ, idem quod παρειά. Od. χ΄. Apollon. Arg. l. 2. et in Epigr. (Æsch. S. c. Th. 540. Eurip. Med. 924. Phœniss. 277.) ¶ Παρήϊος adjectivè etiam dicitur, maxillaris. Et Παρήϊα, (sc. κοσμήματα,) appellantur ornamenta in maxillis equorum: ut Il. δ΄. ἐλέφαντα φοίνικι μιήνῃ, παρήϊον ἔμμεναι ἵππων.

Composita.

Εὐπάρῃος, pulchras habens genas.

Καλλιπάρῃος, † ὁ, ἡ,† Æolicè seu Bœoticè pro καλλιπάρειος, pulchras habens genas: et synecdochicè, ex parte intelligendo totum, pulcher, venustus. Il. ά. Od. ό. † Hesiod. Theog. 238. et 270.†

Λευκοπάρῃος, vel λευκοπάρειος, candidas habens genas. Hesych.

Μαλλοπάρῃος, genas velleris in modum molliculas habens, apud eundem.

Μηλοπάρῃος, et Doricè μαλοπάρειος, malis vel pomis similes habens genas, vel cujus malæ seu genæ colorem pomi referunt. Theocr. Idyll. 27. [26. 1.]

Μιλτοπάρῃος, minio infectas genas habens, qui miniatis seu rubricatis genis est. Metaphoricè quoque naves μιλτοπάρῃοι dicuntur, Il. β΄. quarum proræ minio seu rubrica sunt infectæ.

Φοινικοπάρειος, sive φοινικοπάρῃος, phœniceas habens malas, seu genas, i. phœnicei coloris. Naves etiam φοινικοπάρῃοι dicuntur, quæ phœniceo colore pictæ sunt. Od. λ΄.

Χαλκοπάρῃος, seu χαλκοπάρειος, æreas habens malas. Il. μ΄. et ρ΄.

Χαλκοπάρᾳος, idem. Pind.

ΠΑΡΘΕ΄ΝΟΣ, ου, ἡ, virgo. Il. χ΄. ἅτε παρθένος ἠΐθεός τε. ¶ Interdum ponitur adjectivè. Ut Xen. Pæd. 4. ἔστι μοι θυγάτηρ παρθένος, γάμου ἤδη ὡραία. † Sic γυνή. Hesiod. Theog. 513.† Sic Phil. de vita Mos. μιμούμεναι τὰς παρθένους χάριτας, virgineas gratias imitantes. Item metaph. apud Aristoph. παρθένοι τριήρεις, triremes intactæ adhuc à mari. (παρθένου πηγῆς μέτα. Æsch. Pers. 613. παρθένῳ χερί. Eurip. Phœniss. 800. παρθένοι κόραι. ib. 1667. Soph. Tr. 1292.) ☞ Dicitur, (ut tradunt grammatici) παρὰ τὸ παραθεῖν τῇ μητρί, quia virgines ut plurimùm suas matres formâ excellunt. Alii διὰ τὸ παρακαταθέσθαι τὴν ἡλικίαν dictam volunt, hoc est, quia ætatem infantilem egressa est, ut nubilis esse possit. Eustathio παρθένος dicitur ἐστερημένη τοῦ θῆσθαι, ἤγουν θηλάζειν, i. quæ nondum lactat.

Παρθένιος, sive παρθένειος, et παρθενικός, virgineus, virginalis, qui vel qualis est virginum, virginum proprius. Ut, παρθένιος ἱδρὼς, apud Eurip. (Παρθένιος. Phœniss. 762.) [Aristoph. Av. 919. πολλά τε πολλὰ, καὶ καλὰ, Καὶ παρθένια. Schol.] Et, παρθένιοι αὐλοί, apud Athen. l. 4. et 14. Dicitur etiam παρθένιος ἀνὴρ, vir qui uxorem juvenculam virginem duxit, apud Plut. in Pomp. Et, παρθενικὴ κόρη, virgo, Athen. lib. 2. Pro quo frequentiùs dicitur παρθενική, absolutè. ut Od. λ΄. Hesiod. in Erg. ¶ Παρθένιον, herbæ nomen. apud Nicand. in Ther. Diosc. l. 3. c. 155. et lib. 4. c. 199. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 7.

Παρθένια, τὰ, signa virginitatis. Deut. c. 22.

Παρθενεῖα, τὰ, status virginitatis. Judic. c. 11.

Παρθενία, ἡ, virginitas, status in quo virgines sunt. Apoll. Argon. l. 2. (Eurip. Phœniss. 301.) Herodian. lib. 4.

Παρθενεύω, seu παρθενεύομαι, in virginitate dego. Polyæn. lib. 9. νόμος ταῖς ἑστιάσι, δεῖ παρθενεύεσθαι. Sic et apud Herodian. lib. 5. ¶ Item παρθενεύω, virginem manere cogo: in virginitate custodio. Eurip. in Supplic. Ἢ παρθενεύεις παῖδας ἐν δόμοις καλῶς. (Phœniss. 1557.) Sic et apud Luc. in Tim.

Παρθένευμα, τὸ, locus ubi virgines degunt, conclave virginum. Exp. etiam, status virginitatis. Eurip. in Phœn. et in Ione. [Phœn. 1271. Οὐκ ἐν χορείαις οὐδὲ παρθενεύμασι Νῦν σοι προχωρεῖ δαιμόνων κατάστασις. Vide Not. Ion. 1425. Ὦ χρόνιον ἐμὸν παρθένευμα τῶν ἐμῶν. 1473. τόδε με παρθένευμ' ἔτικτε σόν.]

Παρθένευσις, εως, ἡ, ipsa actio τοῦ παρθενεύειν, quum aliqua custoditur virgo, aut aliquis sub habitu virgineo. Luc. de salt.

Παρθενεία, ας, ἡ, idem cum παρθενία. Eurip. in Rheso.

Παρθενίας, ου, ὁ, filius legitimo concubitu natus ex ea, quæ, quum duceretur, virgo putabatur, sed non erat. Aristot. polit. 5. c. 7.

Παρθενικάριον, ου, τὸ, virguncula.

Παρθενὼν, ῶνος, ὁ, conclave virginum, seu locus in quo asservantur virgines. (Eurip. Phœniss. 89. 193. 1234. Æsch. Pr. 647.) Plutarch. in Alex. Ionicè pro eodem dicitur παρθενεών, ut in Epigr.

Πάρθενος, metri gratia dicitur pro παρθένος, in iisdem Epigr.

Πάρθα, idem. Suid. ex Epigr.

Composita.

Ἀειπάρθενος, ἡ, semper-virgo. Soph. in Ajace. Dion. et Xiphilin. Comprimis verò divæ matris Mariæ meritissimum attributum.

(Ἀναπαρθένευσις, virginitatis recuperatio. Sch. Æsch. Choëph. 69.)

Ἀπάρθενος, non ampliùs virgo, devirginata. Nonn. [Eurip. Hecub. 611. Ὡς παῖδα λούτροις τοῖς πανυστάτοις ἐμὴν, Νύμφην τ' ἄνυμφον, παρθένον τ' ἀπάρθενον, Λούσω. Schol. εἰ μὲν τὸ ἀπάρθενον, ἀντὶ τοῦ κακοπάρθενον φησίν. ἐμοὶ δὲ οὐχ οὕτω δοκεῖ, &c.]

Ἀπαρθένευτος, non devirginata, pura et intacta. Hesych. ex Soph. Hippon. i. quæ custodiâ non indiget. ¶ Item, non decens virgines. Eurip. in Phœn.

Ἀποπαρθενεύω, seu ἀποπαρθενόω, devirgino, virginitate privo.

Διαπαρθενεύω, idem. Athen. lib. 3. ἐν ἑνὶ μὲν τοί γε ἤμασι πεντήκοντα διεπαρθένευσε Θεσπίου κόρας.

Διαπαρθένια δῶρα, dona quæ pro virginitate adempta dantur. Pollux lib. 3.

Δυσπάρθενος, virgo misera. Epigr.

(Δυσπαρθένευτος. Sch. Æsch. Suppl. 391.)

Εὐπάρθενος, felix virgo. Eurip. in Bacch. [520.]

Καλλιπάρθενος, ὁ καὶ ἡ, pulchras virgines habens: unde, καλλιπάρθενοι Νείλου ῥοαί, apud Eurip. initio Helenæ. [Iph. in Aul. 1574. Aristoph. Thesm. 862. Νείλου μὲν αἵδε καλλιπάρθενοι ῥοαί, &c. Schol. λαμπραὶ αἱ ῥοαὶ τοῦ Νείλου.]

Μιξοπάρθενος, dicitur ἡ σφίγξ, quòd virginea facies ei admista esset, h. e. quòd ex parte esset facie virginea. Eurip. in Phœn.

Συμπάρθενος, simul virgo. Æl. var. hist. lib. 12.

Φιλοπάρθενος, amator virginum. ¶ Item virginitatis amatrix seu studiosa.

Ψευδοπάρθενος, ἡ, falsa seu fictitia virgo, quæ virginitatem mentitur. [Herodot. Hist. lib. 4. τὰς δὲ ἀποθνησκούσας παρθένους ἐκ τῶν τρωμάτων, ψευδοπαρθένους καλέουσι.]

ΠΑ'ΡΙΟΣ, ου, ὁ, Parius, qui ex Paro insula est. Πάριος λίθος, Parius lapis: ex marmoreo genere. Plin. lib. 36. c. 5. Legitur et πάρειος λίθος cum diphthongo, apud Paus. in Att. ¶ In Epigr. πάρειος exponitur, Pario marmore structus.

Ἀναπαριάζειν, esse dicunt, pactis non stare: proverbio à Pariis sumpto; qui quum, bello ab Atheniensibus oppressi, promisissent, se civitatem illis tradituros si ab armis discederent, mox nacti auxilia, ab iisdem desciverunt.

(ΠΑΡΝΗΣΣΕΥ'Σ. Æsch. Ch. 561.)

Παρνασός. Eurip. Ion. 86. Παρνασιάδες δ' ἄβατοι κορυφαί, &c.

ΠΑ'ΡΝΟΠΕΣ, αἱ, genus locustarum, ut ἀττέλαβοι. Aristoph. in Avib. Ὅσον τὸ χρῆμα παρνόπων προσέρχεται. Pausanias ponit in numero volatilium maleficorum, quæ segetes exedunt. et Aristoph. rursus in Avib. αὐτῶν τὰς ἀρούρας οἱ πάρνοπες οὐ κατέδονται, Ἀλλὰ γλαυκῶν λόχος εἷς αὐτοὺς καὶ κεγχρηΐδων ἐκτρίψει. Sunt qui ex culicum genere esse velint.

ΠΑ'ΡΟΣ, ante. Poëticum adverbium, vel loci, vel temporis. Cum genit. Ut apud Eurip. στεῖχε δωμάτων πάρος, prodi ante ædes. Il. θ'. Εἴξατε Τυδείδαο πάρος σχέμεν ὠκέας ἵππους, ante Tydidem inhibere celeres equos. Ponitur et sine casu. Ut Il. ψ'. Ἰδομενεῦ, τί πάρος λαβρεύεαι; ante alios, vel ante tempus. † τὸ πάρος, ante. Hes. Th. 394.† ¶ Item antea, priùs, ante hoc vel illud tempus: Il. σ'. πάρος γε μὲν οὔτι θαμίζεις. Od. ζ'. ἐπεὶ πάρος οὔ τιν' ἀκούεις. Interdum præponitur articulus. Odyss. ά. ὡς τὸ πάρος περ, ut antea. In plur. τὰ πάρος, antecacta, præterita. Soph. ¶ Item priusquam, antequam. Cum infinitivo. Ut Il. σ'. Ἐς δ' ἀγορὴν ἀγέροντο πάρος δόρποιο μέδεσθαι. Et Il. ζ'. πάρος τάδε ἔργα γενέσθαι. (Eurip. Phœniss. 71. 1223. τύχης πάρος. Soph. Tr. 737. 1246. Œdip. Tyr. 1135. Æsch. Ch. 365.)

Πάροιθε, sive πάροιθεν, (illud sequente consonante, hoc sequente vocali,) idem quod πάρος, ante. Ut Od. υ'. Μνηστῆρες δὲ πάροιθεν Ὀδυσσῆος μεγάροιο Δίσκοισιν τέρποντο, ante domum Ulyssis. Apoll. Rhod. Arg. lib. 2. θῆκε πάροιθε ποδῶν, posuit ante pedes. Ponitur et sine casu. Il. ψ'. ¶ Item antè, antea, in temporis significatione: ut Iliad. ψ'. Πάντα γὰρ ἤδη τοι τελέω τὰ πάροιθεν ὑπέστην, omnia nunc tibi præstabo quæ antea promisi. Et cum artic. in Epigr. † τὸ πάροιθεν, antea. Hes. Th. 530.† (Æsch. Pers. 610. Ag. 276. 1381. Ch. 389. Eurip. Phœniss. 815. 965. Soph. Tr. 614 Œdip. Tyr. 876. 1306.)

Παροίτερος, ου, ὁ, prior, item vetustior, antiquior. Usurpatur in loci significatione, apud Apoll. Arg. lib. 4. Ἔστι δέ τις πορθμοῖο παροιτέρη Ἰονίοιο Νῆσος, sita ante. Sic in cursu dicitur aliquis esse παροίτερος. Iliad. ψ'.

Παροιτέρω, longiùs progrediendo, ulteriùs. Apoll. Rhod. Arg. l. 2.

Παροίτατος, primus. Apoll. Arg. lib. 2. ἐκ μὲν ἔπειτα παροίτατος. Item vetustissimus, antiquissimus.

Προπάροιθε, sive προπάροιθεν, idem quod πάροιθε sive πάροιθεν, antè. Od. ρ'. Εἰ δ' ἐθέλεις, ἐπίμεινον· ἐγὼ δ' εἶμι προπάροιθεν, ego eo præ, seu anteeo, præeo. Hesiod. in Theog. †762.† προπάροιθε φυλάσσει, antè custodit, ab anteriore parte, in fronte. Construitur et cum genit. Il. ό. Αὐτὸς δὲ προπάροιθε πολλὸν φέρεν. Hesiod. in Erg. Τῆς δ' ἀρετῆς ἱδρῶτα θεοὶ προπάροιθεν ἔθηκαν. Comparationi etiam servit: ut Odyss. λ'. σεῖο δ' Ἀχιλλεῦ Οὔτις ἀνὴρ προπάροιθε μακάρτατος, οὔτ' ἄρ' ὀπίσσω, præ te nemo beatior, seu ante te. Significat etiam, ante oculos, in conspectu. Od. υ'. Οἶδ' εἰ οἱ προπάροιθεν ἀλαφοιὸ ἡ φίλος υἱὸς Χαλκῷ δηώσειν, ὁ δ' ὀφθαλμοῖσιν ὁρᾶτο. (Eurip. Phœniss. 796. 1461.) Dicitur et Πρόπαρ, per apocopen. Hesiod. in Theog. †518.† πρόπαρ Ἑσπερίδων λιγυφώνων. (Eurip. Phœniss. 117. 789. Æschyl. Suppl. 798.)

ΠΑ'ΡΩΟΣ, sive παρωός, aut παρῶος, dicitur color quidam medius inter cinereum et rufum: ut, παρῶος ὄφις, apud Aristot. hist. anim. lib. 9.

ΠΑ'Σ, παντός, ὁ, (F. πᾶσα, Neut. πᾶν,) omnis. Theogn. Πᾶς γὰρ ἀνὴρ πενίῃ δεδμημένος, οὔτε τι εἰπεῖν, Οὔθ' ἔρξαι δύναται. Aristot. πᾶς ἀνὴρ σοφός. Iliad. θ'. Κέκλυτέ μευ, πάντες τε θεοί, πᾶσαί τε θέαιναι. Luc. in vita aut. ἄγε δὴ πρόσεχε πᾶς. Item quivis, quilibet. Et Demosth. pro cor. ἂν πάντας μᾶλλον αἰτίους εὕροις ἢ ἐμέ. In Mid. πάντα μᾶλλον ἢ ταῦτα λεκτέα. Dicitur et, τοῦ παντὸς τιμήσασθαι, plurimi facere, apud Synes. Et pro eodem, περὶ παντὸς ποιεῖσθαι, apud Thuc. lib. 2. ¶ Item totus, universus. Il. ό. πᾶς δὲ (ὁ λόφος) χαμάδις κάππεσεν ἐν κονίῃσι. Soph. in Ajace, λύπῃ πᾶς ἐλαύνεται κακῇ. Thuc. lib. 6. παντὶ ἅμα τῷ στρατεύματι. Gregor. πόθεν ὅλος πᾶσι τῷ ἀσαφεῖ φρενιτιᾷ; Interdum ei præfigitur ὅλος, in hac signif. ut apud Polyb. πρὸς δὲ ταῖς ἐπὶ τὸν Πτολεμαῖον παρασκευαῖς ὅλος καὶ πᾶς ἦν. (πᾶς δόμος ἔρροι. Eurip. Med. 114. πᾶν κέρδος ἐγώ, ib. 463. Soph. Tr. 659. Œdip. Tyr. 1221. Æsch. Pr. 215.) ¶ Τὸ πᾶν, vel πᾶν, summa rerum: unde ἐλθεῖν περὶ τοῦ παντός, apud Thuc. lib. 1. Philosophis autem τὸ πᾶν dicitur universitas: quam Cicero nunc totum et omnia, nunc mundum appellat. Ut apud Plat. τὸν μὲν οὖν ποιητὴν καὶ πατέρα τοῦδε τοῦ παντὸς εὑρεῖν τε, ἔργον, καὶ εὑρόντα εἰς πάντας ἀδύνατον λέγειν. Sic et apud Plutarch. adversus Colot. ¶ Nonnunquam τὸ πᾶν, adverbialiter ponitur pro κατὰ τὸ πᾶν, omni ex parte, omnino. Ut apud Plat. in Apol. τούτου δὲ τὸ πᾶν μέλει. Sic Xenoph. pæd. 1. τὸ πᾶν, διαφέρει ἐν παντὶ ἔργῳ προθυμία ἀθυμίας. Item perpetuò, semper. Ut apud Luc. ἐν καιρῷ τὸ πᾶν βιοῦντα. ¶ Sic et πάντα usurpatur pro πάντως, modis omnibus. Ut apud Athen. ὑπὸ τοῦ πάντ' ἀρίστου καὶ μουσικωτάτου βασιλέως Ἀδριανοῦ. Et Gregor. πάντ' ἐμοὶ εὐδαιμονία. Interdum tamen subauditur præposit. κατά. Ut Od. μ'. οὐκ ἄρα πάντα πέρηνας, οὐδὲ λέλοιπας. Sic et apud Herodian. et Synes. ¶ Πᾶς dicitur etiam pro πάντως. teste Eustath. κατὰ συγκοπήν.

† Παντάπασι, omnino. Xen. Pæd. 1. 3. 9. et 14. et 1. 4. 2.†

Πάντη, omnino, prorsus, penitus. Aristot. lib. 1. de gener. et corrup. Plat. in Phileb. † Xenoph. Cyri Pædiæ, cap. 1. sect. 1.†

Πάντως, et παντῶς, Doricè, omnino, omnibus modis, prorsus. Plut. de Agesilao. Νικίας, εἰ μὲν οὐκ ἀδικεῖ, ἄφες· εἰ δὲ ἀδικεῖ, ἐμὴν ἄφες· πάντως δὲ ἄφες. Aristot. Metaphys. lib. 9. οὐ γὰρ πάντως τοῦ ἀνθρώπου μέρος ἡ χείρ, non enim omnibus modis hominis pars manus est, i. simpliciter. Item ad summum: ut apud Gal. ad Glauc. lib. 1. ὥρα τοῦ τοιούτου πάντως γε τῇ τετάρτῃ φημὶ τὸ σημεῖον ποιήσεις, ad summum, vel, ut plurimùm quarta die. ¶ Præcedente negatione exponitur, continuò, habente consequentiæ significationem, vel necessitatis. Aristot. probl. sect. 10. ὅσα δ' ἄγρια, οὐ πάντως ἥμερα, quæcunque animantia agrestia sunt, non continuò etiam sunt mansueta: vel, non necesse est esse. (Æsch. Pr. 637. 942.)

Πάντοσε, quoquoversum, in omnem partem. Hom. Il. μ'. et alibi.

Παντόσεμος, varius. Eurip. in Iph. Aul. [791.] Lucian. in somn.

Πάντοθεν, undique, undiquaque. Od. ξ'. † Xen. Pæd. 1. 5. p. 119. c.†

Πανταχῇ, ubique, oppos. τῷ μηδαμοῦ. (Æsch. Pers. 285. Eurip. Phœniss. 258.) ¶ Item quoquo modo. Plat. † Xen. Pæd. 6. p. 116. d.† [Suid. Lex. iii. 21. Πανταχῇ πάντα τρέπων. Pro πάντα τρέπων, legendum est, πάντα τρόπον. subintellectâ nimirum Præpositione κατά. Kust. Demosth. c. Eubulid. ὄντα πανταχῇ δικαίως καὶ προσηκόντως, &c.]

Πανταχοῦ, idem quod πανταχῇ. Dem. πάντες πανταχοῦ προτιμῶσι. Et cum gen. πανταχοῦ γῆς, ubique terrarum, apud Chrysost. † τὰ πανταχοῦ (sc. χρήματα.) Xen. Pæd. l. 5. p. 120. a.† ¶ Exponitur et, quovis, seu quemcunque in locum, apud Dem. Phil. 1.

Πανταχόσε, et πανταχοῖ, in omnes partes, quovis, quoquo versus. Ut, πανταχόσε τοῦ σώματος, apud Alex. Aphr. in præfat. l. 1. problem.

Πανταχόθεν, undique, ex omnibus partibus. Herodian. l. 1. τά τε πανταχόθεν ζῶα ἠθροίζετο αὐτῷ.

Παντοῖος, ου, ὁ, omnigenus, omnimodus: item varius, multiplex. Il. γ'. (Soph. Œdip. Tyr. 935.) Gregor. Luc. &c. † Xen. Pæd. l. 3. p. 79. c.†

Παντοίως, omnibus modis. Herodian. lib. 4.

Πάνυ, omnino, prorsus. Aristoph. in Nub. πάνυ φημὶ ἔγωγ', omnino nego. Sic et apud Thuc. et Herodian. in responsione et concessione jungitur particulis μέν, γε, et οὖν. ut apud Plat. et Xen. Item valde, admodum, magnopere. Plat. in Phæd. πάνυ μακρὸν πεποίηκας σύγγραμμα, valde longum. Sic apud Aristoph. in Plut. et Plutarch. περὶ δυσωπίας. † πάνυ πολύ. Xen. Pæd. p. 154. c. 1. 5. 3. et 10. et μὴ πάνυ. 1. 6. 22.† ¶ Exponitur et, fermè, apud Dem. et Aristot. ¶ Ὁ πάνυ, i. ἄριστος, in suo ordine excellentissimus.

Πάγχυ. (poët.) omnino, penitus. Il. ν'. Od. ί. et alibi. (Æsch. S. c. Th. 647. Aristoph. R. 1579.)

Ἐπιπάγχυ, (comp.) idem. Hesiod. in Erg.

Composita.

Ἅπας, αντος, universus, omnis.

Ἀμπαπάξ, in totum, in universum. Hesych. et Suid. Exponitur et utrinque, apud Luc. Sunt qui ad ἅπαξ referant, q. ἀναπάξ.

Ἅπας, universus, totus. Fœm. ἅπασα, N. ἅπαν. Hom. Τὸ δ' ἅπαν ἐπλήσθη πεδίον, universus campus. Et apud eundem, ἅπας ἐνιαυτός, totus seu integer annus. Sic et apud Æsch. in Ctesiph. ¶ Item omnis. Od. ξ'. τὸν ἀπάντων ἀπάντων. et, ἁπάντων ἀναγκαιότατα, apud Isocr. Dicitur et, ἅπας τις, quilibet, quivis. ¶ Exponitur et, summus, extremus, apud Plat. in epist. εἰς ἀπορίαν ἐλθεῖν τὴν ἅπασαν, in summam vel extremam adduci angustiam. (Eurip. Phœniss. 1316.)

Ἀπανταχῇ, vel ἀπανταχοῦ, ubique, quaqua versum, passim: ut, ἀπανταχοῦ δὲ βωμοὶ καὶ θυσίαι. [Eurip. Antiop. 34. φεῦ, φεῦ, τὸ δοῦλον ὡς ἀπανταχῇ γένος, Πρὸς τὴν ἐλάσσω μοῖραν ὥρισεν θεός. Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 6. Ἔχειν δὲ δεῖ καὶ τὰ ἀναγκαιότατα ἔργαλα ἐπὶ ταῦτα πάντα· οὐ γὰρ ἀπανταχοῦ χειροτέχναι παραγίνονται.]

Ἀπανταχοῖ, ubique, ubivis, in omni loco. Luc.

Ἀπανταχόθεν, undique, undevis, omni ex parte.

Ἀπανταχόσε, in omnem partem, quoque versum. Plut. in Camill.

Ἀπαντῇ, undeque, undiquaque. † Hes. Th. 584.†

Decomp. Ἀπαξάπας, semel omnis, sine exceptione omnis. Aristoph. (R. 161.) in Plut. et Luc.

Εἰσάπαν, omnino, prorsus. Phil.

Καθάπαν, omnino, in universum.

Συνάπας, idem quod Σύμπας.

Διαπαντός, semper, perpetuâ serie, Xen. per omnia, jugiter, Luc. 24. Ebr. 13. Et, διὰ παντός (sc. χρόνου.) † Διαπαντός, idem quod διὰ παντός vel πάντων, i. e. per omnes, omnibus, vel per adverbium, deinceps. Xen. Pæd. 2. 36. c.†

Ἐκπαντός, in totum, omnino, prorsus. Et, ἐκ παντός (sub χρόνου, vel καιροῦ.)

Ἔμπαν, omnino, Hesych. Pro quo tamen potiùs ἔμπας dicitur, quod quære.

Ἐπίπαν, in totum, in universum, omnino. Theophr. de caus. pl. l. 2. ¶ Item plerunque, et plurimum, ferè. Polyb. et Aristot. (Æsch. Suppl. 829.)

Πάμπαν, omnino. Il. δ'. φ'. &c. † Xenoph. Pædiæ 1. 1. 1. 4. et 1. 4. 4. ταχὺ πάμπαν.† (Eurip. Med. 1093.)

Παράπαν, in universum, genere toto, apud Plat. Exponitur et omnino, prorsus, apud Aristoph. in Plut. et Polyb.

Πρόπας, universus, totus. ut, πρόπας στόλος, apud Soph. et, νύκτας τε προπάσας, apud Hom. Il. β'. † ἦμαρ. Hesiod. Theog. 525.† (Æsch. Pers. 434. Pr. 406. Eurip. Phœniss. 1457. Soph. Œdip. Tyr. 177.)

Σύμπας, Att. ξύμπας, universus, totus. Thuc. lib. 2. Isocr. Dem. et Aristot. † Xen. Pæd. l. 3. p. 76. b.† (Soph. Œdip. Tyr. 772. 833.)

ΠΑ'ΣΣΑΛΟΣ, et Atticè πάτταλος, ου, ὁ, clavus ligneus, paxillus. (☞ A πήσσω, pango, defigo, depango. Eust.) Od. φ'. ἀπὸ πασσάλου αἴνυτο τόξον. Synes. epist. 45. ὁ πάτταλος παττάλῳ ἐκκρούεται, paxilli paxillis excutiuntur. Poëticè πασσαλόφι dicitur pro πασσάλου. Il. ε'. Od. θ'. et alibi.

Πασσάλιον, ου, τὸ, et πασσαλίσκος, ου, ὁ, sive παττάλιον, et παττάλισκος, claviculus ligneus, paxillus. ut, παιδὸς διὰ παττάλιον, apud Pollucem lib. 9.

Παττάλιαι ἔλαφοι, quorum cornua πασσάλου speciem referunt. Aristot. hist. anim. l. 9. c. 5.

Πασσαλεύω, seu πατταλεύω, f. εύσω, palam figo, vel palo figo, palo affigo. Eurip. in Rheso, θείνων αὐτὰ πασσάλευε πρὸς δόμοις. (Æsch. Ag. 507.)

Πασσαλευτός, affixus. Æsch. in Prometh. [112. τοιᾶσδε ποινὰς ἀμπλακημάτων τίνω, Ὑπαιθρίοις δεσμοῖσι πασσαλευτὸς ὤν. Schol. πασσαλευόμενος, κατεσφηνωμένος.]

Πάσσαξ, ακος, ὁ, diminut. idem quod πάσσαλος. Aristoph. in Acharn.

Πασσάκιον, τὸ, idem. apud Hesych.

Πασσακίζω, palo figo, vel palo affigo.

Πασσάκας, palus. Hesych.

Composita.

Γηπάτταλος, paxillus terræ. Lucian. in Lexiph.

Διαπατταλεύω, seu διαπασσαλεύω, distendo clavis ab extrema parte fixis. Plut. in Artax. Aristoph. in Equit.

Προσδιαπασσαλεύω πρὸς σανίδα, (decomp.) tabulæ trajecto paxillo affigo. [Herod. lib. 7.]

Προσπασσαλεύω, sive προσπατταλεύω, paxillo appingo seu affigo. Aristoph. in Plut.

Προσπασσαλεύομαι, paxillo affigor: unde, Ἀνδρομέδα προσπεπατταλευμένη, palo alligata. apud Luc.

ΠΑ'ΣΣΩ, vel πάττω, inspergo, vel conspergo. Ut Il. ί. πάσσε δ' ἁλὸς θείοιο, salem inspergebat. Et, ῥόδοις πάττειν, rosis conspergere, apud Aristoph. in Plut. † Nub. 1330. χρυσῷ πάττων, auro conspergens. Nub. 909.† Item superinjicio. ut apud Hom. ἐπὶ φάρμακα πάσσων. ¶ Item variego, variè distinguo. Eust. (Theoc. Id. 2. 21. Πάσσομαι. Æsch. p. 277.)

Παστός, οῦ, ὁ, conspersus. Schol. Aristoph. et Athen.

¶ Item thalamus, apud Luc. Unde comp. πρόπαστος, locus ante thalamum.

Παστὰς, άδος, ἡ, thalamus. (à secunda significatione verbi πάσσω.) Eurip. in Oreste. ‡ Soph. Antig. 1207.‡ et apud Chrysost. ¶ Exponitur et, porticus: apud Plut. in vita Galbæ, et alibi. [Herodot. Hist. lib. 2. καὶ ἐκ τῶν οἰκημάτων ἐς παστάδας ἐς στέγας τε ἄλλας ἐκ τῶν παστάδων, &c.] Item atrium, in quo habebantur conciones. apud eundem in Lycurgo. (Theoc. κδ'.)

Πάστη, ἡ, jusculum farina mixtum, seu conspersum. Poll. ex Aristoph.

Composita.

Ἀμφίπαστος, ὁ καὶ ἡ, per summa conspersus. Sopater apud Athen. l. 3.

Ἁλίπαστος, sale conspersus. ut, ἁλίπαστον κρέας, apud Eust. ¶ Item mari seu aqua marina aspersus, in anthol. Epigr.

Διαπάσσω, vel διαπάττω, conspergo. Gal. ad Glauc. Item inspergo seu spargo. Herodot.

Διαπάττομαι, inspergor. Unde, διαπαττομένη γῆ, terra quæ inspergitur. Διαπεπασμένος μέλανι, colore nigro, nigris maculis respersus.

Διάπασμα, τὸ, medicamentum quod corpori siccum inspergitur. q. d. aspergimentum. Diosc. lib. 1. Sic etiam dicitur, quod potui inspersum seu additum bibitur. apud Gal.

Ἐμπάσσω, seu ἐμπάττω, inspergo. Gal. ad Glauc. l. 2. et Nicand. in Alexiph. ¶ Metaphoricè, intexo: quia, quæ intexuntur, velut insperguntur. Il. γ'. πολέας δ' ἐνέπασσεν ἀέθλους. Sic et Il. χ'.

Decomp. Παρεμπάσσω, præter alia inspergo. Diosc.

Προσεμπάσσω, præterea inspergo.

Συνεμπάσσω, simul inspergo.

Ἐπιπάσσω, vel ἐπιπάττω, q. d. superspargo, inspergo. Theocr. Id. 2. ἀλλ' ἐπίπασσε, Θεστυλί. δειλαία. Et apud Theophr. ἐπιπάττω ἐπ' ὄξος, aceto aspergo. (abundante ἐπί.) Apud eundem, ἐπιπάττοντες γάλα, exp. lacte macerantes.

Ἐπιπάσσομαι, inspergor. Herodian. l. 1. Apud Dioscor. ἐπιπασθεῖσα ῥίζα, exp. radix in pastillos conformata.

Ἐπίπαστος, qui inspergitur, qui inspergendo adhibetur. Τὰ ἐπίπαστα peculiariter dicuntur farinæ pulmentariis ex leguminibus inspersæ. Hesych. et Eustath. Sic φάρμακα dicuntur ἐπίπαστα, quibus corpora nostra in utendo consperguntur. Theocr. idyll. 11.

Καταπάσσω, sive καταπάττω, conspergo. Alex. in probl. τὴν δρῦν θείῳ καταπάσσειν, quercum sulphure conspergere. Et apud Aristoph. in Nub. κατὰ τραπέζης τέφραν καταπάττων.

Κατάπασμα, τὸ, id quo corpus conspergitur. Gal. in lib. τῶν κατὰ τόπους, et Ægin. l. 7. 13.

Κατάπαστος, qui aspergitur: ut, κατάπαστα φάρμακα, medicamenta quibus utimur, ea inspergentes. Item metaph. plenus et refertus, apud Aristoph. in equ. Exponitur et, variegatus. Eust.

Παραπάσσω, inspergo. Plut. de primo frig.

Περιπάσσω, seu περιπάττω, circumquaque spargo, perspergo. [Aristot. de Hist. Animal. ἔτι δὲ οἱ μύρμηκες ὑπ' ὀριγάνου καὶ θείου περιπαττομένων λείων, ἐκλείπουσι τὰς μυρμηκιάς.]

Προσπάσσω, inspergo. Galen.

Συμπάσσω, conspergo.

Συμπάσματα, τὰ, ea quibus corpus conspergitur. Cælius Aurel. chron. lib. 3. c. 5. et 7.

Ὑποπάσσω, subinspergo.

Ὑπόπαστος, quod subinspersum est. Exponitur et, stratum, apud Plut.

Χρυσόπαστος, auro sparsus, seu auro distinctus et variegatus. Plut. in Anton. κατέκειτο ὑπὸ σκιάδι χρυσοπάστῳ. Luc. ἀπεδεδύκει τὴν χρυσόπαστον ἐσθῆτα. (Æsch. Ag. 785.)

ΠΑ'ΣΧΩ, (aor. 2. ἔπαθον, tanquam à πάθω, F. πείσομαι, tanquam à πένθομαι; et mutato ε in ει, πείσομαι. † Xen. Pæd. l. 5. p. 129. c.† Præt. med. πέπονθα, Atticè pro πέπενθα.) patior. Il. ά. τίη τοι οὕτως ἀναίτιος ἄλγεα πάσχει, Μὰψ ἕνεκ' ἀλλοτρίων ἀχέων; Il. γ'. Οἳς (μόχθους) ἕθεν εἵνεκ' ἔπασχον ὑπ' Ἄρηος παλαμάων. Odyss. κ'. ἐπεὶ μάλα πέπασθε, (poëticè, pro πεπόνθατε.) Isocr. in Paneg. οὐδὲ γὰρ, ὅ, τι τῶν τοιούτων εἰς ἀξίως εἰμι μὴ πάσχειν. Demosth. pro cor. εἶτ' ἠδικημένοι, καὶ ὑβρισμένοι, καὶ τί κακὸν οὐ πεπονθότες; Xen. Hellen. 2. [illegible]. ¶ Incertis quibusdam loquendi generibus certas expositiones habet. Κακῶς πάσχω, seu, κακὸν πάσχω, malo aut incommodo afficior, mœrorem percipio. † Xen. Pæd. 1. 3. 10.† Odyss. π'. et apud Aristoph. in Pluto. Pro quo simpliciter πάσχειν dicitur. ut apud Hesiod. in Erg. παθὼν δέ τε νήπιος ἔγνω, damno seu malo affectus. † Sic Xen. Pæd. l. 2. p. 40. a.† Ὁ πάσχων, ægrotus, apud Hippocr. Εὖ πάσχειν, commodo affici, vel, commodum percipere: seu, beneficio affici, beneficium accipere. Aristot. in eth. ἐλάττων γὰρ ὁ παθὼν εὖ τοῦ ποιήσαντος. Dem. ὅταν μὲν εὖ πάσχῃ ἄν, τὴν βοήθειαν οὐ ποιεῖ ὑμᾶς ἕκαστον. Pro eodem dicitur, ἀγαθὸν πάσχειν, apud Lys. † πάσχειν φιλικὰ ὑπό τινος, officia ab aliquo accipere. Xen. Pæd. l. 4. p. 112. c. ἀγαθὸν ὑπό τινος. l. 5. p. 129. d.† ¶ Πάσχω, de animo dictum, interdum etiam exp. afficior. ut apud Plutarch. ταῦτα παθὼν πρὸς ἐκείνην. Et Plat. in Gorg. ὁμοιότατον πάσχω πρὸς τοὺς φιλοσοφοῦντας. Sic apud Demosth. et Synes. ¶ Πάσχω τοῦτο, hoc mihi accidit. Isocr. ὅπερ πάσχουσιν οἱ πολλοί. Plat. polit. l. 1. εἰ γὰρ ἐν τοῦτο αἴτιον, κἂν ἐγὼ τὰ αὐτὰ ταῦτα ἐπεπόνθειν. Sic et apud Thuc. et Plat. † Sic Xen. Pæd. 1. 5. 11. et l. 5. p. 117. a.† ¶ Item facio, ago. † Aristoph. Nub. 789. τί κακοδαίμων πείσομαι; quid miser agam?† Luc. in Necyomant. τί γὰρ, ἂν καὶ πάθοι τις, ὁπότε φίλος ἀνὴρ βιάζοιτο; Sic et apud Galen. Ubi tamen sunt qui exp. quem quis affectus esse queat, seu quem affectum quis possit induere. ¶ Sumitur et in obscœna significat. ut et hinc derivatum πασχητιάω. Dem. pro cor. Ἔμπουσαν ἅπαντες ἴσασι καλουμένην ἐκ τοῦ πάντα ποιεῖν καὶ πάσχειν. Sic et apud Æsch. in Ctes. [τί πάθω τλήμων; Æschyl. Pers. 915. Eum. 145. V. Eurip. Med. 489. 755. 880. 1335. id. Phœniss. 857. Cum ἐς. Aristoph. R. 730. Il. γ'. 99. Soph. Tr. 990. Œdip. Tyr. 524. Πέπας. Æsch. Ag. 1633.] † τί παθὼν, quare expon. Vid. Kusterus ad Aristoph. Nub. 1508.†

Πάθημα, τὸ, quod quis passus est seu patitur, quod accidit cuipiam, casus. Expon. et passio, apud Thucyd. lib. 1. et 4. et Plutarch. περὶ [illegible]. Item afflictio: sæpe apud Paul. in ep. Item morbus, tum corporis, tum animi. Galen. ad Glauc. et in Axiocho. Apud Plat. βίαια παθήματα, exp. vehementiores motus. ¶ Item affectus, affectio, in ep. ad Galat. c. 5. et apud Xen. ¶ Παθήματα τῆς ψυχῆς, dicuntur notiones et conceptus animi, quos dum in se recipit, aliquid pati videtur: apud Aristot. l. περὶ ἑρμην. c. 1. † Xen. Pæd. l. 3. p. 60. a.† Πάθημα, exp. et, cædes, apud Plat. de leg. lib. 9. [Eurip. Phœniss. 60. Soph. Œdip. Tyr. 562. Pl. 1264.]

Παθητὸς, οῦ, ὁ, qui pati potest, passioni seu patiendi necessitati obnoxius. Aristot. Plut.

Παθητικὸς, οῦ, ὁ, idem. Et, τὸ παθητικὸν, quod afficitur, et affici potest. Aristot. de gen. et cor. Παθητικὸς λόγος, seu παθητικὴ λέξις, cui insunt πάθη, i. oratio in qua fervent concitati affectus, seu qua perturbantur animi et concitantur. Παθητικαὶ ποιότητες, dicuntur passibiles qualitates, non quòd patiantur aliquid, sed quòd passionem sensibus afferant, seu quòd sensus afficiant. Aristot. in prædic. qualit. ¶ Παθητικὸν ῥῆμα, passivum verbum, apud Grammat.

Παθητικῶς λέγειν, uti oratione perturbante animos et concitante. Aristot. ¶ Item παθητικῶς, passivè, passiva voce. Eust.

Πάθος, εος, τὸ, idem quod πάθημα, quod quis patitur seu passus est, casus. Plato in Phædro. Demosth. pro Ctesiph. † Xen. Pæd. l. 2. 45. c. et l. 5. p. 136. c. V. et l. 7. p. 184. c. et p. 185. a.† Item cædes: apud Plat. de leg. lib. 9. (Æschyl. Pers. 254. Ag. 1219. Ch. 1016. Soph. Tr. 156. 878. Œdip. Tyr. 732. 860.) Item morbus, affectio corporis infirma, apud Galenum. ¶ Item morbus animi, perturbatio aversa à recta ratione contra naturam; animi commotio, ut Cic. ex Zenone definit. Exponitur et, ægritudo, affectio. ¶ Item morbus, i. mollities: in ep. ad Coloss. c. 3. ¶ Item affectus concitatus, apud Rhetores. ut Aristot. ὅταν πάθος ποιῇς, μὴ λέγε ἐνθύμημα, quum affectum concitaveris. ¶ Πάθη ab Aristot. rhet. 1. dicuntur quæcunque alicui rei adsunt, extra tamen ipsius essentiam.

Πάθη, ἡ, calamitas, casus, clades. Herodot. in Clione, ποιέεσθαι πᾶσαν τὴν ἑωυτοῦ πάθην. Sic et apud Soph. in Ajace. Exponitur etiam, κάκωσις, apud Plat. in Phileb. Item cædes, apud eundem de leg. lib. 9.

Παθαίνομαι, afficior vehementer, et conciter, et ita quidem, ut affectus, qui πάθη dicuntur, commoveam. Luc. ἐκτραγῳδῆς ἐπαθαίνετο. Item, afficior morbis animi. Synes. ἔστι τερατεία θεάματος, ἐπιδείξαντα τὰς χεῖρας μόνον ἐπὶ τῆς φύσεως, καὶ μηδὲν τρίτον παθαινόμενον.

Πασχητιάω, cupio πάσχειν, (obscœnum,) i. cupio marem pati, muliebria appeto: de pathicis et cinædis, adversæ veneris libidine prurientibus. apud Aristoph. Athen. et Xiphil. in Heliog.

Πασχητιασμὸς, οῦ, ὁ, ipsa appetitio coitus illius nefandi. Luc. in Gallo.

Πεῖσις, εως, ἡ, (à futuro πείσομαι,) affectus, læsio. Alex. Aphr. problem. l. 1. γονικὴ γὰρ γίνεται τῶν πόρων τῆς γλώττης πεῖσις. Aliam signif. vide in derivat. ex Πάθω.

Composita: et primùm ex πάσχω.

Ἀντιπάσχω, idem quod ἀντιπαθῶ, de quo in sequenti ordine compositorum. Diosc. l. 6. ἀντιπάσχουσι δὲ πολλάκις αἱ ἰδιοσυγκρισίαι σωμάτων, καὶ αἱ προδιαθέσεις. Exponitur et, adversor, scilicet per antipathiam. Idem l. 3. c. 70. ἀντιπάσχει ταῖς [illegible]. ¶ Item, vicissim beneficio afficior, gratia mihi rependitur: ut, δίκαιόν ἐστι τοὺς εὖ ποιήσαντας ἀντιπεπονθέναι. Hinc apud Aristot. polit. 2. ἀντιπεπονθὸς τὸ ἴσον, σώζει τὰς πόλεις, exp. æquale repensum, æqualitas vicissitudinis. [Soph. Philoct. 600. ἀλλ' ἐγὼ αὐτοῖν ὢν δρῶν ἀντιπάσχω χρηστά γ', οἷ' ἀνὴρ πένης. Schol. ἐπ' ἴσης εὐεργετούμενος, ἀντευεργετῶ αὐτοὺς ὡς δύναμαι. Xenoph. de Exp. Cyri lib. 2. cap. 5. § 3. ἐν ᾧ ἡμᾶς μὲν βλάπτειν ἱκανοὶ ἂν ἦτε, ἀντιπάσχειν δὲ οὐδὲν κίνδυνος.]

Ἀντιπεπονθότως, oppositè: idem quod ἀντιπαθῶς. Areop.

Decomp. Ἐναντιπάσχειν, Aristoteles de iis dixisse traditur, qui mutuis inter se beneficiis certant, alter alterum afficientes, donisque remunerantes.

Εὐπάσχω, beneficio afficior: pro quo sæpius disjunctim scribitur εὖ πάσχω. (Soph. Tr. 963.)

Ἀντευπάσχω, (decomp.) vicissim beneficium accipio. Plut. ὅτι καλὸν ἐστι σημεῖον εἶναι, εἰ οὐ ποιήσας τούτων τὴν εὐεργεσίαν ἀντευπάσχοντας.

Προπάσχω, antè patior, priùs vel prior patior. Plat. de republ. lib. 2. οὐδὲν δὲ κακὸν προπεπονθώς. Thuc. l. 3. παρανομήσαντά τι, οὐ προπαθόντες ὑφ' ὑμῶν. Xen. οὐδὲν ἀγαθὸν προπεπονθυῖα.

Προπάθεια, ἡ, q. d. antepassio: morbi præludium, adventatio morbi. Exponitur et, antecepta perturbatio, apud Plut.

Εὐπροπαθὴς, (decomp.) qui prior beneficio est affectus.

Προσπάσχω, (q. d. adpatior, aut adafficior,) addictus sum alicui, et ei adhæreo per quandam velut sympathiam. Plutarch. τὸ δὲ μειρακίοις ἐνίοις τινὶ τῶν ἐραστῶν μᾶλλον ἢ προσπεπονθός. Dionys. Areop. ὅταν γὰρ αὖ ἐφέλκουσι τοῖς γνώμαις προσπάσχειν.

Προσπάθεια, affectio, qua rei alicui sumus omninò addicti, eique adhæremus. Synes. de insomn. Theophyl. ep. 26.

Συμπάσχω, (q. d. compatior, seu coafficior,) simul patior, simul afficior. In vita Thucydidis, μικρὸν γὰρ συμπάσχουσιν ἀλλήλοις ὅ, τε λογισμὸς καὶ τὸ σῶμα. Sic et apud Greg.

Composita ex nomine πάθος.

Ἀειπαθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, semper patiens, sempiternæ et perpetuæ passioni obnoxius. Ocell. de universo.

Ἀειπάθεια, passio perpetua, vel nunquam deficiens affectio.

Αἰνοπαθὴς, gravia perpessus. Od. σ'.

Ἀκροπαθὴς, in summa parte affectus. Hippocr. in lib. περὶ [illegible].

Ἀναξιοπαθῶ, ægrè fero, dico esse indignum facinus. Plut. ἀναξιοπαθήσας δὲ ὁ Κριτόλαος, ἀπῆλθεν αὐτός. Significat etiam, stomachor, apud eundem.

Ἀνθρωποπαθὴς, humanis passionibus sive affectionibus obnoxius. ¶ Item humano affectu præditus; seu humano affectu agens, loquens.

Ἀνθρωποπάθεια, humanus affectus, affectionibus humanæ naturæ se accommodans conditio. Alciphr.

Ἀνθρωποπαθῶς, humano affectu. Hermog.

Ἀνθρωποπαθῶ, humanum quippiam patior, humano more afficior, ago, loquor.

Ἀντιπαθὴς, contrariam affectionem habens, obsistendi vim habens per contrariam affectionem. In Epigr. ἀντιπαθὴς φήμη, exp. contraria fama. ¶ Τὸ ἀντιπαθὲς, substantivè positum (q. subintell. φάρμακον) exp. remedium adversus aliquid. Plut. in Anton. et Diosc. lib. 4. cap. 125.

Ἀντιπάθεια, repugnantia inter aliquas res ob contrariam affectionem. Plutarch. de primo frigor. Item vis obsistendi seu auxiliandi, quam res aliqua habet per contrariam affectionem. Alex. Aphr. probl. ult. l. 1.

Ἀντιπαθῶς διακεῖσθαι, i. ἀντιπαθῶς ἔχειν, ἀντιπαθῶ.

Ἀντιπαθῶ, contrariam affectionem habeo, naturalem repugnantiam affectionum habeo. Alex. Aphr. in probl. σφόδρα ἀντιπαθεῖ τῷ κέρας.

Ἀπαθὴς, non obnoxius affectionibus animi, carens omni perturbatione. Plut. de aud. poëmat. et in Alcib. ¶ Ἀπαθεῖς dicuntur etiam, qui nullis corporis malis sunt obnoxii, illæsi, intacti. ¶ Item immunes alicujus rei; expertes. Ut apud Dem. in epitaph. νέων ἀπαθεῖς τὰ σώματα. Et, ἀπαθὴς κακῶν, apud Herm. l. 2. de invent. Et apud Herodot. ἀπαθέας κακῶν. Apud Aristot. in probl. ἀπαθὴς ὑπὸ τοῦ ὁμοίου, exp. qui à simili affici nequit. Et apud Plut. in probl. ἀπαθὴς ὑπὸ τῶν παρόντων, expon. præsentibus malis non commotus.

Ἀπαθῶς, q. d. impassibiliter, absque ullis passionibus, i. affectibus.

Ἀπάθεια, affectuum vacuitas, status mentis hominis ἀπαθοῦς. Plut. in consol. ad Apollon. et in Fab. Exponitur et, indolentia.

Ἀπάθητος, q. d. impatibilis, patiendi necessitati minimè obnoxius.

Ἀπειροπαθὴς, qui immensè perturbationibus seu affectionibus obnoxius est.

Ἀπειροπάθεια, immensitas perturbationum. Synes. ep. 140.

Αὐτοπαθὴς, ex se patiens, vel intrinsecus patiens. Item reciprocus.

Αὐτοπάθεια, q. d. intrinseca passio, innata passio, reciprocatio, qua eadem persona agit et patitur. G. gram. l. 4. [Polyb. Hist. lib. 3. ἐξ αὐτοπαθείας τοῦ [illegible] τοὺς λόγους.]

Αὐτοπαθῶς, q. d. cum passione intrinseca, vel patiendo intrinsecè. Apud Polyb. exponitur etiam, ex sententia animi, non simulatè, ingenuè.

Βαρυπαθέω, graviter affectus sum. Plut.

Γυναικοπαθέω, muliebria patior, effeminor. Athen. l. 12.

Δεινοπαθὴς, indigna seu gravia passus, gravi affectus injuria.

Δεινοπάθεια, indignatio ejus qui se gravia passum dicit.

Δεινοπαθέω, graviter afficior, ingemo, ægrè fero, et lamentabili voce queror. Plut. in Alex.

Δυσπαθὴς, laborum ærumnarumque patiens. in Epigr.

Δυσπάθεια, laborum et ærumnarum perpessio. Etymol.

Δυσπαθία, dolor, cruciatus. Epigr.

Δυσπαθὴς, ὁ καὶ ἡ, idem quod δυσπαθής. et, ἔργματα δυσπαθέος, apud Hom. hym. in Merc.

Δυσπαθὴς, qui non facilè patitur, qui non facile afficitur, firmus. Luc. Dionc. et Gal. ad Glauc. ¶ Item, qui gravi ægritudine seu mœrore afficitur. Plut. (Æsch. Ag. 1264.)

Δυσπάθεια, firmitudo, qua quis non facilè aliquid patitur mali, damni, vel injuriæ. Firmitas, seu robur. Plutarch. in Demetr. et Alex. Aphr. probl. l. 1. ¶ Item gravis ægritudo, seu mœror, quo quis afficitur. Exponitur etiam, infelicitas.

Δυσπαθέω, non facilè patior, seu afficior, ob firmitatem. Greg. ¶ Item gravi ægritudine seu mœrore afficior, gravia patior. Plutarch. in Pericl. δυσπαθοῦντας περὶ τὰ γινόμενα. Moschus in Megaris: οὐδὲ γὰρ ἡμετέρῳ ἐνὶ δώματι γηθήσεις... δυσπαθέοντες. ¶ Exponitur et, ægrè fero, apud eundem.

Ἐκπαθὴς, (quasi, ὁ ἐκτὸς πάθους.) qui nihil passus est, illæsus, incolumis. Suid. ¶ Item immodicè affectus. Ælian. et Aleiphr.

Ἐκπαθῶς, cum immodico affectu.

Ἐμπαθὴς, cui insunt affectus seu perturbationes. Plut. τὸ μὲν τι τῆς ψυχῆς, νοερὸν καὶ λογικόν· τὸ δὲ, ἄλογον καὶ ἐμπαθές. Exponitur etiam, affectu percitus, vel commotus, apud eundem in lib. adversus Col.

Ἐμπαθῶς, cum affectu, seu cum affectibus, cum perturbationibus. Plut. in Coriol. Item, ἐμπαθῶς ἔχω, affectibus moveor seu afficior. Hermog. Et, ἐμπαθέστατα, maximo cum affectu. Plut. symp. l. 4.

Ἐνθηλυπαθέω, q. d. muliebria patior in, muliebri libidine tabesco.

Ἑτεροπάθεια, alterius partis vexatio. Diosc. l. 2. Sic dicitur etiam illud curandi genus, quo dolor ex una parte in alteram evocatur.

Εὐπαθὴς, qui facilè patitur seu afficitur. Εὐπαθὴς ἄνθρωπος, homo qui corpus tenerum habet, et quod facilè lædi potest, Gal. ad Glauc. Plut. in Solone, εὐπαθὴς πρὸς ὁμόνοιαν, cujus animus facilè afficitur amore concordiæ, propensus ad concordiam.

Εὐπάθεια, vel εὐπαθία, natura quæ facilè affici potest, corporis constitutio injuriis facilè obnoxia. Alex. Aphr. probl. lib. 2. οἱ παῖδες πολλὴν ἔχουσιν εὐπάθειαν καὶ τροφὴν τῆς φύσεως. ¶ Item felicitas. Greg. περὶ φιλοπτωχ. Interdum pro beneficio, quatenus quis eo afficitur, Aristot. in eth. ¶ Item pro voluptuaria vita, apud Philon. Apud Herodot. ἐν εὐπαθείῃσι εἶναι, genio indulgere.

Εὐπαθέω, facilè patior seu afficior, corpus habeo expositum injuriæ. ¶ Item felicitate fruor. ¶ Item beneficio afficior. ¶ Interdum, genio indulgeo. Plat. polit. l. 1.

Ἡδυπαθὴς, voluptati deditus, voluptuarius. Athen. l. 12.

Ἡδυπάθεια, voluptas, vita voluptuaria, mollities. Xen. Pæd. 7. νομίζουσι τὸ μὲν πονεῖν, ἀθλιώτατον, τὸ δὲ ἀπόνως βιοτεύειν, ἡδυπάθειαν.

Ἡδυπαθέω, voluptate fruor, cuticulam curo, delicatè et molliter vivo. Xen. † Pæd. 1. 5. 1.† et Philo.

Ἡδυπάθημα, τὸ, idem cum ἡδυπάθεια.

Decomp. **Ἐνηδυπαθέω**, suavitate et voluptate fruor in aliqua re; oblector. ¶ Item acquiesco. Unde Chrysost. τοῖς παροῦσιν ἐνηδυπαθεῖν πράγμασιν.

Καθηδυπαθέω, per voluptatem et luxum absumo. Luc. τοὺς τοῦ πολέμου καιροὺς καθηδυπαθεῖν, per luxum et voluptates conterens. Et cum genit. Basilius ad divites, ἀλλ' ὃ μὲν εἶχες χρόνον καθηδυπαθεῖν τοῦ βίου. (Sed et ad nomen χρόνον in constructione referri possit ille genitivus τοῦ βίου.) ¶ Καθηδυπαθεῖσθαι, per luxum et voluptates consumi.

Ἰδιοπαθὴς, idem quod αὐτοπαθὴς, intrinsecus patiens.

Ἰδιοπάθεια, propria et privata affectio. Alex. Aphr.

Κακοπαθὴς, malis pressus; afflictus.

Κακοπάθεια, malorum perpessio, calamitas, vexatio. Oeb. Theb. Thuc. l. 7. Isocr. in Archid.

Κακοπαθῶς, ærumnosè; multa mala perpetiendo; in multis vexationibus et molestiis: ut, κακοπαθῶς ζῆν, apud Aristot. pol. l. 2.

Κακοπαθέω, ῶ, mala patior, malis vexor et conflictor. Isocrat. in Areop. ἐν τοῖς καθεστῶσι πράγμασι κακοπαθεῖν μᾶλλον, ἢ μετὰ πολιτείας ἀκριβεστέρας ἄμεινον τὸν βίον διάγειν. Et cum dat. κακοπαθεῖται τῷ σώματι, apud eundem, ad Nicocl. Item cum gen. intercedente præpos. ἐφ' οἷον κακοπαθεῖ, apud Thuc. l. 2. quibuscunque conflictat.

(**Προκακοπαθῶ**, (decomp.) cum var. lect. Æsch. Suppl. 871.)

Decomp. **Προσκακοπαθέω**, condoleo alicui rei, dolore afficior et maceror ob rem aliquam. Greg. orat. in Epiph. προσκακοπαθῆσαι τῷ δι' ἡμᾶς μορφωθέντι καὶ ἀνθρωπισθέντι χριστῷ, contemplatione et commemoratione humanitatis Christi dolore affici.

Συγκακοπαθέω, simul malis afficior, simul malis vexor vel affligor.

Κελαινεπάθημος, dici putatur is, cujus cordis affectus sunt obscuri, et velut nigri: unde talis intelligitur tectus, non apertus, subdolus.

Κενοπαθῶ, inaniter affici, vanis duci affectibus.

Λαοπαθὴς, quod populus patitur, quo populus afficitur. Æsch. in Pers. [949.]

(**Μελεοπαθής**. Æsch. S. c. Th. 971.)

Μετριοπαθὴς, cui sunt mediocres perturbationes, qui modum tenet in affectibus. Aristot. Exponitur etiam, moderatus et clemens.

Μετριοπάθεια, mediocritas perturbationum seu affectuum, modicæ perturbationes. Plut. adversus Colotem. Synes. ep. 140.

Μετριοπαθέω, in perturbationum seu affectuum mediocritate versor, modicè afficior seu permoveor aliqua re. In epistola ad Hebr. cap. 5. Accipitur etiam pro συμπαθέω. Alii exp. ibid. misereri posse quantum satis est.

Μονοπάθεια, affectus et morbus unius tantùm: ut, μονοπάθεια τῶν ὀφθαλμῶν, morbus unius oculi, seu quum unus tantùm oculus dolet. Alex. in probl.

(**Νεοπαθής**. Æsch. Eum. 517.)

Ξενοπαθέω, re aliqua tanquam peregrina et nova perturbor. Plut. in Philopœm. Exponitur etiam, tacco et stupidus fio ad ingressum externorum.

Ὁμοιοπαθὴς, vel ὁμοπαθὴς, cui similes sunt perturbationes seu affectus: iisdem perturbationibus seu affectibus obnoxius. Aristot. eth. 8. et Luc. in Act. Apost. c. 14. Apud Theoph. ὁμοιοπαθῆ τοῖς καρποῖς, exp. quibus similia accidunt quæ et fructibus.

Ὁμοιοπαθῶς, vel ὁμοπαθῶς, cum similitudine affectuum, iisdem affectibus.

Ὁμοιοπάθεια, affectuum similitudo, similes affectus, seu eædem perturbationes. Item figura vel virtus oratoria, à similitudine affectuum ducta. Macrob. l. 4.

Ὁμοιοπαθέω, seu ὁμοπαθῶ, similes seu iidem sunt mihi affectus, similiter afficior. Aristot. ethic. l. 1. ὁμοιοπαθεῖ Χαρίδημος. Item, ὁμοπαθῶ, consentio, assentior, obtempero, idem volo. Plut. in Galb.

Decomp. **Συνομοιοπαθέω**, idem quod ὁμοιοπαθῶ, seu ὁμοπαθῶ. Aristotel. rhet. 3.

Συνομοπαθέω, similiter afficior. Plut. in Alc.

Ὀξυπαθὴς, acuto et vehemente animi affectu: apud Suid.

Περιπαθὴς, vehementer affectus, apud Athen. et Polyb. Exponitur etiam, affectibus obnoxius, apud Greg.

Περιπαθῶς, cum magna vi affectuum. Luc.

Περιπαθῶ, vehementi affectu commoveor. Plut. in Apophth. τῶν στρατιωτῶν σπαργώντων, καὶ περιπαθούντων, militibus vehementi affectu commotis, i. valde indignantibus et stomachantibus. Item mœreo dubitatione, seu anxietate. Item in Cæs. ἀσχάλλοντος καὶ περιπαθοῦς, ἰδεῖν ἀνιαρὸν θέαμα, mœstum et anxium impotentia.

Ἐμπεριπαθῶ, (decomp.) q. d. instomachor, indoleo, stomachor in.

Πολυπαθὴς, multis casibus, multis malis jactatus.

Πολυπάθεια, multorum casuum, multorum malorum agitatio, cum quis multis passionibus obnoxius est. Plut.

Συμπαθὴς, cui sunt iidem affectus; affectibus cum alio consentiens. Plut. de defectu orac. Item simpl. consentiens cum alio, apud Aristot. et Synes. ¶ Item qui simul cum alio afficitur et tangitur ejus malo, seu quem aliena mala tangunt tanquam sua: 1 ep. Petr. cap. 3. Et cum dat. apud Synes. τὴν ἐκκλησίαν ἔχω χαρίζων αὐτῷ συμπαθῆ, ecclesiam misericordia ejus duci.

Συμπαθῶς, cum consensu affectuum: item cum commiseratione et quasi condolescentia. Plut. de Alex. fort. συμπαθῶς ἐδάκρυσε.

Συμπάθεια, consensus in affectibus, convenientia affectuum. Item convenientia et conjunctio naturæ. Alex. Aphr. probl. ult. lib. 1. ὁ ἀνθρωπος ἐν πλείστοις θεραπεύεται σύγκειται, ἔχοντα τινα συμπάθειαν πρὸς ἕκαστον μέρος, consensum habentibus cum singulis corporis partibus. ¶ Philosophi et medici συμπάθειαν definiunt duorum naturalem quandam conjunctionem et concordiam, ex similitudine vel generis, vel naturæ, vel temperamenti, vel morum, vel aliarum rerum conciliatam. ¶ Medicis autem peculiariter significat affectionem partis alicujus, non per se ac propriè, sed per consensum et societatem alterius laborantis: in qua significatione τῇ ἰδιοπαθείᾳ opponitur. Vide Galen. lib. 1. de locis affectis. Item commiseratio ejus qui alterius malo afficitur. Chrysost.

Συμπαθέω, ῶ, unà cum alio afficior, affectu seu affectibus cum alio consentio. Aristot. in physiogn. δοκεῖ δέ μοι ἡ ψυχὴ καὶ τὸ σῶμα συμπαθεῖν ἀλλήλοις. Item simul afficior cum alio ejus malis tanquam meis. Isocrat. ὥστε καὶ ταῖς μικραῖς ἀτυχίαις ἑκάστης ἡμῶν πολλάκις οὐχ συμπαθόντας.

Decomp. **Ἀσυμπαθὴς**, affectus seu naturæ consensu carens, cui nullus est consensus affectuum cum alio. Synes. de insomn. ¶ Item qui commiseratione alieni mali non tangitur. Plut. in Coriol.

Ἀσυμπάθεια, affectus carentia, inclementia, nulla commiseratio. In nov. Constant.

Ταλαιπαθὴς, qui incommoda et ærumnas patienter sustinet, vel cui ærumnæ multæ patiendæ veniunt, ærumnosus, miser. Pro eodem dicitur et τλησιπαθής. Hesych.

Τλησιπαθὴς, patiens laboris. item calamitosus. Basil. Expon. etiam qui patiens est in iis quæ patitur. Suid.

Τλησιπάθεια, patientia, miseria, laboris et ærumnarum tolerantia.

Ὑβριπαθέω, injuriam patior, injuria et contumelia afficior. Hermog.

Ὑπερπαθέω, valde afficior et commoveor. Eurip. in Phœn.

ΠΑΤΑ'ΣΣΩ, F. ξω, cum strepitu palpito, vehementer palpito. Il. ν'. Ἐν δέ τέ οἱ κραδίη μεγάλα στέρνοισι πατάσσει Κῆρας ὀϊομένῳ, πάταγος δέ τε γίνετ' ὀδόντων. Sic Il. ψ'. πάτασσε δὲ θυμὸς ἑκάστου Νίκης ἱεμένων. 370. Eust. ex πάτος derivatum esse testatur. ¶ Item percutio, pulso, ferio: propriè de eo qui ita pulsat ut ictus sonitum aliquem seu strepitum edat. Plut. in Alcib. τὸν ὄρνιχα πατάξαντες ἐγχειριδίῳ. Dem. in Mid. πατάσσειν ἐπὶ κόῤῥης, infligere colaphum seu alapam. Apud Aristoph. πατάσσειν τὴν θύραν, pulsare januam. (R. 38. Eurip. Phœniss. 1420.) Et apud Theocrit. idyll. 20. πατάσσειν τὰν γᾶν, terram pulsare. Metaphoricè apud Aristot. πάθος τὴν καρδίαν ἐπάταξε.

Πατάσσομαι, percutior, pulsor: ut, παταχθησόμενος τῷ ξύλῳ, apud Luc.

Πάταγος, ου, ὁ, fragor, strepitus, crepitus, Il. φ'. et ν'. apud Aristoph. et Aristot. (Soph. Tr. 537.) Item fremitus: apud Philon. Invenitur et fem. παταγὴ, apud Dionys. de situ orb.

Παταγέω, ῶ, strepo, strepito, fragorem edo, crepito. (Soph. Aj. 168.) Aristoph. in Nub. † 377.† ὅταν βαρεῖαι Εἰς ἀλλήλας ἐμπίπτουσαι ῥήγνυνται, καὶ παταγοῦσι. Theocr. idyll. 22. παταγεῖ δ' ἀπείρων θάλασσα Κυκλουμένη πνοιαῖς τε καὶ ἀῤῥήκτοισι χαλάζαις.

Πατάγημα, τὸ, strepitus. Dicitur et de homine garrulo ac veteratore, apud Suid.

Composita: ac primùm ex πατάσσω.

Ἀναπατάσσω, q. d. repulso. i. iterum pulso. Hesych.

Ἐκπατάσσω, strepitu aures alicujus percello. Item attonitum reddo, perterrefacio. Eurip. in Herc. fur. Λύσσα δέ σ' ἐμβρόντητος, ἀνακαλεῖ τε φρένας, κακοῖσιν ἐκπεπατάξεται.

Ἐκπατάσσομαι, attonitus reddo. Od. σ'. ἐκπεπαταγμένος φρένας, qui mente non constat, sed eam velut attonitam habet.

Μουσοπάτακτος, musarum furore percitus.

Συμπατάσσω, simul pulso, simul percello et attonitum reddo. Item collido. Eurip. in Supplic. [699.] Συμπατάξαντες μέσον πάντα στρατὸν, Ἔκτεινον, ἐκτείνοντο.

Composita ex πάταγος, aut παταγῶ.

Ἀντιπαταγέω, ῶ, contra strepo, vicissim strepo, seu fragorem edo. Plut. [Thucyd. Hist. lib. 3. § 22. ψόφῳ δὲ, τῷ ἐκ τοῦ προσιέναι αὐτοὺς, ἀντιπαταγοῦντος τοῦ ἀνέμου, οὐ κατακουσάντων.]

Ἀπαταγὶ, sine strepitu seu crepitu, qui πάταγος dicitur. Suid.

Ἐπιπαταγέω, q. d. superstrepo.

Μυριοπάταγος, ου, ὁ, vociferator clamosus, vel personare omnia faciens. Cic. ad Q. fr. l. 2. epist. 9.

Συμπαταγέω, (q. d. constrepo,) simul strepo, aut fragorem edo, seu, crepitum aut fremitum. Exponitur etiam, collido, palma aut vola aperta quatio.

Ὑποπαταγέω, substrepo.

ΠΑΤΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, calco, conculco, protero. Herodian. lib. 8. ῥίψαντές τε τὰ σώματα τοῖς βουλομένοις ἐνυβρίζειν καὶ πατεῖν, εἴασαν, &c. Eust. ex Hybria Cretensi, τούτῳ γὰρ ἀρῶ, τούτῳ θερίζω, τούτῳ πατέω τὸν ἁδὺν οἶνον ἀπ' ἀμπέλω. Theocrit. idyll. 15. ὤνες φίλε, μή με πατήσῃς. Item metaph. contemptui habeo, contumelia afficio, opprimo. Aristoph. in Vesp. ἵν' αὐτῇ μὴ πατῇ τὰ ταῖν θεαῖν ψηφίσματα. Arrian. ὅρκους πατήσας ὡς ὤμοσε. Item tero, i. manibus verso, sicut terere aut versare autorem aliquem dicimur. Aristoph. in Avib. οὐδ' Αἴσωπον πεπάτηκας. Plat. in Phædr. τόν γε Τισίαν αὐτὸν πεπάτηκας ἀκριβῶς. ¶ Interdum ponitur pro περιπατῶ, ambulo: ut apud Athen. lib. 12. καὶ πατεῖ εἴς τε ὅν, εἰ μὴ πάνυ ὑποπεπερασμένους ἐνεφανίστη. (Æsch. Ag. 966. 1208. 1366.)

Πατέομαι, calcor, conculcor, proteror. (Æsch. Ag. 381.) Herodian. l. 7. ὑπ' ἀλλήλων ὠθούμενοί τε καὶ πατούμενοι. Dicitur et terra πατεῖσθαι, quam quis percurrit et lustrat. Laërt. et Archel. [Herodot. Hist. lib. 2. κύαμους δὲ οὔτε τι μάλα σπείρουσι Αἰγύπτιοι ἐν τῇ χώρῃ, τούς τε γενομένους οὔτε τρώγουσι, οὔτε ἕψοντες πατέονται.] ‡ vescuntur: significatione, ut videtur, Herodoto peculiari. Sic eodem libro πατέονται τῶν κρεῶν, carnibus vescuntur.‡

Πάτημα, τὸ, quod calcatur vel calcatum est, q. d. calcamentum seu conculcamentum. Metaphoricè apud Basil. de homine qui proteritur et opprimitur.

(Πατητής. Æsch. Ag. 972.)

Πατητὸς, ὁ, qui calcari potest, seu conculcabilis. Item calcatus: ut, πατηθεῖσα σταφυλὴ, quæ et πατητὴ, apud Aët. l. 9. c. 24. Πατητὸς φοῖνιξ, palmæ genus tertium: sic appellatum, quòd ejus pomum etiam in matre sua dehiscens, calcatoque simile appareat. Plin. l. 13. c. 4.

Πάτος, ου, ὁ, calcata seu trita via, via publica. Iliad. υ'. Od. ι'. ¶ Item pulvis qui luctatoris post olei illitionem affricabatur, densandi atque roborandi corporis gratiâ. Sunt tamen qui etiam sudorem ipsum pulveri mistum πάτον vocant, ut scribit Aët. l. 2. c. 107.

Composita.

Ἀναπατέω, ῶ, sursum versus gradior. In Hippiatric. δεῖ τὰς κνήμας εἰσάγειν, καὶ ἀναπατεῖν ἐναντίον ῥοῦ, adverso flumine progredi.

Ἀντιπατέω, ῶ, vicissim calco seu conculco.

Ἀπάτητος, ὁ καὶ ἡ, (q. d. incalcabilis,) qui calcari non potest. In anthol. Epigram.

Ἀποπατέω, ῶ, à via recedo, à via deflecto, seu digredior. ¶ Item ventrem exonero, caco: quia quum hoc facere volumus, à via recedimus, et aliquem secessum quærimus. unde fut. med apud Aristoph. in Plut. Πλὴν ἀποπατήσομαί γε πλεῖν ἢ μυρίας. Cum accusat. exponitur et, excerno: ut apud Galen. οἱ ἀποπατοῦντες ἐγχέλυας καὶ ἑλμίνθια.

Ἀποπάτημα, τὸ, excrementum, quod ejectum est: merda.

Ἀπόπατος, ου, ὁ, secessus quem petimus ad levandum ventrem, locus ubi venter exoneratur. Aristoph. in Acharn. Ἀλλ' εἰς ἀπόπατον ᾤχετο. Exponitur etiam, evacuatio ventris. Suid. et schol. Aristoph.

Βουνοπατέω, ῶ, colles calco, i. per colles gradior seu incedo. Epigr. ‡ Βουνοβατέω etiam legitur.‡

[Διαπατέω. Polyb. Hist. lib. 3. ὄντι δὲ ταύτην (sc. nivem) διαπατηθείσης ἐπὶ τὴν ὑποκάτω καὶ συμπεπηγυῖαν ἐμβαῖνον, οὐκ ἐνεδίδοσαν, &c.]

Δυσπάτητος, calcari seu ambulari difficilis. Lucian.

Ἐκπατέω, q. d. extra viam tritam gradior, evagor, spatior, inambulo. Laërt. in Epimenide, χρόνον τινὰ ἐκπατῆσαι.

(Ἐκπάτιος, ὁ ἔξω τῆς ὁδοῦ. ἐκπατίοις ἄλγεσι. Æsch. Ag. 49.)

(Ἐμπατέω. Æsch. Ag. 1443.)

Εὐπάτητος, qui facilè calcari potest.

Εὐπερίπατος, bene ambulare, bene incedere faciens, qui non impedit iter facere seu ambulare. Lucian.

Καταπατέω, conculco, vel proculco. Thuc. l. 7. ἐπέπιπτόν τε ἀλλήλοις, καὶ κατεπάτουν. Item metaphoricè, contemptui habeo, opprimo, prorsus nihili facio. ut Il. δ'. κατὰ δ' ὅρκια πιστὰ πάτησαν per tmesin, pro κατεπάτησαν. Sic Luc. in Lexiph. τὰ μὲν τοιαῦτα καταπατῶ, &c.

Καταπάτημα, τὸ, id quod conculcatur.

Καταπάτησις, ἡ, ipsa conculcandi actio.

Λακπατέω, calce premo, planta pedis calco. Hesych.

Λακπάτητος, sive λαξπάτητος, calce pressus, calce pulsatus. Soph. in Antig. [1287.] λαξπάτητον ἀντρέπων χαράν.

Λεωπάτητος, à populo calcatus: vel prorsus conculcatus: à λεὼς significante omnino. Soph. loco antè citato: quidam enim ibi pro λαξπάτητον, λεωπάτητον legunt: ut metri leges postulant.

Μονοπάτιον, iter, quod unus tantùm calcare potest. In Pandect.

Οἰοπάτη, ης, ἡ, ungula ovis, (ab οἶς et πατέω, verso ε in η.) ¶ Item sordes ovium, vel fimum ovillum. Dios. 1. 46. ¶ Legitur et οἰσπάτη pro eodem, apud Hesych.

Ὀχυρόπατος, locus natura munitus, per quem tuto viam facere licet. Plut. in Demetrio.

Περιπατέω, ambulo, deambulo, obambulo, spatior. Herodian. l. 4. τὰ πλεῖστά τε αὐτοῖς συνὼν περιπατεῖ. ¶ Item metaph. Vitam dego, vitam instituo, seu vivo: ut in ep. 2 ad Corinth. c. 5. διὰ πίστεως γὰρ περιπατοῦμεν, οὐ διὰ εἴδους. Sic in 2 epist. Joan. ἵνα περιπατῶμεν κατ' ἐντολὰς αὐτοῦ. Sic alibi in Novo Test. (Philostr. l. 1. c. 17.)

Περίπατος, ου, ὁ, ambulatio, deambulatio. Plut. sympos. lib. 1. ἀκούω πολλῶν λεγόντων, ὅτι περίπατος ὁ παρὰ θάλασσαν ἥδιστός ἐστι. ¶ Item locus in quo ambulamus. Plut. et Athen. lib. 5. ¶ Item disputatio philosophica quæ fit inter deambulandum, seu disputatio ambulatoria. Aristoph. in Ran. εἰ σοὶ γάρ ἐστι περίπατος κάλλιστα περὶ τούτου. (R. 973. 984.) Sic Plat. in Phædro, κατὰ τὰς ὁδοὺς ποιοῦμαι τοὺς περιπάτους. Et Plut. de Alex. fortitud. οὐδ' ἐν Λυκείῳ περίπατον ἔσχεν. ¶ Item locus in quo philosophi deambulantes disputabant. Xenoph. et Athen. ¶ Sic peculiariter dicta est schola seu secta Aristotelis. Plut. symp. lib. 8.

Περιπατητικοὶ, profitentes sectam Aristotelis, sectatores Aristotelicæ doctrinæ. Plut. adversus Colotem. Et, περιπατητικὸς, adject. peripateticus philosophus. Item, ad peripateticorum sectam vel disciplinam pertinens. Sic, περιπατητικὴ σχολὴ, apud Plut. de fuga, schola peripateticorum.

Περιπατητικῶς, peripateticorum more. Item deambulando. q. d. deambulatoriè.

Ἐμπεριπατέω, (decomp.) inambulo. Et metaph. apud Schol. Aristoph. ἐμπεριπατεῖσθαι περί τινος, disceptare de re aliqua: philosophorum more qui deambulantes disputabant. [2 Epist. ad Corinth. vi. 16. Ὅτι ἐνοικήσω ἐν αὐτοῖς καὶ ἐμπεριπατήσω.]

Συμπεριπατέω, cum alio ambulo. Aristot. rhet. 3. [Athen. Deipn. lib. 12. Plat. Protag. κατελάβομεν Πρωταγόραν ἐν τῷ προστῴῳ περιπατοῦντα. ἑξῆς δ' αὐτῷ συμπεριεπάτουν, &c.]

Πηλοπατέω, lutum calco.

Πηλοπατίδες, seu πηλοβατίδες, (hoc ad comp. ex Βαίνω pertinet.) calceamenta quædam altiora, quibus utuntur lutum calcantes, seu per lutum incedentes. Lat. perones.

Πολυπάτητος, multùm calcatus, tritus et pervulgatus. Plut.

Συμπατέω, conculco.

Συμπατέομαι, conculcor. Greg.

Ὑποπατῶ, ventrem exonero, idem quod ἀποπατῶ.

Ψαλιδόπατον, fictilia ars. In nov. Const.

ΠΑΤΗ'Ρ, έρος, et contractè, τρὸς, pater. Od. π'. Οὐ σύγ' Ὀδυσσεύς ἐσσι πατὴρ ἐμός. Iliad. ξ'. Πατρὸς δ' ἐξ ἀγαθοῦ καὶ ἐγὼ γένος εὔχομαι εἶναι. Iliad. ι'. μάλιστα δὲ πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε. Xenoph. Hellen. 6. τὴν μὲν προξενίαν ὑμῶν οὐκ ἐγὼ μόνος, ἀλλὰ καὶ πατρὸς πατὴρ, πατρῴαν ἔχων, παραδίδω τῷ γένει. ¶ Interdum honoris aut amoris causâ ille dicitur pater, qui alioqui nulla est consanguinitate junctus. Ut Od. ζ'. Ξεῖνε πάτερ, καλέει σε περίφρων Πηνελόπεια. Sic et Od. ή. et θ'. Plut. in Fab. Max. πατέρα δὲ σε χρηστὸν προσαγορεύω. † Nomen honoris; ut Ζεὺς πατὴρ sæpissime; qua de re V. et Clericus ad Hesiod. Th. 457. ubi et τὸ πατὴρ a voce Arabica deducere vult.† ¶ Item metaph. effector et autor. Ut apud Plat. in Tim. ὧν ἐγὼ δημιουργὸς, πατήρ τε ἔργων. Et Luc. de hist. scrib. πόλεμος ἁπάντων πατήρ. ¶ Item, πατέρες in plur. dicuntur majores, ut et Lat. patres. Thuc. lib. 4. ἄξιος τῆς τε πόλεως καὶ τῶν πατέρων. Luc. in Alcib. πῶς δὲ μάθω, ὧν παρέδοσαν οἱ πατέρες. ¶ Deductum esse à σπείρω, ut dicatur πατὴρ quasi σπατὴρ, tradiderunt Grammat. sicut et Lat. sator pro patre dicitur. Eustathius Deum πατέρα appellari scribit, quasi πάντα τηροῦντα· homines verò, quasi παῖδας τηροῦντα.

(Πᾶ. Sch. exponit πάτερ. Æschyl. Suppl. 899.)

Πατρόθεν, (adverb.) à patre, à parte patris. Plut. de educ. lib. τοῖς μητρόθεν ἢ πατρόθεν οὐκ εὖ γεγονόσι. Exponitur etiam, de nomine patris. ut Xenoph. Ἰσχόμαχέ με πατρόθεν προσκαλοῦνται. Sic et Iliad. κ'. et apud Dem. (V. Æsch. S. c. Th. 847. Ag. 1516.)

Πατρώϊος, ου, ὁ καὶ ἡ, paternus, patrius. Item avitus. Ut, πατρώϊος ξεῖνος, Iliad. ζ'. Et, πατρώϊα μῆλα, Od. μ'. Item, πατρωΐη ἱστορίη, apud Dion. Afr. Invenitur et πατρωΐη γῆ, apud Hom. (Æsch. Ch. 641. Suppl. 713.)

Πατρῷος, idem. (V. Æschyl. Ag. 512.) Ut, πατρῷα χρήματα. Plut. de frat. char. Et, πατρῷα οἰκία, apud Athen. Apud Dem. pro cor. πατρῷος Ἀπόλλων dicitur, quem Atheniensium majores coluerant. † Sic Xen. Pæd. 1. 6. 1. Ἑστίᾳ πατρῴᾳ.†

Πατρίζω, patrisso, patrem seu patris mores imitor. Herodian. lib. 1. πατρίζειν τὸ μαχόμενον ἐγχείρημα.

Πατρικὸς, ὁ, idem quod πατρῷος, qui est patris. Aristotel. ethic. 10. Isocr. ad Demon. Thuc. &c. Item qualis est patris: ut, πατρικὴ ἀρχὴ, imperium quale est patris. Aristot. ethic. 8.

Πατρικῶς, paternè, more patris. Item affectu et amore paterno, paterna benevolentia. Aristot. pol. 5. Athen. l. 7.

Πάτριος, ὁ καὶ ἡ, patrius, à patre traditus, vel à patribus. Aristot. Xen. † Pæd. 1. 1. 4.† Plat. Dem. &c.

Πατριάζω, facio aliquid more paterno, seu tanquam pater, mores paternos in re aliqua agenda refero. Poll.

Πατρίδιον, ου, τὸ, patερculus. Aristot. [Vesp. 980. ἴθ', ὦ πατρίδιον, ἐπὶ τὰ βελτίω τρέπου. 1347. αὖθις. Schol. ad 1346. Τίθησιν ἀπὸ τοῦ υἱοῦ ὡς ἀπὸ τοῦ πατρὸς, πατρίδιον.]

Πατίδιον, idem.

Πατερίζω, patrem nomino, patrem voco seu appello. Aristoph. in Vesp. παῦσαι, καὶ μὴ πατέριζε.

Πατρὶς, ίδος, ἡ, patria. Od. β'. τά μ' ἄγει φίλην ἐς πατρίδ' ἱκέσθαι. (Eurip. Phœniss. 253. 1369. Soph. Œdip. Tyr. 655.) Sic et apud Isocr. in paneg. et Dem. pro cor. Interdum adject. ponitur, cum subst. γαῖα, aut αἶα, ut Il. ά. Od. ψ'. et κ'. aut cum ἄρουρα, ut Od. ά. † Hesiod. Asp. v. 1.† ¶ Πατρὶς dicitur etiam ἡ φυλὴ, tribus, teste Hes. et Suid.

Πατριώτης, ου, ὁ, qui ejusdem est patriæ, conterraneus, popularis. (Soph. Œdip. Tyr. 1091.) Plato de leg. lib. 6. et Plut. symp. lib. 4. † Xen. Pæd. l. 2. 30. h. de equis.† Fœm. πατριῶτις. ut, πατριῶτις στολὴ, apud Luc. [Eurip. Heracl. 755. Μέλλω τᾶς πατριώτιδος γᾶς, Μέλλω περὶ τῶν δόμων, Ἱκέτας ὑποδεχθεὶς, Κίνδυνον πολιῷ τεμεῖν σιδάρῳ.]

Πατριωτικὸς, pertinens ad conterraneos seu patriotas.

Πάτρα, et Ionicè πάτρη, ας, ἡ, idem quod πατρίς. Il. μ'. ζ'. ά. (Eurip. Phœniss. 386. Soph. Œdip. Tyr. 203.) ¶ Expon. etiam, ἐπαρχία, et φυλὴ, ab Hesych. ¶ Item, ἡ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς γένεσις, apud Suid.

Πατριὰ, ᾶς, ἡ, familia, cœtus eorum qui communem patremfamiliâs habent. Ephes. cap. 3. Exponitur et, tribus, apud Græc. bibl. interp. Item χώρα et τοπαρχία, apud Suid.

Πάτρως, ὁ, (genit. πάτρω, vel πάτρωος,) patruus. Herodot. in Euterp. et in Melpom.

Πατρωὸς, οῦ, ὁ, vitricus. in Pand.

Πατρυιὸς, idem. Eustath.

Composita.

(Αἰνόπατερ, ἐπὶ παθῶν. Æsch. Ch. 313.)

Ἀμφιπάτωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, qui vel quæ ex alio patre est, sed eadem matre. Poll. lib. 3.

Ἀντίπατρος, ὁ, qui adversatur patri: epith. Jovis, apud Theocr. idyll. 23.

Ἀπάτωρ, carens patre. Ut, Vulcanus dicitur ἀπάτωρ, teste Poll. et apud theolog. Christus respectu humanæ naturæ. ¶ Item qui est orbus patre, orphanus. Eurip. in Iph. Taur. [Orest. 309. πῶς μόνη σωθήσομαι, ἀνάδελφος, ἀπάτωρ, ἄφιλος; Ion. 109. ὡς γὰρ ἀμήτωρ, ἀπάτωρ τε γεγὼς, τοὺς θρέψαντας Φοίβου ναοὺς Θεραπεύω. Herc. Fur. 114. Ἰὼ τέκνα, τέκνα πατρὸς Ἀπάτορ', &c. Apud Auctorem Epist. ad Hebr. cap. 7. 3. Melchisedec dicitur ἀπάτωρ, ἀμήτωρ, ἀγενεαλόγητος, &c. Vide Notam Cl. Barnes ad Eurip. Ion. 837. Soph. Trachin. 302. ἐμοὶ γὰρ οἶκτος δεινὸς εἰσέβη, φίλαι, Ταύτας ὁρώσῃ δυσπότμους ἐπὶ ξένης Χώρας ἀοίκους, ἀπάτοράς τ' ἀλωμένας.] ¶ Item spurius. Plut. in Prob. τοὺς ἀπάτορας σπουρίους ὅλως καλοῦσι.

Ἀρχιπατριῶται, principes familiarum. Josuæ cap. 21.

Αὐτοπάτωρ, ὁ, qui per se est pater. [Aristid. in Jovem. αὐτοπάτωρ τε καὶ μείζων ἢ ἐξ ἄλλου γεγονέναι.]

Ἐκπάτριος, non patrius.

Ἐπιπάτωρ, vitricus. Poll. lib. 3.

Εὐπάτωρ, qui bono patre est natus, paterno genere clarus, nobilis. (Æsch. Pers. 974.)

Εὐπάτηρ, idem. Eustath.

Εὐπατέρεια, ἡ, claro patre nata, generosa, nobilis: ut, Ἑλένη εὐπατέρεια. Iliad. ζ'. [292. Εὐπατέρειαν. Schol. Ἐνδόξου κατὰ πατέρα. Διὸς γὰρ ἦν θυγάτηρ ἡ Ἑλένη. Hunc locum citavit Herodotus, in Hist. lib. 2. cap. 116. Odyss. Λ. 234. Εὐπατέρειαι. Schol. Καλὸν πατέρα ἔχουσαι. Odyss. Χ. 227. Ἑλένῃ λευκωλένῳ εὐπατερείῃ. Eurip. Hippolyt. 67. Αἳ μεγάλαν κατ' οὐρανὸν Ναίεις εὐπατέρειαν αὐλὰν, &c. Schol. τὴν καλλίστην τοῦ πατρὸς Διὸς αὐλήν.]

Εὔπατρις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, idem cum εὐπάτωρ et εὐπατέρεια. Theocrit. idyll. 18. Ὡς ἐξ εὐπατριδᾶν εἰς εὐπάτριδας πάλιν ἦλθε. [Soph. Elect. 1086. τίς ἂν εὔπατρις ὧδε βλαστοῖ;]

Εὐπατρίδης, et εὐπατρίδας, ου, ὁ, idem quod εὐπάτωρ, ingenuus, generosus. Cui opp. δυσγενής. Xenoph. in symp. Εὐπατρίδαι, nobiles Athenienses, à Theseo sic nuncupati; sicut à Plutarcho Romani patricii. Plut. in Thes.

Κακόπατρις, malo patre natus, i. malæ famæ, seu mali nominis; qui est obscuris natalibus. Theogn. Exponitur etiam, cui mala est patria.

Κλωποπάτωρ, cujus pater est fur. Panis epithetum, ex Mercurio, quem poetæ furem fingunt, geniti. apud Theocr. idyll. 32.

Λειποπάτωρ, ὁ καὶ ἡ, qui vel quæ patrem deserit. Eurip. in Oreste. [1305.]

Μητροπάτωρ, matris pater, avus maternus. Il. λ'. (Luc. Som. p. 5.)

Ὀμβριμόπατρος, seu ὀβριμόπατρος, natus patre valido et præpotente.

Ὀμβριμοπάτρη, vel ὀβριμοπάτρη, nata patre prævalido: epitheton Minervæ. Il. ε'. † Hes. Th. 587.†

Ὀβριμοπάτωρ, idem cum ὀβριμόπατρος. Hesych.

Ὀβριμόπατρις, robustus pater: apud eundem.

Ὁμοπάτωρ, eodem patre genitus, frater qui non est uterinus. Poll. l. 3.

Ὁμόπατρος, et ὁμοπάτριος, idem: apud eundem ibidem. Pro ὁμόπατρος, per syncopen, et mutato spiritu, dicitur ὄπατρος, Il. λ'. et apud Orph. in Argon.

Πατροπάτωρ, patris pater, avus paternus. Poll. † Apollon. 1. 169.†

Προπάτωρ, avus. Herodot. et Soph. Item progenitor. Plato.

Προπατορικὸς, ad avum seu avos pertinens, vel ad progenitores. Exponitur et, à progenitoribus proveniens.

Συμπατριώτης, idem cum πατριώτης, Luc. et Archipp.

Ταυροπάτωρ, tauro patre natus, à tauro ortum trahens: epithet. apis: apud Theocr. idyll. citato.

Τριτοπάτωρ, tertius pater, proavus. Poll. ¶ Item, τριτοπάτορες, et τριτοπάτρεις, qui primi nati sunt: quòd pro tertiis parentibus haberentur, utpote præcedentibus aliis parentibus Sole et Luna. Etymolog.

Φιλοπάτωρ, amans patris. Eur. in Iph. Aul. et Plut. advers. Colot.

Φιλοπατρία, ἡ, amor patriæ, Aristoph. in Vesp.

[Φιλόπατρις. Aristoph. Plut. 902. Σὺ φιλόπολις καὶ χρηστός; Schol. Τὸ μὲν φιλόπολις, κατὰ Ἀττικοὺς δὲ, τὸ φιλόπατρις. Lysistr. 33. Schol. Lucian. de Morte Peregrini. ἀνάγκη γὰρ εὐθὺς ἦν φιλόσοφον, ἦν φιλόπατριν, &c. Polyb. Hist. lib. 1. καὶ γὰρ φιλόφιλον δεῖ εἶναι τὸν ἀγαθὸν ἄνδρα, καὶ φιλόπατριν, &c. Cic. ad Att. Epist. lib. 2. ep. 1. lib. 9. ep. 10.]

Ψευδοπάτωρ, falsus pater, fictus pater. Callim. in hymno in Cererem.

ΠΑΥ'Ω, F. παύσω, finem impono, finio, cessare facio, seu desistere. Xen. Pæd. 8. τότε μὲν ἔπαυσε τὸν λόγον. Isocr. in Paneg. ὅπως αὐτοὺς ἐκείνως παύσω. Interdum exp. reprimo, coërceo, sedo. Ut, Il. α'. Ἀτρεΐδη, σὺ δὲ παῦε τεὸν μένος. Il. τ'. Νῦν δ' ἤτοι μὲν ἐγὼ παύω χόλον, sedo iram meam. Il. ε'. Αὐτίκα παῦσ' ὀδύνας, sedavit dolores. Sic Od. κ'. Κεῖνον γὰρ ταμίην ἀνέμων ποίησε Κρονίων, Ἠμὲν παυέμεναι, ἠδ' ὀρνύμεν ὅν κ' ἐθέλῃσι. Dicitur et, παύω σε τούτου, facio ut desistas ab hac re. Ut apud Isocr. in Paneg. κἀκείνους τῆς ὕβρεως ἔπαυσαν. Xen. apomn. l. 1. τῶν μὲν γὰρ ἄλλων ἐπιθυμιῶν τοὺς συνόντας ἔπαυσε, ab aliis cupiditatibus revocavit. †Sic Aristoph. Nub. 1485.† (παῦσον ἐκ κακῶν ἐμέ. Soph. El. 992. V. Eurip. Med. 718. id. Phœniss. 1267. Æschyl. Ag. 1033.) ¶ Aliquando exp. privo, ut apud Xen. Hellen. 6. παύσαντες αὐτὸν τῆς στρατηγίας. Sic et apud Herodot. et Thuc. ¶ Item neutraliter, finem facio, cesso, desino. Hesiod. in Asp. Ἀλλ' ἄγε παῦε μάχης. Aristoph. in Ran. παῦε, παῦε τοῦ λόγου. Apud eundem. παῦε, expon. tace. †Cum particip. Xen. Pæd. 1. 6. 13.†

Παύομαι, idem cum παύω, quum neutraliter sumitur. Il. ε. παύσασθαι πολέμοιο δυσηχέος. Od. φ'. Παύεσθε κλαυθμοῖο γόοιό τε. Dem. παύεσθαι τῆς ὕβρεως. Et cum particip. παύομαι φωνῶν, apud Thucydid. Sic et apud Plat. et Xenoph. †παύεται ἀλῶν. Xen. Pæd. 1. 3. 10. παύεσθε μάχης, desistite a pugna. Aristoph. Nub. 931.† Significat et, quiesco. Unde apud Homer. Iliad. ψ'. παύσατο δὲ φλὸξ, quod Virgil. dixit, et flamma quievit. Exponitur etiam activè, finem impono, &c. Ut, παύομαι τοῦ δρόμου, finem cursui impono. Sic et apud Synes. παύομαι τῆς ἀρχῆς, exp. abdico me magistratu. (ἐκ τρόχων πεπαυμένοι, fessati à cursu. Eurip. Med. 46. Æsch. Ag. 1056.)

Παῦσις, εως, ἡ, cessatio, requies, sedatio.

Παυσωλὴ, ῆς, ἡ, idem. Il. β'. et alibi apud Hom.

Παυστὴρ, ῆρος, ὁ, sedator, qui finem imponit. †Soph. El. 986.† [Philoct. 1471. ἐγὼ δ' Ἀσκληπιὸν Παυστῆρα πέμψω σῆς νόσου πρὸς Ἴλιον.] Athen. lib. 10.

Παυστήριος, ὁ, q. d. sedativus, sedatorius: idem. (Soph. Œdip. Tyr. 150. Sc. νόσου παυστήριος.)

Παυστήρια, τὰ, exp. obices, septa. Hesych.

Παυστικὸς, vim sedandi habens.

Παῦλα, cessatio, quies, intermissio, finis. Plato in Phæd. (Soph. Tr. 1272.) ¶ Exponitur et, clausula: apud Aristot. polit. 7.

Παῦρος, ου, ὁ, (poëticum,) paucus, non multus. Il. β'. παῦρος δέ οἱ εἵπετο λαός. Il. ν'. μάχονται Παυρότεροι πλεόνεσσι. (Æsch. Pers. 802. Ag. 841. Eurip. Med. 1089.) ¶ Item parvus, brevis, ὁ [illegible] [illegible]. Nicand. in Ther. ἄλλοτε μῆκος Μάσσων, ἄλλοτε παῦρος. ¶ Neutrum plurale παῦρα adverbialiter interdum significat, paucies, rarò, non sæpè, non multùm. Hesiod. in Theog. †780.† παῦρα δὲ πωλεῖται.

Παυράκις, rarò, non multùm. Hesych.

Παυρίδιος, pauculus, pauxillus. Hesiod. in Erg.

Composita.

Ἀναπαύω, requiescere facio, do requiem seu laxationem. Xen. pæd. 7. ὡς τρὶς ἀνέπαυσε τὸ στράτευμα. †l. 3. p. 81. a.† Matth. c. 11. κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς, ego requiem à labore vobis tribuam. Interdum accusativo personæ additur genit. rei. Ut Il. ρ'. ὅς ῥά τε ἔργων Ἀνθρώπους ἀνέπαυσεν ἐπὶ χθονί. Et apud Xenoph. ἀναπαύειν τοὺς ἵππους τοῦ βαδίζειν. (Soph. Tr. 1279.)

Ἀναπαύομαι, (et per syncopen ἀμπαύομαι, apud Theocrit. idyll. 1.) quiesco, requiesco, ab aliqua re cesso, desisto. Interdum absolutè. Ut apud Xen. Pæd. 4. σὺ, ὦ ἄγγελε, ἀνάπαυσαι. Et, ἀναπαυόμενον ὕδωρ, requiescens aqua, i. aqua fontis non perennis. apud Etym. Interdum cum genit. ut, ἀναπεπαυμένοι τῶν εἰσφορῶν, requiescentes à persolutione tributorum, seu cum cessassent persolvere tributa. Et cum præpos. ἐκ, apud Luc. ἐκ καμάτου μακροῦ ἀναπαυόμενος. †V. Kusterus de Verbo Medio p. 12. ἀναπαύσεται, οὐ τίνων ποινὰς, requiescet, non dans pœnas. Xen. Pæd. l. 6. p. 150. b.† ¶ Item, donor immunitate, apud Demosth. ¶ Item requiesco, i. cubitum me confero, somnum capio. Xen. Pæd. 6. καὶ δειπνήσαντες ἀνεπαύσαντο. ¶ Item quiesco, i. morior, vita excedo. Herodian. πατρός τε καὶ ἐμὰς ἐπιβιώσας μικρὸν, ἀνεπαύσατο. Dicitur et, ἀναπαύεσθαι τοῦ βίου.

Ἀνάπαυμα, τὸ, (et per syncopen ἄμπαυμα, apud Hesiod. in Theog. †55.†) requies.

Ἀνάπαυσις, (et ἄμπαυσις, per sync. in anthol. Epigr.) requies, cessatio à labore, recreatio. Xenoph. Pæd. 7. Plut. in Lycurgo. Item quies, i. somnus.

Ἀναπαυστήριον, vel ἀναπαυτήριον, et per sync. ἀμπαυστήριον, τὸ, locus quietis, seu in quo quies capitur. Xen. Item litui signum: ubi castra metari oporteret. Poll. lib. 4.

Ἀναπαυστήριος, vel ἀναπαυτήριος, ad quietem aptus, ad quiescendum accommodatus. Herod.

Ἀνάπαυλα, ης, ἡ, idem quod ἀνάπαυσις, quies, requies. Herodian. et Thucydid. ¶ Item locus quietus, mansio, diversorium. Plat. de legib. lib. 1. (Aristoph. R. 113. 187. 197. Soph. El. 873.)

Ἀνάπαυλις, idem quod ἀνάπαυλα. Hesych.

Decomp. Διαναπαύω, interquiescere facio, do intermissionem, recreo. Plut. διαναπαῦσαι τὸν στρατόν. Et Naz. διαναπαύειν τῶν πόνων, requiem aliquam dare à laboribus.

Διαναπαύομαι, interquiesco, apud Ceb. Theb. et Appian.

Ἐπαναπαύομαι, q. d. superquiesco. Herodian. l. 2. κατασχοῦσαι τε ταῖς χερσὶ δόρατα ἐπαναπαύοιντο. Item metaph. acquiesco, i. animi affectum sisto et oblector.

Προσαναπαύομαι, idem cum συναναπαύομαι, quod sequitur. Sapientiæ capite 8.

Συναναπαύομαι, simul quiesco, seu requiesco, vel unà cum alio quiesco. Rom. c. 15. Interdùm, somnum capio: ut, συναναπαύεσθαι γυναικί.

Ἄπαυστος, ου, ὁ καὶ ἡ, indesinens, non cessans, irrequietus. Item fine carens, perpetuus. Ut, ἄπαυστος βίος, apud Plat. et apud Thucyd. ἄπαυστος δίψα, sitis quæ sedari non potest. [lib. 2. §. 49. cui exemplo addantur, Soph. Aj. 1187. τὰν ἄπαυστον αἰὲν ἐμοὶ δορυσσοήτων μόχθων ἄταν ἐπάγων, &c. Eurip. Suppl. 82. ἄπαυστος αἰεὶ γόων. Plat. Tim. θείαν ἀρχὴν ἤρξατο ἀπαύστου καὶ ἔμφρονος βίου πρὸς τὸν ξύμπαντα χρόνον. Polyb. Hist. lib. 1.] (Æsch. Suppl. 583.)

Ἀπαύστως, et ἀπαυστὶ, indesinenter, incessanter, irrequietè. Aristotel. de mundo.

Ἀποπαύω, facio cessare seu desistere. Od. σ'. Ὃς τοῦτον τὸν ἄναλτον ἀλητεύειν ἀποπαύσῃς Ἐν δήμῳ. Xen. in Lacedæm. polit. ἀποπαύσας τοῦ, ὁπότε βούλοιτο ἕκαστος, γυναῖκα ἄγεσθαι, &c. cùm cessare fecisset, i. abrogasset. Apud eundem, ἀποπαύω τῆς χρείας, exp. abdico munere. Apud Soph. in Ajace, ἀποπαύειν ἐρώτων, expon. privare amoribus. Item compesco, inhibeo. Il. σ'. Νῦν μὲν νὺξ ἀπέπαυσε ποδώκεα Πηλείωνα. Il. τ'. Ἀλκμήνης δ' ἀπέπαυσε τόκον.

Ἀποπαύομαι, cesso, desisto, finem facio. Iliad. ά. πολέμου δ' ἀποπαύεο πάμπαν. Sic Il. ρ'. Ἕκτορ, τίπτε μάχης ἀποπαύεαι; Xen. Pæd. 2. εἴ τι ἱδρωταὶ ἕνεκα τοῦ μὲν ἐλαύνειν καὶ ἱδρίζειν ἀποπαύοιντο. Interdum sine casu ponitur. Il. φ'. Ἀλλ' ἤτοι μὲν ἐγὼν ἀποπαύσομαι. Exponitur etiam, quiesco, requiesco, morior. Theocr. idyll. 1.

Δυσαπόπαυστος, (decomp.) qui vix finem imponere possumus, vix sedabilis.

Δυσαποπαύστως, ita ut vix finis imponi possit.

Διαπαύω, interquiescere facio, intermissionem do.

Διαπαύομαι, quiesco, cesso.

Διάπαυμα, τὸ, et διάπαυσις, ἡ, intermissio, cessatio. [Plat. de Leg. lib. 7. οὐδ' ἡ (sc. ἄγρα) διαπαύματα τῶν πόνων ἔχουσα, &c.]

Ἐκπαύω, finem impono, finio. Eurip. in Ione, [144.] Ἀλλ' ἐκπαύσω γὰρ μόχθους δάφνας ὁλκοῖς.

Ἐκπαύομαι, cesso, desino, quiesco.

Ἔκπαυμα, τὸ, quies. Hesych.

Καταπαύω, idem quod ἀποπαύω. Od. γ'. Αὐτὰρ ἐπεὶ κατέπαυσε θεὸν χόλον αἰὲν ἐόντων. Hesiod. in Theog. †87.† Αἶψά τε καὶ μέγα νεῖκος ἐπισταμένως κατέπαυσεν. Exponitur etiam, coërceo, reprimo. Il. ά. Ἤ ἔτι μιν μέμαμεν καταπαυσέμεν ἄσσον ἰόντες. Sic Il. σ'. et Odyss. β'. Gal. ad Glauc. lib. 1. ὥστε κἀγὼ τοῦδε καταπαύσω τὸν παρόντα λόγον, finem imponam. ¶ Exponitur etiam, privo, apud Xen. Pæd. 8. ἐκ τῆς ἀρχῆς Κῦρον ἐπιχειρεῖ καταπαύειν. ¶ Item neutraliter, requiesco: ut ad Hebr. cap. 4. αὐτὸς κατέπαυσεν ἀπὸ τῶν ἔργων αὐτοῦ. (Eurip. Med. 172. 1261.)

Κατάπαυμα, τὸ, requies, vel finis. Il. ρ'.

Κατάπαυσις, εως, ἡ, idem. Act. 7.

Καταπαυσίπονος, ου, ὁ καὶ ἡ, requiescere faciens, requiem afferens. Gregor. Naz.

Decomp. Ἀκατάπαυστος, irrequietus, indesinens: aut qui sedari seu cohiberi non potest: 2 Epist. Petr. c. 2. [14. ὀφθαλμοὺς —— ἀκαταπαύστους ἁμαρτίας. Æschyl. Prom. vinct. 186. Schol.]

Ἀκαταπαύστως, irrequietè, indesinenter: vel, ita ut cohiberi non possit.

Δυσκατάπαυστος, qui vix sedari seu cohiberi potest. Item irrequietus: Eurip. in Medea. (109. Æsch Ch. 468.)

Δυσκαταπαύστως, ita ut vix sedari possit seu coërceri.

Μεταπαύομαι, interquiesco, alternis quiesco. Il. ρ'. μεταπαυόμενοι δὲ μάχοντο, Ἀλλήλων ἀλεείνοντες βέλεα στονόεντα.

Μεταπαυσωλὴ, ἡ, requies. Il. τ'.

ΠΑ'ΧΝΗ, ης, ἡ, pruina, ros glaciatus. Aristot. de mundo, πάχνη δὲ δρόσος πεπηγυῖα, i. ros concretus. Od. ξ'. χιὼν γένετ' ἠΰτε πάχνη Ψυχρή. ☞ A verbo πήσσω seu πήγνυμι.

Παχνήεις, εντος, ὁ, et Παχνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, pruinosus.

Παχνόω, ῶ, gelu constringo, conglacio, congelo. Plutarch. de orac. Pyth. ὁ χαλκὸς ἀποπνεῖ, καὶ μεθίησι τὸν ἰὸν, ὃν ἡ πυκνότης συνέχουσα καὶ παχνοῦσα, ποιεῖ ἐμφανῆ διὰ πλῆθος. Metaphoricè apud Hesiod in Erg. τό γ' ἐπάχνωσε φίλον ἦτορ. Et in pass. Il. ρ'. τοῦ δ' ἐν φρεσὶν ἄλκιμον ἦτορ Παχνοῦται. (Æsch. Ch. 81.)

Δροσοπάχνη, ἡ, (comp.) ros semiconcretus, quasi ros pruinosus. Aristot. de mundo.

ΠΑΧΥ'Σ, έα, ὑ, crassus, spissus, densus: qualia sunt ea quæ gelu constringuntur. (☞ Nam à πήγνυμι etiam deducitur.) Theophr. hist. pl. l. 6. τὸ δὲ σίλφιον ἔχει ῥίζαν μὲν πολλὴν καὶ παχεῖαν. Il. γ'. (376.) ἕσπετο χειρὶ παχείῃ. Xen. in Œcon. παχέα ἱμάτια φορεῖν. Item crassus, i. pinguis, obesus. In anth. Epigr. lib. 2. Τὸν παχὺν οὐκ ἔγραψεν ὁ ζωγράφος. Luc. in Char. σὺ δὲ ὁ παχὺς, ὁ πολύσαρκος, τίς εἶ; ¶ Metaphoricè de animo dicitur hominis stupidi, hebetis et tardi. Aristoph. †Nub. 840.† Παῦσαι δὲ σαυτὸν, ὡς ἀμαθὴς εἶ καὶ παχύς. ¶ Item opulentus, dives, locuples. Aristoph. in Vesp. Καὶ γὰρ ἀνὴρ παχὺς ἥκει τῶν προδόντων Τἀπὶ Θρᾴκης. ¶ Comparat. παχύτερος, crassior, spissior, &c. Pro quo dicitur etiam πάσσων, Odyss. θ'. Et, τὸ παχύτερον, adv. crassiùs, pinguiori Minervâ, rudiùs. ¶ Superl. παχύτατος, crassissimus. Exponitur et, plenissimus: apud Hippocr.

Παχύτης, ητος, ἡ, crassitudo, crassities, corpulentia. Item obesitas, pinguitudo. Aristot. hist. an. l. 9. c. 5.

Παχυλὸς, οῦ, ὁ, crassus.

Παχυλῶς, crassè, i. crasso modo, et minimè subtili, crassâ Minervâ. Aristotel.

Παχύνω, crassum reddo, crassius et plenius reddo. Polyb. Item obesum reddo, pinguefacio. Plato de rep. l. 1. τὸ τῶν βοῶν ἀγαθὸν, σκοπεῖν καὶ παχύνειν αὐτοὺς, καὶ θεραπεύειν. (Παχύνω. Sed cum var. lect. Æsch. Suppl. 686.)

Παχύνομαι, crassus fio, crassesco. Polyb. τὰ μὲν σκέλη παχύνονται, τοὺς δὲ ὤμους λεπτύνονται. Item, spissus reddor, ac denser. Aristotel. de mundo, ὄμβρος γίνεται μὲν κατ' ἐκπιεσμὸν νέφους εὖ μάλα πεπαχυμμένου. Item, obesus reddor, pinguefio. (Metaph. Ὄλβος παχυνθεὶς dicitur Æsch. S. c. Th. 777.)

Πάχυνσις, εως, ἡ, ipsa actio efficiendi crassum. Aristot. meteor. l. 4. Theophr. de caus. pl. l. 6. c. 15.

Παχυντικὸς, ὁ, vim habens reddendi crassum.

Πάχος, εος, τὸ, crassities, crassitudo. †Xen. Pæd. p. 156. d.† Thuc. l. 3. ἐκ τοῦ πάχους τῆς πλίνθου εἰκάσαντες τὸ μέτρον. Exponitur etiam, crassamentum seu crassamen: apud Diosc. Dicitur et de crasso ingenio.

Πάχετος, idem quod πάχος, crassitudo, latitudo. Nic. in Ther.

Composita.

Γουνοπαχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, genua crassa habens. Et generaliter crassus. Hesiod. in Asp. †266.†

Δορατοπαχὴς, qui hastæ crassitudine est. Xen. in Cyneg.

Εὐπαχὴς, benè crassus, solidus. Xen. in Cyn.

Εὐπαχύνω, idem quod παχύνω.

Ἡμιπαχὴς, semicrassus.

Ἰσοπαχὴς, æquè crassus, æqualem crassitiem habens. [Aristot. de Hist. Animal. τῆς δὲ κοιλίας ἐκ τοῦ πλατέος ἔντερόν ἐστιν ἁπλοῦν καὶ ἰσοπαχὲς δι' ὅλου, &c.]

Κνημοπαχὴς, suræ crassitiem habens, crassus instar cruris seu tibiæ. Theophr. hist. pl. l. 4.

Ὑπερπαχύνω, supra modum pinguefacio, seu crassum reddo.

Ὑπερπαχύνομαι, supra modum pinguesco, seu crassesco.

Ὑπόπαχυς, crassiusculus, subpinguis.

ΠΑ'Ω, ῶ, vel potiùs πάομαι, ῶμαι, possideo. In usu est præt. pass. πέπαμαι. Ut apud Aristoph. in Avib. ὡς ἔρραττε ἕκαστος ἐσθὴς, ὃ πέπαται. †πέπαμαι, activè. Xen. Pæd. l. 3. p. 83. c. ubi alii tamen habent κέκτησθαι.† Et apud Eurip. in fine Herc. fur. Ὅστις δὲ πλοῦτον ἢ σθένος μᾶλλον φίλων Ἀγαθῶν πεπᾶσθαι βούλεται, κακῶς φρονεῖ. (Æsch. Ag. 843.) Et in Epig. πεπάμεθα, possedimus. ¶ Exponitur etiam, paro, acquiro: ut apud Eurip. πεπᾶσθαι γαμβρὸν acquirere generum. ¶ Item gusto. Significat et, vescor. Cum genit. ut, πάσασθαι σίτου καὶ οἴνου, Il. τ'. πάσασθαι ἰχθύων, apud Herodot. Cum accusat. Ut, σπλάγχν' ἐπάσαντο, Il. ά. νέκταρ γ' ἐπάσαντο καὶ ἀμβροσίην, apud Hesiod. †Th. 642.† Invenitur et πάσσασθαι, ad producendam syllabam. (Πάω, unde πάσονται cum Acc. Æschyl. S. c. Th. 1045. V. Il. ά. 464. πεπαμένα. Æsch. Ag. 1417. πεπαμένα. 235. πεπάμενος. Theoc. ά. 90.)

Πάμμα, τὸ, possessio. Eustath.

Πᾶσις, idem. Hesych.

Παὸς, οῦ, ὁ, affinis: propinquus, quem per affinitatem nobis acquisivimus seu comparavimus, inquit Eustath. Nic. in Ther. οὐδ' Ἑρμεσιάναξ, πολλὸν κυδίστους παῶν. Pro eodem dicitur et πηὸς, Iliad. γ'. et Odyss. ψ'.

Πηοσύνη, affinitas: Apollon. †l. 1. 48.†

Πῶϋ, εος, τὸ, grex. ut, πῶϋ οἰῶν, et, πώεα οἰῶν, apud Hom. Eustathius à πάομαι derivari tradit.

Composita.

Ἄπαστος, (poët.) qui non gustavit. ut. ἄπαστος ἐδητύος, Od. δ'. et ζ'. Et absque genitivo. Il. τ'. ὁ δ' ἄκμηνος καὶ ἄπαστος. Exp. etiam jejunus.

Decomp. Πανάπαστος, qui omnino non gustavit, qui omnino jejunus est. Nic. in Alex.

Ἀπαστὶ, jejunè.

Ἀπαστία, ἡ, jejunium. ut, ἀπαστίαν ἄγειν. Aristoph. in Nub. †621.†

Ἀπέπαστος, idem quod ἄπαστος, Oppian.

Βουπάμμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, boum possessor, pecoris dives.

Ἑστιοπάμμων, domus dominus. Poll. lib. 1. Doricam et Æolicam vocem esse tradit.

Παμπησία, ἡ, universa possessio: sive universorum bonorum possessio. Æschyl. et Aristoph. in concion. [683.]

Παμπήδην, funditus, omnino. Æsch. Pers. 731. [Soph. Aj. 942.]

Πολυπάμμων, multa possidens, dives. Il. ε'.

ΠΕ'ΔΗ, ης, ἡ, pedica, compes, vinculum pedum. Il. ν'. ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδας ἔβαλε χρυσείας Ἀῤῥήκτους, ἀλύτους. (Soph. Tr. 1074. Œdip. Tyr. 1368.) Plutarch. in Hellen. πέδας κομίζοντες ἐπὶ τοὺς αἰχμαλώτους, compedes quibus captivos ligarent. Hesych. πέδας innuit esse etiam annulos quosdam mali et gubernaculi in nave. Eodem teste πέδη species est ἱππασίας. Et apud Xenoph. de re equest. laudatur ἱππασία ἡ καλουμένη πέδη ☞ Etymol. putat. deduci à nomine παῖς, et verbo δέω, ligo: vel παρὰ τὸ πιέζειν τοὺς πόδας.

Πεδάω, ῶ, pedicis vincio, compedibus adstringo. Il. ν'. πέδησε δὲ φαίδιμα γυῖα. Interdum significat, compedio, illigo, irretio. Cum dat. ut Od. ψ'. Αὐτὰρ ἐμὲ Ζεὺς ἄλγεσι καὶ θεοὶ ἄλλοι πεδάασκον. ¶ Item impedio, et prohibeo, cum genit. Od. δ'. Ὅστις μ' ἀθανάτων πεδάᾳ καὶ ἔδησε κελεύθου. (Æsch. Eum. 638.) ¶ Pro eodem dicitur et πεδέω, in Epigr.

Πεδητὴς, οῦ, ὁ, ligator. Epigr.

Πεδήτης, ου, ὁ, compedibus adstrictus, vinctus, συμπεποδισμένος. Plut. de superstit.

Πέδων, servus compedibus adstrictus. Eustath.

Πεδίον, parvum vinculum. Etym. ¶ At πεδίον, vide in Πέδον.

Composita.

Ἀλυκτοπέδη, ἡ, quasi ἄλυκτος πέδη, pro ἄλυτος, pedica inevitabilis, vinculum insolubile. Hesiod. in Theog. † 521.† et Apoll. in Arg.

(Γυιοπέδη. Æsch. Pr. 168.)

Δειροπέδη, torques, collare. Greg.

Δειραιοπέδη, laqueus quo aves capiuntur. Epigr.

Ἐμπεδάω, seu ἐμπεδέω, pedicis implico, compedibus vincio et constringo.

Ἱστοπέδη, pes mali: lignum rectum è carina assurgens, cui alligatur malus. Od. μ'.

Ἰχνοπέδη, laqueus pedum, rete, cassis. Leon. in Epigr.

Λαιμοπέδη, canis collare, quod vocatur millum, sive millus. Sic autem dicitur, quòd eo canis jugulus ligetur, quasi pedica gutturis canis seu juguli, Suid. Est etiam idem quod δειραιοπέδη, pedica qua gula avium constringitur, quum capiuntur, in Epigram.

Ναυσιπέδη, q. d. navium pedica: seu quod navibus pedicæ loco injicitur: funis aut catena qua navis in littore religatur. Luc. in Lexiph.

Ὀρνιθοπέδη, laqueus qui avibus capiendis tenditur. In Epigr. Cicero tendiculas appellat.

Ὀρχιπέδη, vinculum testium. In iisdem.

[Ὀρχιπεδίζω. Aristoph. Av. 142. Οὐκ ὠρχιπέδισας, &c. Schol. Ἀντὶ τοῦ, τῶν ὀρχέων ἥψω καὶ κατέσχες αἰσχρῶς.]

Συμποδίζω, colligo, constringo, vincio. Plut. Apud Luc. συμπεποδισμένος τὼ πόδε, pedibus revinctus. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 4. § 7. καὶ τὰ ὑποζύγια συνεπόδιζεν ἡ χιών, &c.]

Τροχοπέδη, suffamen, ἐχλαὶς, ἀποχλαὶς, quo rotarum cursus ligatur: vel lignum, quod per duas trajectum rotas currum sistit. apud Athen.

ΠΕ'ΔΙΛΟΝ, ου, τὸ, calceus, talare. Il. ω'. ὑπεδήσατο καλὰ πέδιλα. Hesiod. † Asp. 220.† ἀμφὶ δὲ ποσσὶν ἔχε πτερόεντα πέδιλα, alata talaria. Sic et, πτηνὰ πέδιλα, in Epigr. ☞ Dicitur denominatum παρὰ τὸ περιειλεῖσθαι τῷ ποδί. † ut et innuit Scholiast. ad Hes. Th. v. 12.† Cui etymo convenit quod Eustath. annotat, olim cum diphthongo scriptum fuisse πεδεῖλα. Hes. dici vult quasi ποδίλλα.

Composita.

Ἀδαμαντοπέδιλος, adamantina habens calceamenta. Plut.

Ἀπέδιλος, calceis carens, excalceatus. Æschyl. [Prom. vinct. 135. σύθην δ' ἀπέδιλος ὄχῳ πτερωτῷ. Schol. ἀπέδιλος, ἀσάνδαλος.]

Ἀπεδίλωτος, idem. Callim.

Εὐπέδιλος Ἶρις, Iris pulchris induta calceis seu talaribus. Plutarch. in Erot.

Εὐρυπέδιλος, latum calceum habens, latè calceatus. Oppian. lib. 1. de Venat.

Καλλιπέδιλος, habens pulchros calceos. ut, Μαιὰς καλλιπέδιλος. Hom. hym. in Mercur. [v. 57.]

Καλοπέδιλα, τὰ, lignei calcei. Theocr. [Idyll. xxv. 103.]

Μονοπέδιλος, uno indutus calceo.

Οἰοπέδιλος, idem. † Apoll. Arg. 1. 6.†

Χρυσοπέδιλος, habens calceos aureos. Junonis epith. Od. λ'. † Hesiod. Th. 454.†

ΠΕ'ΔΟΝ, ου, τὸ, solum, terra. Aristoph. κλεινὸν πέδον Παλλάδος. Soph. ὁ γῆς ἱερὸν οἰκεῖς πέδον. Æschyl. in Prometh. χθονὸς μὲν εἰς τηλουρὸν ἥκομεν πέδον. (Ag. 918. ἐμὸν πέδον γῆς. Eurip. Med. 747. πέδον Γῆς.) ¶ Accipitur et pro domicilio, teste Etym. ¶ Qui et πέδον dici quasi πέδον innuit, ὁ παῖς, quasi inquit, πέδον ἐστὶν, ἐφ' ᾧ βαίνομεν τοῖς ποσί.

Πέδοι, in solum, seu in terram. Luc. in Lexiph. τὰ μὲν πέδοι κατέβαλε. Ponitur et pro πεζῇ, i. pedestri itinere: apud Æschyl. teste Eustath.

Πέδονδε, idem quod πέδοι, in prima signif. Od. λ'. (Soph. Tr. 800.)

Πέδοθεν, à solo, seu è terra, et quasi à fundamentis. Hesiod. in Theog. † 680. penitus.† Metaphoricè apud Hom. Od. ν'. Μύθων τε κλοπίων, οἵ τοι πεδόθεν φίλοι εἰσὶ, i. ἐκ γενετῆς, inquit Eustath.

Πεδανὸς, ῆ, ὸν, humilis, à terra seu solo vix assurgens. Item parvus: ut, πεδανοὶ σίες, apud Nicand. in Ther. Apud Ionem in Agamemn. πεδανὸς ἵππος, quosdam exponere, levis, alios, firmus, testatur Hes.

Πεδίον, ου, τὸ, campus, planities. Il. ζ'. πλᾶζε δὲ πᾶν πεδίον πεζῶν τε καὶ ἵππων. Plat. in Theæteto, ἱππέας εἰς πεδίον προκαλῇ. † Xen. Pæd. 1. 4. 8. τὰ πεδία καὶ ὄρη. l. 5. p. 122. a.† Apud Plut. Ἄρειον πεδίον, Martius campus. (in Pl. Soph. Aj. 30. Eurip. Phœniss. 101. 202. Aristoph. R. 188.) Καππεδίον poetica syncope dicitur pro κατὰ πεδίον, per campum. ¶ Item pars superior pedis, cui subjacent digiti.

Πεδιήρης, idem quod πεδινός. *Æsch.* in Persis.

Πεδινὸς, ῆ, ὸν, campestris. Item planus. † ὁδός. Xen. Pæd. 1. 6. 38. opp. τῷ ὀρεινῷ.† A Xenoph. in Cyneg. πεδινοὶ, vocantur lepores campestres. [cap. 5. § 17. Πολυκίνητοι μὲν ἂν εἶεν οἱ ὄρειοι, οἱ πεδινοὶ δὲ ἧττον, βραδύτατοι δὲ οἱ ἔλειοι. S. Luc. Evang. vi. 17. Καὶ καταβὰς μετ' αὐτῶν, ἔστη ἐπὶ τόπου πεδινοῦ. Polyb. Hist. lib. 1. τινῶν δὲ πεδινῶν τῶν ἐπιχωρίων, &c.] Pro eodem legitur et πεδεινὸς, apud Theophrast.

Πεδιαῖος, qui in locis planis et campestribus moratur.

Πεδιὰς, άδος, ἡ, planities. (λόγχη πεδιάς. Soph. Tr. 1075.) Eur. in Rheso, et Philo de mundo. [Herodot. Hist. lib. 2. ἀπὸ γὰρ τούτου τοῦ χρόνου Αἴγυπτος ἐοῦσα πεδιὰς πᾶσα, ἄνιππος καὶ ἀναμάξευτος γέγονε.]

Πεδιακὸς, campestris.

Πεδιάσιμος, idem. ut, πεδιάσιμος σμύρνα, apud Dioscor. campestris myrrha, i. in campestri solo proveniens.

Πεδήεις, humilis, ut herba, quæ non valde assurgit in altum. Nicand.

Composita.

Ἁλίπεδον, (q. d. marisolum,) solum quod aliquandiu mari coopertum fuit, rursum autem campus esse cœpit et aratum fuit. Per catachresin dicitur quilibet campus. Hesych. et Suid. ☞ Secundum quosdam appellatur quasi ἁλὸς πέδον. secundum alios παρὰ τὸ ἀλινδεῖσθαι ἵππους ἐν αὐτῷ δύνασθαι.

Ἀμφίπεδος, campis utrinque cinctus. Pind. Pyth. [Θ. 93.]

Ἄπεδος, ου, ὁ καὶ ἡ, planus. Ut, ἄπεδον χωρίον, apud Thucyd. [lib. 7. § 78. ubi a Scholiast. ἄπεδον exponitur ὁμαλὸν, ἰσόπεδον, ὡς καὶ ἄλοχος, ἡ ὁμόλεχος.] et ἄπεδος χώρη, apud Herodot. plana regio. [lib. 1. § 110. ἡ δὲ ἄλλη Μηδικὴ χώρη ἐστὶ πᾶσα ἄπεδος. Xenoph. Κυνηγ. cap. 6. § 9. Τὰ δὲ δίκτυα τιθέτω ἐν ἀπέδοις, ἐμβαλλέτω δὲ τὰ ἐνόδια εἰς τὰς ὁδοὺς, καὶ ἐκ τῶν τριμμῶν εἰς τὰ συμφέροντα, &c.]

Ἀπεδίζω, complano, planum reddo: apud Hesych. et Suid.

Ἠπεδανὸς, (quasi ἀπεδανὸς,) claudus, invalidus, infirmus: item sensibus captus, stolidus. Od. θ'. αὐτὰρ ἔμοιγε Ἠπεδανὸς γενόμην. Et Il. θ'. ἠπεδανὸς θεράπων. ☞ Volunt ita dici eum, qui præ infirmitate non potest ἐν τῷ πεδίῳ στῆναι.

Ἠπεδανόω, ῶ, debilito, infirmum et viribus defectum reddo.

Ἀρπεδὴς, humo æqualis, planus. Nicand. in Ther.

Ἀρπεδόεις, εντος, ὁ, idem quod ἀρπεδής. Unde fæm. ἀρπεδόεσσα. quod Etym. ait esse epith. viæ, dicique per syncopen, pro ἀριπεδόεσσα.

Ἀρπεδίζω, solo æquo, complano, pavio. Hesych.

Γήπεδον, ου, τὸ, ager, fundus, solum, apud Aristot. Pol. 2. ☞ Ab Eust. exp. solum quod adjacet prædiis urbanis, ut sunt hortuli. quo fit ut alii dictum velint quasi κηπίδιον. Plat. de leg. 5.

Εἰλόπεδον, ου, τὸ, locus solis calori expositus, et ad insolandum aptus: πέδον εἵλῃ παραβαλλόμενον. Eust. Pro eodem dicitur Θειλόπεδον, articulo τὸ cum εἰλόπεδον per crasin coalescente. Odyss. η'. et Dioscor. lib. 1. cap. 38.

Θειλοπεδέω, in loco solis calori exposito et ad insolandum apto exsicco, insolo. Hesiod. Apud Diosc. Θειλοπεδηθεῖσα σταφυλὴ, exp. uva cratibus cannisve instrata, et sole torrefacta.

Προθειλοπεδέω, (*decomp.*) antè insolo. Diosc. l. 5. c. 36.

Ἔμπεδος, (q. d. ἐν πέδῳ ὢν, in solo stans seu fixus,) stabilis, firmus. Ut Il. μ'. τεῖχος ἔμπεδον. et alibi, ἔμπεδον λέχος, μένος ἔμπεδον. item, νοῦς ἔμπεδος. (Ἔμπεδον εἶπας ἐκ δωμάτων τοῖσδε. Æsch. Ag. 571. ἐμπέδῳ. 1181. Soph. Tr. 840.) ¶ Ἔμπεδον et ἔμπεδα, sæpè ponuntur adverbialiter pro ἐμπέδως. ut Il. ζ'. et apud Nicand. in Ther.

Ἐμπέδως, firmiter, stabiliter. Polyb. (Æschyl. Ag. 863. 984. Eum. 556. Soph. Tr. 494.) Item certò, in Axiocho. Scribitur etiam ἐμπεδῶς, quasi ab ἐμπεδής.

Ἐμπεδόω, ῶ, stabilio, firmo. Sæpe significat, firmiter et constanter servo, seu observo: ut apud Xen. pæd. 4. ἐὰν ἐμπεδώσητε ἃ λέγετε. Et Eurip. in Iphig. Taur. Τὸν δ' ὅρκον, ὃν κατώμοσ', ἐμπεδώσομεν. Sic Gregor. τὰς περὶ ἀθανάτους ἐμπεδῶσαι θεὰς.

Decomp. Ἀέμπεδον, admodum stabile, admodum firmum. Hesych. (ex ἂ ἐπιτατικοῦ.)

Ἐξεμπεδόω, constanter observo et sancio. Xen. † Pæd. l. 3. p. 66. c.†

Προεμπεδόω, insuper confirmo.

Ἐπίπεδος, qui est in superficie soli, et ex eo non eminet: planus. Plato. ¶ Τὸ ἐπίπεδον, exp. superficies: Aristot. metaph. l. 3.

Εὐρύπεδος, latum solum habens. Opp. Hal.

Ζάπεδον, Hesych. exp. magnum solum. Alii expon. magnum solum seu pavimentum habens.

Ἰσόπεδος, planus. ¶ Τὸ ἰσόπεδον, planities, æquus campus. Iliad. ν'. et apud Xen. Pæd. 3. et Hellen. lib. 7. Dicitur et aliquid alicui esse ἰσόπεδον, quod ei æquale est, tanquam ei exæquatum seu coæquatum. Ut apud Plut. in Num. τέχνας τῷ λοιπῷ χρήματι ἰσόπεδος. Sic et apud Phil. de mundo.

Κινώπετα, τὰ, Hesych. sunt κνώδαλα, θηρία, feræ bestiæ. Schol. Callim. et Nicand. appellari dicunt quasi κινόπεδα, παρὰ τὸ ἐν τῷ πέδῳ κινεῖσθαι. Utitur Callim. hymn. in Jovem. et Nic. in Ther.

Κραναήπεδος, asperum solum habens. Hom. hymno 1. in Apoll.

Κράσπεδον, τὸ, fimbria, limbus, instita. (Eurip. Med. 525.) (☞ Sic dictum quasi κρεμάμενον εἰς τὸ πέδον. in terram enim hæ extremæ vestimentorum oræ dependent.) Athen. lib. 4. τρυφορίδα ἠμφιεσμένον ἔχουσαν χρυσᾶ κράσπεδα. Tribuitur et retibus, teste Poll. in Epigram. Dicitur et κράσπεδον αἰγιαλοῦ, crepido seu margo litoris. Montium etiam κράσπεδα, seu ὑπώρειαι, κράσπεδα vocantur: apud Xen. Hellen. 4. A quibus montium radicibus Areth. acut. morb. l. 1. κράσπεδα vocasse traditur oræ seu columellæ affectus, in tenuem et oblongam membranam desinentis.

[Κρασπεδόω. Eurip. Ion. 1423. Κρασπεδοῦται δ' ὄφεσιν, Αἰγίδος τρόπον. Vide Not. Cl. Barnes.]

Κραταίπεδον οὖδας, firmum solum, et durum: seu lapidibus stratum. Odyss. ψ'.

Οἰκόπεδον, area domus: solum, supra quod domus diruta stetit aliquando. Diosc. l. 3. c. 119. Æschin. in Tim. Apud Aristot. polit. 2. accipitur pro area domus ædificandæ.

Οἰνόπεδος, ὁ καὶ ἡ, vinifer, campum habens vini feracem. Od. α'.

Οἰνόπεδον, τὸ, campus vini ferax. Il. ι'.

Οἰνοπέδη, ἡ, idem. Epigr. l. 2.

Ὀροπέδιον, planities montana. Strabo.

Ὀροπέδιον, τὸ, colliculus, tumulus. Strabo.

Στρατόπεδον, τὸ, solum seu locus ubi imperator suo exercitui sedem ac tentoria figit: castra. Xen. Pæd. 3. Plut. in Fab. Æschin. in Ctesiph. Interdum στρατόπεδα dicuntur castra cum ipsis militibus. Ut apud Xen. Hellen. 1. ἔδειξαν εἰς τὸ ἄστυ τὸ στρατόπεδον. Sæpius expon. exercitus, milites. Ut apud Isocr. in Panath. στρατόπεδον δὲ συστήσας, ἐπὶ τοὺς βαρβάρους ἤγαγε. Sic et apud Thucydid. lib. 6. et 7. et alibi. Dicitur etiam accipi pro comitatu et aula principis: can. 7. concil. Sardic.

Στρατοπεδεύω, castra figo, castra metor seu colloco. † Xen. Pæd. l. 4. p. 92. b.† Plut. in Coriol. πλησιαίτατα στρατοπεδεύσας, καὶ ἀποχώσας τῆς πόλεως. Philo de vit. M. l. 1. ἔξω κατὰ φυλὰς στρατοπεδευσαμένους Ἑβραίους.

Στρατοπεδεύομαι, idem. Thuc. l. 1. ἐστρατοπεδεύοντο ἐπὶ Ἀκτίῳ. Sic et l. 3. et apud Xen. anab. 2. † Pæd. 1. 6. 38. et l. 3. p. 75. c.†

Στρατοπέδευσις, ἡ, ipsa actio castra metandi. Plato de leg.

Στρατοπεδεία, ἡ, idem. Dion. Halic. l. 10. Item idem quod στρατόπεδον, Joseph c. 4. et apud Phil. de vita M. l. 1.

Decomp. Ἀναστρατοπεδεύω, castra moveo: seu castris motis revertor. Maccab. l. 2. c. 3. ἀνεστρατοπεδεύκει πρὸς τὸν βασιλέα.

Ἀναστρατοπεδεία, ἡ, castrorum motio.

Ἀντιστρατοπεδεύω, seu ἀντιστρατοπεδεύομαι, † Med. Xen. Pæd. l. 6. p. 152. a.† ex adverso castra metor, seu habeo.

Ἀποστρατοπεδεύω, et ἀποστρατοπεδεύομαι, idem quod ἀναστρατοπεδεύω. Xenoph. anab. 7.

Ἐκστρατοπεδεύω, et ἐκστρατοπεδεύομαι, castra loco extrà. Thucyd. † Xen. Pæd. 6. p. 163. c.†

Ἐνστρατοπεδεύω, castra pono seu metior in. [Herodot. Hist. lib. 9. cap. 2. Μηνύοντες ἐνστρατοπεδεύεσθαι ἐνθαῦτα. Thucyd. Hist. lib. 2.]

Ἐπιστρατοπεδεύω, castra moveo adversus; exercitu infesto; invado. Xen. Hellen. 4.

[Ἐπιστρατοπεδεία. Polyb. Hist. lib. 1. γενομένης δὲ τῆς Καρχηδονίων ἐπιστρατοπεδείας αἰφνιδίως καὶ κατὰ σπουδὴν, &c.]

Καταστρατοπεδεύω, idem. Maccab. l. 2. c. 4. Exponitur et, castra metor, in castris dego: apud Plut. in Pericle. Item, milites castra metari jubeo, et in castra contraho. Xen. Pæd. 7.

Μεταστρατοπεδεύω, et μεταστρατοπεδεύομαι, castra muto, castra transfero. Plut. in apophth. Lacon. † Xen. Pæd. l. 3. p. 79. c.†

Παραστρατοπεδεύω, castra metor apud. Exponitur et, ex adverso castra loco. Polyb. lib. 2.

Παραστρατοπεδεύομαι, idem. Chion in ep.

Περιστρατοπεδεύω, castris seu exercitu cingo: circumsideo, obsideo. Plut. in Fab.

† Παραστρατοπεδεύομαι, idem. Xen. Pæd. l. 3. p. 63. b.† [Xenoph. Hist. Græc. lib. 3. §. 9. πεδεύσαντος δὲ, ὅτι πάλιν οὗτος ἐπὶ αὐτοὺς, παραστρατοπεδευσάμενος [illegible]. Polyb. Hist. lib. 2.]

Ὑψίπεδος, altum solum habens. Pind. Isthm. 1. [42.]

Φοινικόπεδος, solum habens puniceum seu rubrum. Strabo. [lib. 1. pag. 58. 2. ex Æschyli Prometh. soluto. Fragm. exstat pag. 643. col. 1. Ed. Stanl.]

Χαλκόπεδος, æreum pavimentum habens. Pind. [Isthm. 2. 61. βραχὺς ἐξικέσθαι χαλκόπεδον θεῶν ἕδραν.]

ΠΕ´ΖΑ, ης, ἡ, malleolus pedis: seu (secundum quosdam) planta pedis, aut ima planta. Polluci pars, quæ tibiæ subjacet, vocatur σφυρὸν, et πέζα. Zenodotus, in libro περὶ ἐθνικῶν λέξεων, Arcades et Dores πέζαν vocare pedem tradidit, teste Galeno. ☞ Quidam derivant à πέδον, mutatione literæ δ in ζ. Etymologus verò παρὰ τὸ ἐν τῷ πέδῳ ἵζεσθαι. ¶ Πέζα, item πεζὶς, (in vestimento,) fimbria, limbus. Apoll. Arg. 4. Ἄκρην ὑψόθι πέζαν ἀγκάζουσα χιτῶνος. ‡ 46. 940.‡ Generaliter etiam sumitur pro extremitate: unde exp. margo, crepido: item ripa. Apud Dionys. de situ orb. Καὶ Χίος ἠλιβάτοιο Πελιναίου ὑπὸ πέζαν, exp. sub radicibus Pelinæi montis, q. d. sub planta. ¶ Item pro regione seu plaga, apud Nonn. Οὐρανίῃ ἐπὶ πέζαν ἐπώνυμος εἶκεν ἄρουρα.

Πεζὸς, οῦ, ὁ, pedes: qui pedibus iter facit. Xen. πεζὸς ἰών. In bello πεζὸς dicitur ad differentiam τοῦ ἱππέως, i. equitis: unde, πεζὸς στρατὸς, seu πεζὴ στρατιὰ, aut πεζὴ δύναμις, pedester exercitus, pedestres copiæ, peditatus, apud Thuc. Xen. et alios. † Sic πεζοὶ, pedites. Xen. Pæd. 1. 4. 14. et 23.† Sic πεζὴ μάχη, pedestris pugna, apud Dem. Animalia autem vocantur πεζὰ ad differentiam volatilium et aquatilium, apud Aristot. de mundo. Item humilis, et quasi humi repens: ut, πεζὴ φιλοσοφία, καὶ κάτω μένουσα, apud Naz. ¶ Πεζὸς λόγος metaphoricè vocatur pedestris oratio, i. oratio soluta, prosa, et prorsa, i. recta: tum quòd humilis ac depressa sit, si cum poëtica comparetur; tum quòd ob humilitatem plebi sit communis. Eust. ¶ Dicitur et πεζὴ ποιητικὴ, in qua non apparet magnificentia illa sermonis qua poëtæ utuntur: apud Luc. de conscrib. histor.

Πεζῇ, (adverb.) pedestri seu terrestri itinere: aut simpl. terrâ: Xen. [de Cyri Exp. lib. 5. εἴτε γὰρ πεζῇ δέοι πορεύεσθαι,—εἴτε κατὰ θάλατταν, &c. lib. 1. §. 17. Οἱ δὲ Θαψακηνοὶ ἔλεγον, ὅτι οὐ πώποθ᾽ οὗτος ὁ ποταμὸς διαβατὸς γένοιτο πεζῇ, εἰ μὴ τότε, ἀλλὰ πλοίοις. Athen. Resp. Tyrann. §. 9. καὶ ἔστι γε τάχιστα καιρὸς παρέστη, ἢ πεζῇ, ἢ κατὰ θάλατταν ἐξορμᾶσθαι, οἷς [illegible]. Ἱππαρχ. cap. 5. §. 12. Herodot. Hist. lib. 5. τοὺς μὲν δὴ αὐτοῦ ταύτῃ ἐπιπλώσαντες κατέλαβον, οἱ δὲ πεζῇ ἐκομίζοντο διὰ τῆς ἠπείρου. Polyb. Hist. lib. 1. Demosth. adv. Phænipp. ἔχομαι αὐτοῦ, τελευτῶντος δὲ, ἰδόντες, ὅτι μὴ πεζῇ πορεύεται. S. Matth. Evang. xiv. 13. ὁ Ἰησοῦς, ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν ἐν πλοίῳ—καὶ ἀκούσαντες οἱ ὄχλοι, ἠκολούθησαν αὐτῷ πεζῇ ἀπὸ τῶν πόλεων. Marc. vi. 33.] Interdum exp. terrestri prælio. Ut apud Dem. Olynth. 3. πεζῇ καὶ ναυμαχοῦντες ἐν τούτῳ τρόπαια αὐτοὶ στρατευόμενοι. [Thucyd. Hist. lib. 4. τί γὰρ κρατίστους τοῦ ναυτικοῦ, τὸ Ῥήγιον ἤλπιζον πεζῇ τε καὶ ναυσὶν ἐφορμοῦντες ῥᾳδίως χειρώσεσθαι, &c.]

Πεζῶς, pedestri oratione, solutâ.

Πεζίτης, ου, ὁ, pedes. Suid.

Πεζικὸς, οῦ, ὁ, pedestris, idem cum πεζός. Unde, πεζικὴ δύναμις, peditatus, pedestris exercitus aut terrestris: apud Xen. in Æschin. Pro quo dicitur et τὸ πεζικὸν, apud eundem Xen. † Pæd. l. 3. 13. l. 5. p. 130. c. τὰ πεζικὰ, quæ ad peditus pertinent. Xen. Pæd. l. 4. p. 101. c.†

Πεζεύω, pedibus iter facio, pedes sum: gradior. Act. cap. 20. [13.] Μέλλων αὐτὸς πεζεύειν. Philo de vita Mos. l. 3. τοῦ ἔθνους ἀνοδίαις πεζεύοντος διὰ θαλάσσης. Apud Aristot. πεζεύει περὶ τὴν τροφὴν, expon. à terra victum quærit.

Πεζεύομαι, terrestri itinere vehor. Demet. Phaler. l. 4.

Πεζευτικὸς, qui pedibus iter facere potest, qui gradi potest.

Composita: ex πέζα, pes.

Ἀργυρόπεζος, ἀργυρόπεζα, Thetis dicitur, apud Hom. Il. ά. † Hes. Th. 1006.† itemque Venus, apud Pind. quòd argenteos habeant pedes, vel argenteas pedum plantas, i. argentei coloris: et per consequens, candidas, formosas. Vide in sequ. classe compos.

Ἐχινόπεζα, (sc. ξύλα, κᾶλα,) ligna spinosa, quæ in modum septi circumponuntur templis extrinsecus, quo minus transcendi queant. Hesych.

Ἰουλόπεζαι νῆες, dictæ fuerunt naves à Lycoph. ob remorum multitudinem, cum pedum copia, quam habent vermes ἴουλοι dicti, comparatam.

Κρουπέζια, (subintell. κᾶλα,) et κρουπέζαι, (sub. κρηπίδες,) lignea calceamenta Bœotica. Illud apud Poll. et Hesych. hoc apud Pausan. Exponitur etiam, soleæ ligneæ, item Gallicæ: et dictum putatur κρουπέζια quasi κρουσιπέζια.

Κρουπεζούμενοι, οἱ, qui sunt induratis pedibus. Hesych.

Κυανόπεζα, cæruleos pedes habens: ut, κυανόπεζα τράπεζα, Il. λ'. quæ vel nigricantibus aut cæruleis est pedibus, vel cujus ambitus exterior cærulei aut nigricantis est coloris.

Νηλίπεζοι, non valde calceati, discalceati, nudis incedentes pedibus, Hesych. ex νη priv. et ἄλιθα, valde.

Περιπέζια, τὰ, dicuntur quæ terræ sunt propinqua. Etymol.

Περιπεζία, ἡ, exp. ταπείνωσις. Hesych.

Περιπεζίδες, αἱ, ornamenta pedum. Eadem et τὰ περιπέζια.

Πορφυρόπεζος, purpureos pedes habens, purpureus. Tryph.

Φοινικόπεζα, rubripes, rubros pedes habens. Cereris epith. apud Pind. in Olymp. [vi. 159.]

Pertinentia ad πέζα, fimbria.

Ἀργυρόπεζα, dicitur Thetis ab Homer. ἡ κόσμον λαμπρὸν περὶ τὰς ὤας τοῦ ἱματίου ἔχουσα, inquit Eustath.

Ἄρπεζα, apud Nic. in Ther. dicitur esse τὸ κάτω καὶ ἔσχατον τοῦ ὄρους, radix montis, quasi ὀρόπεζα. Exponitur etiam, maceria, seu septum: sed humilius et depressius. Apud Herodot. ἄρπεζα, exp. murus ex silicibus et lapillulis, sine cæmento et luto constructus.

Περίπεζος, exp. παρυφασμένος, limbo circumdatus, fimbriatus. Poll.

ΠΕΙ´ΘΩ, F. σω, P. κα, persuadeo, oratione flecto, impello ad rem aliquam faciendum. Od. ξ'. Οὐδέ σ᾽, οὐδ᾽ ἀμάσας περ, ἐπέραγεν, οὐδέ σε πείθω. Il. ά. σοὶ δὲ φρένας ἄφρονι πεῖθε. Aristoph. in Plut. οὐ γὰρ πείσεις, οὐδ᾽ ἢν πείσῃς. Plut. de iracund. cohib. ἀπολοῦμαι εἰ μή σε πείσαιμι. Xen. Pæd. 3. ποίοις λόγοις ἄλλους πείθοιμεν ἄν; Thuc. lib. 2. τοὺς μὲν μισθῷ ἔπεισαν. Item suadeo, persuadere conor, doceo. Isocr. πείθουσιν ὑμᾶς πράττειν. Act. cap. 19. πείθων τὰ περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, docens ea quæ pertinent ad regnum Dei. Et cum accusat. person. in epist. ad Galat. cap. 1. ἄρτι γὰρ ἀνθρώπους πείθω, ἢ τὸν Θεόν; utrùm homines, an Deum suadeo? † Κῦρος ἐπεπείκει Κυαξάρην. Xen. Pæd. 6. p. 158. a.† (Æschyl. Pr. 1063. S. c. Th. 1073. πείθειν δῶρα καὶ θεοὺς λόγος. Eurip. Med. 965. Phœniss. 31. 658. Soph. Œdip. Tyr 563.)

Πείθομαι, persuadeor, oratione flector. Iliad. ά. Νέστορ, οὐδὲ τὰ ἄλλα ἃ οὐ πείσεσθαι ἔμελλον. Aristoph. in Vesp. ἀλλ᾽ οὐκ ἐπείθετο. Sic et apud Xen. † Pæd. l. 5. p. 115. d. cum infin.† et Plut. Item adducor ut credam, credo. Plato de repub. lib. 1. ἄκουε, ἀλλ᾽ οὐ πείθομαι. Dem. pro cor. οὕτως ἐπεπείσμην, μᾶλλον εἶναι τὸν κατειληφότα [illegible] τὴν πόλιν. ¶ Item pareo, obtempero. Iliad. ά. καί οἱ πείθοντο Ἀχαιοί. Plat. in Apoll. πείσομαι τῷ Θεῷ μᾶλλον ἢ ὑμῖν. Apud eundem, σὲ πάντα ἐμοὶ πείθεσθαι, te in omnibus meo consilio parere. † Sic Xenoph. lib. 1. cap. 1. sec. 1. Cyri Pædiæ. et l. 1. 4. 14. et l. 6. 12. τί τινι, morem alicui in aliqua re gerere. l. 3. p. 68. c.† ¶ Perf. med. πέποιθα, fretus sum, confido, spero. Il. ζ'. Κάρτεΐ τε σθένεΐ τε πεποιθότες. † Sic Aristoph. Nub. 1039.† Et in plusquamperf. Il. ξ'. Τεῖχος μὲν γὰρ δὴ κατερήριπεν, ᾧ ἐπεπίθμεν. per syncop. pro ἐπεποίθειμεν. Item credo, fidem habeo. Hes. in Erg. Ὃς δὲ γυναικὶ πέποιθε, πέποιθ᾽ ὅγε φηλήτῃσι. (Æsch. Pers. 603. 806. Ag. 677. 958. 1058. Eurip. Med. 734. 740. 942. Soph. Œdip. Tyr 1084, 5. 1350.)

Πεποίθησις, εως, ἡ, persuasio cum animi confisione, confidentia, epist. ad Ephes. c. 3.

Πεποιθότως, confidenter, cum fiducia. Hermog.

(Πιθέω. Æsch. Ch. 616.)

Πεῖσμα, τὸ, fiducia aggrediendi aliquid. Philostr. ¶ Item funis nauticus quo navis religatur, et retinetur, ut velut pareat gubernatori. Odyss. ί. κ'. χ'. et alibi apud Homer. Et generaliter, quivis funis. Odyss. ά. (πίσυνοι λεπτοδόμοις πείσμασι.- Æsch. Pers. 112. Ag. 203. Suppl. 772.)

Πεισματικὸς, οῦ, ὁ, pertinax, pervicax. Eust.

Πεισμονὴ, ῆς, ἡ, Eustath. dictum fuisse testatur ἐπὶ τῶν ἐνεστατικῶν. In ep. ad Galat. cap. 3. pro persuasione poni existimatur. [v. 8.]

Πεῖσις, idem quod πειθώ. Suid.

Πείσα, ἡ, obedientia. Odyss. ύ. Τῷ δὲ μάλ᾽ ἐν πείσῃ κραδίη μένε τετληυῖα νωλεμέως.

Πίσυνος, fretus, fidens, fiduciam ponens. Iliad. ί. τόξοισι πίσυνος. Sic Iliad λ'. et apud Thuc. lib. 5. † Aristoph. Nub. 946. et Hesiod. Th. 506.† (Πίσυνος θεοῖς. Æsch. S. c. Th. 218. Pers. 112. Suppl. 357.) Pro eodem scribitur et πείσυνος, apud Lascar. in Epigr.

Πειστὴρ, ῆρος, persuasor. (Theoc. κά. 58.) A Suid. exp. ὁ ὑπήκοος.

Πειστήριος, persuasorius, vim persuadendi habens: ut, πειστήριοι λόγοι, apud Eurip. [Iph. in Taur. 1053.]

Πειστικὸς, idem quod πειστήριος, Plato in Gorg. Dion. Halic. [Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. A. καὶ πειστικωτέρους, πάρ᾽ ἐσθι, λόγους ὅπου τινὰ λέγειν, ὅταν &c. Plat. Politic. Τῇ τῆς πειστικῆς ἀρχικῆς καὶ διδακτικῆς.] Exponitur etiam, obediens.

Πειθὼ, όος, οῦς, ἡ, suada, suadela, persuadendi vis. Exponitur et simpl. persuasio. Aristoph. in Nub. † 1400.† Plato de leg. Plut. Xen. &c. Est et nomen illius deæ, quam fingebatur eloquentiæ præesse: et à Latinis etiam suadela, item Suadamina nuncupatur. ¶ Item obedientia, obsequela. Xen. pæd. 3. Herodian. l. 8. (Æsch. Ag. 87. 107. 398. Ch. 724. Eum. 973.)

Πειθήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, morigerus, obsequens, obediens. Epigr. l. 5. et apud Nonn. Exponitur et, fidelis, apud eundem Nonn.

Πειθήνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod πειθήμων. Plut. de Rom. fort. Herodian. l. 2. Vide et in comp. ab Ἡνία.

Πιθανὸς, vel πειθανὸς, persuasorius, persuadendi vim habens. † Xen. Pæd. 6. p. 169. c. comp. πιθανώτερος.† ‡ Aristoph. Thesm. 471. πιθανὰ πάντα. Schol. πιστότατα ἄξια πάντα.‡ ¶ Exponitur etiam, probabilis, verisimilis. Aristot. rhet. 2. Xen. Pæd. 6. Luc. de calumn. ¶ Item gratus atque acceptus, elegans. Aristid. ¶ Item qui facilè paret seu lubenter, morigerus. Xen. Pæd. 2. (Æsch. Ag. 494.)

(Πιθόμενος. Æsch. Ag. 1648.)

Πιθανῶς, probabiliter, accommodatè ad persuadendum.

Πιθανότης, ητος, ἡ, probabilitas, verisimilitudo. Plut.

Πιθέω, ῶ, unde particip. πιθήσας, fretus, confisus. Hesiod. in Erg. ἀναιδείηφι πιθήσας. Item obsequutus. Il. δ. φρεσὶ λευγαλέῃσι πιθήσας. † Apollon. Rhod. 1. 33.†

Πίστις, εως, ἡ, fides. Theogn. Πίστει χρήματ᾽ ὄλεσσα, ἀπιστίῃ δ᾽ ἐσάωσα. Dicitur πίστις, qua quis credit rem aliquam: et πίστις τοῦ alicujus, quæ creditur. Herodian. l. 2. Plut. de prudent. anim. et in symp. sep. sap. Dicitur et, πίστιν ἐπιδιδόναι, fidem dare, jurare: apud Demosth. Et, πίστεις πιστοῦσθαι, fiduciam promissorum firmare: apud Xenoph. Item, cui potestas ac imperium creditur, dicitur πίστιν λαμβάνειν. (Πίστιν μεγίστην καὶ θεοὺς μαρτύρεται. Eurip. Med. 22. πίστις εἰ γένοιτό μοι τούτων. ib. 732. Phœniss. 322. Soph. Œdip. Tyr. 1434. Tr. 632.) ¶ Πίστις significat etiam rei compertæ explicatæque fiduciam: quam Quintil. persuasionem vocat. Sic in sacris, persuasio certa, quam in nobis efficit Spiritus sanctus, de salute in Christo promissa, quam sibi quisque credendo applicat, πίστις nominatur. ¶ Item, quod fidem facit, probatio, argumentum. Plut. de def. orac. μαθηματικὴν ἀπόδειξιν τοῦ λόγου, μεθ᾽ πίστιν ἐπιφέροντες. Vide Fab. l. 5. cap. 10. ¶ Item fiducia, θάρσος. Thuc. l. 1. ¶ Item autoritas. Dinarch. in Philocl. Æsch. περὶ παραπρεσβ.

Πιστικὸς, ἡ, ὁν, ad fidem faciendam aptus, qui fidem facere potest. ut, πιστικοὶ λόγοι apud Aristot. rhet. 1. ¶ Item potabilis, quam signif. vide in Πίνω.

Πίστιος, ου, ὁ, fidius. Jovis cognomentum: apud Dion. Halic. l. 9. et l. 4. Μὰ τὸν Πίστιον, me dius Fidius.

Πιστεύω, fidem habeo, credo. Plut. in polit. præc. Τῆς ψυχῆς τὸ μέρος, ᾧ πιστεύομεν, ἀληθέστατόν ἐστι. Aristot. rhet. 2. εἴτε πᾶσι πιστεύοντες, εἴτε μηδενὶ ἀπιστοῦντες. Xen. Hell. 5. ὡς οὐκ ἂν πιστεύοιμι λόγοις. Cum infinitivo junctum exp. etiam spero, puto, censeo. Plato de leg. πιστεύω ἀναμφισβητεῖσθαι. Thuc. lib. 2. πιστεύων τι, [illegible] περὶ τοῦ μὴ ἐνδεῖξαι, censens, se optimè sentire. ¶ Item fido, fidum judico. Xenoph. Hell. 6. τίνα ἂν μᾶλλον πιστεύσειεν ὁ Λακεδαιμόνιος; Thuc. lib. 3. τὸν [illegible] τῆς πόλεως, πιστεύσαντες ὑμῖν, ἐπεκαλεσάμεθα. ¶ Item fido, nitor, fiduciam et spem colloco. Thuc. l. 2. πιστεύοντες ταῖς παρασκευαῖς καὶ ταῖς ἀπάταις. Demosth. Philip. 2. οἱ Θηβαῖοι καὶ πεπιστευκότες αὐτῷ. † Cum dat. et inf. Xen. Pæd. 1. 5. 13. fretus sum, πράγματί τινος, rebus alicujus. l. 6. 9.† Sic et sæpè in sacris literis dicitur, πιστεύειν εἰς τὸν Θεὸν, et τῷ Θεῷ, vel τῷ Χριστῷ, et ἐπὶ τῷ, et ἐπὶ τὸν, in Deum et Christum fiduciam suam reponere, &c. ¶ Item credo, concredo, committo. Plut. de curios. οἰκέταις καὶ ξένοις πιστεύομεν μᾶλλον ἐπιστολὰς, ἢ φίλοις καὶ οἰκείοις λελυμένα γράμματα. Isocr. περὶ τῶν ἄλλων τούτῳ μάλιστα πιστεύω. (Πιστεύω, cum Dat. et Acc. Soph. Tr. 1245. acquiesco. Œdip. Tyr. 633. 658.)

Πιστεύομαι, fides mihi habetur, credor. Plut. in sympos. πολλά γε πιστεύονται ψευδῶς. Sic et apud Aristot. Isocr. &c. Item magnæ autoritatis et existimationis sum. Dem. πιστεύονται μᾶλλον παρ᾽ ὑμῖν. Sic et apud Xen. Pæd. 3. ¶ Item, creditur seu concreditur mihi. Exp. etiam, præfectus sum. Herodian. l. 7. ἐφ᾽ ᾧ τὴν ἡγεμονίαν πεπίστευτο. Luc. πιστεύομαι τὴν στρατιάν, præsum exercitui.

(Πίστωμα. Æsch. Ag. 886.)

Πιστευτικὸς, οῦ, ὁ, qui facilè credit, credulus. Aristot. rhet. 1.

Πιστὸς, οῦ, ὁ, fide dignus, credibilis. Aristot. Isocr. Plut. ¶ Item, certus, exploratus; ut apud Æsch. πιστὰ ταῦτα, καὶ γνώριμα. Hinc et, πιστὸν ἔχειν, pro certo habere vel certò sperare: apud Thucyd. lib. 1. † πιστότερος λόγος. Xen. Pæd. 1. 6. 20.† ¶ Item activè, fretus; apud Plat. Unde οἱ πιστοὶ, in sacris literis, credentes, fideles, qui salutem in Christo promissam sibi applicant. ¶ Item fidus, fidelis. ut, πιστὸς ἑταῖρος. Il. ζ'. et, φίλε πιστότατε, apud Isocrat. in Panegyr. Interdum absolutè ponitur, pro πιστὸς φίλος. Athen. l. 8. ἐνέβαινε τοῦ Φαλάριδος πιστόν τινα, παρελθὼν ἐφ᾽ [illegible]. Sic et apud Thuc. et Xen. Apud Hom. Il. χ'. ὅρκια πιστὰ, expon. juramenta quibus fidere quis possit: vel certa, stabilia. ¶ Τὸ πιστὸν, idem cum πίστις, fides, fidelitas. Thuc. l. 7. Xen. Pæd. 3. et 4. Herodian. l. 8. † θεῶν πιστὰ ποιεῖν, deorum fidem dare

i. e. diis testibus. Xen. Pæd. l. 4. p. 92. b.† Exponitur etiam, fidei pignus: ut apud Xen. Pæd. 4. ἔχομεν πάντες τὰ πιστὰ ἐν ταῖς ἡμετέραις ψυχαῖς. et Plut. in Alex. ἔπεμπε τὰ πιστὰ τῷ Ἀλεξάνδρῳ. (V. Æschyl. Pers. 2. 55. 528. Ὦ πιστὰ πιστῶν. 683. Ch. 393. Eum. 291. Eurip. Med. 881. τὰ πίστ' ἐμαυτοῦ σοι βραχέως παρέξομαι. Phœniss. 241. Æsch. Ag. 660. τὸ πιστὸν τῆς ἀληθείας. Soph. Tr. 402. Œdip. Tyr. 1138.)

Πιστῶς, fidè, fido animo: fideliter. Dem. Thuc. Plut.

Πιστότης, ητος, ἡ, fidelitas, fides. Plat. de leg. [lib 1. ἔστι δὲ, ὥς φησι Θέογνις, αὕτη πιστότης ἐν τοῖς δεινοῖς· ἐν δικαιοσύνῃ δέ τις τελέᾳ γενομένη. Herodot. Hist. lib. 7. οἱ δὲ δικαιοσύνην καὶ πιστότητα ἐνεδέξαντο, ἄχαρι δὲ οὐδέν. Xenoph. de Cyri Exp. lib. 1. ἐτετίμητο γὰρ ὑπὸ Κύρου δι' εὔνοιάν τε καὶ πιστότητα. Hist. Græc. lib. 4. ἔτι δὲ μᾶλλον αἱ ἄλλαι πόλεις εἰς τὸ τεῖχος ἀποστρέφονται ἡμᾶς, τοσούτῳ ὄντως ἡ ἡμετέρα πιστότης μᾶλλον φανείη ἄν.]

Πιστόω, fidem exigo. Thuc. lib. 4. πιστώσαντες αὐτὸν τοῖς ὅρκοις.

Πιστοῦμαι, fidem do, fidem facio. unde, πιστωθῆναι ὅρκῳ, jurejurando promittere. Odyss. ί. Herodian. ἱκανώτατος δ' ἐν πάντων ἀνθρώπων προσποιήσασθαί τε καὶ πιστώσασθαι φιλίαν, solertissimus erat ad amicitiam simulandam cum quadam benevolentiæ fide. Apud Opp. de ven. l. 3. τίς ἂν τάδε πιστώσειε; exp. quis hæc probârit et confirmare possit? Ἐπιστώθη, passivè etiam expon. fides ei facta est: apud Naz. Et, πιστωθεὶς, cui fides facta est, qui rem compertam se habere putat: Luc. et Greg. Apud Nonn. φωνὴν πιστώσατο, exp. certam et fidelem vocem edidit.

Πίστωμα, τὸ, id quo res aliqua confirmatur. Aristot. rhet. 1. [Πιστώματα. V. Æschyl. Pers. 170. Ch. 977. Eum. 214.] [Eurip. Hippolyt. opert. 40. Νῦν δ' εἰσόμεσθα πιστώμασι τἀληθῆ κλέπτουσιν.]

Πίστωσις, ἡ, confirmatio et probatio qua rei fides fit. Hermog. [Plat. de Leg. παρεχόμενον, μήτε τεκμήριον, μήτε μαρτυρίαν πιστώσεως λέγων, &c.]

Πιστωτικὸς, ἡ, de re dicitur, cujus fides est facienda, quæque confirmatione vel πιστώσει opus habet.

Composita: ac primùm ex πείθω cum præpositione.

Ἀναπείθω, persuadeo, induco in animum, impello, (in aliam opinionem nempe.) Aristoph. in Pluto, Ζητεῖς ταῦτ' ἀναπείθειν ἡμᾶς. Plut. in Rom. ἀδίκημα τὸν δῆμον ἀναπεῖσαι. † Xen. Pæd. l. 3. 115. d.†

Ἀναπείθομαι, persuadeor, persuadetur mihi, adducor ut credam, impellor ad aliquid faciendum. Xen. Pæd. l. 1.

Ἀνάπεισμα, τὸ, funis quo aliquid religatur, et præsertim naves in littore, qui et πεῖσμα. Poll.

Ἀναπειστήριος, ὁ καὶ ἡ, persuasorius, aptus ad persuadendum: Aristoph. in Nub. † 873. Suidas in ipso hoc verbo.†

Ἀνάπειστος, qui in aliam opinionem impellitur. ¶ Exp. et palàm factus, manifestatus.

Decomp. Δυσανάπειστος, cui vix dissuaderi potest, qui ægre ab opinione deducitur. Plat. in Parmen.

Συναναπείθω, simul suadeo vel hortor. [Isocrat. Panegyr. p. 117. 6. Ed. Cant. Πρὸς γὰρ οἷς αὐτὸς πείθει, καὶ τοὺς ἄλλους δεῖται συναναπεῖσαι. Thucyd. Hist. lib. 6. ξυναναπεῖσαι.]

Ἀντιπείθω, contrà persuadeo, contrarium suadeo.

Ἀντιπειστικὸς, οῦ, ὁ, vim habens persuadendi contrarium.

Εἰσπείθω, persuadeo et adduco ad aliquid faciendum. Eurip. in Helene, Μενέλεων δὲ Μενέλεως φέρειν λέγω, Μέτοικά τ', ἐξέπεισεν εἰσβῆναι δόρυ, effecit ut ingrederetur navem. (Phœniss. 383. Soph. Tr. 1157. Œdip. Tyr. 1044.)

Ἐσπείθω, idem quod εἰσπείθω.

Ἐπιπείθομαι, persuadeor et adducor ad aliquid faciendum. Item credo. Iliad. ζ'. Τῷ νῦν εἴ τις ἐμοὶ Δαναῶν ἐπιπείσεται ἀνδρῶν. Item obedio, pareo, morem gero. Iliad. ψ'. ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ. Et ibidem, Ὅς κε θεοῖς ἐπιπείθηται. (Soph. El. 1472.)

Ἐπιπειθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, obediens, morem gerens, obsequens. Aristot. ethic. 1. c. 7.

Καταπείθω, persuadeo, adduco.

Καταπείθομαι, obedio, morem gero, pareo.

Καταπειθὴς, obsequens, morem gerens. Philo de vita M. l. 2.

Μεταπείθω, traduco in aliam persuasionem, animum alicujus in diversam sententiam adduco. Demosth. pro cor. μεταπεῖσαι ὑμᾶς ἔξεστι. Plut. in Pericle, ταῦτα καὶ μεταπεῖσαι τοὺς ἐρῶντας.

Μεταπείθομαι, in diversam persuasionem seu sententiam traducor. Xen. Hell. 7. ἀκούσαντες ταῦτα οἱ Ἀθηναῖοι, μετεπείσθησαν.

Μετάπειστος, cui aliquid persuasum est, in aliam sententiam et persuasionem adductus.

Μεταπειστικὸς, qui potest à sententia dimoveri. [Plat. Tim. καὶ τὸ μὲν, ἀκίνητον πειθοῖ, τὸ δὲ, μεταπειστόν.]

Decomp. Ἀμετάπειστος, qui de sententia traduci nequit. Apud Aristotel. ἀμετάπειστος ἀνάγκη, quidam exponunt, inexorabilis, et indeprecabilis. ¶ Τὸ ἀμετάπειστον, nulla persuasione flexibile. Item substantivè, nulla persuasione à semel concepta sententia dimoveri posse.

Ἀμεταπείστως, ita ut à sententia non dimovearis. Plutarch. in Colot.

Δυσμετάπειστος, qui de sententia dimoveri ægrè potest.

Εὐμετάπειστος, cui facilè aliud persuadetur.

Παραπείθω, persuadeo, persuadendo flecto et permoveo. Iliad. ζ'. Ὣς εἰπὼν παρέπεισεν ἀδελφειοῦ φρένας ἥρως. Exp. etiam, falsum persuadeo, falsa persuasione decipio: ut Od. ξ'. Ὅς μ' ἄγε παρπεπιθὼν ἧσι φρεσί.

Decomp. Εὐπαράπειστος, qui facile persuadetur. Xen. in Agesilao. [cap. 11. § 12. ἐχθροῖς μὲν δυσεξαπατητότατος, φίλοις δὲ εὐπαραπειστότατος.]

Συμπείθω, unà persuadeo. Item simpliciter, persuadeo, persuadendo flecto. Xenoph. τὰ δὲ συμπείθων, τὰ δὲ βιαζόμενος.

Συμπείθομαι, persuadeor, persuasione flector et permoveor. Plat. in Themist. ὅμως συμπεισθεὶς ὑπὸ τῶν κατηγορούντων. ¶ Expon. etiam, consentio, idem sentio. Apud eundem in Pyrrh.

Composita sine præpositione: ac primùm in πειθὴς desinentia.

Ἀπειθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, immorigerus, inobediens, contumax: ut, ἵππος ἀπειθής. Xenoph. Item incredulus, qui diffidit. Expon. etiam, ἄπιστος, apud Soph.

[Ἀπειθῶς. Plat. de Rep. lib. 3. Καὶ ὡς πρὸς τὸν ποταμὸν θεὸν ὄντα ἀπειθῶς εἶχε, καὶ μάχεσθαι ἕτοιμος ἦν.]

Ἀπείθεια, ἡ, inobedientia, contumacia. Exponitur etiam, incredulitas, diffidentia, Eph. 5.

Ἀπειθέω, non obtempero, morem non gero, imperium detrecto. (Æsch. Ag. 1431.) Xen. Pæd. 1. μὴ ἀπειθεῖν ἄρχοντι. et epist. 7. τῷ μεταπεμπομένῳ μὴ ἀπειθεῖν. † ἀπειθεῖν τινι, alicui non parere. Pæd. l. 4. p. 106. b.† Item diffido, fidem non habeo: in sacris literis. Scribitur et ἀπιθῶ. Il. ά. et Odyss. έ.

Βαρυπειθὴς, tardus ad parendum: q. d. gravis ad parendum, i. qui non facile ad parendum impellitur. Item, minimè agilis. Nonn.

Βραδυπειθὴς, qui tardè et ægrè sibi persuaderi sinit.

Δυσπειθὴς, qui difficulter paret seu obsequitur. Xen. Expon. etiam, refractarius. Item cui ægrè persuaderi potest.

Δυσπειθῶς, ut, δυσπειθῶς ἔχω, difficulter seu ægrè obsequi.

Δυσπείθεια, ἡ, ut, μετὰ δυσπειθείας, non facilè parendo, ægrè obsequendo.

Εὐπειθὴς, qui facilè paret seu obsequitur. (Æschyl. Ag. 282. εὐπειθὴς, 991. Ch. 257. Suppl. 631.) Xenoph. Pæd. 2. Plat. de leg. Metaph. apud Galen. ὕλη ὡς ἅπαν εὐπειθὴς, expon. materia ad quidvis sequax.

Εὐπειθῶς, obsequenter, seu obsequiosè.

Εὐπείθεια, obsequela, obsequium, obedientia.

Εὐπειθέω, ῶ, facilè pareo, seu obedio, obtempero.

Θεοπειθὴς, Deo obediens. Nonn.

Νεοπειθὴς, qui recens parere cœpit. Exponitur etiam, recens persuasus. Nonn.

Παμπειθὴς, omnia persuadens. Pind. Pyth. 4. [387.]

Ταχυπειθὴς, qui citò paret. Item cui citò persuadetur aliquid, credulus. Theocr. Idyll. 2. et 7.

Composita ex πιθανός.

Ἀπίθανος, †ὁ, ἡ,† persuadendi vim non habens, non probabilis. Apud Plut. ἀπίθανος πρὸς ὁμιλίαν τοῦ πλήθους, exp. ad alliciendam oratione populum parum aptus. Apud Luc. in Tim. οὐκ ἀπίθανος ἐν [illegible] τὴν ὀργὴν [illegible], exp. non absurde se gerens. † Xen. Pæd. 2. 59. a.†

Ἀπίθανα, dicta absurda, non probabiliter dicta.

Ἀπιθάνως, non accommodatè ad persuadendum, non probabiliter. Exponitur et, absurdè, inscitè, illepidè.

Composita in πειστος desinentia, itidem sine præpositione.

Ἄπειστος, ου, ὁ καὶ ἡ, nulla persuasione flexibilis, ideoque pertinax. ¶ Τὸ ἄπειστον, pertinacia.

Ἀπειστέω, idem esse dicitur quod ἀπειθέω.

Δύσπειστος, qui ægrè sibi quicquam persuaderi patitur. Arist. eth. l. 7. c. 9.

Δυσπείστως, ut, δυσπείστως ἔχω, vix possum persuaderi. Isocr. in Pan.

Εὔπειστος, cui facilè persuaderi potest, &c. (πρὸς γὰρ σοῦ εὔπειστα λέγει. Soph. Ajac. 151.) Aristot. ethic. l. 7. c. 9. Exponitur etiam, moriger. † εὐπειστότατος. Xen. Pæd. 1. 2. 12.†

Εὐπείστως, ut, εὐπείστως ἔχω, facilè persuadeor, seu persuaderi possum, &c.

Νεόπειστος, recens persuasus.

Composita ex πίστις, πιστὸς, et cæteris quæ s. obvenerunt.

Ἀγλαόπιστος, præclarè fidelis: apud Hesych.

Ἀναπιστεύω, confido, spero.

Ἀξιόπιστος, ου, ὁ καὶ ἡ, fide dignus, dignus cui credatur. Plut. in apoph. τὸν ἄπιστον ἐν ὅρκῳ, μὴ νομίζειν ἀξιόπιστον ἐν πράγμασι. Accipitur etiam pro ἱκανὸς et ἀρκῶν, idoneus, sufficiens. Idem, καὶ [illegible] πρὸς τοσούτων [illegible] ἀξιόπιστα.

Ἀξιοπίστως, cum fide sufficiente. In Pandect. ἀξιοπίστως ἀσφαλίζεσθαι, idoneis sponsoribus cavere.

Ἀξιοπιστία, ας, ἡ, fidei sufficientia, fides idonea. Nazianz.

Decomp. Καταξιοπιστεύομαι, fide indignum judico. ¶ Dico adversus aliquem quæ fide indigna sunt. Cum genit. pers. apud Suid.

Ἄπιστος, incredulus, qui fidem non adhibet. Plato in apol. ἄπιστός γε, καὶ ταῦτα σαυτῷ. Exp. etiam qui diffidit. Od. ξ'. Θυμός δέ τοι αἰὲν ἄπιστος. Item passivè, incredibilis, fidem superans. Æschin. Et Eurip. in Hec. ¶ Item infidus, cujus suspecta est fides; cui fidendum non est. (βουλαὶ ἄπιστοι. De quibus vid. Æsch. S. c. Th. 848. V. 851. 1038.) Item perfidus. Soph. Demosth. Thucyd. Apud Plut. in Numa: ἄσπονδον καὶ ἄπιστον πόλεμον, exp. bellum quod contra fœdera datamque fidem infertur.

Ἀπίστως, (in activa significatione,) incredulè, diffidenter, cum diffidentia. Ut, ἀπίστως διακεῖσθαι πρὸς τὰ μυθώδη, fidem non adhibere fabulosis. ¶ In passiva significatione, incredibiliter, contra quàm credi possit: apud Demosth. ¶ Expon. etiam, infidè, vel perfidè.

Ἀπιστία, ἡ, incredulitas, diffidentia: apud Hesiod. et Theogn. ¶ Item incredibilitas. Isocr. Item perfidia. Plat. epist. 7. (Æsch. Ag. 276.)

Ἀπιστοσύνη, idem quod ἀπιστία. Eurip. (Med. 424.)

Ἀπιστέω, ῶ, f. ήσω, non credo, diffido. Item suspectum habeo. Interdum cum dativo. Isocr. in Evag. ἀπιστεῖν τοῖς πεπραγμένοις. † Cum dat. pers. Xen. Pæd. l. 5. p. 138. b.† Interdum cum infinitivo, et apud Sophocl. Οὐδέν σ' ἀπιστῶ καὶ δὶς οἰμῶξαι, γύναι. Thuc. ἀπιστήσαντες αὐτὸν μὴ ἥξειν. Apud Lysiam, ἐκεῖνοι μὲν ταύτῃ ἠπίστησαν ἑαυτοὺς ἀνθρώποις ἐπιτρέψαι. ¶ Item non obtempero, morem non gero: apud Sophocl. (Tr. 1246. Eurip. Med. 928. Æschyl. Pr. 641.)

Ἀπιστοῦμαι, οῦμαι, non creditur mihi, non fiditur mihi. Xen. Pæd. 7. ἀλλὰ καὶ ἄνθρωποι καλοὶ κἀγαθοὶ, ἐπειδὰν γνῶσιν ἀπιστούμενοι, οὐ φιλοῦσι τοὺς ἀπιστοῦντας. Dicitur et cum περί. Ut, ἀπιστεῖσθαι περὶ μικρῶν, parvis in rebus fide carere, vel fidem non impetrare. Apud Xen. ἀπιστούμενος θεράπων, exp. suspectus servus.

Ἀπιστητικῶς, idem quod ἀπίστως. Ut, τοῖς πράγμασιν ἀπιστητικῶς ἔχειν, fidem non habere, diffidere: apud Euseb.

Decomp. Διαπιστέω, prorsus diffido: vel, diffido: vel fidem non habeo. Demosth. πρᾶξιν μᾶλλον, ὑμᾶς τούτοις διαπιστεῖν.

Ἀντιπιστεύω, fido, confido, fidem habeo: apud Suid. [Polyb. Hist. l. 3. τοῖς δ' ἱππεῦσι καὶ φίλοις ἀντεπίστευσεν.]

Αὐτόπιστος, per se fidem faciens, per se credibilis: ut, αὐτόπιστος πρότασις, apud Philopon.

Διαπιστεύω, credo, concredo, seu fidei alicujus committo. Æschin.

Διαπιστεύομαι, creditur mihi, committitur fidei meæ. Item, creditur mihi. i. fides mihi habetur. Demosthen. Philipp. 4.

Δυσπιστέω, difficulter credo, incredulus sum. Marc. Trism.

Δύσπιστος, qui difficulter credit, incredulus. Item creditu difficilis. cui fidem vix adhibeas.

Ἔμπιστος, cui fides inest.

Ἐμπιστεύω, fido, fiduciam et spem meam colloco in. Paralip. lib. 2. cap. 8. ἐμπιστεύσατε ἐν κυρίῳ Θεῷ ὑμῶν, καὶ ἐμπιστευθήσεσθε. Item credo, i. concredo, fidei committo. Apud Aphrod. lib. 2. Probl. ταύτας τὰς δυνάμεις ἡ φύσις ἐνεπίστευσε κατακλεῖσαι ἐν τοῖς στερεοῖς, collocavit in locis solidis.

Ἐμπιστεύομαι, creditur seu concreditur mihi, fidei meæ committitur. Maccab. l. 2. c. 10. ἐμπιστευθεὶς τὴν Κύπρον, cujus fidei Cyprus permissa erat. Galen. ἑτέρῳ ἐνεπεπίστευτο τὴν θεραπείαν, aliis concredebatur et demandabatur curatio.

Ἐπιπίστωσις, εως, ἡ, confirmatio insuper accedens. Dicitur esse quasi geminatum causæ firmamentum, vel altera confirmatio: et esse pars orationis apud Rhetores.

Εὔπιστος, qui facilè credit, credulus. Aristot. rhet. l. 2. Exp. etiam, fidelis. Item pass. credibilis, qui facilè creditur. † Superlat. Xen. Pæd. l. 2. p. 43. c. obedientissimus.† [Hipparch. cap. 9. § 3. ἐκείνους γὰρ ἂν μοι δοκεῖ οὕτω προσγεγυμνασμένους, καὶ εὐπιστοτέρους ἐν πάσῃ τῇ ἱππικῇ ποιεῖν, &c.]

[Εὐπίστως. Aristoph. Thesm. 111. εὐπίστως δὲ τίμα Δαίμονας ἴσχεις σεβίζων. Schol. Bisct. Εὖ καὶ πιστῶς.]

Καταπιστεύω, concredo, fidei alicujus committo.

Καταπιστεύομαι, fidei meæ committitur. Apud Phalar. in ep. καταπεπιστευμένος ταῖς μούσαις, exp. musis creditus.

Καταπιστεύομαι ἐξωμοσίᾳ, jurejurando obstringor. In Pand.

Καταπιστόω, ῶ, idem cum πιστόω.

Καταπιστοῦμαι, idem cum πιστοῦμαι, fidem rei facio, confirmo.

Ὀλιγόπιστος, exiguæ et pusillæ fide præditus, parum fidens seu credens. Matth. 6. et alibi. Interdum exp. incredulus. Expon. etiam pass. cui parum fidendum est.

Πολύπιστος, multùm fidens seu credens: opponitur τῷ ὀλιγοπίστῳ.

Προπιστεύω, antè credo, priùs fidem habeo. Xen. Agesilao. [cap. 4. § 4. ἀλλ' οἱ πρᾶξαι εὖ πεπονθότες, οὔτε ἀεὶ ἄλλως ἐνοχλεῖσθαι τῷ εἰσάγοντι, καὶ δέον εὖ ἔπαθεν, καὶ δέον προπεπονθότας ἀξίους εἶναι παρακαταθέσθαι χάριτας φυλάττειν. Demosth. adv. Aristocr. ἀλλὰ δεῖ τοῦτον, ὅστις εὖ φρονεῖ, φυλαττόμενον περιθεῖν, μὴ προπεπτωκότα κατηγορεῖν.]

ΠΕΊΚΩ, et πέκω, F. ξω, pecto, vel carmino, carpo. Od. σ'. ἃ ἔρια πέκετε χερσίν. ¶ Item tondeo, κείρω. Hesiod. in Erg. Ἢ μὲν ἐς πόκον, ἠδ' εὔφρονα καρπὸν ἀμᾶσθαι. Theocr. Idyll. 5. Ἀλλ' ἐγὼ εἰς χλαῖναν μαλακὸν πόκον, ὁππόκα πέξω, Τὰν οἶν τὰν πέλλαν, Κρατίδᾳ δωρήσομαι αὐτός.

Πέκομαι, et πείκομαι, pector, vel pecto me. Item in media voce pro πέκω seu πείκω. Il. ξ'. ¶ Item tondeor, ut, πεκόμενον δέρμα. Et apud Aristoph. in Nub. †1356.† ᾆσαι Σιμωνίδου μέλος, τὸν κριόν, ὡς ἐπέχθη.

Πέξις, εως, ἡ, tonsura. Hesych.

Πέκτης, ῆτος, ὁ, qui tondet seu vellit. Suid.

Πεκτὸς, οῦ, ὁ, pexus, seu pectitus, comptus: in Epigr. Item tonsus.

Πεκτέω, ῶ, F. ήσω, idem cum πέκω. Aristoph. in Avib. Ἥκεις πεκτεῖν ἔρια προβάτων πόκον ἐρεῶν.

Πεκτέομαι, οῦμαι, pector, carminor, vellor, tondeor. Idem: καὶ πεκτεῖν τοὺς δημότας ὄντας κακοὺς σ' ἐγὼ πεκτούμενον.

Πεκὰς, lana carpta seu carminata: vel carminanda. Hesych.

Πέκος, et πέκους, εος, τὸ, pellis tondenda, seu pilis nudanda: vellus. Nic. in Ther. pro cortice radicis usus est, quo integitur, ut pecus vellere.

Πόκος, ου, ὁ, vellus, vellumen, lana vellendo ab ove dempta, et in floccum conglobata. Iliad. μ'. Theoc. Idyll. 5. (Soph. Tr. 688.) Theophr. in prognost. ὅταν νεφέλαι πόκοις ἐρίων ὅμοιαι ὦσιν, ὕδωρ σημαίνει.

Πέξ, idem. Unde proverb. εἰς ὄνου πόκας, apud Aristoph. in Ran.

Ποκάριον, τὸ, parvum vellus: in Hippiatr.

Ποκάζω, F. άσω, vello, tondeo. Suid. Item como, pecto.

Πεκὰς, άδος, ἡ, coma pexa, crines compti. Aristoph. [Thesm. 574. Ἀλλ' ἐκποκιῶ σου τὰς πεκάδας. Schol. —— ἀποτιλῶ τὰς πεκάδας, τὰς διαπεπορμένας τρίχας σου. Schol. Biset.]

Ποκίζω, F. ίσω, idem. Unde aor. 1. medius Doric. apud Theoc. idyll 5. τίς τρίχας ἂν τ' ἐρίων ἐποκίξατο;

Composita.

Ἀμφίποκος, ὁ καὶ ἡ, utrinque vellumen habens, utrinque lanatus seu villosus. Hesych.

Ἄπεκτος, impexus, qui pectitus non est. Hesych.

Ἀπέκτητος, idem. in Epigr.

Ἄποκος, vellere carens.

Ἀποπέκω, detondeo. Hesych.

Εἰροπόκος, ovis epitheton apud Hom. Il. ἐ. Hesiod. in Theog. †446.† sic dictæ, quasi τὰς εἰς ἔρια πεκομένας, aut quod vellera innexa habeat: ut sit comp. ex εἴρω necto, et πόκος.

Ἐκπεκτέω, pecto, carpo, vello. Hesych.

Ἐκποκίζω, et ἐκποκῶ, vellumen adimo. Item evello. Aristoph. ἐκποκιῶ σου τὰς πεκάδας.

Ἐπίποκος, vellere intectus. Reg. l. 4. c. 3.

Ἑπτάπεκτος, qui septies vel multoties tonderi potest. Suid. et Hesych.

Εὔπεκτος, bene pexus.

Εὔποκος, vellere abundans, bonum vellus habens. Hesych. (Æsch. Ag. 1425.)

Νηπεκτὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, impexus, non pexus. Hesych.

Οἰοπόκος, ovillam lanam habens. Soph. in Œdip. Colon.

ΠΕΙ῀ΝΑ, et Ionicè πείνη, ης, ἡ, fames: esuritio: propriè est suctionis in ventriculo sensus. Od. ό. Πεῖνα δ' οὔποτε ἦμαρ ἐπέρχεται, οὐδέ τις ἄλλη Νοῦσος. Plut. symp. 6. probl. 3. παρὰ δὲ τὸ μὲν δίψαν ὁ τοῖνον (τῶν ἰσχυροτέρων πόρων) αἴτιος, ὁ δὲ ἐκείνων (τῶν εὐρυτέρων πόρων) τὴν πεῖναν.

Πειναλέος, ου, ὁ, famelicus, qui famem sentit. Impropriè πίνακες dicuntur πειναλέοι, Epigr. l. 2. i. nullis onerata dapibus mensæ.

Πεινάω, seu πεινέω, ῶ, F. ήσω, esurio, fame premor. Iliad. σ'. οὔτι λέοντ' αἴθωνα δύναντο Ποιμένες ἄγραυλοι μέγα πεινάοντα δίεσθαι. Iliad. γ'. Εὑρὼν ἢ ἔλαφον κεραὸν, ἢ ἄγριον αἶγα Πεινάων. Xen. Pæd 1. ἡδὺ μάζα καὶ ἄρτος πεινῶντι. Et metaph. appeto, desidero. Idem Pæd. 7. μάλα πεινῶν χρημάτων. Sic et Pæd. 8. † πεινῶν συμμάχων. p. 194. c.†

Πείνημι, idem: unde Od. ύ. Σῖτον δ' οἰκάδ' ἴθι πεινήμεναι.

Πεινητικὸς, ὁ, qui esurire et famem sentire solet. Item esuriem seu famen excitans.

Πεινατικὸς, famelicus. Plut. in Pompeio.

Composita.

Ἀναπεινάω, iterum esurio, iterum famem sentio. Athen. l. 4. καθάπερ ἀναπείνων πολλάκις γίνεται τὸ μαθόντα, τὸν αὐτὸν τρόπον ἐπὶ τῆς ἐδωδῆς ἀναπεινῶν γίνεται τὸν ἐνδίοντα.

Βούπεινα, ἡ, magna fames. Gell. l. 16. c. 3.

Γεωπείνης, ου, ὁ, terram esuriens: cui amplus ager non est. Suid. et Etymol. ex Herodot. [lib. 2. cap. 6. ὅσοι μὲν γὰρ γεωπεῖναί εἰσι ἀνθρώπων, ὀργυιῇσι μεμετρήκασι τὴν χώρην· ὅσοι δὲ ἧσσον γεωπεῖναι, σταδίοισι.] Item idem quod γεωπόνος, ὁ γῆν πονῶν καὶ ἐργαζόμενος, vel ὁ περὶ γῆν πονούμενος. Suid. et Eustath.

Διαπεινάω, valdè esurio. Suid. [Aristoph. Acharn. 751. Διαπεινᾶμες αἰεὶ ποττὸ πῦρ.]

Κατάπεινος, ὁ καὶ ἡ, fame confectus.

Ὀξύπεινος, qui acuta et vehementi fame excruciatur. Athen. l. 2. et 9.

Πρόσπεινος, qui esurit, famelicus. Act. Apost. c. 10.

Ὑποπεινάω, aliquantum seu paululum esurio. Aristoph. in Pluto. [536.]

ΠΕΙ῀ΡΑ, ας, ἡ, conatus, inceptum. Sophocl. in Ajace, Ἀεὶ μὲν, ὦ παῖ Λαρτίου, δέδορκά σε Πεῖράν τιν' ἐχθρῶν ἁρπάσαι θηρώμενον. Thuc. l. 3. καὶ εἰ μὲν ξυμβῇ ἡ πεῖρα, si succederet conatus. ¶ Exponitur etiam, facinus susceptum: apud eundem Soph. ¶ Item ratio seu via: qua ad id quod cupimus, pervenire conamur: ut in Ajace, τί τήνδ' ἐφορμᾷς πεῖραν; ¶ Item, specimen, periculum, experientia, documentum. Demosth. πεῖραν αὐτῶν δεδώκασι. Thuc. l. 2. πεῖραν ἐποιεῖτο περὶ τὰς Ἀχαρνὰς καθήμενος, εἰ ἐπεξίασιν. Xen. πιστεύειν τῇ πείρᾳ, experientiæ fidem habere. † πεῖραν ἑαυτοῦ λαμβάνεσθαι, de se periculum facere. Xen. Pæd. l. 3. p. 82. b. Sic τινὸς, alicujus rei. l. 6. p. 156. b.† ¶ Πεῖρα dicebantur etiam ea quæ prima discebantur à tibicinibus. ¶ Fuit et pars prima Pythici certaminis, in qua lustrabat locum Apollo, an dignus certamine futurus esset. Poll. l. 4. c. 10. ¶ Item tentatio; item cum πειρασμός. Gregor. de Christo: Χριστὸς ὑπέστη πρὸ τῆς πείρας. ¶ Significare etiam dolum, et inde dictos esse πειρατὰς, tradit schol. Sophocl. in Ajace. (δίκας, βλάβη. 2.) Idem exponit, damnum: apud eundem in Danae: hincque etiam πειρατὰς denominatos esse scribit. (Πεῖρα, mucro. Æsch. Pers. 721.)

Πειράω, άσω, et ήσω, conor, nitor. Il. ν'. Τῷ μὲν ἐγὼ πειρήσω ἀλαλκεῖν ἄγρια φῦλα Μυίας. Od. δ'. ἀλλὰ τάχιστα Πείρα ὅπως κεν δὴ σὴν πατρίδα γαῖαν ἵκηαι. Luc. de luctu: τοὺς δὲ πειρῶντας ἀνθελκύσαντα ἐλαστῷ. Thucyd. πᾶσαν ἰδέαν πειράσαντες. Idem, πειράσαντες τοῦ χωρίου, quum conati essent capere opidum. ¶ Item tento: sicut dicitur, tentare animum alicujus, et tentare spe vel metu. Il. ί. Μή μευ πειράτω ὡς ἀΐδρεως. Greg. de Basil. ἄλλον δὲ τινα πειρᾶν τῶν ἀσθενεστέρων. ¶ Item, tento, de stupro interpello. Aristoph. in Plut. πειρᾷ μὲν ἴσως σε. † Xen. Pæd. l. 5. p. 124. a.† Plutarch. in Galba, Νέρων ἐφίει τὸν Ὄθωνα πειρῶντα τὴν Ποππαίαν.

Πειρᾶμαι, idem quod πειράω, conor, nitor. Thucyd. πειρασόμεθα ἀμύνεσθαι. Sic et apud Xen. † Pæd. 1. 1. 5. 1. 5. 4. et cum inf. 1. 6. 11.† et Isocr. Item experior, tento, periculum facio. Iliad. β'. Νῦν μὲν πειρᾶται, τάχα δ' ἴψεται υἷας Ἀχαιῶν. Od. ψ'. Ὣς ἄρ ἔφη, πόσιος πειρωμένη. Et cum genit. Il. φ'. Οἷα ἔθελε φεύγειν πρὶν πειρήσασθ' Ἀχιλῆος, antequam expertus esset certamen cum Achille. Sic et Od. θ'. et apud Hesiod. in Erg. † Sic θαλάσσης. Apollon. Arg. 1. 114.† Sic Plato, πεπειραμένος Ἐράστου πλείω ἢ σύ. Cum eodem interdum exp. fruor, potior: ut, πειρᾶσθαι ἀγαθῶν. Cum dat. Il. φ'. Ἔντεσι πειρηθῆναι ἀντιβίων. ¶ Item passivè, tentor, exerceor: unde Od. γ'. μύθοισι πεπείρημαι πολλοῖσι, in verbis exercitatus sum. Item, de stupro interpellor: unde, πειρασθεὶς, apud Thuc. (Æschyl. S. c. Th. 237. Pers. 852. Ag. 1410. 1647. 1672. Eurip. Med. 725. 942. id. Phœniss. 981.)

Πείρασις, εως, ἡ, tentatio, solicitatio, de stupro. Thuc. [lib. 6. Τὴν δ' οὖν Ἁρμοδίου ἀπαρνηθέντα τὴν πείρασιν, ὥσπερ διενοεῖτο προυπηλάκισεν.]

[Πειρατέος. Plat. de leg. lib. 6. Ἀλλ' οὖν πειρατέον γε καὶ προθυμητέον. Πειρατέον. Plat. Tim. τὰ δὲ παθήματα αὐτῶν δι' ἃς αἰτίας γέγονε, πειρατέον ἐμφανίζειν ἡμᾶς. Polyb. Hist. lib. 4. πειρατέον δὲ δι' αὐτῆς τῆς ἱστορίας, ἑκατέρω παραστῆσαι πίστιν τῆς ἀποφάσεως.]

Πειρατηρία, et Ionicè πειρητηρία, ἡ, tentatio, qua alicujus rei periculum et experimentum facimus. Herodot.

Πειρατήριον, τὸ, experimentum, tentamentum. Hippocr.

Πειρητίζω, experior, tento, periculum facio. Odyss. φ'. τόξου πειρήτιζε. Item exploro, scilicet animum alicujus. Odyss. ξ. Τοῖς Ὀδυσσεὺς μετέειπε, συβώτεω πειρητίζων. Sic et Iliad, ι. Et cum accus. apud Nonn. ἐπειρήτιζε γυναῖκα.

Πειράζω, idem cum πειράω, tento, periculum facio. Apoll. Argon. l. 2. Αὐτὰρ ἀποσχόμενος αἴθρης, πείραζεν ἀνάσσει. 2 ep. ad Corinth. c. 13. ἑαυτοὺς πειράζετε εἰ ἐστὲ ἐν τῇ πίστει. Item, captiosè tento: vel simpliciter, tento. Od. ί. Ὣς φάτο, πειράζων. Sic et Od. ψ'. et sæpe in Nov. Test. Item, tento solicitando ad aliquod scelus. In ep. ad Thessal. 1. c. 3. μήπως ἐπείρασεν ὑμᾶς ὁ πειράζων. ¶ Item conor, nitor, ut Epigr. l. 2. τί πειράζεις λιπεῖν ἤδη κέρας;

Πειράζομαι, tentor, de me fit periculum. Hebr. 11. ἐλιθάσθησαν, ἐπρίσθησαν, ἐπειράσθησαν. (Pro quo rectiùs forte legunt alii, ἐπυράσθησαν.) Item ad scelus aliquod sollicitor, in ep. Jacob. cap. 1. Dicimur et morbo πειράζεσθαι, quum is nos invasit. Alex. Aphr.

Πειρασμὸς, ὁ, tentamentum. Diosc. in præfat. l. 1. et in ep. ad Gal. c. 4. Item tentatio qua diabolus homines ad vitia et scelera solicitat. Matth. 6. et Luc. 11. Et in bonam partem, tentatio quæ fit fidei et constantiæ explorandæ gratiâ. in epist. ad Corinth. 1. c. 10.

Πειραστὴς, οῦ, ὁ, tentator. epith. diaboli, tentantis homines, et ad flagitia solicitantis. Greg.

Πειραστικὸς, tentandi peritus. Exponitur et, qui inani conatu utitur: apud Aristotel. metaph. 3. Apud eundem in elench. πειραστικοὶ λόγοι dicuntur esse, qui ex iis, quæ respondenti consentanea videntur, oppositam conclusionem inferunt.

Πειρατὴς, οῦ, ὁ, prædo marinus, qui in mari vagabundus prædatur: pirata. Epigr. lib. 2. Μή με πειρατὴς ἐν πελάγει σε λάβῃ. ☞ Derivari à πεῖρα, significante δόλον καὶ τέχνην, ut sit, ὁ κατὰ θάλασσαν κακοῦργος, tradunt schol. Soph. et Suid. Alii à περᾶν deducunt, quoniam mare semper pererrant, et navigantes invadunt.

Πειρατικὸς, ή, ὸν, ad piratas seu prædones maritimos pertinens: ut, πειρατικαὶ νῆες, apud Plut. ¶ Τὸ πειρατικὸν, dicitur manus piratica, seu ipsi piratæ.

Πειρατεύω, F. εύσω, piraticam exerceo, seu pirata, prehendo naveis in mari. ¶ Genes. c. 49. πειρατεύσει αὐτῷ κατὰ πόδας, simpliciter est, apprehendere.

Πειρατεία, ἡ, exercere piraticam.

Πειρατήριον, τὸ, sedes piratarum: seu locus piratis infestus. Plut. in Pomp.

Composita.

Ἄμπειρος, ου, ὁ καὶ ἡ, peritus: expertus: idem cum ἔμπειρος. Hesych.

Ἄμπειρα, idem quod ἀνάπειρα, experimentum.

Ἀνάπειρα, ἡ, experimentum seu tentamentum quod denuò fit. Et simpliciter pro πεῖρα. Polyb. et Athen. l. 5.

Ἀναπειράω, et ἀναπειράομαι, iterum experior, iterum tento. Et simpliciter idem quod πειράω. Thucyd. lib. 7. εἴ τι Συρακούσιοι ναυτικῷ ἐπλήρουν, καὶ ἀνεπειρῶντο.

Ἄπειρος, carens experientia, inexpertus. † αἰῶν. Xen. Pæd. l. 4. 21.† Cum genit. apud Isocr. Xen. † Cum gen. personæ. Pæd. l. 4. p. 89. b.† Item imperitus, ignarus, rudis. Thuc. lib. 1. χρείας πολέμων καὶ ἡσυχίας ἄπειροι. ‡ ἄπειρον eodem sensu legitur, Soph. Œd. Tyr. 1088. V. Brunckii Notas.‡ (Æsch. Ag. 1391.)

Ἀπείρως, inexpertè, citra experientiam, imperitè: ut, ἀπείρως ἔχειν τῶν μεγίστων παιδευμάτων, præcipuarum disciplinarum rudem esse. Xen. Pæd. 1.

Ἀπειρία, ἡ, (q. d. inexperientia,) imperitia, inscitia. [Polyb. Hist. lib. 1. § 23. Carthaginienses, καταφρονοῦντες τῆς ἀπειρίας τῶν Ῥωμαίων, &c. Xenoph. Κυνηγ. cap. 7. § 11. ἵν' ἐὰν πλανηθῶσιν ἐν τῇ κυνηγεσίᾳ δι' ἀπειρίαν, πρὸς τοῦτο ἐπανιοῦσαι σῴζωνται.]

Ἀπειροσύνη, ἡ, idem: Eurip. in Medea. [1094. Οἱ μὲν τ' ἄτεκνοι δι' ἀπειροσύνην, εἴθ' ἡδὺ βροτοῖς, εἴτ' ἀνιαρὸν παῖδες τελέθουσ', &c. Hippolyt. 195. Δυσέρωτες δὴ φαινόμεθ' ὄντες τοῦδ', ὅτι τοῦτο στίλβει κατὰ γῆν, δι' ἀπειροσύνην ἄλλου βιότου, &c.]

Ἀπείρατος, intentatus, cujus periculum factum non est. Dem. pro cor. ¶ Et activè, non expertus, qui experientiam non habet. Aristid. Chrys. Pro eo Ionicè dicitur ἀπείρητος. Il. ρ'. et Odyss. β'.

Ἀπειρήτη, in fœm. gen. Ἀδμήτην μ' ἄγαγον, καὶ ἀπειρήτην φιλότητος.

Ἀπείραστος, qui tentatus non est, vel non tentari solet. In ep. Jacob. c. 1.

Ἀπόπειρα, ἡ, idem cum πεῖρα, et ἀνάπειρα. Thuc. Herodian.

Ἀποπειράω, ῶ, experior, periculum facio, periclitor. Thuc. l. 6. τῆς Καρχηδονίων ἀρχῆς καὶ αὐτῶν ἀποπειράσοντες. Appian. bell. civil. lib. 5. παρακαλῶν τὸν Ἀντώνιον αὖθις ἀποπειρᾶσαι τῶν τειχῶν.

Ἀποπειράομαι, idem. Aristoph. in Nub. † 477.† βούλομαι τὸν νοῦν αὐτοῦ, καὶ τὰς γνώμας ἀποπειρᾶν. (Il. 661. Philostr. l. 3. c. 13.) Plut. in Them. ἀποπειρώμενος Ἀριστείδου λόγῳ. † Xen. Pæd. l. 2. 51. a. Cum gen. p. 182. c.†

Ἀποπειράζω, idem cum πειράζω. Aristot. de mirab. aud. ἀποπειράζοντας τῶν ἀγραυλούντων, εἰ ταῦτ' ἀληθές ἐστι.

Ἀρχιπειρατὴς, οῦ, ὁ, piratarum princeps, archipirata.

Διάπειρα, ἡ, experientia. Plut. de def. orac. et in Fab.

Διαπειρῶ, tento, solicito. Idem, διαπειρῶν θεραπείαις καὶ συγχωρήσεσιν ἀρχομένους.

Διαπειρᾶμαι, idem. Thucyd. lib. 6. μόνον αὐτοῦ ἐνόμιζον τῶν ἐν τῇ πόλει διαπειρᾶσθαι. Διαπειρᾶσθαί τινος, exp. etiam, captare aliquem, captioni alicujus imminere: apud Plat. de leg. l. 11.

Διαπειράζω, tento.

Ἐκπειρῶ, et ἐκπειρῶμαι, tento, periculum facio. (Ἐκπειρῶμαι, provoco. Soph. Œdip. Tyr. 44. 360.)

Ἐκπειράζω, idem quod ἐκπειρῶ, in epist. ad Cor. 1. cap. 10. μηδὲ ἐκπειράζωμεν τὸν Χριστόν.

Ἔμπειρος, usu peritus: vel simpliciter, peritus. Plato. Aristot. Theo. † Cum gen. rei. Xen. Pæd. l. 5. p. 130. c.† ¶ Τὸ ἔμπειρον subest pro ἐμπειρία. Herodian. l. 3.

Ἐμπείρως, peritè, more eorum qui periti sunt. Item scitè, aptè. Ceb. Theb.

Ἐμπειρία, ἡ, peritia. Thuc. l. 2. Dem. Olynth. 3. Æsch. contra Ctesiph. (Eurip. Phœniss. 486.)

Ἐμπειρικὸς, medicus, qui medicinam ab usu tantùm et experimentis novit et tractat, non ex causis naturalibus. Cels. in præfat. Plin. l. 29. c. 1.

Ἐμπειρικὴ, et ἐμπειρία, ejusmodi medicorum secta.

Ἐμπειρέω, ῶ, peritus sum, calleo. Polyb. l. 3. προσθησόμενος τῶν μάλιστα τῆς χώρας δοκούντων ἐμπειρεῖν.

Ἐμπείραμος, poëticè pro ἔμπειρος dicitur, in Epigr.

Pro quo metri gratiâ usurpatur et ἐμπείραμος, apud Callim. Vide sis et in comp. ex Περάω.

Ἐμπειράμως, scitè, peritè. Callim. hymn. ἐς λουτρὰ Παλλάδος.

Ἐμπειρὶς, idem cum ἔμπειρος. Hesych. ex Soph. Ulysse furente.

Ἐπιπειρῶ, et ἐπιπειρῶμαι, tento, periculum facio, &c.

Κατάπειρα, ἡ, tentamentum, experimentum.

Καταπειρῶ, tento: vel attento. Maccab. l. 2. c. 13. κατεπείρασε διὰ μεθόδων τοὺς τόπους.

Καταπειρητηρία, ἡ, instrumentum nauticum, quo altitudinem maris explorant. Herodot. in Euterp. Idem dicitur et καταπειρητής.

Καταπειράζω, periculum et experimentum facio. Item tento, i. expugnare conor. Polyb. l. 4. ἐξάπτεσθαι τῆς εἰρήνης, καὶ καταπειράζειν τῶν πολεμίων. Et cum accusat. apud Lys. τὴν ἡμετέραν ψῆφον καταπειράσαντες εἰσεληλύθασιν εἰς τὸ δικαστήριον.

Καταπειράζομαι, idem. Polyb. 2. ἐξ ἐφόδου καταπειράζεσθαι καὶ συμπλέκεσθαι.

Καταπειρασμὸς, οῦ, ὁ, tentatio qua fit alicujus rei periculum. Exponitur et, experientia.

Μεταπειρῶ, et μεταπειρῶμαι, mutata arte tento. Item muto, vario, Aristophan. [Eccles. 217.]

Μονοπεῖραι λύκοι, lupi qui non plures simul homines, sed singulos invadunt: Aristot. hist. an. l. 8. c. 5.

Παραπειρῶ, et παραπειρῶμαι, adnitor, tento. Hermog. de invent.

Πολύπειρος, qui multa tentavit, peritus, callidus. [Aristoph. Lysistr. 1110. δεῖ δὴ νῦν σε γενέσθαι δεινὴν, ἀγαθὴν, φαύλην, σεμνὴν, ἀγανὴν, πολύπειρον.]

Πολυπειρία, ἡ, multarum rerum experientia et peritia. Plat. de leg. l. 7. [Thucyd. Hist. lib. 1. ὥσπερ καὶ τὰ τῶν Ἀθηναίων ἀπὸ τῆς πολυπειρίας ἐπὶ πλέον ὑμῶν κεκαίνωται. Phav. Lex. pag. 57. 2. Ἀλιστοτος, χαρακτὴρ πολυπειρίαν δηλοῖ, παρ' Ὁμήρῳ, Iliad. X. 70.]

Πρόπειρα, ἡ, prætentamentum. Thuc. l. 3.

Προπειρῶ, et προπειρῶμαι, priùs tento, prætento.

Πρωτόπειρος, primum experiens, Athen. l. 13. et apud Suid.

Σύμπειρος, unà experiens. Pind. Nem.

Ταλαπείριος, ærumnas expertus. Od. ζ. Vide et in comp. ex Περάω.

ΠΕΙ'ΡΙΝΣ, ινθος, unde accusat. πείρινθα, apud Homer. significans cratem seu alveum ex viminibus, qui imponitur currui, et in quo ponuntur ea quæ vehuntur. Ut Od. ό. Καὶ τὰ μὲν εἰς πείρινθα τίθει Πεισίστρατος. Sic et Iliad. ώ. v. 190. Genit. πείρινθος legitur apud Apoll. Rhod. Argon. l. 3. [872.] Ἀμφίπολοι πείρινθος ἐφεσσάμεναι μετέπεσθαι.

ΠΕΙ'ΡΩ, F. περῶ, transadigo, transfigo, transfodio. Il. λ. τῷ πέρησε φλέβας διὰ χειρὸς ἔπειρεν αἰχμὴ χαλκείη. Il. ά. et Od. ζ. ἀμφ' ὀβελοῖσιν ἔπειραν, exponitur, fixit verubus. ¶ Item neutraliter, transeo, pertranseo. Ut Od. θ'. ν'. Et Il. ά. Ἀνδρῶν τε πτολέμους, ἀλεγεινά τε κύματα πείρων. Soph. in Ajace, πέλαγος Αἰγαῖον περῶ, transibo.

Πείρομαι, transfigor, trajicior. Il. ά. χρυσείοις ἥλοισι πεπαρμένον, aureis transfixum clavis. Hesiod. in Erg. γομφίοισι πεπαρμένος ἐόντεσι.

Πόρος, ου, ὁ, transitus, trajectus. Ut, πόρος Ἀλφειοῖο, Iliad. β'. Et apud Thuc. l. 7. κρατήσαντες τοῦ πόρου, ἐχώρουν ἐς τὸ πρόσθεν. Maris πόροι dicuntur ea loca per quæ minori periculo trajici potest. Od. μ'. Hesiod. in Theogon. †292.† Ora maritima Thuc. lib. 1. etiam πόρος dicitur. Apud Herodot. pons etiam πόρος appellatur. Interdum exp. via, meatus: ut apud Apollon. in Arg. πόρον ἁλός. Et aliquando ipsa aqua per ejusmodi πόρους fluens πόρος dicitur: ut apud Soph. in Ajace. πόροι ἁλίῤῥοθοι. [Πόρον δ' Ἰσμηνὸν οὐκ ἐᾷ περᾶν. Æschyl. S. c. Th. 384. Pers. 501. 505. Eurip. Phœniss. 947. Aristoph. R. 1513.] ¶ Item meatus, canalis, alveus: item fistula. Aristot. ¶ In cute humani corporis πόροι dicuntur, exilissimi meatus et foramina, per quos sudor minimique pili erumpunt. Aristot. Plut. ¶ Metaph. pro via. apud Eurip. in Med. τῶν δ' ἀδοκήτων πόρον εὗρε θεός. † Xen. Pæd. 1. 6. 35.† ¶ Item excogitata ratio aliquid efficiendi: ut, πόρος χρημάτων, ratio pecuniæ comparandæ, Euripid. pro quo et absolutè πόρος dicitur apud Aristot. rhet. 1. et polit. l. 1. c. 7. ¶ Interdum pro quæstu usurpatur: ut apud eundem in polit. Significat et reditus, proventus, obventio, vectigal: apud Aristoph. in Vesp. ¶ Item auxilium, emolumentum. Xen. Pæd. 1. †6. 9. et addit σωτηρίας. 1. 6. 10.† ¶ Sumi traditur et pro exercitu: apud Dion. Halic. l. 6.

Πόριον, ου, τὸ, navigium trajiciendis militibus comparatum. Diodor. Sicul. lib. 20.

Πόριμος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui transiri seu trajici potest: penetrabilis. Gal. καὶ ταύτῃ ἅπαντα βάσιμα καὶ πόριμα. Item activè, qui facilè transit seu penetrat. Metaphoricè πόριμος aliquis dicitur, qui è quibuslibet difficultatibus se facilè expedit. Arist. in Ran. et Plat. in symp. Significat etiam, transitum aperiens, viam faciens seu sternens. Æschyl. in Prometheo, εἰς ἄπορα πόριμος. ¶ Item qui acquiri et comparari potest, parabilis. Syn. ep. 139. Σοῦ δὲ πορίμου, ὅσον ἄπορον πόριμον. ¶ Item, omnium rerum copia affluens. Gorg. in Apolog. Palam. ¶ Item, quæstuosus, lucrosus, apud Suid.

Πορίζω, f. ίσω, aditum patefacio, viam aperio. Metaphoricè apud Eurip. in Medea, τί πάσχω, θεῶν πορίζοντων καλῶς; diis bene omnia vertentibus et probè administrantibus. ¶ Item excogito, comminiscor, invenio. Eurip. πορίζειν τέχνας ἐστὶ τῆς φιλτάτης. Plat. de leg. πορίζω μηχανὴν, viam invenio. Sic apud Aristoph. πορίζειν τρίβην, quærere moras. ¶ Item quæro, i. acquiro, seu invenio, paro, comparo. Dem. σὺ οὖν μοι πόρισον τὸ ἔλλειπον τοῦ ἀργυρίου. Aristoph. in Concion. χρήματα πορίζειν εὐπορώτατον, γυνή. ¶ Interdum absolutè ponitur, pro πορίζειν τροφὴν, victum quærere, vel quæstum facere: ut apud Aristot. polit. l. 1. c. 5. ¶ Item paro, i. apparo, Hesych. ¶ Item suppedito, præbeo, copiam facio. Xen. τοῖς ἄλλοις πολίταις, ὧν δέονται, πορίζειν. †Cyropæd. 1. 6. 10.† Aristoph. in Plut. Εἴ μοι πόρισας [illegible], &c. ¶ Apud mathematicos significat, ex demonstratis infero et astruo.

Πορίζομαι, idem quod πορίζω in secunda signif. excogito, comminiscor. Philemon apud Athen. libro 14. καινὰ ῥήματα πεπορισμένος ἐστὶ, nova verba invenit. Et passivè, excogitor, invenior. Ut apud Aristot. Rhet. 1. ὅσα μὴ δι' ἡμῶν πορίζεται, quæ excogitata à nobis non sunt. [Aristoph. R. 903.] ¶ Item quæror, i. acquiror. ut, πεπορισμένον ἀργύριον, Demosth. Et activè, comparo, paro, apud Xenoph. Aristotel. et Æschin. In qua signif. etiam absolutè ponitur, pro victum quæro, quæstum facio, apud Diogen. Laërt. in Tim. †Med. ἐπορίσθη. Xen. Pæd. l. 2. p. 41. c. V. Kusterus de verbo medio p. 38. et 101. Sic μηχανοποιοὺς, machinarum opifices. Xen. Pæd. p. 151. c. διὰ δικαίου, justâ ratione (opes) acquirere. p. 294. c.† ¶ Item suppeditor, præbeor, apud Plat. lib. 2. de leg. Et act. suggero, subministro. Synes. epistol. 30. πορίζουσι τῇ φύσει [illegible], convenientem naturæ tum materiam suppeditant. ¶ Item apud mathem. ex antè demonstratis infero et astruo. Procl. in Euclid.

Πόρισμα, τὸ, dialecticis dicitur propositio, consecutionem necessariam habens, et ex iis dependentem quæ jam probata sunt. Philop. in 1. l. post. anal. Aristot. Estque vox à Geometris desumpta; qui, theorema aliquod ex demonstrativo syllogismo necessariò sequens inferentes, illud quasi lucrari dicuntur; quòd non ex professo quidem theorematis hujus instituta sit demonstratio, sed tamen ex demonstratis rectè sequatur. Procl. in Eucl. l. 3.

Πορισμὸς, οῦ, ὁ, ipsa actio comparandi et acquirendi. Plut. et Philo de vita M. l. 3. ¶ Hesychio est machinamentum seu res quam quis est machinatus. ¶ Expon. et, suppeditatio: reditus, ac vectigal.

Ποριστὴς, οῦ, ὁ, suppeditator. Greg. ἡ πενία τὸν ποριστὴν, ὁ πλοῦτος οἰκονόμον ζητεῖ, paupertati suppeditatore, divitiis dispensatore opus est. ¶ Item quæstor: qui vel simpliciter quærit aut comparat, vel quæstor est ærarius, i. pecuniæ publicæ præfectus. Demosthen. Philipp. et Aristophan. in Ran.

Ποριστὸς, qui acquiri et parari potest: parabilis. ¶ Item partus et acquisitus. Exponitur etiam, qui facilè suppeditatur.

Ποριστικὸς, qui quærere novit, industrius conquisitor. Aristot. Rhet. 1. Ποριστικὴ πόλις, civitas in qua facilè victus paratur.

Πόρω, (poët.) F. ρσω, idem quod πορίζω, præbeo, suppedito, do. Il. π'. πόρεν δέ οἱ ἀγλαὸν υἱόν. Sic Il. ζ. πόρεν δ' ὅγε σήματα λυγρά. Et Od. χ'. πόρε δέ μοι εὖχος Ἀπόλλων. † Hes. Th. 412.† (Æschyl. Pr. 617. Soph. Œdip. Tyr. 941. 1279.)

Πορσύνω, et πορσαίνω, idem. Soph. in Ajace, τἄλλα πάντα πορσυνῶ, reliqua omnia ipse præbebo. [[illegible] χρὴ καθ' ἡμέραν. Eurip. Med. 1032. Soph. Œdip. Tyr. 1490. Æschyl. Ag. 1383. Ch. 911.] ‡ πορσαίνω, participo. Apoll. Arg. III. 1128.‡ ¶ Item paro. Ut Iliad. γ'. Καὶ ἐμὸν λέχος πορσαίνουσα. Sic Odyss. γ'. †ἐπορσύνουσα. Xen. Pæd. l. 4. p. 98. c.† ¶ Item ago, perago, administro. Ut, πορσύνειν τὰ τοῦ θεοῦ, Herod. Sic et apud Eurip. et Xen. Pæd. 4. ¶ Item colo, honoro. Apol. Arg. 2. [illegible] πορσαίνοντες. Et lib. 3. θεὸν ὡς πορσανέουσιν. ¶ Item incito, invito. Hesych. ‡ oblecto. Apoll. Arg. 4. 897.‡ ¶ Item do: Pind. in Olymp.

Πορσύνομαι, agor, conficior. Xen. Pæd. 7. (Æsch. Pers. 267. 375. Ag. 126. Ch. 1041.) ¶ Πορσύνεται Hesych. exp. ὁδεύει, iter facit.

Καταπορσύνω, (comp.) exhibeo, molior, machinor. Xen. Pæd. 1. †6. 14. de bonis et malis rebus.†

Πορεύω, F. εύσω, trajicio, traduco, transveho. Soph. in Trachin. [illegible] χερσὶν, traduxit, transvexit. Sic apud Eurip. in Hecuba, [illegible] πορεύσεις; (Med. 180. 364. id. Phœniss. 948.) Utitur et Plato in Phædro. ¶ Item mando, mitto, ire jubeo. Soph. in Electra, † 803.† ἀντὶ τοῦ πορεύσαντος ξένου, qui misit.

Πορεύομαι, eo, proficiscor; iter facio. Xen. Pæd. 4. τοῖς ποσὶ πορεύεσθαι, pedibus iter facere. † etiam de animalibus dicitur. Xenoph. l. 1. 1. 2. Cyri Pædiæ.† Et cum accusat. Isocr. μακρὰν ὁδὸν πορεύεσθαι. Aristot. de mundo, ἑκατὸν ἡμερῶν πορείαν πορεύεται, duplex iter emetitur. Et cum præpos. Plato de leg. πορεύομαι εἰς πόνους, adeo labores. Thucyd. πορεύομαι κατὰ γῆν, terra iter facio. Demosth. πορεύομαι δι' ἀγορᾶς, transeo per forum. Apud eundem, πορεύεσθαι εἰς τὰ κτήματα, hæreditatem adire. ¶ Apud biblicos interpr. et N. T. scriptores significat versari. ut Petr. ep. 2. c. 2. et in ep. Judæ. † πορεύεσθαι ἐν ταῖς ἐντολαῖς, incedere in mandatis i. e. servare. Lucæ cap. 1. 6.†

[Πορευτέον. Plat. de Leg. Ἀλλ', ὦ ξένε, πορευτέον μὲν μᾶλλον ταύτῃ πορευτέον ὅπῃ ὁ θεὸς ἡμᾶς σχεδὸν ἄγει. Eurip. Iph. in Aul. 1016. Ἂν δ' ἀντιβαίνῃ πρὸς ἐμὲ σοὶ πορευτέον.]

Πορεὺς, έως, ὁ, qui aliquem trajicit, portitor. Hesych.

Πόρευμα ναῶν, navalis expeditio. Eurip. [Iph. in Aul. 299.] (Æsch. Eum. 239.)

Πορεύσιμος, ὁ καὶ ἡ, per quem transiri potest: meabilis, vel permeabilis. Plut. et Xen. Pæd. 7.

Πορευτὸς, idem cum πορεύσιμος. (Æsch. Ag. 295.)

Πορευτικὸς, ῆ, ὁ, qui incedere potest, qui ingreditur et ambulat. Aristot. Πορευτικὸν ὄργανον, exp. instrumentum incessui destinatum.

Πορεία, ας, ἡ, profectio, iter. Plat. epist. 11. πάντα κινδύνων ἐν ταῖς πορείαις ἐστὶ μεστά. Herodian. lib. 3. μετὰ σπουδῆς τὴν πορείαν ἐποιεῖτο, festinanter iter faciebat. Sic et apud Xenophont. Pæd. 8. † πορείας ἵνα. l. 5. p. 124. c.† Dicitur et, πορείαν ὑπομένειν, apud Isocr. iter sufferre. Exponitur et, progressus vel gressus, apud Herodian. lib. 6. et Plut. Item incessus, ingressus. Plut. in Pericle, et Athen. lib. 14. ¶ Et in sacris literis πορεῖαι, dicuntur vitæ instituta, facta alicujus, vel recta, vel prava, ut ep. Jacob. c. 1.

Πορεῖον, id cujus ope vel auxilio iter facimus. Suid. vel cujus ope trajicimus. Poll. l. 1. c. 9. et Plat. l. 3. de leg.

Πορθμὸς, οῦ, ὁ, fretum: sinus maris in angustias coarctati, qui facilè trajici potest. Odyss. δ'. φυλάξω Ἐν πορθμῷ Ἰθάκης τε Σάμοιό τε παιπαλοέσσης. Plut. in Polit. præcep. ὁ παραπλεύσας [illegible] περὶ τὸν πορθμὸν, in freto vel angustiis maris. ¶ Item trajectus, trajectio. Eurip. πορθμὸς νεῶν, trajectus navium, vel trajicientium navium cursus. (Æschyl. Ag. 315. Pl. Soph. 390.)

Πορθμεῖον, τὸ, navis qua fretum aliquod trajicitur. Eust. ¶ Item merces quæ pro trajectu freti persolvitur. Luc. de luctu, τὰ πορθμεῖα καταβάλλειν, naulum pro trajectu numerare.

Πορθμὶς, ίδος, ἡ, parvum fretum. Dion. de situ orb. Σικελὸν ἐπὶ πορθμίδα [illegible]. ¶ Eustathio est etiam navis piscatoria, seu linter quo transfretamus; et quælibet navis vel navicula.

Πορθμεύω, F. εύσω, transfreto, fretum trajicio, vecturam facio. Interdum absolutè, ut Synes. ep. 55. [illegible] πορθμεύειν. Interdum cum accus. fluminis aut freti, quod trajicitur: ut Epigr. l. 3. πορθμεύεις τοῦτ' Ἀχέροντος ὕδωρ, transfretas, seu trajicis. Dicitur et, πορθμεύειν γραφὰς, literas ad aliquem transferre, et πορθμεύειν πόδα et ἴχνος, movere pedem loco: apud Eurip. (Æsch. Ch. 683.)

Πορθμεύομαι, transmittor, trajicior. Item transfreto, trajicio. Eurip. in Androm.

Πορθμεὺς, έως, ὁ, qui lintre seu rate aliquem transportat per fretum, portitor. Od. υ'. &c. Æschin. in Ctesiph.

(Πόρθμευμα. Æsch. Ag. 1566.)

Πορθμευτὴς, οῦ, ὁ, qui lintre seu rate aliquem transmittit. Eustath.

Πορθμευτικὸς, pertinens ad eum qui transfretat. Aristot. polit. l. 4. c. 4.

Πορθμίον, τὸ, idem quod πορθμεῖον. Suid. et Hesych. Pro eodem Ionica dialysi dicitur Πορθμήϊον, apud Callim.

Composita: ac primùm ex πείρω.

Ἀναπείρω, idem cum πείρω. Aristoph. [Acharn. 1006.] ἵν' ἀναπείρω τὰς κίχλας, ut transfigam turdos. [Herodot. Hist. lib. 4. §. 103. ἀποταμὼν ἕκαστος κεφαλὴν ἀποφέρεται ἐς τὰ οἰκία ἔπειτα ἐπὶ ξύλου μεγάλου ἀναπείρας ἱστᾷ ὑπὲρ τῆς οἰκίας ὑπερέχουσαν πολλὸν, μάλιστα δὲ ὑπὲρ τῆς καπνοδόκης.]

Ἀμπείρομαι, transfigor, perforor. Athen. lib. 8.

Διαμπείρω, (decomp.) pro διαπείρω, penitus transfigo seu perforo. Hesych.

Διαμπερὲς, et διαμπερέως, prorsus, in totum. Odyss. ξ. et π'. Et apud Plut. in Philopœm. ¶ Item semper, perpetuò, in æternum. Il. ν'. Odyss. δ. et ξ. (Æsch. Ch. 378. Διαμπερέως. Theocr. id. 120.)

Διαπείρω, itidem transfigo, trajicio. Eurip. in Phœniss. σφαγῆ σιδηρᾶ κεῖτρα διαπείρας μέσον.

Ἐμπείρω, infigo. Iliad. β'. Et Dion. τὴν κεφαλὴν ἀποτεμόντες περὶ κόντον ἐνέπειραν.

Ἐμπείρομαι, infigor. Alex. Aphrod. τὰ ἐν τῷ βάθει ἐμπεπαρμένα κινοῦσι, quæ imis sunt infixa, evellunt.

Καταπείρω, transfigo, trajicio, vel configo. Phalar.

Περιπείρω, circumcirca transfigo. Lucian. in somn. Apud Plut. in Galba, περιπείρας περὶ λόγχῃ, exp. infigens lanceæ.

Περιπαρεὶς, trajectus.

Συμπείρω, configo.

Συμπείρομαι, configor, confodior.

Composita ex πόρος. ac primùm retinentia significationem verbi πείρω, sive activam, sive neutram.

Ἀεροπόρος, aërigradus. Item aërivagus. Plato.

Ἀεροπορέω, in aëre gradior. Basil.

Ἀκρόπορος, ου, ὁ καὶ ἡ, in extremitate transfigens, acutus in extremitate. Odyss. γ'.

[Ἀντίπορος. Eurip. Iph. in Aul. 1493. Med. 210. Ἑλλάδ' ἐς ἀντίπορον. Schol. ἀντίπορον δὲ τὴν ἐναντίαν κατὰ τὸν πόρον, ἢ κατὰ τὸν τόπον. ἡ μὲν γὰρ ἐν ταῖς δυτικαῖς κεῖται ἡ Ἑλλάς, ἡ δὲ Σκυθία ἐν ταῖς ἀνατολαῖς. Æschyl. Pers. 65. πεπέρακεν μὲν ὁ περσέπτολις ἤδη βασίλειος στρατὸς εἰς ἀντίπορον γείτονα χώραν, &c. Suppl. 553. ἰυγξ δ' ἀντίπορον γαῖαν ἐν αἴσᾳ διατέμνουσα πόρον κυματίαν ὁρίζει. Xenoph. de Exp. Cyri. lib. 4. cap. 2. §. 12. Ταῦτα δὲ διαπραξάμενοι οἱ βάρβαροι, ὅσοι ἐπ' ἀντίπορον λόφον τῷ μαστῷ.]

Βόσπορος, ου, ὁ, Bosporus, q. d. bovis trajectus; mare angustum, Æschyl. in Prometh. De duobus Bosporis cognoscendæ sunt Chorographiæ.

Βοσπόριος, ου, ὁ, Bosporius. Sophocl.

Βουπόρος, ad boves transfigendos aptus: ὀβελοῖσι βουπόροις, Euripid. in Cyclope [301. Herodot. Hist. lib. 2. cap. 135. Xenoph. de Cyri Exp. lib. 8. cap. 8. §. 8. ἀνάπαξεν ὀβελῷ βουπόρῳ τις ὀβελίσκων διαπειρεῖς τὸν μηρὸν τοῦ ἐγγυτάτω.]

Βραδύπορος, tardè seu lentè pertransiens. Gal. l. 1. ad Glauc. βραδύπορα ἐδέσματα, edulia quæ lentè digeruntur et distribuuntur.

Βραδυπορέω, lentè incedo, tardè progredior.

Ἔμπορος, vector, qui mare trajicit: sed alienâ navi. Od. ω. ὃ ἔμπορος εἰλήλουθας Νηὸς ἐπ' ἀλλοτρίης. Sic et Od. β'. ¶ Item mercator, negotiator, et præcipuè is, qui mare trajicit, et merces inde advehit, aut emptas, aut suis quas exportavit permutatas. Isocrat. ad Demon. Plat. lib. 2. de rep. Xen. pæd. 4. et 6. Metaphoricè apud Demosth. ἔμποροι τῆς τῶν Ἀθηναίων πολιτείας dicuntur, qui sententias suas pretio nundinantur. Item adjectiv. pro ἐμπορικός, apud Nonn. [Ἔμπορος κακῶν. i. e. ἔμπειρος τοῖς κακοῖς, Æsch. Pers. 600. Ch. 384.] ¶ Item viator. Soph. in Œdip. Colon.

Ἐμπορικός, mercatorius, negotiatorius. Ut, ἐμπορικὴ τέχνη, mercatura, apud Plat. in Theæt. Et, ἐμπορικὴ δίκη, actio negotiatorum, apud Demosth. in Mid. Apud Plut. in l. de def. orac. ἐμπορικὰ χρήματα, dicuntur ipsæ merces. Et apud eundem Luc. ἐμπορικὸς φόρτος, exp. ipsæ merces, vel naves onustæ mercibus.

Ἐμπορία, ας, ἡ, mercatura, negotiatio: propriè ea quæ mare trajicitur mercium causâ. Hesiod. in Erg. Isocr. ad Nicocl. Arist. Plut. &c. (Philostr. l. 3. c. 24.)

Ἐμπόριον, τὸ, forum nundinarium. Thuc. l. 1. et Herodian. l. 8. Legitur et ἐμπορεῖον, apud Strab.

Ἐμπορέω, ῶ, negotior, mercaturam facio.

Ἐμπορευτικός, pertinens ad mercatores.

Ἐμπορεύομαι, F. εύσομαι, idem quod ἐμπορῶ. Chion. ep. 5. φιλοσοφήσας πρότερον, εἶτα ἐμπορεύεται, ex philosopho factus est mercator seu negotiator. Greg. in encom. Maccab. οὐδ' οὕτως ἀθλίως ἐμπορευσόμεθα, non tam miserè negotiabimur. Interdum cum accus. significat, mare trajiciens importo, vel ut negotiator et mercator importo. Luc. in Nigr. Γλαῦκας ὡς ἀληθῶς ἐμπεπορευμένος, reverà noctuas Athenas importans. Sic, ἐμπορεύεσθαι τὴν σοφίαν, apud Themist. importare sapientiam aliunde. †ἐμπορεύομαι, pro simplici πορεύομαι, proficiscor. Soph. Œd. Tyr. 464.† ¶ Item ad negotiationem utor, ad quæstum faciendum utor. ep. Petr. 2. c. 2. ἐν πλεονεξίᾳ πλαστοῖς λόγοις ὑμᾶς ἐμπορεύσονται, vobis ad nundinationem et quæstum abutentur. Expon. etiam lucror. ut apud Synes. ep. 41. παρὰ τῶν γυναικῶν πλεῖστα ἐνεπορεύετο, maximum lucrum consequebatur.

Ἐμπόρευμα, τὸ, negotiatio, mercatura, lucrum. Hesych.

Ἐμπορευτέος, mercandus, mercium loco importandus. Aristoph. in Acharn.

(Ἐμπορευτικός. Plat. Politic. Τάχ' ἂν ἴσως τοῖς γε τῶν ἐμπορευτικῶν.)

Decomp. Εἰσεμπορεύομαι, importandarum mercium causa me confero aliquo. Hesych. exp. mercaturæ causâ in militiam proficiscor.

Καμηλέμπορος, negotiator, qui camelis merces vehit, apud Strab.

Λογέμπορος, mercaturam exercens verborum, venditor verborum.

Μεγαλέμπορος, negotiator rerum magnarum et splendidarum, mercator qui splendidas merces vendit.

Παρεμπορεύομαι, obiter et quasi aliud agens negotior, præter merces importo. Apud Luc. de hist. scrib. Exp. etiam obiter tracto.

Παρεμπόρευμα, τὸ, lucrum obiter ex mercatura factum. Basil. Exponitur etiam, id quod accessionis vice tractatur: quasi negotiationis destinatæ πάρεργον, apud Luc.

Συνέμπορος, comes et socius itineris. Plat. in Phædro, et Plutarch. in Theseo. (Aristoph. R. 399. Soph. Tr. 823. Æsch. Ch. 206. 711. 731. Suppl. 946.)

Σωματέμπορος, corporum humanorum mercaturam exercens, emendo ea et vendendo pro mancipiis.

Σωματεμπορέω, servorum corporum mercaturam exerceo, mancipia emo ac revendo: apud Strab.

Ταριχέμπορος, salsamentarius, salsamentorum venditor. item cetarius. Diog. Laërt.

Φιλέμπορος, amans mercatorum, vel mercaturæ.

Χριστέμπορος, q. d. Christi institor: qui Christum et ejus verbum gratis exponatur, et quæstui habet. Gregor.

Ψυχέμπορος, qui animas negotiatur, seu nundinatur: viventium negotiator. Hesych.

Ἑπτάπορος, septem gressibus procedens. Apud Eurip. in Rheso. [529.] πλειάδες dicuntur ἑπτάποροι, i. septem stellæ in cœlo quasi ambulantes. [Orest. 1004. —— ἑπταπόρου τε δρομήματα πλειάδος, &c. Schol. ἐξ ἑπτὰ γὰρ ἀστέρων ἡ πλειάς. Iph. in Aul. 7. Vide Notam Cl. Barnes.] Apud Mosch. idyll. 2. Nili est epith. septem ostia habentis.

(Εὐθυπορέω. Æsch. Ag. 1014.)

Θαλασσοπόρος, vel θαλαττοπόρος, per mare gradiens seu iter faciens: in Epigram.

Θαλασσοπορεῖν, per mare iter facere.

Ἰθυπόρος, rectà procedens. Epigr.

Κελευθοπόρος, viator, qui iter conficit, qui viam carpit. Epigr.

Κυκλοπορέω, circumeo, ambages in itinere sequor. Strab. l. 6.

Λαοπόρος, populos trajiciens. [Æschyl. Pers. 112. πίσυνοι λεπτοδόμοις πείσμασι, λαοπόροις τε μηχαναῖς. Schol. ταῖς τοὺς λαοὺς διαπεραιούσαις, &c.] Λαόπορος, per quem populi transeunt. Æschyl.

Λινοπόρος, per linum transiens: ut, λινοπόροις αὔραις, apud Eurip. in Iphig. Taur. [411.]

Λοξοπορέω, obliquè incedo.

Μακροπορία, longum iter. Strabo.

Μετεωροπόρος, in sublimi gradiens. Basil.

(Μετεωροπορέω. Philostr. l. 3. c. 15.)

Μεσοπόρος, q. d. per medium incedens, seu in medio ambulans. Apud Eurip. in Ione, Πλειὰς μὲν ᾔει μεσοπόρου δι' αἰθέρος, expon. Pleias medium cœli tenebat.

Ναυσιπόρος, q. d. narigradus, navi permeans: ut, ναυσιπόρος στρατός, Eurip. in Rheso. Item navem aliquà permeare seu trajicere faciens: ut, πλάτας ναυσιπόρους Ἠμαθίας. Idem in Iphig. Aul.

Ναυσίπορος, vide in classe comp. sequente.

Νηοπορέω, navibus permeo, navigo. Epigr.

Νυκτοπόρος, noctu iter faciens, noctu circumiens. Opp. de venat. lib. 3.

Νυκτοπορέω, noctu proficiscor, noctu iter facio. Xenophon. pædiæ 3. et Strabo.

Νυκτοπορία, iter nocturnum, profectio nocturna. Plut. in apophth. et sympos. 8.

Ὁδοιπόρος, viator, per viam iter habens seu incedens. Plut. symp. 3. Item comes. Iliad. ω. (Æsch. Ag. 910. Soph. Œdip. Tyr. 300.)

Ὁδοιπορέω, iter facio. (Soph. Œdip. Tyr. 821. 1047.) Herodian. l. 8. ὁδοιπορήσαντες μετὰ πάσης ἐπείξεως. Philo de vita M. l. 1. ἄραντες δ' ἀπὸ θαλάττης, μέχρι μέν τινος ὡδοιπόρουν, aliquamdiu iter fecerunt.

Ὁδοιπορία, ἡ, profectio, seu iter. Herodian. l. 4. et 7. † Xen. Pæd. 1. 2. 10.†

Ὁδοιπορικός, ad viam pertinens, viatorius. Herod. l. 5.

Ὁδοίπορον, merces, seu donum, quod comiti aut duci itineris datur. Odyss. ο.

Decomp. Διοδοιπορέω, iter facio per, permeo. [Herodot. Hist. lib. 8. cap. 129. ὡς δὲ τὰς δύο μὲν μοίρας διοδοιπορήκεσαν, ἔτι δὲ τρεῖς ἐπέλοιπον ἔσω, &c.]

Ἐξοδοιπορέω, proficiscor ex aliquo loco, exeo. † Soph. El. 20.†

Προοδοιπόρος, qui in itinere præit. Hesych.

Συνοδοιπόρος, comes. Idem.

Ὀξύπορος, qui citò transit. Τὰ ὀξύπορα, sic absolutè dicuntur quandoque medicamenta, quæ brevi transeunt et operantur. ut apud Diosc. l. 3. c. 58.

Ὀξύπορον, medici vocant medicamenti genus tenuium partium, et facilè venas subiens ac permeans. Vide Gal. in lib. de san. tuenda, et Aët. l. 3. c. 90. 91. et lib. 5. c. 68.

Ὀπισθοπόρος, retrogradus. Exponitur etiam, sectator, assecla.

Παιδοπόρος, q. d. liberis transitum præbens: ut, παιδοπόρος γένεσις, in Epigram.

Παλιμπόρος, qui iter repetit, vel è contrario iter faciens. Opp. 4. Hal.

Πεζοπόρος, pedes.

Πεζοπορέω, pedibus incedo, seu iter facio. Xen. [Hipparch. μέτριον μὲν ἐχοῦντα, μέτριον δὲ πεζοπορεῦντα.] et Polyb. [lib. 3. τὸ μὲν πλῆθος ἀνελάμβανε τῶν ἀνδρῶν· ὡς ἂν ἐκ Λιλυβαίου τετταράκοντα συνεχῶς ἡμέρας πεπεζοπορηκότων εἰς Ἀρίμινον.]

Ποντοπόρος, pontum seu mare trajiciens, pontigradus. Od. μ'. παρέπλω ποντοπόρος νηῦς. Sic et Il. γ'. [H. 72. Ἢ αὐτοὶ Παρὰ νηυσὶ δαμείετε ποντοπόροισι. Eurip. Hec. 115. 443. Ἅ τε ποντοπόρους κομίζεις θοὰς ἀκάτους ἐπ' οἶδμα λίμνας. Troad. 810.]

Ποντοπορέω, per pontum gradior, mare pervado, seu pererro. Od. λ'. Τῆς δὲ πανημερίης τέταθ' ἱστία ποντοπορούσης. Utitur et Plut. in Pericle.

Ποντοπορεύω, idem. Od. ε. ἑπτὰ δὲ καὶ δέκα μὲν πλέεν ἤματα ποντοπορεύων.

Ποταμοπόρος, fluvium trajiciens, apud Oppian.

Ταχύπορος, celeriter gradiens: ut, ταχύπορος ναῦς, apud Euripid. in Electra. [451. Helen. 1288. ὁπόσα νέκυι ταχύπορος γενήσεται. Æschyl. Agam. 484. πιθανὸς ἄγαν ὁ θῆλυς ὅρος ἐπινέμεται ταχύπορος.]

Τηλεπόρος, ad quantumvis longinqua penetrans, in longum vadens. Aristoph. in Nub. † 964.† τηλεπόρον τι βόαμα, clamorem longè vagantem: et, τηλεπόρος ἀτραπιτός, via in longum vadens, longa, apud Nonnum.

Ὑγροπόρος, per humida gradiens, humida permeans.

Ὑγροπορέω, per humida gradior, humida loca permeo. Epigr. lib. 4. καὶ νῆας ὑγροπόρους.

Ὑψιπόρος, loca sublimia permeans, per ardua gradiens: ut, ἅρματος ὑψιπόροιο, currus per cacumina currentis. Nonn.

Ὠκύπορος, citò permeans, citato gradu locum aliquem pervadens. celer, citus, velox. Odyss. γ. Νεῶν ὠκυπόρων ἐπιβαινέμεν. Sic et Odyss. ξ. (Æsch. Ag. 1566.)

Ὠκυπορέω, celeriter eo, velox sum. Strabo.

Composita ex πόρος, significante viam seu meatum.

Ἀγχίπορος, ου, ὁ καὶ ἡ, cujus meatus seu viæ propè sunt, vel in propinquo. Ut, ἀγχίπορος γαῖα, apud Nonn. In Epigr. Ἀγχίποροι κόλακες, exp. adulatores semper comitantes eos quibus adulantur.

Ἄπορος, meatum non habens, per quem transitus nobis non patet. Ut, ἄτραπος στενὴ καὶ ἄπορος. Plutarch. in Tito Flamin. Et apud eundem in Pyrrho, ποταμοῦ παρεμβαλὼν διαβῆναι ἀπορωτάτου. Sic apud Herodian. lib. 8. Ἄπορα πράγματα, res inexitatæ. Aristoph. Res ἄπορος est, ex qua nos explicare minimè possumus. Ἄπορος ζήτησις, quæstio insolubilis. Alex. Aphrod. Ἄπορος αἰσχύνη, summum dedecus, et quod eluere nequeas. Et, τὸ ἄπορον, seu τὰ ἄπορα, (absolutè,) res dubiæ, ex quibus evadendi rationem non invenimus. Dionys. Halic. † Aristoph. Nub. 703.† ¶ Dicitur et de eo quod fieri nequit. Apud Thuc. l. 2. ἄπορόν ἐστιν, ἰδεῖν ὑμᾶς τὴν πόλιν, fieri non potest, ut vos, &c. Et Plut. de def. orac. ἄπορόν ἐστι νοῆσαι, intellectu assequi non possumus. ¶ Item difficilis. Thucyd. l. 5. ¶ Item inops, indigus, pauper. Plut. τοῖς ἀπόροις οἱ δανείζοντες. Et, ἄπορος πάντων, apud Luc. Ὁ ἐν ἀπόροις ὤν, ὁ ἄπορος, qui premitur angustiis, qui solvendo non est; Theophil. in Inst. Xenoph. † Pæd. 1. 6. 3.† Metaphoricè res ἄπορος dicitur, et homo, qui in difficultatibus constitutus nullam rationem invenire potest, qua se ex iis expediat. Ἄπορος δίαιτα, tenuissimus victus. Plat. de leg. Thuc. l. 3. πανταχόθεν δ' ἀπόρως καθεστῶτες, ex rebus dubiis, in quibus hærebant, expedire se non valentes. Et, ἄπορος γνώμης, consilii inops. Item, (sine adjectione,) amens, stupidus, hebes: apud Aristoph. in Nub. † 629.† (Soph. Œdip. Tyr. 710.)

Ἀπόρως, perplexè, ita ut extricare te nequeas. Æschin. contra Ctesiphont. Plut. in Philop. Xen. Hell. 7. ¶ Exponitur et, tenuiter. Ἀπόρως ἔχειν, et ἐν ἀπόρῳ γενέσθαι, et ἐν ἀπόρῳ ἔχειν, animo anxio et perplexo esse. Thucyd. Halicarn. Polyb.

Ἀπορία, ἡ, res intricatæ et perplexæ, ex quibus explicare nos non possumus. Item anxietas, angustia, consilii inopia. Isocrat. in Helen. encom. μεγάλου φόβου καὶ μεγάλης ἀπορίας ἀπήλλαξε, magno metu et anxietate. Plut. in sympos. πολλὴν ἀπορίαν τοῖς ἀκούουσι παρεῖχε, magnam hæsitationem injiciebat. ¶ Item schema rhetoricum, quo simulamus nos nescire quid dicendum nobis, quid omittendum sit. ¶ Item quæstio de qua dubitatur. Plut. Aristot. et Lucian. ¶ Item difficultas. Plat. l. 7. de legib. et Plut. de def. orac. ¶ Item periculum. Plat. in epistol. ¶ Item pro ἀδυναμία. Schol. Theo. lib. 2. ¶ Item inopia, indigentia, paupertas. Thuc. lib. 1. οὐ δεῖσθαι ἃ τῇ ἀπορίᾳ ἐκτῆσθαι, τῇ περιουσίᾳ ἀπολέσθαι, paupertate parta divitiis pessum ire. Sic apud Luc. in vit. auct. Plat. in apol. Socr. et Xen. Pæd. 1. (Eurip. Phœniss. 694. Aristoph. R. 1313.)

Ἀπορέω, ad angustias detrusus inexplicabiles hæreo: vel simpl. dubito, æstuo, nescio quò me vertam. Interdum absolutè. ut Isocr. in Trapez. ἀπορῶν δὲ, καὶ οὐδεμίαν ἄλλην εὑρίσκων ἀπαλλαγήν. Thuc. l. 2. ὁ δ' ἀπορῶν, μόλις κατανοεῖ τὸν προέχοντα ταύτην. Interdum cum dativo. † Xen. Pæd. l. 4. p. 101. d. et sequente ὅπως vel πῶς.† Plut. in amat. nar. ἀπορῶν δὲ τῷ πράγματι Θεοφάνης, nescius, quid agendum esset, Theophanes. Et cum accusat. Aristot. hist. an. l. 7. ἀπορῶ τὴν αἰτίαν, dubito quæ sit causa. Sic Herodot. lib. 4. ἀπορέειν τὴν ἐξαγωγήν, hæsitare de egressu. Cum eodem casu constructum, significat etiam, nescio, ignoro. Luc. in Halcyone, τὰ πολλὰ δ' ἀπορεῦντες καὶ τῶν περὶ ἡμᾶς συμβαινόντων παθῶν, multa eorum quæ nobis accidunt ignorantes. Interdum cum infinitivo. Ac tum signif. aliquando, diffido me posse. ut apud Plut. in Themist. ἀπορῶν τοῖς ἀνθρωπίνοις λογισμοῖς προσάγεσθαι τὸ πλῆθος, populum in suam sententiam humanis consiliis traducere se posse diffidens. Aliquando signif. non possum, nequeo. Aristoph. ἀπορῶ φράσαι μέγα πρᾶγμα. ¶ Cum genitivo signif. egeo, destitutus sum. † συμμάχων. Xen. Pæd. l. 4. p. 97. d.† Isocr. in Helen. encom. οὐδεὶς πώποτε λόγων ἠπόρησε. Plut. in Solone, οὐκ ἀπορῶ τῶν βοηθησόντων ἑταίρων, non mihi desunt, qui me velint opibus suis juvare.

Ἀπορέομαι, idem quod ἀπορῶ. Polyb. l. 16. ἠπορεῖτο, καὶ δυσχερῶς διέκειτο περὶ τοῦ μέλλοντος, animi pendebat, &c. Aristoph. in Nub. † 714.† κἂν ἀπορῇς τι τῶν νοημάτων, ἀφεὶς ἄπελθε, si de conceptu et cogitatione quapiam dubites, dimitte. † alii legunt ἀπορῇς.† ¶ Item nescio, ambigo. Plat. in ep. ἐάν σε ὑπεραρῇς, ἀπορούμενος. ¶ Item egeo, indigeo. Aristot. in Œc. ἀπορούμενος ἀργυρίου. Sic et apud Plut. ¶ Ἀπορεῖσθαι, in pass. signif. dicitur id, de quo dubitatur seu quæritur, quod in dubio manet. Aristot. ἀπορεῖται δὲ, ἐκ τίνος συστήσει τὸ ποσόν, non invenitur, unde confingatur nihil. Et, τὸ ἀπορούμενον, id quod controversum est, de quo quæstio est. Alex. Aphr.

Ἀπόρημα, τὸ, res de qua quæritur; dubitatio in medium allata, de qua disceptatur. Et simpl. dubitatio. [Polyb. Hist. lib. 1. ἀναδραμόντες ἐπὶ τὰς χεῖρας, τοῦ μὲν ἀπορήματος κατάλυσιν, ὑπὲρ τῶν κατὰ τὰς αἰτίας ἀποδείξεων.]

Ἀπορηματικὸν ἐπίῤῥημα, adverbium dubitativum: apud Gram.

Ἀπορητικὸς, ὁ, qui dubitare solet, dubitator, hæsitator. Ut, ἀπορητικοὶ φιλόσοφοι, qui de omnibus rebus dubitabant. Diogen. Laërt. in Pyrrhone Eliensi. Quales ab eo Pyrrhonii, et aliter σκεπτικοὶ, fuere nuncupati.

Decomp. Διαπορέω, ῶ, F. ήσω, idem cum ἀπορῶ. (nisi quòd additione præpositionis significatio aliquantum intenditur.) animi dubius sum, hæsito, et nescio quid mihi sit faciendum. Synes. epistol. 4. διαπορῶν ἀγνοήματος, animi sim dubius. Item dubito, ambigo. Act. Apost. c. 5. διηπόρουν περὶ αὐτῶν. ¶ Item dubitationem affero, addubitans quæro. Plut. symp. 4. περὶ τῆς αἰτίας, δι' ἣν πλεῖστα τῶν ἄλλων ἐπὶ τὰ γαμικὰ δεῖπνα παραλαμβάνονται, διηπόρει, dubitationem movit et quæstionem. Idem de def. orac. ἐγὼ προβάλλω διαπορῆσαι, πῶς εἶχε καὶ τίνι ἀπήντα, quæstionem vobis propono. Sic Philo de mundo, διαποροῦμεν περὶ αὐτῆς, de ea quærimus. ¶ Interdum significat, nescio, ut apud Herodian. lib. 3. διηπόρει, ποῦ ποτε ἄρα εἴη. ¶ Item egeo, indigeo, ut apud Aristot. Œcon. 2.

Διαπορέομαι, idem. Unde, διηπορημένη, animi dubia, ad consilii inopiam redacta; apud Æschin. de malè gesta leg. Et apud eundem in eadem orat. ἐξαίφνης ἐσίγησε, καὶ διηπορήθη. ¶ Item in quæstionem venio, seu, quærendo et addubitando de me disputatur. Themist. ταῦτα μὲν εἰς ἴσον διηπορήσθω.

Διαπόρησις, ἡ, dubitatio, addubitatio. Est etiam figura oratoria, de qua Aquila Rom.

Διαπορητικῶς, dubitanter.

Decomp. Προδιαπορέω, valde dubito. Plut. symp. 4.

Συνδιαπορέω, ῶ, unà dubito, unà quæro.

Ἐξαπορέω, prorsus hæsito, et, detrusus ad angustias, quò me vertam, nescio. Item ingenti inopia rerum necessariarum et consilii opprimor.

Ἐξαπορέομαι, idem. Plut. in Alcib. ταῦτ' ἀκούσαντες οἱ πολλοὶ, ἐξηπορήθησαν, prorsus hæsitabant, et animi pendebant. In epist. ad Corinth. 2. cap. 4. ἀπορούμενοι, ἀλλ' οὐκ ἐξαπορούμενοι, egentes, sed egestati non succumbentes.

Ἐπαπορέω, addubito, insuper dubito, aliam insuper dubitationem et quæstionem moveo. (Cum ἐς, Soph. Tr. 1260.)

Ἐπαπόρημα, τὸ, addubitatio, quæstio, dubitatio super aliqua re.

Ἐπαπορηματικὸς λόγος, et ἐπαπορητικὸς, oratio qua addubitantes quærimus.

Ἐπαπόρησις, ἡ, addubitatio, et quæstio super aliqua re: vel simpliciter, ἀπορία. Hesych. et Suid.

Ἐπαπορία, idem.

Προαπορέω, prior dubito, prior quæro, vel dubitandus disputo. Aristot. in meteor. προαπορήσαντες πρὸς ἡμᾶς αὐτούς.

Ἀραιόπορος, meatus seu foramina rara habens, laxus. Alex.

Βραχύπορος, breves meatus habens. [Plat. de Rep. lib. 8. ἵνα περιτρεπόμενοι ἑκάστης κύκλου περιφορᾶς ξυνάπτωσι, βραχυβίοις μὲν βραχυπόροις, ἐναντίοις δὲ ἐναντίας.]

Δίπορος, duas vias seu duos meatus habens. Eurip. in Troad. [1097. Ἢ δίπορα κορυφὰν Ἴσθμιον, ἵνα πύλας Πέλοπος ἔχουσιν ἕδραι. Aut Bimarem Verticem, nempe Acrocorinthum;—Δίπορος, διθάλασσος, Horat. lib. 1. od. 7. ver. 2. et Ovid. Fast. lib. 4. ver. 501. bimarem Corinthum vocant. Cl. Barnes.]

Δύσπορος, per cujus viam ac meatum difficulter iri potest, transitum difficilem habens. Luc. in Demosth. ὁ ἰδεῖν τὰ ἄβατα, ὁ γράφων τὰ δύσπορα.

Δυσπορία, difficultas transitus, viæ difficultas. Xen.

Εὐθύπορος, cujus meatus in rectum porriguntur, recto tramite progrediens. Metaphor. apud Plat. εὐθύπορον ἦθος, recti mores.

Εὐθυπορία, meatuum rectitudo, progressio in rectum. Plat. de leg. et Synes. ep. 133.

Εὐθυπορέω, sum meatibus in rectum porrectis, seu habeo meatus in rectum protensos, rectà pergo. Theophr. de caus. l. 5. εὐθυπορούσης τῆς τροφῆς, quum rectis meatibus descendat nutrimentum. Idem l. 1. de caus. τὸ εὐθυπορεῖν ὑπάρχει τοῖς τοιούτοις. Item, rectam viam sequor, via porrecta iter facio. Pro quo Strab. l. 6. dicit, εὐθυπορίας ἔχειν ὁδοῖς.

Εὔπορος, cujus meatus benè aperti sunt, pervius. Luc. in Lexiph. εὔπορος πάνυ τὰ ὦτα, ὅδε ἄκουε. Item, per quem meare seu transire facile est, transitum facilem habens: ut, ὁδὸς εὔπορος, apud Plat. et Greg. Et activè apud Eurip. εὐπόροισι πλάταις, navibus velociter permeantibus, seu actuariis. (Æsch. Suppl. 479.) ¶ Item expeditus, facilis. Syn. ep. 152. εὔπορος εὑρεῖν ἐρωτικὴν φύσιν, promptus et expeditus ad inveniendam amatoriam naturam. Sic Demosth. Olynth. 3. καίθ' ὑμᾶς εὔπορον, facile. ¶ Item abundans, copiam alicujus rei habens. Aristot. Œcon. 2. τῶν καρπῶν εὔπορος. Et, εὔπορος πᾶσιν, omnibus affluens, apud Thucyd. Et, οἱ εὔποροι, divites, locupletes.

Εὐπόρως, facilè, εὐπορώτερον, faciliùs, expeditiùs. Plat. in symp. † Xen. Pæd. 1. 6. 8.† [Græc. Hist. lib. 5. ὅπως εὐπόρως ἤδη οἱ Θηβαῖοι αὐτοῖς παραπορεύοιντο.]

Εὐπορία, ἡ, progressus expeditus, cursus facilis. Ut, εὐπορία τῆς τύχης, facilis fortunæ progressus, apud Thuc. Plutarch. de solert. an. (de leonibus:) μηδὲ καταλείπωσιν εὐπορίαν τοῖς ἰχνεύουσι, ne vestigatores expedito cursu subsequi possint. ¶ Item via seu ratio facilis, facilitas, facultas. Thuc. l. 3. ὁρμᾶν τὴν εὐπορίαν τοῦ καθ' ἡμέραν. Sic et apud Plut. in Alcib. et Phil. de vit. M. l. 2. ¶ Item copia, abundantia. Ut, εὐπορία χρημάτων, apud Herodian. † Xen. Pæd. l. 3. p. 77. b.† Et specialiter, abundantia bonorum et opum. Demosth. contr. Mid. ¶ Εὐπορία dicitur etiam certa et omnis dubitationis expers cognitio, ejus, qui scientiæ facultatem est assecutus. Aristot. Metaph. 2.

Εὐπορέω, est mihi copia et facultas, abundè possum, vel simpl. possum. Plat. de leg. εὐπορῶ εἰπεῖν. Idem ibidem, καθ' ὅσον εὐπορεῖ τις, quantum quis potest. ¶ Item habeo, suppetit mihi. Arist. Œc. 2. καὶ εὐπορεῖ ἀργυρίου. Alex. Aphr. l. 2. probl. εὐπορεῖν ὀργάνου εὐηρμόστου, habere instrumentum bene constitutum. Item, abundo aliqua re, magna est mihi copia. † abs. Xen. Pæd. 1. 6. 10.† Plut. in Themist. εὐπορεῖν τῶν ἐφοδίων, abundare viatico. ¶ Interdum exp. abundè nanciscor, vel simpl. consequor, comparo mihi. ut apud Demosth. ἄλλοθεν χρήματα εὐπορήσας. Interdum sign. ditesco. ut apud Xen. αἰσχρὸν, ἀπὸ τῶν πονηροτέρων εὐπορεῖν, labore improborum hominum ditescere. ¶ Εὐπορέω, philosophis in specie est, omni dubitatione remota certò cognosco veritatem. Aristot. metaph. 1. et 2.

Εὐπορέομαι, idem quod εὐπορέω. Act. Apost. c. 11. καθὼς ηὐπορεῖτό τις, prout cuique suppetebat. ¶ Item abundè habeo. Aristot. Œcon. lib. 2. ἐβούλετο εὐπορεῖσθαι τοὺς στρατιώτας τῶν ἐπιτηδείων.

Εὐπόριμος, cujus copia facilè nobis fit, abundè suppetens.

Decomp. Ἐξευπορέω, idem cum εὐπορέω, comparo. Plat. de leg. lib. 10. ταῦτα δὲ πάντα δύναται πᾶσαν ἐπικουρίαν ταῖς χρείαις ἐξευπορεῖν, comparare, copiam auxiliarem facere.

Συνεξευπορέω, simul copiam auxiliarem facio.

Προσευπορέω, præterea mihi acquiro. Item, abundè suppetit mihi.

Προσευπορέομαι, itidem, abundè habeo. Dem. contra Timocr.

Συνευπορέω, unà comparo, aliquem in comparando seu acquirendo adjuvo. Demosth. ἰδίᾳ μοι τριάκοντα μνᾶς συνευπορῆσαι. Apud Antiphon. ἐκ τῶν ἰδίων συνευπόρησε, exp. ex propriis contulit. ¶ Item general. operam meam alicui suppedito. Plut. in Lyc. ἑτοίμως συνευποροῦσαν, sponte operam suam accommodante.

Συνευπορέομαι, idem. Isocr. in Paneg.

Εὐρύπορος, latos seu amplos meatus habens. Exponitur etiam, habens lata vada. [Hom. Iliad. Ο. 381. θαλάσσης εὐρυπόροιο. Schol. εὐρυχώρου. πλατείας ἐν τῷ περᾶσαι. Odyss. Δ. 432. m. 2. Schol. πλατεῖς πόρους ἐχούσης. ὅτι τὸ ῥεῦμα ἢ καλοὺς πόρους ἐχούσης.] (Εὐρύπορος θάλασσα. Æsch. Pers. 108.)

Ἰσχνόπορος, qui graciles meatus habet. Plut.

(Ναύπορος. V. Æschyl. Eum. 10.)

Ναυσίπορος, q. d. per cujus meatus naves ire possunt, navibus meabilis, navigabilis. Herodian. lib. 6. οἱ δὲ θέρους ναυσίπορον ἔχουσι τὸ ῥεῖθρον, flumen æstate navigabile.

Πεντάπορος, quinque meatus seu alveos, aut canales habens. Exponitur et, quinquefluus, apud Dionys. de situ orb.

Πολύπορος, multos meatus habens. Expon. etiam, locuples, dives.

Πυκνόπορος, densos habens meatus.

Στενόπορος, et poëticè στεινόπορος, angustos et arctos meatus habens. ¶ Item angustus, arctus. Thuc. τὰ στενόπορα τῶν χωρίων, angusta loca. Alex. Aphr. ὁ στενόπορος αὐλὸς, ὀξύτονος, tibia angusta acutum sonum edit. Utitur et Aristot. de mundo. (Æsch. Pr. 728.)

(Ταχύπορος. Æsch. Ag. 495.)

Τετράπορος, quatuor meatus seu foramina habens. ‡ Anthol. p. 370.‡

Composita ex πορίζω.

Βιοποριστικὸς, victum parans et suppeditans, apud Euseb.

Δυσπόριστος, ου, ὁ καὶ ἡ, ægrè parabilis, qui magna cum difficultate acquiritur. Plut. in symp. sept. sap. Et, τὸ δυσπόριστον, difficultas in acquirendo, penuria. Hesych. et Suid. est, inventu difficile.

Ἐκπορίζω, excogito, adinvenio, comminiscor. Aristoph. in Vesp. Εὖγ' ἐκπορίζεις αὐτὰ, κἀπιχαρίως. ¶ Item quæro, acquiro, comparo. Aristoph. in eadem comœdia, κἀκπορίζομεν ἔξω, quærimus seu comparamus. † χρήματα, pecuniam conficere. Xen. Pæd. 1. 3. p. 68. b.† ¶ Item suppedito, administro, suggero. Plat. l. 1. de rep. ἡ τέχνη ἐπὶ τῷ τὸ ξυμφέρον ἑκάστῳ ἐκπορίζειν πέφυκε, ut unicuique, quod utile est, suggerat. Philo de vita M. l. 1. οὐδὲ τὰς ἀναγκαίας ἐκπορίζων τροφὰς, ne alimenta quidem necessaria subministrans.

Ἐκπορίζομαι, itidem, quæro, comparo. Plat. in Gorg. καὶ αὐτοὶ ἐκπορίζεσθαι οἱ δυνάμενοι ταῖς ἰδίαις πλάσεσιν. Item pass. suppeditor, suggeror. ut apud eundem de rep. l. 1. τάγε αὐτῆς, ἔστιν εἶναι βελτίστη, ἱκανῶς δήπου ἐκπεπόρισται; omnia sufficienter subministrata sunt ipsi, ut sit optima.

Ἐμπορία, quæstus, negotiatio.

Εὐπόριστος, acquisitu et paratu facilis. Epicurus, τὸ μὲν φυσικὸν πᾶν εὐπόριστόν ἐστι, τὸ δὲ κενὸν δυσπόριστον.

[Συνεξευπορίζω. Xenoph. de Cyri Exp. ἐνθυμεῖσθε ὁ ἀπορεῖτε συνεξευπορίζειν τι, &c.]

Προσπορίζω, acquiro, comparo; acquiro ad id quod jam partum est. Dem. Philip. 1. προσποριεῖ τὰ λοιπὰ αὐτὸ τὸ στράτευμα ἀπὸ τοῦ πολέμου.

Προσπορισμὸς, ὁ, acquisitio ejus quo adhuc egebamus. Exponitur etiam, peculium, seu [illegible] quod acquiritur per eos qui in nostra sunt potestate.

Ἀπροσπόριστα, τὰ, (decomp.) dicuntur, quæ patrifamiliàs per filium non acquiruntur; ut bona adventitia. in Pand.

Συμπορίζω, unà quæro, seu acquiro: seu simpl. conquiro, comparo. Thucyd. lib. 3.

Συμπορίζομαι, idem. Demosth.

Συμπορισμὸς, οῦ, ὁ, comparatio, conquisitio.

Composita ex πορεύω, et πορεύομαι.

Ἀντιπορεύομαι, contrà eo, vado in contrariam partem. [Xenoph. de Exp. Cyri lib. 4. cap. 8. §. 14. ἔξω γενόμενοι τῆς τῶν πολεμίων φάλαγγος, ἐπορεύοντο. οἱ δὲ πολέμιοι, ὡς εἶδον αὐτοὺς, ἀντιπορευόμενοι.] ¶ Item metaph. resisto, refragor.

Ἀντίπορος, ὁ καὶ ἡ, contrà gradiens, in contrariam partem tendens. Item oppositus, è regione positus. apud Nonn. et Euripid. in Iphig. Aulid. [1495.] (Med. 210. Æschyl. Pers. 65.)

Ἀποπορεύομαι, abeo, abscedo, discedo. Aristotel. Œcon. 2. πρὸς τοὺς ἐναντίους ἀποπορεύεσθαι, ad hostes abire, deficere ad hostes. Item redeo, revertor. Unde ἀποπορευτέον, Atticè ἀποπορευτέα, redeundum est. Suid. ex Agathia.

Ἀποπορεία, ἡ, abitus, discessus. ¶ Item reditus. Suid. ex Procopio.

Ἀπόρευτος, per quem iter haberi nequit, ut, ἀπόρευτος ὁδὸς, apud Plut. in Camillo.

Διαπορεύω, trajicio. Xen. anab. l. 2.

Διαπορεύομαι, eo per, iter habeo per. Plat. in Num. διαπορευόμενοι τὴν πόλιν, euntes per urbem. Arist. Œconom. 2. διαπορευόμενος διὰ τῆς χώρας, iter faciens per regionem. Item simpl. eo, proficiscor. Plat. lib. 10. de leg. Item intercedo. unde διαπορευόμενος, intercessor.

Διαπορεία, ἡ, itio seu iter per locum aliquem. Plato in Epinom. ¶ Item intercessio, apud Bessarion.

Διαπόρευσις, idem cum διαπορεία, in prima sign. Suid.

Διαπρύσιος, ου, ὁ, penetrabilis, penetrans. (quasi διαπορεύσιμος.) Ut, διαπρύσιον κέκραγε, apud Greg. quoniam voce sua alta et clara aures penetrant. Sic et, διαπρύσιον γεγωνεῖν dicitur, qui vocem ita intendit, ut etiam aures longiùs dissitorum penetret. Iliad. Θ'. et ρ'. ‡ Soph. Œd. C. 1479.‡

Δυσπόρευτος, per quem difficulter iter fit. Strabo lib. 16. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 1. cap. 5. §. 7. καὶ δή ποτε στενοχωρίας καὶ πηλοῦ φανέντος ταῖς ἁμάξαις δυσπορεύτου, &c.]

Εἰσπορεύομαι, ingredior. Eurip. in Electr. Πυλάδης μὲν οὖν εἴσω τι καὶ δέμας γ' ἔχων Ἀχαιΐδος γῆς, εἶτ' εἰσπορεύεται. † Xen. Pæd. 2. 55. b.† Frequens est et in Novo Testam.

Decomp. Παρεισπορεύομαι, juxtà vel clàm ingredior, εἰσπορεύομαι. 2 Maccab.

Συνεισπορεύομαι, unà ingredior, unà proficiscor in.

Ἐκπορεύω, educo. Eurip. in Phœn. ἐκπορεύετ' ἑκάστοτε δόμων.

Ἐκπορεύομαι, exeo, egredior. Polyb. ἐκπορευόμενος ἐκ τοῦ χάρακος, egressus castris.

Ἐκπόρευσις, egressus. Item processus. Ut, ἐκπόρευσις τοῦ πνεύματος. Naz.

Ἐκπορευτὸς, procedens, egrediens.

Ἐκπορευτῶς, more eorum qui egrediuntur seu proficiscuntur alicunde. Sed et Spirit. S. ἐκπορευτῶς προϊέναι dicitur ἐκ τοῦ πατρὸς, procedere ex Patre: apud Naz.

Διεκπορεύομαι, (decomp.) egredior seu exeo per: transeo per. Expon. etiam, progredior.

Ἐμπορεύομαι, proficiscor. Eurip. Ὅστις δὲ πρὸς τύραννον ἐμπορεύεται, Κείνου 'στὶ δοῦλος, κἂν ἐλεύθερος μόλῃ. Alias signif. vide post Ἔμπορος, heic antè.

Ἐπιπορεύομαι, eo ad, proficiscor ad. Plut. in apoph. ἐπιπορεύεσθαι τόπους, conferre se ad loca. Item, eo seu proficiscor per. Plut. in Lyc. ἐπιπορευόμενοι τοὺς ἀγροὺς, proficiscentes per agros. Et cum accus. apud eundem, ibidem, τὴν οἰκουμένην ἐπιπορεύεται, terrarum orbem peragrat.

Καταπορεύομαι, redeo: peculiariter dicitur de exulibus, Polyb. Propriè significat, proficiscor deorsum, descendo.

Μεταπορεύομαι, proficiscor seu eo post, vel persequor, et in specie, vindicta persequor, ulciscor. Lysias, ἰδίαν ἔχθραν οὐδεμίαν μεταπορευόμενος. Sic apud Eurip. in Oreste, τὸν φόνον τοῦ πατρὸς μεταπορευόμενος. ¶ Item ambio, seu honorem peto. Polyb. οὐκ ἐτόλμα μεταπορεύεσθαι τὴν ἀρχὴν τῷ ἀδελφῷ, non ausus est petere magistratum fratri.

Μεταπορεύδην, persequendo. Hesych.

Παραπορεύομαι, ad latus incedo, deambulo. Gregor. τῷ στρατῷ παραπορευόμενος, ad latus incedens et deducens. Polyb. παρὰ τὰ ζεύγη πλάγιοι παραπορεύονται. Item prætereo, iter facio, seu transeo. ut Matth. 27. et Marci 15.

Περιπορεύομαι, circumeo, in orbem eo, et lustro. Aristot. Œcon. 2. τὰ ἱερὰ περιπορευόμενος, lustrans fana deorum.

Decomp. Εἰσπεριπορεύομαι, idem quod περιπορεύομαι.

Ἐκπεριπορεύομαι, circumeo. Josuæ 15.

Προπορεύω, priùs trajicio: vel prætermitto.

Προπορεύομαι, eo antè, præcedo, præeo. ut, πρόπολος προπορευομένη, ancilla heræ suæ præiens, apud Athen. lib. 6. Et, προπορεύεσθε ἔμπροσθεν, præcedite nos; apud Xen. Pæd. 4.

Προσπορεύομαι, proficiscor ad, accedo ad, venio ad. Marc. 10. προσπορεύονται αὐτῷ. Polyb. τούτου προσπορευομένου τὸν ἀγοραῖον, hoc populum adeunte. Item advento. Arist. Œc. 2. προσπορευομένης τε τῆς πορείας.

Προπορεία, dignitas præeundi.

Συμπορεύομαι, proficiscor cum, itineris sum comes: seu unà cum aliquo eo. Lucæ 24. συνεπορεύετο αὐτοῖς. Et Marci 10. συμπορεύονται πάλιν ὄχλοι πρὸς αὐτόν.

Ὑποπορεύομαι, eo sub, subeo. Plut.

Ὑποπόρευσις, ingressus subterraneus, infernus ingressus seu iter. Plut.

Composita ex πορθμός.

Ἀντίπορθμος, ου, ὁ καὶ ἡ, è regione oppositus interjecto freto, ex ulteriore freti parte oppositus. Eurip. in Ion. et Aristot. de mundo.

Διαπορθμεύω, F. εύσω, transfreto, trajicio, transporto. Dionys. Areopag. τούτων διαπορθμευόντων, hæc transmittentes. Plat. in sympos. διαπορθμεῦον θεοῖς τὰ παρ' ἀνθρώπων, transportans ad deos ea quæ sunt apud homines. ¶ Item interpretor. i. ab uno sermone in alium transfero. Areth. in Apoc. c. 16.

Διαπορθμευτικῶς, transportando, transmittendo. Dion. Areop.

Ἐκπορθμεύομαι, per fretum exporto, abduco. Eurip. in Helene, Μενέλεως αὐτὸν ἐκπεπόρθμευται χθονός. [1553. 1194.]

Στενόπορθμος, arcto freto constrictus. Eurip. in Iphig. Aul.

ΠΕ'ΛΑΓΟΣ, εος, τὸ, pelagus, mare, æquor. (Æsch. Suppl. 479.) (☞ Τὸ πλάτος τῆς θαλάσσης, quasi πέλαγος, utpote πέλας τῆς γῆς ὄν, ut vult Etym. vel quia πέλας ἄγει.) Od. γ'. πέλαγος μέγα μετρήσαντες. Isocr. ad Demon. τελευταῖα πελάγη διαπερῶν. Thuc. ἐς τὸ πέλαγος ἀφεῖναι. Metaphoricè apud Athen. l. 13. Εἰς πέλαγος αὐτὸν ἐμβάλλεις γὰρ πραγμάτων.

Πελάγειος, ου, ὁ, marinus. Aristot. hist. an. l. 8. c. 19. (Soph. Tr. 661.) Scribitur et πελάγιος, sine diphthongo: apud eundem hist. an. l. 1. ¶ Fœm. πελαγία, sine subjectione, significat τὴν πελαγίαν ῥῖνα, teste Hesych.

Πελάγια, τὰ, eidem sunt crepitacula.

Πελαγικός, idem quod πελάγιος. Plut. symp. 3.

Πελαγίζω, altum teneo. apud Suid. πελαγιζούσαις ταῖς ναυσὶ στεῖλαι τὰς πλείους καταδῦσαι. [Herodot. Hist. lib. 1. πρότερον ἰθέως ὁ ποταμὸς ἀνὰ τὸ πεδίον πᾶν ἐπελάγιζεν. Xenoph. Œconom. cap. 21. § 3. Οἷον καὶ ἐν τριήρει, ἔφη, ὅταν πελαγίζωσι, καὶ δέῃ περᾶν &c.]

Ἀμπέλαγος, per syncopen dicitur, pro ἀνὰ πέλαγος, apud Hesiod. † Th. 190.† [Ap. Rhod. Arg. lib. 2. 363. Ὧδε μάλ' ἀμπέλαγος τετραμμένον αἰθέρι κυρεῖ. 810. iv. 1538.]

ΠΕ'ΛΑΝΟΣ, ου, ὁ, libum, quod, placentæ in modum, è farinæ polline fiebat, et sacrificiis adhibebatur. Aristophan. in Plut. ‡ 661.‡ Ἐπεὶ δὲ βωμῷ πόπανα καὶ προθύματα Καθωσιώθη, πέλανος Ἡφαίστου φλογί. Eurip. in Hippol. ἀθύτους πελάνους. ¶ Item, succus seu lacryma plantæ concreta et arendo indurata, ut gummi, thus, et similia, teste Suida. Spuma etiam concreta πέλανος nominatur, teste eodem Suid. et Hesych. Eurip. in Oreste, ἐν δ' ὄμορξον ἀθλίου Στόματος ἀφρώδη πέλανον, ὀμμάτων τ' ἄπο. Sunt qui πέλανον dici scribant quodvis humidum concretum et arendo induratum. ☞ Παρὰ τὸ παλύνειν, quod est miscere, ex aquæ enim et farinæ mistura subactioneque massa fit, quæ postea coquendo induratur. ¶ Significat etiam obolum, Nicand. in Alexiph. πελάνου βάρος ἐμμεμαῶτες. (Æsch. Pers. 204. πέλανος αἱματοσφαγής. 818. [illegible] ἐν μάχῃ πέλανον. i. e. θρόμβον αἵματος. Eum. 265. Ch. 90.)

Composita.

Ἀμπέλανα, placentæ latæ, tenues et orbiculares, πέπανα, Hesych.

Ἐπιπελάνια, liba. Idem.

ΠΕΛΑΡΓΟ'Σ, οῦ, ὁ, ciconia: de qua ave vide Aristot. hist. an. l. 8. c. 3. Ælian. Opp. in Ixeut. et Plin. l. 10. c. 23. ☞ Παρὰ τὸ πελὸν, nigrum, et ἀργὸν album, quoniam habet pennas albas et nigras. ¶ Est etiam testaceum seu fictile vas, ciconiæ rostrum habens. Hesych.

Πελαργικός, ή, όν, ciconiarum est, seu qualis ciconiarum est, ciconiarum proprius. Ut, πελαργικὸς νόμος, lex qua parentes alere liberi jubentur. nam ciconias parentes senio confectos nutrire, in volando fessos juvare et portare, testantur scriptores historiæ naturalis. Aristot. et Plin.

Πελαργιδεῖς, ciconiarum pulli, apud Aristoph. in Avib.

Πελαργῖτις, herba quædam lienosis medens. Galen. τῶν κατὰ τόπους lib. 9.

Πελαργᾶν, Pythagoras vocabat τὸ νουθετεῖν, admonere: ut scribit Suid.

Πελαργώδης, ciconiæ similis, referens ciconiam. Strabo.

Composita.

Ἀντιπελαργέω, et ῶ, gratiam in tempore refero, beneficium rependo: Suid. Metaphora à ciconiis, quæ parentes senio jam confectos nutrire, et fessos ad terga recipere, dicuntur ab Aristot.

Ἀντιπελάργησις, et ἀντιπελάργωσις, ἡ, beneficii accepti remuneratio. Suidas.

Ἀντιπελαργία, idem.

Ὀρειπελαργός, ciconia montana: aquilæ genus, apud Aristot. hist. an. l. 9. c. 32. Vide et Plin. l. 10. c. 3.

ΠΕ'ΛΑΣ, (adverb.) prope, idem quod ἐγγύς. Plut. contra Coloten. πέλας γὰρ ἑστὼς ὁ θεὸς, ἐγγύθεν βλέπει. Et cum genit. Od. ά. Ὅς τότε Τηλεμάχου πέλας ἵστατο. Cum articulo, ὁ πέλας, vicinus, proximus, finitimus, alius vel alter à nobis. (Eurip. Med. 86. Phœniss. 807. Æschyl. Ag. 219. Βωμοῦ πέλας. Soph. Œdip. Tyr. 802. 1067. Aristoph. R. 1306.)

Πελάω, et πελάζω, F. άσω, propinquo, appropinquo, venio ad, accedo. Soph. in Electra, ἐμοὶ ἀφεγγὴς πελᾷ τέρας. Eurip. πελάζειν εἰς ὄψιν, in conspectum accedere. Hesiod. in Erg. πρὸς τείχει πελάσας. Synes. epist. 11. πελάζειν τῇ γῇ. Sic Xen. Pæd. 1. θηρίοις πελάζειν. ¶ Item transitivè, appropinquare facio, admoveo, applico, appello. Il. φ'. οὐ γὰρ ἔα Ἧς χεῖρας φείδεσθαι, ἐπεὶ δ' ἐπέλασσέ γε δαίμων. Od. κ. δεκάτῃ δέ με νυκτὶ μελαίνῃ Νῆσον ἐς Ὠγυγίην πέλασαν θεοί. Iliad. ά. Ἱστὸν δ' ἱστοδόκῃ πέλασαν. Sic et apud Hesiod. in Erg. (transitivè. Eurip. Med. 91. intransit. Ib. 101. Cum Dat. Ib. 761. Æsch. Pr. 155. Suppl. 306.)

Πελάζομαι, idem cum neutrali πελάζω. Hom. Eurip. (Soph. Œdip. Tyr. 223.)

Πελάσασθαι, activè etiam exp. Il. ξ'. μεθ' οἳ ἔελδον Πάτροκλον νηυσὶν πελασσέμεναι τεθνειῶτα, ad naves perducant.

Πελάτης, ου, ὁ, qui appropinquat, qui accedit. Soph. in Philoct. Πελάτης loci alicujus, dicitur vicinus, incola. (Πελάτης. Ἔποικος, γείτων. Æschyl. Pers. 49.) ¶ Πελάται dicuntur etiam inferioris conditionis homines, qui domum nostram ventitant, et nos colunt, Romanis clientes. Plut. in Rom. ¶ Fœm. πελάτις, ιδος, ἡ, cliens vel famula. Plut. in vita Cat.

Πελατικός, ή, όν, ad clientes pertinens. ¶ Τὸ πελατικὸν dicuntur ipsi clientes, seu clientum caterva.

Πελατεία, ἡ, clientela.

Πελαστής, οῦ, ὁ, idem cum πελάτης.

Πελάθω, f. άσω, idem cum πελάζω, appropinquo. Eurip. in Rheso, Τί ποτ' οὐ πελάθει σκοπὸς, ὃν Ἕκτωρ ὤτρυνε κατόπταν. [557. Not. Πελάθω pro πελάζω, hinc πλάθω per Syncopen pro πελάθω. Th. πέλας. Vide suprà 14. Elect. 1292. Ὦ παῖδε Διὸς, θέμις εἰς φθογγὰς Τὰς ὑμετέρας ἡμῖν πελάθειν; Not. ad 1293. πελάθω et per Syncopen πλάθω, qua Voce Scenici Poetæ familiariter utuntur, idem quod πελάζω.] (Aristoph. R. 1296. ex Æschyl.)

Πλάω, et πλάθω, sive πλάζω, per syncopen dicuntur pro πελάω, πελάζω, et πελάθω. Soph. in Electra, [illegible] ἐρατὰ πλάθει. Eur. in Alc. μόρος γὰρ ἀπότομος πλάθει. Fut. est πλάσω et πλήσω. Unde apud Hom. Οἱ μὲν πρῶτ' ἔπλησ' ἐφ' ὕδωρ, eandem aquis admovit. Hinc et imperfect. ἔπληντο. Iliad. δ'. ἀτὰρ ἀσπίδες ὀμφαλόεσσαι Ἔπληντ' ἀλλήλῃσι. tanquam à πλῆμι. (Πλάθω. γεννάω, αὔξω. Æsch. Ch. 587.)

Πλάτης, et πλάτας, ὁ, idem cum πελάτης. Hesych. ¶ Fœm. πλάτις, idem quod πελάτις. Ab Aristoph. πλάτις dicitur conjux, παρὰ τὸ πελάζειν τῷ ἀνδρὶ κατὰ τὴν κοίτην, in Acharn.

Πλησίος, ου, ὁ, propinquus. Pro quo Doricè dicitur πλατίος, seu πλάτιος. apud Theocr. idyll. 5. Ὅστις [illegible] τὸν πλατίον ὧδε [illegible].

Πλησιαίτερος, et πλησιέστερος, propinquior, propior.

Πλησιαίτατος, et πλησιέστατος, propinquissimus, proximus.

Πλησίον, propè. Od. ε'. Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν, ἰδὼν ἐς πλησίον ἄλλον. Et cum genit. Od. ξ'. [illegible] Πλησίον ἀλλήλων. Phil. de mundo, πλησίον αὐτοῦ γενόμενος. † Cum genit. Xen. Pæd. l. 4. p. 101. b. sic et τὰ πλησίον τινός. p. 151. b.† (Πλησίον, propè. Sine cas. Eurip. Phœniss. 154. 968.) ¶ Dicitur et, ὁ πλησίον, qui in propinquo est, proximus. Plat. in Charm. κακόν τι ἐργάζονται τοὺς μάλιστα πλησίον αὐτῶν. Et, τὸ πλησίον, quod in propinquo est. Luc. de calumn. Interdum οἱ πλησίον dicuntur qui genere propinqui sunt. Item domestici, familiares. Sed generaliter ὁ πλησίον quivis homo appellatur in sacris literis. ut Matth. 5. Marci 12. &c. ¶ Poëticè et Att. pro πλησίον dicitur πλησίος.

Πλησιάζω. f. άσω, propinquo, appropinquo. † Xen. Pæd. 1. 4. 7. et 1. 4. 15. cum dat. et μᾶλλον ἐπλησίαζε τῶν ἄκρων, magis appropinquabat jugis. l. 2. p. 71. a.† Plat. symp. 2. διὰ τὸ πλησιάζειν μάλιστα, καὶ γίνεσθαι πέλας. Luc. τριταῖος ἐπλησίασα τῷ οὐρανῷ. Et metaph. apud Plat. epist. 7. πλησιάζω ἐγγύτατα τοῖς. ¶ Item accedo familiariter ad aliquem, aliquo familiariter utor. Æschin. contra Ctesiph. τὸν Ἀλέξανδρον ἐνουθέτει, καὶ πλησιάζει ἐκείνῳ. Sic et apud Isocr. ¶ Item sector. Lucian. οἱ παμπόλλοι τῶν νῦν ἐπὶ σοφίᾳ πλησιάζουσι. Isocrat. ad Nicocl. Τοῖς λόγοις πλησιάζειν, in literis versari, studium literarum sectari. Item consuesco, rem habeo, concumbo. Demosth. τῇ δὲ τούτου μητρὶ Πλαγγόνι ἐπλησίαζεν ἐπιτηδειότατον τρόπον. Sic et apud Aristot. et Plutarch. (Soph. Œdip. Tyr. 91. 1157.)

Πλησιασμός, ὁ, accessus, appropinquatio. Aristot. Rhet. lib. 2. Item familiaris consuetudo et sectatio. Item coitus. Aristot. hist. an. l. 4.

Πιλνάω, ῶ, idem quod πελάω, (unde et factum esse tentant grammatici:) appropinquare facio, admoveo. Sic terræ aliquis aliquid πιλνᾷ, quum facit ut in eam se inclinet seu cadat. Hesiod. in Erg. (de Borea:) ἐλάτας τε παχείας Οὔρεος ἐν βήσσῃς πιλνᾷ χθονὶ πουλυβοτείρῃ. Dicitur etiam πίλναμαι, unde pass. πίλναμαι, significans πελάζομαι, appropinquo. Il. τ'. οὐ γὰρ ἐπ' οὔδει Πίλναται. Hesiod. in Theog. † 703.† γαῖα καὶ οὐρανὸς εὐρὺς ὕπερθεν Πίλνατο.

Composita.

Ἀπέλαστος, † ὁ, ἡ,† cui appropinquare tutum non est, inaccessus. Pro eodem dicitur et ἄπλαστος, apud Hesiod. in Erg. Aliud extat in compositis ex Πλάσσω.

Ἄπλατος, † ὁ, ἡ,† idem. ut, ἄπλατος θύρσος. in Epigr. Exponitur et, immensus: apud Hesiod. in Theog. † 158.† (Soph. Tr. 1109.)

Ἄπλητος, † ὁ, ἡ,† idem. Hesiod. in Asp. † 147.† Vide et in comp. ex πλήθω, in Πλέος.

Βουπελάται, οἱ, bubulci, παρὰ τὸ πέλας τῶν βοῶν εἶναι. Nicand. in Alexiph. Vide et in comp. ex Ἐλαύνω.

Ἐμπελάζω, appropinquo, pervenio ad. Aristot. de mundo, ἐπειδὰν ἐμπελάσῃ τῷ ἀέρι. Et transitivè, admoveo, committo, congredi facio. Hesiod. in Asp. † 109.† ἔργα τάχιστα Δίφρους ἐμπελάσαντες, Ἄρεός θ', ἡμέτερόν τε, Μαρνάμεσθα. (Ἐμπελάζομαι, cum Gen. Soph. Tr. 17. 761.)

Ἐμπλάζω, idem quod ἐμπελάζω. Nic. in Ther.

Ἐμπελαδόν, propè: vel appropinquando. Hesiod. in Erg.

Ἐμπελαδίν, idem. Exponitur etiam, cum impetu, ὁρμητικῶς, apud Nic. in Alexiph.

Ἐμπελαστικῶς, idem quod ὁρμητικῶς. schol. Nic.

Ἐμπελάω, idem quod πελάζω. Hesych. in Mero.

Ἐμπελάτειρα, ἡ, meretrix: sic dicta quòd corpus corpori admoveat: seu quòd omnibus appropinquet. Etym. ex Callim.

Ἔμπλην, propè, q. ab ἐμπελάω. Il. β'.

[Ἐπιπίλναμαι. Hom. Odyss. Z. 45. οὔτε ποτ' ὄμβρῳ δεύεται, οὔτε χιὼν ἐπιπίλναται. Schol. Προσπελάζει, ἐμπίπτει. Iliad. A. 420. Schol.]

Ἐρυσίπελας, τὸ, tumor ex ferventi tenuique sanguine ortus. Lat. ignis sacer. et vulgò, ignis S. Antonii. Vide Cels. l. 5. c. 26. Etymol. sic nominari scribit παρὰ τὸ ἐρύεσθαι τὸ αἷμα ἐπὶ τὸ πέλας, καὶ ἐπιρρεῖν τοῖς πλησίον ἐπιτεταμένοις.

Ἐρυσιπελατώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, erysipelatis speciem gerens, in erysipelas vergens. Diosc. l. 1. c. 15.

Παραπλήσιος, proximè ad aliquem accedens, affinis, similis. Diosc. l. 3. c. 9. τῷ ὑσσώπῳ παραπλήσιος. Demosth. pro cor. παραπλήσια ταῦτά ἐστι. † Xen. Pæd. p. 210. c.†

Παραπλήσιοι, exp. etiam, totidem. Thuc. παραπλησίας ναῦς.

Παραπλήσια, tantundem. idem, l. 7.

Παραπλησίως, similiter, eodem propè modo. Demosth. Olynth. 3. † παραπλησίως τῷ. Xen. Pæd. l. 5. p. 118. c.†

Προσπελάω, et προσπελάζω, appropinquo, accedo ad. Herodian. lib. 5. ἤδη τε τῷ Βυζαντίῳ προσεπέλαζεν. Item, appropinquare facio, admoveo. (Προσπελάζομαι. Soph. Œdip. Tyr. 1151.)

Προσπελάτης, idem cum πελάτης, cliens, assecla, famulus. Athen. l. 10.

Προσπλάζω, sive προσπλάθω, idem cum προσπελάζω. Od. λ'. Ἑσταότ' ἐν λίμνῃ· ἡ δὲ προσέπλαζε γενείῳ.

Πρόσπλαστος, cui appropinquare aliquis potest, ad quem accessus et aditus patet. Æschyl.

Προσπίλναμαι, appellor, admoveor, et propinquus fio, προσπελάζομαι. Odyss. ι'.

Decomp. Ἀπροσπέλαστος, inaccessus, cui appropinquare nemo potest.

Ἀπρόσπλαστος, idem. sed poëticè.

Δυσπροσπέλαστος, accessu difficilis, qui difficulter adiri potest. Plut. in Pomp.

ΠΕ'ΛΕΚΥΣ, εως, ὁ, securis, bipennis. (Æsch. Ch. 889.) Odyss. ι. Δῶκε μέν οἱ πέλεκυν μέγαν. Il. ψ'. Οἱ δ' ἴσαν ὑλοτόμους πελέκεας ἐν χερσὶν ἔχοντες. † Xen. Pæd. 6. p. 162. d.† Plutarch. in apophth. Lyc. ἐκέλευσε δὲ τὰς οἰκίας ποιεῖν ἀπὸ πελέκεως καὶ πρίονος μόνον, securi. Hesychio est etiam σταθμίον ἑξαμναῖον, ἀρχαῖον, vel δεκάμναιον.

Πελεκάω, et apud poetas metri causa πελεκκάω, f. ήσω, securi cædo, vel complano. Od. ε. πελέκκησεν δ' ἄρα χαλκῷ.

Πελεκάομαι, securi cædor. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 10. καταλειφθείσης τῆς μήτρας, ἐκ ταύτης πελεκῶντες.

Πελέκημα, τὸ, quod securis inter cædendum aut complanandum abstulit. Aët. l. 8. c. 3. Geopon. l. 9. c. 11.

Πελέκησις, εως, ἡ, sectio, vel dolatio quæ securi fit. Theophr. hist. pl. lib. 3. cap. 10.

Πελεκητὴς, οῦ, ὁ, qui securi cædit aut dolat.

Πελεκητὸς, ὁ, bipenni cæsus vel complanatus, qui securi cædi potest aut complanari. Theophr. hist. pl. l. 5. c. 7.

Πελεκίζω, f. ίσω, securi ferio, securim illido seu impingo. Diodor. Sic. l. 9. ῥάβδοις ἐπελέκισε κατὰ τὸ πάτριον ἔθος. [Polyb. Hist. lib. 1. καὶ μαστιγώσαντες ἅπαντας κατὰ τὸ παρ᾽ αὐτοῖς (de Romanis loquitur) ἔθος, ἐπελέκισαν.]

Πελεκίζομαι, securi percutior. Apoc. cap. 20. τὰς ψυχὰς τῶν πεπελεκισμένων.

Πέλεκκον, τὸ, manubrium seu capulus bipennis. Il. ν'. Pro eodem scribitur et πελεκκὰς, apud Hesych.

Πελεκῖνος, ὁ, securidaca: nomen herbæ: de qua Diosc. l. 3. cap. 146. ¶ Item avis nomen: apud Aristoph. in Avib. Scribitur et Πελεχῖνος.

Πελεκύδιον, securicula. ¶ Plinio et planta insitiva nonnulla sic vocatur.

Πελεκὰν, ᾶνος, et Atticè πελεκᾶς, ᾶντος, Doricè πελεκᾶς, ᾶ, picus martius. παρὰ τὸ πελεκᾶν τὰ ξύλα, teste schol. Aristoph. apud eum in Avib. Vide et Aristot. hist. an. l. 8. c. 12. et l. 9. c. 10.

Πελεκὰν, species poculi lignei, sic dicti διὰ τὸ πεπελεκῆσθαι, quòd securi dolatum et confectum sit. Hes. dicit, esse catinum ligneum.

Πελίκα, ας, ἡ, in poculorum censu numeratur: apud Athen. l. 11.

Πέλιξ, seu πέλυς, idem quod πέλεκυς. Jerem. cap. 23. οἱ λόγοι μου ὡς πέλυξ κόπτων πέτραν. ¶ Item pelvis. Pollux lib. 10. c. 22. scribit, τὴν λεκάνην à tragicis vocari πέλιν. Æoles autem πέλικα vocare maximè ligneam pelvim, aut ligneum catinum: ἀπὸ τοῦ πεπελεκῆσθαι. ¶ Dicitur et πέλιξ significare galeam.

Πέλιξ, ικος, exp. calix, apud Athen. l. 11.

Composita.

Ἀμφιπελίκα, ας, ἡ, securis anceps, bipennis. Hesych.

Ἀμφιπέλεκκον, capulus securis, bipennis manubrium.

Ἀπελέκητος, ὁ καὶ ἡ, securi non dolatus nec complanatus: qui securi dolari aut complanari nequit.

Ἀποπελεκάω, securi aufero. Item securi dolo et complano. Aristoph. in Avib. [1154.] Ἐρωδιοὶ ἄνω πίνακας, Σοφώτατα πελεκῶντες, οἱ τοῖς ῥύγχεσιν Ἀπεπελέκησαν τὰς πύλας. Theophr. hist. pl. l. 5. c. 7. πελεκητὰ δὲ ξύλα, ὅσα ἀποπελεκῶσι τὰ ξύλα.

Διαπελεκίζω, securi percutio seu ferio.

Ἐκπελεκάω, securi excindo vel eximo, securi excutio. Theophrast. hist. pl. lib. 9.

Εὐπελέκητος, bene dolatus complanatusque securi: vel qui facilè dolari et complanari potest securi. Theophr. hist. pl. l. 5. c. 6.

Ἑξαπέλεκυς, cui sex secures et fasces præferuntur. Polyb. Quales apud Romanos fuère summi post consules magistratus.

Ἡμιπέλεκυς, idem quod ἡμιπέλεκκος. Suid.

Ἡμιπέλεκκος, ὁ καὶ ἡ, ab unâ tantùm parte acutus in modum ἡμιπελέκκου. Suid.

Ἡμιπέλεκκον, (sc. ὄργανον,) securicula, dimidiata securis, i. quæ bipennis et anceps non est. Il. ψ'.

Περιπελεκάω, circumdolo, vel dedolo. Greg. Naz.

ΠΕΛΕΜΙ'ΖΩ, F. ξω, moveo, commoveo, quasso, concutio. Il. ν'. καὶ σίγαχε πελέμιξεν Ἔγχος. Eust. derivat à παλάμη, ut sit propriè, manu moveo.

Πελεμίζομαι, moveor, commoveor, concutior. Il. π'. ἐπὶ δ' οὐρίαχος πελεμίχθη Ἔγχεος. Hesiod. in Theogn. †458.† Τοῦ καὶ ὑπὸ βροντῆς πελεμίζεται εὐρεῖα χθών.

Καταπελεμίζω, (comp.) concutio. Apoll. Arg. l. 2. καὶ δὲ βαθεῖαν χεῖρ' ἐπί οἱ πελέμιξε.

ΠΕ'ΛΛΑ, sive πέλλη, Ionicè, ης, ἡ, vas in quod lac emulgebant: muletra, seu mulctrale. Athen. l. 11. ‡ Theoc. Id. 1. 26.‡ In ea etiam reponebatur lac. ut Il. π'. ὡς ὅτε μυῖαι Σταθμῷ ἔνι βρομέωσι περιγλαγέας κατὰ πέλλας. Accipitur etiam pro potorio vase, apud Athen. l. 11. Item lapis, Hesych.

Πελλὶς, ίδος, ἡ, idem quod πέλλα, muletra. Nic. in Alex. Item catinus, Hesych.

Πελλητὴρ, ῆρος, ὁ, is qui εἰς τὴν πέλλαν sive πελλίδα lac mulget. Hesych. et Athen. Pro eodem scribitur et πελλαστὴρ, apud Hesych.

ΠΕ'ΛΜΑ, τὸ, planta pedis: solum, inferior pedis pars, quæ vulgo solea. Alex. Aphr. οἱ γαργαλιζόμενοι τὰ πέλματα, γελῶσι. Tribuitur cæteris etiam animantibus. Ut apud Herodian. l. 4. (de camelis,) μάλιστα ἴχνεσι ἁπαλὰ τὰ πέλματα. Tribuitur et digitis apud Alex. Aphr. ἐν τοῖς πέλμασι τῶν δακτύλων. ¶ Item solea calceamenti. Polyb. τοὺς ἥλους εἰς τὰ πέλματα τῶν ὑποδημάτων ἐμβάλλοντας νῦν.

Composita.

Ὑποπελματῶσαι, plantas pedis atterere. Suid.

Καταπελματόω, exp. pittaciis consuo, Josuæ c. 10. Potiùs, soleis, seu calceamento, tibialia firmo reficioque.

ΠΕΛΟ'Σ, ὁ, niger, aut fuscus: ut, πελὸν χρῶμα. Suid. exp. μέλαν.

Πέλειος, idem. Hesych. Dicitur etiam de nigrore, qualis est sanguinis subter cutem collecti ex ictu aut alio aliquo casu: qui Latinis est lividus, eodem teste.

Πελιὸς, (sine diphthongo,) idem; Suid. et Hesych. Exponitur etiam, pallidus, lividus, πελιὰ σὰρξ, apud Alex. Aphr.

Πελιοῦσθαι, lividum fieri, livore suffundi.

Πελίωμα, τὸ, livor: seu id quod livore suffusum est, pars livida. Diosc. lib. 5. cap. 25.

Πελία, ἡ, livor: seu q. d. lividitas. Vocabulum Doriensium, teste Corintho.

Πελιὰς, ἄδος, asinus subniger seu fuscus. Etymol.

Πελιδνὸς, sive πελιτνὸς, nigrorem plumbeum habens, sanguine suffusus, lividus. Thuc. l. 2. Philostr. ep. 2.

Πελιδνὸν, substantivè significat, lividitas, livor: apud Nic. in Alex.

Πελιδνότης, ητος, ἡ, idem quod πελιὸν, seu πελίωμα, schol. Nic.

Πελιδνόω, ῶ, lividum reddo, sugillo: unde pass. πελιδνοῦσθαι, lividum fieri, livorem contrahere.

Πελίδνωμα, τὸ, idem quod πελίωμα. Schol. Theocr.

Πέλεια, et πελειὰς, άδος, ἡ, columbarum quædam species, sic dicta, quòd nigricante sit colore, teste Aristot. hist. an. l. 5. c. 13. (Æsch. Pr. 836. Soph. Tr. 175.)

Πελειὰς, poët. idem quod πελειὰς, columba. Oppian. l. 1. de Venat.

Πελλὸς, sive πέλλος, idem quod πελιός. Theocr. Idyll. 5. Aristot. hist. anim. lib. 9. c. 1.

Πελλαινὸς, fuscus. Hesych.

Πελλοῦσθαι, idem quod πελιοῦσθαι.

Πέλλωμα, idem quod πελίωμα, apud schol. Theocr. in idyll. 5.

Composita.

Ἐμπέλιος, ου, ὁ, intus lividus, seu in quo livor est. Nicand.

Περιπελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, lividus.

Ὑπόπελλος, subfuscus. Diosc. l. 1.

Ὑποπελιάζω, sublividus sum. Gal. in Ling.

Ὑποπέλιδνος, sublividus.

ΠΕ'ΛΤΗ, ης, ἡ, pelta, cetra, scutum brevius, lorum non habens, quo sagittarii et levioris armaturæ milites uti solebant. Plut. in Artax. τήν τε φαρέτραν ἐνημμένος, καὶ τὴν πέλτην φέρων. Idem de fort. Alexand. Πτολεμαῖος ἐπήρκεσέ μοι τὴν πέλτην, peltâ protexit me, tutatus est. Hesych. et Suidas dicunt, esse clypeum qui non habeat in circumferentia veluti limbum seu umbonem. Exponitur et, hasta, et jaculum. Sic etiam nonnulli appellant coracinum fluviatilem, teste Athen. l. 3.

Πελτάριον, ου, τὸ, parvula pelta seu cetra.

Πελτάζω, peltasticæ scientiæ operam do. Max. Tyr. serm. 7.

Πελταστὴς, οῦ, ὁ, qui peltam ad pugnam gestat, peltatus, peltasta; seu cetratus. Xen. Hellen. 2. † et Pæd. 1. 4. 16. et 1. 5. 5.†

Πελταστικὸς, ad peltastam pertinens. Item qui peltâ sese tueri in pugna probè novit. Πελταστικὴ, s. ἐπιστήμη, scientia peltastica, i. protegendi sese peltâ in prælio.

Καταπέλτης, ου, ὁ, (comp.) catapulta: machina et telum bellicum, de quo Vitruv. lib. 10. cap. 15. et 18. Aristot. Ethic. 3. cap. 2. ὡς ὁ τὸν καταπέλτην βουλόμενος ἀφεῖναι. Sic Polybius catapultas et balistas vocat καταπέλτας καὶ πετροβόλα ὄργανα. ¶ Item supplicii genus, apud Hesych. et Suid.

Καταπελτικὸς, catapultarius. Plut. in apophth. et in Alexand.

Καταπελτάζω, catapultis infesto, seu oppugno. Exponitur etiam, incurso, seu infesto, peltatorum more militum. Aristoph. in Acharn.

ΠΕ'ΛΩ, sum. (Verbum in præsenti tantùm indicat. et particip. itemque in præt. imperf. usitatum.) Il. ι'. κακῶς δ' ἄρα οἱ πέλει αὐτῷ, ipsi malè est. Iliad. μ'. Καὶ Πριάμοιο ἄνακτος ἀνήρειπτος πόλις ἔπλε. per syncopen, pro ἔπελε. Sic et apud eundem, πέλε et πέλεν, pro ἦν, erat. ¶ Exponitur etiam, fio. † καναχὴ πέλεν, strepitus fiebat. Hesiod. Asp. 164.† (Πέλοι in Optativ. V. Æschyl. Ag. 509.)

Πέλομαι, idem quod πέλω, sum. Il. ζ'.—ὡς καὶ ὀπίσσω Ἀνθρώποισι πελώμεθ' ἀοίδιμοι ἐσσομένοισι. (Æsch. Suppl. 129.) Accipitur et pro γίνομαι, fio. Od. χ'. Ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τ' ἤματα μακρὰ πέλονται. Odyss. θ'. ἔπλετο per syncopen dicitur, pro ἐπέλετο.

Composita.

Ἀμφιπέλομαι, adsum, advenio. Hesych.

Ἐκπέλω, exto. Hom. ἐκπέλει, pro ἔξεστι, licet. Hesych.

Ἐπιπέλομαι, accido, ingruo. Od. ρ'. ἐπ' ἀνθρώποισι πέλονται, ingruunt hominibus.

Ἐπιπλόμενος, per syncopen pro ἐπιπελόμενος. ut, ἐπιπλόμενος ἐνιαυτὸς, et ἐπιπλόμενον ἔτος, annus volvens, annus decurrens. apud Hesiod. † in Theog. 493.† et Hom. Od. ξ'. (Soph. Œdip. 1338.) ¶ Item accedens, superveniens, subsequens. ut apud Apoll. l. 1. Arg. ἐπιπλομένῃ δ' ἐνὶ νυκτί.

Εὐπελεῖς, Hesych. mites, mansueti, morigeri.

Εὐπελία, prosperitas, bona habitudo, eidem.

Κακοπελία, mala habitudo. Etymol. ex Callim.

Κακοπελέων, à Nicand. in Ther. et Alex. dicitur qui malè habet.

Νηπελεῖ, invalidus est. Gal. in Lex. Hippocr.

Ὀλιγοπελέω, et poët. ὀλιγηπελέω, q. d. parva res sum, parum valeo, infirmus sum. Od. ε'. Κεῖτ' ὀλιγηπελέων, jacebat viribus defectus.

Ὀλιγοπελία, et apud poët. ὀλιγηπελία, virium defectus, imbecillitas. Odyss. ε'.

Περιπέλω, seu περιπέλομαι, supero, superstes sum. Apud Apoll. in Arg. περίεπλε, pro περιέπελε, superasti. Particip. περιπλόμενος, pro περιπελόμενος, qui in orbem fit, qui in orbem redit. Sic Od. λ'. et apud Hesiod. in Erg. dicitur, περιπλομένου ἐνιαυτοῦ, anno circumvoluto, in orbem redeunte. † Sic in Theog. 184.†

ΠΕ'ΛΩΡ, ωρος, τὸ, monstrum: seu monstrum immane, ingens. Il. β'. δεινὸν πέλωρ. Apoll. Arg. l. 1. Σὺν τρίχα αἰνὰ πέλωρα. de gigantibus. ¶ Item adjectivè, monstrosus, portentosus. Apollon. Argon. l. 2. Γαίης εἶναι ἔφαντο πέλωρ τέκος, monstrosus partus. ☞ Dictum volunt quasi πέλας ὄρους ἐν τῷ μεγέθει, quod magnitudine proximè ad montem accedat, hoc est, sit insolentis et immanis magnitudinis: unde ab Hesych. exp. μέγας et ὑπερφυής.

Πέλωρος, ου, ὁ, idem quod πέλωρ, adject. Il. μ'. Interdum expon. ingens, immanis, ut Od. ι'. † τὸ πέλωρον, monstrum. Hes. Th. 295.†

Πέλωρον, Pelorum: unum ex tribus Siciliæ promontoriis. ¶ Strabo πελωριάδα ἄκραν et πελωριάδα appellat.

Πελώριος, † ὁ, ἡ,† idem quod πέλωρος. Eurip. et in Epig. Interdum exp. admirandus, suspiciendus, mirus. ut Il. γ'. πελώριος ἀνήρ. Et Il. ε'. τεύχεα πελώρια.

(Πελώριον, τό. Æsch. Pr. 351.) ‡ lex, institutum, exp. Butl. in Ind. Æsch.‡

Πελωριστὸς, idem: unde, πελωριστῷ πέλας, apud Theocr. in Epigr.

Πελωρίδες, ostrea: sic dictæ à magnitudine. Athen. l. 3.

Comp. Αἰνοπέλωρος, valde monstrosus, immanis. Oppian. 5. Hal.

ΠΕ'ΜΠΩ, F. ψω, mitto. Il. μ'. Πέμπε δέ μοι πόλεμόνδε. Plutarch. in Aristid. πέμψαντες ἐπὶ τὸν πόλεμον. Apud Thucyd. πέμπω σοι περὶ τούτων, nuntium ad te super hac re mitto. Xen. Pæd. 5. πέμπω πρός σε, mitto ad te. Thuc. l. 2. παρά τε Θηβαίους ἔπεμπον, κελεύοντες ἀφιέναι. Dem. in epist. Philippi, πέμψαντος ὑπὲρ αὐτῶν ἐμοῦ πολλάκις. Polyb. πέμπειν τὰς βοηθείας, mittere suppetias. Et cum infinit. apud Xen. Hell. 3. Item dimitto. Il. ω'. πέμψον δέ με σύν γε θεοῖσι, dimitte me. ¶ Item procul amando. Od. ι'. τὸν πρὸς ἀπὸ ἐκ πέμπε θύραζε. ¶ Item demitto. Il. φ'. ἔς μοι ἔπειτα Πέμπων εἰς ἄλλας. † remitto. Xen. Pæd. l. 3. p. 70. c.† ¶ Item immitto. ut, πέμπειν φόβους, apud Plat. ¶ Mitto in, impono. Aristoph. ἔμπεμπε τὸ κρέας. ¶ Item deduco, veho: vel transveho, trajicio. Od. ι'. Οἱ γάρ μοι πάρα νῆες ἐπήρετμοι, καὶ ἑταῖροι, Οἵ κέν με πέμπωσιν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης. † Xen. Pæd. l. 2. p. 38. a.† ¶ Πομπὴν πέμπειν, apud Dem. et Plat. lib. 1. de rep. quidam exp. ducere pompam: alii, celebrare pompam et ludum. (Æsch. Pers. 626. 1081. Eum. 12. Ch. 513. Eurip. Med. 845. Eurip. Phœniss. 256. Soph. Œdip. Tyr. 198. Tr. 580. Aristoph. R. 1069.)

Πέμπομαι, mittor, &c. Item accerso. Eurip. (Æsch. Ch. 516.)

Πέμψις, εως, ἡ, missio. Thuc. l. 7.

Πεμπτέος, mittendus. † πεμπτέον. Xen. Pæd. p. 202. d.†

Πεμπτὸς, missus, mandatus. Thuc. l. 3.

Πομπὴ, ῆς, ἡ, missio, missus. Plato de rep. l. 2. Thuc. l. 4. Item impulsus, instinctus. Eurip. Plutarch. in Rom. Item deductio: qua transmittendum aut transvehendum curamus eum, qui nobiscum aliquandiu est versatus. Od. ζ'. et ι'. Plat. in Alcib. Item pompa, i. solennis apparatus et spectaculum solenne in modum triumphi. Thuc. l. 2. Dem. contra Mid. Metaphoricè apud Autorem Axiochi, εἰς πομπὴν καὶ ῥᾳθυμίαν ἐγκαλλώπισμα ἄγοντα. (Πομπὴν τὴν μακρὰν πάλιν μολεῖν. Æschyl. S. c. Th. 619.)

Πομπικὸς, ἡ, ad pompas pertinens, pompis conveniens. Plutarch. et Athen.

Πόμπιμος, ὁ καὶ ἡ, qui mitti seu transmitti potest. Item missus, transmissus. Soph. in Trachin. Et activè, qui mittere seu transmittere potest. Eurip. in Phœn. (Med. 849. Æsch. S. c. Th. 377.)

Πομπαῖος, ου, ὁ, Mercurii cognomen, qui defunctorum animas ad inferos deducere fanaticis poëtis est dictus. Soph. in Ajace. (Æsch. Eum. 91. Eurip. Med. 760.)

Πομπὸς, ὁ, qui aliquem deducit seu transmittit. Il. ν'. (Æsch. Pers. 628. Ag. 127. 307. Ch. 145. Soph. Œdip. Tyr. 297. Tr. 260.)

‡ Πομπίμιος, secundus. Apoll. Arg. ii. 675. [illegible] ‡

Πομπίλος, idem quod πομπός. ¶ Est et nomen piscis: de quo vide Eust. et Athen. lib. 7.

Πομπεύω, transmitto, transveho, deduco, Od. ν'. Αὐτὰρ σε πομπεύσω, ἵνα ἄλλος ἐσθλὸς ἔρηται. Athen. l. 2. Περσικοῖσι πομπεύσεσθε ὑμᾶς ἄλλοις ἑταίροις. ¶ Item, cum pompa incedo: vel pompam duco. Synes. ep. 127. σχήματι δημοσίῳ πομπεύων διὰ τῆς πόλεως. Exponitur etiam, efferor, exulto, mihi placeo: apud Suid. ¶ Item convitia jacto. Demosth. pro cor. ταῦτα τοίνυν εἰδὼς, Αἰσχίνης οὐδὲν ἧττον ἐμοῦ πομπείαν ἀντὶ τοῦ κατηγορεῖν εἵλετο. ¶ Item, in pompa transvehor. Athen. Ἱππεῖς μὲν γὰρ ἐπόμπευσαν εἰς ἱππασίας. ¶ Item transitivè, ostento in pompa et triumpho. Unde in pass. apud Plut. in Tit. Flamin. τὰ λάφυρα πομπευόμενα. Impropriè, apud Gregor. ὁ βασιλεὺς τῶν ἐμῶν dicitur τῷ βασιλεῖ τῶν ἡμερῶν πομπεύων καὶ ἐκφορεῖν παρ' ἑαυτῷ πᾶν ὅ, τι κάλλιστον. (Soph. Tr. 689. Theoc. Id. 2. 68.)

[Πόμπευσις. Plat. de Leg. περὶ δὲ χορείας τινῶν φοιτώσας ἢ πομπευούσας, ἢ τινῶν ἄλλων κοινῇ χαιρόντων, &c.]

Πομπευτὴς, οῦ, ὁ, qui aliquem deducit: vel qui pompam ducit.

Πομπεὺς, έως, ὁ, idem. Thuc. lib. 7.

Πομπεία, ἡ, pompa vel transvectio, qualis in pompa esse solet. Athen. lib. 5. ¶ Item, convitiorum jactatio. In pompis enim bacchanalibus quidam convitia jaciebant in alios, et vicissim ab illis impetebantur. Menand. in Perinth. Ἐπὶ τῶν ἁμαξῶν εἰσι πομπεῖαί τινες σφόδρα λοίδοροι.

Πομπεῖον, τὸ, vas quo in pompis utuntur. Dem. contra Timoc.

Πέμπελοι, οἱ, dicuntur senes admodum decrepiti et capulares, utpote jam in sepulcrum demittendi. Gal. de sanit. tuenda, l. 3.

Composita: ac primùm cum præpositione.

(Ἀμπέμπω, Æsch. Ch. 379.)

Ἀναπέμπω, remitto. ut apud Isocr. ἀναπέμπειν χρήματα. ¶ Item emitto. Plut. in Cor. (loquens de ventre:) τὴν τροφὴν ὑπολαμβάνω μὲν εἰς ἐμαυτὴν ἅπασαν, ἀναπέμπω δ' αὖθις ἐξ αὐτῆς, καὶ διανέμω τοῖς ἄλλοις. ¶ Item sursum mitto. ¶ Item exhalo, exhalando mitto sursum. Alex. Aphrod. βόρβορος κινούμενος ἀναπέμπει δυσωδίαν, fœtorem exhalat.

Ἀναπέμπομαι, remittor, emittor, &c. ¶ Interdum idem quod ἀναπέμπω. Xen. in ἀναβάσει Cyri, πάντας αὐτοὺς διαθεὶς ἀνεπέμψαντο.

Ἀναπομπὴ, ἡ, remissio, i. ipsa actio remittendi. ¶ Item sursum missio.

Ἀναπομπαὶ θησαυρῶν, apud Lucianum, effossiones thesaurorum.

Ἀναπέμπτιμος, ὁ καὶ ἡ, qui remittitur. Luc. de luctu, ἀναπέμπτιμοι πάλιν εἰς τὸν βίον ἀφικνοῦνται, in vitam remittuntur.

Ἀναπομπὸς, remittens, vel sursum mittens. Æschyl. in Persis. [651. Ἀϊδωνεὺς δ' ἀναπομπὸς ἀνείη Δαρεῖον, &c.]

Ἀντιπέμπω, remitto. Plut. Et Aphrod. Problem. l. 1. ἀντιπέμπουσι ταῖς φωναῖς ἠχώ. [Thucyd. Hist. lib. 8. §. 54. ἀντιπέμψαι δὲ στρατηγοὺς ἐπὶ τὰς ναῦς Διομέδοντα καὶ Λέοντα. Herodot. Hist. lib. 2. §. 114. ἀντιπέμπει πρὸς ταῦτα ὁ Πρωτεὺς λέγοντα τάδε, &c. lib. 3. §. 68. 69. Xenoph. Græc. Hist.] (Soph. Œdip. Tyr. 314. Tr. 551.)

Ἀποπέμπω, dimitto, potestatem abeundi facio. Xen. Pæd. 5. ταῦτα ἐπιστείλας τῷ κήρυκι, ἀποπέμπει. ¶ Interdum significat, dimitto cum comitatu, dimitto instructum iis quæ ad iter conficiendum necessaria sunt. Odyss. κ'. Οὐ γάρ μοι θέμις ἐστὶ, κομιζέμεν οὐδ' ἀποπέμπειν Ἄνδρα τὸν ὅς κε θεοῖσιν ἀπέχθηται μακάρεσσιν. Interdum cum genit. ut ibidem, Ὣς εἰπὼν, ἀπέπεμπε δόμων βαρέα στενάχοντα. Item amando, ablego. Æschines, οὐκ ἀποπέμψετε τοῦτον; non in exilium mittetis, et ablegabitis quoque gentium? ¶ Item, mitto, remitto. Xen. ἀναβάσ. l. 1. ἀποπέμψας πρὸς ἑαυτὸν ὃ εἶχε στράτευμα. Apud Aristoph. ἀποπέμπειν τἀπόρρητα, exponit. transmittere secreta seu arcana: vel emittere, i. evulgare.

Ἀποπέμπομαι, aliquando significat, dimitto à me. Ut apud Xenoph. Pæd. 1. ἀποπέμπεσθαι αὐτὸν [illegible]. ¶ Item rejicio, à me summoveo. Aristot. Ethic. 2. οὕτω γὰρ τὴν ἡδονὴν ἀποπεμπόμενοι, ἧττον ἁμαρτησόμεθα. Aliquando significat, repudio. Ut, ἀποπέμπεσθαι seu ἀποπέμψασθαι τὴν γυναῖκα, apud Plutarchum. ¶ Apud Eurip. ἀποπέμπομαι [illegible], non agnosco, abominor. (Æsch. Pers. 136.)

Ἀπόπεμψις, ἡ, dimissio. Item missio. Item rejectio, repudiatio. Et peculiariter, repudium: ut apud Demosth. ἀπόπεμψις τῆς ἀδελφῆς.

Ἀπόπεμπτος, ὁ καὶ ἡ, dimissus, vel potiùs, dimittendus. Ab Hesychio ἀπόπεμπτοι dicuntur digni qui rejiciantur propter improbitatem.

Ἀποπομπὴ, idem quod ἀπόπεμψις, dimissio. Item missio: ut, ἀποπομπὴ τοῦ μισθοῦ. Item ablegatio, apud Æschin. Item rejectio, repudiatio. Item peculiariter, repudium. Pollux. ¶ Item procuratio et depulsio sceleris aut prodigii. Hinc, ἀποπομπὰς ποιεῖσθαι, procurare et depellere, vel à se ablegare, et summovere. Quod fiebat certis precationibus. Isocr. ad Philip. ¶ Erant præterea ἡμέραι ἀποπομπαὶ (teste Hesychio) stati dies, quibus sacrificabatur diis, qui ἀποπομπαῖοι vocabantur.

Ἀποπομπεῖν, certis ritibus, ut precum, procurare seu depellere prodigia, aut quicquid nociturum putatur. Hesych.

Ἀποπομπαῖος, ου, ὁ, q. d. depulsorius, ad depellendum aptus. Ethnicis credebantur peculiariter ἀποπομπαῖοι δαίμονες, malorum depulsores et aversores, defensoresque pestium et calamitatum. Apud divum Mosem hircus emissarius à Græcis interpr. redditur ἀποπομπαῖος τράγος, Levit. c. 16. quòd in desertum emitteretur.

Decomp. Ἀνταποπέμπω, vicissim dimitto seu amando.

Προαποπέμπω, antè dimitto. † et προαποπέμπομαι. Xen. Pæd. l. 4. p. 96. a.† [Thucyd. Hist. lib. 3. προαποπεμφθῆναί τε αὐτὸς τούτου ἕνεκα, καὶ ἅμα τῶν ἄλλων ἐκφυλαξόμενος.]

† Συναποπέμπω, simul dimitto. Xen. Pæd. l. 3. p. 66. b.†

Διαπέμπω, et διαπέμπομαι, transmitto. Aristoph. in Plut. εἶτ' οὐ διαπέμψεις καὶ πρὸς ἐμὰς τοὺς φίλους. Thuc. l. 4. αὐτοῖς πεντακοσίους ὁπλίτας διέπεμψε. Idem l. 3. καὶ τὰ ἐπιτήδεια ἐκεῖσε αὐτοῖς διεπέμπετο, ea illis transmittebat. Sic et Polyb. et apud Plut. in symp. sep. sap. et in Demetr. Item dimitto, i. in diversas partes mitto. Thuc. lib. 8. τὰς δὲ ὁλκάδας εἰς τἄλλα τὰ ἑαυτῶν χωρία ἄλλας ἄλλῃ διέπεμπον. Et l. 4. κατὰ τὴν χώραν φρουρὰς διέπεμψεν. † Xen. Pæd. l. 3. p. 66. a.† Sic apud Herodian. l. 2. διέπεμπέ τε κατὰ ἔθνη πρὸς τοὺς ἡγουμένους. ¶ Item, διαπέμπομαι, dimittor. Item Herodian. l. 8. ἔς τε τὰ ἔθνη ἄγγελοι καὶ κήρυκες δαφνηφόροι διεπέμποντο. † Xen. Pæd. l. 5. 3. in medio, cum πρός.†

Διαπομπὴ, ἡ, transmissio, vel dimissio. Appian.

Διαπέμψιμος, transmissus. Oppianus de venat. l. 3.

Εἰσπέμπω, mitto in vel intrò. Plutarch. in Philopœm. ἀνοίξας τὸ δεσμωτήριον, εἰσέπεμψε δημόσιον οἰκέτην, intromisit carnificem. ¶ Exponitur etiam, induco, importo: ut apud Eurip. in Iphig. Taur. ἀδελφὸς τ' Ἄργος εἰσέπεμψεν ἡμᾶς. (Soph. Œdip. Tyr. 725.)

Εἰσπέμπομαι, accerso.

Εἰσπομπὴ, intromissio.

Decomp. Παρεισπέμπω, intromitto, submitto. Plut. in Erot.

Προεισπέμπω, intromitto antè: † Xen. Pæd. l. 5. p. 120. b.† vel accerso antè. Item magna pompa et comitatu induco, Luc. (Palæph. p. 13.)

Ἐκπέμπω, emitto, mitto foras, mitto ex. Iliad. φ'. Νεῖχον δ' ἄρα μιν πολέμοιο ἐκπέμψει νέεσθαι, è prælio domum misit. Isocr. in Arch. τὸν ὄχλον τὸν ἄλλον ἐκ τῆς πόλεως ἐκπέμψαι, foras mittere. Dem. Olynth. 1. τοὺς ταῦτ' ἐρωτήσαντας στρατιώτας ἐκπέμπειν, in expeditionem emittere milites. † ἕως ἐκ τῆς χώρας ἐξέπεμψαν, donec e regione eduxissent. Xen. Pæd. l. 3. p. 76. c.† Sic et apud Herodian. l. 3. ¶ Item cum contumelia et ignominia emitto, ejicio, relego. Luc. τοὺς κακοὺς ἐς τὸν τῶν ἀσεβῶν χῶρον ἐκπέμπουσι. Et, ἐκπέμπειν τὴν γυναῖκα, dimittere et repudiare, apud Demosth. (Eurip. Med. 1287. Æsch. Ag. 889. Ch. 96. Soph. Œdip. Tyr. 317. 809. 971.)

Ἔκπεμψις, emissio, legatio. Thuc. l. 4.

Ἐκπομπὴ, ῆς, ἡ, emissio, cui opponitur εἰσπομπή. Plato de leg. ἐκπομπὴ ἀποικιῶν, emissio, vel deductio coloniarum. Ab Hesych. exponitur ἀποστολή. ¶ Apud Thuc. ἐκπομπαὶ λῃστῶν, excursiones latronum. ¶ Exponitur etiam, relegatio, repudium.

Decomp. Προεκπέμπω, priùs emitto. Plut. in Mario, προεξέπεμψε τοὺς ἱππέας εἰς τὸ πεδίον.

† Προσεκπέμπω, mitto. Xen. Pæd. l. 5. p. 129. a.†

Συνεκπέμπω, una emitto. Xen. Hellen. 7.

Ὑπεκπέμπω, clàm emitto. Eur. in Hec. Exponitur etiam, furtim mitto, summitto. † In passivo. Soph. El. 1366.†

Ὑπερεκπέμπω, emitto ultrà, ultra scopum ejaculor.

Ἐπιπέμπω, insuper mitto. Thucyd. lib. 7. ἢ τούτους μεταπέμπειν δέον, ἢ ἄλλην στρατιὰν μὴ ἐλάττω ἐπιπέμπειν, aut alius exercitus non minor insuper mittendus. Plato in Apolog. Socr. ἄλλον ὑμῖν ὁ θεὸς ἐπιπέμψει, alium Deus vobis mittet. ¶ Item immitto. Herodian. lib. 3. ἐπιπέμπει τοῖς πλείστοις ἀμφοτέρας Μαυρουσίας ἀκοντιστάς. ¶ Dicitur etiam, remitto, relaxo. (Eurip. Phœniss. 768.)

Ἐπίπεμψις, missio in aliquem locum. Thuc. l. 2.

Εὐθύπομπος, rectà deducens. Pind. Nem. 2.

Καταπέμπω, demitto, deorsum mitto. † εἰς ἔρεβός τινα. Hes. Th. 515.† Exponitur etiam, mitto. Herodian. l. 2. κατέπεμπε γράμματα, δι' ὧν ἐκέλευε δὴ πρὸς Σεβῆρον. Et Plut. in Tito Flam. στρατηγὸν μὲν ὕπατον τοῦ πολέμου Μάνιον Ἀκίλιον κατέπεμψαν. Exponitur etiam, subditis edicta mitto.

Μεταπέμπω, mitto post aliquem, mitto qui aliquem accersant: vel simpl. accerso, voco: exemplum vide in Ἐπιπέμπω. Item, mitto qui petat. Aristoph. in Vesp. Εὐχαρίδου τρεῖς ἄγλιθας μετέπεμψα, tria capita alliorum ab Eucharide qui peteret misi.

Μεταπέμπομαι, idem. Plat. in Apolog. μεταπεμψάμενοί με ἐς τὴν θόλον. Plut. de deo Socrat. μετεπέμψαντο δεσμώτην οἱ πολέμαρχοι; an miserunt qui eum vinctum accerserent? Aliquando exponi potest, mitto qui petat: aut etiam simpliciter, peto. Isocrat. in Archid. ἰδόντες παρ' ὧν δεῖ βοήθειαν μεταπέμπεσθαι, unde accersenda essent auxilia. Xen. Pæd. 6. πέμπε σὺ χρήματα· καὶ ἄλλων δὲ ἦν, μεταπέμπου, mitte qui petant, seu qui ad te ferant: aut, pete. † Sic Xen. Pæd. l. 4. p. 108. b. μεταπέμπεσθαι med. sibi accersere. l. 3. 1. et l. 2. p. 40. c. et l. 5. p. 141. d.† ¶ Item passivè, accersor, petor. Apoll.

Μετάπεμψις, missio qua aliquem accersimus: seu accersitus. Plato epist. 7.

Μετάπεμπτος, accersitus, accitus. Thuc. l. 6. et Plut. in Alcib. et de def. orac. Exponitur etiam, revocatus.

Μεταπομπὴ, idem cum μετάπεμψις. Plat. epist. 7.

Παραπέμπω, prætermitto, transmitto. Et metaph. transmitto: ut negligens dimitto. Demosth. pro cor. τοὺς οὐκ ὀρθῶς συμβουλεύοντας ὑμῖν παραπέμψαντες. In lib. Esther, παραπέμποντες τὰ τῶν βασιλέων διατάγματα, spernentes regum edicta. ¶ Παραπέμπειν se alicui rei dicitur, qui dedit se ei, aut permittit. Plut. in Solone, παραπέμπων ἑαυτὸν οἴνοις καὶ μουσικῇ, compotationibus et musicæ indulgens. ¶ Item mando. Hermog. de invent. σὺ δὲ παράπεμπε τῷ νῷ τὰς θεωρίας. ¶ Παραπέμπειν ὄμματα, oculos avertere. ¶ Item deduco, comitor, prosequor. Plut. in Camill. τὸν Κάμιλλον οἴκαδε κρότῳ καὶ βοῇ παρέπεμψαν. Herodian. lib. 6. οὐδὲ τῶν δημοτῶν ἦν τις ὃς ἀδάκρυτον παρέπεμψεν αὐτὸν, nec popularium quisquam erat qui eum lacrymis non prosequeretur. Sic et apud Luc. et Laërt. ¶ Παραπέμπειν τὴν φήμην in aliquem locum dicitur, qui illam velut eò usque deducit, aut illam eò perfert. Synes. epist. 94. ¶ Item παραπέμπω, adveho, importo. Demosth. τὸν σῖτον παρέπεμπον ἐξ Ἑλλησπόντου εἰς Λῆμνον. Herodian. lib. 8. ὡς ἐχόντι πρότερον ἐς τὸ παραπέμπειν τὸν οἶνον ἀσφαλῶς τοῖς δεομένοις, ad vinum importandum.

Παραπέμπομαι, idem cum Παραπέμπω, prætermitto. Παραπέμψασθαι σιγῇ, apud Greg. prætermittere silentio. Παραπέμπεσθαι πόνον, fallere laborem. Item pass. deducor: ut apud Herodian. lib. 6. παραπεμφθεὶς ὑπὸ τῆς συγκλήτου βουλῆς, καὶ παντὸς δήμου, comitatus senatu ac populo.

Παραπομπὴ, deductio, comitatio. Aristot. Œcon. 2. παραπομπὴν διδόναι, comitatum præbere, adjungere qui deducant. Exponitur etiam, trajectio, transvectio, advectio, importatio, apud Aristot. polit. l. 7. et Xen. Hellen. 7. ¶ Παραπομπὴ (sicut κομιδὴ) dicuntur etiam ea ipsa quæ advehuntur seu importantur, commeatus: ut ibidem, παραπέμψαι τὴν παραπομπὴν, commeatus advehere.

Παραπομπικὸς, importativus, quæ importantur.

Παραπομπὸς, qui vel quæ lateri alicujus adjunctus vel adjuncta eum deducit; comes, seu deductor. In Fœm. gen. usus est Polyb. l. 1.

Decomp. Συμπαραπέμπω, unà deduco, unà prosequor: ut in funere Greg. in Julian. στηλιτ. 2. ἐπὶ τὸν τάφον συμπαραπέμψαι τοῖς ἄγουσι. Item, unà deduco, vel unà adveho, unà importo. Æschin.

Περιπέμπω, dimitto circùm: vel ad inquisitionem mitto.

(Περίπεμπτος, cum Dat. Æsch. Ag. 85.)

(Περιπομπή. Sch. Æschyl. Eum. 11.)

Προπέμπω, prior mitto, mitto antè. † πρό τινος. Xen. Pæd. l. 5. p. 132. a.† Thuc. l. 1. ἔδοξεν οὖν αὐτοῖς, ἄνδρας ἐς κελήτιον ἐμβιβάσαντας ἄνευ κηρυκείου προπέμψαι τοῖς Ἀθηναίοις. Plut. in Pyrrho, ἐξῆλθε μετὰ τῆς δυνάμεως, προπέμψας κήρυκα πρὸς τοὺς Ῥωμαίους, misso priùs caduceatore ad Romanos. ¶ Item mitto. Il. ά. πρό μ' ἔπεμψεν ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων, Παῖδά τε σοὶ ἀγέμεν. ¶ Item deduco, prosequor, comitor: ut παραπέμπω. Quidam propriè significare volunt, honoris causa alicui præeo. Eurip. προπέμψατέ με χθονὸς, concomitamini me extra solum hoc. Xen. Pæd. 1. ἀπιόντα δὲ τὸν Κῦρον προὔπεμπον ἅπαντες. Apud Synes. epist. 55. τοῖς ὀφθαλμοῖς ὑμᾶς, ἐφ' ὅσον ἐξῆν ἐξικνεῖσθαι, προὔπεμψα, oculis vos prosequutus sum quousque eis pervenire concedebatur. (Æsch. S. c. Th. 922. προπέμπειν ἐπὶ τύμβον. 1067. Pers. 530. Ag. 289. Soph. El. 1115.)

Προπέμπομαι, deducor honoris causa. Plut. in Coriol. ὑπὸ τῆς βουλῆς προπεμπόμενος. ¶ Item activè, deduco, prosequor. Xen. Pæd. 5. τὸν μὲν προϊόντα προὔπεμπεν ἐν τάξει, deducebat.

Προπεμπτήριος, quo prosequimur et deducimus aliquem abeuntem. ut apud Gregor. προπεμπτήριος ἢ ἐπιτάφιος ἔπαινος, laus qua funus alicujus prosequimur. (Philostr. l. 3. c. 49.)

Προπομπὴ, præmissio. Plutarch. in Galba. Item deductio et comitatus, quo prævia turba in pompis solennibus anteit fercula pomparum. Idem in Numa. et Thuc. l. 6.

Πρόπεμψις, εως, προπέμψεως τιμὴ, quum honoris gratia alicui præimus, eumque deducimus. Greg. invect. 2. in Julianum. ¶ Item pro προπομπὴ, apud Theophyl. epist. 51.

Προπομπεία, et προπομπία, ipsa deductio, quum honoris causâ alicui præimus.

Προπομπὸς, anteambulo, prævius, deductor, vel prævius deductor. Xen. Pæd. 4. τὸν λόγον προπομπὸν ἄγε. † Xen. Pæd. l. 3. p. 66. b.† Sic et sæpe apud Plut. (V. Æschyl. S. c. Th. 1077. Pers. 1041. Ch. 21. Eum. 206. 1008.)

Decomp. Συμπροπέμπω, unà deduco et comitor. Plut. in Cat. † Xen. Pæd. 1. 6. 1. et l. 3. p. 76. d.† (Aristoph. R. 403.)

Προσπέμπω, insuper mitto ad. Ut apud Aristoph. in Pluto, ἀμυλόν τι προσέπεμψεν ἡμῖν, placentamque insuper misit ad nos. Item, mitto ad. Thuc. l. 3. προσπέμπει δὲ αὐτοῖς κήρυκα.

Συμπέμπω, simul mitto. Eurip. in Iphig. Taur. Σὺ τί μοι σύμπεμπ' ὀπαδῶν. † Xen. Pæd. l. 3. p. 68. c. et p. 73. b.† (Æsch. Suppl. 502.)

Ταχύπομπος, qui celeriter deducit seu transmittit. [Æschyl. Suppl. 1053. τί ποτ' αἰκίαν ἔπραξαν ταχύπομποι διωγμοῖς;]

Ὑπερπέμπω, mitto super, vel ultra. Unde exp. etiam, ultra scopum jaculor.

Ὑποπέμπω, submitto, clàm mitto, suborno, suppono. Synes. φήμας δὲ ὑπέπεμπε. Utitur et Plut. in Pyrrho.

Ὑποπομπὴ, incitatio, instigatio, impulsus. Æsch. in Persis. [58. ὑποπομπαῖς. Schol. προτροπαῖς.]

Composita sine præpositione.

Διόπομπος, à Jove missus.

Διοπομπέω, ῶ, et ἀποδιοπομπέω, vel potiùs ἀποδιοπομπέομαι, ablego, procul amando, invocando Δία ἀλεξίκακον, et quasi illius invocationis præsidio à me depello. Synes. Ὅμηρος ἀποδιοπομπεῖται τὰ ἐκ τῆς φιλοσοφίας κακὰ εἰς ἶρος. Exponitur etiam, exigo, et procul amoveo: ut apud Plut. in Catone, ὁ δὲ Κάτων ἔγνω ἀποδιοπομπήσασθαι τοὺς φιλοσόφους ἀπὸ τῆς πόλεως. ¶ Item, rejicio, vel quasi neglectiùs aut per dissimulationem transmitto, ut apud Athen. l. 9. ¶ Ἀποδιοπομπεῖσθαι, est etiam, expio, procuro, ut prodigium, et depellere conor. ἀποπέμπομαι πρὸς τὸν προστρόπαιον Δία, inquit Suidas.

Ἀποδιοπόμπησις, εως, ἡ, sacrorum expiatio. Plato de leg. 9. expiatio sacra.

(Διόπεμπτος. Æsch. Ag. 1198.)

Δυσπέμφελος, ου, ὁ καὶ ἡ, trajectu difficilis. Sic à poëtis dicitur ὁ πόντος, et ἡ θάλασσα, quoniam δι' αὐτῶν δυσχερῶς ὁ πλοῦς πέμπεται. Il. ά. † Hesiod. Th. 440.† Itemque à nautis dicitur δυσπέμφελος, quoniam fit in mari δυσπέμφελος. Hesiod. Erg. lib. 2. Homo δυσπέμφελος vocatur apud Hesiod. in Erg. pro χαλεπὸς, δυσάρεστος, μεμψίμοιρος.

(Εὐπέμπελος, εὐπαραίτητος, εὔχειρις, εὐάρεστος. Æsch. Eum. 479.)

Εὔπομπος, exp. bonus dux. (Εὔπομπος τύχη. Æschyl. Eum. 92. Sc. προστατοῦσα, et ib. Sc. ex Soph. Œdip. Tyr. 716.)

Θεοπομπέω, numine afflatus sum, ἐνθουσιῶ. Hesych.

Θεόπεμπτος, à Deo missus. Aristot. Eth. 1. c. 9.

Ναυσίπομπος, naves vehens et promovens: ut, ναυσίπομπος αὔρα, apud Eurip. in Phœniss. [1705.]

Νεκροπομπὸς, ου, ὁ, dux manium: vel qui demortuorum animas Plutoni transmittit. Epitheton Mercurii, quem gentiles manibus ad inferos ducendis præfecêre. Lucian.

Πετροπομπὸν, dicitur esse machina qua saxum emittitur.

Σιτοπομπία, frumenti transmissio, procuratio annonæ. Dem. pro cor. Scribitur et σιτοπομπεία, apud Demetr. Phaler.

(Τηλέπομπος. Æsch. Ag. 300.)

Ψυχοπομπὸς, (ethnicis,) animarum deductor, qui animas defunctorum ad inferos transmittit, seu deducit. Mercurii cognomen. Od. ώ. et apud Plut. in l. de sera num. vind.

Ψυχοπομπεῖον, τὸ, (ethnicis,) locus ex quo animæ defunctorum ad inferos deducuntur, vel in quo ex inferis sedibus evocantur et interrogantur de rebus futuris. Plut. ibid.

Ὠκύπομπος, celeriter vehens seu transvehens: unde apud Eurip. in Iphig. Taur. [1137.] ὠκυπόμπου νεὼς, navis citò transmittentis vectores. [Huic Exemplo addas 1427. Οἱ δ' ὠκυπόμπους ἕλξετ' εἰς πόντον πλάτας, &c.]

Composita ex πομπεύω, seu ex πομπὴ, significante pompam.

Διαπομπεύω, in pompa transvehor, pompaticè transeo. Lucian. in Menippo.

Ἐκπομπεύω, pompaticè me effero, pompaticè et cum fastu incedo. Lucianus, ἐκπομπεύει τῷ κάλλει. ¶ Item effero, evulgo, pando secreta. Dion. Areop. μέχρις ὅτε, τοῖς ἀδύτοις ἐναποσωθέντας, ἐκπομπευθῆναί σοι τὰ ἔργα τῶν ἁγίων, ἐπέγνωκας.

Ἐμπομπεύω, pompaticè jacto et ostento me aliqua re. Ut apud Basil. πανηγυρικῶς ἐμπομπεύειν τοῖς ἐγκωμίοις τῶν μακαρίων, jactat se in laudationibus defunctorum. Apud Demosth. ἐμπομπεύει τοῖς κατορθώμασι, pompaticè illorum præclara facinora memorat.

Ἐπιπομπεύω, idem. Plut. in Cæsare, ταῖς πατρίδος ἐπιπομπεύειν συμφοραῖς οὐ καλῶς ἔχει, pompam ducere et triumphare in patriæ cladibus et calamitatibus.

Καταπομπεύω, idem quod simplex πομπεύω: nisi quòd præpositio κατὰ videtur aliquid adjicere significationi. Luc. in Amor.

Προπομπεύω, in solenni pompa præeo vel præferor: de animalis pariter et inanimis. Herodianus l. 5. ὅ τε ἱππεὺς καὶ στρατὸς πᾶς προεπόμπευον τοῦ θεοῦ, pompam ejusmodi comitabantur. Idem libro 1. καὶ τὸ πῦρ προεπόμπευεν αὐτοῦ, ignis ei de more præferebatur.

Συμπομπεύω, unà pompam duco. Quidam exp. ludos concelebro.

ΠΕ'ΜΦΙΞ, ιγος, ἡ, flatus. Æschyl. in Prometh. vincto, φυλάξαι βρέμον καταιγίζοντα, μή σ' ἀναρπάσῃ Δυσχειμέρῳ πέμφιγι τρέψας ἄνω. Sic et Soph. ut refert Galen. apud Hippocr. epidem 6. comment. 1. artic. 29. ¶ De radiis solaribus (inquit ibidem Galen.) videtur usurpasse Soph. in Colchis. itidem Æschylus, Ἐξ ἀκτῖνος αὐτὴ πέμφιξ ἡλίου Προσδέρκεται. ¶ Item gutta Æschyl. in Prometh. Ἐξευλαβοῦ δὲ, μή σε προσβάλλῃ στόμα πέμφιξ. Idem in Pentheo, μηδ' αἵματος πέμφιγα πρὸς πέδῳ βάλῃς. ¶ Item nubes, apud Sophoclem. Vide cætera apud Galenum, loco citato. ¶ Item pustula, bulla è cute erumpens. Galen. ibid. ¶ Pro bulla verò quæ in aquis et humidis quibuslibet flatu quodam extruditur et supernatat, dicitur à Nicand. in Ther. v. 272. ¶ Scribitur et Πέμφυξ.

Πεμφιγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, referens πέμφιγα. ut, πεμφιγώδεις πυρετοὶ, apud Hippocr. ibidem. l. 6. artic. 29. ¶ Scribitur et πεμφυγώδης.

Πεμφὶς, ίδος, ἡ, idem cum πέμφιξ. Hesych.

Πεμφιδώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem cum πεμφιγώδης. Hesych.

Πεμφὶς, ῖ, ὁ, eminentia cutis tumida, humore redundans, et rubicunda. Gal. in lex. Hippocr.

Πομφόλυξ, υγος, ἡ, bulla: idem cum πέμφιξ. Luc. in Charonte. Nic. in Ther. et Plutarch. de sera numinis vind. ¶ Est et metallicum quid. Diosc. l. 5. c. 15.

Πομφολυγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, bullis turgens: vel bullam referens.

Πομφολυγηρὸς, οῦ, ὁ, idem. ¶ Apud Æginetam l. 7. c. 17. πομφολυγηρὸν est nomen emplastri.

Πομφολυγόω, ῶ, in bullas converto vel cogo.

Πομφολυγοῦμαι, in bullas convertor vel coëo. Diosc. l. 5. c. 75.

Πομφολυγέω, ῶ, bullo, bullas emitto. Diosc. l. 5. c. 84.

Πομφολύζω, idem quod πομφολυγέω. Pind. Pyth. 4. [215.]

Comp. Ἀπομφολύγωτος, bullas non excitans: vel non erumpens in bullas: apud Diosc. l. 5. c. 116.

ΠΕΜΦΡΗΔΩ'Ν, όνος, ἡ, pemphredo: insectum è vesparum genere. Nicand. in Alexiph. v. 183. μέλισσαι, Πεμφρηδὼν, σφῆκές τε καὶ οὔρειαι βέμβικες. Et in Ther. ἰδοῖς σφῆξ, Πεμφρηδὼν ὀλίγη τε. Existimatur idem esse quod τενθρηδὼν, apud Aristot.

ΠΕΝΘΕΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, socer, uxoris meæ pater. Hom. Il. ζ'. Δεῖξαι δ' ἄνωγει ᾧ πενθερῷ ἑῷ ἀπάλαντο. Apud Plut. Romani vetantur παρὰ γαμβροῦ καὶ παρὰ πενθεροῦ δῶρα λαβεῖν.

Πενθερὰ, ᾶς, ἡ, socrus, uxoris mater. Hesych. [S. Marci Evang. i. 30. Ἡ δὲ πενθερὰ Σίμωνος κατέκειτο πυρέσσουσα.]

Πενθέριος, socerinus, ad socerum pertinens. Arat.

Εὐπένθερος, (comp.) bonum habens socerum, felix propter socerum. Theocr. idyll. 18. [49.]

ΠΕ'ΝΘΟΣ, εος, τὸ, luctus, i. mœror ex morte propinquorum vel amicorum. Herodot. in Erat. ἀπεκείραντο τὰς κεφαλὰς, καὶ πένθος μέγα προσέθεντο. Xen. Pæd. 4. διὰ πένθος τὸ γῆρας διάγειν. Plut. in Fab. πένθους καὶ χρόνον καὶ τόπον ἔχειν. ¶ Apud poëtas quemvis mœrorem significat. Ut Il. ά. Ἦ μέγα πένθος Ἀχαιΐδα γαῖαν ἱκάνει. Od. ν'. Αὐτὰρ ἐμοὶ καὶ πένθος ἀμέτρητον πόρε δαίμων. Sic et alibi apud Hom. et Hesiod. in Theog. † 98.† (Æsch. Pers. 536. Eurip. Med. 183. id. Phœniss. 763.) ☞ Etymol. à πάθος derivari scribit, ut βένθος, à βάθος, mutato α in ε, et pleonasmo τοῦ ν.

(Πένθεια τλησικάρδιος. Æsch. Ag. 440.)

Πενθήρης, ὁ καὶ ἡ, luctuosus. Eurip. (Phœniss. 288.)

Πενθικὸς, ή, ὸν, lugubris: can. 5. concil. Ancyr.

Πενθικῶς, lugubriter, lugubrè. Xen. Pæd. 5. Luc. de calumn.

Πένθιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, lugubris, vel luctuosus. Plut. in consolat. ad uxor. Athen. lib. 12. Apud Eurip. πένθιμος ἀνὴρ, expon. vir qui lugetur. (Phœniss. 1031.)

Πενθαλέος, luctuosus. Dion Smyr. in epitaph. Adon.

Πενθὰς, άδος, ἡ, luctuosa. Nonn.

Πενθέω, et poëtica epenthesi πενθείω, ῶ, f. ήσω, lugeo. Il. τ'. νέκυν πενθῆσαι. Il. ψ'. Τὸν τώ γ' ἑσταότες πενθείετον. Od. τ'. ἐπεὶ κάκιον πενθήμεναι αἰεί. tanquam à πένθημι, vel πενθαίω, teste Eust. (quo nil opus.) Isocrat. ἐπένθουν αὐτὸν ὥσπερ τοὺς οἰκείους νόμος ἐστί. Sic et apud Æschin. et Plutarch.

Πένθημα, τὸ, luctus. Theocr. idyll. 27. Ἐξ ἔρως πένθημα καὶ αἱ Πειθοῦς φέρονται. (Æsch. Ch. 430.)

Πενθήμων, luctuosus, πενθήρης. Æsch. in Agam. [429.]

Πενθητὴς, qui luget. Æsch. in ἑπτὰ ἐπὶ Θ. [1070. Pers. 951.]

Πενθητήριος, ου, ὁ, lugubris, quales sunt qui lugent. Plut. in consolat. ad Apollon.

Πενθητικῶς, lugubriter, more eorum qui lugent.

Πενθήτρια, ἡ, exp. præfica. Præficæ autem dicebantur apud veteres, (teste Nonio,) quæ adhiberi solebant funeri, mercede conductæ, ut flerent, et fortia facta laudarent. Apud Eurip. in Hippol. πενθήτρια κακῶν, exp. simpliciter, quæ luget.

Composita.

Ἀκροπενθὴς, summè lugens. Æsch. in Persis. [135. Περσίδες δ' ἀκροπενθεῖς, impense tristes. Schol. ὑπερμέτρως πενθοῦσαι.]

(Ἀντιπενθὴς, cum var. lect. Æschyl. Eum. 785.)

Ἀξιοπενθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, dignus luctu. Eurip. in Hippol. [1465.]

Ἀπενθὴς, luctu carens. Synes. ep. 57.

Ἀπένθητος, ου, ὁ καὶ ἡ, quem luctu nemo prosequutus est vel prosequitur, indefletus. Julian. ep. 38. (Æsch. Ag. 904. Eum. 914.)

Ἀποπενθέω, lugeo, elugeo. Plut. in Coriol. εἰσηγησάμενος δὲ ταῖς γυναιξὶν ἐπιτρέψαι ἀποπενθῆσαι δέκα μῆνας.

(Ἀτιμοπενθὴς. Æsch. Eum. 792. 822.)

Βαρυπενθὴς, gravi luctu oppressus, graviter lugens. Item gravem luctum et mœrorem afferens.

Βαρυπένθεια, ἡ, gravis luctus.

Βαρύπενθος, ὁ, idem quod βαρυπενθής. Epigr.

Διαπενθέω, ῶ, lugeo. Plut. in Public. διεπένθησαν ἐνιαυτὸν ὅλον ἐπὶ τῷ ἀνδρὶ πένθος ἔντιμον καὶ ζηλωτόν.

Δυσπενθὴς, graviter lugens. [Pind. Pyth. Od. xii. 17. Ἂν λαβίσαισα (Σθενὼ) δυσπενθεῖ σὺν καμάτῳ, &c. Od. xi. 28. δυσπενθέος. sc. δόλου.]

Δυσπενθέω, ῶ, graviter lugeo, vehementer lugeo. Plut.

(Ἰσοπενθὴς. Sch. Æsch. Eum. 785.)

Καταπενθέω, ῶ, lugeo, defleo, deploro.

Νεοπενθὴς, qui in recenti luctu est, qui recens luget.

Νηπενθὴς, luctu et mœrore vel tristitia carens, serenus, lætus. in Epigr. Item quo luctus tollitur, qui tristitiam animo eximit: ut, φάρμακον νηπενθές. Od. δ'.

Νηπενθέως, sine luctu. Plut.

Πολυπενθὴς, multùm lugens, quem crebræ calamitates luctu afficiunt, miser. Od. ξ'. [386. πολυπενθής. Schol. Πολλὰς λύπας ἐν ἑαυτῷ ἔχων. ψ'. 15. πολυπενθέα, Schol. Πολλῶν πενθῶν καὶ λυπῶν πεπληρωμένον. Iliad. ι. 559. πολυπενθέος. Schol. Ἐπιπολὺ πενθούσης. Æschyl. Sept. 600. πολυδάκρυτος. Schol. β'. πολυπενθής. Pers. 547.] Exponitur et, luctuosus, luctu plenus: quum de re dicitur.

Συμπενθέω, cum alio lugeo, simul luctu afficior. Eurip. in fine Herc. fur. [1390.] κείρασθε, συμπενθήσατε. (Æsch. Ch. 197.) [Demosth. Orat. Fun. συμπενθῆσαι δὲ καὶ τῆς οἰκειότητος τὸ πλεῖστον μέρος.]

Ταλαπενθὴς, luctum ferens, luctu affectus: fortiter luctum et mœrorem perferens, Od. έ.

Φιλοπενθὴς, luctus amans, ad luctum proclivis. Plut.

ΠΕ'ΝΟΜΑΙ, facio, efficio, ago. Il. ά. Ὣς οἱ μὲν τὰ πένοντο κατὰ στρατὸν, sic illi quidem hæc agebant in exercitu. Od. ά. τί σε χρὴ ταῦτα πένεσθαι; quid opus est te istud effectum reddere? ¶ Dicitur etiam, πένεσθαι ἄριστον, parare prandium. Il. ώ. Sic et, δαῖτα πένεσθαι. Od. ξ'. convivium curare, et struere epulas. ¶ Item pauper sum, inops sum. Athen. l. 4. νέους ὄντας, καὶ πενομένους. Plut. in l. quomodo quis sentiat se in virtutis studio proficere, τῶν πενομένων οἱ προσποιούμενοι πλουτεῖν, ὅτι μᾶλλον πένονται, διὰ τὴν ἀλαζονείαν. (Æsch. Ag. 971. Eum. 434.)

Πένης, ητος, ὁ, propriè qui labore victum quærit, pauper, inops. Aristoph. in Pluto docet, πένητα ζῆν φειδόμενον, καὶ τοῖς ἔργοις προσέχοντα, οὐ περιγίνεσθαι αὐτῷ μηδὲν, μὴ μέντοι μηδ' ἐπιλείπειν. (Eurip. Med. 562. Phœniss. 399.) Aristot. Polit. 2. ἄνθρωπον σφόδρα πένητα. Plut. de dæm. Socr. ἐν οἴκῳ πένητι, in domo paupere. Et cum accus. apud Plat. epist. 7. ὁ φιλοχρήματος, πένης τε ἀνὴρ τὴν ψυχὴν, animo pauper. Item egens: ut ibidem cum genitivo, πένης γὰρ ἦν ἀνδρῶν φίλων καὶ πιστῶν. Fœmin. πένησσα, paupercula. Hesych. Comparat. πενέστερος, pauperior. † Xen. Pæd. l. 5. p. 145. c.† Plut. in Apophth. Superl. πενέστατος, pauperrimus, Xen. in Athen. rep.

Πενητεύω, pauper sum. Hesych.

Πενία, ἡ, paupertas, inopia. † Hesiod. Th. 593.† Aristoph. in Pluto. Plut. περὶ φιλοπλ. et alibi.

Πενιχρὸς, ᾶ, ὁ, idem cum πένης. Aristoph. in Pluto, μαχόμενον πενιχρόν. Et apud Aristid. πενιχρὰ, paupercula. Hinc compos. πεντεπενιχρὸς, quinquies pauper, in Epigr.

Πενιχρῶς, pauperum more, per inopiam. Aristot. in Polit.

Πενιχρότης, ητος, ἡ, paupertas, inopia.

Πενιχραλέος, ου, ὁ, pauper, pauperculus, inops.

Πενέστης, ου, ὁ, servus, famulus. Eurip. in Phryxo, Λάτρις, πενέστης ἁμὸς, ἀρχαίων δόμων. ¶ Apud Thessalos πενέσται dicti fuerunt servi bello capti, ut εἵλωτες apud Lacedæmonios, mariandyni Heracleotarum, κλαρῶται apud Cretenses. vide Athen. l. 6. Sic sæpè apud Xen. in Hellen. 3. et 6. et apud Aristoph. in Vesp. ¶ Generaliter etiam dicuntur πενέσται, qui in colendis agris aliisve laboribus obeundis operam suam locant: teste Hesych.

Πενεστεία, ἡ, famulitium, servitium. Aristot. Polit. l. 2. c. 9. et 7.

Πόνος, ου, ὁ, labor, studium et opera rei alicui impensa. Il. ν'. σὺ μὲν πόνου οὔ ποτε λήγεις, nunquam à labore cessas. (Æschyl. S. c. Th. 746. Pers. 684. Eurip. Med. 336.

385.) Dicitur, πόνον ἀναδύεσθαι, apud Xen. Pæd. 1. subire vel sufferre laborem. et, τῷ πόνῳ ἀντέχειν, apud eundem in Cyneg. laborem sustinere et perferre. et, πόνοις ἀπαγορεύειν, laboribus succumbere, apud eundem, Hellen. 7. † πόνον ὑποτλῆναι. Pæd. 1. 2. 1.† ¶ Exponitur etiam, negotium. Ut Od. λ'. ἐπεὶ πόνος ἄλλος ἔπειγε, quoniam alia nos urgebant negotia. Sic Il. φ'. Πᾶσι δ' ἔθηκε πόνον, omnibus facessit negotium. ¶ Item molestia, vel labor et molestia: ut Il. φ'. ἵνα μιν παύσειε πόνοιο Δῖον Ἀχιλλῆα, ut liberaret laboribus et molestiis. ¶ Exponitur etiam, ærumna. Ut apud Thuc. ἐν πόνῳ εἶναι. Philo de vita Mos. l. 1. οἷα ἔστιν πόνος ἢ μόχθος ἐν Ἑβραίοις, nulla vel ærumna vel calamitas Hebræos attigerit. ¶ Item morbus vel dolor: aut etiam, vitium. Thuc. l. 2. ἐν οὐ πολλῷ χρόνῳ κατέβαινεν ἐς τὰ στήθη ὁ πόνος, μετὰ βηχὸς ἰσχυροῦ. Et apud Gal. πυρετοὶ καὶ πόνοι. Et cum genit. Ut Hippocr. ἄρθρων πόνοι, articulorum dolores. Sic Diosc. l. 1. c. 78. πρὸς πλευρᾶς πόνον, καὶ θώρακος, ad laterum pectorisque dolores. ¶ Πόνος σελήνης, dicitur defectus lunæ.

Πονέω, ῶ, f. ήσω, laboro. Plut. in Alex. ἐπιλαμπέστατον μὲν ἔστι τὸ τρυφᾷν, βασιλικώτατον δὲ τὸ πονεῖν. Isocrat. ad Nicocl. τῇ ψυχῇ πονεῖται. Xenoph. πονεῖν ἰδίως εἰς τὰ τοιαῦτα. Et, πονεῖν ἐπ' ἀξίοις, in res dignas laborem impendere. Et cum accusat. Aristot. œcon. 1. cap. 3. ἃ πονήσωσιν εἰς ἀλλοτρίους. Plut. in Cam. πολλὰ πονήσας. † Sic Xen. Pæd. 1. 5. 10.† ¶ Cum eodem significat etiam, facio. Soph. Ἡ πάνθ' ὅσαπερ ὡς ἀνὴρ αὑτῷ πονεῖ, facit quæ sibi utilia sunt. ¶ Exponitur et, tolero, labores exantlo. † πόνους. Aristoph. Nub. 1045.† Plat. epist. 7. ἀναγκαῖον ἔσται, ἑκάστην γ' ἔτι πονεῖν. (Πονεῖν πόνον. Æsch. Pers. 684. Eurip. Med. 335. id. Phœniss. 579. Soph. Œdip. Tyr. 1172. Tr. 694.) ¶ Item viribus frangor, laboribus succumbo. Plat. in Phædro, μηκέτι ἐκεῖνο συγχωρεῖ, μὴ δὲ πονεῖν αὐτὸν ἐν ταῖς πολλαῖς γενέσεσι. Exponitur et, lassesco, defatigor. Aristot. in probl. διὰ τί ποτε ἐν ταῖς ὁδοῖς τῶν μακρῶν τὰ μέσα μάλιστα πονοῦμεν; † Sic Xen. Pæd. 1. 4. 21.† Item laboro, i. laborem non amplius sustineo, premor, inclino. Thuc. l. 1. ἐπεὶ σφῶν οἱ ξύμμαχοι ἐπόνουν. Sic et apud eundem l. 5. et Synes. ep. 104. ¶ Navis quoque et ejus instrumenta dicuntur πονεῖν quum tempestate quassata et propemodum fracta sunt. Thuc. l. 7. ἐπισκευάζειν τὰς ναῦς, εἴ τις ἐπεπονήκει. Demosth. pro coron. πονησάντων αὐτῷ τῶν σκευῶν, ἃ καὶ συντριβέντων ὅλως. ¶ Item laboro, i. ægroto, doleo. Aristot. de part. an. l. 3. πονεῖν τοὺς νεφρούς. Aristoph. πονεῖν τὰ σκέλη.

Πονέομαι, idem quod πονέω. Iliad. δ'. Ὣς οἱ μὲν πονέοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί. Aristot. eth. 1. ταῦτα μὲν οἰκειότερον ἐξακριβοῦν τοῖς περὶ τὰ γυμνάσια πεπονημένοις, qui in ea re laborarunt, et occupati fuerunt. Et pass. πόνος dicitur πονεῖσθαι, i. exantlari seu exhauriri. Gorg. πόνους ἐπ' ἀρετῇ πεπονημένους ἀναψάψας. Item, πονέομαι, facio. Od. χ'. Ὄφρ' ἂν ἐγὼ κατὰ δῶμα πονήσομαι, ἅ, ττι ἐμὲ χρή. Sic et ι. et λ'. Item lassus fio, defatigor. Chion in ep. ad Matrid. πεπονημένοι γὰρ οἱ Ἕλληνες πολιορκίᾳ καὶ χαλεπῇ στρατείᾳ. Item laboro, ægroto. Theo. l. 2. τόν τε θάνατον καὶ τὸ πονούμενον φαντάζοντο.

Πόνημα, τὸ, labor, opus. Epigr. [Eurip. Iph. in Taur. 165. Ξουθᾶν τε πόνημα μελισσᾶν, &c.]

Πονητικός, ἡ, ὁ, ad laborandum promptus, ad laborem perferendum aptus.

Πόνηρος, ου, ὁ, (proparoxyt.) laboriosus, miser, infelix. Aristoph. in Plut. Πονηροὺς γε ὄντας ἡμῖν ξυμμάχους. Et in Vesp. Ἀναβαίνετ', ὦ πόνηρα καὶ πνίγματα.

Πονηρός, ὰ, ὸν, (oxyt.) improbus, scelestus, pravus. Demosth. pro cor. οὕτως ἀχάριστος εἶ καὶ πονηρὸς φύσει. Aristoph. in Vesp. ὦ πονηρέ, improbissime, nequissime. † Comp. πονηρότερος. Xen. Pæd. 1. 5. p. 139. b.† ¶ Item malus, i. malè se habens. Phil. de vita M. l. 1. χρηστὰ προσδοκᾷν ἐκ πονηρῶν, meliora ex malis sperare. Sic dicitur, πονηρὸν χωρίον, apud Xen. Pæd. 1. † γήδιον, terra. Pæd. p. 218. b.† Et, πονηρὰ ἕξις, apud Herodian. l. 2. ¶ Exponitur etiam, vitiosus, vitiatus.

Πονήρως, malè, miserè. † Xen. Pæd. p. 198. c.† Isocr. πονήρως διάκειται, Synes. ep. 43. πράττων πονήρως παρ' ἡμῖν, miseram vitam degens.

Πονηρῶς, improbè, sceleratè, nequiter.

Πονηρία, ἡ, vitæ conditio misera et laboriosa. Hesych. ¶ Item improbitas, nequitia, malitia. Aristot. Xen. Plat. &c. † Aristoph. Nub. 1061.† ¶ Item vitium, pravitas. Plut. symp. probl. ult. ¶ Exponitur et defectus, inopia. Plat. de rep. l. 1.

Πονηρεύω, f. εύσω, improbus sum, improbè et nequiter ago.

Πονηρεύομαι, idem. Aristot. Rhet. 3. (Demosth. de falsa Legat. διὰ τοὺς πεπονηρευμένους, ὡς ἔοικε, τοὺς ἐπαινοῦντας συμβέβηκεν ἐν εἶναι, ταύτης τῆς ἀτιμίας μετασχεῖν.]

Πονήρευμα, τὸ, facinus improbum et scelestum, scelus, flagitium. Chrysost. [Demosth. de falsa Legat. διατί; ἵνα ὡς μετὰ πλείστης συγγνώμης παρ' ὑμῶν, ὁ τὰ τούτων πονηρεύματα ἀκριβέστατα εἰδὼς ἐγὼ, καὶ παρηκολουθηκὼς ἅπασι, κατηγορῶ. Orat. c. Aristog. ἓν τοίνυν εἰπὼν ἔτι τῶν ἰδίων αὐτοῦ πονηρευμάτων, τὰ λοιπὰ ἐάσω.]

Πονικός, idem quod πονητικός, laboriosus. Laërt. in Cleanth.

Composita: ac primùm ex πένομαι.

Ἀμφιπένομαι, circa aliquid, vel aliquem, satago; occupor aliquo re. Il. π'. Τοὺς μέν τ' ἰητροὶ πολυφάρμακοι ἀμφιπένονται, Ἕλκε' ἀκειόμενοι. Il. ρ'. ἀμφεπένοντο βοὴν ἀγαθὸν Μενέλαον.

Περιπένομαι, idem. Od. γ'. περὶ δεῖπνον ἐπὶ μεγάροισι πένοντο, per tmesin pro περιπένοντο.

Composita ex πόνος, et πονέω, primùm cum præpositione.

Ἀμφιπονῶ, seu ἀμφιπονοῦμαι, satago circa, occupor circa. Iliad. ψ'. Τὸν μὲν Τυδείδης δουρικλυτὸς ἀμφεπονεῖτο. ¶ Exponitur etiam, absumo. Apud Plutarch.

Ἀποπονέω, finem laborandi facio, laborare desino. Apud Suid. ἀλλ' ἔτι Ῥωμαῖοι ἀπεπόνουν ἐμβαλόντες τὰ ἐπιχώρια. [Aristoph. Thesm. 251. τὰ πλεῖστα γὰρ ἀποπεπόνηκας. Schol. μετὰ πόνου ἐπήρμασας.]

Διάπονος, ὁ καὶ ἡ, laboriosus, laboris patiens, industrius. Plutarch. in Mario.

Διαπόνως, laboriosè, magno cum labore et difficultate. Idem in Fab.

Διαπονέω, et διαπονέομαι, elaboro, expolio, conficio. Isocrat. ad Philipp. ἐπιγεγράφθαι δ' οἶμαι χαριέντως τοῖς ἐξεργάζεσθαι καὶ διαπονεῖν δυναμένοις. Xenoph. † Pæd. 1. 3. p. 67. d.† Ἱκανῶς τὰ πάντα διαπονούμενοι, summo labore efficientes. ¶ Item, operam do, exerceo, factito. Plut. in Per. Ἀριστοτέλης παρὰ Πυθοκλείδῃ μουσικὴν ἂν διαπονηθῆναι τὸν ἄνδρα φησί, musicæ operam dedisse. Plato in ep. εἰς εὐεξίας καὶ πόνους καὶ ἀφροδισίων ἐπιεικῶς διαπονεῖσθαι. ¶ Exponitur et, labore pario. ¶ Item, labore conficio. ¶ Item exerceo, excolo. Plutarch. in Lyc. τὰ δὲ σώματα τῶν παρθένων δρόμοις καὶ πάλαις διεπόνησε. Sic et apud eundem in Mario. ¶ Exponitur etiam, conor, cum labore suscipio. Isocr. τὰ πλεῖστα περὶ τὸν βίον τῶν ἀνθρώπων ἕνεκα διαπονοῦμαι. ¶ Item neutraliter, idem quod πονῶ. Plat. ep. 7. πρὸς τοὺς τρυφῶντας καὶ ἀληθῶς διαπονῶ. ¶ Et in pass. οἱ διαπονούμενοι, qui labore exercentur. Xenoph. in Lac. Rep. † διαπονούμενοι πορείαις, itineribus fatigati. Xen. Pæd. 1. 6. p. 152. a.† ¶ Διαπονηθεὶς, ægrè ferens, tædio affectus. Act. Ap. c. 16. (V. Æschyl. Ag. 19.)

Ἐκπονῶ, elaboro, excolo. Theocr. idyll. 7. ἐν ὄρει τὸ μελίδριον ἐξεπόνασα. Theo. τὸ ἰατρικὸν τοῦ λόγου ἐκπονήσας. Item satago, operam pono in, exerceo. Xen. Pæd. 1. ἃ μὲν καλὰ ἡ πόλις νομίζει, προθύμως αὐτὰ ἐκπονοῦντες. † ubi male ἐκπονοῦντας legitur.† Plut. in Per. τὸν ὅλως ἐκπονοῦντα τέχνην. ¶ Item, cum labore conficio; vel simpliciter, conficio. Aristot. probl. sect. 4. ἔτι ἧττον ἐκπονεῖ τὴν τροφήν. † ἐκπονεῖν τὰ σιτία, laborando digerere. Xen. Pæd. 1. 6. 14.† ¶ Item neutr. labores perfero. Xen. Pæd. 4. ἰσχυρότερα τοῖς σώμασιν ἐκπονεῖ. † p. 100. c. nisi ad exercenda ea, quæ didicerint, referendum.† (Eurip. Phœniss. 941. 1580. Æschyl. Suppl. 372.)

Ἐκπονοῦμαι, elaboror. Theocr. Item exerceor. Xen. unde ἐκπεπονημένος, exercitatus, laboribus assuefactus. † σώματα. Xen. Pæd. 1. 3. p. 85. c.† ¶ Item labore conficior, defatigor. Plutarch. in Otho. 2. ἐκπεπονημένος ταῖς φροντίσι. ¶ Item activè, exerceo, meditor. Xen. ταῦτ' ἐκπονοῦντες. † ἐκπονεῖναι τὴν δίαιταν. Xen. Pæd. 1. 2. 15.† (Eurip. Med. 241.)

Συνεκπονέω, (decomp.) simul labores perfero, operam meam laboranti alteri adjungo. Eurip. in Ione. Ἐγὼ μὲν οὖν σοι καὶ συνεκπονεῖν θέλω. [740. 850. Iph. in Taur. 1065. Σιγᾶθ' ἡμῖν, καὶ συνεκπονήσατε φυγάς. Helen. 1394. συνεκπονεῖν. 1422. Andromed. 19.]

Ἔμπονος, laborum patiens, qui est in labore.

Ἐμπονῶ, operam alicui rei impendo, sum in labore.

Ἐμπόνημα, τὸ, labor alicui rei impensus.

Ἐπίπονος, laboriosus, operosus. (Soph. Tr. 666.) Isocr. in Helena † βίος. Xen. Pæd. 2. 53. c.† Item labores et molestias afferens: ut, λόγοι ἐπίπονος, in Stoic. defin. Item, lassescens, lassitudinem sentiens. Aristot. de mundo. † Superlat. apud Xen. Pæd. p. 205. a. ἐπιπονώτατα. p. 297. b.† ¶ Τὸ ἐπίπονον, labor, molestia. Xen. in Cyneg.

Ἐπιπόνως, magno cum labore, difficulter, ægrè. Theo. Xen. ¶ Item sedulò, diligenter, magno cum studio. Athen. l. 7.

Ἐπιπονέω, idem quod ἐμπονέω. Expon. et, labores tolero.

Συνεπιπονέω, (decomp.) simul laboro, simul illaboro. Xen. Pæd. 5. ἐν γὰρ τοῖς τοιούτοις οἱ ἀγαθοὶ συνεπιπονεῖν ἐθέλουσι.

Κατάπονος, labore defessus, labore confectus et enervatus. Plut. in Sylla et Alcib.

Καταπονέω, labore conficio et opprimo, defatigo.

Καταπονοῦμαι, labore conficior, fatisco; vel simpliciter, conficior, debilitor. Diog. Laërt. in Lycone, νέος παλαιστρικῇ καταπονηθείς. ¶ Καταπεπονημένος, exp. etiam, exercitatus.

Προπονῶ, antè labore frangi et fatigari, prædefessari. Hippocr. in aphor. † Xen. Pæd. p. 199. b. et τῶν ἀφροδισίων, ante voluptates. id. p. 205. b.† [Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 2. Ἐκεῖνο δὲ καταμανθάνω, ὅτι τοσούτῳ τὰ ἀγαθὰ μᾶλλον εὐφραίνει, ὅσῳ ἂν μᾶλλον προπονήσας τις ἐπ' αὐτὰ ἴῃ. Memorab. lib. 4. Tyran. cap. 10. § 6.]

† Προπονοῦμαι, ante labore frangi, fatigari. Soph. Œd. Tyr. 685.†

Συμπονέω, et Atticè ξυμπονέω, unà laboro, laborantem adjuvo. † ἀλλήλοις. Xen. Pæd. 1. 2. 44. c.† Eurip. in Oreste, Καὶ ξυμπονήσω τοῖς κακοῖσι βούλομαι. (Soph. El. 986.)

Ὑπέρπονος, qui supra modum laboravit: ideoque viribus est solutus ac defectus. Plut. in Alex.

Ὑπερπονέω, nimio me labore exerceo, labore me conficio. Xenoph. apomn. l. 1. Ὑπερπονῶ σου, seu ὑπερπονοῦμαι, labores pro te suscipio. Soph. in Ajace, ὑπερπονοῦμαι τοῖδε.

Composita sine præpositione.

Ἀκεσίπονος, ου, ὁ καὶ ἡ, sanans laborem. Pro quo metri gratiâ dicitur ἀκεσσίπονος. Suid.

Ἄπονος, labore carens, facilis. Item, molestia carens, molestiam non exhibens. Item, morbi dolorisque expers. Pollux. Item, qui se labore non exercet. Xen. in Lac. rep. Item, abhorrens à labore, non tolerans laboris. Idem Hellen. 3. Item, dolores sedans. † Comp. ἀπονώτερος. Xen. Pæd. 1. 6. 8.†

Ἀπονέστερος, sine labore. grad. compar. Pind. Olymp. 2.

Ἀπόνως, sine labore, nullo negotio, facilè. Xen. Pæd. 7.

Ἀπονία, ἡ, vacuum esse à labore et molestiis. ¶ Item, aversatio laboris, laborum detractatio et fuga, apud Xenoph. † Pæd. l. 2. 56. a.† Item desidia, inertia, otium.

Ἀπόνητος, illaboratus: vel idem cum ἄπονος. [Herodot. Hist. lib. 7. cap. 234. εἶπον πρὸς ταῦτα Ξέρξης, Δημάρητε, τίνα τρόπον ἀπονητότατα τῶν ἀνδρῶν τούτων ἐπικρατήσομεν;]

Ἀπονητί, idem cum ἀπόνως. Suid. [Herodot. Hist. lib. 3. cap. 146. φθονέσας μᾶλλον Συλοσῶντι, εἰ ἀπονητὶ ἔμελλε ἀπολάμψεσθαι ἀκέραιον τὴν πόλιν. lib. 6. cap. 25. Σάμιοι δὲ ἀπαλλαχθέντες Μήδων, ἀπονητὶ πόλιν καλλίστην Ζάγκλην περιεβάλλοντο.]

Ἀριστόπονος, cujus optimus est labor, optimè laborans. apis epith. apud Phocyl. [Νουθ. 160. Κάμνει δ' ἠερόφοιτος ἀριστοπόνος τε μέλισσα, &c. cui Exemplo addas Pind. Olymp. Od. Z. 91. Αὐτὰ δέ σφισιν ὤπασε τέχναν Πᾶσαν, ἐπιχθονίων Γλαυκῶπις, ἀριστοπόνοις χερσὶ κρατεῖν.]

Ἀρουροπόνος, q. d. in arvo laborans, agricola: in Epigr.

Ἀτρύπονος, ærumnosus: ἀτρύτους (inexhaustos) πόνους afferens. Hesych. Item qui multos subit labores, nec iis frangitur; quem οἱ πόνοι τρύουσι.

Αὐτόπονος, idem quod αὐτοπόνητος. ut, αὐτόπονος χαμευνὰς, apud Nic. in Ther.

Αὐτοπόνητος, per se elaboratus. Epigr.

Γεωπόνος, agricola.

Γεωπονία, ἡ, agricultura. Phocyl.

Γεωπονικὸς, ad agriculturam spectans.

Γεωπονέω, terram colo.

Γηπόνος, idem quod γεωπόνος, Hesych.

Γηπονία, idem cum γεωπονία.

Γηπονέω, idem cum γεωπονέω. Eurip. in Rheso.

Δαιτροπόνος, Hesychio est σιτοπόνος, σιτοποιός, qui in cibo parando occupatur, pistor, coquus, in actu.

Δοριπόνος, hastâ laborans, seu laboriosus in bello. Euripid. in Iphig. Aul. (Δοριπόνα κακά. Æsch. S. c. Th. 634.)

Δυσπονής, έος, ὁ, laboriosus, ærumnosus: graves et difficiles labores afferens. Od. ε.

Δυσπόνητος τροφή, nutritio quæ difficili labore fit. Sophocl. in Œdip. Colon. (Ὦ δυσπόνητε δαῖμον. Æschyl. Pers. 515. i. e. χαλεπῶς πόνους ἡμῖν ἐμποιῶν.)

Ἐθελόπονος, qui libenter laborat, semper promptus ad subeundos labores: impiger, strenuus. Xen. Pæd. 2.

Ἐριοπόνος, qui lanis excolendis aut lanificio laborem impendit. Suid.

Ἐργοπόνος, laboriosus, Coluth. in raptu Helenæ.

Ἡφαιστόπονος, à Vulcano elaboratus: ut, ἡφαιστοπόνων ὅπλων, apud Eurip. in Iphig. Aul. [1071.]

Θεοπόνητος, à Deo elaboratus seu structus. Eurip. in Troad. [953. Helen. 590.]

Θρασύπονος, audax in laboribus suscipiendis. [Pind. Olymp. Od. Λ. 156. Ἀκμαί τ' ἰσχύος θρασύπονοι. Schol. Νεώτ. ad 151.]

Κακοπονητικός, pessimè affectus ad labores tolerandum, ad laborem ineptus, debilis. Aristot.

Λαθίπονος, laborum et molestiarum oblitus. Soph. in Ajace. (Tr. 1039.)

Λυσίπονος, laboribus et molestiis liberans, dolores eximens. [Pind. Pyth. Δ. 71. Ἦ μάν νιν ὤτρυνον θαμὰ λυσιπόνοις θεραπόντεσσι φυλάξαι. Sch. ἐπειδὴ δὲ αἱ οἰκέται τῶν δεσποτῶν τοὺς πόνους διαλύουσι τῇ θεραπείᾳ, λυσιπόνους αὐτοὺς ἐκάλεσεν, &c.]

Ματαιόπονος, cujus labor inanis. ματαιοπονῶν.

Ματαιοπονία, ἡ, inanis labor, opera frustra impensa. Lucian. Plut. Chrysost.

Ματαιοπονέω, frustra laboro, operam perdo. schol. Aristoph. et Chrysost.

(Μελεόπονος. Æsch. S. c. Th. 971.)

Μισοπονέω, odi labores: non contendo, non enitor, non studeo. Plat.

Μοιροπονέω, fatalibus infortuniis premor. Hesych.

Νυμφοπόνος, qui circa sponsam adornandam occupatur, Idem. Est et nomen fabulæ, λόγος νυμφοπόνος. Sophr. apud Athen. l. 8.

Ὀψοπόνος, opsoniorum apparator, coquus. Epigr.

Παυσίπονος, labori finem imponens, à labore recreans. Eurip. in Iph. Taur. [448.] (Aristoph. R. 1356.)

Πολύπονος, laboriosus. Item ærumnosus, calamitosus. Eur. in Hecub. Exponitur etiam, labores multos strenuè perficiens, apud Soph. [Aj. 648. Œd. Col. 203. Elect. 508. Πολύπονος ἱππεία. 518. Πολύπονος αἰκία. Pind. Nem. α. 48. Κοιναὶ γὰρ ἔρχοντ' ἐλπίδες πολυπόνων ἀνδρῶν. Eurip. Orest. 975. 1500. Πολύπονα δὲ πολύπονα πάθεα Μενέλεως ἀνασχόμενος, &c. Heracl. 932. Herc. Fur. 1191. Æschyl. Suppl. 387. πολυπόνων βροτῶν. Schol. ἀτυχούντων. Aristoph. Thesm. 1032. Πολυπονώτατον βροτῶν. Schol. Ταλαιπωρότατον, πολλῶν πόνων μεστόν.] (Πολύπονον δόρυ τομᾶν. Æsch. Pers. 320. γυναικῶν λέχος πολύπονον. Eurip. Med. 1293. πολυπόνου μοίρας. Id. Phœniss. 151. Soph. Tr. 120.)

Πολυπόνως, multo cum labore. Plut. in Alex. et Phal. in op.

Πουλύπονος, poëticè, idem quod πολύπονος. Eurip. in Helen. [200.]

Ῥαΐπονος, à labore liberans, laboris molestiam sublevans. Epig.

Σιτοπόνος, pistor, coquus. Philo de mundo.

Τλησίπονος, patiens laboris. Exponitur et audax. Hesych.

Τριπόνητος, ter elaboratus, ter textus. Epigr.

Φερέπονος, laborifer, laborum tolerans. [Pind. Pyth. β. 54. Αἱ δύο δ' ἀμπλακίαι, φερέπονοι τελέθοντι. Schol. πόνου καὶ τιμωρίας τοῖς ἁμαρτάνουσιν ἐπιφέρουσαι.]

Φερεπονία, ἡ, laborum tolerantia. Appian.

† Ἀφερέπονος, non laborum tolerans. Schol. Apollonii Arg. 1. 269. utitur.†

Φιλόπονος, amans laborum, gnavus. Isocr. ad Demon. Plutarch. symp. 1. probl. 3. † Superl. φιλοπονώτατος. Xen. Pæd. 6. p. 157. e. et πόλεμος. l. 7. p. 194. c.†

Φιλοπονία, ἡ, laborum amor, studium, industria. Plato de leg. 7.

Φιλοπονέω, ῶ, laborum amans sum. Item cum labore efficio, studiosè et gnaviter aliquid facio. Plat. de rep. lib. 7. ἐπὰν τις φιλογυμναστὴς μὲν καὶ φιλόθηρος ᾖ, καὶ πάντα τὰ διὰ τοῦ σώματος φιλοπονῇ. Exponitur etiam, elaboro, elucubro: ut in Pand. φιλοπονεῖ ταύτην τὴν διάταξιν.

Φιλοπονέομαι, idem Aristot. Rhet. 3. δεῖ μᾶλλον φιλοπονεῖσθαι περὶ τὰς μεταφοράς.

Φιλοπόνημα, τὸ, opus elaboratum, lucubratio.

Decomp. Ἐμφιλοπονέω, gnaviter alicui rei operam do.

Ἐμφιλοπονοῦμαι, idem. Xenoph. in œcon. Σύρους τε ἐμφιλοπονεῖσθαι συμπαίζει τῇ γῇ.

Προσφιλοπονέω, idem.

Φυγόπονος, qui laborem seu labores fugit. Polyb.

Φυγοπονία, laborum fuga. Idem.

Χειροπονία, festum quoddam, in quo opifices, et χειροπόνοι, manibus operantes, sacrificabant. Hesych.

Χειροπόνητος, manu elaboratus.

Composita ex πονηρός.

Ἀπόνηρος, qui improbus et nequam non est, minimè malus.

Ἐκπονηρόω, parvum et vitiosum reddo, vitio. Synes. ep. 114. τὸ αἷμα ἐξεπονήρωσας.

Λεωπόνηρος, eximiè improbus, insigniter nequam: λίαν πονηρός. Hesych.

Μεγαλοπόνηρος, qui in magnis rebus improbus est: immani improbitate præditus. Aristot. polit. 5. c. 11.

Μικροπόνηρος, qui in parva re seu in parvis rebus improbus est. Idem ibid.

Μισοπόνηρος, malorum osor, qui improbos aversatur. Demosth. in Mid. Phil. de vita M. lib. 2. Τὸ μισοπόνηρον, improbitatis odium. Idem de vita M. l. 1.

Μισοπονηρία, idem quod τὸ μισοπόνηρον. Plut. de disc. adul. ab am.

Μισοπονηρέω, improbos odi, improbitatem aversor. Lys. contra Nicom. παρακαλοῦμεν τοῦτο, μὴ πρὸ τῆς κρίσεως μισοπονηρεῖν.

[Πονωπόνηρος. Aristoph. Vesp. 464. ὦ πονωπόνηρε. Schol. Ὦ δεινῶς καὶ μᾶλλον πονηρευόμενε τῆς τυραννίδος. Cel. Auctor legit πόνῳ πονηρέ. Lysistr. 350. ὦ 'νδρες πονωπόνηροι. Schol. Biset. πονωπόνηροι, ἀντὶ τοῦ πονηρότατοι. τινὲς δὲ διῃρημένως γράφουσι, πόνῳ πονηροί, καὶ ἑρμηνεύουσι, σφόδρα πονηροί.]

Συμμισοπονηρέω, (decomp.) unà improbitatem odi, unà indignor ob facti iniquitatem. 2 Maccab. c. 4.

Παμπόνηρος, omnino improbus, improbissimus. † Aristoph. Nub. 1321.† (R. 106. 952.) [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 6. §. 14. 3. οὐδ' εἰ παμπόνηρος ἦν Δέξιππος, δίκην χρῆναι πάσχειν αὐτόν, &c.]

Περιπόνηρος, admodum improbus, improbitate nobilitatus. Aristoph. in Acharn.

Φιλοπόνηρος, improborum amans. Aristot. ethic. 5.

ΠΕ'ΝΤΕ, quinque. Plutarch. de def. orac. et in probl. Rom. (Πέντε forte cum ταμὰν coalescit. Theoc. ϑ'. 27.)

Πεντὰς, άδος, ἡ, quinarius numerus: id est, quinque. ὁ πέντε ἀριθμός. Idem de def. orac. † Xen. Pæd. l. 2. 42. c.†

Πενταδικὸς, ἡ, ὁν, quinarius, vel pentade constans.

Πεντάδιον, idem cum πεντάς.

Πεντάκις, quinquies. [2 Corinth. xi. 24. ὑπὸ Ἰουδαίων πεντάκις τεσσαράκοντα παρὰ μίαν ἔλαβον. Aristoph. Pac. 241. Ἰὼ Πρασιαὶ τρισάθλιαι, καὶ πεντάκις Καὶ πολλαπλάκις, &c. Polyb. Hist. lib. 1. ἅμα τετράκις καὶ πεντάκις περὶ τοῦ αὐτοῦ λέγοντας πράγματος, &c. Plat. de Leg.]

Πενταχῆ, et πενταχῶς, quinquefariam, quinque modis.

Πένταχα, idem. Il. μ'.

Πεντακόσιοι, quingenti. [S. Lucæ Evang. vii. 41. Δύο χρεωφειλέται ἦσαν δανειστῇ τινι· ὁ εἷς ὤφειλε δηνάρια πεντακόσια, ὁ δὲ ἕτερος πεντήκοντα.]

Πεντακοσιοστὸς, quingentesimus. [Aristoph. Eccl. 999. Τὴν πεντακοσιοστὴν κατέθηκας τῇ πόλει. Schol.]

Πεντήκοντα, quinquaginta. † Xen. Pæd. 1. 2. 13.†

Πεντηκοντὴρ, ῆρος, quinquaginta militum præfectus. Xenoph. in Laced. rep. [de Cyri Exp. lib. 3. ἐποιήσαντο ἓξ λόχους ἀνὰ ἑκατὸν ἄνδρας, —— καὶ ἄλλους πεντηκοντῆρας, καὶ ἄλλους ἐνωμοτάρχας.]

[Πεντηκοστὴρ. Thucyd. Hist. lib. 5. ‡ 66.‡ τοῖς μὲν πολεμάρχοις αὐτὸς (Rex) φράζει τὸ δέον· οἱ δὲ, τοῖς λοχαγοῖς. ἐκεῖνοι δὲ, τοῖς πεντηκοστῆρσιν. Vide Not. 14.]

Πεντηκοστὸς, ἡ, ὁν, quinquagesimus. Galen. ad Glauc. l. 2.

Πεντηκοστὴ, sub. ἡμέρα, quinquagesima dies. præsertim illa à paschæ festo. ¶ Item quinquagesima pars, sub. μοῖρα.

Πεντηκοστεύομαι, quinquagesimam solvo, quinquagesima à me exigitur. Harpocr. [Demosth. Orat. adv. Lacrit. ὁ πεντηκοστεύεται —— οὔτε πεντηκοστευόμενον, &c.]

Πεντηκονταῖος, qui quinquagesima die aliquid facit.

Πεντηκοστὺς, ύος, ἡ, ordo militaris, constans quinquaginta viris. Thucyd. lib. 5. [ἐν δὲ ἑκάστῳ λόχῳ πεντηκοστύες ἦσαν τέσσαρες. καὶ ἐν τῇ πεντηκοστύϊ ἐνωμοτίαι τέσσαρες. Schol. ἡ πεντηκοστὺς συνέστηκεν ἀπὸ ἀνδρῶν ἑκατὸν εἰκοσιοκτώ. Xenoph. de Cyri Exp. lib. 3. §. 14. Ὅπου δὲ διαχάζοιεν αἱ πλευραὶ τοῦ πλαισίου, τὸ μέσον ἀνεξεπίμπλασαν, εἰ μὲν στενότερον —— εἰ δὲ πλατύτερον, κατὰ πεντηκοστῦς.]

Πενταπλόος, οῦς, quintuplex, quintuplicatus. Athen. lib. 1. ¶ Exponitur et quintuplex. 3 Reg. cap. 6.

Πενταπλάσιος, quintuplo major seu amplior: vel quintuplus. Exponitur et, quinquies tantus.

Πενταπλασίων, pro eodem.

Πενταπλασιάζω, quintuplo majorem facio.

Πέμπε, Æolicè dicitur pro πέντε. Hesych. et Eustath.

Πεμπὰς, idem cum πεντάς. Aristot. polit. 5. c. ult. † Xen. Pæd. l. 2. 43. c.†

Πεμπάζω, seu πεμπάζομαι, per πεμπάδας numero, per digitos numero, præsertim quinos. Od. δ'. Αὐτὰρ ἐπὴν πάσας πεμπάσσεται ἠδὲ ἴδηται. ¶ Exponitur et simpliciter, numero: ut apud Apoll. Argon. 2. εἴ τις ἕκαστα Πεμπάζοι. (Æsch. Eum. 751.)

(Πεμπαστὴς, ἀριθμητής. Æsch. Pers. 986.)

Πέμπτος, ου, ὁ, quintus. Plat. † Soph. El. 706.†

Πέμπτη, (sc. μοῖρα,) quinta pars.

Πεμπταῖος, ου, ὁ, quintanus: ut, πεμπταῖος πυρετὸς, febris quintana. i. quæ quinto quoque die redit. Alexand. Aphr. in probl. Aliquis etiam aliquid πεμπταῖον facere dicitur, quum id facit quinto pòst die. Od. ξ'. Plut. in Fab.

Πεμπτὰς, άδος, ἡ, numerus quinque militum. Xenoph. Hellen. l. 7. ¶ Alius reddit, [illegible].

Composita.

Ἀναπεμπάζω, et ἀναπεμπάζομαι, iterum numero, calculum repeto. Quidam exp. in memoriam revoco, præterita repeto. Lucian. ὥσπερ τινὰ ἱερὸν ἀναπεμπαζόμενος τὴν παρ' ἡμῖν εὐδαιμονίαν.

Ἀποπεμπτόω, ῶ, quintam partem persolvo. Genes. c. 47.

Ἐπίπεμπτος, sesquiquintus. Levit. 27.

Πρόπεμπτα, Didymo videntur fuisse θυσίαι τινὰ τὰ πρὸ τῆς καταβολῆς· quoniam moris fuit, τὰ πέμπτα τῶν τιμημάτων παρακαταβάλλεσθαι. Harpocr. et Suid.

ΠΕ'ΟΣ, εος, τὸ, penis: pudendum virile: in Epigr. Et apud Aristoph. in Acharn. [157.] τὸ πέος [illegible]. † et Nub. 732.† [Vesp. 738. Equit. 1007. Thesm. 68.]

ΠΕ'ΠΕΡΙ, εως, τὸ, piper: arbor Indica, fructum ferens sibi cognominem. Diosc. lib. 2. c. 189. Apud Gal. ad Glauc. l. 1. ἡ διὰ τριῶν πεπέρεων, medicamentum è triplici pipere confectum. ☞ Παρὰ τὸ πέπτω deducit Etym. quòd vim habent concoquendi corroborandique: ut scribit Alex. Aphr. in præf. l. 1. probl.

Πεπερὶς, ίδος, ἡ, granum piperis, apud Athen. (arbor piperis. Philostr. l. 3. c. 4.)

Πεπέριον, ου, τὸ, granulum piperis, apud eundem.

Πεπερίτης, ου, ὁ, piper referens gustu.

Πεπερίζω, piper imitor seu refero, [illegible] piper accedo: ut, πεπερίζω τῇ ἐν γεύσει, apud Diosc. l. 2. c. 190.

Ὑδροπέπερι, (comp.) piper aquaticum, nomen plantæ: de qua Diosc. lib. 2. c. 191.

ΠΕ'ΠΛΟΣ, ου, ὁ, peplum, vestis seu indumentum muliebre è subtili stamine, cæteris vestibus superinjici solitum. Il. ε'. πέπλον κατέχευεν ἑανὸν πατρὸς ἐπ' οὔδει. Iliad. ζ'. Ἔνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι, ἔργα γυναικῶν Σιδονίων. Xenoph. Pæd. 3. καταῤῥηξάμεναι τοὺς πέπλους, καὶ δρυπτόμεναι. Habebant et viri suos πέπλους. Ut Iliad. ω'. Priamus è suis φωριαμοῖς δώδεκα περικαλλέας ἔξελε πέπλους. Et Odyss. ζ'. in ædibus Alcinoi parieti affixis πέπλοι λεπτοὶ ἐΰννητοι βεβλήατο. Sic apud Xen. Pæd. 3. Armenius Tigranes τοὺς πέπλους καταῤῥήξατο. Generaliùs etiam pro amictu sumitur. Ut apud Sophocl. in Trachin. Τὸν σὸν φέρων ἔχω, Δηάνειρα, πέπλον. (Æsch. Pers. 124. 1033.) ¶ Πέπλοι dicuntur etiam vela, quibus currus et defunctorum cadavera integuntur. Il. ε'. ἀμφὶ δὲ πέπλοι πέπτανται. Sic et Il. ω'. ¶ Pro eodem neutro quoque genere dicitur πέπλον. Ut apud Nonn. ἐπὶ χροῒ πέπλα βαλοῦσα. Sic et in Epigram. Θέσκελα πέπλα. ¶ Est et πέπλος frutex quidam, de quo Diosc. l. 4. c. 168. et Galen. in lex. Hippocr.

Πεπλὶς, ίδος, ἡ, fruticis nomen eadem cum peplo frutice vires habentis, teste Diosc. l. 4. c. 169.

Πέπλιον, τὸ, frutex qui aliàs daphnoides dicitur: de quo Diosc. lib. 4. cap. 148. Ab Hippocrate sic vocari τὴν πεπλίδα, testatur Diosc. lib. 4. c. 169.

Πέπλωμα, τὸ, vestis, idem quod πέπλος. Eurip. in Supplic. [Aristoph. Acharn. 425. Ἀλλ' ἢ τὰ [illegible] πεπλώματα, &c. Æschyl. Sept. c. Theb. 1047. αὐτὸς φάρεσι βυσσίνων πεπλωμάτων. Schol. βυσσίνων πέπλων. Schol. β'. τοῦ σινδονοῦ ἱματίου. Soph. Trachin. 602.]

Composita.

Ἄπεπλος, ου, ὁ καὶ ἡ, peplo carens, peplo non amictus. Eurip. in Phœn.

Ἑλκεσίπεπλος, ἡ, quæ peplum trahi sinit, nec sustollit: quæ peplum gestat fluxum et longum. Ut, Τρῳάδες ἑλκεσίπεπλοι. Il. ζ'.

Εὔπεπλος, seu ἐΰπεπλος, † ὁ, ἡ,† pulchrum habens peplum. Hesiod. in Theog. † 273.†

Ἰόπεπλος, violæ colore purpuratum peplum gestans.

Καλλίπεπλος, idem quod εὔπεπλος. Eurip. in Troad. [338. Ἴτ' ὦ καλλίπεπλοι Φρυγῶν κόραι, &c. Pind. Pyth. Od. Γ'. 42. Ἔσχε τοιαύταν μεγάλαν ἀάταν Καλλιπέπλου λῆμα Κορωνίδος.]

Κροκόπεπλος, † ὁ, ἡ,† croceum peplum seu vestem habens. Hesiod. in Theog. † 273.† Metaphoricè aurora κροκόπεπλος dicitur. Il. ϑ'.

Κυανόπεπλος, † ὁ, ἡ,† cæruleo peplo vestitus aut vestita: cujus peplum cyaneum refert: ut, Λητὼ κυανόπεπλος, apud Hesiod. in Theog. † 406.†

Μελάμπεπλος, cui est nigrum peplum. Eurip. in Oreste. [457. Τυνδάρεως μελάμπεπλος. Alcest. 427. 819. Ion. 1150. Μελάμπεπλος δὲ Νὺξ, &c.]

Μικρόπεπλος, parvum gestans peplum.

Μονόπεπλος, uno seu simplici peplo indutus. Eurip. in Hecuba. [933.]

Νεβριδόπεπλος, dicitur Bacchus, quòd peplum seu vestem ex hinnuleis pellibus gestaret: in Epigr.

Στριφνόπεπλος, rigidus, iners, vilis peplus. Suid. Propriè significat eum, qui vilem et rigidum gestat peplum.

Στερρόπεπλος, pelliceo peplo indutus, coriaceum peplum gestans. Herculis epith. apud Lycophr.

Τανύπεπλος, † ὁ, ἡ,† extento et promisso peplo amictus: vel cui est vestis laxa et sinuosa. Il. γ'. et σ'. † Hes. Asp. 83.†

Χρυσόπεπλος, ὁ καὶ ἡ, aurea veste indutus. Pind. Isthm. [vi. 110.]

Decomp. Ἀχρυσόπεπλος, aurea veste carens. Plat.

ΠΕ'ΠΤΩ, f. ψω, coquo. (Aristoph. R. 528.) Plat. de leg. lib. 2. ἐκ μὲν τῶν κριθῶν ἄλφιτα σκευάζοντες, ἐκ δὲ τῶν πυρῶν ἄλευρα· τὰ μὲν πέψαντες, τὰ δὲ μάξαντες. Sæpe de concoctione cibi dicitur in ventriculo. Ut apud Galen. ad Glauc. lib. 1. τοῖς δ' ἐπὶ πόνοις, ἵνα καλῶς πέψαι δύνωνται, κελεύειν ἐσθίειν. Metaphoricè verò, πέψαι ὀργὴν, iram concoquere, apud Aristot. eth. 4. cap. 5. Æoles pro hoc πέπτω, πέσσω dicunt, teste Herodian. apud Eust. Pro quo πέσσω Atticè dicitur πέττω. Cæterum specialiter de concoctione panis dicitur, Regum 1. c. 8. Et de coctione ventriculi, apud Alex. Aphr. στρουθοκάμηλος σίδηρον πέπτει. ¶ De Sole et aura æstiva dictum, significat, maturo: ut Odyss. η'. Ζεφυρίη πνείουσα τὰ μὲν φύει, ἄλλα δὲ πέσσει. ¶ Usurpatur et metaph. sicut πέσσω. Ut Il. δ'. χόλον Θυμαλγέα πέσσειν. et Il. ω'. Ἀλλ' αἰεὶ στονάχει, καὶ κήδεα μυρία πέσσει. ¶ Exponitur etiam, θεραπεύω. Il. β'. τοῦτον γ' ἐᾶς καὶ εἴασε πέσσειν.

Πέσσομαι, et πέττομαι, coquor. ut, πεπεμμένος ἄρτος, apud Aristoph. et, πεπεμμένη τροφὴ, apud Aristot. † Xen. Pæd. p. 241. b.† Item, ad maturitatem perducor.

Πέμμα, τὸ, quicquid coquitur. Specialiter sic dicitur genus quoddam placentæ. ut apud Plut. symp. 1. probl. 10. et Athen. l. 14. Hesych. πέμματα sunt, ποικίλα ἐδέσματα.

Πεμμάτιον, diminut. placentula.

Πέψις, εως, ἡ, coctio, concoctio, coctura. Aristot. Galen. Athen. [Tim. Locr. de Anima Mundi, apud Plat. σύνδεσις καὶ πέψεις γᾶς τε καὶ ὑδάτων, [illegible] εἶμεν.]

Πεπτήριος, ad coquendum factus. Aret. l. 2. c. 7.

Πεπτὸς, ὁ, coctus, vel coctibilis.

Πεπτικὸς, ὁ, coquendi seu concoquendi vim habens. Diosc. l. 3. c. 58. Gal. ad Glauc. l. 2.

Πέπανον, τὸ, placentula lata, tenuis et rotunda: cujus usus, maximè in sacrificiis erat. Aristoph. in Plut. ‡ 660.‡ Luc. de sacrif.

Πέπων, ονος, ὁ καὶ ἡ, coctus seu concoctus à Sole, ad maturitatem perductus, maturus. Propriè de fructibus dicitur. ut apud Athen. l. 2. et Theophr. hist. pl. l. 3. c. 12. Impropriè apud Hippocr. πέπον φαρμακεῖον, ὡς ἁπαλόν. ¶ Item mollis, mitis: metaphora à fructibus, qui quum Sole percocti maturuerunt, molles etiam et mites evaserunt: ut, σίκυς πέπων, apud Aristot. in probl. cucumeris genus mollius et dulcius: quod interdum absolute πέπων dicitur: ut apud Athen. l. 2. Utitur et in hac signif. Hom. Il. β'. et Plut. de discern. adul. ab am. ‡ mollitus. Soph. Œd. Col. 437.‡ ¶ Ὦ πέπον, vocativ. exp. suavissime, jucundissime: itidem metaphora ducta à fructibus maturis, qui jam jucundiores sunt et suaviores. ut Il. ζ'. et ι'. † Hesiod. Th. 544.† (ἐχθροῖσι τοῖς σοῖς οὐ γενήσομαι πέπων. Æsch. Eum. 66. Sed scribitur etiam πρέπων.)

Πεπαίτερος, ὁ, maturior. Athen. l. 2. (ὡραιότερος, γλυκύτερος. Æschyl. Ag. 1374. Theoc. ζ'. 120.)

Πεπαιτέρα, dicitur quæ ætatis maturioris et constantioris est, apud eundem. lib. 13.

Πεπαίτατος, maturissimus. Idem l. 14.

Πεπαίνω, f. ανῶ, excoquo, et ad maturitatem perduco. Diosc. lib. 1. cap. 184. ἰσχάδας μαλάσσει, φύγεθλα πεπαίνει. Plat. in consolat. ad Apoll. χρόνος ὁ πεπαίνων πένθος.

Πεπαίνομαι, excoquor, ad maturitatem perducor. Metaphoricè apud Xen. Pæd. 4. † p. 106. c.† ita dicitur πεπαίνεσθαι, i. coqui et premi. † ὑπὸ τῶν ἀγαθῶν.† (Theoc. Id. 2. 140.)

Πέπανος, ου, ὁ, maturus, mollis, lenis, schol. Aristoph.

Πεπασμὸς, οῦ, ὁ, maturatio: actio qua quid ad maturitatem perducitur. Gal. comment. 2. l. 1. τῶν ἐπιδημιῶν.

Πέπανσις, ἡ, idem. Aristot. Theophr.

Πεπαντικὸς, qui coquendi seu maturandi vim habet. Fernel. Therapeut. lib. 6.

Πέπειρος, ὁ καὶ ἡ, idem quod πέπων, Diosc. l. 1. c. 165. Ad ætatem etiam transfertur: ut, παρθένος πέπειρος, apud Plut. in Numa. (Soph. Tr. 730.)

Composita.

Ἀναπέπτω, seu ἀναπέσσω, iterum coquo, recoquo.

Ἀπεψία, ἡ, coquere seu concoquere non posse. Plut. in præc. sanit.

Ἄπεπτος, non coctus: vel qui concoqui nequit.

Ἀπεπτέω, non coquo, crudus sum. Plut. in præc. sanit. coquere nequeo, (nempe in ventriculo.)

Ἀπέπαντος, ad maturitatem non perductus, immaturus.

Ἀπέπειρος, idem.

Βραδυπεπτέω, tardè coquo: peculiariter, cibum in ventriculo. Diosc. l. 5. c. 49. χρόνιμος βραδυπεπτοῦσι.

Βραδυπεψία, ἡ, tarda concoctio, imbecilla et imperfecta cibi concoctio. Galen. sympt. l. 3.

Διαπέπτω, percoquo, penitùs coquo.

Δρύπεψ, επος, ὁ καὶ ἡ, in arbore coctus seu maturatus, apud Suid.

Δυσπεψία, ἡ, difficultas concoctionis, difficulter cibum concoquere. Athen. lib. 8.

Δύσπεπτος, coctu seu concoctu difficilis, qui ægrè percoquitur. Diosc. l. 1. c. 182.

Δυσπεπτέω, difficulter concoquo.

Δυσπεπτέομαι, ægrè coquor. unde δυσπεπτούμενος, idem quod δύσπεπτος, apud Diosc. l. 4. c. 73. Exponitur etiam, ferre non possum. Hesych.

Ἐκπέπτω, sive ἐκπέσσω, excoquo. Theophr. hist. plant. l. 2. μέχρι ἐκπέψωσι τὸν καρπόν. Et in pass. ἐκπεττομένης τροφῆς, apud Aristot.

Ἐκπεπαίνω, ad maturitatem perduco, prorsus maturo et percoquo. Theophrast.

Συνεκπέπτω, (decomp.) ad consummationem concoquo: vel ad concoctionem perduco. Theophr.

Εὐπεψία, ἡ, facilis concoctio: facilè vel bene concoquere cibum.

Εὔπεπτος, concoctu facilis. Gal. et Theophr. hist. pl. l. 4. c. 5.

Ἡμίπεπτος, semicoctus.

Καταπέπτω, percoquo: vel simpliciter, coquo. Usurpatur et metaph. [illegible], καταπέψαι χόλον. Il. α.

Περιπέπτω, intego, contego, involvo: metaphora à pistoribus, qui pastam crassiorem speciosa farina circumquaque conspergunt, atque ita coctam reddunt vendibiliorem. Aristoph. in Pluto. ‡159.‡ Ὀνόματι περιπέττουσι τὴν μοχθηρίαν. Et in pass. apud Plat. de leg. l. 10. λόγοις δὲ ταῦτα εὖ πως εἰς τὸ πιθανὸν περιπεπεμμένα. Hinc et, περιπεφθεὶς, delinitus, circumventus, deceptus, apud Aristoph. in Vesp.

Σικυοπέπων, idem quod σίκυος πέπων, cucumeris genus quod πέπων dicitur. Gal. de alim. fac. l. 2. c. 4.

Συμπέπτω, et συμπέσσω, concoquo, conficio. Aristot. (de apibus:) ἐκκαθαίρουσι δὲ τοὺς κηρίους, καὶ συμπέττουσι. Exponitur etiam, excoquo, apud eundem hist. an. l. 6.

Συμπεπτικὸς, concoquendi facultate præditus. Exponitur etiam, concoquens.

ΠΕ'Ρ, particula est quæ annecti aliis orationis partibus solet: et plerunque significat, quanquam, quamvis, tametsi, licet. Ut Od. γ'. Μέντορ, μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα, κηδόμενοί περ. † Hes. Th. 719.† In hac signif. dicitur etiam, καίπερ. Quod καὶ per tmesin interdum à περ divellitur. ut Il. α. Χρὴ μὲν σφωΐτερόν γε, θεὰ, ἔπος, εἰρύσσασθαι, Καὶ μάλα περ θυμῷ κεχολωμένον. ¶ Interdum respondet Latinæ particulæ, cunque. ut apud Eurip. ὅπου περ ἐστὶ, ubicunque sit. Sæpius vacat. ut, οὐκ ὀλίγον περ, pro οὐκ ὀλίγον, non parum. et, ὅπου περ, pro ὅπου, ubi. Sic ὅσπερ, pro ὅς, qui. et ὥσπερ adverb. pro ὡς, quomodo. &c. ἤπερ, pro ἤ, quàm. εἴπερ, pro εἰ, si. (Soph. Œdip. Tyr. 1338. ὥσπερ, ceu, tanquam. 184. πάσας pro παθόντας. Æsch. Ch. 970.)

ΠΕ'ΡΑ, ultrà. Interdum sine casu. Ut Plat. in Tim. μηδὲν ἔτι πέρα ζητεῖν, nihil ultra requirere. ¶ Et pro, ultra modum, apud Aristot. lib. 7. polit. χαλεποὶ γὰρ πόλεμοι ἀδελφῶν· καὶ οἱ μὲν πέρα στέρξαντες, οἱ δὲ καὶ πέρα μισοῦσι. Aliquando cum genit. ut Aristot. lib. 6. polit. καὶ τούτου μὴ πέρα προβαίνειν, ultra hoc non progredi. ¶ Interdum exp. ultra quam, plus quàm: ut, πέρα τοῦ φυσικοῦ καὶ μετρίου, plus quàm natura et modus exigit. ¶ Item suprà. Ut Philostr. in Herc. πέρα ἀνθρώπου, supra hominem. Et, πέρα πίστεως, supra fidem. πέρα τοῦ λόγου, supra quàm dici potest. ¶ Exponitur etiam, præter. Ut, πέρα τοῦ μέτρου, præter modum, apud Luc. Et, πέρα ὧν προσδεχόμεθα, præter expectationem. πέρα τοῦ δέοντος, præter modum, plus quàm expedit.

Πέραν, idem quod πέρα, ultra. De loco tantùm dicitur: ut Aristot. de mundo, πέραν Ἰνδῶν, ultra Indos, πέραν θαλάσσης, ultra mare. Thuc. Idem sine casu, διαπλεύσαντες πέραν, trajicientes in ulteriorem partem. ¶ Cum articulo, ὁ πέραν, ulterior, qui in ulteriore parte est, qui è regione. Ut, ἡ πέραν ὄχθη, ulterior ripa. Et, τὰ πέραν, quæ sunt in adversa parte. Thucyd. (Æsch. Ag. 1209.)

Πέρατος, περάτη, ulterior. Apollon. Arg. 2. περάτοις εἰς οὔρεα γαίης, in montes terræ ulterioris.

Περάτη, subaudit. pro πέρας, finis, extremum. Odyss. ψ'. Νύκτα μὲν ἐν περάτῃ δολιχὴν σχέθεν. Exponitur etiam, extremitas horizontis orientem versus, apud Apoll. Arg. l. 1. ἠὼς ἐκ περάτης ἀνιοῦσα.

Περάτηθεν. ἐκ τῆς περάτης. Apoll. 4. Arg. [32.]

Περαῖος, ου, ὁ, ulterior, in ulteriore parte situs: unde, ἡ περαία, sc. γῆ, vel χώρα, terra vel regio ulterior, i. è regione sita. Strabo, et Apoll. Arg. lib. 1.

Περαίτερος, ulterior. unde περαιτέρω, ulteriùs, vel ulteriùs quàm. Æschin. περαιτέρω τοῦ δέοντος, ultra quàm oportet. Apud Plut. in Galba, περαιτέρω τόλμης ἄγων ἑαυτὸν, multo audacior evasit. (Eurip. Phœniss. 1621. Soph. Tr. 675. 963.)

Περαιόθεν, ex ulteriori parte, Arat. παρθένος ἦμος ἅπασα περαιόθεν ἄρτι γένηται. [Apoll. Rhod. Arg. iv. 71. Ὁπλότατον Φρίξοιο περαιόθεν ἤπυε παίδων Φρόντιν.]

Περαίας, ου, ὁ, piscis ex genere capitonum, apud Aristot. hist. an. l. 8. cap. 2.

Περαιόω, transmitto seu transveho εἰς τὴν περαίαν, trajicio in ulteriorem oram, transporto.

Περαιόομαι, οῦμαι, in ulteriorem partem trajicior; trans flumen, lacum, aut fretum vehor. Luc. de luctu, περαιωθέντας τὴν λίμνην εἰς τὸ εἴσω λιμένος ὑποδέχονται. ¶ Item neutr. trajicio, transmitto, transeo. Herodot. ἐπεραιώθη τὸν ποταμὸν, transmisit fluvium. (Aristoph. R. 138.)

Περαίωσις, trajectio, transmissio. Strabo.

Πέρην, Ionicè pro πέραν, trans, ultra. Iliad. β'. Apud Apoll. cum dat. ἁλὸς ἐσχατιῇ πέρην. † cum genit. Hesiod. Th. 215. ubi Clericus vult significare *ad*. Sic et 274.†

Πέρηθεν, ex ulteriori seu de ulteriori parte. [Herodot. Hist. lib. 6. Βυζάντιοι μὲν νῦν καὶ οἱ πέρηθεν Χαλκηδόνιοι, οὐδ' ὑπέμειναν ἐπιπλέοντας τοὺς Φοίνικας, &c.]

Composita.

Ἀντιπέραν, vel ἀντιπέρας, è regione, ex adverso. Plut. in Pericle, εἰς τὴν ἀντιπέρας Θρᾴκην, in eam, quæ Thraciæ objacet, regionem. Dicitur etiam τὸ ἀντιπέρας. Ut apud Xenoph. ἀπελθόντα εἰς τὸ ἀντιπέρας. † κατ' ἀντιπέρας τῶν πλαγίων, e regione laterum. Xen. Pæd. p. 173. c.† Item, ἀντιπέραν et ἀντιπέρας, ultrà, apud Polyb. l. 5.

Ἀντιπέρην, Ionicè dicitur pro ἀντιπέραν, apud Apoll. Rhod.

Ἀντιπέρηθεν, idem cum πέρηθεν, ex ulteriori parte, ex opposita regione. [Apoll. Arg. i. 613. ii. 1178.]

Καταντιπέρας, (decomp.) pro ἀντιπέρας. apud Luc. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 1. pag. 4. §. 9. Ἄλλο δὲ στράτευμα συνελέγετο αὐτῷ ἐν Χερρονήσῳ τῇ καταντιπέρας Ἀβύδου, τόνδε τὸν τρόπον. Sed κατ' ἀντιπέρας legimus, Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 7. pag. 474. 8. Vide Not. Cl. Hutch.] Quidam divisim scribere malunt, κατ' ἀντιπέρας.

Ἀντιπεραῖος, ex adverso, è regione situs. Ut, ἀντιπεραία γῆ, apud Apoll. Rhod. Et, τὰ ἀντιπέραια, loca ex adverso sita apud Hom. Iliad. β'.

Διαπεραιόω, idem cum περαιόω. Plut. in Sylla, μέλλοντος δὲ τοὺς στρατιώτας διαπεραιοῦν.

Διαπεραιόομαι, idem cum περαιόομαι. Unde, διαπεραιωθεὶς τὸν ποταμὸν, flumen transvectus, vel qui flumen transmisit. Apud Soph. in Ajace, ὥστε καὶ διαπεραιωθὲν ξίφος, exp. ut et districti fuerint enses.

Διαπεραίωσις, εως, ἡ, transvectio, trajectio: transmissus, trajectus.

ΠΕ'ΡΑΣ, ατος, τὸ, finis, terminus. Aristot. metaph. 4. πέρας λέγεται τὸ ἔσχατον ἑκάστου, καὶ οὗ ἔξω μηδέν ἐστι λαβεῖν πρώτου, καὶ οὗ ἔσω πάντα πρώτου. Philo de vita M. ἐπαινοῦσι τὴν εὐπραγίαν, ἀπὸ περάτων ἐπὶ πέρατα. Demosth. pro cor. τὸ πέρας, ὡς ἂν ὁ δαίμων βουληθῇ, πάντων γίγνεται. Item scopus, meta. Luc. in Herm. ἐπὶ τὸ πέρας ἀφίξῃ τῆς εὐχῆς. ¶ Exponitur et adverbialiter, tandem, ad extremum, denique. Æsch. contra Timarch. πέρας, πεισθεὶς ἀνίσταται ἀπὸ τοῦ βωμοῦ. Demosth. πέρας οὖν, λαβὼν ὁ Παρμενίσκος τὰ τούτου γράμματα. (Æsch. Pers. 634.)

(Πέρα, ας, ἡ, Æsch. Suppl. 270.)

Περασμὸς, finis. Eccles. 4.

Περατεύω, f. εύσω, finio. Hesych.

Περατόω, f. ώσω, finio, termino. (Æsch. Pr. 374.)

Περατόομαι, finior, terminor. Aristot. de mundo, ἀρχὴν περατουμένην Ἑλλησπόντῳ ἐκ τῶν πρὸς Ἑσπέρας μερῶν. Pr. perf. πεπεράτωμαι. Pro quo per syncopen dicitur πέπρωμαι, fato destinatus sum. † Hes. Th. 464.† Athen. l. 8. τίς γὰρ οἶδ' ἡμῶν τὸ μέλλον, ὅ, τι παθεῖν πέπρωθ' ἑκάστῳ τῶν φίλων. Hinc particip. πεπρωμένος, fatalis, fato destinatus. Iliad. γ'. Ὁπποτέρῳ θανάτοιο τέλος πεπρωμένον. Apoll. Arg. l. 2. πεπρωμένη ἔλλαχε μοῖρα. (Æsch. Ag. 693. 1066.) Interdum dicitur πεπρωμένον, pro πεπρωμένον ἐστί. Et, πεπρωμένα, (sub. ἐστί,) pro πεπρωμένα ἐστί, ut apud Plut. Et, τὸ πεπρωμένον, pro πεπρωμένον τέλος, ut apud Lucil. Epigr. l. 2. [illegible] ἐκλυθῆναι τὸ πεπρωμένον αὐτὸς ἑαυτῷ. Dicitur et ἡ πεπρωμένη, pro πεπρωμένη μοῖρα. Ut apud Demosth. in Epitaph. ἐπειδὴ ἡ πεπρωμένη τούτους ἀνεῖλεν.

Περαίνω, idem cum περατόω. Unde πεπερασμένος, finitus, terminatus, apud Aristot. metaph. lib. 5. ¶ Item finio, i. ad exitum perduco, perficio. † τὸ προσταχθέν. Xen. Pæd. l. 5. p. 133. b. τὰ δέοντα, facere quæ decent. l. 4. p. 108.† Aristoph. in Plut. ‡563.‡ πέραινε τοίνυν, ὅ, τι λέγεις ἀνύσας ποτέ. Sic Isocr. καιρὸς ἤδη περαίνειν τὴν κατηγορίαν. (ἡμᾶς πρᾶγος ἄσκοπον ἔχει περάνας. Rem inopinatam contra nos perpetravit. Soph. Aj. 21. Eurip. Phœniss. 546. Ὁδὸν περαίνων Aristoph. R. 404. Æschyl. Ch. 830.) ¶ Interdum exp. efficio, promoveo. ut apud Thuc. lib. 6. ὅτι οὐδὲν ἔτι σφισὶ περαινεῖν παραγιγνόμενον. ¶ Apud Dialecticos significat, expositis vel concessis aliquid efficio, i. infero, vel concludo syllogisticè. Plat. sympos. 4. τοὺς λόγους ἱκανῶς περαίνειν, τὸ εἰκὸς ἐξ εἰκότος καὶ πιθανῶς ἐπιχειροῦντας. ¶ Exponitur etiam, prædico, as, laudibus cumulo. apud Laert. in Menedemo, ἠρώτησεν, εἰς τί αὐτὸν Ἀντίγονος περαίνει.

Περαίνομαι, ad exitum perducor, perficior: vel, evenio. Aristoph. in Vesp. ὁρᾷς τὸ χρῆμα, τὰ λόγια ὡς περαίνεται. † Xen. Pæd. l. 3. p. 68. b.†

Περαντικὸς, ἡ, ὁ, ad finem perducendi et efficiendi vim habens. ¶ Item, qui peritus et probè novit inferre et concludere aliquid. Aristoph. in Vesp.

Περάτη, habes in præced. Πέρα.

Πεῖραρ, sive πεῖρας, idem cum πέρας. Od. ζ'. Ἔρχομαι ὀψομένη πολυφόρβου πείρατα γαίης. Od. ε. ἔνθα οἱ αἶσα Ἐκφυγέειν μέγα πεῖραρ ὀϊζύος. Sic et Il. ϑ'. et Od. χ'. et alibi, apud Hom. † Hes. Th. 335.†

Composita.

Ἄπειρος, ὁ καὶ ἡ, terminum seu finem non habens, interminatus, infinitus. Exponitur etiam, immensus: Plut de Placit. Philos. Et, οἱ ἄπειροι, innumeri, innumerabiles. Plat. in Tim. Ἄπειρος δακτύλιος, dicitur qui non habet fundam: vel qui caret gemma. Aristot. Auscult. l. 3. Poll. l. 7. ¶ Item inexpertus, expers. quam significationem vide in comp. ex Πεῖρα.

Ἀπειράκις, (adverb.) infinities. Areopag.

Ἀπειραχῶς, infinitis modis. Procl. in Euclid.

Ἀπειρία, ἡ, infinitas, immensitas.

Ἀπειροπλάσιος, et ιον, q. d. infinitiplex. Hesych. exp. multiplex.

Ἀπείρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἄπειρος. Od. ϑ'. et α'. et apud Hesiod. (Soph. Œdip. Tyr. 1108. Seq. μὴ οὐ.) Terram autem ἀπείρονα dictam esse ab Hom. et Hesiod. † Theog. 187.† id est, rotundam, testatur Eust.

Ἀπείριτος, idem: ut πόντος ἀπείριτος, apud Hesiod. † Theog. 109.†

Decomp. Παναπείριτος, valde immensus. Oppian. l. 2. de Venat.

Ἀπειρέσιος, idem. Hesych.

Ἀπερείσιος, idem. Ut, ἔδνα ἀπερείσια, apud Hom. [Odyss. τ'. 110. ἐν δ' αἶγας ἀπερεισίας [illegible]. Schol. σκολ. A. 620. Schol. T. 174. Iliad. τ. 58. γαῖαν ἀπερείσιον. Schol. μεγάλην. Orph. Argonaut. 1298. Eurip. Hippolyt. 549. Ζεύξασ' ἀπερεισίαν δρομάδα, τὰν κατ., &c.] Pro quo per metathesin dicitur ἀπερείσιος. ut, ἀπερείσι' ἄποινα. Il. α.

Ἀπέρατος, itidem, infinitus. Aristoph. in Nub. (Æsch. Suppl. 1037.) ¶ Vide et in seq. Περάω.

Ἀπεράτωτος, pro eodem. Plut. de defect. orac.

Ἀπέραντος, idem. Hesych. item qui ad finem perduci non potest, apud Aristid. † Aristoph. Nub. 392. ἀπέραντος ἀήρ, aër infinitus.† (Eurip. Med. 213. Æsch. Pr. 152.) [Plat. Sophist. Καὶ τοῦτο ἄλλα μυρία ἀπεράντους ἀριθμοὺς ἑκάστοτε φαινόμενα, τῷ τὸ ἓν εἶναι δύο ποτέ, εἴτε ἓν μόνον ἴδοι λέγειν. Polyb. Hist. lib. 1.]

Ἀπεράντως, more eorum quæ infinita sunt. Aristot.

Ἀπέραστος, idem quod ἀπέρατος.

Ἀποπεραίνω, ad finem perduco, efficio, perago. Apud Suid. παιδείαν δὲ καὶ γυναικῶν φιλοσόφως διαπλάσαντες καὶ ἀποπεραίνοντες.

Διαπεραίνω, idem.

Διαπεραίνομαι, ad finem perducor, absolvor. Plat. in Gorg. εἰ δοκεῖ χρῆναι διαπερανθῆναι τὸν λόγον. Plut. in Numa, δι' ὁδοῦ ἐπὶ τῶν Σαλίων ἅμα τῇ πυῤῥίχῃ διαπεραινομένας, quæ peraguntur unà cum pyrrhicha. Et activè, idem quod διαπεράω. ut apud Aristot. de mundo, σελήνη ἐν μηνὶ τὸν ἑαυτῆς διαπεραίνεται κύκλον.

[Διαπεραντέον. Plat. de Leg. lib. 4. ἆρ' οὖν ἔοικας μὲν καὶ περάνας θᾶττον τοὺς ὕστερον, τὸν δ' ἑξῆς αὐτοῖς διαπεραντέον ἐν τῷ λόγῳ.]

Δυσπέρατος, ου, δυσπέρατος αἰὼν, ætas quæ difficulter transigitur. Eurip. Videsis et in seq. Περάω.

Συνδιαπεραίνω, (decomp.) unà absolvo. Plat. in Gorg. ἐπεὶ σὺ οὐκ ἐθέλεις συνδιαπεραίνειν τὸν λόγον.

Ἐκπεραίνω, idem quod διαπεραίνω. Plat. ep. 7. ἵνα δ' ἐκπεραίνωμαι οὐκ ὀλίγα πράγματα ἐν ὀλίγῳ χρόνῳ.

Ἐκπεραίνομαι, idem quod διαπεραίνομαι. Eurip. in Cycl. παλαιὰς χειρὸς ἐκπεραίνεται.

Decomp. Διεκπεραίνω, absolvo et ad finem perduco rem institutam. Xen. in œcon. Exponitur, et, percurro.

Δυσεκπέραντος, qui difficulter absolvi et ad finem perduci potest. Eurip. in Hippol. [677.] ‡ Lectio probata est δυσεκπέρατος.‡

Συμπεραίνω, unà perficio, adjuvo ad aliquid peragendum. [Συμπεραίνει φροντὶς ἣ φευξούμεθα. Παισί τ' ἀφορμήν, &c. Eurip. Med. 342. 888.] Unde in pass. apud Demosth. pro coron. συμπεραινομένων δὲ τῶν ἄλλων συνεχῶς αὐτῷ τὴν πρὸς τοὺς Θηβαίους ἔχθραν. Item, concludo syllogistice, colligo. vox Dialecticorum. Aristot. ethic. 1. cap. 3. ¶ Item, coitum perago. Aristot. hist. an. lib. 5. ταῦτα δὲ συμπεραίνει, καὶ ἐκτιθέασιν εἰς τὴν τοῦ θήλεος χώραν καὶ ὑποδοχήν.

Συμπεραίνομαι, concludo. Item concludor. Alex. Aphr.

Συμπέρασμα, τὸ, conclusio, complexio: id quod ex positis vel concessis concluditur et efficitur syllogistice. Plut. de solert. anim. Aristot. &c.

Συμπερασματικῶς, inferendo conclusionem, utendo conclusione. Aristot. Rhet. 2.

Ὑποπεράνωσις, εως, ἡ, perfectio, consummatio. Hesych.

ΠΕΡΑ΄Ω, ῶ, F. άσω, et άσω, transeo: idem cum πείρω. (☞ Unde et derivatum putant nonnulli. alii à πέρας, vel πέρας, ut idem sit cum περαιοῦμαι.) Il. μ'. οὔτ' ἂρ ὑπερθορέειν σχεδὸν, οὔτε περῆσαι Ῥηϊδίη. Il. φ'. Ὅν ῥά τ' ἔναυλος ἀποέρσῃ χειμῶνι περῶντα. Plut. in Camillo. τὸν ἐν ποταμὸν περάσαι. Et cum infinit. apud Nonn. μᾶλλον ἄεξεν περῶντα Ἐκ βιβλίων λογίων ἀρέων. † transigere, vitam quasi transire, Xen. Pæd. p. 182. c.† ¶ Item supero. Soph. ὅταν θυμοῦ περάσῃς. † ὅταν θυμοῦ περάσῃς, in Œdip. Tyr. 683.† Epigr. l. 2. εἰ σε περάσω. ¶ Item transitivè, transporto, trajicio, peculiariter de iis qui transportant ut vendant. unde et Eustath. exp. in ulteriore regione vendo seu in ulteriora loca transfero ut vendam. Il. φ'. Καὶ τότε μέν μευ Λῆμνον ἐϋκτιμένην ἐπέρασσεν Νηυσὶν ἄγων. Sic Odyss. ό. Ἄνδρες δυσμενέες νηυσὶ λάβον, ἠδ' ἐπέρασσαν Τοῦδ' ἀνδρὸς πρὸς δώματα. ¶ Junctum adverbiis motum in loco significantibus simpliciter exp. vendo. Ut Iliad. φ'. Δώσειν καὶ περάαν νήσων ἔπι τηλεδαπάων. Et Odyss. ξ'. Κεῖσε δέ, μ' ὡς περάσειε, καὶ ἄσπετον ὦνον ἕλοιτο, ut ibi me venderet. [Æsch. Pers. 65. Ch. 268. Eum. 492. Eurip. Med. 272. Phœniss. 140. 271. 806. Sophocl. Œdip. Tyr. 539.]

Derivata ex περάω, transeo, trajicio.

Πέραμα, τὸ, trajectus, transitus, schol. Hom.

Πέρασις, εως, ἡ, transitus: ipsa actio transeundi. Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 10. Item finis, exitus: ut, πέρασις βίου, apud Suid.

Περάσιμος, ὁ καὶ ἡ, qui transiri potest, vadosus. Arrian.

Περατὸς, οῦ, ὁ, per quem transitus patet, permeabilis. Plut. in Pyrrho.

Περητὸς, Ionicè dicitur pro περατός. Herodot.

Περητήριον, τὸ, quo perforare et transfodere aliquid possumus. Hippocrat.

Περάασκε, poëticè pro ἐπέρα, transibat. Odyss. έ. Τοὺς μὲν ἄρ' οὔτ' ἀνέμων διάει μένος ὑγρὸν ἀέντων, Οὔτ' ὄμβρος περάασκε διαμπερές.

Πρήσσω, (factum per syncopen ex futuro περάσω,) eo per. Od. γ'. [illegible] ἵμερα πρήσσουσι κέλευθον. Odyss. ί. ὄφρα πρήσσωμεν ὁδοῖο, ut viam carpamus.

Διαπρήσσω, (comp.) pertranseo. Iliad. β'. μάλα δ' ὦκα διέπρησσον πεδίοιο. Il. ά. διαπρήσσουσα κέλευθον. Item percurro. Odyss. ξ'. Οὔτι διαπρήξαιμι, λέγων ἐμὰ κήδεα θυμοῦ.

Composita.

Ἀντιπεράω, et per syncopen ἀντιπράω, penetro, perforo, perterebro. Hippocr.

Ἀπέρατος, qui transiri et permeari nequit, impervius, &c. Est et, infinitus, in Πέρας.

Ἀντιπεράω, trajicio aliquando. Plutarch. in Mario, ἀντιπεράσαι εἰς τὴν ἀντικρὺ νῆσον.

Διαπεράω, pertranseo, trajicio. Isocr. ad Demon. τοσαῦτα πελάγη διαπερᾷ. [Æsch. S. c. Th. 998.]

Διαπέραμα, τὸ, trajectus. Hesych.

Δυσπέρατος, per quem ægrè transitus patet. Eurip. in Medea.

Εἰσπεράω, transeo, seu trajicio, ap. Hesiod. in Erg. Χαλκίδα τ' εἰσεπέρησα.

Ἐκπεράω, transeo ex. Eurip. δωμάτων ἐκπερᾷ. [Phœniss. 100. Æschyl. Pr. 730.] Item trajicio. Od. ί. [illegible] Λαῖτμα μέγ' ἐκπερόωσι. ¶ Item transitivè, traduco, trajicio, transporto. Numer. 11. ἐξεπέρασεν ὀρτυγομήτραν ἀπὸ τῆς θαλάσσης τὸ πνεῦμα.

Ἐκπέραμα, exitus, transitus, apud Æsch. in Schol.

Διεκπεράω, (decomp.) q. d. ex loco aliquo per alium transeo. Interdum significat, exeo. Frequentiùs, transeo, trajicio. Ut apud Apoll. Arg. l. 3. Ἀχέροντα διεξεπέρασεν ἐρετμοῖς. Item trajicio, transfigo. Aristoph. in Pluto, πολλῶν θύραν ῥίξας διεκπερῶντας. [Æsch. Pers. 465.]

[Δυσεκπέρατος. Eurip. Hippol. 882. Τόδε μὲν οὐκ ἔτι στόματος ἐν πύλαις Καθέξω δυσεκπέρατον, ὀλοὸν, ὀλοὸν κακόν. Schol. δυσαπαλλακτόν, δυσεκφεύκτον. 678. Schol.]

Συνεκπεράω, simul transeo, simul evado, trajicio. Xen. [Κυνηγ. §. 5. συνεκπεράσαι μετὰ τοῦ λαγὼ πάντη.]

Ἐμπεράω, trajicio in: vel transveho in.

Ἐμπέραμος, qui transit seu trajicit in; vector. Callim. hymno in Jovem, οὐ σύγε νηῶν Ἐμπεράμους, οὐκ ἄνδρα σακέσπαλον. Aliam signif. vide in comp. ex Πέρα.

Τηλεπέρος, Eust. exp. ὁ τῆλε περάσας. Odyss. ζ'. Vide et in comp. ex Πέρα.

Derivata ex περάω, vendo.

Πιπράσκω, (factum per reduplicationem ex πράω, quod per syncopen dicitur pro περάω,) vendo. Plut. in Apophth. ληφθέντων δὲ πολλῶν αἰχμαλώτων, ἐπίπρασκεν αὐτούς. Apud schol. Theoc. Πιπράσκει δ' ὁ κακὸς πάντα πρὸς ἀργύριον. Præt. πέπρακα. Unde particip. apud Dem. Philip. 4. τοὺς πεπρακότας ἑαυτούς.

Πιπράσκομαι, (præt. πέπραμαι, aor. 1. ἐπράθην,) vendor. Plutarch. in Solone, πιπράσκονται ἐπὶ τῷ ξένῳ. Xenoph. Hell. 6. ἐκήρυξε πεπρᾶσθαι ὅστις [illegible]. Thucyd. ἐπράθη ταλάντων εἴκοσι. Herodot. πρηθεὶς εἰς Λυδίην, Ionicè pro πραθείς.

Πράσις, εως, ἡ, venditio. Plato de rep. l. 2. Exponitur etiam, auctio: apud Luc. Reg. lib. 4. c. 12. ἀπὸ τῆς πράσεως αὐτῶν, exp. juxta ordinem eorum.

Πράσιμος, ὁ καὶ ἡ, venalis, vendibilis. Isæus et Xen. † Pæd. l. 4. p. 109. c.†

Πρατέος, ὁ, vendendus. Plato de leg.

Πρατὴρ, ῆρος, ὁ, venditor. Idem de leg. l. 11. Πρατὴρ λίθος, lapis unde mancipia vendebantur. Pollux.

Πρατήριον, τὸ, locus in quo res venales venum exponuntur: forum. Significat etiam idem quod πρατὴρ λίθος. Pollux.

Πράτης, ου, ὁ, idem quod πρατήρ. Pollux ex Isæo et Hyperide.

[Πρατός. Soph. Trach. 279. ὁ τῶν ἁπάντων Ζεὺς πατὴρ Ὀλύμπιος, Πρατόν νιν ἐξέπεμψεν, &c.] ‡ vendendum, vendibilem.‡

Πράτρια, ἡ, venditrix.

Περνάω, (ex περάω, per pleonasmum τοῦ ν,) unde πέρνημι, vendo. Il. χ'. Κτείνων καὶ περνὰς νήσων ἔπι τηλεδαπάων.

Πέρναμαι, vendor. Aristoph. in Equit. διὰ σοῦ ταῦτα πάντα πέρναται.

Περνάσκω, idem quod πέρνημι, venum exporto, venum abduco. Iliad. ώ. Ἄλλους μὲν γὰρ παῖδας ἐμοὺς πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς Πέρνασχ' ὅντιν' ἕλεσκε.

Πόρνος, ου, ὁ, qui corpus suum prostituit et veluti vendit: cinædus, exoletus. Xen. apomn. l. 1. τήν τε γὰρ ὥραν ἐὰν μέν τις ἀργυρίου πωλῇ τῷ βουλομένῳ, πόρνον αὐτὸν ἀποκαλοῦσι.

Πόρνη, ἡ, fœmina quæ corpus suum prostituit et veluti vendit: meretrix, scortum. Athen. l. 13. et 14. et alibi.

Πορνικὸς, meretricius. Æschin. Chrysost.

Πορνίδιον, τὸ, meretricula, scortillum. Aristoph. in Nub. †995.† et in Ran.

Πορνεύω, f. εύσω, scortor, corpus meum prostituo. Æschin. contra Timarch. εἰ οὗτος πεπόρνευκέ τι, καὶ τὰ πατρῷα κατεδήδοκεν.

Πορνεύομαι, idem. Athen. l. 13. ἐπαύσατο πορνευομένη, ἔτι νέα οὖσα. Sic et apud Dem. et Luc.

Comp. Ἐκπορνεύω, scortari facio. Exod. 34.

Πορνεῖον, τὸ, locus in quo scorta se prostituunt: lupanar. Athen. l. 13. (Aristoph. R. 113. Antiph. Orat. 1. p. 20.) [Æschin. Orat. in Timarch. ἐὰν [illegible], τεταγμένον. ἐὰν δὲ πορνεύσῃς καὶ πέρνῃς, ἀπὸ τῆς ἐργασίας [illegible] πορνεῖον. ὥστε οὐ πολλὰ πορνεῖα τῇ τῆς πράξεως εὐχερείᾳ πεποίηκας.]

[Πορνεία. Epist. ad Corinth. vii. 2. διὰ δὲ τὰς πορνείας ἕκαστος τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα ἐχέτω, &c. Mat. v. 32. ὃς ἂν ἀπολύσῃ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, παρεκτὸς λόγου πορνείας, ποιεῖ αὐτὴν μοιχᾶσθαι. xix. 9. Galat. v. 19.]

Composita: ac primùm ex πιπράσκω.

Ἀντιπιπράσκω, revendo, venditum mihi vicissim vendo.

Ἀντίπρασις, εως, ἡ, quum venditum nobis revendimus aliis. Pollux.

Ἀντιπράτης, ου, ὁ, qui sibi vendita revendit.

Ἀπρασία, ἡ, emptorum penuria, quum nihil vendere possumus. Liban. [Demosth. in Aphob. εἰ δ' αὖ γενέσθαι μὲν φησι, τῶν δ' ἔργων ἀπρασίαν εἶναι, ἔδει δήπου τά τε ἔργα αὐτὸν ἀποδεδωκότα μοι φαίνεσθαι, &c. Adv. Phormion. ἐν Βοσπόρῳ δὲ ἀπρασίαν τῶν φορτίων κατέλαβε, καὶ τοὺς [illegible], μόλις ἀπήλλαξε.]

Ἄπρατος, ὁ καὶ ἡ, qui nondum venditus est: vel qui non venditur. Pollux.

Ἀντιπρατίζομαι, vendo. Tob. cap. 1.

Δημιόπρατος, qui publicè venditur et emitur: qui publicatur. Plut. in Crasso. [Aristoph. Equit. 103. Ἐπίπαστα λείξας δημιόπραθ' ὁ βάσκανος, &c. Schol. τὰ δημοσίᾳ πιπρασκόμενα, ἐκ δημεύσεως καὶ τῶν δημευομένων διὰ Κλέωνα [illegible] ὁ δημιόπρατα ἔφαγεν, ὡς ἐκ δημοσίου πράγματα αὐτοῦ κλέψαντος. Vesp. 657. Schol. et Schol. Bisct.]

Διαπιπράσκω, divendo. Idem in Sylla, οὐσίας μεγάλας διαπιπράσκων τιμῆς τῆς τυχούσης.

Διάπρασις, ipsa divendendi actio, venditio. Idem ibid.

Ἐλευθεροπράσιον, τὸ, liberorum venditio: unde, ἐλευθεροπρασίου δίκη, actio quæ in eum instituebatur, qui liberum vel servum alienum vendidisset. Pollux l. 3.

Ἐμπιπράσκω, vendo in. Poll. l. 7. c. 2.

Καταπιπράσκω, vendo, venundo: unde, καταπραθεὶς, venditus, venum expositus. Lucian.

Λογοπράτης, verborum venditor. Est et epitheton Judæ, quòd Christum Dei λόγον vendiderit. apud Gregor.

Μεταπράτιας ædium dicuntur, quum emtæ aliter extruuntur ad meliùs vendendum. Strabo l. 5.

Μεταπράτης, qui emit et postea vendat. Hesych. in κάπηλος.

Παλίμπρατος, qui vel quæ iterum venditus est aut vendita: qui vel quæ sæpius vendi se sinit: qui vel quæ priore hero relicto subinde alii se addicit: veterator, veteratrix. Pollux. Et, τὰ παλίμπρατα, iterum vel sæpius vendita.

Παμπρασία, ἡ, omnium rerum, seu rerum omnis generis venditio. Pollux.

Προπιπράσκω, prior vendo.

Προπράτης, qui prior vendit. Pollux ex Lysia.

Προπράτωρ, idem: vel, ὁ τοῖς πιπράσκουσι προξενῶν, proxeneta, pararius, interventor. Idem l. 7. c. 2. ex Dinarch. et Isæo.

Προσπιπράσκω, aliis adjunctum vendo, vendo cum. Idem ibid.

Συμπιπράσκω, unà vendo, venditionis socius sum et particeps.

Συμπράτης, ὁ, qui cum alio aliquid vendit. Pollux ibid. ex Lysia.

Χαρτοπράτης, chartarum venditor.

Composita ex περνάω et πόρνος.

Ἐθελόπορνος, ὁ καὶ ἡ, qui corpus suum sponte prostituit et quæstui habet. Athen. l. 12.

Ἐκπορνεύω, idem cum πορνεύω: in ep. Judæ, αἱ περὶ αὐτὰς πόλεις τὸν ὅμοιον τούτοις τρόπον ἐκπορνεύσασαι.

Ἱππόπορνος, equæ equitatis more scortans: immane scortum. Alciphr. epist. 183.

Καταπορνεύω, idem cum πορνεύω. ¶ Item, stupro, stuprum infero. Plutarch. in Polit. præc. τοὺς μὲν γὰρ [illegible] παῖδας, καὶ τὴν γυναῖκα καταπορνεύσαντας ὁ περὶ τὴν Ἰταλίαν, ἀπέκτεινε. ¶ Item prostituo. Herodot. καταπορνεύει τὰ θήλεα τέκνα. ¶ Item lenocinor, i. blande defraudo, lenociniis adblandior. Naz. μὴ γλώσσῃ καταπορνευόμεθα.

Καταπόρνευσις, ἡ, scortatio: vel constupratio.

Νεκροπέρνας, ου, ὁ, qui defunctorum cadavera vendit: epitheton Achillis, apud Lycophr.

(ΠΕ΄ΡΓΑΜΑ. δι' ὀλίγου περγάμων ἀπ' ὀρθίων Λεύσσοντες εἰσορῶμεν Ἀργείων στρατόν. Eurip. Phœniss. 1058. 1156.)

ΠΕ΄ΡΔΙΞ, ικος, ὁ καὶ ἡ, perdix avis. de qua vide Aristot. hist. an. l. 9. c. 8. et Athen. l. 9.

Περδίκιον, ου, τὸ, parvus perdix. Athen. l. 14. et l. 8. ¶ Item herbæ nomen, apud Theophr. hist. pl. l. 1. cap. 11. et Diosc. l. 4.

Περδικιδεὺς, έως, ὁ, pullus perdicis.

Composita.

Διαπερδικίσαι, ceu perdix decipere et effugere. Hesych. et Etymol.

Ἐκπερδικίσαι, perdicis modo callidè subterfugere. Aristoph. in Avib. Ὡς παρ' ἡμῖν οὐδὲν αἰσχρόν ἐστιν ἐκπερδικίσαι.

Διεκπερδικίσαι, (decomp.) idem quod διαπερδικίσαι. Suid.

Συροπέρδιξ, avis quædam. apud Ælian.

ΠΕ΄ΡΔΩ, pedo, crepitum ventris emitto. F. 2. παρδῶ, ab aor. 2. ἔπαρδον. Aristoph. πέρδω σοῦ, pro πέρδω κατά σοῦ, oppedo tibi.

Πέρδομαι, idem quod πέρδω. fut. 2. παρδήσομαι. præt. med. πέπορδα, pepedi. Aristoph. in Nub. πέρδεται [illegible]. Ibid. σκέψαι τοίνυν, ἀπὸ γαστριδίου τυννουτουὶ οἷα πέπορδας.

Πορδὴ, ἡ, crepitus ventris. † Aristoph. Nub. 393.†

Composita.

Ἀποπέρδω, idem quod πέρδω. Aristoph. in Plut. μέγα πάνυ ἀπέπαρδον. ἡ γαστὴρ γὰρ ἐπεφύσητό μου. Fut. Med. ἀποπαρδήσομαι, apud eundem, initio Ran.

Ἀποπαρδὴ, idem quod πορδὴ, apud Aphr.

Decomp. Ἀνταποπέρδω, crepitum ventris emittenti oppedo. Aristoph. in Nub. † 292.† βούλομαι ἀνταποπαρδεῖν πρὸς τὰς βροντάς.

Καταποπέρδω, crepitum ventris emitto contrà, oppedo.

Καταπέρδω, idem quod καταποπέρδω. Aristoph. in Plut. τῶν χειροτεχνῶν καὶ τῆς πενίας καταπαρδών.

Ὀνόπορδον, τὸ, crepitus asini: herba est, quam si comederint asini, crepitus reddere dicuntur. Plin. l. 27. c. 11.

Προσπέρδω, idem quod καταπέρδω. Aristoph. in Ran. προσπαρδεῖν γ' ἐς στόμα τῷ Θαλάμακι.

(Ὑποπέρδομαι. Aristoph. R. 1129.)

ΠΕ´ΡΘΩ, (F. πέρσω, f. 2. παρθῶ, et per metathesin πραθῶ, ab aor. 2. ἔπραθον,) diruo, everto, vasto, depopulor. Odyss. λ. δεκάτῳ δὲ πόλιν πέρσαντες ἔβησαν. Iliad. σ. Καί τί μιν αἰπεινὴν πόλιν ἔπραθον. ¶ Item perimo, trucido, perdo. Soph. ἄνδρας γὰρ ἔπερσεν ἀνθρώπους. ☞ Eust. scribit, derivari à πρήθω, facta metathesi et τροπῇ literarum: solent enim incendi urbes ab hostibus quæ vastantur et evertuntur.

Πέρθομαι, evertor, diruor, expugnor. Il. β. πόλις Πριάμοιο ἄνακτος Χερσὶν ὑφ' ὑμετέρῃσιν ἁλοῦσά τε περθομένη τε. Il. π. οὔ νύ τοι αἶσα Σῷ ὑπὸ δουρὶ πόλιν πέρθαι Τρώων, per aphæresin pro πεπέρθαι.

Πέρσις, εως, ἡ, vastatio, eversio, expugnatio. Aristot. de poët.

Πορθέω, ῶ, f. ήσω, idem quod πέρθω. Od. ξ. Αἰγυπτίων ἀνδρῶν περικαλλέας ἀγροὺς πόρθεον. Thuc. l. 3. τῆς Λακωνικῆς τὰ ἐπιθαλάσσια χωρία ἐπόρθουν. Xen. Hell. 6. πορθοῦντες πολλῶν ἀγαθῶν μεστὰς οἰκίας.

Πορθοῦμαι, vastor, evertor, diruor. Isocr. in Paneg. et in Panath. (Æsch. Ag. 286. 600. Ch. 689.)

Πόρθησις, εως, ἡ, eversio, vastatio, depopulatio. Hermog.

Πορθητὴς, οῦ, ὁ, eversor, vastator, depopulator. Eurip. in Troad.

Πορθήτωρ, eversor, vastator, πορθητής. Æsch. in Χοηφ. [974.] (Æsch. Ag. 915.)

Composita.

Ἀντιπορθέω, vicissim vasto. Eurip. in Troad. [359.] κτενῶ γὰρ αὐτὸν, κἀντιπορθήσω δόμους.

Ἀπόρθητος, ὁ καὶ ἡ, non vastatus, non eversus et dirutus: vel qui vastari et dirui non potest. Hesych. (Æschyl. Pers. 348. Eurip. Med. 827.) [Hec. 906. Herodot. Hist. lib. 6. cap. 28. πολιορκέων δὲ ταύτας, θέλων μὲν ἀπορθήτους λαβεῖν, αὐτὰς δὲ &c. lib. 7. cap. 141. Lysiæ Orat. Olymp.]

Διαπέρθω, idem quod πέρθω, devasto, depopulor, &c. Il. ά. τὴν δὲ διεπράθομέν τε, καὶ ἤγομεν ἐνθάδε πάντα. Il. ι. διαπραθέειν τόδε ἄστυ.

Διαπορθέω, idem. Il. β. Λυρνησσὸν διαπορθήσας. Plut. in Pericle, κώμας τε καὶ πόλεις μικρὰς διεπόρθησαν.

Διαπορθοῦμαι, evertor. Soph. in Ajace, ὄλωλα, διαπεπόρθημαι. (Æsch. Pers. 716.)

Ἐκπέρθω, vastando exscindo, expugno et everto. Iliad. ά. Ἐκπέρσαι Πριάμοιο πόλιν. Ibid. Ἀλλὰ τὰ μὲν πολίων ἐξεπράθομεν.

Ἐκπορθέω, idem. Eurip. in Troad. ὅστις θνητῶν ἐκπορθεῖ πόλεις. (Ἐκπορθοῦμαι. Soph. Tr. 1120.)

Ἐκπόρθησις, devastatio. Strabo lib. 9.

Ἐκπορθήτωρ, ορος, ὁ, eversor, vastator, depopulator. Eurip. in Sup.

Πτολίπορθος, urbium eversor et expugnator. Il. έ. φ'. ώ. et alibi. † Hes. Th. 936. de Marte.† (Æsch. Ag. 792.) Pro eodem dicitur et πτολιπόρθιος, teste Eustath.

(Πτολιπόρθης. Æsch. Ag. 480.)

Συμπορθέω, simul depopulor. Eurip. in Oreste. [885.]

Τρίπορθος, ter raptus, ter eversus. Trojæ epith. apud Theocr.

ΠΕΡΙ´, variam habet et constructionem et significationem.

Cum genit. de. Ut, περὶ τῶν λόγων ἀμφισβητεῖν, apud Plat. in Protag. Sic, ἐρωτᾷν περί τινος, interrogare de aliqua re. Βουλεύεσθαι περί τινος, deliberare de re aliqua. In hac signif. si casui suo postponatur, scribitur πέρι. ut ταῦτα λέγοντες Ἡρακλέους πέρι, hæc dicentes de Hercule. † Sic δὲ πέρι. Aristoph. Nub. 954.† ¶ Item pro. Il. ψ'. ἀγωνιζόμεθα περὶ νίκης. Plato de leg. περὶ ψυχῆς μάχομαι, pugno pro anima. Περὶ οὐδενὸς ἡγοῦμαι, pro nihilo duco, vel nihili facio. ¶ Item pro ἕνεκα, propter, ob, vel gratiâ. Ut apud Eurip. in Phœniss. τυραννίδος πέρι Κάλλιστον ἀδικεῖν, propter tyrannidem, propter regnum: vel regnandi gratiâ. Sic apud Theoc. περὶ δὲ ἴσσας. ¶ Item apud poëtas, circum, circa: ut, περὶ σπεῖος, apud Hom. circa specum. ¶ Item præ, ultra, apud poëtas: ut, περὶ πάντων σε τίω, præ omnibus te honoro, apud Hom. † Hesiod. Th. 411. περὶ πάντων. Xen. Pæd. 1. 4. 1.† In hac significatione dicunt etiam poëtæ περὶ πρὸ vel περιπρὸ, pro περισσῶς. ut Iliad. λ'. περὶ πρὸ γὰρ ἔγχεϊ θῦεν. † In hac significatione etiam postponitur: πάντων πέρι, præ omnibus. Hes. Th. 559. (præ, super. Il. δ'. 257. Substant. Soph. Œdip. Tyr. 808.)

Cum dat. circum, circa. ut Il. ά. ἔδυνε περὶ στήθεσσι χιτῶνα. Plat. de rep. l. 2. περὶ τῇ χειρὶ χρυσοῦν δακτύλιον φέρειν. ¶ Item pro ἐν, in: ut Apoll. Arg. 3. περὶ ῥόδεοισιν ἔερσα Τήκεται, ros liquescit in rosis. ¶ Et pro εἰς, in, cum accus. Ut apud Apollon. πίπτοντα περὶ σφίσι, cadentia in sese. ¶ Item pro ἐξ, ex. ut Od. ί. περὶ κῆρι φιλεῖν, ex animo amare. ¶ Cum verbo φοβοῦμαι aut δείδω, aliove synonymo, exp. de. ut Il. ά. δείσας περὶ ξανθῷ Μενελάῳ. Sic et apud Herodot. et Thuc. Cum dativo pro genitivo, apud Thuc. l. 4. ἀλλὰ περὶ σφίσιν αὐτοῖς φοβουμένων τι κατάδηλοι, timentium sibi ipsis ne patefierent. (ἀρχαῖς περὶ τάρβει. Æsch. Pers. 696. Ch. 33. Suppl. 374.)

Cum accus. circa, circum. Dem. Olynth. 2. τοῦτον ἀγαπᾷ, καὶ περὶ αὑτὸν ἔχει, hunc amat, et circa se habet. Xen. Pæd. 1. † cap. 2. 4.† περὶ τὰ ἀρχεῖα κοιμῶνται οἱ ἔφηβοι, circum palatia principum excubant adolescentes. ¶ Cum εἰμὶ aut ἔχω, interdum exp. occupatus sum, intentus sum, do operam rei alicui. ut apud Dem. Xen. &c. † Cum acc. cum verbo τυγχάνω et εἰμί: περὶ εὐθυμίαν ἐτύγχανεν ὤν, hilaritati indulgebat. Xen. Pæd. l. 4. p. 99. d.† ¶ Cum accusativo personæ præcedente articulo interdum sumitur pro eo aut iis qui vel quæ sunt circa aliquem, id est, ipsum circumstant, ut solent amici, aut etiam ministri: ut, οἱ περὶ Σεβαστὸν, ministri Augusti. Sic et, τὰ περὶ ἐμὲ, res meæ, ea quæ ad me pertinent. Sic Xen. Pæd. 1. 4. 18. Cum acc. pers. et verbo εἰμί: ὅμοιος περὶ ἐκεῖνον εἶναι, similiter se erga aliquem gerere. Xen. Pæd. l. 6. 155. c.† ¶ Interdum periphrasin facit: ut, οἱ περὶ Σωκράτην, Socrates. ¶ Item erga, in: ut, ἡ περὶ τοὺς θεοὺς εὐσέβεια. Isocr. Item in, adversus. ut Aristoph. † Nub. 990.† περὶ τοὺς σαυτοῦ γονέας κακουργεῖν. † οἱ περὶ ἐκεῖνον χῶρον, ejus regionis incolas vel accolas. Xen. Pæd. l. 3. p. 71. c.† ¶ Designat etiam tempus. ut Xen. Hell. 1. περὶ ἀρίστου ὥραν ἧκον εἰς Πειραιᾶ, circa horam prandii venerunt. † Sic Pæd. l. 4. p. 105. d.† ¶ Significat etiam, circiter. Thuc. περὶ ἑβδομήκοντα ναῦς, naves circiter septuaginta. Isocr. in Evag. ἀνθρώπους περὶ πεντήκοντα παρακαλέσας. (V. Æschyl. Pers. 875. erga. Aristoph. R. 461. Philostr. l. 4. c. 3.) ¶ Pro περὶ interdum ab Æolibus usurpari περ, tradit Hellanicus, apud Eust.

Πέριξ, Doricè περίξ, circum, circa. Ut, πέριξ τὸ τεῖχος. Herodot. Et, τὸ πέριξ δ' αὐτὸ πᾶν εἰς φλεγμονὴν ἐξαίρει, apud Galen. ad Glauc. Et, πέριξ δ' αὐτῷ, circa ipsum, in ejus circuitu, apud Herodot. † οἱ πέριξ, circumjacentes, finitimi. Xen. Pæd. 1. 5. 2. et 1. 6. 10.† ¶ Item circumquaque, circumcirca, undique. Polyb. πέριξ δὲ παντὸς τοῦ δήμου στάντος. Et, ὁ πέριξ ἱππεύς, apud Aristot. ¶ Apud Plat. in Timæo, πέριξ αὐτὰς ἔλαβε, exp. undique est eas circumplexus. (Æschyl. Pers. 368. Eurip. Phœniss. 632. 664. 1269.)

Περισσὸς, vel περιττὸς, ή, όν, qui præ cæteris aliquid habet, quo illis præstet. (☞ Quasi ὢν περὶ τῶν ἄλλων.) Unde exp. eximius, egregius, item præstans, excellens, insignis. ut, περισσὸς ἀνήρ. Eurip. et Aristot. Interdum cum accus. ut, περισσὸς τὴν σοφίαν, apud Synes. Dicitur et, περισσὸς κατά τι, apud Aristot. probl. 1. sect. 3. et, περισσὸς ἔν τινι, apud Plut. in Rom. Apud Hesiod. † Th. 399.† περισσὰ δῶρα, munera eximia. ¶ Invenitur et in malam partem, περιττὸς τὴν ἀσέβειαν, apud Greg. de Juliano. ¶ Item, qui est ultra id quod esse debet, modum excedens, nimius. Item supervacaneus, redundans. Ut, περιττὸς ταῖς ἐργασίαις, Hermog. Et, περιττὰ πράττειν, apud Herodian. l. 6. Hinc, τὸ περιττὸν, excrementum, apud Aristot. (Athen. V. 8. Ant. 488.) ‡ τὸ περιττὸν, impar numerus. Plat. Ph. 52.‡ Dicitur et, τὰ περισσὰ, de reliquiis, apud Lucil. epigr. l. 2. ¶ Interdum περισσὸς ponitur etiam pro copioso, multo; unde, ἐκ περισσοῦ ὑπερέχειν, multis partibus superare, apud Plat. (Soph. Tr. 626. 861. Theoc. κλ. 15.) ¶ Περισσὸς ἀριθμὸς, impar numerus: sic dictus, quòd in eo redundantia quædam sit. Aristot. Plat. Hinc adverbium περισσάκις, numero impari, impariter, apud Plutarch.

Περισσὸν, solani species, apud Theophr. et Plin.

Περισσῶς, seu περιττῶς, eximie, egregiè, excellenter. Athen. Item singulari quodam modo et peculiari. Item redundanter, supervacaneè: vel abundanter, abundè. Interdum significat, ampliùs, magis, vehementiùs. Pro quo et gradu comp. περισσοτέρως, et περισσότερον, sæpe in Novi Test. scriptis.

Περισσότης, ητος, ἡ, excellentia, præstantia. Item redundantia. Et peculiariter, ea sermonis redundantia quæ et πλεονασμὸς vocatur. Hermog.

Περισσεύω, seu περιττεύω, redundo: vel abundo, affluo. Luc. 21. τοῦ περισσεύοντος αὐτοῖς. Et cum genit. apud eundem cap. 15. περισσεύουσιν ἄρτων. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 4. § 9. Ἔστι μὲν γὰρ ἐπὶ πολλοὺς τεταγμένων στρατεύματι περιττεύσουσιν ἡμῶν οἱ πολέμιοι, καὶ τοῖς περιττοῖς χρήσονται ὅ, τι ἂν βούλωνται.] Ecclesiast. c. 3. τί περισσεύει ὁ ἄνθρωπος παρὰ τὸ κτῆνος; quid amplius habet homo? ¶ Item transitivè, facio ut abundet, abundè subministro. 1 epist. ad Thessal. cap. 3. ὑμᾶς δὲ ὁ κύριος πλεονάσαι καὶ περισσεύσαι τῇ ἀγάπῃ εἰς ἀλλήλους. ¶ Item supersum, reliquus sum. Joan. c. 6. τὰ περισσεύσαντα κλάσματα.

Περισσεύομαι, idem quod περισσεύω in posteriori signif. Nom. ὅσα περισσεύσει. Matth. cap. 13. et 21. περισσευθήσεται exp. redditur abundè.

Περίσσευμα, seu περίττευμα, τὸ, abundantia, apud Matth. et Paul. Item reliquiæ, Marci c. 8. Item excrementum, stercus. Plut.

Περισσεία, ἡ, abundantia. 2 Corinth. c. 8.

Περίττωμα, τὸ, excrementum: quicquid in corpore supervacaneum est. Alex. Aphr. et Aristot. Rhet. 3. [de Hist. Animal. τοῦ δὲ περιττώματος ὄντος διττοῦ, ὅσα μὲν ἔχει δεκτικὰ μόρια τοῦ ὑγροῦ περιττώματος, ἔχει καὶ τῆς ξηρᾶς τροφῆς.]

Περίττωσις, ἡ, idem. [Aristot. de Hist. Animal. ὀνομάζεται γὰρ τὸ μὲν τῆς ὑγρᾶς περιττώσεως δεκτικὸν μόριον, κύστις· κοιλία δὲ, τὸ τῆς ξηρᾶς.]

Περιττωματικὸς, excrementis abundans. Item simpl. cui excrementa insunt. Theophr. et Alex. Aphr. in Probl. [Aristot. de Hist. Animal. ἄλλο δὲ οὐδὲν ἔχει μόριον, οὔτε ἐγκέφαλον, οὔτε αἰσθητήριον, οὔτε — τὸ περιττωματικόν.]

Composita ex περισσὸς, et περισσεύω.

Ἀπερισσὸς, natura nil superfluum habens, à superfluitate immunis, purusque recrementorum, apud Theophr. de caus. pl. l. 1. c. 17.

Ἀπέριττος, ου, ὁ καὶ ἡ, nihil supervacaneum habens. Item luxu carens. Gregor.

Ἀπερίττωτος, excrementis carens, apud Theophr.

Ἀρτιοπέρισσος, par-impar.

Ἐκπερισσεύω, redundo, περισσεύω.

Ὑπερπερισσῶς, supra modum, plùs quam abundanter. Marc. c. 7.

Ὑπερπερισσεύω, et ὑπερπερισσεύομαι, superabundo: vehementer exundo. Rom. 5. ὑπερεπερίσσευσεν ἡ χάρις. 2 Corinth. c. 7. ὑπερπερισσεύομαι τῇ χαρᾷ.

ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ´, ᾶς, ἡ, columba: tam de mare dicitur quàm de fœmina. vide Aristot. hist. an. l. 5. c. 13. Scribit Athen. l. 9. Atticos περιστερὸν dicere. Eoque utitur etiam Aristot. discriminandi sexus causâ. ☞ Dici volunt παρὰ τὸ περισσῶς ἐρᾶν.

Περιστερεὼν, ῶνος, ὁ, locus in quo columbæ aluntur. Varro de re rustica. l. 3. cap. 7. [Plat. Theæt. ἀλλ' ὥσπερ εἴ τις ὄρνιθας ἀγρίας, περιστερὰς, ἤ τι ἄλλο θηρεύσας, οἴκοι κατασκευασάμενος περιστερεῶνα τρέφοι.] ¶ Est et herba quædam, tracto nomine ἐκ τοῦ τὰς περιστερὰς ἡδέως διατρίβειν ἐν αὐτῇ, ut tradit Diosc. l. 4. c. 60.

Περιστέριον, et περιστερίδιον, ου, τὸ, parvula columba. Athen. l. 14. Quidam περιστερίδιον exp. pullus columbinus, pipio, qui et περιστεριδεὺς dicitur, teste Eustath.

Περιστερεωνὶς, adject. est à περιστερεών. Nicand. in Ther.

ΠΕ´ΡΚΟΣ, et περκνὸς, (quod frequentiori est in usu.) οῦ, ὁ, niger. Item nigris distinctus maculis, varius. Homer. μορφνὸν, et περκνὸν, pro eodem accipit. Iliad. ω. Αὐτίκα δ' αἰετὸν ἧκε τελειότατον πετεηνῶν, Μορφνὸν θηρητῆρ', ὃν καὶ περκνὸν καλέουσι. Aristot. tamen hist. an. l. 9. c. 32. discrimen statuit inter hæc duo. Apud eundem l. 9. c. 36. memorantur etiam πέρκοι ἱέρακες.

Πέρκη, sive περκὶς, piscis quidam: quòd nigris maculis sit varius. Aristot. hist. an. l. 8. c. 13. et Diosc. l. 2. c. 35.

Περκάζω, nigresco seu nigris distingui maculis incipio. Sic dicuntur uvæ περκάζειν, quum pingi incipiunt et nigrescere. Theophrast. de caus. plant. lib. 3. cap. 22. ὅταν ἄρχωνται περκάζειν οἱ βότρυες. Et Diosc. λαβὼν ὄμφακας μόνον περκαζούσας. Et Plut. sympos. 3. ὄμφακι περκάζοντι προσεοικώς. Item active, vario. Diosc. l. 5. c. 2. (de vite agresti:) οὐ περκάζει τὴν σταφυλήν.

Περκαίνω, varior, varius fio. Hesych.

Περκώματα, eidem sunt τὰ ἐπὶ τοῦ προσώπου ποικίλματα.

Composita.

Ἐπίπερκος, nigricans, subniger: vel nigris maculis aliquantùm distinctus. Xen. in Cyneg.

Ὑποπερκάζω, propemodum nigresco, seu nigris maculis propemodum distingui incipio. Od. ή. ἕτεραι δ' ὑποπερκάζουσιν.

ΠΕΡΟ´ΝΗ, ης, ἡ, fibula. (Eurip. Phœniss. 761. Soph. Œdip. Tyr. 1293.] ☞ Dicta à πείρω; quoniam vel infigitur vesti: vel ora vestimenti ei interdum affigitur. Od. τ. αὐτάρ οἱ περόνη χρυσοῖο τέτυκτο Αὐλοῖσιν διδύμοισι. Ibidem, περόνην τ' ἐπέθηκα φαεινήν. Athen. lib. 12. ἐνέβαλλον τὰ σώματα περόναις. ¶ Item sura, fibula: alterum os tibiæ, exterius et tenuius. Interdum etiam sic appellatur ossis hujus epiphysis. Interdum et ejus protuberantia, quæ non est aliud quàm malleolus. Gal. in lex Hippocr. ¶ At ὁ περόνιος, metrum quoddam est, et organum musicum, Suida teste, apud quem scribitur et περόνης.

Περονάω, ῶ, f. ήσω, fibula subnecto, fibulo. Item trajicio, velut fibulâ. Il. ή. et ν'. Δουρὶ μέσον περόνησε.

Περονάομαι, idem. Iliad. κ'. Ἀμφὶ δ' ἄρα χλαῖναν περονήσατο φοινικόεσσαν.

Περόνημα, τὸ, quod fibulâ subnectitur seu subnexum est. Theocr. idyll. 15. [79.]

Περονητρὶς, ίδος, ἡ, et Doricè περονατρὶς, vestis quædam, quæ fibulâ solebat ad pectus subnecti. Idem ibidem.

(Περονὶς, fibula. Soph. Tr. 492.)

Composita.

Διαπερονάω, fibulâ trajicio: vel, fibulo, fibulâ necto. Suid.

Ἐμπερονάω, infibulo, fibulâ infigo. Hesych.

Ἐμπερόνημα, et Doricè ἐμπερόναμα, vestis fibulas infixas habens: seu perforando et fibulas trajiciendo confecta. Theocr. idyll. 15. [34.]

Ἐμπερονατρὶς, ίδος, ἡ, vestis dupla, diplois. Hesych.

Καταπερονάω, infibulo, veluti fibulâ defigo. Polyb.

Προπερονάω, ab anteriori parte fibulo.

Προσπερονάω, fibulâ annecto seu affigo. Plat. in Phædro, προσηλοῖ αὐτὴν πρὸς τὸ σῶμα, καὶ προσπερονᾷ.

ΠΕ'ΡΠΕΡΟΣ, ου, ὁ, levis, temerarius, præceps, et qui à quovis vento circumagitur: item vanus, inanis. (☞ Dici putatur quasi πέρφερος, à verbo περιφέρεσθαι.) ¶ Exponitur etiam, nugator, loquax. Suid. et Etymol.

Περπερεύομαι, temerarius et præceps sum: item levis et inconstans sum. 1 Cor. 13. Item superfluo et inutili corporis ornatu gaudeo. apud Basil.

Περπερία, ἡ, temeritas. Exponitur etiam, καλλωπισμὸς, nimius cultus, apud Clem. Alex. pæd. l. 3. Scribitur et περπερεία, apud Basil.

Composita.

[Ἐμπερπερεύω. Cic. ad Attic. lib. 1. epist. 14. pag. 860. ego autem ipse, dii boni! quo modo ἐνεπερπερευσάμην novo auditori Pompeio?]

Καταπερπερεύομαι, exp. adulor, χαριεντίζομαι.

Ῥωποπερπερήθρα φράσις, futilis et inanis locutio. Eust. Iliad. γ'.

Ῥωποπερπερήθρας, ου, ὁ, jactatum est in quendam futilem et vanum, teste Eustath. in Iliad. ε'.

ΠΕ'ΡΣΗΣ, ου, ὁ, nomen jactus tesserarii. Hesych. ¶ Item Persa, oriundus ex Perside regione. Xen. Hell. 7. Interdum ὁ Πέρσης dicitur pro ὁ τῶν Περσῶν βασιλεύς. Ut in epist. Philipp. apud Dem. πρὸς τὸν Πέρσην πρέσβεις ἀπεστάλκατε.

† Περσεΐδαι, Perseidæ. Xen. Pæd. 1. 1. 5.†

Περσικὸς, ή, όν, Persicus, qui vel qualis Persarum est, Persis proprius.

Περσικὸς ὄρνις, Aristophani pavo dicitur: utpote è Persarum regione in hæc citeriora loca advectus.

Περσικὴ, s. μηλέα, malus persica: arbor de qua Theophr. de caus. pl. l. 8. et Gal. in l. simpl. pharm.

Περσικὸν, sub. μῆλον, malum persicum: fructus persicæ arboris. de quo Diosc. l. 1. c. 165.

Περσικὰ κάρυα, nuces persicæ, aliàs juglandes: sic dictæ quod è Perside à regibus sint translatæ. Vide Diosc. lib. 1. c. 179. et Plin. lib. 15. cap. 22.

Περσέα, ας, ἡ, persea: arbor in Ægypto nascens, à Persa seu Perseo inventore denominata. de qua Theophr. hist. plant. l. 4. et Diosc. l. 1. c. 88. Eadem dicitur et περσείη, interjecto ι propter metrum, apud Nic. in Alexiph. Item περσεῖς, apud eundem in Ther. et περσεῖος (sc. θάμνος,) apud Callimach. ¶ Περσεὺς, est et nomen piscis in mari rubro nascentis, teste Æliano: pro quo apud Hesych. πέρσας. Est et sideris nomen, apud Procl.

Πέρσιον, τὸ, Persium: Planta Ægyptiaca. de qua Theophr. hist. pl. l. 2. c. 3. et Galen. de alim. fac. l. 3. Sic etiam appellatum fuisse solanum marinum, scribit Diosc. l. 4. c. 74. Scribitur et περσέα, ap. Athen. l. 14.

† Περσὶς, fœmina Persica. Xen. Pæd. p. 228. c. Πέρσαις καὶ Περσίσιν. Item Persis (regio). p. 229. b.† [Herodot. Hist. lib. 6. Περσίδα γλῶσσαν μετιεὶς, καταμηνύει ἑωυτὸν, ὡς εἴη Ἱστιαῖος ὁ Μιλήσιος.]

[Περσίζω. Xenoph. de Cyri Exp. lib. 4. καὶ [illegible] ἀνηρώτων τὸν κωμάρχην διὰ τοῦ περσίζοντος ἑρμηνέως, τίς εἴη ἡ χώρα.]

(Περσιστί. Herodot. Hist. lib. 8. ὁ δ' [illegible] τοῦ βασιλῆος, ἀγγάρους καλέουσι Περσιστί.)

Μεσοπερσικὰ, (comp.) τὰ, semipersica: calceamenti muliebris genus quod ad Persicorum calceorum formam accedere putatur: cujus meminit Hesych. Pro eodem scribitur et μεσοπερσικαί, apud Poll. lib. 7. c. 23.

ΠΕ'ΡΥΣΙ, anno præterito, anno proximè elapso, anno superiore. Ut, ὁ πέρυσι σῖτος, frumentum anni superioris, et αἱ πέρυσι πρεσβεῖαι, legationes anni superioris, apud Dem. Dicitur etiam aliquis aliquid facere πέρυσι. Philostr. in Heroic. εἶδον αὐτὸν πέρυσι, vidi ipsum anno superiore. Significat etiam, antehac, ante hoc tempus. Xen. Hell. 3. ὅμοιοι οἱ αὐτοὶ νῦν τε καὶ πέρυσι, iidem nunc sumus qui ante hoc tempus. (Aristoph. R. 1017. Philostr. l. 3. c. 38.)

Περυσινὸς, qui anni superioris est. Ut, περυσινοὶ ἄρχοντες, apud Plat. in ep. Et, περυσινὸς καρπὸς, apud Theophr. hist. pl. l. 3. c. 12. Sic dicitur etiam, ὁ ἔφηβος [illegible], teste Polluce, ut qui proximè pueritiæ annos excesserit.

Προπέρυσι, (comp.) ante annum superiorem, anno abhinc tertio. [Demosth. adv. Leptin. ἀλλὰ προπέρυσι σιτοδείας παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις γενομένης, οὐ μόνον ὑμῖν ἱκανὸν σῖτον ἀπέστειλεν· ἀλλὰ &c. Adv. Apatur. εἰς ἔστι τούτων ὅστις μαρτυρήσει παραγενέσθαι ὅτε αὐτὸς ὁ πέρυσιν, ὁ προπέρυσι Παρμένοντί μοι, &c. Plat. Euthydem. πέρυσι δὲ ἢ προπέρυσιν οὐδέπω ἤστην σοφώ.]

Προπερυσινὸς, qui est anni ante præsentem tertii.

ΠΕΣΣΟ'Σ, seu πεττὸς, οῦ, ὁ, calculus, seu scrupus lusorius. Odyss. α. πεσσοῖσι προπάροιθε θυράων θυμὸν ἔτερπον. (V. Eurip. Med. 68.) Eust. ex Soph. Palam. ἐφεῦρε πεσσοὺς, κύβους τε, τερπνὸν ἀργίας ἄκος. Accipitur etiam pro ludo ipso calculorum, apud Plat. in probl. Rom. ἐν πεττοῖς καὶ κύβοις τὰ πολλὰ διημερεύων. Dicitur et πεσσὰ, in plur. apud Euphor. teste Eust. ☞ Hesych. et Eust. derivari tradunt παρὰ τὸ πεσεῖν, ὁ πίπτειν· πίπτει γὰρ ὁ πεσσὸς ἐν τῷ βάλλεσθαι, inquit Etym. aut, quoniam ludus est fortuitus. ¶ Item lapis quadratus cubicâ formâ, apud Strab. ¶ Est etiam nigrum illud quod oculi pupillam ambit. Poll. l. 2. ¶ Item pessus, pessarium: lana concerpta et ad digiti figuram rotunda facta, in qua pharmaca excipiuntur et continentur, seu ut vulneri, seu languenti vulvæ immittatur. Paul. Ægin. l. 7. c. 24. Diosc. l. 1. c. 143. In hac signif. scribitur etiam πεσὸς unico σ, teste Eustath.

Πεσσικὸς, οῦ, ὁ, ut, πεσσικὸς βῶλος, calculus lusorius: idem cum πεσσός. Eustath. et Appian.

Πεσσεύω, seu πεττεύω, f. εύσω, calculis ludo. Polyb. l. 1. Metaphoricè apud Phil. de vita M. l. 1. τύχης γὰρ ἀσταθμητότερον οὐδὲν, ἄνω καὶ κάτω τὰ ἀνθρώπινα πεττευούσης, quæ rerum humanarum sursum deorsumque aleam quandam ludit.

Πεσσευτήριος, ὁ, quo utuntur οἱ πεσσεύοντες. Pro quo Atticè πεττευτήριος. Unde πεττευτήριον, τὸ, dicebatur laterculus, super quo motus solis et Lunæ, et quæ pertinerent ad eclipses eorum, inquirebant Ægyptii. Plato in Phæd.

Πεσσευτικὸς, seu πεττευτικὸς, ad eos pertinens qui calculis ludunt. Item calculis ludendi peritus. Plat. de leg. l. 1.

Πεττεία, ἡ, calculorum lusus. Idem in Phædro. Athen. l. 1.

Πεττεάω, idem quod πεττεύω. Hesych.

Comp. Διαπεττεύω, calculis ludo. Luc. in Amor.

Μεταπεττεύω, mutatis calculis ludo. Metaphoricè apud Plat. in Minoë, ἴσως γὰρ οὐκ ὀρθῶς ταῦτα μεταπεττευόμενα, ὅτι ταὐτά ἐστι, eadem esse etiamsi transmutentur.

ΠΕ'ΤΑΥΡΟΝ, ου, τὸ, pertica, lignum aut asser, super quo gallinæ dormiunt. Dicitur et de gallinario. Nic. in Ther. Ἰκτίδος, ἥτ' ὄρνισι κατοικιδίῃσιν ὄλεθρον Μαιομένη, ἐξ ὕπνοιο καθαρπάζουσα πετεύρων. Scribitur etiam πέτευρον, apud Theocr. idyll. 13. ¶ Item genus laquei. Hesych. Nonnulli etiam πέταυρον dicunt esse asserem cum laqueis avibus tensum, ut in eum involantes laqueis se intricent. ¶ Hesych. esse dicit instrumentum quoddam. ☞ Quidam putant dictum esse παρὰ τὸ ἐν ταῖς αὔραις, ἤτοι τῷ ἀέρι πεπετάσθαι.

Πεταυρίζω, alto petauro exilio.

Πεταυρισμὸς τύχης, ludibrium fortunæ.

Πεταυρισταὶ, οἱ, qui alto petauro exiliunt, i. machina alto loco suspensa, ita ut ferè ex ipso aëre devolare videantur.

ΠΕΤΑ'Ω, (unde πετάζω, et πετανύω, sive πετάννυμι,) F. άσω, pando, explico. Il. ξ'. et φ'. [illegible], χεῖρε πετάσσας. ¶ Item aperio. Oppian. lib. 3. de venat. τρίστοιχα πετάσσας Χείλεα, καὶ χάος εὐρὺ, καὶ ἄσπετον αἶθον ἔρκος, triplicibus apertis labris. Exponitur etiam, tendo.

Πετάζομαι, πετάννυμαι, pandor, explicor, aperior. Præt. πέπταμαι, per sync. pro πεπέτασμαι, pansus sum, explicatus sum, apertus sum. Il. ε'. (de bigis:) ἀμφὶ δὲ πέπλοι πέπτανται. Apoll. Arg. l. 2. πεπταμένον κῶας, expansum et explicatum. Iliad. φ'. πεπταμέναι πύλαι, portæ apertæ et passæ. Epigr. lib. 1. Ὄστρεον ἀθρήσας χείλεσι πεπταμένον, aperta habens labia, id est, hians. Apud Aristoph. † 342.† πεπταμένοις ἱστίοις, exp. lanis volantibus.

Πέτασμα, τὸ, explicatio, extensio. (Æsch. Ag. 917.)

Πέτασος, ου, ὁ, petasus, galerus, tegmen capitis latum et expansum: quod fuisse ἱππικὸν φόρημα tradunt Pollux et Hesych. Gestamen est Mercurii, apud Athen. l. 2. Exponitur etiam umbraculum, umbella. ¶ Herbis quoque nonnullis πέτασοι tribuuntur: ut apud Theophr. lib. 4. hist. pl. c. 10. ¶ Πέτασος, dicitur etiam esse species texturæ. Suid.

Πετασίτης, ου, ὁ, petasi speciem gerens: plantæ nomen, apud Diosc. lib. 4. c. 108.

Πετασώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, petasi speciem gerens. Πετασώδεις plantæ, quæ folia habent ampla in modum petasi. Athen. l. 9.

Πέταλον, (et Ionicè πέτηλον, apud Hesiod. et Nicand.) ου, τὸ, folium: propriè folium quod est in amplitudinem expansum. (Nam Eust. à πετάζω derivat. Od. τ'. Δενδρέων ἐν πετάλοισι καθεζομένη πυκινοῖσιν. (Eurip. Phœniss. 736.) Diosc. l. 1. c. 44. πέταλα χίλια τῶν ῥόδων. ¶ Item lamina, bractea. Philo de vita M. l. 1. πέταλα γὰρ εἰς λεπτὰς τρίχας κατατμηθέντα πᾶσι τοῖς νήμασι συνυφαίνετο, bracteæ in tenuissima capillamenta sectæ liciis omnibus contexebantur. Exod. 28. πέταλον χρυσοῦν, lamina aurea. Capitur etiam pro petaso seu galero, i. pileo latiore in modum folii ampli. Suid. ex Epigr.

Πετάλειον, idem quod πέταλον. Nicand. in Ther.

Πεταλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, folio vel laminæ similis. Πεταλῶδες οὖρον, foliosa urina: in qua folia similia sive squamis aut laminis subsident.

Πεταλοῦσθαι, in folium mutari. Hesych.

Πεταλωτὸς, οῦ, ὁ, foliatus. Idem.

Πεταλίζω, folia decerpo. item folia emitto, germino. Hesych. ¶ Item, foliis in urnam conjectis damno, relego.

Πεταλισμὸς, οῦ, ὁ, ostracismus cum foliis. Idem.

Πεταλίτης, ου, ὁ, folium referens.

Πεταλίτης λίθος, lapis in laminas solubilis. lapis fissilis.

Πεταλῖτις, ιδος, ἡ, apud Nicand. de herba quadam.

Πέταλοι, dicuntur vituli: à cornibus, quæ instar ramorum habent, inquit Athen. l. 9.

Πεταλίδες ὕες, per metaph. apud Achæum, porcelli saginati, et ad instar vitulorum petulci.

Πετάλη, ης, ἡ, tenera, ut folia et germina recens ab arbore emissa: in Epigr. πετάλας [illegible], puellæ, seu juvenculæ.

Πετάλιον, foliolum. ¶ Ὄνου πετάλιον, origani species. Nic. in Ther.

Πέτακνον, sive πέταχνον, τὸ, poculum latum et tenue. apud Athen. l. 11.

Composita: ac primùm ex πετάω, πετάζω, seu πετάννυμι.

Ἀναπετάω, seu ἀναπετάζω, et ἀναπεταννύω, sive ἀναπετάννυμι, expando, explico. Item aperio. Apud Luc. ἀναπετάσαι τὰς θύρας, aperire fores. [Xenoph. Κ. Ἀναβ. lib. 7. cap. 1. §. 11. Milites ἐκκόψαντες ταῖς ἀξίναις τὰ κλεῖθρα, ἀναπεταννύουσι τὰς πύλας.] Iliad. α'. ἀνὰ δ' ἱστία λευκὰ πέτασσαν, pro ἀνεπέτασαν, vela explicarunt, vel expanderunt. Interdum etiam, laxo. Gal. τὸ [illegible] τῶν πόρων ἀναπεταννύντες. (Eurip. Phœniss. 209.)

Ἀναπετάννυμαι, expandor. Item explicor, aperior. Xenoph. Pæd. 8. ἐπεὶ δὲ ἀνεπετάννυντο αἱ τοῦ βασιλείου πύλαι. Præt. ἀναπέπταμαι, (per syncopen pro ἀναπεπέτασμαι,) apertus, patens, expansus. Ut, ἀναπεπταμέναι θυρίδες, apertæ fenestræ. † πύλαι, portæ. Xen. Pæd. l. 5. p. 120. b.† Et apud Xenoph. Hellen. 4. ἀναπεπταμένοι τόποι, aperta loca. Apud Plutarch. in Themist. ἀναπεπταμένος εἰς βορέαν ναὸς, exp. templum in boream exporrectum vel patens.

[Ἀναπιτνάω. Pind. Olymp. vi. 44. Χρὴ τοίνυν πύλας ὕμνων ἀναπιτνάμεν αὐταῖς. Schol. ἀνοῖξαι. Vide etiam Schol. recent. ad loc. pag. 72. quæ eadem fere habent ac Phavorinus.]

Ἀναπέπταμαι, idem quod ἀναπετάννυμαι. Nic. in Alexiph. τὰ δ' εἰς ἀναπέπταται ὦτα. [Pind. Isthm. 4. 79. ἀλώπηξ, Αἰετοῦ ἅ τ' ἀναπιτναμένα Ῥόμβον ἴσχει.]

Ἀμπετάω, seu ἀμπετάννυμι, per syncopen dicitur pro ἀναπετάννυμι. Eurip. in Phœn. Βόστρυχα ἀμπετάσας λευκοῦ κατὰ νήματα μάλλων. [Ap. Rh. Arg. lib. 2. 254. τοῦ [illegible] ἰθὺς κενεὰς ὁ γεραιὸς ἀνέσχε γλήνας ἀμπετάσας.]

Ἀποπετάω, idem quod ἀναπετάω. Laërt. in Dion.

[Διαπεταννύω. Aristoph. Lysistr. 734. [illegible].]

Διαπετάννυμι, pando, aperio: unde διαπέπτανται πόροι dicitur, quum sese meatus aperiunt. Eust. [Aristoph. Lysistr. 733. διαπετάσασα. Hoc Participium deduci potest à Verbo διαπετάζω. Vide Schol. Bisct.]

Ἐκπετάζω, sive ἐκπετάννυμι, explico, expando, vel extendo. Eurip. in Helen. ἐπὶ στόλου· Ἐκπετάσουσι πόδα ναὸς [illegible], extendent funem navis celeriter vehentis.

Ἐκπετάζομαι, et ἐκπεταννύομαι, vel ἐκπετάννυμαι, expandor, explicor. Plutarch. de deo Socr. Præt. ἐκπέπταμαι, expansus et explicatus sum.

Ἐκπεπταμένως, q. d. explicatè vel expansè, cum expansione seu explicatione. † εὐφραίνεσθαι, effusè lætari. Xen. Pæd. p. 235. a.†

Ἐμπεταννύω, explico, extendo. Xen. Pæd. 1. ἐν τούτοις τὰ [illegible] διαφράγματα ἐμπεταννύουσι.

Εὐπέταστος, explicatu pansuque facilis. Hesych.

Καταπετάζω, sive καταπεταννύω, aut καταπετάννυμι, expando, explico, extendo. Plutarch. in Theseo. ¶ Item obtego, velo. Aristoph. in Pluto: κατεπέτασεν αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν φοινικίδι, cooperuit et obtexit caput ejus panno rubeo. Plat. in Parmen. καταπετάσας ἱστίον πολλοῖς ἀνθρώποις. † In pass. καταπεπταμένος φοινικίδι. Xen. Pæd. p. 215. a.†

Καταπέτασμα, τὸ, velum quod alicui rei obtenditur, et quo ea obtegitur. apud Phil. de vita M. l. 3.

Παραπετάζω, vel παραπεταννύω, idem cum καταπετάζω, sive καταπεταννύω, obtendo, obtego, obvelo: item expando, explico. Unde παραπέπταται, expansus seu explicatus est; vel etiam, se explicat. Arat. in Phænom. ὁ δέ οἱ παραπέπταται ἶσος Ἀστὴρ [illegible].

Παραπέτασμα, idem cum καταπέτασμα. Plut. in Artox. et Aristoph. (R. 969.) Apud Synes. epist. 4. παραπέτασμα γὰρ ἡμᾶς ἀπετείχιζε, aulæum nos separabat. Exponitur etiam, σκηνὴ, et umbraculum.

Περιπετάζω, vel περιπεταννύω, in orbem expando, vel circumcirca obtendo. Æsch. contra Ctesiph. φοινικίδας πε-

πεπέτασαι. Eurip. in Helen. Περιπετάσασα χέρα φίλαν Ἐν μακρᾷ φλογὶ φαεσφόρῳ. [Xenoph. Œconom. cap. 19. §. 18. περιπεπτάσασα δὲ τὰ κλήματα, ὅταν ἔτι αὐτῷ ἁπαλοὶ οἱ βότρυες ὦσι, διδάσκει σκιάζειν τὰ ἡλιούμενα ταύτην τὴν ὥραν.]

Περιπέπταμαι, circumcirca expansus vel obtensus sum. Unde apud Apoll. Rhod. περιπέπταται, obtensus est.

Περιπέτασμα, velum, seu aulæum, quod rei alicui circumcirca obtenditur. Plut. in Pomp. ¶ Est etiam verbum theologicum, significans integumentum mysticum spiritualis sensus, apud Dionys. Areop. Exponitur etiam, cortina. ¶ Περιπετάσματα, τὰ, aulæa, quæ ad ornandum locum aliquem extenduntur.

Περιπεταστὸς, circumcirca expansus vel obtensus.

[Περιπεταστόν. Aristoph. Acharn. 1200. φιλήσατέ με μαλθακῶς, ὦ χρυσίω, Τὸ περιπεταστὸν κἀπιμανδαλωτόν. Schol. Εἶδος φιλημάτων ἐρωτικῶν.]

Προπετάζω, seu προπεταννύω, et προπετάννυμι, ab anteriore parte expando vel obtendo, prætendo. Xen. Pæd. 4.

Προσπετάννυμι, extendo, illido.

Composita ex πέταλος, seu πέταλον.

Ἀπέταλος, ὁ καὶ ἡ, foliis carens: in Epigr.

Ἐκπέταλος, amplus, patulusque in modum folii. Ut, ἐκπέταλα ποτήρια. Athen. l. 11. Et, ἐκπέταλα κέρατα, cornua lata in modum folii vel bracteæ. Idem l. 9.

Ἐμπεταλὶς, ίδος, ἡ, Hesych. est ἔδεσμα διὰ τοῦ τυροῦ σκευαζόμενον, quod sic dictum putatur, quoniam foliis obductum coqui solebat.

Εὐπέταλος, bene foliatus, foliis decorus, pulchra habens folia: in Epigr. [Aristoph. Thesm. 1009. Εὐπέταλος. Schol. εὐπετάφυλλε, ὦ πεταλόμορφε. Schol. Rinet. Εὐπέταλος σύν αὐτοῖς, ὁ πολλὰ καὶ καλὰ πέταλα πανταχόθεν ἔχων.] ¶ Εὐπέταλον, τὸ, fruticis nomen: de quo Diosc. l. 4. c. 148. ¶ Item εὐπέταλος λίθος, Plin. l. 37. c. 10.

Καλλιπέταλος, pulchra habens folia: in Epigr. † V. Grævius ad Hesiod. Asp. 289.†

Μυριοπέταλον, à quibusdam dicitur τὸ μυριόφυλλον, teste Plin. l. 27. c. 12.

Παραπέταλος, foliis obtectus, foliis obtensus et opertus. Apud Suid.

Πενταπέταλος, quinquefolius, quinque folia habens. ¶ Πενταπέταλον, herba, quæ et πεντάφυλλον à quinque foliis nominatur. Nicand. in Ther. v. 839.

Τριπέταλος, trifolius: ut, ῥάβδον τριπέτηλον, Hom. hymn. in Merc. ¶ Τὸ τριπέταλον, herba, Lat. trifolium.

Ὑψιπέταλος, folia in cacumine gerens. Od. Υ. Item altus, excelsus. Athen. l. 9. Pro eodem dicitur ὑψιπέτηλος.

ΠΕΤΟΜΑΙ, et πέταμαι, ac πετάομαι, volo, as, idem quod ἵπταμαι. Iliad. Ξ. Βοτρυδὸν δὲ πέτονται ἐπ᾽ ἄνθεσιν εἰαρινοῖσιν. Iliad. μ'. Αὐτὸς δὲ κλάγξας πέτετο πνοιῇς ἀνέμοιο. Plutarch. de sol. an. οὐ γὰρ ὁμοίως ἱέρακες ἐθέλουσι καὶ πέρδικες, οὐδὲ ἀετοὶ πέτονται καὶ πέρδικες. Aristot. metaphys. 3. τὰ πετόμενα ἅπαντα. (πτέσθαι v. 2. pro πέτεσθαι. Soph. Œdip. Tyr. 17. Ἐλπίσι πέτομαι, spe ambiguâ pendeo. 495.) ¶ Metaphoricè de iis dicitur quæ rapido cursu feruntur, tam inanimis, quàm animatis. Ut Il. ψ'. (de equis:) τὼ δὲ [illegible] πετέσθην. Il. ν'. Αὐτὸς δ᾽ ὥς τ᾽ ἴρηξ ὠκύπτερος ὦρτο πέτεσθαι. Epigr. lib. 2. ἀλλ᾽ ἐπὶ δίνων Ἔκραγεν, ὅττι, λέγων, Εὐτυχίδης πέταται. † Sic de curru. Hesiod. Asp. 308.†

Πετεινὸς, οῦ, ὁ, volucris. Aristot. polit. 1. Pro quo poëticè resoluta vocali, et verso ι in η, dicitur πετεηνός. Il. φ'. et apud Hesiod. in Erg. (Πετεινῶν οἰωνῶν. Æsch. S. c. Th. 1028.)

Πετεινὰ, et πετεηνὰ, τὰ, volucres, aves: Il. Θ. ξ. et ὁ. † Xen. Pæd. 1. 6. 34.†

Πετὴ, ἡ, volatus. Odyss. ι.

Ποτάομαι, ῶμαι, idem quod πέτομαι seu πετάομαι. Il. Β. Ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμενα πτερύγεσσι. Ibid. αἱ μέν τ᾽ ἔνθα ἅλις πεποτήαται, αἱ δέ τε ἔνθα. †Aristoph. Nub. 318. ψυχὴ πεπότηται, anima elevata est. Scholia enim per ἀνῆπται, et ἀνεπτέρωται, exp.† Scribitur et ποτέομαι, ut apud Theocr. idyll. 7. Ποτῶντι ξουθαὶ περὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι. (Æsch. Ag. 585. 986. Ch. 388. Suppl. 665.)

(Ποτήμασιν ἀπτέροις. Æsch. Eum. 250.)

Ποτητὸς, idem quod πετεινός.

Ποτητὰ, τὰ, idem quod πετεινά. Odyss. μ'.

Ποτηνὸς, idem quod πετεινός. Eurip. [Pind. Pyth. 2. 139. Ἔν τε Μοίσαισι ποτανὸς ἀπὸ ματρὸς φίλας.] Pro quo Doricè dicitur ποτανὸς, apud eundem. [Helen. 1494. Δι᾽ ἀέρος ποτανοὶ γενόμεθα Λίβυες Οἰωνοὶ, &c. 1503. Pind. Pyth. Od. 8. 46. Nem. Od. 3. 138. Ἔστι δ᾽ αἰετὸς ὠκὺς ἐν ποτανοῖς, &c. 2. 52. Ἐπεὶ φαύλισσέ νιν, ποτανᾷ γε μαχανᾷ Σοφοῦ ἐστεί τι.]

Ποτέομαι, f. ήσομαι, idem quod πετάομαι, volo. Apoll. Arg. 2. λιγέως ποτέονται.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀερσιπέτης, ου, vel ετος, ὁ, qui in altum tollitur volando: ut, κύκνοι ἀερσιπέται, apud Hesiod. in Asp. †316.† [Hesiod. Ἡμ. 13. Τῇ γάρ τοι νεῖ νήματ᾽ ἀερσιπότητος ἀράχνης. Schol. Mosch. ὁ ἀερσιπότητος ἀντὶ τοῦ ὁ ἀερσιπέτης, ἤγουν ὁ ἐν τῷ ἀέρι πετόμενος.]

Ἀμφιποτάομαι, ῶμαι, circumvolo. Iliad. Β. Μήτηρ δ᾽ ἀμφεποτᾶτο ὀδυρομένη φίλα τέκνα.

Ἀναπέτομαι, subvolo, in altum volo. Aristoph. in Avib. Ἀναπέτομαι δὴ πρὸς Ὄλυμπον πτερύγεσσι κούφαις.

Ἀποπέτομαι, avolo. Dion. l. 43. οἱ δὲ δὴ ἀετοὶ πρὸς τὸν Καίσαρα ἀπεπέτοντο. [Aristoph. Pac. 719. Οἴκαδ᾽ οἴκαδ᾽ ἀποπετώμεθα. Av. 1369. Ἐς τἀπὶ Θρᾴκης ἀποπέτου.]

Διαπέτομαι, pervolo, volando pertranseo. [Aristoph. Av. 1217. Κἄπειτα δῆθ᾽ οὕτω σιωπῇ διαπέτει Διὰ τῆς πόλεως τῆς ἀλλοτρίας καὶ τοῦ χάους;] (Soph. Œdip. Tyr. 1334.)

Εἰσπέτομαι, et εἰσπέταμαι, involo, volando introëo.

Εἰσπετάομαι, idem. Aristot. hist. an. l. 9. c. 40.

Ἐκπέτομαι, et ἐκπέταμαι, evolo. Aristoph. in Avib. Ἐκπτόμενος ἂν οὗτος ἠρίστησεν ἐλθὼν οἴκαδε. Aristot. hist. anim. lib. 9. c. 40. ἃ πτερύγια ἐκπέτεται.

Ἐκποτάομαι, idem. Aristot. ibidem.

Ἐκπετάομαι, seu ἐκποτάομαι, et ἐκπεπόταμαι, pro iisdem. Metaphoricè. Il. τ'. ὅτε ταρφειαὶ νιφάδες Διὸς ἐκποτέονται. Et apud Theocr. idyll. 11. Ὦ Κύκλωψ, Κύκλωψ, πᾷ τὰς φρένας ἐκπεπότασαι; Doricè pro ἐκπεπότησαι. (2. 19.)

Ἐμπέτομαι, et ἐμπετάομαι, advolo, involo. Metaphoricè apud Eurip. in Helene, Πιερίαν, ἐς ἄβροχα πεδία, Καρποφόρα τε γᾶς, Ἐμπετόμεναι ἰαχᾷ.

Ἐμποτάομαι, idem. Diosc. l. 5. c. 85. ὡς δύνασθαι ἐμποτᾶσθαι τῷ ἀέρι. (Æsch. Pers. 271.)

Καταπέτομαι, et καταπετάομαι, devolo, volando descendo, seu delabor.

Μεταπέτομαι, seu μεταπέταμαι, transvolo. Luc. de scrib. hist.

Παραπέτομαι, et παραποτάομαι, advolo, i. juxtà seu à latere volo. Item prætervolo. [Aristot. de Hist. Animal. καὶ γὰρ ὅτε πτεροῖς τρίζει παραπετόμενος.]

Περιπέτομαι, circumvolo. Luc.

(Περιποτάομαι. Soph. Œdip. Tyr. 490.)

Συμπέτομαι, simul volo et quum musca mas fœminam init.

Ὑπερπέτομαι, supervolo, supernè volo. Aristot. hist. an. l. 5.

Ὑπερποτάομαι, idem. Theocr. idyll. 15. οἱ δέ τε κῶροι Ὑπερποτῶνται Ἔρωτες.

Composita sine præpositione.

Ἀεροπέτης, in aëre volans.

Ἀεροπετὴς, vide in comp. ex Πέτω.

Ἰθυπετεῖν, rectà volare. Hesych. exp. recto impetu ferri.

Ἰθυπτίων, ωνος, ὁ καὶ ἡ, rectà volans, qui recto cursu fertur, eoque valde citato, ut volare videatur. Il. φ'. μελίην Ἰθυπτίωνα Ἀστεροπαῖος ἐφῆκε. Eust. exp. τὴν ἰθὺ πετομένην.

Κακοπέτης, malè volans. Aristot.

Ὀξυπέτης, concitatis alis volans. Hesych. idem est quod ὠκυπέτης.

Ταχυπέτης, celeriter volans.

Τηλεπέτης, procul volans seu avolans. Suid. ex Epigr.

Ὑπερπετὴς, supervolans, agilis. Strabo.

Ὑψιπέτης, altè volans, altivolus, ut, αἰετὸς ὑψιπέτης. Od. ὁ.

Χαμαιπέτης, humi volans.

Ὠκυπέτης, celeriter volans. ut, ὠκυπέτης ἴρηξ, Hesiod. in Erg. Item qui rapido cursu fertur, ita ut volare videatur: ut, ἵππω ὠκυπέτα, Iliad. Θ'. † It. una Harpyiarum. Hesiod. Th. 267.† (Soph. Tr. 1039.)

ΠΕΤΡΟΣ, ου, ὁ, lapis, saxum. Il. π'. ἑτέρηφι δὲ λάζετο πέτρον Μάρμαρον ὀκριόεντα. Il. ψ'. ἐπισταμένως βάλε πέτρῳ. Xen. Hell. 3. ἐπὶ ταῖς λεπταῖς ἐκκυλίνδουν πέτρους ἐς τὸ κάταντες. (Eurip. Med. 1281.)

Πέτρα, ας, et Ionicè πέτρη, ης, ἡ, idem. Hesiod. in Theog. †675.† Πέτρας ἠλιβάτους στιβαρῇς ἐν χερσὶν ἔχοντες. Plutarch. de orac. Pyth. πετρῶν καὶ φαραγγωδῶν ἐκ κοιμάτων διαρρήξεις. Interdum exp. scopulus, cautes: ut quum de saxis dicitur quæ in mari visuntur. Od. μ'. Αὐτὰρ ἐπεὶ πέτρας φύγομεν, δεινήν τε Χάρυβδιν. Sic et Iliad. ι. et Odyss. κ'. Interdum, rupes. Ut Plut. in Amat. narrat. ῥῖψαι ἑαυτὸν κατὰ τῶν πετρῶν. Sic et Iliad. ὁ. (Æsch. Pers. 390. Eurip. Med. 1266. Phœniss. 211. Δίλοφος πέτρα, Apollo. Soph. Œdip. Tyr. 472.)

Πετρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, petrosus, saxosus, lapidosus. Diosc.

Πετραῖος, ου, ὁ, saxatilis, inter petras seu saxa versans. Ut, Σκύλλα πετραίη, Od. μ'. Et, πετραῖοι ἰχθῦς, apud Athen. l. 7. Item, in petrosis et saxosis locis nascens: ut, σκιὰ πετραίη, apud eundem l. 13. Πετραίη σκιὴ, umbra quam petra seu rupes de se projicit. Hesiod. in Erg. Item πετραῖος, saxeus, petrosus: ut, πετραία δειρὰς, apud Soph. ¶ Est et Neptuni epith. quod olim, super saxo consopitus, urinam profuderit genitalem.

Πετρήεις, εσσα, ὁ, petrosus, saxosus, lapidosus. Iliad. Β. [496. Schol. 519. Πυθῶνά τε πετρήεσσαν. 640. I. 405. Πυθοῖ ἔνι πετρηέσσῃ. Schol. Πετρώδει, τραχείᾳ. Odyss. Θ. 81. Schol. Pind. Olymp. Od. vi. 79. Βασιλῆος δ᾽ ἐπεὶ πετραέσσας ἐλαύνων ἵκετ᾽ ἐκ Πυθῶνος, &c. Schol. τῆς τραχείας.] et Hesiod. in Erg.

Πέτρινος, ὁ, lapideus, saxeus. [Soph. Philoct. 161. Οἶκον μὲν ὁρᾷς τόνδ᾽ ἀμφίθυρον πετρίνης κοίτης.] (Æsch. Pr. 564.)

Πετρίδιον, τὸ, saxulum. Exponitur etiam, saxum, petra, apud Aristot. hist. an. l. 5.

Πετρηδὸν, in modum petrarum. Luc.

Πετρόω, in lapidem vel saxum verto. Exponitur etiam, lapido: unde apud Eurip. in Oreste, Μόλις δ᾽ ἔπεισε μὴ πετρούμενος θανεῖν, vix eis persuasit, ne se lapidarent. (Phœniss. 1137.)

Πέτρωμα, τὸ, lapidatio, lapidum jactus. Idem ibid.

Composita.

[Ἀντίπετρος. Suid. Lex. i. 229. Ἀντιπέτρου βήματος. ἀντὶ γὰρ πέτρας ἐν χαλκῷ ἦν. Deinde citat Soph. Œd. Colon. 192. Schol. Ἀντιπέτρου. ἰσοπέτρου, χαλκοῦ.—— ἀντιπέτρου δὲ, ὅτι ἀντὶ πέτρας χαλκοῦς ἦν.]

(Ἀμπέτραις. Æsch. Suppl. 355.) [Ibi —— λυκοδίωκτον ὡς δάμαλιν ἀμπέτραις ἠλιβάτοις. Annon ἀμπέτραις pro ἀνὰ πέτραις.]

Ἔμπετρος, ὁ καὶ ἡ, qui in petris et locis saxosis provenit.

Ἔμπετρον, τὸ, nomen est herbæ, quæ Romanis saxifraga dicitur: de qua in append. Diosc. ¶ Est et alia ejusdem nominis, quam Latini calcifragam appellant: de qua Diosc. l. 4. c. 181.

Ἐπίπετρον, τὸ, herba, de qua Aristot. de part. anim. l. 4. et Hippocr. in lib. περὶ ἑλκῶν. Eam alio nomine ἀείζωον appellari, tradit Plin.

Καταπετρόω, lapidibus obruo. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 1. §. 2. Κλέαρχος δὲ τότε μὲν μικρὸν ἐξέφυγε τοῦ μὴ καταπετρωθῆναι, &c.]

Λισσόπετρα, ἡ, petra lævis. Hesych. Scribitur et λισσοπετρία, apud Suid.

Λισσόπετρον, Hesych. est lapis lævis.

Περίπετρον, τὸ, undique habens eminentes rupes seu petras. Hesych.

Περιπετρίζεσθαι, exp. allidi. Idem.

Ὑπόπετρος, sub quo petræ seu saxa latent: petrosus. Diosc. l. 4. c. 33. [Herodot. Hist. lib. 2. Συρίην ἀργιλλωδεστέρην τε καὶ ὑπόπετρον ἐοῦσαν.]

ΠΕΥΚΗ, ης, ἡ, quidam exp. picea, alii larix. arbor de qua Theophr. hist. pl. lib. 3. et Aristot. hist. an. l. 5. c. 19. Accipitur interdum pro face seu tæda ex picea exsecta. Aristoph. in Nub. †604.† σὺν πεύκαις σελαγεῖ. Et apud Athen. l. 15. ἐκφέρετε πεύκας κατ᾽ Ἀγάθωνα φωσφόρους. Apud Eurip. in Phæd. ponitur pro pugillaribus sive codicillis è picea seu larice factis ante repertum chartæ usum. (Med. 4. Æschyl. Ag. 296. Aristoph. R. 1243. Nub. 604. Soph. Œdip. Tyr. 222.) ¶ Amaritudinis etiam quandam significationem habet, quod videre est in derivatis et compositis nonnullis.

Derivata ex πεύκη, picea.

Πευκήεντα ὄρεα, montes in quibus πεῦκαι multæ nascuntur. Dionys. de situ orb. [Soph. Antig. 124. (πρὶν) στεφάνωμα πύργων πευκάενθ᾽ Ἥφαιστον ἑλεῖν. Schol. τὸν ἐκ τῆς πεύκης ἐγειρόμενον.] (Πευκάεντ᾽ ὀλολυγμόν. Æsch. Ch. 384.)

Πεύκινος, ου, ὁ, piceus, qui est è picea arbore. Ut, πευκίνη ῥητίνη, apud Diosc. l. 1. c. 93. Et apud Eurip. πεύκινον δάκρυ, lacryma quam picea fundit. [Med. 1202. Soph. Tr. 1215.] Et, πεύκινα ξύλα, ligna ex picea vel larice. Reg. l. 3. c. 5.

Derivata ex πεύκη, in significatione amaritudinis.

Πευκεδανὸς, οῦ, ὁ, amarus. Il. κ'. Ἠέ ποθι Πτολέμοιο μέγα στόμα πευκεδανοῖο. Exponitur etiam, exitiosus.

Πευκέδανον, dicitur herba quædam, nomen sortita ab amaritudine, de qua Theophr. hist. pl. l. 9. c. 15. et Diosc. l. 3. c. 92.

Πευκάλιμος, amarus, vel cautus, prudens. Ut, πευκαλίμῃσι φρεσίν. Il. θ. ξ.

Composita.

Ἄπευκος, ου, ὁ καὶ ἡ, tædis inutilis: ex quo tædæ fieri nequeunt. Theophrast. hist. plant. l. 3. c. 16.

Ἐμπευκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, amarus.

Ἐχεπευκὴς, idem. Iliad. Α. Αὐτὰρ ἔπειτ᾽ αὐτοῖσι βέλος ἐχεπευκὲς ἐφιεὶς Βάλλε. ¶ Exponitur etiam, letifer, mortifer.

(Ὀξυπευκής. Æsch. Ch. 637.)

Περιπευκὴς, peramarus. Iliad. λ'. ἐκ μηροῦ τάμνε μαχαίρῃ Ὀξὺ βέλος περιπευκές.

Χαμαιπεύκη, ἡ, larix pumila. Plin. l. 24. c. 15.

ΠΗΓΗ', ῆς, ἡ, fons, scatebra, seu aqua saliens. idem quod πίδαξ. (☞ Cum quo eandem originem habere creditur, nimirum à πηδάω.) Il. υ'. νυμφάων, ταί τ᾽ ἄλσεα καλὰ νέμονται, Καὶ πηγὰς ποταμῶν, καὶ πίσεα ποιήεντα. Plut. Sympos. 4. ἀναφέροντα πηγὴν αὐτοῖς ὕδατος. Athen. l. 10. Βρομιάδος ἱδρῶτα πηγῆς, sudorem Bacchici fontis, i. vinum. ¶ Metaphoricè etiam usurpatur, ut et Lat. fons. Ut apud Æschyl. ἡλίου πηγὴ, dicitur ea mundi pars in qua sol oritur. (Πηγὴ ἀργύρου. Pers. 238. Pr. 89. Πηγαί. Ag. 897. Soph. Œdip. Tyr. 1441.) Sic apud Xen. Pæd. 7. αἱ τέχναι, ἃς πηγάς φασι τῶν καλῶν εἶναι. ¶ Πηγαὶ dicuntur etiam oculorum anguli, qui sunt ad nares, teste Hesych.

Πηγάδιον, τὸ, fonticulus. Suid.

Πηγαῖος, ὁ, fontanus, è fonte manans. Aristot. et Plat. de leg. Metaphoricè apud Areopag. πηγαία αἰτία, dicitur causa velut è perenni fonte manans. (Æsch. Ag. 910.)

Πηγαῖον, τὸ, Hesychio est τὸ ὄστρακον.

Πηγάζω, scateo, scaturio: aut in modum fontis effundo, scaturire facio. Greg. in epitaph. Μακαρὸς ἐκείνης, ᾗ θάλασσα τέμνεται, καὶ ἄρτος ἔσται, καὶ πέτρα πηγάζει. Et cum accus. apud eundem, ἐπήγαζες γὰρ τὴν φαυλὴν ἁμαρτίαν. Sic et Damasc. ἐπήγασεν ἐμοὶ πηγὴ ἀφέσεως, in modum fontis in me effudit, seu scaturire fecit.

Πηγάζομαι, velut è fonte mano, velut è fonte effundor. Damascen. φωτισμὸς ἀεὶ ἐξ αὐτῆς πηγαζόμενος.

Πήγασος, ου, ὁ, Pegasus: alatus Persei equus, ita dictus, quòd circum Oceani fontes natus esset, teste Hesiod. in Theog. Habuit et Bellerophon ejusmodi equum. Plin. l. 8. c. 21. Pegasi sunt pennati equi, et cornibus armati.

Πηγάσιον πτερὸν, ala pegasi. Aristoph. in pace.

Πηγασὶς κρήνη, fons caballinus, qui extitit è terra Pegasi pede pulsata. Epigram.

Ἀναπηγάζω, (comp.) emittò in modum fontis et scaturiginis. Hesych.

Παμπήγω, passim per fontes. Nic. in Alex.

ΠΗΓΝΥ΄Ω, seu πήγνυμι, et πήσσω, sive πήττω, F. ξω, compingo. Item compingendo struo et fabricor. Il. β'. αἶψα δὲ νῆας ἔπηξε. Et, πηγνύω σκηνὴν, struo tabernaculum. ¶ Item concrescere facio, congelo, cogo, coagmento. (Æsch. Pers. 496. Eum. 190.) Plat. in Tim. ψύχοντα καὶ θερμαίνοντα, πηγνύοντά τε καὶ διαχέοντα. In Geopon. ὁ τυρὸς, ὃν ἔπηξε τὰ ἀπαλὰ συκῆς κλάδια. Dioscor. l. 4. πήσσει τὰ διαλελυμένα, dissipata cogit. ¶ Item pango, figo, seu depango, defigo, infigo. Hesiod. in Erg. ἐν ἐλύματι πήξας, in dentali figens. Od. λ'. πῆξαι τ' ἐπὶ τύμβῳ ἐρετμόν. Xen. in Cyneg. πηγνύειν δεῖ τὰς σχαλίδας ὀρθίας. Sic et apud Philon. de mundo.

Πήγνυμαι, (med.) idem quod πήγνυμι, struo, &c. Hesiod. in Dieb. Τετράδι δ' ἄρχεσθαι νῆας πήγνυσθαι ἀραιάς. Gregor. μὴ στιβάδας ὑψηλὰς πηξώμεθα, ne altos toros struamus. Basil. καρία πήγνυται.

Πήγνυμαι, (pass.) cogor, coagulor, concresco, coëo. Aristot. de part. anim. ψύχεται δὲ θᾶττον τὸ ὕδωρ, καὶ πήγνυται, τοῦ ἐλαίου. Idem, (de lacte:) ὑπὸ τοῦ πυρὸς πήγνυται, καὶ παχύνεται. Metaphoricè, Il. χ'. νέρθε δὲ γοῦνα πήγνυται, ut Ovid. Adstrictum gelido frigore pectus erat. ¶ Item pangor, figor, vel depangor, defigor. Iliad. λ'. πολλὰ δὲ δοῦρα θρασειάων ἀπὸ χειρῶν Ἄλλα μὲν ἐν χροὶ πήγνυτ' ἀρηϊθόων αἰζηῶν. Dicitur et ὅρκος πήγνυσθαι, pangi, apud Eurip. (Æsch. Ag. 1207. Ch. 55.) ¶ Perf. med. πέπηγα, compactus et coagmentatus sum. Chrysost. σῶμα διὰ τῶν μερῶν συνέχεται καὶ πέπηγε. ¶ Item concrevi, frigore constrictus sum. unde πεπηγὸς αἷμα, apud Plutarch. et πεπηγὸς γάλα, apud Diosc. ¶ Item depactus et defixus sum. Il. γ'. παρὰ δ' ἔγχεα μακρὰ πέπηγεν. ¶ Metaphoricè res aliqua dicitur πεπηγέναι, quæ fixa est, et ita constituta, ut de statu quo nullo modo dimoveri possit. apud Demosth. Philip. 1. et alibi.

Πῆγμα, τὸ, id quod concretum est. Polyb. [lib. 3.] ¶ Item coagmentum, concinnatio, compositio: in Epigr. ¶ Πῆγμα dicitur etiam machina lignea, in qua statuæ collocantur et figuntur ad eas sustinendas. Joseph. de bell. Jud. l. 7.

Πηγματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, concretus: vel πῆγμα referens.

Πῆξις, εως, ἡ, coagmentatio, coagulatio, congelatio. Aristotel. meteor. 1. ¶ Exponitur et, glacies, apud Plut. de primo frig.

Πηκτὸς, ὁ, compactus, coagmentatus. Hesiod. in Erg. Πηκταὶ θύραι, fores bene compactæ et coagmentatæ, Hesych. ¶ Item concretus, congelatus, coagulatus. Arist. meteor. l. 4. Diosc. l. 5. c. 114. ¶ Item fixus, defixus, depactus. Soph. in Ajace. (Eurip. Phœniss. 446.)

Πηκτὴ, interdum absolutè dicitur lac, apud Aët. et Suid.

Πηκταὶ sunt etiam instrumentum venatorium seu species retis, apud Aristoph. in Avibus.

Πηκτὴ dicitur etiam symphyti herbæ species: de qua Diosc. l. 4. c. 10.

Πηκτὰ, lacrymæ, παρὰ τὸ πεπηγέναι. Hesych.

Πηκτικὸς, congelandi seu coagulandi vim habens, Diosc. l. 1. c. 184. ¶ Exponitur et passivè, qui congelari seu conglaciari potest, apud Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 10.

Πηκτὶς, ίδος, ἡ, gelu fictitium. ¶ Est et instrumentum musicum, quod aliàs μάγαδις dicitur. Aristot. pol. 8. Athen. l. 5. et 14. Item fistula, tibia, Hesych. ¶ Item culter ad scindendas carnes. Suid.

Πακτὸς, Doricè, idem cum πηκτός. Et fœmin. πακτὰ, idem quod πηκτὴ, lac per coagulum concretum: seu caseus recens coagulatus, Theocr. idyll. 11. Τὰ πακτὰ δωμάτων dicuntur fores, apud Eurip.

Πακτόω, F. ώσω, compingo, coagmento. ¶ Item obsero, claudo: ut, πακτῶσαι θύρας, Poll. ex Archilocho. Item obstruo. Ut apud Aristoph. in Vesp. ὅσ' ἦν τετρημένα, Ἐνεβύσαμεν ῥακίοις, κἀπακτώσαμεν. ¶ Exponitur etiam, distendo. Ut in Epigram. Λαίφεα πακτώσας, μέσσα διὰ πλάγια.

Πάκτων, ωνος, ὁ, genus navigii fluviatilis, quod solvi poterat, ut expeditiùs transportaretur, iterumque, ubi opus esset, compingi. Diod. Sic. l. 20. Strab. l. 17.

Πακτὶς, ίδος, idem cum πηκτίς. Theocr. in Epigr. et Demetr. Phal. ex Sapphone.

Πηγὸς, οῦ, ὁ, bene compactus et compositus: ut, πηγοὶ ἵπποι, Il. ι'. ¶ Exponitur etiam, niger: ut, κύματι πηγῷ, Od. ε'. ¶ Item albus, seu niveus, qualis est glaciei color: ut, πλόκαμος πηγὸς, apud Lycophr. ¶ Ponitur et subst. pro sale, apud Athen. l. 9.

Πηγὰς, άδος, ἡ, glacies. Hesiod. in Erg. ¶ Exponitur etiam, rupes, apud schol. Apoll. Argon. l. 2.

Πηγετὸς, οῦ, ὁ, glacies, gelu. Dionys. de situ orb.

Πηγυλὶς, ίδος, ἡ, gelida, glacialis. Od. ξ'. et Apoll. Arg. l. 2. ‡ 739. ‡ ¶ Exponitur et subst. gelu, glacies, teste Suid. et Eustath.

Πάγη, ης, ἡ, laqueus depactus ad irretienda animalia, decipulum. Xenoph. Pæd. 1. Phil. de vita M. lib. 1. ¶ Exponitur etiam, locus excelsus. Hesych.

Παγὶς, ίδος, ἡ, idem quod πάγη in prima signif. Aristoph. in Avib. Metaphoricè apud Athen. l. 13. meretrices dicuntur παγίδες οἴκων. Exponitur et, retinaculum: in Epigr.

Παγιδεύω, illaqueo, tendiculis irretio. Matth. cap. 22. ὅπως αὐτὸν παγιδεύσωσι.

Πάγος, ὁ, tumulus, collis, terra in tumulum coagmentata. Odyss. ε'. Hesiod. in Asp. † 439. † (Æsch. Ag. 343. rupes, mons. Pr. 20. 117. Suppl. 197. Soph. Tr. 643.) ¶ Item humor frigore adstrictus, glacies. ‡ Soph. Antig. 357. ‡ Plat. de primo frig. Aristot. de mundo. ¶ Πάγος appellatur etiam sal, apud Lycophr.

Παγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, glacialis, gelidus.

Παγερὸς, idem. Procl. in Hesiod.

Παγετὸς, idem quod πηγετός. Xen. in Cyneg.

Παγετώδης, idem cum παγώδης, glacie aut gelu adstrictus. Aristotel. de mundo.

Παγὰς, idem cum πηγάς. Hesych.

Πάγιος, ου, ὁ, comp. παγιώτερος, fixus, firmus, stabilis: ut, γῆ παγία, apud Nazianz.

Παγίως, firmè, firmiter. Plat. in Theæteto, παγίως λέγειν, asseverare, constanter affirmare. Aristot. Rhet. 2. Compar. παγιώτερον, firmiùs, constantiùs.

Παγιόω, ῶ, firmum et fixum statuo: firmo, stabilio: unde, παγιωθεὶς, ab Etymol. exp. ἱδρυνθείς.

Πήγανον, τὸ, ruta: nomen herbæ ita nominatæ, quòd soliditate sua πήγνυσι τὸ σπέρμα, seu τὴν γονὴν, ut tradit schol. Nicand. Vide de ea Diosc. l. 3. c. 52. et 53. Plin. l. 19. c. 8. et l. 20. c. 13.

Πηγανώδης, ad rutam proximè accedens, rutæ similis.

Πηγάνιον, τὸ, rutula: herbæ genus, apud Theophr. hist. pl. l. 1.

Πηγανίζω, rutam imitor, rutam refero. Diosc. l. 3.

Ἀγριοπήγανον, (comp.) ruta agrestis seu sylvestris. Hesych.

Πητία, ας, ἡ, coagulum: (à πήσσω seu πήττω deductum, teste Gaza.) Suidas exp. succum qui lac in caseum contrahit. Scribitur et πυτία, apud Diosc. l. 2. c. 85. et πυετία, apud Arist. hist. an. l. 3. c. 20.

Ἐμπητιάζω, (comp.) coagulo injecto contraho, seu coagulo: unde, ἐμπητιασθὲν γάλα, apud Diosc. l. 6. c. 26.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀμφιπαγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, circumquaque firmus, vel firmiter hærens. Nonn.

Ἀναπήγνυμι, suffigo, suspendo. Plut. in Artox. προσέταξεν ἐκδεῖραι ζῶντα, καὶ τὸ μὲν σῶμα πλάγιον διὰ τριῶν ἀναπῆξαι. [Aristoph. Eccles. 838. Λαγῷ' ἀναπηγνύασι, πόπανα πέττεται, &c.]

Ἀντιπαγὴς, è contrario compactus, vel ex adverso fixus.

Ἀντίπηξ, γος, ἡ, arca. Eurip. in Ione, Ὁρῶ παλαιὰν ἀντίπηγ' ἐν στέμμασιν.

Ἀποπήγνυμι, frigore cogo et adstringo, concrescere facio. (Aristoph. R. 126.)

Ἀποπήγνυμαι, penitus gelu adstringor et coëo. Athen. l. 2. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 5. cap. 8. §. 6. τὸ γὰρ κινεῖσθαι καὶ ἀνδρίζεσθαι παρεῖχε θερμασίαν τινὰ καὶ ὑγρότητα, τὸ δὲ καθῆσθαι καὶ ἡσυχίαν ἔχειν, ἑώρων ὑπουργὸν ὂν τῷ τε ἀποπήγνυσθαι τὸ αἷμα, καὶ τῷ ἀποσήπεσθαι τοὺς τῶν ποδῶν δακτύλους.]

Διαπήγνυμι, compingo, concinno, compono. Luc.

Διαπήγματα, τὰ, intercolumnia, i. columnulæ parvæ quæ inter majores panguntur. Reg. l. 3. c. 7.

Ἐκπηγνύω, seu ἐκπήγνυμι, congelo, conglacio. Theophrast. de caus. pl. l. 3. c. 20.

Ἐκπήγνυμαι, gelu adstringor. Idem ibid.

Ἔκπηξις, ἡ, congelatio, concretio quæ frigore fit. Idem ibid.

Ἐκπηκτικὸς, congelandi et conglaciandi vim habens. Idem ibid.

Ἐμπήγνυμι, compactum et coagmentum insero: vel infigo, depango. In Epigr. lib. 2. τίς γὰρ ὀδόντι Ὄγχνην ἐμπήξει φαρμακόεντι δίκην; ¶ Item concrescere facio: unde, ἐμπήγνυμαι, congelor, &c.

Ἐμπηκτὴς, ὁ, minister qui forenses legalesque tabulas à legislatore accipiens in libellos compingit.

Ἐπιπήγνυμι, et ἐπιπήσσω, in superficie congelo.

Ἐπιπήγνυμαι, et ἐπιπήσσομαι, in summa parte concresco et coëo. Theophrast.

Ἐπίπαγος, ὁ, glacies superficiaria: humor in summa parte concretus. Gal. ad Glauc. lib. 2. Diosc. l. 1. c. 134. Apud eundem l. 1. c. 182. sic dicitur succus, qui, inciso arboris cortice emanans, concrescit et congelat.

Ἐπιπακτὶς, ἡ, parva herba, de qua Diosc. l. 4. c. 109. Plin. fruticem esse dicit, l. 13. c. 20.

Ἐπιπακτόω, idem cum πακτόω. unde, ἐπιπακτοῦν θύρας, obserare seu claudere fores, Poll. l. 10. c. 4.

Καταπήγνυμι, et καταπηγνύω, gelu constringo. ¶ Item defigo, depango, Aristot. polit. 7. ὀβελίσκους καταπηγνύουσι περὶ τὸν τάφον. Et hist. an. l. 5. εἰς τὴν γῆν καταπῆξαι τὸν αὐλόν.

Καταπήγνυμαι, gelu coëo et concresco. Aristot. hist. an. l. 6. ¶ Item defigor, depangor. Basil. κεχρισμένα βέλη παρὰ τοῦ ἐχθροῦ πολλαχόθεν καταπεπήγασι.

Καταπὴξ, ῆγος, ὁ, palus qui in terram depangitur. Suid.

Decomp. Ἐγκαταπήγνυμι, defigo seu depango in. Od. λ'.

Παρακαταπήγνυμι, depango juxta, defigo apud. [Thucyd. Hist. lib. 4. καὶ σταυροὺς παρακαταπηγνύντες, ἀμπέλους κόπτοντες τὴν περὶ τὸ ἱερὸν, ἐσέβαλλον.]

Παραπήγνυμι, à latere figo, juxta depango. Unde metaph. apud Isocrat. αἱ λῦπαι ταῖς ἡδοναῖς παραπεπήγασι, voluptatibus adjuncti sunt dolores. Apud Alex. Aphr. in præfat. probl. lib. 2 οἰκείαν ἀρχὴν παρεπήξατο, exp. constituit.

Παράπηγμα, τὸ, instrumentum astronomicum, quo ortus occasusque siderum, tempestatumque significationes cognoscuntur atque inveniuntur: inde dictum, quòd è multis variisque concinnatum esset. Suid. et Vitruv. l. 9. c. 7.

Περιπήγνυμι, circumquaque compingo et coagmento. Item circumquaque figo vel defigo. Item circumquaque congelo et concrescere facio: unde pass. apud Diosc. l. 5. c. 137. περιπηγνύμενος παλάμαις καὶ χερσίν.

Περιπαγὴς, circumquaque concretus et congelatus. Nicand. in Alex.

Προπηγνύω, priùs congelo. Τὸ προπαγὲς, priùs concretum: vel simpliciter concretum. Diosc. l. 3. c. 98.

Προπαγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, prominens, protuberans. Luc.

Προσπηγνύω, et προσπήγνυμι, appingo, affigo. Item cruci affigo. Act. Apost. cap. 3.

Πρόσπηγμα, τὸ, id quod affixum est.

Προσπήγματα Hesych. dicit, esse partem quandam navis.

Συμπηγνύω, vel συμπήγνυμι, et συμπήσσω, compingo, coagmento. Theocr. idyll. 8. Πρᾶν τὰν συνέπαξ' ἔτι, καὶ τὸν δάκτυλον ἀλγῶ. Doricè pro συνέπηξα. Metaphoricè apud Plut. in Rom. συνέπηξε τὰ γένη, compegit et commiscuit. Et in Cam. συμπηγνύντες τὰ λείψανα τῆς πόλεως διεφθαρμένης. ¶ Item concrescere et coalescere facio, cogo. Il. ε'. ὀπὸς γάλα λευκὸν ἐπειγόμενος συνέπηξεν. Diosc. l. 4. c. 9. κρέα δὲ συμπήσσει ἑψόμενα σὺν αὐτοῖς.

Συμπήγνυμαι, compingor, &c. Unde, συμπαγὴς, coagmentatus, cohærens. Luc. de salt. Item συμπήγνυμαι, compingendo fabricor. App. in Mithr. Μιθριδάτης ναῦς πλείους ἐπὶ τοὺς Ῥοδίους συνεπήγνυτο.

Σύμπηξις, ἡ, compactio, coagmentatio. Herodian. lib. 4. Et metaph. apud Plut. de def. orac.

Σύμπηκτος, ὁ καὶ ἡ, compactus, coagmentatus, compactilis. Aristophan. in Ran.

Ἀσυμπαγὴς, (decomp.) qui compactus et coagmentatus non est.

Ὑπερπαγὴς, admodum glacie constrictus. Xenoph.

Composita sine præpositione: ac primùm ex aoristo 2. ἐπάγην.

Ἀκροπαγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, in summo fixus. Nonn.

Ἀπαγὴς, qui compactus et concretus non est. Plut. de primo frig.

Ἀρτιπαγὴς, recens compactus et coagmentatus. Ut, στάλικες ἀρτιπαγεῖς, apud Theocr. Epigr. 3.

Βυρσοπαγὴς ναῦς, navis corio contecta. q. d. compacta.

Γομφοπαγὴς, cuneis seu clavis compactus. Metaphoricè apud Aristoph. [Ran. 844.] γομφοπαγῆ ῥήματα.

(Δορυπαγής. Æsch. Suppl. 751.)

Δρυοπαγὴς, ex ligno seu contignatione compactus. Nonn.

Δρυοπαγῆ στόλον, vocat Soph. τὸν πάσσαλον, et tradit Hesych. vel classem è quercubus compactam.

Εὐπαγὴς, benè concretus et coagmentatus, solidus. Eust. [Xenoph. Κυνηγ. cap. 2. §. 8. 7. εὐπαγεῖς δὲ πᾶσαι, καὶ μὴ ἀσύμμετρα τὰ πάχη πρὸς τὰ μήκη.]

Εὐπηγὴς, benè compactus. Apoll. l. 2.

Εὔπηγος, idem quod εὐπηγὴς, qui est benè compactis membris. Max. Tyr.

Εὐπηξία, bona coagmentatio seu concretio. Adamant. in physiogn.

Ἡμιπαγὴς, semiconcretus. Aristot. de mundo.

Ἰχθυοπαγὴς, pisci hærens. Epigr.

Κηροπαγής, ex cera compactus seu concretus. Epigr.

Μελαμπαγής, concretus et nigrescens. Æsch. in Ἑπτὰ ἐπὶ Θ. [742.] (Ag. 400.)

Μεσοπαγής, usque ad medium terræ defixum. Pro quo metri gratia dicitur μεσσοπαγής, Il. φ'. v. 169.

Νεοπαγής, idem cum ἀρτιπαγής.

Πρωτοπαγής, qui primus compactus et coagmentatus est. Il. ε'. Exponitur etiam, qui primus fixus et depactus est.

Composita ex præt. med. πέπηγα.

Ἀγροπηγοί, οἱ, carpentarii: fabri plaustrorum artifices, et ex omnibus agrestibus lignis opera conficientes. schol. Aristoph.

Ἁλοπηγός, οῦ, ὁ, qui in salinis salem facit concrescere, et cogit in globum: salarius. Nic. in Alexiph.

Ἁλοπήγια, τὰ, salinæ, loca in quibus sal concrescit. Plut. in Rom.

Ἁμαξοπηγός, curruum fabricator, plaustrorum compactor. Plut. in Pericle.

Ἁμαξοπηγέω, plaustra fabricor. Poll. l. 7.

Ἁρματοπηγός, idem quod ἁμαξοπηγός. Il. δ'.

Ἁρματοπηγέω, currus fabricor.

Ἀσπιδοπηγός, clypeorum compactor seu fabricator. Poll. l. 1. [§. 119.]

Ἀσπιδοπήγιον, τὸ, locus ubi clypei compinguntur. Idem l. 7. c. 30. [Demosth. pro Phorm. ἐμίσθωσε Πασίων τὴν τράπεζαν τούτῳ, καὶ τὸ ἀσπιδοπηγεῖον.]

Διφροπηγία, ἡ, bigarum seu sellarum fabricatio.

Εὐπηγής, έος, ὁ καὶ ἡ, bene compactus et coagmentatus. Apoll. Arg. 1. 2.

Θυροπηγία, ἡ, januarum fabricatio.

Ἰκριοπηγοί, tabulatorum coagmentatores, qui tabulata conficiunt.

Καινοπηγής, novo quodam modo compactus. Æschyl. (S. c. Th. 648.)

Κηροπήγιον, τὸ, candelabrum, ubi cerei depanguntur.

Κλινοπηγία, lectorum compactio.

Κλινοπήγιον, τὸ, locus ubi lecti compinguntur. Poll. l. 7. c. 30.

Ναυπηγός, qui naves compingit, navium fabricator. Thuc. l. 1.

Ναυπηγία, ἡ, navium compactio et fabricatio. Eurip. in Cyclop.

Ναυπήγιον, τὸ, locus ubi naves compinguntur. Aristoph.

Ναυπηγικός, ad navium fabricationem seu fabros pertinens.

Ναυπηγέω, naves fabricor.

Ναυπηγεῖσθαι, dicuntur naves, quæ compinguntur et struuntur. Plut. de fort. Rom. Xen. Hell. 1. Active idem significat quod ναυπηγεῖν. Ut apud Æschin. τάφρους ἐξορύξασθαι, ἢ τριήρεις ναυπηγεῖσθαι. Sic Isocrat. in Evag. τριήρεις ἐναυπηγήσατο.

Ναυπηγησία, ἡ, idem quod ναυπηγία. Thuc. l. 4.

Ναυπηγήσιμος, navibus fabricandis aptus. Thuc. l. 7. Xen. Hell. 5.

Decomp. Ἀντιναυπηγεῖσθαι, contrà seu vicissim naves fabricari. Item contrà machinari in navium fabricatione et constructione. Thucydid. lib. 7.

Προσναυπηγέω, insuper classem ædifico. [Herodot. Hist. lib. 7. αὗταί τε δὴ αἱ νέες τότε Ἀθηναίοισι προποιηθεῖσαι ὑπῆρχον, ἑτέρας τε ἔδει προσναυπηγέεσθαι.]

Νεοπηγής, recens compactus seu coagmentatus. Epigr. l. 3.

Παλίμπηγος, iterum compactus. Unde, παλίμπηγα dicuntur calceamenta sæpiùs suppacta. Poll. l. 7.

Σκηνοπηγία, ἡ, tabernaculi seu tabernaculorum compactio: vel quum tentorium figitur. Festum erat apud Hebræos, à figendis tentoriis dictum: quod ab ipsis agebatur in memoriam pristinæ vitæ, quam in tabernaculis egerant. Zach. 4. Joan. 7. Utitur et Arist. hist. an. lib. 6. de solertia hirundinis in confingendo nido. Dicitur et σκηνοπήγιον, τό.

Σκηνοπηγέω, tabernaculum pono. Athen. l. 10.

Σοροπηγός, qui sandapilas compingit, sandapilarum fabricator. Aristoph. in Nub. † 344.† et Epigr. l. 3.

Σοροπήγιον, τὸ, locus ubi sandapilæ conficiuntur. Poll. l. 7. c. 30.

Composita ex πηκτός.

Ἄπηκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui compactus seu coagmentatus non est. ¶ Item non concretus, qui nunquam gelu duratur. Aristot. meteor. l. 4.

Εὔπηκτος, bene compactus et coagmentatus: ut, μέγαρον εὔπηκτον, Il. β'. (Theoc. Id. 1. 128.) Item qui facilè congelascitur. Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 20.

Κρυσταλλόπηκτος, glacie concretus: ut, κρυσταλλόπηκτα ῥεύματα, fluctus glacie concreti. Eurip. in Rheso. [441.]

(Κρυσταλλόπηξ, glacie concretus. Æschyl. Pers. 501.)

Μελίπηκτον, placenta ex melle, opus pistorium melle conditum. Athen. l. 4. et 14.

Νεόπηκτος, recens compactus et coagmentatus: vel recens coagulatus. Homer.

ΠΗΔΑ'Ω, F. ήσω, salio, salto. Il. φ'. ὁ δ' ὑψόσε ποσσὶν ἐπήδα. Aristotel. (de leone:) ἐὰν ἀναγκασθῇ φεύγειν, οὐ πηδᾷ. Soph. in Ajace, Πηδῶντα πεδία σὺν νεορράντῳ ξίφει, saltantem per campos. ¶ Item metaph. ut et Lat. salio. Basil. ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδῶντες. Aristoph. in Nub. † 1393.† Οἶμαί γε, τῶν νεωτέρων τὰς καρδίας Πηδᾶν, ὅ, τι λέξει, trepidè expectare. (Eurip. Phœniss. 1154. Aristoph. R. 1344. Soph. Œdip. Tyr. 1321.)

Πήδημα, τὸ, saltus: ipsum effectum salientis. Plut. περὶ εὐθυμ. Lucian. de salt. (Æsch. Pers. 95. Ag. 835.)

Πήδησις, εως, ἡ, saltus: ipsa actio saliendi. Plut. de virt. mor.

Πηδητικός, qui salire solet, qui subsultim incedere consuevit. Metaph. πηδητικὸν μέτρον, apud Eust.

Πίδακος, ου, ὁ, uliginosus et fonticulis scatens, unde aqua prosilit. Nic. in Ther.

Πιδάω, aquæ ex me saliunt, aquis scateo. Hesych.

Πιδαλὴς πέτρα, rupes ex qua salit aqua. Idem.

Πιδύω, idem cum πιδάω, ex eoque factum sicut [illegible] ex [illegible]. Sic de humore effluente dicitur, exp. prosilio, profluo, salientis in modum erumpo. ut, πιδύει ἱδρώς, in Epigr.

Πιδύομαι, idem. Nic. in Ther. Αἷμα δὲ ἐκ ῥινῶν τε καὶ αὐχένος ἠδὲ καὶ ὤτων Πιδύεται.

Πιδήεις, εντος, ὁ, aquis salientibus scatens. Unde fœm. πιδήεσσα, apud Homer. Iliad. λ'.

Composita: ac primùm ex πηδάω.

Ἀναπηδάω, ῶ, subsilio, sursum salio. Ut, ἀναπηδήσας ἐπὶ τὸν ἵππον, quum subsiluisset in equum, Xen. Pæd. 7. et Hellen. 4. Item prosilio, exilio. Idem Pæd. 1. ἀναπηδήσας πρὸς τὸν πάππον. †ἐκ τῆς Περσ. Xen. Pæd. 6. p. 165. c. et cum particip. ut Pæd. 1. 4. 9. ἀνεπήδα [illegible].† Æsch. in Ctesiph. ἀναπηδήσας ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, οὕτως ἀνθρώπων λέγοντος. Interdum significat resilio, i. retrorsum salio. Aristoph. in Ran. (574.) νὼ δ' ἐδεισάτην γε καὶ ἐπὶ τὴν κατήλιφ' εὐθὺς ἀνεπηδήσαμεν.

Ἐπαναπηδάω, (decomp.) insilio, insurgo. Aristoph. in Nub. † 1378.†

Ἀντιπηδάω, vicissim et ipse salio.

Ἀποπηδάω, desilio, resilio. Ut, ἀποπηδᾷ τοῦ ἅρματος, curru desilit, vel prosilit è curru. Plut. in Fab. Aristot. in probl. ἅπαντα δὲ ἀποπηδᾷ πρὸς ἴσας γωνίας. ¶ Item aufugio, refugio, celeriter et cupidè abscedo: apud Chrysost. Xen. apomn. l. 1. εὐθὺς ἀπεπήδησαν Σωκράτους, statim resilierunt, vel discesserunt à Socrate.

Ἀποπήδησις, resultus, resultatio. Plut. in lib. de facie in orbe Lunæ.

Διαπηδάω, transilio, saltu supero seu transeo. Xenoph. de re equ. τάφρους διαπηδᾷν, τειχία ὑπερβαίνειν. † Pæd. 1. 4. 8.† Galenus de loc. affect. lib. 5. ὁ χιτὼν διῄρηται τῆς φλεβός, ἐξ ἧς διαπηδᾷ τὸ αἷμα.

Διαπήδησις, ἡ, transitus qui saltu fit. Apud medicos quid sit, vide Galen. Meth. l. 4. et 7. nempe ῥῆξις τοῦ ἀγγείου, ὥστε τὴν ἐκχύμωσιν γενέσθαι.

Εἰσπηδάω, insilio, saltu irruo et invado. Dem. in Mid. εἰσεπήδησεν εἰς τὴν οἰκίαν. Herodian. l. 7. εἰσπηδήσαντες καταλαμβάνουσιν αὐτόν.

Ἐπεισπηδάω, (decomp.) insuper insilio. [Aristoph. Equit. 362. Ἐγὼ δ' ἐπεισπηδῶν γε τὴν βουλὴν βίᾳ κυκήσω. Pac. 1050. Schol.] Dion. Areop. † Xen. Pæd. l. 3. p. 86. c.†

Ἐκπηδάω, exilio, saltu exeo. Xen. de re eq. ἔστι δ' ὅπου καὶ ἐκπηδᾶν, ἔνθα δὲ καθάλλεσθαι. † et Pæd. 1. 4. 8.† Herodot. l. 1. κελεύειν τοὺς πορθμέας ἐκπηδᾶν ἐς τὴν θάλασσαν τὴν ταχίστην.

(Ἐκπήδημα. Æsch. Ag. 1383.)

Ἐκπήδησις, ἡ, exitus ejus qui exilit. [Plat. de Leg. lib. 7.]

Προσεκπηδάω, (decomp.) insuper exilio, seu prosilio.

Ἐμπηδάω, insilio. Apud Luc. de hist. scrib. dicitur de eo, qui velut insiliens manum patinæ infert.

Ἐπεμπηδάω, (decomp.) insuper insulto calcibus.

Ἐπιπηδάω, idem quod ἐμπηδάω. Aristoph. in Vesp. ἵν' ἀγρίως αὐτοῖς ἐπιπηδᾷς. Herodian. l. 6. ἐπιπηδήσαντες τῇ σκηνῇ, αὐτὸν ἀναιροῦσι. Et cum accusat. apud Suid. ἐπιπεπήδηκε ἀσελγῶς τὴν ἱστορίαν. Exponitur etiam, cupidè accedo: apud Chrysost. comment. in 1. epistol. ad Corinth.

Ἐπιπήδησις. Plut. lib. 1. contra Coloten.

Καταπηδάω, desilio. Xen. Pæd. 7. καταπηδήσας ἀπὸ τοῦ ἵππου.

Μεταπηδάω, transilio, transulto. Metaphoricè apud Chrysost. de precat. ἀπὸ φαυλοτέρου βίου πρὸς εὐσέβειαν μετεπήδησεν, à turpiori vita ad pietatem resiliit.

Μεταπήδησις, ἡ, saltus mutatus: seu saltus mutatio. Plut. sympos. 9. problem. 4.

Παραπηδάω, saltu prætergredior. Exponitur et, transgredior: ut, παραπηδᾷν νόμους. apud Æschin.

Περιπήδησις, saltus qui circumcirca fit, dissultatio. Galen.

Προπήδησις, prosilitio. Polemon in physiogn.

Προσπηδάω, saltu appeto, assilio.

Συμπηδάω, et Atticè, ξυμπηδάω, unà cum alio salio. Eurip. in Bacch. [728.] Κἀγὼ ξυνεπήδησ' ὡς ξυναρπάσαι θέλων.

Ὑπερπηδάω, saltu supero, transilio. Theocr. Idyll. 5. Ἀκρίδες, αἳ τὸν φραγμὸν ὑπερπαδῆτε τὸν ἁμόν. Metaph. apud Æschin. ὑπερπηδᾷν νόμον.

Composita ex πιδάω et πιδύω.

Ἀναπιδύω, erumpo è scaturigine, scaturio. Plut. in Æmyl. τὰ ἐγκείμενα τῶν χωρίων μᾶλλον ἀναπιδύει.

Διαπιδάω, dissilio, vel transilio. Hesych. significat et, scaturio.

Διαπιδύω, scaturio, persilio seu pervado in modum salientium fontium. Aristotel. de gen. an. lib. 2. διὰ τῶν φλεβῶν καὶ τῶν πόρων διαπιδύουσα ἡ τροφή.

ΠΗ'ΔΟΣ, ου, ἡ, vel πηδόν, οῦ, τὸ, ligni species, Eust. ¶ Item πηδὸς, palmula remi ex eo ligno confecta, Hesych. pro quo apud Eust. scribitur πηδόν. ¶ Item πηδὸν, remus, præsertim ex eo ligno. Eust. et Suid. ‡ Apoll. Arg. 4. 200.‡ Apud Hom. Odyss. η'. Εἰδήσεις δὲ καὶ αὐτὸς ἐνὶ φρεσίν, ὅσσον ἄρισται Νῆες ἐμαὶ καὶ κοῦροι, ἀναρρίπτειν ἅλα πηδῷ. Ex isto πηδὸν Eustath. scribit fieri πηδάλιον, pleonasmo syllabæ αλ. Apud Hesych. reperitur etiam πῆδον expositum πηδάλιον.

Πήδινος, ut, πήδινον ξύλον, lignum conficiendis remis aptum: apud Hesych. et Eustath.

Πηδάλιον, ου, τὸ, gubernaculum, temo seu clavus navis. Odyss. ε'. Πρὸς δ' ἄρα πηδάλιον ποιήσατο, ὄφρ' ἰθύνοι. Item metaph. ut, ὁ οἶκος οὐκ ἔχει πηδάλιον. (Metaph. de fræno. Æsch. S. c. Th. 212.)

Πηδαλιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, gubernaculi speciem gerens, gubernaculo similis.

Πηδαλιωτός, οῦ, ὁ, exp. clavatus. apud Aristot. in categ.

Ἀπηδάλιον πλοῖον, (comp.) gubernaculo carens navis.

ΠΗ'ΛΗΞ, ηκος, ἡ, galea, cassis. Od. α'. Σταίη ἔχων πήληκα καὶ ἀσπίδα καὶ δύο δοῦρε. Idem dicit, πήληκα φαεινήν, Il. γ'. (Aristoph. R. 1049.) ☞ Hesych. derivat παρὰ τὸ πάλλω, i. à vibrando, concutiendo. Ad quod etymon Homer. quoque alludere videtur, Il. ο'. ἀμφὶ δὲ πήληξ Σμερδαλέον κροτάφοισι τινάσσετο μαρναμένοιο Ἕκτορος.

Composita.

Εὐπήληξ, pulchra ornatus galea. in Epigr.

Τινακτοπήληξ, qui galeam quassat. Hesych.

Χρυσοπήληξ, auream habens galeam. Eurip. in Phœniss. (Martis Epith. Æschyl. S. c. Th. 108.)

Χρυσεοπήληξ, idem. Hom. hymno in Martem.

ΠΗΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, lutum, cœnum, limus. (Æsch. Ag. 504. Ch. 695.) Thucyd. lib. 1. [illegible] ὄντες αἱ πλίνθοι ἐν αὐτῷ καὶ πηλὸν τῶν λίθων. Plutarch. sympos. 1. πηλὸν ἀπομαξάμενοι τῶν ποδῶν. Interdum de luto dicitur, quo parietes oblinuntur, aut avium nidi construuntur. Ut apud eundem in lib. de solert. an. τὸ φυρᾶσαι πηλὸν, οὐδὲ προσερείδουσα τοίχοις καὶ ὀρόφοις. ¶ Expon. etiam, mortarium: apud Thucyd. et Aristoph. Dicitur et de terra figlina seu creta. Ut apud Paus. in Att. τῷ δὲ ἀγάλματι, τοῦ Διὸς πρόσωπον, ἐλέφαντος καὶ χρυσοῦ· τὰ δὲ λοιπὰ, πηλοῦ τέ ἐστι, καὶ γύψου. ¶ Fœminino quoque genere usurpari, docet Eustath. ex Diodoro Grammat. ☞ Idem à παλάσσειν derivat, significante μολύνειν.

Πηλὸς, ab Ionibus dici τὸν οἶνον, tradit Hesych. Vide κάπηλος.

Πηλίας, cœnosus. Oppian. 4. Hal.

Πηλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lutosus, limosus. [Aristot. de Hist. Animal. γίνονται δὲ αἱ μὲν κάραβοι, ἐν τοῖς τραχέσιν καὶ πετρώδεσιν, οἱ δὲ ἀστακοὶ ἐν τοῖς λείοις, ἐν δὲ τοῖς πηλώδεσιν οὐδέτεροι.]

Πήλινος, ὁ, luteus, ex luto factus: ut, πήλινον ποτήριον, Luc.

Πηλόω, unde pass. πηλούμενος, exp. limum contrahens, putrescens.

Πήλωσις, εως, ἡ, volutatio in luto. Plut. περὶ δεισιδαιμ.

Πηλουσιώτας, Hieron. in Jerem. c. 29. vocari scribit, qui in luto corporis peccati constituti non possunt sentire cœlestia.

Πηλαμύς, ύδος, ἡ, pelamis: genus piscis sic dictum, quòd in luto moretur. Athen. l. 7. Plin. l. 9. c. 15. Thynnus annicolus.

Πηλακίζω, unde πηλακισμὸς propriè significat luti illitionem et aspersionem, quæ petulanter fit et per contumeliam: generaliter verò de quavis injuria insolente, contumelia et probro dicitur. Etymol. et Suid.

Πηλέω, idem quod πηλόω, voluto in luto. Theocr. Idyll. 4.

Composita.

Ἀμφίπηλος τόπος, locus in summo lutosus, intus durus. Polyb. [lib. 3. § 55. καθάπερ ἐπὶ τῇ γῇ συμβαίνει, τοῖς διὰ τῶν ἀμφιπήλων [illegible]. Vide Notam Cl. Casaub. pag. 221.]

Προπηλακίζω, probro et ignominia afficio, per contumeliam derideo. [Soph. Œdip. Tyr. 435.] Dem. in Mid. οὐδὲ δόξετ' ἂν οὐδένα· ὑμᾶς ἅμα πάντας μιᾷ χειρὶ οὐδεὶς προπηλακίσαι. Idem pro cor. οὐδ' εἴ τις ὑμῖν προεπηλάκιζε.

Προπηλακίζομαι, contumelia afficior, &c. Dem. in Mid. προπηλάκισται τὸ σῶμα τούτῳ τινί;

Προπηλάκισις, ἡ, et προπηλακισμὸς, ὁ, ludio quæ fit per contumeliam. Plat. de leg. l. 1. Æschin. in Ctesiph.

[Προπηλακιστικῶς. Aristoph. Thesm. 548. περιυβρίζειν.

Schol. Bourd. Ὑβριστικῶς προπηλακίζειν, καὶ προπηλακιστικῶς προσφέρεσθαι ἡμῖν. Demosth. in Onetor. ἔτι ταῦτα ἠξίου, ὑβριστικῶς πάνυ καὶ προπηλακιστικῶς οἷα εἴς με αὐτῷ διειλέχθαι, &c.]

Ὑπόπηλος, aliquantùm lutosus. Lucian.

ΠΗ͂ΜΑ, ατος, τὸ, damnum, exitium. Hesiod. in Erg. Πῆμα κακὸς γείτων, ὅσσον τ' ἀγαθὸς μέγ' ὄνειαρ. Iliad. ζ. μέγα γάρ μιν Ὀλύμπιος ἔτρεφε πῆμα. Od. β'. Τοῦτο γὰρ μέγα πῆμα κυλίνδεται. Sic et Il. γ'. Od. β'. et alibi apud Homer. [Eurip. Med. 1370. Æschyl. Ag. 394. 1207. Soph. Œdip. Tyr. 387.] Exponitur etiam, clades, apud Pausan. in Achaic. νῦν δὲ σφισι καὶ ἄλλο πῆμα ἐπιγενέσθαι φασί. ☞ Quidam πῆμα verbale esse dicunt à πάθω, significante πάσχω, ut idem sit cum πάθος.

Πημαίνω, f. ανῶ, noceo, damnum do, lædo. Il. ώ. Πέμπων μ' ὧδ' ἐπέτελλε μελαινάων ἀπὸ νηῶν, Οὐ πρὶν πημανέειν πρὶν δωδεκάτη μόλῃ ἠώς. † Hesiod. Theog. 231.† Plat. de leg. πημαίνειν ἄλλον φαρμάκοις. [Eurip. Med. 1400.]

Πημαίνομαι, damno afficior, lædor. Soph. ἐν γὰρ [illegible] πημανούμενος. Et in voce media idem quod πημαίνω. Aristoph. in Acharn. οὐδ' ἄλλος ἀνθρώπων ὑφάψει σε πημανεῖται.

Πημαντὸς, ὁ, cui damnum datum est, læsus.

Πημονὴ, ῆς, ἡ, idem πῆμα. Theoc. l. 3. Athen. l. 2. [Æsch. Pers. 293. Ag. 1021. Eurip. Med. 1374. Phœniss. 829. πημονὰς ἰδεῖν. Soph. Œdip. Tyr. 372. 1234.]

Πημοσύνη, idem quod πημονή. Æsch. in Prom. [1057.]

Composita.

Ἀπήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, nullo damno affectus, illæsus: incolumis. Il. ά. Odyss. έ. et ϑ'. Item non nocens, minimè damnosus, sive exitiosus. Et interdum, prosper. Hesiod. in Erg. Τῆμος δ' εὐκρινέες τ' αὖραι, καὶ πόντος ἀπήμων. Odyss. δ'. Ἀλλ' ὅτε δὴ καὶ κεῖθεν ἐφαίνετο νόστος ἀπήμων. [Æsch. Ag. 363. Eum. 896.]

Ἀπημοσύνη, et ἀπημονίη, ης, ἡ, incolumitas. Callim.

Ἀπήμιος Ζεὺς, Jupiter qui tristes noxas pellit à foribus, seu qui damna et calamitates avertit. Pausan. in Attic.

Ἀπήμαντος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀπήμων. Od. τ'. Hesiod. in Theog. † 955. illæsus.† [Æsch. Ag. 386. Suppl. 584.]

Παναπήμων, (decomp.) prorsus innocuus, omnino innoxius. Hesiod. in diebus. Item, prorsus illæsus, salvus et incolumis.

Αὐτοπήμων, ὃ est ἀφ' ἑαυτοῦ τὰ κακὰ ἔχων. Æschyl. in ἑπτὰ ἐπὶ Θ. [923.]

Βαρυπήμων, gravi detrimento affectus; vel gravia detrimenta afferens. Exponitur et, miser. Suid.

Δενδροπήμων, arboribus nocens, arbores lædens. Æschyl. [Eum. 941.]

[Δυσπήματα. Æsch. Eum. 484.] [πήματα δὲ δυσπήμαντ' ἀμηχάνως ἐμοί. Vide Not. Cl. Stanl. pag. 839.]

[Κακοπήμων. Æsch. S. c. Th. 369.]

Καταπημαίνω, idem quod πημαίνω, Hesych. et Suid.

[Μνησιπήμων. Æsch. Ag. 187.]

Πολυπήμων, multa damna afferens, noxius. Hom. hymn. in Merc. [Apoll. Rhod. Arg. 4. 278. Αὐτὰρ ἄναξ ἄτῃ πολυπήμονι χεῖρας ἀείρας, &c. 1044. καὶ πολυπήμοσι &c. Pind. Pyth. Od. 3. 79. Καί ῥά μιν Μάγνητι φέρων Πόρε Κενταύρῳ, διδάξαι Πολυπήμονας ἀνθρώποισιν ἰᾶσθαι νόσους.]

[Πρωτοπήμων, μείζων τῶν ἄλλων πημάτων. Æsch. Ag. 231.]

ΠΗΝΕ'ΛΟΠΕΣ, eædem sunt ac αἱ Μελεαγρίδες. Ubi vide.

ΠΗ͂ΝΟΣ, ου, ὁ, et πήνη, ης, ἡ, textum, tela. Eurip. in Hec. ἐν κροκέῳ πέπλῳ ζεύξομαι ἅρματι πώλους, Ἐν δαιδαλέαισι ποικίλλουσ' ἀνθοκρόκοισι πήναις. (☞ Quidam deducunt à πήνω, quod est ὑφαίνω. Alii παρὰ τὸ Πῆνο, utpote qui perhibeatur inventor artis textricis.) ¶ Sunt qui pro fusorum quodam genere accipi putent. Epigr. l. 6.

Πηνίον, ου, τὸ, Suidas esse dicit fusum super quo volvitur trama: innuens, de textorio fuso dici. Epigr. l. 6. Apud Hom. ponitur pro stamine seu filo, quod è colo deducitur, et fuso devolvitur, ut Il. ψ'. ¶ Est etiam insectum quoddam ex erucarum genere. Arist. hist. an. l. 5. c. 19. Utitur et Aristoph. in Vesp.

Πηνίζω, stamina è colo deduco et devolvo fusi circumactu. Poll. l. 7.

Πηνίζομαι, et Doricè πανίζομαι, idem. Theocr. idyll. 18. Οὔ τί τις ἐν ταλάρῳ πανίσδεται ἔργα τοιαῦτα.

Πήνισμα, τὸ, stamen seu filum è colo deductum, et fuso devolutum. Aristoph. in Ran. et Epigr. l. 6.

Composita.

Ἀραχνοπήνους πέπλους, dixit Lycophron, molli et subtilissimo stamine contextos peplos.

Ἀγγοπῆναι, αἱ, et ἀγγοπήνια, vel ἀγγειοπήνια, τὰ, apum favi seu cellæ, quia in modum telæ structæ sunt. Hesych. et Suid.

Ἀναπηνίζω, fuso circumacto recolligo vel attraho. Aristot. hist. an. lib. 5. cap. 19.

Ἐκπηνίζω, stamen seu filum educere. Metaph. usus est Aristoph. in Ran. ut annotat schol.

Εὔπηνος ὑφὴ, textum è pulchro stamine. Eurip. in Iphig. Taur.

Πολύπηνον φᾶρος, vestimentum ex multo stamine contextum. Eurip. in Electra. [190. Ἀλλ' ἴθι, καὶ παρ' ἐμοῦ χρῆσαι πολύπηνα φάρεα δῦναι, &c. Vide Not. Cl. Barnes.]

ΠΗ͂ΡΑ, ας, et Ionicè πήρη, ης, ἡ, pera, saccus, et plerumque qualem mendici gestant. Od. ρ'. ἀμφ' ὤμοισιν ἀεικέα βάλλετο πήρην. Sic apud Plut. in Græc. quæst. κατακλείσας βάκτρον καὶ πήραν, καὶ προσαίτης ὤν. ☞ Eustath. derivat παρὰ τὸ τηρεῖν, ac si esset τήρα, quòd in pera recondantur ea quæ servare volumus.

Πηρίδιον, ου, τὸ, perula. Aristoph. in Nub. † 920.†

Composita.

Ἄπηρος, qui peram non habet. Suid. ¶ Aliam signif. vide in πηρός.

Ἀργυροπήρα, marsupium. Suid.

Ἱπποπῆραι, αἱ, sacculi quibus equites necessaria itineri secum circumferunt. Festus bulgas appellat.

Κακόπηρος, malam habens peram.

Κύπηρα, dicitur esse folliculus, et veluti pera, cui innascuntur οἱ κόκκοι. apud Theophr. hist. plant. l. 2. cap. ult.

Μονόπηρος, unicam habens peram, apud Etymol.

ΠΗΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, mutilus, mancus, captus parte aliqua corporis. In Epigr. Πηρὸς ὁ μὲν γυίοις, ὁ δ' ἄρ ὄμμασι. Exponitur etiam, mutus: Hesych. Item cæcus. Il. β'. Αἱ δὲ χολωσάμεναι πηρὸν θέσαν. Dicitur et πηρὸς, qui mente captus est, teste Hesych.

Πηρόω, F. ώσω, mutilo, trunco, partem aliquam corporis debilito.

Πηρόομαι, mutilor, lædor et debilitor aliqua corporis mei parte. Herod. l. 8. παραπλήσιόν τι πάθος τοῦ στρατοῦ τάς τε ὄψεις ἐπηρώθη, καὶ τὸ πρόσωπον. Aristot. de gen. an. lib. 2. ὅταν πηρωθῶσι τοὺς τόπους τοὺς πρὸς τὸν μαστὸν χρονίμως ἄγονοι γίνονται. Πηρωμένος dicitur etiam, qui excæcatus est seu oculis captus. Luc.

Πήρωμα, τὸ, oblæsa pars corporis. Aristot. Exponitur et, homo natura imperfectus: apud Themist.

Πήρωσις, ἡ, mutilatio, debilitatio et oblæsio membri alicujus in corpore. Aristot. de gen. l. 4. Plut. symp. 2.

Composita.

Ἀμφίπηρος, idem cum πηρός. Hesych.

Ἀνάπηρος, ὁ καὶ ἡ, mutilus. Secundum Poll. mutilus toto corpore. Isæus adversus Aristarch. Plat. in Public. Interdum sic dicitur qui est claudus. Suid. Interdum qui est cæcus. Hesych. Et metaph. vitiatus: ut ἀνάπηρος ψυχὴ, apud Plat.

Ἀναπηρία, ἡ, mutilum esse. Poll. ex Cratini Pluto. Mutilatio. Arist. rhet. lib. 2.

Ἀναπηρόω, mutilum reddo, mutilo. [Plat. Polit. Ἡ δὲ αἰδοῦς γε αὖ λίαν πλήρης ψυχὴ, καὶ ἀκέραστος τόλμης ἀνδρείας, ——— νωθεστέρα φύεσθαι τοῦ καιροῦ, καὶ ἀποτελευτῶσα δὲ παντάπασιν ἀναπηροῦσθαι.]

Ἀντιπηρόω, vicissim mutilo, vicissim oblædo partem aliquam corporis. Aristoph. in Ran. ἀντιπηρώσω γέ σου τὴν [illegible] τύπτων.

Ἄπηρος, nullo membro mutilus, nullo membro captus. Poll. et Suid.

Ἀπηρὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, idem. Hesych.

Ἀπήρωτος, idem: apud eundem.

Διαπήρωμα, τὸ, id quod mutilatum est.

Ἔμπηρος, idem quod πηρὸς et ἀνάπηρος. Suid.

ΠΗ͂ΧΥΣ, εως, ὁ, cubitus, i. ea pars tota quæ inter manum et cubiti articulum est vel cubitum, l. id os quod è duobus ossibus longius est et grandius. Odyss. ά. Ἀμφὶ δὲ παιδὶ φίλῳ βάλε πήχεε δακρύσασα. Sic et Il. έ. et Od. ρ'. ¶ Est et mensuræ nomen, qua rerum intervalla dimetimur: nimirum spatium à cubito usque ad summum medium digitum, pedis unius et dimidii, ut tradunt Poll. Hesych. et Suid. Seu est mensura digitorum quatuor et viginti. Latini cubitum appellant, tam masculino, quàm neutro. Aristotel. polit. 5. c. 3. ὥσπερ ὁ μὲν ποὺς τεττάρων πηχῶν ᾖ, τὸ δ' ἄλλο σῶμα δυοῖν σπιθαμαῖν. Theophr. φύεται οὐκ ἐν βάθει τοῦ ὕδατος, ἀλλ' ὅσον ἐν δύο πήχεσιν. Metaphoricè apud Aristoph. πήχεσι ἐπῶν, mensuras versuum reddunt. ¶ Sumi traditur et pro gnomone, sive norma, i. architectorum instrumento, ex duabus regulis coagmentatis ad angulum rectum, ad similitudinem cubiti accedente, quum ad angulos rectos brachium flectitur. in Epigr. ¶ Sic etiam dicitur pars citharæ, vel testudinis, verticillos continens, quibus fides intenduntur et laxantur. ζυγὸς schol. Hom. et Hesych. ¶ Et in arcu sic nominatur pars brachiorum intermedia, qua arcus arripitur, et quæ sagittam sustinet. Il. λ'. ὁ δὲ τόξου πῆχυν ἀνέλκε. Sic et Od. φ'.

Πηχυαῖος, ου, ὁ, qui unius cubiti est. Theophr. [Herodot. Hist. lib. 2. cap. 78. μέγαθος ὅσον τε πάντη πηχυαῖον, ἢ δίπηχυν. Plat. Phæd. καὶ τὸ δίπηχυ τοῦ πηχυαίου μεῖζον εἶναι, διὰ τὸ ἡμίσει αὐτοῦ ὑπερέχειν.]

Πήχυιος, idem: ut, πήχυιος βόθρος, Hom. in Odyss. Apud Apollon. πῆχυς dicitur significare parvum locum, quo remus scalmo alligatus continetur: aliis, posteriorem remi partem, quam nauta manu tenens remigat. Etymol.

[Πηχυῖος. Apoll. Rhod. Arg. iii. 853. 1206. Πηχυῖον δ' ἄρ' ἔπειτα πέδῳ ἔνι βόθρον ὀρύξας Νήησε σχίζας. iv. 1510. Οὐδ' ὅσσον πηχυῖον ἐς Ἀΐδα γίγνεται οἶμος.]

Πηχίσκος, ὁ, stipes cubitalis. Suid.

Composita.

Δεκάπηχυς, ὁ καὶ ἡ, qui decem cubitorum est. Luc. [Hom. Iliad. Z. 318. ἐν δ' ἄρα χειρὶ Ἔγχος ἔχεν δεκάπηχυ. Herodot. Hist. lib. 9. cap. 80. καὶ τῷ ἐν Ὀλυμπίῃ θεῷ ἐξελόντες, ἀπ' ἧς δεκάπηχυν χάλκεον Δία ἀνέθηκαν.]

Decomp. Δυωδεκάπηχυς, seu δωδεκάπηχυς, qui duodecim cubitorum est.

Ἑνδεκάπηχυς, mensuram undecim cubitorum habens. [Hom. Iliad. Z. 318. ἐν δ' ἄρα χειρὶ Ἔγχος ἔχ' ἑνδεκάπηχυ. Vide Eustath. ad loc. pag. 505. 18. &c. Iliad. Θ. 494. Eustath. ad loc. pag. 617. 30. &c.] ‡ Locus ex Il. Z. aliter citatur in v. Δεκάπηχυς.‡

Τρισκαιδεκάπηχυς, qui tredecim cubitorum est. Theocr. idyll. 15. [17.]

Δίπηχυς, duo cubita æquans, bicubitalis. Diosc. l. 3. c. 8. [Herodot. Hist. lib. 2. cap. 78. μέγαθος ὅσον τε πάντη πηχυαῖον, ἢ δίπηχυν. Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 6. Προσέθηκε δὲ καὶ δρέπανα σιδηρᾶ ὡς διπήχη πρὸς τοὺς ἄξονας, &c.]

Διπηχυαῖος, idem. Eidem l. 4.

Διπηχαϊκὴ, (sc. χώρα,) interscalmium, μεσοσκάλμιον, interstitium inter scalmum et scalmum, ubi remex sedet. Vitruv. l. 1. c. 2.

Ὑπερδίπηχυς, (decomp.) duos cubitos excedens.

Εἰκοσίπηχυς, seu εἰκοσάπηχυς, qui viginti cubitorum est. [Herod. lib. 3.]

[Δυωκαιεικοσίπηχυς. Hom. Iliad. O. 678.]

Ἑξάπηχυς, qui sex cubitorum est. Phryn.

Ἐννεάπηχυς, longitudinem novem cubitorum æquans: ut, ὄρμος ἐννεάπηχυς. Hom. hymno 1. in Apollinem. [Hom. Iliad. Ω. 270. Ἐκ δ' ἔφερον ζυγόδεσμον ἅμα ζυγῷ ἐννεάπηχυ.]

Ἐπίπηχυς, qui supra cubitum est. Et, τὸ ἐπίπηχυ, (sc. μέρος,) pars cubiti superior. Poll.

Ἑπτάπηχυς, qui est septem cubitorum. [Herodot. Hist. lib. 1. ἐγὼ γὰρ ἐν τῇδε θέλων τῇ αὐλῇ φρέαρ ποιήσασθαι, ὀρύσσων, ἐπέτυχον σορῷ ἑπταπήχεϊ. Polyb. Hist. lib. 5.]

Εὔπηχυς, pulchros cubitos habens: ut, εὔπηχυς Ἀθήνη, apud Rhia. Apud Eurip. εὐπήχεις χεῖρες, manus pulchris annexæ cubitis.

Ἡμιπηχυαῖος, semicubitalis, dimidium cubitum altitudine vel longitudine æquans. Diosc. l. 3.

Ἰσόπηχυς, cubitorum numero par.

Καλλίπηχυς, pulchros cubitos habens: ut, καλλίπηχυς βραχίων. Eurip. in Troad. [1194.]

Λευκόπηχυς, albos cubitos habens. Apud Eurip. in Bacch. [1204.] λευκοπήχεις χειρῶν ἀκμαὶ, per hypallagen dicitur vigor brachiorum albos cubitos habentium, seu manuum albis cubitis annexarum. (Phœniss. 1370.)

Ὀκτάπηχυς, seu ὀκτώπηχυς, qui octo cubitorum est. Hesych. [Polyb. Hist. lib. 5. ξύλα ἀπὸ ἑκκαιδεκαπήχεος ἕως ἑπταπήχεος εἰς ἐφολκὴν ἔχων, &c.]

Παράπηχυς, cubito adjunctus, cubito appositus. ¶ Τὸ παράπηχυ (sc. ἔνδυμα,) Poll. l. 7. fuisse scribit vestimentum album, quod cubitum purpureum attextum haberet. lib. 4. refert inter vestes, quibus mulieres in scena utuntur.

Παραπήχιον, τὸ, cubiti os minus, quod et κερκὶς dicitur. Poll. l. 2.

Πεντάπηχυς, qui quinque cubitorum est. Theophr. [Herodot. Hist. lib. 9. καὶ πενταπήχεος ἀνδρὸς ἐόντα ἰρόν.]

Περιπηχύνομαι, ulnis circumdo. Suid. ex Callim.

Προπήχιον, os cubiti majus: cubitum. Poll. l. 2.

Προσπηχύνομαι, ulnis amplector. Exponitur et, cubito metior.

Ῥοδόπηχυς, et Doricè ῥοδόπαχυς, roseos habens cubitos: lacertos habens rubore suffusos. Hesiod. in Theog. † 247.† Theocr. idyll. 15. (v. 128.)

Τεσσαρακοντάπηχυς, qui quadraginta cubitorum est: apud Athen.

Τριακοντάπηχυς, triginta cubitorum mensuram æquans.

Τετράπηχυς, qui quatuor cubitorum est. Theophr.

Τρίπηχυς, tricubitalis. qui trium cubitorum est. Hesiod. in Erg. Diosc. l. 1. c. 133.

(Τριπάχυντος. Æsch. Ag. 1485.) [τὸν τριπάχυντον δαίμονα γέννης τῆσδε κικλήσκων. Vide Not. Cl. Stanl. pag. 811. Qui per tres generationes hujus familiæ gravis es.]

ΠΙ'ΔΑΞ, ακος, ὁ vel ἡ, fons, scatebra, aqua saliens: idem quod πηγή. ☞ Cum quo ejusdem esse originis traditur, nimirum à πηδάω, facta Bœotica mutatione τοῦ η in ι, teste Etymol. Item tamen πίδακα dicit esse, ἀφ' ἧς ἐστι πίνειν. Theocrit. idyll. 7. Πωτῶντο ξουθαὶ περὶ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι. Epigr. l. 4. Πίδακά τ' ἐκ πηγᾶς ψυχρὰν πιεῖν. Paus. in Phoc. ὕδωρ ἐκ τῆς ὑπὸ τῷ τείχει καλοῦσι πίδακος.

Πιδακόεις, εντος, ὁ, aquis salientibus scatens: irriguus, uvidus. Apud Eurip. [Androm. 116.] λιβὰς πιδακόεσσα, exp. latex fontis. Pro πιδακόεις, per syncopen, et mutato α in η, dici πιδήεις, tradit Eustath. unde πιδήεσσα, apud Etymol. exp. πηγὰς ἔχουσα, πιδώδης.

Πιδακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem. Hesych.

Composita.

Εὔπιδαξ, fontibus scatebrisque ornatus, pulchros fontes habens. Suid. ex Epigr.

Πολυπίδαξ, multos fontes habens, fontibus scatens. Il. θ'. [47. πολυπίδακα. vide Schol. Πολλὰς πηγὰς ἔχουσαν. πάλυγρον. Iliad. Ο. 151. Schol. Πολύϋδρον. Apoll. Rhod. Arg. iii. 882. Ἄλσεα καὶ σκοπιὰς πολυπίδακας.]

Πολυπίδακος, ου, ὁ, idem: unde, πολυπιδάκου Ἴδης, apud Homer. hymno 1. in Venerem. [Iliad. Υ. 59. 218. πολυπιδάκου Ἴδης. Vide Eustath. in Iliad. Θ. 157. 307. pag. 980. 10.]

ΠΙΕ'ΖΩ, F. έσω, premo, stringendo premo. Il. π'. Χειρὶ δ' ἑλὼν, ἐπίεζε βραχίονα. Od. θ'. Ὑμεῖς δ' ἀστεμφέως ἐχέμεν, μᾶλλόν τε πιέζειν. Aristot. Rhet. 1. ἀνάγκη δὲ δύναμις ἐστὶ τοῦ κατὰ ἕτερον, ἢ ἕλκοντα, ἢ ὠθοῦντα, ἢ αἴροντα, ἢ πιέζοντα. † αἰχμὰς ἀμπέλους, elecitas vites. Aristoph. Nub. 1118.† ¶ Item metaph. premo, crucio. Thuc. l. 2. ἐπίεζε δ' αὐτοὺς μᾶλλον πρὸς τῷ ὑπάρχοντι πόνῳ καὶ ἡ ξυγκομιδὴ ἐκ τῶν ἀγρῶν ἐς τὸ ἄστυ. Xen. Hell. 1. ὀλίγου ἔτι χρόνου τῷ λιμῷ πιέσαντας. Item premo, i. onero. Plut. in Pericle, ἡ δὲ δόξα, τῶν ἔργων ἐπίεζε φθόνῳ τὸν Φειδίαν, onerabat invidia. ¶ Item, stricte manu teneo, firmiter retineo. Plut. de aud. Poëm. ἐκεῖνα μᾶλλον πιέζειν, ὡς ἅμα τὸ χρήσιμον καὶ πιθανὸν ἔστι.

Πιέζομαι, premor. Thuc. l. 1. εἴ τι πιέζοιντο. Xen. Pæd. 7. πιεζόμενοι οἱ φοίνικες, ὑπὸ βάρους ἄνω κυρτοῦνται. †l. 5. p. 134. c.† ¶ Et metaph. crucior, premor: unde, πιέζεσθαι συμφοραῖς, apud eundem, ibidem. (Aristoph. R. 3. 30.)

Πίεσμα, τὸ, retrimentum, quod ab expresso succo reliquum est. Galen. τῶν κατὰ τόπους, lib. 1. Pro succo (expresso sc.) usus est Dioscorid. lib. 1. cap. 107.

Πίεσις, ἡ, pressio, pressura.

Πιεστὸς, οῦ, ὁ, pressus. Item, qui premi seu comprimi potest.

Πιεστὴρ, ῆρος, ὁ, prelum, torcular.

Πιεστήριον, τὸ, idem. Suid. Item tormenti genus: apud Synes.

Πίεστρον, idem. Item instrumentum chirurgicum ad extrahendum fœtum mortuum. Gal. in lex. Hippocr.

Πιεζέω, idem quod πιέζω. Od. μ'. Πλείοσί μ' ἐν δεσμοῖσι δέειν, μᾶλλόν τε πιέζειν. Plut. in Alcib. ἀναγαγὼν πρὸς τὸ στῆθος τὰ ὄμματα τοῦ πιεζοῦντος. Exponitur etiam, reprimo, cohibeo. Apud eundem: πιεζοῦντες τὸν κενὸν καὶ ἀνόητον τῦφον.

Πιάζω, Doricè dicitur pro πιέζω, teste Etymol. et Eust. (Theoc. Id. 4. 35.) Unde apud Herodot. πιασθεὶς πολέμῳ, cap. bello pressus. Exponitur etiam, injecta manu premo. Item prehendo, comprehendo, corripio. Act. Apost. cap. 3. πιάσας αὐτὸν τῆς δεξιᾶς χειρὸς, ἤγειρε. Joan. 10. ἐζήτουν πάλιν αὐτὸν πιάσαι.

Composita.

Ἀμφιπιάζω, circumcirca premo vel constringo. Theocr. epigram. 6. Οἴχεται ἁ χίμαιρα, τὸ καλὸν τέκος, οἴχετ' ἐς ᾅδαν. Τραχὺς γὰρ χαλαῖς ἀμφεπίαξε λύκος.

Ἀντιπιέζω, vicissim premo, prementem vicissim premo. Polyb. λοιπὸν ἀντεπιέσουσιν αἱ φαλαγγῖται τοὺς καθ' αὑτούς.

Ἀποπιέζω, exprimo, comprimo. ut Hipp. aph. l. 5. τὸ στόμα ἀποπιέζει.

Ἀποπιάζω, Doric. idem quod ἀποπιέζω. Judic. 6.

Ἀπόπιεσμα, τὸ, retrimentum ab expresso succo reliquum; id unde succus seu liquor expressus fuit. schol. Aristoph. [Nub. 45. Equit. 803.]

Ἐκπιέζω, et ἐκπιάζω, exprimo, premendo expello. Unde pass. apud Plut. de primo frig. λαμβάνων, μέχρις ἂν ὑπὸ θερμοῦ ἐκπιασθῇ τὸ ὑγρὸν, ὃ τισι στρέβλαις καὶ βάρεσιν ἐκπιεσθῇ.

Ἐκπίεσμα, id quod expressum est, succus seu liquor expressus. Galen. lib. 2. de loc. aff. ¶ Item, retrimentum et reliquiæ succi expressi. Diosc. l. 4. c. 160. Ἐκπίεσμα dicitur etiam fractura calvariæ in multas partes, in qua profundiùs ossicula fracta descendunt, et membranam cerebri comprimunt. Paul. Ægin. l. 6. c. 9.

Ἐκπιεσμὸς, ὁ, expressio. Aristot. de mundo. Sic dicitur etiam totius oculi prolapsus extra cavitatem suam.

Ἐκπιασμὸς, idem quod ἐκπιεσμός. Epicurus in epist. ad Pythoclem apud Laërt.

Ἐκπίεσις, εως, ἡ, expressio. Item comprehensio, et compressio. Aristot. de part. an. l. 4.

Ἐκπιεστὸς, ὁ, expressus, vel qui exprimi potest. Aristot.

Ἐκπιεστήριον, τὸ, id quo aliquid exprimere possumus. prelum, torcular. Poll. l. 10. ex Aristoph.

Καταπιέζω, deprimo, opprimo. Item comprimo.

Καταπίεσις, depressio, compressio. Item oppressio.

Περιπιέσματα, τὰ, vinacci, seu vinacea, vel fraces: i. ea quæ vino oleoque expresso supersunt. schol. Aristoph. [Equit. 803.]

(Περιπιέζω. Æsch. Ch. 299.)

Συμπιέζω, comprimo. Item opprimo.

Ὑποπιέζω, supprimo. Paul. 1 ad Cor. c. 9. v. ult. ὑποπιάζω dixit Dor. pro ὑποπιέζω. Ubi tamen vulgus legit ὑπωπιάζω. de quo suprà in Ὄπτομαι, in compos. ex Ὤψ. ¶ Exponitur etiam, exprimo, elido. Suid.

ΠΙ'ΘΗΞ, ηκος, et Πίθηκος, ου, ὁ, simia, (imitatrix hominis.) (Aristoph. R. 720.) ☞ Dicta παρὰ τὸ πείθεσθαι ἐφ' ὁρμῶν. nam (Plutarch. teste) ὁ πίθηκος, μιμεῖσθαι τὸν ἄνθρωπον ἐπιχειρῶν, ἁλίσκεται συγκινούμενος καὶ συνορχούμενος. ¶ Item brevis staturæ homuncio, pumilio. Suid.

Πιθήκειος, ου, ὁ, q. d. simiaceus. Greg. πιθήκειον βλέπειν, simiæ vultum exhibere spectantibus.

Πιθηκίζειν, simiam imitari, simiam agere, hoc est, adulari, seu dolosis adulationibus uti. Aristoph. in Vesp. Τοῦτο ἰδὼν, ὑπό τι μικρὸν ἐπιθήκισα.

Πιθηκισμὸς, οῦ, ὁ, imitatio simiæ: seu imitatio adulatoria, adulatio dolosa. Aristoph. in Eq. [883.] οἵοις πιθηκισμοῖς με περιελαύνεις. {Vesp. 1281. Schol. Bisset.}

Πιθηκώδης, simiaceus, qui proximè ad naturam simiarum accedit. Aristot. in physiogn.

Πίθων, dicitur etiam pro simia. Pind. καλός τοι πίθων παρὰ παισὶν αἰεί, apud pueros simia semper pulchra.

Composita.

Δημοπίθηκος, qui simiam se exhibet erga populum, vel fraudulentia, vel adulatione. Aristoph. in Ran. (1117.)

Διαπιθηκίσαι, Suidæ est colludere, ludere inter se: metaphora à simiis, quæ animal sunt φιλοπαιγμονέστατον.

Τριπίθηκος, ter (seu valde) simiam referens. in Epigr.

Ὑποπιθηκίζειν, idem quod πιθηκίζειν, vel aliquantùm πιθηκίζειν.

Χοιροπίθηκος, simia porcaria. Aristot. hist. an. l. 2.

ΠΙ'ΘΟΣ, ου, ὁ, dolium. Hesiod. in Erg. Ἀρχομένου δὲ πίθου, καὶ λήγοντος, κορέσασθαι. Il. ω'. Δοιοὶ γάρ τε πίθοι κατακείαται ἐν Διὸς οὔδει. Plut. de orac. Pyth. ἀτρύγητον πίθον. Proverbialiter dicitur, Ἐκ πίθου ἀντλεῖν, qui omnium rerum copia affluit, apud Theocr. idyll. 10. Item, Ἐν πίθῳ τὴν κεραμείαν discit is, qui neglectis primis disciplinarum elementis ad majores statim et perfectas scientias se confert. Hesych. Dicitur et ἀμφορέας ἐκχεῖν εἰς τοὺς τῶν Δαναΐδων πίθους, qui oleum et operam in re aliqua perdit. Alciphr. in epitom. Gal. ad Cyrthon. ☞ Etym. παρὰ τὸ πιεῖν derivat, utpote in quo potabilia continentur. ¶ Πίθοι dicuntur etiam species quædam rerum in aëre apparentium, ob similitudinem. Aristot. de mundo.

Πιθίας, ὁ, Senecæ meteorum ex cometarum genere.

Πιθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, dolii figuram gerens.

Πιθίτης, ου, ὁ, idem: ut, πιθῖται κομῆται, apud Plin. Fœm. πιθῖτις, ιδος, ἡ, quæ dolii figuram repræsentat. Diosc. l. 4. c. 65.

Πιθάριον, τὸ, doliolum. Hesych.

Πιθάκνη, ης, ἡ, idem. Aristoph. in Equit. ‡ Pl. 546.‡

Πιθάκναι dicebantur et pocula quædam dolii figura, vel ex ligno, vel ex terra figlina. Athen. lib. 11. Pro eodem dicitur et φιδάκνη, teste Suid.

Πιθάκιον, τὸ, doliolum: seu poculum parvum, dolioli figuram habens. Athen. lib. 1.

Καπίθη, nomen mensuræ. Hesych. et Poll.

ΠΙΚΕ'ΡΙΟΝ, Hippocr. vocat butyrum, teste Gal. in ejus lex. Utitur autem eo γυναικ. l. 1. πικέριον, ἢ χλωρὸν ἄλειφαρ.

ΠΙΚΡΟ'Σ, ὁ, amarus. cui oppon. γλυκύς, dulcis. Propriè de sapore dicitur. Ut apud Plut. ad Col. γλυκὺ τὸ μέλι, καὶ πικρὸς ὁ θαλλός. Idem sympos. 5. γλυκὺς οὕτω καρπὸς ἀπὸ δένδρου φύεται πικροτάτου. Homerus etiam odori tribuit. Odyss. δ'. Πικρὸν ἀποπνείουσαι ἁλὸς πολυβενθέος ὀδμήν. Metaphoricè de aliis etiam rebus dicitur. Ut, πικρὸς ὀϊστός. Il. δ'. et alibi apud Hom. Item de verbis et factis. Ut, πικρὸν εἰπεῖν, Demosthen. Olynth. 1. Et, πικρὰ ἀνταγωνίσματα, Plut. in Lyc. Athen. l. 6. Ταῦτ' οὐχὶ πικρότης ἐστὶν αὐτῆς τῆς χολῆς; Et de homine. Aristot. eth. 4. c. 5. οἱ δὲ πικροὶ, δυσδιάλυτοι, καὶ πολὺν χρόνον ὀργίζονται. (Æschyl. Eum. 152. Ch. 232. Eurip. Phœniss. 484. Philostr. l. 1. c. 24.)

Πικρῶς, amarè. Plut. in Coriol. Demosth. pro cor. in Mid.

Πικρότης, ητος, ἡ, amaritudo, amarities, amaror. Plut. sympos. 1. Alex. Aphr. l. 2. probl. l. 70. [Eurip. Elect. 1013. καί τοι δίκ' ἔχει λόγος κακὴ γυναῖκα, γλώσσης πικρότης ἔνεστί τις. Herodot. Hist. lib. 1. Μῆδοι δὲ ὑπεῖπον Πέρσῃσι διὰ τὴν τούτων πικρότητα, &c. Plat. Theætet. περὶ μὲν τὴν γλῶτταν, αἴσθησιν πικρότητος· περὶ δὲ τὸν οἶνον, γιγνομένην καὶ φερομένην πικρότητα. καὶ τὸν μὲν, οὐ πικρότητα, ἀλλὰ πικρὸν· ἐμὲ δὲ, οὐκ αἴσθησιν, ἀλλ' αἰσθανόμενον.]

Πικρία, ἡ, idem. Plerumque metaph. usurpatur. ut apud Dem. in Mid. Plut. in Coriol. et in Lyc.

Πικρὶς, ίδος, ἡ, nomen herbæ: de qua Theophr. hist. pl. l. 7. c. 11. et Plin. l. 19. c. 8. Sic etiam appellatur à quibusdam τὸ ἀνδρόσακες, ut est in append. Diosc.

Πικράδια σῦκα, apud Athen. lib. 3. dici videntur ficus subamaræ, vel quæ picridem gustantibus referunt.

Πικρόω, ῶ, amarum reddo, amarorem affero. Item exacerbo.

Πικροῦμαι, amarus fio. Alex. Aphr. τὸ μέλι συλλεγόμενον πικροῦται.

Πικρίζω, amaresco, vel amarorem refero, amaro similis sum.

Πικραίνω, idem cum πικρόω. Apoc. cap. 10. πικρανεῖ σου τὴν κοιλίαν. Et metaph. exacerbo.

Πικραίνομαι, exacerbor. [Theocrit. Idyll. 5. 120. Ἤδη τις Μόρσων πικραίνεται. Schol. λυπεῖται, πικρίαν ἔχει, καιόμενος.] Philo de vita M. lib. 3. εἰκότως ἐπὶ τοῖς ἀπειθέσι πικραίνεται.

Πικρασμὸς, idem quod πικρία et πικρότης. Ezech. c. 17.

Composita.

Ἄπικρος, ὁ καὶ ἡ, non amarus, amaritudinis expers.

Βαθύπικρος, qui amaritudine sua in ima penetrat, summopere amarus.

Βαθύπικρον, τὸ, appellatur apsinthium, ob intensam amaritudinem. Diosc. l. 3. c. 26.

Γλυκύπικρος, dulciter amarus seu acerbus, dulcedinem amarori permistam habens.

Διαπικραίνω, exacerbo. Plut. de cohibenda ira.

Ἔκπικρος, amaritudine modum excedens, vehementer amarus. Aristotel. de probl.

Ἐκπικρόω, peramarum reddo, extremè amarum efficio.

Ἐκπικροῦμαι, amarus reddor, amaresco. Aristot. in probl. τὸ περίττωμα ἐκπικροῦται, καὶ ἁλμυρὸν γίνεται.

Ἐκπικραίνω, exacerbo, exaspero.

Decomp. Συνεκπικραίνω, simul exacerbo. Plut.

Ἔμπικρος, in quo amaror est, amarulentus. Diosc. l. 2. c. 168.

Ἐμπικραίνω, exacerbo in.

Ἐμπικραίνομαι, exacerbor et exasperor. [Herodot. Hist. lib. 5. Ἱππίεω τυραννεύοντος, καὶ ἐμπικραινομένου Ἀθηναίοισι διὰ τὸν Ἱππάρχου θάνατον, &c.]

Προσεμπικραίνομαι, (decomp.) q. d. insuper exacerbor in aliqua re. Apud Herodot. προσεμπικραίνεσθαι Σαμίοις, exp. hostilem quandam amaritudinem in Samiis implere.

Ἐπίπικρος, ad amaritudinem accedens, aliquid amaroris habens.

Κατάπικρος, peramarus.

Παραπικραίνω, ad amaram iram concito, amara ira accendo. In Theophr. ep. ad Hebr. c. 3. τινὲς γὰρ ἀκούσαντες παρεπίκραναν τὸν Κύριον.

Πολύπικρος, cui multum amaroris inest, valde amarus. [Hom. Odyss. Π. 255. Μὴ πολύπικρα καὶ αἰνὰ βίας ἀποτίσεαι ἐλθών. Schol. Πολὺ πικρῶς, καὶ δεινῶς. Vide Phav. Lex. pag. 615. 3. ubi exstat πολυπικρῶς καὶ αἰνῶς.]

Ὑπέρπικρος, valdè amarus. Æsch. in Prom. [943.]

Ὑπόπικρος, subamarus, aliquantùm amarus. Diosc. l. 3. c. 136.

ΠΙ'ΛΟΣ, ου, ὁ, pileus, pileum, indumentum capitis, è lana villisque compactum. Hesiod. in Erg. κεφαλῆφι δ' ὕπερθεν Πῖλον ἔχειν ἀσκητόν. Aristot. de gen. an. l. 5. c. 5. τὰς σκεπαζομένας τρίχας πίλοις ἢ καλύμμασι πολιοῦσθαι θᾶττον, pilos, qui pileo aliove tegumento integuntur, citiùs canescere. Dicitur et fœm. gen. ἡ πῖλος, apud Theophr. hist. pl. l. 4. c. 10. Plantis etiam tribuitur: apud eundem ibidem. In quibus sic etiam dicitur pilula quædam ex lanæis flocculis coacta, ut tradit idem hist. pl. l. 3. c. 8. ¶ Πῖλοι dicebantur et indumenta ex lana villisque compacta, quibus pectus seu thoracibus, et alia, muniri solebant. coactilia, coactæ vestes, filtri vulgo. Apud Thuc. l. 4. οὔτε οἱ πῖλοι ἔστεγον τὰ τοξεύματα. Item, tapetes spissi, ex lana crassa compacti. ut apud Herodian. l. 5. et Xen. Pæd. 5. Item socculi lanei. Ut apud Hesiod. in Erg. Ἄρμενα δήσασθαι (πέδιλα) πίλοις ἔντοσθε πυκάσσας. ¶ Πῖλος etiam pilam significat. Unde apud Suid. ὁ Λάμπων σφαιρίζων τὸν πῖλον, ἐλασθεὶς εἰς τὸν Πειραιᾶ.

Πιλίον, τὸ, pileolus. Sæpè idem significat quod πῖλος, pileus. Plut. in Tit. Flam. et de fort. Alex. l. 2. Exponitur etiam, centunculus: apud Suid.

Πιλίδιον, τὸ, idem quod πιλίον. Plat. polit. 3. Aristoph. in Acharn.

Πιλίσκος, idem. Diosc. l. 3. c. 161.

Πιλέω, ῶ, cogo, coarcto more τῶν πιλοποιῶν. vel constipo. Theophr. de caus. plant. lib. 3. cap. 29. ὁ δὲ χειμὼν πιλήσας καὶ καρτερώσας τὰς ῥίζας, σύμμετρον εἰς τὸ ἔαρ ποιεῖ τὸ μέγεθος. Peculiariter signif. lanas villosque cogo.

Πίλησις, εως, ἡ, coactio et constipatio, qualis eorum est qui lanas cogunt. Theophr. de caus. pl. l. 5.

Πιλητὸς, ὁ, coactus et constipatus: peculiariter, ex lanis ac villis Poll. l. 7. c. 30.

Πιλωτήριος, ὁ, coactiliarius, coactilia faciens, πιλοποιός. Aët.

Πιλόω, idem quod πιλέω. unde in Epigr. μάζα ὕδατι πιλωθεῖσα, massa subacta aquâ, et coacta in modum lanæ coactilis. ‡ coarcto. Apoll. Arg. iv. 678.‡

Πίλημα, τὸ, lana coacta: seu cento, centunculus. Galen. τῶν κατὰ τόπους. lib. 1. Diosc. lib. 1. Et quævis res constipata in modum lanæ coactæ. Aristot. de mundo.

Πίλωσις, ἡ, idem quod πίλησις. Suid. Exponitur et coarctatio, compressio. Galen. [Plat. de Leg. καὶ ὅσων ἐστὶ σκευῶν ἢ χρημάτων γεωργοῦ μὲν χρεία, οἷον δερμάτων, ἢ καὶ πάσης ἐσθῆτος, ἢ πλεκτῆς ἢ πιλητῆς, ἢ τινος ἄλλου τοιούτου.]

Πιλωτὸς, idem quod πιλητός. Πιλωτὰ ἀγάλματα dicuntur coactilia. Plat. in Tim. Et, πιλωταὶ appellantur pilæ purpureæ, quæ erant effigies viriles et muliebres ex lana.

Diod. Sic. Item πιλητὸς, qui cogi potest, et coactus, compressusque, pressuræ vim firmiter retinet.

Πιλητὴς, ὁ, qui cogit et constipat: peculiariter, lanas et villos. Poll. lib. 7. cap. 30.

Πιλητικὸς, cogendi et constipandi vim habens. Aristot. problem. sect. 14. quæst. 6.

Composita.

Ἐμπιλέω, ῶ, cogo ac constipo in. Plato in Tim.

Συμπιλέω, cogo, constipo, condenso. Idem ibidem. Aristotel. de cœlo lib. 3.

Συμπίλησις, ἡ, coactio et constipatio: propriè, lanæ ac villorum. Poll. l. 7. c. 30.

Συμπιλητὸς, idem quod πιλητός. Idem ibidem.

Συμπιλόω, idem quod συμπιλέω. Theophr.

ΠΙΜΕΛΗ', ῆς, ἡ, pinguedo, seu pingue. idem quod στέαρ, et λίπος. Arist. hist. an. l. 3. c. 17. dicit, πιμελὴν esse χυτὸν, καὶ ἄπηκτον, fierique inter carnem cutemque, succo liquidam. Idem tamen et pro adipe accipit. ☞ Etymol. deducit παρὰ τὸ πῖος καὶ τὸ μέλος, q. d. πιομέλη.

Πιμελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, pinguis, obesus. Luc.

Πιμελώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem cum πιμελής. Aristot. loco citato. Item, speciem gerens τῆς πιμελῆς, similis pinguedini. Idem ibidem.

Composita.

Ἀπίμελος, pinguedinis expers, macer. Athen. lib. 3.

Ἀπιμελὴς, idem.

Ἐμπίμελος, in quo pinguedo est, pinguis. Diosc.

Ζαπίμελος, præpinguis, admodum pinguis. Hesych.

Καταπίμελος, præpinguis.

Περιπίμελος, pinguedine obductus, pinguis. Poll. l. 2.

Ὑποπίμελος, subpinguis. Diosc. l. 5. c. 85.

ΠΙ'ΝΑΞ, ακος, ὁ, tabula, asser. Od. μ'. Ἀλλά δ' ἐμοῦ πίνακάς τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν Κύμαθ' ἁλὸς φορέουσι. Item tabula, i. mensula, abacus. Epigr. l. 2. Σπόγγον ἔχων καινὸν τῶν γραφικῶν πινάκων. Et pro arithmeticorum tabula atque abaco. Plut. in Rom. ἐντρίβειος τῆς περὶ τὸν πίνακα μεθόδου, supputator et abaci peritus mathematicus. ¶ Item tabula seu tabella scriptoria, codex, libellus. Iliad. ζ. Γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ θυμοφθόρα πολλά. Sic et apud Herodian. l. 7. Πίνακες dicuntur etiam tabellæ quibus capita libri alicujus continentur: Ciceroni Indices et Σίλλαβοι. Item tabellæ et indices rerum ex aliis libris excriptarum. Plut. ad Col. ὅπως ἀγορὰν ἢ πίνακα τοιοῦτον συντίθησι τὸ βιβλίον. Athen. lib. 13. ἀνέγραψε δ' αὐτὸν Καλλίμαχος ἐν τῷ τρίτῳ πίνακι τῶν ῥητόρων. ¶ Item πίναξ, tabula in publico loco suspensa, memoriæ rei alicujus conservandæ ac propagandæ gratiâ. Athen. lib. 13. ἀναθέντων τὸν Κορινθίων πίνακα τῇ θεῷ, τὸν ἔτι καὶ νῦν διαμένοντα. Dicitur et de pictorum tabula, in qua simulacra et formas depingunt hominum, cæterorumque animantium. Athen. lib. 12. ὃς τὸν ἐν Λίνδῳ Ἡρακλέα γράψας ἐπέγραψε τῷ πίνακι. (Æsch. Suppl. 472.) ¶ Item discus, quadra cui carnes in mensa imponuntur, vel cui impositæ inferuntur. Athen. lib. 4. ἔπειτ' εἰσφέρεται πλήρης ἄρτι θερμῶν, πίναξ ἀργυροῦς. Et in Epigr. indignè ferens quidam, discos argenteos sibi appositos esse, sed pene vacuos, πίνακας πειναλέους appellat. ☞ Ad etymon alludens, quasi πείνακες παρὰ τὸ πεινῆν dicantur.

Πινάκιον, ου, τὸ, tabella, codicillus. Aristot. polit. 2. cap. 6. Aristophan. in Vesp.

Πινακὶς, ίδος, ἡ, idem. Athen. lib. 13. Exponitur et scutella, parva lanx. ¶ Est et genus saltationis: apud Athen. l. 14.

Πινακίδιον, idem. Lucæ 1.

Πινακίσκος, ου, ὁ, idem. ‡ Aristoph. Pl. 813.‡ Plerumque accipitur pro parvo disco seu scutella: apud Athen. et Poll.

Πινακίσκιον, ου, τὸ, tabella, scutella. Athen. l. 15.

Πινακηδὸν, in modum tabularum seu asserum. Aristoph. in Ran.

Πινάκωσις, εως, ἡ, tabulatio: vel tabulatum. Plut. symp. 3. probl. ult.

ΠΙ'ΝΝΑ, sive πίνη, ης, ἡ, pinna: genus conchæ seu ostrei, semper comitem sociumque in comparando cibo habens cancellum vel squillam. Athen. l. 3. et Aristot. hist. an. l. 5. c. 15.

ΠΙ'ΝΟΣ, ου, ὁ, sordes, squalor, illuvies. (Æsch. Ag. 786.) ‡ Soph. Œd. C. 1259.‡ Antiph. Epigr. l. 2. Καὶ τὸ χρόνῳ ῥυπόωντι πίνῳ πεπαλαγμένον ἔσθος, sordibus squalentibus. Plut. de orac. Pyth. ἐθαύμαζε δὲ τοῦ χαλκοῦ τὸ ἀνθηρὸν, ὡς οὐ πίνῳ προσεοικὸς, οὐδ' ἰῷ, βαφῇ δὲ κυανοῦ στίλβοντος. Metaphoricè de verbis quoque antiquis dicitur, τῆς ἀρχαιότητος πίνος, sermonis antiqui squalor, apud Dion. Halic. Sic dicitur et homo sordidus, teste Eust. Pro πίνος, usurpatur etiam πῖνος, itidem sordes, illuvies, scholiast. Soph. ¶ Πῖνον, τὸ, vinum hordeaceum: Aristot. Paulus vinum, quod ex sordibus vellerum elutis conficitur, πῖνον vocari putat. ¶ Πῖνος, ἡ, Theophr. pro pinu accepisse traditur de caus. pl. l. 5. c. 17.

Πινώεις, εντος, ὁ, sordidus. in Epigr.

Πινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem. Eurip. in Oreste.

Πινηρὸς, οῦ, ὁ, idem. Erot. in lex. Hippocr.

Πιναρὸς, idem. Luc. in somn.

Πινάριον, τὸ, genus quoddam atramenti sutorii. Diosc. l. 5. c. 114.

Πινόω, ῶ, sordibus inquino, unde pass. πεπινωμένος, sordibus fœdatus: apud Plut. in Alex.

Composita.

Αἰρόπινον, τὸ, cribrum rarum. sic dictum, διὰ τὸ αἴρειν τὸν πίνον, inquit Etymol.

Ἀπινὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, purus à sordibus. Suid.

Ἀποπινόω, sordibus excutio: unde, ἀποπεπινῶσθαι, apud Hesych.

Δυσπινὴς, sordibus ac illuvie deformis, sordidus. Aristoph. in Achar.

Εὐπινὴς, squalidus, cujus oratio vetustatem quandam redolet. Cicer. ad Attic.

Κακοπινὴς, impurus, sordibus et illuvie fœdus. Athen. lib. 13. Soph. in Ajace.

ΠΙ'ΝΩ, (F. πίσω, seu à πίω, quo utitur Pind. teste Eust. Aor. 2. ἔπιον, tanquam à πίω. P. πέπωκα, tanquam à πόω.) bibo, poto. Il. β'. πίνοντες ὕδωρ μέλαν Αἰσήποιο. Od. δ. πίνοντά τε, τερπόμενόν τε. (Soph. Œdip. Tyr. 1415. πεπωκώς. Æsch. Ag. 1197.) Eurip. in Cyclop. πεπωκότ' ἐν δόμοισι χρὴ μένειν. Xen. Pæd. 5. ἐκ χρυσῶν φιαλῶν ἐπίομεν. Philostr. οὐδὲ πηγὴ λέγει, μὴ πίῃς· οὐδὲ ὀπώρα, μὴ λάβῃς.

Πίνεσθαι dicuntur quæ potari possunt. Dioscor. l. 4. c. 36. (de decocto achilleæ herbæ.) πίνεται δὲ καὶ πρὸς δυσεντερίας. Eodem lib. c. 52. πινόμενος μετὰ κράματος. Fut. media sunt, πίομαι, et πίσομαι. Aristoph. πιόμενος οἶνον [illegible]. Epigr. lib. 2. Πίομαι, ὦ Λυαῖε. (Πίεται. Æsch. Ch. 556.) Reperitur et fut. πίσομαι, apud Antiphan. teste Eust. Aor. 1. pass. est ἐπόθην. unde particip. ποθεὶς, sæpe apud Diosc. seu ex πόω.

Πόμα, τὸ, potio, potus. † Xen. Pæd. l. 5. p. 122. d.† Luc. in Hermot. Athen. l. 1. Pro eodem scribitur et πῶμα, apud Eurip. in Cyclop. (Æsch. Suppl. 1034.) ¶ At πῶμα, operculum, vide suo loco.

Πόσις, εως, ἡ, idem quod πόμα. sæpe apud Hom. Et pro potatione, apud Thuc. l. 7.

Πόσιμος, potabilis.

Πόσις, ιος, ὁ, maritus. ☞ Παρὰ τὸ πίνω. quoniam, ut aqua, terræ mista, causa est seminum et plantarum, ita vir, mulieri mistus, prolis. Il. γ'. Od. δ'. θ'. &c. Pro eodem metri causâ dicitur πόσσις, in Epigram. ¶ Hinc et compos. πρωτόποσις, quæ virgo alicui nupsit. Poll. ¶ Et, μελλόποσις, futurus maritus. Soph. (Œdip. Tyr. 667. Tr. 559. 954.)

Πότος, ου, ὁ, potatio, compotatio. Exponitur et convivium. Athen. lib. 4. Plat. de rep. l. 1.

Ποτὸς, ὁ, potulentus, seu poculentus. Eurip. et Thuc.

Ποτὸν, τὸ, potio, potus, quod bibitur. Od. ί. Xen. Pæd. 8. † l. 2. 8. et in plur. ποτά, l. 2. p. 61. c. Sic l. 4. p. 96. d.† (Æsch. Pers. 487. Ag. 1166. Soph. Tr. 14.)

Ποτικὸς, οῦ, ὁ, bibax. Plut.

Πότιμος, ὁ καὶ ἡ, potui aptus. Aristot. de Theophr.

Πότης, ου, ὁ, potor, potator, bibax. ¶ Impropriè apud Aristoph. Nub. λύχνος, dicitur πότης.

Πότις, ιδος, ἡ, potrix, quæ est bibax: Poll. ex Phryn.

Ποτὴς, ῆτος, ἡ, potus, potio. Od. ε'. et ί.

Πότημα, τὸ, idem. Diosc. Significat etiam poculum. Hesych.

Ποτὴρ, ῆρος, ὁ, poculum. Eurip. in Cyclop. [151.]

Ποτήριον, τὸ, idem. Athen. Plut. ¶ Item canalis seu piscina. Hieron. in Ezech. ¶ Significat et indumentum laneum, teste Etymol. ¶ Est et fruticis nomen poterion, quem etiam νευράδα vocant: de quo Diosc. l. 3. c. 17.

Ποτίζω, potum præbeo, seu ministro. Greg. Naz. ποτίζει τοὺς παῖδας ἐθέλοντας. Aristot. phys. 2. ἐπότισεν οἷα ὑγιὴς ὁ ἰατρὸς τὸ φάρμακον. Item, ago potatum, appello ad bibendum, vel ad aquam. Item irrigo, rigo. 1 ep. ad Cor. cap. 3. 5. ἐγὼ ἐφύτευσα, Ἀπολλὼς ἐπότισεν.

Ποτίζομαι, potus mihi præbetur: Greg. Item irrigor: unde ποτιζομένη γαῖα, apud Luc. (Philostr. l. 2. c. 28.)

Πότισμα, τὸ, potio. Diosc.

Ποτισμὸς, adaquatio, irrigatio. Exponitur et potio.

Ποτίστρα, ubi animalia aquantur, seu aquatum compelluntur.

Πιπίσκω, idem quod ποτίζω. Hippocr. ὕδωρ καὶ γάλα ἐς τὸν ἄγον πιπίσκειν. Luc. πιπίσκουσί με τουτουὶ τοῦ φαρμάκου. Fut. πίσω, mutuatur ab inusitato πίω, sicut et πίνω. Pind. Isthm. 6. πίσω σφε, Δίρκας, ἁγνὸν ὕδωρ. ¶ Pro πιπίσκω scribitur et πιπίζω, apud Hesych. ¶ Verùm πιπίζω (quod et πιππίζω) aliud est sugo cum sonitu. Nam alioquin est τὸ pipare gallinarum, et τὸ pipire pullorum avicularum, passerum, columbarum, &c. Atque sic ad Πίνω referunt.

Πῖσος, et πίδαξ, (à fut. πίσω verbi πιπίσκω,) unde πίσεα, et πίσεα, τὰ, locus humectus et irriguus: quasi qui possit πίσαι, i. potum præbere: pratum. Il. ύ.

Πίστρα, ἡ, idem quod ποτίστρα, canalis, in quo adaquantur pecora, dictus etiam πιστὴς et ποτήριον, quoniam ibi πιπίσκονται τὰ θρέμματα. Exponitur etiam, alveus: apud Eurip. in Cyclop. [46.]

Πίστρις, genus navigii, apud Polyb.

Πιστὸς, οῦ, ὁ, idem quod πότιμος. Æschyl. in Prom. Alias signif. vide in Πείθω.

Πιστικὸς, idem. Exponitur et liquidus: ut, νάρδου πιστικῆς, Marci 14. Vide et in Πείθω. Sunt, qui ab Ὦπις, τῆς Ὤπιτος, (qui vicus Mesopotamiæ ad Euphratem, non procul à Seleuciâ, erat, et vicinarum regionum emporium, ex quo aliis præstantissima nardus vendebatur,) deducant.

Πίφιξ, dicitur esse avis aquatica, apud Aristoph. παρὰ τὸ πίνω, quòd delectetur aquis. Etymol.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀμπίνω, (q. d. rebibo,) resorbeo.

Ἄμπωτις, per syncopen dici traditur pro ἀνάπωτις. Frequentiùs tamen usurpatur ἄμπωτις, quod exp. reciprocatio æstus, quæ fit, quum post exundationem aqua ad mare revertitur, ac reciprocando subsidit. Exponitur et simpliciter, æstus: apud Aristot. de mundo, Herodian. lib. 3. et Philostr. ¶ Ab Hippocrate sic etiam appellatur revocatio humoris ab externis partibus ad internas.

Ἀμπωτίζω, resorbeo: ut, πέλαγος ἀμπωτίζει, apud Phil.

Ἀποπίνω, ebibo, absorbeo. Metaph. apud Luc. in somn. ἀποπίνειν τὰ κτήματα. [Herodot. Hist. lib. 4. cap. 70. ἐπεὰν δὲ ταῦτα ποιήσωσι, κατεύχονται πολλὰ, καὶ ἔπειτα ἀποπίνουσι αὐτοί τε οἱ τὸ ὅρκιον ποιεύμενοι, καὶ τῶν ἑπομένων οἱ πλείστου ἄξιοι.]

Διαπίνω, perpoto: aut ebibo, epoto. Exponitur etiam, interpoto, interbibo. [Herodot. Hist. lib. 9. cap. 16. ὡς δὲ ἀπὸ δείπνου ἦσαν, διαπινόντων, τὸν Πέρσην —— εἰρέσθαι αὐτὸν &c.]

Εἰσπίνω, imbibo, haurio, οἶνον. ex Eubulo.

Ἐκπίνω, ebibo, epoto. Eurip. in Cycl. Οὗτος, τί δρᾷς; τὸν οἶνον ἐκπίνεις λάθρα; Ibidem, Ἰδοὺ λαβὼν ἔκπιθι. (Soph. Tr. 1073. Æsch. Ag. 1407. Pass. Ch. 64.) † Xen. Pæd. 1. 3. 8.†

Ἔκπωμα, τὸ, poculum. Plato in symp. Xen. Pæd. 6. † p. 217. d. 1. 3. 7. et l. 5. p. 122. d.†

Ἐκπωμάτιον, pro operculo poculi seu vasis alicujus. Strabo.

Ἐκποτίζω, pitissando exhaurio. Athen. l. 3.

Decomp. Ἐπεκπίνω, insuper ebibo. Ἐπεκπιὼν γάλακτος ἀμφορέα. Eurip. in Cyclop. [326.]

Προεκπίνω, priùs ebibo. Athen. l. 5.

Συνεκπίνω, simul ebibo. Aristoph. in Plut.

Ἐμπίνω, ebibo, haurio, deglutio. Luc. πλέον τοῦ ἱκανοῦ ἐμπιὼν οἴνου λεπτοῦ καὶ δριμέος. Exponitur et, poto: ut, ἐμπίνειν τοῦ αἵματος. Herodot. † ἐμπιεῖν καὶ ἐμφαγεῖν, potus et cibus. Xen. Pæd. p. 172. a.†

Ἐμπίσαι, potu implere, irrigare. Nic. in Alexiph. Ὄξει δ' ἐμπίσαιο, τὸ δ' ἀθρόον ὕδατι μίξας. Exponitur et, potandum præbere, vel, infundere: apud eundem ibidem. Πολλάκι δ' ἢ ἅλα πυκνὸν ἀμαλλάδα, ἢ ἁλὸς ἄχνην Ἐμπίσαις.

Ἐπιπίνω, superbibo, potum potui addo: vel unum potus genus alii potus generi adjicio. Aristoph. in Plut. ταύτην ἐπιπιών. Plat. polit. l. 2. ἐπιπίνοντας τοῦ οἴνου. † Xen. Pæd. l. 6. p. 161. c.†

Καταπίνω, absorbeo, ebibo, epoto. Frequentiùs significat, deglutio, devoro. † Sic Saturnus καταπίνειν filios dicitur. Hesiod. Th. 459.† Aristot. rhet. l. 3. ταῖς τίτθαις, αἳ, τὸ ψώμισμα καταπίνουσαι, τῷ σιάλῳ τὰ παιδία παραλείφουσι. Eurip. in Cyclope, μή με καταπίῃς μόνον. Plut. in præc. sanit. ἄκανθαν ἐγχέων ἰχθύος καταπεπωκώς. Metaphoricè apud Athen. τόν τε τρίπλακον λαβοῦσα, καταπίνει' αὐτῷ σκάφει.

Καταπίομαι, idem: unde fut. καταποθήσεται, apud Aristoph. Et apud Plut. in Ant. κατεπόθη πόλις χασμάτων ἐπιῤῥαγέντων.

Κατάποσις, ἡ, absorptio, devoratio: peculiariter, deglutitio: i. cibi et potionis ab ore in ventriculum descensus. Sumitur et pro ipso deglutiendi meatu: apud Diosc. l. 3. Apud eundem eodem libro exponitur etiam, gula.

Καταπότης, ου, ὁ, gula, guttur.

Καταπότιον, τὸ, medicamentum quod deglutiendo sumitur. Δίδοσθαι καταπότιον, exp. etiam, potui dari, apud Theophr. hist. pl. l. 9. c. 8.

Καταπόθρα, ἡ, fauces infimæ, quibus cibus devoratur, stomachi orificium. Paul. Ægin.

Decomp. Ἀκατάποτος, non potabilis, qui absorberi aut devorari nequit. Job. 20.

Δυσκατάποτος τροφὴ, cibus, qui ægrè deglutitur. Aristot.

Προκαταπίνω, antè absorbeo, antè deglutio, aut devoro.

Προπίνω, propino. Propriè putatur significare, trado poculum ebibendum antequam ipse biberim. Athen. l. 5. προέπινον δ' ἀλλήλοις, οὐχ ὥσπερ ἡμεῖς, (τοῦτο γὰρ προπιεῖν ἐστὶ,) ἀλλὰ μεστὴν τὴν σκύφον. ¶ Exp. etiam, poculo provoco: ut apud eundem, Ἀλέξανδρος δὲ αἰτήσας ποτὲ ποτήριον δίχουν, καὶ πιὼν, προὔπιε τῷ Πρωτέᾳ. Sic et apud Xen. Hell. 1. ¶ Item metaph. in gratiam alicujus alium prodo ac porrigo perdendum. Demosth. προπίνει τὴν Ἑλλάδα. ¶ Exp. et propinando offero: apud Plut. in Galba, προὔπινεν ὁ Τιγελλῖνος αὐτῷ πίνειν καὶ ἄλλων μεγάλως. (Philostr. l. 3. c. 28.)

Προπίνομαι, propinatur mihi: unde, προποθεῖσα κύλιξ, apud Athen. Metaph. usurpatur apud Dem. Olynth. 3. προπέποται τῆς παραυτίκα ἡδονῆς καὶ χάριτος τὰ τῆς πόλεως πράγματα, propinatur respubl. præsenti voluptati et delectationi.

Πρόπομα, τὸ, potus qui propinatur. Peculiariter sic dictum fuit certum quoddam potionis genus, vel quod eo in propinando uterentur, vel quod illud cæteris præbiberent. Athen. et Plut. symp. l. 1. quæst. 6.

Πρόποσις, ἡ, propinatio. Athen. l. 1. Plut. symp. l. 1. Putatur etiam dictum fuisse de potu qui propinatur.

Προποτίζω, antè bibendum præbeo, antè in potione porrigo. Exponitur et, potionem porrigo, in Hippiatr.

Προπότισμα, τὸ, potio quæ antè præbetur, ibidem.

Προποτισμὸς, præbitio ejusmodi potionis, apud Diosc.

Decomp. Ἀντιπροπίνω, vicissim propino. Metaphoricè apud Athen. δεξιὰς ἀντιπροὔπινε.

Ἀντιπροπίνομαι, vicissim mihi propinatur. Gregor.

Συμπίνω, compoto. Plut. Sympos. l. 2. τοῦ συμπιεῖν καὶ συμφαγεῖν, ὡς ἐγῷμαι, καλοῦμεν ἀλλήλους. Plato in Minoë, ἐν Κρήτῃ δὲ εἷς οὗτός ἐστι τῶν ἄλλων νόμος ὃν Μίνως ἔθηκε, μὴ συμπίνειν ἀλλήλοις εἰς μέθην. Item combibo, imbibo, i. humorem concipio. Theophr.

Συμποσία, ἡ, compotatio. Macchab. l. 3.

Συμπόσιον, ου, τὸ, compotatio: vel convivium. † Xen. Pæd. p. 222. d.† Plut. symp. l. 7. Plato polit. 2. Interdum ipsum convivii locum significat: apud Poll. et Athen. Nonnunquam de ipsis conviviis dicitur. Sic etiam dicitur liber seu libellus, quo convivium à quibusdam agitatum describitur.

Συμποσιακὸς, convivalis. Plut.

Συμποσιάζω, una convivor, una convivium celebro. Gregor. in encom. Macchab.

Συμποσιαστὴς, οῦ, ὁ, convivator.

Συμπότης, compotator, combibo. Athen. l. 4. Luc.

Συμπότις, ιδος, ἡ, et συμπότειρα, compotatrix.

Συμποτικὸς, compotatorius, ad compotatores pertinens, aut potiùs ad ipsam compotationem, convivalis. Plut. Athen. Luc. Item compotationi aut convivio conveniens. Plut. Item compotator, seu conviva suavis et jucundus. Aristoph. in Vesp. Plut. in symp.

† Ὑπερπίνω, largiter bibo. Xen. Pæd. lib. 8. p. 240. b.†

Ὑποπίνω, subbibo, i. pauxillum bibo, vel aliquantum bibo. Expon. et, largiùs bibo. Xen. Pæd. 8. ἐκ τούτου δὲ ἤδη ὑπέπινον, ἤρετο ὁ Ὑστάσπας τὸν Κῦρον. Aristoph. in Avib. ὑπέπινον ἐν ἄστει.

Composita sine præpositione.

Αἱματοπότης, ου, ὁ, et αἱμοπότης, sanguinipota: Draconis ep. Aristoph. [Equit. 198.]

Αἱματοποτέω, ῶ, sanguinem poto. [Aristoph. Equit. 198. Scholiast. idem habet quod Suidas.]

Ἀκρατοποσία, meracior potus: meracioris vini potatio. Athen. l. 10. Plut. in Alex.

Ἀκρατοπότης, qui merum potat. [Herodot. Hist. lib. 7. §. 84. αὐτοὶ δὲ Σπαρτιῆταί φασι ἐκ δαιμονίου μὲν οὐδενὸς μανῆναι Κλεομένεα, Σκύθῃσι δὲ ὁμιλήσαντά μιν, ἀκρητοπότην γενέσθαι, καὶ ἐκ τούτου μανῆναι.]

Ἀκρατοποτέω, merum bibo, meraciùs poto. Athen. l. 11.

Ἄποτος, non potus. Soph. Item potui inutilis. Greg. Naz.

Ἀῤῥυθμοπότης, ου, ὁ, qui non bibit ad rhythmum et certam mensuram, sed plenis poculis merum in se ingurgitat. Athen. l. 10.

Ἀρχιποσία, ἡ, q. d. principatus bibendi. Exponitur et, primus bibendi locus.

Ἀσωτοποσία, luxuriosorum potatio, vel luxuriosa potatio.

Βραχυπόται, οἱ, brevi tractu bibentes, parum potantes. Hipp. Prorrhet. l. 1. Iidem et βραχύποτοι dicuntur. Gal. comm. 3. in epid. l. 3.

Γαλακτοπότης, qui lac bibit: ut, γαλακτοπότης ἀνὴρ, apud Euripid. in Electra. [169. Herodot. Hist. lib. 4. cap. 186. οὕτω μὲν μέχρι τῆς Τριτωνίδος λίμνης ἀπ' Αἰγύπτου νομάδες εἰσὶ κρεοφάγοι τε καὶ γαλακτοπόται Λίβυες.]

Γαλακτοποτέω, lac bibo. Athen. l. 2.

(Γάποτος, γαπότους δ' ἐγὼ Τιμὰς προπέμψω τάσδε νερτέροις θεοῖς. Æsch. Pers. 623. Ch. 162.)

Δύσποτος, non potabilis, ægrè potabilis, potu ingratus seu insuavis. Æsch. in Eumen. [265.]

Εἰαροπότης, sanguinipota. Hesych.

Εὔποτος, potatu seu bibitu facilis, potui aptus. Æschyl. in Prometh. ‡677. 811.‡ (Εὔποτον γάλα. Æsch. Pers. 613.) Item è quo bibere aut potare facile est aut jucundum. Athen. l. 11.

Ζαπότης, magnus bibax, strenuus potor. Hesych.

Ζωροπότης, meri bibulus, qui meraciùs potat. Per consequens et, ebriosus.

Ζωροποτέω, ῶ, meraciùs bibo seu poto. Eust. ex Epigr. Τοῦ πολυκλαύστου τοῦτ' ἠρίον Ἀρκαδίωνος, Ὃς θάνεν ἐγχείας ζωροποτεῖν κύλικας.

Ἡδύποτος, cujus potus suavis est. Od. β'.

Κλεψιπότης, qui fallaciter potat.

Κλεψιποτέω, fallacia inter bibendum utor, parcè bibens, et compotorem ad largè potandum provocans. Suid.

Λαβροποτέω, avidè et hianti ore bibo. in Epigr.

Μαριλοπότης, ου, ὁ, favillæ potor. Vulcani et cæterorum fabrorum epitheton.

Μετριοπότης, qui modicè aut moderatè potat. Xen. [Socrat. Apoll. §. 19. σὺ δὲ εἰπὲ εἴ τινα οἶσθα ὑπ' ἐμοῦ γεγενημένον,—ἢ ἐξ ἀδαπάνου πολυδάπανον, ἢ ἐκ μετριοπότου οἰνόφλυγα, &c.]

Μετριοποτῶ, modicè poto seu moderatè.

Οἰνοποσία, vini potio seu potatio.

Οἰνοπότης, vini potor. Suid. in epitaph. Anacr.

[Οἰνοπότης. Anthol. Ep. Gr. pag. 238. Paul. Silent. Σείσαμεν οἰνοποτῆρες ἐγερσιγέλωτι Λυαίῳ, &c. Hom. Odyss. Θ. 456. οἰνοποτῆρας. Schol. Τοὺς οἰνοχοουμένους.]

Οἰνοπότις, ἡ, vini potatrix. Poll. ex Anacreonte.

Οἰνοποτέω, vinum bibo, vino me ingurgito. Athen. l. 11.

Οἰνοποτάζω, idem. Il. et Od. υ'.

Ὀλιγοποσία, ἡ, q. d. pauca potatio: parcus potus.

Ὀλιγόποτος, pauco potu contentus, qui parum potat seu bibit. Arist.

Ὀλιγοποτέω, pauco potu utor. Idem de part. an. l. 3. c. 178. et Plutarch. in Apophth.

Πολυποσία, multa potatio, immodicus potus. Diosc. l. 5. c. 11. [Polyb. Hist. lib. 5. προβάλλοντες δὲ τοῦ σιτοῦ, πάντα γέμοντες ἀκαιρίας πολυποσίας, &c.]

Πολυπότης, qui multum bibit, magnus potator. Plut. symp. 4.

Πολύποτος, qui potationi indulget, bibulus. Aristotel.

Σκυθοπιεῖν, Scythicè potare, Scytharum potationes intemperantes imitari.

Ὑδροποσία, aquæ potio seu potus. † Xen. Pæd. 1. 5. 12.†

Ὑδροπότης, aquæ potator. Xen. Pæd. 6. † p. 161. c.†

Ὑδροποτέω, aquam bibo, aquam poto. Idem Pæd. 6. Luc. in Macrob.

Φαγησιπόσια, τὰ, festum, in quo epulis ac potu exhilarabantur. Ath. l. 7.

Φαρμακοποσία, ἡ, medicamenti potus seu haustus. Plat. de rep.

Φαρμακοποτέω, medicamentum bibo seu sorbeo. Theophr. l. 9.

Φιλοποσία, ἡ, amor potationis seu potus: inexhausta et inexplebilis bibendi aviditas, vinositas. Xenoph. apomn. lib. 1.

[Φιλοπότης. Aristoph. Pac. 701. Schol. Herodot. Hist. lib. 2. Λέγεται δὲ ὁ Ἄμασις, καὶ ὅτε ἦν ἰδιώτης, ὡς φιλοπότης ἦν, καὶ φιλοσκώμμων, &c. Hunc locum citat Athen. Deipn. lib. 6.]

Χειλοποτέω, summis tantum labris delibo, pitisso. Epigr.

Ψυχροποσία, ἡ, frigidæ potus. Plut. symp. 6. probl. 7.

Ψυχροπότης, ου, ὁ, frigidæ potator: seu qui frigidæ potu delectatur. Idem symp. 6. probl. 6.

Ψυχροποτέω, [frigidam poto: frigidæ potu delector: apud eundem.

ΠΙΠΟΣ, ου, ὁ, pipus: avis marina, de qua Aristot. hist. an. l. 9. c. 21.

Πίπωνες, οἱ, avium pulli, pipiones. Athen. l. 9.

Πιππίζω, avium pullos voce imitor, pipio. Aristoph. in Avib. ¶ At πιπίζω, cum unico π, vide in Πίνω.

Πίπρα, ας, ἡ, pipra, pipo, avis inimica luteæ. apud Aristot. hist. an. l. 9. c. 1.

ΠΙΠΤΩ, (F. πίσω, et Dor. πεσῶ, pro quo frequentius usurpatur media vox πεσοῦμαι, tanquam à πέσω. Præt. πέπτωκα, tanquam à πτόω.) cado, labor. Il. ζ'. Ἦμαρ δ' αὔτως πᾶσι ἐναίσιμα πίπτει ἄρξαι. Ibidem, Πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ πέσον περί τ' ἀμφί τε τάφρον φευγόντων Δαναῶν. Eur. in Bacch. οὕτως ἐκπεπληγμέναι φόβῳ Πρὸς πέδον πεπτώκατε; Xen. Pæd. 1. πίπτειν εἰς γόνατα. Athen. l. 10. ἐπὶ πάντα τὰ μέρη πίπτουσι. ¶ Significat etiam, interficior, prosternor. Ut Il. ρ'. τοὶ δ' ἀγχιστῖνοι ἔπιπτον Νεκροὶ ὁμοῦ Τρώων καὶ ὑπερμενέων ἐπικούρων. † Sic Xen. Pæd. 1. 4. 24.† Pausan. πεσόντι ἐν τῇ μάχῃ. Plut. πεσὼν ὑφ' ἑτέρου. Interdum exp. profligor, ut apud Thuc. lib. 1. πολλὰ δὲ καὶ στρατόπεδα ἤδη ἔπεσεν ὑπ' ἐλασσόνων. ¶ Interdum exp. incido ad, conjicior in. Ut apud Soph. Πίπτει ξυμφορὰς πρὸς δυσπραξίας. ¶ Item πεσὼν aliquando dicitur qui procubuit, seu procumbens. Ut Synes. καὶ πεσόντες ἱκέτευον. ¶ Apud Polyb. ὅσα τῆς Σικελίας ὑπὸ τὴν Καρχηδονίων πίπτει δυναστείαν, exp. subjecta sunt imperio Carthaginiensium. ¶ Apud Diosc. γῆ πᾶσα ἡ πίπτουσα εἰς ἰατρικὴν χρῆσιν, exp. omnis terra in usum medicamenti recepta. (V. Æschyl. Pers. 125. Ag. 32. Eurip. Med. 1172. πεπτωκότες et εὐτυχεῖς opponuntur. Soph. Œdip. Tyr. 146. 1233. Tr. 62. 605. 718.)

[Πεσέω. Herodot. Hist. lib. 2. ἔστι τῇ ἐσχατιῇ [illegible] πεσέων πολλάς. Vide Steph. App. 182. C.]

Derivata ab inusitato πέσω.

Πέσημα, τὸ, casus, lapsus. Soph. in Ajace. (Æsch. Suppl. 945.) Idem id quod cecidit vel cadit. Eur. in Phœn. Et peculiariter, cadaver, corpus defuncti: apud eundem ibidem. Pro eo metri causâ πέσημα dicitur. Hesych.

(Πεσὸς, cadaver. Eurip. Phœniss. 1255.)

Πιτνέω, ῶ, idem quod πίπτω. Eurip. in Helene, Ὦ παρθέν', ἱκέτης ἀμφὶ σὸν πιτνῶ γόνυ. (τὰ δεσποτῶν κακῶς πιτνόντα. Med. 53. 1197. ἐν ποίμναις πιτνῶν. Soph. Aj. 185.)

Πίτνω, jacio, projicio. Hesiod. in Asp. Οἱ δ' ὥς τ' ἐν ἀλλήλοισι θέον, καὶ ἔπιτνον ἀϋτῇ. Particip. πιτνὰς, Odyss. λ'. exp. accidens. Et imperfectum πίτνα, tanquam à πιτνάω, exp. ante oculos expandit. Il. φ'. ἠέρα δ' Ἥρη Πίτνα πρόσθε βαθεῖαν. (Eurip. Med. 1272. Æschyl. Ag. 1541.)

Πίτναμαι, concutior, projicior. Eur. in Electra, Θυμέλαι δ' ἐπίτναντο χρυσήλατα.

Derivata ab inusitato πτόω.

Πτῶμα, τὸ, casus, lapsus. Dioscor. Item metaph. delictum seu erratum. Luc. Πτώματα dicuntur etiam ea ipsa quæ cecidêre. Lys. Peculiariter autem corpora mortua, quæ itidem à cadendo dicta cadavera. Plut. in Alex. Herodian. l. 7. (Eurip. Phœniss. 1458. 1637. Æsch. Choëph. 11. Suppl. 670.)

Πτωματίζω, cadere facio, vel præcipito. Cyrill. οἱ ἐπιχαίροντες ἐπὶ πτώμασιν ἑτέρων, ἑαυτοὺς πτωματίζουσι.

Πτωματὶς, ίδος, ἡ, poculi seu alius vasis genus. Athen. l. 11.

Πτῶσις, εως, ἡ, idem cum πτῶμα, Luc. 2. Matth. 7. Item casus: vocabulum gramm. Aristot. de poët. et Rhet. 3.

Πτώσιμος, cadivus, caducus. (Æsch. Ag. 648. 1131.)

Πτωτὴς, οῦ, ὁ, qui cadere potest vel solet, caducus.

Πτωτικὸς, casualis: vox gramm.

Composita: ac primùm ex πίπτω cum præpositione.

Ἀναπίπτω, recumbo, decumbo. Item procumbo. Eurip. in Cyclope: Ἀνάπιπτε, φάρυγγος αἰθέρ' ἐξανεὶς βαρύν. Interdum, accumbo in mensa, quod et simpliciter accumbo dicitur. Athen. μετὰ ταῦτ' ἀναπεσεῖν ἐκέλευεν αὐτὸν παρ' ἐμέ. Item, supinus sum. Xenoph. in Œcon. ἐν τάξει δὲ προνεύουσι, ἐν τάξει δ' ἀναπίπτουσι. ¶ Item metaph. animo concido, animum abjicio. Thucyd. lib. 1. πληρώματα ἐπ' ἐλάχιστον ἀναπίπτουσι. Demosthen. δέομαι μὴ νῦν ἀναπεπτωκότες ἦτε, ne supini et desides sitis, malis vestris indormiscentes. Exponitur et, frigeo, et remissus sum. Ut apud eundem Dem. ἀναπεπτώκει δὲ τὰ τῆς ἐξόδου, quod agitatum fuerat de equitatu mittendo, refrixerat.

Ἀνάπτωσις, ἡ, decubitio, recubitio, accubitio. Item resupinatio. Item animi remissio, seu animus jacens et remissus.

Decomp. Ἐπαναπίπτω, recumbo.

Προαναπίπτω, priùs concido, antè collabor seu corruo. Philo de vita M. lib. 1.

Προσαναπίπτω, recumbo seu accumbo apud. Athen. l. 10.

Ἀμφιπίπτω, circùm cado, circùm procumbo. Od. θ'. Ὡς δὲ γυνὴ κλαίῃσι φίλον πόσιν ἀμφιπεσοῦσα. † Apollon. Arg. 1. 270.† (cum Dat. Soph. Tr. 935.)

Ἀντιπίπτω, contrà irruo. Item obsisto, renitor, adversor. Plut. in Theseo: μηδὲν ἀντιπίπτειν παρὰ τῶν ἱστορικῶν ταῖς τραγικαῖς. Item intercedo: apud eundem. Exponitur et, occurro: scilicet objectioni adversarii. Item occupo, occupatione utor. Τὰ ἀντιπίπτοντα πράγματα, adversæ res, quasi, contrà cadentes. Gregor. in Jul.

Ἀντίπτωσις, ἡ, casus unius pro alio positio, figuræ nomen apud Grammat. [Soph. El. 761. μέγιστον σῶμα δειλαίας σποδοῦ. Schol. ἀντίπτωσις, ἀντὶ τοῦ, σποδὸν ἐλάχιστον μεγίστου σώματος.]

Ἀποπίπτω, decido, delabor. Epigr. l. 2. σὺν δ' ἀποπίπτων Παλλάδος, ἐξαίφνης γραμματικὸς γέγονε.

Ἀπόπτωσις, delapsio. Exp. et lapsus, casus. Gal. ad Glauc. l. 2.

Decomp. Προαποπίπτω, antè decido, prædeciduus sum. Theophrast. hist. pl. l. 3. c. 6.

Προαποπτωτικὸς, q. d. prædeciduus, ante tempus decidens: apud eundem ejusdem libri c. 6.

Δυσαπόπτωτος, qui vix decidit seu delabitur. Theophr.

Διαπίπτω, intercido, interlabor, elabor. Ut apud Xen. Hellen. 6. ἐπεὶ οὐδένως ἔβαινε τὸ πρᾶγμα, ἀποχωροῦντας ἐν τῇ μάχῃ διαπεσόντας, ἀμελησάντων τῶν Βοιωτῶν. Item diffluo, vanesco. Plat. in Phædone, τῷ μὲν σώματι, ὃ δὴ νεκρὸν καλοῦμεν, προσήκει διαλύεσθαι καὶ διαπίπτειν. Exp. et, intercido, i. quasi inter digitos dilabor. Syn. ἀμφίβολος ὢν, εἴτε χρὴ διαπίπτειν ἢ διακρίνεσθαι τὰ πράγματα. Significat etiam, excido. Ut apud Greg. διαπέπτωκέ σοι λόγος. Item dimano. Ut Plut. in Galb. λόγου διαπεσόντος εἰς τὰ στρατόπεδα, quum dimanasset rumor inter exercitus.

Διάπτωμα, τὸ, exp. lapsus.

Διάπτωσις, ἡ, ipsa actio interlabendi seu elabendi. Exponitur etiam, ruina, infortunium. Item erratum, delictum: apud Plut.

Ἀδιάπτωτος, (decomp.) ὁ καὶ ἡ, in quo nullus error admittitur. Pol. l. 5. Item qui non intercidit, nec dilabitur, nec intercipi potest; certus, stabilis, nullis expositus casibus: ut, ἀδιάπτωτος ζωὴ, apud Hippocr. in ep. ad Demag.

Ἀδιαπτώτως, ita ut nil intercidat, sine lapsu. Plut. adversus Colot.

Ἀδιαπτωσία, rei alicujus certitudo. Hippocr. ep. ad Demag.

Εἰσπίπτω, incido in, vel super: irruo, irrumpo, impetum do. Ut, εἰσπίπτει ἐς τὴν πόλιν, Herodot. Sic et apud Isocr. [Soph. Aj. 55. Eurip. Phœniss. 1420.] Apud Thuc. εἰσπίπτειν ἐς τὴν εἱρκτὴν, exp. in carcerem conjici.

Decomp. Ἐπεισπίπτω, magno cum impetu irruo, vel insuper irruo. Eurip. in Rheso. Ἐμοὶ δὲ φὼς ἂν ἄλλος κατακτάνοι Πέρσαντι τοίχους, καὶ σταθμοῖς ἐπεισπεσών. †Xen. Pæd. p. 177. c.†

Παρεισπίπτω, irrumpo, ingredior hostiliter. Plut. in Demetr. εἰς τὴν Βαβυλωνίαν παρεισπεσών. Exponitur etiam, irrepo, obrepo, me insinuo: apud Theophr. et Luc.

Συνεισπίπτω, simul irruo, irrumpo. Plut. †εἰς τάφρους. Xen. Pæd. l. 3. p. 86. de curribus.†

Ἐκπίπτω, excido, decido ex. Iliad. θ. τόξον δέ οἱ ἔκπεσε χειρός. Xen. Pæd. 5. ἐκπεπτώκεσαν τῶν ὀχέων. Plut. in Pericle, εὔχετο τοῖς θεοῖς, μηδὲ ῥῆμα μηδὲν ἐκπεσεῖν ἄκοντος αὐτοῦ. Item ejicior, expellor, explodor. [λόγων ματαίων εἵνεκ' ἐκπίπτεις χθονός. Eurip. Med. 451. 713.] Demosth. pro cor. Οὐδέποτε καὶ τοὺς μετ' ἐκείνου ἐκπεσόντας ὑπεδεξάμεθα. Aristotel. de poet. τὸ γὰρ ἅπαν ταχὺ πληροῦν, ἐκπίπτειν ποιεῖ τὰς τραγῳδίας. Item, excido seu descisco ab instituto, degenero et mutor. Plat. εἰς ἀλλότριον εἶδος τῆς πολιτείας ἐκπίπτειν. Æschin. περὶ παραπρεσβ. τελευτῶν δὲ καὶ ἐκπίπτει τοῦ λόγου, excidit ab instituta oratione, i. memoria nihil amplius ei suggerebat quod dicere posset. Item exeo, foras prodeo. Et, ad vulgus emano. Plat. in ep. ad Dion. εὐλαβοῦ μὴν τοι, μή ποτε ἐκπέσῃ ταῦτα εἰς ἀνθρώπους ἀπαιδεύτους. Item elabor, prolabor, aut delabor. Item erumpo, evado. Plutarch. in Lyc. ἐξέπεσε τῆς ἀγορᾶς δρόμῳ. Idem in Public. ἐκπεσεῖν φωνὴν ἐξ ἄλσους.

Ἔκπτωμα, τὸ, luxatio, i. ossium è propria sede excessus sine fractione. Gall. comm. εἰς τὸ περὶ ἀγμῶν.

Ἔκπτωσις, ἡ, delapsio, prolapsio. Strab. l. 20. Item casus, calamitas. Ceb. Theb. Item idem quod ἔκπτωμα. Gal. ibidem.

Ἔκπτωτος, ὁ καὶ ἡ, delapsus, qui excidit. Gregor.

Decomp. Διεκπίπτω, per medium vel medios elabor et evador. Item per foramen vel rimam elabor. Plut. in Philostr. Exponitur et, intercido.

Διέκπτωσις, ἡ, per medium seu per medios elapsio. Item ipsa actio intercidendi. Gal. ad Glauc. l. 2. Exponitur et, effugium.

Παρεκπίπτω, clàm elabor, furtim excido, et me subduco.

Συνεκπίπτω, simul elabor, simul decido. Plut. de primo frig. ὁ γὰρ ἀτμὸς, ἐν τῷ ζέοντι τοῦ ὕδατος μαθεῖν, ἀπιόντι τῷ θερμῷ συνεκπίπτει. Metaphorice apud Plut. in Pericle, οὐδὲ συνεξέπεσεν ὑπὸ ῥύμης καὶ τύχης τοσαύτης ἐπαιρομένους, non se comitem præbuit impetui civium, tanto robore ac fortuna elatorum. Apud Aristot. de mundo, ταῦτα ἐκ τῆς ὑγρᾶς ἀναθυμιάσεως πέφυκε συμπίπτειν, exp. evenire comparatum est.

Ὑπερεκπίπτω, supergredior, exupero, excello. Gregor. et Herm.

Ἐμπίπτω, incido, illabor. Xenophon. †Pæd. l. 3. p. 86. c.† ἐμπίπτειν εἰς τάφρον. Plato in Per. χαλκῆν ἀσπίδα τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ ἄνωθεν αὐτοῦ ἐπιρρηχθέντων, ὥστε μηδὲν ἐμπεσεῖν τῶν ἄνωθεν. Item metaph. incido. Demosthen. pro cor. εἰς τοιούτους λόγους ἐμπίπτειν ἀναγκάζομαι. Plat. epist. 7. ἀλλοτρίως τις ἐμπεσοῦσα ἀτοπία. †νόσος κτήνεσι, morbus pecudibus. Xen. Pæd. p. 218. c.† Dicitur et res aliqua ἐμπίπτειν τινὶ, quæ in mentem venit. Odyss. μ'. καί μοι ὅδε ἔμπεσε θυμῷ. ¶ Item obvius fio, occurro. Herodian. lib. 3. πάντα δὲ τὰ ἐμπίπτοντα ἔφθειρον. ¶ Item irruo, invado. Od. ώ. Ἐν δ' ἔπεσον προμάχοις Ὀδυσεὺς καὶ φαίδιμος υἱός. Sic et apud Xenoph. †Pæd. 1. 4. 22.† (Eurip. Med. 1172. Phœniss. 1106. 1114. Aristoph. R. 976. Soph. Œdip. Tyr. 1271. 1286. Æschyl. Ag. 349. 1329. 1477.)

Ἔμπτωσις, ἡ, ipsa actio incidendi. Exponitur et casus, lapsus, item prolapsio. [Cic. ad Attic. lib. 2. epist. 3.]

Decomp. Ἀνέμπτωτος, qui incidere non potest. Laert. in Zen. Exponitur et, irreprehensus, inculpatus.

Ἐπεμπίπτω, irruo, invado. Sophoc. in Ajace, Τί δῆτα ποίμναις τήνδ' ἐπεμπίπτει βάσιν; (cur in greges impetum facit? 42.)

Εὐεμπτωσία, facilis lapsus, proclivitas. Laërt. in Zenone.

Εὐέμπτωτος, qui facilè incidit seu labitur.

Εὐεμπτώτως, procliviter, facilè incidendo et labendo.

Παρεμπίπτω, intervenio, interlabor. Aristot. de part. an. l. 2. παρεμπίπτει γὰρ ἐν τῷ ὅλῳ. ¶ Interrepo. Æschin. περὶ παραπρεσβ. παρεμπεπτωκότων δὲ εἰς τὴν πολιτείαν οὐκ ἐλευθέρων ἀνθρώπων.

Παρέμπτωσις, q. d. intercidentia, vel intervenientia, interventio. Plat. de primo frig. Habent et Grammat. παρέμπτωσιν, quando per ἐπένθεσιν, non syllaba, sed litera, accedit. ut, πτόλις, pro πόλις.

Προεμπίπτω, antè incido: antè occurro seu obvius fio. Idem ibidem.

Συνεμπίπτω, simul incido, incurro. Eustath.

Συνέμπτωσις, apud Grammat. est, quando plures longe differentes casus, seu ex eâdem, seu distinctis originibus, in eandem vocem coincidunt. Ut, ἔσθι, edito, et, ἴσθι, sis.

Ἐπιπίπτω, supercido, vel superincido. Marci c. 3. ὥστε ἐπιπίπτειν αὐτῷ, ἵνα αὐτοῦ ἅψωνται, ὅσοι εἶχον μάστιγας. ¶ Exponitur et, incumbo. Joan. c. 13. ἐπιπεσὼν ἐπὶ τὸ στῆθος τοῦ Ἰησοῦ. ¶ Item irruo, invado, adorior. Thucyd. l. 3. ἐπιπίπτει τοῖς Ἀμπρακιώταις ἔτι ἐν ταῖς κοίταις. Ibidem. ἡ νόσος τὸ δεύτερον ἐπέπεσε τοῖς Ἀθηναίοις. †Xen. Pæd. p. 173. a.†

Ἐπίπτωσις, invasio. Theages Pythagoreus in lib. περὶ ἀρετῆς.

Προσεπιπίπτω, (*decomp.*) insuper incido, insuper incurro, et incumbo. Phil.

Καταπίπτω, decido, delabor. Aristoph. in Nub. †1275.† ἀπ' ὄνου καταπεσών. Xen. Pæd. 4. ἐπὶ τῆς γῆς καταπεπτωκότες. Act. Apost. c. 26. καταπεσόντων ἡμῶν εἰς τὴν γῆν. (Æsch. Ag. 1561.)

Κατάπτωμα, τὸ, κατάπτωσις, ἡ, lapsus, casus, ruina. Alex. Aphr.

Decomp. Εὐκατάπτωτος, proclivis ad lapsum: caducus.

Περικαταπίπτω, decido. Apoll. Arg. 2. [833.] περικάππεσε δουρὶ, per syncopen, pro περικατέπεσε. [3. 543. Κίρκος δ' ἀφλάστῳ περικάππεσεν.]

Προκαταπίπτω, antè cado. Plut. in lib. de cohibenda ira.

Μεταπίπτω, recido. Herodian. l. 2. τὴν ἀρχὴν μεταπεσοῦσαν εἰς ἄνδρα ἐξ ἰδιωτικοῦ καὶ ἀσήμου γένους. ¶ Item spe excido. Æschin. εἰ δὲ μία μόνη ψῆφος μετέπεσεν, ὑπερώριστ' ἄν. ¶ Item dilabor, mutor vel in pejus, vel in melius. Isocr. ad Philipp. πάλιν μεταπεσούσης τῆς τύχης. Eurip. in Alcest. πῶς δ' ἂν εἴπω, Μεταπίπτοντος δαίμονος; in pejus mutato tuo dæmone. Et general. mutor. Plat. in Apoll. εἰ τρεῖς μόναι μετέπεσον τῶν ψήφων, ἀπεπεφεύγη ἄν. ¶ Item, transeo et degenero ab una specie ad aliam. Chrysost. εἰς ἕτερον μεταπεσεῖν.

Μετάπτωσις, ἡ, dilapsio. ¶ Item mutatio à specie in speciem, degeneratio. Gal. τῶν κατὰ τόπ. l. 2.

Μεταπτωτικὸς, qui degenerat et immutatur, qui mutationem recipit. Dion. Halicarn.

Decomp. Ἀμετάπτωτος, qui transire in aliam speciem et degenerare non potest, immutabilis. Plut. symp. 4.

Εὐμετάπτωτος, qui facilè mutatur, mutationi obnoxius.

Παραπίπτω, incido. Xen. ὅπου καιρὸς παραπέσοι. Item incido, i. offendo, obviam fio. †Xen. Pæd. 1. 2. 10.† Plutarch. in Galb. τῷ δὲ δήμῳ χαριζόμενος, οἷα ἐκδιδόναι τὸν παραπίπτοντα τοῦ Νέρωνος ἀνατιμωρεῖσθαι. Item offendo, hoc est, labor, pecco. Unde, παράπτωμα. Item accido, evenio, contingo. Plat. de leg. l. 4. τῇ τοιαύτῃ παραπεσεῖν ἑκάστοτε πόλει δεῖ. Apud Polyb. l. 2. παραπεσὼν δ' εἰς Ἄργος, exp. quam vi irrumpere tentasset. Apud Aristot. hist. an. l. 5. ἰχθύες πάντες, παραπίπτοντες ὕπτιοι πρὸς τὰ ὕπτια, ποιοῦνται τὸν συνδυασμόν, exp. pisces omnes attritu supinarum partium coëunt. ¶ Παραπίπτειν, exp. etiam, intercalare, interserere, interjicere.

Παράπτωμα, τὸ, lapsus, offensa, erratum, peccatum. in epistol. ad Galat. c. 6.

Παράπτωσις, ἡ, idem: vel ipsa actio labendi seu offendendi. (Polyb. Hist. lib. 4. ἔχει γὰρ τὴν εἰρήνην ἀεὶ παρασαλευομένην, διὰ τὴν τοῦ τόπου παράπτωσιν.) Item συνδυασμὸς τῶν ἰχθύων, de quo nunc jam dictum. Aristot. hist. an. lib. 1. Dicitur etiam esse figura, qua casus pro casu ponitur. schol. Hom. quæ aliàs ἐναλλαγή.

Περιπίπτω, (q. d. circùm cado,) cado super, et incumbo. Plut. in Oth. ξίφος ὑποστήσας ὀρθὸν ἀμφοτέραις ταῖς χερσὶ, καὶ περιπεσὼν ἄνωθεν. ¶ Item incido. Isocr. ad Philip. τελευτῶντας κακοῖς περιπεσεῖν. Herodian. l. 3. τινὲς περιπίπτοντες διεφθείροντο. Sic et apud Xen. et Plut. Interdum exp. accipio. Ut, περιπίπτειν πληγῇ, accipere vulnus. Plut. in Camil. Sic et, περιπίπτειν τραύματι, apud eundem in Public. Item incido, i. offendo, obvio. Dem. in Conon. περιπίπτουσι τοῖς ἀσελγαίνουσι. ¶ Exponitur et, contrà incurro: ut apud Gregor. in Julian. οὕτως εὐάλωτόν ἐστιν ἡ πονηρία, καὶ πανταχόθεν ἑαυτῇ περιπίπτουσα, in semet ipsam incurrens, ipsa sibi contraria.

Περίπτωμα, τὸ, et περίπτωσις, ἡ, quod accidit, casus, calamitas.

Περίπτωσις, ab Empiricis etiam dicta fuit occasio quædam fortuita, ex qua in aliquos morbos et remedia improvisò incidissent.

Περιπτωτικὴ πεῖρα, species experimenti per fortuitam occasionem. Gal. de sect. l. 1.

Ἀπερίπτωτος, (*decomp.*) qui talis est ut non incidat, cui periculum non est ne incidat. Diosc. l. 2. c. 49.

Προπίπτω, procido. Odyss. ί. et μ'. οἱ δὲ προπεσόντες ἔρεσσον, remigabant proclinati.

Πρόπτωσις, ἡ, prolapsio, seu procidentia. Diosc. l. 1. c. 90.

Πρόπτωτος, procidens.

Δυσπρόπτωτος, (*decomp.*) non facilè procidens. Galen.

Ἐπιπροπίπτω, procido super. Nic. in Alex. [Apoll. Rhod. Arg. iv. 1449. φαιδρὸν ὅπως ἐπιπροπεσὼν ἐκπίεν.]

Προσπίπτω, accido. Aristotel. polit. 3. οἱ πρὸς τὰ προσπίπτοντα ἐπιτάττειν. Et Herodian. φέρειν τὰ προσπίπτοντα. Item accido, i. cado ad. Ut apud Eurip. in Herc. fur. οὐδὲν δ' ὁ τλήμων γόνασι προσπεσὼν πατρός. Sic et sæpe in Nov. Testam. Exponitur et, supplex fio, supplicem me offero. †ἱκέτας προσπίπτω πρὸς σέ. Xen. Pæd. l. 4. p. 111. c.† Eurip. in Androm. Τί με προσπίπτεις; ἁλίαν πέτραν, Ἢ κῦμα, λιταῖς ὡς ἱκετεύων. Gregor. αὐτὸς προσπεπτωκότος ἐφ' ἡμῶν. Dicitur et illud προσπίπτειν ἡμῖν, cujus sonus aures nostras ferit: ut apud Aristotel. de mundo, ἀστραπὴ πρότερον τῆς βροντῆς προσπίπτουσα, ὕστερον γενομένη. ¶ Item προσπίπτω, irruo, adorior, impetum facio, incurso. Thucydid. προσπίπτουσί τε καὶ τρέπουσι. Plat. de leg. προσπίπτειν πρὸς τὰς ψυχάς. †Cum dativo. Xen. Pæd. 1. 4. 4.† ¶ Item occurro, obvius fio. Aristoph. in Concion. ¶ Προσπεπτωκότα traduntur etiam dici, quæ quum intumuerunt, postea subsidunt et contrahuntur: apud Galen. (V. Æschyl. S. c. Th. 468. τάξεις δ' ἐπὶ θώρακος ἐκ προσπίπτοντος. Pers. 461.) ‡προσπίπτοντος Blomf.‡

Decomp. Ἀπροπτωσία, ἡ, methodus certa et errore carens, qua vitamus ne intempestiva assensione impingamus aut peccemus. Laërt. in Zenon. †l. 7. sec. 46.†

Ἀπρόσπτωτος, in quem impetus fieri nequit, quem adoriri tutum non est. Macc. l. 3.

Συμπίπτω, (q. d. simul vel unà cado,) coëo, competo, incurro. Aristot. hist. an. l. 1. οἱ μὲν οὖν μέγιστοι τύποι παράλληλοί εἰσι, καὶ οὐ συμπίπτουσιν· οἱ δὲ συμπίπτουσι. ¶ Item corruo. Eurip. in Herc. fur. θύελλα σείει δῶμα, συμπίπτει στέγη. Xen. anab. l. 4. ὡς δὲ αὐτοὶ συνέπιπτον. †πρὸς τὸ συμπίπτον. Pæd. p. 227. d.† ¶ Item accido, contingo. Isocr. θεώρει τὰ γιγνόμενα, καὶ τὰ συμπίπτοντα καὶ τοῖς ἰδιώταις καὶ τοῖς τυράννοις. ¶ Συμπεπτωκότα, accidentia, apud Dialectic. Sic et apud Galen. ad Glauc. lib. 1. ¶ Item incido, devenio. ξυνέπεσον ἐς τοῦτο ἀνάγκης. Thuc. ¶ Exponitur et, convenio, congruo. ¶ Συμπίπτειν dicuntur et qui concurrunt, congrediuntur ac confligunt: ut, συμπίπτειν τοῖς πολεμίοις, Xen. †Pæd. l. 2. p. 40. d.† Sic Soph. ξυμπεσεῖν μόνος μόνῳ. (Tr. 19. Œd. Tyr. 113. Æsch. Eum. 358.) ¶ Συμπίπτειν dicitur etiam res tumida, quum ad habitum suum redit et considit. Unde τὸ συμπεπτωκὸς, cujus tumor considit. Et quod contrahitur et astringitur: ut, μυκτῆρες συμπεπτωκότες, apud Xen.

Σύμπτωμα, τὸ, quod accidit, casus. Thuc. l. 4. Dem. Aristot. ¶ Apud medicos σύμπτωμα, dicitur affectus præter naturam, qui morbum, velut umbra corpus, sequitur. Galen.

Συμπτωματικὸς, qui est ex accessione morbi.

Σύμπτωσις, ἡ, casus Aristot. Item incursio rerum eodem desinentium. Item contractio, compressio. Gell. lib. 16. cap. 3. Dicitur et de re considente quæ intumuerat. Item concursio, conflictus. Suid.

Ὑπερπίπτω, superincido, illabor.

Ὑποπίπτω, cado sub, succido, me submitto. Aristot. ὑποπίπτοντα τὰ θήλεα δέχονται τὴν γονήν. Plut. ὑποπεσεῖν ἄρχουσι. Et metaphor. subjicio me, cedo. Demosth. τοῖς δὲ τοιούτοις ἐθελόντας ὑποπίπτειν. Aristid. ὑποπίπτειν τῇ πόλει. Alia metaphor. apud Aristotel. ὑποπίπτει ὑπὸ τὴν τέχνην. Et apud Dioscor. l. 7. c. 1. ὑποπίπτοντα τι ταῖς τῶν αἰτίων διαφοραῖς.

Ὑπόπτωσις, casus, ruina. Hesych. Item submissio genu, ejusque flexio. Dionys. Et metaph. summissio, qualis est eorum qui pœnitentes dicuntur. Et pro pœnitentia. can. 5. concil. Ancyrani.

Composita ex inusitato πέτω, sine præpositione.

Ἀεροπετὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ex aëre delapsus.

(Βαρυπετής. Æsch. Eum. 375.)

Γεωπετὴς, et Doricè γαπετὴς, in terram delapsus: seu in terram cadens: ut, γαπετεῖς ὀδόντας. Eurip. in Phœn. [672.]

Γονυπετὴς, qui genu succiduo procumbit, vel accidens et procumbens ad genua alicujus. Euripid. in Phœn. Synes. epistol. 57.

Γονυπετέω, genu succiduo procumbo: vel ad genua alicujus accido. Matth. 17. προσῆλθεν ἄνθρωπός τις, γονυπετῶν αὐτόν. Et cum accusat. Marc. 10.

(Δαιμονοπετής. Æsch. Suppl. 117.)

Διοπετὴς, et διιπετὴς, à Jove delapsus, qui cœlitus decidit. Eurip. [Iph. in Taur. 977. Φοῖβός μ' ἔπεμψε δεῦρο, Διοπετὲς λαβεῖν Ἄγαλμ', Ἀθηνῶν τ' ἐγκαθιδρῦσαι χθονί. Bacch. 1266. Λαμπρότερος ἢ πρὶν, καὶ διιπετέστερος. Il. P. 263.] Plut. in Num. Herodian. l. 1. et 5.

Δουριπετὴς, qui hastâ cecidit, Eurip. in Androm. Pro eodem dicitur et δορυπετὴς, et δοριπετὴς, apud eundem in Troad. et Cycl.

Δρυπετὴς, fructus jam adultus et maturus: q. d. jamjam ex arbore casurus. Diosc. et Athen.

Δυσπετὴς, malè cadens, adversus. ¶ Item difficilis: unde, μαθεῖν δυσπετὴς, apud Soph. in Ajace.

Δυσπετέω, res mihi malè cadunt, adversis casibus agor. Suid. ¶ Item difficulter ago, et ægrè fero. Cyril. δυσπετεῖν ἐν ταῖς συμπιπτούσαις συμφοραῖς.

Δυσπέτημα, τὸ, casus adversus, infortunium, calamitas.

Δυσπετῶς, ægrè, difficulter. δυσπετῶς φέρειν, ægrè ferre, Æsch. in Prom. [751.]

Ἀποδυσπετέω, (*decomp.*) stomachor, ægrè fero, impatienter agitor. Laërt. in Socrat. Chrysost. in epist. ad Colos. ¶ Item renitor, resisto. Lucian. παλαιὰς ὀργὰς καὶ ἐγχειρίδιον ἐπεγχάνοντες, ἀποδυσπετοῦσί τε, καὶ ἀναστρέφουσιν ἀγριαίνοντες. ¶ Item lascivio, ferocio, contumaciter ago.

Ἀποδυσπέτησις, ἡ, stomachatio in rebus adversis, impatientia. Chrys.

Ἐναντιπετὴς, in contrariam partem lapsus, qui in adversum cecidit. Hesych. in παλιμπετής.

Εὐπετὴς, q. d. bene cadens: facilis. Plat. de rep. l. 2.

‡ Xen. Pæd. l. 4. p. 100. c. Suppl. l. 5. p. 119. c. προπετής.‡ (Eurip. Phœniss. 648. Æsch. Pers. 96. Suppl. 1007. 1018.)

Εὐπετῶς, facilè. (Æsch. Ag. 561. Ch. 1047.) Xen. Pæd. 3. ‡ l. 2. p. 44. c.‡ Pro quo Ionicè εὐπετέως dicitur, apud Herodot.

[Εὐπετεστέρως. Herodot. Hist. lib. 2. ἵνα εὐπετεστέρως ἀνάγκῃ τὰ ἐν τῇ λίμνῃ πρήγματα, &c.]

Εὐπέτεια, ἡ, facilitas. Xenoph. Exponitur et, proclivitas: apud Plat. de leg. (Eurip. Phœniss. 235.)

Κλινοπετής, qui in lectum procumbit, in lecto decumbens. Plut.

Οὐρανοπετής, qui è cœlo decidit, cœlo delapsus. Idem in lib. de non fœner.

Παλιμπετής, retro relapsus. Hesych.

Παλιμπετές, adverbialiter expon. retrorsum, retro. Iliad. π'. Odyss. ι. Apoll. Arg. l. 2.

Περιπετής, qui incidit. Cum dat. apud Plat. in Cicer. Exponitur et simpliciter, qui cecidit, vel corruit. apud Soph. in Antig. Apud eundem in Ajace, Ἔγχος οἱ περιπετὲς κατηγορεῖ, exp. ᾧ περιέπεσε, in quod incidit. ¶ Res vero περιπετεῖς dicuntur, quæ in contrarium statum sunt lapsæ. Eurip. Herodot. (Περιπετής, cum Dat. πέπτωκας pro Περιπεπτωκὼς εἶ. Æsch. Ag. 241.)

Περιπέτεια, ἡ, conversio, in contrarium statum mutatio. Aristot. de arte poët. et Rhet. l. Exponitur et, casuum varietas, et rerum contrarius et inexpectatus eventus: apud Chrysost. Item casus fortuitus, casus repentinus. Aristot. de arte poët. Sumitur et in bonam partem, pro admiranda et rara fortuna: apud Diod. Sic.

Προπετής, procidens, prominens. Ut, προπετεῖς ὀφθαλμοί, apud Gal. et, κοιλία προπετεστέρα, Athen. l. 13. Item procidens, i. qui pronus corruit. Soph. in Trachin. (714.) ‡ leto proximus. Trach. 978.‡ Item præceps, proclivis, qui pronus fertur, vel ruit. Phocyl. Plat. de leg. Item præceps, i. temerarius. eth. 3. c. 7. Herod. lib. 2. Apud Isocr. ad Dem. προπετὴς γέλως, exp. risus profusus: ab aliis, effrenatus, immodestus.

Προπετῶς, præcipitanter, temerè atque inconsideratè. ‡ Xen. Pæd. 1. 3. 7. et 1. 4. 4.‡ Isocrat. Aristot. Plut. &c.

Προπέτεια, ἡ, præcipitantia, præcipitatio, temeritas. Demosthen. in Mid. Isocr. in epist. ad Philip. Et peculiariter, linguæ præcipitantia, protervia et procacitas linguæ. Suid. Exponitur etiam, proclivitas, propensio, (præsertim ad corporis voluptates:) apud Plut. de deo Socr.

Προπετεύομαι, temerè me gero, temerarius sum. In anth.

Ὑψιπετής, ex alto lapsus. Apud Eurip. in Hec. ὑψιπετὲς μέλαθρον, exp. domum sublimem.

Χαμαιπετέω, humi cado. Pind. Nem. 4.

Χαμαιπετής, qui humi seu in terram cecidit, in terram procidens. Plut. in symp. Luc. in somn. Metaphoricè apud eundem de histor. scrib. ἐπίρρημα χαμαιπετές, humile, i. humili dicendi genere conscriptum. (Χαμαιπετὲς βόαμα. Æschyl. Ag. 929. Ch. 964.)

Χαμαιπετῶς, humiliter, in terram procidendo. Hesych.

Χαμαιπέτεια, ἡ, humilitas, humi jacere, abjectum esse. Suid.

Composita ex inusitato πτόω, itidem sine præpositione.

Ἀπτώς, ῶτος, ὁ καὶ ἡ, qui non cadit: et per consequens, stabilis, firmus: vel non vacillans. Item, qui non cecidit. [Pind. Olymp. Od. Θ. 138. οὕτως δ' ἐξερεῖ οὐκ Ἀπτῶτι δαμέντα, &c. Plat. de Rep. lib. 7.]

Ἄπτωτος, idem quod ἀπτώς, qui non cadit. Laërt. in Zenone.

Ἡμίπτωτος, semirutus, qui dimidia ex parte corruit.

Μονόπτωτον ὄνομα, Gramm. nomen quod unum casum habet. Sic δίπτωτα, τρίπτωτα, τετράπτωτα.

Ὁμοιόπτωτος, similiter cadens, et similes casus habens. [Cic. ad Herenn. lib. 4. §. 28. pag. 33. col. 1. Ed. Gronov. Similiter cadens exornatio dicitur, cùm ——, Similiter desinens est, cùm, &c.]

Ὁμοιόπτωτον, sc. σχῆμα, figura est oratoria: de qua Quintilian. l. 9. c. 3.

Ὁμοιοπτώτως, eodem casu.

Πολύπτωτος, multos casus habens. Et, τὸ πολύπτωτον, schema rhetoricum. de quo Fab. l. 9. c. 3. et Aquil. Rom.

Ψευδόπτωμα, τὸ, falsus seu fictitius lapsus, schol. Aristoph.

Composita ex πιτνέω.

Ἀμφιπιτνέω, idem quod ἀμφιπίπτω. Eurip. in Supplic. [278.] ἀμφιπιτνοῦσα τὸ σὸν γόνυ καὶ χεῖρα δειλαία.

Ἐπιπιτνέω, idem quod ἐπιπίπτω. apud Æschyl. in Prometh. [909.]

Ἐμπιτνέω, irruo, aggredior, adorior. Soph. in Ajace. (Æsch. Ag. 1184. Suppl. 126.)

Περιπιτνέω, περιπίπτω. Æsch. in ἑπτὰ ἐπὶ Θ. [840.]

Προπιτνέω, accidens supplico.

Προσπιτνέω, accido ad genua, supplex fio. Eurip. in Electra, Ὦ Φοῖβ' Ἄπολλον, προσπιτνῶ σε, μὴ θανεῖν. Item simpliciter, accido, cado ad. Idem in Medea, Πεσὼν δ' ὁ τλήμων, συμφορᾶς ἀγνωσίᾳ Ἄφνω προσπτύσσει δέμας, προσπιτνεῖ νεκρῷ. (Æschyl. Pers. 152. τί σου φθογγῆς ἄλλης χθονὸς προσπιτνεῖ; Eurip. Med. 1268. Phœniss. 266. 886. 1386.)

Συμπιτνέω, accido, evenio, contingo. Idem in Hec. Δεινόν γε θνητοῖς, ὡς ἅπαντα συμπιτνεῖ. (Æsch. Pr. 431.)

ΠΙ'ΣΣΑ, sive Πίττα, ης, ἡ, pix. Il. Γ. μελάντερον ἠΰτε πίσσα Φαίνετ᾽. (277. Theoc. Δ. 51.) ‡ Aristoph. Acharn. 189.‡ Herodian. l. 8. δᾷδας ἐπέβαλλον ὁμοίως πίσσῃ, καὶ ῥητίνῃ δεδευμένας. Plat. symp. 2. (de picea et pinu:) πίσσα καὶ πεύκη ἔχει τὴν φύσιν, ὥστε πίσσαν ἀναδιδόναι καὶ ῥητίνην. De picis generibus vide Diosc. l. 1. c. 95. et Plin. l. 24. c. 7. ¶ Πίσσα dicta fuit etiam à quibusdam ἡ κόνυζα, ut est in append. Diosc. propter glutinosum ejus lentorem, pulicaria vel pulicaris herba, quæ cunilago. Plin.

Πισσώδης, seu πιττώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, piceus: seu pice abundans, pice plenus. Theophr. de caus. pl. l. 1. c. 13. Item picem referens.

Πισσήεις, εντος, ὁ, idem. Nic. in Ther.

Πισσήρης, piceus, picem referens. Æsch. in Xen.

Πισσηρός, οῦ, ὁ, piceus, i. vel ex pice confectus, vel picem referens. Gal. comm. 1. in lib. de fract.

Πισσίτης οἶνος, vinum picatum, vel pice conditum: de quo Diosc. lib. 5. cap. 84.

Πισσίζω, F. ίσω, picem imitor colore vel odore. Diosc. l. 7. πιττίζει τὴν χρόαν. Et, πισσίζων οἶνος, vinum quod picem odore refert.

Πισσόω, seu πιττόω, ῶ, pico, pice oblino, pice incrusto. Clem. Alexand. Pæd. lib. 3. διὰ τούτους γοῦν πλήρεις αἱ πόλεις τῶν πιττούντων, ξυρούντων, &c.

Πιττόομαι, seu πιττοῦμαι, pice oblinor, mihi picem illino, pix illinitur mihi. Athen. l. 12. πάντας δὲ οἱ πρὸς ἑσπέραν οἰκοῦντες βάρβαροι πιττοῦνται καὶ ξυροῦνται τὰ σώματα.

Πίττωσις, εως, ἡ, picatio, picis ad cutem illitio; vel dropax simplicissimus, pice arida cum exiguo oleo liquata, cutique, dum calet, illita. Vide Gal. τῶν κατὰ γέν. l. 1. et Aët. l. 9. c. 36.

Πιττωτής, οῦ, ὁ, qui pice illinit. Luc.

Πιττωτός, ὁ, pice illitus. Πιττωτὰ φάρμακα, medicamenta quibus pix admiscetur. Gal. ad Glauc.

Πιττάκιον, τὸ, dicitur esse tabula è fusili pice ad exarandum conflata. Exponitur et simpliciter, tabula: apud Laërt. in Cratete. Item, tabula et lacinia telæ vel panniculi, quæ, unguento lita, vulneri &c. imponitur. Item, pittacium, supplementum, lacinia, tabula, quâ vestimenti ruptura instauratur.

Composita.

Ἀπίττωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui picatus, seu pice illitus non est.

Ζώπισσα, ἡ, pix à picatis derasa navibus. de quâ Dioscorid. l. 1. c. 99. Paul. Ægin. et Plin. l. 16. c. 12. Sic dicta quasi ξώπισσα, quòd sit abrasa; ex ξέω, ξῶ. Quæ eadem et ἀπόχυμα vocatur.

Καταπιττόω, idem cum πιττόω. Clem. Alexand. pædag. lib. 3. οἱ γὰρ καταπιττοῦντες.

Καταπιττοῦμαι, idem quod πιττοῦμαι. Plat. in Gorg.

Ὀρρόπισσα, serum picis: serosus humor, qui è pice profluit dum coquitur. Hippocr. Galen.

Παλίμπισσα, pix recocta. Diosc. l. 1. c. 95.

Ὑγρόπισσον, τὸ, pix liquida, schol. Nic.

Ὑποπιττόω, pice sublino, pice subungo. Exp. et, subigito. apud Aristoph. in Plut. ἱκανὸν γὰρ αὐτὸν πρότερον ὑποπίττου χρόνον.

ΠΙΣΤΑ'ΚΙΑ, τὰ, pistacia: nuculæ sunt strobilis pineisque nucibus similes, intus viridi nucleo. de quibus Diosc. l. 1. c. 178. et Galen. lib. 2. de aliment. fac. Nicand. in ther. Πιστάκι' ἀκρεμόνεσσιν ἀμυγδαλόεντα πέφανται.

ΠΙ'ΣΥΓΓΟΣ, ου, ὁ, à comicis quibusdam dicitur calceamentorum sutor, cerdo. Poll. l. 7. c. 21. et Hephæst.

Πισύγγιον, τὸ, officina cerdonis. Hesych. et Poll.

ΠΙ'ΤΑΝΑ, turma, cohors: in Epigr. Hesychius scribit, πιτάνην fuisse tribum quandam.

Πιτανάτης στρατός, exercitus Græcorum turmalis, ex distinctis ordinibus ac turmis constans; sic dictus, vel per synecdochen, vel propter Menelaum, cujus gratia ista expeditio suscepta erat. Hesych. Sic, πιτανάτης λόχος, apud eundem. Aliàs Πιτανάται, sunt incolæ oppidi Laconiæ Πιτάνη dicti. Quemadmodum οἱ Πιταναῖοι, et Πιταναῖοι incolæ sunt τῆς Πιτάνης, urbis Æolidis in Asiâ, non procul à Caïci fluminis ostio.

(ΠΙΤΕΙ'Α. Sch. Theoc. ιά. 63.)

(ΠΙΤΤΑ'. Sch. Theoc. Id. 7. 16.) ‡ coagulum. ὀπός, τάμισος. Ita explicatur in Lex. Rob. Constant ‡

ΠΙ'ΤΥΛΟΣ, ου, ὁ, propriè dicitur sonus seu strepitus, qualis provertitur aquæ remo percussæ. (☞ Dictum enim putatur quasi πέτυλος, à πέτω.) Ipsum etiam remigium sic nominatur, et ipsi remi, teste Galen. in lex. Hippocr. Euripid. in Troad. Ναῦς γε πίτυλος εἴρεσίας. ¶ Item metaphor. pro crebra agitatione et motu strepitum ciente: ut, χειρῶν πίτυλος, complosio vel micatio manuum; apud Æschyl. in tragœd. cui titulus, Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας. (Πίτυλος, ὁ θόρυβος τῆς μάχης, καὶ ἡ κραυγή. Pers. 981.) ¶ Apud Eurip. in Hip. δακρύων πίτυλος, expon. lachrymarum abertim manantium destillatio, cum planctu sonituque aliquo. Sic apud eundem, πίτυλος σκύφου, in Alcest. expon. largior defluxus vini è scypho, non absque strepitu. ¶ Item avicula quædam sylvestris strepera. Hesych.

Πιτυλεύω, cieo πίτυλον. Aristoph. in Vesp.

Πιτυλίζω, idem: apud schol. Aristoph. et Suid. Item gesticulor, et crebro motu cieo manus strepitum. Galen. ὑγιεινῶν lib. 2.

Πιτύλισμα, τὸ, ejusmodi manuum commotio, apud Juvenal. Sat. 11. Qui Lacedæmonium pytilismate lubricat orbem.

ΠΙ'ΤΥΡΟΝ, ου, τὸ, furfur, pellicula, quæ à frumento inter molendum abscedit. Theophrast. hist. plant. lib. 8. cap. 4. et Diosc. lib. 2. cap. 107. Hesychio πίτυρα sunt cortices frumenti vel hordei, quibus grana ipsorum integuntur. ¶ Capitis etiam sordes furfuribus similes πίτυρα dicuntur, ut et Lat. furfures, Diosc. l. 2. c. 144. ¶ Item, quæ in urina similia furfuribus visuntur, urinæ sedimentum, à similitudine.

Πιτυρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, furfurosus vel furfuraceus, Diosc. l. 1. c. 80. Et Hippocr. in prognost. ταύτῃσι δὲ ἔτι κακίους εἰσὶν αἱ πιτυρώδεες.

Πιτυρίας, sive πιτυρίνης ἄρτος, panis furfuraceus vel furfureus, qui post excussam tenuissimam farinam ex reliquo conficitur. Athen. l. 3. et Gal. l. 14. method. therapeut. et Poll. l. 6. c. 11.

Πιτυρίασις, εως, ἡ, furfures: porrigo. quum inter pilos quædam quasi squamulæ tenues et furfuraceæ surgunt, et à cute resolvuntur. Actuar. l. 2. περὶ διαγνώσ. παθ. et Paul. Ægin. l. 3. c. 3.

Πιτυρίδες ἐλαῖαι, furfuraceæ olivæ, olivæ tritæ. Athen. l. 2. πιτυρίδες καλοῦνται αἱ φαῦλαι ἐλαῖαι, στεμφυλίδες δὲ αἱ μέλαιναι.

Πιτυρῶσθαι, furfuribus seu porrigine infestari, quæ πιτυρίασις dicitur. Hippocr. prorrhet. l. 2.

Ἐπίτυρον, τὸ, edulium quoddam ex confractis olivis, quarum genus quoddam πιτυρίδες dicitur ab Athen. lib. 2. dipnosoph. Hesych. ἐπίτυρα vocat fraces, et olivarum magmata.

ΠΙ'ΤΥΣ, υος, ἡ, pinus. Odyss. ι. Μακρῇσίν τε πίτυσσιν ἰδὲ δρυσὶν ὑψικόμοισι. Theocrit. idyll. 1. ἁ πίτυς, αἰπόλε, τήνα, Ἁ ποτὶ ταῖς παγαῖσι μελίσδεται. Athen. lib. 5. ἐστεφανωμένος πίτυος στεφάνῳ. Herodot. lib. 6. πίτυς μούνη δενδρέων πάντων, ἐπεάν περ κοπῇ, βλαστὸν οὐδένα μετίει, ἀλλὰ πανώλεθρος ἐξαπόλλυται. ☞ Sunt qui à πίσσα derivatum putent, quòd hæc arbor, præ cæteris picem stillantibus, magnam copiam fundat.

Πιτυόεις, εντος, ὁ, pinis abundans, πιτυόεσσα, quæ pinis abundat, pinorum ferax. Per contractionem verò et Attico more pro πιτυόεις dicitur πιτυοῦς, et πιτυοῦσσα pro πιτυόεσσα. ¶ Πιτυοῦσσα, est etiam species tithymalli: apud Diosc. l. 4. c. 166.

Πιτυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem cum πιτυόεις. ut, πιτυώδεις νῆσοι, insulæ pineo frutice abundantes, quæ et πιτυοῦσσαι. Et, πιτυώδη χωρία, Plut. symp. 5. Πιτυώδης καρπός, fructus pineus, apud Theophr. l. 1. de caus. pl. l. 5. qui et conus nominatur.

Πιτύϊνος, ου, ὁ, pineus. Ut, πιτυΐνη ῥητίνη, resina pinea, resina è pinu. et, πιτύϊνα κῶνα, apud Athen. lib. 2. Item, πιτύϊνος στέφανος, apud Plut. sympos. 5. probl. 2. Et, πιτυΐνος οἶνος, apud Diosc. l. 5. c. 45. vinum conditum ligno pini.

Πιτυΐς, ιδος, et πιτυΐς, ἴδος, ἡ, pinus: aliis ajuga, abiga, et χαμαιπίτυς, quæ et iva muscata vulgo. ¶ Absolutè πιτυΐς, dicitur etiam resina pinea, apud Gal. in lex. Hippocr.

Πιτυΐδες, dicuntur nuclei pineæ nucis. Vide Gal. lib. 8. simpl. medic. et Diosc. l. 1. c. 88.

Πιτύον, vas recipiendis vinis, fundendis et recondendis, &c. picatum quandoque. orca, item dolium.

Χαμαίπιτυς, υος, ἡ, (comp.) humilis pinus. herbæ nomen de qua Diosc. l. 3. c. 171. Vide et proxime præced.

Χαμαιπιτυΐνος, ex ajuga herba: ut, χαμαιπιτυΐνος οἶνος, apud Diosc.

ΠΙ'ΩΝ, ονος, ὁ καὶ ἡ, pinguis, obesus. Arist. histor. an. lib. 3. cap. 17. πάντα τὰ ζῶα, τὰ μὲν κατὰ σάρκα ἐστὶ πίονα, τὰ δὲ ἀφοριστικῶς. Aristoph. πίονες καὶ παχύτεροι. (R. 1124. Soph. Tr. 716.) Dicitur et de rebus sensu carentibus. ut, πίονες ἀγροί, uberes, opimi, apud Homer. et Iliad. β. ἐν πίονι νηῷ, opimo, opulento. Dicuntur et δένδρα quædam πίονα. In compar. et superl. dicitur πιότερος, πιότατος, pinguior, pinguissimus. Unde, πιοτέρως, adverb. pinguiùs, uberiùs, Hippocrat. lib. 1. aphor. Τὸ πῖον, subst. dicitur pingue, i. id quod pingue est, res pinguis. pinguedo, adeps. Item, loc. Nicandr. in Alexiph. Πολλάκι δ' ἐν γρόμφοιο νέον ἀμέλξαις.

Πῖος, εος, τὸ, pinguedo, pinguitudo.

Πιότης, ητος, ἡ, idem. Aristot. histor. an. lib. 3. cap. 17. et Theophr. hist. pl. lib. 9.

Πιώδης, εος, ὁ, idem cum πίων. ut, πιώδης γῆ, pinguis terra et uber.

Πιόεις, idem. in Epigr.

Πιαλέος, ου, ὁ, idem. Hesych. Pro eo reperitur etiam πίαλος, apud Hippocr. γυναικ. lib. 2.

Πίειρα, ας, ἡ, pro πιαλέα, apud Hippocrat. de natura infantis. Sic Theophr. hist. plant. l. 8. c. 6. πίειρα χώρα καὶ ἀγαθὴ, terra pinguis et bona. Et Od. τ'. γαῖα πολλὴ καὶ πίειρα. Item Il. τ'. δαιτὶ ἀρέσασθαι πιείρῃ, opimo epulo. (Soph. Tr. 779. Theoc. ιά. 29.)

Πῖαρ, dicitur pro πῖος, seu πιότης, pingue, pinguedo. Il. λ'. ¶ Item adjectivè, pro πίων, pingue. Od. ἰ. ἐπεὶ μάλα πῖαρ ὑπ' οὖδας.

Πιαίνω, pinguefacio, pinguem et obesum reddo. Eurip. in Cyclop. Ἡ γῆ δ' ἀνάγκῃ κἂν θέλῃ κἂν μὴ θέλῃ, Τίκτουσα ποίαν, τἀμὰ πιαίνει βοτά. (Æsch. S. c. Th. 593. Ag. 281.) Aristot. hist. an. l. 8. c. 6. οἱ πιαίνοντες τὰς ὗς. Et metaph. apud Athen. lib. 10. σὺ γὰρ πιαίνει ταῦτα μαγχὰς πόλεως. (Æsch. Ag. 1678.)

Πίασμα, pinguedo. Æsch. in Pers. [807.]

Πιαντήριον, pinguefactorium, id quod pinguem reddit et obesat. Hippocr. de loc. in hom.

Πιάλλω, idem cum πιαίνω.

Composita.

Ἀπίων, ονος, ὁ καὶ ἡ, non pinguis. Athen. l. 5.

Διαπιαίνω, pinguefacio, pinguedine distendo. (Διαπιαίνομαι. Theoc. ις'. 91.)

Ἐμπιασθὲν γάλα, apud Diosc. l. 2. vel 3. colostrum. Alii leg. ut l. 6. cap. 26. ἐμπυτιασθὲν γάλα, lac cui admixtum coagulum, lac coagulatum.

Κατάπιος, pinguis, præpinguis. Suid.

Καταπιαίνω, idem quod πιαίνω. Æl. var. hist. l. 9.

Περιπιαίνω, circùm pinguefacio. Dion. de situ orbis.

ΠΛΑ'ΓΙΟΣ, ου, ὁ, ἡ, obliquus, in latus versus, transversus. Theophrast. de caus. pl. l. 3. c. 7. τάφρους ὀρύσσοντας, τὰς μὲν πλαγίους, τὰς δὲ ὀρθίας. Plat. τὸν ἐπ' ἐσχάτῳ καθεζόμενον τὸν μὲν ἀπεστερήσαμεν, τὸν δὲ πλάγιον ἐξεβάλομεν. Plutarch. de aud. poëm. μὴ παντὶ λόγῳ πλαγίως, ὥσπερ ῥεύματι παραδιδοὺς ἑαυτόν. Πλαγία θύρα, posticum, Dan. cap. 1. Ἐκ τοῦ πλαγίου, à latere. † Xen. Pæd. l. 4. p. 90. c. de exercitu.† Εἰς τὸ πλάγιον, in latus. Κατὰ τὸ πλάγιον, ad latus. † Xen. Pæd. l. 5. p. 119. d †

Πλαγίως, obliquè. Item non apertè, obscurè. item dolosè. Hesych.

Πλαγιόω, et πλαγιάζω, obliquo, in obliquum seu latus flecto. Pollux lib. 1.

Πλαγιάζειν, exp. et, obliquè nunciare. Item in errorem impellere, decipere. Hesych.

Πλαγιασμός, obliquatio; apud Hermog.

Παραπλάγιος, (comp.) aliquantùm obliquus.

Παραπλαγιάζω, obliquo: unde, παραπλαγιάσας, Hesych. exp. πλαγιασάμενος.

ΠΛΑ'ΔΟΣ, ου, τὸ, sive πλάδος, ου, ὁ, humor superfluus, humiditas supervacua. Hipp. epidem. 1. ἱδρῶτες πᾶσι πάντοθεν, πολὺς ὁ πλάδος. Et in lib. de gland. οὕτω πλάδον οἷα ἐὼν ἐν τῷ σώματι. Dioscor. lib. 1. cap. 21. (de agallocho:) στομάχου πλάδον καὶ ἀτονίας παρηγορεῖ, humiditatem quæ naturæ modum excedit, seu humida stomachi vitia mitigat.

Πλαδώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, et πλαδόεις, εντος, ὁ, humiditate nimiâ abundans, uliginosus, udus. Hippocr. γυναικ. l. 1.

Πλαδαρός, οῦ, ὁ, præhumidus, uvidus, udus, nimio humore abundans: ut, πλαδαρὸς στόμαχος, apud medicos: et, πλαδαρὰ οὖλα. πλαδαρὰ σάρξ, caro spongiosa. apud Diosc. Item, πλαδαρὰ διαχωρήματα, apud Hippocr. de victu in morb. ¶ Item, laxus, mollis, flaccidus: ut Epigr. l. 4. Ἱδρῶτι πλαδαρὸν ἀμφιθέμενα σῶμα. ‡ Apoll. Arg. iii. 1397. madidus.‡

Πλαδάρωμα, τὸ, flacciditas ex nimio humore: uligo, mador, nimia humiditas.

Πλαδάω, ῶ, (et poët. πλαδέω, apud Nic. in Ther. et Apoll. Arg. 2. ‡ 664.‡) nimio et superfluo humore madeo, abundo humore modum naturæ excedente. Ut, πλαδῶντα οὖλα, humore prægnantes gingivæ, seu madidæ pituitâ gingivæ, apud Diosc. lib. 1. cap. 155. Et, πλαδῶν στόμαχος, apud Suid.

ΠΛΑ'ΖΩ, (F. πλάγξω, addito γ εὐφωνίας gratiâ. Aor. 1. ἔπλαγξα.) errare facio, disjicio, errabundum seu errabundus huc illuc agito. Od. β'. Πλάζε δὲ πόντος, χειρῶν δ' ἐκβαλλε κώπην. Odyss. ά. Οὔτι κατακτείνει, πλάζει δ' ἀπὸ πατρίδος αἴης. Od. ώ. ἀλλά με δαίμων Πλάγξ', ἀπὸ Σικανίης δεῦρ' ἐλθέμεν οὐκ ἐθέλοντα. ¶ Dicitur et per syncopen pro πελάζω, de quo supra in Πέλας.

Πλάζομαι, vagabundus jactor. Odys. ά. ὃς μάλα πολλὰ Πλάγχθη, qui multis vagisque erroribus huc illuc jactatus est. Plut. in Philopœm. ἐν ἀταξίᾳ πολλῇ ἐν ταῖς ὕλαις πλαζομένους. Lucian. πλαζομένη γοῦν περὶ πάντας οὐχ' οἵα τε ἦν εὑρεῖν. (Πλάζομαι, Sch. expl. στρέφομαι, χωρίζομαι. Æsch. S. c. Th. 791.)

Πλαγκτὴρ, ῆρος, ὁ, erro, vagus, erroneus, in Epigr.

Πλαγκτὸς, οῦ, ὁ, idem. Ut, πλαγκτὸν ὕδωρ, aqua erratica; in Epig. Et, πέτραι πλαγκταὶ, petræ in mari vagantes et errabundæ; Odyss. μ'. ¶ Item stolidus, stultus, amens. hujusmodi enim hominum mens è statu suo emota huc illuc vagatur, nec certo cuiquam rei adhæret. Od. φ'. Πῆ δὲ καμπύλα τόξα φέρεις, ἀμέγαρτε συβῶτα, Πλαγκτέ; (V. Æschyl. Pers. 277. Ag. 602.)

Πλαγκτοσύνη, ης, ἡ, vagus error, vagatio. Od. ό. Πλαγκτοσύνης δ' οὐκ ἔστι κακώτερον ἄλλο βροτοῖσι.

Πλακία, ας, ἡ, error, erratum, delictum. Hesych. ☞ Sunt tamen qui non à πλάζω, sed à πλέκω deducunt, quòd instar laquei hominem implicet.

Composita: ac primùm ex πλάζω, seu πλάζομαι.

(Αἰγίπλαγκτος. Æsch. Ag. 311.)

Ἁλίπλαγκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, marivagus, pontivagus. Soph. in Ajace.

Ἀναπλάζω, sursum ac deorsum errare facio, oberrare facio.

Ἀποπλάζω, aberrare facio vel evagari. Apoll. Arg. l. 1. Ἀλλὰ τὰ μὲν τηλοῦ που ἀποπλάγξειαν ἀελλαί.

Ἀποπλάζομαι, aberro, evagor, seu vagor à. Odyss. ό. Πολλὸν ἀποπλαγχθέντες τῆς πατρίδος. Sic et Il. ν'.

Ἐμπλάζω, vagor in, vagor per. Nic. in Alexiph. Ἴχνεσι δὲ σφαλλέσκε καὶ ἐμπλάζοντες ἀγυιαῖς. Sic et apud Eurip. in Bacch. νεβρὸς χλοεραῖς Ἐμπλάζουσα λείμακος ἡδοναῖς, expon. cursitans per prati delicias. quamvis ibi legatur ἐμπαίζουσα.

Ἐμπλάζομαι, idem. Nic. ibidem.

Θαλασσόπλαγκτος, per mare errans, marivagus, fluctivagus. Eurip. in Hec. [782.] (Æsch. Pr. 466.)

Νυκτίπλαγκτος, noctu errans. Æschyl. [Ag. 12. 338. Ch. 522. 749.]

Ὀρίπλαγκτος, montivagus. Oppian. de ven. l. 3.

Οὐρανόπλαγκτος, cœlum pererrans: vel qui sub cœlo vagatur. Epith. nubium apud Orph. hymno in nubes.

Παλιμπλάζομαι, vagis erroribus retro agitor, seu iterum oberro. Il. ά. νῦν ἄμμε παλιμπλαγχθέντας ὀΐω Ἂψ ἀπονοστήσειν.

Παλίμπλαγκτος, iterum errabundus. Æsch. in Prom. [837.]

Παραπλάζω, à vera via seductum in errorem impello: vel vagabundum duco secus viam rectam: aut simpl. seduco. Od. τ'. κατήγαγεν ἐξ ἀνέμοιο Ἱέμενον Τροίηνδε, παραπλάγξασα Μαλειῶν. [Pind. Olymp. Od. 7. 55. Αἱ δὲ φρενῶν ταραχαὶ Παρέπλαγξαν καὶ σοφόν. Schol. παρασφάλλεσθαι ποιοῦσι.]

Παραπλάζομαι, aberro seducor. Eurip. in Hippol. [240.] Πῇ παρεπλάγχθην γνώμας ἀγαθᾶς;

Πολύπλαγκτος, multùm errans, qui multis erroribus huc illuc agitatus. Odyss. ρ'. Soph. in Ajace, πολυπλάγκτων ἐτέων ἀριθμὸν, de ambagibus verborum. [Hom. Iliad. Λ. 307. ὑψόσε δ' ἄχνη Σκίδναται ἐξ ἀνέμοιο πολυπλάγκτοιο ἰωῆς. Sch. πολυπλανήτου. Eustath. ad loc. πολύπλαγκτος δὲ ἄνεμος, ὁ μὴ ἀεὶ μένων ἐν ταυτῷ. Æschyl. Prom. 587. πολύπλαγκτοι πλάναι. Schol. β'. πολλαχῇ γὰρ φέρεται. Χοηφ. 423. Suppl. 581. Soph. Ant. 625. πολύπλαγκτος ἐλπίς. Aj. 1208. ubi Schol. καθ' ὃ πολλὰ πλανώμεθα ἐν ἀλλοδαπῇ. Phocyll. νουθ. 36. Eurip. Herc. Fur. 1197.]

Τηλέπλαγκτος, longinquus, longivagus. Æschyl. in Prometh. [578.]

Composita ex πλακία.

Ἀμπλάκιτος, peccato carens, justus. Schol. Sophocl.

Ἀμπλάκητος, idem: seu qui non aberrat, et frustratur. Sophocl. in Trachin. ἀλλά τις θεῶν αἰὲν ἀμπλάκητον Ἅιδα σφε δόμων ἐρύκει. (Œdip. Tyr. 472.)

Ἀμπλακία, ἡ, peccatum, erratum. Eurip. in Hippol. Steph. (Med. 116. Æsch. Pr. 563.) [Pind. Olymp. 7. 45. Ἀμφὶ δ' ἀνθρώπων φρεσὶν ἀμπλακίαι Ἀναρίθμητοι κρέμανται. Schol. ἁμαρτίαι. Pyth. Β. 35. cum Schol. Γ. 24. Isthm. ς'. 43. [illegible] ὅστις ἀμπλακίαν. Schol. [illegible] ἁμαρτιῶν χάριν. Ap. Rh. Arg. i. 1054. ii. 478. 406. iv. 1017. 1081. καί τε πολλὰ ῥέξαιμ' ἀμπλακίῃσιν. Schol. ἀντὶ τοῦ ἁμαρτίαις.]

Ἀμπλάκιον, idem quod ἀμπλακία. Pind. [Pyth. ιά. 40. Τὸ δὲ νέαις ἀλόχοις Ἔχθιστον ἀμπλάκιον. Schol. ἐχθρότατον ἁμάρτημα.]

Ἀμπλακέω, ῶ, f. ήσω, pecco, delinquo. Ibycus, μή τι παρὰ θεοῖς ἀμπλακὼν, τιμὰν πρὸς ἀνθρώπων ἀμείψω. Aor. 2. ἀμπλακὼν, qui aberravit, frustratus. Eurip. (Æsch. Ag. 1221. Ἀμπλακίσκομαι. Suppl. 923.)

Ἀμπλάκημα, τὸ, idem quod ἀμπλακία. [Soph. Antig. 50. ἀπώλετο Πρὸς αὐτοφώρων ἀμπλακημάτων διπλᾶς Ὄψεις ἀράξας αὐτὸς αὐτουργῷ χερί. Æsch. Prom. vinct. 112. τοιᾶσδε ποινὰς ἀμπλακημάτων τίνω. Schol. β'. τοῖσδε ἁμαρτημάτων ποινὰς ἔδει εἰπεῖν, &c. 386. ἀμπλάκημα τόδε. Schol. β'. ἁμαρτία αὕτη. 621. Eumen. 937.] (Eurip. Phœniss. 23. Æschyl. Pr. 112. 386. Eum. 937.)

Ἀμπλακίσκω, pecco, ἀμπλακέω. Theog. Pyth. in lib. περὶ ἀρετῆς.

Ἀναμπλάκητος, (comp.) non errans. Soph. in Œdip. Tyran. [472. ἕπονται δ' ἅμα δειναὶ Κῆρες ἀναπλάκητοι. Schol. οὕτω χρὴ γράφειν δι' ἓν τὸ μέτρον ἁρμόζει τῷ τῆς ἀντιστροφῆς κώλῳ.]

(Ἀναμπλάκητος. Æsch. Ag. 353.)

ΠΛΑ'ΝΗ, ης, ἡ, error, erratio. Herodot. lib. 2. καὶ γὰρ ἐποίησε ἐν Ἰλιάδι, καὶ οὐδαμῇ ἄλλῃ ἀνεπόδισε ἑωυτὸν, πλάνην Ἀλεξάνδρου. Demosth. pro cor. ἵν' εἰδῆτε, ὅτι ὁ ἐμὸς συνέχισε καὶ πλάνη καὶ ταλαιπωρία τί διεπράξατο. ¶ Usurpatur et metaph. sicut Lat. error. epist. Petri 2. c. 2. τοὺς ἐν πλάνῃ ἀναστρεφομένους. (V. Soph. Œdip. Tyr. 67.)

Πλάνης, ητος, ὁ, erro: vagus, erroneus, vagabundus. Plutarch. in Alcib. Item πλάνητες, sub. ἀστέρες, sidera errantia. Plat. in Tim. Plutarch. de exilio. (Soph. Œdip. Tyr. 1049.)

Πλάνος, ὁ, idem cum πλάνης, quum absolutè ponitur pro πλάνης ἄνθρωπος. Athen. lib. 1. Matth. 27. Item fallax, fraudulentus, in errorem impellens: ut, πλάνα ἔργα, apud Mosch. in Amore fugitivo. Item subst. idem quod πλάνη, Sophocl. in Œdip. Tyr. (67. Theoc. κέ. 43.) Exponitur etiam digressio, seu vagus sermo, et vaga digressio, apud Plat. ep. 7.

Πλάνιος βίος, vita erratica, vagabunda, in Epigr.

Πλανάω, ῶ, f. ήσω, à recto itinere abduco, vagari facio. Herodot. in Melpom. πλανῶν μακρὰν Πέρσας. Plerunque significat, in errorem impello, decipio. Aristotel. rhet. 3. τὸ γὰρ ἄγνωστον πλανᾷ. Marc. 13. βλέπετε μή τις ὑμᾶς πλανήσῃ. (Æsch. Pr. 567.)

Πλανάομαι, ῶμαι, erro, vagor, vagabundus obeo. † Xen. Pæd. 1. 3. 4.† Il. ψ'. Ἵπποι δὲ πλανόωνται ἀνὰ δρόμον. Plat. epist. 4. πλανηθῶσι πολὺν χρόνον. Metaphor. apud Isocrat. in Panath. οἶμαι δὲ, δεῖν καθαρῶς, ὅσον ἐπλανήθην. Sic et apud Herodot. l. 2. Item erro, vagor, i. locorum ignarus modò huc, modò illuc appellor. Xen. Pæd. 4. ἐν δὲ τῇ ὁδῷ πορευόμενοι ἐκσχιζόμενοι ὁδῶν τριβῶν καὶ ἐπλανῶντο. Luc. de calumn. ἐν σκότῳ πλανωμένους. Et metaphor. erro, i. decipior, in errorem impellor. Isocr. in ep. ad Jasonis lib. ὑμᾶς ταῖς [illegible] πλανᾶσθαι. (Eurip. Phœniss. 373.)

Πλανωμένως, (adverb.) vagabundè, more eorum qui errant. Isocr. in Evag.

† Πλάνημα, erratio, ψυχῆς. Soph. Œd. Tyr. 727.† [Æschyl. Prometh. 827. πρὸς αὐτὸ δ' εἶμι τέρμα σῶν πλανημάτων.]

Πλάνησις, εως, ἡ, erratio, vagatio. Thucyd. lib. 6. Item error: Dionys. Areop.

(Πλανητίον. Xenoph. Laced. Resp. cap. 9. §. 5. [illegible] δὲ οὐ πλανητίον, οὐδὲ μαρτυρίοις τοῖς [illegible], ὁ πλαγίως ἐπὶ τῶν [illegible] λεπτίον.)

Πλανήτης, ου, ὁ, erro, homo erraticus seu erroneus. Isocr. in Busir. enc. Plato de leg. l. 2. Et, subaud. ἀστὴρ, planeta, stella erratica. Item, πλανῆται πυρετοὶ, apud Hippocr. sect. 13. art. 22.

Πλανητικὸς, erraticus, vagabundus.

Πλανητὸς, idem; ut, πλανητὰ ἄστρα, apud Plat. de leg. l. 2.

Πλανύττω, idem quod πλανάομαι, aberro, errabundus sum et vagabundus. Aristoph. in Avib. Τί, ὦ πόνηρ', ἄνω κάτω πλανύττομαι;

Composita.

Ἀειπλανής, έος, ὁ καὶ ἡ, q. d. semperrvagus; qui perpetuis erroribus huc illuc jactatur.

Ἀείπλανος, ὁ καὶ ἡ, idem. in Epigr.

Ἁλιπλανής, marivagus, pontivagus, in Anthol. Epigr.

Ἁλιπλανία, ἡ, erratio seu vagatio in mari. ibidem.

Ἀναπλανάομαι, idem cum πλανάομαι.

Ἀπλανής, minimè erraticus et vagabundus. Aristot. de mundo. Et cum genit. apud Plat. in Tim.

Ἀπλάνεια, ἡ, non errare, nec vagari, stabilitas. Suid.

Ἀπατόπλανος, erro, impostor. Hesych.

Ἀποπλανάω, aberrare facio, vel evagor. Æschin. in Ctesiph. ἵνα δὲ μὴ ἀποπλανᾷ ὑμᾶς ἀπὸ τῆς ὑποθέσεως. Luc. ἀποπλανῶσι βούλομαι τὸν λόγον. ¶ Item, in errorem impello, decipio. Marci cap. 13.

Ἀποπλανάομαι, aberro, vagor, evagor. Cum genitiv. Chrysostom. εἰ τῆς εὐθείας ἄνθρωπος ἀποπλανηθεὶς πέσοι. Interdum additur præposit. ἀπό.

Ἀποπλάνησις, ἡ, aberratio, evagatio. Aristot. rhet. 3. [Plat. Politic. Τὸ τῆς ἀποπλανήσεως ὅπερ ἡμᾶς δεῦρ' ἤγαγεν.] Figuræ nomen, quæ et ἀπάλλαξις. Jul. Firm.

Βιοπλανής, qui victus quærendi causa huc illuc vagatur: mendicus. apud Nonn. βιοπλανὲς ἦθος, exp. mores lubrici et inconstantes.

Γηπλανής, q. d. lactivagus. Nonn.

Δύσπλανος, infeliciter errans. (Æsch. Pr. 609.)

Ἐκπλανάομαι, idem quod πλανάομαι. Plut. symp. 7.

Ἐρωτοπλάνος φθόγγος ἀηδοῦς, amorem fallens. Epigr. l. 2. in Cicad.

Εὐπλανής, qui feliciter errat et vagatur. Oppian. lib. 4. de Venat.

Νυκτιπλανής, qui noctu vagatur, noctivagus. Oppian. de Venat. l. 3.

Ὁδοιπλανέω, errabundus iter facio, erro, pererro. Aristoph.

Οἰνοπλάνητος, vino errans. Eurip. in Rheso. [363.]

Ὀρεσιπλανὴς, montivagus, in monte errans. Nonn.

Περιπλανάω, errabundum circumago.

Περιπλανάομαι, errabundus circumeo, oberro, pererro. Xen. Pæd. 1. [Pind. Isthm. Od. vi. 69. Ὥσπερ τόδε δέρμα με νῦν περιπλανᾶται θηρὸς, &c. Schol. τὸ δὲ περιπλανᾶται, ἀντὶ τοῦ περιειλεῖται, ἢ περιλαμβάνει. Herodot. Hist. lib. 4. περιπλανώμενοι δὲ αὐτὴν οὕτω, ἀπίκοντο καὶ ἐς Ἴτανον πόλιν.]

Περιπλάνησις, ἡ, vagus circuitus, oberratio. Gregor.

Πολυπλανὴς, multivagus, vagus, erroneus: vel errorum plenus. Nonn. et Chrysost. de sacerdot. [Eurip. Helen. 204. Ὁ δ' ἐμὸς ἐν ἁλὶ πολυπλανὴς Πόσις ὀλόμενος οἴχεται.]

Πολύπλανος, idem. Eurip. in Phœniss. [663.]

Πολυπλάνητος, idem. Idem in Helen. [1335. Δρομαῖον δ' ὅτε πολυπλανήτων Ματὴρ ἔσσευσ' ὀρέων, &c. Hippolyt. 1109. Μετὰ δ' ἵσταται ἀνδράσιν αἰὼν, πολυπλάνητος αἰεί. Schol. Herodot. Hist. lib. 1.]

Σκολιοπλανὴς, obliquè incedens. Nicand.

Συμπλανάομαι, simul erro et vagor. Plut. in Ant.

Ψυχοπλανὴς, dicitur Bacchus, vel quoniam animo vago est: vel quia vagos ebriorum animos reddit. In Epigr.

ΠΛΑ'ΣΣΩ, et Atticè πλάττω, fingo. Plat. οὐ φαύλων δημιουργῶν πλαττόντων, οὐδὲ Πολυκλείτου καὶ Μύρωνος. Aristotel. πλάττουσι δὲ κηρία πρῶτον. † ἔπλαττεν [illegible]. Aristoph. Nub. 377.† Et generaliter, formo. Ut πλάττειν τὰ μέλη τοῦ σώματος. Plut. de educ. lib. Et metaph. apud Plat. de rep. lib. 2. πλάττειν τὰς ψυχὰς αὐτῶν τοῖς μύθοις. Item illino. Aristophan. ἔπλασε πηλῷ τοὺς ὀφθαλμούς. ¶ Item fingo, confingo, comminiscor. Isocr. in Panath. πλάττουσιν αὐτοῖς, ψευδεῖς πλάττοντες αἰτίας. Plat. in symp. sept. sap. χαίρουσι πολλοὶ, λόγους ἀποστολίμους περὶ σοφῶν ἀνδρῶν αὐτοῖς πλάττοντες. Item simulo. Xenoph. in Hipparch. οὐδεὶς ἄν τις δύναιτο, ὅσα βούλεται, πλάσαι.

Πλάττομαι, idem quod πλάττω. Aristotel. πλάττονται κηρία. Dem. ταῦτα πλάττεσθαι τολμᾶτε. Idem, πλασάμενος σχῆμα τραγικόν. Sic et apud Luc. et Herodian. ¶ Item illino. Herodot. ἐπλάσαντο τὴν κεφαλὴν πηλῷ.

Πεπλασμένως, fictè, simulatè, commentitiè. Aristot. rhet. 3. [Xenoph. Κυνηγ. cap. 3. §. 10. μεταθέουσι γὰρ αἱ μὲν ἀληθῶς, —— αἱ δὲ πεπλασμένως, &c.]

Πλάσμα, τὸ, figmentum, figlinum opus. Aristoph. Luc. ¶ Item commentum, simulatio. Gregor. ¶ Est et verbum theatricum, et artis tibicinum; apud Theophr. hist. pl. lib. 4. Quidam exp. varietatem quamdam circa musicos sonos, et cantus luxuriam, quibus opponatur simplex musica. ¶ Putatur et fuisse potionis genus, quo suavior vox reddebatur.

Πλασματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fictus, fictitius, commentitius. [Aristot. Metaph. lib. 11. cap. 8. Πῶς δὲ τί ποιεῖ τὰς μονάδας διαφέρειν; ἑκατέρων ἄτοπον καὶ πλασματῶδες. λέγω δὲ πλασματῶδες, τὸ πρὸς ὑπόθεσιν βεβιασμένον.]

Πλασματίας, ου, ὁ, idem. Aristot. metaph. 12. Exponitur etiam, fictor, fabulator; apud Plut.

Πλάσις, εως, ἡ, fictio, ipsa actio fingendi. Item formatio. Et metaph. formatio morum et institutio, apud Greg. Exponitur et forma, apud Polyb.

Πλάστης, ου, ὁ, fictor, in Epigram. et apud Plut. sympos. lib. 2. Item creator, conditor.

Πλαστὴρ, pro eodem. Unde fœm. πλάστειρα, fictrix, creatrix. in Epigr.

Πλαστὸς, οῦ, ὁ, fictus, fictilis. Hesiod. in Theog. † 513.† ¶ Item fictus, simulatus, commentitius, adulterinus. † Subdititius. Soph. Œd. Tyr. 790.† ¶ Item, πλαστὸν φάρμακον, medicamentum quod illinendo adhibetur: schol. Aristoph. (Soph. Œdip. Tyr. 800.)

Πλαστῶς, fictè, simulatè, falsò. Plat. de leg.

Πλαστικὸς, ad fingendi artem aptus. Plut. in Timæo. Item, fingendi arte valens, Polyb.

Πλαστικὴ, sub. τέχνη, fingendi seu fictorum ars. Luc.

Πλαστηρέω, idem quod πλάσσω, seu πλάττω, fingo. Hesych.

Πλαθανὸς, vel πλάθανος, orbis seu discus, super quo panes finguntur formanturque. Hesych. et Poll.

Πλαθάνη, ης, ἡ, sartago. Theocrit. idyll. 15. ὅσσα γυναῖκες ἐπὶ πλαθάνῳ πονέονται.

Πλαγγὼν, όνος, ἡ, icuncula cerea, pupa cerea. Hesych. παρὰ τὸ ἐκ κηροῦ πεπλάσθαι.

Πλαίσιον, ου, τὸ, lateris forma: forma in qua lateres finguntur. ἀπὸ τοῦ πλάττεσθαι. Etym. ¶ Item militare agmen dispositum quadrangulari forma, quam longiorem esse quàm latiorem, scribit Ælian. in tract. apud Herodot. et Thuc. † Xen. Pæd. l. 5. p. 130. a.† ¶ Sic dicitur etiam compages lignorum eamdem formam imitans. apud Aristophan. in Ran. (812.) Plut. in Alex. et Solone.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀναπλάσσω, vel ἀναπλάττω, refingo, denuò fingo, reformo. Gregor. de baptismo, ὥσπερ γὰρ οὐκ ὄντας ἐποίησεν, οὕτως ἀποστάντας ἀνέπλασε. Item, (vacante præpositione,) fingo, effingo, formo. Luc. Ἀνάξιον τὸν πηλὸν, ὅλως καὶ ἄρτιος, ὃ καὶ τὸ Δί' ἀνθρώπους ἀνέπλαττεν. Dioscor. l. 1. c. 129. ἀναπλάσσοντες μαγίδας, formantes, fingentes. ¶ Item fingo, i. comminiscor, imaginor apud me quæ non sunt. Greg. ἐναντίως περὶ τὸν ἀρχέγονον ὅλον ἀναστῶσιν ἐξ οὐκ ὄντων πάλιν ἀγένητον ἀναπλάττουσιν. Item illino,

Ἀναπλάττομαι, refingor, reformor. Item fingor, effingor, formor. Gal. ad Glauc. Diosc. l. 1. c. 132. Item fingor, i. falsò et vanè animo concipior. Theophyl. in ep. Item illinor. Luc.

Ἀνάπλασμα, τὸ, figmentum, id quod fictum, seu formatum est. Item figmentum, commentum: mendacium. Suid. et Hesych.

Ἀναπλασμὸς, ὁ, et ἀνάπλασις, ἡ, q. d. refictio, vel reformatio: fictio seu formatio quæ fit de integro. Gregor. de baptismo. Item fictio, formatio, ipsa actio fingendi seu formandi. Item fictio rerum quæ non sunt, aut esse non possunt. Plutarch. in consol. ad Apollon. [Hippocr. de Officina Med. pag. 746. A. πῆξις δὲ, καὶ διάτασις, καὶ ἀνάπλασις, καὶ τὰ ἄλλα κατὰ φύσιν. Vide Foes. Œconom. pag. 32. Ἀνάπλασις dicitur Hipp. conformatio, membri fracti restitutio et restauratio, compositio, reparatio, ita ut fracturæ extrema sese mutuo contingant, et partes e directo statuantur.]

Decomp. Προαναπλάττω, idem quod ἀναπλάττω, refingo, reformo. Hipparch. Pythagoreus in lib. περὶ εὐθυμίας.

(Προσαναπλάσσω, confingo. Palæph. p. 18.)

Συναναπλάττω, simul confingo. Max. Tyrius.

Ἀντίπλαστος, similiter seu è simili materia fictus: vel ad exemplar alterius fictus. Soph.

Ἀποπλάσσω, vel ἀποπλάττω, effingo, fingo, in Anthol. Epigr.

Διαπλάσσω, vel διαπλάττω, fingo, formo: unde voce media apud Phil. de mund. τελειότατον ἔργον διαπλάσασθαι. Item metaph. ut et πλάττω, apud Greg. Unde pass. apud Theophr. διαπλαττομένη γῆ περὶ τὸν πυρήν. Item, illino.

Διαπλασμὸς, ὁ, formatio, conformatio.

Διάπλασμα, τὸ, unctio, vel fomentum totum corpus oblinens. apud Diosc. l. 1. c. 132.

Διάπλασις, formatio, conformatio. Exponitur et species; apud Alex. Aphr. Dicitur etiam de osse quod reconcinnatur, et formæ suæ restituitur.

Διαπλαστικὸς, effingendi, formandique vi præditus.

Ἀδιάπλαστος, (decomp.) qui formatus non est, informis adhuc, et rudis.

Ἐμπλάσσω, seu ἐμπλάττω, illino, infarcio, inspergo. Aristotel. in problem. sect. 29. οἱ τὰς σύριγγας ἀφαιρούμενοι, τὸν ὑπάτην ἄρας, τὸν κηρὸν, ἐμπλάττουσι. Dioscorid. ἔμπλασσε τὸ ψιμμύθιον. ¶ Exponitur et, obstruo, impleo. Theophrast. τὰ δὲ χλωρὰ διὰ τὸ σομφὰ, καὶ δέχεται ἐν τοῖς ἰδίοις τὰ σπέρματα, καὶ ἐμπλάττει. Sic apud Galen. ἐμπλάττειν τοὺς πόρους. Significat etiam in massam formo, versando mollio.

Ἐμπλαστὸς, et ἐμπλαστικὸς, ad illinendum aptus: ad illitum comparatus: ut, ἐμπλαστικαὶ δυνάμεις, apud Gal.

Ἔμπλαστρος, sc. φαρμακεία, vel ἔμπλαστρον, sub. φάρμακον, compositio ex emplasticis medicamentis, quæ oleo vel pinguedine subacta, ulceribus vulneribusque imponi solent. Gal. Diosc.

Ἐμπλαστρώδης, emplastrum referens, emplastro similis. Diosc.

Decomp. Παρεμπλάττω, obstruo meatus, intego cutem, instauro cutem seu restituo. Diosc.

Παρεμπλαστικὸς, obstruendi vim habens. Diosc. l. 1. c. 150.

Ὑγρέμπλαστρον, emplastrum liquidum, non siccum.

Ἐπιπλάσσω, seu ἐπιπλάττω, illino. Gal. ἐπιπλάττειν ἐρινεὸν ἐλαίας ἀμπέλου. Exponitur et, inspergo. ¶ Item obstruo. Aristot. in problem. ἐπιπλάττει τὰ ὦτα.

Ἐπιπλάσσομαι, illinor. Diosc. l. 1. c. 131.

Ἐπίπλασμα, τὸ, medicamentum quod illinitur seu imponitur.

Ἐπίπλαστος, fictus, simulatus, commentitius. Luc.

Ἀνεπίπλαστος, (decomp.) non fictus, non simulatus.

Καταπλάσσω, aut καταπλάττω, illino, oblino. Aristot. hist. an. l. 9. καταπλάττει ἑαυτὸν πηλῷ. Item cataplasma impono, cataplasmate curo et medeor. Gal. ad Glauc. l. 2. καταπλάττειν τῷ τῶν πυρῶν ἀλεύρῳ. Sic et apud eundem in therapeut.

Καταπλάττομαι, illinor, oblinor. Dioscor. καταπλαττομένη τῶν διδύμων, illita testibus. Item cataplasmate curor, cataplasma mihi imponitur. Theophr. hist. plant. lib. 9. σὺν ὕδατι ἀλειφομένη, καὶ καταπλαττομένη. ¶ Καταπεπλασμένον appellatur cantus tibiarum, quæ, præclusis quibus clarescunt foraminibus, sic exitu recto graviorem spiritum reddunt. ¶ Quintil. lib. 1. cap. 19. sermoni puro et simplici τὸ καταπεπλασμένον minimè convenire tradit. Est autem id tale pronuntiandi genus, quo simplex et pura vocis natura pleniore quàm decet sono circumlinitur.

Κατάπλασμα, linimentum absque pinguedine, quod illinendo adhibetur. Quidam exp. superpositum medicamentum. Diosc.

Καταπλαστὸς, qui illinendo, seu per illitum, adhibetur: cujus illitus medicamenti loco est: ut, φάρμακον καταπλαστὸν, apud Aristophan. in Plut. ‡ 717.‡

Καταπλαστὴ, sc. φαρμακεία, linimentum, quod cataplasma. Herodot.

[Καταπλαστύς. Herodot. Hist. lib. 4. ἀποψήσασαι τῇ ὑστεραίῃ ἡμέρῃ τὴν καταπλαστύν, γίνονται καθαραὶ καὶ λαμπραί. Vide Not. Cl. Gronov. pag. 989. Col. vero Steph. Thes. 3. 331. F. legit καταπλαστήν.]

Μεταπλάσσω, sive μεταπλάττω, transformo, refingo.

Μεταπλάττομαι, transformor. Luc. in Alc.

Μεταπλασμὸς, transformatio. ¶ Apud Gramm. est schema etymologiæ, quando in voce aliquâ alia fit mutatio contra originem vel inflexionem. Eust.

Ἀμετάπλαστος, (decomp.) non transformatus, seu qui transfigurari nequit.

Παραπλάσσω, et παραπλάττω, exp. illino.

Παραπλασμὸς, sordes in tibiarum foraminibus. Hesych.

Περιπλάσσω, et περιπλάττω, illino. ¶ Item obduco, obtego. Theophrast. hist. pl. l. 9. ὅταν διδῶσι τὸ σίναπι, ἐν ἄρτῳ ἢ στέατι περιπλάττουσι.

Περιπλάττομαι, obducor, obtegor. Aristot. in probl.

Πρόπλασμα, præfigmentum. Cic. ad Atticum.

Προσπλάσσω, vel προσπλάττω, affingo. Item illino, adhærere facio, obstruere facio.

Προσπλαττόμενος τοῖς μηροῖς, cruribus adhærescens. Diosc. l. 1. c. 129.

Προσπεπλασμένον τοῖς καυλοῖς δάκρυον, caulibus adhærens lacryma. Id. lib. 3. c. 92.

Προσπεπλασμένα τῇ γῇ, per terram strata. Id. l. 4. c. 24.

Προσπλαστικὸς, obstruendi vim habens. Diosc. l. 5.

Συμπλάσσω, vel συμπλάττω, fingo. Hesiod. in Theog. † 571.† Γαίης γὰρ σύμπλασσε περικλυτὸς Ἀμφιγυήεις, Παρθένῳ αἰδοίῃ ἴκελον. Item pro, confingo, comminiscor. Synes. ἐπ' αὐτῷ ταῦτα συμπλάσας.

[Ὑποπλάσσω. Aristoph. Vesp. 108. Ὑπὸ τοῖς ὄνυξι κηρὸν ὑποπεπλασμένος.]

Composita sine præpositione: ac primùm ex πλάστης, aut πλαστός.

Ἀνδριαντοπλάστης, ου, ὁ, statuarum fictor.

Ἀνδριαντοπλαστικὴ, (τέχνη,) ars fingendi statuas.

Ἄπλαστος, ὁ καὶ ἡ, non fictus, non simulatus, non fucatus, ingenuus, candidus. Plut. de Ceb. Theb. ¶ At ἄπλαστος, pro ἀπίλαστος, vide in comp. ex Πίλος.

Ἀπλάστως, non fictè, non simulatè, simpliciter. Theophr.

Βουπλάστης, qui boves fingit, boum statuarius. Epigr.

Εὔπλαστος, qui facilè fingi potest, qui facilè formam induit. [Plat. de Leg. lib. 2. ἡμᾶς δὲ, ἐπειδὴ εὐπλαστότεροι κηροῦ καὶ τῶν τοιούτων, λέγω, πεπλάσθαι.]

Θεοπλάστης, deorum (hoc est, imaginum deorum) fictor. Aristoph. Dicitur etiam ipse Deus, rerum omnium fictor et creator, apud Phil. de mundo.

Θεοπλαστέω, ῶ, deos fingo. Idem de vita M. l. 3.

Ἱερόπλαστα, divinarum rerum imagines, seu adumbrationes. Dionys. Areopag.

Ἱεροπλαστία, ἡ, rerum divinarum adumbratio per quædam signa.

Κομοπλάστης, comæ ornandæ artifex. Poll. ὁ περὶ τὴν κόμην χλιδιστὴς, κομμωτὴς, quia κόμας quoque τὴν κόμην significat. Κομμωτὴς autem et κοσμητὴς differunt ut species et genus.

Κηροπλάστης, qui ex cera imagines fingit, cerarius. Plut.

Κηροπλαστέω, ex ceris fingo, in ceris fingo. Athen. l. 3. Item ceras fingo, de apibus. apud Diod.

Κηρόπλαστος, ex cera formatus, cereus, cera compactus. Æsch. in Prometh. [570.]

Κοροπλάστης, qui imagines puerorum, aut aliorum animantium effingit. Etym.

Κοσμοπλάστης, mundi fictor. Philo de mundo.

Μυθοπλάστης, fabularum fictor.

Μυθοπλαστέω, fabulas fingo, vel fabulosè fingo.

Πρωτόπλαστος, qui primus fictus formatusque est, ut Adam.

Πρωτόπλαστοι, οἱ, primi genitores nostri, Adam et Eva.

Χαλκοπλάστης, qui ex ære statuas aut alia opera fingit, faber ærarius: in lib. Sapientiæ.

Composita in πλάθος desinentia.

Κοροπλάθος, qui pupas fingit. Luc. in Lexiph. (Luc. Prometh. in Verb. p. 14.)

Πηλοπλάθος, ου, ὁ, qui è luto seu argilla similitudinem fingit. Idem. (Luc. Prometh. in Verb. p. 13.)

ΠΛΑΤΥ'Σ, έος, ὁ, latus: interdum etiam, amplus, spatiosus. Xenoph. Hell. 6. πλατυτάτης γε μὴν οὔσης τῆς Θετταλίας. Idem Pæd. 1. ἡ στενὴ, ἡ πλατεῖα ὁδός. Sic Matth. 7. πλατεῖα πύλη. Dicitur et corpus vel pars aliqua corporis πλατεῖα. Xenoph. de re equ. ἰσχία πλατέα εἶναι μὲν χρὴ, καὶ σύσαρκα. Sophocl. in Ajace, οὐ γὰρ οἱ πλατεῖς Οὐδ' εὐρύνωτοι φῶτες ἀσφαλέστατοι. Iliad. Β'. ὥστ' αἰπόλια πλατέ' αἰγῶν. Interdum fem. πλατεῖα ponitur subaudito substantivo χεὶρ, vel ὁδός. Ut apud Aristoph. πλατείαις τυπτόμενος. Lucæ 14. Ἔξελθε ταχέως εἰς τὰς πλατείας καὶ ῥύμας. Sic Apocal. 11. et alibi.

Πλατέως, latè. Compar. πλατύτερον, latiùs. Herodian. l. 2.

Πλατύτης, ητος, ἡ, latitudo, amplitudo, spatiositas. Xenoph. [Κύρ. Παιδ. lib. A. ἐπὶ δὲ τῆς Πλατύτητος οὐδὲ ἀριθμεῖν [illegible] sc. Κύρου.]

Πλατύνω, dilato, latè duco seu diduco, amplum et spatiosum reddo. Matth. 23. Apud Alex. Aphr. πλατύνειν τὸ διάλειμμα, amplum habere intermissionem.

Πλατύνομαι, dilator, i. libero animo sum. In ep. ad Corinth. 2. c. 6. πλατύνθητε καὶ ὑμεῖς. Et ibidem, ἡ καρδία ἡμῶν πεπλάτυνται, cor nostrum dilatatum est. Exponitur etiam, latior fio, † de regione. Xen. Pæd. l. 5. p. 146. † latesco.

Πλάτυσμα, τὸ, latum linteum, vel simile aliquid, cui emplastrum inducitur illitu: pittacium. Sic et generaliter dicitur quicquid in latum extenditur. Galen. τῶν κατὰ γένη, lib. 4. Aët. lib. 9. cap. 48.

Πλατυσμὸς, οῦ, ὁ, dilatatio, diductio et distensio in latum. Dioscor. lib. 5. cap. 11. Item ostentatio, jactantia, vel loquacitas: apud Athen. lib. 14.

Πλάτος, εος, τὸ, latitudo. Aristot. rhet. 1. Herodian. l. 7.

Πλατεῖον, τὸ, tabella lata. Polyb.

Πλατειάζω, et Doricè πλατειάσδω, os dilato, ore in latum diducto loquor. Theocr. idyll. 15. πλατειάσδοισαι ἅπαντα. Dicitur et πλατιάζω, et πλατιάσδω.

Πλατειασμὸς, ὁ, ore in latum diducto loqui. Quintil. l. 1. c. 9.

Πλάτανος, ου, ἡ, platanus arbor, (à latè diffusis ramis nomen sortita.) Plat. in Phædro. Plut. in apophth. Themist. ¶ Dicitur etiam fuisse vasis genus, in quo popana fingebantur.

Πλατάνιστος, idem quod πλάτανος arbor, apud poëtas, ut Iliad. β'. καλῇ ὑπὸ πλατανίστῳ. (Theoc. ιη. 44.) Item locus spatiosus et latè patens: à platani foliorum similitudine.

Πλατανώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, platanis abundans, platanis multis consitus: vel platani speciem gerens, platani formam imitans.

Πλατανὼν, ῶνος, ὁ, platanis consitus locus, platanetum.

Πλατανία, ἡ, pomorum quoddam genus, apud Athen. l. 3.

Πλάταξ, Alexandrinis vocatur coracinus piscis, quòd corpore latiore sit. Idem dicitur et πλατίστακος, apud Athen. lib. 7. ¶ Sunt etiam πλατανισταὶ pisces quidam, de quibus Plin. l. 9. c. 15.

Πλαταμὼν, ῶνος, litus magnum et latum: apud Apoll. Rhod. †1. 365.† A Galeno in lex. Hippocrat. dicitur esse petra in mari lævis et humilis circa quam dilatantur fluctus. Sic accipit Aratus in prognost. ὅτε πλατέος περὶ πόντου φαίνηται χθαμαλὸν πεφρικὸς, μηδ' ὑψόθι κῦμα, Ἀλλ' αὐτοῦ πλαταμῶσι παραθλίβεται ἠιών. Et apud Diosc. l. 4. c. 74. φύεται ἐν ὑγροῖς χωρίοις καὶ τραχώδεσι, καὶ πλαταμῶσι, expon. in literalibus petris, vel in maritimis foveis.

Πλάταν, est instrumentum quoddam æreum, quo serum lactis hauriunt, quum lac coagulare volunt. Hesych.

Πλάτη, et Doricè πλάτα, ἡ, extrema et latior remi pars, palmula: Eust. Sæpe pro integro remo accipitur, ut apud Soph. in Œdip. Colon. et Eurip. in Orest. (Æsch. Ag. 704. Suppl. 140. ποντίδος. Aristoph. R. 1238. ex Eurip.) Suidas verò dicit, esse speciem quandam navigii, generaliter tamen pro navigio accipi. Apud Diod. Siculum, πλάται καὶ δεσμαὶ τῶν καλάμων, sunt fasciculi ex arundinibus, ad corticis et suberis usum in aqua. ¶ Item πλάτη, ventilabrum: quoniam palmulæ remi figuram imitatur. Eustath. ¶ In homine πλάται appellantur costæ latiores. Poll. l. 2. ¶ Item scapulæ seu scapula aperta. Poll. ibidem. ¶ Πλάτη, significat etiam, ictus. Hesych. unde πλατάσσω derivatum videtur.

Πλάτιον, ου, τὸ, parva πλάτη, palmula: vel navicula. In Epigr.

Πλάτιγξ, ἡ, summa pars remi, qua percutitur aqua.

Πλατιγγίζω, palmula aquam percutiendo strepitum excito. ¶ Item metaph. verborum ampullis strepito. Aristoph. in Equit. Τί θαλαττοκοπεῖς καὶ πλατιγγίζεις; ¶ Papaveris folium (platagonium) sinistrâ teneo, dextrâque percutiens, inde sonum elicio; qui lusus est amantium.

Πλατάσσω, ex ictu vel collisione sonum excito. Suid.

Πλαταγὴ, ῆς, ἡ, instrumentum quoddam crepitum edens: crepitaculum. Apoll. lib. 2. Argon. ‡1057.‡ χαλκείην πλαταγὴν ἐνὶ χερσὶ τινάσσων Δούπει. Et Epigr. l. 6. πυξινέη πλαταγὴ, buxeum crepitaculum. Plutarch. sympos. l. 7. ὥσπερ πλαταγὴν καὶ σφαῖραν. ¶ Dicitur et in hominem garrulum, aures sermone suo obtundentem instar crepitaculi. unde, Ἀρχύτου πλαταγὴ, apud Aristot. polit. l. 8. c. 5.

Πλαταγέω, ῶ, crepito seu sonitum edo in modum πλαταγῆς, in Epigr. Item crepitaculo sonitum edo. Exponitur et simp. manu plausum edo. apud Theocr. idyll. 8. ἀνάλατο, καὶ πλατάγησεν.

Πλατάγημα, τὸ, crepitus seu sonitus quem edit ἡ πλαταγή. Theocrit. idyll. 3. Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτεμάξατο τὸ πλατάγημα.

Πλαταγίζω, idem cum πλαταγέω. Athen. l. 12.

Πλαταγὼν, ῶνος, ὁ, crepitaculum, sistrum. ¶ Item flos papaveris. Joseph. et schol. Theoc.

Πλαταγώνιον, τὸ, crepitacillum. Pollux l. 9. ¶ Item papaveris folium, aut anemones. Theocr. idyll. 11. Ἢ μάκων' ἁπαλὰν ἐρυθρὰ πλαταγώνι' ἔχοισαν. Sic autem appellatur, quoniam ex eo periculum facere solebant amantes an redamarentur, sonitum inde elicientes, pollici et indici sinistræ manus imposito, et dextra percusso. ¶ Suidas πλαταγώνιον abusivè usurpari tradit, pro re quacunque latitudinem habente.

Πλαταγωνίζω, idem cum πλαταγίζω, seu πλαταγέω. Hesych.

Πλάστιγξ, ιγγος, ἡ, lanx è jugo libræ suspensa, cui pondus imponitur. ☞ Διὰ τὸ πλατεῖαν αὐτὴν εἶναι. Etymol. Aristoph. in Ran. et Plut. in Camillo. Item metaphor. apud Phil. in vita M. l. 3. et Athen. lib. 1. ¶ Hesychio est etiam tabula in qua κότταβος ludebatur. ¶ At πλάστιγξ, Doricè pro πλήστιγξ, vide in Πλήσσω.

Πλὰξ, ακὸς, ἡ, tabula, propriè quæ est lata, quasi πλατάξ. Leo. in vita sua: κατάγνυται μὲν ἡ πλάξ. In sacris literis πλάκες dicuntur tabulæ, in quibus Deus legem inscripserat. Exodi cap. 31. 2 Cor. 3. Hebr. c. 9. ¶ Exponitur etiam crusta. Diosc. lib. 5. c. 113. πλάκας λεπιδοειδεῖς ἔχει, crustas habet squamarum modo. Aristot. hist. an. lib. 2. πλάκας πολλὰς ἔχων, crustas multas habens. Alia quoque quæ in modum πλακῶν et crustarum lata sunt, πλάκες dicuntur. Ut, πλὰξ ἰξοῦ. Itemque panes latiores et tenuiores in modum crustarum. ¶ Πλὰξ dicitur etiam planities, æquor, tam in mari, quàm terra. Ut, πλὰξ πελαγία, apud Aristoph. in Ran. Et Eurip. in Hecuba, Ὃς τὴν ἀρίστην Χερσονησίαν πλάκα Σπείρει. Sic et apud Soph. ἄκραν ὑπὸ πλάκα Σουνίου. (Tr. 277. Œdip. Tyr. 1123. Æschyl. Pers. 720. 957. Luc. Som. p. 3.)

Πλακόω, ῶ, incrusto.

Πλακερὸς, οῦ, ὁ, latus in modum πλακός. (Theoc. Id. ζ. 18.)

(Πλάκος. Theoc. Sch. ζ. 18.)

Πλακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem. Compar. πλακωδέστερος, planior et latior, apud Aristot. ¶ Item crustosus, crustæ speciem referens. Diosc. l. 2. c. 23.

Πλακόεις, εντος, ὁ, et per contract. πλακοῦς, idem cum πλακώδης, latus, crustosus, vel latus in modum crustæ. Ut, πλακοῦς ἄρτος, panis latus et tenuis in modum crustæ, (Latini placentam appellant,) apud Athen. l. 4. et alibi. item apud Aristoph. in Pluto.

Πλακουντώδης, placentaceus, placentæ formam imitans. Theophrast. hist. pl. l. 4. c. 11.

Πλακούντιον, ου, τὸ, placentula. Apud Lucian. exp. à quibusdam, crustulum.

Composita: ac primùm ex πλατύς.

Ἀπλατὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, latitudine carens, qui latus non est, latitudinis expers. Eucl. γραμμὴ ἐστι μῆκος ἀπλατές.

[Διαπλατύνω. Athen. Deipn. lib. 14. διαπλατύνας ποίησον τετράγωνον, &c. Xenoph. Lacedæm. Resp. cap. 2. §. 6. τὴν ῥαδινὰ τὰ σώματα ποιοῦσαν τροφὴν μᾶλλον συλλαμβάνειν ἡγήσατο, ἢ τὴν διαπλατύνουσαν τῷ σίτῳ.]

Ἐμπλατύνω, extendo. Exod. 25.

Ἐπίπλατυς, idem quod πλατύς. Dion. de situ orbis.

Ἐπιπλατύνω, dilato, expando. Aristot. de Mundo.

Ζάπλατυς, valdè latus, peramplus.

Ἰσοπλατὴς, æquè latus, qui ejusdem latitudinis est: par latitudine. [Thucyd. Hist. lib. 3. διὰ δέκα δὲ ἐπάλξεων πύργοι ἦσαν μεγάλοι, καὶ ἰσοπλατεῖς τῷ τείχει, &c.] Τὸ ἰσοπλατὲς, æqualis seu par latitudo.

Ὑπόπλατυς, aliquantùm latus. Diosc. l. 2. c. 194.

Ὠμοπλάται, scapulæ. Gal. comment. 2. εἰς τὸ περὶ ἄρθρων. et Aristot.

Composita ex πλάξ.

Δίπλαξ, ex duabus crustis compactus, duplex. Eust. † sc. χλαῖνα vel χλαμύς. Apoll. Arg. 1. 326.† (πλαγκτοῖς ἐν διπλάκεσσιν. V. Æschyl. Pers. 277.)

Τρίπλαξ, triplex, velut ex tribus crustis constans. Il. σ'.

Ὑπόπλαξ, et ὑποπλάκιος, planitiei subjacens, i. planus, campestris. Porphyr. apud Hom.

Composita ex πλαταγέω.

Ἐπιπλαταγέω, plaudo super aliqua re, alicui applaudo. Theocr. idyll. 9.

Χειροπλαταγέω, manibus complosis strepitum edo. Il. ψ'.

ΠΛΕ'ΘΡΟΝ, ου, τὸ, jugerum. Plut. in Camillo, ἐκέλευσεν αὐτοὺς μηδένα πλέθρων πεντακοσίων πλείονα χώραν κεκτῆσθαι. Suidæ est stadii sexta pars, seu mensura centum pedum. Hesychius tradit, poni pro mensura decem millium pedum: ab aliis verò, pro stadiis centum.

Πλέθρα, τὰ, Hesych. et Suid. sunt humida et herbosa loca.

Πλεθριαῖος, ου, ὁ, plethrum seu jugerum æquans, qui plethri magnitudine est: ut, πλεθριαῖον διάστημα, apud Suid. [Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 7. Καὶ πρῶτον μὲν πύργους ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ ᾠκοδόμει, φοίνιξι θεμελιώσας οὐ μεῖον ἢ πλεθριαίοις. Vide Not. 2. et Suid. Lex. iii. 127. De Exp. Cyri. lib. 1. §. 4. ἀφικνοῦνται ἐπὶ τὸν Μαρσύαν ποταμὸν, τὸ εὖρος πλεθριαῖον.]

Πέλεθρον, apud Poëtas dicitur pro πλέθρον. ut Iliad. φ'. Ἑπτὰ δ' ἐπέσχε πέλεθρα πεσών.

Πελέθρισμα, τὸ, cursus jugeri, vel per determinata jugera. Hesych.

Composita.

Ἀπέλεθρος, ου, ὁ καὶ ἡ, immensus: ut, ἲς ἀπέλεθρος, immensa vis. Odyss. ι. Et, ἀπέλεθρον τρέχειν, longè currere, adeò ut immensum penè videatur intervallum. Il. λ'. Exponitur etiam, qui multa πλέθρα habet.

Δεκάπλεθρος, qui decem plethrorum seu jugerum est.

Δίπλεθρον, spatium duorum jugerum, duo jugera. Strabo.

Ἔκπλεθρος, plethri seu jugeri mensuram excedens. Eurip.

Ἐκπλεθρίζω, plethrum seu jugerum cursu emetiri: exercitii genus, de quo Gal. de san. tuenda l. 2.

Ἑξάπλεθρος, qui sex jugerum est. Herodot. [lib. 2.] αἱ δ' ἑκατὸν ὀργυιαὶ δίκαιαι, στάδιόν εἰσιν ἑξάπλεθρον.

Ἡμίπλεθρον, τὸ, dimidium jugeri. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 4. cap. 7. §. 6. τὸ δὲ χωρίον, ὡς καὶ σὺ ὁρᾷς, σχεδὸν τρία ἡμίπλεθρά ἐστιν, &c. Herodot. Hist. lib. 7.]

Πολύπλεθρος, qui multorum jugerum est. Eurip. in Alcest. [587.]

Τρίπλεθρος, qui trium jugerum est.

ΠΛΕ'ΚΩ, F. ξω, plecto, necto, connecto. Theocr. idyll. 1. Αὐτὰρ ὅγ' ἀνθερίκεσσι καλὰν πλέκει ἀκριδοθήραν. Theophr. ἐκ τῆς βίβλου ἱστία τε πλέκουσι καὶ ψιάθους, καὶ ἐσθῆτάς τινας, καὶ σχοινία. Interdum exponitur, texo, contexo: ut, στέφανον πλέκειν, Matth. 27. Item metaph. πλέκειν λόγους, perplexè loqui, apud Plat. in Hippia minore: et, πλέκειν μηχανὰς, apud eundem in symp. struere machinas, dolos nectere. (Æsch. Ch. 218.) Sic apud Aristoph. in Vesp. παλάμας πλέκειν, nectere manus, i. jungere. et apud Plut. in institut. Lacon. προφάσεις πλέκειν. Expon. etiam, compono, struo, construo. Ut apud Greg. ὁρᾶτε ὅπως πλέκει τὴν ᾠδὴν Θεὸς καὶ ῥήμασι καὶ διηγήμασι. Idem in invect. in Julian. πλέκειν ἐκ τῆς ἀστέρων κινήσεως τὰς γενέσεις καὶ τὰ συμβαίνοντα. Apud eundem Greg. ὅταν τοὺς πλέκωσι τιμὴν δημοσίαν, exp. ii qui publicum honorem instruunt vel adornant, ut fit principi urbem ingredienti primùm.

Πλέκομαι, nector, connector, &c. Ut apud Chrysost. ἐπλάκησαν οἱ στέφανοι. Et activè, idem quod πλέκω. ut Od. κ'. Πεῖσμα δ' ὅσον τ' ὀργυιὰν ἐϋστρεφὲς ἀμφοτέρωθεν Πλεξάμενος, &c. ¶ Item metaph. contexor, componor, concinnor: ut apud Hermog. κωμῳδία, τραγῳδία, συμπόσια Σωκρατικὰ, διά τινος ἁπλῆς μεθόδου πάντα πλέκεται. Exponitur etiam, implicor et conducor, apud Greg.

Πλέγμα, τὸ, omne id quod nexum seu contextum est. Theocr. idyll. 1. Exponitur et opus vitile, apud Theophr. Dicitur etiam de crinibus intortis seu implicitis et plexis: in ep. ad Timoth. 1. c. 2. Accipitur et pro reti, apud Xen.

Πλεγμάτιον, τὸ, implicamentum. Aristot. de part. anim. l. 4. c. 9.

Πλεγματόω, implico. Hesych.

Πλεκτὸς, οῦ, ὁ, plexus, nexus, textus, vel contextus, connexus, Plut. symp. 8. probl. 4. Odyss. χ'. Exponitur etiam textilis, nexilis. Fœm. πλεκτὴ, interdum absolutè dicitur pro σειρὰ πλεκτὴ, ut apud Plat. Com. teste Pollux. Interdum pro πλεκτὴ σπυρὶς, quod erat vas mensæ, quo cibi apponebantur, apud Aristoph. in Amphiarao. Expon. etiam rete, apud Plat. de Leg. (Æsch. Pr. 708. Œdip. Tyr. 1268.)

Πλεκτικὴ τέχνη, ars contexendi. Plato de Leg.

Πλεκτάνη, ης, ἡ, idem cum πλέγμα. Gal. in lex. Hippocr. Peculiariter πλεκτάναι dicuntur polypi cirri seu brachia, quibus τὰ συλληφθέντα inexplicabili nexu vincit. Diosc. lib. 5. cap. 13. Exponitur etiam πλεκτάνη, cirrus seu cincinnus, apud Aristoph. in Avib. Item rete, laqueus. (Æsch. S. c. Th. 501.)

(Πλεκτανόομαι. Æsch. Ch. 1049.)

Πλεκτάνιον, τὸ, parvus cirrus. Athen. l. 7.

Πλέγδην, nectendo, texendo, vel implicitè.

Πλεγνύω, poët. pro πλέκω. Oppian. lib. 3. de Venat.

Πλοκὴ, ῆς, ἡ, nexus. Philo de vita M. lib. 3. Exponitur et, contextus, compositio, argumentum, apud Hermog. Item dolus. Eurip. Est et figura oratoria: de qua Quintil. l. 9. c. 9. et Jul. Rufin.

Πλόκιμος, ὁ καὶ ἡ, textilis, qui necti texique potest. Theophrast. hist. pl. lib. 4. cap. 1.

Πλοκεὺς, έως, ὁ, qui plectit seu nectit. Pollux.

Πλοκὰς, άδος, ἡ, coma plexa, intorti crines, cincinni. Idem ex Pherecr.

Πλόκος, ὁ, cirrus, flexus capillus, coma plexilis. Soph. (Πλόκον χρυσήλατον. Eurip. Med. 787. 843.)

Πλόκιον, τὸ, idem: apud Suid. Est etiam genus quoddam monilis collaris, teste Hesych.

Πλόκιος, adjectivè, nexilis, vel textilis: ut, πλόκιοι μῦθοι, Od. ν'. perplexi et intricati.

Πλόκαμος, ου, ὁ, crines plexi et intorti, cincinni: cirri, vel nodi crinium nexorum. Il. ξ'. (Æschyl. S. c. Th. 334. τριχὸς δ' ὀρθίας πλόκαμος ἵσταται. 570.) Eurip. in Bacch. et in Elect. Herod. lib. 4. † Aristoph. Nub 335.† Sic etiam dicitur fumi vertex circumactus, teste Polluce.

Πλόκανον, τὸ, vitile opus. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 11.

Πλοκαμώδης, cirratus, cincinnatus. Hesych.

Πλοκαμὶς, ῖδος, ἡ, idem cum πλόκαμος, Theocr. Idyll. 13.

Πλοχμὸς, (per syncopen factum ex πλόκαμος,) idem. Iliad. χ'. Apoll. Arg. lib. 2. ‡679.‡

Πλοκάω, implicor, id est, coëo. Suid. [Aristoph. Lysistr. 152. πλοκοῦν. Schol. Συνουσιάζειν, ὅτι πλέκονται. Schol. Biset.]

Σπλεκόω, idem quod πλεκόω, ex πλέκω factum per metathesin literarum, et addito σ.

Διασπλεκόω, (comp.) idem quod σπλεκόω: unde, διεσπλεκωμένη, coitum passa. Aristoph. in Plut.

Composita: ac primùm cum præpositione.

'Αμφιπλέκω, circumnecto. Epigr. [Anacreon. Od. 42.]

'Αμφίπλεκτος, implexus. Hesych. [Soph. Trach. 519. ἦν δ' ἀμφίπλεκτοι κλίμακες.]

'Αναπλέκω, et ἀναπλέκομαι, implico, innecto. Item redimio, cæsariem colligo reticulo. apud Lucian. πάντες γὰρ ἐλλόβιοι ἀναπλέκονται, ἀναδούμενοι κρωβύλον ἐπὶ τεττίγων ἀνειλημμένον. Alibi, ἀναπλέκοντας, exp. cincinnis collectos crines habens.

'Αμπλέκω, dicunt poëtæ pro ἀναπλέκω, implico: item amicio.

Συναναπλέκω, (decomp.) idem Luc. in somn. [Dion. Long. de Subl.]

Διαπλέκω, intertexo. Item pertexo, contexo: vel simpl. texo. Hom. Hymn. in Mercur. 'Αφραστ' ἠδ' ἀνόητα διέπλεκε, θαύματα ἔργα. Sic et apud Plut. in symp. 7. usurpat. ¶ Apud eundem in Antonio, εἰ δὲ Πάρθοι διαπλέξειν μὲν οὐ δυνάμενοι τὸν στρατὸν, οὐδὲ διασπάσαι τὴν τάξιν, accipitur διαπλέκειν et διασπᾶν synonymως, pro dissipare, perfringere, perrumpere. ¶ Apud Plat. de leg. διαπλέκειν βίον, vitam pertexere, i. vitam degere, seu traducere.

Διαπλέκομαι, intertexor, texor. Plut. symp. 4.

Διαπλοκὴ, simultas. apud Plut. Διαπλοκή τις ὕπουλος, occulta quædam simultas.

Διάπλοκος, ου, ὁ καὶ ἡ, implicitus. cum dativo.

Διαπλόκιος, textilis, et διαπλόκιον, textile. Strabo lib. ult.

Decomp. 'Ανταναπλέκω, contrà implico: contrà intexo, velut implicando; obtexo. Sumitur metaph. quasi obtexo, et contrà comminiscor quod respondeam. Æschin. in Ctesiph. καὶ ἄλλ' ἀνταναπλέκειν πρὸς τοῦτο εἰδότες.

'Εμπλέκω, implico, irretio, vel innecto, intexo. Eurip. in Oreste. Κύκλῳ τοῖς μὲν σὺ, τοῖσδ', ἀρκυστάτων Μηχανὰς ἐμπλέξαντε Παῖδα Τυνδαρίδ' ὁ μητροφόντας ἔλαβεν. Exponitur etiam, confundo, permisceo; tracta metaphora à multiplici filo texturæ. Aristot. eth. l. 7. c. 13. καὶ ἐμπλέκουσι τὴν ἡδονὴν εἰς τὴν εὐδαιμονίαν εἰκότως, connectunt et permiscent.

'Εμπλέκομαι, implicor, irretior. Lucil. l. 2. Epigr. ἀράχνης Τοὺς πόδας ἐμπλεχθεὶς, ἔστηκ' ἀκίνητος, implicatus et irretitus pedibus tela araneæ. Metaph. apud Isocr. ἐν τοσούτοις κακοῖς ὄντες ἐμπεπλεγμένοι, tot malis impliciti. Item, implicor, i. magnopere occupor, et extricare me non possum. Vel, magnopere incumbo in aliquod inceptum. ut apud Polybium lib. 1. Συνορῶντες τοὺς 'Ρωμαίους ὁλοσχερέστερον ἐμπλεκομένους εἰς τὰ κατὰ τὴν Σικελίαν, majorem in modum incumbentes, cum curâ, magnopere occupantes se, in iis quæ &c. (cum εἰς. Æschyl. Pr. 6. 1078. Soph.) Œdip. Tyr. 1288.)

'Εμπλεκτὸν, structuræ genus apud Architectos. de quo videsis Vitruv. l. 2. c. 8. et Plin. l. 36. c. 22.

'Εμπλέκτρια, ἡ, quæ crines intorquet. Etymol. exp. κομμώτρια, quæ capillos facit. Cujus masc. habes in comp. ex Πλέκω, in Κεροπλάστης.

'Εμπλοκὴ τριχῶν, crinium implexus.

'Εμπλόκιον, Exod. 35. et 39.

Decomp. 'Αντεμπλέκω, mutuò implico, seu amplector.

'Αντεμπλοκὴ, mutuus amplexus, complexus mutuò hærentium, vel inter se. Basil.

Παρεμπλέκω, interplico, implico.

Παρεμπλοκὴ, interplicatio: seu interjectus, ut aëris inter duo corpora, apud Themist.

'Επιπλέκω, implico, permisceo, Galen. Therap. 10. ¶ Apud Hermog. ἐπιπεπλεγμένα προβλήματα, argumenta, causæ, controversiæ, implexæ et reciprocæ, quarum una trahit aliam. ¶ Exponitur etiam connecto.

'Επιπλοκὴ, implicatio, implexus. ¶ Accipitur et pro nexu amicitiæ, seu pro familiaritate et affinitate. Polyb.

Decomp. 'Ανεπίπλεκτος, qui aliis non permiscetur, insociabilis. Strabo lib. 2.

Καταπλέκω, complico, connecto. Diosc. lib. 4. cap. 72. (loquens de fructu solani halicacabi:) ᾧ καὶ οἱ στεφανοπλόκοι χρῶνται. καταπλέκοντες τοὺς στεφάνους. Apud Herodot. [lib. 4.] οὐκ εὖ ζόην κατέπλεξε, non probe vita excessit.

Καταπλοκὴ, ῆς, ἡ, contextus, complexio. [Plat. Tim.]

'Εγκαταπλέκω, (decomp.) innecto, insero. [Xenoph. Cyneg. cap. 9. §. 12. καὶ τοὺς ἥλους ἐναλλὰξ σιδηροῦς τε καὶ ξυλίνους ἐγκαταπεπλεγμένους ἐν τῷ πλοκάνῳ.]

Συγκαταπλέκω, simul implico, immisceo. Plut.

Παραπλέκω, attexo, admisceo, contexo, consero. Basil. παραπλέκειν τῷ λόγῳ, orationi attexere. Apud Pollucem l. 2. παραπλέκειν τὰς τρίχας, exponitur, ἀναπλέκειν, et παραπεπλεγμένη 'Αθηνᾶ, ἡ ἀναπεπλεγμένη. Exponitur etiam, per parodiam dico, apud Herm. οὐ γὰρ ἀπ' ἀλλοτρίων ποιημάτων τινὰ, ἀλλ' αὐτὸς ποιήσας παρέπλεξε.

Παραπλοκὴ, q. d. attextio, insertio: ut quum orationi versus aut hemistichium à poëta aliquo attexitur inseriturque. aitque Hermog. τὰς παραπλοκὰς τῶν ποιημάτων ἐν λόγῳ ἡδονὴν ἔχειν. velut apud Platonem, Σὺν δὲ δύ' ἐρχομένω, βουλευσόμεθ' ὅ, τι ἐροῦμεν.

Παραπλόκαμος, quidam exp. calamistratos capillos habens; qui est crinibus implicitis.

Περιπλέκω, circumplector. Item involvo orationem verbis, et contego seu sensum obumbro. Hermog.

Περιπλέκομαι, circumplico. Od. ψ'. ἀπὸ λέκτροιο θοροῦσα Γρηῒ περιπλέχθη, vetulam amplexa circumplicavit, seu vetulam circumplexa est. Item passivè, circumplicor, coëo. Aristot. de gener. an. l. 1. περιπλέκονται δ' ἀλλήλοις οἱ ὄφεις.

(Περίπλεκτος. Theoc. ιά. 8.) [Αὐτὰ δ' ἄρα πίτυος ἐς ἓν μέλος ἐγκρατέεσσα Πιτυῒ περιπλέκτας, &c.]

Περιπλέγδην, circumplexe, circumplicando se. Epig. l. 5.

Περιπλέγνυμι, circumplico. idem cum περιπλέκω.

Περιπλέγνυμαι, idem. Apud Suid. περιπλεγνύμενος καὶ φιλῶν, exp. circumplectens, et deosculans.

Περίπλεξις, circumplexus, amplexus.

Περιπλοκὴ, circumplexus, amplexus. [Eurip. Phœniss. 451.] ¶ Item schema rhetoricum, quum vel rem turpem, quam adversario objicimus, verborum involucris obtegimus: vel cum, quod diximus aut dicturi sumus, molestum auditu fuerit audientibus: vel si invidiosum sit dicenti. Hermog.

Περίπλοκος, circumplicatus, circumdatus amplexu.

Decomp. Συμπεριπλοκὴ, complexio, circumplexus, complicatio. Luc. de conscrib. hist.

Συμπλέκω, complico, connecto. Thucyd. lib. 4. τὼ χεῖρε ἐς τοὐπίσω ξυμπλέξαντες.

Συμπλέκομαι, complexu jungor. Synes. epist. 140. οὐδὲ γὰρ ἐμποδὼν ψυχαῖς ἐρωμέναις ἀλλήλων, ἀῤῥήτως συνίεσθαι ἔμελλε χωρεῖν καὶ συμπλέκεσθαι. Anguillæ quoque in coitu dicuntur συμπλέκεσθαι, apud Athen. l. 9. ¶ Συμπλέκομαί τινι, rem habeo cum aliquo, est mihi negotium cum aliquo: ut Æschin. de male gesta legatione, συμπλέκομαι δ' ἐν τῷ πολιτικῷ ἀνθρώπῳ γόητι καὶ πονηρῷ. Item hostes in pugna συμπλέκονται, i. manus conserunt. Plut. in Themist. συμπλέκεσθαι τοῖς πολεμίοις ὡρμημένος. Idem in Fab. αὐτόθι συμπλέκεσθαι πρὸς 'Αννίβαν. Item συμπεπλεγμένα ἀξιώματα, apud logicos, Gell. lib. 16. c. 8. enuntiatio conjuncta, copulata, connexa. Cic. conjunctio. τὸ συμπεπλεγμένον. τὸ ἐκ συμπεπλεγμένων.

Συμπλεκτικὸς, ὁ, conjunctivus, copulativus: ut, συμπλεκτικὸς σύνδεσμος, apud Hermog.

Συμπλεκτικῶς, more copulativorum, per copulativa, seu copulata. Porphyr. Exponitur etiam, copulatè, consertè et contextè.

Συμπλεκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, connexus, conjunctus, copulatus. Nonn.

Συμπλοκὴ, complicatio: item connexio, contextus. Plat. in polit. Dicitur et de complexu in coitu, et de manuum consertione in prælio, apud Luc. de calumn. et Basil. de vita solitaria. Item figuræ oratoriæ nomen.

Σύμπλοκος, ὁ καὶ ἡ, idem cum συμπλεκής. Apud Nonnum, σύμπλοκος ἱμάσθλη, flagellum è funiculis lorisque connexum seu contextum, aut plexum: vel, ut alii interpr. flagellum nexile. Apud eundem, σταυρῷ σύμπλοκος, cruci affixus.

'Ασύμπλεκτος, (decomp.) qui copulatus non est, vel non consertus. Item, qui complicari vel copulari et connecti nequit.

Composita sine præpositione: ac primùm ex πλεκτός.

Αὐτόπλεκτος, qui se ipsum implicat seu irretit. Oppian. 4. Hal.

Εὔπλεκτος, ὁ καὶ ἡ, bene plexus, eleganter nexus seu contextus: ut, σειρῇ εὐπλέκτῳ, Iliad. ψ'.

Ἄπλεκτος, non nexus seu complicatus. Item non redimitus, incomptus. Bion. Smyrn. idyll. 1. (21.)

'Ομόπλεκτος, in unum nexus, complicatus. Nonn.

Πολύπλεκτος, multùm implexus.

Σχοινόπλεκτος, è junco plexus, junco nexus. Athen. l. 3.

Φιλόπλεκτος, dicitur κῆμος, in Epigr. quasi gaudens nexu, et constrictionis seu cohibitionis amans.

Τανύπλεκτος, in longum plexus seu complicatus: epith. retis, apud Oppian.

Composita in πλεκὴς desinentia, itidem sine præpositione.

Βαθυπλεκὴς, profundi nexus. Oppian. 4. Hal.

Εὐπλεκὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem cum εὔπλεκτος, ut, εὐπλεκὴς δίφρος. Il. ψ'. (ζ. 449.) et apud Hesiod. †Asp. 306.†

Νεοπλεκὴς, recens textus seu plexus, nuper nexus seu contextus.

'Ομοπλεκὴς, in unum nexus, connexus, in unum plicatus. Epigrammat. lib. 5.

Παλιμπλεκὴς, retrorsum nexus seu plexus. Oppian. 4. Hal.

Τριπλεκὴς, ter plicatus, seu triplicatus. Greg. Naz.

Composita ex præt. med. πέπλοκα, itidem sine præpositione.

'Απλοκος, plexibus seu nexibus carens: non implicatus.

Βαθυπλόκαμος παρθενικὴ, virgo valdè capillata. Mosch. idyll. 2. [Apoll. Rhod. Arg. lib. 1. 742. 'Εξείης δ' ἤσκητο Βαθυπλόκαμος Κυθέρεια, 'Αρεος ὀχμάζουσα θοὸν σάκος.]

Δικτυοπλόκος, qui retia nectit, seu connectit. Poll. l. 7. c. 30.

Δολοπλόκος, dolos nectens seu texens, dolosus, fraudulentus. Sappho in ode ad Venerem, παῖ Διὸς δολοπλόκε. Apud Nonnum, φωνὴ δολοπλόκος, vox dolosa.

Δολοπλοκία, dolosum commentum, seu vafrum. Hesych. δολοπλοκίας exponit τὰς τῶν λόγων πλοκάς. Hippocr. ep. ad Demag.

Εὐθυπλοκία, ας, ἡ, recta textura, seu connexio. Plato in Polluce.

Εὔπλοκος, idem cum εὔπλεκτος et εὐπλεκής.

Εὐπλόκαμος, pulchros cincinnos seu cirros habens: ut, εὐπλόκαμος κόμη, apud Eurip. in Iphig. Aul. Exponitur et, pulchram comam habens. Pro eo poëtica dialysi dicitur ἐϋπλόκαμος. Od. δ. et alibi apud Hom. (Theoc. Id. 2. 46.)

[Εὐπλοκαμίς. Suid. Lex. i. 903. Εὐπλοκαμῖδες, καλλιπλόκαμοι. Hesych. Lex. p. 396. 2. Hom. Odyss. B. 119. ἐϋπλοκαμῖδες 'Αχαιαί. Γ. 542.]

Ζωνοπλόκος, qui zonas plicat, qui zonas conficit: zonarius.

'Ιοπλόκαμος, nigricantes in modum violæ crinium cincinnos habens. Hesych. [Pind. Pyth. Od. α. 1. Χρυσέα φόρμιγξ, 'Απόλλωνος καὶ ἰοπλοκάμων Σύνδικον Μοισᾶν κτέανον. Schol. μελανοπλοκάμων.]

Καλλιπλόκαμος, idem cum εὐπλόκαμος. Hom. Iliad. ξ'. Δήμητρος καλλιπλοκάμοιο ἀνάσσης.

Κεκρυφαλοπλόκος, qui reticula nectit. Pollux. lib. 7. c. 30. ex Critia.

Λινοπλόκος, retia plicans, seu complicans: piscator.

Οἰσυοπλόκος, qui salices contexit. Poll. l. 7.

Πολυπλοκία, versutia, dolus. Theogn.

Πολύπλοκος, in quo multæ sunt πλοκαί, multis nexibus implicitus. Apud Euripidem, πολυπλόκοις μορφαῖς, exp. variis formis. [Med. 480. Δράκοντά θ', ὃς πάγχρυσον ἀμφέπων δέρας, Σπείραις ἔσωζε πολυπλόκοις, &c. Xenoph. Lacedæm. Resp. c. 11. §. 5. 'Ο δὲ οἱ πλεῖστοι οἴονται, πολυπλοκωτάτην εἶναι τὴν ἐν ὅπλοις Λακωνικὴν τάξιν, &c.] Item dolosus, vafer, versutus: ut, πουλύποδος πολυπλόκου. apud Theogn. in Gnom.

Πολυπλόκως, multis nexibus, implicitè, vel multis nodis.

Πιθοπλόκος, qui vitilibus dolia religat. viator.

Σπαρτοπλόκος, qui spartum plectit, qui restes è sparto texit. Poll. lib. 7. cap. 30.

Στεφοπλόκος, ἡ, quæ corollas nectit, quæ serta texit. Plut. de aud.

Στεφανοπλόκος, ὁ καὶ ἡ, idem. Athen. l. 15. et Diosc. l. 4. c. 72.

Στεφανοπλοκέω, coronam necto, coronam texo. Plutarch. in polit. præcep.

Σχοινοπλόκος, qui è junco funes torquet seu nectit. Plutarch. περὶ εὐθυμίας.

Τανυπλόκαμος, cincinnos seu capillos promissos habens. Nonn.

Χρυσοπλόκαμος, aureos habens cincinnos: epithetum Latonæ, apud Hom. hymn. 1. in Apoll.

ΠΛΕΌΣ, et poëticè πλεῖος, ου, ὁ, et Atticè, πλέως, ω, ὁ, ἡ, plenus, refertus. Sophocl. Ταῦτ' ἐστὶ πάντα μωρίας πολλῆς πλέα, hæc verba stultitiæ multæ sunt plena. Aristot. de mundo. ταῦτα πάντα ἐστὶ θεῶν πλέα. Odyss. ἑ. Εἰδώλων δὲ πλέον πρόθυρον, πλείη δὲ καὶ αὐλή. Hesiod. in Erg. πλείη μὲν γὰρ γαῖα κακῶν, πλείη δὲ θάλασσα. Aristoph. in Nub. dicit, Æschylum esse ψόφου πλέων. Comparat. πλεώτερος, plenior. Od. κ'. πλειοτέρῃ σὺν χειρί. ☞ A πλεῖος, cujus comparat. πλείων.

Πλήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, plenus. Theo. lib. 1. πλήρεις αὐτοῦ ἦσαν αἱ νῆες. Et cum genit. Ut apud Theocr. idyll. 1. Πλῆρές τοι μέλιτος τὸ καλὸν στόμα Θύρσι γένοιτο. Sic apud Isocr. in epist. 1. ad Philippum, dicitur homo esse πλήρης ἀηδίας ἢ παιδιᾶς τινος. Exponitur etiam, plenus, perfectus, seu integer: ut, πλήρη ἔτη τέσσαρα, totum quadriennium, plenum quadriennium.

Πληρόω, ῶ, impleo, repleo. Theo. lib. 6. ἐπλήρουν τὰς ναῦς, naves implebant. Herodian. lib. 2. τριήρεις ἐπιβατῶν πληρώσας. ¶ Item impleo, i. uterum semine impleo, seu prægnantem reddo. Aristot. hist. an. l. 6. c. 24. (περὶ ἵππου ὀχείας) ἐντεταμένη δ' ἂν πληροῖ. ¶ Item suppleo, complementum adjicio. Demosth. καὶ τὰς ναῦς ἐπληροῦμεν αὐτοί, et classi supplementum nos ipsi præbuimus. Sic Thucyd. πληρῶ τὴν χρείαν, suppleo indigentiam, i. amissa reparo. Et in Epist. ad Phil. cap. 4. Θεὸς πληρώσει πᾶσαν χρείαν ὑμῶν, Deus supplebit omnem indigentiam vestram. ¶ Item impleo, i. compleo, perficio, promissis vel dictis satisfacio. Aristid. in Panath. καθάπερ τοὺς ἀριθμοὺς τὸν γεγραμμένον πεπληρωκέναι, numeros omnes implesse certaminis. Plat. in Tim. ὡς ἔχει τέλεος ἀριθμὸς χρόνου τὸν τέλεον ἐνιαυτὸν πληροῖ τότε. Act. Apost. c. 3. Θεὸς ἐπλήρωσεν οὕτω, Deus sic perfecit. Sic passim in sacris literis, πληρῶσαι τὸν νόμον, legem implere, i. juxta legis præscriptum vivere.

Πληρόομαι, οῦμαι, impleor. [Æsch. Ag. 321.] Theo. l. 2. τὰς ἀεὶ πληρουμένας (sub. ναῦς) ἐξέπεμπον πρὸς τοὺς πολεμίους. Hipp. l. 2. aphor. 11. ῥᾷον πληροῦσθαι ποτοῦ, ἢ σιτίου, facilius est impleri potu, quàm cibo. ¶ Item impleor, i. perficior, ad exitum perducor. Luca 4. σήμερον πεπλήρωται ἡ γραφή. Sic et Greg. ἀλλά μοι νῦν ἱκανῶς πληροῦσθαι δοκεῖ καθαρῶς. ¶ Πληροῦσθαι dicuntur etiam animantia fœminea, cùm semine implentur. Aristot. hist. anim. lib. 6. cap. 24. καὶ ἡ θῆλυς ὄρνις ἦν ἐπληρώθη. ¶ Item activè, impleo. Xen. Hellen. 6. μάλα ἀξίως τὰς ναῦς ἐπλήρωσε. Et Eph. c. 1. τοῦ πάντα ἐν πᾶσι πληρουμένου.

Πλήρωμα, τὸ, id quo completur seu perficitur aliquid, complementum, Aristot. polit. 3. Sic navium πληρώματα dicuntur ipsi remiges vel classiarii milites, quibus implentur; apud Thucyd. lib. 6. Interdum per complementa intelliguntur ipsa navigia instructa et armata, apud Luc. Exponitur et, supplementum, apud Polyb. lib. 1. et Gregor. Apud Græcos bib. interpr. πλήρωμα γῆς dicitur omne quod terra complectitur ita ut plena reddatur: ut Psal. 24. Et, πλήρωμα θεοῦ, Dei plenitudo. ¶ Exponitur et, impletio, in sacris literis. ut Gal. cap. 4. ὅτε δὲ ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, quum impletum jam esset tempus. et Rom. 13. πλήρωμα τοῦ νόμου, impletio legis. ¶ Item summa, seu summa completa, Aristoph. in Vesp. Exponitur et, onus, apud Phil. de vita M. l. 2. (V. Eurip. Med. 203. Soph. Tr. 1230.)

Πλήρωσις, εως, ἡ, repletio cujuslibet rei, et quacunque in parte. Hippocrat. Plato, Plut. Exponitur etiam, perfectio atque absolutio.

Πληρωτὴς, οῦ, ὁ, Athenis dicebatur is, qui collectos fructus, aut indictione coactos, vendebat iis, qui aut sorte aut emptione eos appetebant. Demosth. contra Mid.

Πληρωτικὸς, implendi seu replendi vim habens. Diosc. l. 2. c. 95.

Πλήθω, f. ήσω, impleo, repleo, Phocyl. καρπῶν πλήθουσιν ἀλωὰς, frugibus implent areas. Item neutraliter, plenus sum. Il. σ'. Ἠϊόνα τ' ἀνάμεστα, πολίεσσί τε πλήθουσαν. Et cum genit. apud Hesiodum in Erg. βιότου πλήθουσι καλιαί, domus refertæ sunt opibus ad vitam necessariis. Plut. in Fab. δρυμοὺς νεκρῶν πλήθοντας, saltus cadaveribus defunctorum refertos. Et, πλήθουσα ἀγορὰ, apud Synes. ¶ Exponitur etiam, inundo: quum de fluviis ac mari dicitur. Il. λ'. Ὡς δ' ὁπότε πλήθων ποταμὸς πεδίονδε κάτεισι. Hesiod. in Asp. †314.† Ἀμφὶ δ' ἴτυν ῥέεν Ὠκεανὸς πλήθοντι ἐοικώς. (Neut. Æsch. Pers. 272. Ag. 1229.)

Πλῆσμα, τὸ, explementum, seu id quo aliquid expletum est; Athen. lib. 3. Apud Aristot. l. 6. hist. an. c. 23. πλῆσμα λαμβάνειν sive δέχεσθαι, significat, prægnantem fieri, concipere atque impleri.

Πλήσμιος, ου, ὁ, replens, implens. Peculiariter de cibo dicitur, qui ventrem replet, et sanitatem affert. Athen. lib. 1. ¶ Exponitur etiam, delicatus, apud Plutarch. in Timol. ¶ Item fastidiosus, fastidium inducens, apud Themist. in explor. ¶ Τὸ πλήσμιον, fastidium, apud Plutarch. in Anton. et alibi. ¶ Exponitur et, satietas, apud eundem in Oth.

Πλησμίως, Gal. πλησμίως διαιτῶν, in victus saturitate degebat, quotidie explebatur cibis.

Πλησμονὴ, ῆς, ἡ, satietas, saturitas, expletio. Isocrat. et Plutarch. † Xen. Pæd. l. 4. p. 97. c.† In corpore humano alii interpr. redundantia, alii plenitudo, alii repletio, apud Plut. et Galen.

Πληθώρα, ας, ἡ, apud medicos est omnium humorum æquabilis redundantia. Galen. et Alex. Aphr. probl. 10. lib. 2. Pro eo Ionicè dicitur πληθώρη, et apud Herodot. de impletione fori usurpatur.

Πληθωρικὸς, plenus: ut, πληθωρικὸν σῶμα, apud Gal. ad Glauc. corpus humoribus plenum.

Πληθυρέω, ῶ, idem cum πλήθω, impleo.

Πληθυρέομαι, idem cum πλήθομαι, impleor, plenus sum: interdum etiam, inundo: ut apud Suid. πληθυρεῖται ὁ Νεῖλος.

Πλῆθος, εος, τὸ, idem cum πληθώρα, teste Galen. plenitudo humorum, inprimisque sanguinis in corpore redundantia. ¶ Item multitudo, multus numerus: interdum etiam simpl. numerus. Xen. Pæd. 1. πλήθει γε οὐκ ἂν ὑπερβαλοίμεθα τοὺς πολεμίους. Aristot. polit. 2. χίλιοι τὸ πλῆθος ὄντες. † ἐπὶ πλῆθος ἐτῶν, per numerum multum annorum. i. e. multos annos, provectam ætatem. Aristoph. Nub. 853.† ¶ Item plebs, vulgus. Thucyd. lib. 1. τῷ πλήθει τὰ μετὰ πείσαντες. Et apud eundem, Τὸ πλῆθος οἴεται, vulgus existimat. Sic et passim apud Aristot. et apud alios. † πλῆθος αὔξειν καὶ ἰσχύειν opp. τοὺς ἀρίστους. Xen. Pæd. l. 2. 59. e.† ¶ Interdum significat, magnitudo. Demosth. Philip. 4. ἡ μὲν οὖν ἀσέλγεια καὶ πλεονεξία, ᾗ πρὸς ἅπαντας ἀνθρώπους χρῆται, τοσαύτη τὸ πλῆθος, οἵαν ἀκούετε, tanta magnitudine est. (Soph. Œdip. Tyr. 123. 549.)

Πληθὺς, ύος, ἡ, multitudo, idem cum πλῆθος. Odyss. π'. et Iliad. ι. Thucyd. et Plat.

Πληθύω, multus sum, frequens sum. Plato lib. 3. de repub. ἀκολασίας δὲ καὶ νόσων πληθυουσῶν ἐν τῇ πόλει. Item plenus sum: ut apud Aristot. polit. 2. βέλτιον, τὸ διὰ τῆς κτήσεως ὁμαλιζομένης πληθύειν ἀνδρῶν τὴν πόλιν. ‡ augesco. Soph. Œd. C. 930.‡ (Trachin. 54. Æsch. Choëph. 1057. Πληθύομαι. Æsch. Suppl. 612.)

Πληθύνω, multum facio, multiplico, augeo. Hebr. 6. πληθύνων πληθυνῶ σε, multiplicabo et augebo te numero. Herodian. l. 3. ἐπλήθυνε τὸ φιλοχρήματον ἐξ ἀδείας φύσει. ¶ Item neutraliter, augesco, augeor numero, cresco. Act. Apost. cap. 6. Exponitur etiam, multiplicor, amplificor, apud Theophr. lib. 1. de caus. pl. (Æsch. Agam. 878.)

Πληθύνομαι, augeor numero, multiplicor, cresco. Aristot. hist. an. lib. 7. μετὰ τοὺς τόκους καὶ τὰς καθάρσεις ταῖς γυναιξὶ τὸ γάλα πληθύνεται. Sic et Petri 1. c. 1. (Æsch. Agam. 1379.)

Πληθυντικὸς, οῦ, ὁ, augendi et multiplicandi vim habens. Thucyd. et Xenoph. Gram. ἀριθμὸς πληθυντικὸς, numerus pluralis.

Πληθυντικῶς, numero plurali. Athen. l. 7.

Πληθυσμὸς, multiplicatio, auctio.

Πίμπλημι, f. πλήσω, idem cum πλήθω, impleo. Hesiod. in Erg. Βιότου δὲ τεὸν πίμπλησι καλιήν, rebus ad victum necessariis implent. Aristoph. πιμπλᾶσιν ἄρτων σῶμα, corpus panibus implent. † In aor. 2. ἔπλητο. Hesiod. Asp. 291.† ¶ Pro eodem dicitur et πίπλημι, in Epigr. et πιμπλάω, item πιμπλάνω.

Πίμπλαμαι, impleor, Iliad. ά. μένεος φρένες ἀμφιμέλαιναι πίμπλαντο. Sic et Luc. in vita sua, ὕδωρ πίνοντα, καὶ ὧν ἔτυχε, πιμπλάμενον, obviis quibusque se implentem. (Æsch. Pers. 134. πεδία πίμπλανθ' ὁμμάτων. Eurip. Phœniss. 479.)

Πιμπλάομαι, (perf. πέπλησμαι, aor. 1. ἐπλήσθην,) idem. Iliad. ί. ἀλλ' ἔτι μᾶλλον Πιμπλάνεται μένεος. † A perf. pass. πέπλημαι posset deduci in plusq. perf. 3. plur. πλῆντο Ion. pro ἐπέπληντο; nisi potius imperf. sit pass. ab inusitato πλῆμι; ut et redditur apud Hesiod. Th. 688. V. Stephan. Thesaurus. tom. 3. p. 381. Sic πλῆτο. Hesiod. Asp. 146. ubi et Schol. a πλῆμι in pass. πλῆμαι deducit.†

Πλῆμα, τὸ, idem cum πλῆσμα. Hesych.

Πλήμη, sive πλήμμη, ης, ἡ, æstus maris accedens, quum mare æstuans undansque affluit. Diod. Sic.

Πλημμύρα, sive πλημμυρίς, idem cum πλήμη, maris æstuantis accessus. Plut. de placit. phil. l. 3. c. 17. Exponitur et, maris inundatio. (Athan. V. S. Ant. 486.)

Πλημμυρὶς, ίδος, ἡ, idem quod πλημμύρα. Odyss. ί. (Æsch. Ch. 184.) Theophrast. et Aristot.

Πλημμύριον, ου, τὸ, æstuarium, et arx munita quæ est in æstuario extructa. apud Thuc. l. 8.

Πλημμυρὴς, inundans, plenus. Hesych.

Πλημμύρω, æstu inundo, restagno. Athen. l. 2.

Πλημμυρέω, idem. Epigr. Hinc comp. ἀναπλημμυρέω, redundo, exundo. Et, ὑπερπλημμυρέω, æstu exundo, restagno.

Πλήμνη, modiolus rotæ, fistula cui axis inseritur et circa quem ea volvitur, sic dicta ἀπὸ τοῦ πληροῦσθαι ὑπὸ τοῦ ἄξονος, ut docet Eust. Hesiod. in Asp. † 309.† ἐπὶ δὲ πλῆμναι μέγ' ἀΰτευν.

Composita : ac primùm ex πλέος.

Ἀνάπλεος, et Atticè ἀνάπλεως, plenus, refertus. Luc. σπινθήρων ἀνάπλεως, favillis plenus. Et, ἀνάπλεων ποιῆσαι, plenum reddere. Item, ἀνάπλεω, apud Dionys. Areop.

Διάπλεως, plenus.

Ἔκπλεος, et Atticè ἔκπλεως, expletus, vel cumulatè expletus. Xen. Pæd. 6. † p. 157. c. l. 6. 7. et l. 3. p. 67. d. et l. 4. p. 97. b.† et Demosth. ἔκπλεω πάντα ὑπάρχειν, abunde omnia suppetere. Fœm. ἔκπλεα, et neutr. τὰ ἔκπλεα, apud Ælianum.

Ἐκπλέως, cumulatè, plenè.

Ἔμπλεος, et ἔμπλειος, item ἔμπλεως, plenus. Alex. Aphr. [illegible] εἶναι ἔμπλεων. Od. σ'. Ἐμπλείην κνίσης τε καὶ αἵματος. (Soph. Tr. 1037.) ¶ Poeticè dicitur etiam ἐνίπλειος, ut Od. τ'. Οἴνου ἐνίπλειον.

Ἐμπλεόω, ῶ, impleo, satio, refercio.

Ἐμπλεὼς, idem quod ἔμπλεως.

Ἐπίπλεος, et ἐπίπλεως, plenus, refertus. Herodot.

Ἐπίπλεον, copiosiùs, ampliùs. Thuc.

Κατάπλεος, et Atticè κατάπλεως, expletus, cumulatè expletus. † Xen. Pæd. 1. 3. 5. in fem. καταπλέα.† Exponitur et, satietas.

Παράπλεως, plenus, vel pene plenus.

Περίπλεος, et περίπλεως, plenus, refertus, valdè plenus. † Xen. Pæd. l. 6. p. 162. b.† Dioscor. lib. 3. cap. 6.

Περιπλεῶς, valdè, sæpe. Hesych.

Περίπλεον, abunde. Apollon. Rhod.

Ὑπόπλεος, et ὑπόπλεως, plenus, refertus. Suid. (Luc. Som. p. 4.)

Composita ex πλήρης.

Ἀναπληρόω, ῶ, expleo, suppleo. Plat. in symp. ἀλλ' εἴ τι ἐξέλιπον, σὸν ἔργον, ὦ Ἀριστόφανες, ἀναπληρῶσαι, tuæ sunt partes supplere. Item impleo, plenum reddo. Theocr. Idyll. 7. Ἃ δαίμων εὔκριθον ἀνεπλήρωσεν ἀλωάς. Plut. in Alex. ἀναπληροῦν ἀβελτερίας καὶ φθόνου. ¶ Ἀναπληροῦν τὸν τόπον ἰδιώτου, 1 Corinth. cap. 14. exp. sedere inter idiotas qui ipse est idiota.

Ἀναπλήρωμα, τὸ, supplementum, explementum.

Ἀναπλήρωσις, εως, ἡ, expletio, suppletio. [Aristot. de Morib. lib. 3. §. 13. ἀναπλήρωσις γὰρ τῆς ἐνδείας, ἡ φυσικὴ ἐπιθυμία.]

Ἀναπληρωματικὸς, οῦ, ὁ, expletivus, explendi vim habens, ad explendum aptus.

Decomp. Ἀνταναπληρῶ, vicissim expleo. Coloss. c. 1. [Demosth. Orat. de Classibus. τούτων δὲ τῶν συμμοριῶν ἑκάστην διελεῖν κελεύω εἰς πέντε μέρη, κατὰ δώδεκα ἄνδρας ἀνταναπληροῦντας πρὸς τὸν εὐπορώτατον ἀεὶ, τοὺς ἀπορωτάτους.]

Ἐξαναπληρόω, repleo, compleo.

Προσαναπληρόω, suppleo, vel insuper repleo aut compleo. Aristot. in polit.

Συναναπληρόω, suppleo, ἀναπληρόω. Plut. [Anonymus de Nili increm. apud Herodot. pag. 608. 4. τὸν δὲ Νεῖλον οὐχ ὕδασιν τότε, ἐπεὶ γονίμοισι μὴ συναναπληροῦν.]

Ἀντιπληρόω, è contrario repleo, vicissim repleo, vires exhaustas repleo. Theophr. de caus. plant. lib. 2. ¶ Item suppleo quod deest. Joseph. Jud. hist. l. 2. et Xen. Hell. 5. † Pæd. l. 2. p. 30. a.†

Ἀπλήρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui impletus vel completus non est. Ἀπλήρωτα πληρώματα, dicuntur remigia malè instructa et armata. Pol. lib. 1. cap. 9. ¶ Exponitur etiam, inexpletus, inexplebilis.

Ἀποπληρόω, impleo, compleo, i. perficio, præsto. Herodian. lib. 2. ἀποπληρῶσαι ἃ ὑπέσχετο, implere promissa. Plat. lib. 2. de rep. τὰ λοιπά μοι τῆς ὑποσχέσεως ἀποπλήρωσον, complens, et ad exitum perducas. Item, expleo, satio, exatio.

Ἀποπλήρωσις, εως, ἡ, expletio.

Ἀποπληρωτὴς, ὁ, qui aliquid complet et perficit: executor. Suid. [Plat. de Rep. lib. 10. ἐκείνην (Lachesin) δ' ἑκάστῳ ὃν εἵλετο δαίμονα, τοῦτον φύλακα ξυμπέμπειν τοῦ βίου, καὶ ἀποπληρωτὴν τῶν αἱρεθέντων.]

Δυσπλήρωτος, completu, seu perfectu difficilis.

Εἰσπληρόω, impleo. Epicurus in epist. ad Men. apud Laërtium.

Ἐκπληρόω, expleo, compleo. Aristid. Item suppleo. Xen. Pæd. 6. † 4. p. 109. a. τὸ ἐνδεὲς. l. 4. p. 113. c.† (Eurip. Phœniss. 1095.)

Ἐκπλήρωμα, supplementum. Arrian. in rebus Ind.

Ἐκπλήρωσις, ἡ, expletio, supplementum.

Συνεκπληρόω, (decomp.) unà expleo vel suppleo, compleo. [Polyb. Hist. lib. 3. συνεκπληροῦν τὰς τῶν ἐνδεόντων ὁρμάς.]

Ἐμπληρόω, impleo.

Ἐμπλήρωσις, impletio, expletio.

Ἐπιπληρόω, adimpleo, vel simpliciter, impleo. Thuc. l. 7.

Εὐπλήρωτος, benè repletus, vel qui facile impletur. Gal. l. 1. Hippoc.

Ἡμιπλήρωτος, dimidia ex parte impletus, seu completus. Polyb. lib. 1. c. 9.

Ναρθηκοπλήρωτος, cujus ferula impleta est. Æsch. in Prometh. ‡ 109.‡ i. cujus narthecium, theca medicamentaria, plena est, et differta.

Παραπληρόω, justo completoque oneri infarcio, superaddo.

Παραπλήρωμα, quod oneri completo infarcitur; cento et omne redundans ac superfluum. Dionys. Halicarn.

Παραπληρωματικὸς, expletivus: ut, παραπληρωματικοὶ σύνδεσμοι, apud Demetr. Phaler. et alios.

Προσπληρόω, adimpleo, superimpleo. Xen. Pæd. 5. et Thuc. l. 7.

Συμπληρόω, compleo, expleo.

Συμπλήρωμα, complementum.

Συμπλήρωσις, ipsa complendi actio.

Συμπληρωτικὸς, complendi vim habens, ad complementum faciens.

Decomp. Ἀσυμπλήρωτος, non completus, vel qui compleri non potest.

Ὑπερπληρόω, supra modum impleo. Xenoph. [Κύρ. Παιδ. lib. Η. ὃ οὔτε κατασιτεῖται, οὔτε ὑπερπληρωθέντα λυμαίνεται. Lacedæm. Resp. §. 3. 1. Καὶ σῖτόν γε ἔταξεν αὐτοὺς, ὡς μήτε ὑπερπληροῦσθαι, μήτε ἐνδεεῖς γίγνεσθαι.]

Ὑπερπλήρωμα, nimia repletio.

Ὑπερπλήρωτος, nimis plenus. Aëtius lib. 7.

Composita, partim ex πλήθω, partim ex πλῆθος.

(Ἀμαξοπληθής. Eurip. Phœniss. 1175.)

Ἀναπλήθω, impleo, expleo. Odyss. έ. Ἦ μ' ἔφατ' ἐν πόντῳ, πρὶν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι, Ἄλγε' ἀναπλήσειν. Luc. πολλὰς τριακάδας καὶ ἑβδομάδας ἀναπλήσας. † τῆς αἰδοῦς ἄγαλμα. Aristoph. Nub. 991.† Et cum genit. apud Aristoph. in Nub. † 1019.† et Plat. in Apolog.

Ἀναπλήθομαι, impleor. apud Ceb. Theb.

Ἀναπληστικὸς, expletivus, impletivus.

Decomp. Συναναπλήθω, compleo. Plut.

Ἀνδροπληθία, hominum multitudo, virorum amplus numerus. Suid. (Æsch. Pers. 235.)

Ἀπλήμων, inexpletus, insatiatus. Hesych.

Ἄπληστος, ου, ὁ καὶ ἡ, inexpletus, inexplebilis, insatiabilis. Xenoph. Pæd. 8. ἄπληστός εἰμι χρημάτων. Sic, ἄπληστος αἵματος, inexplebilis cruore, apud Herodot. Et sine genit. apud Plat. in Epistol. φεύγειν φυγῇ ἀπλήστῳ, fugere indefesso quodam studio. (Æsch. Ag. 102. Suppl. 730. ἀπλήστου κοίτας ἔρως. Eurip. Med. 150. Soph. El. 1336. Theoc. ιʹ. 30.)

Ἀπλήστως, inexplebiliter, insatiabiliter. Xen. Pæd. 4. πρὸς μηδεμίαν ἡδονὴν ἀπλήστως διακεῖσθαι, nulli voluptati insatiabiliter deditum esse.

Ἀπληστία, insatiabilitas, inexplebilis cupiditas. Plat. epist. 8. ἀπληστία ἐλευθερίας. Et per se, εἰς τοῦτο ἀπληστίας ἦλθε. Isocr. in Panath.

Ἀπληστεύομαι, inexplebilis seu insatiabilis sum.

Digitized by Google

Ἀπλέατος, idem quod ἄπληστος. Suid. Item, numero infinitus, magnitudine immensus. Hesych. Pro eo per syncopen dicitur ἄπλετος, apud Poëtas, et Plutarch. de procreat. animi. (Soph. Tr. 1000.) ¶ Item ἄπλατος, qui adiri non potest, inaccessus. de qua sign. vide in comp. ex Πέλας.

Ἀποπλήθω, impleo, expleo. Item saturo, satio, seu exsaturo, exsatio.

Ἀρσενοπληθής, viris plenus, apud Æsch. [Suppl. 30.]

Γυναικοπληθής, ἐς, ὁ, mulieribus plenus. Eurip. in Alcest. [950.] (Æsch. Pers. 122.)

(Δημοπληθής. Æsch. Ag. 132.)

Διαπλήθω, expleo, compleo. Nonn. Ἄντυγα πατρῴοιο διαπλήσας ἑαυτοῦ.

Διπληθής, duplicatus, bis plenus. Nic. in Alex.

Ἐκπλήθω, expleo, compleo. Herodot. ἐκπλῆσαι τὸν νόμον, legem implere. Eurip. in Hec. θανοῦσα δ', ὦ ζῶσ', ἐκπλήσω βίον. Apud eundem, ἐξέπλησε τὴν ἁμαρτίαν, exp. luit crimen. Et, κίνδυνον ἐκπλήσας, exp. perfunctus periculo. (V. Æschyl. Pers. 430. Eurip. Phœniss. 163. 1303. Soph. Tr. 257.)

Ἐκπληθύνω, idem. (plenus sum. Æschyl. Pers. 421.)

Ἐμπλήθω, impleo. † Xen. Pæd. l. 3. p. 84. c.† Plat. Epist. 7. ἐλπίδος ἐμπλῆσαι, spe implere. Plat. in Pericl. ἐμπεπληκὼς τὴν πόλιν χρημάτων, qui pecuniis urbem implevit et locupletavit. Sic apud Theocr. Idyll. 25. ἐμπλήσασα γάλακτος, quum implesset lacte. Item expleo, exsatio, exsaturo. Demosth. ἐνέπλησεν αὐτοῦ γνώμην, explevit mentem ejus. Aristoph. ἐμπλήσω λόγων, verbis explo et exsatia. (Eurip. Phœniss. 672.)

Ἐμπλήθομαι, expleor, exsatior, exsaturor. Aristoph. in Plut. μηδαμῶς ἐμπεπλησμένος, nulla re exsatiatus. Et Xenoph. ἐμπλήθομαι θηρῶν, venationibus exsatior. † ἐπὶ τὸ ἐμπλησθῆναι, ad satietatem sc. cibi. Xen. Pæd. 1. 3. 4. Cum particip. 1. 4. 4.† Plut. in Pomp. ἐμπλησάμενος μυρίας ἀρχὰς ὅλους, qui implevit.

Ἐμπλήδην, implendo, confertim. Nicand. in Alex.

Ἐμπληθής, plenus. Nic. in Ther.

Ἀντεμπλῆσαι, (decomp.) vicissim implere. Xenoph. τὸν οἶκον αὐτοῦ ἀντεμπλήσαντες τῶν ἐπιτηδείων, amicis familiam implentes loco liberorum quos lugebat. [Phav. Lex. pag. 90. 3. Ἀντεμπλήσαντες, ἀνταπληρώσαντες. Ξενοφῶν. Sc. de Cyri Exp. lib. 1. cap. 5. § 20. Suid. Lex. i. 219. Vide Notam Cl. Kusteri.]

[Ἐπιπλήθω. Apoll. Rhod. Arg. iii. 270. [illegible] ὁμάδοιο ἴχνος ἐπιπλήθει.]

(Ζαπληθής, copiosus. Æsch. Pers. 316.)

(Θυμοπληθὴς ἄτα, θυμοῦ γέμουσα. Æschyl. S. c. Th. 692.)

Ἰσοπληθής, æqualem plenitudinem habens, æqualiter plenus. Pollux lib. 4. c. 20. [Xenoph. Orat. in Agesil. cap. 2. § 9. σχεδὸν δὲ καὶ ὁ ἱππικὸς ἑκατέροις ἰσοπληθής. Thucyd. Hist. lib. 6.]

Καταπλήθω, impleo, repleo, oppleo. Athen. l. 4. κατέπλησα τὸ χεῖλος, οἷα ἐνέπλησα δέ.

Κενταυροπληθής, centauris plenus. Hercules apud Eurip. [Herc. Fur. 1273.] κενταυροπληθῆ πόλεμον ἐξήνυσα.

Μυριοπληθής, ἐς, infinitus numero. μυριοπληθὴς κόσμος, apud Eurip. [Iph. in Aul. 571.] exponitur, varius et multiplex ornatus.

Οἰνοπληθής, vino plenus, i. vino abundans, vini ferax. Od. ξ.

Παμπληθὴς, confertus. Plut. in Pomp. et Xen. Hell. 6. Item permultus, quamplurimus. Demosth. παμπληθὴς χρόνος, quamplurimum tempus. Et Gregor. παμπληθέσιν ὀνόμασι, permultis nominibus.

Παμπληθεὶ, seu ut Suid. πάμπληθες, cum tota multitudine, quamplurimum, plenissime.

Παμπληθὶ, confertim, per totam multitudinem. Luc. 23.

[Παμπληθία. Soph. Laocoon. ut a Dion. Halicarn. citatur, vol. 1. 38. 11. Κυκλεῖ δὲ πλῆθος [illegible] παμπληθίας.]

Περιπλήθω, impleo: unde, περιπλήθοντο, apud Xen. in Hell.

Περιπληθὴς, prægrandis, ingens, vel magnus. Od. ζ. et apud Luc. Item perplenus, redundans. apud Plut.

Πολυπληθὴς, multus numero.

Πολυπλήθεια, magna multitudo, frequentia, item copia, apud Suid. [Aristot. de Hist. Animal. σημεῖον ποιούμενοι τὴν πολυπλήθειαν αὐτῶν.] Scribitur et πολυπληθία, apud Pollucem l. 4. cap. 20. ex Dem. et Hyperide. [Polyb. Hist. lib. 1. ἐν τῆς τοῦ ναυτικοῦ πολυπληθίας, &c.]

Πολυπληθύω, multus numero sum, augeor, et cresco numero. Exod. cap. 5.

Συμπληθύνω, una multiplico et augeo: item simul impleo, compleo. Xenoph. in œcon.

Συμπληθύω, idem.

Ὑπερπλήθω, redundare facio, ultra modum impleo. Sophocl. in Œd. † Tyr. 779.†

Ὑποπλήθω, subimpleo. Æl. var. hist. [Plat. Phædr. γαργαλισμοῦ τε καὶ πόθου οἴστρου ὑποπλησθῇ, &c. Herodot. Hist. lib. 6. ἀεὶ δὲ τίκτειν αὐτοὺς αἱ γυναῖκες ὑποπλησθεῖσαι, &c.]

Χαλκοπληθὴς, q. d. ære impletus: armatus. ut, χαλκοπληθὴς στρατὸς, Eurip. in Suppl. [1220.]

Χειροπληθὴς, manum implens, tam magnus multusque ut manum impleat. ut, χειροπληθὴς κορύνη, apud Theocr. idyll. 25. Et, τὸ χειροπληθὲς, quantum manu comprehendi potest, apud Diosc. lib. 1. c. 7. et alios medicos Græcos.

Χειροπληθιαῖος, idem. Theophr. hist. pl. l. 9. c. 4.

Composita ex πίμπλημι.

Ἀμπίμπλημι, pro ἀναπίμπλημι. Pind. Nem.

Ἀναπίμπλημι, repleo, impleo. Plutarch. de discern. adul. ἀναπίμπλησι τὴν ἀληθῆ φιλίαν ἀπιστίας. Et Chrysostom. ὅσης ταραχῆς ἀναπίμπλησιν αὐτούς.

Ἀναπίμπλαμαι, impleor, repleor. Suid. † κακίας. Xen. Pæd. 2. 30. c.† ‡ ἀναπιμπλάμενοι, oppleti. Thuc. 2. 51.‡

[Ἀντιπίμπλημι. Plat. de Leg. lib. 4. τοῦτο γὰρ ἔχουσα, πολλὴν ἐξαγωγὴν ἂν παρεχομένη, νομίσματος ἀργύρου καὶ χρυσοῦ πάλιν ἀντιπίμπλατ' ἄν.]

Ἀποπίμπλημι, vel ἀποπιμπλάω, impleo, expleo. Item satio, saturo. Plut. ἀποπιμπλάναι θυμὸν, satiare iram. [Herod. lib. 2. cap. 129.]

Ἐκπίμπλημι, vel ἐκπιμπλάω, expleo, compleo. Eurip. in Suppl. ἐμοί τ' ἐξεπίμπλασαν φόβον. Idem in Iphig. Taur. φυγῇ λεπαίας ἐξεπίμπλαμεν νάπας. (Phœniss. 1427.)

Ἐκπίμπλαμαι, repleor, &c. Idem in Helene, ἕδρα τ' ἐξεπίμπλατο βοῆς κελεύστου φθέγματα. † τὸ ἱππικὸν, equitatum. Xen. Pæd. p. 152 b.†

Decomp. Ἀνεκπίμπλημι, repleo. Xen. anab. 3. [cap. 4. sec. 14.]

Ἐμπίμπλημι, seu ἐμπίπλημι, impleo. Il. φ'. ἐμπίπληθι ῥέεθρα, fluenta tua implens. Aristid. ἐμπλήσαντες φυγῆς τὴν θάλατταν. Sic apud Plut. in Oth. ἐνεπίμπλασαν φόβου τοὺς ἀντιπάλους ἔτι, impleverunt metu.

Ἐμπίμπλαμαι, seu ἐμπίπλαμαι, impleor. Xen. Pæd. 4. μήτε σίτου, μήτε ἀφροδισίων ἐμπίπλασθαι. Item expleor, exsatior. Æschin. in Ctes. ἐμπιπλάμενος τῆς ἀδείας ἐφ' ὑμῶν ἐξουσίας, exsatiatus potestate seu licentia a nobis concessa.

Διεμπίπλημι, seu διεμπιμπλάω, et διεμπιπλάω, impleo, differcio. Hesych.

Ὑπερεμπίπλημι, supra modum impleo. Xen. Pæd. 1. δύσφορόν τι ὑπερεμπίπλασθαι, nimio cibo augeri, grave, gravat nimia repletio.

Καταπίμπλημι, sive καταπίπλημι, repleo, oppleo, impleo. Athen. l. 4.

Καταπίμπλαμαι, impleor, oppleor, repleor. Plut. ¶ Καταπιμπλάσομαι, opplebo.

Ὑπερπίμπλημι, supra modum impleo. Hippocr. de nat. Hom.

Ὑποπίμπλημι, impleo, repleo. quam proxime impleo.

Ὑποπίμπλαμαι, compleor, oppleor, repleor. Diosc. l. 3. c. 26. ὑποπίμπλαται [illegible], halatu completur. Sic et Plut. in Pericle: ὑποπιμπλάμενος τῆς μετεωρολογίας, impletus cognitione meteororum.

ΠΛΕΥΡΑ', ᾶς, ἡ, latus, costa. Soph. Πλευρὰν διαρρήξαντα τῷδε φασγάνῳ. Diosc. l. 3. c. 78. πλευρᾶς πόνος, lateris dolor. Plut. πλευραὶ, latera, costæ. Il. ψ'. ἀνὰ πλευράς τε καὶ ὤμους. Sic et Il. ι. et ά. Tribuuntur et rebus inanimatis. Plat. de aud. τίς ἡ κατὰ πλευρὰν ἢ κατὰ διάμετρον κίνησις; Sic apud Aristoph. πλευρὰ πιθάκνης. Et, πλευραὶ ποταμοῦ, apud Dion. de situ orb. fluminis latera, i. ripæ.

Πλευρὸν, οῦ, τὸ, idem. Diosc. l. 4. c. 147. ἀλγήσεις περὶ πλευρὸν καὶ πνεύμονα. Et, πλευρὰ, idem quod πλευραί. Il. γ'. Soph. in Trachin. (1242. Eurip. Phœniss. 1571.) Dicitur et de rebus inanimatis. Soph.

Πλευρόθεν, a latere, vel de lateribus. (Soph. Tr. 935.)

Πλευρίτης, ου, ὁ, lateralis. Poll. l. 2.

Πλευρῖτις, ἡ, fœm. Sæpe absolute usurpatur, pro πλευρῖτις νόσος. Ut apud Athen. l. 10. Aët. l. 8. c. 96. Alex. Trall. l. 6. c. 1.

Πλευριτικὸς, ὁ, pleuriticus, qui lateris morbo laborat. Diosc l. 2. c. 96. Ægin. l. 3. c. 33.

Πλεύρωμα, idem quod πλευρά. Hesych. (Æsch. S. c. Th. 895. Ch. 684.)

Εὐράξ, ex obliquo. Ionice, pro πλευράξ, per aphæresin. Iliad. λ. et apud Aristoph. in Avib.

Composita.

Ἀντίπλευρος, qui est contra latus, qui adverso est latere. Strabo.

Ἄπλευρος, ὁ καὶ ἡ, latus non habens, vel latus nullo auxilio stipatum habens. Hesych. Exponitur et, fulcro carens.

Βούπλευρον, τὸ, bupleuron: herba, de qua Nic. in Ther. et Plin. l. 22. cap. 22.

Ἑξάπλευρος, sex latera habens. Phryn.

Ἔμπλευρος, latera plena habens: in Geopon.

Ἐμπλευρέω, in latus alicujus insilio, costas alicujus insulto.

Ἐμπλευρίζομαι, unde, ἐμπλευρῶ, insili in latus, apud Hesych. ex Soph. captivis.

Ἐπίπλευρος, qui supra latus est seu latera, costis superjacens. Et, τὰ ἐπίπλευρα, (sc. μέρη,) laterum superior pars, locus ad mammillas sub alis. Hesych. Latera magna habens. Pind.

Ἑπτάπλευρος, qui septem latera habet. Item, cui septem costæ sunt.

Ἑπτάπλευρον, a quibusdam etiam dicta fuit plantago major, ut est in append. Diosc.

Εὔπλευρος, qui bonis firmisque lateribus est. [Aristot. de Hist. Animal. lib. 4. ἔστι δὲ τὰ μὲν ἄνω καὶ πρόσθια πάντων τῶν ἀρρένων, κρείττω, καὶ ἰσχυρότερα καὶ εὐπλευρότερα.]

Ἰσόπλευρος, qui æqualibus est lateribus, seu æquales costas habens. ut, τρίγωνον ἰσόπλευρον, apud Aristot. et Euclid.

Μεσόπλευρος, seu μεσοπλεύριος, qui in medio latere est. Et, τὰ μεσόπλευρα, mediæ costæ. Pollux l. 2.

(Παραπλευρόω, latera construo. Philostr. l. 3. c. 34.)

Παράπλευρος, qui ad latus, seu costas est.

Παραπλευρίδια, τὰ, arma quæ tegunt equorum latera. Xenoph. Pæd. 6. et 7.

Πολύπλευρος, multa habens latera. Plat.

Τανύπλευρος, cujus latera in longum latumve tensa sunt. Epigr.

Τετράπλευρος, quatuor latera seu costas habens. ut, τετράπλευρον σχῆμα, apud Eucl.

Τρίπλευρος, tria latera habens.

Χαλκόπλευρος, ærea habens latera. Soph. † El. 54.†

ΠΛΕ'Ω, et Ionice πλείω, F. πλεύσω, navigo. Od. ι. Ἑπτὰ δὲ καὶ δέκα μὲν πλέεν ἤματα, ποντοπορεύων. Xen. Pæd. 8. ὥσπερ οἱ πλεῖν αἱρούμενοι μετὰ τῶν εὐσεβῶν μᾶλλον, ἢ μετὰ τῶν ἠσεβηκότων τι [illegible]. Et cum præpositionibus. Ut apud eundem, Hellen. l. 1. ἔπλεον ἐπὶ Λέσβου καὶ Ἑλλησπόντου. Ibidem, ἐπὶ Λαμψάκου πλέοντες. Eurip. in Troad. πλεῖ κατὰ πορθμὸν, πλεῖ κατὰ δαίμονα. Item, πλέω παρὰ γῆν, terram lego. (cum Acc. Loci Med. 7. Æsch. Ag. 700.) Exponitur etiam, navicularium exerceo, apud Demosth. ¶ Πλέω, est etiam nomen ex contracto πλέω, ὁ πλείω, pro πλείων, a positivo πολύς.

Πλέομαι, (med.) f. πλεύσομαι, et Attice πλευσοῦμαι, idem quod πλέω. Thuc. l. 1. εἰ δὲ ἐπὶ Κέρκυραν πλευσεῖσθε.

Πλέομαι, (pass.) unde πλεομένη θάλαττα, mare quod navigatur. Luc. in Cont. Et, πεπλευσμένον πέλαγος, navigatum mare. Xenoph. Pæd. lib. 6.

Πλεῦσις, εως, ἡ, navigatio.

Πλεύσιμος, et πλευστικὸς, navigabilis. Item navigationi accommodus, navigationem promovens. ut, πλευστικὸς οὖρος, apud Theocr. idyll. 13.

Πλόος, et per contractionem πλοῦς, ὁ, navigatio, cursus. Theocr. idyll. 10. Τόδε κατάδοντα πλόον [illegible]. Thuc. l. 1. οἱ μὲν Κορίνθιοι τόν τε πλοῦν ἐφ' ὅσον παρεσκευάζοντο. Hinc et, δεύτερος πλοῦς, proverbialiter dicitur, apud Aristot. Eth. 2. c. 8. Interdum exp. expeditio navalis: apud Soph. ὁ δὲ τόνδε πλοῦν ἐστείλαμεν. ¶ Improprie de terrestri dicitur itinere apud Nic. in Ther.

Πλωτὴ θάλαττα, mare navigabile. Suid.

Πλώω, et Πλώομαι, Poetice, idem quod Πλέω. Odyss. ε. τῷ οἱ πλώουσ' ἐλαφρῶς. Hinc et imperat. πλώετε, apud Apollon. Et aor. ἔπλωσε, apud Herodot. Item nato, fluito: ut Il. φ'. πολλὰ δὲ τεύχεα καλὰ δαϊκταμένων αἰζηῶν Πλῶον.

Πλωΐζω, et πλωΐζομαι, idem quod πλέω. prius apud Hesiod. in Erg. posterius apud Thuc. Strab. et Luc. ¶ Πλωΐζω Suidæ est et περαιοῦσθαι. ¶ Scribitur et πλοΐζομαι, apud Polyb.

Πλώϊμος, ὁ καὶ ἡ, navigabilis, navigationi idoneus: ut, πλώϊμοι νῆες, apud Demosth. et Thucyd. [lib. 1.] Pro eodem scribitur et πλόϊμος, apud Dem.

Πλώσιμος, idem: ut, πλώσιμον πέλαγος, apud Soph.

Πλωτὸς, idem: ut, πλωτὸν πέλαγος. Phil. de mundo. Apud Homer. Odyss. κ'. πλωτῇ νήσῳ, a quibusdam exp. insula sita in locis qui navigari possunt, obque id celebribus: ab aliis, quæ circumcirca navigari potest, nec (ut aliæ insulæ) petras marinas occultatas habet. Vide Eust. ¶ Interdum significat, natatilis: ut, πλωτὰ ζῶα, apud Phil. [Aristot. de Hist. Animal.]

Πλωταὶ, peculiariter dictæ sunt anguillæ quædam in Sicilia, Lat. flutæ. de quibus Pollux Plin. et Macrob.

Πλῶτες, mugiles pisces: tanquam a nominat. πλώς. de quibus vide Athen. et Eust.

Πλώτωρ, ορος, ὁ, navigator. Item natator.

Πλωτὴρ, ῆρος, ὁ, idem. Musæus in Leand. Significat etiam nautam, apud Aristot. polit. l. 3. et rhet. 3. [Aristoph. Eccles. 1079. Ἕλκοιτε τοὺς πλωτῆρας ἂν ἀφικνουμένους.]

Πλωτικὸς, navigationi vel natationi aptus. ¶ Item qui nauticæ rei dat operam. Plut. ¶ Sumitur et pro mercatore, in dialogo qui inscribitur Axiochus.

Πλωὰς, άδος, ἡ, q. d. natatilis: avis genus, a natando sic dicta. Suid.

Πλωὶς, ίδος, ἡ, idem quod πλωάς. Apoll. Rhod.

Πλωΐαδες, natantes nubes, et quæ crebro circumferuntur. Aristoph.

Πλοῖον, τὸ, navigium. Thuc. πλοῖα, καὶ ὁλκάδες.

Πλοιάριον, τὸ, navigiolum. Xen. Hell. 4. ¶ Item calceamenti muliebris genus. Pollux. (Aristoph. R. 139.)

Composita: ac primùm ex πλέω cum præpositione.

Ἀναπλέω, (q. d. navigando ascendo,) provehor in altum, e portu solvo, solvo. Xen. Hell. 4. [illegible], Ἰφικράτην ἀναπεπλευκότα ἐπὶ τὴν Προκόννησον. Thucyd. ἀναπλεύσαντες ἀπὸ θαλάσσης ἐς τὸν Νεῖλον. ¶ Exponitur et, fluito, innato: apud Alex. Aph. οἱ ἐν ὕδασιν ἀποπνιγόμενοι μεθ' ἡμέρας ἀναπλέουσι.

Ἀνάπλοος, et contracte, ἀνάπλους, navigatio ejus qui solvit è portu. ¶ Exponitur et, renavigatio, remeatio quæ fit navi.

Ἐπαναπλέω, (decomp.) idem quod ἀναπλέω. Xenoph. Hell. 4. ὅπως ἐκεῖ, ὅσπερ εἰώθει, ἐπ' ἀργυρολογίαν ἐπαναπλεύσειεν.

Ἀντιπλέω, contrà navigo, navi occurro.

Ἀντίπλοια, ἡ, dicitur esse navigatio quæ fit averso utrinque remorum actu et impulsu: metaphoricè autem accipi pro æquabilitate et parilitate. Ut apud Polyb. ζυγοστατούμενον ἐπὶ πολὺ διαμένῃ κατὰ τὸν τῆς ἀντιπλοίας λόγον ἀεὶ τὸ πολίτευμα.

Ἀποπλέω, abnavigo, navi seu navigio discedo: oram solvo. Thuc. ἀπέπλευσαν ἐπ' οἴκου. Exponitur et, renavigo, remeo. Dicitur et καταχρηστικῶς de terrestri itinere. Ut apud Aristoph. ἀπόπλει νυν ἐπὶ τὸ χωρίον.

Ἀπόπλοος, et contractè ἀπόπλους, discessus alicujus oram solventis. Item renavigatio, remeatio.

Διαπλέω, (q. d. transnavigo,) navigando transeo, trajicio, transmitto. Exponitur et, enavigo, i. trajicio navigando. Herodian. l. 8. ὡς δὲ διέπλευσαν τάς τε λίμνας καὶ τὰ τενάγη. Luc. in Hermot. τὸν Αἰγαῖον ἢ τὸν Ἰόνιον διαπλεῦσαι θάλατταν. Metaphoricè apud Herodot. διαπλώσαντες τὸν βίον εὖ.

Διάπλοος, et διάπλους, trajectus vel trajectio, transmissio. (Æsch. Pers. 382.)

Δυσανάπλους, (decomp.) ut, δυσανάπλους ποταμός, fluvius qui non potest adversa aqua navigari. Strab.

Ἐπιδιαπλέω, (decomp.) insuper trajicio. Exponitur et simpl. trajicio. Xenoph.

Εἰσπλέω, et ἐσπλέω, (q. d. innavigo, navigando ingredior,) adnavigo. Eurip. in Iphig. Taur. αὔξεινον πόρον, Συμπληγάδας πέτρας, εἰσεπλεύσαμεν. Aristot. de mundo, εἰσπλέοντι τὰς Ἡρακλείους στήλας. † Metaph. ὃν δόμοις ἄνορμον εἰσέπλευσας. Soph. Œd. Tyr. 431.†

Εἴσπλοος, et εἴσπλους, adnavigatio, ingressus navigantis. Exponitur et, locus per quem introëunt naves in portum. Thuc.

Decomp. Δυσείσπλοος, in quem nave intrari seu navigari vix potest, δυσείσπλευστος. Strabo.

Ἐκπλέω, enavigo, è portu exeo. solvo. Demosth. ἔτι δ' οὐκ ἐνεργὸν οὔτ' ἐξέπλει ἐνθένδε. Thucyd. μετ' ἐκπλεῖν μέλλων, μετ' ἐκπλεῦν. Eurip. in Helen. τῆσδε πῶς δυναίμεθ' ἐκπλεῦσαι χθονός; ¶ Apud Suid. ἐκπλεύσαντες τῶν φρενῶν, metaphoricè dicuntur mente alienati, et ab ea egressi, tanquam è portu, seu statione.

Ἔκπλοος, et ἔκπλους, enavigatio, eruptio. Plat. in epist. et Thuc. [Ἔκπλους, ἔκπλουν. Æschyl. Pers. 367. 385.]

Decomp. Ἀντεκπλέω, contrà enavigo, vicissim solvo: vel classe obviam eo navigantibus. Thuc. l. 4. [§. 13.]

Διεκπλέω, erumpo per mediam classem hostium.

Διέκπλοος, et διέκπλους, eruptio hujusmodi. Thuc. [lib. 1. §. 49. διέκπλοι δ' οὐκ ἦσαν, ἀλλὰ θυμῷ καὶ ῥώμῃ τὸ πλέον ἐναυμάχουν, ἢ ἐπιστήμῃ. Schol. διέκπλους ἐστὶ τὸ ἐμβαλεῖν, καὶ πάλιν ὑποστρέψαι, καὶ αὖθις ἐμβαλεῖν. Suid. Lex. 1. 576. in Voce Διέκπλοι. Plat. Crit. Διέκπλους vero occurrit apud Herodot. Hist. lib. 4. cap. 279.] et Xen.

Δυσέκπλοος, qui vix navigari potest, innavigabilis. Strabo.

Ἐπέκπλοος, enavigatio adversus aliquem. [Thucyd. Hist. lib. 8. ἐπέκπλουν ποιησάμενοι αἱροῦσιν, &c.]

Προεκπλέω, ante navigo, priùs vela facio. Plat.

Συνεκπλέω, simul enavigo, simul solvo.

Ἐμπλέω, q. d. innavigo. Ut apud Herod. ἐνέπλεον νηυσί, in nave navigabant, navibus vehebantur. Apud Phil. χωρὶς θαλαττευθεῖσα μυριοφόρος ναῦς ἐμπλεῖται, exp. simpliciter, navigatur. ¶ Item ἐμπλέω, innato, fluito. Alex. Aphr. ἐμπλεῖ ἐν τῇ ὑγρῇ τροφῇ.

Ἀνέμπλοος ναῦς, (decomp.) navis non navigans, i. stans seu quiescens. Nonn.

Ἐπιπλέω, i. navigo in, i. adversus: classe invado, seu tendo adversus. Thuc. l. 1. αὖθις ἀθροισθέντες ἐπέπλεον τοῖς Κερκυραίοις. ¶ Exponitur et, applico, appello: ut apud eundem, ἅμα ἕω ἐπέπλει τῇ Κερκύρᾳ. ¶ Item innato, fluito. Ut apud Diosc. ἐπιπλέον ἔλαιον. Ex Alex. Aphr. ἡ χολὴ ἐπιπλέουσα τῷ αἵματι τῆς γαστρός. [Aristoph. R. 199.]

Ἐπίπλευσις, ingressus navis. Thucyd.

Ἐπίπλοος, et ἐπίπλους, navigatio adversus aliquem, adventus classis hostilis. Exponitur et simpliciter, incursus, conflictus. Thucyd. l. 3. ¶ Apud medicos ἐπίπλοος, et in neutro gen. ἐπίπλοον, appellatur omentum: quod duodeno intestino adhæreat, reliquis autem intestinis prætendatur, et quodammodo innatet. Phil. l. 2.

Ἐπίπλα, τά, exp. supellex: quidam interpr. mobilia bona. Pausan. apud Eust. ἐπίπλα dicit esse κτήματα τὰ μὴ ἔγγαια, ἀλλὰ τὰ κατ' οἶκον κινητά, τὰ δυνάμενα πλεῖσθαι, καὶ οἷον ἐπιπλεῖν. Idem tamen Eustath. ἐπίπλα appellata esse scribit ἀπὸ τοῦ ἐπιπολῆς, τὰ οἷον ἐπιπολάζοντα ἐν τῷ προφαίνεσθαι. Reperitur et singul. num. ἐπίπλον, apud Harpocr.

Ἀντεπιπλέω, (decomp.) vicissim navigo adversus aliquem. [J. Poll. Onomast. lib. 1. §. 124. ἀρθῆναι τὰ σημεῖα, ἀνταναχθῆναι, ἀντεπιπλεῦσαι, &c. Cl. Kuhn. ait Verba ἀνταναχθῆναι et ἀντεπιπλεῦσαι notare, hostium classi occurrere, naves contra in hostem agere. Thucyd. Hist. lib. 1. §. 50. οἱ δὲ ταῖς πλείοσιν, καὶ ὅσαι ἦσαν λοιπαὶ μετὰ τῶν Ἀττικῶν νεῶν, καὶ αὐτοὶ ἀντεπέπλεον, δείσαντες μὴ ἐς τὴν γῆν σφῶν πειρῶσιν ἀποβαίνειν.]

Καταπλέω, q. d. navigando descendo: navi devehor in terram, appello in portum. Herodian. lib. 2. καταπλέων ὁ στρατὸς πανταχοῦ σκεδασθείς. Apud Demosth. καταπλεύσας exp. regressus. Apud Theophrast. de caus. pl. l. 4. καταπλέοντος Ἀθήναζε πυροῦ, exp. frumenti, quod Athenas navigio vehitur.

Κατάπλοος, et κατάπλους, navigatio qua descendimus seu devehimur aliquò, appulsus. Item locus, ad quem appellimus seu applicamus, portus.

Ὀρθοπλέω, rectà navigo, secundo vento feror, ὀρθοπλέομες. Euryph. Pythag. phil.

Παραπλέω, prænavigo, prætervehor, oram lego. Plut. παραπλεῖν τὴν χώραν. Exponitur et, trajicio. Ut apud Thucyd. παρέπλευσαν ἐς Σικελίαν.

Παράπλοος, et παράπλους, prænavigatio. Item trajectus. Thuc. lib. 1. et 2.

Decomp. Ἀντιπαραπλέω, vicissim prænavigo: vel adversus hostem tendens prænavigo. schol. Thucydid. [lib. 2. §. 83. ἐπειδὴ μέντοι ἀντιπαραπλέοντάς τε ἑώρων αὐτοὺς, &c. Schol. ἀντὶ τοῦ εἰς ἀντιπαράταξιν.]

Εὐπαράπλοος, seu εὐπαράπλους, qui commode prænavigari potest. Strabo.

Συμπαραπλέω, simul adnavigo, prænavigo.

Περιπλέω, circumnavigo, navigando obeo, seu ambio. Apud Dem. περιπλεῖσθαι Πελοπόννησον, exp. classe circumdare. (Aristoph. R. 539.)

(Περιπλήμενος, q. a περίπλημαι. Theocr. ιζ'. 127.)

Περίπλοος, et περίπλους, circumnavigatio. Thuc. l. 8. Interdum adjectivè, qui circumnavigari potest: ut, περίπλοος γῆ, ap. eundem, l. 2.

Decomp. Ἀντιπεριπλέω, contrà circumnavigo. Strabo.

Ἐκπεριπλέω, circumnavigo. Arrian. l. 6. ἐκπεριπλεύσας τὸν κόλπον τὸν Περσικόν.

Προπλέω, (q. d. prænavigo,) prior navigo: in navigatione priorem locum obtineo. Polyb. ἀπήγγελλον οἱ προπλεῖν εἰθισμένοι λέμβοι.

Πρόπλοος, et πρόπλους, ut, πρόπλοι νῆες, naves quæ antecedunt, quæ præmitti solent ad explorandum: præcursoriæ naves, et exploratoriæ. Thuc. l. 3.

Προσπλέω, adnavigo. unde, προσπλέουσαι νῆες, advenientes naves. Thucyd. lib. 1. † Xen. Pæd. l. 6. p. 158. c.†

Decomp. Ἐπιπροσπλέω, adnavigo. Strabo.

Συμπλέω, (q. d. connavigo,) unà navigo, navigationis socius sum. Eur. in Iphig. Taur. Οὗτος δὲ συμπλεῖ τῶν ἐμῶν μόχθων χάριν. † Xen. Pæd. 1. 6. 18.†

Σύμπλοος, et σύμπλους, qui navigat unà, navigationis socius. Idem in Helene, Ἀχαιῶν τίς, ἐμῶν σύμπλους πόνων.

Σύμπλοια, (q. d. connavigatio,) navigationis societas.

Συμπλοϊκός, q. d. connavigatorius: ut, συμπλοϊκαὶ φιλίαι, amicitiæ quales esse solent inter navigationis socios. Aristot. eth. l. 8.

Ὑπερπλέω, supernavigo.

Ὑποπλέω, q. d. subnavigo. Exponitur sublego. Act. Apost. c. 27.

† Ἄπλευστον πέλαγος opp. τῷ πεπλευσμένῳ, innavigatum. Xen. Pæd. l. 6. p. 152. a.†

Composita in πλοος et πλους desinentia, *sine præpositione.*

Ἀγχίπλοος πόρος, navigatio, qua propinqua tantùm loca permeantur, i. brevis et non longinqua. Eurip. in Iph. Taur.

Ἀκρόπλοος, ὁ καὶ ἡ, in superficie natans, in summa parte innatans. Galen. apud Hippocr. de morbis l. 1.

Ἁλίπλοος, per mare navigans. Iliad. μ'. ἁλίπλοα τείχεα, muri supernatantes mari, vel muri in mare demersi, ita ut mari tamen supernatare videantur. [Ap. Rh. 3. 1328. Δηθύνεις μέγα λαῖφος ἁλίπλοον ἐστάλκοντα.]

Ἀμφοτερόπλοος, ut, γῆ ἀμφοτερόπλοος, terra ad quam ab utraque parte navigari potest. Ἀμφοτερόπλουν δάνειον, vel ἀργύριον, quod ultro citroque est trajectitium. [Demosth. adv. Phorm.]

Ἀπειρόπλοος, navigationis inexpertus, seu imperitus. Luc.

Ἄπλοος, et ἄπλους, navigatione carens, vel non aptus navigationi, innavigabilis. ut, ἄπλους θάλαττα, Demosth. pro corona. et, ἀπλώτεραι νῆες, apud Thucyd.

Ἄπλοια, (q. d. navigationis impossibilitas,) tempus quo navigari non potest. Unde, ἀπλοίᾳ χρῆσθαι, navigare non posse, navigandi facultatem non habere. Eur. [Æsch. Ag. 154. 196.] Et plurali num. ἄπλοιαι, Herodot.

Βραδυπλοέω, tardè aut vix navigo.

Δυσείσπλευστος, ægrè patens navibus.

Δύσπλοος, navigatu difficilis: malè fidus navibus.

Ἐρωτοπλοέω, in amore navigare. Epig.

Ἑτερόπλοος, ab altera tantùm parte navigationem præbens. Ἑτερόπλουν δάνειον vel ἀργύριον, quod in unum duntaxat commeatum est trajectitium: cujus commeatus unius tantùm periculum fenerator suscepit.

Εὐθύπλοια, recta navigatio, rectus navis cursus. Strabo.

Εὔπλοος, et εὔπλους, navigatu facilis, navigationem facilem præbens.

Εὔπλοια, et εὐπλοΐη, Ionicè apud poëtas, et εὐπλοΐα, (q. d. navigationis facilitas,) secunda navigatio. Exponitur et, tranquillitas maris, seu tranquillum mare. [Soph. Philoct. 1499. καί μ' εὐπλοίᾳ πέμψον ἀμέμπτως.] (Metaph. Œdip. Tyr. 431. Æsch. Suppl. 1053.)

Εὐπλοέω, ῶ, navigatione prospera utor, seu secunda. Greg.

Κοινόπλοος, et κοινόπλους, cui communis cum alio est navigatio, navigationis socius. Et, κοινόπλους ὁμιλία, cœtus eorum qui navigationis sunt socii.

Νυκτίπλοια, nocturna navigatio. Strabo lib. 16.

Ὁμόπλοος, et ὁμόπλους, navigationis socius: in Epigr.

Ὁμόπλοια, navigationis societas.

Ὀρθόπλοος, rectà navigans. Metaphoricè usurpavit Hippodamus Thurius Pythagoreus.

Πρωτόπλοος, et πρωτόπλους, primò navigationem experiens, primò navigans. Ut, νῆα πρωτόπλοον, Odyss. θ'. Et, ναῦν πρωτόπλοον, apud Eurip. in Helen. Apud Xen. πρωτόπλοι de navibus dicitur quæ in acie primæ erant.

Ταχυπλοέω, ῶ, celeriter navigo. Polyb.

Composita ex πλώω.

Ἀναπλώω, idem quod ἀναπλέω. Exponitur etiam, solvo classem, item renavigo, remeo. [Herodot. Hist. lib. 1. §. 78. πρὶν γὰρ ὀπίσω σφέας ἀναπλῶσαι ἐς τὰς Σάρδις, ἑάλω ὁ Κροῖσος.]

Decomp. Δυσανάπλωτος, qui vix adverso flumine navigatur, δυσανάπλους. Strabo.

[Ἐπαναπλώω. Herodot. Hist. lib. 8. ὀψὲ γινομένην τῆς ἡμέρης φυλάξαντες, αὐτοὶ ἐπανέπλωον ἐπὶ τοὺς βαρβάρους, &c.]

Ἄπλωτος, innavigabilis.

[Ἀποπλώω. Orph. Argonaut. 306. ἔνθα δ' ἀέθλων ἴσαν ἀποπλώουσι φέρεσθαι, &c. Herodot. Hist. lib. 6. §. 25. τῇ δ' ὑστεραίῃ οἱ μὲν ἀπέπλωον ἐς Ἰωνίην ἐπὶ τὰς νῆας, οἱ δὲ ἀμφὶ Ξέρξην, ἐς ὁδὸν ὁρμέατο.]

Δακρυπλώω, lacrymis exundo. Odyss. τ'.

Διαπλώω, pro διαπλέω. Ut apud Apoll. Rhod. ἁλὸς κρυόεντα κέλευθα διαπλώειν. Et metaph. διαπλώσας βίον, qui vitæ cursum confecit, q. d. qui vitæ navigationem confecit, qui vitam transmisit.

Ἐκπλώω, idem quod ἐκπλέω, enavigo. Unde apud Apoll. πέτρας Συμπληγάδας ἐξέπλωμεν. ab ἐκπλώομαι. Apud Herodot. metaphoricè cum genit. ἐκπλῶσαι φρενῶν, de iis qui mente sunt alienati.

Διεκπλώω, (decomp.) idem quod διεκπλέω.

Ἐμπλώω, pro ἐμπλέω, innavigo, innato. Nic. in Alex.

Ἐπιπλώω, q. d. supernavigo: ut, ἐπιπλώειν πόντον, navigare super mare, navigare mare, Iliad. γ'. Legitur etiam ἐπιπλώς, ut Iliad. ζ'. ἐπιπλὼς εὐρέα πόντον. quod quidam factum putant à themate ἐπιπλῶμι: alii dictum esse pro ἐπιπλώσας. ¶ Interdum, navigo adversus: ut, ἐπιπλώοντές σφι. Herodot.

Εὐθυπλοέω, rectè seu rectà navigo, haud difficulter navigo. Strabo.

Κακοπλοέω, malè navigo, difficulter navigo. Strabo.

Καταπλώω, navi deferor seu devehor. Unde participium καταπλώσας, apud Herodot. lib. 1.

Μεταπλώω, mutato itinere navigo, navigationem muto. Oppian.

Ὁμοπλωτής, socius navigationis, qui simul natat. Opp. l. 1. de piscib.

Παραπλώω, idem quod παραπλέω: unde παραπέπλωκεν ταῦτα, et particip. aor. 1. παραπλώσας.

Παραπλάζω, juxta viam sto aut ambulo. Hesych.

Περιπλώω, idem quod περιπλέω.

[Προπλώω. Herodot. Hist. lib. 5. Ἀρισταγόρης δὲ προπλώσας, καὶ ἀπικόμενος ἐς τὴν Μίλητον, &c.]

Προσπλώω, idem cum προσπλέω. [Herod. lib. 8.]

Προσπλωτός, navigabilis.

ΠΛΗΝ, (adverb.) præterquam, nisi. Soph. Οὐκ ἄρ' Ἀχαιοῖς ἄλλος ἐστί, πλὴν ὅδε; Isocr. in Panath. πάντας πλὴν τοὺς μετασχόντας. Interdum sequente ὅτι. Ut apud Aristot. hist. an. l. 3. πλὴν ὅτι ταῦτα μαλακώτερ' ἄρθρα. At, πλὴν ὅτι, exp. nisi quòd, præterquam quòd, ut apud Synes. πλὴν ὅτι κέχαρμαι. Interdum sequente εἰ. Ut Plat. de rep. lib. 2. πλὴν εἴ τις ἀνέχηται αὐτῶν. Sic et apud Theophr. et Naz. Πλὴν ἀλλ' ἢ, exp. nisi si, apud Aristot. metaph. l. 1. † Πλὴν ὅτι, nisi quod. Aristoph. Nub. 1431.† ¶ Præcedente ἄλλος, seu ἄλλο, seu ἄλλη, exp. quàm. Ut apud Aristoph. in Ran. οὐ γὰρ ἔστιν ἄλλος, πλὴν ἐγώ. Isocr. ad Phil. οὐδὲν ἄλλο, πλὴν πλάσματα. † αὐτοῖς οὐδὲν ἄλλο πολλά, πλὴν ἐμάχετο οὐδείς. Xen. Pæd. l. 6. p. 96. a.† Sic et sequente infinitivo. Plat. in Minoë, πλὴν εἰς θεοὺς καὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἐξαμαρτάνειν. Quam sæpius præcedit ἄλλο τι, vel τι ἄλλο. Demosth. τοῦτον ἄλλο τι πλὴν ἀναιδῆ φήσομεν; ¶ Cum genitivo significat, præter. Ut Aristoph. Οἱ δ' ἀνεχώρουν, πλήν γε Θευφράστου μόνου. Et Greg. πλὴν δόξης ὀλίγης ὄντα. † Xen. Pæd. l. 1. 2. 4. et l. 6. p. 153. a.† ¶ πλήν, πλὴν καί, πλὴν ἀλλά, veruntamen, attamen. Ut in epist. ad Corinth. 1. c. 11. πλὴν οὔτε ἀνὴρ χωρὶς γυναικός. Et Aristot. eth. l. 4. πλὴν καὶ ἐν ἑκάστοις ὡς ἁρμόζει. Luc. πλὴν ἀλλ' ἄκουε. ¶ πλὴν significat etiam, sed, verum. Ut Herodian. lib. 3. πολλὴν στρατιὰν ἀθροίσας, πλὴν ἄπειρον μάχης καὶ ὅπλων. ¶ Item cæterùm. Epig. l. 2. πλὴν μετὰ τοῦ καιροῦ τοῦ πρὸς πόλιν αἱρεῖν ἔχειν. ¶ Πλὴν, itaque. In ep. ad Eph. c. 5. πλὴν καὶ ὑμεῖς οἱ καθ' ἕνα ἕκαστος τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα οὕτως ἀγαπάτω ὡς ἑαυτόν. ¶ Πλὴν ἐὰν, exp. εἰ μὴ. Reg. l. 3. c. 8. πλὴν ἐὰν φυλάξωνται τὰς ὁδοὺς αὐτῶν. (Æsch. Ag. 173. Aristoph. R. 1514. Cum Nom. Soph. Œdip. Tyr. 118. 1523. Tr. 40.)

ΠΛΗ'ΣΣΩ, vel πλήττω, F. ξω, percutio, ferio. Il. ό. et alibi. Στῆθος δὲ πλῆξας, πραπίδων ἐλέλυσε μένος. Il. β'. σκήπτρῳ δὲ μετάφρενον ἠδὲ καὶ ὤμω Πλῆξεν. Item frango, Hesych.

Πλήσσομαι, vel πλήττομαι, percutior, ferior, pulsor. Xen. Pæd. 7. ὁ δὲ ἵππος πληγεὶς, σφαδάζων ἀποσείεται τὸν Κῦρον. Dicuntur πεπλῆχθαι et qui calamitatem aliquam acceperunt, aut etiam cladem in bello. Thuc. lib. 8. ἐν πολλαῖς ταῖς πρὶν μάχαις πεπληγμένοι. Interdum πληγεὶς, perculsus, perturbatus. Plat. epist. 7. πληγεὶς ἐγὼ τῷ λεχθέντι. ¶ Item frangor, apud Greg. ¶ Item pro activo, percutio. Unde, πληξάμενος, pro πλήξας, qui percussit. Iliad. π'. Et præt. med. πέπληγα, percussi. Od. κ'. Ῥάβδῳ πεπληγυῖα. Usurpatur tamen πέπληγα etiam in pass. sig. unde apud Dioscor. πεπληγὼς τόπος, percussus locus. (Æsch. Pers. 1013. 1014. 1020. Ag. 555. Suppl. 291.)

Πλῆγμα, τὸ, plaga, ictus, vulnus. Aristoph. in Vesp. et Eur. in Troad. [788. τάδε σοι δίδωμι πλήγματα κρατὸς, στέρνων τε κτύπους. Soph. Antig. 1283. Ποῖ τίθεσαι, —— δύστανε; ἄρτι νεοτόμοισι πλήγμασιν. Trach. 522.]

Πλὴξ, (q. d. percussor,) stimulus quo boves punguntur.

Πλῆξις, εως, ἡ, ipsa percutiendi actio. Gal.

Πλήκτης, ου, ὁ, percussor, qui promptus est ad verbera incutienda. 1 Timoth. c. 3. et ad Tit. 1. Exponitur etiam, pugnax, apud Plut.

Πληκτὸς, οῦ, percussus, ictus.

Πληκτικὸς, qui percutiendi seu feriendi vim habet. Item pungendi vim habens, mordax. Diosc. l. 1.

Πληκτίζομαι, usque ad plagas venio in altercatione: digladior, pugno. Il. φ'. ἀργαλέον δὲ Πληκτίζεσθ' ἀλόχοισι Διὸς νεφεληγερέταο. ¶ Exponitur et, lascivio: apud Dionys. ¶ Item affectus moveo, ad commiserationem induco.

Πλῆκτρον, τὸ, q. d. percutiendi instrumentum. Interdum de scutica seu flagello dicitur, ut apud Euripid. πλῆκτρ' ὡς ἐπὶ ζυγοῖς ἵππων καθήρμοσται. Apud eundem fulmini etiam tribuitur. ¶ Ad citharam, sic nominatur id quo fides ejus pulsantur: ut apud Hom. Hymno in Mercur. et Aristot. in polit. ¶ Lingua etiam sic vocata traditur, quòd aërem pulset, sicut plectrum fides citharæ. ¶ Apud Herodot. usurpari traditur pro instrumento quo utebantur Assyrii ad fabricanda navigia. ¶ Sic et appellatur calcar galli gallinacei, apud Aristoph. in Avib. [760.] unde proverb. αἶρε πλῆκτρον ἀμυντήριον. A cujus calcaris gallinaceorum similitudine πλῆκτρον dicitur processus unus ossis λιθοειδοῦς, ab inferiore ejus parte exoriens, solidus, oblongus, et subtilis instar styli, graphii, vel acus. ¶ Femoris πλῆκτρον dicitur locus, ubi caput femoris coxæ acetabulo inseritur. Pollux l. 2.

Πληγὴ, ῆς, ἡ, plaga, ictus, vulnus. Il. π'. Πάτροκλος δὲ Θεοῦ πληγῇ καὶ δουρὶ δαμασθείς. Xen. in Lac. Polyb. ἵν' εἴ τις παῖς ποτε πληγὰς λαβὼν ὑπ' ἄλλου. Plut. de Alex. fort. l. 2. ὑπέρῳ κατὰ τοῦ αὐχένος πληγὴν κατέσχεν. Herodian. l. 1. κατὰ τοῦ μετώπου, ἢ κατὰ καρδίας, ἔφερε τὴν πληγὴν, vel in fronte, vel in corde sauciabat. ¶ Vox etiam à Philosophis dicitur esse πληγὴ σώματος ἠχοῦς. Plut. symp. 8. ¶ Apud Alex. Aphr. tonitrui etiam tribuitur. ¶ Apud medicos in pulsu sic dicitur motus arteriæ, tactui occurrens. Gal. ¶ Metaphoricè pro clade, seu ingenti clade usurpatur, schol. Thucyd. Et pro alio damno seu jactura rei alicujus. Greg. (Eurip. Med. 852.)

Πλήγανον, τὸ, baculus. Hesych.

Πληγὰς, άδος, ἡ, falx. Idem.

Πληγάδες, Apollonio Arg. l. 2. idem sunt quod συμπληγάδες, concurrentes et mutuo concursu se ferientes petræ.

Πλήκτιγξ, et Doricè πλάκτιγξ, γγος, ἡ, flagellum. Etymol. Eurip. in Rheso, χρυσῇ δὲ πλάκτιγξ αὐχένα ζυγηφόρον Πώλων ἴαλλε. (Æsch. Ch. 288.) Πλήκτιγγες Hippocrati sunt αἱ νάρθηκες, ferulæ, ad feriendum, inquit Gal. in lexico ejus. ¶ Aliud Πλήκτιγξ est in Πληκτίς.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀμφιπλὴξ, utrinque percutiens vel feriens: ut, ἀμφιπλὴξ ἀρὰ. Soph. in Œdip. Colon. †Œd. Tyr. 425. V. ibi Schol.† [Trach. 947.] Ἀμφιπλὴξ γῆ, isthmus; q. d. qui utrinque percutitur, utrinque percussus à maribus. Pollux.

Ἀμφίπληκτος, idem quod ἀμφιπλὴξ, in pass. signif. Hesych. [Soph. Philoct. 707. πῶς ποτε, πῶς ποτ' ἀμφιπλήκτων ῥοθίων μόνος κλύων, πῶς ἄρα πανδάκρυτον οὕτω βιοτὰν κατέσχεν.]

Ἀναπλήσσω, referio, percutio. Aratus.

Ἀντιπλήσσω, repercutio, referio.

[Ἀντιπλὴξ. Soph. Antig. 599. στόνῳ βρέμουσι δ' ἀντιπλῆγες ἀκταί. Schol. Ἀντιπλῆγες. ἀντιπλησσόμεναι.]

Ἀποπλήσσω, et ἀποπλήττω, percutio, vel repercutio, retorqueo.

Ἀποπλήσσομαι, percutior, vel repercutior, retorqueor. ¶ Item perterrefio, obstupefio, attonitus reddor. Soph. in Antig. ὑπτία δὲ κλίνομαι Δείσασα πρὸς δμωαῖσι, κἀποπλήσσομαι.

Ἀποπληξία, ἡ, stupor corporis mentisque. Quidam exp. stupor corporis totius. Alii stupor attonitus. Item stupor, sine adjectione. Galen. ad Glauc. l. 2. Aristot. in probl. sect. 11. Exponitur etiam, insania, seu amentia. Suid. et Hesych.

Ἀπόπληκτος, ὁ καὶ ἡ, qui laborat apoplexia. Item insanus, amens, attonitus. Pollux l. 5. c. 36. ¶ Item admirabilis. Hesych. Exponitur et, qui vehementi quadam admiratione velut est perculsus.

Ἀποπλήκτως, insanè, stupidè, stolidè. Luc.

Ἀποπληκτικὸς, ad apoplexiam pertinens. Item qui apoplexia laborat. Aristot. Rhet. 3.

Διαπλήσσω, ictu perfringo: vel diffringo, diffindo. Il. ψ'. τὰς μὲν ἔπειτα διαπλήσσοντες Ἀχαιοὶ Ἔκδεον ἡμιόνων. Exponitur etiam, dissipo.

Διαπληκτίζομαι, idem quod πληκτίζομαι. Plut. in Erot. διαπληκτιζόμενον ἀεὶ μειράκιον πρὸς τὸ γύναιον.

Διαπληκτισμὸς, altercatio quæ venitur ad manus.

Ἐκπλήσσω, et ἐκπλήττω, ictu seu ictibus excutio. Theophr. Et metaph. apud Eurip. in Orest. Τὸ γῆρας τὸ σὸν, ὅ μ' ἐκπλήσσει λόγου, senectus tua, quæ mihi sermonem excutit. [Ἐκπλήξασα θυμόν. Med. 641. Æsch. Pr. 360.] Thuc. l. 1. φόβος γὰρ μάλιστα ἐκπλήσσει. ¶ Item percello, perterrefacio, obstupefacio. Aristoph. in Ran. μή μ' ἐκπλήττετε, μηδὲ δειμάτου. Herodian. l. 3. μηδέ σε τοῦ ἔργου μέγεθος ἐκπληττέτω. † Xen. Pæd. 1. 6. 35.†

Ἐκπλήττομαι, percellor, obstupesco, attonitus reddor. Plat. de rep. l. 1. ἐγὼ ἀκούσας ἐξεπλάγην. Xen. ἐκπλήττεσθαι ἐπὶ τῷ κάλλει. † Pæd. l. 5. p. 122. a.† Plutarch. in Cam. ἐκπεπληγμένοι πρὸς τοσοῦτο πλῆθος. † Sic Aristoph. Nub. 807. ἐκπεπληγμένου. ubi Scholiast. Ἀντὶ τοῦ, πτοηθέντος. λέγει δὲ τὸ σὲ. apte igitur, potest verti, attonitus. ἐκπεπληγμένος φόβῳ. Xen. Pæd. l. 5. p. 124. c.† [Ἔρωτι θυμὸν ἐκπλαγεῖσ' Ἰάσονος Eur. Med. pro [illegible]. Soph. Aj. 33. Tr. 638. Œdip. Tyr. 942. Philostr. l. 1. c. 30. l. 2. c. 29.)

Ἔκπληξις, ἡ, stupor, perterrefactio, consternatio. (Æsch. Pers. 608. Eurip. Phœniss. 683. Philostr. l. 2. c. 22.) ¶ Item, mentis abalienatio, ex repentina quapiam perturbatione extrinsecus proveniens. Autor. defin. medic. ¶ Quidam exp. siderationem et tabem. Vide Gal. comm. Aph. 14. l. 7. Dicitur et de arborum tabe.

Ἔκπληκτος, obstupefactus, stupore perculsus: vesanus. Soph. et Luc. in Hermot.

Ἐκπληκτικὸς, stuporem aut terrorem afferens, terribilis, horribilis. Thucyd. et Phil.

Ἐκπληκτικῶς, cum stupore vel terrore: seu stuporem afferendo, terribiliter. Suid.

Ἐκπληγδὴν, idem: apud eundem.

Ἐκπλαγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, perterritus, attonitus, obstupefactus. Polyb. ἐκπλαγεῖς γενόμενοι οἱ Αἰτωλοὶ διὰ τὸ παράδοξον, ἐκπλήκτως ἔφυγον. Item activè, terribilis, horrendus, stupendus. Suid.

Ἐκπλαγῶς, mirabiliter, egregiè. Hesych.

Ἐκπλαγότης, ἡ, exp. stupor, magnitudo.

Ἐκπλαγοῦμαι, percellor, attonitus fio, furo: unde, ἐκπλαγούμενοι, apud Hesych. exp. ἐκπληττόμενοι, μαινόμενοι.

Ἔκπαγλος, ὁ καὶ ἡ, poëtica metathesi pro ἔκπλαγος, terribilis, stupendus, admirabilis. Il. ά. φ'. Od. θ'. et ν'. (Æsch. Ch. 546. Ag. 871.) [Xenoph. Tyran. §. 3. Οὕτως δὲ πάντων τοὺς ἐκπαγλοτάτους αὐτοὺς κατεσκευασμένους ἀνιάρως ἂν φαίνει τοῖς πολεμίοις, &c.]

Ἔκπαγλον, et ἔκπαγλα, adverbialiter ponuntur, pro, terribilem et stupendum in modum, horrendè, immaniter. Il. γ'. et Od. χ'.

Ἐκπάγλως, idem. Il. ά. Exponitur etiam, valdè, vehementer, supra modum. Od. ά. et Il. β'.

Ἐκπαγλέομαι, admiratione percellor, obstupesco: unde, ἐκπαγλεόμενοι, valde et ad stuporem usque admirantes: apud Herodot. l. 6. [lib. 7. cap. 181. ἐπιδεικνύντες ἐκπαγλεόμενοι πάσῃ τῇ στρατιῇ, &c.] Et, apud Eur. in Oreste, πατέρα μὲν σὸν ἐκπαγλούμενος. [888. Hec. 1157. Ὅσαι δὲ τοκάδες ἦσαν, ἐκπαγλούμεναι, Τέκν' ἐν χεροῖν ἔπαλλον, &c. Schol. ἐθαύμαζον, &c. Troad. 929. Κύπρις δὲ τοὐμὸν εἶδος ἐκπαγλουμένη Δώσειν ὑπέσχετ', &c. Æschyl. Χοηφ. 215. Συνοῖδ' Ὀρέστην πολλά σ' ἐκπαγλουμένην. Schol. ἐκπλήκτως θαυμάζουσαν.]

Decomp. Ἀνέκπληκτος, non obstupefactus, imperterritus, intrepidus. [Plat. Theæt. εἰ τὸ ἐρᾶν γε ἐπίστασθαι ἔδοξας, τί γὰρ χρὴ ἀφέντα ἐρωτήματι, τὸ λεγόμενον, ἐν ἀγῶνι συγχεῖσθαι, ὅταν ἐρωτᾷ ἀνέκπληκτος ἀνήρ, &c. intrepidus vir. De Rep. lib. 10. Ἀδαμαντίνως δὴ δεῖ ταύτην τὴν δόξαν ἔχοντα, εἰς ᾅδου ἰέναι, ὅπως ἂν ᾖ καὶ ἐκεῖ ἀνέκπληκτος ὑπὸ πλούτων τε καὶ τῶν τοιούτων κακῶν. Aristot. de Mor. lib. 3. cap. 10. ὁ δὲ ἀνδρεῖος, ἀνέκπληκτος, ὡς ἄνθρωπος.] Ἀνεκπλήκτως, imperterritè, intrepidè.

Ὑπερεκπλήσσω, et ὑπερεκπλήττω, supra modum obstupefacio.

Ὑπερεκπλήττομαι, supra modum obstupefio, cum summo stupore admiror: aut valde exhorresco. Dem. † Cum ἐπί τινι. Xen. Pæd. l. 1. 4. 25.†

Ἐμπλήσσω, et ἐμπλήττω, percutiendo seu feriendo irruo: aut simp. irruo, ingruo, incido. Ut, apud Arat. εἰ δὲ κε τοί Ὑψόθεν ἐμπλήξῃ δεινὴ ἀνέμοιο θύελλα. Cic. vertit, Sin gravis inciderit vehementi flamine ventus. Apud Apoll. Arg. 2. πολλαῖς ἐμπλήξασαι ἐναντίαι, exp. se mutuo concursu et impetu collidentes. ¶ Item, obstupefacio, attonitum reddo. Eurip. in Alc. Ἡ κέρτομός με θεοῦ τις ἐμπλήσσει χαρά;

† Ἐμπλήσσομαι pass. ἄφρως ἐμπεπληγμένον. Soph. Œd. Tyr. 1273.† ‡ hoc ad ἐμπίπλαμαι potius pertinet.‡

Ἐμπληγὲς, idem quod ἔμπληκτος. Nic. in Alex.

Ἐμπλήγδην, idem. Od. ύ.

Ἐμπληξία, ἡ, stupor, stupiditas. Exponitur et, vecordia: apud Gal. Therap. l. 1. Item pavor, apud Æschin.

Ἔμπληκτος, stupore perculsus, trepidus. vel stupidus, vecors, stolidus. Plat. in Rom. et Dione.

Ἐμπλήκτως, trepidè, stupidè, vesanè, stolidè. Thuc.

Ἐμπληκτικὸς, stupefaciens. Plut.

Ἀνεμπλήκτως, (decomp.) idem quod ἀνεκπλήκτως.

Ἐπιπλήσσω, et ἐπιπλήττω, objurgo, increpo, castigo verbis. Plato in Polit. Καλῶς καὶ πάνυ μὲν οὖν μνημονικῶς ἐπιπλήξας μοι τὸ περὶ τοὺς λογισμοὺς ἁμάρτημα. Isocrat. πειρωμένους τὰς ὀργὰς ἐπιπλήττειν. Herodian. ποτὲ μὲν λιπαρῶν, ποτὲ δὲ ἐπιπλήττων, preces castigationibus admiscens. (cum Dat. Pers. Acc. R. Æsch. Pr. 80.)

† Ἐπεκπλήττομαι, obstupefieri, admirari, cum ἐπί. Xen. Pæd. l. 4. 27.†

Ἐπίπληξις, objurgatio, increpatio, reprehensio. Phil.

Decomp. Ἀνεπιπληξία, q. d. reprehensionis carentia.

Ἀνεπίπληκτος, inculpatus, irreprehensus. Suid. [Marc. Ant. de reb. suis. lib. 1. §. 10. Παρὰ Ἀλεξάνδρου τοῦ γραμματικοῦ, τὸ ἀνεπίπληκτον, increpationibus abstinere. Plat. de leg. lib. 3.]

Ἀνεπιπλήκτως, irreprehensè, inculpatè. Hesych.

Προεπιπλήσσω, seu προεπιπλήττω, q. d. præcastigo: castigo et reprehendo præveniendo castigationem et reprehensionem alterius. Aristot. rhet. 3. δεῖ γὰρ αὐτὸν ἑαυτῷ προεπιπλήττειν.

Καταπλήσσω, et καταπλήττω, percello, obstupefacio, in stuporem induco. Demosth. pro cor. τοὺς μὲν ἑαυτῷ φίλους θρασεῖς ποιῆσαι καὶ ἐπᾶραι, τοὺς δ' ἐναντίους καταπλῆξαι. Aristot. rhet. 3. πολλοὶ καταπλήττουσι τοὺς ἀκροατὰς θορυβοῦντες. † Xen. Pæd. 1. 1. 5.†

Καταπλήττομαι, percellor, obstupefio, &c. Iliad. γ'. κατεπλήγη φίλον ἦτορ. Thucyd. καταπλαγῆναι τῷ πολέμῳ. Et, καταπλαγεὶς τὸν κίνδυνον, apud eundem.

Καταπληγμὸς, exp. objurgatio. Ecclesiast. 21.

Κατάπληξις, q. d. obstupefactio: stupor, consternatio mentis: mens attonita. Thucyd.

Καταπλὴξ, ῆγος, ὁ, perculsus, obstupefactus, consternatus. Item qui pavidus est, vel valde pavidus. Plut. in Per. Aristot. eth. 2.

Καταπληκτικὸς, stuporem afferens, obstupescere faciens: terribilis: ut, καταπληκτικὴ ὄψις, Plut. in Lyc.

Καταπληκτικῶς, cum stupore, cum terrore, stuporem seu terrorem afferendo. [Polyb. Hist. lib. 1. σιδηροῖς ἀνῆγοντο καὶ καταπληκτικῶς.]

Ἀκατάπληκτος, (decomp.) non obstupefactus, imperterritus.

Παραπλήσσω, et παραπλήττω, perperam pulso citharam, aut aliud instrumentum musicum.

Παραπλήττομαι, mente percellor. sensuum harmonia mihi depravatur, vecors et amens fio. unde, γέλως παραπεπληγμένος, apud Eurip. in Herc. fur. [935.] vecors et amens risus.

Παραπλὴξ, ῆγος, ὁ, cui mentis vel sensuum harmonia depravata est, vecors, insanus, mente captus: Aristoph. in Plut. ‡ 240.‡ [Herodot. Hist. lib. 5. Θωμάζειν τε αὐτοῦ, ὡς οὔ μιν ἄνδρα ἀποτετράφαται, ὡς παραπλῆγά τε καὶ τὸν ἑωυτοῦ συνήμενον.] Apud Hom. παραπλῆγες ἠϊόνες dicuntur litora quæ ex obliquo fluctibus feriuntur. Eust. et schol. Aristoph.

Παραπληξία, vesania.

Παραπληξία, et παραπληγία, quæ et ἡμιπληξία, ab Hippocr. dicitur de paralysi, quæ apoplexiam vel epilepsiam succedit, humore in aliquam ex non præcipuis partem depulso.

(Παράπληκτος. ut παραπλήκτῳ χερὶ, i. e. μανικῇ. Soph. Aj. 229.)

Συμπλήσσω, q. d. compercutio, collido.

Συμπληγάδες, insulæ duæ fuerunt, sic dictæ, quòd viderentur συμπλήττεσθαι, i. collidi. Eurip. in Medea et Iph. Taur. ¶ Apud Aristot. verò, πνοὰς κεραυνῶν, μυρίας τε γνόφων συμπληγάδας, conflictationes aëriæ opacitatis.

Συμπλήγδην, cum collisione. Theocr. idyll. 25.

Ὑποπλήσσω, succutio, percutio.

Composita sine præpositione.

Αἰνοπλὴξ, ῆγος, ὁ καὶ ἡ, graviter feriens, graviter percutiens: ut, αἰνοπλῆγος ἐχίδνης, apud Nic. Exponitur et passivè, qui graviter est ictus.

Ἀκανθοπλὴξ, à spina vel stimulo ictus: in lex. Herodot.

Ἀπλὴξ, non percussus.

Ἄπληκτος, ὁ καὶ ἡ, idem. [Apoll. Rhod. Argonaut. lib. 4. 1453. ὁ δ' ἔτι μοῦνον Ἀμφ' ἀλέγει μάλιστα γλυκερῷ ... Ἄπληκτον μαιμώωσα ἐπιτέμνομαι. Eurip. Rhes. 814. Θρασεῖ δ' ἄπληκτοι, τῇ φρονεῖ κακανδρίᾳ Πόλλ' ἐγγελῶντες, &c.]

Βουπλὴξ, boves feriens aut pungens, i. ipse stimulus, quo boves punguntur. Il. ζ.

Βουπλῆκτρον, τὸ, idem. Epigr.

Δορίπληκτος, hasta percussus. (λάφυρα δαΐων δορίπληκτα. Æsch. S. c. Th. 284.) ‡ δουρίπληχθ' in ed. H. Steph. δουρίληφθ' edidit Blomf.‡

Δύσπληκτος, qui non facile percellitur, seu perturbatur.

Εὔπληκτος, qui facile pulsatur seu feritur. Plut.

Ἡμιπλὴξ, semipercussus, semiconcussus ictibus. Apoll. 4. Argon. [1683.]

Ἡμιπληξία, ἡ, quæ et παραπληξία, idem quod παράλυσις, dimidii corporis resolutio. Dicitur autem hemiplexia seu paraplexia, in parte corporis, sicut apoplexia in toto corpore. Gal. in def. med.

Ἡμιπληκτικὸς, qui hemiplexiâ laborat.

(Θαλασσόπληκτος. V. Æsch. Pers. 307.)

Κυματοπλὴξ, fluctibus pulsatus, seu undis, in Anthol. Epigr. [Soph. Œd. Col. 1303. ὥς τις ἀκτὰ κυματοπλὴξ χειμερία κλονεῖται.]

Κυματοπληγὴς, idem: unde, κυματοπληγεῖς ἰχθῦς, undis agitati pisces: apud Athen.

Κυνόπληκτος, à cane percussus. Diosc. lib. 2. c. 30.

Μεθυπλὴξ, ebrius, ebriosus. in Anth. Epigr.

Νωτοπλὴξ, cujus dorsum verberibus contusum est, vel contundi solet: verbero, mastigia, apud Suid.

Οἰνοπλὴξ, vino percussus, i. ebrius. Aliquando et ebriosum significat.

Οἰστροπλὴξ, ab œstro ictus, qui œstro vel furore agitatur. Eurip. in Bacch. et apud Sophoc.

Ὀνειρόπληκτος, somnio territus, qui somniis percellitur et terretur. Hesych. et Suid.

Ὀρθοπλὴξ ἵππος, equus qui se erigit, et calcibus ferit, apud Suid.

Παγοπληξία, veterinorum morbus, cum gelu percelluntur. Apsyrt.

Πάμπληκτος, undique percussus. plagas ferens omnis generis. Soph. (Tr. 413.)

(Σιδηρόπληκτος. Æsch. S. c. Th. 917.)

Σκορπιόπληκτος, à scorpio percussus. Diosc. l. 1. c. 5. et lib. 2. c. 98. ὁ δὲ τοῦ ἐξ ἀγρίας ὄντος σταφύλου ἀπόζεμα ξηρὰ, χυλισθεῖσα ἐν οἴνῳ, καὶ ποθεῖσα, σκορπιοπλήκτους σφόδρα βοηθεῖ.

Σοροπλὴξ, et σορόπληκτος, q. d. à sandapila seu libitina percussus: dicitur de eo qui sandapilæ propediem est includendus: senex capularis. Eustath.

Φρενοπλὴξ, (q. d. mente percussus,) mente captus. Greg. in carm. φρενοπλῆγος μανίας.

{Φρενόπληκτος. Æschyl. Prometh. 1053. Τοιάδε μέντοι τῶν φρενοπλήκτων βουλεύματ' &c. Schol. β'. τῶν μανικῶν.}

Χαλκόπληκτος, ære percussus seu ictus. Apud Sophoc. in Electra, χαλκόπληκτος γένυς, gladius cusus ex ære aut ferro.

Χειρόπληκτος, vel χερόπληκτος, manu percussus seu manibus. manibus inflictus. Sophocl.

ΠΛΙ'ΝΘΟΣ, ου, ἡ, later. Thuc. lib. 3. ἐκ τοῦ πάχους τῆς πλίνθου εἰκάσαντες τὸ μέτρον. Theocr. idyll. 16. Ἢ ὕδατι νίζειν Θολερὰν ἰλυῖ πλίνθον. Aristoph. πλίνθους χρυσᾶς ἐλαφρίας. ¶ Dicitur significare omnem in ædificio necessariam figlinam, ut imbrices, tegulas, et similia. ¶ Architecti in columnis πλίνθον nominant quod in earum basi spiris subjacet. Vitruv. l. 3. c. 3. et l. 5. c. 9. Hesychio est pars quædam capitis columnæ.

Πλινθιακὸς, lateritius operarius. Laërt. in Arcesilao.

Πλίνθινος, ου, ὁ, lateritius, è latere fabricatus. [Herodot. Hist. lib. 5. ἦσαν ἐν τῇσι Σάρδισι οἰκίαι, αἱ μὲν πλεῦνες, καλάμιναι· ὅσαι δ' αὐτέων καὶ πλίνθιναι ἦσαν, καλάμου εἶχον τὰς ὀροφάς. Xenoph. de Cyri Exp.]

Πλινθίον, τὸ, laterculus. [Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 2. Ὥσπερ γὰρ μακρὸν πλινθίον ἐν μεγάλῳ τιθείς, οὕτω καὶ τὸ Κύρου στράτευμα &c. Arrian. Tact. pag. 69. ubi nota differentiam inter Πλαίσιον et Πλινθίον. Locus Xenophontis ad quem respicit Arrianus exstat in lib. 3. De Exp. Cyri, cap. 4. §. 11. pag. 170. Ed. Wells. Vide Steph. Thes. iii. 397. B.] Est et forma mathematica, cujus longitudine et latitudine æqualibus minor est crassities seu profunditas. Plutarch. in Camillo. ¶ Item agmen militare, sic dispositum, ut ex omnibus lateribus quadrati formam repræsentet. Joseph. de antiq. Jud. ¶ Eust. est machinamenti genus: de quo Orib. in l. de machin.

Πλινθὶς, ίδος, ἡ, laterculus. Athen. lib. 5. Est et eadem figura mathem. cum πλινθίῳ.

Πλινθηδὸν, in modum laterum, tanquam opere lateritio. [Herodot. Hist. lib. 2. καὶ τάμνων ξύλα — πλινθηδὸν συντιθεῖ, &c.]

Πλινθεύω, ῶ, è lateribus construo seu fabricor quippiam. Epigr. [pag. 150. Bianor. Σάρδις — αἱ Κροίσου τὸ παλαιὸν ἐκπλινθεύσατο μέλαθρον, &c. Vitruv. ædificatio. sicut πλινθεύειν, non tantum componere lateres, sed et ædificare et coagmentare significat.]

Πλινθωτὸς, ὁ, lateris formam gerens, quadrangulus ad modum lateris: ut, πλινθωτὸν σχῆμα, idem quod πλινθίον, de agmine quadrato dictum. Suid.

Πλινθεύω, f. εύσω, lateres duco, lateres fingo. Luc. in Lib. de sacrif. (de Apolline et Nep.) πλινθεύοντας ὑπ' ἀμοιβῆς. Aristoph. in Nub. † 1124.† Ἢν δὲ πλινθεύοντ' ἴδωμεν, ὕσομεν. (R. 812.) Item ex lateribus duco seu ædifico. Thuc. l. 4. ἐν ἐρύγμασι ἐπλινθεύετο, ὅτι ἐπλίνθευσαν τὰ τείχη. Item in lateres effingo seu formo: ut, πλινθεύειν τὴν γῆν. Herodot.

Πλινθεύομαι, idem. Thuc. l. 2. τάφρον, ἐξ ἧς ἐπλινθεύσαντο. ¶ Exponitur etiam, decipior, seu terra, non sentiens. tracta metaph. ἀπὸ τῆς ἀπαιδευσίας τοῦ πηλοῦ. Suid.

Πλίνθευσις, εως, ἡ, laterum fictio.

Πλινθευτὴς, οῦ, ὁ, qui lateres ducit, fingit, coquit. Pollux.

Πλινθεία, ἡ, idem cum πλίνθευσις. Exodi c. 1. Sic et nominatur agmen quadratum, quod πλινθίον et πλινθωτὸν, Suid. Exponitur et lateritium opus: apud Naz.

Πλινθεῖον, τὸ, figlina laterum, officina in qua lateres finguntur. Poll. et Aristoph. Niobe. et Harpocr. ex Lysia.

Composita.

Ἐκπλινθεύω, lateres eximo, lateres demo, lateres dissolvo. Harpocr. ex Isæo.

Ἡμιπλίνθιον, semilateritium. [Herodot. Hist. lib. 1. κατεχεάμενος χρυσὸν ἄπλετον, ἡμιπλίνθια ἐξ αὐτοῦ ἐξήλαυνε.]

ΠΛΙ'ΣΣΩ, sive πλίσσομαι, gradior, διαβαίνω, Hesych. Quidam interp. gressus glomero, tolutim incedo. crura ἐναλλαγάδην explico. Od. ζ. (de mulabus:) Αἱ δ' εὖ μὲν τρώχων, εὖ δ' ἐπλίσσοντο πόδεσσιν. ☞ Eustath. quum scribit, τὸ συντεταμένως τρέχειν Αἰολικῶς δίχα πλίσσεσθαι, innuere videtur, πλίσσεσθαι Æolicè dici pro πλήσσεσθαι, ut sit, pedibus pulsare terram, i. ita intenso gradu progredi, ut, pedibus terram pulsando, sonitum excites. Alibi tamen, Ionicam dictionem, et (secundum quosdam) Doricam esse, tradit.

Πλίγμα, τὸ, gradus, gressus. Eust. (Soph. Tr. 522.) ‡ πλίγματα. Brunck.‡ ¶ Idem Hippocratem sic appellare ait partem quæ est inter femora.

Πλὶξ, gradus, gressus, passus. Eust. et schol. Aristoph. et Suid. Item spatium inter pollicem et medium digitum, i. dodrans. Suid.

Πλίχας, cutis quæ pudendis subest. schol. Hom.

Πλιχὰς, άδος, ἡ, pars corporis inter inguina et femur. Gal. apud Hippocrat. et Pollux l. 2.

Composita, quæ sequuntur, itidemque præcedentia derivata, etiam per ε scripta inveniuntur.

Ἀμφιπλίσσω, et ἀμφιπλίσσομαι, exp. περιβαίνω.

Ἀμφιπλὶξ, exp. περιβάδην, apud Soph. in Triptol.

Ἀποπλίσσομαι, seu ἀπεπλίσσομαι, absilio, salto me proripio seu aufugio. Aristoph. in Acharn. ὑπ' ἐμοῦ τότ' ἂν διωκόμενος ἐξέφυγεν, οὐδ' ἂν ἐλαφρῶς ἀπεπλίξατο.

Διαπλίσσω, discedo, dehisco, dissilio. Hesych. ¶ Eustathius dicit, διαπεπλίχθαι esse περιβλῆσαι τοὺς πόδας.

Ἐκπλίσσομαι, crura alternatim explico, unde, ἐκπεπλίχθαι, apud Hippocr.

Περιπλίσσομαι, idem quod ἀμφιπλίσσομαι, περιβαίνω. Pollux.

ΠΛΟΥ~ΤΟΣ, ου, ὁ, divitiæ. Il. ε. πάντας γὰρ ἐπ' ἀνθρώπους ἐκέκαστο Ὄλβῳ τε πλούτῳ τε. Xen. in symp. ἐν τῇ ψυχῇ τὸν πλοῦτον καὶ τὴν πενίαν ἔχειν. Cum genit. ὁ πλοῦτος τῆς πόλεως, apud Dem. et, ὁ τῆς φιλοσοφίας πλοῦτος, Luc. (Πλοῦτος μακρὸς dicitur. Soph. Aj. 130. Æsch. Pers. 163.) ¶ Item Plutus, quem genium divitiarum dicunt et præsidem, apud Hesiod. Aristoph. Plut. et alios. ☞ Eust. πλοῦτον ait dici quasi πολύετον, ὁ πολλάετον, ὅτι ἐν πολλοῖς ἔτεσιν ἐστὶ συνηγμένος. longo enim tempore, et vix tandem, colligi videntur divitiæ. aut quòd in multos annos colligantur.

Πλούταξ, dimin. sic satis dives. Athen. l. 6. et 12.

Πλουτηρὸς, οῦ, ὁ, divitias ministrans et suggerens, quæstuosus, lucrosus. Xenoph. [Œconom. cap. 2. §. 10.]

Πλουτίνδην, eligendo ditiores, vel ditissimum quemque. Aristot. pol. lib. 2. c. 9.

Πλουτέω, ῶ, dives seu opulentus sum, divitias possideo. Aristoph. in Plut. Ἅπαντα τῷ πλουτεῖν γάρ ἐσθ' ὑπήκοα. † τοῖς σοῖς πλουτεῖν. Xen. Pæd. l. 5. p. 146. a.† Dem. πλουτεῖ ἐξ ἐμοῦ. Et cum genit. Aristot. polit. 1. σπερμάτων πλουτεῖν, πολλάκις ἀπορεῖν τῆς ἀναγκαίας τροφῆς. Plut. in ep. πλουτεῖ μαρτύρων. Cum accusat. significat, abundo, præditus sum, possideo. Greg. ἵνα βασιλείαν πλουτήσητε. Idem, πλουτεῖ τὸν ἐν πίστει Ἀβραὰμ ἐπίτασιν. ¶ Apud Alex. Aphr. probl. l. 2. πλουτοῦσι πρὸς σῶμα, exp. crescunt in corpore.

Πλουτίζω, f. ίσω, dito, locupleto. (Æsch. Ag. 1277.) Xen. Pæd. 8. πλουτίζομαι πλείστους ἀνθρώπους, οἴομαι ἐξ αὐτῶν κτᾶσθαι. Plut. in apophth. Ptolem. Lagi, τοῦ πλουτεῖν ἔλεγε τὸ πλουτίζειν εἶναι βασιλικώτερον.

Πλουτίζομαι, dives et opulentus fio. Xen. Pæd. 5. (Soph. Œdip. Tyr. 30.)

Πλουτεὺς, έως, ὁ, dis, Pluto. in Epigr.

Πλούτων, ωνος, ὁ, idem. Plat. in Cratylo. Luc. de luctu. Aristoph. in Pluto pro divitiis existimatur accepisse, quum inquit, τῷ πλούτωνι παρακαθίζετε.

Πλούσιος, ὁ, dives, locuples, opulentus. (Soph. Œdip. Tyr. 1090.) Aristot. Plat. Æsch. &c. † Comp. apud Xen. Pæd. l. 2. 47. b.†

Πλουσίως, opulenter, abundè.

Πλουσιακὸς, idem cum πλούσιος. vel idem cum πλούταξ. Plutarch. περὶ φιλοπλούτ. Athen. l. 13.

Πλουσιάω, ῶ, idem cum πλουτέω, dives sum, abundo. Alex. Aphr. probl. 2. ὁ δὲ ἀμφημερινὸς πλουσιῶν πρὸς ὕλην, abundans materia, crescens in materiâ.

Πλουσιάζω, idem quod πλουτίζω.

Πλουσιάζομαι, idem quod πλουτίζομαι. Exponitur etiam, augeor: ut apud Herodian. l. 7. τότε μᾶλλον ἐπλουσιάσθη τὸ πλῆθος.

Composita.

Ἀβρόπλουτος χαίτα, coma molli et opulento ornatu decorata, apud Eurip. in Iph. Taur. [1148.]

Ἄπλουτος, ὁ καὶ ἡ, divitiis carens, cui divitiæ non sunt. Plut.

Ἀποπλουτέω, divitias amitto, divitias absumo, vel profundo. Greg. epitaph. in soror. ἵνα δὲ πλοῦτον ἀσφαλῆ ἐκμάξῃ, τὸ ἀποπλουτεῖν Θεῷ καὶ τοῖς πένησι.

Ἀρτίπλουτος, qui nuper dives est factus, qui recens est locupletatus. Apud Eurip. in Supplic. [741.] ἀρτιπλούτα χρήματα, exp. bona novis et subitis aucta divitiis.

Ἀρχαιόπλουτος, cui priscæ sunt divitiæ. jam inde à majoribus suis dives, ex eoque nobilis. Soph. in Electra † 1409.† et Aristot. rhet. l. 2. (Æsch. Ag. 1052.)

Ἀρχίπλουτος, penes quem administrandarum ac dispensandarum divitiarum potestas est. Idem ibid. † Soph. El. 72. V. ibi Schol. et Camerarium.†

Βαθύπλουτος, immensas divitias possidens: apud Suid. (Æsch. Suppl. 563.) [Eurip. Cresphont. 14. Εἰρήνα βαθύπλουτε, Καλλίστα μακάρων θεῶν, &c.]

Βαθυπλούσιος, idem. Pollux l. 3. c. 22.

Εὔπλουτος, grandibus divitiis auctus, valde dives.

Ζάπλουτος, valde dives et opulentus, ditissimus. Eur. in Andr. [1282. Μηδ' εἰ ζαπλούτους οἴσεται φερνὰς δόμοις. Vide Cl. Mattaire de Dial. p. 231. C. Herodot. Hist. lib. 1. πολλοὶ μὲν γὰρ ζάπλουτοι ἀνθρώπων, ἀνόλβιοί εἰσι.]

Ζαπλουτέω, valde dives sum, grandibus divitiis sum locupletatus. Chrysost. ep. 2. c. 15.

Καλλίπλουτος, pulchras divitias possidens. [Pind. Olymp. Od. xiii. 158. Ταὶ θ' ὑπ' Αἴτνας ὑψιλόφου Καλλίπλουτοι πόλιες. Sch. Ναίον. αἱ πλούτῳ κομῶσαι, &c.]

Καταπλουτέω, dives sum, abundo. in divitiis possideo. Damasc. lib. 3. πῶς οἱ τελείως καταπλουτοῦσι πᾶσαν σοφίαν καὶ χάριν;

Καταπλουτίζω, idem quod πλουτίζω. Xen. ταῖς τιμαῖς αὔξει, καὶ δώροις μεγάλοις καταπλουτίζει.

Λακκόπλουτος, è fossa ditatus, è cisterna dives factus. Hesych.

Μεγαλόπλουτος, grandes divitias possidens. Pollux l. 3. c. 22.

Μεγαλοπλούσιος, idem. Pollux ibid.

Νεόπλουτος, cui recentes sunt divitiæ, qui non ita pridem dives est factus. Plut. sympos. 2. et 7. Aristot. rhet. 2.

Ὀψίπλουτος, qui serò dives est factus. Basil.

Παλαιόπλουτος, idem quod ἀρχαιόπλουτος. Thuc. [lib. 6.]

Παμπλούσιος, omnibus divitiis affluens: omnium ditissimus aut opulentissimus. Plat. de leg.

(Συμπλουτίζω. Æsch. Ag. 595.)

Ὑπερπλουτέω, ῶ, divitiis abundo, ditissimus evado, sum prædives. Aristoph. in Pluto.

Ὑπερπλούσιος, supra modum dives.

[Ὑπέρπλουτος. Æschyl. Prometh. 465. ἄγαλμα τῆς ὑπερπλούτου χλιδῆς. Schol. β'. καλλώπισμα μεγάλης τρυφῆς. Plat. de Rep. lib. 8.]

Φιλόπλουτος, divitiarum amans, qui ditescere cupit, avarus. Eurip. in Iph. Taur. Luc. in Hermot.

Φιλοπλουτία, ἡ, divitiarum amor, divitiarum cogendarum cupiditas ac studium. Plut. de sera num. vind.

Φιλοπλουτέω, ditescere cupio, nimio studio divitiis inhio. Idem περὶ φιλοπλουτ.

Contrar. Ἀφιλοπλουτία, divitiarum contemptus. Plut.

Ψευδόπλουτος, qui se divitem mentitur.

ΠΛΥ'ΝΩ, f. ῶ, lavo. Propriè de vestimentis dicitur, sicut λούω de corpore, νίπτω de manibus ac pedibus. Il. χ'. Ὅθι εἵματα σιγαλόεντα Πλύνεσκον. Od. ζ. Αὐτὰρ ἐπεὶ πλῦνάν τε κάθηράν τε ῥύπα πάντα. Impropriè de aliis rebus. Ut Theocr. idyll. 28. τὸ στόμα μευ πλύνω, καὶ ἀποπτύω τὸ φίλαμα. Athen. l. 4. ἐς πλυνοῦ σκιάν. ¶ Significat etiam, conviciis incesso, maledictis proscindo, objurgo. Ut apud Aristoph. in Acharn. ἀδίκως καὶ φαυλῶς κατεγλώττιζέ μου, κἀκυκλοβόρει, κἄπλυνεν. Demosth. πλύνοντας αὐτοὺς ταχθέντα. Et cum dat. apud Chrysost. μυρίαις σὲ τοῖς ἔπλυνεν λοιδορίαις. ¶ Item contamino. Chrysost. comm. in epist. ad Rom. τὰ μέλη τοῦ Χριστοῦ μέλη πόρνης ποιεῖ, καὶ ταῖς ἄλλαις ἑαυτὸν πλύνει παρανομίαις.

Πλύνομαι, lavor: interdum, eluor, abluor. Diosc. lib. 5. c. 95. ¶ Item conviciis proscindor. Hesych. et Suid.

Πλῦμα, τὸ, aqua sordida ex lotura. Pollux lib. 7. cap. 11. ex Platon. comm. Metaphoricè sic dicitur ἡ κατατετριμμένη ἑταίρα, ut idem ibidem testatur.

Πλυσμὸς, ὁ, et πλύσις, ἡ, lotio, lotura. Eust. ¶ Πλυσμὸς est etiam labrum in quo lavantur panni. Hesych.

Πλύντης, qui vestimenta lavat, fullo. Pollux l. 7. c. 11.

Πλύντρια, ἡ, lotrix, quæ pannos lavare solet. Idem ibid.

Πλυντικὸς, qui eorum est qui vestimenta lavant: ut, πλυντικὴ τέχνη, Plat. in Polit.

Πλυντρὶς, ίδος, ἡ, lotrix. Pollux loco citato ex Nicochare.

Πλυντὴρ, ῆρος, ὁ, qui lavat. ¶ Item crusta vel fossa lapidea in qua lavantur panni.

Πλυντήριος, ad lavandum aptus: ut, πλυντήριον, sub. ὕδωρ, lotura, loturæ aqua, πλύτρον. Pollux.

Πλυντήρια, τὰ, festum erat, quod Athenis in honorem Aglauri, filiæ Cecropis, agitabatur, teste Hesych. vel in honorem Palladis, teste Plut. in Alcib.

Πλύντρον, τὸ, merces, quæ pro lotura solvitur. Pollux l. 7. c. 11.

Πλυντρὶς γῆ, terra, qua lotrices in abluendis pannis utebantur. Theophrast. de caus. pl. l. 2. c. 5.

Πλύτης, ου, ὁ, idem quod πλύντης. Etymol.

Πλυτικὸς, idem quod πλυντικός.

Πλυντήριος ἰσχνὸς et τὸ πλυντήριον, et ὁ ἰσχνὸς, ὁ κώθων, ὁ κόττα, genus poculi Laconici: de quo schol. Aristoph. et Suid.

Πλυνεὺς, έως, ὁ, idem quod πλύντης, seu πλύτης. Pollux ibid.

Πλυνὸς, ὁ, labrum ubi lavatur. Od. ζ. Il. χ'. Sumitur etiam pro labe ipsa, in qua abluuntur panni, teste schol. Aristoph. et Hesych. Hinc, πλυνὸν ποιεῖν τινα, i. maledictorum sordibus implere aliquem, sicut implentur vasa in quibus panni lavantur. Aristoph. in Pluto. ‡ 1061.‡ ¶ At πλύνος (paroxyt.) significat τὸ πλυνόμενον, schol. Aristoph.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀναπλύνω, eluo, vel, iterum lavo.

Ἀνάπλυσις, εως, ἡ, ablutio, elotio.

Ἀποπλύνω, abluo. Odyss. ζ. ἧχι μάλιστα Λάϊγγας ποτὶ χέρσον ἀποπλύνεσκε θάλασσα. Luc. ἀποπλῦναι τὴν κόνιν.

Ἀπόπλυμα, τὸ, aqua sordida, in qua quid lavimus.

Decomp. Δυσαπόπλυτος, qui difficulter ablui potest. Suid.

Ἐναποπλύνω, abluo in.

Διαπλύνω, perluo. Pollux l. 2. c. 11.

Ἐκπλύνω, eluo. Aristoph. in Plut. Ὅσον μέν γ' ἂν, εἴ τις ἐκπλύνειε τι. Dioscor. lib. 2. cap. 95. (de adipe anserino aut gallinaceo à putredine conservando:) λαβὼν πρόσφατον ἔστιν ἐν ὕδασιν, ἔκπλυνε ἐπιμελῶς.

Ἐκπλύνομαι, eluor. Aristot. hist. anim. l. 3. ἐκπλυθὲν τὸ ἔριον εἰς γάλα. Aristoph. ibid. εἰ ἐκπλυνεῖται ταῦτα τὰ ψιμύθια.

Ἔκπλυσις, ἡ, ipsa eluendi actio.

Ἐκπλυτὸς, seu ἔκπλυτος, elutus, elotus. Plat. de leg. 9. Item (de veste aut panno dictum) colorem non retinens, cujus color eluitur. (Æsch. Eum. 281.)

Decomp. Ἀνέκπλυτος, qui elui nequit. Pollux l. 1. c. 4. [Plat. Tim. Ὥστε οἷον ἐγκαύματά μοι ἀνεκπλύτου γραφῆς ἔμμονά μοι γέγονε.]

Δυσέκπλυτος, qui difficulter elui potest.

Δυσέκπλυντος, idem. Plut.

Εὐέκπλυτος, qui facilè eluitur. Pollux l. 1. c. 4.

Ἐμπλύνω, lavo in.

Καταπλύνω, abluo, eluo: vel simpliciter, lavo, perluo. Xen. de re equ. ὕδατι καταπλύνειν τὴν κεφαλήν.

Καταπλύνομαι, abluor, &c. unde καταπλυθεὶς, apud Theophrast. de caus. pl. l. 2. c. 3. Apud Æsch. in Ctesiph. καταπέπλυται τὸ πρᾶγμα, exp. obsorduit, viluit.

[Κατάπλυσις. Xenoph. περὶ Ἱππ. cap. 5. §. 9. Τό γε μὴν τῆς κεφαλῆς κατάπλυσιν ἀφαιρεῖν.]

Περιπλύνω, perluo: vel circumcirca lavo. Gal. ad Glauc. l. 2.

Περίπλυμα τέφρας, lixivium: q. d. perluvium cineris.

Περίπλυσις, ἡ, ipsa perluendi seu circumcirca lavandi actio. Apud Hippocr. περιπλύσιες, dicuntur tenuium humiditatum dejectiones per alvum, teste Gal. comm. 1. in l. 1. prorrhet.

Προπλύνω, priùs lavo, antè abluo vel eluo.

Composita sine præpositione.

Ἀπλυσία, ἡ, illotum esse. Apud Aristot. hist. an. l. 5. c. 16. ἀπλυσίαι dicuntur spongiæ quædam, quòd elui nequeant. Meminit et Theophr. hist. pl. l. 4. c. 7.

Ἄπλυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, illotus. propriè de vestimento. apud Athen.

Ἐριοπλύτης, qui lanam seu lanas lavat, fullo. Diosc. l. 2. c. 195.

Εὔπλυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, bene lotus, i. purus, mundus. Poëtica diælysi dicitur ἐϋπλυνής. Od. θ'.—φᾶρος ἔχουσα ἐϋπλυνές.

Λινοπλύτης, ου, ὁ, q. d. lini lotor. Hesych.

Λινόπλυτος, q. d. lino lotus, i. lino loto contextus. Ut, λινοπλύτοις ἐνδύταις, Pollux lib. 7. c. 12. in Σοφοκλέους Πλυντριῶν.

Νεόπλυτος, recens lotus, nuper ablutus. ut, νεόπλυτα εἵματα, Od. ζ. Utitur et Herodot.

Νεόπλυντος, idem.

Χρυσοπλύσιον, ου, τὸ, officina in qua aurum lavatur. Strabo l. 3.

ΠΝΕ'Ω, (et poët. metri gratiâ πνείω, f. πνεύσω,) flo, spiro. Odyss. ε. Αὔρη δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρὴ πνέει ἠῶθι πρό. Od. δ. οὐδέ ποτ' οὖροι Πνείοντες φαίνονθ' ἁλιαέες. Athen. l. 1. ἵνα ἐπὶ τὸν τρυγητὸν νότοι πνεύσωσι. Et cum accus. Ut Il. λ'. et ό. Μένεα πνείοντες Ἀχαιοί. Aristoph. in Ran. πνέοντας δόρυ καὶ λόγχας. Xen. Hell. 7. τὸ πῦρ πνέοντας. Pro quo accusat. Atticè genitivus usurpatur. Epigr. l. 5. [illegible]. † πνεῖον ὑπὲρ σάκεος, supra clypeos animum gerere. Hesiod. Asp. 24. V. ibi Heinsius et Schol. Tzetz.† ¶ Item spiro, i. odorem spiro. Od. δ'. Ἀμβροσίην ἡδὺ μάλα πνείουσαν. Diosc. l. 3. c. 94. ὥστε μασσώμενον τὸ στόμα μηδὲ πνεῖν, εἰ μὴ ἐπ' ὀλίγον. Et cum genit. ut, πνεῖν τράγου, Epigr. l. 2. Et, πνεῖν κρόκου, apud Diosc. l. 1. c. 65. ¶ Item spiro, i. vivo. Aristoph. in Ran. (Æschyl. Ag. 287. 1190. 1215. 1245. 1518. Soph. Tr. 1176.)

Πνέομαι, unde πνεῖται, flatur. Athen. l. 9. (Πνευσοῦνται. Aristoph. R. 1252.)

Πνεῦμα, τὸ, flamen, flatus, spiritus. Plerumque flatus ventorum, vel ventus, ut testatur Aristot. de mundo, scribens, ventum nihil aliud esse nisi multum aërem copiosè et confertim fluentem, qui simul et πνεῦμα dicatur. Sic apud Thuc. lib. 4. [illegible] πνεῦμα ἐς [illegible] et Plutarch. et Xen. &c. Alioquin (inquit idem Aristot. ibid.) πνεῦμα dicitur substantia animata et genitalis, in stirpibus et animantibus existens, et per omnia pertingens. sic apud Plut. symp. 3. probl. 4. τρίμμα, σάλα, τὰ περὶ τὰ γυῖα πνεύματος. Peculiariter autem de spiritu dicitur, quem animantia viventia ducunt, i. de anhelitu, halitu, anima. Plat. symp. 2. Xen. in Cyneg. &c. (V. Æschyl. S. c. Th. 470. 714. Pr. 883. πνεῦμα βίου. Eurip. Phœniss. 724.) ¶ Et pro difficultate spirandi, apud Hippocrat. ¶ Item spiritus, afflatus. Plut. de def. orac. et de exil. et sæpe in Novo Test. ¶ Interdum in sacris literis per τὸ πνεῦμα intelligitur malus Spiritus, Satanas: ut Matth. 8. Frequentiùs tamen pro spiritu sancto ponitur: ut 1 Corinth. c. 2. τὸ γὰρ πνεῦμα πάντα ἐρευνᾷ. Quando frequenter cum proprio attributo sic effertur, τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον, et, τὸ ἅγιον πνεῦμα· et aut virtus ejus atque δῶρα ἀμεταμέλητα intelliguntur, aut ipsa, sacrosanctæ triados persona tertia; qui in patre et filio ab æterno in æternum est, et ex iis ab æterno in æternum proficiscitur, cumque iis unus solus est et idem deus, omnium rerum arbiter ac rector omnipotens, fidelium autem, ac resipiscentium, misericordissimus consolator. ¶ Item τὸ πνεῦμα, sententia membris constans, ut periodus. Hermog. ¶ Πνεύματα, τὰ, spiritus vitalis, vitalia, præcordia. Sic de rebus gestis Philippi, τὰς αἰχμὰς τοῦ πολέμου τοῖς πνεύμασιν ἐπιδέχεσθαι. ¶ Sunt et Grammaticis τὰ πνεύματα δύο, δασὺ, καὶ ψιλόν.

Πνευματώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, spiritus plenus, ventosus. Plutarch. symp. 3. et 4. Item qui flatus movet, qui inflat. Idem in probl. Rom. Athen. lib. 8. Item inflatus: flatu distentus. Item qui ægre respirat: apud Hippocrat. et Galen. Apud Plat. in Cratylo, πνευματώδη γράμματα, exp. literæ quæ cum flatu seu spiritu pronunciantur.

Πνευματικὸς, ἡ, spiritalis, spiritalis, qui à spiritu cietur. Ut, πνευματικὰ ὄργανα, apud Vitruv. lib. 10. cap. 1. Et πνευματικαὶ φλέβες, meatus spiritales, i. spiritui seu respirationi servientes. Plutarch. in probl. Rom. 8. Item flatibus (ventorum) obnoxius, ventosus. Theophr. de caus. plant. lib. 4. cap. 13. Item inflatus, flatu seu spiritu distentus. Aristot. hist. anim. lib. 7. Item flatus ciens, inflans. Plutarch. in probl. Rom. Athen. lib. 7. Exponitur et, pulmonis inflammatione laborans, pulmonarius. ¶ Item spiritualis, i. spiritus sancti incorruptibilibus donis, non tantùm habitualitate, sed inprimis essentiâ sanctificante fidei, spei, caritatis, verorumque bonorum operum, præditus supernaturaliter, atque invisibiliter indutus. Sæpè in Epist. Pauli et alibi in Novo Testam. ¶ Πνευματικοὶ appellati fuerunt medici quidam, qui à flatu seu spiritu in corpora subeunte, omnia vel secundum naturam se habere, vel in morbus incidere, censebant.

Πνευματικῶς, spiritualiter. 1 epist. ad Cor. c. 10.

Πνευματίας, ου, ὁ, cui magna est et frequens respiratio: vel cui venter flatu distenditur. Galen. l. 3. περὶ δυσπνοίας.

Πνευμάτιον, τὸ, (diminut.) parvus flatus. Athen. l. 3.

Πνευμάτιος, idem quod πνευματικὸς, ventosus. Arat.

Πνευματόω, ῶ, flatu seu spiritu impleo, flatus excito. Athen. lib. 9. Ἵνα δαψιλῶς πνευματοῖ τὸν ἀέρα. Idem l. 2. (de fabis:) χλωρὰ μὲν εἰσι πνευματικώτατα, ξηρανθέντες δὲ ἧττον πνευματοῦσι. Item, in spiritum verto. Aristot. probl. sect. 2. τοῦ χειμῶνος συστελλόμενον ἐντὸς τὸ θερμὸν ἐκπέττει καὶ πνευματοῖ τὰ ἐν ἡμῖν ὑγρά.

Πνευματοῦμαι, flatibus impleor: inflor. Hippocr. Item, vertor in spiritum, et evanesco. Aristot. de Cœlo lib. 3. et de gen. an. l. 5. c. 3.

Πνευμάτωσις, εως, ἡ, inflatio. Ægin. l. 3. c. 38.

Πνευματωτικὸς, inflandi, seu flatus excitandi vim habens. Athen. l. 9. Diosc. l. 2. c. 156.

Πνεύμων, ονος, ὁ, pulmo: respirationis instrumentum. Plut. symp. 7. ex Eratosth. Καὶ βαθὺν ἄκρητον πνεύμονα τεγγόμενος. Eurip. in Her. fur. πνοὰς θερμὰς πνέω, Μετάρσι', οὐ βέβαια, πνευμόνων ἄπο. (Soph. Tr. 576. 791. 1071.) ¶ Apud Diosc. l. 2. c. 38. vel 39. πνεύμων θαλάσσιος, pulmo marinus, piscis, sensu carens, ideoque magis fruticis referens naturam quàm piscis. de quo et Plin. adi l. 9. c. 47. et l. 17. c. ult.

Πνευμονικὸς, ἡ, ὁν, ad pulmonem pertinens. ut, πνευμονικὴ νόσος. Item qui pulmonum vitio laborat, pulmonarius.

Πνευμονίας, ου, ὁ, idem: πνευμονίαι λοβοὶ, Poll. l. 2. pulmonis fibræ.

Πνευμονία, ἡ, morbus quidam pulmonis. Aret. de acut. morb. lib. 2. Unde compos. περιπνευμονία, pulmonis inflammatio, Diosc. l. 3. c. 52. Et, περιπνευμονικὸς, qui peripneumonia laborat, apud eundem l. 3. et alibi. et, περιπνευμονικὴ νόσος, pro περιπνευμονία.

Πνευμώδης (pro πνευμονώδης) πάθος, alius pulmonis morbus, de quo Aret. περὶ χρονίων παθῶν, l. 1. c. 12.

Πνευματευτικὰ, τὰ, instrumenta quæ spiritu inflantur.

Πλεύμων, Atticè pro πνεύμων, apud Plut. symp. 7. probl. 1. ¶ Item pulmo marinus: apud Aristot. et Athen. (Aristoph. R. 477. 835.)

Πλευμονικὸς, πλευμονία, sive περιπλευμονία, idem quod præced.

Πλευμονώδης, ες, ὁ καὶ ἡ, pulmoni similis, spongiosus, ac fistulis inanibus cavus, laxusque et mollis, ut pulmo. Aristot. hist. an. l. 5. c. 16.

Πλεῦμος, pulmonis vitium. Gal. in lex. Hippocr.

Πλευμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, pulmonarius: Gal.

Πλευμονία, qui et πλευμονώδης.

Πλευμόω, ῶ, in tabem incido, apud Hippocr.

Πνεῦσις, εως, ἡ, spiratio, flatus. Gregor.

Πνευστικὸς, idem cum πνευματικός. Athen. l. 2.

Πνευστιάω, ῶ, anhelo, crebrò spiro, seu respiro. Apud Aristot. rhet. l. 1. ἐνδέχεται καὶ μὴ πυρέττοντα πνευστιᾶν. Poëticè dicitur πνευστιόω pro πνευστιῶ. ut Epigr. l. 2. καὶ θερμὰ [illegible] ἄσθμασι πνευστιόων. ¶ Exponitur et, spirandi difficultate laboro, ægrè respiro.

Πνοὴ, ἡ, flatus, spiritus: idem cum πνεῦμα. Aristoph. in Nub. Pro quo Dorica epenthesi dicitur πνοιή. ut Od. δ'. et ε'. Il. μ'. et ψ'. et alibi apud Hom. † Sic πνοιαὶ ἀνέμων, Hesiod. Th. 253.† (Πνοαῖς Ἄρεος. Æschyl. S. c. Th. 63. 118. Θερμὴ πνοή. Eurip. Phœniss. 661. αὐλῶν πνοή. Aristoph. R. 154.)

Πνόος, ὁ, idem. Exponitur etiam, sonus. Hesych.

Πνῦμι, sive πνύω, idem cum πνέω, unde et derivatum.

Πνῦμαι, idem quod πνέομαι, spiro. unde, πεπνυμένος, spirans, seu vivus, apud Polyb. ¶ Item πνῦμαι, et πέπνυμαι, sapio, intelligo. Iliad. ά. Οἷος δὲ σὺ ἥρως καὶ εἶδος ἀγητὸς, Πέπνυσαι δὲ νόον, corpore ac specie admirandus, pectore autem sapiens. Sic et Od. κ'. Hinc, πεπνυμένος, sapiens, prudens. Il. γ'. ί. Od. ά. γ'. et alibi. et Plut. de fort. Alex. l. 2. Hinc et πνύω, quod sequitur.

Πινύω, unde πινύσσω, et πινύσκω, moneo, sapere vel resipere facio, ad sanam mentem reduco. Il. ξ'. Ἤδη γάρ με καὶ ἄλλο τεὴ ἐπίνυσσεν ἐφετμή. (Æsch. Pers. 832.) Aristot. hist. anim. lib. 5. cap. 8. ex Simonide, ἐπὰν χειμέριον κατὰ μῆνα πινύσκῃ Ζεὺς ἤματα τεσσαρακαίδεκα. Ab Eustath. exponitur etiam φρονῶ.

Πίνυσις, εως, ἡ, prudentia, sapientia, intelligentia.

Πινὺς, pro eodem, apud Hesych.

Πινυτὸς, ή, όν, sapiens, prudens, consultus: ut, πινυτὴ γυνὴ, apud Hom. [Od. λ. 444.] legitur et apud Demosth. (Theoc. κζ'. 34.)

Πινυτῶς, sapienter, prudenter.

Πινυτότης, ητος, ἡ, sapientia, prudentia. Eust. et pro eodem πινυτὴς, ῆτος, ἡ, Epigr. Ponitur et πινυτὴ substantivè, pro πινυτότης, Il. ψ'. et Od. ψ'.

Ἀπινύσσω, (comp.) desipio. Odyss. ζ'. ἐπεὶ οὔ με ἔοικας ἀπινύσσειν. Item efflo, expiro. Suid.

Ἀπίνυτος, amens, qui desipit.

Ἀπινύτως, amenter, desipienter.

Νηπύτιος, idem quod ἀπίνυτος. † Aristoph. Nub. 866.† Vide et in Νήπιος.

Ποιπνύω, opus facio, et quidem sedulò, valde occupor. Odyss. γ'. οἱ δ' ἄρα πάντες ἐποίπνυον, opus injunctum actutum faciebant. Iliad. ά. Ὡς ἴδον Ἥφαιστον διὰ δώματα ποιπνύοντα. Sic et Il. σ'. et ώ. ¶ Exponitur etiam ministro: ut Il. ά. Etymologus propriè esse dicit τὸ μετὰ σπουδῆς καὶ ἄσθματος πνεῖν, quoniam qui properanter et sanè opus faciunt, πνευστιῶσι.

Ποιπνὸς, οῦ, ὁ, minister, famulus, Hesych.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀναπνέω, et Poët. ἀναπνείω, et ἀμπνέω, seu ἀμπνείω, respiro. † Xen. Pæd. l. 5. p. 139. c.† Plat. in Euthyd. καὶ πρὶν ἀναπνεῦσαι καλῶς τε καὶ εὖ τὸ μειράκιον. ¶ Active, respirare facio, refocillo. Il. λ'. Cum genitivo. Ut Il. π'. ἀναπνεύσωσι πόνοιο. et Iliad. σ'. ἀναπνεύσωσι πόνοιο. Cum quo exp. et, me recreo, relaxationem animi capio. Ut Il. λ'. ἀνέπνευσαν καμόντες. Et Luc. ἀμπνεῦσαι τοῦ δεινοῦ. Hom. Il. λ. αὐτὰρ Ἀχαιοὶ Ἀμπνεύσαιεν φεύγοντες [illegible] Ἕκτορα [illegible] (Soph. Œdip. Tyr. 1245.)

Ἀνάπνευσις, et poët. ἄμπνευσις, respiratio. Aristot. in probl. Item recreatio, relaxatio. Il. λ'. Apol. Arg. l. 2.

Ἀνάπνευστος, idem cum ἄπνευστος. Hesiod. in Theog. †797.†

Ἀναπνευστικὸς, respirativus, vi respirandi præditus. Alex. Aphr.

Ἀναπνοή, et poët. ἀμπνοή, ἡ, respiratio. Plat. in Tim. Aristot. Plut. Soph. in Ajace, secundum quosdam propriè dicitur ea respiratio quæ fit pulmonibus et pectore. Item spiraculum: ut exp. apud Aristot. de mundo. Exponitur et vapor: apud Basil. in ep. Item relaxatio: apud Plut. et Basil.

Ἀνάπνευσις, idem.

Ἀμπνέω, idem cum ἀναπνέω, respiro. Il. χ'. Ἀλλὰ σὺ μέν νυν στῆθι, καὶ ἄμπνυε.

Ἀμπνύνομαι, idem. Il. ἑ. Αὐτὰρ ἐπεὶ ἄμπνυτο, καὶ ἐς φρένα θυμὸς ἀγέρθη. Il. ξ'. ὁ δ' ἀμπνύνθη, καὶ ἀνέδρακεν ὀφθαλμοῖσι. Exponitur et, resipio, ad sanam mentem redeo. Hesych.

[Ἄμπνευμα. Pind. Nem. A. 1. Ἄμπνευμα σεμνὸν Ἀλφεοῦ, &c. Schol. ἀντὶ ἀνάπνευμα, καὶ ἀναπνοή. ἔστι δὲ ἀναφόρημα. Ἀμπνοαί. Phav. Lex. pag. 64. 3. Ἀμπνοάς· ἀντὶ τοῦ ἀναπνοάς. Pind. Ol. H. 8. ἀρετὰν θυμῷ λαβεῖν, τῶν δὲ μόχθων ἀμπνοάν. Schol. ἀναπνοήν. Pyth. Γ. 102. ἀμπνοὰν στερεῶν καμάτων δόμεν. Δ. 354. Soph. Aj. 418. ἀλλ' οὐκέτι μ' οὐκέτ' ἀμπνοὰς ἔχοντα. Schol. ἤγουν ζῶντα.]

Decomp. Δυσανάπνευστος, ὁ καὶ ἡ, ægrè respirans.

Ἐπαναπνέω, insuper respiro. Apud Herodot. ἐπαναπνέειν τὰ ἔπεα, effundere verba.

Εὐανάπνευστος, facilè respirans, facilem habens respirationem. Aristot. rhet. 3.

Προαναπνέω, priùs respiro. Plut. de primo frig. ἀέρα μεθεῖσαι, καὶ προαναπνεύσασαι λευκόν.

Ἀντιπνέω, (et poët. seu Ionicè, ἀντιπνείω,) reflo, contrarium flatum emitto, spiro contra. Phocyl. ἀντιπνείοις ἀνέμοισι. Et metaph. reflo. i. adversus sum.

Ἀντίπνοος, et ἀντίπνους, spirans adversus, reflans. (Æsch. Pr. 1084. Ag. 151.)

Ἀντίπνοια, ἡ, flatus adversus, ventus contrarius. Herodian. l. 5.

Ἀποπνέω, (et poët. ἀποπνείω,) efflo, exhalo, spiro. Iliad. ζ'. Δεινὸν ἀποπνείουσα πυρὸς μένος αἰθομένοιο. Apoll. Arg. l. 2. τοῖο τ' ἔτ' ἀπέπνεε λείψανα ὀδμῆς. † Hes. Th. 324.† In prosa cum gen. construitur: ut apud Luc. ἀποπνέων μύρου. Et Euseb. ὄζειν καὶ ἀκράτου πόσεως ἀποπνεῖν. Interdum sine casu significat, odorem emitto, ita ut eum amittam, ut apud Theophr. lib. 9. τιθέασι δὲ καὶ τὰς θερμίδας ἐν νάρθηκι καὶ καλάμῳ, πρὸς τὸ μὴ ἀποπνεῖν. ¶ Interdum absolutè significat, efflo animam, morior. Ut apud Hom. in batrachom. Ταῦτ' εἰπὼν, ἀπέπνευσεν ἐν ὕδασιν. Interdum additur accusat. θυμὸν. et Il. ν'. ¶ Absolutè etiam ponitur, pro flatum ventris emitto, pedo. Suid.

Ἀπόπνευσις, exhalatio, efflatio, expiratio.

Ἀποπνοή, idem.

Ἀπόπνοια, flatus. Theophr.

Ἐναποπνέω, (*decomp.*) spiro in, immorior.

Διαπνέω, et poët. διαπνείω, perflo, perspiro. Item flatum ventris emitto. Suid. Item difflo. Item interspiro, i. respiro. Philo de vita M. l. 1. διαπνεύσαντες τῆς τιμωρίας ἐπ' ὀλίγον.

Διαπνέομαι, idem quod διαπνέω, perflo. Gal. Therap. l. 8. τοῖς τὰ καπνώδη τε καὶ λιγνυώδη διαπνεομένοις. Item pass. difflor. Aristot. de mundo, τὰ νεφώδη διαπνεόμενα.

Διαπνοή, perflatus, perspiratio. Al. Aphr. probl. l. 1.

Decomp. Δυσδιάπνευστος, qui ægrè difflatur, qui per spiritales meatus ægrè transmittitur. Diosc. l. 5. c. 9.

Εὐδιάπνευστος, et εὐδιάπνους, perflabilis, perflatum facilè capiens. ¶ Item qui per spiritales meatus facilè transmittitur.

Εἰσπνέω, seu εἰσπνείω, inspiro, afflo. Aristoph. in Ran. Αὐλῶν γέ μ' αὔρα τις εἰσέπνευσε μυστικωτάτη. Apud Lacones significat etiam, amo. teste Etymol.

Εἰσπνέομαι, inspiror, vel aspiror, afflor, Alex. Aphr. [cum Gen. Philostr. l. 2. c. 8.]

Εἰσπνοή, ἡ, inspiratio. Gal. comm. 3. sect. 115. in lib. Hippocr. de victus rat. in morb. acut.

Εἰσπνήλας, ου, ὁ, amasius, amoris ignibus afflatus. Etym. ex Callim. Pro eodem dicitur et εἰσπνήλης, apud Theocr. Idyll. 12. quod Amyclæorum peculiare vocabulum esse aiunt, qui et εἰσπνίλης scribunt, schol. Theocr. et Eustath.

Ἐπεισπνέω, (*decomp.*) insuper spiro. Gal. Therap. l. 10.

Ἐκπνέω, efflo, expiro. Aristot. de mundo, ἐκ τούτου πάντα ἀναπνεῖ τε καὶ ψυχὴν ἴσχει τὰ ζῶα. Item expiro, i. morior. Plut. de deo Soc. τοὺς ἄλλους ἀνακραγόντας ἅμα πάντας ἐξέπνευσαν. (Eurip. Phœniss. 838. 1411.)

Ἔκπνευσις, expiratio, cum efflatur spiritus. [Aristot. de Hist. Animal. ἀλλὰ δὲ ἀνάπνευσις καὶ ἔκπνευσις γίνεται εἰς τὸ στῆθος, καὶ ἀδύνατον χωρὶς τοῦ πνεύμονος ἀναπνεῦσαι ἢ ἐκπνεῦσαι, &c.]

Ἐκπνοή, idem: vel exhalatio. Aristot. de mundo.

Ἐκπνευματόω, in spiritum verto. Item flatibus effero seu extollo: unde ἐκπνευματουμένη θάλασσα, inflatum et tumidum mare ob vim ventorum.

Ἐκπνευμάτωσις, exspiratio, efflatio. Epicurus in epist. ad Pyth. apud Laërt.

Decomp. Διεκπνέω, expiro per, perflo. Aristot. de mundo, διεκπνέουσι τρόπον κατ' εὐθείας.

Διεκπνοή, perflatus, expiratio pertransiens.

Συνεκπνέω, simul expiro, simul animam efflo. Eurip. in Iphig. Taur. Κοινῇ δ' ἔπλευσα, χρὴ συνεκπνεῦσαί με σοι.

Ἐμπνέω, et poët. ἐμπνείω, inspiro, aspiro, afflo. Hesiod. in Erg. διὰ Θρῄκης ἱπποτρόφου εὐρέϊ πόντῳ Ἐμπνεύσας ὤρινε. Epigr. l. 2. εἰς σάλπιγγ' ἐνέπνευσεν, inflavit tubam. Et metaph. inspiro, &c. Il. ἑ. et ὁ. ἐμπνεύσας μένος μέγα ποιμένι λαῶν. Phil. de vita. M. l. 1. θάρσος ἐμπνεύσας τοῖς Ἑβραίοις. ¶ Exponitur et, labio: apud Hesych. Usurpatur et pro simplici πνέω. ut Act. Apost. c. 9. ἐμπνέων ἀπειλῆς καὶ φόνου. Et Plat. de rep. l. 1. ἐμπνέοντα ἔτι καὶ δυνάμενον φθέγγεσθαι. Sic et apud Herodian. et Synes. (Æsch. Ag. 680. Eurip. Phœniss. 1376.)

Ἐμπνέομαι, inspiror, afflor. Plut. de def. orac.

Ἔμπνευσις, inspiratio. Item animus afflatus: apud Gregor. in enc. Maccab.

Ἐμπνευστὸς, inspiratus, seu qui inspiratur, qui inflatur. Athen. l. 4.

Ἐμπνευσίστης, exp. ἆσθμα et ἀφανὴς, Hesych.

Ἔμπνοος, et ἔμπνους, qui spirat, spirans. Epigr. lib. 2. Plat. ep. 8. Thucyd. lib. 1. (Eurip. Phœniss. 1399.)

Ἔμπνοια, ἡ, ipsa spirandi actio, spirare, vivum esse. Hesych.

Ἐμπνευματόω, spiritus flatusque ingenero, inflo. Athen. lib. 2. τὰς δὲ ἰσχάδας ἐμπνευματοῦν ἔχειν. Item, flatu seu vi ventorum incito. Luc. in Lexiph.

Ἐμπνευμάτωσις, inflatio, flatuum ingeneratio. Athen. ibid.

Ἐμπνευματωτικὸς, inflandi vi præditus, inflans. Diosc.

Ἐμπνύομαι, respiro, ad me redeo, revivisco. Hesych.

Ἐπιπνέω, et poët. ἐπιπνείω, aspiro, afflo. Il. ἑ. περὶ δὲ πνοιὴ Βορέαο Ζώγρει ἐπιπνείουσα κακῶς κεκαφηότα θυμόν. Hesiod. in Theog. † 872.† αὖραι ἐπιπνείουσι θάλασσαν. Exponitur et, flo super. Odyss. δ'. ὄφρα τε Γαίας ἐπιπνείει τε καὶ ἕρπει. Item metaph. afflo. Eurip. in Phœniss. στρατὸν Ἀργείων ἐπιπνεύσας.

Ἐπίπνευσις, afflatus, inspiratio, ἐπίπνοια. Strabo. l. 10.

Ἐπίπνους, et ἐπίπνοος, afflatus, apud Plat. in Men. et Crat.

Ἐπίπνοια, ἡ, afflatus instinctusque divinus. Idem in Crat. et apud Polyb. (Æsch. Suppl. 18. 45. 585. 1051.)

Παρεπιπνέω, (*decomp.*) à latere adspiro, seu leviter adspiro. Apoll. Arg. lib. 2.

Καταπνέω, perflo, afflo. Eurip. in Rheso, Ὁ Στρυμόνιος πῶλος, Μούσης ἀοιδοῦ, καταπνεῖ σε. (Med. 838. V. Æschyl. Ag. 106.) Aristot. hist. an. lib. 5. c. 5. (de perdicib.) πολλάκις δὲ καὶ τῆς φωνῆς, ἐὰν ὀργῶσαι τύχωσι, καὶ ὑπερπετομένου, ἐκ τοῦ καταπνεῦσαι τὸν ἄρρενα, ab his aura flante prægnantes fiunt.

Καταπνέομαι, perflor, afflor, Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 14.

Κατάπνευμα, τὸ, perspiratio, perflatus. Eurip.

[Καταπνοή. Pind. Pyth. E. 161. μὴ φθινοπωρὶς ἀνέμων χειμερία καταπνοὰ δαμαλίζοι χρόνον.]

Μεταπνέω, respiro. Oppian. 5. Hal.

Παραπνέω, à latere flo seu spiro. Item leviter spiro. Diosc. l. 1. c. 18. μετρίως παραπνέοντα τοῦ ὀποβαλσάμου, modicè balsamum spirans.

Περιπνέω, et περιπνείω, spiro circum.

Προσπνέω, afflo, aspiro. Cum dat. apud Aristoph. (R. 341.)

Προσπνεῖσθαι, adspirari. verbum grammat. Athen. l. 9. quod aliter est δασύνεσθαι.

Πρόσπνευμα, τὸ, afflatus: apud Suid.

Συμπνέω, conspiro. Plerunque metaph. uno consensu molior. Herodian. l. 7. πολλῶν ἑκατοντάρχων συμπνευσάντων. (Συμπνέω. συμφωνῶ. Æsch. Ag. 195.)

Συμπνευσμὸς, conspiratio, consensus: Hesych.

Σύμπνοος, et σύμπνους, qui conspiravit. Hippocr. Plut.

Σύμπνοια, ἡ, conspiratio. Herodian. l. 7.

Ὑποπνέω, subtus spiro: vel aliquantum spiro. Item aspiro.

Composita sine præposit. ac primùm ex præsenti πνέω.

Ἀπνεὺς, έος, ὁ καὶ ἡ, valde spirans. Epigr. Item (α existente privativo) non spirans, flatu destitutus.

Λιγυπνείων, οντος, ὁ, dulce spirans: argutum seu stridulum flatu sonum reddens. Od. δ'.

Πυριπνέω, ignem spiro. Eurip. in Ione, [203.] Τὰν πυριπνέουσαν ἐναίρει Τρισώματον Ἀλκάν.

Comp. ex præt. perf. pass. vel ejus nominibus.

Ἀπνεύματος, ὁ καὶ ἡ, vento carens, qui à vento non perflatur.

Ἄπνευστος, qui respirare non potest, et per consequens, exanimis. Od. ἑ. Item flatu venti carens. Theophr.

Ἀπνευστὶ, sine respiratione. Item sine interpellatione. Athen. lib. 10. Plat. in sympos.

Ἀπνευστέω, non spirare, spiritum reprimere.

Ἀπνευστιάζω, contineo spiritum. Aristot. in probl. ἐάν τις ἀπνευστιάζῃ, παύεται ἡ λύγξ.

Εὔπνευστος, benè spirans, cujus spiracula benè aperta sunt. Item perflabilis. Item bonum odorem spirans.

Εὐπνευστία, ἡ, commoda spiratio, spiritus facilitas.

Θεόπνευστος, à Deo spiratus. 2 epist. ad Timoth. c. 3.

Composita ex πνοή.

Ἁλίπνοος, ὁ καὶ ἡ, odorem maris habens, mare redolens: apud Musæum.

Ἄπνοος, et ἄπνους, flatu carens, flatum non emittens. Aristot. meteor. lib. 2. Item respiratione carens, ideoque exanimis. Hesych. Item cujus odor evanuit. Callim.

Ἄπνοια, ἡ, q. d. carentia flatus seu venti. Item tranquillitas à ventis. Item privatio facultatis respirandi.

Βαρύπνοος, graviter spirans.

Βραχύπνοος, breves simulque tardos spiritus ducens. Gal. apud Hippocr. epidem. 3.

Δύσπνοος, et δύσπνους, qui vel quæ ægrè spirat, spirandi seu respirandi difficultate laborans. Hippocr.

Δύσπνοια, ἡ, spiritus difficultas, quum ægrè respiratur. Xen. in Cyn. Athen. lib. 11.

Δυσπνοϊκὸς, qui ægrè spirat, spirandi difficultate laborans. Gal.

Δυσπνοέω, ῶ, spirandi difficultate laboro, ægrè respiro. Diosc. l. 4.

Ἑτερόπνοος, aliud spirans, diversum spirans. Anac.

Εὐθύπνοος, rectà spirans, cujus flatus in rectum procedit. cui oppon. ἀνακαμψίπνοος, apud Aristot. de mundo. [Pind. Nem. Od. Z. 42. πόρευσαν εὐθυπνόου Ζεφύροιο πομπαὶ πρὸς Ἴλου πόλιν. Contractè legitur Εὐθύπνους.]

Εὔπνοος, et εὔπνους, idem quod εὔπνευστος. Xen. Theocr. Diosc. Pro quo poëtæ dicunt ἐΰπνοος, ut apud Theocr. Idyll. 19.

Ἡδύπνοος, sive ἡδύπνους, jucundum odorem spirans: vel grato odore spirans. Eurip. in Med. Pro iisdem dicitur ἡδύπνοος, in Epigr.

Ἡμίπνοος, et ἡμίπνους, dimidiatum tantùm spiritum edens, semianimis: Hom. in Batrachom.

Καλλίπνοος, et καλλίπνους, pulchrùm spirans: idem quod ἡδύπνοος.

Λιγύπνοος, et poëticè λιγυπνόος, idem quod λιγυπνείων, stridulùm, i. leniter flans. Hom. hymno 1. in Apoll.

Λιγυρόπνοος, sive λιγυρόπνους, idem. Pollux l. 4. c. 9.

Μακρόπνοος, sive μακρόπνους, qui longos ducit spiritus: Hippocr. epidem. l. 6. Apud Eurip. in Phœn. μακρόπνους ζωή, vita longa, in qua longo tempore spiratur.

Μελίπνοος, mel spirans, i. suaviter spirans. Suid. [Μελίπνους. Theocrit. Idyll. A. 128. καὶ τάνδε φέρ' εὐπάκτοιο μελίπνουν ἐκ κηρῶ σύριγγα καλάν, &c.]

Μυρόπνοος, ου, ὁ, unguentum seu unguenta spirans. Epigr. Pro eodem dicitur etiam μυρίπνοος: apud Plut. in probl. Hell.

Ὀρθόπνοια, ἡ, orthopnœa: morbus quum erecta cervice spiritus ducitur. Diosc. l. 2. c. 192. βοηθεῖ ὀρθοπνοίαις σὺν μέλιτι.

Ὀρθοπνοϊκὸς, qui orthopnœa laborat, qui non nisi erecta cervice spiritum trahere potest. Idem l. 3. c. 49. et 89.

Πολύπνοος, multum odorem mittens, valdè odoratus. Oppian. l. 1. de Venat.

Πυρίπνοος, sive πυρίπνους, ignem spirans. Epigr. l. 2.

Πύρπνοος, idem. Eurip. (Æschyl. S. c. Th. 499. 517. Pr. 371. Et est Epith. Typhœi —— ταύρω πυρπνόω. Eurip. Med. 479.)

Ῥοδόπνοος, rosarum odorem habens. Athen.

Composita remotiora.

Ὄμπνη, ἡ, quidam interpretantur Cereales fructus, utpote quorum usus sit nobis causa τοῦ ἀμπνεῖν, i. spirandi et vivendi. Sic vocari possunt et alia quibus alimur, quæque nobis τοῦ ἀμπνεῖν causa sunt. Unde et pro frumento Lycophron usurpavit. Nicander in Alex. πολυσπερέας ὄμπνας favos appellat. Ab Hesych. exponitur cibus.

Ὄμπνιος, et ὄμπνος, quod nobis respirandi et vivendi causa est: almum. Ut, ὄμπνιος λειμὼν, seu ὄμπνιος, ager segete et Cerealibus frugibus plenus. ὀμπνία Δημήτηρ, alma Ceres. ‡ Apoll. Arg. 4. 989.‡ Sic, ὄμπνιον ὕδωρ, apud Suid. Et Soph. νέφος vocavit ὄμπνιον, quòd fundat τὸ ὄμπνιον ὕδωρ.

Ὀμπνηρὸν, idem quod ὄμπνιον, apud Hesych.

ΠΝΙΓΩ, F. ξω, suffoco, præfoco, strangulo. Hom. in Batrach. πνίξαντες ἐν ὕδασι τοὺς ἀκολύμβους. Στήσομεν εὐθύμως τὸ μυοκτόνον ὧδε τρόπαιον. Aristoph. in Nub. † 1379.† ἔθλιβέ με, κἄπνιγε. Et metaph. strangulo, torqueo. Luc. ὁ δὲ μάλιστά με πνίγει, τοῦτ' ἐστι. [S. Matth. Evang. xviii. 28. καὶ κρατήσας αὐτὸν ἔπνιγε.]

Πνίγομαι, suffocor, præfocor, &c. Plut. de exil. πνιγομένοις ἐπικουφίζοντες βοηθεῖν. Item in voce media idem quod πνίγω. ut apud Athen. l. 2. εἶτ' αἱ μέλαιναι ἂς ἐντελλεῖτε πνιξεῖσθε, Doricè pro πνίξεσθε. † Πνίγομαι σπλάγχνα. Aristoph. Nub. 1033.†

Πνιγμὸς, οῦ, ὁ, suffocatio, strangulatio, suppressio. Diosc. l. 3. c. 157. [Polyb. Hist. lib. 4. ὁ δὲ Δορίμαχος ἐν τῷ περὶ τὰς πύλας ὠθισμῷ καὶ πνιγμῷ διεφθάρη.]

Πνῖγμα, τὸ, idem. Aristot. Rhet. l. 3. [cap. 10. pag. 476. 2. f. Ed. Cant. Καὶ Κηφισόδοτος, σπουδάζοντος Χάρητος εὐθύνας δοῦναι περὶ τὸν Ὀλυνθιακὸν πόλεμον, ἠγανάκτει, φάσκων, εἰς πνῖγμα τὸν δῆμον ἔχοντα, τὰς εὐθύνας πειρᾶσθαι δοῦναι. Hunc locum citavit Dion. Hal.]

Πνὶξ, ιγὸς, ἡ, idem. Hippocr. Diosc.

Πνικτὸς, ὁ, suffocatus, præfocatus, strangulando enectus. Athen. l. 4. cap. 10.

Πνῖγος, εος, τὸ, idem cum πνιγμὸς, et πνίξ. Peculiariter dicitur de calore æstivo, nos velut suffocante. Theo. Lex. ¶ Est etiam species quædam στεφανώματος. schol. Aristoph. [Acharn. 659. Schol. Av. 727. μετρίῳ πνίγει. 1091. Vide Schol.]

Πνιγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, æstu suffocans. Plut. in Alex. Herodian. lib. 3. Item general. suffocans, strangulans: vel strangulandi vim habens. Athen. l. 2.

Πνιγηρὸς, ὁ, idem. Thuc. l. 2. Plut. in Peric. Aristoph. (R. 122.)

Πνιγετὴς, ὁ, laqueus, quo se quis strangulat. Hesych.

Πνιγεὺς, έως, ὁ, furnus, caminus, ahenum, &c. in quo carbones, aut carnes, quæ immittuntur, suffocantur. Aristot. in lib. de juvent. et senect. et de part. an. l. 2. Impropriè apud Aristoph. in Nub. sic appellatur cœlum, cujus fervore æstivo tempore omnia, quæ ambit, suffocantur, sicut camino inclusi carbones. ¶ Est etiam pars quædam musici instrumenti, quod hydraula dicitur. Hesych. et Etymol. ¶ Item camus seu fiscella jumentorum. unde apud eundem Etym. πνιγεὺς κημὸς τῶν ἵππων.

Πνιγία, ἡ, exp. vaporarium: apud Gal. de caus. morb. l. 2.

Πνιγαλίων, ωνος, ὁ, incubus, suppressio nocturna, qua dormientes suffocari sibi videntur. Ægin. l. 3. c. 15.

Πνιγῖτις γῆ, terra quædam colore nigro, qualis est ampelitis, Eretriæ similis. de qua Diosc. l. 5. c. 177. et Plin. l. 37. c. 16.

Composita.

Ἀποπνίγω, suffoco, præfoco. Hom. in Batrach. Τόσσον ἀπέπνιξεν Φυσίγναθος, ὡς βυθὸν ἄξας. Item strangulo. Aristoph. in Vesp. αὐτοῦ με νῦν ἀποπνῖξαι βούλεσθε. Sic et apud Xen. Hell. 3. [Herodot. Hist. lib. 4. cap. 160. Ἀρκεσίλεων μὲν κάμνοντά τε καὶ φάρμακον πεπωκότα, ὁ ἀδελφεὸς Λέαρχος ἀποπνίγει. Polyb. Hist. lib. 3. συνωθούμενοι μὲν γὰρ εἰς τὴν λίμνην, οἱ μὲν διὰ τὴν παράστασιν τῆς διανοίας ὁρμῶντες ἐπὶ τὸ νήχεσθαι ἐν τοῖς ὅπλοις ἀπεπνίγοντο. Demosth. adv. Zenothem. ῥίπτει ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλατταν, διαμαρτὼν δὲ τοῦ λέμβου διὰ τὸ νύκτα εἶναι, ἀπεπνίγη. Vide Notas selectas in Matth. xiii. 7. ubi plura exempla videbis.] ¶ Et metaph. indignationem moveo, uro, eneco.

Ἀποπνίγομαι, suffocor, &c. Xen. Pæd. 8. † Aristoph. Nub. 1506.† ¶ Item, stomachus mihi movetur, præ indignatione disrumpor. Demosth. ἐφ' οἷς ἔγωγε ἀποπνίγομαι.

Ἀποπνιγόεις, suffocans, suffocandi vim habens. Nicand. in Ther.

Decomp. Ἐναποπνίγω, præfoco in. Lucian.

Ἐμπνίγω, suffoco in: vel simpliciter, suffoco. Naz.

Ἐμπνικτὸς, in olla furno inclusa suffocatus. Athen. l. 14.

Καταπνίγω, idem quod ἀποπνίγω. Gal. καταπνίγειν πῦρ.

Καταπνίγομαι, idem quod ἀποπνίγομαι. Aristot. in lib. de sen. et juvent. καταπνιγομένων ἀνθρώπων.

Κατάπνιξις, ἡ, strangulatio, suffocatio.

Περιπνιγὴς, suffocatus. Nic. in Ther.

Προπνίγειον, τὸ, calida lavatio, caldarium, in quod intrabant è frigidario, minùs calidum quam ipse πνιγεὺς, calidius autem ipso frigidario. Vitruv. l. 5. c. 11. Plin. Jun. ep. 11. l. 2.

Συμπνίγω, unà suffoco et strangulo: comprimo in strangulatu.

Συμπνίγομαι, una suffocor: apud Suid.

ΠΟ'Α, ας, ἡ, herba. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 9.

Ποώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, herbosus, herbis abundans. Item herbeus, herbidus, herbæ similis. ut, ποώδης χροά. Plut. in libello περὶ εὐθυμίας. ποώδη φυτὰ, apud Theophr. hist. pl. l. 7.

Ποάριον, ου, τὸ, herbula, parva herba.

Ποάζω, herbas lego. In re rustica est, herbas inutiles è segete evello. Latinè runco, apud Theophr. hist. pl. l. 3. c. 23.

Ποασμὸς, οῦ, ὁ, noxiarum herbarum evulsio: runcatio. Theophr. ib.

Ποάστρια, ἡ, quæ noxias herbas vellit et extirpat, runcatrix. Pollux lib. 7. c. 30.

Ποάστριον, ου, τὸ, falx qua secatur herba, apud eundem.

Ποίη, Ionicè pro πόα, Il. ξ. et apud Herod. ¶ Item, qualis. à Ποῖος. quod quære in Οἷος.

Ποιήεις, εντος, ὁ, herbosus, herbidus, herbis consitus. Il. β'. [503.] et ι. [150. Schol. ποιώδη. His Exemplis addatur, Hymn. γ. 9. ποιήεντα. Schol. βοτάνην ἔχοντα. Soph. Œd. Col. 152.]

Ποιώδης, idem quod ποώδης. [Herodot. Hist. lib. 4. ἥ τε γὰρ γῆ ἐοῦσα πεδιὰς αὕτη, ποιώδης τε καὶ εὔυδρός ἐστι.]

Ποιηρὸς, idem: ut, ποιηρὰ νάπη, apud Eurip. in Bacch. [Cycl. 44.]

Ποιὰ, quoque dicitur pro πόα, et χροιὰ pro χρόα. ¶ Item annus, παρὰ τὴν πόαν, quoniam semel tantum in anno ἡ πόα φύεται. ut apud Callim. Λέγοντες· [illegible] ἐπ' ἐννέα κάρφετο ποιὰς, novem circiter annos. Hujus signif. meminerunt Etym. et schol. Theocriti.

Λεχεποιὴς, (*comp.*) ferens herbas lectis et stibadiis idoneas. Il. β.

ΠΟ'ΘΟΣ, ου, ὁ, desiderium. (V. Æschyl. Pers. 133. Ag. 423.) (¶ A præterito med. πέποθα verbi πείθω. persuadet enim desiderium homini, ut id desideret, quod desiderat, inquit Etymol.) Odyss. ξ. Ἀλλά με Ὀδυσσῆος πόθος αἴνυται. Plutarch. in Per. πόθος ἔσχε τοὺς Ἀθηναίους τοῦ Κίμωνος. Xen. πόθον ἔχειν τινός. ¶ Sic dicitur et Cupido. Paus. in Att. ¶ Item flos æstivus: de quo Theophr. hist. pl. l. 6. c. 7. et Plin. l. 21. cap. 11. ¶ Quidam et pro Priapo accipiunt. apud Dion. in Calig. πόθῳ ὁ ἱερός τι τοιοῦτον ἰδεῖν.

Ποθεινὸς, ὁ, desiderabilis, desideratus, exoptatus. Eur. (Ποθεινὰ δεσπόταισι συμφορά. Med. 1225. Phœniss. 286. 1673. Soph. Tr. 104. 199. Aristoph. R. 84.) Thuc. Herodian. lib. 1.

[Ποθεινοτέρους. Xenoph. Lacedæm. Resp. cap. 1. §. 5. οὕτω δὲ συνιόντων, ποθεινοτέρους μὲν ἀνάγκη σφᾶς αὐτῶν ἔχειν, &c.]

Ποθέω, ῶ, f. ήσω, et έσω, desidero. Od. τ'. Ὀδυσῆα ποθεῦσα φίλον. Iliad. ι. πόθεσκε δ' ἀϋτήν τε πτόλεμόν τε. Il. λ. ποθέουσι δ' ἥρωες Ἀχαιῶν. † Xen. Pæd. 1. 3. 1.† Luc. ποθῶ γὰρ ἤδη αὐτήν. Dicuntur et res aliquæ ποθεῖν τινα. apud Plut. in Cor. τὸν δὲ Μάρκιον εὐθὺς ἐπόθει τὰ Οὐολούσκων πράγματα. Cum infinit. exp. et, magno cum desiderio cupio, expeto. Isocr. in Panath. ταῦτα γὰρ οἶμαι μάλιστα ποθεῖν ἀκούειν τοὺς πολλούς. ¶ Item amo. Theocr. idyll. 12. οἱ δὲ ποθεῦντες ἐν ἤματι γηράσκουσι. Plut. symp. 6 οἱ μὲν γὰρ τῶν ποθούντων ἰδεῖν τι ἐνύπνιον ἀπολαύειν ἔχουσι. (Æsch. Pers. 512. 542. Ag. 550.)

Πόθημα, τὸ, desiderium: vel res desiderata.

Πόθησις, εως, ἡ, ipsa actio desiderandi.

Ποθητὸς, ὁ, desideratus.

Ποθὴ, ἡ, idem cum πόθησις seu πόθος. Il. λ. ζ. ξ. et alibi apud Hom.

Ποθωὴ, desiderium, amor. Oppian.

Composita.

Ἀντιποθέω, vicissim desidero.

Ἀντιποθέομαι, vicissim desideror. Xen. [Memorab. Socrat. lib. 2. cap. 6. §. 28.] ποθῶν ἀντιποθεῖσθαι.

Ἀπόθητος, ὁ καὶ ἡ, cujus desiderio non tenemur: et per consequens, abjectus, vilis, neglectus. Hesych. et Eust.

Ἀπόθεστος, idem. Odyss. ρ.

Ἐπιποθέω, idem cum ποθέω. Luc. μηδὲν ἐπιποθεῖν τῶν πάντων.

Ἐπιπόθησις, ἡ, desiderium, 2 ep. ad Cor. c. 7.

Ἐπιποθία, ἡ, idem. Rom. 15.

Ἐπιπόθητος, desideratus, desiderabilis. in ep. ad Phil. c. 4.

Περιπόθητος, valdè desideratus vel desiderabilis.

Πολύθεστος, multùm desideratus seu exoptatus: per syncopen enim dicitur pro πολυπόθεστος, à ποθέω. Callim. hymn. in Cererem, τέκνον πολύθεστε τοκεῦσιν.

Πολυπόθητος, multùm desideratus.

Τριπόθητος, ter desideratus, exoptatissimus. Luc. in somn. Pro quo Doricè τριπόθατος, apud Mosch. in epitaph. Bion. Smyrn.

ΠΟΙΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, facio, efficio, ago. † Xen. Pæd. 1. 4. 1. ποιεῖν τεταγμένα. 1. 3. 14.† Demosth. pro Cor. ἐγὼ τοῦθ' ὑπὲρ σοῦ ποιῶν. Sæpè apud Aristoph. τί ποιεῖς; quid agis? Frequenter jungitur infinitivo. Ut apud Xen. Pæd. 4. μάλα δὲ αἰσχύνεσθαι ὑμᾶς ἐποιήσατε. Sic, ποιῶ τοὺς συνόντας ἀπέχεσθαι, facio ut discipuli mei abstineant, do operam, ut, &c. Apud eundem Xen. Pæd. 6 καὶ ἐποίησαν Ἀγησίλαον ὑποχωρῆσαι πρὸς τὰ ὅπλα, fecerunt ut cogeretur recedere. Apud Isocr. de Pace. καὶ γὰρ αὐτοὶ πεποιήκατε τοὺς ῥήτορας μελετᾶν καὶ φιλοσοφεῖν, &c. induxistis illis in animum philosophari, &c. Jungitur et cum variis particulis. Ut in Axiocho, ποιήσω ὡς λέγεις, faciam ut dicis. Xen. Pæd. 1. ποίει ὅπως βούλει, fac ut libet. Et cum adverbiis, ὀρθῶς, καλῶς, κακῶς, et aliis. Ποιῶ σε κακῶς, afficio te malis. † ποιεῖν κακῶς τί τινος, alicujus rem lædere. Xen. Pæd. 1. 3. p. 78. d.† Cum accusativus variis variè interdum exponitur. Ut, ποιεῖν ὀσμὴν, apud Aristot. odorem excitare. ποιεῖν χαρὰς, afferre voluptatem, ποιεῖν ἀγαθὰ, Isocr. conferre beneficia. Apud Dem. ποιῶ σοι ἀργύριον, compare tibi pecuniam. Sic apud Thuc. ποιῶ βίον, comparo victum. ποιεῖν ἐκκλησίαν, concionem cogere seu advocare. ποιεῖν τὸν νόμον, servare legem, seu præstare et implere, ποιεῖν ἁμαρτίας, committere peccatum. Παράδειγμα ποιῶ, proponere exemplum vel exemplar, apud Isocr. in Paneg. Ἀσθενεῖς ποιῶ, infirmos reddere, Xenoph. Pæd. 1. † ποιεῖν θήραν. Xen. Pæd. 1. 4. 14. τάφρον εἰς ὀκτώ. Aristoph. Nub. 1238. γέλωτα. Xen. Pæd. 1. 2. p. 47. b. τινὰ κλαίειν. 1. 2. 47. d. γέλωτα ἔκ τινος. 1. 2. 48. b. elicere risum ex aliquo. πένητα, pauperem reddere. 1. 3. p. 64. c. ἄξια πρός τινα, digna alicui conferre. 1. 3. p. 73. c. εἰρήνην τισὶ, inter aliquos pacem facere. 1. 3. p. 72. d. et p. 73. c. V. et Kusterus de Verbo medio p. 46. τάξιν ἔξω βελῶν, extra tela cohortem abducere. 1. 4. p. 88. a. πιστὰ θεῶν, fidem per Deos facere. 1. 4. p. 92. b. et ἀσφάλειάν τινι. ibid. p. 107. d. παῖδας, filios procreare. 1. 5. p. 128. b. ἀγῶνα, instituere. 1. 6. p. 137. d. V. Kusterus de Verbo medio p. 96.† Interdum construitur cum duobus accusativis. Ποιῶ τινὰ κακὸν vel ἀγαθὸν, apud Xenoph. Apud Matth. cap. 27. τί οὖν ποιήσω Ἰησοῦν; quid faciam isto Jesu? Jungitur etiam dativo personæ. Ut Matth. 21. τί ποιήσει τοῖς γεωργοῖς ἐκείνοις; Sic apud Plat. in Apol. Ταῦτα μοι καὶ νεωτέρῳ καὶ πρεσβυτέρῳ ποιήσω. In Novo Testam. sæpè signif. ago, i. commoror, versor. ut Jac. c. 4. Act. 18. ¶ Ποιῶ interdum ponitur pro ἐργάζομαι, facio, factito, conficio, fabricor. ut apud Theophrast. τὰ ἀγάλματα ποιεῖν, simulacra factitare. † χιτῶνα. Xen. Pæd. 1. 3. 14.† ¶ Item efficax sum, prosum, confero, cum πρὸς, contra. apud Diosc. lib. 1. ποιεῖ πρὸς φάρμακα, adversus venena est efficax. ¶ Item versus seu carmina facio, poëticè scribo. Isocr. in Panegyr. Τίς γὰρ, ὃ τῶν ποιεῖν δυναμένων, ὃ τῶν λόγων ἐπισταμένων, μὴ πονήσει καὶ φιλοσοφήσει; Sic et apud Aristot. et Xenoph. ¶ Apud Plut. in Sol. ποιῶ λέγοντας, induco seu introduco loquentes. ¶ Apud Xenoph. Anab. l. 5. ποιῶ δ', ὑμᾶς ἐξαπατηθέντας καὶ καταγοητευθέντας ὑπ' ἐμοῦ ἥκειν εἰς Φᾶσιν, fingo, concedo. ¶ Ποιῶ interdum significat, pono, colloco. Iliad. ν. Σφῶϊν δ' αὖ θεός τις ἐνὶ φρεσὶ ποιήσειεν. Sic et apud Thuc. ποιεῖν ἐπὶ τοῦ ξηροῦ τὰς ναῦς, in sicco naves collocare. Sic, ἐν μέσῳ ποιῶ, apud eundem.

Ποιέομαι, οῦμαι, idem quod ποιέω, ῶ, facio, &c. ut, μνήμην vel μνείαν ποιοῦμαι, apud Aristot. mentionem facio. λόγους ποιεῖσθαι, verba facere. ἀρχὴν ποιεῖσθαι, initium facere. ποιεῖσθαι κέρδος, facere lucrum. ποιεῖσθαι βασιλέα, creare regem, apud Plat. † ἔξω. Xen. Pæd. 1. 5. 14. τὰ ἑαυτοῦ ἐκποδὼν, res suas procul facere. i. e. abducere. l. 3. p. 66. c. μάχην. l. 3. p. 81. a. θήραν ἐπισχυρίζειν. l. 4. p. 98. d. νόμον, sibi legem ferre. l. 4. p. 102. a. θυσίας, rem sacram. l. 6. p. 137. d.† ¶ Interdum signif. existimo. ut apud Greg. καὶ πεποιῆσθαι, ἀλλ' οὐ συμφορὰν, τὸ πρᾶγμα ποιούμενος. ¶ Interdum, adopto: ut, ποιεῖσθαι παῖδα, apud Demosth. † et Xen. Pæd. l. 4. p. 112. et V. Kusterus de Verbo medio p. 43.† ¶ Cum præposit. variam admittit expositionem. ut, ποιεῖσθαι εἰς ἀσφάλειαν, apud Thuc. collocare in tuto. ἐν γέλωτι ποιεῖσθαι, risui habere, ridiculum existimare, ποιεῖσθαι ἑαυτὸν ἐπ' ἐξουσίας, comparare sibi magnam potentiam, apud Herodian. περὶ πολλοῦ ποιεῖσθαι, rem magnam existimare; et contrà, περὶ ὀλίγου ποιεῖσθαι, pro re parva habere, vel parvi facere. Ποιεῖσθαι εἰς ἑαυτὸν τὸ πρᾶγμα, in potestatem suam redigere. ¶ Ponitur et pro προσποιοῦμαι, simulo: apud Themist. ῥητορικὸς ποιούμενος εἶναι. ¶ Accipitur et in passiva signif. ut Il. ζ. et apud Xen. Pæd. 2. &c. (Eurip. Med. 910.)

Ποίημα, τὸ, quod aliquis facit, opus. in ep. ad Ephes. 2. ¶ Plerunque significat, poëma, seu opus poëtæ. Æsch. contra Ctesiph. Plat. &c.

Ποιηματικὸς, qui poëmata conscribit, poëta. Plut.

Ποιημάτιον, τὸ, parvum poëma, poëmation. Luc.

Ποίησις, εως, ἡ, q. d. factio: factura. Herodot. et in epist. Jacob. c. 1. ¶ Item poësis, carminum factio. Plat. Aristot. Athen. &c.

† Ποιητέον, faciendum. Xen. Pæd. 1. 6. 27. cum πρὸς.†

Ποιητὴς, οῦ, ὁ, factor, creator, conditor. Naz. Item opifex. Xen. Pæd. 1. 16. 35. μηχανοποιόν.† Item qui factis exprimit ea quæ facienda esse audivit. in epist. Jacob. c. 1. ¶ Item qui carmina facit. poëta. Plat. Aristot. Plut. &c.

Ποιήτρια, ἡ, poëtria, quæ carmina facit. Athen. l. 13. Plut. in Hell.

Ποιητὸς, ὁ, factus. Item, factitius. Iliad. μ'. [Pind. Nem. Od. 2. 33. ποιητὸν δὲ ποιητὴν συνέταξε λόγον, &c.] Plut. in Solon. ¶ Item adoptivus, ascititius. Plut. in Dem. Aristot. Pol. l. 3. ¶ Et active, efficiens, apud Epicur.

Ποιητικὸς, ὁ, faciendi vim habens, per quem aliquid fit. Arist. pol. l. 1. c. 3. et Rhet. l. 1. ¶ Item poëticus, i. poëtis conveniens, poëtarum proprius, poëtis familiaris. Plat. Luc. Ἡ ποιητικὴ, sc. τέχνη, ars faciendi carmina. Plut. Aristot.

Ποῶ, pro ποιῶ, metri causa dictum invenitur apud poëtas: ut Theocrit. idyll. 10. Καλὰς ἄμμε ποεῦ [illegible]. Interdum et prima correpta scribitur ποῶ: ut apud eundem Idyll. 3. ἀπάγξασθαί με ποιήσεις. (Aristoph. R. 330.)

Composita: ac primò cum præpositione.

Ἀντιποιέω, ῶ, è contrario facio, vicissim facio, par pari reddo. Exponitur et, beneficium rependo.

Ἀντιποιέομαι, οῦμαι, vendico, attribuo mihi. Cum genit. ἀντιποιεῖσθαι θαλάσσης, apud Plat. et, ἀντιποιεῖσθαι τῆς τιμῆς, apud Aristot. polit. 3. Exponitur et, affecto, occupare contendo, assequi conor; item capesso. Ut apud Isocr. in Archid. ἀλλὰ καὶ κατὰ μικρὸν ἀρετῆς ἀντιποιουμένους. Demosth. Phil. 4. τοῦ πρωτείου ἀντιποιοῦνται μὲν Σπαρτιᾶται, ἀφεστᾶσι δ' ἴσως.

Ἀποποιέομαι, abdico, rejicio, alienum à me facio. Basil. Homil. 8. διὰ τὸ τῆς τροφῆς ἐπίπονον ἀπεποιήσω; ἐν ἰχθύσιν. Sic et Job. c. 15. σὺ καὶ ἀπεποιήσω φόβον; rejecisti timorem Dei à te. et c. 14. μὴ ἀποποιοῦ τὰ ἔργα, ne abdices, ne abnues. ¶ Item improbo, non admitto, repudio. Philop. in Procl. καὶ τολμήσει μηδὲν αὐτὸς ἄλλως ἀποποιεῖσθαι τῶν Πλάτωνος, ὡς τὴν τῶν ἰδεῶν ὑπόθεσιν. ¶ Item renuntio alicui amicitiam. Plut. in Convivio sep. sap. οὕτω γὰρ δεῖ πρῶτον ἀποποιεῖσθαι τὴν Ἀλκαίου φιλίαν, ὅτι μεταπεμψάμενον τὸν Λακεδαιμόνιον ποιήσας.

Ἀποποίησις, abdicatio, rejectio, repudiatio.

Εἰσποιέω, ῶ, vel ἐσποιέω, (q. d. facio intrà, i. facio ut sit intrà, et velut intromitto,) ascisco, adopto. Dem. καὶ τὸν προγεγραμμένον εἰσποιεῖν κελεύειν αὐτόν. Plut. in Num. τοὺς δ' ἐφεξῆς μῆνας Δομετιανὸς εἰσεποίησε ταῖς αὐτοῦ ἐπωνυμίαις, suis cognominibus ascivit. ¶ Item adopto: in propria signif. Unde in pass. apud Demosth. μετὰ ταῦτ' ἐδικάζετο, ὅπως ἐκ τῆς θυγατρὸς εἰσποιηθῇ αὐτῷ υἱὸς εἰς τὸν οἶκον τὸν ἑαυτοῦ.

Εἰσποίησις, adoptatio: vel adoptio. Plut. de Alex. fort.

Εἰσποιητός, adoptatus.

Συνεισποιέω, (decomp.) unà ascisco, unà adopto. Plut. in Pol. præc. ταῖς καλαῖς καὶ φιλανθρώποις χάρισι διὰ τοὺς φίλους συνεισποιεῖν.

Ἐκποιέω, (q. d. facio ut sit extrà,) amitto, subduco. ut apud Philostr. ἐκποιεῖν με τοῦ δικαστηρίου. Item, do adoptandum. Et gener. alieno, emancipo. Item vendo, dono. Unde in pass. apud Lys. ὑπάρχει, τὸν αὐτὸν εἶναι μητέρα, καὶ ἐκ τοῦ πατρῴου μέρος τι εἶναι, καὶ ἐκποιηθῆναι. ¶ Item sufficio. Ut apud Athen. l. 4. τὸν ἴδιον μου προσθεῖναι εἰς ταῦτα ἐκποιοῦν. ¶ Exponitur etiam, efficio, consumo. ¶ Et, ἐκποιεῖ (impersonaliter,) suppetit. Laërt. in Theophr. † perficere, Xen. Pæd. 1. 5. 7. nisi legend. ἐκπονεῖν.†

Ἐκποίησις, ipsa actio dandi aliquem in adoptionem. Item alienatio, emancipatio. ¶ Item emissio seminis. Herodot.

Ἐκποίητος, in adoptionem datus. Isæus.

Ἀνεκποίητος, qui non potest educi, vel extrahi aut expelli. ut, ὄζη ἀνεκποίητος, apud Hippocr. in Aphor.

Ἐμποιέω, facio seu efficio in, vel intrà. Xen. οὐδὲ ψυχῇ ὑπηρετήματα ἀξιόλογα οὐδεμίαν ἐμποιεῖν. Item indo, insero, immitto, &c. † ἐλπίδας ποι. Xen. Pæd. 1. p. 70. c. et simil. l. 8. p. 208. b.† Idem, καὶ ὄψιν καὶ ἀκοὴν καὶ στόμα ἐμποιήσας. Plut in Num. ἐμποιεῖ παίδευσιν τοῖς ἀξίοις. Apud Isocrat. ἐμποιεῖν λήθην, inducere oblivionem. Apud eundem in Panath. ἐμποιεῖν ὀργήν, concitare iram.

† Ἐμποιεῖσθαι med. χοροὺς Ἑλικῶνι, in Helicone choros ducere. Hesiod. Theog. 7.†

Ἐπιποιεῖν, attingere. Philostr. in ep.

Ἐπιποίητος, fictus, commentitius. Synes.

Μεταποιέω, muto, commuto: propriè, facio aliquid diversum ab eo quod priùs erat. Apud Dem. μεταποιεῖν νόμον, exp. derogare legi, abrogare aliquid legi.

Μεταποιοῦμαι, vendico, mihi assero, capesso. Synes. μεταποιεῖσθαι τῆς πολιτικῆς δυνάμεως. Gregor. cum accusat. Χριστὸν μεταποιούμεθα διὰ τοῦ βαπτίσματος.

Μεταποίησις, mutatio, commutatio. Greg. Exponitur et, instauratio, refectio.

Μεταποιητής, mutator. Item instaurator, refector.

Ἀμεταποίητος, (decomp.) immutabilis.

Παραποιέω, (q. d. facio ad similitudinem alicujus, ementiens tamen id quod ita factum est, pro eo ipso cui assimilatum est,) falsò assimulo, adultero. Ut in voce media apud Thuc. παραποιησάμενος σφραγῖδα. Item, ad dissimulandam veritatem, et ne res cognoscatur, corrumpo et perverto: ut apud Athen. lib. 12. πολλὰ τῶν Ξάνθου παραπεποίηκεν ὁ Στησίχορος. Et general. inverto, perverto. Paus. Eliac. l. 1. παραποιήσαντες τὸ ὄνομα, Ἄλτιν ἐκ τοῦ παλαιοῦ καλοῦσι.

Παραποιοῦμαι, falsò assimulor. Basil. μία σφραγὶς παραποιηθεῖσα.

Παραποίημα, τό, quod factum est ad similitudinem alicujus, falsò assimulatum, adulteratum. Apud Aristot. Sic dicitur verbum de industria paullùm immutatum ad aliud significandum.

Παραποίησις, ἡ, assimulatio qua ementimur aliquid, adulteratio. In Pand. Greg.

Ἀπαραποίητος, (decomp.) non adulteratus, germanus, genuinus.

Ἀπαραποιήτως, non adulteratè, germanè, genuinè.

Περιποιέω, tueor, servo, conservo. Thuc. l. 1. τήν τε πόλιν περιποιῆσαι. ‡l. 2. 25.‡ Plut. in Publ. περιεποίησε τοὺς Ῥωμαίους. Herodian. l. 8. εἰς τὸ περιποιῆσαι τῷ Μαξίμῳ τὴν μοναρχίαν. Item acquiro, quæro, comparo. Themist. de an. l. 2. τοῦτο γὰρ περιποιεῖται βούλεται εἶναι θεῖοτερος, καθ' ὅσον δύναται.

Περιποιοῦμαι, idem. Thuc. περιεποιήσαντο τὸ χωρίον, periculo liberarunt. ¶ Item acquiro, &c. Aristot. Polit. l. 3. περιποιοῦνται αὐτοῖς δυναστείαν. ¶ Item vendico mihi, assero mihi. Syn. τὸ μὴ πρῶτον περιποιήσασθαι. † περιποιοῦμαι, med. ψυχάς, i. e. animam (suam) conservare. Xen. Pæd. l. 4. p. 103. a.† ¶ Item in contrarium et præposterè facio. Phal. in Ep. ad Messen. ¶ Τὸ περιπεποιημένον, arte singulari et industria factum. Theophr. l. 9.

Περιποίησις, ἡ, tutatio, ipsa actio tuendi et conservandi. Item acquisitio. Item vendicatio et assertio, in ep. ad Eph. c. 1.

Περιποιητικός, q. d. acquisitivus. unde, περιποιητικὰ ῥήματα, verba acquirendi, acquisitionis significationem habentia: apud grammat.

Προποιέω, antè seu priùs facio. [Thucyd. Hist. lib. 3. προποιῆσαι. Schol. τὸ δὲ προποιῆσαι, οὐκ ἐπὶ τοῦ διαφθεῖραι τοὺς Ἀθηναίους, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ πρότερόν τι ποιῆσαι, τουτέστιν ἀμύνασθαι. Herodot. Hist. lib. 1. ὀφείλεις γάρ, ἐμεῦ προποιήσαντος χρηστὰ ἐς σε, χρηστοῖσί με ἀμείβεσθαι.]

Προποιοῦμαι, priùs fio.

Προσποιέω, (q. d. facio ut meum sit,) mihi assumo, vendico, in meam potestatem redigo. Thuc. l. 2. φάσκων προσποιήσειν αὐτόν, οὕτω πολέμιον. Dem. contr. Aphob. ὅσα ἐξ αὐτῶν ἐγένετο, ταῦτα προσποιεῖν. † προσποιέω (q. d. facio ut meum sit). non est illa significatio τοῦ προσποιεῖν (sed τοῦ προσποιεῖσθαι med.) sed est (q. d. facio et alteri quid accidat.) V. Kusterus in Libro de Verbo medio p. 30. sect. 24.†

Προσποιοῦμαι, idem. Cum genit. Isæus, πόσῳ συγγενεῖς, καὶ οἰκεῖοι, κατὰ δόσιν προσεποιήσαντο τῶν Νικοστράτου; Cum accusat. Plut. in Cæs. προσεποιοῦντο τὴν δόξαν, sibi vendicabant et assumebant. Item, adjungo, adjicio. Themist. in phys. l. 2. τὴν ὕλην οὐ προσποιοῦνται οἱ μαθηματικοὶ παντελῶς. ¶ Item simulo, fingo. † Xen. Pæd. l. 2. 46. a. et p. 47. b. et l. 5. p. 127. c.† Isæus, οὐδὲ προσποιοῦνται ἐκεῖνοι τοῦ δόγματος οὔτε γενέσθαι, οὔτε προσήκειν αὐτοῖς. Plat. de rep. l. 1. προσποιεῖσθαι φιλονεικεῖν. Isocr. ἐὰν μὴ δύνωμαι τὸ δεῖσθαι προσποιῶ. Cum infinitivo interdum exp. profiteor, ut Plat. in ep. προσποιεῖται μὲν τὰ δημοκρατίᾳ ξυμφέροντα εἰδέναι. (nititur. Athan. V. S. Ant.)

Προσποίημα, τό, id quod vendicamus nobis: vel id quod simulamus.

Προσποίησις, ἡ, ipsa actio vendicandi sibi aliquid aut assumendi. Thucyd. Item simulatio. Arist. eth. 2. c. 7.

Decomp. Παραπροσποίησις, simulatio, dissimulatio. παραποίησις, adulteratio. In anth.

Προσποίητος, simulatus, fictus. Idem œcon. 2.

Προσποιητικός, simulator, fictor, simulationi deditus. Idem Pol. lib. 3.

Συμποιέω, adjuvo, auxilior. Laërt. in Socrate. [Aristoph. Ran. 1455. Schol. Thesm. 165. Ἵνα συμποιῶ σοι, πόθεν ἐκ τούτων ἐγώ. Vide Schol. Bourdin.]

Ὑποποιέω, (q. d. sub me esse facio,) acquiro, comparo, concilio. Plut. in Per. τοὺς προσποιήσαντας αὐτοὺς τῶν καλῶν ὑποποιοῦσα τινὰ μιμητικὸν ζῆλον.

Ὑποποιοῦμαι, idem. Aristot. pol. 5. ὑπεποιήσαντο τὸν ἡγούμενον αὐτῶν. Greg. λόγους ἐρίδας καὶ ψευδολόγους ὑποποιεῖσθαι τὸν πόλον ἐπιχειρεῖ. Exp. et, mihi autoro, ad autoritatem meam fidemque traho. Greg. in Julian. orat. 1. ὑποποιεῖται τὸ στρατιωτικόν.

Ὑποποίητος, acquisitus. Exponitur et, simulatus.

Composita sine præpositione.

Ἀβυρτακοποιός, qui edulia abyrtacas conficit. Athen. l. 9.

Ἀγαθοποιός, οῦ, ὁ καὶ ἡ, bonum vel bona efficiens, bonorum effector. Alex. Aphr. Exponitur et, munificus, beneficus.

Ἀγαθοποιέω, benefacio alicui, bene mereor de aliquo. Act. 14. οὐκ ἀμάρτυρον ἑαυτὸν ἀφῆκεν, ἀγαθοποιῶν. Sic et Luc. 6. et alibi in Novo Test. Exponitur et, rectè vel recta ago.

Ἀγαθοποιΐα, boni efficientia: vel beneficiorum collatio. 1. ep. Pet. c. 4.

Ἀγαλματοποιός, statuarum et simulacrorum fabricator. Poll. l. 1.

Ἀγαλματοποιΐα, ars conficiendi statuas. Idem ibid.

Ἀγαλματοποιέω, statuas conficio.

Ἀγαλματοποιητική, (τέχνη,) idem quod ἀγαλματοποιΐα. Poll. ibidem.

Ἀγριοποιός, ferum reddens seu efferatum, feritatem inducens. schol. Nic. et Eust. Apud Aristoph. in Ran. Æschylus dicitur ἀγριοποιός, quòd heroas induceret feros et immanes.

Αἱματοποιητικός, ὁ, sanguinem gignens seu generans. Gal. com. 1. in l. 1. Prorrhet.

Αἰσχροποιός, fellator, qui ore morigeratur in obscœnissimo ministerio. Aristoph. [Plut. 314. Schol. Ὁ Ἀρίστυλλος αἰσχρός. καὶ ἐν Ἐκκλησιαζούσαις μέμνηται αὐτοῦ ὡς αἰσχροποιοῦ.] Et general. qui turpe aliquid et fœdum patrat. Euripid. in Medea. [1346. Ἔῤῥ' αἰσχροποιέ, καὶ τέκνων μιαιφόνε.]

Αἰσχροποιεῖν, dicitur qui tale ministerium exercet. apud Athen. l. 8.

Αἰσχροποιΐα, hoc ipsum ministerium oris ad patrandam obscœnitatem.

Ἀλευροποιέω, farinam facio, molo, pinso.

Ἀλλαντοποιέω, farcimina, vel lucanicas facio.

Ἀλλαντοποιός, qui facit lucanicas, tuccetarius, fartor.

Ἀνδριαντοποιός, statuarius, statuarum artifex. Athen. l. 11.

Ἀνδριαντοποιΐα, statuarum confectio, actio ipsa faciendi statuas. Exponitur et, ars faciendi statuas. Xenoph. et Aristot. Rhet. 1.

Ἀνδριαντοποιέω, ῶ, statuas facio. [Xenoph. Memorab. lib. 3. cap. 1. §. 2. καὶ δικαίως ἂν οὗτος ὑπὸ τῆς πόλεως ζημιοῖτο πολὺ μᾶλλον, ἢ εἴ τις ἀνδριάντας ἐργολαβοίη, μὴ μεμαθηκὼς ἀνδριαντοποιεῖν.]

Ἀνδριαντοποιητική, s. τέχνη, ars statuaria.

Ἀνθοποιός, flores producens, florificus.

Ἀνθρωποποιός, hominum factor seu fabricator, i. humanarum formarum. Luc.

Ἀνθρωποποιΐα, hominum fabricatio, seu humanarum formarum: apud eundem.

Ἀποίητος, non factus, seu nondum factus. Athen. l. 4. [Pind. Olymp. 2. 29. Τῶν δὲ πεπραγμένων Ἐν δίκᾳ τε καὶ παρὰ δίκαν, ἀποίητον οὐδ' ἂν Χρόνος ὁ πάντων πατὴρ Δύναιτο θέμεν, ἔργων τέλος.] Item sine arte factus: apud Dion. Halic.

Ἀργοποιός, inertem et segnem reddens, inertiam afferens.

Ἀριστοποιοῦμαι, prandeo. Xen. anab. l. 4. et Hellen. l. 1. † ἀριστοποιέω, prandeo. Xen. Pæd. l. 5. p. 72. c.† ¶ Partic. ἀριστοποιούμενα, pass. exp. ea quæ parantur in prandium: apud eundem.

Ἁρματοποιός, qui currus fabricatur. Hesych.

Ἁρματοποιέω, currus fabricor. Pol. l. 7. c. 26.

Ἀῤῥητοποιός, nefanda perpetrans et obscœna. Hesych.

Ἀῤῥητοποιΐα, nefandum facinus, quod obscœnè perpetratum est, quod nemo ferat commemorari, memorare audeat nemo.

Ἀρτοποιός, q. d. panifex, pistor. † Xen. Pæd. l. 5. p. 147. b.† Plut. in Alex. Ponitur et adjectivè: ut, ἀρτοποιὸς ζύμη, fermentum ex quo panis conficitur: apud Xen.

Ἀρτοποιέω, panem conficio, pistoriam artem exerceo. Exponitur et, in panem vel in panes formo. unde in pass. apud Diosc. l. 4. c. 76. (de papavere sativo:) ὡς τὸ σπέρμα ἀρτοποιεῖσθαι εἰς τὴν ἐν ὑγείᾳ χρῆσιν.

Ἀρτοποιΐα, panificium, pistura. Xen.

Ἀρτοποιϊκός, sc. λόγος, liber de panificio, apud Athen.

Ἀσπιδοποιός, qui clypeos fabricatur. Poll. l. 7. c. 30.

Ἀσπιδοποιΐα, clypeorum fabricatio. Item clypei descriptio, quæ apud Homerum habetur: ut Eust. vocat.

Ἀταρακτοποίησις, ἡ, actio imperturbata: imperturbatè aliquid agere. Hippocr. in lib. περὶ εὐσχημοσύνης.

Αὐλοποιός, qui fistulas conficit. Poll. l. 4. c. 9.

Αὐλοποιΐα, et αὐλοποιητική, sc. τέχνη, ars conficiendi tibias. Idem lib. 7. cap. 39.

[Αὐλοποιϊκῆς. Plat. Euthydem. οὐδὲ μὲν αὐλοποιϊκῆς γε δεῖ ἡμῖν ἐπιστήμης.]

Αὐτοποιός, sua sponte, et per se factus. Soph. in Œdip. Col. [730.]

Αὐτοποίητος, à se ipso factus, sua sponte et per se factus. Hesych.

Βελοποιός, telorum fabricator. Pol. l. 7. c. 30.

Βελοποιΐα, telorum fabricatio. Idem ibidem.

Βροντοποιός, qui tonitrum facit.

Βυρσοποιός, coriarius. Poll.

Γελωτοποιός, (q. d. risuum artifex,) qui facit aut dicit quibus risum eliciat. Xen. in Symp. Expon. et, scurra: item festivum acroama.

Γελωτοποιῶ, risum cieo, dictis aut factis risum capto. Plat. de rep. l. 10. Xen. ibidem. Exponitur et, ago scurram, scurriliter ago; apud Plut. in Polit. præc.

Γελωτοποιΐα, artificium excitandi risus. Xen. in Sympos. [cap. 4. §. 50.]

Γεφυροποιός, pontifex, i. qui pontem facit. Plut. in Num.

Γεφυροποιῶ, pontem facio, vel ponte jungo. Polyb. l. 3. τοῖς ἐπιτηδείοις γεφυροποιεῖν παρήγγειλε.

Γλωττοποιός, qui lingulas tibiarum conficit, fabricator lingularum. Pol. l. 4. c. 9.

Γλωττοποιΐα, lingularum in tibiis fabricatio. Idem l. 7. c. 30.

Γλωττοποιέω, ῶ, lingua patro, lingua morigeror. Aristoph. [Vesp. 1275.]

Γλωττοποιητική, sc. τέχνη, ars fabricandi lingulas tibiarum. Pol. ibid.

Γονοποιΐα, fœtificatio. Alex. Aphr. probl. 68. l. 2.

Γραμματιδοποιός, dictum est drama quoddam Apollodori. Pol. l. 7. c. 30. epistoliarum consarcinator.

Δειπνοποιός, qui cœnam parat aut convivia.

Δειπνοποιῶ, paro cœnam, ejus est qui cœnam condixit aliis apud se. Alciphr.

Δειπνοποιοῦμαι, cœnam mihi apparo, epulor in mea cœna, cœno apud me. Thuc. l. 6. † Xen. Pæd. 1. 4. 16. parare facio.†

Δευσοποιός, infector, tinctor. Hesych. et Suid. ¶ Item benè imbutus seu tinctus, ita ut tinctura deleri et elui nequeat. qua significatione propriè et purpura dicitur, teste Suida. Metaph. autem de omnibus colorem habentibus permanentem et diu durantem. Athen. l. 3. Plat. de rep. l. 4. Item metaph. perimbutus, indelebilis, qui elui nequit. Plat. ibid.

[Δευσοποιέω. Alciphron. Rhet. Epist. lib. 3. epist. 11. φίλτρα γὰρ καὶ φαρμάκια καὶ ἐπῳδαὶ δευσοποιοῦσι τὰς ψυχὰς ὑπὲρ τὰς βαφὰς τῶν ζωγράφων.]

Δηλοποιέω, ῶ, manifestum reddo, manifesto.

Διθυραμβοποιός, dithyramborum poëta, dithyrambicus poëta.

Διθυραμβοποιΐα, dithyramborum scriptio.

Διθυραμβοποιῶ, dithyrambos scribo et compono.

Δικτυοποιός, qui retia conficit. apud Poll.

Δογματοποιῶ, decretum facio. Polyb.

Δραματοποιός, dramatum seu dramatis scriptor Plut. Exponitur et, actor fabularum. Luc.

Δραματοποιΐα, dramatum scriptio.

Δραματοποιῶ, in modum dramatis conscribo. Aristot.

Δυσβατοποιοῦμαι, aditum, transitum, receptum reddo difficilem. Xen.

Εἰδοποιός, specificus, speciem definiens: ut, εἰδοποιὸς διαφορά. Porphyr. Isagog. c. 4.

Εἰδοποιῶ, specifico, (apud Logicos,) speciem seu formam definio. Philop. in Procl.

Εἰδωλοποιῶ, ῶ, imaginem, vel simulacrum fingo, seu repræsento. Synes.

[Εἰδωλοποιητικός. Plat. Sophist. Δέδεικται τοίνυν ὅτι τάχιστα διαιρεῖν τὴν εἰδωλοποιητικὴν τέχνην.]

Εἰδωλοποιΐα, imaginis, aut simulacri fictio. Item repræsentatio personæ mortuæ tanquam vivæ, quum ejus umbram introducimus.

[Εἰδωλοποιϊκός. Plat. Sophist. Διαιρέσθαι τῆς εἰδωλοποιϊκῆς εἴδη δύο· τὸ μὲν, εἰκαστικόν· τὸ δὲ, φανταστικόν.]

Ἀπειδωλοποιῶ, ῶ, (decomp.) idem quod εἰδωλοποιῶ.

Εἰρηνοποιός, pacificator, pacis conciliator. Xen. Hell. 6. Item pacificus, qui est ingenio pacis amante. Matth. 5.

Εἰρηνοποιῶ, pacifico, paco. In ep. ad Coloss. 1.

Ἐλεγειοποιός, elegorum seu elegiarum scriptor. Arist. de art. poet.

Ἑλκοποιός, q. d. vulnificus, vulnus inferens. (Æsch. S. c. Th. 403.) Τὸ ἑλκοποιὸν, sc. φάρμακον, Hesych. est cantharis: quia caustica vi prædita est et exulcerat, teste Plin.

Ἑλκοποιῶ, ῶ, ulcero, exulcero. Æschin.

Ἐμετοποιός, vomitum efficiens, vomitum ciens. Diosc. l. 2.

Ἐξωμιδοποιός, exomidis seu exomidum confector. Pol. lib. 7. cap. 30. (Est autem exomis tunica non manuleata.)

Ἐξωμιδοποιΐα, opificium conficiendi exomides. Idem ibidem. [Xenoph. Memorab. Socr. lib. 2. Μεγαρέων δ' οἱ πλεῖστοι (ἔφη) ἀπὸ ἐξωμιδοποιΐας διατρέφονται.]

Ἐποποιός, heroicorum carminum scriptor. Plat. et Aristotel. de Art. poët.

Ἐποποιΐα, scriptio versuum heroicorum. Aristot. ibid.

Ἐποποιϊκός, ad ἐποποιΐαν pertinens. Idem ibidem.

Εὐποιῶ, ῶ, benefacio, beneficium confero. Xen. † Pæd. 1. 6. 11.† εὐποιεῖν τὰ ἐπιτήδεια.

Εὐποιητικός, propensus ad beneficentiam, seu ad conferenda beneficia. Et, τὸ εὐποιητικὸν, sc. ἔργον, beneficentia. Aristot. in Rhet.

Εὐποιός, idem cum εὐποιητικός. Hesych. Item justus.

Εὐποιΐα, beneficentia. Poll.

Εὐποίητος, benè factus, eleganter confectus: ut, εὐποίητον μέλαθρον, apud Hom. hymno 1. in Venerem. † ἅρματα, Hesiod. Asp. 64.†

Decomp. **Ἀντευποιῶ**, vicissim beneficentiâ utor erga quempiam, beneficium vel beneficia rependo. Aristoph. in Plut. τὸν εὖ παθόνθ' ὑπ' ἐμοῦ πάλιν μ' ἀντευποιεῖν. Sic et apud Dem.

Φιλευποιΐα, amor beneficentiæ, studium beneficentiæ.

Ἐχθροποιῶ, inimicum reddo, inimicitias concito.

Ζευγοποιΐα, copulatio parium, et in specie, bigarum constructio. Theophrast.

Ζευγοποιεῖν, juga curruum construere. Aristoph. in Plut.

Ζωμοποιός, opifex juris in culina, condiendi juris peritus. Athen. Τὸ ζωμοποιὸν dicitur etiam, quicquid gratiam juribus conciliat, seu quod gratiam in juribus habet. Diosc.

Ζωοποιός, vivificus. Item vivum et animale generans.

Ζωοποιΐα, animantis procreatio.

Ζωοποιῶ, vivifico: item vermes genero. Theophr. de caus. pl. l. 3.

Ζωοποιητικός, q. d. vivificativus, viva generandi naturam habens.

Συζωοποιῶ, (decomp.) q. d. convivifico, simul vivifico, unà in vitam revoco: in ep. ad Ephes. c. 2.

Ἠθοποιός, mores instituens et faciens: animi formator et institutor. Aristot. Plut. in Themist. Item, mores et affectus hominis exprimens: ut, λόγος ἠθοποιός.

Ἠθοποιϊκόν, (sc. ἐπιτήδευμα,) facilitas ingeniumque in multos mores vertendi sese. Bud.

Ἠθοποιΐα, morum affectuumque expressio, seu figuratio moralis. Dion. Halic. in vita Lys. Rom. Aquila.

Ἠθοποιῶ, ῶ, mores formo, instituo moribus. Plut. Item, affectus et mores exprimo. Dion. Halic.

Ἀνηθοποίητος, (decomp.) morum expressione et affectuum carens. ¶ Item qui moribus est incompositis et rusticis.

Ἡνιοποιός, qui habenas conficit.

Ἡνιοποιεῖον, τὸ, officina in qua habenæ conficiuntur. Xen. [Memor. lib. 4. cap. 2. §. 1.]

Ἡνιοποιῶ, habenas conficio. Item habenas rego et duco. Vel simpl. rego et moderor. Idem apom. l. 4.

Θαλιοποιοὶ, Hesych. sunt, qui arculas corio obductas conficiunt, et coriaceos riscos. (At, quid, et undenam, τὸ θάλιι, omnes dissimulant hactenus, ignorantve.)

Θαυματοποιός, præstigiator, circulator. Dem. Olynth. 2. Item miracula edens. Apud Luc. θαυματοποιοὶ dicuntur ἵπποι, quod mirabiles res nobis repræsentent.

Θαυματοποιΐα, q. d. præstigiatio, vel præstigiatoria ars. [Plat. de Rep. lib. 10. ἡ σκιαγραφία —— καὶ ἡ θαυματοποιΐα, &c.] Item, præstigiæ instar miraculi. Isocr.

Θαυματοποιῶ, præstigiatoris in modum facio, præstigiis utor. Luc. ἄλλα πολλὰ κατειργάσω θαυματοποιῶν.

Θεοποιός, qui deos sive deorum imagines fabricatur. Pol. l. 1.

Θεοποιΐα, deorum fabricatio, simulachrorum in honorem deorum effictio. Idem ibidem.

Θεοποιῶ, ῶ, deum seu deos facio. Luc. in Scyth. Item inter deos refero, dei loco habeo. Theodor. in Ecclesiast. histor. τοὺς τὰ στοιχεῖα θεοποιοῦντας.

Θεοποιητικός, qui deos sive deorum simulachra facere potest.

Θεοποιητική, sc. τέχνη, ars deorum fabricatrix, ars conficiendi deorum simulachra. Poll. l. 1.

Θεσμοποιῶ, leges condo. Eurip. in Phœn. [1659.] Τί θεσμοποιεῖς ἐπὶ ταλαιπώρῳ νεκρῷ.

Θορυβοποιός, tumultum excitans, tumultus seu turbarum excitator: seditiosus.

Θορυβοποιῶ, tumultum seu turbas excito.

Θρονοποιός, qui thronos conficit seu fabricatur. Pol. l. 7. c. 30.

Θωρακοποιός, qui thoraces conficit, thoracum fabricator, armorum faber. Xen. apom. 3.

Θωρακοποιΐα, thoracum et armorum fabricatio. Poll. ibid.

Ἰδιοποιοῦμαι, proprium facio, mihi vendico. Regum l. 2. c. 15. Item concilio mihi, adjungo mihi.

Ἐξιδιοποιοῦμαι, (decomp.) mihi vendico. Athen.

Ἱδρωτοποιός, sudorem eliciens.

Ἱδρωτοποιΐα, sudatio. Aristot. probl. l. 2.

Ἱδρωτοποιῶ, sudorem elicio.

Ἱδρωτοποιοῦμαι, sudo. Idem Arist. ibid.

Ἱεροποιός, q. d. sacrificus, sacrificulus.

Ἱεροποιοὶ, peculiariter dicebantur, qui sacra faciebant Eumenidibus, præsidibus Areopagi. apud Demosth.

Ἱεροποιΐα, functio illa, sacrificatio.

Ἱεροποιῶ, fungor illo munere, sacrifico. Et general. sacra facio. Item sacro, dedico. Aristid. ἱεροποιήσας τούτους φαίνεται, ὡς τὰ ἱερὰ ἔδρων.

Ἰπνοποιός, qui furnos fabricatur. Luc.

Ἰσχυροποιῶ, robustum seu validum reddo, corroboro.

Ἰσχυροποιοῦμαι, corroboror. Hermog.

Καθαροποιῶ, purifico. Exponitur et, verro. Hesych.

Καινοποιός, innovator, nova faciens. Naz.

[Καινοποιΐα. Polyb. Hist. lib. 6. Οὕτω δὲ τοιαύτης περὶ πάσας τὰς δυναστείας καινοποιΐας οὔσης, ἔμελλε πραγμάτων ἵστασθαι καινῶν ἀρχή.]

Καινοποιῶ, res novas facio: vel innovo aliquid in re quapiam. Item renovo. Diod. l. 16. τοῦ πολέμου καινοποιηθέντος. (Soph. Tr. 880.)

Καινοποιητής, novis artificiis in re quapiam utens. q. d. novitatis artifex. Xen. Pæd. 8. † p. 241. b. gen. rei adjungitur.†

Κακοποιός, maleficus, malis afficiens. Arist. eth. 4. c. 3.

Κακοποιΐα, maleficentia, malorum illatio seu impertatio: vel maleficium. Isocr. in Panath. et ad Dem.

Κακοποιῶ, malè facio, noceo. Gen. 31. [S. Marc. Evang. iii. 4. Ἔξεστι τοῖς σάββασιν ἀγαθοποιῆσαι, ἢ κακοποιῆσαι; Xenoph. Memorab. lib. 3. cap. 5. §. 26. Κύρ. Παιδ. lib. 8. Polyb. Hist. lib. 4. ὁ κακοποιήσειν πολλὰ τοὺς Μακεδόνας περὶ τὴν ἔκβασιν.]

[Κακοποιητικός. Aristot. de Rep. lib. 7. ubi forte legendum κακοποιητικόν. Vide App. Thes. c. 1121. A.]

Καλυβοποιῶ, vel καλυβοποιοῦμαι, gurgustia seu casas facio. Strab.

Καννοποιός, qui storeas seu tegetes conficit. Poll. l. 10. c. 47.

Καρυκοποιός, et καρυκκοποιός, qui conficit intritum, dictum καρύκην. Vocati autem fuerunt καρυκοποιοὶ Delphi, quod victimas circumcidentes, ex quarum sanguine carycen parabantur, coquorum fungi officio viderentur.

Καρυκοποιῶ, conficio intritum illud dictum καρύκην. Item generalius, condimentum concinno, condio suaviter. Aristoph.

Καρποποιός, q. d. fructificus: epith. Cereris: apud Eur. in Rheso. [963.]

(Κελευθοποιοὶ παῖδες Ἡφαίστου. Æschyl. Eum. 12.)

Κερκιδοποιός, qui radios textorios conficit.

Κερκιδοποιϊκή, sc. τέχνη, ars seu scientia conficiendi radios textorios. Aristot. polit. l. 1.

Κηροποιός, qui favos conficit, qui favos confingit.

Κιβωτοποιός, qui arcas seu cistas conficit: arcarum fabricator. Poll. ex Dinarcho.

Κλινοποιός, qui lectos fabricatur. Poll. l. 7. c. 26. [Demosth. in Aphob. Plat. de Rep. Ζωγράφος δὲ, κλινοποιός, θεὸς, τρεῖς οὗτοι ἐπιστάται τρισὶν εἴδεσι κλινῶν.]

Κλινοποιϊκός, ad lectorum fabricationem pertinens. Et, κλινοποιϊκὴ, sc. τέχνη, ars fabricandi lectos. Poll. l. 7. c. 30.

Κοινοποιοῦμαι, commune facio, communico. Greg.

Κοσκινοποιός, qui cribra conficit, cribrorum texendorum artifex. Poll. loco citato.

Κοσμοποιός, mundi conditor, mundi opifex: Deus. Phil. de mund.

Κοσμοποιΐα, ἡ, mundi fabricatio seu creatio.

Κοσμοποιεῖν, mundum condere: apud eundem.

Κρανοποιός, galearum opifex. Pol. l. 1.

(Κρανοποιῶ, ῶ, galeas facio. Aristoph. R. 1050.)

† **Κρημνοποιός**, arduorum verborum artifex. Aristoph. Nub. 1370. V. Suidas in κρημνοί.†

Κρηπιδοποιός, qui crepidas conficit, crepidarius, sutor. Athen. l. 13.

(Κρουματοποιός. Sch. Theoc. Id. 4. 31.)

Κωμῳδοποιός, et κωμῳδοποιητής, comœdiæ seu comœdiarum scriptor, comicus poëta. Plat. et Pol. l. 9. [Aristoph. Pac. 735. εἴ τις κωμῳδοποιητὴς αὐτὸν ἐπῄνει &c.]

Κωμῳδοποιΐα, actio ipsa scribendi comœdias: apud eundem Plat.

Λαρισοποιός, qui larissas conficit: aut Larissæorum conditor. Aristot. pol. 3. c. 1.

Λεπτοποιῶ, tenuem seu gracilem reddo, extenuo. Diosc. l. 5.

Ληκυθοποιός, qui lecythos conficit, qui ampullas unguentarias fabricatur. Pol. l. 7. c. 30.

Λιθοποιός, calculum gignens. Alex. Aphr.

Λογοποιός, fabularum confictor seu scriptor. Athen. Item qui mendacia confingit, vaniloquus. Demosth. in Timocr. Synes. ep. 44. Exponitur et, orator: apud Isocr. Item historicus: apud Xen. Et, orationis artifex: apud Plat.

Λογοποιΐα, fabularum confictio seu scriptio: mendaciorum confictio.

[Λογοποιϊκός. Plat. Euthyd. Ἀλλὰ πρὸς θεῶν (ἔφην ἐγὼ) εἰ τὴν λογοποιϊκὴν τέχνην μαθοίμεν, ἆρά ἐστιν αὕτη ἣν ἔδει κεκτημένους ἡμᾶς εὐδαίμονας εἶναι;]

Λογοποιῶ, fabulas confingo seu scribo: fingo poëtarum more. † Xen. Pæd. l. 2. p. 47. d.† Isocr. in Helen. enc. πολλὰς ἄλλας ἀτιμίας ἐλογοποίησαν κατὰ τῶν θεῶν. Generaliter, confingo, mentior, rumorem falsum spargo. Dem. Philip. 2. λογοποιοῦσί τινες περιϊόντες, ὡς Ἐλάτειαν τειχιεῖ. Item simpliciter, rumorem spargo, dictito, perhibeo. Luc.

Λογοποίημα, τὸ, (q. d. fabulamentum,) fabula, commentum, mendacium. Poll. ex Plat. [lib. 2. §. 122. καὶ παρὰ Πλάτωνι ἐν Φαίδωνι, λογάρια, καὶ λογοποιήματα. Utrumque certe vocabulum istud in Phædone Platonico frustra quæres. Jung.]

Λογοποιητικὴ τέχνη, ars τοῦ λογοποιεῖν. Plat. in Euthyd.

Λογχοποιός, lancearum fabricator. Eurip. in Bacch. [1205.]

Λυροποιός, qui lyras conficit, lyrarum conficiendarum artifex. Plut. Et generaliter, qui musica instrumenta, quæ digitis aut plectro pulsantur, compingit. Poll.

Λυροποιΐα, lyrarum compactio, seu compingendarum scientia. Poll. lib. 7. cap. 30.

[Λυροποιϊκός. Plat. Euthydem. ἡ γὰρ λυροποιϊκὴ καὶ ἡ κιθαριστικὴ πολὺ διαφέρετον ἀλλήλοιν.]

[Λυροποιός. Plat. Euthydem. ἄλλοι δεινοὶ χρῆσθαι οἷς ἐκεῖνοι εἰργάσαντο οἱ λυροποιοὶ αὐτοὶ ἀδύνατοι.]

Λυροποιητικός, lyrarum conficiendarum peritus. Et, λυροποιητικὴ τέχνη, idem quod λυροποιΐα. Idem ibidem.

Λυχνοποιός, lucernarum confector. Aristoph. [Pac. 689. Ὅτι τυγχάνει λυχνοποιὸς ὤν. Equit. 736. Schol. 1301.]

Μαχαιροποιός, machærarum seu cultrorum opifex. Plut. de Soc. Dem.

Μανιοποιός, ad insaniam redigens. Etym.

Μελοποιός, qui mele scribit: lyricus poëta. Athen. Est et lusciniæ epith. apud Eur. in Rheso.

Μελοποιΐα, scriptio carminum lyricorum, quæ mele vocantur: aut ipsa mele: vel modulatio, qualis est in carminibus quæ vocantur mele. Athen.

Μελοποιῶ, scribo mele, vel modulationem adhibeo, qualis est in carminibus quæ mele vocantur. Athen. [Aristoph. Thesm. 73. Καὶ γὰρ μελοποιεῖν ἄρχεται.]

Μελοποιητής, idem cum μελοποιός. in Epigr.

Μηχανοποιός, machinarum faber. Poll. l. 7. c. 30. † Xen. Pæd. p. 151. c.†

Μηχανοποιΐα, machinarum fabricatio. Ibidem.

Μηχανοποιϊκός, cum μηχανοποιός.

Ἀμηχανοποιοῦμαι, malè fabricor machinas: ineptas et inutiles machinas fabricor. Hippocr. de fract. αἰσχρὸν γὰρ καὶ ἄτεχνον, μηχανοποιέοντα ἀμηχανοποιέεσθαι.

Μουσοποιός, qui carmina scribit. Eurip. in Troad. [1188.] Τί καί ποτε γράψειεν ἄν σε μουσοποιὸς ἐν τάφῳ; [Hippolyt. 1428. Ἀεὶ δὲ μουσοποιὸς εἰς σὲ παρθένων Ἔσται μέριμνα, &c.] Præcipuè sic dicitur qui lyrica carmina componit: ut Sappho μουσοποιός, apud Herodot. [lib. 2.]

Μουσοποιῶ, carmina compono, vel decanto, aut in modulos redigo. Aristoph. in Nub. 1333. μουσοποιοῦσιν αὐτάς, carmine laudant illas.†

Μοσχοποιῶ, vitulos facio. Act. Ap. c. 7.

Μυθοποιός, fabularum fictor. Plat.

Μυθοποιΐα, fabularum fictio: vel figmentum fabulosum. Plat.

Προσμυθοποιῶ, (decomp.) fabulosè adjicio. Strab.

Μυροποιός, qui unguenta conficit. Athen. l. 13.

Ναοποιός, cui templi vel extruendi vel conficiendi cura commissa est, sacrarum ædium procurator. Aristot. Rhet. l. 1.

Ναοποιῶ, ῶ, templum ædifico. Greg. Naz.

Νεοττοποιΐα, pullorum procreatio. Diosc. l. 2. c. 60.

Νεωτεροποιός, qui res novas molitur, novarum rerum studiosus. Thuc. lib. 2.

Νεωτεροποιΐα, studium rerum novarum. Idem ibidem.

Νεωτεροποιῶ, res novas molior; innovo, renovo. apud Gal. Exponitur et, commoveo. apud Hippocr. in Aphor. μὴ νεωτεροποιεῖν τὰ κρινόμενα.

Νεωποιός, qui naves fabricatur. Poll. l. 1.

Νοσοποιός, q. d. morbum faciens, morbum afferens, morbum incutiens. Alex. Aphr.

Νοσοποιέω, morbum seu morbos facio, morbos affero seu incutio. Ceb. Theb.

Ξηροποιῶ, siccum reddo, sicco.

Ὁδοποιός, qui viam facit, i. qui viam seu vias munit et sternit. Æsch. in Ctesiph. Xen. Pæd. 6.

Ὁδοποιΐα, viarum munitio, ipsa actio vel munus faciendi seu muniendi vias. Xen. ibid.

Ὁδοποιέω, viam facio seu munio, transitum præsto. Dem. τὰ ὅλως τά τε χωρία ἐλυμήνατο, καὶ μᾶλλον ὡδοποίει. Luc. in Dem. ὁ ὁδοποιῶν τὰ ἄβατα, ὁ γεωργῶν τὰ λίθινα. Cum dat. Pers. Greg. σοφοῖς προλεγομένοις, ὁδοποιοῦσι τῷ Ἰσραήλ. Et metaph. viam seu aditum patefacio, sterno viam. Aristot. Met. 1. αὐτὸ τὸ πρᾶγμα ὡδοποίησεν αὐτοῖς. Damascen. (de Christo orante:) περιτέχνεται ἡμῖν ὁδοποιῶν τὴν πρὸς Θεὸν ἀνάβασιν. ¶ Item, ad methodum redigo. Aristot. Rhet. lib. 1. ἐπεὶ δὲ ἀμφοτέρως ἐνδέχεται, δῆλον ὅτι εἴη ἂν καὶ ταῦτα ὁδοποιεῖν.

Ὁδοποιοῦμαι, via mihi patefit, via mihi sternitur. Exponitur et, progredior, promoveo, proficio. apud Greg. ἀρετῆς ὁδοποιουμένης συνωδίας τῶν βελτιόνων.

Ὁδοποίησις, viarum munitio seu stratura: vel munus vias sternendi. Et metaph. aditus patefactio. Aristot. Rhet. 3.

Ὁδοποιητικός, qui viam facere et ad aliquid patefacere aditum potest. Aristot. in Eth.

Ὀθονοποιός, qui linteos pannos conficit. Diosc. l. 5. c. 152.

Προοδοποιέω, (*decomp.*) viam præstruo, viam patefacio aut præbeo. Aristot. προοδοποιήσει γὰρ τῷ φθόνῳ. Idem Polit. 7. διὸ ταῦτα προοδοποιεῖ πρὸς τὰς ὕστερον διατριβάς. ¶ Exponitur et, præparo, et quasi imbuo. Idem probl. sect. 2. τὸ μὲν ὀλίγον πῦρ μᾶλλον ἢ τὸ πολὺ προοδοποιήσει τὸ σῶμα πρὸς τὸ ἱδροῦν. Item, autor et adjutor sum, exemplum præbeo. Plut. πολλὰ προωδοποίησεν αὐτῷ τῆς τυραννίδος. ¶ Item, proclivis et propensus sum. Aristot. Rhet. l. 2. προοδοποιεῖ τὸ γῆρας τῇ δειλίᾳ.

Προοδοποιοῦμαι, idem quod προοδοποιέω in postrema signif. Aristotel. ὀλίγα γὰρ ὄντα προοδοποιεῖται πρὸς τὴν φθοράν.

Προωδοποιημένος, præparatus; in quo seu ad quem via jam quasi patefacta est: apud eundem Aristot.

Ὁλμοποιός, mortariorum opifex. Aristot. polit. 3. c. 1.

Ὀνοματοποιός, nominis seu nominum fictor, i. verborum seu vocabulorum. Athen.

Ὀνοματοποιΐα, nominis seu nominum fictio, i. vocabulorum. Peculiariter dicitur de vocabulis ita fictis, ut sonum rei quæ significatur exprimant seu repræsentent. Quintil. l. 1. c. 5. et l. 8. c. 6.

Ὀνοματοποιέω, nomen seu nomina fingo, i. vocabula et verba novo. Item fingo vocabula, à sono ea deducens: sæpè apud Eust. Et simplic. nomen do, nuncupo. Aristot. eth. l. 2. πειρατέον δέ, ὥσπερ καὶ ἐπὶ τῶν ἄλλων, αὐτοὺς ὀνοματοποιεῖν.

Ὁπλοποιός, armorum faber, qui arma conficit. Poll. l. 7. c. 30.

Ὁπλοποιΐα, armorum fabricatio. Idem ibidem.

Ὁπλοποιῶ, arma fabricor. Sapient. c. 5. ὁπλοποιήσει τὴν κτίσιν εἰς ἄμυναν ἐχθρῶν, arma ex facultatibus suis conficiet, &c.

[**Ὁπλοποιητικός**. Plat. Politic. τήν τε ὁπλοποιητικὴν ἀπεμερίσαμεν, &c.]

Ὁπλιτοποιός, armatos efficiens, homines ad capienda arma impellens. Poll. ibidem.

Ὀργανοποιός, organarius faber, qui instrumenta fabricatur.

Ὀργανοποιΐα, instrumentorum fabricatio. Item machinatio velut per instrumenta. Philo de vita M. l. 3.

Ὀχλοποιέω, turbas concito, turbas excito. Exponitur et, turbam congrego.

Ὀψοποιός, qui opsonia apparat, conditor. Plat. de rep. lib. 2. Xenoph. Hell. 7. † et Pæd. l. 5. p. 147. b.†

Ὀψοποιΐα, opsoniorum apparatio, popinalium deliciarum apparatio. Plat. in Gorg. Athen. l. 3.

Ὀψοποιϊκός, pertinens ad eum qui opsonia apparat, popinalis, coquinarius. Ut, ὀψοποιϊκὰ ὄργανα. Xen. Et, ὀψοποιϊκή, sc. τέχνη, ars seu scientia apparandi opsonia. Plat. in Gorg.

Ὀψοποιέω, opsonia apparo, popinales delicias apparo: coquo. Plut. in Probl. Rom. τὰς γυναῖκας εἶτε ἀλεῖν εἶτε ὀψοποιεῖν τὸ παλαιόν.

Ὀψοποιοῦμαι, idem. Hell. 7. et Apomn. l. 3.

Ὀψοποίημα, opsonium, cibaria, ὄψον. Judith.

Ὀψοποιητικός, idem cum ὀψοποιϊκός. Item, opsoniorum apparandorum peritus, opsoniorum artifex. Aristotel. metaphys. 5. Unde, ὀψοποιητική, idem quod ὀψοποιϊκή. Idem Polit. l. 1. c. 4.

Παθοποιΐα, affectuum commotio. schema Rhetoricum. de quo Jul. Rufinian.

Παιδοποιός, liberos procreans: liberorum procreator seu procreatrix. Eurip. in Androm. [4. Rhes. 990. Ὦ παιδοποιοὶ συμφοραί, &c.] (Παιδοποιὸν ἄδειν. Phœniss. 290.) [Herodot. Hist. lib. 6. 3. τὸ λόγος πολλὸς ἐν Σπάρτῃ, ὡς Ἀρίστωνι σπέρμα παιδοποιὸν οὐκ ἐνῆν.]

Παιδοποιΐα, liberorum procreatio. Plut. de educ. liber.

Παιδοποιῶ, liberos procreo. Eurip. in Heracl. Τίς γὰρ αἰσχύνη ἐμοὶ ἢ δῆμαρτ' ἔχω Ἢ παιδοποιὸν ἐξ ἐμοῦ βλάπτεται; Item simpliciter, gigno, genero. Luc. ἐς τοσαῦτα γονῆς καὶ παιδοποιΐας.

Παιδοποιοῦμαι, idem. Xen. οὐ τοίνυν ἀφροδισίων ἕνεκα παιδοποιεῖσθαι τοὺς ἀνθρώπους ὑπολαμβάνεις; † Med. i. e. sibi procreare liberos. Xen. Pæd. l. 5. p. 135. b.† Sic et apud Isocr. et Luc. ¶ Παιδοποιεῖται, exp. et passivè, conceptus est, generatus est. Luc.

Παιδοποιητής, idem quod παιδοποιός.

Παιδοποιητικός, ut, παιδοποιητικὸν ἐργάζεσθαι, operam dare liberis procreandis.

Πετροποιΐα, structura ex petris, structura saxea. Athen. l. 5.

Πηλοποιός, figulus, qui vasa fictilia è luto conficit. Gal. et Alex. Aphr.

Πηλοποιέω, è luto fingo, figulinam factito.

Πηλοποιητικός, pertinens ad eos qui è luto fingunt, pertinens ad figulos.

Πιλοποιός, qui pileos ex coactis lanis pilleve conficit. Pol. l. 7. c. 30.

Πιλοποιΐα, ars τοῦ πιλοποιοῦ. Ibidem.

Πιλοποιϊκός, ad coactiliarium pertinens. Ibidem.

Πιλοποιϊκή, idem quod πιλοποιΐα. Ibidem.

Πιλοποιέω, pileos et coactilia conficio.

Πιλοποιητικός, idem cum πιλοποιϊκός.

Πιλοποιητικὴ κονία, lixivium, quo πιλοποιοὶ utuntur in cogendis parandisque lanis.

Πληκτροποιός, qui plectra conficit, i. instrumenta quibus citharæ pulsari solent. Poll. loco antè citato.

Πληκτροποιΐα, plectrorum fabricatio. Ibidem.

Πληκτροποιητικός, ad plectrorum fabricatores pertinens.

Πληκτροποιητική, ars plectra conficiendi. Ibidem.

Πληκτροποιητικῶς, ut plectrorum confectores decet, seu more eorum qui plectra conficiunt: apud eundem ibidem.

Πλουτοποιός, qui divitias facit et congerit: vel lucrosus, quæstuosus. Poll. l. 3. c. 22.

Πολεμοποιός, qui bellum movit: qui bella movere aut gerere solet. Aristot. pol. l. 5. c. 11.

Πολεμοποιῶ, bellum moveo, seditiones excito. Xen. Hell. 5. Item, inimicum et hostem reddo. Appian. bell. civ. l. 5. Ἀντώνιον δὲ αὐτοὺς πολεμοποιεῖν ἐς ἀλλήλους.

Ποροποιέω, transitum facio, viam facio qua aliquid transeat. Diosc. lib. 1. cap. 11.

Μεταποροποιῶ, (decomp.) meatuum statum muto. Idem l. 4. c. 15.

Μεταποροποιΐα, ἡ, meatuum in corpore mutatio.

Ποτηματοποιός, potionum confector. Athen.

Προσωποποιός, qui personas seu larvas fabricatur. Poll. l. 2.

Προσωποποιΐα, personarum confectio: figura oratoria, quam Cic. de orat. lib 3. appellat personarum fictarum inductionem. vide et Quintil. l. 9. c. 2.

Προσωποποιῶ, personas fictas induco, personas fingo seu confingo. Damasc.

Πτωχοποιός, mendicum faciens, ad mendicitatem redigens. Aristoph. in Plut. (R. 866.)

Πυοποιός, pus movens, suppurans seu suppurationem adjuvans. Diosc. l. 2. c. 82.

Πυοποιέω, pus moveo, seu puri movendo accommodatus sum. Idem lib. 2. cap. 185.

Ῥᾳθυμοποιός, desidem et inertem reddens. Theophyl. ep. 29.

Ῥυθμοποιός, rhythmorum factor seu fictor. Hesych.

Ῥυθμοποιΐα, rhythmorum fictio.

Σεμνοποιέω, magnificè æstimo, majestate afficio. Gregor. de bapt. Exponitur et, reverentia concilio. apud Strab.

Σεμνοποιοῦμαι, in gravitatem me compono, honestos et speciosos mores præ me fero. Greg.

Σηποποιός, putrefaciens, seu putrefaciendi vim habens. Alex. Aphr.

Σιτοποιός, panifex, pistor. Thuc. l. 6. Xen. Pæd. 8. Plut. in Alex.

Σιτοποιΐα, panificium. Xen.

Σιτοποιϊκός, ad cibaria coquenda et conficienda pertinens. † Xen. Pæd. 6. p. 162. a.†

Σιτοποιῶ, panem conficio. Eurip. in Troad. Item ad panificium accommodo vel utor: Dioscorid. Item alo, cibum suppedito. Xenoph. Pæd. 4. † p. 101. c. cum acc.†

Σιτοποιοῦμαι, idem quod σιτοποιῶ, in panificio occupatus sum. Idem Pæd. 4. Item frumentum mihi comparo, frumentatum eo: apud eundem Pæd. 1. Exponitur et, in cibos assumo, vescor. ut apud Diosc. l. 4. c. 15. τὸ δὲ καρπὸν γλυκύν ἐστι καὶ τρόφιμον αὐτὸν σιτοποιοῦνται.

Decomp. **Ἀρχισιτοποιός**, pistorum princeps, qui pistoribus præest.

Συσσιτοποιέω, compinso, in cibum concinno. Diosc. in præf. l. 6.

Συσσιτοποιοῦμαι, compinsor. apud eundem l. 4.

Σκευοποιός, qui vasa et instrumenta diversi usus fabricat. Peculiariter sic dicitur qui personas et alia indumenta scenica parat. Aristot. de Art. Poët. Plut. in Colot.

Σκευοποιῶ, vasa et instrumenta diversi usus fabricor. Cum accusat. simpliciter significat, fabricor, conficio. Unde in voce media apud Plut. ὄργανα ἐσκευοποιεῖτο. Item metaph. fabricor, machinor. Hyperides, σκευοποιεῖν πρᾶγμα.

Σκευοποιοῦμαι, conficior, fio. Athen. lib. 11. (de calice loquens, qui κέρας et ῥυτὸν dicitur:) δοκεῖ δὲ σκευοποιηθῆναι ὑπὸ πρώτου Φιλαδέλφου Πτολεμαίου.

Σκηνοποιός, qui tentoria conficit, seu tabernaculorum fabricator. Act. Ap. c. 18.

Σκηνοποιΐα, tabernaculorum fabricatio.

Σκηνοποιέω, tabernacula conficio, umbracula fabricor. Greg. Naz. μὴ σπιλάδας ὑψηλὰς πηξώμεθα, σκηνοποιοῦντες τῇ γαστρὶ τὰ τῆς θρύψεως.

Σκηνοποιοῦμαι, idem. Herodian. lib. 7. συμφορήσαντες ξύλα καὶ ἁρμόζοντες σκηνοποιοῦνται.

Σπονδοποιέω, ῶ, libo sacrorum laticem, fœdus et inducias paciscor.

Σπονδοποιοῦμαι, idem. Athen. l. 11. ἐν τῇ ἱερουργίᾳ τοῦ Ἀδωνίου Διὸς κατ' αὐτοῦ σπονδοποιοῦνται πετάλωσα.

Σπονδοποιηθέντα, τά, pacta: tractata pacis, de quibus in fœdere icto convenit.

Στελγιδοποιός, qui strigiles conficit, strigilum fabricandarum opifex. Poll. l. 7. c. 30. Idem et στλεγγιδοποιός.

Στερεοποιῶ, solido, firmo, duro; solidum, firmum, durumque reddo. Suid.

Στερροποιέω, idem. Polyb. et Diosc. l. 5. c. 139.

Στεφανοποιός, qui coronas conficit, coronarum conficiendarum artifex.

Στιβαδοποιέω, conficio mihi lectisternium, seu stramentum ex qualibet re, stramine, foliis, gramine, frondibus, culcitris, floccis, tomentis, aliis.

Στλεγγιδοποιός, præcedit cum Στελγιδοποιός.

Σχηματοποιέομαι, fingo, conformo, informo. Xen. de re equ. ὥστε αὐτὸς σχηματοποιεῖσθαι. Exponitur et, gesticulationi servio, schemata saltationis cujusque imitor. Poll. l. 4. c. 13.

Σχηματοποιούμενος, qui ingenuè non loquitur et simpliciter, sed efficto vultu et sermone assimulatus: quales sunt saltatores in multas sese species assimulantes.

Σχηματοποιΐα, gestuum schematumque in saltando effictio. Ath. l. 14.

Σωματοποιέω, corpus esse facio, i. quod antè dispersum disjectumque erat in unum velut corpus cogo. Unde in voce media in Pand. ὅπως πάσας ἡμεῖς τὰς τῶν νόμων συγγραμματείας σωματοποιησάμενοι, ἐν τεύχεσιν ἓξ συγκεφαλαιωσάμενοι. ¶ Item corpulentum reddo, corpus reficio, laboribus, aut fame, aut morbo emaciatum. Polyb. l. 3. ἐσωματοποίησε τοὺς ἵππους. Metaph. apud eundem Fab. Max. dicitur suorum τὰς ψυχὰς σωματοποιεῖν. Generaliter etiam significat, auctiorem ac validiorem reddo, augeo: ut apud eundem, σωματοποιῶ τὴν τόλμαν αὐτῶν. ¶ Item, corpus seu rem corpoream esse fingo. Alex. Aphr. probl. l. 1. οἱ ζωγράφοι σωματοποιοῦσι τὸν ἔρωτα κουφόν.

Σωματοποιοῦμαι, augeor, validior fio. Aristot. de mundo.

Συσσωματοποιῶ, (*decomp.*) concorporo, in unum corpus cogo: unde in pass. apud Aristot. de mundo, συσσωματοποιεῖται δὲ τὰ εἰσιόντα καὶ ὅσα τῷ ἐν τῇ γῇ ὑγρῷ κατακεκραμένα.

Τειχοποιός, qui muros fabricatur et struit. Item, qui instaurandis mœnibus seu reficiendis præest. Dem. pro cor. Æsch. in Ctesiph.

Τειχοποιΐα, muri extructio: vel cura extruendorum aut reficiendorum murorum.

Τεκνοποιός, liberos procreans: et, τεκνοποιὸς σπορά. Euripid. in Troad. Item multos procreans liberos, fœcundus. Herod. in Terpsich.

Τεκνοποιΐα, liberorum procreatio. Aristot. polit. 7. et Rhet. 2.

Τεκνοποιέω, liberos procreo: idem quod παιδοποιῶ. Xenoph. apomn. 2. ὁ ἀνὴρ τὴν τεκνοποιήσουσαν αὐτῷ τρέφει.

Τεκνοποιοῦμαι, idem: apud eundem ibidem.

Τεκνοποιητικός, liberis procreandis idoneus.

Τεκνοποιητική, s. δύναμις, vis procreandi liberos. Aristot. pol. 1. c. 3.

Συντεκνοποιέω, (decomp.) unà liberos procreo. Xen.

Ὑμνοποιός, qui hymnos conficit: poëta laudes celebrans. Euripid. in Supplic. [180. Τόν θ' ὑμνοποιὸν, αὐτὸς ἂν τίκτῃ μέλη, Χαίροντα τίκτειν. Rhes. 651. Τῆς ὑμνοποιοῦ παῖδα Θρῄκιον θεᾶς Μούσης, &c.]

Ὑπνοποιός, somnificus, somnum afferens. Diosc. l. 4. c. 65. (de opio:) ἀνώδυνός ἐστι, καὶ ὑπνοποιὸς, καὶ πεπτικός.

Ὑπνοποιέω, somnum concilio, somnum affero. Idem ibidem, τὰ φύλλα καὶ αἱ κωδίαι, καθεψηθεῖσαι ἐν ὕδατι, καὶ προσαντλούμεναι, ὑπνοποιοῦσι.

Φαρμακοποιός, qui medicamenta conficit.

Φιλοποιός, amicos efficiens, amicorum effector seu effectrix. Plut. Item qui labores amat, ὁ φιλῶν τὸ ποιεῖν. Hesych.

Φιλοποιέω, vel φιλοποιοῦμαι, amicum reddo seu benevolum, concilio. Polyb.

Χαλινοποιός, qui frena conficit.

Χαλινοποιητική, sub. τέχνη, opificium conficiendorum frenorum. Aristot. eth. 1. c. 1.

Χαροποιός, gaudii et lætitiæ efficiens: ut, χάριτες χαροποιοί. Euripid. in Phœn. [795 Eurip. Hec. 917. μολπᾶν δ' ἄπο, καὶ χαροποιοῦ θυσίας καταπαύσας, &c.]

[**Χειροποιέω**. Soph. Trach. 907. Αὐτὴ πρὸς αὑτῆς χειροποιεῖται τάδε. Schol. ταῦτα τῇ χειρὶ ἑαυτῆς διεπράξατο.]

Χειροποίητος, manu factus, artificio humano factus aut structus. Thuc. l. 2. Dem. Phil. 1.

Ἀχειροποίητος, (*decomp.*) qui non est χειροποίητος. [S. Marc. Evang. xiv. 58. ἐγὼ καταλύσω τὸν ναὸν τοῦτον τὸν χειροποίητον, καὶ διὰ τριῶν ἡμερῶν ἄλλον ἀχειροποίητον οἰκοδομήσω.]

Χλανιδοποιός, lænarum tenuiorum et molliorum confector. Poll. lib. 7. cap. 30.

Χλανιδοποιΐα, lænæ tenuioris et mollioris confectio vel contextio: seu lænæ ejusmodi conficiendæ texendæque ars. Xen. apomn. 2.

Χλαμυδοποιός, qui conficit chlamydes.

Χλαμυδοποιΐα, opificium conficiendi chlamydes. Poll.

Χλαμυδοποιϊκός, qui ad artificem chlamydum pertinet, seu quo opifex ille utitur.

Χορδοποιός, qui chordas vel nervos conficit.

Χορδοποιΐα, nervorum confectio, seu chordarum conficiendarum artificium.

Χορδοποιϊκός, ad ejusmodi artifices pertinens.

Χορδοποιϊκῶς, more eorum qui chordas conficiunt. Poll. l. 7.

Χορδοποιῶ, sum χορδοποιός.

Χρηματοποιός, qui pecunias conficit, i. comparat. Exponitur et, quæstuosus: ut, χρηματοποιὸς τέχνη, apud Xen.

Χρηματοποιΐα, quæstus lucrandæ pecuniæ.

Χρηματοποιῶ, sum χρηματοποιός.

Χρυσοποιός, aurifex. Luc.

Χρωματοποιΐα, colorum confectio, tingendi, imbuendique, et colores præparandi ars. Philostr. ep. 2.

(**Χωλοποιός**, claudorum faber. Aristoph. R. 870.)

Ψηφοποιός, q. d. suffragiorum, i. calculorum confector, qui calculos conficit. Soph. in Ajace.

Ψυχροποιός, et ψυχροποιητικός, frigidum faciens, frigidum faciendi vim habens. prius apud schol. Thucydid. posterius epith. febris apud medicos.

Ὠιδοποιός, qui odas, cantiones, i. carmina quæ cani queunt, conficit: poeta lyricus. Theoc. epigrammate in Anacreontis statuam.

ΠΟΙΚΙ'ΛΟΣ, η, ον, varius. Propriè qui est varii coloris, versicolor, maculosus. In Geopon. ἀνοίξας αὐτοῦ τὸ στόμα, ἐὰν εὕρῃς τὴν γλῶσσαν μέλαιναν, μέλας τέξεται, ἐὰν δὲ ποικίλην, ποικίλον ἔσται τὸ τικτόμενον. Il. γ'. ἀμφὶ δὲ πᾶσι Τεύχεα ποικίλ' ἔλαμπεν. Athen. l. 10. ἐσθῆτα ποικίλην ἀμφέβαλλε. Metaphor. ποικίλος μῦθος dicitur oratio variis quasi coloribus picta et ornata. Epigr. l. 2. ‡ ποικίλος ἔχω. Soph. Trach. 412. ambages.‡ ¶ Item varius, qui multorum diversorumque generum est. Ut, ποικίλη τροφή, apud Plut. Symp. 4. probl. 1. Et, ποικίλα ἐδέσματα, apud Athen. Ad animum translatum de homine dicitur, qui varias artes ac machinas callet, vafro, versuto, callido: ut, Προμηθεὺς ποικίλος, † Hesiod. Th. 511.† Hesych. in Erg. et de eo cui animus variat et inconstans est, Aristot. Eth. 1. c. 10. (Æsch. Pers. 838. Pr. 300. Ag. 932. 935. Eurip. Med. 301.)

Ποικίλως, variè, multis modis. Item callidè, vafrè, versutè. Xen.

Ποικιλία, ἡ, varietas. Isocr. in ep. ad Phil. et apud Hermog.

Ποικιλὶς, ίδος, ἡ, q. d. varia, versicolor, picta. nomen est avis apud Aristot. hist. an. l. 9. c. 1. quam carduelem esse putant.

Ποικίλλω, variego, variè distinguo. (Soph. Tr. 417. 1137.) Eurip. in Hec. ἐν κροκέῳ πέπλῳ Ζεύξομαι ἅρματι πώλους, Ἐν δαιδαλέαισι ποικίλλουσ' ἀνθοκρόκοισι πήναις. Item, vafrè vario, vafrè comminiscor aut fingo. Plat. in Sym. μηδὲν ποικίλλειν πρὸς αὐτόν, ἀλλ' ἐλευθέρως εἰπεῖν ἅ μοι δοκεῖ. Syn. ep. 121. ἄλλα μέν τι ποίκιλλε.

Ποικίλλομαι, variegor, variè distinguor. Herodian. lib. 5. διὰ χρυσοῦ πολλοῦ καὶ λίθων τιμίων πεποίκιλτο. Sic et alibi apud eundem, et Plat. in Crat.

Ποίκιλμα, τὸ, varius ornatus, ornatus versicolor. Od. ό. Plat. de Leg. (Æsch. Ch. 1013.)

Ποικιλμὸς, varietas. Plut.

Ποίκιλσις, εως, ἡ, variegatio. Idem ibidem.

Ποικιλτὴς, οῦ, ὁ, qui variat, qui versicolore ornata vestimenta elaborat. Æschin. contra Timarch. Plat. in Per.

Ποικιλτὸς, variatus, variè pictus, versicolor. Dion. Longin.

Ποικιλτικὸς, ὁ, pertinens ad eum qui acu pingit, aut polymiton telam texit. Et, ποικιλτικὴ, ἡ τέχνη, ars plumariorum et phrygionum. Hesych. et Suid.

Ποικιλεὺς, idem quod ποικιλτής. Hesych.

Composita.

Βελονοποικίλτης, ου, ὁ, qui acu vestes variegat: phrygio. Hesych.

Διαποίκιλος, ὁ καὶ ἡ, variegatus, variis coloribus distinctus. [Aristot. de Hist. Animal. τά τε γὰρ πρανῆ τοῦ κύτους, πάντα μελάντερα τῶν ὑπτίων,—καὶ διαποίκιλα ῥάβδοις, &c.]

Διαποικίλλω, idem cum ποικίλλω. Isocr. in Evag. πᾶσι τοῖς εἴδεσι διαποικίλλειν τὴν ποίησιν.

Διαποικίλλομαι, variè distinguor.

Ἐκποικίλλω, evario, variè distinguo. Max. Tyr.

Ἐμποικίλλω, vario, intertexo variè.

Καταποικίλλω, vario, varietate distinguo, unde apud Plat. τὰ ἱερὰ ἱμῖν ταῦτα καταπεποικιλμένα.

Παμποίκιλος, omnibus modis varius seu variegatus: ut, πέπλοι παμποίκιλοι. Od. ό. [Pind. Nem. Od. x. 67. ἐν ἄγγεσιν Ἕρκεσι παμποικίλοις. Schol. ἐν πεποικιλμένοις ἀγγείοις. Aristoph. Av. 828. Schol. Τῇ Ἀθηνᾷ Πολιάδι οὗτος πέπλος ὑφάντο παμποίκιλος, &c. Hom. Iliad. Z. 289. Ἔνθ' ἔσαν οἱ πέπλοι παμποίκιλοι, &c. Vide Herodot. Hist. lib. 2. cap. 116. Eurip. Helen. 1374. μέγα τοι δύνανται νεβρῶν Παμποίκιλοι στολίδες, &c. Plat. Tim.] ¶ Expon. etiam, versipellis, versutus. Hesych.

Περιποίκιλος, circumcirca varius. Xen. in Cyn. [cap. 5. § 23.]

Πολυποίκιλος, admodum varius, multùm variegatus: ut, πολυποίκιλα φάρεα, apud Eurip. in Iphig. Taur. [1149.] Item multifarius, multimodus, multiformis: ut, πολυποίκιλος σοφία τοῦ Θεοῦ, in epistol. ad Ephes. cap. 3.

Πτεροποίκιλος, varias et pictas pennas habens. Aristoph. in Avib. [249. 1411.]

Πυροποίκιλος, punctis ignei coloris distinctus et varius.

Πυρροποίκιλος, lapidis nomen est, apud Plin.

Σιδηροποίκιλος, lapidis nomen. Plin. l. 37. c. 10.

Ὑποποίκιλος, aliquantùm varius seu variegatus.

Χρυσοποίκιλος, auro distinctus.

ΠΟΙΜΗ'Ν, ένος, ὁ, pastor. Propriè ovium pastor, opilio. Id quod indicat Plato in Minoë, ubi quærenti, quis sit et quo nomine vocetur ὁ τὴν τῶν προβάτων ἀγέλην κράτιστος νέμων, respondetur, ποιμήν. (☞ Ideoque ab ὄϊς et μάω, derivatum putatur, dictumque quasi οἰμήν. Etymol. tamen ποιμένα nominatum scribit παρὰ τὸ ἐν τῷ πίω μένειν.) Theocr. idyll. 8. Ποιμὴν εἰροπόκων οἴων, σεμνὰ Μενάλκα. Pro bubulco etiam capi, docet Eust. Od. κ'. ὡς ποιμένα ποιμὴν ἠπύει εἰσελάων. ¶ Metaphoricè dicitur Christus ποιμήν, Joan. 10. et alibi: necnon ejus ministri et ecclesiarum curatores, Ephes. 4. Dicitur et dux seu imperator, vel etiam rex ποιμὴν λαῶν, Il. ά. et alibi. † Hesiod. Asp. 41.† Et, generaliter pro quovis curatore accipi, tradunt. ut apud Soph. in Ajace, σέ τοι μόνον δέδορκα ποιμένων ἐπαρκέσοντα. apud Eurip. ποιμένας ἔχων, rectores currum. (Æschyl. Ag. 666. Suppl. 650. Eurip. Phœniss. 1100. Soph. Œdip. Tyr. 1019.)

Ποιμενικὸς, pastoralis, pastoritius. Phil. de vita Mos. l. 1.

Ποιμένιος, ου, ὁ, idem. in Epigr.

Ποιμένιον, pro ποίμνιον. ¶ Signif. et ovile. Oppian.

Ποιμενίδης, ου, ὁ, è pastore natus, qui pastorii generis est.

Ποιμαίνω, f. ανῶ, pasco. Odyss. ί. μῆλα οἶος ποιμαίνεσκεν. Hesiod. in Theog. †23.† Ἄρνας ποιμαίνονθ' Ἑλικῶνος ὑπὸ ζαθέοιο. Plat. de Rep. l. 2. ποιμαίνειν τὰ πρόβατα. pro quo Herodian. l. 7. absolutè dixit, ποιμαίνειν ἐν τοῖς Θρᾳκίοις ὄρεσι. Metaphoricè apud Theocr. idyll. 11. Οὕτω τοι Πολύφαμος ἐποίμαινεν τὸν ἔρωτα Μουσίσδων. ¶ Item curo, curam gero. Schol. Soph. et Suid. (Æsch. Eum. 91. Πεποίμανται. 249.)

Ποιμαντικὸς, ὁ, pertinens ad eos qui oves pascunt, pastorius, pastoritius. Greg. Et, ἡ ποιμαντική, s. ἐπιστήμη, scientia pascendi curandique ovium gregem. Chrys. de Sacerdot.

Ποιμάντωρ, ορος, ὁ, idem cum ποιμήν.

Ποιμάνωρ, idem: Hes. Et metaph. Dux vel Rex populi: apud Æsch. (Pers. 241.)

Ποιμανόριον, τὸ, grex, non ovium tantùm, sed et populi. Eustath. (V. Æschyl. Pers. 73.)

Ποιμανέω, pasco. Exponitur et, custodio.

Ποιμανεὺς, έως, ὁ, idem cum ποιμάντωρ et ποιμήν.

Ποίμνη, ης, ἡ, grex ovium. Od. ί. Soph. in Ajace. (Œdip. Tyr. 1146.) † ὄϊν. Hesiod. Th. 446.† Metaph. de grege ovium Christi, Matth. 26.

[**Ποιμνῆθεν**. Apoll. Rhod. Arg. ii. 492. ὁ δ' ἐπισχεδὸν αὐτίκα δοιὼ Ἦλθ' ἄγων ποίμνηθεν ὄϊς.]

Ποιμνήϊος, ὁ, pertinens ad ovium gregem. Od. ξ'.

Ποιμνίτης, pastoralis. Eurip. in Alc.

Ποίμνιον, τὸ, idem quod ποίμνη. (Soph. Œdip. Tyr. 761. 1048.) Plat. de leg. Luc. 12.

Composita.

Ἀρχιποίμην, ὁ, pastorum princeps: epitheton Christi. 1 ep. Petr. c. 5.

Βουποίμην, boum pastor. in Epigr.

[**Συμποιμαίνω**. Eurip. Alcest. 578. Σὺν δ' ἐποιμαίνοντο χαρᾷ, μελέων, βαλιαί τε λύγκες.]

Φιλοποίμην, pastorum amans.

Φιλοποίμνιος, gregis amans: ut, νάπα φιλοποίμνιος. Theocr. Idyll. 5. [106.]

ΠΟΙΝΗ', ῆς, ἡ, pœna, ultio injuriæ seu peccati. Quidam definierunt, ποινὴ ἐστιν ἁμαρτήματος ἐκδίκησις, pœna est peccati ultio. Paus. in Lacon. τὰς τιμωρίας οἱ παλαιοὶ τῶν ἀνθρώπων ὠνόμαζον ποινάς. Hinc, ποινὰς δοῦναι et τίσαι, seu ἀποτίσαι, dare pœnas, pendere, solvere, luere. Et, ἀπαιτεῖν ποινάς, exigere, repetere, reposcere. Et, ἀφεῖσθαι ποινῆς, liberatum esse à pœna. ¶ Ipsæ etiam furiæ, et deæ quæ scelerum pœnas exigere creduntur, ποιναὶ nominantur, apud Paus. in Att. et apud Synes. ep. 44. ¶ Item, pretium quo injuria pensatur, apud Hom. in Il. ε'. ἑταίρου εἵνεκα ποινὴ Ἀνδρὸς ἀποφθιμένοιο. (Æschyl. Eum. 203. 324. ἁμαρτ.) ☞ Etym. à πόνος derivat, quasi πονή. Fortasse quoniam omnis pœna cum labore et molestia conjuncta est.

Ποιναῖος, ου, ὁ, pœnarius, ποινὴ σελίς, exp. pagina in qua scribuntur pœnæ pro delictis ferendæ. Accipitur et pro ποίνιμος, pœnalis, pœnas infligens.

Ποίνιμος, ου, ὁ καὶ ἡ, pœnalis, pœnas infligens, pœnis persequens. Item ultor, vindex. Soph. in Ajace et alibi. (Tr. 871.) Sic in Epigram. ποίνιμος λιθακτασία, pœnalis lapidatio, lapidatio qua pœnas aliquis luit scelerum.

Ποινάω, ῶ, punio, pœnas exigo, pœnas sumo de.

Ποίνημα, ατος, τὸ, pœna quam quis luit: pœna quæ de aliquo sumitur. idem cum ποινή. Hesych.

Ποινήτωρ, ορος, ὁ, qui punit, qui pœnas exigit seu sumit, vindex, ultor. Nonn. Pro quo Doricè ποινάτωρ, apud Eur. in Electra. [22. 268.] (Æsch. Ag. 1239.)

Ποινητὴρ, ῆρος, ὁ, idem. Oppian. de piscibus.

Ποινάζω, idem quod ποινάω, unde ποινασόμεθα γυναῖκας. Eurip. in Iph. Taur.

Ποίτιμος, remuneratorius, remunerator. per syncopen, quasi ποινίτιμος, hoc est, ὁ ποινὴν τίνων. Pind. in Pyth. [B. 33.]

Composita.

Ἀντίποινον, ου, τὸ, pœna, ultio. Soph. in Electra. †1594.† (V. Æschyl. Pers. 476. Adj. ἀντιποίνους τίσεις μητροφόνας δίκας. Eum. 268.) [Eurip. Herc. Furens. 755. ἀντίποινα δ' ἔκτισας. Τόλμα διδούς γε τῶν δεδραμένων δίκην.]

Ἀξιόποινος, ου, ὁ καὶ ἡ, pœnâ dignus, dignus qui pœnam luat.

Ἄποινα, pretium aut munus quod loco pœnæ debitæ offertur, ne sit ferenda; seu quo pœna debita luitur aut pensatur. Il. φ'. (Æsch. Pers. 810. Ag. 1429. Suppl. 105.) Item pretium liberationis. Il. ά. et ώ. Atque sic erit ab ἀ privat.

Ἄποινα, τὰ, pœnæ, apud Plat. de leg. Sic autem erit ab ἀντί. Σφαγῆς ἄποινα, ἡ. ποινὴ ἀντὶ σφαγῆς. Veteres quoque pecuniam sic vocabant, cujus usus est in recompensatione delicti.

Ἀποινάω, pœnæ debitæ eximo, redimo. ¶ Exponitur et, pecuniam exigo, à Demosthene in orat. contra Aristocr.

Ἀποινᾶσθαι, præmium pro re aliquâ reportare et assequi. Euripid. ¶ Item, ἀποινᾶσθαι, et ἀποινοῦσθαι, pecuniam exigere pro re quâdam, pecuniam colligere, χρηματίζεσθαι.

(**Ἀποίνητος**. Soph. El. 1068.)

Ἀνάποινος, (decomp.) non redemptus pretio. Il. ά.

Γυναικόποινος, qui pœnas sumit seu ulciscitur mulieris causâ. Æschin. in Agam. [233.]

Ἐμποίνιμος, in pœnam incurrens, pœnam merens, pœnæ obnoxius. Suid. et Hesych. Pro eodem scribitur et ἐμποίνιος.

Λαθίποινος, punire oblitus. Et, τὸ λαθίποινον, quod non punitur. Hes.

Μεταποίνιος, pœnalis, idem cum ποίνιμος. ut, δίκη μεταποίνιος, apud Suid.

Νηλεόποινος, crudeli supplicio puniens. Hesiod. in Theog. †217.†

Νήποινος, impunis, impunitus, qui pœnas non solvit. Od. ξ'.

Νήποινον, (adverb.) impunè, impunitò. Od. ά. et σ'.

Νήποινα, et νηποινεὶ, vel νηποινὶ, idem. Xen. et Demosth. Legitur et νηποινῆ, pro iisdem, apud Poll. l. 8.

(**Παλίμποινα**. Æsch. Ch. 790.)

(**Τεκνόποινος**. Æsch. Ag. 161.)

(**Ὑστερόποινος**. Æsch. Ag. 58. ὑστερόποινον ἄτην. Ch. 380.)

Ὠκύποινος, qui citò punit, qui citò ulciscitur. Æsch. in ἑπτὰ ἐπὶ Θ. [748.]

ΠΟ'ΛΕΜΟΣ, ου, ὁ, bellum, (quæ vox est ex hac Græcâ origine, non è Latinâ, pugna.) Il. ά. Αἰεὶ γάρ τοι ἔρις τε φίλη, πόλεμοί τε, μάχαι τε. Il. γ'. πέπαυται πόλεμος. Plat. l. 12. de leg. πολέμου παρασήματα, belli insignia. Τὰ τοῦ πολέμου, Dem. res bellicæ. Xen. Pæd. 1. πόλεμον ἄρασθαι πρός τινας. Polybius, ἀναλαβεῖν τὸν πρὸς Ῥωμαίους πόλεμον, quem susceperint bellum Romanorum. Sic, ἐγεῖραι πόλεμον, Herodian. lib. 3. Et, κινεῖν πόλεμον, apud Athen. l. 12. Et Thuc. πόλεμον ποιοῦμαι μετὰ τῶν ξυμμάχων, bellum gero cum sociis. Apud Euripid. χαλεποὶ γὰρ πόλεμοι ἀδελφῶν, bella et dissidia inter fratres. ☞ Multiplex est hujus vocabuli etymon apud grammaticos. Alii enim compositum dicunt ex πολὺ et αἷμα, et sit quasi πολύαιμος. Alii ex πόλις et ὄλλυμι, quasi πολλόλυμος. Quidam à πελεμίζω deducunt. Nonnulli παρὰ τὸ τὰς πόλεις ὁμοῦ, ὃ μανοῦν, ἢ ἐμοῦν dici tradunt. Sunt et qui simpliciter ex ἐλῶ seu ἔλωμαι derivent, quasi ἔλεμος. Addo, posse et à πολέω deduci, quod bellum omnia vertat, invertat, evertat. ¶ Poëticè dicitur πτόλεμος. (Æsch. Suppl. 84.) † Hesiod. Th. 638. ut producatur antecedens vocalis.†

Πολεμικὸς, ή, όν, bellicus, militaris. Xen. Hell. 5. πολεμικὴ ἀρετή. Thucyd. lib. 2. πολεμικοὶ κίνδυνοι, belli discrimina. ¶ Item bellax, bellicosus. Isocr. Thuc. Aristot. Xen. † Superlat. Pæd. 1. 5. 12.† Accipitur et pro πολέμιος, apud Plut. de prim. frig. Πολεμικὴ ἐπιστήμη, disciplina militaris, ars bellica. Aristot. pol. lib. 1. cap. 3. ¶ Τὰ πολεμικὰ, res bellicæ. Xen. † Pæd. 1. 5. 9.† ¶ Item scripta contentiosa, scripta contra alios.

Πολεμικῶς, bellicosè. ut, πολεμικῶς ἔχειν, bellicoso animo esse, belli cupidum esse. At, πολεμικῶς ἔχειν πρός τινα, hostili animo esse erga aliquem, apud Xen. Pæd. 5.

Πολέμειος, et Ionica dialysi πολεμήϊος, bellicus. Il. β'. πολεμήϊα ἔργα. Et Hesiod. in Asp. † 238.† πολεμήϊα τεύχε' ἔχοντες, arma bellica, seu ad belli usus comparata.

Πολέμιος, ου, ὁ, qui animo hostili et bellum inferendi cupido affectus est erga aliquem, infestus: interdum etiam inimicus. (Eurip. Phœniss. 570.) Xen. Pæd. 3. ὡς πολεμίοις αὐτοῖς χρῶνται. Idem lib. 4. pæd. cum dat. ἐμοὶ πολέμιοι. † Superl. πολεμιώτατος. l. 5. p. 123. c. Comp. πολεμιώτερος. l. 3. p. 146. a.† Et cum genit. apud Aristid. πολέμιος τοῦ δήμου. Item, πολέμιος simpliciter, pro, ὁ πολέμιος ἀνὴρ, hostis. et, οἱ πολέμιοι, hostes, sæpe apud Thuc. Xen. † Pæd. 1. 4. 8. et 1. 5. 11.† Plut. et alios. Et, ἡ πολεμία, pro, ἡ πολεμία χώρα, solum hostile, hosticum. apud Xen. Pæd. 3. † 1. 6. 11. Sic αὖθις. 1. 6. 38. τὰ πολέμια. l. 3. p. 60. e.†

Πολεμίως, hostiliter, hostili atque infesto animo. Thuc. l. 3. et 4.

Πολεμόω, ῶ, ad bellum excito, ad bellum alicui inferendum incito.

Πολεμόομαι, οῦμαι, ad movendum contra aliquem bellum instigor. Thuc. lib. 1.

Πολεμίζω, f. ίσω, bello, belligero, seu bellum gero. Aliquando pugno, depugno, decerto. Il. ύ. Ἀντὶ Ἀχιλλῆος πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι. Et cum dativo. Il. έ. Ἕως ὁ τῷ πολέμιζε μάχην. Aristoph. in Nub. † 418.† πράττειν καὶ βουλεύειν, καὶ τῇ γλώττῃ πολεμίζειν. † πτολεμίζω. Hesiod. Asp. 358.†

Πολεμιστὴς, οῦ, ὁ, bellator, habilis ad bellum. sæpe apud Homer. et Plut. in Fab. (Theocr. ἰ. 31.)

Πολεμιστήριος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem. ut, ἵππος πολεμιστήριος, apud Aristid. et Xen. [Κύρ. Παιδ. lib. 6. ἀντὶ δὲ τούτου πολεμιστήρια κατεσκεύασεν ἅρματα τροχοῖς τε ἰσχυροῖς —— ἄξονί τε μακρῷ. Περὶ Ἱππ. cap. 1. § 2. οὕτω καὶ ἵππου πολεμιστηρίου οὐδὲν ἂν ὄφελος εἴη, οὐδ' εἰ τὰ ἄλλα πάντα ἀγαθὰ ἔχοι, κακόπους δ' εἴη. Aristoph. Acharn. 571. Πόθεν βοῆς ἤκουσα πολεμιστηρίας; Pac. 234.]

Πολεμέω, ῶ, f. ήσω, idem cum πολεμίζω, bellum gero. Interdum absolutè, apud Thuc. et Isocr. Interdum cum accus. πόλεμον. Dem. πολλοὺς ὑμεῖς πεπολεμήκατε πολέμους, multa bella gessistis. Sæpè cum præposit. μετὰ et πρὸς, apud Thucyd. et Plut. Sæpè cum dat. apud Thuc. Demosth. et Plat. Item metaph. vexo. Xen. Pæd. 1. ἀλλὰ τί ποτε σὺ, ὦ παῖ, τῷ Σάκᾳ πολεμεῖς; Apud Plat. in Theæt. πολεμεῖν τῷ παλαιῷ χρόνῳ, repugnare veteri opinioni et dudum receptæ.

Πολεμέομαι, οῦμαι, bello appetor, seu lacessor, oppugnor. Demosth. Plut. et Synes. Dicitur etiam, πολεμεῖται, imperson. bellatur, belligeratur.

Πολεμησείω, bellare gestio, bellare cupio. Thuc. l. 1. [καὶ νῦν αἰσθάνεται τοὺς Λακεδαιμονίους φόβῳ τῷ ὑμετέρῳ πολεμησείοντας, &c. Vide Notam Cl. Bergl. ad Alciphr. Rhet. Epist. lib. 1. pag. 56.]

Πολεμώνιον, ου, τὸ, herbæ nomen, apud Diosc. l. 4. c. 8. vel. 9. quæ sic nominata esse traditur à bello et certamine: quòd antiquissimi duo reges inter se certarent, dum inventionis ejus laudem uterque sibi tribueret; ut refert Marcell. l. 4. Diosc. Sunt et qui sic dictam putant, quod adversus venena pugnet. Ruellius polemoniam vertit. Plinio est philetæria, aliis aliter nominata.

Composita.

Ἀγναπτοπόλεμοι, vel potiùs ἀγναμπτοπόλεμοι, invicti bello, insuperabiles, in bello nec minis nec vulneribus flexibiles. Hesych.

Ἀναπολεμέω, et ἀναπολεμίζω, rursus bellum gero, bellum renovo. Strabo.

Ἀναπολέμησις, belli renovatio. Strabo.

Ἀντιπόλεμος, bellum contra aliquem gerens, hostis. Hesych.

Ἀντιπολέμιος, idem. Thuc. l. 3.

Ἀντιπολεμέω, belligero adversus, bello lacessitus vicissim bello infesto. Thuc. l. 1.

Ἀπειροπόλεμος, belli inexpertus, rudis in re militari: tiro.

Ἀπόλεμος, ὁ καὶ ἡ, imbellis. ut, ἀπόλεμος μοῦσα, apud Plat. l. 7. de legibus. † Xen. Pæd. p. 186. c.† Item inhabilis ad bellum: ut senes qui jam emeriti sunt, aut membris in prælio læsi et truncati fuere. Arrian. † Xen. Pæd. p. 207. c.† (Eurip. Med. 644. Æsch. Ag. 778.)

Ἀπολέμως, non bellicosè, nec pugnaciter, more imbellium. [Plat. Politic. καὶ διὰ τὸν ἔρωτα δὲ τοῦτον, ἀσφαλέστερον ὄντα ἢ χρὴ, ὅταν ἃ βούλονται πράττωσιν, ἔλαθον αὐτοί τε ἀπολέμως ἴσχοντες, καὶ τοὺς νέους ὡσαύτως διατιθέντες.]

Ἀπολέμητος, bello non vexatus, bellicis turbis carens. Isoc. [Polyb. lib. 3. cap. 90.]

Βαθυπόλεμος, bellicosus. epith. Martis. [Pind. Pyth. B. 1. Μεγαλοπόλιες ὦ Συράκοσαι, βαθυπολέμου τέμενος Ἄρεος, &c.]

Διαπολεμέω, bello decerto, belligero: vel depugno, decerto. Thucyd. lib. 6. ἱκανωτέρων ἐγγύμναι Σικελίαν Πελοποννησίους διαπολεμοῦντας. Plat. ep. 8. ὑπὲρ τῆς κοινῆς ἐλευθερίας διαπολεμοῦντας πρὸς τὴν τυραννίδα. Dicitur et, διαπολεμεῖν πόλεμον. Et in pass. διαπολεμεῖται πόλεμος, conficitur, finis ei imponitur. Thuc. l. 7.

Διαπολέμησις, εως, ἡ, depugnatio, decertatio quæ bello fit.

Δυσπόλεμος, vix habilis ad bellum, ægrè bellicosus. (pro κακοτυχὴς, ἄθλιος. Æsch. Pers. 1010.)

Δυσπολέμητος, qui bello ægrè capi potest. Isocr. in Paneg. (Æsch. Suppl. 656.)

Ἐκπολεμόω, idem cum πολεμόω. Dem. Olynth. 1. πάντες ἐθρυλλεῖτε, ὡς Ὀλυνθίους ἐκπολεμῶσαι δεῖ Φιλίππῳ.

Ἐκπολεμόομαι, idem cum πολεμόομαι. Plut. in Cæs. τὸ τῶν Ἑλβηττίων ἔθνος ἐξεπολεμώθη πρὸς αὐτόν.

Ἐκπολέμωσις, excitatio ad bellum alicui inferendum.

Ἐκπολεμέω, debello, bello devinco vel expugno. Ammon. Apud Thuc. l. 6. καὶ τὰ ἐνθάδε χρὴ ἅμα φανερώτερον ἐκπολεμεῖν, exp. ex iis debetis apertius bellum Atheniensibus inferre.

Decomp. Συνεκπολεμόω, unà hostem reddo: unà ad bellum contra aliquem suscipiendum incito: apud Suid.

Συνεκπολεμέω, idem. Jos. 11.

Ἐμπόλεμος, cujus in bello usus est, aptus ad bellum. Hesych.

Ἐμπολεμέω, bellum gero in: apud Suid.

Ἐπιπολεμέω, belligero adversus, bello appeto.

Εὐπτόλεμος, bellicosus, εὐπόλεμος. Apoll. Arg. l. 1.

Εὐπόλεμος, habilis ad bellum, bellicosus, strenuus et fortis in bello. Hom. hymno in Martem. [Xenoph. de Redditibus, cap. 4. § 51. ξύμφημι ἐγὼ οὐ μόνον ἐν χρήμασιν εὐπορωτέραν τὴν πόλιν εἶναι, ἀλλὰ καὶ——εὐπολεμωτέραν γενέσθαι.]

Εὐπολέμητος, qui facilè debellari potest.

Καλλιπτόλεμος, egregius et strenuus in bello, bellicosus. Epigr. l. 1.

Καταπολεμέω, bellum gero contra, bello oppugno: vel debello. Plut. in Cæs. τοὺς ἄλλους καταπολεμῶν ἐκράτει. Thuc. l. 4. τοὺς Ἀθηναίους ἐγκλήμασι καταπολεμοῦμεν.

Καταπολεμέομαι, bello appetor, &c. Idem l. 6. νομίζοντες, αὐτὸν καταπεπολεμῆσθαι.

Καταπολέμησις, oppugnatio, vel debellatio. Thuc.

Μακροπτόλεμος, ex longinquo pugnans. Theocr. in Syringe.

Μενεπτόλεμος, bellum et belli onera fortibus humeris sustinens. Il. β'.

Προπολεμέω, belligero pro, propugno. Aristot. polit. 2. τὸ δὲ (τὸ πλῆθος τῶν οἰκετῶν διαιρεῖται) εἰς τὸ προπολεμοῦν μέρος. Æschin. de malè gesta leg. οἱ τῆς πόλεως προπολεμοῦντες.

Προσπολεμόω, insuper hostem facio, præter alios perduelles ad perduellionem excito: unde Thuc. l. 3. μέγα μὲν ἔργον ἡγοῦντο εἶναι, Λέσβον προσπολεμώσασθαι.

Προσπολεμέω, bello cum, belligero contra. Thuc. l. 8. ἐν τούτῳ Λακεδαιμόνιοι Ἀθηναίοις πάντων δὴ ξυμφορώτατοι προσπολεμῆσαι ἐγένοντο. Item, belli socius sum, bello adjuvo. Idem ibidem, μάλιστα γὰρ ὁμοιότροποι γενόμενοι, ἄριστα καὶ προσεπολέμησαν.

Συμπολεμίζω, idem cum προσπολεμέω, in post. signif.

Συμπολεμέω, idem. Plat. ep. 7. σύ τ' ἐν ἡλικίᾳ ἔχω συμπολεμεῖν ἔτι σχεδὸν οὐδενί.

Φιλοπόλεμος, et Poëticè φιλοπτόλεμος, belli amans, bellicax, bellicosus. Il. π'. et ξ'. Plut. in Fab.

Φυγοπτόλεμος, qui bellum fugitat, bellicos strepitus ac labores refugiens. Od. ξ'.

ΠΟΛΕΏ, ῶ, verto, verso. Hesiod. in Erg. † 462.† Ἦρι πολεῖν, θέρεος δὲ νεωμένη οὔκ ἀπατήσει. Exponitur etiam, aro: apud Poll. l. 1. Neutraliter etiam accipi, pro ἀναστρέφεσθαι, versari, tradit Eust. Exponitur et, pasco, Hesych.

Πολέομαι, οῦμαι, vertor. Aristoph. in Avib. Ὅτι δὲ πολεῖται τοῦτο, καὶ διέρχεται ἅπαντα, διὰ τοῦτό γε καλεῖται νῦν πόλος. (Æsch. Pers. 507.)

Πολέσκω, idem quod πολέω.

Πολέσκομαι, idem quod πολέομαι. unde, πολέσκετο, pro ἐπολεῖτο.

Πολεύω, f. εύσω, versor. Odyss. χ'. Οὐδ' ἄλοχον κεδνὴν Ἰθάκης κατὰ ἄστυ πολεύειν. Exponitur et, nutrio, ministro, contineo.

Πόλοι, οἱ, dicuntur duo puncta, axem, circa quem mundi moles circumagitur, terminantia: vertices et cardines mundi. Aristot. de mundo. ¶ Ipsa etiam mundi quæ circum axem polosque rotatur moles, vel ipsum cœlum, πόλος nominatur. Athen. l. 2. τὸ τοῦ πόλου σχήματος ἡμισφαίριον. Sic et apud Aristoph. in Avib. ¶ Item πόλος, capitis vertex. Et totum caput, teste Poll. lib. 2. κρανίον, κόγχος. Et in ore seu palato sic appellatur τὸ μετὰ τὴν σταφυλὴν, apud eundem ibidem. ¶ Πόλος dicitur etiam solarium seu horologium, ἡλιοτρόπιον, quod in eo umbra unà cum sole circumacta horas indicet. Athen l. 5. Poll. l. 6.

Πόλος, ου, γῆ, terra aratro versa.

Πωλέω, idem cum πολέω. ¶ At πωλέω, vendo, vide suo loco.

Πωλέομαι, versor, vertor: vel proficiscor, eo: interdum et, ventito. Od. δ'. Πωλεῖταί τις δεῦρο γέρων ἅλιος. Od. β'. et ζ'. Οἱ δ' εἰς ἡμέτερον πωλεύμενοι ἤματα πάντα. † ἐπὶ νῶτα θαλάσσης, super dorsum maris. Hesiod. Th. 781.†

Πωλέσκω, idem cum πωλέω.

Πωλέσκομαι, idem quod πωλέομαι. Il. ά. Οὔτε ποτ' εἰς ἀγορὴν πωλέσκετο κυδιάνειραν. Sic et Il. ί.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀμπολέω, pro ἀναπολέω. Pind. Nem. (Æsch. Eum. 634.) ‡ ἐμπολημένα. Ad ἐμπολάω rectius referendum esse.‡

Ἀμφιπολέω, versor circum. Item obeo, lustro. Theocr. idyll. 1. Εἰ τὺ τό γ' ἀμφιπολεῖς μέγα Μαίναλον. [Pind. Pyth. Δ. 279. Ἀλλ' ἤδη με γηραιὸν μέρος ἁλικίας ἀμφιπολεῖ. Schol. περιέπει καὶ περιέχει. 483. ej. Od. τρώμαν ἕλκεος ἀμφιπολεῖν. Schol. θεραπεύειν τὴν τοῦ ἕλκους τρῶσιν.] Item ministro, famulor, curo.

Ἀμφίπολος, ὁ καὶ ἡ, qui vel quæ circa dominum dominamve versatur: minister, ministra. Od. ά. Il. ά. Athen. l. 6. ¶ Ἀμφίπολος τάφος, sepulchrum quod circumquaque obitur. Eust. (Aristoph. R. 1376. Soph. Tr. 873.)

Ἀμφιπολεύω, comitor aliquem tanquam famulus aut famula. Et simpliciter, comitor. Od. ύ. Καί ῥ' ἴδεν στυγερὸν [illegible] ἀμφιπολεύειν. Item ministro alicui tanquam famulus, laboro circa quidpiam tanquam minister: ut Od. ώ. Τεῦ δμὼς εἶς ἀνδρῶν; τεῦ δ' ὄρχατον ἀμφιπολεύεις; Et gener. officium humanitatis alicui præsto, tueor, curo, foveo. ut Od. σ'. et τ'. Εἰ κεῖνός γ' ἐλθὼν τὸν ἐμὸν βίον ἀμφιπολεύοι. Sic apud eundem Hom. hymn. in Mercur. Ἵππους τ' ἀμφιπολεύειν, καὶ ἡμιόνους ταλαεργούς. Et apud Herodot. ἀμφιπολεῖν ἱρὸν Διὸς, in Jovis templo ministro.

Ἀναπολέω, revolvo, iterum volvo, iterum verso. Et metaph. revoco in cogitationem, animo revolvo. Plat. in Phil. ὅταν ἡ ψυχὴ, ἀπολέσασα μνήμην εἴτ' αἰσθήσεως, εἴτ' αὖ μαθήματος, αὖθις ταύτην ἀναπολήσῃ αὐτὴ ἐν ἑαυτῇ. Interdum sumitur pro simplici πολῶ. ¶ Item rumino. Suid. ex Ælian. μόνος ὁ θαλάττιος σκάρος τὴν τροφὴν ἀναπολεῖ. Exponitur et, ἀναστρέφω. Suid. et Hesych.

Ἀναπόλησις, εως, ἡ, ipsa actio revolvendi in animo, revocatio in cogitationem.

Ἀναπολητικὸς, revolvendi facultatem habens, vel aptus ad revolvendum, et revocandum in cogitationem.

Ἐπαναπολέω, (*decomp.*) iterum revolvo, iterum in memoriam revoco. Plat de leg.

Ἐμπολέω, vide in compositis ex Πωλέω, vendo.

Ἐμπολαΐδες, fibulæ muliebres. Hesych.

Συμπόλος, qui nobiscum versatur. Sophoc. in Œdip. Tyr.

Περιπολέω, in orbem agor seu versor, obeo, circumeo. Plat. in Tim. πάντες ὅσοι τε περιπολοῦσι φανερῶς, καὶ ὅσοι φαίνονται, καθ' ὅσον ἂν ἐθέλωσι θεοί. Apud Isocrat. τὴν στρατιὰν τὴν μετὰ βασιλέως περιπολοῦσαν, expon. exercitum prætorianum, et quem rex in comitatu circumducit. † huc illucve. Soph. Œd. Tyr. 1263.†

Περίπολος, ὁ, qui circumit, qui in orbem obit et lustrat: ut exploratores et excubitores. Aristot. in Avib. Thuc. lib. 4. Sic dicitur etiam navis apud Rhodios: de qua Arrian. l. 2.

Decomp. Συμπεριπολέω, simul in orbem agor. Plut.

Πρόπολος, ὁ καὶ ἡ, antambulo: famula quæ heram præit. (Æsch. Ch. 356.) Aristoph. in Plut. † Nub. 435. ponit solummodo pro famulus, minister.† Athen. l. 6.

Προπολεύω, sum πρόπολος: apud Suid.

Προπόλευμα, τὸ, exp. ministerium, apud Eur. in Ione, [112.] Καλλίστας προπόλευμα δάφνας.

Πρόσπολος, famulus, minister: vel, famula, ministra. Eur. in Iphig. Aul. Aristoph. in Ran. (1369. Æschyl. S. c. Th. 580. Eurip. Med. 932. Soph. Œdip. Tyr. 963.)

Προσπολέω, famulor, ministri seu ministræ munere fungor. Eurip. in Troad. Τύμβῳ τέτακται προσπολεῖν Ἀχιλλέως. [Soph. Œd. Col. 1153. τὰς κόρας γὰρ εἰσορῶ Τάσδ' ἐγγὺς αὖθις ὧδε προσπολουμένας.]

Composita: sine præpositione.

Ἀγρόπολος, pro simplici ἀγρός. Orph. in Arg. ἀγρόπολόν τε κάθαρμα.

Ἀοιδόπολος, ὁ, poëta, qui versatur circa carmina. Hesych.

Αἰπόλος, caprarius: ὁ περὶ τὰς αἶγας πολῶν, aut (secundum alios) ὁ περὶ τὰ αἰπὰ πολῶν, qui inter capras versatur, aut circa alta loca. Od. ύ. Theocrit. idyll. 1. et alibi. (Αἰπόλος, Αἰγινόμος. Il. β'. 275.) Usurpatur etiam pro ποιμὴν, pastor ovium, teste schol. Theocr.

Αἰπολικὸς, ad caprarium seu caprarum pastorem pertinens: ut, αἰπολικὰ ᾠδή.

Αἰπόλιον, τὸ, grex caprarum. Il. λ'. Herodot. l. 1. † αἰγῶν. Hesiod. Th. 445.†

Αἰπολέω, sum caprarum pastor, versor inter capras. Theocr. idyll. 8. Αἱ δέ τι λῇς με καὶ αὐτὸν ἅμ' αἰπολέοντα διδάξαι. (Αἰπολοῦμαι. Æsch. Eum. 196.)

Ἀκρόπολος, ὁ καὶ ἡ, altissimum habens verticem, cujus summitas ipsum polum attingit: excelsus, præaltus: ut, ἀκρόπολα ὄρη. Il. έ.

Ἀστροπολέω, circa astra seu astrorum scientiam versor.

Ἀστυπολέω, per urbem incedo: Athen.

Βουπόλος, qui circa boves versatur, bubulcus. Hesych.

Δικασπόλος, qui circa jura reddenda versatur. Et interdum idem quod rex: ut Il. et Od. ά.

Δικασπολία, et Ionicè δικασπολίη, jurisdictio, judicium. Exponitur et, lis, controversia. Epigr. l. 2.

Δίπολος, bis versus seu aratus: ut, δίπολος γῆ, Procl. in Hesiod.

Δρυπολεῖν, in montibus vagari et circa quercus, versantem earum glandibus, et iis succidendis se fatigantem. Hesych. Exponitur et, arboribus circumvallatum obsidere. Suid.

Ἡμίπολον, dimidium poli, i. cœli media pars. Hesych.

Ἠριπόλη, ἡ, aurora. in Epigr.

Θαλαμηπόλος, qui circa thalamum versatur, et curam ejus gerit. Od. ψ'. Plut. in Alex. Pro sponso usurpatur, apud Sophoc. in Œdip. Tyr. (πικρὸν δ' εὔναμα θαλαμηπόλων. i. e. πικρὰ διὰ τῶν παρθένων ἀποστερομένων ἐκ τῶν θαλάμων. Æschyl. S. c. Th. 365.)

Θεμιστοπόλος, qui circa leges et reddenda jura versatur. Hesych.

Θεοπολέω, versor circa deorum simulacra, deos fingo. Plat. de leg. l. 10.

Θυηπόλος, qui circa sacra aut suffumigia facienda versatur. Eurip. in Iphig. Taur. (θυηπόλος χερί. Æsch. Pers. 202.)

Θυηπολία, ἡ, operatio in sacris, ipsa functio τοῦ θυηπόλου.

Θυηπόλιον, τὸ, sacrificium.

Θυηπολέω, sacra facio. Plat. de rep. l. 2. βίβλων δὲ ὅμαδον παρέχονται Μουσαίου καὶ Ὀρφέως, καθ' ἃς θυηπολοῦσι. Et cum dat. apud Eurip. in Electra, Αἴγισθος ἦδε τῷ θυηπολεῖ θεῷ. (Æsch. Ag. 270.)

Θυηπολεῖται, sacra fiunt. Idem in Heraclid. θυηπολεῖται δ' ἄστυ μαντείων ὕπο.

Ἱπποπόλος, qui circa equos versatur, qui equos alit, ac iis ad pugnam utitur. Item equester. Il. ξ'.

Λοξοπολέω, obliquè vagor. Quidam exp. transversus feror.

Μαντιπόλος, qui vel quæ circa vaticinia versatur: vates. Eur. in Hec. [123.]

(Μαντιπολεῖν, Æsch. Ag. 967.)

Μετεωροπολῶ, sublimia verso: sublimia perago et perlustro. Plat. in Phædro. τελέα μὲν οὖν οὖσα ἡ ψυχὴ μετεωροπολεῖ τε, καὶ ἅπαντα τὸν κόσμον διοικεῖ.

Μουσοπόλος, qui circa musas versatur, musarum famulus: poëta. Eurip. in Alcest. (Phœniss. 1453.)

Μυιοπολῶ, veluti musca oberro. Aristoph. in Vesp.

Μυστιπόλος, seu μυστοπόλος, qui mystica versat, seu qui circa mystica, i. res sacras, versatur: sacerdos. Nonn. Apud eundem, μυστιπόλος ἡμέρη, sacer seu festus dies. Et in Epigr. μυστιπόλος φόρμιγξ.

Μυστιπολεύω, celebro. Nonn.

Νηοπόλος, qui in templo versatur: æditus, aut sacerdos. Hesiod. in Theogon. †991.†

Νυκτιπόλος, noctivagus, noctu oberrans: ut, νυκτιπόλοις Βάκχαις. Eurip. in Ione.

Οἰοπόλος, qui circa oves versatur: à nomine ὄϊς. Apoll. Arg. l. 2. Interdum significat, solitarius, qui solus in deserto loco versatur: à nomine οἶος, solus. ¶ Dicitur et locus aliquis οἰοπόλος, vel is in quo versari oves solent, vel is in quo non nisi solus versari queas; desertus: ut Il. ν'. et ω'.

Οἰοπολέω, solitarius sum, vel in locis desertis solus versor. Euripid. in Cyclop. [74.]

(Οἰωνοπόλος, ὁ φανὶς οἰωνῶν γνώστης. Æsch. Suppl. 59.)

Ὀνειροπόλος, qui circa somnia versatur, ex iis futura prædicens, conjector. Il. α'. et ε'.

Ὀνειροπολέω, in somniorum interpretatione versor. Hesych. Item somnio, somnium cerno. Dem. Philip. 1. πολλὰ τοιαῦτα ὀνειροπολεῖ ἐν τῇ γνώμῃ. Plut. de Socr. οὐ μάλα συμφρονῶν ἐναργῶς, εἴτε ἐγρήγορεν, εἴτε ὀνειροπολεῖ. Item, decipio et eludo veluti vanis per somnium imaginationibus. Aristoph. in Equit. τὸν δ' ἐξαπατᾷς καὶ ὀνειροπολεῖς περὶ σαυτοῦ.

Ὀρειπολέω, in montibus versor, in montibus erro. At

Ὀρεωπολέω, circa mulos versor, mulos curo vel alo. Suid.

Περιπόλησις, circumagitatio, circuitus. Laërt. in Pythag.

Πυρπολέω, circa ignem versor: vel ignem accendo, Od. κ'. Καὶ δὴ πυρπολέοντας ἐλεύσσομεν ἐγγὺς ἰόντες. ¶ Cum accusat. significat, igni et incendiis vasto, igni depopulor. ut, Aristoph. † Nub. 1499.† τίς ἡμῶν πυρπολεῖ τὴν οἰκίαν; Plut. in Themist. πυρπολοῦντα τὰ τῶν Θασίων ἄστη.

Πυρπολέομαι, idem. Herodot. πυρπολέεσθαι τὴν Ἀττικὴν τοὺς βαρβάρους. Et passivè, incendiis vastor seu inflammor: apud Hesych. et Suid.

Πυρπόλημα, τὸ, vastatio quæ fit igni. Eurip. in Helene. [773.]

Καταπυρπολέω, (decomp.) incendiis absumo, vel comburo, concremo. Phalar.

Ταυροπόλος, seu Ταυροπόλη, Dianæ epitheton: vel quòd apud Tauros (Scythiæ gentem) colatur, vel quòd taurorum (et generaliùs cæterorum etiam pecorum) gregibus præsit: vel quòd eadem sit cum Luna, quam tauris vehi fingunt. Soph. in Ajace. Et Eurip. in Iph. Taur.

Τετράπολος, quater aratro scissus seu versus. Theocr. Idyll. 26.

Τρίπολος, γῆ, terra quæ ter aratro versa ac proscissa fuit. Il. σ'. † Hes. Th. 971.† (Theoc. κε'. 25.)

[Τριπόλιστος. Soph. Antig. 870. Ἔψαυσας ἀλγεινοτάτας ἐμοὶ μερίμνας πατρὸς τριπόλιστον οἶτον. Schol.]

Ὑμνοπόλος, qui circa hymnos versatur. Phal. ep. 53. Pro eodem dicitur et ὑμνηπόλος.

Ὑμνοπολέω, circa hymnos et carmina versor. Hesych. et Suid.

Ὑοπόλος, qui circa sues versatur, subulcus. Poll. l. 7.

Ὑοπολέω, circa sues versor, porcorum pascendorum curam habeo. Hesych.

Ὑψιπόλος, qui in alto versatur. Oppian. de venat. l. 3.

Ὡραιοπολέω, versor inter τοὺς ὡραίους, i. eos qui florenti adhuc sunt ætate et forma venusta. Suid.

Composita ex πολέω significante idem quod πολεύω.

Ἐπιπωλέομαι, obeo, obeundo lustro. Il. γ'. ἐπιπωλεῖται στίχας ἀνδρῶν.

Εὔπολος γῆ, terra quæ aratro facilè vertitur. Vide et in compos. ex Πόλος.

ΠΟΛΙΟ'Σ, οῦ, ὁ, canus. Iliad. χ'. πολιόν τε κάρη, πολιόν τε γένειον. Et, τὸ πολιὸν στῖφος, apud Plat. symp. 3. Et, πολιὰ θρὶξ, in Epigr. et apud Diosc. l. 3. c. 124. Sæpe πολιὰ absolutè ponitur pro πολιὰ θρὶξ, apud Isocr. Plat. &c. ¶ Item albus, candidus, niveus: ut, πολιὴ θάλασσα, propter spumam et fluctus: apud Hom. Πολιὸς σίδηρος, Od. φ'. Sic, πολιὸς αἰγιαλὸς, apud Apoll. Rhod. (Eurip. Phœniss. 1486. Æschyl. Suppl. 681.)

(Πολιαίνομαι, ἀφρίζομαι. V. Æschyl. Pers. 106.)

Πολιότης, ητος, ἡ, canities. [Aristot. de Gen. Animal. νόσος δὲ τριχὸς πολιότης ἐστίν. ἡ δὲ δι' ἔνδειαν τῶν τριχῶν πολιότης, γίνεται δι' ἀσθένειαν καὶ ἔνδειαν τῆς θερμότητος.]

Πολιώδης, εος, ὁ, καὶ ἡ, canus: vel canos referens. Item, facilè canescens. Alex. Aphr.

Πολιόω, canum facio.

Πολιοῦμαι, canus fio, canesco. Aristot. hist. an. l. 3. πολιοῦνται οἱ κρόταφοι.

Πολίωσις, ἡ, ipsa actio reddendi canum. Exponitur et, canities.

Πόλιον, τὸ, frutex est, capitulum habens cano hominis capillo simile. Vide Diosc. l. 3. c. 124.

Composita.

Ἐπιπολιόομαι, canesco, supernè canesco.

Μεσαιπόλιος, ὁ καὶ ἡ, semicanus, qui medium canæ ætatis attigit. Il. ν'.

Μιξοπόλιος, cujus pilis cani misceri incipiunt. idem quod μεσαιπόλιος.

Πρωϊπόλιος, ante tempus canescens. Æl. Dionys.

Σπαρνοπόλιος, Hesych. exp. ὀλιγοπόλιος, cujus per tempora pauci cani sparsi sunt.

Σπαρτοπόλιος, cui sparsi sunt per tempora cani. Poll. l. 4.

Τριπόλιον, q. d. ter canum seu canescens: herbæ nomen, quæ in die floris colorem ter mutat. Dioscorid. l. 4. c. 135. Eadem dicitur et τριπόλιον, Hesych.

Ὑποπόλιος, subcanus, aliquantum canus.

ΠΟ'ΛΙΣ, εως, † ιος, poet. Hesiod. Asp. 105.† ἡ, urbs, civitas. Sæpe pro ipsa urbe muris cincta, vicisque et ædificiorum serie distincta. Ut Il. η'. πόλις πύργοις ἀραρυῖα. Et Il. ζ'. πόλις Πριάμοιο ἄνακτος. Sic Il. σ'. Ἐν δὲ δύω ποίησε πόλεις μερόπων ἀνθρώπων Καλάς. Luc. ἀνέπεμψεν ἡμῖν ἡ καλὴ πόλις ἐκείνη. Interdum pro civitate seu civibus. Ut Aristot. in polit. πόλις τῷ πλήθει μεγάλη. Et Eth. 8. τὰς πόλεις συνέχειν ἡ φιλία. Sic et apud Thucyd. et Dem. † Sic Xen. Pæd. 1. 4. 25. πόλις opp. τῷ [illegible]. 1. 6. 39.† ¶ Suidæ est ludi genus. ☞ Dictam esse πόλιν ἀπὸ τοῦ πολλοὺς ἐν αὐτῇ, quòd in ea versentur homines: aut παρὰ τὸ ἐκ πολλῶν συνεστάναι, quòd ex multis constet, tradit Etymol.

Πολιάς, άδος, ἡ, urbana. Palladis epitheton, apud Athen. quòd urbis præses tutatrixque crederetur. Herodot. l. 5. [cap. 82.] Luc. in Lapith. (Philostr. l. 3. c. 14.)

Πολιεύς, έως, ὁ, cognominatur Jupiter, urbium tutor, præses ac custos habitus. Aristot. de mundo. Pausan. in Att.

Πολίχνη, ἡ, oppidulum. Thuc. [lib. 8.]

Πολίχνιον, τὸ, idem. Isocr. in Panath. Plat. de rep. 2.

Πολίζω, f. ίσω, urbem condo, urbem statuo. Iliad. η'. τὸ δ' ἐγὼ καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων Ἥρῳ Λαομέδοντι πολίσσαμεν ἀθλήσαντε. Dicitur et πολίζειν νῆσον, qui in ea urbem ædificat. Plat.

Πολίζεσθαι, dicitur urbs quæ extruitur. Herodot.

Πόλισμα, τὸ, idem quod πόλις. (Æsch. Pr. 421. S. c. Th. 63.) Thuc. Dem. Herodot.

Πολισμάτιον, τὸ, idem quod πολίχνη. Polyb. l. 1. Plut. in Themist.

Πολιστής, οῦ, ὁ, conditor et autor civitatis. Item civitatis princeps. Naz.

Πολίτης, et poët. πολιήτης, ου, ὁ, civis municeps. Il. χ'. Xen. Pæd. 8. Dem. &c. Item civis, i. concivis. Isocr. Plut. in Publ. Fœm. πολῖτις, ιδος, civis mulier. [Eurip. Elect. 1335. Χαίρετε δ' ὑμεῖς πολλὰ πολίτιδες;] Aristot. pol. 3. Et quæ ejusdem civitatis est. Plut. de Herod. Pro quo poëticè πολιῆτις, apud Apoll. [Eurip. Hippolyt. 1126. Ὦ ψάμαθοι πολιήτιδος ἀκτᾶς, Δρυμὸς τ' ὄρεος, &c.] (Eurip. Med. 12. πολιήταις. Æsch. Pers. 556.)

Πολιτικός, ὁ, civilis: ad cives seu civitatem pertinens. Ut πολιτικὰ πράγματα, Isocr. Plat. κοινωνία πολιτική, Aristot. Τὸ πολιτικὸν, civile ac populare. ¶ Item, administrandæ reipublicæ peritus, aut qui in administratione reipublicæ versatur. Aristot. Item, ad reipublicæ administrationem pertinens: ut, πολιτικοὶ λόγοι. Isocr.

Πολιτικῶς, civiliter, Synes. vel, ut decet rempublicam administrantem, aut reipublicæ administrationem. [Demosth. in Philipp. αὐτὸ δ' ἀρχαίως εἶχεν, μᾶλλον δὲ πολιτικῶς, ὥστε οὐδὲ χρημάτων ἐπεῖδες παρ' ὑμῖν οὐδέν. c. Aristogit. οὔτε τῶν ἀπάντων ἕτερος αἴτιος γέγονεν οὐκ ἐχθρὸς, οὐδὲ πολιτικῶς, ἀλλ' ὡς συμφέρει, &c.]

Πολιτίζω, rempublicam administro, civilia negotia tracto.

Πολιτισμός, administratio reipublicæ. Laërt. in Arces.

Πολιτεύω, rempublicam administro, fungor magistratu in republica. Xen. Hell. lib. 1. πρὶν τὸ [illegible] τῶν πολιτευόντων. Et simpliciter, administro. Thucyd. ἐλευθέρως τὰ πρὸς τὸ κοινὸν πολιτεύομεν. ¶ Propriè significat, in republicâ versor, et ejus legibus atque institutis vivo: ut apud Thucyd. lib. 3. κατὰ τὰ τῶν πάντων Βοιωτῶν πάτρια πολιτεύειν.

Πολιτεύομαι, idem. Isocrat. ad Philip. καὶ πεπολιτεῦσθαι, καὶ στρατηγεῖν. Thucyd. lib. 2. αὐτοὶ ἕκαστοι ἐπολιτεύοντο καὶ ἐβουλεύοντο. Et simpliciter, administro. Aristot. polit. 1. πολιτεύονται ταῦτα μόνον. Exponitur et, molior. ut Chion Plat. πολιτευσάμενος ἐν πόλει ἀνέστωντος αὐτῷ γενέσθαι. Item, munere fungor. Greg. in Basil. ᾧ ζῶ καὶ πολιτεύομαι. Sic et Act. Apost. cap. 23. ¶ De privatis dictum, significat idem quod πολιτεύω in post. signif. ut apud Dem. πολιτεύεσθαι ἐν ἐλευθερίᾳ καὶ νόμοις ἐξ ἴσου. † Med. pati ut regar. Xen. Pæd. 1. 1. 1.† Item vitam meam instituo: ut apud Aristot. polit. 3. ὅταν τὸ πλῆθος πρὸς τὸ κοινὸν πολιτεύηται συμφέρον, quum ita vitam instituit populus ut publicæ intersit utilitatis. Et simpliciter, vivo, versor. Greg. φύλαττε μοι τὴν καλὴν παρακαταθήκην, ᾗ ζῶ καὶ πολιτεύομαι. Luc. de luctu, ἄλλος ἄλλως παρ' αὐτοῖς πολιτεύεται.

Πολιτεύομαι, (pass.) gubernor, administror. Plat. εὖ πεπολιτευμένη πόλις. Sic et apud Xen. et Dem.

Πολιτεία, ἡ, administratio reipublicæ, civitatis regimen. Isocr. πᾶσα πολιτεία ψυχὴ πόλεώς ἐστιν. † Xen. Pæd. 1. 2. 15.† Item reipublicæ status, vel respublica. Arist. polit. l. 8. c. 10. Item vitæ institutum et ratio. Basil. et Greg.

Πολίτευμα, τὸ, idem cum πολιτεία. Aristot. pol. l 3. c. 6. Interdum sic dicitur genus administrandæ reipublicæ, vel civitatis. Polyb. Item actio aliqua pertinens ad reipublicæ administrationem. Et generaliter, actio vel solertia qua quis in re aliqua administranda utitur. Luc.

Πολιτευτής, οῦ, ὁ, reipublicæ, seu civitatis administrator, magistratus. Greg. Olympiodoro.

Πτόλις, poëticè dicitur pro πόλις. Il. σ'. (Æsch. Ag. 604.)

Πτολίεθρον, τὸ, urbecula, oppidum. Od. ζ'. et alibi apud Hom. † Hesiod. Asp. 81.†

Πτόλισμα, pro πόλισμα. Suid.

Composita: ac primùm ex πόλις, πολίζω, et πολίτης.

Ἀγχίπολις, urbi propinquus. Nonn. (Æsch. S. c. Th. 507.)

Ἀκρόπολις, ἡ, q. d. summa urbs, i. summitas urbis: summa pars urbis et altissima: arx urbis. Isocr. in Paneg. de Pace. † Xen. Pæd. p. 180. d.† Peculiariter, et quasi κατ' ἐξοχὴν sic dicebatur arx Athenarum; in qua et ærarium erat. Isocr. Thuc. Dem.

Ἀμφίπολις, civitas aquis cincta: nomen urbis Thraciæ: de qua Steph. (Ἀμφίπτολις. Æsch. Choëph. 73.)

Ἄπολις, ὁ καὶ ἡ, cui urbs non est, qui sine urbe est. (Eurip. Med. 255. 647. Æschyl. Eum. 460.) Isocr. de Pace. Xen. Hell. 6. Item qui urbe sua privatus est, exterris. Et, ἄπολις πόλις, urbs eversa, quæ non ampliùs est. Plat. de rep. l. 6. Item inurbanus, incivilis, rusticus. Synes. ep. 103.

Ἀπολίτευτος, qui non est πολιτικός. Unde superlat. ἀπολιτευτότατος, ignarissimus administrationis reipublicæ. apud Cic. in ep. ad Att. lib. 8. ep. 10.

Ἀπολίτης, qui civis esse desiit. Poll. ex Theopompo.

Ἀπόπτολις, exul. Suid. [Soph. Œdip. Tyr. 1000. Ἦ γὰρ τάδ' ὀκνῶν κεῖθεν ἦσθ' ἀπόπτολις; Œd. Col. 205. Ὦ ξένοι, ἀπόπτολις· ἀλλὰ μή. Schol. ἔρημος καὶ ἄπολίς εἰμι. Ita sane Suidas, in Lex. 1. 290. et Phav. Lex. pag. 109. 3. hanc vocem explicant. Vide etiam Soph. Trach. 650. Ὃν ἀπόπτολιν εἴχομεν —— ἀμμένουσι, &c.]

Ἀπραγόπολις, urbs negotiis vacua, urbs otii altrix.

Αὐτόπολις, civitas quæ suis ipsius legibus regitur: urbs quæ per se sola civitatis nomine censetur. Thuc.

Δεκάπολις, decem habens civitates, decem urbibus insignis: regio Judææ contermina. Matth. 4. et alibi in N. Test.

Δεκαπολίτης, qui ex ea regione est.

Διαδραπολίται, qui rempublicam subterfugiunt, seu reipublicæ munia. Aristoph. in Ran.

Ἑκατόμπολις, centum urbibus insignis: Cretæ epitheton. Il. β'. [649. (al. 156.) Schol. Sed Odyss. τ. 174. nonaginta Urbes Cretæ tribuuntur.]

Ἐκπολίζω, urbem extruo, vel urbem efficio. Aristid. in encom. Rom.

Ἑλέπολις, ἡ, μηχανή, machina obsidionalis, capiendis urbibus apta. Vitruv. l. 10. c. 22. Et quævis urbium expugnatrix machina. Jos.

Ἑλέπτολις, idem: apud Poëtas. Apud Eurip. in Iphig. Aul. [1475. 1511.] Iphigenia se vocat Ilii et Phrygum ἑλέπτολιν, i. victimam diruendis Ilii mœnibus et excindendæ Phrygum genti destinatam. (Æsch. Ag. 698.)

Ἔμπολις, cui patria est et certa civitas in qua habitat. Hesych. Cum dat. significat, eandem civitatem incolens. Soph. in Œdip. Colon.

[Ἐμπολίτης. Euripides, apud Scholiast. Aristoph. Pac. 909. Ὦ ἐμπολῖται, τῇ τε δεσποίνῃ χθονί, Καὶ τῇ τυράννῳ τῶν ἐμῶν χερῶν.]

Ἐρυσίπτολις, urbium tutatrix et patrona. Palladis epith. Il. ζ.

Ἡδύπολις, gratus, jucundusque civitati. Soph. (Œdip. Tyr. 510.)

Ἱερόπολις, vel potiùs Ἱεράπολις, sacra urbs, sancta civitas. Phil. de vita M. l. 3.

Καταφλεξίπολις, incensor seu exustor urbis. Epigr.

Κοσμοπολίτης, mundi civis. Laërt. pro quo divisim, κόσμου πολίτης, apud Luc.

Κωμόπολις, pagus ad oppidi seu civitatis magnitudinem accedens: pagus instar oppidi, apud Strab. Marci 1. κωμοπόλεις dici putantur, quæ nec sunt pagi duntaxat, nec etiam urbes, et à quibusdam expon. oppidula rusticana, ab aliis municipia.

Μεγαλόπολις, magna civitas. Eurip. in Troad. [1291. ἁ δὲ μεγαλόπολις, Ἄπολις, ὄλωλεν, οὐδ' ἔτ' ἐστὶ Τροία. Pind. Pyth. Od. β. 1. Μεγαλοπόλιες ὦ Συράκοσαι, &c. Ζ. 1. αἱ μεγαλοπόλιες Ἀθᾶναι.]

Μεγαλοπολίτης, magnæ urbis civis. Poll. lib. 9.

Μεγιστόπολις, maximas urbes efficiens. Pind. [Pyth. Η. 1.]

Μητρόπολις, metropolis, i. urbs matrix, seu urbium aliquarum mater: urbs ex qua coloniæ aliquæ deductæ sunt. Thuc. l. 3. Metaphoricè quoque usurpatur, ut et μήτηρ, apud Plut. symp. 8. Athen. lib. 3. ¶ Hominis autem alicujus ματρόπολις dicitur civitas, ex qua mater ipsius oriunda est, πατρὶς aliàs. Athen. l. 12. (Ματρόπολις. Æsch. Pers. 897.)

Μητροπολίτης, qui ex matrice urbe est. Et matrici urbi præfectus.

Μικροπολίτης, parvæ urbis civis. Aristoph. [Equit. 814. Σὺ δ' Ἀθηναίους ἐζήτησας μικροπολίτας ἀποφῆναι, &c. Schol. διὰ τὴν ἐκ τοῦ πολέμου συντομίαν τῶν ἀναλωμάτων, καὶ τὴν τῶν ἀνδρῶν σπάνιν. Xenoph. Græc. Hist. lib. 2. §. 6. ἀλλὰ διὰ τὴν ὕβριν ἐλέγετε ἀνθρώπους μικροπολίτας, &c. Æschin. de falsa Legat. τοὺς γὰρ μικροπολίτας, ὥσπερ αὐτούς, φοβεῖν τὰ τῶν μειζόνων ἀπόῤῥητα.]

Μικροπολίτευμα, τὸ, multitudo parvi oppidi, apud eundem.

Μισόπολις, civitatis osor. Poll. [Aristoph. Vesp. 409.]

Νεοπολῖται, qui publico suffragio jus civitatis adepti sunt: novi cives. Poll. ex Plat. At

Νεοπολίτης, novæ civitatis civis. Idem.

[Ὁμόπολις, et poët. ὁμόπτολις, qui ejusdem urbis est, conterraneus, popularis. [Soph. Ant. 744. Οὔ φησι Θήβης τῆσδ' ὁμόπτολις λεώς.]

Ὀρθόπολις, erigens urbes, vel erectas incolumesque conservans. [Pind. Olymp. Β. 14.]

[Πάμπτολις. Soph. Antig. 692. νόμων δ' οὐδὲν ἔχω θνατῶν βαίνω πάμπτολις ἐκτὸς ἄτας. Schol. ὁ κατὰ πᾶσαν πόλιν ἔχων τιμάς.]

Περιπόλιος, urbem circumjacens, circa urbem situs. Poll. l. 9.

Περσέπτολις, urbium vastator vel vastatrix: epith. Palladis, apud Aristophan. [Nub. 964.] (Æsch. Pers. 65.)

Πολύπολις χώρα, regio multas habens urbes. Poll.

Πρόπολις, pars ea urbis quæ in ipso statim aditu occurrit. Pol. l. 9. Est et in alveis apiariorum propolis. Plin. l. 11. c. 7. Varro l. 3. c. 16.

Προπόλιος, ante urbem situs, qui in introitu urbis est.

(Ῥυσίπτολις, urbis conservatrix. Æschyl. S. c. Th. 130.)

Συμπολίζω, in civitatem condo. Strabo l. 8.

Συμπολίτης, concivis. Eurip. in Heracl.

Σωσίπολις, urbes conservans. Aristoph.

Τετράπολις, quatuor urbes habens.

Τιμησίπολις, qui civitati honori est et ornamento: qui civitatem honestat. Eurip. in Suppl.

Φερέπολις, urbem ferens, i. sustinens ac sustentans. Plut.

Φιλόπολις, civitatis amans: peculiariter, suæ civitatis et patriæ commodis studens. (Æsch. S. c. Th. 182.) Isocr. Plat. Pro quo Poët. dicitur φιλόπτολις, apud Eurip. in Rheso.

Φιλοπολίτης, amans et studiosus civium, ac saluti eorum consulens.

Χαυνοπολίτης, civis elatus et stulta superbia inflatus. Aristoph. in Ach.

Composita ex πολιτεύω et πολιτεία.

Ἀντιπολιτεύομαι, adversor alicui in administranda republica. Item contrariam factionem sequor in republica. Plut. in Per. πλεῖστον ἀντιπολιτευσάμενον τῷ Περικλεῖ χρόνον. Exponitur et, contrario modo rempublicam seu civitatem administro. Et simpliciter, reclamo, refragor, intercedo. Syn. ἀλλά μοι δοκεῖ καλῶς αὐτῷ τὸ δαιμόνιον ἀντιπολιτεύσασθαι.

Ἀντιπολιτεία, contraria factio: propriè, in reipublicæ administratione. Plut. in Cic.

Ἀπολίτευτος, ὁ καὶ ἡ, alienus à reipublicæ administratione vel negotiis civilibus: vel, non civilis. Plut. de educ. lib.

Διαπολιτεύομαι, concerto de rebus ad reipublicæ administrationem pertinentibus. Ammon. Item versor in reipublicæ administratione. Æsch.

Διαπολίτευσις, ἡ, concertatio de rebus ad republicam pertinentibus.

Ἐμπολιτεύω, et ἐμπολιτεύομαι, versor in republicà, apud Thucyd. Item particeps sum politiæ. Exponitur et, administro rempublicam, seu munia reipublicæ. Et simpliciter, versor in, seu inter. Basil. Homil. 11. πᾶσαν τὴν ἐμπολιτευομένην ἡμῶν ταῖς ψυχαῖς ἐμπαθῆ διάθεσιν.

Ἰσοπολιτεία, par jus civitatis, ex æquo reipublicæ participem esse. Plut. in Cam.

Κακοπολιτεία, prava reipublicæ administratio, corruptus reipublicæ status, apud eundem, in Cæsare.

Καταπολιτεύομαι, politica ratione vinco, institutis meis vinco vel antiquo. Plut. in Pomp. ἐλάνθανεν ὑπὸ Λευκόλλου ἐν μέσῳ τῷ δήμῳ καταπολιτευσάμενος τὸν Πομπήϊον. Idem in Lyc. καταπολιτευσάμενοι τὴν ἐν ταύτῃ πλεονεξίαν.

Συμπολιτεία, et συμπολιτεύομαι, unà rempublicam administro, apud Plat. Apud Xen. Hell. 5. συμπολιτεύειν exp. communia reipublicæ habere jura et instituta. Exponitur et simpliciter, in eàdem republicà cum aliis versor.

[Συμπολιτεία. Polyb. Hist. lib. 4. μετεσχήκει τῆς Ἐθνικῆς συμπολιτείας.]

Ὑποπολιτεύομαι, subdolè rempublicam administro, occultè aliquid moliens. Poll.

ΠΟ'ΛΤΟΣ, ου, ὁ, puls, pulmentum. Plut. symp. 4. ἀρίστω ἀπὸ πόλτου μάττων. Dios. l. 2. c. 112. ἐκ τοῦ ἀρίστου ὁ πόλτος γίνεται.

Πολτάριον, τὸ, pulticula. Idem l. 2. c. 114.

Πόλφοι, ramenta ex farre quæ leguminibus injiciebantur, inquit Poll. l. 6. c. 9. Erotian. πόλφους expon. ὀλβούς, alii vero dicunt βρῶμά τι πολτῶδες.

ΠΟΛΥ'Σ, (cujus obliqui partim regulares sunt, partim irregulares. Regulares sunt genitivi πολέος et πολέων, apud Poëtas: itemque nominat. plur. πολέες et contractè πολεῖς, et accusat. πολέας, qui etiam contrahitur apud eosdem, accusat. πολύν, qui utrisque scriptoribus est communis. Irregulares autem sunt πολλοῦ, πολλῷ, πολλόν, &c. tanquam à nominat. πολλός, qui et apud Hom. invenitur et Herodot. lib. 6. Fœm. πολλή, regulare est per omnes casus. Neut. πολὺ cæteros casus itidem à πολλὸν format.) multus, numerosus. Ut, πολὺς λαός. † γέλως. Xen. Pæd. 1. 38. χρόνος, longum tempus. 1. 4. 28.† πολλὰ δάκρυα. Plut. † στρατιά. Xen. Pæd. 1. 4. 17.† πολὺ στράτευμα. † Ἔθνος πολύ, natio magna. Xen. Pæd. l. 4. p. 91. c. πολὺ τεῖχος. p. 189. a.† Et, πολλοὶ ὀφθαλμοί, πολλὰ ὦτα, apud Xen. Pæd. 8. Interdum additur articulus. Ut, οἱ πολλοὶ θεράποντες, apud Arist. polit. 2. Et, τὰ πολλὰ λέγειν, apud Dem. ¶ Item multus, i. frequens. Dem. in Mid. εἶδε τοίνυν, ὅτι καὶ ταύτῃ πολλῷ χρήσεται τῷ λόγῳ, frequenter hac oratione utetur. ¶ Item magnus, amplus, spatiosus: ut, πολλὴ δ' ἡ Σικελία, apud Thucyd. ¶ Interdum exp. excellens, præstans. Item vehemens, potens. ¶ Οἱ πολλοί, sæpe dicitur pro, plerique, bona pars: ut apud Thuc. l. 1. ἀπῆλθον οἱ πολλοί. Sæpius significat, multitudo, vulgus, plebs, pullata turba. ut Aristot. βέλτιον οἱ πολλοὶ κρίνουσιν ἄνευ ζητήσεως. † ἐν τοῖσι πολλοῖσι, in multitudine, in populo, vel coram populo. Aristoph. Nub. 889.† In neutro quoque genere. † Xen. Pæd. l. 2. 49. d.† τὸ πολύ, et τὰ πολλά, exp. bona pars. Thuc. τῆς Σαλαμῖνος τὰ πολλά. Κατὰ πολύ, i. πολλάκις. Et in fœm. apud eundem, ἔτεμον τῆς γῆς τὴν πολλήν. (Πολύς, Adverbialiter Æsch. S. c. Th. 6. V. 495. πολλὴν αἰθάλην. Pers. 756. πολλὴν ἀπώλεσα. πολύν. Ag. 731. Eurip. Phœniss. 78. Soph. Tr. 1088.) ¶ Dicitur et πουλὺς pro πολύς, apud poët. Ut, πουλὺς ὅμιλος, apud Homer. † Hes. Theog. 190.†

Πολύ, (adverb.) multum, valde. Il. ά. ἐπεὶ πολὺ βούλομαι αὐτὴν Οἴκοι ἔχειν. Τὸ πολύ, plerumque. Cum comparativo aut superlat. positum exp. multo, longè: ut, πολὺ πλείους. Demosth. et, πολὺ φέρτατος, Il. ά. Aliquando et sine iis. ut, πολὺ ἐνίκων, multo superiores erant, apud Thuc. ¶ Item longè, i. procul: ut, πολὺ ἀπὸ τῆς γῆς. ¶ Item pro πολλάκις, sæpe, frequenter: apud Epictet. (Philostr. l. 2. c. 32.)

Πολλὰ quoque adverbialiter usurpatur pro πολύ. ut apud Xen. πολλὰ μὲν ἐπαινέσαντες, πολλὰ δὲ δεξιωσάμενοι Κῦρον. Et pro πολλάκις, κατὰ πολύ, et κατὰ πολλά, plerumque. Il. β'. (μάλα πολλά. Persæpe. Il. β. Cat. N. 305. Πολλά. Æsch. Pers. 459. Eurip. Med. 190.) Aristoph. ὦ πολλὰ ἐν τῷ δικαστηρίῳ ταύτης δρύμης φαγόντες. † Xen. Pæd. 1. 5. 11.†

Πολλὸν etiam poëticè dicitur pro πολύ. Ut Il. ψ'. Πάτροκλος δ' ἀσχάλλετε πολλὸν ἰόντων. Et cum comparat. Odyss. ξ. Cum superlat. Iliad. ά. et Odyss. ί.

Πολλάκις, et poët. πολλάκι, sæpè, frequenter, multoties. Xen. initio apomn. πολλάκις ἐθαύμασα, τίσι ποτὲ λόγοις. [Hom. Iliad. A. 396. Πολλάκι γάρ σεο.] Hesiod. in Erg. Πολλάκις καὶ ξύμπασα πόλις κακοῦ ἀνδρὸς ἐπαυρεῖ. Et cum genit. ut, πολλάκις τοῦ μηνός, apud Xen. † Pæd. 1. 2. 9. ubi potius præpositio desit.†

Πολλαχῆ, et πολλαχοῦ, multis in locis. † Xen. Pæd. l. 2. 47. c.† Cum genit. ut, πολλαχοῦ γῆς. Aristot. de mundo. Et, πολλαχῆ τοῦ παντός, apud eundem.

Πολλαχῶς, multifariam.

Πολλαχόσε, ad multa loca, multas in partes.

Πολλαχόθεν, multis è locis, è multis partibus. Plat. ep. 7. † Πολλαχόθι. Xen. Pæd. lib. 2. p. 177. c.†

Πολλαπλάσιος, ὁ, et πολλαπλασίων, ονος, ὁ et ἡ, multiplex. ut, πολλαπλασία διάθεσις. Synes. Sæpe cum genit. Cum quo significat, multo copiosior, multo major. Ut, πολλαπλάσιος τοῦ ἑτέρου. Herodot. Sic et apud Xenoph. Pæd. 1. (Hæc terminatio non est ex compositione, sed derivationis, ut et alia similia, διπλάσιος, δεκαπλάσιος, ἑκατονταπλάσιος.)

Πολλαπλασίως, multipliciter, vel multo ampliùs, multo plus. Pro eodem dicitur et πολλαπλάσια, apud Xen. † Pæd. 1. 5. 9.†

Πολλαπλασιάζω, multiplico. Plut.

Πολλαπλασιασμός, multiplicatio.

Πολλαπλόος, et contractè πολλαπλοῦς, idem quod πολλαπλάσιος. Hesych.

Πολλοστός, οῦ, ὁ, multesimus, unus è multis. Isocr. ad Philip. Δυνήσεις ταῦτα πολλοστὸς ἐν τῷ γένει καὶ τῇ δόξῃ. Expon. ut, à capite remotissimus, apud Plat. in Philebo. Apud eundem, πολλοσταὶ ἡδοναὶ exp. exigui sensus voluptates, et à suavissimis longissimè distantes.

Πολλοστῶς, apud Aristot. eth. 10. exp. perperam: ab aliis, multifariam: ab aliis, longo post intervallo.

Πλείων, et πλέων, ονος, ὁ καὶ ἡ, amplior, copiosior. Item major. Hesiod. in Erg. Xen. † στρατιά, major exercitus. Pæd. l. 3. p. 76. c.† Thuc. Aristot. Accus. πλείονα, πλέονα, πλείω, πλέω, et πλεῖν. (Verbum πλεῖν est in loco.) Sic et neutr. pl. Plur. πλείονες, (vel πλείους, et pro eodem πλέες. Accusat. πλείονας, et πλέας, apud Poët.) plures. Apud Thuc. οἱ πλείονες exp. qui statum popularem fovent. Expon. et, mortui, ut quodam oraculo Tarentinis dato, et apud Pausan. Dicitur et, πλέονες, pro πλείονες, ac πλείους. ut apud Plat. in Publ. et alibi. Neut. πλεῖον et πλέον, plus, amplius. Plat. Xen. † πλέον ἔχειν, de tyranno dicitur. Pæd. 1. 3. 15. excellere. 1. 5. 8. melior esse. 1. 6. 25. et. 24.† Et (sub. μέρος.) major pars. Thuc. Dicitur et, πλέον ποιεῖν, proficere, promovere. Plut. in Thes. Interdum πλεῖον, adverb. ponitur sequente genit. vel particula ἤ. ut, πλεῖον εἴκοσιν ἐτῶν ἄρχειν, Plat. de leg. Et cum dat. ὀλίγῳ πλέον, Xenoph. Pro eo Attici dicunt πλεῖν: ut apud Aristoph. † πλεῖν ἤ, plusquam. Nub. 1037.† Iones verò πλεῦν. et genitiv. πλεῦνος, &c. apud Herodot. Plur. πλείονα et πλέονα, et contractè πλείω et πλέω, quod adverbialiter quoque usurpatur. (τῷ πλέονι δ' αἰεὶ πολέμιον καθίσταται τοὔλασσον. Eurip. Phœniss. 496. πλέω. Æsch. Ag. 876. Soph. Œdip. Tyr. 37. Cum ἀντί. Tr. 586. Œdip. Tyr. 75. 720. πλεῖν ἤ. Aristoph. R. 91. 103.) ¶ At πλειὼν (oxyt.) dicitur annus, à Pleiadibus, quòd sua revolutione ipsum compleant, teste Theone, apud Aratum. vel ἀπὸ τοῦ πάντα πληροῦν. vel ἀπὸ τοῦ ἐν πολλοῖς συνεστάναι, καὶ εἰς πολλὰ διῃρῆσθαι. (in menses videlicet, dies, noctes et horas.) autore Tzetz. apud Hesiodum, canentem in Erg. πλειὼν δὲ κατὰ χθονὸς ἄρμενος εἴη.

Πλεονάκις, sæpius. Dinarch. † Xen. Pæd. 1. 3. 12.†

Πλεοναχῶς, q. d. plurifariam: multifariam.

Πλεονάζω, copiosior aut major sum quàm opus sit, aut quam sit necesse. Aristot. eth. 2. c. 6. ὃ μήτε πλεονάζει, μήτε ἐλλείπει. Apud Galen. πλεονάζειν πτισάνῃ, expon. largiore ptisana uti. Apud Thuc. πλεονάζειν εὐτυχίᾳ, frequentiori bellorum uti successu. Item, plus habeo: ut Chrysost. τί πλεονάζει τῶν ἀνθρώπων ὁ θεός: Item insolesco, supra modum efferor, plùs æquo audeo. Demosth. Philip. 3. ἐπειδὴ πλεονάζειν ἐπεχείρησαν. ¶ Activè etiam ponitur: ut apud grammat. οἱ Ἀττικοὶ πλεονάζουσι τὰ ἄρθρα, superfluos ponunt articulos. Exponitur et, augeo, apud Chrys.

Πλεονάζομαι, nimiùm augeor seu amplificor. Thuc. Item redundo. Gal. πρόσεστι ταύτῃ κακία πλεονασθεῖσα.

Πλεονασμός, superfluitas et redundantia cujusvis rei. Plut. symp. 3. ¶ Habent et Gramm. et Rhet. suos pleonasmos: quos vide.

Πλεόνασμα, idem.

Πλεοναστικός, redundans, superfluus.

Πλειάς, άδος, ἡ, pleias: sidus in cauda vel dorso Tauri: dictum à πλείονες, quòd plures stellas (secundum Proclum, sex, secundum Plinium, septem) contineat. Latinè Virgiliæ dicuntur. Plura vide apud Gell. l. 13. c. 9. (Æsch. Ag. 833.) A Poëtis eædem πλειάδες Ionicè appellantur πληϊάδες: ut Il. σ'. et apud Hesiodum in Erg.

Πλεῖστος, plurimus. Plut. Xenoph. &c. ¶ Interdum, frequentissimus: ut apud Aristot. meteor. lib. 2. πλεῖστοι βορέαι πνέουσι. Vehementissimus: πλεῖστός εἰμι τῇ γνώμῃ, huic sententiæ maximè accedo. ¶ Τοὺς πλείστους μῆνας ἕξ. mensibus quam plurimum senis. Gaza. ¶ Οἱ πλεῖστοι, i. δημόται, plebs, οἱ πολλοί. Thucyd. ¶ Ὁ τῶν πλείστων πᾶς, plerique omnes. Aristot. (Eurip. Phœniss. 397.)

Πλεῖστον, et πλεῖστα, plurimùm. (Soph. Œdip. Tyr. 782. 1146.) Item maximè, longissimè. ut, πλεῖστον ἀπέχειν, Xenoph. ¶ Τὸ πλεῖστον, maximâ ex parte, Herodian. Item, ad summum, Gal. Interdum, ut plurimum. † Xen. Pæd. 1. 4. 23.† Pro quo et, τὰ πλεῖστα, apud Aristot.

Πλειστάκις, et πλειστάκι, sæpissimè.

Πλειστάχοθεν, ex plurimis locis.

(Πλειστήρης. Æsch. Eum. 766.)

Πλειστηριάζω, plurimo licitor, pluris liceor quàm cæteri. Lys. et Themist.

Πλειστηριασμός, licitatio ejus qui plurimi licitatur, seu pluris quàm cæteri. Hesych.

Πλειστηρίζομαι, glorior, jacto me. Æschyl. in Choëphoris.

Composita.

Ἐκπλεονάζω, redundo, idem quod πλεονάζω.

Ἐπιπολὺ, adverb. multùm, valde, admodum. Idem diu, apud Thucyd. et Lucian. ¶ Dicitur et, ὡς ἐπιπολὺ, et, ὡς ἐπιτοπολὺ, plerunque, fere, pene semper, ut plurimùm. Exponitur et, magnâ ex parte. Apud Thucyd. ἐπιπολὺ τῆς θαλάσσης ἐπέχει, expon. latè mare occupat.

Ἐπιπλεῖον, (et ἐπιπλέον, apud Herodot.) ulteriùs. Item ampliùs, copiosiùs, fusiùs. ut, ἐπιπλέον ἐπιγενόμενος, Thuc. Interdum et pro diutius. Sic et, ἐπιπλείων, amplior, apud Aristot. l. 2. de cœlo.

Ἐπιπλεῖστον, interdum simpliciter pro πλεῖστον. ut, καθέστη ἀνθρώποις ἐπιπλεῖστον δή τι. Apud Thuc. ἐπιπλεῖστον ἐξέχοντες, longissimè progrediuntur. Dicitur et de tempore, pro, diutissimè, in longissimum temporis spatium. Apud Thuc. ἐκ τοῦ ἐπιπλεῖστου, ab ævo longissimo. quod et simpl. ab ævo.

Καταπολὺ, multùm, valde. Item, multo, cum comparat. ut, κατὰ πολὺ ἥττων, apud Diosc. multo inferior.

Πάμπολυς, (q. d. omnino multus,) permultus: ut, πάμπολλοι ἄνθρωποι, et, πάμπολλαι πόλεις, et, πάμπολλα ἔθνη. Xen. Pæd. 1. † cap. 1. sect. 3.† et, πάμπολυ πλῆθος. Luc. et, διαφέροντα πάμπολλα, Plat. Adverb. πάμπολυ διαφέρεις αὐτῶν, apud eundem, permultùm præstas ipsis. Item, πάμπολυ κυριώτεροι κριταί, multo majoris autoritatis.

Παμπλείστου πλῆθος τοῦ στρατοῦ, Herodian. pleraque omnis multitudo.

Παραπολὺ, multo, longè, cum comparat. aut superl.

Παραπλάσια, multo plures. (Hæc terminatio est pars compositi, ex πολὺς, πλείων, et παρά.)

Περιπολλὸν, permultùm, maximè. Apoll. Arg. 2.

Συμπλείους, vel συμπλέονες, simul plures, complures, simul collecti, non sigillatim, apud Aristot.

Ὑπερπλεονάζω, superabundo.

Ὡσταπολλὰ, et ὡς τὰ πολλὰ, apud Plat. idem quod ὡς τὸ πολὺ, plurimùm, ut plurimùm, plerumque.

ΠΟΝΤΟΣ, ου, ὁ, pontus, mare. † appositivè usurpatur ab Hesiod. Theog. 132.† (☞ A πόνος, quia navigantibus laborem et molestiam affert. Etymol.) Od. ά. πλέων ἐπὶ οἴνοπα πόντον. Od. ζ'. Πόντῳ ἐπιπλαγχθείς. Dicitur et, πόντος ἁλὸς, pro ἅλς, mare. Il. φ'. (Æsch. Suppl. 1014.) ¶ Interdum dicitur, πόντος ἀγαθῶν, pro tanta copia, quanta est aquarum maris aut ponti: ut apud Athen. l. 2. ὥσπερ εἶχε χρημάτων πόντον. ¶ Item πόντος, Pontus, pars Asiæ minoris.

Ποντόθεν, è mari. Il. ξ'.

Ποντικὸς, οῦ, ὁ, marinus, pelagicus. ¶ Item Ponticus, qui est è Ponto: ut, ποντικὰ κάρυα, avellanæ nuces, Athen. l. 2.

Πόντιος, ὁ, marinus. ut, πόντιος δαίμων, Aristoph. Et, ποντίας νέας, Euripid. Item maritimus. Soph. in Philoct. (Πλάγες. Æsch. S. c. Th. 940. πλαγαῖσι ποντίαισι, i. e. ναυμαχίαις. Pers. 72. Ag. 294.)

Ποντιὰς, άδος, ἡ, marina. ut, ποντιὰς αὔρα, Eurip. in Hec. [Pind. Nem. Od. Δ. 59. ποντιὰς ἅλμα. Isthm. Od. Δ. 34. Καὶ γέφυραν ποντιάδα &c. Schol. καὶ τὴν θαλασσίαν γέφυραν &c.]

Ποντίζω, in pontum mergo. (Æsch. Ag. 1022.) [Soph. Elect. 511. εὖτε γὰρ ὁ ποντισθεὶς Μυρτίλος ἐκοιμάθη.]

[Πόντισμα. Eurip. Helen. 1564. Εἰς ναῦν ἐχώρει, Μενέλεω ποντίσματα φέροντες.]

Composita.

Διαπόντιος, ὁ καὶ ἡ. ut, διαπόντιος πέτεται, per mare volitat. (Æschyl. Ch. 350. Theoc. ιζ'. 55.) Plut. in Erot. διαπόντιος πόλεμος, expeditio per mare, Thuc. lib. 1.

Ἐκποντίζω, emetior seu trajicio mare.

Ἑλλήσποντος, Hellespontus, i. ponti seu maris illa trajectus, in quo (juxta fabulas Græcas) Helle cum fratre Phryxo tranans vehente ariete (fortè navi sic dictâ) submersa est. Etymol.

Ἑλλησπόντιος, Hellespontius, i. Hellesponti accola: vel qui ad Hellespontum pertinet. [Herodot. Hist. lib. 7. cap. 95. Ἑλλησπόντιοι δὲ, πλὴν Ἀβυδηνῶν.]

[Ἑλλησποντιακ. Xenoph. de Cyri Exp. lib. 1. cap. 1. § 9. ὥστε καὶ χρήματα συνεβάλλοντο αὐτῷ εἰς τὴν τροφὴν τῶν στρατιωτῶν αἱ Ἑλλησποντιακαὶ πόλεις ἑκοῦσαι.]

Ἑλλησποντίας, ου, ὁ, nomen venti ab Hellesponto spirantis, et in Atticâ pluvias excitantis. idem Cæcias et Hellespontius. quintus à boreâ vel septentrione. de quo Aristotel. probl. sect. 26. quæst. 58. et Herodot. l. 7.

Ἐπιποντία, q. d. supermarina. Veneris cognomentum, teste Hesych.

Καταποντίζω, in pontum seu mare demergo, submergo. Plut. de orac. Pyth. τὸ σῶμα καταποντίσαι ἐμβαλὼν εἰς [illegible]

Καταποντίζομαι, in mare demergor. Matth. 18.

Καταποντισμὸς, demersio in pelagus, submersio.

Καταποντιστὴς, οῦ, ὁ, qui in ponti aquas demergit. Isocrat. in Paneg. (pirata. Æl.)

Καταποντόω, idem cum καταποντίζω. Athen. l. 14. Phil. de vita M. lib. 1.

Μυχοπόντιον, specus ubi recessus cavus et vorago ponti est. Ammian. Marcell. lib. 22.

Προποντὶς, ίδος, ἡ, Propontis, mare quod ante Pontum Euxinum est. Suid. et Plin. l. 4. c. 12.

(Ὑπερπόντιος. Æsch. Suppl. 42.)

(ΠΟΠΑΞ. V. Æschyl. Eum. 143.)

ΠΟΠΟΙ, Dryopum linguâ dicuntur οἱ δαίμονες, teste Plut. de aud. poëm. ☞ Quasi τὰ πάντα διοπτεύοντες, i. omnia dispicientes. Apud Hom. ὦ πόποι, Iliad. ά. Odyss. ά. et alibi. ô dii immortales: vel, papæ. Interdum admirantis, interdum indignantis est adverbium, vel interjectio. (Soph. Œdip. Tyr. 175. Tr. 866. Πόποι, καὶ ποποῖ, ἐπιφωνήματα σχετλιαστικὰ, ἢ δηλοῦντα τὸ φεῦ καὶ τὸ ἰαβαὶ, &c. V. Æschyl. Pers. 550. Ag. 1081. 1085.)

ΠΟΠΠΥΖΩ, sibilo, hoc est, labris compressis acutiorem oris sonum edo. Theocr. idyll. 5. τί δ' οὐκ ἦν ἐπεὶ σὺν Κορύδωνι Ἀρκεῖ τοι καλάμας αὐλὸν ποππύσδεν ἔχοντι; Sic et Aristoph. in Pluto. ‡732.‡ ὁ θεὸς ἐπόππυσεν. ¶ Item, demulceo, blandè attrecto, applaudo: de equis dicitur, quos equisones sibilis demulcent.

Πόππυσμα, et ποππύσματα, adulationes, blanditiones. Hesych.

Ποππυλιάζω, idem quod ποππύζω, Theoc. idyll. 5. ἀλλά τι ποππυλιάσδεν.

ΠΟΡΚΗΣ, ου, ὁ, annulus, cujus circumplexu ferrum hastæ cum ligno coërcetur. Il. θ'. ἔγχος ἔχ' ἑνδεκάπηχυ, πάροιθε δὲ λάμπετο δουρὸς Αἰχμὴ χαλκείη· περὶ δὲ χρύσεος θέε πόρκης. ☞ Eustath. dictum putat παρὰ τὸ περιεῖρχθαι.

ΠΟΡΚΟΣ, ου, ὁ, rete piscatorium, ex vitili contextum. Dicitur esse retis genus quod circulariter spargitur, et in orbem funditur. Plat. symp. 8. οὐδ' ἁμοῦ καθῆκαι ἄγκιστρον, οὐδὲ πόρκον, οὐδὲ δίκτυον. ¶ Generaliter etiam ita nominari vult Etym. omnia rotundæ et orbicularis formæ. ¶ Ἀπὸ τοῦ περιεῖρχθαι.

Πορκεὺς, έως, ὁ, qui πόρκῳ piscatur. apud Athen. l. 7.

ΠΟΡΠΗ, ης, ἡ, fibula, præsertim amenti in clypeo. (☞ Dicta à πείρω, ut et περόνη synonymum.) Iliad. σ'. Τῇσι παρ' εἰνάετες χάλκευον δαίδαλα πολλὰ, Πόρπας τε, γναμπτάς θ' ἕλικας, κάλυκάς τε, καὶ ὅρμους. (Eurip. Phœniss. 62.) ¶ Item, annulus clypei. Hesych.

Πορπηδὸν, in modum fibulæ.

Πόρπαξ, ακος, ὁ, idem quod πόρπη, apud Aristoph. in Equit. (Eurip. Phœniss. 1087.)

Πορπακίζω, fibulo, fibulâ subnecto.

Πορπακίζεσθαι dicitur, qui fibulâ, seu loro, quod fibulæ clypeo annectunt, clypeum arreptum sibi applicat. Aristoph. in Lysistr.

Πορπάζω, sive πορπάω, ῶ, idem quod πορπακίζω. Æschyl. in Prometh.

Πόρπαμα, τὸ, indumentum fibulatum. Eurip. in Herc. fur. [959. Κἀνταῦθα γυμνὸν σῶμα θεὶς πορπαμάτων, &c. Rhes. 442. Σὺ τοῦδ' ἔσπης οὐδὲ πλὰξ πορπήμασιν.]

Πορπόω, ῶ, idem cum πορπάω, unde πορποῦσθαι, apud Suidam, fibulari.

Composita.

Ἐκπορπάω, sive ἐκπορπόω, fibulo, fibulâ subnecto: unde, ἐνεπορπημένος, vel, sine augmento, ἐμπορπημένος, fibulatus.

Ἐμπορπάω, sive ἐμπορπόω, infibulo, fibulâ affigo, seu subnecto. Herodot. l. 7. ἐνεπεπορπέατο εἵματα, vestes fibulis subnexæ erant. Antipho, δεινὰ τὰ ἱμάτια ἐμπεπορπημένος.

Ἐμπόρπημα, vel ἐμπόρπαμα, apud Suid. species ὑφάσματος.

Ἐπιπόρπημα, sive ἐπιπόρπαμα, id quod supra fibulam est. Hesych. Et pro fibula vel ornamento quod fibulæ imponitur in veste, apud Plut. in Alex.

Ἐπιπορπὶς, idem, apud Callim. hymno in Apoll.

Μισοπορπακιστάτος, ου, ὁ, qui pessimè odit habenam seu amentum clypei. adeoque qui pessimè odit bellum. Aristoph. in Pace.

Προσπορπάω, seu προσπορπάζω, fibulâ annecto, fibulâ affigo.

Προσπορπατὸς, οῦ, ὁ, fibulâ annexus, fibulâ affixus. Item, quasi fibulâ affixus. Æschyl. in Prometh.

ΠΟΡΤΙΣ, ιος, ὁ καὶ ἡ, vitulus, vitula, aut juvencus, juvenca. Il. ί. ἐξ αὐχένα ἄξῃ Πόρτιος ἠὲ βοός. Pro eodem dicitur et πόρις. Homer. in Odyss. ἄγραυλοι πόριες περὶ βοῦς ἀγελαίας. (Soph. Tr. 539. Æschyl. Suppl. 42.) ☞ Διὰ τὸ πάντῃ περιέσθαι καὶ βαίνειν.

Πόρταξ, ακος, ὁ καὶ ἡ, idem quod πόρτις. Il. ρ'.

Πορτάκιον, ου, τὸ, parvus vitulus, juvenculus, seu parva vitula, juvencula. Hesych.

Πορτάζω, unde πορτάζει, apud Hesych. vitulatur.

Ὑπόπορτις, (comp.) vitulum habens vacca. ¶ Ab Hesiodo in Erg. dicitur et de muliere famulâ, ancillâ, servâ, ὑπόπορτις ἔριθος, quæ liberum habet.

ΠΟΡΦΥΡΑ, ας, ἡ, purpura, genus conchæ marinæ. de qua Aristot. hist. anim. l. 5. c. 25. et Plin. l. 9. c. 36. ¶ Item, pannus liquore purpuræ tinctus, vestis purpurea. Plut. in Apophth. περιῃρημένος τῆς πορφύρας αὐτῷ, καὶ τοῦ διαδήματος. Herodian. lib. 2. τὴν ἐσθῆτα καὶ ἱμάτιον πορφύραν περιθέντες. Luc. in Dem. ἐπὶ τῷ πλάτει τῆς πορφύρας μέγα φρονοῦντα. (Æsch. Ag. 966.)

Πορφυρόεις, εντος, ὁ, purpureus, purpuram referens.

Πορφυρόεσσα, et contract. πορφυροῦσσα. ¶ Quod insulæ quoque nomen est. quæ et Πορφυρίς. Eust.

Πορφύρεος, et contractè πορφυροῦς, ὁ, purpureus: ut, τάπητας πορφυρέους, Odyss. ύ. et, χλαῖναν πορφυρέην, Odyss. τ'. Sic et, χιτῶνα πορφυροῦν, apud Xen. Pæd. 8. ¶ Compar. πορφυρώτερος, magis purpureus. Diosc.

Πορφύριος, ὁ καὶ ἡ, idem. Suid.

Πορφυρεὺς, έως, ὁ, purpurarius, i. qui purpuras venatur. Luc. ¶ Item qui purpurâ tingit. Alex. Aphr.

Πορφυρεύω, purpuras venor.

Πορφυρευτὴς, οῦ, ὁ, idem cum πορφυρεύς. Poll. l. 7. c. 30.

Πορφυρευτικὸς, pertinens ad purpurarum venatorem seu venationem. Et, πορφυρευτικὴ, s. τέχνη, seu ἐπιστήμη, scientia venandi purpuras. Poll. ibidem. [Eurip. Iph. in Taur. 263. πορφυρευτικαὶ στεγαί.]

Πορφύριον, τὸ, parva purpura. Aristot. hist. an. l. 5. c. 15.

Πορφυρὶς, ίδος, ἡ, s. ἐσθὴς, purpurea vestis. Xenoph. Pæd. 8. Athen. lib. 12. ¶ Est et avis nomen, apud Callim. in l. de avibus. ¶ Item insulæ, apud Plin.

Πορφυρίτης, ου, ὁ, purpurans: ut, πορφυρίτης λίθος, rubicans in modum purpuræ, Plin. l. 36. c. 7. Fœm. πορφυρῖτις, ιδος, ἡ, nigricans in modum purpuræ, apud eundem, l. 15. c. 18.

Πορφυρίων, ωνος, ὁ, avis nomen à purpureo rostri rubore sic dictæ, teste Eust. Videsis de ea Aristot. hist. an. l. 8. c. 6. et Ath. l. 9. ¶ Est et piscis. Hesych.

Πορφύρω, purpureo colore perfundo. Nonn. πορφύρεν γαλήνη πέτρα Ὀρφέος. ¶ Sæpius neutraliter significat, purpureo colore nigrico vel rubeo. Ut Oppian. de venat. lib. 3. πορφύροντα, καὶ ἄνθεσι μαρμαίροντα. Lucian. ἐπήνθει τὸ καλὸν ἄνθος ἅμα πορφύροντες. Dicitur et mare fluctuans πορφύρειν, Il. ξ'. et Epigram. lib. 2. et metaph. animus concitatus, et perturbatus: Odyss. δ'. πολλὰ δέ μοι κραδίη πόρφυρε κιόντι. (Theoc. Id. 5. 125.)

Πορφυρέω, ῶ, idem cum πορφύρω neutrali. Nonn. πορφύρεεν ἔας, rubebat purpureo fulgore.

Πορφυρίζω, purpureum colorem repræsento, purpuro. Diosc. lib. 3. cap. 44. ἔχει ἐπ' ἄκρων κεφάλια πορφυρίζοντα.

Composita.

Ἀκροπόρφυρος, ὁ καὶ ἡ, in extremitate vel summitate purpuram habens.

Ἁλιπόρφυρος, marinæ purpuræ colorem imitans. Ut, ἁλιπόρφυρα φάρεα, Od. ν'. Od. ζ'. ἁλιπόρφυρα ἠλάκατα, Eustath. exp. ὅμοια τῇ θαλάσσῃ πορφυροῖς.

Ἀπόρφυρος, nullâ purpurâ insignis, purpurâ non amictus. Plutarch.

Διαπόρφυρος, ex quo aliquid purpurei coloris pellucet. Dioscorid. lib. 2. cap. 195.

Ἐμπόρφυρος, indutus purpurâ, vel imbutus purpureo colore. Exp. et, in purpuram vergens, apud Diosc. l. 3. c. 51.

[Ἐμπορφύρεος. Pind. Nem. xi. 36. ἀδεκάμενός τε αἷμα ἐμπορφύρεος Ἔρωτι.]

Ἐπιπόρφυρος, accedens ad purpuram. Theophrast. hist. pl. l. 4.

Ἡλιπορφύρα, ex ostreorum genere est. Athen. l. 3. ex Aristot.

Ὁλοπόρφυρος, totus purpureus, totus ex purpurâ. Xen. Pæd. 8.

Παραπόρφυρος, ut, παραπόρφυρος χλαμὺς, chlamys purpuram limbo intextam habens. Poll. l. 7. c. 13.

Περιπόρφυρος, purpurâ amictus, prætextatus. Plut. in Public. ¶ Item, subaud. ἐσθὴς, vel τήβεννος, prætexta. Idem in problem. Rom. Athen. lib. 14.

Πλατυπόρφυρα ἱμάτια, vestes latum è purpurâ limbum habentes. Poll. l. 7. c. 13. ex Archippi Pluto.

Ὑποπόρφυρος, aliquatenus purpureum colorem referens, aliquantùm purpureus. Diosc. l. 2. c. 197. et 203.

Ὑποπορφυρίζω, aliquatenus purpuro, paullulùm refero purpuram, apud eundem.

ΠΟΣΕΙΔΩΝ, ῶνος, ὁ, Neptunus: quem maris deum faciunt gentiles in terram quoque aliquantum imperii haben-

zed by Google

tem, quam suo tridente movere dicunt et concutere: unde Arist. in Nub. appellat eum μεγαλοσθενῆ τριαίνης ταμίαν, γῆς τε καὶ ἁλμυρᾶς θαλάσσης ἄγριον μοχλευτήν. Apud eundem dicitur θαλάσσιος Ποσειδῶν, et ἵππιος Ποσειδῶν. (R. 185.) In accus. pro Ποσειδῶνα dicitur etiam Ποσειδῶ, per apocop. Attic. apud Aristoph. et Xen. In vocat. et Ποσειδῶν et Πόσειδον. Doricè etiam Ποτειδάων in nominat. dicitur. Ionicè Ποσειδέων. item Ποσειδάων et Ποσειδῶν, ut est apud Etymol. ¶ Dictus fuit Ποσειδεὼν et mensis quidam Atticus, utpote Neptuno sacer, quem Plut. in Cæsare Romanorum Januario ineunti respondere scribit, Suidas Decembri.

Ποσειδώνιον, τὸ, templum Neptuni, apud Eust. Pro quo Ποσίδειον, apud Herodot.

Ποσειδώνια, τὰ, sacra in honorem Neptuni, Neptunalia. Athen. l. 13.

[Ποσειδώνιος. Eurip. Phœn. 196. Ποσειδωνίαις Ἀμυμωνίαις ὕδασι &c.]

Ποσειδήϊος, Neptunius, i. ex Neptuno natus.

Ποσειδαώνιον ἔγχος, Neptunia hasta: in Epigr.

Composita.

Ποντοποσειδῶν, Ponticus Neptunus, ponti (i. maris) rex Neptunus. Aristoph. in Pluto.

Ἱπποποσειδῶν, equestris Neptunus. idem qui modo ἵππιος Ποσειδῶν dictus.

ΠΟ'ΣΘΗ, ης, ἡ, pellis, qua glans pudendi virilis integitur. Diosc. l. 4. c. 157. τὸ ἐλλειπὲς τῆς πόσθης ἀναπληροῖ. ¶ Accipitur et pro ipso pene, apud Aristoph. in Nub. † 1010*. et Xen. Pæd. 5.

Πόσθιον, τὸ, pudendum virile. Aristoph.

Πόσθων, ωνος, ὁ, qui crasso pene est, aut crasso præputio. Aristoph. in Pace. Luc. in Lexiph.

Ποσθία, ἡ, dicitur tuberculum parvum, in palpebris super pilorum locum nascens, quod à similitudine hordei κριθὴ etiam nominatur. Galen. τῶν κατὰ τόπους lib. 4.

Ἀκροπόσθιον, τὸ, et ἀκροποσθία, ἡ, (comp.) summa seu præeminentior præputii pars: τὸ πόσθης προῦχον, inquit Poll. lib. 2. Exponitur et simpliciter, præputium: apud Aristot. de part. an. l. 2. c. 13.

ΠΟΤΑΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, fluvius, flumen, rivus. (☞ Παρὰ τὸ, ποτὸς, hoc est, πότιμος εἶναι, quòd potabilem aquam habent.) Ut, ποταμὸς χειμάῤῥους, rivus hiemalis, torrens è pluviâ, non è fonte nascens, æstate siccus. Il. δ'. Ποταμὸς ἄπνοος, apud Herodot. in Thalia. Apud Homerum sæpe dicitur de Oceano: ut Od. λ'. τὴν δὲ κατ' Ὠκεανοῖο ποταμοῖο φέρε κῦμα ῥόοιο. Iliad. ξ'. ποταμοῖο ῥέεθρα Ὠκεανοῖο.

Ποτάμιος, fluvialis. ut, ποτάμιον ὕδωρ, et, ποτάμιοι ἰχθῦς, et, ποτάμια πλοῖα. [Eurip. Elect. 309. Αὐτὴ δὲ πηγὰς ποταμίους φορουμένη, &c.] Pro eodem dicitur et ποτάμιος: ut, χύτλα ποταμία, apud Eurip. in Troad. [1067.]

Ποταμηδὸν, more fluvii, fluminis in morem. Hesych. et Suid.

[Ποταμηΐς. Apoll. Rhod. Arg. iii. 1217. αἱ δ' ὀλόλυξαν Νύμφαι ἑλειονόμοι ποταμηΐδες, &c.]

Composita.

Διπόταμος, ου, ὁ καὶ ἡ, duos habens fluvios. Eurip. in Supplic. [621. Διπόταμον ἵνα πτόλιν μόλω; Thebas notat, juxta quas Ismenus et Asopus fluunt. J. Brodæus.]

Ἱπποπόταμος, Hippopotamus: equus fluvialis. Sic dicitur à dorso equino, juba et hinnitu. Vide Aristotel. histor. anim. l. 2. c. 7.

Καλλιπόταμος, pulchros habens fluvios. Eurip. in Phœn. [648.]

Μεσοποταμία, spatium inter duo flumina, apud Strab.

Παραποτάμιος, ad fluvium situs: ut, παραποταμίη πόλις, apud Herodotum. [lib. 2. cap. 60.] Homines παραποτάμιοι, flumina accolentes, amnicolæ.

Πολυπόταμος, fluviis abundans: ut, πολυπόταμος Μαιῶτις, apud Eurip. in Herc. furente. [409.]

ΠΟ'ΤΕΡΟΣ, α, ον, uter. Fœm. ποτέρα. Neutr. πότερον. Xen. Pæd. 1. πότερος δοκεῖ καλλίων αὐτῷ; ὁ πατὴρ, ἢ οὗτος; Ponitur interrogativè, ut πόσος. ¶ Πότερος ἄρα; apud Dem. et, πότερός ποτε; apud Xen. uter tandem? (V. Eurip. Med. 503. Pl. pro Sing. Soph. Tr. 963. Œdip. Tyr. 112.)

Πότερον, et πότερα, adverb. utrùm, an. † Aristoph. Nub. 843. Xen. Pæd. 1. 3. 13.† Dem. Olynth. 1. αἵρεσίς ἐστιν ὑμῖν, πότερον ὑμᾶς ἐκεῖ χρὴ πολεμεῖν, ἢ παρ' ὑμῖν ἐκεῖνον. Idem in Mid. πότερα μὴ δῶ διὰ τοῦτο δίκην ἢ μείζω δῶ. Interdum πότερον usurpari παραπληρωματικῶς, tradit Demetr. Phal. (Aristoph. R. 69. Æschyl. Suppl. 340.)

Ποτέρωθι, utra in parte, utro in loco. Xen. et Plat.

Ποτέρως, utro modo. Aristot. l. 3. de cœlo. Plat. et Xen.

Ποτέρωσε, utram in partem, vel utra in parte. Xen. apom. 4.

Ὁπότερος, et poëticè ὁππότερος, uter: idque citra interrog. † Aristoph. Nub. 950. et Xen. Pæd. 1. 3. 14.† Interdum etiam in interrogatione obliqua. Hesiod. in Theog. † 549.† Τῶν δ' ἑλεῦ ὁπποτέρην σε ἐνὶ φρεσὶ θυμὸς ἀνώγει. Sic et Plat. de leg. Item uterque, vel alteruter. Diosc. Item utervis, apud Aristot. ¶ Dicitur et, ὁπότερος ἂν, ὁπότερος δὲ ποτε, et, ὁπότερος οὖν, vel ὁποτεροσοῦν, apud Xen. et Thuc.

Ὁπότερον, et ὁπότερα, utrùm, an. utro modo. Isocrat. in Panath. et Aristoph. in Nub.

Ὁποτέρωθεν, utra ex parte. vel, utralibet ex parte.

Ὁποτέρως, utro modo. Plat. et Thuc. Item, utrolibet modo, utrocunque modo. Isocr.

Ὁποτέρωσε, utrum in partem. Thuc. l. 1.

ΠΟ'ΤΜΟΣ, ου, ὁ, sors, fatum, casus seu fortuna fatali sorte obveniens. (Æsch. Pers. 711. Ag. 771.) Eurip. in Orest. ἐκλείποντα δώμασι πότμον. ¶ Item interitus, mors. Iliad. σ'. Αὐτίκα γάρ τοι ἔπειτα μεθ' Ἕκτορα πότμος ἑτοῖμος. Od. ξ'. ὡς ὄφελον θανέειν, καὶ πότμον ἐπισπεῖν. ☞ Παρὰ τὸ πέτω, τὸ πίπτω. Etym.

Composita.

Ἄποτμος, infelix, infortunatus: ut, ἄποτμος παῖς, Iliad. ω'. Item miser, calamitosus: Odyss. α'. et υ'. (Æsch. Pers. 280. Eurip. Phœniss. 1264.)

Decomp. Παναπότμος, infelicissimus, infortunatissimus. Il. ω'.

Τρισάποτμος, ter infelix, infortunatissimus. Epigr.

Αὐτόποτμος, eodem fato seu eadem sorte utens. Hom.

Βαρύποτμος, cujus sors difficilis est, i. misera, infelix. Euripid. in Hippol. [826. Τίνα λόγον τάλας, τίνα τύχαν σέθεν βαρύποτμον, τλᾶμον, προσαυδῶν τύχω; Heracl. 608. Οὔ τινά φημι θεῶν ἄτερ ὄλβιον, οὐ βαρύποτμον ἄνδρα γενέσθαι, &c. Soph. Œd. Col. 1316. Νέα τάδε νέοθεν ἦλθέ μοι βαρύποτμα κακὰ παρ' ἀλαοῦ ξένου, &c. Philoct. 1110. ὦ βαρύποτμος.]

Βαρυποτμώτατος, infelicissimus, infortunatissimus. Idem in Phœn.

Δευτερόποτμος, qui, quum mortuus esse putaretur, ideoque justis et exequiis honoratus esset, è bello aut peregrinatione contra omnium expectationem redit, velut è mortuis redivivus. Hesych.

Δύσποτμος, idem cum βαρύποτμος. Eurip. in Orest. (Phœniss. 1303. Æsch. Pr. 119. Soph. El. 1198.)

Δυσπότμως, infeliciter, miserè. Plat. in Fab.

Δυσποτμία, sors seu fortuna adversa. infelicitas.

Δυσποτμέω, adversa fortuna utor, infelici fato affligor. Polyb. τοὺς ἐν ταῖς πολυχρονίοις ἀῤῥωστίαις δυσποτμοῦντας.

Εὔποτμος, felix, fortunatus. Suid. (Æsch. Ag. 233.)

Εὐπότμως, fortunatè, feliciter: apud eundem.

Εὐποτμία, bona fortuna, felicitas. Lucian.

Κακόποτμος, idem quod δύσποτμος. Eurip. in Helen. [700.] (Æsch. Ag. 1143.)

Ταχύποτμος, qui subitò moritur, aut qui citò moriturus est. Apud Nonn. ἄρε ταχύποτμος, subitò mortem allatura.

Ὑστερόποτμος, cui etiamnum vivo bustum erectum est, inquit Hesych. qui et addit, aliis significare secundas nuptias.

ΠΟ'ΤΝΙΟΣ, α, ὁ, venerandus, honorandus, augustus. Ejus fœm. frequentius est apud poëtas: ut, πότνια μήτηρ, Od. ι'. Et in vocandi casu, Πότνια θεὰ, μή μοι τόδε χώεο, Od. ε'. Sic et apud tragicos, ὦ πότνια χθών. (πότνι' ἐρινύς. Æschyl. S. c. Th. 893. Eurip. Phœniss. 269. πότνια. Theoc. Id. 2. 69.) Iidem poëtæ dicunt, Πότνα, pro πότνια, metri caussa facta syncope. Od. ε'. Ἄρτεμι, πότνα θεὰ, θύγατερ Διός. Sic in Epigr. πότνα γυναικῶν, ab Hesychio exponitur etiam, δέσποινα, domina. ☞ Apud Etym. deducitur παρὰ τὸ πέτω, τὸ πίπτω τοῖς ποσίν.

Ποτνιάω, et ποτνιάζω, oro et obsecro, πότνιαν, sive πότνας appellans. Item generaliter, oro, obsecro, obtestor: seu suppliciter et cum lachrymis oro. Eurip.

Ποτνιάομαι, ῶμαι, imploro. Plut. de garrul. ἔχειν δὲ καὶ κατάρας περὶ σιωπῆς ἐγέγραπτο, καὶ δάκρυα ποτνιωμένης αὐτῆς, obsecrante et obtestante illa. Cum accus. Philo de vita Mos. l. 1. ἅμα καὶ τὸν θεὸν ποτνιώμενος, ἵνα ἐξ ἀμηχάνων ῥύσηται συμφορῶν. Interdum significat, suppliciter deprecor. Plut. in Cæsar. τοῦτο ὄναρ ἡ Καλπουρνία θεασαμένη κατεῤῥηγνύμενον, ἐδόκει ποτνιᾶσθαι καὶ δακρύειν. Sic et apud Lucian. in Macrob. Nonnunquam, ægrè fero, indignor, et quiritor. Hesych.

Ποτνίασις, ἡ, supplex obtestatio, imploratio, precatio cum lachrymis.

Ποτνιὰς, άδος, ἡ, furore percellens, ad insaniam redigens: unde, ποτνιάδες θεαὶ, apud Eurip. in Oreste. Etymol. sunt αἱ μανιωτικαί.

Ἀναποτνιασμὸς, οῦ, ὁ, (comp.) suspirium cum imploratione divini auxilii, vel, divini numinis imploratio. Greg.

ΠΟΥ͂Σ, gen. ποδὸς, ὁ, pes. Iliad. β'. χωλὸς δ' ἕτερον πόδα. Odyss. δ'. Κείνου γὰρ τοιοίδε πόδες, τοιαίδε τε χεῖρες. Xenoph. Pæd. 2. οὔτε ποσὶ ταχὺς, οὔτε χερσὶν ἰσχυρός. Dicitur aliquis χειρὶ καὶ ποδὶ aliquid contendere, i. totis viribus, omnique conatu. Æschin. contra Ctesiph. ὅρκον ὤμοσαν, βοηθήσειν τῷ θεῷ καὶ τῇ γῇ ἱερᾷ, καὶ χειρὶ, καὶ ποδὶ, καὶ πάσῃ δυνάμει. Dicitur et fugax ac timidus τολμηρὸς ποσίν. ut apud eundem ibid. ἀνέδραμε τοῖς δραπέταις ποσί, καὶ λέλοιπε τὴν τάξιν. Item, τὸν ἕτερον πόδα προβεβηκέναι, metaph. ab iis qui unum tantùm pedem è limine efferunt; Luc. in Hermot. Et, ἐκτὸς ἔχειν πόδα, i. exortem et expertem esse alicujus rei. Soph. in Philoctet. Ἴσως ἂν ἐκτὸς κλαυμάτων ἔχοις πόδα. Ἀνὰ πόδα, retro, Hesych. Ἐκ ποδὸς, è vestigio. Polybius lib. 5. ὡς ἐκ ποδὸς ἀκολουθῆσαι τοῖς πολεμίοις. Item, presso pede, collato pede. Aristid. ἐκ ποδὸς ἀντιμαχέσαντες. Ἐν ποσὶ, inter vel ante pedes; Herodot. in Eut. Et, τὰ ἐν ποσὶ, quæ occurrunt; obvia quæque. Thucyd. lib. 3. τὸν ἐν ποσὶν ἀεὶ αἰροῦντες. Item, instantia, præsentia. Eurip. in Androm. τὰ ἐν ποσὶν Οὐκ ἐξικμάζω, καὶ λογίζομαι κακά. Item, vulgaria, trivialia. Plat. in Theæt. Aristot. polit. 2. Ἐπὶ πόδα, cessim, pedem referendo. Xen. Hell. 2. ἀναχωροῦσιν ἐπὶ πόδα. † ἀνάγειν. Pæd. l. 3. p. 87. a.† Sic et apud Polib. lib. 2. Ἐπὶ ποδῶν pedibus insistendo atque innitendo Arist. hist. an. l. 5. ἐπὶ ποδῶν ὀχεύει, Κατὰ πόδας βάσιν, pedetentim; Suid. Κατὰ πόδα, è vestigio insequendo, pedatim, sic ut pes premat pedem, non transeat. Ast apud Herodot. in Terpsich. legas, κατὰ πόδας ἥκειν, vestigiis persequi, consequi; e vestigio subsequi. Sic et apud Xenoph. et Thuc. Πὰρ ποδὸς, idem cum ἐν ποσί. Et, τὰ πὰρ ποδὸς, idem quod τὰ ἐν ποσί. Pind. Pyth. 3. Πὰρ ποσί, juxta pedes; Idem Olymp. Od. 1. At, παρὰ πόδας, idem cum πὰρ ποδός. Plat. in Theæt. Luc. de Calumn. Interdum, παρὰ πόδα, et παρὰ πόδας, idem signif. cum κατὰ πόδα, è vestigio: ut apud Soph. in Philoct. et Polyb. l. 5. Interdum exp. in promptu, ad manum: ut Luc. ὃν παρὰ πόδας ὁ ἔλεγχος. Περὶ πόδα, convenienter, congruenter: Metaph. à calceis qui pedibus bene quadrant. Luc. περὶ πόδα δέ σοι καὶ Εὐάγγελος οὗτος, in te aptè quadrat. Πρὸ ποδὸς, et, πρὸ ποδῶν, idem cum ἐν ποσίν. Aristoph. Et, τὰ πρὸ ποδὸς, præsentia, quæ in promptu et ad manum sunt. Pind. Isthm. ult. τὸ δὲ πρὸ ποδὸς ἄρειον ἀεὶ χρῆμα πᾶν. Ὑπὸ πόδας τίθεσθαι, proterere et conculcare. Plut. contra Epicur. Ὑπὸ πόδας χωρεῖν, referre pedem, retro cedere, remeare. Phil. de vita M. l. 1. Ποὺς ἐπαλλαχθεὶς ποδὶ, pes pedi collatus, apud Euripidem in Heracl. (ἀφ' ἡσύχου ποδὸς Δύσκλειαν ἐκτήσαντο. Eurip. Med. 217. τὸ πρὸς ποσί. Soph. Œdip. Tyr. 129. Aristoph. R. 1358. ἐκ ποδῶν. Æsch. Ch. 19.) ¶ Ἀσκοῦ προὔχων πούς, ab Apolline, oraculum dante Ægeo, tectè dicitur penis, apud Herodotum in Eut. Euripid. in Medea. et Plut. in Thes. ¶ Ποὺς, pes, mensura sedecim digitorum, teste Suida. ¶ Habet et mensa suos pedes. Aristoph. τράπεζαν ἡμῖν φέρε τρεῖς πόδας ἔχουσαν. Tribuuntur et literæ pedes, apud Athen. lib. 10. ¶ Πόδες Ἴδης dicuntur ima pars, seu radix. Iliad. υ'. Phil. de vita Mos. l. 1. ¶ Sunt et pedes metrici in versibus. apud Athen. l. 10. et gram. ¶ In navi funes, quibus velum intenditur atque laxatur, πόδες dicuntur, eo quòd ad mali pedem alligantur. Odyss. ε'. Apoll. Arg. 2. ‡ Soph. Antig. 715.‡ ¶ Ποὺς etiam in eâdem dicitur temo, seu clavus, apud Pind. Nem. 6. et Odyss. κ'. ¶ Ποὺς putatur etiam fuisse edictum quoddam, longis periodis constans, quod contenta continuataque voce, et uno quasi spiritu, à præcone recitaretur. Galen. Epidem. lib. 6.

Ποδώτης, ου, ὁ, pedatus, pedibus præditus.

Ποδόω, intendo funibus qui πόδες vocantur. de velis intelligendum.

Ποδωτὸς, ὁ, intensus funibus ποσί. Lycophr.

Ποδιαῖος, ὁ, pedalis, pedaneus. Theophr. de caus. pl. l. 6. c. 2.

Ποδίον, et ποδάριον, τὸ, pediculus, i. pediolus, exiguus pes. Aristot. Athen. lib. 3.

Ποδεῖον, τὸ, socculus, qui pedi inducitur. Poll. l. 2. Scribitur et πόδιον. Athen. l. 2.

Ποδεὼν, ῶνος, ὁ, pes, i. pes navis. Lucian. de ver. narrat. ¶ Item pediolus in utre pendulus, quâ liquor effunditur et infunditur, soluto vinculo, quod pro obturamento est. Herodot. in Euterp. ¶ Apud eundem in Urania, pro figura accipi traditur in angustum desinente, quum inquit, τῆς Δωρίδος χώρας ποδεὼν στεινός. ¶ Item ποδεῶνες, calceamenti rustici genus, apud Theocrit. idyll. 25.

Ποδίζω, metior pede. Hesych. ¶ Item pedes ligo, seu pedicis obligo. Unde apud Xen. Pæd. 3. πεποδισμένους ἔχοντα τοὺς ἵππους ἐπὶ ταῖς φάτναις. Item gradior, incedo. unde Suid. ἄμπωτιν dictam scribit παρὰ τὸ ἀναποδίζειν.

Ποδισμὸς, οῦ, ὁ, dimensio pedibus facta. Item, ratio mensurandi pedibus, apud Veget. lib. 3. ¶ Est et saltationis genus, apud Poll. lib. 4. cap. 14.

Ποδανιπτῆρες, apud Joseph. de antiq. Jud. et Reg. l. 3. c. 7. exp. lebetes. item cacabi. (Ποδανιπτῆρας πέπλους. Æsch. Ch. 1000.)

Πυδαρίζω, Etymolog. poni tradit ἐπὶ τοῦ ἅλλεσθαι, saltare. Æolicè pro ποδαρίζω, sicut ὄνυμα pro ὄνομα. Idem exponitur etiam λακτίζειν, calcitrare, calce ferire. unde apud Aristoph. in Equit. ἀπεπυδάρισε μόθωνα.

Composita: ex primùm partim ex ipso recto ποῦς, partim ex ejus obliquis.

Ἀγχίπους, prope suum pedem habens, adstans, propinquus. Hesych. ex Eurip. Iphig. Taur. ubi tamen legitur ἀγχίπλους, non ἀγχίπους.

Ἀελλόπους, ὁ καὶ ἡ, q. d. procellipes: velox tanquam procella: ut, ἵπποι ἀελλόποδες, apud Hom. hymn. 1. in Venerem. (Soph. Œdip. Tyr. 474.) [Apoll. Rhod. Arg. lib. 1. 1158. Οὐδὲ Ποσειδάωνος ἀελλόποδες κίχον ἵπποι. Schol. Ἀελλόποδας δὲ, τοὺς ταχεῖς. Pind. Pyth. Δ. 32. Δίφρους τε ναμάσσειν ἀελλοπόδας. Schol. Ἀελλόποδας δὲ (sc. ἵππους) ἀπὸ τῶν ἐλαύνειν τοὺς δίφρους εἴρηκε. Nem. Α. 5. Ἅρμα δ' ὁρμᾶται θέμεν αἶνον ἀελλοπόδων μέγαν ἵππων. Schol. ἵππων μέγαν τῶν ἐξετάσαι ἵππων. Eurip. Hel. 1330.] Pro eodem metri gratia dicitur ἀελλόπος, apud eundem, Il. ὁ. Dicitur et, ἀέλλοπος, ου, ὁ, apud Nonn.

Ἀερσίπους, pedes inter currendum agiliter tollens, agilis, celer. Il. γ'. [327. Ἵπποι ἀερσίποδες Schol. αἴροντες εἰς ὕψος τοὺς πόδας. κουφίζοντες τοὺς πόδας. Σ. 531. αὐτίκ' ἐφ' ἵππων βάντες ἀερσιπόδων μετεκίαθον. Schol. αἰρόντων εἰς ὕψος τοὺς πόδας ἐν τῇ πορείᾳ.]

Αἰγίπους, capripes, caprinos pedes habens: epithetum Panis; interdum et Faunorum et Satyrorum. [Herodot. Hist. lib. 4. §. 25. Οἱ δὲ φαλακροὶ οὗτοι λέγουσι,——οἰκέειν τὰ οὔρεα αἰγίποδας ἄνδρας.] Dicitur et αἰγιπόδης pro eodem, et αἰγοπόδης, apud Hom. hymn. in Pana.

Ἀκαμαντόπους, indefessis pedibus currens. Pind. Olymp. 10. [Ε. 3. Καρδίᾳ γελανεῖ, Ἀκαμαντόποδός τ' ἀπήνας δέκευ Ψαύμιός τε δῶρα. Schol. ἀκαμαντόποδος δὲ, τῆς κατὰ τὸν δρόμον ἀκοπιάστου ἀπήνης. Schol. Recent. καὶ τοῦ ἐξ ἡμιόνων ἅρματος. τοῦ μὴ κάμνοντος τοὺς πόδας ἐν τοῖς δρόμοις, &c. Huic loco, adde Olymp. Γ. 3. ἀκαμαντοπόδων ἵππων. Schol. Recent. τῶν μὴ καμνόντων τοὺς πόδας ἐν τοῖς δρόμοις. Olymp. Δ. 1. Ἐλατὴρ ὑπέρτατε βροντᾶς Ἀκαμαντόποδος Ζεῦ. Schol. τῆς στερρᾶς (στιβαρᾶς) καὶ μὴ καμνούσης τοὺς πόδας.]

Ἀκροποδητὶ, summis pedibus insistendo, aut leviter insistendo pedibus. Lucian. in dial. Trit. et Ner. Scribitur et ἀκροποδεί.

Ἁμαξόποδες, q. d. plaustripedes. Vitruv. l. 10. sic vocari ait arbusculas, in quibus versantur rotarum axes conclusi laminis ferreis. Scribitur et ἁμαξόποδες, apud Poll.

Ἀνδράποδον, τὸ, q. d. hominis pes: mancipium. † Xen. Pæd. p. 207. a.† Sunt enim mancipia quasi pedes dominorum suorum, et eos pro capitibus agnoscunt, teste Eust. in Iliad. ἡ. Demosth. Philipp. 3. Οὐδ' ἀνδράποδον σπουδαῖον οὐδὲν ἦν πρότερον πρίασθαι. Generaliter sic dicitur homo in bello captus et servituti mancipatus, sive servus sit natura, sive liber et ingenuus. Xen. Hell. 1. ἀνδράποδα τὰ ἔνδον πάντα ἀπέδοντο. Reperitur et dat. plur. ἀνδραπόδεσσι, apud Hom. Iliad. ἡ. per metaplasmum.

Ἀνδραποδώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, mancipialis, ad mancipium pertinens. Item mancipio conveniens, servilis. Item minimè ingenuus, servili ingenio præditus. Xen. et Aristot. rhet. 2.

Ἀνδραποδωδῶς, mancipiorum more, serviliter, illiberaliter. Plat. in symp.

Ἀνδραποδωδία, ἡ, q. d. mancipialitas: servilitas, contraria ingenuitati. Aristot. polit. 7.

Ἀνδραποδίζω, vel ἀνδραποδίζομαι, mancipo, mancipium esse facio: vel in captivitatem abduco, in servitutem redigo. Thuc. παῖδας δὲ καὶ γυναῖκας ἠνδραπόδισαν. Xen. τὸ ἀνδραποδίζεσθαι τοὺς φίλους, δεινὸν εἶναι δοκεῖ. Dicitur et de urbibus, quas subigimus et in servitutem nostram redigimus. Thucyd. ἀνδραποδίσαντες τὴν πόλιν. Demosth. Olynth. 3. πόλεις Ἑλληνίδας ἀνδραποδίζεσθαι. Significat et generaliter, vim alicui infero. Hesych. ¶ Item ἀνδραποδίζομαι, (pass.) in servitutem redigor, in captivitatem abducor: ut, ἀνδραποδισμένη πόλις, apud Demosth. [Xenoph. Socrat. Apoll. §. 25. ἐφ' οἷς γε μὴν ἔργοις κεῖται θάνατος ἡ ζημία, ἱεροσυλίας, τοιχωρυχίας, ἀνδραποδίσεως, πόλεως προδοσίας, &c.]

Ἀνδραποδισμὸς, ὁ, mancipatio, in servitutem reductio, sive hominis, sive urbium. Dem. Olynth. 1. Item plagium, plagiarium crimen. Plat. de leg. l. 9.

Ἀνδραποδιστὴς, οῦ, ὁ, mancipator, qui alium in servitutem redigit, Xen. ‡ mango. Aristoph. Plut. 521.‡ Item plagiarius, qui liberum hominem in servitutem redigit; qui furatur hominem è libero statu suo, vel ex heri dominio. Eust.

[Ἀνδραποδιστική. Plat. Sophist. Τὴν μὲν λῃστικὴν καὶ ἀνδραποδιστικὴν καὶ τυραννικὴν, καὶ ξύμπασαν τὴν πολεμικὴν, ἓν πάντα βίαιον θήραν ὁρισάμενοι.]

Ἀνδραπόδιον, τὸ, mancipiolum. Athen.

Decomp. Ἐξανδραποδίζομαι, idem quod ἀνδραποδίζομαι. Polyb. πολλάκις δὲ καὶ ὅλας πόλεις ἐξανδραποδίζονται χρημάτων ἕνεκα. [Herod. lib. 3. καὶ τούτοισι μὲν ἐνετέλλετο Ἀμμωνίους ἐξανδραποδισαμένους, τὸ χρηστήριον τὸ τοῦ Διὸς ἐμπρῆσαι.] Usurpatur et metaph. ut apud Plut. in Anton. καίτοι ἐξηνδραποδισμένον κομιδῇ τοῖς μεγάλοις ταλάντοις, magnopere captum pollicitatione Ptolemæi regis, et velut ipsi mancipatum.

Ἀνελλόπους, dicitur ὁ τοὺς πόδας μὴ ἀλλόμενος, ὅτε χωλὸς, qui pedibus non saltat, i. claudus. Hesych. Scribitur et ἀνείλιπος, apud Schol. Theocr. et sit ὁ μὴ ἑλίσσων τὸν πόδα, non torquens seu trahens pedem. Dicitur autem ἀνείλιπος pro ἀνειλίπους, sicut ἀέλλοπος, pro ἀελλόπους.

Ἀνιπτόπους, qui illotis pedibus est. Il. π'. Athen. l. 3.

Ἀντίπους, oppositos pedes habens, adversa vestigia figens. Cic. in Academ. [Plat. Timæus. ἀλλ' εἰ καί τι περὶ αὐτὸ πορεύοιτό τις ἐν κύκλῳ, πολλάκις ἂν στὰς ἀντίπους, ταυτὸ αὐτοῦ κάτω καὶ ἄνω προσείποι.]

Ἀνύπους, qui pedibus celeriter confecit iter: ἀπὸ τοῦ τοῖς ποσὶν ἀνύειν. Hesych.

Ἄπους, pedibus carens. Aristot. Plat. Luc.

Ἀποδία, carere pedibus. Aristot. de part. an. l. 4.

Ἀργίπους, qui vel albis vel velocibus est pedibus. Hom. hym. 1. in Vener. et Phocyl. (Soph. Aj. 237.)

Ἀργυρόπους, argenteos pedes habens. Athen. l. 5.

Ἀροτρόπους, vomer. Judic. c. 3.

Ἀρτίπους, qui integris pedibus est. Plat. de leg. lib. 7. (Soph. Tr. 58.) ‡ celeri pede.‡ Pro quo Poëticè dicitur ἄρτιπος. Od. θ'.

Αὐτόπους, qui suis ipsius pedibus iter facit. Item, suis pedibus absque duce incedens. Luc.

Αὐτοποδία, ἡ, suis ipsius pedibus iter facere, non equo vehi aut curru, vel navi. Dion. ¶ At αὐτοπόδια, τὰ, genus calceamentorum. Poll. lib. 7. c. 22.

Αὐτοποδητὶ, suis ipsius pedibus, non utendo equo, aut curru. Luc. in Lexiph. Hesych. qui et αὐτόποδι, pro eodem. Dio verò αὐτοποδί.

Βλαισόπους, qui distortis tibiis et pedibus est.

Βλαισοπόδης, idem. Suid.

Βραδύπους, tardipes, tardigradus, lento pede ingrediens: in Epigr. Apud Eurip. in Hec. [66.] σπεύσω βραδύπουν, ἤλυσιν ἄρθρων προτιθεῖσα, exp. accelerabo tardum pedem.

Γεισίπους, suggrundiorum fulcrum, quum τὰ γεῖσα quasi pedi innituntur. Pollux l. 7. c. 27.

Γεισιποδίζω, suggrundia fulcio. Idem ibidem.

Γεισιπόδισμα, τὸ, idem cum γεισίπους. ibidem.

Γεισιπόδισις, ἡ, suggrundatio.

Γυμνόπους, qui nudis pedibus est.

Γυμνοπόδης, idem. Item qui nudis pedibus incedit.

Γυμνοποδία, nudis pedibus incedere. Item saltationis genus, nudipedalia, apud Laced. in qua nudis pedibus saltabant, apud Luc. In qua signif. dicitur et γυμνοπόδιον. Fuit γυμνοπόδιον et calceamenti muliebris genus, teste Pollux. l. 7. c. 22.

Γυμνοποδέω, nudis pedibus incedo. Suid. Exponitur et, nudipedalia exerceo.

Δασύπους, cuniculus, ab hirtis pedibus. Aristot. hist. an. lib. 4. Sumi dicitur et pro lepore. unde proverb. δασύπους κρεῶν ἐπιθυμεῖ, lepus pulpamentum quærit. Vide Suid.

[Δασυποδίας. Aristot. de Hist. Animal. lib. 6. cap. 20. ἀκμάζει II παχύτατον τὸ αὐτῶν (γάλα) πρὸς τὸ τῶν ἄλλων ζώων, μετὰ τὸ ὕειον καὶ δασυποδίας.]

† Δεινόπους ἀρὰ, terribiles diræ (q. διὰ ποδῶν δεινῶς πατοῦσα) Soph. Œd. Tyr. 426. Vid. Suidas in Δεινόπους, et Scholiast.†

Δεκάπους, decem pedes habens. Item decem pedes longus. Aristoph. in Concion.

Δωδεκάπους, (decomp.) qui duodecim pedum est. Hesych.

Δίπους, bipes, binis pedibus incedens. (Æsch. Suppl. 902.) Aristot. de gen. an. lib. 2. et de part. an. lib. 4.

Διποδία, ἡ, bipedem esse. Item Laconica saltatio, à duplicatis gressibus pedum, quæ et διποδισμός. Poll. et Hesych.

Δίποδα, τὰ, socci lanei, qui pedibus induuntur. Poll. lib. 7. cap. 22. ex Critia.

Διπόδης, qui duorum pedum est, bipedalis. Xen. in Œcon.

[Διποδιάζω. Aristoph. Lysistr. 1245. Ἵν' ἐγὼ διποδιάξω γε, κἀείσω &c. Schol. Τοῖς δὶς ποσὶ χορεύσω. Schol. Bisset. διποδιάζειν, τὸ διποδίαν ὀρχεῖσθαι.]

Διπόδαιος, idem: apud eundem. [Œconom. cap. 19. §. 4. Ἴδε δὲ (ἔφη) καὶ τόδε ἀπόκριναί μοι, ἴδε ποῖον εἶδος τὸ βάθος ὀρύττειν διπόδαιον; Cl. Wells. legit. πόδαιον.]

Δολόπους, doloso pede gradiens. † δολιόπους. Soph. El. 1392.†

Δολιχόπους, seu δουλιχόπους, longos pedes habens.

Δρακοντόπους, draconis pedes habens.

Ἐγκυκλόπους δίφρος, sella curulis. (appellata ab operis et figuræ expressione.) Plut. in Mario.

Εἰλίπους, flexipes, vertens et curvans pedes inter eundem. boum epitheton. Od. ἡ. † Hesiod. Theog. 290. et 983.†

Εἰλιπόδης, idem. Suid.

Ἑκατόμπους, qui habet centum pedes: vel centum pedes patens. [Soph. Œd. Col. 730. — τῶν ἑκατομπόδων Νηρῄδων ἀκόλουθος.] Pro eodem dicitur et ἑκατόμπεδος. Il. ψ'. [Hom. Iliad. ψ. 164. Ποίησαν δὲ πυρὴν ἑκατόμπεδον ἔνθα καὶ ἔνθα. Schol. Τετράγωνον ὥστε ἑκάστην πλευρὰν ἑκατὸν ποδῶν μέτρον ἔχειν. Thucyd. Hist. καὶ νεὼν ἑκατόμπεδον λίθινον ᾠκοδόμησαν αὐτῇ, sc. Ἥρᾳ. Forte legendum cum MSS. ἑκατόμπεδον.]

Ἐκποδὼν, (adverb. pro ἐκ ποδῶν,) è pedibus, procul se summovendo è pedibus. Aristoph. in Ran. Ἄπαγε σεαυτὸν ἐκποδὼν, εἰ σωφρονεῖς. Sic et apud Xenoph. † Pæd. 6. p. 171. a. ἐκποδὼν ἔχειν et. p. 154. b.† et Plut. Et cum genitivo. Xenoph. Pæd. 5. τούτων ἐκποδὼν ἦμεν, ab his longè aberamus. Exponitur et, è medio. Interdum, è medio, i. è vita. ut apud Plut. in Lyc. ἐκποδὼν ἔσται, è medio tolletur. † Xen. Pæd. p. 213. a.† (Ἐκποδὼν σχεθεῖν. Æsch. S. c. Th. 435. Ch. 691. Eum. 436. Eurip. Med. 562. τὸ μὲν σὸν ἐκποδὼν ἔστω λόγου. ib. 1224. Phœniss. 40. 940.)

Ἐλεφαντόπους, eburneum pedem seu eburneos pedes habens. Athen.

Ἐμπόδιος, qui impedimento est et obstaculo. Plat. de leg. Aristotel. polit. 5.

Ἐμποδὼν, (contrarium τοῦ ἐκποδὼν,) ante pedes, in via. Aristot. eth. 5. Item impedimento. † γενέσθαι cum gen. Xen. Pæd. 2. 60. d. Sic. l. 3. p. 63. d. ubi et cum dat. personæ. et l. 4. p. 98. d.† Aristot. rhet. 2. ἐμποδὼν γὰρ οὐδὲν, nihil obstat. Sic et apud Thuc. et Plut. in Themist. Et, ὁ ἐμποδὼν, obvius, Herodot. Et, τὰ ἐμποδὼν, præsentia, quæ adsunt. Plut. in Rom. (Eurip. Med. 937. id. Phœniss. 660. Soph. Œdip. Tyr. 128. 433.)

Ἐμποδίζω, vide in comp. ex ποδίζω.

Ἐννεάπους, novem pedes habens, qui est novem pedum.

Ἑξάπους, qui ingreditur sex pedibus: vel senos pedes longus. Pro quo Atticè dici ἕξπους, tradit Etymol.

Ἑξαπόδης, ου, ὁ, et ἑξάπους, ὁ καὶ ἡ, idem. Herodot. l. 1.

Ἑπτάπους, qui est septem pedum. Hesych.

Ἑπταπόδης, idem: apud eundem.

Ἐρυθρόπους, cui pedes rubent. Est et nomen avis, rubeos pedes habentis, apud Aristoph. in Avib. [Aristot. de Hist. Animal. ἡ δὲ πελλὰς, καὶ μέλαν, καὶ μικρὸν, καὶ ἐρυθρόπουν, καὶ τραχύπουν.]

Εὔπους, bonis pedibus præditus, seu validis et solidis. Xen.

Εὐποδία, ἡ, boni pedes, pedum integritas. [Xenoph. περὶ Ἱππ. cap. 1. §. 3. οἱ γὰρ παχεῖς (sc. ὄνυχες) πολὺ τῶν λεπτῶν διαφέρουσιν εἰς εὐποδίαν.]

Ἐχινόποδες, putantur esse tribuli vel spinæ genus, echini aculeis horrens; ex eo nominatum, quòd echini marini pedibus simile sit. Etymol.

Ἡδύπους, dictum fuit à quibusdam heliotropium magnum, ut est in append. Diosc.

Ἡμιπόδιον, τὸ, semipes, pes dimidius. Theophr. hist. pl. l. 2.

Decomp. Πενθημιπόδιον, quinque semipedes, i. duo pedes cum dimidio. [Xenoph. Œconom. cap. 19. §. 3. οὐδὲ μὰ Δί' (ἔγωγ' ἔφη) πενθημιποδίου. §. 5. ὅτι οὔτε βαθύτερον πενθημιποδίου ὀρύττουσι, &c.]

Τριημιπόδιον, tres dimidiati pedes, sesquipes.

Θηλύπους βάσις, pes femineus. Eurip. in Iph. Aul.

Ἱστόπους, pes textorii mali seu ligni, è quo stamina ducta sunt. Poll. lib. 7. c. 10.

Κακόπους, qui malos pedes habet, qui pravis est pedibus. Xenoph. de re equ.

Καλλίπους, pulchros pedes habens: et (ex parte totum intelligendo) pulcher. Suid. At, καλόπους, subst. forma pedis lignea, pes ligneus. Plat. in sympos. Galen. therap. lib. 9. Pro quo dicitur et καλοπόδιον. Suid.

(Καμψίπους — καμψίπους ἐρινὺς dicitur ἡ κάμπτουσα κολαζομένων τοὺς πόδας. εἶτε ἡ ταχυποδίζουσα, καὶ μὴ ἐῶσα φυγεῖν. Æsch. S. c. Th. 796.)

Καναχόπους, pedibus sonum reddens.

Κλαστροπόδιον, navis secunda carina, τρόπις ἡ δευτέρα. Poll. l. 1. c. 9.

Κλινόπους, lecti pes. Themist.

Κλινοπόδιον, τὸ, lecti pediculus: nomen est fruticis, sic dicti, quòd folia habeat lecti pedibus similia. Diosc. l. 3. c. 109.

Κοινόπους, communi socioque pede iter faciens. Soph. in Electra. † 1110.†

Κολοβόπους, truncus pedibus, truncatus pedes.

Κονιορτόπους, cujus pedes in pulvere versantur. Hesych.

Κονίπους, et Κονιόπους, idem: vel cujus pedes pulvere respersi sunt. Plut. in probl. Græc.

Κονίποδες dicebantur etiam calceamenta quædam solea exiliora. Poll. et Suid.

Κορωνόπους, cornicis pes: herba quam et ἀσφαρόποδα dici scribit Hesych. de qua Theophr. hist. pl. l. 7. c. 9. et Diosc. l. 2. c. 168.

Κορωνοπόδιον, τὸ, pediculus cornicis. Accipitur et pro coronopo herba, apud Aët. l. 1.

Κραταίπους, qui validis pedibus est, firmos solidosque pedes habens: ut, κραταίποδες ἵπποι, apud Hom.

Κυλλόπους, qui distortis est pedibus: loripes. Vulcani epithetum. apud Nicand.

Κυλλοπόδης, idem.

Κυλλοποδίων, idem. Il. σ'. et φ'.

Κυνόποδες, ossa in cruribus equorum inter ungulam et suram. Xen. de re equ.

Λαγώπους, pedes leporis habens: nomen avis, apud Plin. l. 10. c. 84. Item herbæ, apud Diosc. l. 4. c. 17.

Λειόπους, qui lævibus pedibus est vel planis.

Λεπτόπους, tenues seu graciles pedes habens.

Λευκόπους, albos pedes habens. Eurip. in Cyclop.

Λυκόποδες, dicti fuerunt tyrannorum satellites, vel quòd pedes semper pelle lupina contectos haberent: vel quòd in clypeo lupi insigne gestarent, inquit Suid. Sic dicti fuerunt et Alcmæonidæ, apud Aristoph. in Lysistr. teste eodem et Hesych.

Μακρόπους, longos pedes habens. Hesych. [Eurip. Phœn. 1531. Ἄλαος μακρόπουν ζωάν. Schol. ἀντὶ τοῦ ἐπειδὴ παρεγηρασμένον.]

Μαλακόπους, molles et teneros pedes habens: ut, μαλακόποδες Ὧραι, apud Theocr. Idyll. 15. [103.]

Μαραίπους, cui pedes marcuerunt. Hesych.

Μεγαλόπους, magnos habens pedes.

Μελαμπόδιον, dicitur helleborum nigrum. à Melampode inventore. vide Theophr. hist. pl. l. 9. c. 11.

Μονοπόδιον, mensa, mensula, sedile, &c. quod uno tantùm pede sustinetur.

Μυριόπους, decem millia pedum habens: vel permultos et infinitos pedes habens. schol. Nic.

Ναυσίποδες, dicuntur homines insulares, quia in mari navibus ceu pedibus utuntur. Eust.

Νεόποδα, Hesychio sunt μακρόποδα.

Νήπους, pedibus carens. Exponitur et, natando gradiens, ut sit comp. ex νέω, nato: ut, φῶκαι νέποδες. Od. δ'. (Theoc. ζ'. 23.)

Νηλίπους, Hesych. exp. discalceatus. (Ex νηλὴς, adjectiv. i. κακός.)

‡ Νηλίπους, nudipes. Soph. Œd. C. 349. νήλιπος id. Apoll. Arg. 3. 646.‡

Ξυλόπους, qui ligneum pedem habet.

Οἰδίπους, cui pedes tument: nomen illius Thebani regis, cujus passim meminere scriptores. (Eurip. Phœniss. 1477. Adjectiv. 1450.) Dicitur et Οἰδιπόδης (Eurip. Phœniss. 1457. Soph. Œdip. Tyr. 1219.) et Οἰδίπος. (Eurip. Phœniss. 1522.)

Οἰδιπόδειος, ad Œdipum pertinens. schol. Soph. ex Lysimacho.

Ὀκτάπους, octo pedes habens: ut, ὀκτάποδες κάρκινοι. Hom. in Batrachom. Item ὀκτάπους, piscis quoddam genus, quod et polypus. Eust. ¶ In Scythia ὀκτάποδες dicebantur qui duos boves possiderent et currum: duobus enim bobus octo pedes sunt. Luc.

Ὀκτώπους, idem. Sic dicitur et scorpius, ab octo pedibus. Suid. ex Cratino.

Ὀξύπους, celeres pedes habens, velox, celer. Eurip. in Orest.

Ὀπισθόπους, ponè gradiens seu sequens, apud eundem. [Hippolyt. 54. Πολὺς δ' ἅμ' αὐτῷ προσπόλων ὀπισθόπους Κῶμος λέλακεν, &c. 1179. Æschyl. Χοηφ. 711.] Exponitur et, retrocedens. Hesych.

Ὀρθόπους, rectos pedes habens, vel quem pedes rectà ferunt. ‡ ὀρθόπους πάγος, celsus, Soph. Antig. 985. ed. Brunck.‡

Ὀρθοποδέω, pedes sic rectà ferunt, recto cursu progredior. Exponitur et, rectè ingredior, apud Paul. ep. ad Galat. c. 2.

Παλίμπους, pedem reflectens, retrogradus. Joseph. de capt. Jud.

Περίπους, pedem circumdans. Item, qui aptè pedem circumdat, pedi conveniens. Hesych.

Περιπόδιον, et Ionicè περιποδίη, orbiculus, solum, quem vel quod gentes quædam alligare pedibus solent vice calceorum, ne pedes lædantur. Gal. in lex. Hippocr.

Πλατύπους, latos habens pedes. Laërt. in Pittaco. [Aristoph. Av. 1143. Διὰ τί πλατύποδας τῶν ἄλλων μᾶλλον εἶναι τοὺς χῆνας.]

Πνοίπους, ventos pedibus æquans, pernicitate pedum ventis comparandus. Hesych.

Πολύπους, multos pedes habens, multipes. Plut. symp. 2. probl. 3. ¶ Item piscis genus, quod et ὀκτάπους, ut, πετρηρεφὴς πωλύπους, apud Phocyl. Utitur et Plut. et Athen. In hac significatione pro πολύπους dicitur et πώλυπος, Attica dialecto: ut Eust. ex Rhet. lex. tradit. Ionicè verò et Doricè, πώλυπος, ac πῶλυψ, eodem teste: quo πῶλυψ Athen. etiam utitur lib. 8. ¶ Item tuberculum in naribus. polypi carni simile, multasque habens radices, &c. Vide Cels. l. 6. c. 8. Idem narium morbus Ionicè seu Doricà dialecto πῶλυψ etiam dicitur. apud Poll. ¶ Πολύποδες dicuntur et bestiolæ quædam, quas nonnulli ontiones, alii porcelliones vocant: et aliàs ἶοι appellantur. Gal. de loc. aff. l. 3.

Πολυποδία, ἡ, pedum multitudo, seu multipedes.

Πολυπόδιον, τὸ, parvus polypus. Athen. l. 7. ¶ Est et herbæ nomen, sic dictæ, quòd cirros instar polypi habeat: de qua Theophrast. hist. pl. l. 9. c. 14. et Diosc. l. 4. c. 188.

Πολυποδίτης οἶνος, vinum ex polypodio factum. Aët. l. 3. c. 60. et 61.

Πολυποδίνη, ἡ, genus quoddam polypi. Aristot.

Πολυποδώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, polypis abundans: vel, polypo similis. Et, τὰ πολυποδώδη, quæ è polyporum genere sunt.

Πρόπους, cui sunt grandes pedes. Suid. ¶ Πρόπους etiam dicitur alter geminorum Germanici commentariorum in Arati Phænomena. Et stella, quæ pedes Geminorum in zodiaco præcedit, quasi præpes, teste Proclo. ¶ Πρόποδες sunt et κάλοι, vel rudentes navis, ante illos locati qui πόδες vocantur, et aliàs κάλοι οἱ κατὰ τὰς γωνίας, quibus velum convertitur et laxatur. Interpr. Apoll. Rhod. lib. 3. ¶ Πρόποδες dicuntur etiam anteriores pedes. ¶ Et prominentia in montibus. Strab. l. 9. ¶ Item insulæ ante Ægyptum sitæ. Hesych.

Προποδίζω, vide in comp. ex Ποδίζω.

Σαράπους, qui magnis pedibus est, et eos veluti trahit: ὁ σύρων τοὺς πόδας. Laërt. in Pitt. Galen. in lex. Hippocr. σαράπους est ὁ διεστραμμένους καὶ διεστῶτας ἔχων τοὺς δακτύλους τῶν ποδῶν. ut sit comp. ex σαίρω, hio.

Σκιάπους, umbram sibi pede faciens, umbra pedum vel pedis se protegens.

Σκιάποδες, populi fabulosi Libyæ, sic dicti, (ut fabulatur Plinius,) quòd majore æstu humi jacentes resupini umbrà se pedum protegant. Harpocr. Suid. Aristoph.

Σκίμπους, inter lectorum genera refertur à Polluce l. 10. c. 7. A Suid. et Hesych. exp. κράββατος, i. humilis lectus, quo accumbere solebant, et cui tanquam pedi innitebantur. Sic erit à σκίμπτω, in Σκήπτω, derivatum. χωλὸν κραββάτιον. Σκιμπάζειν, χωλαίνειν, σκαμβοὺς ἔχειν τοὺς πόδας. interpr. Aristoph. † Nub. 253.† quales pedes scimpodia fere habent. Idem Suid. exp. etiam scamnum et scabellum, recubitorium scil. Etymol. sic nominari scribit partem quandam crabbati, metaph. autem sic totum crabbatum appellari. Idem annotat dici etiam σκίμπους, ut ἀσκλήπους. † Apud Aristoph. Nub. 708. est idem quod ἀσκάντης: cum quo illic commutatur.† Vide et in derivat. à Σκήπτω. Alii (quod jam patet) ex σκαμβὸς faciunt et πούς compositum.

Σκιμπόδιον, τὸ, lectulus discubitorius, seu in quo reclinare cervicem possumus. Athen. l. 12. Videsis præcedens.

Σκιρτοπόδης, pedibus et saltu lasciviens, qui subsultans incedit. Epigr.

Στεγανόπους, planipes, plancus, plotus, plautus. Aristot. hist. anim. lib. 2. c. 12.

Στρουθόπους, struthocameli pedes habens, pedum figurà struthocamelum imitans. schol. Aristoph.

Σχιζόπους, et σχιδανόπους, cujus pedes in digitos fissi sunt. digitatus. prius apud Aristot. hist. an. l. 8. c. 3. posterius apud Athen. l. 9.

Τανύπους, et ταναόπους, pedibus in rectum tendens, rectà ad scopum festinans. Atque sic idem quod ταχύπους. ut, τανύποδες Ἐρινύες, apud Soph. in Ajace, οἱ ἐν τάχει τιμωρούμενοι, inquit Hesych.

Ταυρόπους, tauri pedes habens: ut, σῆμα ταυρόπουν, apud Eurip. in Iphig. Aul. [275.]

Ταχύπους, pedibus celer. Idem in Bacch. et apud Xen.

Τετράπους, quadrupes. ut, τετράποδα ζῶα, quæ absolutè τετράποδα. Aristot. † Aristoph. Nub. 659.† Pro eodem dicitur et τέτραπος. ut in ænigmate sphingis, Ἔστι δίπουν ἐπὶ γῆς, καὶ τέτραπον. ¶ Τετράπους, sc. τράπεζα, mensa pocularis. Pollux.

Τετραποδηδὸν, in morem quadrupedum, ritu et more quadrupedum. Aristoph.

Τετραποδίζω, incedo ut quadrupes, quaternis pedibus ingredior. Aristot. hist. an. l. 2.

Τετραποδιστὴς, quadrupedum more gradiens aut vivens.

Τετραποδιστὶ, idem quod τετραποδηδόν.

Τραγόπους, hircinos pedes habens: Panis epith. in Epigr.

Τραχύπους, qui asperos et scabros habet pedes.

Τρίπους, tripes: pro quo poëticè, τρίπος, in ænigmate sphingis. Item tripus, vas aut instrumentum tres pedes habens. Od. ι'. Aristoph. in equit. † de cratere dictum dicit Diaconus ad Hesiod. Asp. p. 214. a.† (Τρίποδας μὲν ὁδοὺς στείχει. Æschyl. Ag. 80.)

Τριπόδιον, τὸ, et τριποδίσκος, seu τριποδίσκιον, parvus tripes, parvus tripus. Xen. in anab. Suid. ex Antiph.

Τριπόδης, tripodalis, tripedaneus. Hesiod. in Erg. Xen. in Œc.

Τυφλόπους ποὺς, impropriè dicitur apud Eurip. in Phœn. [1543.] i. pes hominis cæci.

Ὑπόπους, pedes habens, pedibus subnixus. Aristot.

Ὑποπόδιον, τὸ, scabellum, quod pedibus subjicitur. Athen. et Eust. et apud Græc. Bibl. interpr.

Ὑποποδίζω, retrocedo.

Ὑποποδισμὸς, regressus.

Ὑψίπους, altis insistens pedibus, ideoque excelsus. (Soph. Œdip. Tyr. 886.)

Φαλιόπους, qui est albis pedibus.

Φελλόποδες, q. d. suberipedes: tantæ levitatis homines, ut per mare currentes non submergantur, ceu suberibus sustentati. Luc. in ver. narr.

Χαλαίπους, pedes habens suis compagibus laxatos, claudus. epitheton Vulcani apud Nic.

Χαλκόπους, æreos habens pedes: ut, τρίπους χαλκόπους, apud Eurip. in Supplic. Item cujus pedes æreis soleis ferrati sunt: ut, χαλκόποδ' ἵππω. Il. θ'.

Χαμαίπους, qui vel quæ iter faciens pedibus terram calcat, qui nec equo nec curru vehitur, sed propriis ingreditur pedibus. Peculiariter sic dicebatur sponsa, quæ non curru deducebatur domum sponsi: moris enim erat, curru eas vehi. Pollux l. 2. et 3.

Χιρόπους, seu χαρόπους. (ex χιρὰς, aut χαρὰς,) cui sunt χιράδες seu χαράδες in pedibus, qui rimas habet in pedibus. Pollux.

Χειρόποδες, idem. Laërt. in Pitt.

Χλιδανόπους, qui circum pedes habet ornamenta luxuriosa: ut sunt, torques, aut alia similia, quæ αἱ χλιδῶνες nuncupantur. Hesych.

Χρυσόπους, aureos habens pedes: aureis fulcris et quasi pedibus insistens. Athen. l. 5.

Χυτρόπους, olla pedes habens. Hesiod. in Erg. Plut. symp. 7. probl. 4.

Χυτροπόδιον, τὸ, parva olla pedata. Pollux l. 10. ex Hipponacte.

Χωλόπους, claudus pede, seu claudicans pedibus. Vulcani epith. apud Nic.

Ψαυρόπους, et ψαυρόποδες, qui tam celer est in ponendis et tollendis inter currendum pedibus, ut terram vix contingere videatur. prius epitheton est satyrorum, apud Nonn. in Dionysiacis: posterius Arionis equi epitheton esse dicitur, apud Etymol.

Ὠκύπους, pedibus celer: ut, ἵππους ὠκύποδας, sæpè apud Hom. et Hesiod. † Asp. 96.†

Ὠκυπόδης, idem: in Epigr.

Composita ex Ποδίζω.

Ἀποποδίζω, (quasi tu dicas, repedare,) retrocedo, refero pedem, retroagor. Herod. l. 5. Ἔδει πρὸ τοῦ ἅρματος ἀποποδίζειν ἐς τοὐπίσω. Luc. πρᾶγμα ἐς τοὐπίσω ἀποποδίζει. Item activè, revoco, et quasi retro ago. Æschin. in Ctesiph. πολλάκις ἀποποδίζω τὸν γραμματέα. Sic et apud Herodot. Item diligenter expendo, exactè perpendo. Hesych. et Suid.

Ἀποποδίζομαι, revocor. Item diligenter expendor. Suid.

Ἀποποδισμὸς, repedatio, retrocessio. Alex. Aphr. Item revocatio.

Ἐπαναποδίζω, (decomp.) diligenter perpendo: unde ἐπαναποδιστέον, in medium revocandum et exactè expendendum est: apud Aristot. de gen. et corrupt. l. 1.

Ἀνδραποδίζω, &c. vide in Ἀνδράποδον.

Γαστροποδίζω, vide Γαστρόπους.

Διαποδίζω, pedibus dimetior: vel examino. Hesych.

Διαποδισμὸς, genus saltationis. Idem.

Ἐμποδίζω, pedes implico, impedimento et obstaculo sum. † Xen. Pæd. l. 2. 52. c. et l. 6. p. 163. c.† Herodian. l. 4. ἐμποδιζομένους αὐτοὺς περὶ τοῖς περὶ χαιτῆς ἐνδύτας. Luc. τὸν τρέχοντα ἐπισχὼν, ἢ ἐμποδίσας. Et cum dat. Aristot. de gen. an. lib. 3. ὅπως ἐμποδίζῃ τὸ αἱρεῖν. (Æsch. Pr. 552.)

Ἐμπόδισμα, τὸ, impedimentum, obstaculum. Dem. Olynth. 2.

Ἐμποδισμὸς, ὁ, impeditio, præpeditio.

Ἐμποδιστικὸς, impediendi vim habens, impediens.

Decomp. Ἀνεμπόδιστος, ὁ καὶ ἡ, cui nihil impedimento est, liber ab obstaculo. Aristot. eth. 7. c. 13.

Ἀνεμποδίστως, sine impedimento et obstaculo. schol. Aristoph. [Equit. 752. Lysist. 1.]

Παρεμποδίζω, idem cum ἐμποδίζω. Luc. et Basil.

Ἀπαρεμπόδιστος, (decomp.) idem cum ἀνεμπόδιστος.

Παραποδίζω, idem cum ἐμποδίζω. Polybius, παραποδίζειν τὴν τῶν ὅπλων χρείαν.

Παραποδίζομαι, impedior. Plat. in ep. μή σε παραποδισθῆναι.

Ἀπαραπόδιστος, (decomp.) non præpeditus, liber ab impedimentis. apud Heliodorum.

Ἀπαραποδίστως, sine impedimentis.

Προποδίζω, procedo, progredior. Il. ν'. Κοῦφα ποσὶ προβιβὰς, καὶ ὑπασπίδια προποδίζων.

Προποδισμὸς, progressio.

(Συμποδίζω, pedes colligare. Aristoph. R. 1560.)

Τετραποδίζω, &c. vide in Τετράπους.

Ὑποποδίζω, vide in Ὑπόπους.

ΠΡΑ'ΜΝΕΙΟΣ, seu πράμνιος οἶνος, vini genus. sic dictum (ut quidam volunt) παρὰ τὸ πραΰνειν, καὶ πρᾳεῖς ποιεῖν τοὺς πίνοντας. vel (secundum alios) à Pramnia rupe ac Pramnia vite in Icaro insula. vel παρὰ τὸ παραμένειν, utpote πρὸς παραμονὴν ἐπιτήδειον. Cum diphthongo scribitur apud Hom. Iliad. λ'. et Od. κ'. Sine ea apud Diosc. l. 5. c. 9.

Πράμνιμα, palmes Pramniæ vitis. Poll.

ΠΡΑ'ΟΣ, (et aliquando πρᾷος cum ι subscripto,) ος, ὁ, lenis, mitis, mansuetus. Xen. Pæd. 6. πρᾶός τε καὶ συγγνώμων τῶν ἀνθρωπίνων ἁμαρτημάτων. Plato Polit. 1. ἐπειδή μοι πρᾶος ἐγένου, καὶ χαλεπαίνων ἐπαύσω. Fœm. et neutr. mutuatur à πρᾳΰς. ut, πρᾳεῖα, πρᾳΰ. ut et plur. τὰ πρᾳέα. Compar. πρᾳότερος, lenior, mitior. † Xen. Pæd. 1. 6. 28. et l. 2. 44. c. ι sub α script.† Superl. πρᾳότατος, mitissimus, &c. apud Synes.

Πράως, leniter, mansuetè. Dem. pro cor. Pro eodem dicitur et πρᾳόνως, ac si nomen esset ὁ καὶ ἡ πρᾴων, ονος. apud Aristoph. in Ran. (880.)

Πρᾳότατα, lenissimè, mansuetissimè.

Πρᾳότης, ητος, ἡ, lenitas, mansuetudo. † Xen. Pæd. 2. 55. b. et l. 3. p. 70. a.† Aristot. eth. 4. cap. 5. Plut. περὶ ἀοργησίας.

Πρᾳΰς, έος, ὁ, idem cum πρᾶος. ut, πρᾳεῖα φύσις, apud Plat. de rep. l. 2. τὰ πρᾳέα. mitia, lenia, non aspera: ut, πρᾳέα κλύσματα. Galen.

Πρᾳέως, idem cum πράως.

Πρᾳΰτης, idem cum πρᾳότης. Hesych.

Πρᾳΰνω, lenio, mitigo, mansuefacio, sedo. (Æsch. Pers. 190. 839.) Plat. polit. 9. τὸ θυμοειδὲς πρᾳΰνας. Plut. in Coriol. ἐπιεικέσι λόγοις καὶ δόγμασι χρηστοῖς πρᾳΰνουσι καὶ καταστέλλουσι τοὺς πολλούς. † pro quo poet. πρηΰνω. Hesiod. Theog. 254.†

Πρᾳΰνομαι, mansuesco, lenior et sedatior reddor. Xenoph. de re equ. Aristot. Rhet. 2.

Πρᾴϋνσις, εως, ἡ, sedatio irati animi, iræ mitigatio. Aristot. ibid.

Πρᾳϋντικὸς, ὁ, mitigandi et sedandi vim habens. Idem ibidem.

Πρηΰς, Ionicè dicitur pro πραΰς. Epigr.

Composita.

Ἐμπραΰνω, idem cum πραΰνω, demulceo, permulceo.

Καταπραΰνω, idem. Isocr. in Paneg. τοὺς μὲν γὰρ ἄλλους ἐν ταῖς πρεσβείαις ἑῶ καταπραΰνοντας τοὺς δυνάστας. Plat. in Themist. καταπράϋνε τῆς ὀργῆς αὐτόν.

Καταπράϋνσις, ἡ, sedatio.

Ἀκαταπράϋντος, (decomp.) qui sedari et deliniri nequit, implacabilis.

Ὑποπραΰνω, paululùm leniterque mitigo et sedo.

ΠΡΑΠΙ'ΔΕΣ, αἱ, præcordia. Il. λ'. et σ'. βάλε δουρὶ Ἧπαρ ὑπὸ πραπίδων. (Ἔστω δ' ἀπήμαντον, ὥστ' ἀπαρκεῖν εὖ πραπίδων λαχόντα. Æsch. Ag. 381. 811. Suppl. 97.) Item pro mente seu solertia, aut solerti industria; quoniam mentis sedes sunt præcordia seu pectus. Iliad. ά. Ἥφαιστος ποίησ' ἰδυίῃσι πραπίδεσσι. Sic Hesiod. in Theogon. †656.† περὶ μὲν πραπίδες, περὶ δ' ἐστὶ νόημα.

ΠΡΑΣΙΑ', ᾶς, ἡ, area seu areola in horto, hoc est, quadrata in horto loci consiti figura. Od. ή. Ἔνθα δὲ κοσμηταὶ πρασιαὶ παρὰ νείατον ὄρχον Παντοῖαι πεφύασιν, ἐπηετανὸν γανόωσαι. Diosc. l. 4. c. 17. φύεται ἐν πρασιαῖς, nascitur in hortorum areis. ☞ Dictæ sunt πρασιαὶ, inquit Hesych. οἷον περασιαὶ, διὰ τὸ ἐπὶ πέρασι τῶν κήπων. Sunt et qui existiment, ita dictas esse à nomine πράσον, i. porrum: ut πρασιαὶ, in hortis propriè sint areolæ quadratæ, in quibus porra et alia hujusmodi olera seruntur.

ΠΡΑ'ΣΟΝ, ου, τὸ, porrum: apud Diosc. l. 4. c. 179. πράσον κεφαλωτὸν, porrum capitatum. cui oppon. τὸ καρτὸν πράσον, porrum sectivum. ¶ Item algæ quædam species, apud Theophrast. histor. plant. l. 4. c. 7.

Πράσινος, et πράσιος, ου, ὁ, porraceus, porrum referens, porro similis in viridi colore. ut, πράσινον, vel πράσιον χρῶμα. Plat. in Tim.

(Πρασοειδὴς. Sch. Theoc. Id. 4. 28.)

Πράσιος λίθος, qui à Theophr. in libello περὶ λίθων dicitur πρασῖτις, quòd porrum viridi colore referat.

Πράσιον, vocatur origani genus, Plin. l. 20. c. 17. Sic dicitur et marrubium, apud Diosc. l. 3. c. 119.

Πρασώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem quod πράσινος, seu πράσιος, ut, πρασώδης χολὴ, porracea bilis, bilis quæ porri colorem viriditate refert.

Πρασίζω, porrum imitor, porraceus seu prasinus sum. Diosc. lib. 3. cap. 94.

Ἀμπελόπρασον, (comp.) ου, τὸ, porrum in vineâ nascens, agreste porrum, quod in vinetis nascitur. Diosc. l. 2. c. 180.

ΠΡΑ'ΣΣΩ, et πράττω, F. ξω, facio, ago. Xen. Pæd. 4. οἱ μὲν ταῦτα ἔπραξάν τε καὶ ἔλεξαν. Thuc. l. 6. περὶ τοῦ παντὸς πλοῦ τοῖς στρατηγοῖς πράσσειν, ᾗ αὐτοῖς δοκοῖ, ἄριστα εἶναι Ἀθηναίοις. Dicitur et, πράττειν τι ὑπέρ τινος, apud Isocr. ¶ Item administro, ago, tracto. Thucyd. l. 1. πράσσε ὅπῃ καὶ τὰ ἐμὰ καὶ τὰ σὰ, ὅπῃ κάλλιστα καὶ ἄριστα ἕξει ἀμφοτέροις. Sic et, πράσσειν τὰ πράγματα, rebus ad rempublicam pertinentibus operam dare, apud Herodot. quod apud Lysiam exp. etiam, litem intendere: apud Aristoph. autem, negotia facessere. Item, transigo, tracto. Ut apud Thuc. πράξαντες πρὸς αὐτὸν τὸν λόγον τῆς πόλεως, quum transegissent cum eo de accipienda urbe. Et cum sola præposit. habente suum accusat. Apud eundem l. 2. Εὐρύμαχος εἷς αὐτῶν ἦν, πρὸς ὃν ἔπραξαν οἱ προδιδόντες. Dicitur et, πράσσειν ἐς τοὺς βαρβάρους, apud eundem l. 1. et, πράττειν περὶ εἰρήνης, de pace agere, Xen. Hellen. 6. pro quo apud Demosth. πράττειν εἰρήνην. ¶ Πράττω, absolutè positum, significat, vivo, ætatem ago, sorte aliqua utor. Demosth. in Æschin. ὁ τὰ βέλτιστα πράττειν νομίζων, qui se felicissimè vivere existimat. Interdum ei adduntur adverbia, εὖ, καλῶς, ταπεινῶς, &c. Ut apud Isocr. ὑπ' ἀνδρὸς οὕτω ταπεινῶς πράξαντος, ab homine qui tam humiliter ætatem egerat, i. qui ita afflictus fuerat, et opibus fortunisque lapsus. Interdum cum adject. plur. neutris ponitur: ut, κακὰ πράττειν, apud Plutarch. in Agide. ¶ Interdum pro πάσχω usurpatur: ut apud Eurip. in Hec. Ὡς πάντα πράξας ὧν σε δεῖ, omnia passus quæ patienda sunt. ¶ Item exigo, cogo. Luc. φέρ' ἴδω, τί καὶ πράξεις με ὑπὲρ αὐτοῦ σύ; quid exiges à me pro eo? In hac significat. frequentius est passivum. ¶ Pro variis etiam loquendi generibus variè exponitur. Πράττειν ὅπως τὰ τῶν Ἑλλήνων σωθήσεται, dare operam ut &c. Dem. Phil. 3. Sic, πράττειν κάθοδόν τινι, efficere ut quis redeat ab exilio, Plut. in Cic. Πράττειν παρὰ τῶν θεῶν ἀγαθὰ, à diis impetrare, Isocr. ad Nic. Πράττειν γάμον, moliri nuptias, Plut. Πράττειν μετὰ τῶν Ἀθηναίων, cum Atheniensibus consultare, Thuc. Πράττειν Φιλίππῳ, à Philippi partibus stare, Demosth. (V. Eurip. Med. 501. 763. εὖ πράσσε. id. Phœniss. 360. Soph. Tr. 57. 93. Œdip. Tyr. 68. 1026. Tr. 1187. Æsch. Ag. 560. Eum. 627. Philostr. cum Dat. l. 1. c. 12. 19. l. 3. c. 20.)

Πράττομαι, (in activa signif.) ago, &c. Demosth. οὐδὲν ἄδικον πρᾶγμα μιαρώτερον, ὃ οὗτοι πεπραγμένοι εἰσὶ παρ' ὑμᾶς. ¶ Item exigo. Idem ad Leptin. ἐκεῖνος πράττεται τοὺς παρ' αὐτοῦ σῖτον ἐξάγοντας τριακοστὴν, exigit tricesimam ab iis. Philostr. in Heroic. ἐπραξάμην τούτου αὐτὸν δίκας, ob istas pœnas exegi ab eo. Sic et apud Thuc. ‡ Εὐρυμέδοντα χρήματα ἐπράξαντο iv. 65 ‡ et Xen. (Eurip. Phœniss. 1591. ἐν ἀργοῖς ἐπραξάμην. Soph. Œdip. Tyr. 310. πεπραγμένα et ἡμαρτημένα opponuntur 125. 678. ἀργύριον ἐκπεπράγμην, exegi. Aristoph. R. 569. pro ὀρέξομαι. Æschyl. Pr. 49. Ag. 1432. Ch. 130. πεπραγμένων, interfectorum. 799.)

Πράττομαι, (pass.) fio, conficior. Æschyl. in Prom. πέπρακται τοὔργον οὐ μακρῷ χρόνῳ. ¶ Πέπρακται apud Eurip. in Hippol. absolutè positum, exp. actum est, peracta res est. Thuc. lib. 2. αὐτῷ οὐδὲν ἐπεπράκτο ὧν ἕνεκα ἐσέβαλε. ¶ Item transigor. Æschin. πεπράξονται πρὸς σε τὰ πολλά. ¶ Præt. med. πέπραγα, cum adverbio aut adject. plur. neutro, sæpè exp. agitur, vel actum est. Ut apud Aristoph. in Plut. Ὁ δεσπότης πέπραγεν εὐτυχέστατα, præclarissimè agitur, aut actum est cum hero. Thuc. lib. 2. οἱ μὲν δὴ ἐν τῇ Πλαταιᾷ οὕτως ἐπεπράγεσαν, ita cum ipsis agebatur, i. in hoc statu erant. Interdum exp. feci, ut apud Aristot. Interdum impetravi: unde apud Xen. Hellen. 1. ὅτι πάντων ὧν δέονται, πεπραγότες εἶεν παρὰ τοῦ βασιλέως.

Πρᾶγμα, τὸ, propriè, res facta à quopiam: plerumque tamen exp. res. Plut. in Pub. πρᾶγμα μὴ πρότερον ἐν Ῥώμῃ γεγονός. Sic et apud Dem. Thuc. &c. ¶ Interdum exp. rerum status. Ut apud Xen. ἐλάττω τοσούτους τρέφειν ἐν τοιούτοις πράγμασι. Et, rerum summa. Plut. ἐδέξατο τὰ πράγματα. ¶ Aliquando significat administrationem reipublicæ. Ut apud Thuc. l. 1. et Isocr. Item res, i. negotium. Demosth. pro cor. ὁμολογήσας, μηδὲν εἶναί σοι καὶ Φιλίππῳ πρᾶγμα πρός σε. ¶ Item negotium, i. molestia. Plat. in symp. οὐδὲν ἐν πρᾶγμα. † et in plur. πράγματα ἔχειν. Xen. Pæd. 1. 3. 4. et 1. 4. 5. et cum περὶ sequente genit. p. 150. a.† ¶ Τὰ πράγματα, præter superiores significationes, interdum ponitur pro litibus: ut apud Aristoph. in Nub. † 1218.† (R. 187.) et Lys.

Πραγμάτιον, τὸ, res parva, negotiolum. Aristoph. in Nub. † 197.† [1000.] Athen. lib. 10.

Πραγματικὸς, solers in negotiis agendis et rebus tractandis. Polyb. ¶ Item realis: ut, πραγματικὴ ἀλήθεια. Areop. ¶ Exponitur et, negotialis: πραγματικὴ ἀμφισβήτησις, Hermog. ¶ Πραγματικοὶ dicuntur homines quidam forensis professionis, qui causarum actores interdum juris ignaros monebant, juris responsa formulasque actionum subministrantes. Vide Cic. de orat. l. 1.

Πραγματικῶς, ut decet hominem solertem in negotiis agendis: strenuè, graviter. item peritè, certà ratione. Polyb.

Πραγματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, negotiosus, operosus, molestus. Isoc. [Demosth. de falsa Legat. καὶ οὐδὲν πραγματωδέστερον, οὐδ' ὀχληρότερον τὸ καλῶς φρονεῖν τοῦ κακῶς.]

Πραγματεύω, negotiis implico, vexo, distineo. Gregor. ad Eudox. rhet. ἄλλους πραγματευέτω φθόνος καὶ τύχη.

Πραγματεύομαι, (pass.) negotiis implicor, vexor, fatigor. Idem, μηδὲν πονοῦντι, μηδὲν πραγματευομένῳ. ¶ Item efficior, elaboror. Plat. in Apol. ἃ μοι ἔδοξε μάλιστα πεπραγματεῦσθαι αὐτοῖς. Xen. δόρυ οὕτω πεπραγματευμένον, hasta consultò ita fabricata.

Πραγματεύομαι, (in act. signi.) efficere conor, molior, laboro. † Xen. Pæd. 2. 61. a.† Demosth. ὃ ἦν τοῦτο ἐν παντὶ τῷ χρόνῳ ἐπραγματεύετο. ¶ Item commentor, compono. Aristoph. † Nub. 526.† ἐγὼ ταῦτ' ἐπραγματευσάμην. Plat. πραγματεύεσθαι περὶ σωφροσύνης. ¶ Item satago circa aliquid. Greg. ad Basil. τοσοῦτον ἐπραγματεύσατο μόνον, de hoc modo anxius fuit. ¶ Exponitur etiam, lucrum et compendium in aliqua negotiatione seu exercitatione sequor, comparo, lucror. Basil. τὸν αἰῶνα ἑαυτοῖς τὸν αἰώνιον πραγματευόμενοι.

Πραγματεία, ἡ, studium quod adhibetur ad efficiendam rem quampiam. Et peculiariter, commentatio et intentio animi: atque opus commentatione compositum. Isocr. ad Dem. ¶ Item negotium, difficultas: apud Suid. Item molestia: Dem. et Luc.

Πραγματεῖαι, αἱ, exp. etiam litigia, et calumniæ litium: apud Isocr. ad Nicocl.

Πραγματειώδης, operosus, longi tractatus.

Πραγματευτὴς, οῦ, ὁ, et πραγματευτικὸς, ὁ, negotiator, mercator. Suid. et schol. Aristoph.

Πραγματεὺς, έως, ὁ, idem.

Πρᾶξις, εως, ἡ, actio. † Xen. Pæd. 1. 3. 1.† Aristot. eth. 10. c. 8. Interdum exp. res agenda vel gerenda: ut apud Plut. in Rom. † Xen. Pæd. 1. 6. 22. et 39.† Interdum, res gesta, acta: ut, πράξεις τῶν ἀποστόλων. Item facinus, factum, opus, Demosthen. ¶ Item negotium: ut, κοινὴ πρᾶξις, apud Aristot. ¶ Item sors alicujus, conditio, status rerum alicujus. Soph. in Ajace. ¶ Item proditio. Suid. ¶ Item exactio. Aristot. (φεῦ ταχεῖά γ' ἦλθε χρησμῶν πρᾶξις. Æsch. Pers. 741.)

[Πρακτέον. Polyb. Hist. lib. 3. δοκεῖτο περὶ τοῦ μέλλοντος, πῶς καί τι πρακτέον ἑκάστοις εἴη. Xenoph. Tyrann. cap. 8. §. 9. Πρακτέον μὲν γε χρήματα, εἰ μέλλομεν ἕξειν δαπανᾶν εἰς τὰ δέοντα.]

Πρακτὸς, ὁ, qui agi potest, sub actionem cadens, in actione versans. Aristot. eth. 1. c. 2. et alibi.

Πρακτικὸς, aptus ad agendum, qui agere potest: vel in agendo positus: ut, πρακτικὴ ἕξις, Aristot. eth. 6. cap. 2. Item opere pollens, Xen. Item efficax, strenuus, Polyb. l. 1. † πρακτικώτεροι παρὰ θεῶν, qui facilius quid impetrat a Diis. Xen. Pæd. 1. 6. 3. Superl. πρακτικώτατος. l. 5. p. 148. a.†

Πρακτικῶς, cum agendi facultate. Item efficaciter. Plut. in Per.

Πρακτὴρ, ῆρος, ὁ, exactor, coactor tributorum. Pro quo Ionicè πρηκτὴρ, apud Greg.

(Πρακτήριος. Æsch. Suppl. 632.)

Πράκτωρ, ορος, ὁ καὶ ἡ, perpetrator: ut, πράκτωρ φόνου. Aristid. in Apol. ¶ Item exactor, quæstor. Demosth. Nat. ¶ Item ultor, ultrix: ut, πράκτωρ χείρ, Aristoph. et πράκτορες αἵματος, Æsch. (ξὺν δορὶ δίκας πράκτορι. i. e. τῷ δίκην εἰσπραξομένῳ. Soph. El. 953. Aristoph. R. 1323. Æsch. Ag. 112. Suppl. 655. Eum. 320.)

Πρᾶγος, εος, τὸ, negotium. Soph. in Ajace. (Æsch. Pers. 248. Suppl. 241.)

Πρήσσω, Ionicè dicitur pro πράσσω. Il. ά. Πρῆξαι δ' ἔμπης οὔτι δυνήσεαι. Hesiod. in Erg. χρῆμα μὲν εὖ πρήξεις. ¶ At πρήσσω, significans περάω, vide in Περάω, transeo.

Πρήσσεσθαι, exigere, pro πράσσεσθαι. Herodot.

Πρῆγμα, pro πρᾶγμα. Hesiod. Theogn.

Πρῆξις, pro πρᾶξις, negotium. Od. γ'. Interdum exp. profectus, utilitas, ut Il. ώ. Οὐ γάρ τις πρῆξις πέλεται κρυεροῖο γόοιο. Et pro sorte seu conditione alicujus, apud Herodot.

Πρηκτὴρ, ῆρος, ὁ, actor, qui agit. Iliad. ί. Item negotiator, mercator. Odyss. θ'.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀναπράττω, vel Ἀναπράττομαι, exigo, posco: ut, ἀναπράττειν χρήματα, pecunias exigere, Thuc. Idem lib. 2. διὰ δύο ὑποσχέσεις, τὴν μὲν βουλόμενος ἀναπρᾶξαι, τὴν δὲ αὐτὸς ἀποδοῦναι.

Ἀντιπράσσω, vel Ἀντιπράττω, (q. d. contrà facio, seu contraria,) in contrarium laboro et contendo, repugno, obsisto, renitor. Diodorus lib. 18. Εὐμένης, ταῖς τῶν ἐπιβουλευόντων ἐπιβολαῖς ἀντιπράττοντος.

Ἀντιπράττομαι, idem. Isocr.

Ἀντίπραξις, ἡ, refragatio, resistentia, obsistentia.

Διαπράσσω, vel διαπράττω, et διαπράττομαι, conficio, efficio, effectum reddo. (Æsch. Eum. 936.) Xen. διαπράττειν μοι ἐφ' ἃ ἥκομεν. Demosth. πρᾶγμα πολλῶν σπουδῶν ἔχον διαπεπραγμένος. Lysias. διεπράξατο ὥστε μάχεσθαι, pervicit ut. Et cum infinit. apud Plat. de rep. l. 2. οὐδεὶς διαπράξασθαι, τῶν ἀγγέλων γενέσθαι. ¶ Interdum exp. obtineo, impetro. Ut apud Luc. διαπράττεσθαι τὴν κατάβασιν παρά τινος. † Διαπράττεσθαι, med. sibi conficere, quid obtinere. Xen. Pæd. 1. 4. 1. et 1. 5. 9. ἀγαθὰ, bona, commoda, et πολλὰ καὶ καλὰ efficere, gerere. l. 2. p. 51. c. et ἕκαστα. l. 6. p. 149. b.†

Διαπράττομαι, passivè etiam accipitur. Ut apud Plut. in Cæs. διαπέπρακτ' ἂν ὁ πόλεμος, jam confectum esset bellum. Sic apud Eur. in Helen. Διαπεπράγμεθα, exp. actum est de nobis, perimus. † Διαπέπραγμαι παρά σου, impetravi. Xen. Pæd. p. 181. c.† (Æschyl. Pers. 517. διαπεπραγμένου στρατοῦ, 517. Ch. 737. 880. 1008. Soph. Tr. 797.)

Διάπραξις, confectio: vel negotii confectio: negotium. Plat. in symp.

[Διαπραγματεύομαι. S. Luc. Evang. xix. 15. ἵνα γνῷ τίς τι διεπραγματεύσατο. Plat. Phæd. ἴσως δὲ μοι δοκεῖς σύ τε καὶ Σιμμίας ἡδέως ἂν καὶ τοῦτο διαπραγματεύσασθαι τὸν λόγον ἔτι μᾶλλον.]

Διαπρήσσω, Ionicè dicitur pro διαπράσσω: apud Herodot. At διαπρήσσω, compositum ex πρήσσω, vide in Περάω, transeo.

Decomp. Προσδιαπράσσω, insuper efficio et obtineo: unde apud Xen. Pæd. θ. ἀλλὰ γέ τι, ὦ Σάκα, προσδιαπράξομαι παρὰ Κύρου.

Συνδιαπράσσω, unà conficio, seu efficio. Item, unà administro. Luc. συνδιαπράττουσι τὴν ἀρχήν.

Εἰσπράσσω, seu εἰσπράττω, et εἰσπράττομαι, exigo. Isocr. ad Phil. τοσοῦτον πλῆθος τῶν χρημάτων εἰσπράξουσι τοὺς συμμάχους. Et, εἰσπράττομαι τὴν ἐγγύην. Dem.

Εἰσπράττομαι, passiv. etiam exp. ut, εἰσπράττομαι δίκην, pœnæ à me exiguntur. Greg.

Εἴσπραξις, ἡ, exactio. Suid.

Εἰσπράκτωρ, exactor. Hesych.

Ἐκπράσσω, seu ἐκπράττω, perficio, conficio, perago. Soph. in Ajace. Κεἰ ἐξέπραξεν, εἰ κατῄνεσ' ἐγώ. Eurip. in Oreste. Φοῖβος κελεύσας μητρὸς ἐκπρᾶξαι φόνον. ¶ Item, exigo: ut ἐκπράττειν χρήματα. Thuc. Sic, ἐκπράττειν μητρῷον φόνον, pœnas exigere de cæde matris: apud Eurip. in Medea. (V. Æschyl. S. c. Th. 846. Ag. 591. 1284. Suppl. 107. Soph. Œdip. Tyr. 385.)

Ἐκπράσσομαι, et Ionicè ἐκπρήσσομαι, iidem, exigo. Ut apud Herodot. ἐκπρήξασθαι τὸν Δαρείου πρὸς ἐκείνων φόνον.

Ἔμπρακτος, efficax: unde, ἐμπρακτότερον ἔμπλαστρον, Diosc. [Pind. Pyth. Γ. 110. τὸν δ' ἔμπρακτον ἄντλει μαχανάν. Schol. ἐκπράττειν μαχανὰν, ἣν καὶ κατεργάζεσθαι δύνασαι.] Exponitur et, actuosus: apud Gregor. et Basil.

Ἐμπράκτως, efficaciter, actuosè.

Ἐμπρακτικὸς, idem quod ἔμπρακτος.

Ἐπιπράττομαι, insuper facio, addo.

Καταπράσσω, seu καταπράττω, et καταπράττομαι, efficio, perago, transigo. Xen. ἐὰν μὴ πάντα, ὅσα ἡ πόλις βούλεται, καταπράττῃ. † ἀρχὴν, imperium parare. Pæd. p. 198. c. ἀγαθὰ, bona comparare. p. 201. b.† Item, pertracto. Greg. εἰ δέ τι μέγα ἢ νεανικὸν, ἢ ἐποίησεν ἢ καταπράξασθαι διενοήθη. Apud Dion. Halic. καταπραττόμενος ἀσφάλειαν, exp. comparans securitatem.

Καταπραγματεύομαι, negotior. Ut apud Greg. καταπραγματεύομαι τῆς ἐλπίδος, negotior ad pecuniam inducendam.

† Δυσκατάπρακτος, factu difficilis. Comp. δυσκαταπρακτότερος. Xen. Pæd. p. 235. d.†

Παραπράσσω, vel παραπράττω, secus facio quàm deceat, aut præter jussa facio, perperam ago. Soph. [Aj. 261.] τὸ γὰρ ἐσλεύσσειν οἰκεῖα πάθη, μηδενὸς ἄλλου παραπράξαντος, si nullus alius perperam quid egit. [Herodot. Hist. lib. 5. εἰ γὰρ δὴ μὴ παρέπρηξε μηδὲν, &c.]

(Προπράσσω. Æsch. Ch. 834.)

Συμπράσσω, vel συμπράττω, socius sum et adjutor in re aliqua facienda, unà facio et ago: adjuvo, opitulor. Soph. (Tr. 1193.) τὰ δ' ἄλλα σύμπραττε. Dem. συνέπραττε τούτοις. Thuc. συνέπρασσε δ' αὐτῷ τῶν Λαρισαίων μάλιστα ὁ Ἀμφιστῆς. Sic et apud Plut. in Thes. † συμπράσσειν ἀγαθόν τινι, bonum, beneficium in aliquem conferre. Xen. Pæd. l. 4. p. 92. d.†

Σύμπραξις, ἡ, actio adjuvandi quempiam: opera quæ præstatur. Item opitulatio. Plut.

Συμπράκτης, et Ionicè συμπρήκτωρ, adjutor, administer. Herodot. et Soph. (comes. Œdip. Tyr. 116.) † Xen. Pæd. l. 3. p. 75. c.†

Συμπραγματεύομαι, unà cum alio seu aliis negotium quoddam procuro, unà operam navo. Plut. in Lyc. συμπραγματευσάμενος τὰ περὶ τοὺς νόμους.

Composita sine præpositione.

Δικαιοπράττειν, justè agere, æquum facere. Cujus contrarium est, ἀδικεῖν.

Composita ex Πρᾶγμα.

Ἀλλοτριοπράγμων, ardelionis instar alienis rebus magis quàm suis intentus.

Ἀλλοτριοπραγμοσύνη, ἡ, ardelionis vitium, quo rebus alienis quàm suis magis est intentus. Plat. de rep. l. 4.

Ἀλλοτριοπραγμονῶ, sum ἀλλοτριοπράγμων.

Ἀπράγμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, negotiis vacuus, quietus: aut, à negotiis abhorrens, iners. Thuc. lib. 2. Apud Xenoph. ἀπράγμων ἀπόλαυσις, quæ nullo negotio et facilè comparari potest. Item qui placidis est moribus, et negotium aliis non exhibet. Exponitur etiam, qui lites non amat, apud Dem. Item fugitans litium: apud Aristoph. in Vesp.

Ἀπραγμόνως, facilè aliquid agendo, nulloque negotio. Lucian. in Som. [Xenoph. Hist. Gr. lib. 6. cap. 4. §. 27. τὴν δ' ἄλλην Φωκίδα διῆλθεν ἀπραγμόνως. De Lacedæm. Rep. cap. 2. §. 7. Ὡς δὲ μὴ ὑπὸ λιμοῦ ἄγαν αὖ πιέζοιντο, ἀπραγμόνως μὲν αὐτοῖς οὐκ ἔδωκε λαμβάνειν ὧν ἂν δέωνται, κλέπτειν δ' ἐφῆκεν &c.]

Ἀπραγμοσύνη, vacatio negotiorum, vel vacatio à negotiis: quies seu tranquillitas ejus qui vacuus est negotiis. Dicitur et de iis qui alieni sunt et abhorrent à negotiis: Thuc. lib. 1. † Aristoph. Nub. 1003. V. ibi Scholiast. et Suidas in hoc verbo.†

Ἀπραγμάτευτος, ὁ καὶ ἡ, circa quem studium adhibitum non fuit, cui labor impensus non fuit. [Ἀπραγμάτευτον significat quod non magno labore paratum est; quo sensu vocabulum illud capitur a Greg. Nazienz. Orat. 20. pag. 320. ult. —— In exemplo vero, quod Suidas hic subjungit, aliam habet significationem. Kust. Polyb. Hist. lib. 4. διὰ τὸ τήν τε χώραν τὴν πέριξ αὐτοῦ στενὴν εἶναι καὶ δυσέμβολον, τό, τε χωρίον ἀπραγμάτευτον καὶ δυσπρόσοδον.]

Δικαιοπραγμοσύνη, justitia, justitiæ operatio, juris actio.

Δυσπραγμάτευτος, difficulter tractabilis, cum quo rem habere difficile est: difficilis, morosus: ut, δυσπραγμάτευτος λαός, Plut.

Ἰδιοπράγμων, propria negotia curans, non aliena, Laërt. in Timone.

Κακοπράγμων, qui malas res agit, qui se improbè gerit in aliquo negotio. [Xenoph. Hist. Græc. lib. 5. cap. 2. §. 26. Ὁ δὲ ἀντιλέγειν μὲν πρὸς πάντα ταῦτα. οὐ μέν τοι ἐνεδεῖ γε τὸ μὴ οὐ μεγαλοπράγμων τε καὶ κακοπράγμων εἶναι.]

Κακοπραγμοσύνη, nequitia, improbitas. Polyb. [lib. 4. Demosth. c. Aristog.]

Κακοπραγμονέω, ῶ, improbè ago, improba molior, seu res malas: malè cogito. Polyb. l. 3. ἤρξαντο κακοπραγμονεῖν. Plut. in lib. an seni capess. resp. ἐκτρίψαι τοὺς κακοπραγμονοῦντας.

Μεγαλοπράγμων, magnarum rerum inceptator et susceptor. Plut.

Μεγαλοπραγμοσύνη, rerum magnarum inceptatio: animus ad inceptandas res magnas promptus. [Xenoph. Græc. Hist. l.b. 5. οὐ μέν τοι ἐνεδεῖ γε τὸ μὴ οὐ μεγαλοπράγμων τε καὶ κακοπράγμων εἶναι.]

Μισοπράγμων, qui negotia odit, qui non libenter negotiis se implicat.

Μονοπραγματέω, ῶ, uni duntaxat rei seu uni negotio vaco, unicam rem tracto. Aristot. Pol. 4.

Πολυπράγμων, (q. d. qui est multorum negotiorum,) ardelio: multa negotia curans: multis negotiis se implicans: curiosus. Aristot.

Πολυπραγμοσύνη, solicitudo de multis negotiis, et quidem nihil ad nos pertinentibus: curiositas ardelionis. Plat. et Plut. [Thucyd. Hist. lib. 6. Vide Notam. Multarum rerum studium πολυπραγμοσύνην appello, &c. Polyb. Hist. lib. 2. Plat. de Rep. Ἡ τῶν τριῶν ὄντων γενῶν πολυπραγμοσύνη, καὶ μεταβολὴ εἰς ἄλληλα, μεγίστη τε βλάβη τῇ πόλει, καὶ ὀρθότατ' ἂν προσαγορεύοιτο κακουργία.]

Πολυπραγμονῶ, multis negotiis me implico, iisque nihil ad me pertinentibus, ardelionem ago. Plato de rep. l. 4. τὸ αὑτοῦ πράττειν, καὶ μὴ πολυπραγμονεῖν δικαιοσύνη ἐστί. † Xen. Pæd. p. 230. b.† Ponitur et pro συκοφαντεῖν, apud Aristoph. in Pluto. Εὐεργετεῖν σε, ἔστι τὸ πολυπραγμονεῖν. Item, in bonam partem, diligenter inquiro, curiosè perscrutor. Plato in Apol. Ὡς μὲν ταῦτα συμβαλλόμενος σκοπεῖν καὶ πολυπραγμονεῖν. Idem de leg. πολυπραγμονεῖν τὰς αἰτίας ἐρευνῶντας. Dicitur et, πολυπραγμονεῖν περί τινος, à Plat. et πολυπραγμονεῖν εἴς τι, à Paus.

Πολυπραγμονεῖσθαι, curiosè inquiri. Plut. in polit. præc. ¶ Dicitur et πολυπραγμονεῖσθαι is, cui negotium exhibetur, qui molestia afficitur ab ardelione. apud Jul. Aug.

Πολυπραγματέω, ῶ, multis rebus vaco, multas res tracto. Aristot. pol. 4.

Φιλοπράγμων, qui libenter variis negotiis se implicat, qui sibi et aliis libenter exhibet negotia.

Φιλοπραγμοσύνη, amor facessendi negotium aliis: amor et voluptas litigandi: apud Demosth. [Olynth. 1. In Philipp. Adv. Midiam. τὴν βίαν καὶ τὴν φιλοπραγμοσύνην ὁρῶντας τὴν τούτου, &c. Adv. Bœotum. Plat. de Rep. Aristot. Topic. καὶ ἀντὶ τῆς πολυπραγμοσύνης, τὴν φιλοπραγμοσύνην.]

Φιλοπραγμόνως, more eorum qui se libenter implicant negotiis: vel, cum desiderio facessendi negotium.

Φιλοπραγμονέστερον, cum majore desiderio facessendi negotium. Exponitur etiam, diligentius.

Composita ex πρᾶξις: itidem sine præpositione.

Ἀπραξία, ἡ, cessatio à rebus agendis: otium. Exponitur etiam, inertia. Ponitur et pro justitio: apud Plut. in Sylla.

Δυσπραξία, infelicitas in rebus agendis seu gerendis. Et generaliter, infelicitas, sors dura seu aspera, res adversæ. Soph. in Ajace. (Æsch. Eum. 772.)

Εὐπραξία, felicitas in rebus gerendis, sors prospera, res secundæ. Aristot. in eth. 8. et Herodot. [lib. 8. Soph. Œd. Col. 1623. κἀπ' εὐπραξίᾳ μέμνησθέ μου θανόντος εὐτυχεῖς ἀεί. Pind. Olymp. H. 17. Πολλαὶ δ' ὁδοὶ σὺν θεοῖς εὐπραγίας. Schol. εἰς τὸ εὐπράσσειν. Demosth. Olynth. 2. αἱ γὰρ εὐπραξίαι δειναὶ συγκρύψαι καὶ συσκιάσαι τὰ τοιαῦτα ὀνείδη. Xenoph. Græc. Hist. lib. 4. καὶ γὰρ τὸ μὲν ἐν ταῖς εὐπραξίαις πιστοὺς φαίνεσθαι, οὐδὲν θαυμαστόν· ὅταν δέ τινες ἐν συμφοραῖς γενομένοις φίλοις βέβαιοι φανῶσι, τοῦτ' εἰς τὸν ἅπαντα χρόνον μνημονεύεται.]

(Εὔπραξις, εὐπραγία. Æsch. Ag. 263.)

Πρωτοπραξία, prima exactio: seu quod primùm exigitur.

Composita ex πρακτὸς, itidem sine præpositione.

Ἄπρακτος, infectus, non factus. Xen. ὅπως μὴ τὰ τῆς πόλεως ἄπρακτα γίγνηται. † ἄπρηκτος. Apollon. Arg. 1. 246.† ¶ Item, inultus, impunitus. Ut apud Suid. ταῦτα μὲν οὐχ οἷά τε ἄπρακτα γενέσθαι. ¶ Item activè, qui nihil effecit. Sic dicuntur legati Romanorum dimitti ἄπρακτοι, i. re infecta, apud Herodian. l. 6. et apud Thuc. et Plut. Item qui nihil efficere potest, inefficax: ut, rutæ dicitur τὰ θανάσιμα καθιστάναι ἄπρακτα, apud Diosc. l. 3. c. 52. ¶ Ἄπρακτοι ἡμέραι, dies festi, in quibus à labore abstinent homines: Plut. (Theoc. ις'. 12.)

Ἀπράκτως, re infecta, negotio infecto. Item, irritè, sine profectu.

Ἀπρακτέω, ῶ, nihil proficio. Item, non impetro quod peto: ut, παρὰ ἀνθρώπων ἀπρακτεῖν, apud Xen. pæd. 1. Item nihil ago, otiosus sum. Aristot. eth. 1. c. 5.

Ἀργυροπράκται, οἱ, nummularii, ab exigendis pecuniis dicti: in Pand. Græc.

Ἀργυροπρακτικὸς, ή, όν, ad argentum elaborandum faciens.

Ἀργυροπρακτικὴ, (τέχνη,) argentaria.

Ἀργυροπρακτικὰ ἐργαστήρια, argentariæ officinæ: argentariæ, Plauto.

(δημόπρακτος. Æsch. Suppl. 949.)

Δύσπρακτος, factu difficilis.

Εὔπρακτος, factu facilis. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 2. συμβουλεύω ὑμῖν μετρίως ἀποκρίνασθαι, ἵνα μοι εὐπρακτότερον ᾖ, ἐάν τι δύνωμαι ἀγαθὸν ὑμῖν παρ' αὐτοῦ διαπράξασθαι.]

Composita ex πρᾶγος, seu ex præt. med. πέπραγα, itidem sine præpositione.

[Ἀπραγία. Polyb. Hist. lib. 3. cap. 103. διὰ τὸ δοκεῖν τὸν πρὸ τούτου χρόνον, τὴν ἀπραγίαν καὶ κατάπληξιν τῶν στρατιωτῶν, μὴ παρὰ τὴν τῶν ὑποταττομένων ἀποδειλίασιν, ἀλλὰ παρὰ τὴν τοῦ προεστῶτος εὐλάβειαν γεγονέναι.]

Ἀλλοτριοπραγία, ἡ, aliorum negotiorum gestio. Areop.

Ἀλλοτριοπραγέω, ῶ, f. ήσω, alienas res ago, aliena negotia curo. alterius ago negotium. Dionys. Areop. Item res novas molior, descisco, fide decedo. Polyb. lib. 5. Inimicum capio consilium. ἐχθρῶς βουλεύομαι.

Αὐτοπραγία, ἡ, per se et pro suo arbitrio facere. Ut apud Diog. Laërt. in Stoicis dogmat. ἐλευθερία, ἐστὶν ἐξουσία αὐτοπραγίας· δουλεία, στέρησις αὐτοπραγίας. Cic. exp. quid est enim libertas? potestas vivendi ut velis. servitus? obedientia fracti animi et abjecti, et arbitrio carentis suo.

Δικαιοπραγία, ας, ἡ, actio ex æquo et bono, actio justa.

Δικαιοπραγέω, ῶ, justè ago, ex bono et æquo ago. Aristot. ethic. 10.

Δικαιοπράγημα, τὸ, justè factum. Aristot. ethic. lib. 5. c. 7.

Ἀδικοπραγία, injusta actio. Poll. l. 8. c. 1.

Ἀδικοπραγέω, (decomp.) iniquè vel injustè ago. Plutarch. in præc. de sanit.

Δυσπραγία, idem quod δυσπραξία.

Δυσπραγέω, infeliciter res gero: et generaliter, infelix sum, adversa fortuna utor. Plut. (Æsch. Ag. 799.)

Δυσπραγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, infelix.

Δυσπραγέστερος, infelicior.

Εὐπραγὴς, felix. Et comparat. Εὐπραγέστερος, felicior.

Εὐπραγία, idem quod εὐπραξία. apud Thuc. Plut. Herodian.

Εὐπραγέω, feliciter res gero, felix sum in rebus gerendis. Thucyd. πόλιν εὐπραγοῦσαν opponit τῇ σφαλλομένῃ.

Ἰδιοπραγία, q. d. ipsa actio curandi propria negotia, non aliena. Apud Plat. de leg. exponitur privata commoditas.

Ἰδιοπραγέω, mea negotia curo, non aliena.

Καινοπραγία, rerum novarum designatio. Plut. in Pericle.

Κακοπραγία, idem quod δυσπραγία. Aristot. Rhet. lib. 2. [Thucyd. Hist. lib. 3. κακοπραγίαν, ὡς εἰπεῖν, ῥᾷον ἀπωθοῦνται, ἢ εὐδαιμονίαν διασώζονται. Hunc locum citat Tho. Magist. in Nom. Attic. Eclog. pag. 44. in Voce Διασώζομαι.]

Κακοπραγῶ, idem quod δυσπραγῶ. [Thucyd. Hist. lib. 2. οὐ γὰρ οἱ κακοπραγοῦντες δικαιότερον ἀφειδοῖεν ἂν τοῦ βίου, &c.] Apud Galen. ad Glauc. ἐπὶ σπληνὶ κακοπραγοῦντι, exp. malè affecto.

Κοινοπραγία, conspiratio. Polyb. l. 2.

Κοινοπραγέω, communiter aliquid ago: auxiliatorem et consortem me præbeo. Polyb. l. 5. ὡς οὐ λανθάνει κοινοπραγῶν Πτολεμαίῳ.

Οἰκειοπραγία, administratio suorum negotiorum, non alienorum. [Plat. de Rep.]

Οἰκειοπραγέω, privata negotio ago, non publica.

ΠΡΕΜΝΟΝ, ου, τὸ, stipes, stirps, στέλεχος. Hesych. (Theoc. α'. 22.) Exponitur etiam, truncus, caudex. Apoll. Argon. l. 2. τάμνεν πρέμνον δρυός. Apud Diosc. l. 2. c. 143. τὸ μεταξὺ τοῦ φλοιοῦ καὶ τοῦ πρέμνου ὑμενῶδες, liber qui cortici et ligno intercedit. ¶ Item pro fundamento: ut, πρέμνον τῆς ἑστίας. apud Hesych. exp. τῆς οἰκίας θεμέλιος. Metaphoricè apud Aristoph. in Avib. Ἔχοντε πρέμνον πράγματος πελωρίου. ¶ Item extremitas albi oculorum. Pollux.

Πρέμνος, ὁ, idem. Constantin. Manass. καὶ τῶν φυτῶν ἐκτέμνων τὰς ῥίζας καὶ τοὺς πρέμνους.

Πρεμνίον, τὸ, parvus stipes. Hesych.

Πρεμνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, stipiti similis. Theophr. de caus. pl. lib. 1. c. 3. ¶ Et, τὸ πρεμνῶδες in plantis dicitur quod stipitis vice est: ut apud eundem hist. pl. l. 4. c. 11.

Πρεμνίζω, unà cum suo stipite et radice evello: unà cum stipite suo amputo. Pollux. l. 7. c. 3.

Πρεμνίζομαι, unà cum stipite succidor seu extirpor: Demosth. τὰς ἐλαίας πρεμνιζομένας.

Composita.

Ἀπόπρεμνα φυτευτήρια, plantæ, particulâ stipitis suffultæ. Theophr. hist. pl. l. 2. c. 7.

Αὐτόπρεμνος, per se radicatus, nativus, sua sponte proveniens, Hes. Metaphoricè apud Aristoph. in Ran. αὐτοπρέμνοις τοῖς λόγοισιν ἐμπεσόντα quod Suid. exp. αὐτορρίζοις, συρρίζοις, ἢ μεγάλοις. (Æsch. Eum. 404.)

Ἐκπρεμνίζω, stipitem excido, extirpo. Demosth. πρὸς Μακάρτ. ἐξεπρέμνισαν αὐτοὶ τὰς ἐλαίας.

Εὔπρεμνος, pulchrum habens stipitem. Hesych. Pro quo poëtæ dicunt, ἠΰπρεμνος.

Κατάπρεμνος, idem exp. κατάκλαδος. (Sic inepti Lexicographi novitium lectorem ludificantur, dum ignotum per aliud ignotum explicant, quod in ordine suo neglexerunt.)

Πολύπρεμνος, multos habens stipites seu truncos. [Apoll. Rhod. Arg. iv. 161.]

Ὑπόπρεμνος, habens aliquid stipitis. Theophr. hist. pl. l. 2.

ΠΡΕΠΩ, decorus sum, conspicuus sum. Item excello. Il. μ'. ὁ δ' ἔπρεπε καὶ διὰ πάντων. Eurip. πρέπω ἐσθῆτι καὶ κόσμῳ, veste et cultu corporis decorus sum. (V. Æsch. Pers. 239. ὡς ὁ φροντὶς ἀγγέλων πρέπει, i. e. διαπρεπῶς σημαίνει. Ag. 30. 329. 441. 1231. Ch. 10. Eum. 1034. Suppl. 727. πρέπων ἔφυς, dignus es. Soph. Œdip. Tyr. 9.) ¶ Πρέπει, decorum est, decet, convenit, dignum est. Plat. in Charm. πρέπει τοιοῦτον αὐτὸν εἶναι. † Cum εἰς. Sic Xen. Pæd. l. 2. p. 43. c.† ¶ Et, ὁ πρέπων, decorus, decens, conveolens, dignus. Chrysost. βίος τῇ τοῦ Θεοῦ λατρείᾳ πρέπων, Plutarch. de aud. Poët. αὐτοῖς δὲ καὶ πρέποντα τοῖς αἰσχροῖς τὰ αἰσχρά. Item, τὸ πρέπον, quod decet et convenit, decorum cujusque rei. Plat. de leg. κατὰ τὸ πρέπον αὐτῶν ἑκάστῳ. Exponitur etiam, ἥμενον, ab Hesych. Interdum et πρέπον, pro πρεπόντως, dici Attica dialecto, annotatur.

Πρεπόντως, decenter. [Pind. Olymp. Od. Γ. 16. Æschyl. Ag. 697. Aristoph. Av. 564. προσθύεσθαι δὲ πρεπόντως τοῖσι θεοῖσι τῶν ὀρνίθων, ὃ ἂν ἁρμόζῃ καθ' ἕκαστον. Isocrat. c. Sophist.]

Πρεπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, decens, decorus. Aristoph. in Pluto, πρεπῶδές ἐστι τῷ [illegible].

Πρεπὶς, Hesych. exp. ἱμάντας.

Πρεπτὰ, eidem sunt φαντάσματα, εἴδη.

(Πρεπτός. Æsch. Eum. 917.)

Πρέπον, τὸ, vaticinium, oraculum. Suid. Pro θεοπρόπιον.

Composita.

Ἀγαθοπρεπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, beneficus, benignus, qualem esse decet inter bonos.

Ἀγαθόπρεπτος, idem. Areop.

Ἀγαθοπρεπῶς, benignè: ut bonum decet. Areop.

Ἀνθρωποπρεπὴς, homini conveniens, hominem decens.

Ἀνθρωποπρεπῶς, humanæ naturæ convenienter. Damasc.

Ἀξιοπρεπὴς, dignus, decorus. Xen. in symp. ¶ Τὸ ἀξιοπρεπὲς, et ἡ ἀξιοπρέπεια, dignitas: dignitas oris.

Ἀπρεπὴς, indecens, indecorus. Thuc. l. 2. Herodian. l. 3. et 5.

Ἀπρεπέως, et Ἀπρεπῶς, indecorè, indecenter, contra decorum. Herodian. lib. 3.

Ἀπρέπεια, ἡ, (q. d. indecentia,) status indecorus, sine decoro, vel et contra decorum. Plat. Ep. 7.

Ἀριπρεπὴς, valde decorus, decore insignis. Il. ζ. ψ'. θ'. &c. Exponitur et, præclarus, magnificus.

Ἀριπρεπέως, et ἀριπρεπῶς, magno cum decore, admodum decenter.

Ἀριπρέπεια, ἡ, eximium decus: alii exp. decor, quo quis clarus efficitur; claritas.

Αὐλοπρεπὴς, aulæ conveniens.

Αὐτοπρεπὴς, se ipsum decens, sibi ipsi conveniens. Hom. hymn. in Mercur.

Βαρυπρεπὴς, idem cum ἀριπρεπής. Exponitur et, sumptuosus. Suid.

Γυναικοπρεπὴς, mulieres decens. Xen. et Plut.

Γυναικοπρεπῶς, ita ut mulieres decet.

Διαπρέπω, decorus sum et excello inter alios. κάλλιστα περί τι καὶ πρεπόντως λέγω. Eurip. in Alcest. Ἦ τ' ἄρα πάντων διαπρέπεις ἀψυχίᾳ, animi timiditate inter omnes excellis. Plutarch. in Erot. κἄν τις κάλλει διαπρέπουσα. Theodoret. hist. eccles. lib. 2. ἀνὴρ ἐν τοῖς εὐσεβείας διαπρέψας ἀγῶσι. Cum dat. person. διαπρέπει τοῖς ἄλλοις, alios eleganti vitâ excellit. (Διαπρέπων κακῷ. V. Æschyl. Pers. 101.) ¶ Exponitur et activè, καλλωπίζω. Ut apud Plat. in Gorg. φύσιν ψυχῆς ὧδε γενναίαν μειρακιώδει τινὶ διαπρέπεις μορφώματι.

Διαπρεπὴς, decorus et insignis inter alios, eximius, excellens. ut, διαπρεπὴς εὐψυχία, apud Eurip. in supplic. et διαπρεπὴς ἀρετὴ, Thuc. lib. 2.

Διαπρεπῶς, decorè, eximiè, magnificè.

Διαπρέπεια, magnificentia.

Δουλοπρεπὴς, servos decens, servilis. Plat. Athen. Luc.

Δουλοπρέπεια, servilitas, ita ut servos decet. Pollux. ex Theopomp.

Δυσπρεπὴς, indecorus, turpis. Hesych.

Ἐκπρέπω, idem cum διαπρέπω. Eurip. in Heraclid. Ἀλλ' ὦ μέγιστον ἐκπρέπουσ' εὐψυχίᾳ Πασῶν γυναικῶν ἴσθι τιμιωτάτη.

Ἐκπρεπὴς, idem cum διαπρεπής. Il. β'. Plut. in Sol. ¶ Item excedens τὸ πρέπον, indignus: Thuc. l. 3. (V. Æschyl. Pers. 184. 442.)

Ἐκπρεπῶς, idem cum διαπρεπῶς. Hesych.

Ἐλευθεροπρεπὴς, liberum hominem decens, liberalis. [Plat. Alcibiad. Ἐλευθεροπρεπὴς δὲ ἡ ἀρετή.]

Ἐλευθεροπρεπῶς, ut liberum hominem decet, liberaliter. [Plat. Alcib.]

Ἐμπρέπω, decorus et præstans sum inter. Aristoph. † Neb. 605.† Βάκχαις Δελφίσιν ἐμπρέπων. ¶ Item, sum decori, ornamento. sum ornamentum. cum decore convenio. Plut. in Alcib. τῇ φωνῇ καὶ τὴν τραυλότητα ἐμπρέψαι λέγουσι, voci balbutiem quoque decus et gratiam attulisse. (Æsch. Ag. 6.)

Ἔμπρεπτος, decorus, conveniens. Hesych.

Ἐπιπρέπω, decorus sum in, vel super. Luc. ὁ ὀφθαλμὸς ἐπιπρέπει τῷ μετώπῳ.

Ἐπιπρεπὴς, decorus, eximius. ¶ Et, τὸ ἐπιπρεπὲς, decens. Luc.

Ἐπιπρέπεια, idem quod τὸ ἐπιπρεπές. Aristot. ¶ Ἐπιπρέπειαι, αἱ, decoræ vestes: apud Suid.

Εὐπρεπὴς, decore eximius, prædecorus. Xen. εὐπρεπὴς γυνὴ ἰδεῖν. Herodian. l. 1. κάλλει τῶν καθ' αὐτὸν ἀνθρώπων εὐπρεπέστατος. Εὐπρεπὴς τράπεζα, mensa magnificis et opiparis epulis instructa. (Æsch. Pers. 835. Eurip. Phœniss. 161.) ¶ Interdum exp. speciosus, πιθανός. Et, τὸ εὐπρεπὲς, decorum, τὸ πρέπον. Τὸ εὐπρεπὲς τοῦ λόγου, apposita ad persuadendum oratio. Τὸ εὐπρεπὲς τῆς δίκης, i. ὁ δίκαιος τῆς δίκης, sive ἀλήθεια. Apud eund. Herodian. l. 1.

(Εὔπρεπτος. Æsch. Suppl. 729.)

Εὐπρεπῶς, perdecorè, decorè, eleganter. Item speciosè, speciosa prætexta. Thuc. l. 4. et 6. (Æsch. Ag. 625.)

Εὐπρέπεια, ἡ, decor eximius, decora species, decora forma. Plut. in Erot. Item species seu speciositas. Plat. Thuc. l. 3. (Æsch. Ag. 1438.)

Θεοπρεπὴς, divinum quid præ se ferens. Plut. ad princ. Ind. Nazianz. in Oratione, θεοπρεπεστέρας φωνὰς dicit voces Deo magis quàm homini convenientes. ¶ Τὸ θεοπρεπὲς, divinum decus, divina majestas. Philo de vita M. lib. 2.

Θεοπρεπῶς, ita ut Deo dignum est, divinè. Luc. Naz.

Θεοπρόπος, ὁ καὶ ἡ, idem cum θεοπρεπής, in Epigr. ¶ Item vates divinus, ὁ τὰ θεῷ πρέποντα λέγων, inquit Eust. Iliad. μ'. et ν'. ¶ Item qui vadit ad oraculum petendum, qui oraculum consulit. Herodot. lib. 1. Plut. in Fab. (Soph. Tr. 835. Æschyl. Pr. 660.)

Θεοπροπία, ἡ, et θεοπρόπιον, τὸ, oraculum, vaticinium. Il. α'. et ά. † Apollon. Arg. 1. 209.†

Θεοπροπέω, oracula expono, vaticinor. Il. α'. Καὶ νῦν ἐν Δαναοῖσι θεοπροπέων ἀγορεύεις.

Ἱεροπρεπὴς, talis qualem decet esse eum qui sacer est, sanctitatem seu sanctimoniam decens. Polyb. Luc.

Ἱεροπρεπῶς, ut decet sanctum seu sanctimoniam: ut convenit rei sacræ: sacro quodam modo. Hesych.

Καινοπρεπὴς, novitatem decentem habens. Hermog.

Κομψοπρεπὴς, qui decet τοὺς κομψοὺς, festivus, lepidus, elegans: ut, κομψοπρεπὴς μοῦσα, Aristoph. in Nub. † 1076.†

Κτηνοπρεπὴς, jumentis potiùs seu brutis conveniens, quàm homini. Areth.

Μεγαλοπρεπὴς, magnum virum decens, magnificus. Aristot. Rhet. 2. Plut. symp. 2. Isocr. ad Demon. † Comparat. apud Xen. Pæd. 1. 6. 13. Superlat. 2. 37. a.†

Μεγαλοπρεπῶς, magnificè. Xen. Pæd. 6.

Μεγαλοπρέπεια, ἡ, magnificentia. Aristot. Rhet. 1. et Eth. 4. c. 2.

Μεταπρέπω, idem quod διαπρέπω, decorus sum inter. Il. β'. ἥρωσι μεταπρέπω. (86. Theoc. xl. 131.) Hesiod. in Theog. †92.† μετὰ δὲ πρέπει ἀγρομένοισι. Sic et Apoll. Arg. 2. μετέπρεπεν ἠϊθέοισιν Εἶδός τ' ἠδὲ βίην. † καὶ (πράγμασι) aliqua in re. Hesiod. Th. 377.†

Μικροπρεπὴς, viles abjectosque homines decens; vilis, sordidus, illiberalis. Synes. ep. 143. τὸ δὲ καὶ γράφειν περὶ τούτων, μικροπρεπὲς δοκεῖ. Item illiberalis, alio significatu. Plut. de educ. lib. ὁ μὲν ἄπειρος καὶ ἀδαὴς τῶν ἄλλων, ζῳώδης καὶ μικροπρεπής ἐστι.

Μικροπρεπῶς, illiberaliter, sordidè, ut solent abjecti homines. Poll.

Μικροπρέπεια, illiberalitas, sordes, indecora parsimonia. Aristot. Rhet. 1.

Μικροπρεπεύομαι, sum μικροπρεπὴς, sum vilis abjectique animi, vel indecorè parcus. Synes. ep. 138. Dicitur et σμικροπρεπὴς, et σμικροπρέπεια.

Μιλτοπρεπὴς, miniaceo, seu rubeo colore decorus, i. rubens. Eust.

Νεοπρεπὴς, juvenes decens, juvenilis. Item juvenilis, non maturus. Plutarch. in Gracch. Apud Plat. de leg. exp. etiam juvenili decore insignis.

(Ὁμοιοπρεπής. Æsch. Ag. 802.)

(Πάμπρεπτος. παμπρέπτοις ἐν ἕδραισι. i. e. τοῖς βασιλείοις. Æsch. Ag. 119.)

Σεμνοπρεπὴς, gravem virum decens. Item gravi eximiaque gravitate præditus. ¶ Τὸ σεμνοπρεπὲς, et ἡ σεμνοπρέπεια, gravitas decora, vel dignitas oris. Exponitur et simpliciter, dignitas, apud Synes.

Σεμνοπρεπῶς, cum dignitate: item graviter, decorè. Herodian.

(Συμπρεπής. Æsch. S. c. Th. 13.) [Suppl. 467.]

ΠΡΕΣΒΥΣ, εος, et Atticè, εως, ὁ, senex. † Minus τοῦ γέροντος, ab anno quinquagesimo secundo ad annum 64. Tzetz. ad Hesiod. Asp. 221.† Eurip. in Iphig. Aul. Ὦ πρέσβυ, δόμων τῶνδε πάροιθεν στεῖχε. Apud Etymol. Πρέσβυς, ἀντὶ γεραιός. Fœm. πρέσβεια, anus, senex fœmina, vetula. Pro quo per syncopen dicitur πρέσβα, teste Etymol. ut Il. ε'. et θ'. Ἥρη, πρέσβα θεὰ, θυγάτηρ μεγάλοιο Κρόνοιο. Pro eodem πρέσβεια dicitur et πρέσβειρα. ut, πρέσβειρα [illegible], apud eundem Hom. ¶ Πρέσβεις etiam dicuntur principes, sacerdotes, qui Hebræis cohanim, i. ministri, διάκονοι καὶ παῖδες βασιλέως, regi à latere, subditi regis magnates, quibus is honor exhibetur qui senibus exhiberi solet, teste Hes. Pro senatore etiam sumitur, in Epigr. ¶ Item πρέσβυς, avis nomen, quæ et τρόχιλος. Aristot. hist. an. l. 9. c. 11. ¶ Item πρέσβυς, legatus. Aristoph. in Acharn. ἐκκόψει γε Κόραξ πατάξας τὸν γε τοῦ πρέσβεως. Frequentiùs usurpatur numerus plur. πρέσβεις. Isocr. ad Philipp. πρέσβεις πέμπειν πρὸς οὓς ἂν βούλοιο, καὶ δέχεσθαι παρ' ὧν ἄν σοι δοκῇ. Sic et apud Xen. † Pæd. l. 2. 44. c.† Plut. Dem. &c. Orta autem hæc significatio ex prima videtur, quòd olim senibus legationes mandarentur. (Æsch. Ag. 192. 215. Eurip. Med. 53. Soph. Œdip. Tyr. 825. 1033.) ¶ Πρέσβεις exp. etiam, mediatores, intercessores: Hesych. ¶ Scribitur et πρέσγυς apud Suid. et Etymol. ☞ Quæ scriptura ad etymon accedit, quo πρέσγυς ἀπὸ τοῦ πρόσω βεβηκέναι dictum esse, tradit Etymol. vel παρὰ τὸ [illegible] ἐς τέλος βίου, ut alii quidam grammat. docent. Sunt et, qui, παρὰ τὸ προβεβηκέναι τῶν ἄλλων τοῖς χρόνοις πρέσβυν appellatum esse, velint.

(Πρέσβος. V. Æschyl. Pers. 625. Ag. 864. 1408.)

Derivata à πρέσβυς, senex.

Πρεσβύτερος, ὁ, (comparativ.) senior, ætate provectior, natu major. (Soph. Œdip. Tyr. 1579.) Xen. Hellen. 4. Aristoph. in Ran. † πρεσβύτεροι, prisci: idem quod πρότεροι, Neb. 956.† Aristot. rhet. 2. ¶ Item, vetustior, antiquior, magis priscus. Plat. in Publ. ¶ Πρεσβύτερον, antiquius, i. potius, pretiosius. Ut apud Plat. in symp. ἐμοὶ μὲν γὰρ οὐδέν ἐστι πρεσβύτερον τοῦ ὡς ὅτι βέλτιστον ἐμὲ γενέσθαι. ¶ Πρεσβύτεροι, apostolis iidem qui et ἐπίσκοποι, 1 Tim. 5. et alibi. Specialiter dicuntur seniores qui ecclesiæ suæ præsunt: quorum alii politiam ecclesiasticam administrabant, aliis interdum doctrinæ verbi cura incumbebat. ¶ Οἱ εἴκοσι καὶ τέσσαρες πρεσβύτεροι ἐν ἀποκαλύψει, erant elementa alphabeti cujusque linguæ ac nationis, quando salvificus spiritus patris cœlestis, in verbo definito prophetarum et apostolorum, propter Jesu Christi sanguinem ac merita, per auditionem publicam et absolutam, sese πάσῃ τῇ κτίσει revelabit. apud Joan. evangelist. in Apocal. non semel.

Πρεσβυτέρως, ut, πρεσβυτέρως τετιμῆσθαί τινα, antiquiorem habuisse, antiquiore cura honorem alicui habuisse. Plat. de rep. l. 8.

Πρεσβυτέριον, τὸ, cœtus presbyterorum, presbyterium. 1 Timoth. 4. Act. 20. ¶ Exponitur et, honor senectutis: Daniel. c. 1.

Συμπρεσβύτερος, (comp.) qui et ipse presbyter est, 1 ep. Pet. c. 5.

Πρεσβύτατος, (superl.) maximus natu. Hesiod. in Asp. † et Theog. 234.† Athen. lib. 10. ¶ Item antiquissimus, Plut. in sympos. Phil. de vita M. l. 4. ¶ Item antiquissimus, i. potissimus. Plut. de educ. lib.

Πρεσβύτης, ου, ὁ, idem cum πρέσβυς. Aristoph. in Nub. † 357.† Xen. in symp.

Πρεσβῦτις, ιδος, ἡ, idem cum πρέσβειρα. Æschin. in Ctesiph.

Πρεσβυτικὸς, senilis. ut, πρεσβυτικὰ κακὰ, apud Aristoph. in Pluto. Diosc. l. 1. cap. 36. Item antiquus; priscus: ut, πρεσβυτικοὶ θεοὶ, Aristoph. in Plut.

Πρεσβυτικῶς, seniliter, senum more. Greg. Naz.

Πρεσβεύω, senior sum, natu major vel maximus sum. Herodot. in Polymn. τῶν μὲν δὴ προτέρων ἐπρέσβευε Ἀρτοβαζάνης. Plat. in Dion. ἀλλ' ἐκεῖνο πρότερον ἐπέσχε, τηλικοῦτον τὸν πρεσβεύοντα τῆς Διονυσίου γονῆς ἰδεῖν, αὐτῇ βοηθεῖν πρὸς τὸ γένος. ¶ Item, sum in honore et pretio; gravitatem senis præ me fero. Xen. Hell. 7. ἐνθυμούμενος, ὅτι ὥσπερ παρὰ τοῖς Λακεδαιμονίοις ἐν μεγίστοις τῶν πολιτῶν, οὕτω καὶ παρὰ τοῖς ἐναντίοις αὐτῶν πρεσβεύοι. ¶ Potestatem habeo. Soph. in Ajace, Ὀλύμπου τοῦδ' ὁ πρεσβεύων ὁ πατὴρ, moderator olympi. i. ὁ τὰ πρεσβεῖα ἔχων τοῦ &c. ¶ Item honore afficio ut grandævum. Eurip. in Hippol. Τοὺς μὲν σέβοντας τἀμὰ πρεσβεύω κράτη. Synes. ep. 123. μάρτυρα ποιοῦμαι τὸν θεὸν, ὃν ἡ φιλοσοφία πρεσβεύει. (Πρεσβεύω. προτιμάω. Æschyl. Eum. 1. Ch. 486. Soph. Tr. 1062. Diog. Laërt. p. 7.) ¶ Rem verò aliquam πρεσβεύειν dicimus, qua nihil antiquius et potius ducimus. Plat. τὰ πρὸς ἄλλας δίκας πρεσβεύειν πρὸ παντὸς ἰδίου τε καὶ κοινοῦ συμφέροντος. ¶ Item assero aliquid, et constituo. Gregor. de homine, ἡ (ὑπόληψις,) ἐκ τοῦ πατρὸς καὶ ἄλλου ταῦτα προστίθησι, πρεσβεύουσα.

Πρεσβεύομαι, antiquior habeor et honoror. Plat. de leg. l. 9. [Pass. Æschyl. Ag. 1309. Ch. 629. Eum. 21.]

Πρέσβευμα, τὸ, honorarium. [Eurip. Suppl. 173. Πρεσβεύματ' οἱ Δήμητρος εἰς μαντεῖα Ἀλλ' &c.]

Πρεσβεία, ἡ, bonna augustior. Hesych.

Πρεσβεῖον, τὸ, honorarium quod meretur is qui natu maximus est: vel quo aliquis honoratur veluti major natu, aut tempore prior aliqua in re. Plut. in lib. an seni capessenda resp. Demosthen. pro Phorm. Pro eodem Ionicè dicitur πρεσβήϊον, Il. θ'. ¶ Πρεσβεῖα ἔχω τοῦ &c. potestatem accepi.

Πρεσβεὺς, έως, ὁ, idem cum πρέσβυς. et à πρεσβεύω derivatum, sicut ἱερεὺς ab ἱερεύω, inquit Etym. [Aristoph. Acharn. 93.] Hinc plur. nominat. Πρεσβῆες, Ionicè, pro πρεσβεῖς, Hesiod. in Asp. † 245.†

Derivata ex πρέσβυς, legatus.

Πρεσβεύω, legatus eo, legatione fungor, intercessione tracto. Ἐπρέσβευσαν πολλὰς πρεσβείας. Æsch. Πρεσβεύω εἰρήνην, λιτὰς, &c. Πρεσβεύων ἀπὸ Κορίνθου, Corinthiorum legatus, Herodot. Πρεσβεύω εἰς, ἐν, παρὰ τὸν, πρὸς τοὺς, vel ὡς τὸν, et ὑπὲρ τῶν, apud eosdem et alios. † πρεσβεύειν ἔρχεσθαι. Xen. Pæd. l. 65. p. 114. d.† ¶ Dicitur verò, πρεσβεύειν τι, legatum missum esse de re aliqua. ut Isocr. in Paneg. τῶν πρεσβευσάντων ταύτην τὴν εἰρήνην. Apud Philostr. in Heroic. πρεσβεύω τὰς λιτὰς, exp. preces Deo offero, veluti legatione fungens, et interpretem agens. ¶ Exponitur et, deprecor pro alio: apud Greg. in 2. de filio. ¶ Item, cum legatus, i. vicarius, et vicarius imperator et optio in exercitu. Luc. πρεσβεύων τῷ πατρί.

Πρεσβεύομαι, legationem mitto. Thuc. ὡς ἔτι ἔσονται ἐπρεσβεύοντο. Dem. Olynth. 1. πρεσβευομένους ἐφ' ἃ δεῖ. ¶ Item legatus venio. Thuc. lib. 8. τοῖς τε ἐς τὴν Λακεδαίμονα πρεσβευομένοις ἐσήμαινον. ¶ Res verò πρεσβεύεσθαι dicuntur quæ in legatione peraguntur: unde, τὰ πεπρεσβευμένα, negotia in legatione transacta. Demosth.

Πρεσβεία, ἡ, legatio. Plat. ep. 7. Interdum sic dicuntur ipsi legati. ut apud Dem. Philipp. 4. Isocr. de pace. † Xen. Pæd. 2. 56. 6.† Item deprecatio, postulatio, preces. Gregor.

Πρέσβευσις, ἡ, et πρέσβωσις, idem cum πρεσβεία, legatio. Thuc.

Πρεσβευτὴς, οῦ, ὁ, idem cum πρέσβυς. Thuc. l. 7. Dem. pro coron. Item legatus, i. vicarius imperator. Plut. in Pomp.

Composita.

Ἀντιπρεσβεύω, è contrario legatus eo vel mittor. Pollux l. 8.

Ἀντιπρεσβεύομαι, è contrario legatos mitto, vel vicissim. [Thucyd. Hist. lib. 6. § 75. καὶ πυθόμενοι τοὺς Ἀθηναίους ἐς τὴν Καμάριναν —— πρεσβεύεσθαι —— ἀντεπρεσβεύοντο καὶ αὐτοί.]

Ἀποπρεσβεύω, legationis absolutæ rationem refero, τὰ πεπρεσβευμένα ἀπαγγέλλω, Plutarch. in polit. præcept. ἀγγελίην ἀπόφημι, renuncio, depono. Hom. Il. ι.

Διαπρεσβεύω, legatus mittor. unde apud Suid. οἱ φιλόσοφοι οἱ ἐς Περσίδα διαπρεσβευσάμενοι τὸν Ἀμασίδα.

Διαπρεσβεύομαι, legatos mitto. Aristid. διεπρεσβεύσατο πρὸς τοὺς θεοὺς ἡ πόλις.

Διαπρεσβεία, ἡ, legatorum intercessio. pacificatores, internuntii, arbitri, ad id negotium componendum missi. Polyb. l. 5.

Ἐκπρεσβεύω, legatus mittor, seu eo ad. Pollux. l. 8.

Ἐκπρεσβεύομαι, legatum mitto ad. Idem ibid.

(Ἰσόπρεσβυς. Æsch. Ag. 76.)

Παραπρεσβεύω, legationem perperam gero, aliter in legatione ago quàm mandatum est. Æschin. παραπρεσβεύσαντας ταῦτα κατὰ τῆς πόλεως.

Παραπρεσβεύομαι, idem. Dem. in Tim. παραπρεσβεύσαντες εἰς Αἴγυπτον.

Παραπρεσβεία, ἡ, malè gesta legatio: unde oratio Dem. περὶ παραπρεσβείας.

Σύμπρεσβυς, εως, ὁ, legationis collega, qui communi cum alio legatione fungitur. Æschin.

Συμπρεσβεύω, collega et socius sum legationis, communiter legationem obeo. Idem.

Συμπρεσβευτὴς, idem cum σύμπρεσβυς. Aristot. in polit.

ΠΡΗ'ΘΩ, incendo, inflammo. Il. β'. πρῆσαι δὲ πυρὸς δηΐοιο θύρετρα. Sic Il. ι. † Hesiod. Th. 856.† (Soph. Tr. 1216.) ¶ Item, flo, inflo. Hesych.

Πρήθομαι, incendor, &c. ¶ Item inflor: item, dirumpor, crepo. inflationem enim sequitur tumor, tumorem ruptura. Num. cap. 5. πρησθήσεται τὴν κοιλίαν, venter ei inflatus rumpetur.

Πρῆσμα, τὸ, ustio, ambustio. ¶ Item inflatio, tumor. Gal. in lex. Hippocr.

Πρῆσις, εως, ἡ, ustio, adustio, inflammatio. ¶ Item inflatio. Hippocr.

Πρηστὴρ, ῆρος, ὁ, qui incendit et inflammat: ut, πρηστὴρ ἄνεμος, igneus turbo contractis comburens. Hesiod. in Theogn. † 846.† Aristot. de mundo. ‡ follis. Apoll. Arg. iv. 776.‡ ¶ Sic dicitur et serpens quidam, ob inextinctæ sitis ardorem, quem infert morsu. Diosc. lib. 7. c. 14. ¶ Item, exterior gutturis pars faucibus subjecta, quæ in ira inflatur et intumescit. Pollux l. 2.

Πρηστήριος, ὁ, amburens in modum presteris. Exponitur et, fulmineus.

Πρηστικὸς, ὁ, adurendi et inflammandi vim habens. Galen. apud Hippocrat.

Πρῆστις, species marini ceti, quæ dicitur maltha, inquit Suid. Scribitur et πρίστις, apud Aristot.

Πίμπρημι, seu πιμπράω, incendo, comburo. Eurip. in Troad. τί πυρσὸν ἔνδον αἴθεται σέλας; Πιμπρᾶσιν; ἢ τί δρῶσι; Plut. in Alex. πιμπράναι τὰ βασίλεια, καὶ διαφθείρειν. Item metaph. uro. Item inflo. Dicitur et, πιμπρῶ, seu πιπρῶ, pro eodem: apud Eurip. in Ione, πίμπρησι δ' Ἐρεχθεῖδας δόμους. (Æsch. Pers. 812.)

Πίμπραμαι, incendor, inflammor, ardeo. Nic. in Ther. Τῆς μὲν ὀλιζομένης τὰ μὲν ἄθρια πίμπραται ὕλη. Et metaph. uror. Luc. οἱ μαγείρος ἐπὶ τούτοις ἀγανακτῶ καὶ πίμπραμαι. Item activè, inflammo, et inflo. Nic. in Alexiph. (de buprosti:) Ἢ καὶ που δαμάλαις ἐρυγάστορας, ἄλλοτε μόσχους, Πίμπρησι.

Πρημαίνω, spiro, flo: vehementer et furenti impetu spiro. παρὰ τὸ πρῆσαι, teste schol. Aristoph. in Nubib. † 335.† ubi inquit, Πλοκάμους θ' ἑκατογκεφάλα Τυφῶ, πρημαινούσας τε θυέλλας.

Composita.

Ἀναπρήθω, incendo, inflammo, uro. ¶ Item, efflo, exsufflo: unde, δάκρυ' ἀναπρήσας, Il. ι. Et alibi apud Hom. exp. ἐκχέας. Exponitur et, magna copia effundere.

Ἀντιπίμπρημι, vicissim incendo, vicissim uro.

Ἄπρηστος, non incensus aut inflammatus. Hesych.

Βούπρηστις, εως, ἡ, animal ex cantharidum genere, simillimum scarabeo longipedi: sic dictum, quòd in herba à bobus devoratum, eos tacto felle ita inflammet, ut rumpat, teste Nic. in Alexiph. et Plin. l. 30. c. 4. ¶ Est et oleris sylvestris species: de qua Theophr. hist. pl. l. 3. c. 8. et Galen. in lex. Hippocr.

Διαπρήθω, et διαπίμπρημι, penitus inflammo, peruro. unde, διαπεπρῆσθαι, apud Diosc. l. 6. Exponitur et simpliciter, uro seu aduro.

Ἐκπρήθω, idem quod ἀναπρήθω.

Ἔκπρησις, incensio, inflammatio. Hesych.

Ἐμπρήθω, idem quod ἀναπρήθω. Aristoph. in Nub. † 398.† πῶς δῆτ' οὐχὶ Σίμων' ἐνέπρησε; Xenoph. Hellen. lib. 1. τὸ στρατόπεδον ἐμπρήσας, castris incensis. ¶ Item inflo, flatu impleo. Il. α. Ἐν δ' ἄνεμος πρῆσεν μέσον ἱστίον.

Ἐμπρησμὸς, ὁ, incensio, inflammatio. Phil. de mundo. Item incendium. Plat. et Philostr.

Ἔμπρησις, ἡ, idem. Æsch. contra Ctesiph.

Ἐμπρηστὴς, οῦ, ὁ, qui incendit et inflammat: incendiarius.

Ἐμπίμπρημι, seu ἐμπίπρημι idem cum ἐμπρήθω. Aristoph. † Nub. 1486.† ἐμπιπράναι τὴν οἰκίαν. Plat. ἐνέβαλλον καὶ ἐνεπίμπρασαν.

Ἐμπίμπραμαι, incendor, inflammor.

Decomp. Κατεμπρήθω, idem quod ἐμπρήθω. Eur. in Herc. fur. [1151.] Ἢ σάρκα τὴν ἐμὴν κατεμπρήσας πυρὶ Δύσκλειαν, ἣ μένει μ', ἀπώσωμαι βίου;

Συνεμπρήθω, unà cum alio incendo et inflammo. Eurip. in Rheso, [489.] Εἰ δ' αἰσχρὸν ἡγῇ μὴ συνεμπρῆσαι νεῶν Πρύμνας, &c.

Εὔπρηστος, facilis accensu ustuque. Item, inflatu facilis. Hesych. et Suid.

Καταπρήθω, comburo, vel deuro. Unde, καταπρήσας, in Epigr. et apud Suid. κολάζοντος Κύρου ὅτι καταπρησθῇ ζῶν. Exponitur et, incendo. Herodian. τὰ μὲν ἐμφορήσαντες, τὰ δὲ καταπρήσαντες.

Καταπίμπρημι, et Καταπιμπράω, incendo, inflammo: incendio absumo, comburo. Plat. in Cat. κατεπίμπρασαν τὰς οἰκίας.

Καταπίμπραμαι, comburor. Pind.

Κυνοπρῆστις, animal quoddam. Hesych.

Ὑποπρήθω, et ὑποπίμπρημι, succendo, faces subjicio. [Aristoph. Lysistr. 348.] Exponitur et, concremo. Apud Hippocr. epist. ad Demag. καὶ τῆς μὲν αὐτῶν ἔρωτος ἀνάθαλψιν ὑποπιμπράμενον ἀλλοτρίας αἰδοῦς.

ΠΡΗΝΗ'Σ, έος, ὁ καὶ ἡ, pronus, et pronis, e, (quæ ex origine Græca,) in caput propendens. in quo statu sunt antè quàm cadant, qui se præcipites dare volunt. contrarium τοῦ ὕπτιος. Il. φ'. πρηνὴς ἐπὶ γαίῃ κεῖτο. Il. β. Πρηνὴς ἐν κονίῃσι τέτατο. Athen. l. 10. (de vino inebriatis.) ἐπὶ πάντα τὰ μέρη πίπτουσι. καὶ γὰρ ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ καὶ δεξιὰ, καὶ πρηνεῖς καὶ ὕπτιοι. Et, τὰ πρηνῆ τοῦ σώματος, prona corporis partes, Aristot. de gen. an. l. 2. et de part. anim. lib. 4. Exponitur etiam, declivis.

Πρηνόω, procidendo in os, in caput; impellendo pronum. pronè. Non.

Πρηνίζω, f. ίξω, pronum dejicio, pronum præcipito: unde, πρηνιχθεὶς, pronè præcipitatus: in Epigr.

Πρηνισμὸς, ὁ, præcipitatio, dejectio in caput: subversio, eversio. ex orac. Sibyll.

Πρανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem cum πρηνής. Galen. de usu part. lib. 3. οὐδὲν οὐδ' ὕπτιος οὐδεὶς, οὔτε πρανὴς ἐργάζεται. Xenoph. de re equ. μετὰ τὰ πρανῆ ἐλαυνόμενον, per loca declivia. Τὰ πρανῆ idem quod præced. τὰ πρηνῆ. † Sic τὸ πρανὲς καὶ μαλακόν. Xen. Pæd. l. 2. 49. c.†

Πρανὸς, οῦ, ὁ, idem cum πρανής, Hesych.

Πρανίζω, idem cum πρηνίζω. unde πρανιχθέντα, apud eundem. exp. τὰ ἐπὶ στόμα πεσόντα.

Composita.

Ἐπιπρηνὴς, cernuus, in faciem inclinatus. Hesych.

Καταπρηνὴς, et καταπρανὴς, pronus dependens: vel simpliciter, dependens, pronus. Od. ν'. χειρὶ καταπρηνεῖ ἐλάσας.

Προπρηνὴς, pronus, in pronum præceps, propendens. Il. γ'. (218. Προπρηνὴς et ὕπτιος opponuntur.) χ'. ω'.

ΠΡΗΩ'Ν, ῶνος, ὁ, eminentia montis extrorsum, cacumen, vertex: prominens in monte locus. Hesiodus in Asp. † 437.† ὡσεὶ μεγάλου πέτρη πρηῶνος ἰοῦσα. Et in Epigr. ὑπὸ πρηῶνα Μαλείης. ¶ Pro eodem dicitur et πρών. Iliad. ρ'. Αἴαντ' ἰσχανέτην ὥστε πρὼν ἰσχάνει ὕδωρ Ὑλήεις πεδίοιο διαπρύσιον τετυχηκώς. (V. Æschyl. Pers. 132. 881. Ag. 315. Aristoph. R. 678. Soph. Tr. 801.) Dicitur et πρώων, unde plur. πρώονες, Iliad. θ'. et π'.

ΠΡΙ'ΑΜΑΙ, emo. Demosth. pro cor. ὁ ἐωνημένος πωλεῖ τὸν λαβόντα, ἐὰν πρίηται. Od. ξ'. — τίς γάρ σε πρίατο κτεάτεσσιν ἑοῖσι; Xen. Hell. 3. πρίασθαι γὰρ ἔφασαν τὴν χώραν ἅπασαν, παρὰ τῶν τότε ἐχόντων τὴν πόλιν, τριάκοντα ταλάντων. Soph. Οἷα δὲ πριαίμην οὐδενὸς λόγου βροτόν. Item redimo. i. conduco. Demosth. εἰ ὑπάρχει πρίασθαι. † Xen. Pæd. l. 3. p. 69. b. ὠνίων πρίαιτο.† (Aristoph. R. 1261.)

Composita.

Ἀποπρίαμαι, idem cum πρίαμαι. Aristoph. in Ran. (1258.) ἀποπρίω τὴν λήκυθον.

Ἀπρίατος, pretio non redemptus. Iliad. α. δόμεναι ἑλικώπιδα κούρην, Ἀπριάτην.

Ἀπριάτην, (adverbial.) sine emptionis seu redemptionis pretio, gratis. Od. ξ'. — ἐκομίσσατο Φείδων Ἥρως ἀπριάτην.

Ἐκπρίαμαι, eximo. Lysias, τοὺς κινδύνους ἐξεπρίαντο, data pecunia sese discriminibus eximebant. ¶ Exponitur et, pecunia corrumpo. apud eundem, ἐκπριάμενοι τοὺς κατηγόρους, μηδὲν ἔδοξαν ἀδικεῖν.

Ἐκπρίω, ῶ, redimo. Ut in proverb. Salom. ἐκπριοῦ τὸν κτεινόμενον μὴ φείσῃ, redimere mortuum ne cesses.

Συμπρίαμαι, coëmo. Aristot. in polit.

ΠΡΙ'ΑΠΟΣ, et Ionicè πρίηπος, Priapus, Veneris et Liberi patris filius, hortorum custos. ¶ Item membrum virile.

Πριαπίσκος, priapiscus, lignum quoddam in Hippocratis βάθρῳ in modum penis teres et erectum.

Πριαπισκωτὸς μοτὸς, linamentum in veretri arrecti figuram formatum, apud Gal. in Isag.

Πριαπισμὸς, πάθος virilis virgæ, quando citra libidinem arrigitur. Galen.

ΠΡΙ'Ν, priùs, antè, antea. Odyss. ξ'. Ἀλλ' ἐμὲ πρὶν ἀπέπεμψε. Iliad. β'. ὡς πρὶν, ἔχων ἀστεμφέα βουλὴν, habens consilium immotum, ut antea. ¶ Item priusquam, antequam. Cum Indicat. ut Iliad. α. τὴν δ' ἐγὼ οὐ λύσω, πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν, non dimittam antequam eam senectus invadat. Thucyd. πρὶν ἤρξε δύναμις τῶν Ἀθηναίων, priusquam Atheniensium potentia augesceret. † Cum optativo. Xen. Pæd. 1. 4. 14.† Cum conjunctivo, Soph. in Ajace, πρὶν παρὼν αὐτὸς τύχῃ, antequam ipse coràm adesset. Et, πρὶν ἀκούσῃς, antequam audieris, apud Hesiod. Sæpe cum infinit. Odyss. ι. πρὶν πατρίδα γαῖαν ἱκέσθαι. Sic Luc. πρὶν ἥκειν, antequam adveniat. ¶ Πρὶν πρὶν, citiùs quàm, antequam. cum conjunct. vel infinit. Ut Iliad. σ'. Μὴ πρὶν συμμαχίαν πρὶν ἐνδυσάτω μάλα ἠώς. Iliad. α. Οὐδ' ὅγε πρὶν λοιμοῖο βαρείας χεῖρας ἀφέξει, Πρίν γ' ἀπὸ πατρὶ φίλῳ δόμεναι ἑλικώπιδα κούρην. Sic alibi. † Cum optat. Hesiod Asp. 17.† Interdum in prosa ponitur πρὶν præcedente πρότερον, itidem cum conjunctivo, optativo, vel infin. nec non cum indicat. μὴ πρότερον τῶν ἄλλων μηδενὸς ἐπιμελεῖσθαι, πρὶν ἑαυτοῦ ἐπιμεληθείη. Plat. in Apol. † πρόσθεν, πρίν. Xen. Pæd. 1. 2. 8.† ¶ Exponitur etiam, donec, quoad. ut apud Isocr. οὐκ ἀπῆλθον πρὶν εἶπον, donec dixerunt. ¶ Jungitur et cum particulis, ἄν, δὲ, γέ, μὴ, et ἤ. Nam dicitur πρὶν ἂν, πρὶν ἔτ' ἂν, sive πρὶν ὅταν, pro, priusquam, antequam. Πρὶν δὲ, donec, usquedum, quoad. Πρὶν μὴ, præcedente οὐ, non antè quàm. Usitatissimum est πρὶν ἢ, sive πρινὴ, modò cum opt. modò cum subjunct. modò cum infinit. † Cum indicativo. Xen. Pæd. 1. 4. 23.† (Æschyl. Ag. 178. πρίν γε. cum Indicat. Eurip. Med. 1173. Soph. Tr. 399. Theoc. Id. 1. 90. 1. cum Sch.)

ΠΡΙ'ΝΟΣ, ου, ἡ, ilex: arbor. de qua Theophr. hist. pl. lib. 3. c. 16. et Diosc. l. 4. c. 48.

Πρινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ilici similis: ut, πρινῶδες φύλλον. [Aristoph. Vesp. 382. Ἀμυνούμεθά σε, τὸν πρινώδη θυμὸν ἅπαντες κακίσαντες. Schol. ad 380. Τὸν πρινώδη δὲ, τὸν σκληρὸν ἀπὸ τοῦ ξύλου τοῦ πρίνου.]

Πρίνινος, ου, ὁ, ilicnus, ilignus, ex ilice confectus. ut, πρίνινος γύης. apud Hesiod. in Erg. Et, πρίνινοι ἄνθρωποι, apud Aristoph. in Acharn.

Πρινίδιον, ου, τὸ, parva ilex, apud eundem. [Av. 615.]

ΠΡΙ'Ω, sive πρίζω, (ut est apud Poll. lib. 7.) serro, serrâ seco vel findo, serrâ divido. Theoc. l. 4. ἄχρι πρίσαντες, quum serrâ fidisset. Apud Aristoph. μὴ πρῖε τοὺς ὀδόντας, noli serrare dentes, seu stridere vel frendere dentibus. ¶ Item stringo, constringo, alligo.

Πρίομαι, sive πρίζομαι, serrâ secor seu dividor. in ep. ad Hebr. cap. 11. ἐλιθάσθησαν, ἐπρίσθησαν. Item stringor, constringor. Soph. Σπασμὸς πρισθεὶς [illegible] ἐξ ἀντιγόνων.

Πρίσμα, τὸ, scobs eorum quæ serrâ secantur. Theophr. de caus. pl. lib. 5. Dicitur et de scobe à vermibus erosâ, seu lignorum carie: apud Diosc. l. 1. c. 80. ¶ Est et figura geometrica.

Πρίσις, εως, ἡ, fissio seu divisio quæ serrâ fit. Item, πρίσις ὀδόντων, actio frendendi dentibus. Plutarch. περὶ ὀργῆς. ¶ Eadem et πρισμὸς vocatur à Poll. l. 7.

Πρίστης, ου, ὁ, qui serrâ aliquid secat et findit: Pollux lib. 7. ¶ Item pristis, piscis cetacei generis, de quo et in Πρήθω, suprà. Aristot. hist. an. l. 6. c. 12. Est et poculi genus, apud Athen. l. 11. et navigii, apud Polyb. l. 16.

Πριστὴρ, ῆρος, ὁ, idem cum πρίστης.

Πριστὸς, οῦ, ὁ, serrâ dissectus, serrâ sectus seu fissus, Odyss. σ'. ¶ Τὸ πριστὸν, sectile marmoris genus, quod serrâ dissecari solebat. Joseph. de ant. Jud.

Πρίων, ονος, ὁ, serra. Plut. symp. 3. ‡ Soph. Trach. 701.‡

¶ Est et captiosi perplexique argumenti genus, quod alio nomine κροκοδειλίτην vocant.

Πριονώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, serræ figuram habens, serratus. Athen. lib. 15. Idem et πριονοειδὴς dicitur, ut alia innumera ex εἶδος composita.

Πριονωτὸς, ὁ, idem. Arist. hist. an. l. 3.

Πριόω, idem cum πρίω.

Πρίωμα, τὸ, idem cum πρίσμα. Hesych.

Composita.

Ἀποπρίω, serrâ deseco, serra abscindo seu amputo. [Herodot. Hist. lib. 4. cap. 65. ἀποπρίσας ἕκαστος πᾶν τὸ ἔνερθε τῶν ὀφρύων, ἐκκαθαίρει.]

Ἀπρὶξ, tam tenaciter et firmiter ut serrâ desecari nequeat. Theocr. Idyll. 15. et apud Soph. Metaphoricè, pertinaciter.

(Ἀπρίγδα. V. Æschyl. Pers. 1058.) ‡ tenaciter. Neutrum plurale ab ἀπριγδὴς, voce nusquam alibi reperienda. V. Blomf. Gloss.‡

Διαπρίω, serrâ disseco, serrâ diffindo.

Διαπρίομαι, serrâ diffindor seu dissecor. Synes. ep. 104. ὡς κατεαγὼς εἴη, καὶ διαπεπρισθείη τὰ σκέλη. ¶ Διαπρίεσθαι ταῖς καρδίαις, frendere cordibus. Act. Ap. c. 7.

Δυσπριστος, ὁ καὶ ἡ, serrâ ægrè secabilis: vel secta difficilis.

Ἐκπρίω, serrâ exseco seu excido. Theo.

Ἐμπρίω, serrâ incido. ut, ἐμπρίοντα σίνεσι, Nic. in Alexiph. Item, serratis incisuris sum. ¶ Et, ἐμπρίειν τοὺς ὀδόντας, comprimere dentes, infrendere dentibus: apud Suid.

Ἐπιπρίω, in superficie seco. Item, dentibus super aliqua re frendo. Hesych.

Εὔπριστος, serrâ eleganter sectus aut dissectus: vel qui serrâ facilè dissecari aut secari potest.

Καταπρίω, serrâ deseco, vel præcido, serrâ discindo, vel concido: et simpliciter, discindo, disseco. Theocr. Idyll. 10. Μὴ 'πιτάμῃς τὰν χεῖρα, καταπρίων τὸ κύμινον.

Κατάπρισις, equorum morbus circa ilia: de quo vide Apsyrt. in Hippiatr.

Κυμινοπρίστης, dicitur qui cuminum (granum valdè minutum) secare in plures etiam partes non veretur, præ nimia tenacitate ne integrum quidem granulum dare audens: præparcus et sordidus. Aristot. eth. 4 c. 28.

Νεόπριστος, recens serra dissectus. Od. θ'.

Παραπρίω, serrâ seco, vel juxtà seco.

Παράπρισμα, scobs, quam serræ dentes egerunt è ligno quod dissecatur. (Aristoph. R. 909.) ¶ Sic vocantur et concreti humores in auris equorum: apud Hierocl.

Συκοπρίστης, ficuum sector: sordidus, avarus.

ΠΡΟ', ante. Quæ in signif. dicitur et Lat. pro. Πρὸ δόμων, ante ædes: Eurip. Sic πρὸ τῶν θυρῶν, ante fores, pro foribus. Item coram, ἔμπροσθεν. et Il. ί. πρὸ ἕθεν κλονέοντα φάλαγγας. Sic apud Plutarch. πρὸ ἑαυτοῦ λέγοντα καταστησάμενος. † πρὸ, ante, sine casu. Hesiod. Asp. 303.† ¶ Cum nonnullis genitivis potest exponi, præ. ut, πρὸ ὀφθαλμῶν vel ὀμμάτων, præ oculis, ante oculos. ¶ Interdum sequente verbo exp. præfero; antefero, ubi videlicet aliquid cum alio comparatur. Ut apud Isocrat. πρὸ πολλῶν ἂν χρημάτων ἐτιμησάμην, multis pecuniis prætulissem. ¶ Interdum exp. magis. Plato de rep. lib. 2. ἐπαινεῖν πρὸ δικαιοσύνης ἀδικίαν, laudare injustitiam magis, quam justitiam. Sic apud Synes. ὥστε τὸν νοῦν τεθαυμακέναι πρὸ τοῦ σώματος, ut mentem admiraretur magis quàm corpus. ¶ Interdum et aliis verbis exponitur: ut, πρὸ δούλου δεσπότης, sub. ἐστί, dominus servo præstat. ¶ Sæpe et de tempore dicitur. Herodian. lib. 4. εὐγενέστερός τε τῶν πρὸ αὐτοῦ γεγενημένων βασιλέων. Sic, πρὸ ὥρας, ante tempus. ¶ Item pro ὑπὲρ, pro. Ut, πρὸ παίδων καὶ γυναικῶν μάχεσθαι, dimicare pro liberis et uxoribus, apud Homer. Sic, πρὸ παιδὸς θανεῖν, Eurip. ¶ Interdum huic præpositioni apud poëtas præponitur ἀπὸ, ἐπὶ, διὰ, περὶ, vel divisim, vel conjunctim. Ἀπὸ πρὸ οἴκων, procul ab ædibus, apud Hom. Sic, τυτθὸν ἀποπρὸ νεῶν, Il. ή. Hinc, ἀπόπροθι, (Theoc. κγ'. 61.) et ἀπόπροθεν, procul, eminus. Exponitur et, seorsum à vel absque, apud Nonn. Ἐπιπρὸ, apud Apoll. Arg. 1. † 30.† cujus schol. ait, esse εἰς τοὔμπροσθεν, sive [illegible]. Exponitur et, longo tractu. Διαπρὸ, seu διὰ πρὸ, penitus. Il. δ. διαπρὸ δὲ χαλκὸν ἔλασσεν, ita ut trajecerit. (Theoc. κε'. 201.) Περιπρὸ, vel περὶ πρὸ, accipitur pro περισσῶς, summè, eximiè, supra modum: et Il. λ'. περὶ πρὸ γὰρ ἔγχεϊ θῦεν. Exponitur etiam, valde, vehementer. (Πρὸ καρδίας. Æsch. Ag. 187. 1017. Pr. 683. Ἀπὸ πρό. Eurip. Phœniss. 1674. Aristoph. R. 896.)

(Προπρό. Apoll. Rhod. Arg. iii. 453. Προπρὸ δ' ἄρ' ὀφθαλμῶν ἔτι οἱ ἰνδάλλετο πάντα. Schol. ἐμφαντικῶς αἱ προθέσεις τὸ συνεχὲς ἀναδιπλωσιάσασαι τὸ τῇ ἐμφάσει. καὶ παρ' Ὁμήρῳ προπροκυλινδόμενος, (sc. Iliad. χ. 221.) 1012. ej. lib. Προπρὸ δ' ἀφειδήσασα &c. Schol. ἐμφαντικὸς ὁ ἐπαναδιπλασιασμὸς τῆς προθέσεως.)

Προτοῦ, antè, antea, antehac. (factum ex πρὸ τούτου τοῦ καιροῦ.) Aristoph. in Nub. Οἱ δ' ἰκέται βέγκουσιν, ἀλλ' οὐκ ἂν προτοῦ. Thucyd. lib. 2. καὶ σημαίνοντες τὰ αὐτὰ ὥσπερ καὶ προτοῦ, s. ἐσήμαντο. Sæpe cum articulo. Ut, ὁ προτοῦ χρόνος, tempus superius. Et Demosthen. ὁ προτοῦ πόλεμος, superius bellum. Et, οἱ προτοῦ φίλοι, superioris temporis amici. apud eundem.

Προτέρω, idem cum προσωτέρω, seu πορρωτέρω, aut προσωτέρω, longius antè se, ulterius. Odyss. ξ'. Μαίεσθαι προτέρω. Et, προτέρω κιόντα. Iliad. ί. Item cum genit. προτέρω καιροῦ, ultra tempus, seu ultra modum. Apoll. Arg. 1. τῶν μὲν ἔτ' οὐ προτέρω μυθήσομαι, ultra hæc minimè verba faciam.

Προτέρωσε, idem cum προτέρω, seu εἰς τοὔμπροσθεν. Apoll. Arg. 1. † 306.† προτέρωσε δόμων ἐξῆρχε κιέσθαι.

Ἐπιπροτέρωσε, (comp.) ulteriùs. Idem Arg. 2.

Πρότερος, ου, ὁ, prior. Iliad. χ'. Τὸν πρότερος προσέειπε Ἕκτωρ. Apud eundem Hom. Iliad. φ'. ψ'. et alibi, πρότεροι ἄνδρες, sive ἄνθρωποι, dicuntur superioris ætatis homines. † πρότεροι, prisci, priscæ vel primæ ætatis homines. Aristoph. Nub. 952. et 1023. θεὸς τῶν προτέρων.† Sic apud Thuc. lib. 6. ἐν τῷ προτέρῳ χρόνῳ, superiori tempore. Aristot. polit. 5. c. 12. τῇ προτέρᾳ ἡμέρᾳ τῆς τροπῆς, pridie mutationis. pro quo et absolutè dicitur, προτέρᾳ, apud eundem, sc. ἡμέρᾳ. (Προτέρα. Æsch. Suppl. 1060.)

Πρότερον, (adverb.) prius, antea: interdum et, superiore tempore. Demosth. Philip. νῦν, οὐ πρότερον. Thuc. lib. 2. ὡς οὔπω πρότερον, ut nunquam antea. Item præcedente dativo ἐνιαυτῷ, aut ἡμέραις. Demosth. Philipp. 3. ἐνιαυτῷ πρότερον τῆς ἁλώσεως, uno anno antequam caperetur. Plat. epist. 3. σχεδὸν ἡμέραις πρότερον εἴκοσι τῆς ἐμῆς ἐκ Συρακουσῶν οἴκαδ' ἀποδημίας, viginti fermè diebus antè quàm Syracusis domum redirem. Πρότερον ἢ, priùs quàm, antequam. Et, οἱ πρότερον, qui superioribus temporibus fuerunt.

Προτέρως, priore modo. ¶ Exponitur etiam, anteriùs.

Προτεραίτερος, prior. Aristoph.

Προτεραῖος, ὁ, (adject. ex προτέρα, pridie.) Ut, προτεραῖος ἦλθε, pridie venit. Et, τῇ προτεραίᾳ, pro, τῇ προτεραίᾳ ἡμέρᾳ, Demosthen. et Lys. † προτεραίαν νίκην. Xen. Pæd. l. 4. p. 92. b.†

Προτερικὸς, ὁ, prior: ut, προτερικὴ συκῆ, ficus quæ priùs fructum suum quam aliæ maturat, præcox seu festina ficus. Athen. l. 3.

Προτερεύω, prior sum. Item, prior sum dignitate, priores partes obtineo. Greg.

Προτερίζω, idem. Exponitur etiam, priores partes ambio, cupio esse prior.

Προτερέω, ῶ, itidem, prior sum: ut, προτερεῖ Λυσίου ὁ Ἰσοκράτης. Plantæ etiam προτερεῖν dicuntur, quæ priores fructum suum reddunt. Theophrast. de caus. plant. lib. 3. c. ult. τὰ τριμηναῖα σπαρέντα πρωΐα, προτερεῖ καιρῷ, tempore præveniunt. Et cum dativo apud eundem, προτεροῦσι τῇ βλαστήσει, præveniunt germinationes. ¶ Item, primas partes obtineo, victor evasi, superior sum seu vinco. Pol. lib. 3. ἐπροτέρουν κατὰ τὴν πρώτην συμπλοκήν.

Προτέρημα, τὸ, priores partes: aut major seu potior rei alicujus gerendæ commoditas. ¶ Item res bene gesta, victoria. Polyb. lib. 3.

Καταπροτερέω, (comp.) primas partes eripio, devinco.

Καταπροτεροῦμαι, priores partes devictus amitto. Polyb. l. 1.

Πρῶτος, (et Doricè πρᾶτος, apud Theocr.) ου, ὁ, primus. Odyss. λ'. Αἰεὶ πρῶτος ἔβαζε. Iliad. ί. Ἔνθα τινὰ πρῶτον, τινὰ δ' ὕστατον ἐξενάριξε. Demosth. pro cor. οὐδαμῶς σὺ φανήσει γεγονὼς, οὐ πρῶτος, οὐ δεύτερος, &c. Et cum genit. ut, πρῶτα τῶν ὀνομάτων. apud Plat. in Cratylo. Apud Joan. c. 1. πρῶτός μου, exp. prior, i. præstantior. nam est superl. pro comparat. Τὸν πρῶτον, interdum sine substant. exp. à principio. Gal. ad Glauc. et Aristot. polit. 7. Dicitur et, ἀπὸ πρώτης, à principio: apud Thuc. Ἐπὶ πρώτην ἕω, primulo diluculo. ¶ Item πρῶτος, primus. i. primarius, primum locum obtinens. Plut. symp. l. 2. οὐ τοὺς τυχόντας, ἀλλὰ τοὺς πρώτους ἄνδρας. Sic et, πρῶται πόλεις, primariæ civitates: apud Thuc. l. 3. Τὸ πρῶτον, quod præcipuum et primarium est. Et, τὰ πρῶτα, primæ partes. Item, τὰ πρῶτα, esse dicitur, qui princeps est, et in primis in honore habitus. Luc. in Tim. et Greg. (πρῶτα μὲν εἰπεῖν, ut primùm dicam. Eurip. Med. 125. τὰ πρῶτα. ib. 918.)

Πρῶτον, (adverb.) primùm, primò, primo loco, ante omnia. Odyss. ί. Τί πρῶτον, τί δ' ἔπειτα, τί δ' ὑστάτιον καταλέξω; Aristot. πρῶτον δεῖ θέσθαι, τί ὄνομα, &c. † πρῶτον, καὶ ὕστερον. Hesiod. Theog. 34.† Dicitur et, τὸ πρῶτον, pro eodem apud Demosth. Olynth. 1. τὸ πρῶτον Ἀμφίπολιν λαβών. Quod etiam conjunctim scribitur, τοπρῶτον. † Aristoph. Nub. 1354.† ¶ Item priùs, pro πρότερον. Alex. Aphr. in probl. ἡ πληγὴ πρῶτον τῆς ἀστραπῆς τὴν βροντὴν ἀποτελεῖ.

Πρῶτα, primùm. Iliad. β'. Αὖ ἔρυσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν, καὶ ἔδειραν. Aristoph. καὶ πρῶτα μὲν δὴ καὶ κεφαλῆς ἀφήψατο. Et cum genitivo. Odyss. ρ'. et ύ. Ἴστω νῦν Ζεὺς πρῶτα θεῶν, primùm inter deos, i. ante alios deos. Adverbialiter etiam dicitur τὰ πρῶτα, apud Luc. de conscrib. hist. et Iliad. ά. vel et, ταπρῶτα. † Hesiod. Theog. 108.†

Πρώτως, primò, primariò, i. per se, et suâ naturâ, non per accidens. Plut. de primo frig. Ἴσως, τὸ ὕδωρ ἐξ αὐτοῦ ψυχρὸν εἶναι, καὶ πρώτως. Aristot. eth. lib. 8. ἔστι γὰρ ἐν μὲν δικαίοις τὸ κατ' ἀξίαν πρώτως, primo loco. Sic et alibi apud eundem.

Πρωτεύω, primas partes teneo, principatum obtineo, in primo, i. summo honore habeor. † Xen. Pæd. p. 196. d.† Interdum absolutè. Herodian. l. 8. ἀπὸ τῶν πρωτευόντων παρ' αὐτοῖς ἀνδρῶν. Et Isocr. ad Philipp. ἐφάμιλλον τὴν αὑτοῦ δόξαν καταστήσας τοῖς πρωτεύουσι. Interdum cum genit. ut, πρωτεύει τῆς Ἑλλάδος, Græciæ tenet principatum. Plutarch. in Apophth. Et cum genit. pers. et dat. rei, πρωτεύει ἀρετῇ τῶν πολιτῶν, virtutis inter cives primas obtinet, apud eundem in Solon. Tantùm cum dat. ut, πρωτεύει σοφίᾳ, principem locum in sapientia obtinet. Interdum cum præpos. ἐν, κατὰ, vel περί. Plutarch. in lib. educ. πρωτεύει ἐν πᾶσι. Apud eundem in Lyc. πρωτεύει κατὰ δόξαν, gloriæ palmam obtinet. Æschin. πρωτεύειν περὶ κακίαν, in malitia principem esse.

Πρωτεῖον, τὸ, primatus, primæ partes, principatus. Unde, τὸ πρωτεῖον ἔχειν, primas tenere, apud Demosth. Phil. 4. Et, τὰ πρωτεῖα φέρεσθαι, et, τῶν πρωτείων τυγχάνειν, eadem signif. Τὰ πρωτεῖα φέρεσθαι, exp. præstantissimum esse, aut præstantiorem. et, τὰ πρωτεῖα ἐκφέρεσθαι τῶν κατὰ πόλεμον ἀγώνων, maximè insignem esse victoriis.

Πρώτιστος, primus. Il. β'. † Aristoph. Nub. 1035.†

Πρώτιστον, idem quod πρῶτον. Od. χ'.

Πρώτιστα, idem quod πρῶτα. Hesiod. in Erg. et in Theog.

Πρόσθεν, et Poëticè πρόσθε, ante, ante se, ante oculos, coràm, in conspectu. Ut Iliad. ύ. πρόσθ' ἐμὸν θάνατον. Et Iliad. φ'. οἳ κεν πρόσθε φίλων τοκέων, ἀλόχων τε, καὶ υἱῶν, Ἴλιον εἰρυόμεσθα, coram parentibus et uxoribus ac liberis. Alii tamen hic exp. ὑπέρ. † Hesiod. Th. 746.† Apud Plat. πρόσθεν ποιεῖσθαι, exp. obtendere, prætendere, opponere. ¶ Interdum comparationi adhibetur. Ut apud Eurip. in Hec. λύτρα πρόσθεν θέσθαι τῆς λόγχης. Et apud Plutarch. πρόσθεν γεγονότα τῶν πολιτῶν, qui præstitit cæteris civibus. ¶ Item πρόσθεν, anterius, ab anteriore parte, vel in anteriore parte: cui oppon. ὄπισθεν, ut Iliad. ζ'. Πρόσθε λέων, ὄπισθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα. Et Iliad. ψ'. Πρόσθε μὲν ἱππῆες, μετὰ δὲ νέφος εἵπετο πεζῶν. † Hes. Th. 767.† Item ultra, ulteriùs. Ut apud Aristoph. πάριτ' εἰς τὸ πρόσθεν, procedite ulteriùs. Apud eundem, εἰς τὸ πρόσθεν χωρεῖ, ultrà pergit. Plat. de leg. εἰς τὸ πρόσθεν προβῆναι τῶν νόμων, ulteriùs in ferendis legibus progredi. Sic et, ἡ πρόσθεν ὁδὸς, ulterior via. ¶ Dicitur et de tempore, antea, antehac. priùs. Iliad. ψ'. πρόσθεν ἐπευχόμενε, τίπτ' ἔλεξας; † Aristoph. Nub. 777.† Xenoph. Pæd. 4. μείζους φαίνεσθε καὶ καλλίους, καὶ γοργότεροι ἢ πρόσθεν ἦτε. † Sic 1. 2. 8. et excipitur a τοῦ πρὶν, et a πρὶν ἢ. 1. 4. 23.† ¶ Frequenter cum articulo. Ut, ἐν τῷ πρόσθεν χρόνῳ, tempore anteacto, præterito tempore. † Sic Xen. Pæd. 1. 4. 28. ἡ πρόσθεν φυλακή. 1. 4. 17.† Sic οἱ πρόσθεν, qui tempore præterito fuerunt, prisci, antiqui. Et, ὁ πρόσθεν, pristinus. Apud Plat. τῇ πρόσθεν, sub. ἡμέρᾳ, præcedente die, id est, pridie. Interdum, πρόσθεν ἢ, priùs quàm, antè quàm. Soph. et Xen. (Πρόσθε, Æsch. Pers. 448. Ag. 132. πρόσθεν. Eum. 46. Eurip. Med. 165. ἅ γε πρόσθεν [illegible] &c. ib. 1345. τὸν δὲ πρόσθεν, majorem natu. Id. Phœn. 58. 422. Il. γ'. 346. Sæpe cum verbis jungitur. Il. ί. 500. πρόσθε δὲ οἱ δόρυ τ' ἔσχε. et 315.)

Πρόσθιος, anterior. Ut, πρόσθιοι πόδες, Xenoph. et Aristot. Et, πρόσθια τραύματα, anteriore parte accepta vulnera, seu adversa; Epigr.

Composita.

Ἔμπροσθεν, idem quod πρόσθεν, coram, in conspectu. Aristoteles, εἰς τὸ ἔμπροσθεν ῥίπτει, ante se projicit. ¶ Item ante, cui opp. post, seu ponè. Ut, ἔμπροσθεν ἐκείνων τάττειν, Plat. et, προσποιεῖσθαι ἔμπροσθεν, apud Xenoph. Pæd. l. 4. Sic, ἔμπροσθεν ποιεῖσθαι, obtendere: apud eundem. Item anteriùs, ab anteriore vel in anteriore parte. Cum genit. Ut, ἔμπροσθεν τοῦ πλοίου, in anteriore parte navigii. Sic, εἰς τὸ ἔμπροσθεν, vel, (per crasin,) εἰς τοὔμπροσθεν, in anteriorem partem, in anteriora. † ἐκ τοῦ ἔμπροσθεν. Xen. Pæd. l. 2. 4. 6. b.† Interdum sign. ulteriùs. unde, εἰς τοὔμπροσθεν προϊέναι, apud Plat. ¶ Dicitur et de tempore. Ut, ὀλίγῳ ἔμπροσθεν, paullo antè, Plat. Plutarch. de Pythiæ orac. ἔμπροσθεν ὀλίγῳ χρόνῳ. Et cum gen. apud eundem in Pericle, ὀνομάζεται πολλοῖς ἔμπροσθεν ἀκμαῖος τοῦ περὶ Σάμον πολέμου.

Ἐμπρόσθιος, anterior: ut, τὰ ἐμπρόσθια τῆς κεφαλῆς, anterior pars capitis, Alex. Aphr. ¶ Τὸ ἐμπρόσθιον, est quædam pars currus anterior, Pollux. Οἱ ἐμπρόσθιοι ὀδόντες, primores dentes. qui et τομεῖς. ubi vide.

Ἐπίπροσθεν, idem quod ἔμπροσθεν, ante. Ut, ἐπίπροσθεν ποιοῦμαι, apud Xenoph. † Pæd. 1. 4. 24.† Et cum genit. τὰ ἐπίπροσθεν αὐτῶν, quæ sunt ante ipsa, Plat. Apud eundem de leg. ἐπίπροσθεν ποιοῦμαι, exp. antefero, antepono, pluris facio. Sic et apud Paus. in Messen. κέρδη ἄδικα ἐπίπροσθεν ἢ πίστεως εἶναι ποιούμενος, lucra iniqua potiora habens quàm fidelitatem.

Ἐπιπροσθέω, ῶ, officio luminibus, obtenebro, obumbro: ut, ἐπιπροσθοῦν ὄρος, mons orbem occultans: apud Greg. Item metaph. apud eundem, ὡς ὁ ζόφος οὗτος ἐπιπροσθεῖ πρὸς τὴν τοῦ ἀληθοῦς κατανόησιν, lumen adimit, obumbrat. ¶ Item, interjectus sum. Ut apud Themist. οὐ τὰ μέσα ἐπιπροσθεῖ τοῖς ἄκροις.

Ἐπιπρόσθησις, ἡ, obumbratio, obtentus. Themist.

(Παραπρόσθιος. Æsch. Ag. 723.)

Πρόσω, et Poët. πρόσσω, ante se, in anteriorem partem: cui oppon. ὀπίσω, retrorsum. Iliad. γ'. ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω λεύσσει. Xenoph. πρόσω ὁρῶν, καὶ οἱ κατόπιν. Aristot. de mundo. πρόσω τε καὶ ὀπίσω διεξιέναι, et ante se et retro: seu, ultro citroque. Apud eundem ibidem, ἀποτελοῦνται πρόσω κατὰ εὐθεῖαν, rectà ante se fiunt. Interdum cum genit. Ut Plutarch. in lib. an seni capess. resp. ἅμα πρόσω καὶ ὀπίσω τῶν πραγμάτων ὁρῶντα, cernentem rerum omnium frontem et occiput. Apud Thuc. ἐς πρόσω ἦν τῆς νυκτὸς, ubi multum noctis processisset. Sic, ὁ ἡλικίας πρόσω, qui affectâ ætate, gravis annis, ævi maturus. Plutarch. Πρόσω σοφίας, supra sapientiam. Philostr. in Herodot. ¶ Significat etiam, longè, antè, procul. ut apud Herodot. Αἰγύπτου δὲ οὐ πρόσω, non procul ab Ægypto. Et Xenoph. πειράσομαι μὴ πρόσω ὑμῶν εἶναι. † τὰ πρόσω sc. χωρία. Pæd. 6. p. 164. b. opp. ἐγγύς 2. 34. d. et πρόσω γενέσθαι, procul evadere. l. 4. p. 101. a.† ¶ Τὸ πρόσω, quod ante pedes est, quod ante nos est, Luc. de calum. [Æschyl. Ag. 302. 852. Eum. 118. Suppl. 280. Eurip. Hecub. 958.]

Προσωτέρω, longius ante, ulterius. Ut, προσωτέρω ἐλάσαι, apud Plut. † Xen. Pæd. p. 169. d.† Et, προσωτέρω αὐτῶν, longiùs ante ipsos, seu ultra ipsos.

Προσωτάτω, longissimè ante, seu longissimè. Plut. in Themist. προσωτάτω τῆς Ἑλλάδος, longissimè à Græcia. † Xen. Pæd. l. 2. 40. d.†

Προσώτερος, qui longiùs antè est, longissimè provectus, seu progressus.

Προσώτατος, qui longissimè antè est, longissimè provectus, seu progressus. Soph. in Ajace.

Προσώτατα, idem cum προσωτάτω et πορρωτάτω, longissimè.

Πρόσωθεν, è longinquo. Soph. in Ajace. [Æsch. Ag. 956. Eum. 297. 400. Ch. 692.]

Πόῤῥω, idem cum πρόσω, (ex quo et factum est metathesi literarum, et versione, teste Eustathio,) ante se, in anteriorem partem: vel longè ante se, longè in anteriorem partem. Aristoph. † Nub. 212.† παρατέταται μακρὰ πόῤῥω πάνυ. Plato, πόῤῥω προβεβηκότα τῆς ἁμαρτίας, longè in errore progressum. Interdum exp. longè, procul. Demosth. pro cor. οὕτω μέχρι πόῤῥω προήγαγον τὸ πρᾶγμα, usque adeo longè rem provexère. Et cum genit. apud eundem, πόῤῥω τῆς πόλεως, procul ab urbe. Idem, ἵνα μὴ πόῤῥω τοῦ παρόντος γένωμαι, ne longiùs à proposito digrediar. † Sic Xen. Pæd. l. 3. p. 80. b.† ¶ Item, ὁ πόῤῥω, longè seu procul à nobis dissitus. Et, εἰς τὸ πόῤῥω, ad id quod longè abest. ¶ Πόῤῥω, aliquando cum genit. exp. supra, ultra. ut, πόῤῥω τοῦ ἀρκοῦντος, supra modum, ultra quàm sit satis.

Ποῤῥωτέρω, (comp.) longiùs, magis procul. Plut.

Ποῤῥωτάτω, (superl.) longissimè, maximè procul. Lucian.

Ποῤῥώτερος, longiùs dissitus, magis procul remotus.

Ποῤῥώτατος, longissimè distans, maximè procul dissitus.

Ποῤῥώτερον, longiùs, idem cum ποῤῥωτέρω.

Ποῤῥώτατα, longissimè, idem cum ποῤῥωτάτω. Aristot.

Πόῤῥωθεν, è longinquo, eminus. Interdum exp. procul. Luc. de calum. Plutarch. symp. 1. Οὐ πόῤῥωθεν, non multo antè, à non multis annis.

Πόρσω, idem cum πόῤῥω, et ejusdem originis. longè antè, seu longè procul. Arat. εἰ δέ τι πόρσω κλίζονται.

Πορσωτέρω, et πορσωτάτω, idem quod ποῤῥωτέρω, &c.

Πορσώτερος, longiùs distans.

Πορσώτατος, longissimè dissitus.

Πόρσιον, longiùs, ulteriùs. Pind. in Olymp. μηκέτι πάπταινε πόρσιον.

Πρῴην, nuper, novissimè. Verùm apud Eurip. in Rheso, πρῴην τάξεων, exp. ante aciem.

Composita ex πρῶτος.

Δευτερόπρωτον σάββατον, sabbatum secundum ex primis septem post pascha ad pentecosten usque. Luc. c. 6.

Δεκάπρωτοι, decemprimi.

Δεκαπρώτεια, τὰ, decemprimatus.

Εἰκοσάπρωτοι, vigintiprimi.

Εἰκοσαπρώτεια, τὰ, vigintiprimatus.

Πάμπρωτος, omnium primus. Iliad. η.

Πάμπρωτον, et πάμπρωτα, inprimis, potissimùm.

Πεντάπρωτοι, quinqueprimi.

Πενταπρώτεια, τὰ, quinqueprimatus.

Φιλόπρωτος, amans primarum partium, cupiens esse primus. In Compos.

Φιλοπρωτεύω, primatum obtinere cupio, primatum ambio. Joann. 3.

ΠΡΟ'ΒΑΤΟΝ, ου, τὸ, pecus. ☞ Sic dictum παρὰ τὸ προβαίνειν διὰ ποδῶν, quòd priores gradus alii sequantur, teste Eust. et Etymol. De equis usurpatur apud Hom. quum præsepe equorum Diomedis vocat προβάτων τράπεζαν, teste Aristoph. Gramm. apud Eust. De omni vero pecudum genere πρόβατα intellexisse Hippocr. in lib. de artic. testatur Galen. [Hom. Iliad. Ξ. 124 πρόβατ'. Schol. Πάντα τὰ τετράποδα ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ πρόβατα, διὰ τὸ πρὸ τοῦ ὀπισθίου βάσεως ἴχνος ἐμπροσθίους ἔχειν. Καθ' ὃ καὶ Ἡσίοδος φησι χαλεπὴ προβάτοις, χαλεπὴ δ' ἀνθρώποις. Ἔργ. 556. Herodot. Hist. lib. 1. μέζω τε ταῦτα τῶν ἀνθρώπων εἶναι ἐμφανέα, κατάπερ τῶν προβάτων.] ¶ Peculiariter et κατ' ἐξοχὴν ovem significat. Theophylact. ep. 2. ὁ ταξίαρχος τῶν προβάτων ὁ θαυμαστός μοι κριὸς ἀπόλωλε. Sic et apud Luc. et passim apud alios. ¶ Dativ. plur. est etiam πρόβασι, sicut σάββασι.

Προβάτιον, ου, τὸ, ovicula. Aristoph. in Plut. Et generaliter, pecus. Hippocr. in l. de sacro morbo.

Προβατικὸς, ὁ, ad oves seu pecudes pertinens: ut, προβατικὴ κολυμβήθρα, pecuaria piscina, ex qua potare et in qua mersari pecudes solebant. Joann. 5.

Προβάτειος, α, ὁ, ovillus. Aristot. hist. an. l. 3.

Προβατεία, ἡ, pecuaria, vel res pecuaria. Plut. in Sol.

Προβατώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, oves imitans. Exponitur et εὐήθης, item μωρός.

Προβατεὺς, ovium pastor, opilio. Aristoph. Gram.

Προβατευτὴς, idem. Pollux.

Προβατευτικὸς, ὁ, pecuarius: ut, προβατευτικὴ τέχνη, pecuaria ars. Xen. in Œcon.

Προβατονόμιος, ovibus aptus. ut, προβατονόμιος vel προβατονόμος πόα, ovibus aptum gramen seu utile: apud Phil.

Προβάτευμα, τὸ, idem quod πρόβατον. Hesych.

Πολυπρόβατος, (comp.) multas habens oves, dives ovium et pecoris. Pollux. lib. 6. [Herodot. Hist. lib. 5. Λυδῶν δὲ —— οἵδε ἔχονται. Φρύγες οἱ πρὸς τὴν ἠῶ, πολυπροβατώτατοί τε ἐόντες ἁπάντων τῶν ἐγὼ οἶδα καὶ πολυκαρπότατοι.]

ΠΡΟΗΓΟΡΕΩ'Ν, gula, guttur, gutturis eminens in avibus vesicula, in quam primùm cibus colligitur. ingluvies Plin. πρόλοβος Aristot. βρόγχος Didymo. Sed et, de hominibus usurpari, Suidas affirmat. (☞ Ἀπὸ τοῦ ἀγείρεσθαι καὶ ἀθροίζεσθαι ἐκεῖ τὴν τροφήν.) Pro eodem dicitur et πρηγορεών. Aristoph. in avib. ἂν δέ που δειπνῆτε, πρηγορεῶνας ὑμῖν πέμψομεν.

ΠΡΟΙ'Ξ, et per synæresin προῖξ, κός, ἡ, donum. (☞ A προΐσσω, seu προΐσσομαι, composito ex ἵσσω, et significante, protensa manu do: vel ἀπὸ τοῦ προΐεσθαι εἰς ἑτέρου χεῖρα, secundum alios.) Od. ν'. ἀργαλέον γὰρ, ἕνα προικὸς χαρίσασθαι. Item peculiariter, dos: id quod pater filiæ dat quum eam elocat. Demosth. in Neær. ὁ νόμος κελεύει, ἐάν τις ἀποπέμπῃ γυναῖκα, ἀποδιδόναι τὴν προῖκα. Plutarch. in Erot. ποίᾳ προικὶ τὸν ἐραστὴν ἐκράτησεν; ¶ Etymologo προῒξ, ζῶον ὅμοιον ἐλάφῳ. Ex utraque signif. est Προικόννησος nomen, insulæ, quòd et προῖκα μεταδίδωσι τῶν μαρμάρων, et copiam habet προικῶν τῶν ἐλάφων.

Προῖκα, adverbialiter etiam usurpatur, pro, gratis, sine mercede. ut, προῖκα δοῦναι, Aristoph. † Nub. 1428.† et, προῖκα ἐργάζεσθαι, Plato polit. 1. Sic et apud Xen. et Athen.

Προικίδιον, ου, τὸ, doticula, exigua dos. Plut. in Erot.

Προίκιος, ου, ἡ, gratuitus: ut, προίκιος χάρις, in Epigr.

Προίκιμος, ου, dotalis. ut, προίκιμα δῶρα, dotalia munera, seu dona jugalia; quæ et προίκιμα absolutè, apud Theophyl. ep. 73.

Προικῷος, ου, ὁ, dotalis.

Composita.

Ἀντίπροικα, τὰ, quæ vili pretio venduntur. Xen. in Agesil.

Ἄπροικος, ὁ καὶ ἡ, dotis expers, indotata: Athen. l. 13.

Ἐκπροικίζω, doto, seu dote data eloco.

Ἐξώπροικα, τὰ, paraphernæ bona, quæ sponsa ultra certam constitutam fert secum. in Pand.

Ἐπίπροιξ, quod doti accedit, quod adjicitur doti. Hesych.

Ἐπίπροικος, dotata: quæ cum dote locata fuit seu locatur. Idem.

Καταπροΐξομαι, quomodo huc pertineat, vide in comp. ex ἵκω.

(ΠΡΟΙΤΟ'Σ. S. c. Th. 401.)

(Προιτίς. πρὸς πύλαις Προιτίσιν. Æsch. S. c. Th. 383. Sic dicta una ex 7. Thebarum portis ἀπὸ τοῦ Προίτου. it. Eurip. Phœniss. 1069.)

ΠΡΟ'ΚΑ, statim, continuò, repentè, subitò. Herodot. πρόκα τε [illegible]. Expon. εὐθὺς, παραχρῆμα, à Suida et Gal. ap. Hipp.

ΠΡΟ'Ξ, κός, hinnulus vel species cervi aut damæ. Od. ρ'. ἀγρεύεσκον ἐπ' αἶγας ἀγροτέρας ἠδὲ πρόκας ἠδὲ λαγωούς. ‡ Apoll. Arg. ii. 279.‡ Nicand. in Ther. [illegible] λαγωοῦ, ἢ προκὸς, ἢ νεβροῦ.

ΠΡΟ'Σ, (et Poëticè προτὶ et ποτὶ, † Sic Aristoph. Nub. 1120.†) pro variis casibus, quibus jungitur, varia significat.

Cum Genit. à, ab. Il. α'. Τιμὴν ἀρνύμενοι πρὸς Τρώων, pœnam exposcentes à Trojanis. Interdum originem indicat: ut, ἐλεύθερον εἶναι καὶ πρὸς πατρὸς καὶ πρὸς μητρὸς, liberum esse et ingenuum à patre et matre, i. à genere paterno et materno: apud Æsch. in Ctesiph. Apud Soph. οἱ πρὸς αἵματος, consanguinei. ¶ Apud Hom. πρὸς βορέω, et πρὸς νότου, à borea, ab austro, seu (ut quidam exp.) versus boream, versus notum. Sic, πρὸς ζεφύρου, Dionys. de situ orb. et, πρὸς νυκτὸς, Hesiod. † Theog. 275.† ¶ Item pro ἐγγὺς, prope, juxta. ut, πρὸς ἁλὸς, et, πρὸς Θύμβρης, apud Hom. Sic Thuc. l. 3. πρὸς Μεγάρων, prope Megara. ¶ Interdum potest exponi, à, vel pro: ut, πρὸς ἡμῶν ἔσεσθαι, à nobis futurum, vel pro nobis. Sic, πρὸς ἡμῶν λέγεις. Luc. ¶ Interdum tamen, πρὸς ἡμῶν ἐστι, significat, nos decet, officii nostri est. Aristoph. in Vesp. ταῦτα μὲν πρὸς ἀνδρός ἐστ' ἔχοντος ἐς σωτηρίαν, istud decet virum qui &c. Sic et apud Isocr. in Plataico, et apud alios. ¶ Ponitur etiam pro in, ex. ut Od. ζ'. Ἢ πρὸς [illegible] ἀνθρώπων. ¶ Interdum exp. apud, item ergo. Item coram. Ut, Il. α'. τὼ δ' αὐτὼ μάρτυροι ἔστων Πρός τε θεῶν μακάρων, πρός τε θνητῶν ἀνθρώπων. Xen. Anab. lib. 2. μόνος μὲν πρὸς θεῶν ἀσεβὴς, μόνος δὲ πρὸς ἀνθρώπων αἰσχρός. ¶ Interdum exp. per. Dem. Phil. 3. λογίζεσθε δὲ, πρὸς θεῶν, τί πρᾶγμα [illegible] ἔχομεν αὐτό. ¶ Apud Gal. τοῦτό μοι πρὸς κακοῦ γίνεται, hoc mihi nocet. Et, πρὸς κακοῦ ἦν, incommodum, apud eundem. Sic dicitur et, πρὸς καλοῦ εἶναι. ¶ Exponitur etiam, μετὰ. cum; ut, πρὸς δίκης στένεις, apud Soph. † El. 1218.† [Πρὸς, cum Gen. πρὸς τῶν κρατούντων δ' ἐσμὲν, οἱ δ' ἡσσωμένου. Æschyl. S. c. Th. 522. πρὸς τῆς τύχης τοῦδε. Eurip. Phœniss. 66. 319. Æschyl. Ag. 600. πρὸς τοῦ θανόντος, pro qualitate defuncti. Soph. Œdip. Tyr. 134. pro ὑπὸ causam significante. 315. 384. 733. 1260, 1. 1500. Tr. 153. 952. Æschyl. Ch. 702. Eum. 419. ποττῶ pro πρὸς τοῦ. Theoc. Id. 5. 74. ποττὸν pro πρὸς τὸν. ib. id. 1.]

Cum Dat. prope, juxta, ad. Thuc. πρὸς ταῖς [illegible]. † Xen. Pæd. 1. 4. 23.† Luc. in Philopatride, πολλοὶ ἔκειντο ὀβολοὶ πρὸς τοῖς ποσὶν αὐτοῦ, multi jacebant oboli ad pedes ejus. Odyss. σ'. ποτὶ γαίῃ κόψεν, ad terram allisit. Interdum exp. in, cum, apud. Ut, πρὸς ἱεροῖς τισιν ὀργιάζεσθαι, Plut. in Lyc. Et, πρὸς ταῖς ἀγκάλαις τὰ παιδία κομίζειν, in ulnis gestare, apud eundem. Apud eundem, πολὺν χρόνον ἦν πρὸς αὐτῷ σιωπῇ καθήμενος, secum ipse meditabatur. Sic dicitur, πρὸς ἑαυτῷ σκοπεῖν, vel λογίζεσθαι, aut σκέπτεσθαι. Dicitur et, εἶναι πρὸς τούτῳ, esse deditus huic rei, vel occupatus in hac re, apud Aristot. polit. 8. ¶ Item in, εἰς. Soph. in Ajace, Ἔβαψας ἔγχος εὖ πρὸς Ἀργείων στρατῷ, intinxisti ensem in exercitum Græcorum. ¶ Item præter, ultra: ut Theophr. πρὸς τῷ φύειν καὶ ἰδεῖν. Sic, πρὸς τούτοις, πρὸς δὲ τούτῳ, insuper, præterea. Luc. in Macrob. ἑπτὰ πρὸς τοῖς ἐνενήκοντα ἔτεσιν ἐβίωσε, septem supra nonaginta annos vixit. † ἔτι δὲ πρὸς τούτοις. Xen. l. 1. cap. 1. sec. 2. Pædiæ. et l. 1. 2. 8. et 1. 5. 1. πρὸς τοῖς σοῖς, simul cum tuis. l. 5. p. 121. c.† [Cum Dat. pro in. Soph. Aj. 95. 97. Æschyl. Ch. 897. 1024. Eum. 839. Ag. 531. Eurip. Phœniss. 1228. Soph. Œdip. Tyr. 20. 1190.]

Cum Accusat. in, ad. Od. ε'. ἀνέβη πρὸς μακρὸν Ὄλυμπον. Diosc. πρὸς τὰ ἀφροδίσια ἄρμενον. † τὰ πρὸς τὸν πόλεμον. Xen. Pæd. 1. 2. 10.† ¶ Et in, ἐν. Plat. πρὸς τὰ κοινὰ ἱερὰ, in delubris communibus. Item apud: ut, πρὸς ἑαυτὸν ἐνθυμούμενος, quum apud se cogitasset. † Sic Xen. Pæd. l. 2. p. 42. a.† Item cum: ut, πρὸς βασιλέα γενομένας σπονδὰς, cum rege percussa fœdera. Sic, πρὸς με παίζειν, mecum ludere. Expon. etiam, per. Ut, πρὸς ὀργὴν, per iram. πρὸς φθόνον, per invidiam. ¶ Nonnunquam signif. adversus. Ut, μάχεσθαι πρός τινα, seu πολεμεῖν. Plut. † Sic τὰ πρὸς πολεμίους, quæ adversus hostes geruntur. Xen. Pæd. l. 3. p. 77. d.† Sic oratio aliqua dicitur scripta πρός τινα, adversus aliquem. Sic apud Diosc. πρὸς τὰ ἰοβόλα ἁρμόζει, auxiliatur contra serpentum percussiones. Et, πρὸς φάρμακα θανάσιμα ποιεῖ, efficax est contra venena. ¶ Item inter. ut, ἡ πρὸς ἡμᾶς φιλία, amicitia quæ inter nos intercedit. ¶ Nonnunquam circa: ut, γίνεσθαι πρός τι, occupatum esse circa aliquid, seu in aliqua re. ¶ Item propter. Ut apud Aristot. πρὸς ἀκροατὴν, propter auditorem, auditoris causâ. Sic Thuc. πρὸς ἐπιστολὰς ὑπέπεμπον αὐτόν. Sic, πρὸς ταῦτα, propter hæc, propterea, apud Aristoph. ¶ Signif. et pro, prout. Ut, πρὸς τὸ πρέπον ἑκάστῳ, Isocrat. prout cuique consentaneum est et conveniens. Plutarch. in Fab. πρὸς ἀρετὴν τὰς τιμὰς νέμειν, prout virtus cujusque meretur. Et, πρὸς ἀξίωμα, pro dignitate. Dem. † Xen. Pæd. p. 224. c.† Sic et, πρὸς ἄλλον ζῆν, ex alius more vivere. ¶ Adhibetur etiam significandis permutationibus et compensationibus. ut apud Theoph. πωλεῖσθαι δὶς πρὸς ἀργύριον, vendi pro bis tanto argenti. ¶ Inservit etiam comparationi. Plat. ep. 7. τὰ δὲ ἄλλα σμικρὰ ἦν πρὸς ταῦτά μοι ἔδοξε. ¶ Τὰ πρός τι, apud Aristot. sunt relata ad aliquid. Ἡ πρός τι διάθεσις, relatio. ¶ Πρὸς τί; ad quid? quamobrem? quorsum? ¶ Aliquando etiam tempori exprimendo adhibetur. Et interdum exp. sub, ut, πρὸς τὴν γένεσιν, sub generationis principium, apud Theophr. Interdum exp. in. πρὸς τὸ γῆρας, in senectute. ¶ Exponitur interdum per ablativum. Ut apud Plat. διέστηκε πρὸς καθαρότητα, distat claritate. Πρὸς ἀλήθειαν, re vera. Πρὸς ὀρθὸν, seu πρὸς ὀρθὰς, s. γραμμὴν, vel γραμμὰς, rectâ lineâ, aut rectis lineis. † Sic εἰπεῖν τινα πρὸς μῦθον, sermone aliquem compellare. Hesiod. Theogn. 24. πρὸς οὐδὲν δίκαιον, nullo jure. Xen. Pæd. p. 239. d.† Aliquando per adverbium exp. πρὸς καιρὸν, tempestivè, apud Soph. πρὸς ἀφθονίαν, abundè. πρὸς ἀφοσίωσιν, perfunctoriè. † Sic πρὸς ὀργὴν. Soph. El. 371. V. ibi Scholia.† ¶ Per se denique positum, adverbialiter pro προσέτι usurpatur, apud Plut. Icarom. διακόσιαι μναῖ, καὶ πρὸς, et amplius. Demosth. ἀνάξιον πρὸς δὲ καὶ οὐ δίκαιον. Plato, κακῶς στρατεύσωνται, πρὸς δὲ ἀξίους τὸν παῖδα εἰς τὸ πύθμεν ἄνω ἀγρεῖ. Mosch. in Megar. πρὸς δ' ἔτι μ' ἐκτείνει. †Sine casu. πρὸς δὲ, præterea. Xen. Pæd. p. 209. c.† (Cum Acc. πρὸς λόγον τοῦ σήματος, Quod ad signa attinet. Æschyl. S. c. Th. 525. Ag. 291. 540. contra. Eurip. Phœniss. 824. 1175. πρὸς βίαν. Æsch. Pr. 208. 991. Soph. Tr. 270. 312. 592. Œdip. Tyr. 825. 1173. Philostr. l. 3. c. 35. Πρὸς, per se, pro πρόσεστι. Eurip. Med. 406. id. Phœniss. 572. 639. Aristoph. R. 624. Æschyl. Prometh. 73.)

ΠΡΟ'ΣΠΑΙΟΣ, ὁ, ἡ, recens, πρόσφατος. (Æsch. Ag. 335.) Nicand. in Ther. Εἰ δὲ σύ γε σκίλλαις γαλέης ἢ μυγάλῃ λοιβὴν Ἀγγείοις πρόσπαιον. ¶ Dicitur, ἐκ προσπαίου, pro προσπαίως, recens, subitò, repente: apud Aristot. eth. l. 9. c. 5.

Προσπαίως, subitò, repentino animi motu. Aristot. ibid.

ΠΡΟΥ'ΝΗ, ης, ἡ, prunus: arbor, gummosam lachrymam fundens, ut cerasus, teste Theophr. hist. pl. l. 9. c. 1.

Προῦνον, τὸ, prunum fructus.

Προῦνος verò, pro βουνός, Hesychio est collis.

ΠΡΥΛΕ'ΕΣ, quidam exp. propugnatores. †milites. Hesiod. Asp. 193.† Alii, populi multitudo in unum congregata. Alii, pedites conferti. (☞ Eust. παρὰ τὸ πυρὸς dictos tradit quasi πυρυλέας. Et Hesychius ἀπὸ τῆς πυρρίχης.) Iliad. λ'. Αὐτοὶ δὲ πρυλέες σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες Ῥώοντο. Pro eodem dicitur et πρύλις, teste Hesych. et Eustath. ¶ Item πρύλις eidem Hesych. est saltatio armata, hoc est, quam pedites armati saltant: ut apud Callim. hymno in Jovem, Οὖλα δὲ Κούρητές σε πέρι πρύλιν ὠρχήσαντο.

ΠΡΥΜΝΟ'Σ, ὴ, ὸν, extremus, ultimus. Iliad. π'. Ἔφθη ὀρεξάμενος πρυμνὸν σκέλος, extremam tibiæ partem. Odyss. ρ'. Πρυμνὸν βάλε δεξιὸν ὦμον. Dicitur et, πρυμνὴ χεὶρ, extrema pars manus. Et, γλῶσσα πρυμνὴ, extrema pars linguæ, Il. ε'. Et, ναῦς πρυμνὴ, extrema navis pars, i. puppis.

Πρύμνα, ης, ἡ, idem cum πρυμνὴ ναῦς, extrema navis pars, puppis. Od. ι'. Ἐν πρύμνῃ δ' ὄπισθε καθίζετο, in puppi sedebat. Thuc. κατὰ πρύμναν ἱστάμενοι τὸ πλοῖον. ¶ Item synecdochicè pro ipsa navi. Il. α'. Τοὺς δὲ κατὰ πρύμνας καὶ ἀμφ' ἅλα ἔλσαι Ἀχαιούς. (ὅστις φυλάσσει πρᾶγος ἐν πρύμνῃ, Quicunque in excelso loco rem administrat. Æschyl. S. c. Th. 2. Suppl. 349.)

Πρυμναῖος, α, ον, qui est puppis, ad puppim pertinens: ut, πρυμναίοισι κορύμβοις, corymbis puppis: in Epigr.

Πρυμνήσιος, idem: ut, πρυμνήσια σχοινία, sive πείσματα, funes quibus naves ad terram à puppi religantur. Sæpè verò sine adjectione in ea sign. ponitur. ut Il. α'. et Od. ι'. κατὰ δὲ πρυμνήσι' ἔδησαν. Sic apud Athen. l. 15. λυσαμένους δ' αὐτοὺς τὰ πρυμνήσια. (Æsch. Ag. 993.)

Πρυμνήτης, ου, ὁ, gubernator in puppi sedens. Et metaph. princeps, apud Æschyl. [Eumen. 16. Δελφός τε χώρας τῆσδε πρυμνήτης ἄναξ. 768. πρυμνήτην. Schol. κυβερνήτην, ἄρχοντα.] Accipitur et adject. pro πρυμνήσιος, ut, πρυμνήτης κάλως. Eurip. in Medea.

Πρυμνητικὸς, idem cum πρυμνήσιος. Athen. l. 15.

Πρύμνηθεν, et Πρυμνόθεν, à puppi. Luc. in Lexiph. et Arat. (Πρυμνόθεν, funditus. Æsch. S. c. Th. 71.)

Composita.

Ἀμφίπρυμνον πλοῖον, navigium utrinque puppim habens. Hesych. ex Soph. Andromeda.

Δίπρυμνος, duplicem puppim habens. Athen. l. 5.

(Εὐπρυμνής. Æsch. Suppl. 996.)

Εὔπρυμνος, bonam seu pulchram puppim habens. Il. ξ'.

Πρόπρυμνα, adv. funditus, prorsus: apud Æschyl.

ΠΡΥ'ΤΑΝΙΣ, εως, ὁ, præfectus, rector, administrator, dispensator. (Æsch. Pr. 169. Aristoph. R. 1321.) Interdum exp. etiam, custos, tutor. Nazianz. Θεὸς ὁ τῆς ἀληθείας πρύτανις. In l. sap. c. 13. πρυτάνεις κόσμου. ¶ πρυτάνεις dicebantur Athenis quinquaginta viri, qui summum magistratum habebant, ipsi decima pars curiæ quingenariæ, quique singulis mensibus vices commutabant. testibus Liban. et Harpocr. Thuc. l. 6. καὶ σὺ, ὦ πρύτανι, ταῦτα ἐπιψήφιζε. Vide et Aristot. polit. l. 6. ☞ Sic dictus quasi πυρὸς ταμίας, (ut quidam tradunt,) ut sit propriè frumentatorum præfectus et dispensator. (Æsch. Pr. 169. Aristoph. R. 1321.)

Πρυτανικὸς, ὴ, ὸν, ut, πρυτανικὴ ἐσθὴς, vestis quâ uti solet ὁ πρύτανις. Athen. lib. 14.

Πρυτανεύω, sum πρύτανις, ago πρύτανιν. Sic tribus à Demosthen. pro cor. πρυτανεύειν dicitur, ex qua quinquaginta viri erant πρυτάνεις. Cum accusat. dicitur aliquis εἰρήνην πρυτανεύειν, i. pacem agitare ut πρύτανις, Isocr. Et Demosth. pro Rhod. ὁ πρυτανεύσας ταῦτα, qui harum rerum transactor et summus administer fuit. Exponitur etiam, rego, moderor, administro. Phil. de mundo, καὶ βασιλεὺς, ὁ πρυτανεύων καὶ ἐπιστάτης μένει θέμις τὰ σύμπαντα. ¶ Item suppedito, subministro, procuro. Synes. ἐβδομαίους διαλύσεις, φιλοσοφίας εὐδαιμονίας πρυτανευούσης ἀπόρημα.

Πρυτανεύομαι, regor, administror, prospicior: Greg. in prima orat. epitaph. ¶ Item subministror. Philip. 3.

Πρυτανεὺς, έως, ὁ, idem quod πρύτανις, Lysias et Harpocr.

Πρυτανεία, et (Ionicè) πρυτανηΐη, dignitas seu potestas prytanica, munus vel imperium prytanicum. Plut. in pol. precept.

Πρυτανεῖον, (et Ionicè πρυτανήϊον,) locus Athenis, in quo ἐσιτοῦντο ii, qui de republicâ bene meriti erant, aut quos civitas isto honore afficere vellet. Plat. Aristot. Thuc. Et pro quavis ampla ac magnifica domo, apud Athen.

Πρυτανεῖα, τὰ, pecunia, quam deponebant actor et reus judicio disceptaturi. Unde apud Aristoph. θεῖναι πρυτανεῖα. †Nub. 1134. et V. Schol. ad v. 1199.†

Συμπρύτανις, (comp.) dicitur collega ejus qui est πρύτανις.

ΠΡΩΙ', manè: cui oppon. ὀψὲ, vesperi. Il. σ'. πρωῒ δ' ὑπηοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες, manè sub auroram. Xenoph. Hell. 1. ἑκάστης ἡμέρας τὸ πρωῒ καὶ πρὸς ἑσπέραν, matutino et vespertino cujuslibet diei tempore. ¶ Item tempestivè, aut præmaturè, ante tempus constitutum: cui opp. ὀψὲ, serò, tardè. Thuc. lib. 3. πρωὶ ἐσβαλόντες, καὶ τοῦ σίτου ἔτι χλωροῦ ὄντος. Et, πρωὶ πάνυ, præmaturè, antè tempus constitutum.

Πρώϊος, α, ὁ, matutinus: ut, πρώϊος ὕπνος, in Epigr. Πρωΐα, sub. ὥρα, vel κατάστασις, aut ἡμέρα, tempus matutinum. Matth. 27. et Joan. 18. Et, πρωΐῃ, hora matutina. Iliad. ε'. ¶ Item maturus. Theophr. de caus. pl. πρώϊα σπέρματα σπείρουσι, maturè serunt. Ager etiam aliquis πρώϊος dicitur, qui citò maturat semen commissum, et præcox reddit. Πρώϊα δένδρα, arbores præcoques. Theophr. hist. pl. lib. 8. c. 3. et alibi.

Πρωϊαίτερος, Compar. maturior, tempestivior. Pollux.

Πρωϊαίτερον, (adverb.) profundiore diluculo. ¶ Item maturiùs, tempestiviùs: ut, πρωϊαίτερον γέροντα γίνεσθαι, maturiùs fieri senem.

Πρωϊαίτατος, Superl. maximè maturus seu tempestivus.

Πρωϊαίτατα, (adverb.) admodum tempestivè, præmaturè. Plutarch. symp. 3. πρωϊαίτατα γαμεῖν. Et, πρωϊαίτατα τῆς ἡλικίας, ab ineunte ætatula, admodum maturè. ¶ Item, summo manè, primo diluculo. Xen. Pæd. 8.

Πρωϊότης, ητος, ἡ, præcox maturitas. Theophr. de caus. pl.

Πρώϊμος, idem quod πρώϊος, maturus, tempestivus: ut, πρώϊμος σπόρος, in Geopon. 2. Et, πρώϊμος ὑετὸς, in ep. Jacobi c. 5.

Πρωϊνὸς, idem cum πρώϊος, matutinus. cui oppon. ἑσπερινὸς, vespertinus. Apoc. c. 2.

Πρωΐθεν, de mane, à manè diei.

Πρῷ, pro πρωῒ, Atticè. Aristoph. in Avib. Ἐπὶ τὸν ὄρθρον μου πρῷ τις ἐλθὼν τῶν φίλων. Apud eundem in Vesp. legitur et πρῴ. Et in Concion. πρῷ.

Πρῷοι, pro πρώϊοι, præmaturi. Aristoph. in pace, τὸ γὰρ φῖτυ πρῷον φύει.

Πρωΐζα, non ita dudum, hodie manè, apud Hom. Il. β'. Significat et, maturè, præmaturè, ante tempus consuetum, apud Theocrit. idyll. 18.

Πρωΐζε, idem quod πρωΐζα. Suid. Pro eodem dicitur et πρῴζε.

Πρώην, nuper, non ita pridem. Theocr. idyll. 5. Exponitur et, nudius tertius, apud schol. Hom. Item primùm, apud Aphth. (Aristoph. R. 1069.)

(Πρᾶν. Theoc. Id. 2. 115. 4. 60. 6. 35.)

Πρῴ, pro πρωΐ, suo tempore, maturè, tempestivè.

Πρόϊμος, et πρόϊος, maturus, tempestivus: vel præmaturus, statum tempus præveniens. Hesych. Unde superl. προϊαίτατος, omnium primus, maximè maturus. Suid.

Πρῴζα, pro πρωΐζα, nuper, non ita multo ante tempore. Hesych.

Πρὼξ, ωκὸς, ἡ, gutta, stillicidium. Hesych. ☞ Propriè de roris gutta dici traditur. ἀπὸ τοῦ πρωῒ εὑρίσκεσθαι. Theocr. idyll. 4. μὴ πρῶκας σιτίζεται ὥσπερ ὁ τέττιξ;

ΠΡΩΚΤΟ'Σ, οῦ, ὁ, anus, podex, nates. Aristoph. in Nub. †713.† καὶ τὸν πρωκτὸν διορύττουσι.

Composita.

Εὐρύπρωκτος, qui lato seu amplo est podice. Aristoph. in Nub. †1080.† [Equit. 78. schol. Acharn. 716. Thesm. 207.]

Λακκόπρωκτος, podicem habens latum et profundum instar λάκκου. Idem ibidem. †1333.†

Λευκόπρωκτος, cui albus est podex, cui candidæ sunt nates. Schol. Aristoph. Sic etiam à Platone comico dicuntur molles et effœminati.

Σκυλοπρωκτιᾶν, cevere, turpiter movere podicem. Suid.

Συκόπρωκτος, qui nates habet ficosas. Hesych.

Τηροπρωκτεῖν, nates inspicere, adulterorum præsertim, dum διωρύττονται ῥαφάνῳ, καὶ τίλλονται. Aristoph. in Equit.

Χυτοχαυνόπρωκτοι, οἱ, ab Aristophane dicuntur molliculi, quasi natibus fusis et hiantibus.

ΠΡΩ'ΡΑ, ας, ἡ, prora: anterior navis pars. (Æsch. Ch. 389.) Αἱ πρῷραι, rostra navium. Sunt enim proræ rostratæ. Plut. in Alcib. παρὰ τὰς πρῴρας τῶν αἰχμαλώτων νεῶν. Metaphoricè pro πρόσωπον accipitur. In vite πρῷρα est cacumen rostratum, extrema cacuminum articulatio. apud Theophrast. hist. plant. lib. 2. cap. 1. ☞ Alii à πρωΐας derivant, quasi πρωΐρα quamobrem et ι subscribi volunt. Alii à προορᾶν, quasi πρόορα, παρὰ τὸ προέχειν καὶ προορᾶν τοῦ σκάφους. Alii παρὰ τὸ πρῶτον ῥεῖν.

Πρῷρα, τὰ, Etymol. sunt anteriora.

Πρῳράτης, ου, ὁ, proreta, qui in prora navem regit. Pollux. [Xenoph. Athen. Resp. καὶ οἱ κυβερνῆται, καὶ οἱ κελευσταὶ, καὶ οἱ πεντηκόνταρχοι, καὶ οἱ πρῳρᾶται, καὶ οἱ ναυπηγοί.]

Πρῳρατεύω, proreta sum. Aristoph. [Equit. 540.]

Πρῳρεὺς, έως, ὁ, idem cum πρῳράτης. Xen. anab. 5. Aristot. polit. 5.

Πρῳρία, idem cum πρῳρατεία.

Πρῴραθεν, à prora, Plut. et Theocr. idyll. 22.

Πρῳρίζω, in prora deprimo.

Πρῳρίζεσθαι, navis dicitur, quum prora ponderum vi deprimitur. Metaphoricè verò quælibet res, cujus caput in anteriorem partem incurvatur. Hesych.

Composita.

Ἀνδρόπρῳρον, pro ἀνδροπρόσωπον, hominis facies. Soph.

Ἀντίπρῳρος, ου, ὁ καὶ ἡ, obversam seu oppositam proram habens. ut, ἀντίπρῳροι νῆες, apud Plut. et. ἀντίπρῳροι ἐμβολαὶ, irruptiones quæ fiunt adversis proris, apud Philostr. in heroic. Item metaphoricè pro ἀντιπρόσωπος, adversam faciem habens, oppositus. Soph. in Trachin. (217.) Τάδ' ἀντίπρῳρα δή σοι βλέπειν πάρεστ' ἐναργῆ. At τὸ ἀντίπρῳρον, substant. pars navis adversa proræ, puppis: apud Thuc.

Βούπρῳρος, qui bovem in prora habet. Βούπρῳρος θυσία, sacrificium, constans ex apro, ariete et tauro, in quo taurus præibat, ut in navi prora. Eust. [Strab. Geogr. lib. 10. ἄλλοτ' ἀνδρείῳ κύτει βούπρῳρος. Geographus hic citat Soph. Trach. 13. ubi nunc legitur ἄλλοτ' ἀνδρείῳ κύτει βούκρανος.]

Δίπρῳρος, duplicem proram habens. Athen. l. 5.

Ἔμπρῳρος, in proram inclinatus. Polyb. l. 16.

Καλλίπρῳρος, pulchram habens proram. ut, καλλίπρῳρον σκάφος Ἀργοῦς, Eurip. in Med. (1337. Metaph. Æsch. S. c. Th. 559. στόματος καλλιπρῴρου. Ag. 242.) ¶ Item qui pulchra facie est. Hesych.

Κυανόπρῳρος, cæruleam proram habens, aut etiam nigricantem, Hom. Od. ι'. et κ'. Pro quo et κυανοπρῴρειος, apud eundem. Od. γ'.

Ὀξύπρῳρος, acutam seu acuminatam proram habens. Hesych. (Æsch. Pr. 423.)

Τανύπρῳρος, proram extensam et prominsam habens. Hesychio etiam καλύπτραι dicuntur τανύπρῳροι, quòd faciei obtenduntur.

Ὑπόπρῳρος, proram habens depressiorem. ut, ὑπόπρῳρος ναῦς, apud Plut. in Pericle.

Χαλκόπρῳρος, æream vel æratam habens proram. Pollux l. 2.

Χρυσόπρῳρος, auream vel auratam habens proram.

ΠΤΑΙ'ΡΩ, F. αρῶ, sternuo, sternuto. Odyss. ρ'. Τηλέμαχος δὲ μέγ' ἔπταρεν. (Aristoph. R. 660.)

Πταρμὸς, οῦ, ὁ, sternutatio, sternutamentum. Gal. l. 1. ad Glauc.

Πταρμικὸς, ὴ, ὸν, qui sternutare potest vel solet. Item, sternutamenta movens: cui vis inest movendi sternutamenta: ut, πταρμικὸν φάρμακον.

Πταρμικὴ, fruticis genus sic dicti, quòd in cacumine capitulum habeat, acri odore suo sternutamentum excitans. teste Diosc. lib. 2. cap. 192.

Πτάρνυμαι, idem cum πταίρω. Aristot. in probl.

Composita.

Ἐπιπταίρω, sternuto super: sternuto aliquam ob rem: vel sternuto adversus. Hom. Od. ρ'. Οὐχ ὁρᾷς, ὅ μοι υἱὸς ἐπέπταρε πᾶσιν ἔπεσσι; Sic et apud Theocr. idyll. 18. Ὄλβιε γάμβρ' ἀγαθός τις ἐπέπταρεν ἐρχομένῳ τοι Ἐς Σπάρταν.

Ἐπιπτάρνυμαι, idem. Hesych.

Μελλόπταρμος, vel μελλέπταρμος, jamjam sternutaturus: apud Aristot. in probl.

ΠΤΑΙ'Ω, F. αίσω, impingo, offendo. (Æsch. Pr. 925.) Suid. μὴ πολλάκις πρὸς τὸν αὐτὸν λίθον πταίειν. Herodian. lib. 5. ἐμοῦ δὲ ἔπταισε καὶ γνώμη καὶ τύχη. ¶ Exponitur etiam titubo, vacillo: ut apud eundem lib. 7. εἴ τι πταίσειε τὰ Μαξιμίνου πράγματα. ¶ Interdum et labor: item collabor, corruo. ¶ Sequente autem ὑπὸ, labefactor. ut Gaz. τῆς μεγάλης τῶν πολεμίων ὑπὸ νίκης πταισάσης. ¶ Item fallor, frustror. Herodian. l. 8. πταίειν τῆς ἐλπίδος.

Πταῖσμα, τὸ, offensio, lapsus: propriè, quum pedes lapidi aut alii offendiculo impinguntur. Plut. de sera num. vind. Interdum et, pedum ex offensione collisio. Pollux lib. 2. ¶ Metaphoricè pro lapsu et delicto seu errato. Greg. Dionys. Longin. ¶ Item pro casu. ut, τύχης πταῖσμα, Herodian. l. 5. ¶ Et pro adversa fortuna, infortunio. Demosth. Philipp. 4. Herodian. lib. 7.

Composita.

Ἀμετάπταιστος, ὁ καὶ ἡ, qui recidere nequit, immutabilis, constans, certus.

'Απταιστος, non impingens, nec in processu, nec in re gerenda. Xen. [περὶ Ἱππ. cap. 1. § 6. ἀπταιστότερον γὰρ καὶ ἀσφαλέστερον τὸν ἵππον τὸν σκληρὸν σκέλος παρέχει.] Plut. in Fab.

'Απταίστως, sine offensione, ita ut non impingas. Hesych. [Plat. Theæt. ὁ δὲ οὕτω λείως τε καὶ ἀπταίστως καὶ ἀνυσίμως ἔρχεται ἐπὶ τὰς μαθήσεις τε καὶ ζητήσεις μετὰ πολλῆς πραότητος, &c.]

'Απταισία, ἡ, non labi, nec impingere. Plato de leg.

Διαπταίω, offendo, vel titubo. Apud Luc. in somn. ταῦτα, καὶ ἔτι τούτων πλείονα, διαπταίουσα καὶ βαρβαρίζουσα, exp. quum hæc effutivisset.

Ἐμπταίω, idem cum πταίω.

Ἐπίπταισμα, τὸ, offensio, quum impingitur: item quum pes ex offensione læditur. Pollux ex Aristoph.

Παραπταίω, offendo, impingo. Item labor, erro. [Polyb. Hist. lib. 3. ἵνα μήτε ὡς καθάπαξ καὶ διαφέρει τὸ παρὸν εἰδέναι τὴν ἐν τούτοις ἀλήθειαν παραπταίωσι τῆς ἀληθείας ἐν τοῖς ἀναγκαιοτάτοις διαβουλίοις.] Item vacillo.

Προπταίω, prior impingo seu labor, prior cladem accipio.

Προσπταίω, offendo, impingo. Aphthon. ταῖς ἀκάνθαις προσέπταισε. Plat. εἰ λίθῳ προσπταίσαντες ὀλισθοίη. ¶ Item impingo, i. sermone titubo. Synes. ¶ Item offendo, i. indignationem aut odium alicujus incurro. Plut. in Per. διὰ Θουκυδίδην προσέπταισε τῷ δήμῳ. ¶ Item adversa fortuna utor. Herodot. προσέπταισε τῇ ναυμαχίῃ.

'Απρόσπταιστος, (*decomp.*) inoffensus, à lapsu immunis. Hippocr. Epist. ad Demag.

ΠΤΕΛΕ'Α, ας, ἡ, ulmus: species arboris aptissima ædificiorum fundamentis. unde Hesiod. in Erg. Δρυὸς δ' ἢ πτελέης ἀσκηπτότατοι ἱστοβοῆες. ‡Theoc. Id. 21.‡ Vide Diosc. l. 1. c. 112. et c. 183.

Πτελεώδης, ulmeus, ulmo similis. Hesych.

Πτελέϊνος, ulmeus, ex ulmo confectus.

ΠΤΕ'ΡΝΑ, ης, ἡ, calx, calcaneum: os pedis omnium maximum; parte, qua ingredimur, leniter rotundum et latiusculum; posteriore, tibiæ rectitudinem longè excedens. Il. χ'. Ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντε, Ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης. (Æsch. Ch. 207.) ¶ In navi πτέρνα dicitur ima mali pars, Athen. l. 11. ¶ Et generaliter sic dicitur cujusvis rei extremitas, ut et Lat. calx. Sic montium extremæ partes πτέρναι vocantur, Hesych. ¶ Metaphoricè pro dolo et fraude capitur, teste Suid. ¶ Et pro vestigio: in Cant. Solom. c. 1. ☞ Derivari ἀπὸ τοῦ πατεῖν τὴν ἔραν, inter alia tradit Etymol.

Πτερνὶς, ίδος, ἡ, idem quod πτέρνα, calx, calcaneum. Item fundum et basis pelvis, Pollux l. 2. et Eust. ex Æl. Dionys. ¶ At πτερνὶξ dicitur caulis spinosæ plantæ, cactus dictæ. apud Theoph. et Plin.

Πτερνίζω, calce peto, contingo, ferio. Item, supplanto, decipio. apud Suid. ἐπτέρνικε γάρ με ἤδη τρίτον τοῦτο.

Πτερνισμὸς, οῦ, ὁ, supplantatio, deceptio. Hesych.

Πτερνιστὴς, οῦ, ὁ, qui calce impetit et verberat: qui calcibus contingere et ferire solet.

Πτερνιστὴρ, ῆρος, idem: vel calcar.

Πέρνα, ἡ, perna, petaso. Athen. l. 14. et Strab. lib. 3.

Composita.

'Αποπτερνίζω, idem quod πτερνίζω.

Περιπτερνίδες, dicuntur esse venæ in calcaneo.

ΠΤΕΡΟ'Ν, οῦ, τὸ, ala. [Eurip. *Phœniss.* 762. Æschyl. Ag. 436. Suppl. 333.] (☞ Per syncopen dictum, quasi πετερὸν, à πέτομαι, Etym. quòd ejus beneficio aves volent.) Il. ά. Τῶν δ' ἄρα τοῦ ἑκάτερθεν ἔσαν πτερά. Aristot. hist. an. l. 5. τὰ πολύποδα ζῷα ἐσχάτως τέτρασι καὶ ποσὶ καὶ πτεροῖς κινεῖται. ¶ Metaphoricè et remi πτερὰ νηῶν dicuntur. Odyss. λ'. Οὐδ' εὐήρε' ἐρετμά, τά τε πτερὰ νηυσὶ πέλονται. ¶ Specialiter verò remi palmulæ, teste Pollux. ¶ Sic et velum navis appellatur. Hesiod. in Erg. ¶ Et proræ navis utræque partes. Pollux. ¶ Item apud architectos muri duo, in altitudinem consurgentes alarum instar, πτερὰ nominari traduntur. ¶ Πτερὸν, penna, et pinna, Luc. de salt. τοῖς τὰ ὦτα πτερῷ κνωμένοις. Philostr. ep. 31. τοῖς ὀφθαλμοῖς τοῦ πτεροῦ τὴν τῶν ἄστρων διακόσμησιν ἀπεικάζοντας. ¶ Interdum per synecdochen pro animali pennato seu alato ponitur. ut Od. ή. Τῶν νέες ὠκεῖαι, ὡσεὶ πτερὸν, ἠὲ νόημα. ¶ Apud comicos umbellam seu umbraculum significat, teste Polluce. ¶ Hesychio idem est quod σκεπή.

Πτέρως, unde *Πτερίως*, celeriter.

Πτερόεις, εντος, ὁ, alatus, pennatus, volucris: ut, μύρμηκες πτερόεντες, Epigr. lib. 2. Sagittis etiam tribuitur: seu quòd pennatæ sint, seu quòd instar avium volantium celeriter ferantur. Iliad. ί. et γ'. Item verbis; quòd emissa ex ore revocari nequeant: passim apud Homer. † Hesiod. Asp. 117.†

Πτερόω, ῶ, alas addo, alitem facio. Luc. ἡ φύσις τὴν μέλιτταν πτερώσασα. Item, alis subveho. Aristoph. in Ran. Εἴ τις πτερώσας Κλεόκριτον Κινησίᾳ. (1485. Eurip. Phœniss. 982. 1004. Æsch. Suppl. 1007.) ‡ πτερώσαντα καὶ πιλοτριβῆ. Ad πτερόεις postremum exemplum pertinet.‡ ¶ Metaphoricè navem πτεροῦν dicimur, quum vela ei quasi alas accommodamus, seu quum remos ejus in modum expansarum alarum utrinque erigimus. Polyb. lib. 1. πτερώσας τὴν ναῦν. Sic et apud Plut. in Ant.

Πτερόομαι, οῦμαι, alæ mihi accommodantur, alatus fio. Aristoph. in Avib. ὦ πανάρχαι, ταῦτ' ἔστ' ἔτι, πρὶν ἂν πτερωθεὶς διαδράμω τὸν αἰθέρα. (R. 1435.) ¶ Item alis in altum vehor: apud eundem ibidem. ¶ Metaphoricè navis velo πτεροῦσθαι dicitur, apud Greg. Et, πτεροῦσθαι ἐλπίδι, qui spe et gaudio exultant, et quasi alites fiunt, apud eundem. Dicuntur et πτεροῦσθαι in rebus adversis, qui collecto animo quasi alis rursus elevantur, et vires resumunt. Plutarch. in Arist.

Πτέρωμα, τὸ, pennosum in avibus tegmen. Aristot. ¶ Πτερώματα dicuntur et pinnæ seu muri in ædificiis. Strab. l. 17.

Πτέρωσις, ἡ, pennarum productio. Item idem quod πτέρωμα. Aristoph. Luc.

Πτερωτὴς, οῦ, ὁ, qui alas addit, qui alis sublevat. Metaph. apud Greg. τῆς ἐρημίας πτερωτὴν, i. exhilaratorem et confirmatorem.

Πτερωτὸς, ὁ, alatus, pennatus. Aristot. hist. an. l. 1. c. 5. (Æsch. Pr. 135. Suppl. 519.)

Πτέρινος, ὁ, idem. Aristoph. Polyb.

Πτερύσσομαι, f. ξομαι, alis latera ferio. Luc. ὅ, τε γὰρ ἐν τρίβωνι χειμῶνος ἄρτι ἐπτερύξατο. ¶ Exponitur et, gestio, seu passis alis gestio. unde metaph. apud Athen. l. 6. Γήθω καὶ χαίρω τι, καὶ πτερύσσομαι. ¶ Item alis strepo, et pugnam meditor. Laërt. in Socr. δόξας αὐτῷ τοῦ κυρίου Μίδου ἀλεκτρυόνας ἀντίον τῶν Καλλίου πτερυξαμένους.

Πτέρυξις, εως, ἡ, alarum plausus.

Πτέρυξ, υγος, ἡ, ala. Iliad. β'. πτέρυγας λάβεν ἀμφιαχυῖαν. Metaph. apud Soph. in El. ἴσχοντα πτέρυγας ὀξυτόνων γόων. ¶ Item pinna. Theophr. hist. plant. lib. 4. c. 10. Nic. Basil. ¶ Πτέρυγες dicuntur gubernaculi pinnulæ, Pollux et Hesych. ¶ Item partes vestium circa fimbrias laciniosæ, laciniosæ procursus et angulis alarum formam referentes. Plutarch. in Num. In thorace etiam pinnulæ sic appellantur. Xen. de re equ. Πτέρυξ à quibusdam etiam dictum fuit τὸ ἄσπληνον, ut est apud Diosc. l. 3. c. 152.

Πτερυγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, alæ speciem gerens, alam referens. Gal. comm. 1. sect. 18. in Hippocr. de morb. l. 1.

Πτερύγωμα, τὸ, ala, pinna. ¶ Πτερυγώματα dicuntur pudendi muliebris labra et veluti alæ; Pollux lib. 2. Quæ eidem μυρτοχειλίδες, huic item et Hipp. et Gal. κρημνοὶ, qui Galenus id exponit πτερυγώματα τοῦ γυναικείου αἰδοίου, Corn. Celso sunt ambitus genitalis muliebris. Et in auribus ea quæ pendentur quasi pinnæ. Ruf. Ephes.

Πτερυγωτὸς, ὁ, alatus, pennatus, pinnatus. Aristoph. in Equit.

Πτερυγίζω, pennas rostro purgo. Theophr. αἴθυιαι καὶ νῆτται πτερυγίζουσαι, ὄμβρον σημαίνουσι. ¶ Item, alas pando, alas explico. Aristoph. in Avib. οὗτος ἂν πάλιν παρ' ἡμῶν πτερυγίσας ἀνέπτατο. Et metaph. frustra et inaniter conor: instar pullorum, quorum alæ nondum satis confirmatæ, vel decisæ, necdum planè renatæ, alis explicatis volatum tentantium, nondum tamen volare valentium: quod et ipsum est πτερυγίζειν. Idem in Plut. ‡575.‡ ἐλέγξαι μ' οὔπω δύνασαι περὶ τούτου, ἀλλὰ φλυαρεῖς καὶ πτερυγίζεις.

Πτερύγιον, τὸ, alula. ¶ In auribus hominis sic dicitur pars illa quæ ad tempora vergens inflectitur. Pollux lib. 2. Item partes scapularum utrinque πτερύγια nominantur. In naso verò, exteriores et infimæ partes, motu præditæ. Idem ibid. ¶ Sic et in mulieribus eminentiæ duæ uteri sinum ambientes appellantur. Autor Isag. in med. ¶ Est et πτερύγιον, quum vel in oculis vel digitis ab angulo clausuràve inutilis membrana et caruncula progreditur, ita nocens. Vide Cels. et Aret. ¶ In piscibus πτερύγια pinnæ sunt. Aristot. ¶ In vestibus πτερύγιον idem significat cum πτέρυξ, 1 Reg. cap. 15. et 24. Et in thorace itidem idem quod πτέρυξ, Xenoph. anab. 4. ¶ In templo pinnaculum vel pinna πτερύγιον dicitur. Luc. cap. 4.

Πτέρις, ιδος, seu πτερὶς, ίδος, ἡ, filix mas: herba, de qua Diosc. lib. 4. c. 186. ubi et sic appellatam scribit, quòd folia expansa habeat, velut alas. Hinc comp. Θηλυπτερὶς, filix fœmina, de qua idem ejusdem l. 2. c. 187. Et Δρυοπτερὶς, herba, de qua idem l. 4. c. 189. quæ nomen à vietis muscosisque roboribus, in quibus nascitur, habet.

Composita: ac primùm cum præpositione.

'Αναπτερόω, alatum facio, pennis instruo. Metaphoricè significat, excito quempiam ad aliquid agendum, animum addo, in spem erigo. Eurip. in Orest. μῶν τι πολεμίων πάρα Ἀγγέλματ' ἀνεπτέρωσε Δαναϊδῶν πόλιν; Sic et apud Aristoph. in Avib. Λέγων ἀνεπτέρωκεν ἄνδρ' ἱππαλεκτρυών.

'Αναπτερόομαι, alis instruor. (Æsch. Ch. 225.) Et metaph. excitor ad rem aliquam agendam, ad rei alicujus desiderium accendor; in spem erigor. Plut. in Phæd.

'Αναπτερύσσομαι, alas pando et quatio. Hesych.

Διαπτερόω, alas explico aut dispando.

'Εκπτερύσσομαι, alas expansas concutio. Luc. in enc. muscæ, ὁπόταν ἐκπετάσασα πρὸς τὸν ἥλιον ἐκπτερύσσηται.

Κατάπτερος, ὁ καὶ ἡ, plumatus, aliger. Æschyl. in Prometh. Euripid. in Orest.

Περίπτερος, circumcirca pinnas habens: de ædificiis. Athen. l. 5.

Ψευδοπερίπτερος, (*decomp.*) qui peripteri formam mentitur et quasi simulat. Vitruv. l. 4. c. 7.

'Υπόπτερος, alatus, alas habens quibus subvehitur. (Æsch. Ch. 601.) Aristoph. in Avib. Luc. in somn.

Composita sine præpositione.

'Αγχιπτερέως, q. d. valde voluceriter: celerrimè, pernicissimè. Item promptè, libenter. Hesych.

'Απτερος, ὁ καὶ ἡ, alas non habens, pennis seu pinnis carens. Metaphoricè μῦθος ἄπτερος, dicuntur verba, quæ permanent in mente ejus qui audiit, nec quasi avolant. Od. ρ'. et τ'. (Æsch. Ag. 284. Eum. 51.)

'Απτερέως, celerrimè: Lycophr.

'Απτερίως, idem. Apoll. Arg. ult. ‡iv. 1765.‡

'Απτέρωτος, idem quod ἄπτερος.

'Απτέρυγος, idem. Athen. l. 7.

'Αρβυλόπτερος, dictus est Perseus, quoniam, ut fabulantur poëtæ, suis ἀρβύλαις habebat affixas alas.

Δερμόπτερος, membranis volans cui membranaceæ pinnæ sunt. vel alæ ex cute, quales vespertilionum. Aristot. hist. an. l. 1. c. 5.

Δίπτερος, bipennis, duas habens pennas. Idem ibidem. qualia sunt insecta. ¶ Δίπτερος ναὸς, ædes pteromata vel pinnas duas habens.

Ψευδοδίπτερος ναὸς, quæ et qualis ædes, apud Vitruv. rectius videris, lib. 3. c. 1.

Διπτέρυξ, υγος, ὁ καὶ ἡ καὶ τὸ, idem cum δίπτερος. Epigr.

'Εξαπτέρυγος, sex alas habens, senis alis volans. Naz.

Εὔπτερος, bene alatus seu pennatus, pennis plurimùm potens. (Soph. Œdip. Tyr. 185.) Eurip. in Ione. Usurpatur et metaph. apud Aristoph. in Nub. †798. ubi V. Scholia. et V. Suidas.†

Κακόπτερος, malè pennatus, malè volans. Aristot.

Κολεόπτερος, cujus pennæ involucro crustaceo velut vagina includuntur. ut scarabeorum. Ionic. κουλεόπτερος. Idem.

Κυανόπτερος, alas cæruleas seu nigricantes habens. Hesiod. in Asp. †393.†

Κυκνόπτερος, cygneas pinnas habens. Apud Eurip. in Oreste, ὄμμα κυκνόπτερον, oculus candidus et formosus instar pennarum cygni.

Λευκόπτερος, albas alas habens. Navis epith. apud Æschyl. in Prometh. [992. λευκοπτέρῳ δὲ νιφάδι καὶ βροντήμασι χθονίοις κυκάτω πάντα. Schol. λευκῇ καὶ ταχείᾳ. Eurip. Hippolyt. 752. Ὦ λευκόπτερε Κρησία Πορθμὶς, &c. Troad. 848. Τὸ τᾶσδε λευκοπτέρου Ἁμέρας φίλον βροτοῖς φέγγος ἐλεῖν εἶδε γαῖαν, &c.]

Λινόπτερος, lineas habens alas. Itidem navis epith. apud eundem ibid. [467. λινόπτερ' ηὗρε ναυτίλων ὀχήματα. Schol. δ'. τὰ λινᾶ πτερὰ ἤτοι λίνα ἱστία ἔχοντα.]

Μακρόπτερος, cui sunt longæ alæ seu pennæ.

Μελανόπτερος, nigras alas aut pinnas habens. Aristoph.

Μελανοπτέρυγος, idem. Eurip. in Hec.

Μονόπτερος, unicam pinnam habens. Vitruv. l. 4. c. 7.

Ξουθόπτερος, cui flavæ sunt alæ. Arat. [Eurip. Herc. Fur. 487. ὡς ξουθόπτεροι μέλισσαι, &c. Cress. 9. Hic locus ab Athenæo laudatur, Deipn. lib. 14. pag. 640. B.]

'Ολιγόπτερος, paucas pennas habens.

'Ολόπτερος, cujus universum corpus pennis tectum est. Item, cujus alæ non sunt scissæ. Aristot. Aliis ὁλόπτερα sunt, quæ alas continuas habent, ut muscæ et apes, non plumis pennisve distinctis constantes.

'Ομοιόπτερος, quibus similes pennæ sunt. [Aristot. de Hist. Animal. ὁμοιόχροά τε γὰρ καὶ ὁμοιόπτερα ταῦτα πάντα, &c.]

'Ομόπτερος, simul volans. Et metaph. similis. ut, βόστρυχα ὁμόπτερα, apud Eurip. in Elect. [530.] (Phœniss. 292. Æschyl. Choëph. 172. Suppl. 232.) [Pers. 559. Aristoph. Av. 230.]

'Ορθόπτερος, cui rectæ pinnæ sunt, surrectas pinnas habens.

Περκνόπτερος ἀετὸς, aquila alas habens nigris distinctas maculis; apud Plin.

Ποικιλόπτερος, variegatas pennas habens. Eurip. in Hippol. [1269.]

Πολύπτερος, multas pennas seu pinnas habens. [Aristot. de Hist. Animal. τὰ μὲν, πολύπτερα, τὰ δ' ὀλιγόπτερά ἐστιν.]

Σχιζόπτερος, alas fissas habens. Aristot. hist. an. l. 4.

Τανύπτερος, et τανυσίπτερος, cui alæ extentæ sunt, extentis et patulis alis volans. Hesiod. †Th. 535. et 525.†

Τανυπτέρυξ, idem. Il. τ'.

Ταχύπτερος, celeriter volans. Et metaph. velox. Æschyl. in Prometh. [88. Eurip. Belleroph. 5. 'Αλλ' ὦ φίλος μοι Πηγάσου ταχύπτερον. Vide Suid. Lex. 1. 781. in Voce Ἐόρα.]

Τετράπτερος, quaternas gerens pinnas. Aristot. hist. an. l. 1. c. 5.

Τετραπτερυλλὶς, ίδος, ἡ, locusta: παρὰ τὸ τέσσαρα ἔχειν πτερά. Suid.

'Υμενόπτερος, alas membranaceas habens. Luc.

Φοινικόπτερος, rubeas alas seu pinnas habens. Nomen avis apud Aristoph. in Avib.

Χρυσόπτερος, aureas alas vel gemmas habens. Hom. Il. θ'. ¶ Est et gemmæ nomen: apud Plin. l. 37. c. 8.

Ὠκύπτερος, celeres habens alas. Homer. (Æsch. Suppl. 742.)

Ὠκύπτερα, dicuntur et ipsæ pinnæ alarum prominentiores, quibus volandi celeritas juvatur: et ipsæ alæ: apud Aristoph. in Avib. Apoll. Arg. 2. Plut. in Apophth.

ΠΤΙ'ΛΟΣ, ου, ὁ, cui ex ciliis pili periêre. ὁ μαδαρὸς τοῖς βλεφάροις. Gal. l. 14. meth. med. et Aët. lib. 7. c. 80. Πτίλα βλέφαρα, idem quod πτίλωσις. Scribitur et πτιλὸς, apud Hesych. et πτίλλος, apud Suid.

Πτίλον, τὸ, penna mollis, pinna: πτερὸν ἁπαλώτερον, propriè insectorum. Aristot. τὰ δὲ πτίλα τοῖς ἐντόμοις ἐκ τοῦ πλαγίου προσπέφυκεν. Herodot. πτίλα οὐ πτερωτὰ φορέει, alas gerit non pennatas, sed glabras. Dicitur et de serpentum alis: apud Herodot. lib. 2. Et de pinnis avium, apud Plut. in lib. de solert. anim. Dicuntur et πτίλα molliores avium pennæ, id est, plumæ: item lanugines exclusos pullos vestientes, quibus deinde cum incremento eorum pereuntibus legitimæ plumæ succrescunt. Apud Aristoph. in Achar. πτίλον de galea etiam dici tradit ejus schol. alii et, de velo, remoque.

Ab neutro πτίλον sunt sequentia derivata et composita.

[Πτιλόομαι. Philostr. l. 3. c. 48.]

Πτίλωσις, εως, ἡ, pennarum plumarumque annua mutatio. ¶ Item defluvium pilorum è palpebris callosis et rubentibus. Aët. Idem malum dicitur et, πτίλα βλέφαρα, apud Diosc. lib. 1. c. 87. glabrescentes, simulque nocentes alis palpebræ.

Πτιλωτὸς, ὁ, pennatus, pinnatus. Aristot. hist. an. l. 2. c. 5. Aliis πτιλωτὰ, quæ membranâ siccâ volant.

Composita.

Ἄπτιλος, ὁ καὶ ἡ, implumis, non volucris. Suid.

Τετράπτιλος, quaternis pinnis volans, quaternas pennas gerens. Aristoph. in Acharn. [1081.]

ΠΤΙ'ΣΣΩ, sive πτίττω, F. ίσω, pinso, tundo, decortico. Athen. l. 14. τῶν πτισσουσῶν ᾠδὴ, cantio mulierum quæ hordeum pinsunt. Pherecrates apud Eustath. νῦν δ' ἐπιχεῖσθαι τὰς κριθὰς δεῖ, πτίσσειν, φρύγειν, &c.

Πτίσσομαι, pinsor, tundor: ut, ἐπτισμέναι κριθαὶ, hordeum pistum, apud Aristot. hist. an. lib. 8. Et, πτισθεὶς, pistus, apud Theophr. hist. pl. l. 2.

Πτισσάνη, sive πτισάνη, ptisana, i. hordeum pistum et à cortice purgatum. Epigr. lib. 2. Τὰς κριθὰς πωλεῖ τοῖς πτωχοῖς πτισάνην. Et Apud Athen. l. 14. ταύτῃ ἔστι πτισάνης ἔσθειν.

Πίσον, ου, τὸ, pisum: legumen quod et πίσσος dicitur, et Eustathio hinc derivatum videtur. Apud Galen. de aliment. facult. lib. 1. scribitur gemino σ, oxytonως, οἱ πισσοὶ, in censu leguminum.

Πίσινον ἔτνος, pulmentum è pisis confectum: apud Athen. lib. 9. et Aristoph.

Composita.

Ἄπτιστος, qui pistus et tusus non est. Hesych.

Διαπτίσσω, tundo, pinso. Theophr. hist. pl. l. 9. c. 17. καὶ διαπτίσαντες λεπτὰ, ἐκκατάσαντες ἐφ' ὕδωρ, πίνουσι.

Περιπτίσσω, corticem auferendo perpurgo: exactè decortico, excastro. Theophr. hist. pl. l. 9. c. 17. ἀλλὰ περιπτίσαντες καὶ ἀφελόντες τὸ κέλυφος, μετὰ ταῦτα ἀφεψοῦσι ἐν τῷ ὕδατι. Metaphoricè, περιεπτισμένος, purus, omni veluti glumâ carens. Aristoph. in Acharn. Ἀλλ' ἐγὼ ἂν αὐτὸν νῦν γε περιεπτισμένον. Sic apud Philostrat. περιεπτισμένος τὸ εἶδος, specie purus.

Φακοπτισάνη, edulium ex lente et ptisana concinnatum.

ΠΤΟΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, consterno metu, terrefacio, exterreo. Basil. εἰ γὰρ τὰ φρικτὰ οὐ πτοεῖ. ¶ Item obstupefacio, attonitum reddo.

Πτοέομαι, οῦμαι, terrefio, exterrefio, perterreor. Plutarch. in Alcib. πτοηθέντες καὶ διαφυγόντες τοῦ ὄρτυγος, expavefacta et exterrita coturnice. Item obstupefio, attonitus reddor. Aristot. hist. an. l. 1. πτοεῖται περὶ τὰ ξύλα, attonitus est ad ligna. Eur. ἐπτοήθης ἔρωτι, amoris œstro ad stuporem usque perculsus es. (Æsch. Pr. 855. Ch. 553.)

Πτόησις, εως, ἡ, pavor et consternatio: timor, metus. 1 ep. Pet. c. 3. ¶ Interdum significat nimiam et velut attonitam rei venereæ libidinem: ut apud Aristot. de generat. anim. l. 4.

Πτοία, ας, ἡ, pavor et consternatio: seu timor, metus.

Πτοιέω, ῶ, idem cum πτοέω. Mosch. in Megar. Πρὶν δ' ἔτι μ' ἐπτοίησε διὰ γλυκὺν αἰνὸς ὄνειρος Ὕπνου.

Πτοιέομαι, idem quod πτοέομαι. Odyss. χ'. τῶν δὲ φρένες ἐπτοίηθεν, eorum mentes expavescebant. Item, attonitus sum re aliqua, admiror rem aliquam ad stuporem usque, et impotenti ejus desiderio flagro. Apud Hesiodum in Erg. Κεχαρηὼς γὰρ ἀνὴρ μεθ' ὁμήλικας ἐπτοίηται, exp. gaudens æquales spectat, et animo intento.

Πτοίησις, idem cum πτόησις. Plat.

Πτοΐα, idem quod πτοία. Plat. in Fab. et in Crasso. Item, impotens et veluti stupida libido rei alicujus, nimia affectio. Plutarch. in lib. περὶ εὐθυμίας. ¶ Item sternutatio. Hesych.

Πτοιαλέος, ου, ὁ, pavidus, timidus, meticulosus.

Πτοιάω, ῶ, idem cum πτοιέω, seu πτοέω.

Πτήσσω, f. ξω, q. d. metu contrahor. (V. Soph. Aj. 171. Æsch. Pr. 174. Aristoph. R. 318.) Propriè dici volunt de animantibus, quæ, conspecto hoste, præ metu se contrahunt in loco aliquo ad latendum commodo. Aristoph. in Vesp. πτήσσει φρύνιχος ὥς τις ἀλέκτωρ. Isocr. ad Philipp. τοὺς ἄλλους ὁρῶν τοὺς περὶ αὐτοῦ ταύτῃ τῇ συμφορᾷ κεχρημένους, ἐπτηχότας διὰ τὸ μέγεθος τῆς πόλεως. Exponitur etiam, expavesco, exhorresco, perhorresco. Athen. ὡς πάντας πτῆξαι, ita ut omnes perterrerentur. † τινὰ, aliquem. Xen. Pæd. l. 3. p. 79. z.† ¶ Item fugio: ut Eur. πόλις πρὸς πόλιν ἔπτηξε χειμασθεῖσα, civitas calamitate accepta trepida se recepit ad aliam civitatem, seu confugit. Item, abscondo et occulto me. ¶ Dicuntur et πτήσσειν qui in insidiis latent, se non moventes donec occasio se offerat inimicum invadendi. ut apud Aristoph. πτήξαντες ἐρημεῖ. ¶ Item activè, perterrefacio, facio ut quis metu velut contrahatur. Iliad. ξ'. πτῆξε δὲ θυμὸν ἐνὶ στήθεσσιν Ἀχαιῶν.

Πτὰξ, ακὸς, ὁ καὶ ἡ, pavidus, timidus. Hesych.

Πτακὶς, ίδος, idem, apud eundem. aliter πτάκας, ίδος.

Πτακίζω, trepido.

Πτακισμὸς, trepidatio, quum aliquis metu contrahitur: apud eundem.

Πτώσσω, idem cum πτήσσω, metu contrahor, perterreor. Item trepido, expavesco. Iliad. δ'. Τί πτώσσεις; τί δ' ὀπιπεύεις πολέμοιο γεφύρας; Sic Il. ή. Achivi πτώσσουσιν ὑφ' Ἕκτορι. Item, metu consternor, metu perculsus concido. ut. Il. φ'. τοὶ δὲ πτώσσουσι καθ' ὕλης. ¶ Item abscondo me præ metu. Il. φ'. πτώσσει ὑπὸ κρημνοῖς. ¶ Significat etiam, mendico. Od. ρ'. —— ἀλλὰ πτώσσων κατὰ δῆμον βούλεται αἰτίζων βόσκειν ἣν γαστέρ' ἄναλτον. Item timidè mendicans oberro. Hesiod. in Erg. μή πως τὰ μεταξὺ χατίζων Πτώσσῃς ἀλλοτρίους οἴκους.

Πτὼξ, idem quod πτάξ, pavidus, timidus. Il. χ'. —— ἢ ἄρ' ἀμαλὴν, ἢ πτῶκα λαγωόν. Item substantivè pro lepore, ut Il. ρ'. ἢ ἴδε πτῶξ. Et Theocr. idyll. 1. ‡ 109.‡ καὶ πτῶκας βάλλει, καὶ θηρία πάντα διώκει. (Æsch. Ag. 141. Eum. 327.)

Πτωκὰς, άδος, ἡ, pavida, timida. vel fugax. Apud Soph. in Philoct. nonnulli per πτωκάδας intelligunt harpyias.

Πτωκάζω, idem cum πτώσσω, metu consternor, expavesco. Il. δ'.

Πτωχὸς, οῦ, ὁ, mendicus. Od. ξ'. πρὸς γὰρ Διός εἰσιν ἅπαντες, Ξεῖνοί τε, πτωχοί τε. Hesiod. in Erg. Καὶ πτωχὸς πτωχῷ φθονέει. ¶ Discrimen inter πτωχὸν et πένητα docet Aristoph. in Pluto. ¶ Comp. πτωχότερος, mendicior, apud Athen. l. 6. et irreg. πτωχίστερος, apud Aristoph. Πτωχικὸς, mendici, paupertinus, Id est, qui mendici est, qui mendicis convenit: ut, πτωχικὴ στολὴ, mendicæ stola, apud Eurip. in Rheso. Et, ῥήματα πτωχικὰ, apud Luc. de scrip. hist.

Πτωχίζω, ad mendicitatem redigo, pauperem facio. 1 Reg. c. Κύριος πτωχίζει, καὶ πλουτίζει.

Πτωχεύω, f. εύσω, mendicus sum, mendicando vivo. Aristot. rhet. 3. τὸν μὲν πτωχεύοντα εὔχεσθαι, τὸν δ' εὐχόμενον πτωχεύειν. 2 Corinth. cap. 8. (de Jesu Christi:) δι' ὑμᾶς ἐπτώχευσε, πλούσιος ὤν. Item, mendicus oberro, mendicans peto. Od. τ'. πτωχεύει δ' ἀνὰ δῆμον. Et cum accusat. Od. ρ'. et apud Theogn. Cum genitivo sign. egeo, indigeo. Greg. εἰ τοῦ πλήθους τῶν νοημάτων ψυχὴ διὰ τὰ φθάσαντα πτωχεύει κακά.

Πτωχεία, ας, ἡ, mendicitas. Aristoph. in Plut. πτωχείας φαμὲν πενίαν ἀδελφήν.

Πτωχεῖον, τὸ, locus in quo mendici degunt et aluntur. In Pand. et can. 8. Concil. Chalced.

Πτύρω, idem cum πτοέω, consterno, expavefacio, perterrefacio. Unde passiv. πτύρεσθαι, peculiariter de equis, ut et πτοεῖσθαι. Plutarch. in Fab. παραλόγως ἐκπεσόντος τοῦ ἵππου γενομένου, καὶ πτυρέντος, ἐξέπεσε, consternato et attonito equo. Sic et apud Diod. Sic. in hist. Alex.

Πτυρμὸς, οῦ, ὁ, pavor et consternatio. Hesych.

Composita: ac primùm ex πτοέω.

Ἀποπτοέω, consterno, perterreo. Mosch. idyll. 2. Ἥ δὲ μάλα κνώσσουσαν ἀπεπτοίησαν ὄνειροι, suaviter dormientem perterruerunt somnia.

Ἀποπτοέομαι, οῦμαι, consternor, expavefio, perterreor: ut, ἀποπτοηθεὶς πρὸς τὴν φιλοφροσύνην τῆς γυναικὸς, obstupefactus comitate mulieris. ¶ Item, erigor spe et animo. Herodian. lib. 2. (de Nigro ad imperium evocato:) ἀπεπτόηντο δὲ πάντες, καὶ μηδὲν μελλήσαντες προσίεντο, animo erecti erant. Plutarch. in Sertor. ἀποπτοηθῆναι πρὸς τὴν ἐλπίδα.

Ἀπτόητος, sive ἀπτοίητος, interritus, intrepidus: metu non perculsus.

Ἐκπτοέω, ῶ, exterrefacio, vel obstupefacio. Unde, ἐκπεπτοημένος, apud Polyb. [lib. 3.]

Διαπτοέω, perterrefacio. Basil. ἡ σκιά σου πάντα διαπτοεῖ.

Διαπτοέομαι, perterreor, seu perterrefio, metu percellor. Plat. de rep. lib. 1.

Διαπτόητος, ὁ, pavor attonitus. ¶ Item, διαπτόητος ἀφροδισίων, vehemens et impotens libido. Plat. de leg. [lib. 6.]

[Διαπτοιέω. Apoll. Rhod. Arg. iii. 1344. Καὶ τὰς μὲν πεδίονδε διεπτοίησε φέβεσθαι, &c. Schol. ἐθορύβησεν ὥστε φεύγειν.]

Δορυπτόητος, hastâ perculsus, in Epigr.

Ἐκπτοέω, exterreo, exterrefacio, metu consterno, apud Poll. Item obstupefacio.

Ἐξεπτοῆσθαι, exp. etiam impotem animi esse.

Καταπτοέω, metu consterno, perterrefacio.

[Μεταπτοέω. Æsch. Suppl. 336.]

Πολυπτόητος, et πολυπτοίητος, pavidus, meticulosus. ¶ Item tumultuosus. Plutarch. Et, πολυπτοίητος θάλασσα, valde stupendum mare. in Epigr.

Composita ex πτήσσω.

Ἐκπτήσσω, expavefacio, seu exterrefacio. Eurip. in Hecuba.

Καταπτήσσω, idem cum πτήσσω, perterrefio, timore contrahor: dejecto sum animo ex pavore: metu consternor. Antiphon. et Plut. et Il. χ'. Item perterrefio admiratione, obstupesco. Od. δ'. (Καταπτακὼν pro καταπτήξας. Æschyl. Eum. 252.)

Ὑποπτήσσω, præ timore me submitto, pavore et metu perculsus submitto me. Xen. Pæd. 1. † 3. 7. et 1. 5. 1. cum dativo, se alicui. Cum acc. 1. 6. 3. ὑποπτῆξαί τινα.† (timeo, cum Acc. Æsch. Pr. 29.)

Composita, ex πτώσσω, et πτωχός.

Καταπτώσσω, idem quod πτώσσω, metu concido. Hesych.

Καταπτωχεύομαι, ad mendicitatem rediger, pauper fio. Unde part. καταπεπτωχευμένος, apud Plut. in Cicer.

Φιλόπτωχος, mendicorum seu pauperum amans, promptus ad juvandos mendicos et pauperes.

ΠΤΥ'ΓΞ, γγὸς, ὁ, ptynx: avis genus, de qua Aristot. hist. an. l. 9. c. 12.

ΠΤΥ'ΣΣΩ, F. ξω, plico, complico. Item in rugas et sinus contraho. Luc. c. 4. καὶ πτύξας τὸ βιβλίον ἐκάθισεν, plicato libro. Plut. in Rom. τὴν ἁλουργίδα πτύξαι, purpuram in sinus contrahere. Sic apud Hom. πτύξασα καὶ ἀσκήσασα χιτῶνα, duplicans vel complicans.

Πτύσσομαι, complicor. Herodian. lib. 1. ἀμφοτέρωθεν ἐπτυγμένων, ex utraque parte replicatilium. Apud Hom. Il. γ'. hastæ πτύσσεσθαι dicuntur, quæ adeò flexibiles sunt, ut ferè complicari, hoc est, duplicari videantur, evibrando concussæ. Eust.

Πτύγμα, τὸ, plica, sinus: sinus rei complicatæ. Il. ε'. πέπλοιο πτύγμα. Apud medicos πτύγμα ῥάκους, idem quod πτυκτὸν ῥάκος.

Πτυγμάτιον, (formâ diminut.) idem quod πτύγμα. Paul. Ægin.

Πτύξις, εως, ἡ, plicatio, plicatura. Hesych. πτύξις θώρακος, squamæ aliæ aliis incumbentes. Job. 41.

Πτυκτὸς, ὁ, plicatus, complicatus: ut, πτυκτὸν ῥάκος, et πτυκτὸν λινοῦν, apud medicos, pro quo et πτύγμα ῥάκους, linteamen duplicatum aut triplicatum, quod oleo aliquo imbutum imponitur vulneri.

Πτυκτίον, Hesych. est, libellus plicatilis, pugillares plicatiles.

Πυκτὸς, idem quod πτυκτός. Herodian. l. 7. εἰς ἅπαν κατασεσημασμένα γράμματα ἐν πυκτοῖς πίναξι, literas obsignatas duplicibus tabellis.

Πυκτίον, libellus seu tabella plicatilis: seu pugillares. Eust. et Suid.

Πυκτεῖον, tablinum, locus in quo reponuntur tabellæ pugillares. Suid.

Πυκτὶς, ίδος, ἡ, idem quod πυκτίον. in Epigr. Πυκτίδες exp. etiam fidiculæ. ¶ Item πυκτὶς dicitur esse animal quoddam, apud Aristoph. forte quod punctis, seu tabella, respersum.

Πτὺξ, υχὸς, ἡ, plica, plicatura. Hesych. Item ruga, et sinus vestis. Athen. l. 13. et Theocr. idyll. 19. In scutis πτύχες sunt coria coriis multipliciter imposita. Il. σ'. et ή. † V. Graevius ad Hesiod. Asp. 145.† Et in montibus πτύχες sunt striæ, ad similitudinem vestium striatarum et complicatarum, Hom. Ætheri quoque πτύχες tribuuntur, apud Eurip. in Helen. [Phœniss. 84.] Sic et dicuntur januæ et valvæ. Poll. lib. 10. Apud Basilium testaceæ valvæ ostrearum, quas modò pandunt, modò claudunt, sic etiam nominantur. Eidem πτύχες sunt quoque laminæ pugillarium.

Πτυχὴ, ῆς, ἡ, idem quod πτύξ. Eurip. ἐν δέλτου πτυχαῖς, in plicis libelli. ¶ Item, πτυχαὶ in clypeis, dicuntur diversæ laminæ quibus sunt obducti. Suid. ¶ Item montium sinus, seu cavi recessus et convalles. Soph. in Œdip. Tyranno. [1046. Æsch. Suppl. 954.] ¶ Sic nominatur etiam locus in navi, ubi navis nomen inscribitur. Schol.

Digitized by Google

Apoll. in lib. 1. Arg. Pro quo apud Poll. l. 2. scribitur πτυχή, forte vitiosè.

Πτυχώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, multas habens plicas, rugosus, plicatilis. Arist. hist. an. l. 3.

Πτυχίον, τὸ, idem quod πτυκτίον. Schol. Arati.

Composita.

Ἀναπτύσσω, expando, explico. † Xen. Pæd. p. 189. b.† Item aperio: ut, ἀναπτύσσειν τὰ δίκτυα, explicare retia, apud Philostr. in Epist. et ἀναπτύξαι χεῖρας, expandere palmas, apud Eustath. ¶ Item patefacio, revelo, detego. Item explano, declaro. Dionys. Theol. ἀναπτύξωμεν τὰ τῶν εἰρημένων καὶ ἱερὰ περιβλήματα. (Æsch. Pers. 234. 294.)

Ἀναπτύσσομαι, expandor, aperior. Aristot. l. 3. de part. anim.

Ἀναπτυγμένον, apertum, expansum. Xen. in tyran.

Ἀνάπτυξις, expositio, explicatio, declaratio. Philopon.

Ἀνάπτυχος, ὁ καὶ ἡ, apertilis, seu adapertilis. Item apertus, sive explicatus. Arist. hist. an. l. 14.

Ἀναπτυχὴ, ῆς, ἡ, idem quod ἀνάπτυξις. [Eurip. Hippolit. 601. Ὦ γαῖα μῆτερ, ἡλίου τ' ἀναπτυχαὶ, &c. Schol. ἡλίου δὲ ἀναπτυχαὶ, αἱ ἀκτῖνες καθὸ τὸ σκότος ἀναπτύσσουσι, καὶ ἡμῖν δηλοῦσι τὰ πάντα διὰ τοῦ φωτός. Ion. 1445. Ἰὼ, ἰὼ, λαμπρᾶς αἰθέρος ἀναπτυχαί.] Pro quo per syncopen dicitur ἀμπτυχὴ, apud Eurip. in Electr.

Προσαναπτύσσω, (decomp.) replico, insuper replico. [Aristot. de Hist. Animal. ἴσασι [illegible] τὰ δὲ τέτταρα πρόσθεν πρὸς τὰ χηλοειδῆ τῆς σηπίας προσαναπτυσσομένας.]

Διαπτύσσω, displico, i. complicatum et connexum dissolvo. Greg. ad Athan. τὸ σαφηνὲς τοῦτο, εἴτε νέφος χρὴ λέγειν, εἴτε προκάλυμμα διαπτύξαντι. Exponitur et, expando, aperio, apud Theophr. hist. pl. l. 4. Item explico, in metaph. signif. apud Eurip. in Hippol. τὸ μὲν τι πρᾶγμα ἔχω πολλοὺς λόγους, Εἴ τις διαπτύξειεν, οὐ καλὸν τόδε.

Διάπτυξις, explicatio, solutio.

Δίπτυχος, duplex, duplicatus. Od. μ'. Δίπτυχον ἀμφ' ὤμοισιν ἔχων εὐεργέα λώπην. (ἐπεὶ τέκνων σῶν ἦλθε δίπτυχος γονή. Eurip. Med. 1138. id. Phœniss. 1311. Il. ά. 461.)

Δίπτυχα, duo. Eurip. in Iphig. Taur.

Δίπτυξ, duplicatus. Apoll. Arg. 2. δίπτυχα λώπεα κάββαλε.

Διπτυχὴς, duplex, geminus, duplicatus.

Διπτυχίζω, duplico, Hesych.

Ἐπιπτύσσω, complico, complicando claudo. Galen. ἐπιπτύσσειν τὴν σινδόνα καὶ διπλῆν ἐργάζεσθαι, conduplicare replicando.

Ἐπιπτύσσομαι, complicor, complicando claudor. Aristotel. histor. anim. lib. 1.

Ἐπίπτυγμα, τὸ, operculum, applicamen. Aristot. hist. an. l. 4.

Ἐπίπτυξις, applicatio operculi. Basil. in Hexaëm.

Ἐπιπτυχὴ, idem quod ἐπίπτυγμα, seu plicatura. Plut. et Luc.

(Καταπτυχής. Theoc. ά. 34.)

Περιπτύσσω, circumplico, circumcirca obvolvo. Diosc. lib. 8. Item circundo, circumfundo. Item complector, amplector. Bion. Smyrn. in Epitaph. Adon. μεῖνον, Ἄδωνι, πανύστατον ὥς σε κιχείω, Ὥς σε περιπτύξω, καὶ χείλεα χείλεσι μίξω. (Eurip. Med. 1208.)

Περίπτυγμα, operimentum. Eurip. in Ione. [1391. Ἰδοὺ περίπτυγμ' ἀντίπηγος εὐκύκλου, &c. Vide Not. Cl. Barnes.]

Περιπτυχὴ, circumplexus, complexus. Athen. l. 3. [Eurip. Hec. 1015. Ἀχαιῶν ναυλόχου περιπτυχαί; Phœn. 1366. οὐ μακρὰν γὰρ τειχέων περιπτυχαί, &c. Schol. τειχέων περιπτυχαί, περιεχουσῶν τὰ τείχη, ἐκ τοῦ οἷον περιπτύσσεσθαι, καὶ κυκλοῦν τὴν πόλιν. Ion. 1516. Ἆρ' ἐν φαενναῖς ἡλίου περιπτυχαῖς Ἔσται πάντα τάδε καθ' ἡμέραν μαθεῖν. Vide Not. Cl. Barnes. Περιπτυχαὶ vero hoc in loco pro δρόμους ἑλικοὺς, vel περιβολαὶ, καὶ τροπαὶ ἡμεριναί. Aristoph. Av. 1241. Λιγνὺς—δόμων περιπτυχὰς καταιθαλώσει &c. Schol. Biset. Vide Hesych. Lex. pag. 755. 1. Περιπτυχαί, περίβολοι.]

Περιπτυχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, circumvolutus, circundatus. Soph. in Ajace.

Πολύπτυχος, ὁ, ἡ,† multiplex, multas plicas habens, sinuosus. Item, in quo multi sunt cavi et sinuosi recessus: ut, Ἴδης πολυπτύχου. Il. χ'.

Προσπτύσσω, applico. Item complector, amplector. Eurip. in Elect. ἐλθὼν δ' Ἀθήνας, Παλλάδος σεμνὸν βρέτας Πρόσπτυξον, venerandum idolum amplectere.

Προσπτύσσομαι, applicor. Item circumplicor, circumplector, amplector. Luc. τῆς Ἀφροδίτης μὲν τὸν κεστὸν ἔκλεψε, προσπτυξαμένης αὐτόν. Et cum dat. προσπτύξομαί γε ἀδελφιδῷ ἐμῷ. (φιλίου χρῄζω στόματος παίδων ὁ τάλας προσπτύξασθαι. Eurip. Med. 1402. Phœniss. 1611. Soph. Tr. 780. Theoc. Id. 3. 19.) ¶ Item amicè saluto, blandè compello. Odyss. Γ. ἐπεὶ προσπτύξατο μύθῳ. Sic et Odyss. Ψ. et ρ'. Item amicè excipio et amplector, apud Apoll. Arg. lib. 1. χεῖρα δὲ χειρὶ Ἄρης ἀμφιβαλὼν, προσπτύξατο. ¶ Item interrogo, apud Nonn. Apud eundem signif. etiam adoro.

Πρόσπτυγμα, τὸ, amplexus: vel id quod amplectimur. Eurip.

Συμπτύσσω, complico, seu claudendo complico. (Soph. Tr. 704.)

Συμπτυγμένος, complicatus. ¶ Exponitur etiam, cumulatus, confertus, apud D. Areop.

Συμπτυγμένως, confertim, cumulatè, astrictè: in Ecclesiast. hierarch.

Σύμπτυξις, clausura, conclusio. Basil. homil. 10.

Συμπτυκτικὸς, complicandi et contrahendi vim habens: astrictivus, constrictivus. Dion. Areop. de Pace.

Τρίπτυχος, triplicatus: ut, τρίπτυχοι σωλῆνες, apud Gal. (Eurip. Phœniss. 1375.)

ΠΤΥ'Ω, f. ύσω, spuo, exspuo, excreo. Xen. Pæd. 8. μηδὲ πτύοντες, μηδὲ ἀπομυττόμενοι. Et cum accus. Il. ψ'. Αἷμα παχὺ πτύοντα. Et cum dat. apud Soph. πτύσας προσώπῳ, inspuens in faciem. ¶ Item metaph. contemno: et apud eundem, Ἀλλὰ πτύσας ὡσεί τε δυσμενῆ, μέθες τὴν παῖδα. ¶ More etiam πτύει dicitur, quum exspuit et eructat: in Epigr. (Theoc. κ'. 11.)

Πτύσμα, τὸ, sputum, id quod excreante ejicitur. Hipp. epid. l. 6. Poll. l. 2.

Πτύσις, εως, ἡ, excreatio, exspuitio. Aret. de notis acut. morb. l. 2. c. 2.

Πτύελον, sive πτύαλον, sputum. Alex. Aphr. l. 2. probl. ¶ Hesych. est etiam vas idoneum ad lavandum: ac tunc pertinet ad Πύελος.

Πτυαλίζω, frequenter spuo, os plenum habeo sputo. Hippocrat. in prorrhet.

Πτυαλισμὸς, sive πτυελισμὸς, screatus, excreatio: vel sputatio, crebra sputi ejectio. Idem de vict. rat. in morb. acut.

Πτυὰς, άδος, ἡ, sputatrix. Species quædam est aspidis, apud Paul. Ægin. l. 5. c. 19. ab inspuendo veneno corporibus sic dicta.

Πτύον, τὸ, ventilabrum: instrumentum rusticorum, quo semina post trituram à pulvere et sordibus repurgant, jactatione contra ventum facta. Il. ν'. et apud Xen.

Πτύζω, sputo, crebrò spuo. Etymol.

Πύτισμα, τὸ, idem quod πτύσμα.

Composita.

Αἱμοπτυϊκὸς, οῦ, ὁ, sanguinem spuens, sanguinem excreans. P. Ægin.

Ἀναπτύω, exspuo, exspuendo ejicio: propriè, sursum spuo. Apoll. Arg. 2. καγχλάζοντος ἀνέπτυε κύματος ἄχνην. ¶ Item despuo, conspuo, i. contemno, derideo. Gal.

Ἀποπτύω, spuo, exspuo: idem quod πτύω. Xen. Pæd. 1. αἰσχρὸν μὲν γὰρ ἔτι καὶ νῦν ἐστι Πέρσαις, καὶ τὸ ἀποπτύειν, καὶ τὸ ἀπομύττεσθαι. Sic in Anthol. Epigr. l. 4. Εἰς [illegible] βαθὺν τρὶς κόλπον ἀπέπτυσεν. Et cum accus. Iliad. Γ. et ψ'. ¶ Item respuo, aversor, aspernor. Hesiod. in Erg. Οὐ γὰρ τοίγε κλύουσιν, ἀποπτύουσι δέ τ' ἀράς, aversantur preces. Eurip. in Hippol. Ἀπέπτυσ', οὐδεὶς ἄδικός ἐστί μοι φίλος. (Ἀποπτύεις λόγους. Æschyl. Eumenid. 303. Prom. Vinct. 1069. Choëph. 195. Ag. 989. 1201.)

Ἀποπτύομαι, exspuor, spuor. Gal.

Ἀπόπτυστος, ὁ καὶ ἡ, aspernandus, aversandus, detestandus: ut, ἀπόπτυστος φρὴν, Eurip. in Med. (1375. Æschyl. Eum. 191.)

Ἀποπτυστὴρ, ῆρος, ὁ, aspernator, contemptor. Oppian. ἁλιευτ. 2.

Ἀποπυτίζω, respuo, spuendo ejicio vel eructo. Aristot. hist. an. lib. 4. [cap. 3.] ἀποπυτίζει τὴν θάλατταν, respuit marinam. [Aristoph. Lysistr. 205. ἀποπυτίζει cum ττ. Schol. ἀναρρεῖ. Schol. Biset. τινὲς γράφουσι λέγοντες ἀποπυτίζει. τὸ [illegible] ἀποπυτίζειν ταὐτὸ τῷ ἀποπτύειν, ὃ [illegible] τοῦ ἀποπυτίζειν. Lege quæ sequuntur.]

Διαπτύω, despuo. Et metaph. contemno, fastidio. Dem. pro cor. σὺ δ' ὁ σεμνὸς ἀνὴρ, καὶ διαπτύων τοὺς ἄλλους.

Διάπτυστος, despuendus, despui dignus.

Εἰσπτύω, inspuo: ut, εἰσέπτυσεν εἰς τὸ πρόσωπον αὐτοῦ.

Ἐκπτύω, exspuo. Od. ί. Item respuo, abhorreo.

Ἐμπτύω, et Poët. ἐνιπτύω, inspuo. Paul. Ægin. l. 5. c. 19. εὐστόχως ἐμπτύει τοῖς σώμασι τὸν ἰὸν, corporibus venena insputat. Athen. l. 8. ἐνέπτυσεν εἰς αὐτόν.

Ἐμπτύομαι, unde, ἐμπτυσθήσομαι, insputabor, conspuar.

Ἐπιπτύω, inspuo, insputo.

Ἐπίπτυστος, dignus qui insputetur.

Ἐπιφθύζω, et Doricè, ἐπιφθύσδω, inspuo veneficarum more. Theoph. idyll. 7. Ἅτις ἐπιφθύσδοισα τὰ μὴ καλὰ νόσφιν ἐρύκοι. Expon. etiam, ἐπιψιθυρίζω, susurrum edo.

(Θεόπτυστος. ἀνδρῶν σὺν θεοπτύστῳ γένει. Æsch. S. c. Th. 610.)

Καταπτύω, despuo, i. aversor, vel abominor. (Aristoph. R. 1209.) Demosth. pro cor. τίς οὐχὶ κατέπτυσεν ἂν σου; quis non in te despueret? Lucian. καταπτύω τῆς φιλοσοφίας.

Κατάπτυστος, despuendus, detestandus, abominandus. Dem. pro cor. et contra Midiam. (Æsch. Ch. 630. Eum. 68.)

Προσπτύω, aspuo, inspuo in aliquem, conspuo. Ut in Hippiatr. ἅλα τέστις ἂν διαμασησάμενος, προσέπτυσεν τὸν ὀφθαλμόν. Item despuo, i. contemptim rejicio. Athen. προσπτύσαντα τῷ καλῷ, καὶ τοὺς κακοὺς αὐτὸ θαυμάζουσιν, ὅταν μηδαμῶς ἰδεῖν ποιεῖ.

ΠΥΓΗ', ῆς, ἡ, nates, clunes. Aristoph. γυμνάζομαί γε, καὶ ποτὶ πυγὴν ἅλλομαι. Athen. l. 13. ἰσχναίνει πυγὴν πάνυ καλήν. Et, ἐς κυνὸς πυγὴν ὁρῶ, proverb. in lippientes jactatum, apud Suid. ¶ Pro πυγὴ dicitur etiam πύξ, apud Aristot. in physiogn.

Πυγαῖος, posticus, qui est natium: ut, πυγαῖον ἄκρον, extrema natium pars. ¶ Substantivè πυγαῖος est cinædus, apud Suid.

Πυγαῖα, τὰ, dicuntur clunes, teste Polluce. ¶ Item πυγαῖα, Hesych. et Suidæ, sunt spiræ columnarum: et pars corporis nostri ossi sacro conjuncta.

Πυγηδὸν, secundum clunes, vel nates, aversè. Aristot. hist. an. l. 5.

Πυγίδιον, τὸ, exiles nates, clunes aridæ et depressæ. Aristoph. in equ.

Πυγίζω, f. ίσω, pædico, as, cum averso coëo. Theocr. idyll. 5. Ἀνίκ', ἐπύγιζόν τυ.

Πύγισμα, τὸ, pædicatio, apud eundem ibid.

Πυγιστὴς, οῦ, ὁ, pædico, onis.

Composita.

Ἀντίπυγος, oppositas seu obversas nates habens: ut, ἀντίπυγος ὀχεύεται, coit obversis clunibus. [Aristot. de Hist. Animal. lib. 5. cap. 2.]

Ἄπυγος, nates non habens, vel perexiles nates habens. Simonides in iambis de mulieribus.

Εὔπυγος, cui bonæ seu pulchræ nates sunt. Poll.

Εὐπυγία, ας, ἡ, pulchræ clunes: seu pingues clunes. Athen. l. 13.

Καλλίπυγος, pulchras habens nates: ut, καλλίπυγος Ἀφροδίτη, et, καλλίπυγος ἑταίρας, apud Athen. l. 12.

Κατάπυγος, cinædus. Athen. l. 7. et Aristoph. in Vesp.

Καταπυγὴς, idem. Hesych.

Καταπύγων, idem. Aristophan. in Nub. † 529. et 906.† et in Equit. ¶ Attici medium manus digitum καταπύγονα vocarunt. Pollux lib. 2.

Καταπυγονέστερος, obscœnæ libidini addictior. Suid.

Καταπυγοσύνη, ης, ἡ, flagitium illud obscœnum, quod cinædi patrant. Aristoph. in Nub. † 1019.† et Plut. in Pericle.

Καταπυγῶ, obscœnum istud opus patro, unde, καταπυγῶν, apud Suid.

Λεπτόπυγος, tenues et exiles habens nates, aut macras et graciles.

Λευκόπυγος, qui est candidis natibus, ac proinde plerumque mollis et effœminatus. Suid.

Λισσόπυγος, attritas nates habens et exiles. Poll. l. 2.

Μελάμπυγος, cui sunt nigræ nates: sic plerunque fortes dicebantur. Hesych.

Ὀρθόπυγος, qui habet nates erectas, qui non est clunibus pendulis.

Ὀρθοπυγιῶ, clunibus erectis esse: erigere se, ut altior et procerior videatur. Hesych.

Ὀρθοπύγιον, erecti clunes; pars supra clunes elata, quæ et ὄῤῥος dicitur. Hesych. Verùm in Ὄῤῥος vide.

Ὀῤῥοπύγιον, et ὀρσοπύγιον, et οὐροπύγιον, τὸ, via illa ac velut linea, quæ scrotum medium intersecans per τράμιν, neque ad anum tendit. Galen. in lex. Hippocr. Seu est ultima pars spinæ, qua vertebræ desinunt, in avibus manifestior quàm in homine. Aristotel. hist. an. l. 2. οὐρὰν μὲν οὐκ ἔχουσιν, ὀῤῥοπύγιον δέ. Et Aristoph. in Nub. τὰς ἐμπίδας ἢ κατὰ τὸ στόμ' ᾄδειν, ἢ κατὰ τοὐῤῥοπύγιον. Vide Ὄῤῥος, ubi aliter explicatur.

Decomp. Ἀνοῤῥοπύγιος, qui orthopygion non habet. Et, ἀνοῤῥοπύγιος πτῆσις, volatus qui nullo caudæ gubernaculo regitur. Aristot. [de Hist. Animal. lib. 4. cap. 7.]

Μικροῤῥοπύγιος, cui est parvum orthopygion. Idem hist. an. l. 2. c. 12.

Ῥαθαπυγίζω, plantâ pedis nates alicujus seu clunes ferio. Aristoph. in Equit. τῇ πυγῇ βίβαι ποδί. τῷ ποδὶ τύπτειν τὴν πυγήν. vel, concavâ latâve manu nates ferio, τὴν πυγὴν τῇ χειρὶ παίειν.

Σεισοπυγὶς, nomen aviculæ à frequenti lumborum seu natium commotione sic dictæ: quæ aliàs σεισοῦρα etiam, motacilla, et ἴυγξ, torquilla, verticilla, nec non κίγκλος, appellatur. Suid.

ΠΥ'ΕΛΟΣ, ου, ἡ, solium, alveus: locus in quo quippiam lavatur. A Polluce inter balneatoria vasa numeratur, qui et ex Eupolidis taxiarchis citat, ὅστις πύελον οὐκ ἔχει. ¶ Anatomicis πύελος dicitur cavitas in cerebro membranosa, per quam ceu canalem pituita defluens in palatum et nares transcolatur. ¶ Item theca, loculus, arca, apud Suid.

Πυελὶς, cavitas annuli in quam gemma inseritur, teste Polluce. Sic Suid. à Lysia et Aristophane vocatum tradit id quod suo tempore σφραγιδοφυλάκιον nominabatur. Latini palam annuli dicunt.

Πύελον, τὸ, labrum, seu solium æreum in quo se lavant. Hesych.

Πυελώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, similis πυέλῳ, concavus in modum πυέλου. Aristot. hist. an. l. 5. c. 15.

Πτύελον, est in Πτύω.

ΠΥ'ΘΩ, f. ύσω, putrefacio. Iliad. Δ. σέο δ' ὀστέα πύσει ἄρουρα. Hesiod. in Erg. ἵνα μὴ πύθῃ Διὸς ὄμβρος.

Πύθομαι, putresco, putrefio. Od. ά. οὗ δή που λεύκ' ὀστέα πύθεται ὄμβρῳ. Hesiod. in Asp. †153.† Σειρίου ἀζαλέοιο κελαινῇ πύθεται αἴῃ.

Πυθεδὼν, όνος, ἡ, putredo. Nic. in Ther. αἶψα δὲ σαρκὶ πυθεδόνας κατέχευε δυσαλθέας.

(Πυθώδε, i. e. εἰς τὴν Πυθώ. Soph. Œdip. Tyr. 611.) † ad Pythonem. i. e. Pythicum oraculum proficiscens.†

Πύθων, draco vel serpens, quem Apollo interemit. sic dictus, quòd ex putredine terræ ortus esset. Plut. in Hellen. et alibi. ¶ Πύθων, dicebatur etiam dæmonium, cujus afflatu futura prædicebant. Suid. et Hesych. ¶ Et, οἱ πύθωνες, è ventre hariolantes. Plut. de def. orac. (Πυθών, ἡ, templum seu μαντεῖον. Soph. Œdip. Tyr. 152.)

Πυθωνικὸς, Pythonicus. ut, πυθωνικὸν πνεῦμα.

Πύθιος, ου, ὁ, cognomen Apollinis; à serpente pythone ei impositum, quem jaculis suis interemisse fertur, apud Thucyd. Plut. in Lucull. (Adjectiv. Eurip. Phœniss. 1005.)

Πυθία, ἡ, s. ἱέρεια, pythii Apollinis sacerdos, pythia. Plut. in Alex. et alibi.

Πύθιον, τὸ, Apollinis templum.

Πύθια, τὰ, festum Græcorum in honorem Apollinis Pythii, ob interemptum serpentem pythonem.

Πυθικὸς, pythicus. Aristoph. Thuc. Plut.

Πυθιὰς, άδος, ἡ, idem quod ἡ πυθία. Plutarch. in Hellen. et alibi.

Πυθμὴν, ένος, ὁ, fundum, ima pars. Hesiod. in Erg. δειλὴ δ' ἐνὶ πυθμένι φειδώ, sera in fundo parsimonia. † Theog. 932.† Hom. Il. λ'. δύω δ' ὑπὸ πυθμένες ἦσαν. (Æsch. Pr. 1045. Ch. 202. 256. 644. Suppl. 111. Soph. Œdip. Tyr. 1285.) Athen. l. 11. ποτήριον πυθμένα μὴ ἔχον, fundum non habens. Tribuitur etiam plantis, apud Diosc. l. 1. c. 133. et Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 18. Sic et apud Aristot. de gener. an. l. 1. c. 20. et alibi. Item fructibus. Diosc. l. 1. c. 171. (de mespilo;) πυθμένα πλατὺν ἔχει. Sic etiam ab Atticis dicitur umbilicus. Sunt et in numeris πυθμένες. Aristot. polit. 5. ☞ Derivari ἀπὸ τοῦ πύθεσθαι, quòd primò putrescere soleat iste locus, docet Eust.

Πυθμενόθεν, funditus, è fundo.

Πύματος, (poet.) extremus. Iliad. δ'. πυμάτας ὄτρυνε φάλαγγας. (254. Soph. Œdip. Tyr. 677.) Arat. πυμάτης ἐπὶ νωτάς. Item ultimus, postremus. Iliad. ψ'. πύματον τέλσον ἐλάων ἵππους. ¶ Unde, τὸ πύματον, (adverbial.) ultimò, postremò, apud Theocr. idyll. 24. τὸ δ' αὖ πύματόν με φίλασον. ☞ Dicitur quasi πύθματος, inquit Etym.

Πύον, sanguis putrefactus. Lycus apud Suid.

Πύον, ου, τὸ, pus: seu sanguis putrefactus. Aristot. hist. an. l. 3. πύον οὐκ ἔχοντες, pure carentes.

Πυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, purulentus.

Πυόω, ῶ, suppuro, seu ad suppurationem perduco.

Πύωσις, εως, ἡ, suppuratio. Aët. l. 7. c. 30.

Πυΐον, idem quod πύον.

Πύη, morbus pulmonis, qui et φθίσις nominatur. Aret. l. 1. περὶ χρον. παθ. cap. 8.

Πύος, ὁ, scribunt et πύας, τὸ, et τὸ πύον, colostrum, seu colostra, τὸ πρωτόγαλα, primum lac à partu in omnibus animantibus. Aristoph. in Vesp. καὶ πύος καὶ πυριάτη. Apud eundem in Pace, scribitur et ὁ πυός. ¶ Alicubi πύος exponitur etiam sanguis putrefactus.

Πύας, τὸ, idem quod πύος.

Πυρίτης, ου, ὁ, idem quod πυριάτης.

Composita: ac primùm ex πύθω.

Διαπύθω, putrefacio, seu penitus putrefacio.

Καταπύθω, putrefacio, putredine consumo, vel absumo.

Καταπύθομαι, putresco, putredine consumor.

Composita ex πυθμήν.

Ἀπυθμὴν, fundo carens. Etymol.

Βαθυπυθμὴν, profundum fundum habens, apud eundem.

Διπυθμὴν, cui sunt duo funda, duo funda habens: unde, διπύθμην κύλιξ, apud Eustath.

Composita ex πύον.

Ἄπυος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sine pure est, non purulentus. Suid.

Διάπυος, suppuratus. Hippocr. aphor. c. 45. l. 7.

Διαπυΐσκω, pus moveo, suppuro, ad suppurationem perduco. Gal. de tumore contra naturam c. 3.

Διαπύημα, collectio puris universi, concocto tumore aliquo qui præter naturam est. Hippocr.

Διαπύησις, εως, ἡ, suppuratio. Idem ibid.

Διαπυητικὸς, ad pus movendum accommodatus: ut, διαπυητικὸν φάρμακον, medicamentum suppuratorium: et, διαπυητικὴ ἀγωγὴ, Gal. ad Glauc.

Δυσπύητος, suppuratu difficilis. Gal. ad Glauc.

Ἐκπυόω, suppuro, ad suppurationem perduco. Diosc. l. 2.

Ἐκπυέω, idem.

Ἐκπύημα, universi puris collectio, tumore aliquo, qui præter naturam est, concocto. Hippocr.

Ἐκπύησις, ἡ, suppuratio.

Ἐκπυητικὸς, vim habens suppurandi, seu pus movendi. Galen. et Hippocrat.

Ἐκπυΐσκω, ad suppurationem perduco, Gal. de tum. contra nat. c. 3.

Ἀνεκπύητος, ου, ὁ καὶ ἡ, insuppurabilis. Hippocr. aphor. l. 5.

Δυσεκπύητος, (decomp.) suppuratu difficilis, qui ad suppurationem difficulter perducitur. Gal. ad Glauc.

Ἔμπυος, in quo pus est, suppuratus, purulentus. Plutarchus, ἐμπύων περὶ ἧπαρ ἀνθρώπων. Utitur et Galenus in prognosticis. Ἐμπύους μοτοὺς Hippoc. appellat linamenta concerpta et convoluta, quæ vulneribus inducitur ad purgandam saniem.

Ἐμπυϊκὸς, idem. Item peculiariter, qui pus et purulenta spuit. Gal. de caus. puls. l. 4. c. 9.

Ἐμπύη, morbus cùm pus ex thorace aut latere proveniens per pulmonem excreatur. Aret. l. 1. de diut. morb. c. 8.

Ἐμπυέω, purulentus sum, seu pus excreo. Idem ibid.

Ἐμπύημα, collectio puris, facta in quacunque corporis parte, suppuratio. Hippocr. aphor. lib. 5. Aut effusio puris inter thoracem et pulmonem. Ægin. l. 3. c. 32. et Gal. de tum. cont. nat. c. 3.

Ἐμπύησις, suppuratio. Hippocr. aphor. l. 5.

Ἐμπυΐσκω, idem cum ἐμπυέω. Gal. loco citato.

Ἐμπυόω, pus ingenero, purulentum reddo.

Ὑπόπυος, suppuratus.

Ὑπόπυον, collectio puris copiosi sub cornea oculi tunica. Aët. et Ægin. lib. 3.

ΠΥ'ΚΑ, densè, spissè. (☞ Ex πτύσσω derivatum, teste Eustath. quæ enim complicata sunt, eadem et densa seu spissa sunt.) Il. μ'. Λαοὶ πύκα θωρηχθέντες. ¶ Exponitur etiam, prudenter, accuratè, seu affabrè. Od. ά. τέγεος πύκα ποιητοῖο.

Πυκάζω, denso, stipo. Hesiod. in Erg. ἀμφὶ δὲ ποσσὶ πέδιλα Ἄρμενα δήσασθαι, πίλοις ἔντοσθε πυκάσσας. ¶ Item tego, intego, contego. Il. ζ'. πορφυρέῃ νεφέλῃ πυκάσασα ἑαυτήν. ¶ Metaphoricè dolor cor alicujus πυκάζειν dicitur, i. coarctare, constringere: in eodem libro, Ἕκτορα δ' αἰνὸν ἄχος πύκασε φρένας ἀμφιμελαίνας. ¶ Expon. etiam, munio, fulcio, firmum reddo. Hesiod. in Erg. Νῆα δ' ἐπ' ἠπείρου ἐρύσαι, πυκάσαι τε λίθοισι. (Theoc. Id. 2. 153.)

Πυκάζομαι, densor, &c. Athen. lib. 7. ¶ Item tegor, integor. apud eundem lib. 11, Ῥοαῖς ἄνθεσι πάντα πεπύκασται. ¶ Exponitur et, accuratè elaboro. Ut Iliad ψ'. ἅρματα τε χρυσῷ πεπυκασμένα, κασσιτέρῳ τε. (τέχνᾳ δ' πυκάζω. i. e. ἐντέχνως καὶ ἐπιστημόνως ἔτευχε. Æschyl. S. c. Th. 151.)

Πεπυκασμένος νόον, prudens, callidus. Hesiod. in Erg.

Πυκασμὸς, densatio: vel densitas. Suid.

Συμπυκάζω, (decomp.) contego, operio.

Πυκνὸς, οῦ, ὁ, (derivatum ex πύκα, assumpto ν, ut sit quasi πυκανὸς,) densus, spissus: Cui oppon. ἀραιὸς, et μανὸς, rarus: et λεπτὸς, tenuis, exilis. Theophr. (de folio abietis:) πυκνὸν ἄγαν, ὥστε μηθ' ἐστὶν ἰδεῖν. Odyss. ξ'. Σταυροὺς δ' ἐκτὸς ἔλασσε διαμπερὲς ἔνθα καὶ ἔνθα Πυκνοὺς καὶ θαμέας. ¶ Expon. et, creber, frequens. ut apud Athen. l. 15. Πυκνοῖς δ' ἔβαλλον Βακχίου τοξεύμασι κάρα γέροντος. ¶ Item, πυκνὸς, solidus, succi plenus. Et, in musicis, ἁρμονία πυκνὴ, et ἦχοι πυκνοὶ, quum unius complexio concentus tam compressa, tamque plena, ut nulli alii sono locus detur intra illum complexum, ad harmoniam adhuc magis complendam, si foret opus. Cujus soni singuli et universi in eo complexu sunt statarii, quod eorum ordo tam firmus fixusque est, ut nihil intrare alienum absque turbâ queat. Contraria est ἄπυκνος. ¶ Νοῦς πυκνὸς, mens prudens, et varia rerum cognitione et scientia veluti densa. Sic dicitur ἀνὴρ πυκνὸς τὰς φρένας, hist. Eccles. l. 3.

Πυκνὸν, πυκνὰ, crebrò. Arist. rhet. 1. πυκνὸν ἀναπνεῖ. Il. ν'. Πυκνὰ μάλα στενάχων.

Πυκνὰ, exp. et, prudenter.

Πυκνῶς, densè, spissè. Athen. lib. 9. ¶ Item crebro, frequenter, sæpe. Plat. polit. 1. ¶ Pro eodem dicitur et πυκνάκις, apud Arist. probl. sect. 3.

Πυκνότης, ητος, ἡ, densitas, spissitudo. Plut. sympos. 6. Aristotel. eth. 5. c. 1. ¶ Item crebritas. Herodian. lib. 7. ¶ Item prudentia. Aristoph. in Equit.

Πυκνόω, ῶ, denso, spisso. Plut. sympos. 6. πυκνοῦσαι τὸν στόμαχον, καὶ πάλιν χαλῶσαι. Dicitur et aliquis rem quampiam facere πυκνάκις, quum sæpius eam facit, et iteratis vicibus. † Aristoph. Nub. 702.†

Πυκνοῦμαι, densor, spissor, spissesco. Plut. in Alcib. ὁ σίδηρος, ἐν τῷ πυρὶ μαλασσόμενος, αὖθις ὑπὸ τοῦ ψυχροῦ πυκνοῦται.

Πύκνωμα, τὸ, spissamentum. ¶ Item frequentamentum. Plat. polit. lib. 7. (Æsch. Suppl. 243.)

Πύκνωσις, ἡ, densatio, spissatio. Plut. de def. orac. Item densitas, spissitudo. Idem sympos. 6.

Πυκνωτικὸς, ἡ, densandi vim habens. Et, πυκνωτικὴ δύναμις, ipsa vis densandi. Diosc. l. 3. c. 25.

Πυκινὸς, idem cum πυκνός. Iliad. π'. Ὡς δ' ὅτε τοῖχον ἀνὴρ ἀράρῃ πυκινοῖσι λίθοισι. Et, Iliad. ξ'. πυκινοὶ δόμοι. ¶ Item prudens, callidus: ut, πυκινὴ βουλὴ, Iliad. β'. πυκινὰ μήδεα, Odyss. ί. (Theoc. κέ. 33.)

Πυκινὰ, et Πυκινῶς, idem cum πυκνῶς, densè. ¶ Item crebrò. Odyss. ί. et ψ'. ¶ Item prudenter, sapienter. Odyss. δ'. ¶ Exp. et, accuratè, firmè.

Συχνὸς, ή, ὸν, idem quod πυκνὸς, (ex quo et factum videtur,) frequens, creber. Apud Plat. συχνὸν πολίχνιον, oppidulum in quo est frequentia. ¶ Item multus, copiosus: ut, σιτία συχνὰ, apud Aristoph. in Pluto. Et, συχνὸς χρόνος, multum tempus, vel multum temporis. Plat. Demosth. et alii. Dicitur et, συχνῷ βελτίων, apud Plat. multo melior. Itidem in plur. συχνοὶ, multi, apud Plat. Plut. Aristot. ¶ Aliquando exponitur, densus, confertus.

Συχνὸν aliquando ponitur adverbialiter pro, πολὺ, multùm. Ut apud Xenoph. ἔμενον διαλείποντες συχνὸν ἀπ' ἀλλήλων.

Συχνὰ, frequenter, sæpè, assiduè.

Συχνῶς, frequenter, sæpè. † Xen. Pæd. 6. p. 165. e.†

Συχνάκις, idem.

Συχνάζω, denso, spisso, frequento. πυκνάζω. Suid.

Πνὺξ, υκὸς, ἡ, Athenis erat locus prope arcem, ubi concio habebatur, teste Poll. et schol. Aristoph. Sic dictus ἀπὸ τοῦ πυκνοῦσθαι ὑπὸ τοὺς ἐκκλησιάζοντας. vel ἀπὸ τοῦ πεπυκνῶσθαι ταῖς καθέδραις, ut scribit idem scholiast.

Πνυκίτης, ου, ὁ, frequentator pnycis. Aristoph. in Equit. Item tumultus et strepitus quem populus in pnyce concione excitat. Pol. Scribitur etiam πυκνίτης.

Πύξος, ου, ὁ, buxus: παρὰ τὸ πυκνάζεσθαι ἤγουν πυκνοῦσθαι dicta. διὰ τὸ πυκνὸν τοῦ ξύλου, teste Eustath. Theophr. πυκνότατα μὲν οὖν ξύλα δοκεῖ πύξος εἶναι καὶ ἔβενος.

Πυξώδης, buxo abundans: vel buxeus.

Πύξινος, buxeus, è buxo factus. Il. ώ. ζυγὸν ἡμιόνειον Πύξινον.

Πύξινοι ἄνθρωποι, dicuntur qui buxeo colore sunt. Eustath.

Πυξεὼν, ῶνος, ὁ, buxetum, locus buxo consitus.

Πυξὶς, ίδος, ἡ, pyxis, vasculum è buxo, teres, excavatum et in summa parte operculo clausum. Et generaliter pro simili vase ex quavis materia confecto. Athen. l. 11. ἰατρικὴ πυξίς.

Πυξίον, tabella scriptoria: sic dicta, quòd antiquitùs è buxo fieri soleret. Poll. l. 4. c. 2. et schol. Demosth. Kand. 24. πυξία λίθινα, tabellæ lapideæ, seu crustæ marmoreæ. ¶ Item πυξίον, tabula pictoris.

Πυξίδιον, parva pyxis. Et parva tabella.

Composita: ac primùm ex πυκάζω.

Ἐμπυκάζω, intego, tego: Mosch. idyll. 1. τὰς δὲ οἱ ἐμπεπύκασται.

Συμπυκάζω, contego, operio.

Composita ex πυκνός.

Ἄπυκνος, qui densus seu creber non est. ¶ Ἄπυκνοι ἦχοι, et ἄπυκνος ἁρμονία, illa est apud Musicos, quando complexio concentus unius tam laxa tamque capax est, ut unus, alter, etiamque plures soni, locum ibi, si foret opus, inveniant, ad harmoniam illam ad summum complendam. Mart. Cap. l. 9.

Βαθύπυκνος ἁρμονία, est τῶν ἤχων τῶν πυκνῶν in infimis gradibus musicæ scalæ.

Βαρύπυκνον, omne illud est, quod in ordinem statariorum plenum et firmatum τοῦ πυκνοῦ, cum turbâ intrat ac molestiâ. Mart. Cap. eadem lib. 9.

Κατάπυκνος, densus. Theocr. in epigr.

Καταπυκνόω, ῶ, condenso. Item repleo, refercio. Plut. in Lyc. κατεπύκνου παραδειγμάτων πλήθει τὴν πόλιν.

Μεσόπυκνος ἁρμονία, est τῶν ἤχων τῶν πυκνῶν in mediis gradibus musicæ scalæ. Mart. Cap. l. eod.

Ὀξύπυκνος tandem ἁρμονία, τῶν πυκνῶν ἐστιν ἤχων in supremis et acutis gradibus musicæ scalæ.

[Σύμπυκνος. Xenoph. περὶ Ἱππ. καὶ πάντα δὲ, ὁπόσα περιβέβληται περὶ τοὺς ἄξονας, ἂν σύμπτυκτα ᾖ, καὶ μὴ σύμπυκνα, ὑγρότερά ἐστι.]

Derivata ex πύξος.

Ὀνόπυξος, ου, ὁ, buxus asinina. Theophr.

Παράπυξος κλίνη, lectica buxea, vel buxeæ assimilis. Pol. lib. 10. ex Cratino.

ΠΥ'ΛΗ, ης, ἡ, porta, propriè aditus per muros in urbem ferens. Iliad. σ'. ἄστυ δὲ πύργοι, Ὑψηλαί τε πύλαι. Iliad. φ'. ὤιξάν τε πύλας, καὶ ἀπῶσαν ὀχῆας. Herodian. l. 5. ἀνοίξαντες τὰς πύλας. Plut. περὶ πολυπράγμ. αἱ πόλεις ἔχουσί τινας πύλας ἀποφράδας. (Pl. Num. in usu pro Sing. sæpe, ut Æschyl. S. c. Th. 382. 400. 428. Soph. Œdip. Tyr. 1285. 1268.) ¶ Metaphoricè aliis etiam rebus tribuitur. Ut Cœlo, Iliad. θ'. Et Soli, Odyss. ώ. Regioni, apud Plut. in Alex. Unde et loco in Amano Tauri montis parte, qui Θερμόπυλαι, aliàs Πύλαι Κιλίκιαι appellatus fuit, quod ibi portæ et fauces essent è Ciliciâ Syriam, et è Thessaliâ Phocidem petentibus. Cic. ad Att. Demosth. pro coron. Plut. de Herodot. Auribus, apud Athen. l. 6. Jecori, apud Poll. et Ruf. Ephes.

Πυλαῖος, est attributum Mercurii.

Πύλαιος, ὁ, qui extra portas est, (pro προπύλαιος.) Item qui Pylis oriundus est.

Πυλαία, (sc. σύνοδος,) concilium amphictyonum è septem Græciæ civitatibus quotannis legatorum; quod et ipsum αἱ πύλαι, et amphictyones πυλαγόραι, eo quòd Pylis congregabantur. Harpocrationi.

Πυλαία, vel πυλαϊκὴ ὀχλαγωγία, trivialis garrulitas, qualis in colluvie hominum, et eorum qui ad Thermopylas undequaque in unum ventitabant.

Πυλαιαστὴς, οῦ, ὁ, unus è vulgo quod ad Thermopylas confluebat.

Πυλαίστατος, idem. ¶ Item, homo nihili, ὁ μηδὲν ἔχων μήτε λέγειν, μήτε πράττειν.

Πυλὼν, ῶνος, ὁ, atrium. Aristot. de mundo. Luc. Pro eodem poëticè dicitur πυλεὼν, apud Oppian. de venat. l. 3.

Πυλὶς, ίδος, ἡ, portula. Thucyd. l. 4. Xen. Hell. 2.

Πυλόω, ῶ, portis munio seu claudo. Xen. Hell. 3. ἐπύλωσαν τὸν Πειραιᾶ.

Πύλωμα, τὸ, porta, seu janua. Eurip. in Phœn. (In Pl. et πύλαι. Æschyl. S. c. Th. 413.)

Πύλος, idem quod πύλη. Iliad. έ. Ἐν πύλῳ ἐν νεκύεσσι βαλών.

Πυλαῖτις, ἡ, attributum Minervæ, ut quæ in portis urbium pingi solita fuit.

Composita.

Ἀμφίπυλος, ὁ καὶ ἡ, utrinque portas habens, seu habens duas portas. Eurip. in Med.

Ἀντίπυλος, oppositam portam, seu oppositas portas habens. Herod. [lib. 2. cap. 148. τοῦ γὰρ δυώδεκα μέν εἰσι αὐλαὶ κατάστεγοι, ἀντίπυλοι ἀλλήλῃσι. ἓξ μὲν——ἓξ δὲ &c.]

Ἀπύλωτος, nullâ portâ clausus, vel munitus, et qui muniri nequit. Generaliter, qui obstrui non potest. Ut, Ἀπύλωτον στόμα, Aristoph. in Ran. [862. Xenoph. Græc. Hist. lib. 5. cap. 4. § 20. κελεύσας σπεισάμενος αὐτοῖς, προσποιησάμενος τὸν Πειραιᾶ καταλήψεσθαι, ὅτι δὲ ἀπύλωτος ἦν, &c.]

Διαπύλιος, qui per portam effertur. Aristot. œcon. 2.

Ἑκατόμπυλος, centum portas habens. Thebarum Ægyptiarum epith. apud Hom. [Il. ι. 383.]

Ἑκατοντάπυλος, idem in Epigr.

Ἑπτάπυλος, septem portas habens. Thebarum Bœoticarum epith. apud Hesiod. in Erg. † Asp. 49.† (Ἑπτάπυλα τείχη. Eurip. Phœniss. 79. 702.)

Εὐρυπυλὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, latas seu amplas et patulas portas habens. Il. ψ΄.

Εὐρύπυλος, idem. Hesych.

Θερμόπυλαι, q. d. calidæ portæ. Sic nominantur fauces Πύλαι modò dictæ, quòd prope eas calidæ sint aquæ. Strab. l. 9. Ab hoc loco synecdochicè totus mons appellatus Θερμόπυλαι, qui inde longissimè excurrens, totam Græciam per medium dirimit.

Μακρόπυλος, longas habens portas. Eustath.

Πρόπυλος, seu προπύλαιος, qui ante portam est.

Πρόπυλον, et προπύλαιον, vestibulum domus, locus inter portam et viam interjectus. Herod. et Plut. in Per. (Pl. Soph. El. 1376.)

Ῥινοπύλη, portula, ostium. μικρὰ πύλη, ὑποθύριος vel πλαγία θύρα, πύλη ἀφανής, posticum, posticulum. brevis posticula. ψευδόθυρον, subditicia porta, adulterina porta, porta situs usuque alienioris. ☞ Ἀπὸ τοῦ ῥινᾶν, naso trahere, fallere, decipere.

Τηλέπυλος, cujus portæ in longinquo solo sunt: vel cujus portæ longo intervallo inter se distant; vel amplas et spatiosas habens portas. Odyss. κ΄.

Ὑψίπυλος, altas portas habens: ut, Θήβη ὑψίπυλος. Il. ζ΄.

Χαλκόπυλος, æreas portas habens, æreis munitus claustris: ut, χαλκόπυλος θεάς. Eurip. in Troad.

ΠΥ΄ΝΔΑΞ, ακος, ὁ, fundum, idem quod πυθμήν. ¶ Apud Aristot. in probl. ἀμφορέως τὸν πύνδακα ἀφελεῖν, expon. amphoræ detracto operculo. ¶ Item manubrium gladii. Hesych. ex Soph. in Iphig.

Ἀπυνδάκωτος, fundo carens, idem cum ἀπύθμενος. ut, ἀπυνδάκωτος κύλιξ, apud Soph. in Triptolemo.

ΠΥΝΘΑ΄ΝΟΜΑΙ, et πεύθομαι, (F. πεύσομαι. Aorist. 2. ἐπυθόμην, præt. pass. πέπυσμαι,) audio, intelligo: interdum et, cognosco, rescisco, certior fio. † Xen. Pæd. 1. 1. 5. pr. ex aliis. Vide quæ ad αἰσθάνομαι.† Odyss. ρ΄. περιστάδα, Ἄγχι σχὼν κεφαλὴν, ἵνα μὴ πευθοίαθ' οἱ ἄλλοι. Odyss. ψ΄. Οἷα ἴδον, οἷ πυθόμην. Xenoph. πυνθάνομαι παρ' αὐτῶν. Et cum accusat. Odyss. α΄. Πεύθετο γὰρ οὗ παιδὸς ἐπὶ μεγάροισιν ὄλεθρον. Isocrat. in Paneg. πυθόμενοι τὸν περὶ τὴν Ἀττικὴν πόλεμον. Interdum cum genit. pers. et accus. rei. Ut Aristoph. πυνθάνομαί σου τὰ πράγματα, ex te res cognosco. Sic et Plut. in Num. θαυμάσιόν τινα λόγον πυθέσθαι τῶν μαντέων. Ponitur et cum solo genit. ut Æschin. ὡς ἐγὼ τοῦ πατρὸς ἐπυνθανόμην. Sæpius, πυνθάνομαί τινος, dicitur pro, πυνθάνομαι περί τινος. Ut Od. ν΄. Πυνθανόμην Ἰθάκης, de Ithaca audiebam. Od. λ΄. Ἦ τι μὲν Πηλῆος ἀμύμονος οὔ τι πέπυσμαι, de Peleo nihil intellexi. † πυνθάνομαι, ὅτι, audio, quod &c. Hes. Th. 464.† ¶ Item interrogo, quæro, sciscitor. Od. ά. Ἦλθον πευσόμενος πατρὸς δὴν οἰχομένοιο, percontaturus de patre. Xenoph. Pæd 1. τῶν ἐπιχωρίων ἀκριβῶς ἐπυνθάνετο. † τί τινος, 2. p. 57. b.† Plut. in Demetr. αὐτοῦ πυθέσθαι, πότε μέλλοιεν ἀναζευγνύειν. In quibus locutionibus subauditur ante genit. præpositio περί. (Soph. Œdip. Tyr. 521. 1458. Tr. 104. Aristoph. R. 1464. Æschyl. Ch. 761. Πεύθομαι. Æschyl. Ag. 605. 997. πεπυσμένοι. 1104.)

Πύσμα, τὸ, quæsitum, quæstio, interrogatio. Plut. de orac. Pyth.

Πυσματικὸς, ὁ, percontatorius, sciscitativus. Ammon.

Πύστις, εως, ἡ, auditio, fama. Thuc. l. 3. (τῶνδε πύστις οὐκ ὄκνῳ χρονίζεται. Æsch. S. c. Th. 54. Plut. Thucyd. l. 1.) Exp. et percontatio. Hesych.

Πεῦσις, εως, ἡ, interrogatio, percontatio. Synes. ep. 67. Phil. de vita Mos. lib. 3.

Πεύσεις, αἱ, sermones, nuntii. Phal. in Ep.

Πευστικὸς, ὁ, interrogativus.

Πευστηρία, ἡ, inquisitio atque interrogatio quæ fit in extispicina. Eurip. in Electra.

Πευστής, exp. obediens. Hesych.

Πευθὴν, ῆνος, ὁ, explorator, sciscitator, emissarius: auscultator. Herodot. et Luc.

Πευθὼ, ἡ, interrogatio, percontatio. Hesych.

(Πευθὼ, fama. Æsch. S. c. Th. 376.)

Composita.

Ἀναπυνθάνομαι, idem quod πυνθάνομαι, interrogo, &c. Herodot. ἀναπυνθάνομαι τὸν πεπονθότα.

Ἀνάπυστος, ὁ καὶ ἡ, pervulgatus, pervagatus, hominum sermonibus celebris. Odyss. λ΄. ¶ Hesych. ἀνάπυστα sunt etiam ineffabilia, inaudita: in qua significatione dicitur etiam ἀνέκπυστος.

[Ἀντιπυνθάνομαι. Xenoph. Græc. Hist. lib. 3. cap. 4. § 10. Ἰδὼν δὲ ὁ Ἀγησίλαος ἥσθη τε τῇ πράξει, καὶ εὐθέως ἀντεπυνθάνετο περὶ τῆς Φαρναβάζου χώρας τε καὶ ἀρχῆς.]

Ἄπυστος, fando inauditus. Item de quo nihil fama aut auditione cognoscitur. Od. ά. Item activè, qui fando audivit et cognovit, qui fama accepit. Od. έ. et ά.

Ἀπευθὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, de quo fama et auditione nihil accepimus. Od. γ΄. Exponitur et, imperitus, indoctus, qui nihil audivit, seu audiendo didicit. Suid. Pro eodem dicitur et ἀπυθὴς, quod Hesych. exp. qui non audivit, aut qui omnis mali est expers.

Ἄπευστος, idem. Hesych.

Παράπυστος, (decomp.) de quo prorsus nihil cognosci potest fama aut auditione: vel qui prorsus nihil audivit et cognovit. Suid.

Ἀποπυνθάνομαι, sciscitor ex aliquo, interrogo. Epictet.

Διαπυνθάνομαι, intelligo, cognosco. Plat. de leg. Item sciscitor, percontor. Hesych. et Suid.

(Διαπεύθομαι. Æsch. Ag. 816.)

Διάπυστος, auditus et intellectus, notus. Herodian. l. 2.

Ἐκπυνθάνομαι, audio ex aliquo: vel simpliciter, audio. Soph. θανάτῳ γὰρ ἔστι πάθος ἐκπυστόν. Item sciscitor et percontor. Eurip. in Cyclop. Ἵν' ἐκπυθώμεθα, Πόθεν πάρεισι, Σικελὸν Αἰτναῖον πάγον. (Ἐκπεύθου, sciscitare. Æsch. Pers. 959. ἐκπυθέσθαι. Eurip. Phœniss. 722.)

Ἔκπυστος, exauditus, vel evulgatus, cognitus. Thucyd. lib. 6. Herodian. lib. 3.

Ἀνέκπυστα, (decomp.) Hesych. sunt manifesta, exaudita. Item ineffabilia, infanda.

Περίπυστος, famâ circumquaque notus, fando passim celebris: ut, κάλλει περίπυστος ἄκοιτις. Epigr. l. 3. [Apoll. Rhod. Arg. 4. 212. Ὧς δ' Αἴσων ἐπέρησε, πᾶσί τε Κόλχοις Μηδείης περίπυστος ἔρως καὶ ἔργ' ἐτέτυκτο. Schol. ὁ περιβόητος.]

Πολυπευθὴς, multùm sciscitans. ¶ Πολυπευθὴς ἡμέρα, dies quo multi accedunt ad oraculum, quo multa interrogantur.

Προπυνθάνομαι, priùs audio seu intelligo, præsentisco. Xen. Hell. 7. προπυθόμενος ταῦτα Ἀγησίλαος, ἔφθη εἰς τὴν πόλιν ἐπελθών.

Προσαναπυνθάνομαι, insuper percontor. [Polyb. Hist. lib. 5. Συντυχὼν δ' αὐτῷ προσανεπυνθάνετο, τίς ἐπίδημεν ἐπιβαλεῖ τὰς χεῖρας τῷ Μεγαλέᾳ;]

Φιλόπυστος, et φιλόπευστος, et φιλοπευθὴς, qui sciscitari et percontari amat: idemque discendi cupidus: curiosus scrutator. Hesych. et Suid.

Φιλοπευστία, ἡ, amor et studium, vel curiositas sciscitandi.

Φιλοπευστέω, libens audio et sciscitor: vel curiosus sum in sciscitando. Hesych. et Suid.

ΠΥ΄Ξ, (adverb.) pugno, vel pugnis, (sicut λὰξ, calce, seu calcibus.) Il. ψ΄. πὺξ πεπληγμένος. Sic, παίειν πὺξ, pugno pulsare, Greg. Theocrit. idyll. 14. πὺξ ἐπὶ κόρρης Ἤλασα. Synes. epist. 122. πὺξ ἐνσείειν, pugno incursans. Πὺξ μάχεσθαι, pugilatu certare. Il. ψ΄. et Hesiod. in Asp. † 302.† Et, πὺξ ἀγαθὸς, Il. λ΄. Sic, πὺξ προφερέστατος, Od. θ΄. (Arist. R. 556. Theoc. κβ΄. 67.) ¶ Eustath. è πτύσσω derivat.

Πυγμὴ, ῆς, ἡ, pugnus, manus in pugnum contracta. Suid. et Hesych. Item, lucta seu pugilatus. Plut. in Lyc. πυγμῇ δὲ καὶ παγκρατίῳ ἀγωνίζεσθαι ἐκώλυσε. Item, mensura continens spatium quod est à cubito ad digitos clausos, vel pugnum. πῆχυς. Poll.

Πυγμαῖος, ου, ὁ, æquans seu explens πυγμὴν, nanus, pumilio, pusillus homo.

Πυγμαῖοι, populi, qui mensuram istam sua statura non excedere creduntur: ἀπὸ τῆς πυγμῆς, i. lucta, certamen, quòd sint ad bella promptissimi, ut scribit Hieron. apud Ezech. c. 27.

Πυγμαίως, instar pugni.

Πυγὼν, όνος, ἡ, mensura continens spatium, quod est à cubito usque ad digitos inflexos, sive pugnum. πῆχυς. Hesychius.

Πυγωνιαῖος, et πυγούσιος, mensuram illam æquans.

Πύκτης, ου, ὁ, pugil, ὁ πὺξ μαχόμενος, seu πύγμαχος. (Soph. Tr. 449.) Xenoph. et Plut. Adjectivè apud Luc. πύκτης πόλεμος, pro πυγμαχία, pugna quæ πὺξ commissa est.

Πυκτοσύνη, ης, ἡ, pugilatus, seu ars pugilica. Athen. l. 10.

Πυκτικὸς, ὁ, pugilicus: ut, πυκτικὴ, s. τέχνη, ars pugilica. Xen. Item pugilico certamini aptus. Aristot. Rhet. 1.

Πυκτεύω, pugilatione seu in pugilatu certo, pugilor. Plut. symp. 2. οἱ πυκτεύοντες, τῇ πυγμῇ μάλιστα ἐνεργοῦσι. Expon. et, pugnos incutio, apud Eurip. in Cyclop. Τίς εἰς τὸ κρᾶτ' ἐπύκτευσεν, ξένε;

Πυκτεῖον, τὸ, locus in quo pugiles exercentur. Suid.

Πυκταλίζω, idem cum πυκτεύω. Eustath.

Composita ex πυκτεύω.

Διαπυκτεύω, pugnis decerto, pugilatu decerno, et metaph. contendo. † Xen. Pæd. p. 195. c.† Luc. in somn. τοῖς καταράτοις ἀνέμοις διαπυκτεύων.

Καταπυκτεύω, vinco in pugilatu.

ΠΥ΄ΠΠΑΞ, vox poppysmatis, ut Aristoph. schol. testatur. [Πύππαξ. Plat. Euthydem. Πότερον οὖν, ἔφη, ὁ Ἡρακλῆς πύππαξ ἐστὶν, ἢ ὁ πύππαξ Ἡρακλῆς;]

Πυππάζω, poppysmate demulceo, poppysmate adulor. Idem quod Ποππύζω supra.

Ὑπερπυππάζω, supra modum demulceo poppysmate: do crebrum poppysma. Aristoph. in Equit. [677.]

ΠΥ΄Ρ, πυρὸς, τὸ, ignis. Iliad. ά. Πῦρ δαῖε μέγα. Odyss. μ΄. πυρός τ' ὀλοοῖο θύελλαι. (Eurip. Phœniss. 211.) Aristot. in lib. de vita et morte, τὸ δὲ πῦρ ἀεὶ διατελεῖ, γινόμενον καὶ ῥέον, ὥσπερ ποταμός. Πυρὸς ἄνθος, est flos ignis, i. quod in eo est lucidissimum. Hesych. Πυρὸς ἄγχω, à quibusdam dicitur ἡ χαμελαία, fruticis genus, teste Diosc. l. 4. c. 172. ¶ Πῦρ ἄγριον, ab Hippocrate febris vehementissima nominatur, quasi ejusdem sit cum igne substantiæ. ¶ Dicitur et in plurali πυρὰ, τὰ, ignes, apud Thuc. l. 8. Herodot. et Plut. in Cam.

Πυρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, igneus, ignitus: vel urens in modum ignis. Dioscor. lib. 2.

Πυρόεις, εντος, ὁ, idem. Metaphoricè in Epigr. πυρόεις πόθος. ¶ Item sub. ἀστὴρ, stella Martis. Aristot. de mun.

Πύρινος, et πυρινὸς, ὁ, igneus. Theophr. hist. pl. l. 9.

Πυρίτης, ου, ὁ, s. λίθος, lapis pyrites, lapis ignem edens: de quo Plin. l. 36. c. 19. et Diosc. l. 5. c. 143. Fœm. πυρῖτις, s. λίθος, itidem lapis pyrites, apud Suid. Et, πυρῖτις βοτάνη, quæ et πύρεθρον. Nic. in Alexiph. et Diosc. l. 3. c. 86. Est et πυρῖτις νάρδος, quæ Θυλακῖτις νάρδος, vel Θυλακίτου μέσον quoque, et nardus montana dicitur, apud Galen.

Πυρίδιον, τὸ, igniculus.

Πυραλὶς, ίδος, ἡ, igniaria. nomen avis, apud Aristot. hist. an. lib. 9. cap. 1. Scribitur et πυραλλὶς, apud Athen. lib. 9. et πυῤῥαλὶς, apud Hesych.

Πυραμὶς, ίδος, ἡ, apud Geometras est figura solida, planis superficiebus operta, à quarum una cæteræ surgentes simul in unum signum coëunt ac desinunt: ob igne et flamma quam imitari videtur, nomen sortita. Peculiariter pyramides appellatæ fuerunt turres quædam in Ægypto juxta hanc formam constructæ: de quibus Jul. Solin. et Plin. l. 36. c. 12. ¶ Aliam signif. vide in derivatis à Πυρός.

Πυρόω, f. ώσω, igne infesto, igne injecto uro, inflammo. Eurip. initio Rhesi, Πρὶν ναῦς πυρῶσαι καὶ διὰ σκηνῶν μολεῖν. Herodian. l. 8. καὶ πυρώσαντες τὸ στρατόπεδον κατεσκήνωσαν. Item incendo, inflammo: unde, πεπυρωμένοι ἄνθρακες, carbones accensi seu candentes, apud Diosc. l. 5. c. 143. Exponitur et, torreo, uro: unde in Axiocho, λαμπάσι πυρούμενος. Item igne probo et purgo: unde, πεπυρωμένος χρυσὸς, apud Aret. Exponitur etiam, concoquo, apud Alex. Aphr. (Theoc. κδ΄. 94. Πυρόομαι. Eurip. Med. 1192. Æsch. Ag. 449.)

Πύρωσις, ἡ, coctio ad ignem. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 6. Athen. lib. 1. Item probatio quæ igne fit. Hesych. Item incendium. Apoc. 18.

Πυρωτὴς, οῦ, ὁ, qui igni excoquit et purgat. Esdræ l. 2.

Πυρωτικὸς, urendi vi præditus, seu fervens. Diosc. l. 2. c. 207.

Πυρωτὸς, ignitus. Et, τὸ πυρωτὸν, ignea natura. Plut. de orac. Pyth.

Πυρεύω, ignem immitto, igni inflammo. Plat. in Epistol. πυρεύειν τὴν ὕλην.

Πυρεὺς, qui igni inflammat, seu ignes subjicit, incendiarius. Hesych.

[Πυρευτικός. Plat. Sophist. Τῆς τοίνυν θηρευτικῆς τὸ μὲν νυκτερινὸν (οἶμαι) πρὸς πυρὸς φῶς γιγνόμενον ὑπ' αὐτῶν τῶν περὶ τὴν θήραν, πυρευτικὸν ῥηθῆναι συμβέβηκεν.]

Πυρευτικὴ χρεία, igniarius usus. Theophr. hist. pl. l. 5. c.

Πυρεῖον, τὸ, igniarium, materies arida ad accendendum ignem. Item igniarium, i. lapis pyrites. Plat. de rep. lib. 4. Synes. Est et foculus, cui ignis imponitur: ignis receptaculum. Exod. 27. 2 Paralip. 4. Πυρεῖα dicitur et igniarium, habens silicem et chalybem, qui silice percussus, è silice ignem elicit, qui in fomitem vel ignitabulum delabens eum accendit. apud Soph. in Phil. (Theoc. κβ'. 33.) Pro πυρεῖον Ionica dialysi dicitur πυρήϊον, apud Apoll.

Πυρίον, idem. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 26.

Πυρὸν, pro eodem: apud eundem hist. pl. l. 5. c. 4. Unde, τὰ πυρὰ, ignes. Xen. Plut.

Πυρὰ, ᾶς, ἡ, et Ionicè πυρὴ, rogus, pyra, lignorum strues igne subjecto ardens. Il. ώ. Ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, ἐν δ' ἔβαλον πῦρ. Plut. in Alex. ἐκέλευσε πυρὰν αὐτῷ γενέσθαι. (Soph. Tr. 1271.)

Πυράζω, exuro, cremo. Ebr. 11. 37.

Πυρία, et Ionicè πυρίη, ἡ, sudatio sicca: et quum silices, aut ferri frusta candefacta, in vaporarium inferuntur, ad ciendum sudorem. Gal. in lex. Hipp. Exponitur etiam, fotus, apud Diosc. l. 1. Sic dicitur et ipsum vas caldarium, quo excalefacto sudatio cietur. Athen. l. 5. Pro odore etiam et thuribulo apud Herodotum accipi traditur.

Πυριάω, ῶ, foveo. Diosc. l. 4. πυριᾶν ϑερμῇ ϑαλάσσῃ.

Πυριῶμαι, foveor. Idem, τοῖς κατὰ μήτραν ἐμπίξεσι βοηθεῖ πυριωμένα, fota prodest. Item sudo et incalesco ex camini aut πυρίας calefactione. Athen. l. 13. παρὰ Σκύθαις δ' εἰσέδυνον αἱ [illegible], ἐν αἷς κατακείμενοι ἐπυριῶντο.

Πυρίαμα, τὸ, fomentum. Aristot. in Probl.

Πυρίασις, ἡ, fotus, fomentum. Gal.

Πυριατήριον, τὸ, locus in quo sudantes πυριῶνται, testudo, sub quâ vapor siccus ad sudorem ciendum. Arist. probl. sect. 2. probl. 29. Plin. cellam caldariam vocat, Celsus Laconicum, (sc. hypocaustum vel vaporarium.) Aphrodisæo est ϑόλος ξηρὸς, assa Ciceroni, sudatoria Senecæ, caldarium Vitruvio.

Πυριατὸς κέραμος, later igni excalefactus, qui panno involutus fomenti loco applicatur. ¶ Τὸ πυριατὸν, lac primum, seu colostrum, quod decoquitur. Hesych. in qua significatione dicitur etiam πυριάτης, s. τυρὸς, apud Aët. l. 2. c. 99.

Πυρσὸς, οῦ, ὁ, fax. Iliad. σ'. Plut. in Per. Luc. in Nigr. Dicitur et in plur. πυρσὰ, faces, ignes, apud Eur. (Theoc. κγ'. 7.) ¶ At πυρσὸς, rufus, vide post Πυῤῥός.

Πυρσεύω, f. εύσω, facem accensam extollo, vel præfero, è speculâ signum do igne. Aristot. de mundo. τῶν φρυκτωριῶν κατὰ διαδοχὰς πυρσευουσῶν ἀλλήλαις.

Πυρσεύεται, face sublata prælucetur. Luc. de hist. scrib. ὡς πυρσεύοιτο ἀπ' αὐτοῦ τοῖς ναυτιλλομένοις ἐπὶ πολὺ τῆς ϑαλάττης. Metaphoricè apud Plut. ἡ δόξα dicitur πυρσεύεσθαι, i. elucere: ut ignes præeuntis è speculâ sublati conspicuè cernuntur.

(Πυρσίνης, qui est coloris ignei. Philostr. l. 3. c. 7.)

Πυρσόω, ῶ, ignes excito. Eur. initio Rhesi, Δωρικὸν [illegible] πᾶν πυρσοῖ σταθμὰ (στρατὸς Ἀργόλας). (Phœniss. 552.)

Πυῤῥὸς, ὁ, rufus, rutilus. Plat. in Tim. πυῤῥὸν δὲ ξανθοῦ τε καὶ φαιοῦ κράσει γίγνεται, φαιὸν δὲ, λευκοῦ τε καὶ μέλανος. Exponitur et, fulvus.

Πυῤῥότης, ητος, ἡ, color rufus, rufitas. Aristot. de gen. an. l. 5. c. 3.

Πυῤῥούλας, avis nomen à rufitate ei impositum, apud Aristoph. Gazæ rubecula, et rubicilla.

Πυῤῥάκης, ου, ὁ, rufus. Reg. l. 1. c. 16.

Πυῤῥίας, ου, ὁ, serpens quidam, nomen à rufo aut rubeo colore habens.

Πυῤῥιάω, rufus sum.

Πυῤῥίζω, idem. vel, rufum colorem imitor.

Πυῤῥίχος, rufus. Theoc. idyll. 4. ταῦρος ὁ πυῤῥίχος. (Aristoph. R. 153.) ¶ At πυῤῥίχη ὄρχησις, dicitur saltatio in armis, à Pyrrho autore: vide de ea Athen. Plin. l. 7. c. 57. Hinc et πυῤῥίχιος πούς, pes pyrrhichius, duabus brevibus constans syllabis. apud Demetr. Phal. et Quint. l. 9. c. 4. Item πυῤῥιχίζω, pyrrhicham salto, seu armatus salto. Athen. l. 14. A quo est πυῤῥιχιστὴς, pyrrhichæ saltator. Plut. in Alex.

Πυρσὸς, dicitur pro πυῤῥὸς, ut κόρση pro κόῤῥη, Æolica dialecto. Eur. πυρσ' ἔχουσα δέργματα. (Phœniss. 32.)

Πυρσαίνω, rufum facio, seu rufo. Philostr. ep. 2. πυρσαίνουσα μᾶλλον, τὰ χεῖλα καὶ τὰν παρειὰν γράφουσα.

Πυρετὸς, οῦ, ὁ, igneus calor, seu igneus æstus. Iliad. χ'. φέρει πολλὸν πυρετὸν δειλοῖσι βροτοῖσι. Item febris, sic dicta à calore igneo, ut Latinis à fervendo: de qua vide Galen. de different. febr. Interdum κατ' ἀντίφρασιν sic appellatur rigor et horror, seu horridus rigor.

Πυρετώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, febrilis: vel cum febrili calore junctus. Item, febres excitans seu invehens. Hippocrati idem etiam significat, quod ϑερμὸς, calidus.

Πυρέτιον, τὸ, febricula. Alex. Aphr. probl. l. 1.

Πυρεταίνω, febrio, febricito. Athen. l. 1. εὐστόμαχος, καὶ ταχέως πεπτικὸς, ὡς τοῖς πυρεταίνουσι διδόμενος μὴ βλάπτειν. Scribitur et πυρετταίνω, in Hippiatr.

Πυρέσσω, seu πυρέττω, f. ξω, idem. Plat. in præc. san. διὰ κόπους πυρέττουσιν ἄνθρωποι, καὶ δι' ἐγκαύσεις καὶ διὰ πληρώσεις. Alex. Aphr. πυρέττω πυρετόν. Significat et generaliter, corporis aliquo dolore affligor, apud Eurip. in Cyclope, quum Silenus inquit, Ὦ μοι, πυρέσσω συντετριμμένος τάλας.

Πύρεξις, idem cum πυρετός.

Πυρετικὸς, febrilis. Gal. ad Glauc. l. 1.

Composita: ac primùm ex πῦρ.

Ἀμφίπυρος, ὁ καὶ ἡ, igni cinctus, quem ignis ambit. Sophocl. in Ajace. (Tr. 218.)

Ἀναπυρόω, accendo, inflammo. Aristot. de mundo.

Ἄπυρος, ignis expers, igne carens: ut, ἄπυρος οἶκος, Hesiod. in Erg. Item, qui igni non admovetur: ut, λέβης ἄπυρος, Iliad. ψ'. Item, ignem non expertus, non coctus, crudus: ut, ἄπυρον μέλι, apud Luc. Exponitur et, mortuus. Hesych. (Æsch. Ag. 70. Soph. Tr. 699.)

Ἀπύρωτος, igni nunquam admotus, ideoque novus: ut, φιάλη ἀπύρωτος, Athen. l. 11.

Ἀπύρωτοι à quibusdam etiam dicuntur carbunculi, ignem non sentientes. Plin. l. 37. c. 7.

Ἀποπυρίας, ου, ὁ, qui super carbonibus coquitur, ut: ἀποπυρίας ἄρτος. Athen. lib. 7.

Ἀποπυρίδες, pisces, de quibus apud eundem l. 8.

Ἀποπυρίζω, ex igne edo, seu edo ex igne captum. Hesych.

Ἀποπυρόω, idem cum πυρόω.

Ἀποπυρόομαι, ignesco, ignitus fio, inflammor. Aristot. de mundo.

Δεξίπυρος, ignem suscipiens, vel excipiens. Eurip. in Supplic.

Διάπυρος, igne excandefactus: vel simpliciter, candefactus. Aristot. de mundo. Et metaph. fervidus, ardens, vehemens, acer. Plut. in Alcib. et adversus Colot. Τὸ διάπυρον, fervor seu ardor, vehementia. Dion. Long.

Διαπυρίζω, excandefacio.

Διαπυρίζομαι, excandesco: seu accendor, inflammor. Et metaphoricè, ira exardesco.

Διαπυρόω, idem quod διαπυρίζω, incendo, inflammo: unde apud Euripidem in Cyclope, [690.] Καλῶς γὰρ ἐν Τροίᾳ γε διαπυρωσάμην.

Δίπυρος, qui recoquitur et secundos experitur ignes: ut, δίπυροι ἄρτοι, apud Athen. l. 3. qui et διπυρῖται dicuntur, apud Hippocrat. Quidam interpr. panem nauticum. Item, duplici igne lucens. ut, δίπυροι λαμπάδες, apud Aristoph. in Ran. (1406.)

Δορύπυρος, igneam hastam habens. Demetr. Phal.

Ἔκπυρος, qui igni supra modum efferbuit.

Ἐκπυρόω, idem quod διαπυρόω. Eurip. in Troad. αὐτὸν τ' ἐκπυροῦσι σώματα, [illegible].

Ἐκπυρόομαι, inflammor, exardesco. Gal.

Ἐκπύρωσις, ἡ, incensio, inflammatio. Athen. l. 14. Expon. et, ardor quo aliqua inflammantur et exardescunt, apud Procl.

Decomp. Παρεκπυροῦσθαι, interim ignescere.

Προσεκπυρόω, insuper accendo et inflammo.

Ἔμπυρος, igne urens, ignem habens: ut, ἔμπυρα τῶν τεχνῶν, apud Philost. Item, qui igni admovetur: ut, ἔμπυρα σκεύη, apud Plat. de leg. Τὸ ἔμπυρον, s. ἱερεῖον, aut ϑῦμα, victima quæ crematur, Plut. de dæm. Socr. † ἔμπυρα σήματα, signa ex victimis, &c. crematis, ipsoque igne petita. V. Hoelzlinus ad Apollon. Arg. 1. 145.† (Ἐμπύρῳ τέχνῃ. Eurip. Phœniss. 916. 1146. 1314.)

Ἐμπυρίζω, incendo, inflammo.

Ἐμπυρίζομαι, incendor, inflammor.

Ἐμπυρισμὸς, incensio, inflammatio.

Ἐμπυρόω, idem cum ἐμπυρίζω.

Ἐμπυρόομαι, idem cum ἐμπυρίζομαι, apud Diosc. l. 5. c. 132.

Ἐμπυρεύω, idem quod ἐμπυρόω. [Aristoph. Lysistr. 372. Τί δὲ σὺ πῦρ, ὦ τύμβ', ἔχων, ὡς σαυτὸν ἐμπυρεύσων. Schol. σαυτὸν πυρώσων, καύσων τῷ πυρὶ φερομένῳ.]

Ἐμπύρευμα, τὸ, carbones cineribus obruti, ad accendendum ignem, quum opus est, relicti. Hesych.

Εὐπύρωτος, qui facile ignescit, et excandefactu facilis.

Ζάπυρος, valde igneus. Æschyl. in Prom. [1082. Ἕλικες δ' ἐκλάμπουσι στεροπῆς ζάπυροι, &c. Schol. B. λίαν καυστικοί.]

Ζώπυρον, τὸ, suscitabulum ignis, seu reliquiæ ignis sopiti et cineribus obruti. Suid. et Hesych. Metaphoricè apud Plat. de leg. lib. 3. ζώπυρα humani generis appellantur ii, qui ex diluvio servati sunt, et quasi igniculi ad suscitandum genus humanum relicti.

Ζώπυρα, τὰ, dicuntur etiam ea quæ suscitant ignem sopitum, ut folles. Suid. in qua significat. dicitur et ζωπύρια, Suid. et ζωπυρίς, ἡ. Hesych.

Ζωπυρὶς, ἡ, est etiam herbæ nomen, quæ aliàs κλινοπόδιον. Plinius lib. 24. cap. 15.

Ζωπυρέω, ignem sopitum et carbones cineribus obrutos suscito [illegible] accendo. Suid. Metaphoricè plerumque significat, bella aut alia mala sopita suscito: teste eodem. Item refocillo, reficio, restauro vires, propemodum morbo extinctas: apud eundem. (Æsch. S. c. Th. 293. Ζωπυρέομαι. Ag. 1043.)

Decomp. Ἀναζωπυρέω, exsuscito, redardescere facio. Et metaph. excito, ardorem animi reddo, recreo. Plut. in Pericl.

Ἀναζωπυρέομαι, exsuscitor, redardesco. [illegible] metaph. excitor, ardorem seu vigorem animi recupero. Xen. Hell. 5.

Ἐκζωπυρέω, excito, exsuscito: propriè de igne sopito. metaph. de aliis rebus: ut, ἐκζωπυρεῖν πόλεμον, apud Plut.

Ἐκζωπύρησις, ἡ, exsuscitatio, seu accensio: ut, ἀνθρώπου ἐκζωπυρήσεις, apud eundem in symp. sept. sap.

Ἡμίπυρος, semiustus, semiardens. Aristot. de mundo.

Θεόπυρος, à Deo ardens, cœlitus accensus: ut, φλογὶ θεοπύρῳ, apud Eurip. in Electra. [732.]

Καπυρὸς, (comp. ex κάω καὶ πυρὸς, teste Eust.) torridus, aridus, adustus. ut, καπυραὶ χαῖται, apud Theocr. idyll. 5.

Καπυρίζω, torrefacio, exarefacio. (Καπυρίζω. Theoc. Id. 2. 24.)

Καπυρία, et καπυρίδια, placentarum genus, apud Athen. l. 3.

Κατάπυρος, ignitus, igni excandefactus. Et metaph. ardentissimus, ferventissimus. Suid.

Λαμπυρὶς, ίδος, ἡ, lampyris, noctiluca, insecti genus. Plin. l. 11. c. 28. et l. 18. c. 26.

Λαμπυρίζω, lampyridem refero, cicindelæ instar luceo. Diosc. l. 5. c. 99. et 119.

Λειπυρίας πυρετὸς, febris continua, in qua simul externa frigent, interna uruntur: sic dicta ἀπὸ τοῦ λείπεσθαι πυρὸς ὄντα θέρμης. Actuar. l. 2. περὶ διαγνώσ. πυρετῶν.

Ξηροπυρία, ἡ, balneum siccum, in quo quis tantùm desudat, non etiam aqua abluitur. schol. Nic.

Συμπυρόω, simul incendo, seu simul comburo, aut igne torreo. Eurip. in Cyclope: [307.] εἰ δὲ τοὺς λελειμμένους Σὺ συμπυρώσας, δαῖτ' ἀναλώσεις πικράν, Ποῖ τρέψεταί τις; Idem in Rheso, [960.] συμπυρώσασα μυρίων πέπλων χλιδήν. [Suppl. 1071.]

Ὑπέρπυρος, supra modum igni excalefactus, valde calidus.

Ψευδόπυρα, τὰ, fictitii et ementiti ignes. Suid. Sic et proverbialiter dicuntur inania terriculamenta et minæ: aut, quum arte ostenditur aliquod periculum, quod re ipsa non est. Erasm. in Chiliad.

Composita ex πυρσὸς, fax, &c.

(Διαπυρσαίνω, cum Gen. face illustrare. Philostr. l. 2. c. 22.)

Διαπυρσεύω, idem cum πυρσεύω. Plut. in Demetr.

Ἐκπυρσεύω, igne luceo ex aliquo loco.

Composita ex πυῤῥὸς.

Ἔμπυῤῥος, rufus, ruber. Diosc. l. 3. c. 19.

Ἐπίπυῤῥος, ad rufum colorem inclinans. Aristot.

Ἡμίπυῤῥος, semirufus.

Κατάπυῤῥος, valde rufus. Diosc. l. 2. c. 184.

(Ὑπερπυῤῥιάζω, rubesco plus, cum Gen. Aristoph. R. 310.)

Ὑπόπυῤῥος, subrufus. Gal. ad Glauc. l. 1. Diosc. l. 2. c. 203.

Ὑποπυῤῥίζω, subrufus sum. Diosc. l. 2. c. 176.

Composita ex πυρετὸς, &c.

Ἀπυρεξία, à febre incolumitas.

Ἀπύρετος, et ἀπύρεκτος, qui sine febri est, febre carens, non febricitans. Athen. l. 2. et Hippocr. aphor. l. 4.

Λυσιπύρετος, faciens cessare febrem. Nic. Myreps.

Ῥιγοπύρετος, febris dicitur, in qua ægrotus simul febricitat et riget, eodem tempore in toto corpore utrunque sentiens affectum. Gal. de diff. feb. l. 2. c. 6.

ΠΥ'ΡΓΟΣ, ου, ὁ, turris. (☞ Dicta à πῦρ, aut quòd plerunque acuminata sit figura instar flammæ, aut quòd fulgureis ignibus feriri soleat.) Od. ζ'. ἐν περὶ πύργος ὑψηλός. Il. ό. πόλις πύργοις ἀραρυῖα. Xen. Hell. 6. κατιδόντες ἀπὸ τῶν πύργων. ¶ Pro muro et mœnibus accipi, tradit Etymol. Iliad. γ'. Οἱ δ' ὡς οὖν εἴδονθ' Ἑλένην ἐπὶ πύργον ἰοῦσαν. Eo quòd πύργοι fere partem faciunt mœnium. Il. μ'. Τοῦ γὰρ δὴ τρεῖς πύργον ἴσαν. Apud Latinos pyrgus, in utroque lusu, tam tesseræ, vel cubi, (qui habent singuli sex latera,) quam talorum vel astragalorum, (quorum singulus nonnisi latera quatuor habet,) pyrgus, inquam, est turricula, vel arca, fritillus, in quo agitantur tesseræ vel tali, priusquam in alveolum, vel tabulam lusoriam emittantur. Horat. Mitteret in Pyrgum talos. ¶ Est et bellicum instrumentum. Hesych. ¶ Sic et dicitur acies militaris quadrangulari formâ disposita in modum turris, teste Eustath. qui et sic usurpari tradit. Il. μ'. Πάπτηνεν δ' ἀνὰ πύργον Ἀχαιῶν. Et Iliad. δ'. ὁππότε πύργος Ἀχαιῶν ἄλλος ἐπελθὼν Τρώων ὁρμήσειε, καὶ ἄρξειαν πολέμοιο. ¶ Metaphoricè πύργος is dicitur, qui aliorum est præsidium et refugium. Unde apud Hom. Τοῖος γάρ σφιν πύργος ἀπώλεο. Et apud Eurip. in Med. ἢν μέν τις ἡμῖν πύργος ἀσφαλὴς φανῇ. ¶ Pro parte etiam navis accipi, testatur Etym. (πύργους γῆς Ἰωλκίας. i. e. γῆν Ἰωλκίαν. Eurip. Med. 87. 391. V. Æschyl. Pers. 875. Ag. 131. Soph. Œdip. Tyr. 1224.)

Πυργίτης στρουθὸς, passer in turribus degens. Galen. εὐχυμίας l. 6.

(Πύργωμα. τέραμνα πύργων. Æsch. Pers. 862.)

Πυργίον, turricula, Poll. l. 1. ¶ Est etiam pars triremis.

Πυργίσκος, turricula. eid. Poll. Exp. etiam, arce turrita, apud Suid.

Πυργηδὸν, catervatim, turmatim. Il. μ'.

Πυργήρης, excelsè, instar turris. Hesych.

Πυργηρέω, et πυργηρῶ, in turri sto, turrim custodio, sum in arce, contineo me intra muros. ¶ Πυργηρούμεσθα πρὸς ἐχθρῶν κύκλῳ ὥσπερ πόλις, circumdamur. Eurip. in Oreste. (Phœniss. 1067. Æsch. S. c. Th. 22.)

Πυργοῦμαι, pro πυργηροῦμαι.

Πυργόω, turri instruo et munio. Odyss. λ'. Οἳ πρῶτοι Θήβης ἕδος ἔκτισαν ἑπταπύλοιο, Πύργωσάν τε. Metaph. in altum tollo, eveho in turris altitudinem, amplifico. Aristophan. in Ran. Ὦ πρῶτος τῶν Ἑλλήνων πυργώσας ῥήματα σεμνά. Eurip. Heracl. Πᾶσι γὰρ αὕτη κήρυξ τιμὰς δὶς τόσον πυργῶν τῶν γεγωνότων. (ἐπειδὴ καὶ λίαν πυργοῖς χάριν. Med. 527.) Et, velut turri munio, Nonn.

Πυργόομαι, turri instruor: unde, πυργωθεὶς ἔλαφος. Epigr. l. 1. (Æsch. Pers. 192.) ‡ elatus sum.‡

Πύργωμα, τὸ, turris. Eurip. in Phœn. (260. Æsch. S. c. Th. 30.)

Πυργώδης. Soph. Trach. 277. ἀπ' ἄκρας ὡς πυργώδους πλακός.

(Πυργῶτις. Æsch. S. c. Th. 354.)

Composita.

(Ἀντιπυργέω. Æsch. Eum. 690.)

Ἀντίπυργος, ὁ καὶ ἡ, qui turri opponi et comparari potest altitudine: ut, ἀντίπυργος πέτρα, Eurip. in Bacch. [1091.]

Ἄπυργος, turres non habens, turribus non munitus. Eurip.

Ἀπύργωτος, idem. Od. λ'.

Ἑπτάπυργος, septem turribus ornatus. Eurip. in Herc. fur. [23.] (Phœniss. 223. 1018.)

Εὔπυργος, pulchras turres habens, seu bonis turribus munitus: ut, εὔπυργος πόλις, Hesiod. in Asp. † 270.†

Καλλίπυργος, idem: ut, καλλίπυργον ἄστυ. Eurip. in Bacch. Exponitur et, sublimis, apud Aristoph. † Nub. 1020. σοφία.†

Καλλιπύργωτος, pro eodem: apud eundem Eur. ibidem. [19.]

Μεσοπύργιον, τὸ, muri ea pars quæ inter duas turres media est. Syn.

Μεταπύργιον, spatium quod inter duas turres est: idem ferè cum μεσοπυργίῳ. Thuc. l. 3.

Πολύπυργος, multis turribus munitus. Hom. hymn. 1. in Apoll. [242.]

(Πρόπυργοι θυσίαι. Æsch. Ag. 1177.)

Ὑψίπυργος, altis turribus insignis. Eurip. in Troad. [376.] (Æsch. Eum. 690. Suppl. 102.) [Soph. Trachin. 357. Εὔρυτον θ' ἕλοι, τήνδ' ὑψίπυργον Οἰχαλίαν]

ΠΥΡΗ'Ν, ῆνος, ὁ, nucleus: quod in pomo ligneum osseumve est. Diosc. l. 1. c. 152. τῆς ἐλαίας ῥοῦς ὁ πυρήν. Theoph. (de mespilorum quodam genere:) φέρει τὸν καρπὸν μείζω, λευκότερον, καὶ τοὺς πυρῆνας ἔχοντα μαλακωτέρους. Apud Galen. τῶν κατὰ τόπ. l. 6. στροβίλων etiam, i. nuclei nucis pineæ, πυρῆνες dicuntur. Apud eundem aliorum quoque segmenta sic appellari traduntur. Uvis etiam πυρῆνες tribuuntur, apud Aristot. probl. sect. 20. probl. 24. Item piscibus. ¶ Πυρὴν dicitur etiam specilli pars altera minor in nuclei modum rotunda. ¶ Apud Hippocr. granum significat, et de thure dicitur, teste Gal. in ejus lex. ¶ Est et gemmæ nomen. Plin. l. 37. c. 11.

Πυρηνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lignosus, interiore ligno multo dives. Theoph. hist. pl. l. 2. c. 8.

Πυρίνη, ης, ἡ, idem cum πυρήν. Hesych. Exponitur etiam granum, et de thure dicitur. Gal. apud Hippocr.

Πυρηνοειδής, idem cum πυρηνώδης. Item, nucleo similis. Aristot. hist. an. lib. 6.

Composita.

Ἀπύρηνος, ὁ καὶ ἡ, ligno seu osse carens, nucleum non habens, ut, καρπὸς ἀπύρηνος. Theophr. hist. pl. l. 2. c. 8. Item spinis carens: de piscibus dictum. Athen. l. 7.

Ἀπύρηνος, idem: ut, ἀπύρηνος ῥοά. Philostr. ep. 10.

Διπύρηνος, duos nucleos habens, interiore ligno gemino præditus. Et, τὸ διπύρηνον, instrumentum chirurgicum, i. specillum duas cuspides habens. Gal. de alim. 2.

Ἐκπυρηνίζω, enucleo, seu educo velut nucleum. Alex. Aphr. problem. lib. 1.

Μαλακοπύρηνος, mollem nucleum habens. Theophr. hist. pl. l. 2. c. 6.

ΠΥΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, triticum, frumentum. Iliad. θ'. Ὑμῖν πὰρ προτέροισι μελίφρονα πυρὸν ἔθηκεν. Odyss. τ'. φέρῃσι δὲ γαῖα μέλαινα Πυροὺς καὶ κριθάς. (Æsch. Ch. 483.) Plut. in Pericl. πυρῶν μέδιμνοι τετρακισμύριοι. ¶ Etym. πυρὸς dictus esse scribit quasi σπυρὸς, pro σπορὸς, ἀπὸ τοῦ σπείρειν, pro qua etymologia facit quod Herodianus apud eundem scribit, à Syracusiis τοὺς πυροὺς dictos fuisse σπυρούς, παρὰ τὰς σποράς.

Πύρινος, ου, ὁ, triticeus: ut, πύρινος ἄρτος, Athen. l. 14. et, πύρινον ἄλευρον. Diosc. l. 3. c. 116.

Πύρνος, per syncopen dicitur pro πύρινος. et Odyss. ζ'. δώσει δ' ὅς κ' ἐθέλῃσι Πύρνον καὶ κοτύλην. Exponitur etiam substantivè, fragmentum panis, bolus, apud Suid. et Hesych. Item τροφή, Etymol. et schol. Theocr.

Πυρναῖος, maturus, edulis. Theocr. idyll. 1. ‡46.‡

Πυρίτης, ου, ὁ, idem cum πύρινος. Suid.

Πυραμοῦς, ο. ἄρτος, panificii genus ex tritico, admixto melle, quod præmii loco dabatur iis qui insomnes pernoctassent in symposiis. Athen. lib. 14.

Πυραμίς, ίδος, ἡ, ο. μάζα, placenta, itidem ex tritico et melle: ut σησαμὶς dicitur ἐκ σησάμου καὶ μέλιτος. Etym. Diversum panis genus esse à πυραμοῦς, docet Iatrocles in lib. de placentis, teste Athen. ibidem. ¶ Πυραμίδες apud Ægyptios etiam dicuntur regia granaria, à Josepho patriarcha ædificata, teste Etym. Vide et in Πῦρ.

Σπυρὸς, Syracus. pro πυρός.

Σπυρὶς, ίδος, ἡ, sporta, corbis. Hesych. exp. τὸ τῶν πυρῶν ἄγγος. Itidemque Etymol. derivat à πυρὸς, quasi πυρὶς, pleonasmo τοῦ σ. Utitur Comicus quidam apud Athen. l. 10. Matth. c. 15. et ipse Luc. act. Ap. cap. 9.

Σπυρίδιον, τὸ, sportula, corbula. Aristoph. in Acharn. Est et caprarum fimus, ut aiunt, fortasse pro σφυράδιον.

Σπυρίχνιον, sportula.

Σπυρίδα, idem quod σπυρίς. Poll. l. 7. c. 30.

Composita.

Αἰγίπυρος, q. d. capræ triticum; herbæ nomen, de qua Theophr. hist. pl. l. 2. c. 9. et Theocr. idyll. 4. Sic dici putatur quòd capræ ejus esu gaudeant. Exponitur etiam, rufus, apud schol. Aristoph. quoniam ægipyros herba florem habet rubeum, teste Demetrio.

Αὐτόπυρος ἄρτος, et αὐτοπυρίτης, ου, ὁ, panis cui furfur ademptum est. Gal. de alim. l. 2. Athen. l. 3.

Διόσπυρον, τὸ, (q. frumentum Jovis,) genus cerasi, seu fructus ceraso similis: Theophr. hist. pl. l. 3. c. 13. Sic etiam dicitur à quibusdam lithospermon. Plin. l. 27. c. 11.

Ζείπυρον, teste Diosc. vocatur in Bithynia zeæ triticique mixta species. Quidam exp. genus frumenti mediæ inter zeam et triticum naturæ. Scribitur et ζεόπυρον.

Ἰσόπυρον, herba est quæ et phaseolus. de qua Diosc. l. 4. c. 121.

Λαγώπυρον Hippocr. τὸν λαγωποῦν herbam nominavit, quasi leporis triticum. Eadem dicitur et ὁ λαγώπυρος, apud eundem in l. de ulc.

Μελάμπυρον, herbæ nomen, in quam triticum degenerat: de qua Theophr. hist. pl. l. 8. c. 5. Galen. de alim. l. 1. c. ult. Sic etiam à nonnullis dicitur μύαγρον, teste Diosc. l. 4. c. 17.

Συγκομιστὸς ἄρτος, idem qui et αὐτόπυρος, Athen. l. 3.

Ὀλιγόπυρος, ὁ καὶ ἡ, parum tritici ferens. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 12.

Ὁλόπυρος, totus ex tritico. Athen. l. 9.

Ὁμοιόπυρος, tritico similis. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 6.

Πολύπυρος, multum triticum ferens, tritico abundans. Od. ξ'. et ο'. (Æsch. Suppl. 564.)

Φιλόπυρος, amans triticum.

ΠΥΤΙ'ΝΗ, ης, ἡ, Hesychio lagena vini vimine obducta. Suidas dicit, esse è surculis nexum vasculum. ¶ Est et nomen comœdiæ Cratini, apud Aristoph.

Πυτιναῖος. apud Suidam Diotrephes quidam dicitur πυτιναῖα ἔχειν πτερὰ, quòd in πυτίνης πλοκαῖς ditatus esset, et inde veluti alas, quibus emergeret, sumpsisset.

ΠΩ'ΓΩΝ, ωνος, ὁ, barba. cujus partes complures, ὑπήνη, ἴουλος, &c. (☞ Dicta quasi πήγων, à perf. med. πέπηγα, verbi πήσσω. πῆξιν γὰρ τῆς ἡλικίας σημαίνει, inquit Apollodorus apud Etymologum. aut quoniam est πεπηγὼς καὶ ἐξέχων τόπος, inquit Etymol.) Theocr. idyl. 10. Ὦ μοι τῶ πώγωνος, ὃν ἀλιθίως ἀνέφυσας. Plut. de discern. adulat. ab am. πώγωνα τρέφειν καθῆσθαι. Tribuitur et aliis animantibus. Ut, τράγου πώγων. de pisce quodam, apud Athen. l. 8. Sic et avium rostris πώγωνες innascuntur. Aristot. Athen. l. 14. Dicitur et de inanimis: ut, φλογὸς πώγων, flamma quæ sparsim erumpens in conum acuitur, Æschyl. (Ag. 314.) Πώγωνες etiam à poëtis cuspides dici, testatur Poll. lib. 2.

Πωγωνίας, ου, ὁ, barbatus: ut, πωγωνίαι ἀστέρες. Plin. l. 2. c. 25. Exponitur et substantivè, magna barba. Suid.

Πωγωνήτης, Ionicè pro πωγωνάτης, et πωγωνίτης, barbatus. Jovis epith. Etym. et Suid.

Composita.

Ἀπώγων, ωνος, ὁ καὶ ἡ, imberbis.

Δασυπώγων, densam et hispidam seu hirsutam habens barbam. Aristoph. in Thesmoph. [33.]

Ἐκπώγων, cui barba excrevit, barbatus.

Λειοπωγωνία, ἡ, quum barba aliquis destituitur, quum barbam quis non habet. Etym. ex Cratete.

Μακροπώγων, cui promissa seu prolixa barba est.

Μισοπώγων, osor barbæ. Sic et inscribitur quidam Juliani Apostatæ στηλιτευτικὸς λόγος in Antiochenos.

Πολυπώγων, multum barbæ habens.

Προπωγώνιον, prima barba, ὑπήνη, πρῶτα θάλλει τι ἐπὶ τῇ ῥινί. quæ postea μύσταξ. quemadmodum lanugo in summo mento, πάππος· ὑπήνη, barba sub mento et in malis: ἴουλος, sub temporibus lanugo. juxta Pollucem lib. 2.

Σπανοπώγων, cui rara barba est. Idem ibidem ex Ione tragico.

Σφηνοπώγων, cujus barba cunei figuram repræsentat: vel cui barba velut cuneo diffissa est, et bisulca.

Τραγοπώγων, hircinam barbam habens: nomen herbæ, quæ et τετραπώγων, de qua Diosc. l. 2. c. 173.

Χαλκοπώγων, cui est ænea barba. Plut. q. ænobarbus.

ΠΩΛΕ'Ω, ῶ, vendo, venundo. Aristot. Polit. 2. ἐν Λοκροῖς νόμος ἐστὶ μὴ πωλεῖν, ἐὰν μὴ φανερὰν ἀτυχίαν δείξῃ συμβεβηκυῖαν. Dem. pro cor. πωλοῦσι τῷ Φιλίππῳ τὴν πατρίδα. ¶ Secundum quosdam fit à πῶλος, ut et ὠνῶ ab ὄνος, et ἀρνοῦμαι ab ἀρς, vel rectiùs ἀρὴν, quòd in pecoribus veterum divitiæ et commercia consisterent. ¶ Item verto: de qua signif. vide in πολέω.

Πωλοῦμαι, vendor. Athen. l. 3. πωλεῖται πρὸς χρυσίον. Theoph. πωλεῖσθαι δὶς πρὸς ἀργύριον, vendi pro duplâ pecuniâ.

Πώλημα, τὸ, id quod venditur seu venum exponitur, res venalis. Xen.

Πώλησις, εως, ἡ, venditio. Idem.

Πωλητής, οῦ, ὁ, venditor. Athenis erat magistratus, cui commissa erat elocatio vectigalium, metallorum, auctionum, quique functiones publicas elocabat. Poll. l. 8. et Harpocr.

Πωλητήριον, τὸ, locus ubi res venales exponuntur: forum. Lucian. Sic et Athenis dicebatur locus, ubi considebant magistratus, qui dicebantur πωληταὶ, Harpocr.

Πωλὴ, ἡ, venditio. Idem Harpocr. ex Hyperide.

Πώλης, ου, ὁ, venditor. Suid. ex Aristoph.

Composita: ac primum cum præpositione.

Ἀναπωλέω, ῶ, rursus vendo, revendo. Poll. l. 7. c. 2.

Διαπωλέω, ῶ, divendo.

Ἐκπωλέω, ῶ, vendo, divendo è loco.

Ἐμπωλέω, ῶ, vendo in aliquo loco. mercaturam alicubi exerceo.

Ἐμπόλημα, idem quod πώλημα. Xen.

Ἐμπόλησις, et ἐμπολὴ, ἡ, venditio. Poll. l. 3. c. 25. et l. 7. c. 2.

Ἐμπολάω, idem cum ἐμπωλέω. Item, comparo mihi, alicunde emo, (ad revendendum.) Aristophan. in Pace, ἀλλ' οὐδὲν ἐμπολήσεις. Item, comparo, acquiro, lucror. Luc. οὐδ' ὀβολὸν ἐμπεπολήκαμεν. Ἐμπολᾶσθαι, exp. etiam, mortem sibi accersere, apud Soph. in Ajace. (Œdip. Tyr. 1045.)

Ἐμπολάομαι, idem: acquiro, &c. Od. ὁ βίοτον πολὺν ἐμπολόωντο. (Soph. Tr. 254.)

Ἐμπόλημα, τὸ, id quod sibi aliquis emit, et comparavit.

Ἐμπολὴ, ἡ, idem. † Xen. Pæd. 6. p. 163. b.† Aristoph. in Acharn. et Eurip. in Cycl. Exponitur et, lucrum ex negotiatione partum.

Ἐμπολαῖος, dicitur Mercurius, præses negotiationis. Aristoph. in Plut. et in Acharn.

Ἐμπολεύς, negotiator. Epigr.

Ἐμπολάω, negotior: ut apud Eust. κερδαίνω', ἐμπολῶντα. ‡ἐμπολάω κέρδος, affero. Soph. Trach. 93.‡

Decomp. Ἀντεμπολάω, seu ἀντεμπωλέω, vendo, venundo. unde Hesych. ἀντεμπολᾷ, exp. ἀντιπράσσει. Et Eurip. in Cycl. Τοὺς δ' ἄρνας ἡμῖν οὗτος ἀντ' οἴνου σκύφου Ἀντεμπολήσει, &c. Luc. ἀντεμπολήσετε τοὺς μὲν μικροὺς Ἀττικοὺς, ἡμῖν δὲ δὸς ἰδεῖν. Exponitur etiam, ut emptum abduco seu rapio, apud Eurip. in Iph. Taur. Τίνος; τίς ὤν; τοῦδ' ἀντεμπολᾷς χθονός; (Eurip. Phœniss. 1187. Philostr. l. 3. c. 24.)

Ἀντεμπόλησις, venditio, nundinatio. Hippocr.

Ἀντεμπολητής, venditor, seu qui lucrum ex venditionibus facit, institor.

Ἀντεμπολὴ, idem cum ἀντεμπόλησις. Suid. Exponitur etiam, negotiatio. Hesych. et Suid.

Διεμπολάω, coëmo et vendo, distraho, divendo. merces, mercaturam facio. Aristoph. in Acharn. [972.] ἐμπορικὰ χρήματα διεμπολᾷν. Eur. in Bacch. [512.] τάσδ' ὡς ἄγων πάρα, Κακῶν συνεργοὺς, ἢ διεμπολήσομαι; &c. [Soph. Philoctet. 593. Τί φησιν, ὦ παῖ, τί με κατὰ σκότον ποτὲ Διεμπολᾷ λόγοισι πρός σ' ὁ ναυβάτης;]

Ἐξεμπολάω, divendo. negotior in alia loca, transigo mercem aliò. [Soph. Antig. 1040. ἐξημπόλημαι κἀμπεφόρτισμαι πάλαι. Philoct. 303. ἐξεμπολήσει κέρδος. Herodot. Hist. lib. 1. πέμπτῃ δὲ ἢ ἕκτῃ ἡμέρῃ ἀπ' ἧς ἀπίκοντο, ἐξεμπολημένων σφι σχεδὸν πάντων, &c.]

Ἐξωέμπολος, qui circum ἀρότας mercaturam exercet. Hesych.

Παρεμπολῶ, insuper et præter alia emo seu comparo, (scil. ad revendendum.) Metaphor. apud Eurip. in Med. Γάμους παρεμπολῶντι γ' ἀλλοίους πόσει.

Προπωλέω, sum propola. Et simplic. vendo. Plat. de leg. l. 12. προπωλεῖν ἔνιοι.

Προπώλης, ου, ὁ, mercator primarius, primus venditor. solidæ mercis propola. magnarius mercator. πρωπράτης, προπράτης.

Προπώλης nomine vocatur et interdum ejus πρόξενος, pararius, venditionis mediator, venditoris substitutus. Aristoph.

Composita sine præpositione.

Ἀγκιστροπώλης, ου, ὁ, hamorum venditor. Poll. l. 7. c. 30.

Ἁλατοπωλία, ἡ, salis venditio: jus et potestas salis vendendi. Aristot. Œcon. 2.

Ἀλεκτρυονοπώλης, seu ἀλεκτρυοπώλης, gallinarum venditor. Poll. l. 7.

Ἀλεκτρυονοπωλητήριον, seu ἀλεκτρυοπωλητήριον, locus ubi gallinæ venduntur. Phryn.

Ἀλλαντοπώλης, lucanicarum venditor, vel farciminum. Sumitur et pro vili atque abjectæ sortis homine. [Aristoph. Equit. 144. ἀλλαντοπώλης: 148. ἀλλαντοπῶλα. 179.]

Ἀλλαντόπωλις, ιδος, venditrix farciminum.

Ἀλλαντοπωλέω, farcimina vel lucanicas vendo, lucanicarum sum venditor. [Aristoph. Equit. 1239. Ἠλλαντοπώλουν. 1243. Ἠλλαντοπώλης; 1395. ἀλλαντοπωλήσει.]

Ἁλουργοπώλης, venditor purpuræ. Aristot. in Mech.

Ἁλουργοπώλιον, locus ubi purpura venditur. Item purpuraria officina.

Ἁλουργοπωλική, s. τέχνη, purpuræ venditoria ars, quæ et πορφυροπωλική. Suid. ex Isæo.

Ἀλφιτοπώλης, farinæ seu farinarum venditor.

Ἀλφιτόπωλις, ιδος, farinæ venditrix. [Ἀλφιτόπωλις στοὰ a Pericle ædificata est. Aristoph. Acharn. 547. Schol. Eccl. 682.]

Ἀνθοπωλέω, flores vendo. Hesych.

Ἀνθρακοπώλης, qui carbones vendit, carbonarius. Poll. l. 7.

Ἀργυροπωλέω, pecunia numerata vendo. Polyb. l. 2.

Ἀρτοπώλης, qui panem vendit. Poll. l. 7. c. 5. [Aristoph. R. 857.]

Ἀρτόπωλις, ιδος, ἡ, quæ panem vendit. Aristoph. in Ran. [881. addas, Vesp. 238. 1386. Schol. Bis.]

Ἀρτοπώλιον, locus in quo venduntur panes. Poll. ibidem. [Aristoph. R. 112.]

Ἀρτοπωλεῖον dicitur esse pistrinum. Suid.

Ἀρτοπωλεῖν, panem vendere. Poll. ibid.

Αὐτοπώλης, qui ipse per se vendit, i. qui non vendit ab alio empta. schol. Aristoph.

[Αὐτοπωλικός. Plat. Sophist. καὶ τὸ αὐτουργικὸν ἄρα μεταβλητικόν, ἀγοραστικόν, καπηλικόν, εἴτε αὐτοπωλικόν, &c.]

Βελονοπώλης, qui acus vendit. Poll. l. 7. c. 30. [Aristoph. Plut. 175.]

Βελονόπωλις, ιδος, quæ acus vendit. Idem ibidem ex Hermippo.

Βιβλιοπώλης, librorum venditor, bibliopola: apud Aristomenem ἐν γόησι, teste Poll. l. 7. c. 30.

Βυρσοπώλης, coriarius, qui coria vendit. schol. Aristoph. [Equit. 136. Ἐπιγίγνεται γὰρ βυρσοπώλης Παφλαγών, &c. 139. 737. 848. Pac. 269. Ὁ βυρσοπώλης, ὃς ἐκύκα τὴν Ἑλλάδα.]

Γελγοπώλης, scrutorum venditor, scrutarius: Eust. ex Æl. Dion.

Γελγόπωλις, ιδος, scrutorum venditrix. Poll. l. 7. c. 30. ex Cratino.

Γελγοπωλέω, scruta vendo. Idem ibidem ex Hermippo.

Γρυτοπώλης, idem quod γελγοπώλης.

Ἐγχελυοπώλης, qui venditat ἐγχέλεις. Athen. l. 14. ex Aristoph.

Ἐλαιοπώλης, olei venditor. Poll. l. 7. c. 39. [Demosth. Orat. c. Aristog. οὐχ ὡς ἐξέδωκε τὸν ἐλαιοπώλην Ἀγαθῶνα;]

Ἐλαιοπωλεῖον, locus ubi oleum venditur.

Ἐνταφιοπώλης, qui vendit quæ ad sepulturam seu sepulturæ ornatum pertinent: libitinarius. Ulpian.

Ἐριοπώλης, lanæ venditor seu lanarum. Poll. l. 7. c. 9.

Ἐριοπώλιον, locus in quo lana venditur, emporium lanæ.

Ἐριοπωλέω, lanam vendo, sum lanæ venditor. Poll. ibidem.

Ἐριοπωλικῶς, more eorum qui lanam vendunt: i. dolosè. quoniam falsarii nonnulli eam humectant, et arenâ respergunt, ut pondus augeant; fila exinde facta sic ad telæ longitudinem distinguntur, et pauperculis nutricibus plerumque aliquid insuper extorquent, rarò, quod supra justam longitudinem excurrit, restituunt. [Aristoph. R. 1433.]

Ἑφθοπώλης, qui cocta sive elixa vendit.

Ἑφθοπώλιον, vel ἑφθοπωλεῖον, locus ubi cocta sive elixa veneunt. Athen. lib. 3.

Ζωοπώλης, qui animalia vendit, et locus ubi id fit, ζωόπωλις, Hesych.

Θεατροπώλης, qui ex theatris locandis quæstum facit. Aristoph.

Θερμοπώλης, qui calida cibaria vendit.

Θερμοπώλιον, locus ubi calida cibaria veneunt.

Ἱματιοπώλης, vestium venditor, vestiarius. Poll. l. 7. c. 18.

Ἱματιόπωλις ἀγορὰ, forum in quo vestes venduntur. Ibidem.

Ἱπποπώλης, equorum venditor, qui equos venditat.

Ἰσχαδοπώλης, caricarum venditor, qui caricas venditat. Poll. lib. 8. ex Pherecr. Comico.

Ἰσχαδόπωλις, caricarum venditrix, quæ caricas venditat. [Aristoph. Lysistr. 564. Ἐδίωκεν τὴν ἰσχαδόπωλιν, &c. Schol. ἰσχὰς καὶ ἰσχάδες.]

Ἰτριοπώλης, placentarum venditor, quæ ἴτρια dicuntur. Poll. l. 7. c. 30.

Ἰχθυοπώλης, piscium venditor, piscarius. Athen. l. 6.

Ἰχθυοπώλαινα, ἡ, piscium venditrix. Idem. l. 14.

Ἰχθυοπωλεῖον, piscaria, i. forum piscarium. Plut. Symp. 4. Scribitur et ἰχθυοπώλιον, apud eundem.

Καυλοπώλης, qui caules venditat. Poll. l. 7. c. 30.

Κεραμοπώλης, fictilium venditor. Idem ibidem.

Κεραμοπωλέω, fictilia vendo, tegulas vendo. Poll. ex Alex.

Κεραμοπωλεῖον, locus ubi fictilia venduntur. Idem ibidem ex Dinarch.

Κοιλιοπώλης, qui ventres seu omasa vendit. Aristoph. [Equit. 200.]

Κρεοπώλης, qui carnes vendit, carnium venditor: lanius, lanio. Poll. l. 6.

Κρεοπώλιον, macellum, laniena, seu laniarium. Plut. in Probl. Rom.

Κρεοπωλικός, ad lanium seu carnium venditorem pertinens: ut, κρεοπωλικὴ τράπεζα. Plut. Symp. 2. Probl. 10.

Κρεοπωλέω, carnes vendo. Poll. l. 6. c. 7.

Κρηπιδοπώλης, crepidarum seu crepidularum venditor. Synes. ep. 52.

Κρομμυοπώλης, cæparum venditor. Poll. l. 7. c. 30.

Κτενοπώλης, qui pectines vendit. Poll. l. 7. c. 30.

Κωδωνοφαλαρόπωλος, qui nolas seu tintinnabula equorum phaleris adjicit. Aristoph. in Ran.

Λαφυροπώλης, spoliorum venditor, qui exuvias divendit. Xen. in Lac. Pol. A Plut. sic dicitur etiam qui captivos vendit. (Hinc patet, cur τὰ λάφυρα propriè spolia dicantur esse hosti vivo, qui tunc ad arbitrium capientis fit captivus, detracta.)

Λαφυροπωλέω, spolia seu exuvias vendo. General. sub hasta divendo, auctionor. Pol. l. 5. λαφυροπωλήσας πᾶσαν τὴν λείαν, Athen. λαφυροπωλοῦντες τὰ ὑπάρχοντα.

Λαφυροπωλεῖον, officina divendendis spoliis, auctionibus. Polyb. l. 4.

Λαχανοπώλης, olerum venditor. Poll. l. 7. c. 10.

Λαχανόπωλις, ιδος, olerum venditrix. ibidem. [Aristoph. Vesp. 495. Ἡ λαχανόπωλις παραβλέψασά φησι θατέρῳ. Ran. 1501. Schol. Acharn. 468. Schol.] Pro eodem dicitur et, λαχανοπωλήτρια, apud eundem. [Thesm. 393. Προπηλακιζομένας ὁρῶσ᾽ ὑμᾶς ὑπ᾽ Εὐριπίδου, τοῦ τῆς λαχανοπωλητρίας, &c.]

Λεκιθοπώλης, qui vitellos vel pisa vendit. Et synecdochicè, qui ova aut legumina vendit.

Λεκιθόπωλις, ιδος, quæ ejusmodi talia vendit. Aristoph. in Plut. ‡ 427.‡

Ληκυθοπώλης, lecythorum venditor, qui ampullas olearias seu unguentarias vendit. Poll. l. 7. c. 30.

Λιβανοπώλης, qui thus vendit. Idem ibidem.

Λιβανωτοπώλης, idem. Athen. l. 14.

Λιβανωτοπωλέω, thus vendo, Poll. ex Aristoph.

Λοφοπωλέω, galearum cristas vendo. Idem l. 7. c. 30. ex eodem Aristoph. Exponitur etiam, ἐπινεύω. solebant enim, qui galearum cristas vendebant, eas capiti suo impositas crebro nutu concutere, ut non corrosas esse ostenderent. Hesych. et Suid.

Μαχαιροπώλης, cultrorum venditor seu gladiorum. Poll. l. 7. c. 30.

Μαχαιροπωλεῖον, locus in quo gladii venduntur. Idem ibidem.

Μελιτοπώλης, venditor mellis. Aristoph. [Equit. 849.]

Μελιτόπωλις, venditrix mellis. Poll.

Μελιτοπωλέω, mel vendo. Idem l. 7. c. 30.

Μιγματοπώλης, qui medicamentorum misturas vendit. Galen. τῶν κατὰ τόπ. lib. 7.

Μονοπώλης, qui solus vendit mercem eam quam negotiatur, sive autoritate superiorum, seu animo avaro mercimonium flagellandi.

Μονοπωλία, et μονοπώλιον, privilegium et jus τοῦ μονοπώλου, quum aliquis solus merces aliquas divendit superiorum autoritate; vel à nequam avaritiæ genio abreptus flagellat merces, monopolium. Aristot. Polit. 1. ex Hyper.

Μονοπωλέω, solus vendo quippiam, monopolii jus obtineo, vel abusum rapio. Strab.

Μυροπώλης, unguentorum venditor: unguentarius. Athen. l. 15.

Μυρόπωλις, unguentorum venditrix: unguentaria. Aristoph.

Μυροπωλέω, unguenta vendo: apud eundem.

Μυροπωλεῖον, sive μυροπώλιον, locus ubi unguenta venduntur: officina unguentaria: apud Aristoph. et Suid.

Νομισματοπώλης, q. d. numismatum aut monetæ venditor. Poll. lib. 7. cap. 30. monetarius. qui monetam etiam aliis ex eorum metallo sumpta æquo percutiendi potestatem habet.

Νομισματοπωλική, s. δύναμις, q. d. vendendi numisma potestas. Idem ibidem ex Platone.

Οἰνοπώλης, vini venditor, vinarius.

Οἰνοπωλέω, vinum vendo. Aristot. de mirab. aud.

Οἰνοπώλιον, taberna vinaria, locus ubi vinum venditur.

Ὀξοπώλης, aceti venditor. Poll. l. 7. c. 30.

Ὀπωροπώλης, malorum venditor. Suid.

Ὀρνιθοπώλης, qui aves vendit. Poll. l. 9.

Ὀρτυγοπώλης, qui coturnices vendit. Idem l. 7. c. 30.

Ὀσπριοπώλης, leguminum venditor. Fœm. ὀσπριόπωλις, ιδος.

Ὀψοπώλης, opsoniorum venditor, cupedinarius.

Ὀψόπωλις, ιδος, opsoniorum venditrix.

Ὀψοπώλιον, et ὀψοπωλία, locus in quo veneunt opsonia, popina: apud Suid. et Athen. l. 1.

Παλιμπώλης, qui revendit aliquid, qui emit ut revendat. Poll.

Παντοπώλης, qui omnis generis res venales vendit. Idem l. 7. c. 3.

Παντοπωλία, omnis generis rerum venditio. idem cum παμπρασία. Idem ibidem ex Archipp.

Παντοπώλιον, locus ubi omnis generis res veneunt: forum publicum. Idem ibidem.

Πινακοπώλης, qui tabulas seu asseres vendit. Poll. l. 7. c. 30.

Πορφυρόπωλις, quæ purpuram vendit, (intelligendo de conchis;) vel quæ purpuram vendit, i. lanam aut vestem purpuream. Act. Ap. 16.

Πορφυροπωλική, s. τέχνη, scientia vendendi purpuras. Suid.

Προβατοπώλης, ovium vel pecudum venditor. Chrysost.

Πυροπωλέω, triticum vendo. Aristoph.

Ῥιζοπώλης, radicum venditor. Poll.

Ῥωποπώλης, qui merces illas vendit, quæ propriè vocantur ῥῶπες, aut qui varias merces easque minutas et parvi pretii vendit, scrutarius. Hesych.

Ῥωποπωλέω, vendo merces quæ ῥῶπες dicuntur: vel vendo varias merces, sum scrutarius.

Σιδηροπώλης, ferri venditor. Poll.

Σιλφιοπώλης, qui laserpitium vendit. Poll. loco citato.

Σιτοπώλης, venditor frumenti, frumentarius. Aristot.

[Σιτοπώλης. Hesych. Lex. pag. 841. 2. 1. Σιτοπώλαι, σιτοκάπηλοι. Phavorinus in Lex. pag. 659. 2. 3. legit σιτοπώλας, et rectius quidem, ut mihi videtur. Vide Not. Cel. Taylor [illegible] Lysiæ Orat. c. Dardan. pag. 386. 8. ὅτι μοι δοκεῖ κρίνειν τοὺς σιτοπώλας (Ald. σιτωνώλας) κατὰ τὸν νόμον.]

Σκανδικοπώλης, dictus fuit Euripides, quod ejus mater vilissimi oleris sylvestris, quod σκάνδιξ dicitur, venditrix esset.

Σκευοπώλης, qui vasa utensilia vendit. Poll. ibidem.

Σκοροδοπώλης, alliorum venditor: apud eundem.

Σπαρτοπώλης, qui spartum vendit, vel spartea texta. Pol. l. 7. c. 30.

Σπειροπώλης, venditor τῶν σπείρων, veteres et tritas vestes vendens: vel simpliciter vestium venditor. Idem l. 7. c. 18.

Σπειρόπωλις ἀγορὰ, idem quod ἱματιόπωλις ἀγορὰ, teste eodem.

Σπερματοπώλης, seminum venditor. Poll. loco citato.

Στεφανοπώλης, coronarum venditor. Suid.

Στεφανόπωλις, ιδος, coronarum venditrix, mulier quæ corollas et serta venditat. Plut. Symp. 3. Probl. 4. Eadem dicitur et στεφανοπωλήτρια, apud Poll. l. 7.

Στυππειοπώλης, vel στυππιοπώλης, stupæ venditor, venditor vestium stuppearum. Aristoph. in Equit.

Συρμαιοπώλης, qui raphani id genus vendit, quod συρμαία dicitur. Poll. l. 7. c. 30. ex Aristoph. Danaid.

Σχοινοπώλης, juncearum restium venditor: vel simpl. qui funes aut restes vendit.

Ταριχοπώλης, qui salsamenta venditat, salsamentarius. Plutarch. Sympos. 2.

Ταριχοπωλέω, sum salsamentarius, salsamenta vendito. Luc. ταριχοπωλοῦντες ἐπ᾽ ἀπορίας.

Τιμιοπώλης, quidam interpr. qui pretio vendit. Alii exp. pollinctor. Propriè significat, rerum pretiosarum venditor. Poll. l. 7. c. 30. ex Phrynicho.

Τυροπώλης, caseorum venditor. idem ibidem. [Aristoph. Equit. 850.]

Τυροπωλέω, ῶ, caseos vendo. Item pondero et examino, more eorum qui caseos venditant: nam ad pondus divendebatur caseus. Aristoph. in Ran.

Φαρμακοπώλης, medicamentorum et pigmentorum venditor, pharmacopola. Poll. l. 7. c. 30. † Aristoph. Nub. 764. †

Φαρμακοπωλέω, medicamenta vendo, sum pharmacopola. Athen. et Diog. Laërt.

Χαλκοπώλης, qui æs vendit. Poll. l. 7. c. ult.

Χοιροπώλης, porcorum venditor: qui porculos venditat. Aristophan. in Acharn.

Χοιροπωλέω, porcum seu porcos vendo. ¶ Dicitur et fœmina χοιροπωλεῖν, quum porcum suam quæstui habet, cuivis eam prostituens. nam, χοῖρος pro pudendo muliebri apud Corinthios usurpari, docet Suid.

Χορδοπώλης, chordarum venditor. Poll. l. 7. ex Critia.

Χυτροπώλης, ollarum seu cacaborum venditor.

Χυτρόπωλις, ιδος, ollarum venditrix. Poll. l. 7. c. ult.

Χυτροπώλιον, locus in quo ollæ venduntur: apud Hesych. pro quo χυτροπωλεῖον, apud eundem Poll.

Ὠόπωλις, venditrix ovorum. schol. Aristoph. [Plut. 427.]

ΠΩ͂ΛΟΣ, ου, ὁ, ἡ, pullus, plerumque pullus equinus, equuleus, sive teneræ, sive adultæ ætatis. Il. ύ. ἵπποι θήλειαι πώλοισιν ἀγαλλόμεναι ἀταλῇσι. Xen. de re eq. τοῦ ἔτι ἀδαμάστου πώλου. Dicitur etiam de pullo asini, Matth. 21. et de pullo elephantis, Arist. l. 9. animal. c. 1. ¶ Πῶλοι metaph. dicuntur etiam pueri et puellæ, Eurip. in Hecuba, Πῶλον ἀφῆξεν οὐκ ἀεὶ μαζῶν. (Phœniss. 909.) Nicand. in Alexiph. ἐν στεγάεσσι γάλακτος θηλυτέρης πώλοιο χέας ὀπόν. Athen. l. 13. Ἀφροδίτης πῶλοι, dicuntur meretrices juvencæ.

Πωλικός, ὴ, ὸν, pullinus. Luc. in Zeux. ἐκ τῆς ἵππου θηλάζει ἐς τὸν πωλικὸν τρόπον, more pullorum. Apud Soph. πωλικὴ ἀπήνη, rheda seu vehiculum quod pulli trahunt. (Πωλικός. Sch. ex παρθενικός. Æsch. S. c. Th. 460.)

Πωλίον, ου, τὸ, parvus pullus, tenellus pullus, equulus, equuleus. Aristoph. [Vesp. 189.] ¶ Πώλιον, pullium, id quod equa emittit antequam pullum partu edat. Aristoph. hist. anim. l. 8.

Πωλάριον, idem quod πωλίον. Plat. apud Diog. Laërt.

Πωλεύω, f. εύσω, pullos equinos domo et erudio. Xen. de re eq. ὅπως γε μὴν δεῖ πωλεύειν, ἐμοὶ οὐ γραπτέον εἶναι.

Πώλευσις, εως, ἡ, cura domandi et erudiendi pullos equinos. Xen.

Πωλευτικός, ad equuleos domandos et erudiendos idoneus.

Πωλεία, ας, ἡ, idem quod πώλευσις. Xen. in Hipparch. Ab Ulp. usurpatur pro armento pullorum seu equuleorum. ¶ Item fimum pulli asinini quod primùm edidit.

Composita.

Αἰολόπωλος, varios pullos seu equuleos habens. Il. γ'.

Ἀπώλευτος, non domitus eruditusque, ut pulli domari et erudiri solent. Suid.

Εὐδοξόπωλος, equorum pullis inclytus, celebris equorum pullitie. Hesych.

Ἑξάπωλος, sex pullos seu equuleos habens. Ἑξάπωλον ἅρμα, currus quem sex equulei conjugati trahunt. Herodian. l. 4.

Εὔπωλος, et Ionica dialysi ἐΰπωλος, pulchros equuleos habens, aut producens. Odyss. ξ'. Vide et aliam signif. in comp. ex πωλέω verbo, in Πωλέω.

Ἐχέπωλος, equuleos seu pullos equinos habens. Hesych.

Κλυτόπωλος, idem cum εὐδοξόπωλος. Il. ε'.

Λευκόπωλος, candidos pullos habens, niveis equuleis invectus. Solis epitheton, diei et lucis. Soph. in Ajace. Est et deorum epith. apud Eur. in Phœn. (Λευκόπωλος ἡμέρα. Æsch. Pers. 386.)

Μονόπωλος ἠώς, aurora quæ unico equuleo invehitur. Eur. in Orest.

Ταχύπωλος, celeres equuleos habens, velocibus equorum pullis utens. Il. δ'. et ψ'. Exponitur et, rei equestris peritus.

Τρίπωλον ἅρμα, currus qui à tribus equuleis trahitur. Eurip. in Andr.

ΠΩ͂ΜΑ, τὸ, operculum: ut, πῶμα φαρέτρης, Il. δ'. Et Od. θ'. καὶ πώματα ἄρσεν ἅπαντας. Athen. l. 11. οὕτω, καὶ πολλῶν πώματ' ἄφελκε κάδων. ¶ Item potus: idem quod πόμα: de qua significat. vide in Πόω. ¶ Πῶμα dicitur etiam palma Ægyptia, in medio maturitatis vigore decerpta, Arabici myrobalani similis. Diosc. l. 1. c. 149.

Πωμάζω, f. άσω, operculo claudo et obturo. Aristotel. in problem. et hist. an. l. 8.

Πωματίας, ου, ὁ, cognominatur cochleæ terrestris species, quod sit operculata. apud Diosc. l. 2. c. 11.

Composita.

Ἐπιπωματίζω, idem cum πωμάζω. Synes. ep. 5. ἐπιπωματίζει γὰρ αὐτὸ ἐκ Σατύρου κῶας κατὰ ὅσον ἦν ἐγκείμενος.

Παραπωμάζω, idem: unde apud Aristot. de juvent. et senect. ἐν δὲ τοῖς παραπεπωμασμένοις τῷ καλύμματι πνιγεῖ.

Περιπωμάζω, operculum circumcirca obturo. Diosc. l. 2. c. 84. λοπῇ ῥάδια περιπωμάσαντες.

Περιπωματίζω, idem. Aristot.

ΠΩΡΟ͂Σ, ὁ, cæcus. Suid.

Πωρόω, excæco, cæcum reddo.

Πώρωσις, excæcatio, vel cæcitas: apud eundem.

Πῶρος, ου, ὁ, luctus. Antimach. apud schol. Soph. et Aristoph. Πῶρός τοι ἀλόχοισι καὶ ὡς τεκέεσσιν ἔθηκας. Pro eodem scribitur et πῶρος, apud schol. Eurip. Hesychio verò πωρὸς est ταλαίπωρος. ¶ Item callus: corpus album, durum et siccum, ossa fracta conjungens. Sic etiam dicitur pus, quod in aliqua parte corporis humani præter naturam in modum calli concrevit: ut fit in articulis, et in pulmone. tophus. Aristot. hist. an. l. 3. c. 19. Paul. Ægin. l. 3. c. 78. ¶ Est et lapidis nomen. de quo Plin. l. 36. c. 17.

Pertinentia ad πῶρος, luctus.

Πωρέω, lugeo, mœrore afficior, Schol. Soph. et Suid. Exponitur et, luctu afficio. Hesych.

Πωρητύς, ύος, ἡ, luctus, miseria, calamitas: apud eundem.

Ταλαίπωρος, (comp. quasi ὁ τλάων τὸν πῶρον,) qui calamitatum luctuosarum oneribus assiduè premitur: ærumnosus, miser. Eur. in Iph. Taur. πόθεν ποθ' ἥκετ', ὦ ταλαίπωροι ξένοι; (Phœniss. 1549.) Aristoph. in Plut. Τὸ ἐμοῦ αὐτοῦ ταλαιπώρου φέρον. Aliquando cum indignatione profertur, ut apud Dem. pro cor. τί σὺ, ταλαίπωρε, συκοφαντεῖς; ¶ Τὸ ταλαίπωρον exp. etiam constans laboris tolerantia: apud Aristoph. †Nub. 413.†

Ταλαιπώρως, ærumnosè, miserè, laboriosè. Thuc. l. 3.

Ταλαιπωρία, ἡ, miseria, ærumna. Item labor, molestia et fatigatio. Idem l. 2. et 7.

Ταλαιπωρέω, f. ήσω, miser sum, malè mecum agitur, res meæ afflictæ sunt. Thucyd. l. 2. ὁ στρατὸς σῖτόν τε οὐκ εἶχεν, καὶ ὑπὸ χειμῶνος ἐταλαιπώρει. Item laboro, labores et ærumnas perfero. Idem lib. 1. οὐκ εἰκὸς ἄλλῳ βουλομένους ταλαιπωρεῖν, laboribus aliis perfungi. Et transitivè, in miserias conjicio, calamitatibus et ærumnis afficio. Isocr. de pace, ὁ πόλεμος πάντα τρόπον τεταλαιπώρηκεν ἡμᾶς.

Ταλαιπωρέομαι, idem. Thuc. l. 7. τεταλαιπωρημένους τοῖς τε τραύμασι, καὶ τῇ ἄλλῃ κακίᾳ, malè se habentes. Aristoph. in Vesp. Τὸ γόνυ καταθέντες οὐ ταλαιπωρούμενοι, non laborantes. (R. 24.)

Ταλαιπώρημα, τὸ, idem cum ταλαιπωρία. Phal.

Decomp. Ἀταλαίπωρος, laborum et ærumnarum expers, molestiis carens. Ælian. Thuc. l. 1. Exp. etiam, segnis, iners, apud Etym.

Ἀταλαιπώρως, segniter, negligenter, incuriosè. Aristoph. in Danaid.

Διαταλαιπωρέω, ærumnis et laboribus usque premor, labores et ærumnas perfero.

Συγκαταλαιπωρέω, simul labores et ærumnas perfero.

Ἐπιταλαιπωρέω, insuper laboro, et molestias perfero. Thuc. l. 1. Item labores et molestias subeo ob aliquam rem.

Συνταλαιπωρέω, unà miser sum, unà in ærumnis versor. Plut.

Derivata ex πῶρος, callus.

Πώρινος, porinus, è poro factus. Item, πώρινος λίθος, pro πῶρος, Herodot. l. 5.

Πωρώδης, callosus, asper.

Πωρόω, f. ώσω, in porum converto, vel in lapidosam duritiem et tophum commuto, durum reddo in modum pori seu tophi. In sacris literis exp. induro, item excæco. ¶ Item apud medicos, solido et ferrumino obducto callo. Diosc. l. 1. c. 12. κάταγμα πωροῖ.

Πώρωμα, τὸ, callosa durities, seu collectio quæ in callum concrevit. Poll. et in Hippiatr.

Πώρωσις, concretio quæ in callum fit: consolidatio et ferruminatio ossium fractorum. Gal. In sacris literis πώρωσις καρδίας, quum cor occalluit. Quidam exp. obduratio. Item excæcatio.

Composita.

Ἀπώρωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, apud Diosc. ἀπώρωτα ὀστέα, ossa quæ non coïerunt et callum obduxerunt: seu ossa quæ non conferbuerunt.

Ἐπιπωρόω, ῶ, insuper induro, præterea induro.

Ἐπιπώρωσις, exp. obstinatio, obduratio, item cæcitas.

Συμπωρόω, ῶ, in tophum seu callum cogo.

Συμπωρόομαι, concresco seu coalesco in tophum aut callosam duritiem. Ossa autem dicuntur συμπωροῦσθαι, id est, conferruescere, consolidari.

Ἀσυμπώρωτος, (decomp.) qui non conferbuit et consolidatus est. ut, ἀσυμπώρωτα κατάγματα, apud Paul. Ægin.

ΠΩ͂Σ; (adverb. interrog.) quo modo? quo pacto? qui? qua ratione? Luc. πῶς ταῦτα λέγεις; Gregor. Ἔσται δὲ τοῦτο πῶς; at hoc quonam pacto fieri poterit? Sæpe jungitur alicui particulæ. Ut apud Plutarch. πῶς ποτε; quonam tandem modo? curnam? Item, πῶς δὴ ταῦτα; apud Plat. de rep. lib. 2. qui fieri istud potest? Et, πῶς γὰρ ἂν γένοιτο τοῦτο; qui hoc fieri posset? Πῶς γὰρ οὐ γένοιτο; quid ni fiat? cur non? apud Demosth. Πῶς οὐ; (inquit Bud.) in responsionibus assensionem significat, ut, τί μήν; nonne? Demosth. pro cor. πῶς οὐκ ἀδικεῖς, καὶ δεινὰ ποιεῖς; nonne tu improbus es? Idem, πῶς οὐκ αἰσχρὸν, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι; At, quum dicitur, πῶς γὰρ οὔ, sive οὐ; expon. quid ni? ¶ Ponitur et in interrogatione non directa. Ut Xenoph. ἠρώτα πῶς δεῖ ποιεῖν. Aristot. eth. 2. c. 4. ἀπορήσειε δ' ἄν τις πῶς λέγομεν ὅ, τι δεῖ, &c. ¶ Interdum in admiratione pro quam. ut, πῶς δυσχερές; quàm graviter? Dem. Sic, πῶς δυσκόλως; Marc. 10. quàm difficile? Qualia ἐμφατικῶς extra interrogationem redduntur per σφόδρα, vel similem particulam adhibitam. σφόδρα δυσκόλως, difficillimè. Aristoph. Ἐγὼ δὲ τούτου τοῦ τρόπου πῶς εἰμ' ἀεί; mire hoc ingenio præditus sum. vel, λίαν ἡμῖν ὁ τρόπος. Synes. ἔχαιρον, ἀλλὰ πῶς οὐκ; exprimere non queo, quantopere sim lætatus. ¶ Ponitur πῶς etiam extra interrog. pro, certo modo, certo quodam modo, secundum quid, κατά τι. Aristot. eth. 2. c. 5. οὐ γὰρ ἐπαινεῖται ὁ φοβούμενος, οὐδὲ ὁ ὀργιζόμενος, οὐδὲ ψέγεται ὁ ἁπλῶς ὀργιζόμενος, ἀλλ' ὁ πῶς. Sic et alibi in eodem opere. Sic, verbum divinum absolutè, vel secundum quid, ὁ λόγος ὁ ἁπλῶς θεῖος καὶ καθ' ἑαυτὸν, ἢ ὁ κατά τι καὶ ὁ πῶς. ¶ Dicitur etiam, πῶς μὲν, πῶς δὲ, pro, πῇ μὲν, πῇ δὲ, partim quidem, partim verò: apud Themist. de anima 3. (V. Eurip. Med. 173. Soph. Tr. 1008. Æsch. Ch. 121.)

Πως, (extra interrog. encliticum, et ὀξύτονον,) quodammodo, aliquo modo, aliquantum. Xen. Pæd. 4. ἀλλὰ μὴν μέμψεσθέ γε πως ἡμᾶς ἀξίως, &c. †Aristoph. Nub. 810.† Cum quibusdam particulis exp. fortè. ut, εἴ πως, si fortè. μή πως, ne fortè. †Sic καί πως. Xen. Pæd. 1. 4. 6.† Sæpe vacat: ut, ἀκριβῶς πως, οὕτω πως.

Ὅπως, quomodo. In interrogatione apud Lucian. ὅπως δὲ οὐδὲ μάλιστα ἐπιεικές τις ἐστὶν τὸν ἔχω; Apud Aristoph. in Nub. †880.† subjungitur interrogativæ voci πῶς. Interdum extra interrog. ponitur pro, οὕτω ὡς. ut Iliad. δ'. Ἔρξον ὅπως ἐθέλεις, fac quomodo vis, fac ita ut vis, vel, ut libet. Sæpe pro πῶς, interrogatione non directa. Ut, φράζου ὅπως κρύψεις, apud Sophocl. Sic apud Plat. in Com. ὅπως ἀμυνεῖται τοὺς πλημμελεῖς, σκοπεῖ. Sic apud Plat. de rep. lib. 2. οὔτε γὰρ, ὅπως βοηθῶ, ἔχω, non habeo quomodo succurram. Dicitur etiam ὁπωσοῦν, et ὁπωσδήποτε, et ὁπωσδηποτοῦν, et ὁπωστιοῦν. †Xen. Pæd. p. 215. b.† et ὁπωσποτοῦν, †Xen. Pæd. p. 223. c. 1. 4. 15.† i. quomodocunque, quocunque modo, quovis modo, utcunque. †ὅπως μὴ, ne. Aristoph. Nub. 822. Xen. Pæd. 1. 2. 3.† ¶ Ὅπως, pro ἵνα. ut Plut. in Lyc. αὐτοῦ μάλιστα ἔρα, ὅπως εὐθὺς ἐπιτήδειον ἔσται τὸ γεννηθέν. Xenoph. ὅπως ἀκούσῃς, ἥκεις, venis ut audias. Dicitur, οὐκ ἔσθ' ὅπως, nullo modo, οὐδενὶ τρόπῳ. Cum subjunct. pro, fieri non poterit: ut passim apud Aristoph. Plut. Demosth. Interdum subauditur verbum aliquod imperativi modi ante ὅπως, quando ponitur cum subjunctivo, vel cum futuro indicativi: ut, quum dicitur, ὅπως τοῦτο ποιῇ, pro, ὅρα, vel σκόπει, ὅπως, &c. †Cum indicat. fut. Aristoph. Nub. 1103. et 1468. Sic Xen. Pæd. l. 2. p. 40. c. et l. 8. p. 212. b. Cum optat. 1. 4. 7.† Interdum ὅπως cum subjunct. est ut apud Latinos ne, post vereor, &c. ut apud Aristoph. in Plut. †18.† δέδοικα ὅπως γενήσομαι, vereor ne fiam. †Nub. 800.† ¶ Ὅπως, apud poëtas, ut, velut, sicut, tanquam. Euripid. λέων ὅπως, ut leo. Apoll. Rhod. ἰρηκὸς ὅπως. Scribitur et ὅππως, pro eodem. ¶ Ὅπως, quàm. Lucian. οἶσθα ὅπως ἦν θαῤῥαλέος; scin' tu quàm audax essem? Dicitur etiam, ὅπως τάχιστα, quàm celerrimè. ¶ Item pro ὅτι. Thuc. ἔγνω, ὅπως, &c. Vel quantopere. Xen. Pæd. 3. ἀλλ' ὅπως μὲν ἐγὼ ἄχθομαι τρέφων ὑμᾶς, μὴ ὑποπτεύετε. †p. 79. c. pro ὅτι.† ¶ Οὐχ ὅπως, (sequente ἀλλὰ, et ἀλλὰ καὶ,) non solùm non: apud Isocr. Dem. Xen. et alios. †Sic μὴ ὅπως, sequente ἀλλ' οὐδὲ. Xen. Pæd. 1. 3. 9.† Interdum exponitur, tantum abest, nedum; tantum abest, ut etiam; tantum abest, ut ne quidem; mutatâ orationis structurâ. Interdum οὐχ ὅπως in posteriore membro ponitur. Et tunc exp. nedum, οὐχ ὡς, οὐχ ὅτι. tantum abest: constructione non mutatâ. Lucian. in Prometheo, οὐδὲ μνημονεύσειν εἰς τὴν ὑστεραίαν ᾤμην τὸν Δία, οὐχ' ὅπως καὶ τηλικαῦτα ἐπ' αὐτοῖς ἀγανακτήσειν, neque Jovem postridie memorem futurum existimabam: nedum tam graviter hæc laturum. vel, tantum abest, ut eum tam graviter hæc laturum putarem. Usurpatur etiam οὐχ ὅπως, pro, non ut, sicut ὅπως pro ἵνα. †Sic ὅπως μὴ, ut non, cum indicativo. Xen. Pæd. 1. 2. 3. et cum optativo. 1. 6. 2. et subjunct. l. 4. p. 90. b.† (Æschyl. Ag. 109. Cum Indic. Eur. Med. 171. ib. 5. 332. ὅπως ἂν cum Subjunct. 940. Phœniss. 540. pro ὥστε. Æsch. Pr. 228. 347. Ch. 191. 194. 734. Soph. Tr. 611. 778. Œdip. Tyr. 999. 1265. 1424. 1534. ὅπως πολλῶν. Suppl. 847.)

ΠΩ͂ΥΞ, υγος, ὁ, mergi genus. Etym. Apud Hesych. scribitur πῶξ, diciturque esse ποιὸς ὄρνις, Aristot. in hist. an.

P.

P NOTA literæ, quam vocant ῥῶ. ¶ Est etiam nota numeralis, de qua vide in Append. ¶ In vocibus nonnullis hæc litera ascititia esse putatur. ut in σκῆπτρον et ἀλάβαστρον. ¶ Attici dictiones, habentes communiter ρ σ, efferunt per duplex ρ. ut, ἄρσεν ἄῤῥεν, θαρσεῖν θαῤῥεῖν, ταρσὸς ταῤῥὸς, κόρση κόῤῥη. Interdum usurpant ρ pro λ: ut, κρίβανος pro κλίβανος.

Ῥωτακίζω, litera ρ identidem utor.

Ῥωτακισμὸς, frequens literæ ρ repetitio.

ῬΑ, (enclitica particula, apud Poëtas expletiva, sicut ἄρ, ex quâ etiam facta traditur per metathesin.) certè, utique. Vel omnino vacat. Odyss. ζ. αἶψα γάρ ῥα Πανημερίγεστο. Cum accentu etiam invenitur, ut Il. δ'. ἦ ῥὰ, dixit quidem. extra enclisin, ut discernatur ab ῥα nomine plur. numeri. et à verbo ἦρα imperf. temp. et ab ἦ ῥα, aut profectò, et ἦ ῥα, certè quidem.

Ῥᾶ vel potiùs ῥᾷ, pro ῥᾷον, facile, apud Soph. teste Eust. et apud Dem. ¶ Τὸ ῥᾶ, apud medicos, genus est radicis. Diosc. l. 3. c. 2. Latini rha Ponticum, seu Ponticam, (sc. radicem,) appellant.

ῬΑ΄ΒΔΟΣ, ου, ἡ, virga: bacillus, scipio. Od. κ'. Κίρκη δὲ ἀν' ἐν μεγάροισι βεβήκει Ῥάβδον ἔχουσ' ἐν χειρί. Ibidem, Ὁππότε κεν Κίρκη σ' ἐλάσῃ περιμήκεϊ ῥάβδῳ. (Æsch. Suppl. 256.) Xen. de arte Equ. ἔχων τις μάστιγα ἢ ῥάβδον, ἐμβαλλέτω ἐς ἰσχυρότατα. ¶ Αἱ ῥάβδοι, Græcis Romanarum rerum scriptoribus idem sunt quod Latinis fasces: ut apud Plut. in Publ. Herodian. lib. 7. &c. ¶ Item ῥάβδος, virga viscata, qua aves falluntur. Aristoph. in Avib. ¶ Item ramus: ut apud Diosc. l. 4. c. 49. (de planta tragio ;) ἔχει δὲ τὰ φύλλα σχίνῳ ὅμοια, καὶ τὰς ῥάβδους, καὶ τὸν καρπόν. Peculiariter palmæ rami ῥάβδοι appellari traduntur. Exponitur et, sarmentum : apud Theophr. ¶ Item hastile. Xenoph. de Venat. τὰ δὲ ἀκόντια ἔχοντα τὰς λόγχας εὐπλατεῖς, ῥάβδους δὲ στιφράς. ¶ Per ῥάβδους in clypeis autem intelliguntur in ambitum scuti, virgis similes : aut virgæ quibus scutum tenebatur : Eust. Il. μ'. ¶ Ῥάβδος in aëre dicitur arcus cœlestis exhibitio in directum conformata. Aristot. de mundo. ¶ Venæ etiam terræ in metallis ῥάβδοι appellantur : apud Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 13. ¶ Et in vestimentis lineæ : apud Poll. l. 7. ¶ Denique sic vocari traduntur virgulæ et obeli, quos literatores Critici versibus Homericis, et sic consequenter aliis, adnotant, teste Hesych. ☞ Eustathius ex quorundam antiquorum authoritate ῥάβδον dici tradit παρὰ τὸ αὐτῇ ῥᾳδίως βαδίζειν, vel deduci à verbo ῥαπίζειν, ac priore quidem ratione προσυπακούεσθαι, posteriore autem παραξύνεσθαι. Scribitur et cum α habente ι subscriptum.

Ῥάβδωσις, εως, ἡ, (tanquam à verbo ῥαβδόω,) q. d. virgatio. ut, ῥάβδωσις κίονος, virgatio columnæ : aut, collocatio columnæ ad pares angulos. apud Aristot. eth. 10. c. 4. Quidam ῥάβδωσιν in columnis striationem aut striaturam esse putant. Dicitur et de toreumate poculo, apud Joseph. de Antiq.

Ῥαβδωτὸς, q. d. virgatus : ut, ῥαβδωτὸς κίων, columna collocata in longitudinem ad rectos angulos. † ἱμάτια. Xen. Pæd. p. 215. c. V. Notæ.† Apud Aristot. exp. etiam pectinatim divisus, item striatus : de conchis quibusdam dictum.

Ῥαβδέω, virgulis quatio : apud Aristot. hist. an. l. 9.

Ῥαβδίζω, virgis cædo, Act. c. 16. Item perticis cædo seu percutio.

Ῥαβδίζομαι, virgis cædor, 2 ep. ad Cor. cap. 11. Item perticis cædor seu decutior. Theophr.

Ῥαβδίον, τὸ, virgula, parva virga, ramulus, scopus. Τὰ ῥαβδία, virgulta. Et, in ore quorundam piscium radioli, quibus verberant vel feriunt. Aristot. hist. an. l. 9.

Composita.

Ἄραβδος, seu ἄῤῥαβδος, ὁ καὶ ἡ, carens virgâ seu baculo.

Ἀῤῥάβδωτοι conchæ dicuntur non pectinatim divisæ, non striatæ aut virgatæ : apud Aristot.

Παχύῤῥαβδος, crassas habens virgas.

ῬΑ´ΔΑΜΝΟΣ, ου, ὁ, germen, ramus tener : apud Hesych. et Job. capit. 8.

ῬΑΔΑΝΟ`Σ, οῦ, ὁ, mollis : tener. ☞ Παρὰ τὸ ῥᾷον δονεῖσθαι, Hesych. quod est Ῥαδανίζειν.

ῬΑ´ΔΙΞ, ικος, ἡ, ramus. Nic. in Ther. ὀρειγόνου ἠὲ βοτείρης Κόψαντες ῥάδικας πολυπτερέας κυτίσοιο.

ῬΑ´ΔΙΟΣ, ου, ὁ, facilis. † Xen. Pæd. 1. 2. 10.† Theocr. Idyll. 11. εὑρεῖν δ' οὐ ῥᾴδιόν ἐστι. Sic. Xen. οὐ πάνυ γε ῥᾴδιόν ἐστιν εὑρεῖν. Sic et apud Dem. et alios. ¶ Item, proclivis ad aliquid. Synes. ep. 57. οὐ γὰρ ῥᾴδιός εἰμι χαλεπαίνειν, καὶ λαμπρόν τι λογίζεσθαι περὶ ἐμαυτοῦ. (Eurip. Med. 1377.) ☞ Etymon vide paullo post in Ῥηΐδιος.

Ῥᾳδίως, facile, minimo negotio. Apud Plat. Pol. l. 1. ῥᾳδίως τὸ γῆρας φέρειν, moderatè, leniter, patienter ferre. † Xen. Pæd. 1. 4. 11.† Exponitur etiam, temerè, apud eundem Plat. et apud Dem. Item facilè, i. admodum, apud Isæum.

Ῥᾴων, (comparat.) facilior. Item expeditior. Exponitur et, qui meliùs valet, aut hilarior factus est. Ut apud Dem. in orat. πρὸς Τιμόθ. ἐγὼ τῶν γεγενημένων ἀναλογιζόμενος τὰ πλεῖστα πρὸς ὑμᾶς, ὅπως ῥᾴων ἔσομαι. Neut. ῥᾷον, faciliùs, expeditius. † Xen. Pædiæ l. 1. c. 1. sect. 3.† Et adverbialiter, faciliùs. Suid. † Xen. Pæd. 1. 5. 11.† (Ῥᾷον φυλάσσεται. Eurip. Med. 321.)

Ῥᾳόνως, et ῥᾷον, facilè. apud eundem.

Ῥᾳΐζω, idem quod ῥᾴων εἰμί, convalesco, ex morbo recreor. Xen. et Dem. Olynth. 1. † quiesco, desideo, opp. τῷ ἐξιέναι. Xen. Pæd. p. 197. b.†

Ἀναρραΐζω, (comp.) idem. Hesych.

Ῥᾷστος, ου, ὁ, superl. facillimus. † Xen. Pæd. 2. 61. b.† Pro quo dicitur et ῥήϊστος.

Ῥᾷστα, facillimè. in Axioch. † Aristoph. Nub. 776.† (Soph. Œdip. Tyr. 328. 1005.) Et, ῥήϊστα, pro eodem ; apud Theocr. id. 11.

Ῥᾳστώνη, ἡ, facilitas. Plat. in Gorg. Expon. et, laboris levamentum, seu facilis ratio rei conficiendæ : apud Lys. Item facultas. Plat. in Cam. Item facilitas et indulgentia fortunæ, nullis casibus aut cladibus interrupta : res secundæ. ¶ Exponitur et, doloris remissio : apud Dem. in orat. pro liberis. Lyc. Interdum est relaxatio animi : ut apud Luc. ¶ Item otium et inertia. Isocr. in Evag.

Ῥᾳστωνεύω, langueo otio, inertiæ indulgeo. Xen. οὐδὲ ῥᾳστωνεύοντες τῇ ἀρχῇ, παρὰ πόνοις καὶ ἐπὶ κακοῖς ἀπαναστάντες.

Ῥᾳστώνευσις, εως, ἡ, idem cum ῥᾳστώνη. apud Suid.

Ἐῤῥᾳστωνευμένως, (adverb.) per inertiam, segniter.

Ῥηΐδιος, apud poëtas : idem quod ῥᾴδιος. ☞ Quidam tamen hoc ex illo manasse existimârunt, mutato ε in α, et ι subscripto. Illud autem ex adverbio ῥεῖα deduxerunt, originem habente à ῥέω. (quoniam quæ factu facilia sunt, quasi fluere videntur.) ut ex ῥεῖα primò formatum sit ῥηΐδιος, deinde ῥᾴδιος, verso η in α. Verum enim ἀναλογώτερον τοῦτο, quo fiat ex ῥᾴδιος ῥηΐδιος, et ῥάδιος.

Ῥηϊδίως, facilè. Hesiod. in Erg. † et Theog. 90.†

Ῥηΐτερος, idem quod ῥᾴων, facilior. Il. σ'. et ώ.

Ῥήϊστος, facillimus. Hom.

Ῥήϊστα, facillimè.

Ῥεῖα, idem quod ῥᾳδίως. Hesiod. in Erg. (Il. γ'. 381. ῥεῖα. Theoc. xi. 98.) Et, metri gratiâ, ῥέα. pro eodem : apud eundem. † in Theog. 254.† Vide et de eo in Ῥηΐδιος.

ῬΑ´ΘΑΓΟΣ, ου, ὁ, strepitus : propriè qualis est remi aquam percutientis : sonitus quem fluctus scopulis allisi edunt. Exponitur etiam generaliter, sonitus, strepitus, tumultus. Hesych.

Ῥαθαγέω, ῶ, sonitum edo seu strepitum, strepito. Item fragorem edo. Item frango, confringo.

Συῤῥαθαγέω, ῶ, (comp.) confringo, contero, non absque fragore. Nicand. ὁπαῖς δὲ συῤῥαθάγησεν ὀδόντων.

ῬΑΘΑ´ΜΙΓΞ, γος, ἡ, poët. gutta. (☞ Ἀπὸ τοῦ ῥαίνεσθαι, ut inquit Eust.) Hesiod. in Theog. † 183.† ῥαθάμιγγες ἀπέσσυθεν αἱματόεσσαι, guttæ cruentæ. Sic et Il. λ'. At Il. ψ'. κονίης ῥαθάμιγγες, de pulvere in via excitato, quo quis quasi guttatim conspergitur.

Εὐραθάμιγξ, (comp.) pulchris irrorans guttis. Nonn.

ῬΑΙΒΟ`Σ, ὃ, ὁ, incurvus, intortus. Item qui pedibus est incurvis et in se contractis : cui crura sunt introrsum obtorta. Poll. Huic opponitur βλαισός. ☞ Etymol. deduci scribit παρὰ τὸ ῥᾷον βαίνειν, κατ' ἀντίφρασιν. ἢ παρὰ τὸ ῥαίω τὸ φθείρω καὶ τὸ βαίνω.

ῬΑΙ´ΝΩ, F. ανῶ, perfundo, aspergo, inspergo, irroro. Apud Aristoph. ῥαίνω τὰ βλέφαρα, aspergo palpebras, vel insperge palpebris. Bion. Smyrn. in epith. Adon. Ῥαῖνε [illegible] μιν μυρτίνοις ἀλείφασι, ῥαῖνε μύροισι, perfunde ipsum unguento myrteo.

Ῥαίνομαι, perfundor, aspergor. Plut. de primo frig. τῆς τε γῆς ὕδατι ῥαινομένης, terræ conspersæ aquâ. Dicitur et de pulvere. Il. λ'. (de equis :) ῥαίνοντο δὲ [illegible]. (Æsch. Pers. 582.)

Ῥαντὸς, οῦ, ὁ, aspersus, perfusus, irroratus.

Ῥαντὴρ, ῆρος, ὁ, (q. d. perfusor, irrorator.) locus in oculis, ex quo lacrymæ manant. Poll. l. 2.

(Ῥαντῆρες. Æsch. Ag. 1101.)

Ῥαντίζω, idem quod ῥαίνω, aspergo, irroro. Hebr. c. 9.

Ῥάντισμα, et ῥαντισμὸς, aspersio, 2 Pet. c. 1.

Ῥανὶς, ίδος, ἡ, aspergo, stilla, gutta. ut, Πέτρην κοιλαίνει ῥανὶς ὕδατος ἐνδελεχείῃ. Gutta cavat lapidem, non vi, sed sæpe cadendo. (Aristoph. R. 1347.)

Ῥάζω, idem quod ῥαίνω, et ab eo factum sicut βιβάζω ex βαίνω. Unde ῥάσσατε, apud Hom. exp. ῥάνατε. Et pass. Ion. ἐῤῥάδαται, et ἐῤῥάδατο, apud eundem, aspersi erant vel perfusi. (pro ἐῤῥασμένοι εἰσὶ et ἦσαν.) ¶ Item, ῥάζω, latro, allatro. Eust. Pro qua signif. est ῥαζῶ, et ῥύζω, apud Suid. item ῥύζω, (non ῥαζῶ. quod est aliud.) apud Eustath.

Ῥάσμα, τὸ, aspergo, perfusio. Athen.

Ῥάσταξ, ακος, ὁ, poculi genus quoddam. Hesych. (dubio procul, guttus, guttulus, vas ad irrorandum.)

Composita : ac primùm ex ῥαίνω.

Αἱμόῤῥαντος, sanguine conspersus seu aspersus : ut, αἱμόῤῥαντοι ξένοι. Eurip. in Iph. Taur. [Alcest. 131. πάντων δὲ θεῶν ἐπὶ βωμοῖς Αἱμόῤῥαντοι θυσίαι πλήρεις. Vide Notam ad Hippol. 1173.]

Ἀποῤῥαίνω, spargo, aspergo, irroro : ut apud Herodot. (de piscibus,) ἀποῤῥαίνειν τοῦ θοροῦ. Aristot. an. l. 6. ἀποῤῥαίνουσι λευκὴν ὑγρότητα. Hinc simplic. ἀποῤῥαίνειν, pro ἀποῤῥαίνειν τοῦ θοροῦ. Idem de generat. an. l. 3. et 5. et de part. an. l. 6. et 4.

Ἀποῤῥαντήριον, ου, τὸ, q. d. aspersorium : locus ubi aquam lustralem spargere solebant. Eur. in Ione. [435.]

Διαῤῥαίνω, aspergo, conspergo. Proverb. c. 7. (Διαῤῥαίνομαι. Soph. Tr. 14.)

Διαῤῥαντίζω, aspergo.

Ἐκραίνω, q. d. spargo ex : dispergendo effundo : Euripid. in Cyclop. παίων πρὸς ἴξιν γ' ἔνυχα πετραίου λίθου, Ἐγκέφαλον ἐξέῤῥανε. (Soph. Tr. 794.)

Ἐπιῤῥαίνω, inspergo, instillo, irroro. Theophr. Alex. Aphr. Arist.

Καταῤῥαίνω, perfundo stillatim, apud Gal. l. 2. ad Glauc. ¶ Exponitur et, aspergo seu respergo, apud Diosc. l. 2. c. 84. εἶτα καταῤῥαίνειν θαλάσσῃ.

Νεόῤῥαντος, recens aspersus. Soph. in Ajace, νεοῤῥάντῳ ξίφει.

Περιῤῥαίνω, circùm aspergo. Diosc. Phil. de vita M.

Περιῤῥάνσις, aspersio, q. d. circumaspersio.

Περιῤῥαντήριον, ου, τὸ, aspergillum : instrumentum ad aspergendum. Peculiariter dicitur de ramo, vel alia re, qua fiebat lustralis quædam aspersio superstitiosa, seu superstitione recepta. Theodor. in hist. eccles. Utitur et Luc. Æschin. in Ctesiph. et Philo de vita M.

Περιῤῥαντίζω, idem quod περιῤῥαίνω. Hesych.

Προῤῥαίνω, antè aspergo, seu conspergo. unde part. προῤῥανθείς.

Προσραίνω, aspergo, spargendo adjicio. Alex. Aphrod. ὄξος προσραίνειν τῇ μήτρᾳ, acetum aspergere matrici. Utitur et Aristoph.

Composita ex ῥάζω.

Ἀμφιῤῥαδὴς, circunquaque aspersus, circumcirca irrigatus.

Καταῤῥάζω, idem quod καταῤῥαίνω. Diosc. l. 5. c. 114. ὕδατι δεύσαντες, αὐτὸ ἕψουσι, εἶτα ἐς τὰς ἐξαμηνὰς καταῤῥαίνοντες, ἕως. Item utitur et ejusdem libri c. 102.

Περιῤῥαδὴς, idem cum ἀμφιῤῥαδής. Odyss. χ'. Apud Hippocr. περιῤῥαδὴς exp. utrinque seu in utramque partem perfractum. In qua signif. videtur pertinere ad περιῤῥήγνυμι.

[Περιῤῥάδην. Apoll. Rhod. Arg. 4. 1581. περιῤῥάδην. Sch. Τὸ κατὰ περίφραγμα ἐλαιῶν.]

ῬΑΙ´Ω, F. σω, P. κα, profligo, corrumpo, disperdo, destruo. Odyss. ψ'. Ὥς τε Ποσειδάων εὐεργέα νῆ' ἐνὶ πόντῳ Ῥαίσῃ. Od. ζ'. ὅτε μ' ἔῤῥαισε κλυτὸς Ἐννοσίγαιος.

Ῥαίομαι, profligor, destruor, frangor. Il. π'. ἀμφὶ δὲ καυλὸν φάσγανον ἐῤῥαίσθη. Sic et, ναῦς ῥαισθεῖσα, apud Apoll. (Æsch. Pr. 189. Soph. Tr. 272.)

Ῥαιστὸς, q. d. corruptibilis, qui corrumpi potest. Exp. et, corruptus.

Ῥαιστὴς, ου, ὁ, corruptor, profligator, destructor.

Ῥαιστὴρ, ῆρος, ὁ, malleus : (παρὰ τὸ ῥαίειν καὶ διαφθείρειν τὰ τυπτόμενα. Il. σ'. et Plut. Symp. l. 3. (Æsch. Pr. 56.)

Ῥαιστήριος, q. d. corruptorius, corruptivus. ‡ lethifer. Apoll. Arg. iii. 789.‡

Composita.

Ἀποῤῥαίω, perdo, disperdo. Odyss. ά. Μὴ γὰρ ὅγ' ἔλθοι ἀνὴρ, ὅστις ἀέκοντα βίηφι Κτήματ' ἀποῤῥαίσει. ¶ Item careo, privor. Hesiod. in Theog. † 393.† Μή τιν' ἀποῤῥαίσειν γεράων.

Ἄῤῥαιστος, non corruptus, incorruptus. Ponitur et ἄῤῥαστος pro eodem : Method. apud Etymol.

Διαῤῥαίω, idem ferè cum ῥαίω. Iliad. ί. Νῦξ δ' ἥδ' ἠὲ διαῤῥαίσει στρατὸν, ἠὲ σαώσει. (Æsch. Pr. 236.)

Θυμοῤῥαιστὴς, ου, ὁ, animum destruens : ut, θάνατος θυμοῤῥαιστής. Il. σ'.

Ἰλιοῤῥαιστὴς, Ilii seu Trojæ populator : epithetum Ulyssis, apud Theocrit. in Ara.

Κυνοῤῥαιστὴς, canum interfector. Aristot. rhet. l. 2.

Λυκοῤῥαιστὴς, luporum interfector : ut, λυκοῤῥαισταὶ κύνες. epig. in Eur.

Μητροῤῥαιστὴς, qui matri manus infert. Suid.

Πατροῤῥαιστὴς, patricida.

ῬΑ´ΜΝΟΣ, ου, ἡ, spina alba. (spinosus frutex.) Theophr. hist. pl. c. 3. et 17. Diosc. l. 1. c. 220. Theocr. idyll. 4. Ἐν γὰρ ὄρει ῥάμνοι τε καὶ ἀσπάλαθοι κομόωντι. Apud eundem Theocr. idyll. 22. καθεύδων ἐν ῥάμνοις, exp. dormiens in frondibus.

Ὄραμνος, frons, ramulus. Nicand. in Ther. Ἐσθλοῦ ἀβροτόνοιο δύω κομόωντας ὀράμνους. Et apud Suid. ex Epig. Ἐνθάδε μὲν χλοάουσα τεθηλότα βάλλεν ὀράμνον Φυλλάδας εἰαρινοῖς πᾶσιν ἔδειξε χάριν.

ῬΑ´ΜΦΟΣ, εος, τὸ, rostrum, avium propriè. Eustathius dici scribit de aquilis. Dicitur tamen et de aliis. Lucaris, σιγήσαντα νέρτας ῥάμφος ἴδον, ἐπιδών. Utitur et Alex. Aphr.

ῬΑΠΙ`Σ, ίδος, ἡ, virga. idem quod ῥάβδος. Hesych. ¶ Exponitur etiam, περονὶς, item fibula, ab eodem Hesych.

Ῥαπίζω, virgâ cædo seu percutio, baculo cædo, aut etiam fuste. Plut. in Themist. ὦ Θεμιστόκλεις, ἐν τοῖς ἀγῶσι τοὺς προεξανισταμένους ῥαπίζουσι.

Ῥάπισμα, τὸ, ictus, qui virga vel baculo seu fuste incutitur.

Composita.

Ἐπιῤῥαπίζω, exponitur, taxo, refello, reprehendo. Item pro κολάζω, apud Suid.

Ἐπιῤῥαπισμὸς, οῦ, ὁ, pro murmure. apud Polyb.

Χρυσόῤῥαπις, auream habens virgam, vel aureos calceos. Epith. Mercurii apud Hom. Od. έ.

ῬΑ´ΠΤΩ, F. ψω, P. φα, suo, consuo : sarcino, consarcino. Ut apud Poll. ῥάψαι ὑποδήματα, καὶ κάττυμα. Frequentissimè in metaph. signif. usurpatur, pro struo, machinor. Ut apud Eurip. in Androm. φόνον ῥάψαντα συγγάμῳ σέθεν, machinata cædem. Sic Chrysost. διὰ τοῦτο τὸν δόλον ἐῤῥάψαμεν ἐκεῖνον.

Ῥάπτομαι, suor, consuor, &c. ¶ Et voc. med. suo, consuo. Aristoph. in Nub. οὐδὲν ἦλθε ῥαψάμενος κάττυμα. Videsis Erasmi Proverb. Ne quid suo suat capiti.

Ῥάμμα, τὸ, sutura. Exponitur etiam, licium, filum: et, fibula, sive tænia, quæ per annulos excurrit, vestisque partes, inter se committit: apud Joseph. de antiq. Jud.

Ῥάπτης, ου, ὁ, sutor, consarcinator.

Ῥαπτὸς, ῆ, ὸν, sutus, consutus, vel sutilis: et ῥαπτὸς χιτὼν, Od. ώ. ubi exp. etiam, lacerus.

Ῥαπτὰ, dicuntur etiam pulvini seu centones, apud Xen. Hell. l. 3.

(Ῥαφεὺς. Æsch. Ag. 1615.)

Ῥαφὴ, ἡ, sutura. ut, ῥαφὴ τῆς κεφαλῆς, apud Plat. de Socr. dæmon. et, ῥαφαὶ τῶν ὀστέων, apud Eurip. in Phœn.

Ῥαφία, idem.

Ῥαφὶς, ίδος, ἡ, suendi seu suturæ instrumentum: acus: Epigr. lib. 2. Ita etiam dictum fuit quoddam calceamenti genus. Item olus quoddam sylvestre lapsanæ simile: apud Hesych. ¶ Est et nomen piscis, qui et βελόνη.

Ῥαφιδεὺς, qui utitur instrumento quod ῥαφὶς dicitur: sutor. Epigr. lib. 2. Κερκὶς καὶ ῥαφιδεὺς κατασκευῶν ἄλλων ἀγῶνος, Καὶ τάχα παύσαντο τὸν βίον αἱ ῥαφίδες.

Ῥαφιδεύω, seu, consuo.

Ῥαφιδευτὸς, sutus, consutus. Item acu textus. Exod. cap. 36.

Ῥαφιδευτὴς, idem quod ῥαφιδεύς. Exod. c. 27.

Ῥαφίον, τὸ, parva acus. Item subula: apud Gal. κεντήριον, ἱμάντιον.

Ἀρπὶς, seu ἀρβὶς, ίδος, ἡ, crepidæ aut calcei genus: dictum per metathesin pro ῥαπίς, à ῥάπτω, teste Etymol. qui citat hunc versum Callim. ἐν γάρ μοι Τρηχῖνι σὺν ἀρπίδεσσιν ἔβησαν.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀναῤῥάπτω, consuo, consarcino. Expon. et, resarcio, reconcinno.

Ἀποῤῥάπτω, consuo, consuendo obstruo. Plat. περὶ φιλοπλουτ. συντίλλειν καὶ ἀποῤῥάπτειν τὸ βαλάντιον. Dicitur et, ἀποῤῥάπτειν στόμα, apud Æschin. περὶ παραπρεσβ.

Ἐγράπτω, insuo. Plut. de virtut. mul. τὸν δὲ Λάαρχον ἐγράψαντες εἰς βύρσαν, κατεπόντισαν. Et voce media, apud Herodot. ἐῤῥάψατο εἰς τὸν μηρόν.

Ἐνῤῥάπτω, assuo.

Καταῤῥάπτω, insuo, consuo, persuo. Diosc. l. 2. c. 32. καθεὶς πρόσφατον ἐὰν ᾖ, ἰσίας κοιλίας καταῤῥάψας. (Πόθεν καταῤῥάψας μόρον. Æsch. Eum. 26.)

Κατάῤῥαφος, consutus, pannosus. Item, ex commissuris constans, non integer. Luc.

Ἐγκαταῤῥάπτω, (decomp.) insuo, vel desuo in: unde, ἐγκατεῤῥαμμέναι ἐγκεντρίδες, insuti aculei, apud Xen.

Παραῤῥάπτω, q. d. juxtà suo: assuo. Exponitur et, consuo. [Herodot. Hist. lib. 6. τῶν τὰ δέρματα περὶ τὰς σισύρας παραῤῥάπτεται.]

Προσράπτω, assuo. Plut. in apoph. ὅπου μὴ ἐφικνεῖται ἡ λεοντῆ, προσραπτέον ἐκεῖ καὶ τὴν ἀλωπεκῆν.

Συῤῥάπτω, consuo, simul suo, consarcino. Hesiod. in Erg. δέρματα συῤῥάπτειν.

Ῥακιοσυῤῥαπτάδης, ου, ὁ, (decomp.) q. d. qui vestes viles, detritas et pertusas consuit. Sic cognominatus fuit Euripides, ab Aristophane. quòd aliorum poëtarum dictis, seu plumis alienis, se ornaverit: vel quòd ferè pannosos reges in scenam produxerit.

Ὑποῤῥάπτω, q. d. subsuo. Eur. in Alc. [537.] τί δρᾶσιν τινὰ ὑποῤῥάπτεις λόγον;

Composita sine præpositione: partim ab ἔῤῥαψα, partim ab ἔῤῥαφα.

Ἄῤῥαφος, ὁ καὶ ἡ, non sutus, seu non sutilis, sutura carens: ut, ἄῤῥαφος χιτὼν, Joan. cap. 19.

Γαστροῤῥαφία, ventris vulnerati connexio.

Δικοῤῥάφος, ὁ, causarum concinnator, seu consarcinator. causidicus. leguleius.

Δικοῤῥαφέω, causas concinno seu consarcino. Aristoph. in Neb. † 1483.† judiciis compendium quæro.

Δολοῤῥαφὴς, ἐς, ὁ καὶ ἡ, ex dolis consutus et quasi consarcinatus, dolosus.

Δολοῤῥαφία, dolosum commentum, vafrities. Epigr. l. 7.

Εἰραφιώτης, ου, ὁ, Bacchi epithet. apud Dionys. de situ orb. παρὰ τὸ ἐῤῥάφθαι ἐν τῷ μηρῷ τοῦ Διὸς, quòd insutus fuerit in femur Jovis, teste Eust. Qui tamen addit, sic etiam dictum esse eum παρὰ τὸ ἔριν φαίνειν: vinum enim, immodicè haustum litis et rixæ originem esse.

Εὐῤῥαφὴς, pulchrè seu bene consutus, vel pulchram seu elegantem suturam habens: ut, εὐῤῥαφὴς μηρὸς, apud eundem Dionys. ibid.

Ἱστοῤῥάφος, qui vela consuit. Et metaph. dolosus. Apud Aristoph. teste Suid.

Κακοῤῥάφος, malorum sutor: dolorum machinator.

Κακοῤῥαφὴς, ἐς, malis, seu ex malis consutus. Hesychio idem est quod κακοῤῥάφος.

Κακοῤῥαφία, malorum consutura: malorum machinatio. Odyss. β. et μ'. Il. ό. κακοφραδίῃ.

(Λινοῤῥαφὴς. Æsch. Suppl. 140.)

Μηροῤῥαφὴς, femori insutus. Bacchi epith.

(Μηχανοῤῥαφεῖ. Æsch. Ch. 219.)

Μηχανοῤῥάφος, machinarum structor, technarum seu fraudum excogitator. (Soph. Œdip. Tyr. 385.) Eurip. in Androm.

Μηχανοῤῥαφία, ἡ, machinarum consutura, fraudum excogitatio.

Μιτοῤῥαφὴς, filo sutus: in Epigram.

Νευροῤῥάφος, qui nervis consuit. Plat. de rep. l. 6.

Νευροῤῥαφέω, nervis consuo. Idem in Euthyd. et Xen. pæd. 8.

Νευροῤῥαφικὸς, ad ejusmodi suturam pertinens. Poll.

Πολύῤῥαφος, multùm sutus: vel multipliciter sutus seu consutus. Soph. in Ajace.

Πολυῤῥαφὴς, idem. Nonn.

Πολύῤῥαπτος, pro iisdem: unde, πολύῤῥαπτος φαρέτρη, apud Theocr. idyll. 26.

Σκηνοῤῥάφος, qui tentoria consuit, è panno lineo aut laneo, aut pellibus. Suid.

Σκηνοῤῥαφεῖον, τὸ, locus ubi tentoria consuuntur.

Ὑποδηματοῤῥάφος, sutor. Chrysost.

Φορμοῤῥαφέω, ῶ, in tegete vel matta insuo: vel tegetes mattasve seu trajecta consuo. Metaphoricè utitur Æschin. in Ctesiph.

ῬΑ'ΡΟΣ, ου, ὁ, venter. Suid. et Etym. Exp. etiam, robustus. Hesych.

Ῥάρον, τὸ, dicitur infans. Suid. et Etym. ἐκτρωματικῶς.

ῬΑ'ΣΣΩ, F. ξω, allido, dejicio: idem quod ἀράσσω. (☞ Ex quo est factum per aphæresin literæ α, quod et in aliis non insolens. ἄσταχυς, στάχυς. ἀστράπτω, στράπτω.) Demosth. in Orat. contra Conon. εἶθ' ὑποσκελίσαντες, καὶ ῥάξαντες εἰς τὸν βόρβορον, &c. Eust. c. 9. ῥάξαι ἡ Θέτις τοὺς ἐπικειμένους ἐπὶ ἄρας ἐπὶ αὐτόν. Exponitur etiam, vi et impetu valido decido. Eust.

Ῥάχος, ου, ὁ, collis, tumulus, petra, præcipitium. Hesych.

Ῥακτήριος, ου, ὁ, strepitum multum edens. Hesych. ex Philoctete.

Ῥακτήριον, τὸ, eidem est saltatio quædam. Pro eodem per syncopen dicitur ῥάκτριον.

Ῥάκτρια, τὰ, dicuntur bacilli, quibus fructus dejiciunt et et deturbant: apud eundem.

Composita.

Ἀποῤῥάττω, amputo, avello.

Ἀπόῤῥαξις, ἡ, dicebatur modus pilâ ludendi, quo pila fortiter ad solum allisa, ei, qui miserat, remittebatur: monstrato priùs saltu ejus: saltus enim numerarè solebant. Poll. l. 9.

Ἐπιῤῥάσσω, irruo, incumbo. Diodor. μετὰ βίας πολλῆς ἐπιῤῥάξαντες ταῖς πύλαισιν, εὐθέως ἐγκαίζοντο.

Ἐπιῤῥακτὸς, ἡ, et, ἐπιῤῥακτὴ θύρα, apud Plut. in lib. ad præfect. indoct. porta pendula et recidens, quæ dejiciendo vel suspendendo claudi potest. porta cataracta.

Καταῤῥήσσω, et καταράττω, frango, rumpo: unde, καταῤῥαχθεῖσα ἐσθὴς, apud Herodian. lib. 3. ¶ Item, impetuosè deturbo. Demosth. κατὰ Ἀριστοκρ. κατέῤῥαξε δ' εἰς τὴν θάλασσαν ἅπαντας. ¶ Et neutraliter, erumpo. Ut apud Aristot. de mund. ὄμβροι καταράσσουσι, χιόνες τε, καὶ χάλαζαι. ¶ Interdum, defluo, et casûs more salientium aquarum. Gal. meth. 8. εἰ κρουνὸς ὕδατος καταράττει τοῦ ἀγγείου, ψύχει τὸ ὑγρόν. ¶ Transitivè apud eundem meth. 13. πρῶτον μὲν ἐπαίροντας τὸ ἄνω βλέφαρον, δεύτερον δὲ καταράσσοντας, καθάπτεις ἐπὶ τῆς κεφαλῆς.

Καταῤῥάκτης, vel καταράκτης, ου, ὁ, cataracta: locus abruptus et præceps in fluvio, unde aqua ruit potiùs quam fluit. Eustath. et Suid. ¶ Significat etiam vectem, quo porta obfirmatur. Dion. Halic. l. 8. et ipsam portam cataractam, quæ et ἐπιῤῥακτή. Plut. in Ant. ¶ Est et nomen avis rapacis: de qua Aristot. hist. an. l. 2. et l. 9. c. 12. et Plin. l. 10. c. 44. avis Diomedea. aliis mergulus maritimus. (aquilarum species.)

Ὑποκαταράττω, (comp.) percutio, impetuosè impello.

Προσράσσω, idem quod προσρήγνυμι. Suid.

Πρόσραξις, conflictus. Polyb.

Συῤῥάσσω, confligo. Xen. Hell. 7. ὡς εἶδον τάχιστα τοὺς πολεμίους, συῤῥάξαι. Dicuntur et flumina συῤῥάττειν, cum impetu confluentia: apud Diodor.

Σύῤῥαξις, ἡ, conflictus. Plut. de fort. Alex. ¶ Σύῤῥαξις τῶν ποταμῶν, confluentia fluminum.

ῬΑ'ΦΑΝΟΣ, ου, ὁ, (ῥαφανὶς, ίδος, ἡ, Attice. † Sic Aristoph. Nub. 977.† ‡ Plut. 544.‡) raphanus, radix seu radicula. Gal. Diosc. Theophr. Aristot. ☞ Nomen habere traditur παρὰ τὸ ῥαδίως φαίνεσθαι, quia statim à satu oritur. Suid.

Ῥαφανηδὸν, in modum raphani. Ῥαφανηδὸν κάταγμα, fractura raphani modo facta. Paul. Ægin. lib. 6. c. 89. et Galen. lib. 6. method. Suid.

Ῥαφανώδης ῥίζα, q. d. raphani similitudinem habens radix. Theophr.

Ῥαφανιδοῦσθαι, raphano in anum immisso cruciari: quæ pœna mœchis ignominiæ causâ solebat irrogari. schol. Aristoph. in Nub.

Ἀποραφανίδωσις, (comp.) raphani in podice intrusio, seu raphani per podicem trajectio. Schol. Aristoph. in Pluto.

ῬΕ'ΓΧΩ, vel ῥέγκω, F. ξω, rhonchisso, sterto. (Æsch. Eum. 53.) ☞ Factum per onomatopœiam, teste Galen. Aristoph. in Nub. Οἱ δ' οἰκέται ῥέγκουσιν. Idem in Eq. Ῥέγκει μεθύων ἐν ταῖσι βύρσαις ὕπτιος, stertit supinus. Invenitur et ῥέγχομαι, in anth. Epigr.

Ῥέγκος, et ῥέγξις, sonus nasi, qui stertendo editur, rhonchus. Galen. ex Hippocr.

Ῥέγκω, ex quo extat Ῥεγκέω, pro ῥέγχω, apud Epicharm. teste Hesych.

Ῥέγχος, ὁ, rhonchus.

Ῥεγχάζω, exp. resono.

Ἀποῤῥέγχω, (comp.) desterto.

ῬΕ'ΖΩ, F. ῥέξω, et per metathesin ἔρξω, tanquam ab ἔργω, præt. χα, facio. Od. ζ'. Καὶ δ' ἄλλῃ νεμεσῶ, ἥτις τοιαῦτά γε ῥέζοι. Il. ί. αἴσυλα ῥέζων. Et cum gemino accusat. Od. δ'. οὔτε τι σὲ ῥέξω κακὸν, οὔτ' ἀγορεύω. Sic et alibi. (Æsch. S. c. Th. 929. καίνω μὲν εἰς ἔθνεσιν, ἔρξουσιν κακῶς. Eurip. Med. 1304.) ¶ Item facio, i. sacrifico. Il. β'. ἄλλος δ' ἄλλῳ ἔρεζε θεῶν. Et cum accus. Il. δ'. θεῖεν δ' ἱερὴν ἑκατόμβην Ῥέξειν ὑπὲρ Δαναῶν. Et apud Theocr. idyll. 28. Ῥέξω πάντα Ἔρωτι, καὶ αὐτᾷ δῖᾳ Ἀφροδίτᾳ.

Ῥέζομαι, fio: unde particip. ῥεχθεὶς, factus: ut Il. ρ'. ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω. Præt. med. ἔρογα, et per metathesin ἔοργα, feci. Iliad. β'. ἐσθλὰ ἔοργε. et alibi apud Homer. ὃ μοι πρότερος κάκ' ἔοργε. Scribit tamen Eustathius, fieri etiam posse vel ab ἔργω, vel ab ἔρδω.

Ῥεκτὴρ, ῆρος, ὁ, actor. Hesiod.

Ῥεκτήριος, ὁ, acer et promptus ad agendum: apud Athen. Pro quo dicitur et ῥέκτης. ut, ῥέκτης ἀνὴρ, apud Synes.

† Ἔργμα, opus. Hes. Th. 823.†

Ἔρδω, idem quod ῥέζω, ex quo, facta metathesi literarum, et mutatione ζ in δ, ortum traditur. Od. ό. φίλος εἶς, καὶ φίλα ἔρδω. Futurum est ἔρξω. Hesiod. in Erg. Ἴσον δ' ὅς θ' ἱκέτην, ὅς τε ξεῖνον κακὸν ἔρξῃ. Item facio, i. sacrifico. Il. β'. Ἔρδομεν ἀθανάτοισι τεληέσσας ἑκατόμβας. † Sic Hes. Th. 417. ἱερὰ ἔρδων.† (Æsch. Ag. 942.)

Ῥέδω, Bœoticum est, pro ῥέζω seu ἔρδω. Eust.

Composita.

Ἄῤῥεκτος, seu ἄρεκτος, infectus, imperfectus. ut, ἔργον ἄρεκτον. Il. τ'.

Αὐτορέγμων, quem ipse sibi struit sive conciliat aliquis. Hesych.

Ἐπιῤῥέζω, idem quod ῥέζω, sacrifico. Theocr. idyll. 27. Σοὶ δ' ἐπιῤῥέξαι καλλιστεφάνῳ ἄρσενα χίμαρον.

Ἀνεπίῤῥεκτος, (decomp.) non sacrificatus, non libatus. Hesiod. in Erg.

Καταρέζω, demulceo: (manu scil.) Il. έ. Χειρί τέ μιν κατέρεξε. Pro quo per syncopen dicitur καῤῥέζω, ut Il. έ. τῶν τινα καῤῥέζουσα Ἀχαιϊάδων ἐϋπέπλων. [Callim. Hym. in Dian. 29. ὁ δὲ καταῤῥέζων, Ὅτε μοι τοιαῦτα θέαιναι τίκτοιεν, &c.]

Παῤῥέζειν, Hesychio est τὸ ἐπὶ τοῖς καθαρσίοις θύειν. (Soph. Tr. 62.)

Συῤῥέζω, simul facio, simul operam do. Item simul adjuvo. Soph. † El. 352.†

ῬΕ'ΘΟΣ, εος, τὸ, membrum. quævis pars corporis. Unde plur. ῥέθεα, ῥέθη. ut Il. π'. ψυχὴ δ' ἐκ ῥεθέων πταμένη, Ἄϊδόσδε βεβήκει et Il. χ'. ῥέθεων δ' ἐκ θυμὸς ἔλυτο. Interdum peculiariter de facie dicitur. Ut apud Apollon. Argon. 2. ‡ 68.‡ Αὐτίκ' ἀναχρεψάμενον ῥέθεα προτένεσθαι βαρείας χεῖρας. In Moschi Megara, τὰ πρὶν δέ τοι οὐκέτ' ἐρευθὲς Σώζετ' ἐπὶ ῥεθέεσσι, quidam ῥεθέεσσι esse volunt dictum pro genis aut labiis. Iidemque ῥέθος pro genis, apud Soph. in Antigone, νεφέλη δ' ὀφρύων ὕπερ αἱματόεν ῥέθος αἰσχύνει, nebula superciliis incidens (tristitiæ et mœror) genas purpureas decolorat. Totum etiam corpus ῥέθος appellari, annotat Suid.

ῬΕ'ΜΒΩ, in gyrum circumago. vel simpl. circumago, circumvolvo, γυρεύω, Hesych.

Ῥέμβομαι, temerè inambulo, spatior, erro. Plut. in vita Dem. ῥεμβόμενον ἐν Πειραιεῖ. Athen. μηδὲ ἐῤῥέμβετο, λίθους ἐπὶ μᾶλλον ἔχων. Et metaph. negligens sum, et animo vagabundo. Plut. in Pomp. ῥεμβόμενον ἐν τοῖς πράγμασι τὸν Πομπήϊον καταμαθών. Sic et apud Chrysost. comm. in ep. ad Coloss. et ad Timoth.

Ῥέμβη, ης, ἡ, vagatio, erratio, vel aberratio. Gal. in lex. Hippocr.

Ῥεμβὸς, ὁ, vagus, erro. ¶ Scribitur et ῥεμβής, apud Erot. quod expon. στρεβλός.

Ῥεμβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, animo vagabundo factus, qualis est ejus cujus animus vagatur. Plut. in Dion. Apud eundem de audiendo, βλέμμα ῥεμβῶδες, exp. oculi huc illuc vagantes, non defixi in eum qui verba facit.

Ῥεμβεύω, exp. vagor, fluctuo.

Ῥεμβάζω, vagor mente, seu animo sum vagabundo.

Ῥεμβασμὸς, occupatio mentis. Sapient. c. 4.

Ῥόμβος, ου, ὁ, rhombus, rota: seu quiddam rotæ formam habens. Theocr. idyll. 2. Exponitur et rotatio: apud Pind. Apud Mathematicos dicitur esse figura quadrangula, lateribus quidem constans inter se æqualibus, sed non etiam angulis: eo à quibusdam [illegible] appellari, à simili formæ panis, apud Elæonensitas: de quo pane Athen. lib. 3. ¶ Ῥόμβος etiam à Romanis piscis dicitur, quem Græci alio nomine ψῆτταν appellant, teste eodem lib. 7. in fine.

Ῥομβωτὸς, οῦ, ὁ, rhombi figuram habens. Athen. l. 5. et in Anth. ep.

Ῥομβέω, volvo et circumago in modum rhombi. Suid.

Ῥομβευτὸς, versatilis in modum rhombi.

Μετάρρομβος, (comp.) apud medicos vinculum quoddam est, teste Hesych.

Ῥόμβος, itidem rotula fuisse putatur, vel turbinatum quidpiam, quod, scuticâ impulsum et circumactum, sonum quendam reddebat. Etymol. et Eust.

Ῥόμβιον, τὸ, rotula, quam veneficæ agitant. Schol. Apoll. Rhod.

Ῥομβὼν, ῶνος, ὁ, implicatio et circumvolutio spiræ serpentis. Apollon. lib. 4. ‡ 144.‡

ῬΕ'ΠΩ, F. ψω, vergo, propendeo. Propriè de statera seu lance dicitur: ut apud Plat. de rep. lib. 8. ἢ οὐχ οὕτω πλούτου ἀρετὴ διέστηκεν, ὥσπερ ἐν πλάστιγγι ζυγοῦ κειμένου, ἑκατέρου ἀεὶ τοὐναντίον ῥέποντος; Et de eo quod lanci impositum est: ut Iliad. χ'. fatum Hectoris impositum stateræ aureæ, unà cum fato Achillis, dicitur ῥέπειν. Metaphoricè plerumque significat, propensus sum et inclino ad aliquid. Alciphr. ὅποι γὰρ ἂν ῥέψῃς ἅπαξ, ἐκεῖ σε ἀκολουθήσω. Item propensus sum, i. benevolentia prosequor. Joseph. πλέον ἔῤῥεπε πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους. Exponitur interdum, tendo, feror. ut apud Galen. ad Glauc. ῥέπει εἰς τὴν γαστέρα. Et pertineo: ut Aristoph. in Plut. ὁ χρησμὸς εἰς τουτὶ ῥέπει. (ἐς τόδ' ἦμαρ εὖ ῥέπει θεός. Æschyl. S. c. Th. 21. Pers. 440. Ch. 238. Soph. Œdip. Tyr. 867.)

(Ῥέπομαι. Æsch. Suppl. 410.)

Ῥοπὴ, ῆς, ἡ, q. d. devergentia: propensio, seu inclinatio: ut de inclinatione lancis, apud Plut. in Cam. Apud eundem pro libramento etiam ponitur. Exponitur etiam propensio ad imum vergens, declivitas, apud Alex. Aphr. Metaphoricè pro momento ponitur. Ut apud Aristot. de Cœlo lib. 2. μεγάλην ἂν ἔχει ῥοπὴν εἰς πίστιν. Sic et apud Xen. pæd. 4. Et, ῥοπὴ χρόνου seu καιροῦ, temporis momentum et articulus: quo posteriore utitur Basil. Ῥοπὴ dicitur etiam quod momentum affert, et pondus ad rem aliquam, vis impultrix: ut, θεία ῥοπὴ, apud Chrysost. † μὴ ὥστε μικρὰν ῥοπὴν εἶναι τῶν παρόντων, ne putaret eos parvi momenti esse, qui adessent. Xen. Pæd. l. 4. p. 93. d.† Exponitur etiam, periculum, apud Soph. in Trachin. (Œdip. Tyr. 961. Æsch. Pers. 437.)

Ῥόπαλον, ου, τὸ, clava, (gestamen Herculis.) Od. ι. Cyclopi tribuitur. Xen. Hell. 7. ἐπεγράφοντο δὲ καὶ τῶν Ἀρκάδων ὁπλῖται, ῥόπαλα ἔχοντες, ὡς Θηβαῖοι ὄντες. Ab Hesychio exponitur etiam, virga, baculus. (Aristoph. R. 47. Soph. Tr. 521.) ☞ Etymolog. deducit παρὰ τὸ εἰς ἕτερον μέρος ῥέπειν. itidemque Eustath. dictum scribit παρὰ τὸ ῥέπειν ὡς μὴ ὀρθὸν ὂν, ἀλλὰ ῥέπον. ¶ In anthol. Epigr. de virili membro dicitur.

Ῥοπαλίζω, clavâ percutio: vel, verso tanquam clavam.

Ῥοπαλισμὸς, percutio quæ fit clavâ. Dicitur et de tentigine seu satyriasi. apud Suid.

Ῥόπτρον, ου, τὸ, idem quod ῥόπαλον, clava, incurvum lignum. Exponitur et, fustis. Sunt qui et pro ense poni tradunt. Metaph. pro divinâ ultione, apud Eurip. ἔπαισεν αὐτὸν Δίκης ῥόπτρῳ. ¶ Dicitur et de membro virili. ¶ Item marculus seu annulus ostii, apud Plut. in lib. περὶ πολυπρ. ¶ Est etiam paxillus in majoribus laqueis aut retibus venaticis, qui incurvis et inflexis lignis inseritur. Hesychio et Eustath.

Ῥομφαία, ἡ, telum quoddam Thracicum. Vide Gell. l. 10. c. 25. Exponitur etiam framea, jaculum longum. Dicitur et de ense. ☞ Etymol. à ῥέπω dicit fieri ῥοπὴ, ῥοπαία, καὶ ῥομφαία.

Ῥὼψ, ωπὸς, ὁ, virgultum. Usitatius est in plur. ῥῶπες, virgulta, sentes. Od. ξ. ῥῶπας δ' ὑπέχευε δασείας. et Iliad. κ'. αὐτὰρ ἐγὼ σπασάμην ῥῶπάς τε λύγους τε. ☞ Eust. ita dici à ῥέπω annotat, ut θάλψ à θάλπω. (Quem θλῖψιν sonitum ait Il. ι. aquæ in clepsydrâ perfluentis.)

Ῥωπήϊον, ου, τὸ, senticetum, virgultis plenus locus. Iliad. ν'. Exponitur etiam, virgultum vimineum.

Ῥωπὰς, species plantæ flexilis. Hesych.

Ῥῶπος, ου, ὁ, et τὸ ῥῶπον, merx parvi momenti. Apud Strab. expon. etiam, simpl. merx, mercimonium. Suidas scribit, quosdam ῥῶπον appellasse omnifariam sarcinam: item μίγμα, misturam, cinnum colorum, qui tinctoribus, pictoribus, unguentariis usui sunt. Apud Diosc. quidam exp. crates, fiscella arundinacea.

Ῥωπικὸς, qui talis est, quales sunt merces, quæ ῥῶπος appellantur, vilis et parvi pretii.

Ῥωπεύειν, vendere merces, quæ ῥῶπος dicuntur. Hesych.

Ῥωπίζω, Eust. exp. σύμμικτα καὶ συμπεφυρμένα ποιῶ.

Ῥὼψ, ωπὸς, ἡ, vimen flexile, virgultum. vide et in Ῥέπω.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀμφιῤῥεπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, utramque in partem inclinans seu vergens. Interdum et, ambiguus, anceps.

Ἀντιῤῥέπω, in contrariam partem vergo. Philo de vita M. l. 3. ἐπαμφοτερίζων δὲ τὴν γνώμην, καὶ ὥσπερ ἐπὶ πλάστιγγος ἀντιῤῥέπων. (Æsch. Ag. 582.)

Ἀντιῤῥεπὴς, ὁ καὶ ἡ, in contrarium, seu in contrariam partem vergens. Sæpius idem valet quod ἰσοῤῥεπὴς, æquè pollens, æquale pondus seu momentum habens. et propriè de rebus dicitur quæ in trutina penduntur, seu pendi possunt. metaphoricè et de aliis. ut, ἀντιῤῥεπὴς συμμαχία, apud Dem. Olynth. 1. et, τὸ ἀντιῤῥεπὲς, æquilibrium, æquilibritas. [Olynth. iii pag. 125. 6. Ed. Mount. Soph. El. 118. μούνη γὰρ ἄγειν οὐκέτι σωκῶ λύπης ἀντίῤῥοπον ἄχθος. Vide Schol. Xenoph. Œconom. cap. 3. §. 15. Νομίζω δὲ γυναῖκα κοινωνὸν ἀγαθὴν οἴκου οὖσαν, πάνυ ἀντίῤῥοπον εἶναι τῷ ἀνδρὶ ἐπὶ τὸ ἀγαθόν.]

Ἀντιῤῥόπως, æquali seu pari pondere, æquipollenter. Xen. Hell. 5.

Ἐπιῤῥέπω, propendeo, vergo. Et activè, vergere facio, inclino. Theogn. Ζεὺς γάρ τοι τὸ τάλαντον ἐπιῤῥέπει ἄλλοτε ἄλλως. (Æsch. Ag. 250. 716. 1051. Eum. 891.)

Ἐπιῤῥεπὴς, ὁ καὶ ἡ, qui propendet, et in alteram partem vergit. et metaph. propensus, proclivis, pronus: ut, ἐπιῤῥεπὴς ἐπὶ τὰ ἀφροδίσια, apud Athen. Item felix, succedens, apud Polyb. [lib. 1.]

Ἐπιῤῥέπεια, pronitas, propensio. Chrysost.

Καταῤῥέπω, deorsum vergo et inclinor. Polyb. ἵνα μὴ τὴν μέθ' ἐπὶ πολὺ καταῤῥέπῃ μηδὲν αὐτῶν.

Καταῤῥεπὴς, deorsum vergens, declivis.

Καταῤῥόπως, idem. Gal. ad Glauc.

Καταῤῥοπία, deorsum vergere. Hippocr.

Composita sine præpositione: ac primùm retinentia ῥεπ.

Ἀῤῥεπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, non vergens quoquam, in neutram partem inclinans. Dionys.

Ἀῤῥεπῶς, non vergendo in alterutram partem.

Ἀῤῥεψία, ἡ, animus in neutram partem aut sententiam magis inclinans. Laërt. in Pyrrhone.

Ἑτεροῤῥεπὴς, in alteram partem vergens seu inclinans. (Æsch. Suppl. 407.)

Ἑτεροῤῥεπεῖν, in alteram partem vergere seu propensum esse.

Ὀξυῤῥεπὴς, q. d. celeriter repens: agilis. Hesych.

Χαμαιρεπὴς, seu χαμαιῤῥεπὴς, in terram vergens seu inclinans. Suid.

Χαμαιρεπῶς, in terram vergendo. Hesych.

Composita ex ῥοπὴ, itidem sine præpositione.

Ἀνάῤῥοπος, et ἀνάῤῥοπος, ὁ καὶ ἡ, sursum vergens, ἢ ἄνω ῥέπων. Galen. et Alex. Aphr.

Ἀναῤῥοπία, ἡ, sursum vergere. Hippocr.

Ἄῤῥοπος, idem cum ἀῤῥεπής.

(Διχόῤῥοπος. Æsch. Ag. 337. 824. 1281. Suppl. 613. 989.)

Ἑτερόῤῥοπος, idem quod ἑτεροῤῥεπής. apud Gal. et Rhian. de imprudentia.

Ἑτεροῤῥοπεῖν, idem quod ἑτεροῤῥεπεῖν.

Ἰσόῤῥοπος, æqualiter vergens, æqualiter propensus: seu in neutram partem inclinans: ut, ἰσόῤῥοπον πρᾶγμα, Plat. in Phæd. Interdum, æquè pollens, eadem existimatione: ut, τιμὴ ἰσόῤῥοπος, Aristot. eth. 9. et 11. Et generaliter, æqualis, par, apud Thuc. et Herodian. Æquilibris, ejusdem ponderis. ἰσοβαρής, ἰσοστάσιος. (Æsch. Pers. 346.)

Ἰσοῤῥοπία, ἡ, in neutram partem propensio, æquilibrium. Plato in Phæd.

Ἰσοῤῥοπέω, in neutram partem vergo, æquilibrium facio. Polyb. Item æqualibus sum viribus, ita ut nec superer ab alio, nec alium superem. Aristot. Et generaliter, æqualis sum, adæquo, nec excedo, nec deterior sum: apud Plat. de leg. l. 5.

Καλαῦροψ, οπος, ἡ, pedum: propriè quod in summo est repandum. (dicitur enim quasi κάλον καὶ ῥέπον, Eust.) Il. ψ'. Ὅσσον τίς τ' ἔῤῥιψε καλαύροπα βουκόλος ἀνήρ. ‡ Apoll. Arg ii. 33.‡ (Philostr. l. 2. c. 11.)

Ὀξύῤῥοπος, qui fit momento temporis: celer, celerrimus: ut, ὀξύῤῥοπος τῆς σκέψεως κίνησις, apud Alex. Aphr. Exponitur et, fluxus, item agilis, apud Basil.

Παλίῤῥοπος, qui retro vergit aut propendet, reflexus: ut, παλίῤῥοπον γόνυ. Eurip. in Elect.

ῬΕ'Ω, (F. ῥεύσω, P. κα,) fluo. Propriè dicitur de rebus liquidis. Xen. Pæd. 7. ποταμὸς διὰ μέσης τῆς πόλεως ῥεῖ. Sic dicitur ὕδωρ, κρήνη, θάλασσα, ῥέειν, apud Hom. Metaph. usurpatur etiam de aliis: ut de igne, apud Aristot. in lib. de vita et morte, τὸ δὲ πῦρ ἀεὶ διατελεῖ, γινόμενον καὶ ῥέον ὥσπερ ποταμός. item de telis, lapidibus, verbis, et aliis rebus quæ cum celeritate et impetu feruntur, apud Homer. Ponitur et profluo, i. diffluo, evanesco, intereo, solvor, labor: ut apud Phil. θρυπτόμενοι καὶ ῥέοντες, fragiles et fluxi. Sic et apud Dem. et Plut. † ἔῤῥει τὰ ἐμὰ παντελῶς. Xen. Pæd. l. 6. p. 148. d.† ¶ Item activè pro χέω, fundo. Eurip. in Hecuba, ῥέω χοὰς παῖς Ἀχιλλέως Χοὰς θανόντι πατρί. Invenitur et ῥείω pro ῥέω, apud Poëtas. (Æsch. S. c. Th. 80. pro φθέγγομαι. Pers. 748. μάταν μόχθος ἔῤῥει τῶν τέκνων. Eurip. Med. 1263. id. Phœniss. 1231. Soph. Tr. 711. Œdip. Tyr. 368. 930.) ¶ Item ῥέω, dico, loquor. (Ex quo factum videri queat τὸ ἐρέω, quod in Εἴρω extat.) In qua signif. quamvis non sit usitatum ῥέω, in usu tamen est aor. 1. ἐῤῥήθην (pro quo et ἐῤῥέθην) regulariter formatus ab ἔῤῥημαι. cujus act. ἔῤῥηκα. fut. ῥήσω. † ῥηθείς, dictus, Xen. Pæd. l. 3. p. 84. b.† Hinc et ῥῆμα, ῥῆσις, &c. quæ vide post omnia comp. ex ῥέω, fluo.

Derivata ab ῥέω, fluo.

Ῥέομαι, idem quod ῥέω, fluo. Item perfundor: ut, ἱδρῶτι ῥεόμενος, sudore perfusus, apud Gal.

Ῥεῦμα, τὸ, fluentum. Item fluctus. Interdum exp. fluvius, vel fluminis impetus, apud Herodian. (Ῥεῦμα φωτῶν, Æsch. Pers. 88. Pr. 139. στρατοῦ. Pers. 412.) ¶ Apud medicos, fluxio, fluxus.

Ῥευματίας, fluxionibus obnoxius. Apud Diosc. ἕλκη ῥευματικά, distillantia ulcera.

Ῥευματίζω, fluxionibus infestor: item gravedine infestor: ut, ῥευματιζόμενοι ὀφθαλμοί, Dioscor. Et, ῥευματιζόμενα μόρια, partes quæ fluxione tentantur. Apud Alex. Aphr. ῥευματισθέντες τὴν ἀρτηρίαν, quibus distillatio in arteriam defluxit.

Ῥευματισμὸς, fluxio: ut, ῥευματισμὸς κοιλίας, ῥευματισμὸς ἰκμάδος.

Ῥευμάτιον, parvum fluentum. Apud Plut. in Thes. exp. rivus.

Ῥεῦσις, fluxio, i. ipsa fluendi actio.

Ῥευστὸς, οῦ, ὁ, fluxus. Item fluidus, evanidus, mortalis, caducus. Greg. Areop.

Ῥευστῶς, fluxè, instar eorum quæ fluxa sunt.

Ῥευστικῶς, abundè, affluenter. Hesych. et Suid.

Ῥευσταλέος, fluidus, fluens. Hesych.

Ῥέος, ους, τὸ, (poët.) fluxus, fluxio. Æschyl. (Ag. 910.)

Ῥέεθρον, (itidem poët.) fluentum: sæpe apud Hom. (Æschyl. Ag. 218. Eurip. Phœniss. 625.) Dicitur et, τὰ ῥέεθρα τῶν ποταμῶν, apud Herodot. Item flumen. Pro eodem dicitur et ῥεῖθρον, per syncopen, apud Herodot. Theophr. et Plat.

Ῥοὴ, ἡ, idem quod ῥέεθρον, fluentum. Il. Ε'. † Hes. Th. 841.† (Eurip. Phœniss. 101. 168.)

Ῥόος, ου, ὁ, itidem pro fluento. Exponitur et, fluxio aquarum. item cursus aquarum. Et pro ipsis aquis quæ fluunt. Od. ι.

Ῥοῦς, per contractionem pro ῥόος dicitur: unde, κατὰ ῥοῦν φέρεσθαι τὰ πράγματα, dicuntur res, quæ prosperè cedunt et ex voto. Apud medicos frequenter dicitur de mulierum fluxionibus. ¶ Item ὁ ῥοῦς, τοῦ ῥοὸς, arbuscula quædam: qua coriorum infectores utuntur ad inspissandas pelles. Diosc. l. 1. c. 148.

Ῥοώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fluidus, fluxus. Item nodosus. Theophrast. et Aristot.

Ῥοὰς, άδος, ἡ, defluvium acinorum: vitis vitium quo acini defluunt. Theophr.

Ῥοϊκὸς, qui fluxione laborat seu profluvio. Ῥοϊκαὶ γυναῖκες.

Ῥοικὸς, incurvus, inflexus. apud Theocrit. idyll. 7. Κορύνα vel κορύνας ῥοικάς, clava incurva et nodosa, apud eundem idyll. 4. Item qui naturaliter est cruribus incurvis, apud Hippocr.

Ῥητίνη, ἡ, resina. humor est liquidus et oleaginosus, ex planta sponte diffluens. Gal. et Diosc. Ῥητίνη φρυκτὴ, vide φρυκτὸς in φρύγω. Ῥητίνη ἐκ τῶν κεραμίων ὑγρὰ, resina liquida ex amphoris vel doliis, Palladio locularis dicta.

Ῥητινίζω, resinam refero. Exponitur etiam, sum resinaceus.

Ῥητινίτης οἶνος, resinatum vinum. Diosc. l. 5. c. 43.

Ῥητινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, resinosus: apud eundem l. 1. c. 80.

Ῥύω, thema inusit. à grammaticis statuitur, ex eo formantibus aor. 2. pass. ἐῤῥύην, (unde etiam infinit. ῥυῆναι, et particip. ῥυείς,) quod est in usu pro, fluxi. et, ἐῤῥύη μετὰ δυνάμεως ὁ Ἀννίβας. et ῥυῆναι λόγον ἐν τῷ δήμῳ, apud Plut. emanasse rumorem in populum. Invenitur ἐῤῥύην et in præteriti imperf. signif. pro, fluebam, apud Thucyd. et Xenoph. † Pæd. p. 217. c.† Est et præt. ἐῤῥύηκα, fluxi, tanquam à ῥυέω. ¶ Aliam signif. verbi ῥύω, vide in Ῥύω, suo loco.

Ῥύσις, fluor, fluxio, fluxus. Philopon. γραμμὴ, ῥύσις στιγμῆς. Item profluvium. Aristot. de mundo, ἀστέρων ῥύσεις, sideris profluvium. Plinio stellarum discursus, quem Seneca cursum et lapsum vocat. ¶ Item fluentum et brachium fluminis. Polyb. ¶ Hesychio est etiam, phiala aurea. (pro quo ῥυτὶς, apud Athen. l. 11.) item lignea quædam litra. ¶ At ῥύσις, liberatio, vide Ῥύομαι in Ῥύω.

Ῥυτὸς, fluidus, fluxus, fluens. Theophr.

Ῥυτὸς, tractus, adject. et ῥυτὸν, subst. vide in Ῥύω, traho.

Ῥύδην, et ῥύδαν, affluenter, abundanter, affatim, abundè. Od. ο.

Ῥύδην, exp. etiam vehementer, impetuosè. Item cum vehementi strepitu, apud Suid. et Hesych. et pro eodem invenitur et ῥύδον.

Ῥύμη, ης, ἡ, impetus. Chrysost. τοῦ τίκτοντος ῥύμην καὶ ὁρμήν. Demosth. τῇ ῥύμῃ τῆς ὀργῆς καὶ τῆς ὕβρεως τοῦ Μειδίου. ¶ Item vicus, platea, locus, in quem omnes catatim confluunt. Quæ vox et ex Ῥύω, traho, explicari potest. ubi vide.

Ῥύαξ, ακος, ὁ, profluvium, rivus. Item proluvium, proluvies, eluvies. Thuc. ὁ ῥύαξ τοῦ πυρὸς ἐκ τῆς Αἴτνης. Plato, οἱ περὶ τοῦ ῥύακος πηλοῦ ῥέοντες ποταμοί. ‡ Ph. §. 60.‡ Dicitur et, αἵματος ῥύακες, sanguinis rivi, apud Aristidem.

Ῥυάς, άδος, ἡ, vitium oculi, ὀφθαλμοῦ ῥύσις, quum canthus lachrymas continere nequit: Trall. lib. 2. ¶ Item ῥυάδες dicuntur vites non continentes fructum, quòd acini defluant, et qui remanent, graciliores existant. Geopon. l. 5. ¶ Ῥυάδες, pisces fluitæ dicti, apud Aristot. ¶ Ῥυάς (adject. gen. omn.) fluxus, a, um, perfluens, deciduus. Aristot. l. 3. de part. anim. σῶμα ῥυὰς καὶ μανόν.

Ῥύαμα, τό, itrium: bellarii genus præstantius. Gal.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀναῤῥέω, refluo, vel sursum fluo. Item scateo, scaturio, quasi sursum fluendo. Luc. παρὰ τὴν ῥίζαν ἑκάστης ἀναῤῥεῖ σταγὼν οἴνου.

Ἀνάῤῥοια, ἡ, refluxus: ut undarum. Athen.

Ἀποῤῥέω, effluo, defluo. Dem. in Timocr. φασὶ δὲ, ἀποῤῥεῖν φύλλα τῶν στεφάνων. Sic et apud Theophr. de caus. pl. l. 1. Et alia metaphora, ut effluo et defluo apud Lat. Soph. ὅτου δ' ἀποῤῥεῖ ἡ μνῆστις, cujus effluit memoria. (Eurip. Med. 1203.) Item emano, promano, profluo. Diosc. l. 2. cap. 203. φασὶ δέ τινες καὶ ὑγρασίαν ἀποῤῥεῖν τῆς βοτάνης. Et transitivè apud Alex. Aphr. ἀποῤῥέοντα λεπτομερῆ ἀποῤῥοίας, quæ emittunt.

Ἀποῤῥυῶ, unde particip. ἀποῤῥυείς, qui defluxit. (Æsch. Ag. 1303.) Diosc. l. 5. c. 89. ἐξοπτήσας ἁπαλῶς τὸ ἀποῤῥυὲν εἰς πυξίδα ἐρυθροῦ χαλκοῦ. Impropriè apud Plut. ἀποῤῥυεὶς τοῦ ἵππου, delapsus equo.

Ἀπόῤῥοος, ὁ καὶ ἡ, profluens, manans, emanans. Athen.

Ἀποῤῥοή, ἡ, defluxus, defluvium. Item affluxus, profluentia, emanatio. Aristot. probl. sect. 12. Exponitur etiam, succus vel humor effluens alicunde, aut vapor: apud Plut. in Solone.

Ἀπόῤῥοια, ἡ, idem. Xen. Hell. 5. Item effluentia. In metaph. signif. habes apud Aristot. Probl. sect. 12. et Nazianz.

[Ἀποῤῥύσεις. Polyb. Hist. lib. 4. τὰς δ' ἐγχύσεις καὶ τὰς ἀποῤῥύσεις —— γινομένας ἐκ τῶν ποταμῶν, καὶ τὸ ἀπόῤῥευμα ἀδιάπαυστον καὶ συνεχὲς γίνεσθαι διὰ τῶν στομάτων ἀναγκαῖον.]

Ἀπόῤῥυτος, ὁ καὶ ἡ, effluens, defluens: ut, ἀπόῤῥυτον σῶμα, corpus effluens, i. quod decrescit, apud Plat. in Tim.

Decomp. Εὐαπόῤῥυτος, facilè defluens. Hippocr. de fract.

Προαποῤῥέω, priùs effluo vel defluo.

Διαῤῥέω, per medium fluo. Isocr. in enc. Busir. οἷόν περ τὴν χώραν περιέχων, καὶ πᾶσαν διαῤῥέων. Item perfluo. Luc. μακρὸν μὲν ἡμῖν [illegible] ἐστι, καὶ διαῤῥεῖ τὰ πολλά. Item defluo. Philo de vita M. l. 3. τὰ σώματα διαῤῥέοντα, ἐπὶ τῆς καθ' ἑκάστην ἡμέραν ἀδιαστάτου θρύψεως, corpore diffluunt ex perpetuis et quotidianis deliciis. Et Aristoph. in Nub. †817.† φθέγγεσθαι τοῖς χείλεσι διεῤῥυηκόσι, loqui labris diffluentibus et diductis. Item diffluo, dilabor, pereo. Soph. τοῦ δ' ἀπίστου ὡς ταχεῖά τις βροτοῖς χάρις διαῤῥεῖ. Item tabesco. Diog. Laërt. διεῤῥυηκότα καὶ λεπτὸν ἐπὶ νόσου.

(Διαῤῥυδήν. Æsch. Choeph. 65.)

Διάῤῥυτος, irriguus. Strab.

Διαῤῥοή, ἡ, meatus, canalis, id per quod aliquid fluit: unde, πνεύματος διαῤῥοαί, apud Eurip. in Hec. [567.]

Διάῤῥοια, ἡ, fluxus, fluentum, meatus. Item copiosus alvi sine inflammatione exulceratioueque fluor, profluvium ventris, apud Medicos.

Διαῤῥοιάζομαι, alvi profluvio laboro. Alex. Aphr.

Λογοδιάῤῥοια, ἡ, (decomp.) q. d. verborum profluvium: profluentia loquendi. De garrulis dicitur, quòd eorum lingua fluxu verborum laboret, eo morbo qui διάῤῥοια dicitur. Athen. l. 4.

Εἰσῤῥέω, influo, illabor. ut, εἰσῤῥέοντα πόντον, apud Eurip. in Iph. Taur. et Luc. περὶ εἰσρεύσεως. Metaphoricè etiam usurpatur: ut, εἰσῤῥυέντες εἰς τὴν πόλιν, ingressi urbem, illapsi.

Εἴσῤῥυσις, et εἴσῤῥους, influxio. Aristot. de mund.

Decomp. Ἐπεισῤῥέω, q. d. superinfluo. Metaphor. apud Plut. ἐπεισῤῥεῖν εἰς Σοῦσα.

Παρεισῤῥέω, sensim vel clàm influo, et clàm ingredior. apud eundem in Lyc. παρεισρέων πρὸς τὰ συσσίτια.

Ἐκῤῥέω, effluo. Item excido. Plut. in Them. ἐξεῤῥύηκεν οἱ Θεμιστοκλέους λόγοι τῶν Ἑλλήνων, exciderunt à Græcis, Græcis periere, perdiderunt Græci. Et, τὸ ἐξεῤῥυηκὸς, abolitum et fluxum, evanidum: apud eundem. (Philostr. l. 3. c. 39.)

Ἔκῤῥυσις, effluxio. ¶ Ἐκῤῥύσεις dicuntur etiam eæ conceptus corruptiones, quæ intra septimum diem fiunt. quemadmodum ἐκτρωσμοί, quæ usque ad quadragesimum. Aristot. hist. an. l. 7.

Ἐκῤῥοή, itidem effluxio. Aristot. de mundo. Exponitur et, meatus, canalis. ut, ἐκῤῥοαὶ τῶν περιττωμάτων, Alex. Aphr.

Ἔκῤῥοος, idem quod ἐκῤῥοή, apud Herod. Pro quo contractè dicitur ἔκῤῥους, fluentum, seu alveus: apud Arrian.

Decomp. Διεκῤῥέω, perfluo, effluo per.

Διέκῤῥοος, meatus per quem aliquid effluit. [Herodot. Hist. lib. 7. τὸ δὲ παλαιὸν λέγεται, οὐκ ἐόντος κω τοῦ αὐλῶνος καὶ διεκρόου τούτου, τοὺς ποταμοὺς τούτους, —— [illegible] πέλαγός τι, &c.]

Ὑπεκῤῥέω, (q. d. subeffluo,) sensim et clàm effluo: aut evanesco. Plut. in symp.

Ἐπιῤῥέω, influo, fluo super. Iliad. δ'. Ἀλλά τί μοι καθύπερθεν ἐπιῤῥέει ἰσότ' ἔλασαν. (Æsch. Eum. 856.) Gal. ἐπιῤῥεῖν τῷ μέρει, influere in partem. Dicitur et ἐπιῤῥεῖν, quod humorem emittit, à quo humor manat. Aristot. τὸ δὲ, ἀπὸ τῆς σαρκὸς ἀεὶ ἐπιῤῥεῖ. Metaphoricè apud Xenoph. Pæd. 7. ὄχλος, dicitur ἐπιῤῥεῖν, et apud Homer. τὰ δ' ἐπιῤῥέον ἔθνεα πεζῶν. ¶ Item activè, pro, inundo: ut apud Greg. θάλασσα τοὺς μὲν παραπέμπουσα, τοὺς δὲ κατὰ φύσιν ἐπιῤῥέουσα. ¶ Exponitur et, largior copiosè, apud Areopag.

Ἐπιῤῥοή, ἡ, influxio, influxus. Theophr. Metaphoricè apud Eurip. in Androm. ἐπιῤῥοὴ κακῶν. (Pl. Æsch. Ag. 1519. Eum. 697.)

Ἐπίῤῥοια, idem. Hesych. Et pro affluentia seu abundantia, apud Areopag.

Ἐπιῤῥυῆναι, affluxi: unde particip. ἐπιῤῥυείς, apud Eurip. in Med. Ὄλβου δ' ἐπιῤῥυέντος, εὐτυχέστερος Ἄλλου γένοιτ' ἂν ἄλλος, quum affluxerunt opes.

Ἐπίῤῥυσις, ἡ, influxio. Item accessio qua aliquid sensim augetur. [Polyb. Hist. lib. 4. τὰς δ' ἐγχύσεις καὶ τὰς ἐπιῤῥύσεις ἀδιαπαύστου καὶ συνεχοῦς γινομένας ἐκ τῶν ποταμῶν, &c.]

Ἐπίῤῥυτος, qui influit, i. adventitius. ut, ἡδοναῖς ἐπιῤῥύτοις, apud Plat. de Rep. lib. 7. Item is in quem influit humor et infunditur: ut, ἐπίῤῥυτον σῶμα, apud eundem in Tim. Exponitur etiam, affluens. (Æsch. Eum. 910.)

Καταῤῥέω, defluo, affluo. unde apud Aphthon. τὸ καταῤῥυὲν τοῦ τραύματος, quod è vulnere defluxit. Et metaph. delabor: ut, καταῤῥεῖν εἰς τὴν γῆν, apud Xen. Pæd. 1. Item collabor, concido. unde, καταῤῥυηκὸς ἱερὸν, exp. fanum jam concidens, et ruinæ proximum. apud Pausan. Alia metaph. apud Aristoph. in Acharn. ἀθρόοι καταῤῥυέντες, i. confertim advenientes.

Καταῤῥέομαι, perfundor, ut apud Plut. in Galb. λόγχῃ καταῤῥεόμενον αἵματι. Sic et, ἱδρῶτι καταῤῥεόμενον, apud Luc.

Κατάῤῥυτος, qui defluente humore irrigatur: νῆσον κατάῤῥυτον, Eurip. in Electra.

Κατάῤῥοος, et contractè κατάῤῥους, defluxio: apud medicos peculiariter sic dicitur descensus humoris è capite in os. [Plat. de Rep. lib. 3. φύσας τε καὶ κατάῤῥους νοσήμασιν ὀνόματα τίθεσθαι ἀναγκάζειν τοὺς κομψοὺς Ἀσκληπιάδας, οὐκ αἰσχρὸν δοκεῖ;]

Καταῤῥοϊκὰ νοσήματα, morbi ex catarrho: apud Plat. in Tim.

Καταῤῥοΐζομαι, catarrho laboro, seu distillationibus vexor. Diosc. lib. 5. c. 43.

Καταῤῥοϊκός, qui distillationibus infestatur.

Decomp. Ἐπικαταῤῥέω, influo seu delabor ex superiore loco.

Συγκαταῤῥέω, simul defluo. Item simul decido. Pro eodem dicitur et, συγκαταῤῥύω, unde aor. 1. συγκατεῤῥύην, et particip. συγκαταῤῥυείς, apud Diosc. l. 5. c. 103.

Μεταῤῥέω, q. d. fluendi modum muto: refluo, reciprocor. unde Aristot. eth. 9. cap. 6. τῶν τοιούτων γὰρ μένει τὰ βουλήματα, καὶ οὐ μεταῤῥεῖ, ὥσπερ εὔριπος.

Μετάῤῥοια, ἡ, refluxus, reciprocatio. Aristot. meteor. l. 2. Plutarch. de def. orac.

Παραῤῥέω, præterfluo. Xenoph. Pæd. 4. πιεῖν δ' ἀπὸ τοῦ παραῤῥέοντος ποταμοῦ. Sic et apud Herodian. l. 8. Metaphoricè apud Greg. ἵνα μὴ ἐξίτηλα τῷ χρόνῳ γένηται τὰ καλὰ, καὶ μὴ παραῤῥυῇ. Item, interfluo. Theophr. de caus. pl. l. 1. ἐνίοτε γὰρ καὶ ἀνίλλουσι παραῤῥεῖν (ὕδωρ) διὰ τὴν ἀσθένειαν.

Περιῤῥέω, circumquaque fluo, undique fluo. Basil. in Hexaëm. hom. 11. [illegible] περιῤῥέων [illegible] τοῦ γεωργοῦ. Et, circumfluo, circumluo, alluo. Herodian. lib. 8. ποταμός τε περιῤῥεῖ τὸ τεῖχος. Thucyd. περιῤῥεῖν ἐπ' ἀμφότερα. Et, circumfluo, i. abundo: unde apud Soph. †Electr. 364.† περιῤῥείτω βίος, exp. affluant facultates. Apud Greg. περιῤῥεούσῃ ἐσθῆτι, exp. fluidæ vesti.

Περιῤῥεῖσθαι, dicitur urbs, aut locus aliquis, quem fluvius circumfluit. Xenoph. anab. lib. 1. περιῤῥεῖται δὲ (πόλις) ὑπὸ τοῦ Μασκᾶ κύκλῳ. Sic et apud Aristot. et Plat.

Περίῤῥυτος, circumfluus. Hesiod. in Theog. †193. et 290.† (Περιῤῥύτας πόλεις. Æsch. Eum. 77. V. Eurip. Phœniss. 201.)

[Περιῤῥοή. Plat. Phæd. ὃν δὲ καὶ ἑκάστοις τοὺς τόπους πληροῦσθαι, ὡς ἂν ἑκάστοις τύχῃ ἑκάστοτε ἡ περιῤῥοὴ γιγνομένη.]

Περίῤῥοος, idem. Herodot. l. 1.

Προῤῥέω, aut προρέω, profluo. Ut apud Hesiod. in Erg. ποταμοὶ ἅλαδε προρέουσιν. † et Th. 792.†

Ὑπεκπρορέω, (decomp.) idem. Hom. Od. ζ. [87.] Ἔνθ' ἦτοι πλυνοὶ ἦσαν ἐπηετανοί. πολὺ δ' ὕδωρ Καλὸν ὑπεκπρορέει.

Συῤῥέω, confluo. Plerumque in metaph. signif. ut et Lat. confluo. Isocr. de Pace. ἐφ' οὓς λόγους καὶ νῦν τὸ πλῆθος αὐτῶν συνεῤῥύηκεν.

Σύῤῥευσις, et συῤῥοή, item σύῤῥους, et σύῤῥοια, confluxus, confluens, colluvio: apud Plat. et Theophr.

Ὑποῤῥέω, subterfluo, subterlabor: item sensim fluo, seu influo. unde metaph. apud Plut. de def. orac. τὴν ψυχὴν ὑποῤῥέουσι ταραχαὶ καὶ κινήσεις, clàm subeunt animum molestiæ et impulsiones. †de tempore. Aristoph. Nub. 1292.† Exponitur etiam, surrepo, apud Demosth. Item sublabor, succumbo: ut, ὑποῤῥέοντα ἱμάτια, apud Plat. Item dilabor: unde apud Luc. ἤδη μοι ὑποῤῥέουσιν αἱ πολλαί. ¶ Activè etiam usurpatur apud Dem. in orat. contra Lep. τοὺς δὲ ἐν πάσῃ καθεστάναι δοκοῦντας εὐδαιμονίᾳ πάντα ταῦτα ἀφανίζοντα ὑποῤῥεῖ κατὰ μικρόν.

Composita sine præpositione: ac primùm retinentia ε verbi ῥέω, seu ῥόω.

Ἀκαλαῤῥείτης, ου, placidè vel leniter fluens, aut leni agmine: ὃ μάλα καλῶς ῥέει. Il. ή. [422. Ἐξ ἀκαλαῤῥείταο βαθυῤῥόου Ὠκεανοῖο. Schol. Ἀκαλαῤῥείταο. Ἡσύχως καὶ πρᾴως ῥέοντος. Ἀκαλὸν γὰρ, τὸ ἥσυχον λέγουσι. Consulatur Nota Cl. Clarke ad hunc locum. Ut etiam Eustath. ad Iliad. H. pag. 565. 36.

Βαθυῤῥείων, et βαθυῤῥείτης, profunda habens fluenta, profundè fluens. prius apud Apoll. posterius apud Hom. Il. φ'. † Hes. Th. 265.†

Ἐϋῤῥείτης, (q. d. pulchrifluus,) pulchrè fluens, bellè fluens. Iliad. ζ'. † Hes. Th. 343.† Pro eodem dicitur et ἐΰῤῥοος. unde, ἐϋῤῥόου ποταμοῖο, ibidem. de quo vide et in Εὔῤῥοος.

Εὐρυρέω, compositè dicitur, pro εὐρὺ ῥέω, latè fluo: unde, εὐρυρέων Φᾶσις, apud Apoll. Argon. β'.

Εὐρυρέεθρος, lata habens fluenta, latè fluens. Il. φ'. [141.]

Καλλιῤῥέεθρος, pulchra fluenta habens, pulchrifluus. Hom. hym. 1. in Apoll. Hesiod. in Theog. †339.†

Λαβρέων, (q. λαρέων, ex λα et ῥέων,) impetuosè et rapidè fluens: vel latè fluens. Etymol.

Ὁμοῤῥέεθρος, unà cum alio fluenta habens: qui ex eodem rivo ducit aquam: rivalis, corrivalis. In Pand. Græc.

Composita ex ῥοῦς, aut ῥόος, itidem sine præpositione.

Ἀγάῤῥοος, ου, ὁ, (ὁ ἄγαν ῥέων,) impetuosum fluentum vel impetuosa fluenta habens: vel, impetuosè fluens. Hom. [Iliad. B. 845. (al. 352.) Ἑλλήσποντος ἀγάῤῥοος. Schol. σφοδρῶς ῥέων. Iliad. M. 30.]

Ἀγχίῤῥοος, cujus fluenta propè sunt: vicina fluenta habens. Apoll. Rhod.

Ἀδιαῤῥοΐα, quum nihil perfluit. apud Hippocrat.

Ἀείῤῥοος, semper fluens. Suid.

Ἀητόῤῥους, ventis fluens, seu ex quo fluente venti exoriuntur. vox ficta apud Plat. in Cratylo, discrepantem de etymo nominis ἀήρ.

Αἱμοῤῥοέω, f. ήσω, sanguinem effundo, sanguinis profluvio laboro: ut, γυνὴ αἱμοῤῥοοῦσα, Matth. 9.

Αἱμόῤῥοια, sanguinis profluvium. Diosc. l. 2. et alibi.

Αἱμοῤῥοΐς, ΐδος, ἡ, idem. Aristot. de part. an. l. 3. Gal. ad Glauc. l. 1. ¶ Est et serpentis genus, inde appellatum, quòd morsu sanguinem et quasi profluvium sanguinis excitet, ac, dissolutis venarum commerciis, quicquid animæ est, evocet per cruorem. teste Solino.

Αἱμόῤῥοος, et contractè αἱμόῤῥους, dicitur mulier, quæ menstrua patitur. ¶ Est et idem serpens cum hæmorrhoide. Nic. in Ther.

Ἁλίῤῥοος, circa mare, vel ad mare, vel in mare fluens. Euripid. et Theocr.

(Ἁλίῤῥυτος. Æsch. Suppl. 874.) [ὅπου δ' ἁλιῤῥύτῳ ἄλσει, porcus in marino luco. Schol. Ἁλιῤῥύτῳ ἄλσει, τῷ πελάγει.]

Ἀῤῥοια, ἡ, retentio menstruorum: vel retardati et commorantes menses. Hippocr.

Ἀψόῤῥοος, q. d. retrograda fluenta habens seu reciproca, refluus. ut, ἀψοῤῥόου Ὠκεανοῖο, Od. ύ. Exponitur etiam, cujus cita sunt fluenta, celeriter fluens. ut dicatur quasi αἰψόῤῥοος. Eust.

Ἄψοῤῥος, retrogradus, retro vestigia referens. Hom.

Ἄψοῤῥον, retrogradè, retro vestigia referendo: aut retrorsum. Od. ί.

Βαθύῤῥοος, idem quod βαθυῤῥείτης, suprà. Il. φ'.

Γονόῤῥοος, et γονόῤῥους, ου, ὁ, qui genituræ effluentiâ seu profluvio laborat. Ezech. 7.

Γονόῤῥοια, et γονοῤῥοή, ἡ, genituræ profluvium.

Γονοῤῥοέω, genituræ profluvio laboro, seminis fluxum patior, Levit. cap. 15.

Δακρύῤῥοος, lacrymis fluens, lacrymas fundens. Eur. in Supplic. 8. [773. Ἄιδα τε μολπὰς ἐκχέω δακρυῤῥόους, &c. Herc. Fur. 98. Soph. Œd. Colon. 1786. ἀεὶ γὰρ ὄμμα σε τόδ' ὦ πάτερ ἐμὸν στένει δακρύῤῥοον.] (Œdip. Tyr. 1487.)

Δακρυῤῥοέω, lacrymis fluo, lacrymor. Euripid. in Ione. γέλωτα Λοξίου θεοῦ, Χαίρουσιν, ἐνταῦθ' ὄμμα σὸν δακρυῤῥοεῖ. Utitur et Herodian. l. 6. Item deploro. Philo de vita M. l. 3. σώματα τὸ ἴδιον αὐτὸν ὅλον μὲν δακρυῤῥοεῖν. (Eurip. Med. 1014. Phœniss. 327.)

Ἑπτάῤῥοος, septemfluus. Exponitur et, septem ostia habens.

Εὔῤῥοος, et εὔῤῥους, et dialysi ἐΰῤῥοος, bene fluens, facilem cursum habens. ut, ἐϋῤῥόου ποταμοῖο. Iliad. φ'. Apud Theophr. εὔρους φορά, exp. facilis meatus.

Εὔροια, ἡ, facilis fluxus seu cursus. Et metaph. pro rebus prosperis et ad voluntatem nostram fluentibus. Plut. in Per.

Εὐροέω, bene fluo, facilem cursum habeo. Et metaph. feliciter ago, prospera utor fortuna. Greg. et Phalar. (Æsch. Pers. 603.)

Εὖρος, ου, ὁ, Eurus: ventus orientalis, inter Meseurum et Vulturnum medius, teste Aristot. de mund. et Plin. lib. 2. c. 47. dictus quasi ὁ ἀεὶ τῷ ἐν ῥέω, inquit Etymol. Vide et in Εὖρος.

Καλλίῤῥοος, idem quod καλλιρέεθρος, Iliad. φ΄. [Hesiod. Ἔργ. 735. Μηδέ ποτ᾽ ἀενάων ποταμῶν καλλίῤῥοον ὕδωρ Ποσσὶ περᾶν, &c. Æschyl. Pers. 201. ἐπεὶ δ᾽ ἀνέστην, καὶ χεροῖν καλλιῤῥόου Ἔψαυσα πηγῆς, &c. Schol. διὰ γοῦν τὸ ἐξ αὐτῆς τὰς θυσίας γίνεσθαι, καλλιῤῥόου αὐτὴν ἐτίμησεν.] Scribitur et καλλίροος. Odyss. ἑ. [Pind. Olymp. Od. vi. 142. Ἅ μ᾽ ἐθέλοντα προσέρπει καλλιρόοισι πνοαῖς. Schol. ταῖς ἀπὸ τῶν ὀργάνων ἀποφερομέναις τῶν μετ᾽ αὐλοῦ ὕμνων. Isthm. Od. viii. 41. Ὅταν μὲν παρὰ καλλιρόῳ Δίρκᾳ, φιλαγμάτων πόλιος φανεῖσιν ἀγλαΐα. Nota Pindarum usum fuisse simplici ρ.]

Κυμάῤῥους, ab Hesychio dicitur ὁ περὶ τῶν κυμάτων ῥοῦς.

Ὁμάῤῥοος, simul juncta fluenta habens, vel simul fluens.

Ὁμαῤῥόη, ἡ, q. d. confluentia, confluxio.

Παλίῤῥοος, et παλίῤῥους, retrograda fluenta habens, refluus, reciprocus: ut, κλύδων παλίῤῥους. Eur. in Iph. Taur. [Herc. Fur. 738. Ἰὼ Δίκα, καὶ θεῶν παλίῤῥους πότμος. Contractum pro παλίῤῥοος. Cl. Barnes.] ¶ Παλίῤῥοος etiam substantivè exp. Παλίῤῥοια.

Παλίῤῥοια, ἡ, refluxus, reciprocatio aquæ, confluvium. Gaza. [Polyb. Hist. lib. 1. γίνεταί τις ἀλλοτριότης καὶ παράδοξος περὶ αὐτοὺς παλίῤῥοια τῶν πραγμάτων. Herod. lib. 2.]

Πλατύῤῥοος, idem quod εὐρυρέεθρος. Æschyl. in Prometh. [850.]

Πυόῤῥοος, et πυῤῥόος, pure fluens, ex quo pus manat.

Πυόῤῥοια, ἡ, fluxus puris, suppuratio. Diosc. l. 5. c. 131.

Πυοῤῥοέω, pure mano, pus effundo: ut, πυοῤῥοοῦντα ὦτα, aures è quibus pus fertur, apud Diosc. l. 2. c. 181. et alibi.

Τριχοῤῥοέω, pilorum seu capillorum defluvio laboro: ut, βλέφαρα τριχοῤῥοοῦντα, apud Diosc. l. 2. c. 48.

Τριχοῤῥυέω, idem. Aristoph. in Pace.

Ὑδρόῤῥοα, seu ὑδρόῤῥοια, ἡ, cloaca, emissarium, canalis per quem aqua pluvialis effluit. Aristoph. in Acharn. et apud ejus schol. Metaphoricè utitur Athen. l. 13.

Φυλλοῤῥοέω, foliis fluo vel defluo, folia vel frondes amitto. Plutarch. Symp. 8.

Χείμαῤῥος, et χειμάῤῥοος, ex quo per contractionem χειμάῤῥους, hyeme fluens: ut, χείμαῤῥος ποταμὸς, torrens, Iliad. ε΄. δ΄. et λ΄. Sic et χειμάῤῥους ποταμὸς, apud Phil. de vita M. l. 3. Utitur et Herodian. lib. 3. et Demosth.

Χείμαῤῥος, autem dicitur paxillus seu clavus ligneus sub carina, in foramine quodam fixus, quo exempto defluit aqua in sentina collecta ex pluviis. Hesiod. Erg. lib. 2.

Χρυσοῤῥόας, ου, ὁ, auro fluens, auri ramenta suis fluentis vehens. Athen. l. 5. Pro eodem dicitur et χρυσοῤῥόος, apud eundem l. 8.

Ὠκύῤῥοος, et ὠκύῤῥους, celeriter fluens. Il. ε.

Ὠκυρόος, idem. Apoll. Arg. 2.

Composita in ῥυτος, vel ῥύτος desinentia: itidem sine præpositione.

Ἀείῤῥυτος, semper fluens. Soph. [Œd. Col. 482. Πρῶτον μὲν, ἱερὰς ἐξ ἀειῤῥύτου χοὰς Κρήνης ἐνεγκοῦ δι᾽ ὁσίων χειρῶν θιγών. Schol. ἐξ ἀενάου πηγῆς ὕδωρ ἀρύσας.]

Αἱματόῤῥυτος, sanguine fluens. Eurip. [Iph. in Aul. 1514. Βωμόν γε δαίμονος θεᾶς, ῥανίσιν αἱματοῤῥύτοις θανοῦσαν, &c.]

Ἀμφίῤῥυτος, circumfluus. pro quo et ἀμφίρυτος, Odyss. ἀ. Sophocl. in Ajace. †Hes. Th. 983.† [Pind. Isthm. A. 9. Ἐν Κέῳ ἀμφιρύτα. Herodot. Hist. lib. 4.]

Ἀνθεμόῤῥυτος, à flore fluens: ut, ἀνθεμόῤῥυτον γάνος ξουθῆς μελίσσης, apud Eurip. in Iph. Taur. [634.]

Ἀργυρόῤῥυτος, ου, ὁ, q. d. argentifluus, fluenta habens argentum vehentia: ut, ἀργυρόῤῥυτος Ἕβρος, Eurip. in Herc. fur. [386.]

Αὐτόῤῥυτος, dicitur à quibusdam resina sponte profluens, quæ aliàs κατάλειμα.

Θεόῤῥυτος, à Deo profluens: vel à Jove fusus aut profluens.

Κλεψίῤῥυτον ὕδωρ, Athenis dicebatur aqua fontis cujusdam, quæ terram subeundo veluti furari se videbatur, et è conspectu hominum subripere, seu furtim et secretò fluere, utpote subterraneos habens meatus. Hesych.

Λεπτόῤῥυτος, tenuiter fluens, tenuis. ut, λεπτόῤῥυτον ὕδωρ, Hippocr. epist. ad Damag.

Μελίῤῥυτος, mellifluus. Nonn.

Νεόῤῥυτος, qui recens effluxit. Suid. †Soph. El. 900.† (Νεόῤῥυτον ξίφει. Æsch. Ag. 1360.)

Πολύῤῥυτος, multifluus. Soph. †El. 1419.† (Æsch. Suppl. 850.)

Πρωτόῤῥυτος ῥητίνη, resina quæ prima defluit seu defluxit: quæ et αὐτόῤῥυτος, à spontanea fluxione, dicitur. Gal. τῶν κατὰ γέν. l. 3.

(Φονόῤῥυτος —— ἐν δὲ γαίᾳ ζωᾷ φονοῤῥύτῳ μέμεινεν. i. e. ἐν τῇ γῇ ῥεούσῃ τῷ αἵματι. Æsch. S. c. Th. 946.)

Χρυσόῤῥυτος, idem cum χρυσοῤῥόας. Æschyl.

Derivata ex ῥέω, i. dico, loquor.

Ῥῆμα, ατος, τὸ, vocabulum, verbum. Demosth. pro cor. τὰς αὐτὰς συλλαβὰς, καὶ τὰ αὐτὰ ῥήματα. Item dictum, sententia. Plato Polit. 1. Item cantus, vel oratio, et poëma, vel canticum, vel hymnus qui recitatur. apud eundem.

Ῥηματικὸς, ad vocabulum seu vocabula pertinens. Item verbalis: apud Gramm.

Ῥημάτιον, vocabula, parvum vocabulum. Aristoph. †Nub. 940.†

Ῥηματίσκιον, idem. Plat. in Theæteto, et Themist.

Ῥῆσις, εως, ἡ, dictum, sententia, oratio. Aristoph. in Nub. †1374.† ἦσ᾽ Εὐριπίδου ῥῆσίν τινα. [R. 151.] Demosth. pro cor. παρέγνωσθ᾽ ἐξ ἡμῶν καὶ σὺ τὰς ῥήσεις ἃς ἐλυμαίνου.

Ῥησείδιον, pro quo apud Hesych. ῥησίδιον, sententiola.

[Ῥητέος. Plat. de Leg. lib. 5. ταῦτ᾽ ἔστω μετὰ ταῦτα ἡμῖν ῥητέα. Ῥητέον. Plat. de Rep. de Leg. lib. 7. τιμᾶν, ὡς ὀλίγον ἔστιν ῥητέον. Polyb. Hist. lib. 3.]

Ῥητὸς, dicendus, fandus. Demosth. ῥητὰ καὶ ἄῤῥητα κακὰ ἐξέχεον, dicenda et tacenda effutierant. Isocr. περὶ τῶν ῥητῶν ὡς ἀῤῥήτων ἀναλαλεῖν. Item, memorandus, celebris. Hesiod. in Erg. (Soph. Œdip. Tyr. 1013. 1313.) ¶ Item, de quo certis verbis convenit, præfixus, præfinitus, constitutus. Iliad. φ΄. μισθῷ ἐπὶ ῥητῷ, mercede præstituta, seu pacta, et, ἐν ῥηταῖς ἡμέραις, apud Thuc. l. 6. Sic dicitur, ἐπὶ ῥητοῖς, sine subst. certis conditionibus, certa lege, vel certis legibus, apud eundem Thuc. l. 1. Et, ῥητὴ εὐθεῖα, definita linea, ῥητὸν τετράγωνον, definitum quadratum. ¶ Τὸ ῥητὸν, dictum, sententia. Basil. et Greg. Et, τὰ ῥητὰ, oracula, apud Justinum Mart. ¶ Κατὰ τὸ ῥητὸν, et κατὰ τὴν διάνοιαν, aliquid dicitur, quod secundum literam, vel sensum dicti, explicatur.

Ῥητῶς, certis verbis, expressè. Themist. in 3. de an. Exponitur etiam, ad verbum. Item planè, certè, nominatim: apud Lucian. Item, secundum literam.

Ῥητὴρ, ῆρος, ὁ, sermocinator. Il. ι. Μύθων τε ῥητῆρ᾽ ἔμεναι, πρηκτῆρά τε ἔργων.

Ῥήτωρ, rhetor, declamator: qui artem profitetur, et fictas caussas declamare docet; ut orator facultatem oratoriam exercet, et in foro vel concione veras et necessarias caussas ac theses perorat. Demosth. Εἰ μὲν ὁ συμβουλεύων ὑμῖν, ὅ, τι ἂν συμφέρειν ἡγῆται, ῥήτωρ ἐστὶν, οὔτ᾽ ἀρνοῦμαι, οὔτε φύγοιμ᾽ ἂν τοὔνομα τοῦτο. Item generaliter, causidicus, rabula: unde, ῥήτορες φαῦλοι, et Xen. et Æschin. Item judex, qui propriam suam sententiam exponit. Suid. ex Soph.

Ῥητορικὸς, oratorius, ad rhetorem aut artem oratoriam pertinens: ut, λόγοι ῥητορικοὶ, et συλλογισμοὶ ῥητορικοὶ, et ῥητορικὴ ἐπαγωγὴ, apud Aristot. Item qui artem oratoriam tenet, eloquens. Isocr. in Nicocle.

Ῥητορικὴ, (sub.) τέχνη, ars bene dicendi. Aristot. rhet. 2. Et, ῥητορικὴ δύναμις, apud eundem. Item, ῥητορικὴ γραφὴ, caussa seu accusatio quam agebant rhetores, vel quæ contra rhetores habebatur. Suid.

Ῥητορικῶς, rhetorum more, artificio seu eloquentiâ oratoriâ. Æschin. in Tim.

Ῥητορεύω, rhetoricam artem exerceo, rhetoricor, in re seriâ declamans ludo. verbigero. Appian. ἀνὴρ ἥττων εἰπεῖν τε καὶ ῥητορεῦσαι. Laërt. (de Socr.) πρῶτος ῥητορεύειν ἐδίδαξε. Exponitur etiam, orationem habeo, i. pronuntio. apud Luc. Et, οἱ λόγοι ῥητορεύεσθαι dicuntur, qui ore pronuntiantur more rhetorico. Isocr. ad Philipp.

Ῥητορεία, oratio rhetorices artificio elaborata. rhetoricatio, in re seriâ declamatorius lusus, vel ludrica declamatio, verbigeratio. ¶ Item oratoria eloquentia. Isocr. in Panath. ἐν ταῖς ῥητορείαις διαλαμπουσῶν. Sic et apud Synes.

Ῥήτρα, ἡ, dicendi locus, id est, vices. Lucian. ¶ Item dictio, i. oraculum: et Plutarchus Lycurgum dicit leges suas ῥήτρας appellasse, tanquam χρησμούς τινας. ¶ Item pactum, pactio, conventio. Odyss. ξ΄. †Sic Xen. Pæd. 1. 6. 28.† ¶ Item decretum, ut in psephismate Byzantiorum, ἐκ τᾶς βωλᾶς λαβὼν ῥήτραν. ¶ Item general. commentarius, scriptura, σύγγραμμα. Suid.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀνεῤῥήθην ὕπατος, renuntiatus sum consul. Plutarch. et ἀναῤῥηθεὶς, renuntiatus: unde, ἀναῤῥηθεὶς στέφανος, proclamata corona, apud Demosth.

Ἀνάῤῥημα, τὸ, edictum voce præconis enuntiatum. Suid.

Ἀνάῤῥησις, renuntiatio, creatio. Item proclamatio. Aristides.

[Ἀντεῤῥῆσθαι, contradici, occurrit in Steph. Thes. t. 1154. H.]

Ἀντίῤῥησις, contradictio, responsio contradicens alicui et repugnans. Item refutatio. Philo de mundo.

Ἀντιῤῥητορεύω, contra alium rhetoricor et declamo. contrà verbigero. Joseph.

Ἀντιῤῥητικὸς λόγος, oratio qua objectionibus respondetur, oratio refutatoria. Dionys. Areop. Τὰ ἀντιῤῥητικὰ, libri Josephi contra Appionem sic dicti.

Decomp. Ἀναντίῤῥητος, qui contradici nequit, irrefutabilis, minimè controversus. Act. Apost. c. 19. ἀναντιῤῥήτων τούτων ὄντων. et apud Plut. in Themist. ἀναντιῤῥήτως, citra contradictionem, extra omnem controversiam.

Δυσαντίῤῥητος, cui ægrè contradici potest.

Δυσαντιῤῥήτως, ita ut vix contradici queat. Polyb. ἔδοξε δυσαντιῤῥήτως εἰρηκέναι.

Ἀπεῤῥήθη, vetitum est, interdictum est. unde, ἀποῤῥηθεὶς, vetitus. Aristid. ἀπειρηθὲν, μὴ καταφαίνεσθαι, quum vetitum esset. Apud Plat. de leg. 11. ἐκ γένους παντὸς ἀποῤῥηθῆναι, exp. quasi à toto genere abdicari.

Ἀπόῤῥημα, interdictum. Plato in polit.

Ἀπόῤῥησις, interdictio. [Plat. de Rep. lib. 2 καὶ δὴ καὶ τότε τῷ Θρασυμάχῳ τὴν ἀπόῤῥησιν ἀπεδέξατο.] Item renuntiatio. Synes. ad Anast. εἰ προλάβοι ἡ συμφορὰ τὴν ἀπόῤῥησιν, si antevertisset calamitas renuntiationi. Exponitur etiam, defatigatio, et defectio virium et animi.

Ἀπόῤῥητος, vetitus. Lysias contra Theomnestum. ¶ Item arcanus. Ut apud Eurip. in Iph. Taur. ἀπόῤῥητος φλὸξ, arcana flamma seu mystica. (Phœniss. 1608.) Et, ἐν ἀποῤῥήτῳ, vel ἐν ἀποῤῥήτοις, item δι᾽ ἀποῤῥήτων, secretò, vel clàm. Sic apud Plut. in Themist. πρᾶξις ἀπόῤῥητος πρὸς τοὺς πολλοὺς, res arcana et vulgo non communicanda. Item, inenarrabilis, ineffabilis. Item indignus dictu seu narratu. Isocr. contra Lochit.

Ἀποῤῥήτως, secretò, clàm. Item, ita ut dici nequeat. Hesych.

Διεῤῥήθη, discussum est, distinctè explicatum est. Plat. de leg. l. 11.

Διάῤῥησις, explicatio distincta et expressa. Idem ibidem.

Διαῤῥήδην, explicatè. Plat. ibidem. Et, clare, apertè, manifestè: Demosth. et Æschin.

Ἐπίῤῥημα, adverbium: pars orationis apud Grammat. ¶ Item certa quædam pars comœdiæ, apud Aristoph. Suid. et Hesych. ¶ Sic etiam dicebatur gestamen quoddam comicum. Pollux.

Ἐπιῤῥηματικὸς, adverbialis, adverbii formam habens.

Ἐπιῤῥηματικῶς, adverbialiter.

Ἐπίῤῥησις, vituperatio. Item accusatio. Suid.

Ἐπίῤῥητος, vituperabilis, reprehensione dignus. Suid. ἐν δὲ ἐπίῤῥητος ἐπὶ παιδεραστίᾳ. Exponitur etiam, infamis, apud Xen.

Ἐπιῤῥήδην, palàm, apertè. Apoll. Arg. 2. ‡642.‡ Eust. ex Arato expon. ῥητῶς καὶ ὀνομαστικῶς, nominatim.

Decomp. Ἀντεπίῤῥημα, in comicis fabulis dicitur ultima pars τῆς παραβάσεως, quæ respondet τῷ ἐπιῤῥήματι. Pollux l. 4. c. 16. et Etym.

Ἐπιρητορεύω, vel ἐπιῤῥητορεύω, verbigerans alloquor. Athen. et Luc. τοσαῦτα ἐπιῤῥητορεύσαντι αὐτῷ.

Κατάῤῥησις, accusatio. Item condemnatio. Suid. et Hesych.

Καταῤῥητορεύω, et καταῤῥητορεύομαι, contra alium verbigero. unde apud Lucian. σιωπᾶν ἀλλὰ καταῤῥητορευόμενος.

Παράῤῥητος, qui verbis flecti potest. Il. ι. Δώροισί τε τάλαντε, παράῤῥητοί τ᾽ ἐπέεσσι, muneribus verbisque flecti poterant. Item adhortatorius, monitorius. Iliad. ν. παραῤῥητοῖσι λόγοις πιθέσθαι, orationibus adhortatoriis obtemperare. (Παραρητὸς est in Ἀρά.)

Προεῤῥήθη, et προειρήθη, prædictum est. et προῤῥηθεὶς, prædictus. †προῤῥηθῇ. Xen. Pæd. 1. 2. 4.†

Προῤῥητέον, prædicendum est. Plat. [de Leg. lib. 9.]

Πρόῤῥησις, prædictio, vaticinium. Philo de mundo, et Epigr. l. 2.

Πρόῤῥητος, prædictus. Soph. in Trachin.

Προῤῥητικὸς, q. d. prædictorius: unde, βιβλία προῤῥητικὰ, Hippocrat. libri continentes prædictiones de morbis.

Προσεῤῥήθη, appellatus est, nuncupatus est. Item salutatus est: apud Eurip. in Med.

Πρόσρημα, appellatio. Aristid. in Panath.

Πρόσρησις, idem. Plat. in epist. Item compellatio. ut, πρόσρησις οἰκέτου, verba quibus compellatur servus. apud eundem de leg. Item salutatio. Synes. Eurip. in Iphig.

Προσρητέος, insuper dicendus. Item appellandus, compellandus, apud Plat. de leg.

Πρόσρητος, compellatus, salutatus. Apud Polluc. l. 5. c. 31. προσρήτη ἡμέρα, est in qua salutationes fiunt, in qua clientes salutant patronos.

Ἀπρόσρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, (decomp.) qui vel quæ non est affabilis ulli. Apud Polluc. l. 5. c. 31. ἀπρόσρητος ἡμέρα est, in qua salutationibus supersedetur.

Composita ex ῥῆμα, ῥῆσις, ῥητὸς, sine præpositione.

Αἰσχροῤῥήμων, turpiloquus, obscœna loquens. Pollux.

Αἰσχροῤῥημοσύνη, turpiloquentia. Idem. [lib. 2. §. 129. καὶ ὡς ἁμαρτίας, αἰσχροῤῥημοσύνη, καὶ κακοῤῥημοσύνη. Vide Demosth. Epist. 4.]

Ἀῤῥήμων, tacitus, mutus.

Ἀῤῥημοσύνη, taciturnitas, silentium.

Ἀῤῥῆσαι, nolle, vetare, interdicere. Hesych. (*Fortasse pro,* ἀποῤῥῆσαι.)

Ἀῤῥησία, silentium, apud Antiphontem.

Ἄῤῥητος, indictus, non dictus. Od. ξ. et Plato in sympos. καί μοι ἔστω ἄῤῥητα τὰ εἰρημένα. †Xen. Pæd. 1. 6. 12.† Item infandus, ineffabilis. (Soph. Œdip. Tyr. 473.) 2 Cor. 12. ἤκουσεν ἄῤῥητα ῥήματα. Herodot. ἄῤῥητα ἱρὰ ἐς ἄρσενα γένεα, sacra, quæ ad virilem sexum efferri nefas est. †ἄῤῥητα ἱερὰ, apud Aristoph. Nub. 301.† Ἄῤῥητος θεὰ, dicta ἀγαθὴ θεὸς, Bona dea, quæ olim Fauna, et Fatua, et Senta, quòd ejus nomen nemo unquam audierit, quemadmodum, dum vixit, nemo illam, præterquam vir ejus, adspexit: Plut. in Cæs. Apud medicos ἄῤῥητοι ἰδιότητες, sunt proprietates, quarum ratio reddi non potest. Alex. Aphr. in præf. probl. Doric. ἄῤῥατος. At aliud ἄῤῥατος est in Ῥαίω.

Ἀῤῥήτως, infandè, vel ineffabiliter, inenarrabiliter.

Ἀῤῥήδην, ita ut non colloceter in oratione. Hesych.

Ἀστειοῤῥημονέω, facetè loquor seu festivè, festivo sermone utor.

Ἀστειοῤῥημοσύνη, urbanitas, festivitas, festivus sermo.

Δύσρητος, qui ægrè dici seu pronuntiari potest. ut, δύσρητοι φωναὶ, apud Gal. Item non facilè dicendus, apud Demetr. Phal.

Εἰκαιοῤῥημονέω, vana loquor. Suid.

Εἰκαιοῤῥήμων, vana loquens.

Εἰκαιοῤῥημοσύνη, vaniloquentia. Idem.

Εὐθυῤῥήμων, utens recta oratione et non aberrante à vero.

Εὐθυῤῥημονέω, rectè loquor. Aristoph.

Εὐθυῤῥημοσύνη, oratio recta.

Εὐῤῥήμων, facundus.

Εὐῤῥημοσύνη, facundia.

Θεοῤῥήμων, qui divina loquitur, seu divina loquens. Damasc.

Θεοῤῥημοσύνη, institutio divina.

Θεόῤῥητος, à Deo dictus, divinus. Nonn.

Κακοῤῥήμων, maledicus. (Æsch. Ag. 1163.)

Κακοῤῥημοσύνη, maledicentia.

Καλλιῤῥήμων, pulchris et elegantibus verbis ornatus. Dionys. Halicarn.

Καλλιῤῥημοσύνη, pulchra et venusta dictio, verba elegantia.

Κομποῤῥήμων, qui grandibus se verbis jactat, qui verborum ampullas projicit.

Κομποφακελοῤῥήμων, ampullosa et gravi verborum compositione utens. percrepans grandiloquentiâ, et, seu fascibus verborum, lecythis gravis. Sic dicitur Æschyl. apud Aristoph. in. Ran.

Μεγαλοῤῥήμων, magniloquus.

Μεγαλοῤῥημονέω, grandibus verbis utor, magna loquor et jactito.

Μεγαλοῤῥημοσύνη, magniloquentia.

Ὁμόῤῥητος, uno eodemque ore dictus, concors. Nonn.

Παῤῥησία, (quasi πᾶν ῥησία,) libertas et licentia loquendi, qua omnia dicuntur : oratio libera, nihil reticens. Demosth. Phil. 4. τἀληθῆ μετὰ παῤῥησίας ἐρῶ πρὸς ὑμᾶς. Sic, παῤῥησίαν δοῦναι, apud Isocrat. et Plat. libertatem loquendi dare. Item general. fiducia, confidentia. Marci 8. Joh. 16. et alibi. (Eurip. Phœniss. 348.)

Παῤῥησίᾳ, exp. etiam, palàm, apertè.

Παῤῥησιάζομαι, liberè et ingenuè planèque dico. Isocr. in Busir. ταῦτα μέν σοι περὶ ὅλης ἐπαῤῥησιασάμην τῆς παιδεύσεως. Et cum accus. apud Luc. παῤῥησιάζομαι ταῦτα πρός σε. † πολλὰ πρὸς ἀλλήλους. Xen. Pæd. l. 5. p. 126. c.† Sic et Greg. παῤῥησιαζόμενοι τὴν ἀλήθειαν, liberè et ingenuè veritatem profitentes. Aliquando et passivè sumitur, ut apud Isocr. περὶ ἀντιδόσεως τὰ περὶ τῆς φιλοσοφίας πεπαῤῥησιασμένα, liberè dicta.

Παῤῥησιαστὴς, et παῤῥησιαστικὸς, qui liberè loquitur, aut qui libertatem in dicendo amat. Aristot.

Παῤῥησιαστικῶς, cum libertate loquendi, liberè loquendo.

Decomp. Ἀντιπαῤῥησιάζομαι, vicissim et ipse liber sum in loquendo, libertatem meam libertati alterius addo.

Ἀπαῤῥησίαστος, qui liberè loqui non audet.

Ἀπαῤῥησιάστως, sine libertate loquendi, sine libera oratione.

Πολύῤῥημος, multiloquus. Job. 8.

Πολυῤῥήμων, multiloquus.

Πολύῤῥητος, multùm dictus. Hesych.

Ταπεινοῤῥημοσύνη, humilitas verborum. Chrysost. in comm. in ep. ad Timoth.

Τραπεζοῤῥήτωρ, qui in mensa disserit, mensarius disputator. Athen. l. 1.

Φιλοῤῥήτωρ, rhetorices amans, rhetoricæ studiosus.

Χρυσοῤῥήμων, aurea fundens verba, cujus verba aurea sunt. Dam.

ῬΗΓΑΙ', tigella substructionibus fulturisque accommodata : ut sublicæ Cæsari dictæ, vel sublicia Livio, tibicines Virgilio et Juvenali. Diodor. Siculus, διὰ τῶν μεταλλευσάντων ὑπορύξας τὰ τείχη, καὶ τάς τε ῥηγὰς ἐμπρήσας, κατέβαλε τρεῖς πύργους.

ῬΗ'ΣΣΩ, F. ξω, frango, rumpo. In qua signif. usurpatur potiùs ῥήγνυμι, vel ῥηγνύω, ex eo factum. ¶ Item vehementer ferio. Il. σ'. τοὶ δὲ ῥήσσοντες ἁμαρτῇ, Μολπῇ τ' ἰυγμῷ τε, ποσὶ σκαίροντες, ἕποντο. ¶ Item pro βάπτω, tingo, apud antiquos, inquit Eustath. unde ῥῆγος, εος, τὸ, stragula tincta, Od. γ'. et ῥηγεὺς, ὁ, tinctor, Hesych.

Ῥηγνύω, vel ῥήγνυμι, f. ξω, idem quod ῥήσσω, frango, rumpo. Iliad. μ'. Τεῖχός τε ῥῆξαι. Hesiod. in Asp. Οὔτ' ἔῤῥηξε θάλος, οὔτ' ἔθλασε. Eurip. in Hec. Λαβοῦσα πέπλους ἐξ ἄκρας ἐπωμίδος, Ἔῤῥηξε λαγόνας εἰς μέσον παρ' ὀμφαλὸν, Aristoph. † Nub. 356. ῥήξατε φωνήν. et v. 957.† (πέπλους ῥήγνυσιν ἀμφὶ σώματι. Æschyl. Pers. 199. 468. Soph. Tr. 936. Œdip. Tyr. 1096. 1304.) ☞ Dem. ῥῆξαι φωνὴν, rumpere vocem. In Epigr. ῥῆξαι δάκρυα, in lachrymas erumpere. ¶ Item, protrudo, erumpere facio. ut Plut. ῥήγνυσι πηγὰς ποταμῶν δαψιλῶν ὁ χῶρος, emittit fontes.

Ῥήγνυμαι, frangor, rumpor. Xenoph. Hell. 5. ῥήγνυται αὐτῷ φλέψ. Item rumpor, divider, divellor, abstrahor : Plat. pol. 2. Item cum vehementia et fragore elidor et supernè decido, ut procellosa pluvia et grando solet. Aristot. ῥήγνυσθαι δὲ χειμῶνας ἐξαισίους. † Aristoph. Nub. 583. βροντὴ ἐῤῥάγη.† (κακῶν πέλαγος ἔῤῥωγε μέγα Πέρσαις. Æschyl. Pers. 433. Ag. 514. Soph. Tr. 805.) Item in media voce, erumpo. ut Aristot. τοῖς δὲ θήλεσι ῥήγνυται τὰ καταμήνια. Nonn. ῥήξατο φωνὴν, erupit in vocem. Il. ύ. ἔριδα ῥήγνυντο, excitaverunt, eliderunt. Præt. Med. ἔῤῥωγα.

Ῥῆγμα, τὸ, quod ruptum est. Item ruptio, eruptio, ruptura, fractura, rima. Aristot. Dem. Gal.

Ῥηγματίας, qui rupturis laborat, i. τοῖς ῥήγμασι. Gal. Diosc. Pro eodem dicitur et ῥωγματίας, apud Hippocr. teste Gal.

Ῥηγμὶν, ῖνος, ὁ, propriè dicitur aqua τῇ γῇ προσρηγνυμένη, inquit Etymol. ut est apud Aristot. meteor. l. 2. Καταχρηστικῶς autem littus significat, παρὰ τὸ ἐπ' αὐτὴν ῥήσσεσθαι τὰ κύματα. Iliad. ά. Interdum sic dicitur superficies seu planities maris, παρὰ τὸ ῥήγνυσθαι αὐτοῖς, et dicitur Od. μ'. teste Eust.

Ῥῆξις, εως, ἡ, ruptura, fractura. Aristot. de mundo idem est quod ῥῆγμα. (Eurip. Phœniss. 1215.)

Ῥηκτικὸς, ω, ὁ, ruptorius, rumpendi vi præditus.

Ῥήκτης, ου, ὁ, ruptor, effractor. Aristot. de mundo.

Ῥηκτὸς, qui frangi potest, cujus contrarium, ἄῤῥηκτος. Apoll. 3. Argon.

Ῥηχὸς, sepes, septum, maceria. apud Hesych. et Suid.

Ῥηχώδης, asper, salebrosus. Nonn.

Ῥωγὴ, ἡ, ruptio : apud Hippocr.

Ῥῆγος, τὸ, culcitra, lodix. Hom. stragula vel stragulum tinctum.

Ῥαγὰς, άδος, ἡ, ruptura, fissura, rima. Diosc. l. 1. c. 98. Peculiariter autem ῥαγάδας medici vocant ani fissuras. Scribon. Larg. c. 223.

Ῥαγόεις, εντος, ὁ, rimosus, lacer. Nicand.

Ῥάγδην, (adverb.) abruptè : Plut. de def. orac.

Ῥαγδαῖος, ὁ, impetuosus, vi perrumpens. Theophyl. ep. 24.

Ῥαγδαίως, validè, validiusculè. Diosc. l. 2. c. 84.

Ῥαγδαιότης, ητος, impetuositas.

Ῥαγὴ, ἡ, fissura, Hesych.

Ῥωγαλέος, rimosus, fractus. Od. ί.

Ῥωγὰς, άδος, ἡ, (adject.) lacera, fracta, rimosa : apud Suid. ¶ Item. (subst.) saxum hians, rupes. Nic. in Ther. ¶ In plurali significat etiam rimas terræ. Hesych. (Theoc. κδ'. 93.)

Ῥωγμὴ, ἡ, rima. Aristot. Apud medicos est divisio calvariæ superficiaria, vel profunda quidem, sed eatenus ut fractum os loco non moveatur. Vide Paul. l. 6. c. 9. Dicitur et ῥωχμή.

Ῥωγμὸς, ὁ, rima. Hesych. et Suid.

Ῥωγματίας, idem quod ῥηγματίας.

Ῥωχμὸς, οῦ, ὁ, scissura, rima. Il. ψ'.

Ῥὼξ, ωγὸς, ἡ, fissura : Odyss. χ'. ¶ Idem quoque significat quod ῥὰξ, et κόκκος, acinus. Esaiæ. 65. Eustathius tamen ῥὼξ pro acino barbarum esse scribit. ¶ Sic quoque dicta est tunica uvea, quæ tamen habet cum uva similitudinem, et uvæ etiam nomine donata sit. ¶ Item phalangium quoddam ab acini similitudine, quod et ῥάγιον appellatur ab Aët. et Nic. in Ther.

Ῥάκος, εος, τὸ, lacera vestis. Aristoph. (R. 408. Æsch. Pers. 1022.) Apud medicos interdum panniculum, interdum linteolum significat. Apud Aristoph. in Pluto, exp. cicatrix, seu ruga et lacinia faciei. Dicitur etiam de homine nihili, apud Luc. in Tim. à veste detrita rejiculaque sumpto convicio.

Ῥακόεις, εντος, ὁ, pannis laceris plenus, pannosus : Epigr.

Ῥακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lacer, ut, ῥακῶδες σῶμα, in Epigr.

Ῥακόομαι, οῦμαι, laceror et in modum detriti panniculi rumpor. Plut. in Symp. Apud Diosc. l. 3. c. 102. ἐῤῥακωμένα πρόσωπα, exp. rugosos vultus.

Ῥάκωμα, τὸ, ex attritis panniculis consuta vestis. idem quod ῥάκιον. Aristoph. in Acharn.

Ῥάκωσις ὄρχεως, laxata scroti cutis : apud Ægin. l. 6. c. 77.

Ῥάκιον, ου, τὸ, vestis vilis, detrita et pertusa. Aristoph. Sumitur etiam pro vili et detrito panniculo. Luc. in dial. Diog. Aristoph. in Vesp. (R. 1095.)

Ῥακίδες, surculi, rami. Hesych.

Ῥάχις, εως, ἡ, spina dorsi ; quæ et absolutè, spina, (Æsch. Eum. 190.) ☞ Sic dicta à ῥήσσω, ἀπὸ τοῦ ῥῆξιν εἶναι, καὶ διαιρεῖν τὰ δεξιὰ μέρη ἀπὸ τῶν εὐωνύμων, inquit Apollodorus apud Etym. quòd quasi ruptura sit discernens dextras partes à sinistris, aut quòd propter spondylorum distinctionem ac flexionem rupta esse videantur. Alii tamen à τραχὺς derivant, quòd spondyli parte posteriore sint τετραχυμμένοι, i. spinosi et asperi. Habet et nasus suam ῥάχιν, in qua sic dicitur osseum id, quod utrinque quasi recedit ad genas, teste Poll. lib. 2. Sic etiam appellatur dorsum terræ, in Epigr. Et dorsum montis, in iisdem, et apud Herodot. in Melpom. Item pars lævis à qua in polypodo ordo acetabulorum inchoatur. Aristot. hist. anim. lib. 4.

Ῥαχίτης, ου, ὁ, dorsualis : ut, ῥαχίτης μυελὸς, medulla dorsi seu spinæ dorsi. Gal. ¶ Et, οἱ ῥαχῖται, musculi toti spinæ superjecti ; qui et ῥαχιαῖοι μύες, apud eundem.

Ῥαχίζω, per spinam disseco ; disseco incipiens à dorsi spina. ¶ Et generaliter, disseco. Soph. in Ajace, ἔκειρε πολύκερων φόνον, Κύκλῳ ῥαχίζων. ¶ Hesychio est etiam, victimam ferio. ¶ Item, leviter et temerariè mentior. (Æsch. Pers. 426.)

Ῥαχιστὴς, et ῥαχεστὴς, dissector. Item qui ingentia maleficia perpetrat, apud schol. Soph. ¶ Exponitur etiam, mendax, ostentator. Hesych. et Suid. ex Theopompo comico.

Ῥαχάδην, exp. ἐπὶ τῆς ῥάχεως. apud eundem.

Ῥάχετρον, τὸ, media spina, meditullium spinæ. Pollux l. 2.

Ῥαχετρίζω, disseco, διακόπτω. Idem ibid.

Ὑπόῤῥαχις, (comp.) cavitas sub spina ad lumbos usque. Pollux l. 2.

Ῥάχος, εος, τὸ, avulsa quædam pars ex dorso. Hesych.

Ῥάχος, ου, ὁ, exp. spinosus palus, apud Etymol. Et in Plur. ῥάχοι dicuntur esse stipites, apud Xen. ¶ Idem Etym. hinc dicit esse verbum ῥαχίω, significans τέμνω, scindo.

Ῥάχοι, et ῥαχοὶ, οἱ, apud Theophrastum poni traduntur pro cauliculis, i. ramulis, vel vitium, vel hederæ : aut etiam pro radicum fibris. ¶ Quidam autem annotant, apud eundem de caus. plant. l. 3. c. 9. ῥαχὰς vocari in vite flagella vel potiùs brachia quæ duramenta et duramina vocant Plin. et Colum.

Ῥαχία, ἡ, propriè dicitur crepido litoris petrosa, seu omne litus petrosum, teste Hesych. et Etymol. aut locus cui allidantur fluctus. (☞ Παρὰ τὸ ῥάχει ἐοικέναι, ut inquit Etym. aut παρὰ τὸ προσαράττειν ἐπ' αὐτὸ τὸ κῦμα, ut Eust. ex Rhetorum lexico tradit.) apud Thucyd. lib. 4. Hinc ῥαχιώδης αἰγιαλὸς, litus petrosam habens crepidinem, quæ ab undis verberatur, apud Thucyd. ¶ Exponitur etiam strepitus, apud Plut. in lib. an seni capessenda respub. ¶ Item restagnatio maris in Oceani litore, apud Pausan. ¶ Etymologo et terra quædam in metallis ῥαχία appellatur. ¶ Eodem teste, de monte etiam dicitur apud Soph. ¶ Quin et locum arboribus consitum à quibusdam sic dictum fuisse, idem docet. (Æsch. Pr. 712.) ¶ Pro ῥαχία Ionicè dicitur ῥηχίη, quod apud Herodot. in Eut. exp. vadosum æstuarium.

Ῥὰξ, αγὸς, ἡ, acinus. Plat. de leg. 8. μετὰ ῥάγα βοτρύων. Diosc. l. 3. c. 94. ἐν ῥαγὶ σταφυλῆς, in acino uvæ passæ. ¶ Dicitur etiam de aliarum plantarum acinis. Plinius nucleos interpr. l. 19. c. 6. ¶ Vocantur ῥᾶγες etiam extremitates digitorum intrò vergentes, quæ rotundiores sunt, ubi pulpulæ teretes digitos terminant. Poll. l. 2. Ruff. Eph.

Ῥαγικὸς, ῦ, ὁ, q. d. acinalis, ῥαγικοὶ μίσχοι, apud Theophr. hist. pl. l. 3. c. ult. acinorum pediculi.

Ῥαγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, acinosus.

Ῥάγιον, ου, τὸ, acinus parvus. Est etiam phalangii species, acini uvæ nigræ similitudine.

Ῥαγίζω, acinos carpo. Theocr. idyll. 5. Μισέω τὰς δασυκέρκως ἀλώπεκας, αἳ τὰ Μίκωνος Αἰεὶ φοιτῶσαι τὰ ποθέσπερα ῥαγίζοντι. (Ποθέσπερα Lexicographus, in loco, ubi Ἕσπερος, prætermisit.)

Composita primùm ex ῥήσσω seu ῥήγνυμι, cum præpositione.

Ἀμφιῤῥὼξ, ῶγος, ὁ καὶ ἡ, undiquaque ruptus. Apoll. et in Epigr.

Ἀναῤῥήσσω, seu ἀναῤῥήγνυμι, et ἀναῤῥηγνύω, diffringo, dirumpo. Euripid. in Hec. Βάλλων γὰρ, οἶκον τόνδ' ἀναῤῥήξω μυχοῦ. (Soph. Aj. 236. Œdip. Tyr. 1095. Theoc. κε'. 172.) ¶ Item disseco, diffindo. Aristot. de mundo, σεισμοὶ ἤδη πολλὰ μέρη τῆς γῆς ἀνέῤῥηξαν. ¶ Item erumpere facio, emitto cum eruptione. Greg. in Athan. (de Julian.) ὃν ἔθρεψεν ἐν ἑαυτῷ βασιλεύοντα τῆς ἀσεβείας, ἀναῤῥήξας ἀθρόως.

Ἀναῤῥήγνυμαι, diffringor, dirumpor. Paul. Ægin. ¶ Item dissecor. ¶ Item erumpo. ut, ἀναῤῥήγνυνται πηγαὶ, Greg. et Plutarch. in Cic. εἰς ἅπαν ἀναῤῥαγήσεσθαι, in omnem erupturos audaciam. ¶ Præt. med. ἀνέῤῥωγα, diruptus seu discussus sum : hic. ut, ἀνεῤῥωγὸς στόμα. Aristot. de an. l. 2.

Ἀνάῤῥηξις, εως, ἡ, diruptio, discissio. Plut.

Ἀποῤῥήσσω, et ἀποῤῥήγνυμι, seu ἀποῤῥηγνύω, abrumpo, dirumpo, frango. Iliad. ζ'. ὥς τις ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ, Δεσμὸν ἀποῤῥήξας, θείει. ¶ Metaphoricè apud Eurip. in Iph. Taur. ἀποῤῥῆξαι βίον, vitam abrumpere. (ὠκεῖαν ἀπέῤῥηξε βίον. Æschyl. Pers. 507.) Et in Epigr. Ἐνθάδ' ἀποῤῥήξας ψυχὴν βαρυδάκρυον κεῖμαι. Exponitur etiam, abrumpendo divello. ut apud Æschin. ἀποῤῥῆξαι τῆς εἰρήνης τὴν συμμαχίαν. ¶ Neutraliter etiam usurpatur, pro erumpo. ut in Anth. Epigr. ἀποῤῥήξας ἀπὸ λιμνῶν. Sic et apud Luc.

Ἀποῤῥήγνυμαι, abrumpor, dirumpor, avellor. Xen. φοβοῦμαι μὴ ἀποῤῥηγνύωνται τοὺς ὤμους. ¶ Præt. med. ἀπέῤῥωγα, sum avulsus vel abruptus. Paus. in Att. ἀπέῤῥωγεν δὲ ἀπ' αὐτῆς ποταμός.

Ἀποῤῥὼξ, abruptus, præruptus. ut, πέτραι ἀποῤῥῶγες. Plut. in Alex. Et, ἀκταὶ ἀποῤῥῶγες. Od. ν'. ¶ brachium interpretes habent ad Apoll. Arg. iv. 657.‡ ¶ Et substant. fragmentum avulsum, seu pars avulsa. Hesych. ¶ Et simpliciter, pars, portio. Nic. in Ther. Expon. et, emanatio, stillamentum, distillamentum. Od. ι'. et κ'. (Il. Β'. Cat. N. 262.)

Ἀποῤῥωγὰς, άδος, ἡ, abrupta seu divulsa. ut, πέτρας ἀποῤῥωγάδας. Macc. l. 3. c. 14.

Διαῤῥήσσω, et διαῤῥήγνυμι, et διαῤῥηγνύω, diffringo, dirumpo, perrumpo. ut, διαῤῥήσσειν τὰ δεσμὰ, Luc. c. 8. Et apud Theogn. Πολλάκι δὴ μέλλοντα διαῤῥήξασθαι χαλινὸν θεύγας.

Διαῤῥήγνυμαι, diffringor. † Xen. Pæd. 211. d.† ¶ Item dehisco. Aristot. ¶ Item rumpor, Luc. de hist. scrib. ἐκπεφυσημώλαται ἔπειτα τινὲς, ἃ ταρίχου, ἐς τ' ἂν διαῤῥαγῇ ἐνδεῖεν. Idem in Tim. ὅπως οἱ κόλακες ἐκεῖνοι διαῤῥαγῶσιν ὑπὸ τοῦ φθόνου, ut rumpantur invidia. ¶ Præt. διέῤῥωγα, diruptus sum. Unde, διεῤῥωγότα ἱμάτια, vestes scissæ, Reg. l. 1. c. 4. Et, διεῤῥωγότα χείλη, fissa labia: apud Diosc. l. 1.

Διαῤῥὼξ, diruptus, fissus: ut, διαῤῥὼξ ἀγμὸς κυμάτων σάλῳ, locus montosus fissus fluctuum jactatione: Eurip. in Iph. Taurica. [262.]

Ἐκῤῥήγνυμι, vel ἐκῤῥηγνύω, effringo, scindo. Et neutr. erumpo: ut apud Soph. in Ajace, ἐκῤῥήξει μάχη.

Ἐκῤῥήγνυμαι, itidem, erumpo. Aristot. ἐκῤῥήγνυνται γὰρ αἱ φλύκταιναι. ¶ Apud Themist. in exploratore, ἐξεῤῥάγη ὁ πόλεμος, exp. bellum exarsit, vel excitatum fuit. (Æsch. Pr. 367.)

Ἔκῤῥηγμα, τὸ, quod ex alio abruptum est aut abscissum. Gal. apud Hippocr. ¶ Item abruptus locus, salebra. ¶ Item eruptio aquarum in magnis imbribus. Theophr. ¶ Ἐκῤῥήγματα, dicuntur etiam concavitates in campis, factæ ex torrentibus. Suid.

Ἐκῤῥῆξις, ἡ, diruptio. ¶ Exponitur et, vociferatio.

Ἐκῤῥαγὴ, idem. Suid.

Ἐπιῤῥήσσω, cum impetu et fragore claudo fores, ostium, &c. Hom. (Æsch. Pers. 1033. Soph. Œdip. Tyr. 1244.)

Καταῤῥήγνυμι, seu καταῤῥηγνύω, confringo, diffringo, dirumpo. Item, cum impetu decidere facio, dejicio. Plut. in Fab. κατέῤῥηξε εἰς χάρακα τοὺς πολεμίους.

Καταῤῥήγνυμαι, confringor, dirumpor, Luc. ἐσθῆς καταῤῥήγνυται. Et act. dirumpo. Xenoph. Pæd. 4. καταῤῥηγνύμενοι τὰς πύλας. Præt. med. κατέῤῥωγα, exp. erumpo. Euripid. in Alcest. ἐκ δ' ὀμμάτων πηγαὶ κατεῤῥώγασιν, ex oculis fontes lachrymarum eruperunt.

Καταῤῥήσσω, et καταῤῥάττω, idem quod καταῤῥήγνυμι. ¶ Apud Diosc. καταῤῥάττει τὴν κοιλίαν, exp. turbat ventrem. ¶ Exponitur etiam, constrepo, insono. Hesych.

Καταῤῥῶγες, s. πέτραι, dicuntur petræ divulsæ et scissæ, ex eo, quod fluctibus resisti non potuerunt. Eust. ex Soph. [Philoct. 950. ὦ λιμένες, ὦ προβλῆτες, ὦ ξυνουσίαι θηρῶν ὀρείων, ὦ καταῤῥῶγες πέτραι, Ὑμῖν τάδ', &c.]

Decomp. Ἐπικαταῤῥήγνυμαι, super aliqua re frangor.

Περικαταῤῥήγνυμαι, diffringor, dirumpor. Xen. † Pæd. l. 5. p. 115 c. Cum acc. rei.†

Παῤῥήγνυμι, et παῤῥηγνύω, dirumpo, diffringo.

(Παραῤῥήγνυμαι. Aristoph. R. 415.)

Περιῤῥήσσω, et περιῤῥήγνυμι, seu περιῤῥηγνύω, circumfringo, circumrumpo. Diosc. l. 1. c. 185. ἄνθρακας περιῤῥήττει [illegible]. Apud Isocr. in Busir. enc. τόν τε Νεῖλον περὶ τὴν χώραν περιέῤῥηξε, exp. circumfudit et circumdedit.

Περιῤῥήγνυμαι, circumfringor, circumrumpor: unde præt. med. περιεῤῥωγέναι, circumruptum esse. Aristot. hist. an. l. 8.

Περιῤῥὼξ, præruptus, circumcirca abruptus.

Περιῤῥακίδες, propriè dicuntur palmarum termites. ¶ Nicander et aliis plantis tribuit: in Ther.

Προσῤῥήγνυμι, et προσῤῥηγνύω, allido.

Προσῤῥήγνυμαι, allidor, illidor, offenso, Basil. Athanas. ἀλλήλοις προσῤῥήγνυνται.

Συῤῥήγνυμι, vel Συῤῥηγνύω, confringo. ¶ Item committo, irrito. Plut. τὸν μὲν (πόλεμον) φιλονεικία, τὸν δὲ φιλοδοξία τις ἢ φιλαρχία συῤῥήγνυσι.

Συῤῥήγνυσθαι πόλεμος dicitur, quum committitur. Thucyd. ¶ Dicuntur et ii συῤῥήγνυσθαι, qui confligunt et pugnant. Chrysost. ἐν τοῖς ἄλλοις ἀλλήλοις συῤῥηγνύμενοι.

Σύῤῥηξις νεφῶν, conflictus nubium. ¶ Exponitur et nubium fragor. Gregor. Naz.

Ὑποῤῥήγνυμι, q. d. subtus rumpo.

Ὑποῤῥήγνυμαι, q. d. subtus rumpor. unde Il. π'. οὐρανόθεν δ' ἄρ' ὑπεῤῥάγη ἄσπετος αἰθὴρ, exp. sub æthere facta est nubium ruptio, seu nubibus sub æthere ruptis et dissipatis serenitas in tota terra illuxit: Eustath.

Composita sine præpositione.

Αἱμοῤῥαγέω, sanguinem effundo, vel emitto: propriè cum eruptione et impetu. Diosc. l. 5. στέλλει δὲ οὖλα καὶ αἱμοῤῥαγοῦντα.

[Αἱμοῤῥαγὴς. Soph. Philoct. 838. μέλαινά τ' ἄκρου τις παρέῤῥωγεν ποδὸς Αἱμοῤῥαγὴς φλέψ. Schol. νῦν ῥαγὲν ἀπὸ τοῦ ἄκρου ποδὸς, αἷμα ἀφίησι.]

Αἱμοῤῥαγία, ἡ, sanguinis eruptio. sæpe apud Gal. Diosc. et Hippoc.

Αἱμοῤῥαγικὸς, sanguinis eruptionem patiens. Hippocr. in aphor.

Ἄῤῥηκτος, ὁ καὶ ἡ, infractus, infragilis. Il. ψ'. Phil. de mundo. (Æsch. Pr. 6. Theoc. κβ'. 16.)

[Ἄῤῥηκτος. Aristoph. Lysistr. 181. Τί δῆτα ταῦτ' οὐχ ὡς τάχιστα Λάμπιτοι Ξυνωμόσαμεν, ὅπως ἂν ἀῤῥήκτως ἔχῃ; Schol. ὥστε μένειν ἄῤῥηκτα.]

Ἀῤῥαγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem. Theophr. hist. pl. l. 5. c. 5.

Ἄῤῥωξ. idem. [Soph. Antig. 256. στυφλὸς δὲ γῆ καὶ χέρσος, ἀῤῥὼξ, οὐδ' ἐπημαξευμένη Τροχοῖσιν, &c. Schol. Ἀῤῥὼξ. μὴ ἐσχισμένη.]

Ἄῤῥηχος, sepibus idoneus. (quòd difficulter frangatur.) Nic. in Ther.

Διχοῤῥαγὴς, dupliciter ruptus, seu fissus. Eur. in Herc. fur. [1007.]

Δυσραγὴς, difficilis ruptu. Leo.

Ἡμιῤῥαγὴς, semifractus, semilacerus.

Πυρῤῥαγὴς, igne fractus: ut, πυρῤῥαγῆ κεράμια, apud Suid. Et metaph. putridus, inutilis, Aristoph. in Acharn.

(Στημοῤῥαγέω. μετὰ τῶν στημόνων διαῤῥήσσω. Æsch. Pers. 838.)

Φλεβοῤῥαγία, ἡ, ruptio venarum. pro quo Ionicè φλεβοῤῥαγίη, apud Hippocr. de victus ratione in morb. acut. sect. 4.

Φλοιοῤῥαγὴς, corticem habens diruptum, seu rimosum. Theophr. de caus. plant. l. 3.

Φλοιοῤῥαγέω, sum cortice dirupto, seu rimoso. Diosc. l. 5. cap. 183. Scribuntur hæc duo et unico ρ.

Ψυχοῤῥαγὴς, cui anima abrumpitur, animam agens, singultans: ut, γυναῖκας ἐν τόκοις ψυχοῤῥαγεῖς, apud Eurip. in Iph. Taur. [1466.]

Ψυχοῤῥαγέω, ῶ, abrumpitur mihi anima, animam ago: singultio. Apoll. Arg. l. 2. Τὸν δ' ἔτ' ἄρ' ἐπὶ νῆα φέρον ψυχοῤῥαγέοντα. Utitur et Plut. in Crasso.

Ψυχοῤῥαγία, ejusmodi singultatio animæ. Basil.

Composita partim ex ῥὰξ, partim ex ῥὼξ, i. acinus.

Εὐῤῥώξ, ωγος, ὁ καὶ ἡ, q. d. bene acinatus, acinosus.

Μικροῤῥὰξ, ᾶγος, ὁ καὶ ἡ, parvos acinos habens. Plat. l. 8. de leg.

Ὀμφακοῤῥὰξ, ᾶγος, acerbos et immaturos acinos habens. Epigram. lib. 1.

Πυκνοῤῥὼξ, ῶγος, densus acinis. vitis epith.

Φιλόῤῥωξ, amans acinorum. Itidem vitis epith. in Epigr. de Soph.

ῬΙ͂ΓΟΣ, εος, τὸ, rigor, frigus vehemens. Xenoph. in Pæd. λιμῷ καὶ ῥίγει μαχόμενος. Ab eodem ῥῖγος et θάλπος inter se opponuntur. Apud medicos, ἐπιβολὴ ῥίγους, rigoris accessio et aggressio.

Ῥιγεδανὸς, ῆ, ὸν, horribilis, horrorem incutiens. Epigr. Στέμματι ῥιγεδανὸν πυγολὶς ἀντιάσαι. Apud Hom. ῥιγεδανὴ Ἑλένη, quam omnes exhorrent.

Ῥιγέω, ῶ, horreo, exhorreo. Iliad. γ'. ῥίγησεν δ' ὁ γέρων. Exponitur etiam, obstupesco.

Ῥιγηλὸς, ῆ, ὸν, horrendus, horrificus. Hesiodus in Asp. † 131.†——ἐπὶ δὲ Ῥιγηλοὶ, θανάτοιο λαθιφθόγγοιο δοτῆρες. ¶ Item, qui statim rigore seu frigore corripitur, alsiosus.

Ῥίγιον, (comparativè significatione à ῥῖγος,) magis horrendum. interdum verò, magis formidandum. item acerbius, tristius. Il. ά. τὸ δέ τοι καὶ ῥίγιον ἔσται. Apud Hesiod. significat deterius: nam ei opponitur ἄμεινον. Superl. ῥίγιστος, maximè horrendus, &c.

Ῥίγος, ου, ὁ καὶ ἡ, (adject.) unde, ῥίγεα πάθη, rigores febrium, horrores, apud Diosc.

Ῥιγόω, ῶ, rigeo, frigeo, algeo. Odyss. ξ'. οὐκ ἐθέλων ῥιγώσεμεν ἔμπης. Xenoph. † Pæd. l. 5. p. 116. a.† ῥιγοῦν χειμῶνος. Lucian. de luctu, τὸ μὴ ῥιγοῦν, πολὺ κάλλιον τοῦ ἀμπεχόνης ποιήσει.

Ἐῤῥίγω, (factum ex præt. med. ἔῤῥιγα verbi ῥιγέω,) horreo, cum rigore trepido. Iliad. γ'. ἵνα τις ἐῤῥίγῃσι καὶ ὀψιγόνων ἀνθρώπων Ξεινοδόκον κακὰ ῥέξαι. Hesiod. in Asp. † 228.† Αὐτὸς δὲ σπεύδοντι καὶ ἐῤῥίγοντι ἐοικώς.

Composita.

Ἀποῤῥιγέω, exhorreo, extimesco, metuo: unde præt. med. ἀπέῤῥιγα, pro præsenti usurpatum. Od. β'. Οἱ πρὸς μὲν ἐς οἶκον ἀπεῤῥίγασι νέεσθαι.

Ἄῤῥιγος, ὁ καὶ ἡ, non frigens, frigori non obnoxius. Aristot. de sensu.

Ἀῤῥίγητος, exhorrescere nescius, non exhorrescens, impavidus. in Epigram.

Δύσριγος, qui frigus ægrè tolerat, qui frigus statim et vehementiùs sentit, ac ferè semper, alsiosus. Aristot. hist. an. l. 8. c. 25. Theophrast. hist. pl. l. 6. c. 5.

Δυσριγὲς, alsiosum: i. à gravi frigore illatum. schol. Aristoph.

Ἐῤῥιγέω, pro ἐνριγέω, inalgeo: unde, ἐνεῤῥίγουν, apud Aristophanem in Pluto.

[Καταῤῥιγέω. Apoll. Rhod. Arg. iii. 1131. Ἔμπης δ' ἄγ' ἀδῆλα κατεῤῥίγησεν ἰδέσθαι Σχέτλια.]

Καταριγηλὸς, horrendus, horribilis. Od. ξ'.

Παραριγέω, rigeo, seu aliquantum rigeo. in Epigr.

ῬΙ΄ΖΑ, ας, ἡ, radix. Odyss. κ'. Ῥίζῃ μὲν μέλαν ἔσκε. Iliad. λ'. ἐπὶ δὲ ῥίζαν βάλε πικρήν. (Æsch. Ag. 975.) ¶ Κατ' ἐξοχὴν apud medicos sic dicitur γλυκεῖα, ἰδαία, ῥῆα, et λευκὴ, ut apud Hippoc. ¶ Apud eundem et pro genere quodam salis ponitur. ¶ Metaphoricè quoque usurpatur, sicut et radix apud Lat. ut, βασιλικοῦ γένους ῥίζα πονηρὰ καὶ τραχεῖα, apud Plutarch. de sera num. vind. Athen. ἀρχὴ καὶ ῥίζα παντὸς ἀγαθοῦ. ☞ Quidam à ῥέω deduxerunt, ut dicatur quasi ῥεῖζα. Etym. inter alia sic dictam scribit παρὰ τὸ ῥέειν δι' αὐτῆς τὸ ζῆν.

Ῥιζώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, radicis speciem præ se ferens, radici similis.

Ῥιζίας, ου, ὁ, (adject.) radicarius: qui ex radice exprimitur: ut, ῥιζίας ὀπὸς, apud Theophr.

Ῥιζόθεν, radicitus, stirpitus. Herodian. l. 8.

[Ῥίζαθεν. Apoll. Rhod. Arg. iii. 1400.]

Ῥιζὰς, άδος, ἡ, radix, ῥίζα. vel, radicum acervus et cumulus, sicut φυλλὰς foliorum. Pro radice posuit Nicand. in Alexiph.

Ῥιζὶς, ίδος, ἡ, radicula. Idem.

Ῥιζίον, τὸ, radicula, parva radix. Diosc. l. 2. c. 190. [Aristoph. Av. 655. ἔστι γάρ τι ῥιζίον, Ὃ διατραγόντ' ἔσεσθε ἐπτερωμένω.]

Ῥιζόω, ῶ, radico, radicibus firmo seu fulcio, tanquam fixis radicibus stabilio. Odyss. ν'. Ὅς μιν λᾶαν ἔθηκε, καὶ ἐῤῥίζωσεν ἔνερθε. Phil. de mundo. γῆν μὲν καὶ ὕδωρ ὁ κοσμοπλάστης ἐπὶ τὸ μέσον ἐῤῥίζου. Exponitur et simpliciter, stabilio, confirmo, corroboro. Plutarch. de educ. lib. ὅταν τις ῥιζώσῃ τὴν δύναμιν. ¶ Item neutr. radices ago: Theophr. de caus. pl. l. 1.

Ῥιζόομαι, οῦμαι, unde præt. ἐῤῥίζωμαι, infixus radicibus sistor, radicitus adhæreo. Apoll. Argon. lib. 2. τῇ δ' ὑπὸ πέτραι Λευκάδες ἐῤῥίζωνται ἁλίβροχα. Metaph. apud Plat. epist. 7. ἐξ ἀμαθίας πάντα κακὰ πᾶσιν ἐῤῥίζωται καὶ βλαστάνει.

Ῥίζωμα, τὸ, (q. d. radicamentum, quod radices egit,) Theophr. de caus. pl. lib. 3. c. 4. vel quod stabilitum est velut fixis radicibus. Exponitur etiam, radix. Metaphoricè pro ortu seu progenie, apud Æschyl.

Ῥίζωσις, εως, ἡ, q. d. radicatio. Theophr. de caus. pl. l. 2.

Composita.

Ἀκρόῤῥιζος, ὁ καὶ ἡ, in summitate vel in superficie radicem habens: ut, ἀκρόῤῥιζα δένδρα, apud Basil.

Ἀποῤῥιζόω, ῶ, radicitus evello, extirpo.

Ἀργυρόῤῥιζος, radices argenteas habens. Stesichor.

Ἄῤῥιζος, radice carens, radices nullas agens.

Ἀῤῥίζωτος, idem. Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 1. [Aristot. de Hist. Animal. lib. 5. cap. 15. αἱ μὲν πίνναι, ἐῤῥίζωνται· οἱ δὲ σωλῆνες καὶ αἱ κόγχαι, ἀῤῥίζωτοι διαμένουσιν.]

Ἀσθενόῤῥιζος, imbecilles radices habens: vel imbecille radice hærens.

Αὐτόῤῥιζος, quod in se radicem habet. Schol. Soph.

Αὐτόῤῥιζος ἑστία χθονὸς, casa terræ infixas radices habens. Eurip.

Βαθύῤῥιζος, altas seu profundas radices habens. Theophr. et Bas. [Apoll. Rhod. Arg. i. 1199. αὐτόθεν δὲ βαθυῤῥίζοιο Πρόῤῥιζος ἐξείρυσεν αὐτοῖς ἔχμασι γαίης.] (Soph. Tr. 1212.)

Βαθυῤῥιζία, radicis altitudo seu profunditas.

Βραχύῤῥιζος, breves habens radices.

Βραχυῤῥιζία, brevitas radicum.

Γλυκύῤῥιζα, ἡ, dulcis radix: frutex de quo Diosc. l. 3. c. 7. Dicitur et γλυκυῤῥίζον, apud Actuar. Et, γλυκόῤῥιζον, s. Σκύθιον.

Γλυκυῤῥιζίτης οἶνος, vinum è glycyrrhiza, seu glycyrrhiza conditum: de quo Colum. l. 1. c. 35.

Ἐκῤῥιζόω, ῶ, eradico, radicitus evello, extirpo.

Ἐκῤῥιζοῦμαι, eradicor.

Ἐκῤῥίζωσις, eradicatio, extirpatio.

Ἐκῤῥιζωτὴς, οῦ, ὁ, eradicator, extirpator. Joseph. in Maccab.

Ἐπιπολαιόῤῥιζος, cujus radices per superficiem tantùm terræ sparsæ sunt, et non imam terram penetrant. Theophr. hist. plant. lib. 16. cap. 31.

Ἐπιῤῥίζιον, ου, τὸ, (q. d. adradicium,) additamentum ad radicem. Exponitur et, radicamentum: item capillamentum radicum, apud Dioscorid.

Εὐθύῤῥιζος, cujus recta est radix, seu cujus rectæ sunt radices, aut in rectum tendentes. Theophr.

Εὔριζος, bene radicatus: vel radice exuberans. Suid. ex Ps. David.

Εὐριζέω, bene radicatus sum, vel radicibus exubero: apud eundem.

Ἰσχυρόῤῥιζος, validum radicem habens seu agens. Isocr.

Κατάῤῥιζος, radices terræ infixas habens, vel antè infixas. Theophr.

Καταῤῥιζόω, ῶ, idem quod ῥιζόω.

Καταῤῥιζοῦμαι, figor radicibus, radicor: item ago radices.

Κεφαλόῤῥιζος, radicem habens capitatam.

Μακρόῤῥιζος, longas radices habens.

Μακροῤῥιζία, longitudo radicum.

Μεγαλόῤῥιζος, magnam radicem habens. Diosc.

Μονόῤῥιζος, unicam vel simplicem radicem habens.

Ὀλόῤῥιζος, aliquid cum tota radice, aliquid radicitus. Proverb. c. 15. Ὀλόῤῥιζοι ἐκ γῆς ὀλοῦνται, cum radice suâ è rerum naturâ abolebuntur. Ὀλόῤῥιζος ἀνασκάπτεται, cum ipsâ radice totus effoditur.

Ὀλοῤῥιζεί, unà cum tota radice, radicitus.

Παχύῤῥιζος, cui crassa est radix, cui crassæ sunt radices. Theophr.

Πολύῤῥιζος, cui multæ sunt radices: cui multiplex est radix.

Πολύῤῥιζον, dictum etiam fuit helleborum nigrum à quibusdam, teste Diosc. l. 4. c. 151. Item πτέρις, apud eundem l. 4. c. 186.

Πολυῤῥιζία, ἡ, multitudo radicum.

Πρόῤῥιζος, aliquid unà cum radice, vel radicibus: aliquid radicitus. Soph. et Eur. (Aristoph. R. 593.)

Πρόῤῥιζα, et πρόῤῥιζον, (adverbialiter,) radicitus, stirpitus. (Æsch. Pr. 814.)

Πρόρριζα, et πρόρριζον, adverbialiter posita inveniuntur pro πρόῤῥιζα, et πρόῤῥιζον, apud Plut. et Aristot.

Προσριζόω, (q. d. adradico,) actis radicibus affigo. apud Phil.

Πυκνόῤῥιζος, densas seu crebras radices habens: aut qui est densa radice. Diosc. l. 1. c. 1.

Τανύῤῥιζος, radices extendens: radices extensas habens, et longè latéque expansas. Hesiod. in Asp. † 377.†

Ὑπόῤῥιζος, qui est sub radice, radici subjectus. Item aliquid radicis habens.

ῬΙΚΝΟ'Σ, ᾶ, ὁ, rugosus, curvus. Apollon. Argon. l. 3. ῥικνοῖς ποσὶν ἐς θύραζε. [Apoll. Arg. i. 669. Γρηὶ δ' ἐπὶ ῥικνοῖσιν ἐπισκάζουσα πόδεσσιν, &c. Sch. ῥικνοῖς. ii. 198. ῥικνῷ. Schol. ἀντὶ τοῦ ῥυσσῷ. Callim. Fragm. 42. pag. 285. Spanhem. et Fragm. 49. pag. 318. Bentl.] Hom. hymn. in Apoll. Παῖς ἐμὸς Ἥφαιστος ῥικνὸς πόδας, ὃν τέκον αὐτή. Utitur et Hippocrates.

Ῥικνότης, ητος, ἡ, curvitas.

Ῥικνοῦμαι, οῦμαι, distrahor, et omnibus modis distorqueor in quandam speciem. Hesych. et Suid. Exponitur etiam, indecenter me flecto; in saltando lumbis incurvatis agitor: item crisso, apud eundem Suid. ex Sophoc. Ἰχνευταῖς. ¶ Hesych. ῥικνοῦται exp. λεπτύνεται, i. attenuatur; addens, dici de ossibus senum.

Ῥίκνωμα, τό, saltationis impudicæ genus.

Ῥικνώδης βότρυς, rugosus, propter uvas passas, in Epigr.

Ῥικνής, ητος, ὁ καὶ ἡ, rugosus, vetus, obsoletus. Nicand.

Composita.

Διαῤῥικνοῦσθαι, Etymologus esse dicit τὸ τὴν ὀσφὺν φορτικῶς περιάγειν, afferens hunc iambum ex Cratetis Trophonio; Σίμαζε, καὶ πύδιζε, καὶ διαῤῥίκνου. Eandem expositionem Pollux simplici ῥικνοῦσθαι tribuit, conjungens tres istas saltationis species, σιμαρμόν, πυδισμόν, καὶ τὸ ῥικνοῦσθαι, l. 4. c. 14.

Ἐπίρικνος, aliquantum incurvus seu rugosus: vel supernè aut superiori parte rugosus aut incurvus.

ῬΙ'Ν, et ῥὶς, ῥινὸς, ἡ, nasus. Il. ε'. βέλος δ' ἴθυνεν Ἀθήνη Ῥῖνα παρ' ὀφθαλμόν. Theocr. Idyll. 11. εἷς δ' ὀφθαλμὸς ὕπεστι, πλατεῖα δὲ ῥὶς ἐπὶ χείλει. Theophyl. ep. 15. ἡ δὲ ῥὶς λίαν σιμωτὸς ἐπιτέτμηται. Et, ὀξεῖα ῥίς, apud Xenoph. in symp. ¶ Ῥῖνες, αἱ, nares. Hesiod. in Asp. † 267.† Τῆς ἐκ μὲν ῥινῶν μύξαι ῥέον. Sic et Od. χ'. et Il. π'. Interdum et pro naso. Xen. in symp. τὴν δὲ ῥῖνα ποτέρα καλλίων, ἡ σὴ, ἢ ἡ ἐμή; ☞ Etym. itemque Eustath. à ῥέω deducunt, addentes, debuisse per ε scribi: quòd per nares sordes et superfluitates capitis effluant. Hoc etymon comprobare videtur Hesiod. versu paullo antè citato.

Ῥινάω, ῶ, decipio: metaphora ducta à canibus quos suus olfactus decipit. Æl. Dionys. ex Menand. Ἔργον ἐπίσταμαι ῥινᾶν. Utitur et Pausan. teste Eustath.

Ῥινέω, idem.

Ῥινίον, τὸ, naris. Et ῥινία, τὰ, nares. Aristot.

Composita.

Ἀμφίῤῥινον, τὸ, tota nasi summitas, totus ambitus nasi. Pollux l. 2.

Ἀνάῤῥινον, per nares rediens. Gal. apud Hippocr. ¶ Sic etiam dicitur ea herba, quæ aliàs ἀντίῤῥινον, nomen inde sortita, quòd semine sit vituli narium simile. Diosc. l. 4. c. 133.

Ἀντίῤῥινον, vide in præcedenti ἀνάῤῥινον.

Ἄῤῥιν, vel ἄῤῥις, ινος, ὁ καὶ ἡ, naso aut naribus carens: vel, q. d. malum habens nasum, non sagax. Pro eodem dicitur et ἄρις, seu ἄρι. Item ἄῤῥινος, apud Xen. in Cyr. et Pollac. l. 2.

Ἐκρινίζω, naso suspendo, subsanno. Luc.

Ἔῤῥινον, medicamentum quod naribus, purgando capiti, infunditur.

Εὐθύῤῥις, seu εὐθύῤῥιν, qui recto est naso, habens nasum justæ proportionis. Pollux l. 2.

Εὔῤῥιν, q. d. cui bonus est nasus: sagax, vel sagacitate præstans: ut, εὔῤῥινες κύνες, apud Xenoph. (Soph. Aj. 8. Æschyl. Ag. 1102.) Dicitur et εὔρινος, unde superl. εὐρινώτατος, apud Hesych. Item ἐΰῤῥιν, apud Apoll. Arg. l. 2.

Καμπυλόῤῥιν, incurvum seu aduncum habens nasum.

Κολοβόῤῥιν, vel κολοβόῤῥις, qui mutilo naso est præcisoque. Suid.

Μικρόῤῥιν, vel μικρόῤῥις, cui parvus est nasus: apud eundem.

Ὀξύῤῥιν, seu ὀξύῤῥις, qui acuto est naso. [Hippocr. de Morb. Vulg. pag. 1040. B. Οἱ σιμοὶ, ὀξύῤῥινες, ὀφθαλμοὶ σμικροὶ, πονηροί. Vide Not. pag. 1041. Ὀξύῤῥινας simis opponit, et aduncas nares intelligit, γρυπὰς Græci vocant, quæ subdolos et irrisioni dedicatos mores præ se ferunt. Ὀξύῤῥινος. Steph. Thes. iii. 698. G.]

Πλατύῤῥιν, seu πλατύῤῥις, qui nares latas habet. Strab.

Παχύῤῥιν, qui nasum habet crassum. Polemon. in Physiog.

Ὑπόῤῥινος, qui sic loquitur ut vox in naribus stridat.

Ὑποῤῥίνιον, τό, barba quæ sub naribus enascitur. Poll. l. 2. tit. περὶ τῶν τῆς ῥινὸς μερῶν. Vide Πώγων.

Ὑπόῤῥινον, idem.

ῬΙ'ΝΗ, ης, ἡ, lima. Xenoph. pæd. 6. ἀγαθὸν δὲ καὶ ῥίνην φέρειν. ¶ Putatur esse et ὄργανον χρυσοχοϊκόν, in Epigram. ¶ Est et piscis nomen, apud Aristot. quem Gaza squatinam appellat. Meminerunt ejus Athen. etiam, et Ælian. itemque Etym.

Ῥινάω, limo. Diosc. lib. 5. c. 95. εἰ δὲ, καθαρὸν μόλιβδον ῥινήσαντες, τρίβοιτο ἐν λιθίνῃ θυίᾳ.

Ῥίνημα, τό, quod lima abradit seu exterit: ramentum, scobs. Herodian. l. 1. ¶ Sic dicitur etiam collyrium quoddam ab exterendis callis et cicatricibus, apud Gal. τῶν κατὰ τόπους l. 4.

Ῥινίζω, idem quod ῥινάω. unde ῥίνισμα, idem quod ῥίνημα, apud Diosc. l. 5. c. 88. & 91.

Ῥινίον, τό, limula. ¶ Est et collyrium quoddam apud Gal. τῶν κατὰ τόπ. lib. 4.

Ῥινάριον, (itidem dimin.) q. d. limelula.

Ἀποῤῥινάω, limâ aufero, limo. Strabo.

Καταῤῥινάω, (comp.) limo, limâ polio: unde, καταῤῥινημένος, limatus, limâ politus, apud Aristoph. in Ran. [901. Sch. Ἐξεσμένον. Ῥίνη γὰρ, ἐργαλεῖον τεκτονικόν, ᾧ ῥινῶσιν. ἢ αὐτολεξεὶ ὅτι ἐξεμυκτηρίζομεν τῇ ῥινί. Sch. Biset. Vide Not. Illustr. Spanh. ad loc.] (Καταῤῥινημένος. Æsch. Suppl. 735.)

Καταῤῥινίζω, idem.

ῬΙΝΟ'Σ, οῦ, ὁ vel ἡ, pellis, cutis, corium. Od. ξ'. (de Ulysse;) Ῥινὸν ἀπ' ὀστεόφιν ἐρύσαι. Iliad. κ'. ὑπὸ δ' ἔστρωτο ῥινὸν βοὸς ἀγραύλοιο. In fœm. gen. dixit Euripides πωλικὴν ῥινόν, equinam pellem, et Hesiod. in Asp. περὶ ῥινῷ τανύσας. ¶ Item per synecdochen (ponendo partem pro toto) clypeus, scutum: fieri enim solebant scuta ex pellibus bubulis. Il. δ'. Σὺν δ' ἔβαλον ῥινούς, σὺν δ' ἔγχεα καὶ μένε' ἀνδρῶν. ☞ Orus apud Etym. ἀπὸ τοῦ ῥέω deducit; quia per ipsum fluunt et manant sudores.

Εὔρινος, bene corio textus seu munitus. Apoll. Arg. 3.

Κοσκινόῤῥινος, pellis ad conficienda cribra. Hesych.

Composita.

Λιθόῤῥινος, ου, ὁ καὶ ἡ, lapidea pelle tectus, corio munitus, cujus durities est ferè lapidea. Emped. apud Plut. symp. 1. κηρύκων τε, καὶ λιθοῤῥίνων χελώνων τε.

Λιπόῤῥινος, pelle destitutus, et quidem ea quæ dura sit. Nicand. in Alexiph.

[Πολύῤῥινος. Apoll. Rhod. Arg. iii. 1230. Ἂν δὲ πολύῤῥινον νώμα σάκος, &c. Schol. Πολύῤῥινον σάκος, τὸ πολύβυρσον.]

ῬΙ'ΟΝ, ου, τὸ, montis cacumen: ut, ῥίον Οὐλύμποιο. Il. θ'. et ν'. ¶ Item promontorium. Thucyd. ἐν δὲ τούτῳ μὲν τὸ ῥίον φίλιον τοῖς Ἀθηναίοις. Alibi, εἰ μὲν μὴ ἐκπλεῦσαι ἔξω τοῦ ῥίου, ἐς τὴν εὐρυχωρίαν φοβοῖντο.

ῬΙ'ΠΤΩ, F. ψω, et ῥιπτέω, F. ήσω, projicio, do præcipitem, præcipito. Iliad. α'. Ἢ γάρ με καὶ ἄλλοτ' ἀλεξέμεναι μεμαῶτα Ῥῖψε ποδὸς τεταγὼν ἀπὸ βηλοῦ θεσπεσίοιο. Herod. ῥῖψαι μιν εἰς τὴν θάλασσαν ἑαυτόν. Plutarch. ῥίπτει ἑαυτὸν κατὰ τῶν πετρῶν. Theogn. Ἢν δὲ χρὴ φεύγοντα καὶ ἐς μεγακήτεα πόντον Ῥιπτεῖν, sub. ἑαυτόν. Interdum exp. prosterno: interdum dejicio: ut apud Xenoph. Pæd. 4. ἐῤῥίπτουν τὰ ὅπλα ἀπὸ τῶν ὑποζυγίων. Aliquando, jacio, emitto. Ut, ῥίπτω δίκας, Plat. de leg. Sic et Il. ψ'. Item jacto: ut, ἄνω καὶ κάτω ῥιπτεῖν, Aristot. de mundo. Aliquando, conjicio, et quidem in metaph. sign. ut Plut. in Themist. ἔῤῥιψεν ἑαυτὸν εἰς ἐλπίδας ἀπόρους. (Eurip. Med. 1194. Æsch. Ag. 1077. λόγους ῥίψαι. Pr. 312. Soph. Œdip. Tyr. 739.) ☞ Etym. et Eustath. à ῥέπω deductum esse scribunt, ut τύπτω à τύπω.

Ῥίπτομαι, projicior, præcipitor. Interdum et prosternor. Unde, ἐῤῥίφθην, apud Luc. et particip. ῥιφείς, jactus, projectus: apud Alex. Aphr. ¶ Ἐῤῥιμμένος, metaph. abjectus, projectus, i. humilis, contemptus. (Eurip. Med. 1406.)

Ῥῖψις, εως, ἡ, projectio. Plat. de rep. lib. 2. Ἔῤῥιψις, exp. prostratio et dejectio corporis, apud Hippocr.

Ῥιπτάζω, jacto, projicio, præcipitem do: prosterno, proturbo. Il. ξ'. Ῥιπτάζων κατὰ δῶμα θεούς.

Ῥιπτάζομαι, jactor, &c. ¶ Exponitur et, conflictor: de ægroto dictum qui in lecto conflictatur. unde metaph. apud Plut. δειλὸς ὤν, τῇ γνώμῃ πολλὰ ῥιπτασθεὶς ἐπ' ἀμφότερα.

Ῥιπτασμός, ὁ, jactatio, conflictatio. Idem quod ἀλυσμός.

Ῥιπτάσκω, poëticè, idem quod ῥιπτάζω. Od. θ'. Τὸν ἵππους ῥιπτάσκε περὶ τέρμα ἐλάοντα. Sic et Il. ψ'.

[Ῥιπτός. Soph. Trachin. 361. οὐδ' ὁ ῥιπτὸς Ἰφίτου μόρος, &c.]

Ῥίμφα, leviter, statim, celeriter. (☞ Παρὰ τὸ ῥίπτειν ἑαυτὸν διὰ τάχους, inquit Etymol.) Il. ζ'. Ῥίμφα ἑ γοῦνα φέρει. [511. Schol. Ῥᾳδίως, ταχέως. Eustath. in Iliad. Z. pag. 525. 12. ῥίμφα δ' ἄγειν εἴωθε καὶ κούφως τὰ γοῦνα φέρει. l. 17. ῥίμφα ἑ &c. l. 20. ῥίμφ' ἑὰ γοῦνα φέρει —— αὐτὸ γὰρ ἑ ἀντὶ τοῦ ἑαυτόν, &c. Iliad. Θ. 34. Schol. ταχέως, παραχρῆμα. K. 54. Pind. Isthm. Od. B. 5. Ῥίμφα παιδείους ἐτόξευον μελιγάρυας ὕμνους, &c. Apoll. Rhod. Arg. i. 387. 1194. ii. 1234. ῥίμφα δὲ νῆσον ἀπεκρύψαντο Ἄρηος.] Sic et alibi apud Hom. et Hesiod. in Asp. † 342.† (Æsch. Ag. 416.)

Ῥιπή, impetus ejus quod projicitur: ut Odyss. θ'. λᾶς ὑπὸ ῥιπῆς. Exponitur etiam, ictus seu jactus teli missi, velut fulminis. Item incitamentum, impetus: ut Iliad. θ'. ἔσσονται δαΐοις ὑπὸ ῥιπῆς. Dicitur et, ῥιπὴ πυρός, apud Apollon. et ῥιπαὶ ἄστρων παμφεγγεῖς, apud Soph. Item flatus, πνοή, ut Apoll. Arg. l. 1. ὡς μὲν ἴεσαν Νοτίς ἔτι ῥιπῇ μόνον ἔμπεδον. Sic et apud Plut. ex quodam poëta, ὅπως τε ἀνέμων ῥιπαῖς. (Æsch. Ag. 902. πτερυγίαις ῥιπαῖς. Pr. 126.)

Ῥιπίς, ίδος, ἡ, flabellum, i. ventilationis instrumentum, muscarium, apud Pollux. Suid. ex Epigramm. Et pro ventilabro ac folle quo excitantur carbones. apud Aristoph. in Achar. τὴν ἐσχάραν μοι δεῦρο, καὶ τὴν ῥιπίδα. Apud eundem, οἰκείᾳ ῥιπίδι, pro, τῇ τοῦ ἀέρος φορᾷ. Dicitur etiam esse vas ex vimine contextum, apud Herodotum.

Ῥιπίδιον, ου, τό, itidem pro flabello. schol. Aristoph.

Ῥιπίζω, ventilo. Plut. ἑκατέρωθεν ἐν τούτοις ἐῤῥίπιζον, flabello ventulum factitabant. Item excito ignem sufflando, follibus accendo. (Aristoph. R. 363.)

Ῥιπίζομαι, ventilor. Gal. Phil. Et metaph. apud Greg. τοῦ καιροῦ ῥιπισθέντες ἤδη ταῖς αὔραις τοῦ πνεύματος.

Ῥιπισμός, οῦ, ὁ, et ῥίπισμα, τό, et ῥίπισις, εως, ἡ, ventilatio. Item refrigeratio. Alex. Aphrod.

Ῥιπιστός, qui ventilari potest, aut qui ventilatur, vel refrigeratur ventilatione. Exponitur etiam, perflatilis, et ventis expositus.

Ῥίψ, ιπός, ἡ, ramus saligneus, vimen flexile. Aristoph. in Pace, Κέλευε ἕκαστον αὖ ἐπὶ ῥιπὸς πλεῖν. Exponitur etiam, virgultum, crates viminea. ¶ Pro eodem dicitur et ῥίπος, apud Diosc.

Composita: ac primùm ex ῥίπτω.

Ἀναῤῥίπτω, vel ἀναῤῥιπτέω, ῶ, sursum seu in altum jacio, in sublime jaculor. Od. ι'. —— ἀναῤῥιπτεῖν ἅλα πηδῷ, mare, i. marinam aquam, sursum projicere remi impulsu. Philo de mundo, κἂν ἀναῤῥίψῃς τι τῶν γεηρῶν, κάτω φέρεται, si quid sursum jacularis. ¶ Metaphoricè dicitur, ἀναῤῥίπτειν τὸν κίνδυνον, apud Thuc. l. 4. et Herodian. lib. 5. pro ἀναῤῥίπτειν τὸν κύβον τοῦ κινδύνου, aleam periculi jacere, i. periculum temerè et præcipitanter adire. Et, ἀναῤῥιφθῆναι μάχην, aleam pugnæ subire, seu fortunæ prælii se committere, apud Plut. in Cæsare. Apud eundem Plut. in Apophth. ἀναῤῥίπτειν πάντα κύβον, omnem aleam jacere, i. fortunæ se tradere, seu omnem fortunam experiri. ¶ Suidas ἀναῤῥίπτειν exp. etiam, pœnitere, et mutare consilium. (Ἀναῤῥιπτέομαι. Philostr. l. 2. c. 28.)

Ἀνάῤῥιψις, εως, ἡ, ipsa actio sursum jaciendi seu in sublime. Plut. de primo frig.

Ἐπαναῤῥίπτω, (decomp.) unum super alium rejicio et in sublime jaculor. Apud Xenoph. [Κυνηγ. cap. 5. §. 4.] exp. etiam, ejaculor, jacio in longum.

Συναναῤῥίπτω, unà sursum et in sublime jacio. Luc.

Ἀποῤῥίπτω, vel ἀποῤῥιπτέω, ῶ, abjicio, projicio. Herodian. lib. 1. ἀποῤῥίψαντα δὲ τὴν χλαμύδα τὴν βασιλικήν. Exponitur et simpl. jacio. Hesiod. in Asp. † 215.† εἶχε δὲ χερσὶν Ἰχθύσιν ἀμφίβληστρον ἀποῤῥίψοντι ἐοικώς. Metaphoricè Iliad. ι'. μῆνιν ἀποῤῥίψαι. Et apud Chrysost. πᾶσαν αἰδῶ τῶν ὀφθαλμῶν [illegible] oculorum pudorem abjicere. Exponitur etiam, non admitto: [illegible] contemno, aspernor, rejicio. Plut. de primo frig. ἄτοπον τοῦτον ἀποῤῥίψας λόγον, absurdam istam rationem rejiciens.

Ἀποῤῥίπτομαι, abjicior, projicior: ut, ἀποῤῥιμμένη γυνή, abjecta mulier, apud Alciphr. Et, ἀπεῤῥιμμέναι τῶν θεραπαινῶν, apud Herodian. earum viles et abjectæ. (Æsch. Eum. 215.)

Ἀποῤῥιπτέος, abjiciendus. ut, ἀποῤῥιπτέος τροφή, apud Luc. in somn.

Ἀπόῤῥιψις, εως, ἡ, abjectio, projectio.

(Ἀμφιῤῥιφής. Æsch. Ag. 1624.)

Διαῤῥίπτω, vel διαῤῥιπτέω, ῶ, disjicio, in diversas partes jacio. [Aristoph. Thesm. 672. Πανταχῇ διάῤῥιψον ὄμματα, &c. Schol. Ἀμφίβαλλε καὶ περίφερε τὰ ὄμματα. Xenoph. de Cyri Exp. lib. 5. cap. 8. §. 5. σὺ γὰρ ἐγύμναζες τὰ δὲ τῶν ἐμῶν συσκήνων σκεύη διέῤῥιψας.] Item jacto. Aristoph. in Vesp. [59. cui Exemplo addas. Xenoph. Κυνηγ. cap. 5. §. 8. ὅτε δὲ καὶ ἐν τῇ θαλάττῃ διαῤῥιπτοῦσιν ἐπὶ τὰ ἄκρα, &c. cap. 6. §. 25. Joseph. Ant. lib. 19. §. 11.]

Διάῤῥιμμα, disjectio, disjectus. Xen. [Κυνηγ. cap. 4. §. 4. καὶ εἰς τὰ πλάγιον διαῤῥιμμάτων, &c.]

[Διάῤῥιψις. Xenoph. de Cyri Exp. lib. 5. cap. 8. §. 3. ἀλλ' ἡ μὲν διάῤῥιψις ἣν ὁ Ξενοφῶν, τοιαύτη τις ἐγένετο.

Ἐκῤῥίπτω, seu ἐκριπτέω, projicio. Item decutio. (Æsch. Pr. 931.)

Ἔκριψις, projectio, decussio: ipsa actio projiciendi et decutiendi. Theophr. hist. pl. l. 6. c. 3.

Ἐπιῤῥίπτω, vel ἐπιῤῥιπτέω, superjicio, injicio. Diosc. l. 5. c. 103. ἄνωθεν τε αὐτῆς ἐπίῤῥιψον σπέρματα. [Xenoph. Κυνηγ. cap. 6. §. 22. Αἱ δ' ἐπειδὰν λαμπρὰ ᾖ τὰ ἴχνη ἐπιῤῥιπτοῦσαι, &c.]

Ἐπιῤῥιπτοῦμαι, et ἐπιῤῥιπτοῦμαι, injicior. Idem lib. 8. c. 5. τὸ σπέρμα τῆς τριφύλλου τινὸς λεπτόμενον καὶ ἐπιῤῥιπτούμενον.

Ἔῤῥιψις, in Ῥῖψις.

Καταῤῥίπτω, vel καταῤῥιπτέω, dejicio, prosterno. (Æsch. Ag. 893.)

Καταῤῥίπτομαι, dejicior, prosternor: unde, καταῤῥιμμένος, dejectus, prostratus.

Μητρόῤῥιπτος, à matre abjectus: in ara Theocriti.

Μεταῤῥίπτω, seu μεταῤῥιπτέω, in diversam partem jacio. Gal. μεταῤῥιπτοῦν ἑαυτὸ ἄλλοτ' εἰς ἄλλο σχῆμα.

Μεταῤῥιπτοῦμαι, in diversam partem projicior. Greg.

Παραῤῥίπτω, vel παραῤῥιπτῶ, abjicio, rejicio. (Soph. Œdip. Tyr. 1507.)

Πετρόῤῥιφὴς, è petra præcipitatus. Eurip. Ione. [1222.]

Προῤῥίπτω, supra me jacio. Greg.

Ὑποῤῥίπτω, et ὑποῤῥιπτέω, jacio subter: item subjicio. Greg.

Χαμαιῤῥιφὴς, in terram dejectus, humi dejectus aut prostratus. Apud Theophr. hist. pl. l. 2. φοίνικες χαμαιῤῥιφεῖς, exp. palmæ humiles.

Composita ex Ῥιπίζω.

Ἀναῤῥιπίζω, propriè ignem propè extinctum flatu exsuscito et reaccendo. Et general. ac metaph. accendo, sive suscito, seu exsuscito. Lucian. τὴν ψυχὴν μουσικῇ τε πρῶτον καὶ ἀριθμητικῇ ἀναῤῥιπίζομεν, excitamus. Exponitur etiam, concito, cieo, solicito, apud Plut. et Suid.

Ἀναῤῥιπίζομαι, suscitor, exsuscitor, accendor. Joseph. Judaic. lib. 2. πόλεμος καθ' ἡμέραν ἀνεῤῥιπίζετο, bellum magis ac magis in dies accendebatur. Sic Lucian. in Anachars. ἀναῤῥιπιζομένη ἡ ἰσχὺς πλείων γίνεται. Apud Laërt. ἀναῤῥιπισθεὶς αὐτοῦ μύδρος τὸν κρατῆρα, exp. ab igne sursum ejecta et eructata.

Ἀναῤῥιπισμὸς, suscitatio, exsuscitatio.

Προσαναῤῥιπίζω, (decomp.) insuper vel denuò exsuscito.

Ἀποῤῥιπίζω, flatu discutio. Item abigo, discutio, depello: apud Areopag.

Διαῤῥιπίζω, diventilo, difflo. Item ventilando seu flando dispergo, aut disjicio.

Ἐκριπίζω, flando excito, seu suscito: seu etiam follibus accendo. Item simpl. accendo, apud Aristot. meteor. l. 1. Item flando immitto seu impello. Plut. in Othone, πνεῦμα τὴν ὕλην ἐπὶ τοὺς πολεμίους ἐξεῤῥίπιζε. Item metaph. excito, accendo. Plut. τὸ τοῦ Μετέλλου θυμοειδὲς ἐξεῤῥίπιζε, excitabat, suscitabat.

ῬΟΑ', vel ῥοιὰ, ᾶς, ἡ, malus Punica, arbor: item malum Punicum, fructus: granatum. Plin. Diosc. l. 1. c. 157.

Ῥοΐσκοι, corymbi aurei, ornatus gratia sacrorum stolis annexi, ob mali Punici similitudinem ita dicti. Exod. c. 28.

Ῥοΐτης οἶνος, vinum ex malis Punicis confectum. Diosc. l. 5. c. 26.

Ῥοὼν, ῶνος, ὁ, malis punicis consitus locus, apud Zachar.

Ῥόϊνος, color qualis est mali Punici. Sic Paulus Ægineta ῥόϊνον ἄνθος ἔχουσαν dixit anagallidem, cui flos puniceus.

Ῥοΐζω, rufum colorem imitor, apud Constant. Geop. lib. 11. cap. de violis.

(ῬΟΔΑ'ΚΗ. Batrach. 182.) ‡ trama.‡

ῬΟ'ΔΟΝ, ου, τὸ, rosa. Lucian. in Nigr. τῇ πνοῇ τῶν ἴων τε καὶ ῥόδων χαίρουσι. ☞ Etymol. vult, ῥόδον dictum quasi ὄζον, pro ὄζον, ab ὄζω. Plut. autem sympos. lib. 3. vult, ita esse appellatum, quia ῥεῦμα πολὺ τῆς ὀδμῆς ἀφίησι.

Ῥοδανὸς, roseus. Oppian.

Ῥοδόεις, εντος, ὁ, rosaceus. Item roseus. Ut, ῥοδόεντα ἄνθεα, rosei flores, id est, rosæ; Eurip. Et metaph. ῥοδόεντα χείλεα, rosea labella.

Ῥόδεος, ου, ὁ, roseus: ut, ῥόδεα ἄνθη, i. rosæ, apud Athen. Et, λίπει ῥοδέῳ, pro ῥοδίνῳ ἐλαίῳ. Nicand. in Alexiph. ¶ Item roseus, i. qui est rosei coloris, purpureus, pulcher aspectu. ut, ῥοδέῃ Παφίῃ, in Epigram. Item odoratus, Hesych. (Eurip. Med. 842.)

Ῥοδωνός. ut, ῥοδωνὸς στέφανος, rosarium. apud Suid.

Ῥοδιὰ, ἡ, sertum è rosis.

Ῥόδινος, roseus: ut, ῥόδινον μύρον, apud Athen. et, ῥόδινος στέφανος, corona è rosis facta, apud eundem.

Ῥόδεος, idem quod ῥόδινος. ut, ῥόδεον μύρον, apud Aristot. Et, τὸ ῥόδεον, nomen medicamenti, de quo Paul. Æg. l. 7. c. 13. et Aët. l. 14. c. 36. Item ῥοδία ῥίζα, rhodia radix, planta quædam, de qua Diosc. l. 4. c. 43.

Ῥόδιος, qui ex insulâ Rhodo est, huc non pertinet.

Ῥοδὶς, Hesych. est calceamenti genus: item genus vitis.

Ῥοδίτης οἶνος, vinum rosatum, sive rosis conditum, roseaceum. vide Plin.

Ῥοδωνιὰ λοπὰς, olla odoratissima, quæ in mensam ferebatur. apud Athen. Ab aliis dicitur esse edulii genus, cui intritæ fuerint rosæ, et quod in olla ad mensam ferebatur. Apud eundem Athen. legitur et ῥοδωνία, de eadem.

Ῥοδέα, vel ῥοδῆ, frutex rosas producens. Hesych. et Ammon.

Ῥοδωνιὰ, locus ubi rosæ nascuntur, rosarium, vel rosetum. Ammon. Hesych. et Suid. Pro eodem dicitur et ῥοδών. Poni dicitur pro toto cespite et planta rosæ: apud Theophr. hist. plant. lib. 2. c. 2. Sic etiam à quibusdam vocari rhododaphnen, tradit Etymol. et ex eo Suidas. Ab iisdem dicitur esse nomen vitis ferentis uvam rosei coloris. ¶ Hesychio sic etiam appellatur pudendum virile.

Ῥοδὶς, ίδος, ἡ, pastillus ex rosis confectus. Diosc.

Ῥοδίζω, rosæ similis sum colore vel odore. Dioscor. ¶ Item roseo vel purpureo colore tingo, ut apud Alex. Aphr. τοῦτο δὲ ἐν αἷμα τι ῥοδίζει τὸ δέρμα, καὶ ἐρυθραίνει.

Ῥόδαξ, (dimin.) parva rosa, seu q. d. rosula: apud Demetr.

Ῥοδισμὸς τοῦ σώματος, apud Joseph. de antiqu. Jud. dicitur coloris bonitas in corpore habitiore, aliquid roseum præ se ferens.

Composita.

Ἀγριόῤῥοδον, ου, τὸ, saliunca: herba de qua Plin. l. 21. c. 7.

Διάῤῥοδος, ου, ὁ καὶ ἡ, unde, διάῤῥοδα κολλύρια, certæ collyriorum species ex rosis compositæ, de quibus Galen. Aët. et Paul. Ægin.

Κυνόροδον, seu κυνόῤῥοδον, rosa canina: species rosæ, de qua Theophr. hist. plant. l. 4. et Plin. l. 21. c. 5.

Λευκόροδον, et λευκόῤῥοδον, alba seu candida rosa.

Ὀξυῤῥόδινον, vel ὀξυρόδινον, oleum rosaceum aceto temperatum. Gal. in lib. περὶ εὐπορίστων.

Πολύῤῥοδος, multas rosas habens, rosis abundans. Aristoph. [Ran. 451. Χωρῶμεν ἐς πολυῤῥόδους λειμῶνας ἀνθεμώδεις, &c.]

Πολυῤῥόδεος, pro eodem. quod exp. etiam, conspersus rosis.

Φοινικορόδοις, punicea rosaria. [Plut. de Consolat. ad Apollon. pag. 120. C. e Pindaro. φοινικορόδοις τε λειμῶνες &c. Fragm. exstat. pag. 493. Ed. Oxon. ubi legitur φοινικορόδοις. Et certe λειμὼν est masc. Gen. Vide Hom. Iliad. B. 467. Odyss. M. 159.]

ῬΟ'ΘΟΣ, ου, ὁ, undarum strepitus, seu remorum strepitus, ut tradit Harpocr. Item strepitus: item fremitus, tumultus. Ut apud Hesiod. in Erg. Τῆς δὲ Δίκης ῥόθος, ἑλκομένης ᾗ κ' ἄνδρες ἄγωσι δωροφάγοι. Exponitur etiam, impetus, ὁρμή. (Ῥόθος γλώσσης. Æsch. Pers. 406. ἐξ ἑνὸς ῥόθου, i. e. ἐκ μιᾶς ῥοπῆς. 462.) ☞ Quidam derivant à ῥέω, unde fit ῥόος, et ῥόθος, inserto θ. Alii per onomatopœiam fictum esse volunt.

Ῥοθέω, ῶ, impetu feror, ὁρμῶ.

Ῥόθιον, ου, τὸ, impetus undarum: aut etiam, unda, fluctus. Aristoph. Thuc. Luc. Plut. ¶ Apud Eurip. in Iphig. Taur. ῥοθίοις εἰλατίνοις, exp. abiegnâ rate. (Æsch. Pr. 1047. S. c. Th. 368.)

Ῥόθιος, ὁ, ἡ, (adject.) impetuosus, cum impetu ciens. Aristot. de mundo, μετὰ ῥοθίου βίας. Od. ι. ἀμφὶ δὲ κῦμα βέβρυχε ῥόθιον. et, ῥοθίοισι αἰγιαλοῖσι, litoribus impetuosis, vel quæ impetuntur aquæ impetu: in Epigr.

(Ῥοθιάς. κώπας ῥοθιάδος. Æsch. Pers. 396.)

Ῥοθιάζω, impetuosè seu contentè remigo: apud Suid. Ναῦς ὅταν ἐκ πιτύλου ῥοθιάζῃ, παύσηται κώπης. Dicebantur et nautæ ῥοθιάζειν, qui, quum decem aut pluribus remis remigassent, subito simul omnes cessabant, et clamorem edebant. Eustath. Significat etiam, cum impetu et strepitu vorare, porcorum instar. Aristoph. Οἷον ῥοθιάζουσιν, ὦ πολυτίμηθ' Ἡράκλεις, ὡς Τραγασαῖα τὰ χοίρια. (Æsch. Pers. 694.) ‡ Καὶ ψυχαγωγοῖς ῥοθιάζοντες γόοις legitur in ed. H. Steph. melius ad metrum ὀρθιάζοντες Blomf. edidit.‡

Ῥοχθέω, ῶ, strepitum seu stridorem edo. De maris fluctu propriè dici existimatur, et, ejus imitatione, per ὀνοματοποιίαν esse factum. Odyss. ε. Ῥόχθει γὰρ μέγα κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο.

Composita.

Ἁλίῤῥοθος, ὁ καὶ ἡ, marinus: ut, πόροι ἁλίῤῥοθοι, fluvii in mare fluentes, seu cum sonitu, apud Soph. in Ajace. [414. Æschyl. Pers. 367. ἔκπλους φυλάσσειν καὶ πόρους ἁλιῤῥόθους, transitus marinos.] In Epigr. ἁλίῤῥοθος ἀκτὴ, exp. litus quod fluctibus marinis agitatur. Invenitur et fœm. ἁλιῤῥόθια, in Anth. Epigram. ut, ἁλιῤῥόθια νῆες.

Ἁλίῤῥοθος, substantivè etiam exp. ἁλὸς ῥόθος, fluctus maris. Hesych. Sic, ἁλιῤῥόθιον, quasi ἁλὸς ῥόθιον, apud Suid.

Ἀναῤῥοθία, unda quæ ad summam marginem navis tollitur. Poll.

(Ἀναῤῥοθεῖν. ἀναῤῥοθοῦντ' ἀφόρῳ κλύδωνι. Æsch. S. c. Th. 197.)

Σύῤῥοθος, adjutor, auxiliator vel auxiliatrix: propriè auxilium ferens magna cum animi alacritate et contentione. Iliad. δ'. Hesiodus in Erg. Exponitur et utilis, apud Apoll. Arg. 2. (Æsch. S. c. Th. 374.)

Συνάῤῥοθος, pro eodem. Il. X. et ε. (κατ' ἐπένθεσιν syllabæ να.)

Ἐπιῤῥοθέω, strepitum seu fremitum edo. Interdum et, tumultuor. De strepitu admurmurantium. apud Eurip. in Hec. λαοὶ δ' ἐπεῤῥόθησαν. (Phœniss. 1197. σφαλεὶς ἐπεῤῥόθει. Soph. Tr. 268. Æschyl. Ch. 455. 456.)

Κακοῤῥοθέω, q. d. malo strepitu linguæ et clamore insector, convitiis et maledictis prosequor. Euripid. in Alcest. Παῦσαι δὲ, πρέσβυ, παῖδα σὸν κακοῤῥοθῶν. Sic et apud Aristoph. in Thesmoph.

Ὁμόῤῥοθος, simul strepitum aut sonitum edens. Theocr. in Epigr. Ἄστρον ἴσον στείχοντες ὁμόῤῥοθοι.

Ὁμοῤῥοθέω, ῶ, q. d. constrepo: i. unà strepitum aut sonitum edo. Exponitur et, consentio. Soph. in Antig. Δέδρακα τοὔργον, εἴπερ ἥδ' ὁμοῤῥοθεῖ. Dicuntur etiam remiges ὁμοῤῥοθεῖν, quum eorum remi consurgunt, et uno veluti consensu remigant. Interdum significat adjuvo, auxilior: scholiast. Aristoph.

(Παλίῤῥοθος. Æsch. Ag. 198.)

Παλιῤῥόθιος, refluxiones, seu reciprocationes habens fluctus. At, κῦμα παλιῤῥόθιον, effluens, seu refluens unda, apud Hom. Od. ε.

Πολύῤῥοθος, multistrepus. Æschyl. [Sept. c. Theb. 6. Ἐτεοκλέης ἂν εἷς πολὺς κατὰ πτόλιν Ὑμνοῖθ' ὑπ' ἀστῶν φροιμίοις πολυῤῥόθοις, &c. Schol. π. ὕμνοις παμπόλλοις.]

Πολυῤῥόθιος, multis agitatus fluctibus. Metaph. apud Arat. ἐπισταμένους πολυῤῥοθίους ἀνθρώπους. Cic. vertit, commiserans hominum miserandos undique casus.

(Ταχυῤῥόθους λόγους. Æsch. S. c. Th. 291.)

ῬΟΙ῀ΖΟΣ, ου, ὁ, stridor. Iliad. π'. Σκέπτετ' ὀϊστῶν τε ῥοῖζον, καὶ δοῦπον ἀκόντων. ‡ Apollon. Arg. ii. 1155.‡ Sic Philo, καὶ γὰρ πέφυκεν μετὰ ῥοίζου, κάθαπερ βέλος, εἰσακοντίζεσθαι. Et, πτερωμάτων ῥοῖζος, apud Plut. in lib. de aud. poët. Ponitur etiam fœm. genere, Ionico more: ut Odyss. ι. Πολλῇ δὲ ῥοίζῳ πρὸς ὄρος τρέπε πίονα μῆλα Κύκλωψ. Ab Hesych. exp. etiam ψόφος. item ἦχος, addente, significare etiam ῥεῦμα σφοδρόν. Exponitur quoque impetus cum stridore: item impetus, ut, ῥοίζῳ καὶ βίᾳ, Joseph. ☞ Factum est per onomatopœiam ad imitationem soni literæ ρ. ut, σίζειν ex sono literæ σ. et ζίζειν ex sono τοῦ ζ. et βόμβος ex sono τοῦ β. Eustath.

Ῥοιζώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, stridorem aut magnum strepitum edens, streperus. Gal.

Ῥοιζέω, ῶ, strido, stridorem edo. Aristot. ‡ Hes. Th. 835.‡ Item ῥοιζῶ, aut ῥοίζω, exp. etiam, latrare. Eustath. Vide Ῥύζω. Hinc comp. ἐπιῤῥοιζῶ, vel ἐπιῤῥοίζω, apud Theophr. Apud Hom. Il. κ'. Ῥοίζησεν δ' ἄρα, &c. exp. sibilo innuit.

Ῥοιζέομαι, οῦμαι, cum stridore volvor, seu volutor, aut circumagor. Gregor. orat. in Jul. In Epigram. autem ῥοιζεῖσθαι δι' αἰθέρος, exp. ferri per aërem celeriter cum stridore, more sagittæ.

Ῥοίζημα, ατος, τὸ, stridor aut impetus, qualis est sagittæ volantis cum stridore: Leo.

Ῥοιζηδὸν, cum stridore: seu cum magno impetu et stridore. 2 Pet. 3.

Ῥοιζηδὰ, pro eodem. Nicand.

Ῥοῖβδος, idem quod ῥοῖζος, stridor. ut apud Eustath. Πτερῶν γὰρ ῥοῖβδος οὐκ ἄσημος ἦν. Idem dicit, esse Αἰολικώτερον. De vento dicitur apud Aristoph. ‡ Nub. 406.‡ ὑπὸ τοῦ ῥοίβδου καὶ τῆς ῥύμης.

Ῥοιβδέω, ῶ, strido. interdum, sorbeo. (stridor enim perpetuus in sorbendo.) (Æsch. Eum. 407.)

Ῥοίβδησις, εως, ἡ, stridor. Eurip. in Iph. Aul. Οὐ σύριγγι τραφεῖσαν, οὐδ' ἐν ῥοιβδήσει βουκόλων.

Ῥοθμὸς, apud Hesych. dicitur esse strepitus quoddam genus.

Composita.

Ἀναῤῥοιβδέω, ῶ, vel ἀναροιβδέω, resorbeo: aut absorbeo. Odyss. μ'. [105.] ἀναῤῥοιβδεῖ μέλαν ὕδωρ. et, τρὶς δ' ἀναροιβδεῖ.

Ἀναῤῥοίβδησις, absorptio aquarum, vel ejaculatio.

Ἀποῤῥοιβδέω, cum sonitu eructo seu emitto. Sophocl. in Antig. et Nonn.

Διαῤῥοιζέω, stridorem emitto. Soph. (Tr. 577. cum sic.)

Ἐπιῤῥοίβδην, rapide cum impetu et stridore. Euripid. in Herc. furent. [860.]

(Ἐπιῤῥοιζεῖ. Attice 2 Pers. Indic. Pass. Æsch. Eum. 427.) [Ἦ καὶ τοιαύτας τῷδ' ἐπιῤῥοιζεῖς φυγάς; Schol. ἐπιβοᾷς, ἐπιβάλλεις. Vide Cl. Stanl. pag. 839.]

Εὐῤῥοίζητος, bene stridens. ut, εὐῤῥοίζητος ἰὸς, bene stridens sagitta, i. celeriter volans cum stridore, in Epigr.

Καταῤῥοιζέομαι, asthmate sibilante laboro. Diosc. lib. 3. cap. 93. τοὺς καταῤῥοιζουμένους ὠφελεῖ.

Πολύῤῥοιζος, ου, ὁ καὶ ἡ, multum stridorem vel strepitum edens, multistreperus. Nicand.

ῬΟΦΕ'Ω, vel ῥοφάω, ῶ, F. ήσω, sorbeo: ut, ὠὰ ῥοφεῖ, Galen. ad Glauc. Interdum, exhaurio, haurio. Soph. in Trach. πνεύμονός τ' ἀρτηρίας ῥοφεῖ, pulmonum haurit spiritus. (1072. Æschyl. Eum. 264.)

Ῥοφέομαι, idem quod ῥοφέω. Aristoph. in Vesp. τὴν φακῆν ῥοφήσομαι.

Ῥόφημα, ατος, τὸ, sorbitio: id quod sorbetur. Diosc. et Galen. ad Glauc. lib. 1.

Ῥόφησις, sorbitio: ipsa actio sorbendi. Gal. apud Hippocr.

Ῥοφητὸς, οῦ, ὁ, sorbilis. ut, ᾠὸν ῥοφητὸν, apud Diosc. et Gal.

Ῥύφω, Atticè dicitur pro ῥοφῶ, teste Etymol. unde

Ῥύφημα, idem quod ῥόφημα.

Ῥυφητὸς, idem cum ῥοφητὸς, apud Hippocr.

Composita.

(Αἱματοῤῥόφος. Æsch. Eum. 193.)

Ἀναῤῥοφέω, vel ἀναῤῥοφάω, resorbeo, aut absorbeo. Philostr. in ep.

Ἀποῤῥοφέω, vel ἀποῤῥοφάω, absorbeo, exhaurio. Synes. † Xen. Pæd. 1. 3. 9.†

Ἐκροφέω, vel ἐκροφάω, exorbeo.

Ἐκροφέομαι, idem. apud eundem.

Συνεκροφέω, (decomp.) simul exorbeo. Max. Tyr.

Ἐῤῥοφέω, seu ἐῤῥοφάω, sorbeo, sumo sorbitionem. Aristot. in probl. et Plut. in Phocion. Hinc passivum ἐῤῥοφηθεὶς, sorbitione sumptus: apud Diosc. lib. 5. c. 94.

Καταῤῥοφέω, sorbeo, sorbillo: seu sorbendo deglutio: † Xen. Pæd. 1. 3. 8.† unde pass. apud eundem Diosc. l. 2. c. 107.

Ψυχοῤῥοφέω, animam sorbeo vel exorbeo. Suid.

Ψυχοῤῥόφος, animam exorbens. Hesych.

ῬΥ'ΓΧΟΣ, εος, τὸ, rostrum, rictus. Propriè de porco dici, tradit Athen. l. 3. Dicitur et de avibus, apud eundem lib. 14. Item de hominibus, apud Aristoph. et in Epigr. De cane etiam apud Theocr. Idyll. 6.

Ῥυγχίον, rostellum, apud Athen.

Composita.

Αἱμοῤῥυγχία, rostri cruentatio. Hesych.

Ἐπιῤῥυγχὶς, ίδος, ἡ, curvitas rostri in avibus rapacibus. Suid.

Ὀξύῤῥυγχος, vel ὀξύρυγχος, acutum rostrum habens piscis, Ægyptio sacer, nomen à rostri acumine sortitus. Athen. l. 7.

Παχύῤῥυγχος, qui crassum rostrum habet: ut, παχυῤῥύγχω ἴβις, apud Alex. Aphrod.

Πλατύρυγχος, seu πλατύῤῥυγχος, qui lato rostro est.

Φοινικόρυγχος, qui est rostro puniceo seu rutilo.

ῬΥΘΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, rhythmus, concinnitas: numerus seu modulus certa dimensione et proportione constans. † ἐν ῥυθμῷ ὀρχεῖσθαι, saltare. Xen. Pæd. 1. 3. 9.† Aristot. in probl. ῥυθμῷ δὲ χαίρομεν, διὰ τὸ γνώριμον καὶ τεταγμένον ἀριθμὸν ἔχειν καὶ κινεῖν ἡμᾶς τεταγμένως. Propriè in musica et poësi locum habet. Vide Fabium l. 9. c. 4. et Gell. l. 16. c. 18. ¶ Apud medicos pulsui etiam tribuitur. Gal. (de pulsu loquens;) ῥυθμός ἐστι κίνησις, ἐν χρόνοις τάξιν ἔχουσα ὡρισμένην. ¶ Item quicquid certo modo, ordine et ratione fit, κατὰ ῥυθμὸν fieri dicitur: et quod contrà, παρὰ ῥυθμόν. Plato de leg. l. 1. et apud Græcos bibl. interpretes. (Æsch. Ch. 795.)

Ῥυθμικὸς, οῦ, ὁ, rhythmicus: numerorum peritus, seu faciendorum numerorum: qui numeros aut modos facit. Plut. in Psychog.

Ῥυθμίζω, ad numeros aptos redigo, numerorum concinnitatem seu modulationem alicui rei tribuo. Item, tempero, compono et effingo. † Xen. Pæd. p. 241. c.† Luc. ῥυθμίσω ἐμαυτὸν ἐπὶ τὸ ἄμεινον. Item, rectè colloco. Theophr. de caus. pl. l. 3. Item, moderor, mores compono, informo, doceo. Chrysost. τὴν οἰκίαν ῥυθμιζέτω ἕκαστος τὴν ἑαυτοῦ. (Æsch. Pr. 241.)

Ἐῤῥυθμισμένος, emodulatus. Herodian. l. 4.

Composita.

(Ἀντιῤῥυθμίζω. Philostr. l. 2. c. 22.)

Ἄῤῥυθμος, ὁ καὶ ἡ, numeris carens, nullam concinnitatem seu modulationem, qualis numerorum, habens. [Eurip. Hippolyt. 528. Amor, Amor, Μή μοί ποτε σὺν κακῷ φανείης, Μηδ' ἄῤῥυθμος ἔλθοις. Schol. μηδὲ ἄμετρός τις καὶ ἄτακτος ἔλθοις.] Interdum et, inconcinnus, incompositus. Fab. l. 9. c. 4. Aristot. rhet. 3. [Plat. de Rep. lib. 3. Ἀλλὰ τόδε γε, ὅτι τὸ τῆς εὐσχημοσύνης τε καὶ ἀσχημοσύνης τῷ εὐρύθμῳ τε καὶ ἀῤῥύθμῳ ἀκολουθεῖ, δύνασαι διελέσθαι; πῶς δ' οὔ; Ἀλλὰ μὴν τό γ' εὔρυθμόν τε καὶ ἄῤῥυθμον, &c.]

Ἀῤῥύθμως, absque numeris, absque concinnitate ea quam afferunt rhythmi, inconcinnè.

Ἀῤῥυθμία, ἡ, inconcinnitas, qualis est eorum quæ numerosa non sunt. Exponitur et, dissonantia. Gal. [Demosth. Amator. ἡ γὰρ ἀῤῥυθμία τοῦ σώματος ἅπασαν συνετάραξεν τὴν ὑπάρχουσαν εὐπρέπειαν, ἐν δ' ἀτυχεῖ τι &c. Plat. de Rep. lib. 3.]

Ἀῤῥυθμέω, dissono, discordo.

Ἐπιῤῥυθμίζω, et Καταῤῥυθμίζω, idem cum ῥυθμίζω. [Plat. de Leg. lib. 7. τὰ δ' ὑπακουσμένως, ἐπιῤῥυθμίζειν, &c.]

Εὔρυθμος, numerosus, numerorum modulationem habens: ut εὔρυθμος λέξις, Aristot. rhet. 3. Item, concinnus, compositus, Plut. in Psychog. Athen. Aristot.

Εὐρύθμως, numerosè. item concinnè. [Eurip. Cycl. 560. Θὲς δὲ τὸν ἀγκῶν' εὐρύθμως, κᾆτ' ἔκπιε, &c.]

Εὐρυθμία, concinnitas quam afferunt numeri. Aristot. de mundo. Et generaliter, concinnitas.

Μεταῤῥυθμίζω, reformo: item emendo, corrigo. Xen. πῶς ἂν μεταῤῥυθμίσαιμεν ἄνδρα ἀνηγορευμένον καλόν τε κἀγαθόν; Sic et apud Arist. ethic. 10. Exponitur etiam, commuto, transmuto. unde pass. apud Theophr. ἀνάγκη γὰρ τὰ σχήματα μεταῤῥυθμίζεσθαι. (Æschyl. Pers. 749. Philostr. l. 1. c. 13.)

(Μετάῤῥυθμος. Æsch. Suppl. 968.)

(ῬΥΠΠΑΠΑΙ', nautica acclamatio. Aristoph. R. 1105.) [Equit. 599. Vesp. 904.]

ῬΥ'ΠΟΣ, ου, ὁ, sordes: propriè quæ in summis manuum ac digitorum unguibus colliguntur: aut (secundum alios) illuvies quæ distringitur à corporibus oleo illitis post sudorem. ¶ Dicitur etiam quasi χρύπος, ὁ τῷ χρωτὶ ἐπὼν σπίλος, inquit schol. Aristoph. et etiam testatur Etym. Plut. in lib. πῶς ἄν τις αἰσθ. &c. ἐνδεδυκότες ῥύπον, ὃ παιδὸς χιτῶνος, ὃ ἀῤῥαγὲς ἔνδυμα. ¶ Metaphoricè de sordibus dicitur, i. avaritia, illiberalitate, apud Suid. ἄχθομαι αὐτοῦ τῷ ῥύπῳ. ¶ Usurpatur et pro cera sigillari. apud Aristoph. in Lysistrat. ¶ Pro ῥύπος dici et τὰ ῥύπα, per metaplasmum, annotat Eust. Odyss. ζ. πλῦνόν τε, κάθηράν τε ῥύπα πάντα. quod tamen ipse exponit τὰ ῥύπου μετέχοντα. ac si per apocopen dictum foret pro ῥυπαρὰ, sicut λίπ' ἐλαίῳ, pro λιπαρῷ ἐλαίῳ, dictum putatur.

Ῥυπόεις, εντος, ὁ, sordidus.

Ῥυπώδης, idem. Τὸ ῥυπῶδες est etiam emplastri nomen: de quo Cels. lib. 5. c. 19.

Ῥυπαρὸς, οῦ, ὁ, sordidus, sordibus obsitus. ut, ῥυπαρὸν ἔριον, succida lana. et, ῥυπαρὸς ἄρτος, panis secundarius, qui præ illo, qui σιλιγνίτης dicitur, sordidus est. Athen. l. 6. ¶ Item sordidus, i. avarus. Plato in Parmen.

Ῥυπαρία, sordes. Item sparcities, situs, illuvies: item genus quoddam ulceris sordidi, apud Diosc. l. 5. c. 99. ¶ Item sordes, i. turpis parsimonia, avaritia.

Ῥυπάω, et ῥυπόω, ῶ, sordeo, sordidus sum. Odyss. ζ. Καλὸν, ὑπεκπρορέει μάλα περ, ῥυπόωντα καθῆραι. Athen. τί ποτε εἴρηκε τοὺς πάλαι ποτὲ Πυθαγοριστὰς ῥυπᾷν; Sic et, ῥυπῶσα ἐσθὴς, vestis sordida, apud Basil.

Ῥυπόομαι, sordidor. Greg. de baptismo: δεῖν γὰρ, εἰ ἐν καιρῷ καθάρσεως ῥυπωθείημεν, si sordidatus fuero. Et, εἵματα ῥερυπωμένα, vestes sordidatæ, apud Hom. Odyss. ζ.

Ῥυπαίνω, sordido, sordidum reddo, maculo, contamino. Item metaph. infamem reddo, famæ alicujus notam inuro. Dionys. Halic. in Isocr. οὐ ποθοῦμαι Ἀριστείδου ῥυπαίνειν τὸν ἄνδρα βουλόμενος.

Ῥυπαίνομαι, sordidus reddor, fœdor, commaculor: Plutarch. de defect. orac. [Xenoph. Lacedæm. Resp. cap. 11. §. 3. καὶ γὰρ τάχιστα λαμπρύνεται, καὶ σχολαιότατα ῥυπαίνεται.]

Ῥύπασμα, ατος, τὸ, id quo aliquid sordidatum est, sordes.

Ῥύπτω, sordes eluo, purgo, abstergo, apud Diosc.

Ῥύπτομαι, abstergor, sordibus purgor. Aristoph. in Acharn.

Ῥύμμα, purgamentum, strigmentum. Nic. in Alexiph. et Homer. ῥύμματα πάντα κάθηρεν.

Ῥύψις, εως, ἡ, abstersio, purgatio. [Plat. Tim.]

Ῥυπτικὸς, οῦ, ὁ, aptus ad abluendas sordes, abstergendi vim habens. Plut. sympos. 6. ῥυπτικωτάτην παρέχει κόνιν. Et, ῥυπτικὸν φάρμακον, extergens medicamentum, sordes in corporis tam externa quam interna qualibet parte eluens et auferens.

Composita: ac primùm ex ῥύπος et ῥυπαίνω.

Ἀῤῥύπαντος, non sordidatus, non contaminatus.

Ἀῤῥύπαρος, non sordidus. Greg. Naz.

(Ἀῤῥύπωτος, non sordidatus. Sch. Æsch. Pers. 613.)

Ἐπιῤῥυπαίνω, fœdo, maculo, ῥυπαίνω. Plut.

Καταῤῥυπαίνω, idem quod ῥυπαίνω. Et metaph. nomen alicujus seu famam contamino. Isocr. et Dionys. Halic. [Plat. de Leg. lib. 11. Πολλῶν δὲ ὄντων καὶ καλῶν ἐν τῷ τῶν ἀνθρώπων βίῳ, τοῖς πλείστοις αὐτῶν οἷον κῆρες ἐπιπεφύκασιν αἳ καταμιαίνουσί τε καὶ καταῤῥυπαίνουσιν αὐτά.]

Οἴσυπος, ου, ὁ, sive οἴσυπα, sordes ovium, vel fimum ovillum. Erot. in lex. Hippocr. Item lana sordida, seu sordes ovillæ lanæ ex fimo adhærentes. Diosc. l. 2. c. 84. οἴσυπος δὲ λέγεται τὸ ἐκ τῶν οἰσυπηρῶν ἐρίων λίπος. ¶ Pro οἴσυπος, dicitur etiam οἴσυπον, apud Herodot.

Οἰσυπηρὸς, οῦ, ὁ, sordes ovinas redolens: seu sordidus ex fimo ovillo. Diosc. l. 2. c. 84. et Erot. in lex. Hippocr.

Οἰσυπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem.

Οἰσυπὶς, ίδος, ἡ, idem cum οἴσυπος sive οἴσυπον. Galen. in lex. Hippocrat.

Composita ex ῥύπτω.

Ἀποῤῥύπτω, abluo, sordibus expurgo: unde, ἀποῤῥυφθεὶς, ablutus, apud Suid.

Διαῤῥύπτω, idem quod ῥύπτω. ut, διαῤῥύψαι τὸν χρῶτα, detergere, Galen. ad Glauc.

Περιῤῥύπτω, circumabstergo, undique abluo. Gal.

ῬΥ'Ω, vel potiùs ῥύομαι, traho. F. ὕσομαι. Il. Ϋ. ἐῤῥύοντο δὲ νεκρὸν, i. trahebant mortuum. † ῥυσάμεσθα, primâ productâ. Hes. Th. 662. Sic ἔρυτο, in Asp. 415. mediâ productâ.† ¶ Item ῥύομαι, et ῥῦμαι, custodio, servo, tueor. Od. ξ. ὡς τάνδε φυλάσσω τε, ῥύομαί τε. Hesiod. in Asp. † 105.† Ὃς Θήβης κρήδεμνον ἔχει, ῥύεταί τε πόληα. (Soph. Œdip. Tyr. 72. 320. 1370.) Herodian. l. 6. ῥύεσθαι τὰς Ῥωμαίων ὄχθας. et ibidem, ῥύεσθαι τὰ σώματα, conservare corpora. Matth. 6. ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ, à malo tuere. Item libero, eximo, redimo. Od. μ'. Οὐ γάρ κεν ῥύσαιτό σ' ὑπ' ἐκ κακοῦ οὐδ' Ἐνοσίχθων. Laërt. in Archyta. οὗτος ἔστιν ὁ Πλάτωνα ῥυσάμενος δι' ἐπιστολῆς, qui Platonem à morte liberavit. Et passivè, 2 Thess. c. 3. ἵνα ῥυσθῶμεν ἀπὸ τῶν ἀτόπων ἀνθρώπων. Sic et Rom. 15. et apud Basil. (Ῥύομαι, tueor, libero. Æschyl. S. c. Th. 828. Eurip. Med. 389.) ¶ Ῥύω, fluo, vide in Ῥέω. ¶ Ῥύω ab ἐρύω factum esse eadem sign. habente, abjectione τοῦ ε, docet Eustath. Alibi tamen ἐρύω ex ῥύω deduci pleonasmo τοῦ ε, affirmat idem.

Derivata ex Ῥύομαι, traho.

Ῥῦμα, τὸ, tractus, Suid. ex Eunapio. (πότερον τόξου ῥῦμα τὸ νικῶν; Æsch. Pers. 147.) ¶ Item funis ad remulco trahendum: Polyb. l. 1. Ῥύματα, funes tractorii. ¶ Ῥῦμα idem quod ῥεῦμα καὶ ὁρμὴ βιαία, Suid. Sed tunc ad Ῥέω pertinet, in Ῥέω.

Ῥύμη, ης, ἡ, vicus: tractus viæ in urbe utrinque ædificiis septæ. Act. c. 9. πορεύθητι ἐπὶ τὴν ῥύμην τὴν καλουμένην εὐθεῖαν, in vicum qui vocatur rectus. ¶ Item impetus: de qua sign. vide Ῥέω in Ῥέω.

Ῥυμὸς, ὁ, temo currus: lignum illud longum, medium inter equos, quo currus trahitur. Il. ὁ. ἐξ ἀργυρέου ἐπὶ ῥυμῷ. Plut. in Coriol. ξύλον ἁμάξης, ᾧ τὸν ῥυμὸν ἐναρμόζουσιν.

Ῥυσμὸς, ὁ, tractus. Dionys. de situ orb. Αὐτὰρ μὲν Λιβύης ῥυσμὸς πέλει, idem Libyæ tractus est. Utitur et Aristot. l. 1. de an.

Ῥύσιον, τὸ, quod loco ejus quod ereptum erat, trahitur, et veluti pignus retinetur. seu, quod ab hoste, spoliante nos, vicissim rapimus. Iliad. λ'.

Ῥυσὰ, vel ῥυσὴ, ἡ, marcor, senectus. Suid.

Ῥυσὸς, et ῥυσὸς, ὁ, rugosus. Iliad. ι. Χωλαί τε, ῥυσαί τε, Aristoph. in Plut. † 266.† ῥυπῶν, ῥυσὸν, &c. Lucian. ῥυσὸς τὸ δέρμα, obrugata cute. Et metaph. ῥυσὰ βαλλάντια, apud Athen. l. 6. et Plut. sympos. (Æsch. Ag. 1417.)

Ῥυσότης, ητος, ἡ, rugositas: Plut. in Galba.

Ῥυσόω, vel ῥυσσόω, ῶ, f. ώσω, rugo, corrugo: unde ῥυσῶσαι, corrugare, in Hippiatr.

Ῥυσοῦμαι, rugor. Diosc. Et, ἐῤῥυσωμένος, in rugas contractus.

Ῥύσωσις, ἡ, rugatio, in rugas contractio.

Ῥυσαλέος, ου, ὁ, idem quod ῥυσὸς, rugosus. Nicand. in Alexi.

Ῥυσαίνω, rugo. et ῥυσαίνομαι, corrugor: unde, ῥυσαίνεται οὖλα, apud eundem ibidem.

Ῥύσωμα, τὸ, (q. ex ῥυσόω, vel ῶ,) ruga, Suid. ῥυσώματα, τὰ ἐπὶ τῶν ὄψεων τῶν γεγηρακότων συστήματα, sordes et rugæ, quæ in senili facie videntur.

Ῥυτὴρ, ῆρος, ὁ, tractor: qui trahit: ut, ῥυτῆρες ὀϊστῶν, tractores sagittarum, i. sagittarii, apud Hom. Odyss. φ'. ¶ Item habena, seu lorum freni, quo equus huc et illuc trahitur. Il. π'. ἐν δὲ ῥυτῆρσι τάνυσθεν. (Soph. Aj. 241.) † ἀπὸ ῥυτῆρος, effusis habenis. Œd. C. 900.† Laërt. ἀπὸ ῥυτῆρος καὶ μετὰ μάστιγος ἐλαθεῖσι τοῖς ἵπποις, laxatis habenis. Item metaph. apud Plut. de Socrat. Pro eodem Æoles dicunt βρυτὴρ, per prosthesin lit. β.

Ῥύτωρ, idem quod ῥυτὴρ in prima signif. ut, ῥύτωρ τόξων, apud Aratum.

Ῥυτὸς, οῦ, ὁ, tractus. Od. ζ. ῥυτοῖσιν λάεσσι, &c. lapidibus tam magnis ut trahendi essent. vel, extractis erutisque ex terra. (Æsch. Eum. 455.)

Παλίῤῥυτος, (comp.) retrorsum tractus: vel qui retrahitur. Hesych.

(Παράῤῥυτος. Æsch. Suppl. 725.)

Ῥυτὰ, τὰ, habena, seu frenum quo equi retrahuntur. Hesiod. in Asp. † 308.† Ῥυτὰ χαλαίνοντες, habenas laxantes.

Ῥυτὸν, (σκεῦος,) poculum corneum, quod et κέρας, Athen. l. 11. ex quo seu trahendo bibitur, Eust.

Ῥυτὶς, ίδος, ἡ, ruga: cutis in senili corpore in plicas contracta. † Aristoph. Plut. 1051.† Epigr. l. 2. Οὐδὲ παρειὰς ῥυτίδας ἐκτανύσας. Plato, ἧς καὶ ἐπὶ ῥυτίδων πικρὸς ἔπεστιν ἔρως. Item metaph. apud Plut. et Plat. in symp.

Ῥυτιδώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, rugosus.

Ῥυτιδόω, f. ώσω, corrugo, in rugas contraho. Aristot. διὰ τί τὸ θερμὸν ὕδωρ ῥυτιδοῖ, τὸ δὲ πῦρ, θερμὸν ὂν, οὔ;

Ῥυτιδόομαι, in rugas contrahor. Idem l. 5. de gener. an. τὸ ἄλλο δέρμα καὶ τὸ τοῦ σώματος ῥυτιδοῦταί τε, καὶ παχύτερον γίνεται. Et, ἐῤῥυτιδωμένα φύλλα, rugata folia, apud Theophr. hist. pl. l. 3. c. 4.

Ῥυτίδωσις, ἡ, corrugatio: medicis sic vocatur corrugatio pupillæ.

Ἀῤῥυτίδωτος, (comp.) qui rugas non habet.

Ῥυστάζω, f. ξω, traho, vel trahendo rapto. Iliad. ω. Πολλὰ ῥυστάζεσκεν ἑοῦ περὶ σῆμ' ἑτάροιο, circum dilecti socii monumenta trahebat. Sic et Odyss. χ.

Ῥύσταγμα, τὸ, violenta tractio. et vis mulieri illata. Etymol. ex Lycophr.

Ῥυστακτύς, ύος, ἡ, tractio violenta. Odyss. σ.

Composita ex ῥυμός.

Ἀκρόῤῥυμον, τὸ, summus temo, extrema temonis pars. Pollux.

Δίῤῥυμος, duos temones habens. (Æsch. Pers. 45.)

Ὀκτάρυμος, seu ὀκτάῤῥυμος, ου, ὁ καὶ ἡ, octojugis, octo temones habens. Xen. Pæd. 4.

Ὁμοζυγμός, eosdem habens ῥυμούς. Hippocr. de anatome, ἀρτηρίαις ξυγκαμφθεῖσι ὁμοζυγμοῖς.

Ὁμοζυγμία, exp. virilitas: apud eundem.

Πρωτήρυμος, extremum temonis, Hesych.

Τετράῤῥυμος, quadrijugis, quatuor temones habens. Xen. Pæd. 6. [cui addas, l. 3. Κῦρος δὲ ἰδὼν τὸ τετράῤῥυμον αὐτοῦ ἅρμα, &c.]

Τρίῤῥυμος, tres temones habens. (Æsch. Pers. 47.)

Derivata ex ῥύομαι, tueor, custodio.

Ῥῦμα, τὸ, tutamen, munimentum, propugnaculum, defensio, munitio. Soph. (Aj. 159. Æsch. Suppl. 88.) Eurip. in Heracl. Ἅπασι κοινὸν ῥῦμα δαιμόνων ἕδρα. Et, ῥύματα, ap. Hippocr. remedia è mortis periculo nos conservantia.

Ῥῦσις, ἡ, liberatio, redemptio.

Ῥύσιον, τὸ, quod pro liberatione alicujus datur. Greg. Ῥύσιον ἀρχεγόνου ἡμετέρου παθέων. Item pignus. Sophoc. in Trach. ‡ res ultionis causâ vindicanda. Œd. C. 858.‡ Item donum, quod datur diis pro restituta valetudine aut conservata salute. Dionys. de situ orb. (Æsch. Ag. 544. Suppl. 320. 736.)

(Ῥύσιος. Æsch. Suppl. 417.) ‡ supplex exp. in Ind. Æsch. a J. D. La Roche confecto.‡

Ῥυσιάζω, pignoris loco capio. Eurip. in Ione.

Ῥυσιάζομαι, pignoris loco capior. Apud eundem ibidem, ῥυσιάζομαι λόγῳ, exp. opprimor sermone, i. verbis tanquam pignore me tibi devincire studes. (Æsch. Suppl. 430.)

Ἐρυσιάζω, idem quod ῥυσιάζω: Eustath. sicut ἐρύω idem quod ῥύω.

Ῥύτιμον, ου, τὸ, ruta. (conservat enim nos et tuetur contra venena et alios pestiferos morbos.) Nic. in Alex. Dicitur et ῥύτη pro eodem, apud Peloponnesios. Iobas teste. Utitur et Theocr.

Ῥυτὴρ, ὁ, custos. Odyss. ρ. Αὐτοῦ βουλοίμην σταθμῶν ῥυτῆρα γενέσθαι. Sic Oppian. l. 3. de ven. ὀιῶν ῥυτῆρες ἀγραύλοις.

Ῥύτωρ, idem. In Epigr. [illegible]

Ῥύτρον, τὸ, quod pro liberatione alicujus offertur. Hesych.

Ῥύστης, ὁ, liberator, servator.

Ῥύσκω, seu ῥύσκομαι, idem quod ῥύομαι, tueor, è periculo conservo. Iliad. ω.

Composita.

Ἀναῤῥύω, vel ἀναῤῥύομαι, redimo, libero captivum. in Pand. Et, ἀνεῤῥύσθη, redemptus est. ¶ Item reparo, sarcio. Dionys. Halic. l. 5. ¶ Item jugulo, macto, sacrifico: unde, ἀνέρυσαν, apud Hom.

Ἀνάῤῥυσις, ἡ, redemptio. Item sacrificium. Hesych. est etiam nomen diei secundi Ἀπατουρίων. [Aristoph. Pac. 890. Ταύτης μετέχειν καταγαγεῖν ἀνάῤῥυσιν. Vide Schol. unde sua hausit Suidas, in Lex. 1. 179. ut censet Cl. Kusterus.]

Ἀῤῥυσίαστος, qui pignori opponi non potest. Dionys. Halicar. l. 6. (Æsch. Suppl. 617.)

Διερύω, seu διαῤῥύω, traduco, videlicet trahendo. Herod. διερύσαι τὰς νέας τὸν Ἰσθμὸν, per Isthmum traducere naves.

Ἐξερύομαι, eximo, libero. Eurip. Bacch.

(Ἐπιῤῥύομαι, libero. Æsch. S. c. Th. 171.)

ῬΩ΄ΘΩΝ, ωνος, ὁ, naris: pro quo frequentiùs usurpatur plur. ῥώθωνες. Diosc. τὰς ἐν ταῖς ῥώθωσι ὀζαίνας καὶ σαρκώδεις ἐκκαθαίρει. Exponitur et, nasus.

ῬΩΝΝΥ΄Ω, seu potiùs, ῥώννυμι, (F. ῥώσω. præt. ἔῤῥωκα. Aorist 1. ἔῤῥωσα. ab inus. ῥόω.) confirmo, corroboro. Greg. ῥώσαντες τὰς ψυχὰς εἰς ἐλπίδας, quum confirmassent. Plut. in Pericle, ἔῤῥωσε εὐνοίᾳ τὰς πόλεις, corroboravit. Idem in Camillo, ῥώσας τὸ σῶμα ἀπογυμνάσασθαι, confirmato corpore.

Ῥώννυμαι, confirmor, corroboror. Plutarch. in Coriol. οὐδὲν ἧττον ῥωννύμενον αὐτοῦ τὸ σῶμα. Thucyd. ἐῤῥώσθησαν μᾶλλον, magis confirmati sunt. ¶ Item, recreor, reficior. Synes. ἐπὶ ταῖς λοπάσι ῥωννύμεθα, hoc piscium genere reficimur. Præt. ἔῤῥωμαι, confirmatus sum, confortatus sum, animo sum alacri et vegeto. Thucyd. ἔῤῥωντο ἐς τὸν πόλεμον, animosè incumbebant in bellum. Sic Herodot. ἀλλὰ τὸ τῆς ψυχῆς αὐτοῦ ἔῤῥωτο ὑπὲρ πάντα νεανίαν, animi alacritate omnes juvenes vincebat. Item ἔῤῥωμαι, valeo, prospera utor valetudine. Et, ἐῤῥώμην, valebam. Thuc. lib. 7. ἕν' ἐῤῥώμην, quum valerem. Hinc ἔῤῥωσο, et ἔῤῥωσθε, vale, † Xen. Pæd. l. 4. p. 106. b.† et valete, et ἐῤῥῶσθαι, valere. Demosth. in orat. περὶ παραπρ. πολλὰ ἐῤῥῶσθαι φράσας τῷ καλῷ Σοφοκλεῖ. Particip. ἐῤῥωμένος, corroboratus, confirmatus. Item metaph. confirmatus animo. qui animo est forti. Item robustus, valens, validus. † Xen. Pæd. 1. 4. 20.† Plut. in polit. præcep. ἐῤῥωμένοις μάλιστα καὶ πανταχῆ προεστῶσι. Item, bonâ utens valetudine. Synes. epist. 98. ἐῤῥωμένος καὶ εὐδαιμονῶν διατέλει. ¶ Comparat. ἐῤῥωμενέστερος, † Xen. Pæd. l. 3. p. 79. a. ἐῤῥωμενεστέρας γνώμας. l. 3. p. 81. c.† et superlat. ἐῤῥωμενέστατος, apud Xen. Plut. tanquam ab ἐῤῥωμένος.

Ἐῤῥωμένως, robustè, firmiter, vehementer, fortiter. Luc. in Cauc. τὸν σφῆνα ἐῤῥωμένως κατάφερε. Item metaph. forti animo, præsenti animo, apud Xenoph. † Pæd. l. 3. p. 83. a.† Item cum firma valetudine, forti et valente corpore, apud Synes. Compar. ἐῤῥωμενέστερον, seu ἐῤῥωμενεστέρως, robustiùs, validiùs, fortiùs. Synes. et Isocr.

Ῥώμη, ης, ἡ, robur, vires, vis. † Xen. Pæd. 1. 3. 9.† De corporis robore interdum absolutè dicitur. ut apud Isocr. ad Demonic. ῥώμη δὲ μετὰ μὲν φρονήσεως ὠφέλησεν, &c. Interdum additur et genit. σώματος vel σωμάτων. ut apud Xenoph. Pæd. 3. αἱ μάχαι κρίνονται μᾶλλον ταῖς ψυχαῖς, ἢ ταῖς τῶν σωμάτων ῥώμαις. Dicitur et, ῥώμη τῆς ψυχῆς, animi robur, apud eundem. † Xen. Pæd. l. 4. p. 93. c.† Et, ῥώμη τοῦ λέγειν, vis dicendi, apud Plat. de leg. (μιᾷ ῥώμῃ πνεῦσαι. Soph. Œdip. Tyr. 123. 1316.)

Ῥωμαλέος, ὁ, robore præditus, robustus. in Axioch. τῷ σώματι ῥωμαλέον, ἀσθενῆ τὴν ψυχήν. Plutarch. de dæm. Socr. κατὰ χεῖρα ῥωμαλέος.

Ῥωμαλεότης, ἡ, robur, virilitas.

Ῥωμαλεόω, ῶ, robustum reddo, firmo.

Ῥωμαλεοῦμαι, robustus reddor, robur acquiro seu vires: unde, ῥωμαλεούμενος, apud Aristot.

Ῥώμη, Roma, nomen urbis æternæ. (quæ caput intereuntis mundi, sic ab ethnicis gentiliter vocatur.)

Ῥωμαϊστὶ, Romanè. Plut. de Roman. fort.

Ῥωμαΐδης, ῶ, ὁ, Romanus: qui est Romanorum, seu ad Romanos pertinens. Plut.

Ῥωμαϊκῶς, Romano more, vel Romana lingua.

Ῥωμαΐζω, Romanis faveo, à parte Romanorum sto. Appian. in Mithrid.

Ῥῶσις, ἡ, q. d. corroboratio, confirmatio, valentia. apud Dionys. Areop. Item robur, firmitas, sanitas. Hesych.

Ῥώομαι, (inus.) unde ἐῤῥώοντο, apud Homer. Iliad. ψ'. quatiebantur. † ruebant. Hesiod. Asp. 230. ibi verò Schol. ab τῷ ὁρμάω, impetu feror, deducit.† Et Aor. 1. ἐῤῥώσαντο. Odyss. ψ'. Γοῦνατα δ' ἐῤῥώσαντο, vehementi motu agitabantur. Et, ῥώεσθαι, apud Hesych. festinanter et cum impetu agitari. Hinc et compos. ἐπεῤῥώοντο et ἐπεῤῥώσαντο, apud Hom. Odyss. ω. et Il. α.

Ῥωστικός, qui propensus est ad rem aliquam cum robore et impetu capessendam. Hesych. Exponitur etiam, corroborativus, corroborandi vim habens.

Ῥωστήριον, incitamentum mentis, et suscitabulum. Hesych. et Suid.

Composita.

Ἀναῤῥωννύω, et ἀναῤῥώννυμι, q. d. recorroboro, i. robur pristinum reddo. Suid. ὁ θεὸς ἀνέῤῥωσεν αὐτὸν, Deus ipsi pristinas vires reddidit, seu convalescere fecit.

Ἀναῤῥώννυμαι, refocillor vel convalesco: unde, ἀναῤῥωσθεὶς, apud Synes. epist. 67. ubi convaluerit. [Thucyd. Hist. lib. 7. §. 46. οἱ μὲν Συρακούσιοι — πάλιν αὖ ἀναῤῥωσθέντες — ἐς μὲν Ἀκράγαντα — Σικανὸν ἀποστέλλουσι. Thema potius est Ἀναῤῥόω quam Ἀναῤῥώννυμι. Vide Ῥόω. Thes. 3. 630. A.]

Ἄῤῥωστος, ου, ὁ καὶ ἡ, minimè robustus, invalidus, infirmus, imbecillis. Item languidus, instrenuus. Isocr. in Panath. πρὸς τὰς πράξεις ἀῤῥωστοτέραν εἰδὼς, quum sciret eam languidiorem esse ad negotia. Sic apud Xen. ἄῤῥωστος τὴν ψυχὴν, remissus animo. Item æger, ægrotus.

Ἀῤῥώστως, invalidè, infirmè. ἀῤῥώστως διακεῖσθαι, infirma valetudine conflictari, ægrotare. [Æschin. pro falsa Legat. ἀῤῥώστως δ' ἔχων ὁ Φιλοκράτης, ἐκέλευσεν αὐτῷ συνήγορον τὸν Δημοσθένην, &c.]

Ἀῤῥωστία, infirmitas, imbecillitas. Apud Thucyd. ἀῤῥωστία τοῦ στρατεύειν, tædium militandi. Item adversa valetudo, morbus. Isocr. ad Demon. τῆς ὑγιείας πλείστην ἐπιμέλειαν ἔχομεν, ὅταν τὰς λύπας ἐκ τῆς ἀῤῥωστίας ἀναμνησθῶμεν. Utitur et Plut. in lib. an seni administ. resp. et Aristot. de Histor. anim. l. 8.

Ἀῤῥωστέω, ῶ, infirmus sum et imbecillis. Item, infirma sum valetudine, ægroto. Demosthen. ἐξωμόσατο ἀῤῥωστεῖν τουτονί, excusavit hunc, quòd diceret ægrotare. Athen. lib. 3 τοῦτο πίνοντες οἱ ἀῤῥωστοῦντες, τὰ μέγιστα ὠφελοῦνται.

Ἀῤῥώστημα, τὸ, ægrotatio: seu ægritudo, morbus. Chrysost. παύει ἀῤῥωστήματα, sedans morbos. Utitur et Cic. Tusc. q. 4. [cap. 10. pag. 283. Ed. Dav. Xenoph. Epist. ad Lampr. ψυχῆς γὰρ εἶναι τὸ ἀῤῥώστημα οὐ πιστεύεις. Demosth. c. Aristog. τὰ μὲν γὰρ ἐν τοῖς σώμασιν ἀῤῥωστήματα τοῖς τῶν ἰατρῶν εὑρήμασι καταπαύεται· τὰς δ' ἐν ταῖς ψυχαῖς ἀγριότητας, αἱ τῶν παιδευτῶν ἐξορίζουσι δίκαι.]

Ἐπιῤῥωννύω, seu ἐπιῤῥώννυμι, idem quod ῥώννυμι. Thuc. lib. 4. πολλῷ μᾶλλον ἐπέῤῥωσε, multo magis confirmavit. Luc. ἐπίῤῥωσον σεαυτὸν, corrobora te ipsum. Item, animo, incito, impello. Plut. ἐπιῤῥώσει πρὸς πόλεμον.

Ἐπιῤῥώννυμαι, confirmor, corroboror. Unde, ἐπεῤῥώσθησαν, apud Thuc. confirmati sunt. quod apud eundem etiam exp. in suo proposito firmi esse cœperunt. Herodian. ἐπιῤῥωσθεὶς τὴν ψυχὴν, corroboratus animo. Et, ἐπεῤῥώσθη ἀπὸ τῆς νόσου, à morbo confirmatus est, id est, meliùs habere cœpit, apud eund. † ἐπιῤῥώομαι mod. ποσὶν, pedibus vehementer tripudiare. Hesiod. Theogn. 8. V. Hesychium ἐῤῥωμένως ὀρχεῖσθαι exponentem, et Schol. Hesiod.†

Ἐπίῤῥωσις, εως, ἡ, roboris seu virium confirmatio, corroboratio.

Decomp. Συνεπιῤῥώννυμαι, idem quod ἐπιῤῥώννυμαι. Plut.

Εὔῤῥωστος, robustus, validus. Plut. ὁ μὲν γὰρ εὔῤῥωστος, καὶ μάχιμος. Idem, εὔῤῥωστος δὲ τῇ ψυχῇ.

Εὐῤῥώστως, robustè, validè, fortiter. Et metaph. de animi fortitudine. ut, εὐῤῥώστως ἤνεγκε, fortiter tulit. Plut. in Apoph.

Εὐῤῥωστία, robur, firmitas, fortitudo. Item sanitas, bona valetudo. Hesych.

Εὐῤῥωσία, bona habitudo, sanitas, apud eund.

Ταχύῤῥωστος πελειὰς, velociter robusta, seu robustè velox. Sophocles. [Œd. Col. 1135.]

Σ.

Σ, NOTA literæ, quam vocant σίγμα. ¶ Est etiam nota arithmetica; de qua vide in Appendice. ¶ Attici eam mutant in ξ, in præpositione, tam in compositione, quàm extra compositionem. Interdum in τ, ut in τεῦτλον, pro σεῦτλον, θάλαττα, pro θάλασσα. Aliquando mutatur in ζ, ut apud Poëtas, ζμαρίς, pro σμαρίς. ¶ In quibusdam dictionibus abundat aut deficit, ut docet Eust.

Σίζω, verbum factum ex imitatione soni literæ σ. dicitur de stridore seu sibilo, quem emittit ferrum candens, quum in aqua extinguitur. Odyss. ι. (de oculo Polyphemi:) σίζ' ὀφθαλμὸς ἐλαΐνῳ περὶ μοχλῷ. Dicitur et de eo quod frigitur, apud Athen. l. 7. et apud Aristoph. in Acharn. Dicitur et ἀνέμους σίζειν, apud Quintil. Pollux proprium esse putat avium, quæ σίψυχαι appellantur.

Σιγμὸς, οῦ, ὁ, stridor, qualis est ferri candentis, dum in aqua extinguitur. Reperitur et σισμὸς, pro eod.

Σίξις, idem. Aristot. meteor. l. 2. Eust. ait, esse τὸν τοῦ σ ἦχον.

Composita.

Ἄσιγμος, ου, ὁ καὶ ἡ, carens litera sigma: ut, ἄσιγμος ᾠδὴ, apud Athen. lib. 10.

Ἐπισίζω, canes instigo seu incito sibilo quodam. Aristoph. in Vesp.

Ἐπίσιγμα, canum instigatio.

Ἐπίσιττον, canum in venatione incitamentum.

Πολύσιγμος, abundans literâ σ, frequenter habens repetitam literam σ. ut ille ex Euripidis Medea versus, Ἔσωσά σ', ὡς ἴσασιν Ἑλλήνων ὅσοι.

ΣΑΒΟΙ΄, vox quædam bacchantium, quæ subjungitur voci εὐοῖ. Ut apud Demosth. pro cor. καὶ βοῶν εὐοῖ σαβοῖ.

Σαβοὶ, οἱ, qui Baccho sunt initiati. Item Baccho consecrata loca. Exponitur etiam, Bacchi sacerdotes. Thracum vel Phrygum vox esse traditur.

Σαβάζιος, dictus est Bacchus, vel (secundum alios) Bacchi filius, à Thracibus.

Σαβάζω, bacchari, bacchantes imitari, clamore εὐοῖ. Hesych. Traditur esse nonnunquam, persultare, sed indecoro et motu et gestu.

Σαβασμὸς, idem quod εὐασμὸς, vociferatio bacchantium. Vide Harpocr. et schol. Aristoph. in Vesp. et in Aves.

Σαβακαὶ, αἱ, Dionysiacæ, quæ thyadum instar debacchari consueverunt.

Σαβακὰς autem Hesych. significare ait putridus. Pro purulento usurpasse traditur Hippocr. de morb. l. 1.

Σαβακῶς, austerè, asperè, acerbè.

ΣΑ΄ΓΑΡΙΣ, εως, ἡ, securis genus, quod Amazonum gestamentum erat. Xen. anab. l. 4. ἔχοντα τόξα Περσικὰ, καὶ φαρέτρας, καὶ σάγαριν, οἵασπερ αἱ Ἀμαζόνες ἔχουσιν. † et Pæd. l. 2. 9. Persis tribuit et l. 2. p. 40. b.†

ΣΑΘΕ΄ΡΙΟΝ, ου, τὸ, satherium: animal quadrupes, ex mari victum quærens. Aristot. hist. an. l. 8. c. 5.

ΣΑ΄ΘΗ, ης, ἡ, pudendum virile, (mentula inhonestè dicta, et moto.) Aristoph. in Lysistr. [1121.] ἢν μὴ διδῷ τὴν χεῖρα, τῆς σάθης ἄγε.

Ἀνδροσάθων, et ἀνδροσάθης, (comp.) virilia grandiora habens, membrosus, immo mentulatus, mutoniatus, (inhonestè.) Suid. et Hes.

ΣΑΙ΄ΡΩ, F. αρῶ, scopis purgo, verro. Eurip. in Ione. Καλλίστας προπόλευμα δάφνας, Ἃ τὰν Φοίβου θυμέλαν σαίρω.

Ibid. σαίρω δάπεδον Suid. ‡ Soph. Antig. 409.‡ Plutarch. in Dion. σαίρουσαν καλλύντρῳ τινὶ τὴν οἰκίαν. ¶ Præteritum σέσηρα præsentis significationem habet: exponitur enim, cum ore aperto seu hianti: et propriè de canibus dici putatur, qui deducto rictu, ita ut conspiciantur dentes, minitantur, seu qui ringuntur. Interdum de iis dicitur, qui ore hianti sunt, et dentibus renudatis, ita ut ridere videantur, sive simulent risum, sive re vera rideant. Plutarch. in Apoph. γελῶν καὶ σεσηρώς. Pro quo particip. Doricè dicitur σεσαρώς. Apud Theocrit. Idyll. 7. καί μ᾽ ἀτρέμας εἶπε σεσαρὼς Ὄμματι μειδιόωντι. (Id. 5. 116.) At particip. σεσαρυῖα, apud Hesiod. in Asp. †268.† regulariter et citra dialectum formatum est à masc. σεσαρώς.

Derivata à σαίρω, verro.

Σάρμα, τὸ, quod purgando collectum est, sordes, quisquiliæ. Hesych. ex Rhinthone. Aliam signif. vide in sequenti classe derivatorum.

Σαρμὸς, cumulus terræ, arenæ, quisquiliarum, ramentorum, segmentorum, fœni, stipularum. Hesych.

Σαρόω, idem quod σαίρω. Luc. 15. σαροῖ τὴν οἰκίαν. Et metaphoricè, mundo, verro. Gregor. τὰς ἑαυτῶν ψυχὰς τῇ ἐπιγνώσει σαρώσαντες καὶ κοσμήσαντες.

Σαρόομαι, οῦμαι, scopis purgor: ut, σεσαρωμένος οἶκος. Matth. 12.

Σάρωμα, τὸ, et σάρωσις, ἡ, sordes et quisquiliæ verrendo collectæ. Suidas.

Σάρωθρον, τὸ, ipsæ scopæ. Apud antiquos etiam augmentum et augendi instrumentum significabat, teste Eustath. cum purgamentorum et quisquiliarum cumulus verrendo augeatur.

Σάρος, vel σαρὶς, idem quod σάρωθρον. schol. Aristoph. et Hesych. ¶ Est etiam numerus et mensura quædam, apud Chaldæos, teste Suid. et Hesych.

Composita.

Ἄσαρον, τὸ, scopis non mundatum: seu quod scopis mundari nequit. Hesych. ¶ At ἄσαρον herbæ nomen, vide suo loco.

Ἀσάρωτον, τὸ, dictum fuit pavimenti genus, quòd scopis non purgaretur, sed manibus purgamenta inde colligerentur, et spongiis mundaretur: Plin. l. 36. c. 35.

Διασαίρω, simulatè verro. Plut.

Παρασαρόω, idem quod σαρόω. Hesych.

Derivata ex præterito σέσηρα, cum ore hianti.

Σάρμα, τὸ, hiatus. Etym.

Σῆραγξ, αγγος, ἡ, et frequentiùs in plur. σήραγγες, al. rimæ, hiatus, fissuræ terræ; cavernæ, fauces, antra, specus, sinus. apud Aristot. de anim. lib. 5. ‡ Plat. Phæd. §. 58.‡ Exponitur etiam, fistula, apud Diosc. lib. 4. c. 267. discurrentes venæ, Marcell.

Σηραγγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, rimosus, cavernosus.

Σάρων, ωνος, ὁ, pudendum muliebre, caverna fœminæ. ¶ Item, libidinosus. Hesych. ¶ Est et genius nauticus. unde Proverb. σάρωνος ναυτικώτερος, de quo vide Eras.

Σαρῶνες, Hesych. sunt venatorum retia.

Σαρωνίδες, αἱ, arbores cavæ: vel specialiter, excavatæ quercus, Etym. aut quercus hiantes ob vetustatem, ut exp. Hesych. Sic utitur Callim. hymno in Jovem.

Σείριος, ὁ, Sirius. Latin. Canicula: ὠρίων aliàs; quem (secundum Homer.) κύν᾽ Ὠρίωνος, ἐπίκλησιν καλέουσι. Stella esse dicitur omnium fixarum maxima, Λαμπρότατος, πολλὸν πυρετὸν θνητοῖσι φέρουσα, teste Homer. Hunc Hesiod. in Erg. σείριον ἀστέρα vocavit. (Σείριον κύνα. Æsch. Ag. 976.) ¶ Accipitur et pro Sole, apud Archilochum, teste Hesychio; ut et apud Hesiod. † Asp. 153.† à quibusdam exponitur. In qua significat. dicitur et σείς, apud Suid. ¶ Idem Hesych. et Suid. annotant, Ibycum omnia astra σείρια appellasse. ¶ Dicitur autem ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι, vel quòd lucem quasi hiando emittat: vel quòd canes σεσηρέναι cogat, id est, ore hianti esse, præ vehementissima siti.

Σειριάω, ῶ, exp. ἀστράπτω, fulguro, in rhet. lex. teste Eustath. ubi et annotatur, hinc dici σείρια et σείριον, quum potiùs σειριάω à σείριος derivetur. Item, capitis inflammatione illa laboro quæ siriasis dicitur. Alex. Aphr. probl. 98. lib. 1. σειριᾶν dicit infantes, qui dicuntur à vulgo καῦμα ἔχειν, id est, æstu correpti esse. Dicuntur et equi σειριᾶν, vel σειριᾶν τοὺς πίλας, quum suffraginis vel suffraginum vitio laborant, à nomine σειρὰ, (de quo suo loco,) in Hippiatr.

Σειρίασις, ἡ, dicitur esse capitis inflammatio ex vehementi solis ardore atque æstu, qua præcipuè pueri et infantes infestantur. Scribitur et σιρίασις, pro eod. sicut σιριᾶν pro σειριᾶν.

Σειραίνω, sicco, exicco. Orus Milesius apud Etym.

Σειρὸς, vel (ut Suid. scribit) σιρὸς, οῦ, ὁ, scrobs seu fovea, in qua condita frumenta asservantur. Eurip. in Phryxo, Ἀνέῳξαι μὲν σειροὺς τὴν ἔξω. Invenitur et scriptum σιρός. apud Simpl. comment. in lib. 2. φυσικ. ἀκροάσ. Hinc quidam σιριᾶν et σιρίασιν nomen accepisse putant, hoc est, à sincipitis cavitate. quam derivationem sequitur et Aëtius. Etymologus tamen compositam dictionem esse vult, scribens, σιρὸς dictum esse quasi σιτηρὸς, παρὰ τὸ τοὺς σίτους τηρεῖν.

ΣΑ'ΚΧΑΡ, vel σακχάριον, τὸ, saccharum. Galenus de simpl. facult. lib. 7. καὶ τὸ σάκχαρ δὲ καλούμενον, ὅπερ ἐξ Ἰνδίας τε καὶ τῆς εὐδαίμονος Ἀραβίας κομίζεται. Strabo lib. 11. εἴρηκε δὲ καὶ περὶ τῶν καλάμων, ὅτι ποιοῦσι μέλι, μελισσῶν μὴ οὐσῶν. Vide et Diosc. l. 2.

ΣΑΛΑ'ΚΩΝ, ωνος, ὁ, qui quum pauper sit, dives haberi vult, qui in paupertate opulentiam simulat. Suid. Ab Hesych. exp. pauper jactabundus. Item qui sumptuosus est in iis rebus ubi non oportet, apud Theophr. Sic et Aristoteles Rhet. lib. 2. putatur accepisse. Scholiastes Aristoph. tradit, Σαλάκωνα fuisse quendam mollem et luxui deditum, Autolyci patrem. Vide et Σαλλάς.

Σαλακωνία, vel σαλακωνεία, simulatio divitiarum in paupertate, jactantia in paupertate, Hesych. Item pecuniarum profusio illegitima et superflua. Item mollities, luxus, deliciæ, apud Alciphr.

Σαλακωνέω, et σαλακωνίζω, opes jacto in paupertate. Item sumptus facio ubi non decet. Item delicias facio, atque mollitie diffluo. Item pro ceveo.

Διασαλακωνίζω, (comp.) idem quod σαλακωνίζω, mollitie diffluo. Unde apud Aristoph. in Vesp. τρυφερόν τι διασαλακωνίσαι. vide schol.

ΣΑΛΑΜΑ'ΝΔΡΑ, ας, ἡ, animal lacerti figurâ. de quo vide Aristot. Ælian. Diosc. Plin.

Σαλαμάνδρειος, ου, ὁ καὶ ἡ. ut, σαλαμάνδρειον δέμας λάος αἰὲν ἀπεχθὲς, apud Nic.

ΣΑΛΑΜΙ'Ν, et Σαλαμὶς, insula in Saronico sinu, contra Atticam. In quâ urbs cognominis. (Et alia item in Cypro.) Hinc Σαλαμίνιος, (gentile et possess.) (Aristoph. R. Sch. 206.) Cujus compositum, Ἀσαλαμίνιος, (Aristoph. R. 206.) sine curâ in locum alphabeti irrepsit.

ΣΑ'ΛΓΑΜΑ, τὰ, quæcunque in vasis condita servantur ad victum. conditanea mala, pira, fici, uvæ, rapæ, nuces, &c.

ΣΑ'ΛΟΣ, ου, ὁ, salum: maris ora, in qua stant naves ad anchoras, quæ ad littus accedere non possunt. Polyb. l. 1. καθορμίσαντες πρός τι παραθαλάττιον, ἀλίμενον μὲν, σάλον δ᾽ ἔχον. ¶ Item, jactatio ejus qui navigat, præsertim ea quam affert tempestas. Luc. in Hermot. ναυσιάσαντα ἐπὶ τοῦ σάλου. Eurip. initio Hec. Κεῖμαι δ᾽ ἐπ᾽ ἀκταῖς, ἄλλοτ᾽ ἐν πόντου σάλῳ. (φοίνιος σάλος. Soph. Œdip. Tyr. 24.) Metaph. apud Plutarch. in lib. de fort. Rom. ὑπερφερομένοις τοῖς πράγμασιν ἐμπεσοῦσα σάλον καὶ πλάνας. ¶ Κατὰ μεταπλασμὸν in plur. legitur σάλα. Plut. symp. 3. probl. 4. τρόμοι, σάλα, τοῦ περὶ τὰ γυῖα νοσήματος. ¶ Etym. ab ἅλς, ἁλὸς, derivat.

Σάλος, ab Hesych. et Suid. exp. etiam φροντίς. pro quo apud Etym. σάλη. Hinc comp. ἀσαλὴς, ὁ καὶ ἡ, qui nullius rei curam gerit, nihil curans. ut, ἀσαλὴς μανία, apud Æschyl teste eodem.

Σαλεύω, f. εύσω, sto in salo, fluctuo, fluito. Synes. de insomn. καθ᾽ ἣν ἔχει αἰτίαν, πρὸς ἄνεμον γῦν τὸ σκάφος σαλεύει. Metaph. ap. Herodian. lib. 4. ἐφ᾽ ᾗ πᾶσα Ῥωμαίων ἐσάλευσεν ἀρχή. Et apud Suid. πολλὰ καθ᾽ ἑαυτὸν σαλεύσας, multùm secum ipse fluctuans. ¶ Item activè, jacto, agito, concutio, Luc. Et metaph. apud Plut. in lib. adversus Colot. τίνα δόξαν οὐ σαλεύει;

Σαλεύομαι, jactor, agitor, quassor. Luc. πάντα ἐκεῖνα ἐσαλεύετο. Et apud Diosc. l. 5. c. 4. σαλευόμενοι ὄνυχες, mobiles ungues.

Σαλάω, quatio.

Composita.

Ἀνασαλεύω, concutio, quasso, exagito.

Decomp. Ἐπανασαλεύω, concutio, moveo, sursum versus. Aristoph.

Ἀποσαλεύω, sto in salo. Thuc. l. 3. ἀποσαλεύσαντες ἡμέραν καὶ νύκτα ὑπὲρ τοῦ στρατοπέδου. Plutarch. ὁ Περσεὺς ἐν ἀγκυρῶν πρὸ τῆς χώρας ἀποσαλεύων περιέμενε.

Ἀσάλευτος, ὁ καὶ ἡ, inconcussus, immotus, firmus, stabilis. in Axioch. [Cl. Auctor hunc Dialogum inter Νοθευομένους recenset. Eruditiss. Clericus Æschini tribuit.] et apud Phil. [Eurip. Bacch. 358. Ὁ δὲ τᾶς ἡσυχίας βίοτος, καὶ τὸ φρονεῖν, ἀσάλευτόν τε μένει, καὶ συνέχει δῶμα.]

[Κατασαλεύω. Aristoph. Lysistr. 1027. Κατασάλευσον. Schol. Ἐξέπαισε. Schol. Biset. Ἐκσείσεον, ἔξελκε κινήσας, ἐξῶθει.]

Ἐπισαλεύω. Unde Παρεπισαλεύω, concutio. Exponitur et, tripudio: apud Aristoph. τοῖν σκελοῖν παρασαλεύειν. (Philostr. l. 2. c. 13.)

Ἐπίσαλος, ὁ ἐν σάλῳ, qui est in jactatione, mobilis, instabilis, qui agitatur. Apud Suid.

Ἐπισαλεύω, exp. concutior, agitor. apud Philostr.

Ἡμισάλευτος, dimidia ex parte concussus et agitatus. Hesych.

Κονίσαλος, seu κονίσσαλος, ὁ, pulvis excitatus aut motus: ἡ κόνις σεσαλευμένη, inquit Etym. Il. γ'. et ε'. Vide et in derivat. à Κόνις.

Παρασαλεύω, concutio, vel aliquantum concutio.

Ἀπαρασάλευτος, (decomp.) inconcussus, immotus, firmus.

Ὑπόσαλος, idem cum ἐπίσαλος: vel submobilis, subinstabilis. Dioscor. l. 1. c. 141.

ΣΑ'ΛΠΗ, ης, ἡ, salpa: piscis genus, apud Arist. lib. 5. de hist. an. et Athen. lib. 7.

ΣΑ'ΛΠΙΓΞ, γγος, ἡ, tuba, buccina. Il. φ. ὅτε τ᾽ ἴαχε σάλπιγξ. Eurip. in Heracl. ἐπεὶ δ᾽ ἐσήμην᾽ ὀρθίαν Τυρσηνικῇ Σάλπιγγι. (Phœniss. 1062.) Est et Minervæ cognomentum apud Argivos: quòd illa tubæ perhibeatur esse inventrix. Etym. et Eust. dicitur etiam sumi pro tubæ sonitu, apud Arist. Rhet. 2. et pro musico instrumento, apud Themist. ¶ Hesychio est etiam nomen avis cujusdam. Item piscis marini. Idem apud Archiloch. sic dici ait τὸν στρόμβον.

Σαλπίγγω, (quod inusitatum esse putatur,) et σαλπίζω, f. ίγξω, et ίσω, tuba cano, buccino. Il. φ'. Ἀμφὶ δὲ σάλπιγξεν μέγας οὐρανός. Epig. l. 2. σαλπίγξω τεχνῆς [illegible]. Athen. l. 10. ἡ γυνὴ δὲ ἐσάλπισεν.

Σαλπίζομαι, tubâ canor, tubâ promulgor. Basil. οὐδὲ γὰρ εὐσεβεῖς σαλπιζομένους ἔρωτας. Et general. promulgor; metaphorâ ductâ à præconibus tubâ canentibus.

Σάλπισμα, τὸ, tubæ sonitus, clangor tubæ. Poll.

Σαλπιγκτὴς, οῦ, ὁ, buccinator, tubicen. Demosth. Arrian. Luc.

Composita.

Ἀριστοσαλπιγκτὴς, præstantissimus tubicen. Poll. l. 4. c. 11. ex Menand.

Ἀσάλπιγκτος, seu ἀσάλπιστος, ὁ καὶ ἡ, qui tubâ proclamatus non est, seu non proclamatur. Ἀσάλπιγκτος ὥρα, apud Soph. in Lemniis, dicitur media nox, eo quòd vespere dormirent et mane tubâ canere solerent, inquit Hesych.

Διασαλπίζω, pervulgo, divulgo.

Διασαλπίζομαι, divulgor, pervulgor.

Λῃστοσάλπιγγες, cognominati fuerunt Tyrrheni; quòd prædones essent, et primò tubas invenissent. Hesych.

Περισαλπίζομαι, tubarum seu tubæ sonitu excitor, tubam sonantem audio. Plut. ὁ δὲ λέγων οὐ περισεσάλπισται.

Ἀπερισάλπιγκτος, (decomp.) qui tubarum clangore non circumsonatur, seu non circumsonat. Et general. quem nihil circumsonat. Suid.

Προσαλπιστὴς, in quo antè tuba canitur, in quo antè signum tubæ datur. Ælian.

Σιγησάλπιγξ. Hesych. est κῆρυξ, præco: quòd tubâ silentium indicat.

ΣΑΜΒΥ'ΚΗ, ἡ, instrumentum musicum. ¶ Item instrumentum oppugnandis urbibus idoneum: teste Hesych. Apud Polyb. l. 8. machina est in bello navali.

Σαμβυκίστρια, quæ ludit sambucâ instrumento musico. Legitur et σαμβυκιστρίς.

ΣΑ'ΜΨΥΧΟΝ, sampsuchum: herba, de qua Diosc. l. 3. c. 47. Latinis majorana dicitur, ut est in ejus append. Cyziceni et Siculi amaracum eam appellant, teste Diosc. ibid.

Σαμψύχινος. ut, σαμψύχινον μύρον, sampsuchinum unguentum. Dioscor. l. 1. c. 59.

Σαμψυχίζω, sampsuchi odorem repræsento, sum odore sampsuchi.

ΣΑΝΔΑ'ΛΙΟΝ, ου, τὸ, sandalium, calceamentum muliebre, teste Hesych. Ut apud Luc. Hercules dicitur παίεσθαι τῷ σανδαλίῳ ab Omphale. Tribuitur tamen et viris: apud Athen. l. 8. Sic et Act. c. 12. Pro eod. reperitur et σάνδαλον, apud Hom. hym. 1. in Mercur. Theocr. idyll. 15. et Luc.

(Σανδαλίσκος. Aristoph. R. 408.)

Composita.

Ἀσάνδαλος, sandaliis carens. ἀνυπόδετος. Bioni Smyrn. Idyll. 1.

Χρυσοσάνδαλος, aurea sandalia habens. apud Eurip. in Iph. Aul. [1042.] χρυσοσανδάλων ἴχνος, vestigium quod imprimitur aureis sandaliis. [Orest. 1468. ἐγὼ δὲ ποδὶ τὸ χρυσοσάνδαλον ἴχνος Ἔφυγον ἔφυγον.]

ΣΑΝΔΑΡΑ'ΧΗ, ης, ἡ, sandaracha: est succus concretus, terreusque, et quodammodo ustus. Vide Diosc. l. 5. c. 122.

Σανδαραχίζω, sandaracham colore imitor; imitor sandarachæ colorem. Diosc. l. 5. c. 113.

Σανδαράχινον χρῶμα, sandarachæ color.

(Σανδαράκινος. Philostr. l. 3. c. 14.)

Σάνδυξ, υκος, ἡ, cerussa usta, donec rufa et similis sandarachæ evaserit. Sandaracham Vitruvius appellat, ob similitudinem coloris. Est etiam collyrii nomen.

ΣΑΝΙ'Σ, ίδος, ἡ, tabula, asser. Epigram. l. 1. [illegible] ἐν ὕδασι, [illegible] μαρμάρων σανίδος. Sic et apud Luc. Specialiter, tabula cui malefices alligabant: Eustath. ex rhetorum Lexico. Sic apud Herodot. ζῶντα πρὸς σανίδα διεπασσάλευσαν. Et, αἱ σανίδες, tabulæ, in quibus leges, aut alia, quæ ad judicium pertinent, inscribebantur: apud Aristophan. et Æschin,

¶ Significat etiam libros: apud Eurip. in Alcest. οὐδέ τι φάρμακον Θρῄσσαις ἐν σανίσι, τὰς Ὀρφεία κατέγραψε γῆρυς. ¶ Sumitur et pro valvis, Od. χ. σανίδας δ' ἐπέθηκεν ἐπιεικῶς.

Σανίδιον, τὸ, tabella. Æschin.

Σανιδώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, tabulæ seu asseri similis. Peculiariter apud medicos σανιδώδεις dicuntur, quibus scapulæ instar alarum protuberant, ita ut propterea thorax angustus ipsis sit, et in modum tabulæ depressus. Gal. in lib. de temperam.

Σανιδόω, ῶ, tego tabulis, tabulo, contabulo.

Σανιδοῦσθαι, unde particip. σεσανιδωμένος, tabulis stratus, tabulatus, contabulatus.

Εὐσανίδωτος, (comp.) bene tabulatus, bonum habens tabulatum.

ΣΑΠΕ'ΡΔΗΣ, ου, ὁ, saperda piscis, apud Athen. ex Archestrato, et Laërt. in Diog.

ΣΑ'ΠΦΕΙΡΟΣ, ου, ἡ, sapphirus; gemmæ nomen, apud Diosc. et Dionys. de situ orb. [illegible] in Apocal. Joan.

ΣΑ'ΡΓΟΣ, sargus: piscis è mugilum genere, apud Aristotel. an. lib. 5. cap. 11.

Σαργῖνοι autem dicuntur esse pisces gregales, apud eundem Aristotelem lib. 9.

ΣΑΡΔΩ', όος, et Σαρδὼν, όνος, ἡ, Sardinia, insula in mari Ligustico. Dion. de situ orbis. Σαρδώ τ' εὐρυτάτη, καὶ ἀπείριτος ἐν ἁλὶ Κύρνος. ¶ At σαρδόνες, retis partes quædam. Hesych. ex Xen. Cynegetico. Σαρδόνες, ἐν τοῖς δικτύοις, μετὰ τὸν τελευταῖον βρόχον ἀνέχοντα τὸ δίκτυον, limbus et ora retis.

Σαρδόνιος, vel Σαρδῷος. Ut apud Diosc. Σαρδονία πόα, quæ et σαρδώα, Sardonia herba; quæ in Sardinia multa nascitur gustus acerrimi, cujus esu mentem adimi, autores quamplurimi sunt, atque ita contorqueri ora nervosque, ut risus imaginem referant: qui ob id σαρδόνιος γέλως dictus est. Homero σαρδάνιος, Odyss. υ. pro quo scribitur et σαρδωνικὸς γέλως, apud Plut. et σάρδιος γέλως, apud schol. Lycoph. Quidam tamen (inter quos est Eust.) σαρδάνιον γέλωτα dictum autumant ἀπὸ τοῦ σεσηρέναι τοὺς ὀδόντας, à renudatis dentibus. Vide Erasm. in Chiliad.

Σαρδονικὸς, et Σαρδῷος, idem quod Σαρδόνιος.

Σαρδάζω, Sardonium (risum) rideo.

Σαρδονίζω, et διασαρδονίζω, idem. Etym.

Σάρδιος λίθος, qui et Σάρδιον, Sardius lapis. Sarda, Plinio. σαρδὼ, Luciano.

ΣΑ'ΡΙΣΣΑ, ης, ἡ, sarissa: Macedonica hasta, Macedonicum venabulum, apud Theophr. hist. pl. l. 3. c. 11.

ΣΑ'ΡΞ, κὸς, ἡ, caro: sive hominis, sive brutorum animantium. Eurip. in Med. σὺν τοῖσιν ἀφρίσμασι Λευκὴν ἔδαπτον σάρκα τῆς δυσδαίμονος. (1202. id. Phœniss. 1245. Pl. Æschyl. S. c. Th. 628. Ag. 72.) Et, σαρκὸς ἰσίας, apud Athen. ¶ Item corpus; (ex usu Hebræo.) unde apud Metrodor. σαρκὸς εὐσταθὲς κατάστημα, Cic. exp. firma affectio corporis. ¶ In Novo Testamento pro corpore et toto homine usurpatur, et specialiter pro homine non renato: apud Paulum. Interdum et hominis non renati animus (qui est τὸ ἄλογον τῆς σαρκὸς, ratio cæca, utut sit in rebus terrestribus et donis intereuntibus oculatissima et λογικωτάτη, et cui opponitur ἡ διάνοια καὶ τὸ λογικὸν τὸ ἐν Χριστῷ) σὰρξ vocatur. apud eund. ¶ Σὰρξ κοχλίου, apud Diosc. exp. callus limacis. (Superiùs, in loco, ὁ κολίας extat, uno λ, piscis monedula.) ¶ Apud Theophr. de caus. pl. l. 6. c. 11. pro pulpa sumi dicitur.

Σαρκίον, et σαρκίδιον, τὸ, caruncula. Gregor. et Plut.

Σάρκινος, ὁ καὶ ἡ, carne constans, carneus: ut, σάρκινος ἰχθὺς, apud Theocr. idyll. 22. cui ibidem opponit χρύσεον.

Σαρκικὸς, ὁ, carneus, vel carnalis. Apud Theologos significat carni deditum, eum in quo corrupta natura dominatur: ut passim in epistol. Pauli. ¶ Τὸ σαρκικὸν τοῦ Χριστοῦ, expon. incarnatio Christi, apud Gregor.

Σαρκικῶς, carnaliter, more eorum qui carnales sunt.

Σαρκώδης, idem quod σάρκινος.

Σαρκόω, carneum reddo, carne oppleo, incarno. Item corpulentum reddo. Galen.

Σαρκοῦσθαι, corporari et carne indui: de Christo dictum.

Σάρκωσις, εως, ἡ, carnis generatio. Item excrescentia carnis. Dioscorid. lib. 5.

Σαρκωτικὸς, carnem restituendi vim habens, seu restituens: ut, σαρκωτικὸν φάρμακον.

Σαρκάζω, carnes detraho. propriè de canibus famelicis dicitur, qui ossa carne denudant diducto rictu, teste Suid. Aristoph. in pace, σαρκάζοντες ὥσπερ κυνίδια. Dicuntur et animantia σαρκάζειν, quum prata tondent: vel quum labra inter se tam vehementer committunt, ut avellere et abscindere partem aliquam graminis valeant: aut quum dentibus inter se ex utraque parte commissis scindunt. Gal. apud Hippocr. comm. 1. εἰς τὸ περὶ ἄρθρων. ¶ Item diducto rictu ostensisque labris irrideo: vel motis labris subsanno. ut idem exp. in Lex. Hippocr.

Σαρκασμὸς, ὁ, irrisio quædam amarulenta, seu jocus amarulentus: schema rhet. de quo Jul. Rufin.

[Σαρκάζω. Herodot. Hist. lib. 4. μετὰ δὲ, σαρκίσας βοὸς πλευρῇ, δέψει τῇσι χερσί.]

Composita.

Ἁπαλόσαρκος, ὁ καὶ ἡ, qui molli est carne. Gal. ad Glauc.

Ἀποσαρκόω, in carnem concrescere facio. unde apud Aristot. in problem. ἀποσαρκοῦται σάρξ, caro coalescit et conspissatur.

Ἀραιόσαρκος, raram seu laxam carnem habens. Athen. l. 7.

Ἄσαρκος, carne carens, non constans carne. Anacreon. Item, non carnosus, macilentus, strigosus. Aristot.

Ἀσαρκία, carere carne. Item gracilitas, macies. [Aristot. de Hist. Animal. lib. 1. cap. 13. εὐσαρκία, καὶ ἀσαρκία.]

Ἐκσαρκόω, carnem excrescere facio.

Ἐκσάρκωμα, τὸ, carnis excrescentia. Diosc. et Gal.

Ἐκσαρκίζω, excarnifico. Item carnem avello. unde Ezech. c. 29. ἐκσεσαρκισμένος ἀπὸ τῶν ὀστῶν.

Εὔσαρκος, bonam habens carnem. Item bene habitus, corpulentus. Xen. in Lac. pol. et de re equ. et Hipp. in Aphor.

Εὐσαρκία, ἡ, corpulentia, plenitudo corporis. [Xenoph. Epist. ad Criton. §. 2. εἶναι γὰρ ἄνευ ἀρετῆς, τὸ τὴν εὐσαρκίαν, τὴν δὲ κατὰ πλοῦτον εὐτυχίαν καὶ ἐμπειρίαν. Aristot. de Hist. Animal.]

Εὐσαρκέω, reddo corpulentum et carnosum. Gal. therap. l. 14. ἵνα εὐσαρκῶσαι θελήσωμεν μέρος, καὶ τρίψιν χρὴ, καὶ καταντλεῖν.

Ἐπίσαρκος, carni seu cuti adhærens.

Κατάσαρκος, carnosus. Item corpulentus, obesus. Athen.

Κατασαρκόω, obesum reddo.

Λειπόσαρκος, seu λιπόσαρκος, et λιποσαρκὴς, q. d. qui deficitur carne, macilentus: ut, λιποσαρκὴς παρειὰ, in Epigr.

Λινόσαρκος, q. d. lineam carnem habens, i. ex lino: ut, λινόσαρκοι τερφελλίδες, apud Antiphanem, i. tenues et molles, ut expon. Eustath.

Μαλακόσαρκος, idem quod ἁπαλόσαρκος. Gal. de alim. l. 3.

Μεγαλόσαρκος, qui est magna carne, seu magno corpore; carnosus, corpulentus. Ezechiel. 16.

Μυλόσαρξ, idem cum μύλη, mola, i. caro informis et inutilis in muliebri utero concepta. Hesych.

Ξηρόσαρκος, siccam carnem habens. Athen. l. 7.

Ὀλιγόσαρκος, qui parum carnis habet: macilentus. Leo.

Περίσαρκος, circumcirca carnosus. Arist.

Περισαρκίζω, carnem scalpello circino. carnem circumscarifico, circumsigno, ἐπιπολαίως περιγράφω.

Περισαρκισμὸς, circinatio carnis quæ scalpello fit. Diosc. l. 7. c. 3. et 8. c. 1.

Πλατύσαρκος, latam et amplam carnem habens. Ptolem.

Πολύσαρκος, carnosus, valde carnosus, carne abundans, corpulentus.

Πολυσαρκία, ἡ, corpulentia. [Xenoph. Memorab. lib. 2. §. 22. Καὶ φανῆναι αὐτῷ δύο γυναῖκας προϊέναι μεγάλας, τὴν μὲν ἑτέραν —— τὴν δὲ ἑτέραν τεθραμμένην μὲν εἰς πολυσαρκίαν τε καὶ ἁπαλότητα, &c.]

Πυκνόσαρκος, qui densa est carne: qui solidum habet corpus et succi plenum.

Σκληρόσαρκος, qui durum habet carnem seu duriusculam.

Συσσαρκία, exp. carnis bonitas. apud Theophr. coalescentia carnis.

Συσσαρκόω, carnem cum carne coalescere facio.

Συσσάρκωσις, q. d. concarnatio: quidam exp. incarnationem, alii carnis concretionem: apud Gal. et Ægin.

Ὑγρόσαρκος, humidam carnem habens.

Ὑπερσαρκέω, q. d. supra modum carnosus fio: supra modum corpulentus evado. Athen. ὑπὸ τρυφῆς καὶ καθ' ἡμέραν ἀδηφαγίας ἦλθεν ὑπερσαρκήσας.

Ὑπερσαρκοῦσθαι, dicuntur quæ corpulentiora justo evadunt.

Ὑπερσάρκωσις, et ὑπερσάρκωμα, carnis excrescentia, carnis inutile incrementum in quocunque corporis parte.

Ὑπόσαρκος, et ὑποσαρκίδιος, qui sub carne latet: ut, ὑποσαρκίδιος ὕδρωψ.

Ὑποσαρκόω, carne subter repleo. Gal. ad Glauc.

Φιλοσαρκία, ἡ, amor carnium, libido edendi carnes. Utitur Suid. in Σαρδανάπαλος.

(ΣΑ'ΤΙΝΟΣ. Sch. Theoc. Ϛ'. 21.)

ΣΑΤΡΑ'ΠΗΣ, ου, ὁ, satrapa, provinciæ præfectus, seu præses. Persica est vox, teste Hesych. Isocr. in epist. ad Phil. οἱ κατὰ τὴν Ἀσίαν σατράπαι καθεστῶτες. Aristot. de mundo, τὴν σύμπασαν ἀρχὴν τῆς Ἀσίας διῃρημένας κατὰ ἔθνη στρατηγοὶ καὶ σατράπαι καὶ βασιλεῖς, δοῦλοι τοῦ μεγάλου βασιλέως. Plut. in Alex. ἀφῆκεν αὐτὸν ἄρχειν ἧς ἐβασίλευεν, σατράπην καλούμενον. † Xen. Pæd. p. 186. c.†

Σατραπεύω, sum satrapa, sum præfectus seu præses. Plut. in Themist. σατραπεύων τῆς ἄνω Φρυγίας.

(Σατραπεύομαι. Philostr. l. 1. c. 27.)

Σατραπεία, et Ionicè σατραπηΐη, præfectura: aut provincia cui præest satrapa. Herodot. l. 3.

Σατραπικὸς, οῦ, ὁ, satrapicus, ad satrapam aut satrapas pertinens, aut satrapis conveniens. Plut. symp. l. 1.

ΣΑ'ΤΤΩ, F. ξω, P. χα, onero, onus impono: φορτίζω, Eust. Propriè de jumentis clitellariis dici putatur, quibus onera imponuntur. Exponitur etiam, farcio et impleo pressim: unde metaph. apud Arist. probl. sect. 21. τὸ δὲ συνεχῶς προσφερόμενον σάττει μὲν καὶ πληροῖ τὴν ἐπιθυμίαν. Item conculco, constipo: ut, σάττειν τὴν γῆν, apud Xen. in Œcon.

Σάττομαι, oneror. (Æsch. Ag. 633.) Item farcior, impleor. Aristot. ibid. τὰ δὲ ἀγγεῖα σαττόμενα οὐδὲν μείζω γίγνεται. Et apud Lucian. περίμεστοι φαρμάκων σεσαγμένοι.

Σάγμα, τὸ, onus jumenti sarcinarii. Plut. in Arat. Item congeries stipata, acervus. idem in Cat. ¶ Item theca scuti, et aliorum armorum: Aristoph. in Acharn. Eurip. in Androm.

Σαγμάρια, (sub. ὑποζύγια,) jumenta quibus σάγματα imponi solebant. Suid.

Σάκτας, ου, ὁ, saccus. Aristoph. in Plut. ‡ 681.‡

Σακτὴς, idem. Hesych.

Σάκτωρ, qui onerat, qui implet. Æschyl. [Pers. 926. γᾶ δ' αἰάζει τὰν ἐγγαίαν ἥβαν Ξέρξᾳ κταμέναν Ἅιδου σάκτορι Περσᾶν.]

Σάγη, ἡ, exp. ὅπλον apud Suid. et schol. Aristoph. Unde comp. πανσαγία, ἡ, exp. πανοπλία, apud eosdem. (Δορυσσοῖς σάγαις. Sch. ex. ταῖς διὰ τῶν δοράτων σωζούσαις πανοπλίαις. Æsch. S. c. Th. 127. ταῖς ὑπερμάχοις σάγαις. 397. φερασπίδες σάγαι. Pers. 240. Ch. 558. 673.)

Σάγος, sagum. Polyb. et Plut.

Σάκος, εος, τὸ, scutum, clypeus: dictum quasi σάγος, inquit Etym. (Il. Γ. 202.) Il. ζ. φέρεν σάκος ἠΰτε πύργον. Hesiod. in Asp. Χερσὶ γε μὲν σάκος εἷλε. Ibidem, διὰ δὲ μέγα σάκος ἄραξε. Hinc comp. Εὐρυσάκης, εος, ὁ καὶ ἡ, latum seu amplum habens scutum: apud Sophocl. in Ajace. Et, φερεσσακὴς, scutifer, scutatus: bellicosus. Hesiod. † Asp. 13.† et in Anth. Epigr.

Σάκκος, ου, ὁ, saccus, cilicium, Esaiæ 26. Quidam à σάττω derivant, alii ab Hebræo שק.

[Σακκίον. Herodot. Hist. lib. 4. τοῦτο ἑωυτῷ γίνεται [illegible], σακκίου ἱματίου.]

Σακκίζω, per saccum excolo, liquorem per saccum excolando transmitto. Quidam exp. saccello. Theophr. de caus. pl. l. 6. οἶνος σακκιζόμενος. Dicuntur etiam σακκίζειν saccularii fures.

Σακκελίζω, idem quod σακκίζω.

Σάκκιον, ου, τὸ, sacculus. Poll.

Σακκίας οἶνος, vinum per saccum transmissum. Poll.

Ὑποσακκίζω, (comp.) q. d. subsaccello, vel subcolo. Item furor. ut, χρήματα ὑποσακκίζειν, apud Herodot.

Σάτινα, τὰ, et σατίνη, ἡ, plaustrum, vehiculum. Dictum à σάττω, quoniam onera plaustris imponuntur, et iis vehuntur. Prius apud Hom. hymno primo in Venerem, v. 13. Ποιῆσαι σάτινα καὶ ἅρματα ποικίλα χαλκῷ. Posteriore utitur Eurip. in Helene, Ζεύξαντα θεᾷ σατίνας τὰν ἁρπασθεῖσαν κυκλίων ἔξω παρθενίων, &c. Itemque Hesych. σατίναι exp. αἱ ἅμαξαι.

Σαγήνη, ἡ, sagena, retis genus. Latinè verriculum, seu everriculum. Exponitur et nassa. Plut. symp. l. 8. καίτοι βόλον ἰχθύων πρίασθαί ποτέ φασι Πυθαγόραν, εἶτα ἀφεῖναι κελεῦσαι τὴν σαγήνην. Sunt qui velint, esse propriè sinum retis in quem capti pisces deveniunt.

Σαγηνεύω, sagenâ includo, sagenâ irretio. Quidam interpr. everriculo. Philo de vita Mos. l. 1. καθάπερ ὅλον ἰχθύων, πάντας ἐν κύκλῳ σαγηνεύσας ἐπισπᾶται. Dicitur etiam de eo qui alio etiam modo irretit: ut apud Lucianum in somn. dicitur de Vulcano Martem et Venerem irretiente. Dicitur item aliquis σαγηνεύειν urbem, aut regionem, apud Herodot. et Plat. de leg. lib. 3. Apud Herodian. exp. indagine cingere. Œcum. in Acta apost. de Apostolis metaphoricè usurpavit, homines ad fidem Christianam convertentibus.

Σαγηνεία, actio illa includendi sagenâ, seu irretiendi: verriculatio, everriculatio. Exp. etiam, piscatus.

Σαγηνεὺς, έως, ὁ, et σαγηνευτὴρ, ῆρος, ὁ, et σαγηνευτὴς, οῦ, ὁ, qui sagenâ utitur: verriculator, vel everriculator. Item piscator, in Epigr.

Ἐκσαγηνεύω, (comp.) è sagenâ seu reti explico. ut apud Plut. in lib. de discern. amico ab adul. ἀλλ' αὐτὸν ἐκσαγηνεύεις.

Σαργάνη, ἡ, sporta, 2 Cor. cap. 11. (Æsch. Suppl. 795.) Exponitur etiam, cista et crates. Item vinculum, nexus: apud Hesych. ¶ Etym. derivat. à σάττω, ut sit quasi σαγάνη, pleonasmo τοῦ ρ σαργάνη, quòd videlicet vas sit cui onera imponantur.

Προσσαργανόω, ῶ, (comp.) annecto, alligo, affigo. Lycoph.

Composita ex σάττω.

Ἀποσάττω, depono clitellas aut stragula, seu quicquid est instratum jumento. Genes. cap. 24. ἀπέσαξε τὰς καμήλους. Item obturo, obstruo: apud Herodot.

Ἄσακτος γῆ, terra non conculcata et constipata. Xen. [Œconom. cap. 19. §. 11. εἰ μὲν γὰρ μὴ σεσαγμένη εἴη, ὑπὸ μὲν τοῦ ὕδατος; οἶμ' οἶδ' ὅτι πηλὸς ἂν γίγνοιτο ἡ ἄσακτος γῆ, ὑπὸ [illegible] τοῦ ἡλίου ξηρὰ μέχρι βάθους.]

Ἐπισάττω, impono clitellas seu stragula, aut quicquid equo imponi solet. Et simpliciter, impono, insterno. Xen. † Pæd. l. 3. p. 80. d.† ἐπισάξαι τοὺς ἵππους, insternere equos. Idem, ἐπισάττειν ἀσκοὺς ἐπὶ τὰς καμήλους. Exponitur etiam, constipo et conculco: [illegible] apud Arist. in probl. ἐάν τις ἐπισάξῃ καὶ καταπατήσῃ τὴν γῆν.

Ἐπισάττομαι, unde ἐπισεσαγμένος ἵππος, cui imposita sunt ephippia; stratus equus.

Ἐπίσαγμα, τὸ, centones qui supponuntur clitellis, et ipsæ clitellæ.

Ἐπίσαξις τῆς γῆς, accumulatio terræ. Theophr.

Κατασάττω, constipo, aggero, condenso. Idem.

Παρασάττω, refercio. [Herodot. Hist. lib. 6. ἐσπεσὼν δὲ ἐς σωρὸν ψήγματος, πρῶτον μὲν παρέσαξε παρὰ τὰς κνήμας τοῦ χρυσοῦ ὅσον ἐχώρεον οἱ κόθορνοι.]

Περισάττω, circumstipo, circumaccumulo. Theophr.

Περίσαξις τῆς γῆς, accumulatio et aggregatio terræ circa radices.

ΣΑ'ΤΥΡΟΣ, ου, ὁ, satyrus. ☞ Etym. à nomine σάθη deducit, virile membrum significante: quoniam ad libidinem proni sunt satyri.

Σατυρικὸς, ὁ, satyricus, satyro seu satyris conveniens: ut, σατυρικὴ ὄρχησις, et ποίησις σατυρική. ¶ Exponitur etiam, dicax, mordax, more nimirum satyrorum. Plut. in Pericle.

Σατυρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, satyros seu satyrorum mores imitans, ad satyrorum mores accedens. Item hispidus: Lucian.

Σατυρίζω, et σατυριάω, ῶ, prurio ad venerem, instar satyri.

Σατυρίασις, et σατυρισμὸς, de prurita illo dicuntur: et peculiariter ita vocatur pudendi palpitatio. de qua vide Paul. Ægin. Item σατυρισμὸς est etiam tumor aliquantum prominens, sive augmentum adenum post aures; apud Gal.

Σατυρίας, ὁ, nomen morbi, faciem hominis ita mutantis, ut satyro similior quàm homini videatur. Arist. de gener. an. l. 4.

Σατυρικὸς χορὸς, satyricus chorus, satyrica saltatio.

Σατυρία, ας, ἡ, esculenti genus ex herba.

Σατύριον, herba ad venerem incitans: de qua Diosc. l. 3. c. 143. et 144. ¶ Item nomen animalis amphibii, apud Arist.

Σατυριακὸν, nomen cujusdam antidoti, quæ describitur à Paulo lib. 7. cap. 11.

Σατυρίσκος, idem quod σάτυρος. Legitur apud Theocr. idyll. 4.

Τίτυρος, ου, ὁ, Satyrus. Ælian. ὅτι οἱ συγχορευταὶ Διονύσου σάτυροι ἦσαν, οἱ ὑπ' ἐνίων τίτυροι ὀνομαζόμενοι. Est et aries major, sive dux gregis. Est et calamus. Item ἀργὸς, otiosus. Avis item ea, quæ et ὁ τιτύρας vocatur. Interpreti Theocr. idyll. 3. est πίθηκος ὁ μακρὰν ἔχων οὐράν.

Τιτύρινος, fistula pastoralis ex stipula. Hesych. μόναυλος, αὐλὸς καλάμινος.

Τιτυρισταὶ, saltatores, quorum saltatio turpes motus et gesticulationes habebat. Appian. in Libyca hist. καὶ χορὸς κιθαριστῶν τε καὶ τιτυριστῶν ἐς μίμημα τῆς Τυῤῥηνικῆς πομπῆς.

ΣΑΥΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, delicatus, mollis. item fluxus, levis, quietus. ¶ Σαυλὰ, adverbialiter positum Homero, hymno in Mercurium. (de testudine;) Σαυλὰ ποσὶν βαίνουσα, tardè pedibus incedens. Sic apud Simonid. in Iambis, Καὶ σαυλὰ βαίνων, ἵππος ὣς Κορωνίτης. ☞ Etymon vide in sequenti σαυλόομαι.

Σαυλόομαι, οῦμαι, delicior, luxu diffluo. Apud Eurip. in Cyclope, quidam interpr. tripudio. ☞ Suidæ σαυλοῦσθαι est ἁβρῶς βαίνειν, καὶ εἶναι σείεσθαι, παρὰ τὸ σάλον.

Διασαυλούμενος, (comp.) delicians, luxui deditus, apud Aristoph.

ΣΑΥ'ΡΑ, vel σαύρα, ας, ἡ, et Σαῦρος, ου, ὁ, lacerta, lacertus. Theocrit. idyll. 2. Σαύραν τοι τρίψασα, ποτὸν κακὸν αὔριον οἰσῶ. Idem, Ἀνίκα δὴ καὶ σαῦρος ἐφ' αἱμασιαῖσι καθεύδει. ¶ Est et nomen piscis, apud Aristot. Ælian. et Athen. l. 7.

Χλωροσαύρα, viridis lacerta: schol. Theocr.

ΣΑΥΣΑΡΙΣΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, aridæ linguæ et hærentis affectio, linguæ hæsitatio. apud Aristot. probl. sect. 27. ἐστὶ τήν γε ξηρὰν ποιεῖ καὶ ὁ σαυσαρισμὸς, καὶ τὰ τοιαῦτα, γίνεται διὰ τὴν ἀναφορὰν τοῦ πνεύματος ἅμα καὶ θερμοῦ.

ΣΑΦΗ'Σ, έος, ὁ καὶ ἡ, manifestus, apertus, perspicuus. Demosth. pro cor. πρός γε τοῦτον τὸν κατάπτυστον βραχὺς καὶ σαφὴς ἀρκέσει λόγος. † ἐπεὶ σαφὲς ἐγένετο, postquam illuxisset. Xen. Pæd. l. 4. p. 95. d.† Item certus. Interdum et verus. Ut, σαφὴς μῦθος, apud Euripid. (Soph. Œdip. Tyr. 1051. Æschyl. Pr. 642.) et, σαφὴς πίστις, Phil. Et apud Thucyd. τῶν γενομένων τὸ σαφὲς, rerum gestarum veritas.

Σάφα, (nomen adverbiale factum ex plurali σαφέα,) certo. Ut Il. β'. Οὐ γάρ πω σάφα οἶσθ', οἷος νόος Ἀτρείωνος. Sic Odyss. ά. οὔτ' οἰωνῶν σάφα εἰδώς. † Xen. Pæd. 1. 6. 10.†

Σαφῶς, manifestè, apertè, perspicuè, dilucidè. Demosthen. Isocr. Item certè. Aristoph. Xen. Pæd. 9. (Soph. Œdip. Tyr. 722. Æschyl. Ag. 1645.) Compar. σαφέστερον, manifestiùs, apertiùs, item certiùs. Superl. σαφέστατα, manifestissimè, apertissimè, certissimè.

Σαφέω, f. ήσω, manifesto, clarè notum facio, declaro.

Σαφέως, idem cum σαφῶς. Herodot. (Soph. Tr. 909. Æschyl. Ch. 195.)

Σαφηνέως, et contractè σαφηνῶς, idem quod σαφῶς. Æsch. in Prom. ‡780.‡

Σαφήνεια, ἡ, perspicuitas, dilucida oratio. Plat. de rep. l. 6. Expon. etiam, explanatio, apud Luc. et Phil.

[Σαφηνία. Æschyl. Sept. c. Theb. 67. καὶ σαφηνείᾳ λόγου Εἰδὼς τὰ τῶν θύραθεν, &c. Schol. ἀκριβεστάτη ἀγγελίᾳ τοῦ ἐμοῦ λόγου.]

Σαφηνίζω, idem cum σαφέω. (Æsch. Ch. 676.) Aristot. σαφηνίζει τῇ φωνῇ. Utitur et Xen. † Pæd. p. 220. d.†

Σαφηνιστικὸς, declarandi facultate præditus: aut declarator, explanator. Greg.

Composita.

Ἀποσαφῶ, manifestum reddo, do intelligendum, significo. Plat. in Protag. οὐδὲν ἀπεσάφει ὁ Πρωταγόρας ὁπότερα ποιοίη.

Ἀσαφὴς, non manifestus, obscurus: item incertus. Thuc. l. 4.

Ἀσαφῶς, non apertè, obscurè. Item non certò.

Ἀσάφεια, ἡ, obscuritas. Plat. Sumitur et pro Sortis nomine proprio, apud eund. ex Emped. [Ἀσαφία. Polyb. Hist. lib. 1. ἐξ ὧν ἀσαφίας, ἀπορίας, ἀμιξίας, πάντα πλήρη.]

Διασαφῶ, idem cum ἀποσαφῶ. (Eurip. Phœniss. 355.) Theophr. et Matth. c. 18.

Διασάφησις, ἡ, declaratio, expositio.

Διασαφητικὸς σύνδεσμος, conjunctio expositiva vel declarativa: apud Gramm.

Διασαφηνίζω, idem cum διασαφέω. Suid. [Xenoph. Memorab. lib. 3. cap. 2. §. 11. Ἀλλὰ μὰ Δί', ἔφη, οὐδὲ διεσαφήνιζε ταῦτα. Apol. Socrat. §. 1. τοῦτο οὐ διεσαφήνισαν.]

Προδιασαφῶ, idem quod διασαφῶ, declaro. Plat.

ΣΒΕ'ΝΝΥΜΙ, seu σβεννύω, F. σβέσω, P. ἔσβεκα, (pro quo usitatius est aor. 2. ἔσβην,) tanquam à σβέω, extinguo, restinguo. Et metaph. comprimo, compesco. Plat. de leg. l. 8. πόνοι δὲ σφοδροὶ, οἱ μάλιστα ὕβριν σβεννύασιν, ἀργοὶ τινες. Ælian. λαμπάδα ἐνθέρμως ἔσβεσεν ὁ ἀήρ. Sic et, σβέσαι μένος, apud Hom. Il. π'. ¶ Præteritum ἔσβηκα, per κ, passiva etiam signif. ponitur pro, extinctus sum, sicut et ἀπέσβηκα, apud Plat.

Σβέννυμαι, extinguor. Plut. in præcept. connub. τὸ πῦρ σβέννυται. Et metaph. supprimor, comprimor, compescor. Hesiod. in Erg. γάλα τ' αἰγῶν σβεννυμενάων. Xen. in symp. αὕτη μὲν δὴ ἡ παιδιὰ οὕτως ἐσβέσθη. ¶ Item extinguor, i. morior. ut in anthol. Epigr. ἐσβέσθης, γηραιὲ Σοφόκλεις.

Σβέσις, εως, ἡ, extinctio. Aristotel. de juvent. et senect. Plut. de primo frigor.

Σβεστὴρ, ῆρος, ὁ, extinctor.

Σβεστήριος, et σβεστικὸς, q. d. extinctivus, seu restinctivus: id est, extinguendi vim habens: seu aptus ad extinguendum. Gal. therap. l. 10. et Aristot.

Composita.

Ἀποσβέννυμι, et ἀποσβεννύω, f. ἀποσβέσω, et ἀποσβέννυμαι, Aor. 2. ἀπέσβην, tanquam ab ἀποσβῆμι, extinguo. Plut. symp. 2. τὸ πῦρ ἀποσβέννυσι. Et metaph. aboleo, perdo. Xen. Pæd. 8. πᾶν ἀπεσβέσθαι τὸ ἡμέτερον γένος καὶ ὄνομα. Item supprimo, cessare facio. Plut. τὸν μὲν ἐνθέον αἶνον, πολλοὺς ποιήσας, πολλάκις τῆς μανίας ἀπέσβεσεν. ¶ Perf. ἀπέσβηκα, et aor. 2 ἀπέσβην, passivè etiam usurpantur. Xen. Pæd. 8. τὸ μέν τοι τὰ ἱππικὰ μανθάνειν, καὶ μελετᾶν, ἀπέσβηκε, exercitatio rei militaris extincta est. Theodor. hist. eccl. lib. 3. ἀπέσβη δὲ τοῦτο τὸ δόγμα, καὶ παρελύθη τῷ λόγῳ. ¶ Ἀπεσβηκέναι, exp. etiam, concidisse animo, relanguisse, apud Plut. in Demosth.

Ἀποσβέννυμαι, et ἀποσβεννύομαι, extinguor. Item intereo: ut, Περσῶν καρτερία ἀποσβεννυμένη, apud Xen. Pæd. 8. Item supprimor: ut, γάλα ἀποσβέννυται, Aristot. de gen. an. l. 4.

Ἄσβεστος, ὁ καὶ ἡ, inextinctus, qui extingui nequit: ut, ἄσβεστος φλὸξ, Hom. Il. π'. Item qui non est restinctus aqua. Gal. et Diosc. Metaph. κλέος ἄσβεστον, et γέλως ἄσβεστος, apud Hom. Dicitur et esse nomen lapidis coloris ferrei: apud Plin. lib. 37. cap. 10.

Ἐνσβέννυμαι, extinguor in: unde, ἐνσβεσθεὶς, extinctus in.

Κατασβεννύω, seu κατασβέννυμι, idem quod ἀποσβέννυμι. Iliad. φ'. κατέσβεσε θεσπιδαὲς πῦρ. Et metaph. κατασβεννύναι τὴν ταραχὴν, apud Xen. Pæd. 5. † p. 125. φίλων.† (Æsch. S. c. Th. 590. κατεσβέσατε. Passiv. Ag. 897. 967.)

Decomp. Δυσκατάσβεστος, qui facilè restingui non potest. Plut.

Ἐγκατασβέννυσθαι, extingui in.

Συγκατασβεννύω, simul extinguo, extinctum restinguo. Plut.

ΣΕΒΕ'ΝΙΟΝ, τὸ, id corticosum quod in summa palmula enascitur, Hesych. Usus est hac voce Archigenes apud Galen. τῶν κατὰ τόπους lib. 2. Sic dicitur etiam ἐλάτη καὶ σπάθη in palma, id est, fructus palmæ recentis adhuc et florentis involucrum. apud eundem Gal. de simpl. l. 8. et Diosc.

ΣΕ'ΒΩ, veneror, adoro, colo. (Æschyl. Eum. 151. 900. Ag. 1621. Soph. Œdip. Tyr. 720. 906.) Eurip. in Hippol. Ὦ θεοὶ, τί δῆτα τοὐμὸν οὐ λύω στόμα, Ὅστις γ' ὑφ' ὑμῶν, ὡς σέβω, βλάπτομαι; Ibid. Ἐπίσταμαι γὰρ πρῶτα μὲν θεοὺς σέβειν. Thuc. lib. 2. τὸ μὲν κρίνοντες ἐν ὁμοίῳ, καὶ σέβειν, καὶ μή. Luc. de sacrif. κατὰ ἔθνη σέβουσι, ὁ μὲν Δελφὸς τὸν Ἀπόλλω, &c.

Σέβομαι, idem. Interdum colo, observo, veneror. De hominibus dictum. Ut, σέβου ἥρωας ἀγαυούς, apud Pyth. Et Xen. Pæd. 8. οἵ τε ἀρχόμενοι Κῦρον ὡς πατέρα ἐσέβοντο. De rebus. Xen. apomn. l. 1. λίθους καὶ ξύλα τὰ τυχόντα καὶ θηρία σέβεσθαι. ¶ Item passivè, adoror, color, veneratio mihi exhibetur. Greg. ἃ τοῖς νόμοις κολάζεται, ταῦτα ὡς θεῖα σέβεται. Item pro αἰδέομαι, et ἐκπλήττομαι, inquit Eust. apud Hom. Il. δ'. Ἀργεῖοι ἰόμωροι, ἐλεγχέες, οὔ νυ σέβεσθε; (Æsch. Ag. 842. pro ἐντρέπομαι. Il. δ'. 242. Æsch. Pr. 545.)

Σεπτὸς, οῦ, ὁ, venerabilis, venerandus, augustus. (Æsch. Pr. 811.)

Σεπτικὸς, q. d. adorativus, cultivus.

Σεπτήριος, idem.

Σεπτήριον, (sc. ἱερὸν,) peculiariter dicebatur novennalis solennitas, quæ Delphis in honorem Apollinis celebratur. Plut. in Hellen.

Σεπτεύω, idem quod σέβω. Hesych.

Σέβας, τὸ, (nomen indeclinabile, et putatur,) veneratio, adoratio, cultus divinus. Greg. ¶ Item res quam veneramur et adoramus: res augusta, apud Eurip. et Soph. ¶ Item stupor ex admiratione. Od. ζ'. σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα. ¶ Expon. etiam, pudor, indignatio, apud Hom. Il. σ'. σέβας δέ σε θυμὸν ἱκέσθω. (σέβισμα, θέμα. Æschyl. Pr. 1090. Ch. 52. 155. 241. 626. 643. Eum. 92. 705. 693. 703. Suppl. 715. Soph. Œdip. Tyr. 830. σέβω. Suppl. 763. ἴδιον σέβας. 783.)

Σεβάζομαι, idem quod σέβομαι, Greg. in Macch. enc. Θάνατον οὐ σεβασθέντες τὰ ἡμέτερα, ἃ τοῖς σοῖς ἡμεῖς ἀξιοῦμεν. Apud Hom. Iliad. ζ'. σεβάσσατο γὰρ τόγε θυμῷ, quidam exp. irreligiosum esse putavit. alii, religiosum id ei fuit.

Σέβασμα, τὸ, quod veneramur seu adoramus: id in quo Deus colitur. Act. c. 17.

Σεβασμὸς, veneratio, adoratio, cultus. Plut. et Strabo. Exponitur etiam, religio et observantia: apud Phil.

Σεβάσμιος, venerabilis, venerandus. Item augustus: ut, σεβάσμιος γάμος, apud Herodian. l. 5.

Σεβασμιότης, ητος, ἡ, q. d. venerabilitas.

Σεβασμιάζω, veneror.

Σέβασις, εως, ἡ, veneratio, adoratio. Plut. in Col.

Σεβαστὸς, veneratione et adoratione dignus, venerandus, adorandus. ¶ Exponitur etiam, augustus: et plerumque cognomen erat Rom. imperatorum, apud Herodian. lib. 2. et 7. Plut. Dion. Strab. ¶ Fœm. σεβαστὴ, augusta, i. quæ erat uxor Cæsaris: apud Herodian. Σεβαστὴ σπεῖρα, Act. Apost. 27. augusta cohors.

Σεβίζω, idem quod σεβάζομαι. Eur. in Elect. σεβίζω σ' ἴσα καὶ μάκαρας Πλούτου καὶ μεγάλας εὐδαιμονίας. Aristoph. Σεβίζεται δὲ τιμὰν δαίμονας ἔχει σεβίσαι. [Thesm. 112. σεβίσας. Schol. Bourd. σέβεσθαι. 681. σεβίζων. Schol. Σεβαστικῶς προσφέρεσθαι πρὸς τοὺς δαίμονας. Eurip. Med. 155. 643. Hippolyt. 541. εἰ σεβίζομεν. Soph. Antig. 955. Œd. Col. 1060. εἴ τις γῆ θεοὺς ἐπίσταται Τιμαῖς σεβίζειν. Pind. Œd. 2. 106.] (Æsch. Pers. 697. Eum. 12. Σεβίζομαι. Suppl. 882.)

(Σέβισμα. Sch. Æsch. Eum. 92.)

Σεβαστὴς, idem quod σεβαστός. Hesych.

Composita.

Ἀσεβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui non colit nec veneratur cœleste numen, ideoque impius, irreligiosus. (Æsch. Eum. 271.) Interdum absolutè, interdum cum præp. εἰς, vel πρός. Ut apud Xen. Pæd. 8. &c. ¶ Τὸ ἀσεβὲς, impium, irreligiosum, nefarium, nefas. Plat. Xen.

Ἀσέβεια, ἡ, impietas, contemptus venerationis et cultus divini. Plat. Athen. Gregi &c. † Xen. Pæd. p. 155. d.†

Ἀσεβέω, irreligiosus et impius sum. item impiè ago. † ἐπί τινα, erga, in, aliquem. Xen. Pæd. l. 5. p. 121. a.† Dem. in Mid. τοῦτον ἄλλο τι ἢ ἀσεβεῖν φήσομεν. Athen. l. 13. ὡς ἀσεβοῦντα καὶ θύοντα κατὰ τὰ πάτρια κελεύοντι. Et cum præpos. Xen. Hell. 1. ἀσεβεῖν εἰς τὰ μυστήρια. Sic et apud Herodot. et Herodian. Et cum accusat. Xen. Pæd. 8. μετὰ τὸν ἠσεβηκέναι τι δοκοῦντα.

Ἀσεβεῖσθαι, impiè et nefariè committi. Æschin. in Ctesiph.

Ἀσέβημα, τὸ, facinus irreligiosum et impium, facinus nefarium. Thucyd. l. 7. Æschin. ibid.

Ἀσέβησις, ἡ, actio impia, et nefaria. Plut.

Ἄσεπτος, idem quod ἀσεβής. apud Soph. [Œd. Tyr. 910.] et Eurip. in Iphig. Aulidensi.

[Ἀσεπτεῖν. Soph. Antig. 1349. χρὴ δὲ τά γ' ἐς θεοὺς μηδὲν ἀσεπτεῖν. Schol. ἤγουν ἀσεβεῖν.]

Δυσσεβὴς, idem cum ἀσεβής. Eurip. in Elect. (Med. 1289. Æsch. Ag. 227. 767.) [Soph. Œd. Col. 1253.]

Δυσσέβεια, et poëticè δυσσεβία, idem cum ἀσέβεια. Eurip. in Cycl. et apud Nonn. (Soph. Tr. 1263.) [Antig. 935. ἐπεί γε δὴ Τὴν δυσσέβειαν εὐσεβοῦσ' ἐκτησάμην. Æschyl. Χοηφ. 702. Eumen. 535. ξύμμετρον δ' ἔπος λέγω, δυσσεβίας μὲν ὕβρις τέκος ὡς ἐτύμως.]

[Δυσσεβεῖν. Æschyl. Eumen. 913. τῶν δυσσεβούντων δ' ἐκφορωτέρα πέλοις. Soph. Trach. 1247. Ἀλλ' ἐκδιδαχθῶ δῆτα δυσσεβεῖν, πάτερ;]

Δυσσέβημα, idem quod ἀσέβημα.

Εὐσεβής, pius, religiosus, qui probè colit et veneratur Deum. Eurip. in Hippol. τοὺς γὰρ εὐσεβεῖς θεοὶ θνήσκοντας οὐ χαίρουσι. Luc. de calumn. πρὸς τὸν εὐσεβῆ καὶ φιλόθεον ἄδικος, καὶ ἄπιστος πρὸς τὸν φίλον διαβάλλεται. Demosth. οὐκ εὐσεβές ἐστι, non fas est.

Εὐσεβέως, et contractè εὐσεβῶς, piè, religiosè. (Soph. Œdip. Tyr. 1445.) Dem. Plat. Isocr. &c.

Εὐσέβεια, ἡ, pietas, religiositas. (Æsch. S. c. Th. 350.) Æschin. Isocr. Plut. &c.

Εὐσεβέω, probè et religiosè Deum colo, pius sum, piè ago. Cum accusat. rei. Eurip. in Phœn. τἄλλα δ' εὐσεβεῖν χρεών. Isocr. in Nic. τὰ περὶ τοὺς θεοὺς εὐσεβοῦμεν. Cum præposit. Eurip. εὐσεβεῖν περὶ ξένους. Et in Epigr. εὐσεβεῖ πρὸς τοὺς θεούς. Apud Eurip. in Bacch. Διόνυσος ἡμᾶς εὐσέβησεν, expon. Bacchus nobis hæc sacra tradidit: vel, religiosè tractare ea nos docuit. (Soph. Tr. 1239.)

Εὐσεβεῖσθαι dicitur, quod religiosè et piè fit: ut in Axioch. ἵνα καὶ τοῦτο εὐσεβηθῇ.

Εὐσέβημα, τὸ, pium factum, officium pietatis. Demetr. Phal.

Εὔσεπτος, venerabilis. (Soph. Œdip. Tyr. 884.)

Θεοσεβής, qui Deum piè colit, religiosus. Plat. † Xen. Pæd. p. 204. d. † [Eurip. Alcest. 604. Πρὸς δ' ἐμᾷ ψυχᾷ θράσος ἧσται, θεοσεβῆ φῶτα κεδνὰ πράξειν. S. Joh. Evang. ix. 31. ἐάν τις θεοσεβὴς ᾖ, —— τούτου ἀκούει, sc. ὁ Θεός. Herodot. Hist. lib. 1. ὑπολαβόντας τὸν Κροῖσον εἶναι θεοσεβέα, &c. Xenoph. de Agesil. cap. 10. § 2. τίς γὰρ ἂν ὁ θεοσεβὴς μεμψάμενος, ἀσεβὴς γένοιτο ἢ ἕκαστον, ἄλλως. Plat. de Reb. lib. 2.]

Θεοσεβῶς, religiosè, piè, more eorum qui Deum colunt. † Xen. Pæd. p. 85. d.†

Θεοσέβεια, ἡ, Dei cultus, cultus divinus. Jobi c. 2.

Θεοσεβῶ, Deum colo. Chrysost.

Θεόσεπτος, ὁ καὶ ἡ, Dei instar colendus, venerabilis, venerandus. Aristoph. in Nub. †291.†

Θεοσέπτωρ, ορος, ὁ, Dei cultor. Eurip. in Hippol.

Λαοσεβής, qui à populo colitur. Pind. (Pyth. Od. 5. 126. ἥρως δ' ἔπειτα λαοσεβής.)

(Περίσεπτος. Æsch. Eum. 1041.)

Προσσεβίζω, idem quod σέβω. Æschyl. [Sept. c. Theb. 1031. προσσεβίζων εἰργάγμασιν. Schol. σέβων τιμῶν αὐτόν.]

ΣΕΙΡΑ', ᾶς, ἡ, catena. Apud Suid. ὁ δὲ βασιλεὺς δῶρα ἔστειλε τοῖς Ἀβάροις, σειρὰς χρυσᾶς διαπεπλεγμένας. ¶ Item funis, restis: ut, σειρὰς εὐπλέκτους, Il. ψ'. ¶ Exponitur et, habena, Poll. ¶ Apud eundem σειρὰ τριχῶν, exp. crines plexi et intorti. ¶ Item linea paternitatis: ut, πατρῴα σειρὰ, paterna linea, in Pand. ¶ Item sera et obex foriuum, eò quòd antiquitus fune communire januas solerent. ¶ Σειρὰ, morbus in jumentorum suffraginibus proveniens, ob id suffrago dictus. Apsyrt. in Hippiatr. ῥεύματα ἐμπίπτοντα εἰς τοὺς πόδας τῶν ἵππων, ἃ τινες καλοῦσι σειράς. Hinc et, σειριᾶν, de quo in Σείριος. ☞ Deducitur autem σειρὰ ab εἴρω, necto, ut dicatur quasi εἱρὰ, inquit Etymol. ¶ Invenitur et σειρὰ apud Hesych. quod significare dicit apem, aut apis cellulam. Item vestimenti genus subtile, ἀσπάθητον, i. non incalcando tramam stamini per spatham confectum. Pro quo apud Suid. σεῖρα.

Σειραῖος ἵππος, dicitur equus extra jugum ferens catenam seu habenam: quibusdam helciarius. Soph. in Elect. †724.†

Σείραιον habes in Σίραιον.

Σειρὰς, άδος, ἡ, idem quod σειρὰ, funiculus.

Σειρὶς, ῖδος, ἡ, idem. Xen.

Σειράδιον, pro eod. Eust.

Σειρόω, catena constringo. Et simpliciter, constringo, connecto. Eur. in Herc. fur. [1009.] Σὺν τῷ γέροντι δεσμὰ σειραίων βρόχων.

Σειρὴν, ῆνος, ἡ, Siren, monstri marini genus: sic dictum ἀπὸ τῆς σειρᾶς, (ut quidam volunt,) quòd suavitate cantus, velut catenâ, in naufragium pelliciat. ¶ Est etiam insectum api non dissimile. de quo Aristot. hist. an. l. 9. c. 40. et Plin. l. 11. c. 16.

Σειρῆνες dicuntur etiam sidera, ut Eust. ex rhetorum lexico tradit, παρὰ τὸ σειριᾶν, ὅ ἐστιν ἀστράπτειν.

Σειρηναῖος, ut, σειρηναῖον μέλος, Sirenum cantus.

Ζειρὰ, quidam pro σειρὰ dictum putant, teste Suida, qui apud Herodot. et pro μίτρα accipi tradit. Est et genus vestis apud Xen. anab. lib. 6. Apud Hesych. legitur et ζειρωτὸς, quod dicit esse vestimenti genus apud Syros.

Composita.

Ἀνασειράζω, retraho catenâ. Hesych. Suid. Et generaliter, retraho. Apoll. Argon. 1. Ἂψ ἀνασειράζοντες ἔχον περιηγέας ἵππους.

Ἄσειρος, ου, ὁ, habenâ carens, seu habenis. Et generaliter, non vinctus. Hesych.

Ἀσείρωτος, idem: ut, ἀσείρωτον ὄχημα ζυγοῖς, currus qui non trahitur ab equis ei alligatis. Eurip. in Ione. [1150. nullis astrictum jugis vehiculum.]

Δεξιόσειρος, exp. ὁ κατὰ τὸ δεξιὸν φερόμενος ἵππος. metaphorà sumptâ ab equis, qui in curru παράσειροι sint. schol. Soph. apud eum in Antig. ‡140. Schol. exp. γίνεται: hoc subjungens: οἱ γὰρ ἰσχυροὶ ἵπποι εἰς τὴν δεξιὰν σειρὰν ζεύγνυνται τοῦ ἅρματος.‡

Παράσειρος ἵππος, qui ad jugum devinctus, seu qui latera stipat, qui et παρήορος Eust. quam vocem quære in Εἴρω et Ἀείρω.

ΣΕΙ'Ω, F. σείσω, P. σέσεικα, concutio, quatio, agito. Euripid. in Elect. ἀσπίδος δ' ἐπὶ Ἕστασαν ἀντίπρωρα σείοντες ξίφη Πυλάδης Ὀρέστης τε. (Med. 1193.) Peculiariter de terræ concussione dicitur: idque vel cum accusat. τὴν γῆν, vel sine eo: sæpe apud Pausan. Aor. 1. ἔσεισε, terræ motus fuit, apud Thuc. ¶ Item σείω, pro συκοφαντῶ, Hesych. qui et addit, sumptam esse metaph. ἀπὸ τῶν τὰ ἀκρόδρυα σειόντων. Pro σείω interdum metri gratia dicitur σίω, apud poëtas: ut apud Anacreontem, Θρηκίην σίοντα χαίτην. Orus apud Etym. hinc derivat σῖτος.

Σείομαι, concutior, quatior, agitor: ut, σείετο πήληξ, apud Hom. † ἐγκέφαλον. Aristoph. Nub. 1279.† Aliquando exp. tremo, tremisco.

Σεισμὸς, οῦ, ὁ, concussio, quassatio, motus. Plerunque de terræ motu. Aristot. de mundo. Thuc. Xen.

Σεῖσμα, idem.

Σεισματίας, ου, ὁ, ut, τάφος σεισματίας, sepulchrum eorum, quos ruina ex terræ motu oppressit: apud Plut. in Cimone.

Σεῖσις, εως, ἡ, concussio, quassatio. Gal.

Σειστὸς, οῦ, ὁ, qui concuti seu quassari potest: et, qui est concussus.

Σεῖστρον, ου, τὸ, sistrum: crepitaculum quoddam sacris Isidis adhiberi solitum. Suid. Illud, ut forte, quod in vernaculis citharam appellamus.

Σειὰς, patella, in qua aliquid commovetur et frigitur. Poll.

Σείσων, idem.

Σεύω, cieo, agito, concito. Il. λ'. Ὅλμον δ' ὣς ἔσσευε κυλίνδεσθαι δι' ὁμίλου. Item persequor, incesso: item fugo. Il. ζ'. Ὅς ποτε μαινομένοιο Διωνύσοιο τιθήνας Σεῦε κατ' ἠγάθεον Νυσήϊον. [illegible] est, ἐδίωκε, ἤλασε, ut exp. Eust. Od. ξ'. Τοὺς μὲν ἐπεσσυμένους σεῦεν κύνας ἄλλυδις ἄλλον Πυκνῇσι λιθάδεσσιν, fugavit.

Σεύομαι, idem quod σεύω. Ut Il. γ'. ὥστ' ἂν αὐτὸ Σεύωνται ταχέες τε κύνες, θαλεροί τ' αἰζηοί, et cum insequantur vel agitent. Item pass. incitatè feror, prorumpo, ruo: ut Il. θ'. ἐπὶ τείχεα δ' ἐσσεύοντο. Ab hoc verbo quædam tempora deducuntur per elisionem literæ ε. Ut, σύτο pro ἐσσεύετο, concitabatur: ἔσυθον, pro ἐσεύθην, pro quo et ἐσσύθην, geminato σ metri causâ, prorupi, proruì. † συθεὶς, abiens, motus. Soph. Œd. Tyr. 446.† Præt. ἔσσυμαι, per hyperthesin, dici pro σέσυμαι, traditur: † ἐπί τινι, in aliquem irruere. Hesiod. Asp. 458.† σέσυμαι autem pro σέσευμαι. unde Part. ἐσσύμενος, apud Hom. incitatus, et tendens aliquò cum ardore et impetu. Exponitur et, properans. Alii malunt hæc tempora formare à σύω, seu σύομαι, inusit. (Æsch. Pers. 869. σύμενος. Ag. 756. Pr. 135. Eum. 1010. Soph. Tr. 655.)

Ἐσσυμένως, incitatè, cum impetu, cum studio et ardore, properanter, celeriter. Il. ι'. ἐσσυμένως ἐμάχοντο. † Hesiod. Theog. 181.† (Theoc. κε'. 138.)

Σύδην, celeriter et inferendo se cum impetu: aut erumpendo cum impetu: vel impetuosè, cum impetu, ὁρμητικῶς. Hesych. (Æsch. Pers. 480.)

Σήθω, F. σω. P. κα, excutio cribro, cribro. Exp. etiam, incerno et succerno. unde σῆσις, in Hippiatr. Eust. à σείω deducit.

Σήθομαι, cribro excutior, cribror. unde, σεσησμένα τάφρα, Diosc.

Σῆσις, ἡ, cribratio, succretio quæ fit cribro. Exp. etiam, cribri agitatio, quassatio. apud Suid.

Σῆστρον, ου, τὸ, cribrum. Hesych.

Σαίνω, idem quod σείω, quatio, concutio. Hesych. Item moveo, commoveo, turbo. ¶ Item, caudam quatio seu moveo: canum propriè et brutorum, quæ caudæ agitatione adulantur. Odyss. κ'. Ὡς δ' ὅταν ἀμφὶ ἄνακτα κύνες δαιτύθεν ἰόντα Σαίνωσ', αἰεὶ γάρ τε φέρει μειλίγματα θυμοῦ, &c. Od. π'. Οὐρῇ μέν ῥ' ὅγ' ἔσηνε, caudâ blanditus est. † Cum acc. pers. et dat. rei. Hes. Th. 771.† Item metaph. adulor, blandior, assentor. Hominibus etiam tribuitur. Demetr. Phaler. πᾶν τὸ εἶδος τοῦ κωμικοῦ λόγου σαίνοντι ἅμα ἔοικεν, ἢ διασύροντι. Plut. in Colot. ἀσπαζόμενον καὶ σαίνοντα περιεῖσαν. Sic et apud Luc. σαίνουσί με. (σαίνει μάχαν τε καὶ μάχην. Sch. ex. ἐκσαίνει. Æsch. S. c. Th. 389. 710. Pers. 97. Ag. 734. 807. Ch. 418.)

Σαίνομαι, concutior, quassor, turbor, commoveor: ut 1 Thess. c. 3. (Æsch. Ch. 192.)

Σάννας, et σάννος, ου, ὁ, stultus, fatuus. Eust. ex Cratino. Qui et sic dictum esse scribit παρὰ τὸ σαίνειν. aut à fatuo quodam ejus nominis, aut à Tzaunis, barbaris populis.

Σάννιον, ου, τὸ, penis, cauda. παρὰ τὸ σαίνειν, Hesych. Item hasta, Poll. ex Menandro. Vel potiùs Persicum telum. Diodorus, φθάσει βαλὼν τὸ σάννιον ἐπὶ τὸν Ἀλέξανδρον. In hac signif. scribitur et σαύνιον, legiturque apud Dion. Halic. et apud Plut. in Pyrrho.

Σόος, ου, ὁ, ab Hesych. expon. ὁρμὴ πρὸς αὔξησιν. ¶ At σόος, salvus, vide suo loco.

Σόω, in fugam conjicio.

Σόομαι, in fugam conjicior, fugio: seu incitato cursu feror: (Σόομαι, ὁρμῶ. Æsch. Pers. 25. Suppl. 843.) Unde imperat. σοῦ, pro σόου, curre, apud Hesych. Et σούσθω, currat, apud Soph. in Ajace. Item σοῦσθε, currite, apud Callim. hymn. in lavacra Palladis. Itidem σοῦται, apud Hesych. exp. διώκεται, φεύγει. à σόω, fugo, in fugam conjicio.

Σοῦσις, itio, cursus: apud eund. Hesych.

Σοέω, idem quod σόω, citato gressu currere cogo: unde pass. imperf. σοῶντο, Hesych. exp. ὡρμῶντο.

Σῶτρον, sive σάωτρον, τὸ, lignum orbiculare rotæ extimum, quod radios in se continet. lignea circumferentia rotæ. rotæ curvatura lignea. ἁψίς. Poll. l. 1. c. 14. Pro eod. dicitur et σώτρωμα.

Composita: et primùm ex σείω.

Ἀνασείω, quatio, concutio. Hesiod. in Asp. †344.† Αἰγίδ' ἀνασσείουσα. ¶ Item persuadeo, concito: unde apud Evangelist. Luc. [xxiii. 5.] et Marc. [xv. 11.] ἀνασείει τὸν λαὸν, concitat populum, i. ad seditionem incitat. Apud Demosth. contra Aristogit. ἀνασείσας, exp. minitatus.

Decomp. **Ἐπανασείω**, concutio vibrando adversus aliquem.

Ἐπανασείομαι, adversus aliquem concutior. unde, ἐπανασεισθεὶς, contra aliquem vibratus.

Ἐπανάσεισις, concussio: ut, ἐπανάσεισις ὅπλων, apud Thucyd. concussio armorum qua crepitus excitatur.

Προεπανασείω, q. d. antè concutio vibrando: à cujus pass. est προεπανεσείσθη, apud Thuc. l. 5. quod exp. προηπειλήθη.

Ἀποσείω, seu potiùs ἀποσείομαι, concutiendo à me repello, excutio. Item simpliciter, à me repello. Ut apud Xen. Pæd. 7. ἵππος σφαδάζων ἀποσείεται τὸν Κῦρον, excutit Cyrum. Greg. orat. 1. contra Julianum, ὁ δὲ γῆ τὸ σκεῦος ἀπεσείετο, concutiendo à se repellebat. Luc. ἀποσεισάμενος τοὺς ἑταίρους, quum à me repulissem socios. Item amolior, ablego, apud Herodian. Et, de medio tollo, apud eundem. ἐξ ἐπιβουλῆς αὐτὸν ἀπεσείσατο. Apud Herodot. pro ἀποσεισάμενος invenitur ἀποσεισσάμενος. (Aristoph. R. 349.)

Ἀπόσεισις, excussio. ¶ Sic etiam appellatur impudica quædam saltatio. de qua Poll. l. 4. c. 14.

Ἄσειστος, inconcussus, non quassatus: qui non potest concuti seu quassari. Chrysost.

Ἀσείστως, immobiliter. Laërt.

Διασείω, concutio, aut vehementer concutio. Item metaph. apud Luc. Διὰ τὸ διασεῖσθαι ταῖς ἐλπίσι, labefactus. In pand. exp. etiam, terreo authoritate. Item, vexo, et per magistratuum licentiam exhaurio obnoxios redimendis criminibus et litibus. Exponitur etiam, muneribus corrumpo, et quasi concutio.

Διασεισμὸς, concussio magistratus quæ fit muneribus, corruptio magistratus donatione munerum.

[Διάσειστος. Demosth. Orat. in Timarch. διαβέβληνται εἰς τὸν βίον ἀπράγμονάς τέ τινας διασείστους καὶ φίλους, καὶ κεκλοφότα ἕτερα ἔργα.]

Ἐκσείω, excutio: seu quassando amoveo aut expello. (Soph. Tr. 110.)

Ἐνσείω, incutio, infligo. Hesych. † κέλαδον, clamorem, τινί. Soph. El. 739.†

Ἐπισείω, incutio, quatiendo vibro. Item simpl. vibro. Herodian. ἐπισείω τὰ δόρατα, et ἐπισείειν τὴν αἰγίδα. Item metaph. apud Joseph. ἐπισεῖσαι αὐτοῖς τὸν κίνδυνον, importare ipsis periculum. Apud Plut. οὐ Πέρσας ἐπισείων, exp. non incutiens illis terrorem à Persis. Et, ἐπισείειν, Hesych. exp. ἐπιφοβεῖν. item ἐπισειούσης, ab eodem exp. ἐπικελευομένης, adhortantis.

Ἐπισείομαι, concutior, concutiendo vibror. Luc. ἐπισείετο ἡ αἰγίς.

Εὔσειστος, qui facilè potest concuti. Item peculiariter, terræ motibus obnoxius.

Κατασείω, decutio: ut, κατασείειν τὸν καρπὸν, decutere fructum ex arbore. Item deturbo, everto. Et metaphoricè, multis poculis alium prosterno et obruo, ita ut præ ebrietate ille in terram prolabatur. Athen. l. 13. ¶ Item concutio, quasso. Philo de vita M. l. 1. Item concutio, terreo. Gregor. Item concutio, tremefacio, apud Synes. ¶ Item manu deorsum commota seu quassata silentium indico, seu aliud signum do. Xen. Pæd. 5. † p. 134. a. cum dat. pers.† et Synes. in ep. ad Euopt.

Κατασείομαι, decutior, deturbor, evertor. Greg.

Decomp. **Ἀκατάσειστος**, ου, ὁ καὶ ἡ, inconcussus, firmus: qui decuti seu deturbari non potest.

Ἐπικατασείω, q. d. superdecutio, vel superdeturbo, aut superprosterno. Joseph. ἐπικατέσεισεν ἑαυτῷ τὸν ἐλέφαντα, super se prostravit.

Παρασείω, utrinque quatio, vel obquatio. Aristot. in probl. οἱ θέοντες θᾶττον θέουσι, παρασείοντες τὰς χεῖρας, demissas utrinque manus agitantes. Sic apud Arist. l. 4. eth. ad Nicom. aliquis dicitur φεύγειν παρασείσας, qui in fuga concitata utrinque sese agitat et concutit.

Περισείω, circumcirca quatio seu concutio.

Προσείω, antè concutio. Eur. in Bacch. Τόδε προσείω αὐτὸ (πλόκαμον) ἀνασείω τ' ἐγὼ, Καὶ βακχιάζειν ἐξ ἕδρας μεθίσταμαι. [Herc. Fur. 1216.]

Συσσείω, simul quatio, aut concutio. Greg. Naz.

Συσσεισμὸς, concussio. Exp. etiam, turbo, l. 4. Reg. c. 2.

Ὑποσείω, succutio, latenter excutio.

Ὑποσεισμός, succussio seu succussus.

Ὑπόσεισμα, micæ concussæ elisæ, manna thuris. Plin.

Composita partim ex σεύω, partim ex σεύομαι inusit. cum præpositione.

Ἀποσεύω, seu ἀπεσσύω, idem quod ἀφορμάω.

Ἀπεσσύομαι, erumpo, prosilio, exilio. Hesiod. in Theog. † 859. φλὸξ † ἀπέσσυτο τοῖο ἄνακτος, exiliit seu emicuit. Apud eund. in eod. lib. † 183.† ῥαθάμιγγες ἀπέσσυθεν, guttæ eruperunt.

Ἀπόσσυτος, excitatus. Nonn.

Διασεύομαι, cum impetu pertranseo seu pervado.

Διασσύομαι, idem. Item simpliciter, transeo, seu pertranseo. Iliad. β'. διέσσυτο λαὸν Ἀχαιῶν, transibat per populum Achivorum. Sic apud eundem, διέσσυτο τάφρου, fossam trajecit.

Ἐκσεύομαι, erumpo. Unde apud Hom. Il. β'. ἐκ δ' ἔσσυτο λαός, extra ruebat populus. Odyss. μ'. ἐξέσσυτο νήδυμος ὕπνος, exiliens abivit à me somnus.

Ἐπισσεύω, concito seu impello adversus aliquem. Odyss. δ. καί κέν τις ἐπισσεύῃ μέγα δαίμων, incitet in me. Et Od. ξ'. δμῳὰς ἐπισσεύας, famulas instigans et adhortans.

Ἐπισσεύομαι, concitatè et cum festinatione eo: feror cum impetu, ruo, prorumpo. Odyss. γ'. Νῆας ἐπεσσεύοντο, ad naves properabant. Item activè, apud Apoll. Arg. 1. ἐπεσσεύοντο γυναῖκας, festinantes ire cogebant. Apud Nonn. ἐπεσσεύοντο πορείην, inter accelerabant, seu citato gradu iter faciebant.

Ἐπισσύομαι, incitor, impellor. Hom. Il. ά. εἴ τοι θυμὸς ἐπέσσυται, si tibi animus hujus rei desiderio est incitatus. Hinc et particip. ἐπεσσυμένος, incitatus. Item cum impetu supervenio, irruo. Il. φ'. Τρώεσσιν ἐπέσσυτο δαίμονι ἶσος. (Eurip. Phœniss. 1025. Cum Acc. Æsch. Eum. 819.)

Ἐπίσσυτος, impetuosus, ingruens, incumbens. Eurip. in Hippol. [573.] (Æsch. Ag. 869. 1139. Eum. 927.)

Κατασεύομαι, cum impetu seu impetuosè descendo, redeo cum impetu. Hom.

Συσσεύω, simul concutio seu agito. Hom. hym. in Merc. Τόσσα φὰς σύσσευε βοῶν ἴφθιμα κάρηνα.

† Ὑπεσσεύομαι, irruo. Hesiod. Asp. 375.†

Composita in σσυτος desinentia sine præpositione.

Αὐτόσσυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex se excitatus. Nonn. (Æsch. Eum. 171.)

Θεόσσυτος, à deo impulsus, à deo profectus, divinus: apud eundem. (Æsch. Pr. 116.)

Κραιπνόσσυτος, velociter concitatus: seu celeritate incitatus: celer. Æschyl. [Pr. 279.]

Λαβρόσσυτος, impetu ruens, cursu concitus. [Æschyl. Prom. 601. σκιρτημάτων δὲ νήστισιν αἰκίαις λαβρόσσυτος ἦλθον, &c. Schol. Β'. λίαν ὡρμημένη.]

Κελόσσυτος, ὁ ταχὺ ὁρμῶν. Hesych.

Παλίσσυτος, q. d. ad retrogradum gressum incitatus: vel simpl. retrogradus, cessim iens. Eurip. in Supplic. (Παλίσσυτον δράμημα. Soph. Œdip. Tyr. 193.) Exp. etiam, resiliens: ut, παλίσσυτον βέλος, Theocr. idyll. 26.

Παλισσυτέω, ῶ, retrogradus feror, retrogredior.

Composita remotiora ab eodem σεύομαι.

Ἁλοσύδνη, una Nereidum, apud Hom. ἀπὸ τοῦ ἐν ἁλὶ σεύεσθαι. Apud eundem dicitur etiam de mari, seu aqua maris, quasi, ἁλὸς ὕδωρ. Vide Eust.

Πασσυδίῃ, seu πασσυδὶ, omni impetu. Iliad. β'. Apud Thucyd. l. 8. Invenitur et πανσυδὶ, seu πανσυδεὶ, quod exponitur, funditus, omnino. † πασσυδί. Xen. Pæd. 1. 4. 18.† Dion. l. 54. πασσυδί.

Composita ex σήθω.

Ἀλευρότηστις, εως, ἡ, cribrum quo farina cribratur. Joan. Grammat. annotat, Atticis esse τελίαν, i. cribri circumferentiam. Pro ἀλευρότηστις à σήθω dici, scribit Etym. ex Philone. ¶ Est et farina tenuissimum. Suid. πασπάλη.

Ἀποσήθω, cribro, cribro excutio.

Διασήθω, cribro, incerno. Diosc. l. 5. c. 26.

Composita ex σαίνω.

Ἄσαντος, non adblandiens. proprium canum, qui blandæ alloqui caudas movent. Hesych. (Æsch. Ch. 420.)

Περισαίνω, seu περισσαίνω, caudam movendo circum aliquem adblandior. Od. π'. et Od. κ'. (Theoc. xi. 72.)

Προσαίνω, antè adblandior, vel adblandiendo antè demulceo. Hes.

Προσσαίνω, adblandior, seu adblandiendo delecto. Æsch. in Prometh. [834.] εἴ τῶνδε προσσαίνει σέ τι, si quid horum tibi adblanditur. (Ag. 1674.)

Ὑποσαίνω, subblandior.

Composita ex σόος, et σῶτρα.

Δορυσσόος, ὁ καὶ ἡ, hastâ impetuosus. Hesiod. in Asp. † 454.† (V. Σόω. Æschyl. S. c. Th. 127. Suppl. 190. 992.)

Δυσσόος, quem difficulter persequi possumus, qui vix abigi potest. Theocr. idyll. 4. (45.) At Δύσσοος videsis in comp. ex adject. Σόος.

Ἐπίσωτρα, τὰ, dicuntur ferramenta curva, quæ extrinsecus ligno illi, quod σῶτρα dicitur, imponuntur, ne ipsum lignum deteratur continua agitatione. καθὸ τὰ περὶ ταῖς ἁψῖσι σιδήρια. Poll. l. 1. c. 14. Pro eo poëticè dicitur ἐπίσσωτρα. ut Il. ἐ. et ψ'.

Εὔσωτρος, seu ἐΰσσωτρος, bene instructus σώτροις. ut, ἐϋσσώτρου ἐπ' ἀπήνης, essedæ vel essedi, pulchra ligna in suo ambitu extremo habentis. Hesiod. in Asp. † 273.† Exp. et, facilè currens.

Λαοσσόος, qui populum concitat. Martis epith. hominis ad arma concitantis. Il. ρ'. Vide et in comp. ex Σόος, salvus.

Λιθοσσόος, et λιθοσσόος, lapidum jactu fugans, lapidator. Nonn.

Νεκυσσόος, mortuos suscitans. Christi epith. Apud Nonn. νεκυσσόος ὥρη, tempus in quo mortui suscitabuntur. Vide et in comp. ex σόος, salvus.

ΣΕ'ΛΑΣ, αος, τὸ, fulgor, lumen. Il. θ'. Καίομεν παρὰ πολλὰ, σέλας δ' εἰς οὐρανὸν ἵκῃ. Et, δαλοῦ σέλας, Odyss. σ'. Sic, σέλας ἡλίου, σέλας πυρὸς, &c. † Hes. Th. 867.† Interdum, et ipse ignis σέλας appellatur à poëtis. Apud Aristot. de mundo, σέλας δέ ἐστι πυρὸς ἀθρόου ἔξαψις ἐν ἀέρι, τῶν δὲ σελάων ἃ μὲν ἀκοντίζεται, ἃ δὲ στηρίζεται. i. σέλας est ignis collectio, qui in aëre exarsit. (Eurip. Phœniss. 312. Æsch. Pr. 7. Soph. Tr. 1216. Theoc. Id. 2. 134.) ☞ Eust. etymon exprimens scribit, σέλας δὲ σημαίνει ὅπερ ἐστι σεσαλευμένον καὶ ἐξηρμένον, πυρὸς δηλαδὴ ἢ πυρώδους τινός.

Σελάω, splendeo. Nic.

Σελαγέω, ῶ, fulgeo, luceo. Oppian. de venat. l. 3. Χροιὴ δ' ἀργεννὴ, σελαγεῖ πλευρῆς τε καὶ οὐρῆς. Aristoph. in Nub. σὺν σκεύαις σελαγεῖ.

Σελαγεῖται, Suid. exp. λάμπεται, et λαμπρύνεται. † Sic Aristoph. Nub. 285. ubi Scholia expon. καταλάμπεται.†

Σελαγίζω, idem quod σελαγέω. Suid. et Hesych.

Σελήνη, ης, ἡ, luna. (Æsch. Ag. 306.) (☞ Dicta παρὰ τὸ σέλας, teste Hesych. et Lat. luna à lucendo.) Iliad. σ'. Ἠέλιόν τ' ἀκάμαντα, σελήνην τε πλήθουσαν. ¶ Item, σελῆναι, placentæ rotundæ et latæ: Suid. ex Eur. Erech.

Σεληναία, seu σεληναίη, idem quod σελήνη. (Eurip. Phœniss. 170.) Aristoph. † Nub. 615.† Pro quo Doricè σελαναία, apud Theocr. idyll. 2.

Σεληνιακὸς, οῦ, ὁ, lunaris. Item quasi substantivè, lunaticus. Alii exp. qui epilepsia seu comitiali morbo laborat. Alex. Trall.

Σεληνιάζεσθαι, dicitur qui est σεληνιακός. Matth. 14. et 17.

Σεληνίτης λίθος, lapis lunaris, qui et ἀφροσέληνος, sic dictus, quòd noctu, crescente luna, reperiatur plenus, ut tradit Diosc. l. 5. c. 159.

Σεληνίς, lunula. Item quiddam in parvæ lunæ formam factum. Plut. in Probl. Item amuletum, quod pueri collo gestant. Hesych.

Σελήνιον, ου, τὸ, lunæ lux: vel lunæ sidus. Athen. l. 7.

Σέλαχος, εος, τὸ, piscium genus cartilaginosum. Arist. hist. an. l. 3. c. 1. Galen. in exposit. gloss. Hippocr. σελάχη vocari scribit pisces omnes, qui squammas non habent, atque animal pariunt. ☞ Ita autem appellata existimantur, quòd eorum cutis aspera noctu luceat: à nomine σέλας. cujus etymi meminit et Gal. de alim. l. 3.

Σελάχιον, ου, τὸ, diminut. idem quod σέλαχος. Athen. lib. 8. Galen. de alim. lib. 3.

Σελαχώδη, τὰ, quæ sunt cartilaginei generis, cartilaginea. Athenæus lib. 7.

Composita ex σελήνη.

Ἀσέληνος, ου, ὁ καὶ ἡ, illunis, lunâ carens, i. lunæ fulgore. Diosc. [Thucyd. Hist. lib. 3. §. 22. τηρήσαντες νύκτα χειμέριον ὕδατι καὶ ἀνέμῳ, καὶ ἅμα ἀσέληνον, ἐξῆεσαν.]

Ἀφροσέληνος, ου, ὁ, q. d. spuma lunæ: nomen lapidis, qui et σεληνίτης, huic antè.

Βεκκεσέληνος, decrepitus simul et delirus, (quales plurimum panem comederant, senesque vixerant permultos.) Aristophan. in Nub. † 397.† Compositum ex Βέκκος, quod Phrygum linguâ panem significat.

Ἐπισέληνα, placentæ lunatæ, i. in lunæ formam factæ. Hesych.

Εὐσέληνος, lunæ fulgore illustris, non illunis. Hesych.

Πανσέληνος (σελήνη,) q. d. plenilunis luna: luna quum est in plenilunio: non tamen addi solet σελήνη. Æschin. Aristoph. (Substant. ut λαμπρὰ δὲ πανσέληνος ἐν μέσῳ σάκει. Æschyl. S. c. Th. 393. Soph. Œdip. Tyr. 1110.)

Προσέληνος, q. d. antelunis, i. antiquior luna.

Προσεληναῖος, pro eodem.

Τρισέληνος, q. d. trilunis, i. tres lunas habens: in Epigr.

Ψευδοσέληνον, ου, τὸ, luna obscura. Hesych. et Suid. Sic dicitur, quoniam videtur fictitia et ementita esse, si cum fulgente conferatur.

ΣΕΛΕΥΚΙ'Σ, ίδος, ἡ, poculi genus. ☞ A Seleuco rege nomen habens. ¶ Dictæ sunt et quædam triremes σελευκίδες. vide Bayf. ¶ Σελευκὶς est etiam avis, locustis vescens: cujus meminit Oppian. in Ixeut. Plin. lib. 10. cap. 27. Basil. in eth. ¶ Item σελευκὶς, quoddam calceamentum muliebre. Hesych.

ΣΕ'ΛΙΝΟΝ, ου, τὸ, apium: herba, de qua Diosc. l. 3. c. 84. ¶ Quidam ita dictum volunt παρὰ τὸ ἐν ἕλει φύεσθαι. unde Hom. Il. β'. ἐλεόθρεπτον σέλινον vocavit, in palustri loco proveniens. ¶ Est et pudendum muliebre: Hesych.

Σελινίτης οἶνος, selinites vinum, i. ex apio compositum. apud Diosc. lib. 5. cap. 74.

Composita.

Ἀγριοσέλινον, apium sylvestre. Diosc. l. 3. c. 78.

Ἑλειοσέλινον, seu ἐλεοσέλινον, apium palustre. Diosc. l. 3. c. 75. Plin. lib. 19. cap. 8.

Ἱπποσέλινον, apium sativo multo majus, quod Romanis olus atrum dicitur, sic appellatum, vel ob magnitudinem, vel propter equorum stranguriam. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 6. Diosc. l. 3. c. 78.

Ὀρεοσέλινον, apium montanum, in locis montosis nascens. Dioscor. lib. 3. cap. 76.

Πετροσέλινον, apium petræum, apium in locis petrosis et saxosis nascens. Diosc. l. 3. c. 77.

ΣΕΛΙ'Σ, ίδος, ἡ, spatium inter lineas. Suid. Ponitur et pro pagina. Dicitur esse et spatium inter tabulata navis, alio nomine σέλμα. vide Eustath. Il. ω'.

Σελίδιον, pagella, apud Polyb.

Σελίδωμα, τὸ, tabula lata.

Σέλμα, τὸ, idem quod σελὶς, spatium inter tabulata navis, transtrum. Soph. in Antig. (V. Æsch. S. c. Th. 32. ὁ ζυγός. Ag. 191. 1431. Philostr. l. 3. c. 35.)

Εὔσελμος, (comp.) bona seu pulchra habens σέλματα, bonis instructus transtris et tabulis. poëticè pro hoc dicitur ἐΰσσελμος, ut Iliad. ω'.

ΣΕΛΛΟΥ'Σ, οῦ, ὁ, Sellus, nomen fuit cujusdam, qui, quum pauper esset, dives haberi studebat. Sic dici putatur generaliter ὁ ἀλαζὼν, qui et σαλάκων. vide Suid. et schol. Aristoph. in Avib.

Σελλίζειν, divitias simulare in paupertate. idem cum σαλακωνίζειν. Exponitur etiam, ἀλαζονεύεσθαι. Suid. et schol. Aristoph. et Hesych.

ΣΕ'ΜΕΛΟΣ, ου, ὁ, Lacedæmoniis, ut refert Athenæus, est ὁ κοχλίας.

ΣΕΜΙ'ΔΑΛΙΣ, simila, similago. Est farina ex tritico commensi. ☞ Παρὰ τὸ σμῶ τὸ καθαίρω, καὶ τὸ ἄλας τὸ λεπτομερέστατον, Etymol.

Σεμιδαλίτης ἄρτος, panis ex simila confectus. Gal. de alim. l. 3.

ΣΕΜΝΟ'Σ, ἡ, ὸν, venerabilis, reverendus, augustus, sanctus. Eurip. in Hippol. Πῶς οὐ σεμνὸν δαίμον' οὐ προσεννέπεις; Ibidem, Ὅδ' ὁ σεμνὸς ἐγὼ καὶ θεοσεβὴς, sanctus ego ille, et divini numinis cultor. † Xen. Pæd. l. 6. 111. a. de re; venerabilis, splendidus.† Sic et apud Ælian. σεμνὰ ἱμάτια, Suid. expon. σεβάσμια. Expon. etiam, honestus, ut apud Phocyl. Σεμνὸς ἔρως ἀρετῆς, ὁ δὲ Κύπριδος αἶσχος ὀφέλλει. Interdum exp. majestate præditus, cui majestas inest: unde τὸ σεμνὸν, ipsa majestas: apud Dem. in Mid. ¶ Item gravis, id est, tumidus, non affabilis. cui oppon. εὐπροσήγορος. Apud Eurip. in Hippol. Μισῶ τὸ σεμνὸν, καὶ τὸ μὴ πᾶσιν φίλον. et, paullo post, Τίς δ' οὐ σεμνὸς ἀχθεινὸς βροτῶν; Exponitur et, ostentabundus: ut, σεμνοὶ λόγοι, apud eundem Eurip. et Aristoph. (Σεμνὸν ἀμφὶ Πειρήνης ὕδωρ. Eurip. Med. 69. Æsch. Eum. 370. 386. Ch. 107. Eurip. Med. 216. 1135. ironicè Soph. Œdip. Tyr. 973. Aristoph. R. 179.) ☞ Formatum est ex prima persona præt. pass. inusitata σέσεμμαι, à σέβομαι. cujus etiam significationem retinet.

Σεμνῶς, cum quadam veneratione seu reverentia, venerabundè. Item, cum majestate, gravitatem præ se ferendo. Dem. pro cor. Item, graviter, i. tumidè. Xen. in symp. et Luc. † σεμνῶς κατεσχηματισμένος. Xen. Pæd. l. 6. p. 149. b.†

Σεμνότης, ητος, ἡ, gravitas, majestas. Arist. Herodian. Expon. etiam, reverentia, apud Eurip. Item sanctimonia et severitas morum.

Σεμνεῖον, τὸ, q. d. sanctuarium, locus sacer et sanctus mysteriorum, studiorum; monasterium. Phil. et Suid.

Σεμνόω, ῶ, speciosum reddo, speciosè fingo, adorno. Herodot. [Eurip. Helen. 872. θεῖον δὲ σεμνοῦ θεσμὸν αἰθέρος μυχῶν, &c.]

Σέμνωμα, τὸ, ornamentum, decus.

Σεμνύνω, venerandum et augustum reddo. Plat. Item orno, honore et dignitate afficio. Dem. ἱερὰς ἐσεμνύνομεν.

Σεμνύνομαι, gravitatem præ me fero, cum gravitate ago et compositè: vel, ad gravitatem me compono. Isocr. σεμνύνεσθαι ἐμμελῶς, ἀλλ' οὐ βωμολοχεύεσθαι. Exponitur et, efferor, glorior, jacto me. apud eundem in Evag.

τοὺς καλοὺς καὶ ἀγαθοὺς τῶν ἀνδρῶν οὐχ οὕτως ἐπὶ τῷ κάλλει τοῦ σώματος σεμνυνομένους.

Composita.

Ἀντισεμνύνομαι, gravitatem gravitati oppono: vicissim glorior, et me jactito. Aristot. in polit.

Ἀποσεμνύνω, verbis effero, magnificè celebro. Basil. in Hexaëm. hom. 11. Σολομὼν ἀποσεμνύνων τὸν ἄνθρωπον. Item orno, cohonesto. Idem ibid. Item jacto, vendito, ostento Naz.

Ἀποσεμνύνομαι, verbis efferor, magni fio. Item ornor, cohonestor. Basil. Sumitur et activè, apud Aristoph. in Ran. ἀποσεμνυνεῖται πρῶτον ἅπερ ἑκάστοτε ἐν ταῖς τραγῳδίαις ἐτερατεύετο.

Ἄσεμνος, ὁ καὶ ἡ, minimè venerandus, nihil majestatis habens: aut gravitati non conveniens. Aristot. de mund. Expon. etiam, inhonestus, fœdus. apud Herodian.

Ἐκπάνσεμνον, augustum, multum, magnum. Hesych.

Νυκτίσεμνος, quem nocte honore seu veneratione prosequimur, quem nocte veneramur et colimus. Æsch. [Eumen. 108. καὶ νυκτίσεμνα δεῖπν' ἐπ' ἐσχάρᾳ πυρὸς Ἔθυον &c.]

(Παντίσεμνος. Æsch. Eum. 639.)

Περίσεμνος, admodum gravis et magnificus. Aristoph. [Vesp. 601. κἀναφαίνω Περικλέους λάθριον στρεψαμένους τῆς ἀρχῆς τῆς περισέμνου.]

(Ὑπέρσεμνος, magnificus. Marcellin. Vit. Thucyd.)

Ὑπερσεμνύνομαι, vehementer glorior et efferor, vehementer me jacto. Xen. in symp.

ΣΕΡΑΠΙΑ'Σ, άδος, ἡ, herba, quam et ὄρχιν et τρίορχιν appellari scribit Paulus l. 4. c. 25.

ΣΕ'ΡΙΣ, εως, ἡ, intybi genus, sive cichorii. Dioscorid. lib. 2. cap. 163. et 164.

ΣΕΡΙ'ΦΙΟΝ, vel σέριφον, absinthium marinum. Diosc. l. 4. c. 27.

ΣΕ'ΡΙΦΟΣ γραῦς, anus quæ in virginitate consenuit. Metaphora sumpta est à sylvestri locusta, quam vocant γραῦν σέριφον, et μάντιν. Suid.

ΣΕ'ΡΦΟΣ, insecti genus formicæ simile, culex secundum quosdam. Ab hoc animalculo est proverbium, Ἔστι κἀν μύρμηκι κἀν σέρφῳ χολή. de quo lege Eras.

ΣΕ'ΣΕΛΙ, εως, τὸ, et σέσελις, ἡ, herba est: de qua Diosc. l. 3. c. 63. Aristot. hist. an. l. 9. c. 5. καὶ ἐπὶ τὴν σέσελιν δὲ τρέχουσι, καὶ φαγοῦσαι, οὕτως ἔρχονται πρὸς τὰ νεβρία πάλιν.

ΣΕ'ΣΙΛΟΣ, ου, ὁ, cochlea vepribus et frutetis adhærens. Diosc. l. 2.

ΣΕΥ'ΤΛΟΝ in Τεῦτλον habes.

ΣΗΚΟ'Σ, οῦ, ὁ, stabulum: propriè ovium et caprarum, teste Poll. Odyss. ι. πυκινοὶ δὲ σηκοὶ Ἀρνῶν, ἠδ' ἐρίφων. Hesiod. in Erg. Σηκόν τ' ἀμφιβαλεῖν ποιμνήϊον. (Eurip. Phœniss. 975. 1080. Theoc. ιϛ'. 36. al. 87.) ¶ Pro templo quoque usurpatur: ut apud Plut. de def. orac. ἐντυχόντας τῷ σηκῷ. Et Herodian. l. 6. τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν ἔπεμψεν εἰς τοὺς ἀρχαίους καὶ ἰδίους ναούς τε καὶ σηκούς. Sic et apud Pausan. et Theodor. ¶ Item pro avium loculis seu loculamentis. Arist. hist. an. l. 6. οἱ δὲ πέρδικες δὶς ποιοῦνται τῶν ᾠῶν (σηκούς.) ¶ Exponitur etiam, domus. Hesych. et Suid. ¶ Σηκοὶ dicitur et pro sacra olea, quæ et μορία, apud Lys. teste Harpocr. ¶ Eustathio etiam σταθμὸν aut ἀσκὸν significat. unde comp. ἀντισηκόω. (☞ Qui et σακὸς, pro stabulo, dici vult quasi στακὸς, παρὰ τὸ ἵστασθαι, quod etymon affert et Suidas.) Sic et Deorum fana σηκοὶ dicuntur, quòd ibi eorum simulacra statuantur.

Σηκίτης, et Dor. σακίτας, ου, ὁ. ut, ἄρνα σακίταν, agnum lactentem, ob teneriorem ætatem stabulo inclusum. apud Theocr. idyll. 8. ‡ 1. 10. exp. et pinguem, saginatum.‡

Σηκὶς, ίδος, ἡ, ancilla, famula rerum domesticarum curam gerens. Aristoph. in Vesp.

Σηκύλη, ἡ, idem. Æl. Dion.

Σηκάζω, f. άσω, stabulo includo. unde pass. Iliad. θ'. Καί νύ κε σήκασθεν κατὰ Ἴλιον, ἠΰτε ἄρνες. Xen. Hell. 3. ὥσπερ ἐν αὐλῇ, σηκασθέντες κατακοντισθῶσι.

Σηκάζω, sagino. Epigr.

Σηκόω, ῶ, unde Σήκωμα, τὸ, sacoma, quod in libra apponitur ad æquilibrium faciendum: æquipondium. Polyb. et Hyper. Exponitur etiam, delubrum, fanum, sicut et σηκὸς, apud Eurip. in Elect. Οἴκων Λοξίου πλουσίων σηκώματος.

Σηκωτὴς, lorum jugi. Hesych. ὁ τοῦ ζυγοῦ ἀναφορεύς.

Composita.

Ἀνασηκόω, ῶ, addo quod deest. Etymol. et Suid. Exponitur etiam, ad æquabilitatem libro. Apud Greg. ὦμοι παλλόμενοι καὶ ἀνασηκούμενοι, exp. humeri vibrati quasi ad modum æquilibrii. [Vide Fœs. Œconom. pag. 33. Ἀνασηκοῦσθαι rependere significat, resarcire, adæquare, addere quod deest, ἀνταποδίδοσθαι.]

Ἀντισηκόω, quasi ad æquilibrium rependo: ex æquo rependo. (Æsch. Pers. 436.) Eurip. in Hec. [57.] ἀντισηκώσας δέ σε Φθείρει θεῶν τις τῆς πάροιθ' εὐπραξίας. Gregor. οὐδ' ἐγὼ δέχομαι τοὺς μὴ ἀντισηκοῦντας τῷ κακῷ τὴν ἀρετὴν, æqua virtute vitium non compensantes.

Ἀντισήκωσις, ἡ, adæquatio in pondere. Et metaph. repensio, recompensatio. Themist. [Herodot. Hist. lib. 4. cap. 50. ἀντιτιθέμενα δὲ ταῦτα, ἀντισήκωσις γίνεται, ὥς τε ἴσον μιν αἰεὶ φαίνεσθαι ἐόντα.]

Ἀποσηκόω, in stabulo includo, vel includo tanquam stabulo aut ovili. Hesych.

Διασηκόω, pondus manu æstimo: seu manu sublatum pondero. Suid.

Νεώσηκος, navale, navium stabulum, νεώσοικος. Strabo.

ΣΗ͂ΜΑ, ατος, τὸ, signum, nota. Iliad. ψ'. Σῆμα δέ τοι ἐρέω μάλ' ἀριφραδές. Ibidem, ἐπέφραδε σήματα πάντα. ¶ Dicitur et epistola σῆμα. Iliad. ζ'. ἠδ' ᾔτεε σῆμα ἰδέσθαι. ¶ Item, signum, portentum, seu augurium. Il. ν'. Διὸς σῆμα βροτοῖσι. Il. ι. ἐνδέξια σήματα φαίνων Ἀστράπτει. ¶ Item signum, i. vexillum. Suid. Σῆμα dicitur et pro insigni nobilitatis, apud Æschyl. in Trag. ἐστὰ ἐπὶ Θεῷ. (Pr. 497. S. c. Th. 393. Ch. 257.) ¶ Item sepulchrum, bustum, monumentum. Il. η'. Ἀνδρὸς μὲν τόδε σῆμα πάλαι κατατεθνηῶτος. Sic et Il. ά. et φ'. † Sic Hesiod. Asp. 477. σῆμα et τάφος conjungit.† ¶ Sic etiam nominatur podex, quemadmodum et τάφος, apud Theocr. Idyll 5. Σκίλλας ἰὼν γραίας ἀπὸ σάματος αὐτίκα τιλλῆς. Sic et apud Aristophan. in Concion. ¶ Exponitur etiam, forma, apud Diosc. l. 5. c. 106. et, forma designata, Il. ψ'.

Σημαλέος, ὁ, q. d. significativus: ut, Βωμὸς σημαλέος Διὸς, ara Jovis qui signa demonstret. Paus. in Att.

Σημάτιον, et σημάδιον, τὸ, (dimin.) q. d. parvum signum. Eust.

Σηματίζομαι, signis quibusdam colligo. schol. Soph.

Σημαία, ας, ἡ, signum, i. vexillum. Plut. in Fab. Item ipsi milites qui sub signo aliquo comprehenduntur. Polyb. ¶ Item signum, id est, simulachrum, apud Suid. ¶ Item insigne familiæ, seu nobilitatis testimonium, apud Aristoph.

Σημεῖον, τὸ, signum, nota, indicium, argumentum, apud Demosth. Thucyd. Aristotel. &c. Unde, σημεῖον δὲ, hujus rei argumentum hoc est: sæpe apud Isocr. Dem. Xen. Rhetoribus et Dialecticis est argumentum probabile, non necessariò probans, sed fallens quandoque; ab infallibili, quod τεκμήριον dicitur, sic distinctum. ¶ Peculiariter σημεῖον dicitur nota horæ atque semihoræ: ut apud Menand. teste Poll. et Luc. in Gall. Et σημεῖα, notæ milliariorum: quæ erant lapides mille passuum spatio à se invicem distantes. ¶ Item σημεῖον, vexillum, signum. Thuc. l. 1. Plut. in Cam. †Xen. Pæd. p. 215. c.† ¶ Item simulachrum, imago Herodian. lib. 4. ¶ Item portentum, ostentum. Æschin. in Ctesiph. Plut. in Pericl. ¶ Exponitur et, punctum, apud Aristot. de mun. et phys. 8. ¶ Significat et sigillum seu signum, quod aliquis suo σήματι imprimit. apud Luc. in Tim. et Dem. (Eurip. Phœniss. 137. 1074. Soph. Œdip. Tyr. 736. Æsch. Ag. 1364.)

Σημειώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, significans. Aristot. meteor. l. 3. ¶ Item insignitus. Strabo lib. 8. ¶ Exponitur et, notabilis, apud Phil. de vita M. lib. 3.

Σημειόω, insignio, noto. Unde pass. apud Greg. τῷ ἀληθινῷ φωτὶ σημειούμενα πρόσωπα. Item, signum et notam imprimo, obsigno. Item annoto, observo. Unde apud Athen. l. 2. καὶ σημειωτέοι, φησι, τοὺς θέρμους, (lupinos,) ὅτι καὶ νῦν οὕτω λέγονται. ¶ Item, commentarium rerum scribo, ex quo postea fiat historia. Ut in pass. in vita Thucyd. ἀφ' οὗ γὰρ ὁ πόλεμος ἤρξατο, ἐσημειοῦτο τὰ λεγόμενα πάντα. ¶ Σημειοῦμαι, activè etiam significat, insignio; Item prætendo, imitor. Greg. τοῦτο σημειοῦται μετὰ τῶν φίλων.

Σημείωσις, ἡ, notatio, annotatio, designatio. Item commentarius, in quo memoriæ causa notantur memoratu digniora: in vita Thucyd. Apud medicos animadversionem seu observationem significat, qua, cognitis nonnullis, alia etiam, quæ ignorabantur, cognoscuntur.

Σημειωτικὸς, notarius. Et, ἡ σημειωτικὴ, pars medicinæ, signorum omnium differentias et vires expendens; præcipuè autem eorum, quibus, per morbos, et præterita investigantur, et præsentia cognoscuntur, ac futura prævidentur. Hippocr. in Prognost.

Σημαίνω, f. ανῶ, signum do, significo. Xen. Pæd. 1. τοῖς ἄλλοις δὲ ἐσήμηνε πᾶσι ἐκποδών. Aristot. de mund. ἐπειδὰν ἡ σάλπιγξ σημήνῃ τῷ στρατοπέδῳ. Sic et, ἐσήμηνε τὸ ἀνακλητικὸν, signum receptui datum est. Plut. in Apoph. Lac. Interdum exp. signo dato jubeo seu impero. Aristot. de mund. ὅταν ὁ πάντων ἡγεμὼν σημήνῃ πάσῃ φύσει. Unde et simpliciter pro, jubeo seu impero, item præsum, ponitur: ut Odyss. χ'. σήμαινε δ' Ὀδυσσεὺς Αὐτὸς ἐπισπέρχων. Et cum genit. Il. ξ'. στρατοῦ ἄλλου σημαίνειν. Cum dat. Il. ά. οὐ γὰρ ἐμοί γε σημαίνειν. Sic utitur et Plat. in Phæd. ¶ Item significo, indico, ostendo, defero aliquid ad aliquem. Od. μ'. δείξω ὁδὸν, ἠδὲ ἕκαστα σημανέω. Xenoph. Pæd. 6. εἰ δέ τις τι ἄλλο δέοι ἐκεῖ, πρὸς ἐμὲ σημαινέτω. Interdum, significo, i. portendo. Thuc. lib. 2. ἔδοξε ἐπὶ τοῖς μέλλουσι γενέσθαι σημῆναι. Item significo: vocab. Grammat. ut apud Arist. περὶ ἑρμην. c. 2. et alibi. ¶ Item obsigno. (Soph. Tr. 349. Œdip. Tyr. 1070. Philostr. l. 3. c. 33.)

Σημαίνομαι, significationem accipio. Synes. de insomn. δέχεται παρ' ἀλλήλων ὅπῃ σημαίνεται. ¶ Item obsignor: ut, σεσημασμένα διπλώματα, apud Plut. in Galb. Et activè, obsigno. Pausan. in Lacon. οἱ τὰς ἀρχὰς ἔχοντες, ὅσα δεῖ σημαίνεσθαι, τοῦ Πολυδώρου σημαίνονται εἰκόνι. Item, ex signis quibusdam colligo. Soph. in Ajace, τὰ μὲν σημαίνομαι, τὰ δ' ἐκπέπληγμαι. (Σημαίνομαι pro σηματίζομαι, διὰ σημείων γνώσκω. ibid. 32.) Sic et apud Synes. ep. 7.

Σημασία, ἡ, signi datio, classicum. Num. 29. Item significatio, seu significatus. Diosc. l. 7. c. 1.

Σημαντὴρ, ῆρος, ὁ, qui signum dat classicum canendo, aut receptui canendo. Item pastor, apud Apoll. Rhod.

(Σημαντήριον. Sch. ex. σφραγῖδα τῆς πρὸς τὸν ἄνδρα πίστεως. Æsch. Ag. 618.)

Σημάντωρ, idem. Item dux, præses, præfectus. Il. δ'. Hesiod. in Asp. † 56.† Aristot. de mund. (Soph. Œdip. Tyr. 977.)

Σημαντρὶς γῆ, terra sigillaris, cujus usus est in obsignandis literis. Herodot. in Eut.

Σήμαντρον, sigillum, signum. Xen. in Lac. rep.

Σημαντικὸς, significativus: ut, φωνὴ σημαντικὴ, Aristot. περὶ ἑρμην.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀντισημαίνω, contrà significo, significationem do in contrarium. Item prodigium emitto, contrarium et adversum futuri præsagium edo. Paus. in Phoc.

Ἀποσημειοῦμαι, annotationes et collectanea facio: commentarios scribo. Ammon. in prædic. Arist. ὑπομνήματα καλεῖται ὅσα πρὸς οἰκείαν ἀποσημείωσιν ἐγράφοντο.

Ἀποσημαίνω, signum do. Plat. in Euthyd. Item defero, denuncio. Joseph. ἀποσημαίνουσι τοῖς ἄρχουσι τῶν Παλαιστινῶν, &c. Item conspicuum reddo, insignio. Basil. Ἀποσημαίνω εἴς τινα, scommate seu dicterio aliquem noto. Thuc. l. 3. ἐς Νικίαν τὸν Νικηράτου στρατηγὸν ὄντα ἀπεσήμαινον ἐχθρὸς ὤν. Sic et apud Plut. in Apoph.

Ἀποσημαίνομαι, obsigno: ut, ἀποσημήνασθαι τὸν [illegible]. Herodian. Item annoto. ut apud Xen. τοὺς φιλτάτους τῶν ἑταίρων ἀπεσημαίνοντο, annotabant ut publicandos et pœna afficiendos.

Διάσημος, insignis, illustris. Phil. de vita M. l. 3.

Διασημαίνω, signum do, manu significo. Plut. διεσήμαινεν αὐτοῖς ἡσυχίας καὶ σιωπῆς. Item notâ insignio, signo aliquo noto. Xen. πάντας οὓς μοι τούτους διεσήμηνα.

Ἐκσημαίνω, declaro, aperio. (Soph. El. 1191.)

Ἐνσημαίνομαι, significo et intelligendum præbeo. Xen. Pæd. 8. ἐνσημαινόμενος ταῦτα, ὅτι οὐχὶ λανθάνοιεν χαρίζεσθαι θελήσαντες. Item exprimo seu imprimo. in metaph. signif. Plat. de rep. l. 2. (de doctrina puerorum:) μάλιστα δὲ τότε πλάττεται καὶ ἐνδύεται τύπος, ὃν ἄν τις βούληται ἐνσημήνασθαι ἑκάστῳ. Et pro, exprimo legendo; apud Isocr. ad Phil. Significat et passivè, imprimor. Basil. in orat. [illegible] juvenes, ἀμετάστατα πέφυκεν εἶναι τὰ τῶν νέων μαθήματα, δι' ἀπαλότητα τῶν ψυχῶν εἰς βάθος ἐνσημαινόμενα, quæ altè imprimuntur.

(Ἐπίσημα, ατος. Eurip. Phœniss. 1067. 1085.)

Ἐπίσημος, cui signum seu nota impressa est, signatus. Thuc. lib. 2. †χρυσίου. Xen. Pæd. l. 4. p. 109. b.† Item insignis, nobilis, illustris. Luc. in Nigr. (Eurip. Med. 545. id. Phœniss. 761.) Et, τὸ ἐπίσημον, in clypeo insigne, seu insignis aliqua nota. (Æsch. S. c. Th. 665.) Plut. in Apoph. Lac. et de orac. Pyth.

Ἐπισήμως, insigniter. Polyb. Item perspicuè vel significanter. Luc. de hist. scrib.

Ἐπισημειόω, annoto, scribo annotationes. Apud Plut. in Apophth. ἐπισημηνάμενοι τὸ ἦθος, exp. plausu morem approbantes.

Ἐπισημείωσις, annotatio.

Ἐπισημαίνω, indico, indicium facio. Arist. de gen. an. l. 1. τὸ περίττωμα τοῦτο δῆλον τὰ καταμήνια ἐπισημαίνει. Galen. in defin. ἀμφημερινὸς πυρετός ἐστιν ὁ καθ' ἑκάστην ἡμέραν καὶ νύκτα κατὰ τὰς αὐτὰς ὥρας ἐπισημαίνων, indicationem accessionis edens. Hinc ἐπισημαίνει, impersonaliter positum, significat, indicium editur, indicatio fit: ut apud Arist. hist. an. l. 5. τοῖς ἀνθρώποις ἐπισημαίνει κατά τε τὴν τῆς φωνῆς μεταβολὴν, &c. ¶ Item ἐπισημαίνω, portendo. Aristot. in problem. sect. 26. ὁ δὲ νότος ἐπισημαίνει μὲν, ἐπιτέλλουσι δὲ τοῖς ἄστροις. Sic et apud Plut. et Gregor.

Ἐπισημαίνομαι, quamcunque significationem do. Arist pol. 5. ἐπισημαινόμενος ἐν τοῖς ἱεροῖς. Et, signo vel acclamatione testor. Polyb. lib. 2. τὰς προαιρέσεις τῶν πράξεων ἐπισημαίνεσθαι. Item, acclamo populariter, et applaudo. Æschin. de malè gesta leg. ἐμοῦ ἐπισημαινομένου τοῦ δήμου. Et cum accusat. apud Polyb. προθέμενος αὐτὸν ἐπισημαινομένου τοῦ πλήθους. Unde et pro subscribo, approbo, obsigno, ponitur. Dem. pro cor. ἐν αἷς [illegible] τὰς εὐθύνας ἐπισημαίνεσθε, δικαίως πάντα πεπρᾶχθαί μοι προσγεγράφατε. Item insignio, decore aliquo honesto. Polyb. τοὺς ἐξαγωνισαμένους, καὶ σώσαντάς τινας τῶν πολιτῶν, ἐπισημαίνεται δώροις. (Philostr. l. 3. c. 31.)

Ἐπισημασία, ἡ, significatio cujuscunque rei. Procl. Peculiariter apud medicos sic dicitur significatio accessionis febrilis: principium seu insultus accedentis febris: ut apud Diosc. l. 1. c. 15. σύγχρισμά τι ῥιγῶν μετ' ἐλαίου πρὸ τῆς ἐπισημασίας.

Ἀπαρασήμαντος, ὁ καὶ ἡ, (decomp.) non notatus seu nota aliqua insignitus. Polyb. [lib. 21. §. 2. V. §. 31.]

Κατασημαίνω, annoto, observo: unde apud Synes. de insomn. εἰ μὴ κατεσημήναντο, τίνας αὐτοῦ προρρήσεις ἐγένοντο, πόθεν, ἢ τύχης, &c. Item obsigno, sigillo: ut in voce med. Xen. Pæd. 8. κατασημηναμένους δοῦναι τὴν ἐπιστολὴν τῷ Κροίσου θεράποντι. Et in pass. κατασεσημασμένα γράμματα, Herodian. l. 7. Significat et, noto, insignio. unde, ἐσθῆτας κατασημανθεῖσαι, apud Greg.

Decomp. Ἀκατασήμαντος, non obsignatus. Herodian. [lib. 3. §. 38.]

Εὐκατασήμαντος, obsignatu facilis.

Παράσημος, perperam signatus, adulterinus: ut, παράσημα νομίσματα. Hesych. et metaph. παράσημος ῥήτωρ, apud Dem. pro Ctesiph. Item obscurus, ignobilis: ut, δόξα παράσημος. Euripid. (Æsch. Ag. 760.) Et contraria signif. insignis et inter alios conspicuus. Plut. in Polit. præcep. et in Coriol. ¶ Τὸ παράσημον, insigne. Plut. Athen. ¶ Item signum, tessera: apud eund. Plut. de deo Socr. ¶ Τὰ παράσημα, exp. monstrosa, prodigiosa.

Παρασήμως, insignitè, et cum additamento. Theophr.

Παρασημειόω, annoto.

Παρασημείωσις, annotatio.

Παρασημαίνω, perperam signo, falsum signum notamve imprimo. Hesych. Item insignio: unde, παρασεσημασμένος τι μέρος, membro aliquo mutilato insignitus. Item obsigno. Unde in voce med. apud Dem. ἀντὶ τοῦ τὰ σημεῖα ἐᾶν, τῶν οἰκημάτων ἃ παρεσημηνάμην, ἐλθὼν εἰς ἀγρὸν, ἀνέῳξε. Item, pariter et eadem opera significo. Basil. in Hexaëm. ὁ δὲ τῶν ἄνω καὶ τῶν κάτω ἐπιμνησθεὶς, καὶ τὰ τὴν μέσην τούτων ἀναπληροῦντα χώραν, συνεκδοχικῶς παρεσήμανε, una comprehensione significat. Expon. etiam, annoto et adscribo, apud Arist. top. 1. παρασημαίνεσθαι δὲ καὶ ἑκάστων δόξας.

Decomp. Ἀπαράσημος, nullo insigni notus vel conspicuus. Isæus.

Ἀπαρασημείωτος, non annotatus. Diosc. in præfat. l. 1. Item, non insignitus.

Ἀπαρασήμαντος, non illustratus, non designatus.

Περίσημος, insignis, clarus. Item insignitus, notatus: ut, ἔρως dicitur esse παῖς περίσημος, apud Mosch. Idyll. 1. [Eurip. Herc. Fur. 1016. Ὁ φόνος ἦν, ὃν Ἀργολὶς ἔχει πέτρα, Τότε μὲν περισημότατος, καὶ ἄριστος Ἑλλάδι τῶν τοῦ Δαναοῦ παίδων.]

Προσημαίνω, præsignifico, portendo. Xen. † Pæd. 1. 6. 40.† διὰ δὲ πάντα ἴσασι καὶ προσημαίνουσιν ᾧ ἐθέλωσιν. Sic et apud Plutarch. et Æschin. (Eurip. Med. 726.)

Προσημασία, ἡ, præsignificatio, portentum aliquid præsignificans.

Προσημειόω, antè significo, antè denoto. Joseph.

Προσσημαίνω, præterea significo. ut, ῥῆμα dicitur προσσημαῖνον χρόνον, apud Aristot. in lib. περὶ ἑρμην. c. 2.

Προσσημαντικὸς, præterea seu etiam significans.

Σύσσημος, consignificans. Et, τὸ σύσσημον, commune signum. Marc. 14.

Συσσημαίνω, consigno, unde Said. ex Lycurg. τὸν λόγον συσσημαίνεσθαι τὰ γραμματεῖα.

Ὑποσημειόω, notis excipio. Laërt. in vita Xen.

Ὑποσημείωσις, subscriptio. in Anth. de collat.

Ὑποσημαίνω, indico, significo. Arist. eth. 4. καθάπερ καὶ τοὔνομα αὐτὸ ὑποσημαίνει. Item signum do, antesignanum et autorem me præbeo. Plat. polit. l. 8. ὑποσημαίνῃ χρεῶν τε ἀποκοπὰς, καὶ γῆς ἀναδασμὸν, autorem se præbeat novarum tabularum, legisque agrariæ.

Composita sine præpositione.

Ἀρίσημος, ὁ καὶ ἡ, illustris, vel celebris in bellis. Suid. apud Homer. hymn. 1. in Merc. [v. 12.] ἀρίσημα ἔργα, exp. illustria et insignia opera.

Ἄσημος, cui signum seu nota non impressa est. non signatus. ut, χρυσίον ἄσημον, apud Thuc. l. 2. ¶ Exponitur et, rudis, informis: ut, σῆμα ἄσημον, Oppian. de venat. l. 3. ¶ Item obscurus, quem nullis signis notisque agnoscere licet. Herodot. [lib. 9. cap. 40. ἔχων γὰρ χιτῶνα πολλὸν μὲν ἐπίσημον, πολλὸν δὲ καὶ ἄσημον. lib. 5. cap. 92. τοῖσι τὸ μὲν πρότερον γενόμενον χρηστήριον ἐς Κύψελον ἦν ἄσημον, &c. lib. 2. cap. 2.] Et, obscurus, id est, ignotus, ignobilis: ut, γένος ἄσημον. Plut. in Fab. [Act. Apost. xxi. 39. Ἐγὼ ἄνθρωπος μέν εἰμι Ἰουδαῖος — οὐκ ἀσήμου πόλεως πολίτης.] ¶ Τὸ ἄσημον, quod nihil significat. Suid. (Eurip. Phœniss. 1072. Soph. Tr. 879. Æsch. Ag. 1603.)

Ἀσήμως, obscurè. Hesych. Item ignobiliter. Herodian. l. 1.

Ἀσημείωτος, non notatus aut insignitus. Philo de vita M. l. 2.

Ἀσήμαντος, rectore carens, cui nemo præest. Il. κ'. Et, τὰ ἀσήμαντα, non obsignata, quibus signum impressum non est. Suid.

Ἀσήμων, idem quod ἄσημος. Sophoc. [Œd. Col. 1668. γόου γὰρ οὐκ ἀσήμονος; φθέγγει σαφῆ σημαίνουσι λεῖψ' ἐγκαμήνας.]

Διοσημεία, seu Διοσημία, signum à Jove, prodigiosa tempestas: vel simpliciter, tempestas. Plut. de def. orac. Exponitur et, prodigium, ostentum. apud Herodian. et Paus. Et, διοσημία ἐστὶ, vitium obvenit, Aristoph. in Acharn. (Philostr. l. 2. c. 33.)

Διπλοσήμαντος, duplicem habens significationem. Aristot.

Εὔσημος, qui facilè ex suis notis agnosci potest, clarus, perspicuus. Theophr. Item, significans. Item, prospera signa dans, faustus, lætus. Plut. Eur. (Æsch. Ag. 297. Suppl. 722.)

Θεοσημεῖον, ου, signum divinitus datum. Damasc. et Areop. Exponitur et, oraculum divinum. Suid.

(Ὀκτάσημος. Sch. Æsch. S. c. Th. 129.)

Ὁμοιόσημος, idem significans, qui ejusdem est significationis.

Πλατύσημος ἐσθὴς, vestis lato clavo insignis, tunica lati clavi. Herodian. l. 3. Diod. Sic. l. 36.

Πολύσημος, multa significans.

Πολυσήμαντος, idem.

ΣΗ'ΠΩ, F. ψω, putrefacio, putredine vitio. Plut. symp. 3. τὸν ἥλιον τὰ κρέα σήπειν. (Æsch. Ch. 995.)

Σήπομαι, putrefio, putresco. Il. ω'. οὐδέ τι οἱ χρὼς σήπεται. Il. τ'. κατὰ δὲ χρόα πάντα σαπήῃ. Xen. in Cyn. ἵνα μὴ σήπωνται αἱ ποδοστράβαι. Præt. Med. σέσηπα, putrefactus sum. Il. β'. Καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε νεῶν.

Σῆψις, εως, ἡ, putrefactio, putredo. Plut. symp. 3. probl. 10.

Σὴψ, πὸς, ἡ, serpentis nomen, à putrefaciendo partes commorsas sic dicti, teste schol. Nic. Dioscor. l. 2. c. 70. et l. 5. c. 22. Masculino etiam genere appellatur, apud Theophr. histor. pl. lib. 9. et Nic. in Ther.

Σηπτὸς, ἡ, putridus. Idem putrefaciendi vim habens: ut, φάρμακα σηπτὰ, Gal. simpl. med. l. 5. In qua significatione dicitur et σηπτικὸς, apud eund. ibid. et Diosc.

Σηπεδὼν, όνος, ἡ, putredo. Plut. in Artox. Diosc. Et, σηπεδόνες, ulcera putrida seu putrescentia. Hippocr. ¶ Est et lacertæ genus, à qua commorsa caro putrescit. Nic. in Ther. et Ælian.

Σηπεδονώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, putredine vitiatus. Alex. Aphrod. probl. l. 1.

Σηπία, ας, ἡ, sepia: nomen piscis, atrum cruorem (seu putredinem quandam) in timore emittentis: de quo Athen. lib. 7. Aristoph. Κἄπειτα ταῖσι σηπίαις μαχούμενος. Idem dicitur et σηπιὰς, ἡ, apud Nic. in Alexiph. ¶ Est et σηπιὰς nomen promontorii in Magnesia, ex eo appellati, quòd ibi Thetis Peleum fugiens in sepiam sit conversa. Etym. et Eust.

Σήπιον, τὸ, pars quædam dura et solida sepiæ. Arist. hist. an. l. 4.

Σηπίδιον, τὸ, sepiola. Aristoph. in Thesmoph. Ἰχθὺς λέγεταί τις, ἢ σηπίδιον.

Σὴς, σὸς, ὁ, tinea; vermiculus, vestibus præsertim noxius. Theoph. hist. pl. l. 1. c. 16.

Σαπρὸς, ᾶ, ὁ, putris, putridus. Athen. l. 6. Σαπρὸς τάριχος τὸν ἄργυρον φυλεῖ. ¶ Exp. etiam, carie vitiatus, rancidus, marcidus, vetustate putidus. Metaph. εἰρήνη σαπρὰ, quæ ob vetustatem ingrata est, et putet quasi; Aristoph. in Pace. Λόγος σαπρὸς, oratio putida, spurcus et obscœnus sermo; Paul. ad Eph. c. 4.

Σαπρότης, ητος, et σαπρία, ας, ἡ, putredo, marcor, marcedo. Diosc. lib. 1. cap. 113.

Σαπρίας, ου, ὁ, vini genus conditi, herbis in eo putrescentibus seu marcescentibus, odoremque illarum ex marcore isto concipientis. Athen. l. 1.

Σαπρίζω, putreo, marceo, vel putridum marcidumque oleo.

Σαθρὸς, ὁ, (formatum ex aor. 2. ἐσάπην, mutato π in θ, inquit Etym.) putris, flaccidus, marcidus: ut, σαθρὸν τεῖχος, Luc. Apud eundem, ὑπὸ χρόνου σαθρὸς, exponitur marcidus annis, victus. Et apud Plut. in Galb. σαθρὰ de iis dicitur, quibus animus jam est exulceratus. Exponitur interdum, debilis, fragilis. Item futilis, frivolus: ut, σαθρὸς λόγος. Eurip.

Σαθρόω, marcidum seu flaccidum reddo, item debilito. Jud. c. 10.

Σαθρύνεσθαι, marcescere, flaccescere. Chrysost. in epist. ad Roman. cap. 6. Exponitur etiam, conquassari, labascere, apud eund. com. in ep. ad Eph. c. 5.

Composita: ac primùm ex σήπω.

Ἀκροσαπὴς, quod in superficie tantùm et summa parte putredinem contraxit, quod leviter putrescere et mutari cœpit. Hippocr. in lib. de alim.

Ἀποσήπω, putrefacio, idem quod σήπω.

Ἀποσήπομαι, putrefio. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 5. cap. 8. §. 6. τῷ τε ἀποπήγνυσθαι τὸ αἷμα, καὶ τῷ ἀποσήπεσθαι τοὺς τῶν ποδῶν δακτύλους.]

Ἀπόσηψις, putrefactio. Plut.

Ἄσηπτος, ὁ καὶ ἡ, non putrefactus, putredine non læsus: vel qui putrefieri nequit. Plut. symp. 4. Xen. in Cyn.

Ἀσηπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem. Theophr.

Διασήπω, putrefacio: vel putredine ac tabe consumo. Unde, διασαπεὶς. Luc.

Δύσσηπτος, qui difficulter putrescit. Plut.

Ἐκσήπω, putrefacio: vel penitus putrefacio.

Εὔσηπτος, qui facilè putrefit, qui putredine facilè vitiatur.

Εὐσηψία, ἡ, putrescendi facilitas. Theophr. hist. pl. l. 6. c. 9.

Ἡμισαπὴς, qui dimidia ex parte computruit, semiputris.

Κατασήπω, idem quod σήπω. † Xen. Pæd. p. 211. d. sinere ut quid putrescat.†

Κατασήπομαι, idem quod σήπομαι, marcesco. Ut, κατασεσηπυῖα ἐσθὴς. Gregor. † Xen. Pæd. p. 211. e.†

Κρεοσήπομαι, carnium modo putresco. Plut.

Περισήπω, circumquaque putrefacio, seu omni ex parte.

Συσσήπω, computrefacio. Exponitur et, macero. Aristot.

Ὑποσήπω, subputrefacio. Nicand.

Composita ex σαπρὸς, et σαθρός.

Ἐπίσαπρος, in superficie putridus.

Πολύσαθρος, multum putris seu putridus.

Ὑπόσαθρος, ex parte putris. Luc.

ΣΗ'ΡΕΣ, οἱ, Seres, populus Scythiæ Asiaticæ; et ob solum, et ob cœlum, et ob finitimos, quietus et pacatus. Singularis est ὁ Σὴρ, Ser, unus ex istâ natione. ὁ σὴρ, Ser, est etiam vermiculus, qui gignit ac texit lanuginem tenuissimam, quam sericum appellamus: nomen habens ab istâ gente, quæ arbores habet, è quibus lanam tenuissimam depectunt, ac inde sericum vellus conficiunt.

Σηρικὸς, sericus. ut, σηρικὴ ἐσθὴς, serica vestis, apud Luc. et, σηρικὸν ὕφασμα, apud Dion. et σηρικὸν νῆμα, apud Arrian. Dicitur et absolutè, σηρικὸν, et σηρικὰ, apud Strab. l. 15.

Ὁλοσηρικὸς, (comp.) ut, ὁλοσηρικὴ ἐσθὴς, vestis tota ex serico. Pro eodem dicitur et ὁλοσηρικὰ, τά.

ΣΗΣΑ'ΜΗ, ης, ἡ, sive Σήσαμον, ου, τὸ, sesama vel sesamum: frumenti Indici genus: de quo Diosc. l. 2. c. 121.

Σησαμοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, sesamo similis.

Σησαμίτης, vel σησαμίτης ἄρτος, panis ex sesamo factus, apud Athen.

Σησαμὶς, ου. μάζα, placenta quæ fiebat ex melle et sesamo. Etym. Item σησαμὶς, vel σησαμίτης, s. πόα, vel βοτάνη, sesamites herba, aliàs sesamoides magnum, σησαμοειδὲς τὸ μέγα, apud Diosc. lib. 4. cap. 151. et in ejus append. (Hom. Batrach. 36.)

Σησάμινος, unde, σησάμινον ἔλαιον, ex sesamo factum oleum.

Σησάμιον, ου, τὸ, placenta ex sesamo et melle atque oleo. Hippocr. et Athen. Dicitur et, σησαμοῦς, οῦντος, ὁ, pro eod.

ΣΗ'ΤΕΣ, hoc anno. Adverbium Ionicæ dialecto peculiare. Pro quo Doricè σάτες dicitur, Atticè τῆτες. ☞ Quasi τῷ ἔτει τούτῳ, teste Gal. comm. in 2. lib. Hipp. περὶ ἄρθρων, sect. 41. et Etym.

Σητινὸς, Doricè σατινὸς, et Atticè τητινὸς, hornus, seu hornotinus, qui hujus est anni. Etym.

Σητάνιος πυρὸς, (seu σητάνειος, ut scribit Orus apud Etym.) triticum quod hoc anno, i. vere ineunte est satum. Galen. ibid. Putatur idem esse cum trimestri tritico. Hesych. tamen σητανίους πυροὺς, expon. καθαρούς. itidemque Suid. σητάνιον ἄρτον denominari dicit παρὰ τὸ σήθω, τὸ κοσκινίζω, ut sit panis ex farina succreta. Sunt et σητάνια κρόμμυα, cepæ setaniæ, apud Theophr. histor. pl. l. 7. c. 14. Scribitur et σητάνιος, de quo in Σῖτος.

ΣΘΕ'ΝΩ, valeo, possum. Soph. in Ajace, εἶμι κἀγὼ κεῖσ' ὅπωσπερ ἂν σθένω. (Œdip. Tyr. 1300. Æsch. Ag. 304.) Eurip. in Hec. οἱ θεοὶ σθένουσι, χὠ κείνων κρατῶν νόμος. Plut. οὐδὲν ἂν σθένοι.

Σθένος, εος, τὸ, vis, robur, potentia. Iliad. ι. τῶν τε σθένος οὐκ ἀλαπαδνόν. Iliad. ζ'. Ἀλκῆς καὶ σθένεος πλῆτο φρένας ἀμφιμελαίνας. Dem. Olynth. 3. εἰ μὴ βοηθήσετε παντὶ σθένει κατὰ τὸ δυνατόν. Periphrasticè σθένος Ἰδομενῆος dicitur pro ipso Idomeneo, Iliad. ν'. et, σθένος Ὠρίωνος, pro Orione, Iliad. σ'. quemadmodum virum excellentem hodieque abstracto excellentiæ nomine compellamus. (V. Æschyl. Pr. 362. Pers. 906. 1040. Soph. Tyr. 516.)

Σθεναρὸς, validus, robustus. Il. ι. (Soph. Œdip. Tyr. 475.)

Σθενόω, ῶ, roboro, confirmo.

Composita.

Ἀγασθενὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, viribus supra modum pollens: præpotens. Epigramm.

Ἀεισθενὴς, semper viribus potens.

Ἀσθενὴς, invalidus, imbecillis, defectus et fractus viribus. Euripid. in Hec. ἡμεῖς μὲν οὖν δοῦλοί τε κἀσθενεῖς ἴσως. (Med. 740.) Xenoph. Pæd. 1. εἰ τὰς πόλεις ἀσθενεῖς ποιήσειε. Interdum cum accusativo synecdochico. ἀσθενὴς τοὺς πόδας, q. κατὰ πόδας. Interdum cum dat. ut, ἀσθενὴς χρήμασι, Plat. de rep. l. 2. Interdum cum præpos. πρὸς vel ἐς. ut apud Thuc. &c. † et ἔν τινι. Xen. Pæd. 1. 6. 31.† Dicitur et de rebus: ut, ἀσθενὲς τεῖχος, apud eundem. et, ἀσθενὴς συλλογισμὸς, Aristot. † Comp. ἀσθενέστερος. Xen. Pæd. 1. 5. p. 136. c.†

Ἀσθενῶς, imbecilliter, invalidè. Dem. Thuc.

Ἀσθένεια, ἡ, imbecillitas, debilitas: morbus. Plat. Xen. Thucyd. Exponitur et, opum tenuitas, apud eund. Pro eodem Ionicè dicitur ἀσθενίη.

Ἀσθενικὸς, imbecillis, languidus, valetudinarius. [Aristot. de Hist. Animal. lib. 5. cap. 14. ἕως δ' ἰσχύειν ἄρχεται ἀσθενὲς, καὶ ἰσχύεται, ἔστι καὶ γεννᾷ τὰ μέντοι ἔκγονα, κατὰ τούτους τοὺς χρόνους ἐλάττω καὶ ἀσθενέστερα.] Item, pauper.

Ἀσθενέω, imbecillis seu infirmis viribus sum, langueo. Xen. Pæd. 8. ὁπότε δέ τις ἀσθενήσειε τῶν θεραπεύεσθαι ἐπικαιρίων, ἐπεσκόπει, † ægrotaret. Pæd. 1. 4. 2.† Plat. in Charm. περὶ τῆς ἀσθενείας ἐν ἀγρῷ πρώην πρός με ἔλεγον ὅτι ἀσθενοῖ.

Ἀσθένημα, τὸ, idem cum ἀσθένεια.

Ἀσθενόω, robur viresque alicujus debilito et frango. Xen. Pæd. 1. εἰ μή τις αὐτοὺς φθάσας ἀσθενώσει.

Decomp. Ἐπασθενέω, debilis et infirmus sum in.

Ἐξασθενέω, prorsus sum viribus defectus, vires meæ prorsus elanguere. Plut. de def. orac. Herodian. l. 6.

Παντασθενὴς, omnino imbecillis, prorsus viribus fractus.

Ὑπερασθενὴς, supra modum infirmus.

Δορυσθενὴς, hasta valens, seu potens. Hom. hym. in Mart. (Æsch. Ch. 156.)

Ἐρισθενὴς, idem quod μεγαλοσθενὴς, admodum validus. † Hesiod. Theog. 4.† [Ἔργ. 414. Hom. Iliad. Τ. 355. Αὐτὴ δὲ πρὸς πατρὸς ἐρισθενέος πυκινὸν δῶ Ὤιχετο. Schol. Μεγαλοσθενοῦς, ἰσχυροῦ. Odyss. Θ. 289. ἐρισθενέος. Schol. Καλὸν σθένος ἔχοντος. Apoll. Rhod. Arg. 1. 545.]

Εὐρυσθενὴς, viribus latè potens: epith. Neptuni. Od. ν'.

Εὐσθενὴς, viribus potens, robustus, validus. Theophyl. epistol. 15. Alex. Aphrodis.

Εὐσθενῶς, valide, firmiter: infractis viribus. Philo de mundo.

Εὐσθένεια, ἡ, virium integritas, robur infractum et validum. Suid. et Hesych.

Εὐσθενέω, viribus polleo, validus et robustus sum. (Æsch. Eum. 890.)

Ἰσοσθενὴς, paribus viribus pollens, æquali robore præditus. Democr.

Ἰσοσθένεια, æqualitas virium. Laërt.

Ἰσοσθενέω, æquali robore polleo, apud eund.

Καλλισθενὴς, viribus decorus, egregio robore præditus.

Μεγαλοσθενὴς, magnis viribus præditus. Hesych.

Μεγασθενὴς, idem, Apoll. Rhod. [1. 181. Aristoph. Nub. 566. Τόν τε μεγασθενῆ τριαίνης ταμίαν, sc. Invoco. Pind. Olymp. Α. 38. τῷ μεγασθενὴς Ἐράσσατο γαιάοχος Ποσειδᾶν, &c. Schol. ἤτοι ὁ μεγάλην ἔχων ἰσχύν. Æschyl. Sept. c. Theb. 70. Ἀρά τ' Ἐρινὺς πατρὸς ἡ μεγασθενὴς, &c. Eumen. 61. S. c. Th. 983. Ch. 267.]

Ὁμοσθενὴς, iisdem præditus viribus, æquè validus.

Πανσθενὴς, omnino robustus, viribus omnes superans. Hesych.

Περισθενὴς, viribus et robore suo modum excedens, nimiùm viribus pollens. Plut. [Pind. Nem. Od. Γ. 26. Ἐν περισθενεῖ μαλαχθεὶς Παγκρατίου στόλῳ.]

ΣΙΑΓΩ'Ν, όνος, ἡ, mala, maxilla. (☞ Quidam ita dictam putarunt, quia σιέται περιμασώμενα.) Athen. l. 10. ἐπέτε κατάσπασε τὰς σιαγόνας ἐσθίων. Dicitur et de bove, apud eund. περὶ σιαγόνας βοείας. Item de equo, apud Xen.

Σιαγόνια, τὰ, maxillæ. Deut. c. 18.

ΣΙ'ΑΛΟΝ, ου, τὸ, saliva. Xen. καὶ τὸ σίαλον ἐκ τοῦ στόματος ἀποπτύουσι. Legitur etiam σίαλος masculino genere, apud Athen. Dicitur etiam σίελον, vel σίελος, à Poll.

Σίαλος, ου, ὁ, porcus saginatus. (☞ Παρὰ τὸ ἅλις σιτεῖσθαι, inquit Etymol. et Eust.) Od. ξ'. ζατρεφέων σιάλων. Et alibi, σῦς σιάλοιο μέγα τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ. Item σίαλος, pro axungia. Hippocr. l. 4. de victus ratione in morb. acut.

Σιαλὶς, ίδος, ἡ, saliva.

Σιαλίζω, vel σιελίζω, salivam emitto. Trallian.

Σιαλισμὸς, οῦ, ὁ, symptoma, quum saliva plùs æquo in os influit, apud Gal. l. 8. τῶν κατὰ τόπ. c. 4. item apud Ægin. l. 3. c. 37.

Σιαλιστήρια, τὰ, dicta sunt equorum frena, quia salivam et spumam equis excitant, dum ipsa mandunt, in Geop.

Σιαλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, salivam referens. Dionys. de situ orbis. Item pro pingui et opimo.

Σιαλῶσαι, apud Hesych. exp. τρέφεσθαι. Idem σιαλῶσαι exp. ποικίλαι, variegare.

Σιάλωμα, τὸ, idem. Hesych. esse ait partem ὅπλου θυρεοῦ dicti, munimen et circulus scuti ferreus, quo impetus allisorum ossium arcet et innocuos præstat, ἀποστέγει καὶ ἀσφαλίζεται. Polyb.

Composita.

Ἐνσιαλόω, inspuo. Hesych.

Περισιαλόω, circumcirca variego. Hesych. Utuntur LXX. Interpr. Exod. c. 31. καὶ περισεσιαλωμένους χρυσίῳ λίθους, inclusos auro lapides.

ΣΙ'ΒΥΛΛΑ, ης, ἡ, Sibylla, vates, vaticinatrix. ☞ Existimatur factum esse ex σιὸς, significante Æolum lingua, vel Dorum, idem quod θεὸς, et ex nomine βουλὴ, consilium; ut sit quasi σιοῦ βουλὴ, ab enunciandis dei seu deorum consiliis. Vide Suid. et Lactant.

Σιβύλλειος, ὁ καὶ ἡ, ut, σιβύλλεια βίβλια, Sibyllini libri. Plut. in Fab.

Σιβυλλισταὶ, exp. fatidici, apud Plut.

Σιβυλλαίνω, vaticinor, reddo oracula. Item more senum deliro.

Σιβυλλιάω, ῶ, idem quod σιβυλλαίνω. Aristoph. in equ. ὁ δὲ γέρων σιβυλλιᾷ.

ΣΙΓΑ'Ω, ῶ, F. ήσω, taceo, sileo. Od. τ'. Σίγα, καὶ κατὰ σὸν νόον ἴσχανε, μηδ' ἐρέεινε. Xen. Pæd. 5. πρὸς ταῦτα ἐσίγα. Apud Eur. σίγα λόγους, supprime verba. ☞ Eust. derivat. à præt. medio σέσιγα verbi σίζω.

Σιγάομαι, ῶμαι, taceor, silentio prætereor. Heracl. in ep. ad Hermod. ἐγχρονίσω πόλεσι καὶ χώραις διὰ παιδείαν, οὐδέποτε σιγάσομαι, nulla ætas silebit meum nomen. Et, σιγηθὲν, silentio retentum. Item in media voce, pro σιγάω, sileo. Aristoph. in Pluto, οὐκ ἔσθ' ὅπως σιγήσομαι. (Eurip. Med. 316. Phœniss. 307. 870.)

Σιγὴ, ῆς, ἡ, silentium. Xen. Pæd. 7. Exponitur etiam, taciturnitas: et apud Sophocl. in Ajace, γυναιξὶ κόσμον ἡ σιγὴ φέρει. Sic et apud Eurip. in Orest.

Σιγῇ, dativ. adverbialiter usurpatur pro, tacitè, aut, submissa voce, ut Il. Γ. et γ'. et apud Xen. Hell. 6. † Pæd. 1. 4. 13.† Cum genitivo exp. etiam clam: ut, σιγῇ φίλων, clam amicis. Eurip. (Med. 281. Cum G. ib. 580.)

Σιγηλὸς, seu σιγηρὸς, tacitus vel taciturnus. (Soph. Tr. 421.) Eurip. in Bacch. Exponitur etiam, voce carens. Hesych.

Σιγηλῶς, et σιγηρῶς, tacitè. Idem.

Σιγηρεύω, taceo: unde apud eund. σιγηρεύεις, exp. σιγᾷς.

Σιγαλίος, ου, ὁ, tacitus. Epigr. l. 3.

Σιγαλόεις, εντος, ὁ, qui ob pulchritudinem suam admirationem et silentium inducit: ut, σιγαλόεις θρόνος, Od. ε. [Iliad. Ε. 226. καὶ ἡνία σιγαλόεντα. Schol. Ἀφόρητα, διὰ τὸ τρυφερὸν, λευκὸν, καὶ ἁπαλὸν, καὶ οὕτω εἰδιάσαντα. Ἄλλως λαμπρὰ &c. Θ. 137. Schol. Ἀνθηρὰ, λαμπρά.] ¶ Item, qui ob teneritudinem nullum crepitum seu sonum edit: ut, εἵματα σιγαλόεντα, Odyss. ζ. Sic et, σιγαλόεντα ἀμύγδαλα, amygdalæ, non crepantes dum franguntur: apud Hermip. teste Eust.

Σῖγα, tacitè, idem cum σιγῇ. Eur. in Hec. (Phœniss. 1183. Soph. Œdip. Tyr. 1236.) † El. 1415.† Apoll. Arg. l. 2. † 1. 267.†

Σιγάζω, tacere facio, conticescere seu obticescere jubeo. Oppian. de ven. l. 3. τὰ δ' αἴθρια μᾶλλον ἐόντα Τέρματα σιγάζει, κέρκον τε πάσας ἰαίνει.

Composita.

Ἀσιγησία, ἡ, tacere non posse, tacendi impotentia. Plut. περὶ ἀδολεσχ.

Ἀσίγητος, ὁ καὶ ἡ, tacere non valens, tacendi impotens, vel non tacens, garrulus. Non.

Κατασιγάω, ῶ, conticesco. Plat. [Phæd. Ἀλλ' εἰ δέ τι Σιμμίας ᾔδει, ὅ τις ἄλλος ἔχει λέγειν, εὖ ἔχει μὴ κατασιγῆσαι.]

Κατασιγάζω, conticescere facio, silentium impero. Herodian. l. 1. τῷ τε χειρὸς νεύματι τὸν δῆμον κατασιγάσας. Synes. ep. 44. τοὺς λογογράφους καταισχῦναί τι καὶ κατασιγάσαι.

Κατασιγάζομαι, silentium mihi imperatur, jubeor tacere. Athen. l. 1.

Νεοσίγαλος, novus. Pind. Olymp. ode 3. [8.]

Ὑποσιγάω, subtaceo, reticeo. Æschin. [de falsâ Legat. ἐν δὲ τούτοις, ὡς ἔοικεν, ἐγὼ διαφανὴς ἦν, οὐχ ὑποσιγῶν, ἀλλὰ συμβῶν, &c.]

ΣΙ'ΓΛΑΙ, αἱ, inaures, ἐνώτια. Hesych.

Σιγλαὶ vero traditur significare quas vulgò vocamus cifras, notas compendiarias. Justinianum enim scribere, ita vocari in Pand. Græcis. Plut. in Camil. appellavisse σημεῖα ἐν μικροῖς καὶ βραχέσι τύποις πολλῶν γραμμάτων δύναμιν ἔχοντα, artemque ipsam ab Augustino et Apuleio notoriam vel notariam dici.

Σίγλος, est inaurium species, teste Hesychio. Item numisma Persicum, valens octo obolos Atticos: aut duas drachmas Atticas, ut scribit Xen. anab. [lib. 1. Ὁ δὲ σίγλος δύναται ἑπτὰ ὀβολοὺς καὶ ἡμιωβόλιον Ἀττικούς.]

ΣΙ'ΔΗ, ης, ἡ, idem quod ῥοὰ. Punica malus: ut, σίδης καρπὸς, apud Nicand. in Alexiph. Item malum Punicum: ut apud Hippocr. l. 1. de morb. mul. ῥοφάνειν δὲ σίδης γλυκείης τὸν χυλόν. Et de nat. mul. σίδης σιτώδεας ἐγχυλέας. ¶ Item herba, sic dicta à similitudine mali punici. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 11.

Σιδόεις, ut, σιδόεν καρπεῖον, pro σίδης καρπὸς, apud Nic. in Alexiph.

Σίδιον, ου, τὸ, cortex seu putamen mali Punici. Latinè malicorium. Aristoph. † Nub. 879.† et Diosc. l. 1. c. 184.

Σιδίας, puniceus.

ΣΙ'ΔΗΡΟΣ, ου, ὁ, ferrum. Il. ζ. et κ'. Χαλκός τε, χρυσός τε, πολύκμητός τε σίδηρος. (Eurip. Phœniss. 68. Theoc. Id. 49.) Plut. καλλὺν σίδηρον. Aristot. σίδηρον ἐργάζεσθαι. Per metonymiam pro re inde confecta sumitur. Ut pro ense, aut alio telo ferreo. Il. σ'. Δείδω γὰρ μὴ λαιμὸν ἀποτμήξειε σιδήρῳ. Plut. θανεῖν σιδήρῳ βῆμα διαλαχόντες. Et pro thorace ferreo. Hesiod. in scut. † 128.† Θώρηκα δ' ἀμφ' ὤμοισιν ἀρῆς ἀλκτῆρα σίδηρον. Fœminino etiam genere dicitur σίδηρος, apud Nic. in Ther. σιδήρου Καυστειρῆς θαλφθεῖσαν ἐπὶ στόμασι καμίνου. Et neutro genere, apud schol. Hom.

Σιδήρεος, et contractè σιδηροῦς, ferreus. Ut, σιδήρεα δέσματα, Od. ά. et, σιδήρεα δρέπανα, Xen. Pæd. 9. Metaph. κραδίη σιδηρέη dicitur, Od. Ψ. et, σιδηροῦν τὸ σπλάγχνον, apud Plut. Pro eod. σιδήρεος poëtæ dicunt σιδήρειος. ut Il. Ψ. et ρ'.

Σιδηρικὸς, ferrarius.

Σιδηρίτης, ου, ὁ, idem. Et fœm. σιδηρῖτις τέχνη, ars ferraria seu fabrilis, Poll. l. 7. c. 24. ex Eupol. ¶ Item σιδηρῖτις γῆ, terra ubi foditur ferrum. ¶ Σιδηρίτης seu σιδηρῖτις λίθος, interdum appellatur magnes, à trahendo ferro: interdum adamantis quoddam genus, quod ferreo sit splendore præditum. Vide Plin. l. 36. c. 17. ¶ Appellantur et herbæ quædam sideritides, ob vim earum vulnera glutinantem: de quibus Diosc. l. 4. c. 33. et seqq. tribus.

Σιδήριον, τὸ, ferrum, ferramentum. Thuc. l. 4. Synes. ep. 108.

Σιδηρεύω, F. εύσω, ferrum tracto.

Σιδηρεὺς, έως, ὁ, faber ferrarius. Poll. l. 7. c. 24.

Σιδηρεῖον, τὸ, fabri ferrarii officina, ferraria. Aristot. pol. 1.

Σιδηρεία, tractatio seu negotiatio ferri. Xen. [de Cyri Exp. lib. 5. καὶ ὁ βίος ἦν τοῖς πλείστοις αὐτῶν ἀπὸ σιδηρείας.]

Σιδηρόω, ῶ, ferro munio, ferrum obduco, aut præfigo. unde, ἐσεσιδήρωτο, Thuc. l. 4. Et, κατασεσιδηρωμένος, Athen. l. 9.

Σίδαρος, Doricè seu Æolicè pro σίδηρος. Pind. apud Athen. l. 13.

Composita.

Ἀσίδηρος, ὁ καὶ ἡ, qui sine ferro est, ferrum non habens. Epigr.

Βαρυσίδηρος ῥομφαία, gravis ferro ensis.

Βραχυσίδηρος, breve ferrum habens. Pind. [Nem. Γ. 79. Βραχυσίδαρον ἄκοντα πάλλων, &c. Schol. ἔτι παῖς ὢν ὁ Ἀχιλλεὺς, ἀνάλογον εἶχε τῇ ἡλικίᾳ, βραχυσίδηρον ἄκοντα. τουτέστι, παιδικοῖς δόρασιν ἐχρῆτο.]

[Ὑποσίδηρος. Plat. de Rep.]

ΣΙ'ΚΥΟΣ, ου, ὁ, vel σικυὸς, cucumis. Plut. symp. 1. τρώγειν σίκυον, ὡς ἔφην μελιτώδης ὁ χυμός. De cucumerum generibus lege Theoph. hist. pl. l. 7. c. 4. Athen. l. 3. Plin. l. 19. c. 5. Dicitur et σίκυς, υος, apud Athen. et Diosc. l. 2. c. 163.

Σικυήλατον, cucumerarium.

Σικυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cucumerarius.

Σίκυον, τὸ, granum cucumeris. Theophr. hist. pl. l. 7.

Σικυηδὸν, in modum cucumeris. Paul. Æg. l. 6.

Σικύδιον, τὸ, parvus cucumis. Athen. l. 3.

Σικύα, ἡ, cucurbita. Idem lib. 2. et apud Hippocr. ¶ Sic appellatur etiam medicorum cucurbita seu cucurbitula: ut, σικύας προσβολὴ, apud Arist. et Athen. Et, σικύας ἀργυρᾶς, apud Luc. Pro eod. scribitur et σικυΐα, apud Hipp. de antiq. medic. et Gal. in l. de cucurb.

Σικυώνη, idem. Galen. in lex. Hippocr.

Σικυωνία, idem. Athen. l. 2.

ΣΙΚΧΟ'Σ, οῦ, ὁ, injucundus, molestus, ἀηδὴς, Hesych. Apud Athen. lib. 6. καὶ ὁ δύσκολος, ὁ δυσάρεστος καὶ σικχός. ¶ A Suid. exp. ἀδύνατος καὶ ἀσθενής. Unde apud Plut. conjunguntur σικχὸς καὶ νοσώδης. ¶ Ab eodem Suida exponitur etiam, σκώπτης. ¶ Item gracilis, οὗτος ὁ σικχὸς, i. ὁ μακρὸς οὗτος, sicut et ab Hesychio. ubi tamen quidam reponunt, μακρότερος.

Σίκχας, αντος, ἡ, calceamenti genus, crepidæ simile. Polluci.

Σικχαντὸν, molestum, injucundum, ἀηδὲς, Suid.

Σικχάζομαι, irrideor. Hesych.

Ἄσικχος, (comp.) qui non est σικχὸς, non injucundus. Plut. in Præcept. san. et in Lycurgo.

ΣΙ'ΛΙΓΝΙΣ, siligo: optimum triticum purissimumque, vel farina purissimi optimique tritici. Scribitur et σίλιγνος.

Σιλιγνίτης ἄρτος, panis siligineus, ex siligine confectus. Paul. Ægin. l. 1.

ΣΙ'ΛΦΗ, ης, ἡ, blatta odoris tetri, βδέουσα, fœtida. Dioscor. Pro eodem apud Lucian. legitur τίλφη. ¶ Item insecti genus quod senectutem exuit. Aristot. hist. an. l. 8.

ΣΙ'ΛΦΙΟΝ, ου, τὸ, laserpitium. frutex est ferulacei generis: de quo Diosc. l. 3. c. 94. ‡ Aristoph. Plut. 925.‡ Radix silphii sola ab Hippocrate σίλφιον nominatur, teste Galeno in glossis.

Σιλφίου ὀπὸς, laser, ex scarificata radice expressus, ῥιζίας, vel caule, καυλίας. Pharmacopolis benjouin, et assa dulcis. Assa fœtida, quæ stercus diaboli audit, ὀπὸς Περσικὸς, succus est ex deteriore silphio.

Σιλφίου φύλλον, laserpitii folium. Vide Μάσπετα.

ΣΙ'ΜΒΛΟΝ, vel σίμβλος, vel σιμβλὶς, alveare, capsa, ubi mellificant apes: alveus apum. Apoll. Arg. 2. ὡς δ' ὅτε σίμβλῳ σμῆνος ... Hesiod. in Theog. ‡ 598.‡ μίμνουσαι ἐπηρεφέας κατὰ σίμβλους, in alvearibus manentes. ☞ Etym. σίμβλον dici tradit quasi συμβλὸν, nempe ubi αἱ σιμαὶ τὰ κέρματα συμβάλλουσι. esse enim epith. apum σιμαί.

Σιμβλήιον μέλι, apud Diosc. l. 2. c. 104. mel simblium. Quidam tamen legendum censent, Ὑβλαῖον.

[Σιμβλήϊος. Apoll. Rhod. Arg. 3. 1035. Λοίβαι ἐκ δέπαος σιμβλήϊα ἔργα μελισσῶν.]

Σιμβληὶς πέτρα, specus ubi sunt alvearia.

Σιμβλίδες, αἱ, apes.

Σιμβλεύω, apes alvearibus condo.

ΣΙΜΟ'Σ, ή, ὸν, simus, i. qui pressis est naribus. Plut. τὸν μὲν σιμὸν καλὸν ἐπίχαριν, τὸν δὲ γρυπὸν βασιλικόν. Impropriè σιμὰ γαστὴρ, apud Xen. Pæd. 8. Et, τὰ σιμὰ τοῦ ἥπατος, apud Gal. ad Glauc. l. 2. Dicuntur et μέλισσαι σιμαὶ, apud Theocr. idyll. 7. eo quòd respectu vesparum obtusiores habeant aculeos, teste Etym. ¶ Τὰ σιμὰ, loca ardua et acclivia, apud Arist. in probl. et Xen. ¶ Σιμὸς numeratur et inter pisces, apud Athen. l. 7. in qua signif. quidam σίμος scribunt.

Σιμότης, ητος, ἡ, simitas, naris sima. Plut. in Publ. Xen. Pæd 8.

Σιμόω, ῶ, simum reddo, aut repando. Hesych.

Σίμωμα, τὸ, idem cum σιμότης. Tribuitur et navi, apud Plut. in Pericl.

Composita.

Ἀνάσιμος, ὁ καὶ ἡ, resimus, repandus. Aristot. Exponitur et, informis, deformis: apud Aristoph. in Concion.

Ἀνασιμόω, resimo, resimum facio. Expon. etiam, animantia ad coitum ruentia olfacio. Hes. Item impendo, insumo, apud eundem.

Ἀποσιμόω, simum reddo vel pandum. Item à loco pando et cavo elevo sursum: unde, ἀποσιμώσαντες τὰς ναῦς, apud Thuc. l. 4. quod Eust. exp. μετεωρίσαντες. Et metaph. extollo, effero, teste eod.

Ἀποσιμόομαι, simus reddor vel pandus. Luc. ἀποσεσιμωμένοι τὴν ῥῖνα. Item, à loco pando et cavo elevor sursum. Eust.

Ἐπίσιμος, simus. Hippocr.

Ῥινόσιμος, qui naso est simo. Luc. in Dionys.

Ὑπόσιμος, aliquantulùm simus. Philostr. in Heroic.

Ὑποσιμόω, aliquantùm pando. Alciphr.

ΣΙΝΔΩ'Ν, όνος, ἡ, sindo, amictus ex lino, linteum tenue, tela Tyria. Herodot. l. 2. εἰ δὲ κάτωθεν, ἢν μὲν ἐν ἱματίῳ ἐλιξάμενος εἴδῃ, ἢ σινδόνι, διὰ τούτων ἐλάσσονι. διὰ δὲ τοῦ ἐνδύτου οὐδὲ ἀπιχρῶνται ἀρχήν. Gal. μὴ γυμνὰς περιζέσθω, ἀλλ' ἐπιβεβλημένος σινδόνα μὴ ψυχρὰν, ἢ ἕτερον ἐπίβλημα. ☞ Existimatur dicta σινδὼν, quòd primùm in Sidone urbe fieri cœperit.

Σινδόνιον, τὸ, idem quod σινδών. quod legas apud Gal. quo explicat τὸ λῖνον Hippocratis.

Σινδονίτης τελαμὼν, tela, linteum concerptum è sindone. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 9.

ΣΙ'ΝΗΠΙ, ιος, τὸ, sinapi. (☞ Sic dictum παρὰ τὸ σίνεσθαι τὰς ὦπας, lædit enim oculos. Etym.) Nic. Georg. l. 2. Σπέρματά τ' ἰολάμποντα σινήπιος. Dicitur et σίναπι, et νάπυ. quod posterius Atticorum proprium fuisse, probat Athen. l. 9. ex Aristoph. Equit. Κάβλεψε νάπυ, καὶ τὰ μέτωπ' ἀνέσπασε. Vide et Diosc. l. 2. c. 184. et Plin. l. 19. c. 8. Pro νάπυ, etiam νάπειον dicitur, apud Nic. in Alexiph.

Σιναπίζω, cataplasma ex sinapi impono. Diosc. l. 7. c. 3.

Σιναπισμὸς, cataplasma ex sinapi. Archig.

ΣΙ'ΝΩ, et frequentius σίνομαι, noceo, lædo. Od. μ'. ὅτι μοι σίνατό γ' ἑταίρους. Hesiod. in Erg. Αἰδὼς, ἥ τ' ἄνδρας μέγα σίνεται, ἠδ' ὀνίνησι. Xen. Pæd. 6. ὁρῶν οὖν καὶ τούτους πολλὰ σινομένους τὴν Μηδικήν. † σίνεσθαί τι, lædere aliquid. l. 3. p. 70. d.† (Palæph. p. 9.)

Σίνομαι, pass. etiam exp. lædor, nocetur mihi. Hesych.

Σίντης, ου, ὁ, nocuus, noxius: ut, λέων σίντης. Il. λ'. Et, σίνται φάλαγγες. Nic. in Ther.

Σίντιες, dicti fuerunt Lemnii, vel quòd primi arma bellica invenerint, quæ exitialia esse cuivis notum est, vel quòd piraticam exercuerint, vel ob aliqua alia facinora, teste Etym. et Eust. Iliad. α'. et Od. χ'. Iidem populi Σίντοι etiam appellantur. apud Thuc. l. 2. et Σίντιοι, apud ejus schol. Hinc et Σιντηῒς cognominata fuit ipsa Lemnus, apud Apollon. teste Etym.

Σίντωρ, ορος, ὁ, idem quod σίντης. Epigr.

Σίνος, εος, τὸ, nocumentum, noxa, damnum. Nic. in Ther. Scribitur et, σῖνος, apud Æschyl. in Agam. quod schol. Aristoph. exp. etiam pudendum. unde σινάμωρος pro scortatore sumitur. quam vocem habes suprà in comp. ex μῶρος per ω in Μῶρος

Σινόω, ῶ, idem cum σίνω, seu σίνομαι. Hesych.

Σιναρὸς, ὁ, noxius. Et pass. damno affectus, læsus. Idem.

Σινὰς, άδος, ἡ, noxia: apud eund.

Σίνις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, homo noxius, damna et mala ceteris inferens. Aristot. rhet. 3. ex Scirone.

Composita.

Ἀνδρόσινος, hominibus noxius.

Ἀσινὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, innocuus, innoxius. Æschyl. in Agam. (1530. Ch. 1018.) † Xen. Pæd. 1. 4. 7.† Et pass. illæsus, incolumis. Od. λ'. Herodot. l. 1. [lib. 2. cap. 114. κότερα δῆτα τοῦτον ἐάσω ἀσινέα ἀπελθεῖν, ἢ ἀφελώμεθα τὰ ἔχων ἦλθε; Xenoph. de Exp. Cyri. lib. 3. cap. 3. § 3. Ἡμεῖς λέγομεν, ἢν μέν τις ἐᾷ ἡμᾶς ἀπιέναι οἴκαδε, διαπορεύεσθαι τὴν χώραν, ὡς ἂν δυνώμεθα, ἀσινέστατα. Κύρ. Παιδ. Plat. de Leg. lib. 1. Polyb. l. 2.]

Ἀσινῶς, sine noxa, innoxiè.

Ἐπισινὴς, cui noceri potest, detrimento obnoxius. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 11. ¶ Τὸ ἐπισινὲς, noxium, damnosum. Hesych.

Ἐπισίνιος, insidiator, clàm lædere alios studens: apud eundem.

Κακόσινος, noxius, malum seu damnum inferens. Gal. apud Hippoc.

Κατασίνομαι, idem cum σίνομαι. Suid. et Hesych.

Κατασινάζω, idem. Theoc. in Adonis mortuum, καὶ μὴ κατεσίναξε.

(Πολυσινὴς μένος ἥκει. Æsch. Ch. 445.)

Προσίνω, prior lædo, prior noceo. Hesych.

ΣΙΝΩ'ΠΗ, ἡ, nomen proprium fœminæ scorti: nec non urbis. Etym.

Σινωπίζω, lascivire more Sinopes, cujus celebris erat lascivia. vel à Sinopensium moribus tractum est.

Σινωπὶς, ab urbe Sinope: unde, σινωπικὴ μίλτος, Sinopicum minium, apud Diosc. l. 5. c. 103. Meminit Strab. et Theophr. de lapid.

ΣΙ'ΟΝ, ου, τὸ, sium, sive laver, herba aquatica: de qua Diosc. l. 2. c. 154. Theocr. idyll. 5. τὰ δὲ τοι σία καρπὸν ἐνείκαι.

ΣΙΠΑΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, deformis, odiosam et invisam faciem habens. et apud Etym. Ἀλλὰ σὺ μὲν σιπαλός τε, καὶ ὀφθαλμοῖσιν ἐρωδιός. Scribitur et σίπαλος, apud Suid. et Eust.

Σιφλὸς, οῦ, ὁ, idem: et per syncopen ex eo factum, mutato π in φ, teste Eust. qui et Lycophronem ita eo scribit. Exp. etiam, mutilus, oblæsus. Item debilis, invalidus, ad agendum ineptus. Apoll. Arg. l. 1. γυιοῖν γε μὲν Ἡφαίστοιο, Τοίνεκ' ἔην οὐδὲ σιφλός. ¶ Apud Lycios medulla ferulæ σιφλὶς dicebatur, ob ejus raritatem, teste Eust.

Σίφλος verò exp. reprehensio, irrisio. Suid. et schol. Aristoph.

Σιφλόω, F. ώσω, deformem reddo, ignominiam affero: debilito. Il. ξ'. θεὸς δέ ἑ σιφλώσειε.

Ἐπισιφλον, (comp.) irrisione dignum, deforme. Hesych.

ΣΙΠΥ'Η, ης, ἡ, arca: propriè arca panaria. (☞ Sic dicta quasi σιτοβύη, quia ἐν αὐτῇ τὰ σιτία ἐμβάλλεται. Aristoph. in Pluto. ‡807.‡ ἡ μὲν σιπύη μεστή ἐστι λευκῶν ἀλφίτων.

Σιπυὶς, ίδος, ἡ, idem quod σιπύη. item pro pyxide.

Ὁμοσίπυοι, (comp.) dicti sunt conjuges, quasi compenarii, id est, ex una penu, et ex arca una panaria victitantes. apud Aristotel. polit. l. 1. c. 1.

ΣΙ'ΡΑΙΟΝ, ου, τὸ, defrutum, sapa. Gal. ab Asiaticis ἕψημα appellari tradit. Aristoph. in Vesp. hac voce utitur. Τὸ ἑψητὸν γλεῦκος, mustum (vinum.) i. vinum novum, quod decoctum.

Σίραιον, mustum perenne. Plin. quia post coctionem tale manet, nec in vinum mutatur.

Σιραιωμένα, i. ἐν γλυκέως ἑψημένα γλυκεῖ. Poll.

Σίριος οἶνος, apud Eust. pro quo et σιραῖος οἶνος, apud Dioscor. et σίραιος οἶνος, idem quod σίραιον.

ΣΙ'ΣΑΡΟΝ, ου, τὸ, siser: olus, cujus radix vesca. Dioscor. lib. 2. cap. 139.

---

†ΣΙΣΥ'ΜΒΡΙΟΝ, sisymbrium, serpyllum sylvestre. vide Dioscor. lib. 2. cap. 156. et Theophr. hist. lib. 2. cap. 1. Apud Nic. in Ther. est σίσυμβρος, ὁ.

ΣΙΣΥ'ΡΑ, ας, ἡ, vestis barbarica ex pellibus caprinis; reno, seu sagum pelliceum, apud Herodot. Exponitur etiam, penula. Ponitur etiam pro crasso et vili stragulo, apud Aristoph. in Nub. ἐν πέντε σισύραις ἐγκεκορδυλημένος. (R. 1507.)

Σισύρνα, ἡ, idem quod σισύρα. Vide Hesych. et schol. Aristoph. Legitur et σίσυρνα, apud Hesych.

Σίσυρος, idem dicit esse ligamen quoddam medicum.

Σίσυρος, illi ipsi est γράμματος εἶδος. Σισυρώδης στολὴ, idem quod σίσυρνα, apud eund. Hesych.

ΣΙ'ΣΩΝ, ωνος, ὁ, semen exiguum in Syria, apio simile. Dioscor. l. 3. c. 64. Hippocrati σίνον dicitur.

ΣΙ'ΤΟΣ, ου, ὁ, frumentum. Dem. pro cor. σίτῳ χρῆσθαι ἐπεισάκτῳ. Plut. in Cor. σῖτος ἧκεν εἰς Ῥώμην πολὺς ὠνητὸς ἐξ Ἰταλίας. ¶ Item, cibus è frumento confectus, i. panis. Od. ξ'. Σῖτον καὶ κρειῶν κατεχεύατο. Il. ἰ. τεταρπόμενοι φίλον ἦτορ Σίτου καὶ οἴνου. † φέρονται οἴκοθεν σῖτον, ἄρτον. Xen. Pæd. 1. 2. 8. ferunt domo cibum (nempe) panem. Sic et Plut. de fort. Alex. Themistoclem dicit à rege Persarum τρεῖς πόλεις λαβεῖν, τὴν μὲν εἰς σῖτον, τὴν δ' εἰς οἶνον, &c. quod in vita Themist. exprimit his verbis, πόλεις αὐτῷ τρεῖς δοθῆναι λέγουσιν, εἰς ἄρτον, καὶ οἶνον, &c. Generaliter etiam pro quovis cibo sumitur. Ut Il. λ'. Σίτου τε γλυκεροῦ περὶ φρένας ἵμερος αἱρεῖ. Ex Xen. Pæd. 2. σίτου καὶ ὕπνου τυγχάνειν. ¶ Interdum exponitur, annona, commeatus: ut apud Thuc. σῖτόν τε ἐσήγαγον, καὶ φρουροὺς ἐγκατέλιπον. † Xen. Pæd. 2. 59. c.† ¶ Dicitur et σῖτα in plur. per metaplasmum, sicut ζυγὰ à ζυγός: ut apud Xen. Pæd. 4. Annotant tamen grammatici, σῖτον pro frumento, masculino genere usurpari, pro pane autem et cibo, neutr. generis esse, teste Eust. Sed et in his significat. masc. gen. reperitur. Od. π'. Εἵματα δ' ἐνθάδ' ἐγὼ πέμψω, καὶ σῖτον ἅπαντα Ἔδμεναι. ¶ Item σῖτος, annua pensitatio ad sustentandas viduas et pupillos, quæ conferebatur à curatoribus bonorum, vel à viris, uxoribus repudiatis. Dem. in Aphob. οὐ δόντος τούτου σῖτον τῇ μητρί.

Σιτικὸς, ή, ὸν, frumentarius: ut, σιτικὸς νόμος. Plut. in Gracch.

Σιτηρὸς, ὁ, frumentaceus, qui frumenti nomine censetur. Theophr. Item idem quod σιτικός. ut, σιτηρὰ μέτρα, mensuræ frumentariæ. Arist. eth. 5. c. 7.

Σιτώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem. Theophr.

Σιτὼν, ῶνος, ὁ, ager frumentarius.

Σιτὼ, οῦς, ἡ, apud Syracusios vocabatur Ceres, quasi frumenti præses. Athen. l. 3.

Σιτάριον, τὸ, granum, i. pondus, granum tritici æquans. Nic. Myreps.

Σιτανίας, et σιτάνιος, ου, ὁ, s. πυρὸς, triticum quoddam à σῖτος denominatum, ut colligitur ex Theophr. hist. pl. l. 8. c. 2. At πυρὸς σητάνειος in Σῆτες explicatur. ¶ Mespili etiam genus quoddam σιτάνιον nominari, alias ἐπιμηλὶς dictum, tradit Diosc. l. 1. c. 171. et Gal. in lex. Hippocr.

Σιτίον, τὸ, unde σιτία, cibi. Arist. eth. 2. c. 2. Xen. Pæd. 4. Exponitur etiam, annona, commeatus. Athen. l. 4.

Σιτέω, nutrio, pasco. Hesych.

Σιτέομαι, οῦμαι, cibum capio, comedo, vescor. † Xen. Pæd. 1. 2. 8.† Aristotel. de mund. εἰς τὸ πρυτανεῖον βαδίζειν σιτησόμενος. Et cum accus. Aristoph. in Plut. σιτεῖσθαι ἀντὶ ἄρτων μαλάχης πτόρθους. Metaph. apud eund. † Nub. 491.† κατέδει τὴν σοφίαν σιτούμενος. (Æsch. Ag. 1677.)

Σίτησις, ἡ, jus epulandi seu cibum capiendi, victus. Athen. l. 6. (Aristoph. R. 770.)

Σιτέσκομαι, idem quod σιτέομαι. Od. ω'. Ἐν τῷ σιτέσκοντο καὶ ἵζανον, ἠδὲ ἴαυον δμῶες ἀναγκαῖοι.

Σιτεύω, alo, vel pinguefacio frugibus, sagino. Plut. symp. 4.

Σιτευτὸς, ὁ, frugibus pinguefactus, saginatus, altilis. Athen. l. 9. et. 14.

Σιτίζω, idem cum σιτεύω. Isoc. ad Demon. εἰς τὰς ἀλλοτρίας κοίτας σιτίζουσι.

Σιτισμὸς, ὁ, ut σίτισις, ipsa actio cibum præbendi seu alendi.

Σιτιστὸς, ὁ, altilis, saginatus. Matth. 22. Luc. 15.

Composita.

Ἀείσιτος, ὁ καὶ ἡ, qui quotidie cibum Athenis in prytaneo capiebat. Hesych.

Ἀλφιτοσιτέω, pulte pro pane vescor. Xen. Pæd 6. ὅστις ἀλφιτοσιτεῖ, ὕδατι μεμαγμένην ἀεὶ τὴν μᾶζαν ἐσθίει.

Ἀπόσιτος, à cibo abstinens. Luc. Synes. Item abhorrens à cibis. Gal. comm. in. l. 1. ἐπιδημιῶν.

Ἀποσιτία, ἡ, abstinentia à cibo: inedia. Exponitur etiam, abhorrescentia à cibo. Gal.

Ἀποσιτικὸς, ὁ, abstinentiam à cibo inducens.

Ἀποσιτέω, abstineo à cibo, inediam tolero. Luc.

Ἀρτοσιτέω, pane vescor. Xen. Pæd. 6. ὅστις ἀρτοσιτεῖ, ὕδατι δεδευμένον τὸν ἄρτον ἐσθίει. Et simpl. vescor. Luc. in Lexiph. λευκοπάρειος ἀρτοσιτῶν.

Ἄσιτος, qui cibum non sumpsit, jejunus, impastus. Odyss. δ'. Xen. Pæd. 4. 7. et 8. (cibum respuens. Eurip. Med. 24.)

Ἀσιτία, ἡ, inedia, esuries: item jejunium, abstinentia à cibo. Aristot. eth. 10. c. 9. τῷ πυρέττοντι συμφέρει ἀσιτία καὶ ἡσυχία.

Ἀσιτέω, cibum non capio, abstineo à cibo. Eurip. in Hippol. Galen. ad Glauc.

Αὐτόσιτος, qui ipse cibum sibi comparat, qui domi suæ cibum capit, non alienæ. Suid. et Hesych. Item qui cum altero cœnaturus ipse suas secum dapes affert. Hesych.

Ἐπίσιτος, qui victus causâ alicui operam suam locavit. Suid.

Ἐπισίτιος, idem. Athen. l. 6.

Ἐπισίτια, τὰ, cibaria, commeatus. Item viatica, viaticum. Suid.

Ἐπισιτιάζω, viaticum sumo, seu viaticor.

Ἐπισιτίζω, cibaria præbeo.

Ἐπισιτίζομαι, pascor, cibaria sumo, mercor, paro. Thucyd. l. 6. ἐπειδὴ δὲ ἐπεσιτισάμενοι πλέοι στρατιᾷ. Item rem frumentariam et alimoniam deporto. ut Arist. rhet. 3. καὶ παρακαλῶν ποτὲ τοὺς Ἀθηναίους εἰς Εὔβοιαν ἐπισιτισαμένους. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 1. ἐνταῦθα ἔμειναν ἡμέρας τρεῖς, καὶ ἐπεσιτίσαντο. Herodot. Hist. lib. 7. ἐς ταύτας δὲ ἐπισιτιεῖσθαι ἐλογίζοντο οἱ Ἕλληνες.] Pro παρασιτεῖν etiam accipi putatur apud Athen. lib. 6. ex Pherecrate, Σὺ δ' οὐδὲ θᾶσσον Χαιρεφῶν ἐπισιτιεῖ.

Προσεπισιτίζομαι, (decomp.) rem frumentariam adaugeo. Polyb.

Εὔσιτος, qui est bono stomacho.

Εὐσιτέω, bene habitus sum è cibo. Theophr. hist. pl. l. 4. Item cibum appeto, alacriter cibum sumo. Hippocr. aphor. l. 2.

Κακόσιτος, qui stomachi vitio cibum fastidit. Eubul. apud Athen. libro 6.

Κακοσιτία, cibi fastidium. Poll. l. 6. c. 7.

Κατασιτέομαι, comedo, vescor. [Herodot. Hist. lib. 1. τὸν δὲ μόσχον τελευτήσαντα οἱ κατασιτέονται.]

Μονόσιτος, qui quotidie semel tantum cibum capit. Item, qui solus et sine conviva cibum capit.

Μονοσιτία, ἡ, quotidie semel tantùm cibum capere. Gal. Item, sine conviva et solum vesci.

Μονοσιτέω, semel in die vescor. Xen. Pæd. 8. ἐν αὐτοῖς μονοσιτεῖν νόμιμον. Item, solus et sine conviva cibum sumo. Athen. l. 2. Ἐπὰν ἴδωσιν ἄνδρα μονοσιτοῦνθ' ἧκε, &c.

Οἰκόσιτος, qui domi suæ cibum capit, qui ex suis facultatibus vivit. Athen. l. 6. Item qui domi patris adhuc alitur. Luc. in vita sua, et in lib. de sacrif. Nuptiæ οἰκόσιτοι dicuntur, quæ domi celebrantur, et quibus privatim familiares excipiuntur, non tota multitudo. Athen. l. 6.

Οἰκοσιτία, domi suæ victitare, domicœnium.

Ὀλιγόσιτος, qui parum cibi sumit, modico cibo utens. Athen. l. 6.

Ὀλιγοσιτία, modicum cibum sumere, frugalitas, parsimonia. Arist. polit. 2. Synes. ep. 114.

Ὀλιγοσιτέω, pauco cibo utor, exiguo pastu sum contentus.

Ὁμόσιτος, qui cibum cum aliquo capit, convictor. Herodot.

Ὁμοσιτέω, una cibum capio, simul vescor. Idem. [lib. 1. νόμον θέμεναι——μή κοτε ὁμοσιτῆσαι τοῖσι ἀνδράσι, &c.]

Παράσιτος, qui cibum apud aliquem sumit. ¶ Peculiariter apud antiquos παράσιτοι dicebantur, qui unà cum sacerdotibus partem victimæ in cibum capiebant: ut docet Athen. l. 6. ¶ Frequentius autem παράσιτοι appellantur adulatores seu assentatores, qui, ut apud ditiores victum habeant, iis assentantur: de quo hominum genere vide Athen. ibid.

Παράσιτος, adject. qui præter panem comeditur, qui opsonii loco ad panem adhibetur. Luc. in Lexiph. ἰχθῦς ὁ παράσιτος.

Παρασιτικὸς, ἡ, ad parasitum pertinens: ut, παρασιτικὴ τέχνη, Athen. lib. 6.

Παρασίτιον, τὸ, dicebatur archivum, seu locus, in quo primitias sacri cibi reponebant ii, qui olim παράσιτοι erant sacerdotum. Athen. ibid.

Παρασιτέω, cibum apud aliquem sumo. Idem ibidem. Item sum parasitus seu assentator; sector et adulor ventris causa: parasitor. Idem lib. 6. et 13.

Σεμνοπαράσιτος, (decomp.) gravis parasitus; adulator, qui gravitate quadam superciliosa parasiticam assentationem tegit. Alex. apud Athen.

Πολύσιτος, frumento abundans. [Xenoph. de Provent. cap. 5. §. 3. ἀρξάμενοι ἀπὸ ναυκλήρων καὶ ἐμπόρων, οὐχ οἱ πολύσιτοι, οὐχ οἱ πολύοινοι, &c.] Item cibo repletus, multùm pastus. Theocr. idyll. 22. v. 40.

Πολυσιτία, frumenti abundantia. Xen. Hell. 5.

Σπανόσιτος, penuriâ annonæ laborans.

Σπανοσιτία, ἡ, annonæ penuria. Idem Hell. 4.

Σύσσιτος, et Att. ξύσσιτος, simul cibum capiens, convictor, sodalis. Aristoph. in Vesp. et in Pluto. † Xen. Pæd. p. 236. a.†

Συσσιτία, convictus, sodalitas. Poll. l. 6. c. 7.

Συσσίτιον, τὸ, contubernium, sodalitium. Aristot. polit. l. 7. c. 12.

Συσσιτέω, unà cibum capio, convictor sum. Dem. Exponitur etiam, contubernalis sum, in contubernio alicujus sum. Plat. in symp. et apud Lys.

Συσσίτησις, idem quod συσσιτία. Plut.

Ἀποσυσσιτέω, (decomp.) absum à sodalitio. Plat. de leg.

Φιλόσιτος, tritici, frumenti, cupidus. Xen. [Œconom. §. 87. Λέγεις——τῷ ὄντι φύσει τὸν πατέρα φιλογέωργον εἶναι οὐδὲν ἧττον, ἢ οἱ ἔμποροι φιλόσιτοί εἰσι. Plat. de Rep. ὅστις τὰ περὶ τὰ σιτία δυσχεραίνει οὔτε πεινῶν φήσομεν, οὔτε ἐπιθυμητὴν σιτίων οὔτε φιλόσιτον, ἀλλὰ κακόσιτον εἶναι.]

Ὠμόσιτος, qui crudis vescitur cibis: ut, ὠμόσιτοι σκύλακες. Euripid. in Bacchid. [337.] (Phœniss. 987. Æschyl. S. c. Th. 547.)

ΣΙ'ΤΤΑ, vox est, qua pastores gregem ad festinandum incitare solent. Theocr. idyll. 4. σίτθ' ὁ Λέπαργος, σίτθ' ἁ Κυμαίθα ποτὶ τὸν λόφον, οὐκ ἐσακούεις. Sic idyll. 5. et 8.

Σίττα, sitta, avis quædam apud Arist. an. l. 9. picum volunt nonnulli.

Σίττακος, ὁ, psittacus, avis.

Ἐπισιττεῖν, apud Hesych. exp. incitare venatorum more.

Ψίττα, adverb. accelerandi, idem esse quod σίττα, tradit Eust.

Ψίτταρα, αἱ, et ψιτταρίδαι vel ψιτταριάδες νύμφαι, quæ et μέλισσαι et μελιάδες νύμφαι, hoc est, juvenculæ παράνυμφοι, quæ, περιμένουσαι τὸν νύμφιον, lusum faciebant, seu certamine et cursu ad celerandum sese mutuò simul incitantes. Poll. (μέλισσαι et μελιάδες νύμφαι, cœli terræque (sic ludunt poëtæ) filiæ mellitæ, id est, melligenæ et mellitæ, è rore cœli mellino progenitæ, superiùs, in loco, sunt omissæ.)

Ψίττα, idem quoque est quod σίττα, ut tradit schol. Theocr. Hinc ψιττάζω, pastoritium illud ψίττα sonare, teste Eust.

ΣΙΦΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, vacuus. Hesych.

Σίφνος, ἡ, insula quædam, una ex Cycladibus: de qua Plin. l. 4. c. 12.

Σίφνιος, ου, ὁ, qui est ex Siphno. Item impurus, obscœnus: significatione ductâ à moribus Siphniorum impuris. vide sequens σιφνιάζω.

Σιφνιάζω, manum admoveo postico, nates digito tango. quod facere solebant Siphnii libidinis causâ. Hesych. et Suid.

Σιφνόω, evacuo, exinanio: unde σιφνοῖ, Hesych. exp. κενοῖ.

ΣΙ'ΦΩΝ, ωνος, ὁ, siphon: tubus et canalis, ut pro aquis salientibus, ὁ διαβήτης. ¶ Item instrumentum ex quo emittitur aqua in incendiis. χυτικὸν ὄργανον. Hesych. Ad cujus similitudinem quoniam fiebat medicorum instrumentum quod καθετὴρ dicitur, σίφων etiam appellatur ὁ καθετήρ, apud Paul. l. 6. c. 59. et Gal. meth. l. 5. ¶ Item instrumentum quo utuntur in depleundis doliis, quum vinum diffunditur in aliud dolium. Alex. Aph. probl. l. 2. τὸν σίφωνα ἐμμυζῶντες, ἕλκομεν τὸν οἶνον, vinum per fistulam exugendo attrahimus. ¶ Est etiam vas quo continetur triticum. Hesych. ¶ Item vermis similis formicæ: et culex, Meleagro, Epigr. l. 7. ¶ Sic et dictus est homo impurus ac libidinosus. Hesych. ¶ Item herba quædam quæ aliàs ægilops, ut est in append. Diosc.

Σιφωνίζω, elicere, extrahere. propriè de liquidis, teste Suid. qui impropriè Aristoph. [Thesm. 564.] dixisse scribit, σιφωνίζειν τὸν σῖτον.

Σιφώνιον, τὸ, siphunculus. Hesychio eadem significat quæ σίφων. ¶ Sic et à quibusdam dicta fuit βρόμος, i. avena, ut est in append. Diosc.

Ἐκσιφωνίζω, (decomp.) siphone elicio seu extraho, siphone evacuo. Jobi cap. 5.

ΣΙΩΠΑ'Ω, F. ήσω, sileo, taceo. Plat. Ὦ παῖ, σιώπα. πόλλ' ἔχει σιγὴ καλά. Dem. pro cor. σιωπῇ μὲν λαβὼν, βοῇ δ' ἀπολέσας. Rursus apud Plut. de garrul. τοῦ μὲν λέγειν, ἀνθρώπους, τοῦ δὲ σιωπᾷν, θεοὺς διδασκάλους ἔχομεν. Cum accus. exp. reticeo, silentio prætereo. Od. ς'. Εἰ γάρ τοι βασιλῆας σιωπήσειας Ἀχαιοὺς, Οἷ' ἔγω μυθεῦμαι; Dem. Olynth. 3. τὰ μὲν ἄλλα σιωπῶ, πόλλ' ἂν ἔχων εἰπεῖν. † Bos super Lucam cap. 1. 20. in suis exercit: philologicis p. 31. docet propriè esse, non aperio os ad loquendum.† (Eurip. Phœniss. 888. Soph. Œdip. Tyr. 241. 1167.)

Σιωπὴ, ῆς, ἡ, silentium. Plut. Xen. Luc.

Σιωπῇ, dativ. adverbialiter usurpatur, sicut et σιγῇ, tacitè. Odyss. ά. ὁ δὲ τῇ κατίσατο σιωπῇ. Sic et Od. ά. et γ'. et alibi apud Hom.

Σιώπησις, silentium. Cant. Cantic. 4.

Σιωπηλὸς, seu σιωπηρὸς, ὁ, taciturnus. Eurip. in Med. Plut. de garrul. ¶ Τὸ σιωπηλὸν, taciturnitas: idem in Fab.

Composita.

Ἀποσιωπάω, taceo. Isocr. in Panath. οὐδ' αὖ παντάπασιν ἀποσιωπῶν. Item reticesco, conticesco: videlicet in medio sermone. Plut. in Alcib. καὶ μεταξὺ λέγων, ἀπεσιώπησε, καὶ ἐδάκρυε. Et cum accus. Athen. l. 13. τοὺς τῆς ἀσπίδος στιχτὰς ἀποσιωπήσας ταῦτα.

Ἀποσιώπησις, εως, ἡ, reticentia. Plut. in Alex. ¶ Est et figura Rhet. de qua Fab. et Macrob.

Διασιωπάω, silentium teneo, conticesco, obticesco. Eurip. in Hel. [1567.] διασιωπῶμεν δ' ἡμεῖς, Τοὺς σοὺς λόγους σῴζοντες. [Ion. 1566. Ἔμελλε δ' αὐτὰ διασιωπήσας ἄναξ, &c. Xenoph. Memorab. lib. 3. cap. 6. §. 4. Ἐπεὶ δὲ ὁ Γλαύκων διεσιώπησε, &c. lib. 4. cap. 2. §. 10.]

Ἐκσιωπάω, conticesco, σιωπάω. Arrian.

Κατασιωπάω, conticesco. Luc. ἐπιλέγεται γὰρ ἡ μεγαλοφωνία, καὶ κατασιωπᾷ τὸ ἧττον. Et transitivè, silentium indico, impero ut faveatur linguis. Neemiæ c. 8. οἱ Λευῖται κατεσιώπων πάντα τὸν λαὸν, λέγοντες, σιωπᾶτε. Sic et in media voce, apud Xen. Hell. 2. Κλεόκριτος δὲ ὁ τῶν μυστῶν κῆρυξ μάλα εὔφωνος ὢν, κατασιωπησάμενος ἔλεξε, &c.

Παρασιωπάω, reticeo, silentio prætereo. Phil. de vita M. l. 3. ἃ δ' ἔχει λόγον, οὐ παρασιωπητέον. [Polyb. Hist. lib. 3. τὸν δὲ τὴν μὲν οὖσαν αἰτίαν ἀληθινὴν παρασιωπᾶν, τὴν δ' οὐχ ὑπάρχουσαν περὶ Ζακανθαίων πλάττειν, &c.]

Παρασιώπησις, ἡ, reticentia: schema orationis, de quo Rut. Lup.

Ὑποσιωπάω, subticeo, celo, supprimo. Æschin. contra Ctesiph. τὰ δ' ἑβδομήκοντα τάλαντα ὑποσιωπᾷς.

Ὑποσιώπησις, reticentia, suppressio sermonis: nomen figuræ oratoriæ, apud Ulp. interp. Dem.

ΣΚΑ'ΖΩ, F. σω, claudico, χωλεύω. Iliad. τ'. Τὼ δὲ δύω σκάζοντε βάτην Ἄρεος θεράποντε, incedebant claudicantes. Et, σκάζων μηρὸς, apud Plut. Apud metricos etiam iambici versus σκάζοντες dicuntur, quorum penultimus pes est spondeus.

Σκαιὸς, οῦ, ὁ, lævus, sinister. Ut, σκαιὰ χεὶρ, ἡ σκάζουσα περὶ τὸ ἐνεργεῖν, inquit Eustath. est enim dextra agilior et validior ad actiones, quàm sinistra. Il. α'. Σκαιῇ ἔγχος ἔχων. ¶ Item ineptus, stolidus. Aristoph. in Vesp. † σκαιότατον γερόντιον Nub. 788. stolidissime senex.† (R. 1069. Eurip. Med. 190.) Demosth. pro cor. ¶ Item sinister, i. infaustus, inominatus. Eustath. ¶ Item occidentem versus situs: ut, σκαιαὶ πύλαι, Il. ζ'. ¶ Item umbrosus, opacus: ut, νομαὶ σκαιαί, Nic. in Ther. Hinc et σκαιὰν χεῖρα appellatam vult Hesych. quoniam plerunque solet ἐνδύεσθαι et κατακρύπτεσθαι, tegi et abscondi.

Σκαιῶς, sinistrè. Item ineptè, stolidè: ut, σκαιῶς ἔχειν, et, σκαιῶς διακεῖσθαι, apud Poll. Item inscitè, rusticè. Aristoph. in Pluto.

Σκαιόθεν, à læva, à sinistra. Suid.

Σκαιότης, ητος, ἡ, ineptum et stupidum ingenium. Demosth. Phil. 2.

Σκαιοσύνη, ἡ, idem. Soph. in Œdip. Colon.

Σκαμβὸς, οῦ, ὁ, qui obliquus in latus procedit: ὁ σκάζων seu σκαιῶς βαίνων, obliquus, incurvus, distortus, tortuosus. Suid. in Geopon. σκαμβὸς dicitur, cui crura introrsus intorta sunt. Latinis, varus.

Σκάνδαλον, ου, τὸ, scandalum, offendiculum. (obstaculum. Athan. V. S. Ant.) Dicunt Grammatici quidam, esse lignum incurvum quo tendicula seu decipula sustinetur, et in quod impingens animal ipsam tendiculam seu decipulam super se subita ruina prosternit. Metaph. usurpatur passim in Novo Test. Rom. 14. μὴ τιθέναι πρόσκομμα τῷ ἀδελφῷ ἢ σκάνδαλον. Et in ep. Petr. 2. c. 2. λίθος προσκόμματος, καὶ πέτρα σκανδάλου. ☞ A σκάζω deductum traditur, quòd objectum offendiculum cogat claudicare et ad ruinam tendere.

Σκανδαλίζω, F. ίσω, scandalum affero, scandalo sum, offendere vel impingere facio. Matth. 5. εἰ δὲ ὁ ὀφθαλμός σου ὁ δεξιὸς σκανδαλίζει σε, si facit ut tu offendas.

Σκανδαλίζομαι, offendor, et velut in scandalum in via incurrens impingo. Joan. 16. Rom. 14. et alibi.

Σκανδάληθρον, ου, τὸ, lignum decipulæ incurvum, cui esca alligari solet, ut animal eam arrodens, decipulam in se evertat. Idem quod σκάνδαλον. Poll. Metaphoricè apud Aristophanem in Acharn. Κᾆτ' ἀνελκύσας ἐρωτᾷ, σκανδάληθρ' ἱστὰς ἐπῶν, verborum decipulas tendens.

Σκανδαληθρίζω, decipulam tendo, erigo τὰ σκανδάληθρα. unde, σκανδαληθρισταὶ ἐπῶν, metaph. dicuntur qui verborum laqueis irretiunt.

Composita ex σκάζω.

Ἐπισκάζω, claudico: idem quod σκάζω. Apoll. Rhod. Arg. 2. μετόπισθ' ἐπισκάζουσα πόδεσσιν.

Κατασκάζω, concido: item, procumbere facio.

Ὑποσκάζω, leviter claudico. Luc. in Tim. τί τοῦτο ὑποσκάζεις;

ΣΚΑΙ'ΡΩ, F. αρῶ, salio, saltito, tripudio. Il. σ'. Μολπῇ τ' ἰυγμῷ τε ποσὶ σκαίροντες ἕποντο. Odyss. κ'. ἐπὶ βοτάνης κορέσωνται Πᾶσαι ἅμα σκαίρουσιν ἐναντίαι.

Σκαρθμὸς, οῦ, ὁ, saltus, seu agilis motus, qualis est saltantium. Arat.

Σκάρτης, ου, ὁ, agilis in saltu, celer, velox. Hesych.

Σκαρίζω, idem cum σκαίρω. unde, σκαρίζεται Hesych. exp. ταράττεται, βράζει, turbatur, bullit. Exponitur etiam, palpito.

Σκαρισμὸς, ὁ, saltus, i. saliendi actus. Hesych. Item palpitatio. Eust.

Ἀσκαρίζω, idem quod σκαρίζω, sicut ἄσταχυς dicitur pro στάχυς. Hippocr. de naturâ fœtus.

Σκάρος, ου, ὁ, et σκαρὶς, ίδος, ἡ, nomen piscis scari, à σκαίρω denominati, quòd, inclusus nassis, caudæ ictibus crebris aversus laxet fores, atque ita retrorsum erumpat. Vide Athen. l. 7. et Plin. l. 9. c. 11.

Σκαρίτης, ου, ὁ, gemma quædam scari piscis colorem referens. Plin. lib. 37. cap. 11.

Σκαλμὸς, οῦ, ὁ, scalmus: lignum cui remum alligant, inquit Etym. qui et à σκαίρω deductum scribit, ut σκαλμὸς dicatur, quasi σκαρμὸς, eò quòd remo ei inserto impulsu navis quasi saliat. Eurip. in Hel. ὁ δ' ἀφελὼν σκαλμοῦ πλάτην. Et in Iphigen. Taur. ἐπὶ σκαλμῶν πλάτας ἔχοντας. (Æsch. Pers. 376.)

Σκαῦρος, ου, ὁ, scaurus: qui talos tumentes et porrectos habet, cui pedes inflexo talo tardigradi sunt: et per consequens, qui difficulter potest σκαίρειν. Absyrt. in Hippiatr. ἵππους ἰσχυροὺς πρὸς ἔχειν μὴ σκαύρους πόδας ἔχοντας, μηδὲ τυπτικούς.

Σκιρτάω, salto, salio, saltu lascivio. Il. υ'. ὅτε σκιρτῷεν ἐπ' εὐρέα νῶτα θαλάσσης. (Eurip. Phœniss. 1085.) Aristoph. † Nub. 1074.† Σκίρτα, γέλα, νόμιζε μηδὲν αἰσχρόν. Plat. Polit. l. 9. σίτου καὶ μέθης πλησθὲν σκιρτᾷ. Dicitur et fœtus in utero σκιρτᾷν. Luc. ☞ Etym. à σκαίρω deducit, mutato conjugationis genere, abjecto τοῦ α, et pleonasmo τοῦ τ.

Σκίρτημα, τὸ, saltus, i. saliendi actus. Plut. in Erot. Eurip. in Hec. (Æsch. Pr. 601.)

Σκίρτησις, ἡ, saltatio, seu exultatio, lascivia. Greg.

Σκιρτητικὸς, saltator, qui exultare seu lascivire solet.

Σκίτος, fœtos, fœtura: παρὰ τὸ σκιρτᾶν, ut vult scholiast. Nicand. in Ther.

Σκίναξ, ακος, ὁ, agilis, cui agilitas inest, ad subsiliendum apta: epithetum leporis. apud Nic. in Alex.

Composita: ac primùm ex σκαίρω et σκαρίζω.

Ἀποσκαρίζω, desilio, desulto. Aristoph. Τηγανισταῖς· Ἀποσκαρίζειν ἰχθύδι' εἴπερ χαμαί. Menand. Ἀποσκαριῶ ἐγὼ γέλωτι τήμερον, exiliam gaudio, risuque rumpar.

Ἀσπαρίζω, palpitans pedes in aversum jacto, palpitans animam exhalo, Judic. c. 4. Item, κεχηνότες γελῶ, ὡς γέλωτι ἀποσκαρίζων.

Ἀσκαρὶς, ἰος, ὁ καὶ ἡ, non saliens, non exultans. Hesych.

Ἄσκαρθμος, idem: apud eundem.

Ἀσκαίροντες, non palpitans. Suid.

(Διασκαίρω. Apoll. Rhod. Arg. 1. 574. Ἄπλετοι ἰχθύες ἄλλοθεν διασκαίροντες ἕποντο. Ex hoc Scholiaste suo descripsit Phavorinus.)

Εὔσκαρθμος, seu ἐΰσκαρθμος, bene saltans: agilis, pernix. Il. ν.

Κατασκαίρω, desilio, salio, σκαίρω. Oppian.

Μετασκαίρω, salto inter. Arat. Τὸν δὲ μετασκαίροντα δύ' ἰχθύες ἀμφιέπουσιν ἵππον. Cic. vertit, Ipse autem labens multis equus ille tenetur piscibus. Legitur tamen et disjunctim, μετὰ τόνδε σκαίροντα.

Νήσκος, expon. τὸ ἀνυπέρβατον, καὶ οὐδ' ἔστιν ὑπερβῆναι, nullâ vi superabile. ex privante particula νε, et verbo σκαίρω. Etymol. Vide et in comp. ex Κόρος.

Παρασκαίρω, à latere salio seu assulto.

Περισκαίρω, salio circum. Hesych.

Decomp. Ἀμφιπερισκαίρω, circum salio, περισκαίρω. Oppian.

Περισκαρίζω, idem quod περισκαίρω. apud eundem.

Πολύσκαρθμος, multùm agilis in saltu. Il. β.

Composita ex σκαλμός.

Δεκάσκαλμος ναῦς, decem scalmis instructa navis.

Δωδεκάσκαλμον πλοῖον, (decomp.) navigium duodecim scalmos habens.

(Τρίσκαλμος. V. Æsch. Pers. 681. 1079.)

Ὑποσκαλμὶς, scalmi basis, quod sub scalmo est. Etymol. et Poll. l. 1. tit. de partibus navium: ubi tamen scribitur ὑποσκαλμίς.

Composita ex σκιρτάω.

Ἀποσκιρτάω, exilio, exultim ludo, lascivio exiliendo. Polyæn. Item prosilio, vel resilio. Hesych.

Ἀντισκιρτάω, resilio, vel resilire conor. Leo.

Διασκιρτάω, persalto, exilio, exulto.

Ἐπισκιρτάω, insulto, i. exulto in, exultim ludo in.

Παρασκιρτάω, à latere salto, seu ad latus alicujus exilio, vel exultim ludo. Exponitur et, lætitiâ exulto, gestio.

Προσκιρτάω, salio ante, exultim ludens antevo. Greg.

Προσκίρτησις, præsaltatio, seu præsilio quæ fit saltu. Idem.

(ΣΚΑΛΗΝΟ'Σ, cui opponitur ἰσοσκελής. Plato Euthyphron.) ‡ figura geometrica instar scalæ, figura triangula, cujus latera inter se omnino inæqualia. Lex. Constant.‡

ΣΚΑ'ΛΛΩ, F. αλῶ, fodio. † Xen. Pæd. p. 218. b.† Hesych. et Suid. Item, sarculo circumcirca scalpo, sarrio, circumfodio. Theophr. hist. plant. l. 2. c. 8. Μεγαροῖ δὲ καὶ τοὺς σικύους καὶ τὰς κολοκύνθας σκάλλοντες κονιορτοῦσι. Idem de caus. pl. 3. c. 25. ἀναγκάζονται πολλάκις καὶ σκάλλειν καὶ βοτανίζειν. ¶ Exponitur etiam, dirumpo, findo. Il. ψ'. μὴ πρὶν μέσον ἰσχίον σκάλῃ ἀμφοτέρῃ χροΐ.

Σκάλσις, εως, ἡ, sarritio, sarritura: qua planta aliqua circumfoditur. Theophr. hist. pl. l. 2. c. 8.

Σκαλεύω, fodio. Plut. περὶ πολυπραγμ. ὥσπερ ὄρνις ἐν οἰκίᾳ, πολλῆς τροφῆς παρακειμένης εἰς γωνίαν καταδῦσα, σκαλεύει ἐνθάδε. Aristoph. in Pace, σκαλεύειν ἄνθρακας.

Σκάλευμα, τὸ, fossa: item effossio, sarritio.

Σκάλευθρον, τὸ, sarculum. ¶ Item instrumentum quo ignis et prunæ fodicantur, vel trahuntur, quod et σκάλεθρον. Hesych.

Σκαλεὺς, έως, ὁ, sarritor seu sartor: qui sarculo solum induratum circa plantam laxat, aut in segetibus herbas noxias effodit. Xenoph. in Œcon.

Σκαλεία, idem quod σκάλσις. in Geopon.

Σκαλίζω, idem cum σκάλλω et σκαλεύω.

Σκαλισμὸς, ὁ, et σκάλσις, ἡ, idem quod σκάλσις et σκαλεία. Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 25.

Σκαλιστήριον, τὸ, sarculum, instrumentum quo plantæ et segetes sarriuntur. schol. Theocr.

Σκαλὶς, idem, apud eundem.

Σκάλοψ, οπος, ὁ, talpa, σπάλαξ, ἀσπάλαξ. animal cæcum, à fodiendo terram nomen adeptum. Aristoph. in Acharn.

Σκαλμὴ, ῆς, ἡ, Thracicus gladius, apud Soph. in Troilo, teste Poll. ☞ Nomen habere à σκάλλω videtur, quum gladiis perfodi et transfigi aliquid posse nemo ignoret.

Composita.

Ἀνασκαλεύω, sarculo laxo. Instrumento quo ignis et prunæ fodicantur, exsuscito. Unde metaph. apud Dion. Areop. ἐγὼ τοὺς ἐνεσκαμμένους ἐν σοὶ τοῦ Θείου πυρὸς ἀνασκαλεύειν σπινθῆρας. Exponitur etiam, scrutor, indago: more eorum qui investigantes aliquid effodiunt et eruunt. Hesych.

Ἄσκαλτος, ὁ καὶ ἡ, non fossus aut circumfossus, non sarritus. Hesych.

Ἄσκαλος, idem: unde, ἄσκαλα, non sarrita, sarculo non adobruta aut purgata. Theocr. idyll. 10.

Ἀσκάλευτος, idem; schol. Theoc.

Διασκαλιδεύω, sarculo terram verso.

Ὑποσκαλεύω, sarculo suscito: vel τῷ σκαλεύθρῳ suscito. Aristoph. τὸ πῦρ ὑποσκάλευε.

ΣΚΑΜΜΩΝΙ'Α, ας, ἡ, vel σκαμμώνιον, ου, τὸ, scammonia vel scammonium, herba, de qua Diosc. l. 4. c. 171. et Theophr. hist. pl. lib. 9. ☞ Sic dicta videtur ἀπὸ τοῦ σκάπτειν, i. à fodienda et cavanda radice. Nam, (ut ait Diosc.) desecto radicis capite, radix in testudinis speciem cultro excavatur; quo fit ut in cavum confluat succus, qui deinde conchulis excipitur.

Σκαμμωνίτης οἶνος, ex scammonia confectum vinum. Diosc. l. 5. c. 83.

ΣΚΑ'ΝΔΙΞ, ικος, ἡ, scandix, herba scanaria, genus oleris sylvestris et contempti. Vide Diosc. l. 2. c. 168. et Laërt. l. 2. in Aristippo.

Διασκανδικίσῃς, apud Aristoph. in Equit. schol. exponit, ἀναδιδάξῃς, et μεταφράσῃς. Hesych. exp. εὐριπιδίσῃς, Euripidis more vilis eris; quòd Euripidis mater σκάνδικας venditrix fuerit.

ΣΚΑ'ΠΤΩ, F. ψω, fodio. Hom. hymn. in Merc. Ὦ γέρον, ὅς τε φυτὰ σκάπτεις, ἐπικαμπύλος ὤμους. Herodian. l. 4. εἴτ' ὀρυγμά τι ὀρύττειν δέοι, σκάπτει πρῶτος, primus fodit. ¶ Exponitur et, defodio, ut apud Theophr. de caus. plant. l. 3. c. 25. σκάπτοντες βαθεῖαν τὴν τάφρον, altè defodientes fossam. ¶ Significat et, excavo. Etym.

Derivata à σκάπτω, fodio.

Σκάπτομαι, fodior. Unde, ἐσκαμμένος, fossus. Et proverb. ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾶν, fines rei alicujus transilire. apud Lucian. in Gall. et Basil. in Hexaëm. hom. 6.

Σκάμμα, τὸ, fossa. Peculiariter sic dicebatur sulcus stadii, seu spatii, in quo certabant saltu: vel locus certaminis, in quo athletæ congregabantur, fossâ cingi solitus. vide Cæl. Aur. Chron. l. 2. c. 1. Sæpe et pro illo ipso certamine athletico usurpatur: et apud Chrysost. comm. in ep. ad Rom. c. 11.

Σκαπτὸς, οῦ, ὁ, fossus, fossilis, fossitius. Plut.

Σκαπτὴρ, ῆρος, ὁ, fossor. Aristot. Eth. 6. c. 7.

Σκαπάνη, ης, ἡ, fossio. Theophr. hist. pl. c. 8. ¶ Item instrumentum fossoris, quo terram eruit: quod à quibusdam esse dicitur species ligonis latior breviorque. Theocr. idyll. 4. et Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 25. Σκαφεῖον, Plut. et Leo. Σκάφιον, Dion. Halicarn. (Σκαφίον sequetur,) scaphium Juvenali, rutrum Cat. et Liv. κατὰ γλῶσσαν, τζάπιον. ¶ Diminut. est σκαφείδιον. Suid. et σκαφίδιον. ¶ Aliud mox sequetur.

Σκαπανεὺς, έως, ὁ, qui ligonem tractat, fossor. Leo. in Tim.

Σκαπανίτης, ου, ὁ, idem.

Σκάπετος, ἡ, fossa, fovea. Hesych. Κατ' ἀμφότερα, Κάπετος, Homer. Il. ζ. σ. et ὁ. ἰχθῦς κωπεῖται.

Σκαφὴ, ῆς, ἡ, fossio. Procl. in Hesiod. Σκάφη mox sequitur.

Σκαφεύω, idem cum σκάπτω. Sequetur mox et alterum.

Σκάφευσις, et σκαφεία, ἡ, fossio. Suid.

Σκαφεὺς, έως, ὁ, fossor. Eurip. in Elect.

Σκαφεῖον, σκάφιον, σκαφείδιον, et σκαφίδιον, in Σκαπάνη.

Σκαφητὸς, ὁ, fossio, pastinatio. Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 21

Σκάφος, εος, τὸ, fossa, cisterna, piscina. Anth. epigr. Item fossio, seu pastinatio. Hesiod. in Erg.

Derivata à σκάπτω, habente significationem excavandi.

Σκαπέρδα, ludi genus, quod describit Poll. lib. 9. cui nomen hoc tributum esse videtur ab excavanda et perforanda trabe, quæ in medio depangi solebat, ut ex fune per eam trajecto suspensum alterum alter penè stans ad summum trabis evaheret: quod σκαπέρδαν ἕλκειν dicebatur. Hinc pro quavis re difficili σκαπέρδην usurpari tradit Hesych.

Σκαπερδεῦσαι, conviciari, λοιδορῆσαι. Hesych.

Σκάφη, ης, ἡ, scapha: navigii genus, à cavitate sic dictum. Poll. l. 1. Item vas cavum et oblongum, instar cunarum aut cunabulorum, mactrarumve. Athen. l. 13. Dicitur et de aliis vasis cavis, oblongis aut rotundis. Poll. Æschyl. Aristoph. Alex. Trall. ¶ Est et vinculi capitalis nomen, apud Gal. in l. de fasciis. ¶ Σκαφὴ præcessit.

Σκαφίον, τὸ, parva scapha. ¶ Σκαφία etiam dicuntur alia vasa concava, seu oblonga ea sint, seu ad hemisphærii figuram accedant: ut apud Plut. Athen. &c. Peculiariter item σκαφίον appellabatur matularum quoddam genus, mulierum proprium, Poll. lib. 10. cap. 9. ex Aristoph. quemadmodum λάσανα virorum: trulla in communi. Sic et nominatur ea pars capitis quæ pilis tecta est: à cavitate et rotunditate. Poll. lib. 2. Item os cavum coxendicis, apud eundem ibidem. ¶ Est et tonsuræ quoddam genus, quo capilli novacula raduntur. Lucian. in Lexiph. ¶ Item medicinalis fascia, qua vulnus obligatur. Hesych.

Σκαφὶς, ίδος, ἡ, scaphula, alveus. Sumitur et pro mactra, i. alveo in qua farina subigitur. Poll. l. 10. c. 24. Item vas ligneum, concavum et rotundum, cujus in reponendo lacte usus est. Od. ι. Theocrit. idyll. 5. ¶ Sic et appellatur concha marina oblongior, quæ vulgò μύαξ dicitur. Gal. in lex. Hippocr.

Σκαφίδιον, τὸ, scaphula, navigiolum, aut linter. Luc. in dial. Char. et Merc. ¶ Videsis et antè in Σκαπάνη.

Σκαφίτης, ου, ὁ, qui scapham remo impellit. Demetr. Phal.

Σκαφεύω, inter scaphas neco. Plut. in Artax. et Mag. el. hist. ¶ Præcedit alterum.

Σκάφος, εος, τὸ, idem cum σκάφη, scapha: vel generaliter, navigium, navis. (Æsch. Ag. 670. Aristoph. R. 1489.) Eur. in Iph. Taur. καὶ τὸ ἐνθάδε σκάφος. Diodor. Sic. l. 20. τρία σκάφη τῶν στρατηγικῶν. (Σκάφη νεῶν, pro αἱ νῆες. Æschyl. Pers. 419. Philostr. l. 4. c. 3.) Apud Eur. in Med. σκάφος Ἀργοῦς, periphrasticè dicitur ipsa Argo navis. Sic et in navi dicitur alveus, i. imus venter navis: ut apud Thuc. lib. 1. In aure quoque cavitas σκάφος appellatur. Poll. l. 2.

Composita ex σκάπτω, fodio.

Ἀνασκάπτω, refodio, refodiendo eruo et egero: effodio.

Ἀποσκάπτω, defodio seu defodiendo detraho. Plat. de leg.

Ἀρτίσκαπτος, ὁ καὶ ἡ, recens fossus seu effossus: nuper defossus. Epigr.

Ἄσκαφος, ὁ καὶ ἡ, qui fossus non est. Strabo.

Βαθυσκαφὴς, profundè fossus. (Soph. El. 438. κρύψον, ἢ βαθυσκαφεῖ κόνει κρύψον νιν, &c. Schol. βαθυσκαφεῖ, εἰς βάθος ὀρωρυγμένῃ.)

Διασκάπτω, perfodio, vel fodiendo everto.

Ἐνσκάπτω, infodio. Anth. epigr.

Κατασκάπτω, suffodiendo everto, diruo. (Æsch. Ag. 534.) Thuc. l. 1. τά τε μακρὰ τείχη κατέσκαψαν, ἐλθόντες εἰς ἔδαφος. Dem. pro cor. τὰ μὲν ἐπανιόντα κατὰ κράτος ληφθέντες καὶ ἐξανδραποδισάμενοι κατεσκάψαμεν.

Κατασκάπτομαι, suffodiendo evertor, diruor. Idem Dem. ibid.

Κατασκαφὴ, ῆς, ἡ, eversio, quæ fit diruendo seu effodiendo. Æschin. in Ctesiph. Eurip. in Phœn. (1156. πόλιν κατασκαφὰς θέντες. Æschyl. S. c. Th. 46. 1016. 1045. Ch. 48.)

Κατασκαφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, dirutus, suffodiendo eversus. Hesych.

Decomp. Ἐπικατασκάπτω, superfodio, vel superinfodio.

Συγκατασκάπτω, simul diruo et everto suffodiendo. Eurip. in Rheso. (391.) συγκατασκάψω δ' ἐγὼ τείχη πέργαμα. (Phœniss. 898.) (Orest. 735.)

Πεδοσκαφὴς, in solo vel in terra defossus.

Περισκάπτω, circumfodio. Theophr.

Ὑποσκάπτω, suffodio, subtus fodio: in ima parte circumfodio. Theophrast. hist. pl. l. 2. c. 8.

Ὑποσκαφὴ, suffossio. Item specus, seu fossa sub aliquo loco cavata. Diosc. l. 5. c. 106.

Χυτόσκαφος, terra circa plantas aut stirpes effossa.

Φυτοσκάφος, qui terram circa plantas fodit seu effodit. Theocr. id. 26.

ΣΚΑ'ΡΑΒΟΣ, ου, ὁ, fullo. insecti genus. Hinc Σκαράβαιος, scarabæus.

ΣΚΑ'ΡΙΦΟΣ, ου, ὁ, stylus, vel penicillus. Item stipula, festuca, sarmentum, κάρφος, et φρύγανον, schol. Aristoph. in Ran.

Σκαριφεύω, leviter delineo, primis lineamentis rudiùs aliquid deformo atque designo. Suid.

Σκαριφάομαι, ῶμαι, Hesych. expon. ξύω, σκάπτω, γράφω. Exponitur etiam, perfunctoriè quidpiam ago. Suid. Item scarifico, per superficiem scindo.

Σκαριφήματα, τὰ, lineamenta prima.

Σκαριφισμὸς, οῦ, ὁ, delineatio prima picturæ, et σκιαγραφία quædam: unde pro re aliqua perfunctoriè et parum accuratè facta ponitur. Aristoph. in Ran.

Composita.

Διασκαριφᾶσθαι, propriè de avibus dicitur, quæ unguibus terram fodicant seu scalpunt. Pro dissolvere usurpat Isocr. in Areop. διασκαριφᾶσθαι καὶ διαλύσασθαι τὰς εὐτυχίας.

Κατασκαριφάω, ῶ, vellico, pungo, fodico.

ΣΚΕΔΑ'Ω, sive σκεδάζω, et σκεδάννυμι, F. άσω, dissipo, dispergo. Odyss. ν'. Ὡς εἰποῦσα θεὰ, σκέδασ' ἠέρα. Il. τ'. λαὸν μὲν σκέδασον, καὶ δεῖπνον ἄνωχθι Ὁπλίζεσθαι. (Æsch. Pr. 924. Dat. Acc. et Præp. ἀπὸ. Soph. Tr. 1006.)

Σκεδάζομαι, et σκεδάννυμαι, dissipor, dispergor. (Æsch. Pers. 502.) Herodian. l. 7. σκεδασθέντες εἰς πᾶσαν τὴν πόλιν. Philo de mund. πολλαχῆ σκεδάννυται.

Σκεδασμὸς, ὁ, dissipatio, dispersio.

Σκέδασις, εως, ἡ, idem. Od. ά.

Σκεδαστὸς, ὁ, dissipatus, dispersus. Item qui dissipari et dispergi potest. Exponitur etiam, mutabilis, apud Plut.

Σκεδαστικὸς, dissipandi vim habens, dissipans, discutiens.

Σκεδῶ, ῶ σκίδνημι, idem quod σκεδάω, seu σκεδάννυμι.

Σκίδναμαι, idem quod σκεδάννυμαι. Od. β'. Οἱ μὲν ἄρ' ἐσκίδναντο ἑὰ πρὸς δώμαθ' ἕκαστος. Sic et Il. ά. et ά.

Κεδάω, seu κεδάζω, idem cum σκεδάω, seu σκεδάζω. Od. ξ'. δὴν δ' ἐκέδασσαν Ἀχαιούς. Sic et Il. ζ'.

Κεδάζομαι, dispergor. disjicior. Il. έ. οὐδ' ἐκέδασθεν ἀνὰ στρατόν. (Il. β'. 398.)

Κεδαίω, idem quod κεδάω. unde pass. apud Nic. in Alexiph. Σμάραγγες στάζουσι, κεδαιομένης καπέτοιο.

Κίδνημι, idem quod præcedentia: unde pass. κίδναμαι, dissipor, dispergor, diffundor. Il. ψ'. Ὅν τε μετὰ κροκόπεπλος ὑπεὶρ ἅλα κίδναται ἠώς. Sic Il. θ'. Ἠὼς μὲν κροκόπεπλος ἐκίδνατο πᾶσαν ἐπ' αἶαν.

Composita.

Ἀνασκίδναμαι, sursum deorsumque dissipor, huc illuc dispergor.

Ἀποσκεδάω, seu ἀποσκεδάζω, dissipo, dispello, unde in Axiocho, πάντα ταραχῶν τὸν τοιόνδε φλύαρον ἀποσκέδασον. (Soph. Œdip. Tyr. 138.)

Ἀποσκεδάννυμαι, et ἀποσκεδαννύω, idem: apud Xen.

Ἀποσκίδνημι, seu ἀποκίδνημι, pro eodem.

Ἀποσκίδναμαι, et ἀποκίδναμαι, dissipor, seu dispergor alicunde. Il. ψ'. Dionys. de situ orb.

Διασκεδάω, seu διασκεδάζω, dissipo, disjicio, dispergo. Od. έ. τὰ μέν ἄρ τε διεσκέδασ' ἄλλυδις ἄλλη. Thuc. l. 3. ἐξενεχθέντα ὑπό τε τοῦ ῥοῦ καὶ ἀνέμου, ἐς γαλήνης, [illegible] διεσκέδασεν αὐτὰ πανταχῇ. Apud Herodian. l. 5. διεσκέδασε τὴν φήμην, divulgavit famam. Dicitur et διασκεδῶ, pro διασκεδάσω, in futuro: apud Aristoph. in Vesp.

Διασκεδαστὴς, οῦ, ὁ, dissipator.

Διασκεδαστικὸς, dissipandi et dispergendi vim habens. Exponitur etiam digerens.

Διασκεδάννυμι, et διασκεδαννύω, idem quod διασκεδάω, unde apud Herodian. l. 7. διασκεδάννυται ὑπ' αὐτῶν φήμη.

Διασκίδνημι, idem. Hesiod. in Theog. † 875. † Ἄλλοτε δ' ἄλλαι ἄεισι, διασκιδνᾶσί τε νῆας.

Διασκίδναμαι, dissipor, dispergor, disjicior. Luc. de sacrif.

Διακεδάω, poëticè dicitur pro διασκεδάω. Apoll. Argon. l. 1.

Ἐκσκεδάζω, ejectos dissipo et dispergo: seu ejicio simul et dissipo. [Aristoph. Equit. 791. Ἀρχεπτολέμου δὲ φέροντος Τὴν εἰρήνην ἐξεσκέδασας, &c. Schol. ἀντὶ τοῦ ἀπετίναξας.]

Ἐπισκεδάζω, insuper dissipo et dispergo. Exponitur etiam, inspergo, spargo super. [Ἐπισκεδάννυμι. Plat. Tim. ἐπισκεδαννύμενον καὶ ξυνταράττον αὐτὰς, &c.]

Ἐπισκίδνημι, dissipo super, dispergo et diffundo super.

Ἐπισκίδναμαι, dissipor seu diffundor super. Il. β'. Ἀξίου, οὗ κάλλιστον ὕδωρ ἐπικίδναται αἶαν. Il. ή. Τοῦ δ' ἤτοι κλέος ἔσται ὅσον τ' ἐπικίδναται ἠὼς, quàm latè aurora per orbem diffunditur.

Κατασκεδάζω, et κατασκεδάννυμι, dissipo, dispergo. Alex. Aphr. [Κατασκεδαννύω. Demosth. adv. Conon. καὶ τὰς ἀμίδας κατεσκεδάννυον.] (Luc. Nigrin. p. 22.)

Περισκίδναμαι, circumspargor. in Epigr.

(Συσκεδάω. Aristoph. R. 934.) [Συσκεδᾷν πολλὰς ἀλινδήθρας ἐπῶν. Vide Suid. Lex. i. 113. in Voce Ἀλινδεῖσθαι.]

Συσκεδάζω, dissipo, dispergo: seu unà dissipo et dispergo. Aristophan.

ΣΚΕΘΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, exactus, exquisitus; ut, σκεθρὰ δίαιτα, exquisita et optima victus ratio: cui opponitur φαύλη, ut annotat Galen. comm. in lib. περὶ ἀγμῶν.

Σκεθρῶς, exactè. apud Æschyl. in Prometh.

ΣΚΕΙ'ΡΩΝ, ωνος, ὁ, ventus à Scironiis saxis spirans, quæ Sciron latro inhabitabat. Scribitur et σκίρων, et pro vento, qui Caurus vel Corus appellatur, apud Æschin. et pro latrone illo.

Σκειρωνίδες πέτραι, Scironia saxa. Eurip.

ΣΚΕ'ΛΛΩ, exicco, arefacio, ξηραίνω. ut exp. Etymol. qui et hoc exemplum ex Il. ψ'. subjicit, μὴ πρὶν μένος ἠελίοιο Σκήλει' ἀμφὶ περὶ χρόα, &c. quod tamen Eustath. ad σκέλλω refert, ut et in eo hoc exemplum suprà est citatum. Sed et apud Hesych. σκέλλειν exp. ξηραίνειν, κολούειν et σκέλλαι, ξηρᾶναι. Exponitur etiam, attenuo, tenuem reddo.

Σκέλλομαι, exiccor, arefio: unde σκελλόμενα, Hesych. sunt σκελετευόμενα. Item activè, idem quod σκέλλω, apud eundem.

Σκελλὸς, οῦ, ὁ, aridus. Item distortus. Hesych.

Σκελλίδες, αἱ, spicæ, capita, nuclei allii, et segmina cœparum. Ægin.

Σκελιφρὸς, οῦ, ὁ, tenuis ex ariditate. Erotian. apud Hippocr.

Σκελέω, idem cum σκέλλω. Gal. de alim. fac. l. 2. c. 2. σκελλοῦντες αὐτὰ ταῖς ἀκτῖσιν, &c. Pro quo, σκελέω, dat nomen τὸ σκέλημα, idem quod σκελετεία.

Σκελεῦμαι, idem cum σκέλλομαι. Hesych.

Σκελετὸς, ὁ, exiccatus, arefactus. Nic. in Ther. Σκελετὸν (σῶμα) dicitur cadaver hominis exsiccatum, cadaver aridum, σκελέτευμα. Plut. in Ant. Οἱ σκελετοὶ, exp. etiam, manes: apud Lucill. Epigr. lib. 2.

Σκελετώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, corporis arefacti speciem gerens. Luc.

Σκελετεύω, idem cum σκέλλω et σκελέω. Unde, σκελετευθεὶς, apud Dioscor. l. 2. c. 30. exp. siccatus, arefactus: ab aliis, sale inveteratus. Nam, quemadmodum, quæ in muria asservantur, ταριχεύεσθαι dicuntur, sic et ea, quæ in sicco servantur, σκελετεύονται.

Σκελέτευμα, idem quod σκελετόν.

Σκελετεία, ἡ, exiccatio, arefactio, σκέλημα. Gal. in lex. Hippocr.

Σκλέω, (per syncopen factum ex σκελέω,) inusitatum quidem est, format tamen et σκλῆμι, et præt. ἔσκληκα, quod expon. arefactus indurui, durus sum factus ex nimia siccitate. Apoll. Arg. l. 2. αὐσταλέος χρὼς Ἐσκλήκει. Hinc particip. ἐσκληκὼς, et apud poët. ἐσκληὼς, qui exaruit simul et induruit: ut apud eundem ibidem, οἵ γ' ἔσαν ἐσκληῶτες. Exponitur etiam, qui ita addictus et assiduus est in aliqua re, ut in ea propemodum exarescat. Suid.

Ἐνσκλέω, inusitatum; cujus præteritum perfect. usitatum, ἐνέσκληκα. [Apoll. Rhod. Arg. 3. 1249. ἀλλὰ μάλ' αὔτως Ἀαγὴς κρατερῇσιν ἐνεσκλήκει παλάμῃσιν.]

Σκλῆμα, τὸ, exp. ossis exiccatio. At σκέλημα Gal. exp. σκελετεία, in lex. Hippocr.

Σκληφρὸς, ὁ, cujus corpus exaruit et attenuatum est, seu emarcuit, Hesych. et Suid.

Σκληρὸς, ὁ, durus, ex ariditate. cui opp. μαλακὸς, mollis. Athen. l. 14. ἡ δ' ἕψησις τὰ σκληρὰ μαλάττει. Item durus; cui oppon. ὑγρὸς, laxus, ut apud Hippocr. τοῖσι τὰς κοιλίας σκληρὰς ἔχουσι. Item durus, i. e. asper, sævus; cui oppon. πρᾶος, moderatus, et mitis: ut, σκληρὰ ἤθη. Plut. symp. 7. Sic et, σκληρὸς δαίμων, aspera sors, apud Aristoph. † Nub. 1267. † et ἄνεμοι σκληροὶ, apud Ælian. (Soph. Tr. 1277. Œdip. Tyr. 36.)

Σκληρὸς, (fortassean σκλῆρος,) dicitur etiam vitium in alvearibus, quo insatis araneis favi corrumpuntur. Hesych. Pro quo scribitur et κλῆρος, apud Aristot. hist. an. l. 9. c. 40.

Σκληρῶς, durè, duriter. Xen.

Σκληρίασις, id est, durities, secundum Gal. ex σκληριάω, durum naturam habeo.

Σκληρώδης, duritiem præferens natura et qualitate. Paul. Ægin.

Σκληρότης, ητος, ἡ, duritia, durities. Plat. Theophr. Aristot.

Σκληρία, ἡ, idem.

Σκλήρια ξύλα, ligna dura. Theophr. l. 3. plant. c. 10.

Σκληρόω, duro, induro.

Σκλήρωμα, τὸ, durities: scirrhi species, de quo Paul. Ægin. l. 3.

Σκληρύνω, itidem duro, induro, obduro. in ep. ad Rom. c. 9. ὃν θέλει, ἐλεεῖ· ὃν δὲ θέλει, σκληρύνει.

Σκληρυντικὸς, durandi vim habens, seu indurandi: ut, σκληρυντικὰ φάρμακα, apud medicos.

Composita: ac primùm ex σκέλλω et σκελέω.

Ἀποσκελέω, exaresco: item morior. Unde, ἀποσκελεῖ, apud Hesych. et Suid. expon. ἀποθανεῖ, moritur. Apud quos tamen scribitur, ἀποσκλαίει.

Ἀποσκλῆμι, itidem exaresco: item emacior et tabesco, seu contabesco. Alciphron. ἀποσκλῆναι κινδυνεύω λιμῷ, periculum est mihi, ne fame tabescam. Hinc particip. ἀπεσκληκὼς, apud Luc. tabidus, aridus. Apud Chrysost. de sacerdotio, ἀπεσκληκυῖα ψυχὴ τῇ τῆς [illegible], exp. anima quæ obduruit, vel quæ callum obduxit.

Ἀσκελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui non obduruit nec exaruit. Item, qui supra modum exaruit. Od. κ'. ἀσκελέες καὶ ἄθυμοι. ¶ Alterum habes in Σκέλος.

Ἀσκελέως, duriter. Exponitur etiam, graviter, sine intermissione; assiduè. Il. τ'. Pro eodem usurpatur etiam ἀσκελὲς, Od. ά.

Ἐνσκέλλω, intus arefacio. Nicand. in Ther.

Κατασκέλλω, exicco, exarefacio, extenuo. Propriè, carnes et medullam corporis absumo, ut nihil præter ossa remaneant. Hesych. (Κατασκέλλομαι. Æsch. Pr. 487.)

Κατασκελετεύω, idem. Diog. Laërt. ἀπεσκληθὼς ἰσχνὸν καὶ κατεσκελετευμένον, aridum, exiccum.

Κατασκλῆμι, exaresco, vel contabesco. Unde præt. κατέσκληκα, exarui, contabui. Luc. Κατέσκληκεν ὅλος, ὑπὸ φροντίδων ἐκτετηκὼς, totus emaciatus est, præ curis tabefactus. Κατεσκληκέναι exp. etiam, induruisse vel induratum esse: apud Theophr.

Περισκελὴς, prædurus: ut Soph. in Antig. σίδηρος περισκελὴς, ferrum nimis induratum. Item in Ajace, περισκελεῖς φρένες, prædurum ac pertinax pectus, præfracta mens. Ab Hippocr. περισκελὲς φάρμακον dicitur, quod mordicat, et vehementer incitat, ut annotat Gal. l. 2. ad Glauc.

Προσκλῆμι, exaresco, seu extabesco studio, quo alicui rei addictus sum. Suid.

Composita ex σκληρόω.

Ἀποσκληρόω, (comp.) idem quod σκληρόω. Alex. Aphr.

Ἀποσκληρύνω, idem. Exponitur et, induresco: apud Chrysost.

Περισκληρύνω, ex omni parte obduro. Hippocr. aphor. lib. 5. δέρμα περισκληρύνει, cutem indurat.

Περίσκληρος, perdurus. Gal.

Ὑπόσκληρος, subdurus. Lucian.

Ὑπέρσκληρος, prædurus.

ΣΚΕ'ΛΟΣ, εος, τὸ, crus. (☞ A σκέλλω derivatum, διὰ τὸ ἄνικμον.) Aristot. hist. an. l. 2. βραχίονας κάμπτει καὶ σκέλη, brachia et crura flectit. Σκέλη κινεῖν, agiliter atque velociter concitare crura: apud Aristot. rhet. l. 1. Plato in symp. βαδίζεται ὀρθοὶ ἐπὶ δυοῖν σκελοῖν, super crura. Eurip. in Phœn. (1537.) ἐπὶ σκέλος πάλιν χωρεῖ, cessim, paullatim, retrocedit. Aristot. hist. l. 2. κατὰ σκέλος δὲ βαδίζουσι, pedatim gradiuntur. ¶ In plur. τὰ σκέλη, expon. etiam genua. Ut apud Hippocr. τὰ σκέλεα [illegible], Celsus vertit, ubi ægro genua contracta sunt. Σκέλη πρόσθια, pedes priores. Gaz. ex Aristot. ¶ Interdum exp. suffrago. ¶ Apud Aristoph. in Vesp. σκέλος οὐράνιον ἐκλακτίζειν seu ῥιπτεῖν, saltationis genus est, quo pedes velut in cœlum jactantur.

Σκέλεαι, αἱ, femoralia, seu feminalia: vel etiam, tibialia: item calceamentorum genus, apud Pollux, l. 7. c. 13. Apud Hesch. σκελέαι (oxyt.) dicuntur esse crurum seu tibiarum integumenta. crurales amictus.

Σκελίδριον, τὸ, sellula tripes. Pollux l. 10. c. 11.

Σκελὶς, ίδος, ἡ, perna, femur porci aut alius pecoris, unà cum carne illa pulposa quæ à spina ad imum ventrem pertinet. Athen. lib. 6. Pro eodem dicitur et σχελὶς. ut apud Aristoph. in Equit. σχελίδας ἐδηδοκὼς, [illegible].

Composita.

Ἀποσκελίσαι, Hesych. exp. παιδικὴν ὄρχησιν ὀρχήσασθαι, puerilem seu ludicram saltationem saltare.

Ἀσκελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, crura non habens. Plat. in Tim. ¶ Præcessit et in Σκέλλω aliud.

Ἀσκελέως, et ἀσκελὲς, sine cruribus: ἀμεταβάτως. ¶ Ἀσκελὲς expon. etiam, pari mensura: apud Nic. in Ther. ut α ponatur pro ἴσον.

Βραδυσκελὴς, tardis cruribus incedens, tardigradus. in Epigr.

Ἐγκαλοσκελὴς, qui crura habet inclusa lignis seu cancellis. Hesych.

Ἐπισκέλλωσις, ἡ, de equo dicitur, qui pedes movere incipit, apud Xen. teste Poll.

Εὐσκελὴς, qui bonis est cruribus. Pollux. l. 2. ex Plat.

Ἰσοσκελὴς, qui paribus seu æqualibus cruribus est. Et, τρίγωνον ἰσοσκελὲς, quod ex tribus lineis duas æquales habet, quibus quasi cruribus tertiæ insistit, apud Eucl. et Aristot, &c.

Κακοσκελὴς, qui malis est cruribus. Pollux l. 2. ex Xen.

Λεπτοσκελὴς, tenuia crura habens. [Aristot. de Hist. Animal. Scolopendræ marinæ terrestribus minores, —— τὴν δὲ χροιὰν εἶναι ἐρυθρότεραι, καὶ πολύποδες μᾶλλον, καὶ λεπτοσκελέστεραι τῶν χερσαίων.]

Μακροσκελὴς, cui longa crura sunt. [Aristot. de Hist. Animal. οἱ μὲν μακροσκελεῖς —— οἱ δὲ ἐναντίοι, &c. Aristoph. Av. 1296. Schol.]

Μονοσκελὴς, unicum crus habens. Plin. l. 7. c. 2.

Ὀνόσκελος, crura asinina habens: unde, ὀνόσκελις, dæmonum genus, ab asininis cruribus sic dictum. vide Cæl. Rhodig. l. 2. c. 6.

Ὀνοσκελὶς, ίδος, ἡ, empusa dicitur, itidem ab asininis cruribus, quæ ei affinguntur. schol. Aristoph. et Eust.

Περισκελὴς, crura ambiens, seu circumdans; unde, τὰ περισκελῆ, femoralia. Phil. de vita M. l. 3. Exod. 18. ‡ περισκελὴς Soph. Antig. 473. Brunck. interpretatur rigidus. ‡

Περισκέλιον, et περισκελὶς, feminale, caliga, braccæ. Levit. 16. Plut. in Præcept. san. ¶ Περισκελίδες ornamenta pedis esse circa crura, testatur Porphyrio, fasciæ pedales et crurales.

Ῥαιβοσκελὴς, cui crura obtorta sunt introrsum: loripes. Epigr.

Τετρασκελὴς, quadrupes. Eurip. in Phœniss. [641. Κάδμος —— ᾧ τετρασκελὴς μόσχος ἀδάμαστον πέσημα δίκε, &c.]

Τραγοσκελὴς, qui hircinis est cruribus. Panis epith.

Τρισκελὴς, tria habens crura, qui tribus nititur cruribus. Theocrit. in Epigr.

Ὑψισκελὴς, qui cruribus est grandioribus. Plat. in Tim. Dicitur et versus aliquis ὑψισκελὴς, quum cæterorum mensuram una alterave syllaba superat.

Ὑποσκελίζω, subjecto crure everto et dejicio, supplanto.

Luc. οἱ μὲν αὐτῶν σφενδονώμενοι, ἀλλήλους ὑποσκελίζουσι. Metaph. Eubulus apud Athen. l. 2. Παῖς γὰρ εἰς ἓν μικρὸν ἀγγεῖον χυθεὶς, Ὑποσκελίζει ῥᾶστα τοὺς πεπωκότας. Et apud Phil. de vita M. l. 1. τὰς προθυμίας ὑποσκελίζοντι τῶν ἀδεκαθίζεσθαι προῃρημένων, labefactatio.

Ὑποσκελισμὸς, supplantatio, quum aliquem crure subjecto abefactamus.

Ὑποσκέλισμα, lapsus seu ruina ex supplantatione.

Φοινικοσκελὴς, qui puniceis est cruribus. Apud Eurip. in Ione. [1207.] φοινικοσκελεῖς χηλαὶ, ungulæ puniceis cruribus annexæ: seu ungulæ purpureæ.

ΣΚΕ΄ΠΑΡΝΟΝ, ου, τὸ, ascia sive dolabra: fabrile instrumentum quo materies dolatur vel dedolatur. Exponitur et, bipennis, πέλεκυς ἀμφίστομος. Od. ε. Δῶκε δ' ἔπειτα σκέπαρνον ἐΰξοον. Plut. l. 2. de carnium esu, οἱ πάλιμον ἔχοντα τρίπτρας, καὶ σκεπάρνους, καὶ ὅσα λεπτουργεῖν πίσμει. ¶ Sic dicitur et vinculi genus, fascia longiori longitudine quàm latitudine, sicut splenium, ad σκεπάρνου similitudinem accedens, apud Hippocr. in qua tamen signif. dicitur σκέπαρνος, apud Gal. ¶ Dithyrambici poetæ vellus pecoris σκέπαρνον appellarunt, quasi σκέπον τὸν ἄρα. Eust.

Σκεπαρνηδὸν, (adverb.) asciæ modo et forma. Hippocr.

Σκεπαρνίζω, ascia percutio, ancipiti securi ferio.

Σκεπαρνισμὸς, ὁ, fractura calvæ in duas partes, quum graviore ictu ossa percussa desiliunt.

Composita.

Ἀποσκεπαρνισμὸς, οῦ, ὁ, una species est fracturæ cranii: de qua Galen.

Ἀσκέπαρνος, à securi intactus, securi non politus: non exasciatus. Soph. in Œdip. Colon. ‡ 101.‡

ΣΚΕ΄ΠΤΟΜΑΙ, F. ψομαι, circumspicio, dispicio. Iliad. ρ. Σκέπτεο νῦν, Μενέλαε διοτρεφὲς, αἴ κεν ἴδηαι Ζωὸν ἔτ' Ἀντίλοχον. † Xen. Pæd. 1. 1. 5.† Plat. in Symp. παῖδες, οὐ σκέψεσθε, καὶ, ἐὰν μέν τις τῶν ἐπιτηδείων ᾖ, καλεῖτε; Item inviso, viso, visito. Xenoph. Pæd. 4. ὅστις δὲ εἰς ἐπιτήδειόν τι κατεσκήνωσε, τούτους ὑμεῖς σκεψάμενοι, τὰ ἄλλα ἐπιχορηγεῖτε. Frequentiùs metaphoricè signif. video, speculor, considero, perpendo. Thucyd. lib. 6. ὃ πολλάκις ἐσκεψάμεθα. Isocrat. in Busir. enc. σκέψαι δὲ κἀκεῖνο, καὶ λόγισαι πρὸς σεαυτὸν, considera, et tecum perpende. Aliquando exp. delibero, consulto. Cum περὶ, Herodian. l. 7. ἔδοξεν οὖν συνελθεῖν, καὶ περὶ τῶν πρακτέων σκέψασθαι, convenire, ac de toto negotio deliberare. † Xen. Pæd. l. 4. p. 88. a. περὶ ὧν ἐγὼ σκεψάμενος.† (Eurip. Med. 852.)

† Σκεπτέον, spectandum. Xen. Pæd. 1. 3. 14. (verbale) considerandum. l. 5. p. 123. a.†

Ἔσκεμμαι, præteritum, et quæ ab eo formantur, activam habent signif. quum de persona dicuntur. Dem. Olynth. 1. εἴ τι χρήσιμον ἐσκεμμένος ἥκει τις. Passivam autem, quum de re. ut idem Dem. πάλαι γὰρ ἐσκέφθαι ταῦτα καὶ ἐγνῶσθαι προσῆκε ista dudum oportuit considerata et animo perpensa fuisse. Xen. Hellen. 3. ἐσκεμμένα λέγων ἐγνώκατε αὐτόν.

Ἐσκεμμένως, consideratè, circumspectè. Pollux l. 6.

Σκέμμα, τὸ, quod animo perpendimus, commentatio, speculatio, res ad disquirendum proposita. Aristot. polit. 3. cap. 11. Luc. in Hermot.

Σκεμμὸς, οῦ, ὁ, idem. σκέψις, βουλή. Suid.

Σκέψις, εως, ἡ, contemplatio, inspectio. Herodian. lib. 8. Item consideratio et cogitatio, apud Plat. de leg. Item commentatio, tractatio, apud Aristot. Item deliberatio, consultatio: seu consilium. Herodian. l. 4.

Σκεπτικὸς, οῦ, ὁ, q. d. quæsitor et considerator: qui disquirere ac considerare solet: ut, σκεπτικοὶ φιλόσοφοι, apud Gell. l. 11. c. 5.

Σκοπὸς, οῦ, ὁ et ἡ, speculator, explorator. (Æsch. Suppl. 386. 635.) Odyss. θ. Τὸν δ' ἄρ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδε σκοπός. † Xen. Pæd. l. 2. p. 70. c.† Thuc. lib. 8. σκοποὺς κατεστήσαντο ἐν τῇ Λέσβῳ. Plut. in Alcib. σκοποὺς ἐπὶ τῶν ἄκρων ἱδρύσας. Item observator, inspector, spectator. ut apud Xen. † Pæd. 1. 6. 55.† σκοπὸς τοῦ γιγνομένου. Item præfectus, præses. Soph. ἄνα τοῦ ἱερωτάτου σκοπέ. Sic et fœm. gen. Odyss. χ'. Γρηῦ παλαιγενὲς ἥ τε γυναικῶν δμωάων σκοπός ἐσσι. Apud Theocr. Idyll. 6. (de cane:) Ἃ τοι τῶν ὀΐων ἕπεται σκοπὸς, inspectrix et custos ovium.

Σκοπὸς, οῦ, ὁ, (subst.) scopus, meta ad quam colliment et tela dirigunt sagittarii. Plat. de rep. στοχάζεσθαι τοῦ σκοποῦ, collimare ad scopum. Pind. Olymp. 2. ἔπεχε νῦν σκοπῷ τόξον, jaculum ad scopum dirige. Xen. Pæd. 1. βάλλειν ἐπὶ τὸν σκοπὸν, scopum attingere. Dicitur et, σκοποῦ τυχεῖν cui opponitur, σκοποῦ ἁμαρτάνειν, seu, σκοποῦ πόῤῥω τοξεύειν. Metaphoricè significat, propositum et finem quem spectamus, seu ad quem mentem nostram dirigimus. Herodian. l. 2. ὑμῖν δὲ σκοπὸς ὑπάρχει, ἵνα ἐκδικήσαντα πράξητε χάριν. Aristot. eth. lib. 6. πρὸς τὸν ὑποτεθέντα σκοπὸν συντείνοντα. Sæpè dicitur, οὐκ ἀπὸ σκοποῦ, non abs re, non absurdè; non procul à scopo. Aliquando expon. consilium, mens, cogitatio.

Σκοπὴ, ἡ, specula. † Xen. Pæd. 6. p. 165. c.† Lucian. in Hermot. et Phil. de vita M. lib. 1. Item speculatio, seu actio ipsa speculandi, speculatus. Luc. de consc. histor. (Æsch. Ag. 297. Suppl. 793.)

Σκοπιὰ, ἡ, idem quod σκοπὴ, specula. Il. δ. σκοπιῆς ἄπο εἶδε νέφος. (275. ὑψηλῆς πέτρας. ἀφ' ἧς ἔστι περισκοπῆσαι καὶ ἰδεῖν. Eurip. Phœniss. 216.) Plut. de Rom. For. ὥσπερ ἀπὸ σκοπιᾶς καθορᾶν. Item pro ipso speculato. Od. θ. ἠέλιος γάρ οἱ σκοπιὴν ἔχεν.

Σκοπιήτης, ου, ὁ, speculator, explorator. Suid. ex Epigr.

Σκοπιάζω, speculor, ex speculo observo. Cum accus. Il. κ'. et Od. κ'. Σκοπιάζομαι, idem. Apoll. Argon. 2. Pro iisdem dicitur et σκοπιάω, et σκοπιάομαι.

Σκοπέω, speculo, contemplor, intueor. Item video, observo, considero, apud Soph. in Œd. Tyr. (309. Eurip. Phœniss. 159.) Item video, dispicio, mecum considero, animo agito et voluto: sequente particula τί, aut ὅπως. apud Isocr. in Panath. et Dem. Philip. 3. itidemque sequente περὶ cum suo genit. apud Xen. Pæd. 1. Construitur et cum accus. apud Thuc. lib. 5. Item respicio: sequente πρὸς cum accus. apud Xen. Pæd. 1. Item video, prospicio, caveo: sequente μὴ. ut apud Dem. σκόπει μὴ τούτους αὐτὸν ἐξαιτήσεται. † Sic ὅπως μὴ. Xen. Pæd. 2. 58. a.† Exponitur etiam, exploro, indago, quæro: item delibero.

Σκοπέομαι, idem quod σκοπέω, speculor, intueor: apud Sophocl. in Œdip. Tyr. (Tr. 300. Eurip. Med. 1168.) † Xen. Pæd. 1. 6. 10.†

Σκόποσις, idem cum σκέψις. Hesych.

Σκοπεύω, ὁ, speculor, intueor. Basil. πάντα σκοπεύει δαιμόνιος ὀφθαλμός.

Σκόπιμος, qui veluti scopus spectatur, quem veluti scopum nobis proponimus. Suid.

Σκόπελος, ου, ὁ, scopulus, locus editus ex quo circumjacentia oculis lustrari queunt. Hom. Il. β'. et μ'. Aristoph. in Nub. † 272.† Item rupes in mari prominens. Hesych.

Τανυσκόπελος, (comp.) scopulos habens in longum protentos.

Composita: ac primùm ex σκέπτομαι et σκοπέω, cum præpositione.

Ἀνασκέπτομαι, considero diligenter, accuratè perpendo, sursum deorsumque rem animo volutans. (Aristoph. R. 1009.)

Ἀνασκοπέω, idem. [Aristoph. Ran. 1009. Eccl. 822. Thesm. 672. Πανταχῇ δίῤῥιψον ὄμμα, καὶ τὰ τῇδε, καὶ τὰ δεῦρο πάντ' ἀνασκόπει καλῶς. Schol. Ἀνασκόπει. Διάθρει.]

Ἀποσκέπτομαι, ex alto speculor.

Ἀπόσκοπος, eminus intuens: ἄποθεν σκοπῶν. Hesych. Vide et ultimam classem compos.

Ἀποσκοπέω, idem quod ἀποσκέπτομαι, † πρός τινα. Soph. Œd. Tyr. 736.† Eurip. Luc. Vide ibid.

Ἀποσκοπεύω, speculor. Greg.

Διασκέπτομαι, dispicio, considero mecum, perpendo. Luc. in vit. Auct. ἐπέχω περὶ τούτου, καὶ διασκέπτομαι. Exponitur etiam, contemplor, inspecto. Item perspicio: item consulto, delibero. (Aristoph. R. 860.)

[Διασκεπτέον. Plat. Tim. λόγῳ δὲ δὴ μᾶλλον τὸ τοιόνδε διοριζομένοις περὶ αὐτοῦ διασκεπτέον.]

Διάσκεψις, consideratio, contemplatio, perspectio. Item deliberatio, consultatio.

Διασκοπέω, ῶ, despicio, contemplor, speculor. Plut. Item dispicio, considero, mente agito. Apud Thuc. l. 3.

Διασκοπιάομαι, idem quod σκοπιάομαι. Iliad. ρ'. διασκοπιᾶσθαι ἕκαστα.

(Ἀδιάσκοπος. (*decomp.*) Sch. Æsch. Ch. 814.)

Συνδιασκέπτομαι, (decomp.) simul considero, et disquiro. Gregor. Nazianz.

[Συνδιασκοπέω. Plat. de Rep. ταῦτα πειράσομαί σοι πρότερα συνδιασκοπεῖσθαι, ὅπερ δ' ἐκεῖνο, ὅπῃ ταχέως.]

Ἐπισκέπτομαι, inviso, visito. † Xen. Pæd. l. 5. p. 134. c.† Herod. lib. 4. ἐπισκεψάμενοι τὸν τελεῦντα. Sic et Matth. 25. Item peculiariter in sacris literis, visito ad pœnas sumendas: ut Jer. 5. μὴ ἐπὶ τούτοις ἐπισκέψομαι; Item visito ut opem feram aut miserear. Luc. 7. ἐπεσκέψατο ὁ Θεὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ. Item aspicio, inspicio, contemplor. Soph. et Herodian. Item inspicio, lustro, recenseo, Num. 1. Sic, ἐπεσκεμμένοι ἄνδρες, Exod. 36. viri recensiti. Dicitur etiam pass. ἐπισκεπτῆναι, requiri seu desiderari in recensione. Item considero, animo expendo et dispicio: unde sæpe apud Xen. ἐπισκεψώμεθα, videamus. Item disquiro et discepto mecum, commentor, apud Themist. (Philostr. l. 2. c. 5.)

Ἐπίσκεψις, inspectio. Item recensio quæ fit lustrando et inspiciendo. Num. 1. Item consideratio, perpensio, cogitatio. [Polyb. Hist. lib. 5. τὸ λοιπὸν — παρεσκεύαζε κατὰ τὴν ἐπιμέλειαν καὶ τὴν ἐπίσκεψιν τῆς ἑκατέρου περὶ ταῦτα φιλοτιμίας.] Exponitur etiam, disputatio, disquisitio. [Xenoph. Œconomon. cap. 8. § 15. Θαυμάσας δὲ (ἔφη) τὴν ἐπίσκεψιν αὐτοῦ, ἠρόμην τί πράττοι. Plat. de Rep. lib. 5.]

Ἐπίσκοπος, inspector. (Eurip. Phœniss. 894. Æschyl. Choeph. 124. Eum. 521. 743. Adject. 906.) Plut. Θεὸς χρηστῶν ἐπίσκοπος, καὶ πονηρῶν ἔργων. Sic Il. χ'. (itidem de diis:) Μάρτυροι ἔσσονται καὶ ἐπίσκοποι ἁρμονιάων. Item, qui alicui rei curandæ præfectus est, qui et σκοπός. Plut. in Pericle, πάντα διεῖπε, καὶ πάντων ἐπίσκοπος ἦν αὐτῷ Φειδίας, omnia ipsi administrabat et curabat Phidias. Exponitur etiam, custos. Peculiariter autem olim dicebantur ἐπίσκοποι, sacri gregis inspectores, qui verbo et gubernationi præerant, quique quasi speculatores in doctrinam et mores communi gregis inquirebant: ut Act. 2. 23. et Philip. c. 1. iidem qui et presbyteri. ¶ Vide et aliam signif. in compos. ex σκοπὸς, i. scopus.

Ἐπισκοπὴ, ἡ, inspectio, seu munus inspiciendi: Act. c. 1. et 1 Tim. 3. Item, visitatio, i. animadversio, punitio. ut apud Syn. ἐπισκοπὴ Θεοῦ, animadversio divina in improbos. Item, visitatio ad opem ferendam. 1 Pet. 2.

Ἐπισκοπέω, ῶ, idem quod Ἐπισκέπτομαι, viso, visito, inviso. Isocrat. in Panath. Xenoph. Pæd. 8. Item, inspicio. Xen. in Pæd. σκηνὰς τάξεις ἐπισκοπεῖν. Et Gal. ad Glauc. 2. ἐπισκοπεῖν τὴν φύσιν, naturam inspicere. Item, curator et inspector sum, curam ago velut ἐπίσκοπος: ut 1 Pet. cap. 5. Item, dispicio mecum, et animo verso, considero, perpendo. Isocr. ad Demon. Item, video, observo, animadverto (sequente εἰ,) apud Xen. Item video, caveo, (sequente μὴ,) Hebr. cap. 12. Item respicio, (sequente πρὸς,) ut et σκοπῶ. (Æsch. Eum. 296. Ch. 59. Eurip. Phœniss. 697. Soph. Œdip. Tyr. 1530. Oculos in aliquem figere. El. 1184.)

Ἐπισκοπέομαι (med.) considerare. Xen. Pæd. † l. 5. p. 123. a.† (Æsch. Ag. 13. Philostr. l. 1. c. 29.)

Ἐπισκοπεύω, episcopus sum, episcopi munere fungor. apud comment. Dionys. Areop.

Ἐπισκοπεῖον, τὸ, habitatio episcopi.

Decomp. Ἀλλοτριοεπίσκοπος, alienarum rerum inspector. 1 Pet. 4.

Ἀνεπίσκεπτος, inconsideratus. Xen.

Ἀνεπισκέπτως, inconsideratè. [Herodot. Hist. lib. 2. § 45. λέγουσι δὲ πολλὰ καὶ ἄλλα ἀνεπισκέπτως οἱ Ἕλληνες.]

Πανεπίσκοπος, omnium rerum inspector, omnia oculis suis lustrans. Epith. Dei apud Dionys. Areop. et in Epigr.

Παρεπισκοπῶ, seorsim pensito seu considero, vel obiter considero. Plutarch.

Συνεπισκέπτομαι, unà inspicio, seu unà lustro et recenseo. in qua signif. sumitur passivè: συνεπεσκέπησαν, Num. c. 1. Item, unà considero et dispicio. Plat. in apol.

[Συνεπισκοπέω. Xenoph. Memorab. § 8. μέχρι δὲ τοῦ ἐφιδρῶσαι πάντα καὶ αὐτὸς συνεπισκοπῶν, καὶ συνδιάγειν τοῖς φίλοις.]

Χωρεπίσκοπος, regionis inspector. Basil. in Canonibus Græcis exp. vicarius episcopi, vicarius episcopus.

Κατασκέπτομαι, speculor: idem quod σκοπιάζω. Xenoph. Pæd. 7. et Plut. in Sol.

Κατάσκοπος, speculator, index, explorator. Thuc. lib. 8. Xenoph. Pæd. 6. † p. 153. b. et l. 3. p. 80. b.†

Κατασκοπικὸς, speculatorius, exploratorius: ut, ἱππεῖς κατασκοπικοὶ, equites qui exercitum præcedunt.

Κατασκόπιον, Cic. lib. 5. epist. ad Att. est πλοῖον κατασκοπικὸν, navis quæ explorandi causâ emittitur.

Κατασκοπὴ, speculatio, idem cum σκοπή. Xenoph. Pæd. 6. Exponitur et, specula.

Κατασκοπεύω, exploro, speculor. Maccab. l. 1.

Κατάσκεψις, exploratio, speculatio. Eust.

Κατασκοπῶ, et κατασκοπιάομαι, speculor, inspicio, oculis perlustro. Eurip. in Helen. et Xen. apomn. l. 2.

Προκατασκέπτομαι, (*decomp.*) præmissus speculor, seu exploro. Herodot. lib. 8.

(Παρασκοπέω. Æsch. Ag. 1261.)

Περισκέπτομαι, circumspicio, considero.

Περιεσκεμμένος, consideratus, circumspectus, cautus: tam de re, quàm de homine. Luc. de conscrib. hist.

Περιεσκεμμένως, circumspectè, consideratè, cautè et prudenter. in Axiocho.

Περίσκεπτος, qui circumcirca lustrari oculis potest: excelsus, editus, altus. Od. α.

Περισκοπέω, ῶ, circumspicio, oculis circumlustro. [Aristoph. Eccles. 485. περισκοπουμένη. Thesm. 664. περιθρέξαι. Schol. περισκοπῆσαι, &c. Plat. Theætet. Thucyd. Hist. lib. 1. καὶ οἱ τὰ κράτιστα αὐτοῖς φρονοῦν, ὅπως ἐς τὸ μέλλοντα καὶ ὅσοις παρόντα πλάσαμ, τὸ αἴτιον περισκοπῶν, &c.]

Περισκοπεύω, idem.

Περίσκεψις, circumspectio: qua aliquid oculis circumcirca lustratur.

Ἀπερίσκεπτος, (*decomp.*) non circumspectus, inconsideratus. Thuc. lib. 4. [§ 108. cui exemplo addas, lib. 6. § 65. Οἱ δὲ στρατηγοὶ τῶν Συρακοσίων,—ἐπίστευσάν τε τῷ ἀνθρώπῳ πολλῷ ἀπερισκεπτότερον, καὶ &c.]

Ἀπερισκέπτως, inconsideratè, imprudenter. Syn. ep. 143.

Προσκέπτομαι, prospicio, vel priùs considero. Herodot. προσκέπτομαι πάντα, omnia rimor et considero. Apud Thucyd. lib. 8. καὶ τὰ ῥηθησόμενα πρότερον αὐτοῖς προὔσκεπτο, præmeditati ad dicendum venerant. (cum Gen. Eurip. Phœniss. 450.)

‡ Προσκοπή. Thuc. 1. 116. ἐς προσκοπὴν τῶν νεῶν ᾤχοντο. *ad speculandum* alii interpretantur, alii *ad impediendas naves*.‡

Πρόσκοπος, speculator, seu explorator qui præmitti solet: emissarius, apud Suid. † Xen. Pæd. l. 5. p. 120. b.†

Προσκοπέω, ῶ, provideo, prospicio. Thuc. προσκοπεῖ τὰ κοινὰ, in commune prospicio. † Xen. Pæd. 1. 6. 37.† Apud Eurip. in Med. προσκοποῦμαι τὸ σὸν, consulo tuo commodo, tibique prospicio.

Πρόσκεψις, provisio, prospectio.

Ἀπρόσκεπτος, (*decomp.*) improvisus, inconsideratus.

[Xenoph. de Lacedæm. Rep. cap. 13. § 7. ὥστε τῶν δεόντων γίγνεσθαι, οὐδὲν ἀγνοεῖται· οὐδὲν γὰρ ἀπερίσκεπτόν ἐστι.]

Ἀπερισκέπτως, inconsideratè, apud Athen. lib. 6.

Composita sine præpositione: ac primùm retinentia πτ.

Ἀξιόσκεπτος, dignus consideratione seu animadversione: considerandus. Xenoph.

Ἄσκεπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, inconsideratus, non circumspectus. [Aristoph. Eccles. 258. Ἐκεῖνο μόνον ἄσκεπτον, ἤν σε τοξόται Ἕλκωσιν, ὅ,τι δράσεις ποτέ. Plat. de Rep. lib. 4. Μή τοί τις (ἦν δ' ἐγὼ) ἀσκέπτους ἡμᾶς ὄντας θορυβήσῃ, ὡς οὐδὲν τούτου ἐνθυμεῖ, ἀλλὰ χρηστοῦ τινός. Polyb. Hist. lib. 3. Ἡμῖν δ' ἀναγκαῖον εἶναι δοκεῖ, τὸ μὴ παραλιπεῖν ἄσκεπτον τοῦτο τὸ μέρος, ὃν μέλει, &c.]

Ἀσκέπτως, non circumspectè, inconsideratè, inconsultò et temerè. Aristot. in polit. [Polyb. Hist. lib. 5. αὐτόθεν ἀσκέπτως παραγίνονται τὴν πόλιν καταληψόμενοι.]

Πολύσκεπτος, valdè circumspectus, prudens. Arat.

Composita ex σκοπός, ac primùm pro speculatore seu inspectore: itidem sine præpositione.

Ἀεροσκοπία, ἡ, divinatio ex inspectione aëris, seu aëris constitutionis.

Ἀλαοσκοπιά, ἡ, cæca speculatio. Il. κ'. et ν'. † Hesiod. Theog. 466.†

Ἀλφιτοσκόπος, ὁ καὶ ἡ, qui vel quæ ex inspectione farinæ vaticinatur: q. d. farinæ inspector, aut inspectrix. Hesych. in Ἀλφιτόμαντις.

Ἄσκοπος, inconsideratus, non circumspectus. Il. ω'. Plat. in consol. ad Apollon. Item passivè, qui consideratione et mente attingi non potest, cogitatione imperceptus. Interdum exp. inopinatus, inexpectatus: ut, ἄσκοπον πρᾶγος, apud Soph. in Ajace. (21. Æschyl. Ag. 470. Ch. 814.) [Soph. Electr. 871. Ἄσκοπος ἁ λώβα. Schol. ἀπερίσκεπτος ὁ θάνατος. Trach. 250. Ἡ κἀπὶ ταύτῃ πόλει τὸν ἄσκοπον χρόνον βεβὼς ἦν, &c. Schol. Ἄσκοπον. πολύν. Philoct. 1125. ἀλλά μοι ἄσκοπα κρυπτά τ' ἔπη &c. Schol. ἀπερίβλεπτα, ἄδηλα, ἃ οὐκ ἔστι προϊδέσθαι. Œd. Col. 1754.]

Ἀσκόπως, inconsideratè, non circumspectè, re non benè perpensa. Polyb. lib. 6.

Ἀστεροσκόπος, stellarum contemplator.

Βατιδοσκόποι, qui avidiùs inhiantes ταῖς βατίσι, eas in foro piscario intentiore oculo persequuntur, modò huc, modò illuc respectantes. Aristoph. in Pace. [811.]

(Βροτοσκόπος. Æsch. Eum. 502.)

Εὔσκοπος, consideratus, circumspectus, providus. Exponitur et passivè, aptus videri. Apud Aristot. hist. an. l. 9. εὔσκοπος τόπος, exp. opportunus locus. [Æschyl. Χοηφ. 692. τόξοις πρόσωθεν εὐσκόποις χειρουμένη, &c. Aristoph. Eccles. 2. Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 6. περὶ τούτων ἡμεροσκόπους καὶ σκοποὺς ἀεὶ ἀνεβίβαζεν ἐπὶ τὰ πρόσθεν εὐσκοπώτατα. Herodot. Hist. lib. 5. cap. 61.]

Ἡλιοσκόπος, Solem spectans. Sic nominatam esse tithymali speciem quandam, quoniam comas cum Sole circumagat, autor est Diosc. lib. 4. c. 165.

Ἡμεροσκόπος, diurnus speculator, qui diurnas excubias agit. Xen. Hellen. Aristoph. in Avib. (Æsch. S. c. Th. 66.)

Ἡμεροσκοπεῖον, q. d. diurnæ speculationis locus.

Ἡμεροσκοπεῖον, vel Ἡμεροσκόπιον, municipium in Hispaniâ. Straboni.

Ἡπατοσκόπος, ὁ καὶ ἡ, q. d. qui inspecto victimæ jecinore futura prædicit, haruspex, extispex.

Ἡπατοσκοπία, jecinoris inspectio, haruspicina, sive haruspicium: extispicina, sive extispicium. Herodian. l. 8.

Ἡπατοσκοπέω, ῶ, jecur inspicio. apud Ezech.

Θεατροσκοπία, theatralis spectatio. Synes. ep. 54.

Θηροσκόπος, feras observans, feris insidians: epitheton Dianæ, apud Hom. hymn. in eam.

Θυννοσκόπος, qui thynnos observat et captat. Plut. de solert. [Aristot. de Hist. Animal. πολλάκις δὲ καὶ οἱ θυννοσκόποι περιβάλλονται καθεύδοντας.]

Θυννοσκοπία, thynnorum speculatio et captio. Et metaph. accurata et continens observatio: quoniam piscatores thynnos intenta oculorum acie speculantur, quo pacto tridente figant.

Θυννοσκοπεῖον, locus thynnorum speculationi aptus. Syn. ep. 57.

Θυννοσκοπέω, thynnos speculor et capio: Et metaph. speculor intentis oculis, accuratè observo: more eorum qui thynnos captant. Aristoph. in Equit.

Θυοσκόπος, haruspex, qui hostiæ viscera inspectans, futura prædicit. Eurip. in Rheso.

Ἱεροσκόπος, q. d. sacrorum inspector: idem quod θυοσκόπος.

Ἱεροσκοπία, haruspicina.

Ἱεροσκοπέω, haruspicinam factito seu exerceo, haruspicis sacerdotio fungor. Hesych.

Ἰχνοσκοπέω, alicujus vestigia lustro. Plut. de orac. Pyth. (Æsch. Ch. 226.)

Ἐξιχνοσκοπέω, (decomp.) idem. Soph. in Ajace. [975. πρὸς κλισίᾳ, [illegible] ἐξιχνοσκοπῶν, &c.]

Κεραυνοσκοπεῖον, alta machina in scena, instar speculæ, versatilis, ex qua fulminum jactus exhibebant. Polyb. l. 4. c. 19.

Λιμενοσκόπος, portuum inspector. Callim.

Λιτροσκόπος, dicitur ἀργυραμοιβός. ἀπὸ τοῦ Σικελικοῦ νομίσματος, quod λίτρα vocatur. Hesych.

Μετεωροσκόπος, sublimium rerum (i. e. cœlestium) speculator. Accipitur et pro curioso ac inutili rebus gerendis, apud Plat.

Μετεωροσκοπική, astrologiæ pars, quæ elevationum differentias astrorumque distantias exquirit.

Μετεωροσκοπέω, sublimia speculor. Item cœlum intueor. Aristoph. in Pace.

Μετωποσκόπος, q. d. frontispex, frontis inspector, qui hominis ingenium dijudicat ex fronte, indeque futura auguratur. Plin. l. 35. c. 11. Species τῶν φυσιογνωμόνων, qui ex corporis lineamentis, non tantum frontis, totoque habitu, ingenia moresque hominum discernere atque judicare feruntur.

Μηλόσκοπος, unde pecora seu oves conspici possunt: ut, κορυφὴ μηλόσκοπος. Hom. Hymn. in Panem.

Μορφοσκοπῶ, formas specto.

Διαμορφοσκοπέω, (decomp.) formas specto inter aliquos; de formis aliquorum ex diligenti inspectione judex sedeo. Athen. l. 5.

Μωμοσκόπος, qui reprehendendi animo observat seu considerat.

Μωμοσκοπῶ, reprehendendi animo considero. Greg. Nyss. in lib. de homine. Passiva voce utitur Chrysost. comm. in ep. ad Rom.

Οἰωνοσκόπος, auspex, qui avium carnivorarum ac immundarum volatus et pastus inspicit, ex iisque auguria accipit.

Οἰωνοσκοπικός, ad auspicium τῶν οἰωνῶν pertinens, auguralis.

Οἰωνοσκοπία, auspicium, augurium ἐκ τῶν οἰωνῶν. i. e. eorum inspectio, divinatioque ex eorum volatu, garritu aut pastu.

Οἰωνοσκοπεῖον, locus ubi tales auspices considunt et augurium agunt: auguraculum.

Οἰωνοσκοπέω, augurium istuc ago. Eur. in Bacch. (Phœniss. 918.)

Οἰωνοσκοποῦμαι, idem.

Ὁπλοσκοπία, armorum inspectio. Philo de vita M.

Ὀρνιθοσκόπος, auspex vel augur, qui ex mundis ac edulibus avibus, ut sunt oscines, et gallinaceum genus, auguratur. Ammon. [Soph. Antig. 1012. εἰς γὰρ παλαιὸν θᾶκον ὀρνιθοσκόπον Ἵζων, &c.]

Ὀρνιθοσκοπία, oscinium.

Ὀρνεοσκόπος, idem quod Ὀρνιθοσκόπος.

Ὀρνεοσκοπέω, augurium istuc ago, avium volatus et garritus observo, futura ex iis augurans.

Οὐρανοσκόπος, qui cœlum contemplatur. ¶ Sic et vocatur piscis, ab oculo, quem in capite habet, apud Athen. l. 7. et Plin. 32. c. 7. aliter etiam ἁγνὸς et καλλιώνυμος nuncupatus.

Παλμοσκόπος, qui contemplatur παλμόν, et ex eo divinat.

Παλμοσκοπία, divinatio, quæ ex palpitationis inspectione capitur. παλμικὸν οἰώνισμα.

Πάνσκοπος, omnia speculans, omnia cernens: in Epigr.

Σπλαγχνοσκόπος, extispex: qui exta seu viscera victimæ cæsæ inspiciens, ex eorum colore aut qualitate futura conjicit et prædicit.

Τερατοσκόπος, qui portenta inspicit et interpretatur, qui ex ostentorum inspectione futura prædicit, Suid. Pro eod. per syncopen dicitur τερασκόπος, apud Eurip. in Bacch. † Soph. Œd. Tyr. 613. vates.† (Æsch. Ag. 986. 1449. Eum. 62. Ch. 549.)

Τερατοσκοπία, divinatio ex portentorum inspectione; seu scientia, quæ è monstrorum inspectione futura auguratur. Pollux.

Τηλέσκοπος, †ὁ, ἡ,† qui è longinquo videtur, procul apparens. Hesiod. in Theog. † 566.†

Τηλεσκόπος, qui longè oculorum suorum aciem porrigit, cernens maximo etiam intervallo à se distantia. Aristoph. in Neb.

Ὑδροσκόπος, aquarum speculator, qui speculatur rimaturque ubi aquæ lateant.

Ὑδροσκοπικόν, s. γράμμα, liber, docens, quomodo quis speculari rimarique possit, ubi aqua lateat, et quo in loco fodiendum sit, ut aquam reperias. Geopon. l. 2.

Ὑδροσκοπέω, seu ὑδροσκοποῦμαι, speculor rimórque ubi aqua lateat, aquas indago. Ibid.

Ὑδροσκόπιον, dicitur esse clepsydræ genus, qua horæ discernuntur: apud Synes. ep. 15.

Χειροσκόπος, manus seu manuum inspector: qui ex inspectione manuum divinat. Suid.

Χειροσκοπικός, ad artem χειροσκόπου pertinens. apud eund.

Ὡροσκόπος, qui horas vel horarum rationem observat: et peculiariter, qui natalem seu natalitiam alicujus horam considerat, et inde futura prædicit. Hesych. et Suid. Sic et Astrologis dicitur ea pars cœli, quæ genituræ tempore ab orientali parte cœli emergit in hemisphærium nostrum, et ortus appellatur: ex cujus observatione natalitia prædicta fiunt.

Ὡρόσκοπος verò, in quo horæ considerantur seu videntur: ut, ὡρόσκοπα ἀγγεῖα. Plin. l. 2. c. 72.

Ὡροσκοπέω, horas considero et noto: et peculiariter, horas natalitias. Dicitur et, ὡροσκοπῶν ἀστὴρ, natalitia stella. Basil. in Hexaëm. hom. 6.

Ὡροσκοπία, ἡ, consideratio et notatio horarum, præsertim natalitiarum, scientia divinandi ex inspectione et consideratione horæ siderisque natalis.

Ὡροσκοπεῖον, τό, instrumentum, seu machina, quæ horarum rationem aspicientibus commonstrat. Item, instrumentum, in quo natalitias horas notant et considerant astrologi. Basil. ibidem.

Composita ex σκοπός, scopus.

Ἀπόσκοπος, ὁ καὶ ἡ, scopo aberrans, scopum non attingens: seu procul à scopo remotus. Et metaph. absurdus, et à propositio alienus. ¶ In primis Compos. est aliud.

Ἀποσκοπέω, intueor scopum, vel aliquid tanquam scopum. Aristot. et Dionys. Theol. cum εἰς. ¶ Vide et suprà.

Ἄσκοπος, scopum ad quem tendat, non habens: seu ad nullum certum scopum tendens. Luc. in Tox. Exponitur etiam, cujus nulla est effigies. Apud Suid. Vide præced. class.

Ἀσκόπως, ita ut aberres à scopo. Pollux.

Ἐπίσκοπος, ad scopum tendens. Hesych. Aliam signif. vide in prima classe composit.

Ἐπίσκοπα, (adverbialiter,) et Ἐπισκόπως, tendendo ad scopum, seu tanta arte, ut à scopo non aberres. Alcidam. et Themist.

ΣΚΕ'ΠΩ, tego, operio. Herodian. lib. 5. τὴν κεφαλὴν ἀεὶ σκέπων. Ib. τὰ σκέλη σκέπων πάντα ἀπ' ὀνύχων εἰς μηροὺς ἐσθῆτι, cruraque tota convelans. Significat et, prætexo.

Σκέπομαι, tegor, operior. Alex. Aphr. ἐπὶ σκεπομένου λίθου. Herodian. lib. 8. σκέπονται δὲ ὕλαις δασείαις καὶ ποταμοῖς.

Σκέπη, ης, ἡ, tegumentum, tegmen. Philo de vita M. l. 3. Item corporis integumentum, i. e. vestis. Greg. Naz. μετὰ δὲ τοῦ δημίου στέγης, σκέπης, τροφῆς. Exponitur etiam, prætextus, apud Herodian. Apud eundem pro [illegible] et ἔρυμα usurpari, tradit Suid. Exponitur etiam, tutamen, præsidium.

Σκεπνός, munitus, tectus.

Σκεπάω, et σκεπάζω, idem quod σκέπω. Theocr. Idyll. 16. [illegible] δὲ κέρα σκεπάοντο ἰδῆας. Xenoph. de re equ. τὴν κοιλίαν δεῖ σκεπάζειν. Diosc. lib. 5. c. 89. τὰ λευκὰ σκεπάσας ὄψεις. Odyss. ν'. Αἵ τ' ἀνέμων σκεπόωσι δυσαέων μέγα κῦμα Ἔκτοθεν.

Σκεπόωσι, cum epenthetico ο, pro σκεπῶσι. σκεπόω, non est Græcum.

Σκεπάομαι, et σκεπάζομαι, tegor, &c. Xen. Pæd. 8. οἱ μόνον κεφαλὴν καὶ σῶμα καὶ πόδας ἀρκεῖ αὐτοῖς ἐσκεπάσθαι.

Σκέπασμα, τὸ, tegumentum, tegmen, operimentum. Aristot. polit. 7. c. 17. Pro eo poëticè dicitur σκέπας, indeclinabiliter, Od. ζ'. et ε'. et pro σκεπάσματα, σκέπα, apud Hesiod. in Erg. † σκέπα, indeclinabile. Vossius in grammatica. p. 16.†

Σκεπαστής, οῦ, ὁ, qui tegit et operit. Item protector, defensor.

Σκεπαστικός, ὁ, tegendi et operiendi vim habens: aut qui libenter tegit et protegit.

Σκεπαστήριον, τὸ, opertorium. Pro quo per syncopen dicitur σκέπαστρον.

Σκεπάστρα, ἡ, dicitur fasciæ genus, ad operiendum et deligandum caput, apud Galen.

Σκεπαστός, ὁ, tectus, opertus.

Σκεπαστά, τὰ, dicuntur lecticæ opertæ pellibus. Hieron. comm. in Esaiæ c. 66.

Σκέπανον, τὸ, idem cum σκέπη, et σκέπασμα, apud Suid.

Composita.

Ἀνεμοσκεπής, έος, ὁ καὶ ἡ, vento tegens et defendens: adversus ventorum injuriam factus. Il. π'.

Ἀποσκέπω, detego. Hesych. in Ἀποσκεδάσαντα.

Ἀποσκεπάζω, idem.

Ἀσκεπής, qui tectus opertusque non est, operimento carens.

Ἀσκέπαστος, ὁ, ἡ, sine operimento. Diosc.

Ἄσκεπος, idem.

Ἀσκέπαστρος, pro iisdem.

Ἐπισκέπω, supernè intego et operio, intego. Epigr.

Ἐπισκεπής, supernè tectus. Aristot. hist. an. l. 9.

Εὐσκεπής, bene tectus seu protectus, bonum tegumentum habens. Theophr. de caus. pl. l. 1. et alibi.

[Εὐσκέπαστος. Thucyd. Hist. lib. 5. ‡71.‡ καὶ νομίζειν τὴν πυκνότητα τῆς ξυγκλῄσεως εὐσκεπαστότατον εἶναι.]

Κατασκεπάζω, protego.

Περισκέπω, circumtego, circumquaque obtego.

Περισκεπής, circumtectus, seu circumquaque obtectus. Dionys. de situ orb.

Περισκεπάζω, circumoperio. Item, adoperio, adumbro.

Συσκεπάζω, cooperio, contego.

Φιλόσκεπος, tegmine gaudens. Theophr. de caus. pl. l. 2.

ΣΚΕΥ'ΟΣ, εος, τὸ, vas. ☞ Παρὰ τὸ κεύθω, τὸ κρύπτω. Etymol. Interdum et, instrumentum. Plutarch. τὰ ἀμφὶ θυσίαν σκεύη. Xen. Pæd. 4. τὰ τῶν ἵππων σκεύη. Sic, γεωργικὰ σκεύη, apud Dem. et πολεμικὰ σκεύη, apud Thuc. Et apud Herodian. l. 4. ξυλίνοις εἰς αὐτὸν καὶ ἰδιώματι χρώμασι σκευάσει. (Act. xxvii. 17.)

Σκευάριον, τὸ, vasculum. Aristoph. in Pluto, (R. 173.) et apud Plutarch. Τὰ σκευάρια, quævis utensilia, et supellectilis minutiæ.

Σκευέω, ῶ, suis σκεύεσι instruo: unde, σκευοῦσθαι, Hesych. exp. ἑτοιμάζεσθαι.

Σκευάζω, idem. Peculiariter significat, gestaminibus corporis instruo: ut vestimentis et armis. Plut. οὕτω γὰρ ἀπὸ Ῥώμης, σκευάσαντες ἑαυτοὺς διὰ φόβον, ἐνεξίωσαν. Aristoph. (R. 526.) ἐσκεύασέ σε Ἡρακλέα, Herculis te habitu indui. Item paro, conficio. Athen. l. 7. Ἐπίσταμαι τὸν ζωμὸν, ὡς δεῖ, σκευάσαι. Et l. 9. σκευάσαι ἡδύσματα, condimenta ciborum parare.

Σκευάζομαι, (pass.) σκεύεσι instruor: peculiariter iis quibus corpus ornari solet. Thucyd. lib. 4. ὡς ἕκαστοι ἐσκευασμένοι ἦσαν. Synes. ad Egypt. αἱ γυναῖκες αὗται τε ἐσκευάζοντο, &c. Et cum dat. Plut. ἐσθῆτι Κελτικῇ ἐσκευασμένος, Celtico cultu ornatus.

Σκευάζομαι, (activa signif.) colligo necessaria ad iter, σκεύεσι ad iter necessariis me instruo. Item paro, conficio. Plat. de rep. lib. 2. ἐκ μὲν τῶν κριθῶν ἄλφιτα σκευαζόμενοι. Exponitur et, molior, struo, construo.

Σκεύασμα, τὸ, confectio, compositio: seu id quod confectum et compositum est.

Σκευασία, ἡ, apparatus qui in vestibus et armis cultuque corporis adhibetur. Athen. lib. 4. Item apparatio et confectio ciborum. Idem l. 9. et Plut. et Flamin.

Σκευαστὸς, ὁ, paratus, factus seu confectus. Vel factitius, compositivus. ut, Σκευαστὸν σῶμα. cui opp. τὸ κατὰ φύσιν γεγονὸς, apud Platonem Epist. 7.

Σκευὴ, ῆς, ἡ, apparatus quo aliquis instructus est, habitus cultusque corporis, complectens omnia gestamina quæ corpus nostrum quovis tempore tegunt et ornant. Herodian. lib. 4. ἐν τε διαίτῃ καὶ σκευῇ διαφέρουσιν ἀλλήλων. Sic et apud Thuc. Navium etiam armamenta τῆς σκευῆς nomine efferuntur: ut Act. Apost. c. 27. τὴν σκευὴν τοῦ πλοίου ἐῤῥίψαμεν. (Aristoph. R. 108.)

Composita, ac primùm ex σκεῦος, et σκευὴ, sine præpositione.

Ἄσκευος, ὁ καὶ ἡ, vasis utensilibus carens: inops. Greg.

Ἀσκευὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, imparatus. [Herodot. Hist. lib. 3. cap. 131. τῷ πρώτῳ ἔτεϊ ὑπερεβάλλετο τοὺς πρώτους ἰητροὺς, ἀσκευής περ ἐὼν, καὶ ἔχων οὐδὲν τῶν ὅσα περὶ τὴν τέχνην ἐστὶ ἐργαλήϊα.]

Αὐτόσκευος, rudis, simplex et inconditus, nullo artificio constans. Synes. ¶ Polluci l. 10. est αὐτουργός.

Εὔσκευος, vasis utensilibus bene instructus.

Εὐσκευέω, vasis utensilibus bene instructus sum. Item (de viatore dictum) sarcinis ad iter necessariis bene sum paratus. Sophocl. in Ajace.

Κουφόσκευος, levibus σκεύεσι instructus et ornatus. ¶ Hesych. exp. ὁ βαστάζων τὴν πανοπλίαν.

Κρεοσκευασία, carnium apparatio, ratio apparandarum carnium. Athen. lib. 12.

Ὁμοίσκευος, simili cultu seu habitu utens.

Ὁμόσκευος, qui iisdem σκεύεσι seu armis utitur. Thuc. l. 2. et 3.

Composita ex σκευάζω, cum præpositione.

Ἀνασκευάζω, rursus struo, restauro, reædifico. Strab. l. 16. ἐν Ἀλεξανδρείᾳ ἱδρύσατο ἀνασκευάσας. ¶ Item destruo, demolior, diruo. Item aboleo, tollo: ut apud Diosc. l. 3. c. 142. ἀνασκευάζει δὲ καὶ σύριγγας. Item labefacto dicta alicujus, refello, refuto. Alex. in Top. 1.

Ἀνασκευάζομαι, destruor, evertor. † Xen. Pæd. 6. p. 161. b.† Unde apud Dem. contra Apatur. τῆς τραπέζης ἀνασκευασθείσης. ¶ Absolutè positum exp. collectis vasis migro, patriâ facesso. Ut apud Plut. in Cæs. τῶν Σουήβων εἰς βαθεῖς καὶ ὑλώδεις αὐλῶνας ἀνασκευασαμένων. Sic et apud Pausan. in Bœot. ¶ Dicitur et exercitus ἀνασκευάζεσθαι, qui collectis vasis castra movet, apud Xenoph. † Pæd. p. 255. c.†

Ἀνασκευαστικὸς, ad instaurandum aptus, instaurandi vim habens. ¶ Item destructivus, destruendi facultate præditus. Dioscorid. Alex. Aphr.

Ἀνασκευαστικῶς, refutantium more.

Ἀνασκευὴ, reædificatio, instauratio. ¶ Item destructio, eversio. Item refutatio, confutatio. Quint. l. 2. c. 5. ¶ Sic dicitur etiam, quum castra moventur et vasa colliguntur ab exercitu. contrarium est κατασκευή.

Προανασκευάζομαι, (decomp.) præparo, præstruo, multò ante comporto.

Ἀποσκευάζω, et ἀποσκευάζομαι, vasa aufero: ut, ἀποσκευάζεσθαι τὴν τράπεζαν, vasa auferre è mensa, Suid. Item abjicio, depono, excutio. Ut, φορτίον ἀποσκευάζειν, apud Greg. Et apud Basil. hom. 10. ἀποσκευάσαι τῆς καρδίας φορτίσματα ἀμαρτιῶν. ¶ Peculiariter significat, onus ventris depono, alvum exonero: unde, τὸ ἀποσκευαζόμενον, dicitur stercus humanum, apud Pollue. Interdum ei accus. additur. ut apud Herodot. ἐκπλαγεὶς ὑπὸ τῆς γαστρὸς, ἀπεχώρει ἀποσκευασάμενος τὰ ἐγκείμενα. ¶ Item rejicio, repudio, non admitto. Themist. in 2. de anim. ¶ Item amolior, de medio summoveo. Synes. τὸν κατήγορον αὐτοῦ ἀποσκευάσας. Et, ablego, amando. Herodian. lib. 7. τοὺς φίλους πάντας ἀποσκευάσαντα. ¶ Interdum signif. de medio tollo, i. e. neco. ut apud Luc. μόνος τῶν πάντων τυραννοκτόνων μιᾷ πληγῇ δύο τυράννους ἀποσκευασάμενος. ¶ Est etiam, demolior, everto: apud Plut. in Publ. Et, destruo, i. refuto, convinco. apud Greg. ἐπειδὴ ἀποσκευασόμεθα τοῦ λόγου τὸ ἀλλότριον, &c.

Ἀποσκευάζομαι, pass. etiam exp. summoveor, excutior, apud Dioscor. lib. 7.

Ἀποσκευὴ, vasa viatoria et sarcinæ. Luc. Item, exercitus impedimenta. Plut. Sic et dicitur alvi exoneratio. Pollux.

Προαποσκευάζομαι, (decomp.) insuper amolior seu demolior.

Διασκευάζω, instruo, adorno. Luc. τὸ μὲν γὰρ λαβεῖν τύχῃ, βασιλικῶς διασκευάσαι, τιάραν ἐπενδῦσαι.

Διασκευάζομαι, instruor, me paro, adornor. Synes. ὡς εἰς μάχην διεσκευάζοντο. Peculiariter, armis instruor, armor: unde, διεσκευασμένοι ἄνδρες, armati, accincti, apud Plutarch. in Pelop. ¶ Apud Polyb. διεσκευασμένη ἐπιστολὴ, exp. epistola dolosè et fraudulenter conscripta.

Διασκευάζομαι, activè etiam exp. compono, colligo. unde apud Dem. in Aphob. διασκευασάμενος τὴν οὐσίαν, collectis vasis, sarcinis suis compositis.

Διασκευὴ, adornatio, ipsa adornandi actio. Item ornamentum, apparatus. Item instrumentum, ut lectisternia, apud Athen. Apud rhetores in narratione, διασκευὴ dicitur ornamentum dictionis, seu artificium illustrandi problematis cujus instituitur narratio: vide Hermog. de invent. l. 2.

Decomp. **Ἀδιάσκευος**, qui exornatus et politus non est. Suid.

Ἐνδιάσκευος, τρόπος διηγήσεως, modus narrationis, quo διασκευὴ adhibita facit ut oratio invalescat. Hermog.

Ἐπιδιασκευάζω, recognosco, retracto: Hippocrat. in lib. de victu in morb. acut.

Ἐπιδιασκευάζεσθαι dicitur liber aliquis, in quo, quæ priùs scripta erant, ita emendantur, ut quædam detrahantur, quædam addantur, quædam immutentur. Gal.

Ἐπιδιασκεύασις, ἡ, recognitio, retractatio.

Ἐκσκευάζομαι, vasa summota alicunde exporto: vel simpliciter, exporto. Strab. lib. 15. πάντα τὰ ἐν Περσίδι χρήματα ἐξεσκευάσατο εἰς τὰ Σοῦσα.

Ἐνσκευάζω, instruo, orno, induo. Luc.

Ἐπισκευάζω, sarcio, instauro, reconcinno. Isocr. in Paneg. ἔτι, ἐμπρησθέντων ἱερῶν, ἐπεσκευάσαντο εἴ τινες διελυμήναντο, οὐκ ἀμφοτέρως ἔθη ἐπεσκευασμένοι. Luc. ἐπειδὰν τὸ πορθμεῖον ἐπισκευάσω. ¶ Item, insterno, clitellas et onera jumentis impono: ut Aristot. œcon. 2. ἐπισκευάσας τὰς ἡμιόνους. Et in passiva voce, ἵππους ἐπεσκευασμένους. Xenoph. Hellen. 5.

Ἐπισκευαστὴς, οῦ, ὁ, instaurator. [Demosth. Orat. adv. Androtion. ἀλλ' Ἀνδροτίων ὑμῖν πομπείων ἐπισκευαστής. Plat. Politic. καὶ λαμβάνοντα ἀθανασίαν ἐπισκευαστὴν παρὰ τοῦ δημιουργοῦ.]

Ἐπισκευαστὸς, ἡ, instauratitius, redivivus. Plat. in Polit.

Ἐπισκευὴ, ἡ, instauratio, refectio. Dem. Thuc. l. 1. Polyb.

Ἀνεπισκεύαστος, (decomp.) qui talis est ut instaurari non possit, irreparabilis.

Κατασκευάζω, instruo, adorno. Dem. πᾶσι κατασκευάσας τὸ πλοῖον, ἀφ' ὧν ὑπελάμβανε σωθήσεσθαι. Et specialiter, armis instruo, armo. unde apud Xenoph. Pæd. 6. τοὺς δ' ἵππους τοῦ ἅρματος χαλκοῖς πᾶσι προβλήμασι κατεσκευάσατο. ¶ Item extruo, construo, ædifico. Herodian. l. 1. πύργους τε μεγίστους καὶ ὑψηλοτάτους κατασκευάσας. ¶ Item adstruo, probo, argumentis confirmo. Phil. de mun. κατασκευάζει δὲ, τὸ μὲν πρῶτον, οὕτως. ¶ Item struo, id est, molior, machinor. Demosthen. in Steph. μηχανᾶται, καὶ κατασκευάζει ταῦτα. ¶ Item efficio, reddo: ut, κατασκευάζειν ὑγιῆ, reddere sanum. Aristot. et Diosc. † Xen. Pæd. p. 184. a.† ¶ Item conficio, compono, fabricor. unde in med. apud Aristot. Φειδίας κατεσκευάσατο τὴν ἐν ἀκροπόλει Ἀθηνᾶν. † πρόφασιν, prætextum. Xen. Pæd. 2. 59. a. et ibid. b. φρουρὰ ὡς ἰσχυρότατα. l. 3. p. 76. c. τινὰ ἀπό τινος, aliquem aliqua re instruere. et cum dat. person. et acc. rei. p. 180. a.†

Κατασκευάζομαι, (pass.) instruor: ut, πόλις ὅπλοις κατεσκευασμένη, Plutarch. in Cam. ¶ Item extruor, ædificor. Paus. Item, dolosè struor: unde, κατεσκευασμένον, fictum, commentitium: apud Demosth.

Κατασκευάζομαι, (med.) idem quod κατασκευάζω, ædificia extruo. Thucyd. † Xen. Pæd. p. 225. c. opp. τῷ ἀνασκευάζομαι.† ¶ Exponitur etiam, comparo, acquiro: ut, συμμάχους κατασκευάζεσθαι, Xenoph. Item molior: ut, κατασκευάζεσθαι ἐν τῇ ψυχῇ κρηπῖδα, in animo moliri fundamentum. Alias signif. vide in Κατασκευάζω.

Κατασκεύασμα, τὸ, id quod structum est, structura, molimen, machinamentum. Aristot. Item ædificium. Herodian. Item commentum, molimentum subdolum. Demosth. in Aristocr. Aristot. polit. 6.

[Κατασκευαστέον. Plat. de leg. lib. 12. πῶς τοὺς φύλακας ἀκριβεστέρους τῶν πολλῶν περὶ ἀρετῆς ἔργῳ καὶ λόγῳ κατασκευαστέον;]

Κατασκευαστὴς, ὁ καὶ ἡ, extructor, molitor, opifex.

Κατασκευαστὸς, extructus, conditus: compactus, fabrilis. Plutarch. in Apophth. Item subornatus, appositus, summissus. Aristot. œcon. 2.

Κατασκευαστικὸς, q. d. adstructivus, adstruendi vim habens, seu aptus ad adstruendum.

Κατασκευαστικῶς, more adstruentium et demonstrantium.

Κατασκευὴ, exstructio, structura, opificium: ut, κατασκευὴ νεὼς, apud Athen. Item, structura, artificium orationis et compositio. Dion. Halic. in vita Lys. Et specialiter, talis orationis compositio, quæ fiat, ut dictio, quæ adhibetur, vulgarem loquendi consuetudinem excedat. Laërtius in vita Zen. Exponitur etiam, constitutio: ut, κατασκευὴ τῆς ψυχῆς, et, τοῦ βίου, apud Plat. † Sic Xen. Pæd. 1. 6. 19. et l. 3. p. 66. b.† Item apparatus, cultus, copiæ ad administrandum aliquid necessariæ. Isocrat. Et peculiariter, vasa et instrumenta domûs, supellex fundi: apud Thucyd. lib. 6. et Xenoph. ¶ Sic dicitur et castrorum metatio: apud eund. Xenoph. cui oppon. ἀνασκευή. ¶ Item κατασκευὴ, adstructio, probatio, demonstratio: unde πρόβλημα aliquod, seu ὑπόθεσις aliqua, dicitur δεῖσθαι κατασκευῆς, apud Philopon. et Procl.

Decomp. **Ἀκατάσκευος** λόγος, oratio elocutionis ornatu carens et artificio, dictio figuris carens et distinctione troporum. Basil. in Hexaëm. homil. 3. et in Martyr. Gord. Item ἀκατάσκευος, non confirmatus argumentis, non probatus. Hermog.

Ἀκατασκεύαστος, inconditus, infabricatus. Item inelaboratus. Synes.

Ἀκατασκευάστως, imparatè, inconditè, infabricatè.

Δυσκατασκεύαστος, conditu seu fabricatu difficilis.

Ἐγκατάσκευος λόγος, oratio concinna et composita, et opificii rhetorici plena. Et specialiter, dictio figurata et tropis distincta. Plut. in vita Hom. Ἐγκατάσκευος τρόπος διηγήσεως, modus narrationis, quum narratio argumentis et caussarum prolatione confirmatur. Hermog. de invent. lib. 2.

Ἐγκατασκευάζω, et ἐγκατασκευάζομαι, intus conficio, condo et perficio. Themist. in 2. post. analyt.

Εὐκατασκεύαστος, conditu seu fabricatu facilis.

Προκατασκευάζω, antè struo aut molior, præstruo quidpiam ad id quod efficere volo. Apud Herodian. l. 6. εἶτε λάθρα τοῦτο προκατασκευάσαντες, exp. re prius composita. † Xen. Pæd. l. 3. p. 66. a. prius efficere.†

Προκατασκευὴ, præstructio, præparatio. Apud rhetores pars orationis, præstruens ea quæ adstruenda sunt argumentationibus. Polyb. [lib. 2. διὰ τὸ τῆς προκατασκευῆς οἰκεῖον σωμάτιον κατὰ τὴν ἐξ ἀρχῆς πρόθεσιν.] Dionys. Halicarn. Item schema orationis, præmolliens dictum hyperbolicon quod dicturi sumus. Hermog.

Προσκατασκευάζω, insuper extruo vel construo. [Demosth. de falsa Legat. τριακοσίας δὲ ἱππέας προσκατεσκευάσασθε. Adv. Aristocrat.]

Συγκατασκευάζω, unà instruo et adorno. Plat. de leg. l. 11.

Μετασκευάζω, in aliam formam habitumque verto. † Xen. Pæd. l. 6. p. 158. a.† Item, mutare genus vitæ facio: seu mutato vitæ genere traduco. Synes. τοὺς φύσει στρατιωτικοὺς ἔχοντας τὴν ἀρχὴν μεταβάλλουσι καὶ μετασκευάζουσι εἰς ἱματίους.

Μετασκευάζομαι, in alias sedes migro, et quasi vasa transfero: vitæ genus muto. Greg. ἐκ τῆς παροικίας εἰς τὴν κατοικίαν μετασκευαζόμενοι, ex incolis cives fiunt.

Μετασκευὴ, transformatio, mutatio in aliam formam. In novel. const.

Μετασκευαστικὸς, apud Laërt. idoneus ad μετασκευήν.

Παρασκευάζω, comparo, apparo, præparo. Thuc. lib. 3. παρασκευασάντων δὲ τῶν Μιτυληναίων πρότερον τό τε σῖτον καὶ ἄλφιτα. Isocr. τιμωρίσασι δόξαν παρασκευάζει, gloriam comparat et acquirit. ¶ Item efficio, facio. Synes. τὸν Τρώϊλον ἐπαίρει παρασκεύασον ἐπιστεῖλαί μοι, ὅτι ἀμελήσας τυγχάνει τὰ βιβλία, fac ut ad me scribat. Et cum accusat. person. Xen. εὐσεβεστέρους τε καὶ σωφρονεστέρους τοὺς συνόντας παρεσκεύασεν, magis pios et temperatiores reddidit. † Pæd. l. 5. p. 122. d.† Interdum exp. aptum efficio. ut apud eundem in œcon. παρεσκεύασεν ὁ θεὸς τὴν μὲν γυναικὸς φύσιν ἐπὶ τὰ ἔνδον ἔργα καὶ ἐπιμελήματα. ¶ Παρασκεύαζε σεαυτὸν, te ipsum compara et paratum redde. Plut. in Cat.

Παρασκευάζομαι, (activâ signif. etiam in temporibus formæ passivæ,) idem quod παρασκευάζω, præparo, paro, comparo. Herodian. lib. 3. τὰ πρὸς τὸν πόλεμον παρεσκευάζετο. Interdum sequente accusat. expon. me accingo: ut, παρασκευάζομαι τὸν πλοῦν, ad navigationem me accingo: Thucyd. Interdum cum infinit. expon. do operam, conor, meditor, studeo. Ut, παρασκευάζομαι ποιεῖν, Xenoph. † Pæd. p. 189. a.† Et Aristoph. in Pluto, ὅπερ πάλαι παρεσκευαζόμην, quod meditabar, quod studebam. Apud eundem. παρεσκευασμένος ἦν κρύπτειν, decreveram occultare. (R. 872. Æsch. Ag. 361. 1431.) Item suborno, suppono, coitione et conspiratione fingo. Dem. in Aphob. μάρτυρας ψευδεῖς παρεσκευάσαντο περὶ τούτων, falsos testes subornavit. Sic et apud Isæum.

† Παρασκευάζομαι med. ὅπλα, i. e. curare ut parentur arma. Xen. Pæd. l. 2. 40. c. et ἀγαθὸν ἑαυτοῖς. l. 4. p. 94. c. præparo me. l. 3. 11. et l. 5. 9. τἄλλα. l. 5. 14. in suos us. paro.†

Παρασκευάζομαι, (pass. sign.) accingor, me ad bellum comparo. Thuc. παρεσκευάζοντο ὡς μαχούμενοι τοῖς ἐναντίοις. Item instruor: unde, πόλις παρεσκευασμένη πᾶσα ὡς πολέμῳ, Plut. in Camill. † de militibus. Xen. Pæd. 1. 4. 22.† ¶ Apud Plutarch. τοῦτο ἄριστα παρεσκευάσθαι ζῆν, exp. huic optimè vivendi ratio comparata est. † βίος παρεσκευασθήσεται. Xen. Pæd. l. 3. p. 84. d.† ¶ Item, παρασκευάζομαι, ex composito perficior et meditata fraude. Lys. contra Agorat. παρεσκευάσθη ἅπαντα ἃ ἐγὼ λέγω. † παρεσκευασμένος ψυχαῖς, animo paratus. Xen. Pæd. l. 2. 40. c. πρός τι. l. 3. p. 77. d. et ψυχὴ παρεσκευάσθαι ὡς βασιλεύουσα. l. 5. p. 118. c. πλεονεξίας παρεσκευασμένοι. 1. 6. 56.†

† Παρασκευαστέον, verbal. parandum. Xen. Pæd. lib. 2. p. 196. c.† [Plat. Gorg. ἐὰν δ' ἄλλον ἀδικῇ ὁ ἐχθρός, παντὶ τρόπῳ παρασκευαστέον, &c.]

Παρασκεύασμα, τὸ, apparatus, præparatio, instructio. Greg. χρῆσθαι τοῖς πρὸς τὸν βίον παρασκευάσμασι.

Παρασκευαστικὸς, q. d. præparativus. Apud Diosc. παρασκευαστικὸς εὐχροίας, boni coloris efficiens.

Παρασκευὴ, ἡ, apparatus, præparatio. Thucyd. lib. 2. † Xen. Pæd. 1. 5. 4.† Herodian. Item instructio, Isocr. Exponitur et, institutio, apud Plat. ¶ Item, factio et coitio hominum vel ad reos opprimendos, vel ad pœnæ eximendos, contra æquitatem juris, legumque interdicta. Demosthenes in Leochar. ἡμεῖς ταῖς ἀληθείαις συστάντες ἐξεληλύθαμεν οὕτω δὲ τῇ παρασκευῇ, &c. ¶ Item, ἐκ παρασκευῆς fieri dicitur id, quod fit consultò, et ex composito seu industriâ, ἐκ τοῦ συντάγματος. Ἐκ παρασκευῆς μάχη, justum prælium, i. ἐκ φανερᾶς παρατάξεως. Contrar. ἄνευ παρασκευῆς, sine de industriâ, nullo instituto, Plat. qualia fere quæ sunt extemporanea. ¶ Παρασκευὴ πυρετῶν, exp. febrium adventantium indicia: apud Diosc. l. 3. c. 27. ¶ Παρασκευὴ dicitur etiam dies, quæ sabbatum antegreditur, ad ejus adventum quasi se accingens: seu in qua præparabantur necessaria victui in Sabbatho: Marci 15. et alibi.

Decomp. Ἀντιπαρασκευάζομαι, vicissim instruor, vicissim et ipse me paro. Thucyd. lib. 1. [§. 80. εἰ δὲ μελετήσομεν, καὶ ἀντιπαρασκευασόμεθα, χρόνος ἐνέσται.] † et Xen. Pæd. 1. 5. 4. et l. 6. p. 152. b.†

Ἀντιπαρασκευὴ, apparatus qui fit ex parte contraria. Idem ibid.

Ἀπαράσκευος, et ἀπαρασκεύαστος, imparatus. Thucyd. lib. 1. Herodian. lib. 5. † Comp. ἀπαρασκευαστότερος. Xen. Pæd. 2. 58. c.† [lib. 5. εἶδε ὅτι ἴδοι αὐτῷ τὴν σὴν δύναμιν, πολὺ ἀπαρασκευότερα τὰ αὑτοῦ φανεῖται. De Cyri Exp. lib. 1. cap. 1. §. 6. cap. 5. §. 9. lib. 2. cap. 3. §. 12. Hist. Græc. lib. 7. cap. 1. §. 5.]

Ἀπαρασκεύως, imparatè. [Polyb. Hist. lib. 1. οἱ δὲ Ῥωμαῖοι διὰ τὸ προειρῆσθαι τὸ μέλλον, οὐκ ἀργῶς, οὐδ' ἀπαρασκεύως εἶχον, ἀλλ' ἑτοίμως &c. lib. 2.] Item sine præmeditatione.

Εὐπαράσκευος, præparatus, instructus. Basil. hom. 6.

Ἐπιπαρασκευάζω, insuper paro vel præparo. † Xen. Pæd. 6. p. 163. d.†

Προπαρασκευάζω, antè paro, longe antè paro. Xen. τοῖς μέλλουσιν ἔσεσθαι καιροῖς προπαρασκευάζει πάντα. Exponitur et, præmunio: apud Gal. ad Glauc. l. 2.

Προπαρασκευὴ, præparatio.

Συμπαρασκευάζω, simul apparo, seu comparo, adjuvo in apparando seu comparando. Xenoph. Pæd. 7. † p. 199. c. l. 5. p. 127. d.† Exponitur et, simul efficio, apud Dem.

Συσκευάζω, in fasciculum colligo, in unam sarcinam connecto. Dem. περὶ παραπρεσβ. ἅπαντα ταῦτα πάντα εἰς ἓν ψήφισμα οὗτοι συνεσκεύασαν. † Xen. Pæd. 1. 4. 25.† ¶ Item compilo. Exod. c. 3. συσκευάσετε τοὺς Αἰγυπτίους. ¶ Item struo subdolè, fraudulenter comminiscor, &c. vide Συσκευάζομαι.

Συσκευάζομαι, (act. sign.) colligo vasa, cibaria mecum porto. Xen. Pæd. 5. οἱ μὲν, ἔφη, συσκευάζου, &c. Lys. in Phil. συσκευασάμενος τὰ αὑτοῦ ἐξῆλθε, sarcinis suis collectis et huc comportatis. Et generaliter, comparo, apparo, instituo. Plut. in Catil. ἔδει τὸ λοιπὸν εἰς ἡδονὴν καὶ σχολὴν συνεσκευασμένον τὸν βίον, ad voluptatem consectandam se comparantes. ¶ Item struo, molior, insidiis aggredior: significatione ducta ab iis, qui, vasis alienis furtim collectis, in pedes protinus se conjiciunt. Demosth. in Zenothem. ἔδραμα τοιουτοί μετ' ἐκείνου συνεσκευάσατο. Plut. in Cim. συσκευαζόμενος τὴν πόλιν, urbem captans, eique insidias struens. † Captare machinis, insidiis. Sic συσκευάζεσθαι ἄνθρωπον, i. e. amore. Xen. Pæd. l. 5. p. 117. a.†

† Συσκευάζομαι, med. se parare sarcinis collectis. Xen. Pæd. l. 4. p. 106. b.†

Συσκευάζομαι, (pass.) colligor: ut, δύναμις συσκευασθεῖσα, apud Herodian. l. 2. ¶ Item struor subdolè, fingor: ut, συσκευασθεῖσα φήμη, apud eundem. ¶ Item adornor, struor: unde apud eundem, ἑτέρα τις ἐπιβουλὴ συνεσκευάσθη, adornata fuit conjuratio.

Συσκευασμένως, collectim, confertim, simul. Greg.

Συσκευασία, ἡ, apparatus. Xenoph. Pæd. 4.

Συσκευαστὴς, ὁ, structor, machinator, concinnator, architectus.

Συσκευὴ, ἡ, fraudulenta molitio, insidiarum subornatio, captatio. Herodian. l. 3.

Ἀσυσκεύαστον, (decomp.) non complicatum ut sarcina: inconditum, non digestum.

ΣΚΗΝΗ', ῆς, ἡ, tabernaculum, tentorium. (Æsch. Pers. 1003. Philostr. l. 2. c. 37.) Xenoph. Pæd. 8. πρὸς ἕω βλέπουσαν ἵστασθαι τὴν σκηνήν. Plat. de leg. σκηνὰς πήγνυσθαι, tentoria figere. De theatri tabernaculo, apud Luc. de calumn. τὸ πλῆθος τῶν ἐν τῇ σκηνῇ ἀναβαινόντων κακῶς. ¶ Interdum de convivio et compotatione dicitur: quoniam convivari et compotare milites in suis tabernaculis solent. Xenoph. Pæd. 3. διαλύσαντες τὴν σκηνὴν ἀνεπαύοντο, dimisso convivio. † p. 75. c. et l. 2. p. 51. b. et p. 224. b.† ¶ Interdum pro ipsa actione scenica ponitur, aliquando et pro ostentatione et pompa scenica, ut apud Chrysost. comm. in ep. ad Hebr. et Dionys. in eccles. hier. Inde et de re fabulosa usurpatur, quoniam fabulosa in scenam produci solent. Herodian. lib. 2. σκηνήν τινα καὶ γελοῖον τὸ πρᾶγμα ὑπενόησαν. Vide et sequens Σκῆνος. ☞ Dicitur derivari ἀπὸ τῆς σκιᾶς, ab umbra.

Σκῆνος, εος, τὸ, idem. Suid. et Hesych. Metaphoricè in 2 epist. ad Corinth. c. 5. ἐὰν ἡ ἐπίγειος ἡμῶν οἰκία τοῦ σκήνους καταλυθῇ. Corpus etiam nostrum σκῆνος dicitur, in Axioch. quoniam animæ tabernaculum est. ¶ Etymol. scribit, σκῆνος dici etiam vas quoddam, aut mundum quemdam muliebrem, aut umbellam. in qua significatione apud Harpoc. scribitur σκηνή, ex Demosth.

Σκηνίτης, seu σκηνήτης, et alia origine σκηνιτὴς, οῦ, ὁ, in tentoriis seu umbraculis habitans: ut, σκηνῖται Λίβυες, apud Poll. lib. 4. cap. 10. Item, tabernacula integens: ut, σκηνίτης κισσὸς, hedera topiaria. epigr. l. 1.

Σκηνικὸς, ὁ, scenicus, scenaticus, scenalis: ut, σκηνικοὶ ἀγῶνες, et σκηνικὰ παίγνια, apud Athen. Et, οἱ σκηνικοὶ, scenici, actores scenici.

Σκηνίδιον, seu σκηνύδριον, τὸ, tentoriolum, parvum tabernaculum. Theophyl. mapale, tugurium, attegia.

Σκηνάω, seu σκηνέω, f. ήσω, tentorium figo, tabernaculum pono: vel habito tabernaculum. Thuc. l. 1. οἰκίαι ἐν αἷς αὐτοὶ ἐσκήνησαν. Xen. Hell. 5. ᾔδει ὅτι κατὰ τὰς οἰκίας οἱ πολῖται ἔμελλον σκηνήσειν, seu tentoria fixuros esse. † Xen. Pæd. l. 2. p. 43. d. et σύν τινι. l. 4. p. 92. c.† Accipitur et pro συσκηνῶ, contubernalis sum: unde σκηνοῦντες Hesychio sunt σύσκηνοι.

Σκηνέομαι, seu σκηνάομαι, idem. Plut. Aristoph.

Σκήνημα, τὸ, tentorium, tabernaculum: seu domicilium quod quis tentorii loco sibi erexit. Xen. (Æsch. Ch. 249.)

Σκηνιτὴς, vide antè in Σκηνίτης.

Σκηνητὴς, idem quod Σκηνίτης. Etymol.

Σκηνόω, idem cum σκηνάω et σκηνέω. Xen. Pæd. 8. ὅπου δεῖ ἀναλύοντας σκηνοῦν τοὺς δορυφόρους τῆς βασιλικῆς σκηνῆς. Plut. in Cam. σκηνοῦν ἐν ἐρειπίοις, in ruderibus domicilium suum et sedem habere.

Σκηνόομαι, idem. Metaph. apud Plat. de rep. l. 10. οὕτω πόῤῥω που ἐσκήνωται ἡ ψυχὴ τοῦ θανάσιμος εἶναι, tantum abest ut anima sit mortalitati obnoxia.

Σκήνωμα, τὸ, idem quod σκήνημα. Metaph. apud Eurip. in Herac. σμικρὸν τὸ σὸν σκήνωμα προστῆναι φίλοις.

Σκηνωτὴς, idem cum σκηνίτης. Exponitur et, contubernalis. Hesych.

Composita.

Ἀπόσκηνος, ὁ καὶ ἡ, semotum ab aliis tentorium seu tabernaculum habens. Et general. qui procul ab alio habitat. Xen. Pæd. 8. † p. 236. a. opp. τοῖς συσκήνοις.†

Ἀποσκηνόω, seorsum vel longè remotum tentorium habeo, Plut. in Eumen. Et general. seorsum habito. Themist. ad Nicom. οὐδὲ ἀποσκηνοῦσι πόῤῥωθέν που αἱ ἕξεις τῶν ἑκατέρων μεσοτήτων. ¶ Item, tentorium moveo. Genes. c. 13.

Ἄσκηνος, tentorio seu tabernaculo carens. ¶ Item non fictus.

Ἀσκήνως, non fictè. Synes. ep. 138.

Γογγυλόσκηνος, tabernaculum seu domicilium habens rotundum. Hesych.

Διασκηνάω, et διασκηνόω, diversandi causa tabernacula seu tentoria pono. Exponitur etiam, dispertior tentoria: item castra metor, apud Xen.

Διασκηνέω, ῶ, apud Xen. Pæd. 3. putatur significare, tentoria dissolvo, seu vasa colligo. † p. 69. c. exp. in tabernaculo versari.†

Ἐπίσκηνος, qui super scena est aut fit. Soph. in Ajace. Item subst. idem quod sequens ἐπισκήνιον, apud Vitruv. l. 5. c. 5.

Ἐπισκήνιον, τὸ, domicilium super scenâ. Hesych. Quidam exp. superior scenæ pars: apud Vitruv. l. 7. c. 6.

Κατασκηνάω, et κατασκηνάομαι, tentorium defigo. Plat. de rep. l. 10.

Κατασκηνόω, idem. Xen. Pæd. 6. et 4. Et metaph. Marci 13. Exp. et activè, tentorium seu tabernaculum præbeo: apud Greg. Naz. εἰς τόπον χλόης κατεσκήνωσε. Item quiesco. Psal. 15. ἡ σάρξ μου κατασκηνώσει ἐπ' ἐλπίδι.

(Κατασκήνωμα. Æsch. Ch. 998.)

Κατασκήνωσις, ἡ, tentoriorum seu tabernaculorum collocatio. Et pro ipso tentorio seu habitaculo. Matth. 8.

Συγκατασκηνόω, (decomp.) unà tentorium figo: vel, in uno eodemque tabernaculo habito. Et act. in uno eodemque tabernaculo colloco. Xenoph. † Pæd. l. 5. p. 136. a.†

Ὁμόσκηνος, in eodem tentorio seu tabernaculo habitans, contubernalis.

Ὁμοσκηνία, ἡ, contubernium; ejusdem tentorii participem esse. † Xen. Pæd. l. 2. 43. c.†

Ὁμοσκηνέω, contubernalis sum, in eodem tabernaculo habito. Xen. Pæd. 2. † p. 43. d.†

Παρασκήνια, τὰ, aditus ad scenam tendens. ¶ Aliis est locus juxta scenam capacior, in quem instrumenta ad ludos necessaria imponebantur. Dem. pro Ctesiph.

Παρασκηνάω, seu παρασκηνέω, juxtà habeo tentorium seu tabernaculum meum: vel juxtà figo tentorium. Xen. in anab. (Æsch. Eum. 636.)

Παρασκηνόω, idem. Xen. Pæd. 4. Et general. sedem meam figo apud: habito apud. Unde metaph. apud Plut. in l. de discern. adul. ab am. ταύτῃ πρώτῃ ἐπιχειρεῖ πλησιάζειν ἑκάστῳ καὶ παρασκηνοῦν. Apud eundem symp. 8. exp. etiam, vicinus et proximus sum, ὁ φυλλοχόος μὴν ἤδη τῷ χειμῶνι παρασκηνοῦντος.

Προσκήνιον, τὸ, vestibulum scenæ. Plut. in Lyc. Suidæ est velum quod scenæ protenditur. Aliis, locus ante scenam porrectus, ubi pulpitum excitatum erat, quo actores fabularum prodirent. Utitur et Vitruv. l. 5. c. 6.

Προσκήνιος, adject. omne quod ante scenam est.

Σύσκηνος, idem cum ὁμόσκηνος. Xen. Pæd. 2. Plut. in Alcib.

Συσκηνία, idem cum ὁμοσκηνία. Suid.

Συσκήνιον, τὸ, idem. Xen. in Laced. polit.

Συσκηνίς, idem cum ὁμοσκηνία. Idem Pæd. 7.

[Συσκηνήτρια. Aristoph. Thesm. 631. καὶ τίς σοῦ 'στι συσκηνήτρια; Schol. Bourd. Συμφοιτήτρια, σύνοικος καὶ συγγείτων. καὶ συγχαίρειν ἐπὶ ταύτην τὴν ἑορτὴν τῶν Θεσμοφορίων. Schol. Hisst. Σύσκηνος, σύνοικος. τὸ θηλυκὸν, συσκηνήτρια, ὡς πρεσβύτρια.]

ΣΚΗ'ΠΤΩ, f. ψω, nitor, innitor, incumbo. ¶ Item cado seu decido in: seu vehementi impetu decido et irruo. Soph. in Œdip. Tyr. † 27.† ὁ πυρφόρος θεὸς σκήψας ἐλαύνει λοιμὸς ἔχθιστος πόλιν, pestis, ignifera illa dea, ingruens urbem exagitat. ¶ Exponitur et transitivè, immitto, seu cum impetu immitto. apud Eurip. in Med. Τὸν σὸν δ' ἀλάστορ' εἰς ἔμ' ἔσκηψαν θεοί. (1333. cum Dat. Æschyl. S. c. Th. 435. Ag. 310. 316. Pr. 748.) ☞ De etymo vide infrà Σκίμπτω.

Derivata ex σκήπτω, nitor.

Σκήπτομαι, idem quod σκήπτω, nitor, innitor, incumbo. Iliad. ξ. καί μιν ὀΐω Αὐτῷ σκηπτόμενον κατίμεν δόμον Ἄϊδος εἴσω. Sic Apoll. Arg. 2. βάκτρῳ σκηπτόμενος, nitens baculo. Et metaph. nitor, fulcio me. Dem. Phil. 2. πῶς, τῷ δίκαια νομίζειν ταῦτ' εἶναι, πεπεισθαι σκήψαιτο, quâ ratione nitatur ac tueatur se, quòd justum putaret esse hæc fieri. ¶ Item prætexo, nitens aliqua ratione. Æschin. in Ctesiph. οὐ γὰρ δήπου τοῦτό γε σκήψει, ὡς οὐ δυνατὸς εἶ λέγειν, non enim hoc prætexes et excusabis, quasi &c. ¶ Significat etiam, fingo, simulo. ut apud Aristoph. in Pluto. † 904.† καὶ σκήπτομαί γ', ὅταν τύχω, ita pro re nata fingo, me talem esse. Et cum accus. Plut. in Solone, ἐσκήψατο ἔκστασιν τῶν λογισμῶν, furere se simulavit. Et cum infinit. apud eundem in Cam. σκηψάμενος ἀῤῥωστεῖν, ἐξωμόσατο τὴν ἀρχήν, simulata corporis adversa valetudine, magistratu se abdicavit. Exponitur etiam, defendo. ut apud Plat. de leg. σκήπτομαι ὑπὲρ σοῦ, defendo te, sum tibi patronus.

Σκῆψις, εως, ἡ, prætextus. Demosth. Olynth. 1. et in Mid. (Eurip. Med. 745. Æschyl. Ag. 895.)

Σκῆπτρον, τὸ, baculus, scipio, cui innitimur inter eundum, Odyss. ξ. ‡ Metaphoricè de Œdipi filiabus. Soph. Œd. C. 848.‡ Jovi etiam tribuitur, tanquam regiæ majestatis signum: apud Pausan. in Att. et alibi. Erat et regum et imperatorum gestamen, utpote qui deorum vicem in terris gerant. Iliad. β. et alibi apud Hom. Per metonymiam interdum pro regno accipitur, signum videlicet pro re signata. Eurip. in Orest. ἐπὶ σκῆπτρα ἔχων τὴν ἐλπίδα, sperans se regno potiturum. (Σκῆπτρ' ἔπαθλα. Phœniss. 52.)

(Σκίπων. Sch. Theoc. ις'. 93.)

Comp. Δίσκηπτρος βασιλεὺς, rex, duplex sceptrum habens: τιμὴ δίσκηπτρος, dignitas duplex, διθρόνος, seu in uno homine, seu duorum in uno regno. Æschyl. [Ag. 43.]

Μονόσκηπτρος, ὁ, solus sceptra gerens, monarcha. (Æsch. Suppl. 370.)

Σκίπων, ωνος, ὁ, idem cum σκῆπτρον, scipio, baculus: Aristoph. in Vesp.

Σκηπάνιον, τὸ, idem. Il. ν. et ω'. Pro eodem Ionicè dicitur σκιπάνιον, apud Hesych. et Doricè σκαπάνιον, apud eundem, et Suid.

Σκίμπτω, idem cum σκήπτω.

Σκήμπτω, idem. Hesych. ¶ Aliud Σκίμπτω vide in sequenti classe.

Σκίμπτομαι, idem cum σκήπτομαι. Pind.

Σκίμπω, et σκιμπτέω, Hesych. pro Σκίμπτω dicuntur.

Σκίμπων, idem cum σκῆπτρον, et σκίπων. Eurip. in Hec. Herodot. l. 4.

Σκίπων, pro σκίμπων, apud Etymol. et Hesych. unde

Σκιπαλός, qui baculo innitens incedit. et ex consequenti, tardus. Theocr. Idyll. 16. [92.] Ἐγχέμασι σκιπάλων ἐπισκιπάλων ἰδῶσιν. Et comp.

'Ασκίπων, scipione non nitens, qui sine baculo incedit: et per consequens, qui adhuc viridi est senecta.

Σκίμπους, οδος, ὁ, Atticis lectus humilis et mutilus, quo accumbebant. χωλὸς κράββατος, χωλὸν κραββάτιον. Aristoph. in Nub. † 253.†

Σκιμπάζειν, et σκιμβάζειν, i. χωλαίνειν, σκιμβοὺς ἔχειν τοὺς πόδας. Aristoph. interpr.

Σκιμπόδιον, τὸ, lectulus discubitorius, seu in quo reclinare cervicem possumus. Athen. l. 12. ¶ Vide et in comp. ex Πούς.

Σκηρίπτω, idem cum σκήπτω. ☞ Ex quo et formatum videtur epenthesi syllabæ ρι, quamvis Eust. σκήπτω ex σκηρίπτω per syncopen dici tradat. Apoll. in Arg. οἱ δ' ἐπὶ γαίης Χηλὰς σκηρίπτοντε κατωμαδὸν ὠθέσκοντο.

Σκηρίπτομαι, idem cum σκήπτομαι, fulcior, fulcio me. Od. λ'. σκηριπτόμενος χερσίν τε ποσίν τε.

Composita.

'Αποσκήπτω, incumbo in, incumbo, innitor. ¶ Vide et sequentem ord. comp.

'Αποσκηρίπτω, idem.

['Αποσκίμπτω. Pind. Olymp. Od. 6. 170. 'Αγαθαὶ δὲ πέλοντ', ἐν χειμερίᾳ νυκτὶ θοᾶς ἐκ ναὸς ἀπεσκίμφθαι δύ' ἄγκυραι. Schol. ἀντὶ καλόν ἐστι —— τὸ τὰς δύο ἀγκύρας ἐστηρίχθαι.]

'Απόσκημμα, τὸ, firmamentum seu fulcimentum in quod aliquid inclinatum recumbit. ¶ Item decubitus, i. e. humor, qui, relicta ea parte quam infestabat, in aliam transit. Gal. ad Glauc. l. 2.

'Απόσκηψις, εως, ἡ, idem. Exponitur etiam, scarificatio: apud Hippocr. de morb. l. 1.

'Ενσκήπτω, innitor, incumbo, fulcio me. Hesych. ¶ Alias signif. vide paulo pòst in sequent. comp.

'Επισκήπτω, et ἐπισκήπτομαι, idem. Dem. in Phorm. σὺ δ' ἐπισκήπτεις μάρτυρι αὐτῷ τῷ συναλλάγματι, tu hoc teste niteris. ¶ Vide alias signif. in comp. ex σκήπτω, cado, &c.

'Επισκηρίπτω, idem. Hesych.

Προσκήπτω, prædico, io, præsignifico. Hesych.

Derivata à σκήπτω, decido.

Σκηπτὸς, ὁ, fulmen, quod in terram impetu violento illisum decumbit. Aristot. de mun. Plut. de fort. Alex. ¶ Sic etiam nominatur vortex procellosus, qui impetu in terram devehitur, teste Aristot. ibid. Sic apud Soph. in Antig. ‡ 418.‡ τυφὼς ἀείρας σκηπτὸν, typho turbinem in altum elevans, quem antea cum impetu deturbarant. (λοιμοῦ τις ἦλθε σκηπτός. V. Æschyl. Pers. 717.)

Σκίμπτω, incumbo, decumbo in, ingruo aut irruo. Unde pass. Il. π'. τὸ δ' ἐξόπιθεν δόρυ μακρὸν Οὔδει ἐνισκίμφθη, ubi tamen etiam exp. fixa seu infixa est. Activè etiam exp. verbero, icio, ferio. Unde σκίμψασθαι Hesych. est πλῆξαι. Sic et apud Gal. σκίμψαι exp. διαχέαι, διελεῖν, τύψαι, scarificare, dissecare, ferire.

Composita.

'Αποσκήπτω, irruo, ingruo. Herodot. ἀπέσκηψε λίθου φορήματα.

'Αποσκήπτω, decumbo, decido, allidor. Plut. ἀπέσκηψαν αἱ πληγαὶ τῶν ξιφῶν εἰς τὰς χεῖρας ἀμφοῖν. Item evado, erumpo. Basil. Item desino, tendo. Alciph. ἀποσκήπτειν εἰς ὄλεθρον, in exitium desinere. Exponitur etiam transitivè, apud Dionys. Halic. l. 6. ἀποσκήπτειν τὴν ὀργὴν εἰς αἰτίους, iram in autores effundere, et quasi deturbare.

'Ενσκήπτω, irruo, invado, cum impetu ingruo. (Soph. Œdip. Tyr. 27.) Alex. Aphr. πνεῦμα δὲ ἀθρόον ἐνσκῆψαν εἰς αὐτὴν, in ipsam irruens. Exp. etiam illabor. Damasc. ὁ τυφὼς ἐπαρθεὶς, ἐξαίφνης ἐνέσκηψε. ¶ Item act. immitto, cum impetu immitto. Herodot. lib. 1. τοῖσι συλήσασι ἐνέσκηψε ὁ θεὸς θήλεαν νοῦσον.

'Επισκήπτω, et ἐπισκήπτομαι, irruo, ingruo, incumbo in; grassor in. Herodot. ἐπισκήπτει ἐς ὄλεθρον. Plutarch. in Thes. νόσος ἐπέσκηψε. Item, incumbo; i. urgeo, insto, crimen aliquod intendendo: ut, ἐπισκήπτεσθαι μαρτυρίαις, urgere testimonia, crimen aliquod intendendo ipsis; i. ea falsi accusare: apud Demosth. Sic et ἐπισκήπτειν et ἐπισκήπτεσθαι dicitur is qui injuriarum judicium intendit in aliquem, ob verbera aut vulnera consultò illata. apud Plat. de leg. l. 11. et Lys. Item reus ἐπισκήπτεσθαι dicitur, passivè, insimulari. 'Εὰν ἐπισκηφθῇ τὰ ψευδῆ μαρτυρῆσαι. Plat. de leg. l. 11. Item ἐπισκήπτω, improbo, reprehendo, refello. Plat. in Theæt. αὖθις ἐπισκήψας αὐτῷ. Sic et apud Greg. et Chrysost. ¶ Item, mando, injungo. Eurip. in Phœn. Πόλει δὲ καὶ σοὶ ταῦτ' ἐπισκήπτω Κρέον. (728. Æsch. Pers. 104. ἐς τὸν παῖδ' ἐμὸν Ζεὺς ἐπέσκηψεν τελευτὴν θεσφάτων. 742. Pr. 665. Eum. 296. Soph. Œdip. Tyr. 1460. Tr. 1238.] ‡ Œd. Tyr. 260. ubi Schol. ἰσχυρῶς ἐπιβάλλομαι.‡ Plut. in Themist. ἐπισκήπτων διὰ γραμμάτων. Et specialiter, moriens, quippiam mando, seu ab amicis precibus aliquid contendo. Lys. ἀποθνήσκοντες γὰρ ἡμῖν ἐπέσκηψαν, καὶ ἡμῖν, &c. Unde et pro obsecro et obtestor usurpatur. Thuc. l. 2. ἐπισκήπτομαί τε ὑμῖν πρὸς τῶν θεῶν. Sic et apud Æschin. et Basil.

'Επίσκηψις, ἡ, ipsa incumbendi et ingruendi actio. schol. Thuc. Item actio illa judiciaria, qua testi crimen falsi testimonii intendimus, aut injuriarum aliquem accusamus. Poll. et Suid. Sic dicitur et eloquium morientis, hoc est, oratio, qua aliquid à circumstantibus petit aut mandat post mortem suam fieri. Greg.

'Ενεπισκήπτεσθαι, (decomp.) incumbere. Peculiariter ἐνεπισκήπτεσθαι creditores dicebantur, qui publicatis bonis alicujus experiebantur contra populum, actione pigneratitia in pignora incumbentes. Dem. in Timoth.

'Ενεπίσκημμα, τὸ, talis actio creditorum. Suid. et Harpocr.

Κατασκήπτω, impetu devehor, impetuosè irruo seu ingruo. Aristot. de mundo, ἐκ τούτων δὲ τούτων (κεραυνῶν, πρηστήρων, τυφώνων,) κατασκῆψαν εἰς γῆν σκηπτὸς ἐπικαλεῖται. Herodot. κατέσκηψε ἐς ἀγγέλους, nuncios invasit et corripuit. Et cum dat. apud Aristot. problem. 2. κατασκήπτειν τοῖς ὀδοῦσι, in dentes incumbere. (πρὶν κατασκῆψαί τινὰ, priusquam noxam alicui immiserit. Eurip. Med. 94.)

Κατάσκηψις, invasio, incubitus, conflictatio. περὶ τῆς κατασκήψεως τῶν παθῶν, Diosc. in præfat. l. 7.

Decomp. 'Εγκατασκήπτω, invado et decumbo in. Thuc. l. 2. (ἐνήλλου ποδί. Æsch. Pers. 514. Soph. Tr. 1103.)

'Εγκατάσκηψις, quum morbus invadit et decumbit in corporis aliquam partem, aut totum corpus. Diosc. l. 7.

Συγκατασκήπτω, uno impetu ingruo, unà invado et incesso.

Παρασκήπτω, juxtà seu à latere ingruo et irruo: vel decumbendo et ingruendo aberro. Luc. in Tim. κεραυνὸς εἰς τὸ ἄδικον παρασκήψας.

Περισκήπτω, circumcirca irruo. Hesych.

ΣΚΙΑ', ᾶς, ἡ, umbra. † ὑδάτων καὶ πετρῶν. Xen. Pæd. p. 241. c.† ☞ Dicta quasi κιὰ, παρὰ τὸ κίω, quod nos comitetur. Etym. Usurpatur et propriè et Metaphoricè, ut Lat. umbra. Propriè Odyss. λ'. σκιῇ εἴκελον, ἢ καὶ ὀνείρῳ. Xen. Hell. lib. 8. πλάτανος ἦν ἱκανὸν τόπον σκιὰν παρέχουσα. Metaphoricè apud Athen. l. 6. dicitur quidam οὐκ ἄρτους ἐσθίειν, ἀλλ' ἄρτου σκιάς. Et lib. 12. ex Soph. τἄλλ' ἐγὼ καπνοῦ σκιᾶς Οὐκ ἂν πριαίμην, i. e. ne hilo quidem emerim. Sic et conviva ad cœnam σκιὰν suam adducit, quum amicum aliquem non invitatum secum ducit. Plutarch. sympos. 7. probl. 6. (κούφην σκιὰν de Homine dicitur. Soph. Ajace, 126. πότνιά τ' Οἰδίπου σκιά. Æsch. S. c. Th. 984.)

Σκιαὶ, αἱ, dicuntur manes et umbræ defunctorum. Od. κ'.

Σκιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, umbrosus, opacus, obscurus. Eurip. et Plutarch. in probl. Rom.

Σκιόεις, εντος, ὁ, idem. Il. ά. ¶ Pro neutro σκιόεν dicitur σκιόειν, metri gratiâ, apud Apoll. Argon. 2.

Σκιερὸς, ὁ, itidem umbrosus, opacus. Hesiod. in Erg. Xen. Hell. 5.

Σκιαρὸς, idem. Plat.

Σκιὰς, άδος, ἡ, umbraculum fornicatum. Plut. in Themist. Athen. l. 5. Exponitur etiam, tabernaculum seu tentorium: apud eundem Athen. l. 4. et Plut. in Anton. ¶ Sic et dicitur vitis arbustiva: Hesych. (Theoc. ά. 119.) Est et nomen herbæ, apud Athen. lib. 9. ex Phaniæ plantarum lib. 1.

Σκιάδειον, τὸ, umbella, umbraculum. Pollux et Hesych. Pro eod. scribitur et σκιάδιον, apud Aristoph. in Avibus. Sic et dicitur umbella, quæ in herbis cernitur, Latinis muscarium. Diosc. l. 6. c. 68. et alibi.

Σκιαδίσκη, itidem umbella, &c. Athen. l. 12.

Σκιάδες, αἱ, rami majores et umbrosiores, et tegetis vicem præstantes. Hesych.

Σκιαδεὺς, έως, ὁ, umbra piscis. Cujus species σκίαινα, teste Hesych. et Athen. l. 7. Et σκιαίς, apud Galen. de facult. alim. l. 3. c. 30.

Σκιάω, f. άσω, obumbro, umbrâ opacâ obtego: unde poët. σκιόωντό τε πᾶσαι ἀγυιαί. Od. β'. γ'. et λ'.

Σκιάζω, idem. Il. φ'. εἰσόκεν ἔλθῃ Δείελος ὀψὲ δύων, σκιάσῃ δ' ἐρίβωλον ἄρουραν. Luc. in Lexiph. γνάθους σκιάζει μόνον ἴουλος. (Eurip. Phœniss. 278.)

Σκιάζομαι, umbror, inumbror. Plat. in Cam. (Eurip. Phœniss. 63.)

Σκίασμα, τὸ, umbra: item adumbratio.

Σκίρον, (seu σκίῤῥον, ut est apud schol. Theocr.) ου, τὸ, umbraculum, umbella.

Σκῖρον, seu σκίῤῥον, sordes casei adhærentes, apud Aristoph. in Vesp. In qua signif. apud Hesych. scribitur et σκῖρος. Hinc verbum Σκιρωθῆναι dicitur de sordibus ita adhærentibus ut difficulter elui possint, teste Etym. qui et metaphoricum usum verbi hujus ex Sophrone affert, ubi νέος dicitur ἐπὶ τὸ μακρὸν σκιρωθῆναι. Sic et ἐνσκιρωθῆναι (ab ἐνσκιρόω) dicuntur, quæ ita adhæsêre ut sordes casei: apud schol. Aristoph. ¶ Σκῖρον est etiam loci nomen, in quo lupanar erat, et meretricum cœtus.

Σκίρα, τὰ, dicebatur festum quoddam Athenis in honorem Minervæ σκιράδος, vel (ut alii volunt) Cereris et Proserpinæ, celebrari solitum: de quo vide schol. Aristophan. initio Concionant.

Σκιράδος Minervæ meminit Paus. in Att.

Composita.

'Αμφίσκιος, ὁ καὶ ἡ, utrinque umbram habens, utrinque umbrosus. Strab.

'Αποσκιάζω, obumbro.

'Αποσκιάζομαι, obumbror. [Plat. de Rep. lib. 7. ἐνταῦθα δὲ, πρὸς φαντάσματα θεῖα, καὶ σκιὰς τῶν ὄντων, ἀλλ' οὐκ εἰδώλων σκιὰς, δι' ἑτέρου τοιούτου φωτὸς ὡς πρὸς ἥλιον κρίνειν ἀποσκιαζομένας.] Greg. de hom. τὸ δὲ σκότος τὸ ἀντιφράττειν τοῦ κατὰ τὴν γῆν σώματος ἀποσκιαζόμενον γίνεσθαι.

'Αποσκίασμα, τὸ, et 'Αποσκιασμὸς, ὁ, obumbratio, vel umbra. Plut. in Per. Item ἀποσκίασμα, adumbratio. Naz.

"Ασκιος, umbrâ carens. Hesych. Item umbrosus, opacus: ut α sit ἐπιτατικὸν, apud eundem. [Pind. Nem. Od. 6. 71. βοτάνα τέ νιν ποθ' ἁ λέοντος νικάσαντ' ἤρεφ' ἀσκίοις Φλιοῦντος ὑπ' ὠγυγίοις ὄρεσιν. Schol. ἀσκίοις δὲ, ἢ τοῖς δένδρεσι, ἢ παρὰ τὸ ὑψηλὸν, τοῖς μεγάλην σκιὰν ἀπεργάσασθαι δυναμένοις.]

Παντάσκιος, (decomp.) omnino carens umbra, nullâ ex parte umbrosus. Idem.

Βαθύσκιος, altam umbram faciens, seu ingentem et longam: umbrosus, opacus: apud Hom. hym. 1. in Merc. et in Epigr.

Δασύσκιος, densam seu spissam umbram faciens. Pro quo per syncopen dicitur δάσκιος. quo Hom. utitur Il. ό. et Od. έ. (Æsch. Pers. 316. Suppl. 98. Soph. Tr. 13.) Etym. tamen exponens μεγαλόσκιος compositam dictionem esse ait ex intensiva particula δα, et σκιά.

Δαφνόσκιος, lauris umbrosus, lauris opacus. apud Athen. l. 14.

Δολιχόσκιος, longam umbram faciens: et ex consequenti, longus. ut, δολιχόσκιον ἔγχος. Il. γ'. et χ.

'Επίσκιος, quem umbra protegit, umbrâ obtectus: umbrosus. Sic dicuntur loca ἐπίσκια, umbrosa, et in quibus æstate latent feræ umbram captantes. Item ἐπίσκιος βίος, vita umbratilis, vita quæ sub umbraculis agitatur. Plut. in præcept. sanit.

'Επισκιάζω, inumbro, obumbro. Matth. 17. νεφέλη φωτεινὴ ἐπεσκίασεν αὐτούς. Et cum dat. Lucæ 1. δύναμις ὑψίστου ἐπισκιάσει σοί. Sic et Marci 9. et Act. 5. Metaphoricè significat, tenebras offundo, obscuro: ut in pass. apud Herodian. 2. τῇ εὐγενείᾳ καὶ τῇ τοῦ πατρὸς μνήμῃ ἐπισκιάζεται. (Soph. Tr. 931.)

'Επισκιασμὸς, obumbratio. ¶ Tegumentum, velamentum. Hesych.

'Ετερόσκιοι, quorum alterum latus umbram facit, quorum umbra aut ad septentrionem aut ad meridiem spectat. Strab. l. 2.

Εὔσκιος, umbrosus, opacus: vel gratas umbras habens. [Pind. Pyth. Od. xi. 32. πέμψ' 'Αχέροντος ἀκτὰν παρ' εὔσκιον Νηλὴς γυνά. Xenoph. Œconom. cap. 9. § 4. ὥστε εὔδηλον εἶναι ὅτι χειμῶνος μὲν εὐήλιός ἐστι, τοῦ δὲ θέρους εὔσκιος. Aristot. de Hist. Animal. ἐν γὰρ ταῖς ἀρχαῖς οὐ γίνονται τέττιγες, διὰ τὸ ἐν ταῖς εὐσκίοις εἶναι.] Pro quo poëticè dicitur ἠΰσκιος, apud Theocr. Idyll. 7.

[Εὐσκίαστος. Soph. Œd. Col. 1783. κατὰ δ' ἔχει τέρψιν εὐσκίαστον αἰὲν, &c.]

Κατάσκιος, † ὁ, ἡ,† umbrosus, opacus. Hesiod. in Erg. Herodot. (Æsch. S. c. Th. 390. Ag. 562. Suppl. 350. Eurip. Phœniss. 622.) † Soph. El. 425. Umbrata.†

Κατασκιάω, obumbro, opaco. Od. μ'. [436. Soph. Œd. Col. 419. 'Η καὶ κατασκιῶσι Θηβαίᾳ κόνει; Schol. εἰ ἐν Θήβαις με χώσουσι.]

Κατασκιάζω, idem. Hesiod. in Theog. †716.† Herodian. l. 7.

Λειψίσκιος, qui umbram sui reliquit: clarus. Nonn.

'Ορείσκιος Βάκχος, umbris montium gaudens Bacchus: quòd colles obumbrent vites: in Epigr.

'Οφρυόσκιος, quem supercilia obumbrant. Aristot. top. l. 6.

Παλίνσκιος, seu παλίσκιος, umbrosus, opacus, tenebricosus: ut, ἄντρον παλίσκιον, Hom. hymn. 2. in Merc. Utitur et Soph. Archiloch. et Ibycus. Exponitur etiam, qui inumbratur ab alio. Etymol.

Περίσκιοι dicuntur, qui arcticum circulum eundem habent cum tropico, aut majorem. Strab. l. 2.

Περισκιάζω, circumcirca obumbro.

Περισκιασμὸς, circumobumbratio. Plut.

[Πολύσκιος. Apoll. Rhod. Arg. iv. 166. λεῖπεν δὲ πολύσκιον ἄλσος "Αρηος. Xenoph. Κυνηγ. cap. 5. § 9. 'Ο μὲν οὖν εὐναῖος ὁ πανέρημος αὐτῶν, ἐπὶ τὸ πολὺ, ὅταν μὲν ᾖ ψῦχος, ἐν εὐδιεινοῖς· ὅταν δὲ καύματα, ἐν πολυσκίοις.]

Πρόσκιος, umbrosus, adumbratus.

Πρόσκιον, τὸ, adumbratio. Strabo.

Σύσκιος, umbrosus, opacus: umbra opacatus et obtectus. Xen. in Cyneg. Athen. l. 12.

Συσκιάζω, obumbro, opaco, inumbro. Athen. lib. 5. αὗται αἱ πτελέαι συσκιάζουσι τοὺς περιπάτους. Συσκιάζον ἄγκος, opaca vallis. Eur. in Bacch. Metaphoricè pro occulo accipitur: ut apud Demosth. Olynth. 2. αἱ γὰρ εὐπραξίαι δειναὶ συγκρύψαι καὶ συσκιάσαι τὰ τοιαῦτα ὀνείδη.

Συσκιασμὸς, et σύσκιασις, obumbratio.

Τανύσκιος, extensam seu magnam umbram habens. Oppian.

'Υπόσκιος, umbrosus, opacus, umbrâ opacatus et obtectus. Plut. in Alex. (Æsch. Suppl. 664.)

'Υποσκιάω, aliquantùm inumbro, aliquatenus obumbro. Apoll. Rhod.

'Υποσκιάζω, obumbro. Athen. lib. 4. Exponitur etiam, progredior, Etymol. nam, qui progrediuntur, solum, quod à tergo relinquunt, velut occulunt aut obtenebrant.

Ὑποσκιόεις, umbrosus, opacus. Nic. in Ther.
Φιλόσκιος, amans umbræ, umbras captans.

ΣΚΙ'ΓΓΟΣ, vel σκίγκος, scingus, vel scincus, crocodilus terrestris: de quo vide Diosc. l. 2. c. 71. et l. 3. c. 144.

ΣΚΙ'ΛΛΑ, ας, ἡ, scilla, sive squilla: herba bulbum insignem habens. de qua Diosc. l. 2. c. 202. Apud Theog. Οὔτε γὰρ ἐκ σκίλλης ῥόδα φύεται.

Σκιλλητικὸς, ut, σκιλλητικὸν ὄξος, scilliticum acetum, vel scillinum. apud Diosc. lib. 5. c. 25. Et, σκιλλητικὸς οἶνος, scillinum vinum, cui scilla herba contusa commiscetur, apud eundem lib. 5. c. 26. Est etiam σκιλλητικὸν ἔλαιον.

Σκιλλώδης, scillaceus, ad scillæ figuram accedens. Theophr. de caus. pl. lib. 1. c. 8.

ΣΚΙΜΑΛΙ'ΖΩ, medio digito tento an gallinæ ova conceperint, immisso eo in podicem. Exponitur etiam, digito medio podicem fodico. Suid. Metaphoricè, infamem digitum porrigo atque ostendo, cæteris compressis, quod in summo contemptu fiebat. Sic apud Laërt. narratur Diogenes Demosthenem non indice porrecto, sed medio digito commonstrasse: quo effœminatam ejus mollitiem notavit. Aristoph. in Acharn. ὅπως ἂν αὐτοὺς ῥηματίοις σκιμαλίσω, irrideam atque infamem.

(ΣΚΙΝΔΑΛΑΜΟ'Σ, augm. Aristoph. R. 833.)

ΣΚΙΝΔΑΨΟ'Σ, οῦ, ὁ, genus plantæ, similis hederæ, apud Nysam, in India: ut ex Apollonii schol. annotatur. ¶ Fuit etiam instrumentum musicum tetrachordon, quo mulieres præcipuè usæ traduntur: ejusque chordæ ex aurichalco plumæ feriri solitæ. σκινδάψων γὰρ ἁπτόμεθα αὐτοῦ. Vide Athen. lib. 4. et Eustathium. Meminit et Galen. lib. 4. de differentiis pulsuum. Apud Laërt. pro vilissimo instrumento ponitur. Hodie sistrum est, quod falsò citharam vulgariter vocamus.

ΣΚΙΝΘΟΙ', καὶ κολυμβηταί, homines natantes, seseque submergentes, ut Gaza vertit apud Theophr. hist. pl. lib. 4. c. 7. Plinius vertit, naufragi et urinantes. l. 13. c. 25.

ΣΚΙ'ΡΟΣ, ου, ὁ, marmoris fragmentum sive frustulum, quod excidit dum illud scalpitur: ea fragmenta assulas vocat Vitruv. l. 7. c. 6. Inde pro scrupo ponitur. Pro eodem scribitur etiam σκίῤῥος, apud Hesych. ¶ Apud medicos σκίρος sive σκίῤῥος dicitur tumor præter naturam durus et doloris expers. Vide Gal. variis in locis. ¶ Item λευκὸν, cæmentum. ¶ Item gypsum, apud Suid.

Derivata ex σκίρος, seu σκῖρος, scrupus.

Σκιράφιον, sive σκιραφεῖον, aleatorium, forum aleatorum, locus in quo tesseris luditur. Prius utitur Isocr. in Areopag. Posterius à Suida exp. κυβευτήριον.

Σκιραφεύω, tesseris ludo.

Σκιραφευτὴς, οῦ, ὁ, qui tessera ludit, apud Pollux.

Σκιραφεία, ἡ, lusus scruporum, qui in latruncularia tabella exercetur, sive in abaco latrunculorum.

Σκιρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, exp. petricosus. Hesych.

Σκιρόω, ῶ. unde σκιρωθῆναι apud Hesych. exp. λιθωθῆναι.

Σκιρωτὴ ὁδὸς, idem exp. ἡ ἀνήροτος, i. τραχεῖα, σκληρά.

Σκίρον, herba, quæ et erythrodanum. Pro qua apud Nic. in Ther. σκῖρα, τά.

Ἐπίσκυρος, (comp.) ludi genus, de quo Eust. et Poll. l. 9.

Derivata ex σκίρος, et σκίῤῥος, tumor, &c.

Σκιῤῥώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, similis σκίῤῥῳ, vel callosa duritie rigidus et induratus: ut, σκιῤῥώδης ὄγκος. Galen. method. med. lib. 14. cap. 6. Metaph. durus, contumax: ut, σκιῤῥώδης νόσος, apud eundem Gal.

Σκιῤῥόω, ῶ, induro in σκίῤῥον, seu tumefactum induro. Alex. Aphr. ὁ σκιῤῥούμενος σπλὴν, lien qui duro tumore vitiatur.

Σκίῤῥωμα, sive σκίρωμα, τὸ, idem cum σκίρος, Suid.

Ἀποσκιῤῥόω, ῶ, (comp.) in scirrhum induro. Item generaliter, induro. unde pass. ἀποσκιῤῥούμενος, et ἀποσκιῤῥωθεὶς, induratus.

Ἀποσκίῤῥωμα, durities quæ in scirrhum abiit: ut, ἀποσκίῤῥωμα τῶν γονάτων.

Ἐγκατασκιῤῥόω, in scirrhum induro, invetero, induro. Hipparchus.

Προκατασκιῤῥόω, induro, invetero. 3 Macc.

ΣΚΙ'ΤΑΛΟΙ, οἱ, viles homines et improbi. Suid. ex Aristoph. [Equit. 634. Ἄγε δὴ Σκίταλοι, &c. Schol. Σκίταλοι μὲν οὖν, οἱ εὐτελεῖς καὶ πονηροί.] ¶ Sic dicti à Scitone quodam ob improbitatem celebrato.

ΣΚΟΛΙΟ'Σ, ᾶ, ὁ, tortuosus, intortus, obliquus. Et metaph. pravus: ut, σκολιαὶ δίκαι, apud Hesiod. in Erg. Apud eundem ibidem, Ῥεῖα δέ τ' ἰθύνει σκολιόν.

Σκολιῶς, tortuosè, intortè, obliquè. Item pravè.

Σκολιότης, ητος, ἡ, q. d. tortuositas, curvitas. Item pravitas.

Σκολιόω, ῶ, intorqueo, tortuosum reddo.

Σκολίωμα, τὸ, exp. anfractus: apud Strab.

Σκολίωσις, ipsa actio intorquendi seu reddendi tortuosum. Item quasi dicas, tortuositas. Est etiam morbi nomen, apud medicos, quum spinæ vertebræ loco moventur et in latus inclinant. Apud Hippocr. omnis spinæ depravatio sic dicitur, teste Galen.

Σκολιαίνω, tortuosum reddo: unde, σκολιαίνεσθαι, apud Hippocr. ἐν τῷ περὶ ἄρθρων.

Σκολιάζω, oblique: in proverb. Solomon.

Σκόλιον, (accentu in primam retracto,) carmen seu canticum quoddam convivale, quod dictum putant nonnulli ex eo, quòd, à primo cœptum, non à proximo, sed flexuoso circuitu, ultro citroque exciperetur. Aristoph. in Vesp. ποῖόν τι λέξεις σκόλιον; Vide et Suid. Athen. et Eust.

Σκόλλυς, villus, lanugo: ut, ἀποκείρειν τὴν σκόλλυν. ☞ Athen. dictum videtur παρὰ τὸ σκολιοῦν. At σκολλὺς dicitur mundus quidam muliebris, qui et κορυφαία et κορυφὴ, Eust. ex rhet. lex.

Comp. Ἐνσκολιόω, intorqueo. Job. 40.

ΣΚΟΛΟ'ΠΑΞ, gallinago: avis, quæ in arbore nunquam sedet. Aristot. hist. an. l. 9. c. 8. Legitur et ἀσκαλώπαξ. ¶ Dicitur esse etiam nomen piscis parvi.

ΣΚΟΛΟ'ΠΕΝΔΡΑ, ας, ἡ, scolopendra: animalculum ex genere multipedum; de quo Theophr. hist. pl. lib. 7. c. 11. ☞ Sic dicta existimatur, quasi ἔχουσα σκόλοπα ἐν τῇ οὐρᾷ, quia in extremo (quod caudæ loco est) supereminet corniculum, quasi radius atque impactus aculeus, atque inde et σκολοπία nominatur. ¶ Est et scolopendra major, seu multipeda major, ita à corporis forma, notisque dorsi rubris, quibus præcedentem simulat, appellata. de qua apud Aratum, et Aristot. hist. an. lib. 4. c. 7. ¶ Sunt et θαλάσσιαι σκολόπενδραι, à terrestrium similitudine dictæ. Plut. de solert. an. Diosc. lib. 2. Gell. l. 11. simp. ¶ Item σκολόπενδρα sive σκολοπένδριον, herbæ nomen. Diosc. l. 3. c. 151. Gal. l. 9. de comp. med. et Theophr. l. 9. hist. pl. c. 19.

ΣΚΟ'ΛΟΨ, οπος, ὁ, præacutus palus: vallus. idem cum σταυρὸς, et χάραξ. Il. μ'. σκόλοπες γὰρ ἐν αὐτῇ Ὀξέες ἑστᾶσι. Odyss. ή. τείχεα μακρὰ Ὑψηλὰ, σκολόπεσσιν ἀρηρότα. Sic etiam dicuntur assulæ et surculi secti corporibus aculeorum instar infixi, quia formam superiorem σκολόπων referunt. Diosc. l. 2. c. 29. Metaph. autem D. Paulus 2 Cor. 12. σκόλοπα vocare videtur τὴν ἐπιθυμίαν, quæ, videlicet teli instar, carni penitus infixa est. ☞ A σκάζω derivatum dicitur, (ut et σκῶλος, et σκάνδαλον,) quia potest in via incurrentibus pedibus esse impedimento et offendiculo.

Σκολοπία, ἡ, vide Σκολόπενδρα, paullo antè.

Σκολοπόεις, εντος, ὁ, palis, seu vallis abundans.

Σκολοπίζω, palo infigo, σταυρόω.

Σκολοπίζομαι, palo infigor, seu palus mihi adigitur, palo trajicior. Luc. in vita peregr.

Ἀνασκολοπίζω, (comp.) palo infixum vel affixum tollo: in crucem tollo: idem cum ἀνασταυρόω. Luc. [Herodot. Hist. lib. 3. §. 132. τοὺς Αἰγυπτίους ἰητροὺς —— μέλλοντας ἀνασκολοπιεῖσθαι, διότι ὑπὸ Ἕλληνος ἰητροῦ ἑσσώθησαν, —— ἐῤῥύσατο. §. 159. ὁ Δαρεῖος τῶν ἀνδρῶν τοὺς κορυφαίους μάλιστα ἐς τρισχιλίους ἀνεσκολόπισε, &c.]

ΣΚΟ'ΛΥΜΟΣ, ου, ὁ, cardui species: de qua Diosc. l. 3. c. 16. Hesiodus in Erg. Ἦμος δὲ σκόλυμός τ' ἀνθεῖ. Ita vocatur etiam herba, quæ alio nomine κυνόγλωσσον, ut est in append. Diosc.

Σκολυμώδης φύλλον, folium carduo simile. Theophr.

ΣΚΟΛΥ'ΠΤΩ, evello, lacero, ἐκτίλλω, κολούω. Hesych.

Ἀνασκολύπτω, exp. nudo. Hesych. Propriè, glandem pudendi denudo, retracta pelle.

Ἀποσκολύπτω, (comp.) decortico, excorio. item detrunco, mutilo. Hesych. Unde, ἀπεσκολυμμένος, cui penis circumcisus est. idem ex Soph. Memn. Sic et apud Athen. l. 3. πάντ' ἄκρ' ἀπεσκολυμμένον.

ΣΚΟ'ΜΒΡΟΣ, ου, ὁ, scombrus, marinus piscis. Aristoph. schol. parvis thunnis assimilat, id est, cordylis sive pelamidibus. Vide Plin. et Athen. lib. 7. Invenitur et Σκομβρίδες, de quibusdam piscibus.

Σκομβρίζω, murmuro: γογγύζω. Hesych. et Suid. Dicitur etiam de lascivum quendam ludum exercentibus: ut iidem testantur.

ΣΚΟ'ΡΟΔΟΝ, ου, τὸ, allium. Aristoph. in Pluto. ‡718.‡ ἐμβαλὼν σκορόδων κεφαλὰς τρεῖς. (R. 563.) Xen. in Symposio, εἰς μὲν πᾶς μάχην ὁρμωμένῳ καλῶς ἔχει κρόμμυον ὑποτρώγειν, ὥσπερ ἔνιοι τοὺς ἀλεκτρυόνας σκόροδα σιτίσαντες συμβάλλουσι. Sic et apud Plut. in l. de capienda utilitate ex inimicis, σκόροδα καὶ κρόμμυα.

Σκοροδίζω, alliis pasco. Apud Aristot. in Equit. Φέρε νυν φιλεῖν μ' ἐσκοροδισμένος, alliis me cibasti: allegoricè dictum existimatur pro, ad lachrymas coëgisti. Exponitur etiam, ante pugnam gallinaceos alliis præmunio: ut in eadem comœdia, Ἵν' ἄμεινον, ὦ τᾶν, ἐσκοροδισμένος μάχῃ.

Σκορδὶς, ἴδος, ἡ, plantarium pro alliis. Hesych.

Σκοροδῶ, idem exp. σκοροδίζω.

Σκορόδιον, τὸ, allii caulis, aut ipsum allium. Aristoph. in Plut. ‡818.‡

Σκόρδον, idem quod σκόροδον, apud Diosc.

Σκόρδιον, herba, quæ allii odorem resipit: de qua Diosc. l. 3. c. 125.

Σκοροδηματικὸς, alliaris. Aristoph. σκοροδηματικὴν φύσιν ἔχει, allii naturam refert. δριμύς ἐστι καὶ πικρός.

Σκορδινάομαι, ῶμαι, pandiculor, extendo membra cum oscitatione. Aristoph. in Acharn. Στένω, κέχηνα, σκορδινῶμαι, πέρδομαι. Idem in Ran. τί σκορδινᾷ καὶ δυσφορεῖς. ¶ Scholiastes dictum esse tradit παρὰ τὸ σκόροδον, i. e. allium, quoniam ex nimio eo cietur vomitus, et propter acrimoniam pandiculatio corporis.

Σκορδίνημα, τὸ, pandiculatio.

Σκορδινησμὸς, pro eodem.

Composita.

Ἀσκορδίνητος, exp. non agitans membra. Hesych.

Ἀφροσκόροδον, allii prægrandis genus, sic dictum quòd ei trito multa spuma increscat. Colum. l. 11. c. 3. ulpicum. quod quidam allium punicum vocant. Græci autem ἀφροσκόροδον. Traditur appellari etiam ἀντισκόροδον.

Ἐλαφοσκόροδον, allium cervinum: allii genus, de quo Diosc. lib. 2. c. 182. Sic etiam à quibusdam dictum fuit apocynon seu cynocrambe, ut est in append. Diosc.

Ὀφιοσκόροδον, allium anguinum seu sylvestre: idem quod ἐλαφοσκόροδον. Dioscorid. ibidem. Sic et appellatum fuit apocynon: in append. Diosc.

ΣΚΟΡΠΙ'ΖΩ, F. ίσω, dissipo, spargo, dispergo. Matth. 12. et Luc. c. 11. ὁ μὴ συνάγων μετ' ἐμοῦ, σκορπίζει. Et Joan. 10. ὁ λύκος σκορπίζει τὰ πρόβατα, dispergit oves.

Σκορπίζομαι, dispergor, dissipor. Job. 16.

Σκορπισμὸς, οῦ, ὁ, dispersio, dissipatio.

Comp. Ἀποσκορπίζω, dispergo, σκορπίζω. 1 Maccab.

Διασκορπίζω, dissipo, dispergo, idem cum σκορπίζω. sæpe in Novo Testamento.

Διασκορπισμὸς, οῦ, ὁ, dissipatio, dispersio.

Ἐκσκορπισμὸς, dissipatio, expulsio. Plut.

ΣΚΟΡΠΙ'ΟΣ, ου, ὁ, scorpius, vel scorpio, insecti genus quoddam. ☞ Παρὰ τὸ σκολιῶς ἕρπειν nominatum, ut quidam volunt: alii παρὰ τὸ σκορπίζειν τὸν ἰόν. Meminit Diosc. Aristot. Ælian. Nicand. Plin. et alii. ¶ Est et cœleste signum, apud Arat. ¶ Item piscis, apud Aristot. cujus fœm. genus vocatur σκορπὶς, ίδος, ἡ, et σκόρπαινα. ¶ Est et plantæ genus scorpio similis. Theophr. hist. pl. l. 9. c. 19. ¶ Sic dicitur etiam coma plexilis puerorum, cincinnus crinium in acumen desinens. Vide schol. Thucyd. l. 1. ¶ Item tormenti bellici genus, quod Cæsar quoque scorpionem appellat, sic dictum, quoniam aculeum desuper habet erectum.

Σκορπίδιον, τὸ, diminut. idemque cum σκορπίος, quum pro bellico instrumento ponitur. Polyb. et Maccab. l. 1. c. 6.

Σκορπιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, scorpioni similis. Item, scorpioni similis. i. e. ad iracundiam pronus, qui facilè irritatur, ut scorpio. vel etiam venenosus, perniciosus, apud Suid.

Σκορπίτης λίθος, scorpites, gemma. Plin. l. 37. c. 10.

Σκορπιόω, exaspero, exacerbo, irrito. Hesych.

Σκορπιαίνω, idem. apud Suid.

Σκορπίειος, ad scorpium pertinens. Nic.

ΣΚΟ'ΤΟΣ, ου, ὁ, sive ους, τὸ, tenebræ, caligo. Xenoph. Pæd. 8. οὐ γὰρ ἐν σκότῳ ὑμᾶς οἱ θεοὶ ἀποκρύπτονται. Idem, ἐν σκότει τέμενος, in obscuro et opaco loco. De tenebris nocturnis, apud Dem. ὑπὸ ἑσπέρας οὔσης καὶ σκότους. Eurip. in Bacch. Νύκτωρ τὰ πολλὰ σεμνότητ' ἔχει σκότος. De tenebris infernalibus. Iliad. ζ. et ν. τὸν δὲ σκότος ὄσσε κάλυψε. Sic et alibi, apud Homer. Metaphoricè quoque usurpatur. ut apud Demosth. pro Cor. πολύ τι σκότος ἐστὶ παρ' ὑμῖν περὶ τῆς ἀληθείας. Xenoph. Pæd. 4. ὑπὸ σκότου τὸν φθόνον κατέσχε, clàm invidiam tenuit. [Æsch. Eum. 72. Soph. Œdip. Tyr. 427.] ☞ Heracl. apud Etym. σκότος dici vult quasi σκοτὺς, ὅτι δεῖ προσκοπεῖσθαι τὸ προσεγχρίμπτειν ἐν τῷ αὐτῷ. Herodianus verò παρὰ τὸ σχεθεῖν ἡμᾶς πολλάκις ἐν τῇ πορείᾳ, quòd nos sæpe detineat quo minus progredi possimus.

Σκοτώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, tenebrosus, tenebricosus. Plut. in Erot.

Σκοτόεις, εντος, ὁ, idem: ut, σκοτόεις ζόφος, Apoll. Arg. 2. et σκοτόεν τέρας, Hesiod.

Σκοταῖος, ὁ, idem. Plut. in Fab. Dicitur etiam aliquis aliquid facere σκοταῖος, i. e. vesperi, quum nox terram tegit tenebris. Xen. Pæd. 7. †p. 180. a.† Plut. in Cam.

Σκοτεινὸς, pro iisdem. Plut. advers. Colot. [Soph. Œdip. Tyr. 1350.]

Σκότιος, ὁ, idem cum superioribus: Eurip. et in Epigr. Apud eundem Euripid. σκότιον λέχος exp. furtivus concubitus. (Phœniss. 681.) Et apud Hom. Il. ζ. σκότιον δέ ἑ γείνατο μήτηρ, mater ipsum clàm et in tenebris peperit, utpote furtivè conceptum.

Σκοτία, ἡ, tenebræ. Suid. [Eurip. Phœniss. 337.] Est et vocabulum architectonicum, idem significans cum τρίγλυφον, teste Hesych.

Σκοτίας, ου, ὁ, tenebrio, fugitivus. Hesych.

Σκοτιαῖος, idem cum σκοταῖος. apud Suid.

Σκοτόω, ῶ, obscuro, tenebras obduco seu induco. Sophocl. ἐγὼ σκοτώσω βλέφαρα.

Σκοτοῦμαι, tenebræ mihi offunduntur. Et peculiariter, vertigine corripior simul et visus hebetudine. Plut. de frat. am. (de Eumene saxis prostrato:) ὑφ' οὗ σκοτωθεὶς καὶ κατὰ ἰξὺν τυπείς.

Σκότωμα, τὸ, vertigo: inordinatus motus spirituum in cerebri ventriculis, quando omnia circumagi videntur, &c. Vide Gal. de loc. aff. lib. 3. cap. 8. Aret. de morb. diut. lib. 1. cap. 3. Ægin. l. 3. cap. 12.

Σκοτωματικός, ὁ, vertiginosus. Alex. Aphr. probl. l. 2. Diosc. lib. 2. c. 78. Item qui vertiginem facit. Diosc. l. 5. c. 43.

Σκοτωματικὸν πάθος, idem quod σκότωμα. Ægin.

Σκότωσις, εως, ἡ, idem cum σκότωμα. Exponitur etiam, tenebricosa lucis obscuritas. Aet. defin. med. Item obscuratio. Plutarch. de def. orac.

Σκοτίζω, idem cum σκοτόω. unde σκοτίζεσθαι et φωτίζεσθαι sibi opponuntur, apud Plut. in lib. adversus Colot.

Σκοτάζω, idem.

Σκοτασμός, ὁ, caligo, obscuritas. Diosc. l. 7. c. 8.

Σκοτεύω, aufugio, vel clàm et tenebricoso tempore aufugio. Hesych.

Composita.

Ἀποσκοτόω, obtenebro, obscuro: seu tenebris obductum oculis eximo: unde, ἀποσκοτοῦσθαι, tenebris involvi et obrui: apud Polyb. lib. 1. ¶ Exponitur etiam, adumbro, vel umbris picturam decoro, unde, ἀποσκοτωμένα.

Ἀποσκοτίζω, idem quod ἀποσκοτόω, obtenebro, obscuro, &c. Item, tenebras submoveo: corpus quo obumbrabam aliquid, amoveo. Plut. de exil.

Εἰλιγγοσκότωσις, vertigo, Hesych. Propriè, vertigo conjuncta cum oculorum offuscatione.

Ἐπισκοτέω, obtenebro, tenebras offundo seu obduco. Diosc. lib. 4. cap. 150. τοῖς ἀνειμένοις τὰ ἐπισκοτοῦντα ταῖς κόραις ἀποκαθαίρει. Et cum accus. apud eundem ejusdem lib c. 17. τὰ τὰς κόρας ἐπισκοτοῦντα. Exponitur etiam, luminibus obstruo. apud Dem. in Mid. οἰκίαν ᾠκοδόμηκεν Ἐλευσῖνι τοσαύτην, ὥστε πᾶσιν ἐπισκοτεῖν τοῖς ἐν τῷ τόπῳ. Metaph. apud Isocr. de Pace, τί γὰρ πρὸς χάριν ῥηθὲν ἐπισκοτεῖ τὸ καθορᾶν ἡμᾶς τὸ βέλτιστον.

Ἐπισκότησις, ἡ, obscuratio, offusio tenebrarum. Item caligo.

Decomp. Συνεπισκοτέω, tenebras offundo simul. Actuar.

Συσκοτάζω, obnubilo. Et, συσκοτάζει, (impersonaliter,) contenebrascit, advesperascit, seu invesperascit. Xenoph. Pæd. 7. ἐπειδὴ τάχιστα συνεσκότασε. † Sic l. 4. p. 104. b.†

ΣΚΥ'ΒΑΛΟΝ, ου, τὸ, stercus, fimus. Alexan. probl. sect. 1. (de senibus tremulis loquens:) ἀκρατεῖς ἐξιᾶσι σκύβαλα καὶ οὖρον. Paul. ep. ad Phil. c. 3. πάντα ἡγοῦμαι σκύβαλα εἶναι ἵνα Χριστὸν κερδήσω. Interdum dicitur de re quolibet vili et quæ abjicitur: unde et exp. quisquiliæ. Apud Diosc. l. 5. c. 77. est fæx et crassamentum quod in colo remanet. ☞ Dictum esse traditur quasi κυσίβαλον, quod canibus projectum est: nisi quis malit dictum esse quasi σύβαλον, à nomine σῦς, pleonasmo τοῦ κ.

Σκυβαλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, feculentus. ¶ Τὸ σκυβαλῶδες exp. etiam retrimentum, item fæx, apud Dionys. Areop.

Σκυβαλικός, ut, σκυβαλικὸν ἀργύριον, argentum excrementitium et vile: apud Plut. in Themist.

Σκυβαλίζω, rejicio tanquam σκύβαλον, habeo loco σκυβάλου. et generaliter, vilipendo, aspernor. item rejicio.

Σκυβαλίζομαι, vilipendor, &c.

Σκυβαλισμός, οῦ, ὁ, rejectio alicujus rei quam vilipendimus.

Σκυβάλισμα, ipsa res quam rejicimus seu abjicimus: ut, σκυβάλισμα τραπέζης, apud Phocyl.

Comp. Ἀποσκυβαλίζω, rejicio et repudio tanquam rem contemnendam.

ΣΚΥΔΜΑΙ'ΝΩ, F. ανῶ, irascor, succenseo. Il. ώ. Μή μοι, Πάτροκλε, σκυδμαινέμεν, ne mihi succenseas. Etym. scribit, propriè de leonibus dici, ob catulos surreptos concitatis. ☞ Ἀπὸ τοῦ σκύμνος καὶ μαίνομαι. Alii simpliciter à σκύζω deducunt, ad iram concito. Exp. etiam, tristi seu tetrico sum vultu. Hesych.

Σκύδμαινος, ου, ὁ, tetricus, vultuosus: tristem vultum præ se ferens.

Σκύθομαι, idem cum σκυδμαίνω. Hesych.

Σκυθρός, ὁ, vultum præferens iratum, aut tristem et tetricum. Id.

Σκυθράζω, sum vultu tetrico et mœsto, mœstum vultum gero. Eur. in Elect. Χ' ἡ μὲν σκυθράζει.

Σκύθραξ, exp. adolescens, puber. Hesych.

Comp. Ἀποσκυδμαίνω, idem quod σκυδμαίνω.

ΣΚΥ'ΘΗΣ, ου, ὁ, Scytha: qui est è Scythia. (Σκύθης σίδηρος. Æsch. Pr. 2. Ch. 158.) Accipitur et pro ferro, (teste Stephano.) ut apud Theogn. Ἀλλ' ἄγε δὴ, σκύθα, κεῖρε κόμην, ἀπόπαυε δὲ κῶμον.

Σκυθικός, οῦ, ὁ, Scythicus. ut, Σκυθικὴ ῥίζα, Scythica radix. quæ et γλυκεῖα ῥίζα dicitur à Theophr. hist. pl. lib. 9. c. 13. et γλυκύῤῥιζα, apud Diosc. l. 3. c. 7. aliàs γλυκύριζα, Hippocr. et ἀδυγλυκεῖα, Theophr.

Σκυθικαί, (sc. κρηπῖδες,) calceamenti quoddam genus, Steph. in Suid. Alcæus.

Σκυθίς, mulier quæ est è Scythia, apud Luc.

Σκύθος, ου, ὁ, genus poculi, scyphus. Athen. l. 11.

Σκυθίζω, Scythas imitor. Item idem quod μεθύω, ebrius sum. intemperanter utor τῷ σκύθῳ. Hieron. Rhod. de ebrietate: apud Athen. lib. 11.

Σκυθίζομαι, tondeor: (à σκύθης, significante ferrum,) vel, Scythico more radar. Eurip. in Elect. κρᾶτα, πλόκαμόν τ' ἐσκυθισμένον ξυρῷ.

[Σκυθιστί. Herodot. Hist. lib. 4. ὀνομάζεται δὲ Σκυθιστί, Ἱστίη μέν, Ταβιτί.]

Composita.

Ἀποσκυθίζω, Scythico more tondere. i. e. turpi et contumeliosa tonsura alicui illudere, aut alicui crines evellere, Athen. lib. 11. Suid. propriè esse dicit, cutem capitis unà cum pilis detrahere. [Eurip. Troad. 1025. Ἣν χρῆν τοσαῦτα —— κρᾶτ' ἀποσκυθισαμένην Ἐλθεῖν, &c.]

Ἐπισκυθίζω, Scythas imitor: in potando nimirum. Scythicas potationes imitor. Herodotus in Eratone scribit, Lacones, quum vellent ζωρότερον πίνειν, dixisse solitos, ἐπισκύθισον.

Περισκυθίζω, propriè est, cutem cum crinibus amputo: Scythico more rado. Exponitur et generaliter, excorio. Suid.

ΣΚΥ'ΛΛΩ, F. υλῶ, vexo, molestus sum, molestiam exhibeo, negotium facesso. Item fatigo. Herodian. σκύλας δὲ καὶ ὑβρίσας. Sic et apud Marc. c. 5. et Luc. c. 8.

Σκύλλομαι, vexor, fatigor. Luc. c. 7. κύριε, μὴ σκύλλου. (Æsch. Pers. 578. Athen. V. 8. Ast. 492.)

Σκυλμός, οῦ, ὁ, vexatio. (Athen. V. 8. Ast. 487.)

Σκύλμα, τὸ, vellicatio. unde in Epigr. σκύλματα κόμης, exp. laniatus comæ.

ΣΚΥ'ΝΙΟΝ, ου, τὸ, summa palpebra, cilium. Nicand.

Ἐπισκύνιον, (comp.) pellis supercilii quæ flectitur: supercilii prominentia seu supercilium ipsum. Il. ρ'. [136.] (de leone:) Πᾶν δέ τ' ἐπισκύνιον κάτω ἕλκεται, ὄσσε καλύπτων. Aristophan. ἐπισκύνιον ξυνάγων. Legitur et apud Theocr. Idyll. 25. (Aristoph. R. 842.)

ΣΚΥ'ΤΟΣ, εος, τὸ, (pro quo et κύτος invenias,) corium, pellis. Plat. in symp. ἔχων τι τοιοῦτον ὄργανον, οἷον οἱ σκυτοτόμοι περὶ τῷ καλάποδι, λεαίνοντες τὰς τῶν σκυτῶν ῥυτίδας. Item, lorea fustis seu flagrum loreum, scutica: quod et σκυτάλη. Aristoph. in Vesp. ὃ μὲν ἐγώ σε τύπτειν βούλομαι σκύτει παίειν. Dem. in Mid. σκῦτος ἔχων ἐπήρατο, καὶ τοῦτο μεθύων ἐπάταξέ τινα. Etymol. secundum Petronium sic nominari scribit cutem omnem quæ est inter colli nervos: secundum alios sic dici medullam dorsi: secundum alios verò, locum qui est inter supercilium et frontem: aliis autem esse capitis cutem: ideoque pro ipso capite usurpari. ¶ Item, σκῦτος, quasi ξύτος appellari, tradit, παρὰ τὸ ξύω, resolutione literæ ξ, et hyperthesi facta: nihil enim frequentiùs ξύεται quàm pellis.

Σκύτινος, ου, ὁ, coriaceus: ut, σκυτίνη μάστιγι, apud Athen. lib. 12. † Aristoph. Nub. 678.† Et, σκυτίνη, ἡ, subaudi ὤα, seu περιζώστρα, corium seu pellis quæ præcingitur. Etymol. At, σκυτίνη ἐπικουρία, proverbium Atticum de infirmis auxiliis. Hesych.

Σκυτικός, ὁ, coriaceus. Item ἄνθρωπος σκυτικός, coriarius, cerdo. Et, σκυτική, s. τέχνη, ars coriaria. Plat. Pol. l. 2.

Σκυτεύω, f. εύσω, artem coriariam seu sutoriam factito, sum cerdo.

Σκυτεύς, έως, ὁ, qui artem sutoriam seu coriariam exercet, sutor, cerdo, coriarius. Herodot. in vita Hom.

Σκυτεῖον, τὸ, officina sutoris, sutrina.

Σκυτάλη, ἡ, flagellum loreum seu coriaceum: scutica, vel saccus coriaceus. Hesych. Item clava in summo obducta coriis: vel simpliciter, clava, fustis. Pind. in Olymp. Σκυτάλαι dicuntur etiam vectes seu palangæ sive phalangæ. Exodi 30. ¶ Item σκυτάλη, genus secretæ epistolæ loro inscriptæ. de qua vide Gell. l. 17. c. 9. et Plut. in Lysand. Sic apud Xen. Hell. 5. εἰς τὰς συμμαχίδας πόλεις σκυτάλας ἔπεμπον. ¶ Est et serpentis nomen apud Ælian. Nicand. et Diosc. l. 7. c. 11. (Luc. Sem. p. 4.) ¶ Vide et Σκυταλίδες, hoic.

Σκυταλίας, ου, ὁ, σκυτάλην æquans, seu instar σκυτάλης teres et oblongus. Athen. l. 4. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 4.

Σκυταλίς, ίδος, ἡ, idem cum σκυτάλη. Herodot. l. 4. et Joseph.

Σκυταλίδες, sunt etiam instrumenta ad ignem jaculandum: apud Suid. Sic etiam dicuntur digitorum ossa, quòd eo ordine disposita sint, et velut in acie stare videantur. σκυτάλη enim equitum turmam significat. Poll. l. 2. et Gal. de ossibus. Etymologo σκυταλίδες sunt εἶδος καμπῶν, animalculum quoddam. Item εἶδος κυλίκων, apud Alexandrinos. Item vas quoddam in navi.

Σκυτάλιον, τὸ, idem cum σκυταλίς. ¶ Exponitur etiam, regula: apud Theophr. hist. pl. lib. 4. c. 5. ¶ Sic etiam à quibusdam dictus fuit umbilicus Veneris, teste Diosc. lib. 4. c. 93. ¶ Hesych. σκυτάλια sunt ξυλάρια, στρογγυλώματα.

Σκύταλον, τὸ, clava, fustis, Aristoph. et Herodot. (Theoc. ζ'. 31.)

Σκυταλόω, ῶ, fuste cædo: unde, σκυταλωμένος, apud Hesych. et Etym. exp. ξύλῳ τυπτόμενος.

Σκυταλωτοὶ τροχοί, οἱ ῥαβδωτοί, virgatæ. Etymol.

Composita.

Δωδεκάσκυτος σφαῖρα, sphæra è duodecim coriis confecta.

Ἔγκυτι, ad cutem usque. Etymol. dicit esse adverbium apud Archiloch. significans τὸ ἐν χρῷ, παρὰ τὸ κύτος, quod pro σκῦτος dicitur.

Λιθοσκυτάλιον, dictum fuit à quibusdam sesamoides magnum, ut est in append. Diosc.

ΣΚΥ'ΦΟΣ, ου, ὁ, et εος, τὸ, scyphus. Aristot. pol. 7. οἶνον σκύφῳ παραφερόμενον. Plutarch. in Alex. ἔβαλε σκύφον ἐπ' αὐτόν. Neutro genere utitur Hom. Odyss. ξ'. Καί οἱ πλησάμενος δῶκε σκύφος. Et Phædim. apud Athen. l. 11. Δωρατὸν σκύφος εὐρὺ μελιζώρου ποτοῦ. itidemque Theocrit. Idyll. 1. Καὶ τὺ δίδου τὰν αἶγα, τό, τε σκύφος. ☞ Dictum videri posse σκύφος quasi σκύθος, quòd Scythæ supra modum vino inebriare se soleant, et quòd affines sint literæ φ, et θ, docet Athen. l. 11. Apud eundem, ἀπὸ τῆς σκαφίδος denominatum esse, annotatur. Eust. verò à τοῦ κύφος derivat, assumpto σ. Pro eodem dicitur et σκύπφος, apud Hesiod. in 2 Melampodiæ lib. Μάντης δ' ἀργύρεον σκύπφον φέρε, δῶκε δ' ἄνακτι. Sic et apud Anaximandrum, teste Athen. ibid.

Σκύφου δέπας, poculum scypho simile. Stesichorus de Hercule, apud eundem Athen. ibidem.

Σκύφωμα, τὸ, idem cum σκύφος. Æschyl. in Perrhæbis: Ποῦ χρυσότευκτα κἀργυρᾶ σκυφώματα.

Ὠοσκύφου δέπας, (comp.) genus poculi, ovali figurâ. apud Asclep. Myrleanum, teste Athen. l. 11.

ΣΚΩ'ΛΗΞ, ηκος, ὁ, vermis. Il. ν'. ὥστε σκώληξ ἐπὶ γαίῃ Κεῖτο ταθείς. Aristot. σκώληκες οἱ ἐκ τῶν δένδρων. Diosc. l. 1. c. 106. σκώληκας καὶ ἀσκαρίδας φθείρει, lumbricos ventris. Metaph. apud Athen. lib. 6. Ἔνιοι κόλακές εἰσι τῶν ἐχόντων οὐσίας Σκώληκες. Dici etiam fœminino genere ἡ σκώληξ, tradit Eust. in Odyss.

Σκωληκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, vermem imitans. Aristot. Exponitur et, verminosus.

Σκωλήκιον, τὸ, vermiculus, Athen. l. 7.

Σκωληκιάω, vermibus scateo, seu vermes genero, vermino. Apud Diosc. l. 3. σκωληκιῶντα ὦτα, exp. verminolentes aures.

Σκωληκίζω, vermem refero: ut, σκωληκίζων σφυγμός, apud medicos.

Σκωληκίζομαι, instar vermium moveor. Hesych.

Σκωληκόω, ῶ, vermibus infesto.

Σκωληκόομαι, vermibus infestor, vermiculor, seu vermiculationem sentio. Theoph. ὅσα τε σκωληκοῦται τὰ ὄσπρια καὶ ἐρινεά.

Σκωλήκωσις, ἡ, vitium in rebus quæ corruptione vermiculantur, verminatio. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 6.

ΣΚΩ'ΛΟΣ, ου, ὁ, Etymologo est spinæ genus, quod in igne versatum et candefactum validius eradit: aliis est pali species, quem rustici, ubi exacuerunt et igne versarunt, teli loco usurpant, non aliter quam hasta penetrantis, teste Eust. Il. ν'. Καὶ τὸ μὲν αὐτοῦ μεῖν' ὥστε σκῶλος πυρίκαυστος. Pro eo per metaplasmum generis dicitur σκῶλον, τὸ, ut tradit Eustath. quod exp. offendiculum, impedimentum in via occurrens. Exod. 10. ἕως τίνος τοῦτο ἔσται ἡμῖν σκῶλον; Et Greg. λύει τὰ ἐν μέσῳ σκῶλα καὶ προσκόμματα. Pro spina aut alio ligno præacuto accipitur apud Suid. Ἔν μοι σκῶλον ἔμεινεν, ὅ μοι κακὸν ἤμυνεν ὀπλῇ. ☞ Etym. σκῶλος à σκέλλω derivat, quoniam lignum duriusculum est et exsiccatum. Alii et σκῶλος et σκῶλον à σκάζω dici putant, sicut et σκάνδαλον, teste etiam Hieronymo.

ΣΚΩ'ΠΤΩ, F. ψω, cavillor, salibus et dicteriis utor, irrideo dicteriis. † Xen. Pæd. 1. 3. 7. jocari.† Dem. pro cor. ὡς ἀηδῶς ἔσκωπτες. Aristot. rhet. 2. βούλονται σκώπτεσθαι, καὶ ἐμμελῶς σκώπτειν. Et cum accusat. tum personæ quam rei. Athen lib. 10. Ἀγησίλαον σκώψας. Aristoph. in Nub. †549,† σκώπτουσι τὴν μανίαν αὐτοῦ. (R. 58.) Sæpe accus. rei præfigitur præpositio εἰς. ut Plut. in Lyc. σκώπτει τὰς Λακωνικὰς μαχαίρας εἰς τὴν μικρότητα, irridet enses Laconicos veluti parvos. Idem in Galb. σκώπτων αὐτὸν εἰς μικρολογίαν. ☞ Athen. l. 9. tradit, ab ea ave, quæ σκὼψ nominatur, σκώπτειν dici τὸ σκωπάζειν καὶ καταστοχάζεσθαι τῶν συνόντων, διὰ τὸ τὴν ἐκείνου ἐπιτηδείαν προαίρεσιν.

Σκώπτομαι, irrideor cavillis. Aristot. Rhet. 2. Herodian. l. 4.

Σκῶμμα, τὸ, cavillum, sales, dicterium. Xen. † Pæd. 2. 50. d. Aristoph. Nub. 542.† Plut. Luc.

Σκωμμάτιον, τὸ, dicteriolum mordax seu salsum, cavillus. Aristoph. in Vesp. Plut. de fort. Alex. l. 2.

Σκῶψις, εως, ἡ, derisio quæ et dicteriis mordacibus et cavillis, cavillatio. Alex. apud Athen. l. 10.

Σκώπτης, ου, ὁ, cavillator, derisor, qui scommata et dicteria mordacia in aliquem jactat, seu jactare solet. Suid.

Σκωπτικὸς, ὁ, qui scommatis dicteriisque salsis incessere solet. Exponitur etiam, cavillis valens, mordax, dicax. Athen. l. 14.

Σκωπτόλης, ου, ὁ, cavillis et scommatis gaudens. Aristoph. in Vesp. (Philostr. l. 1. c. 7.)

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀντισκώπτω, vicissim dicteriis mordacibus incesso.

Ἀποσκώπτω, scommata jacio, scommate incesso seu insector. Synes. οὐκ ἀπέσκωψά σου εἰς τὴν ἐπιστολήν. Lucian. ἀποσκώπτων ἐς τοὺς φιλοσοφοῦντας.

Ἀπόσκωμμα, τὸ, dicterium mordax, quo aliquis notatur: seu irrisio per scomma.

Διασκώπτω, scommata et dicteria jacio: unde pass. apud Xen. Pæd. 8. ταῦτα μὲν δὴ οὕτω διεσκώπτετο.

Ἐπισκώπτω, idem. † Xen. Pæd. 1. 3. 9. jocari.† Plut. in Themist. Et cum εἰς, in Lycurgo.

Κατασκώπτω, pro eodem. [Herod. lib. 2. τὸ δὲ ἀπὸ τούτου ἔπινέ τε καὶ κατέσκωπτε τοὺς συμπότας.]

Παρασκώπτω, pro iisdem.

Composita sine præpos. ex σκῶμμα, et σκώπτης.

Εὐσκώμμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, facilis in dicteriis et scommatis dicendis.

Εὐσκωμμόνως, more eorum qui faciles sunt in scommatis jaciendis.

Εὐσκωμμοσύνη, ἡ, facilitas in scommatis et dicteriis. Pollux lib. 5. cap. 49.

Φιλοσκώμμων, dicteriis mordacibus et scommatis gaudens. [Herod. l. 2.]

Φιλοσκωμμόνως, more eorum qui scommata dicere amant.

Φιλοσκωμμοσύνη, ἡ, amor scommatum. quum quis scommata in aliquem jacere amat. Pollux ibid.

Φιλοσκώπτης, ου, ὁ, idem cum φιλοσκώμμων.

Φιλοσκωπτέω, ῶ, scommatis et dicteriis mordacibus gaudeo: seu scommata jacere in aliquem amo. Athen. l. 14.

ΣΚΩ͂Ρ, ατὸς, τὸ, stercus, oletum, merda. Aristoph. (R. 146.) μεμαγμένον σκῶρ ἀείνων. Quidem et τὸ σκατὸν et ὁ σκατὸς commemorant; sed absque auctoritate.

Σκωρία, ἡ, scoria, flos metalli, sordes metalli. Exponitur etiam, retrimentum, item recrementum, item stercus, excrementum: ut, σκωρία σιδήρου, μολύβδου, χαλκοῦ, apud Diosc. l. 5.

ΣΜΑΡΑΓΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, resono, strepitum edo seu fragorem aut stridorem, strido. Il. β. σμαραγεῖ δέ τε πόντος. Hesiod. in Theog. †679.† Γῆ δὲ μέγ' ἐσμαράγησεν.

Σμαραγίζω, f. ίσω, idem Hesiod. ibid. †693.† γαῖα φερέσβιος ἐσμαράγιζε.

Composita.

Ἐπισμαραγέω, ῶ, insono, instrepo, infremo.

Ἐρισμάραγος, ου, ὁ, magnos strepitus edens. Jovis epitheton, apud Hesiod. in Theog. †815. valde tonans.†

Περισμαραγέω, circumstrepo. Dionys. de situ orb.

Πολυσμάραγος, multùm sonans, streperus. Hesych.

Πυρισμάραγος, igni resonans seu crepitans. idem.

ΣΜΑΡΙ'Σ, ίδος, ἡ, genus pusilli piscis. apud Aristot.

ΣΜΑ'Ω, sive σμέω, ῶ, abstergo, extergo, detergo. unde Hesych. σμῆν, exp. σμήχειν. Exponitur etiam, purgo.

Σμάομαι, ῶμαι, abstergor, extergor. Item purgor, ornor. Herodot. l. ult. τότε καὶ τὴν κεφαλὴν σμᾶται μοῦνον βασιλεὺς, καὶ Πέρσας δωρέεται, tunc rex solùm caput ornatur. Apud Diosc. lib. 1. c. 82. ἄχωρας σὺν νίτρῳ σμώμενος ἰᾶται, expos. capitis ulcera manantia cum nitro infricatum sanat.

Σμῆμα, τὸ, smegma, id quod ad abstergendum et purgandum utimur. Athen.

Σμήχω, idem quod σμάω. Od. ζ. Ἐκ κεφαλῆς δ' ἔσμηχεν ἁλὸς χνόον ἀτρυγέτοιο. Luc. σμήχω λίθῳ. Diosc. de oleo raphanino, τὰς παρὰ τὸ πρόσωπον σμήχει τραχύτητας.

Σμῆγμα, τὸ, quo in abstergendo utimur. Apud medicos sic dicitur pulvis siccus, qui cuti suo nocte inspergitur ad eam detergendam. Athen. l. 6. c. 54.

Σμῆξις, εως, ἡ, detersio, abstersio. Diosc. l. 2. c. 5.

Σμηκτικὸς, ὁ, detersorius, abstergendi seu detergendi vim habens. Idem l. 2. c. 4.

Σμηκτὶς, ίδος, ἡ, idem cum σμηκτικὴ, ut, σμηκτὶς γῆ, terra cui detersoria vis inest, quæ Κιμωλία dicitur; apud Gal. et Erot. Eadem dicitur et σμηκτρὶς, apud Cephisodorum, teste Polluce.

Composita.

Ἀποσμάω, detergo, abstergo. Luc. ἀποσμᾷ τὸν ῥύπον. Sic et Dioscor. lib. 5. c. 84.

Ἀποσμήχω, idem. Luc. in Tim. ἀμφοῖν τὰ τρύβλια τοῦ λιχνοῦ ἀποσμήχων.

Ἐξαποσμήχω, (decomp.) [illegible] detergo.

Διασμάω, seu διασμῶ, extergo, detergo. Herodot. [lib. 2. cap. 37.] διασμῶντες ποτήρια.

Διασμήχω, extergendo perpurgo et emundo. Aristoph. † Nub. 1236.†

Ἐκσμάω, extergo. Herodot.

[Ἐπισμάω. Aristoph. Thesm. 396. τί γὰρ οὗτος ἡμᾶς οὐκ ἐπισμᾷ τῶν κακῶν; Schol. ἐπισμᾷ δὲ κυρίως σημαίνει ἐπιχρίει, ἐπιξύει. Vide Suid. Lex. l. 829.]

Ἐπισμήχω, abstergo, vel detergo in summa parte.

Περισμάω, circumcirca abstergo: vel circumcirca affricatum detergo: unde pass. apud Diosc. l. 3. c. 52.

Περισμήχω, idem. ibid.

ΣΜΗ͂ΝΟΣ, εος, τὸ, examen apum: idem Aristoteli quod ἑσμὸς et ἀφεσμός. Plut. de vit. irac. ὡς σμῆνος ὁ σφηκῶν ἡμῖν ἐνίσταται. Metaphoricè apud Aristid. τὰ τῶν ἀνοσίων σμήνη διατρίψαι. Dicitur et de quavis multitudine: ut, σμῆνος λόγων, et σμῆνος ἀρετῶν, apud Plat. et, σμῆνος γερόντων, apud Aristoph. ¶ Item alveare, seu alveus, apiarium. Hesiod. in Theog. †594.† σμήνεσσι κατηρεφέεσσι μέλισσαι Κηφῆνας βόσκωσι. ‡ Theoc. Id. 107.‡ Aristot. ὅταν δὲ μάχωνται ἐξ ἀλλήλων ἐν τῷ σμήνει, σημεῖον γίνεται ὅτι ἀπολείψει τὸ σμῆνος. † Xen. Pæd. l. 5. p. 118. b.† ¶ Item pro sermonis suavitate, seu loquendi dulcedine, apud Aristophan. in Nub. †296.† μέγα γάρ τι θεῶν κινεῖται σμῆνος ἀοιδαῖς.

Σμήνιον, ου, τὸ, (dimin.) idem quod σμῆνος, alveare. Diosc. l. 2. c. 109.

ΣΜΙ'ΛΑΞ, ακος, ἡ, taxus: arbor feralis et venenata. Plut. symp. l. 3. σκιὰ σμίλακος ἀποκτείνει τοὺς ἐγκαταδαρθόντας. Vide et Dioscor. lib. 4. c. 82. et lib. 6. c. 12. Theophr. pl. l. 3. c. 10. ¶ Item arbor à taxo diversa, folium habens ilicis. de qua Theophr. hist. plant. l. 3. c. 16. et Gal. τῶν κατὰ τόπους l. 6. c. 3. ¶ Item frutex hortensis, de quo Diosc. lib. 2. c. 176. ¶ Item herba, de qua Diosc. l. 4. c. 145. et Theophr. hist. pl. l. 3. c. ult.

Σμῖλος, ου, ὁ, idem quod σμίλαξ, in prima signif. Nicand. in Alex. καὶ μὴν δὴ σμίλου σὺ κακὴν ἐλατηΐδα μόρψαις. Pro eodem apud Theophr. et Poll. legitur etiam μῖλος.

Μίλαξ, pro σμίλαξ, hederæ species, è qua tori fiebant, qua etiam coronari solitos poëtas aiunt. Aristoph. in Nub. †1003.† μίλακος ὄζων. Vide et Gal. et Paul. Ægin.

Μίλακον χρῶμα, color à milace denominatus, ut tradit Eustath. ex technico quodam.

ΣΜΙ'ΛΗ, ης, ἡ, scalper seu scalprum: scalpro incisorius. Plat. polit. l. 1. μαχαίρᾳ ἀμπέλου κλῆμα ἀποτέμνοις καὶ σμίλῃ.

Σμίλιον, ου, τὸ, scalpellus. Luc. in Gall. Plut. de discern. adul. ab am.

Σμιλεύω, scalpello reseco, scalpro amputo et præcido.

Σμίλευμα, τὸ, segmen scalpro amputatum, schol. Aristoph. Metaphoricè utitur Aristoph. in Ran.

Composita.

Ἀποσμιλεύω, scalpello amputo seu reseco, scalpro repurgo. Et general. polio seu expolio, quasi ad vivum resecans scalpello. Synes. ep. 101. ἵνα μὴ εὐθύνας ὑπόσχω τοῖς ποιηταῖς ἀποσμιλεύουσι τὰ ῥήματα, qui nomina ad vivum resecant.

Ἀποσμίλευμα, τὸ, segmen scalpello factum, quod scalpello undique reciditur. Suid.

Διασμιλεύω, scalpello perpurgo seu perpolio. Et general. accuratè expolio: unde, διεσμιλευμέναι φροντίδες, ad unguem exquisitæ meditationes, apud Athen. l. 4.

Εὐσμίλευτα, scalpro bene polita seu parata. Hesych.

† Σμινύη, ligo. Aristoph. Nub. 1488. et 1502. V. Suidas et Hesychius. Xen. Pæd. 6. p. 162. e.†

ΣΜΥ'ΡΙΣ, smyris, lapis, quo gemmas annularii exterunt. Diosc. lib. 5. c. 166.

Σμυρίτης λίθος, smyrites lapis, Job. 51.

ΣΜΥ'ΧΩ, f. ξω, attero, absumo, corrumpo. Hesych. Item exuro, incendio seu igne vasto, inflammo. Gregor. in poëm. Κῆρ ἄχεϊ σμύχων, cor dolore urens et macerans. Basil. πυρετῷ σμύχοντος στενάξας ἀπὸ μέσης καρδίας, urente febre. Apoll. Arg. 3. ‡761.‡ ὀδύνη δ' αἰὲν τεῖρ' ἔνδον, σμύχουσα διὰ χροὸς, dolor urens et macerans.

Σμύχομαι, absumor, uror, item inflammor. Il. χ'. —ὡς εἰ ἅπασα Ἴλιος ὀφρυόεσσα πυρὶ σμύχοιτο κατ' ἄκρης.

Σμυγερὸς, οῦ, ὁ, ærumnosus, qui perpetuis laboribus ærumnisque maceratur et conficitur. Apoll. Arg. ‡ ii. 374.‡

Σμυγερῶς, ærumnosè.

Composita.

Ἀποσμύχω, deuro, igni absumo. Metaphoricè apud Luc. in dial. Terps. et Plutonis, ὑποπρίουσι τοὺς ὀδόντας ἀποσμυχόμενοι, cum stridore dentium infrendent, et præ dolore ardescunt, vel macerati et confecti dolore.

Διασμύχω, peruro. Hesych. et Suid.

Ἐπισμύχω, idem quod σμύχω, macero, lacero, absumo. Oppian.

Ἐπισμυγερὸς, ærumnosus, vel miserabilis: aut etiam tristificus, cor dolore urens. Hesiod. † Asp. 264.† ἀχλὺς ἐπισμυγερή τε καὶ αἰνή.

Ἐπισμυγερῶς, ærumnosè. Od. γ'.

Κατασμύχω, comburo, exuro, Il. ι. Metaph. apud Theocr. Idyll. 3. Ὅς με κατασμύχει, καὶ ἐς ὀστέον ἄχρις ἰάπτει.

Κατασμύχεσθαι, cruciari et torqueri dolore. apud Phalar.

Περισμύχω, circumcirca uro: vel undique macero, prorsus conficio et exhaurio: in Epigr.

Ὑποσμύχω, suburo, ustulo, i. e. paullatim uro. ‡ Apoll. Arg. ii. 447.‡ Item succendo, inflammo. Basil. ἐν τῷ βάθει κατέχει τὸν πόνον ὑποσμύχοντα αὐτοῦ τὰ σπλάγχνα. Et, ὑποσμυχόμενον μῖσος, apud Greg.

ΣΜΩ'ΔΙΞ, ιγος, et σμώδιγξ, γγος, ἡ, vibex: livor ex percussione. Iliad. β. σμῶδιξ δ' αἱματόεσσα. i. e. ὁ ἐκ πληγῆς ἐξαρθεὶς μώλωψ. [267. Vide Not. Cl. Barnes. Iliad. ψ. 716.] Nic. in Alex. Σμώδιγγας στάζουσι, πελιδνωθέντας κακότητας. ☞ Eust. à σμῶξαι derivari scribit, ex antiquorum sententia, quod Etym. Ionum dialecto significare ait πατάξαι.

Σμωδικὸν φάρμακον, pharmacum ad vibices. Gal. apud Hippocr.

ΣΜΩ'ΧΩ, mando, is, manduco, μασσῶμαι. Aristoph. in Pace, Ἀλφιτάς ἐμβάλλεσθε καὶ σμώχετ' ἀμφοῖν ταῖν γνάθοιν. ubi tamen etiam legitur σμήχετε. ¶ Etymologo σμῶξαι est πατάξαι, Ionicè dialecto. ¶ Apud Suidam σμώχειν exponitur etiam λοιδορεῖν, conviciari: ἀπὸ τοῦ καθάπτεσθαι τῶν σμωμένων. Apud Hesych. σμωχοῦ exp. ἰσχυρῶς μετὰ σπουδῆς. Ex scholiaste Nicandri citatur σμύχω, quod exp. τρίβω, κλῶ, eòque etiam Herodotus uti dicitur.

Κατασμώχω, (comp.) contero, tundendo comminuo. unde apud Nic. in Alex. κατασμώξας, pro quo tamen quidam legunt καταμάξας.

ΣΟΒΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, abigo, expello. (☞ Plerumque de avibus dicitur, utendo particula σοῦ, σοῦ.) Aristoph. οὐδενὸς σοβοῦντος ἀνεπτόμεθ' ἐκ τῆς πατρίδος, nemine abigente. Sic Menander apud Athen. l. 9. οὐ σοβήσετ' ἔξω τὰς ὄρνιθας ἀφ' ἡμῶν; ¶ Item propello: ut quum à pastore grex pecorum propellitur. Luc. μᾶλλον δὲ ὥσπερ αἰπόλιον ἀθρόους αὐτοὺς τῇ ῥάβδῳ σοβῶν, propellens seu progredi cogens, aut urgens. Ab Hesych. exp. διώκω. Apud Xenoph. de re equ. σοβεῖν κόνιν, excutere pulverem. ¶ Item σοβῶ, pro σοβῶ τοὺς ἀπαντῶντας, obvios summoveo: quod fastuosorum est. Sic Dem. in Mid. καὶ τρεῖς ἀκολούθους ἢ τέτταρας αὐτὸς ἔχων, διὰ τῆς ἀγορᾶς σοβεῖ, per forum proficiscitur obvios quosque submovens. Plut. in Sol. σοβοῦντες ἐν ὄχλῳ δορυφόρων, magna satellitum caterva stipati sese inferunt fastuose et insolenter. ¶ Item moveo, concito. Aristoph. in Vesp. ταχὺ πόδ' ἐν κύκλῳ σοβεῖτε, movete in orbem pedem agilem. (Philostr. l. 1. c. 13.)

Σοβέομαι, abigor, expellor, propellor. Item moveor, concitor. Basil. in epist. βάδισμα σοβαρὸν καὶ σεσοβημένον, gressus concitatus. Et Eurip. μανίαις ἐμπλήκτως καὶ σεσοβημένος πρὸς δόξας, percitus gloriæ consequendæ œstro, gradu concitato fertur.

Σόβη, ἡ, muscarium, flabellum quo muscæ abiguntur. Et caudæ equinæ sic dicuntur pili longiores, quibus equi muscas abigunt: vel ipsa cauda pilis vestita, cujus motu muscas à se pellunt. In Hippiatr. Exponitur etiam, galea ex pilis equinis. Suid.

Σόβησις, agitatio, expulsio. Plut.

Σόβοι, οἱ, dicuntur satyri. παρὰ τὸ σοβεῖν, ut qui citato gradu currant: sunt enim animal pernicissimum, teste comm. Item. et Plin.

Σοβὰς, άδος, ἡ, quæ insolenter se infert: vel quæ citato gradu incedit: epitheton meretricis. Suid. et Schol. Aristoph. ex Eup. Numeratur et inter ridiculas saltationes, apud Athen. l. 14.

Σοβαρὸς, ὁ, qui concitato gradu seu impetu fertur, concitatus, mobilis: ut, σοβαρὰ αὔρα. Aristoph. in Pace. † Nub. 403. ἄνεμος ἔξω φέρεται σοβαρός.† ‡ Plut. 875.‡ Item, insolenter sese inferens, et obvios quosque submovens: ex quo intelligitur fastuosus, superbus. Plut. de educ. puer. et in Demet.

Σοβαρῶς, superbè, fastuosè; insolenter et fastuosè se inferendo. Plut. in Coriol. et in Alcib.

Σοβαρεύομαι, insolenter et fastuosè me infero, superbè incedo. Agath. Epigr. lib. 2.

Composita.

Ἀποσοβέω, excutio, expello: propriè, sursum rejiciendo seu retrorsum. Plat. ep. 7. διαμαχεσάμενος, τίνα τρόπον ἀποσοβήσει με. Et in pass. apud Luc. ἀποσεσοβημένος τὴν ἐπὶ τῷ μετώπῳ κόμην. Item, conturbo, perturbo aliquem. Suid. et Hesych.

Ἀποσόβησις, ἡ, excussio, ejectio sursum aut retrorsum. Item, conturbatio.

Ἀποσοβέω, arceo, abigo, repello. apud Suid. ὁ δὲ ἀπέστη ὡς ἀπεσόβησεν τῆς κεφαλῆς τὸν ἐπιστρέψαντα. † Xen. Pæd. 2. 60. d.† Exponitur etiam, excutio: ut apud Aristoph. in Ran. οὐχ' ὅπως τ' εἶ μ' ἀποσοβήσεις τὸν γέλων. Item neutraliter, abeo citato gradu: unde apud Menand. exp. ἀποτρέχω.

Ἀποσοβητής, qui insolenter aliquem summovet et repellit.

Γραοσόβαι, οἱ, qui cum vetulis rem habent, qui vetulas ab emendis piscibus abigunt: ideoque ipsi piscium avidissimi sunt voratores. Aristoph. in Pace.

Διασοβέω, dispello, discutio, disturbo.

Ἐκσοβέω, expello, abigo foras. Menan. apud Athen. lib. 9. Αὐτὸ τοῦτ' ἐξεσόβησε τὰς ἐμὰς μόλις.

Ἐπισοβέω, abigo, expello. Eccles. 22.

Κατασοβέω, depello. Exponitur et, persequor, urgeo. Hesych.

Μυιοσόβη, q. d. muscarum abactorium: id quo muscæ abiguntur, muscarium. Epigr. l. 2.

Μυιοσόβης, ου, ὁ, muscarum abactor. Athen. l. 11.

Μυιοσοβεῖν, muscas abigere.

Παρασοβέω, insolenter et fastuosè prætereo: feroci et superbo aspectu transmitto. Plat. in Cat.

Περισοβέω, circumeo, vel circumfero: ut in convivio περισοβεῖν dicebatur in orbem τὴν φιλοτησίαν circumferre. Menander in Theophorumenis, Καὶ ταχὺ πάλιν τὸν κρατῆρα περισόβει ποτήριον αὐτοῖς ἀκράτου. Erat etiam περισοβεῖν, τὸ, ἐν κύκλῳ πίνειν. teste Athen. l. 11. [Aristoph. Av. 1424. εἶτα δέομαι πτερὰ λαβὼν κύκλῳ περισοβεῖν τὰς πόλεις καλούμενος. Schol. περιέρχεσθαι, καὶ εἰς δικαστήριον καλεῖν.]

ΣΟ'ΓΧΟΣ, ου, ὁ, sonchus, cucurbita, quam Apuleius lactucam leporinam vocat. Diosc. l. 2. c. 159. Est etiam olus agreste in cibis expetitum, apud Theophr.

[ΣΟ'ΛΟΣ. Apoll. Rhod. Arg. iii. 1364. Λάζετο δ' ἐκ πεδίοιο μέγαν περιηγέα πέτρον, Δεινὸν Ἐνυαλίου σόλον Ἄρεος. Schol. Σόλος ὁ δίσκος. 1371.]

ΣΟΜΦΟ'Σ, οῦ, ὁ, inanis et fungosus velut spongia: unde exponitur etiam, spongiosus. Utitur Aristotel. de mammis mulierum loquens. Apud Hippocr. φθέγγεται σομφὸν, expon. loquitur obscurè: quoniam in coloribus quidam τὸ φαιὸν appellant σομφὸν, quod videlicet est inter album et nigrum. ¶ At σομφὸς sive σόμφος, (substant.) cucurbita sylvestris. Pl. l. 20. c. 3.

Σομφώδης, idem quod σομφὸς, adject. in qua signif. invenitur σογχώδης, apud Theophr.

Σομφότης, ητος, ἡ, inanitas, fungositas.

ΣΟ'ΟΣ, ου, ὁ, salvus, incolumis, sospes. Il. π'. σόον δ' ἀνένευσε μάχης ἐξ ἀπονέεσθαι. Odyss. γ'. Ὤφελον οἱ ἄλλοι σόοι ἔμμεναι οἱ τότ' ἔασιν. Iliad. ε. ἀλλ' ἄλοχός τε σόη, καὶ νήπιος υἱός. Et neutro genere. Il. ά. ἵνα περ νῆές τε σόα μίμνῃ. Exponitur etiam, integer, perfectus. Hesych. Et σόοι eidem sunt σωτῆρες, salutares, salutis autores. ¶ At σόος, impetus, vide in Σόω.

Σόω, f. σόσω, servo, salvum et incolumem præsto: unde σόεις Hesych. exp. σώζεις. Aliam signif. vide in Σόος, impetus, &c.

Σῶς, ῶ, ὁ καὶ ἡ, idem quod σόος. ex quo et contractum dicitur. aut (secundum alios) ex σάος. Od. π'. Εἴφ' ὅτι οἱ σῶς εἰμι, καὶ ἐκ Πύλου εἰλήλουθα. Thucyd. lib. 2. πάλιν αὐτὸν κατεστήσαν ἐς τὸ τεῖχος σῶν καὶ ὑγιῆ. Item, integer, perfectus, totus. ut Od. ι. νῦν μοι σῶς αἰπὺς ὄλεθρος, nunc in totum sum perditus.

Σῶος, seu σῶς, ὁ, idem quod σῶς, ex quo et quidam derivatum existimant. Xen. in Œcon. ἀποτάξομεν σῶα παρέχειν. † et Pæd. l. 4. p. 102. b.† Dem. pro cor. ὑμεῖς ἐστε σῶοι καὶ ἐρρῶσθε.

Σώω, idem quod σόω, servo, sospito: unde σώεσκον, Il. θ'. ἢ οἱ μάλα πολλάκις υἱὸν Τειρόμενον σώεσκον ὑπ' Εὐρυσθῆος ἀέθλων.

Σώομαι, servor incolumis, sospitor. Apoll. Arg. l. 2. δὴ γὰρ φάσαν ἐξ ἄλλης σώεσθαι.

Σώζω, idem quod σώω: ex eoque derivatum sicut ἕζω ex ἕω, inquit Etymol. Demetr. Phaler. ἐγὼ μέν σε ἔσωσα, καὶ σὺ μὲν δι' ἐμοῦ ἐσώθης, ἐγὼ δὲ διά σε ἀπωλόμην. Xen. Pæd. 3. εἰ μὲν νικῶντες τά τε ἑαυτῶν σώζουσι, καὶ τὰ τῶν ἡττωμένων προσλαμβάνουσι. † ναῦς, naves servare. l. 1. 6. 6.† Item, in judicio aliquid σώζειν aliquem dicitur, quod causam ejus tuetur, et eum absolvit: unde ἡ σώζουσα ψῆφος, sententia absolutoria, quæ et sine adject. σώζουσα dicitur. Luc. in Her. τὴν λευκὴν ἀεὶ καὶ σώζουσαν ψῆφον. ¶ Item σώζω, servo, conservo: ut, σώζειν τὰ πιστὰ καὶ τὰ ἴσα τῷ βασιλεύοντι, Herodian. l. 7. † Xen. Pæd. p. 196. c.† Et, σώζειν τὰ μέτρα, Demetr. Phal. Item servo, i. custodio: ut apud Eurip. in Bacch. Σώζουσι πανδήμοισιν ἐν στέγαις, asservant in publicis custodiis. [cum Infinit. Phœniss. 557. Soph. Tr. 1037.]

Σώζομαι, servor, incolumis evado. Plut. de frat. am. ἄσμενος ὅτι σώζεται. Xen. Pæd. 3. αἱρετώτερόν ἐστι μαχομένους ἀποθνήσκειν μᾶλλον, ἢ φεύγοντας σώζεσθαι. Interdum cum præposit. ἐκ, sequente genit. ut Plat. πῶς ἐσώθης ἐκ τῆς μάχης; Interdum cum εἰς, sequente accusat. Isocrat. in Evag. σωθεὶς εἰς Σόλους τῆς Κιλικίας, quum salvus pervenisset. Construitur et cum πρὸς, apud Xen. Pæd. 5. Et cum ἐπὶ, apud eundem Hell. 1. Dicuntur et res σώζεσθαι, apud Demosth. Philip. 3. Plut. περὶ εὐθυμίας. (Soph. Tr. 635. 695. El. 60. Cum Gen. Theoc. κέ. 4.) ¶ In sacris literis, σώζεσθαι, est æternam salutem consequi: ut Matth. 10. et Marc. 13. ¶ Exponitur etiam, ad frugem bonam pervenire, apud Plut. de discern. adulat. ab am. τῷ μέλλοντι σώζεσθαι, δεῖ φίλου ἀγαθοῦ, ἢ διαπύρου ἐχθροῦ, ὑπάρχειν. ¶ Exponitur etiam, manere, permanere, apud Gal. ad Glauc. lib. 1. Præt. perf. est σέσωσμαι, cujus tertia persona interdum retinet σ, interdum abjicit. Aor. 1. ἐσώθην, tanquam à σόω. † Σώζεσθαι med. χωρία, loca tueri, servare. (sc. sibi.) Xen. Pæd. p. 151. b.†

[Σωστέον. Eurip. Herc. Fur. 1385. Οὐ λειπτέον τάδ', ἀθλίως δὲ σωστέον.]

Σωστικός, ὁ, servandi seu conservandi vim habens, conservator, tutator. Aristot. de mund.

Σῶστρα, τὰ, præmium quod conservatus conservatori reddit. Xen.

Σωτήρ, ῆρος, ὁ, servator, salutis autor, qui salutem dat et dedit. † δῆμος. Aristoph. Nub. 1166.† Athen. l. 7. Isocr. Dem. Luc. &c. (V. Æschyl. S. c. Th. 832. χθόνα σωτῆρε κακῶν. Eurip. Med. 361.) Fœm. σώτειρα, ἡ, servatrix. Pausan. in Attic. (Eurip. Med. 529. Soph. Œdip. Tyr. 1030. τύχη σωτῆρι, 80. Aristoph. R. 381. Æsch. Ag. 1396.)

Σωτήριος, ὁ καὶ ἡ, idem quod σωστικός. Plat. Thuc. Plut. (Eurip Med. 485. Æschyl. Ag. 635. Ch. 503. Eurip. Phœniss. 880.)

Σωτήρια, τὰ, s. ἱερὰ, sacra seu festa quæ agitantur in honorem σωτήρων θεῶν. Herodian. l. 1. Luc. in Tim.

Σωτηρία, ἡ, (subst.) salus. Thuc. Æsch. Isocr. Plut. &c. † Xen. Pæd. 1. 6. 6.† Item conservatio, qua aliquid conservatur incolume et in statu suo. Arist. pol. 6. Plut. symp. 3. probl. 1. (Eurip. Med. 14. id. Phœniss. 860. 871.)

Σωτηριώδης, salutaris, qui salutem dat, sospitalis.

Σωτηρικόν, pretium quod pro funeris elatione datur. Hesych.

Σάος, idem quod σόος, quidam per dialysin ex σῶς factum tradunt: alii σῶς ex σάος contractum esse censent. Comparat. σαώτερος, magis salvus et incolumis. Xen. Pæd. 6. ἅμα τε παρέχων ἅπαντα σαώτερα ἦν. Ponitur et simpliciter pro σάος. Il. ά. σαώτερος ὥς κε νέηαι, ut salvus hinc redeas.

Σαόω, f. ώσω, idem quod σώζω. Poëticum est. Call. hymn. in Delum, σαοῖ δέ μοι ἄστ' ἐπιβάθρων. Odyss. κ'. Ἀλλ' ἄγε δή σε κακῶν ἐκλύσομαι, ἠδὲ σαώσω. Sic et Il. ί. et Od. γ'.

(Ἐκσαόω. (comp.) Hom. γ'. 12.)

Σαόομαι, servor, incolumis evado. Il. ρ'. τῷ τις νῦν ἰθὺς τετραμμένος ἢ ἀπολέσθω, Ἠὲ σαωθήτω.

Σαώζω, idem quod σαόω. Hinc Eustath. deducit futurum σαώσω, et Aor. 1. ἐσάωσα. Præt. imperf. ἐσάωζε, et abject. augmento σάωζε, pro quo per apocopen Æolicam dicitur σάω. Il. φ'. ζωοὺς δὲ σάω κατὰ καλὰ ῥέεθρα. At Odyss. ν'. σάω μὲν ταῦτα, σάω δ' ἐμέ, per apoc. dictum pro imperat. σάωζε.

Σαωτής, idem quod σωτήρ, in anth. Epigr. l. 1.

Σῶκος, ου, ὁ, Mercurii epitheton. Iliad. ύ. Quod Etymol. ex σώζω fieri dicit, sicut θῶκος ex θάσσω. Idem exp. ἰσχυρὸς, παρὰ τὸ σωκεῖν, τὸ ἰσχύειν. quo utitur Soph. in Elect. μούνη γὰρ ἄγειν οὐκέτι σωκῶ λύπης ἀντίρροπον ἄχθος, non valeo, non possum. Vide et σωσίοικος, in comp. ex Οἶκος.

(Σωκέω, ἰσχύω. Æsch. Eum. 36.)

Composita: ac primùm desinentia in σόος.

Ἀείσοος, ὁ καὶ ἡ, semper servans. Nonn.

Βιοσσόος, vitæ servator. Idem.

Δυσσόος, dicitur, qui difficulter servatur, ideoque ὁ κακοδαίμων. Theocr. Idyll. 3. et 4. Vide et in comp. ex Σόος in Σόω.

Εὔσοος, qui tutò servatur, et incolumis evadit. Hesych. (Theoc. κέ. 8.)

Εὐσοΐα, robur, virium potentia. Suid. sanitas, εὐσθένεια.

Λαοσσόος, populum servans, populi tutor seu servator. Apollinis et Minervæ epith. apud Hom. Vide et Σόος in Σόω.

Μελισσόος, apiarius, apum servator aut custos. in Epigr. Panos attributum.

Μηλοσσόος, ovium servator aut servatrix.

Νεκροσσόος, mortuorum servator. Christi epith. apud Nonn. Vide et in altero Σόος in Σόω.

Νηοσσόος, seu νεωσσόος, navium servator. Epith. Apoll. et Dianæ apud Apoll. Rhod.

Οἰνοσσόος, vinum servans. Nonn.

Composita ex Σώζω.

Ἀνασώζω, restituo pristinæ incolumitati, facio ut quis salvus evadat. Soph. (El. 1133) ἀνασώζειν φόνου. Item sarcio, recupero: unde in media voce apud Xen. Hell. 7. ἀνασώσασθαι τὴν πατρῴαν ἀρχήν.

Ἀνασώζομαι, servor, incolumitati restituor. Diod. Sic. ἀνασωθεὶς εἰς τὴν πατρίδα.

Ἀντισώζω, vicissim servo. Item, instauro.

Ἀποσώζω, salvum et incolumem reduco, vel reverti facio. Cum præposit. εἰς, apud Xen. anab. 1. 2.

Ἀποσώζομαι, salvus et incolumis pervenio seu evado. Xen. Hell. 1. ἀπεσώθη εἰς Δασκύλειον. Exponitur et simpliciter, evado. item, confugio.

Ἄσωστος, seu ἄσωτος, ὁ καὶ ἡ, qui servari seu sospitari nequit, de cujus salute spes nulla est. Aristot. probl. 2. Item, perditus, deploratus, profligatus, calamitosus. Plat. in Alcib. ἄσωστον αὐτῷ τὸν λοιπὸν βίον ἔσεσθαι. Item, perire dignus, indignus salute: ut, ἀσώτου Σισυφιδᾶν γενεᾶς, apud Soph. in Ajace. (190. κυρίως ὁ τὸν πατρῷον κακῶς ἀναλώσας κλῆρον. Sch. Æsch. Ag. 1606.) ¶ Ἄσωτος exp. etiam, qui per se suaque opera perit, apud Aristot. eth. 4. c. 1. Item, luxuriosus, nequam, luxu et ganeæ studio perditus, asotus, apud eundem ibid.

Ἀσώτως, luxuriosè, luxuriosorum more. Athen. 4. et Isocr. Exponitur etiam, prodigè, nequiter.

Ἀσωτία, ἡ, luxuria, prodigalitas, profusio, nequitia. Aristot. eth. 4. c. 1. et alibi. (Plat. de Rep. lib. 8.) Scribitur etiam, ἀσωτεία.

Ἀσωτεῖον, τὸ, locus in quo luxuriosè epulantur et commessantur, aut suas libidines exercent: ganeum, popina. Pollux l. 9. et Athen.

Ἀσωτεύομαι, luxuriosè vivo, omnia per luxum seu in luxum profundo. Athen. l. 8. ἀσωτευόμενος πατέρας.

Διασώζω, idem quod σώζω. † ἐν πόνοις τι. Xen. Pæd. 1. 6. 16.† Isocr. in Archid. ἐκλιπεῖν τὴν χώραν, καὶ τὰ σώματα διασῶσαι. Item conservo, tueor. Idem ibid. πειρᾶσθαι τὴν ἡγεμονίαν αὐτοῖς διασώζειν. † Xen. Pæd. l. 5. p. 129. b.† Item servo, i. retineo, utor: ut, διασώζω τὴν παροιμίαν. Plat. de rep. lib. 1. Sequente εἰς, exp. incolumem perduco in vel ad, incolumem remitto aut reduco: ut, διέσωσαν εἰς Ἀθήνας. Laërt. in Plat. (Eurip. Phœniss. 737.)

Διασώζομαι, idem quod διασώζω. Xen. Pæd. 4. οὐδ' ὅτι μᾶλλόν τι, λαθόντα διασώσασθαι. Item pass. conservor. Demosth. in Epith. ἡ πάσης τῆς Ἑλλάδος ἅμα ἐλευθερία ἐν ταῖς τῶνδε τῶν ἀνδρῶν ψυχαῖς διεσώζετο. Sequente εἰς exp. incolumis pervenio: ut, ἐς Κέρκυραν διεσώθησαν. Thuc. l. 1. Exponitur etiam, convalesco: ut Xen. ἐπιμεληθῆναι ὅπως διασωθῇ.

Ἐκσώζω, è periculo ereptum incolumem servo, libero seu tueor è periculis. Eurip. in Orest. Ἐγώ σε ἐξέσωσα. (Æschyl. Pers. 360. Med. 451. V. Eurip. Med. 532. Soph. Œdip. Tyr. 451. 776.) Soph. in Ajace, θεὸς γὰρ ἐκσώζει με. Et apud Plat. ἐκσῶσαι ἐκ τῶν μεγίστων κινδύνων.

(Ὑπεκσώζω. (decomp.) Æsch. Pers. 453.)

Περισώζω, facio ut incolumis supersit, incolumem servo: tandem servo. Synes. ad Eupt. αὐτὰ δὲ ταῦτα καὶ περισώσω. [Xenoph. Hist. Græc. lib. 6. ἴσως δὲ καὶ βουλοίμεθ' ἄν, ὧν ἕνεκα περιεσώσατε ἡμᾶς, ἃ ὀρθῶς ἔγνωμεν, ἡμῖν ἐπιδεῖξαι.]

Περισώζεσθαι, incolumem esse et servari à morte.

Συσσώζω, simul servo, servando contineo et stringo ut dilabatur. Eurip. in Iphig. Aul. τί γάρ σε νῦν συσσώζειν, καλὸν Ἀγάμεμνον. Utitur et Plat. de leg.

ΣΟΡΟ'Σ, οῦ, ἡ, loculus, conditorium: sepulchrum, seu capulum, sandapila. Il. ψ'. Ὡς δὲ καὶ ὀστέα νῶϊν ὁμὴ σορὸς ἀμφικαλύπτοι. Plutarch. in Numa, λιθίνας σοροὺς, loculos lapideos. Et, σοροὶ σαρκοφάγοι, loculi qui corpora arrodunt seu adedunt, apud Diosc. l. 5. c. 142. ¶ Apud Aristoph. in Vesp. Ποθεῖς ἰδεῖν τ' ἄκρως ὡραίας σοροῦ, desiderare et amare videris pulchram sandapilam, i. e. formosam vetulam.

Σορηδὸν, in modum loculi seu busti.

Σορεύω, f. εύσω, cadavera in loculo condo.

Composita.

Ἐνσοριάζω, in loculo condo, sepelio.

Εὐρύσορος, latum habens loculum seu capulum. In Epigr. εὐρύσορον σῆμα, amplum et capax sepulchrum.

ΣΟΥ", vox abigentis aves. Aristoph. in Vesp. Σοῦ, σοῦ, πάλιν σοῦ. ¶ Est et genit. pronominis personalis σὺ, vel possessivi σός. Illud σοῦ etiam encliticum est; seu intac. ¶ Σοῦ aliud est imperat. contr. pro σόου.

ΣΟΥ'ΣΟΝ, ου, τὸ, lilium: linguâ Phœnicum seu Phrygum. teste Etym. Hebraicè schuschan.

Σούσινος, unde σούσινον μύρον, unguentum ex liliis confectum, quod et σούσινον χρῖσμα vocatur à Diosc. l. 1. c. 73. et Athen. l. 12. Ponitur σούσινον et pro oleo ex liliis confecto.

ΣΟΦΟ'Σ, ἡ, ὁ, sapiens. Eurip. in Bacch. Σοφὸς, σοφὸς εἶ, πλὴν ἃ δεῖ σ' εἶναι σοφόν. (Med. 285. 296. κατὰ σοφά. ib. 299. &c. Æsch. Ag. 1304. Eum. 852. Philostr. l. 3. c. 24.) Plut. εἰ τύχοι με σοφὸν εἶναι. Dicitur et σοφὸς, qui peritus est alicujus rei aut artis, et plurimùm in ea versatus, ideoque probè eam callens: ut, σοφὸς τέκτων, Il. ό. Interdum dicitur aliquis σοφὸς εἶναί τινι, et σοφός τι. Soph. λέγω γοῦν σοφὰ φέρει ταῦτα ἔτι. Plat. in Apol. ἐγὼ γὰρ οὔτε μέγα, οὔτε σμικρὸν ξύνοιδα ἐμαυτῷ σοφὸς ὤν. Dicitur et, σοφὸς εἶναί τινος. ut, σοφοὶ τοῦ κακουργεῖν. Gregor. Naz. Item, σοφὸς περί τινος, apud Plat. in Apol. Socr. Et, σοφὸς περὶ ἐπιβουλὴν, apud Herodian. l. 3. ¶ Τὸ σοφόν, quod sapiens est, quod sapientis viri; scitum, eruditum; scitè et sapienter dictum, factum. Interdum, callidum, argutum. apud Plat. et Synes. † τί σοφὸν ποιῶ; Aristoph. Nub. 892.† ¶ Σοφός, exp. etiam, prudens, φρόνιμος.

Σοφῶς, sapienter, doctè. Aristoph. in Ran. Ὁ μὲν σοφῶς γὰρ εἴσετο, ὁ δ' ἕτερος σοφός. (Σοφόγριφον, ænigmaticè. Philostr. l. 3. c. 15.)

Σοφία, ἡ, sapientia. Hom. Plat. Aristot. &c. (Pl. Aristoph. R. 689. [illegible] Soph. Œdip. Tyr. 511.)

Σοφόω, ῶ, sapientem reddo.

Σοφίζω, idem: vel doceo sapientiam.

Σοφίζομαι, (pass.) doceor sapientiam, percipio et disco sapientiam ab alio traditam. Xen. ταῦτα γὰρ ἐμελετήσαμεν καὶ ἐσοφισάμεθα. Item doceor, i. cognosco, intelligo: ut Reg. l. 1. c. 3. ἐσοφίσατο, ὅτι κύριος κέκληκε τὸ παιδάριον, intellexit.

Σοφίζομαι, (activa signif.) argutè et ingeniosè comminiscor aliquid aut conficio. Aristoph. [illegible] Nub. † 543.† ἀεὶ καινὰς ἰδέας εἰσφέρων σοφίζομαι. Philostr. [illegible] Heroic. σοφίζονται τὰς πορφύρας, scitè et ingeniosè conficiunt. ¶ Et [illegible] malam partem, vafrè et callidè comminiscor, fraudulenter excogito, dolosè perago. Eurip. in Bacch. Οὐδὲν σοφιζόμεσθα τοῖσι δαίμοσι. Greg. δεῖ μὴ σοφισθῆναι τὸν ὀφθαλμόν. Cum accusat. personæ significat, decipio. Herodian. lib. 7. αὐτοὶ τὸν δῆμον ἐσοφίσαντο. (Philostr. l. 2. c. 6. 40.)

Σεσοφισμένος, edoctus, peritus: ut, ναυτιλίης σεσοφισμένος. Hesiod. in Erg. Cum genit. sicut ipsum σοφός.

Σεσοφισμένως, more eorum qui captiosis et dolosis verbis utuntur, more sophistarum. Xen. in Cyneg.

Σοφισμὸς, ὁ, callida et acuta interpretatio.

Σόφισμα, τὸ, inventum callidum, consilium aut facinus astutum. Thuc. Herodian. Phil. &c. (Eurip. Phœniss. 65. 633. 1365. Aristoph. R. 17.)

Σοφισματικὸς, captiosus, dolosus: aut cavillationum peritus, seu ad cavillationem pertinens, et accommodatus.

Σοφιστὴς, οῦ, ὁ, doctus et peritus artifex: seu artifex callidus et ingeniosus: ut, σοφιστὴς κιθαρῳδίας, Luc. Et, σοφιστὴς λόγων, Plut. in Lyc. ¶ Item sapiens et doctus: ut, σοφισταὶ τῶν Ἰνδῶν, apud Arrian. l. 6. Sic et apud Synes. ep. 44. Plerunque [illegible] malam partem σοφισταὶ dicti fuerunt, qui ostentationis aut quæstus causâ philosophabantur, teste Cic. in Acad. quæst. Et in primis rhetores. Unde Gorgias rhetor sophista dicitur apud Luc. in Macrob. ¶ Item σοφιστὴς, deceptor, impostor: peculiariter, qui vafris et dolosis verbis aliquem circumvenit: cavillator. † Aristoph. Nub. 1109.† Dem. pro cor. ἀλαζόνα καὶ γόητα καὶ σοφιστὴν ὀνομάζων. Sic et apud Plat. [illegible] Xen. (Æsch. Pr. 943.)

Σοφιστικὸς, captiosus, cavillatorius. Aristot. Luc. Item, sophistarum proprius, sophistis conveniens.

Σοφιστικῶς, sophisticè, more sophistarum, captiosè. Aristot. Plut.

Σοφιστεύω, sophisticam artem doceo seu profiteor. Athen. l. 3. Item, rhetoricam profiteor. Hermog. Exponitur etiam, philosophor. Item argutor.

Σοφιστεία, ἡ, ars sophistica. Phil. de vita M. l. 1. Exponitur et, inanis sapientia.

Σοφιστιάω, argutor, sophistarum [illegible] modum magnificis me verbis ostento. Plut. in l. de laude propria.

Σοφίστρια, ἡ, magistra sophisticæ: vel deceptrix.

Composita: ac primùm ex σοφός.

Ἀκρόσοφος, summè sapiens. Pind. [Olymp. ιΑ. 19.]

Ἄσοφος, ὁ καὶ ἡ, qui sapiens non est, insipiens: vel imperitus. Poll. l. 4. c. 1. [Epist. ad Ephes. 5. 15. Βλέπετε οὖν πῶς ἀκριβῶς περιπατεῖτε, μὴ ὡς ἄσοφοι, ἀλλ' ὡς σοφοὶ, &c. Pind. Olymp. Od. iii. 79. Τὸ πόρσω [illegible] ἐστὶ σοφοῖς ἄβατον κἀσόφοις.]

Ἀσόφως, insipienter, stultè, imperitè. Idem ibid.

Ἀσοφέω, sum ἄσοφος.

Συνασοφέω, (decomp.) simul desipio. Eurip. in Phœniss. [397.] Καὶ ταῦτα λυπρὰ, συνασοφεῖν τοῖς μὴ σοφοῖς.

Δοκησίσοφος, qui sibi videtur sapiens esse, quum non sit. Poll. et Hesych. [Aristoph. Pac. 43. Οἶμαι δ' ἂν αὐτὸ τῶν θεατῶν τις λέγοι Νεανίας δοκησίσοφος.]

Δοκησισοφία, opinio quam quis de sua sapientia falsò concipit. Plat.

Δοξόσοφος, idem cum δοκησίσοφος. Plat. Aristot.

Δοξοσοφία, idem cum δοκησισοφία. apud eosdem.

Ἡμίσοφος, semisapiens. Luc. in Hermot.

Θεόσοφος, rerum divinarum consultus, in divinis peritus. Areopagit.

Θεοσοφία, rerum divinarum scientia: apud eundem.

Θυμόσοφος, qui ipse sibi animi sui acumine peritiam alicujus rei comparavit, ingenio pollens, ingeniosus. Aristophan. in Nub. † 875.† Plut. in Artax.

Θυμοσοφικὸς, idem. Aristoph. in Vesp.

Κενόσοφος, in vanis et inanibus sapiens, seu inani sapientia præditus.

Κενοσοφία, inanis et vana sapientia.

Μισόσοφος, sapientiam et sapientiæ studium exosus: seu osor philosophiæ. Plat. [de Rep. lib. 5. Τί δὲ, φιλόσοφόν τε καὶ μισόσοφον; καὶ θυμοειδῆ, ἢ δ' ἄθυμον;]

Μωρόσοφος, stultè sapiens: vel insulsè sapiens: ex stulto et sapiente concretus. Luc.

Μωροσοφέω, stultè sapere.

Μωροσοφία, stulta sapientia.

Πάνσοφος, sapientissimus, omnifaria sapientia præditus: Dei epithetum, apud Phil. de mundo. (Æsch. Suppl. 324.) [Eurip. Herc. Fur. 188. Τὸ πάνσοφον δ' εὕρημα, τοξήρη σάγην, Μέμφεται. Plat. Theætet. Sophist. Euthydem. ὁ δέ σοι ἐρωτᾷς τὸ σοφίας αὐτοῦ. —— πάνσοφον ἀτεχνῶς.]

Ὑπέρσοφος, sapiens suprà quàm dici possit. [Aristoph. Achar. 970. Εἶδες —— τὸν φρόνιμον ἄνδρα τὸν ὑπέρσοφον Σπεισάμενον, &c.]

Φιλόσοφος, amans seu expetens sapientiam: sapientiæ studio deditus. Plat. Aristot. Plut. &c. Item philosophicus, philosopho dignus: ut, φιλόσοφος προθυμία, apud Plut. de deo Socr. Exponitur et, sapiens: ut apud Synes. ἡ φιλοσοφία laudatur ὡς φιλοσοφωτάτη αἱρέσεων, ut sectarum sapientissima.

Φιλοσόφως, philosophicè, seu [illegible] philosophum decet. Plut. in Alex.

Φιλοσοφία, ἡ, amor, seu studium sapientiæ: Isocr. Plat. Aristot. ¶ Apud Isocr. idem significat quod φιλολογία. ¶ Exponitur et, studium. ut, περὶ τοὺς λόγους φιλοσοφία, apud eundem. Item commentatio: ut, φιλοσοφία πολιτική, apud Aristot. polit. 3.

Φιλοσοφικὸς, ad philosophum pertinens, vel philosopho dignus: philosophicus.

Φιλοσοφέω, sapientiam amo, sapientiæ deditus sum, studium meum in doctrina et sapientia colloco. [Plat. ep. 7. de rep. l. 5.] Interdum exp. philosophiam capesso, seu ad philosophiæ studium accedo, dedo me philosophiæ. Ut apud Plut. de fort. Alex. Διογένην τὸν Βαβυλώνιον ἔπεισε φιλοσοφεῖν. Item philosophor, i. philosophorum more disputo seu dissero. Item de exil. Σωκράτης δὲ φάρμακον πιὼν ἐφιλοσόφει. Item philosophorum more disquiro [illegible] commentor mecum. Isocr. in Paneg. σπουδάσαι καὶ φιλοσοφῆσαι τοῦτον τὸν λόγον. Apud eund. περὶ τὰς πολιτικὰς ἐφιλοσόφησαν, occupati fuerunt [illegible] studuerunt. Exponitur et simpliciter, disputo et tracto aliquid. Ut apud Gregor. εἰ καὶ ἑαυτοῖς καὶ ἡμῖν ταῦτα φιλοσοφήσαιμεν. ¶ Item philosophiam doceo, seu profiteor. Phil. de mundo, εἴ πως Ἕλλησι φιλοσοφήσαντες.

Φιλοσόφημα, τὸ, philosophica quæstio: seu res quam quis philosophica commentatione secum disquirit. Arist. de cœlo, l. 2.

Decomp. **Ἀντιφιλόσοφος**, philosophis seu philosophiæ contrarius.

Ἀντιφιλοσοφία, studium philosophiæ contrarium.

Ἀφιλόσοφος, qui philosophus non est, à philosophia alienus seu abhorrens. Athen. lib. 13. Exponitur etiam, non conveniens philosophis.

Ἀφιλοσόφητος, philosophiæ et literarum expers, qui nihil studii in doctrina et sapientia collocavit: imperitus, indoctus. Chion. in ep. ad Clearch.

Ἐμφιλόσοφος, philosophis conveniens, ad philosophum pertinens. Laërt.

Ἐμφιλοσοφέω, philosophor in, philosophicè commentor, et disputo in. Greg. Exp. etiam, studium [illegible] operam meam colloco in.

Ἐμφιλοσόφημα, τὸ, [illegible] quo philosophamur, philosophica disputatio: philosophicum studium. Greg.

Καταφιλοσοφέω, philosophicè disputo contrà: vel philosophica disputatione vinco. Basil.

Προσφιλοσοφέω, philosophor ad, seu apud. Luc. in Tim.

Συμφιλοσοφέω, unà operam do philosophiæ: seu unà philosophor, unà philosophicè disputo. Diog. Laërt.

Ὑπερφιλοσοφέω, in philosophando excello. Hipp. ep. ad Demag.

Χειρίσοφος, vel χειρόσοφος, q. d. manu sapiens. Luc. de saltat. saltator scitus in manuum gesticulatione.

Composita ex σοφίζω.

Ἀντισοφίζομαι, sophismatis certo contrà, sophismatis contra sophistam et argutatorem ago.

Ἀντισοφιστὴς, qui sophismatis certat contrà. Item, qui ingeniosis commentis utitur ad aliquid evertendum: qui sapienter oppugnat. Luc. de calum.

Γυμνοσοφισταὶ, sapientes Indorum ita vocati, quòd nudi in sylvis agerent. Plut. in Lyc. et Alex.

Δειπνοσοφιστὴς, qui inter cœnandum philosophatur. Athen.

Διασοφίζομαι, astu utor, sophisticè ago. Aristoph. [Av. 1618. εἶτα διασοφίζεται λέγων, [illegible] Θεοὶ, &c.]

Κατασοφίζω, sophisticè decipio, sophismate circumvenio: vel sophismate redarguo aut percello. apud Plat.

Κατασοφιστεύω, eludo captiosè verborum argutiis: apud Greg.

Μετεωροσοφιστὴς, qui circa sublimia (i. cœlestia) philosophiam ostentat. Aristoph. [illegible] Nub.

Παρασοφίζομαι, non dextrè, sed perperam σοφίζομαι. scitè et ingeniosè parare aliquid tentans, perperam [illegible] facio. Athen. l. 4. Apud Arist. Rhet. 1. παρασοφίζεσθαι παρὰ τὸν ἰατρὸν, quidam expon. videri velle sapere supra medicum. Alii, medicum (ineptum scil.) superare ineptiendo, hoc est, esse ineptissimum. inepto namque medico nihil ineptius; quales ex ægri vità ludum faciunt.

Περισοφίζομαι, sophisticè circumvenio. Aristoph. [Av. 1645. Οἴμοι τάλας γ' οἷά σε περισοφίζεται.]

Ψευδοσοφιστὴς, qui falsò sophistæ nomen sibi usurpat. Sic inscribitur Luciani quidam dialogus.

ΣΠΑ'ΘΗ, ης, ἡ, rudes, rudicula: spatha, spathula: instrumentum, quo pharmacopolæ et chirurgi pharmacum movent in mortario aut olla. Dioscor. l. 1. c. 66. κίνει σπάθῃ, ἕως ἂν ψυχῇ, μὴ διαλείπων. ¶ Item gladius, ensis. Poll. l. 10. c. 31. ex Menand. ἀμβλεῖαι γεγόνασιν αἱ σπάθαι. ¶ Sic etiam dicitur instrumentum quoddam equisonum, quo pilos equorum purgant. Poll. ¶ Apud eundem est etiam textorium instrumentum: quod quidam [illegible] esse putant, quo telam arctat textor densatque. (Æsch. Ch. 230.) ¶ In homine σπάθαι dicuntur costarum ossa, apud eundem Poll. l. 2. vel ipsæ costæ, Ruf. Ephes. Hippocrates verò σπάθας fertur appellasse scapulas. Hinc comp. Ἀκροσπάθια dicuntur ὑποχόνδρια, quòd costis subjiciantur, et velut in extremitate earum posita sint. ¶ In palma σπάθη dicitur [illegible] unde fructus dependet, teste Polluce lib. 1. quomodo usus est Herodot. lib. 7. et Xen. In eadem sic [illegible] appellatur ipsum involucrum palmulæ, quod aliàs φοῖνιξ dicitur, teste Diosc. l. 1. cap. 52. Quia et ipsa palma arbor sic nominatur: apud Plin. l. 12. et c. ult.

Derivata à σπάθη, in prima significatione.

Σπάθιον, τὸ, spathula: apud Æginet. pro cultro chirurgico usurpatur. Et in Hippiatr. pro specillo seu scalpello.

Σπαθὶς, ίδος, ἡ, rudicula, qua athletæ in gymnasio ex lecytho oleum corpori solebant illinere, quum inungebantur. Euphemus apud Poll. l. 10. c. 26. τῇ σπαθίδι τὸν πώγωνά μου καὶ τὴν ὑπήνην μάξεται. ¶ Item, vestis σπάθῃ contexta. Idem l. 7. c. 10. [illegible] Hesych.

Σπαθίζω, spathula agito. Nic. Myreps. sect. 9. c. 71. Item, spathula oleum seu unguentum è lecytho exemptum illino. Hesych.

Derivata à σπάθη instrumento textorio.

Σπαθάω, licium inculco τῇ σπάθῃ. vel simpliciter, texo. Exponitur et, prodigè licia telæ addo, et inculco τῇ σπάθῃ. Ut apud Aristoph. in Nub. Ὦ γύναι, λίαν σπαθᾷς ¶ Unde metaph. pro, profusè insumo seu consumo, ponitur; prodigo, dilapido, dissipo, luxurior, opiparè vivo. Luc. de luct. οὐδὲ σπαθήσεις ἐπὶ τούτῳ ἕως ἢ τρεῖς τὰς ἡμέρας, neque profusè epulaberis. Et cum accus. apud eundem in Conv. σπαθῶντα ἡμῶν τὸ κτῆμα, profusè absumentem. Exponitur etiam, τρυφῶ, Hesych. A qua significatione orta derivata vide mox secutura.

Σπάθημα, τὸ, densitas in tela, quum textor licium telæ addidit largè, et citra parsimoniam inculcavit. Hesych.

Σπάθησις, ἡ, telæ densatio, qua citra parsimoniam licium ei additur. Exponitur etiam, prodiga erogatio, profusa insumptio. Suid.

Σπαθητὸς, ὁ, densatus: ut, περίβλημα σπαθητὸν, cui licium largissimè additum est. Athen. l. 12.

Composita.

Ἀσπάθητος, ὁ καὶ ἡ, qui non σπαθᾶται. ut, ἀσπάθητα ἱμάτια, quibus licium τῇ σπάθῃ inculcatum non est. apud Hesych. Apud eundem ἀσπάθητος χλαῖνα, vocatur pellis seu exuvium.

Διασπαθάω, idem cum σπαθάω. unde metaph. διασπαθῆσαι τὴν οὐσίαν, dilapidare patrimonium. Plut.

Κατασπαθάω, luxu consumo, prodigo.

Πολυσπαθὴς, multùm densatus τῇ σπάθῃ. in Epigr.

Derivata à σπαθάω, in deliciis et luxu vivo.

Σπατάλη, ἡ, lautitiæ, deliciæ, τρυφή. apud Suid. Chrysost. in ep. 1. ad Tim. c. 5. ὅταν ἐν τῇ σπατάλῃ διάγῃ, in deliciis.

Σπαταλάω, ῶ, delicior, lautis epulis victito. voluptariam vitam dego. Jac. c. 5.

Σπατάλημα, τὸ, luxus sumptuum, in Epigr.

Κατασπαταλάω, ῶ, (comp.) idem quod σπαταλάω, delicior, in deliciis vivo. Epigr. l. 2. in gulosos, Μηδείς μοι ταύτην, Ἐρασίστρατε, τὴν σπατάλην σου Πείσειεν θεῶν, ἣ σὺ κατασπαταλᾷς, nemo deorum mihi concilient delicias lautitiasque illas tuas, in quibus vitam transigis. Sic Greg. κατασπαταλῶν ἐπὶ κλινῶν ἐλεφαντίνων, lautè et delicatè vivens in eburneis accumbendo lectulis. Sic et, in delicias et lautas epulas insumo.

Derivata ex σπάθη, palma.

Σπαθίτης, ου, ὁ, palmeus: ut, σπαθίτης οἶνος, apud Alex. Trall. et Paul. Ægin.

Σπαθάλιον, τὸ, spathula, ramus palmæ, palmes. Theophr. Item, muliebre ornamentum, quod brachio inserebant armillæ loco. Tertul. de cult. fœm. Quidam hæc spathalia sic dicta existimant ob colorem puniceum.

Σπαθῖναι ἔλαφοι, dictæ videntur vel ob colorem puniceum: vel quòd cornua spathis similia, i. e. mucronata et acuminata, habeant. Eustath.

ΣΠΑΙ'ΡΩ, et ἀσπαίρω, (ut σκαίρω et ἀσκαίρω,) palpito, vibro, tremo: propriè de iis qui morti obluctando animam efflant. Epigr. lib. 6. Θρέψω ἔτι σπαίρον τὸ γαστέριον, Od.

ν'. —— θύσαντα καὶ ἀσπαίροντ' ἐσιδέσθαι. Iliad. μ'. δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον, Ζωὸν ἔτ', ἀσπαίροντα. Od. τ'. (de hinnulo qui suffocatur:) Αὐτὰρ ὁ ἐκφυγέειν μεμαὼς, ἤσπαιρε πόδεσσι. Dicitur et cor ἀσπαίρειν, quum vibrat seu pulsat: ut Il. ν'. δόρυ δ' ἐν κραδίῃ ἐπεπήγει, Ἥ ῥά οἱ ἀσπαίρουσα καὶ οὐρίαχον πελέμιζεν Ἔγχεος. (Ἀσπαίρω, ὑποτρομῶ, θρηνῶ. Æschyl. Pers. 983.) Tribuitur et piscibus, aut carnibus, quum in sartagine à fervente oleo succutiuntur, ut palpitare et tremere videantur. Athen. l. 3. οἱ τάριχοι ἐπὶ τῷ πυρὶ κείμενοι ἐπάλλοντο καὶ ἤσπαιρον.

Σπαρίζω, et ἀσπαρίζω, palpito, tremo. Aristot. in lib. de respir.

Composita.

Ἀνασπαίρω, idem quod ἀσπαίρω. Eurip. in Ion. [1207.] Θάνεν δ' ἀνασπαίρουσα, φοινικοσκελὴς Χηλὰς παρεῖσα.

Ἀνασπαρθάζω, seu ἀνασπαρτάζω, palpito, vibro, pulso. Hippocr. de morb. lib. 2.

Ἐπισπαίρω, subsulto, velut ab animi deliquio palpitabundus.

Παρασπαίρω, palpito, et terram calcibus pulso.

Προσσπαίρω, palpito ad. Plut. in Oth.

Ὑποσπαίρω, subpalpito. Suid.

ΣΠΑΝΟ'Σ, et σπάνιος, ὁ, rarus, qui non ubique nec semper reperitur, ideoque pretiosus. Exponitur etiam, paucus, parcus. † Xen. Pæd. 6. p. 164. c. πάνυ σπάνιος ἦν. l. 3. 3.† In Epigr. Ὥρης χειμερίης σπάνιον γέρας. Plut. πράγματος σπανίου καὶ πολυτελοῦς μὴ ἀπολαῦσαι παρόντος. Aristot. rhet. l. 1. ἅμα δὲ καὶ σπάνιον τὸ διὰ χρόνου, ἡδύ ἐστι. ¶ Item rarus, i. minimè densus. Hesych.

Σπανίως, rarò, insolenter. Exponitur etiam, parcè.

Σπανιότης, ητος, ἡ, raritas vel penuria. Hesych. Isocr. in Paneg.

Σπανία, ἡ, idem: apud Hesych.

Σπάνις, εως, ἡ, pro iisdem. (Soph. Œdip. Tyr. 1475.) Eurip. in Orest. Plut. Dem. Isocr.

Σπανίζω, penuriâ laboro. Eurip. in Cycl. σίτου, ὦ σπανίζομεν. Thuc. lib. 1. τῶν μακρῶν σπανίσαντες. Sic et apud Plut. et Xen. † γῆς ἀγαθῆς. Pæd. l. 3. p. 73. d. ἀργυρίου. Aristoph. Nub. 1288. V. ibi Spanhemius.† Dicitur et res aliqua σπανίζειν, cujus copia non est. Aristoph. in Vesp. τοὔλαιον σπανίζοντος. (Eurip. Med. 882. 961. Æschyl. Ch. 715.)

Σπανίζομαι, idem cum σπανίζω. Xen. Hell. 7. ἐσπανίζοντο τῶν ἐπιτηδείων. Et pass. signif. apud Eur. in Orest. ὁρᾷς δὲ φίλων ὡς ἐσπανίσμεθα, ut privati amicis simus: vel quantâ amicorum penuriâ laboremus. (Med. 561. Æschyl. Pers. 1039.)

Σπανιστὸς, ὁ, cujus inopia et penuria est, rarus. Soph. in Œd. Col.

Ὑποσπανίζω, et ὑποσπανίζομαι, (comp.) aliquantùm laboro penuriâ, aliquantùm egeo; vel simpliciter, egeo. Soph. in Ajace, Τί δ' ἐστὶ χρείας τῆς δ' ὑποσπανιζόμενον; (Ὑποσπανίζομαι. Æsch. Pers. 489. Ch. 575.)

Σπαρνὸς, idem cum σπανὸς, seu σπάνιος, rarus, infrequens, paucus. Call. hym. in Dian. σπαρνὸν γὰρ, ὅτ' Ἄρτεμις ἄστυ κάτεισι. (Æsch. Ag. 565.)

ΣΠΑΡΑ'ΣΣΩ, seu σπαράττω, lacero, lanio: dilacero, dilanio: vellico. (Eurip. Med. 1219.) Aristoph. in Ran. σπαράττων τὰς γνάθους. Luc. in Vocal. σπαράττων αὐτῶν τὴν φωνὴν ἐπεχείρει. Gal. ad Glauc. l. 1. σπαράττειν τὸν στόμαχον ὅτε δακτύλων ἢ πτερῶν καθιέσει, proritare stomachum digitis pennisve immissis. ☞ Videtur composita dictio ex σπάω, et ἀράσσω, ut sit propriè, trahendo rumpo seu lacero.

Σπάραγμα, τὸ, frustum rei dilaceratæ seu discerptæ. Euripid. in Bacch. Plut. advers. Colot. Apud eundem ibid. σπαράγματα λόγων, exp. lacera verba.

Σπαραγματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ut, κραυγὴ σπαραγματώδης, vociferatio, quæ ipsum guttur ruptura videtur. Plut. in præcept. sanit.

Σπαραγμὸς, ὁ, laceratio, laniatus, convulsio. Eurip. in Bacch. (Phœniss. 1471. Soph. Tr. 791. 1271.)

Σπάραξις, εως, ἡ, idem.

Composita.

Ἀνασπαράσσω, lacerando evello vel revello. Eurip. Ῥίζας ἀνεσπάρασσον ἀσιδήροις μοχλοῖς. in Bacch. [1009.]

Ἀποσπαράσσω, avello lacerando. Idem ibid. [1123.] Ἀπεσπάραξεν ὦμον οὐχ ὑπὸ σθένους.

Διασπαράττω, dilacero, dilanio, discerpo. Eubul. apud Athen. l. 14. (Æsch. Pers. 194.)

Διασπαρακτὸς, ὁ καὶ ἡ, dilaniatus, discerptus: ut, σῶμα διασπαρακτὸν, Eurip. in Bacch. [1217.]

Κατασπαράττω, idem quod διασπαράττω. [Aristoph. Equit. 725. Τὴν εἰρεσιώνην μου κατεσπάραξεν.]

Νεοσπάρακτος, recens dilaniatus seu discerptus. schol. Aristoph.

Συσπαράττω, concerpo.

Ὠμοσπάρακτος, qui crudus adhuc discerpitur et laniatur. Aristophan. in Equit.

ΣΠΑ'ΡΓΑΝΟΝ, ου, τὸ, fascia, pannus oblongus, in quo infans involvitur. (Soph. Œdip. Tyr. 1035. Æschyl. Ag. 1615.) Hom. hym. in Merc. Ὕπνος ἐμοί γε μέμηλε, καὶ ἡμετέρης γάλα μητρὸς, Σπάργανά τ' ἀμφ' ὤμοισιν ἔχειν, καὶ θερμὰ λοετρά. Plut. de Alex. fort. l. 2. ὁ Λυκοῦργος ἅμα τοῖς σπαργάνοις κομίσας εἰς τὸ φιδίτιον, unà cum fasciis quibus involutus erat. Herodian. l. 1. μὴ περιοφθέντα με ἰδιωτικῶν σπαργάνων, intactum me plebeiis fasciis. Apud Philon. de vita M. l. 1. ἐξ ἔτι σπαργάνων, ab incunabulis. ☞ Etym. à σπαράσσω deducit, ut per syncopen dicatur quasi σπαράγανον.

Σπαργάνιον, τὸ, fasciola. Est et herbæ nomen apud Diosc. l. 4. c. 21. quam quidam ita dictam existimant, quòd foliis ejus pro fasciis uterentur.

Σπαργανίζω, f. ίσω, fasciis involvo, fascio. Hesiod. in Theog. † 485.† Τῷ δὲ σπαργανίσασα μέγαν λίθον ἐγγυάλιξεν.

Σπαργανόω, idem. Plut. in Probl. Rom. Lucæ 2. Cum dativo instrumenti exp. simpliciter, involvo, involvo ut fasciâ, fascio. Arist. hist. an. l. 7. σπαργανοῦσιν ἐρίοις αὐτά, fasciis ex lana involvunt. Plat. de fort. Alex. Ἁλουργίδι σπαργανώσας τῇ πορφύρᾳ Μελάγχρουν, purpurâ fasciens. Legitur et σπάρξαν, apud Hom. hymn. 1. in Apoll. σπάρξαν δ' ἐν φάρεϊ λευκῷ. quod per syncopen dictum videtur pro ἐσπαργάνωσαν, aut ἐσπαργάνισαν, elisa syllaba ανω aut ανι, et γν in ξ mutatis, in quas literas ipsum ξ resolvitur. Hesych. autem σπάρξαι exponit etiam σπαράξαι, inanens, ex σπαράξαι σαγηνεῦσαι.

Σπαργανόομαι, fasciis involvor, fascior.

Σπαργάνωμα, τὸ, idem quod σπάργανον, id quo aliquid velut fasciâ involvitur, fasciæ usum præbens, involucrum. Utitur Etymol. in σπάργανον.

Σπαργάνωσις, vide in proximo Σπαργάω.

Σπαργανιώτης, fasciatus. Hom.

Composita.

Ἀποσπαργανόω, ῶ, fasciis exolvo, fasciâ, qua quis obvolutus erat, exolvo.

Ἀποσπαργανόομαι, fasciis, quibus obvolutus eram, exolvor: fasciis me exolvo. Greg. Naz.

Ἐνσπαργανόω, ῶ, fasciis involvo: idem quod σπαργανόω, apud Dion. Longin.

ΣΠΑΡΓΑ'Ω, ῶ, tumeo et distentus sum. Propriè de uberibus dicitur, usque adeò lacte distentis, ut rupturam minentur, et præ nimio tumore lac stillent. Eurip. in Cycl. Σπαργῶντάς μοι τοὺς μαστοὺς χάλασον. Idem in Bacch. μαζὸς ἐν σπαργῶσ' ἔτι. Plat. de rep. l. 5. τὰς δὲ μητέρας ἐπὶ τὸν σηκὸν ἄξουσιν ὅταν σπαργῶσι. Dicuntur et arbores σπαργᾶν, quarum cortices succo turgescunt: apud Theophrast. Item homines, quorum cor accensum alicujus rei cupiditate et libidine intumescit: et præsertim ii qui prurient libidine venerea, ut apud Plut. σπαργῶν καὶ μεθύων ὁ Ἀσιανός. De alius rei cupiditate, apud eundem in Fab. δι' εὐτυχίαν ὑπερφρονῶν καὶ σπαργῶντι τῷ θύμῳ χαλινὸν ἐμβάλλειν. Et cum præposit. ἐπὶ, apud eundem in Artox. et Lucullo.

Σπάργη, vel σπαργὴ, ἡ, libido: propriè qua matres distenta lacte ubera exinanire cupiunt. Gal. in lex. Hippocr.

Σπαργάνωσις, εως, ἡ, in matribus dicitur, quum earum mammillæ à partu, præsertim recente, sic lacte intumescant, ut exuberantiam eam ferre vix queant. Diosc. l. 2. c. 129. Habet autem formam verbalis tanquam à σπαργανόω, de quo suprà in Σπάργανον.

ΣΠΑ'ΤΑΓΓΟΣ, ου, ὁ, spatangus: echinorum species, apud Arist. hist. an. l. 4. et Athen. l. 3. ex Aristot. Sophr. et Aristoph.

ΣΠΑ'ΤΟΣ, τὸ, corium, pellis, δέρμα, σκῦτος. Hesych.

Σπάτινος, ου, ὁ καὶ ἡ, coriaceus, pelliceus, ex pellibus factus. Idem.

ΣΠΑ'Ω, ῶ, f. άσω, traho. Item attraho. Gregor. μὴ σπάσῃς θάνατον, ne mortem attrahas. Propriè bibentes dicuntur σπᾶν, quum hauriunt, et spiritu suo attrahunt potum. Aristotel. histor. an. lib. 8. τὰ δὲ συνόδοντα σπᾷ, οἷον ἵππος καὶ βοῦς. Athen. λαβὼν ποτήριον, ἔσπασε γενναίως. Phil. de vita M. l. 1. ὥσπερ οὐχ ὕδατος, ἀλλ' ἀκράτου σπάσαντες, quasi non aquam, sed vinum hausissent, seu spiritu suo attraxissent. ¶ Item contraho. ¶ Item extraho, educo. Euripid. in Iphig. Aul. et Taur. χερὶ φάσγανον σπάσας, educto ense. Item extraho, id est, evello. Accipitur et pro simplic. vello. Item pro convello. (Æschyl. Ag. 341. Ch. 531. Soph. Tr. 703. Œdip. Tyr. 1267.)

Σπάομαι, ῶμαι, idem quod σπάω, extraho, educo. ut Il. τ'. Ἐκ δ' ἄρα σύριγγος πατρώϊον ἐσπάσατ' ἔγχος. Odyss. χ'. Φάσγανά τε σπάσασθε. † ἀντιάας. Xen. Pæd. p. 186. e.† Item evello. Odyss. κ'. ἐγὼ σπασάμην ῥῶπάς τε λύγους τε. Item convellor, contrahor. ut apud Euripid. in Cycl. τοὺς γὰρ πόδας Ἐντεῦθεν ἐσπάσθησαν. Diosc. βοηθεῖ ῥήγμασι σπωμένοις, ruptis et convulsis medetur.

Σπάσμα, τὸ, in gladio dicitur mucro, seu acies nuda et è vagina educta. Plut. in Otho. In corpore humano sic appellatur quod convulsum est. Aristot. in Probl. σπάσματα λαμβάνει. Exponitur etiam, distensio: apud Theophr. convulsio.

Σπασμάτιον, τὸ, levis convulsio.

Σπασματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, convulsionis speciem gerens, seu convellens. Exponitur etiam evellens.

Σπασμὸς, ὁ, idem quod σπάσμα. Plut. in præcept. sanit. λαμβάνεται σπασμῷ, καὶ χαλινοῖς. Thuc. l. 3. σπασμὸν ἐνεδίδου ἰσχυρὸν, convulsionem ciens validam. (Σπασμὸς ἄτης. Soph. Tr. 1099.)

Σπασμώδης, convulsivus: ut, σπασμῶδες πάθος, convulsivus affectus: apud Gal. comm. 3. in l. 1. prorrhet.

Σπάσις, εως, ἡ, tractus seu attractus. Exponitur etiam, suctus, apud Aristotel.

Σπαστικὸς, trahendi seu attrahendi aut extrahendi vim habens. Item, qui τῷ σπασμώδει πάθει obnoxius est. Plin. l. 2. c. 10.

Σπάδιξ, ικος, ὁ, termes seu palmes: ramus palmæ: seu avulsus è palma termes. Plut. symp. 8. probl. 4. πρῶτος ἐν Δήλῳ Θησεὺς ἀγῶνα ποιῶν ἀπέσπασε κλάδον τοῦ ἱεροῦ φοίνικος, ὃ καὶ σπάδιξ ἐπωνομάσθη. Sic etiam dicitur cortex radicis iligneæ: ut est in lex. Herodot. ¶ Numeratur et inter musica instrumenta quæ manu pulsantur: apud Poll. l. 4. c. 9.

Σπαδίξας τὸ δέρμα, apud Herodot. exponitur pellem detrahens: à σπαδίζω.

Σπάδων, ωνος, ὁ, cui testiculi evulsi sunt: seu cui nervus membrum genitale erigens est convulsus, spado. Cyrill. apud Suid. Legitur et genit. σπάδοντος, apud Plut. in Dem. ¶ Exponitur etiam, spasmus, contractio. apud Nic. in Alex. et Hippocr. de morb. l. 7.

Σπαδονίζω, castro, spadonem efficio; testiculos seu nervos, unde testiculi dependent, evello.

Σπαδονισμὸς, castratio.

Σπάλαξ, et ἀσπάλαξ, ακος, ὁ, talpa. dicta παρὰ τὸ σπᾶν, teste Etym. quoniam semper terram unguibus suis vellicat et perforat. ¶ Σπάλακες dicitur etiam equorum quoddam genus, Hesych. ¶ Item σπάλαξ herbæ nomen, apud Theophr. hist. pl. l. 1. c. 11.

Σπαλακία, ἡ, cæcitas, qualis talparum. Hesych.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀνασπάω, sursum traho, seu retraho: ut, ἀνασπᾷ τὴν ὑστέραν, Aristot. Item simpliciter, retraho. ut Aristoph. in Plut. τὴν χεῖρα πάλιν ἀνέσπασεν. (R. 932. Soph. Œdip. Tyr. 1292.) Item erigo, in altum tollo, sustollo. Ut, ἀνασπᾶν ὀφρῦς. Demosth. Sic, λόγους ἀνέσπα, apud Soph. in Ajace, verba attollebat. Item contraho: ut, λαῖφος ἀνασπᾶν, Apoll. Arg. 2. Exponitur etiam, revello, evello: ut, τύμβους ἀνασπᾶν. Euripid. in Med. Item expello aliquem à suis sedibus, et quasi extraho. Isocr. in Panath.

Ἀνασπάομαι, sursum trahor, vel retrahor. Item, in altum tollor, erigor: ut, ὀφρῦς ἀνεσπασμένας, apud Aristot. Item contrahor: ut, μέτωπον ἀνεσπᾶσθαι. Diosc. Item sedibus expellor.

[Ἀνάσπασις. Foes. Œcon. pag. 33. Ἀνάσπασις contractio dicitur, videturque hoc nomine ventriculi contractio intelligi, cum sese colligit et contrahit ut cibum amplectatur et concoquat.]

Ἀνάσπαστος, ὁ καὶ ἡ, alicunde extractus seu avulsus. Item pulsus ex aliquo loco, ablegatus aut amandatus, et quasi ex eo sursum tractus: ut, ἀνάσπαστος ἐκ Θρόνου. Luc. Item cui successor mittitur, qui revocatur è provincia. Demosth.

Ἐξανασπάω, (decomp.) evello. Eur. in Bacch. [1108.] κἀξανέσπασαν χθονός. (Phœniss. 1149.) [Herodot. Hist. lib. 9. τὰ ἀγάλματα ταῦτα, ὡς σφετέρων ξύλων ἐόντα, [illegible] ἐκ τῶν βάθρων ἐξανασπῶν, ἵνα σφέα [illegible].]

Ἀντισπάω, in contrariam partem traho seu vello: in diversum abstraho, in diversum averto. Aristoph. in Pace. Galen. et Aristot. Et metaph. contrarius sum, repugno, refragor. Suid. Expon. etiam, prehendo: apud Apoll. Arg. 2. ἀντέσπασε αὔρης Σκαιῇ. (Æsch. Pr. 337.)

Ἀντίσπασμα, τὸ, tractio in contrariam partem, abstractio in diversum. [Polyb. Hist. lib. 2. γενομένου δ' ἀντισπάσματος, καὶ τῶν Οὐενέτων ἐμβαλλόντων εἰς τὴν χώραν αὐτῶν, &c.] Signif. etiam idem quod ἀντιπερίσπασμα, quod vide.

[Ἀντισπασμός. Aristoph. Lysistr. 966. Ὦ Ζεῦ δεινῶν ἀντισπασμῶν.]

Ἀντίσπασις, ἡ, idem cum ἀντίσπασμα. Gal.

Ἀντίσπαστος, ὁ καὶ ἡ, in contrarium abstractus, item contrà nitens. [Soph. Trachin. 789. Ἦλθε δ' ὀστέων Ὀδαγμὸς ἀντίσπαστος. Schol. ἀντίσπαστος δὲ, ἴσος σπασμῷ, ἢ μετὰ σπασμοῦ.] ¶ Est pedis nomen apud Grammat. qui ex quatuor syllabis constat: prima et ultima brevi, secunda et tertia longis. Vide schol. in Hephæst.

Ἀντισπαστικὸν μέτρον, constans ex pedibus antispastis. vide apud eund.

Ἀποσπάω, avello, abstraho. Cum genit. et accus. Soph. πῶς σ' ἀποσπάσω πικροῦ Τοῦδ' [illegible]; (Œdip. Tyr. 1446. Aristoph. R. 845. Æsch. Suppl. 916.) Plut. in Themist. τοὺς πολίτας ἀποσπάσαι θαλάττης. Et addita præposit. ἀπὸ, apud Xen. Hell. 2.

Ἀποσπάομαι, avellor, abstrahor. Eurip. in Hec. Οὐδ' ὡς ὁ δράκων, μήτ' ἀποσπασθῇς βίᾳ. Levit. c. 2. 21. ἀπεσπασμένος dici is putatur, cui avulsi sunt testiculi.

Ἀποσπὰς, άδος, et ἀποσπάδων, ωνος, ὁ, cui testiculi avulsi sunt vel exsecti. Suid.

Ἀπόσπασμα, pars vel avulsa.

Ἀποσπασμάτιον, particula avulsa. Cic. ad Att.

Ἀποσπασμάτια, reliquiæ.

Ἀπόσπαστος, qui avelli, abstrahi potest.

Decomp. **Δυσαπόσπαστος**, qui ægrè avellitur.

Δυσαποσπάστως, ita ut difficulter avellatur, more eorum quæ difficulter avelluntur.

Εὐαπόσπαστος, qui facilè avelli aut abstrahi potest.

Διασπάω, distraho, divello, dirimo. Xen. Hell. 4. διασπάσαντες τὸ σταύρωμα. Idem Pæd. 6. ἐπεχείρησε ποτε ἐμὲ καὶ τὸν ἄνδρα διασπάσαι ἀπ' ἀλλήλων. Item perrumpo, perfringo: ut, διασπάσαι τὸ ἔδαφος. Plut. in Cass. † Xen. Pæd. l. 2. 44. b. φάλαγγα. p. 227. c.† Et metaph. labefacto, everto: ut, διασπᾷν νόμους, Xen. Pæd. 8.

Διασπάομαι, distrahor. † Xen. Pæd. l. 5. p. 130. c.† Et metaph. distineor, distringor. Luc. πρὸς τοσαύτας ὑπηρεσίας διασπώμενος, tot officiis distractus seu implicatus. Item discerpor. Lucr. διασπασθεὶς τὸν βίον, ἐτελεύτησεν. Et activè, discerpo, dilanio. Luc. μικροῦ γοῦν με διεσπάσαντο.

Διάσπασμα, τὸ, quod distractum est seu avulsum. Item distractio, divulsio, diremptio. Plut. in Lyc.

Διασπασμὸς, idem. in Alex. et Artox.

Διάσπασις, ἡ, pro eodem.

Διασπάσιμος, qui divelli et distrahi potest.

Ἀδιάσπαστος, (decomp.) indistractus, non divulsus, aut divisus. in Pand. Gr. [Polyb. Hist. lib. 1. § 34. τό γε μὴν ὅλας τάξεις τὸ σύστημα διὰ τὸ βάθος τῶν ἐφεστώτων, ἐπὶ τοῖς ἀδιάσπαστον ἔμεινεν.]

Ἀδιασπάστως, sine distractione aut divulsione. Hesych. [Xenoph. εἰς Ἀγησ. cap. 1. § 4. τεκμήριον ἄλλο μὲν οὐδαμία ἀρχὴ φανερά ἐστι διαγεγενημένη ἀδιασπάστως, οὔτε δημοκρατία, οὔτε ὀλιγαρχία, οὔτε τυραννίς, οὔτε βασιλεία.]

Ἐκσπάω, extraho, evello. Il. ε. Ἐκ δὲ δόρυ σπάσσ' αὐτός. per tmesin pro ἐξέσπασεν.

Ἐκσπάομαι, idem. Iliad. η. Τὼ δ' ἐκσπασσαμένω δολίχ' ἔγχεα χερσὶν ἅμ' ἄμφω.

Ἐπισπάω, attraho. Eurip. in Troad. Κομίζετ' αὐτὴν τῆς μιαιφονωτάτης Κόμης ἐπισπάσαντες. Xen. Hell. 6. ἐπισπάσασα τὴν θύραν, εἴχετο τοῦ ῥοπάλου, attracta janua. Item consequor, acquiro. Soph. in Ajace, πέποιθα τοῦτ' ἐπισπάσειν κλέος. (Æsch. Pers. 477.)

Ἐπισπάομαι, (med.) Idem Aristot. de mundo, μόνον μόριον ἐπισπασάμενον. ¶ Alia attrahendi significatio apud Xen. Pæd. 3. † p. 142. c. signif. media.† Κῦρος ἐπεσπάσατο ἐμπλησθῆναι δαψιλῶς τὰ ἅρματα, attraxit, id est, coëgit. ¶ Item attraho, i. accerso seu concilio mihi: † signif. media. V. Kusterus de Verbo medio, p. 56.† ut in Epigr. ἔχθραν ἐπισπασάμενος. ¶ Item consequor, acquiro. Chrysost. de sacerd. παρὰ τοῦ Θεοῦ τὴν παῤῥησίαν ἐπεσπάσατο. ¶ Item assequor, insequor. Thuc. l. 5. ξὺν ὅπλοις ἐπισπώμενοι. Sic et alibi apud eundem. (cedo, acquiesco, cum Dat. Soph. El. 1040.)

Ἐπισπάομαι, (pass.) attrahor ad insequendum seu persequendum. Plut. in Alex. ἐπισπασθεὶς ὁ βασιλεὺς, &c. Item attrahor in sententiam alicujus, seu ut monita ejus et consilia sequar. Thuc. l. 4. ὅ, τε πείσας καὶ ὁ ἐπισπώμενος ὁμοίως ἐβλάπτοντο.

Ἐπίσπασις, ἡ, attractio, adductio. Alex. Aphr.

Ἐπισπαστὴρ, ῆρος, ὁ, attractor, seu instrumentum quo aliquid attrahimus et adducimus. in Epigr. et Herodot.

Ἐπίσπαστος, ὁ, quem quis ipse sibi accersivit et attraxit: ut, ἐπίσπαστον κακόν. Odyss. σ.

Ἐπισπαστικὸς, attrahendi vim habens: ut, ἐπισπαστικὰ μαλάγματα, apud Cels. l. 5. c. 18.

Ἐπίσπαστρον, τὸ, laqueus quem quis sibi attraxit et induit. Hesych. Item marculus ferreus quo janua pulsari et attrahi solet. Poll. l. 10. c. 4. Pro funibus quibus aliquid attrahitur, accipitur apud Diod. Sicul. Dicitur et significare velum quod obducitur aditui alicui. Num. c. 4.

Decomp. **Ἀντεπίσπαστος**, idem cum ἐπίσπαστος.

Συνεπισπάω, unà attraho.

Συνεπισπάομαι, idem: vel simpliciter, attraho, allicio. Aristotel. in probl. Xen. Pæd. 2. † p. 49. a.†

Κατασπάω, detraho, extraho, educo, elicio. Herodian. l. 8. τὰς εἰκόνας ἐκ τῶν σημείων κατασπάσαι, imaginem illius detraxêre. Dioscor. l. 1. et 5. ἔμβρυα κατασπᾷ, fœtus mortuos extrahit. Idem l. 3. c. 134. ὁ δὲ καρπὸς γάλα κατασπᾷ, lac elicit. Exponitur etiam, avidè deglutio seu haurio faucibus, apud Aristoph. in Equit. Αὐτὸς δ' ἐκείνου τρικότυλον κατέσπακας.

Κατάσπασμα, detractio. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 12. Accipitur et pro σπάσμα.

Κατασπασμὸς, idem quod κατάσπασμα. Plut.

Κατασπαστικὸς, detrahendi vim habens. Diosc. l. 2.

Συγκατασπάω, (decomp.) pariter avello seu convello. † Συγκατασπᾶσθαι, simul avelli: εἰς ἐπικράτειάν τινος, sub alicujus potestatem. Xen. Pæd. l. 5. p. 145. a.†

Παρασπάω, à latere alicujus abstraho seu avello: Et propriè, fruticem arbori adnascentem ex ejus imo trunco avello: unde, τὸ παρασπώμενον, quod sic avellitur, apud Theophr. hist. pl. l. 2. Item generaliter, abstraho, avello: unde apud Xen. Hell. 4. τὴν Αἰολίδα πόλιν παρασπάσαντος τοῦ Φαρναβάζου, à fide abstraxit. Sic et apud Dem. Olynth. 1. et Phil. de vita M. l. 3. Exponitur etiam, in latus traho seu deflecto.

Παρασπὰς, άδος, ἡ, frutex arbori adnascens, qui inde avulsus plantatur: stolo. Theophr. hist. pl. l. 2.

Παρασπασμὸς, avulsio, convulsio. Plut.

Περισπάω, circumcirca detraho. Et metaph. nudo, spolio. Philostr. in Heroic. περισπάσαι τὴν ἀσπίδα ζῶντος. Plutarch. in Cicer. περισπᾷν αὐτοῦ τὴν δύναμιν, ab eo avellere. Item distraho, i. in diversum traho. unde pass. apud Ceb. Theb. εἰς ἕτερα περισπᾶσθαι, in alia studia distrahi. Item distraho, i. negotiis onero. Plut. in Cam. πολίτας τρίβων καὶ περισπῶν ἐκολάζετο. Et passivè, apud Basil. in ep. ad Greg. ἐπὶ ἀσχολιῶν περισπώμενος. ¶ Exponitur etiam, avoco alio, abstraho. Plut. in Fab. περισπάσαι τὸν Ἀννίβαν πειράζων. ¶ Apud Eur. in Iph. Taur. ὁ δὲ περισπάσας ξίφος, exp. quum distrinxisset seu eduxisset ensem. Est et vox grammatica περισπάω, significans circumflecto: apud Athen. et Eust. Τόνος περισπώμενος, accentus circumflexus in ultimâ syllabâ. Συλλαβὴ περισπωμένη, ultima circumflexa.

† Περισπάομαι med. περιεσπάσατο τὴν τιάραν, avulsit Tiaram. Xen. Pæd. l. 3. p. 64. c.†

Περισπωμένως, circumflexo in ultimâ.

Περισπασμὸς, ὁ, distractio, occupatio, orta ex curis et negotiis diversis. Plut. de exil. et de non fœner. Est et vocabulum castrense, de quo vide in Ἐκπερισπασμός.

Decomp. **Ἀντιπερισπάω**, retraho, revoco. vocabulum castrense. Polyb. ὡς ἂν ἐμβαλόντες εἰς τὴν τῶν Βοίων χώραν ἀντιπερισπάσωσι τοὺς ἐξεληλυθότας, ut progressos retraherent. Ἀντιπερισπᾶν τοὺς λόγους, exp. sua verba retractare.

Ἀντιπερίσπασμα, dicitur strategema, quum hostes alibi distinentur, vel domum revocantur ad tuendam patriam. Polyb.

Ἀπερίσπαστος, qui distrahi nequit: immobilis, inconcussus, quietus. [Polyb. Hist. lib. 2. τούτου δὲ συμβάντος ἀπερίσπαστοι γενόμενοι τά τε τῶν Ἰλλυριῶν καὶ Μακεδόνων — πλῆθος, ἐκθύμως ἔμενον καὶ τεθαῤῥηκότες ἐπὶ τοὺς ὑπεναντίους.]

Ἀπερισπάστως, sine ulla distractione. [Epist. ad Cor. 1. cap. 7. 35. ἀλλὰ πρὸς τὸ εὔσχημον καὶ εὐπρόσεδρον τῷ Κυρίῳ ἀπερισπάστως. Hierocl. in Aurea Carm. Pythag. pag. 80. 13. Ed. Lond. Οὕτω δὲ ταχθέντων τῶν παθῶν, ἱκανὸς ὁ λογισμὸς γένοιτο ἂν ἀπερισπάστως φυλάξαι τὰ πρῶτα παραγγέλματα, &c. Polyb. Hist. lib. 2. τόν τε τῶν Γαλατῶν πόλεμον ἐν καιρῷ καταπληξάμενοι, λοιπὸν ἀπερισπάστως τὸ μὲν πρῶτον πρὸς Πύῤῥον περὶ τῆς Ἰταλίας ἐπολέμησαν. lib. 4.]

Ἀμφιπερισπάω, verto: vel circumductum abstraho.

Ἐκπερισπασμὸς, itidem vocabulum est castrense, et plus est quàm περισπασμός. Dicitur enim περισπασμὸς, quum milites ita moventur duplici flexu, ut eorum ora in partem posteriorem spectent. At ἐκπερισπασμὸς plenior est conversio, triplici flexione constans: quod fit, quum post περισπασμὸν rursus in hastam convertuntur, (siquidem in hastam moveri primum cœperint,) aut in lævum, (si lævorsum et in scutum fuit prima inflexio.) Ælian. περὶ στρατηγικῶν τάξεων.

Προπερισπᾶσθαι vocabula dicuntur apud Gramm. quæ in penultima circumflexum habent.

Προπερισπωμένως, circumflexo in penultimâ.

Προσπάω, attraho. Aristot.

Συσπάω, contraho, contorqueo, convello: unde mendici et pauperes incedere συσπώμενοι dicuntur, i. adductis seu contractis scapulis: apud Athen. l. 13.

Σύσπασις, contractio, convulsio.

Σύσπαστος, contractilis, qui contrahi potest. Plat. in Sympos.

Ὑποσπάω, subtraho, subduco. Eurip. in El. Ἥκω φέρων σοι τῶν ἐμῶν βοσκημάτων Ποίμνης νεογνὸν θρέμμ' ὑποσπάσας τόδε. Plat. de def. orac. Ἡρακλῆς ὑπέσπασε τὸν τρίποδα.

Composita sine præpositione.

Ἡμίσπαστος, semivulsus, seu semiavulsus. in Epigr.

Εἰλυσπάομαι, volvendo trahor. Compositum enim est ex εἰλύω, et σπάομαι. Propriè εἰλυσπᾶσθαι vermes et serpentes dicuntur, qui, se in arctum colligentes et posteriora attrahentes, progrediuntur. Scribitur et ἰλυσπάομαι, quod exp. ἐν τῇ ἰλύϊ σπάομαι, τουτέστιν ἐν τῇ γῇ κυλίομαι, in limo trahor, i. humi volvor: seu per humum repo serpentium more. Joseph. de capt. Jud. ἰλυσπώμενος ἐπὶ τῶν τραυμάτων, κατέπεσεν, præ vulneribus reptans, instar serpentis, corruit. Plat. in Tim. ἰλυσπώμενα ἐπὶ γῆς humi serpentia. Transfertur et ad animum, apud Gregor. περὶ τὰ κάτω καὶ τὴν αἴσθησιν ἰλυσπώμενος, terrena tantùm et humilia sapiens.

Εἰλύσπασμα, τὸ, ejusmodi motus. Eust.

Καταειλυσπᾶσθαι, (decomp.) idem cum εἰλυσπᾶσθαι. [Aristoph. Lysist. 723.]

Νεοσπὰς, άδος, ἡ, nuper avulsa: ut, φάλαγγα νεοσπάδα. Pisides apud Suid.

(Νεοσπαδὲς ξίφος. Æschyl. Eum. 42. Sc. νεωστὶ ἐσπασμένον.)

Νευροσπαδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, nervo tractus. Soph. in Philoct.

Νευρόσπαστος, ὁ, nervis tractus, qui nervorum artificialium tractu movetur: ut, νευρόσπαστα ἀγάλματα, Herodot. in Eut. ¶ Est et fruticis nomen, apud Plin. l. 24. c. 14.

Νευροσπάσται, οἱ, dicebantur, qui νευρόσπαστα ἀγάλματα ostentabant, i. parva quædam animalium simulacra, quæ, certis nervis aut fidiculis facta, in hanc vel illam partem cum quadam venustate trahebantur, et quasi sua sponte movebantur. Aristot. de mundo.

Νευροσπαστικὸν, pars animæ ὑπηρετικὴ, nervorum motui inserviens. Alexand.

Νευροσπαστέομαι, nervis fidiculisque trahor, attrahor, protrahor, agor. Athen. l. 9.

Ὀδυνοσπὰς, άδος, dolore convulsus. Plut.

ΣΠΕΙ'ΡΑ, ας, ἡ, spira: linea flexuosa, orbes faciens in sese non redeuntes: ut serpentium volumina sinuosa, et funium convolutorum. Aratus (de hydra cœlesti:) καὶ οἱ κεφαλὴ ὑπὸ μέσσον Καρκίνον ἱκνεῖται, σπείρῃ δ' ὑπὸ σῶμα λέοντος. Theocr. idyll. 25. Τὼ δ' αὖτε σπείρῃσιν ἑλισσέσθην περὶ παῖδα Ὄφιες. (κδ'. 30. Eurip. Med. 482.) Sic et apud Ælian. ὁ δὲ δράκων ταῖς σπείραις τὰς κνήμας συναγαγὼν, ἐφόλκιον ἀναθείς. ¶ Pro fune nautico sumitur apud Plut. de garrul. quia in orbem convolvi solent ejusmodi funes, et in navi poni modò ad alligandas, modò ad trahendas ipsas naves. ¶ Ab eorundem funium similitudine muliebres quoque spiræ dicuntur, ornatus causâ factæ, et genus operis pistorii eodem modo formatum. ¶ In arboribus σπεῖραι dicuntur, ubi convolvunt se venæ atque nodi. Theophr. hist. pl. l. 5. c. 3. ¶ Exponitur etiam, multitudo, cohors, legio, apud Appian. et Act. Ap. 21.

Σπειρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, spiræ similis, orbem spiris suis faciens. Nic. in Alex.

Σπειρηδὸν, in modum spiræ: vel in orbem, convolutim. Suid.

Σπειρόω, ῶ, in spiram contraho seu colligo. unde pass. præt. ἐσπείρωμαι, in spiram contractus sum seu collectus. Apud Eratosth. de Zonis, Πέντε δὲ αἱ ζῶναι περιηγέες ἐσπείρωνται, quinque Zonæ rotundæ circumvolvuntur. Apud Suid. ἐσπειρωμένος ταῖς φασκίαις, exp. obvolutus aut involutus.

Σπείρημα, et σπείραμα, τὸ, idem cum σπεῖρα. (Æsch. Ch. 246.) Propriè de serpentium spira dicitur. Dionys. de situ orb. Plut. in lib. de solert. anim. ¶ Exponitur et, multitudo. Hesych. ¶ Vide et Σπείραμα in Σπείρω.

Σπειραία, ἡ, spiræa: frutex, quem ideo hoc nomen habere tradunt, quòd in spiram torqueri possit: de quo Theophr. histor. plant. lib. 1. cap. 23.

Σπεῖρον, τὸ, funis nauticus in orbem convolutus. Od. ζ. ubi tamen legitur et σπεῖρας, à σπεῖρα. ¶ Item fascia: schol. Dionys. ¶ Plerunque σπεῖρα dicuntur panni laceri, quibus mendici involvere se solent: ut Od. δ. et ζ. ¶ Generaliter autem quævis vestes sic appellantur: ut Od. β. et apud Poll. l. 7. c. 18.

Σπειρέω, circumdo τῷ σπείρῳ. Eust.

Composita.

Εὔσπειρος, ὁ καὶ ἡ, pulchras spiras faciens, pulchrè se in spiras colligens. Epigr.

Περισπειράω, in orbem circundo, vel involvo. Propriè serpenti tribuitur, qui suis spiris aliquem circundat. Plut. in Cam. περισπειράσας τὴν ἐσθῆτα τῇ κεφαλῇ, capiti vestem involvens.

Περισπειρᾶσθαι τῷ ποδὶ, pedi circumcirca implicari in modum serpentis suo volumine aliquid complectentis.

Πολύσπειρος, in multas spiras se colligens: seu multis spiris et flexibus involutus.

Συσπειράω, in spiram colligo. Item conglomero, condenso. Joseph. de antiq. Jud. l. 9. † Xen. Pæd. p. 189. d.†

ΣΠΕΙ'ΡΩ, F. σπερῶ, sero, semino. Hesiod. in Erg. γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν δὲ βοωτεῖν. Paus. in Att. σπείροντες μὲν οὐδὲν, ἀπὸ δὲ ἀμητοῦ ζῶντες ἀγρίων. Et cum accus. Eurip. in Cyclop. Σπείρουσι δὲ, τῇ ζῶσι, Δήμητρος στάχυν. (Med. 480. 564. 719. Æsch. S. c. Th. 760.) Plut. de non fœner. σπείροντες οὐχ ἥμερον καρπόν. Metaphoricè etiam usurpatur, sicut et Latin. sero. Aristot. rhet. 3. ταῦτα αἰσχρῶς μὲν ἔσπειρας, κακῶς δὲ ἐθέρισας. Eurip. in Phœn. Ἔσπειρα ἐμὸν παῖδα. Et Soph. apud Athen. l. 13. Ἀλλοτρίαν σπείρων, i. μοιχεύων. ¶ Item dissemino, spargo: unde, σπείρων φλόγα, Aristotel. de arte Poet.

Σπείρομαι, seror, seminor. Item dissemino, dispergor. Thuc. οἱ δ' ἐσπάρησαν κατὰ τὴν ἄλλην Ἑλλάδα.

Σπέρμα, τὸ, semen. Hesiod. in Erg. Σπέρματα δάσσασθαι. Sic et Plat. et Dem. Item semen animantium. Plut. in Lyc. et in Symp. &c. Metaphoricè pro principio et autore rei alicujus ponitur: ut, σπέρμα πάθους, Plut. Sic Dem. pro cor. ὁ τὸ σπέρμα παρασχὼν, οὗτος τῶν φύντων κακῶν αἴτιος. ¶ Item semen, id est, fructus quem reddit semen: seu ipsa arbor. Athen. lib. 3. et 4. Sic dicitur fructus quem uterus partu edit. Euripid. εἴθ' ἐν ἀρσένων σπέρμα δίστοιχον ἤγετο. (Med. 670. 817. Soph. Œdip. Tyr. 1097. Pl. 1269. 1512.) ¶ Nic. in Alex. pro σπέρμα dicit σπέρημα.

Σπερματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, seminalis. Arist. in Probl.

Σπερματικὸς, idem. Athen. l. 2. Phil. de mun.

Σπερματίας σικυὸς, idem cum σικυὸς πέπων, seu simpliciter πέπων. Athen. l. 2.

Σπερματῖτις, ιδος, ἡ, idem cum σπερματικὴ. ut, σπερματίτιδες φλέβες, seminariæ venæ. Aristot. hist. an. l. 3.

Σπερμάτιον, τὸ, parvum seu exile semen, minutum seminis granum. Athen. lib. 2.

Σπερματόω, ῶ, semino, consero: unde, σπερματουμένη γῆ, ager qui conseritur. Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 2.

Σπερματίζω, semento, semen sero. Exod. 19. Item semen emitto. Basil.

Σπερματίζομαι, semen suscipio, concipio. Levit.

Σπερματισμὸς, ὁ, seminis emissio. *Τοὺς σπερματισμοὺς μεταφέρειν*, plantas semine natas transplantare. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 4.

Σπερμεῖον, τὸ, idem cum *σπέρμα*. Nic. in Alex.

Σπερμαίνω, idem cum *σπείρω*. Et metaph. apud Hesiod. in Erg. *Σπερμαίνειν γενεήν.*

Σπαρτὸς, ὁ, seminatus seu sata editus. Ut, *σπαρτοὶ ἀσπάραγοι*, Athen. lib. 2. (Eurip. Phœniss. 902. 971.)

Σπαρτοὶ ἄνδρες, viri qui ex dentibus interfecti à Cadmo draconis provenerant. Eurip. in Herc. fur. et Phœn.

Σπάρτον, τὸ, spartum, genus vitilium. Plin. l. 19. c. 2. dicit, herbam hanc sponte nasci, nec seri posse: easque propriè juncum aridi soli. Accipitur et pro fune sparteo: et Il. β'. *καὶ σπάρτα λέλυνται.* (Neutrum plurale cum verbo plur. num.) Cujus loci mentionem faciens Plin. loco citato, scribit, Homerum, quum sparta dixit, sata significasse. Gell. l. 16. c. 4. refert, Græcos magis cannabe et stuppa, cæterisque rebus sativis, naves fecisse, et inde *σπάρτα* appellasse: accentu in penultimam retracto, quoniam voces ejusmodi, quum ex communi significatione in rei certæ proprietatem concedunt, diversitate accentuum separentur. Pro eodem dicitur et *σπάρτος*, ου, ὁ, apud Paul. Ægin. lib. 5.

Σπάρτη, ἡ, idem, i. funis sparteus, seu restis spartea. Poll. l. 10. c. 49. ex Cratino. Item, *σπάθμη τεκτονική*, Hesych. i. funiculus ille quem fabri rubricâ aut atramento tinctum ex utraque ligni aut lapidis parte tendunt, postea tollunt ut rectam lineam designet, quam in poliendo sequantur.

Σπάρτιον, τὸ, itidem funiculus sparteus. Et generaliter, quivis funiculus. Athen. l. 5. Sic dicitur et frutex, ex cujus ramulis spartei funes contexuntur. Diosc. l. 4. c. 158. vel 248.

Σπάρτινος, ὁ, sparteus, è sparto confectus aut plexus. Poll. l. 10. c. 49.

Σπαρτίον, funiculus sparteus. Idem ibidem.

Σπέραδος, εος, τὸ, idem cum *σπέρμα* et *σπερμεῖον*. Nic. in Ther. et in Alex.

Σπόρος, ου, ὁ, satio, satus: ipsa serendi seu seminandi actio. Plat. in Tim. Item pro ipso semine. Epigr. l. 2. ‖ Xen. in Œcon. Dicitur accipi etiam pro loco in quo aliquid seritur.

Σπόριμος, ὁ καὶ ἡ, qui seminari seu conseri solet. Diosc. l. 3. c. 128.

Σπορεὺς, έως, ὁ, sator, seminator. Xen. in Œcon.

Σπορεύω, sero, semino.

Σπορευτὴς, idem cum *σπορεύς*. Hesych.

Σπορητὸς, satio, satus. Theophr. hist. pl. l. 8. c. 3. Exponitur etiam, tempus serendi. (Æsch. Ag. 1401.)

Σπορὰ, ἡ, idem cum *σπορητός*. Item seges. Eurip. Item genus. Soph. (Tr. 320. 426.) Usurpatur et pro prole seu fœtu, apud Eurip. in Cyclop.

Σποράς, άδος, ὁ vel ἡ, sparsus, dispersus, qui dispalatus vagatur huc illuc. Eurip. in Rheso. Plut. in Fab. *Αἱ σποράδες νόσοι*, morbi sparsim grassantes. Hippocr.

Σποράδην, sparsim, palatim. Arat. Isocr. in Helen. encom.

Σποραδικὸς, palans, vagus, qui vitam degit vagabundam. Aristot. polit. 1.

Πυρὶν, ῖνος, testiculus: quasi *σπυρὶν*, παρὰ τὸ *σπείρεσθαι δι' αὐτοῦ τὰ τέκνα*, ut tradit Etymol. Pro eodem dicitur et *σπυρίς*. Quod et pro ipso pene ponitur apud Nic. in Ther. *Ἠὲ καὶ ἐξ ἐλάφοιο ταμὼν σπυρίδα θοραίαν.*

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀνασπείρω. Hinc, *ἐπανασπείρω*, et *ἐπανασπορὰ*, idem quod *ἐπισπείρω*, et *ἐπισπορά*. Tzetz. apud Hesiod.

Ἀποσπείρω, semen jacio, seu spargo et dissero. Luc.

Ἀπόσπορος, satus ab aliquo, i. genus et originem ab aliquo ducens.

Ἀποσπερματίζω, semen emitto, semine genitali polluor. Aristoph. et Arist. de gen. an. l. 2.

Ἀποσπερμαίνω, idem cum *σπερμαίνω*. Euseb. in præpar. Evang. (Ἀποσπερμαίνω εἰς —— Semen effundo in. Palæph. p. 16.)

Διασπείρω, dissero, dissemino. Et metaph. apud Xen. Hell. 3. *διασπείρας λόγον ὡς μεταπεμπόμενοι Χαλκηδόνιοι.* Sic et apud Isocrat. in epist. ad Phil.

Διασπείρομαι, dispergor, disseminor. Plut. in Coriol. *αἱ πρῶται κατηγορίαι κρύφα διεσπείροντο*, clam spargebantur. Item dissipor, dispalor. Xen. Hell. 3. *διεσπαρμένοι ἐλεηλάτουν.* (Soph. Tr. 795.)

Διεσπαρμένως, sparsim, palatim. Suid.

Διασπορὰ, ἡ, disseminatio, dispersio. Plut. advers. Colot.

Διασπορεὺς, qui disserit et disseminat.

Ἐνδιασπείρω, (decomp.) dissero et dissemino in, vel intersero, interspergo.

Ἐνδιασπείρομαι, interseror, interspergor. Plut. in Num. et advers. Colot.

Ἐκσπερματοῦμαι, ad semen pervenio, vel semen reddo. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 1.

Ἐκσπερματίζω, semen emitto. Num. c. 5.

Ἐνσπείρω, insero, insemino.

Ἐνσπείρομαι, disseminor, spargor in vel per. Xen. Pæd. 3. †1. 5. p. 194. b.†

Ἔνσπερμος, in quo semen est, seu semen producens. Diosc. l. 3. c. 28.

Ἐπισπείρω, insuper sero, seu denuò semino. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 1. Greg. *μὴ καθεύδοντί σου καὶ ἁμαρτάνοντι κακῶς ἐπισπείρῃ ὁ ἐχθρὸς τὰ ζιζάνια.* Item insero, insemino, seu in aliquo sero. unde apud eundem Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 33. *τὰ περὶ Βαβυλῶνα τῇ ἀκάνθῃ περὶ τὸ ἄστρον ἐπισπειρόμενον σπέρμα.*

Ἐπισπορὰ, ἡ, satio iterata, seu qua satis prioribus novum semen superseritur. Damascen. Item insitio, satio alicujus in alio. Theophrast. de caus. pl. l. 2. c. 24.

Ἐπισπορία, ἡ, idem. Hesiod. in Erg.

Ἐπίσπορος, qui inseritur vel reseritur. (Æsch. Eum. 676.) Theophr. hist. pl. l. 7. c. 1.

Κατασπείρω, sero, semino. Soph. in Ajace: *ἐάσας μου κατασπείρας; φθόνος.* Eurip. in Herc. fur. *Ὃς ἐξέπαυσε τὸν κατασπείραντά σε.*

Ἐγκατασπείρω, (decomp.) spargo seu semino in. Plut. Herodian.

Παρασπείρω, semino juxtà seu apud.

Παρασπειρόμενον, consitum et intersitum. Alex. Aphr.

Παρασπορὰ, dispersio. Gal.

Περισπείρω, q. d. circumquaque sero, undique semino. Impropriè apud Eurip. Hermione Andromachen hac conditione mortem evasuram esse dicit, si domum ipsi verrat, famulæ instar, *ἐκ χρυσηλάτων τευχέων περισπείρουσα Ἀχελῴου δρόσον*, i. humum aquâ perspergens ex aureis vasis.

Ὑποσπείρω, occultè sero seu semino. Plut. in Pericle.

Composita sine præpositione: ac primùm partim ex σπέρμα, partim ex ipso σπείρω.

Ἀγγειόσπερμος, vel *ἀγγειοσπέρματος*, ὁ καὶ ἡ, vasculo sive vasculis semen inclusum habens. Theophr.

Ἐναγγειοσπέρματος, (decomp.) pro eodem.

Ἄσπερμος, semine carens, semen nullum producens. Theoph. hist. pl. l. 7. c. 4. Item prole carens et nepotibus. Il. υ'. [303.]

Γυμνόσπερμος, seu *γυμνοσπέρματος*, cujus semen nudum est. Idem Theophr. ejusd. l. c. 3.

Ἐλλοβοσπέρματος, cui semina sunt in folliculo vel siliqua inclusa. Idem ibid.

Ἐλλοβοσπέρματα, semina ejusmodi.

Ἐμφλοιοσπέρματος, cujus semina cortice obducta sunt. Idem ibid.

Ἐμφλοιοσπέρματα, τὰ, semina quæ in cortice sunt: apud eundem.

Ὑμενόσπερμος, semen habens membranis intectum seu inclusum.

Κακόσπερμος, malè sementans, malum semen ferens. Theoph. hist. pl. l. 7. c. 4.

Λεπτόσπερμος, qui minutum semen seu tenue habet. Diosc.

Λιθόσπερμον, τὸ, lithospermum, herba sic dicta ob seminis lapideam duritiem: de qua Diosc. l. 3. c. 58.

Μικροσπέρματος, parvum semen ferens.

Ὀλιγοσπέρματος, parum seminis ferens. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 4. Item parum seminis emittens: de animante dictum.

Πανσπερμία, ἡ, omnifaria seminum mixtio. Aristotel. de gener. an. l. 4. c. 3. Item semina omnis generis permixta, seu miscella omnis generis seminum. Plut. de Piod.

Πολυσπερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, q. d. multùm sparsus seu disseminatus. hominum est epitheton apud Poëtas, quoniam per diversos terræ tractus sunt sparsi: ut apud Hom. Il. β'. *Ἄλλη δ' ἄλλων γλῶσσα πολυσπερέων ἀνθρώπων.* †Hesiod. Theog. 563.† Exponitur etiam activè, fœcundus, latè genus suum propagans, apud Plut. ex Emped.

Πολύσπερμος, multum seminis ferens, abundans semine. Theophr. histor. plant. l. 7. c. 3. Item (de animante dictum) copiosè fundens semen.

Πολυσπερμία, ἡ affluentia seminis genitalis.

Χρυσόσπερμον, dicitur à nonnullis sedum majus, ab aureo seminis colore: in Append. Dioscor.

Composita ex σπαρτὸς, itidem sine præpositione.

Ἀλίσπαρτον, in quo sal seminatum et sparsum est. Hesych.

Ἄσπαρτος, ὁ καὶ ἡ, non satus seu seminatus. Od. ι'. Item qui non seminatur, seu cui semen non committitur: ut, *ἄσπαρτος γῆ*, ibidem.

Ἀσπάρτως, semente non factâ, citra sationem.

Πυρίσπαρτος, in quo ignes seminati et sparsi sunt. in Epigr.

Composita ex σπείρω, aut σπορὰ, itidem sine præpositione.

Ἀγχίσπορος, ου, ὁ καὶ ἡ, è propinquis seu propinquo sanguine satus, propinquus, consanguineus. Damascius apud Suid. [Plat. de Republ. lib. 3. *πᾶς γὰρ ἑαυτῷ συγγνώμην ἕξει κακῷ ὄντι, πεισθεὶς ὡς ἄρα τοιαῦτα πράττουσί τε καὶ ἔπραττον καὶ οἱ θεῶν ἀγχίσποροι, Ζηνὸς ἐγγὺς, οἷ*, &c.]

Ἄσπορος, idem quod *ἄσπαρτος*. Plut. in Coriol. Exponitur etiam, seminis expers, segete carens. Hesych. Item semen præposterè reddens, ideoque non conserendus ob sterilitatem. Luc.

Βαθύσπορος, qui profundè seritur. Item in quo profundæ sationes fieri possunt: ut, *βαθυσπόρους γύας*. Eur. in Phœn. [648. 673.]

Δεκάσπορος, in quo decem sementes factæ sunt, i. decennalis. Euripid. in Troad.

Δισπορέω, bis sero. Strabo.

Ἐρίσπορος γῆ, ad sementem recipiendam apta terra. Oppian.

Εὔσπορος, seu *εὔσπερμος*, fœcundus seminis. [Aristoph. Av. 231. *ὅσα τ' εὐσπόρους ἀγρῶν γύας νέμεσθε.*]

Θηλύσπορος, fœmininæ naturæ, fœminâ satus. Æschyl. in Prometh. [853. *πάλιν πρὸς Ἄργος οὐχ ἑκοῦσ' ἐλεύσεται Θηλύσπορος*, &c.]

Κατασπορὰ, disseminatio. Plut.

Μανόσπορος, rarè seminatus, non spissè, non densè.

Μανοσπορέω, rarè semino, semen rarè spargo.

Μηλόσπορος, malis consitus: ut, *μηλόσπορος Ἑσπερίδων ἀκτὴ*, Eur. in Hippol. Steph.

Νεόσπορος, qui recenter seminatus est. Æsch. [Eumen. 661. *οὐκ ἔστι μήτηρ ἡ κεκλημένου τέκνου Τοκεὺς, τροφὸς δὲ κύματος νεοσπόρου.*]

Ὁμόσπορος, ὁ, ἡ,† simul seminatus seu satus. Item, eadem stirpe seu eodem sanguine natus: frater, vel soror. apud Eur. in Iphig. Taur. et Herc. fur. (Med. 507. Soph. Œdip. Tyr. 260. Tr. 216. Æschyl. Ch. 240.)

Ὁμοσπόρος, activè, qui cum eadem muliere rem habet cum qua alius. Soph. in Œdip. Tyr. †460.†

Ὀψίσπορος, qui serò seu tardè seritur: serò serendus. Theophr. hist. plant. lib. 8.

Ὀψισπορέω, serò sementem facio, tardè sero. Idem ibid.

Παιδοσπορέω, liberos procreo, liberos gigno. Et generaliter, gigno, genero. [Plat. Phædr. *τετράποδος νόμον βαίνειν ἐπιχειρεῖ, καὶ παιδοσπορεῖν.*]

Πολύσπορος, semine vel segete abundans, multo semine consitus. Oppian. de venat. l. 3. [Eurip. Troad. 742. *Οὐχ ὡς σφαγεῖον Δαναΐδαις τέξουσ' ἐμὸν, Ἀλλ' ὡς τύραννον Ἀσιάδος πολυσπόρου.* Aristoph. Av. 953. *Νιφόβολα πεδία πολύσπορά τ' ἤλυθον* &c.]

Πρωΐσπορος, qui maturè seritur: vel præmaturè serendus. Theoph. hist. pl. l. 8.

Πρωϊσπορέω, præmaturè sero, maturè semino. Idem de caus. plant. l. 4. c. 8. et alibi.

Πρωτόσπορος, qui primus seminatus est, primò satus. Apud Nonn. *γάμος* dicitur *βίου πρωτόσπορος ἀρχὴ*, id est, principium et seminarium vitæ.

Πρωτοσπόρος, qui primus serit, aut sevit.

Πυκνόσπορος, densè satus, densè seminatus.

Πυκνοσπορέω, densè sero, densè semen spargo.

Πυκνοσποροῦμαι, densè seror. Theophr.

Τεκνοσπορία, liberorum procreatio. Epigr.

(**Τριτόσπορος**. Æsch. Pers. 820.

Φυτοσπόρος, plantam seu stirpem serens. Et metaph. prolem procreans. Epigr. l. 7. (Soph. Tr. 363.)

Χειμόσπορος, hyeme satus. Theophr. de caus. pl. l. 4.

Χειμοσπορέω, hieme semino.

ΣΠΕ'ΛΕΘΟΣ, ου, ὁ, stercus, excrementum, fimus. idem quod *σκώρ*. Aristoph. in Concion. *κατέδει σπελέθου πρότερός μου.* et, *μῶν σπελέθους κατεσθίειν;* Pro eodem scribitur et *πέλεθος*, apud eundem Aristoph. in Acharn. Reperitur et *σπίλεθος*, apud Athen. lib. 15. quæ scriptura putatur esse mendosa.

Ὑσπέλεθος, (comp.) succerda, stercus suillum, Poll. l. 5. c. 14. Utitur Dion. lib. 46.

ΣΠΕ'ΝΔΩ, F. *σπείσω*, (tanquam à *σπέθω*,) libo: i. vino, lacte aut simili liquore diis sacrifico. Il. ψ'. *Πολλὰ δὲ καὶ σπένδων χρυσέῳ δέπαϊ λιτάνευεν Ἐλθεῖν.* Il. ά. *Τῷ σπεῖσον Διὶ πατρί.* Plut. in Num. *μὴ σπένδειν τοῖς θεοῖς ἐξ ἀμπέλων ἀτμήτων.* Cum genit. Herodian. l. 5. *οἴνου σπένδοντι.* Apud Aristophan. autem, *σπεῖσον ἀγαθοῦ δαίμονος*, subaud. *κρατῆρα*. † Cum acc. *λοιβὰς*, Soph. El. 272. V. ibi Schol.† ¶ Item paciscor, fœdus ineo seu percutio: quod sacrificiis et libationibus intercedentibus fiebat. Herodian. l. 5. *ἐν οἷς σπείσαντες*, &c.

Σπένδομαι, sacrificor, mactor et immolor. In ep. ad Phil. c. 2. Item spondeor. Et activè, idem quod *σπένδω*, libo. Il. ι'. *Αὐτὰρ ἐπεὶ σπεῖσάν τ', ἔπιόν θ' ὅσον ἤθελε θυμός.* Item, paciscor, &c. Cum dat. person. Thucyd. *οὐκ ἐσπείσαντο τοῖς Ἀθηναίοις.* Cum dat. rei, *τῇ πρεσβείᾳ σπένδεται*, cum legatione seu legatis paciscitur. Æschin. Cum accus. Dem. *σπεισάμενος εἰρήνην αὐτοῖς.* Et cum *πρὸς*, Plut. in Thes. *σπεισάμενος πρὸς αὐτὸν*, fœdere cum ipso percusso. Præt. *ἔσπεισμαι*, et plusquamperf. passivè usurpatur. Ut apud Thuc. l. 2. *Μαντινεῦσι, καὶ οἷς ἔσπειστο.* Sic et Aor. 1. *ἐσπείσθη*, apud Plut. Et, *τὰ ἐσπεισμένα*, pacta et conventa. (*δι' ὤτων δ' εὐθὺς ἦν πολὺς λόγος Σὲ καὶ πόσιν σὸν νεῖκος ἐσπεῖσθαι τὸ πρίν.* Eurip. Med. 1148. id. Phœniss. 1199.)

Σπονδὴ, ῆς, ἡ, libatio. Xen. pæd. 4. σπονδὰς τοῖς θεοῖς ποιεῖσθαι. Item, libamen, libamentum, i. vinum quod libatur. Euripid. in Ione, ἐν χερσὶν ἔχοντι δὲ σπονδάς. (Med. 899. σπονδαί. Id. Phœniss. 97. 322.) Herodian. l. 4. τὰς εἰρήνης ὅρκους καὶ σπονδαῖς βεβαιῶσαι. Peculiariter σπονδαὶ dicuntur libationes, quæ fœderibus et induciis sanciendis adhibentur. Et frequentiùs sic ipsæ induciæ et fœdera appellantur, intercedente libatione sancita, ut Xenoph. Hell. 3. πότερα ζεύγνυται, σπονδὰς ἔχων, ἢ πόλεμον. velit ne inducias, an bellum. Sic et apud Thuc. Plut. Herodian. &c.

Σπονδεῖον, τό, vas, quo vinum libant, in sacrificiis, aut conviviis: teste Poll. et Athen. l. 11.

Σπονδεῖος, ὁ, qui libationibus adhiberi solet: ut, σπονδεῖον μέλος, apud Poll. l. 4. c. 10. quod etiam erat quarta pars τοῦ πυθικοῦ νόμου τοῦ αὐλητικοῦ, significans ipsam victoriam Apollinis. Item σπονδεῖος πούς, pes apud metricos, duabus syllabis constans longis: sic dictus, quòd in libationibus metro ex tali pede constanti uti solerent. Schol. Hephæst. Unde comp. Δισπόνδειος, geminus spondeus. et Ὁλοσπόνδειος στίχος, versus ex solis spondeis constans.

Σπονδειακός, ut, σπονδειακὸν μέτρον, quod spondeis constat.

Σπονδίτης, ου, ὁ, idem fere cum σπονδεῖος. Fœmin. σπονδῖτις. ut, σπονδῖτις σταγών, stilla, quæ inter libandum è patera effunditur. Suid. ex Epigram.

Σπάνδαι, οἱ, qui vinum pateris libant. Hesych.

Σπονδάζομαι, propitium reddo.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀποσπένδω, libo, libamina seu libamenta perago. Odyss. γ'. ἀποσπένδων ἐπὶ νηί. Antiphon. ἅπαξ ἀπέσπεισεν. Significare etiam videtur, libamina, diis offerenda, tanquam inutilia, in terram effundo: apud Euripid. in Ione, ὡς δὲ ἀπεσπεῖσαν μέθυ, ubi vinum diis libandum terræ dederant.

Ἀπόσπονδος, excludendus ἀπὸ τῶν σπονδῶν, qui ad τὰς σπονδὰς non debet admitti: seu alienus ἀπὸ τῶν σπονδῶν. Pisides apud Suid.

Ἐκσπένδω, idem cum ἀποσπένδω, in posteriori signif. libamina effundo. Eurip. ibid. [1192.] τάς τε πρὶν σπονδὰς θεοῦ δίδωσι γαίᾳ, πᾶσί τ' ἐκσπένδειν λέγει.

Ἔκσπονδος, ὁ καὶ ἡ, exclusus à fœdere vel à societate. Demosth. Item fœdifragus: apud Suid. Item qui est contra τὰς σπονδὰς, Dion. Halic. l. 7. c. 98. Exponitur etiam, immunis à fœdere, qui nullo fœdere tenetur.

Ἔνσπονδος, fœdere junctus, fœderi inclusus, confœderatus. Propriè ἔνσπονδοι dicuntur, qui à bello fiunt amici, teste Schol. Thucyd. et Suid. Construitur cum genit. apud Thucyd. lib. 1. Cum dat. apud Appian. (V. Eurip. Phœniss. 164.)

Ἐνσπόνδως, more confœderatorum, more eorum qui fœderis participes sunt.

Ἐπισπένδω, libo, infundo ex patera. (Æsch. Ag. 1404. Ch. 147.) Plut. in Rom. ἐπισπένδουσι γάλα τοῖς ἱεροῖς.

Ἐπισπένδομαι, idem quod σπένδομαι. Thucyd. lib. 5. ἐπειδὴ οὐκ ἤθελον ἐπισπένδεσθαι.

Ἐπίσπεισις, ἡ, libatio, libamen. [Herodot. Hist. lib. 2. c. 39. τὰ μὲν νῦν τὰς κεφαλὰς τῶν θηρίων κτείνουσι, καὶ τὴν ἐπίσπεισιν τοῦ οἴνου, &c.]

Ἐπισπονδή, fœdus, induciæ. Thuc. l. 5.

Κατασπένδω, libamine seu libamento perfundo. Plut. de def. orac. Apud Eurip. in Orest. δακρύοις κατασπένδω σε, lacrymis te perfundo, i. lacrymas tibi libo. Et pro simplici σπένδω, apud Appian.

Κατάσπεισις, perfusio ejusmodi, qua hostia solet perfundi. Plut. ibid.

Ἐπικατασπένδω, (decomp.) libo desuper.

Παράσπονδος, fœdus et pacta transgrediens, de re quæ fit contra fœdus et pacta. Thuc. l. 4. et alibi.

Παρασπόνδως, contra fœdus et pacta, perfidè.

Παρασπονδέω, contra fœdus facio, violo pacta et conditiones fœderis. Demost. pro cor. ἔλυσε καὶ παρεσπόνδησε, καὶ ἔλυσε τὴν εἰρήνην. Et transitivè, contra fœderis fidem violo. Plut. in Syll. κατέστησεν ἑαυτὸν εἰς ἀνάγκην τοῦ παρασπονδεῖν ἕτερον.

Παρασπονδεῖσθαι, dicitur qui perfidè violatur. Plut. παρασπονδηθεὶς ὑπὸ τοῦ Θρᾳκῶν τυράννου.

Παρασπόνδημα, τό, facinus fœdere violato perpetratum, seu fœderis violatio. Plut. in Cæs. [Polyb. Hist. lib. 2. εἰ μηδὲν παρασπόνδημα καὶ ἀσέβημα, οὐδ' αὐτὸ εἰρηκώς.]

Παρασπόνδησις, ἡ, violatio seu transgressio fœderis. [Polyb. l. 2. καὶ πολλὰς ἀφορμὰς ἔχοντας (sc. πόλεις) παρασπονδήσεως.]

Ὑπόσπονδος, aliquid aliquis facere dicitur, quum, accepta ab hoste fide, aut eo cui non fidit, id facit. Thuc. l. 6. ἐχώρουν ὑπόσπονδοι ἐς Σάμον. Plut. in Solon. ὑποσπόνδους ἀφεῖναι, data eis fide. (Eurip. Phœniss. 81. 246. 407.)

Συσπένδω, simul libo, ejusdem libaminis particeps sum. Æschin.

Σύσπονδος, qui ejusdem libaminis particeps est. Æschin. [de falsâ Legat. σὺ δὲ σύσπονδος, ὁ τῶν σπονδῶν καὶ συσσίτων πατρῴων;]

Composita citra præpositionem.

Ἄσπονδος, ὁ καὶ ἡ, nullas σπονδὰς admittens, irreconciliabilis. Suid. [Demosth. c. Aristogit. οὐδὲ προσφιλὲς πρός τι τούτων τῶν ἐν τῇ πόλει καλῶν—ἀλλ' ἄσπονδος, ἀνίδρυτος, ἄμικτος, οὐ χάριν, οὐ φιλίαν, οὐκ ἄλλο οὐδὲν, ὧν ἀνθρώποις μετρίοις γιγνώσκει.]

Ἄσπονδος, fœderis seu induciarum expers. Thuc. l. 3. πάντας ἐνόμιζον ἀπεῖναι ἀσπόνδους ἰόντας. Item, idem quod ἄσπειστος, qui nullis σπονδαῖς potest dirimi: ut, ἄσπονδος πόλεμος, apud Dem. et Æschin. (Æsch. Ag. 1244.)

Ἀσπονδί, sine amicitia, omnem conciliationem repudiando. Item, absque sacrificiis: seu non adhibendo libationes et sacrificia. Suid.

Ἀσπονδέω, fœdus aut inducias non servo: vel non admitto. Hesych.

Μελίσπονδος, in quo diis melle libatur: ut, μελίσπονδα ἱερά, Plut. Sympos. 4.

Οἰνόσπονδος, in quo vinum libatur: ut, οἰνόσπονδα ἱερά, Suid.

Ὁμόσπονδος, libaminum consors. Item fœdere junctus, confœderatus. Dem. pro cor.

[Τριτόσπονδος. V. Æschyl. Ag. 232.]

[Τρίσπονδος. Soph. Antig. 437.]

Ὑδρόσπονδα, τά, sacra quædam, in quibus aquæ fiebant libationes. Porphyr.

(Φιλόσπονδος. Æsch. Ch. 290.)

ΣΠΕ'ΟΣ, έος, τό, specus, spelunca, antrum. Il. δ'. ἐπί τε σπέος ἤλασε μῆλα. Et Il. σ'. Ὡς ἄρα φωνήσασα λίπε σπέος. Dicitur et σπεῖος, per epenthesin literæ ι. Ut apud Hesiod. in Theog. Σπῆι ἔνι γλαφυρῷ, in specu cavo. † v. 297. ubi tamen legitur σπῆι.†

Σπήλαιον, ου, τό, idem quod σπέος, spelæum, specus, spelunca. Luc. εἰσερπύσας διὰ τοῦ στομίου ταπεινοῦ ὄντος ἐς τὸ σπήλαιον. Dicitur etiam, σπῆλυγξ, fœmin. gen. apud Poetas. ut apud Apollon. Arg. 2. et Theocrit. idyll. 16.

Σπηλαιώδης, speluncæ formam habens, in modum speluncæ factus: ut, σπηλαιώδης ὑπονομή. Pro eodem scribitur et σπηλώδης, apud Pollucem.

Σπηλάδιον, parva spelunca, Poll. ex Theopom.

Φιλοσπήλυγξ, (comp.) speluncarum amator. Lucill. Epigr. l. 2.

ΣΠΕ'ΡΧΩ, urgeo, premo, propello et festinare cogo, fugo. Od. γ'. Νῆα κυβερνήσει ὄφρ' ἂν σπέρχωσιν ἄελλαι. Exponitur et neutraliter, festino. Item irascor. Hesych.

Σπέρχομαι, urgeor, propellor: progredi festinanter cogor. Odyss. ι'. Ἠπείρῳ ἐπικέλσαι ἵνα τ' ἐνὶ ἔργα πάροιθε Σπερχόμενοι. Et neut. festino, propero. Il. ψ'. Σπερχόμενος δ' ἄρα Μηριόνης ἐξείρυσε χειρὸς Τόξον. Et cum infinit. Odyss. ι. Σπερχόμενος νηὸς ἐπιβαινέμεν αὐτῶν. Exponitur etiam, fugio, apud Nic. in Ther. Σπέρχεται ἐν μέσσαις δίψα θυμὸν λαμπρὸν ἔμμεν. Item, irâ concitor: apud Callim. Hymn. in Delum, Σπερχομένη μέγα δή τι καὶ οὐ φατόν, de Junone. (Eurip. Med. 1135.)

Σπέρχνως, in modum eorum qui σπέρχονται, aut σπέρχουσι, validè. Hesych.

Σπερχνόω, idem quod σπέρχω, unde, σπερχνούμενος, qui urgetur et propellitur. Erotian. in lex. Hippocr.

Σπερχνός, ὁ, festinus, præproperus, celer: vel, cum impetu et velociter irruens. Hesiod. in Asp. † 454.† καὶ ῥ' ἔμβαλε χάλκεον ἔγχος Σπερχνόν. Exp. etiam, studiosè incumbens alicui rei. Hesych.

Composita.

Ἀσπερχές, incessanter, sine intermissione. Od. ά. et Il. π'. Exponitur etiam, sedulò, studiosè.

Ἐπισπέρχω, idem cum σπέρχω. Il. ψ'. Κέντρῳ ἐπισπέρχων. Thuc. l. 4. ὁ μὲν τοῖς τε ἄλλοις τοιαῦτα ἐπέσπερχε. (V. Æschyl. S. c. Th. 695.)

Ἐπισπερχής, incitatus, festinus, studiosè aliquid properans. Aristot. in Physiogn.

Ἐπισπερχῶς, studiosè, properanter. Hesych. † Xen. Pæd. l. 4. p. 88. a.†

Κατασπέρχω, idem cum ἐπισπέρχω, impello, urgeo, citato gradu progredi cogo. Thuc. l. 5.

Περισπέρχω, in orbem currere cogo, circumcursare cogo, aut sursum deorsumque currere. Hesych. et schol. Soph. [Περισπερχέω. Herodot. Hist. lib. 7. Φωκέας καὶ Λοκροὺς περισπερχέοντας τῇ γνώμῃ ταύτῃ, &c. Vide Porti Lex. Ion.]

Περισπερχὴς, supra modum urgens seu premens. ut, περισπερχὲς πάθος, Soph. in Ajace.

ΣΠΕΥ'ΔΩ, F. σω, festino, propero. Il. δ'. Ἀλλ' ἐφομαρτεῖτον, καὶ σπεύδετον. Isocr. δεῖ σπεύδειν, καὶ μάλιστα ποιεῖσθαι κατορθοῦν. Interdum cum præpositione significante motum ad locum. Hesiod. in Erg. ζηλοῖ δέ τε γείτονα γείτων Εἰς ἄφενος σπεύδοντα. Thuc. l. 5. Τοὺς Ἀργείους ἐς τὰ ἔξω σπεύδειν. † Xen. Pæd. 1. 3. 4.† Cum præposit. significante motum de loco. Eurip. in Iphig. Aul. Σπεῦδ' ἐκ φρουρᾶς μοι. (Med. 762. Phœniss. 539. Æsch. Pers. 744. Ag. 155. 610. Eum. 862.) Interdum cum infinit. Ut Hesiod in Erg. οὗτος δὲ σπεύδει μὲν ἀρώμεναι, ὁ δὲ φυτεύειν. † Sic σπεύδειν συμμῖξαι. Xen. Pæd. 1. 3. p. 86. b.† Plut. in Cam. ἔσπευδε προλαβεῖν τὸν καιρόν. Sæpe cum accus. Ut Od. τ'. Οἱ δὲ γάμον σπεύδουσιν, nuptias properant seu urgent. Thuc. σπεύδειν τὴν ἡγεμονίαν, ad principatum propero. ¶ Expon. etiam activè, incito, instigo, citato gradu progredi jubeo.

Σπεύδομαι, adhortor, incito: unde, σπεύσατο, Hesych. exponitur παρακαλέσατο. Et passivè, incitor, instigor: unde, σπεύδεται eidem est ἐρεθίζεται.

[Σπευστέον. Polyb. Hist. lib. 4. σπευστέον δὲ μᾶλλον εἰ καί τινα ἐπίσχοι τῶν Ἑλλήνων.]

Σπευστής, ὁ, festinator, qui properare solet. Aristot. eth. 4. c. 3.

Σπευστικὸς ἄρτος, panis qui datur pro accelerato nuntio. Plin.

Σπουδὴ, ῆς, ἡ, festinatio, acceleratio. Thuc. l. 7. σπουδῇ δὲ ἐμφερεῖς καὶ τάχα καὶ ἡμέραν ἔσεσθαι τῆς ἐξόδου. Et, διὰ σπουδῆς, μετὰ σπουδῆς, κατὰ σπουδὴν, ὑπὸ σπουδῆς, festinanter, properanter, apud Xen. Thuc. Plut. ¶ Item, studium, diligentia. Xen. Pæd. 4. πολλῇ σπουδῇ τὰ παραγγελθέντα ἔπραττον. Dicitur et, σπουδὴν ἔχειν, et ποιεῖσθαι, diligentem esse, operam suam et studium ponere in, apud Eurip. in Orest. (οἷς ὤφελλον παλαιόντων σπουδὴν ἔχω. Med. 558. id. Phœniss. 811.) et Soph. et, ἐν σπουδῇ τίθεσθαί τι, apud Plat. in Solon. Sic σπουδὴν ποιεῖν seu ποιεῖσθαι, vel sequente ὅπως, ut apud Dem. vel cum infinit. vel cum præposit. περὶ, apud Isocrat. Dem. Synes. &c. Dicitur et, ὑπὸ σπουδῆς, et, κατὰ σπουδὴν, et, μετὰ σπουδῆς, diligenter, enixè, studiosè, apud Aristotel. et Plut. ¶ Interdum σπουδὴ absolute dicitur pro ἡ περὶ τὰ καλὰ σπουδὴ, vel ἀρετὴ, ut apud Soph. in Œdip. Tyr. Σπουδῆς γε μὴν τοι τῆς ἐμῆς οὐκ ἄξια. ¶ Item, σπουδὴ, studium, i. amor, juvandi prompta voluntas. Herodian. lib. 2. et 3. ¶ Item dictum serium, studium vel labor serius. Aristot. rhet. 3. δεῖ τὴν μὲν σπουδὴν διαφθείρειν τῶν ἐναντίων, γέλωτι· τὸν δὲ γέλωτα, σπουδῇ. Unde, ἀπὸ σπουδῆς, κατὰ σπουδῆς, seriò. Il. ή. Et, σπουδὴν ποιεῖν, serium esse, seu, seriò fieri putare. Aristoph. in Ran. (525.)

Σπουδῇ, adverbialiter usurpatur in omnibus significationibus. Prioris exempla sunt, Odyss. ὁ. et apud Herodian. lib. 8. Posterioris, apud Plat. in Charm. et Thuc. l. 2. Interdum tamen exp. magno cum labore, vix, ægrè, apud Gal. σπουδῇ γ' ἀκίνδυνος ἐν ταῖς νόσοις γίγνεται, vix sine periculo peccari potest in morbo. In postrema signif. (pro seriò) usus est Xen. Pæd. 4. † l. 6. p. 149. b. et l. 8. p. 219. c.† Plat. de leg. Plut. in Per.

Σπουδαῖος, ὁ, studiosus, diligens; ut, ἀνδράποδον σπουδαῖον, apud Demosth. Item, bonus, probus, cui oppon. ὁ φαῦλος, apud Isocr. ad Dem. et Xen. Pæd. Item bonus, i. probatus, in sua arte peritus: ut, σπουδαῖος κιθαριστής, i. ὁ εὖ κιθαρίζων. Aristot. eth. 1. c. 7. Sic et res σπουδαῖαι dicuntur, bonæ, probatæ, laudatæ. ut, σπουδαῖον μέλι, apud Diosc. l. 1. c. 181. et, σπουδαῖον μύρον, Plat. in Symp. sept. sap. Interdum significat, ὁ σπουδῆς ἄξιος, magno studio affectandus: sic σπουδαῖον dicitur ἡ δικαιοσύνη, apud Plat. de rep. l. 1. ¶ Item serius, cui oppon. γελοῖος, apud Xen. Pæd. 2. Sic et homo σπουδαῖος dicitur, qui gravis est, nec in rebus levibus aut ludicris operam suam ponit: apud Xen. Pæd. (Aristoph. R. 393.)

Σπουδαίως, diligenter, studiosè: unde, σπουδαίως ἔχειν πρός τι, aut περί τι, studere alicui. Aristot. rhet. 2. et Dion. Halicarn. de arte rhet. † Xen. Pæd. 1. 3. 8. decenter, seriè.†

Σπουδαιότης, diligentia. 3 Maccab.

Σπουδάζω, F. σω, sedulò ago, diligenter et strenuè operam navo, contendo, enitor. Aristoph. in Vesp. ζητεῖτε τὸ πρᾶγμα, ἵν' ὅτι 'σπουδάκατον. Interdum cum participio construitur: ut, σπουδάζω διδάσκων, diligenter doceo. Xen. in Œc. Interdum cum infinit. † φαγεῖν, edere. Xen. Pæd. 1. 3. 10.† Herodian. lib. 1. μᾶλλον ἐσπούδαζεν ἀκροᾶσθαι, magis contendebat legere. Xen. in Apol. Socr. οὐ πάντα εἰπεῖν τὰ ἐκ τῆς δίκης ἐσπούδασα, non omnia dicere instituí. Interdum sequente ὅπως. ut Dem. ἐσπούδαζεν ὅπως ἐκ τῆς θυγατρὸς ἀποκτανθῇ αὐτῷ υἱός. Sæpe cum præposit. Cum περὶ, sequente genit. Demosth. περὶ δόξης μᾶλλον σπουδάζοντα ἢ περὶ χρημάτων. † Cum περὶ, sequente accus. rei. Xen. Pæd. 1. 6. p. 156. a.† Sequente accusat. rei. Isocrat. τῶν περὶ τὴν παιδείαν σπουδαζόντων. Sequente verò accusat. personæ exponitur etiam, faveo, addictus sum alicui. ut Herodian. lib. 2. φασὶ περὶ τὸν Νίγρον ἐσπουδακέναι. † Xen. Pæd. 1. 5. p. 135. c.† Sic et cum πρὸς, habente accusat. personæ, exponitur, colo aliquem, exhibeo me obsequiosum. Demosthen. in Aristocrat. ἐσπουδάκατε πρὸς ὑμᾶς. † Xen. Pæd. 1. 3. 10. seria cum quibusdam agit.† Et cum εἰς, apud eundem. σπουδάζω εἰς τὰ σά, favere rebus tuis. Cum ἐπὶ, Isocr. ad Nicocl. ἐφ' αἷς γνώμαις μάλιστα αὐτὸς ἐσπούδακας. Dativo etiam jungitur: ut Luc. σπουδάζοντες τῇ παρασιτικῇ, studentes parasiticis adulationibus. Cum accusat. Galen. Therap. lib. 9. δοξοσοφίαν μᾶλλον ἢ ἀλήθειαν σπουδάσας, in ficta sapientia potiùs, quàm in veritate operam suam et studium collocasse. ¶ Item σπουδάζω, seriò ago, loquor, aut dico. ‡ Aristoph. Plut. 557.‡ Isocr. περὶ τὰ γελοῖα σπουδάζων, in rebus ludicris seriò agens. Sic et apud Plat. et Xen.

Σπουδάζομαι, opera mihi navatur, studiosè expetor, in pretio habeor. Plut. in Themist. σπουδαζόμενος πρὸς ἄλλους πολίτας. Xen. Pæd. 4. τὰς μάλα ἐσπουδασμένας σκηνὰς χρῆσθαι, quæ studiosè expetuntur. Sic apud Luc. Vulcanus dicitur σπουδάζεσθαι ὑπ' Ἀφροδίτης, i. studiosè coli ab ea, et amari. Apud Synes. de insomn. ὅτου χάριν ἐσπούδασθε ὁ λόγος, exp. cujus gratiâ instituta est oratio.

Ἐσπουδασμένως, bona fide.

Σπούδασμα, τὸ, res studiosè elaborata, Sophron. Item, res quæ studiosè fit et affectatur, seu cui studetur, Greg. Pro eodem dicitur et σπούδευμα, apud Hesych.

[Σπουδαστέος. Xenoph. Laced. Resp. cap. 7. §. 3. Καὶ γὰρ δὴ τὸ πλοῦτος ἐκεῖ γε σπουδαστέος, &c. Σπουδαστέον. Adv. Eurip. Iph. in Aul. 902. Ἐπὶ τίνος σπουδαστέον μοι μᾶλλον, ἢ τέκνου πέρι; Demosth. adv. Phænipp.]

Σπουδαστὴς, οῦ, ὁ, studiosus, qui rei alicui aut homini studet. Greg.

Σπουδαστικὸς, diligens, strenuam operam navare solens. Arist. rhet. 2. Item, qui serio sermone delectatur. Plat.

Σπουδάζω, incito, instigo: ὀτρύνω. schol. Hom.

Σφεδανὸς, (quasi σπευδανὸς, ut tradit Eust.) vehemens, festinus, intensus. Hesych. Unde, σφεδανὸν adverbialiter sumitur pro, vehementer, acriter, apud Hom. Il. λ'. π'. et φ'. Apud Suid. ὄμμα δ' ἕλιξας ἠρχᾶτο σφεδανὸν ἐμβλέψας ἐς γαῖαν, exp. στιφρὸν, ἰσχυρόν. Apud Nicand. in Ther. σφεδανὸν κάρφος, exp. asperum, durum.

Composita: ac primùm ex σπεύδω.

Ἀντισπεύδω, contrà contendo, contrarium efficere conor, repugno, obsisto. Antiph.

Ἀποσπεύδω, dehortor, dissuadeo, deterreo. Thuc. l. 6. τὸν Μεσσήνιον τινὰς ἀποτρέπειν καὶ ἀποσπεύδειν.

Ἐπισπεύδω, accelero, propero, festino. Herodot. ἐπισπεύδων τοῖς ἱροῖσι, ad sacra festinans. Et transitivè, festinare jubeo, vel cogo. Soph. in Elect. ἐπισπεύδειν τὸ δρᾶν. Item, urgeo, incito, adhortor. Herodot. in Polym. τότε ἐπισπεύδων φανερὸς ἦν.

Συνεπισπεύδω, (comp.) unà accelero: apud Suid.

Διασπεύδω, excito et properare jubeo, incito ad festinandum.

Κατασπεύδω, idem quod σπεύδω. Æsch. in Ctesiph. πρᾶγμα κατασπεύδων. Idem transitivè, premo, perterreo, conturbo. Ibid. c. 4.

Κατεσπευσμένος, acceleratus, deproperatus.

Κατεσπευσμένως, festinatò.

[Συσπεύδω. Eurip. Incert. Trag. 28. Φιλεῖ δὲ τῷ κάμνοντι συσπεύδειν θεός. Herodot. Hist. lib. 1. συσπεύδων Πανταλέοντι γενέσθαι τὴν Λυδῶν ἀρχήν.]

Composita ex σπουδὴ, σπουδάζω, &c.

Ἀξιοσπούδαστος, ου, ὁ καὶ ἡ, dignus cui studeatur, dignus qui studiosè expetatur aut colatur. [Xenoph. Lacedæm. Resp. cap. 10. §. 3. ὅσῳ περ κρείττων ψυχὴ σώματος, τοσούτῳ καὶ οἱ ἀγῶνες οἱ τῶν ψυχῶν, ἢ οἱ τῶν σωμάτων ἀξιοσπουδαστότεροι.]

Ἀποσπουδάζω, studium et contentionem circa rem aliquam omitto, studiosus rei alicujus esse desino. Expon. etiam, negligo, contemno. Cum genit. ut apud Plut. ὅμως δὲ οὐκ ἀπεσπούδαζε τῶν καιρῶν, non tamen negligebat tempora. [cum Acc. Philostr. l. 1. c. 7. 4. c. 2.]

Ἀσπουδὶ, sine studio, negligenter. Item sine labore et negotio. Iliad. θ'. ὁ. χ'.

Ἀσπούδαστος, qui non studiosè expetitur aut colitur, neglectus, contemptus. [Eurip. Iph. in Taur. 201. σπουδὰ δ' ἀσπούδαστ' ἐπὶ σοὶ δαίμων, &c. Bacch. 910. Σὲ τὸν πρόθυμον ὄνθ', ἃ μὴ χρεὼν, ὁρᾶν, Σπεύδοντά τ' ἀσπούδαστα, Πενθέα λέγω, &c. Menalipp. 43. ἀσπούδαστος ἔλθῃ εἰς δόμους.]

Διασπουδάζω, expeto, do operam. Demosth.

Ἐπισπουδάζω, festino, incito: item instigo.

Ἐπισπουδαστὴς, οῦ, ὁ, accelerator.

Κατασπουδάζω, idem quod σπουδάζω, studeo, operam navo, studiosè affecto. Apud Naz. κατεσπουδάσαμεν τοῦ υἱοῦ, ibi intelligimus, de filio anxiè laboravimus.

Κατεσπουδασμένως, idem quod ἐσπουδασμένως.

Κενόσπουδος, rebus inanibus studens, in rebus inanibus studium et operam suam ponens. Cic. ad Att.

Κενοσπούδως, studio inani, frustra. Plut. in apophth.

Κενοσπουδία, ἡ, inane studium.

Ἀκενόσπουδος, (decomp.) qui rebus vanis et inanibus non studet: vel vanæ gloriæ non studens. apud Suid.

Ματαιόσπουδος, idem quod κενόσπουδος.

Ματαιοσπουδία, idem quod κενοσπουδία.

Περίσπουδος, exp. qui rebus seriis gaudet.

Περισπούδαστος, studiosè expetitus: vel qui studiosè affectari solet. Herodian. l. 6.

Συσπουδάζω σοι, studeo tibi, à te sto: Aristoph.

Ὑπερσπουδάζω, supra modum studeo, supra fidem navo operam alicui rei. Lucian. in Achar. ὑπερσπουδάσαντας περὶ τὴν ἀναίρεσιν τῶν τυράννων.

ΣΠΙ'ΖΩ, extendo, expando. Eust. et schol. Aristoph. in Equit.

Σπιδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, patens, amplus: ut, σπιδέος πεδίοιο, Il. λ'. ubi tamen legitur etiam ἀσπιδέος.

Σπιδόεις, idem: ut, σπιδόεν πεδίον, et σπιδόεν μῆκος ὁδοῦ, apud Æschyl.

Σπιδνὸς, legitur pro iisdem. Unde σπιδνὸν, Hesych. exp. πλατὺ, μέγα. Item, πυκνὸν, μέλαν, συστατόν.

Σπιδὲς itidem πυκνὸν, στυφρὸν, στιφρόν.

Σπιδόθεν, eminus, procul. Item, longè antè: ut, σπιδόθεν προϊδέσθαι. Antimach.

Σπίζα, seu σπίζη, ης, ἡ, fringilla, seu fringuilla, apud Arist. dicta per onomatop. à σπίζω. Hesych. autem esse dicit similem passeri.

Σπιζίας ἱέραξ, accipiter fringillarius: species accipitris. Hesych. Pro σπιζίας, dicitur etiam σπίζαι. apud Aristot. hist. an. l. 9. c. 26.

Σπιζίτης αἰγιθαλὸς, exp. fringillago, apud Aristot. hist. an. l. 8. c. 3. Apud eundem ibidem legitur et ὀρεσπίζης, quam dicit avem esse σπίζῃ magnitudine æqualem, nisi quòd habeat cervicem cæruleam, et quòd in montibus versetur.

Σπιζίον, τὸ, parva fringilla, vel quælibet avis, teste Hesych.

Σπίνος, ου, ὁ, fringilla. per onomatop. à σπίζω nomen habet, quia σπίζειν dicitur. Aristoph. in Pace. Eust. ex Arat. Καὶ σπίνος ἠῶα σπίζων. Arat. et Aristoph. in Pace. Pro eodem dicitur et σπίνα. Hesych.

ΣΠΙΘΑΜΗ', ῆς, ἡ, spithama: spatium quod est inter pollicem et minimum digitum expansos, teste Poll. lib. 2. et Hesych. Seu est mensura duodenûm digitorum, quam Latini palmum majorem et dodrantem appellant. Diosc. l. 3. c. 153. φύλλα ἔχει καὶ πλατέα σπιθαμῆς ὅλης. ☞ Chrysip. apud Etym. σπιθαμὴν dictam vult διὰ τὸ ἀναπετάσθαι τὴν ὅλην χεῖρα. Ipse verò παρὰ τὸ ἀναπετασμὸν τοῦ μεγάλου τοῦ δακτύλου πρὸς τὸ τοῦ μικροῦ ἄκρον. Eust. deducit παρὰ τὸ θαμὰ σπίζεσθαι τοὺς δακτύλους, τουτέστιν ἐκτείνεσθαι.

Σπιθαμιαῖος, ου, ὁ καὶ ἡ, spithamæ seu dodrantis longitudinem æquans, dodrantalis. Diosc. l. 4. c. 39.

Σπιθαμαῖος, idem. Pro quo legitur et σπιθαμιαῖος, apud Diosc. l. 2. c. 197. et alibi passim.

Composita.

Δισπίθαμος, ὁ καὶ ἡ, duas spithamas longus, duos dodrantes altitudine æquans. Diosc. l. 3. c. 84.

Δισπιθαμιαῖος, idem apud eundem.

Τρισπίθαμος, tres spithamas longus. Hesiod. in Erg. Diosc. l. 3. c. 129.

ΣΠΙ'ΛΟΣ, ου, ὁ, macula, labes. Propriè volunt esse maculam in veste è vino aut sanguine. Athen. lib. 7. Δωρίων, ἐν τῷ περὶ ἰχθύων, τὰ ἐκ τῆς ἑψήσεως τοῦ γναφέως, (piscis id est genus) ἐγχεῖ φησι πάντα σπίλον καθαίρειν, omnes maculas expurgare. Item, maculæ et nævi in facie apparentes, σπίλοι dicuntur. Diosc. lib. 1. αἴρει δὲ καὶ σπίλους ἐν προσώπῳ. Apud eundem lib. 2. c. 196. foliorum, in herba etiam, maculæ sic nominantur. Metaphoricè Ephes. cap. 5. τὴν ἐκκλησίαν μὴ ἔχουσαν σπίλον ἢ ῥυτίδα. ¶ Item saxum, porum duritia referens; terra figlina. Hesych. Legitur et apud Aristot. σπίλος pro σπιλὰς, in l. de mundo, ὁ δὲ σώματα τοῦ ἐγγὺς φύσει, ἐπιπολάζοντα κατά τινας τῆς γῆς σπίλους, τὰς καλουμένας ἀναπνοὰς ἀναφέρουσιν, ἐξ ὧν ἐν τοῖς ἀγρίοις μάλιστα φύεται.

Σπιλόω, ῶ, maculo, labem aspergo. in ep. Jac. c. 3.

Σπιλοῦμαι, οῦμαι, maculor, seu sordidor, seu sordesco, in ep. Judæ.

Σπίλωμα, τὸ, macula et labes aspersa vesti: idem quod σπίλος, seu nævus. Exp. etiam, locus salebrosus, saxum asperum.

Σπιλωτὸς, οῦ, ὁ, maculatus, maculosus.

Σπιλὰς, άδος, ἡ, idem quod σπίλος, rupes seu saxum: plerumque de saxo quod in mari prominet, ut sunt scopuli. Od. γ'. τὰς μὲν ἄρα σπιλάδεσσιν ἔαξαν κύματα. Et Od. ε'. δοῦπον ἄκουσε ποτὶ σπιλάδεσσι θαλάσσης. (Soph. Tr. 690.) ¶ Item σπιλὰς, glarea, vel terra glareosa. Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 5. ἡ σπιλὰς, καὶ ἔτι μᾶλλον ἡ λευκόγειος, ἐλαιοφόρος. ¶ Hesych. σπιλάδες adjectivè etiam exp. μεμιασμένοι.

Composita.

Ἄσπιλος, maculæ et labis expers, in quo nulla macula aut nævus conspicitur. Epigr. l. 1. et apud Herodian. l. 5. Apud Diosc. l. 2. c. 197. arum dicitur habere folia ἀσπιλώτερα, i. punctoribus distincta maculis. Item metaph. purus, irreprehensus. Hesych. Idem ἄσπιλον à Macedonibus vocari scribit τὸν χείμαρρον.

Ἀσπίλωτος, idem. Suid.

Κατασπιλάζω, F. άσω, commaculo, labem aspergo, inquino. Hesych. Apud Etymol. κατασπιλάζοντες, exp. καταχρίοντες metaphora sumpta à petris quæ in mari teguntur, et σπιλάδες appellantur.

ΣΠΙ'ΝΔΑΛΙΣ, avis inter raras et peregrinas, apud Aristotel. de histor. an. Dicitur incendiaria avis, Plin. lib. 10. cap. 13. Apud Aristot. quidam legendum suspicantur σπινδαρὶς, ἀπὸ τοῦ σπένδω, sacrifico, libo.

ΣΠΙΝΘΗ'Ρ, ῆρος, ὁ, scintilla. Il. δ'. (de stella:) τοῦ δέ τε πολλοὶ ἀπὸ σπινθῆρες ἵενται. Aristoph. in Pluto, Ἐὰν γὰρ αὐτὸν εἷς μόνος σπινθὴρ λάβῃ. Theophyl. in epist. ὥσπερ οἱ ἐν αἰθάλῃ σπινθῆρες πυρὸς ταμιεύοντες.

Σπινθηρίζω, scintillo.

ΣΠΛΑ'ΓΧΝΟΝ, ου, τὸ, viscus. Et, σπλάγχνα, τὰ, viscera, exta: ut sunt cor, jecur, et similia interanea præcipua et vitaliora, quæ in cæsis victimis aruspices considerabant, si quid portenderent. Greg. ὄντα κατὰ τῶν σπλάγχνων. Plut. Symp. 2. τοῦ περὶ τὰ σπλάγχνα πάθους. De visceribus, aut extis animalium quæ mactantur. Od. γ'. Εὖθ' οἱ σπλάγχν' ἐπάσαντο. Æschin. τὰ σπλάγχνα φυλάττων. ¶ Frequenter de corde dicitur, unde apud Aristoph. σπλάγχνα θερμαίνειν πρὸς ὀργήν. Et Eurip. in Med. ἀνδρὸς σπλάγχνον ἐκμαθεῖν σαφῶς. (220. Æsch. Ag. 1064. 1210.) ¶ In sacris literis, Hebræorum imitatione, σπλάγχνα dicuntur omnes teneri et materni affectus. ut in epist. ad Phil. c. 1. et alibi. ☞ Eustath. ex veterum autoritate refert σπλάγχνα denominari à Dorico σπλὰν, quod pro σπλὴν dicitur: ita ut pars toti appellationem tribuerit. Dioscoridi l. 1. c. 20. et Galen. τῶν κατὰ τόπ. l. 1. c. 3. muscus etiam σπλάγχνον appellatur.

Σπλαγχνικὸς, οῦ, ὁ, ad viscera pertinens: ut, σπλαγχνικὰ φάρμακα, Diosc. l. 1. c. 82.

Σπλαγχνεύω, exta in manus sumo et attrecto. quod fiebat à conjuratis jurejurando et religione arctissima se astringentibus. Dio, (de Catilina:) ἔπειτα ἐσπλάγχνευσεν αὐτὰ μετὰ τῶν ἄλλων. Item, extorum et viscerationis particeps sum. Aristophan. in Avibus, ἢν ἄνθρωπος ἀλαζὼν, λυπῇ θύοντας, καὶ σπλαγχνεύειν ἐπιθυμῇ. Item, σπλαγχνεύω, seu σπλαγχνεύομαι, augurer per exta. Strab. l. 7. et l. 5.

Σπλαγχνίζω, sacrifico. 2 Maccab.

Σπλαγχνίζομαι, misericordia commoveor summa et vehementi, atque ex intimis visceribus profecta. verbum in S. literis usitatum: ut Matth. 9. Marci 6. &c.

Σπλαγχνισμὸς, ὁ, sacrificium. 2 Maccab. Item, commiseratio, qua viscera alicujus misericordiâ tanguntur.

Σπλαγχνὶς, ίδος, ἡ, cor. schol. Soph.

Composita.

Ἄσπλαγχνος, ὁ καὶ ἡ, non habens cor. Item non animosus, timidus, ignavus: quoniam cor sedes est animositatis. Soph. in Ajac. Exponitur et, crudelis, immitis, inhumanus.

Ἀφοβόσπλαγχνος, q. d. intrepida habens viscera: fortis, audax, cordatus. (Aristoph. R. 499.)

Δύσπλαγχνος, acerbus, immisericors. (Æsch. Pr. 809.)

Ἐπισπλαγχνίζομαι, misericordia commoveor super.

Εὔσπλαγχνος, animosus, schol. Soph. Item misericors, pronus ad miserandum. in ep. ad Eph. c. 4.

Εὐσπλαγχνία, ἡ, animi præstantia, animositas. Eurip. in Rheso. [191. Αἰνῶ· λαβεῖν δὲ φημὶ κάλλιστον Φρυγῶν Δῶρον ἴσχεσθαι, τῆς ἐμῆς εὐσπλαγχνίας.] Item animus ad miserandum pronus.

Θρασύσπλαγχνος, qui est audacibus visceribus, seu pectore intrepido. Æschyl. in Prometh. et Eur. in Hippol. [424. Δουλοῖ γὰρ ἄνδρα, κἂν θρασύσπλαγχνός τις ᾖ, &c.]

Θρασυσπλάγχνως, audacter, intrepidè. Æschyl. ibid. [729.]

Κακόσπλαγχνος, timidus, ignavus, excors. Æschyl. [Sept. c. Theb. 243. ἀλλ' ὡς πολίτας μὴ κακοσπλάγχνους τιθῇς. &c. Schol. δειλούς.]

Μεγαλόσπλαγχνος, qui magno corde seu animo est. Eurip. in Med. (109.)

Ὁμόσπλαγχνος, ejusdem visceris, cognatione conjunctus frater. Æschylus. [Sept. c. Theb. 895. Τετμημένους δῆτ', ὁμοσπλάγχνων πλευρωμάτων. Schol. τ'. ἀδελφικῶν. Soph. Antig. 517. Οὐδὲν γὰρ αἰσχρὸν τοὺς ὁμοσπλάγχνους σέβειν.]

Περίσπλαγχνος, qui totus unum cor est, hoc est, magnanimus, animosus. ut, περίσπλαγχνος Λαέρτας. Theocr. idyll. 16. [56.]

Πολύσπλαγχνος, multum in visceribus habens misericordiæ.

ΣΠΛΗ'Ν, νὸς, ὁ, splen, lien: ut, σπληνὸς οἴδημα, tumor lienis. Plut. Σκίῤῥος τοῦ σπληνὸς, Aut. defin. medic. Σπλῆνες, οἱ, dolor lienis. Hippocr. aphor. sect. 13. art. 21. ¶ Item σπλὴν, idem quod σπλήνιον, splenium: i. linteolum splenis formam referens, quo medicamentum illitum parti affectæ applicatur. Gal. meth. med. l. 6.

Σπληνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lienosus, splenicus: qui liene laborat: qui magnum et tumidum lienem habet. Hippocrat. aphorism. sect. 6. articul. 6.

Σπληνικὸς, idem. Propriè sic dicitur cui lien obduruit. Aut. def. med. Utitur et Athen. l. 8.

Σπληνῖτις φλὲψ, splenica vena: ramus superior et minor venæ portæ, qui totus per lienem spargitur. Arist. hist. an. l. 3.

Σπληνίον, seu σπλήνιον, τὸ, idem quod σπλὴν, lien. Poll. lib. 2. Item linteolum splenis figura, aut quacunque forma, ad partium corporis habilitatem aptatum, quo exceptum vel illitum medicamentum adhibetur: apud Diosc. Paul. Ægin. &c. ¶ Σπλήνιον dicta etiam fuit à quibusdam ἄσπληνος herba, item hemionitis, ut testatur Diosc. l. 3. c. 151. et 152.

Σπληνιάω, ῶ, splenis dolorem patior, liene laboro. Poll. l. 2.

Ἄσπληνος, ὁ καὶ ἡ, (comp.) lienis expers, liene carens.

Ἄσπληνον, τὸ, exp. medicamentum ad curanda lienis vitia. ¶ Est et herbæ nomen inde dictæ, quòd ejus foliorum jure decocto et per 40. dies poto lien absumatur, ut testatur Diosc. l. 3. c. 51. et Plin. l. 27. c. 5. seu quòd folia lieni illita singultus sedent.

ΣΠΟ΄ΓΓΟΣ, ου, ὁ, spongia. Odyss. α. σπόγγοισι πολυτρήτοισι τραπέζας Νίζον. Utitur et Aristophan. Plut. Athen. et alii. De generibus autem et natura τῶν σπόγγων vide Diosc. l. 5. c. 183. Arist. hist. an. l. 5. c. 16. et Ælian. item Plin. l. 9. c. 48. (Æsch. Ag. 1338.) ¶ Σπόγγοι dicuntur etiam glandulæ quædam ad fauces, ut scribit Hippocr. initio l. 1. epidem. sic fortè dictæ, quòd spongiarum modo humorem combibunt et continent. ¶ Pro σπόγγος legitur etiam σφόγγος, in Timæo Plat. ☞ Etym. dici scribit παρὰ τὸ σπᾷν τὰ ὑγρὰ, quòd humorem attrahat et combibat.

Σπογγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, spongiosus. Pro eo dicitur et σφογγώδης, apud Diosc. l. 4. c. 267.

Σπογγεὺς, έως, ὁ, spongiator, spongiarius, qui spongias piscatur, secatque, σπογγοτόμος, σπογγοθήρας, σπογγοκολυμβητής. Athen. l. 7. ex Aristot. Interp. Æschyl. Poll. Cœlius.

Σπόγγιον, ου, τὸ, spongiola. Aristoph.

Σπογγιὰ, ᾶς, ἡ, spongia. Aristoph. et Plut.

Σπογγίτης λίθος, spongites lapis. Plin. l. 37. c. 10. et 19.

Σπογγίζω, F. ίσω, spongiâ tergo seu detergo. Demosth. pro cor.

Σπογγίζομαι, spongiâ detergeor, seu tergor. Athen. l. 8.

Σπόγγισμα, τὸ, purgamentum, sordes spongia detersæ. Eust.

Composita.

Ἀποσπογγίζω, spongia abstergo seu detergo.

Ἀποσπόγγισμα, τὸ, idem quod σπόγγισμα.

Ἐκσπογγίζω, spongia extergo, idem quod ἀποσπογγίζω, Eubul. in Amphibolo: Πρῶτον μὲν αὐτοῖς παραβάλλων, τοῦ χαλκίου Τὸ ἓν ἐκ τῆς χειρὸς ἐξεσπόγγισεν. Poll. l. 9.

ΣΠΟΔΟ΄Σ, οῦ, ἡ, cinis. idem quod κόνις et τέφρα. Lucian. de luct. τὴν σποδὸν καταπάσασθαι πεπαύκασι. Interdum non simpliciter cinerem significat, sed sordidum, et cui carbones seu extincti, seu adhuc candentes, permixti sunt, et aliarum rerum reliquiæ, foci quisquiliæ. ut Odyss. ι. Καὶ τότ' ἐγὼ τὸν μοχλὸν ὑπὸ σποδοῦ ἤλασα πολλῆς, Εἷος θερμαίνοιτο. Plut. Symp. 8. probl. 7. χύτρας τύπον ἐξαίροντας ἐν σποδῷ μὴ ἀπολείπειν, ἀλλὰ συγχεῖν. (Æsch. Ag. 829. Soph. Œdip. Tyr. 21.) ¶ Sic etiam dicitur res nihili aut in nihilum redacta: et in epigram. Sardanapali apud Athen. l. 8. Καὶ γὰρ ἐγὼ σποδός εἰμι. ¶ Exponitur et, pernicies, exitium. Epigr. lib. 2. Ἡ γραῦς ἡ Βάκχου κυλίκων σποδός. Pro σποδὸς etiam σπελεὸς dicitur, apud Nicand.

Σπόδιος, ὁ, cinereus. ut, σπόδιον χρῶμα. Athen. l. 9.

Σπόδιον, τὸ, cinerula: recrementum metallorum ustorum, quod cineris in modum partim fornacum parietibus inhærescit, partim in terram decidit, indeque colligitur, pro quo dicitur et σποδὸς. vide Diosc. l. 5. c. 85. et Plin. l. 34. c. 13.

Σποδιὰ, ᾶς, ἡ, idem quod σποδός. Hesych. Sic et dicitur σπόδιον, apud Dioscor. loco citato.

Σποδιὰς, άδος, ἡ, nomen arboris, apud Theophrast. histor. plant. lib. 3. cap. 7. qui ejus fructum σποδιὰς appellat, apud Athen. l. 2 fortasse σποδιάς.

Σποδιακὸν κολλύριον, collyrium à cinereo colore dictum, apud Paul. Ægin. et Scrib. Larg.

Σποδίτης ἄρτος, panis subcinericius, qui et ἐγκρυφίας, eò quòd ferventibus cineribus obrutus inassetur. Athen. lib. 3. ex Nicand. et Diphil.

Σποδίζω, F. ίσω, sub cinere coquo, cinere obrutum inasso aut torreo. Poll. de rep. lib. 2. φρυγὰς σποδίζουσι πρὸς τὸ πῦρ. Exponitur etiam, comburo velut in cinere, apud Aristoph. in Vesp. Et neutraliter, cinericeus sum, in cinereum colorem vergo.

Σποδέω, ferventi cinere obruo aut uro. Propriè est, altaria purgo, seu ab altaribus cinerem detergo, teste schol. Aristoph. ¶ Significat et, ferio, cædo seu percutio, tanquam pulverem excussurus. Aristophan. in Ran. ἀλλὰ τὰς λαγόνας σποδεῖν. † et Nub. 1379.† ¶ Exponitur etiam, coëo. Hesych.

Σποδοῦμαι, ferventi cinere obruor. Item, velut cinere obruor. Eur. in Androm. Πολλῇ δὲ νιφάδι πάντοθεν σποδούμενος, multa lapidum nive velut cinere obrutus. ¶ Item, cædor. Idem in Hippol. Steph. Σποδούμενος μὲν πρὸς πέτραις φίλον κάρα, allidens caput ad saxa. (Æsch. Ag. 679.) ¶ Item, pædicor, βινοῦμαι. Aristoph. in Concion.

Composita.

Ἀντίσποδος, cineris seu spodii vicem præstans, qui est pro cinerula quæ spodium dicitur: ut, ἀντίσποδα φάρμακα, apud Diosc. l. 5. c. 86. Legitur et ἀντισπόδιον pro eodem, apud Gal. simpl. l. 9. et Oribas.

Ἀποσποδέω, ῶ, cinerem detergo. Aristoph. in Avib. Ἀποσποδῆσαι τὰς ἐσχάρας τῶν ἀκρίδων. Exp. etiam, ictu decutio, apud ejus schol.

Ἔσποδος, cinericeus. Diosc. l. 1. c. 95.

Θερμοσποδιὰ, calidus aut calefactus cinis: vel, cinis fervens, in quo ardentium adhuc carbonum reliquiæ sunt. Diosc. l. 2. c. 231.

Κατασποδέω, depello, (seu pulvis feriendo depellitur.) Hesych.

(Κατασποδοῦμαι, pulvere obruor. Æschyl. S. c. Th. 815.)

Ὑποσποδίζω, aliqua ex parte cinericeus sum: aliquatenus cinereum refero. Diosc. l. 5. c. 92.

ΣΠΟΛΑ΄Σ, άδος, ἡ, vestis coriacea seu pellicea, Soph. in Ajace. Locus apud Suid. κατασκήνωσεν αὐτὸς σπολάς. Xen. καὶ σπολὰς ἀντὶ θώρακος. Aristoph. in Avib. Σὺ μὲν τι σπολάδα καὶ χιτῶν' ἔχεις.

ΣΠΟ΄ΝΔΥΛΟΣ, ου, ὁ, spondylus, vertebra spinæ dorsi: seu unum ex 24. ossibus, quibus tota spina constructa est, Poll. l. 2. et Ruf. Ephes. ¶ In architectura sic dicitur sculptura vertebrata seu verticillata, à vertebræ sive verticilli figura, quæ columnis ornamenti loco apposita est. Athen. lib. 5. ¶ Item, σπόνδυλοι dicebantur ænei calculi, quibus judices utebantur in suffragiis ferendis. Poll. lib. 8. ¶ Idem nomen sortita sunt etiam verticula, verticilla, vel vertibula dicta, quibus immittitur ima fusi pars; vel ponduscula, quæ mulieres nentes imæ fusi parti appendunt, ut facilius eum conturqueant. absque quo fusus dici spondylus (qui commissuram aliquam, quæ in fuso nulla est, præsupponit) non potest. ¶ Σπόνδυλος etiam nominatur cinaræ sive cacti, i. cardui sativi, caput vel fructus capitatus. Pl. l. 3. c. ult.

Σπονδύλιος, idem cum σπόνδυλος. Eust.

Σπονδύλιον, τὸ, pro iisdem dicitur. Sic et appellatur verticillus fœminarum nentium.

Σφόνδυλος, Atticè dicitur pro σπόνδυλος. (Eurip. Phœniss. 1370.) ¶ Pro verticillo fœminarum nentium Plutarchus utitur Symp. 9. probl. 24. ¶ Σφόνδυλοι dicuntur etiam membrorum compages. ¶ Item judicum calculi, teste Hesych. et Eust. ¶ Item ambitus aculei in scorpio, Hesych. Qua significat. fœminino genere usurpavit Nic. in Ther. de scorpio loquens, τοῦ γὰρ περιπλέκονται ἄχρι Σφόνδυλας. ¶ Σφόνδυλος dicitur et herba, quæ alias σφονδύλιον, apud Diosc. l. 3. c. 97.

Σφονδύλιος, idem quod σφόνδυλος. Il. ὁ μυελὸς αὖτε Σφονδυλίων ἔκπαλτο. Quod tamen Poll. lib. 2. nominativum facit, et adjectivè accipit, μυελὸς σφονδύλιος, τοῦ σφονδύλου.

Σφονδύλιον, idem quod σπονδύλιον, seu σπόνδυλος. ¶ Est et herbæ nomen, apud Diosc. l. 3. c. 90.

Σφονδύλη, seu σπονδύλη, dicitur esse radix similis silphio, ut Eust. ex veteribus tradit. ¶ Numeratur et inter insecta odore tetro, de blattarum genere, apud Aristoph. in Pace, et Aristotel. hist. an. l. 5. c. 8. Theophr. hist. pl. l. 9. c. 15.

Ἐκσπονδυλίζω, (comp.) spondylos seu vertebras loco moveo. Joseph.

ΣΠΥΡΑΘΙ΄Α, ας, ἡ, et Σπύραθος, ου, ὁ καὶ ἡ, et Σπυρὰς, άδος, ἡ, caprarum stercus, caprinum fimus. Apud Diosc. σπύραθος μία, stercoris caprini una pilula: seu una bacca, et unus globulus. Apud eundem interdum dicitur, αἰγὸς σπύραθοι, vel αἰγῶν σπύραθοι. De ovillo quoque stercore usurpari docet Hesych. Pro σπυρὰς, dicitur etiam σφυρὰς, apud Aristoph. teste Suid.

ΣΤΑ΄ΖΩ, F. ξω, stillo. Interdum neutrum est, interdum transitivum. Quum neutrum est, dativo instrumentali plerumque jungitur: ut apud Soph. in Ajace, κάρα στάζων ἱδρῶτι, καὶ χέρας ξιφοκτόνους, caput ei stillabat sudore. (Cum Gen. El. 1424. Æschyl. Ag. 187. Eum. 42.) Interdum et absolutè usurpatur. ut apud Eurip. in Bacch. ἐκ δὲ κισσίνων θύρσων γλυκεῖαι μέλιτος ἔσταζον ῥοαί. At transitivum cum accusativo ponitur: ut Il. τ. Πατρόκλῳ δ' αὖ ἀμβροσίην καὶ νέκταρ ἐρυθρὸν Στάξε κατὰ ῥινῶν, instillavit Patroclo. Sic Oppian. de venat. lib. 3. ἀργυφέας γυίοισι θάλπος ἐκ κραδίης στάζει θάλ. Sic dicitur στάζειν δάκρυ, apud Eurip. in Iph. Aul. fundere lachrymas, et στάζειν φόνον sanguinem stillare, apud Apoll. Arg. 2.

Στάγμα, τὸ, gutta, stilla: seu liquor qui stillatur. Epigr.

Στακτὸς, ὁ, ἡ, stillatus, stillatitius, liquidus. ut, στακτοῖς μύροις, Aristoph. in Plut.

Στακτὴ (διοθρυλεῖ) κονία, dicitur lixivia vel lixivium liquidum à quovis cinere colatum. Item calx. Item, cinis lixivii, lix. Ἅλμη στακτὴ, est muria colata, liquida; cui opp. cruda, dura. Item στακτὴ, (sc. ῥανὶς,) liquor oleaceus è myrrha cinnamomoque inciso stillans. Theophrast. περὶ ὀσμῶν. Diosc. l. 1. c. 74.

Στακτὶς, atramenti sutorii genus esse dicitur.

Σταγὼν, όνος, ἡ, stilla, gutta. (Soph. Œdip. Tyr. 1302. Æsch. Ch. 598.) Eur. in Phœn. et Athen. l. 2.

Σταγονίας, ου, ὁ, stillatitius, stillatim emanans. Diosc. l. 1. c. 89.

Σταλάζω, F. ξω, idem quod στάζω. Eurip. in Phœn. Πλέον δὲ τοῖς ἐμοῖσιν ἐστάλαξ' ἱδρὼς, Ἢ τοῖσι δρῶσι. Pro eodem dicitur et σταλάω, apud Suid. et σταλάσσω, apud Eurip. in Helen. δάκρυ σταλάσσω.

(Στάλαγμα. Æsch. Eum. 805. Philostr. l. 3. c. 25.) [Soph. Antig. [illegible]]

Σταλαγμὸς, οῦ, ὁ, distillatio. Galen. in lex. Hippocr. Item gutta, stilla: ut, φόνου σταλαγμοί, Eur. in Hec. (Æsch. Eum. 247. 786.) Sic et dici traditur chalcanthi genus purissimum, stiriæ seu guttæ simile. Per jocum homo parvæ staturæ, seu homuncio, sic apud Athenienses nominabatur, ut docet Eust.

Σταλαγμίας, ου, ὁ, Plin. lib. 34. cap. 13. est chalcanthi genus id, de quo paullo antè.

Σταλακτικὸς, ὁ, stillatitius: ut, σταλακτικὸν χάλκανθον. Diosc. l. 5. c. 114.

Σταλακτὸς, ὁ, ut, σταλακτὸν χάλκανθον. Idem ibid.

Σταλακτὶς, ἡ, stillatitia: genus chalcanthi, sic dictum, quoniam humoribus stillatim in cuniculos quosdam colatis concrescit. Dioscor. ibid.

[Σταλάσσω. Eurip. Androm. 1046. σταλάσσων ἄδε φόνῳ.]

[Στάξ. Apoll. Rhod. Arg. 4. 626. στάγες. Schol. ἀντὶ σταγόνες ἐλαίου. στάγες, ὡς ἀπὸ τῆς στὰξ σταγός.]

Composita.

Ἀβροσταγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, molliter diffluens: apud Suid.

Αἱματοσταγὴς, sanguine diffluens, sanguine stillans aut manans. Eur. in Suppl. [811.] σώμαθ' αἱματοσταγῆ. (Æschyl. S. c. Th. 842. Eum. 366. Ag. 1318. Aristoph. R. 474.)

Ἀποστάζω, destillo, distillo: stillo. Luc. ἀποστάζει λόγων αὐτῶν χρυσὸς, aurum stillat ab eorum verbis. Interdum transitivè, stillatim fundo. Theocrit. Idyll. 15. Ἀμβροσίαν ἐς στῆθος ἀποστάξασα γυναικός. Phil. εἰς πέλαγος ῥανίδας ἀποστάζουσιν. (Æschyl. Suppl. 586.) [Eurip. Ion. 1011. Καλῶς μὲν ἔστιν φλεβὸς ἀπέσταξεν φόνου. Pind. Isthm. Δ. 123. Σὺ Ὀρσέᾳ δέ τοι κωμάζων, τερπνὰν ἐποστάξω χάριν. Schol. τερπνὴν ἐγκωμίων ἐπιστάξω, τὴν παρὰ τῶν μουσῶν χάριν. Soph. Antig. 791. οὕτω μανικῶς ἴδιον ἀποστάζει ἀδερόν τε μένος.]

Ἀπόσταγμα, τὸ, liquor destillans.

Ἀπόσταξις, ἡ, stillatio seu destillatio. Et pro ἀπόσταγμα, apud Theoph. hist. pl. l. 9. c. 8.

Ἀποσταλάζω, idem cum ἀποστάζω. Pro iisdem dicitur et ἀποσταλάω, in Epigram.

Ἄστακτος, non stillatus, non stillatitius, non destillans. Eurip.

Ἀστακτὶ, non stillatim: affatim. Philostr. in Heroic. et Soph. [Œd. Col. 1717. et 1314. Plat. Phædo. ἀλλ' ἐμοῦ γε βίᾳ καὶ αὐτοῦ ἀστακτὶ ἐχώρει τὰ δάκρυα.]

Ἀσταγὴς, idem cum ἄστακτος.

Ἀστάλακτος, pro iisdem. Plut. in Crasso.

Βοτρυοσταγὴς, ab uvis distillans. Athen. l. 1.

Δακρυσίστακτος, lacrymosus, lacrymas stillans. Æsch. [Prometh. 397. Στένω σε τᾶς οὐλομένας τύχας, Προμηθεῦ, δακρυσίστακτον δ' ἀπ' ὄσσων ῥαδινὸν λειβομένα ῥέος, &c. Schol. ἀπὸ δὲ τῶν ὀφθαλμῶν δακρυσίστακτον στάζουσα ῥεῦμα, τὴν ἐμὴν παρειὰν ἔβρεξα ὑγροῖς πηγαῖς, ἤτοι δάκρυσι.]

(Δειματοσταγής. Æsch. Ch. 841.) [καὶ τοῦτ' ἂν φέρειν δόμοις Γένοιτ' ἂν ἄχθος δειματοσταγὲς φόνῳ Τῷ πρόσθεν ἑλκαίνουσι καὶ δεδηγμένῳ. Poterit legi αἱματοσταγές. Stanl. ad loc.]

Δύστακτον. Hesych. exp. κακοδάκρυτον, malè lacrymas fundens. Vide et in comp. ex τάσσω.

Ἐνστάζω, instillo: unde præt. pass. ἐνέστακται, instillatum est, Od. β.

Ἐνσταλάζω, idem. [Aristoph. Acharn. 1032. Σὺ δ' ἀλλά μοι σταλαγμὸν εἰρήνης ἕνα Εἰς τὸν καλαμίσκον ἐνστάλαξον τουτονί.]

Ἐπιστάζω, instillo, seu supe. instillo: unde particip. ἐπισταγεὶς, apud Diosc. lib. 1.

Ἐπισταγμὸς, ὁ, instillatio.

Ἐπισταλάζω, seu ἐπισταλάω, idem. Epigr.

Εὔστακτον κολλύριον, collyrium quoddam, quod et στακτὸν, et στακτικὸν, apud Galen.

Καταστάζω, distillo, destillo. Eurip. in Helen. δι' αἵματος ἐμοὶ τάφου καταστάζουσι, ut super sepulchrum destillent. Idem in Hec. αἵματος τ' ἀπὸ Φόνου σταλαγμοὶ σὴν κατέσταζον γένυν. Utitur et Luc. † δάκρυα καταστάζοντα. Xen. Pæd. l. 5. p. 115. h.†

Κατασταγμὸς, ὁ, destillatio.

Μελισταγὴς, mel stillans, in Epigr.

Νεκταροσταγὴς, qui è nectare distillavit: i. dulcis, suavis, odoratus. Athen. lib. 1.

Περιστάζω, circumquaque stillo. Item irroro. Epigr.

Περισταλάδην, guttatim, stillatim, sensim. Nic. in Alex.

Πολυσταγὴς, multùm seu abundè stillans. Suid.

Πολυστακτὶ, multis stillando guttis, ubertim. schol. Soph.

Πρωτόστακτος, qui primus destillavit. Πρωτόστακτος κονία, lixivium quod è cineribus calce commixtis paratur. Ægin. l. 7. Ibidem loci et καυστικὴ κονία nuncupatur.

Πυρίστακτος, in quem ignis stillat: seu ex quo ignis stillat: ut, πυρίστακτος πέτρα, Eurip. in Cyclop. [297.]

Ῥοδόσταγμα, τὸ, rosarum liquor, in Hippiat.

Ῥοδόστακτον, idem cum ῥοδόμελι: de quo Ægin. l. 7. c. 15.

ΣΤΑΙ΄Σ, vel σταὶς, αιτὸς, τὸ, farina triticea aquâ subacta. Herodot. lib. 2. φυρῶσι τὸ μὲν σταῖς τοῖς ποσὶ, τὸν δὲ πηλὸν τῇσι χερσί. Apud Diosc. lib. 5. σταιτὶ συμπλάσαντες, exp.

circumlinentes crustâ pistorio opere in modum panificii confectâ. Dicitur et, παρὰ τὸ σταῖς, apud Aristot. Probl. ¶ Et consequenter etiam fermentum σταῖς est. ¶ Interdum σταῖς ponitur pro adipe seu pinguedine, sicut στέαρ, ut quidam annotant.

Σταιτώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, plurimum σταιτὸς admixtum habens.

Σταίτινος, ου, ὁ καὶ ἡ, confectus ex farina illa ita subacta.

Σταιτίτα, ἡ, (scil. μάζα,) placenta confecta ex ea farina.

Σταιτίτης, (scil. πλακοῦς,) alia placentæ hujusmodi species, apud Athen. lib. 14.

ΣΤΑ'ΜΝΟΣ, ου, ὁ vel ἡ, urna, hydria, amphora. Aristoph. in Plut. [545.] Ἀντὶ δὲ θράνου, σταμνίου κεφαλὴν κατεαγότος. Exod. cap. 16. λάβε στάμνον χρυσοῦν ἕνα. In gen. fem. usurpatur apud Athen.

Σταμνίον, ου, τὸ, idem quod στάμνος, Plut. ep. ult. Demosth. στάμνιον et κεράμιον, pro eodem ponit. [Aristoph. Ran. 22. Lysistr. 196.]

Σταμνάριον, ου, τὸ, idem. Poll.

Σταμνίσκος, idem. apud eundem.

Καταμνίζω, (comp.) in vas seu doliolum defundo et condo. Poll. Apud Theophr. l. 2. de caus. pl. κατεσταμνισμένος οἶνος, exp. vinum amphoris contentum.

ΣΤΑΥΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, vallus, palus ligneus, acutus et erectus. (☞ Ab ἵστασθαι dictus, quoniam ἵσταται εἰς ἀέρα ὀρθούμενος, ut Eust. tradit.) Il. ω'. Ἀμφὶ δέ οἱ μεγάλην αὐλὴν ποίησαν ἄνακτι Σταυροῖσιν πυκινοῖσι. Thuc. lib. 4. καὶ σταυροῖς παρακαταπηγνύντες. Item crux seu palus erectus, plerumque in superiori parte cum ligno transverso, è quo malefici suspendebantur: lignum figuræ literæ T. ἐφ' ᾧ δεθέντας ἀνασκολοπίζουσι, ut scribit Luc. in δίκῃ φωνηέντων. Plut. in Art.

Σταυρηδὸν, in modum σταυροῦ.

Σταυρόω, ῶ, vallum seu palum depango. Thuc. lib. 7. Item palo seu cruci affigo. Joan. 19.

Σταυρόομαι, cruci seu palo affigor. Apoc. 11. et alibi in N. Test.

Σταύρωμα, τὸ, (q. d. vallamentum,) plures valli seu pali in terram depacti: vel munimentum ex vallis seu palis in terram depactis. Thuc. l. 6. Xen. Hel. 4.

Σταύρωσις, εως, ἡ, vallorum seu palorum depactio. Thuc. l. 7. Item crucifixio.

Σταυρωτὴς, οῦ, ὁ, qui vallos seu palos depangit. Item, qui cruci affigit.

Σταυρωτὴρ, ῆρος, ὁ, cuspis in imo ferro hastæ transversa, qua hasta appenditur: seu ferramentum concavum mucronatum, cui extrema hastæ pars inserta efficit, ut erigatur hasta, et solo depangatur. Dicitur enim quasi σταυρωτὴς, παρὰ τὸ σταυροῦσθαι, καὶ ἐρείδεσθαι ἐπ' αὐτὸ τὸ σίδηρον, τὸ δόρυ, testibus Etymol. et Eust. Utitur Hom. Il. κ. Herodot. et Polyb.

Composita.

Ἀνασταυρόω, iterum crucifigo: in ep. ad Hebr. c. 6. [v. 6.] Item in palum seu crucem attollo. Plut. in Fab. ἀνεσταύρωσε τοὺς ὁδηγούς. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 3. cap. 1. §. 17. ὃς (sc. βασιλεὺς) καὶ τοῦ ὁμομητρίου καὶ ὁμοπατρίου ἀδελφοῦ, καὶ τεθνηκότος ἤδη, ἀποτεμὼν τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν χεῖρα ἀνεσταύρωσεν. Herodot. Hist. lib. 3. §. 125. ἀποκτείνας δέ μιν οὐκ ἀξίως ἀπηγήσιος Ὀροίτης ἀνεσταύρωσε.] Et pass. apud Thuc. l. 1. προδοσίᾳ ληφθεὶς ἀνεσταυρώθη.

Ἀποσταυρόω, vallis in terram depactis munio seu cingo. Thuc. l. 4. Xen. Hell. 7. Item affigo cruci, crucifigo.

Παρασταυρόω, palos seu vallos depango: vel juxtà aut à latere palos figo.

Περισταυρόω, vallis seu palis in terram depactis circumcirca munio. Thucyd. lib. 2.

Περισταύρωμα, τὸ, munimentum ex vallis circumcirca depactis.

Προσταυρόω, vallis seu palis in terram depactis præmunio, aut antè munio. Thuc. l. 4.

Συσταυρόω, ῶ, unà crucifigo, unà in crucem tollo: unde pass. Marc. 15. et apud Naz.

ΣΤΑΦΙ'Σ, ίδος, ἡ, uva passa. Theocr. idyll. 28. Ἁ σταφυλὶς σταφὶς ἔσσεται, καὶ τὸ ῥόδον αὖον ὀλεῖται. Diosc. l. 5. c. 4. τῆς δὲ σταφίδος στυπτικωτέρα ἐστὶν ἡ λευκή.

Σταφὶς ἀγρία, herba pedicularia, seu pedicularis: de qua Dioscor. lib. 4. cap. 156. Plinius pituitariam vocat, quod pituitam sanet τῆς κεφαλῆς.

Pro σταφὶς Atticè dicitur ἀσταφίς. ut apud Athen. lib. 1. ἁ Ῥόδος ἀσταφίδας τε καὶ ἰσχάδας ἡδυονείρους. Apud Luc. senes sic dicuntur, per similitudinem. unde et proverb. Αὖθις γέροντος ἀσταφὶς τὸ κρανίον.

Est et ἀσταφὶς ἀγρία, idem quod σταφὶς ἀγρία, apud Plin. l. 23. c. 1.

Ὀσταφίς, Athen. lib. 9. et Etym. itidem Atticum est pro σταφίς.

Σταφυλὴ, ῆς, ἡ, uva. Iliad. σ'. σταφυλῇσι μέγα βρίθουσαν ἀλωήν. Plato de leg. σταφυλὴ ἡ γενναία λεγομένη. Sic etiam dicitur affectio columellæ seu curculionis, quum ea per fluxionem reddita laxior, superna sui parte tenuis est, inferna autem crassior et livida: ita ut granum σταφυλῆς referat è pedunculo suo dependentis. Galen. τῶν κατὰ τόπ. lib. 6.

Σταφυλὴ ἀγρία, uva silvestris, uva labrusca, i. uva vitis erraticæ. Ἀγρία σταφυλὴ impropriè dicitur apud Columell. pro σταφὶς ἀγρία.

Σταφύλη, ἡ, dicitur esse perpendiculum, seu fabrilis libella, teste Ptolem. apud Etym. et schol. Aristoph. Quidam pro στάθμη scribunt. Il. β'.

Σταφυλὶς, ίδος, ἡ, uva, racemus. Theocr. Idyll. citato in σταφίς.

Σταφυλίτης, Bacchi cognomentum. Ælian.

Σταφύλωμα, τὸ, dicitur vitium in oculo, quum erosa ruptave cornea tunica, altera ei subdita (quæ ῥαγοειδὴς dicitur) ad eum modum excidit, ut acinum uvæ repræsentet. Vide Paul. l. 3. c. 22. et Aët. l. 7. c. 34.

Σταφυλίζω, Hesych. exp. συναίρω τὰς ὤας τοῦ ἱματίου.

Σταφυλῖνος, ου, ὁ, herbæ nomen, quam Latini pastinacam appellant: vide de ea Dioscor. l. 3. c. 59. et Plin. l. 19. c. 5. ¶ Est etiam insecti quoddam genus: pro quo σταφυλίνος scribitur in Hippiatr. Pro σταφυλῖνος, Attico pleonasmo dicitur et ἀσταφυλῖνος, apud Athen. l. 9. ex Diocle.

Στέμφυλα, τὰ, vinacei, seu vinacea: solida uvarum in torculari expressarum retrimenta. Columel. brisa appellat. Galen. de alim. l. 2. Hippocr. Diosc. ¶ Item fraces, i. e. olivarum expressarum reliquiæ. Aristoph. in Nub. Aristot. rhet. 2.

Στεμφυλίδες, sunt olivæ nigræ. Athen. l. 2.

Στεμφυλῖται, (sc. οἶνοι,) loræ quæ et δευτερίας οἶνος. Polluci τρυγηφάνης, ex quorundam lectione.

Composita.

Ἀγριοσταφίς, et ἀγριοσταφυλίς, uvæ sylvestres seu agrestes. Hesych.

Ἀποσταφυλόω, in uvam passam converto seu muto: unde pass. ἀποσταφυλωθῆναι, apud Theophr. de caus. pl. l. 2.

Ἐριστάφυλος, magnas ferens uvas, vel egregias et generosas. in Epigrammat. [Hom. Odyss. ι. 110. ἄμπελοι, αἵτε φέρουσιν Οἶνον ἐριστάφυλον, &c. Schol. Ἐκ τελείων καρπῶν τῆς σταφυλῆς γινόμενον. 358. Schol. Μεγαλοστάφυλον.]

Ὀφιοσταφυλή, uva anguina. Sic à quibusdam appellari capparin, tradit Plin. l. 13. c. 23. Pro quo in append. Diosc. legitur φυλλοστάφυλος, seu φιλοστάφυλος.

Ὀφιοστάφυλον autem vocant nonnulli vitem albam, teste Dioscorid. lib. 4. cap. 184. ubi tamen itidem sunt qui legendum putent φιλοστάφυλον.

Πολυστάφυλος, multas habens uvas, uvis abundans. Il. β'. [507. Οἵ τε πολυστάφυλον Ἄρνην ἔχον, &c. Schol. Πολυάμπελον. Soph. Antig. 1147.]

Φερεστάφυλος, racemiger, uviger, racemos seu uvas producens. Bacchi epith. apud Oppian. et in Epigr.

ΣΤΑ'ΧΥΣ, υος, ὁ, spica. Hesiod. in Ergis, Ὧδέ κεν ἁδροσύνῃ στάχυες νεύοιεν ἔραζε. Theocrit. idyll. 10. πιαίνεται ὁ στάχυς οὕτως. Plut. τοὺς στάχυας τοὺς μαλακωτέρους καὶ νεύοντας ἐπὶ γῆν. [Στάχυς ἄτης. Æsch. Pers. 823. Suppl. 768. Eurip. Phœniss. 801.] ¶ Sic et dicitur stella fulgida in Virginis sinistra manu, teste Proclo, quam Latini quoque spicam appellant. ¶ Item ligamen quoddam medicinale, teste Hesych. ¶ Est et herbæ nomen marrubio similis, de qua Diosc. l. 3. c. 120.

Σταχυώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, spicatus, seu spicam ferens.

Σταχυηρὸς, ᾶ, ὁ, idem.

Σταχυόομαι, οῦμαι, spicor, i. spicam protrudo: vel in spicam evado. Hinc ἐσταχυωμένος, spicatus, apud Diosc. l. 4. c. 1.

Ἄσταχυς, etiam dicitur pro στάχυς: ut, ἀσταφὶς pro σταφὶς, et similia. Il. β'. ἐπί τ' ἠμύει ἀσταχύεσσιν. (Tmesis, pro, ἐπημύει.)

Composita.

Ἀγάσταχυς, υος, ὁ καὶ ἡ, prægrandes spicas habens: vel abundans spicis.

Ἀνασταχύω, sursum evergo, seu exilio in modum spicarum. Apoll. [Arg. iii. 1053. εἰ δ' ἂν κατὰ ὦλκας ἀνασταχύωσι γίγαντες, &c. 1353. οἱ δ' ἤδη κατὰ πᾶσαν ἀνασταχύεσκον ἄρουραν Γηγενέες. iv. 270. ἤδη δέ μιν εἴπετο λαὸς Ὁμῶς ἄλις, πρηχθεὶς δ' ἀνασταχύουσιν ἀρούρας.]

Ἐπισταχύω, augeo vel augeor in modum plantatarum spicarum. Apollon. [Arg. i. 972. Ἴσον που ἐπισταχύουσιν ἰούλοις. Vide Notam Cl. Hoelzl. pag. 119.]

Εὐστάχυς, bonas spicas ferens: seu spicis abundans. Eurip. in Hec. et in Epigram.

Κολοβόσταχυς, spicis truncatus: item breves ferens spicam. Dioscorid. l. 1. c. 6.

Μεγαλόσταχυς, magnam emittens spicam. Diosc. ibid.

Μικρόσταχυς, parvas spicas ferens seu protrudens.

Ναρδόσταχυς, spica nardi. Gal. ad Glauc.

Περισταχυόεις μίσχος, spicatim circumdantes stolones.

Πολύσταχυς, epith. Cereris. Theophr.

Ὑποσταχύομαι, augeor in modum spiciferarum plantarum. Od. υ. τῷ δὲ κεν ἄλλως Ἀνδρί γ' ὑποσταχύοιτο βοῶν γένος εὐρυμετώπων.

ΣΤΕ'ΑΡ, ατος, τὸ, axungia, ἀξύγγιον. sebum, seu sevum. oleum et pinguis substantia, adipe siccior, (qui πιμελὴ dicitur,) magisque concrescens. vide Aristotel. de part. an. lib. 2. cap. 5. Diosc. lib. 2. cap. 86. στέαρ αἰγὸς, χήνειον ἢ ἐρίφειον. Odyss. φ'. Ἐκ δὲ στέατος ἔνεικε μέγαν τροχὸν ἔνδον ἐόντος. Eustath. στέαρ dici scribit τῶν κερασφόρων, πιμελὴν autem τῶν μὴ ἐχόντων κέρατα. ¶ Exponitur etiam, adeps, apud Plin. l. 20. c. 9. ☞ Etymol. ab ἵσταμαι deducit, παρὰ τὸ στάσιν καὶ πῆξιν ἔχειν. ¶ Significat et fermentum et farinam aquâ subactam in panis aut offæ formam: apud Diosc. l. 2. c. 202. et l. 5. c. 99. Sic apud Strab. l. 17.

Στεατώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, sevum referens odore aut colore: sevosus. Diosc. l. 1. c. 91.

Στεάτιον, τὸ, aliquantum sevi seu adipis. Item, aliquantulum fermenti seu pastæ. Paul. Ægin. l. 3. c. 28.

Στεατόω, in sevum aut adipem converto: unde pass. στεατωθῇ, in Hippiatr.

Στεάτωμα, τὸ, dicitur tumor præter naturam, mali coloris, tactu lenis, primùm pusillus, temporis progressu amplior, adipem intra se membranâ conclusum habens. Aut. defin. med. et Poll.

Στῆρ, contractè dicitur pro στέαρ, apud Gal. τῶν κατὰ τόπ. lib. 3. et Aët. lib. 8. cap. 53.

Στητώδης, pro στεατώδης. Gal. in lex. Hippocr.

ΣΤΕ'ΓΩ, F. ξω, tego, operio, occulto, Aristophan. in Vesp. Ὡς εὖ κατηρέψασθε καὶ νουβυστικῶς Κεράμῳ τὸ νῶτον, ὥστε τὰς πλευρὰς στέγειν, ita ut latera tegerentur. Euripid. in Ione, Καὶ τί δ' ἄγγος, ἢ στέγει πλεκτόν τι; Item tego, i. tueor, protego. apud Suid. πύργοι μὲν, οἳ πόλιν στέγουσι. ¶ Item contineo: propriè de iis, quæ aquam ita continent, ut per rimas aut foramina non transmittant. Plat. de rep. l. 10. οὐ τὸ ὕδωρ ἀγγεῖον οὐδὲν στέγει. Item contineo, i. retineo, non elabi sino. Plut. περὶ ἀδολεσχ. οἱ τῇ μνήμῃ τὰ ῥήματα μὴ στέγοντες, μηδὲ ἀναλαμβάνοντες. Plat. in Gorg. οὐ δυνάμενος οὐδὲν στέγειν διὰ λήθην. ¶ Dicuntur et ligna στέγειν, quum vermibus corrosa et terebrata, foramina illa comprimunt, in aquam demersa. Theophr. hist. pl. l. 5. c. 5. ¶ Item στέγω, sustineo, tolero, suffero, patior. Plut. in Cam. τοῦ ξύλου καθ' ἑαυτὸ τὰς πληγὰς μὴ στέγοντος. Gregor. in epitaph. frat. πάντα στέγοντες. [Sch. ex. ὑπομένω. Æsch. S. c. Th. 222. στέγει δὲ πύργος. 803. Suppl. 141. σῖγα στέγω. Soph. Œdip. Tyr. 11. 349.]

Στέγομαι, tegor, occulor. Soph. in Trach. [605.] Μόνον παρ' ὑμῶν εὖ στεγοίμεθα. Item contineor, retineor. Gal.

Στέγη, ης, ἡ, tectum: propriè, tectum domus. Plut. in Lyc. et in apophth. Item ædificium, tectum et contignatum. Xen. Pæd. 6. [p. 150. d. de tectis præfectorum in militia.] et in Symp. Plut. in probl. Rom. [Æschyl. Ag. 3. Eurip. Phœniss. 167. Soph. Œdip. Tyr. 947. 1185. 1262.] ¶ Exponitur etiam γάστρα, Hesych.

Στέγος, εος, τὸ, et tectum, et domum significat. Sophoc. in Ajace.

Στεγανὸς, ὁ, tectus, opertus: ut, πύργοι στεγανοί, Thuc. l. 3. (Æsch. Ag. 366.) Et, τὰ στεγανὰ, quæ vel id, quod effluere nititur, inclusum retinent: vel, quæ arcent id, quod intrare conatur: ut, θρὶξ στεγανὴ, per quam aqua penetrare non potest. Xen. in Cyneg. ¶ Item στεγανὸς, qui secreta in pectore clausa retinet. Ælian. apud Suid. ¶ Τὰ στεγανὰ, dicuntur etiam tecta, στέγαι. Diod. Sic.

Στεγανῶς, arctè, strictè, ita ut nihil effluat vel penetret. Dioscor. lib. 2. cap. 91.

Στεγανώματα, τὰ, ἐν τοῖς τοίχοις dicuntur nexus et vincula quæ parietes continent ne dilabantur. Hesych.

Στεγνὸς, idem quod στεγανὸς, ex quo per syncopen est factum. Propriè de vasis dicitur densioribus et solidioribus, ita ut nec rimis nec raritate liquorem infusum transmittant. Sic apud Euripid. in Cycl. στεγνὰ σκηνώματα, densa et solida tabernacula, seu tecta et operta. Exponitur etiam, astrictus: ut, στεγνὰ πάθη, et στεγνὰ σώματα, apud Dioscorid. ¶ Dicuntur et volatilia habere πτερὰ στεγνά, quorum alæ fissæ non sunt, sed una membrana constant. ὑμενώδη, ὡς τῶν ἀκρίδων. Nic. in Ther. ¶ Στεγνὸν, τὸ, tectum. Xen. in Œcon.

Στεγνόω, idem quod στέγω, tego, operio. Galen. de alim. fac. l. 2. πώμασι στεγνοῦντες ἀκριβῶς. ¶ Item adstringo. Dioscorid. ἔσω πιεσθέντα στεγνοῖ.

Στεγνόομαι, astringor. Gal. et Alex. Aphr.

Στέγνωσις, ἡ, astrictio seu constrictio. Diosc. l. 2. c. 161.

Στεγνωτικὸς, astringendi seu constringendi vim habens. Idem ibidem.

Στεγάζω, idem quod στέγω. Strabo lib. 4. Unde partic. ἐστεγασμένος, tectus, apud Xenoph. et Theophr. Exponitur etiam, sustineo, fulcio.

Στέγασμα, τὸ, tegmen, tegumentum. Plat. in Tim. Xen. de re Eq.

Στεγαστής, ὁ, tector, opertor.

Στέγαστρον, τὸ, id quo tegere et operire aliquid possumus. Plutarch. in Crasso. [Æsch. Ch. 984.]

Στεγαστρὶς διφθέρα, coriacea tunica, quo corpus tegimus ad arcendas pluvias.

Στεγίτις. Hesychio, exponitur ἡ πόρνη, meretrix, χαμαιτύπη, Poll. scortum.

Τέγος, εος, τὸ, idem quod στέγος. ex quo et factum est, dempto σ, teste Eust. Idem tamen etiam à τέγγω derivari posse scribit, quoniam tectum præ cæteris partibus domus τέγγεται, i. pluviis madefit. Pro tecto domus utitur Aristoph. in Nub. †1125.† τοῦ τέγους τὸν κέραμον χαλάζαις συντρίψομεν. Et Xen. Pæd. 7. μὴ ἐπὶ τὰ τέγη ἀναβάντες βάλλωσιν ἔνθεν καὶ ἔνθεν. Pro ipsa domo accipit Hom. Odyss. ά. Στῆ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο.

Τέγω, idem quod στέγω. Hesych.

Τέγεος, (pro τέγεσι,) ut, τέγεοι θάλαμοι, Il. ζ. vel qui in superiore domus parte sunt super tecto: vel qui multa tecta et multas contignationes habent. Eust.

Composita.

Ἀποστεγνόω, idem cum στεγνόω, astringo.

Ἀποστέγω, intus coërceo et cohibeo. Theoph. de caus. pl. l. 1. ἀποστέγει γὰρ καὶ τηρεῖ τὴν ζωήν. Item arceo, inhibeo, propulso. Polyb. τεῖχος, ὃ τὰς ἐλασχύσεις ἀποστέγει πληγὰς λίθων καὶ σκορπίων. [ἀναπαύων δ' ὄχλον πύργος ἀποστέγει. Æsch. S. c. Th. 230.]

Ἀποστεγνόω, idem cum στεγνόω. Athen.

Ἀποστεγάζω, detego. Strab. l. 4. τὸ ἱερὸν ἀποστεγάζειν. Item idem quod στεγάζω, tego, operio.

Ἀποστέγασμα, τὸ, tegmen, operculum: tegumentum, protectio. Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 18.

Ἄστεγος, ὁ καὶ ἡ, tecto ædibusque destitutus. Hesych. et Suid. ¶ Item qui non retinet arcana in pectore clausa, loquax. Suid. et Proverb. 10. ¶ Item qui sustineri non potest, intolerabilis. Hesych. et Suid. In qua signif. dicitur et ἄστεκτος, apud Diosc. l. 7. c. 14.

Ἀστεγής, έος, ὁ καὶ ἡ, non tectus. Item, multis tectis clausus, bene contectus. [Apoll. Arg. iii. 804.]

Ἄστεκτος, idem quod ἄστεγος. Hesych.

Ἀστέκτως, intolerabiliter, seu intoleranter. Idem.

Ἀστέγαστος, non tectus, seu opertus. [Thucyd. Hist. lib. 7. §. 87. οἵ τε ἥλιοι τὸ πρῶτον καὶ τὸ πνῖγος ἔτι ἐλύπει, διὰ τὸ ἀστέγαστον, &c.]

Αὐτόστεγος, qui ipse sibi tecti loco est: vel tecto natura sua instructus. Exponitur etiam, perfectus, absolutus. Hesych.

Δεκάστεγος, decem tecta habens, seu decem tabulata et contignationes. Strab.

Δίστεγος, duplex tectum habens, seu duo tabulata et contignationes.

Διστεγία, ἡ, duplex tectum, vel domicilium duobus tectis, seu duabus contignationibus instructum. Poll. l. 4. c. 19.

Κατάστεγος, tectus, tecto opertus. Athen. l. 10.

Καταστεγάζω, intego, operio. [Herodot. Hist. lib. 4. ξύλα ἐπιφορήσαντες, καὶ ἔπειτα ῥιψὶ καταστεγάζουσι.]

Καταστέγασμα, τὸ, operimentum, tegmen: item tectum. Herodot. [lib. 2. τὸ δὲ καταστέγασμα τῆς ὀροφῆς, ἄλλος ἐπικέεται λίθος, &c.]

Μονόστεγος, unicum tectum habens. Strab.

Ὁμόστεγοι, sub eodem tecto habitantes, contubernales.

Περιστέγω, circumtego. Item munio.

Περιστέγομαι, circumquaque operior.

Πολύστεγος, ὁ καὶ ἡ, bene contectus. Item, multas habens contignationes, altus. Strabo.

Προστέγιον, tecti prominentia. Plut. in Cæs.

Προστέγασμα, τὸ, id quod in tecto prominet ad arcendos imbres. Poll. lib. 1. cap. 8.

Συστεγάζω, contego, operio. † In pass. Xen. Pæd. 6. p. 159. d.†

Τρίστεγος, tria habens tecta: seu triplici tecto opertus.

Τρίστεγον, τὸ, tertium tectum, seu tertia contignatio domus. Act. Apost. c. 20.

Ὑπέρστεγος, qui supra tectum est. Hesych.

Ὑποστέγω, subtus tego seu occulo. item supertego. Soph.

Ὑπόστεγος, qui sub tecto est, qui in ædibus est. Soph. in Philoct. (Tr. 380. El. 1386.)

ΣΤΕΙ'ΒΩ, calco. Il. ύ. Ἀχιλλῆος μεγαθύμου μώνυχες ἵπποι Στεῖβον ὁμοῦ νέκυάς τε καὶ ἀσπίδας, calcabant defunctos et clypeos in via stratos. Sic apud Nic. in Ther. duo dracones dicuntur νομὸν στείβειν, i. calcare et perambulare pascua loca. Interdum significat, fullonum more calco: et Od. ζ. Στεῖβον δ' ἐν βόθροισι. ¶ Habet etiam quandam densandi et constipandi significationem: quum quæ calcantur, eadem et condensentur.

Derivata à στείβω, calco.

Στείβομαι, calcor, teror: ut, στειβομένη ὁδὸς, apud Xen. anab. l. 1. (Theoc. ιζ'. 122.)

Στειπτὸς, ὁ, calcatus. Soph. in Philoct.

Στειβεὺς, έως, ὁ, qui viam pedibus calcat seu terit: viator. Hesych.

Στίβω, idem quod στείβω, tero. Euripid. in Hippol. [illegible]

Στιπτὸς, idem quod στειπτὸς. ut, στιπτὸς ἄρτος, Hesych. Expon. etiam, densus, solidus: apud eundem.

Στίβος, ου, ὁ, via seu callis, semita: seu vestigium aut signum ejus qui terram pedibus calcavit et trivit. Pro via, apud Herodot. et Polyb. Pro vestigiis, apud Soph. in Philoct. et Xen. (Eurip. Phœniss. 92. Æschyl. Pr. 680. Ag. 490. Ch. 206.)

Στιβάω, calco: seu peragro, pervado, terram calcando: unde apud Soph. in Ajace, Πᾶν ἐστίβηται πλευρὸν ἑσπέρου νεῶν.

Στιβεύω, idem. Item investigo, indago: quoniam id fit sequendo vestigia. Plutarch. de solert. anim. (de leonibus.) μέτα καταλείπουσιν εὐπορίαν τοῖς στιβεύουσι. Metaph. apud eundem in orac. Pyth. στιβεύοντι τὸ μέλλον, indaganti res futuras. Expon. etiam, vestigiis imprimo. unde, στιβευόμενος τόπος, locus cui vestigia imprimuntur, apud eund. de caus. nat.

Στιβεὺς, idem quod στειβεύς. Exponitur et, fullo: pro quo apud schol. Nic. legitur στιβεύς. Item, investigator.

Στιβευτὴς, idem quod στιβεύς.

Στιβεία, ἡ, ingressus: quo terra calcatur et teritur pedibus. Item, investigatio.

Στιβάζω, et στιβίζω, calco, tero. Apud Etym. ῥᾳδίως δὲ τὸ ψαῦδος στιβάζουσι, exp. fugiunt, declinant.

Στιβὶς, idem quod στίβος, via. Suid.

Composita.

Ἀποστιβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui abscessit, seu discessit: vel qui non eandem viam calcat. Hesych. ex Soph. Κηρύκες.

Ἄστιπτος, ὁ καὶ ἡ, nullis calcatus pedibus: ideoque non frequentatus, vel invius, inaccessus. Soph. in Philoct.

Ἀστιβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, non calcatus, seu tritus: vel qui non calcatur seu teritur pedibus. Soph. in Ajace. et Œd. Colon.

Ἀστιβὲς, idem. Hesych.

Ἀστίβευτος, pro iisdem: ut, ἀστίβευτα οἶμα. Suid. ex Epigr.

Δυστίβευτος, qui vestigiis difficulter indagatur, investigatu difficilis. Plut. in caus. nat.

Ἐναστίβω, calco. Risus de imprudentia, [illegible] ἐναστίβει.

Εὔστιπτος, bene calcatus: εὔστιπτον φᾶρος, bene calcatum à textore, ideoque densum et bene textum: vel bene calcatum à fullone, ideoque politum et mundum. Apoll. Arg. 2. ‡50.‡

Εὐστιβὴς, bene tritus et calcatus viatorum pedibus. Suid. ex Epigr.

Θεοστιβὴς, à Deo calcatus vel calcandus. Naz. orat. in pascha.

Ἡλιοστιβὴς, à Sole tritus, per quem Sol incedit seu meat. Æschyl. [Prometh. 790. πρὸς ἀντολὰς φλογῶπας ἡλιοστιβεῖς Πόντον περῶσα φλοῖσβον, &c.]

[Καταστίβω. Soph. Œd. Col. 480. κατέστειψας. Sch. κατεπάτησας, ἀπὸ τοῦ στείβω.]

(Μονοστιβὴς. Æsch. Ch. 766.)

Νιφοστιβὴς, à nive calcatus: vel in quo nives calcantur, niveus. Soph. in Ajace.

Πεδοστιβὴς, solum seu terram calcans, per terram gradiens, pedestris: ut, πεδοστιβὴς [illegible]. Euripid. in Rheso. [254. 763.] Exponitur etiam, humi stratus, apud eundem ibid. εὐνὰς πεδοστιβεῖς. Apud eundem in Medea, [1122.] πεδοστιβὴς ὄχος, vehiculum per terram tractum. [Helen. 1532 Πτερωτὸν ἄρξῃς, ἢ πεδοστιβεῖ ποδί. Sthenob. 8. Hunc locum citat Athenæus, Deipn. lib. 10.] (Æsch. Pers. 126. Suppl. 1007.)

Περιστιβὴς, tritus, seu crebrò tritus. schol. Nic.

Πλανοστιβὴς, terræ epithet. apud Æschyl. [Eumen. 75. ἐλῶσι γάρ σε καὶ δι' ἠπείρου μακρᾶς βεβῶτ' ἀεὶ τὴν πλανοστιβῆ χθόνα, &c.]

Πολύστειπτος, multùm calcatus. Hesych.

Πολύστιβος, idem. Schol. Nic.

Προστιβάζεται, præit, vel præcedit. Hesych.

Προστιβὰς, άδος, ἡ, vestigium impressum ab eo qui præiit; vel [illegible] incisum, ut fit in imperviis rupibus, apud Suid.

Χθονοστιβὴς, in terra calcatus, vel depressus. Et simpliciter, terrestris. Soph. in Œd. Tyr. †311.†

Derivata à στείβω, condenso, stipo.

Στίβη, ἡ, ros matutinus, frigore concretus et condensatus. Od. έ. et ρ'.

Στιβήεις, εσσα, εν, pruinosus. Exponitur et substantivè, frigus aëris quod est sub auroram.

Στιβιάω, rigeo, frigeo. Hesych.

Στιβαρὸς, densus, spissus, crassus. Item gravis, firmus, robustus. Odyss. δ. ί. et σ'.

Στιβαρῶς, densè, spissè: firmiter, robustè. Il. μ'.

Στιφρὸς, densus, firmus: item torosus, rigidus. Aristot. Exponitur etiam, aridus, durus, contractus. apud Hippocr.

Στιβὰς, άδος, ἡ, stratum stipatum et quasi calcatum: idem ferè quod Lat. calcitra. Plerumque στιβάδες erant stramenta è frondibus teneris, calamis, culmis, aut aliis herbis; quale quid erat et torus apud Latinos. Aristoph. in Plut. ‡540.‡ ἀντὶ δὲ κλίνης ἔχειν στιβάδα σχοίνων. Utitur et Aristot. Plut. Xen. &c. Ipsæ etiam frondes, ex quibus στιβάδες fiebant, στιβάδες vocantur: ut Marc. 11.

Στιβάδιον, τὸ, torulus ex herbis seu gramine et frondibus: stibadium.

Στοιβὰς, etiam dicitur pro στιβάς. unde, στοιβαδίσασθαι exp. in toro reponere, vel torum sternere.

Στοιβὴ, herba qua in extremis stibadiis et toris utebantur, quaque tomenti loco calcitras farciebant, in Hippiatr. et apud Theophr. hist. pl. l. 6. c. 1. (Aristoph. R. 1209.) Scribitur et στοιβή, apud Hesych. quod exp. etiam, constructio, compositio.

Στοιβάζω, construo, compono, digero. Luc. σὺ δὲ στοίβαζε καὶ σώρευε. Et Eccles. c. 8. στοιβάζειν ξύλα ἐπὶ τὸ πῦρ, struere ligna in pyram.

Στοιβασία, ἡ, structio. Etym.

Διαστοιβάζω, (comp.) instipo, constipo. [Herodot. hist. καὶ διὰ τριήκοντα δόμων πλίνθου ταρσοὺς καλάμων διαστοιβάζοντες, ἔδειμαν πρῶτα μὲν τῆς τάφρου τὰ χείλεα.]

Στῖφος, εος, τὸ, turma, caterva, globus militum. (Æsch. Pers. 20. 366.) Xen. Pæd. 1. †4. 19. agmen consertum. p. 177. c. et p. 184. c.† Joseph.

ΣΤΕΙ'ΧΩ, F. ξω, Aor. 2. ἔστιχον, eo, vado. Il. ί. [illegible] ἅμ' ἔστιχον. Il. β. Στεῖχον ἐς πόλεμον φθισήνορα. †Hes. Th. 690.† Eur. in Iph. Aul. δόμων τῶνδε πάροιθε στεῖχε. (cum Acc. Æschyl. Pr. 797. Ag. 81. 1666. Στεῖχε δωμάτων πάρος, prodi huc foras Soph. Tr. 47. Œdip. Tyr. 818.) A quibusdam propriè dicitur esse, ordine eo, seu incedo. Etym. exp. ἐν τάξει παραγίνομαι.

Στίξ, στιχὸς, ἡ, ordo, versus. Il. β. Οὐ γὰρ [illegible] στίχας [illegible]. Sic et Il. γ'. δ. Et in Epigr. στίχες φυτῶν, exp. versus.

Στίχος, ου, ὁ, idem quod στίξ, sed in prosa usitatius. De ordine militari, apud Xen. pæd. 8. στίχοι δὲ ἐστήκεσαν ἔνθεν καὶ ἔνθεν τῆς ὁδοῦ. De ordinibus seu versibus plantarum et arborum, apud eundem in Œc. ὀρθοὶ δὲ οἱ στίχοι τῶν δένδρων. De versibus librorum etiam dicitur, i. lineis: et peculiariter de versibus metricis: apud Plut. de fort. Alex. l. 1. et 2. Στίχος dicitur etiam esse ὁ ἐπὶ βάθος στάσις τῶν χορευτῶν. Eust. in Il. ψ'. (V. Æschyl. Pers. 366. Aristoph. Ran.)

Στιχηρὸς, versu scriptus. Damasc.

Στιχίδιον, τὸ, versiculus. Plut. Symp. l. 4. probl. l. 4. Athen. l. 1.

Στιχῖνος, ἡ, q. d. verseus, ex versibus constans. Lucill. Epigr. l. 2.

Στιχηδὸν, in modum versuum. Herodian. l. 4.

Στιχίζω, ordine dispono. Æschyl. in Prometh. Item, carmina scribo.

Στιχάω, ῶ, vado: unde Iliad. β. Ἠϊόνος προπάροιθε βαθείης ἐστιχόωντο.

Στιχὰς, άδος, ἡ, herbæ nomen, quæ aliàs στοιχάς. Diosc. l. 3. c. 31. et l. 5. c. 52. et 53.

Στιχαδίτης οἶνος, vinum quod ex stœchade conficitur.

Στιχαδικὸν ὄξος, acetum stœchadicum: apud Diosc. l. 5. c. 52. et 53.

Στοῖχος, idem quod στίχος, ordo, versus. In acie propriè στοῖχος dicitur ordo à fronte incipiens, et per succenturiatos à tergo sive substites sigillatim ad extremum agmen porrectus. Thuc. lib. 4. Herodian. l. 8. In cynegeticis στοῖχοι dicitur ipsa indago et series plagarum, quibus saltus stabulaque ferarum cinguntur à venatoribus. Xen. et Poll.

Στοιχὰς, άδος, ἡ, ordine posita: ut, στοιχάδες Ναϊάδες, Nonn. ¶ Est et herbæ nomen, quæ στιχὰς modò dicta.

Στοιχάριον, τὸ, parvus ordo, seu parva series.

Στοιχηδὸν, ordine, serie, more eorum quæ in versus disposita sunt. Gregor.

Στοιχέω, in versus rectos porrigor. Theophr. Item ordine procedo. Xen. † Pæd. 6. p. 168. d.† Et simpl. incedo, ambulo. Rom. 4. Act. Ap. c. 21. et alib. in N. Test.

Στοιχίζω, indagine cingo. Xen. στοιχιζέτω δὲ ὑψηλά. (Æsch. Pr. 483.)

Στοιχισμὸς, quum indagine cinguntur sylvæ et stabula ferarum; expansio plagarum variis surrectarum.

Στοιχεῖον, τὸ, elementum, principium. Propriè στοιχεῖα dicuntur quatuor mundi elementa, à quibus omnia oriri ferunt et prodire. Plut. adversus Colot. ἅ γε φασὶ μιγνυμένων τῶν στοιχείων ἀποτελεῖσθαι. ¶ Apud Grammat. στοιχεῖα sunt elementa ex quibus syllabæ componuntur. Aristot. &c. Habent et aliæ res ac artes sua στοιχεῖα. Aristot. Philopon. Isocr. ¶ Στοιχεῖον dicitur etiam solarii umbra, quia ex umbris veluti elementis horarum ratio temporisque momenta observatione deprehenduntur. Poll. l. 6. c. 8.

Στοιχειώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, elementalis, seu elementarius: elementaria, simplex. Aristot. metaph. 1. Plat. Apud Theophr. hist. pl. l. 8. c. 4. στοιχειώδης κριθὴ, exp. hordeum in versus spicatum.

Στοιχειωδῶς, elementaliter. Laërt. in Zen.

Στοιχειακὸς, idem cum στοιχειώδης.

Στοιχειακῶς, idem quod στοιχειωδῶς. Tzetz.

Στοιχειόω, elementa doceo, erudio principiis seu rudimentis artis alicujus. Apud Greg. στοιχειούμενοι φόβῳ, timoris prima elementa suscipientes.

Στοιχείωμα, τὸ, idem quod στοιχεῖον.

Στοιχειωματικὸς, elementarius.

Στοιχειωματικοὶ vocari dicuntur ii qui cœlesti ratione imagunculas concinnant, eventu sæpè mirabili, ad fallaciam dæmonum errorisque efficaciam.

Στοιχείωσις, ἡ, elementorum et primorum rudimentorum traditio. Dionys. Areop.

Στοιχειωτὴς, οῦ, ὁ, qui elementa et prima rudimenta tradit.

Composita: ac primùm ex στείχω, et στιχάω, seu στιχέω.

Ἀποστείχω, abeo, discedo. Odyss. μ'. Ἡ μὲν ἔπειτ' ἀπὸ νῆσον ἀπέστιχε δῖα θεάων. Unde aor. 1. imperat. ἀπόστιχε, abi, discede. Il. ά. Item, revertor. Soph.

Διαστείχω, pervado, permeo: seu eo per, vado per. Euripid. in Andr. Ἀγαμέμνονος δὲ παῖς διαστείχων πόλιν.

Ἐπιστείχω, adeo, accedo, advento. Od. χ'. Exponitur etiam, ingredior, inambulo.

Ἐπιστιχάομαι, accedo, eo. Nonn.

Καταστείχω, descendo. Item redeo, revertor. Nonn. πολυτρόπου καταστείχοντι κελεύθου.

Μεταστείχω, adeo. Eurip. in Hec. [509.] Ἥκω μεταστείχων σε.

Ὁμοστιχάω, seu ὁμοστιχέω, simul procedo, unà eo, comitor. Il. ό. πρώτῃσι καὶ ὑστατίῃσι βόεσσιν Αἰὲν ὁμοστιχάει. Nonn. ὁμόστολον ὁμοστιχέων.

Παραστείχω, transeo, prætereo. Hom. hymn. 1. in Apoll. Αἶσαν τ' ἐμβαδέοντα παρέστιχε, ὁ Μαγνήτης. Apud Nonn. παρέστιχε δίζυγος ἠοῦς δρόμος, duo dies prætererant. Item, propè accedo. Sophocl. in Œdip. Tyr. †818.† ὅς μ' ἐξ Ὄχου παραστείχοντα, accedentem ad currum. (Æsch. Ch. 566.)

Περιστείχω, circumeo, seu in orbem eo. Od. δ'. Τρὶς δὲ περίστειξας κοῖλον λόχον ἀμφαφόωσα.

† Προστείχω, accedo, advenio. Soph. Œd. Tyr. 79. [οἱ δὲ τ' ἀρτίως Κρέοντα προστείχοντα σημαίνουσί μοι. Œd. Col. 30. 325.]

Composita ex στίχος, et στοῖχος.

Ἀκρόστιχον, τὸ, initium versus. Schol. Thuc.

Ἀκροστιχὶς, ἡ, idem. Euseb.

Ἀντίστιχος, ὁ καὶ ἡ, oppositam seriem habens, è regione oppositus in serie ducenda.

Ἀντίστοιχα dicuntur etiam, quorum alterum alteri velut ex adversa parte respondet. Item ἀντίστοιχος, serie æqualis: vel simpliciter, æqualis. Eurip. in Andr. [745.]

Ἀντιστοίχως, opposita serie, obversariò.

Ἀντιστοιχία, ἡ, duarum rerum opposita inter se collocatio, vel collocatio duarum rerum ex diverso sibi respondentium. De literarum inter se oppositione dicitur apud Athen. l. 11. quum ait, φιάλην κατ' ἀντιστοιχίαν εἶναι πιάλην, &c.

Ἀντιστοιχέω, oppositus sum è regione in serie ducenda, obversor alii. Dicuntur et ἀντιστοιχεῖν, quæcunque sibi mutuo respectu velut opposita sunt. Est et verbum saltatorium: apud Xenoph. in Symp.

Ἄστιχος, in quo versus seu ordines nulli sunt.

Αὐτόστοιχος, qui solus secum meditatur. Suid.

Διαστοιχίζω, ordine colloco et dispono. Hesych. (Διαστοιχίζομαι, ἀσφαλίζομαι. Æschyl. Pr. 230.)

Δίστιχος, et δίστοιχος, duobus versibus constans: duos ordines seu versus habens: ut, δίστιχον μέτρον, et δίστοιχοι ὀδόντες. Aristot.

Διστιχία, seu διστιχίασις, ἡ, dicitur affectus palpebrarum, quum sub ordine pilorum palpebræ naturali alius ordo pilorum præter naturam succrescit: Ant. definit. med.

Διστοιχία, ἡ, duplex ordo, bini ordines.

Ἑξάστιχος, senis constans ordinibus seu versibus.

Ἑτερόστοιχος, qui alterius est ordinis et diversæ seriei.

Ἡμιστίχιον, τὸ, dimidium versus: seu dimidiatus versus.

Μεταστοιχεὶ, ordine, serie, ordinatim, juxta seriem, tenore perpetuo. Iliad. ψ'.

Μονόστιχος, uno versu seu ordine constans.

Μονόστιχον, (sc. μέτρον,) unicus versus. Epigr.

Νομαδόστοιχοι, qui à pascuis veniunt ordine incedentes. Hesych.

Ὀλιγόστιχος, paucos versus seu ordines continens.

Ὁμόστιχος, seu Ὁμόστοιχος, in eodem versu seu ordine locatus. Plat.

Παραστιχὶς, continuus ordo, continuata series; capita et primæ versuum literæ. Diog. Laërt. [lib. 5. §. 92. 93.]

Παραστιχίδιον, τὸ, (dimin.) idem, apud eund. in Epicharm.

Πεντάστιχος, quinque ordinibus seu versibus constans; in quincuncem ordinem positus.

Περίστοιχος, circumcirca ordinibus distinctus. Dem. contra Nicostr.

Περιστοιχίζω, et περιστοιχίζομαι, undique cingo indagine. Xen. Metaphor. apud Dem. Phil. 1. κύκλῳ πανταχῇ μέλλοντας ὑμᾶς καὶ καθημένους περιστοιχίζεται. (Æsch. Ag. 1392.)

Πολύστιχος, et πολύστοιχος, multis versibus seu ordinibus constans. [Aristot. de Hist. Animal. Καρχαρόδοντες δὲ πάντες οἱ ἰχθύες, ἔξω τοῦ σκάρου· καὶ πάντες ἔχουσιν ὀξεῖς τοὺς ὀδόντας, καὶ πολυστοίχους, &c.]

Πολυστιχία, ἡ, versuum multitudo. In Epigr.

Σύστοιχος, qui ejusdem est ordinis seu seriei, in eadem serie seu eodem ordine locatus. Propriè σύστοιχα milites in acie dicuntur qui in eadem serie collocantur, ita ut primus secundo à tergo immineat, secundo tertius, et sic deinceps, &c. ¶ Hinc σύστοιχα ea etiam dicuntur, quæ cognata inter se sunt et consociabilia, non κατὰ πάντα, sed in parte; seu quæ alicujus naturæ cognatione aut ejusdem qualitatis communione inter se conveniunt: ut homo brutis animantibus σύστοιχος est, quoniam τῇ ἀλόγῳ ψυχῇ cum illis utitur. Et aër igni σύστοιχος est, quoniam caliditate ei respondet. Aristot. de ortu et interitu. ¶ Item quæ ab eodem capite et genere descendunt, σύστοιχα sunt: ut ea quæ sub substantia ponuntur genera speciesque subalternæ cum individuis. ¶ Sunt et ea σύστοιχα, quæ per annominationem dicuntur: seu ejusdem generis verba, quæ ab uno orta variè commutantur: ut apud Aristoph. top. l. 2. τὸ δίκαιον καὶ ὁ δίκαιος τῇ δικαιοσύνῃ σύστοιχα sunt, à qua denominantur. Logicis, Conjugata. ¶ Interdum et ea sibi σύστοιχα esse dicuntur, quæ sub diverso quidem genere posita sunt, eandem tamen ad sua subjecta rationem habent: quæ ab Alex. σύστοιχα κατ' ἀναλογίαν appellari posse traduntur: ut est ἡ ἐπιστήμη καὶ αἴσθησις, cujus utriusque eadem est ratio ad τὸ ἐπιστητὸν καὶ αἰσθητόν. vide Alex. Aphr. in top. l. 2. et Aristot. de sensu.

Συστοίχως, eodem ordine et serie. Aristot. de sensu.

Συστοιχία, ἡ, propriè militum series in profunditatem porrecta, pendentem catenam repræsentans. Accipitur et pro quavis seriei seu ordinis rerum communione, seu cognatione, natura atque convenientia.

Συστοιχέω, ῶ, ejusdem ordinis sum: in eodem serie seu eodem versu sum collocatus. Polyb. συζυγοῦντας καὶ συστοιχοῦντας διαμένειν. Utitur et Paul. ep. ad Galat. c. 4.

Τελεστιχὶς, ίδος, ἡ, versus seu versuum genus, quorum primæ ultimæque syllabæ connexæ esculentum aliquid aut poculentum, aut vas seu utensile denotant: ut in hoc Homerico, Ἀργυρόπεζα Θέτις, θυγάτηρ ἁλίοιο γέροντος, prima et ultima syllaba conjunctæ ἄρτος constituunt, quod panem significat. Athen.

Τετράστιχος, seu τετράστοιχος, quatuor constans ordinibus aut versibus. Dionys. Areop.

Τετραστοιχία, quadripartitus ordo, seu ordo et series constans quaternis versibus.

Τετραστοιχεὶ, serie quaternorum versuum, per quaternorum versuum singulos ordines. Phil. de vita M. l. 2.

Τρίστοιχος, qui trium perpetuorum versuum constat ordinibus, in trium versuum ordines atque strophas explicatus. Athen. l. 3.

Τρίστιχος, idem. Jos.

Τριστοιχία, ἡ, trium perpetuorum versuum ordo et series.

Τριστοιχεὶ, tenore ternorum perpetuo. Hesiodus in Theog. †727.†

Composita ex στοιχειόω.

Ἀποστοιχειόω, informo: quasi ab elementis incipiendo. Suid. Item, in elementa resolvo. Greg. de hom.

Ἀποστοιχείωσις, ἡ, informatio, quæ fit quasi ab elementis incipiendo. Item resolutio in elementa. Alex. Aphr. in Probl.

Συγκαταστοιχειόω, unà cum primis elementis et rudimentis indo: imprimo et infigo quasi prima elementa et rudimenta. Plutarch. in Lycurg.

Μεταστοιχειόω, in aliud elementum muto, transformo. Suid.

ΣΤΕ'ΛΕΧΟΣ, εος, τὸ, truncus, caudex: arboris ea pars quæ ex radice surgit, et postea in ramos finditur. Theophr. histor. plant. lib. 1. cap. 1. καυλὸν δὲ λέγω τὸ ὑπὲρ γῆς φερόμενον ἐφ' ἕν, ὃ ἐπὶ τῶν δένδρων καλεῖται στέλεχος.

Στελεχώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, q. d. caudicosus: seu caudicis truncique speciem gerens. Diosc. l. 4. c. 73.

Στελεχιαῖος, idem: ut, στελεχιαία φλὲψ, vena illa magna quæ à sima jecinoris parte exoriens aliarum veluti truncus est. Gal. de loc. aff. lib. 6. c. 4.

Στελεχόω, caudicem emitto. Epigr.

Composita.

Ἀστέλεχος, ἀστελέχης, caudicem non habens, trunco carens. Hesych.

Βραχυστέλεχος, qui parvo seu brevi caudice est.

Μακροστέλεχος, cujus truncus est procerus.

Μονοστελέχης, seu μονοστέλεχος, qui unum à radice caudicem habet. Theophrast.

Πολυστέλεχος, multos habens truncos. In Epigr.

ΣΤΕΛΙ'Σ, ίδος, ἡ, arbori innascens quiddam: ut viscum et hyphear. Theophr. de caus. pl. l. 2.

ΣΤΕ'ΛΛΩ, F. στελῶ, mitto. Il. μ'. Οὔτε κέ σε στέλλοιμι μάχην ἐς κυδιάνειραν. Plat. in Per. χιλίους ἔστειλεν εἰς Χερρόνησον, mille in Chersonesum misit. Apud Luc. ὁδὸς εἰς Κόρινθον στέλλουσα, via quæ ducit seu fert Corinthum. Apud Eurip. in Orest. ἐστείλαμεν ναῦν, navem trajecimus. Et, στέλλειν στρατὸν, classem traducere eidem. ¶ Item instruo, apparo, apto, adorno. Odyss. ξ'. Ἔνθα νῆας στεῖλαι. Soph. in Ajace, ᾧ δὴ νέαν πλάτην ἐστάλημεν, cujus gratia hanc navigationem apparavimus. (Œdip. Tyr. 860. Æsch. Pers. 177. κἀκεῖθεν ἔσταλκα. 611.) Et cum genit. Plat. in ep. τῆς ἐμπορίας ταύτης οὔτε σὺ στείλας, οὔτε Ἀρχέδημος ἐμπορεύσεται κάλλιον. ¶ Item orno, exorno: id est, vestimentis instruo et exorno: amicio, induo. Soph. in Trachin. Στελεῖν χιτῶνι τῷδε. Xen. Hellen. 5. καλοῦντας ἄγειν τὰς ἑταίρας, ἐξελθὼν ἤγαγε τὰς περὶ Μέλωνα, τρεῖς μὲν στείλας ὡς δεσποίνας, τὰς δ' ἄλλας ὡς θεραπαίνας. ¶ Item contraho. Ut, ἱστία στέλλειν, Od. π'. et apud Apoll. Arg. 2. Item reprimo, inhibeo, sisto, compesco. Ut apud Philon. de vita M. l. 3. τὰς περὶ ὕλας ἀλόγων αἱρέσεις φερομένας ἄσσειν, ἀτιθάσους ἵππους εἰς ἐπιστήμην στέλλειν, coërcere et reprimere. Apud Alex. Aphrod. τὰ στέλλοντα τὴν κοιλίαν, quæ alvum adstringunt et sistunt. Et apud Dioscor. στέλλουσι ὑπερσαρκούμενα, carnem nimis excrescentem reprimunt et compescunt.

Derivata à στέλλω, mitto.

Στέλλομαι, mittor. Herodian. lib. 2. προσέβαλέ τε ἀπ' Ἰταλίας τὸν ἴδιον εἰς τὴν Ἀντιόχειαν ἐστάλθαι. Accipitur et pro πορεύομαι, et de utroque itinere dicitur, magis tamen propriè de navali. Soph. in Ajace, τούτου γὰρ εἵνεκ' ἐστάλην, propterea enim huc veni. Synes. ep. 110. στέλλεται ἐπὶ πονηροὺς ἄνδρας, proficiscitur in improbos homines. Idem ep. 61. πρὸς ταυτὶ στέλλει ὁ παῖς τάνυ Θρᾳκίας χωρία στέλλεται, in Thraciæ loca proficiscitur. Sic et apud Pausan. Metaph. apud Aristoph. in Vesp. ἐπὶ τυραννίδ' ἐστάλης, viam affectas ad tyrannidem. (accerso cum Acc. Soph. Œdip. Tyr. 442. Luc. Nigrin. p. 22.)

Στόλος, ου, ὁ, commeatus, profectio, iter, i. ipsa actio ejus qui mittitur seu proficiscitur. Synes. ep. 61. Dicitur et de expeditione tam terrestri quam navali. Propriè verò de navali, teste Hesych. De terrestri, apud Arr. lib. 4. De navali, apud Suid. Sic dicuntur etiam copiæ quæ στέλλονται, quæ si sint navales, exp. classis: ut apud Thuc. lib. 8. si sint pedestres, exp. exercitus: apud Xen. anab. 2. Exponitur et, familia: apud Soph. in Trach. Item appendix. Apud Aristot. de part. an. lib. 4. στόλον ἔχει τινὰ, aliquid habet prominens. Apud eundem de par. an. l. 2. στόλος κέρκου, exp. tenor caudæ. ¶ Est στόλος et navis pars, apud Poll. l. 1. et Hesych. (χαλκήρη στόλον. Sch. ex. τὸ ἔμβολον παρὰ τὸ εἰς ἔξω συνεστάλθαι· στόλον γὰρ ἔλεγον τὰ ἀνεζωσμένα. Æschyl. Pers. 408. ναυτικὸς στόλος. 416. 797. Eum. 859. cortes. Soph. Tr. 239. 571. Œdip. Tyr. 177. ¶ Aliam signif. vide in secundo ordine derivat.

Στελεὰ, ᾶς, ἡ, foramen securis in quod immittitur lignum: (ἀπὸ τοῦ ἐς στέλλεται τὸ ἐμβαλλόμενον ξύλον, inquit Eustath. etymon exprimens.) Od. φ'. πελέκεων δ' οὐκ ἤμβροτε πάντων Πρώτης στειλειῆς.

Στειλεὸν, et poët. στειλειὸν, τὸ, et ὁ στειλεὸς, vel στειλεός, securis manubrium: (quod nimirum τῇ στειλειᾷ immittitur.) Od. έ. αὐτὰρ ἐν αὐτῷ (πελέκει) Στειλειὸν περικαλλὲς ἐλάϊνον εὖ ἐναρηρός.

[Στειλεί. Apoll. Rhod. Arg. iv. 957. Ὀρθὸς ἐπὶ στειλειῇ τυπίδος βαρὺν ὦμον ἐρείσας &c. Schol. τῇ λαβῇ.]

Composita: ac primùm ex στέλλω cum præpositione.

Ἀποστέλλω, mitto. Demosth. ἀποστέλλειν χρήματα. Thuc. ἀποστέλλειν στρατιὰν, mittere exercitum. ¶ Interdum est, mitto aliquem cum mandatis, mitto legatum. Ut apud Thuc. Μελήσιππον ἀποστέλλει εἰς τὰς Ἀθήνας. ¶ Ἀποστέλλειν ναῦν, cursum navis aliquò dirigere et contendere: quod etiam is facit, qui magistratum præposuit et exercitorem navis. Demosth. ¶ Item ἀποστέλλω, amando, ablego. Eur. in Phœn. Τί τοῦδ' ἐθέλεις παιδὸς ἀποστέλλειν χθονός; i. στέλλειν ἀπὸ γῆς, ἀπάγειν. (Med. 281. 935.)

Ἀποστέλλομαι, mittor. Item, mittor cum mandatis, mittor legatus. Item, è litore solvo. Demosthen. in Phorm. ὅταν ἀποστέλλωνται ἐκ τῆς ἐμπορίας. (Eurip. Phœniss. 965. 285. proficiscor. Soph. Œdip. Tyr. 114.)

Ἀποστολὴ, ῆς, ἡ, missio. Item, dimissio et remissio. Plut. in Dionys. Item, profectio ejus qui nave proficiscitur. ut apud Thuc. l. 6. et Plut. (Eurip. Phœniss. 1005.) ¶ Sic peculiariter dicitur in sacris literis munus Apostolicum: seu Apostolatus, ut in ep. ad Rom. c. 1. et Act. 1.

Ἀποστολεὺς, έως, ὁ, magistratus rei nauticæ jurisdictionem habens, qui trierarchis jura reddebat. Suid. et Poll.

Ἀπόστολος, ὁ, ἡ, interdum est adjectivum. Ut, ἀπόστολα πλοῖα, apud Plat. ep. 7. quæ modo huc, modò illuc dimitti solent à rei navalis præfectis: vel (secundum alios) quæ jam dimittuntur et è litore solvunt. ¶ Sæpius est substantivum: interdumque sic dicitur apparatus classium, et expeditio maritima: ut apud Dem. Olynth. 3. ἀφίκετο δ' Ἄνδρες Ἀθηναῖοι τὸν ἀπόστολον. ¶ Interdum sic appellatur imperator exercitus, qui expeditioni navali præficitur: teste Hes. ¶ Apud Jurisconsultos ἀπόστολοι dimissoriæ literæ signif. seu appellatoriæ. L. 106. D. de verbor. sign. ¶ Quivis etiam qui cum mandatis aliquò mittitur, ἀπόστολος dicitur. Peculiariter tamen legati Christi, quos in totum terrarum orbem misit ad annunciandum Evangelium, sic dicuntur ab Evangelistis et ecclesiasticis scriptoribus. Lat. etiam Apostoli.

Ἀποστολικὸς, ad Apostolos pertinens, aut Apostolos decens, vel ab Apostolis profectus: ut, ἀποστολικὴ παράδοσις, apud Suid.

Ἀποστολιμαῖος, emissitius, seu missitius, emissarius. Sueton.

Decomp. Ἀνταποστέλλω, vicissim emitto, remitto.

Διαποστέλλω, amando in diversas partes, dimitto, seu emitto nuntium.

Διαποστολὴ, missio internuntii. [Polyb. Hist. lib. 5. δεξάμενοι δὲ τῶν Αἰτωλῶν ἐπαίνως, τὸ λοιπὸν ἤδη περὶ τῶν κατὰ μέρος συνεχεῖς ἐγίνοντο διαποστολαὶ πρὸς ἀλλήλους.]

Ἐξαποστέλλω, emitto. Polyb. l. 5. ἅμα δὲ τοὺς φυλάττοντας αὐτὸν ἐξαπέστειλε. ¶ Item lego cum mandatis, seu legatum mitto, Diod. Sic.

Ἐξαποστέλλομαι, emittor. Greg. Naz.

Ἐξαποστολὴ, emissio, ablegatio. Polyb.

Ἐπαποστέλλω, insuper amando, seu insuper mitto. [Polyb. Hist. lib. 1. πλείους ἀεὶ καὶ πλείους ἐπαποστέλλων τοὺς ἀκροβολιζομένους.]

Προαποστέλλω, antè emitto, seu præmitto. Dem.

† **Συναποστέλλω**, simul mitto. Xen. Pæd. l. 5. p. 76. c.†

Ψευδαπόστολος, qui falsò sibi nomen apostoli usurpat. in ep. ad Cor. 2. c. 11.

Διαστέλλω, mando dimissis huc illuc nuntiis : aut simpliciter, mando, edico. Lev. 4. Διαστέλλων τοῖς χιλίοις, πολεμισταῖς. Item, decerno, destino : apud Jos. c. 20.

Διαστέλλομαι, (medium,) idem. Marci 5. διεστείλατο αὐτοῖς πολλά. Sic et Matth. 16. et Act. Ap. 15.

Διαστέλλομαι, (pass.) mandor, edicor. Hebræorum c. 12. οὐκ ἔφερον τὸ διαστελλόμενον. Alias significationes unà cum derivativis et decomp. vide in comp. ex στέλλω, contraho.

Decomp. **Προδιαστέλλω**, prænuntio, præmoneo. Joseph. in l. antiq. Jud.

Ἐκστέλλω, emitto, mitto extrà. † unde ἐκστέλλομαι, ornor apud Soph. Œd. Tyr. 1277.†

Ἐπιστέλλω, mitto ad : ut, ἐπιστέλλειν ἐπιστολὰς, Dem. Sæpe dicitur pro, ἐπιστέλλω γράμματα. Ut apud Herodian. lib. 4. ἐπιστέλλει βασιλεῖ Παρθυαίων, dat literas ad regem Parthorum. Item l. 4. Δι' αὐτῶν ἑκάτερος ἐπέστελλε λανθάνων, uterque seorsum clanculum literas missitabat. Interdum significat, per literas certiorem facio : missis literis significo. Plat. in epist. καὶ ἐμοὶ, εἴ του δέῃ, ἐπιστέλλετε. Thuc. l. 8. κρύφα ἐπιστέλλει, ὅτι Ἀλκιβιάδης αὐτοῦ τὰ πράγματα φθείρει. † Xen. Pæd. l. 4. p. 107. c. ἐπιστέλλει αὐτὸν ἥκειν, per literas petiit ille veniret. l. 5. p. 141. b.† Item, mando, jubeo, præcipio. Xen. Pæd. 2. τὸν ἄγγελον, ἐπιστείλας ταῦτα, ἔπεμψε, cum mandatis misit. † et l. 4. 26. Cum dat. pers. l. 3. p. 75. d. et in passivo, ἐπέσταλται, jussum est. l. 3. p. 157. a.† Eurip. in Heracl. Ἐμοὶ δὲ πρός σε τόνδ' ἐπιστέλλουσ' ἄγειν. (Phœniss. 825. Æsch. Ag. 917. Soph. Œdip. Tyr. 106.) † Sic Aristoph. Nub. 608. ἐπέστειλε φράσαι.† Item attraho, adduco. Epigr. φᾶρος ἐπιστείλασα κατωμαδὸν, velum capitis adducens et ad humeros trahens. (Ἐπιστέλλομαι. V. Æsch. S. c. Th. 1020.)

Ἐπιστάλματα, τὰ, literæ quæ mittuntur. Herodian. lib. 7. Item, mandata, præcepta, et jussa. Thuc. l. 3. (Æsch. Ch. 777.)

Ἐπίσταλμα, τὸ, mandatum quod fit per epistolam.

Ἐπισταλτικὸς, ὁ, mandatarius. Exponitur etiam, qui scribendis epistolis operam dat.

Ἐπιστολὴ, ἡ, epistola, literæ quæ ad aliquem mittuntur. Thucyd. Xen. Isocr. &c. ¶ Item mandatum, jussum, præceptum. Æschyl. in Prometh. (4. 340. Pers. 785. λόγων ἐπιστολαί. Soph. Tr. 500.) Eurip. in Helen.

Ἐπιστολικὸς, epistolaris : ut, ἐπιστολικοὶ χαρακτῆρες καὶ τύποι, apud Apoll. Thyan. et Demetr. Phal.

Ἐπιστόλιον, τὸ, parva seu brevis epistola, epistolium. Plut. in polit. præcept.

Ἐπιστολεὺς, έως, ὁ, epistolarum scriptor, epistolarum magister, Xen. Hell. l. 1. Exponitur etiam, tabellarius, seu tabellio : apud Suid. Sic dicitur etiam vicarius navarchi, qui vicem gerit ejus qui toti classi præfectus est. Xen. Hell. l. 2.

Ἐπισταλμαῖος, ὁ, ἡ, idem quod ἐπιστολικός. ut, κατηγορίαι ἐπισταλμαῖαι, quæ fiunt per epistolas. Dionys.

Ἐπισταλάδην, ornatè, succinctè. Hesiod. in Asp. † 289.†

Decomp. **Ἀντεπιστέλλω**, per epistolam respondeo, rescribo.

Προσεπιστέλλω, insuper mando, seu scribo. Thuc. [lib. 1.] † Xen. Pæd. l. 5. p. 133. d.†

Μεταστέλλω, accerso. Eurip. in Phœn. ἕως μεταστέλλω ἀδελφόν. Et, mitto qui advocet, qui adducat.

Μεταστέλλομαι, idem. Luc. de luct. ἵνα παρ' ἡμῶν τὰ στολία μεταστελλώμεθα. Exponitur etiam, transmitto, deporto. (Προστέλλομαι, pro στέλλω. Æsch. S. c. Th. 421.)

Composita ex στόλος, sine præpositione.

Ἀκροστόλιον, τὸ, summitas seu ora navis. Athen. lib. 5. Arrian. Diod. Sicul.

Αὐτόστολος, ὁ καὶ ἡ, qui ipse sibi navis est seu classis, i. e. qui sine navi trajicit. Musæus in Leand. [255. Soph. Philoct. 511. Ἔστελλεν αὐτὸς ἱκεσίους πέμπειν λιτάς, Αὐτόστολον πέμψαντά μ' ἐκσῶσαι δόμους.]

Μονόστολος, solus et desertus : qui solus it, solus missus. Soph. (cum Gen. Œdip. Tyr. 221.) apud Eurip. in Phœniss. Λόχων ἀνάσσειν, ἢ μονοστόλου δορός, exp. an ut cohortibus imperent, an verò ut soli hasta sua pugnent. Pro eodem dicitur etiam μονοστολής. Hesych.

Ναύστολος, navi vehens. Æschyl. [Sept. c. Theb. 864. —— ναύστολον θεωρίδα, &c. Schol. τὴν ἄγουσαν τοὺς νεκρούς. Schol. B. τὴν ἐς ναῦν ἐσταλμένην, διὰ τὴν ναῦν τοῦ Χάρωνος.]

Ναυστολέω, navi veho, seu duco, navi deduco. Euripid. in Orest. Καὶ δάμαρτα τὴν κακίστην ναυστολῶν ἐλήλυθεν. Alciphr. in ep. ἵνα σὺ ταῖς ἐμαῖς χερσὶν ἀκύμονα ναυστολήσας πλεύσειας. Item, classe percurro, navi permeo. Soph. Ἵπποισιν ἢ κύμασιν ναυστολεῖς χθόνα; Item, navi peto, classe contendo. Interdum et simpliciter, proficiscor. ut Luc. in Lexiph. ναυστολεῖν εἰς τὸ βαλανεῖον. Exponitur etiam, rego et guberno veluti navem, apud Eur. in Suppl. [illegible] ναυστολοῦντας. (Med. 683.)

Ναυστόλημα, τὸ, navigatio : seu profectiò quæ fit navi : ut, σώστρα ναυστολήματα. Eur. in Suppl. [209.]

Ναυστολία, ἡ, idem. Suid. et Hesych.

Νεκροστόλος, ου, ὁ, elator funerum, pollinctor, libitinarius. Œcum.

Νεκροστολέω, mortuos terræ mando.

Νεκυοστόλος, qui mortuos transmittit: Charontis epith. apud Luc.

Νυμφοστόλος, ὁ καὶ ἡ, qui sponso sponsam adducit, seu conciliat. Hes. et Suid. Item auspex nuptiarum, instructor et exornator. Greg.

Νυμφοστολέω, nuptam deduco, vel sponsam deduco ad sponsum. ¶ Item, orno sponsam : unde, νυμφοστολεῖσθαι nova nupta dicitur, quæ ornata est, ad sponsum ducenda. Strab. l. 6.

Ὁμόστολος, qui simul στέλλεται, i. simul mittitur seu proficiscitur. Apoll. Arg. 2. (cum Gen. Soph. Œdip. Tyr. 221. Æsch. Suppl. 505.)

Πολύστολος, multam seu magnam habens classem.

Πομποστολέω, classem deduco. Luc. in Amor.

Ψυχοστόλος ἠχὼ, apud Nonnum dicitur vox Christi, in extremo judicio animorum discrimen patefacturi, quosdam in æternam requiem intromissuri, alios in orcum amandaturi.

Derivata à στέλλω, apparo, orno, exorno, &c.

Στέλλομαι, instruor, accingor, paror. Il. ψ'. Ἄλλοι δὲ στέλλεσθε κατὰ στρατόν. Eurip. στέλλονται κινεῖν, accinguntur ad movendum. Addito accusat. exp. accingor ad, vel suscipio. Galenus, ἀποδημίαν μακρὰν ἀναγκασθῆς στείλασθαι. Item ornor, exornor. Luc. ἐσταλμένους ταῖς ἐσθῆσι. (Æsch. Ch. 764.)

Στόλος, ου, ὁ, apparatus, ornatus, amictus. Eur. in Supplic. [illegible] ὁ στόλος, πάτερ. † de exercitu, illiusque apparatu dicitur. Xen. Pæd. l. 3. p. 66. c. et l. 8. p. 225. c.†

Στολὴ, ῆς, ἡ, amictus, vestimentum, indumentum. Eurip. in Helen. καὶ μὴν στολήν γ' ἄμορφον ἀμφὶ σῶμ' ἔχεις. Interdum exp. habitus, ornatus, ut et στόλος. Athen. l. 12. κάλλει κατεσκευασμένην στολῇ γαμικῇ, ornata apparatu nuptiali. Item stola : quod erat genus vestis promissæ, Medisque propriæ. Xen. Pæd. 8. et Hell. 4. Latini verò stola specialiùs utuntur pro veste muliebri. (Æsch. Pers. 1023. ubi Sch. ex στόλος, στρατιά. Suppl. 723.)

Στολίον, τὸ, parva stola, seu amiculum. Et pro veste philosophica, in Epigr.

Στολὶς, ίδος, ἡ, ruga vestis, in extrema plerumque ora, Poll. l. 7. Dicitur et de lineis seu striis in fronte, ex quibus, contracta fronte, fiunt rugæ, Poll. lib. 2. Item de rugis et plicis in sede, quæ, pluès æquo intumescentes, in condylomata abeunt. Aet. l. 14. c. 3. (Eurip. Phœniss. 1446.)

Στολιδώδης, rugosus : idem cum στολιδωτός. Galen. apud Hippocrat. et Aet. loco citato.

Στολιδόω, induo, amicio : unde particip. στολιδωσάμενος, indutus, amictus. Eurip. in Phœniss. [1743.] Καδμείας δὲ νεβρίδα Στολιδωσαμένα ποτ' ἐγώ.

Στολιδωτὸς, rugatus, rugas et plicas habens. Xen. Pæd. 6.

Στολὰς, άδος, ἡ, dicitur esse genus armaturæ ; lorica : apud Suid.

Στολίζω, amicio, vestio, induo : vel orno. Gregor. νυμφικῶς ἐστολισμένος, nuptiali veste indutus. Item, instruo, apparo. Hesiodus in Erg. Εὐκόσμως στολίσας νηὸς πτερὰ ποντοπόροιο.

Στόλισμα, τὸ, vestimentum, indumentum, amiculum. Eur. in Hec. [1156. Γυμνόν μ' ἔθηκαν διπτύχου στολίσματος.]

Στολισμὸς, ὁ, amictus, i. e. ipsa actio exornandi et amiciendi veste. Hesych. Pro eo per syncopen dicitur στολμὸς apud Eur. in Andr. et Herc. Fur. (Æsch. Ch. 27. Suppl. 723.)

Στολιστὴς, οῦ, ὁ, vestiarius, qui stolas et alias vestes conficit. Regum lib. 4. c. 10.

Στελμονίαι, fasciæ quibus canum latera præmuniuntur. Xenoph. in Cyneg.

Composita : ac primùm cum præpositione.

Ἀμφιστέλλω, circumcirca amicio vel orno : unde particip. ἀμφιστελλόμενος, ornatus et amictus. Theocr. Idyll. 2. Κἀμφιστειλαμένα τὰν ξυστίδα τᾶς Κλεαρίστας.

Ἐνστέλλω, orno. (Ἐνστέλλομαι. Soph. Œd. Tyr. 1293.)

Καταστέλλω, apto, adorno, compono. Euripid. in Bacch. Ἀλλ' αὐτὸν (πλόκαμον) ἡμεῖς, οἷς σε θεραπεύειν μέλει, Πάλιν καταστελοῦμεν, cincinnum tibi rursus aptabimus et componemus.

Καταστολὴ, vestitus, amictus, Hesych. et Suid. Alias signif. vide in comp. ex στέλλω, contraho.

Καταστολίζω, vestibus induo Plut.

Περιστέλλω, cooperio, contego : obvolvo, circumcirca involvo. Od. ἐ. οὐδὲ ἑ μήτηρ Κλαῦσε περιστείλασα, cooperiens vestimentis sepulchralibus. Plut. in Lyc. τριβωνίῳ περιστέλλει σώματα. Interdum exp. compono, decenter compono. Eurip. in Iphig. Taur. πῶς ἄν μ' ἀδελφῆς χεὶρ περιστείλειεν ἄν; (Med. 583. κατθανοῦσαν χερσὶν εὖ περιστελεῖν. 1036. Æsch. Eum. 700. Theoc. α. 75. ζ. 97.) Plut. advers. Colot. σοὶ ἐν δεινοῖς περιστέλλειν τὸ σαρκίδιον. Aliam significo. vide in comp. ex στέλλω, contraho.

Περιστολὴ, ipsa actio cooperiendi seu obvolvendi. Vide et in comp. ex στέλλω, contraho.

Περισταλτικὸς, vide ibidem.

Περισταλάδην, circumcirca obtegendo.

Προστέλλω, protego.

Συστέλλομαι, decenter componor et ornor, seu operior, involvor. Eurip. in Troad. οὐ δάμαρτος ἐν χεροῖν Πέπλοις συνεστάλησαν. Alias signif. vide in comp. ex στέλλω, contraho.

Συστολίζω, simul orno. Epigr. Exponitur et simpliciter, apparo, adorno, apud Eurip. in Orest. [1435.] Σκῦλα Φρυγίων ἐπὶ τύμβον Ἀγάλματα συστολίσαι χρῄζουσα, &c.

Ὑποστολίζω, idem quod στολίζω. Plut.

Composita sine præpositione.

Ἀσταλὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui instructus non est, vestimentis non amictus. Hesych.

Ἄστολος, ὁ καὶ ἡ, vestibus carens : vel non stolatus. Plut. in Num.

Γαμοστόλος, qui nuptias apparat et instruit. Musæus in Leand.

Γαμοστολέω, nuptias apparo.

Ἑπτάστολος, septem modis instructus, seu exornatus. Apud Eurip. in Supplic. [1221.] ἑπτάστολον πύργωμα Καδμείων ἔπι, ad septem turres Cadmeorum, i. ad urbem Cadmeorum septem turribus instructam.

Ἐΰστολος, apud Hom. conjunctim dicitur metri causa pro εὔστολος, Odyss. ξ. Νῆας ἐϋστείλαντα σὺν ἀντιθέοις ἑτάροισι, naves bene instruentem.

Εὐσταλὴς, qui bene instructus est, decenter ornatus. Luc. in Tim. τὸ σχῆμα εὐσταλής. (Εὐσταλῆ στόλον. Æsch. Pers. 797.) Item succinctus et paratus, Herodian. l. 3. Item qui leviter armatus est, ideoque expeditus. Thuc. l. 3.

Εὐσταλῶς, decenti cultu seu ornatu, compositè. Luc. in Hermot. Item expeditè. Herodian. l. 4.

Εὔστολος, seu ἐΰστολος, benè indutus, pulchrè ornatus. Item bene instructus : ut, ἐΰστολος ὁλκὰς, apud Apoll. Rhod. Arg. 2.

Ἰδιόστολος, quem quis sibi propriis sumptibus instruxit : ut, ἰδιόστολος τριήρης, triremis suis sumptibus apparata. Plut. in Alcib.

Κυανόστολος, cærulea veste amictus. Bion. Smyrn. in epitaph. Adon.

Λινόστολος, amictus lineis. Plut.

Μελανόστολος, nigris vestibus indutus. Plut.

Πυγοστόλος, qui vel quæ clunes exornat. Hesiod. in Erg.

Ὑψίστολος, altè stolatus : vel altè succinctus, in altum succinctam vestem habens.

(**Χρυσεόστολμος**. χρυσεοστόλμους δόμους. Scribitur etiam χρυσοστολίδους. V. Æschyl. Pers. 159.)

Χρυσόστολος, auro exornatus : ut, χρυσόστολον φᾶρος, Euripid. in Herc. Fur. [414.]

Derivata à στέλλω, contraho.

Στέλλομαι, (medium,) idem cum στέλλω, contraho. Iliad. α. Ἱστία μὲν στείλαντο. ¶ Item vito, declino : sumpta à nautis translatione, qui deflectunt ut scopulum declinent : et in ep. ad Cor. 2. c. 8. στελλόμενοι τοῦτο, μή τις ἡμᾶς μωμήσηται. ¶ Item fallo : sumpta sign. ab iis qui aliùs impetus animi reprimunt et declinant. et apud Suid. ἐβούλετο μὲν στέλλεσθαι, οὐ μὴν ἐδύνατό γε κρύπτειν τὸ γεγονός.

Στέλλομαι, (pass.) reprimor, cohibeor. Phil. de vita M. l. 1.

Σταλτικὸς, qui vim habet contrahendi, cui vis inest reprimendi et astringendi seu distendendi. Diosc. l. 5.

Composita.

Ἀμφιστέλλω, circumcirca astringo, vel cohibeo.

Ἀναστέλλω, reprimo, inhibeo, restringo, contraho. Eurip. in Iphig. Taur. ὥστ' ἀναστεῖλαι πόδα. Et apud Galen. χρῆσθαι τοῖς ἀναστέλλουσι τοὺς ἐπιρρέοντας χυμούς. Exponitur et, propulso impetum irruentis. apud Plut. τὰς μὲν ἄλλας ἐπιούσας (ναῦς) ἀνέστειλε. ¶ Item succingo, subligo, suffibulo, vel etiam, sursum traho. unde voce media apud Eur. in Bacch. νεβρίδας τ' ἀνεστείλανθ', ὅσαισιν ἁμμάτων Σύνδεσμ' ἐλέλυτο, nebridibus se succingebant, quibus vinculorum nodi soluti erant, vel nebridas subligabant, aut, sursum trahebant.

Ἀναστέλλομαι, reprimor, &c. Interdum, terga verto, retrocedo. Thucyd. apud Plutarch. in apophth. ἀνεσταλμένος τῷ χιτῶνι, sursum retractâ tunicâ.

Ἀνασταλτικὸς, reprimendi et cohibendi vim habens.

Decomp. Ἐπαναστέλλω, idem quod ἀναστέλλω. Aristot. de mundo.

Προαναστέλλω, antè cohibeo et reprimo, prior compesco. Plut. in Pericle, Ἐλπίσι καὶ φόβοις ὥσπερ οἴαξι προαναστέλλων τὸ θρασυνόμενον αὐτῶν.

Διαστέλλω, (contraria simplici significatione,) diduco: aperio, patefacio, laxo. Hippiatr. οἶνον διαστέλλοντα τὸν ὀφθαλμὸν, qui frontem à vino exporrigit. Plut. in apophth. τῇ βακτηρίᾳ τὴν σκηνὴν διαστείλας, quum baculo tentorium aperuisset. In prosodiâ grammaticâ est, produco syllabam ut longam. ¶ Item, divido, separo, distermino. Reg. l. 4. c. 8. σὺ διέστειλας αὐτοὺς σεαυτῷ εἰς κληρονομίαν ἐκ πάντων τῶν λαῶν τῆς γῆς, in hæreditatem tibi eos separasti. ¶ Interdum et, distinguo, (præsertim in orthographiâ grammaticâ.) Philo de vita M. l. 3. ἀψευδεστάταις κρίσεσι τὰς κατὰ μικρὸν διαφορὰς διαστέλλοντα, non errantibus judiciis exigua rerum discrimina distinguentem. ¶ Item, determino, definio: ut, διαστέλλειν μισθὸν πρός τινα, definire alicui mercedem, Gen. c. 30.

Διαστέλλομαι, distendor, diducor. Philopon. διαστέλλεται τὰ σώματα, καὶ συστέλλεται. Item separor, dividor. Suid. et Hesych.

Διαστέλλομαι, (medium,) præcisè caveo, seu verbis conceptis præcisè denuntio et testor. Polyb. ὑπέρ τε Σικελίας τἀναντία διαστέλλονται ῥητῶς. Item explico, disputo, disceptο. Aristot. polit. lib. 2. ἔτι μικρὰ περὶ αὐτοῦ διαστείλασθαι, βέλτιον.

Διάσταλσις, εως, ἡ, fœdus, pactum. Macchab. l. 2.

Διαστολὴ, ἡ, distinctio. Item, divisio, discretio, distinctio. Polyb. In orthographiâ est virgula, comma. Item, dilatatio, deductio, extensio, productio syllabæ ut longæ. cui oppon. συστολή. Interdum significat, pacificatio et reconciliatio animorum: ut apud eundem Polyb. Exponitur etiam, explicatio.

Διαστολεὺς, έως, ὁ, instrumenti chirurgici nomen, quo utuntur in diducendo ore ægrotantis, aut matrice, aut aliis quæ compressa distendere volunt.

Decomp. Ἀντιδιαστέλλω, aliquid ab alio distinguo, quasi contrarium ei ponens. Exponitur et simpliciter, distinguo. Justin. Mart. ἀντιδιαστέλλων ἑαυτὸν ὁ ἐν τοῖς μὴ οὖσι.

Ἀντιδιαστολὴ, distinctio, differentia: apud Moschop. Gram.

Ἀποδιαστέλλω, dispesco, arceo, intersepio: apud Aesop. Item, divido. Josuæ c. 1. ἀποδιαστελεῖς τῷ λαῷ τούτῳ τὴν γῆν.

Ἑδροδιαστολεὺς, instrumentum medicorum, quo anum compressum, sede ita inflammata et angustata, ut per ipsum non transmittantur alvi recrementa, diducunt.

Παραδιαστέλλω, disjungo, separo.

Παραδιαστολὴ, disjunctio, separatio, distinctio. nomen figuræ oratoriæ, qua similia discernuntur. de qua Quintil. lib. 9. c. 3. Rutil. Lup. et Jul. Rufin.

Προδιαστέλλω, seu προδιαστέλλομαι, nominatim excipio, et stipulatione caveo. Basil. ἀναγκαῖόν ἐστι, καὶ τοῦτο προδιαστείλασθαι, ὅ, τι φαίνεται δεῖ.

Προδιαστολὴ, cautio hujusmodi et definitio, quam in oratione addimus duntaxat, vel particulam æque pollentem, saltem, excepto, præter.

Ὑποδιαστολὴ, q. d. subdistinctio. Pro interpunctione minimâ usurpatur apud Eust. et cæteros Gram.

Καταστέλλω, idem quod ἀναστέλλω, reprimo, cohibeo: supprimo. Diosc. τὸ δὲ ξύλον ἐμπλασθὲν καταστέλλει τὰ ὑπερσαρκοῦντα. et Plut. Θρασύνοντας τοὺς ἐν ἀξιώματι νέους καταστεῖλαι βουλόμενος, compescere, seu ad modestiam revocare, et in officio continere.

Κατασταλτικὸς, cohibendi aut reprimendi seu sistendi vim habens.

Καταστολὴ, repressio, inhibitio, cohibitio. Apud Plut. in Per. καταστολὴ περιβολῆς, exp. modestia in vestitu.

Παραστέλλω, idem quod ἀναστέλλω. Hesych.

Περιστέλλω, comprimo, arcto, contraho: item, comprehendo, complector: unde, περιστέλλονται, compendiosiores fiunt: apud Dion. in myst. theol. (Theoc. ζ'. 97.)

Περισταλτικὸς, coarctandi et comprimendi vim habens. Gal.

Περιστολὴ, compressio, coarctatio: apud eundem.

Προστέλλω, contraho: adduco: unde, προσεσταλμένος, astrictus, adductus, ideoque brevis: ut, θρὶξ προσεσταλμένη. Aristot. hist. anim. l. 9. Apud Gal. ad Glauc. l. 2. προσέσταλτο ὁ σκιρρώδης ὄγκος, adstrictus et cohibitus erat scirrhi tumor.

Συστέλλω, contraho, coarcto, coërceo: cui oppon. διαστέλλω. Plut. in Peric. συνέστειλεν αὐτοὺς εἰς τὰ τείχη, compulit eos intra muros. Isocr. de Pace, τοὺς μὲν ἄλλους αἱ συμφοραὶ συστέλλουσι, cohibent et compescunt. Dicuntur et tristitia, dolor, aliaque ejusmodi πάθη aliquem συστέλλειν, i. deprimere et dejicere. apud Plut. Item, συστέλλω ἐμαυτὸν, (in periculo) me recipio et subduco. Greg. de Christo. ¶ Apud Gram. significat, corripio, i. syllabam vocabuli ut brevem pronuntio, scribo, &c. † Sic Schol. as. apud Hesiod. Theog. 60.†

Συστέλλομαι, contrahor: ut fit in metu et pavore. Eur. in Iph. Taur. Ἡμεῖς δὲ συσταλέντες, ὡς ἐθαυμάσαμεν, Σιγῇ καθήμεθα. Dicuntur et ii συστέλλεσθαι, qui, profusiores sumptus vitantes, sese veluti contrahunt.

Συνεσταλμένως, correptè, correptâ syllabâ. Athen. l. 9.

Συσταλτικὸς, contrahendi seu coarctandi vim habens. Exponitur et, corripiens.

Συστολὴ, contractio, coarctatio. in definit. Stoic. et Damasc. Item correptio, figura grammat. quando syllaba longa sumitur ut brevis.

Decomp. Ἀσυστόλως, citra συστολὴν, i. correptionem. Vox grammat.

Ἐπισυστέλλω, (decomp.) idem quod συστέλλω, contraho. Aristot. rhet. 2.

Ὑποστέλλω, idem quod συστέλλω. Item, subtraho, subduco, in ep. ad Galat. c. 2.

Ὑποστέλλομαι, idem quod συστέλλομαι, animo demittor ac contrahor. Peculiariter significat, metuo, reformido, vereor. Isocr. in Evag. μηδὲν ὑποστειλάμενος. Sic et apud Dem. Philip. 1. Item vires remitto, non acriter nec omni conatu ago. Dem. in Mid. τῷ μηδὲν ὑποστελλομένῳ πρὸς ὕβριν, qui nullum remisit conatum quo minus contumeliosus esset. Exponitur etiam, consultò vincor, et cedo pari. Item, mihi subtrahitur. Aristot. magn. moral. l. 2. ὑποστέλλομαι τῶν ἀγαθῶν, de bonis mihi detrahitur.

Ὑποστολὴ, contractio animi, timiditas. Greg. in 2. de filio.

Ἀνυπόστολος ῥήτωρ, (decomp.) non prævaricans, qui in dicendo nihil timet aut veretur, qui liberè loquitur.

Ἀνυποστόλως, sine prævaricatione, nihil remittendo. Hesych. exp. ἀνενδότως.

Συνυποστέλλω, idem quod συστέλλω, ὑποστέλλω.

ΣΤΕ'ΜΒΩ, contumelia seu injuria afficio. Item, assiduè moveo. Etym. et Eustath.

Στεμβάζω, convitior, irrideo. Hesych.

Ἀστέμβακτος, ὁ καὶ ἡ, (comp.) contumeliis probisque carens. Etym. Item, immotus, firmus, stabilis: ut, κλέος ἀστέμβακτον, Euphor. apud Eustath.

Ἀστέμβακτα, exp. lamentabiliter, flebiliter. apud Lycophr.

Ἀστεμβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, itidem immotus, firmus. Item non perturbatus, stupore non attonitus, nec metu perculsus. Hesych.

Ἀστεμφὴς, idem quod ἀστεμβὴς, immotus. Il. β'. ὡς πρὶν ἔχεν ἀστεμφέα βουλήν. Apud Hesych. expon. etiam, asper, difficilis.

Ἀστεμφέως, seu ἀστεμφῶς, immotè, rigidè, firmiter. Od. δ'. † Hes. Th. 748.†

ΣΤΕΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, angustus, arctus. Ut, στενὴ ὁδὸς, Xenoph. Pæd. 1. † Comp. στενότερος. 6. p. 163. c.† Εἰς στενὸν συστέλλειν, ad angustias redigere, Luc. in Hermot. Τὰ στενὰ dicuntur angustiæ seu angusti transitus in montibus aut fretis, quos Latini fauces appellant. Thuc. l. 2. μὴ ἐσπλεῖν ἐς τὰ στενά. Sic et apud Herodian. l. 2.

(Στένος, εος. Æsch. Eum. 524.)

Στενότης, ητος, ἡ, angustia.

Στενόω, angusto, in angustum spatium redigo.

Στενόομαι, οῦμαι, in arctum cogor, coangustor. Herodian. lib. 7. τὰς διεξόδους ἐστένωτο.

Ἐστενωμένως, angustè.

Στεινὸς, Ionicè, idem quod στενός. ut, στεινὸς πόρος. Herodot. in Polym. Et, τὸ στεινὸν, angustiæ, apud eund. ibid.

Στεῖνος, εος, τὸ, via angusta, seu angustus locus. Il. ψ'. et Od. χ'.

Στεινόω, idem quod στενόω.

Στένωμα, τὸ, q. d. arctamen seu angustamen: idem cum στενότης.

Στένω, f. νῶ, gemo, ingemisco, suspiro. (☞ A στενὸς deductum, quoniam corde angustato, gemitus edi solent.) Demosth. ἄξια καὶ στένειν, καὶ κύπτειν εἰς τὴν γῆν. Cum accusat. person. exp. deploro, lugeo cum gemitu. Ut apud Eurip. in Hippol. coron. Στένω σε μᾶλλον, ὦ μοι, τῆς ἁμαρτίας. De mari dictum exp. sono, resono, strideo. Soph. [illegible] στένοντα πόντον. Sic et apud Eur. in Herc. Fur. (Æsch. Pers. 471. 511.)

Στένομαι, idem. (Στένομαι πυρί. Æsch. Pers. 52.)

Στενέτης, ητος, ὁ, gemebundus. Hesych.

Στόνος, ου, ὁ, gemitus, suspirium: vel gemitus fletu mixtus. Iliad. σ'. et χ'. Thuc. l. 7.

Στονόεις, idem quod στονώδης. Il. Ψ. Od. λ'. et φ'. (Soph. Œd. Tyr. 196. Tr. 903.)

Στοναχέω, ῶ, et στοναχίζω, f. ίσω, idem quod στένω. Moschus in Epitaph. Bion. Αἴλινά μοι στοναχεῖτε, νάπαι, καὶ Δώριον ὕδωρ. Epigr. l. 1. παραστείχοντες ἐμὰν στοναχήσατε μοῖραν. Odyss. ί. ὃς δ' ἔτι μᾶλλον ὀδυρόμενος στοναχίζω.

Στοναχίζομαι, idem quod στοναχίζω. Il. ά. μέγα δὲ στοναχίζετο δῶμα. † Hes. Th. 159.†

Στοναχὴ, ἡ, gemitus, idem quod στόνος. Il. ά. Od. ί. (Στοναχὰς ἔχομεν. Soph. Aj. 203.)

Στέναχος, idem. Suid.

Στενάζω, f. ξω, idem quod στένω, gemo, ingemisco. Plat. in Pol. μακρόν τι ἀνοιμώξας, καὶ στενάξας μέγα. Cum accus. significat, cum gemitu deploro. Eurip. in Herc. Fur. Στενάζω τίνων θάνατον. (Phœniss. 906. 997. Æschyl. Eum. 791.)

Στέναγμα, τὸ, et στεναγμὸς, ὁ, gemitus, suspirium. Prius apud Athen. l. 10. Posteriore utitur Eur. in Orest. (Phœniss. 1001. Soph. Œdip. Tyr. 1284.) et Plut. in Coriol.

Στενακτὸς, gemebundus, lamentabilis, gemitu dignus: ut, στενακτὰ ἄτα, Eur. in Herc. fur. (Στενακτὰν ἰαχάν. Phœniss. 1039.)

Στενακτικὸς, idem.

Στενάχω, idem quod στενάζω. Iliad. ά. Ἀλλ' αἰεὶ στενάχω, καὶ ἄλγεα μυρία πάσχω. Iliad. σ'. Πυκνὰ μάλα στενάχων. Sic et Odyss. δ'. et alibi apud Homer. (Æsch. Pr. 99.) In eadem significatione usurpatur et pass. στενάχομαι, Iliad. ψ'. versu 1.

Στοναχίζω, pro eodem. Il ψ'. ἀδινὰ στοναχίζων. Et cum accus. Odyss. ά. Οὐδ' ἔτι κεῖνον ὀδυρόμενος στεναχίζω Οἶον. Pro eodem dicitur et στεναχέω. Il. σ'. ἀδινὸν στοναχήσας ἔειπε.

Στείνω, etiam Ionicè pro στένω dicitur: unde στείνομαι, quod itidem significat, gemo, gemitus et suspiria duco. Hesiodus in Theog. γαῖα πελώρη Στεινομένη. † 160. arctata et contractata vertitur. V. Grævius.† Exponitur etiam, arctor seu coarctor, ut derivetur à στενός. Ut Il. ξ'. στείνοντο δὲ λαοὶ, in angustum cogebantur. Sic et Il. φ'. et Od. ί.

Composita: ac primùm ex στενός.

Αὐτοστενὸς, idem quod στενός. Alex. Aphr.

Διάστενος, angustus. Gal.

Σύστενος, angustus, in arctum coactus. Hesych.

Ὑπόστενος, subangustus, vel ima sui parte angustus.

Composita ex στένω, στόνος, &c.

Ἀγάστονος, ὁ καὶ ἡ, multis mixtus gemitibus. Exponitur etiam, multùm resonans. Odyss. μ'. [97. Κῆτος, ἃ μυρία βόσκει ἀγάστονος Ἀμφιτρίτη. Schol. Μεγάλως φέρουσα ἀστονολοῦσα, ἢ μεγάλους στεναγμοὺς ἐπιφέρουσα, διὰ τοὺς ἐν τοῖς ναυαγίοις ἀπολλυμένους.] Item multorum causam gemituum. (Æsch. S. c. Th. 98. Quod Sch. ex. ὑπὸ τοῦ στόνου ἀγόμενος καὶ κατηχούμενος.) Item multis gemitibus prosequendus.

Ἀναστένω, idem quod στένω: gemitus et suspiria duco. Eurip. in Orest. [156.] πρὸ τίμαζω γάρ σ' ἐμὰν ἀναστένω. [Hec. 186. Τί ποτ' ἀναστένεις; Schol. Διὰ τί ἄρα ἀναστενάζεις. Ἔτι μὲν ἐμαυτὴν, θρηνῶ δ' ἀναστένω, Helen. 1544.] (Æsch. Ag. 533.)

Ἀναστενάζω, vehementer suspiro, graviter ingemisco. Idem in Iph. Aul. ὡς δ' εἰσεῖδεν Ἀγαμέμνων ἄναξ Ἐπὶ σφαγὰς στείχουσαν εἰς ἄλσος κόρην, Ἀνεστέναξε. Item vehementer deploro. Idem in Iph. Taur. Τί πάρος, ὦ σ' ἀναστενάξω γόοις. (Æsch. Ch. 332.) [Herodot. Hist. lib. 1. § 86. ὡς δὲ ἄρα μιν προσστῆναι τοῦτο, ἀνενεικάμενόν τε καὶ ἀναστενάξαντα ἐκ πολλῆς ἡσυχίης ἐς τρὶς ὀνομάσαι Σόλων. lib. 2. § 173. αὐτὸς ἱστάμενος τὰς στέγας ἀναστενάξας — κατοχημένον τῷ ἔργῳ. Xenoph. Conviv. cap. 1. § 15. Callias dixit, ὦ Philippe, ἀλλ' ἢ ἀλγεῖς τι; καὶ ὃς ἀναστενάξας εἶπεν· ναὶ μὰ Δί', ὦ Καλλία, μεγάλη γε.]

Ἀναστενάχω, idem. Il. ψ'. τὸν πάντες ἀνεστενάχοντ' Ἀχαιοί.

Ἀναστοναχίζω, pro eod. Il. κ'. v. 9. ἐν στήθεσσιν ἀνεστοναχίζ' Ἀγαμέμνων.

Ἀστένακτος, non gemebundus. Et activè, qui non gemit, qui sine gemitu aliquid agit. Soph. [Trachin. 1217. cui addas, ej. Trag. 1091. ἀλλ' ἀστένακτος αἰὲν ἑσπόμην κακοῖς.] Eur. in Hec. [690. Οὐδέποτ' ἀδάκρυτος, ἀστένακτος Ἡμέρα μ' ἐπισχήσει. Alcest. 171.]

Ἀστενάκτως, sine gemitu, ita ut non ingemiscas.

Ἀστενακτὶ, idem. Aristoph. [Eccles. 464. Plat. Axioch. ἀφικόμενος οὖν παραγένου αὐτῷ, ὡς εἴθισαι, ὅπως ἀστενακτὶ ἐς τὸ χρεὼν ἴῃ. Æschini hic Dialogus tribuitur.]

Ἄστονος, et ἄστηνος, miser, calamitosus, qui multùm ingemiscit: ut sit comp. ex α epitatico et στένω. Vide et in comp. ex ἵσταμαι.

(Ἄστονος. Æsch. S. c. Th. 862.)

(Αὐτόστονος. Sch. ex. ἐν ἑαυτῷ τὸν στόνον ἔχων. Æsch. S. c. Th. 923.)

Βαρύστονος, graviter ingemiscens, graves gemitus et suspiria ducens: sic cognominati fuerunt histriones quidam apud Dem. pro cor. Exponitur et, graves gemitus afferens, gravium suspiriorum causa: ut, βαρύστονος λίθος, in Epigr. (Soph. Œdip. Tyr. 1233.)

(Βαρυστόνως. Æsch. Eum. 797.)

Δύστηνος, infelix, miser: παρὰ τὸ στένω, ut sit, graviter gemens. Hom. Dem. Plat. Vide et in comp. ex ἵσταμαι.

[Δύστηνος. Æschyl. Sept. c. Theb. 991. Τάλανα καὶ πάθεν δύστηνα πάθ' ὁμαίμονε. 1006. ἰὼ ἰὼ δυστήνων κακῶν ἄναξ Ἐτεόκλεις ἀρχηγέτα.]

Ἐπιστένω, ingemo, seu ingemisco ob. Hesiod. in Theog. † 679.† ἐπέστενε δ' οὐρανὸς εὐρὺς Σειόμενος. Eurip. in Med. Τί δὲ σὺ λίαν τοῖσδ' ἐπιστένεις τέκνοις;

(Ἐπιστενάζω. Æsch. Pers. 729.)

Ἐπιστοναχίζω, seu ἐπιστεναχίζω, idem: apud eundem Hesiod. † Theog. 843.† ibid. ἐπεστονάχιζε δὲ γαῖα. ubi legitur et ἐπεστενάχιζε.

(Ἐπιστενάχω. Æsch. Ag. 799.)

Ἐπιστενάχομαι, idem. Iliad. ί. ἐπὶ δὲ στενάχοντο γυναῖκες, per tmesin, pro ἐπεστενάχοντο.

(Ἐπιστεναχέω. Soph. Œdip. Tyr. 186.)

Ἠχέστονος, suspiriosus, exitialis. Theocr.

Συγκαταστένω, (comp.) congemisco, condoleo.

Καταστένω, ingemo, suspiro. Eurip. in Phœn. (1501.) τί τάδε καταστένεις; quid hæc ducis suspiria? Apud eundem in Andr. [443.] καταστένω σου, cum gemitu te defleo. [Troad. 675. Herc. Fur. 1039.]

Καταστοναχέω, et καταστοναχίζω, ingemisco. Epigr.

Καταστενάζω, ingemisco, seu cum gemitu deploro. Basil. καταστενάζω τῆς ἐμαυτοῦ ψυχῆς. Et passiva voce apud Alciph. κατεστεναγμένας τῶν ἀκόντων ἐραστῶν χάριτας, munuscula cum suspiriis data.

(Μεγαλόστονος. Æsch. Ag. 415.)

Μεταστένω, ingemisco et suspiro ob. Od. δ΄. ἄτην δὲ μετέστενον, ob damnum ingemiscebam, seu deflebam cum gemitu. [Æsch. Eum. 39.]

Μεταστένομαι, idem. Eurip. in Med. Μεταστένομαι δὲ τὸ ἄγος, Ὦ τάλαινα παίδων μᾶτερ.

Μεταστοναχίζω, idem. unde in pass. apud Hesiod. in Asp. † 92.† ἦ που πολλὰ μεταστοναχίζετ' ὀπίσσω Ἣν ἄτην ἀχέων.

Περιστένω, circumcircà gemo.

Περιστένομαι, lamentis et gemitibus circumsono.

Decomp. Ἀμφιπεριστένω, circumcircà gemo. Callim.

Περιστοναχίζω, et περιστοναχέω, idem quod περιστένω. Hesiod. in Asp. † 344.† περιστονάχιζε δὲ γαῖα. ubi legitur et περιστονάχησε.

Περιστοναχίζομαι, undique repleor et reboo gemitibus. Od. κ΄. περὶ δὲ στοναχίζετο δῶμα.

Περιστενάζω, idem cum περιστένω.

Περιστενάζομαι, idem cum περιστένομαι, seu περιστοναχίζομαι, Plutarch. in Ant.

Πολυστένακτος, valde gemebundus.

Πολύστονος, † ὁ, ἡ,† multùm gemens, multis gemitibus mixtus: ut, πολύστονος νόος, in Epigr. Exponitur et, multis gemitibus prosequendus, lamentabilis, luctuosus: ut, πολύστονα κήδεα, Il. α΄. et, δαίμονος πολυστόνου, Eurip. in Herc. Fur. (Phœniss. 964. Soph. El. 1275. Æsch. S. c. Th. 851. Eum. 383.)

(Πρόστονος. Æsch. Ag. 261.)

Συστενάζω, simul gemo, congemisco. Rom. 8.

Ὑποστένω, subtus ingemisco, subtus suspiria et gemitus duco. Luc. in somn.

Ὑποστοναχίζω, idem. Il. β΄.

Ὑποστενάζω, pro eodem: vel, aliquantùm ingemisco. [Soph. Aj. 323. Ὑπεστέναζε ταῦρος ὣς βρυχώμενος. 1023. Ὑπεστέναζεν. Schol. ἴσως ἐπέχων ἐστέναζε δεδιὼς τοὺς ἐχθρούς.]

Φιλόστονος, gemebundus, amans gemitus, multùm gemens.

Φιλοστόνως, adverb. Æschyl. [S. c. Th. 285.] gemebundè, more amantium gemitus.

ΣΤΕ΄ΡΓΩ, F. ξω, naturali quadam charitate complector: qualis est amor parentum erga liberos, liberorúmque vicissim erga parentes et sanguine junctos. Isocr. in Panath. στέργοντας αὐτὴν ὁμοίως, ὥσπερ οἱ βέλτιστοι τοὺς πατέρας καὶ τὰς μητέρας τὰς αὑτῶν. Plutarch. τὸν ἀδελφὸν ὑπερφυῶς ἔστεργε. Item generaliter, amo, diligo. Mosch. Idyll. 5. Στέργετε τοὺς φιλέοντας, ἵν', ἢν φιλέητε, φιλῆσθε. Plut. in Pericle. αὐτὸς δὲ τὴν Ἀσπασίαν λαβὼν, ἔστερξε διαφερόντως. Interdum amo, id est, delector. Isocr. ad Demon. μὴ γέλωτα προπετῆ στέργε. ¶ Item, acquiesco, sum contentus: unde, στέργειν ἀνάγκη, acquiescendum est, Eurip. in Herc. Fur. Cum dat. Isocr. in Panath. στέργειν τοῖς ἤδη συμβεβηκόσιν. Idem cum accus. ad Dem. στέργε τὰ παρόντα. ¶ Significat etiam, oro, obsecro, seu opto, desidero. Soph. in Œdip. Colon. στέργω διπλᾶς ἀρωγὰς μολεῖν γᾷ τᾷδε καὶ πολίταις. (Œdip. Tyr. 1045. Tr. 493. 1004. στέργοι δέ με σωφροσύνα. Eurip. Med. 637. id. Phœniss. 1625. Æsch. Ag. 1579.)

Στέργομαι, amor, diligor, charus sum: in Epigr. ἐστέργμεθα μαίαις. † ὑπό τινος, ab aliquo. Xen. Pæd. 1. 6. 21.†

Στέρξις, εως, ἡ, amor: peculiariter, qualis parentum est erga liberos, et vicissim: vel habitus animi præsentibus contentus.

Στερκτὸς, idem cum στερκτικὸς, ἀγαπητός. Soph. (Œdip. Tyr. 1360.)

Στερκτικὸς, ὁ, amandi vi præditus. Τὸ στερκτικὸν, vis illa amoris à naturâ insita parentibus erga liberos, et vicissim, vel generaliter, amantis in amatum aut amatam. Plut. in Alex.

Στέργημα, τὸ, amoris incentivum et illecebra: poculum amatorium: desiderii poculum. Horat. Soph. in Trachin. (A στέργω.)

Στέργηθρον, τὸ, Hesychio idem est quod φίλτρον, amoris illecebra. Apud Euripid. in Hippol. Εὔλυτα δ' εἶναι στέργηθρα φρενῶν, exp. simpliciter, amores mentis. [Æsch. Pr. 491. Ch. 239. Eum. 192.] ¶ Sic etiam dicitur herba, quæ alias κοτυληδὼν, et Latinis umbilicus Veneris appellatur, ut est in append. Dios. eò quòd eâ ad philtra utantur, teste Diosc. l. 4. c. 92.

Στοργὴ, ῆς, ἡ, peculiariter dicitur affectus ille amoris, quo parentes liberos prosequuntur, et liberi vicissim parentes. Generaliter de quovis amore: ut apud Herodian. l. 1.

Στοργέω, idem quod στέργω. Hesych.

Composita.

Ἀποστέργω, odio prosequor. Exponitur etiam, contemno, vilipendo, apud Theocrit. Idyll. 14. Κ' εἰ μὲν ἀποστέρξαιμι, τὰ πάντα κα εἰς δέον ἕρποι. (Æsch. Ag. 508.)

Ἀπόστεργος, ὁ καὶ ἡ, invisus. Hesych. Putatur etiam sumi pro ἄστοργος.

Ἀστεργὴς, ἐς, ὁ καὶ ἡ, inamabilis: vel inexorabilis. Soph. in Ajace. (Œdip. Tyr. 237.)

Ἄστοργος, in quo non inest affectus amoris illius mutui inter parentes et liberos. Athen. [Epist. ad Rom. i. 31.]

Θεόστοργος, Dei amans. Nonn.

Ὁμόστοργος, eodem amore prosequens, concors in amore. Idem.

Φιλόστοργος, propensus ad amorem. Propriè de parentibus dicitur et liberis, amore illo naturali mutuò se complectentibus. Xen. de Cyro, † Pæd. 1. 3. 1.† παῖς φιλόστοργος φύσει. Utitur et Aristot. hist. an. lib. 9. et Plut. in Pericle.

Φιλοστόργως, amoris affectu illo, inter parentes et liberos mutui. et generaliter, amore magno. Plut. in Fab. et in sympos. sept. sap.

Φιλοστοργία, reciprocus ille amor inter parentes et liberos. Athen. lib. 13.

Φιλοστοργέω, naturali illo amore prosequor. Polyb. et Athen. l. 13.

Ἀφιλόστοργος, (decomp.) destitutus φιλοστοργίᾳ. Et general. non amans.

ΣΤΕΡΕΟ΄Σ, ᾶ, ὸν, solidus: ut, σχῆμα στερεὸν, figura solida, apud geometras. Gell. l. 1. c. 20. ¶ Item, solidus, i. integer, perfectus: ut, ἀριθμὸς στερεὸς, Aristot. polit. 5. ¶ Item solidus, i. rigidus, firmus, durus: ut, στερεὸς λίθος, Odyss. τ΄. (Æsch. Pr. 175.) Et, κέρατα στερεὰ, Aristot. Sic et, κάλαμος στερεὸς, apud Theophr. hist. pl. l. 4. c. 12. ubi exp. etiam, spissus. ☞ Derivari traditur παρὰ τὸ ἱστάναι τὸ ῥεῖν. solidæ namque rei interest, fluxis ac liquidis rectos terminos constituere. Aut simpliciter, παρὰ τὸ ἱστάναι seu στῆναι.

Στερεῶς, solidè: item firmiter, constanter. Il. ψ΄. Item duriter, firmiter, arctè, tenaciter, apud eundem Hom.

Στερεότης, ητος, ἡ, soliditas.

Στερεόω, f. ώσω, solido, firmo, firmum solidumque reddo: unde pass. apud Xenoph. Pæd. 8. ἐνόμιζον διὰ πόνων καὶ ἱδρῶτος τὰ σώματα στερεοῦσθαι.

Στερέωμα, τὸ, firmamentum. Genes. c. 1. Basil. in Hexaëm. hom. 3.

Στερέωσις, ἡ, solidatio, firmatio. Basil. ibid.

Στερέμνιος, idem quod στερεὸς, solidus, durus, firmus: ut, στερέμνιος φύσις, apud eundem ibid.

Στέριφος, pro eodem. Thuc. l. 6, et 7. Exponitur etiam, imbecillis, infirmus, Hesych. Item infœcundus, sterilis, apud eundem.

Στεῤῥὸς, ᾶ, ὸν, idem quod στερεός. Eurip. in Hec. Στεῤῥὰ γὰρ ἀνάγκη. (Στεῤῥᾶς ἀλγηδόνος. Med. 1003.) Herodian. l. 6. ἀντιτυπεῖς δὲ αὐτοὺς καὶ στεῤῥὸν τὸ μέτρον.

Στεῤῥότης, idem quod στερεότης, soliditas, firmitas, duritas. Chrysost. Exponitur etiam, constantia, stabilitas, gravitas.

Στεῤῥόω, idem quod στερεόω.

ΣΤΕΡΕ΄Ω, F. ήσω, et έσω, privo, orbo. Odyss. υ΄. Οὔτι με στερέσαι τῆς λαΐδος ἔσθλὰ πάλαι. Eurip. in Andr. ἑκὼν ἐκεῖνος μ' ἐστέρησε φοίβος.

Στερέομαι, οῦμαι, privor, orbor, amitto. Xen. † Pæd. l. 4. p. 96. c.† στερεῖσθαι τῆς κεφαλῆς. Eur. in Alcest. Ἐσθλῆς γυναικὸς οἱ στερηθῆναι σφε χρή. (Med. 286. Soph. Œdip. Tyr. 791.) Sic, στερηθῆναι τῆς ψυχῆς, Isocr. ad Philip.

Στέρησις, εως, ἡ, privatio: cui oppon. ἕξις, apud Arist. in categor. et in phys.

Στερητικὸς, privativus: ut, στερητικὴ πρόθεσις, apud eund.

Στερίζω, et στερίσκω, idem cum στερέω. Epigr. lib. 2. Νῦν δὲ σ' ὁ γραμματικὸς καὶ πολὺς ἐστέρισεν. Xenoph. Pæd. l. 7. τοῦ δ' ἰσχύειν καὶ ἐργάζεσθαι οὐ στερίσκονται.

Στέρομαι, idem quod στεροῦμαι. Atticorum proprium, ut putatur. Hesiod. in Erg. Δίκης τε στέρεται. Plat. de rep. l. 2. ἄρα στερόμενα τῆς αὑτῶν ἀρετῆς, τὸ αὑτῶν ἔργον ἀπεργάσεται. (Æschyl. Pers. 571. Eurip. Med. 654.)

Στεῖρα, ας, ἡ, sterilis, quæ non parit, quasi ἡ τοῦ τίκτειν ἐστερημένη, Etymol. In Epist. ad Galat. c. 4. ex Esa. Εὐφράνθητι, στεῖρα, ἡ οὐ τίκτουσα. Legitur et στεῖρος in hoc sexu apud Eurip. in Andr. Ἡ στεῖρος οὖσα μόσχος οὐκ ἀνέξεται Τίκτοντας ἄλλους. Apud Hom. Od. κ΄. βοῦς etiam στεῖρα dicitur. ¶ Item στεῖρα, carina navis. Il. α΄. ἀμφὶ δὲ κῦμα Στείρῃ πορφύρεον μεγάλ' ἴαχε νηὸς ἰούσης. ☞ In hac signif. Etymol. et Eust. στεῖραν dictam volunt quasi στεῤῥάν. ¶ Pro eodem dicitur et στείρωμα, apud Hesych. ¶ Dicitur et de coma certo quodam modo intorta, quod consueverunt mulieres comam carinare. Poll.

Στειρωθῆναι, sterilitati obnoxium esse. Item liberis privari. Chrysost. de sacerd.

Στείρωσις, sterilitas. Basil.

Ἀποστερέω, fraudo, privo, spolio. Xen. οὐδένα ἀγαθῶν ἀποστερεῖ. † Pæd. l. 3. p. 64. b. τὸ φίλους κτᾶσθαι. l. 5. p. 128. b.† Isocr. in Trapez. ἀποστερεῖ με Πασίων τὰ χρήματα. † Aristoph. Nub. 1308. et 1466.† (Eurip. Phœniss. 956. Soph. Œdip. Tyr. 331. Æsch. Suppl. 1070.)

Ἀποστεροῦμαι, defraudor, privor, spolior. (Eurip. Phœniss. 1360.) Isocr. μικρῶν προσόδων ἀποστερεῖσθαι. Cum accus. Dem. δικαίως ἀποστερηθῆναι τὸν ἆθλον. † Aristoph. Nub. 1068.† Particip. ἀπεστερημένος, ereptus, subtractus. In ep. Jacob. c. 5. ἀπεστερημένος μισθὸς, exp. merces intercepta.

Ἀποστέρησις, defraudatio, privatio. Isocr. Thuc.

Ἀποστερητὴς, οῦ, ὁ, fraudator. Plat. de rep. lib. 1. Et fem. ἀποστερητρὶς, fraudatrix. Aristoph. in Nub. † 728.† γνώμην ἀποστερητρίδα, sententiam infitiatoriam et defraudatricem.

Ἀποστερητικὸς, q. d. fraudativus, i. fraudandi vim habens, ad fraudandum valens. Aristoph. † in Nub. 726. cum genit. ἔχω τέως γνώμην ἀποστερητικήν. 745.†

[Ἀποστερίσκω. Soph. Œd. Col. 387. ὁ μὲν νεάζων —— τὸν πρόσθε γεννηθέντα Πολυνείκη θρόνων Ἀποστερίσκει, κἀξελήλακεν πάτρας.]

Προσαποστερέω, seu προσαποστερίσκω, (decomp.) insuper privo, fraudo præter alia. Chrysost. [Demosth. adv. Midiam. ἀλλὰ χωρὶς ὧν ὑβρίσθην, καὶ τῆς νίκης προσαπεστερήθην.]

(Ἀργυροστερής. Æsch. Ch. 1001.) [τοιοῦτον ἂν κτήσαιτο φιλήτης ἀνὴρ, Ξένων ἀπαιόλημα, κἀργυροστερῆ Βίον νομίζων. Cl. Stanl. vitam furacem agens.]

Βιοστερὴς, ἐς, ὁ καὶ ἡ, cui victus et vitæ necessaria non suppetunt. Soph. in Œdip. Colon. [779.]

Ἡλιοστερὴς, sole privatus. Id. ib. Ἡλιοστερὴς σκηνὴ, scena in opaco. Suid.

Ὀμματοστερὴς, oculis privatus, cæcus. Eurip. in Phœn. [330. ὁ δ' ἐν δόμοισι πρέσβυς Ὀμματοστερὴς, &c. Not. ὁ τῶν ὀμμάτων ἐστερημένος. Soph. Œd. Col. 1324. κρατὶ δ' ὀμματοστερεῖ κόμα δι' αὔρας ἀκτένιστος ᾄσσεται.] (Æsch. Eum. 943.)

Πατροστερὴς, patre privatus, orbus. Æsch. [Χοηφ. 250. ἄγε δὲ νῷν τ', Ἠλέκτραν λέγω, Ἰδοὺ πάρεστί σοι, πατροστερῆ γόνον, &c.]

Ὑποστερέω, et ὑποστερίσκω, clanculum privo, clàm defraudo. Exp. et simpl. privo.

ΣΤΕ΄ΡΝΟΝ, ου, τὸ, pectus inferius: thoracis pars inferior et anterior, clavibus subjecta, in quam costæ copulantur. Iliad. β΄. Ἄρεϊ δὲ ζώνην, στέρνον δὲ Ποσειδάωνι. Xen. εἰς τὰ στέρνα παίειν, pectus ferire. † Pæd. 1. 2. 13.† Herodian. l. 4. ἡ ἐκείνου μνήμη ἐν τοῖς ὑμετέροις στέρνοις ἐγκαθίσεται, in vestro pectore insidebit illius memoria. Pro cogitatione etiam et corde accipitur: quoniam cogitationum et cordis est sedes: unde, διὰ στέρνων ἔχειν, in animo habere, cogitare, meminisse, Soph. in Antig. (Tr. 577. Æsch. Pers. 1059. Ag. 76. Ch. 1035. Eurip. Phœniss. 128. 1352.) Metaph. apud Nic. in Ther. camini mediæ partes στέρνα dicuntur, quoniam στέρνον in toto corporis trunco medium locum obtinet. ☞ Etym. deducit. ἀπὸ τοῦ στερεοῦσθαι, ἢ παρὰ τὸ στερεὸν καὶ στεῤῥὸν εἶναι.

Στερνίτης, ου, ὁ, pectoralis. Fœm. στερνῖτις. unde στερνίτιδες πλευραί, Poll. lib. 2.

Στέρνοξ, medulla, ἐντεριώνη. Hesych.

Composita.

Ἀντίστερνον, τὸ, pars adversa seu opposita pectori; quidam exp. spina dorsi.

Βαθύστερνος, cui profundum est pectus. Et metaph. profundos recessus habens. epitheton terræ, in Alio Sim. Rhod. [Pind. Nem. 57. ὁ δ' Ἀμφιαρεῖ σχίσσε κεραυνῷ παμβίᾳ Ζεὺς τὰν βαθύστερνον χθόνα. Schol. τὴν γῆν τὴν πλατεῖαν. Isthm. γ. 19.]

Δασύστερνος, ὁ καὶ ἡ, qui denso spissoque et bene compacto pectore est: vel hirsutum seu hispidum pectus habens. Hesiodus in Erg.

Ἐνστερνίζομαι, in pectoris sinum recipio, amplector, complector. Hesych.

Εὐρύστερνος, qui lato seu amplo est pectore. Poll. lib. 2. Dicitur et γαῖα εὐρύστερνος, apud Hesiod. in Theog. † 117.† ob amplos sinus, seu amplas planities, in quas panditur et diffunditur. † V. ibi Grævius.† (Theoc. ιε. 36.)

Εὔστερνος, cui bonum pectus est, firmum et validum. in Geopon.

Περίστερνος, pectus cingens seu circundans.

Περιστέρνιος, idem. Unde τὸ περιστέρνιον, pars corporis quæ pectus cingit; præcordia. Theophil. ep. 9. et 15.

Ποικιλόστερνος, varium pectus habens. Item, varia sub pectore versans, seu, qui est versuto et callido pectore.

(Πρόστερνοι στολμοί. Æsch. Choëph. 27.)

Προστερνίδιος, pectori anteriùs applicatus: ut, προστερνίδια ὅπλα, Xen. Pæd. 7. † l. 6. p. 169. a. προστερνίδια substantive.†

Προστερνίζομαι, pectori meo applico, amplector, complector. Hesych.

Ὑπόστερνος, qui sub pectore est. Et, τὸ ὑπόστερνον, pars thoracis pectori subjecta. Hesych.

Ὑποστερνίζω, mitto sub pectus, pectori subdo seu subjicio: unde voce media, ὑποστερνισάμενος φελλοὺς πλατεῖς, Plut. de fort. Rom.

(ΣΤΕΥ΄ΟΜΑΙ, unde Pass. στεύεται, et per contr. στεῦται. et στεῦτο quod Eustath. exponit διαβεβαιοῦται, ὑπισχνεῖται. V. Hom. Cat. Nav. 104. Il. γ΄. 83. Æsch. Pers. 49.)

ΣΤΕ'ΦΩ, F. ψω, corono, redimio, cingo. Eurip. in Alcest. στέφω δὲ κρᾶτα μυρσίνης κλάδοις, Ἄμουσ' ὑλακτῶν. Idem in Bacch. ἀμφὶ σῷ στέψω κάρᾳ. Item circumdo, circumfundo, Orph. de Deo, φωτὶς, ἄπτοντος, μέγας, ἄφθιτος, ὃν στέφει αἰθήρ. Iliad. σ'. Ἀμφὶ δέ οἱ κεφαλῇ νέφος ἔστεφε δῖα θεάων. Item orno, κοσμῶ. Soph. in Antig. χοαῖσι τρισπόνδοισι τὸν νέκυν στέφει. ¶ Exponitur etiam, impleo, repleo. Hesych. et schol. Theocr. (V. Sch. Æschyl. S. c. Th. 50.)

Στέφομαι, coronor, redimior, cingor. Athen. l. 5. δέρμας χρυσοῖς ἐστεμμένος. Eurip. apud Athen. lib. 10. ἄνδρας δὲ χρὴ σοφούς τε κἀγαθοὺς φύλλοις στέφεσθαι.

Στέμμα, ατος, τὸ, sertum, corona. Il. ά. Thuc. l. 4. Exponitur et, vitta, infula. Schol. Soph. Sic appellari scribit lanam quæ obvolvitur ramo olivæ, quem supplices gestare solebant. Iidémque Æschines στέμματα vocat lanas, eò quòd colus cingant seu coronent. Apud Antiquos τὸ περίαμμα, στέμμα dicebatur, teste Poll. lib. 2. Sunt et gentium ac familiarum nobilium στέμματα, apud Eurip. in Andr. Plut. in Num.

Στεμματόω, sertis redimio: vel vittis corono. Euripid. in Heracl. [530.] Ἡγεῖσθ' ὅπου δεῖ σῶμα κατθανεῖν τόδε, Καὶ στεμματοῦτε, καὶ κατάρχεσθ' εἰ δοκεῖ.

Στεπτὸς, ὁ, coronatus, serto redimitus.

Στεπτήριος, idoneus ad coronas nectendas, quo coronare et redimire aliquem possumus.

Στεπτήρια, τὰ, dicuntur falsæ serta quædam quæ ex arborum ramis suspendebant servi. Hesych.

Στέφος, εος, τὸ, corona seu corolla. Eurip. in Med. et Herac. Callim. hym. in Dian.

Στεφίτης, qui oleaginum ramum corollâ cinctum gerens supplex alicui ad genua accidit. Hesych.

Στέφανος, ου, ὁ, idem quod στέμμα et στέφος: ut, στέφανον ἐρέψαι, nectere coronam. (Eurip. Phœniss. 795.) Plat. symp. 3. Utitur et Plat. Hesiod. &c. Interdum pro ipso præmio accipitur virtutis et fortitudinis: quoniam victoribus corona præmii loco dabatur. Thuc. l. 2. ¶ Sic dicitur et sidus quoddam cœleste, ob similitudinem. Latin. etiam corona, apud Procl. et cæteros Astronomos. ¶ Interdum idem valet quod κύκλος, circulus: quoniam ut plurimùm corollæ orbiculari rotunditate fiunt. Il. ν'. Pro ambitu mœnium in orbem ducto, apud Orph. ἑπτὰ περὶ στεφάνοισι κεκλῃμένον. (pro, περικεκλῃμένον. tmesis.) ¶ Podex quoque στέφανος dicitur, à rotunditate orbiculari.

Στεφάνη, ἡ, idem quod στέφανος, corona, sertum. Iliad. σ'. Herodian. lib. 5. &c. ¶ Sic et nominatur orbiculus, quem mulieres onera gestantes capiti imponere solent. ¶ Item ille quasi orbis quem imi capilli circum caput describunt. Poll. lib. 2. ¶ Item circulus inter album oculi et pupillam medius, apud Galen. ¶ Item ciliorum extrema, per somnum se contingentia. Ruf. Ephes. ¶ Sic et podex appellatur, teste Poll. l. 2. ¶ Item cribri seu lucerniculi ambitus: vel certa quædam cribri species. Aristoph. in Concion. ¶ Circulo quoque venatoriæ supellectilis στεφάνην tribui, testantur Poll. et Xen. in Cyneg. ¶ Apud Architectos murali, qui in circuitu tectorum fiunt, στεφάναι vocantur, ut Deut. c. 22. ¶ Et generaliter, quicquid coronæ modo quippiam cingit, στεφάνη dicitur: unde et τείχει στεφάνην tribuit Apoll. Argon. lib. 2. ¶ Sic et dicitur galeæ species quædam eminentias habentis, teste Hesych. et Il. λ'. et κ'. ¶ Montium etiam cacumina seu culmina sic nominantur: ut Il. ν'. Ab Ægyptiis στεφάνην dictam esse thymum herbam, traditur in append. Diosc. ¶ A quibusdam laurum Alexandrinam hoc nomen habuisse, scribit Diosc. l. 4. c. 147.

Στεφανικὸς, coronarius.

Στεφαναῖος, idem.

Στεφανίτης, ου, ὁ, pro iisdem: ut, στεφανίτης ἀγὼν, certamen coronarium, i. in quo pro corona certatur. Aristot. rhet. 1. Item coronatus, victor certaminis. Greg. Naz. στεφανῖτις, ἡ, coronaria: ut, στεφανίτιδες ῥαφαὶ, Poll. l. 2. suturæ capitis coronariæ. Στεφανίτης σταφυλὴ, uva quæ frondes habet incurrentes acinis, miro naturæ lusu. uva coronaria.

Στεφανίσκος, corolla. Anacreon.

Στεφάνιον, idem.

Στεφάνιον, est species graculi. Hesych.

Στεφανηδὸν, in modum coronæ: seu in orbem circumcirca.

Στεφανίζω, f. ξω, corono, coronâ cingo seu redimio. Aristoph. in Equit.

Στεφανόω, idem. (Eurip. Phœniss. 1700.) † στεφανοῦ ἀρήσει. Aristoph. Nub. 908.† Plut in Problem. Hom. τοὺς ἵππους καὶ τοὺς ὄνους στεφανοῦσι. Idem in Coriol. ἐπεὶ ἐστεφάνωσαν δρυὸς στεφάνῳ. Demosth. pro cor. ἐὰν ἡ βουλὴ στεφανοῖ, si senatus aliquem coronet. ¶ Item, honoro, orno, decoro: quoniam honoris causa offerri corona solebat. Aristoph. in Equit. ἐστεφάνωσε μ' εὐαγγέλια. † ἐστεφάνωσας ἤθεσι, moribus decorasti. Nub. 956 † Dem. στεφανοῦν τοὺς νικῶντας. Exponitur etiam, victorem declaro, palmam tribuo, apud Galen.

Στεφανόομαι, coronor, corona cingor. Plat. in symp. ἐστεφανωμένον αὐτοῦ τὸν στέφανον. Interdum, cingo mihi tempora coronâ, me redimio. Plut. in Lyc. στεφανοῦσθαι παραγγέλλει πᾶσι. ¶ Item honoror, ornor. Philost. in Heroic. στεφανοῦμαι τὰ ἀριστεῖα.

[**Στεφανώδης**. Eurip. Iph. A. 1058. Ἀνὰ δ' ἐλάταισι, στεφανώδει τε χλόᾳ θίασος ἔμολεν ἱπποβότας Κενταύρων, ἐπὶ δαῖτα τὰν θεῶν.]

Στεφάνωμα, τὸ, coronamentum. Athen. l. 5.

Στεφανωματικὸς, coronarius; coronis texendis nectendisque aptus. Diosc. Theophr.

Στεφάνωσις, ἡ, coronatio. Athen. l. 5.

Στεφανωτικὸς, idem cum στεφανωματικὸς, Athen. l. 3.

Στεφανωτίδες μυῤῥίναι, myrti provenientes modo coronarii operis, apud Theophr. hist. pl. 5.

Στεφανωτρὶς, coronaria: ut, στεφανωτρὶς βύβλος. Plut. papyrus coronaria.

Στέρφος, εος, τὸ, corium, pellis. ‡ Apoll. Arg. iv. 1348.‡ (☞ Dictum à στέφω pleonasmo τοῦ ρ, quoniam στέφει, i. σκέπει τὸ σῶμα, teste Etym.) In Epigr. αἰγὸς στέρφος. Pro eodem dicitur etiam ἔρφος, apud Nic. in Alex.

Στέρφινος, coriaceus. Hesych.

Στρέφος, Doricè, idem quod στέρφος. Hesych. Vide et in derivat. à Στρέφω.

Στερφόω, pelle intego.

Στέρφωσις, quum vas aliquod pelle seu corio operitur. Hesych.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀμφιστεφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, utrinque coronatus. Il. λ'. Item undique plenus. Hesych. et Suid.

Ἀναστέφω, idem quod στέφω.

Ἀναστέφομαι, idem cum στέφομαι. Eurip. in Hippol. Soph. Plutarch. in Theseo.

Ἐξαναστέφω, (*decomp.*) denuò redimio. Eurip. in Bacch. [1052.] Θύρσον ἐκλελοιπότα Κισσῷ κομῆτιν αὖθις ἐξανέστεφον, thyrsum hederæ foliis nudatum iterum seu de integro redimiebant.

Ἀποστέφω, coronam aufero, coronam depono.

Ἀποστεπτικὸν ᾆσμα, cantilena quæ canebatur quum corona capiti adimeretur. Etym.

Ἀποστεφανόομαι, corona privor. Luc.

Ἐκστέφω, idem quod ἀποστέφω, Paus. apud Eust. Exponitur etiam, inanio, evacuo, apud eundem. Item, coronâ exorno, seu general. exorno. Eurip. in Alcest. βωμοὺς, οἳ κατ' Ἀδμήτου δόμους, Προσῆλθε, Κἀξέστεψε.

Ἐκστέφομαι, exornor. Soph. in Œdip. Tyr. (3.) Ἱκτηρίοις κλάδοισιν ἐξεστεμμένοι. Sic et apud Eur. in Herc. Fur.

Ἐπιστέφω, coronâ impositâ redimio. Eurip. in Iphig. Aul. Σέ τ' ἐπὶ κάρα στέψουσι καλλικόμαν πλόκαμον Ἀργεῖοι, cincinno caput tuum redimient: per tmesin, pro ἐπιστέψουσι.

Ἐπιστέφομαι, idem: unde Od. ά. Κοῦροι δὲ κρητῆρας ἐπεστέψαντο ποτοῖο, i. e. crateres ad summum usque labrum implebant, ut coronâ impositâ velut cincti viderentur.

Ἐπιστεφὴς, coronâ impositâ cinctus seu redimitus. Il. θ'. Od. β'.

[**Ἐπιστεφανόω**. Pind. Olymp. Od. 9. 167. ἐς Οἰλιάδα νικῶν ἐπεστεφάνωσε βωμόν.]

Καταστέφω, corono, coronâ cingo, serto redimio. Eurip. in Heracl. Ἱκέται κάθηνται παῖδες οἵδ', Ἡρακλέους βωμὸν καταστέψαντες. (Phœniss. 1572.) Soph. in Œdip. Colon. Κατάστεψον [illegible].

Καταστέφομαι, corona cingor, &c. Æsch. in Ctesiph.

Καταστεφὴς, corona redimitus. Soph. [Trach. 181. Εὐφημίαν νῦν ἴσχ'· ἐπεὶ καταστεφῆ Στείχονθ' ὁρῶ τιν' ἄνδρα πρὸς χαρὰν λόγων.]

Περιστέφω, corona cingo seu circumcirca redimio. Item, circumdo, circumtego. Hom. in Od.

Περιστέφομαι, idem cum καταστέφομαι. unde metaph. apud Aphth. ἀρετῇ περιστέφεται.

Περιστεφὴς, coronâ circumcirca redimitus. (Eurip. Phœniss. 620.) Et simpliciter, circumceptus, seu cinctus velut serto. Plut. in Fab.

Περιστεφανόω, idem cum περιστέφω. Idem, cingo, circumdo. Aristoph. in Plut. ἐμὲ πῶς οὐκ ὄχλος περιεστεφάνωσε;

Περιστεφανόομαι, pro eodem. Aristot. de mun. κύκλῳ περιεστεφανοῦσι τὴν οἰκουμένην, quasi coronâ cingunt orbem terrarum. Odyss. κ'. Νῆσον, τὴν πέρι πόντος ἀπείριτος ἐστεφάνωται, quam cingit mare. Sic et apud Hesiod. in Theogon. Et est tmesis, pro περιεστεφάνωται. ¶ Passivè, circumfusus sum, cingor, circumdor.

Ἀμφιπεριστέφω, (*decomp.*) idem quod περιστέφω. unde Od. θ'. Ἀλλ' οὔ οἱ χάρις ἀμφιπεριστέφεται ἐπέεσσι, verba ejus nulla comitatur gratia et venustas: ubi tamen legitur et, οἱ ἀμφιπεριστέφεται.

Προστεφανόω, priùs corono, antè coronâ redimio: vel simpliciter, redimio. Athen. lib. 4. προεστεφάνωσε δὲ καὶ ἕκαστον, πρὶν εἰσελθεῖν, στλεγγίδι χρυσῇ.

Composita sine præpositione.

Ἀκανθοστεφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, spinis coronatus, spinis cinctus, apud Aristot.

Ἁλιστέφανος, ὁ καὶ ἡ, mari tanquam coronâ cinctus, mari circumdatus: ut, ἁλιστέφανον πτολίεθρον, Hom. hym. 1. in Apoll.

Ἀστέφανος, coronam non habens, coronâ non redimitus. Eurip. in Hippol. [1137. Ἀστέφανοι δὲ κόρας ἀνάπαυλαι Λατοῦς βαθεῖαν ἀνὰ χλόαν. Schol. τινὲς δὲ τὸ ἀστέφανοι, ἀντὶ τοῦ πολυστέφανοι ἔσονται, τὸ α λέγοντες ἐπιτατικόν. Androm. 1019. καὶ φονίας ἀδελφῶν ἁμίλλας ἔθετ' ἀστεφάνους.]

Ἀστεφάνωτος, idem. Æsch. in Ctes. Xen. in Lac. rep. Dem. pro cor. &c.

Βοτρυοστέφανος, sertis ex botryonibus confectis redimitus.

Εὐστεφὴς, seu ἐϋστεφὴς, bene coronatus, pulchrâ coronâ cinctus.

Εὐστέφιος, idem. Epigr.

Εὐστέφανος, † ὁ καὶ ἡ,† pro eodem: ut, ἐϋστέφανος Ἀφροδίτη. Hesiod. in Erg. † Aristoph. Nub. 307. εὐστέφανοι θυσίαι.† Ἐϋστέφανος Θήβη, Thebæ muris bene cinctæ.

(Ἐριοστέπτοισι κλάδοις. Æsch. Suppl. 20.)

Ἰοστέφανος, coronam è violis gestans, violaceo serto redimitus. Plut in Solone.

Καλαμοστεφὴς, calamis coronatus. Hom. in batrachom. [126.]

Καλλιστέφανος, pulchrâ redimitus coronâ. Eurip. in Bacch. [376.] Καλλιστέφανος ἐλαία, oliva in coronario opere præstans: de qua vide schol. Aristoph. in Plut. [586.] ex Aristot.

Κισσοστέφανος Βάκχος, Bacchus hederâ coronatus: in Epigr.

[**Κισσοστεφὴς**. Anacr. Od. 26. Κισσοστεφὴς δὲ παίζων, Πατῶ δ' ἅπαντα θυμῷ.]

(**Λευκοστεφὴς**. Æsch. Suppl. 199. 338.)

Ληνοστεφὴς, ornamento Bacchico redimitus.

Ληνοστεφέω, sum redimitus ornamento Bacchico. Hesych.

Λιποστέφανα φύλλα, q. d. folia quæ corollas aut serta destituerant, i. e. quæ è corollis seu sertis deciderant: in Epigr.

Πιτυόστεπτος, pinu redimitus. Pro quo dicitur et πιτυόστεπτος, in Epigram.

Πολυστεφὴς, multis redimitus sertis. (Soph. Œdip. Tyr. 83. cum Gen. Æsch. Eum. 39.) Soph. et Nic. in Ther.

Σταχυοστέφανος, spiceâ coronâ redimitus, spiceam coronam gestans. Cereris epith. in Epigr.

Φιλοστέφανος, coronarum amans seu cupidus, qui coronari amat: ut, φιλοστέφανος Ἀπόλλων. in Epigr.

Φιλοστεφανέω, coronarum amans sum: seu coronam assequi contendo, coronam ambio. Polyb. 1. et Plut.

Χρυσοστέφανος, aureâ redimitus coronâ, cui aureum sertum tempora cingit. Hesiod. in Theog. † 17.†

Χρυσεοστέφανος, idem. Eurip. in Ione.

ΣΤΗ'ΘΟΣ, εος, τὸ, pectus superius: thoracis pars superior ad jugulum usque. quanquam Hippocrati idem quod στέρνον, teste Gal. Aristot. στῆθος διῃρημένον μαστοῖς, pectus duabus mammis distinctum. Hom. Il. ί. στῆθος μεταμάζιον dixit. Cui oppon. τὸ μετάφρενον, ὁ μεταξὺ τῶν ὤμων τόπος, Marcello Empir. interscapilium, i. præcordiis objectum dorsum. Αἱ φρένες verò secundum Hom. τῷ ἥπατι adhærent, Od. χ'. βάλε στῆθος παρὰ μαζόν. Il. σ'. χερσὶ δὲ πᾶσαι Στήθεα πεπλήγοντο, plangebant pectora palmis. Luc. in Nigr. τὸ στῆθος [illegible]. † pectus, animi sedes. Hes. Th. 61.† ¶ Στῆθος in manu internâ, τὸ πρὸς τοῖς καρποῖς μέρος, Polluci, ubi palmæ initium est, στῆθος infra θέναρ nominatur: pars nempe torosa et prominens, τὸ ἀνθηρὸν aliis vocata: in στῆθος divisa eminentiæ τῶν δακτύλων, ad radices pollicis, ubi pollicis mons, et depressius, στῆθος χειρὸς nuncupatum, i. mons manus. Poll. lib. 2. ¶ Sic etiam ab Hippoc. vocatur ima pedis planta, teste Gal. continens τὸ προστήθιον τὸ θέναρ, sive πέλμα, atque τὴν πτέρναν τοῦ ποδός. Nautis στήθη sunt scrupulosæ cautes sub aqua latentes, ad quas sæpe noctu naves allidunt: aliàs ταινίαι. Polyb. ☞ Etymol. ab ἵσταμαι deducit, seu ab ejus futuro στήσω. quoniam στῆθος stet ἀσάλευτον, nec infectatur ut aliæ corporis partes: aut, quoniam in ipso τὸ ἡγεμονικὸν ἵσταται.

Στηθιαῖος, pectoralis.

Στηθίδιον, τὸ, pectusculum. Suid.

Στηθικὸς τόπος, pectoris locus.

Στηθύνιον, medium pectoris. Poll. l. 2.

Composita.

Ἀποστηθίζω, f. σω, expectoro, i. ex pectore depromo, aut eloquor. Suid. οὐ γὰρ ἔστι ταῦτα ἐς στῆθος ἀποστηθίζειν, καὶ γράφειν ἐς κάλλος. (Athan. V. S. Ant. 483.)

Ἀκροστήθιον, τὸ, summa pectoris pars. Aristot.

Ἐνστηθίδιος, ὁ, qui intra pectus est. Et, τὰ ἐνστηθίδια, penetralia pectoris, interanea. Poll. l. 2.

Εὐρυστήθης, qui lato seu amplo pectore est: pectorosus. [Aristot. de Hist. Animal. lib. 9. ἔστι δὲ τὰ μὲν μακροσκελῆ τῶν ζώων, ὑγρομελῆ· τὰ δ' εὐρυστήθη, ἀνδρικὰ μᾶλλον, &c.]

Ἐκστηθίζω, Eustath. exp. ἀπὸ στήθους λέγω, ex pectore loquor, non ex membrana aut libro recito.

Μεταστήθιος, interjectus inter τὰ στήθη.

Μεταστήθιον, τὸ, interstitium inter τὰ στήθη, seu monticulorum in manu interstitium.

Περιστήθιος, qui pectus ambit seu circumdat, pectori circumfusus.

Περιστήθιον, τὸ, fascia pectoralis, pectorale. Exod. 28.

Προστηθίς, ίδος, ἡ, anterior pars τοῦ στήθους. Poll. l. 2. pectus manus vel pedis, h. e. eminentia prope digitos, στῆθος τὸ πρὸ χειρὸς ὑπὸ τοῖς δακτύλοις.

Προστηθίδιος, appositus seu applicatus pectori: ut, ἵππων προστηθίδια ὅπλα, arma quibus pectora equorum belli tempore muniuntur. Poll. lib. 2.

ΣΤΗ'ΛΗ, ης, ἡ, lapis è terra extans, vel munitionis gratiâ, vel in signum erectus. ¶ Ab ἵστημι, statuo. Il. μ'. Στήλας τε προβλῆτας ἐμόχλεον, ἃς ἄρ' Ἀχαιοὶ Πρώτας ἐν γαίῃ θέσαν, &c. Plerumque accipitur pro cippo seu columna quæ in sepulchris statuebatur, aut in qua fœdera inscribebantur, aut alia quæ posteritati mandare cuperent. Il. ρ'. ὥστε στήλη μένει ἔμπεδον, ἥ τ' ἐπὶ τύμβῳ Ἀνέρος ἑστήκει τεθνηότος. † Xen. Pæd. p. 186. a. et b.† Dem. pro cor. στήλαις διαλαβὼν τοὺς ὅρους. Sic στήλῃ ἀναγράφειν, in cippo proscribere. Isocr. περὶ ζεύγους.

Στηλόω, stelen seu cippum erigo. Item, erigo et stabilio ut cippum: statuo, pono. 2 Reg. 18. ἐστήλωσεν ἐπ' αὐτὸ σωρὸν λίθων. Item metaph. ita me alicui rei dedo, ut ab ea non discedam: instar columnæ, quæ alicubi constituta firma suo loco et immota manet. Greg. in epitaph. patr. τίς μᾶλλον ψαλμῳδίαις ἑαυτὸν ἐστήλωσεν;

Στηλόομαι, affigor alicui rei, ita ut ab ea non discedam: unde ἐστηλωμένος, affixus, deditus. Idem, ἐστηλωμένος τῷ Θεῷ. Item neutraliter, immotus sto instar cippi: interdum et simpliciter, sto, 1 Reg. cap. 17.

Στηλίτης, ου, ὁ, in stelen seu cippum inscriptus. Plerumque de iis dicitur qui ob crimina sua aliqua in cippo infamiæ causâ proscribebantur: ut apud Dem. Phil. 3. Item, columnaris, ad columnam pertinens. Lucian.

Στηλιτεύω, f. εύσω, in cippo inscribo, Poll. Et metaph. memoriæ prodo, et omnibus innotescere facio, velut in cippo aut columna inscriptum. Greg. (οἱ ἄλλοις) στηλιτεύσουσι τὸν λίθον τοῦ σώματος. Idem, ἐστηλίτευσας τὴν ἀσέβειαν, pervulgasti, et omnibus notam fecisti.

Στηλιτεύομαι, velut in cippo inscriptus omnibus innotesco. Synes. ep. 58. Phil. de vita M. l. 3.

Στηλίτευσις, inscriptio in cippum seu stelam. Item, invectiva, qua aliquem velut in cippo notamus, scelera ejus omnibus proponentes.

Στηλιτευτικὸς λόγος, oratio infamatrix seu invectiva, qua, velut cippo, flagitia alicujus inscripta omnibus exponuntur.

Στηλίς, ίδος, ἡ, et στηλίδιον, τὸ, parva stela, seu cippulus, columella.

Στηλίδια, τὰ, exponitur etiam, limites, termini. Hesych.

Composita.

Ἀναστηλόω, erigo seu statuo super cippum. Plutarch. εἰκόνα χαλκῆν ἀναστηλώσας.

Ἄστηλος, ὁ καὶ ἡ, stelen seu cippum non habens: aut cui cippus non est erectus.

Καταστηλιτεύω, in stela noto, in stela seu in cippo proscribo. Luc. in dial. meretr.

ΣΤΗΡΙ'ΖΩ, F. ξω, statuo firmiter, figo. (☞ Itidem ab ἵστημι, sicut præcedens στήλη, deductum: cujus et significationem retinet, licet vehementiorem.) Hesiod. in Theog. † 498 † Τὸν μὲν Ζεὺς στήριξε κατὰ χθονὸς εὐρυοδείης. Item stabilio, firmo, fulcio: unde metaph. Luc. 22. στήριξον τοὺς ἀδελφούς. Sic et in 2. ep. ad Thess. 2. ¶ Item neutraliter, sto, consisto, firmo pedem. Odyss. ι'. οὐδέ τι εἶχεν Οὔτε στηρίξαι ποσὶν ἔμπεδον, οὔτ' ἐπιβῆναι. Sic Plutarchus, dici mathematicis τοὺς πλανήτας στηρίζειν, testatur, quum cessant ulteriùs progredi. ¶ Dicitur et morbus στηρίζειν in aliquam corporis partem, in quam incumbit, et qua tanquam fulcimento nititur, apud Thuc. l. 2. et Diosc. lib. 6. c. 1.

Στηρίζομαι, statuor firmiter, figor. Item stabilior, firmor, aliqua re seu fulcro nitor. Iliad. π'. οὐδέ τι εἶχεν Ἀμπνεῦσαι, πάντῃ δὲ κακὸν κακῷ ἐστήρικτο. † Hesiod. Th. 779.† Et metaph. in 2. ep. Petri cap. 1. ἐστηριγμένους ἐν τῇ παρούσῃ ἀληθείᾳ. (cum Dat. Soph. Aj. 195.)

Στήριγμα, τὸ, fulcimentum, stabilimentum: id cui res aliqua innititur. Plut. symp. 3. probl. 2. Sic et dicitur parti ægræ adhibitum firmamentum, quod quidem injecta fascia fit, sed sine vinculo: apud Hippocr. ἐν τῷ κατ' ἰητρεῖον. Item, temo currus, apud Lys. teste Poll. vel furca, quæ curribus subjecta, eos sustinet. Plut. in Coriol.

Στηριγμός, ὁ, ipsa actio stabiliendi et firmandi. Suid. Item, stabilitas. 2 Pet. 3.

Στήριγξ, fulcrum. idem quod στήριγμα. Metaph. apud Xenoph. de re equ. tibiæ equi στήριγγες dicuntur. Significat etiam, furca, teste Plut. in probl. Rom.

Composita.

Ἀντιστηρίζω, contrà fulcio, protego quasi fulciendo. Psal. 37.

Ἀντιστήριγμα, τὸ, fulcimentum seu firmamentum adversus quippiam. Exponitur et, protectio. Psal. 17.

Ἀποστηρίζω, inniti facio, fulcio, sustento.

Ἀποστηρίζομαι, idem. Themist. de an. l. 1. εἰς τὸ σῶμα ἡ ἀρχὴ τῆς ἐνεργείας αὐτῆς ἐμφανῶς ἀποστηρίζεται. Item passivè, fulcior, innitor. Aristot. in problem. ταῖς χελώναις ταῖς μακραῖς ἀποστηριζόμενος.

Ἀποστήριγμα, τὸ, sustentaculum, fultura. idem cum στήριγμα.

Ἀποστήριξις, ἡ, sustentatio, innixus.

Ἀστήρικτος, ὁ καὶ ἡ, qui stabilitus et firmatus non est. 2 Pet. c. 3.

Βαθυστήριγξ, fulcimentum profundum habens, profundè defixus. Epigram.

Διαστηρίζω, stabilio, fulcio, firmo. Hippocr. ep. ad Demag.

Ἐνστηρίζω, inniti facio, fulcio, firmo. Callim. [Apoll. Rhod. Arg. iv. 1518. Τῷ δ' ἄκρον ἐπ' ἄκανθαν ἐνεστήριξατο Μέσσης Λαιὸν ὑπὲρ ταρσοῖο ποδός.]

Ἐπιστηρίζω, denuò stabilio, insuper confirmo. Item, stabilio et firmo super.

Ἐπιστηρίζομαι, fulcio me super, innitor, incumbo. Aristot. in probl. ὁ νέος, ἀεὶ ἐπιστηριζόμενος ἐν τῷ ὕδατι ᾖ.

Καταστηρίζω, incumbo. Hippocr. περὶ παθῶν· ὅταν ἐς τὰς φλέβας καὶ τὰ ἄρθρα καταστηρίξῃ.

Ὑποστηρίζω, suffulcio, substituo et suppono aliquid alicui stabiliendo.

ΣΤΗ'ΤΗ, vel στῆτα, ας, ἡ, fœmina, mulier. Theocr. in Syringe, Στήτας οἶστρε λυτᾶς, ὁ furor vinctæ mulieris.

ΣΤΙ'Α, ας, ἡ, lapillus, calculus: apud Sicyonios, teste schol. Apoll. Arg. 2. ‡1176.‡ ἑστίας, ἀνεγερσίας πόλις τοῦ Στιάων. Scribitur etiam στεία, ἡ. Pro eodem dicitur etiam στίον, τὸ, apud Hippoc.

Στιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, durus. Gal.

Στιάζω, apud Hesych. exp. λίθοις βάλλω.

Πολύστιος, et πολύστιος, (comp.) multos habens calculos, lapillis abundans. Nic. in Alex. et Callim. hym. in Jovem. [26. πολύστιον τε Μέτωπον Διφαλίας, ubi consulantur Notæ et Illustr. Spanh. Observ. ad loc. pag. 13.]

ΣΤΙ'ΖΩ, F. ξω, pungo. Item notis compungo, stigmata inuro, seu inustis notis signo. Plut. in Peric. τοὺς αἰχμαλώτους τῶν Ἀθηναίων ἀνθυβρίζοντες, ἔστιζον εἰς τὰ μέτωπα γλαῦκας. Herodot. l. 7. ἔστιζον στίγματα βασιλήϊα τοὺς πλεῦνας τῶν Θηβαίων, compungebant notis regiis. Metaphoricè significat, mordeo, incesso. Item, taxo, infamo: apud Basil. et Chrysost. comm. in 1 epist. ad Corinth. Exponitur etiam, interpungo, punctis distinguo. Epigr. l. 1. Κινδῶν Ἀθηναίων στίξαντες αὐτὸν καθόλου, qui punctis distinxerat et emendarat. (Aristoph. R. 1559.)

Στίζομαι, notis compungor. Artemidor. oneirocr. l. 1. στίζονται παρὰ Θρᾳξὶν οἱ εὐγενεῖς παῖδες, καὶ παρὰ Γέταις δοῦλοι.

Στίγμα, τὸ, stigma: nota qua aliquis compunctus est, signum alicui inustum. Herodot. Plut. Diosc. Στίγματα dicuntur etiam maculæ seu notæ quibus aliquid distinctum variatumque est veluti punctis: apud Hesiod. in Asp.

Στιγματίας, ου, ὁ, stigmate notatus, notis compunctus: ut, στιγματίας δοῦλος, Poll. l. 3. c. 8. Sic etiam dictus fuit Nicanor gramm. quòd multa de punctis disseruerit, teste Eust.

Στιγμὴ, ἡ, punctum: apud Mathematicos minima lineæ pars quæ in partes dividi nequit. Euclid. Sic, στιγμὴ χρόνου, temporis momentum, minimum temporis spatium. Plut. in consol. ad Apollon.

(Στιγμός. Æsch. Suppl. 846.)

Στίξις, ἡ, ipsa actio compungendi aliquem, et notis inustis eum signandi. Eust.

Στικτὸς, ὁ, punctus. Item variis notis compunctus seu distinctus. στικτὸς ἔλαφος, apud Soph. † El. 570.† et, στικτῇσιν λαίναις, Oppian. de venat. l. 3. (Eurip. Phœniss. 1075.)

Στιγεὺς, έως, ὁ, subula, vel omne id quo pungimus: κεντήριον. Suid.

Στιγὼν, ῶνος, ὁ, (seu στίγων,) est apud Eustath. idem quod στιγματίας. Hesych. et Poll.

Composita.

Ἀναστίζω, rursum compungo notis. Interdum idem quod στίζω.

Παραναστίζω, (decomp.) iterum compungo, additâ et aliâ notâ: ut, τὰ λοιπὰ παραναστίξας.

Ἄστικτος, ὁ καὶ ἡ, qui punctus non est. [Herodot. Hist. lib. 5. cap. 6. καὶ τὸ μὲν ἐστίχθαι, εὐγενὲς κέκριται· τὸ δ' ἄστικτον, ἀγεννές.] Item nullis compunctus notis, nullo stigmate signatus. Ἄστικτον χωρίον, dicebatur ager creditoribus non obnoxius: eò quòd, qui obnoxii erant, lapidibus vel columnâ signabantur. Poll. l. 3.

Διαστίζω, distinguo punctis et notis. Aristot. rhet. lib. 3. Exponitur etiam, in punctum desino: apud eundem ibid.

Διάστιξις, ἡ, distinctio quæ fit punctis et notis.

Ἐπιστίζω, notis compungo: vel in superficie punctis notisque distinguo.

Ἐρυθρόστικτος, rubeis distinctus maculis.

Εὔστικτος, pulchrè maculis distinctus. Oppian.

Καταστίζω, punctis distinguo. Basil.

Κατεστιγμένος, punctis distinctus. Aristot. (Philostr. l. 1. c. 11.)

Κατάστικτος, notis seu punctis variatus, notis compunctus, varius. Ut, κατάστικτος δορά. Eurip. in Hecub.

Λευκόστικτος, albis punctis seu maculis distinctus, albis notis compunctus, ut, λευκόστικτος θρίξ, apud eundem in Iph. Aul. (Æsch. Suppl. 355.)

Ὀρροπυγόστικτος, puncta seu notis in orthopygio habens. Athen. l. 7.

Παραστίζω, puncto noto, notâ signo. Hesych.

Περιστίζω, notis undique compungo, circumcircà punctis distinguo.

Περιστιγμαὶ, seu παραστιγμαὶ, signa sunt, seu notæ, quæ libris apponuntur. Laërt. in Plat.

Περίστικτος, notis undique compunctus, circumcircà maculosus: ut, περίστικτος ἔρφος, apud Nic. in Ther.

Τρημαστικτής, aleator: sic dictus à foraminibus quæ sunt in tesseris. sunt enim punctis insignitæ, quibus numeri denotantur.

Ὑποστίζω, subtus pungo, seu subdistinguo.

Ὑποστιγμὴ, ἡ, subdistinctio.

ΣΤΙ'ΛΒΩ, splendeo, luceo, niteo, corusco. Il. γ'. κάλλεϊ τε στίλβων καὶ εἵμασι, nitens oris specie et vestibus. Iliad. σ'. χιτῶνας Εἵατ' ἐϋννήτους ἦκα στίλβοντας ἐλαίῳ. Aristot. φαίνεται γὰρ τὸ ὅλως στίλβον τετριμμένον. Idem in 2. de cœlo, τοὺς δὲ πλανήτας μὴ στίλβειν, non micare seu coruscare. Item, niteo, i. sum nitida et bene curata cute. ¶ Item transitivè, illustro, fulgorem addo, nitidum reddo. Diosc. lib. 1. c. 112. στίλβει πρόσωπον ἐπιχριόμενον. Particip. στίλβων, nitens, splendens. Sic etiam dicitur stella Mercurii, apud Aristot. de mundo.

Στίλβη, ης, ἡ, nitor, splendor. Hesych. Sic et apud Atticos dicitur speculum, teste eodem. Item ellychnium, lucerna. Poll. lib. 6. c. 28. ex Platon. Com. et l. 10. c. 26. ex Aristoph. Phœniss.

Στιλβηδὸν, nitidè, splendidè. Suid.

Στιλβηδὼν, όνος, ἡ, nitor, splendor: apud eundem.

Στιλβόω, nitidum et splendidum reddo. Psal. 7. τὴν ῥομφαίαν αὐτοῦ στιλβώσει. Diosc. l. 5. c. 173. ᾧ οἱ χρυσοχόοι χρῶνται πρὸς τὸ λεαίνειν καὶ στιλβοῦν, in poliendo auro ut resplendeat.

Στιλβόομαι, nitidus et splendidus reddor. Greg. ἡ ἐκ τοῦ Θεοῦ μάχαιρα ἐστιλβῶσθαι ἵν.

Στίλβωμα, τὸ, id quo aliquid nitidum redditur; quod nitorem conciliat. Diosc. l. 1. c. 96.

Στίλβωσις, ἡ, politio qua aliquid nitidum redditur et splendidum. Exponitur et, nitor, splendor.

Στίλβωτρον, τὸ, idem quod στίλβωμα. Diosc. l. 1. c. 33.

Στιλβὸς, ὁ, fulgidus, lucidus.

Στιλπνὸς, ὁ, nitidus, splendidus. Il. ξ'. Diosc. l. 5.

Composita.

Ἀποστίλβω, idem quod στίλβω, nitorem vel splendorem emitto. [Hom. Odyss. Γ. 408. Λευκοὶ, ἀποστίλβοντες, ἀλείφατος. Schol. Ἀποστίλβοντες. ἀπολάμποντες.] Aristot. meteor. l. 2. Cum accus. exp. etiam, emitto cum fulgore. Areth. χρυσοειδῆς ἀποστίλβων λαμπρότητας.

Ἀποστιλβόω, idem quod στιλβόω. Epigr.

Διαστίλβω, transluceo, splendeo per. Poll. lib. 10. c. 26. ex Aristoph. Καὶ διαστίλβονθ' ὁρῶμεν, ὥσπερ ἐν καινῷ λυχνούχῳ, πάντα τὰς ἐξωμίδας. [Aristoph. Pac. 566. Αἵ τε θρίνακες διαστίλβουσι πρὸς τὸν ἥλιον.]

Ἐπιστίλβω, idem quod στίλβω. Luc.

Καταστίλβω, pro eodem. Hom. hym. in Mart. Πρηῢ καταστίλβων σέλας ὑψόθεν ἐς βιότητα Ἡμετέρην.

Περιστίλβω, circumfulgeo, circumcircà niteo et splendeo. Epigr.

Ὑποστίλβω, aliquantùm splendeo: vel subtus niteo.

ΣΤΙ'ΛΗ, ης, ἡ, nummulus: minutum quoddam numisma, apud Callistratum, teste Poll. Unde sumitur pro τὸ ἐλάχιστον, minimum. Aristoph. in Vesp. [213.] Τί οὐκ ἀπεκοιμήθημεν ὅσον στίλην.

ΣΤΙ'ΜΜΙ, τὸ, stibium. Lapis est metallicus colore non nihil similis lapidi plumbario. Apud Plin. lib. 6. c. 33. spumæ candidæ et nitentis lapis dicitur. Vulgò vocant antimonium. Pro eodem dicitur et ἡ στίμμις, apud Ionem tragicum, teste Poll. et Eustath. Quam vocem Ægyptiorum propriam esse tradit Aristoph. gram. apud eund. Eustath.

Στιμμίζομαι, exp. stibio supercilia fuco, stibio utor ad pigmentum oculorum.

Στιμμίσματα τῶν ὀφθαλμῶν, oculorum pigmenta et fucus. Hesych.

ΣΤΛΕΓΓΙ'Σ, ίδος, ἡ, strigil. instrumentum quo utimur in corpore destringendo. ξύστρα. Aristoph. οὐδὲ γὰρ αὐτὴ στλεγγίς, οὐδὲ λήκυθος. Sic apud Plat. Spartani dicuntur usi fuisse στλεγγίσιν οὐ σιδηραῖς, ἀλλὰ καλαμίναις, strigilibus non ferreis, sed arundineis. ¶ Sic etiam dicitur laminula seu bractea aurea, quam capiti circumdare solebant, ut patet ex Athen. lib. 4. Schol. Aristoph. mulierum id gestamen fuisse scribit. ¶ Pollux στλεγγίδα quoque vocari tradit τὴν σπαθίδα. ¶ Est et olei gutta, σταγὼν τοῦ ἐλαίου.

¶ Et vas, quo aqua hauritur, haustrum. Comm. Aristoph. in Equit.

Στλεγγίζω, f. ίσω, destringo, strigili rado seu abrado; unde, στλεγγιζόμενος, apud Aristoph. Suid. exp. ἀποξυόμενος.

Στλέγγισμα, τὸ, sordes quæ stringendo seu destringendo auferuntur, strigmentum. Hesych.

Στελγὶς, idem quod στλεγγὶς, ex quo et factum transposito λ, et γ priore ablato. Hesych. et Suid.

Στελγίζω, idem quod στλεγγίζω.

Στέλγισμα, τὸ, idem quod στλέγγισμα. Etymol.

Στέλγιστρον, idem quod στελγίς.

Στελεγγὶς quoque dicitur pro στλεγγίς. Et, στελεγγίζω, pro στλεγγίζω.

Composita.

Ἀποστλεγγίζω, et ἀπεστλεγγίζω, destringo, abrado. Lucian. et Poll. lib. 7. c. ult. [Aristoph. Equit. 577. Μὴ φθονεῖθ' ἡμῖν κομῶσι, μηδ' ἀπεστλεγγισμένοις. Schol. ἀκαλλωπίστως. —— ἀντὶ τοῦ ἐγκαθαρμένοις, μαστιγωμένοις. —— καὶ Στλεγγιζόμενος, ἀποξυόμενος. Vide Phav. Lex. pag. 101. 2. Hesych. Lex. pag. 120. 1. Ἀπεστλεγγισμένον, ἀποξυσμένον. στλεγγὶς γὰρ ἡ ξύστρα. Xenoph. Œconom. Cap. 11. §. 18. ἐγὼ δὲ τὰ μὲν βάδην, τὰ δὲ ἀποδραμὼν οἴκαδε, ἀπεστλεγγισάμην.]

Ἀποστλέγγισμα, τὸ, ramentum.

Περιστλεγγίζω, distringo circumcirca. Hesych.

ΣΤΟΑ', ᾶς, ἡ, porticus. Xen. Hellen. 5. ἐν δὲ δὴ ἡ μὲν βουλὴ ἐκάθητο, ἐν τῇ ἀγορᾶς στοᾷ, διὰ τὸ τὰς γυναῖκας ἐν τῇ Καδμείᾳ Θεσμοφοριάζειν. Erant autem variæ porticus. ut, μακρὰ στοὰ, apud Demosth. et ἡ στοὰ τῶν Ἑρμῶν, Æschin. in Ctesiph. et ποικίλη στοὰ, apud eundem, et Athen. l. 3. et στοὰ βασίλειος, Athenis, porticus regia. vide Pausan. in Harpocr. et Poll. ¶ Στοαὶ dicebantur etiam loca, in quibus frumentum recondebatur. Vide schol. Aristoph. in Concion.

Στωϊκοὶ, οἱ, Stoici philosophi. qui dicebantur etiam οἱ ἀπὸ τῆς στοᾶς. Dicti sunt et στοΐακες, per contemptum, apud Athen.

Composita.

Περίστῳον, Atticis dicitur locus septus columnis. qui et περιστύλιον. Pol. l. 1. A Suida exponitur etiam, στοὰς ἔχον, circa quod porticus et ambulacra sunt, et ea columnis in orbem cincta. Scribitur etiam περίστοον.

Πρόστῳον, locus qui ante porticum est: porticus vestibulum. Plato, ἐν τῷ προστῴῳ περιπατοῦντα.

ΣΤΟ'ΜΑ, ατος, τὸ, os. Interdum est totum id spatium, quod diductis labris ad imas usque fauces interjacet, in quo sunt dentes, palatum, lingua, gurgulio et tonsillæ duæ: interdum verò id tantum spatium, quod diductis labris continetur. Jungitur diversis epithetis. Ut, λάβρον στόμα, apud Soph. os procax. Et apud Aristoph. in Ranis, ἀχάλινον, ἀκρατὲς, ἀπύλωτον στόμα, os effræne, incontinens, nullis valvis seu portis clausum. Pro ἀπύλωτον στόμα dicitur etiam ἀθύρωτον, apud Plut. de lib. educ. Jungitur et diversis verbis. Ut, verba facturus, dicitur ἀνοίγειν καὶ λύειν στόμα, apud Isocr. et Sophoc. aperire et solvere os. pro quibus dicitur et, διαίρειν τὸ στόμα, diducere os, apud Dem. et Luc. Contrà, ἴσχειν στόμα, apud Eurip. Suppl. os cohibere: sic pro eodem, δάκνειν στόμα, apud Aristoph. in Neb. et, ἐπίλλειν στόμα, apud Soph. in Antig. Dicitur et, ἐμφράττειν στόμα, apud Dem. et Plut. os obturare seu obstruere. Jungitur et variis præpositionibus. Ut, ἀνὰ στόμα ἔχειν, in ore habere, Il. β. et Xen. in Hierone. Ἀπὸ στόματος εἰπεῖν, memoriter dicere, Xen. in symp. et Plat. symp. 6. itidemque in Solone et Themist. Διὰ στόματος εἶναι, apud Theocr. Idyll. 14. Πᾶσι διὰ στόματος, sub. ἐστὶ, in omnium ore est, in omnium sermone versatur. Sic utitur et Herodot. et Plut. Ἐξ ἑνὸς στόματος, uno ore, apud Aristophan. in Equit. Plat. lib. 1. de leg. et lib. 3. de rep. Ἐπὶ στόμα ἐλθεῖν, apud Æschyl. et Plutarch. in Erotico, et Plat. de rep. 8. in buccam venire. Κατὰ στόμα, in os, coràm. (Eurip. Phœniss. 1126. Soph. Œdip. Tyr. 686. Pl. 1245. Æsch. Ch. 718.) ¶ In sacris literis στόμα sæpe dicitur ipsa oratio seu verba ore prolata. ut Luc. cap. 19. Matth. 18. 1 Pet. 2. et alibi. ¶ Metaphoricè aliis etiam rebus tribuitur. Ut, στόμα τῆς γαστρὸς, os seu orificium ventriculi, Gal. ad Glauc. στόμα τῆς ἀγυιᾶς, vici introitus et fauces, Xenoph. † Pæd. 2. 56. d.† στόματα Νείλου, ostia Nili, apud Aristot. de mundo, στόμα λιμένος, fauces portus, Thucyd. et Plutarch. στόμα μαχαίρας, acies gladii, Luc. 21. Itidem in exercitu στόμα dicitur acies, seu frons; primi ordines, apud Xen. et Plut.

Στοματικὸς, ad os pertinens: ut, στοματικὰ φάρμακα, apud Gal. Exponitur etiam, ori gratus. Item, qui oris vitio laborat.

Στομώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, qui amplo ore est seu magno. Poll. l. 2.

Στομίας, ου, ὁ, magnum os habens. Στομίας ἵππος, dicitur equus oris duri et contumacis. Suid. et Hesych.

Στόμιον, ου, τὸ, osculum, parvum os, apud Athen. lib. 9. Dicitur de vasis venarum et aliarum rerum introitu, apud Gal. Alex. Aristot. &c. ¶ Item ea freni pars quæ inditur ori equi. Xen. de re eq. et Eur. in Hippol. Coron. † frænum, (imperium) Soph. El. 1469.† (Στόμιον μέγα Τροίας. Æsch. Ag. 136. Soph. Tr. 1278. El. 1. Æschyl. Pr. 287. ὦ μέγα ναίων στόμιον. i. e. ὦ ἄδυ. Ch. 805.)

Στόμις, idem quod στομίας, duri et contumacis oris equus. Æsch.

Στομόω, ῶ, f. ώσω, os facio. ut, στομοῦν ἕλκος, tumori suppurato os facere, quo pus exeat, i. ostiolo facto aperire tumorem; apud Gal. Apud Hippocrat. l. 6. τῶν ἐπιδημ. accipitur pro ἀναστομῶ, recludo atque adaperio quamcunque partem, adhibito medicamento. ¶ Dicitur στομοῦσθαι σίδηρον is, qui acie ferrum instruit, non tantùm acuendo, sed candens in aquâ refrigerando: apud Greg. Inde factum, ut στομοῦσθαι accipiatur pro roborare. Ut apud eundem Greg. Invect. in Julian. τοῖς κινδύνοις στομώσαντες τὴν ψυχὴν, qui obdurarunt et confirmarunt animum periculis. Et Eurip. τοῖς κινδύνοις στομούμενοι, periculis obfirmati et corroborati. In exercitu στομοῦσθαι significat, infestam aciem obvertere, infesto agmine exercitum firmare; apud Plut. in Ant. Dicitur etiam is, qui portum stomate instruit, λιμένα στομοῦσθαι. † εὖ τινα στομοῦν. Aristoph. Nub. 1106.†

Στόμωμα, τὸ, id quod exacutum est, id quod stomate instructum est. Ut, χαλύβδινον στόμωμα, ferrum acie chalybea instructum et roboratum, apud Poll. Στόμωμα σιδήρου, apud eundem, pro σίδηρος ἐστομωμένος, ferrum, quod acie chalybea est præmunitum, postquam in frigidam candens immergebatur, etiamque cote exacuebatur ac indurabatur. Metaphoricè etiam dicitur στόμωμα, robur, vis, vigor. ut, στόμωμα τοῦ οἴνου, apud Plut. symp. 6. c. 7. Dicitur etiam στόμωμα, robur aciei, apud eundem in Flamin.

Στόμωσις, ipsa actio τοῦ στομοῦσθαι, quum faber candefactum et exacutum ferrum in aqua extinguit, ut durius fiat ac firmius. Plut. in symp. sep. sap. Exponitur etiam, acies, acumen, robur, ut στόμωμα. Soph. in Œd. Colon. ‡795. Sch. exp. στωμυλίας.‡

Derivata paullo remotiora.

Στόμαι, garrulitas: item convitium, λοιδορία. Hesych.

Στωμύλος, (pro quo tamen scribendum videretur στομύλος, cum à στόμα derivetur, teste Poll. lib. 2.) ου, ὁ, garrulus, loquax, λάλος, φλύαρος, Hesych. Ut apud Theocr. Idyll. 5. ὦ Παιάν, ὡς στωμύλος ἔπλετο Κομάτας. pro quo paullo ante, ὡς λάλος ἐστί. Exponitur etiam, qui sua loquacitate aliquem circumvenit. Accipitur etiam in bonam partem pro, lepidus, facetus. Hesych.

Στωμυλία, ἡ, loquacitas, versuta et fallax loquacitas. Apud Aristoph. in Ran. στωμυλίαν ἐδίδαξας, schol. exp. σκώμματα, κολακείας, πανουργίας.

[Στωμυλλόμενα. Aristoph. Thesm. 1082. Στωμυλλομένη, Schol. Πολυλαλοῦσα, ἀμετρολογοῦσα, καὶ στωμύλματα λέγουσα. Schol. Bisct. φλυαροῦσα — καὶ στωμυλλέσθαι τὸ ταυτὸ τῷ στωμύλλειν, καὶ στωμύλλεσθαι, ἤγουν φλυαρεῖν, καὶ ἄγαν καὶ ἀκαίρως λέγειν.]

Στωμυλέω, ῶ, loquax sum. Hesych. unde

Στωμυλήθρας ἐπιτραπεζεῖς, garruli loquacesque convivæ, apud Athen. lib. 9.

Στωμύλλω, idem quod στωμυλέω. Aristoph. in Nub. † 999.† Οὐ στωμύλλων κατὰ τὴν ἀγορὰν τριβολεκτράπελ', οἷάπερ οἱ νῦν, non deblaterans et ore loquaci garriens.

Στωμύλλομαι, idem: apud eundem in Ran. et in Acharn. Hinc,

Στώμυλμα, τὸ, nugamentum, nugæ. Idem in Ran. Et,

Καταστωμύλλω, (comp.) deblatero. Unde, κατεστωμυλμένος, deblateratus. et pro deblateratore, apud eund. ibidem.

Στόμβος, ου, ὁ, qui ore dilatato gravem vocem clamoremque edit. Gal. apud Hippocr. exp. βαρύηχος, βαρύφθογγος.

Στομβάζω, ore dilatato gravem vocem edo, seu ore latè diducto loquor.

Στόμφος, ου, ὁ, (ut apud Dion. Long. εἰς ἀλληγορικὸν στόμφον ἐκφέρεσθαι,) videtur esse granditas quædam verborum.

Στομφάζω, utor grandibus verbis, magnificè loquor, grandius loquor. Aritoph. in Vesp. † V. Spanhemius de hoc verbo ad Nub. 1370.†

Στομφαστικὸς, grandiloquus.

Στόμφαξ, ακος, ὁ, idem: sic dicitur Æschyl. poëta, apud Aristoph. in Nub. † 1370.† Videsis et Ὄμφαξ.

Στόβος, idem quod στόμβος. Item, convitium. Hesych.

Στοβάζω, convitior. Idem.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀμφίστομος, ὁ καὶ ἡ, geminum os habens: accipiendo στόμα in metaph. signif. Ut, ἀμφίστομος φάλαγξ, apud Ælian. et, ἀμφίστομος τάξις, Arrian. l. 6. Ἀμφίστομος πέλεκυς, securis anceps. Diosc. l. 3. c. 146. Ἀμφίστομοι Θυρίδες, (de apum favis,) cellulæ geminæ. Aristot. hist. an. l. 9. ¶ De personâ dictum, subdolum connotat et versipellem.

Ἀνάστομος, apertus, laxus, dehiscens.

Ἀναστομόω, q. d. facio os laxius et apertius: laxo, relaxo, aperio. Eur. in Cycl. Εὐρείας φάρυγγος, ὦ Κύκλωψ, Ἀναστόμου τὸ χεῖλος, aperi labium ampli gutturis. Apud Xen. Pæd. 7. ἀναστομοῦν τὰς τάφρους, exponitur, fossas repurgare. † p. 130. c. fossarum ostia aperuit.† ¶ Item, ἀναστομόω, arcto, angusto, in fauces comprimo: unde, ἐκτοῖς ἀναστομούμενος, in fauces compressus, apud Aristot. de mund. ¶ Item q. d. os facio, exacuo: ut apud Athen. l. 4. ταῦτα τῶν ἐδεσμάτων ἀναστομοῖ τάχιστα τοὺς ἐσθίοντας.

Ἀναστόμωσις, ἡ, laxatio, relaxatio. Item, arctatio, compressio in fauces. Item, vis quæ palatum exacuit, irritatio palati: de cibis dictum. Athen. l. 4.

Ἀναστομωτικὸς, aperiendi vim habens et oris patefaciendi: ut, ἀναστομωτικὰ φάρμακα. Item exacuendi palati vi pollens.

Ἀναστομωτήριος, idem. Hippocr.

Ἀντίστομος, adversam frontem habens seu adversas frontes. Ælianus. Ἀντίστομος διφαλαγγία, duplicata phalanx; quæ ἡγεμόνας τε καὶ οὐραγοὺς duces non in iisdem partibus collocatos; sed modò illos in medio, alteros in extimis locatos habet, à dextrâ et sinistrâ; modò exadversum hos in medio, illos altero modo habet. Suid.

Ἀποστομόω, os obturo, os occludo: apud Suid. Item (de ferro dictum) aciem ejus hebeto et retundo; contrar. ipsius στομόω. unde metaph. apud Luc. δὶς ἀνῆες (s. ἀμαθεῖς) dicuntur ἀπεστομωμένοι. ¶ Item ore facto aperio; apud Diosc. et Gal.

Ἀποστόμωσις, apertio facto ostio, Aristot. in Probl.

Ἀποστοματίζω, memoriter recitare jubeo. Plat. in Euthyd. ὁπότε ἀποστοματίζοι ὑμᾶς ὁ γραμματιστής. Et simpliciter, allicio ad loquendum. Luc. cap. 11. ἀποστοματίζειν αὐτὸν περὶ πλειόνων. Item, memoriter recito seu refero. Athen. l. 8. ἣν (ἱστορίαν) ἐπὶ τοῦ παρόντος ἀποστοματίζειν οὐ δύναμαι. Sic et apud Plut. in Thes.

Ἀποστομίζω, idem quod ἀποστοματίζω. Hesych. Exponitur etiam, os obstruo: apud eundem. Item aciem retundo et hebeto, apud Plutarch.

Διαστομόω, deduco ore patefacto.

Διαστόμωσις, ἡ, diductio et apertio oris. Alex. Aphr.

Διαστομωτρὶς μήλη, specillum, quo os clausum aperitur et diducitur.

Ἔνστομος, seu ἐνστόμιος, qui in ore est. Diosc. l. 1. c. 126.

Ἐνστομίζω, frænum injicio: unde, ἐνστομισθέντων, apud Suid. quibus frænum injectum erat.

Ἐνστόμισμα, τὸ, frænum: quod nimirum ori injicitur ad coërcendum et regendum jumentum. Joseph.

Ἐπιστομίζω, os obturo, et loquentem reprimo. Athen. lib. 8. Luc. in Jove Trag.

Ἐπιστόμισμα, τὸ, obturamentum, præpedimentum, quo os alicui homini rei've obstruitur. Et metaph. obstaculum. Joseph. in Antiq. Jud.

Ἐπιστόμιον, τὸ, idem.

Ἐπιστοβέω, (dictum quasi ἐπιστομέω, μ mutato in β, teste Etym.) irrideo, contumelia afficio, convicior. Apoll. Arg. 3. ‡ 663.‡ μή μοι μεταμώνια ἐπιστοβέωσι γυναῖκες.

Καταστομίζω, tacere facio. Exponitur etiam, ad infantiam redigo. apud Plut. in Aristid.

Καταστομὶς, pars quædam tibiæ. Hesych.

Περίστομος, qui circum os est, os ambiens. Oppian. Περίστομος διφαλαγγία, dicitur, cujus frons utrinque adversus hostes vergit, apud Ælian.

Περιστόμιον, τὸ, Hesych. est, ὁ τῆς ἐπιγλωττίδος τόπος ἐν τῷ βρόγχῳ. Exod. c. 28. expon. capitium.

Πρόστομος, acuta cuspide præfixus, mucronatus.

Προστομὶς, ἡ, seu προστόμιον, τὸ, labiorum commissura. Poll. l. 2. (Προστόμιον. Æsch. Suppl. 3.)

Ἀπρόστομος, (decomp.) qui acuta cuspide præfixus non est, non acutus in summa sui parte.

Σύστομος, qui est ore sensim compresso et contracto. Aristot. de par. an. lib. 3. Item, mutus, elinguis. unde proverb. συστομώτερος σκάφης, apud Hesych. et Suid.

Συστομόω, os contraho, ostium constringo et coangusto. Exponitur et, simul in fauces contraho: apud Aristot. de mundo.

Ὑποστόμιον, τὸ, freni ferramenta, quæ mandit equus. Poll. l. 1.

Composita citra præpositionem.

Ἀθυρόστομος, cujus os nullis foribus cohibetur, aut cohiberi potest. hoc epitheto echo cognominatur, apud Soph. in Philoct. [190.]

Ἀθυροστομία, ἡ, oris incontinentia, oris petulantia, loquacitas, garrulitas: in Epigr.

Ἀθυροστομέω, linguam non contineo, linguæ petulantia utor.

Αἰολόστομος, habens os varium. Sic ab Æschylo [Pr. 662.] oracula vocantur, quoniam ut plurimùm ambigua sunt et intricata, varioque sensu exponi possunt.

Ἀρτίστομος, cui est στόμα ἄρτιον, i. integrum: qui integra verba ita ut intelligi possint, pronunciat; seu, qui verba secundum idioma linguæ pronunciat integra et perfecta. Suid. ex Dionys. Exponitur etiam, undique planus. Gal. apud Hippocr.

Ἀρτιστομέω, integra et perfecta verba pronuntio. Strab. l. 4.

Ἄστομος, qui os non habet, ideoque loquendi facultate destitutus. Luc. in Lexiph. Exponitur etiam, cui parvum os est, in Cyneg. ¶ Ἄστομος ἵππος, equus durioris oris, qui frenis cohiberi nequit ob contumaciam. Æschyl. † Soph. El. 726.† ¶ Ἄστομα cibariis tributum, significat ori ingratum et insuave, seu id quod sapore est ingrato. Athen. l. 7.

Ἄστομοι dicuntur et populi quidam, qui ore carere finguntur. Plin. lib. 7. c. 2.

Ἀστόμωτος, qui acie non temperatus aut roboratus: qui non tinctus est aut immersus postquam candefactus fuit.

Αὐθαδόστομος, qui est ore contumaci et temerario, sibique soli placens inter loquendum. Aristoph. in Ran. [861.]

Βαρβαρόστομος, qui barbarè effert verba alienæ linguæ.

Βαρβαροστομία, vitium quo quis barbarè verba linguæ alicujus pronuntiat. Strabo l. 4.

Βαρβαροστομέω, barbarè pronuntio vel loquor.

Βαρύστομος, os habens grave. Oppian.

Βραχύστομος, qui brevi ore est, vel parvo orificio. Plut. de aud.

Δίστομος, geminum os habens: vel duo habens ostia. Item, anceps, utrinque acutus seu scindens: ut, δίστομα φάσγανα, apud Eurip. in Orest. [1303. δίπτυχα, δίστομα, φάσγανα σείσαντε, &c. Helen. 983. Κτανὼ δ' ἔπειτα τόνδ' ἐμοί, κἄπειτ' ἐμὸν Πρὸς ἧπαρ ὦσαι δίστομον ξίφος τόδε, &c. Vide Notam Cl. Barnes ad 989. et ad 1230. Hebr. iv. 12. ζῶν γὰρ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, —— τομώτερος ὑπὲρ πᾶσαν μάχαιραν δίστομον, &c. Soph. Œd. Col. 934. ἔνθα δίστομοι μάλιστα συμβάλλουσιν ἐμπόρων ὁδοί, &c. Schol. ὡς σχιστῆς οὔσης ὁδοῦ ἐκεῖσε.]

Δύστομος, qui difficili seu malo ore est: ut, δύστομος γόος, in Epigr. Vide et in comp. ex Τέμνω.

Ἑκατόστομος, centum ostia habens: ut, ἑκατόστομοι ῥοαί. Eurip. in Bacch.

Ἐλευθερόστομος, qui est ore libero, qui liberè loquitur quæ in buccam veniunt. (Æsch. Suppl. 955.)

Ἐλευθεροστομία, ἡ, libertas loquendi, quæ et παῤῥησία.

Ἐλευθεροστομέω, liberè loquor, παῤῥησιάζομαι. Æschyl. in Prometh. et Eurip. in Andr.

Ἑπτάστομος, septem ora seu ostia habens, septenis ostiis seu fluenta in mare fundens. Apud Eurip. in Bacch. [917.] πόλισμ' ἑπτάστομον, urbs septem habens portas. [Suppl. 401.] (Phœniss. 260.)

Ἑτερόστομος, altera tantùm parte aciem habens, ex altera tantùm parte acutus: ut, ἑτερόστομοι κοπίδες, apud Synes.

Εὐρύστομος, qui lato ore est aut ostio.

Εὔστομος, qui pulchro ore est. Item qui est ore magno. Xenoph. in Cyneg. Luc. in Lexiph. Εὔστομος ἵππος, qui fræno facilè paret, qui est ore tractabili. Plut. Synecdochicè εὔστομος dicitur, qui eleganti est forma seu oris specie. Hesych. ¶ Exponitur etiam, bene pronuncians. Item bene loquens, facundus, disertus. Epigr. l. 2. Item, ore seu lingua favens: unde apud Soph. in Philoct. εὔστομ' ἔχε, παῖ, fave lingua, sile, tace. Sic, εὔστομά μοι κείσθω, ore faveto: apud Herodot. in Eut. et Plut. de exil. ¶ Cibaria verò εὔστομα dicuntur, quæ ori grata sunt et jucunda, apud Theophr. de caus. pl. l. 5. et Diosc. l. 1. c. 161. Contrar. τὸ ἄστομον.

Εὐστομία, ἡ, bona pronunciatio. Item oris festivitas. Sic etiam dicitur sapor ori gratus, apud Theophr.

Εὐστομέω, suavem et concinnum ore cantum modulor. Sophocl. in Œdip. Colon. Exponitur etiam, ore rotundo loquor. Item, ore faveo, bona verba dico. Aristoph. in Nub. (Æsch. Ch. 997.)

Ἐπευστομέω, (*decomp.*) concinna suavique melodia cantillo seu perstrepo. in Philostr.

Θρασύστομος, qui audaci ore est, qui nihil non audet proloqui. Eur. in *Ægeo*, [13.] Δεινὸν γυναῖκες ἐν κακοῖς θρασύστομοι. (*Æsch.* S. c. Th. 616. Ag. 1408.)

Θρασυστομέω, audacter et insolenter loquor. Idem in Hecub. [1286.] [illegible] καὶ λίαν θρασυστομεῖ. (Æsch. Suppl. 211.) [Soph. Elect. 215. Schol. Philoct. 385. καὶ ταῦτ' ἐπειδὴ καὶ λόγοις θρασυστομῶν, &c.]

Κακόστομος, qui mali oris est, maledicus. Eur. in Iph. Aul. [1001.] λέσχας πονηρὰς καὶ κακοστόμους φιλεῖ. ¶ Item qui perperam effert verba alienæ linguæ.

Κακοστομία, vitium quo quis malè pronunciat verba alienæ linguæ. Strab. l. 14.

Κακοστομέω, maledico, convitior. [Soph. Elect. 598. ἣ πᾶσαν ἵης γλῶσσαν ἐς τὴν μητέρα Κακοστομοῦμεν. Schol. inedit. ἀντὶ τοῦ κακῶς λέγομεν.] Item, malè pronuncio.

Κοιλόστομος, qui cavo ore est, qui cavo ore loquitur, seu in cujus ore vox obscuratur, velut in cavo recessu.

Κοιλόστομος φαλαγγία dicitur, quæ duces utrinque phalangis in iisdem partibus collocatos habet, aut dextris, aut sinistris, Ælian. contraria τῇ ἀντιστόμῳ.

Κοιλοστομία, vitium illud quo vox in ore quasi in specu obscuratur, et velut in recessu auditur. Quintil. l. 1. c. 9.

Λαβρόστομος, qui est ore procaci seu garrulo. garrulus, loquax.

Λαβροστομία, procax os, seu procacitas oris. Hesych.

Λαβροστομέω, procaci ore sum, procax sum in loquendo. Æsch.

Λαυροστομέω, procaciter et præcipitanter loquor: vel pleno ore blatero. Idem.

Μονόστομος ἀξίνη, securis unicum tantum habens stoma, alterâ tantùm parte scindens.

Μικρόστομος, qui parvo seu angusto ore est.

Ὀζόστομος, cui os fœtet. in Epigr.

Ὁμοιόστομος, ore similis, os simile habens.

Ὁμοιόστομος φαλαγγία, quum cohors præcedentem sequens, simili forma sequitur disposita. Ælian. Videsis et Κοιλόστομος, et Ἀντίστομος.

Ὀξύστομος, qui acuto ore seu rostro est: ut, ὀξύστομοι ἐμπίδες, apud Aristoph. in Avibus. [245.] Dicitur et ὀξύστομος μάχαιρα, gladius acutè scindens, seu acutam cuspidem habens: apud Eurip. in Supplic. [1206.] (Æsch. Pr. 675.)

(Παλιστομέω. Sch. ex. ἀντιφωνῶ. Æsch. S. c. Th. 264.)

Παχύστομος, qui crasso ore est. Item, qui crassè loquitur, crassilinguis. Strab. l. 14.

Παχυστομία, os crassum, seu crassa pronuntiatio. Idem ibid.

Παχυστομέω, crasso ore loquor, crassè pronuntio.

Πλατύστομος, qui lato seu patulo ore est: ut, πλατύστομος κρατήρ, apud Diosc. l. 5. c. 102.

Ποικιλόστομος, cujus os varium est: seu rostrum variegatum habens, i. vario colore pictum.

Πολύστομος, multa habens ora. Πολύστομος ἠχώ, sonus seu vox repercussa, quæ non ex uno ore videtur proficisci: apud Nonn.

(Πολυστομέω. Æsch. Suppl. 511.)

Σεμνόστομος, gravis ore, qui graviter loquitur. Æschyl. in Prometh. [952. Σεμνόστομός γε καὶ φρονήματος πλέως Ὁ μῦθός ἐστιν, &c. Vide Schol.]

Στενόστομος, qui os habet angustum. Strabo.

Στενόστομα, τὸ, inter Danubii ostia numeratur.

Τραχύστομος, qui aspero ore est, seu qui asperè loquitur. Strab. l. 6.

Τρίστομος, tria habens ora seu ostia. Item cui triplex est acies, trigemino mucrone præditus: in Epigr.

Τυφλόστομον, τὸ, cæcum os seu ostium. Eust.

Χαλκόστομος, æreum habens os, seu æratum rostrum: ut, χαλκόστομος κώδων, Soph. in Ajace.

Χρυσόστομος, aureum os habens, aureo ore loquens, seu aurea verba ore fundens: sic cognominatus fuit Joan. Antiochenus, teste Suid.

Ψαλιδόστομος, forficem aut forcipem in ore habens: epitheton cancri, apud Hom. in Batrachom.

Ψευδόστομον, τὸ, falsum fictumque ostium. Herodot.

Ψευδόστομος, qui mendaci ore est.

Ψευδοστομέω, mendaci ore sum, mentior. Soph. in Œdip. Colon.

ΣΤΟ'ΜΑΧΟΣ, ου, ὁ, stomachus, i. illa canalicula seu fistula, quæ faucibus ad linguæ radices subjacens, esculenta poculentáque in ventrem transmittit, quicum conjungitur. Interdum hujus fistulæ superior pars hoc nomine intelligitur, i. gula. Ut Iliad. τ'. Ἦ καὶ ἀπὸ στόμαχον κάπρου τάμε νηλέϊ χαλκῷ. Sic et Iliad. γ'. et ρ'. Interdum verò sic dicitur stomachi pars inferior, i. e. orificium ventriculi superius: ut apud Gal. Meth. l. 13. Interdum ipse ventriculus cum suo orificio sic appellatur: ut apud Athen. lib. 2. εἰς ἀσιτίας ἐκλελύσθαι τὸν στόμαχον, esse languenti stomacho. Hippoc. sic etiam nominavit os, seu orificium vulvæ. ut quum inquit, παιδίον τῆς κεφαλῆς προφανείσης ἐκ τοῦ στομάχου. ☞ Quidam deducunt παρὰ τὸ στόμα καὶ χέω, quòd cibum stomachus inferiore orificio ad intestina transfundat. Quidam à στόμα et ἔχω. Alii simpliciter per paragogen à στόμα factum putant, sicut μόναχος ex μόνος, et στόναχος ex στόνος.

Στομαχικὸς, stomachicus: ut, στομαχικὴ διάθεσις, quum stomachus malè affectus est: apud medicos. Item qui stomachi vitio laborat. Dioscorid. lib. 4. c. 37. Interdum sic specialiter dicitur ad vomitum proclivis, qui cibum non continet, teste Gal. τῶν κατὰ τόπ. lib. 8.

Composita.

Εὐστόμαχος, ου, ὁ καὶ ἡ, bonum habens stomachum, cujus stomachus bene habet. Item, (de cibariis dictum,) stomacho conveniens, utilis, gratus, stomachum corroborans. sæpe apud Theophrast. et Dioscor.

Εὐστομαχία, ἡ, bonus ventriculus, ventriculi bona affectio. Item sapor stomacho gratus, gratia saporis stomacho jucundi. Diosc. l. 2. c. 18. Athen. l. 7.

Κακοστόμαχος, cujus stomachus malè affectus est seu malè habere solet. Κακοστόμαχα, quæ ingrata sunt stomacho, eumque lædunt et infirmum reddunt. Diosc. l. 1. c. 181. Athen. l. 3.

ΣΤΟΡΕ'Ω, ῶ, F. έσω, sterno, i. e. dejectum expando humi aut alio in loco plano. ut in Epigr. ἐστόρεσαν ἀσπίδα, humi straverunt. Sic dicitur στορέσαι λέχος, i. suis linteaminibus et operculis superstratis tegi. Iliad. ι'. Od. ψ'. ¶ Dicitur et aër serenus et tranquillus πόντον στορέσαι, i. e. tranquillum reddere, sedare, apud eundem Homer. in Odyss. (ὀργὴν στορέσαι. Æsch. Pr. 190.) ¶ Item prosterno, humi dejicio, ita ut se expandat: unde metaph. apud Thucyd. lib. 6. ἵνα Πελοποννησίων στορέσωμεν τὸ φρόνημα.

Στορεὺς, έως, ὁ, strator, qui sternit aut sternere solet. De Deo dicitur, aut aere silente, qui æquora sternit et tranquilla reddit. Hesych. Sic appellatur etiam fomes qui substerni solet ad concipiendam flammam aut scintillam quæ è silice excuditur, teste eodem, et schol. Apoll.

Στορεννύω, seu στορέννυμι, idem quod στορέω. Per syncopen etiam στόρνυμι dicitur, pro στορέννυμι.

Στρωννύω, et στρώννυμι, (deriv. ex στορέω syncopen passo,) futurum habent στρώσω, idem quod στορέω. Xen. Pæd. 7. ὁ αὐτὸς αὐτῷ στρώσει. Athen. l. 13. στρῶσον ἡμῖν ἔνδον. Exponitur etiam, substerno. ut in Geopon. στρώννυε δὲ αὐτοῖς ἄχυρα. (Στρώννυμαι. ἔστρωται λέχος. Eurip. Med. 41.)

Στρῶμα, τὸ, stratum, stramentum, stragulum: seu vestis stragula. † Aristoph. Nub. 1063. lectus. in plur. ibi est.† (R. 165. 440.) Peculiariter sic dicitur quo lectus aut torus solet insterni: seu quod dormituro substernitur. Xenoph. Pæd. 5. et 6. † quod et equo insternitur. p. 241. d.† Plut. in Alex. Athen. &c.

Στρωματίτας ἔρανος, Hesych. est convivium quoddam collatitium, in quo sibi ipsis præbebant unusquisque stragula et stramenta.

Στρωματίζω, sterno, insterno: apud eundem.

Στρωματεὺς, έως, ὁ, vestis sutilis. saccus item ex pannis lineis laciniose consutus, quique stragula deponi solebant et colligari. Pol. l. 7. c. 19. et Theophr. hist. pl. 4. c. 8. ¶ Sic etiam nominatur piscis quidam, quoniam tergum ejus virgis aurei coloris variegatum est, et quasi vestibus intextum, Athen. l. 7. ¶ Inscribuntur et libri quidam Στρωματεῖς, apud Clem. Alex. ob varietatem argumenti, ut ipse testatur l. 4.

(Στρωννύω. Æsch. Ag. 918. 950.)

Στρωμνὴ, ῆς, ἡ, idem quod στρῶμα. (Eurip. Phœniss. 378.) Xenoph. Pæd. 4. Plut. in Them. Athen. Herodian. &c.

Στρῶσις, εως, ἡ, stratio, stratura. Et peculiariter, lecti structura et compositio: apud Athen. l. 2.

Στρωτὴρ, ῆρος, ὁ, strator. Στρωτῆρες dicuntur trabeculæ seu tigilli, qui tignis majoribus insternuntur, quibus tectum ædificii imponitur. Suid. et Harpocr. Item textiles crates, quibus tuguriorum culmina solent insterni. Poll. l. 10. c. 43. ex Aristoph. Babylon.

Στρώτης, ου, ὁ, strator. Et peculiariter, lecti strator. Athen. l. 2.

Στρωτὸς, stratus, instratus, stragulis intectus. Hesiod. in Theog. †798.†

Composita: ac primùm ex στορέω, et στορεννύω, seu στορέννυμι.

Καταστορέω, sterno humi, prosterno seu dejicio. Herodot. Item consterno, complano. Philo de vita M. lib. 3. ἃ τὴν ἐπιφάνειαν τοῦ πελάγους κατεστόρεσαν. Dicitur et placidus ventus, aut aër sedatus, æquor καταστορέσαι, apud Basil. Unde metaph. pro sedare, componere et demulcere usurpatur. ut apud Plut. καταστορέσαι τὴν φιλοτιμίαν.

Καταστορεννύω, seu καταστορέννυμι, idem. Pro eo per syncopen dicitur καταστόρνυμι. ex quo rursus syncopato fit κάστορνυμι. ut Od. ρ'. κώεα καστορνῦσα θρόνοις ἔνι δαιδαλέοισι.

Παραστορέω, juxta sterno. Exponitur et, sterno, extendo, apud Aristoph. (Equit. 479.)

Ὑποστορέω, substerno, subjicio: unde tertia persona præteriti pass. ὑπεστόρεσται, substratum subjectumque est; apud Basil. in Epist. ad Gregor.

Ὑποστορεννύω, seu ὑποστορέννυμι, idem. Pro quo per syncopen dicitur ὑποστόρνυμι, apud Eust.

Composita ex στρωννύω, seu στρώννυμι. ac primùm cum præpositione.

Διαστρωννύω, sive διαστρώννυμι, sterno, insterno. Athen. l. 4. τρίκλινον παρεσκευασμένον πρὸς αὐτὸ, συντάπησι διεστρώννυτο.

Ἐπιστρωννύω, seu ἐπιστρώννυμι, insterno, supersterno, instrato tego. Leo.

Ἐπίστρωμα, instragulum.

Καταστρωννύω, aut καταστρώννυμι, consterno. Gal. ἀμπέλου ἕλιξι καὶ ῥόδοις καταστρωννύειν τοὔδαφος. Item sterno humi, prosterno; humi affligo. Eur. in Herc. fur. Δάμαρτα καὶ παῖδ' ἑνὶ κατέστρωσεν βέλει. † Xen. Pæd. l. 3. p. 65. c.†

Κατάστρωμα, τὸ, superius tabulatum navis: tabulatum quo navis superiore ex parte strata est, quodque nautas discurrentes aut milites propugnantes sustinet. Thuc. l. 1. et 7. Polyb. l. 1.

Κατάστρωσις, ἡ, constratio, item prostratio.

Περιστρωννύω, sive περιστρώννυμι, circumcircà sterno, circumquaque consterno.

Περιστρώματα, τὰ, aulæa et tapetia, quibus triclinia necnon lecti torique circumquaque sterni solent. Athen. l. 5.

Ὑπερστρωννύω, sive ὑπερστρώννυμι, supersterno, superinsterno.

Ὑποστρωννύω, et ὑποστρώννυμι, substerno, stratum subjicio. Eurip. in Helen. ἵνα μὴ λέκτρ' ὑποστρώσω τινί. Herodian. lib. 4. χρυσοϋφεῖς στρωμνὰς ὑποστρωννύντες.

Ὑποστρώννυμαι, mihi substernitur. Athen. l. 4. ἀμφίταπας ἁλουργεῖς ὑπέστρωντο ταῖς κλίναις. † Xen. Pæd. p. 242. a. passiv.†

Προϋποστορνύω, seu προϋποστόρνυμι, (decomp.) prius substerno.

Ὑπόστρωμα, substramen, substratum.

Composita ex στρῶσις, et στρωτός, sine præpositione.

Ἀστρωσία, ἡ, sine stragulis cubare, stragula sibi non substernere. Plat. de Leg. lib. 1.

Ἄστρωτος, ὁ καὶ ἡ, qui stratus seu instratus non est, stragulâ non intectus: ut, ἀστρώτῳ πέδῳ, Eurip. in Herc. fur. [52. Erecth. 122.]

Βαθύστρωτος, profundè seu altè stratus: ut, βαθύστρωτος κοίτη, apud Suid.

Κεράστρωτος, cornibus seu corneis laminis stratus. Plin. l. 11. c. 37.

Λιθόστρωτος, lapidibus stratus. Idem l. 36. c. 25. [Soph. Antig. 1218. αὖθις πρὸς λιθόστρωτον κόρης Νυμφεῖον ᾍδου κοῖλον εἰσεβαίνομεν. S. Joh. Evang. xix. 13. καὶ ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ βήματος εἰς τόπον λεγόμενον Λιθόστρωτον, Ἑβραϊστὶ δὲ Γαββαθᾶ.]

Ὁδοστρωσία, viarum stratura: seu munus sternendæ viæ. Justin.

(Πορφυρόστρωτος. Æsch. Ag. 919.)

Φυλλόστρωτος, foliis stratus. Eurip.

Χαμαιστρωσία, humile stratum, lectus humi stratus. schol. Sophocl. Sic etiam dici potest, quum quis in solo herbido decumbit. et herba ipsa straguli vicem præstat.

ΣΤΟ'ΡΘΥΓΞ, cuspis hastæ, spiculum hastæ, Suid. In qua signif. scribitur στόρθη, apud Hesych. ¶ Sumitur pro priapo, in Epigr. ¶ Ibidem extat, στόρθυγγα δικέρωτα, de cornibus cervi, q. d. bicornem ramum. ¶ Item στόρθυγγες, capilli cum sordibus impliciti, apud Poll.

Εὐστόρθυγξ κορύνη, in Epigr. clava è valido pulchróve stipite.

ΣΤΟΧΑ'ΖΟΜΑΙ, F. άσομαι, P. ασμαι, collimo, et rectâ ad scopum tendo: ut qui ὀρθῶς κατὰ στόχον βάλλει. (☞ Nam à στόχος derivari dicitur.) Polyb. στοχάζεσθαι σκοποῦ καὶ βάλλοντα. Xenoph. †Pæd. 1. 6. 29.† ἐν δὲ ὥραις καὶ πάλτοις γένηται, ἵνα δύναισθε τῶν ἀνθρώπων στοχάζεσθαι, collimando oculos figere, et directo ictu ferire adversarios. Metaphoricè etiam accipitur. Philo de vita Mos. lib. 3. στοχαζόμενος ὥσπερ ἐν ταῖς τοξείαις σκοποῦ τοῦ περὶ βίον, velut in scopum vitæ destinantes. Plato in Euthyd. πάλιν ἐστοχάζετο τοῦ μειρακίου, iterum petiit et aggressus est juvenem argumentatione. Significat etiam, propositum est mihi, specto seu respicio: ut Aristot. polit. 1. πᾶσαι πολιτεῖαι ἀγαθοῦ τινος στοχάζονται. Idem eth. 5. στοχάζομαι τοῦ ἡδέος εἶναι, scopus mihi propositus est ut placeam, studeo ut placeam. Idem rhetor. 3. δεῖ στοχάζεσθαι τοῦ μετρίου, habenda est ratio mediocritatis. Plato de Leg. στοχάζομαι πρὸς ταῦτα. ¶ Item, conjicio, conjecturam facio. ut in Epigram. τί στοχασώμεθά σου; quid de te conjicere possumus? Plut. in Fab. οὐκ ὀρθῶς στοχαζόμενοι τοῦ ἀνδρὸς, non rectè conjectantes et judicantes de viro. Apud Phalar. στοχάζομαι ἀπὸ τρόπων, è moribus conjecturam facio. Apud Plut. in Pericle, ἐστόχασται τὰ ὑπομνήματα [illegible] τὰ πολλὰ γεγονότος, hæc ita exposita sunt, ut magna ex parte res evenit, attingit narratio rem gestam proximè.

Στόχασμα, τὸ, id quod in scopum intenditur, seu quo ad scopum collimamus. Eurip. in Bacch. Οὐκ ἀγκυλωτοῖς Θεσσαλῶν στοχάσμασιν, non incurvis arcubus Thessalicis, qui in scopum intendi solent.

Στοχασμὸς, οῦ, ὁ, collimatio, petitio scopi; in scopum intentum esse, et eum assequi cupere. Plutarch. de solert. anim. Item, conjectatio seu conjectura. Suid. Sic dicitur etiam retium tensio, teste Poll. lib. 5. c. 4.

Στοχαστὴς, οῦ, ὁ, conjector, qui conjecturis colligit: vel qui bene collimat, et rectà ad scopum tendit.

Στοχαστικὸς, rectà collimans et ad scopum tendens, qui scopum attingere probè novit. Metaph. apud Aristot. eth. 6. c. 7. ὁ τοῦ ἀρίστου ἀνθρώπῳ τῶν πρακτῶν στοχαστικὸς κατὰ λογισμὸν, qui aciem mentis et cogitationem intendit in id quod homini facere maximè conducit. Item, qui solertis est conjecturæ, consultus. Item, conjecturalis: ut, στοχαστικὴ στάσις, Quint. l. 3. c. 7.

Στοχαστικῶς, conjecturaliter, more eorum qui conjiciunt. Aristot. rhetor. 1.

Στοχὰς, άδος, ἡ, retium tensio. Item, strues ex materia aut lapidibus, ad æquanda loca concava et inæqualia, in quibus tenduntur ipsæ plagæ. Poll. l. 5. c. 4.

(Στόχος, conjectura. Æsch. Suppl. 231.)

Composita.

Ἄστοχος, ὁ καὶ ἡ, qui non benè collimat, nec tangere scopum potest. Item, qui non benè conjicit, nec rationem ad veritatem dirigit.

Ἀστόχως, more eorum qui non benè conjiciunt. Polyb.

Ἀστοχία, ἡ, quum quis non benè collimat: item, quum quis non bene conjicit, sed aberrat à scopo. Exponitur et, opinionis et spei frustratio.

Ἀστοχέω, non rectà ad scopum tendo, aberro à scopo, unde met. Plut. de def. orac. ἀστοχεῖν τοῦ μετρίου καὶ πρέποντος.

Ἀστόχημα, τὸ, erratum; propriè ejus, qui non rectà ad scopum tendit, ideoque eum non attingit.

Διαστοχάζομαι, conjector, conjectationibus auguror.

Δυστόχαστος, conjectu difficilis, qui non facilè conjecturâ colligitur: ut, δυστόχαστ' αἰνίγματα. Eurip. in Sup.

Εὔστοχος, bene collimans, felix in tangendo scopo: ideoque et jaculandi peritus: ut, εὔστοχοι ἀκοντισταὶ, apud Eurip. (Εὐστοχώτατος. Phœniss. 135.) Item, (de re dictum,) rectà ad scopum tendens, directus: ut, εὔστοχοι βολίδες τῶν ἀστραπῶν, Sapient. 5. ¶ Τὸ εὔστοχον, dexteritas illa attingendi scopum, Herodian. l. 1. ¶ Item, εὔστοχος, solers, acutus, ingeniosus. Laërt. de Diog. Cynag. εὐστοχώτατος ἐγένετο ἐν ταῖς ἀπαντήσεσι τῶν λόγων.

Εὐστόχως, dextrè, aptè, modo eorum qui à scopo non aberrant. †Xen. Pæd. 1. 4. 8.†

Εὐστοχία, ἡ, dexteritas in jaculando, certa manus in mittendis sagittis. Herodian. l. 1. Et metaph. dexteritas in conjiciendo, conjiciendi rectitudo. Aristot. eth. 6. c. 9.

Εὐστοχέω, dexter sum in attingendo scopo, à scopo non aberro. Item solerter conjecto, acutus sum in perspiciendo quid facto opus sit. Polyb. lib. 2.

Εὐστόχημα, id quod conjicitur, quod acutè et solerter perspicitur, vel dicitur pro sententia et apophthegmate. Laërt.

Κατευστοχέω, (decomp.) bene conjecto, seu bene conjecto contra.

Καταστοχάζομαι, collimo seu collineo, ad scopum tendo. Et metaph. velut scopum propositum habeo, specto. Basil. ὁ κριτὴς τοῦ δικαίου καταστοχάζεται, οὐ προσώπων λαμβάνει.

ΣΤΡΑΓΓΟ'Σ, οῦ, ὁ, tortus, tortuosus, perversus, distortus, obliquus. Suid. et Hesych. Scribitur etiam στραγός, apud eundem Suid. unde στραγότερος, quod exp. imprudentior, apud Basil. in ebriosos, μὴ πως ὁ μὲν ἀνοήτευτος, στραγότερος γένηται, ὁ δὲ κατεσπουδασμένος, τῷ πικροτέρῳ λόγῳ καταπεσῇ.

Στραγγεύω, torqueo, Hesych. Suid.

Στραγγεύομαι, torqueor, seu torqueo me. Aristoph. in Nub.

Στραγγίζω, f. ίσω, torqueo, vel premo. Hesych.

Στραγγάλη, ἡ, laqueus quo alicui collum obtorquetur. Exponitur etiam, strangulatio, apud Joseph.

Στραγγαλιὰ, ἡ, tortuosus laqueus, nexus intricatus: tendicula. Exponitur etiam, via tortuosa et obliqua: item versutia, dolosum consilium. Psal. 124.

Στραγγαλιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, tortuosus, perversus, dolosus: item, distortus, perversus. Suid.

Στραγγάλια, τὰ, apud Apsyrtum in Hippiatr. dicuntur esse tophi et durities ex humore concreto, maximè in articulis.

Στραγγαλὶς, ίδος, ἡ, idem quod στραγγαλιὰ, Suid. ex Pherecrate, et Poll. lib. ult. c. 47. Item στραγγαλίδες, dicuntur quidam globuli nodosi, quum humor non coquitur nec excernitur, sed in nodosos concrescit globulos: quales ferè sunt etiam αἱ στράγγες, Aristot.

Στραγγαλίζω, obtorqueo, seu stringo.

Στραγγαλόω, ῶ, torqueo, contorqueo. Hesych. Item strangulo, suffoco. Item stringo, apud Alex. Aphr. probl. 76. l. 1. Apud Suid. στραγγαλωτὴ μάστιξ, exp. lorum nodosum, quo cædebantur servi.

ΣΤΡΑ'ΓΞ, γγὸς, ἡ, gutta, stilla: humor per parva foramina paullatim defluens, teste schol. Aristoph. Menander apud Etymol. ἔλαιος στράγγα ἔχων. ☞ Deducitur à στάξω futuro verbi στάζω, pleonasmo τοῦ γ, et ρ, inquit idem Etym.

Στραγγίζω, f. ίσω, guttatim exprimo, stillatim excludo. Diosc. lib. 1. cap. 32. χωρὶς τοῦ στραγγίσαι τὸ ὕδωρ, ita ut ne exstillet aqua. Sic et apud eundem. l. 2. c. 84.

Στραγγεύω, idem. Et metaph. premo, et quasi per angustum foramen exire cogo. unde pass. apud Aristoph. in Nub. τί ταῦτ' ἔχων στραγγεύομαι;

Στραγγεῖον, τὸ, instrumentum quo humor exprimitur ut stillatim defluat. Alex. Aphr.

Στρεύγω, (quasi στραγγεύω,) dolore afficio: item expungo: item tardo, cesso. Hesych.

Στρεύγομαι, (q. Στραγγεύομαι,) paullatim et veluti guttatim deficio, seu tabesco, aut consumor. Il. ο. Βέλτερον ἢ ἀπολέσθαι ἕνα χρόνον, ἠὲ βιῶναι, Ἢ δηθὰ στρεύγεσθαι ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι. Exponitur etiam, moram traho. Hesych. ‡ στρευγόμενος, distractus. Apoll. Arg. iv. 383.‡

Στραγγουρὶς, ίος, ἡ, stranguria. Nic. in Alex.

Composita.

Ἐκστραγγίζω, idem quod στραγγίζω.

Καταστραγγίζω, facio distillare.

ΣΤΡΑ'ΠΤΩ, (quod in compositione usitatius,) idem quod Ἀστράπτω. Hinc περιστράπτω, et aor. 1. περιέστραψεν, Actor. apost. cap. 9. v. 3. Quod juniores correctores ex περιαστράπτω mutarunt in περιέστραψε.

ΣΤΡΑΤΟ'Σ, οῦ, ὁ, exercitus, copiæ militares, seu terrestres, seu navales. Il. σ'. τὸν δ' ἕτερον πόλιν ἀμφὶ δύω στρατὼ εἵατο λαῶν, Τεύχεσι λαμπόμενοι. Thuc. l. 4. ἐξάγειν στρατὸν, educere exercitum. De navalibus copiis dictum, exp. classis: ut apud eundem lib. 2. ἐν μιᾷ δὲ πληρώσει τοῦτο στρατῷ ἐπιπλεῦσαι τῇ πόλει. Metaph. apud Plut. adversus Colot. ἀπὸ παντὸς στρατοῦ τῶν ἄλλων φιλοσόφων.

Στρατάομαι, ῶμαι, exercitum collocatum habeo: seu castra pono aut metor. Il. γ'. Οἵ ῥα τότ' ἐστρατόωντο παρ' ὄχθας Σαγγαρίοιο, exercitum locarunt.

Στρατεύω, f. εύσω, exercitum in expeditionem educo, cum exercitu venio. †ἐπί τινα. Xen. Pæd. 1. 5. p. 123. b.† Et ex consequenti, bello invado. Thuc. lib. 1. εἰς τὴν γῆν ὑμῶν στρατεύσουσι μετὰ πάντων. Id. l. 3. στρατεύει ἐπ' Οἰνιάδας. Item, milito, stipendium facio. Eurip. in Erecthb. Οὐδεὶς στρατεύσας ἄλλος, ὡς ἐλθὼν πάλιν. Aristot. rhet. l. 2. πάντας καὶ οὐκ ἰσχύες ἦν, ἐστράτευσε. Item, imperatoris munus obeo, dux sum. Thuc. l. 1. ἐπολέμουν Λεωκράτους στρατεύοντος.

Στρατεύομαι, idem quod στρατεύω. Xen. Pæd. 4. εἰ κατὰ τὴν Ἀσίαν στρατευσόμεθα. Et cum ἐπὶ, apud eundem. Signif. et, milito, stipendia facio. Interdum absolutè: ut apud Xen. in Hell. †et Pæd. 1. 2. 13. Thuc. l. 8.† Interdum cum genit. ut, μισθοῦ στρατεύονται, apud eundem Xen. †Pæd. l. 3. p. 71. c.† Interdum cum dat. pers. στρατεύονται Καίσαρι, Cæsari merent, Greg. Aliquando cum præpos. ὑπὸ, ut apud Plut. in Cam. στρατευόμενος ὑπὸ δικτάτορι Ποστουμίῳ. Dicitur et, στρατεύεσθαι στρατείαν, militare in expeditione aliqua, militare militiam, apud Dem. in Mid. Plut. et Polyb. †στρατεύεσθαι, bello aggredi. Xen. Pæd. 2. 58. b. in militiam ire. l. 3. p. 70. b. ἐπί τινα, contra aliquem. l. 4. p. 103. c.† (Æschyl. Pers. 792. στρατεύεσθε. Ag. 137. Aristoph. R. 1141.)

Στράτευμα, τὸ, exercitus, qui in expeditionem ducitur, agmen: idem cum στρατός. Thuc. Dem. Xen. &c. (Æsch. Pers. 116. 355. 423. 469.)

Στρατευματικὸς, militaris, bello habilis seu idoneus.

Στράτευσις, εως, ἡ, expeditio.

Στρατεύσιμος, ὁ καὶ ἡ, qui in expeditionem educi potest, militiæ maturus, Hell. 6. †στρατεύσιμα ἔτη. Xen. Pæd. 1. 2. 4.†

Στρατευτικὸς, idem. Item, bellicosus, pugnax, mundis militaribus assuetus. Athen. l. 13.

Στρατεία, ἡ, expeditio, militia. Ὁρμᾷν στρατείας, suscipere expeditionem: apud Xen. Pæd. 8. †l. 3. p. 76. c. et cum ἐπὶ. 1. 6. 1.† Pro eodem dicitur et, στρατεία γίνεται, i. e. expeditio fit. Propriè de pedestri expeditione dici traditur: unde et apud Thuc. l. 2. ναυμαχία et στρατεία sibi opposita inveniuntur. Signif. etiam idem quod στράτευμα et στρατιὰ, i. e. ipsum agmen, et copias militum, quæ in expeditionem ducuntur, apud Xenoph. Pæd. 7. Pro eodem Ionicè dicitur στρατηΐη.

Στράτιος, ου, ὁ, cognomen est Jovis et Martis, apud Herodot. lib. 5. et Strab. l. 14. Quidam exp. militaris: alii, castrensis: alii, exercituum seu expeditionum præses. Minerva etiam στρατία dicta fuit, quòd bello et militiæ præesset, apud Lucian. in Dial. Meretric. ¶ Τὸ στράτιον, exponitur, magnum, hostile, formidabile, ab Hesych. et schol. Aristoph. apud eum in Vesp.

Στρατιὰ, ᾶς, ἡ, idem quod στρατός. Plut. Thuc. Xen. &c. (Æsch. Pers. 861.)

Στρατιώτης, ου, ὁ, miles. †Xen. Pæd. 1. 5. 4.† Plut. Herod. Athen. &c. Sic etiam dicitur ipsa militum multitudo, apud Thuc. l. 6. Est et herbæ nomen, cujus duo genera describit Diosc. l. 4. c. 102. et 103.

Στρατιῶτις, ιδος, ἡ, fœmina quæ militat. Hesych. (Æsch. Ag. 47.) Est et eadem herba, quæ apud Diosc. στρατιώτης dicitur. ¶ Interdum est adjectivum: ut, στρατιώτιδες νῆες, naves quibus vehuntur seu trajiciuntur milites pedestre certamen inituri, apud Thuc. l. 6. Plut. in Pers. naves prætoriæ.

Στρατιωτικὸς, militaris, ad milites pertinens: ut, σκευὴ στρατιωτική, Xen. Pæd. 4. Et, στρατιωτικοὶ κίνδυνοι. Isocr. ad Philip. Item, qui militiæ studet. Herodian. lib. 4. ὡς στρατιωτικὸς ὑπ' αὐτῶν ἐφιλεῖτο. Item, militaris, militiæ peritus; idem l. 1. et 6. Τὸ στρατιωτικὸν, s. τάγμα, dicuntur ipsi milites, apud Plut. et Herodian. et τὰ στρατιωτικὰ, res militares. sc. πράγματα.

Στρατιωτικῶς, militariter. Thuc. l. 2. Isocr. in Areop.

Composita.

Ἀγέστρατος, ὁ καὶ ἡ, dux exercitus. Minervæ epith. apud Hesiod. in Theog. †925.†

Ἀντιστρατεύω, seu ἀντιστρατεύομαι, expeditionem suscipio adversus aliquem, bellum infero alicui. Et generaliter, adversor, repugno. Chrys. c. 7. ad Rom. [Xenoph. Græc. Hist. lib. 7. cap. 4. §. 13. ἀντιστρατοπεδευσάμενοι τὰς ἡμέρας ἐν ἱππασιμωτέρῳ χωρίῳ τῶν Ἠλείων, τῆς νυκτὸς οἱ Ἀρκάδες ἀναβαίνοντες ἐπὶ τὸν τοῦ ὄρους τῶν Ἠλείων ὅρους κορυφήν.]

Ἀξιοστράτηγος, imperio dignus, dignus qui imperet. Aristot. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 3. cap. 1. §. 16. φαίνεται τὸν λοχαγὸν ἄριστον, καὶ τὸν στρατηγὸν ἀξιοστρατηγότερον.] (At hoc non ad thema τὸ Στρατὸς, sed τὸ Ἄγω pertinet, inter compos. ex Στρατηγός.)

Ἀστράτευτος, immunis à militia, militia solutus, Æsch. in Ctesiph.

Ἀστρατεία, ἡ, militiæ vacatio. Aristoph. in Pace. Sic dicitur etiam desertio militiæ: seu quum quis non militat, qui tamen legibus militare tenetur: unde, τῆς ἀστρατείας δίκην φεύγειν, reum esse desertæ militiæ, apud Plat. de leg. l. 9. Est et Dianæ cognomentum, cui sacellum extructum fuit in agro urbis Pyrrhichi, quòd inde Amazones prœliantes ulteriùs non processerint: Apud Pausan.

Ἀποστρατεύω, vel ἀποστρατεύομαι, à militiâ mittor, à militiâ dimittor, exauctoror. Appian. de bell. civil. l. 5.

Ἐκστρατεύω, exercitum in expeditionem educo, infesto agmine duco. Aristot. œcon. 2. Polyb. l. 5.

Ἐκστρατεύομαι, idem. Thuc. l. 5. Xen. Hell. 7. † Pæd. l. 3. p. 78. c.†

Ἐκστράτευμα, expeditio, ἐκστράτευσις. In Anth.

Ἐκστράτευσις, ἡ, eductio exercitus in expeditionem, expeditio.

Ἐκστρατεία, idem. Greg.

Ἐπιστρατεύω, expeditionem suscipio adversus, infesto agmine tendo in. Cum dat. Thuc. lib. 3. τοὺς ἡμῖν ἐπιστρατεύσαντας. Cum Accus. Eurip. in Troad. Οἱ πρὶν ἐπεστράτευσαν Ἕλληνες πόλιν. (Cum Acc. Phœniss. 258. Soph. Tr. 75. 366.) Cum ἐπὶ, apud Aristot. Œcon. 2. Cum πρὸς, Thuc. l. 1.

Ἐπιστρατεύομαι, idem. (Eurip. Med. 1187. id. Phœniss. 964.) Aristoph. in Vesp. Καὶ γὰρ ἀρτίως τις ἐπιστρατεύσαιτο Μῆδος. † Xen. Pæd. p. 229. b.†

Ἐπιστρατεία, ἡ, expeditio quæ adversus aliquem suscipitur. Dem. et Thuc. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 2. cap. 4. §. 1. μὴ μνησικακεῖν βασιλέα αὐτοῖς τῆς σὺν Κύρῳ ἐπιστρατείας, &c.] Pro quo Ionicè dicitur ἐπιστρατηίη, quod apud Herodian. exp. etiam, supervenientes copiæ, exercitus. [Herodot. Hist. lib. 9. ὁ δὲ βασιλεὺς αἱρέεται ἐς τὴν ὀπίσω τὴν Μαρδονίου ἐπιστρατηίην, διαίρεσις ἐγένετο.]

[Ἐπιστράτευσις. Herodot. Hist. lib. 3. Ἐγένετο δὲ καὶ ἄλλο τι τοιόνδε πρῆγμα γενέσθαι ἐς τὴν ἐπιστράτευσιν ταύτην.]

Ἡμιστρατιώτης, semi-miles, miles semivir. Lucian.

Λιποστράτης, ὁ, qui militiam deserit seu recusat.

Λιποστρατία, ἡ, et λιποστράτιον, τὸ, desertio expeditionis seu militiæ. Illud apud Herodot. [lib. 5. πάντας ὑπομνήσαντα—τοὺς μὲν, λιποστρατίης ἐπὶ Σκύθας αἰτιώμενος, τοὺς δὲ, &c.] hoc apud Thucyd. [lib. 6.] Scribuntur et sine diphthongo, per λιπ.

Πανστρατιᾷ, cum universo exercitu, cum omnibus copiis. Thuc. l. 2. Dicitur et πανστρατί, pro eodem, apud Suid.

Συστρατεύω, seu συστρατεύομαι, unà expeditionem suscipio, unà in militiam proficiscor, simul milito. Thuc. l. 2. Xen. Pæd. 3. † addito dativo. l. 4. p. 113. b.†

Συστρατιώτης, commilito. Herodian. l. 4.

Ταραξιππόστρατος, equestris seu equestrium copiarum perturbator. Sic vocatur Cleon apud Aristoph.

Φιλοστρατιώτης, militum amans. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 7. ὅτι τὰ μὲν ἄλλα εἴη (Xenophon) οὐ κακὸς, φιλοστρατιώτης δὲ, &c.]

Φοβεσίστρατος, Minervæ epith. quæ hostes in fugam conjicit. apud Etymol.

Φοβεσιστράτη, idem. Suid. [Aristoph. Equit. 1174. Τουτὶ τεμάχιόν σοι 'δωκεν ἡ Φοβεσιστράτη. Schol. Ἡ φοβοῦσα τὸν στρατόν. ἔξω δὲ τὰ ἐκλῦτρα τῆς θεοῦ. Vide Not. Cl. Casaub.]

ΣΤΡΕΦΩ, F. ψω, verto, verso, flecto, torqueo. † ἐς πονηρὰ πράγματα. Aristoph. Nub. 1457.† Eurip. in Herc. fur. Θανεῖ, σκαιόν με στρέψας, ὡς ἴδω τίνος. [Eurip. Med. 417. Aristoph. R. 988.] Dem. in Mid. τοῦτο τὸ πρᾶγμα, οὐδὲ καθ' ἓν πανταχῇ στρέφων, οὐκ ἔσθ' ὅ τι ἀγαθὸν ἐπ' ἐμὲ, in omnem partem versans. Apud Xen. in Hippocr. ἐκ τοῦ ἐναντίου δὲ στρέψαντα δεῖ πάλιν ἐλᾶν, flexo seu reflexo equo. Apud Athen. l. 3. ἐὰν δ' ἄρα στρέφῃ με περὶ τὴν γαστέρ' ἢ τὸν ὀμφαλὸν, si me circa ventrem aut umbilicum torqueat. Item torqueo, i. ango. Plat. de rep. l. 1. στρέφουσιν αὐτοῦ τὴν ψυχὴν, μὴ ἀληθεῖς ὦσι, ejus animum angunt, sintne veri, necne. ¶ Exponitur etiam, laxo. ¶ Item, verso, voluto, cogito. Basil. in ep. ad Eust. κατ' ἐμαυτὸν ἔστρεφον, mecum ipse animo versabam. ¶ Neutraliter quoque usurpatur, significans, reverto, remeo, reflecto pedem. ¶ Item, versatè ago, idem quod πλέκω, apud Aristoph.

Στρέφομαι, vertor, i. à cœpto progressu pedem retrorsum agens reflecto. Il. ζ. εὖ τ' ἂρ ἔμελλε Στρέψεσθ' ἐκ χώρης, [illegible] (καὶ δὴ, καὶ πάντα πάλιν στρέφεται. Eurip. Med. 413. Soph. Tr. 1150.) Xen. Pæd. 3. στραφέντες ἔφευγον εἰς τὸ ὄρος. Interdum, convertor: ut fœtus in utero στρέφεσθαι dicitur. apud Aristot. ¶ Item, torqueor, contorqueor: ut ligna ἐν ταῖς ἐργασίαις στρεφόμενα, apud Theophrast. ¶ Interdum, contorquendo luxor: ut apud Herodot. ἐστράφη τὸν πόδα. ¶ Item, versor, circumagor: vel in propria, vel in metaph. sign. Propriè Il. ά. ἐστρέφετ' ἔνθα καὶ ἔνθα. Et apud Plat. ep. 7. ἐπὶ γῆς στρέφεσθαι, in terra versari. Metaph. apud Plut. in Coriol. στροφάς τε παντοδαπὰς ὑπ' ὀδύνης στρεφόμενον, meditantem, machinantem. de homine ad angustias redacto, aut doloribus exagitato. Sic apud Plat. Pol. 3. homo litigiosus fallaciis technisque judicium evadere cogitans, hinc dicitur πάσας στροφὰς στρέφεσθαι. Quod et generaliter omnibus dolo ac tergiversatione utentibus tribuitur: et apud Aristoph. in Achar. et eundem Plat. in Phædro.

Στρέμμα, τὸ, id quod tortum seu intortum est. ¶ Hesychio opus quoddam pistorium à torquendo sic dictum. Ulpiano, in Dem. Olynth. 2. est luxatio, ἡ ἄρθρου παράβασις, ἢ ὀστέου μετάστασις.

Στρέψις, εως, ἡ, versio, conversio. Item fraus. Hesych.

Στρεπτὸς, ὁ, versatilis seu versabilis, qui circumagitur: ut, στρεπτὴ γλῶσσα. Il. υ. Item flexilis, qui flecti potest: ut, στρεπταὶ φρένες, Il. ο. Item tortus, tortilis: ut, στρεπτοὶ λόγοι, apud Eur. in Cyclop. Et, στρεπτὸς χιτὼν, Il. ε. (113.) Interdum absolutè στρεπτὸς, seu στρεπτὸν, † Xen. Pæd. 2. 57. a.† aut στρεπτοὶ, † Xen. Pæd. p. 209. c.† seu στρεπτὰ, (sc. κόσμος, ψέλλιον, κόσμοι, ψέλλια,) pro, torques: ut apud Demosth. pro cor. Xen. Pæd. 1. Plut. in Themist.

Στρεπτίνδα, ludus genus, in quo testulam aliquam aut numisma in tabula jacens, desuper injectâ aliâ testulâ aut numismate, convertebant. Poll. l. 9.

Στρέφος, εος, τὸ, idem cum στρέμμα, Hesych. ¶ Ut, στρέφος pro στέρφος, vide in Στέρφος.

Στρεφάσσω, idem quod στρέφω.

Στροφὴ, ῆς, ἡ, versio, versura, flexus: ut, στροφὴ τραχήλου, apud Poll. lib. 2. Interdum sic dicitur flexus, quo sessor equum progredientem habenis reflectit, vel in obliquum flectit: ut apud Xenoph. de re equ. In Poëtarum comicorum et tragicorum fabulis στροφὴ erat, quum chorus ad spectatores conversus decantabat seu pronuntiabat versus quosdam: vel quum in dextram partem movebatur: apud schol. Aristoph. Equit. At in odis lyricis στροφὴ vel stropha, est ordo perpetuus duorum, trium, quatuor, pluriumve versuum, singulorum in singulis locis ejusdem generis recurrentium. Exponitur etiam, conversio et revolutio: ut, στροφαὶ ὡρῶν, apud Plat. de Leg. Sic et nominatur tergiversatio fraudulenta, qua quis, fallere aliquem studens, modò huc, modò illuc, se convertit, ut elabendi aliquam viam inveniat: stropha, strophæ: apud Aristoph. et Plat. Polit. 3. (Æsch. Suppl. 631.)

Στροφαῖος, ου, ὁ, versutus, qui multas novit strophas. Mercurii epithetos, sic dicti vel παρὰ τὰς στροφὰς, i. à versutiis dolosis, ut testatur Carion. apud Aristoph. vel quòd juxta januam statui solebat ad arcendos alios fures: ut vult Aristoph. schol. vel à cardine januæ, qui στροφεὺς dicitur, ut tradit Hesych.

Στροφὰς, άδος, ἡ, quæ circumagitur seu circumvertitur. Soph. in Trach.

Στροφάδες, dictæ fuerunt insulæ quædam, ἐκ τῆς στροφῆς, id est, conversione, quòd ibi Zethus et Calais, ulteriùs persequi Harpyias desistentes, ad navem reverterunt, teste Apoll. Arg. 2.

Στροφεῖον, τὸ, theatri pars, in qua erant heroës indigetati, vel in bello mortui, vel in aquis. Poll. l. 4.

Στροφεὺς, έως, ὁ, vertebra: ut, στροφεὺς τραχήλου, Poll. l. 2. Item, cardo in foribus, qui circumvertitur. Theophr. hist. pl. l. 8. c. 4.

Στρόφιγξ, ιγγος, ὁ, idem. Eurip. in Phœn. et Dion. Longin. ¶ Sic dicitur etiam vertibulum, quod fontium fistulis aut epistomiis additur, ut verso eo effluere possit aqua, et rursus converso reprimi. schol. Aristoph. in Nub. Metaph. et linguæ tribuitur στρόφιγξ, apud Aristoph. in Ran.

Στροφὶς, ίδος, ἡ, conversio. ¶ Item, volumen, spira: ut, πλεκταὶ ἱμάντων στροφίδες, apud Eurip. in Andr.

Στρόφις, versatilis ingenii homo, versutus, versipellis. Aristoph. in Nub. † 450.†

Στροφὸς λόγος, verba ac sermo contortus, involutus, dolosus, συμπεπλεγμένος, καὶ δόλιος.

Στρόφος, ὁ, funiculus è loro aut cannabo aliâve materia tortus et plexus. Odyss. ι. et ζ. Apud Gal. Method. lib. 10. στρόφος ἐρίων, (sic et στρόφος τριχῶν,) exp. lapsus lanæ, capillorum, seu contortus, seu non contortus. cirrus, cincinnus. ¶ Item tormen intestinorum. Aristoph. in Thes. Στρόφος μ' ἔχει τὴν γαστέρ', ὦ 'ταν, αὐτίκα. Sic et apud Athen. l. 3. et Diosc. l. 3. c. 166. ¶ Item στρόφος idem dicitur quod στρόφιον, apud Suid. (Στρόφος. μίτρα, ζώνη. Æsch. S. c. Th. 877.)

Στροφέομαι, οῦμαι, intestina mihi torquentur, torminibus vexor seu laboro. apud Diosc. et in Hippiatr.

Στρόφιον, τὸ, teres zona qua mulieres cingi solebant, Poll. ex Aristoph. Scribitur et στρόφειον, apud Hesych. ¶ Erat et στρόφιον redimiculum quoddam, quo tam viri quam feminæ circa caput utebantur: apud Herodot. et Athen. l. 12.

Στροφαλίζω, idem quod στρέφω, verto, verso, circumago. Od. σ. Τῇδε παρ' ἠλάκατα στροφαλίζετε, torquete fusos.

Στροφάλιγξ, ιγγος, ἡ, conversio, vortex, flexus, gyrus. Immo, rotula, orbis, orbiculus. ut, στροφάλιγγι κονίης, Od. ώ. Sic et dicitur lactis siccati caseus, apud Nic. in Ther. à forma orbiculari quam induit dum lac coagulatur. quem caseum interpres στροφαλίδα nominat, et τυροῦ τροχόν. Item axis circum quam rota vertitur. Hesych.

Στροφάω, verso, circumago.

Στροφέω, versutiis et strophis utor. Epigr.

Στρωφάω, (κατ' ἔκτασιν,) idem quod στροφάω. Od. ζ. Ἠλάκατα στρωφῶσ' ἁλιπόρφυρα. (Soph. Tr. 924.)

Στρωφῶμαι, vertor, circumagor, versor. Oppian. de venat. lib. 3. στρωφώμενος ἀμφ' ἐλάφοισιν. Hesiod. in Erg. ἐπὶ [illegible] ἀνδρῶν δῆμόν τε πόλιν τε στρωφᾶσθαι, versatur per populum. (Æsch. Ag. 1233.)

Derivata recentiora.

Στρεβλὸς, ὴ, ὸν, tortus, tortuosus, flexuosus. (Aristoph. R. 904.) Hom. in batrachom. de cancris, λοξοβάται, στρεβλοί. Aristot. Rhet. 1. εἴ τις, ᾧ μέλλει χρῆσθαι κανόνι, τοῦτον ποιήσει στρεβλόν. Et metaph. perversus, callidus, versutus: ut, στρεβλοῖσι παράγμασι, apud Suid. ¶ Apud Hippocr. στρεβλὸς idem signif. quod στραβὸς, ὁ διεστραμμένος τὰ ὄμματα, teste Gal. et ejus Lex.

Στρεβλότης, ητος, ἡ, tortuositas, flexuositas. Plut. de solert. an.

Στρέβλη, ἡ, instrumentum vel tormentum ligneum nauticum, cujus labris constringuntur planeæ in compingenda navi, adactis cuneis ligneis. Hesych. (Æsch. Suppl. 450.) Accipitur etiam pro alio tormento, apud Atticos, teste eodem: ut apud Greg. in Maccab. encom. Et pro prelo: apud Plut. de primo frig.

Στρεβλόω, torqueo, torto distraho. Demosth. pro cor. ὑμεῖς στρεβλώσαντες αὐτὸν ἀπεκτείνατε. Sic et Plut. in Artax. Exponitur etiam, distorqueo, perverto, depravo. † Aristoph. Nub. 620.†

Στρεβλοῦμαι, torqueor, tormento distrahor. Plato polit. 1. Aristoph. in Plutarch.

Στρεβλωτήριον, τὸ, tormentum.

Στραβὸς, οῦ, ὁ, qui est oculis distortis seu obversis. Gal. in lex. Hippocr. στρεβλὰ, οὓς καὶ στραβοὺς ὀνομάζουσι. Etymol. derivant à στρέφω, est ὁ διεστραμμένος τοὺς ὀφθαλμούς.

Στραβίζω, sum strabo, sum oculis distortis.

Στραβισμὸς, οῦ, ὁ, distortio oculorum: in definit. med. vide et Actuar. et Paul. Ægin.

Στραβῶν, ῶνος, ὁ, idem cum στραβός. apud Poll.

Στράβωσις, oculorum distortio, στραβισμός. Actuar.

Στράβαι, αἱ, compedes, quæ potiùs ποδοστράβαι.

Στράβαλος, Achivorum linguâ dicitur, qui est tereti aut quadrato corpore. Videtur accipi et pro, tortuosus, tortus.

Στράβηλοι, Hesych. sunt κοχλίαι. Legitur apud Athen. l. 3.

Στροβέω, f. ήσω, circumago, torqueo, Aristoph. in Equit. ἀλλ' ἴσθι, καὶ στρόβει. Idem in Nub. † 702.† πάντα τρόπον τε σαυτὸν στρόβει πυκνώσας. (R. 832. Æschyl. Ch. 1052.) Item exagito, vexo, perturbo. Plut. in Num. [illegible] τὴν Ἰταλίαν ἐστρόβουν. (Στροβοῦμαι. Æsch. Ch. 201.)

Στρόβος, ου, ὁ, vortex, vertigo, gyrus. Nic. in Hesych. (Æsch. Ag. 666. Suppl. 466.)

Στροβεὺς, έως, ὁ, instrumentum fullonum, cujus ἔργον est περιάγειν καὶ στρέφειν, inquit schol. Aristoph. Quidam putant esse verticillum.

Στροβιλὸς, ὁ, tortuosus, flexuosus, incurvus. Hesych.

Στρόβιλος, ὁ, vortex, ventus seu procella vorticosa, turbo. Aristot. de mundo. Item turbo, trochus, quem pueri per plana exagitant versantque verbere scuticæ. Plat. de leg. lib. 4. Plut. in Lys. ¶ A quorum trochorum forma sic etiam dicitur nux pinea: item ipse nucis pineæ nucleus. Diosc. Athen l. 2. Ipsæ etiam pinus στρόβιλοι dicuntur. Plut. symp. 5. Diosc. lib. 1. c. 87. ¶ Est et cardui genus. ¶ Apud Etymol. στρόβιλοι nominantur etiam οἱ κοχλίαι, καὶ θαλάσσιοι κήρυκες. ¶ Numeratur et στρόβιλος inter saltationis genera: apud Athen. l. 14. et Poll. l. 3. c. 14.

Στροβιλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, turbinatus. Exponitur etiam, frequens anfractibus.

Στροβιλῖνος, ὁ, pineus. Diosc. l. 1. c. 92.

Στροβιλίτης οἶνος, pineis nucibus conditum vinum. Idem l. 5. c. 36.

Στροβιλίζω, idem quod στροβέω, turbineo vortice circumago. Legitur et στροβιλῶ apud Plut. in Apophth. Lacon. à στροβιλέω. ut, εὖ στροβιλοῖ τὴν γλῶσσαν, egregiè linguam versat seu circumagit.

Στρόμβος, idem quod στρόβιλος, turbo, rhombus, trochus. Iliad. ξ. Στρόμβον δ' ὣς ἔσσευε βαλὼν, περὶ δ' ἔδραμε πάντῃ. (Æsch. Pr. 1083.) ¶ Est et conchæ genus, seu cochlea. Nicand. in Alex. et in Ther. et apud Aristot.

Στρομβώδης, turbinis seu coni figuram gerens, in turbinatum mucronem desinens. Aristot. hist. an. l. 4.

Στρομβεῖον, τὸ, turbo, conus. Nic. in Ther.

Στρομβηδὸν, turbinis in modum, turbinatim. Epigr.

Στρομβέω, turbineo vortice verso seu circumago: vel simpliciter verso, voluto. Hesych.

Composita: ac primùm ex στρέφω cum præpositione.

Ἀναστρέφω, inverto, inverso seu præpostero ordine colloco: ut, ἀναστρέφειν τὰ πράγματα, Hermog. Item, in contrariam partem verto. ut Eurip. in Supplic. ὁ θεὸς πάντ' ἀναστρέφει πάλιν, omnia in contrariam partem vertit, vel vice versa disponit. Item, converto retrorsum: ut ἀναστρέφω πόδα, apud eundem. Interdum, retrorsum reverti cogo. Æschin. τοὺς στρατιώτας τοὺς ἡμετέρους ἀνέστρεψαν αἱ Θῆβαι. Item, verso, perpendo. Plat. de Legib. lib. 1. λόγον ἀναστρέψωμεν. Item, subverto, Joan. c. 2. ¶ Neutraliter etiam sumitur pro, inverso ordine colloco. Item reciprocor, convertor. Hermogen. Item, retro vertor, redeo. Luc. ἀπὸ τῆς τομῆς ἀναστρέψας. Item, terga verto. Interdum et, in hostem insequentem convertor. Xen. Hell. 6. οἱ μὲν ἔφυγον, οἱ δὲ ἀνέστρεψαν. (Ἀναστρέφω pro ἀναλαμβάνω. Æschyl. Pers. 333.)

Ἀναστρέφομαι, retro vertor, redeo, Xen. Hell. 6. Item subvertor, evertor. Isocr. in Archid. ¶ Item versor: ut, ἀναστρέφεται ἐν ὀφθαλμοῖς, ante oculos versatur, Plut. in Rom. Et cum accusat. Od. ν'. Γαῖαν ἀναστρέφομαι. Cum præpos. περὶ sequente accusat. versor circa quidpiam, i. in eo sum occupatus. Diosc. Alias etiam significationes activæ vocis sequitur. † Med. versari, vagari. exp. apud Xen. Pæd. p. 239. e.†

Ἀναστραμμένως, inversè, præposterè, ordine præpostero.

Ἀναστροφὴ, inversio, præpostera rerum collocatio: nomen figuræ, apud Gram. Item, conversio retrorsum, seu in contrariam partem reciprocatio, Xen. in Hipparch. † conversio, reversio, convertendi actio. Pæd. l. 5. p. 134. d.† Item, reversio, reditus: apud eundem. Item, conversatio, aut commoratio, apud aliquos, 1 Pet. cap 2. (Ἀναστροφὴ Δαιμόνων dicitur Κωρυκὶς πέτρα. Æsch. Eum. 23.)

Ἀναστροφάδην, idem cum ἀναστραμμένως. Hesych.

Ἀνστρέφω, per syncopen apud Poëtas dicitur pro ἀναστρέφω. Et, ἀνστρέφομαι, pro ἀναστρέφομαι, seu στρέφομαι ἀνὰ, versor per, percurro, pervado. Hesych. † Hesiod. Th. 763.†

Ἀναστρωφάω, verto, verso; idem quod στρωφάω. Od. φ'. τόξον ἐνώμα Πάντη ἀναστρωφῶν. † Hesiod. Asp. 121.†

Ἀναστροφέω, vero exp. converto, subverto. Epigr.

(Ἐξαναστρέφομαι. (decomp.) δαιμόνων θ' ἱδρύματα —— ἐξανέστραπται βάθρων. Æschyl. Pers. 814.)

Decomp. Ἐπαναστρέφω, retrorsus ago, reverti seu retrocedere cogo. Exponitur etiam, subverto. (Ἐπαναστρέφω, et τρέπω opponuntur. Aristoph. R. 1155.)

Ἐπαναστρέφομαι, revertor, refero pedem. Xenoph.

Ἐπαναστροφὴ, reversio seu reflexus. Est et schema orationis, quum membri unius finis principium fit alterius. Hermogen. Exponitur et, conversatio: in concil. Sardic.

Συναναστρέφω, unà revertor, unà refero pedem, seu retrocedo. Plut. in Galb.

Συναναστρέφομαι, conversor cum aliquo, versor et congredior cum aliquo. Item in Lyc.

Συναναστροφὴ, reversio. Item conversatio, consuetudo quotidiana, quæ alicui cum aliquo intercedit.

Ἀντιστρέφω, in contrarium seu in contrariam partem verto, obverto, inverto. Item, retrorsus ago, seu repello: item, vice versa facio. Athen. lib. 3. et 15. Ἀντέστρεψέ σου τὸν βίον τὰ βιβλία. ¶ Item pass. signif. reciprocor, et quasi retrorsum convertor. ut, ἀντιστρέφοντες συλλογισμοὶ, apud Aristot. et, ἀντιστρέφοντα ἐπιγράμματα. [Xenoph. Hieron. cap. 4. § 5. Τοῖς δὲ τυράννοις καὶ ταῦτα ἔμπαλιν ἀντέστραπται.]

Ἀντιστρέφομαι, in contrarium vertor, obvertor, reciproco. Item, redhibeor. In Pand.

Ἀντεστραμμένως, vice versa: seu contrario modo, opposito modo: sæpe apud Aristot.

Ἀντίστροφος, ὁ καὶ ἡ, oppositus, è regione situs, obversus, obversim respondens. Dionys. Halicar. (Æsch. Suppl. 889.) Exponitur etiam, contrarius. Isocr. ἀντίστροφα τούτων ἔπραξεν. Item, ex adverso respondens, et in conjugatis æquè pollens: ut, tyrannis dicitur ἀντίστροφος esse regno: ap. Arist. Est et ἀντίστροφος, comœdiæ pars: de qua in ἀντιστροφή.

Ἀντιστρόφως, è converso, vice versa, reciprocè. Plut. in Pol. 7. Item, contrario modo. Luc.

Ἀντιστροφὴ, inversio, conversio quæ fit retrorsum seu in contrarium, reciprocatio. Est et schema rhetorum: de quo Eust. Item, comœdiæ pars, quæ et ἀντίστροφος, i. e. obversim respondens τῇ στροφῇ. Movebatur enim chorus, quum recitabat ἀντιστροφὴν seu ἀντίστροφον, in latus sinistrum. schol. Aristoph. et Hephæst.

Ἀποστρέφω, averto. Iliad. χ'. Τοσσάκι μιν προπάροιθεν ἀποστρέψασκε παραφθάς. † Xen. Pæd. 1. 5. p. 118. c.† Luc. ἐπεχείρησε τοῖς θεοῖς ἀποστρέψαι τὸ ἀλλόκοτον τοῦ φαντάσματος, avertere vel depellere. Item, obverto. Arat. Ὅταν δὴ ναῦται ἀποστρέψωσι κορώνην, Cic. vertit, Obvertunt navem magno cum pondere nautæ. Exponitur etiam, retroago, retroflecto. Odyss. χ'. ἀποστρέψαντι πόδας καὶ χεῖρας ὕπερθεν. Item, converto: ut, ἀποστρέφειν πρόσωπον, apud Plut. ¶ Item neutraliter, abscedo, vel aliò iter deflecto. Cum genit. Plut. in Dem. τούτων πάλιν ἀποστρέψας, quum ab eis abscessisset. (Eurip. Med. 1150. Soph. Œdip. Tyr. 1175. nego. 334. Æsch. Ag. 1315.)

Ἀποστρέφομαι, avertor. Gal. ἀποστρέφεται πρὸς ἕτερα μέρη. Item, averto me, i. vultum vel oculos. Xenoph. Pæd. 5. † revertor. Pæd. 1. 4. 25.† Item, aversor, exosum habeo, fastidio, Luc. Gal. Et neutr. abscedo, recedo. Plat. Epist. 7. Signif. etiam, convertor. Aristot. in probl. πότερον, ὅτι ἀποστραφέντες πρὸς τὸ φῶς οὐ βλέπομεν. Item, contorqueor, retorqueor. Aristoph.

Ἀποστροφὴ, aversio. Et nomen figuræ apud Rhetores, quam Quint. sermonem aversum vocat, lib. 4. cap. 1. et lib. 9. c. 2. Item aversio, i. depulsio, purgatio. Eurip. in Hippol. Ἀρκοῦσαν εὗρες αἰτίας ἀποστροφὴν, sufficientibus argumentis culpam à te depulisti. Item, aversatio, cui oppon. ἐπιθυμία, apud Themist. Item, defectio, proditio. Plutarch. in Alcib. Item, effugium. Soph. in Œdip. Colon. Dem. contra Timocr. Item, perfugium, receptus. Eur. in Med. Ὕβριζ'· ἐπειδὴ σοὶ μὲν ἔστ' ἀποστροφή. (Ἀποστροφὴ ζημίας. Med. 1225.) Sic et apud Thucyd. et Xenoph. † Pæd. l. 5. p. 123. b.† [περὶ Ἱππ. cap. 9. § 6. Καὶ αἵ γε μακραὶ ἐλάσεις μᾶλλον, ἢ αἱ πυκναὶ ἀποστροφαὶ πραΰνουσι τοὺς ἵππους, &c.]

Ἀπόστροφος, aversus: ut, ὀμμάτων ἀπόστροφοι αὐγαὶ, oculi aversi vel perversi. Soph. in Ajace. Et cum gen. aversus, id est, abhorrens: ut, ἀπόστροφοι τοῦ θεοῦ, apud Synes. ¶ Substant. pars παραβάσεως in Comœdiis, quum chorus ad populum convertebatur post recessum histrionum. ¶ Habent et grammatici ἀπόστροφον, i. signum elisæ vocalis vel elisarum vocalium, sive προσῳδίαν, i. pronuntiandæ rationem vocalis post vocalem. Moschop.

Ἀποστροφία, Venus una dicta cognomento ex eo quòd humanum genus à libidine inconcessa et factis nefandis averteret.

Decomp. Ἀντιποστροφὴ, mutua aversatio, mutua inflexio. Strab.

Προσαποστρέφω, insuper averto.

Διαστρέφω, distorqueo. Metaphoricè Psal. 17. μετὰ στρεβλοῦ διαστρέψεις, cum perverso perversus eris. Et apud Demosth. pro cor. διαστρέψειν τἀληθὲς, veritatem obscuraturus et mendacio contaminaturus. (Æsch. Suppl. 1024.)

Διαστρέφομαι, distorqueor. Aristoph. in equit. Εὐδαιμονήσω γ' εἰ διαστραφήσομαι, si oculos distorsero. Arist. in Probl. διὰ τί τῶν ζώων ἄνθρωπος ἢ μόνος ἢ μάλιστα διαστρέφεται.

Διαστροφὴ, distorsio. Theophr. Diosc. Et metaph. perversitas: ut, διαστροφὴ πραγμάτων, apud Chrys. de Sacerd.

Διάστροφος, distortus, perversus. Euripid. in Herc. fur. Διαστρόφους ἑλίσσει γοργώπους κόρας. Athen. διάστροφος τοὺς ὀφθαλμοὺς, qui est distortis oculis. (Philostr. l. 3. c. 7.)

Decomp. Ἀδιάστροφος, qui distortus seu perversus non est: ut, ἀδιάστροφος κανὼν, apud Plut. Metaph. Maccab. lib. 3. ἀδιάστροφος εὔνοια, inconcussa benevolentia.

Προσδιαστρέφω, insuper distorqueo, insuper perverto, et depravo.

Συνδιαστρέφω, simul dislaqueo, vel etiam distorqueo. Plut.

Ἐκστρέφω, inverto; id, quod interiùs erat, extrà verto: seu resupino. Aristoph. in Plut. Κατέπλασεν αὐτοῦ τὰ βλέφαρ' ἐκστρέψας. Et metaph. immuto, commuto. Item in Nub. Ἔκστρεψον ὡς τάχιστα τοὺς σαυτοῦ τρόπους.

Ἐξεστραμμένως, more eorum quæ inversa sunt. Exponitur et, ex transverso.

[Ἐνστρέφω. Eurip. Ion. 300. παῖς ἢ ἐνστρέφω Τροφωνίου. Vide Notam Cl. Barnes.]

Ἐπιστρέφω, converto, convertere gressum cogo. retroago: in diversum converto. Thuc. ἄρας ἐπιστρέψαντες τὰς ναῦς. Item, converto, i. errantem in veram viam reduco. Plut. in Alcib. ὅπως δὲ πάνυ τὸ λεχθὲν ἐπέστρεψε. Et neutraliter, pedem refero, redeo. Aristoph. in Vesp. Ἀλλ' ἅπας ἐπίστρεφε δεῦρο. Sic et sæpe in Nov. Testam. ut Matth. 12. et Marc. 13. ¶ Item, intorqueo, contorqueo. Unde metaph. apud Aristoph. in Plut. Οἴει σὺ πρὸς τὰ σπλάγχν' ἔσω ἐπιστρέφειν, torquere, vexare. Exponitur etiam, adduco, attraho, corrugo. Epigr. l. 2. Item, inflecto, incurvo, inverto. (Soph. Tr. 1199. Philostr. l. 4. c. 9.)

Ἐπιστρέψαντος, (sc. ἐνιαυτοῦ,) revertente anno. 3 Reg v. 20.

Ἐπιστρέφομαι, gressum converto, pedem refero. Herodian. libr. 7. Item, convertor, i. faciem respiciendi causâ converto. Luc. ἐπιστρέφονται γὰρ εἰς τοὐπίσω ὥσπερ οἱ δυσέρωτες. Item, ab errore in viam veram reducor. Synes. epist. 57. πρὸς θεὸν ἐπιστρέφεται. seu resipisco, ad mentem atque intellectum redeo, Plut. Item, revertor, Aristot. in prob. ¶ Item, versor. Hesiod. in Theog. † 757.† Γαῖαν ἐπιστρέφεται. Apud Eurip. in Hel. πόθεν γῆς τήνδ' ἐπιστρέφεις πόδα; exp. unde ad terram hanc appulisti? ¶ Significat etiam ἐπιστρέφομαι, curam facio, curam ago.

Ἐπιστρεπτικὸς, vim habens τοῦ ἐπιστρέφειν.

(Ἐπιστρεπτὸς, ζηλωτός. Æschyl. Ch. 347. Suppl. 1004.)

Ἐπιστρεφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, solers, industrius: ut, ἐπιστρεφὴς ῥήτωρ, apud Xenoph. Hel. 5.

Ἐπιστρεφέστερος, perversior, item versutior.

Ἐπιστρεφέως, solerter, accuratè. Item, fraudulenter, impostoriè: apud Herodot. [Hist. lib. 1. ἀποθωμάσας δὲ Κροῖσος τὸ λεχθὲν, εἴρετο ἐπιστρεφέως, &c. Ἐπιστρεφῶς. Æschin. Orat. in Timarch. ἀλλ' ὅμως ὤφθη ὅτι καὶ μάλα ἐπιστρεφῶς καὶ ῥητορικῶς, αὐτὸς καὶ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ Κρωβύλος, &c. sed sæpius reperias ἐπιστρεφέως apud Homerum et Herodotum pro ἐμπαθῶς et ἀπατητικῶς.]

Ἐπιστρέφεια, ἡ, solertia, industria, vel accurata diligentia. Suid.

Ἐπιστροφὴ, ἡ, conversio. Thuc. Item, reversio, reciprocatio, vortex. Strab. l. ult. Item, turbatio: apud eundem. Et pro turba ac multitudine, quæ congregatur aut conversatur alicubi: ut, μυρίαι ἐπιστροφαὶ κακῶν, apud Aristoph. (R. 1430. πατρῴων δωμάτων ἐπιστροφάς. imperium in. Æsch. S. c. Th. 654. Eum. 551. βουνόμοις ἐπιστροφαί. Soph. Œdip. Tyr. 134.) Item, animadversio, cura: sic, πρᾶγμα πλείονος dicitur ἐπιστροφῆς εἶναι, apud Polyb. Item, castigatio, punitio: ut, ἐπιστροφὴν ποιεῖσθαι, animadvertere, punire, apud Dem.

Ἐπιστροφεὺς, primus spondylus, qui unà cum collo convertitur et circumagitur. Pol. l. 2.

Ἐπιστροφίδες, crines contorti, cincinni. Eust. et Hesych.

Ἐπίστροφος, qui convertitur, reciprocus, flexuosus: ut, ἐπίστροφος ὅρμος, apud Dionys. de situ orb. Ἐπίστροφος ἀνθρώπων, qui versatur inter homines, seu cum hominibus. Od. ά. (Æsch. Ag. 405.)

Ἐπιστροφάδην, huc illuc se convertendo, studiosè. Item, strenuè, fortiter, validè. Od. χ'. et ά.

Ἐπιστροφία, cognomen Veneris. apud Pausan. in Attic. quæ suprà ἀποστροφία.

Ἐπιστρωφάω, versor in, oberro, obeo. Od. ρ'. ἐπιστρωφῶσι πόληας. Legitur et pass. ἐπιστρωφάομαι, apud Eurip. in Med. πόθεν γῆς τήνδ' ἐπιστρωφᾷ πέδον; quod exp. unde veniens in terra hac versaris, seu in hanc terram divertisti? (Æsch. Ag. 981.)

Decomp. Ἀνεπιστρεφὴς, non curans, securus. Exponitur et, inexorabilis, ad veniam flecti nescius: apud Just. Mart.

Ἀνεπίστροφος, idem.

Ἀνεπιστρεφῶς, more eorum qui non curant.

Ἀνεπίστρεπτος, qui non convertitur. Item ita negligens et securus, ut ne respicere quidem conversa facie digneris. Synes. de insomn.

Ἀνεπιστρεπτὶ, et ἀνεπιστρέπτως, ita ut non convertaris, nec faciem convertendo, nec pedem reflectendo. Hesych. Scribitur et, ἀνεπιστρεπτεὶ, apud Plut. de def. orac.

Ἀντεπιστρέφω, vicissim vel contrà converto.

Ἀντεπιστροφὴ, conversio mutua vel contraria, vel in contrariam partem.

Παρεπιστρέφω, paullùm convertor, leniter flector. Strab. l. ult.

Παρεπιστρέφομαι, identidem convertor et respecto. Diog. Laërt.

Παρεπιστροφὴ, conversio in latus: et qui crebrò limis respicit oculis. Plut. Et, παρεπιστροφαὶ, versiones, quæ vicissim fiunt ab uno ad alterum.

Συνεπιστρέφω, unà converto: unà convertor et revertor. Apud Plut. in Num. κεραῖαι συνεπιστρέφουσαι τῇ πυκνότητι πρὸς ἀλλήλας, exp. apices densitate inter se conversi, seu frequenter inter se convoluti.

Καταστρέφω, subverto. Aristoph. in Equit. πόλιν καταστρέψεις. Item revoco. Liban. κατέστρεψε λόγον εἰς πολιτείαν. Item, exigo, finio, claudo ut apud Ceb. Theb. τὸν λοιπὸν βίον καταστρέφει ἐν πάσῃ κακοδαιμονίᾳ, reliquum vitæ exigit in omnis generis ærumnis. Interdum sine adjectione significat, finio vitam, morior. Plut. in Themist. κατέστρεψεν αἷμα ταύρου πιών. Sic apud Herodian. l. 5. Item neutral. desino, finior. Pausan. τοῦ ἐνιαυτοῦ καταστρέφοντος, anno exitu. Idem, κατέστρεψεν ἐς τοῦτο, hunc exitum habuit. (Æsch. Pers. 789.)

Καταστρέφομαι, subvertor, evertor, destruor. Herodian. lib. 7. τὰ πρόαστεια ὑπὸ τοῦ Μαξιμίνου στρατοῦ κατέστραπτο. Frequentiùs pro Activo usurpatur, everto, destruo, &c. Thucyd. βουλόμενοι Ἀκαρνανίαν πᾶσαν καταστρέψασθαι. Interdum significat, subjugo, in potestatem redigo. Demosth. τὰς ἐπὶ Θρᾴκης Ἑλλήνων καταστρέφεσθε πόλεις. Herodot. κατεστραμμένος πολλὴν γῆν. † Xen. Pæd. 1. 1. 4. et 1. 5. 2.† ¶ Apud Aristot. in Rhet. κατεστραμμένη λέξις, expon. conversa dictio.

Κατεστραμμένως, adversè.

Καταστροφὴ, subversio, eversio, expugnatio. Sic dicitur etiam exitus rei, κατάλυσις. vel quum res ad exitum inclinat, ut sunt fabularum, comœdiarum, &c. extrema pars. Luc. Item exitus, i. mors. Thuc. lib. 2.

Καταστροφικῶς, more catastropharum, seu ut in catastrophis fabularum fieri solet. Athen. l. 10.

Decomp. Ἐπικαταστρέφω, superinverto, inverto superjaciendo.

Περικαταστρέφω, inverto, deorsum verto.

Προκαταστρέφω, antè morior, priùs vitam finio. Laërt.

Προκαταστροφὴ, mutatio status ante extremum finem. Idem.

† Συγκαταστρέφομαι, simul evertere, subjugare. Xen. Pæd. p. 202. b.†

Μεταστρέφω, converto: propriè ex uno latere in aliud, aut ex uno statu locove in alium: verto, verso. in Geopon. μεταστρεφέσθω τὰ ᾠὰ, ἵνα πάντοθεν ὁμαλῶς θάλπωνται. Item, inverto, perverto. Aristot. rhetor. 1. τὸ δίκαιον εἰς ἴσον μεταστρέψαι, εἴτ' ἀπάτῃ, εἴτ' ἀνάγκῃ. Item, muto, flecto, converto. Iliad. ό. Ἦ τι μεταστρέψεις; an aliquid mutabis? Ibidem: Αἶψα μεταστρέψειε νόον μετὰ σὸν καὶ ἐμὸν κῆρ, converteret seu flecteret. Sic et Iliad. ε'. ¶ Apud Eurip. in Hippol. Steph. Οὐδ' ὑπωλένιον, οὔτε κολλητὸν ἔχων, Μεταστρέφουσιν, exp. lora nihil, nihil benè compacta vehicula curantes.

Μεταστρέφομαι, convertor, i. conversa facie retro aliquid respicio. Xen. Pæd. 2. μεταστραφεὶς πρὸς τοὺς λοχαγοὺς ἔφη.

Μεταστροφὴ, ἡ, conversio. in Epigr.

Decomp. Ἀμεταστρεπτὶ, sine conversione, ita ut non respiciens conversus. Plat. de leg. l. 10. et Luc. (Sch. Æsch. Ch. 96.)

Ἀμετάστροφος, conversionis et mutationis expers, immutabilis.

Παραστρέφω, perverto, depravo. Theophr. de Aristot. polit. 8.

Παραστρωφάω, idem: seu in latus vel obliquè detorqueo. unde apud Apoll. Arg. 2. Ὄμματα δέ σφι λοξὰ παραστρωφῶντο.

Περιστρέφω, circumago, in orbem verto, circumverto. Hom. Hym. in Merc. καὶ χερσὶ περίστρεφε καρτερὰ δεσμά. Et in pass. apud Arat. μειοτέρῃ περιστρέφεται στροφάλιγγι, breviore convertitur orbe.

Περιστροφὴ, conversio, convolutio, rotatus. Procl. ¶ Est et nomen figuræ, apud Rhet. de qua Fortunatian.

Περιστρωφάω, idem cum περιστρέφω.

Περιστρωφῶμαι, circumeo, obeo. apud Herodot. περιστρωφώμενος χρηστήρια, exp. pervestigans oracula.

Περιστροφάδην, circumvertendo, in orbem versando. Oppian.

Decomp. Ἀμφιπεριστρέφω, idem cum περιστρέφω. apud Hom. Od. θ'. Ἀλλ' οὔ οἱ χάρις ἀμφιπεριστρέφεται ἐπέεσσιν, exp. verba ejus nulla gratia comitatur: ubi legitur et, ἀμφιπεριστέφεται.

Ἀμφιπεριστρωφάω, idem. Hom.

Ἀντιπεριστρέφω, è contrario circumverto, vel circumagendo verto in contrariam partem.

Ἀντιπεριστροφὴ, circumactio è contrario, vel in contrariam partem; circumactio retro facta.

Ἀπερίστρεπτος, qui non circumvertitur, vel qui circumagi nequit.

Συμπεριστρέφω, unà circumverto, unà circumago. Aristot. de mund.

Συστρέφω, contorqueo, convolvo in fasciem, seu collectum contorqueo. Plat. de rep. l. 1. συστρέψας ἑαυτὸν, ὥσπερ θηρίον, ἧκεν ἐφ' ἡμᾶς. quum sese in feræ modum collegisset. Metaphoricè apud Dion. Hal. de Isocr. ἐν τῷ συστρέψαι τὰ νοήματα, καὶ στρογγύλως ἐκφέρειν, sententiis contortis efferendo. Item in compendium contraho. Idem, καλεῖσθαι οἱ τεχνογράφοι συστρέψαντες αὐτοῦ τὸ πρᾶγμα. Item, cogo, coagulo, condenso. Athen. l. 2. Et specialiter, agmen cogo, factionem cieo. Aristot. pol. l. 2. Neutraliter etiam pro coëo usurpatur, seu pass. cogor, condensor: apud Diosc. l. 1. c. 94.

Συστρέφομαι, contorqueor, colligor. Item cogor, contrahor, condensor: plerumque de humidis quæ coalescunt. ut Aristotel. de mund. χάλαζα δὲ γίνεται ὑετοῦ συστραφέντος. Interdum et de aliis rebus. Dicitur etiam agmen militum συστρέφεσθαι, quum se cogit et conglobat ad fortius faciendam impressionem: ut apud Polyb. lib. 1. Dicuntur et ipsi milites συστρέφεσθαι in acie, condensati et confertim euntes: ut apud Xen. Hell. l. 5. Item, quum diffusi, et dispersi, ab hoste eos circumveniente se rursus conglomerant et globum faciunt. Idem Hell. l. 6. ἐκωλύοντο ὑπὸ τῶν πολεμίων καταδιωχθέντες αὖθις παραθεῖν συστρέφεσθαι. Quævis etiam multitudo συστρέφεται, quæ factiosè coït, sese conglobat et conspirat. Dem. Phil. 3. συστραφέντες δ' ἄνθρωποι πολλοὶ, καὶ χορηγὸν ἔχοντες Φίλιππον. ¶ Εἰς ἑαυτὸν συστρέφεσθαι, exp. in se ipsum vergere. apud Greg. de Theol.

Συνεστραμμένως, contortè. Aristot. Rhet. l. 2.

Σύστρεμμα, τὸ, coagmentum compactile: seu globus, convolutio. Ἐρίων σύστρεμμα, lanæ contortæ hapsus. Paul. Ægin. l. 3. c. 27. Significare etiam dicitur agmen militum, composito ordine progredientium, impressionemque hostiliter facientium: apud Polyb. l. 1. Est et verbum castrense, significans certum numerum militum, ut mille. In lib. περὶ τάξεως πολεμικῆς.

Συστρεμμάτιον, τὸ, globulus, item vortex. Aristot. de mirab. aud.

Συστρεπτικὸς, cogendi et condensandi vim habens. Hippocr.

Συστροφὴ, conversio et convolutio in orbem, vortex, vertigo. Hesych. Ut, quum animal (præsertim ad pugnam se parans) sese contorquet et conglobat, ad impetum vehementius faciendum. Metaph. συστροφὴ λόγου, apud Demetr. Phal. ¶ Est et vitium in arboribus, quum se convolvère venæ, veluti que nodum efficit collecta et contorta materia. Theophr. hist. pl. l. 5. c. 6. Quales etiam nodi et collectiones in corpore humano συστροφαὶ dicuntur: apud Dioscor. l. 1. c. 35. Dicitur et συστροφὴ, multitudinis alicujus ad seditionem concitatæ coitio. Act. Ap. c. 19. ¶ Item συστροφαὶ, viarum compita. apud Dion. Hal. Rom. antiq. l. 6.

Ἐπισυστρέφω, (decomp.) unà converto ad aliquid suscipiendum contra aliquem, vel unà cogo et colligo. Maccab. l. 1. c. 14. ἐπισυστρέψαι συστροφὴν, exp. convocare conventum.

Ὑποστρέφω, converto, averto: seu convertere gressum et referre pedem cogo: reduco, et reverti facio. Il. ί. ὑπέστρεψε μώνυχας ἵππους. Philo de vita M. lib. 1. τὸ πλῆθος ὑποστρέψαι. Et neutr. pedem refero, revertor. Il. γ'. ὑποστρέψαντες ὀπίσσω. Greg. Naz. πάλιν ὑποστρέφω εἰς οἶκον. (Soph. Tr. 224.)

Ὑποστρέφομαι, idem. † μερίμνης. Soph. Œd. Tyr. 737.† Exponitur etiam, avertor, et flexo fallor: fugitando ludificor. Xen. in Cyneg. (Soph. Œdip. Tyr. 748. ubi V. Steph. Not.)

Ὑποστροφὴ, reversio, reflexio: seu reverti, retrocedere. Demetr. Polyb. † Soph. El. 728.† Apud Rhetores fit ὑποστροφὴ, quum ad expositionem interruptam ἐμβολῇ seu παρενθέσει, revertitur oratio. Hermog. Accipitur et pro callida reflexione.

Ὑπόστροφος, qui reversus est, redux. Hesych.

Composita sine præposit. ac primùm in στροφὴς, *aut* στροφὲς *desinentia.*

Ἀειστροφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui semper vertitur et circumagitur, qui semper torquetur.

Ἁλιστροφὴς, qui in mari versatur, marivagus. Musæus. [de Her. et Leandr. v. 45.]

Ἀμφιστροφὴς, in orbem flexus: vel sibi mutuò implicitus et innexus. Iliad. λ'. κεφαλαὶ δέ οἱ ἦσαν Τρεῖς ἀμφιστρεφέες, legitur tamen et ἀμφιστροφέες.

Αὐθυποστρέφομαι, denuo revertor, iterum redeo. In novell. const.

Ἀστροφὴς, qui flecti nequit: et ex consequenti, durus, immobilis. Sophoc. in Mysis.

Εὐστροφὴς, et poët. ἐϋστροφὴς, pulchrè tortus, tortilis, flexilis. Od. ί. et ξ'.

Εὐστροφὴς, versatilis, versabilis, qui dextrè et agiliter circumagitur.

Πολυστροφὴς, multùm tortus, multos flexus habens. Oppian.

Composita in στρεπτος *desinentia.*

Ἀλίστρεπτος, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἁλιστροφής.

Ἄστρεπτος, qui flecti vel torqueri nequit: ex quo intelligitur, rigidus. Exp. etiam, quem vertere seu circumagere non licet. [Theoc. κε'. 94.]

Εὔστρεπτος, seu ἐΰστρεπτος, qui facile versari, flecti aut torqueri potest: flexilis. Od. ί.

Παλίστρεπτος, retro vertens. Nicand.

Composita ex στροφὴ.

Ἀγχίστροφος, ὁ καὶ ἡ, conversioni mutationique propinquus, i. subinde mutabilis: unde, ἀγχίστροφος μεταβολὴ, subita mutatio, apud Thuc. l. 1. Et, ἀγχίστροφα βουλεύεσθαι, sententiam mutare, Herodot. in Polymn. Dicitur et ille ἀγχίστροφος, qui versatili est ingenio, quique velum vento obvertit prout è re sua esse videt: apud Suid. Ἀγχίστροφος δίωξις, persecutio, qua fugiens persequentem retro flectere pedem cogit, et in fugam vertit. Procop.

Ἀγχιστρόφως, subita ac repentina conversione seu mutatione. Dion. Longin.

Ἀμφιστροφὴ, deflexio, reflexio. Hesych.

Ἀνομοιόστροφα συστήματα, vel ἔπη, quæ dissimiles strophas habent. Hæc in ἑτερόστροφα dividuntur, et ἀλλοιόστροφα, de quibus vide scholiast. Aristophan.

([illegible]. Æsch. Ag. 839.)

(Ἄστροφος. Æsch. Choeph. 96.) [στείχω, καθάρμαθ' ὥς τις ἐκπέμψας, πάλιν, δικοῦσα τεῦχος, ἀστρόφοισιν ὄμμασιν; oculis irretortis. Soph. Œd. Col. 490. ἔπειτ' ἀφέρπειν ἄστροφος. Plat. Polit.]

Βουστροφηδὸν, vertendo et flectendo se more boum arantium. Hesych.

Βωλοστροφία, ἡ, glebarum inversio et repastinatio. Gaz. de senect.

Γλωσσοστροφέω, linguam agiliter verso, blatero. Aristoph. in Nub. †790.†

Δημοστροφέω, in populo versor.

Ἑδροστρόφος, ὁ, exp. podicem invertens, apud Theocr. idyll. 25. ἀπὸ σκελέων ἑδροστρόφω Ἀργόθεν ἄνδρες Ἀλλήλους σφάλλοντι παλαίσμασιν.

Ἑτερόστροφα metra vide apud schol. Aristoph. quorum Hephæstion quoque meminit, et Triclin. apud Soph.

Εὔστροφος, qui facili motu versatur et circumagitur, agilis: ut, πάλης εὔστροφος, apud Plut. in Ant. Item, tortilis, flexilis: seu benè aut pulchrè tortus: ut, εὔστροφοι ἱμᾶς, apud eundem de dæm. Socr.

Εὐστροφία, ἡ, versatilitas. Idem de solert. anim.

Ἡνιοστρόφος, ὁ, qui habenas vertit, id est, qui habenis hoc illuc flectit equos. auriga. [Æsch. Ch. 1022.] (Soph. El. 734. γνοὺς δ' ὁ ξ' Ἀθηνῶν δεινὸς ἡνιοστρόφος, Ἔξω παρασπᾷ, &c.)

Ἡνιοστροφέω, habenas verto, sum auriga. Et general. rego, guberno. Eurip. in Phœn. [176.] Ὃς δ' ἅρμα λευκὸν ἡνιοστροφεῖ βεβώς. † Soph. El. 733.†

Ἱμονιοστρόφος, qui funem loreum, quo aqua è puteo hauritur, versat ac trahit. Aristoph. in Ran.

Καλωστρόφος, qui funes intorquet seu torquet. Plut. in Per.

Μονόστροφος ᾠδὴ, oda unicam habens στροφήν. Theophr. hist. pl. l. 5.

Νεόστροφος, nuper tortus, ideoque novus. Il. ί.

Οἰακοστρόφος, qui gubernaculum manu versat, gubernator: ut, ναὸς ἄκρος οἰακοστρόφος. Apud Eurip. in Med. (524. Æschyl. S. c. Th. 62. Acut. in penult. Pr. 514.) [Pind. Isthm. Δ. 129. κυβερνατῆρος οἰακοστρόφου γνώμᾳ πεπαθὼν πολυβούλῳ.]

Οἰακοστροφέω, gubernaculum manu verso, rego. Suid. (Æsch. Pers. 769.)

Παλίνστροφος, retortus, in contrarium tortus. Oppian.

Πολύστροφος, qui multis gyris circumagitur: item versatilis, mobilis.

Σχοινοστρόφος, qui funes è junco torquet. Plut. περὶ εὐθυμ.

Φιλόστροφος, qui verti et mutari amat, mutabilis, inconstans. Pol. lib. 6.

Χρυσόστροφος, qui auro torquetur. Soph. in Œdip. Tyr.

Composita ex στρεβλόω.

Ἀποστρεβλόω, idem quod στρεβλόω, torqueo, &c.

Ἀποστρεβλοῦσθαι, exp. et, collidi.

Διαστρεβλόω, tormento seu tormentis distraho. Æschin. in Ctesiph.

Καταστρεβλόω, idem.

Καταστρεβλούμενος, depravatus.

Composita habentia στρεβ.

Ἀστραβὴς, qui tortus seu tortuosus non est, qui non torquetur et depravatur. Theophr. hist. pl. l. 5. c. 3. Plat. Polit. l. 7.

Ἀστραβηλίζειν, corrigere, dirigere, complanare, ἀστραβῆ ποιεῖν. Hesych.

Ἀστράβη, quomodo huc pertineat: vide suo loco.

Εὐστραβὴς, qui facilè torquetur seu flectitur. Theophr.

Ποδοστράβη, instrumentum tortorium, quo torquetur aliquis, manibus ligatis et pedibus: dictum διὰ τὸ στρέφειν τοὺς πόδας. schol. Demosth. ¶ Item instrumentum medicum, quo luxati artus reponuntur. Poll. ¶ Item tendicula, qua cervi capiuntur: apud Xenoph. in Cyneg. [cap. 9. §. 11. 12. 14.]

Composita ex στροβέω.

Διαστροβέω, rapido vortice et impetuosè pervado. Plat. θύννους βολαῖς πλήκτροις διαστροβεῖ.

Ἐκστροβιλόω, exp. contero. Suid.

Πολύστροβος, et poët. πουλύστροβος, multùm strepens: turbulentus, multis agitatus fluctibus. Nic. in Ther.

[Ὑποστροβέω. Æsch. Ag. 1225.]

ΣΤΡΗΝΗ'Σ, έος, ὁ καὶ ἡ, asper, τραχὺς. Hesych. A quo expon. etiam ὀξὺς, acutus, σαφὴς, manifestus, στυγνὸς, tristis. Item, στρηνὲς βοᾷν, exp. σκληρῶς. Interdum στρηνὲς adverbialiter significat, asperè, horrendè seu horribiliter. ut Epigr. l. 3. στρηνὲς ἀεὶ φωνεῦσα παρ' οὔασι. Sic Apoll. Arg. 2. †323.† στρηνὲς δὲ περὶ στυφελὴ βρέμει ἀκτή. ¶ Legitur etiam στρηνὸς pro στρηνὴς, asper, acutus.

Ἀστρηνὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, (comp.) idem quod στρηνὴς, acutus, ὀξὺς, Hesych. Ab eodem. exp. etiam, σκαιὸς, δύσθετος.

ΣΤΡΗ͂ΝΟΣ, εος, τὸ, luxus, deliciæ. Apoc. 18. καὶ οἱ ἔμποροι τῆς γῆς ἐκ τῆς δυνάμεως τοῦ στρήνους αὐτῆς ἐπλούτησαν.

Στρηνιάω, ῶ, in deliciis sum seu vivo, luxurior: item lascivio. Apocal. 18. καὶ ἐστρηνίασαν. ☞ Sunt qui hoc verbum deducant ἀπὸ τοῦ στρέφειν καὶ ἀνασπᾷν τὰς ἡνίας, ut sit metaphora sumpta ab equis, qui frænis excussis ferociunt, et soluto ingenio feruntur.

Καταστρηνιάω, ῶ, (comp.) insolentiùs et lasciviùs me gero adversus, lascivio et insolesco contra, 1 Tim. 5.

ΣΤΡΙ͂ΒΟΣ, exilis et tenuis vox avicularum. schol. Aristoph.

ΣΤΡΟΓΓΥ'ΛΟΣ, ου, ὁ, rotundus, i. in formam rotundam aut turbinatam contractus aut conglobatus: cui oppon. μακρὸς, longus, oblongus. Ut, στρογγύλαις χαλάζαις, apud Aristoph. † Nub. 1125.† Et, στρογγύλη στυπτηρία, alumen rotundum, apud Dioscor. Sic dicuntur naves στρογγύλαι, quæ rotundiores sunt, apud Thucyd. lib. 2. Et corpora στρογγύλα, breviora et magis compacta, non procera, nec gracilia; apud Arist. in hist. an. de Leonum generibus; et Athen. lib. 13. Metaphoricè etiam στρογγύλη λέξις dicitur, apud Dion. Halicarn. ¶ Item, teres instar cylindri: ut, ξύλα στρογγύλα, dicuntur rudia adhuc, nec dum architecti manu polita: apud Theophr. histor. pl. l. 5. c. 6. (Philostr. l. 3. c. 35.)

Στρογγύλη, substantivè dicitur pro ἡ στρογγύλη ζώνη, teres zona: apud Poll. l. 17. c. 14. ¶ Quidam exp. etiam rapam, γογγύλη.

Στρογγύλως, rotundè. Plut. in symp. sept. sap. et Dem. Phal. Item, tereti figura.

Στρογγυλότης, ητος, ἡ, rotunditas: figura rotunda aut teres.

Στρογγυλόω, ῶ, et στρογγυλίζω, rotundo, rotundum efficio. Unde pass. apud Alexandr. Aphr. καταφερόμενον ὕδωρ ἐξ ὕψους στρογγυλοῦται, rotundatur.

Στρογγύλωμα, τὸ, et στρογγύλωσμα, coagmentum rotundum, opus teres, orbis. Reg. l. 1. c. 19.

Στρογγύλωσις, ἡ, rotundatio. Pro exercitu accipi traditur. Regum lib. 1. cap. 17.

Στρογγυλόω, idem quod στρογγυλίζω. unde, στρογγυλωθῆναι exp. rotundari, convolvi.

Στρογγυλίζω, pro eodem: seu ore rotundo loquor atque ornatè. Dion. Hal. in vita Lys. στρογγυλίζειν τὰ νοήματα.

Γογγύλος, ου, ὁ, idem quod στρογγύλος. Athen. l. 4. ἀρτίσκος ἐγκρὶς παραπλήσιος, γογγυλώτερος δὲ τὴν ἰδέαν.

Γογγύλη, substantivè vocatur massa rotunda, seu quæ inter subigendum rotundata est: apud Aristoph. in Pace. ¶ Quidam expon. etiam rapum.

Γογγύλιος, idem quod γογγύλος, Gal. apud Hippocr. et Suid.

Γογγυλίς, ίδος, ἡ, rotunda, Gal. in Lex. Hippocr. ¶ Et subst. rapum, vel rapa. Athen. l. 2. et l. 10. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 4.

Γογγυλίδιον, τὸ, rapulum. Apud Gal. in lex. Hippocr.

Γογγυλίδια exp. μικρὰ σφαιρία, pilulæ minutæ.

Γογγυλίζω, idem quod στρογγυλίζω. Schol. Aristoph. et Suid. expon. μεταστρέφω.

Γογγυλάω, idem: vel μεταστρέφω. Hesych.

Γογγυλιόω, pro iisdem.

Γογγύλλομαι, idem quod στρογγύλλομαι. Hesych.

Composita ex στρογγύλος.

Ἀμφιστρόγγυλος, circumcircà orbicularis, seu orbiculatim factus, ædificatus. Luc.

Ἐπιστρόγγυλος, in rotundum inclinatus, subrotundus, seu turbinatus. Aristot.

Ἐπιστρογγύλλω, in globum vel turbinem rotundo. Nicand.

Συστρογγυλίζω, in rotunditatem conglobo. Metaph. Nicomachus apud Athen. l. 2. οὐσίαν γὰρ καταλειφθεὶς μοι τοῦ πατρός, ταύτην συστρογγυλίσας ἐξέπιον ἐν μησὶν ὀλίγοις, ὥσπερ ᾠόν τι ῥοφῶν, i. bona patris velut in rotundam massam conglobata intra paucos menses devoravi et instar ovi sorpsi.

Συστρογγύλλω, idem. Metaph. de eadem re. apud Athen. l. 4.

Ὑποστρόγγυλος, idem quod ἐπιστρόγγυλος.

ΣΤΡΟΥΘΟ'Σ, οῦ, ὁ καὶ ἡ, passer, passerculus. Att. στροῦθος. (☞ Dictus παρὰ τὸ μετ' οἴστρου πρὸς ἀφροδίτην θεῖν. Unde et in ultima accentum habet, secundum canonem grammat. quo in θὸς dissyllaba, quæ τὸ θεῖν inclusum habent, acuuntur. Etym. et Eust.) Il. β'. Ἔνθα δ' ἔσαν στρουθοῖο νεοσσοί, νήπια τέκνα. Athen. lib. 9. καὶ οἱ στρουθοὶ δ' εἰσὶν ὀχευτικοί. Hinc et metaphoricè στρουθὸς dicitur salax, et ad venerem nimiùm pronus, ut passer. καταφερής, λάγνος. Hesych. Hinc in Mimis obscœnam partem significat, scilicet viri, quæ et Catullo passer. ¶ Στρουθὸς μεγάλη, dicitur ὁ στρουθοκάμηλος, vel στρουθιοκάμηλος, et ὁ στρουθός, struthio, apud Aristoph. in Avib. Pro eodem dicitur et, στρουθὸς Ἀραβικός, seu Λιβυκός, ὁ ἐν Λιβύῃ. στρουθὸς Λίβυσσα, à regionibus in quibus præcipuè invenitur; apud Aristot. l. 4. de part. anim. c. 14. et hist. anim. l. 6. c. 5. A volatu humili vocatur et στρουθὸς κατάγαιος et χαμαιπετής. Herod. lib. 4. (Sch. ex. ἀετός. Æschyl. Ag. 150.) ¶ Item herba quæ et στρούθιον. Theophr. hist. pl. l. 19. c. 13.

Στρούθειος, sive στρούθιος, strutheus: ut, στρούθειος μηλέα, et στρούθεια μῆλα, struthea malus, et struthea mala. Theophr. hist. pl. l. 2. c. 3. Diosc. l. 1. c. 191. Athen. l. 3.

Στρουθίον, ου, τὸ, passerculus. Athen. lib. 13. et 14. ¶ Item herbæ nomen, quæ Lat. radicula et herba lanaria. Diosc. l. 2. c. 193.

Στρουθάριον, ου, τὸ, idem quod στρουθίον, passerculus. apud Athen. l. 4.

Στρουθίζω, passeris in modum strido. Aristophan. Ran. 10. dicitur de avium pullis, qui ore hiante et stridente seu vociferante escam à matre petunt. ¶ Item radiculâ purgo, lanariæ herbæ succo mundum ac candidum reddo. Diosc. l. 2. c. 84.

Composita.

Ἀστρούθιστος, qui radiculæ succo elotus purgatusque non est.

Καλλιστρούθια σῦκα, callistruthiæ ficus. Athen. l. 3.

ΣΤΡΥ'ΧΝΟΣ, ου, ὁ, solanum: herba de qua Diosc. l. 4. c. 71. et tribus sequentibus. Eadem dicitur et neutro genere στρύχνον, apud eundem l. 4. c. 72. Dici verò et fœm. gen. ἡ στρύχνος, tradit Æl. Dion. apud Eust. in Od. Pro eodem, itidem fœm. gen. dici ἡ τρύχνος, testatur Etym. ¶ Apud Theocr. idyll. 10. ἁ φωνὰ δὲ τρύχνον, expon. vox mollis, i. ἴσα τρύχνῳ, inquit schol.

ΣΤΥΓΕ'Ω, ῶ, F. στυγήσω, ab inusitat. στύγω, odio prosequor, odi. Il. θ'. Νῦν δ' ἐμὲ μὲν στυγέει· Θέτιδος δ' ἐξήνυσε βουλάς. Soph. τοὺς δὲ σώφρονας θεοὶ φιλοῦσι, καὶ στυγοῦσι τοὺς κακούς. † στυγῶ σε τῆς δειλίας, te ob timiditatem odi. El. 1033.† Item, exhorresco, extimesco, reformido. Il. ό. τόν τε στυγέουσι καὶ ἄλλοι. Sic et Il. ά. Cum infinitivo exp. metuo, non audeo. Il. ά. στυγέῃ δὲ καὶ ἄλλος ἶσον ἐμοὶ φάσθαι, καὶ ὁμοιωθήμεναι ἄντην. ¶ Od. λ'. Τῷ κε τεῷ στύξαιμι μένος καὶ χεῖρας ἀάπτους, expon. terribiles seu terrificas reddiderim. Significat etiam, tristor, teste Hesych. et apud Apoll. Arg. 2. οἱ δ' ἔστυγον εἰσαΐοντες, tristati sunt. (Æschyl. S. c. Th. 416. Soph. Tr. 592. Œdip. Tyr. 1390.)

Στυγέομαι, οῦμαι, odio et horrori sum, invisus sum. Sophocl. in Thres. (Œdip. Tyr. 687. Tr. 751. Eurip. Med. 1376.)

Στύγημα, τὸ, odium aut quod aliquis odio prosequitur. Euripid. in Orest.

Στυγητός, odiosus, qui odio et horrori est: vel odio dignus. Item, horribilis. (Æsch. Pr. 594.)

Στύγος, εος, τὸ, odium. Epigr. (Æsch. S. c. Th. 659. Ag. 556. 567. Ch. 391. 768.)

Στυγερός, ὁ, odio dignus: horribilis et terribilis. Iliad. ξ'. στυγερὸς δέ οἱ ἔπλετο θυμῷ. Et, στυγερὸς πόλεμος, horribile bellum, Iliad. τ'. Sic et Iliad. σ'. et ν'. et alibi apud Homer. &c. Exponitur et tristis, tristificus: ut, στυγερὸν πένθος, Od. π'. Item, gravis: ut, στυγερὰ τίσις, apud Apoll. Rhod. Pro eodem dicitur et στυγνερός, apud Hesych. (στυγερά τε φύσις. Eurip. Med. 103. Soph. Tr. 1034.)

Στυγερῶς, horribiliter, horrendum in modum. Il. σ'.

Στυγερότης, ητος, ἡ, tristitia, mœstitia.

Στυγνός, idem quod στυγερός, odiosus: invisus. Soph. in Trach. στυγνὸς [illegible]. (1066. Œdip. Tyr. 668. Æsch. Pers. 286. pro στυγνάζειν ποιῶ. 472. Ag. 648.) ¶ Item gravis, tristis, tristificus. ut, στυγναῖσι λύπαις, apud eundem Soph. et, στυγνῷ προσώπῳ, tristi et tetrico vultu, apud Eurip. in Alcest.

Στυγνότης, ητος, ἡ, mœstitia, mœror: vel horrifica tristitia, ærumna. Athen. lib. 5.

Στυγνάζω, tristor, tristitia molestiaque afficior. Marc. 10. Impropriè cœlum στυγνάζειν dicitur Matth. 16. i. obductum esse nubibus, non esse serenum.

Στύξ, γός, ἡ, Styx: fons ad Nonacris Arcadiæ, ab horribili frigiditate nomen adeptus: quæ tanta est, ut etiam enecet eos qui aquam illam gustarint. Vide Plin. l. 2. c. 103. et l. 31. c. 2. et Vitruv. l. 8. cap. 3. Sic etiam nominatur palus quædam apud Inferos, itidem ab horribili geliditate, per cujus aquam jurare Superi finguntur à Poëtis. Od. ε'. Il. θ'. ξ'. &c. Hesiodus in Theog. ¶ Item horror tremorque ex perfrictione. Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 20. (de dracone dicitur. Æschyl. Ch. 530.)

Στύγιος, ὁ καὶ ἡ, stygius, infernalis: ut, στύγιος δόμος, apud Soph. et, στύγιος ἡμέρα, Plut. de non fœner.

Composita.

Ἀποστυγέω, odio habeo, aversor, abhorreo. In ep. ad Rom. c. 12. ἀποστυγοῦντες τὸ πονηρόν. Joseph. [illegible] ἀποστυγέοντας [illegible], ἀποστυγοῦντα τὸ Πύῤῥω δόγμα.

Βροτοστυγής, έος, ὁ καὶ ἡ, hominibus invisus. Æschyl. in Prometh. (Choëph. 49.)

Ἐπιστυγνάζω, tristor ob aliquid, contristor. Basil.

Θεοστυγής, Deo exosus, Deo odiosus. ut, Ἑλένη θεοστυγής, apud Eur. in Troad. [1213. Cyclop. 395. 598.] Item qui Deum odit, Deum exosus. Rom. c. 1. [30.]

(θεοστύγητος. Æsch. Ch. 635.)

Θεοστυγία, ἡ, odium Dei.

Καταστυγέω, idem quod ἀποστυγέω. Apud Hom. κατὰ δ' ἔστυγον αὐτόν, per tmesin, pro κατέστυγον, quod est vel aor. 2. à futuro. στυγῶ, vel præt. imperf. ab inusit. καταστύγω.

Ψευδόστυξ, ὁ καὶ ἡ, osor mendacii, in Epigr.

ΣΤΥ'ΛΟΣ, ου, ὁ, columna, idem quod κίων, teste Poll. Ezech. c. 42. ἐξεῖχε τὸ περίστυλον ἔξωθεν τοὺς στύλους τοὺς ἀνωτέρους. Metaphoricè apud Eurip. initio Iphigen. Taur. Στῦλοι γὰρ οἴκων εἰσὶ παῖδες ἄρσενες. Et 1 Corinth. c. 3. στῦλος καὶ ἑδραίωμα τῆς ἀληθείας ἡ ἐκκλησία. ☞ Ejusdem originis esse cum στοά, (de quo suprà,) docent grammat. et inter hos Etymol. nimirum ab ἵστημι. ¶ Pro graphio etiam accipitur, quo in tabulis cereis exarabant. ¶ Quo fit ut ὁ στῦλος, stylus, ipsam quoque structuram orationis connotet, ac dicendi modum. δύναμις γραφική, καὶ τρόπος τοῦ λόγου. ¶ Apud Vitruv. in cochlea aquaria sunt etiam styli ferrei, qui tignis utrinque positis infiguntur, sive à columnæ sive à graphii similitudine ità dicti.

Στυλίτης, ου, ὁ, supra columnam locatus. Suid.

Στυλίς, ίδος, ἡ, columella. Est et pars navis ἡμιολίας, teste Hesych. ¶ Sic et dicitur illud quod nares instar muri dispescit, quod et κίων, et διάφραγμα. Poll. l. 2.

Στυλίσκος, ου, ὁ, columella.

Composita.

Ἀραιόστυλος, ὁ καὶ ἡ, raras columnas habens. Vitruv. l. 3. c. 2.

Ἄστυλος, columnis carens.

Αὐτόστυλος, per se et suapte natura columnis fultus. Hesych.

Δεκάστυλος, decem columnas habens. Vitruv. l. 3. c. 1.

Διάστυλος, amplius patentibus columnis. Idem l. 3. c. 2.

Διαστυλόω, columnis fulcio. Polyb. l. 5.

Ἑξάστυλος, sex columnas habens. Vitruv. ejusdem lib. c. 1.

Ἐπιστύλιον, τὸ, trabs aut lapis qui supra columnas ponitur. Plut. in Pericle.

Εὔστυλος, cujus columnæ justis intervallis distributæ sunt, ideoque columnarum specie decores. Vitruv. l. 3. c. 2.

Ὀκτάστυλος, octo columnas habens. Idem. l. 3. c. 1.

Περίστυλος, circumcircà columnatus, columnis in ambitu cinctus: ut, περίστυλοι δόμοι, apud Eurip. in Andr. Τὸ περίστυλον, (sc. οἴκημα,) locus columnis cinctus. Athen. l. 5.

Περιστύλιον, τὸ, idem. Vitruv. l. 6. c. 9.

Πολύστυλος, multas columnas habens. Plut. in Pericle.

Πρόστυλος, ab anteriore parte columnas habens. Vitruv. l. 3. c. 1.

Ἀμφιπρόστυλος, (decomp.) omnia habet quæ prostylos, prætereaque habet in postico ad eundem modum columnas et fastigium. Idem ibid.

Πυκνόστυλος, qui est crebris columnis. Idem l. 3. c. 2.

Σύστυλος, qui columnis est paullo remissioribus. Idem ibid.

Τετράστυλος, quatuor columnas habens: apud eundem.

ΣΤΥ'ΠΗ, sive στύππη, ης, ἡ, stupa, stuppa. καννάβινον λίνον. Joseph. apud Suidam, πληρώσαντες τὸν [illegible] στύππης, πρὸς δὲ ἀσφάλτου καὶ θείου. ☞ A στύφω (inspisso, stringo) deductum videtur quibusdam, quoniam stupâ rimæ et foramina solent stipari et obstrui. Aut etiam à τύπτω, quasi τύπη. στύπη γὰρ τὸ τετριμμένον λινάριόν ἐστι. ¶ Στύπη exponitur etiam ab Hesych. stipes, stirps, truncus, caudex.

Στυππεῖον, sive στυπεῖον, et στυππίον, ου, τὸ, idem quod στύπη, stupa. Xenoph. pæd. 7.

Στύπαξ, vel στύππαξ, venditor vestium stupearum, apud Poll. lib. 7. c. 16. Pro eodem dicitur et στυππακίς, apud Hesych.

Στύπος, εος, τὸ, idem quod στύπη, stipes, caudex, truncus. Apoll. Arg. i. ‡iv. 1401.‡

Στυπεύς, έος, ὁ καὶ ἡ, ex trunco vel caudice factus, ligneus. Στύπεος, στυπεύς, sicut [illegible]. Nic. Alex. Ὅλμῳ ἐνὶ στυπεῖ, in lignea pila, seu in ligneo mortario. Alii per appositionem legunt, Ὅλμῳ ἐνὶ στύπεϊ, in pilâ quæ est vel fuit truncus vel caudex, i. lignea.

Στυπάζω, stipite pello. Hesych.

Ἀποστυπάζω, (comp.) stipite depello aut persequor: apud Archilochum.

ΣΤΥ'ΡΑΞ, ακος, ὁ, cuspis teli seu hastæ. Athen. ἦσαν δὲ μηλοφόροι τῶν δορυφόρων, ἐπὶ τῶν στυράκων μῆλα χρυσᾶ ἔχοντες. Vide Poll. Hesych. et Suid. ¶ Item arbor Syriæ, quæ malo Cydonio fertur esse similis. cujus etiam lacryma στύραξ vocatur. Vide Diosc. l. 1. c. 80. Aristot. an. 4. Theophr. l. 8. pl. c. 7. et Plin. l. 12. c. 17. et 25.

Στυράκιον, ου, τὸ, idem quod στύραξ in prima signif. Thuc. l. 2.

Στυράκινος, ut, στυράκινον μύρον, ex styrace confectum unguentum. Dioscorid.

Στυρακίζω, Hesych. exp. κοντίζω. ¶ Item styracem refero. Dioscor. lib. 2. cap. 109.

ΣΤΥ'ΦΩ, F. ψω, adstringo: de iis, quæ, dum gustantur, linguam adstringunt. Diosc. l. 1. 196. (de achrade:) στύφει δὲ καὶ τὰ φύλλα αὐτῆς. Sic et cap. seq. de mespilis. Exponitur etiam, spisso; quoniam quæ adstringunt, densare et spissare solent.

Στύμμα, τὸ, spissamentum, adstringendi vim habens. Diosc. l. 1. c. 69. Gal. τῶν κατὰ τόπ. lib. 3.

Στύψις, εως, ἡ, adstrictio. Galen. ad Glauc. Item spissatio. Dioscor. lib. 1. cap. 76.

Στυπτικός, ὁ, astrictorius, astringendi vim habens. Dioscorid. lib. 1. cap. 169. et alibi.

Στυφός, idem. Basil. in Hexaëm. homil. 5.

Στυφόεις, pro eodem. schol. Nicand.

Στυπτηρία, ἡ, alumen: dictum παρὰ τὸ στύφειν, quoniam potentissimè astringit. Vide Diosc. l. 5. c. 123. et Paul. Ægin.

Στυπτηριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, aluminosus, alumen recipiens: ut, ὕδωρ τὸ στυπτηριῶδες, Gal.

Στρυφνός, οῦ, ὁ, idem quod στυφός, (ex quo et factum creditur pleonasmo τοῦ ρ et ν,) astringens, acerbus, austerus. Theophr. de caus. pl. l. 6. et Aëtius in præfat. l. 1. Sic et apud Gal. στρυφνὸς [illegible], et apud Athen. στρυφνὰ μῆλα, et apud Diosc. οἶνος στρυφνός. Metaph. dicitur homo στρυφνός, apud Aristophan. et Xen. † Pæd. l. 2. p. 47. a. ubi est στυφνότερος pro στρυφνότερος.† et Lat. acerbus, austerus.

Στρυφνότης, ητος, ἡ, acerbitas. Alex. Aphr. Probl. 70. l. 2.

Στυφελός, οῦ, ὁ, durus, asper. (σκληρός. Æsch. Pers. 79.) (Ex στύφω quoque derivatum creditur, eò quòd, quæ astringuntur et inspissantur, soleant exasperari et indurari.) Apollon. Arg. lib. 2. στυφελὴ βρέμει ἀκτή. Epigram. l. 1. στυφελὰ στυγνά.

Στυφελίζω, duriter asperèque tracto, duris verberibus aut verbis asperis incesso, duriter et asperè excipio. Il. α'. Odyss. σ'. et alibi sæpè. Sic et Apoll. Arg. 2. Καὶ ἑοῖο [illegible] ἐστυφέλιξε, multis conviciis probrisque insectatus est. †lib. 1. 273.† Item dispello, discutio, disjicio. Il. λ'. ὡς ὁπότε Ζέφυρος νέφεα στυφελίξῃ. Item deturbo, depello, dejicio. Il. ε'. Ἐξ ἰλίου στυφελίξαι.

Στυφελιγμός, οῦ, ὁ, injuria, contumelia: quam quis verberibus verbisve asperis excipit. Aristoph. in Equit. Dicitur et, quum quis injuriosè loco suo deturbatur.

Στυφλὸς, οῦ, ὁ καὶ ἡ, idem quod στυφελὸς, ex eoque factum per syncopen. Lycophr. Μυκοῦ στυφλὰ νάσσονται λέπα. Æsch. Ἔῤῥιψ' ἐμαυτὴν τῆσδ' ἀπὸ στυφλοῦ πέτρας. (Στυφλὸς παρ' ἀκτάς. Pr. 747. Pers. 303.)

Στυφρὸς, οῦ, ὁ, idem; durus, rigidus. Hesych. Exponitur etiam, retorridus, duratus, callosus. Aristot. an. l. 2.

Composita: ac primùm ex στύφω.

Ἀναστύφω, tristitiam præ me fero, tristor. Hesych. ex Soph.

Ἀποστύφω, idem quod στύφω, astringo. Idem.

Ἀστυψία, et Ἀστυφία, ἡ, astrictionis vacuitas, astrictionis expertem esse, apud eundem.

Ἐκστύφω, idem quod στύφω. Nic. in Alex.

Ἐπιστύφω, astringo: apud eundem, et Athen. l. 3.

Παραστύφω, pro eodem.

Περιστύφω, circumastringo, inspisso. Plut.

Προστύφω, antè astringo. Item antè inspisso.

Πρόστυπτος, adstrictus: item substrictus.

Πρόστυφος, adstrictus, substrictus. Diosc.

Ὑποστύφω, leviter astringo, aliquantulùm astringo, Galen. ad Glauc. et Dioscor. l. 1. c. 171. Item astringo simul, et inspisso, Theophr. in lib. περὶ ἱδρώτων.

Composita ex στρυφνός.

Γλυκύστρυφνος, sapore acerbo simul et dulci præditus, simul dulcis et acerbus.

Ὑπόστρυφνος, subacerbus, qui est sapore leniter acerbo. Diosc. l. 3. c. 7.

Composita ex στυφελός.

Ἀποστυφελίζω, depello, deturbo. Il. σ'. Τρὶς δὲ δύ' Αἴαντες, Θοῦριν ἐπιειμένοι ἀλκὴν, Ἕκτορα νεκροῦ ἀπεστυφέλιξαν, Hectora deturbarunt.

Ἀστύφελος, minimè durus aut asper, non salebrosus. Epigr.

Ἀστυφέλικτος, non disturbatus, inconcussus, immotus. Nonn. in Epigr. ἀστυφέλικτος ἄγει χάριν, exp. non discussus. [Xenoph. Lacedæm. Resp. cap. 15. §. 7. ὁ δὲ ὅρκος ἐστὶ τῷ μὲν βασιλεῖ, κατὰ τοὺς τῆς πόλεως κειμένους νόμους βασιλεύσειν· τῇ δὲ πόλει ἐμπεδορκοῦντος ἐκείνου ἀστυφέλικτον τὴν βασιλείαν παρέξειν.]

Καταστύφελος, valdè durus aut asper. Hesiod. in Theog. †806.† καταστυφέλῳ ἐνὶ χώρῳ. Pro eodem per syncopen dicitur κατάστυφλος, ut, καταστύφλου πέτρας. Eurip. in Iphig. Taur.

ΣΤΥ'Ω, F. ύσω, tentigine laboro: priapum extendo. Aristoph. in Lysistr. [598.] Στύοντ' ἂν ἄνδρας, [illegible]. Ibidem, ἀλλ' ἔστυκας, ὦ μιαρώτατε. [Av. 1256.]

Στύομαι, idem quod στύω, apud comicos. Exponitur etiam, tristitiâ afficior. Aristoph. in Acharn. ἐγὼ καθεύδω [illegible], καὶ στύομαι, καὶ [illegible].

Στύμα, τὸ, tentigo: ἔντασις τοῦ αἰδοίου. Eust.

Ἄστυτος, ου, ὁ, (comp.) qui στύειν nequit: ut, ἄστυτος γέρων, apud Eust.

Ἄστυτος οἶκος, expon. ἄγονος, ἄκαρπος, apud eundem ex Xenarcho. Apud eundem dicitur etiam ἄστυτος θρίδαξ, et ἄστυτος τρύγη.

ΣΥ', Att. σύγε, σύγε, &c. (pro quo Æoles et Dores dicunt τύ, unde addita syllaba νη, fit τύνη, †Sic Hesiod. Theog. 36. V. ibi Scholiast. ubi cum prima persona plurali conjungitur, unde exponunt per ἄγε, ἄγε δή†) tu. Genit. σοῦ, tui, et Ionica dialysi σέο, et metri gratiâ ι inserto, σεῖο. Atticè σέθεν, et per syncopen σέθεν. Doricè seu Æolicè σεῦ et τεῦ: apud Theocr. &c. Dativus, σοί, tibi. (ποῦ σοι τύχης ἕστηκε; Soph. Aj. 102.) et Doricè τοί, et τίν, pro quo pleonasmo literæ ε, τεΐν. Iliad. λ'. et Odyss. δ. Accusat. σέ, te, et Dor. τέ et τίν. Theocr. idyll. 8. οὕτω βαθὺς ὕπνος ἔχει τύ; usque adeone profundus somnus detinet te? Dual. num. nomin. vocat. et accusat. σφῶϊ, vos duo, ô vos duo, vos duos. Iliad. ξ. Pro quo, abjecto ι, et mutato accentu, dicitur σφώ. Ut apud Homer. Εἰ δὴ σφὼ ἕνεκα θνητῶν ἐριδαίνετον ὧδε, si vos duo. Æolicè et Doricè pro eodem dicitur ὔμμε. quod tamen etiam est accusat. plural. pro ὑμᾶς. Gen. et dativ. σφῶϊν, vestrûm duorum, vobis ambobus. Il. ξ. Signif. etiam, ipsorum duorum, et, ipsis duobus. Ut Il. δ. σφῶϊν ἐπέοικε. Tunc autem descendit ab ἕ, sui. Pro eo per contractionem et subscripto ι dicitur σφῷν. Od. ξ. Quod itidem pro αὐτῶν usurpatur, ipsorum duorum, et ipsis duobus, originem videlicet ab ἕ habens. Plur. numer. ὑμεῖς, vos. Ion. ὑμέες. Dor. ὑμές. Æol. ὔμμες. Gen. ὑμῶν, vestrûm, vestri. Ion. ὑμέων, et inserto ι, ὑμείων. Æol. ὑμμέων. Dativ. ὑμῖν, vobis. Pro quo Dores dicunt, ὑμὶν, ultima correpta. Æolen. ὔμμιν, ὔμμι. Accusat. ὑμᾶς, vos. Ion. ὑμέας. Æol. ὔμμας, et Doricè ὔμμε. ut apud Theocrit. idyll. 5. αἴρω ὔμμε πάσας ἐγὼ λούσω, vos omnes lavabo.

Σὸς, σῆ, σὸν, tuus. Hesiod. in Erg. Ὥσπερ ἐμός τε πατὴρ καὶ σός. †Σὴ μανία, tua dementia. Aristoph. Nub. 925. Xen. Pæd. l. 1. 3. 10.† Plut. sympos. 8. τοὺς σοὺς ἑταίρους, ἡμεῖς δὲ οἰκείους, τὸ σόν. tuum commodum. Soph. in Elect. (ὡς τὸ σὸν ξυνίημ' ἐγώ. Quantum ex te audio. Aj. 99.) Et, τὰ σά, tua bona, tuæ opes, Od. π. Pro σὸς Doricè dicitur τεός. ut, ἄναξ τεός, Od. ξ.

Σφωΐτερος, vester: propriè de duobus aut duabus. Il. ά.

Σφέτερος, idem. Hesiod. in Erg. σφέτερον πατέρ' [illegible], vestrum patrem. Vide alias significat. in Σ.

Ὑμέτερος, ρα, ρον, vester, vestra, vestrum.

Ὑμὸς, apud poetas: idem. ut, πάθος ὑμόν, Il. ί. et, κράτος ὑμὸν, vestrum imperium, Hesiod. in Theog. †662.†

ΣΥ'ΒΑΡΙΣ, ιδος, et ιος, ἡ, Sybaris: urbs olim Italiæ, vel magnæ Græciæ oppidum, inter Crathin et Sybarin amnes, deliciis et luxui mirum in modum deditum: unde pro summo et exquisitissimo luxu proverbialiter usurpatum invenitur à Philostrato. ut, Συβαρίδες μετ' αὐτὸν ἦσαν. item ἀνθρώπου Σύβαριν ἡγουμένου τὰ πάντα.

Συβαρίτης, ου, ὁ, Sybarita, qui est è Sybari. Συβαριτῶν τράπεζαι, Sybaritarum mensæ, de mensis luxu refertis. Fœm. Συβαρῖτις, quæ est è Sybari. Dictæ etiam fuerunt a quibusdam Συβαρίτιδες, breves fabulæ et compendiariæ, ut testatur schol. Aristoph.

Συβαριτικὸς, Sybariticus: ut, Συβαριτικὸς μῦθος, et Συβαριτικὴ τράπεζα. Interdum mollis, luxui deditus. Potest etiam aliquid Συβαριτικὸν dici, in quo summus sit luxus.

Συβαρίζω, (q. d. sybarisso,) deliciis et luxui indulgeo, mollitie luxuque diffluo, imitando Sybaritarum mollitiem atque luxum. [Aristoph. Pac. 343.]

ΣΥΚΗ', (per contract. factum ex Ionico συκέη pro συκέα,) ficus arbor. Od. ώ. οὐ φυτὸν, οὐ συκῆ, οὐκ ἄμπελος, οὐ μὴν ἐλαίη. Theophr. hist. pl. l. 1. συκῆ Ἰνδικὴ, ficus Indica. Diosc. l. 3. c. 181. συκῆ μέλαινα. Ejusdem l. c. 184. συκῆ ἀγρία, ficus agrestis, caprificus. ¶ Dicitur esse etiam pini species quædam, apud Theophr. hist. pl. l. 3. Sic vocatur ab aliquibus et frutex ille qui et πέπλος dicitur, teste Dioscor. l. 4. c. 246. ¶ Item ficus, marisca, excrescentia carnis, seu ulcus fico simile. Dioscor. l. 1. c. 200. (de bulbis edulibus:) ἀφαιροῦσι δὲ καὶ συκᾶς, ὑποτιθέντες ἐν [illegible].

Συκὰς, άδος, ἡ, ficus novella; ficus quæ non ita pridem pullulavit. Poll.

Συκὶς, ίδος, ἡ, plantarium ficus, ramus seu surculus qui è fico avulsus aut excisus plantatur inseriturve. Aristophan. in Lemniis. Item marisca. Hesych.

Σύκινος, ου, ὁ, καὶ ἡ, ficulnus, ficulneus: ut, σύκινον ξύλον, apud Aristoph. in Vesp. †Plut. 946.† et Plut. symp. l. 3. et 6. probl. 8. ¶ Et, quoniam lignum ficulnum est invalidum, inde fit, ut σύκινος capiatur pro ἀσθενὴς, imbecillus, debilis, fragilis, inutilis: ut, συκίνη ἐπικουρία, apud Aristoph. in Lysist. Itidem Theocr. idyll. 10. συκίνους ἄνδρας vocat homines, qui labores non adeunt, nec tolerant strenuè, sed iis veluti succumbunt, ut lignum ficulnum ponderi alicui graviori. Sic apud Luc. in lib. ad indoctum, χωλὸν ἔχων καὶ σύκινον γνώμην, claudo ac ficulnea mente præditus, i. nullius pretii, inutilique ad aliquid excogitandum. Dicitur σύκινος etiam de calumniatore. Apud Aristoph. in Plut.

Συκὼν, ῶνος, ὁ, locus in quo ficus plantantur, seu ficubus consitus.

Συκάμινος, ου, ἡ, arbor, quæ et συκομορέα: licet à quibusdam diversæ esse arbores statuantur. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 2. et Diosc. l. 1. c. 182. ¶ Fructus hujus arboris eodem nomine appellatur, apud Athen. l. 2. Idem fructus neutro etiam genere dicitur συκάμινον, sycaminum: quod sæpius pro moro accipitur. Athen. l. 2. et Aristot. l. 6. histor. an. ¶ Accipitur συκάμινος et pro moro arbore, apud Gal. l. 5. τῶν κατὰ τόπ. c. 19. ¶ Item pro morbo et tumore, qui σύκωσις. schol. Aristoph.

Συκαμινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, mori seu sycamini speciem gerens: apud Athen. l. 1.

Σῦκον, ου, τὸ, ficus, fructus τῆς συκῆς. Dem. pro cor. σῦκα καὶ βότρυς καὶ ἐλαίας συλλέγων. (Aristoph. R. 1278.) De ficuum generibus vide Athen. lib. 3. nec non Theophr. et Diosc. l. 1. c. 184. ¶ Item marisca, ficus, ficatio: tumor, à fici similitudine sic dictus. Gal.

Συκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ficosus, similis fico: ut, βλέφαρα συκώδη, palpebræ ficosæ. Accipitur etiam pro συκοφάντης, ut docet schol. Aristoph.

Σύκινος, è ficis confectus. Plutarch. in Erotico. ¶ Item ficulnus. Vide suprà.

Συκίτης οἶνος, (qui et κατοχίτης dicitur; nam lenitudine suâ demulcet, καὶ κατοχεῖται,) vinum quod è ficubus fit. Diosc. l. 5. c. 41.

Συκίον, decoctum ficuum arefactarum. Gal. in lex. Hippocr.

[Συκίδιον, Aristoph. Pac. 597. Καὶ τὰ νέα συκίδια, &c. Vide Not. Cl. Fl. Christ.]

Συκάζω, F. σω, ficus lego, seu ficus deligo, ficus colligo, ficus carpo, Poll. l. 7. Ab Hesych. exp. σῦκα τρώγω, ficus comedo. Item συκοφαντῶ. A schol. Aristoph. exponitur etiam, τὰ σῦκα ἀποθλίβω, ficus premo.

Συκαστὴς, οῦ, ὁ, qui ficus legit. Item sycophanta, calumniosus delator, quadruplator.

Συκάστρια, calumniosa delatrix. Hesych.

Συκοῦμαι, οῦμαι, in ficum vertor, ficus fio, ficosus fio.

Σύκωμα, τὸ, ficosum germen. In palpebris dicitur, cum ficosi tumores in iis excrescunt. schol. Aristoph.

Σύκωσις, idem quod σύκωμα, ulcus seu carnis excrescentia, à fici similitudine ita nominata. Gal. de simpl. med. facult. l. 11. Paul. Ægin. l. 7. c. 22.

Συκωτὸς, οῦ, ὁ, ficatus: ut, συκωτὸν ἧπαρ, ficatum jecur, i. ficuum esu præparatum. Oribas. et Aët. l. 2. c. 127.

Συκαλὶς, ίδος, ἡ, ficedula: avis sic dicta, quòd fico pinguis fiat. Vide Athen. l. 2. Aristot. hist. an. l. 9. et l. 8. c. 3.

Composita.

Ἀμάσυκον μῆλον, malum unà cum fico florens. Eust. ex Paus.

Ἀμασυκάδες, αἱ, mala quæ cum ficis florent aut nascuntur, vel pira quæ cum ficis proveniunt. Hesych.

Ἀποσυκάζω, ficus decerpo. Accipitur etiam pro δοκιμάζω, exploro, more eorum qui ficus carpunt. Aristoph. in Equit. Ab Hesychio exp. ficus comedo, ficus decerptos comedo.

Φιλόσυκος, amans ficuum, qui ficuum esu delectatur. Plutarch. lib. 4. symp.

Χαμαισύκη, humilis ficus: nomen herbæ apud Dioscor. l. 4. c. 170. quam et συκῆν vocari tradit.

ΣΥ'ΛΗ, ης, ἡ, (et σύλα, ἡ, in loco Aristot. qui sequitur,) præda, spolium: vel q. d. prædatio, spoliatio, compilatio. Dem. in orat. περὶ Λακρίτου παραγραφῆς. ὅπου ἂν μὴ σύλαι ὦσιν Ἀθηναίοις, ubi impunè expilare Athenienses non possint. Aristot. œcon. l. 2. εἴ τις σύλαν ἔχει κατὰ πόλεως, si cui impunè liceret compilare urbem aliquam. ubi non minùs rectè legeres σύλας. ut sic à σύλα Doribus, ut res est, remanebit. Ibidem, ὅπως τῶν συλῶν ἐδικάσαντο, de direptionibus judicio disceptarent.

Σῦλον, τὸ, spolium, præda. Eust. Exp. etiam pignus. Hesych.

Συλάω, ῶ, spolio, deprædor, compilo. Il. ζ. Νεκροὺς ἀμ πεδίον συλήσετε τεθνηῶτας. Aristot. rhet. l. 1. εἰ συλῶντες τοὺς Καρχηδονίους. Plat. de leg. συλᾶν τὴν πατρίδα, depeculari et compilare patriam. Interdum cum gemino accusat. (personæ, et rei quæ aliquis spoliatur.) ut, Il. π'. εἴ κέ με Ἀχαιοὶ Τεύχεα συλήσωσι. Item exuo, adimo, detraho, eripio. Il. η'. Τεύχεα συλήσας φερέτω κοίλας ἐπὶ νῆας. Et in Epigram. ζωὴν συλήσας. Il. δ. αὐτίκ' ἐσύλα τόξον, exp. eduxit, i. ἐξέλαβε τῆς θήκης, ἐγύμνου. (Eurip. Phœniss. 1431.)

Συλάομαι, ῶμαι, spolior, exuor. Dem. συλώμεθα τὰ ἡμέτερα αὐτῶν ὑπὸ τούτων. (Æsch. Pr. 760.)

Συλέω, ῶ, idem quod συλάω. Hinc partic. pass. apud Isocrat. ad Nic. [illegible] τῶν γεγραμμένων πανταχοῦ συλωμένων ἡμῶν.

Σύλημα, τὸ, spolia, exuviæ.

Σύλησις, εως, ἡ, spoliatio, depeculatio, compilatio. Idem quod σύλη. ut, σύλησις τῶν ἱερῶν.

[Συλήτειρα. Eurip. Herc. Fur. 377.]

Συλητὴς, οῦ, ὁ, spoliator, depeculator, compilator.

(Συλήτωρ. Æsch. Suppl. 934.)

Συλεύω, F. εύσω, idem quod συλάω, et συλέω. Iliad. έ. Τὸν μὲν ἐς [illegible] ἐσύλευον Θεράποντες.

Σκῦλον, seu σκῦλον, τὸ, idem quod σῦλον, spolia, exuviæ: propriè quæ mortuis detrahuntur. ut, σκῦλα Φρύγων, apud Eurip. in Orest. (Phœniss. 531.) et Plut. symp. 8. σκῦλα Πυθοῖ καὶ ἀκροθίνια καὶ τρόπαια ἀναθέντες. Peculiariter sic dicitur pellis feræ alicui detracta: ut apud Callim. (de pelle leonis;) τὸ δὲ σκῦλον ἀνδρὶ καλύπτρη γίγνεται νιφετοῦ καὶ βελέων ἔρυμα. In eadem signif. legitur et σκῦλος, in Epigrammat. quod et de corio, quo vestitur castaneæ nucis caro, dicitur apud Nic. in Alex.

Σκυλεία, ας, ἡ, idem quod σκῦλον. Hesych.

Σκυλάω, idem cum συλάω.

Σκυλήτρια, ἡ, spoliatrix, deprædatrix, compilatrix. Eust.

Σκυλεύω, idem cum συλεύω. †τινά τι ἀπ' ὤμων. Hesiod. Asp. 468.† Thuc. τοὺς νεκροὺς ἐσκύλευσαν. Arist. rhet. 3. εἰ τοὺς τεθνηῶτας σκυλεύοντες. Item, spoliando detraho, exuo. Xen. Hell. 2. τοὺς δὲ χιτῶνας οὐδενὸς τῶν πολιτῶν ἐσκύλευσαν, nulli civium tunicam detraxêre. (Eurip. Phœniss. 1374.)

Σκυλεύομαι, vestimentis et armis spolior, nudor. Dem. pro cor.

Σκύλευμα, idem quod σκῦλον. Eurip. in Phœn.

Composita.

Ἄσυλος, in loco suo habes.

Ἀποσυλάω, dispolio, deprædor, depeculor. Item, spoliando aufero seu eripio. Chrysost.

Ἀποσυλέω, idem quod ἀποσυλάω. Theocr. idyll. 28.

Ἄσυλος, ὁ καὶ ἡ, à præda immunis, id est, prædæ periculo: cui periculum non est ne ejus res præda fiant: vel inspoliatus. Eurip. in Med. Μαστοῖς ἀσύλοις, mamillis inspoliata et tuta. Et cum gen. apud eundem in Helen. ἄσυλος ἦν γάμων, secura eram à nuptiis, seu non metuebam ne quis supellis meis seu penus inhiaret. Item, qui non spoliatur, quem spoliare nefas est, et ex consequenti, à violentia tutus, sacrosanctus: ut, ἄσυλον ἱερὸν, apud Phil. de vita M. l. 1.

Ἀσυλαῖος θεὸς, Deus asyli. Plut. in Rom.

Ἀσυλεὶ, tutò, sine spoliationis periculo: vel, ita ut abduci nequeat, nec nisi per summum scelus et nefas violari.

Ἀσυλία, ἡ, jus illud quo aliquis tutus est, nec nisi per summum scelus violari potest, quum ad asylum confugerit. Plut. in Rom. Phil. de vita M. l. 3. [Æsch. Suppl. 617.]

Ἀσύλητος, idem quod ἄσυλος, inspoliatus. Item, qui non nisi per summum scelus violari potest, inviolabilis. Eurip. in Hel. [456.] Ναυαγὸς ἥκω, ξένος, ἀσύλητον γένος.

[Ἀσύλητος. Callim. Hym. in Dian. 213. ἀσύλητοι δέ σοι ὦμοι δεξιτεροί, &c. Vide Observ. Illustr. Spanh ad locum.]

Θεοσυλὴς, sacrilegus, qui res Deo dicatas furatur. apud Suid.

Ἱερόσυλος, idem. Plat. polit. 1.

Ἱεροσύλως, sacrilegè.

Ἱεροσυλία, sacrilegium. [Demosth. adv. Androtion. καὶ γὰρ ἱεροσυλίᾳ καὶ κλοπῇ καὶ πᾶσι τοῖς δεινοτάτοις ἐστ' ἔνοχος.]

Ἱεροσυλέω, sacrilegium committo: spolio aliquem per sacrilegium aut sacrilegè. Aristoph. in Vesp. Phal. in ep. Aristot. rhet. l. 1.

Ἱεροσύλημα, quod sacrilegio raptum est, sacrilegium.

Νεκρόσυλος, mortuorum spoliator.

Νεκροσυλία, mortuorum spoliatio.

Περισυλάω, circumcircà despolio: spoliando et depeculando detraho. Plat. in Gorg.

ΣΥ'Ν, et Atticè ξὺν, cum, unà cum, simul cum. Præpositio est quæ soli dativo jungitur. Iliad. γ. σύν τε μεγάλῳ ἀπέτισαν, Σὺν σφῇσιν κεφαλῇσι, γυναιξί τε καὶ τεκέεσσι. Sic Matth. 27. τότε σταυροῦνται σὺν αὐτῷ δύο λῃσταί. ¶ Σὺν θεῷ, Deo juvante, Dei auxilio, Dei ope: vel etiam, Dei beneficio. Exponitur etiam, Deo propitio, Deo favente. Interdum παρενθετικῶς dicitur, σὺν θεῷ δ' εἰρήσθω, cum bona Dei venia dictum sit, absit verbo invidia. Sic, σὺν δ' Ἀδραστείᾳ λέγω. Vide in Ἀδράστεια. ¶ Σὺν νόμῳ, secundum leges, apud Plat. de leg. et Xenoph. † Pæd. 1. 5. 14.† ¶ Interdum, veluti supervacanea, non exp. Ut Xen. σὺν τῷ σῷ ἀγαθῷ τὰς τιμωρίας ποιεῖσθαι, tuo commodo pœnas sumere. Thuc. σὺν ἐπαίνῳ ἐκπέμπειν, laude incitare. ¶ Aliquando contrà omissa subauditur. Ut Thuc. l. 1. στρατεύμασι ἑπτακοσίοις καὶ χιλίοις ὁπλίταις ἐς τὰ ἐπὶ Θρᾴκης, cum mille et septingentis militibus armatis. Xen. Pæd. 3. ἔχων δὲ τὰς τάξεις αὐταῖς σημαίαις. ¶ Interdum sine casu adverbialiter ponitur, adjuncto δὲ, aut καὶ, pro pariter, unà, simul: seu, simul et, pariter et. † Hes. Th. 706. Soph. El. 301.† Nic. in Ther. κακόεργα φαλάγγια, σὺν καὶ ἀπεχθεῖς Ἑρπηστὰς ἔχιάς τε. (Σύν. Subint. Soph. Œdip. Tyr. 136. Cum Dat. 671. Æsch. Ag. 1653. pro Pat. Theoc. ιζ'. 1.) ¶ In compositione interdum vacat: ut in συναγκάζω. ¶ Σὺν, suem, vide in Σῦς.

ΣΥ'ΡΑΙ, αἱ, parvæ vilesque lacernæ. φαῦλα καὶ μικρὰ περιβλήματα. Schol. Aristophan. in Nub. Apud Dionem hist. lib. 37. θέατρον περὶ πανήγυρίν τινα ἐν συρῶν [illegible]. Apud Hesych. σύρας exp. μαχαίρας.

Συρία, eidem Hesychio est, παχεῖα χλαῖνα, pinguis et crassa læna. ☞ Vel ἀπὸ τῆς σισύρας, vel quoniam in Cappadocia conficitur: quæ est Syria, i. Leucosyria. Vide et Poll. lib. 7. ubi sic legas, αἱ δὲ συρίαι αἱ παχεῖαι, τούτων σύνθετα ἱμάτια αἱ καυνάκαι, alibi σύρου ἱμάτιον dixit. ¶ Est et Συρία una ex Cycladibus insulis. ¶ Est etiam herba apibus grata. Aristot. hist. an. l. 9. c. 40.

ΣΥ'ΡΒΗ, ης, ἡ, tumultus, τάραχος. Aristoph. gramm. et Suid. ¶ Sic dicitur etiam ἡ αὐλοθήκη, Suid. et Hesych. et ipsa fistula, Eustath. ¶ Idem Suid. et Etymol. innuunt, esse quoque vocem, qua subulci ad sues utuntur. ☞ Quâ ratione ἀπὸ τοῦ σῦς nomen habet.

Συρβήνη, ης, ἡ. Proverbium, Συρβήνης χορὸς, quod ἐπὶ τῶν ἀτάκτων χορῶν, testibus iisdem Etymol. et Suidâ, videsis in Erasmi Chiliad.

Συρβηνεὺς, tumultuosus: metaphorâ sumptâ ab iis qui cum strepitu et tumultu fistulâ canunt. Etymol. et Suid. Nam Hesychio est etiam αὐλητὴς, tibicen, usum hujus vocis ex Cratino ἐν Θρᾴτταις afferenti. ¶ Item pauper, πένης, διὰ τὸ τὰς αὐλοθήκας τῶν πενήτων καὶ φαρέτρας αὐτὰς γίνεσθαι πάντοτε, inquit Etymol.

Τύρβη, Atticè dicitur pro σύρβη, tumultus, turba: ut Eust. ex Rhetorico lexico tradit. † Xen. Pæd. 1. 2. 3.† Polyb. ἁμαξῶν καὶ θηρίων καὶ τῆς λεγομένης τύρβης πλήρεις τὸ στρατόπεδον. Item turba, i. incondita hominum multitudo. Luc. θεάσασθαί με συντριβέντα ἐν τοσαύτῃ τύρβῃ.

Τυρβάζω, turbas seu tumultum excito, tumultuor. Plat. de aud. poem. ex Soph. πάντα τυρβάζει κακὰ, tumultuando quævis excitat mala. Aristoph. in Vesp. τὸν πηλὸν ὥσπερ ἀτταγᾶς τυρβάσεις βαδίζων, lutum turbabis.

Τυρβάζομαι, turbor. Luc. cap. 10. καὶ τυρβάζῃ περὶ πολλὰ, quidam expon. tumultuaris circa multa, turbaris circa multa: alii, satagis de multis.

Τυρβασία, ἡ, dicebatur saltatio dithyrambica. Poll. l. 4. c. 14.

Composita.

Ἀνατυρβάζω, conturbo, perturbo. Aristophan. in Equit. τὸν πηλὸν ἀνατετυρβακώς.

Σκελοτύρβη, quæ et στομακάκη, paralysis species est, quâ membrorum compages solvuntur ipsique dentes, ut etiam inde decidant. Aut. defin. Plin. Strab. Scorbutus, vulgo.

Σικιννοτύρβη, nomen modi cujusdam tibiâ canendi: à τύρβη seu σύρβη, significante fistulam: apud Eust.

(ΣΥ'ΡΙΟΣ. *Æsch.* Pers. 84.)

ΣΥΡΙ'ΣΣΩ, seu συρίττω, sibilo, sibilum edo. Item, sibilo ejicio, exibilo. Demosth. in Mid. εἰσιόντα εἰς τὸ θέατρον τοῦτον ἐσυρίττετε. ¶ Item, fistulâ cano, fistulo. Aristot. (de cervis;) κατακλίνονται ὑπὸ τῆς ᾠδῆς συριττόντων καὶ ᾀδόντων.

Συρίττομαι, exibilor, explodor. Æsch. in Ctesiph. ἐχρῆτο τοῖς πρέσβεσιν εἰς τὸ θέατρον, ὥστε καὶ συρίττεσθαι διὰ τὴν ἀσχημοσύνην.

Σύριγμα, idem quod συριγμὸς, sibilus. Oppian. [Aristoph. Acharn. 553. Eurip. Bacch. 930. Καὶ Πανὸς ἕδρας, ἔνθ' ἔχει συρίγματα.]

Συριγμὸς, ὁ, sibilus, sonitus seu stridor ille qui sibilando editur, seu quo aliquis exibilatur. Propriè homini tribuitur et serpenti. Plut. in polit. præcept. Aristoteli de elephantibus etiam dicitur, quod exp. barritus: apud Arrian. in exped. Alex.

Συρικτὴς, οῦ, ὁ, sibilator. Item fistulator: unde apud Theocr. idyll. 8. συρικτὰ Μενάλκα.

Συρίζω, idem quod συρίσσω, sibilo. Eurip. in Iph. Taur. Συρίζοντος κατὰ πρύμναν [illegible], Αὔρας ἐν ποντίας, ἢ Πνεύσει ζεφύρων. (Æsch. Pers. 355.) ¶ Item fistula cano, fistulo. Idem in Iphig. Aul. βάρβαρα συρίζων Φρυγίων αὐλῶν, barbaras cantilenas canens Phrygiis fistulis. Pro eodem Doricè dicitur συρίσδω, ut apud Theocr. idyll. 1. ἁδὺ δὲ καὶ τὺ Συρίσδες, dulce canis fistula. ¶ Significat etiam, Syrè loquor aut ago: et, Syrorum modo sum mollicellus. deductum videlicet à Σύρος, qui est è Syria oriundus.

Συρισμὸς, idem cum συριγμὸς, sibilus, stridor. Luc.

Σῦριγξ, ιγγος, ἡ, fistula, et quidquid fistulosum siphonis instar, atque cavernosum. Propriè pastoria. Il. κ'. Hesiod. in Asp. Theocrit. idyll. 21. Aristot. de arte poët. Plutarch. &c. Sic etiam vocatur a Theophrasto arundo fistularis, histor. pl. l. 4. c. 12. Item exterior cassiæ fistularis cortex, apud Gal. de antidot. l. 1. c. 14. Pro fistula alvearis apum usurpatur apud Greg. Naz. ¶ A fistulæ similitudine sic etiam appellatur vagina seu receptaculum hastæ. Iliad. τ'. ¶ Item fistula illa seu canalis quo dorsi medulla continetur. Poll. lib. 2. ¶ In rota currus σύριγγες sunt foramina fistulam seu cavitate imitantia, in quæ axis inseritur: apud Eurip. in Hippol. Stephan. † Soph. El. 723.† ¶ Eandem appellationem habent et siphones. ¶ Soph. in Ajace, sic dicuntur venæ colli grandiores, quæ collo truncato sanguinem effundunt. ¶ Apud medicos σῦριγξ, in corpore humano est fistula cauterio facta; sinus angustus, oblongus, callosus, interdum etiam obliquus, os habens per quod humor noxius certis temporibus excernitur. et cui, si expedit, rursum cicatrix obducitur. sæpe apud Diosc. Plinio item, et Celso, Diosc. et Galen. σῦριγξ est fistula, i. ulcus profundum et exedens. ¶ Σύριγγες γῆς vocantur concavi sub terra meatus, seu cavernæ in ea longæ, in modum fistulæ. Aristot. de mund. ¶ Σῦριγξ exp. etiam, fibula: apud Apoll. Arg. 2. procul dubio ea πόρπη quæ musculum capit. ‡ Vens. lib. 4. 1647.‡ Habet et pulmo suas σύριγγας, i. λεπτὰς ἀρτηρίας, ἀορτάς τε, καὶ βρόγχια. Poll.

Συριγγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fistulosus seu fistularis: fistulæ figuram gerens.

Συριγγίας, ου, ὁ, idem: ut, συριγγίας κάλαμος, apud Diosc. l. 1. c. 115.

Συριγγὶς, ίδος, ἡ, pro eodem. συριγγὶς κασσία, apud Galen. de antid. lib. 1. cap. 14.

Συρίγγιον, τὸ, parva fistula. Plutarch. περὶ ἀοργησ. Item modiolus rotæ. Hesych.

Συριγγόω, in fistulam excavo: unde, συριγγοῦσθαι, in fistulam excavari. in Hippiatr.

Composita: ac primùm ex συρίττω.

Ἀποσυρίττω, idem quod συρίττω, exibilo, sibilis ejicio.

Ἀσύρικτος, ὁ καὶ ἡ, qui exibilatus non est, intactus à sibilo.

Ἐκσυρίττω, exibilo. Demosth. [Orat. De falsa Legat. ὑμεῖς δὲ τοῦτον ἀτυχέστατα ἁπάντων ἐν πρώτοις, εἰ —— ἐξεβάλλετε αὐτὸν, καὶ ἐξεσυρίττετε ἐκ τῶν θεάτρων, &c.]

Ἐπισυρίττω, sibilo ad, sibilis excipio. Exp. etiam, exibilo; apud Dem. Item more gruum vociferor.

Κατασυρίττω, sibilum edo, sibilo. Aristoph. in Plut. Item exibilo.

Composita ex συρίζω.

Ἀποσυρίζω, sibilo: vel cum sibilo emitto. Homer. hym. in Merc. Ὀφρύσι ῥιπτάζεσκεν, ὁρώμενος ἔνθα καὶ ἔνθα Μάκρ' ἀποσυρίζων. Luc. τορὸν καὶ συνεχὲς μάλα ἀποσυρίζεται. Item exibilo.

Διασυρίζω, idem. Daniel. c. 4. διασυρίζον, exp. flans spiritus.

Προσυρίζω, subsibilo, insufflo. Polyb.

Ὑποσυρίζω, resono. Æschyl. in Prometh. [125. αἰθὴρ δ' ἐλαφραῖς πτερύγων ῥιπαῖς ὑποσυρίζει.]

Composita ex σῦριγξ, et συριγγόω.

Ἀποσυριγγόω, in fistulam converto. Hippocr.

Ἐκσυριγγόω, aperio et pervium reddo, velut fistulam. apud eundem.

Πεντεσύριγγος, quinque fistulas seu quinque foramina habens: ut, πεντεσυρίγγῳ ξύλῳ, Aristoph. in Equit. [1046.]

ΣΥ'ΡΩ, F. ρῶ, traho. Herodian. l. 5. παρέδωκεν σύρειν καὶ ἐνυβρίζειν τοῖς βουλομένοις. Idem l. 1. σύροντες τὰ σώματα, trahentes corpora. ¶ Dicitur et σύρειν, qui progreditur et contendit aliquò. Pisides apud Suid. Σύρει πρὸς ὑμᾶς ὁ στρατὸς μετὰ δρόμου. Sic et serpentes corpus suum σύρουσι, quoniam tractu progrediuntur. ¶ Dicitur et de iis, qui rastris stipulas aut simile quid in unum acervum contrahunt, et qui scopis sordes è parietibus detrahunt, aut in pavimento converrunt. ¶ Significat etiam, extraho: ut, gladium aliquis σύρειν dicitur. Exponitur etiam, sibilo: item fistulâ cano: apud Hesychium.

Σύρομαι, trahor: Herodian. lib. 7. συρόμενος ἐπὶ τοῦ ἴχνους, εἰς τοὺς ἐχθροὺς ἐῤῥίπτοντο.

Σύρμα, τὸ, quod trahitur seu attrahitur. ¶ Peculiariter nomen est vestis cujusdam longæ, quam veluti trahunt inter incedendum qui ea sunt induti. Lat. quoque syrma: apud Poll.

Σύρματα, τὰ, stramina, aut paleæ, quæ rastro corraduntur et coacervantur. Aristot. eth. 11. Apud Dioscorid. lib. 5. cap. 85. σύρματα καμίνων, sordes seu purgamenta scopis vel radulis è fornacibus et caminis detracta.

Συρματὶς, quæ rastro purgamenta aut stipulas aut simile quid in unum acervum contrahit et colligit: ut, συρματὶς στρατιά. Hesych.

Συρματῖτις, ιδος, ἡ, ut, συρματῖτις κόπρος, fimus ex purgamentis, stipulis aut stramentis, paleisve, quæ scopis aut rastro coacervata fuêre. Theophr. hist. pl. l. 2. c. 7.

Συρμὸς, ὁ, tractus. De tractu serpentis, apud Plut. in Ant. De tractu aquæ qui turbineo vortice circumagitur, apud Philip. de mundo. Dicitur et συρμὸς, quum aquæ ferventes vorticoso quodam tractu gyrantur: apud Nic. in Alex. Συρμὸς χαλάζης, quum grando quasi tractu quodam decidit. in Epigr.

Συρμαία, ἡ, dicta est à quibusdam raphanus, quòd conciliando vomitui esset idonea. ¶ Apud Poll. et Diosc. est genus quoddam raphani. ¶ Est et cibi quoddam genus, quod veteres ex adipe et melle conficiebant, teste Hesych. Idem docet, sic appellari potionem è sale et aqua mistio, purgando ventri idoneam. Eidem sic nominatur certamen quoddam apud Lacedæmones usitatum, in quo qui vicisset, præmii loco habebat συρμαίαν. ¶ Apud Herodot. συρμαίην exp. apium. Pro quo apud Hesych. συρμαῖον dicitur esse herba apio similis. ¶ Schol. Aristoph. in Pace dicit, esse succum herbæ, quo Ægyptii utuntur πρὸς κάθαρσιν.

Συρμαΐζω, exp. κενοῦμαι, evacuor. Etym.

Συρμαϊσμὸς, à veteribus appellata fuit medica vacuatio, quæ vel per vomitum vel per alvi dejectionem fiebat. Gal. comm. 2. εἰς τὸ περὶ ἄρθρων.

Συρμαστὴς, Hesych. est lignorum venditor. propriè sic dici videtur qui ligna in sylvis hinc inde corrasa et collecta vendit.

Σύρσις, εως, ἡ, tractio.

Σύρτης, ου, ὁ, tractor. Hesych. frænum, habena.

Σύρτις, ιος, ἡ, in mari dicitur ubi limum arenamque et saxa ingentia fluctus trahunt. Strab. Sunt et terrestres syrtes in locis arenosis, quum nempe arenarum cumuli vento agitati faciem terræ mutant, ita ut sublimia fiant aggere, quæ priùs valle residebant, sint item profunda vallibus, quæ priùs excelsa erant.

Συρτὸς, ὁ, tractus, qui trahitur. Strab. l. 5.

Σύρδην, tractim. Exponitur etiam, funditus, impetuosè: apud Eur. initio Rhesi. (Æsch. Pers. 54.)

Συρφετὸς, οῦ, ὁ, sordes, et purgamenta, quæ rastro aut scopis corrasa sunt: idem quod σύρμα. Hesiod. in Erg. 2. Χόρτον τ' ἐσαμήσαι καὶ συρφετόν. Expon. etiam, quisquiliæ. Metaph. dicitur de vilium et contemptorum hominum turba, seu de hominum colluvie. Luc. de hist. scrib. τὸν συρφετὸν καὶ τὸν πολὺν λεών. Suid. est etiam incondita verborum colluvies. Exponitur etiam, χειμών.

Συρφετώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ut, συρφετώδης ὄχλος, apud Plut. de educ. puerorum, idem quod συρφετὸς, vilium et abjectorum hominum colluvies. Item, inconditus, incompositus, in modum τοῦ συρφετοῦ. Plut. περὶ ἀοργησίας.

Σύρφαξ, ακος, ὁ, idem quod συρφετώδης. Luc. et Phryn. Item substantivè, pro συρφετὸς, seu Συρφετώδης ὄχλος, apud Luc. in Lexiph. et Aristoph. in Vesp.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀνασύρω, sursum traho, seu retraho: ut, mulier ἀνασύρει vestem dicitur, quum ea sursum retracta pudenda retegit: sic apud Diogen. Laërt. in Stilp. Item metaph. detego, quod intus est, aut quod latere et tectum esse decet: ut apud Athen. l. 12.

Ἀνασύρομαι, pass. sursum retrahor: unde, ἀνασυρομένη mulier dicitur, quæ pudenda retegit, veste sursum retracta. apud Plut. Item, in media voce, pro ἀνασύρω, apud Diogen. Laërt. et Plut. in lib. de virt. mul.

Ἀνάσυρμα, τὸ, quod ἡ ἀνασυρομένη τῷ ἀνασύρεσθαι sibi acquisivit. Hinc λαθραῖον γέννημα Eubulus comicus per jocum sic vocavit, i. furtivum conceptum; ut scribit Poll.

Ἀναξυρὶς, ίδος, ἡ, braca seu bracca, femorale seu feminale: pro ἀνασυρίς, (teste Etym. et Eust.) quoniam induendo ἀνασύρεται. Xen. Pæd. 8. ἔχειν περὶ τοῖς σκέλεσιν ἀναξυρίδας ὑσγινοβαφεῖς. Est etiam indumentum pedum. Hesych.

Ἀποσύρω, detraho. Diosc. Item retraho, apud Paul. Ægin. [Theoc. ἀθ. 105.]

Ἀπόσυρμα, τὸ, id quod detractum seu abrasum est: frustum alicunde abrasum seu excussum vel avulsum. apud Aristotel. περὶ θαυμασ. ἀκουσμ. Exp. etiam, locus desquamatus, apud Gal. et Diosc.

Διασύρω, distraho, ægrè traho, in Hippiatr. Item lacero, i. obtrecto, probris et conviciis incesso, calumnior: vel elevo. Demosth. pro cor. ὃν ἐν τοῖς λοιδορήμασι καὶ διασύρων καλέσας Βάταλον. Idem in eodem orat. συκοφαντεῖν et διασύρειν συνωνύμως ponit.

Διασυρμὸς, distractio. Peculiariter sic dicitur figura orationis, qua dictio aliqua ad duo diversa significata trahitur. Vide et Aquil. Rom. et Jul. Rufin. [Dionys. Longin. de Sublim. cap. 38. pag. 206. 6. Ed. Toll. Καὶ πῶς ὁ διασυρμὸς ταπεινότητός ἐστιν αὔξησις.] Item obtrectatio.

Διασυρτικὸς, aptus ad obtrectandum: seu factus ad lacerandam alicujus famam probris: ut, διασυρτικὸν ἐπίγραμμα.

Decomp. Προδιασύρω, prior traduco et carpo. Aristot. rhet. 3.

Προσδιασύρω, insuper traduco et carpo. Aristoph.

Ἐπισύρω, attraho, post me traho. Exponitur etiam, tractim duco, strictim traho. In Hippiatr. (de equo ægrotante;) καὶ στρεπτὸν ἐπισύρει τὸν ὄνυχα, ingreditur ungulâ non sublatâ. Idem, ἐπισύρει τὰ ὀπίσθια, trahit, i. erigere posteriores pedes non potest. Apud Lys. et Demosth. Budæus ἐπισύρειν significare putat, ambage verborum rem, qua de agitur, implicare, quasique in longum tractim ducere, neque cardinem caussæ attingere.

Ἐπισύρεσθαι, in media voce, idem quod Ἐπισύρω. Poll. Metaph. apud Bas. aliquis dicitur eos ἐπισύρεσθαι, quos in comitatu post se trahit. In incessu aut cursu ἐπισύρεσθαι dicitur, qui pedes velut ægrè trahit post se. Xen. in Cyneg. (de lepusculis;) ἐγγραφικὰ ὄντα, ἐπισύρεται ὅλα ἐπὶ τῆς γῆς, ingrediendo toto corpore terram stringunt, et luculentiora vestigia imprimunt: quasi tractim sese agunt. Apud Luc. γράμματα ἐπισεσυρμένα vocantur literæ hiulcæ, tractim ductæ ab homine celeriter scribente.

Ἐπισεσυρμένως τι φράζειν, quasi tractim et languidè. Signif. etiam, dissolutè, inconditè, incompositè, remissè, sensim.

Ἐπίσυρμα, τὸ, id ipsum quod aliquis post se trahit: seu vestigium corporis tractim sese agentis. Hippocr. in ep. ad Philopœm. Xen. in Cyneg.

Κατασύρω, detraho, deorsum traho. Alciphron. in ep. τὸ πρώην νεωλκηθὲν σκαφίδιον εὐθὺς κατασύραμεν, statim in mare detraximus, seu confestim deduximus in mare scaphulam, quam paullo antè subduxeramus. Philo de mundo, ἅπασαν τὴν ὕδατος κατασύρων φύσιν, universæ aquæ naturam secum detractam invehit. Expon. etiam, populor, diripio, vexo, apud Polyb. l. 2. et alibi.

Κατασύρομαι, detrahor, deorsum trahor. Apud Greg. lapis à suo pondere dicitur κατασύρεσθαι è loco arduo in declivem.

Προσκατασύρω, (decomp.) insuper traho. in Epigr.

Παρασύρω, præposterè traho, traho in latus in quod trahere non decet, perverto, distorqueo. Greg. εἰς Ἀθανάσ. Παρασύρων τῷ χρυσῷ τὴν ἀλήθειαν. Basil. in orat. ad divites; ὥσπερ οἱ ποταμοὶ ἀνυπόστατον λαβόντες τὴν αὔξησιν, τῇ βίᾳ τῆς φορᾶς τὰ ἐντυγχάνοντα παρασύρουσι, omnia obstantia, transverso auferunt. Exponitur etiam abstraho, avello. Diodor. [Æsch. Pr. 1064.]

Παρασύρομαι, pervertor et depravor, transversus trahor ac rapior. Greg. et Luc.

Περισύρω, circumcircà traho: seu circumeundo et obeundo traho. Greg. invect. 2. in Jul. (de Philosophis;) οἱ τὰς βαθείας ὑπήνας ἕλκοντες, καὶ τὸ κομψὸν περισύροντες ὑμῶν τριβώνιον. Exponitur etiam, in diversum traho, distraho, divello, lacero, vexo, diripio. Polyb. l. 4. τὰ θρέμματα τοῦ θεοῦ περισύραντες, ἀπήγαγον.

Περισύρομαι, circumcircà trahor. Luc. ἄνω καὶ κάτω περισύρομαι, huc illuc circumagor et invitus rapior. Alii interp. huc illuc abripior et distrahor.

Συσσύρω, divexo, contumeliosè tracto.

Ὑποσύρω, ex imo sursum traho, funditus evello, stirpitus extraho. Exponitur etiam, insinuo, subduco. Chrysost. Videtur etiam significare, allicio et subdolè attraho, apud Gregor. in lib. περὶ φιλοπτωχίας.

Composita sine præpositione.

Ἀείσυρος, semper trahens: vel qui sese semper trahit, scil. in incessu. Æschyl. in Prometh. [451. ὥς τ' ἀείσυροι μύρμηκες. Schol. οἱ ἀεὶ συρόμενοι καὶ ἕρποντες. ὁ ἀήσυρος, ἤγουν ὁ κοῦφος καὶ [illegible]. Vide omnino Notam Cl. Stanl.]

Ἀήσυρος, levis, agilis, tenuis, sublimis, ὑπ' αὔρας φερόμενος. ☞ Παρὰ τὸ ἀέρι (ταῖς αὔραις) σύρεσθαι, apud Suid. et Eust. Βορέας ἀήσυρος, Apoll. lib. 2. [1103.] i. ἐλαφρῶς πνέων.

Ἀσυρὴς, pro scelerato aut temerario ponitur, apud Polyb. l. 4. Idem cum Βλοσυρὸς, in malam partem; quod sequitur.

Βλοσυρὸς, οῦ, ὁ, † et ἡ,† terribilis aspectu, truculentus, ὁ τὸ βλέμμα ὑποσύρων, Eust. Accipitur tam in bonam quàm malam partem. Il. ή. Μειδιόων βλοσυροῖσι προσώπασι. Hesiod. in Asp. † 143. † ἐπὶ δὲ βλοσυροῖο μετώπου Δεινὴ ἔρις πεπότητο. (Æsch. Eum. 168.) Dicitur et βλοσυρὸν ὄμμα, aspectus seu vultus truculentus, et βλοσυρὸς λέων, apud Nicand. Metaphoricè transfertur etiam ad alia: ut, πίττα βλοσυρωτέρα καὶ βορβορώδης, apud Theophr. et τροφὴ βλοσυρωτέρα, apud eundem de caus. pl. l. 6. c. 21. et βλοσυρωτέρα ὕλη, cap. 8. et, βλοσυρὰ κύματα, in Epigr.

Κολοσυρτὸς, οῦ, ὁ, confusanea multitudo, pulvis excitatus et in altum se tollens, tumultus. Il. ν. Ὥστε μέγαν κολοσυρτὸν ἐπερχόμενον πολὺν ἀνδρῶν. Sic et in Aristoph. in Pluto, Παιδαρίων ὑποπεινώντων καὶ γραϊδίων κολοσυρτὸν, turbam, promiscuam multitudinem. Apud Hesiod. in Theog. ἀργαλέον κολοσυρτὸν sunt qui velint propriè esse strepitum ac pulverem, qui excitatur, quum virgultorum stipularúmve fasces per terram trahuntur. † ver. 880. V. ibi Schol.† ☞ Etymon videndo in Κόλος, verbi Κολοιάω.

Κολοσύρτης, ου, ὁ, idem quod Κολοσυρτός.

Κολοσυρτεῖ, tumultuatur, tumultum strepitumque excitat, turbas dat. Hesych.

Πάνσυρτος, omnia trahens, πάντα σύρων. Soph. in Elect.

ΣΥ͂Σ, συὸς, ὁ vel ἡ, sus, porcus. (☞ Παρὰ τὸ σεύεσθαι, seu σεῦσθαι, i. e. ὁρμητικῶς ἔχειν. ut Etymol. et Eust. tradunt.) Il. ί. σῦς σιάλοιο μέγα τεθαλυῖαν ἀλοιφῇ. Plut. in Præc. sanit. συῶν ἐπὶ φορτῷ μαγγανεύσας. Dicitur et de agresti sue, seu apro, Iliad. ν'. Odyss. σ'. et alibi: qui et σῦς κάπρος, Il. ρ'. et σῦς ἄγριος, Il. ί. Xen. in Cyn. Pausan. in Att. Plut. symp. 3.

Συώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, porcinus, suillus. Dicitur in hominem modo suis immundum et spurcum, amantis lutum, apud Suid. Exponitur etiam ἀμαθής. Item truculentus.

Σύειος, suillus, porcinus, qui ex sue seu porco est; ut, σύεια κρέατα, suillæ carnes. Athen. l. 3.

Συϊνὸς, οῦ, ὁ, et σύινος, suillus, porcinus. Epigr.

Συὰς, άδος, ἡ, sus. Hesych.

Σύαινα, ης, ἡ, piscis nomen est, apud Oppian. Quæ eadem Ὕαινα, ut videbis heic pòst.

Συβάθια, volutabra suium; loca cœnosa seu lutosa, in quibus sues volutari amant. Hesych.

Συηνὸς, qui porcinis est moribus, aut qui porci modo stupidus est et insulsus.

Συηνέω, ῶ, porco similis sum immunditiâ et spurcitiâ. Suid.

Συηνία, apud eundem, exp. ἀμαθία, σκαιότης, sinistra imperitia, ineptia: porcina immunditia.

Σύβαξ, ακος, ὁ, qui porcinis moribus est. Hesych.

Σύβας, et συβάλλας, proclivis ad venerem more suis, salax et libidinosus in modum suis, apud eundem Hesych.

Συβήνη, theca ex suillo corio. δερματοθήκη. Suid. et Aristophan. Thes. Apud Poll. l. 7. cap. ult. legitur συβίνη. ¶ Hesychio autem συβίνη est hasta, qua apri figuntur: venabulum quod jaculantur venatores in apros. Idem exp. etiam ἰμβύνην.

Συβύνη, idem quod συβίνη, apud Poll. l. 10.

Σιβύνη, etiam legitur pro eodem. Hesychius esse dicit telum hastæ assimile; spiculum: Suidas, jaculum Romanis usitatum. Apud Diod. Sicul. exp. hastile. Sic et apud Athen. l. 5. et 12. ¶ Legitur et ζιβύνη, pro eodem, Hes. c. 2.

Σιβύνιον, ου, τὸ, parva σιβύνη, hastula, spiculum, hastile. Polyb.

Σίγυνος, sive σιγύνης, idem cum σιβύνη. ¶ Suid. σιγύνας ait à Macedonibus vocari δόρατα. Ab Hesych. exponitur ξυστὰ δόρατα. item ὁλοσιδήρους ἄκοντας, in Epigram. Legitur et σίγυνον vel σίγυμνον, ου, τὸ, pro jaculo, quod totum est è ferro. vide Eust. [Σίγυνος. Apoll. Rhod. Arg. ii. 99. σιγύνους. Schol. σιγύνους δὲ καλοῦσιν οἱ Κύπριοι τὰ ἀκόντια. ἄλλοι δὲ τὰ ὁλοσίδηρα ἀκόντια. iv. 320. Schol. ἔστι δὲ σίγυνος εἶδος δόρατος, παρώνυμον τοῦ ἔθνους.]

Συφειὸς, οῦ, ὁ, subulcus, porculator. Hesych.

Συφεὸς, οῦ, ὁ, stabulum suium, hara porcorum, sulle. Od. ξ'.

Συφεόνδε, adverbialiter ponitur, pro εἰς συφεὸν, Od. κ'.

Συφεὼν, ῶνος, ὁ, idem quod συφεὸς, apud Suid.

Συφὸς, idem. Poll.

Ὗς, idem quod σῦς. ☞ Ex quo et factum esse tradunt quidam. Alii tamen παρὰ τὸ ὕεσθαι dici volunt, quòd sit amica luto sus, et ὕδασι ἐπιχαίρουσα. Alii (ut est apud Athen. l. 9.) quasi θῦς, à θύω, immolo: quòd à suillo pecoris genere immolandi initium primum sumptum videatur.

Od. ν'. τὰ θ' ὕεσσι τρέφει τεθαλυῖαν ἀλοιφήν. Xen. † Pæd. 1. 6. 25.† ὗς πολλὰς καὶ βοῦς τρέφει. Et, ὕες ἄγριοι, sues feri, apri; apud eundem Xen. et Æschin. Et, θαλάσσιοι ὕες, porci marini, apud Athen. l. 7.

Ὑώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, suillus, porcinus, sui similis: spurcus et immundus, vel etiam stupidus et crassus ut pecus suillum.

Ὑωδία, ἡ, porcina insulsitas, porcina stupiditas, crassa imperitia, porcini mores. Aristoph. in Nub.

Ὕειος, ου, ὁ, suillus, porcinus. idem quod σύειος. Athen. l. 7. τὰ ὕεια καὶ ἄρνεια κρέα.

Ὑακὸς, οῦ, ὁ, idem, ut, ὑακὸν κρέας. Poll. Scribitur et ὑϊκὸς, apud Xen. apomn. l. 1. [Polyb. Hist. lib. 2. πλεῖστον γὰρ ὑϊκῶν ἱερείων κατακόπτεσθαι ἐν Ἰταλίᾳ, &c.]

Ὑὰς, άδος, ἡ, sucula, ut συὰς suprà.

Ὑάδες, Bacchæ, nutrices Bacchi: à quibus etiam Bacchus ipse denominatur Ὕης, secundum quosdam. ¶ Item Ὑάδες, stellæ quædam, de quibus vide apud Gell. l. 13. c. 9. et in derivatis ex Ὕω.

Ὕαινα, ἡ, sucula aut porcella, piscis nomen est, qui σύαινα, suprà; Athen. l. 7. ¶ Est etiam feræ nomen, de qua Oppian. Cyneg. l. 3. Aristot. hist. an. l. 6. c. 31. et l. 8. c. 5.

Ὑαινὶς, ίδος, ἡ, hyænula, piscis per diminutionem dictus, qui et ὕαινα, apud Athen. l. 7.

Ὑϊκὸς, idem quod συϊκὸς. ut, ὑϊκὰ θρέμματα, suillum pecus. Xen.

Ὑηνὸς, idem. apud Suid.

Ὑηνία, idem quod συηνία, mores suilli, porcina insulsitas, porcina stupiditas, suillum ingenium, Aristoph. in Pace.

Ὑηνέω, ῶ, sum insulsus in modum porci. Suid. ex Plat.

Ὑοθυσία, ἡ, suium immolatio. festum in quo sus immolabatur. Athen. lib. 3.

Ὑΐδιον, ου, τὸ, porcellus. Xen. apomn. l. 1.

Ὑΐζω, grunnio.

Ὑϊσμὸς, grunnitus.

Ὗραξ, ακος, mus; rostro suillo. Schol. Nic. in Alex. dicit, esse Æolicum vocabulum. Serox certe nomen ex ὗραξ ortum. An cricetus sit, videbis.

Ὑῤῥὰξ autem sign. ἀναμὶξ, μίγδην, promiscuè. Suid. Apud Hesych. tamen ρ simpl. reperitur.

Ὕνις, sive ὕννις, εως, ἡ, vomer. ☞ Ἀπὸ τῆς ὑὸς nomen accepisse docet Plut. symp. l. 4. probl. 5. Utitur et Hesiod. in Erg. l. 2.

Ὑνὶ, idem, apud Hesych. item capra, apud eundem.

Ὑνὰς, αἲξ ἀγρία. Hesych.

ΣΥ͂ΦΑΡ, exuvium anguis et cicadæ: quod et λεβηρὶς et γῆρας. Luc. in Hermot. τοῦ ὄφεως τὸ σύφαρ. ¶ Item pellicula rugosa quæ lacti superstat, alio nomine γραῦς dicta. Hesych. et schol. Nic. ¶ Item rugosa et exucca senum pellis. Callim. Καὶ μὰ τὸ λευκὸν σύφαρ ἐμόν. Ab Hes. exp. etiam, summa senectus seu extrema. Sophr. in Mimis, τί μὰν ξίσταξ; τί γὰρ σύφαρ ἐστ' ἀνδρός; Exp. etiam, corrugata ficus, Hesych.

ΣΦΑΔΑ'ΖΩ, f. ασω, pedes agito, pedes jacio seu jacto. Propriè de eo dici putatur, qui stare nesciens pedibus terram quatit seu pulsat. Quod aliquando lætantis exultantisque est. Ut apud Plut. in probl. Rom. ὁ δὲ σφαδάζει, σκιρτᾷ ὡς εὐφρών. Et in Cim. μάλιστα δὲ ἐσφάδαζον οἱ ἱππεῖς ἐπὶ τὴν μάχην, pugnam inire gestiebant. Interdum est dolentis, ægrè ferentis aut succensentis. Ὁ δ' ἐσφάδαζεν, οὐκ ἔχων ἀπαλλαγὰς, pedibus terram quatiebat, in angore constitutus. Unde etiam exp. doleo, ægrè fero, succenseo. Atque adeò Etymol. Atticos in hac significatione, et inter hos Xenoph. usurpare tradit. Plut. de educ. l. τοὺς ἀμφ' αὐτοὺς ὁρῶν ἀγανακτοῦντας καὶ σφαδάζοντας. ¶ Peculiariter de morientibus dictum, seu ægrè animam exhalantibus, exp. palpito, jacto pedes, ut Etym. ex rhet. lex. testatur. † de equo vulnerato. Xen. Pæd. p. 178. d.† (Æsch. Pers. 194.)

Σφαδῶ, quoque pro eodem dici videtur. Unde apud Etym. ex Eurip. et Plat. διὰ παντὸς ὅλον σφαδᾷ, i. χαλεπαίνει, μετ' ὀργῆς σπαίρει.

Σφαδασμὸς, ὁ, quum quis pedes jactat, aut convellitur modò in hoc, modò in illud latus. Hesych.

Σφαδανὸς, vehemens, terribilis: apud eundem.

Composita.

Ἀνασφαδάζω, idem quod σφαδάζω, palpitans subsilio. Hesych.

Ἀσφάδαστος, ὁ καὶ ἡ, expers σφαδασμοῦ. Ut, ἀσφάδαστος θάνατος, mors in qua non palpitatur, seu in qua moriens pedes non jactat. Soph. in Ajace. (Æsch. Ag. 1302.)

Ἀσφαδάστως, sine palpitatione, ita ut non convellaris, nec pedibus terram pulses.

ΣΦΑ'ΖΩ, seu σφάττω, F. ξω, jugulo, macto: seu general. interficio: sicut et φάω. (☞ A quo derivatum esse, Etym. cum Eust. tradit.) Iliad. ά. Αὐ ἔρυσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν, καὶ ἔδειραν. Aristot. eth. 5. δι' ὀργὴν ἑαυτὸν σφάττει.

Σφάζομαι, jugulor, mactor, interficior. Iliad. ψ'. βόες ἀργοὶ ὀρέχθεον, ἀμφὶ σιδήρῳ σφαζόμενοι. Plut. de virt. mor. τὸ μὲν σφαγῆναι δεινὸν, εὔκλειαν δ' ἔχει.

Σφακτὸς, οῦ, ὁ, mactatus. Eurip. in Hec. ¶ Τὸ σφακτὸν, apud Poll. dicitur esse nomen tributi, quod pendebatur pro mactata hostia.

Σφάκτρια, ἡ, jugulatrix, mactatrix, sacrifica. Suid.

Σφαγὴ, ῆς, ἡ, jugulatio, mactatio, cædes. (Soph. Tr. 582. Æsch. Ag. 1066.) Isocrat. de Pace, σφαγὰς ἐν ταῖς πόλεσιν ἐποιήσαντο. ¶ Item jugulus seu jugulum, pars colli, qua aliquis jugulatur. Thuc. l. 4. Plut. περὶ σαρκοφαγίας l. 2. ¶ Polluci est etiam concavitas illa quæ sub pectore est; præcordia.

Σφαγὶς, ίδος, ἡ, pro eodem. Hesych. ¶ Σφαγίδες dicuntur etiam cultri, quibus resolvunt seu feriunt jugulos pecorum mactandorum. Eurip. in Elect.

Σφαγίδιον, τὸ, cultellus quo jugulum alicujus petitur. Suid.

Σφαγίτης, ὁ, jugularis, ad jugulum pertinens. Et fœm. σφαγῖτις, ut, φλέβες σφαγίτιδες, apud Cels. l. 4. c. 1.

Σφάγιον, τὸ, victima, hostia: bestia quæ jugulatur seu mactatur. Thuc. l. 6. μάντεις σφάγια προὔφερον τὰ νομιζόμενα. (Eurip. Phœniss. 168. 1070. Æschyl. Ag. 1101. Eum. 1009.) ¶ Item locus quo excipitur sanguis pecudum quæ mactantur, Hesych. Poll. l. 10. vas esse dicit.

Σφαγία, ἡ, dies, qua sacra fiunt mactatis jugulatisque victimis. Hes.

Σφαγιάζομαι, f. άσομαι, victimas jugulo, hostias macto, seu victimis mactatis sacrifico. Plut. de Deo Socr. Ὡς τοῦ Θεοκρίτου καθ' ἑαυτὸν ἐν οἰκίσκῳ τινὶ σφαγιαζομένου. Et cum dat. pers. cui sacra fiunt. Idem in Thes. σφαγιασάμενος τῷ Φόβῳ, quum Phœbo sacrificasset. Interdum cum accusativo rei quæ mactatur. Idem in Lyc. ἐσφαγιάζετο τὴν χίμαιραν. Particip. σφαγιασθεὶς, expon. mactatus.

Σφαγιασμὸς, mactatio, trucidatio. Eurip. in Elect.

Σφαγεὺς, έως, ὁ, jugulator, mactator, Xen. Hell. 5. Impropriè apud Soph. Ajax gladium seu mucronem vocat σφαγέα, quoniam eo jugulum resolvitur.

Σφαγεῖον, τὸ, vas, quo jugulatæ pecudis sanguis excipitur. Etymol. et Suid.

Φάσγανον, τὸ, ensis, gladius. Iliad. ά. Ἢ ὅγε, φάσγανον ὀξὺ ἐρυσσάμενος παρὰ μηροῦ. (Eurip. Med. 40. 380.) Etymol. et Eust. per hyperthesin literarum dictum volunt quasi σφάγανον, ἀ σφάζω. Idem tamen Eust. addit, alios docere παρὰ τὸ ταῖς σφαγαῖς γάνυσθαι. ¶ Est et nomen herbæ, quæ aliàs ξιφίον, apud Diosc. l. 4. c. 20.

Composita et primùm ex σφάζω, seu σφάττω, cum præpositione.

Ἀποσφάζω, seu ἀποσφάττω, idem quod σφάττω, Dem. Philip. 3. ἀπέσφαξεν ἑαυτόν. † Xen. Pæd. l. 4. p. 104. e.†

Ἀποσφάττομαι, idem quod σφάττομαι, Xen. Pæd. 7. † Med. se ipsum interficere. l. 3. p. 67. a.†

Ἀπόσφαγμα, τὸ, Gal. apud Hippocr. exp. τρυγῶδες παρέθημα, fæculentum quod per colum transmissum est.

Ἀπόσφαξ, αγος, ἡ, exp. excelsum præcipitium: præcipitium in rupibus à se divulsis. Hesych.

Decomp. Προαποσφάττω, antè jugulo. Plut.

Διασφάζω, sive διασφάττω, jugulum alicui disseco, jugulum alicui aperio.

Διασφακτὴρ, ῆρος, ὁ, jugulum alicui resolvens, seu aptus ad aperiendum jugulum. ut, διασφακτὴρ σίδηρος. in Epigr.

Διασφαγὴ, ἡ, hiatus ille qui cernitur in jugulo seu gutture dissecto. Et general. quivis hiatus, quodlibet interstitium: ut, de hiatibus in muro disrupto, Esdræ l. 2.

Διασφὰξ, ἡ, interstitium quo duæ rupes distant à sese avulsæ. Herodot. in Thal. [lib. 2. cap. 158. ἡ διῶρυξ—τείνει ἐς διασφάγας φερούσας ἀπὸ τοῦ οὔρεος πρὸς μεσημβρίην &c.]

Ἐπισφάζω, vel Ἐπισφάττω, jugulo seu macto super. Eur. in Hec. ἆρα πᾶσ' ἐπισφάξαι τάφῳ Δοκεῖν Ἀχαιοῖς ἦλθες; Et simpliciter, jugulo, macto, trucido. Plut. in Fab. † In pass. apud Xen. Pæd. p. 184. e.†

Ἐπισφαγεὺς, jugulator, mactator. Hippocr. et Poll. l. 2. sic dicitur cavum illud cervicis prope spondylum στροφέα, quoniam ibi nonnullis pecudibus culter immittitur.

Ἐπισφαγιάζομαι, immolo seu macto super, immolo pòst.

Decomp. Προεπισφάττω, jugulo. Plut.

Κατασφάζω, seu κατασφάττω, idem quod σφάττω. Eur. in Rhes. Luc. (Κατασφάζομαι. Æsch. Eum. 102. Soph. Œdip. Tyr. 730.)

Κατασφακτικὸς, jugulatorius: seu avidus jugulationis et cædis, sanguinolentus.

[Ἐπικατασφάζω. Herodot. Hist. lib. 1. Adrastus ἑωυτὸν ἐπικατασφάζει τῷ τύμβῳ.]

Ἐπικατασφάττω, (decomp.) idem quod ἐπισφάττω. Luc. de luct. Paus. in Messen.

[Προσφάζω. Eurip. Helen. 1271. Προσφάζεται μὲν αἷμα πρῶτα νερτέροις. Vide Not. Cl. Barnes.]

Προσφάττω, macto seu jugulo antè.

Πρόσφαγμα, hostia, victima. Eurip. in Hec. [Æsch. Ag. 1287.]

[Συσφάζω. Eurip. Iph. in Taur. 684. Καὶ ζῶνθ', ὅπως σὲ Χρῆ συνεκπνεῦσαί με σοι, Καὶ συσφαγῆναι, &c.]

Ὑποσφάττω, subtus jugulo, jugulum succido.

Ὑπόσφαγμα, τὸ, cruor. videtur dici sanguis, qui colligitur vasculo supposito pecudi jugulatæ. Item ejusmodi sanguis in cibum formatus, tarichoconditurà: ut apud Athen. l. 7. sic dicitur cibarium ex sanguine pecudis recens jugulatæ confectum, ex sale, caseo, melle, cumino, laserpitio, &c. ¶ Sic et dicitur suffusio sanguinis in oculo ex ictu, apud Galen. de symptom. Paul. Ægin. l. 3. c. 32.

Ὑποσφὰξ, ὁ, itidem appellatur cavitas juguli, cui subditur culter jugulatorius: seu hiatus inter partes juguli dissectas. Eust.

Composita ex σφαγὴ, aut aor. 2. ἐσφάγην, et σφαγίς.

[Ἄσφακτος. Eurip. Ion. 228. ἐπὶ δ' ἀσφάκτοις μήλοισι, δόμων μὴ πάριτ' εἰς μυχόν.]

Αἱματοσφαγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, sanguinolentè jugulatus, sanguinolentam cædem habens. Æschyl. [Pers. 816. τόσος γὰρ ἔσται πέλανος αἱματοσφαγὴς Πρὸς γῇ Πλαταιῶν Δωρίδος λόγχης ὕπο.]

Αὐτοσφαγὴς, ipse à se ipso jugulatus, qui se ipse occidit. Eur. in Phœn. [1326. Αὐτοσφαγῆ δίστομον ἐκόμισ' ἐν χεροῖν. Schol. Αὐτοσφαγῆ, ταῖς αὐτοῦ χερσὶν ἐσφαγμένον. Suid. Lex. t. 388. Αὐτοσφαγῆ, τὸν ἐφ' ἑαυτοῦ διαχειρισάμενον. Αἴας φησί· &c. sc. Soph. Aj. 841. Καὶ σφας κακοὺς——ὥσπερ εἰσορῶσ' ἐμὲ, Αὐτοσφαγῆ πίπτοντα, τὼς αὐτοσφαγεῖς Πρὸς τῶν φιλίστων ἐκγόνων ὀλοίατο.]

Βουσφαγέω, boves macto. Eurip. in Electr. [627. Οὐκ οἶδα πλὴν ἕν, βουσφαγεῖν ὡπλίζετο.]

Βουσφαγία, boum mactatio. Epigr.

Βοοσφαγία, idem.

Μηλοσφαγέω, oves jugulo, oves macto seu immolo. † Soph. El. 282.†

Μηλοσφαγία, ovium jugulatio aut immolatio. Hesych.

Νεοσφαγὴς, nuper jugulatus, recens occisus. Eurip. in Hec. Apud Soph. (Tr. 1146.) νεοσφαγῆ φόνον, recens editam cædem.

Νεόσφακτος, idem.

Παρασφαγὶς, ίδος, ἡ, pars jugulo vicina. Poll. l. 2.

(Ταυροσφαγέω. Æsch. S. c. Th. 43.) [ταυροσφαγοῦντες. Schol. B. ταύρους σφάττοντες. Vide Aristoph. Lysistr. 188. Schol. ubi Æschylus laudatur.]

[Ταυροσφάγος. Soph. Trachin. 610. δείξω θυτῆρα ἡμέρᾳ ταυροσφάγῳ.]

Χοιροσφάγος, ου, ὁ, qui porcos mactat, porcorum jugulator. Hesych.

ΣΦΑΙ῀ΡΑ, ας, ἡ, sphæra, globus: quum de astronomica seu cœlesti sphæra dicitur. Plut. symp. 2. ταῖς τῶν κατὰ σφαῖραν περιφοραῖς. ¶ Item pila quæ in sphæristerio luditur. Od. ζ'. Σφαῖραν ἔπειτ' ἔῤῥιψε μετ' ἀμφίπολον βασίλεια. Sic et Od. θ'. Sunt et pugilum plumbeæ σφαῖραι, pilæ seu massæ ex plumbo: unde σφαιρομαχία. Alia etiam in modum sphæræ rotunda et globosa σφαῖραι dicuntur. Athen. l. 11. σφαίρας ποιοῦντες, formantes in massas rotundas seu pilas. Metaphoricè Alexis apud eund. l. 4. ἐν ὥραισι δὲ σφαῖραν ἀπέδαξε τὴν πατρῴαν οὐσίαν, bona sua velut pilulam devoravit. Itidem dicitur et, σφαῖραν ποιεῖν τὴν οὐσίαν, et, στρογγυλοῦν τὴν οὐσίαν. ¶ Σφαῖραι θαλάττιαι, pilulæ marinæ, dicuntur recrementa maris globosa è spuma maris in littoribus et scopulis concrescentia, Aristot. histor. an. lib. 9. cap. 14. τῶν κατὰ τόν. aliter ἁλὸς ἄχνη dictæ, globuli velut pilorum rufi.

Σφαιρικὸς, οῦ, ὁ, ad sphæram pertinens, sphæræ seu globi proprius: ut, σφαιρικὸς λόγος. Et, σφαιρικὰ, sphærica, res sphæricæ. Epigr. l. 2. Exponitur etiam, globosus. Fœmin. σφαιρικὴ, idem quod σφαιριστικὴ, apud Athen. l. 1.

Σφαιρικῶς, in modum sphæræ seu globi, quemadmodum pila. Plut. de orac. Pyth.

Σφαιρίτης, ου, ὁ, rotundus et globosus in modum sphæræ seu pilæ. Fœm. σφαιρῖτις, ιδος, ἡ, ut, σφαιρῖτις κυπάρισσος, cupressus quæ pilulæ in modum rotunda semina fert. Galen. τῶν κατὰ τόπ. lib. 1. Aët. lib. 12. cap. 44.

Σφαιρίον, τὸ, globulus, pilula. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 1. Diosc. l. 2. c. 213. ¶ Sic etiam dicitur totus ambitus narium. Poll. l. 2.

Σφαιρίδιον, itidem pilula, globulus.

Σφαιρηδὸν, in modum pilæ vel pilulæ, faciendo pilam seu orbem. Il. ν'. Oppian. de venat. l. 3.

Σφαιρόω, ῶ, conglobo, in pilam seu rotundam et globosam massam conformo. Galen. Alex. Aphr. probl. l. 1.

Σφαιρόομαι, οῦμαι, in pilam conglobor, &c. Diosc. l. 2. c. 37. Dicitur et hasta aut jaculum σφαιροῦσθαι, quum ei rotunda aliqua ex ligno pila infigitur, ne pungere possit, aut quum à fabro cuspis seu mucro rotundatur, ita ut ex mucronata cuspide fiat rotunda pilula. Xen. de re equ. ἐσφαιρωμένα τε ἔχειν ἀκόντια. (Theocr. κβ'. 46.)

Σφαίρωμα, τὸ, massa rotunda seu globosa in modum pilæ; idem quod σφαῖρα. Aristot. in Mechan. ¶ Σφαιρώματα item dicuntur rotundæ ac globosæ narium partes. Schol. Aristoph. in Pace.

Σφαιρωτὴρ, ῆρος, ὁ, corrigia seu lorum calcei. Greg. in orat. εἰς ἐπιφάν.

Σφαιρωτὸς, rotundatus in globosam rotundamque massam, coactus in modum pilæ. Xen. de re equ.

Σφαιρίζω, f. ίσω, pila ludo. Plut. de aud. τοῖς σφαιρίζουσιν ἅμα τοῦ βάλλειν καὶ τοῦ λαβεῖν τὴν σφαῖραν ἡ μάθησις.

Σφαίρισις, εως, ἡ, lusio pilaris, ludus pilæ. Aristot. rhet. 1.

Σφαιριστήριον, τὸ, locus in quo pilà luditur. Utitur Sueton. in Vesp. et Plin. jun. ep. 17. l. 2.

Σφαιριστὴς, οῦ, ὁ, qui pilà ludit, qui callet artem ludendi pilà. Athen. l. 21.

Σφαιριστικὸς, pertinens ad σφαιριστήν. Item peritus ludere pilà. Et fœm. σφαιριστικὴ, s. τέχνη, ars seu scientia ludendi pilà. Athen. l. 1.

Composita.

Ἀποσφαιρίζω, ejaculor et relido pilam, pilam repello seu resilire facio. Item retorqueo et relido in modum pilæ. Aristot. probl. 9. sect. 24.

Διασφαιρίζω, in modum pilæ disjicio. Eurip. in Bacch. [1133.] πᾶσα δ' ᾑματωμένη Χεῖρας, διεσφαίριζε σάρκα Πενθέως, carnem Penthei, instar pilæ, quæ à ludentibus huc illuc impellitur, dissipabat.

Ἡμισφαίριον, τὸ, dimidiata sphæra, dimidiatus globus, seu dimidia sphæræ aut globi pars. in Axiocho.

Παρασφαιρηδὸν, idem quod σφαιρηδὸν, in globi modum. Aratus.

Συσφαιρίζω, unà cum alio seu aliis pilà ludo.

Συσφαιριστὴς, οῦ, ὁ, collusor in ludo pilæ: apud Suid.

ΣΦΑ'ΚΕΛΟΣ, ου, ὁ, partis alicujus inflammationem perpessæ mortificatio, νέκρωσις, propter caloris nativi et insiti σβέσιν. qui non solùm carnem putredine, sed et carie ossa absumit. Quem sequitur μελανσμὸς, nigredo partis emortuæ, et σῆψις νεκρώδης, putredo cadaverosa. Superstitiosè vulgo et imperitè ignis S. Anthonii dictus. Primum gangræna est, ἡ γάγγραινα, quamdiu in solà carne grassatur; sphacelus incipiens. Sic apud Athen. l. 2. (☞ Παρὰ τὸ σφάττειν, propter caloris nativi insiti extinctionem.) Vide Gal. comm. in Aph. 79. l. 7. et Aët. l. 3. serm. 2. c. 56. ¶ In arboribus ille tunc est, quum radices nigrescunt, atque emoriuntur, apud Theophr. ¶ Nam aliter, quum cœli injurià, sideramque, ipsæ tabescunt, sideratio nominatur, ἀστροβλησία, et ἀστροβολησία. Quæ omnia ἀπὸ τοῦ σφακέλου eo differunt, quòd hic vitium sit in ramis nigrescentibus. ¶ Equis etiam sideratio, σφάκελος, tribuitur, apud Apsyrt. in Hippiatr. ¶ Apud Æschyl. παραπληξία, et mentis emotio sic nominatur. in Prometh. ὑπό μ' αὖ σφάκελος καὶ φρενοπληγεῖς μανίαι θάλπουσι, furore atque insanià accendor. (Pr. 877. 1044.) ¶ Suidæ etiam est medius digitus, qui et infamis nominatur. ¶ Est et species quædam σφάκου, de qua in σφάκος. ¶ At σφάκελλος vide in φάκελλος.

Σφακελίζω, F. ίσω, infestor eo morbo, qui σφάκελος dicitur. Plat. in Tim. σφακελίσαν ὀστοῦν, os tabefactum et carie exesum. Item gangrenà vitior: apud Hippocr. l. 7. aphor. 50. Apud Dioscor. l. 2. c. 153. σφακελίζοντα τραύματα, vulnera tabem minantia.

Σφακελίζομαι, idem cum σφακελίζω, in priori signif. ¶ Arbores etiam seu plantæ σφακελίζεσθαι dicuntur, quum earum radices nigrescunt atque emoriuntur: apud Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 30.

Σφακελισμὸς, idem quod σφάκελος. Theophr. hist. pl. l. 14. c. 16.

Σφακελίας, ου, ὁ, qui infestatur σφακέλῳ. Idem de caus. pl. l. 5. c. 11.

Φάκελος, idem quod σφάκελος. Pro quo apud Ammon. legitur φάκελον, τό.

Composita.

Ἀποσφακελίζω, idem quod σφακελίζω, Exponitur etiam, σφάκελον induco, debilito, putrefacio. [Herodot. Hist. lib. 4. §. 28. ἵπποι δὲ ἀνεχόμενοι φέρουσι τὸν χειμῶνα τοῦτον, ἡμίονοι δὲ οὐδὲ ὄνοι ἀνέχονται τὴν ἀρχήν. τῇ δὲ ἄλλῃ ἵπποι μὲν ἐν κρυμῷ ἑστεῶτες ἀποσφακελίζουσι, ὄνοι δὲ καὶ ἡμίονοι ἀνέχονται.]

Ἀσφακέλιστος, ὁ καὶ ἡ, ὁ οὐκ ἐσφακελισμένος, non infestatus σφακέλῳ.

ΣΦΑ'ΚΟΣ, ου, ὁ, salvia, herba nota, de qua Dioscor. lib. 3. cap. 40. et Apul. de virtut. herb. Aristophan. κᾆθ' ὁ μὲν ὀρειὰς κίχλας, ἄτεδε, σφάκος.

Σφακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, abundans σφάκῳ. Hesych.

Σφάκελος, ου, ὁ, salvia mas. Theophr. histor. pl. l. 6. c. 2. ¶ Alias signif. vide in Σφάκελος, quod præcessit.

Ἐλελίσφακος, ὁ, seu ἐλελίσφακον, τὸ, (comp.) salvia obversa et implicata mari, i. fœmina. Quam alii sylvestrem faciunt. Vide Diosc. et Apul. loc. cit. et Theophr. ibidem. item Plin. l. 22. c. 25.

Ἐλελισφακίτης οἶνος, vinum salvia conditum: apud Diosc. l. 5. c. 71.

ΣΦΑ'ΛΛΩ, F. αλῶ, supplanto, everto, prosterno. Od. ρ'. οὐδ' ἄρα μιν σφῆλεν βέλος Ἀντινόοιο. Xen. de rep. Laced. αἱ μὲν ἀναγκαῖαί μοι φύσεις σφάλλουσι μὲν τὰ σώματα, σφάλλουσι δὲ γνώμας. Plerunque metaphoricè usurpatur, ut everto, labefacio, apud Lat. Eurip. initio Hippol. coron. Τοὺς μὲν σέβοντας τἀμὰ πρεσβεύω κράτη, Σφάλλω δ' ὅσοι φρονοῦσιν εἰς ἡμᾶς μέγα. (Med. 198. id. Phœniss. 712.) Thuc. lib. 8. ὡς οὐδὲν σφάλας τὴν πόλιν ἐγένετο, nihil fecit quo respublica labefactari posset et everti. Item, fallo, circumvenio. Plat. ep. 7. ταύτῃ δὲ καὶ Δίωνα ἔσφηλε, idem

Dionem quoque fefellit. Plut. de def. orac. πολλαῖς γὰρ σφήλαντο οἱ θεοὶ, οὐ σοφισμάτων, ἀλλὰ πραγμάτων, σφάλλουσιν ἡμᾶς, multis modis Dii nos, non captionum, sed rerum, fallunt. Interdum exponitur, frustror spem alicujus, facio ut quis sua spe excidat. ut apud Herod. l. 2. ἔσφηλε δ' αὐτοῦ τὴν γνώμην ἡ τύχη. Expon. etiam, in errorem induco, apud Hermogen. Item everto. apud Plut. in Themist. τὰς ναῦς ἔσφαλλε.

Σφάλλομαι, supplantor, evertor, labefactor. Plut. de laude propria, ἀνὴρ ἐπὶ τύχης σφαλλόμενος. ¶ Interdum, titubo, vacillo. † Sic Xen. Pæd. 1. 3. 9. de mente et corpore.† Aristoph. in Vesp. Οἱ δὲ καὶ σφαλλόμενος περιτρέχεται. De titubatione in sermone, apud Plut. in Alcib. πολλάκις ἐσφάλλετο. ¶ Significat et, labor, decipior, erro, fallor. Isocrat. ἡ ψυχὴ πολλὰ σφάλλεται διαφθαρεῖσα τῆς διανοίας, in multis errat. Exponitur et, offendo, rem infeliciter gero, frustror, excido. Plat. polit. 1. ἐὰν ἄρα σφαλῶ τι. Thuc. σφαλεὶς τῆς δόξης, spe deceptus. Et cum dat. apud Herod. l. 6. &c. Σφάλλομαι τι ὑπὸ σοῦ, aliquid detrimenti abs te accipio. Xenoph. † Pæd. 1. 6. 31.† Dicitur et res aliqua σφαλῆναι, i. male geri, infelici successu administrari: apud Thuc. l. 2. [Eurip. Med. 1012. Cum Præp. ἐν. Soph. Tr. 630. pro ἀποτυγχάνομαι. 1119.]

Σφάλμα, τὸ, lapsus, casus, error: ut, σφάλμα τῆς φωνῆς, lapsus vocis, apud Plut. in Alex. Et, ἐπὶ τῷ κατὰ τὴν πορείαν σφάλματι, itineris errore. Phil. de vit. M. l. 1. Item, peccatum, delictum, offensa, Xen. Pæd. 8. Exponitur et, infortunium, infelix successus, clades: ut apud Thuc. l. 8.

Σφαλμόω, labor, collabor, concido. Polyb. de equo Scipionis, οὐ μὴν ὁλοσχερῶς ἐσφάλμωσε.

Σφαλερὸς, ὁ, qui inter eundum lapsat, qui titubat et vacillat fallente vestigio. Nic. in Alexiph. Dioscor. lib. 6. cap. 19. De re dictum, expon. lubricus, instabilis, fallax, quo tuto niti non possis: ut, σφαλερὸν σκίπων ἔρμα, apud Sophocl. in Ajace. [Æsch. Eum. 377.] Sic, σφαλερὰ γόνατα, genu titubantis et succidui. Epigr. l. 2. Exponitur et, periculosus, noxius.

Σφαλερῶς, lubrice, parum tuto, dubie. Isocr. in Areop.

Σφαλὸς, ὁ, qui facile labefactari aut commoveri potest. Hesych. Exponitur etiam, densus, obliquus, apud eundem.

Σφέλας, ατος, τὸ, scabellum: (dictum παρὰ τὸ ῥᾷον σφάλλεσθαι, ὅ ἐστιν ἀνατρέπεσθαι, teste Eust. Odyss. σ'. Ὣς ἄρα φωνήσας σφέλας ἔλλαβεν. Sic et Od. ρ'. ‡ Apoll. Arg. iii. 1158.‡ ¶ Apud Nic. in Alex. Ἢ σφέλας ἢ ὅλμον κεάσας, schol. dicit, esse lignum cavum et pila. ¶ Dicitur et de sede remigum in navi. Hesych. et Eust.

Ἐπισφαλίτης, ου, ὁ, (comp.) remex. Hesych. et Eust. ex Paus.

Composita: ac primum ex σφάλλω, cum præpos.

Ἀνασφάλλω, erigo lapsum, suscito, attollo. Item, à morbo recreo: apud Luc. Et neutr. erigor è lapsu, attollor. Item, à morbo recreor, convalesco. Synes. ἐὰν ἀνασφήλω, ἐπὶ τὴν Ἀλεξάνδρειαν αὖθις ἥξομαι. Sic, μέλη ἀνασφήλαντα, membra sanitati restituta: apud Alex. Aphr. probl. l. 2.

Decomp. Δυσανάσφαλτος, ὁ καὶ ἡ, difficulter ex morbo resurgens, qui ægre convalescit. Hippocr. περὶ τροφῆς.

Εὐανάσφαλτος, facile revalescens. ibid.

Ἀποσφάλλω, subverto, prosterno. Item, à via aberrare facio, seduco. Od. γ'. ἔπειτα πρῶτα ἀποσφήλασεν ἄελλαι Ἐς πέλαγος μέγα. Et cum genit. facio excidere ab incepto, impedio. Il. ε. μέγα δέ σφεας ἀποσφήλειε πόνοιο.

Ἀποσφάλλομαι, subvertor, prosternor, delabor. Plut. in Per. Item, aberro, frustror, excido. Cum genit. apud Plut. et Xen. l. 1. † Pæd. l. 5. p. 123. b.† [Æsch. Pr. 471. Pers. 392.]

Ἀποσφαλμόω, idem quod σφαλμόω, collabor, concido: apud Polyb.

Ἀπόσφαλσις, aberratio, casus, prolapsio, ἀποτυχία, Suid. Hesychio, ἀποπλάνησις. Varino, ἀποπλάγξις.

Διασφάλλω, aberrare facio, fallo.

Διασφάλλομαι, fallor, aberro: ut, διεσφάλθαι τῆς πρὸς ὑμᾶς συμμαχίας. Æsch. in Ctesiph.

Ἐπισφάλλω, idem quod σφάλλω.

Ἐπισφαλὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui labefactari potest, lubricus, instabilis, incertus, periculosus. Plut. in Fab. ἐπισφαλές ἐστι πιστεῦσαι ἀνδρὸς ὑπὸ τύχης τηλικαῦτα πράγματα.

Ἐπισφαλῶς, ita ut labefactari et everti queat, lubrice, non sine periculo. Idem in Sol.

Παρασφάλλω, aliam aberrare facio: propriè, à latere alicui adstans. Il. θ'. παρέσφηλεν γὰρ Ἀπόλλων, ejus ictum aliò avertit.

Παρασφαλὴς, idem quod σφαλερὸς, lubrico pede incedens, vacillans, titubans. Nic. in Alexiph.

Περισφαλὴς, lubricus. Plut.

Composita desinentia in σφαλὴς, citra præpositionem.

Ἀκροσφαλὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, proclivis ad lapsum: ut, ἴχνος ἀκροσφαλὲς, apud Nic. in Alexiph. Et metaph. lubricus, periculosus. Sic etiam dicitur homo, qui statim in hanc vel in illam partem labitur, cui imminet periculum à re aliqua. Plut. ἀκροσφαλὴς πρὸς ὀργὴν, ad iram proclivis, iracundus. Exponitur etiam, qui cito labitur et peccat, apud eund. et qui cito periclitatur morbo, apud Plutarch.

Ἀρισφαλὴς, valde lubricus, in quo facilis est lapsus. Hom.

Ἀσφαλὴς, minime lubricus, et ex conseq. tutus, non periculosus: ut, ἀσφαλὴς τόπος, apud Dem. in ep. Phil. Sæpe absolute dicitur, ἐν ἀσφαλεῖ, pro, ἐν ἀσφαλεῖ τόπῳ. ut apud Xen. Pæd. 3. ἐν ἀσφαλεῖ εἰσι τοῦ μὴ παθεῖν, tuti sunt ab omni periculo. Sic et alibi apud eundem. † Superlativus est l. 3. p. 78. e. ἀσφαλέστατος.† Interdum ἀσφαλὴς dicitur, qui non potest everti et dejici, tam firmus ut subverti nequeat. ut, ἀσφαλὲς ἕδος, apud Plut. in Per. † Sic Hesiod. Theog. 117.† Et, qui tutus est adversus fortunæ incursus seu insidias, cui tutum esse solet consilium: ut apud eundem ibidem Pericles dicitur ἀσφαλὴς καὶ ἀρκτήριος τοῖς πολίταις, civibus fidi loco præsidii, [Eurip. Phœniss. 556. 853.] ¶ Τὸ ἀσφαλὲς, securitas. Luc.

Ἀσφαλέως, tuto, secure, sine periculo. Il. ρ'. et Od. ρ'. et apud Hesiod. † Theog. 86.† Pro eo contracte dicitur ἀσφαλῶς, in prosa: apud Xen. † Pæd. 1. 4. 16. et ἀσφαλέστερον. 1. 6. 5. securius. et l. 3. p. 73. d.† et Herodian. Exponitur etiam, certo, haud dubie: apud Thuc. l. 1. [Eurip. Phœniss. 115. Aristoph. R. 390. *Æsch.* Suppl. 95.]

Ἀσφάλεια, ἡ, securitas. † Xen. Pæd. l. 4. p. 197. d.† Et, μετ' ἀσφαλείας, tuto, secure: Isocr. de Pace. Et, ἐν ἀσφαλείᾳ εἶναι, in tuto esse, apud Thuc. ¶ In contractibus, et fide data, ἀσφάλεια dicitur cautio, aut pignora et sponsores. Unde, ἀσφάλειαν ποιοῦμαι, satisdo, apud Theophyl. inst. l. 2. Et, ἀσφάλειαν διδόναι, dare cautionem seu idoneos sponsores. ¶ Exponitur etiam, libera et secura potestas huc illuc commeandi, fides publica, salvus conductus: unde, πομπὴν μετ' ἀσφαλείας παρασχεῖν, apud Plut. in Alcib. Interdum significat firmum præsidium. ut apud Greg. in Maccab. encom. (Soph. Œdip. Tyr. 51. *Æsch.* Suppl. 504.)

Ἀσφαλίζω, f. ίσω, firmo, stabilio: (propriè, eum qui lapsat, in lubrico loco pedem figere non valens.)

Ἀσφαλίζομαι, idem. Item, confirmo, affirmo, pro certo assero. Chrysost. in ep. ad Corinth. Item, tutum reddo, munio. Polyb. ἀσφαλισάμενος τὰ ἐν τῇ πόλει, quum oppidum munitionibus firmasset. ¶ Dicitur et is ἀσφαλίζεσθαι, qui aliquem securum reddit, datis sponsoribus, seu qui fidejussoribus cavet: ut in Biantis sententia, περὶ τῶν μελλόντων ἀσφαλίζεσθαι. Item qui se ipsum quasi munit, ne aliquid faciat, hoc est, qui sibi ab aliquo facto cavet. Greg. ἀσφάλισαι μὴ πάλιν κακῶς ἐξανθήσῃς, cave ne rursus male pullules. ¶ Significat etiam ἀσφαλίζομαι, propulso, arceo: cum accus. apud Polyb. ¶ Passive etiam sumitur pro munior, tutus reddor. Item securus reddor accepta cautione. Item affirmor, confirmor.

Ἀσφάλισμα, τὸ, id quo aliquem securum reddimus et certum: pignus. Item, tutamen, munimentum, locus quo nos munimus.

Ἀσφάλιος, et ἀσφάλειος, q. d. tutelaris, aut stabilitor, cognomen Neptuni, apud Plut. in Thes. et Oppian. in Halieut. sic dicti, quoniam fundamina terræ inconcussa custodire dicitur à gentilibus, teste Oppian.

Ἄσφαλος, qui labefactari nequit, immobilis. Hesych.

Decomp. Διασφαλίζω, et διασφαλίζομαι, idem quod ἀσφαλίζω et ἀσφαλίζομαι, munio, tutum reddo. Polyb. l. 5.

Ἐξασφαλίζω, pro iisdem.

Κατασφαλίζω, idem: vel diminuens munio, aut securitatis causa demissum obfirmo. Maccab. l. 3.

Παρασφαλίζω, juxta munio: aut obiter et leviter munio.

Προασφαλίζω, præmunio.

[Δημοσφαλής. Æsch. Ag. 1542.]

Νοοσφαλὴς, mente captus. ut, νοοσφαλὲς ὄμμα, mente captus oculus, oculus insaniam præ se ferens.

ΣΦΑ'ΡΑΓΟΣ, et σφάραγγος, ου, ὁ, sonus qui gutture emittitur. Item, ipsum guttur, fauces. Eust. et Etym.

Σφαραγέω, ῶ, gutture sonum edo. Interdum de alio quoque sono dicitur. Odyss. ι'. Γλήνης καιομένης, σφαραγεῦντο δέ οἱ πυρὶ ῥίζαι, strepebant. Ibidem (de ovibus quibus erant ubera lacte distenta;) Οὔθατα γὰρ σφαραγεῦντο.

Σφαραγίζω, cum strepitu excito. Hesiod. in Theog. † 706.† Σὺν δ' ἄνεμοι ἔνοσίν τε κόνιν θ' ἅμα ἐσφαράγιζον.

Ἀσφάραγος, idem quod σφάραγος, Iliad. χ'. ¶ Item asparagus: vide in Ἀσπάραγος.

[Ἀσφαραγέομαι. Theoc. ιζ'. 94.]

Composita.

Ἀνεμοσφάραγος, vento perstrepens. Pind. [Pyth. θ. 6. Τὰν ὁ χαιτάεις ἀνεμοσφαράγων ἐκ Παλίου κόλπων ποτὲ Λατοΐδας Ἅρπασε, &c. Vento-perstrepentibus sinibus.]

Βαρυσφάραγος, gravistrepus. Idem. [Isth. H. 45. Τὰν δ' ἐς νᾶσον Οἰνοπίαν ἐνεγκὼν, Κοιμᾶτο, Ἔνθα τέκες Αἰακὸν βαρυσφαράγῳ πατρὶ κεδνότατον ἐπιχθονίων.]

Ἐρισφάραγος, idem. Hom. hymn. 1. in Merc. ¶ Exponitur etiam qui magno et elato collo est. Hesych.

Περισφαραγέω, ῶ, circumstrepo. Apud Nicand.

Πυρισφάραγος, igni perstrepens. Theoc. in Syringe.

ΣΦΕ'ΝΔΑΜΝΟΣ, ου, ἡ, acer arbor. Theophr. hist. pl. l. 2. Pro eodem legitur et τὸ σφένδαμνον, apud eundem lib. 3. ¶ Est et species cannabis. Suid.

Σφενδάμνινος, acernus. Item, durus, firmus, solidus: quoniam tale est hujus arboris lignum, apud Aristoph. in Acharn.

ΣΦΕΝΔΟ'ΝΗ, ης, ἡ, funda. (☞ Dicta παρὰ τὸ σπένδω· ἐπισπένδει γὰρ ἐν αὐτῇ καὶ κατασείει τις τὸν λίθον ἀφιείς, inquit Eustath.) Eurip. in Phœn. πρῶτα μὲν τόξοισι καὶ μεσαγκύλοις Ἐμαρνάμεσθα, σφενδόναις θ' ἑκαβόλοις. (1107. Æschyl. Ag. 1019.) Xenoph. Pæd. 7. σφενδόνας δὲ καὶ τούτους ὑπάγματα ἔχοντας ἕπεσθαι. ¶ Σφενδόνη τοῦ δακτυλίου, pala annuli. Plat. polit. 2. ¶ In oculo sic nominatur quod pupillam in se continet, ut funda lapidem. Poll. l. 2. ¶ A similitudine τῆς πετροβόλου σφενδόνης, dictum fuit etiam σφενδόνη ornamentum quoddam muliebre, apud Poll. l. 5. c. 16. et Eust. † Per metaph. grando. Aristoph. Nub. 1125. V. Spanhemius.†

Σφενδονίτης, seu σφενδονήτης, ου, ὁ, funditor, qui fundæ rotatu lapidem aut plumbum jaculatur. Phil. de vit. M. l. 1. Per η scriptum invenitur apud Xen. Pæd. 7. et Plut. ac tum potius est verbale à σφενδονάω, seu σφενδονέω.

Σφενδονοειδὴς, in modum fundæ. Etym.

Σφενδονάω, seu σφενδονέω, funda utor: fundam torqueo. Xen. Hell. 2. ἠκόντιζον, ἔβαλλον, ἐτόξευον, ἐσφενδόνων. Plut. in Probl. Hell. εἶχον, καὶ ἀναβαίνοντας ἔβαλλον, σφενδονῶντες. Item, funda insequor, funda peto. Gregor. Σφενδονᾷ τὰ θηρία. Item, more fundæ roto seu torqueo. Aristot. (de struthiocamelo;) τοὺς παρακολουθοῦντας λίθοις εἰς τοὐπίσω σφενδονᾷ τοῖς ποσὶν, lapides in fuga contra insequentes pedibus ingerit more fundæ.

Σφενδονάομαι, ῶμαι, funda torqueor. Item, velut funda tactus disjicior. Eur. in Phœn. ἐκ δὲ κλιμάκων Ἐσφενδονᾶτο χωρὶς ἀλλήλων μέλη.

[Σφενδονητικὸς. Lycophr. Alex. 633. Schol. Plat. Laches. Καὶ τὴν μὲν μετὰ σφενδονητικῆς, ἢ τοξικῆς, ἢ ἄλλης τινὸς τέχνης καρτεροῦντα ;]

Σφενδονίζω, idem quod σφενδονάω. Reg. l. 1. c. 25. τὴν ψυχὴν τῶν ἐχθρῶν σου σφενδονιεῖς, instar fundæ rotabis.

Composita.

Ἀποσφενδονάω, seu ἀποσφενδονέω, funda torqueo, funda rotatum emitto. Luc.

Ἀποσφενδονίζω, funda torqueo, funda ejaculor. Joseph.

Ἀποσφενδόνητος, ὁ καὶ ἡ, funda emissus. Item, funda repulsus. Plut. in probl. Hell.

Βελοσφενδόνη, exp. telum phalarica. Apud Plut. in Sylla exp. sagitta.

Διασφενδονάω, aut διασφενδονέω, fundæ rotatu dissipo, funda disjicio. Improprie apud Plutarch. Alexander dicitur Bessum διασφενδονῆσαι, i. duabus arboribus in terram flexis corpus ejus alligasse, quæ deinde in altum redeuntes secum id rapiebant, et discerpebant. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 4. cap. 2. § 2. οἱ φερόμενοι παίοντες πρὸς τὰς πέτρας διεσφενδονῶντο.]

Διασφενδονίζω, idem. Plut. in Marcello.

Ἐκσφενδονάω, seu ἐκσφενδονέω, funda ejaculor. Item, funditoris more ejaculor, seu veluti funda tortum emitto. Basil.

Ὀπισθοσφενδόνη, dictum fuit muliebre quoddam ornamentum, apud comicos, quod ita capiti circumponebant, ut latiores ejus partes pone, extremitates autem acuminatiores, et ligamen à fronte apparerent. Quidam exp. reticulum. Eust.

ΣΦΗ'Ν, ηνὸς, ὁ, cuneus, quo ligna aut lapides, in scissuram indito et adacto, vi mallei finduntur. Suid. ¶ Item instrumentum tortorum, quo veritatem extorquent, apud Aristoph. (R. 813. Æsch. Pr. 64.)

Σφηνάριον, τὸ, cuneolus. Suid.

Σφηνίσκος, ου, ὁ, idem. ¶ Item, figura geometrica, à cuneoli similitudine, constans ex latis et quadratis lateribus in angusta et tenuia desinentibus, apud Nicom. ¶ Item, lineamentum in cunei formam involutum et intortum, apud medicos: ut P. Ægin. l. 6. c. 4.

Σφηνὶς, ίδος, ἡ, cuneus: ita dicitur species quædam κεστρέως. Athen. l. 7.

Σφηνόω, ῶ, cuneo findo, cuneo adacto divello. Item, obstruo et obturo cuneo, vel obturo velut adacto cuneo. Exponitur etiam, condenso, stipo.

Σφηνόομαι, οῦμαι, cuneo adacto scindor: ut apud Suid. σφηνωθεὶς διῄρθη. Item, obstruor velut cuneo: ut, ἐσφηνωμένον καλάμῳ πιθάκιον, apud Diosc. l. 5. c. 40. Item condensor. stipor: ut, αἵματος ἐσφηνωμένου, condensati et infarti sanguinis, apud Gal.

Σφήνωσις, εως, ἡ, adactio cunei. Item, obstructio quæ fit cuneo. Et quævis obturatio: ut apud medicos σφήνωσις dicitur, quum humor alicubi hæret, artus veluti discuneans. Plut. in præcept. san.

Composita ex σφηνόω.

Διασφηνόω, discuneo, adacto impactoque cuneo dirimo et diffindo.

Ἐνσφηνόω, cuneum inculco vel intrudo. Item, impingo veluti cuneum: unde, χηλὰς ἐνσφηνουμένας, apud Ægin. Item, obstruo et inspisso, velut adacto cuneo. Diosc. l. 5. c. 29.

Κατασφηνόω, cuneo, i. cuneum adigens aliquid firmo. Hippocrat. de nat. infant.

Παρασφηνόω, condenso, constipo. Ægin.

Περισφηνόω, undique obstruo adactis cuneis. Et simpliciter, undique obstruo.

ΣΦΗ'Ξ, ηκός, ὁ, vespa. Hom. Il. μ'. ὥστε σφῆκες μέσον αἰόλοι ἠὲ μέλισσαι. Iliad. π'. σφήκεσσιν ἐοικότες ἐξεχέοντο Εἰνοδίοις. Aristot. σφῆκες ἐργάται. Exponitur etiam crabro, apud eundem hist. an. l. 9. c. 4. ¶ Eust. scribit, denominari τοὺς σφῆκας ἀπὸ τῆς διασφάγος, i. ἐκ τῆς μετὰ τὸ μέσον ἐντομῆς, quoniam nimirum in medio insectæ quasi sunt vespæ, et hiatus quidam in iis conspicitur.

Σφηκίσκος, ου, ὁ, lignum oblongum et in acutum desinens, ita ut latitudo paullatim contrahatur, à similitudine vesparum, quæ admodum adductam habent et strictam alvum, teste Hesych. Quidam exp. cuneolus. Utitur Aristoph. in Plut. ‡301.‡

Σφηκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, vespæ modo in acutum et angustum desinens. Item, homo cujus venter præ gracilitate et macie adductus est et angustus. Aristoph. in Plut. ‡561.‡

Σφηκίας, ου, ὁ, idem. Hesych. Exponitur etiam robustus. Item versicolor, apud eundem. Substantivè significat cristæ in galea extremitatem angustam et constrictam, teste eodem.

Σφηκόω, ῶ, ex lato et crasso in angustum contraho, cuneo: unde pass. Il. ρ'. Πλοχμοί θ' οἳ χρυσῷ τε καὶ ἀργύρῳ ἐσφήκωντο, ex lato crassoque ambitu in angustum et tenue acumen constricti erant. Item, obstruo et obturo, velut cuneo injecto. Diosc. l. 5. c. 64. σφηκώσας ἀγγεῖον. ¶ Apud Etym. σφηκῶσαι exp. δῆσαι, ligare additurque, sic usurpasse Phrynichum.

Σφήκωμα, τὸ, id quod ex lato in angustum contractum est. Est in galea seu crista ea pars cui pinnæ inseruntur. Aristophan. in Pace. Item, id quo aliquid, velut cuneo injecto, obturatur et obstruitur, apud Diosc. in præfat. l. 8.

Σφηκὼν, ῶνος, ὁ, sedes et domicilium vesparum, cella vesparum. Aristot. hist. an. l. 9. c. 41.

Σφηκίον, τὸ, idem. Idem ibidem. Pro quo apud Hesych. scribitur σφηκεῖον. ¶ Est σφηκίον et phalangii genus, apud Nicand. in Ther.

Σφηκία, ἡ, examen vesparum. Plut. περὶ ἀοργησ.

Σφηκώνεις, ἡ, favi vesparum: vel nidi vesparum aut crabronum.

Σφηκισμὸς, genus harmoniæ, quod vesparum susurro non erat absimile. Hesych.

Composita.

Διασφηκόω, in vespam converto, vespæ figurâ et habitu induo. unde pass. apud Aristoph. in Vesp. Θαυμάζω μ' ἐξ ὅτου μέσον διεσφηκωμένον.

Κατασφηκόω, idem quod σφηκόω.

Περισφηκόω, circumcircà obstruo, velut injecto cuneo: vel simpliciter, obstruo, obturo. Diosc. l. 5. c. 26.

Συσφηκόω, quod confectum erat informe, compono. Laërt.

Ψευδόσφηξ, vespa ementita et fictitia. vide Plin. l. 30. c. 10.

ΣΦΗ'ΤΤΙΟΣ, qui est è tribu quæ vocatur Σφηττός. ¶ Interdum, acer: ut, ὄξος σφήττιον, Aristoph. in Pluto, acetum acre vel acerrimum: metaphora ἀπὸ τῶν Σφηττίων, qui [illegible] erant et συκοφάνται. vide schol.

ΣΦΙ'ΓΓΩ, F. ξω, stringo, constringo. (Æsch. Pr. 58.) Theocrit. idyll. 10. Σφίγγετ' ἀμαλλοδέται τὰ δράγματα, manipulos demessos constringite vos, qui eos colligatis. Philo de mundo, συνάγει πάντα τὰ μέρη, καὶ σφίγγει, coagmentans omnes mundi partes, et constringens. Exponitur et, complector, arceo, cogo.

Σφίγγομαι, stringor, constringor. Plut. de primo frig. συνάγεται τῷ ἀέρι, σφιγγόμενος ὑπὸ ψυχρότητος, cogitur aëris frigore constrictus.

Σφιγκτὴρ, ῆρος, ὁ, qui stringit, constringit, aut astringit. Apud medicos sic dicitur musculus ani rotundus, ultimam intestini recti oram ambiens, et adstringens intestinum rectum, ne ante tempus excrementa effluant. Poll. ipsum pudicum sic appellari testatur lib. 2. ¶ Apud Tarentinos σφιγκτὴς vocatur ὁ χιτὼν, teste Hesych.

Σφιγκτὸς, constrictus. Oppian.

Σφιγγία, ἡ, parsimonia et sordes victus: quum quis strictiore manu, quàm deceat, sumptus facit. Ecclesiast. 11.

Σφὶγξ, ιγγὸς, ἡ, nomen vatis cujusdam alatæ, faciem virgineam habentis, reliquo corpore leoni similis: quæ responsa consulentibus intellectu difficilia reddebat, ut tradit schol. Eur. vel quæ loquebatur ἐσφιγμένα ῥήματα, ut inquit Etym. quibus homines ita stringebat ut expedire se non possent. Eadem à Bœotis dicitur φὶξ, apud Hesiod. in Theog. teste ejus schol. unde φίκιον, rupes quam incolebat. Plura vide apud Tzetz. et Suid. ¶ Apud Athen. l. 9. et 10. sic vocatur qui ænigmaticè loquitur, seu qui ænigmaticis suis quæstionibus aliquem implicat. ¶ Refertur et inter animalium monstrosorum genera, apud Diod. Sic. et Plin. ¶ Per jocum apud Athen. l. 13. et 6. meretrices traduntur dici posse σφίγγες.

Composita.

Ἀποσφίγγω, stringo, adstringo, comprimo, coerceo: propriè, alicunde abstractum stringo. Luc. ὥς μου τὰς σιαγόνας ἀπεσφίγξατε.

Ἄσφιγκτος, ὁ καὶ ἡ, qui constringi nequit: vel non constrictus.

Διασφίγγω, perstringo, valde stringo. Erasistr. Item cohibeo, colligo.

Ἐπισφίγγω, adstringo, adductum ad me stringo, et arctè complector. Alex. Aphr. ἡ φύσις συνεπισφίγγει εἰς ἑαυτὴν τὸ ὑγρόν.

Περισφίγγω, circumcircà stringo: vel constringo, coërceo, complector. Diosc. in præf. l. 8.

Συσφίγγω, constringo, constringendo cogo et contraho. Athen. l. 2.

Ὑποσφίγγω, substringo, subtus stringo. Epigr.

ΣΦΟΔΡΟ'Σ, ά, όν, vehemens, qui impetu fertur, validus, vegetus. Dem. pro cor. ἐν τίνι σὺ σφοδρὸς ὤφθης τῶν πολιτευμάτων καὶ τὸν ῥήτορα δεῖ; ‡Xen. Pæd. l. 2. 44. c.‡

Σφόδρα. (adverb.) vehementer, impetuosè. Aristoph. in Plut. οὗτος εἰπέ μοι, διὰ τί τὴν θύραν ἔκοπτες οὑτωσὶ σφόδρα; Plat. de rep. lib. 1. Θαυμαστῶς ὡς σφόδρα. Interdum ὁ σφόδρα, vehemens seu vehementissimus: unde apud Aristot. hist. an. lib. 8. ἐν τοῖς σφόδρα ψύχεσι. Aliquando σφόδρα seu σφόδρα γε responsioni affirmativæ adhibetur, pro, admodum, maximè: ut apud Xen.

Σφοδρῶς, itidem, vehementer.

Σφοδρότης, ητος, ἡ, vehementia.

Σφοδρύνω, vehementem seu vehementiorem reddo. Et neutr. vehementior reddor, incrementum accipio. Alex. Aphr. problem. l. 1.

Σφοδρύνομαι, idem. apud eundem probl. l. 2. (Æsch. Pr. 1010.)

ΣΦΡΑΓΙ'Σ, ῖδος, ἡ, (accus. ῖδα, et σφράγιν è σφράγις, Æolicè, teste Eust.) signum, sigillum: nota quæ rei imprimitur, ut dignosci queat. Plerumque de signo, quod annulo imprimitur epistolæ. Ut apud Thuc. l. 2. ἐπιστολὴν διαπέμψαι καὶ τὴν σφραγῖδα ἀποδεῖξαι. Sic Herodian. lib. 7. ἀσχολουμένου περὶ τὴν τῶν σφραγίδων ἐπίγνωσιν, circa signa agnoscenda occupatio. Metaphor. apud Gregor. in enc. Maccab. σφραγὶς ἀθλήσεως, obsignatio certaminis. Pro nota crucis, apud eundem. (σφραγῖδος ἕρκος, sigillum. Soph. Tr. 614.) ¶ Item id ipsum quo nota imprimitur, velut annulus signatorius. Plut. in pol. præc. εἰκόνα τῆς πράξεως ἐν σφραγῖδι γλυψάμενος, &c. Sic et apud eundem de solert. anim. ¶ Σφραγὶς Λημνία, terra Lemnia, ex eo dicta, quòd non nisi signata venderetur. Plin. l. 35. c. 6. Eadem dicitur et σφραγὶς αἰγὸς, apud Diosc. l. 5. c. 113. quod capræ notâ signaretur. ¶ Item σφραγὶς, nomen trochisci seu pastilli, apud Aët. l. 9. c. 49. Gal. τῶν κατὰ τόπ. l. 4. ¶ Σφραγῖδες dicuntur gemmæ, quibus signa et notæ insculpi possunt. Plin. l. 37. c. 7. ☞ Dictum videtur σφραγὶς παρὰ τὸ φράσσω, munio, pleonasmo τοῦ σ, ut propriè sit signum, quo aliquid munimus et confirmamus seu stabilimus.

Σφραγίδιον, τὸ, sigillum. Item, annulus signatorius. apud Plutarch. περὶ ἀοργησ.

Σφραγίζω, F. ίσω, signo, sigillo, nota impressa insignio. Diosc. l. 5. c. 113. σφραγίζοντες εἰκόνι αἰγός. ¶ Item, cruce insignio: apud Chrysost. comm. in ep. ad Tim. ¶ Item, obsigno, i. approbo mea autoritate, veluti sigillo impresso. Joan. c. 6. et 3. Item, consigno, seu obsignatum trado aut depono: unde media voce ep. ad Rom. c. 15. σφραγισάμενος αὐτοῖς τὸν καρπὸν τοῦτον.

Σφραγίζομαι, signor, signo notor, obsignor. Eur. in Iph. Taur. Δισσοῖς δὲ σημάντροισιν ἐσφραγισμένα. (Æsch. Eum. 831.) Item activè, idem quod σφραγίζω.

Σφράγισμα, τὸ, idem cum σφραγὶς, signum seu nota alicui rei impressum. Xen. Hellen. l. 1. et 5.

Σφραγιστὴρ, pro sigillo. Laërt.

Σφραγιστὴς, sigillator. Plut.

Composita.

Ἀνασφραγίζω, resigno, signum tollo. in Pand.

Ἀποσφραγίζω, idem. Diog. Laërt. μαθόντα δὲ ταῦτα τὰ θησαυρόνια ἀπεσφράγιζε. ¶ Interdum idem quod σφραγίζω. unde in passiva voce, apud Eurip. in Orest. [1108.] (de Helena:) καὶ δὴ μοι πάντ' ἀποσφραγίζεται, omnia mea signis notat: schol. exp. σφραγῖδας ἐπιτίθησι, ὡς δὴ πάντα κληρονομήσουσα τὰ ἐμά.

Ἀποσφράγισμα, idem cum σφράγισμα, signaculum seu sigillum: seu id quo aliquid obsignatur. Athen. l. 13.

Decomp. Ἐναποσφραγίζω, idem quod ἐνσφραγίζω, notâ insignio, signum imprimo. Laërt.

Ἀσφράγιστος, ὁ καὶ ἡ, non signatus, cui nulla nota impressa est. Exponitur etiam, pastore carens. Etym.

Ἐκσφραγίζω, ex signo alicunde, exemplari sumpto signo, ad exemplar signo.

Ἐκσφράγισμα, effigies expressa. Greg.

Ἐνσφραγίζω, signum imprimo, notâ insignio: pro quo Ionicè ἐνσφρηγίζω, in Epigr.

Ἐπισφραγίζω, idem. Item, probo, approbo, subscribo. Item, consigno. Unde apud Plat. in polit. δεῖ γὰρ χωρὶς ἀφελόντας ἀπὸ τῶν ἄλλων ἰδεῶν, αὐτῷ μίαν ἐπισφραγίσασθαι. ‡Ph. §. 20.‡ Apud Aristid. ἐπισφραγίζεσθαι τὸν νόμον, exp. concludere velut sigillo.

Ἐπισφράγισις, obsignatio. In edit. Inst.

Ἐπισφραγιστὴς, qui sigillum imprimit, obsignator.

Προσεπισφραγίζομαι, (*decomp.*) insuper sigillo meo comprobo. Metaph. apud Dem. in ep. ad Theram. calum. προσεπισφραγιζομένους τὴν ἀγαθὴν τύχην.

Κατασφραγίζω, obsigno, obsignaculo claudo. (Κατασφραγίζομαι. Æsch. Suppl. 954.)

Μοσχοσφραγιστὴς, vitulorum seu vitularum signator.

Παρασφραγίζω, adulterato signo noto, adulteratum signum imprimo.

Πολυσφράγιστος, multis signis notatus. Item, benè sigillatus. Nonn.

Συσσφραγίζω, simul sigillo, signo, σφραγίζω. Daniel.

Ὑποσφραγίζομαι, subsigno, subtus signum imprimo: finio et claudo supposito sigillo. Phal. in Epist.

ΣΦΡΙΓΑ'Ω, ῶ, F. ήσω, turgeo: propriè de mammis lactis copia distentis: ut, οὔθατα σφριγῶντα, apud Poll. Metaph. animus dicitur σφριγᾶν. apud Æschyl. in Prometh. Item, sum corpore bene habito, sum vegetus, ut qui adhuc sunt in flore ætatis. Aristoph. in Nub. σωματίῳ γὰρ καὶ σφριγῶ. Plat. de leg. τὰ σώματα πολὺ μᾶλλον σφριγῶντα. Dicitur et ipsum σῶμα σφριγᾶν, apud Eurip. Significat etiam, lascivio ut pecudes stabulis emissæ. Item κοριᾶν, ut exp. Hesych. Sic apud Greg. in Carm. σφριγῶντα ὄμματα, oculi libidinosi et elati. ‡Apoll. Arg. iii. 1257. χεῖρες ἐπαΐξασαι περὶ σθένεϊ σφριγόωσαι. Hœlzlinus vertit, prægnantes viribus.‡

Σφριγανὸς, vehemens, item florens, vegetus. Hesych. et Etym.

ΣΦΥ'ΖΩ, salio, pulso: seu mico, palpito. Galen. ad Glauc. lib. 1. αἱ ἀρτηρίαι σφύζουσι, arteriæ saliunt seu pulsant. Plerunque ea σφύζειν dicuntur, quæ ex inflammatione aliqua palpitant et pulsant igneo quodam motu. ut in Hippiatr. τάς τε λαγόνας καὶ τὰς ἰξύας σφύζειν. Unde ad cor etiam transfertur, quum desiderio rei alicujus incensum salit et micat. Greg. de baptism. σφύζει μοι τὸ πνεῦμα. Et ad hominem, qui, cupiditate gliscente inflammatus, continere se nequit, sed desiderio æstuat. Pisides apud Suid. Σφύζεις, Ἀχιλλεῦ, καὶ μεθίστης τὰς φρένας. (Theocr. id. 71.)

Σφυγμὸς, ὁ, pulsus: motus cordis et arteriarum, dilatatione et contractione factus. Vide Galen. et Theophil. de puls. Apud Aristot. in meteor. terræ etiam tribuitur.

Σφυγμία, à veteribus nominatus fuit pulsus inordinatus et incompositus, teste Gal. in lib. de puls.

Σφυγμικὸς, ὁ, vim habens ciendi pulsus; in quo pulsus consistunt. Damascen.

Σφυγμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, pulsitans, pulsui similis, qualis est in pulsu. Paul. Ægin.

Σφυγμωδῶς, ut fit in pulsu, pulsum repræsentando. Galen.

Σφυγματώδης, idem cum σφυγμώδης.

Σφύξις, εως, ἡ, idem cum σφυγμὸς, pulsus seu percussus venarum et arteriarum. Dicitur et de cordis palpitatione, apud Aristot. in lib. de respirat.

Σφύσδω, Doricè idem quod σφύζω. apud Theocr. idyll. 11. Φασῶ, τὰν κεφαλὰν καὶ τὼς πόδας ἀμφοτέρως μευ Σφύσδεν, igneo motu pulsare.

Composita.

Ἀσφυξία, ἡ, privatio seu defectio pulsus in toto animali. Gal. lib. 1. de præsag. ex puls.

Ἄσφυκτος, ὁ et ἡ, non pulsans, pulsu omnino destitutus: vel in quo pulsus tam exilis est, ut omnino nequeat deprehendi.

Ἀσφυκτέω, pulsu destitutus sum, venæ mihi conciderunt. Diosc. in præfat. l. 6.

Βαρυσφυξία, gravitas pulsus. Gal.

Μικροσφυξία, parvitas seu exilitas pulsus. Gal.

Μικρόσφυκτος, cui parvus est pulsus et exilis: seu cui pulsus elanguit. Exponitur et, debilis.

ΣΦΥ'ΡΑ, ας, ἡ, malleus: instrumentum fabrile. Od. γ'. (de fabro arma sua secum portante;) Ἄκμονά τε, σφῦράν τ', εὐποίητόν τε πυράγρην. (Eurip. Phœniss. 26.) Aristot. de gen. an. l. 5. c. 8. ὥσπερ ἐν χαλκευτικῇ ἡ σφῦρα καὶ ὁ ἄκμων. Plut. de fort. Rom. σφύραις καὶ ἥλοις ἁρμοζομένη. ¶ Est et nomen piscis marini, qui aliàs κέστρα, teste Hesych.

Σφύριον, τὸ, malleolus, fabrile instrumentum. Theoph. hist. pl. l. 5.

Σφυρήματα, τὰ, ferramenta. Hesych.

Σφύραινα, ἡ, piscis. apud Aristot. hist. an. l. 9. quem Plin. lib. 32. sudem à Latinis appellari scribit. Attici eum κέστραν nominant, ut testatur Strattis apud Athen. l. 7.

[Σφυράς. Aristoph. Pac. 790. σφυράδων, Schol. Σφυράδες δὲ εἶπε, τὰ τῶν αἰγῶν καὶ προβάτων ἀποπατήματα— ὁ δὲ σφύρας ποδῶν ἔχει τὸ μέγεθος.]

'Ολόσφυρος, seu ὁλοσφύρατος, ὁ καὶ ἡ, (comp.) qui totus malleo ductus est seu fabricatus: solidus. apud Hesych. et Plin. l. 33. c. 4.

'Ολοσφύρητος, idem. Eccles.

Σφυρὸν, τὸ, malleolus pedis, ut exp. quidam, à σφῦρα deductum esse innuentes, ob mallei similitudinem. Iliad. ζ'. Αστράγαλος τελαμὼν παρὰ σφυρὸν ἀμφὶ τέτυκτο. Aristoph. in Acharn. 'Ανὴρ τέτρωται, χάρακι διαπηδῶν τάφρον, Καὶ τὸ σφυρὸν παλίνορρον ἐξεκόκκισεν, transiliens fossam, malleum pedis vulneravit. Dioscorid. lib. 4. στρέμματα σφυρῶν, luxationes malleolorum. ¶ Metaphoricè σφυρὰ, dicuntur imæ montium partes, unde planities incipit, teste Hesych. ut in Epigr. ¶ Per synecdochen totus pes cum crure σφυρὸν dicitur, apud Oppian. de venat. l. 3.

Σφυρῖτις φλὲψ, malleoli vena.

Σφυρίον, τὸ, idem cum σφυρόν. Act. Ap. c. 3.

Σφυρόω, ῶ, significare putatur, malleolos pedum calceis aut ocreis munio, vel corrigia substringo: unde apud Athen. l. 14. εὐρυχωρίαν ποιεῖτε. ἐθέλει γὰρ ὁ θεὸς ὀρθὸς ἐσφυρωμένος διὰ μέσου βαδίζειν.

Σφυρωτὴς ὑποδήματος, corrigia calceamenti. Genes. c. 4.

Composita ex σφυρόν.

'Ακρόσφυρον, τὸ, extrema malleoli pars. Est et genus calceamentorum muliebrium. Hesych.

'Επισφύριον, τὸ, fibula ocreæ: sic dicta, quoniam supra malleolum pedis poni et stringi solet. Il. γ'. Eust. ἐπισφύρια nominari etiam scribit τὰ μετὰ τὸ σφυρόν.

Εὔσφυρος, et poët. dialysi ἠΰσφυρος, ὁ καὶ ἡ, pulchros habens pedum malleolos. et synecdochicè, cui est decora et elegans pedum forma. Hom. Hesiod. in Theog. † 254.†

Καλλίσφυρος, ὁ, ἡ,† idem. Exponitur etiam, pulchra habens calcanea. Hesiod. ibidem. † Theog. 507.†

Λευκόσφυρος, candidos habens pedum malleolos: et ex parte intelligendo totum, albos habens pedes: ut, λευκόσφυρος Ἥβα. Theocrit. idyll. 17.

'Ομόσφυρος, qui suis σφυροῖς gradiens, unà cum aliquo iter facit; comes. Exponitur etiam, frater.

Περίσφυρον, τὸ, fascia, qua malleoli pedis solent cingi: seu est ligamen quod cruribus circundatur; accipiendo σφυρὸν synecdoch. pro crure.

Περισφύριον, τὸ, idem. Herodot. in Melp.

Τανίσφυρος, ὁ, ἡ,† malleolos pedum extendens inter eundum, seu, amplis latisque passibus progrediens. Hesiod. in Theog. † 364.†

Χλιδανόσφυρος, habens pedum malleolos delicatos et molles: vel (synecdochicè) cui molles et teneri sunt pedes: ut, κούρα χλιδανόσφυρος, apud Anacreont.

ΣΧΑΔΩ'Ν, animal quoddam pennis et pedibus carens. Etym. ¶ Item jactus quidam talorum. Hesych. ¶ Σχαδόνες, favi fucorum, apud eundem Etym. seu favi apum, ut est apud Hesych. quomodo Theocr. utitur idyll. 1. Πλῆρές τοι μέλιτος τὸ καλὸν στόμα, Θύρσι, γένοιτο, Πλῆρες δὲ σχαδόνων. Exponitur etiam, apum soboles, apud Aristot. hist. an. l. 5. Apud eundem l. 9. σχαδόνων θυρίδες, exp. cellæ sobolariæ.

Σχάδονες, αἱ, favi fucorum, soboles apum.

Σχαδᾶσαι, Etymologo est θηλάσαι, lactare.

'Αΐσχαδω, (comp.) quod non peperit, nec sugi potest. Idem ex Diogene. (Est igitur iota epentheticum, pro ἄσχαδω.)

ΣΧΑΛΙ'Σ, ίδος, ἡ, varus, paxillus, seu furcula, qua attolluntur sustentanturque retia. Xen. in Cyneg. πηγνύειν δὲ τὰς σχαλίδας ὑπτίας ὅπως ἂν ἀποχρώμεναι ποιῶσι τὸ σύντονον. Dicuntur et στάλικες.

Σχαλιδῶσαι, erigere σχαλίδας, plagas erigere, et furcis fulcire: apud eundem.

Σχαλίδωμα, idem cum σχαλίς.

'Αποσχαλιδόω, ῶ, (comp.) idem quod σχαλιδόω.

'Αποσχαλίδωμα, τὸ, idem cum σχαλὶς et σχαλίδωμα. Xen. in Cyneg. Legitur et ἀποσκαλίδωμα, apud Hesych. qui è Xen. sic vocari dicit extremitates varorum, humanam speciem repræsentantes.

ΣΧΑ'Ω, ῶ, F. άσω, scarifico, scalpro aperio, incido, aut pertundo, Aristoph. in Nub. † 408.† ὅπτων γαστέρα τοῖς συγγενέσιν, κᾆτ' οὐκ ἔσχων ἀμελήσας, non aperiebam cultro, ut spiritus exiret. Item remitto: unde σχᾶται apud Hippocr. exp. laxatur, remittitur. Exp. etiam, demitto, item deduco. ¶ Item traduco, transfero: unde σχᾶσθαι, apud Hippocr. περὶ ἄρθρων l. 2. repentè ex naturali situ in alium transferri.

Σχάζω, easdem habet significationes. Pro scarifico, apud Aristotel. hist. an. lib. 8. ἐάν τις σχάσῃ ὑπὸ τὴν γλῶτταν, si quis venas sub lingua scitè adacto cultello sanguinem detrahat. Sic et apud Gal. therap. lib. 2. ¶ Item demitto, deduco. Xen. in Cyneg. σχάσασαι τὴν οὐρὰν καὶ φρίξασαι ἀποτρέχουσιν, caudâ demissâ. Sic in pass. apud Athen. l. 4. σχασθέντων τῶν φραγμάτων, deductis et demissis tabulatis. ¶ Item dimitto, intermitto, instituti modi tenorem abrumpo. Unde in voce media apud Aristoph. in Nub. σχασάμενος τὴν ἱππικὴν, dimisso seu intermisso et abrupto equorum studio. ¶ Significat etiam, traduco, transpono: unde σχάσαι, Hesych. expon. μεταβάλλαι. ¶ Item inhibeo, sisto, cohibeo. ut apud Pindar. κώπαν σχάσον, inhibeas remum. Sic apud Eur. in Phœniss. (977.) Σχάσον δὲ δεινὸν ὄμμα καὶ θυμοῦ πνοάς. † Aristoph. Nub. 738. σχάσας φροντίδας, cohibens, inhibens cogitationem.†

Σχάσις, εως, ἡ, scarificatio, apertura seu incisura quæ fit cultro. Theophrast. hist. pl. l. 4. c. 3.

Σχαστηρία, ἡ, funis, trochlea, aut aliquid aliud quo organum intentum laxatur, vel erectum demittitur. Aristotel. de mundo. Item funis ille qui in circo cursoribus prætendi solebat, et quo laxato in cursum effundebantur. Galen. comm. 2. in 1. περὶ ἄρθρων.

Σχαστήριον, τὸ, pugio, seu scalpellus, quo utuntur in scarificando, seu in aperienda et incidenda cute aut vena. in Hippiatr. ¶ Est et pars quædam in navi. Hesych. ¶ Eidem σχαστήρια sunt ἱμαντῆρες, portus.

Composita ex σχάζω.

'Ανασχάζω, idem quod σχάζω, apud Pind.

'Αποσχάζω, idem quod σχάζω, scarifico. Gal. Therap. l. 13. ἀποσχάζοντες τὰ μὲ [illegible] κῶλα.

'Επισχάζω, in superiore parte scarifico, seu cultro aperio.

Κατασχάζω, idem quod ἀποσχάζω. Diosc. l. 7.

Κατάσχασμα, scarificatio. Idem ibidem.

Κατασχασμὸς, scarificatio, incisio aut apertura scalpello facta.

Συγκατασχάζω, (decomp.) idem quod κατασχάζω. Diosc. l. 6. c. 15.

Παρασχάζω, inhibeo, sisto, regredi facio. Hesych.

ΣΧΕΔΟ'Ν, propè: q. d. contiguè, ἐχομένως. (☞ Ut Eustath. expon. à σχέω vel ἔχω derivans, seu ab ἔχομαι). Iliad. ε'. Δαιμόνιε, σχεδὸν ἦλθε. Interdum cum genit. ut Odyss. ζ'. μάλα σχεδὸν ἤλυθον αὐτῆς. Interdum cum dat. ut apud Hesiod. † Asp. 113.† οἱ δέ σφι σχεδὸν εἰσί. Exponitur etiam, comminus. i. è propinquo. Iliad. ε. σχεδὸν οὔτασε χεῖρ' ἐπὶ καρπῷ. ¶ Item propè, i. propemodum, fermè, ferè, ut, σχεδὸν ἅπαντες, Demosth. † et additur ἀμφί. Xen. Pæd. l. 2. p. 39. d.† Item propè vel circiter. Plat. epist. lib. 7. σχεδὸν ἔτη τετταράκοντα γεγονώς. ¶ Σχεδόν τι, fortasse, apud Sophocl. in Elect. † 611.† Σχεδόν τι τὴν σὴν οὐ καταισχύνω φύσιν. (Tr. 43. Œdip. Tyr. 736. Il. ζ'. 247. Eurip. Phœniss. 1262.) ¶ Interdum vacare dicitur, ut apud Plat. epist. 7. σχεδὸν οἷα εἰκάζειν.

Σχεδόθεν, itidem, propè. ut Odyss. ν'. Στῆ δ' αὐτῶν σχεδόθεν, stetit prope ipsos. Et cum dat. Od. β'. σχεδόθεν δέ οἱ ἦλθεν 'Αθήνη.

Σχέδην, Eust. similiter exponitur ἐχομένως, πλησίον, propè, contiguè. Exponitur etiam, pedetentim, sensim, vel retento gressu. Plutarch. in Cam. ἐν τάξει καὶ σχέδην ἐπανελθεῖν.

Σχέδιος, ου, ὁ, qui propè est, ὁ ἐγγὺς καὶ αὐτόθεν, inquit Eustath. in Il. π'. (Æsch. Ch. 161.) ¶ Exponitur etiam, extemporalis, subitò factus, inelaboratus, simplex: ut, σχέδιος τροφὴ, apud Gregor. Et τὸ σχέδιον, extemporaneum, apud Hermog.

Σχεδία, ἡ. ναῦς, navis quæ subitò et tumultuariè fit, ἡ ἐξ ὀλίγου συμπαγεῖσα, et q. d. ex propinquo sumpta; teste Eust. Od. ε. 'Αλλ' ὅγ' ἐπὶ σχεδίης πολυδέσμου πήματα πάσχων. (V. Æschyl. Pers. 68. Theoc. ις'. 41.)

Σχεδίην, accus. adverbialiter sumitur pro σχεδὸν, comminus, è propinquo. Iliad. ε. Τύψε δὲ σχεδίην. ubi tamen Eustath. annotat, subaudiri posse substant. πληγὴν vel τυπήν.

Σχεδιάζω, extempore facio, et tumultuario opere. Gregor. in Athanas. ὅσα σχεδιάζει ἐμοὶ ἡ μνήμη νῦν, ὡς [illegible], quæ extempore memoria fundit et depromit. Item, improvidè et inconsideratè ago; apud eundem, περὶ τοὺς τὸ βάπτισμα σχεδιάζοντας, qui inconsideratè baptismum accipiunt. Exponitur etiam, exascio, apud eundem.

Σχεδίασμα, τὸ, opus extempore factum. Utitur Cic. ad Att.

Σχέδη, ἡ, scheda, schedula, tabella vel papyrus, aut philyra, aliudve in quo scribimus propriè: id quod extempore in mentem nobis venit, seu in quo tumultuariè aliquid scribimus. Quidam expon. pugillares.

Σχέδιον, Σχεδάριον, τὸ, tabellula ejusmodi. Eustath. exp. τὸ τῶν σχεδίων λόγων βιβλίον, schedula, schedium.

Composita.

'Αυτοσχεδιάζω, extempore facio, dico, seu pronuncio. Athen. lib. 14. Item, temerè ago: unde, αὐτοσχεδιασμένος νόμος, lex temerè lata, apud Aristot. eth. 5.

Αὐτοσχεδὸν, propè. item comminus. Il. ζ. Hesiod. in Asp. † 190.† Pro eodem dicitur et αὐτοσχεδὰ, Il. ο'. sicut ἀμφαδὸν et ἀμφαδά.

Αὐτοσχέδιος, idem quod σχέδιος, extempore factus, inelaboratus, tumultuarius: ut, αὐτοσχέδιος ἄρτος, apud Herodian.

Αὐτοσχεδίη, s. μάχη, pugna quæ comminus fit et ex propinquo: seu qua, pede cum hoste collato, decernitur. Il. ζ.

Αὐτοσχεδίην, acc. adverbialiter idem significat quod αὐτοσχεδὸν, comminus. Il. ρ'. Πλῆξ' αὐτοσχεδίην κόρυθος διὰ χαλκοπαρῄου.

Αὐτοσχεδίως, extempore, tumultuariè. Suid.

Αὐτοσχεδιάζω, extempore facio et tumultuariè. Item, properè et illotis manibus quidpiam aggredior. Xen. Apomn. l. 3. Item, inconsultè ago, et in re præsenti consilium capio. Isocr. in Evag. οὐκ εἰκῇ δεῖ ὀλιγωρεῖν, οὐδ' αὐτοσχεδιάζειν ἐπὶ τῶν πραγμάτων. Significat etiam, fingo, et comminiscor, apud Athen. l. 13. Item, temerè et confidenti animo quidpiam designo seu loquor. Plat. in Euthyphr. et in apolog. ¶ Item mea sponte ago, non jussu aut mandato alterius. Xen. Hellen. 5.

Αὐτοσχεδιασμὸς, dictio extemporalis.

Αὐτοσχεδίασμα, opus extempore et tumultuariè factum. Pollux ex Plat. com. [Aristot. de Poetica. cap. 4. pag. 10. 16. Ed. Cant. ἐγέννησαν τὴν ποίησιν ἐκ τῶν αὐτοσχεδιασμάτων, ex iis quæ ex tempore protulerunt.]

Αὐτοσχεδιαστὴς, qui extemporalem habet orationem. Item qui extempore et tumultuariè agit aliquid: ut, αὐτοσχεδιασταὶ τῶν στρατιωτικῶν, apud Xen. in Lac. rep. [cap. 13. §. 5.] Αὐτοσχεδίαστος λόγος, oratio extemporalis. Alcid.

Αὐτοσχεδιαστὶ, extempore, non præmeditatè.

Αὐτοσχεδιαστικὸς, extempore factus seu dictus.

Αὐτοσχεδιαστικὴ δύναμις, facultas dicendi extempore: Alcidamas.

Αὐτοσχέδιον ὑπόδημα, calceamentum crassiori minerva factum. Poll.

'Επισχεδὸν, idem quod σχεδόν. Apoll. Arg. 2.

Παρασχεδὸν, pro eodem. † Apollon. Arg. i. 334.† [i. 698. ἀτὰρ μετὰ τῇσιν παρασχεδὸν ὤρνυτο Ὑψιπύλη, &c. ii. 10. παρασχεδόν. Schol. ἀντὶ τοῦ ἐγγύς. 861. Schol. ἐγγὺς ἢ ἐν τῷ μεταξύ. iii. 440. iv. 1331.] Item, illico, mox.

Παρασχεδιάζω, perperam et inconsultè interpretor. Greg. in 1. orat. contra Julian.

ΣΧΕ'ΤΛΙΟΣ, ου, miser, miserabilis, infelix. Theocr. idyll. 13. Σχέτλιοι οἱ φιλέοντες. Demosth. δεινὰ καὶ σχέτλια πάσχειν, pati miserabilia. (Eurip. Phœniss. 1499.) ¶ Item asper, sævus, intractabilis. Il. ι. Αὐτὰρ 'Αχιλλεὺς ἄγριον ἐν στήθεσσι θέτο μεγαλήτορα θυμὸν, Σχέτλιος. ¶ Interdum, acer, audax, laborum patiens. ut Od. μ'. Σχέτλιε, καὶ δ' αὖ τοι πολεμήϊα ἔργα μέμηλε. ¶ Item scelestus, nefarius, injustus. Od. ξ. οὐ μὲν σχέτλια ἔργα θεοὶ μάκαρες φιλέουσιν, facta injusta et scelesta. ¶ Eust. deduci scribit παρὰ τὸ σχέσθαι καὶ τλῆναι.

Σχετλίως, miserè, miserabiliter. Item, sceleratè. Isocr.

Σχετλιάζω, conqueror, tanquam miserabilia aut scelesta passus, quiritor, lamentor. Aristoph. εἰ δεῖ σχετλιάζειν καὶ βοᾶν. Æschin. in Ctesiph. σχετλιάζοντας ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἐμοῦ. Et cum accus. apud Plut. in Cam. ταῦτα σχετλιάζοντες.

Σχετλιασμὸς, quiritatio, lamentatio: apud Thuc.

Σχετλιαστικὸς, conveniens τῷ σχετλιάζοντι, seu σχετλιασμὸν indicans.

Κατασχετλιάζω, (comp.) indignor adversum.

ΣΧΙ'ΖΩ, F. ίσω, findo, scindo: seu diffindo, discindo, disseco. Ut, σχίζειν ξύλα, apud Xen. † Pæd. l. 5. p. 137. b. ὑποδήματα, p. 208. c.† Plat. in Tim. ταύτην τὴν ξύστασιν πᾶσαν διπλῆν κατὰ μῆκος σχίσας, hanc omnem conjunctionem duplicem in longitudinem dividit. Metaphoricè aliquis ἐκκλησίαν σχίζειν dicitur, qui eam in contraria studia scindit, excitatis dissensionibus et discordiis, apud Synes. ep. 58.

Σχίζομαι, findor, scindor: seu diffindor, dissecor: ut, φύλλα ἐσχισμένα, apud Diosc. Arbor σχίζεσθαι dicitur, quum in plures ramos spargitur seu funditur, apud Theophr. Dicitur et multitudo aliqua σχίζεσθαι, quæ in contraria studia scinditur. apud Xen. in symp. ἐνταῦθα μέν τοι ἐσχίσθησαν. (Æsch. Ag. 632.)

Σχίσμα, τὸ, fissura, scissura. Luc. 5. Peculiariter sic dicitur fissura seu rima naturalium in muliere, teste Poll. l. 2. Item in ecclesia σχίσμα appellatur, quum grex in contraria studia scinditur, et unione rupta dissident qui priùs consenserant. 1 ep. ad Cor. c. 11. et alibi in N. Test. ¶ In musicis duo σχίσματα (ut et διασχίσματα) δίεσιν efficiunt sive λεῖμμα. Boeth.

Σχισμὴ, ἡ, idem. Hesych.

(Σχισμός. Æsch. Ag. 1158.)

Σχίσις, εως, ἡ, scissio, fissio, vel fissura. Suid.

(Σχιστός. Eurip. Phœniss. 38. Soph. Œdip Tyr. 733.)

Σχιστὸς, ὁ, fissus, scissus, vel fissilis, qui findi et scindi potest: ut, σχιστὰ ξύλα, apud Theophr. hist. pl. l. 5. et, σχιστὴ στυπτηρία, apud Diosc. l. 5. cap. 23. † ὁδὸς. Soph. Œd. Tyr. 743.† Dicitur et lapis quidam σχιστὸς, naturâ suâ fissilis, apud eundem ejusdem lib. cap. 145. Appellatur et lac quoddam σχιστὸν, cujus serum portio quodam modo exempta segregataque est à caseo. Vide eundem l. 2. c. 77. et Ægin. l. 1. c. 88.

Σχισταὶ, αἱ, calceamentorum quoddam genus, apud Poll.

Σχίδαξ, ακος, ἡ, assula, fragmentum aut segmentum è ligno scisso. Diosc. l. 1. c. 130.

Σχιδακηδὸν, in modum assularum, assulatim. Idem l. 5. cap. 126. et Ægin. lib. 6. c. 89.

Σχιδακώδης, assulosus: apud eundem Diosc.

Σχίδος, εος, τὸ, idem quod σχίδαξ. Hesych.

Σχιδίον, τὸ, assula. Vitruv. l. 2. c. 1.

Σχίδη, idem quod σχίδος.

Σχίζα, seu Σχίζη, ἡ, idem quod σχίδαξ, et σχίδος. Iliad. α'. Od. γ'. et ξ'. (Theoc. κδ'. 89.)

Σχινδαλμὸς, idem quod præcedentia. Exponitur et festuca: Hesych. Pro eodem scribitur et σκινδαλμὸς, apud Galen. Metaphoricè apud Aristophan. in Nub. σκινδαλμοὶ dicuntur λεπτολογίαι, ut exp. schol. Scribitur et σχινδάλαμος, de quo in comp. ex Κάλαμος.

Σχινδαλεύομαι, unde Ἀποσχινδαλεύομαι, paullo post.

Σχινδαλίω, unde

Σχινδάλησις, fissio, quæ assulosè fit. Hippocr.

Σχῖνος, ου, ἡ, lentiscus: arbor de qua Dioscorides l. 1. c. 90. ☞ Παρὰ τὸ σχίζεσθαι derivari putatur, vel quòd ejus σχίδαξι solerent uti ad repurgandos dentes, ut testatur Dioscorid. vel quòd oculos quasi proscindat, et inde vi sua lachrymas eliciat. ¶ Interdum exponitur, scilla, seu squilla, ut apud Aristoph. in Plut. ‡720.‡

Σχινώδης, ὁ καὶ ἡ, lentiscum referens, odore, colore, aut alia aliqua similitudine: seu qui est è lentisci genere.

Σχίνινος, lentiscinus. ut, σχινίνη ῥητίνη, apud Diosc. l. 1. c. 91. et σχίνινον ἔλαιον, apud eundem, ejusdem l. c. 51.

Σχινὶς, ίδος, ἡ, bacca lentisci, fructus quem fert lentiscus. Hippocr. de nat. muliebr.

Σχινίζομαι, lentisci σχίδαξι dentes repurgo, ad dentes repurgandos et candefaciendos lentiscum mando vel scillam. Etym.

Composita ex σχίζω.

Ἀκροσχιδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, summa vel extrema sui parte scissus aut fissus: vel in cacumine divisus.

Ἀνασχίζω, idem quod σχίζω, Theocr. Idyll. 26. Αὐτᾶς δέρμα λέοντος ἀνασχίζοιτο ὀνύχεσσι. [Herodot. Hist. lib. 3. §. 35. πεσόντος δὲ τοῦ παιδὸς, ἀνασχίζοντα αὐτὸν κελεύειν καὶ σκέψασθαι τὸ βλῆμα. lib. 4. §. 71.]

Ἀνασχινδυλεύεσθαι, in palum seu in crucem tolli. Plat. de rep. l. 7. Scribitur et, ἀνασκινδυλεύεσθαι. Hesych.

Ἀποσχίζω, abscindo, findendo avello, abrumpo. Euripid. in Alcest. Πτόρθον ἀποσχίζουσα μυρσίνης φόβην, avellens comam à ramis myrteis. Metaph. apud Aristoph. in Nub. ‡1410.‡ Ἔτι ἀπέσχισάς με τοῦ λόγου, unde me quasi avulsisti. ‡Ἀποσχίζομαι pass. Xen. Pæd. l. 4. p. 90. d. de exercitu dispersus‡

Ἀπόσχισις, ἡ, abscissio, avulsio quæ scindendo fit aut findendo. Hesych.

Ἄσχιστος, ὁ καὶ ἡ, qui fissus non est, seu scissus, individuus. Plat. in Tim.

Ἀσχιδὴς, et ἀσχιζὴς, idem: vel qui findi scindive nequit. [Aristot. de Hist. Animal. lib. 2. cap. 1. τῶν δὲ τετραπόδων —— τὰ μὲν ἐστι πολυσχιδῆ, —— τὰ δὲ διχηλᾶ, —— τὰ δὲ ἀσχιδῆ, οἷον τὰ μώνυχα, ὥσπερ ἵππος, καὶ ὄνος.]

Διασχίζω, diffindo, discindo, disseco.

Διασχίζομαι, diffindor, &c. et, διασχιζόμενοι ἰλὰς, apud Xen. Pæd. 6. Et metaph. apud Plut. in symp. ὅπως μὴ καὶ αὖθις διασχισθησόμεθα, ne rursus in contraria scindamur studia.

Διάσχισμα, τὸ, frustum ex dissectione seu discissione. ¶ Apud musicos sic dicitur τὸ ἥμισυ τοῦ λείμματος, dimidium semitonii minoris. Boëthius lib. 3. c. 8. Quod et σχίσμα.

(Διασχισμός. Sch. Æsch. Suppl. 126.)

Ἀδιάσχιστος, (decomp.) qui diffissus aut divisus non est.

Δισχιδὴς, bifidus. [Aristot. de Hist. Animal. πολυδάκτυλα γὰρ ἔνιά ἐστιν ὥσπερ λέων, —— τὰ δὲ, δισχιδῆ, καὶ ἀντὶ ὀνύχων χηλὰς ἔχει, ὥσπερ πρόβατα· —— τὰ δὲ, ἀσχιδῆ, οἷον τὰ μώνυχα, ὥσπερ ἵππος, καὶ ἡμίονος.]

Δύσχιστος, qui difficulter finditur seu scinditur.

Ἐκσχίζω, scindo ex, exscindo. Aristot. de mundo.

Ἐπισχίζω, in superficie scindo: vel infindo, incido. Apol. Rhod.

Ἐπισχίδες, dicuntur cunei, quibus immissis aliquid finditur aut distinetur, ne fissura coeat. Vitruv. l. 10. c. 18.

Ἐπισχίδιον, idem.

Εὔσχιστος, qui facilè scinditur seu finditur. Diosc. l. 5. c. 145.

Εὐσχιδὴς, benè fissus seu scissus. Epigr. Vel idem quod εὔσχιστος.

Κατασχίζω, diffindo, discindo, diffindendo convello, Dem. in Mid. κατέσχισε τὰς θύρας τῶν οἰκημάτων. Et voce media, apud Aristoph. in Ran. (406.) Exponitur etiam, præcido.

Κατάσχισμα, frustum diffindendo avulsum.

Κατάσχισις, diffissio, discissio.

Λεπτοσχιδὴς, tenuibus incisuris seu rimis diffissus.

Λεπτοσχιδεῖς, (sc. κρηπῖδες,) dicuntur calceamentorum genus quoddam. Poll.

Μεσοσχιδὴς, in medio fissus, seu per medium.

Παρασχίζω, juxtà seu à latere findo: vel incido, diffindo. [Herodot. Hist. lib. 2. μετὰ δὲ τὸν Αἰθιοπικὸν λίθον παρασχίσαντες παρὰ τὴν λαπάρην, &c.]

Περισχίζω, circumcircà scindo, in orbem findo.

Περισχισμὸς, circumscissio, divisio. Plut.

Περισχιδὴς, circumcircà fissus, scissus. Diosc.

Πολυσχιδὴς, multifidus, in multas partes fissus. Luc.

Προσχίζω, antè scindo.

Πρόσχισμα, τὸ, quod anteriùs scissum est. genus calceamenti, apud Poll. l. 7. c. 22.

Ὑποσχίζω, subtus scindo.

Ὑπόσχισμα, quod subtus est scissum. Est et hoc calceamenti genus apud eund. ibid.

Χαμαισχιδὴς, humi fissus, qui humi finditur seu scinditur. Theophr. de caus. pl. l. 4.

ΣΧΟΙ̃ΝΟΣ, ου, Theophr. ὁ, Diosc. ἡ, juncus. Cujus descriptionem vide apud Diosc. l. 4. c. 52. et Theophr. hist. pl. l. 4. c. 13. Theocr. Idyll. 5. Ταὶ μὲν ἐμαὶ κύτισόν τε καὶ αἰγίλον αἶγες ἔδοντι, Καὶ σχῖνον πατέοντι. ¶ Τῆς σχοίνου tria genera. Primum, σχοῖνος λεία, juncus lævis et enodis: qui scirpus Donato, sed Festo scirpum. Secundum, ὀξύσχοινος mas ac fœmina, juncus marinus Plinio, fastigiatus in mucronem. Mas, est σχοῖνος ὀξύς, Theophr. qui sterilis. Fœmina fert semen nigrum in capite, ob idque ὀξύσχοινος μελαγκρανὶς dicta. Tertium ὁλόσχοινος appellatus, mariscus Plin. Ἀπορράψαντα τὸ στόμα ὁλοσχοίνῳ ἀβρόχῳ, sicco marisco os obsuere, vel consuere; i. alicui os obstruere minimo negotio et obturare, dicto facto silentium imponere, i. facillime; labore nullo. ¶ Σχοίνου vocabulo, ut et junci, quandoque per ἀντονομασίαν vel κατ' ἐξοχὴν potiùs, venit juncus odoratus Dioscoridis; Hippocratis σχοῖνος ἡδύοσμος καὶ εὔοσμος, ἀρωματώδης. qui Galeno σχοῖνος ἀρωματική τε καὶ μυρεψική. Celsus hunc rotundum vocat, ad differentiam cyperi: quem juncum quadratum ipse, Plinius verò triangularem appellavit. ¶ Porro, σχοῖνος est etiam funis è junco plexus. Et generaliter, quilibet funis. ¶ Σχοῖνος item, et σχοινισμὸς, est mensura Ægyptiaca, et Persica, sexaginta stadia capiens, ut testatur Herodot. l. 2. Apud Gal. Μηδὲ μετρεῖν σχοίνῳ Περσίδι τὴν σοφίην.

Σχοινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, juncosus, junceus: juncum referens; è junci genere.

Σχοίνινος, junceus, è junco factus. Hesych.

Σχοινία, ἡ, junci planta seu stirps unà cum suo cespite. Theophrast. hist. plant. l. 4. c. 13. Exponitur etiam, funale seu funis: apud Joseph. in antiq. Jud.

Σχοινίον, τὸ, funiculus è junco plexus, resticula juncea. Aristoph. Metaph. apud Plut. in lib. de discern. adul. ab am. ¶ Apud Aristophan. in Vesp. sic per jocum nominatur penis, seu veretrum. ¶ Σχοινίων, ωνος, ὁ, dicitur esse nomen avis, apud Aristot. hist. an. lib. 9. vel. 8. Gaza junco dictus.

Σχοινίζω, fune metior, fune circumscribo et finio.

Σχοινίζομαι, obscœnè penem agito. Athen. l. 14.

Σχοίνισμα, τὸ, pars agri fune demensa et descripta.

Σχοινισμὸς, ὁ, dimensio et descriptio quæ fit fune. ¶ Est et torturæ genus, quod funibus fit et fidiculis tractoriis. Plut. in Lucullo. ¶ Vide et in Σχοῖνος.

Composita.

Ἀποσχοινίζω, fune circumscriptum sejungo et separo. Et simpliciter, sejungo, separo.

Ἀποσχοινίζομαι, separor et disjungor veluti fune, Chrysostom. ὅθεν δὲ καὶ τοίχῳ ἀλλήλων ἀποσχοινίζονται. Et, ἀποσχοινισμένος, separatus, sejunctus, seclusus, apud Dem. orat. 1. in Aristogit.

Βαθύσχοινος, ὁ καὶ ἡ, altos et sublimes juncos ferens. epitheton fluvii. Iliad. δ'.

Δεκάσχοινος, decem schœnos patens, decem schœnos longus.

Ὁλόσχοινος, junci quoddam genus crassum et carnosum. Diosc. l. 4. c. 52. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 13. Vide in Σχοῖνος.

Ὀξύσχοινος, juncus acutus. Dios. l. 4. c. 52. Et de hoc in Σχοῖνος vide.

Πεντάσχοινος, quinque schœnos patens, quinque schœnos longus.

Περισχοινίζω, fune circumscribo, fune circumsepio. Poll.

ΣΧΟΛΗ΄, ῆς, ἡ, otium, vacatio et feriatio à negotiis. Aristot. polit. 7. τέλος γὰρ εἰρήνη μὲν πολέμου, σχολὴ δ' ἀσχολίας. Xen. Pæd. 4. μὴ δέομαι αὐτοῖς σχολὴν μήτε βουλεύεσθαι, &c. Dicitur aliquis σχολὴν ἄγειν, qui otiosus est et otium terit. Idque absolutè interdum: ut Xen. Pæd. 5. σχολὴν περὶ ἱππικὴν ἄγε. Interdum cum infinit. ut Luc. σχολὴν οὐκ ἄγουσι τοῖς ἐν ποσὶν ἐπιστῆναι, non est eis otium &c. Interdum cum præpos. dat. sequente. Plat. in apol. Et sequente accusat. apud Luc. Sequente genit. apud Plut. et Aristot. Aliquando cum solo genit. ut Plat. de rep. l. 2. τῶν ἄλλων σχολὴν ἄγων, ab aliis cessans. Cum dat. solo, apud Luc. in l. de calumn. Dicitur et aliquis ἔχειν σχολὴν ἀμφί τινα, habere otium quod impendatur alicui; ut apud Xen. Pæd. 7. Item, σχολὴ infinitivo additum, exp. otium aliquid agendi. ‡Sic Xen. Pæd. l. 4. p. 94. e. σῶμα ἀσκεῖν, ad corpus exercendum. l. 6. 14. et l. 2. p. 41. d.‡ Cum genit. significat vacationem ab aliqua re. Plat. de rep. l. 2. σχολῆς τῶν ἄλλων πλείστης ἂν οὗ δέοιτο, egeat otio ab aliis rebus. Ἐν σχολῇ, κατὰ σχολὴν, ἐπὶ σχολῆς, in otio, per otium. Plat. Æschin. ¶ Item σχολὴ, mora ejus qui lentè agit. Thucyd. lib. 1. ‡Sic Xen. Pæd. 2. 57. a.‡ ¶ Item lucubratio, quam quis per otium seu in otio composuit: ut apud Plut. in exordio lib. de aud. ¶ Ipse etiam locus, in quo otium impenditur alicui rei, σχολὴ nominatur, schola. Idem in Pericle, ἐν ταῖς σχολαῖς τῶν φιλοσόφων. (V. Eurip. Med. 1240. Æsch. Ag. 1064. 1068. Soph. Œdip. Tyr. 1310.)

Dat. σχολῇ adverbialiter significat, otiosè, per otium. Andoc. ἄγε σχολῇ περὶ τῶν εἰσαγγελλομένων σκοπήσαντες. Item lentè, tardè, more hominum otiosorum. Thuc. l. 3. ‡Xen. Pæd. l. 6. p. 92. a. et l. 8. p. 221. d.‡ Item vix, ægrè, magno cum labore. Xen. Pæd. 4. Item haudquaquam, nullo modo, nullatenus. Soph. in Œdip. Tyr. (442.) Σχολῇ σ' ἂν οὕτως τοὺς ἐμοὺς ἐστειλάμην. Sic et apud Aristot. Metaph. 2.

Σχολαῖος, ου, ὁ, lentus, tardus, segnis. Thuc. l. 3. Syn. ep. 104. Compar. σχολαιότερος, et per syncop. σχολαίτερος. Herodian. l. 7. Superl. σχολαιότατος, et per sync. σχολαίτατος.

Σχολαίως, per otium: seu lentè, tardè, cunctanter. Aristot. Eth. 9. cap. 11. Compar. Σχολαιότερον, et per sync. σχολαίτερον, tardiùs, segniùs. Aristot. de mundo, et Herodian l. 8. Superl. σχολαιότατα, et σχολαίτατα, tardissimè, cunctantissimè, apud Xen. in Lac. Rep. et Hellen. δ.

Σχολαιότης, ητος, ἡ, tarditas, cunctatio. Thuc. l. 2.

Σχολικὸς, ad scholas pertinens, scholis conveniens: ut, σχολικὰ ὑπομνήματα. Athen. l. 3.

Σχόλιον, τὸ, glossema: quod vel scribitur in iis quod per otium legitur: vel quod per otium scriptum explicationem continet vocabulorum intellectu difficilium; teste etymol. Lucian. in vit. suâ.

Σχολιάζω, illustro scholiis.

Σχολιαστὴς, qui scholia scribit in aliquem autorem, et ita eum illustrat: ut, σχολιασταὶ Ἡσιόδου, apud Eust.

Σχολεῖον, τὸ, ludus literarius. Suid.

Σχολάζω, otior, otium ago, sum otiosus. (Æsch. Suppl. 890.) Plut. in Alcib. συνθέμενος μὴ σχολάζειν, quum intellexisset ei otium non esse. Interdum cum dat. ac tum exp. etiam, vaco, operam do, studeo. ‡Xen. Pæd. l. 2. p. 40. d.‡ Cum dat. person. Xen. in symp. Σωκράτει σχολάζω διημερεύων, totos dies Socrati do operam. Plut. in Alex. τοῖς φίλοις ἐσχόλαζεν, amicis studuit. Cum eodem significat etiam, discipulus seu auditor sum; ut apud Athen. οὐ μόνον Πλάτωνι ἐσχόλασεν, ἀλλὰ καὶ Ξενοκράτει. Cum dat. rei. Herodian. lib. 7. τοῖς πολεμικοῖς ἔργοις σχολάζειν. Sic et l. 1. et 3. Interdum cum præpos. jungitur: ut apud Xen. Pæd. 7. ἐπεὶ ἂν ἐπὶ τούτῳ σχολάσῃς, si otium habebis ad hoc. Cum ἐν vel πρὸς in post. signif. sumitur. Chrys. πάντα τὸν βίον ἐν προσευχαῖς καὶ τῇ τοῦ Θεοῦ λατρείᾳ σχολάζειν, per totum vitæ tempus precibus vacare. Aristot. pol. 5. οὐκ ἐᾷ σχολάζειν πρὸς τοῖς ἰδίοις. Et sequ. accus. apud Xen. ¶ Cum infinit. exp. est mihi otium, mihi vacat. Xen. Pæd. 8. οὐκ ἐσχόλαζε τοῖς τοιούτοις ὑπακούειν, non otium erat ei eos audiendi. Sic et apud Plut. in Pericl. ¶ Σχολάζουσα ἐκκλησία, vacans ecclesia, i. rectore et pastore carens. Can. 16. Concil. Antioch.

Σχολαστήριον, τὸ, locus, in quo commodè otium agitur, et quies datur post labores. Exponitur et, exedra, apud Athen. lib. 5. Ab aliis etiam schola.

Σχολαστὴς, οῦ, ὁ, otium agens, otio indulgens, qui deditus est otio. Plut. de discern. adul. ab am. Interdum adjectivè sumitur, pro otiosus: ut, σχολαστὴς βίος, apud eundem in præcept. san. Exponitur, et discipulus.

Σχολαστικὸς, qui otiari solet, otio deditus. Aristot. pol. 8. Οἱ σχολαστικοὶ, cœtus festi apud eundem, pol. 6. Et, τὸ σχολαστικὸν, otiandi facultas, vel otium: apud eundem eth. 10. c. 7.

Composita.

Ἀπόσχολος, otium agens, quieti indulgens. Aristot. Eth. 10. c. 6.

Ἀποσχολάζω, vaco, remitto animum, et quieti indulgeo. Aristot. Eth. 10. c. 6.

Ἄσχολος, ὁ καὶ ἡ, cui otium non est, occupationibus et negotiis districtus. Dem. Phil. 4. ἐβοήθειν ἄσχολον διὰ τὸν Φωκικὸν πόλεμον γενόμενον. Aristot. pol. 5. lib. 5. ἄσχολον ὄντα πρὸς τοῖς ἔργοις, occupatum in opere faciendo.

[Ἀσχόλως. Demosth. adv. Apaturium. τότε δ' ἀσχόλως εἶχε, περὶ ἀναγωγὴν ὤν;]

Ἀσχολία, ἡ, negotia, occupationes. unde, ἀσχολίαν παρέχειν, negotia exhibere: apud Xen. in œcon. ‡et Pæd. l. 4. p. 100. d. ἀσχολίαν παρέχειν τι ποιεῖν, negotium facessere quo minus quid fiat, i. e. impedimento esse. l. 6. p. 203. a. V. Stephani Thesaurum.‡ et, ἀσχολίαν ἔχειν, negotiis distrahi, apud eundem ibidem.

Ἀσχολέω, negotia facesso seu exhibeo; occupo: in opere detineo. Lucian. in Zeux. πῶς ἔτι αὐτὸς ἀσχολεῖ ὁ ἐπίδειξις, κατὰ σέ. Et neutraliter, occupatus sum, negotiis distringor. Aristot. Polit. 7. c. 15. ἀσχολοῦντας μὲν καὶ πολεμοῦντας φαίνεσθαι ἀγαθούς· εἰρήνην δ' ἄγοντας, καὶ σχολάζοντας, ἀνδραποδώδεις.

Ἀσχολοῦμαι, idem. Herodian. l. 3. ἀπόντος καὶ ἀσχολουμένου τοῦ Σεβήρου, occupato Severo. Et cum περὶ apud Athen. περὶ ταῦτα ἠσχόληντο περιττῶς, vehementer in hæc incubuerant.

Ἀσχόλημα, τὸ, negotium, occupatio. Item, pro ἐπιτήδευμα, διατριβὴ, schol. Aristoph.

Decomp. Ἀπασχολέω, negotium facessens avoco, occupans et impediens abstraho. Herodian. Et simpliciter, occupo, impedio. unde apud Luc. ἀπασχολούμενα περὶ αὐτόν.

Ἀπασχολία, occupatio, abstractio, occupatio qua quis ab aliqua re avocatur. Strabo.

Διασχολέω, negotiis distineo: unde pass. apud Herodian. l. 7. διασχολουμένου καὶ ἐκείνου πρὸς τὴν τῶν σφαγέων διάγνωσιν, eo occupato, intento ad.

Ἐνασχολοῦμαι, occupatus sum in.

Περιασχολέω, circùm occupo, circùm negotia facesso. Lucian.

Πολυάσχολος, multis negotiis occupatus et districtus. Luc.

Συνασχολέω, simul occupo, simul operam navo. Plut.

Εὔσχολος, qui abundat otio.

Εὐσχολέω, otio abundo, otio affluo: seu vacuus sum negotio et opere. Apud Luc. εὐσχολῶ τῆς καθ' ἡμέραν τέχνης, exp. omnia jam deprehensa habeo.

Decomp. Ἐπευσχολέω, otium et operam pono in. Luc. ἐπευσχολάσας τοῖς λογισμοῖς.

Προσεπευσχολέω, idem. Exponitur et, accuratè contemplor.

Κακόσχολος, otio malè utens: vel etiam malis rebus impendens. (ἐπὶ κακῷ τινὶ σχολάζειν. Æsch. Ag. 200.)

Κακοσχολία, ἡ, otium quod in malis rebus teritur, otium inutile. Plut. in probl. Rom.

Κατασχολέω, occupo, ἀσχολέω. Et otio malè utor. Plat.

Κατασχολάζω, idem quod σχολάζω. Soph. [Philoct. 127. καὶ δὴ, ἐὰν μοι τοῦ χρόνου δοκῆτέ τι Κατασχολάζειν αὖθις ἐκπέμψω πάλιν Τοῦτον τὸν αὐτὸν ἄνδρα, &c.]

Συσχολάζω, simul otior, unà ferior: vel colludo in otio et feriis. Plut. in Alcib. Item, συσχολάζων, condiscipulus. Pro quo et συσχολαστής, Plut. in l. de aud.

ΣΩΛΗ'Ν, ῆνος, ὁ, canalis, tubus, fistula, velut in aquæductu. Plut. περὶ φιλαδελφ. ὥσπερ οἱ κεραμεῖ σωλῆνες οὐδὲν ἀναλαμβάνοντες ἑαυτοῖς, ἀλλ' ἕκαστος εἰς ἕτερον ἐξ ἑαυτοῦ μεθιείς. ¶ Apud chirurgos est instrumentum rotundum, oblongum, cavum, in quo crus aut femur fractum ponitur et continetur. Gal. com. 2. εἰς τὸ περὶ ἀγμῶν. ¶ Sic etiam ab anatomicis dicitur medium foramen, quo omnes cervicis vertebræ perviæ sunt, et spinæ medulla à cerebro descendit: quoniam ad canalis similitudinem accedit. vide Poll. ¶ Σωλῆνες apud Aristot. et Athen. lib. 3. pisces sunt testacei generis, quorum conchæ tubuli modo oblongæ: Plinio ungues seu dactyli.

Σωληνιστὴς, οῦ, ὁ, qui piscatur σωλῆνας pisces. Athen. l. 3.

Σωληνάριον, sive σωληνίσκος, canaliculus, tubulus, siphunculus. Eustath.

ΣΩ͂ΜΑ, ατος, τὸ, corpus. ☞ Dictum quasi σῆμα, vel quoniam anima in eo quasi sepulta est: vel quoniam ejus ministerio utitur ad res, quas sibi obsignarit, significandas explicandasque. aut παρὰ τὸ σώω vel σώζω, quod in corpore anima tanquam in carcere servetur, ut Socrates docet apud Platon. in Cratylo. Tam animatis quàm inanimis tribuitur. De corpore hominis, ut quum Xen. dicit, περὶ τὸ σῶμα πονεῖσθαι τὰ ὅπλα. et Galen. ἀναλαμβάνειν τὸ σῶμα, recreare corpus. De alius animantis corpore. Il. γ'. λέων ἐχάρη, μεγάλῳ ἐπὶ σώματι κύρσας. Apud Plut. κείμενα τὰ σώματα, de corporibus hominum mortuis. Sic et apud Xen. Pæd. 8. Rei verò inanimæ tribuitur, quum quæritur apud Luc. ὁ λίθος, σῶμά ἐστι; Sic passim apud Aristot. et cæteros philosophos. Interdum pars aliqua corporis animati σῶμα dicitur. ut apud Gal. ad Glauc. et Alex. Aphr. Interdum σῶμα, ponitur pro ἔμψυχον σῶμα, ut Xen. in symp. ὁ τοῦ σώματος ἐγγυητής. ¶ Item, σώματα, servi, mancipia, domesticum famulitium. Aristot. rhet. 1. et Dem. Philipp. 3. Metaphoricè etiam σῶμα usurpatur, sicut et corpus. Aristot. ibidem, οἱ δὲ περὶ μὲν ἐνθυμημάτων οὐδὲν λέγουσιν ὅπερ ἐστὶ σῶμα τῆς πίστεως. (σῶμά τ' ἐς ἥβην ἤλυθε τέκνων. Eurip. Med. 1110. Soph. Œdip. Tyr. 655. Æsch. Ag. 1481.)

Σωματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, corporeus, corporea natura præditus. Aristot. Plut. Athen. &c. Exponitur etiam, corpulentus.

Σωματικὸς, ῆ, ὁ, corporalis, qui est corporis. ut, σωματικαὶ ἡδοναὶ, apud Aristot. eth. 7. et, σωματικὴ ἀτυχία, apud Plut. in Coriol. Item corporeus, corpore constans: ut, ζῶα σωματικὰ, apud Phil. de mun. Exponitur etiam, corpulentus, crassus. item, corpori deditus.

Σωματικῶς, corporaliter, more eorum quæ corporea sunt. Plut. in l. de def. orac.

Σωμάτιον, τὸ, corpusculum. Isocr. in ep. ad Philipp. Athen. l. 3. et 13. ¶ Item, codex ac liber: in ecclesiast. hist.

Σωμάτια, τὰ, numerantur inter ornamenta scenica, apud Luc. in Ione Tragœdo.

Σωματεῖον, corpus, i. multitudo aliqua sedes conjunctas habens, et iisdem vivens legibus: unde et pro collegio accipitur, in Pand.

Σωματεῖα, τὰ, dicuntur stolæ histrionicæ, ad talos usque demissæ, et totum corpus integentes. Poll. l. 4. c. 18.

Σωματότης, ἡ, corporis ratio, quasi dicas, corporeitas. Merc. Trism.

Σωματόω, ῶ, corpus esse facio: corporeâ naturâ induo.

Σωματοῦσθαι, corporeum fieri, corpoream naturam induere seu sumere. Aristot. de gen. an. l. 2. c. 4.

Σωμάτωσις, ἡ, ipsa actio corporeum aliquid efficiendi. Theophr. de caus. plant. l. 6. c. 17.

Composita.

Ἄσωμος, ὁ, καὶ ἡ, incorporeus, incorporalis, qui corpus non est. Etymol.

Ἀσώματος, idem.

Ἀσωμάτως, sine corporis interventu.

Δίσωμος, et δισώματος, bicorpor.

Δουλοσώματα, mancipia, famuli seu servi. Poll.

Ἐνσώματος, corporeus, corporatus. Greg. Naz.

Ἐνσωματόω, idem quod σωματόω.

Μετενσωματόω, (decomp.) corpus in corpus transmuto.

Μετενσωμάτωσις, corporis unius in aliud corpus transmutatio. Plat. de leg. l. 13. Gregor. de hom.

Ἔνσωμος, corpulentus. Exponitur etiam, torosus. in Hippiatr.

Ἐπισωματόω, idem quod ἐνσωματόω. unde ἐπισωματοῦσθαι, in corpus coalescere, corporari, incorporari. apud Diosc. l. 5.

Εὔσωμος, qui bene habito corpore est, corpulentus: vel qui robustum habet corpus. Polyb.

Εὐσώματος, idem.

Εὐσωματέω, sum corpore pulchro et benè habito, vel robusto. Eurip. in Androm. τί γὰρ δεῖ δειλὸν ὄντ' εὐσωματεῖν; † et Aristoph. Nub. 797.†

Εὐσωματία, ἡ, bona corporis habitudo. Poll. 2.

Λεπτόσωμος, qui tenui et gracili corpore est. Eustath.

Μεγαλόσωμος, qui magno est corpore, procero et crasso.

Ὁλοσώματος, qui totius corporis est, ad totum pertinens corpus. Actuar.

Πολυσώματος, multa habens corpora. Poll. l. 2.

Σκληροσώματος, qui durum corpus habet. Alex. Aphr. probl. l. 1.

Σύσσωμος, qui ejusdem est corporis, concorpor. in ep. ad Eph. c. 3.

Τρίσωμος, et τρισώματος, tricorpor. Eurip. in Ione et Herc. fur. (Τρισώματος. Æsch. Ag. 879.)

Φιλοσώματος, corporis sui amans: nimium corporis sui studiosus. Plat. in Phæd. Chrysost.

Φιλοσωματία, amor corporis: nimium studium in curanda cute.

Φιλοσωματέω, nimiùm amans sum corporis mei.

ΣΩΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, cumulus, acervus. Hesiod. in Erg. 2. ὅτε τ' ἴδρις σωρὸν ἀμᾶται. Plut. symp. 6. πυρῶν ἐπιθεὶς σωρῷ, tritici imposuit acervo. Et, σωρὸς χρημάτων, apud Aristoph. in Pluto. Apud Suid. οἱ κναφεῖς ἀκανθῶν σωρὸν συστρέψαντες, exp. fasciculum spinarum.

Σωρηδὸν, acervatim, cumulatim. Herodian. l. 6. Phil. de v. M. l. 1.

Σωρεύω, f. εύσω, cumulo, acervo: cumulatim onero. Herodian. l. 4. λιβάνῳ τοὺς βωμοὺς ἐσώρευον.

Σωρεύομαι, cumulor, acervor, cumulatim aggregor. Idem ibid.

Σώρευμα, idem cum σωρὸς, Xen. Pæd. 7.

Σώρευσις, εως, ἡ, acervatio, cumulatio.

Σωρευτὸς, acervatus, cumulatus. Athen. l. 7.

Σωρεία, ἡ, idem ferè cum σωρὸς et σώρευμα. Ab Hesych. et Suid. exp. πλῆθος, multitudo.

Σωρὶς, idem cum σωρὸς, factum ex σωρεύω, sicut φυλακὶς ex φυλάσσω, inquiunt Etym. et Eustath. qui etiam adducunt σωρὸς contractum esse ex isto σωρεύς.

Σωρείτης, ου, ὁ, dicitur argumentationis quoddam genus apud dialecticos. Vide Cic. de divin. l. 2. et Diog. Laërt.

Σώρακος, Poll. vas esse dicit, in quo histriones vestimenta sua reponunt. Hesych. vas in quod ficus conjiciuntur. Exponitur etiam, acervus, apud Aristoph. quum inquit, Κακὸν τοσοῦτον σῦκά μοι σώρακον.

Σωρακὸς, dicitur esse instrumentum equisonis cavum, quo equi crines cohibentur. Poll. l. 1.

Composita.

Ἀποσωρεύω, idem quod ἀποσωρεύεσθαι. (Neutrum neutrobi explicatum est.)

Ἐκσωρεύω, accumulo, acervatim aggero. unde apud Eurip. in Phœn. [1202.] Νεκροὶ δὲ νεκροῖς ἐξεσωρεύονθ' ὁμοῦ.

Ἐπισωρεύω, idem. Athen. l. 3. μέλλοντος δὲ τοῦ Κυνούλκου ταύτας ἐπισωρεύειν τινὰ, ὁ Ποντιανὸς ἔφη, &c.

Κατασωρεύω, accumulo, concervo.

Περισωρεύω, circumcircà cumulo et concervo; cumulis circumcirca obruo.

Συσσωρεύω, concervo, acervatim congero.

T.

T NOTA decimænona apud Græcos literæ, cujus nomen ταῦ ab Hebræis sumptum est. De hac multa scitu digna apud Cœl. Rhod. l. 10. c. 8. ¶ Attici ea pro σ utuntur, dicentes τήμερον pro σήμερον, et θάλαττα pro θάλασσα. ¶ Quarundam vocum à π incipientium syllabæ primæ inseritur; ut in πτόλις et πτόλεμος, apud Poetas, pro πόλις et πόλεμος. ¶ Est etiam numeralis nota; de qua vide in Appendice.

ΤΑΓΓΗ, ης, ἡ, rancor. Alex. Aphrod. Probl. l. 2. τὰ ἐλαιώδη παλαιούμενα τάγγην ἐμφαίνει.

Ταγγὸς, rancidus, qui rancorem contraxit: ut oleum ταγγόν. de quo Constant. Geopon. l. 9. c. 22.

Ταγγίζω, rancesco, rancidus fio: ut, κάρυα ταγγίσαντα. Aëtio.

ΤΑ'ΛΑΝΤΟΝ, ου, τὸ, statera, libra: vel trutina, lanx. Iliad. θ'. et χ'. Καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα. Aristoph. Καὶ γὰρ ταλάντῳ μουσικὴ σταθμήσεται. (R. 809. Æsch. Pers. 346. Suppl. 830.) ¶ Interdum sic dicitur id, quod lanci imponitur ponderandum, et nominatim pondus 125. librarum, ut Hesych. ex Epiphan. tradit. Sic Il. ι'. δέκα δὲ χρυσοῖο τάλαντα. Diversa autem talentorum genera fuère, de quibus vide Bud. in lib. de asse. ☞ Derivatum dicitur παρὰ τὸ τλῆναι τὸ βάρος ἢ παρὰ τὸ τάλαν καὶ καρτερικὸν τοῦ ἐργαλείου, καὶ οἷον τὸ φερέπονον, teste Eust.

Ταλανταῖος, seu ταλαντιαῖος, ὁ, talentum æquans. Athen. l. 4. τῇ δὲ τετάρτῃ τῶν ἑταιρῶν ταλανταῖος εἰς μίαν μισθὸς ἦν. Et, ταλαντιαῖοι λίθοι τὸ μέγεθος, apud Joseph. Apud Aristot. œcon. lib. 2. ταλαντιαῖοι ἐγγυηταί, τῶν εἴκοσι ταλάντων, dicuntur sponsores, qui viginti talenta persolvere possunt. Quævis etiam quæ ingentis et gravis ponderis sunt, ταλαντιαῖα dicuntur: ut, ταλαντιαῖα πετρώματα, Alcæus apud Poll. l. 9.

Ταλαντάω, libro, pondero, appendo. Etymol.

Ταλαντεύω, idem. Macedon. Epigr. l. 2. Οὗτοι ταλαντεύει πάντα νόμον Βάκχος. Et metaph. huc illuc exagito, suspensum teneo ancipitem et alternantem. Greg. Naz. in Carm. Καί με ταλαντεύει σκολιοῦ μῆτις ἐριστῆρος, dæmonis sollicita versutia nunc me tollit vicissim ac deprimit. Item neutraliter, præpondero. Phil. de vit. M. l. 3. τῇ μὲν γὰρ ἐταλάντευε τὸ ἔλεος καὶ τὰ δίκαια.

Ταλαντεύομαι, ponderor, appendor. Et metaph. vergo et inclino. Diodor. Sic. in hist. Alex. ἐταλαντεύετο τῇδε κἀκεῖσε. Luc. ἰσοῤῥόπως ταλαντεύομαι, in neutram partem propensus sum. Item activè, in æquilibrio teneo. Alciphr. ταύτην σὺ τὴν νίκην ταλαντεύεις. Apud Theophyl. ep. 17. χρυσὸς τοῖς ἀθλήταις τὸ νικᾶν ταλαντεύεται, exp. veluti præponderans dat victoriam.

Ταλαντόω, idem quod ταλαντεύω. unde metaph. terra dicitur ἀνωμάλως ταλαντουμένη, inæqualiter librari, apud Plat. in Timæo.

Ταλάντωσις, εως, ἡ, ponderatio, examinatio quæ fit pondere appenso et libratione. Suid. Apud Antiphontem τὸ βάρος significat, teste Poll. lib. 9.

Ταλαντίζω, idem quod ταλαντόω vel ταλαντεύω. unde apud Suid. Ταντάλου τάλαντα ταλαντίζεται.

Composita.

Ἀμφιτάλαντος, ὁ καὶ ἡ, utramque in partem libramentum habens: seu quod ab utrâque parte vergere vel inclinare potest. Exponitur et, utrinque libratus. Greg. Naz.

Ἀντιτάλαντος, qui paris est ponderis, æquilibrium faciens. Et metaph. qui paris est momenti aut ponderis. Item general. æqualis.

Ἀντιταλαντεύω, rependo, æquali pondere retribuo: unde pass. apud Greg. invect. in Jul. 2. ὡς ἀντιταλαντεύεται κακίᾳ.

Ἀτάλαντος, idem quod ἀντιτάλαντος. Il. ε'. Μηριόνης ἀτάλαντος Ἐνυαλίῳ ἀνδρειφόντῃ. Et addito dat. apud Phocyl. Accus. verò, Il. β'. Ὀδυσσῆα Διὶ μῆτιν ἀτάλαντον.

Δεκατάλαντος, qui decem talentorum est, aut decem talenta ponderat. ut, δεκατάλαντος λίθος, apud Aristoph. in Centauro, teste Poll. lib. 9.

Δεκαταλαντία, ἡ, decem talenta. Poll. ibid.

Ὑπερδεκατάλαντος βλάβη, damnum quod est plus quam decem talentorum.

Διτάλαντος, qui duorum talentorum est, duo talenta ponderans. Demosthen. [Herodot. Hist. lib. 1. cap. 50. τὰ δὲ ἄλλα ἡμιπλίνθια, λευκοῦ, σταθμὸν διτάλαντα.]

Ἑκατοντάλαντος, qui centum talentorum est, centum talenta pondere æquans. [Aristoph. Equit. 440. φεύξει γραφὰς ἑκατονταλάντους τέτταρας.]

Ἑκατονταλαντία, centum talenta. Poll. l. 9.

Ἡμιτάλαντον, semitalentum. Iliad. ψ'. Ἀλλά τοι ἡμιτάλαντον ἐγὼ χρυσοῦ ἐπιθήσω.

Ἰσοτάλαντος, idem cum ἀτάλαντος et ἀντιτάλαντος.

Πεντατάλαντος, seu πεντετάλαντος, quinque talenta æ-

Digitized by Google

quens: ut, πεντετάλαντος πρᾶξ, apud Phal. in ep. Πεντετάλαντος δίκη, lis quæ de quinque talentis certatur. Aristoph. in Nub. †756.†

Πεντηκοντατάλαντος, qui quinquaginta talentorum est.

Πεντηκονταταλαντία, quinquaginta talenta. Poll. l. 9.

Πολυτάλαντος, multa habens talenta, i. dives. Poll. ibid. Et, πολυτάλαντον πρᾶγμα, res quæ multis talentis æstimatur. Ibid.

Τριτάλαντος, qui trium talentorum est, aut tribus talentis constans. Et, τριτάλαντον, tria talenta.

Ὑπερταλαντόω, præponderare, ponderis gravitate superare. Etym.

Χιλιοτάλαντος, mille valens aut constans talentis. Plut. in Per.

ΤΑΛΑ'Ω, ῶ, F. άσω, suffero, perpetior. ¶ Item sustineo, i. audeo. Iliad. ι'. ἐν δὲ σὺ τοῦτο χαρίσαι, αἴ κε ταλάσσῃς Μεῖναι ἐμὸν λέχος, si ausus fueris expectare.

Τάλασις, εως, ἡ, patientia, tolerantia.

Ταλαίφρων, ον, ὁ, patiens ærumnarum et laborum, qui forti et invicto animo ærumnas subit et sustinet: ut, ταλαίφρων πολεμιστής, Il. ξ. et ψ. Exponitur etiam, audax.

Ταλαὸς, ὁ, miser, ærumnosus, cui multæ ærumnæ sunt tolerandæ: Aristoph. in Avib. et Herodot.

Τάλας, ανος, ὁ, idem. Eurip. in Hec. Ὤ μοι τυφλοῦμαι φέγγος ὀμμάτων τάλας. (Soph. Tr. 1101.) Fœm. τάλαινα, misera, ærumnosa. Aristoph. Τάλαιν' ἐγὼ τῆς λέξεως. Compar. ταλάντερος, miserior, ærumnosior. Superl. ταλάντατος, miserrimus. Idem Aristoph. Ταλάντατ' ἀνδρῶν οὐχ ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς.

Ταλανίζω, miserum et ærumnosum voco. Suid. Exponitur etiam, defleo et lamentor veluti miserum. Hesych.

Ἄτλας, idem quod τάλας, ex eoque factum transpositis literis: ut docet Eustath. vide et in comp. ex Τλάω.

Ταλάριος, lanifex: apud Suid. Pro quo poët. dicitur ταλασήϊος. ut, ταλασήϊα ἔργα, apud Apoll. Rhod.

Ταλασία, ἡ, ipsum lanificium. Plut. in Probl. Rom.

Ταλάσιον, τὸ, lana. Hesych. et Eustath. dicta à ταλάω, quoniam magnos labores sustinent qui eam tractant.

Τάλαρος, vas seu instrumentum quo ad lanificia utuntur: lanas et fusos in eo reponentes: quibus sustinendis seu continendis quasi ταλᾶν videtur: qualus, quasillus. Theocr. Idyll. 18. (de Helena;) Οὔτε τις ἐκ ταλάρω πανίσδεται ἔργα τοιαῦτα. Adhibetur etiam cibariis aut aliis rebus gerendis. Il. σ'. et apud Aristot. rhet. 3. † Sic Hesiod. Asp. 294. ad uvas ferendas.† Item sic nominantur vasa in quibus lac reponunt bubulci, apud Theocrit. Idyll. 5. Et quibus utuntur in premendo lacte et in caseum formando, teste Poll. l. 7. (Aristoph. R. 560.)

Ταλάριον, et ταλαρίσκος, quasillus, fiscella, prius apud Poll. l. 10. c. 26. posterius apud Suid. ex Epigr.

Τᾶλις, ιδος, ἡ, dicitur virgo nubilis, seu quæ sponsa futura est, teste Eust. itidem à ταλάω, ut sit ἡ ταλάσια ἀνασῦσα, quoniam puellæ usque ad nubilem ætatem lanificio exerceri solebant. Sophocl. in Antig. ‡ 629.‡ ἀχνύμενος τάλιδος ἥκει μόρον Ἀντιγόνης. Utitur Callim. teste schol. Soph. qui et Æolicam esse dictionem tradit.

Τελαμὼν, ῶνος, ὁ, lorum ensis, et id ex quo scutum pendet. † Hesiod. Asp. 222.† (☞ Dictum à ταλάω, quasi ταλαμών. τάλας γὰρ καὶ τλήμων, διὰ τὸ βαστάζειν, inquit Eustath.) Il. Β'. Ἤτοι μὲν τοῦ τελαμὼν ἀμφὶ στήθεσφιν Ἀσπίδος ἀμφιβρότης. Item, vinculum, ligamen, fascia. ut Il. ζ'. ἀκάματος τελαμῶν παρὰ σφυρόν. Interdum, fascia aut linteum concerptum, quo vulnera aut oblæsa membra obligantur. ut apud Eur. in Phœniss. ἀμφὶ τραύματ' ἄγρια τελαμῶνας βαλεῖν. Sic et apud Herodot. (Theoc. κδ'. 44.)

Τελαμώνιος, qui ad cingulum et lorum pertinet. Hesych. ὁ προσδέμενος τῶν τελαμώνων.

Τελαμωνίαι, Poll. dicuntur quæ στηθαρμίαι Xen. baltea coriacea, quibus armantur canes adversus feras.

Τελαμωνίζω, fasciâ involvo. Unde apud Eustath. ex quodam historico. συμπροῆλθεν αὐτῷ (sc. Philippo, cui oculus sagittâ excussus erat in prælio) καὶ Κλεῖτος, ὁ ἑκάτερος παρέστηκε, τελαμωνισθεὶς τὸν ἕτερον ὀφθαλμὸν, alterum oculum fasciâ contectum et obligatum habens.

Τλάω, ῶ, (factum per syncopen ex ταλάω, unde τλῆμι, f. τλήσω, præt. perf. τέτληκα, aor. 2. ἔτλην, idem quod ταλάω, perfero, patior. Eurip. in Herc. fur. μόχθους, οὓς ἔτλην, τί δεῖ λέγειν; labores quos exantlavi. Il. ά. Τέτλαθι, μῆτερ ἐμὴ, καὶ ἀνάσχεο, perfer, et tolera: per reduplicationem pro τλᾶθι. Item sustineo. i. audeo. Il. ά. Πῶς ἔτλης ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἐλθέμεν οἶος; quomodo ausus fuisti? Sic Il. ά. τέτληκας θυμῷ, sustinuisti: vel animum induxisti. † Xen. Pæd. l. 3. p. 66. b.† Hinc et optativus τλαίην, Il. Ϝ. pro quo reduplicatione facta dicitur τετλαίην. Et infinit. τλῆναι, et τετλάναι, pro quo Æolicè τετλάμεναι, Ionicè τετλάμεν. Particip. τετληκὼς, et eliso κ τετληὼς, interdum nominis usum præstat, patiens, tolerans: ut, τετληότι θυμῷ, Od. Ϝ. et alibi. Partic. τλὰς, itidem patiens, passus. Item qui sustinuit, qui ausus fuit. Eurip. in Med. Ἔργον τλᾶσα δυσσεβέστατον, ausa perpetrare facinus maximè impium. (Æschyl. S. c. Th. 762. Seq. μετά. Soph. Œdip. Tyr. 610. Æsch. Pr. 638. Τλάσομαι. Ag. 1296.)

Τλήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, patiens. Interdum audax, fortis: ut, τλήμων Ὀδυσσεύς, Il. κ'. Plerunque, miser, ærumnosus, calamitosus: ut, τλῆμον Ὀρέστα, apud Eurip. In qua signif. Doricè τλᾶμον dicitur, frequentissimè apud tragicos. (ψυχῆς ἐν τλάμονι λέξει. Æschyl. Pers. 28. Ch. 594. Comparat. Eurip. Med. 1070. Superl. ib. 1069. Tr. 1128.)

Τλημόνως, miserè, lamentabiliter: Eurip. in Troad. [Suppl. 947. Μικρὸς, μένειν χρὴ τλημόνως. Iph. in Aul. 1165.] (καρτερικῶς. Æsch. Ch. 746.)

Τλημοσύνη, ἡ, ærumna, miseria, infortunium. Hom. hymn. 1. in Apoll. Ὑμνεῦσιν ῥα θεῶν δῶρ' ἄμβροτα, ἠδ' ἀνθρώπων Τλημοσύνας.

Τλῆσις, εως, ἡ, patientia, tolerantia. Item audacia. Hesych.

Τλητὸς, tolerabilis, qui tolerari potest. Eur. in Med. et Hippol. Et activè, tolerans, patiens: ut Iliad. ώ. Τλητὸν γὰρ Μοῖραι θυμὸν θέσαν ἀνθρώποισιν. (Æsch. Pr. 1064.)

Τλητικὸς, patiens, qui est ejusmodi ut facilè tolerare queat.

Τλητικῶς, toleranter, patienter. Philo de vita M. l. 1.

Ὄτλος, ὁ, ærumna, labor, miseria. Hesych. et Suid. ☞ Derivatum à τλάω, per pleonasmum τοῦ ο, teste Etymol.

Ὀτλέω, ærumnas et labores sustineo. Hesych. Et simpliciter, perfero, sustineo, in Epigr. Ἔκλαον ὀτλήσαντες ἐπὶ νόσον.

Ὄτλημα, τὸ, ærumna, miseria.

Ὀτλήμων, ærumnosus, miser.

Ὀτλεύω, idem cum ὀτλέω. Apoll. Arg. l. 2. et in Epigr.

Composita: ac primùm ex τλάω.

Ἀνατλάω, et ἀνάτλημι, perfero, perpetior. Odyss. ζ'. καὶ ἀεικέα πόλλ' ἀνέτλης. (Eurip. Phœniss. 60. Æschyl. Ag. 725.) Xen. Pæd. 1. † cap. 2. §. 1.† οὐκ ἀνατλῆναι. Pro eodem per syncopen dicitur ἀντλάω.

Ἀνάτλημα, τὸ, toleratio, tolerantia. Suid.

Ἄτλας, Eustath. dictum esse scribit vel παρὰ τοῦ μὴ τάλας εἶναι. Vel ἐπιτατικῶς, quasi πολύτλας. Fingitur enim quidam rex Mauritaniæ, Atlas nomine, cœlum humeris suis sustinuisse, propterea quod firmamenti, siderum, cœli, omnem rationem primus deprehendisset. ¶ Ἄτλαντες dicuntur etiam statuæ Atlantis, seu quæ Atlantis modo cœlum, aut aliud quiddam, sustinent, apud architectos. Athen. l. 5. ἀτλαντές τε περιέτρεχον τὴν ναῦν ἐκτὸς ἑξαπήχεις. ¶ Nominatur et ἄτλας, extrema colli vertebra, ipsum pondus colli sustinens. Poll. lib. 2. ¶ Exponitur etiam, qui humeris aliquid bajulat in modum Atlantis cœliferi. ¶ Item, qui non est audax, qui nihil patitur, Hesych. (ex α privativo.)

Ἀτλασία, impatientia. Hesych.

Ἄτλητος, et Doricè ἄτλατος, ὁ καὶ ἡ, intolerabilis, intolerandus: πένθος ἄτλητον. Il. ί. (Æsch. Ag. 417. Cum Infin. Soph. Œdip. Tyr. 812.)

Ἀτλητέω, et Doricè ἀτλατέω, tolerare non possum, vel perpeti. Sophocl. (Œdip. Tyr. 523.) Item, esse intolerabilis. Item, metuo, animo sum abjecto. Hesych.

Βαρύτλητος, pondus, aut grave aliquid ferens, laboriosus. Ex Naumach.

Διατλάω, et διάτλημι, idem quod ἀνατλάω.

Δυστλήμων, ærumnosus, idem quod δύστλας. Hom. hymn. 1. in Apoll. Νέοι ἄνθρωποι, δυστλήμονες.

Δύστλητος, toleratu difficilis. Eurip. in Phœniss. (Æsch. Ag. 1580.)

Ἐντλάω, et ἐντλημι, perpetior, perfero. Iliad. ψ'. et τ'. Τῷ τοι ἐνετλήτω κραδίη.

Παντλήμων, et Doricè παντλάμων, omnino miser et infelix, miserrimus. Eurip. in Hec. [198.] Soph. in El. [150. ἰὼ παντλάμων Νιόβα, &c. Œd. Tyr. 1393. τὸν ὁ παντλήμων ἐγὼ &c.]

Πολυτλήμων, multùm patiens, qui magnâ patientiâ fortunæ varios insultus sustinet. Item multùm miser. Hom. [Iliad. Η. 152. πολυτλήμων. Sch. Πολλὰ ὑπομείνας. Θρασὺς, θρασύνως. Odyss. Σ. 318. πολυτλήμων δὲ μάλ' εἰμί. Aristoph. Pac. 235. Ἰὼ βροτοὶ, βροτοὶ, βροτοὶ πολυτλήμονες.]

Πολύτλας, multa passus seu perpessus, multis miseriis conflictatus: epitheton Ulyssis, apud Hom. in Odyss.

Πολύτλητος, idem: vel, multa patiens.

Συντλάω, simul fero. Eurip.

Ὑποτλάω, seu ὑπότλημι, suffero, sustineo, subeo. Epigr.

Composita ex τάλας.

Δυστάλας, miser, ærumnosus, gravibus miseriis afflictus. Soph. (Tr. 662.)

Παντάλας, omnino miser, miserrimus: ut, παντάλαινα νύμφα. Eurip. in Androm. [140. Hec. 667. Ὦ παντάλαινα —— δύστηνε. Schol. καὶ τανάθλια.] (Æsch. Pers. 640.)

Τριτάλας, ter miser, miserrimus. Oppian. [Eurip. Hippolyt. 739. τριτάλαιναι κόραι Φαέθοντος &c.]

TAMI'AΣ, (Ionicè ταμίης,) ου, ὁ, promus, condus, dispensator eorum quæ condenda et promenda sunt: ut qui præest penui, cellæ vinariæ aut frumentariæ. ¶ Item qui ærario præest, quæstor. Xen. in Laced. rep. ἐν χρημάτων δεόμενός τι ἔλθῃ, τοῦτο ὁ βασιλεὺς ἀνοιγνὺς πρὸς ταμίας. Interdum adduntur genitivi rerum earum, quarum dispensandarum curam ταμίας gerit. Idem Pæd. 4. ἄλλοι δὲ σίτου καὶ χρημάτων ταμίαι. Et, ταμίας προσόδων, apud Aristot. polit. l. 6. Sic, ταμίας πλούτου, apud Theophyl. epist. 19. ¶ Interdum generaliùs dispensatorem significat, arbitrum, administratorem aut præfectum. † Aristoph. Nub. 566. τριαίνης ταμίαν, de Neptuno.† Sic Jupiter dicitur hominibus ταμίης πολέμοιο τετύχθαι. Il. Ϝ. et τ'. Idem apud Eur. appellatur πολλῶν ταμίας ἐν Ὀλύμπῳ, in fine Med. (170. 1417.) Apud Thucyd. ταμίας τῆς τύχης, qui fortunam arbitrio suo temperat. ¶ Exponitur etiam, defensor: apud Dion. Halic. l. 8. ☞ Dicitur autem παρὰ τὸ τέμνω, à rerum sibi commissarum sectione et distributione. Etymol.

Ταμία, seu ταμίη, ἡ, dispensatrix, œconoma. Odyss. γ'. Ἐν δὲ γυνὴ ταμίη νύκτας καὶ ἦμαρ ἔχεσκεν. Sic et Odyss. ά. et apud Xen. in Œcon. ¶ Exponitur etiam, mulcta, ab Hesych. ut quam à quæstoribus exigi soleret.

Ταμιεύω, f. εύσω, sum promus, sum cellarius. Aristoph. in Vesp. σὺ γὰρ ταμιεύων ἔτυχες. Item quæstor sum, quæstoris munus obeo. Aristot. polit. 2. ταμιεύουσι δὲ, καὶ στρατηγοῦσι. Cum genit. Dem. in Mid. τῆς παράλου ταμιεύσας, quum quæstor administraret maritimam provinciam. Idem cum dat. ταμιεύων Φιλίππῳ τῷ ναυκλήρῳ, qui quæstor erat Philippi naucleri. ¶ Item, condo, recondo, in penuaria cella asservo: unde metaph. apud Synes. ep. 49. ταυτηνὶ γὰρ ὁ θεὸς ἔδωκε, ταμιεύειν τὴν εἰκόνα, in perpetuis monumentis condere.

Ταμιεύομαι, in conditorio repono. Lys. contra Nicom. ἐκ τῆς τούτου χειρὸς τεταμιεύμεθα τοὺς νόμους, hujus manu leges scriptas in scriniis condidimus. Et general. recondo quod in futurum promam, seu in tempus futurum rejicio. Lucian. εἰς αὔριον ταμιεύεσθαι τὸ μῖσος, καὶ μνησικακεῖν, in crastinum recondere. Et passivè aliquid ταμιεύεσθαι dicitur, i. ad usum aliquem asservari, Greg. in epitaph. Gorgon. ἀδικοῦσι ἑαυτοὺς (?) ἐταμιεύθημεν. ¶ Item, ταμιεύομαι, promo. Xen. in sympos. † Metaphor. Xen. Pæd. l. 3. p. 83. c. et l. 4. p. 90. b.† (Hist. l. 6.) Item, dispenso, tempero, constituo, determino. Plut. de educ. lib. ταμιεύεσθαι τὸν τοῦ σώματος πόνον. Thuc. l. 6. οὐκ ἔστιν ἡμῖν ταμιεύεσθαι ἐς ὅσον βουλόμεθα ἄρχειν, nobis constituere et determinare non licet.

[Ταμίευμα. Xenoph. Œconom. ἐπιτακτέον δὲ διὰ τῶν τῆς γυναικὸς ταμιευμάτων τὰ πλεῖστα.]

Ταμιευτικὸς, quæstorius: ut, ταμιευτικὴ ἐξουσία, apud Plutarch. Item parcus, qui recondere novit in futurum.

Ταμιεία, ἡ, quæstura. Appian.

Ταμιεῖον, τὸ, cella penuaria. Isoc. ad Dem. Plut. symp. lib. 5. Item ærarium, locus in quo quæstor recondit accepta, seu in quo pecuniarum thesauri reponuntur, in Publ. Herodian. l. 1.

Ταμιείδιον, repositoriolum. Suid.

Ταμίας, scriptum invenitur pro ταμίας, apud Hesych. Ταμιεία pro ταμία, apud Poll. l. 3. c. 8. Item, ταμεῖον, pro ταμιεῖον, apud Herodian. l. 7. Plut. de deo Socr.

Composita.

Ἀποταμιεύω, recondo, in penum aut ærarium repono. Ælian. seu reconditum occludo et obsero: unde, ἀποταμιεύεται. Suid. exp. ἀποκλείει.

Ἀταμίευτος, ὁ καὶ ἡ, qui reconditus non est, aut non reconditur. Philo de vita M. lib. 1. et 2. Item qui nihil recondit, non providens res in futurum necessarias.

Ἀταμιεύτως, more eorum quæ non reconduntur: seu non recondendo. Plut. de leg.

Διαταμιεύω, in penu custodio. Idem ibid. [lib. 7. παρὰ δεῖν ταῖς γυναιξὶ διαταμιεύειν τε καὶ παρὰ ... ἄρχειν καὶ τῶν ἔργων τῆς ταλασίας.]

Ἑλληνοταμίαι, quæstores Græciæ, ærarii Græcanici præfecti. Thuc. lib. 1. Poll. l. 8. [Xenoph. de Proveut. cap. 5. §. 5. ὥσπερ βιαζόμενοι ὁ πόλεμος ... τοὺς Ἕλληνας ἐγκαθίστη ... τὸ ναυτικὸν καὶ Ἑλληνοταμίας ἐποίησαν.]

Ἐνταμιεύω, intrò latum recondo, in thesaurum refero.

Εὐταμίευτος, bene reconditus. Item, qui parcè promitur: parcus. Aristot. de gen. an.

TA'MIΣΟΣ, ου, ἡ, exp. coagulum, apud Hesych. Itidemque apud Theocr. Idyll. 7. Ἐκ μὲν γὰρ λασίοιο δασύτριχος εἶχε τράγοιο Κνακὸν δέρμ' ὤμοισι, νέας ταμίσοιο ποτόσδον, quidam exp. pellem recens coagulum redolentem. ☞ Sed aliis hic loqui videtur de pelle recens detracta, quæ recentem adhuc sectionem redoleat: ut τάμισος à τάμω deducatur.

---

‡ ΤΑ'ΝΤΑΛΟΣ, Tantalus. Pind. Isthm. viii. 19.‡

‡ Ταντάλω. Soph. Antig. 134. ταντάλωθεὶς Brunck. exp. repercussus.‡

ΤΑΠΕΙΝΟ'Σ, ἡ, ὁ, humilis, non multùm à terra assurgens: cui oppon. ὑψηλὸς, procerus, altus. † Superl. ταπεινότατος. Xen. Pæd. p. 197. c.† Luc. de saltat. μήτε γὰρ ὑψηλὸς ἄγαν ἔστω, καὶ πέρα τοῦ μετρίου ἐπιμήκης, μήτε ταπεινὸς καὶ νανώδης τὴν φύσιν. Plerunque metaph. usurpatur, ut humilis apud Lat. Ac interdum in laude homini tribuitur. Ut quum D. Petrus ep. 1. cap. 2. dicit, Θεὸς τοῖς ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν. Sic et alibi in Novo Test. Hinc et τὸ ταπεινὸν, humilitas et abjectio animi: apud Greg. Naz. Interdum in vitio de homine dicitur, quum nimirum humilis τὸ ταπεινὸν, excedit modum. Aristot. polit. 4. c. 11. οἱ δὲ καθ' ὑπερβολὴν ἐν ἐνδείᾳ τούτων ταπεινοὶ λίαν. Est verò et μέσον vocabulum, quando de iis dicitur, quos vel vilis et abjecta conditio vel fortuna reddidit humiles. Isocr. in Nicocl. τοὺς μὲν ἐν ταπεινοτέραις ποιεῖσθαι τῶν πράξεων, τοὺς δ' ἐν σεμνοτέραις τύχαις. Dicitur et de aliis rebus. Ut, ταπεινὸν σχῆμα, habitus abjectus et vilis, Xen. Pæd. 5. Et, ταπεινὴ ἐσθὴς, apud Plat. de leg. quæ et εὐτελὴς ἐσθὴς dicitur. Sic, ταπεινὴ λέξις, apud Aristot. de art. poët. ταπεινοὶ λόγοι, apud Dem. in Mid. † Sic βίος et opp. τοῦ ἐντίμως Xen. Pæd. l. 3. p. 84. d.† ¶ Apud Athen. lib. 4. ταπεινοτέρα μερὶς exp. minor particula. ☞ Dictum quidam grammatici volunt quasi ἐδαφεινὸς ab ἔδαφος, ut humilis ab humo. Alii quasi πατεινὸς, à πατέομαι. Alii quasi ταφεινὸς, à θάπτω, sepelio. Sunt et qui ex πέδον factum esse putent, ut dicatur quasi πεδινὸς, per hyperthesin et mutationem literarum, ut fusiùs docet Etym.

Ταπεινῶς, humiliter, more hominum abjectorum et qui demisso sunt animo. † Xen. Pæd. l. 5. p. 142. c.† Isocr. ad Dem. Aristot. polit. 5.

Ταπεινότης, ητος, ἡ, humilitas, animi demissio et abjectio, animus demissus. Aristot. Thuc. Isocr. &c.

Ταπεινόω, ῶ, humilem reddo, demitto seu submitto, deprimo. Æsch. in Ctesiph. οὐ ταπεινώσαντες ἀπεπέμψατε τοὺς [illegible]; Apud Plut. in Per. ταπεινοῖ τὸν φθόνον, invidiam deprimit et imminuit.

Ταπεινόομαι, humilis reddor, deprimor. Aristot. rhet. 2. μικρόψυχοι διὰ τὸ τεταπεινῶσθαι ὑπὸ τοῦ βίου.

Ταπείνωμα, τὸ, depressio, humilitas. Plut.

Ταπείνωσις, ἡ, animi demissio et abjectio. Luc. 1. ¶ Apud rhetores quid sit ταπείνωσις, vide Quintil. l. 8. c. 3.

Composita.

Ἀταπείνωτος, ὁ καὶ ἡ, qui animum non abjecit, cui animus non est dejectus. Plut. in Coriol.

Ἐκταπεινόω, idem quod ταπεινόω, nisi quòd plus aliquid significat.

ΤΑ´ΠΗΣ, ητος, ὁ, tapes, tapetium, tapetum; stragulum variis coloribus intextum; vel villosum, pro pariete, mensâ, lecto, equo, &c. Od. Δ. τάπητα φέρεν μαλακοῦ ἐρίοιο. Il. κ'. Αὐτὰρ ὑπὸ κράτεσφι τάπης τετάνυστο φαεινός. ☞ A verbo πατεῖσθαι quasi πάτης, Etymol. et Eust. Addit tamen Eustathius, veteres quosdam à θάλπω deduxisse, ut diceretur quasi θάλπης, abjecto λ, et θ in τ mutato.

Τάπις, ιδος, ἡ, idem. Hesych. † Xen. Pæd. p. 241. a.† Exp. etiam cervical. apud eundem.

Δάπις, ιδος, ἡ, idem quod præcedentia. Aristoph. in Plut. οὐδ' ἐν δάπισιν ἔστι καταδαρθεῖν. Utitur et Pherecrat. apud Eust. et Xenoph. Pæd. 7. ¶ Idem Eustath. hoc δάπις etiam παρὰ τὸ δάπεδον derivari posse scribit. ἀπὸ τοῦ ἐν δαπέδῳ στρώννυσθαι.

Composita.

Ἀμφιτάπης, ητος, ὁ καὶ ἡ, vel ἀμφίταπις, (sc. στρωματὴ, stragula,) tapes utrinque villosus. prius est apud Æl. Dionys. posteriore utitur Athen. l. 5. et 6. Ἀμφιτάπῳ κοίτη, Regum l. 2. c. 17. talibus stragulis ornati lecti.

Ἀμφίταπις, idem quod ἀμφιτάπης. Diog. Laërt. in vita Lyc.

Ψιλόταπις, (sc. στρωματὴ,) tapes non villosus, et veluti nudus, pro illo qui dicitur ἀμφίταπις. Laërt. ibidem. Pro eodem dicitur et ψιλόδαπις, apud Pausan. teste Eustath. et ψιλοτάπης.

ΤΑΡΑ´ΣΣΩ, seu ταράττω, F. ξω, commoveo, turbo. Propriè aquam aliquis ταράττει, quum limum in ea commovet et excitat; et medicus pharmacum, quum id spatha agitat; ut apud Luc. in Lexiph. Apud Hom. Od. ε. (de Neptuno,) σύναγε νεφέλας, ἐτάραξε δὲ πόντον, nubes concitavit et commovit. Item metaph. turbo, perturbo, perterreo. Plat. de def. orac. πάντα φέρει ἅμα, καὶ ταράττει. Demosthen. Olynth. 1. τοῦτο δὲ πρῶτον αὐτὸν ταράττει, παρὰ γνώμην γεγονὸς, hoc ipsum turbat et perterret. (Soph. Œdip. Tyr. 491.)

Ταράσσομαι, seu ταράττομαι, commoveor, perturbor, metu consternor et perterreor. Xenoph. Pæd. 7. οὕτω γὰρ μάλιστα τοῖς πολεμίοις τεταραγμένοις ἐπικείσεσθε, metu consternatis. Herodian. l. 3. ἐταράχθη δὲ τὴν γνώμην. Sic, τεταραγμένα πράγματα, res perturbatæ. apud Dem. Philip. 1. † τάξις, ordo. Xen. Pæd. l. 2. 44. a.† Exponitur et simpliciter, metuo, timeo. apud Aristot. in categor. ταράττομαι μή τις φέρῃ, metuo ne quis dicat.

Τεταραγμένως, perturbatè, confusè, inordinatè.

[Τάραγμα. Eurip. Herc. Fur. 907. κελάδησε τάραγμα ταρτάρειον — — Εἰς ἅπαντας πίπτοντος 1091. Ὡς ἐν κλύδωνι, καὶ φρενῶν ταράγματι Πέπτωκα δεινῷ, &c.]

Ταραγμὸς, οῦ, ὁ, turbatio, tumultus, consternatio. Eur. in Hec. (Phœniss. 190.)

Τάραξις, ἡ, itidem perturbatio. Apud medicos τάραξις dicitur perturbatio oculi, morbus oculi: de quo Paul. Ægin. l. 3. c. 22.

Ταραξίας, ου, ὁ, turbulentus, turbis studens, turbas excitare amans: apud Suid.

Ταρακτὴς, οῦ, ὁ, turbator, perturbator.

Ταράκτωρ, idem Æsch. [Sept. c. Theb. 578. τὸν πόλεως ταράκτορα. Schol. Β'. τὸν δημαγωγὸν.]

Ταρακτὸς, perturbatus, seu qui perturbari potest.

Ταρακτικὸς, perturbatorius, perturbandi seu turbandi vim habens: aut qui turbare solet: ut, ταρακτικὰ πάθη τῆς πολιτείας, apud Plut. in Camil.

Ταραχὴ, ἡ, idem quod τάραξις et ταραγμός. Isocr. de pace, ταραχῆς ἀπαλλαγέντες, εἰς ἣν νῦν πρὸς ἀλλήλους καθέσταμεν. Herodian. lib. 4. ταραχὴ κατεῖχε τὸν δῆμον, erat ingens tumultus populi. Sic et Dem. Thuc. Plat. &c.

Τάραχος, ου, ὁ, idem. Act. Apost. c. 12.

Ταραχώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, turbulentus, turbarum plenus. Xen. Pæd. 3. ἱππικὸν στράτευμα ἐν παντὶ ταραχῶδές ἐστι.

Ταραχωδῶς, turbulentè, tumultuosè. Isocr. in ep. ad Philip. Plut. in Coriol.

Τάρχη, ex ταραχὴ, Hesych. exp. τάραξις.

Θράσσω, seu θράττω, perturbo, molestiam affero. (Æsch. Pr. 629.) ☞ Per syncopen factum ex ταράσσω, et τ in θ mutato, teste Etym. Exponitur etiam, fodico, vellico, pungo: unde metaph. apud Plat. in Parmen. ἀλλὰ μέντοι τοῦτό με καὶ ἔθραξε, μή τι ᾖ περὶ πάντων ταὐτόν. ¶ Apud Aristot. rhet. 3. quidam Theodorus, barbariem et servilem, i. Thracicam originem exprobans Niconi citharœdo, scommaticè dicit, θράττει σε, pro, θρᾶττά σε, i. Thressa mulier te, sc. genuit, i. serva. ¶ Alioqui θράττειν, vel θράσσειν, est θρᾳκίζειν, hoc est, θρᾳκικῶς ἐξαπατᾷν. et pertinet in locum suum; ubi prætermittitur.

Θράττομαι, seu θράσσομαι, conturbor, fodicor, pungor. Unde apud Suid. ὥστε μὴ θράττεσθαι τὴν ἀκοὴν ἐκ τῶν ἀναφαινομένων θρήνων, ne turbaretur auditus.

Composita.

Ἀναταράττω, conturbo, perturbo, commisceo: vel commoveo, agito. Unde pass. apud Plut. in Fab. Max. ὥστε τὴν πόλιν αὖθις ὑπὸ τῶν λόγων τούτων ἀναταράττεσθαι.

Ἀντιταράττω, contrà turbo. Max. Tyr.

Ἀταραξία, ἡ, status animi imperturbati, imperturbatus animus.

Ἀτάρακτος, ὁ καὶ ἡ, imperturbatus, qui perturbari nequit, quietus, tranquillus. [Xenoph. περὶ Ἱππ. cap. 7. § 10. Ὅταν δὲ προχωρεῖν σημαίνῃ τῷ ἵππῳ, θᾶττον μὲν ἀρχέσθω· τοῦτο γὰρ ἀταρακτότατον. Ἱππαρχ. cap. 2. § 1. 3.]

[Ἀταράκτως Xenoph. Ἱππαρχ. cap. 4. § 9. καὶ τὸ μέντοι δὲ ὅπως μένωσιν ἐν τῆς τάξεως ἀταράκτως, οἱ [illegible], &c.]

Ἀταρακτέω, non perturbor. Laërt.

Ἀτάραχος, vacuus à perturbationibus aut turbis. Item, intrepidus. † Sic Xen. Pæd. l. 2. 44. c.† [Aristot. de Moribus. lib. 3. cap. 11. διὸ καὶ ἀνδρειοτέρου δοκεῖ εἶναι, τὸ ἐν τοῖς αἰφνιδίοις φόβοις, ἄφοβον καὶ ἀτάραχον εἶναι, &c.]

Ἀταράχως, citra perturbationem, tranquillè.

Ἀταραχία, ἡ, tranquillitas. Hippocr. epist. ad Demag.

Βορβοροτάραξις, apud Aristoph. in Equit. dicitur turbulentus, qui fœdum et turbulentum civitatis statum reddit, quasi βορβοροταράκτης.

Διαταράττω, idem quod ἀναταράττω. Plut. in Alcib. sic Θρᾷκας ἐκ γῆς ἐπαγαγὼν πολλοὺς λῃστὰς καὶ ἱππεῖς, προσεμάχετο καὶ διετάραττε τὸ στρατόπεδον αὐτῶν.

Διαταράττομαι, perturbor, percellor. Luc. τίς οὖν ἂν διεταράχθη;

Ἐκταράττω, itidem conturbo, perturbo: vel exterreo, percello. Plut. in Coriol. τόν τε δῆμον αὖθις οἱ [illegible] ἐκταράττειν τοῖς δημαγωγοῖς.

Ἐκτάραξις, perturbatio, commotio.

Ἐπεκταράσσω, (decomp.) insuper conturbo. Plut.

(Ἐνταράττομαι, cum Dat. Philostr. l. 3. c. 20.)

Ἐπιταράττω, idem quod ἐκταράττω. Plut. de orac. Pyth. et Luc.

[Ἐπιτάραξις. Plat. de Rep. lib. 7.]

Εὐτάρακτος, qui facilè perturbatur.

Καταταράσσω, perturbo. Sap. 17.

Συγκαταταράττω, (decomp.) perturbo, turbas do in. Plut.

Παραταράττω, idem quod ἐπιταράττω.

Συνταράττω, conturbo, perturbo. Il. α. σὺν δ' ἡμῖν δαῖτα ταράξῃ. Plut. in Fab. Max. συνετάραξεν ὅπως τὸ στράτευμα. † Aristoph. Nub. 1031. τί γνώμαις ἐναντίας.†

Συντάραξις, conturbatio, confusio.

Ὑποταράττω, leviter turbo, nonnihil terrefacio. Diosc. l. 4. c. 184.

Ὑποθράττω, idem. Plut. in Alcib. ὑπέθραττεν ἰδίως ὅμως ὁ τῆς [illegible]. Et simpliciter, conturbo, perturbo. Idem in Fab. Max. ἧττον ὑπέθραττεν αὐτὸν τὰ τέρατα διὰ τὴν ἀλογίαν, minùs perturbant Fabium prodigia.

ΤΑ´ΡΒΟΣ, εος, τὸ, terror, timor, metus. Eurip. in Bacch. πόλει τε τάρβος ἦσθα, terrori eras civitati. (Phœniss. 318. Æschyl. Pers. 618. Soph. Œdip. Tyr. 304.) Apoll. Arg. 1. [illegible] τάρβος [illegible]. ¶ Pro eodem dicitur et ταρβὼ, apud Suid. ☞ Herodianus apud Etym. à ταράσσω derivat, ex quo fiat τάραβος, et per syncopen τάρβος. Idem etymon habet et Eust.

Ταρβοσύνη, ἡ, idem quod τάρβος. Odyss. σ'. λύθη δ' ὑπὸ γυῖα ἑκάστης Ταρβοσύνῃ.

(Ταρβόσυνος φόβος. Æsch. S. c. Th. 245.)

Ταρβαλέος, α, ον, terribilis, timorem et metum afferens. Homer. hymn. in Merc. Exponitur etiam, metuens: apud Nonn. (Soph. Tr. 974.)

Ταρβέω, ῶ, ήσω, paveo, timeo, trepido. Od. σ'. οὐδέ τι θυμῷ Ταρβεῖς. Il. ο. Τάρβησαν, πᾶσιν δὲ παραὶ ποσὶ κάππεσε θυμός. Et cum accusat. Iliad. ζ'. ¶ Suid. apud Soph. ταρβεῖν pro τιμᾶν accipi testatur, i. honorare. (Æschyl. Pers. 687. Eum. 703. 717. Soph. Tr. 301. 736. 1195. Œdip. Tyr. 1031.)

Composita.

(Ἀμφιταρβής. Æsch. Ch. 545.) [ὁ δ' ἀμφιταρβὴς τῷδ' ἐπῴμωξεν πάθει. Exterrita. Stanl.]

Ἀταρβὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, intrepidus, minimè pavidus et meticulosus. Æschyl. in Prometh. (Soph. Tr. 23.)

Ἀτάρβητος, ὁ καὶ ἡ, idem: ut, ἀτάρβητος νόος, Il. γ'. † Hesiod. Asp. 110.† Exponitur etiam inculpatus, irreprehensus. Hesych.

Ἀτάρβητα, et ἀταρβήτως, intrepidè, citra terrorem, sine metu. Soph. in Ajace.

Ἐκταρβέω, extimesco, expavesco. ¶ Item exterreo, expavefacio: unde, ἐκτεταρβημένον Hesych. exp. ἐκπεπληγμένον, attonitum.

Ἐριταρβής, admodum pavidus et meticulosus. Hesych.

Προταρβέω, prius metuo, timore antè corripior. Eurip. in Herc. fur. ὁ δ' [illegible] προταρβήσας ἱκέτην φαίνει χερὸς, [illegible]. (cum Gen. Expavesco pro, Æsch. S. c. Th. 338. Soph. Tr. 89.) [Antig. 83. Μή μου προτάρβει, τὸν σὸν ἐξόρθου βίον.]

Ὑποταρβέω, idem quod ταρβέω. Iliad. ρ'. Τοὺς ὑποταρβήσαντες ἐχάζοντο πάλιν αὖτις.

ΤΑ´ΡΙΧΟΣ, ου, ὁ, vel εος, τὸ, salsamentum: piscium caro sale condita et exsiccata, ac præsertim cervices eorum, et ventres, cæteræque partes pinguiores, teste Orib. l. 2. Clearchus apud Athen. l. 3. Σαπρὸς τάριχος τὸν ἰχθύων φιλεῖ. Apud eundem l. 1. Ἐν δ' Ἑλλησπόντῳ σκόμβρους καὶ πάντα ταρίχη. (Aristoph. R. 560. Athen. Vit. 3. Ant. 189.) Interdum de iis dicitur, quæ alia quavis conditura asservantur: ut apud Gal. de loc. l. 5. Interdum sic nominatur cujuscunque animantis caro inveterata, etiam non condita sale: ut apud Diosc. lib. 1. de adipe. Suidæ est caro sale aspersa. ☞ Qui sic nominari scribit παρὰ τὸ εἰς γάρον ἐγχειρίζεσθαι.

Ταριχηρὸς, ὁ, qui est ex genere salsamentorum: vel qui saliri solet. Athen. l. 8. Item sale conditus et servatus: ut, ταριχηροὶ ἰχθύες, apud Diosc. l. 2. c. 34. et, ταριχηρὰ κρέα, apud Arrian.

Ταρίχιον, idem quod τάριχος. Poll. ex Aristoph. et Laërt. lib. 2. in vita Menedemi.

Ταριχεύω, sale condio et macero: seu sale conditum et inveteratum servo. Plat. symp. ἔτεμνε τοὺς ἀνθρώπους δίχα, ὥσπερ οἱ τὰ ὄα τέμνοντες καὶ μέλλοντες ταριχεύειν. Et in passivo, apud Diosc. l. 8. cap. ult. στέαρ ὕειον τεταριχευμένον, cum sale axungia. ¶ Significat et generaliter, macero, condio, arefacio, exsicco: citra salem: unde apud eundem l. 2. c. 81. στέαρ ἔχω ἁλῶν τεταριχευμένον, sine sale conditus adeps. Et apud Theophr. l. 5. ταριχεύουσι δὲ τὰ ξύλα, ligna in aqua macerant. Metaphoricè apud Chrysost. τεταριχευμένος καὶ κατεργασθεὶς, maceratus et confectus. (Ταριχεύσομαι. Æsch. Ch. 294.)

Ταρίχευσις, εως, ἡ, conditura quæ sale fit, salsura.

Ταριχευτὴς, οῦ, ὁ, salsamentarius, qui carnes sale maceratas et inveteratas vendit. Herodot.

Ταριχευτὸς, ὁ, salsus, sale conditus et aliquandiu asservatus: ut, ταριχευτὰ κρέατα, apud Plut. symp. 5.

Ταριχεία, ἡ, idem quod ταρίχευσις. Aristot. hist. an. l. 9. Strab. l. 3.

Composita.

Ἀταρίχευτος, ὁ καὶ ἡ, qui non est sale conditus et maceratus, vel sine sale inveteratus: et, ex consequenti, recens.

Ζωροτάριχος, cognominatus est quidam ab Alexide apud Athen. l. 3. quòd muria piscium sale conditorum nimiùm delectaretur.

Ἡμιτάριχος, qui ex media parte est salsamentum: salsamentum imperfectum. Ut apud Athen. lib. 3. Archestratus jubet τρίταιον ἔχειν σκόμβρον, πρὶν ἐς ἁλμυρὸν ὕδωρ Ἐλθεῖν ἀμφορέως ἑνὸς ἡμιτάριχον.

Προταριχεύω, priùs sale condio, sale præmacero. Et simpliciter, præmacero. Item, antè exsicco et arefacio. Galen. method. med. lib. 9.

Φιλοτάριχος, amans salsamentorum, qui salsamentis delectatur. Athen. 13.

Ὠμοτάριχος, ου, salsamentum crudum. Idem ibidem. Dicitur et ὠμοτάριχον, τὸ, apud eundem ibid. (Nam sic natura est adject. in ος et ον.)

Ὡραιοτάριχος, vel ὡραιοτάριχον, idem quod τὸ ὡραῖον τάριχος, salsamentum ex piscibus æstivo tempore captis, Poll. 7. cap. 8. si substantivum subintelliges.

ΤΑ´ΡΤΑΡΟΣ, ου, ὁ, tartarus, profundissimus inferorum locus. Iliad. θ'. Ἤ μιν ἑλὼν ῥίψω ἐς τάρταρον ἠερόεντα Τῆλε μάλ', ἧχι βάθιστον ὑπὸ χθονός ἐστι βέρεθρον. Sic et Hesiod. in Theog. (Sub terra dicitur. Æsch. Eum. 72. Eurip. Phœniss. 1544.) ☞ Sic dictus putatur vel διὰ τὸ τεταράχθαι ἐκεῖ τὸν ἀέρα, vel quoniam opacis suis tenebris ταράσσει καὶ ταρβεῖν ποιεῖ, exterret et tremefacit. † Aliam etymologiam ex lingua Phœnicia adfert Clericus ad Hesiod. Theog. 119. et Diaconus ad Asp. 255. a ταρ deducit.†

[Ταρτάρειος. Eurip. Herc. Fur. 907.]

Ταρταρόω, f. ώσω, in tartarum dejicio, in tartara detrudo. 2 Pet. 2.

Ταρταρίζω, tartareo frigore tremo. Plut. de primo frig.

Ὑποταρτάριος, ου, (comp.) qui sub tartaro est, seu tartarum incolens, vel sub tartarum detrusus. Il. ξ. et Hesiod. in Theog. † 851.†

ΤΑ'ΡΦΟΣ, εος, τὸ, densitas: peculiariter, sylvæ: vel locus sylvæ densus. Iliad. ε. Οἵω τώγε λέοντε δύω ὄρεος κορυφῇσιν Ἐτραφέτην ὑπὸ μητρὶ βαθείης τάρφεσιν ὕλης. Sic et Il. ε. ‡ Apoll. Arg. iv. 1238.‡ ☞ Eustath. scribit, dici quasi τράφος, παρὰ τὸ τρέφειν, ut sit densitas quæ possit τρέφειν τὰ ζῶα, idque etymon Hom. versu illo expressisse. Possit etiam deduci à τρέφειν, significante πηγνύειν. quicquid enim densum est, id quodammodo compactum est et concretum.

Ταρφὺς, seu ταρφὺς, έος, ὁ καὶ ἡ, item ταρφειός, ᾶ, ὁ, densus, creber, frequens. Il. λ'. Οἷα ἐν τῷ χειμέριαι θῖνες καὶ ταρφέες ἦσαν. Il. ο'. ταρφειαὶ νιφάδες Διὸς ἐκποτέονται, crebra et densa nix. (Ταρφὺς ὕλη. Æsch. S. c. Th. 541.)

Ταρφέα, nom. pl. neut. adverbialiter usurpatur, pro crebrò, frequenter. Il. χ'. Ὡ ἐγγύθεν ἐξ ὑπατοῖς Ταρφέ' ἐπαΐσσων. ‡ Apoll. Arg. iv. 1193.‡

ΤΑ'ΡΧΕΑ, τὰ, et τάρχαι, αἱ, inferiæ, justa, parentalia. ☞ Ἀπὸ τῆς ταραχῆς, ut scribit Homeri schol.

Τάρχω, habes post Ταραχὴ in Ταράσσω.

Ταρχύω, exequias facio, funus curo, sepelio: ut Il. ή. Τὸν δὲ νέκυν ἐπὶ νῆας ἐϋσσέλμους ἀποδώσω, Ὄφρα ἑ ταρχύσωσι. † In med. ταρχύσαντο. Apollon. i. 83.†

Ταρχεύω, et ταρχέω, idem quod ταρχύω.

Ἀτάρχυτος, vel potius ἀτάρχυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, (comp.) insepultus. Phocyl. [Admonit. 94.] Γαῖαν ἐπιμοιρᾶσθαι ἀταρχύτοις νεκύεσσι.

ΤΑ'ΣΣΩ, vel τάττω, F. ξω, P. χα, ordino, colloco. Plat. in Polit. τὸ μὲν ἐπὶ ταῖς τῶν ἀψύχων γενέσεσιν αὐτοῦ τάξαντες, τὸ δ' ἐπὶ ταῖς τῶν ἐμψύχων, partem ejus in generationibus inanimatorum collocemus. Interdum dicitur de acie et collocatione militum: ut Thuc. lib. 4. τάσσειν, καὶ παρασκευάζεσθαι ὡς ἐς μάχην. in qua signif. vox passiva frequens est. Dicitur et, τάττειν τὸν κόσμον, apud Plat. in Epinomide, ordinare mundum. Apud Xen. ἐμαυτὸν τοίνυν τάττω εἰς τοὺς ἐθελουσίους, &c. exp. in eam classem me adopto. Apud eundem, ὁ γὰρ ἀγαθὸς φίλος ἑαυτὸν τάττει πρὸς τὸν ἐλλείποντα φίλον, exp. substituit se vicarium. Apud Plut. in Solone, αὐτὸν ἐν τῇ τῶν πενήτων μερίδι τάττει, in pauperum ordinem se redegit, inter pauperes se numerat. ¶ Item, constituo, præficio. Cum præpositione ἐπί. Aristot. polit. l. 2. τάττει ἐπὶ τὰς εὐθύνας τῶν ἀρχόντων. Plat. de rep. 2. ἑαυτοὺς ἐπὶ τὴν διακονίαν τάττουσι ταύτην. Sic Isocr. ἐπὶ τὰς πράξεις οὐ τάττουσι, præficiunt te negotiis. ¶ Item, statuo, constituo. Aristot. œcon. 2. τάξαντες τιμὴν, quum pretium constituissent. Thucyd. lib. 3. φόρον τάττειν, tributum statuere, indicere, imperare. Apud eundem l. 4. τάξαντες ἀργυρίου πολλοῦ, exp. quum taxassent ingenti pretio. † τάσσω με ἐπί τινα, contra aliquem. Xen. Pæd. l. 2. p. 40. b. τάξω εἰς ἔδοξεν βέλος. 2. 36. d. (τὰ νῶτα) ἐναντία τάττειν πολεμίοις, de fugientibus dicitur l. 3. p. 63. b.† (cum Gen. Æschyl. Pers. 705. impero. Eurip. Phœniss. 71.)

Τάσσομαι, seu τάττομαι, ordinor, collocor. Ut, τάσσεσθαι εἰς μάχην, apud Thuc. l. 4. dicuntur milites: unde et τεταγμένοι appellantur. Dicitur et de navibus: ut idem l. 2. ἔπλεον ἐπὶ τεσσάρων ταξάμενοι τὰς ναῦς. † Xen. Pæd. l. 6. 3. opp. τῷ ἀτάκτῳ. τὰ τεταγμένα, καὶ τὰ παρηγγελμένα. l. 2. 5.† Latiùs etiam extenditur. Dicitur enim, τάττεσθαι εἰς ἄνδρας, in numerum virorum adscribi. Item, præficior, cum præpositione ἐπί, apud Plat. Isocrat. &c. † Sic Xen. Pæd. 1. 4. 24. et l. 2. p. 61. a.† Item, constituor, &c. ut, τεταγμένη ἡμέρα, et τεταγμένος χρόνος, dies constitutus, tempus constitutum, apud Xen. † Pæd. 1. 2. 4.† et Plut. Apud Luc. τάττεται ἐπὶ θεῷ, subjicitur Deo. κατ' ἀναστροφήν. quod aliàs sic effertur, ὑποτάττεται θεῷ.

Τεταγμένως, ordinatè, servato certo ordine. Item, stato tempore, seu statis temporibus, statis vicibus. Aristot. rhet. 1.

Τάγμα, τὸ, militum centuriatorum certus numerus, cohors, legio. Pro legione, apud Plut. in Fab. Max. τὸ μὲν πρῶτον τῶν ταγμάτων καὶ τέταρτον αὐτὸς ἔλαβε, τὸ δὲ δεύτερον καὶ τρίτον ἐκείνῳ παρέδωκε, primam legionem et quartam sibi servavit, secundam et tertiam ipsi (sc. Minutio) tradidit. Pro cohorte, apud eundem in Cam. ¶ Apud Herodian. τὸ ἱππικὸν τάγμα, exp. equestris ordo.

Ταγματικός, ad cohortem seu legionem pertinens.

Τάξις, εως, ἡ, ordinatio, vel ordo. modus ratione temperatus. Plat. in Tim. εἰς τάξιν αὐτὸ ἤγαγεν ἐκ τῆς ἀταξίας. Sæpe de ordine militari: unde, ἐν τάξει χωρεῖν, apud Thuc. l. 7. † Sic ἐν τάξει ἐλαύνειν. Xen. Pæd. l. 4. p. 95. b.† ¶ Interdum exp. acies: ut, ἐσχάτη τάξις, apud Plutarch. ¶ Exponitur etiam, statio et locus pugnandi: ut, τάξιν λιπεῖν, apud Æschin. stationem suam et locum deserere. ¶ Item turma, apud Xen. † ἱππέων, equitum manus. Pæd. l. 4. 20. et l. 6. 15. et l. 4. p. 95. a. centum virorum erat apud Persas. l. 2. 43. d.† (Æsch. Pr. 128.) ¶ Sic dicitur etiam comitatus et multitudo hominum magistratui cuipiam apparentium et operam dantium, quæ multitudo cohors Consulis aut Prætoris olim appellabatur: apud Synes. ¶ Significat etiam locum, vicem, speciem. Ut apud Athen. θεραπαίνης τάξιν ἐπέχουσαν, famulæ locum et vicem obtinentem. Apud Dem. pro cor. ἐν ἐπηρείας τάξει καὶ φθόνου, calumniæ et invidiæ specie. † Sic Xen. Pæd. l. 2. p. 42. a.† Item, locum et sedem alicui conventui vel collegio constitutum: apud Aristot. ¶ Item officium, munus, partes, Demosth. Æschin. ¶ Exponitur etiam, taxatio.

Ταξεώτης, ου, ὁ, apparitor præsidis. in Pand.

Ταξίδιον, parva cohors, aut parva turma. Suid.

[Ταξίω. Pind. Olymp. Θ. 118. ταξιοῦσθαι. Schol. παρατάττεσθαι.]

Τακτός, οῦ, ὁ, ordinatus, in quo servatur ordo. Item certus, definitus: ut, τακτὸς χρόνος, apud Plat. de leg. l. 11.

Τακτικός, ὁ, ordinandi peritus. peculiariter, peritus ordinandi milites et aciei instruendæ. Xen. Pæd. 8. ¶ Τὸ τακτικὸν, quod pertinet ad hominem τακτικὸν, seu ad ejus munus et officium. † τὰ τακτικὰ, rationes aciei instruendæ. Xen. Pæd. 1. 6. 12. et l. 2. p. 62. b. τακτικὸς ἀριθμὸς, numerus ordinis militaris. l. 3. p. 78. a.†

Τακτικῶς, militariter. Suid. Item, ut convenit ei qui instruendæ aciei est peritus.

Ταγὸς, οῦ, ὁ, dux, imperator: vel præfectus, præses. Il. ψ'. et Xen. in Hell. In Thessalia sic dictus fuit summus magistratus. (Æsch. Pers. 23. νέος ταγός. Pr. 96. Pers. 324.)

[Ταγέω. Æschyl. Pers. 765. ἕν' ἄνδρα πάσης Ἀσιάδος μηλοτρόφου Ταγεῖν, &c. Schol. Ἔχειν ταύτην τὴν τιμὴν, τοῦτ' ἔστι τὸ ταγὸν καὶ ἡγεμονίαν καὶ βασιλείαν ἕνα ἄνδρα πάσης Ἀσίας.]

Ταγεύω, sum summus magistratus. Xen. ibid. (τάγευσαι, constitue. Æsch. S. c. Th. 58.)

† Διαταγεύω, eximio cum imperio ordino. Xen. Pæd. p. 217. e. V. ibi omnino Leunclav. et Æm. Portus.† [Vide Not. Cl. Hutch.]

Ταγεία, ἡ, principatus ille et ducatus. Item præfectura. Aristot. in Œc.

Ταγὴ, ἡ, principatus, præfectura. Hesych. (Æsch. Ag. 3.)

Ταγεύς, qui facit quidpiam alio jussus: apud eundem.

Composita: ac primùm ex τάσσω, cum præpositione.

Ἀνατάσσω, seu ἀνατάττω, et ἀνατάττομαι, instruo, præparo. Suid et Hesych. ¶ Item, compono, et literis mando. Luc. 1. † ver. 1.† ¶ Apud Plut. de solert. anim. (de elephante:) ὤφθη κατὰ μόνας αὐτὸς ἀφ' ἑαυτοῦ πρὸς τὴν σελήνην ἀνατάττόμενος τὰ μαθήματα, καὶ μελετῶν, visus est recolere secum, et velut in ordinem digerere ea quæ edoctus erat.

Ἀντιτάσσω, seu ἀντιτάττω, ex adverso instruo ad prælium, oppono in prælium. † εἰς ἐμβολήν. Xen. Pæd. 2. 34. a.† Eurip. in Heracl. ἐκλέξας στρατὸν Κατὰ στόμ' ἐστῶτας ἀντιτάξομαι. (Æsch. S. c. Th. 401.) Metaph. apud Æschin. ἀντιτάττειν τὸν νόμον πρὸς τὴν τούτων ἀναίδειαν, legem opponere horum impudentiæ.

Ἀντιτάσσομαι, et ἀντιτάττομαι, exadversum sto instructa acie, prælio obsisto. Plut. in Cæs. ἀντιταχθεὶς δ' Ἀντωνίῳ καὶ Φιλίππῳ. Et general. adversor, repugno, obsisto. Isocr. in Panath. τῶν μὲν ἐν τοῖς λεγομένοις ἡμῖν ἀντιτεταγμένων. Dem. Olynth. 3. τῶν δ' ἄλλων οὐδεὶς ὅστις ἀξιόχρεω περὶ τῶν πρωτείων ἡμῖν ἀντιτάξασθαι. Dicitur et πόλις ἀντιτεταγμένη πρὸς πόλιν ἑτέραν, apud Xen. Pæd. 3. (Eurip. Phœniss. 592.)

Ἀντίταγμα, id quod adversus hostem instruitur, id quod ex adverso in acie seu ad prælium instruitur. Plut.

Ἀντίταξις, aciei instructio adversus hostem. Item repugnantia. Plut. de primo frig.

Ἀντιτακτικός, vim habens repugnandi et resistendi. Plut.

Ἀποτάσσω, seu ἀποτάττω, colloco certo in loco, sepono, secerno, seorsim destino. Plut. τὰς πολεμικὰς προσόδους ἀπέταξεν εἰς τὸν χρόνον ἐκεῖνον. Item, centurio, in stationibus pono. Polyb. τὰς δὲ λοιπὰς σημαίας ὁ στρατηγὸς ἀποτάττει.

Ἀποτάττομαι, collocor. Demosth. Item destinor, despondeor, devoveor. Unde, ἀποτεταγμένος οἶκος, apud Chrysost. ¶ Significat etiam, renuntio, jubeo valere, à me summoveo. Basil. ad Neocæsar. ἀποταξάμενος τῷ κόσμῳ καὶ ταῖς βιωτικαῖς μερίμναις. Et simpliciter, valedico: dimitto valedicens. Act. Apost. c. 18. Παῦλος τοῖς ἀδελφοῖς ἀποταξάμενος, ἐξέπλει εἰς τὴν Συρίαν.

Ἀπόταξις, et ἀποταγὴ, renuntiatio. Item, salutatio, quæ ad extremum fit. Cyrill. Dionys.

Ἀπότακτος, ὁ καὶ ἡ, sepositus et selectus ad certum usum. Herodot. [lib. 2. cap. 69. καὶ σιτία ἀπότακτα διδόντες, &c.]

Διατάσσω, seu διατάττω, ordino, in ordines compono, digero, dispono. Hesiod. in Theog. †74.† εὖ δὲ ἕκαστα Ἀθανάτοις διέταξεν ὁμῶς, &c. Xen. ταῦτα, ὦ Λύσανδρε, ἐγὼ πάντα καὶ διεμέτρησα καὶ διέταξα. Item, describo, decurio. Idem in Hellen. διέταξεν ἱππικὸν, ὅσον ἑκάστη πόλις δυνατὴ ἦν παρέχειν. Item, constituo, statuo, edico. Act. Ap. 18. διὰ τὸ διατεταχέναι τὸν Κλαύδιον, &c. † ἐπιστάτας, præfectos. Xen. Pæd. l. 2. 48. c.†

Διατάττομαι, idem. Synes. in ep. ad Theophr. διατάττου μηδενὶ μηδὲν ἐξεῖναι τοιοῦτο ποιεῖν, impera, constitue. Item, digero, in ordines compono. Xen. Hell. 7. οἱ Θηβαῖοι διαταξάμενοι, agmine composito incedentes.

Διατάσσεσθαι, passivè dicitur, quod edicitur et sancitur. Philo de vita M. lib. 1. Apud Herodot. διατέταγμαι ἔργον, mandatum seu injunctum est mihi, † ἐπί τινι, super aliquam rem constitui. Xen. Pæd. l. 5. p. 120. a.†

Διάταγμα, τὸ, edictum, sanctio, constitutio. Plut. Greg. Item descriptio, decuriatio.

Διάταξις, et διαταγὴ, idem. Greg. et in ep. ad Rom. c. 13.

Διατάκτης, ου, et διατάκτωρ, ορος, ὁ, ordinator, dux.

Decomp. Ἀδιάτακτος, ὁ καὶ ἡ, non ordinatus, non digestus. Hesych.

Ἀντιδιατάττομαι, contrà statuo seu decerno. Synes.

Ἐνδιατάττω, ordino et digero in, seu intus. [Herodot. Hist. lib. 7. cap. 59. Ἔδοξε ὦν τῷ Ξέρξῃ ὁ χῶρος εἶναι ἐπιτήδεος ἐνδιατάξαι τε καὶ ἐξαριθμῆσαι τὸν στρατὸν, καὶ ἐποίεε ταῦτα.]

Ἐπιδιατάττομαι, insuper edico vel mando.

Ἐκτάσσω, seu ἐκτάττω, instruo aciem. compono ordines et agmen. Diodor. τὰς δυνάμεις ἐνταῦθα καθ' ἡμέραν ἐξέταττε. Et in pass. apud Arrian. ὡς ἤδη καθεῖρξε τοὺς Ἰνδοὺς ἐκτεταγμένους. † Xen. Pæd. 6. p. 158. a.†

Ἐκταγὴ, pro delegatione, in Pand.

Ἔκταξις, ἡ, instructio aciei. Polyb.

Ἔκτακτα, extraordinaria. Ælian.

† Συνεκτάσσω, una instruere aciem. Xen. Pæd. 6. p. 166. b.†

Ἐντάσσω, seu ἐντάττω, inter ordinandum interjicio. Et general. interjicio, interpono: unde, ἐντεταγμένοι, in ordinem numerumque redacti.

Ἔνταξις, interpositio, insertio. Peculiariter sic dicitur, quum levis armaturæ milites in phalangis intervallis interserebantur: nudi singuli juxta singulos armatos. Suid.

Παρεντάττω, (*decomp.*) idem quod ἐντάττω. Exponi etiam potest, clàm aut obiter interjicio.

Παρένταξις, idem quod ἔνταξις. Suid.

Ἐπιτάσσω, seu ἐπιτάττω, colloco seu dispono post. ¶ Item mando, impero, jubeo. Xen. ἐπιτάττει μὲ κλέπτειν. Isocr. τὸν γὰρ αὑτῷ τὰ βέλτιστα πράττειν ἐπιτάττοντα, qui sibi ipse optima quæque agere imperat.

Ἐπιτάττομαι, collocor post. Xen. Hell. 1. ἐπετέτακτο δὲ Ἀριστοκράτει μὲν Περικλῆς. Hinc ἐπιτεταγμένοι, qui in secunda acie dispositi sunt. ¶ Item, ἐπιτάττομαι, imperor, subditus sum alicujus potestati. Aristot. οὐ γὰρ δεῖ ἐπιτάττεσθαι τὸν σοφὸν, ἀλλ' ἐπιτάττειν. Et, ἐπιτασσόμενοι, subditi. (Activè. Philostr. l. 2. c. 10.)

[Ἐπιταγή. Epist. ad Rom. xvi. 26. κατ' ἐπιταγὴν τοῦ αἰωνίου θεοῦ, &c.]

Ἐπίταγμα, τὸ, subsidiaria cohors. Plut. in Pomp. ¶ Item mandatum, jussum. Plat. de rep. l. 2.

Ἐπιταγματικός, subsidiarius.

Ἐπίταξις, et ἐπιταγὴ, idem quod ἐπίταγμα, mandatum, imperium. Plat. in Polit. [Themist. de Leg. lib. 8. Tim. Herodot. Hist. lib. 3. διὰ δὲ ταύτην τὴν ἐπίταξιν τοῦ φόρου,—λέγουσι Πέρσαι ὡς Δαρεῖος μὲν ἦν κάπηλος.]

Ἐπιτάξ, adverbium, quod apud Callimach. legitur, in Rhet. lex. exp. breviter, compendiariè, teste Etymol.

Ἐπίτακτοι, dicuntur triarii et subsidiarii milites, qui collocati sunt ut laboranti parti in acie succurrant. Suid. ex Thuc.

[Ἐπίτακτος. Pind. Pyth. Od. Δ. 480. δεινὰς ἐξανύσαις ἐπίτακτον ἀνὴρ μέτρον.]

Ἐπιτακτὴρ, ῆρος, ὁ, qui imperat, cujus est statuere pro imperio. † Xen. Pæd. 2. 51. d.†

Ἐπιτακτικός, imperiosus. Item, ad imperium pertinens. Plat. in polit.

Ἐπιτακτική, sc. ἐπιστήμη, scientia imperandi. Idem ibid.

Ἐπιτακτικῶς, imperiosè, seu pro imperio: apud Suid.

Decomp. Ἀνεπίτακτος, cui non imperatur, qui nullius imperio subditus est. Thucyd.

Ἀντεπιτάττω, contrà injungo seu impono, vicissim impero. Idem lib. 3.

Αὐτεπιτάκτης, ου, ὁ, qui ipse per se aliquid injungit, qui jure suo jussa imponit. Plat. in polit.

Αὐτεπιτακτικός, unde, αὐτεπιτακτικὴ, sc. τέχνη, ars pertinens ad αὐτεπιτάκτης, seu ars mero imperio rectè aliquid regendi. Idem ibid.

Αὐτεπιτακτικῶς, more eorum qui per sese jubendi potestatem habent.

[Αὐτεπίτακτος. J. Poll. Onom. lib. 1. §. 156. inter nomina de virili potentia, &c. hæc habet, αὐτοκέλευστοι, αὐθαίρετοι, αὐτεπίτακτοι, ἀπαράκλητοι, &c. Plat. Polit. Τῆς γνωστικῆς τοίνυν ἐπιστήμης ἡμῖν ἦν κατ' ἀρχὰς μέρος, ἐπιτακτικόν· τούτου δὲ ἀπεικασθὲν τὸ μέρος, αὐτεπιτακτικὸν ἐῤῥήθη.]

Προσεπιτάττω, insuper impero seu mando. Isocr. in Archid.

Κατατάσσω, aut κατατάττω, in numeros militares refero, centurio, decurio. † τὴν στρατιάν, exercitum instruere. Xen. Pæd. l. 3. p. 78. a.† Lysias. καὶ εἴ τις αὐτὰ ταξίαρχος εἰς τάξιν τινὰ κατέταξεν. Plut. τῶν Ἀντιπάτρου φίλων τινὰ κατατάξας εἰς τοὺς δικαστάς.

Κατατάττομαι, in numeros militares refero, &c. Herodian. εἰς τοὺς ἐπανιόντας στρατιώτας κατεταγμένος. Item activè, pecuniam constituo. Demosthen. contra Theocrinum, κατατάξοντι τοῖς φυλέταις ὑπὲρ αὐτοῦ καὶ ἀδελφοῦ.

Κατάταξις, centuriatio, decuriatio.

Decomp. Ἐγκατατάττω, q. d. colloco inter alios, et velut interjicio iis quos collocavi: adscribo, adjudico.

Συγκατατάσσω, unà cum aliis colloco. Phal. in ep. † Xen. Pæd. 6. p. 169. c.†

Μετατάσσω, vel μετατάττω, ordines muto in acie instruenda. Unde pass. apud Xen. Pæd. 6. ὅσ' ἂν ἄλλη μετατάττονται ἐξ ὑπαγωγῆς, παράξονται. ¶ Item, transcribo in aliam decuriam vel ordinem. ¶ Passivè, apud Areop. ¶ Item, μετατάττομαι, transeo ab uno exercitu ad alium. Thuc. l. 1.

Παρατάσσω, sive παρατάττω, in acie colloco, aciem instruo. Paus. in Messen. Xen. Hellen. 1. † Pæd. l. 3. p. 83. a.†

Παρατάσσομαι, in procinctu sto, instructa acie sto. Demosthen. πρὸς οὓς ἐν Μαντινείᾳ παρετεταττόμεθα, contra quos in acie stabamus. † Xen. Pæd. l. 3. p. 83. a.† Item metaph. oppono me et repugnaturum, oppugno. Greg. in Maccab. encom. πρὸς νόμον Θεοῦ παρατάσσεται, legem Dei oppugnans.

Παρατεταγμένως, acie instructa. Aristid. [Plut. de Rep. ἐν πᾶσι τούτοις παρατεταγμένως καὶ καρτερούντως ἀμυνόμενον τὴν τύχην.]

Παράταξις, εως, ἡ, instructio aciei, aut acies instructa: vel, acies, prælium, conflictus. Thuc. Plut. Herodot.

Ἀντιπαρατάττω, (decomp.) contrà colloco in acie, aciem contrà instruo: unde in voce med. apud Thuc. lib. 1. καὶ οἱ Μακεδόνες ἱππεῖς ἀντιπαρετάξαντο ὡς κωλύσοντες.

Ἀντιπαράταξις, instructio aciei adversus aliam, acies contra instructa.

[Συμπαρατάττω. Demosth. de Cor. Xenoph. Græc. Hist. lib. 3. ἄν τι Ἀθηναῖοι ἐλθόντες ξυμπαρετάξαντο, ὅ, τι &c.]

Προστάσσω, seu προστάττω, præficio aliquem, imperium ei aliquod et munus mandans. Thuc. lib. 3. ταξίαρχον προσέταξαν. Item, mando curam vel onus. Demosth. ἡ βουλὴ προσέταξεν ἑτέρῳ. † Xen. Pæd. l. 5. p. 132. b.† Et simpliciter, impero, jubeo, injungo. τὸν πάλαι αἰσθάνομαι τὰ μὲν ἤδη σοὶ προστάττοντα μεγάλα τελεῖν, tibi injungentem. Sic et apud Plat. in polit. † προστάσσουσιν (οἱ νόμοι) αὐτοῖς μὴ κλέπτειν. Xen. Pæd. l. 2. 2.† Significat etiam, destino, attribuo, assigno. (Soph. Tr. 267.)

Προστάσσομαι, imperium accipio, jubeor. Xen. προστάττεσθαι γὰρ ἔφη αὐτοὺς μείζω ἢ κατὰ δύναμιν, mandari eis majora quàm pro viribus. Item, assignor, destinor. Eurip. in Hec. Ἢ λαχοῦσα καὶ προσταχθεῖσα δούλη, ubi servitio sum destinata. Sic et apud Thuc. † Xen. Pæd. 1. 2. 5.† (Cum Dat. Æschyl. S. c. Th. 533. Eum. 208. Eurip. Phœniss. 692.)

Πρόσταγμα, jussum, mandatum, imperium.

Πρόσταξις, idem. Aristot. de mundo.

Προστακτικὸς, talis ut imperare possit, vel, ita comparatus ut lubenter imperet seu jubeat. Chrysipp. Apud Gram. προστακτικὴ ἔγκλισις, est imperativus modus.

Προτάσσω, et προτάττω, ante colloco, præpono. † Xen. Pæd. l. 5. p. 130. c.† Plut. in Pomp. ἐξήγαγεν ἐφ' ὃ τὸ τοῦ Βρούτου στράτευμα, τοὺς ἱππεῖς, ἐν οἷς ἦν αὐτὸς, προτάξας.

Προτάττομαι, antepono: unde, οἱ προτεταγμένοι in bello, qui in fronte sunt collocati. (Æsch. Suppl. 842.)

Πρόταξις, collocatio aciei in priori parte. Vide libr. de vocabulis militarib.

Πρότακτος, in fronte collocatus, antesignanus. Plut. in Camillo.

Προτακτικὸς, præpositivus: ut, προτακτικὸν ἄρθρον, apud Gram.

Συντάσσω, aut συντάττω, q. d. unà cum aliis colloco et ordino: † Cum dat. personæ. Xen. Pæd. l. 5. p. 13. c.† instruo ordinem, et compono. Item, ordino, instituo. Plutarch. in Anton. τὴν μὲν ἐκείνων τῶν ἀμιμητοβίων σύνοδον κατέλυσαν, ἑτέραν δὲ συνέταξαν, aliam instituerunt. Item, constituo, comparatum et constitutum habeo. Æsch. de malè obita leg. συνετάξαμεν ἡμᾶς αὐτοὺς, inter nos comparatum et constitutum habebamus. ¶ Item, jubeo, impero. Polyb. συντάξας ἐλαύνειν κατὰ σπουδὴν, ὅσον ἔχει δυνάμεως. Et apud Plut. ὥσπερ δὲ τοσαῦτα συνέταξε αὐχῶν ὁ ἰατρός. ¶ Apud Æschin. σύνταγμα συντάξας, expon. descripta annuâ pensitatione. ¶ Apud Gram. συντάττω, construo, significat.

Συντάττομαι, unà cum aliis collocor et ordinor. ¶ Item ejusdem ordinis sum et notæ seu classis, eâdem sum dignitate præditus: ut spiritus sanctus apud Gregor. dicitur ἀεὶ τῷ πατρὶ καὶ υἱῷ συντεταγμένος καὶ συναριθμούμενος. ¶ Item, acie instructâ, et agmine, iter facio: unde, συντεταγμένη φάλαγξ, apud Plut. in Lyc.† Sic Xen. Pæd. 1. 4. 18. Κῦρος δὲ καὶ Κυαξάρης συνταξάμενοι ἐπορεύοντο, Cyrus et Cyaxares instructis suis. l. 3. p. 80. a.† ¶ Significat etiam, ad stipendium conferendum ordine describor, et in classes distribuor. Demosth. τὰ μὲν σώματα οὕτω φησὶ δεῖν συντεταχθῆναι, ita descripta esse, et in classes distributa. ¶ Item, compono et scribo. Plut. συνετάττετο λόγους κατηγορικοὺς καὶ ἰατρικούς.

Συντεταγμένως, ordinatè, acie ordinatâ, acie velut instructâ. Aristoph. in Plut.

Σύνταγμα, τὸ, constitutio, ordinatio: ut, σύνταγμα τῆς πολιτείας, Isocrat. in Areop. Propriè, res ordine concinnata, qualis, certus militum numerus: item quum instructa est acies, et in procinctu stat. Suid. ¶ Item descriptio quæ fit ad stipendium conferendum, pensitatio annua ad bellum gerendum. Demosth. et Æsch. contra Ctesiph. ¶ Item volumen dialecticâ methodo compositum. Συντάγματα, commentaria, libri, ordinem logicum observantes. Plut. in Num.

Συνταγματικὸς, unde, τὰ συνταγματικὰ, sc. συγγράμματα, quæ phrasin habent convenientem syntagmati, et ordinatam capitum divisionem. Ammon.

Σύνταξις, ἡ, idem quod σύνταγμα, i. descriptio ad bellum conferendum. et illa annua pensitatio. item ipsum stipendium, tributum: unde, σύνταξιν διδόναι, apud Hyperid. † συντάξαι, instruere (milites.) Xen. Pæd. 2. 36. a.† ¶ Item ordo, classis: unde, εἰς οὐδεμίαν σύνταξιν συντεταγμένος, in nullum ordinem descriptus, apud Synes. ¶ Significat etiam, volumen compositum, historiam, apud Polyb. et Cic. ad Att. ¶ Item sic nominatur omnium compositio, apud Galen. ¶ Apud Gramm. σύνταξις, constructio, ordinatio partium orationis; pars nempe grammatices secunda.

Συντακτικὸς, et συντακτήριος, dictus est Origenes, quasi compositor, vel quasi quâdam libros componendi facultate præditus: quòd multos libros composuerit, teste Suid.

Decomp. Ἀνασυντάσσω, recognosco census, iterum constituo census. Harpoc. ex Hyper.

Ἀνασύνταξις, census recognitio: quum decuriarum munera obeuntium censui aliquid vel addendum vel demendum esse decernit populus, eligitque qui hoc ipsum curent. Suid.

Ἀσυνταξία, ordinis perturbatio.

Ἀσύντακτος, ὁ καὶ ἡ, inordinatus, incompositus, inconditus. Xenoph. Pæd. 4. [Κυρ. cap. 3. § 3.] ¶ Item immunis à muneribus. Synes.

Ἐπισυντάττω, (q. d. superconstruo vel supercompono,) constructis aliis jam et compositis impono et addo.

Ὁμοιοσύντακτος, similis et ejusdem constructionis.

Ὑποτάσσω, et ὑποτάττω, (q. d. subcolloco,) colloco sub: subjicio. In ep. ad Eph. c. 1. καὶ πάντα ὑπέταξεν ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ. Interdum expon. subjugo, subigo, in potestatem redigo. Herodian. lib. 3. πᾶσαν ἀνατολὴν ὑποτάξαντι.

Ὑποτάσσομαι, subjicior, pareo et subjectus. In epist. ad Tit. c. 2. δούλους ἰδίοις δεσπόταις ὑποτάσσεσθαι. Item subigor, subjugor. Herodian. lib. 2.

Ὑποταγὴ, ipsa actio subjiciendi se, seu parendi alicui et subjectum: subjectio. In ep. ad Gal. c. 2. et 2. ad Cor. 9.

Ὑποτακτικὸς, subjunctivus, qui subjungi potest vel solet; ut, ὑποτακτικὴ ἔγκλισις, modus subjunctivus vel conjunctivus; et, ὑποτακτικὸν ἄρθρον, articulus postpositivus: apud Gram.

Decomp. Ἀνυπότακτος, non subjectus, qui sui juris est. Item, qui subjici seu parere, tanquam subjectus, recusat: immorigerus, refractarius. 1 ep. ad Tim. 1. [9. δικαίῳ νόμος οὐ κεῖται, ἀνόμοις δὲ καὶ ἀνυποτάκτοις, &c. Polyb. Hist. lib. 3. τῆς γὰρ δυνάμεως ἐφ' οὐδὲν ἀναχθείσης, —— ἀνυπότακτος καὶ κενὴ γίνεται ἡ δύναμις.]

Αὐθυπότακτος, unde αὐθυπότακτον ῥῆμα, verbum quod est subjunctivi modi. Eust.

Αὐθυποτάκτως, tanquam αὐθυπότακτον.

Composita ex τάξις, τακτὸς, et aor. 2. ἐτάγην, sine præpositione.

Ἀταξία, ἡ, ubi nullus ordo servatur, seu ubi aliquid geritur nullo servato ordine: ordo conturbatus et permixtus. Thuc. l. 2. Plut. Phil. de mundo. ¶ Et specialiter, ordo non servatus in acie: apud Xen. Hellen. 5. Item metaph. incompositi mores, petulantia, insolentia. Synes. ep. 62.

Ἄτακτος, ὁ καὶ ἡ, inordinatus, in quo nullus servatur ordo: perturbatus, confusus, inconditus: ut, ἄτακτος ὄχλος, apud Isocr. Peculiariter ἄτακτοι milites dicuntur, qui in numerum non sunt redacti. † Xen. Pæd. 1. 6. 39.† ¶ Item, ἄτακτος, qui incompositis est moribus, qui nulla moderatione utitur. Plut. de def. orac.

Ἀτάκτως, inordinatè, incompositè, indigestè. Thuc. l. 3. ἀτάκτως, καὶ οὐδενὶ κόσμῳ προσπίπτοντες. † Xen. Pæd. 1. 4. 22.† Item, more ejus qui incompositis est moribus, absque ulla moderatione seu modestia, petulanter. Isocr. ad Nicocl.

Ἀτακτέω, inordinatus sum, ordinem non servo nec teneo. † Xen. Pæd. p. 204. b.† Plut. de def. orac. ἀτακτοῦν ταῖς κινήσεσι τὸν ἥλιον. ¶ De militibus dictum exp. in manipulo aut turma me non contineo, vel, militiam detrecto. Dem. Olynth. 3. ¶ Item inhonestè et petulanter me gero, flagitiosè vivo. Plut. in Apoph.

Ἀτάκτημα, quod ab aliquo petulanter factum est et flagitiosè.

Δύστακτος, ordinatu difficilis. Plat. de leg.

Εὐταξία, ordinis conservatio: ordo ratus et constitutus. † Xen. Pæd. l. 2. p. 42. c.† Plutarch. in Artox. et Herodian. ¶ Item moderatio, modestia: apud eundem Herodian. † Xen. Pæd. p. 205. c.†

Εὔτακτος, ordinatus, ordinem servans, certo quodam tenore procedens. Ut, εὔτακτος τῶν κεφαλαίων διαίρεσις, apud Ammon. Apud Thuc. l. 2. εὔτακτοι παρὰ ταῖς ναυσὶ μένοντες, compositis ordinibus. Apud Demosth. εὔτακτος is est, qui ordinem et stationem suam provinciamque non reliquit. ¶ Τὸ εὔτακτον, modestia, disciplina.

Εὐτάκτως, ordinatè, ordinibus ratis et constitutis. [Εὐτακτοτέρως. Xenoph. Ἱππαρχ. cap. 2. § 7. οὕτω γὰρ πορευομένων, πολὺ εὐτακτοτέρως ἂν ἔχοι, ὅ εἰ, &c.] Exponitur etiam, æqualiter. item compositè, modestè. Aristoph. in Nub. † 961.† βαδίζειν ἐν ταῖσιν ὁδοῖς εὐτάκτως. † Xen. Pæd. l. 2. 45. c.†

Εὐτακτέω, ordinem servo et teneo, ordinatè me gero. Miles εὐτακτῶν dicitur qui ordinem non deserit, qui disciplinam militarem servat: apud Xen.

Κακότακτος, malè ordinatus. Utitur Hesych. in Δύστακτος.

Λιποταξία, ἡ, desertio ordinis aut loci in acie. Demosth. in Mid.

Λιποτάξιον, τὸ, idem. Unde, λιποταξίου δίκη, seu γραφὴ, accusatio deserti loci in acie: vel desertæ militiæ. Poll. Scribitur et λειποτάξιον, apud Phil. de vita M. l. 1.

Λιποτάξης, seu λιποταξίας, ου, ὁ, qui locum in acie deserit, desertor aciei. Et simpliciter, desertor.

Λιποτάκτης, ου, ὁ, idem. Demosth.

Λιποτακτέω, desero ordinem seu stationem. Phil. de mun.

Ὁμοταγὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, qui ejusdem est ordinis. Chrysost. de sacerd. et Dionys. Areop.

Ὁμοταγῶς, eodem ordine, eadem serie.

ΤΑΥ͂ΡΟΣ, ου, ὁ, taurus. (Theoc. Id. 43.) De cujus animalis natura vide Aristot. Ælian. et Oppian. de venat. l. 2. ¶ Est et signum cœleste. ¶ Item pars ea quæ interjecta est inter scrotum et podicem. Hinc Eustathio apud Suid. est pudendum viri. ¶ Est et fluvii Trœzenii nomen. Eust. Il. λ'. ¶ Montis item per totam Asiam vastissimi. ¶ Taurus Berytius, Philosophus Platonicus, A. Gellii familiaris, sub Antonino Pio. ¶ Οἱ Ταῦροι, Sarmatiæ Europææ populi, Bosphorum Cimmerium inhabitantes, Tauricam chersonesum dictum. ¶ Ταῦροι, οἱ οἰνοχοοῦντες apud Ephesios dicebantur adolescentes, quos in festo Neptuni infundere vina mos erat. Ath. l. 10. ¶ Ταῦροι olim omnia grandia dicebantur et valida, πάντα τὰ μεγάλα καὶ βίαια. Eust.

Ταυρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, taurinus, qui taurinæ speciei est. Nic. in Alex.

Ταύρειος, ου, ὁ, taurinus, qui è tauro est: ut, ταύρειον αἷμα, apud Diosc. lib. 6. c. 26.

Ταύρειος, ου, ὁ, idem: apud Poëtas. ¶ Neptuni est epith. apud Hesiod. in Asp. † 104.† seu quòd ei tauri immolarentur; seu quòd mare taurinum boatum imitatur, (cui Neptunum præfecere Gentiles,) teste Virgil.

Ταυρέη, sive ταυρέα, (sc. δορὰ,) taurina pellis, exuvium tauri, taurinum tergus.

Ταύριος, ου, ὁ, idem. ¶ Apud Soph. ταύρειον ὕδωρ, aqua Tauri fluvii.

Ταυρία, ἡ, festum in honorem Neptuni celebrari solitum.

Ταυρικὸς, Tauricus: pertinens ad Taurum, vel Tauros. Etym.

Ταυρίσκοι, populi Norici, apud Strab. et Plin. l. 3. c. 20.

Ταυρίδιον, ου, τὸ, parvus taurus, taurus pusillus. Suid.

Ταυρὼ, οῦς, ἡ, dicitur Diana Taurica, seu quæ à Tauris colebatur.

Ταυρηδὸν, in modum tauri: ut, ταυρηδὸν ὑποβλέπειν, torvè intueor in modum tauri; apud Luc. et Aristoph. in Ran. (816.)

Ταυράω, ῶ, taurio, (de tauro,) vaccam, vel juvencam bovem appeto. taurio, (de vaccâ, vel juvencâ,) taurum appeto. Pro eodem dicitur et ταυριάω, apud Aristot. hist. an. l. 6.

Ταυρόω, ῶ, taurum facio, in taurum muto. Hesych.

Ταυροῦμαι, taurus fio, taurinam naturam induo. Eur. in Medea. (εἶδον ὄμμα νιν ταυρουμένην. Ipsam oculis efferari vidi. 92. Æsch. Ch. 273.)

Composita.

Ἀνίταυρος, ου, ὁ καὶ ἡ, tauro carens: ut, ἀνίταυροι βόες, apud Aristot.

Ἀνταυρέω, idem quod ταυρέω.

Ἀποταυροῦμαι, taurinas iras concipio, tauri in modum efferor et exasperor. Eur. in Medea.

Ἄταυροι βόες, boves quædam in Epiro à mare intactæ, ut incrementum et amplitudinem corporis ingentem acciperent.

Ἀταύρωτος, quæ taurum nondum admisit: de vacca juvenca adhuc à tauro intacta. (ἄζευκτος, παρθενικός. Æsch. Ag. 232.) ¶ Dicitur et de puellâ, virilem ταῦρον nondum expertâ. Aristoph. in Lysistr. [217.] Οἴκοι δ' ἀταυρώτη διάξω τὸν βίον, i. ἄμικτος καὶ ἁγνή.

Κένταυρος, ου, ὁ, centaurus. (Palæph. p. 8.) Unde κένταυροι, centauri. Sic dicti fuerant satellites regis cujusdam Thessali, quòd equis conscensis armentum boum œstro agitatum ad stabula reduxerint, pungentes id et stimulantes, παρὰ τὸ κεντεῖν τοὺς ταύρους, teste Servio. A poëtis semiferi et bimembres finguntur, quoniam, vel currendo velociter, vel dum equi eorum in transitu Penei fluminis potantes capita inclinata tenerent, unum animal esse videbantur, ut idem docet. Ab eisdem finguntur etiam esse monstra fera et sæva, quoniam equestris illa gens ferox erat et agrestior. ¶ Item, κένταυρος, signum cœleste, apud Proclum in sphæra. ¶ Item, κένταυροι dictæ naves quædam, à signo centauri quod in rostris præferebant.

Κενταυρίδης, ου, ὁ, Centauri filius, vel à Centauro natus, à Centauro genus et originem ducens. Luc.

Κενταυρίσκος, ου, ὁ, parvus Centaurus, rusticus, agrestis. Idem.

Κενταυρικός, centauricus.

Κενταυρικῶς, Centaurico ritu, Centaurorum more, i. ferum et agrestum in modum. Aristoph. in Ran.

Κενταύρειος, ὁ, ἡ, Centaureus. Item, κενταύρειος seu κενταυρεία βοτάνη, herba centaurea: quæ et κενταύριον, apud Diosc. l. 3. c. 6. et 9. Est et alia herba dicta κενταυρίς, à Theophr. hist. pl. l. et c. 9.

† Ἱπποκένταυρος, hippocentaurus. Xen. Pæd. 1. 4. p. 101. b.†

Λάσταυρος, cujus ὁ ταῦρος est λάσιος, hirsutus seu hispidus ea parte quæ ταῦρος dicitur. ¶ Exponitur et, salax, insigniter mutoniatus: ut λα sit epitaticum, et ταῦρος pro pene accipiatur.

Ὑποταύριον, ου, τὸ, exp. vulva jumentorum, apud Apsyrt. in Hippiatr.

ΤΑΧΥ'Σ, έος, ὁ, pernix, celer, velox. † ποδ. Xen. Pæd. 2. 52. a.† Iliad. σ'. ταχὺν ἀμφ' Ἀχιλῆα. Iliad. γ'. οὕτως ἐν αὐτῷ δείκνυται ταχείας νῆας. Aristot. rhet. 1. καὶ ὁ ταχὺς ἰσχυρός ἐστιν. Interdum exp. præceps, præproperus, nimiùm festinans. Idem eth. 6. c. 7. καθάπερ οἱ ταχεῖς τῶν διακόνων, οἳ, πρὶν ἀκοῦσαι πᾶν τὸ λεγόμενον, ἐκθέουσι. Metaphoricè sic dicitur, qui ingenio est celer, seu qui acri est ingenio: apud eundem de memoria. (Ταχὺς φρονεῖν, qui citò sapit. Soph. Œdip. Tyr. 624.) ¶ Comparat. ταχύτερος, pernicior, celerior, apud eundem de mundo. ¶ Superl. ταχύτατος, celerrimus, velocissimus. ¶ Pro ταχύτερος, usitatiùs dicitur ταχίων, item θάσσων, et θάττων. ut Il. ψ. et ν'. et apud Platon. et Xen. ¶ Pro ταχύτατος autem, τάχιστος. Unde, τὸ τάχιστον, adverbialiter usurpatur pro, τάχιστα, quàm celerrime, primo quoque tempore. Demosth. Herodian. l. 3. † Xen. Pæd. 1. 4. p. 105. a.†

Ταχὺ, et ταχέως, velociter, properanter. Aristoph. in Nub. 1647.† ταχὺ γ' ἂν δύναιο μανθάνειν σὺ περὶ ῥημάτων. Xen. Hellen. 7. τὰ μὲν πρῶτα ταχέως ἐχώρει. ¶ Compar. ταχύτερον, celeriùs, velociùs. Pro quo dicitur et τάχιον, item θᾶσσον, seu θᾶττον. illud apud Plat. in Fab. hoc Il. ψ. et apud Xen. Pæd. 5. (Θᾶττον. Aristoph. R. 94.) ¶ Superl. ταχύτατα, celerrimè, velocissimè. Pro quo usitatius est τάχιστα. Il. ψ. Xen. Hell. 6. † et Pæd. 1. 3. 12.†

Τάχα, idem quod ταχὺ, et ταχέως. Odyss. ι. τάχα δ' ἔσσεται ἠώς. Item, forsan, fortassis, forte. Plat. in Min. τάχα δὲ αὖ ἄμεινον εὑρήσεις. (Eurip. Phœniss. 861. Aristoph. R. 530. Soph. Œdip. Tyr. 53. 1136. Tr. 1258.) Interdum addi solet particula ἂν, et κεν.

Ταχυτὴς, ῆτος, seu ταχύτης, ητος, ἡ, celeritas, pernicitas, velocitas. Ut, ταχυτῆτος ἄεθλα. Il. ψ'. Et, ταχύτητι ποδῶν, apud Athen. l. 10.

Ταχύνω, accelero, propero, festino. Xen. Pæd. 8. ταχύνειν ὅπως φθάσαι δέοι. Et cum accusat. Soph. κοίλην κάπετον χερσὶν ταχύνετε, cavam scrobem manibus accelerate, i. celeriter facite, seu fodite. (Œdip. Tyr. 861. Æsch. Ch. 658.)

Τάχος, εος, τὸ, idem cum ταχύτης. Xen. Hell. 7. πολλαχοῦ τὸ τάχος μᾶλλον τῆς βίας διαπράττεται τὰ δέοντα. † Pæd. 1. 2. 12.† ¶ Ἐν τάχει, κατὰ τάχος, διὰ τάχους, citò, properè, et celeriter. interdum et, primo quoque tempore. Soph. et Plut. (Adverbialiter κατὰ Subint. Æsch. S. c. Th. 36. ὡς τάχος. Suppl. 681. Ag. 27. 954. Eum. 124. Soph. Tr. 604. Œdip. Tyr. 765. 965.)

Ταχινὸς, idem quod ταχύς. Ut, ταχινὰ ἅρματα, Aristoph. celeres currus. ταχινοὶ φρένες, Theocr. Idyll. 2.

Ταχίνας, ου, ὁ, Hesych. est cervus aut lepus: quoniam ea animalia ex genere sunt τῶν ταχυδρόμων.

Composita.

Ἐπιταχύνω, accelero, urgeo. Plut. in Per. Περικλῆς δὲ ὑπεστέλλετο, καὶ πολεμοποιῶν, μᾶλλον ἐπετάχυνε τὸν πόλεμον, magis accelerabat bellum. Sic, τὴν ὁδὸν ἐπετάχυνε, iter urgebat: apud Herodian. l. 2. Apud Thuc. ἐπιταχύνειν τῆς ὁδοῦ, i. ταχύνειν εἰς τὸ ἐμπορευθῆναι τῆς ὁδοῦ.

Ἐπιταχύνομαι, (med.) idem. Ἐπιταχυνόμενος πνεῦμα, urgens ventum. Idem Thuc.

Ἰσοταχὴς, pari celeritate præditus, æquè velox. Theoni apud Arat.

Ἰσοταχῶς, eâdem celeritate: apud Strab.

Καταταχέω, celeritate vinco et anteverto. Polyb. 3. κατετάχησε γὰρ αὐτοὺς Ἀννίβας.

Ὁμοιοταχὴς, simili celeritate præditus. idem quod ἰσοταχής. apud eundem Theonem.

Ὁμοιοταχῶς, simili celeritate: apud eundem.

Ὁμοταχὴς, ejusdem celeritatis, ἰσοταχής. Strabo.

Ὁμοταχῶς, idem quod ὁμοιοταχῶς.

Συνταχύνω, unà accelero; accelero; properare cogo.

ΤΕ, Latin. et, per transposit. literar. que. particula copulativa enclitica. Ut apud Homer. πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε, hominumque deorumque. Plerumque ponitur sequente καὶ. ut Il. α. Ἀτρεΐδης τε ἄναξ ἀνδρῶν, καὶ δῖος Ἀχιλλεύς. Xen. ἐνεργεῖν ἑαυτόν τε καὶ σῶμα. † Pæd. 1. 2. 10. et 1. 3. 1.† ¶ Frequenter otiosa est: ut passim videre licet. (Eurip. Phœniss. 666. 1546. Soph. Œdip. Tyr. 24.)

ΤΕ'ΓΓΩ, F. ξω, tingo, madefacio, humecto, rigo, irrigo. κάθυγρον ποιῶ, ὑγραίνω, βρέχω. Eurip. in Iphig. Taur. φόβος δ' ἦν ναύταις τέγξαι πόδα, metuebant nautæ ne pedem humectarent, i. ne paterentur naufragium. Idem in Med. Αὕτη τί χλωροῖς δακρύοις τέγγεις κόρας; quid lacrymis pupillas madefacis? i. quid lacrymaris? Hesych. τέγγεις absolutè exp. etiam, κλαίεις, fles. Item, mollio, emollio, macero. unde pass. apud Plat. polit. l. 2. μὴ τέγγεσθαι ὑπὸ κακοδοξίας καὶ τῶν ἀπ' αὐτῆς γιγνομένων, infamiâ non emolliri. ¶ Apud Aristot. probl. lib. 2. art. 32. τέγγει τοὺς ἱδρῶτας, exp. sudores arcet, obtunditque. † τέγγομαι apud Soph. Œdip. Tyr. 1288.† ([illegible] τέγξαι χέρα φονίαν. Eurip. Med. 865. Soph. Tr. 861. Œdip. Tyr. 1301. 3. Pass. Æschyl. Pr. 1007.)

Τεγκτὸς, οῦ, ὁ, tinctus, madefactus: vel qui tingi et humectari potest. Aristot. meteor. l. 4.

Τέναγος, εος, τὸ, locus humidus seu humectus: vel limus aquæ exiguæ restagnantis et herbæ in ejus superficie apparentis: locus cœnosus et palustris, teste Etym. qui et à τέγγω derivari scribit, ex quo fiat τέγγος, et deinde τέναγος. Apoll. Arg. 4. [1237.] Πάντη γὰρ τέναγος, πάντη μνιόεντα βυθοῖο Τάρφεα. Polyb. τὰ δὲ δὴ πλεῖω τῶν πλοίων μετέωρα διὰ τὰ τενάγη ἀπεσάλευε. [lib. 1. περὶ τάφρον βαθεῖαν καὶ τενάγεσιν ἐν θαλάττῃ. Herodot. Hist. lib. 1. ἐς ἕλεά τε καὶ τενάγεα ἐξέλιπε. Vide Constant. Lex. pag. 731.] Utitur et Plat. de prudent. animal.

Τεναγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cœnosus, limosus: apud eundem. Apoll. [iv. 1264. ἐπεὶ τεναγώδεα λεύσσον Τῆλε περισκοπιὴν ἄλα πάντοθεν. Schol. πηλώδη. τέναγος δὲ ἐστι κυρίως γῆ ἐπικλύσασα ὕδωρ ἔχουσα, ἡ πηλώδης ἰλύς.] et Polyb. [lib. 1. Verba citantur a Constantino in Lex. pag. 731.]

Composita.

Ἄτεγκτος, ὁ καὶ ἡ, qui tinctus et madefactus non est. Item, qui tingi et humectari nequit. Aristot. meteorolog. lib. 4. Homo verò ἄτεγκτος dicitur, cujus cor emolliri nequit, nec verbis nec lacrymis: apud Soph. in Œdip. (Tyr. 344. Aristoph. R. 1056.) Ælian. et Synes.

Ἀτέγκτως, ita ut humectari et aquâ molliri nequeat. et metaph. duriter, rigidè. apud Suid.

Διατέγγω, idem quod τέγγω, humecto, irrigo. Eurip. in Iph. Taur. [403.]

Ἐντέγγω, restinguo. Αὐχμὸν ἐντέγγων, aridum squalorem restinguens. Vide Ἀναπτέομαι.

Ὀφθαλμότεγκτος, oculis tinctus seu madefactus: vel, ex oculis manans. Eur. in Alc. [181.] πᾶν δὲ δέμνιον Ὀφθαλμοτέγκτῳ δεύεται πλημμυρίδι.

ΤΕΙ'ΝΩ, F. τενῶ, P. τέτακα, (ab inusitat. τάω, unde et τανύω et τιταίνω. seu ex τάζω, unde et partic. τεταγών, Iliad. α.) tendo: interdum et, extendo, distendo, intendo, contendo. Iliad. σ'. ὅτε τε Ζεὺς λαίλαπα τείνῃ. Plat. in Tim. ψυχὴν δὲ εἰς τὸ μέσον αὐτοῦ θεὶς, διὰ παντὸς ἔτεινε, per totum intendit. ¶ Item neutraliter, tendo, contendo. Luc. ἔτεινον εὐθὺ Βαβυλῶνος, rectà Babylonem contendebam. Soph. in Ajace, Μὴ τεῖνε μακράν, ne sermonem extendas in longum. Interdum, tendo, i. porrigor seu porrigo me, pertineo aut specto. Herodot. πᾶς ἐς τὸ ὄρος τείνει, ad quam mons pertingit. Aristot. eth. 10. τὰ τείνοντα πρὸς ἀρετήν, quæ ad virtutem pertinent. ¶ Exponitur etiam, stringo. (V. Æschyl. S. c. Th. 619. Pers. 64. 575. Suppl. 99. Eurip. Med. 671. Phœniss. 392. Aristoph. R. 1132.)

Τείνομαι, tendor, extendor, intendor, &c. Phil. de mundo, ἐρείσματα πρὸς τὸν ἔσχατον αἰθέρα τείνεται, vicus ad summum usque æthera extenditur. Iliad. ρ'. ἐπὶ Πατρόκλῳ τέτατο κρατερὴ ὑσμίνη, pugna intendebatur, i. omnibus nervis intentis pugnabatur. Item stringor. Il. γ'. ἱμὰς τέτατο τρυφαλείης. Neutraliter etiam exp. conor, omnes nervos ac vires contendo.

Τάσις, εως, ἡ, tensio: intentio, extentio, contentio. Hermog. de invent. l. 4. Galen. de san. l. 4.

Τόνος, ου, ὁ, idem: tensio, intentio: ut, τόνος τῆς φωνῆς, vocis intentio, seu vocem intendere, apud Dem. pro cor. ¶ Apud Gram. sunt vocum τόνοι, i. tenores, qui et προσῳδίαι, accentus. vide Quint. l. 1. c. 5. ¶ Apud musicos τόνος dicitur spatii magnitudo, per quod vox quæ ante omnes prima fuerit, extenditur: seu intervallum novem commatum, semitonium majus ac minus continentium. ¶ Unde etiam in cœlo minimum à terra spatium ad lunam τόνος dicitur: seu spatium id, quod interjacet inter terræ superficiem et cœli ultimum circulum, id est, lunarem, videlicet centum viginti sex millia stadiorum. Martian. Cap. l. 9. cap. de tonis. ¶ Τόνος etiam exp. sonus: apud Aristot. de gen. an. l. 5. ¶ Item τόνος, versus: ut, τριμέτρῳ τόνῳ χρῇ, apud Herodot. ¶ Significat et, intentionem studii seu mentis: apud Gregor. item, vim, et animi inflexibilem constantiam: apud Plut. item vires ac robur. apud Galen. ¶ In pictura sic nominatur vigor et splendor. Plin. l. 35. c. 5. ¶ Item τόνοι dicuntur funes, aut nervi extenti, vel qui extendi solent. Poll. ex Philippide et Aristoph. Lysist. Hippocr. et Xen.

Τονιαῖος, ὁ, qui tenore fit, contentus, intentus: ut, τονιαῖος δρόμος, apud Suid.

Τονιαία, (sc. φωνὴ,) dicitur vocis intentio, seu vox intenta. apud Hesych. et Etym. Qui et addit Alexin sic appellasse τὴν παλλακήν, pellicem.

Τονιαῖος, toni magnitudinem æquans: ut, τονιαῖα διαστήματα, musicis, apud Aristot. in probl.

Τονικὸς, qui tenore seu extentione fit. Exponitur et firmus.

Τονώδης, tensivus. ut, κόπος τονώδης, lassitudinis species quædam, quæ intensiva dicitur.

Τονάριον, τὸ, fistula, quæ musici seu harmonici tonos ministrant et induunt. Quint. l. 1. c. 10.

Τονίζω, tonum do.

Τονίζομαι, tono exprimor.

Τονόω, intendo: seu roboro, firmo. Greg. ἄνω ἐγρήγορσις τὸ ἀνειμένον ἐτόνωσε. Idem de hom. ὅταν ὁ ἀὴρ ὑπὸ τοῦ φθεγγομένου πρὸς φωνὴν τονῶται τὸ μέρος.

Τονωτικὸς, vim habens intendendi, seu roborandi et firmandi: ut, τονωτικὴ δύναμις, apud Gal. τῶν κατὰ τόπ. l. 8.

Τεινεσμὸς, tenesmus: continua et implacabilis desidendi cupiditas, qua tamen nihil præter cruenta pauca et mucosa egeritur: sic dicta παρὰ τὸ τείνειν, ὅ ἐστι, ἐκτείνεσθαί τε καὶ πρὸς ἔκκρισιν βιάζεσθαι, ut tradit Actuar. apud quem plura vide, nec non apud Galen. Æginet. et schol. Nic.

Τεινεσμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, tenesmo similis. Item (de homine dictum) tenesmo laborans. schol. Nic.

Τένων, οντος, ὁ, tendo, ὀσφύς; Hesiod. Asp. 419.† finis musculi, cum ossi annectens, quo in partem movendam inserto motus omnis fit voluntarius: constans fibris nervorum et ligamentorum in unum coëuntibus, quos interdum adhuc caro ambit: dictus παρὰ τὸ τείνειν, quoniam præcipua ejus actio in tensione consistit seu contractione. Il. χ'. ρ'. et alibi sæpe apud Hom. vide et Ruf. Ephes. et Gal. de art. lib. 2. Metaphoricè monti τένοντες tribuuntur: apud Basil. (τένοντ' ἐς ὀρθὸν ὄμματα στρωφωμένη, Eurip. Med. 1168. Id. Phœniss. 42. Æschyl. Ch. 207. Batrach. 230.)

Τετανὸς, ὁ, tensus, extentus, exporrectus, prominens. ut, τετανὸν φύλλον, τὸ, apud Theophr. hist. pl. l. 3. c. 15. et, τετανὸς ῥίς, apud Nic. in Alexiph. Scribitur et τέτανος, unde, τέτανοι σπασμοὶ, convulsionis quædam species, de quo Aret. de morb. acut. lib. 1. c. 6. et Cæl. Aurel. acut. morb. l. 3. cap. 64. Dicitur et τέτανος de penis tensione seu tentigine: apud Aristoph.

Τετανικὸς, qui laborat morbo τετάνῳ, cujus musculi ita rigent ut inflectere se nequeat. Diosc. l. 3. c. 94.

Τετανόω, reddo τετανόν. Propriè medicamentum aliquod dicitur cutem τετανοῦν, quum rugas in ea delet, et ita extendit ut nulli in ea rugarum appareant sulci. Diosc. l. 4. c. 184.

Τετάνωμα, et τετάνωθρον, τὸ, vim habens extendendi et erugandi cutem, inprimis faciei. Idem l. 5. c. 102.

Τιταίνω, idem quod τείνω, tendo: vel extendo, intendo, contendo. Il. χ'. χρυσεῖα πατὴρ ἐτίταινε τάλαντα. Sic sæpe apud Hom. παλίντονα τόξα τιταίνειν, arcus intendere. ¶ Aliam signif. vide in Τίω.

Τιταίνομαι, tendor, intendor, contendor. Od. β'. Παρ' ἀλλήλοισι τιταινομένω πτερύγεσσι, extensis alis. Il. χ'. τιταινόμενος πεδίοιο, cursum contendens per campum. Dicitur et is τιταίνεσθαι, qui omnes nervos intendens aliquid facit et toto corporis nixu. Il. λ'. Item, τιταίνομαι, idem quod τιταίνω. Od. φ'. τίς δ' ἂν τόξα τιταίνοιτο; † τιταίνεσθαι med. dicitur de currenti ut qui se i. e. nervos suos intendit. Hesiod. Asp. 229. V. ibi Grævius.†

Τιτᾶνες, à quibusdam nominari existimantur παρὰ τὸ τιταίνειν. ut videlicet intelligantur venti, qui cælitus in terram detrusi, ex ejus visceribus postea manus suas veluti protendentes, terræ motus cient. Vide et τιταίνω, in Τίω.

Ταινία, ας, ἡ, tænia, fascia, vitta, corona, seu vittarum extremitas, aut redimiculum è corona pendens. dict. παρὰ τὸ τιταίνειν, teste Etym. quoniam circum caput extenditur. aut quoniam in longum extendi potest. Plat. in sympos. (de Alcibiade;) ταινίας ἔχοντα ἐπὶ τῆς κεφαλῆς πάνυ πολλάς. Pausan. in Att. ἀναδούμενος ταινίᾳ τὴν κόμην. ¶ Ab hujus similitudine sic etiam nominatur agger ex arenæ collavie, seu cautes scrupulosa sub aquis latens, in longum porrecta: Lat. pulvinus, dorsum. apud Polyb. ¶ Item cingulum quod dependet è ligno navis erecto, columellæ formam habente. Poll. lib. 1. ¶ Item, fascia pectoralis, qua mulieres utuntur ad mammas coërcendas, teste Poll. l. 7. ¶ Et generaliter, omne ex lana aut lino tenue et oblongum textum, ταινία dicitur, teste Etym. ¶ Sunt et ταινίαι vermes quidam longi, instar tæniæ: in Geopon. l. 12. cap. 27. Item, pisces quidam, apud Athen. lib. 7. Aristot. hist. an. l. 2.

Ταινίον, et ταινίδιον, τὸ, fasciola pectoralis: aut ornamentum collare. Etymol. et Poll. l. 7.

Ταινιόω, tæniâ redimio et corono. Synes. et Aristoph. in Conc. [R. 396.] [Xenoph. Gr. Hist. lib. 5. § 3. καὶ ὁ μὲν ἐστεφάνωσεν, ὁ δὲ ἐταινίωσεν, &c.]

Ὑποταινίως, (decomp.) subligatus.

Τανύω, idem cum τιταίνω. Od. φ'. Ὦ φίλοι, οὐ μὲν ἐγὼ τανύω. Od. ι'. ξεστὴν ἐτάνυσσε τράπεζαν, extendit seu expandit.

Τανύομαι, tendor, extendor, distendor. Il. ι'. ἐπὶ χθονὶ κεῖτο τανυσθεὶς, exporrectus, expansus. † Sic Hesiod. Theog. 177.†

Τάνυμι, idem cum τανύω.

Τάνυμαι, idem cum τανύομαι. Il. ρ'. τάνυται δὲ διὰ πρὸ, distenditur seu extenditur in longum.

Τανυστὺς, ύος, ἡ, extensio, contensio, intensio. Od. φ'.

Ταναὸς, idem quod τεταμένος, protentus, extentus, promissus. Eurip. in Bacch. Κόμην μὲν ἐστὶ τῷ κρατὶ ταναὸν ἐκτρέφω. † Idem est et quod λεπτὸς, secundum Græviam ad Hesiod. Asp. 35.† ¶ Ταναὴ δρῦς, patulæ quercus. Epigr. Ταναοῦ γήρως, provectæ ætatis. Ibid.

Τανίαι, αἱ, porrecta tigna: vel simpliciter, tigna; quoniam in directum solent porrigi. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 1.

Ταὼς, et ταῶς, ὁ, et ταὼν, ῶνος, ὁ, pavo: avis nomen habens ἀπὸ τῆς τάσεως τῶν πτερῶν, teste Athen. l. 9. quem vide, nec non Aristot. hist. an. l. 6. Aristoph. in Avib. [102.] Τηρεὺς γὰρ εἶ σύ; πότερον ὄρνις ἢ ταώς; [Acharn. 63.] (pavo piscis. Philostr. l. 3. c. 1.)

Composita: ac primùm ex τείνω, cum præpositione.

Ἀμφιτείνω, circumquaque extendo, circumextendo: unde, ἀμφιταθεὶς, circumquaque extensus.

Ἀνατείνω, sursum extendo, sursum extendens erigo, attollo, tollo. Aristot. de mundo, πάντες οἱ ἄνθρωποι ἀνατείνομεν τὰς χεῖρας εἰς τὸν οὐρανὸν, εὐχὰς ποιούμενοι, manus in cœlum tollimus. Apud Xenoph. Pæd. 4. τὰς δεξιὰς ἀνατείναντες, dextras porrigentes: quod erat amicitiæ signum. † χεῖρας πρὸς οὐρανὸν, l. 6. p. 148. d. † Apud Plut. in Othon. ἀνατείνειν τὸ ξίφος, gladium intentare.

Ἀνατείνομαι, sursum extendor, erigor, attollor: ut, ἀνατείνεται πρὸς τὴν ἄνω χώραν, apud Galen. ¶ Interdum, erigor, ut homines elati et magnificè de se sentientes. Chrysost. in 2. ad Thessal. cap. 2. εἰσῆλθεν ἔχων ζώνην χρυσῆν, καὶ ἀνατεταμένος. ¶ Apud Theologos idem significat quod ἀνάγομαι, i. quasi subvehor ultra hæc terrena ad reconditiorum sensum investigandum; ut apud Dionys. de cœl. Hierarch. c. 2. ¶ Activè etiam usurpatur pro ἀνατείνω, intendo: ut apud Xen. pæd. 7. ἀνατεταμένοι τὰς μαχαίρας, gladios intentantes. unde exp. etiam minor, comminor. ut apud Demosth. ἐκεῖνος μὲν οὐδὲν εἶχεν ὑμῖν ἀνατείνασθαι φοβερὸν, nihil metuendum comminari vobis poterat.

Ἀνάτασις, εως, ἡ, extensio in altum: erectio, porrectio. Item, comminatio: peculiariter, quæ fit cum acerbitate animi et audacia. Plut. in Cat. et Polyb.

Ἀνατατικὸς, extensus, aptus ad extendendum sursum. Apud theologos idem quod ἀναγωγικός.

Ἀνατατικῶς, cum extensione quadam, elato quodam modo, elatè. Item imperiosè, rigidè. apud Suid.

Ἀνάτονος, sursum tendens: vel nimis in altum tendens. Vitruv. lib. 10. c. 15.

Ἀνατιταίνω, idem cum ἀνατείνω. vel idem cum τείνω, tendo, extendo, protendo.

Decomp. Ἐπανατείνω, sublatum intento alicui, unde apud Luc. τολμήσειν ἐπανατείνασθαί μοι τὸ βάκτρον. Item intendo. unde apud Xen. pæd. 1. ἐπανέτεινε δὲ καὶ μείζονας ἐλπίδας τῆς ἀξίας ἑκάστῳ, intendebat spes, i. majores reddebat, accendebat.

Ἐπανάτασις, intensio, seu intentatio. Item sublatio, erectio: ut, τοῦ σκήπτρου ἐπανάτασις, apud Aristot. polit. 3.

Προανατείνω, antè attollo. Exponitur et, protendo. Hesych.

Προσεπανατείνομαι, insuper minitor, minas addo: apud Suid.

Ἀντιτείνω, in contrariam partem tendo seu traho. Interdum, vicissim tendo, obtendo, oppono: ut apud Eurip. in Med. σκαιοῖσι χρήστ' ἀμείβεσθαι κακοῖς, Οὐδ' ἀντιτείνειν μῶρ' ἀντὶ μωρίας, stulta stultis obtendere. Idem neutraliter, renitor, repugno, refragor, non assentior. Euripid. in Herc. fur. τοῦ δ' ἀναγκαίου τρόπου Ὃς ἀντιτείνει, σκαιὸν ἡγοῦμαι βροτὸν, qui renititur moribus necessariò usurpandis. Plutarch. in Numa, ἀντιτείνοι πρὸς αἰδῶ. Sine præposit. apud Aristot. ethic. 4. Exponitur etiam, oppositus sum: apud Plut. in Themist. [Herodot. Hist. lib. 7. § 161. τούτῳ μὲν ἂν ἠνεσχόμεθα βουλομένῳ οὐκ ἀντιτείνομεν, ἄλλῳ δὲ παραχωρήσομεν οὐδενὶ ναυαρχίης.]

Ἀντίτασις, ἡ, reluctatio, resistentia. Plat. de leg. [lib. 6. εἰθισμένον γὰρ δείσαντες καὶ σκοτεινὸν ζῆν, ἀγόμενον δ' εἰς φῶς βίᾳ, πᾶσαν ἀντίτασιν ἀντιτεῖνον, πολὺ κρατήσει τοῦ νομοθέτου.]

Ἀντίτονος, in contrarium tendens: renitens. in Epigr.

Ἀποτείνω, in longum extendo, produco: ut, ἀποτείνοντα τὼ πόδε καθεῖσθαι, apud Luc. Plat. in Gorg. αὐτὸς μακρὸν λόγον ἀποτέτακα, sermonem produxi: quod et absolutè ἀποτείνω dicitur: apud eundem ibid.

Ἀποτείνομαι, in longum extendor: unde, ἀποτεταμένος τράχηλος, in Hippiatr. Item, producor, in longum tempus extendor: ut, ἀποτεταμένης ὥρας, apud Lucian. Item, longam et verbosam orationem habeo: apud eundem in Amoribus, ἐν μέρει ὑπὲρ τῆς αὐτῆς ἑκατέρου δόξης ἑκάτερος ἀποτείνασθαι. Item, invehor, et contendo. Basil. ὁ γὰρ καιρὸς οὐκ ἐνδίδωσι πέρα τοῦ μέτρου πρὸς ἑκάστας ἀποτείνεσθαι. Et cum εἰς, apud Galen. ἀποτείνεται εἰς ὀσφῦν.

Ἀπότασις, εως, ἡ, extensio, exporrectio, productio. Et pro intentione ac scopo scriptoris: apud schol. Aristoph. in Avib.

Ἀποτάδην, productè, exporrectè, extensè. Item prolixè.

Διατείνω, protendo, extendo, porrigo: ut apud Xen. Pæd. 1. ἀνάγκη σοι ἐπὶ πάντα τὰ λεκάνια ταῦτα διατείνειν τὰς χεῖρας. Item, distendo: unde, διατεινόμεναι φλέβες, quæ distenduntur: apud medicos. Interdum neutraliter, porrigor et me extendo, pertendo, pertineo: ut, διατείνει ἐπὶ πολὺ, apud Aristot. eth. 4. c. 1. Idem eth. 10. διατείνει ταῦτα διὰ παντὸς τοῦ βίου, extendunt se seu pertinent.

Διατείνομαι, protendor, extendor, porrigor: unde apud Athen. l. 5. πᾶν διατεταμένον εἰς εὐθύτατα σχῆμα. Et activè, idem cum διατείνω, protendo: unde, διατεινάμενοι οἱ μὲν τὰ παλτὰ, οἱ δὲ τὰ τόξα, apud Xen. Pæd. 1. † In med. absolut. Pæd. 1. 4. 8.† Item, contendo, efficere laboro, annitor. Aristot. eth. 9. διατεινόμενος τὰ κάλλιστα πράττειν. Apud eundem polit. 7. παῖδες διατεινόμενοι, pueri qui vires ac voces contendunt. † διατεινάμενος φθάσαι, contento cursu prævertere. Xen. Pæd. l. 4. p. 101. a.† Interdum pro, verbis et oratione contendo. Theophr. hist. pl. lib. 5. ὡς διατείνονταί τινες. Unde et exp. affirmo, assevero: apud Aristot. Luc. et Plut.

Διατεταμένως, magna contentione, magnopere, enixè: Aristot. eth. 9. cap. 4.

Διάτασις, ἡ, extensio, distentio, contentio. ut, διατάσεις τοῦ πνεύματος, spiritus contentiones. Plut. in præcept. san. Apud Aristot. pol. 7. διατάσεις τῶν παίδων, virium et vocis contentiones in pueris.

Διατονὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, pertendens, contendens, aut tendens. Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 20.

Διάτονος, distentus, extentus. item contentus, vehemens. ¶ Τὸ διάτονον apud musicos est modulationis genus quoddam: de quo Plut. in l. de musica. Vitr. l. 5. c. 4. et Mart. Cap. l. 9. c. de sonis. Dicuntur et lapides quidam διάτονοι, in structuris: apud eundem Vitr. l. 2. c. 8.

Διατόνια, τὰ, dicuntur circuli, annuli. Exodi c. 35.

Ὑπερδιατείνομαι, (decomp.) supra modum contendo, mira pervicacia contendo. Demosth. in Leptin.

Ἐκτείνω, extendo, protendo: ut, ἐκτείνας τὴν χεῖρα. Plut. polit. 3. Item extraho, educo, Sap. c. 10. ἐξέτεινεν αὐτὸν ἐκ παραπτώματος. † φάλαγγα. Xen. Pæd. p. 227. c. ἵππον, equum excitare. l. 5. p. 134. b.† (τοσοῦτο μῆκος ἐκτείνω λόγον. Æsch. Eum. 201. Pr. 325. Ag. 858. ὦ μάκρ' ἂν ἐξέτεινα τοῖσδ' ἐναντία λόγοισιν. Eurip. Med. 1353. id. Phœniss. 1378.)

Ἐκτείνομαι, extendor, porrigor. Xen. in Sympos. ἰδίως καθεῦδεν ἐκτεταμένος. † ἐκτεταμένας ἁμάξας. Pæd. l. 5. p. 140. c. † (Soph. Œdip. Tyr. 153.)

Ἐκτεταμένως, extensè, more eorum quæ extensa et porrecta sunt. Suidas.

Ἔκταμα, τὸ, extensio, productio: vel id quod extensum est et productum.

Ἔκτασις, ἡ, extensio et porrectio: ut, ἔκτασις χειρῶν, apud Greg. in Maccab. encom. ¶ Item figuræ nomen apud Gram. qua syllaba brevis extenditur et producitur. ¶ Exponitur etiam, explicatio. ¶ Item discessus, transitus: apud Aristot. de gen. an. l. 4.

Ἐκτατὸς, exporrectus, extensus. Plut.

Ἐκτάδην, et ἐκταδὸν, idem cum ἐκτεταμένως. Eur. in Phœniss. et Luc.

Ἐκτάδιος, extensus, exporrectus: vel qui in longum se extendit: Oppian. de venat. l. 3. Item, amplus, qui longè latèque distendi et explicari potest: ut, ἐκταδίη χλαῖνα, Il. κ'.

Ἐκτενὴς, idem. Exponitur etiam, sedulus, diligens: apud Suid. Item jugis, assiduus: ut, ἐκτενὴς προσευχὴ, Act. Apost. c. 12. v. 5. (Æsch. Suppl. 996.)

Ἐκτενῶς, idem cum ἐκτάδην. seu, prolixè. Item, promptè: apud Polyb. Item, impensè, vehementer, totis viribus. Poll.

Ἐκτένεια, seu ἐκτενία, ἡ, extensio, explicatio. Hesych. Item, jugis et assidua opera, Suid. Item, copia, abundantia. Herodian. l. 6. et 8.

Decomp. Ἀντεκτείνω, contendo, confero, comparo. Aristoph. in Ran. ἀντεκτείνω αὐτὸ τούτοις.

Ἀντέκτασις, contentio, collatio, comparatio. apud Greg.

Ἀπεκτείνομαι, extendor, protrahor, vel prolongor.

Ἐπεκτείνω, extendo, exporrigo, protendo. Alex. Aphr.

Ἐπεκτείνομαι, contendo, enitor, annitor.

Ἐπέκτασις, exporrectio, extensio, vel dilatatio.

Δυσεπέκτατος, qui difficulter extendi potest.

Παρατείνω, itidem extendo et produco: vel ad comparationem alicujus extendo et produco: unde, παρατεινόμενον τοῖς αἰῶσι διάστημα, spatium quod comparatione sua æternis respondeat: Greg. Nazianz.

Παρατείνομαι, exp. etiam, simul extendor et cresco, vel alterius magnitudinem assequor.

Παρέκταμα, τὸ, immodica extensio, immodica longitudo.

Παρέκτασις, nomen figuræ Gram. qua vox aliqua una syllaba inserta extenditur et longior fit: ut quum ἀδελφειὸς dicitur pro ἀδελφὸς, et ἐνέτημας, pro ἔτημας.

Ἀντιπαρέκτασις, idem quod ἀντέκτασις. Greg.

Συμπαρεκτείνω, simul extendo. Item, comparo, contendo.

Συμπαρέκτασις, idem cum ἀντιπαρέκτασις. Greg.

Ὑπερεκτείνω, ultrà extendo, vel ultra modum extendo.

Ὑπερεκτείνομαι, ultrà extendor, i. efferor, et evehor supra; excello, supero. Greg. ἐμὲ καὶ ἄλλους ὑπερεκτείνεσθαι. Et cum accus. apud Dionys. Areop.

Ὑπερέκτασις, extensio, qua aliquid supra aliud evehitur et attollitur.

Ἐντείνω, intendo: unde in voce media τόξα ἐντείνεσθαι, apud Xen. Pæd. 4. † Sic ἁρμονίαν. Aristoph. Nub. 965.† Item, cædo, pulso, ferio. Synes. πὺξ ἐντεῖναι. ¶ Apud Xen. νόμους ἐπεχείρησεν ἐντείνας εἰς ἔπος ἐξενεγκεῖν, exp. leges edere versibus tentavit. ¶ Apud Plat. in Sol. γνώμας ἐντείνας φιλοσόφους, sententias adjecit philosophicas.

Ἐντεταμένως, intentè, omnium virium intensione. [Herodot. Hist. lib. 1, cap. 18. τὰ δὲ εἴκοσι τῶν ἐτέων τὰ ἐπόμενα τούτοισι ἐξ Ἀλυάττεω — ἐπολέμεε, ἐς παραδεξάμενος — παρὰ τοῦ πατρὸς τὸν πόλεμον, προσεῖχε ἐντεταμένως.] Exponitur et, continenter, impensè.

Ἔντασις, ἡ, intentio. contentio. Item, distentio, productio, vehementia, rigor. Item, adjectio. Vitruv. l. 3. c. 2.

Ἐντατὸς, ἡ, intentus, contentus: vel qui intendi solet aut potest: ut, ἐντατὰ ὄργανα, apud Plut.

Ἐντατικὸς, intendendi seu contendendi vim habens: ut, ἐντατικὰ φάρμακα, apud Paul. Ægin.

Ἐντενὴς, contentus, intentus. Unde, ἐντενῶς, intentis viribus, vehementer. Apol. Arg. 2.

Ἔντονος, idem: intentus, vehemens, acer, rigidus. Plat. in Theætet. Plut. in Publ.

Ἐντόνως, intentè, intentis viribus, acriter. [Eurip. Cycl. 604. Ἀμήσετε τὸν τράχηλον Ἐντόνως [illegible] τοῦ ξένου δαιτυμόνος.]

Ἐντονία, contentio, intentio: vel valida et firma contentio. item firmitas.

Decomp. Παρεντείνω, juxtà extendo. Plut.

Προσεντείνω, insuper intendo. Et, προσεντείνω πληγὰς, insuper verbera infligo. Luc. et Demosth.

Συνέντασις, intentio, quæ simul fit: aut idem quod ἔντασις.

Ἐπιτείνω, intendo, tendo. contrar. τῷ ἀνιέναι, laxare, remittere. Plut. de educ. lib. τὰ τόξα καὶ τὰς λύρας ἀνίεμεν, ἵνα ἐπιτεῖναι δυνηθῶμεν. Metaph. apud Aristot. pol. 5. τὰ τιμήματα ἐπιτείνειν, intendere, i. augere. ¶ Item neutraliter, invalesco, incresco, augesco, validior fio. Plut. in Cam. ἐπέτεινεν ὁ λιμός. ¶ Item, contendo, enitor, annitor. Aristotel. pol. 4. ἐὰν δ' ἐπιτείνωσι τῷ ἐλάττους ὄντες μείζονα οὐσίαν ἔχειν.

Ἐπιτείνομαι, itidem accresco, augesco, invalesco, augmentum capio. Phal. in epist. ἐπετάθημεν ταῖς φροντίσιν, curæ nobis accreverunt. Exponitur etiam, diutius duro: apud Xen. in Laced. Polit. † Med. εἰς ἀνδραγαθίαν se intendere, eniti. Pæd. p. 199. d.†

Ἐπιτεταμένως, intensè, vehementer.

Ἐπίτασις, intensio seu intentio: ut, ἐπίτασις χορδῶν, apud Plat. de rep. l. 1. Et metaph. exaggeratio, amplificatio, vehementia. Est et pars quædam fabularum.

Ἐπιτατικὸς, intendendi et augendi vim habens: ut, τὸ α dicitur esse ἐπιτατικὸν, apud Gramm. intensivum, v. g. in ἀχανὴς, quod signif. ἄγαν χάσκων, λίαν χαίνων.

Ἐπίτονος, ὁ, ἱμὰς, lorum quo aliquid intenditur. Et specialiter, funis, seu rudens, qui à summa mali parte in puppim tentus malum firmat. Od. μ'.

Ἐπιτόνιον, τὸ, instrumentum, quo chordæ funesque intenduntur, verticillum, seu vertibulum, quo intenduntur nervi fidesque ἐντατῶν ὀργάνων. Et metaph. amplificatio: ut, ἐπιτόνιον τῆς αἰτίας, apud Plutarch. de educ. lib.

Decomp. Ἀνεπίτατος, intensionis expers: vel qui intendi non potest. Porphyr.

Ἀντεπιτείνω, in contrarium tendo. Plut.

Συνεπιτείνω, unà intendo: vel intendo, adaugeo: ut, συνεπιτείνω τὰ ἀλγεινὰ, apud Basil. Et neutr. simul intendor, unà augeor. Aristot. de insomn.

Κατατείνω, idem quod τείνω, tendo. Iliad. γ'. κατὰ δ' ἡνία τεῖνεν ὀπίσσω, retro tendit vel traxit lora seu habenas. Item, retineo, retractis aut detractis habenis. Ut apud Plut. in Publ. οὐδὲν ἐπὶ ἔργῳ τοῦ ἀνέχειν κατατείνοντες. Unde metaph. apud eundem Pericles dicitur τὸν ἐγχρίμπτοντα θυμὸν κατατείνειν, inhibere et coërcere. Significat etiam, prosterno, dejicio: seu toto virium nixu detraho. Idem in Public. κατατείναντες αὐτοὺς εἰς τοὔδαφος. Item, contendo. Ut apud Synes. κατατείνω δρόμον ἐπὶ τὸν λιμένα, cursum contendo. quod interdum absolutè κατατείνω dicitur, ut Latine, tendo. apud Aristot. hist. anim. lib. 9. cap. 14. Item, distendo, extendo, vel, distendendo torqueo. Chrysost. com. in epist. ad Tit. ἱμάσι κατατείνειν τὸ σῶμα. ¶ Neutraliter quoque pro tendo accipitur, i. porrigor, pertineo: ut, κατατείνει ἡ χώρα ἄχρι τῆς θαλάσσης, apud Phil. de vita M. lib. 4. Item, in instituto orationis cursu pergo, latiùs dissero. Synes. epist. 111. κατατείνω συνεχῶς. Sic et apud Plat. de Rep. lib. 2.

Κατατείνομαι, distendor, extendor, seu, extendendo crucior. Demosth. κατατεινόμενος ὑπὸ τῆς βασάνου, ὡμολόγησε. Et neutr. contendo, connitor. Plat. in Amat.

Ἀντικατατείνω, (decomp.) contrà contendo, contrà dissero. Plat. pol. lib. 1.

Παρατείνω, protendo, extendo, produco. Luc. παρατείνων ἕκαστα τῶν ἱματίων, producens. Apud Plut. in Cat. παρατείνουσαν ὀπίσω τὸ ἱμάτιον, porrigentem vestem post terga. Item, procrastinando in longum tempus protraho, prorogo: ut, παρατείνω τὸ βάπτισμα, apud Greg. Interdum, detineo, suspensum teneo, remoror. Xen. Pæd. 1. ἔστιν αὐτὸς ἐμὲ παρατείνει. Phil. de vita M. l. 1. λιμῷ παρέτεινον αὐτοὺς, fame se ipsos remorabantur. Item, extendo et torqueo aliquem donec viribus concidat; conficio, eneco. Phil. de vita M. l. 2. παρατείνει λιμῷ τὰς γαστέρας. ¶ Neutraliter significat, prætentus sum. Ut apud Thuc. παρατείνουσα τὸν λιμένα, portui prætenta. Item, producor, prorogor, in longum duror, continuo. Gal. ἐπὶ πλεῖστον παρατείνοντος τοῦ χειμῶνος. Sic, παρέτεινε ζῶν, diutius vita ipsius producebatur. Synes. Ep. 67. Interdum et pro porrigor, extendo me usque ad. ut apud Strab. l. 8. τὸ τῶν Ἀχαιῶν ἔθνος τοῦ Κορινθιακοῦ κόλπου παρατείνει.

Παρατείνεσθαι dicitur, quod producitur et extenditur seu protenditur: apud Aristoph. in Nub. Item, quod cunctando prolatatur: ut, λόγοις παρατεινόμενοι, apud Plut. in Fab. Item, quod conficitur et enecatur: ut, λιμῷ παρατείνεσθαι, Plat. in symp.

Παράτασις, extensio, porrectio, productio. Eust.

Παρατατικὸς, extendendi seu protendendi vim habens. Apud Gram. παρατατικὸς χρόνος, imperfectum tempus: quoniam longius aliquod temporis spatium significat, quàm ὁ ἀόριστος χρόνος, seu quoniam rei extensionem longiorem habet, teste Suid.

Παρατατικῶς, cum quodam spatio temporis. Gramm. per præteritum imperfectum tempus: tempore præt. imperf. apud eundem.

Παράτονος, protensus: ut, παράτονοι χεῖρες. Eurip. in Alcest.

Ἀντιπαρατείνω, (decomp.) contendo, comparo, compono: sicut è regione rei alicujus extensæ aliquid aliud extenditur ut cum ea conferatur. Plat. in Phædro.

Ἀντιπαράτασις, idem cum ἀντιπαράθεσις.

(Χαμαιπαρατείνω. Philostr. l. 3. c. 5.)

Περιτείνω, circumtendo, circumextendo, aut obtendo. [Herodot. Hist. lib. 4. καὶ ἢν μὲν ᾖ πένης, ὁ δ' ἔξωθεν ὠμοβοέην μούνην περιτείνας, οὕτω χρᾶται· ἢν δὲ ᾖ πλούσιος, τὴν μὲν ὠμοβοέην περιτείνει.] Interdum, valde extendo.

Περίτασις, circumtensio, obtensio, aut obtentus. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 14. Item, vehemens seu valida distentio: Diosc. l. 3.

Περιτενὴς, valde tentus, rigidissimus, contentissimus.

Περίτονος, seu περιτόναιος, aut περιτόνειος, circumtensus, obtentus. ¶ Unde, περιτόναιον aut περιτόνειον, s. [illegible], dicitur membrana seu tunica totum infernum ventrem continens, cui circumtenditur. Poll. lib. 2. ¶ In navi περιτόναιον dicitur, quod ex superiori parte latera et veluti parietes navis utrinque continet, teste eodem, lib. 1.

Προτείνομαι, insto, instanter posco. (Soph. Œdip. Tyr. 816.)

Προτείνω, prætendo, obtendo, objecto. Plat. de rep. lib. 2. φαίνεσθαι δεῖ ὡς ἀνδρεῖον, ὃ λέγω δ' ἔργῳ φάντασμα προτείνων, falsam speciem prætendens. ¶ Item, propono, in medium affero. Isocr. de pace, ἃ δὲ οὐδεὶς προτείνει. Sic aliquis πρόβλημα προτείνειν dicitur, cujus in medium propositi explicationem postulat. apud Laërt. Athen. l. 9. et Alex. Aphr. ¶ Item, protendo, porrigo. Aristoph. in Plut. Οὐκοῦν προτείνειν γε δραχμὰς εἴκοσι. Sic δεξιὰς προτείνειν, apud Xen. Pæd. 4. (Æsch. Ag. 1119. Soph. Tr. 1201. Act. 22. 25.)

Προτείνομαι, itidem prætendo. Χαλινὸς προτεινόμενος, frenum quod equo prætenditur, apud Xen. de re equ. Metaph. obtendo, πρόσχημα, in excusationem adhibeo. Plat. in Epist. τὴν ἡλικίαν προὐτεινόμην. ¶ Item, effero, in medium profero. Dem. περὶ στεφάνου. Et passivè, offeror. Phil. de vita M. ἐπακολουθεῖ δὲ καὶ τοῖς ἤδη προτεινομένοις, oblatis insecutus.

Πρότασις, εως, ἡ, propositio: id quod ad disputandum proponitur: sæpè apud Aristot. Est et pars quædam fabulæ: initium videlicet dramatis, et primus actus.

Προτατικὸν πρόσωπον, in fabulis dicitur persona, quæ in προτάσει tantùm loquitur.

[Προτατικῶς. Aristot. de Sophist. Elench. Οὐ δεῖ δὲ τὸ συμπέρασμα προτατικῶς ἐρωτᾶν.]

Προτενὴς, protensus, seu protentus: ut, προτενὴς [illegible], apud Apoll. Arg. 1.

Πρότονος, ὁ, seu, ἱμὰς, aut κάλως, lorum seu funis à malo summo proram intendens; seu, quo, à summa mali parte protento in proram, ipse malus firmatur. Odyss. μ'. (Æsch. Ag. 906.) Iidem πρότονοι etiam πρότονα dicuntur, teste Eust. ὡς σχοινία.

Προτονίζω, rudentes laxos intendo. Synes. ep. 4.

Προτόνιον, τὸ, dictum fuit vestimentum quoddam, quo sacerdos primùm induebatur, deinde à sacerdote ei, qui sacrificium mactaret, imponebatur. Suid.

Ἀντιπροτείνω, (decomp.) vicissim seu ex altera parte protendo. Xen. in Hell. [lib. 4. cap. 1. §. 15. καὶ πρῶτα μὲν ἀλλήλους χαίρειν προσεῖπον, ἔπειτα τὴν δεξιὰν προτείναντος τοῦ Φαρναβάζου, ἀντιπροὔτεινε καὶ ὁ Ἀγησίλαος.] Item, è contrario seu contrà propono.

Ἀντιπρότασις, propositio contraria, seu in contrariam partem.

Συντείνω, contendo: propriè, de arcu. Item, contendo, i. laboro et nitor efficere. Plat. in epist. αὐτὸ τοῦτο ξυντείνων εἰς δύναμιν πάντα. Interdum, contendo cursu, vel cursum. Plut. de deo Socr. συντείνων εὐθύς. Item, incito, urgeo, instigo. Plat. ep. 7. ξυντείνας αὐτόν τε, καὶ τὸν ἡγεμόνα, τὸν Δίωνα. Item, adduco, contraho. Plut. de def. orac. τὰ τοιαῦτα συντείνει, καὶ συνίστησι τὸ πρόσωπον. Neutraliter idem significat cum τείνω, tendo, specto seu pertineo: ut apud Aristot. Eth. 6. τὰ πρὸς τὸ [illegible] συντείνοντα.

Συντείνομαι, annitor, et omnes nervos intendo, ut ad exitum perducam. Plat. de rep. lib. 6. πᾶν ποιεῖ, συντεινόμενος ὅπως ἀμφισβητήσιμα ἕξει.

Συντεταμένως, contentè, enixè, maximoperè. Idem ep. 7.

Σύντασις, ἡ, contentio, vel distentio, adstrictio. ut, σύντασις κύστεως, apud Diosc. l. 3.

Συντατικὸς, contendendi seu contrahendi vim habens. Galen. Method. lib. 4.

Σύντονος, ὁ καὶ ἡ, contentus, qui cum animi et virium contentione fit. Item, acer, vehemens, concitatus: ut, σύντονος πρὸς τὴν ἀρετὴν, apud Plut. in Erot. Et, σύντονος σπουδὴ, apud Herodian. l. 2. (Soph. Tr. 925.) ¶ Τὸ σύντονον, idem quod συντονία, contentio. Xen. in Cyneg. Interdum adverbialiter usurpatur: ut, σύντονον βλέπει, acriter tuetur. apud Philostr. pro quo et σύντονα, apud Eur.

Συντόνως, idem cum σύντονον et σύντονα, summa cum contentione, acriter, vehementer. Luc. Synes.

Συντονία, contentio, continuus ac non interruptus tenor. Aristot. Polit. 8. apud eundem hist. anim. l. 5. συντονία τοῦ αἰδοίου, genitalis membri rigor, seu tentigo.

Ἀσύντονος, (decomp.) non contentus, laxus, remissus, languidus.

Ἀσυντόνως, sine ulla contentione, remissè. Xen. pæd. 4. †p. 96. b. ἀσυντονώτερα εἶχε πρὸς τὴν [illegible].†

Ὑπερτείνω, supra modum tendo, intendo; contendo ultra justam mensuram. ¶ Et neutraliter, extollor, et evehor supra vel ultra; supero. Theophr. hist. pl. l. 4. τὰ ἄγρια ὑπερτείνει πολὺ τὸν τῶν ἄλλων ζωῶν. Apud Aristot. eth. 3. cap. 8. ὁ δὲ ὑπερτείνων δειλοὶ γίνονται ὅταν ὑπερτείνῃ ὁ κίνδυνος, exp. quum periculum majus fuerit quàm putaverint. Item, ὑπερτείνω, tensus sum supra vel super: ut, ὑπερτείνοντες οὐρανόν. Apud Athen. lib. 12. (ἀκτῖς ὑπερτείνουσα [illegible]. Eurip. Med. 1290. Æsch. Ag. 976.)

Ὑπερτείνομαι, idem cum ὑπερτείνω, in secunda signif. Aristot. in probl. ὑπερτείνομαι δυνάμει, viribus supero. Apud Xen. ὑπερετείνοντο τὸ κέρας, superarunt cornu alteriùs se extendendo.

Ὑπερτενὴς, tensus vel tendens supra. Item eminens, altus, sublimis. Suid.

Ὑπέρτονος, nimiùm tentus, ultra modum contentus: ut, ὑπέρτονος βοὴ, admodum intenta vox. Aristoph. in Nub. †1153.† (Æsch. Eum. 572.)

Ὑποτείνω, subtendo, subtus tendo. ¶ passivè seu neutr. tendor seu tentus sum sub. ut apud Eucl. l. 1. ὑποτείνουσαι πλευραὶ ἴσαι ἀλλήλαις ἔσονται. de linea trianguli sub maximo angulo longissimum latus subtendente. ¶ Item subjicio, suggero, exhibeo. Synes. ep. 105. ἐλπίδα πικρὰν ὑποτείνει τοῦ μέλλοντος, spem amaram subjicit futuri.

Ὑποτείνομαι, idem quod προτείνομαι, disputando interrogo, disputando propono. Plat. in Gorg. ὥσπερ σε τὰ ἐρωτήματα ὑπετείνατο ὁ Χαιρεφῶν.

Composita sine præpositione: ac primùm partim in τενὴς, τενῶς, desinentia, &c. partim et τείνω.

Ἁλιτενὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, ut, ἁλιτενὴς τόπος, maritimus, vel mari adjacens locus: quasi ad mare extensus. Τὸ ἁλιτενὲς, exp. demissum et humile. Hesych. et Etymol. Apud Appian. ἁλιτενὴς θάλασσα, exp. mare vadosum.

Ἀτενὴς, intentus, vel admodum intentus: ut, ἀτενὴς νόος, apud Hesiod. in Theog. †661.† ‡κακοῖς ἀτενής. Soph. Antig. 826.‡ Item qui intentis et inconniventibus oculis intuetur, seu fixis et firmis. Athen. l. 8. Metaph. de homine dicitur qui eundem semper tenorem servat, rigido, inflexili, constanti: ut apud Plut. in Aristid. Interdum in malam partem, de pervicaci: ut apud Aristoph. in Vesp. (ὀργὰς ἀτενεῖς. Æsch. Ag. 71.)

Ἀτενὲς, et ἀτενῶς, intentis seu defixis oculis. Plut. Luc.

Ἀτενίζω, intentis oculis aspicio, oculos defigo. Act. Apost. c. 7. ἀτενίσας εἰς τὸν οὐρανόν. Et cum dat. Lucæ 4.

Ἀτενισμὸς, intuitus continuus et inconnivens.

Ἐνατενίζω, (decomp.) oculos defigo in, intentis oculis inspicio. Basil. in ep.

Ἐνατένισις, oculorum defixio, intensè aut intensis oculis facta contemplatio. In nov. const.

Εὐθυτενὴς, in rectum tendens, directus.

Εὐρυτενὴς, qui latè distenditur: latus, amplus. Non.

Ἰθυτενὴς, in rectum extensus, rectus. Ptol.

Ἰθυτένεια, ἡ, q. d. in rectum extensio, via in rectum extensa, via recta. apud eundem.

Νευροτενὴς, nervis intentus seu contentus: in Epigr.

Ὀξυτενὴς, in acutum tendens, acuminatus: in iisdem.

Πολυτενὴς, (pro quo poëticè dicitur Πουλυτενὴς,) multùm porrectus: seu in multum longumque spatium porrectus et extentus. Dionys. de situ orb.

Πραϋτένων, qui miti et mansueta cervice est, mansuetè jugum subiens. Epigr.

Σχοινοτενὴς, extensus seu protensus ut funis: Herodot. Exponitur et, prolixus, longus: apud Philostr. in Heroic. et Hermog.

Σχοινοτενῶς, in modum funis extensi in longum: porrectè, prolixè, intentè. Hermog.

Τελχιτένων, qui durâ cervice est; furiosus. Hesych.

Ὑψιτενὴς, in altum tendens, item in alto extensus. Nonn.

Ὑψιτένων, qui alta cervice est. Item qui erecta cervice incedere solet: ut, ταῦροι ὑψιτένοντες. Phocyl.

Χειροτένων, qui manibus est nervosis. epith. cancri, in Batrach.

Composita in τονος &c. desinentia, itidem sine præpositione.

Ἀκρότονος, ου, ὁ καὶ ἡ, in summo tentus. Item qui extremas partes, i. manus et brachia summis viribus intendit. Athen. l. 12.

Ἄτονος, non contentus. Et metaph. laxus, remissus, infirmus, languidus. Plut. de def. orac.

Ἀτόνως, sine contentione virium: remissè, languidè.

Ἀτονία, ἡ, nervi remissi: languor, infirmitas. remissio virium. Plut.

Ἀτονέω, ῶ, languidus et invalidus sum, infirmus et imbecillus sum, torpeo. Idem de fort. Alex. ἀτονεῖ δὲ ἡ χεὶρ, καὶ βάρος εἶχε νεκρῶδες. Cum infinit. exp. non potis sum: ut apud Chrys. de sacerd.

Decomp. Ἐξατονέω, unde

Συνεξατονέω, simul deficio, simul imbecillus sum. Plut.

Προατονέω, antè invalidus et languidus sum. Actuar.

Βαρύτονος, qui gravi tono effertur seu pronuntiatur. [Xenoph. Κυνηγ. cap. 5. §. 30. 4. στῆθος οὐ βαρύτονον, πλευρὰς ἐλαφρὰς, συμμέτρους.]

Βαρυτόνως, gravi tono. vel accentu. Etiam apud Gramm.

Βαρυτονέω, gravi tono claudo seu finio, gravi tono effero.

Βυρσότονον κύκλωμα, apud Eur. in Bacch. [24.] dicitur tympanum: quoniam rhombus est orbicularis pelle intenta obductus.

Ἐμπροσθότονος, in anteriora tendens: morbi cujusdam nomen, et species τοῦ σπασμοῦ. apud Cæl. Aurel. l. 3. c. 6.

Ἐμπροσθοτονία, pronus raptus: inclinatio colli in anteriores partes involuntaria, ob vehementem tumorem sive stricturam.

Ἐμπροσθοτονικὸς, qui laborat ἐμπροσθοτονίᾳ. apud eund. ibidem.

Ἑπτάτονος, septem τόνους habens: seu septem nervis aut fidibus intentus: ut, ἑπτάτονος λύρα, apud Eurip. in Iphig. Taur. [1129. Herc. Fur. 683.]

Εὐθύτονος, idem quod εὐθυτενής.

Εὔτονος, bonis et firmis nervis intentus: et metaph. validus, robustus, firmus. Luc. Theophr. Plut.

Εὐτόνως, intentis viribus, validè, vehementer. Hesych. Aristoph. in Pluto.

Εὐτονία, firmus tenor, et contentio valida, vehementia. apud eundem.

Εὐτονέω, validus sum, valeo viribus. Et cum infinit. possum, potis sum. Plut. περὶ ἀοργησίας.

Διευτονέω, (decomp.) idem.

Ἡμιτόνιον, τὸ, dimidia pars toni. item pro fune seu nervo: apud Her.

Τριημιτόνιον, tres medietates toni, tonus cum dimidio. Plut.

Ἰσότονος, qui æqualis toni est.

Ἰσοτόνως, æquali tono: vel, æquali tenore, æquali motu. (Ἰσότονος. Aristoph. R. 1350.)

Μονότονος, qui uno tantùm tenore progreditur seu profertur. Exponitur et, pervicax.

Μονοτόνως, eodem tenore.

Μονοτονία, unus idemque tenor, una eademque spiritus ac soni intentio. Quintil. l. 11. c. 3.

Ὁμότονος, eundem semper tenorem servans. Item, æqualiter tentus seu contentus. Galen. Cæl. Aurel. de morb. acut. l. 3. c. 1.

Ὁμοτόνως, æquali seu eodem tenore: aut, more eorum quæ æqualiter tensa sunt.

Ὀξύτονος, qui acuto tono finitur. apud Gram. Apud Soph. [El. 246.] ὀξύτονοι γόοι, qui acuto vocis tenore eduntur. [Aj. 639. ἀλλ' ὀξυτόνους μὲν ᾠδὰς θρηνήσει. Schol. ὀξυφώνους. Philoct. 1106. ὀξυτόνου διὰ στόματος. Schol. ὀξύτονον δὲ λέγει τὸ τόξευμα, ἀπὸ τοῦ ὀξυτόνως ἰέναι.]

Ὀξυτονέω, in acutum tendo vel angustus sum: Greg. de homine.

Decomp. Παροξύτονος, et προπαροξύτονος, qui in penultima acutum tonum habet, et qui in antepenultima. Vocabula grammat.

Ὀπισθότονος, in aversum tendens aut tensus. nomen morbi, de quo vide Areth. de morb. acut. l. 1. c. 6. Sic etiam dicitur persona quæ in posteriora seu in scapulas convellitur: alias ὀπισθοτονικός.

Ὀπισθοτονία, idem cum ὀπισθότονος, quum de morbo dicitur: apud Cæl. Aurel. de acut. morb. l. 3. c. 6.

Ὀρθότονος, qui rectum tonum seu accentum habet.

Ὀρθοτονέω, rectum tonum seu accentum do. Gaz.

Παλίντονος idem quod ἀντίτονος, in aversum tendens, remittens: ut, παλίντονα τόξα. Il. θ'. (Soph. Tr. 520. Æschyl. Ch. 159. [Aristoph. Av. 1737. ἔπος εὔθετε παλιντόνους, &c. Herodot. Hist. lib. 7. τόξα δὲ παλίντονα εἶχον πρὸς δεξιὰ, μακρά.]

[Χειρότονος——ἀλύετε παλάμας χειροτόνους λιτάς. Æsch. S. c. Th. 179.]

Χειροτονέω, manum protendo et attollo: Aristoph. in Conc. [266.] Item scisco, decerno, creo: quoniam in suffragiis ferendis manus porrigi solebant. Demosth. in Timocr. ὁπότερον δ' ἂν τῶν νόμων χειροτονήσωσιν οἱ νομοθέται, τοῦτον κύριον εἶναι, quamcunque legem scito suo probaverint legumlatores. Idem Philip. 1. χειροτονεῖτε τοὺς ταξιάρχους, create. Significat etiam, suffragiis defero. Apud Herodian.

Χειροτονοῦμαι, magistratus creo. Et cum accusat. ἀρχὴν, apud Aristoph. ἀρχῆς, ἣ ἄρτι κεχειροτόνημαι.

Χειροτονητὸς, suffragiis creatus.

Χειροτονητὰ, τὰ, cognominatur liber quidam Democriti, apud Vitruv. q. Electanea.

Χειροτονία, ἡ, suffragiorum latio. Thuc. l. 3. Exponitur et plebiscitum, suffragium. Item sic dicitur creatio magistratus.

Decomp. Ἀντιχειροτονέω, suffragio ferendo contraria scisco seu decerno; refragor; Aristoph. in Conc. Thuc. l. 6.

Ἀντιχειροτονία, refragatio, suffragatio contraria.

Ἀποχειροτονέω, suffragio meo improbo vel antiquo: vel, veto, abrogo, Dinarch. contr. Philocl. ὁ μὲν δῆμος ἀποχειροτονήσας αὐτὸν ἀπὸ τῆς τῶν ἐφήβων ἐπιμελείας. Et in pass. apud Dem. in Timoth. ἐπειδὴ δὲ ἀπεχειροτονήθη μὲν ὑφ' ὑμῶν στρατηγὸς, ubi imperium ei vos abrogastis. Item, plebiscito absolvo. Idem Dem. τὰ πεπραγμένα ἀκούσας ὁ δῆμος, ἀπεχειροτόνησε Μειδίου.

Ἀποχειροτονία, antiquatio quæ fit suffragio. Dem. in Timocr. Item, abrogatio: apud eundem in Theocr.

Αὐτοχειροτόνητος, suo ipsius suffragio electus, per se creatus.

Ἀχειροτόνητος, qui nullis electus est et creatus suffragiis.

Διαχειροτονέω, suffragio meo declaro utra ex duabus rebus, quæ propositæ sunt, mihi placeat. Demosth. in Euerg.

Διαχειροτονοῦμαι, idem. Xen. Hell. l. 1.

Διαχειροτονία, dijudicatio illa, qua ex duabus rebus propositis una præfertur alteri per suffragium. q. suffragiorum divisio. Dem. in Timocr.

Ἐγχειροτονέω, inter alios creo. Poll.

Ἐπιχειροτονέω, scisco, decerno. Demosth. in Timocr. ἐπιχειροτονεῖσθ' ὑμᾶς μὴ φάσκω εἶναι. Item, suffragia fero. Idem Phil. 1. ὁπόταν ἐπιχειροτονῆτε τὰς γνώμας, quum suffragia de sententiis feretis.

Ἐπιχειροτονεῖσθαι dicitur, quod decernitur, et plebiscito probatur: unde, εἰρήνη ἐπιχειροτονηθεῖσα, apud eundem.

Ἐπιχειροτονία, plebiscitum: sæpe apud eundem.

Καταχειροτονέω, adversus aliquem suffragium fero, suffragio condemno. Demosth. in Mid. ὁ δῆμος μιᾷ γνώμῃ κατεχειροτόνησεν αὐτοῦ. Et addito accusat. θάνατον, apud eundem, οὗ θάνατον κατεχειροτόνησεν ὁ δῆμος.

Καταχειροτονία, condemnatio per suffragia et à plebe facta: apud eundem Demosthenem.

Προχειροτονέω, antè seu priùs creo: vel, pro aliis seu ante tempus aliquid designo. Demosth. in Timocr. μετὰ ταῦτα γενομένης ἐκκλησίας προεχειροτόνησεν ὁ δῆμος, primus de illa suffragia tulit. Et in pas. μάρτυρες προκεχειροτονημένοι, testes jam antè designati. Act. Apost. c. 10.

Προχειροτονία, quum sententiâ concilii (quod προβούλευμα dicebatur) ad populum allatâ, priùs decernebatur, an illud ratum esset, an quæri ampliùs deberet.

Χορδοτονία, chordarum intentio in lyra. Athen.

Composita ex τανύω.

† Ἀποτανύομαι per tmesin apud Apollon. Arg. 1. 344.†

Ἐκτανύω, idem quod ἐκτείνω, extendo, &c. Theocr. Idyll. 26. μάχρις οἱ ἐξετάνυσσε βραχίονας. (Ἐκτανύομαι. Batrach. 219.)

Παρεκτανύω, (decomp.) idem cum παρατείνω. Epigr.

Ἐντανύω, intendo, extendo. Od. φ'. Ὃς δέ κε ῥηΐτατ' ἐντανύσῃ βιὸν ἐν παλάμῃσι. (Theoc. κβ'. 103.)

Ἐπεντανύω, (decomp.) insuper intendo: vel idem quod τανύω. Odyss. χ'. περίβαλλε θόλοιο, Ὑψόσ' ἐπεντανύσας.

Ἐντανύω, idem cum ἐντείνω.

Κατατανύω, et per syncopen καττανύω, extendo. Item, explico, expedio. Hom. hymn. in Bacch. Ἔμπνευσεν δ' ἄνεμος μέσον ἱστίον, ἀμφὶ δ' ἄρ' ὅπλα Καττάνυσαν.

Προτανύω, extendo.

Τριτάνυστος, ter extensus, i. multùm extensus, longus. Suid. ex Epigram.

Ὑποτανύω, subtendo, subter protendo, seu extendo. Il. δ.

ΤΕΙ'ΡΩ, F. τερῶ, vexo, affligo, infesto, molesto. Odyss. μ'. ἔτειρε δὲ γαστέρα λιμός. Il. ζ'. Ἡ μάλα δὴ τείρουσι δυσώνυμοι υἷες Ἀχαιῶν, summopere nos vexant et affligunt. Exponitur etiam, domo, subigo, absumo, tero, attero: unde Iliad. ζ'. τείροντο δὲ πολλῷ χαλκῷ Ὅσσοι ἄριστοι ἔσαν. Il. Ψ. γήραϊ λυγρῷ Τείρετο, conficiebatur senectâ. (Æsch. Suppl. 87. Infin.)

Ἀτειρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, (comp.) qui non τείρεται, indomitus: ut, κραδίη ἀτειρὴς, Il. γ'. et, ἀτειρὴς φωνὴ, Il. ρ'. et, ἀτειρὴς χαλκὸς, Il. ε'. et alibi.

Τείρεα, τὰ, dicuntur astra, apud Hom. Il. σ'. παρὰ τὸ τείρειν, teste Eust. πολλοὶ γὰρ ἐκ τῶν ἀστέρων καταπονοῦνται, γνώμαις ἀποτρέπονται. ‡ Apoll. Arg. iii. 1361.‡

Τειρέσω, idem quod τείρω. Hesych.

Τείρεις [illegible], quidam exp. imbecilles: ut qui laboribus aut morbis exhausti sunt. item voraces, apud Hesych. Eidem Hesych. τέρυ exponitur etiam λεπτὸν, tenue, subtile.

Τέρην, ενος, ὁ, tener, mollis, qui facilè atteritur. (Æsch. Suppl. 1005.) Iliad. δ'. Τῶν ἤτοι αὐτῶν τέρενα χρόα γῦπες ἔδονται. Et metaph. Iliad. γ'. et Odyss. σ'. τέρεν δάκρυ. Fœm. gen. dicitur τέρεινα, tenera: ut Apollon. τερείνης ποίης, herbæ teneræ. et τερείνω ὄσσε, teneros oculos, Eurip. Comparat. τερενώτερος, tenerior: ut, ἁγνοῦ τερενωτέρη, agno tenerior: in Epigr.

Τεράμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, idem quod τέρην, tener, mollis: propriè de leguminibus et seminibus, quæ coctura fiunt teneriora ac molliora, seu quæ sunt coctibilia: ut docet Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 13. Sic Diosc. γῆν τεράμονα dixit, solum coctibilia semina ferens.

Τεραμότης, ητος, ἡ, teneritas illa leguminum coctibilium: apud Theophr. eod. l. c. 14.

Τέραμνος, ου, ὁ, adject. idem quod τεράμων. Plat.

Τέραμνος, (subst.) Hesych. est κυψέλη, arca. Itidemque τέραμνα eidem sunt στέγη, σκηνώματα, tecta, tentoria.

Τέραμνα, τὰ, apud Eust. similiter dicuntur esse olim στέγη, domuum tecta: παρὰ τὸ τειρομένῳ σιδήρῳ ἐγκατασκευάζεσθαι, quòd in eorum constructione ferrea instrumenta terantur et absumantur. Hinc et apud Eurip. in Troad. τέραμνα Περγάμων, tecta Pergamorum. Apud eundem in Hippol. Steph. ἐν τεράμνοις Πυθίοις, exp. in fanis seu delubris Pythiis.

Τεραμνότης, idem quod τεραμότης. apud eundem Theophr. hist. plant. lib. 2. cap. 9.

Ἀτεράμων, (comp.) qui non est τεράμων. Metaph. dicitur ἀτεράμων ἀνὴρ, apud Plut. symp. 7. probl. 2. Sic Plat. de leg. ἀτεράμονι φύσει χρώμενοι, qui naturâ sunt indomitâ, qui ingenio sunt refractario, et quod emolliri nequit. Quidam interpr. durus, præfractus, indomitus, immitis, intolerabilis.

Ἀτέραμνος, idem quod ἀτεράμων, apud Theophr. loco citato. Et, ἀτέραμνα ὕδατα, Aristot. lib. 4. de gen. an. quæ coctioni resistunt. Sumitur et metaph. apud Polyb. l. 4. (Æsch. Pr. 190. 1061.)

Ἀτεραμνότης, qualitas illa qua aliquid est ἀτέραμνον. duritas quædam et pervicacia in coquendo. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 5.

Ἀτεραμνία, ἡ, incoctilis natura. Hippocrat. de vulneribus in capite.

Ἀτεραμνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, naturâ incoctilis. Galen. com. in epid. lib. 6.

Τορύνη, ἡ, peculiariter dicitur id, quo in olla aliquid teritur et agitatur inter coquendum. Plat. in Hippia majore et Aristoph. in Avib. et alibi. ὁ δοῖδυξ, ἀνακτὴρ τῆς χύτρας, rudes, rudicula, cochlear.

Τορυνάω, ῶ, agito torynâ. Pol. l. 6. c. 13.

ΤΕΙ͂ΧΟΣ, εος, τὸ, murus, mœnia. (☞ Παρὰ τὸ τεύχω, teste Eustath.) Odyss. ζ'. Ἀμφὶ δὲ τεῖχος ἔλασσε πόλει, urbem muro cinxit. Thuc. l. 4. ξύλινον τεῖχος ξυνθέντες, καὶ ἐπιστήσαντες τῷ αὐτῶν τείχει, constructo muro ligneo. Sic et alibi apud Hom. Dem. Aristot. &c. Metaph. apud Luc. de calumn. ἀδαμάντινον τεῖχος τῆς ψυχῆς περιβεβλημένος, cujus animus adamantino muro est circundatus.

Τειχίον, τὸ, parvus murus. Od. π'. Ἐς δ' ἦλθον μεγάροιο παρὰ μέγα τειχίον αὐλῆς. Expon. etiam paries: apud Thuc. ¶ Apud eundem legitur et τειχία, ἡ, quod exp. munitio, seu muralis munitio.

Τειχιόεις, muratus, muris bene cinctus, vel simpliciter, muris circundatus. Il. β'.

Τείχωμα, (tanquam à τειχόω,) murale tormentum, seu muralis machina, qua utuntur ad oppugnandos et subruendos muros. Polyb.

Τειχόω, ῶ, muris cingo, muris circundo. Herodot.

Τειχίζω, f. ίσω, murum ædifico, struo. Thuc. l. 6. ἐτείχιζον δὲ ἐξελθόντες, &c. Cum accusat. loci idem cum τειχόω significat, muro cingo seu munio. Ut apud eundem eod. lib. ἐτείχιζον τὸ [illegible] τὸ ἐπὶ τοῦ [illegible]. Sic Xen. pæd. 3. ἐτείχιζες τὰ ἐρύματα. Significat et, munio veluti muro, munio. Ut apud Æschin. in Ctesiph. χαλκοῖς τείχεσι καὶ ἀδαμαντίνοις τὴν χώραν ὑμῶν ἐτείχισε. Et simpliciter, ædifico, struo, addito accus. τεῖχος. Thuc. l. 6. † Τειχίζομαι med. struere. τειχίσασθαι τεῖχος. Xen. Pæd. p. 151. c. τειχίζομαι pass. ἄκρα τετειχισμένα, juga castello munita. l. 3. p. 74. c.†

[Τείχισις. Xenoph. Græc. Hist. lib. 6. ὁ δὲ ὑπεσχέθη αὐτοῖς, ἐὰν νῦν ἐπίσχωσι τῆς τειχίσεως, ποιήσειν ὥστε &c.]

Τείχισμα, τὸ, idem cum τεῖχος. vel, munimentum, munitio, propugnaculum. Thuc. l. 3.

Τειχισμὸς, muri extructio. Dem. pro cor. Thuc. l. 6.

Τειχιστὴς, οῦ, ὁ, murarius, qui muros struit.

Composita.

Αἱρεσιτείχης, ου, ὁ, murorum captor: fabulæ nomen à Diphilo conscriptæ, apud Athen. lib. 11.

[Ἀμφιτειχής. Æschyl. S. c. Th. 294. Nempe pro, qui circa muros est, seu obsidione cingit.] [μέριμναι ζωπυροῦσι τάρβος, τὸν ἀμφιτειχῆ λεών. (metuo) circumsidentem-muros populum. Schol. ἡ καρδία μου, φησὶ, δέδοικε τὸν πολιορκοῦντα στρατὸν, &c. Hunc locum citat Scholiast. Soph. Elect. 121.]

Ἀνατειχίζω, muros instauro, reficio muros.

Ἀνατειχισμὸς, ὁ, instauratio et refectio murorum. Xen. Hell. 1.

Ἀντιτειχίζω, contrà muralibus munio. Et generaliter, contrà munio, munitionem oppono.

Ἀντιτείχισμα, τὸ, munitio alteri opposita. Athen. l. 13. [Thucyd. Hist. lib. 2. §. 77. Μετὰ δὲ τοῦτο οἱ Πελοποννήσιοι, ὡς αἵ τε μηχαναὶ οὐδὲν ὠφέλουν, καὶ τῷ χώματι τὸ ἀντιτείχισμα ἐγίγνετο, νομίσαντες &c.]

Ἀποτειχίζω, muro obstruo, muro intersepio et concludo. Xen. Hell. 3. βουλομένων τῶν τριάκοντα ἀποτειχίζειν. Item muro extructo prohibeo exitu. Suid. Item murum condo adversus, et velut muro excludo. Plut. in Per. ἀπετείχισε τὰς καταδρομὰς τῶν Θρᾳκῶν, adversus incursiones Thracum murum condidit. Apud Thuc. l. 1. ἀποτειχίζειν τείχει, exp. mœnia circumvallare, vel muro valloque cingere. ¶ Exponitur ἀποτειχίζω etiam, murum capio: apud Suid.

Ἀποτειχίζομαι, muro obstruor, vel intersepior et concludor. Xenoph. Hell. 3. Plut. in Alcib.

Ἀποτείχισμα, τὸ, murus circunductus ad obstruendum seu intersepiendum munimentum loci, quod fit, fossâ valloque eum cingendo. Xen. Hell. 1.

Ἀποτειχισμὸς, obstructio quæ fit muro circunducto. Item circumvallatio, munitio.

Ἀποτείχισις, ἡ, idem. Exponitur et, murorum ablatio. Suid.

Εὐαποτείχιστος, (decomp.) qui facilè muniri et circumvallari potest. [Xenoph. Græc. Hist. lib. 2. cap. 4. §. 22. ἐπεὶ οὐκ εὐαποτείχιστος ἦν ὁ Πειραιεύς. Thucyd. Hist. lib. 6.]

Ἀτείχιστος, ὁ καὶ ἡ, muro non cinctus, nec munitus. [Xenoph. de Agesil. cap. 2. §. 24. ὅμως διεφύλαξε τὴν πόλιν, καὶ ταῦτα ἀτειχίστου οὔσης. Thucyd. Hist. lib. 1. §. 5. καὶ προσπίπτοντες πόλεσιν ἀτειχίστοις, καὶ κατὰ κώμας οἰκουμέναις, ἥρπαζον, &c.]

Διατειχίζω, distermino et separo muro interjecto. Et generaliter, velut muro interjecto separo, dirimo, disclude. Xen. in Symp. ἡ δὲ ῥὶς διατετείχικε τὰ ὄμματα. In passiva voce apud Synes. ep. 142. παιδείαν καὶ στρατείαν διατετειχισμένας θριγκοῖς μεγάλοις, magnis maceriis à se invicem disjunctas.

Διατείχισμα, τὸ, murus in id structus ut intersepiat aliqua, murus intersepiens. Plut. de Herodot.

Ἐκτειχίζω, muris cingo et communio: vel, muris, quos ducere inceperam, ad finem perductis, munio. Thuc. l. 7. περιμείνας ἕως τὸ χωρίον ἐξετείχισε.

Ἐκτειχισμὸς, muri constructio. Arrian. l. 6.

Ἐντειχίδιος, qui muris se continet, qui muris inclusus est. Luc.

Ἐντειχίζω, munimentum et murum ædifico in aliquo loco: vel, muro includo et circumvallo. Thuc. l. 6. † φρουρίᾳ. Xen. Pæd. l. 3. p. 67. b.†

Ἐντείχισις, muri seu munimenti in aliquo loco erectio.

Ἐπιτειχίζω, munio muris eductis adversum: vel, munio veluti muro. † Xen. Pæd. l. 5. p. 127. a.† Philo de vita M. lib. 3. μόνοι γὰρ σχεδὸν ἁπάντων τῶν ἐθνῶν Αἰγύπτιοι γῆν ἐπετείχισαν οὐρανῷ, terram tanquam munitione in cœlum obvallârunt. Item, excitato muro oppugno. Xen. Hell. 5. ἐπιτειχίσειν Αἰγινήτας. Significat etiam idem quod διατειχίζω, apud Thuc. Exponitur et, murum addo, muro cingo. † ἐπιτετειχισμένον (sc. χωρίον) vel, munimentum adversùs aliquem. Xen. Pæd. l. 5. p. 128. a.†

Ἐπιτείχισμα, propugnaculum contra aliquem munitum. Dem. Phil. 1. Metaph. apud Phil. de vita M. l. 1.

Ἐπιτειχισμὸς, excitatio muri, seu munitio adversus aliquem. Thucyd. l. 1. et 5.

Ἐπιτείχισις, idem: apud eund. lib. 1.

Ἀντεπιτειχίζω, (decomp.) vicissim munitionem excito adversus eum qui me extructo munimento infestat.

(Ἑπτατειχεῖς ἕδρας. i. e. ἑπτὰ πύλας. Æsch. S. c. Th. 290.)

Εὐτείχης, et εὐτείχεος, bonis muris cinctus, bene munitus. prius Il. π'. posterius Il. δ. et β'.

Εὐτείχητος, idem. Hom. hym. in Ven.

[Εὐτείχιστος. Polyb. Hist. lib. 3. εἶναι δὲ καὶ τὴν Οὐσσονίαν, εὐτείχιστον οὖσαν, &c.]

Κατατειχίζω, muros demolior et subruo. Xen. in Agesil.

Παρατειχίζω, murum excito juxta.

Παρατείχισμα, munimentum seu murus juxta aliquem locum excitatus, adjacens munitio. Luc. de scrib. hist.

Περιτειχίζω, muro circumdo seu cingo. Thucyd. lib. 2. et 3. cum accusat. et dat.

Περιτείχισμα, murus, seu munitio aliquem locum ambiens. Idem lib. 3. et 6.

Περιτειχισμὸς, et περιτείχισις, ipsa actio cingendi locum aliquem muro. Idem l. 3. et 2.

Προστειχίζω, murum addo, præterea muro cingo: apud eundem l. 6.

Προτειχίζω, muro præmunio.

Προτείχισμα, murus quo quis præmunitur: vel simpliciter, propugnaculum. apud eundem ibidem, et Plut. in amat. narr.

Συντειχίζω, extruendi muri socius sum: vel simul munio. Xen. † Pæd. l. 3. p. 74. d.†

Ὑποτειχίζω, murum substruo, murum subtus munio.

Ὑποτείχισμα, murus alicui loco substructus, aut subjecta munitio, substructio. Thuc. l. 6.

Ὑποτείχισις, idem: apud eundem ibidem.

TE'KMAP, τὸ, finis, exitus rei. Aristot. rhet. 1. τὸ γὰρ τέκμαρ καὶ πέρας ταὐτόν ἐστι κατὰ τὴν ἀρχαίαν γλῶτταν. ¶ Item signum. Eust. Expon. et prodigiosum signum, prodigium, ostentum. (Æsch. Pr. 453. Ag. 280. Eum. 241.)

Τέκμωρ, pro eodem dicitur. Od. γ'. οὐδέ τι τέκμωρ Εὑρέμεναι δύναμαι. Sumitur et pro fine seu scopo quem quis in actionibus suis proponit, Il. ή. teste Eust. Μαχήσομαι εἰσόκε τέκμωρ Ἰλίου εὕρωμεν. Exponitur et, testimonium, signum. Hesych.

Τεκμαίρω, certis signis ostendo et probo. Arat. τεκμήρατο πᾶσιν ἀοιδὴν, certis signis ostendit. (Æsch. Pr. 856.)

Τεκμαίρομαι, ad finem et exitum perduco, perficio. Od. ή. πομπὴν δ' ἐς τόδ' ἐγὼ τεκμαίρομαι αὔριον. ¶ Item, struo, molior, infero paro. Hesiod. in Erg. οὐδέ ποτ' αὐτοῖς Ἀργαλέον πόλεμον τεκμαίρεται εὐρύοπα Ζεύς. ¶ Exponitur etiam, prædico, denuntio. Il. λ'. τότε τοι τεκμαίρομ' ὄλεθρον Σοί τε καὶ ἑτάροις. ¶ Item noto, observo: apud Dionys. de situ orb. ¶ Item, speculor, dispicio, considero. item, conjicio. † Xen. Pæd. l. 4. p. 101. c.† Thuc. l. 1. τεκμαιρόμενος ὅτι ἀκμάζοντες ᾖσαν, conjiciens eos vigere. Et cum dat. Herodot. τεκμαίρομαι τῇ ἐσθῆτι, è veste conjecturam facio. † et Xen. Pæd. 1. 3. 5.† Cum accusat. Isocr. in Paneg. τὰ μέλλοντα τοῖς γεγενημένοις τεκμαίρεσθαι. Cum præposit. ἐκ sequente genit. Plut. in Sol. † ἐκ τούτων. Xen. Pæd. p. 204. c.† Et cum ἀπὸ, apud eundem in Lyc. (Eurip. Phœniss. 175. Luc. Som. p. 3. Soph. Œdip. Tyr. 916. Philostr. l. 1. c. 1.)

Τέκμαρσις, εως, ἡ, conjectura. Thuc. l. 2. Item cogitatio quæ fit per τεκμήρια. Exponitur et, interpretatio.

Τεκμήριον, τὸ, peculiariter dicitur certum et indubitatum signum, seu necessarium: vel quod perpetuò unum significat. Arist. Rhet. 1. Generaliter quodvis signum, indicium, notam, seu argumentum significat. Plat. in Apol. Socr. μεγάλα δ' ἔγωγ' ὑμῖν τεκμήρια παρέξομαι τούτων. Sic et apud Isocr. et Arist. (Æsch. Ag. 340. 360. 1375. Suppl. 55.)

Τεκμηριώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, constans ex iis signis quæ vocantur τεκμήρια. ut, τεκμηριώδη ἐνθυμήματα, apud Arist. Rhet. 2.

Τεκμηριόω, f. ώσω, nitens certis conjecturis et τεκμηρίοις, pronuntio ac probo. Thuc. l. 3. τοσαῦτα μὲν Ὅμηρος ἐτεκμηρίωσεν. Sic et apud Arrian. l. 6. et Theod. Hist. eccles. l. 2.

Composita.

Ἀξιοτέκμαρτος, ὁ καὶ ἡ, sufficientibus argumentis probatus. [Xenoph. Memorab. lib. 4. cap. 4. §. 10. εἰ δὲ μὴ λόγῳ, (ἔφη) ἀλλ' ἔργῳ ἀποδείκνυμαι· ἢ οὐ δοκεῖ σοι ἀξιοτεκμαρτότερον τοῦ λόγου τὸ ἔργον εἶναι;]

Ἀτέκμαρτος, qui ad finem et exitum perduci nequit. Hesych. et Suid. Item, de quo nulla certa conjectura fieri potest. Thucyd. lib. 4. Plut. de orac. Pyth. Exponitur et activè, inconsideratus, nullas conjecturas aut signa sequens in re aliqua. Aristophan. in Avibus. (Superl. Æsch. Pers. 913.)

Ἀτεκμάρτως, et Ἀτεκμήρτως, nullam sequendo conjecturam, absque conjectura. Synes. de insomn. Xen. Pæd. 2.

Διατεκμαίρομαι, per signa demonstro ita, ut conjectare sit facile; certis signis ostendo. Hesiod. in Erg.

Δυστέκμαρτος, conjectu difficilis. Soph. in Œdip. Tyran. † 108.†

Εὐτέκμαρτος, conjectu facilis. Hesych.

Συντεκμαίρομαι, conjicio, conjecturam facio. Suid. ex Eunapio. Apud Hippocr. Aphor. l. 1. χρὴ καὶ τὸν καιρὸν συντεκμαίρεσθαι, considerare oportet.

TEΛΛΙ'NH, ης, ἡ, tellina: piscis de quo Diosc. l. 2. Gal. de simpl. et Hippocr. l. 2. de diæta.

TE'ΛΜΑ, ατος, τὸ, lama, lacuna: locus cœnosus, seu palustris. Aristoph. in Avib. ἡμῖν ὕδωρ ἐν ἄγχεσ' ἐν τοῖς τέλμασι.

Τελματιαῖος, cœnosus. Item, palustris: ut, τελματιαῖον ὕδωρ, aqua quæ est ἐν τοῖς τέλμασι. apud Aristot. meteorol. lib. 2. Apud eundem, τελματιαῖοι βάτραχοι, exp. lutariæ ranæ.

Τελματικὸς, palustris, lacustris.

Τελματώδης, idem quod τελματιαῖος. Exponitur etiam, lutosus et fæculentus.

Τελματόομαι, οῦμαι, expon. in lamam lutesco et exiccor, apud Strab. lib. ultim.

Τελμὶς, ῖδος, ἡ, lutum quod est ἐν τοῖς τέλμασι, inquinamentum ex telmasi collectum. Isæus apud Etymol.

TE'ΛΛΩ, thema est, cujus exempla aut nulla aut rara sunt. Hesych. τέλλω expon. ἐγκάω et ἀμέλλω. Etymologo autem τέλλω est προστάττω, unde ἐντέλλω. Dicitur etiam poni τέλλω per aphæresin pro στέλλω. Pass. τέλλεται idem Hesychius expon. γίνεται, ἀνίσται, fit, perficitur. † τέλλοντος ἡλίου, oriente Sole. Soph. El. 701.† (τὰ δ' ἀλλὰ τελλόμεν' οὐ παρέρχεται. Æsch. S. c. Th. 774.)

Τελέθω, (poët.) sum. Hom. Od. ζ'. Καί τε θεοὶ ξείνοισιν ἐοικότες ἀλλοδαποῖσι, Παντοῖοι τελέθοντες ἐπιστρωφῶσι πόληας. † Hesiod. Asp. 398.† (Æsch. Ag. 100. 475. Suppl. 700. Eurip. Med. 1098.)

Τελέθομαι, idem. item fio, orior. Phocyl. ἄνευ δὲ θεοὶ τελέθονται, fiunt dii.

Composita.

Ἀνατέλλω, oriri facio. ut Matth. 5. ἀνατέλλει ὁ Θεὸς τὸν ἥλιον. Et generaliter, existere facio, produco, emitto: ut Il. έ. Τοῖσιν δ' ἀμβροσίην Σιμόεις ἀνέτειλε. Item neutraliter, orior, exorior: propriè de sole et luna dictum, (ut volunt quidam grammatici.) Xen. Pæd. 8. Πρὶν ἥλιον ἀνατέλλειν. Et simpliciter, nascor, existo, apparere incipio. Apoll. Arg. 2. ἦμος ἀνατέλλει ἐρίπνης.

Ἀνατολὴ, ἡ, ortus, exortus: propriè, solis et lunæ: unde et absolutè ἀνατολὴ pro ἀνατολὴ ἡλίου dicitur. Apud Plut. in probl. Rom. πράξεως μὲν ἀρχὴν ἐποιοῦντο τὴν ἀνατολὴν, παρασκευῆς δὲ τὴν νύκτα. ¶ Item, oriens, pars orientalis: in qua significat. frequentior est numerus pluralis: apud eundem, et Herodian. ¶ Item album illud quod est juxta unguium radices. Poll. l. 2.

Ἀνατολικὸς, orientalis, eous.

Ἀντέλλω, idem quod ἀνατέλλω: apud poëtas. Apoll. Arg. lib. 2. χνοάοντας ἰούλους Ἀντέλλων, producens. Aristoph. in Nub. †752.† εἰ μηκέτ' ἀντέλλοι σελήνη. † Si non amplius orietur luna.†

Ἀντολὴ, idem cum ἀνατολὴ, ortus, oriens: apud eundem. Apoll. ibid. † In plural. 1. 85.† (Æsch. Ag. 1189.) ¶ Pro eodem, epenthesi syllabæ το, dicitur ἀντοτολὴ, apud Plutarch. in Rom.

Ἀντολίος, idem cum ἀνατολικός. unde ἀντολίη, interdum substantivè usurpatur pro ἀνατολὴ, ut Epigr. l. 3.

Ἀναντέλλω, produco, emitto, ἀνατέλλω. Oppian.

Decomp. Ἐξανατέλλω, exoriri et existere facio, vel excito. Plut. in Per. ¶ Item exorior, existo.

Ἐπανατέλλω, et ἐπαντέλλω, iisdem, orior, existo: apud Eur. in Phœn. ἀεὶ πλημμύρον ποδὸς ἴχνος ἐπαντέλλων, exp. pedum vestigia sublevans, et quasi oriri faciens. [Herodot. Hist. lib. 3. περὶ δὲ τῆς βασιληΐης ἐβουλεύσαντο τοιάδε· ὅτευ ἂν ὁ ἵππος ἡλίου ἐπανατέλλοντος πρῶτος φθέγξηται ἐν τῷ προαστείῳ, αὐτῶν ἐπιβεβηκότων, τοῦτον ἔχειν τὴν βασιληΐην.] (Æsch. Ag. 22. ἐπαντ. Ch. 280.)

Παρανατέλλω, seu παρανατέλλομαι, juxtà orior seu exorior.

Προανατέλλω, priùs orior. [Tim. Locr. de Anima Mundi apud Plat. ὁ γὰρ αὐτὸς, ὁκόκα μὲν ἑσπέριος γίγνεται,—ὁκόκα δὲ, ἑῷος, οἷα προαγέοντι τῷ ἁλίῳ καὶ προανατέλλων, ποτ' ὄρθρον.]

Προσαντέλλω, orior seu exorior ad, sursum ascendo. Eurip. in Supplic. τὸν εἰς οὐρανὸν νίκας προσαντέλλουσαν.

Συνανατέλλω, unà orior.

Ἐντέλλω, et ἐντέλλομαι, faciendum injungo, mandatum impono quod quis exequatur. † Xen. Pæd. l. 4. p. 93. a.† Herodian. l. 3. ἐντέλλεταί τινι τῶν πιστοτάτων ἑαυτῷ, ἀγγέλλειν Πλαυτιανῷ, &c. Sic et alibi apud eund. Passivè ἐντέλλεσθαι dicitur quod faciendum mandatur: unde, τὰ ἐντεταλμένα, mandata, jussa: apud Eur. in Phœn. et Xen. pæd. 5.

Ἔνταλμα, τὸ, præceptum, mandatum, jussum: in ep. ad Coloss. c. 2.

Ἐντολὴ, idem: passim in Novo Test. ut Matth. 17. Joan. 14. &c. † Luc. cap. 1. 6. Xen. Pæd. 2. 61. c.†

Ἐντολεὺς, is cui aliquid injungitur: procurator. In anthol.

Προσεντέλλω, seu προσεντέλλομαι, (decomp.) insuper mando et injungo. Xenoph. † Pæd. l. 4. p. 108. c.†

Ἐπιτέλλω, idem cum ἐντέλλω. Il. ζ'. Ὡς Αἴας ἐπέτελλε πελώριος. Od. μ'. ὅ μοι μάλα πόλλ' ἐπέτελλε Νῆσον ἀλεύασθαι τερψιμβρότου ἠελίοιο. Sic et alibi apud Hom. † ἄεθλους. Hesiod. Th. 913.† (Æsch. Pr. 100.)

Ἐπιτέλλομαι, idem. † τινὶ ἄεθλον. Hesiod. Asp. 94.† Il. τ'. Σοὶ δ' αὐτῷ τόδ' ἐγὼν ἐπιτέλλομαι, οὐδὲ κελεύω. Et passiva signif. Il. β'. Τῷ δ' ἐπὶ πάντ' ἐπέταλτο, ἀνασσέμεν Αἰτωλοῖσι, mandatum ei fuerat. ¶ Significat etiam, orior, existo. Hesiod. in Erg. πρῶτον παραφαίνων ἐπιτέλλεται.

Ἐπιτολὴ, ortus, exortus: ut, κυνὸς ἐπιτολὴ, apud Theophr. de caus. pl. lib. 1. Et, ἄστρων ἐπιτολαὶ, apud Eurip. in Phœn.

Συνεπιτέλλω, (decomp.) unà orior.

Περιτέλλω, circumvolvendo seu circumvertendo perficio: unde apud Hom. annus περιτέλλεσθαι dicitur, quum circumvolutus perficitur et exigitur. Il. β'. et ψ'. (Περιτελλομέναις ὥραις, imposterum. Soph. Œdip. Tyr. 159.)

Ὑπερτέλλω, exorior et existo supra alios, supereminéo. Propriè de stella dicitur, quæ quum orta est, alias omnes antecellit. Generaliter et de aliis quæ supra aliquid extant et eminent. ut apud Euripid. in Hec. Μέλλουσα πέτρα γῆς ὑπερτέλλουσ' ἄνω, supra terram eminens. (Phœniss. 970.) Sic apud Greg. Invect. 2. in Julian. κορυφῆς ὑπερτέλλουσαν πέτραν, lapidem supra verticem existentem. apud Herodot. ὑπερτείλας ἥλιος, exp. Sol. effervescens, vel quum ad umbilicum cœli est evectus.

Ὑποτέλλω, suborior. Aratus. [Apoll. Rhod. Arg. ii. 83. βρυχὴ δ' ὑπετέλλετ' ὀδόντων Ἄσπετος.]

TE'ΛΟΣ, εος, τὸ, finis, exitus, extremum, effectus. Ut, τέλος ἔχειν, finem habere, ad finem perduci, apud Demosth. Dicitur etiam τέλος ἔχειν, qui moritur, apud Xen. pæd. 7. Τέλος βίου, finis vitæ: in Axioch. Apud Hom. Il. τ'. οὐδ' αὖτε τέλος μύθου ἐπιθήσεις, expon. non præstabis re, seu non efficies quod dicis. Εἰς τέλος, postremò, denique, tandem. pro quo dicitur, πρὸς τὸ τέλος, apud Plat. et, ἐπὶ τέλει, apud Luc. Interdum et sine præpos. τέλος δὲ, † Xen. Pæd. 1. 4. 1. et 15. et sine δὲ. 1. 5. 14.† vel τὸ δὲ τέλος. † Xen. Pæd. p. 198. b.† Διὰ τέλους, apud Soph. exp. assiduè, jugiter. † perpetuò. Xen. Pæd. l. 3. p. 82. a.† Alibi significat, ad finem usque, à principio ad finem. Ut in principio orationis Æginetica, apud Isocr. ¶ Item τέλος, vectigal. Herodian. lib. 3. προσόδους ταῖς ἀπὸ θαλάττης τελῶν τε καὶ ἄλλως μεγάλας ἐφελκόντι. ¶ Item impensa, sumptus: apud Thuc. et Plat. ¶ Item dignitas, qualis est eorum qui magistratu funguntur: unde, οἱ ἐν τέλει, magistratus, aut qui principem locum apud aliquos obtinent, Soph. et Thuc. † Xen. Pæd. 1. 5. 7. munus. 1. 6. 12. οἱ ἐν Περσῶν τέλει, Persarum magistratus. p. 229. c.† Hinc et comp. ἐντελεῖς, exp. ἄρχοντες, apud Suid. et, ἐντέλεια, τάξις ἀρχοντική, apud Hesych. ¶ Significat etiam legionem, turmam. item cohortem, agmen: seu numerum equitum 2048, ut est in lib. de vocab. milit. Il. ά. κατὰ στρατὸν ἐν τελέεσσι ‡ τέλη, arma. Soph. Antig. 143.‡ ¶ Τὰ τέλη, exp. mysteria, sacra, apud Plat. de rep. l. 7. (Τέλος pro τάγμα. Τοιαῦτ' ἔλεξε τῶνδε Καδμείων τέλει. Æsch. S. c. Th. 1034. V. ib. Pers. 47. τέλη. 204. pro ἱερεῖα. 462. Pr. 273. Ag. 917. 1118. Suppl. 484. τέλεα, sacra. Eurip. Med. 1384. Τέλη λέων. Soph. Œdip. Tyr. 384. Tr. 242. εἰς τέλος. ad plenum. Luc. Som. p. 7.)

Derivata à τέλος, finis, effectus.

Τελικὸς, ὸ, ἡ, finalis, ad finem pertinens. Item, extremus: ut, τελικὰ κεφάλαια. Aphthon.

Τέλειος, seu τέλεος, perfectus. ut, ἀρετὴ τελεία, apud Aristotel. eth. l. 1. c. 13. Interdum in malam partem, summus, extremus: ut, τελεωτάτη ἀδικία, apud Plat. de rep. l. 1. Item, ultimus, postremus. ut, τελεία ἡμέρα. ¶ Absolutè positum τέλειος, de eo dicitur, qui adultus est, seu qui ad virilem ætatem pervenit. ut apud Laërt. Heraclitus dicitur τέλειος μὲν τοι γενόμενος πάντα ἐγνωκέναι, qui in juventute seu adolescentia se nihil scivisse affirmabat. † τελείως ἀνθρώπων. Xen. Pæd. 1. 2. 4. εἰς τοὺς τελείους. 1. 2. 15.† ¶ Interdum de eo qui uxorem duxit, apud Plat. Unde τέλειος Jupiter, et Juno τελεία, tanquam nuptiarum præsides. ¶ Dicitur et de brutorum ætate adulta seu integra: ut, λέων τέλειος, apud Diodor. ¶ Τέλεια ἱερὰ, eximia, sanctiora: largiora, et luculenta. Dem. adversus Neær. et apud Luc. (V. Æschyl. S. c. Th. 838. Τέλειον ὕψιστον Δία. Eum. 28. Ἥρας τελείας. 214. pro ἐπιτελεστικός. Ag. 981. Eum. 385. Τέλειος. Soph. Tr. 1260. Æsch. Ag. 1441. Suppl. 747. 831.)

Τελείως, seu τελέως, perfectè, absolutè. † Xen. Pæd. l. 3. p. 82. b.† Item integrè, plenè. Exponitur et, prorsus, omnino. Isocr. (Æsch. Eum. 321. 956.)

Τελειότης, ητος, ἡ, perfectio: item, integritas.

Τελειόω, f. ώσω, ad finem perduco, finio: apud Thuc. Item perfectum reddo et absolutum.

Τελειοῦσθαι, absolvi, ad finem perduci, consummari. ¶ Item ad virilem ætatem pervenire, virum fieri: unde, τελειωθέντες, qui ad virilem ætatem pervenerunt. apud Plat. de rep. l. 5. ¶ Significat τελειοῦσθαι, etiam, maturescere: ut apud Theophr. hist. pl. l. 8. ἡ δ' ἐρέβινθος ἀπὸ τῆς σπορᾶς ἐν τεσσαράκοντα τελειοῦται ταῖς ἡμέραις. ¶ Est etiam γῆμαι, uxorem ducere, teste Eust.

Τελείωσις, seu τελέωσις, εως, ἡ, perfectio, consummatio. Aristot. eth. 7. c. 12. Exponitur et, maturitas, apud Theophrast.

Τελειωτὴς, οῦ, ὁ, q. d. perfector, consummator, finitor.

Τελήεις, εντος, ὁ, idem quod τέλειος, perfectus. Exponitur et, eximius, solennis: unde, τελήεσσαι ἑκατόμβαι, eximiis hostiis facta sacrificia: Il. ά.

Τελέω, f. έσω, p. εκα, ad finem perduco, perficio, effectum reddo. Il. δ. ἐμοὶ δέ τε ταῦτα μελήσεται, ὄφρα τελέσσω, et efficiam. Odyss. β. Οἷος κεῖνος ἔην τελέσαι ἔργον τε ἔπος τε. Apud Hesiod. † Th. 799.† ἐπὴν νοῦσον τελέσῃ, exp. ubi morbo perfunctus fuerit. Apud Apoll. Rhod. τελέειν ὄλεθρον, exp. exitium afferre. Matth. c. 10. οὐ μὴ τελέσητε τὰς πόλεις, dictum putatur pro, τὴν ὁδὸν εἰς τὰς πόλεις, iter per civitates conficietis, emetiemini. i. ut Erasmus vertit, non omnes urbes perambulaveritis. Sic apud Thuc. l. 4. ἐς Φάρσαλον ἐτέλεσε, s. ὁδὸν, viam Pharsalum ducentem absolvit, i. Pharsalum pervenit. Matth. cap. 11. ὅτε ἐτέλεσεν ὁ Ἰησοῦς διατάσσων, exp. quum finem mandandi fecisset. ¶ Item τελέω, ago, perago, celebro: de rebus sacris. Herodian. ἑορτὴν μητρὶ Θεῶν τελοῦσι Ῥωμαῖοι. Sic Dionys. Areop. τελεῖ τὰ κατὰ θεσμὸν ἱερὰ, peragit ea quæ sacer ritus præstituit. Alias significat. vide in sequentibus ordin. derivat. [Æsch. Pers. 225. Ch. 1021. τελοῦσ' ἀρωγ. Soph. El. 1420. Œdip. Tyr. 230. 260. 1462.]

Τελέομαι, οῦμαι, perficior, ad finem perducor. Iliad. Σ. τὰ δὲ νῦν πάντα τελεῖται. Particip. τετελεσμένος. unde, τετελεσμένον ἔσται, sæpe apud Hom. erit perfectum, seu perficietur. Dicuntur et festa τελεῖσθαι, i. peragi, celebrari, apud Greg. † Aristoph. Nub. 257. ταῦτα τελουμένους ποιοῦμεν, ubi τελεῖσθαι, initiari.† [Soph. Œdip. Tyr. 817. Æsch. Ch. 308. 382. 872.]

Τελέσιος, finem imponens. τελέσιος ἡμέρα, ultimus dies. Hesych.

Τελεστὴς, perfector, τελειωτής. Item initiator.

† Τελεστήριον. (sc. ἱερὰ) τελεστήρια, ultima (finientia) sacra. Xen. Pæd. p. 234. a.†

Τελεστικὸς, idem quod ἀνυστικός, vim habens perficiendi, qui perficit. Arist. Τελεστικὴ Θεολογία, magia, i. συμβολική. [Τελεστική, ἡ. Procl. ad Tim. Plat. l. 2. p. 110. V. Philostr. l. 3. c. 21. not. 2.]

Τελεστικῶς, mysticè, arcanè. Hermog.

Τελευτὴ, finis, exitus. Hom. in Batrach. πολέμου τελευτὴ μουνήμερος ἐξετελέσθη.

Τελείω, idem quod τελέω: ex quo factum est, metri gratia ι inserto. Unde, τελείομαι, idem cum τελέομαι. Il. ά. Διὸς δ' ἐτελείετο βουλὴ, Jovis consulta perficiebantur.

Τελευτὴ, ῆς, ἡ, idem cum τελετὴ, et τέλος. ut βιότοιο τελευτὴ, Iliad. ή. Pro quo et sine adjectione dicitur τελευτὴ, apud Herodian. lib. 7. ἐς τὴν Ῥώμην ἠγγέλθη ἡ τοῦ πρεσβύτου τελευτὴ, mors senis. [Æsch. S. c. Th. 960. θανάτου τελευτάν. Eurip. Med. 152. Pl. ib. 1390.] Ἐς τελευτὴν, tandem, postremo: Hesiod. in erg. ¶ Τελευταὶ, exp. etiam, extremitates, apud Aristot.

Τελευταῖος, q. d. finalis: ultimus, postremus. ut, τελευταία ἡμέρα, apud Luc. [Soph. Œdip. Tyr. 1208. 1519.] Τὸ τελευταῖον, et, τελευταῖον, exp. postremò, demum, tandem: apud Æschin. † Aristoph. Nub. 942. ἀπὸ τοῦ τελευταίου, ab ultimo. Xen. Pæd l. 2. 43. c.† Item, ut minimùm, apud Joseph. Sic, τελευταῖα, seu, τὰ τελευταῖα, tandem, denique, apud Luc. de luctu.

Τελεύτατος, (tanquam ex positivo τέλευτος,) ultimus, vel summus. Hesych.

Τελευτάω, ῶ, finio, ad finem perduco: efficio, effectum reddo. Od. γ'. τελευτῆσαι τάδε ἔργα. Eurip. in Helen. Κἀγὼ, στερηθεὶς σοῦ, τελευτήσω βίον, vitam finiam, te orbatus. Sic et apud Luc. in Macrob. Interdum et absolutè τελευτᾷν dicitur pro, mori. Ut apud Xen. † Pæd. l. 5. p. 76. d.† ὅταν τελευτήσω. Apud eundem Pæd. l. 8. cum genit. ἐπειδὰν τοῦ ἀνθρωπίνου βίου τελευτήσω. † de occisis dixit l. 3. p. 136. c.† Item τελευτῶ, finem habeo, desino: ut apud Thuc. lib. 1. τὰ μὲν κατὰ Παυσανίαν οὕτως ἐτελεύτα, hunc exitum habuerunt. Plut. in Solon. εἰς συμφορὰς τελευτᾷ, in calamitates desinit. Et cum πρὸς, apud Aphth. ἐτελεύτα πρὸς ἔνδειαν, in inopiam desinebat. Particip. τελευτῶν, interdum exp. tandem, ad postremum. Ut, τελευτῶν δὲ συνεχώρησε, tandem concessit; Plat. de rep. l. 1. Sic et apud Isocr. † Sic Xen. Pæd. l. 4. 9. et l. 6. 16. bis. et l. 7. p. 187. d † Sic et fœm. et neutr. pro re aut personâ. [V. Æschyl. Pers. 742. Ag. 938. Soph. Tr. 1269.]

Τελισκόμενος, completus, absolutus. Deut. c. 23. οὐκ ἔσται τελισκόμενος πρὸς πᾶσαν εὐχὴν ἀπὸ υἱῶν Ἰσραήλ.

Τέλσον, finis, extremitas: (ex τέλος, per metathesin factum, et addita litera ν, teste Eustath.) ut, τέλσον ἀρούρης. Iliad. ν'. et σ'. Utitur et Hippocr.

Τέλσος, ἡ, profunditas.

Composita.

Ἀγαθοτελὴς, boni efficiens: perfectè bonus.

Ἀγαθοτέλεια, boni efficientia, perfectio boni. Dion. Areopag.

Ἀγχιτέλεστος χρόνος, tempus appropinquans, et cujus completio propè est: apud Nonn.

Ἀκροτελεύτιον, τὸ, finis seu extremitas carminis. Thuc. l. 2.

Ἀποτελέω, efficio, perficio, præsto. † Xen. Pæd. l. 1. 2. 5. et l. 1. 4. 25.† Polyb. τὸ δὲ σύνταγμα τοιαύτης ἀποτελεῖ ὄψιν, ὥστε [illegible] χώραν τοῦ τείχους ἐπ' ἀρχῇ φέρειν.

Ἀποτελέομαι, efficior, perficior: unde, ἀποτετελεσμένος ἀνὴρ, vir consummatus et absolutus, vir præstantissimus, apud Xen. † Pæd. l. 3. p. 73. c.† [Isoc. cap. 7. §. 4. ἐνταῦθα δὲ θεῶν μὲν, οἶμαι, πρῶτον συμμάχων ἰσχυρῶν δεῖ, ἔπειτα δὲ καὶ τὸν ἐνεστηκότα πορείας ἀποτετελεσμένον ἄνδρα εἶναι.]

Ἀποτέλεσμα, τὸ, effectio: vel effectus. Galen. et Procl. ¶ Peculiariter ἀποτελέσματα, dicuntur effectus stellarum. Ut apud Plut. in Rom. ἐν τοῖς λεγομένοις ἀποτελεσμάτων περὶ τὴν Ῥωμύλου γενέσεως τὸν συλλογισμόν. ¶ Περὶ τῶν ἀποτελεσμάτων unius personæ Christi, distinctis naturis conferentibus quod suum est, theologi consulendi. ¶ Item ἀποτέλεσμα, eventus: apud Artemid. in Oneirocr.

Ἀποτελεσματικὸς, qui effectum præstat. Diosc.

Ἀποτελεσματικὴ, sc. ἐπιστήμη, scientia docens apotelesmata, i. tum geniturarum, tum effectus stellarum. Bud.

Ἀποτελεσμὸς, effectio.

Ἀποτελεστικὸς, q. d. effectivus. De Astrologia usurpatur apud Basil.

Ἀποτελευτάω, finem habeo, desino. Aristot. polit. l. 5. c. 6. Et activè finem do, termino. Alex. Aphr. in probl.

Ἀποτελεύτησις, mors. In nov. const.

Συναποτελέω, (*decomp.*) perficio, efficio in. efficio, reddo: apud eundem, probl. lib. 1.

Ἀτελὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, imperfectus, mutilus. Aristotel. in polit. ἀτελὲς μηδὲν ἡ φύσις ποιεῖ. Apud Plat. de leg. ἀτελὴς ὁμολογία, pactum non servatum.

Ἀτέλεια, ἡ, q. d. imperfectio: ut, ἀτέλεια τῶν σπερμάτων, apud Theoph. de caus. pl. l. 4. c. 14. [σπεύδομαι —— θεῶν ἀτέλειαν ἐμαῖς λιταῖς ἐπικραίνειν. Æschyl. Eum. 363.]

Ἀτέλεστος, infectus, non effectus: vel, qui effici nequit. Odyss. β'. et apud Plat.

Ἀτελεύτητος, ad finem non perductus, non finitus: vel, non effectus, irritus. Il. δ. Item, qui finiri non potest, fine carens: ut, ἀτελευτήτου ὀργῆς, apud Phil. [inexorabilis. Soph. Œdip. Tyr. 344.]

[Ἀτέλεστος. Æsch. Ag. 1459.]

Αὐτοτελὴς, in se finem suum habens: ut, αὐτοτελὴς θεωρία, apud Aristot. Item, per se finem faciens seu imponens. ut, αὐτοτελὴς δίκη, apud Suid. et, αὐτοτελὲς αἴτιον, apud Galen. Item, per se absolutus et consummatus: ut, αὐτοτελὴς πρᾶξις, apud Aristot. Item, ipse sibi sufficiens: apud Polyb. Est et Dei attributum, apud Eurip.

Αὐτοτελῶς, absolutè, perfectè. Polyb.

Αὐτοτέλεια, perfectio, absolutio. Item, integritas. Hermog.

Αὐτοτέλεστος, per se perfectus. Nonn.

Βραχυτελὴς, brevem finem habens. Expon. et compendiarius. Suid. et Hesych.

Γαμοτελέω, nuptias celebro, nuptiarum solennia celebro. Hesych.

Γανοτελῶ, opiparè apparare. idem exp. γανουργῶ, εὐφροσύνην ποιῶ, lætitiam efficere, jucunditatem afferre.

Δημοτελὴς, publicis expensis vel publico nomine factus: publicus. ut, δημοτελὴς θυσία, apud Plat. in Num. et, δημοτελεῖς ἑορταὶ, apud Chrysost. de sacerdot.

Δημοτελέω, publicis expensis aut publico nomine facio, apud Dem.

Διατελέω, perago, traduco, conficio: Isocr. in Busir. encom. ἅπαντα τὸν αὐτὸν ἔχοντες, εὐδαιμόνως τὸν βίον διατελοῦσιν. Xen. Pæd. 1. διατετελεκὼς τὰ ἐν τοῖς ἐφήβοις δέκα ἔτη, quum peregisset in ephebis decem annos. † διατελέσαι μέχρις ἑσπέρας. Pæd. 1. 2. 6. ἔργα ἀρετῆς. 1. 5. 8. διατελεῖ ἐν πᾶσι. 1. 2. 15.† Item neutraliter, permaneo, persevero. Aristot. ἄγονοι διατελοῦσι, steriles permanent. Plat. in Thea. διατελεῖ χρώμενος τῷ σαφεῖ, clara perpetuò est usus. † Sic [illegible]. Xen. Pæd. 1. 5. 10. 1. 2. 15. et 1. 6. 3.†

Ἐκτελὴς, perfectus: item, perfectam et cumulatam mensuram habens. Interdum et, adultus, ut apud Hesiod. in Erg. Ἐκτελέα βρίθειν Δημήτερος ἱερὸν ἀκτήν. [Æsch. Pers. 218.]

Ἐκτελειόω, seu ἐκτελεόω, exp. perfectum reddo, consummo.

Ἐκτελευτάω, idem quod τελευτάω. Æsch. [Soph. Trach. 172. τοιαῦτ' ἔφραζε πρὸς θεῶν εἱμαρμένα Τῶν Ἡρακλείων ἐκτελευτᾶσθαι πόνων, &c.]

Ἐκτελέω, perficio, absolvo, ad exitum perduco. Il. β. Οὐδέ τι ἐκτελέουσιν ὑπόσχεσιν ἥν περ ὑπέσταν. † ἔργα. Hesiod. Asp. 22.† Apud Luc. ἐκτελέσαι τὴν καταδίκην, exp. supplicium perpessum esse. Apud Phocyl. φόνον ἐξετέλεσσας, cædem patrasti. [Æschyl. Pers. 228. Soph. Tr. 1204.]

Decomp. Διεκτελὴς, unde, διεκτελέστερον, absolutius, perfectius. Hesych.

Παρεκτελέω, idem cum ἐκτελέω. Mosch.

Προεκτελέω, antè perficio, antè initio, ante persolvo. Ælian.

Συνεκτελέω, ad consummationem confero, apud Theophr.

Ἐντελὴς, perfectus, absolutus: vel, integer, cui nihil deest. Ut apud Luc. de sacrif. πρότερον ἐξετάσαντες εἰ ἐντελὲς εἴη. Et, ἓξ ἐντελῆ τάγματα, sex integræ legiones, apud Plut. in Pomp. Dicuntur et viri ἐντελεῖς, seu ii qui jam adulti sunt: apud Synes. [Soph. Tr. 773. Æschyl. Ch. 248.]

Ἐντελῶς, perfectè, absolutè, integrè. Hesych. et Suid.

[Ἐντέλεια. Xenoph. Socr. Apol. §. 23. Τοὺς γε μὴν νέους πῶς διαφθείροιμι, καρτερίαν καὶ ἐντέλειαν προτρέπων;]

Ἐντελεχὴς, perfectus, idem cum ἐντελής.

Ἐντελέχεια, apud Aristot. expon. actus et perfectio. Vide et in comp. ex Ἔχω.

Ἐντελευτάω, finio vitam in, morior, immorior. [Thucyd. Hist. lib. 2. καὶ ἐν οἷς ἐνευδαιμονῆσαί τε ὁ βίος ὁμοίως καὶ ἐντελευτῆσαι ξυνεμετρήθη.]

Ἐπιτελὴς, ad finem seu ad exitum perductus, absolutus, non irritus: ut, ἐπιτελὴς εὐχὴ, preces ratæ, non irritæ, apud Plat. Apud Hesych. ἐπιτελὴς γυνὴ, exp. ὡραία γαμεῖσθαι, virgo matura viro.

Ἐπιτελῶ, seu ἐπιτελέω, unde ἐπιτελείωσις, perfectio, absolutio, peractio: ut, ἐπιτελείωσις τῆς εὐχῆς, Plut. in Num. Exponitur et, augmentum. Hesych. Apud Plat. de leg. ἐπιτελειώσεως παίδων, procreatio liberorum.

Ἐπιτελείωμα, victima postrema, quæ priores omnes ratas faciebat. Suid.

Ἐπιτελέω, perficio, perago, exequor, præsto. Thuc lib. 2. ἃ ὑπεδέξατο, οὐκ ἐπετέλει, non præstabat quæ pollicitus erat. Herodian. l. 2. τάχος τε ὀξὺ, καὶ τὸ πεζὸν ἐπιτελέσαι τάχος. † φρουρὰν φυλάξαι ἱκανῶς, καὶ ἐπιτελέσαι. Xen. Pæd. l. 3. p. 76. a.† Exponitur et, obeo, perfungor: ut, ἆθλον ἐπιτελῶ, apud Luc. Significat et, celebro, perago: ἐπιτελῶ θυσίαν. Plat.

Συνεπιτελέω, (*decomp.*) ad consummationem confero.

[Ἐπιτελεστικός. Sch. Æsch. Eum. 384.]

Εὐτελεστικὸς, qui probè absolvit et perficit.

Εὐτελὴς, felix in functione sua. (Quæ felicitas in frugalitate fundatur. Nam εὐτελὴς est alioqui, frugalis.)

Εὐτέλεια, ἡ, felicitas: prospera fortuna in exequendis rebus et ad finem perducendis. Aristoph. οὐ μὴν δέδοικα ἐπ' εὐτελείᾳ τὴν σκαλαθύρσιν. (Σκαλαθύρειν vox nullibi est explicata.)

Ἡμιτελὴς, non omnino perfectus: imperfectus: δόμος ἡμιτελὴς, Il. β'. † Xen. Pæd. l. 3. p. 89. c.†

Ἡμιτέλεια, dimidium, semissis. Luc.

Ἡμιτέλεστος, dimidia ex parte absolutus. [Thuc. lib. 3.]

[Ἰσοτέλεια. Xenoph. περὶ Πορῶν. cap. 4. §. 12. παρέχοντας ἐπὶ ἰσοτελείᾳ καὶ τῶν ξένων τῷ βουλομένῳ ἐργάζεσθαι ἐν τοῖς μετάλλοις.]

Ἰσοτέλεστος, eundem exitum habens, similiter desinens. Soph. [Œd. Col. 1283. οὐδ' ἐπὶ πέρας ἰσοτέλεστος ἄλλος, &c. Schol.]

(Καρποτελής. Æsch. Suppl. 696.) [καρποτελῆ δέ τοι Ζεὺς ἐπικραινέτω φέρματι γᾶν πανώρῳ. Vide Not. Cl. Stanl. ubi ait se legere καρποτελεῖν.]

Κατατελὴς, perfectus, totus, usque ad reliquias, imo cum reliquiis. Unde apud Arrian. in expedit. Alex. ἱερεῖα τῇ στρατιᾷ πάντα κατατελῆ ἔδωκε, exp. sacrificiorum reliquias militibus distribuit.

Νεοτελὴς, recens, absolutus. Hesych.

Νυκτιτελέω, noctu perficio aut celebro. Idem. Ἐν νυκτὶ τελῶ.

Νυκτέλιος, dicitur Bacchus, cui noctu sacra fiebant, apud Plut. et Pausan. Et, νυκτέλια, τὰ, Bacchi sacra nocturna, apud eundem Plut. in probl. Rom.

Ὁλοτελὴς, perfectus, integer. Greg. de Hom.

Ὁμοιοτέλευτος, q. d. similem finem habens. idem in pluribus enuntiatis exitus. Vide Fab. l. 9. c. 3.

Ὀξυτέλευτος, finem habens acutum, desinens seu finiens in acutum sonum aut vocem acutam.

Ὀψιτέλεστος, serò perfectus vel factus. Il. β'.

Παντοτελὴς, idem cum Ὁλοτελής.

Παντελὴς, idem. [Sch. ex. πάντων ἔχων τέλος. Jovis Epith. Æsch. S. c. Th. 120. Ch. 538. 964. Suppl. 609. Soph. Œdip. Tyr. 950.] Item, plenus, universus, vel universalis. Plut. συνέβη δὲ Λακεδαιμονίων ἧτταν παντελῆ γενέσθαι, fusi cæsique ad unum Lacedæmonii omnes. Interdum, εἰς τὸ παντελὲς, dicitur pro, παντελῶς. ut Luc. c. 10.

Παντελῶς, omnino, prorsus, plenè, absolutè. [Soph. Œdip. Tyr. 684.] Xen. † Pæd. 1. 5. 7.† Plat. &c. Pro quo Poëtæ dicunt παντελέως.

Παντέλεια, perfectio, seu perfectionis summa, apud Phil.

Παντέλειος, idem integer et perfectus. Suid.

Παρατέλευτος, qui est juxta finem. Item penultimus. scholiast. Aristophan. [Nub. 1005. Equit. 439. 496. Pac. 570. Vide Plut. 598. Schol.]

† Περιτελέομαι pass. Hesiod. Th. 59. περὶ δ' ἤματα πόλλ' ἐτελέσθη, multique dies transacti erant.†

Προτέλειος, qui fit ante nuptias. (à τέλειος, quod interdum de eo dicitur qui uxorem duxit.) Ut, προτέλειοι εὐχαὶ, preces quæ cum sacrificiis peragebantur ante nuptias, apud Atticos. Interdum προτέλειοι εὐχαὶ, generaliter dicuntur precationes, quæ fiunt ad initiandum se et expiandum ante sacrificiorum et ceremoniarum tractationem: ut apud Dionys. ad Demosth.

Προτέλεια, τὰ, dicuntur dona ante nuptias. Poll. (κυρίως αἱ πρὸ γάμων θυσίαι, νῦν δὲ αἱ πρὸ τῆς ἁλώσεως μάχαι. Æsch. Ag. 65. 235. 719.) Vide et Προτέλεια, in ultima classe compos.

Προτελευτάω, antè finio vitam, seu prius.

(Συντελής. Æsch. Ag. 541. sc. Simul ad exitum perductus.)

Συντέλεια, ἡ, finis et consummatio: ut, συντέλεια τοῦ αἰῶνος, Matth. cap. 13. et alibi.

Συντελέω, q. d. simul ad finem tendo, unà ad eundem finem tendo. Herodian. lib. 2. ἀφορμὴ δὲ αὕτη (al. Σεβήρῳ αἰτία) εἰς ἓν τέρμα τοῦ βίου συνετέλεσεν. Item, consummo, perficio, perago. Unde apud Polyb. συντελουμένης τῆς ἐκφορᾶς, dum funus peragitur. Sic Act. 21. ὡς ἔμελλον αἱ ἑπτὰ ἡμέραι συντελεῖσθαι. In Epist. ad Hebr. c. 8. συντελέσω καινὴν διαθήκην, exp. fœdus novum pangam, seu consummabo. consummantur enim fœdera, et rata fiunt, dum panguntur. † ἅρματα, currus. Xen. Pæd. l. 6. p. 156. e.† Significat etiam. simul celebro festum: apud Laërt.

Συντελεστὴς, οῦ, ὁ, exp. qui simul idem cum alio festum celebrat. Exponitur et, consummator: apud Greg.

Συντελικὸς, valens ad reddendum aliquid perfectum. Hermog.

Ἀσυντελὴς, (decomp.) imperfectus.

Ἀσυντέλεστος, qui ad finem non perducitur. Plut.

Ὑπερσυντελικὸς χρόνος, Grammaticis est tempus plusquam perfectum.

[Ὑπερτελέω. ὡς μήτε μέγαν, μήτ' οὖν νεαρῶν τιν' ὑπερτελέσαι μέγα δουλείας γάγγαμον ἄτης παναλώτου. Æsch. Ag. 369.]

Ὑπερτελὴς, plusquamperfectus. Damasc. Apud Eurip. in Ione, τῶν οἴκων θεοῦ ὑπερτελὴς, exp. supra sacras ædes eminens. (θυμέλας est in loco; θεοῦ non memoratur.) [Soph. Tr. 36.]

Ὑπερτέλειος, seu ὑπερτέλεος, idem.

Derivata à τέλος, vectigal.

Τελῶ, pendo, pensito. Plat. in Protag. ἀργύριον τελεῖν ἐκείνῳ, μισθὸν ὑπὲρ σεαυτοῦ. Sic Aristoph. τελεῖν δύο δραχμὰς μισθόν. † sumptus facio, insumo. εἴς τι. Xen. Pæd. p. 202. e.† ¶ Item, sum sub ditione, sum sub imperio, pareo. quæ significatio ex priori dependet. solent enim tributa aut alia pensitari alicui ab iis qui ejus imperio parent. Theodoret. ἀλλὰ καὶ τὴν ὑφ' ἕτερα σκῆπτρα τελοῦσαν προθυμησάμενος. Significat et, contribuor, attribuor, censeor; et quasi inter eos, qui unum vectigal pensitant, numeror. Ut, πόλις εἰς τὸ Καππαδοκῶν ἔθνος τελοῦσα, apud eundem hist. eccles. l. 2. Sic apud Luc. ἐπεὶ εἰς ἄνδρας τελεῖν ἠρξάμην, postquam inter viros sum census. [Soph. Œdip. Tyr. 230. Tr. 550.]

Τέλεσμα, τὸ, vectigal, tributum: aut ipsa tributi pensitatio: in Pand.

Composita.

Ἀποτελέω, pendo tributi nomine et solvo. Xen. εἰ ἡμῖν μέλλοιεν τὰ δίκαια οἱ νέμοντες ταῦτα ἀποτελεῖν. † Sic Pæd. l. 3. p. 73. c.† Et general. persolvo: apud eundem Pæd. 4. χρὴ χαριστήρια, ὧν ἂν ἔχωμεν, τοῖς θεοῖς ἀποτελεῖν.

Ἀτελὴς, à pendendo vectigali immunis. Aristot. et Dem.

Ἀτέλεια, ἡ, immunitas. Isocr. in Panath. Herodian. l. 2. Pro quo Ionicè dicitur ἀτελίη, apud Herodot.

Αὐτοτελὴς, qui suis utitur vectigalibus.

Ἐπιτελέω, pendo, solvo. Herodot.

Ἰσοτελὴς, qui idem cum alio vectigal seu tributum pendit. Harpocr. Suid. et Hesych.

Ἰσοτέλεια, æqualitas in pendendo vectigali seu tributo.

Λυσιτελὴς, utilis, frugiferus. (quasi ὁ λύων τὰ τέλη· quod qui facit, iis, quibus solvit tributum, utilitatem affert, ut putarit schol. Soph.) Diod. Sic. ὑπελάμβανε γὰρ, τοὺς Ῥωμαίους, ἅμα μὲν διὰ τὸ λυσιτελὲς, ἅμα δὲ διὰ τὸ ἐπιεικέστερον εἶναι, προσδέξεσθαι τὴν νίκην.

Λυσιτελέω, utilis sum, expedio, confero. Xenoph. μηδενὶ ἄνευ τοῦ λυσιτελεῖν. † Pæd. 1. 3. 8.†

Λυσιτελούντως, utiliter, apud eundem. [Œconom. cap. 20. §. 21. τὰ δὲ ἔργα μὴ τελεῖσθαι λυσιτελούντως πρὸς τὴν δαπάνην, &c. Plat. Alcib. Demosth. Orat. adv. Aristocr. τὰς μὲν δὴ πολυτελεῖς δωρεὰς, οὕτως ἐκεῖνοί τε καλῶς καὶ λυσιτελούντως ἐδίδοσαν αὐτοῖς.]

Ἀλυσιτελὴς, (decomp.) inutilis. Dem.

Ἀλυσιτελῶς, inutiliter. Xen. [Memorab. lib. 1. cap. 7. §. 2. καί τι πολλὰ μὲν δαπανῶν, μηδὲν δὲ ὠφελούμενος, πρὸς δὲ τούτοις κακολογῶν, πῶς οὐκ ἐπιπόνως τε, καὶ ἀλυσιτελῶς, καὶ καταγελάστως βιώσεται. Demosth. Orat. Amat.]

[Ἀλυσιτέλεια. Polyb. Hist. lib. 4. §. 47. μεγάλης δὲ γενομένης τῆς ἀλυσιτελείας καὶ δυσχρηστίας πᾶσιν ἐκ τοῦ τέλους πράττειν τοὺς Βυζαντίους, &c.]

Ὁμοτελεῖς, qui idem tributum pendunt.

Προτελέω, exp. pecuniam repræsento et ante diem solvo: apud Xen. anab. l. 6.

Συντελὴς, simul tributum pendens: vel, eodem tributum aut collectam conferens. Demosth.

Συντέλεια, munus in decuriis suis conferendi, apud eundem contributio, Papiniano. Συντέλειαν ποιῶ, contribuere. Item, consortium et communitas classis alicujus et ordinis. τὸ συνέδριον τοῦ τάγματος. Pausan. [Ὦ ξυντέλεια, μὴ προδῷς πυργώματα. Sch. ex. τὸ κοινὸν ἄθροισμα τῶν θεῶν, μεταφορικῶς· κυρίως γὰρ ἡ τῶν στρατιωτῶν ἄθροισις. Æschyl. S. c. Th. 257.]

Συντελέω, in eundem gentem contribuor, ejusdem gentis concilio et communi attribuor. Paus. in Achai. οἱ Βολιναῖοι εἰς τὸ Ἀχαϊκὸν συντελεῖν. Et, censeor, annumeror. Dem. in Aristocr. εἰς τοὺς νόθους ἐπὶ τούτῳ συντελεῖ. Interdum, contribuo, confero. Idem, συντελοῦντα εἰς τὴν [illegible]. Item, confero, i. prosum. ut quum dicitur, ταῦτα εἰς ἰσχὺν καὶ ῥώμην οὐκ ὀλίγα συντελεῖ.

Ὑποτελὴς, (q. d. qui sub tributo est,) qui tributo pendendo est obnoxius, vectigalis. Interdum addito genit. φόρου, apud Thucydid. et μισθοῦ, apud Xen.

Ὑποτελέω, pendo. Isocr. μηδένα φόρον ὑποτελοῦντας.

Pertinentia ad τέλος, impensa, sumptus.

Τελῶ, insumo, impendo, sumptum facio. Unde Galen. apud Hippocr. τελεῖν, exp. ἀναλίσκειν. Athen. l. 2. δαπανᾷν.

Ἀτελὴς, sumptu seu impensâ carens. Hesych.

Ἀτέλεια, vita vel opus sine sumptu. Dem. in Neær.

Αὐτοτελὴς, qui suis sumptibus vivit, vel qui suis sumptibus aliquid facit. Luc.

Διευτελίζω, contemno, vilipendo. Ælian. † Xen. Pæd. 13.†

Εὐτελὴς, facilem impensam requirens, tenuis, frugalis: ut, εὐτελὴς δίαιτα, et, εὐτελὴς τράπεζα, apud Herodian. † Comp. apud Xen. Pæd. l. 5. p. 130. c. εὐτελέστερος.† Item qui parvos sumptus facit, parcus. Menand. Ἐγὼ δ' ἄγροικος, εὐτελὴς ὑπερβολῇ. ¶ Sæpe et exp. vilis. Ut apud Herodian. ἰδιώτου τινὸς καὶ εὐτελοῦς γαμβρὸν γενέσθαι. Et, ἐξ εὐτελοῦς διαβολῆς, levissimâ calumniâ et vilissimâ, apud eundem, l. 7. ¶ Item, gracilis. Plut.

Εὐτελῶς, q. d. parvo sumptu, frugaliter, tenuiter.

Εὐτέλεια, ἡ, parva impensa, parvus sumptus, frugalitas: aut parsimonia. Thuc. l. 2. Interdum et, vilitas. Greg. [Aristoph. R. 407.]

Εὐτελίζω, et ἐξευτελίζω, contemno aliquid tanquam εὐτελὲς, vilipendo, flocci facio.

Κατατέλεσμα, τὸ, sumptus, impensa. Lex. Herodot. ἀνάλωμα. ¶ Item, consessus magistratuum, τὸ συνέδριον τῶν ἐν ἀρχαῖς. ut qui consumunt, seu laudabiliter, seu cum vituperio, publica bona. Suid. ¶ Item, pecunia quæ in ordinem vel tribum penditur.

Κατευτελίζω, elevo, parvifacio, Plut.

Πολυτελὴς, magnos sumptus postulans, sumptuosus: ut, πολυτελεῖς τράπεζαι, apud Plut. Interdum expon. exquisitus: ut, πολυτελὴς δίαιτα, apud Epicur. Interdum et, magnificus. † Comp. est apud Xen. Pæd. 1. 6. 8.†

Πολυτελῶς, sumptuosè, magnificè. † Xen. Pæd. p. 199. c.†

Πολυτέλεια, sumptuositas, magnificentia. Plut. [Herodot. Hist. lib. 2. cap. 87. τοὺς δὲ τὰ μέσα βουλομένους, τὴν δὲ πολυτελείην φεύγοντας σκευάζουσι ὧδε. Xenoph. Lacod. Resp. cap. 7. §. 3. οὐ γὰρ ἐσθῆτος πολυτελείᾳ, ἀλλὰ σώματος εὐεξίᾳ κοσμοῦνται. Thucyd. Hist. lib. 6.]

Derivata à τέλος, mysteria, sacra.

Τελειόω, seu τελέω, consecro, sacro, initio. Greg. τὸ πνεῦμα τελειοῖ με διὰ τοῦ βαπτίσματος. Exod. c. 29. τελειώσεις τὰς χεῖρας τοῦ Ἀαρών.

Τελειόομαι, οῦμαι, consecror. initior. Idem Greg. καλὸν καὶ τὰς χεῖρας τελειοῦσθαι, καὶ τὰς πόδας. Apud eundem, ἐπεὶ δὲ ἑπτὰ παῖδας τελειωθέντας εἶδε.

Τελείωσις, εως, ἡ, consecratio, initiatio. Dion. Areop. Sic et dicitur baptismus: apud Greg.

Τελειωτὴς, consecrator, initiator: apud eundem.

Τελέω, itidem, initio, res divinas facio. Unde apud Luc. ἐτελέσθη τὰ Ἐλευσίνια. Et Gregor. τελεσθεὶς τῷ βαπτίσματι. Item, inauguro. unde, τελούμενοι ἱερεῖς, sacerdotes qui inaugurantur. [Aristoph. R. 360.]

Τελεστικὸς, mysticus.

Τελεστικῶς, mysticè, arcanè. Hermog.

Τελεστήριον, locus in quo fit initiatio. Hesych.

Τελετὴ, initiationis ritus. Gregor. Item ipsa initiatio. Plut. in Dem. Expon. et, expiatio; item sacerdotium; apud Dem. Item ceremonia, apud Synes. Apud Plat. ‡ Phæd. 13.‡ sic et nominantur ludi ac sacrificia. † Sic Aristoph. Nub. 303. ἐν τελεταῖς ἁγίαις, in sacrificiis sanctis. [R. 346.]

Composita.

Ἀποτελειόω, seu ἀποτελῶ, idem cum τελειόω. Dion. Areop.

Ἀρτιτελὴς, recens initiatus. Plat. in Phæd.

Ἀτέλεστος, non initiatus: profanus. Plat. ὃς ἂν ἀμύητος καὶ ἀτέλεστος εἰς ᾅδου ἀφίκηται, ἐν βορβόρῳ κείσεται. Cum genit. apud Eur. in Bacch. ἀτέλεστος βακχευμάτων.

Ἐπιτελέω, consecro. Hesych.

Ἡρατέλεια, conjugium, olim, teste Poll. l. 3. c. 3. eâ de causâ, (ut putabant gentiles,) quoniam in nuptiis Junoni tanquam connubii præsidi sacra faciebant.

Ἱεροτελεστὴς, qui sacris initiat: sacerdos, episcopus.

Ὀρφεοτελεστὴς, qui Orphicis mysteriis initiat.

Προτέλεια, τὰ, q. d. tirocinium, et initiativum. Ut apud Gregor. Nyss. τὰ προτέλεια τῆς παιδικῆς ἀναστάσεως ἐν βαθείᾳ μυηθέντες. Et generaliter, omne primordium rei divinæ faciendæ. Gregor. Naz.

Προτελέω, ad initiationem præparo, vel expio ante rem sacram. Alciphr.

Προτελεῖσθαι dicebantur quæ expiandi gratiâ ante rem sacram fiebant. Significat et simpliciter, præparare se, idoneum paratumque se reddere; et apud Greg. Item, ante erudiri seu doceri. Luc. εἰ μὴ προτελεσθείης τὰ περὶ τῆς [illegible].

Προτελίζω, idem cum προτελέω, Eurip. in Iph. Aul. [433.] Ἀρτέμιδι προτελίζουσι τὴν νεάνιδα, Αὐλίδος ἀνάσσῃ.

Συντελεστὴς, qui simul cum alio initiat. ¶ Processit et in compositis primis.

Χριστοτελεστὴς, qui Christi mysteriis initiat.

ΤΕΛΧΙΝ, ad mortem depressio. Etym.

Τελχῖνες, furiosi eminentes, quales Corybantes et Cabiri perhibentur, supra hominum vires robusti. quos fascinator spiritus possidet. Hinc et τελχῖνες fascinatores quandoque. Ἐτ· Παρὰ τὸ θέλγω, τὸ ἀμαυρῶ, σκοτίζω, καὶ ἀπατῶ.

Τελχίνιος, maleficus. Etym.

Τελχινώδης, duræ cervicis.

Τελχινιάω, contentiosè me oppono, σκληροτραχηλῶ, ἀθερίζω. Suid.

ΤΕ'ΜΝΩ, (F. 1. τεμῶ, et 2. ταμῶ, unde aor. 2. ἔταμον, et infinit. ταμεῖν. Præt. perf. τέτμηκα, tanquam ex τμάω,) seco, scindo, reseco, amputo, et consequenter, contemno. quod, à Romanis Latinitate donatum, ex Græco est compositum. Luc. in Zeux. τέμνοντες καὶ διαιροῦντες ἀμφοτέρους. Apud Eurip. (cum duplici accus.) τέμνετε ἵππους φόβην, resecate equorum jubas. Τέμνειν τὰς δίκας, dirimere lites. ¶ Aliquando exp. cædo, succido, concido. Ut apud Thuc. τέμνειν τὴν ὕλην. et, δένδρα τέμνειν. Apud Plat. de rep. l. 5. ἀγροὺς τέμνειν, est succisis segetibus vastare agros. sic, τὴν γῆν τέμνειν, apud Thuc. l. 7. sic apud Xen. Hell. 4. τέμνοντες καὶ κάοντες τὴν χώραν. ¶ Τέμνειν πέλαγος, Hom. secare, sulcare pelagus. Τέμνειν πλόον, Apoll. navigare, διαπερᾶν. Dicitur proverbialiter, μέσον τέμνειν, medio ire, medium tenere: ut apud Plat. epist. 8. Dicitur et τέμνειν ὁδὸν, apud Greg. viam secare, i. tenere. sic, τέμνειν κέλευθον, apud Eurip. sic et, σπονδὰς τέμνειν, καὶ ὅρκια, fœdus percutere, apud eundem in Helen. [Phœniss. 1.] Τέμνειν φάρμακα, concidere, in minutissimas partes secare, comminuere, conterere, contundere. ¶ Sumitur et pro ἀποτέμνω, dedico.

Τέμνων λόγος, vide Τμητικός.

Τέμνομαι, secor, incidor, succidor, dissecor, resecor. Unde metaph. τετμημένην ὁδὸν τῆς [illegible] πορεύεσθαι, institutam viam et methodum sequi. Et activè, idem cum τέμνω. Ut apud Luc. οὐδὲ ἐγὼ πρῶτος ταύτην ἐτεμόμην τὴν ὁδόν. Et apud Basil. τὴν μέλλουσαν φιλίας ἀδελφικῆς τέμνεσθαι, abrumpere et dirimere.

Τομὸς, οῦ, ὁ, scindens, incidens, acutus: ut, λόγος dicitur esse ξίφους τομώτερος σιδήρου, apud Phocyl. Item, vi incisoriâ præditus: ut apud Plut. symp. 8. probl. 4. λεπτὰ καὶ τομὰ καὶ ὀξέα προσφέροντες, ἐπιτείνουσι τῆς ὀρέξεως.

Τομῶς, more eorum quæ scindunt, seu incidunt; penetranter. Exponitur et, clarè, apertè, apud Callim. hymn. in Delum.

Τόμος, ὁ, frustum sectione seu scissione ablatum: ut, γαστρὸς καὶ φάρυγος τόμον, apud Athen. l. 4. Suidæ et Hesych. est ὁ χάρτης, ex eo quòd exciditur è pellibus animantium. Item, majoris voluminis sectio et pars, in quam est divisum et veluti dissectum. Laert. in Antisthene.

Τομὴ, ἡ, sectio, sectura: vel, incisio, amputatio. Il. A. (de sceptro:) ἐπειδὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν, quum semel in montibus cæsum, ipsos montes reliquit. Isocr. de Pace, τὰς τομὰς τῶν ἰατρῶν ὑπομένειν. Exponitur et, portio sectione demessa.

Τομικὸς, incisorius, vel incidens: ut, τομικοὶ ὀδόντες, apud med.

Τομαῖος, sectus, cæsus, succisus, recisus: ut, τομαῖος χαίτη, apud Eur. [Æsch. Ch. 166. τμητικός. 537. Suppl. 276.]

Τομάω, sectione egeo, sectionem desidero: ut, τομῶντι πήματι, apud Soph. in Ajace.

Τομέω, seco, incido: idem quod τέμνω. Hesych.

Τομεὺς, έως, ὁ, sector, incisor: vel exector, castrator, putator. Idem. Interdum instrumentum putatorium vel incisorium significat: unde et inter scalpra sutoria refertur apud Plat. in Alcib. Τομεῖς dicuntur etiam octo primi dentes, in utraque gena quatuor, qui cibum abscindunt et dividunt. Lat. incisores dentes. Poll. lib. 2. Apud geometras τομεὺς dici traditur resecta circuli pars, duabus ad ambitum à centro productis lineis.

Τομεῖον, τὸ, instrumentum quo aliquid scindi aut dissecari potest. Gal. apud Hippocr. sic nominari ait forcipem.

Τομὶς, ἴδος, ἡ, exp. forfex.

Τομίας, ου, ὁ, sectionem seu scalprum expertus, incisionem passus, castratus: ut, κριὸς τομίας, apud Athen. lib. 9. et Herodian. lib. 1. Traditur et sumi pro separato selectoque, apud Plat. de leg.

Τόμιον, τὸ, frustum, seu quod sectione est ablatum. Peculiariter τόμια nominantur, quæ ex victima reciduntur, ut apud Dion. Halic. l. 7. vel potiùs exta, quæ sectione è victima eximuntur, et super quæ extractæ manus imponebant et jurabant. Dem. in Aristocr. Æschin. de malè gesta legat.

Τέμαχος, εος, τὸ, idem cum τόμος, frustum sectione ablatum: plerunque de grandiorum piscium frustis et segmentis: ut apud Aristoph. in Plut. ‡ 894.‡ πολὺ χρῆμα τεμαχῶν καὶ κρεῶν ἀνεψημένων. (R. 520.) Impropriè apud

Athen. l. 8. Æschylus suas tragœdias dicit esse τεμάχη τῶν Ὁμήρου μεγάλων δείπνων.

Τεμάχιον, (seu τεμμάχιον,) frustulum sectione alicunde ablatum. tomaculum seu tomaclum, tomacina, lucanica. Synes. ep. 4. et 73.

Τεμαχίτης ἰχθὺς, piscis qui in frusta secari solet et muriâ condiri. schol. Aristoph. in Equit. Pro quo et absolutè dicitur τεμαχίτης, apud Athen. l. 8. ex Eubulo.

Τεμαχίσκος, parvulus τεμαχίτης. Athen. l. 6.

Τεμαχίζω, in frusta et τεμάχη seco.

Τέμενος, εος, τὸ, agri portio à cæteris resecta, seorsum ab aliis sita. Il. μ'. Τέμενος τεμόμεσθα μέγα Ξάνθοιο παρ' ὄχθας. Plerumque ejusmodi agri deo alicui aut heroi consecrati erant: ut Od. θ'. (de Venere,) ἔνθα δέ οἱ τέμενος, βωμός τε θυήεις. unde, τεμένη exp. et agri sacri nemora. Significat et fanum seu delubrum: unde apud Strab. lib. 14. τοὺς τοῦ τεμένους προεστῶτας, exp. æditnos. (Τέμενος αἰθέρος, περιφραστικῶς ἀντὶ τοῦ αἰθήρ. Æsch. Pers. 365. Eurip. Med. 1381. Aristoph. R. 221.)

(Τεμένιος, ad delubrum pertinens. Soph. Tr. 764.)

Τεμενίζω, honoro τεμένει. Item consecro: ut apud Plat. de leg. 5. τεμένη τε τούτων ἑκάστοις τεμενίσαντα.

Τεμένισμα, idem cum τέμενος. Dion. l. 42.

Προτεμένισμα, τὸ, (comp.) vestibulum templi, et quidquid est ante fanum. Thuc. l. 1.

Τεμενίτης, ου, ὁ, sc. λόφος, collis quidam in Thracia prope Triballum, teste Steph. qui et in fœm. Τεμενῖτις ἄκρα nuncupari potest, vertex Temenites, ut apud Thuc. lib. 6. ¶ Item absolutè, incola luci in Sicilia prope Syracusas, qui Τέμενος dicitur, teste eodem.

Τμάω, inusitatum, format ex se particip. τμηθεὶς, quod Suid. exp. ἀποτμηθείς. Et perf. τέτμηκα et τέτμημαι: unde apud Galen. ὑπεράνω δ' ἐπ' αὐτὸ ὁδὸς τέτμηται, via secta est.

Τμῆμα, τὸ, segmentum, frustum sectione alicunde ablatum: vel particula, portio. Plat. Sectio libri, capituli, &c.

Τμῆσις, ἡ, sectio. Apud gramm. nomen figuræ qua composita aliqua vox discinditur ac dirimitur seu dividitur. Expon. et, divisio, item clades belli.

Τμητὴρ, ῆρος, ὁ, sector, incisor.

Τμητὴς, idem. Hesych.

Τμητὸς, sectus, incisus: ut, τμητοὶ ἀκαὶ, apud Eurip. in Orest. Et in Elect. τμητοῖς ἄκαις ἐγκείμεναι, i. λώροις, τοῖς ἱμᾶσι. †Ἱμὰς, sectile lorum. Soph. El. 749.†

Τμητικὸς, incidendi vim habens. Ut, τμητικὴ χυμῶν, apud Alex. Aphr. ¶ Et, τμητικὸς λόγος, qui et τέμνων, oratio concisa, ὁ τέμνων ἐν βραχέσι τὰ πράγματα, velut scindens ferrum in re instituta pergit. Cui contrarius λόγος ὁ περιβάλλων, oratio intricata. ¶ Item aptus ad secandum et incidendum, putatorius. ¶ Et passivè, incisus, sectilis, apud Diosc. l. 4. c. 174.

Τμητικῶς, in modum earum quæ incidunt; incidendo, seu secando. Suid.

Τμήδην, idem cum τμητικῶς. Suid. Exponitur etiam, leviter. Il. δ. Τμήδην δ' αὐχέν' ἐπῆλθε.

Τμήγω, idem cum τμάω, seco, scindo, succido. Apoll. Arg. 2. αὐτὰρ ὁ τόν γε Ἀφραδίῃς ἔτμηξε, imprudenter succidit. Hinc et Aor. 2. pass. ἐτμάγην. unde tertia persona plur. τμάγεν pro ἐτμάγησαν. Il. π'. Πάσας πλῆσαν ὁδοὺς, ἐπεὶ ἄρ τμάγεν, quoniam divisi et dissipati erant. Sunt tamen qui hæc tempora à τμάγω formare malint.

Τμῆγος, ου, ὁ, idem cum τμητής. Hesych.

Τμῆγος, εος, τὸ, sectura, scissura, sulcus; apud eundem.

Τάμνω, Ionicè et Doricè, idem cum τέμνω. apud Aristotel. de arte Poet. τάμνων ἀτειρεῖ χαλκῷ. Item exseco, excindo. Od. ι. τάμνετε μὲν γλώσσας, κεράασθε δὲ οἶνον. Interdum exseco, i. testiculos excido, castro. Ut apud Hesiod. in Erg. ἐρίφους τάμνειν. ¶ Apud Homer. Il. γ'. ὅρκια τάμνειν, est fœdus percutere cæsis victimis: qui mos in paciscendis fœderibus observari solebat.

Τάμνομαι, itidem scindo, seco. Od. α. Ταμνομένους κρέα πολλά.

Τέτμω, invenio, offendo, nanciscor. propriè, ἐκ διατομῆς καὶ συντόμως λαμβάνω, ut inquit Eust. cui et per diplasiasmon ex τμῶ factum videtur. Il. ζ'. Ἔνθ' ὄγε Νέστορ' ἔτετμεν. Od. α'. ὃν κτεάτεσσιν ἑοῖς ἐπὶ γῆρας ἔτετμεν. Cum genit. apud Hesiod. Theog. †610.† ἐκ δέ σε τέτμεν ἀναρρόου γενέθλης.

Τέμπεα, τὰ, dictæ fuerunt angustiæ inter Olympum et Ossam, Thessaliæ montes, Peneo amne irriguæ, ut Etym. ex Dionysio tradit. Generaliter verò sic nominantur fauces, cavitates, et angusti exitus quorumvis montium, eodem et Suida testibus. ☞ Παρὰ τὸ τέμνω, (ut videtur.) sunt enim quasi dissecta et rupta loca, quibus montes à se invicem dividuntur. ¶ Item loci arboribus consitis et pratis ac herbis virentibus amœni: quibus videlicet nec herbæ nec arbores τμηθεῖσαι amœnitatem conciliant. Theoc. idyll. 1. Ἢ κατὰ Πηνειῶ καλὰ τέμπεα, ἢ κατὰ Πίνδω.

Composita: ac primùm ex τέμνω, τμήσσω, τάμνω, cum præpositione.

Ἀμφιτέμνω, circumcido, undiquaque puto vel amputo.

Ἀμφίτομος, circumcisus, undiquaque amputatus. Euripid. ¶ Et utrinque scindens: anceps: ut, ἀμφιτόμου λόγχας, apud Euripid. in Hippol. [1375. ἀμφιτόμου λόγχας ἔραμαι διαμοιρᾶσαι, &c. ancipitem ensem cupio. Elect. 164. ξίφεσι δ' ἀμφιτόμοις, &c. Ξίφος autem ἀμφίτομον hîc sumitur pro πελέκει διστόμῳ, hoc est Bipenni. Vide Not. Cl. Barnes. Apoll. Rhod. Arg. lib. 1. 168. ἀμφίτομόν τε δεξιτερῇ πάλλων πέλεκυν μέγαν.] (Æsch. Ag. 1504. 1529.)

Ἀνατέμνω, disseco, incido: à partibus inferioribus ad superiores progrediendo. Athen. l. 12. ταῖς αὑτοῦ χερσὶν ἀνέτεμε τὸν ἄνθρωπον.

Ἀνατέμνομαι, dissecor, incidor. Luc. ὡς παιδευθεὶς ἀνατμηθήσεται ἐπὶ τοῦ ἱερέως.

Ἀνατομὴ, dissectio, incisio. ¶ Specialiter, membrorum animalium, præsertim corporis humani, dissectio, non quævis, sed cujus soli τῆς Μεδικῆς παῖδες noticiam et usum habent. Aristot. ἐκ τῶν ἀνατομῶν δεῖ θεωρεῖν.

Ἀνατομικὸς, ad anatomen pertinens. ¶ Et, ἡ ἀνατομικὴ, s. τέχνη, ars anatomica, ars membra incidendi. ¶ Item, ἀνατομικὸς, qui anatomen factitat, vel dissectionis corporum peritus, apud Gal.

Ἀντιτέμνω, auxilior: propriè dato pharmaco opem fero. Eurip. [Alcest. 968. οὐδ' ὅσα Φοῖβος Ἀσκληπιάδαις ἔδωκε φάρμακα, πολυπόνοις ἀντιτεμὼν βροτοῖσι. Schol. Μεταφορικῶς ἀπὸ τῶν τὰς ῥίζας τεμνόντων, καὶ ἐπιτεμνόντων.]

Ἀποτέμνω, abscindo. Od. σ'. Ὅς κ' ἀπὸ ῥῖνα τάμῃσι καὶ οὔατα νηλέϊ χαλκῷ, qui nares tibi et aures abscindat. Interdum pro simplici τέμνω: ut apud Plat. de rep. l. 1. σὺ δ' οἴει με ἴσως τοὺς τὰ βαλάντια ἀποτέμνοντας λέγειν. ¶ Est et dedicare. Eust. ad Il. σ'. Τέμενός ἐστι χωρίον εἰς τιμὴν ἀποτετμημένον τινί.

Ἀποτέμνομαι, abscindor, vel scindor. †τὰς κεφαλάς. Xen. Pæd. p. 259. b.† ¶ Item fines circumcido, agris mulcto. Isocr. in Archidam. τῆς χώρας ἀποτεμόντες. Idem cum accusat. in ep. ad Philip. χώραν ἀποτεμόμενος τοσαύτην. ¶ Item, præcido, separo, præfinio. Arrian. lib. 5. τὸ δὲ ὡς ἀπωτέρω καὶ ἄνωθεν ἐπέκεινα ὁ Ἰνδὸς ποταμὸς ἀποτέμνεται, dirimit seu separat. ¶ Significat etiam, consecro: quod enim Deo consecramus, id velut ab aliis separamus. Luc. de sacrif. πρῶτον μὲν ὅλας ἀπετέμοντο. ¶ Item intercipio, transitu arceo. Xen. Hell. 7. Polyb. lib. 1. cum accus. (Theoc. ιζ'. 86.)

Ἀποτομὴ, ἡ, abscissio, scissura. [Xenoph. Græc. Hist. lib. 2. cap. 1. §. 22. μόνος (Ἀδείμαντος) ἐπελάβετο ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ περὶ τῆς ἀποτομῆς τῶν χειρῶν ψηφίσματος.] Est et peculiare musicorum vocabulum, semitonium majus.

Ἀποτομὰς, άδος, ἡ, idem. Hesych. ¶ Item, jaculi genus, quo pentathli utebantur, apud eundem. ¶ Interdum adjectivum est, ut quum dicit Eust. τέμενος esse γῆν ἀποτομάδα, i. abscissam.

Ἀποτομεὺς, abscissor. ¶ Item, jaculum pentathli. Poll.

Ἀπότομος, ὁ καὶ ἡ, abscissus, abruptus, præruptus: ut, ἀπότομος ἀκρώρεια, apud Soph. i. abrupta, conscensu difficilis. (Subaud. Œdip. Tyr. 896.) Sic, ἀπότομοι πέτραι, apud Luc. [Herodot. Hist. lib. 1. cap. 84. ἀπότομός τε γάρ ἐστι ταύτῃ ἡ ἀκρόπολις, καὶ ἄμαχος.] Et metaph. durus, severus, inexorabilis. apud Plut. et Sapient. 6.

Ἀποτόμως, abscissè, abruptè. Et metaph. severè, rigidè. ut in epist. ad Tit. c. 1. ἔλεγχε αὐτοὺς ἀποτόμως. Exponitur et, planè, præcisè. apud Isocrat. in Archid. οὐδὲν γὰρ τῶν ὄντων ἐστὶν ἀποτόμως οὔτε κακὸν οὔτ' ἀγαθόν.

Ἀποτομία, ἡ, incisio: apud Chrysost. de sacerdot. ¶ Item severitas nimia, qua res nimia ad vivum resecatur. [Epist. ad Rom. xi. 22. Ἴδε οὖν χρηστότητα καὶ ἀποτομίαν Θεοῦ.]

Ἀπότμημα, τὸ, quod alicunde abscissum est. Hesych.

Ἀποτμήσσω, seu ἀποτμήγω, idem cum ἀποτέμνω. Hesiod. in Theogon. †188.† ἀποτμήξας ἀδάμαντι Μήδεα. Iliad. π'. Πολλὰς δὲ κλιτῦς τότ' ἀποτμήγουσι χαράδραι.

Ἀποτμὰξ, ῆγος, ὁ καὶ ἡ, abscissus, abruptus: ut, ἀποτμῆγι σκοπιῇ. Apoll. Rhod. Arg. 3.

Ἀποτάμνω, idem cum ἀποτμήσσω. (Æsch. Ag. 1419.) Herodot. lib. 8. ἠναγκάζετο τὸν ἑαυτοῦ παῖδα τὰ αἰδοῖα ἀποτάμνειν.

Προαποτέμνω, (decomp.) præcido.

Διατέμνω, disseco, discindo. ut apud Eur. in Hec. θαλάσσια πελάγη γ' ἄλλη διατεμεῖν χρεία. Et, distinguo, separo, Plat. de leg. διατέμνω χωρίς. Item metaph. studia in contraria scindo, dirimo, divello. ut Æschin. in Ctesiph. διατετμηκότα τὴν πολιτείαν.

(Διατομὴ —— διατομαῖς οὐ φίλαις. Æsch. S. c. Th. 939.)

Διάτομος, dissectus, discissus. Item, æqua portione divisus seu dissectus: ut, διάτομος σελήνη.

Διατμήσσω, seu διατμήγω, idem cum διατέμνω, disseco: vel dissecando vulnero. Theocrit. idyll. 7. κάλαμός με διασχισθεὶς διέτμαξεν. Item disjicio, dispergo. Il. φ'. Ἔνθα διατμήξας τοὺς μὲν πεδίονδε δίωκε.

Διατμήγομαι, idem. unde, διατμήξασθαι ἀρούρας, arva scindere aratro: apud Apoll. Rhod. Arg. 2. διετμάγην, discissus seu dissectus sum, disjunctus sum: unde Il. ἡ. Τώ γ' ὡς [illegible] διέτμαγεν.

Διατάμνω, disseco, discindo.

Ἀδιάτμητος, non dissectus, non divisus, indivisus. Comp. ex α pr. et διατέμνω.

(Δαΐτμητος, bello cæsus. Æschyl. Ch. 345.)

Ἐκτέμνω, exseco, excido. Il. λ. Μηροῦ τ' ἐξέταμεν. Et peculiariter, testiculos alicui sectione eximo, castro. †ἐξέτεμεν, castravit. Xen. Pæd. l. 5. p. 124. a.† Luc. ὁ μὲν Κρόνος ἐξέτεμε τὸν πατέρα τὸν Οὐρανόν. Apud Aristot. meteor. l. 2. ἐκτέμνειν τὴν γῆν, per zonas distinguere.

Ἐκτέμνομαι, execor, excidor. Luc. ἐκτετμημένος τὴν γλῶτταν. Item castror: unde, ἵπποι ἐκτεμνόμενοι, apud Xen. Pæd. 7.

Ἐκτομὴ, excisio, exsectio. Plut. in Alcib. Greg. Naz. Apud Dioscor. pro fenestra sumi dicitur. Apud Plut. ἐκτομαὶ γῆς βαθεῖαι, dicuntur ipsæ soli herbidi partes è terra profundiùs exsectæ ad constituendum tribunal.

Ἐκτομεὺς, scalper excisorius, vel sector. Hesych.

Ἐκτομὶς, exp. sectrix. Ἐκτομὶς μήτρα, dicitur vulva porcorum exsectitia: apud Athen. l. 3.

Ἐκτομίας, et ἔκτομος, exsectus, castratus. Hesych. et Suid.

Ἔκτομον, dicitur etiam veratrum, seu helleborum nigrum. Galen. apud Hippocr.

Ἔκτμημα, frustum exsectione extractum. Apud Aristot. in meteor. ἐκτμήματα τῆς γῆς, segmenta terræ, zonæ.

Ἔκτμησις, excisio, castratio.

Ἐκτάμνω, idem cum ἐκτέμνω. Iliad. γ'. Herodot. l. 8.

Διεκτέμνω, (decomp.) disseco, exseco: vel penetrans exseco.

Ἐντέμνω, incido. Item cæsas seu mactatas bestias immolo et sacrifico. Thuc. l. 3. ὡς ἥρωΐ τε ἐντέμνουσι, καὶ τιμὰς δεδώκασι. Et addito accus. apud Plut. in Sol. ἐντεμεῖν σφάγια Περιφήμῳ. Hinc est et, dedicare. ἐντέμνειν τέμενος, dedicare fanum, Lucian. (Æsch. Ag. 17.)

Ἐντομὴ, incisura, incisio, aut incisus. Aristoph. item immolatio seu sacrificium, quod cæsâ vel dissectâ victima fit: unde, ἐντομὰς ποιεῖν, idem quod ἐντέμνειν, apud Plut. de Herodot. (Soph. Tr. 903.)

Ἔντομος, incisus seu insectus. Ἔντομα ποιεῖν, idem quod ἐντέμνειν, vel ἐντομὰς ποιεῖν, incidere, seu cædere: apud Herodot. l. 2. ¶ Τὰ ἔντομα, Hesych. sunt fœdera et expiationes. ¶ Item, apud Physicos, τὰ ἔντομα, (ζῷα, sc.) insecta animalcula, Alberto M. annulata dicta. animalia insecta, ab incisuris sic appellata. vide Aristot. hist. an. l. 4. c. 1. et Plin. l. 11. c. 2.

Ἐντομίας, ου, ὁ, idem quod ἔντομος. Exponitur etiam, spado, eviratus, apud Hesych.

Ἐντομὶς, idem cum ἐντομή. Hesych. et Suid.

Ἐντομίδης, ου, ὁ, itidem insectus, incisus: cujus facies aut cutis incisa est ἀμυχαῖς aut ξυσμαῖς. Suid.

Ἐντόμια, τὰ, idem quod ἔντομα, insecta: schol. Aristoph.

Ἔντμημα, τὸ, incisura. Xen. in Cyneg.

Ἐντάμνω, idem cum ἐντέμνω.

Ἐπιτέμνω, incido, concido: peculiariter, amputo id, quod in nimium excreturum erat longitudinem: brevius reddo, abbrevio. Synes. ep. 44. ἐπιτέμνειν τὰς τιμωρίας.

Ἐπιτομὴ, præcisio seu recisio, qua aliquid brevius fit. Item, id quod tali præcisione est abbreviatum: compendium, breviarium, epitome. Aristot. &c.

Ἐπίτομος, incisione seu præcisione brevior factus, præcisus: ut, ἐπίτομα ξύλα, apud Theophr. hist. pl. l. 5. Et general. brevior factus, in compendium redactus: vel brevis, compendiarius: ut, ἐπίτομος ὁδὸς, apud Phil. de vita M. l. 1.

Ἐπιτμήσσω, seu ἐπιτμήγω, idem cum ἐπιτέμνω. Hesych.

Κατατέμνω, concido: ut Xen. ἑαυτὸν κατατέμνειν. Item, vulneribus multis concisum interficio: vel simpl. occido. in Epigr. φωνὰς ἐπίης στυγνὰς κατατέμνειν. Item, disseco, sectione dirimo. Plut. in Num. κατατεμεῖν πλείονας τομὰς τὸ σῶμα τοῦ πλήθους. Et general. divido, dirimo: apud Greg.

Κατατομὴ, concisio: incisura, sectio.

Κατατάμνω, idem cum κατατέμνω.

Ἐπικατατέμνω, (*decomp.*) concido, lacero.

Παρατέμνω, seco juxta me situm: vel perperam seco, secandi limites transgressus. Basil. in Hexaëm. homil. 7. Exponitur et simpliciter, divido, scindo. [Aristoph. Lysistr. 110.]

Περιτέμνω, circumcido, circumseco. Apud Græcos bibl. interpr. et Nov. Test. script. significat, præputium amputo: ut act. Ap. c. 21. &c. Item occido: interdum, imminuo, attero.

† Περιτέμνομαι pass. Ἅμαξαι περιτεμνόμεναι ὑπὸ ἱππέων, currus intercepti per equites. Xen. Pæd. l. 5. p. 134. d.†

Περιτομὴ, ἡ, circumcisio, seu circumcisura. in ep. ad Col. c. 3. et alibi in N. Test.

Περιτομεὺς, έως, ὁ, qui circumcidit. Item, scalper excisorius, quo sutores coria circumcidunt. Poll. l. 7.

Περιτομὶς, ἡ, pars quædam navis. Hesych.

[Περίτομος. Polyb. Hist. lib. 1. ἔστι γὰρ ὄρος περίτομον ἐξανεστηκὸς ἐκ τῆς περικειμένης χώρας εἰς ὕψος ἱκανόν.]

Περιτάμνω, idem cum περιτέμνω. Hesiod. in Erg. Τὴν φθάμενος οἴνας περιταμνέμεν.

Περιτάμνομαι, idem. Herodot. lib. 2. περιτάμνονται τὰ αἰδοῖα.

Ἀπερίτμητος, ὁ καὶ ἡ, (decomp.) cui præputium non est amputatum non circumcisus. Metaph. act. c. 7. ἀπερίτμητοι τὴν καρδίαν.

Προτέμνω, proscindo, vel præscindo.

Προτομὴ, effigies, seu imago hominis alicujus umbilico tenus ducta: ut, προτομαὶ βασιλικαὶ, apud Suid. ¶ Προτομαὶ dicuntur etiam faciee animantium ratione carentium, teste Poll. l. 2. Sic et apud Athen. lib. 7.

Πρότμησις, ipsa præscindendi actio. Interdum id quod præscinditur. Unde apud Hom. Iliad. λ'. umbilicus πρότμησις dicitur: quoniam ab ipso statim partu umbilicus infantibus præscindi solet: aut quoniam juxta umbilicum in duo dividitur medius homo. In hac signif. legitur et προτμητὶς, ως, ἡ, apud Hesych.

Προτάμνω, idem cum προτέμνω. unde Od. σ'. Τῷ κέ μ' ἴδες εἰ ὦλκα διηνεκέα προταμοίμην, an sulcum rectum præscindere aratro possem.

Συντέμνω, concindo, concido. † [illegible]. Xen. Pæd. p. 208. c.† Item præcido, in angustum contraho, decurto. Ut apud Thuc. lib. 8. τὴν μισθοφορὰν ξυνέτεμνε. Et apud Eurip. in Hec. Ἅπαντα ταῦτα συντεμὼν ἐγὼ φράσω, omnibus in angustum contractis, paucis dicam. (Æsch. Eum. 227. 266.)

Σύντομος, concisus, brevis, compendiarius. Ut, σύντομος [illegible], apud Plut. de orac. Pyth. (Soph. Œdip. Tyr. 750.) Sic, σύντομος λόγος. Pro σύντομος ὁδὸς, absolutè, ἡ σύντομος dicitur. ut apud Aristot. de gen. an. l. 4. τὴν σύντομον ἀφεὶς, omissa brevi et compendiaria via. † Compar. apud Xen. Pæd. 1. p. 72. c. et Superlat. l. 8. p. 227. b.†

Συντόμως, concisè, breviter, compendiosè: unde, συντόμως εἰπεῖν, sæpe apud Isocr. et Dem. [Συντομωτέρως. Isocrat. Panegyr. pag. 123. 8. Ed. Cant. Ἔτι δὲ συντομωτέρως ἔχω διελθεῖν περὶ αὐτῶν.] Item, actutum, continuò, è vestigio: et, συντόμως ἀπεκρίνατο, apud Athen. l. 8. (Æsch. Ag. 638. Soph. Œdip. Tyr. 830.)

Συντομία, ἡ, concisa seu succincta brevitas, compendium. Aristotel. rhet. 3.

Συντάμνω, idem quod συντέμνω.

Ὑποτέμνω, succido, subtus seco. Interdum, ita seco, ut τομὴ aut τμῆσις deorsum vergat: veluti quum coria obliquè secantur, ut crassiora videantur. apud Aristophan. in Eq. ὑποτέμνων δέρμα μοχθηροῦ βοός. Item præcido: ut, ὑποτέμνειν ἐλπίδας, apud Xen. Hell. 2.

Ὑποτέμνομαι, idem. Æschin. in Ctesiph. τοὺς χρόνους ὑμῶν ὑποτεμνόμενος, præcidens vobis et subtrahens occasiones rerum gerendarum. Exp. et, transitu aliquem arcere: apud Xen. pæd. 1.

Ὑποτομὴ, succisio.

Ὑποτομεὺς, qui succidit aut præcidit: vel, instrumentum quo succidimus et præcidimus.

Ὑποτομὰς, άδος, ἡ, præcisa, succisa.

Ὑποτάμνω, idem cum ὑποτέμνω.

[Ὑποτμήξειν. Apoll. Rhod. Arg. iv. 338.]

Composita sine præposit. ac primùm habentia τομ.

Ἀγκυλοτόμον, ου, τὸ, instrumentum chirurgicum, quo τὸ ἀγκύλιον, vel τὴν ἀγκύλην τῆς γλώσσης, vinculum nervosum, (quod filum vulgò vocant,) in pueris hæsitantibus eximitur.

Ἀερότομος, aërem secans et findens. Epith. avium.

Ἀκρότομος, ὁ καὶ ἡ, cujus summæ partes sectæ sunt: ut, πέτρα ἀκρότομος, rupes adeò prærupta latera habens, ut ferro resecta esse videatur: apud Joseph. Sic, ἀκρότομοι λίθοι, lapides extremis partibus resectis complanati et politi. apud eundem.

Ἀκροτομέω, extremas seu summas partes amputo, trunco. Xenoph. in Œconom.

Ἀρτηριοτομία, ἡ, arteriæ dissectio. Est et remedii genus, quod arteriâ sectâ adhibetur.

Ἀρτίτομος, nuper cæsus, nuper sectus. [Apoll. Rhod. Arg. iv. 1515. Γοργόνος ἀρτίτομον κεφαλὴν βασιλῆϊ κομίζων.]

Ἀρτιτόμος, nuper secans: qui nuper secuit seu incidit. Cyrill.

Ἄτομος, qui sectus non est: ut, ἄτομος λιβανωτὶς, apud Diosc. lib. 1. cap. 87. Item insecabilis, qui dissecari nequit: ut, ἄτομα εἴδη, apud Plut. adversus Colot. (Intonsus. Soph. Tr. 203.)

Βαλαντιοτόμος, crumenarum incisor, saccularius: [Plat. de Rep. lib. 8. Δῆλον ἄρα—ἐν πόλει οὗ ἂν ἴδῃς πτωχοὺς, ὅτι εἰσί που ἐν τούτῳ τῷ τόπῳ ἀποκεκρυμμένοι κλέπται τε καὶ βαλαντιοτόμοι καὶ ἱερόσυλοι, &c. Demosth. c. Ctesiph. ἐπιδέξιοι γὰρ τὸ γένος καὶ βαλαντιοτόμοι, &c.] pro quo dicitur et βαλλαντιοτόμος apud Aristoph. (R. 784.)

Βαλαντιοτομεῖν, crumenas incidere. [Plat. de Rep. lib. 9. κλέπτουσι, τοιχωρυχοῦσι, βαλαντιοτομοῦσι, λωποδυτοῦσι, ἱεροσυλοῦσιν, ἀνδραποδίζονται. Xenoph. Memorab. §. 62.]

Βούτομος, (sc. θάμνος, vel φυτὸς,) vel βούτομον, (sc. φυτὸν,) nomen fruticis palustris, ex eo sic dicti, (ut quidam putant,) quòd commodissimè secetur boum pabulo: id quod et Suid. innuere videtur, quum ait, esse plantam calamo similem, qua boves vescantur. Alii sic appellatum volunt παρὰ τὸ βοῦ ἴσον σφόδρα τέμνειν, quòd valde secet digitos eorum qui ipsam carpunt: unde et à Theoc. idyll. 13 vocatur βούτομον ὀξύ. Vide et Theophr. hist. pl. l. 1. c. 8.

Βραχύτομος, ita putatus ut reliquiæ breves remanserint; curtè recisus.

Βραχυτομέω, ita puto ut breves remaneant reliquiæ, curtè recido. Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 19.

Βωλοτόμος, glebas secans: ut, βωλοτόμος μάκελλα, in Epigr.

Γαιοτόμος, qui terram scindit. Item agricola. In iisdem.

Γειοτόμος, idem: apud Apoll. Arg. lib. ult.

Γατόμος, pro eodem.

Γατομέω, terram scindo seu fodio. Apoll. Arg. 2.

Γλωσσοτομέω, linguam alicui amputo. 2 Maccab. c. 7. Unde

Γλωσσοτομεῖσθαι, elinguatum esse, linguâ castrari. apud Plut.

Γραμματοτόμον μέλασμα, atramentum, quo literæ fiunt, et veluti inciduntur. Epigr.

Γυρότομος αὖλαξ, sulcus præcisus in gyrum, orbiculatim: quoniam aratrum, ad extremum agrum perveniens, in orbem vertitur.

Δειροτομέω, cervicem abscindo, decollo. Il. ψ'.

Ἀποδειροτομέω, (decomp.) idem. Od. λ'. Et generaliter, abscindo, amputo: ut, κεφαλὴν ἀπεδειροτόμησε. Hesiod. in Theog. † 280.†

Δενδροτομέω, arbores excindo. Thuc. l. 1.

Διχότομος, in duas æquales partes dissectus. ut, διχότομος σελήνη, apud Mart. Capel. lib. 8. cap. de Lunæ mensis. [Aristot. de Hist. Animal. ἔστι γὰρ ὁ μυκτὴρ διχότομος.]

Διχοτόμος, in duas partes secans.

Διχοτομέω, in duas partes seco. Polyb. [S. Matth. Evang. xxiv. 51. Veniet Dominus illius servi—καὶ διχοτομήσει αὐτόν. Plat. Polit. ἐν ταύταις δὲ τὸ παράδειγμα καὶ ἑκάστην διχοτομεῖ τέχνην.] Item æqua portione divido. Procl. in Sphær.

Διχοτόμημα, τὸ, una ex duabus partibus æquâ portione resectis. Hes.

Διχοτομία, ἡ, divisio in duas partes. Item, partitio duarum æqualium partium.

Δρυοτόμος, quercuum amputator. Et generaliter, arborum amputator. Exponitur et, materiarius. item lignarius faber. Pro eodem dicitur et δρυτόμος. Il. λ'. et ψ'.

Δρυοτομία, ἡ, arborum amputatio, sectio materiæ. Plat. de leg. [lib. 3.]

Δρυοτομικὴ, ars amputandi arbores, ars materiaria. Plat.

Δύστομος, difficilis cæsu. Vide et in comp. ex Στόμα.

Ἐμβρυοτομία, ἡ, umbilici sectio in fœtu recens in lucem edito. Poll.

Εὐθύτομος, idem quod ὀρθότομος. Pind. [Pyth. E. 120.]

Εὔτομος, secta facilis. Item, benè seu pulchrè sectus. Εὔτομος οἰκία, domus quæ multis meatibus secta est seu pervia. Arist. pol. 7. c. 11.

Ἡμίτομος, semisectus. Ἡμίτομον, dimidiata pars. Luc. et Athen. l. 2. [Herodot. Hist. lib. 7. ἐρίσαντας τὸ ἡμίτομον τοῦ παιδὸς τοῦτο κείμενον, &c.]

Ἡμιτέμνω, idem. Diosc. l. 2.

Ἡμιτόμος, et ἡμιτομίας, ου, ὁ, semicastratus, cui alter ex testiculis exectus est.

Ἰθύτομος, (q. d. in rectum sectus,) rectus: ut, ἰθύτομος οἶμος. Dionys. Areopag.

Καινοτόμος, qui novas vias secat: qui novas res molitur, novarum rerum studiosus.

Καινότομος, in quo novæ viæ sectæ et apertæ sunt, innovatus. Hermogen.

Καινοτόμως, novè, novo quodam more.

Καινοτομία, ἡ, innovatio, rerum novarum molitio. Plat. Expon. et, novitas, apud Synes.

Καινοτομέω, innovo. Luc. ἐκαινοτόμησε τὸν τρόπον. Item, rem novam aut res novas facio. Gregor. Item, res novas molior, nova designo. Herodian. l. 6. Significat etiam, metallum aut lapides excido, teste Poll.

Καινοτομεῖσθαι, innovari, præter solitum fieri. Et, τὰ καινοτομούμενα, res novæ quas aliquis molitur. Herodian. l. 7.

Καινοτόμημα, τὸ, innovatio, rerum novatio. Item, novum institutum.

[Καλαμητόμος. Apoll. Rhod. Arg. 4. 986. εἰ δὴ ἡ Δηοῦς Κλείουσι χθονίης καλαμητόμον ἔμμεναι ἅρπην.]

Καλαμητομία, stipularum sectio: apud Suid. Accipitur et pro messe.

Καράτομος, cui caput amputatum est. ut, Γοργόνι καρατόμῳ, apud Eurip. in Alcest. Item, è capite abscissus vel resectus. Soph. in Elect. † 52.†

Καρατόμος, caput abscindens: unde, καρατόμοι σφαγαὶ, apud Eurip. in Rheso.

Καρατομέω, caput amputo. Phrynich. [Eurip. Rhes. 586. χρὴ καρατομεῖν ξίφει.]

Κενοτομία, inanium et vanarum rerum studium, quum via ad res vanas inanesque secatur.

Κέρτομος, ου, ὁ, cor alicui scindens. ut, κέρτομα, (sc. ῥήματα) βάζειν, apud Hesiod. in Erg. Item, cavillatorius, jocularis. Suid. ex Epigrammat.

Κερτόμιος, idem: ut, κερτομίοις ἐπέεσσι. Il. δ'. Pro quo et absolutè κερτομίαις. ut Il. α'. et Od. ι'.

Κερτομία, ἡ, maledictum, maledicentia. Il. υ'. et Od. ι'.

Κερτομίας, ου, ὁ, maledicus, convitiator: vel cavillator, derisor. Hesych.

Κερτομέω, maledictis incesso, cor alicui convitiis et probris scindo. Od. σ'. κερτομέοντες Ὀδυσσῆα. Sic et Il. ζ'. et π'. Item, cavillor, ludifico, derideo. Od. ι'. (Æsch. Pr. 985.)

Κερτόμησις, irrisio, ludibrium. Soph. in Phil.

Decomp. Ἐγκερτομέω, convitiis ingero, probris incesso. Item, illudo. Euripid.

Ἐπικερτομέω, maledictis seu probris incesso super aliqua re. Interdum, falsum timorem incutere alicui cupio. ut Il. ω'. Τὸν δ' ἐπικερτομέων προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς. Item, deludo, derideo. Agathias, apud Suid. (Theoc. α'. 2.)

Ἐπικερτόμημα, et ἐπικερτόμησις, dictum mordax, unà cum illusione seu cavillo: vel objurgatio. Demetr. Phal.

Διακερτομέω, convitiis proscindo.

Κατακερτομέω, idem. [Herodot. Hist. lib. 1. ἐν μέσῳ Σαρδίων πολλὰ κατακερτομῆσαί με.]

Φιλοκέρτομος, ὁ καὶ ἡ, qui maledictis incessere amat: vel, qui cavillari et deludere amat. Od. χ'.

Κυματοτόμος, q. d. fluctus secans: machina triangulari forma, anteriore trianguli parte acuta, rostro navis longæ assimilis, teste Suida. Sic autem dicta putatur, quòd columnis et sustentaculis pontium præstrui soleret, ad fluctus findendos, ne majori impetu impingerent.

Κωλοτομέω, membra incido, membris trunco.

Λαιμότομος, cui jugulus sectus est, jugulatus. Eurip. in Hec. Pro eodem dicitur et λαιμάτομος, apud eundem. [Iph. in Aul. 776. λαιμοτόμους κεφαλὰς σπάσας, &c.]

Λαιμοτόμος [illegible], jugulum incidens: in Epigr.

Λαιμοτομέω, jugulum incido, jugulo. Apoll. Arg. 2. λαιμοτόμησαν μῆλα. Plut. in Oth. ἐλαιμοτόμησεν ἑαυτόν.

Λαιοτομέω, segetem demeto, τὸ λάϊον τέμνω, apud Theocr. idyll. 10. Dicitur autem λάϊον, Doricè pro λήϊον.

Λατόμος, ου, ὁ, lapicida. Poll. et Eust.

Λατόμιον, τὸ, lapicidina. Strab.

Λατομία, ἡ, idem. Latinè latomia, aut lautumia. Plut. de fort. Alex. Lucill. Epigr. l. 2.

Λατομέω, lapides incido, lapidibus extruo.

Ἐκλατομέω, (decomp.) lapidibus construo. Num. c. 21.

Λιθοτόμος, idem cum λατόμος. Item, chirurgus calculum excindens.

Λιθότομος, incisus à lapide. Cyril. ¶ Cui calculus, vel calculi exempti.

Λιθοτομία, idem cum λατομία. Thuc. l. 7. Pausan. in Att.

Λιθοτομίας, idem cum λιθότομος. Poll. castrato calculo vel calculis.

Μακρότομος, ita putatus ut amputati longæ reliquiæ supersint.

Μακροτομέω, ita puto ut longæ redundent amputatæ partis reliquiæ. Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 9.

Μηροτομέω, femur incido, femur abscindo.

Μεσότομος, per medium sectus: pro quo poët. μεσσότομος, in Epigr.

Μεσοτομέω, medium seco, seu per medium seco. Xen. in Œcon.

Νεότομος, recens sectus. Eurip. [Bacch. 1168. φέρομεν ἐξ ὄρεος ἕλικα νεότομον ἐπὶ μέλαθρα, &c. Soph. Antig. 1293. Γυνὴ τέθνηκε,——δύστηνος ἄρτι νεοτόμοισι πλήγμασι.] (Æsch. Choëph. 22.)

Ὀμφαλοτόμος, sive ὀμφαλητόμος, ου, ἡ, quæ umbilicos infantibus recens natis præcidit: obstetrix. Poll. l. 2.

Ὀμφαλοτομία, sive ὀμφαλητομία, umbilici præcisio, apud eundem, et Suid. obstetricatus, obstetricis munus. [Plat. Theætet. Ἀλλ' ἆρ' ὅτι ἐπὶ τούτῳ μεῖζον φρονοῦσιν ἢ ἐπὶ τῇ ὀμφαλητομίᾳ.]

Ὀρθότομος, in rectum sectus.

Ὀρθοτόμος, in rectum secans.

Ὀρθοτομέω, in rectum seco: in ep. ad Tim. c. 2.

Ὀρχοτομέω, testes excido, castro, eviro. Apsyrt. in Hippiatr.

Ὀρχοτομία, testium amputatio, castratio, castratura.

Οὐροτομέω, caudam amputo: apud Suid.

Ὀψίτομος, serò putatus: vel qui serò putari solet. Theophr. hist. pl. lib. 4. c. 16.

Πρωτότομος, qui primus cæsus ut putatus est. Idem ibidem.

Πρωτοτομέω, primum seco vel cædo, in primis puto. primus sum qui scindat.

Πυροτομία, sectio seu messis tritici.

Ῥιζοτόμος, radicum excisor seu sector, qui radices colligit, earum peritiam habens. ap. Nic. ῥιζοτόμος ὥρα, tempus secandarum radicum.

Ῥιζοτομία, radicum sectio seu excisio. expon. etiam, herbarum lectio. Theophr.

Ῥιζοτομικὸς, pertinens ad radicum excisionem, seu herbarum lectionem: ut, liber Dioclis ῥιζοτομικὸς, apud Schol. Nic.

Ῥιζοτομέω, radices excindo seu seco: ablaqueo. Hippoc. et Theophr.

Ῥινοτόμος, scuta seu clypeos dissecans. Item qui nasum vel nares secat.

Ῥινοτομέω, scuta seco: vel nasum seco, nares amputo. Eust.

Ῥυμοτομία, viarum vicorumque sectio et metatio: partitio in strigas. Polyb. et Diod. Sic.

Ῥυμοτομέω, per vicos partior et seco: seu strio, vel strigo, in strigas seco. Diod. Sic. et Joseph.

Σιδηροτομέω, ferro seco, ferro incido: in Epigr.

Σκυτοτόμος, qui coria incidit in suos usus apiata et consinuata, ad calceos, lorave aut similia conficienda: cerdo. Plat. in symp. Xen. Hell. 3. † Pæd. 6. p. 162. e.† Plut. in Num. &c.

[Σκυτοτομία. Plat. de Rep. σκυτοτόμον ἐκφέρομεν, καὶ οὐ ὑφάντην, πρὸς τῇ σκυτοτομίᾳ;]

Σκυτοτομικός, ad σκυτοτόμον pertinens: unde, σκυτοτομική, s. τέχνη, ars sutoria, seu ars sutorum, calceariorum, et lorariorum. apud Plat. de Rep. l. 1.

Σκυτοτομέω, artem sutoriam exerceo, factito artem incidendi coria. Aristoph. in Pluto et Aristot. polit. 2.

Σπλαγχνοτόμος, viscerum sector, qui viscera hostiæ mactatæ cultro resolvit et eximit.

Ὑλοτόμος, qui arbores in sylvis succidit, seu cædit materiam. Hesiod. in Erg. Item lignator, qui in sylvis ligna cædit cremanda. Il. ψ'. Pro eodem dicitur et ὑλητόμος, apud Theocr. in encom. Ptolem.

Ὑλοτομικός, ad materiam pertinens, vel ad ὕλης τομήν.

Ὑλοτομία, materiæ succisio. Poll. l. 7. c. 24. Item, ars seu scientia cædendi ligna et materiem. Aristot. polit. 1. c. 7.

Ὑλοτομέω, materiam cædo seu succido, ligna in sylvis cædo. Hesiod. in Erg.

Κηροτόμος, qui apum favos eximit. Hesych.

Φλεβοτόμος, venæ incisor, qui venam incidit seu secat.

Φλεβοτόμον, (sc. ὄργανον,) scalpellum, seu aliud instrumentum quo vena inciditur.

Φλεβοτομία, ἡ, venæ sectio, venæ incisio seu venarum. Exponitur etiam, sanguinis missio, apud Diosc. l. 6. Et generaliter, vacuatio venarum. Gal.

Φλεβοτομέω, venam seu venas seco. Item sanguinem mitto, apud eundem.

Φλεβοτομοῦμαι, incidor venâ, vena mihi inciditur.

Ὠμότομος, qui sectus vel cæsus fuit quum adhuc crudus aut immaturus esset.

Ὠμοτομέω, seco vel incido adhuc crudum. Ægin. l. 6. c. 34.

Composita ex τμάω, aut τμήσσω, itidem sine præposit.

Ἄτμητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui sectus non est, sectionem non expertus seu passus. Κόμη ἄτμητος, coma non desecta, non tonsa. Ἄτμητος ἄμπελος, vitis non putata, apud Plut. in Num. Exponitur etiam, non exectus, non castratus, item individuus: item insecabilis. ¶ Apud Theoc. l. 1. γᾶ ἄτματος dicitur non sarrita.

Γλωσσότμητος, cui lingua amputata est.

Ἐρίτμητος, valde sectus, in multas partes sectus seu sectilis. Opp.

Εὔτμητος, bene incisus, bene apparatus. Pro quo poëticè ἐΰτμητος. ut, ἐΰτμητα τεῖχη, apud Hom. Od. χ'.

Λαιμότμητος, idem cum λαιμότομος, ut apud Eur. in Phœn. λαιμότμητα Γοργόνος κάρα.

Λαῖτμα, (vox poëtica,) trajectus, latitudo æquor. Od. δ. σχεδίῃ περάαν μέγα λαῖτμα θαλάσσης. Odyss. ε. [illegible] λαῖτμα μέγ' ἐπειγόμενοι. Seleucus in glossis λαῖτμα mare esse tradidit, itidemque Irenæus. ☞ Dictum est autem quasi λαιότμημα. Nam quum universum distributum esset in partes duas, terram et mare, λαιὸν τμῆμα vocabatur ἡ θάλασσα.

Νεότμητος, nuper sectus, recens incisus vel cæsus. Expon. etiam, recens tritus. Luc. νεότμητοι κρηπῖδες.

Φιλότμητος, amans sectionis, incisione gaudens: ut, φιλότμητος ἠώς, sectionis amica aurora. Apud Nonn.

Χειρότμητος, manibus excisus. Strabo.

Ὠτότμητος, qui auriculam scissam habet, cui aures amputatæ sunt, auris seu auribus truncus. Levit. 22.

ΤΕΝΘΩ, sive τένδω, comedo, rodo, arrodo. Hesiod. in Erg. Ἤματι χειμερίῳ ὅτ' ἀνόστεος ὃν πόδα τένδει, quum exos polypus suos pedes rodit. ☞ Factum ex ἔδω, pleonasmo τοῦ τ et ν, inquit Eust.

Τένθης, ου, ὁ, vorator, liguritor: item catillo, gulosus. Aristoph. in Pace.

Τενθεύω, sum catillo et gulosus; ad carpendos delicatiores cibos avidiùs ingero manum patinæ.

Τενθεία, ἡ, catillatio, gulositas. Suid. ex Aristoph.

Τενθρήνη, ἡ, insectum aculeatum, vespæ simile, mellificans apud Nicand. in Alex. Huc revocari posset et Ἀνθρήνη, quod extat in loco.

Τενθρηδών, eadem est, apud Hesych. et Aristot. histor. anim. lib. 9. cap. 43. ☞ Quidam dictam putant ἀπὸ τῆς τενθείας, quòd liguritione delectetur.

Τενθρήνιον, ου, τὸ, favus illius insecti, vel locus ubi favum edit. apud Aristot. an. l. 9.

Προτένθης, ου, ὁ, (comp.) qui prior comedit. Aliquando in bonam partem pro prægustator, apud Athen. l. 4. Aliquando in malam partem pro catillone et guloso, apud Suidam ex Athenæo, et apud Aristoph. in Nub. † 1200.†

Προτενθεύω, prægusto, seu, ante alios manus infero patinæ: itque adeo gulosus sum, catillo, cupediis inhio, helluor. Aristoph. ibid. † 1202.†

ΤΕΡΑΣ, ατος, τὸ, signum: peculiariter tale, quo Deus aliquid nobis portendere seu prædicere vult. ☞ Unde et παρὰ τὸ τέρω deducitur, τὸ λέγω, ut sit quasi τέρας, pleonasmo τοῦ τ, et ε abjecto. Lat. portentum, ostentum. Interdum de usitatis signis, et quæ non sunt præter naturam. Ut Il. ρ'. ἶριν θνητοῖσι τανύσσῃ Ζεὺς ἐξ οὐρανόθεν τέρας ἔμμεναι, ἢ πολέμοιο, Ἢ καὶ χειμῶνος δυσθαλπέος. Sic Il. μ', anguis ab aquila raptus, et postea in Trojanorum cœtum dimissus appellatur Διὸς τέρας αἰγιόχοιο. Sæpe de inusitatis et insolitis monstris ac prodigiis. Ut Il. δ'. cometa (qui Hom. est ἀστὴρ λαμπρὸς, ἀφ' δὲ πολλοὶ σπινθῆρες ἵενται) mitti dicitur Ἢ ναύτῃσι τέρας, ἠὲ στρατῷ εὐρέϊ λαῶν. Et apud Plut. in Fab. ἵνα πρὸς ἱλασμοὺς θεῶν, ὁ τεράτων ἀποτροπὰς, συναγάγωσιν οἱ μάντεις, quæ ad monstra avertenda renunciabant vates. Dicitur et metaph. τέρατα λέγειν. (Eurip. Phœniss. 763. 965. 1149. Æsch. Pr. 852. Ch. 546.)

(Τεράζων. τὰ τέρατα ἑρμηνεύων. Æsch. Ag. 128.)

Τερατώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, portentosus, monstrosus, pro prodigio habendus: ut, σημεῖον τερατωδέστατον, apud Phil. de vit. M. l. 1. † Aristoph. Nub. 363. φθέγμα τερατῶδες.†

Τερατωδῶς, portentosè, prodigiosè.

Τερατούργημα, τὸ, opus monstrosum, monstrum.

Τερατικός, idem cum τερατώδης.

Τερατικῶς, idem cum τερατωδῶς. Plut. adversus Colot.

Τεράτειος, idem cum τερατικός.

Τεράστιος, pro iisdem. Ælian. τὰ γενόμενα ξένα παρά θηρία τε καὶ ἀνθρωπίνων σωμάτων, τεράστια ἴδια. Τεράστιος Ζεὺς, Jupiter, quem prodigiorum autorem non tantum faciunt, sed et aversorem. Ælian. tanquam esset qui signis e cœlo quidpiam boni malive portendere hominibus queat. Lucian. ¶ Τὸ τεράστιον, idem cum τέρας: unde, τὰ τεράστια, monstra, miracula, apud Suid. et Hesych.

Τερατεύω, f. εύσω, et freq. entiùs, τερατεύομαι, portenta et monstra loquor, monstrifica fingo et vana. Item, monstrificè mentior et calumnior. Æsch. περὶ παραπρ. κατηγορῶ οὐδὲν ἀληθὲς ἔχων, τερατεύεται. (Aristoph. R. 858.)

Τερατεία, ἡ, prodigiosa narratio, mendacia prodigiosa. Aristoph. in Nub. Isocr. in Panath.

Τερθρεὺς, έως, ὁ, præstigiator, incantator, impostor, dictum quasi τερατεύς. Etym.

Τερθρεύομαι, illudo præstigiis, incanto, imposturis utor. Exponitur etiam, inaniter me jacto, apud Plut. de aud.

Τερθρεία, ἡ, præstigiæ, incantatio, incantamentum. Etym. ¶ Expon. etiam, argutari in verbis, et nimis curiosa subtilitate uti; λεπτολογία, apud Laert. ☞ In qua signif. Etym. ex τέρθρον fieri dicit τερθρείαν, ex Rhet. lex. Quod τέρθρον sequitur in Τερέω.

Τέρθρευμα, τὸ, idem. Hesych.

Composita.

Ἐπιτερατεύομαι, prodigiosè affingo et affabulor. Paus. in Arcad.

Θεοτέρατος, à Deo prodigiosè proficiscens. Demetr. Phal.

Περιτερατεύομαι, idem: apud Themist.

ΤΕΡΕΒΙΝΘΟΣ, ου, ἡ, terebinthus: arbor de qua Theophr. hist. plant. lib. 3.

Τερέβινθον, etiam usurpat Diosc. l. 1. c. 148. gen. neutro.

Τερεβίνθινος, ου, ὁ, terebinthinus: ut, τερεβίνθινος οἶνος, vinum ex baccis terebinthi confectum, Diosc. l. 5. c. 39. Τερεβίνθινον ἔλαιον, oleum quod ex terebinthi fructu fit, idem l. 1. c. 51. Τερεβινθίνη, s. ῥητίνη, terebinthina resina, apud eundem l. 3. c. 163.

Τερεβινθίζω, similis sum terebinthinæ resinæ: ut, τερεβινθίζων λίθος, terebinthinæ resinæ colorem referens, apud eundem.

Τέρμινθος, eadem arbor quæ τερέβινθος, apud Diosc. l. 1. c. 92. Est et alia planta lino similis, ex qua Athenienses fiscellas seu nassas texere solebant, ad quarumvis rerum in iis repositionem utiles et accommodatas, teste Etym. ¶ Sic dicitur et tumoris species seu tuberculi, supra quod pustula nigra eminet: apud Oribas. et Gal. comm. 4. in l. 6. τῶν ἐπιδημιῶν.

Τερμίνθινος, idem cum τερεβίνθινος: unde, τερμινθίνη ῥητίνη, quæ τερμινθὶς Nicandro in Alexiph.

Τρέμιθος, idem quod τερέβινθος, ut vult schol. Nicand.

ΤΕΡΕΩ, ῶ, f. ήσω, terebro, torno: item vulnero. Ut, τέρεσεν, apud Hom. Hesych. exp. ἐτίτρωσε, item ἔτρησε. ☞ Ex τείρω ortum traditur propter affinem significationem. Hinc compos.

Κυκλοτερής, έος, ὁ καὶ ἡ, tornando rotundus factus. Et gener. ita rotundus ac si torno ad orbicularem rotunditatem exactus esset: ut, ὄμμα κυκλοτερὲς, apud Hesiod. in Theog. de Cyclopibus. † ὀφθαλμός. 145.† Exp. et, orbicularis, rotundus, teres: ut, κυκλοτερὲς πέδον, apud Athen. l. 11. Apud Hom. Il. δ'. κυκλοτερὲς τόξον dicitur, quoniam vehementer intensus arcus aliquo modo circuli figuram repræsentat.

Τέρετρον, τὸ, terebrum. Od. ψ'. τέτρηνα δὲ πάντα τερέτρῳ, omnia terebro perforavi. Sic et Od. ι.

Τερέτριον, terebellum, terebella. Theophr. hist. pl. l. 5. c. 9.

Τέρθρον, funiculus quidam in navi tenuis, per extremitates linteorum seu velorum trajectus. Etym. ex Rhet. lex. Qui et addit, hinc τερθρείαν dici τὴν λεπτολογίαν. Idem ex eodem lex. annotat, τέρθρα appellari foramina suprema instrumenti ejus quod supra malum navis est, et ex quo antenna dependet. Hesychio τέρθρον est qui communiter dicitur artemon. Alii dicunt, esse funem quo velum navis utrinque trahitur; alii, antennæ summum extremumve jugum. Metaphoricè Hippocr. γυναικ. l. 2. τὸ τέρθρον τοῦ πάθεος dixit summum morbi, ubi in præcipiti stat, præsensque remedium postulat. ¶ Polluci est pars pertendens usque ad jugula.

Τέρθριοι, οἱ, rudentes qui utrinque ad extremum veli alligati sunt, quibusque ipsum velum intenditur et laxatur. Hesych.

Τερθρωτὴρ, eidem est locus, ubi considens proreta in mare prospicit.

Τερηδὼν, όνος, ἡ, teredo, vermis ligna terebrans. Propriè, vermis, qui in mari ligna terit seu terebrat, teste Theophr. hist. pl. l. 5. c. 5. Unde et apud Aristoph. in Equit. triremis inquit, ὑπὸ τερηδόνος σαπεῖσ' ἐνταῦθα καταγηράσομαι. De quorumvis lignorum teredinibus, apud Plut. symp. 2. probl. 2. ¶ Τερηδόνες dicuntur etiam lumbrici equorum; Apsyrt. in Hippiatr. Est et in ossibus τερηδὼν, i. caries: resolutio continuitatis in osse ab erosione facta, quæ oritur ex humore acuto et acri, in osse putrescente, ipsumque exulcerante.

Τερηδονίζομαι, à teredine infestor, teredinis injuriam sentio. Diosc. in præfat. lib. 1.

Ἀτερηδόνιστος, ὁ καὶ ἡ, (decomp.) à teredinibus non erosus, vel teredinum injuriæ non obnoxius, apud eundem l. 2.

Τορέω, idem cum τερέω, perforo, ferro trajicio. Item, penetro. Unde aor. 2. ἔτορον, Iliad λ'. Οὐδ' ἔτορε ζωστῆρα παναίολον, non penetravit. Hinc et præt. med. τέτορα, perforavi, trajeci, apud Hesych. quod tamen etiam à τείρω formari potest, sicut ἔσπορα à σπείρω. ¶ Apud Aristoph. in Pace, εἰ μὴ τορήσω ταῦτα, exp. nisi hæc perspicuè declarem et aperiam.

Τορὸς, οῦ, ὁ, penetrans, acutus. ut, τορὸν φθέγμα, aures acumine suo penetrans, apud Luc. Sic, τορὸς λόγος, oratio clara et perspicua, facile ad intellectum et mentem penetrans. Exp. etiam, validus, magnus. ut apud Xen. de rep. Laced. ἔδοξε, τῆς ἴλης ἑκάστης τορώτατον τῶν ἡβώντων ἄρχειν, validissimum quemque. (Æsch. Ag. 1171.)

Τορῶς, ita ut penetret, clarè, firmiter. Suid. Item, perspicuè, apertè apud Eur. et Athen. l. 6. [μεγαλοφώνως. Æschyl. Pr. 605. Ag. 26. 277. Ch. 739. Aristoph. R. 1133.] Item, agiliter: perniciter, exactâ diligentiâ. Plat. in Theæt.

Τόρος, (sub.) instrumentum quoddam ligneum, manubrium insertum habens, cujus usus est in puteis fodiendis, apud Philyllium, teste Eust.

Τορεύω, idem cum τορέω, ex quo est deductum. Item, facio clarum et perspicuum, clarè et perspicuè explico. Aristoph. τόρευε πᾶσαν ᾠδήν.

Τόρευμα, τὸ, opus torno factum, toreuma. ¶ Pro sagitta torno facta, apud Eur. in Herc. Τόρευμα τόξου ἐναντίον σταθεὶς βάλλει πρὸς ἧπαρ. De sculpturis in opere torno factis dicitur, apud Plut. de aud.

Τόρευσις, ipsa actio tornandi, seu tornando aliquid faciendi.

Τορευτὴς, οῦ, ὁ, tornator, qui torno aliquid facit. Athen. l. 5. Plut. in Per.

Τορευτικὸς, ad tornaturam pertinens, seu cujus usus est in tornando. Et, ἡ τορευτικὴ, s. τέχνη, ars tornandi; toreutica. Plin. l. 34. c. 8.

Τορευτὸς, tornatus, seu tornatilis, torno elaboratus: ut, ἀργυρώματα τορευτά, Athen. l. 11.

Τορεὺς, έως, ὁ, idem cum τορευτής. Poll. l. 10. ¶ Sed et τόρος nonnullis τορεύς est.

Τορεία, ἡ, idem cum τόρευσις. Plut. in Apophth.

Τόρνος, ὁ, idem quod τόρος, tornus, instrumentum quo aliquid tornatur et excavatur. Theog. Τόρνου καὶ στάθμης καὶ γνώμονος ἄνδρα θεωρόν.

Τορνόω, idem cum τορνεύω, torno, aut torno cælo. Item, rotundum facio: item circulo circumscribo. unde Iliad. ψ'. Τορνώσαντο δὲ σῆμα, &c. Sic et Od. ε.

Τορνεύω, idem cum τορνόω. unde pass. apud Theophr. (de terebintho arbore,) ἐξ αὐτῆς κύλικας τορνεύεσθαι. Item, circino, circino describo. Plat. ep. 7.

Τόρνευμα, idem cum τόρευμα. Item, scobs quæ torno egeritur, ramentum quod tornator dejicit. Diosc. l. 1. c. 109.

Τορνευτὴς, idem cum τορευτής.

Τορνευτήριον, τὸ, idem cum τόρνος. Theophr. hist. pl. l. 5. c. 8.

Τορνεία, ἡ, idem cum τορεία: apud eundem ibidem.

Composita: ac primùm ex τορέω seu τορός.

Ἀντιτορέω, ῶ, idem quod τορέω, perforo, perfodio, transfodio, transfigo. Il. ε. εἶθαρ δὲ δόρυ χροὸς ἀντετόρησεν. Et Il. κ'. πυκινὸν δόμον ἀντιτορήσας.

Βούτορος, ου, ὁ καὶ ἡ, boves penetrans et transfigens, seu bobus penetrandis et transfigendis aptus: apud Suid.

Διατορέω, ῶ, perterebro, perforo: apud eundem.

Διάτορος, penetrans: aut trajectus. Ut apud Soph. Œd. Tyran. † 1044.† Λύω σ' ἔχοντα διατόρους ποδοῖν ἀκμάς. Dicitur etiam, διάτορος φωνὴ, quæ aures penetrat, tono suo acuto firma et vehemens, apud Suid. Idem Suid. διατορώτατον, exp. clarissimum, maximè perspicuum. (Διάτορα πέδαι. Æschyl. Pr. 76. Soph. Œdip. Tyr. 1034.)

Ἐκτορέω, tornando ejicio, apud Hom. hym. in Merc. γλυφάνῳ πολιοῖο σιδήρου Αἰῶν᾽ ἐξετόρησεν ὀρεσκῴοιο χελώνης, scalpro ferreo testudinem tornans vita eam privavit.

Ῥινότορος, scuta seu clypeos perforans aut secans. Exp. etiam, pellem dissecans seu clypeorum seu corporum. Martis epith. Iliad. φ΄. et apud Hesiod. in Theog. † 934.†

Composita ex τορεύω.

Διατορεύω, idem quod τορεύω.

Διατόρευμα, idem quod τόρευμα, opus tornatile. Item, tornatura, ut l. 3. Reg. c. 7.

Ἐντορεύω, idem quod τορεύω; vel potiùs, torno insculpo, torno imprimo, apud Athen. et Plat.

Χρυσοτόρευτος, ex auro tornatus, vel sculptus aut cælatus. Suid. Hes.

Composita ex τόρνος et τορνεύω.

Ἀμφίτορνος, utrinque tornatus: item, utrinque tornando excavatus: ut, ἀμφίτορνος ἀσπὶς, apud Eurip. in Troad. [1156.]

Ἀποτορνεύω, detorno. Exponitur etiam, expolio, elaboro, exorno. Item, in orbem redigo, rotundum facio. Poll. Ἀποτορνεύειν νῆσον, insulam conficere.

Ἔντορνος, ου, ὁ καὶ ἡ, tornatus: Plat. de leg.

Εὔτορνος, tornatu facilis. ¶ Item, pulchrè tornatus: ut, εὔτορνα περίδρομα ἴτυος, apud Eurip. ibidem.

Περιτορνεύω, detorno, torno facio: vel torno rotundum efficio. Exponitur etiam, circumscribo circulo: et τορνόω. [Plat. Timæus. κατακεχρημένος δὲ ταύτῃ, περὶ μὲν τὸν ἐγκέφαλον αὐτοῦ σφαῖραν περιετορνεύσατο ὀστεΐνην, ταύτῃ δὲ στενὴν διέξοδον κατέλιπεν.]

ΤΕ΄ΡΜΑ, ατος, τὸ, terminus, meta, finis. Il. ψ΄. οὐδὲ δυνάσθη Εὖ σχεθέειν περὶ τέρμα, καὶ οὐκ ἐτύχησεν ἑλίξας. Ibidem, σήμηνε δὲ τέρματ᾽ Ἀχιλλεὺς Τηλόθεν ἐν πεδίῳ. Metaph. τέρματα νίκης, ut, τέρματα τέχνης, apud Athen. l. 7. Sic, τέρμα βίου, apud Soph. in Ajace. Hesych. simpliciter significare dicit τέλος βίου, finem vitæ. [68. Æsch. Ag. 1012. Eum. 636.] In monte τέρμα dicitur ejus ima pars. Suid. Dicitur et accipi pro planta pedis. Interdum adverbialiter significat, ad extremum, tandem. Ut apud Phocyl. Ἀρχόμενος φείδου πάντων, μὴ τέρμ᾽ ἐπιδευής.

Τερματίζω, termino, finio, ad exitum perduco. Hesych. et Suid.

Τέρμις, idem cum τέρμα. Hesychio sic dicitur pes, pars corporis extrema.

Τερμιόεις, εντος, ὁ, ad imam usque corporis partem dependens, ad pedes usque demissus. unde, τερμιόεντα χιτῶνα. Od. τ΄. et, ἀσπὶς τερμιόεσσα, Il. π΄.

Τέρμιος, extremus, ultimus; ut, τερμία ἡμέρα, apud Sophocl. in Antig. ‡ fatalis. Œd. C. 89.‡

Τερμιεὺς, terminalis. Sic dicitur Jupiter, παρὰ τὸ πάντων ἀρχὴ καὶ τέρμα εἶναι. Etym.

Τέρμων, ονος, ὁ, idem cum τέρμις et τέρμα. Eurip. in Hippol. (Med. 276. 334. 1124. Æsch. Suppl. 637.) Item, terminus, i. custos finium deus.

Τερμόνιος, idem cum τέρμιος. Æschyl. in Prometh.

Composita.

Ἀγχιτέρμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, metæ proximus. Item, conterminus, finitimus: ut, ἀγχιτέρμων λαός. Eurip. in Rheso. [476.]

Ἁλιτέρμων, mari finitimus seu conterminus: in auth. Epigr.

Ἀποτερματίζω, determino, definio. Item, extermino, excludo. Naz.

Ἀποτερματισμὸς, definitio, determinatio, descriptio. Procl. de sphæra.

Ἀποτερμίζω, itidem, definio seu finio.

Ἀτερμάτιστος, ὁ καὶ ἡ, interminatus, infinitus: ut, ἐπιθυμίαι ἀτερμάτιστοι, apud Diodor. Sic. Item, instabilis, inconstans, fundamento carens. Hesych.

Ἀτέρμων, idem: ut, ἀτέρμων αἰὼν, sempiternum ævum. Aristoph. (Æsch. Eum. 637.) [Eurip. Hec. 925. Χρυσέων ἐνόπτρων λεύσσουσ᾽ ἀτέρμονας εἰς αὐγὰς, &c. Schol. Ἀτέρμονας περιφερεῖς. τούτων γὰρ οὐκ ἔστι τέρμα. τὰ γὰρ κυκλοτερῆ τέρματα οὐκ ἔχει. Lege quæ sequuntur.]

Ἐπιτέρμων, qui terminis seu limitibus præest. Hesych.

Ὁμοτέρμων, conterminus, finitimus, vicinus. Nonn.

Συντέρμων, idem: ut, συντέρμονες στῆλαι, in Epigr.

[Συντερμονέω. Polyb. Hist. lib. 1. καὶ διὰ τὸ παραπεῖσθαι μὴ συντερμονοῦντας τῇ τῶν Αἰτωλῶν χώρᾳ.]

ΤΕ΄ΡΠΩ, F. ψω, delecto, oblecto, exhilaro: mulceo, demulceo. † τέρπουσι. Hesiod. Theog. 36. animum alicui.† Il. τ΄. Τέρποντες πυκινῶς ἀκαχήμενον. Od. α΄. Πεσσοῖσι προπάροιθε θυράων θυμὸν ἔτερπον. Plut. de fort. Alex. τὸν μισθὸν τοῦτον, ὃν ἔτερπες, ἀπολάμβανε. (Eurip. Med. 1137.) ☞ Derivari dicitur παρὰ τὸ τρέπω, ut sit, τρέπω τὴν ψυχὴν εἰς ἡδονήν.

Τέρπομαι, delector, oblector, delectationem capio. Od. δ΄. Αἰνῶς γὰρ μύθοισιν ἔπεσσί τε σοῖσιν ἀκούων Τέρπομαι. Interdum, delecto me, oblecto me. Ut Il. ι. Τὸν δ᾽ εὗρον φρένα τερπόμενον φόρμιγγι λιγείῃ, cithara canora animum suum oblectantem. Sic Il. β΄. δίσκοισιν τέρποντο καὶ αἰγανέῃσιν ἱέντες, &c. Cum genit. exp. satior, satio me: ad hilaritatem usque me satio. Il. λ΄. Αὐτὰρ ἐπεὶ τάρπημεν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος. Od. ψ΄. Ὕπνῳ ὕπο γλυκερῷ ταρπώμεθα κοιμηθέντε. (Eurip. Phœniss. 872. Soph. Œdip. Tyr. 803.)

Τέρψις, εως, ἡ, delectatio, oblectatio, vel oblectamentum, voluptas. Hesiod. † Theog. 206.† Thuc. Athen. (Eurip. Phœniss. 189. 282. Æsch. Ag. 620.)

Τερπωλὴ, idem. Od. σ΄. Οἵην τερπωλὴν θεὸς ἤγαγεν ἐς τόδε δῶμα.

Τερπνὸς, delectationem et voluptatem afferens, jucundus. Eurip. in Bacch. Οἴνου δὲ μηκέτ᾽ ὄντος οὐκ ἔστιν Κύπρις, Οὐδ᾽ ἄλλο τερπνὸν οὐδὲν ἀνθρώποις ἔτι. (Med. 1357. Æsch. Ag. 551.) Utitur et Isocr. et Plut. ¶ Superl. τερπνίστατος, (pro τερπνότατος,) jucundissimus, summam delectationem afferens. Etym.

Τερπνότης, ητος, ἡ, jucunditas.

Composita.

Ἀντιτέρπω, vicissim delecto, vicissim delectationem affero. Plut. de fort. Alex.

Ἀτερπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, minimè delectans, injucundus, molestus, acerbus: ut, λιμὸς ἀτερπὴς, Il. τ΄. Thuc. ἀτερπὴς ὡς ἀκροᾶσθαι, auditu insuavis.

Ἄτερπος, idem.

Ἀτερπία, idem quod ἀτερψία, molestia. Laërt.

Ἀτερψία, ἡ, molestia. Luc. in vit. auct.

Δημοτερπὴς, populum delectans, populo jucundus. [Plat. Minos. ἔστι δὲ τῆς ποιήσεως δημοτερπέστατόν τε καὶ ψυχαγωγικώτατον ἡ τραγῳδία.]

Δυστερπὴς, idem quod ἀτερπὴς, injucundus. Oppian. (Æsch. Ch. 273.)

Ἐκτέρπω, idem quod τέρπω.

Ἐκτέρπομαι, idem cum τέρπομαι. Hesiod. in Theog. κακὰ δ᾽ ἐκτέρποντο ἔργα.

Ἐπιτερπὴς, delectationem et voluptatem afferens, jucundus: ut, ἐπιτερπὴς τέχνη, apud Plat. in Rem. Homo verò ἐπιτερπὴς dicitur, qui deditus est rebus voluptatem et delectationem afferentibus, apud eundem in Alcib.

Ἐπιτερπῶς, jucundè, suaviter, ita ut delectationi sit. idem in Per.

Προσεπιτέρπομαι, (decomp.) insuper oblector. [Aristoph. Ran. 234.]

Εὐτερπὴς, ὁ καὶ ἡ, aptus [illegible] delectandum, vi delectandi præditus. [Pind. Olymp. Od. vi 180. ἱμερὸν δ᾽ ἵμερον ἄγ᾽ εὐτερπὴς ἀοιδάς. Schol. Ἡδεῖ. ὅτι ἡδεῖς τοὺς ὕμνους τοὺς ἀρχομένους καὶ κρείττονας τῶν ἄλλων ποιεῖ.]

Εὐτέρπη, ἡ, nomen unius è novem Musis. Plut. symp. 9. probl. 14.

Θεοτερπὴς, Deum delectans, Deo gratus. Nonn.

Κατατέρπω, delecto.

Κατατέρπειν, delectare. Soph.

Ὀχλοτερπὴς, turbam delectans.

Παντερπὴς, omnes oblectans, vel delectationem afferens. Plut.

Ποτιτέρπω, Doricè pro προστέρπω, delecto: τέρπω. Hom.

ΤΕ΄ΡΣΩ, arefacio, sicco, ξηραίνω. Hesych. Apud eundem. τέρσει exp. καίεται, item πήγνυται. (Theoc. κβ΄. 63.) ☞ Thema factum ex Æolico futuro τέρσω verbi τείρω. τείρεται γάρ πως τὸ ξηραινόμενον, inquit Eust.

Τέρσομαι, siccor: unde particip. τερσόμενος, siccatus, in Epigr.

Τέρσις, ἡ, siccatio, arefactio. Julian. ep. 24. ad Serap.

Τερσαίνω, idem quod τέρσω. Il. π΄. ἀπὸ δ᾽ ἕλκεος ἀργαλέοιο Αἷμα μέλαν τέρσηνε siccavit.

Τερσαίνομαι, idem cum τέρσομαι. Julian. ibidem.

Διατερσαίνω, (comp.) exicco, inarefacio. Hesych.

Ταρσὸς, et Atticè ταῤῥὸς, οῦ, ὁ, crates, super quas casei aliaque solent siccari. Od. ι. Ταρσοὶ μὲν τυρῶν βρῖθον, &c. Sic Theocr. idyll. 11. ταρσοὶ δ᾽ ὑπερέχθιες αἰεί. Accipitur et pro omni plexu ex vitilibus. ¶ Ab harum cratium textarum figura ταρσὸς dicitur ala avium, teste Suid. ¶ Item ordo remorum, apud Herodot. et Diodor. l. 22. Exponitur etiam, palmula remi. Ταρσοὶ palmulæ remorum ordine positæ. Æl. Dionys. ¶ Item palma manus: cui digiti ita infixi sunt, ut alis pinnæ, remi navibus. Suidas et Eust. esse dicunt extremam manus partem, i. digitorum ordinem: alii totum μετακάρπιον eo nomine accipiunt. ¶ Tribuitur etiam pedi ταρσὸς, quæ est post calcem anterior vestigii pars, ubi incipit prima articulatio ossium quæ plantam constituunt. Suidæ, τὸ πλάτος τοῦ ποδός. Eustathio, τὸ κάτω πλατύ. Herodot. in Uran. ἀπέταμε τὸν ταρσὸν ἑωυτοῦ, plantam pedis sibi recidit. ¶ Poëtæ ταρσὸν, et ταρσὰ, (metaplasmo generis facto,) vocant integrum etiam pedem synecdochicè. Ut in Epigr. Ὄμματά σοι καὶ ταρσὰ πεδίλωμα, pedes vent a pernicitate æquandi. ¶ Iidem sic vocant et ipsa calceamina, quæ ταρσοῖς circumdantur: ut in iisdem, τί δὲ ταρσοὺς Περσικοὺς ἔχεις; cur calceos circum pedes habes? Nonnus, προσεπτύξατο ταρσὰ πεδίλων. ¶ Galenus ταρσὸν vocari scribit quicquid latum est in modum palmæ aut plantæ pedis. ¶ Ταρσὸς, sive κιλὰς, Theophilo medico dicitur esse palpebræ extrema ora limbusque, unde cilia nascuntur; ipsaque pilorum in ciliis series, palmularum remigii instar. Vide Poll. l. 2. et Ruf. ¶ Dicitur et de nexu ac contextu radicum, implicitarum in modum cratis. Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 8.

Ταρσώδης, sive ταῤῥώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, figuram ταρσοῦ gerens; in modum cratis implicitus seu implexus. Theophr. hist. pl. l. 6. c. 7.

Ταῤῥίον, ου, τὸ, craticula. Poll. l. 1.

Ταρσόω, sive ταῤῥόω, ῶ, instruo et munio ταρσῷ. Arbores etiam ταῤῥοῦσθαι dicuntur, quarum radices mutuò implexæ veluti cratem efficiunt, apud Theophr. de caus. pl. l. 3.

Τάρσωμα, sive τάῤῥωμα, idem cum ταρσὸς seu ταῤῥός. Poll. lib. 1. Ab Eust. exp. [illegible].

Τρασιὰ, ἡ, locus ubi siccantur casei et ficus. Dicitur et de vase cui ficus et alii fructus imponuntur. vide Poll. et Hesych.

Composita ex ταρσὸς, seu ταῤῥὸς, &c.

Εὔταρσος, exp. καλῶς [illegible], Epigr. l. 3.

Σύνταῤῥος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui cum aliquo conjunctus ταῤῥὸν efficit. ut, σύνταῤῥα δένδρα, arbores quarum radices mutuò implexæ veluti cratem et sepem conficiunt. Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 8.

ΤΕ΄ΣΣΑΡΕΣ, (et Atticè τέτταρες,) οἱ, αἱ, quatuor. Od. ι. Οἱ δ᾽ ἔλαχον τοὺς, ἄν κε καὶ ἤθελον αὐτὸς ἑλέσθαι Τέσσαρες. Xenophon. ἐπὶ τεττάρων τεταγμένοι, quaterni. Neutro genere, τέσσαρα, seu τέτταρα. ut apud Luc. παραβῆναι τέτταρα.

Τεσσαράκοντα, seu τετταράκοντα, quadraginta. Hom. in Bœot. τῷ δ᾽ ἅμα τεσσαράκοντα μέλαιναι νῆες ἕποντο.

Τεσσαρακοντάκις, sive τετταρακοντάκις, quadragies. Plat. de leg.

Τεσσαρακοστὸς, quadragesimus. Thuc. l. 8.

Τεσσαρακονταῖος, idem. Aristot. et Theophr.

Τέσσερες, Ionicè pro τέσσαρες.

Τεσσεράκοντα, pro τεσσαράκοντα. Herodot.

Τέτορες, et πίσυρες, poëticè, idem quod τέσσαρες. prius apud Hesiod. in Erg. posterius Od. π΄.

Τέτρας, αντος, ὁ, quadrans. τεταρτημόριον.

Τεταρτεταῖος τόκος, fœnus quartam partem sortis æquans. ut, si pro duodecim fœnori datis debentur summa cum tribus; i. quindecim: vel, si pro quatuor debeantur quinque.

Τετρὰς, άδος, ἡ, quaternio, quaternarius numerus. Plat. symp. l. 9. † Aristoph. Nub. 1129. sc. ἡμέρα.† Sic dicitur etiam ἡ τετάρτη ἡμέρα, apud Dem. eundem Plat.

Τετράδιον, et τετραδεῖον, idem cum τετράς. Act. Ap. c. 12.

Τετραδιστὴς, οῦ, ὁ, dicitur qui ærumnosam vitam degit, teste Suida: sumpta appellatione ab Hercule, qui, quarto mensis die natus, multos labores exantlavit. Apud Athen. l. 14. τετραδισταὶ dici videntur qui quarto die festum agitant.

Τετρακόσιοι, quadringenti. Sic dicebatur apud Athenienses magistratus quidam, apud Isocr. Dem. Plut. et Xen.

Τετρακοσιοστὸς, quadringentesimus.

Τετρακτὺς, ύος, ἡ, idem quod τετράς. Pythag. in Carmin. aur. v. 47. Luc. et Plut.

Τετράκις, quater. Od. ε. Isocr. ad Philipp.

Τετραχῆ, et τετραχῶς, item, τέτραχα, et τετραχθὰ, quadrifariam: quatuor modis: vel in quatuor partes. priora duo apud Suid. posterius Il. γ΄. et Od. ι.

Τετραχίζω, Hesych. est, ἐπὶ τέσσαρα μέρη ποιῶ.

Τέτρατος, ου, ὁ, quartus. Od. β΄. et Il. ε΄. Pro quo in prosa dicitur τέταρτος. unde adverb. τετάρτως, quarto gradu seu loco.

Τεταρταῖος, qui quarta die aliquid agit aut patitur, quatriduanus, quartanus. ut, τεταρταῖος πυρετὸς, apud Alex. Tral. et Alex. Aphr. pro quo interdum simpliciter dicitur τεταρταῖος. † Xen. Pæd. l. 5. p. 120. d.†

Τεταρταΐζω, laboro febre quartana.

Τέτραξ, et τετράων, avium nomina. Quarum prioris Aristoph. in Avib. meminit. et Athen. l. 9. ubi scribit, magnitudine eam maximum gallum excedere: et ab auribus utrinque gemina κάλλαια dependentia habere; ob quæ nomen etiam accepisse putatur. Ejusdem mentionem facit et Alexander Myndius l. 2. de volatilib. an. ubi, inter parvas aves eam referens, spermologo similem esse dicit. καὶ τῇ φωνῇ τετράζειν, ὅταν ᾠοτοκῇ, clamare tetraci propriâ voce. Vide Gesner. ¶ Posterior, phasiana dicitur, ὄρνις φασιανὸς, et idem Athen. testatur l. 14. vide et Plin. l. 10. c. 39. ¶ Est et τέτραξ avis alia. de qua Aristot. hist. an. l. 6. c. 2.

Τετραπλόος, οῦς, quadruplus. Luc. 19.

Τετραπλῆ, quadrupliciter. Iliad. α.

Τετραπλάσιος, quadruplo major seu amplior. Plat. de rep. l. 2.

Τετραπλασίων, idem. Aristot. in probl. et Diosc.

Τετραπλασιάζω, quadruplico.

Τετραπλασιασμὸς, quadruplicatio.

Composita.

Δεκατέσσαρες, quatuordecim. Plut. in Lyc.

Εἰκοσιτέσσαρες, viginti quatuor. In neutro, εἰκοσιτέσσαρα. et, εἰκοσιτέσσαρα ἐπιγράμματα, apud Athen. l. 14.

Ἑξηκοντατέσσαρες, sexaginta quatuor.

Τριατέσσαρα, tres quartæ partes, vel tres quadrantes minæ, dodrans minæ. Gal. τῶν κατὰ τόπ. l. 4. τριμοιρία, tres quadrantes, dodrans.

ΤΕ´ΤΤΑ, vox benevolentiæ aut honoris qua junior seniorem compellat, ut scribit Eust. Il. δ. Τέττα, σιωπῇ ἧσο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ. Fuerunt et qui crediderint, vocem esse indignationis, per apocopen factam ex τέτλαθι, ut annotat idem Eust. Vide et Ἄττα.

ΤΕ´ΤΤΙΞ, ιγος, ὁ, cicada. Il. γ'. τεττίγεσσιν ἐοικότες. Theocr. idyll. 9. Τέττιξ μὲν τέττιγι φίλος. Idem idyll. 1. τέττιγος ἐπεὶ τήνα φέρτερον ᾄδεις. Utuntur hac voce etiam prosæ scriptores. Thucyd. lib. 1. Plat. in symp. Plat. symp. 2. et alii. Athenienses veteres τέττιξι χρυσαῖς capillos suos implicatos gestabant, quòd se non minùs ac ipsas cicadas in terrâ suâ natos primitùs crederent, ut scribit Thucyd. ¶ Τέττιγες, dicebantur etiam coqui. Athen. l. 14. Eust. Hesychio verò τέττιξ est ὁ τοῦ μαγείρου ὑπηρέτης.

Τεττιγόνιον, sive τεττιγωνία, cicadastræ: seu cicadæ minores, cicadulæ. Aristot. hist. an. l. 5. c. 30.

Τεττιγώδης, cicadæ similis, cicadæ naturam referens seu habens. Luc.

Τεττίζω, strido ut cicada, fritinnio.

Τερετίζω, lascivè canto; τεττίζω teretare Gaza exp. in probl. Arist.

Τερετίσματα, τὰ, cantus cicadæ. Quo factum, ut veteres sic vocarent cantus lascivos et procaces; φορμίγγων τερετίσματα. Item, strepitus ac frequentamenta cithararum; in Epigram. Hesychio sunt ᾠδαὶ ἀπατηλαί.

ΤΕΥ´ΘΟΣ, ου, ὁ, piscis ex sepiarum genere, de quo Athen. l. 7. ex Aristot. qui existimatur esse loligo major.

Τευθὶς, ίδος, ἡ, loligo minor: idem piscis genus quod τεῦθος, nisi quòd eo minus est, plurima habens sepiæ similia, numerum videlicet pedum et proboscides. Aristot. αἱ δὲ σηπίαι τὸ νέον ἅμα συμπεπλεγμέναι. Suidas vilem pisciculum fuisse scribit. ¶ Apud Plut. in Apophth. τευθίδες, exp. gladioli pisces: loquentem de Eretriensibus habentibus μάχαιραν ut αἱ τευθίδες, at καρδίαν non habentibus. vide Eras. in proverb. Teuthidum more. ¶ Nominatur et τευθὶς placentæ quoddam genus, apud Iatroclem ἐν ἀρτοποιικῷ, teste Pamphil. apud Athen. l. 7.

ΤΕΥΤΑ´ΖΩ, satago, sedulò rem gero, operam et studium in aliquam rem confero. Etym. exp. πραγματεύομαι, καὶ πολὺ διατρίβω ἐν τῷ αὐτῷ. ¶ Innuens derivari παρὰ τὸ αὐτὸ, ut sit, τὸ αὐτὸ ποιῶ. Idem quod Plato dicit, ἐν δὲ ῥήμασι τευτάζοντα, exp. τὸν πραγματευόμενον ἢ διατρίβοντα. Ab eodem Etym. τευτάζειν exp. etiam στρατεύεσθαι. item, τὸ αὐτὸ λέγειν, φλυαρεῖν. Dicitur et, τευτίζω, pro eodem, apud Teleclidem, πάντες δὲ τευτάζουσιν, i. σπουδάζουσιν. Hinc et particip. τετευτακὼς, apud Plat. in Tim. quod Etym. exp. διατρίψας.

Τευτασμὸς, militia, στρατεία, Hesych.

ΤΕΥ´ΤΛΟΝ, ου, τὸ, beta: oleris genus apud Diosc. l. 2. c. 149. Hom. in Batrach. Οὐ τεύτλοις χλωροῖς ἐπιβόσκομαι. Dicitur etiam τεύτλιον, (Aristoph. R. 975.) et τευτλίς. Eadem planta communiter σεῦτλον dicitur, apud Athen. l. 9. ex Theophr.

ΤΕΥ´ΧΩ, f. ξω, fabricor, struo, paro. Il. ζ. δώματα καλὰ, τά ῥ' αὐτὸς ἔτευξε. Sic Theocr. idyll. 28. Τεύχεις μοι θαλάμους, τεύχεις καὶ δῶμα καὶ αὐλάς; Metaphoricè Hesiod. in Erg. Οἷ αὐτῷ κακὰ τεύχει, ἀνὴρ ἄλλῳ κακὰ τεύχων. Et Iliad. α. σφιν ἑκηβόλος ἄλγεα τεύχει, dolores ipsis infert. (ἔτευξε τύμβον μόρος. i. e. ἐποίησε θρήνων ἐπιτύμβιον. Æsch. S. c. Th. 841. στάσιν τεύχειν. Pr. 1089. Pers. 189. Ag. 154. 979. Ch. 728. Eum. 803. Soph. Tr. 769.)

Τεύχομαι, struor: unde particip. τετυγμένος, pro τετευγμένος. ut, βωμὸς τετυγμένος, ara structa, seu bene parata, affabre facta. ¶ Interdum exp. sum, fio: unde Il. β'. θαυμάζομεν οἷον ἐτύχθη, mirabamur quid factum esset. (Xen. Pæd. 1. 6. 4.) Et præt. τέτυγμαι, (pro τέτευγμαι,) sum. Iliad. γ. ταμίης πολέμοιο τέτυκται, belli est arbiter. ¶ Interdum significat armis instruor, armor, unde Od. χ'. τετευχῆσθαι γὰρ ἄμεινον, melius est ut armati simus. (ab infinit. τευχέω.) Activè etiam usurpatur pro τεύχω. ut, τετεύξεσθαι δόρπον, cœnam paraturum esse. Il. ν'. ¶ Quidam præteriti τέτυγμαι, et aoristi primi ἐτύχθην, thema statuunt τύκω, seu τύχω. A quo τύκω est aor. 2. infinit. τετυκεῖν, Od. ι. per reduplicationem pro τυκεῖν, et τετύκοντο, Il. α. pro ἐτύκοντο. Eust. verò τέτυγμαι, pro τέτευγμαι, et ἐτύχθην pro ἐτεύχθην, (eliso ε,) dici tradit. (Æschyl. Ag. 740. ἐτύχθην. ib. 761.)

Τεῦγμα, machinamentum, structura. Theocr.

Τεῦξις, εως, ἡ, ipsa actio parandi aliquid et extruendi, extructio, structio. Pro quo et τύξις dicitur: Hesych.

Τευκτὴρ, ῆρος, ὁ, fabricator, instructor, apparator. Suid.

Τεῦκρος, idem, apud Hesych. ¶ Est et nomen proprium, Scamandri Cretensis filii, qui Teucer cum Dardano genero regnans in Troade, Iliensibus regibus originem dedit. Hinc Teucria, vel Teucris, vel Troas, i. Troja; et Teucri, i. Trojani, vel Troës, à Troë, Dardani nepote, et Ili patre, nomen habent. ¶ Hinc et Τεύκριον, ου, τὸ, et Τευκρὶς, ίδος, ἡ, teucrion, teucris, herba, ab inventore Teucro denominata: de qua Diosc. l. 3. c. 111.

Τευκτὸς, οῦ, ὁ, fabricatus, factus. Hesych. Suid.

Τυκτὸς, οῦ, ὁ, idem: ut, τυκτὸν δάπεδον. Od. δ. solum manu arteque factum: vel etiam, eleganter et affabrè factum.

Τύκος, sive τύχος, ου, ὁ, instrumentum ferreum, quo architecti, et lapicidæ utuntur in poliendis lapidibus. Eust. Paus. Hesych.

Τύκον, sive τύχον, ου, τὸ, idem quod τύκος, seu τύχος. Eust.

Τυκίζω, seu τυχίζω, paro seu polio τῷ τύχῳ. Aristoph. in Avib.

Τύκισμα, τὸ, quod τῷ τύκῳ constructum et paratum est. Lycophr. ἐν παρθένοισι λάεσι τυκίσμασι. Apud Eurip. in Troad. Ilium vocatur καλὸν τύκισμα Φοίβου, cujus mœnia regulâ et τύκῳ Apollinis extructa erant.

Τυκάνη, ἡ, instrumentum quo fruges triturantur: ut est tribulum seu tribula, apud rei rusticæ scriptores.

Τεῦχος, εος, τὸ, vas, alveus, ἀγγεῖον. Xen. Hell. 1. φάσκων, ἐπὶ τεύχους ἀλφίτων καθῆσθαι. De vasis et instrumentis nauticis. Od. ε. Interdum peculiariter in plurali τεύχεα dicuntur instrumenta, quibus ad bellum nos paramus, i. arma: ut passim apud Hom. (Eurip. Phœniss. 178. 753. Æsch. Ag. 1137.) ¶ Τεῦχος, exp. etiam, volumen, liber.

(Τευχεστής. Æsch. Pers. 903.)

Τευχηστοὶ, οἱ, armati, seu armati milites. Hesych. (Τευχηστής. Æsch. S. c. Th. 650.)

Τευχήεις, εντος, ὁ, armatus. Oppian.

Τευχῖτις σχοῖνος, ἡ, dicitur juncus Arabicus seu Babylonicus, ut tradit Diosc. l. 1. c. 16.

Τέκτων, ονος, ὁ, faber lignarius seu materiarius, ut patet ex Plut. in Pericle. Sic Xen. Pæd. 5. χαλκέας τε, καὶ τέκτονας, καὶ σκυτοτόμους. (l. 3. p. 72. c. et l. 6. p. 151. d.) Sic sæpe apud Hom. Soph. et alios. Item generaliter, quivis artifex, quilibet opifex, quicunque aliquid τεύχει. Apud Eurip. τέκτονας κακῶν, malorum fabricatores. (Τέκτων, ἡ. Æsch. Ag. 1415. Suppl. 291.)

Τεκτονικὸς, ad fabrum pertinens, fabrilis. Ut, τεκτονικὴ χρεία, fabrilis usus. Et, τεκτονικὴ μίλτος, apud Diosc. l. 5. c. 112. rubrica fabrilis. ¶ Item, τεκτονικὸς, qui fabrilis artis seu lignariæ peritus est: quæ ars τεκτονικὴ dicitur ab Arist. in probl. et Æschin. in Ctesiph.

Τεκτονία, ἡ, structura, opus fabrile. Theophr. hist. pl. l. 5. c. 8.

Τεκτοσύνη, ης, ἡ, itidem structura, seu ars fabrilis. Od. ε. ἀνὴρ εὖ εἰδὼς τεκτοσυνάων. Et in Epigr. τεκτοσύνη ἐπέων, fabricatio verborum.

Τεκτονεῖον, ου, τὸ, officina fabri, fabrica.

Τεκταίνω, fabricor, struo, machinor. Apoll. Arg. 2. σύμπαντ' ἐν οἴῳ τεκτήναντες. Item metaph. apud Chrysost. (de Diabolo,) ἵνα μὴ αὐτῷ παρασχεθῇς προφάσεις τοιαῦτα τεκταίνειν.

Τεκταίνομαι, struor, apparor, conficior. Aristoph. in Equit. ταυτὶ μὰ τὸν Δημήτρ' οὐκ ἔλαθόν με τεκταινόμενα τὰ πράγματα. Materia verò aliqua τεκταίνεσθαι dicitur, quæ operi fabrili aptatur, aut apta est. Luc. in vit. auct. ὡς ἂν οὐ γελαστικὸν, οὐδὲ τεκταινόμενον, οὐδὲ πλασθησόμενον. ¶ Item τεκταίνομαι, activè, fabricor, struo: aut artem fabrilem exerceo. Aristoph. ὁ δὲ τεκταίνεται. (Plut. 163.) Et cum accus. apud Phil. de mundo, τὸν κόσμον ἅπαντα ἐτεκτήνατο.

Composita: ac primùm ex τευκτὸς, et τυκτός.

Ἄτευκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, non factus, infectus. Phocyl. Οὐδέποτε γὰρ δύναται τὸ τετυγμένον εἶναι ἄτευκτον.

Εὔτυκτος, et (poëtica dialysi) ἐΰτυκτος, bene, seu affabrè factus. ut, ἐΰτυκτος κυνῆ. Odyss. ξ. (Æsch. Suppl. 979.) [πᾶς τις ἐπειπεῖν ψόγον ἀλλοθρόοις εὔτυκος. Vide Illustr. Spanh. ad Callim. Lavacr. Pallad. 3. qui legit Εὔτυκος, ut 1001, εὔτυκοι. Apoll. Rhod. Arg. 1. 787.] ¶ Apud Herodotum [lib. 1.] εὔτυκτα exponitur etiam, facilia, parata. ¶ Sic et Εὔτυκος, pro ἕτοιμος. Theocr. (κδ'. 86.)

Θεότυκτος, à Deo fabrefactus.

Νεότυκτος, nuper fabricatus, recens factus seu paratus.

Φηγότυκτος, è fago fabricatus. Lycophr.

Χαλκότυκτος, ex ære factus. Eurip. [Iph. in Taur. 99. Ἢ χαλκότευκτα κλῇθρα λύσαντες μοχλοῖς;]

Χρυσότευκτος, ex auro fabricatus. ut, ἀγάλμασι χρυσοτεύκτοις, apud eundem in Phœn. [228.] (Med. 983. Æsch. S. c. Th. 660.)

Composita ex τυχίζω.

Ἀποτυχίζω, unde ἀποτυχίσαι λίθον, Eustathio est, à lapide assulas et cæmenta malleo contrario decutere ad eum complanandum. Ita quoque

Περιτυχίσαι λίθον, circumcirca decutere malleo illo assulas è lapide adhuc rudi et impolito. Eust. et Hesych.

Composita ex τεῦχος.

Ἀτευχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, armis carens, inermis. Eurip. in Androm. [1118. Οἱ δ' ἐξιδόντες φασγάνοις ὡπλισμένοι, Κεντοῦσ' ἀτευχῆ παῖδ' Ἀχιλλέως λόχῳ.]

Μυριότευχοι, multi armati, apud eundem in Iphig. Taur.

Νεοτευχὴς, idem cum νεότευκτος. Il. ε.

Παντευχία, idem quod πανοπλία, Eurip. in Supplic. [1191. Ὁ δ' ὅρκος ἔστω σοι μετ' Ἀργείων χθονός. Εἰς τάδ' ἐπιστὰς πολεμίων παντευχίας, &c. Heraclid. 720. 787.] (Æsch. S. c. Th. 31.) [ἀρμοῦσθε πάντες. σὺν ὅλῃ τῇ παντευχίᾳ, &c. Schol. πανοπλίᾳ. Vide Aristoph. Vesp. 209. Schol. Bisc.]

Πεντάτευχος βίβλος, liber quinque voluminum. Sic vocantur Mosis scripta, quoniam in quinque volumina sunt distributa. Sic octateuchon vocant octo priores veteris Test. libros, Mosis videlicet, cum Josuæ, Judicum, et Ruthæ libellis.

(Τοξοτευχής. Æsch. Suppl. 293.)

Χαλκοτευχὴς, ære armatus: vel simpliciter, armatus. Eur. in Sup. [998. καὶ γαμέτα Χαλκοτευχοῦς τε Καπανέως;]

Χρυσοτευχὴς, aureis armis indutus, aurea arma habens. Idem in Rheso. [340.]

Composita ex τέκτων.

Ἀρχιτέκτων, ονος, ὁ, fabrorum materiariorum princeps, ædificii structor: architectus. Plut. in Per. Athen. l. 5. Et metaph. fabricator, structor: ut, ἀρχιτέκτων ἐπιβουλῆς, apud Dem. in Dionysiod. [1 Epist. ad Corinth. iii. 10. Κατὰ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ τὴν δοθεῖσάν μοι, ὡς σοφὸς ἀρχιτέκτων θεμέλιον τέθεικα, ἄλλος δὲ ἐποικοδομεῖ. Plat. Politic. Καὶ γὰρ ἀρχιτέκτων γε πᾶς, οὐκ αὐτὸς ἐργατικὸς, ἀλλ' ἐργατῶν ἄρχων.]

Ἀρχιτεκτονικὸς, ad architectum pertinens, architectonicus. Item, qui peritus est architectonices. Aristot. polit. 3. c. 7. Item, qui præcipit agenda. Ἀρχιτεκτονικὴ, sc. τέχνη, vel ἐπιστήμη, ars architectonica, seu architectura.

Ἀρχιτεκτονία, pro eodem.

Ἀρχιτεκτονέω, ῶ, architector, fabricor, architectonicam factito. Athen. l. 9. Exponitur et transitivè fabrefacio, architector, fabricor. [Aristoph. Pac. 304. πρὸς τάδ' ἡμῖν εἴ τι χρὴ δρᾶν, φράζε, κἀρχιτεκτόνει.]

Ἀρχιτεκτόνημα, τὸ, opus ab architecto fabricatum; structura.

Παρατεκταίνω, q. d. adfabricor, admachinor. Od. ξ. Αἶψά κε καὶ σὺ ἔπος παρατεκτήναιο, γεραιὲ, veritati affinxeris, et commentus fueris.

Προστεκταίνω, insuper struo et machinor. Plut.

Συντεκταίνομαι, confabricor, unà molior, vel struo: vel idem quod τεκταίνομαι. Apoll. Rhod.

Φρενοτέκτων, qui in mente sua fabricatur seu architectatur: cui mens est fabricatrix et architecta. Sic vocatur Æschylus, tanquam mirificus verborum grandisonantium architectus seu artifex. Apud Aristoph. in Ran.

Χρυσοτέκτων, qui aurum seu vasa ex auro fabricatur; aurifex. Epigr.

ΤΕ´ΦΡΑ, ας, ἡ, (et Ionicè τέφρη,) cinis. Il. σ'. Νεκταρέῳ δὲ χιτῶνι μέλαιν' ἀμφίζανε τέφρη. Comicus quidam apud Athen. l. 2. Ἀνασπάσας ἅπαντ' ἔβαλεν εἰς πολλὴν τέφραν. Plut. symp. 6. (de ligno ficulno,) κατακαυθέντος ἡ τέφρα μακρότατον παρέχει χρόνον. Sic et appellatur aliarum rerum ustarum cinis. ☞ Unde et ἡ τέφρα deducitur, teste Etym. sunt etiam τέφραι nihil aliud, nisi lignorum aliarumve rerum ustarum reliquiæ.

Τεφρὸς, οῦ, ὁ, cinereus, cineraceus. Aristot. hist. an. l. 9.

Τεφρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem.

Τεφρικὰ κολλύρια, cinerei coloris collyria, quæ et σποδιακά. Eadem et Τέφρια dicuntur, apud Aët. l. 7. et Cels. l. 6. c. 6.

Τεφρίζω, imitor cinerem, vergo in colorem cinereum.

Τεφρόω, ῶ, in cinerem redigo, apud Suid.

Τέφρωσις, ἡ, ipsa actio redigendi aliquid in cinerem.

Composita.

Ἀποτεφρόω, et ἐκτεφρόω, idem cum τεφρόω. unde, ἀποτεφροῦσθαι, et ἐκτεφροῦσθαι, in cinerem redigi. Alex. Aphr.

Ἔντεφρος, in quo cinis est. Item cinereus, referens id in quo cinis est. Athen. l. 9.

Κυκησίτεφρος, miscens cinerem seu confundens. Aristoph. [Ran. 722. ὁπόσοι κρατοῦσι κυκησιτέφρου ψευδολίτρου τε κονίας, &c.]

Ὑπότεφρος, aliquatenus cinericeum colorem referens. Apoll. Arg. l. 2. Diosc. l. 5. c. 166.

ΤΕ´ΧΝΗ, ἡ, ars: ἡ τοῦ τεύχειν ἐπιστήμη. (☞ Unde et deducitur.) Plat. polit. 2. ἀδύνατον ἕνα πολλὰς καλῶς ἐργάζεσθαι τέχνας. Aristophan. in Vesp. Ἔρδοι τις ἣν ἕκαστος εἰδείη τέχνην, quam quisque novit artem, in ea se exerceat. Dicitur, διὰ τέχνης, κατὰ τέχνην, et, σὺν τέχνῃ aliquid fieri, quod fit arte, artificiosè, scitè. Aristot. μᾶλλον διὰ τέχνης καὶ ἐπιμελείας δυνατόν. Lucian. κατὰ τέχνην αὐτὰ δρᾶν ἴσασι.

Paus. in Attic. τὰ σὺν τέχνῃ πεποιημένα. Eodem significatu dicitur et τέχνῃ aliquis aliquid facere: ut Iliad. γ'. ὥς ῥά τε τέχνῃ νῆα ἐκτάμνῃσιν. † τέχνῃ πάσῃ, omni arte, omni modo. Aristoph. Nub. 882. et 1320.† (R. 1206. Soph. Tr. 629. Œdip. Tyr. 380. 370. 655.) ¶ Item metaph. dolus, fallacia, fraus, techna. Ut Od. θ'. Τέχνας εἰσορόωσι πολύφρονος Ἡφαίστοιο. Isocr. in Evag. μετὰ δόλου καὶ τέχνης περιγενόμενα τῶν ἐχθρῶν. Sic et alibi sæpe apud Dem. Æsch. Herod. &c.

Τεχνήεις, εντος, ὁ, arte excultus, artificiosus: tam de persona quàm de re: ut, δεσμοὶ τεχνήεντες πολύφρονος Ἡφαίστοιο, Od. θ'.

Τεχνηέντως, artificiosè, solerter, scitè. Od. ε. et apud Apoll. Rhod.

Τεχνικὸς, qui artis est aut artium, ad artem vel artes pertinens: artificialis. ut, τεχνικὰ ὀνόματα, apud Hermog. et, τεχνικὰ ἔργα, apud Aristot. polit. 8. Item, artificiosus, arte valens, ingeniosa solertia præditus: ut apud eundem polit. 7. τὰ περὶ τὴν Ἀσίαν ἔθνη dicuntur διανοητικὰ καὶ τεχνικὰ τὴν ψυχήν.

Τεχνικῶς, artificiosè, solerter. Isocr. in Nic. et Plut. περὶ γαμετῆς. Item, artificialiter.

Τεχνίον, parva ars. Laert.

Τεχνίτης, ου, ὁ, artifex, qui artem aliquam factitat. Aristot. polit. 2. ἐνίοις ἐν μὲν μικρὸς τεχνίτας, οἱ δὲ γεωργούς. Xen. in Lac. rep. Λακεδαιμονίους δὲ μόνους, τῷ ὄντι, τεχνίτας τῶν πολεμικῶν.

Τεχνιτεύω, artificiosè fabricor: unde, τετεχνιτευμέναι παραινέσεις, commonefactiones magno artificio instructæ, apud Phil. de vita M. lib. 9. Item, arte molior: vel simpliciter, molior, machinor. Joseph. ἐτεχνίτευε τὸν τρόπον τοῦτον.

Τεχνιτεία, ἡ, artificium. Athen. l. 4.

Τεχνίτευμα, artificium, τέχνημα. Max. Tyr.

Τεχνοσύνη, ars, artificium. Epigr.

Τεχνύδριον, τεχνύδρια, et τεχνύλλιον, tenuis minerva. Athen. lib. 10. Exponitur et, arguta ars, inventiuncula, versutia.

Τεχνάω, idem cum τεχνιτεύω, arte paro et conficio, artificiosè fabricor. Ut Odyss. δ. mulieres Phæacum scire dicuntur præ omnibus aliis ἱστὸν τεχνῆσαι. Et Ephippus comicus, apud Athen. l. 14. πάντα ταῦτα ἐτεχνάσατο.

Τεχνάομαι, artificiosè fabricor, arte paror et conficior. Xen. Pæd. 8. Et activè, idem cum τεχνάω. Interdum et simpliciter, fabricor, conficio: ut Thuc. lib. 1. αὐτὸς δ' ἀφ' αὑτοῦ πολλὰ τεχνᾶται πρὸς τὸ παρατυγχάνειν. Item, dolosè machinor et molior, solerter invenio et comminiscor. Il. ψ'. Ταῦτα δ' ἐγὼν αὐτὸς τεχνήσομαι, ipse machinabor et comminiscar. Sic Thucyd. lib. 4. παντί τε τρόπῳ ἑκάτεροι ἐτεχνῶντο, moliebantur, machinabantur. (Θεοῦ τεχνωμένου Deâ machinatrice. V. Eurip. Med. 370. Soph. Tr. 345.)

Τέχνημα, τὸ, opus arte confectum: vel id quod arte conficimus. Xen. Item, artificiosum commentum seu inventum. Plut. in Cæs.

Τεχνήμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, artificiosus, artificiosè factus: ut, Τεχνήμονος αὐλοῦ. in Epigr.

Τεχνητὸς, idem. Theophyl. ep. 43.

Τεχνάζω, idem cum Τεχνάω, arte conficio, seu simp. conficio. Gal. ad Glauc. l. 2. Item, machinor, molior: solerter comminiscor: artificiosè machinor aut dolosè. Phil. de mon. φθορὰν ἀντὶ σωτηρίας παντελῆ ἐπιχειρεῖ τεχνάζειν, machinari internecionem conatur. Xen. in Cyneg. (de lepore), εἴθισται τεχνάζειν τῇ βαδίσει, consuevit dolosa arte uti inter progrediendum. Exponitur et transitivè, dolosis artibus instruo: apud Plut. in Alcib. (Aristoph. R. 988.)

Τέχνασμα, τὸ, ars dolosa, machinamentum, commentum, dolus. Xen. Hell. 6. Herodian. l. 4.

Τεχναστὴς, οῦ, ὁ, machinator doli, fabricator.

Τεχναστὸς, idem cum τεχνητός.

Τεχνόω, arte instruo.

Τεχνόομαι, arte instruor. Gal. de crisib. l. 2.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀντίτεχνος, ὁ καὶ ἡ, adversarius alicui in arte quapiam, et veluti ei se opponens, æmulus alterius qui eandem artem profitetur. Aristoph. in Ran. Luc. in Alex. [Plat. Phæd. Λέγε τοίνυν —— αὐτῷ, ——τἀληθῆ, ὅτι οὐκ ἐκείνῳ βουλόμενος οὐδὲ τοῖς ποιήμασιν αὐτοῦ ἀντίτεχνος εἶναι, ἐποίησα ταῦτα.] Et general. æmulus, contrarius commodis alterius. Aristot. polit. 5.

Ἀντιτεχνέω, sum ἀντίτεχνος.

Ἀντιτεχνάω, et ἀντιτεχνάομαι, è contrario artificiis aliquibus utor, è contrario machinor. [Herodot. Hist. lib. 5. §. 70. Ἐν τῷ μέρει δὲ ἑσσούμενος ὁ Ἰσαγόρης ἀντιτεχνᾶται τάδε.]

Ἀντιτέχνησις, æmulatio alterius eandem artem profitentis. Item, contraria machinatio, contraria molitio. Thuc.

Ἐντεχνάομαι, contechnor, comminiscor, machinor.

Ἔντεχνος, peritus, artibus instructus, doctus, callidus. Plat. de leg. Item, de re dictum, artificialis, arte constans, aut ab arte profectus: ut, ἔντεχνοι πίστεις, apud Aristot. in Rhet. argumenta artificialia; qualia, causæ, effectum, &c.

Ἐντέχνως, artificiosè, scitè, peritè.

Ἐπιτεχνάομαι, insuper machinor et molior: vel molior, machinor, comminiscor. [Herodot. Hist. lib. 1. βουλὴν ἐνθεῖναι [illegible] Πεισίστρατος ἐπιτεχνᾶται, &c.]

Ἐπιτέχνησις, ἡ, machinatio, adinventio: commentum, inventum, solertia. Thuc. l. 1.

Ἐπιτεχνητὸς, arte factus, artificialis. Luc. in Cauc.

Ἀνεπιτεχνήτως, (decomp.) citra artem, non consultò, nullà industria.

Κατάτεχνος, artificiosus, industrius: de homine. Vitruv. lib. 4. c. 1. Item, artificiosè elaboratus et perpolitus: de re: Plutarch. in lib. de disc. adul. ab am.

Περιτεχνάομαι, machinor, molior, comminiscor, circumquaque me versans machinor. apud Suid.

Περιτέχνησις, machinatio, dolus: solertia. [Thucyd. Hist. lib. 3. τῶν τ' ἐπιχειρούντων περιτεχνήσει, καὶ τῶν τειχομαχῶν ἀπορίᾳ. Schol. πανουργίᾳ.]

Σύντεχνος, qui eandem artem profitetur, ejusdem artis opifex. Aristoph. (R. 755.)

Ὑπέρτεχνος, supra modum artificiosus. Hesych.

Composita sine præpositione.

Ἀριστοτέχνης, ου, ὁ, optimus et præstantissimus artifex. Greg. Naz.

Ἄτεχνος, ὁ καὶ ἡ, artificio carens, ab arte non profectus, inartificialis. ἄτεχνοι πίστεις, apud Aristot. in rhet. argumenta inartificialia, quæ sunt testimonia, tum divina, tum humana. ¶ Interdum exp. artificio nullo excultus, rudis. ¶ Item, carens dolosis artibus. Naz.

Ἀτέχνως, sine arte, nullo adhibito artificio, inartificialiter. Ammon. (Aristoph. R. 106.)

Ἀτεχνία, nulla ars, nullum artificium, ruditas. Aristot. eth. 6. c. 4.

Ἀτεχνὴς, sine dolo et fraude factus, ἀπανούργευτος. Etym.

Ἀτεχνῶς, sine dolo, verè, prorsus, planè. Aristoph. in Ran. [106.] ἀτεχνῶς γε παραπαίουσα φαίνεται. [Aristoph. Plut. 109. Ἀτεχνῶς ὑπερβάλλουσι τῇ μοχθηρίᾳ. Schol. (et Not. Illustr. Spanh.) 362. Nub 424, 1176. Schol. Ἀτεχνῶς. Ἄγαν ἀκριβῶς. Ran. 106. Schol. ἀντὶ τοῦ ὅλως, καὶ σαφῶς, καὶ ἔστιν οὐκ ἄδηλος. Av. 822.] Sic et apud Plat. in Protag. [Phæd. ὅτι παραλαβοῦσα αὐτῶν τὴν ψυχὴν ἡ φιλοσοφία, ἀτεχνῶς διαδεδεμένην ἐν τῷ σώματι, &c.] Item, valde, vehementer: apud eundem Aristoph. in Nub. †407.†

Αὐτότεχνος, per se peritus, per se tenens artem.

Εὔτεχνος, artificiosus, peritus, artibus instructus.

Εὐτεχνία, ἡ, peritia, doctrina, eruditio. Hesych.

Ἰατροτέχνης, qui medicorum artem profitetur. Aristoph. in Nub. †331.†

Κακιζότεχνος, ab Atheniensibus cognominatus fuit Callimachus, semper calumniator sui, nec finem diligentiæ faciens: quasi ὁ κακίζων τὴν τέχνην, teste Plin. l. 34. c. 8. et Paus. in Attic.

Κακότεχνος, malis artibus deditus: vel in rebus malis artificiosus. malignus. Il. ό.

Κακοτέχνης, idem quod κακότεχνος. Luc.

Κακοτεχνία, ἡ, mala ars, ars quæ ad hominum perniciem convertitur, maleficium. Item ars mala, i. non exacta artis peritia. Athen. lib. 14.

Κακοτέχνιον, idem cum κακοτεχνία, in prim. sign. unde, κακοτεχνιῶν δίκη, maleficii crimen, apud Lys. teste Poll.

Κακοτεχνέω, malis artibus utor et maleficio. Ut apud Dem. κολάζειν τοὺς κακοτεχνοῦντας. Idem pro cor. κακοτεχνῶν φασιν περὶ τὰς διαθήκας. Et activè, malis artibus adultero et depravo: unde, κακοτεχνημένος, adulteratus, maleficium passus: de hæmatite lapide, apud Diosc. l. 5.

Καλλίτεχνος, pulchram artem factitans, vel pulchra artis suæ specimina edens.

Καλλιτεχνία, artis pulchritudo, artificii elegantia. Plut. in Per.

Καλλιτεχνέω, eleganti artificio elaboro.

[Καλλιτέχνης. Anacreon. Od. 18. Καλλίτεχνα, μοι τόρευσον Ἔαρος κύπελλον ἡδύ.]

([illegible]. Soph. Tr. 1018.)

Κλυτοτέχνης, celebris artifex, clarus arte: epithetum Vulcani, apud Hom. Il. ά. et alibi.

Ματαιότεχνος, vanis artibus deditus, inanium artium studiosus.

Ματαιοτεχνία, ἡ, vanæ artis studium, vel vanæ artis imitatio. Quintil. l. 2. c. 20.

Μεγαλότεχνος, arte seu artificio magnus: unde, τὸ μεγαλότεχνον, magnum artificium, artificii magnitudo. Dionys. Halic.

Ὁμότεχνος, idem cum σύντεχνος, supra. Athen. l. 14. Synes. ep.

Ὁμοτεχνέω, eandem artem profiteor seu factito. Hippocr.

Πάντεχνος, artificiosus, omnimodas artes sciens. Æsch. [Prometh. 7. τὸ σὸν γὰρ ἄνθος, παντέχνου πυρὸς σέλας, θνητοῖσι κλέψας ὤπασεν.]

Πολύτεχνος, callens multas artes, multa arte accuratus, multum artificii habens: vel, valde artificiosus.

[Πολυτεχνία. Plat. Alcibiad. Ὁ δ' ἐν τῇ [illegible] τε καὶ πολυτεχνίας [illegible] τῆς ἐπιτηδεύσεως, &c.]

Ὑαλοτέχνης, et ὑελοτέχνης, artifex vitri coquendi et conficiendi.

Φιλοτέχνης, idem quod φιλότεχνος.

Φιλότεχνος, artis aut artium studiosus: industrius, solers. Athen. et Plutarch.

Φιλοτέχνως, more eorum qui artium studiosi sunt: vel artificiosè, ingeniosè, solerter.

Φιλοτεχνία, artium studium: vel studium elegantiæ et varii artificii, ratio artificiosa. Laërt. in Gorg.

Φιλοτεχνέω, artium studiosus sum, artificiosæ elegantiæ studio teneor. Item, incumbo in aliquam rem, more ejus qui artibus est deditus. Epictet. Item, dissero de arte aliqua, velut ejus studiosus. Athen. εἰρήκασι φιλοτεχνοῦντες πρὸς τοὺς τεχνίτας. Item, artificiosè et ingeniosè ago. Basil. in Hexaëm. οὕτω σοφῶς φιλοτεχνοῦσι τὰς ἀποθήκας τοῦ μέλιτος.

Φιλοτέχνημα, opus artificiosum et solers, opus industrium.

Φιλοτέχνησις, ipsa actio solerter aliquid efficiendi et more eorum qui artium sunt studiosi. Item, artificium, opificium. Basil.

Περιφιλοτεχνέω, (decomp.) studium et industriam rei alicui adhibeo. Philo de mundo.

Χειροτέχνης, ου, ὁ, (q. d. manuarius artifex,) manu artem aliquam conficiens, opifex. Aristoph. in Plut. Xen. Pæd. 6.

Χειροτεχνία, opificium manuarium, artificium manu factum. Plat.

Χειροτεχνικὸς, unde, χειροτεχνικαὶ τέχναι, quæ et βάναυσοι, artes illiberales, mechanicæ. opificia sedentaria, trivialia, sordida. Poll.

Χειροτέχνως, et χειροτεχνικῶς, manus artificio, vel more eorum qui mechanicas artes tractant, apud eundem.

Χειροτεχνέω, manu artem aliquam conficio, opifex sum. Hippocr. in ep. ad Demag.

Χειροτέχνημα, opus manu factum. Poll.

ΤΗ'ΒΕΝΝΑ, et τήβεννος, ου, ἡ, toga, vestis Romana, (☞ Ita dicta à quodam Tebenno Arcade inventore: ac primùm τηβέννιος (sc. χιτὼν) appellata fuit, deinde corrupta voce τήβεννος, ut tradit Suidas, qui et chlamydem vocat.) Plut. in Rom. τήβενναν ἐφόρει περιπόρφυρον, togam gestabat purpura circumtextam. Apud Polyb. τήβεννα λαμπρὰ, toga candidatoria. Et pro trabea, apud Dion. Halic. Fuisse in usu etiam apud alios, colligi potest ex Polybio apud Athen. Scribitur et τήβενος.

Τηβεννικὸς, ut, τηβεννικὴ ἐσθὴς, apud Strab. togatus cultus, i. cultus qualis est togatorum.

ΤΗ'ΚΩ, (et Doricè τάκω.) F. ξω, liquefacio, liquo. Theocr. Idyll. 2. Ὡς τοῦτον τὸν καρὸν ἐγὼ σὺν δαίμονι τάκω, Ὣς τάκοιθ' ὑπ' ἔρωτος ὁ Μύνδιος αὐτίκα Δέλφις, ut hanc ceram liquo, sic Delphis Myndius amore liquescat. Plut. symp. 6. probl. 8. καὶ τήκει τὰ σώματα. Item metaph. macero, consumo, tabefacio. Od. τ'. μηδέ τι θυμὸν τῆκε, πόσιν γοόωσα, nec animum tuum macera, deflendo maritum. (Τάκω βιοτάν. Eurip. Med. 141.) Exponitur etiam, mollio: item, attenuo. Hesych.

Τήκομαι, liquor, liquefio, liquesco, &c. Od. τ'. (de nive.) Τηκομένης δ' ἄρα τῆς ποταμοὶ πλήθουσι ῥέοντες. Perf. med. τέτηκα. unde, τετηκὼς κηρὸς, liquata cera, apud Gal. l. 2. ad Glauc. Il. γ'. τὸ καὶ κλαίουσα τέτηκα, quamobrem et lacrymis liquesco. (Æsch. Eum. 370.)

Τῆξις, εως, ἡ, liquefactio. Item, tabefactio, maceratio. Greg. Naz.

Τηκτὸς, ὁ, liquefactus, liquatus: ut, τηκτὸς μόλυβδος, apud Eurip. in Androm. plumbum liquatum. Item, qui liquefieri potest, liquabilis. Aristot. meteor. l. 4.

Τηκτικὸς, liquefaciendi seu liquandi vim habens: liquans, resolvens.

Τακερὸς, ὁ, (formatum ex aor. 2. pass. ἐτάκην,) liquefactus, liquatus: mollis et humidus ex liquatione. Et general. mollis, tener, delicatus, more eorum quæ liquefacta sunt. Ut apud Athen. l. 3. Ὡς τακερὸν, ὦ Ζεῦ, καὶ μαλακὸν τὸ δέρμ' ἔχει. Sæpe de carnibus et aliis cibis dicitur, maceratione vel coctione ita emollitis, ut in ore quasi liquescere et diffluere videantur. Ut apud Gal. ad Glauc. l. 1. ἐὰν καὶ τῆς σαρκὸς ἅψῃ τακερῶς, οὐδὲν βλάψεις. Sic, τακερὰ μαλάχης μέλη, apud Athen. l. 9. et, τακερὰ ἐρέβινθοι, apud Pherecr. Item maceratus, tabefactus. Luc. in Toxar. Interdum activè, tabefaciens, emacians: ut, ἔρως τακερὸς, apud Anacr.

Τακερῶς, instar eorum quæ τακερὰ dicuntur. Athen. l. 9.

Τακερόω, idem cum τήκω, seu τακερὸν reddo: unde pass. τακερωθῇ, apud Diosc. l. 4. c. 184.

Τηκεδανὸς, liquens; sed et, liquans, liquefaciens. Hesych.

Τηκεδὼν, idem cum τῆξις. Item, tabes. Od. λ'.

Τήγανον, τὸ, sartago, vel patella, in qua butyrum oleumve liquefieri solet ad pisces frigendos aut carnes, aut similia: unde et παρὰ τὸ τήκω dicitur. Athen. l. 6. ex Eubulo, Παῖδες τ' ἰχθῦς ἐν μέσοισι τηγάνοις. Vide infra Ξηροτήγανον.

Τηγανίτης ἄρτος, panis in sartagine coctus, admixto caseo. Hesych. et Athen. l. 4.

Τηγανίζω, in sartagine coquo, torreo in sartagine: unde, φακοὶ ἐν ἐλαίῳ τετηγανισμένοι, apud eundem ibidem.

Τηγανισμὸς, coctio seu frictio quæ fit in sartagine. Poll. ex Menand.

Τηγανιστὸς, in sartagine frixus seu coctus. Athen. l. 3.

Τάγηνον, τό, idem quod τήγανον, ex eoque ortum transpositis literis, teste Eustath. Quidam tamen τάγηνον propriè volunt esse id quod ἐν ταγήνῳ frigitur. Plutarch. de discern. adul. ab am. Athen. l. 1.

Ταγηνίτης, idem cum τηγανίτης: idem l. 4.

Ταγηνίας, ου, ὁ, idem apud eundem ibidem. Etym. ταγηνίας dicit esse placentas in sartagine coctas ex adipe humido, caseo, melle et uvis passulis.

Ταγηνίζω, idem cum τηγανίζω.

Ταγηνιστής, idem cum τηγανιστής, apud Athen. l. 3.

Composita: ac primum ex τήκω.

Ἀνατήκω, idem quod τήκω: unde pass. apud Plut. de primo frigido, οἱ δὲ χαλκεῖς τῷ πυρωμένῳ καὶ ἀνατηκομένῳ σιδήρῳ μάρμαρον καὶ λατύπας παραπάσσουσι, liquescenti ferro marmor aut lapidum cæmenta inspergunt. ¶ Item, tabefacio, tabidum reddo: item, mollem ac languidum reddo, quasi liquefaciens. ut apud eundem in præcept. san. ταῖς ἡδοναῖς ἐξυγραίνουσι καὶ ἀνατήκουσι τὰ σώματα.

Συνανατήκω, (decomp.) simul liquo, simul liquefacio. Item in Pomp. ὁ ῥύπος καὶ πεπυρωμένος χαλκὸς, τῷ πεπηγότι καὶ ψυχρῷ περιχυθεὶς, λέγεται τοῦ πυρὸς μᾶλλον ἀνυγραίνειν καὶ συνανατήκειν.

Ἀποτήκω, idem quod ἀποτάκω, liquo. ¶ Item macero, tabefacio, consumo. Herodot. [Plat. Tim. ὥστε ἀποτήκειν αὐτῆς τι τῆς φύσεως, οἷον ἡ τῶν νίτρου δύναμις, παρὰ τὸ πάθος οὕτως ὀνόμασται.]

Ἀπότηξις, destillatio, quæ fit humore liquefacto. Hippocr.

Ἄτηκτος, non liquatus, non liquefactus. Item qui liquefieri nequit. Aristot. meteor. l. 4.

Γυιοτακής, membra tabefaciens: epitheton paupertatis, in Epigr.

Διατήκω, idem quod τήκω. Aristoph. in Nub. κηρὸν διατήξας.

Διατήκομαι, idem quod τήκομαι. Plut. symp. 6. probl. 8.

Ἐκτήκω, eliquo, exprimo liquefactum. Item, emacero, extabefacio. Eur. in Hec. ἐκτέτηκα καρδίαν Θρήνοισι μητρὸς, τὴν δ' ἐπ' ἐκτάκω γόοις. ‡ ἐκτήξαιμι γράμματα δίκης. i. e. liquefaciendo deleverim vel exusserim literas dicæ. Aristoph. Nub. 770. ubi Kusterus videatur. ‡

Προεκτήκομαι, (decomp.) priùs contabesco.

Ἐντήκω, illiquefacio. Item liquefactum infundo seu instillo. Plut. ἐντῆξαι μόλιβδον τῇ κεφαλῇ. Metaph. odium aut desiderium alicui ἐντετηκέναι dicitur, i. ita innatum et impressum esse, ut ceu liquefactum et infusum plumbum firmiter inhæreat. Soph. in El. Μῖσός τε γὰρ παλαιὸν ἐντέτηκέ μοι. [Tr. 470.] Et Julian. in ep. ad Ecdicium, ἐμοὶ δὲ βιβλίων κτήσεως ἐκ παιδαρίου δεινὸς ἐντέτηκε πόθος.

Ἐπιτήκω, idem quod ἐντήκω. vel, liquefacio obduco. Herodot. ἐπέτηξε τὸν κηρὸν ἐπὶ τὰ γράμματα.

Κατατήκω, colliquo, colliquefacio: vel, ita liquefacio ut diffluat. Odyss. τ'. Ἥν τ' Εὖρος κατέτηξεν, ἐπὴν Ζέφυρος καταχεύῃ. Item, emacero, extabefacio: unde ibidem, Ἀλλ' Ὀδυσῆ ποθέουσα, φίλον κατατήκομαι ἦτορ. (Κατατήκομαι. Theoc. α'. 26.)

Περιτήκω, idem. Exponitur et, absumo, accido.

Προστήκω, liquefactum affundo. Et metaph. adhæreo, insideo: more eorum quæ liquefacta alicui affusa firmiter inhærent. Syn. ep. 44. οὐ πάνυ προστετηκὸς, ἔχει καὶ προσάξεσθαί τι πάθος, nondum penitus inhæsit pectori ejus vitium illud. Plut. περὶ φιλοπλουτ. ἄνδρα τῷ πορισμῷ προστετηκότα. [Soph. Tr. 846. 849.]

Πρόστηξις, tabefactio. Plut.

Συντήκω, liquatum jungo et unio, vel commisceo. Et metaph. confio et coalescere facio in unum. Plat. in symp. ἐθέλω ὑμᾶς συντῆξαι καὶ συμφῦσαι εἰς τὸ αὐτό. Item, colliquefacio, i. liquefaciendo consumo: ut nix dicitur συντήκεσθαι, apud Xen. in Cyn. Et metaph. contabefacio, tabe et macie consumo, et quasi colliquo: unde apud Eurip. in Elect. Λύπαις τε συντέτηκας, ὥστε με στένειν, doloribus emaciavisti me. [Med. 25. 690.] Sic, πυρετοὶ συντήκοντες, apud Gal. therap. lib. 14.

Σύντηγμα, τό, q. d. colliquamentum: id quod ex incremento excernitur resolutione præter naturam, vel id quod corpore deteritur liquescendo. Aristot. de gen. an. l. 1.

Σύντηξις, ἡ, colliquatio: item contabefactio. Oribas. ad Eunap. lib. 3. cap. 6.

Συντηκτικὸς, cui colliquandi seu contabefaciendi vis inest: unde, Συντηκτικοὶ πυρετοί, apud medicos. Item, qui συντηκτικῷ πυρετῷ, seu τῇ συντήξει obnoxius est. Plin. l. 28. c. 8.

Ὑπερτήκω, supra modum liquefacio, tabefacio, &c. Joseph.

Ψυχοτακής, έος, ὁ καὶ ἡ, animum macerans. Epigr.

Composita ex τήγανον.

Ἀποτηγανίζω, è sartagine comedo. Athen. l. 6.

Συροτήγανον, à Syracusanis dicitur τὸ τήγανον. τήγανον autem ipsis est λοπὰς, scutella, teste Athen. ibidem.

ΤΗ͂ΛΕ, procul. Il. β'. Τῆλ' ἐξ Ἀσκανίης, longè ab Ascania. Il. χ'. Τῆλε δ' ἀπεπλάγχθη σάκεος δόρυ, longè à scuto aberravit hasta. [Æsch. Pers. 232.] Superl. τήλιστα, maximè procul, longissimè, apud Orph. in Argon.

Τηλότατος, longissimè remotus: item, longissimè progressus ætate. Hesych.

Τηλοῦ, idem cum Τῆλε. Interdum cum genit. ut Od. γ'. Τηλοῦ Ἀχαιΐδος, procul ab Achaia. Interdum cum ἀπὸ, ut Hesiod. in Theog. ‡ 302 ‡ τηλοῦ ἀπ' ἀθανάτων, longe à diis. Superl. τηλοτάτω, idem cum τήλιστα, valde procul, longissimè, Od. η'.

Τηλόθι, idem quod τηλοῦ, et τῆλε. Il. α'. τηλόθι πάτρης, procul à patria.

Τηλόθεν, procul, è longinquo, eminus. Od. ζ'. τηλόθεν εἰλήλουθας. Item pro τηλοῦ et τηλόθι. Apoll. Rhod. Arg. 2. τηλόθεν Ἁρμονίης, procul ab Harmonia. [pro ἐκποδὼν, πρὸ πολλοῦ. Sch. Soph. Aj. 204.]

Ἀποτῆλε, (comp.) procul, τῆλε ἀπό. ut in Epigram. ἀποτῆλε θεοῦ, procul à Deo.

Ἀποτηλοῦ, idem. Od. ι'. v. 116.

[Ἀποτηλόθι. Apoll. Rhod. Arg. iv. 728. ἐκεὶ Φαρμάκων ἀποτηλόθι μαρμαρυγῆσιν Οἷόν τε χρυσέην ἀντώπιον ἵεσαν αἴγλην. Schol. ἐκεῖ πάνυ πόῤῥω ἀπὸ τῶν ὀμμάτων, &c. 1188. Ξεῖνον τ' ἀποτηλόθι ναίειν λυγρός. 1208.]

ΤΗΛΕ΄ΦΙΟΝ, ου, τό, portulaca agrestis: herba de qua Dioscor. l. 2. c. 217. Romanis illecebra dicitur, teste Gal. in lex. Hippocr. Eadem nomina Diosc. sempervivo tertio tribui dicit, l. 4. c. 91.

ΤΗ΄ΛΕΦΟΣ, ου, ὁ, Telephus, de quo multa apud Poëtas. ☞ Sic dictus διὰ τὸ θηλάσαι αὐτὸν ἔλαφον, quòd cervam lactaverit.

Τηλέφιον ἕλκος, Telephium ulcus, malignum, inveteratum et quod vix cicatricem recipit. sic dictum à Telepho, qui in tali ulcere consenuisse fertur.

ΤΗΛΙ΄Α, (Atticè,) et τιλία, (communiter,) ας, ἡ, vas cribri figurâ. Hesychio est vas in quo subigitur farina. ¶ Item, pegma quadranguli formâ, undiquaque latus affixas habens tabulas, in quo farina vendebatur, et coturnices vel galli gallinacei committebantur. Etym. ex Rhet. ¶ Suidæ est tabula lata, cui pistores panes superponebant ut siccarentur; à quo nominatur etiam κάρδοπος. Sic dicitur etiam arca, qualis est frumentaria: unde Pitholaus Sestum dicebat esse τηλίαν τοῦ Πειραιῶς, apud Aristot. rhet. l. 3. ¶ Oras apud Etym. sic nominari scribit ambitum cribri: in qua signif. Aristoph. usurpavit in Pluto. ‡ 1037. ‡ ¶ Item fumarii operculum, teste Suid. apud eundem Aristoph. in Vesp. ¶ Apud Etym. sic etiam nominari traditur tabula in qua tesseris luditur. ¶ Ab aliis dici annotatur et de coturnicum lusu, apud Synes. epist. ad fratrem: quoniam, qui coturnices πρὸς ὀρτυγομαχίαν alebant, eas ἐν τηλίᾳ committebant.

ΤΗ΄ΛΙΣ, εως, et ιδος, ἡ, fœnum Græcum: herba de qua Diosc. l. 2. c. 124. βούκερας, αἰγόκερας, κέρας, et siliqua quoque, dicta.

Τήλινος, ut, τήλινον ἄλευρον, fœni Græci farina. τήλινον μύρον, ex fœno Græco confectum unguentum. apud Diosc. l. 1. c. 58. ¶ Τηλῖνος, à quibusdam dicitur ὁ κύτισος, ut est in append. Dioscorid. producit enim folia fœno Græco similia, ut testatur idem Diosc. l. 4. c. 113.

ΤΗ΄ΝΙΟΙ, οἱ, Laconibus, γλυκέα κάρυα, amygdalæ dulces. Athen. l. 2.

ΤΗ΄ΝΕΛΛΑ, ἡ, et τήνελλος, ου, ὁ, erat lyræ harmonia et pulsatiuncula quæ in victoria edebatur. Aristoph. in Equit. [276.] ἀλλ' ἐὰν μέντοι γε νικᾷς τῇ βοῇ, τήνελλος εἶ, si exuperas voce, tenellus es, i. maximus musicus, aut victoriæ compos. Idem in Acharn. τήνελλα καλλίνικε. [1225. 1226. 1229. &c. Schol. Μίμημα ἰσοφθέγγματος αὐλοῦ τὸ τήνελλα. Vide Not. Cl. Kust.] Archilochus, Τήνελλα καλλίνικε, χαῖρ' ἄναξ Ἡράκλεις, &c.

ΤΗΡΕ΄Ω, ῶ, F. ήσω, servo, conservo, tueor. Demosth. pro cor. ἦν (ἔχρην) εἴ τι κατὰ τῆς πατρίδος τηρεῖσθαι ὑποχείριον. Plut. de def. orac. αὐτὸς (ὁ κόσμος) ἑαυτὸν ἐφ' ἑνὸς στοιχείου ἐτήρησε, sese in uno tenuit elemento. Sic, τηρεῖν ἐντολὰς, Matth. 19. præcepta servare. ¶ Item servo, i. asservo, reservo. ut Joann. 2. σὺ τετήρηκας τὸν καλὸν οἶνον ἕως ἄρτι. ¶ Item, servo in custodia, custodio: ut Matth. 27. οἱ μετ' αὐτοῦ τηροῦντες τὸν Ἰησοῦν. ‡ τηρῶν (tempe lunam) custodiam, servem (apud Aristoph. Nub. 750.) in theca. ‡ ¶ Interdum, observo, capto. Thuc. l. 3. τηρήσαντες νύκτα χειμέριον ὕδατι καὶ ἀνέμῳ, observata et captata nocte procellosa. Apud eundem l. 4. cum infinit. μάλιστα δὲ ἐτήρουν ἄνεμον καταφέρεσθαι. Et sequente ὅπως, apud Isocr. in Areop. [Soph. Œdip. Tyr. 808.]

Τηρέομαι, οῦμαι, itidem observo, caveo. Aristoph. in Vesp. Πρὸς ταῦτα τηροῦ μὴ λάβῃς ὑπώπια, cave ne accipias sugillationes et vibices.

Τήρησις, εως, ἡ, servatio, observatio: ut, τήρησις ἐντολῶν Θεοῦ, 1 ep. ad Cor. c. 7. ¶ Item, custodia. Act. Apost. 4. et 5. ¶ Item attenta observatio occasionis, hostis, aut alterius rei. Thuc. l. 7. ¶ Empirici τήρησιν vocabant quicquid aliquando fieri in morbis observassent.

Τηρησείδιον, et τηρησίδιον, observatiuncula.

Τηρητικὸς, servandi vim habens.

Τηρὸς, qui tuetur, custodit. Æsch.

Composita.

Ἀλιτηρὸς, peccator, sceleratus: propriè, ὁ ἐπιτηρῶν ἐν τῷ λιμῷ τὸν ἀλοῦντα, καὶ διαρπάζων, qui tempore famis eum, qui molit, observat, et farinam diripit. Plutarchus tamen hoc etymon reprehendit. Vide in Ἀλέω, et Ἀλιτέω.

Δεμνιοτήρης, qui strata custodit. Hesych. [Δεμνιοτήρης πότμος est ὁ ἐν τοῖς δεμνίοις τηρούμενος. Æsch. Ag. 53. 1458.]

Διατηρέω, servo, conservo, tueor. ¶ Item, servo, observo: ut, διατηρεῖν τοὺς νόμους. Æschin. ¶ Item, attentè observo, caveo. Dem. Philipp. 3. διατηρῆσαι μή τι πάθωσι.

Διατήρησις, observatio, conservatio.

Δυστήρητος, ὁ καὶ ἡ, observatu difficilis: qui difficulter custodiri potest. ut, κάλλος δυστήρητον, apud Phocyl.

Ἐπιτηρέω, observo, seu diligenti animadversione observo. Dem. πρότερον μὲν γὰρ, τί παρ' ὑμῶν ἐψήφισται, τοῦτο ἐπετήρουν οἱ ἄλλοι πάντες Ἕλληνες.

Ἐπιτήρησις, ἡ, observatio, animadversio. Greg.

Ἐπιτηρητικὸς, qui observare solet, observator: in definit. Stoic.

Παρατηρέω, præter jus et fas observo, superstitiosè observo: in ep. ad Gal. c. 4. Item simpliciter, observo, diligenti animadversione noto. Leo. in lib. de lact. ἄξιόν γε, παρατηρεῖν τὰ ὑπὸ τῶν πολλῶν ἐν τοῖς πάθεσι γινόμενα.

Παρατήρημα, et Παρατήρησις, observatio, notatio, animadversio. Suid. [S. Lucæ Evang. xvii. 20. Οὐκ ἔρχεται ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ μετὰ παρατηρήσεως.]

Παρατηρητικὸς, observator, observatorius, qui observationibus solet uti.

Decomp. Ἀπαρατήρητος, non observatus, vel qui observari nequit. Ἀπαρατηρήτως, ita ut observari nequeat.

Συμπαρατηρέω, unà observo.

Πρωκτοτηρεῖν, adulterorum nates spectare, quando publice διεῤῥάπτοντο ῥαφάνῳ, καὶ ἐτίλλοντο. Aristoph. in Equit. quæ adulterorum fuit pœna. Suid.

Πιννοτήρης, ου, ὁ, observator pinnæ: qui et πιννοφύλαξ, cancellus, vel squilla; quæ semper pinnam associans, eam hiantem observat, donec pisciculi in ipsam ingressi sint: tum levi morsu monet, comprimendam esse concham, capiendamque prædam ceu in retia jam illapsam. Athen. l. 3.

Συντηρέω, conservo, observo.

Συντήρησις, ἡ, conservatio, observatio. Greg. Naz.

Συντηρητικὸς, conservandi vim habens. Idem.

Τοποτηρητὴς, q. d. loci servator: vicarius, locum tenens. in concil. Chalced. can. 28.

ΤΗΤΑ΄Ω, ῶ, F. ήσω, privo, στερίσκω, Eustath. ¶ Item quæro, tento. Etymol.

Τητῶμαι, privor, careo. Eurip. in Helen. φίλων τητωμένη, Δούλη καθέστηκ' οὖσ' ἐλευθέρων ἄπο. Apud Hesiod. l. 2. Erg. Μὴ σὺ μὲν αἰτῇς ἄλλον, ὁ δ' ἀρνῆται, σὺ δὲ τητᾷ, tu priveris seu careas. [Soph. El. 1524.] ‡ Œd. C. 1200. ‡

Τῆτα, ἡ, privatio, inopia. Hesych.

ΤΗΥ΄ΣΙΟΣ, ου, ὁ, inanis. Hom. Od. γ'. σὺ μὲν τηϋσίην ὁδὸν ἔλθῃς, inane iter confeceris, frustra iveris. ‡ Apoll. Arg. 3. 651. ‡

ΤΙΑ΄ΡΑ, ας, ἡ, capitis gestamen apud Persas. [Æsch. Pers. 664.] Herodot. in Thalia, κατεστραμμένοι ἐξ ἀρχῆς, νίκας, τιάρας τε φορέοντες. Idem in Polymnia, Πέρσαι μὲν ὧδε ἐσκευασμένοι· περὶ μὲν τῇσι κεφαλῇσι εἶχον τιάρας καλεομένους πίλους ἀπαγέας. Xen. Pæd. 8. ὀρθὴν ἔχων τὴν τιάραν.

Τίαρις, crista galeæ. Hesych.

ΤΙΒΗ΄Ν, tripus: Lycoph. ☞ Dictus quasi τριβὴν, quoniam ἐπάνω τριῶν βάσεων κεῖται, ut tradit Etym.

ΤΙ΄ΓΡΙΣ, ιδος, vel ιος, ὁ, tigris fera. vide Ælian. et Oppian. de venat. lib. 3.

ΤΙΘΑΙΒΑ΄ΣΣΩ, et τιθαιβώσσω, mel conficio, mellifico. Odyss. ν'. ἔνθα δ' ἔπειτα τιθαιβώσσουσι μέλισσαι. ☞ Παρὰ τὸ τιθέναι τὴν βίον, Etymol. Hesych. et Eust.

ΤΙΘΑΣΣΟ΄Σ, οῦ, ὁ et ἡ, (pro quo scribitur et τιθασός,) cicur, mitis, mansuetus. Plat. in polit. ἤρξατο ταύτῃ δὴ ξύμπαν τὸ ζῷον τῷ τιθασῷ καὶ ἀγρίῳ. Lucian. in vita auct. τὸ μὴ δέδιθι· τιθασσὸς γάρ ἐστι. Dicitur et de plantis, ac tum exp. sativus. ut apud Plutarch. in Coriol. ἔστι δὲ ἡ δρῦς τῶν μὲν ἀγρίων καλλικαρπότατον, τῶν δὲ τιθασσῶν ἰσχυρότατον.

[Τιθασσῶς. Plat. Tim. τιθασσῶς πρὸς ἡμᾶς ἔσχε.]

Τιθάσσω, natura cicur et mansueta. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 3.

Τιθασσεύω, seu τιθασεύω, f. εύσω, cicuro, mansuefacio. Plutarch. περὶ ἀοργησ. ἀλλ' ἡμεῖς ἀγριαίνοντα τιθασσεύομεν, &c. De plantis dicitur apud eundem in Fab. Metaphoricè etiam apud Demosth. usurpatur Olynth. 3. οἱ δ' ἐν αὐτῇ τῇ πόλει καθείρξαντες ὑμᾶς, ἐπάγουσιν ἐπὶ ταῦτα, καὶ τιθασσεύουσι.

Τιθασσεύομαι, cicuror, mansuesco, mitesco. Plat. in Polit. τὰ μὲν γὰρ ἔχοντα τιθασσεύεσθαι φύσιν, ἥμερα προσείρηται, quæ naturam habent ut cicurari possint.

Τιθάσσευσις, cicuratio, mansuefactio. Plut.

Τιθασσευτὴς, seu τιθασευτὴς, οῦ, ὁ, cicurator, qui cicurat et mansuefacit: palpator. Metaphor. apud Aristoph. in Vesp. Ἵνα γνῶσιν τὸν τιθασευτήν.

Τιθασσευτὶς, cicuratrix.

Τιθασσευτικὸς, sive τιθασευτικὸς, ὁ, qui cicurare potest et mansuefacere.

[Τιθάσσεια. Plat. Politic. οὐ γὰρ δὴ σμικρόν γε αὐτῆς οὐδ' ἔτι γέγονε τοῖς ἐν τῷ Νείλῳ τιθασσείας τῶν ἰχθύων, &c.]

Τίθος, idem cum τιθασός. Hesych.

Ἀτίθασσος, (comp.) qui mansuetus et cicur non est, immitis, intractabilis, indomitus. Hesych.

Ἀτιθάσσευτος, seu ἀτιθάσευτος, qui mansuefieri aut cicurari nequit. Exponitur etiam, intractabilis, implacabilis. Plut. in Artox.

Δυστιθάσσευτος, qui difficulter et vix cicurari potest: ἀτιθάσσευτος. Plutarch.

ΤΙΘΗΜΙ, (F. θήσω, pr. τέθεικα, pro τέθηκα. Aorist. 1. ἔθηκα, tanquam à θέω.) pono, colloco. Plat. in Timæo, οὕτω δὴ πυρός τε καὶ γῆς ὕδωρ ἀέρα τε ὁ θεὸς ἐν μέσῳ θείς, ita contigit, ut inter ignem et terram aquam Deus aëremque poneret. Hesiod. in Asp. Ἐς δίφρον θέσαν, currui imposuerunt. Dicitur et, ἐν ἐπαίνῳ τίθεσθαι, apud Aristot. Rhet. l. 1. in laude ponere, laudi ducere. ¶ Item, propono: ut, τιθέναι ἆθλα, præmium proponere: Isocrat. ¶ Item, pono, repono: ut, τιθέναι εἰς ταὐτὸν τὸν ἀριθμόν, apud Plat. Dicitur et, τιθέναι εἰς ἀνθρώπους. ¶ Item, pono, suppono, thesin facio, et hypothesin, apud Aristot. metaphys. l. 10. ¶ Item, pono, id est, facio ita esse, esto ut ita sit. Isocrat. καὶ τίθημι, στασιάζειν αὐτοῖς. Dem. θέτε τοίνυν ἐγὼ, μὴ τοιοῦτον εἶναι τοῦτο. ¶ Item facio: ut Il. ά. ὃ μυρί' Ἀχαιοῖς ἄλγε' ἔθηκε. ¶ Item, tribuo, attribuo, assigno. Xen. apomn. lib. 4. ποτέρωθι τὴν ἀπάτην ταύτην θήσομεν; ¶ Item, oppono pignori, pigneror. Demosth. ad Nicostr. τίθημι αὐτῷ τὴν συνοικίαν ἑκκαίδεκα μνῶν Ἀρκεσᾶντι Παμβωτάδῃ, oppono igitur cœnacularias ædes in sedecim minas. ¶ Τιθέναι νεκρόν, interficere. Eurip. † Πρυτανεῖα. Aristoph. Nub. 1134. et 1182. V. ibi Kusterus. Sic πλοῦτον θεῖναι, idem ibidem v. 1191. εὐδαίμονά τινα, beatum reddere, facere, aliquem. Xen. Pæd. l. 4. p. 112. c. νόμον, legem ferre. l. 5. p. 113. a.† (ποῦ σφε θήσομεν χθονός; Æschyl. S. c. Th. 953. Pers. 282. 771. 1010. ἔξω μόρος ἐμοῦ τιθείς. 1017. V. Eurip. Med. 511. 565. Credo, existimo. Soph. El. 1381. Tr. 23. 338. 624. Cum εἰς. 1271. ἔργον τίθεμαι, autor sum. Il. γ'. 320. 8. Cat. N. 106. Æschyl. Ch. 143. 937.)

Τιθέω, etiam invenitur, id est, tempora quædam et personæ ab eo deducta. Ut Il. ά. ἐν χερσὶ τίθει, in manibus ponebat, pro ἐτίθει. Dicitur etiam τίθει in imperativo, i. pone.

Τίθημαι, idem quod τίθημι, pono: adhibeturque in iisdem loquendi generibus. Ut Iliad. γ'. εἰς δίφρον ἄρας θῆκε, in curru posuit. Apud Eurip. et Plutarch. ἐν αἰσχρῷ τίθεσθαι, turpe existimare. cui oppon. ἐν καλῷ τίθεσθαι, honestum ducere, apud Polyb. Apud Thuc. l. 1. θέμενοι ἐν ἐγκλήματι, ponunt in crimine, vel criminis loco. Dicitur et, ἐν οὐδενὶ λόγῳ τίθεμαι, apud Plat. et Demosth. pro nihilo duco, flocci facio, contemno. Apud Plut. in Galba, τιθέμενος τὸ κοινὸν πρὸ τοῦ ἰδίου, publicum bonum suo anteponens. cui opponitur, ὕστερον τίθεσθαι, apud Paus. postponere. Εἰς ταύτην τίθημαι τὴν τάξιν, apud Plut. in hoc ordine pono seu repono. Τίθεσθαι τέλος καμάτοιο πάντεσσι, finem labori omnibus imponere, apud Apoll. Rhod. † l. 1. 104.† Apud Luc. ὅπως τὰ παρὰ σοὶ θήσεαι ἴσθι, quam composueris quod instat. † Sic Soph. El. 1459. τὰ πρὶν εὖ θέμενοι, priora bene curantes, componentes.† ¶ Pro existimare, ducere, arbitrari. ¶ Aristot. Dem. Synes. cum variis accusativis interdum variè exp. Ut, τίθεσθαι δόμον, apud Hom. domum struere. Τίθεσθαι γνώμην, apud Demosth. dicere sententiam seu proponere. † ψῆφον. Xen. Pæd. 1. 3. 14.† Τίθεσθαι ἀγῶνα, apud Greg. edere certamen. Τίθεσθαι μάχην, apud Hom. et Hesiod. pugnam committere seu conserere. Τίθεσθαι ἀράς, apud Plutarch. in Theseo, imprecari. Apud eundem, θέμενος φιλίαν πρὸς ἅπαντας, amicitiam iniens, seu concilians, contrahens. † τίθεσθαι πάντα πρὸς τὸ ἡμέτερον συμφέρον. Xen. Pæd. l. 3. p. 75. c.† ¶ Item, τίθημαι, sumo, vendico, tribuo. Plato de leg. τίθημι τιμὴν ταύτην εἰς γῆρας, hunc honorem senectuti tribuo. ¶ Item pigneror, apud Dem. ¶ Item, assentior, subscribo, adstipulor. Synes. ἐθέμην τῷ δόγματι. ¶ Item pass. signif. ponor, collocor, &c. (Τέθημαι στυγεῖν. Eurip. Med. 66. Σπουδὴν ἔθου. Soph. Aj. 13. ἐπεὶ πόλιν ἀστ' ἀφύλακτον ἔθου. Æschyl. S. c. Th. 110. πολίτας τάνδε δουλείας φυγὰς θέσθαι. 197. μὴ βλάβην τίθει. 207. 936. Pers. 143. pro εἰσετίθημι. Ag. 32. παρ' οὐδὲν αἰῶ παρθένειον ἔθεντο. 238. Pr. 163. V. Eurip. Med. 533. Phœniss. 13. Cum ¶ Acc. Soph. Tr. 1014. 1282. Œdip. Tyr. 132. 134. 644. 1462. 1467. Æschyl. Ag. 1579.)

Θέμα, τὸ, id quod positum, appositum, depositum, aut propositum est. Plut. in consol. ad Apollon. Ceb. Theb. Quint. lib. 4. c. 2. Dicitur etiam significare sidus natalitium et horoscopum, id est, id quod Mathematici notant, quomodo cœlum sit affectum, compositaque sidera, quum homo aliquis oritur; apud Sueton. in Aug. quæ pertinent ad gentilem, non ad Christianam eruditionem.

Θεματικὸς, ῆ, ὸν, positivus: ut, θεματικοὶ ἀγῶνες, certamina in quibus deposito præmio certatur. Poll. lib. 3. Apud Gram. θεματικὸν ῥῆμα, verbum primitivum, quod veluti fundamentum est cæterorum inde derivatorum. aliàs πρωτότυπον.

Θεματίζω, depono. item pono causam. in Pand. Græc. ¶ Item, themata facio. ¶ Item, horoscopum erigo.

Θεματισμὸς, ὁ, positio causæ. ¶ Item, positus, statio. Vitruv. lib. 1. c. 2. ¶ Item, thematis astronomici erectio.

Θέσις, εως, ἡ, positio: ut, νόμων θέσις, apud Aristot. polit. 4. ¶ Item, depositio: quemadmodum litigantium pecunia apud judicem deponitur, † Aristoph. Nub. 1193. V. Suidas.† pignora item apud creditorem, quando argentum in fœnus αἴρεται vel ἀναιρεῖται. Θέσει huic opp. ergò ἄρσις, et ἀναίρεσις, apud Plat. de leg. et Luc. in Harm. ¶ Interdum, impositio: ut Demetr. Phal. multa esse nomina dicit venusta et jucunda, quæ de re aliqua dicantur etiam παρὰ τὴν θέσιν, id est, etsi ei ab initio imposita non sint. ¶ Philosophis θέσις dicitur positio seu sumptio, qua aliquid velut principium ponunt seu statuunt. Vel est principium quod demonstrari non potest, quodque non necesse est habere illum qui scientiam aliquam est percepturus. Aristot. post. analyt. l. 1. c. 2. ¶ Eodem teste top. 1. Rhetoribus thesis est opinio absurda, concepta de re quæ in Philosophia nota. ¶ Item, quæstio infinita, quæ remotis personis et personarum circumstantiis, in utramque partem tractatur. Quintil. l. 3. c. 5. Significat, etiam, positus, situs. Aristot. de part. an. l. 3.

Θέτης, ου, ὁ, qui aliquid deposuit apud quempiam aut oppigneravit. Isæus.

Θετὸς, ὁ, positus. Item adoptatus: ut, θετὸς παῖς, Appian. et Plut. in Solon.

Θετικὸς, posititius, positivus. ut, θετικοὶ νόμοι, apud Aristot. pol. 2. c. 10. et, θετικὰ ἐπιρρήματα, apud Gramm. Sic et, ὄνομα θετικόν, nomen gradus positivi. ¶ Διατριβὴ θετική, disputatio quæ versatur in thesi.

Θετικῶς, positivè, affirmativè. Greg. Naz. Item, infinitè, in thesi, Hermog. theticè.

Θήκη, ης, ἡ, theca, repositorium: locus in quo aliquid reponitur. Plat. Thuc. Xen. † Pæd. p. 184. d. de sepulcro.† &c. (pro τάφος. Æsch. Pers. 405. Ag. 462. Suppl. 126.)

Θηκίον, τὸ, repositoriolum, loculus, conditorium. Hesychius.

Θηκαῖος, ut, θηκαῖον οἴκημα. Herod. [lib. 2.] At, quid juvat copia vocabulorum si non explicentur? quid est θηκαῖος?

Θῆμα, τὸ, est θήκη, τάφος, ex Sophoc. Salmonea. Hesych.

Θημὼν, ῶνος, ὁ, acervus et cumulus rerum simul positarum seu congestarum. Odyss. έ.

Θημωνιὰ, ἡ, idem. Suid. Pro quo scribitur et θεμωνιὰ, apud Hesych.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀμφιτίθημι, circumpono. Eurip. in Med. Κἄνπερ λαβοῦσα κόσμον ἀμφιθῇ χροΐ, Καλῶς ἔλεξας. [Hecub. 432. Κόμιζ' Ὀδυσσεῦ μ' ἀμφιθεὶς πέπλους κάρᾳ. Schol. περικαλύψας τὴν κεφαλὴν ἱματίῳ.]

Ἀμφίθετος, ὁ et ἡ, circumpositus. Item, qui utrinque poni potest: ut, ἀμφίθετος φιάλη. Il. ψ'.

Ἀνατίθημι, sursum pono, in altum pono, attollo. Aristoph. in Plut. ἀναθεὶς γὰρ ἐπὶ κρημνόν τιν' αὐτόν, ubi eum in præcipitium aliquod sustulero. Item impono alicui, portandum quidpiam impono. Xen. anab. 3. σκεύη ἀναθέντες. Et metaph. injungo, impono, curam rei alicujus demando. Aristoph. in Nub. † 1454.† Ὑμῖν ἀναθεὶς ἅπαντα τἀμὰ πράγματα. ¶ Item expono, narro. Act. Apost. 25. Φῆστος τῷ βασιλεῖ ἀνέθετο τὰ κατὰ τὸν Παῦλον. ¶ Item, attribuo, acceptum fero, ascribo, imputo. Plut. in Fab. ταῦτα μὲν ἄν τις εὐνοίᾳ θεῶν ἀναθείη, deorum benevolentiæ ascripserit. Isocr. ad Dem. ἂν γὰρ ἐν ἑτέροις ἁμάρτῃς, οὐ τὰς αἰτίας ἀναθήσουσιν. Simili construct. apud Dem. pro εἰς, nisi quid pro dativo præpositionem, additam accusativo, verbo junxit. ¶ Interdum, tribuo, id est, faveo, propensus sum. Plat. in symp. διὰ ταῦτα δὴ πάντα τὸν λόγον ποιοῦντες, ἀνατιθέντες τῷ ἔρωτι. Latini hoc, deferre, dicunt. ¶ Item suspendo: vel suspensum dico; et simpliciter, dico, consecro. Aristophan. ταῦτ' ἀναθέντ', ἔρχομαι πρὸς τὸν θεόν. Æschin. χρυσᾶς ἀσπίδας ἀνέθηκαν πρὸς τὸν καινὸν νεών. Cum præposit. εἰς, Herodot. ἀναθεῖναί μοι εἰς τὸ Ἡραῖον, templo Junonis consecrasse. ¶ Item, transfero, traduco: ut, τὰς καθ' ἡμᾶς ἀναθέσεις εἰς τοσαύτην ἀνατιθέασι τὴν τέχνην. ¶ Item, differo, prorogo: cum genit. Soph. in Ajace.

Ἀνατίθεμαι, rem quampiam sublatam alicui impono. Xenoph. Pæd. 8. ἀνατίθενται δ' αὖ ἄλλα ἐπὶ τὰ ὑποζύγια. ¶ Interdum, mihi ipse impono portandum quidpiam, vel impositum suscipio. Synes. ἀλλ' ἡ κάμηλος ψωριῶσα πολλῶν ὄνων ἀνατίθεται φορτία, camelus scabiosa complurium asinorum tollit onera. ¶ Item, dico, consecro. Plat. pol. 7. ¶ Item, committo, communico. Plut. in amat. nar. τὴν πρᾶξιν ἀνέθετο τῶν ἑταίρων τινί, rem communicavit. Sic in Ep. ad Galat. cap. 2. ἀνεθέμην αὐτοῖς τὸ εὐαγγέλιον, exp. communicavi cum ipsis Evangelium. ¶ Item, differo, in futurum rejicio: q. d. retro pono. Ut, ἀναθέσθαι τὸ σκέμμα, apud Synes. ¶ Item, retracto, revoco: q. d. iterum pono: ab iis ducta metaph. qui calculos malè promotos, errore intellecto, tutiùs collocant, teste Suid. Luc. ἀνατίθεμαι τὰ κατηγορημένα. Antiph. ἀναθέσθαι, ὥσπερ πεττόν, τὸν βίον οὐκ ἔξεστι. ¶ Ἀνατίθεμαι, (passiva significat.) sursum ponor, imponor in altum. Item, consecror, dicor. Aristoph. in Plut. Dicitur et ἀνατίθεσθαι, quod alicui demandatur seu faciendum imponitur. Polyb.

Ἀνάθημα, τὸ, donum, quod dicatur seu consecratur, parietibus et columnis templi appensum. Plato polit. 2. ἀναθήματα τοῖς θεοῖς ἀνατίθεσθαι. † Xen. Pæd. p. 182. c.† ¶ Item, ἀναθήματα, ornamenta urbis, ut sunt templa, basilicæ, porticus. Strabo l. 5. Et, quælibet ornamenta: ut, ἀναθήματα δαιτός, ornamenta convivii, Odyss. ά.

Ἀναθηματικὸς, ad dicandum seu consecrandum comparatus, aptus ad dicandum: in Anth. Epigr. Item ad ornamentum pertinens, ut, ἀναθηματικὰ σκεύη.

Ἀνάθεμα, τὸ, sacer homo, cujus caput diis inferis dicatum est et devotum: execrabilis, communione cum aliis hominibus non dignus. in ep. ad Galat. cap. 1. Item, idem quod ἀνάθημα. Justin. Mart. quæst. 121. in respons. ad Orthod.

Ἀναθεματίζω, anathema esse declaro, execror, vel, execrando extremis diris et execrationibus devoveo. Reg. l. 4. c. 19.

Ἀναθεματισμὸς, execratio alicujus, cum pronunciando esse anathema. Justin. in Authent.

Ἀνάθεσις, dilatio. apud Suid. τριῶν ἡμερῶν αἰτήσαντος ἀνάθεσιν. ¶ Item, dedicatio, consecratio. Athen. l. 15.

Ἀντίθημι, poëticè dicitur pro ἀνατίθημι. Apoll. Arg. 2. Sic,

Ἄνθεμα, pro ἀνάθεμα. [Anthol. Epigr. Gr. lib. 3. Philodem. συβάκην ἄνθεμα σαλμακίδων. Brod. meretricum flos. Vinc. dedicamentum meretricum.]

Decomp. Ἐπανατίθημι, et ἐπανατίθεμαι, insuper impono. [Aristoph. Vesp. 148. φέρ' ἐπαναθῶ σοι καὶ ξύλον. Plat. de Leg. lib. 11. ἂν δὲ τῷ μείζων δύναμις ἐπανατίθεσθαι δοκῇ ὑπὸ τοῦ νομοφύλακος, &c.] Item attribuo, acceptum fero. Aphthon. in progymn.

Κατανάθεμα, exp. maledictum. Apocal. c. 22.

Καταναθεματίζω, exp. me ipsum devoveo, detestor, diris ago. Matth. cap. 26.

Προσανατίθημι, et προσανατίθεμαι, idem cum ἐπανατίθημι, et ἐπανατίθεμαι, insuper impono mihi, vel insuper suscipio. Xen. apomn. 2. προσανατίθεσθαι τὸ καὶ τοῖς ἄλλοις πολίταις, ὧν δέονται, σώζειν, insuper hoc oneris suscipere. ¶ In ep. ad Galat. c. 2. ἐμοὶ γὰρ οἱ δοκοῦντες οὐδὲν προσανέθεντο, nihil in me contulerunt. ¶ Exponitur etiam, communico et confero cum aliquo. Diod. Sic. τοῖς μάντεσι προσαναθέμενος περὶ τοῦ σημείου, quum super portento illo vates consuluisset. Luc. ¶ Item, me alicui adjungo, addico. in Jove tragœdo, ἐμοὶ προσανάθου, mihi te adjunge, mecum de rebus tuis confer. ¶ Προσανατίθημι exp. etiam differo, cunctor. ut apud Suid. ὁ δὲ βραχέα προσαναθεὶς, κατέπαυσε πάντας.

Ἀντιτίθημι, contrà seu ex diverso pono, oppono. Plutarch. in Fab. Σάμῳ μὲν ἐπὶ Περικλέους ἑλοῦσι τὴν Τάραντα ἔστιν ἀντιθεῖναι. ¶ Comparo, confero. Quæ enim conferuntur inter se, veluti ex adverso ponuntur. Cum præposit. πρός, et accusat. Dem. in Mid. ἵν' αὐτὰ πρὸς τὰ ἐκείνῳ πεπραγμένα ἀντιθῆτε. Cum accusat. et genit. apud Thuc. l. 2. et 3. οὐκ ἀντιθέντες τὴν ἐμπειρίαν τῆς δι' ὀλίγου μελέτης, non putantes, quantum distet experientia à tirocinio. ¶ Item, ἀντιτίθημι, idem quod ἀντιθέτως λέγω, per antitheta loquor. ¶ Significat etiam simpliciter, pono: ut Levit. 14. ἀντιθήσουσι λίθους ἀντὶ τῶν λίθων, lapides ponent loco lapidum. (Eurip. Phœniss. 704.)

Ἀντίθεσις, ἡ, antithesis, oppositio, contrapositio. Αἱ ἀντιθέσεις, oppositiones et objectiones adversariorum contra disputantium. Gregor. Nazianz. ¶ Apud rhetor. ἀντίθεσις appellatur assumptiva caussa: unde, κατ' ἀντίθεσιν defendi id dicitur, quod, per se improbabile, assumptis extrinsecus auxiliis defenditur. Quintil. lib. 7. c. 5. ¶ Dicitur et ἀντίθεσις, usus antithetorum, vel, oratio constans antithetis: apud Marcell. de Thuc. loquentem.

Ἀντίθετος, ὁ καὶ ἡ, contrapositus, oppositus. Greg. Item, obversarius. ut, ἀντίθετοι σύζυγες, apud eundem. Τὸ ἀντίθετον, sententia sententiæ et membrum membro orationis oppositum. Fab. l. 9.

Ἀντιθέτως, ut, ἀντιθέτως λέγειν, uti oratione habente antitheta.

Ἀντιθετικὸς, habens ἀντίθεσιν, ut, στάσεις ἀντιθετικαί, status assumptivi. Hermog.

Ἀποτίθημι, seu ἀποτίθεμαι, depono. † Xen. Pæd. l. 4. p. 103. c.† Ut, τὰς φαρέτρας ἀποτίθεσθαι, Herodian. Et, ἀποτίθεσθαι τὴν ὀργήν, Plutarch. in Cor. Exponitur etiam, abjicio. item, amitto. ut apud Naz. τὸ καλῶς κτηθὲν ἀποτίθεσθαι. ¶ Item, expono: ut, ἀποτίθεσθαι τὰ γεννώμενα, infantes exponere, Aristot. polit. 7. ¶ Item, repono, recondo, reservo. † Xen. Pæd. l. 6. p. 151. a.† Diosc. ἀποτίθεται εἰς ἀγγεῖον. ¶ Item, differo, rejicio. Xenoph. apomn. lib. 3. τὰ δὲ χαλεπὰ εἰς τὸ γῆρας ἀπεθέμεθα. ¶ Exponitur interdum, confero. ¶ Ἀποτίθεσθαι passivè etiam exp. referri. apud Plut. in Per. ὅπως ὁ λόγος τῶν χρημάτων ὑπὸ Περικλέους εἰς τοὺς Πρυτάνεις ἀποτεθείη.

Ἀπόθεσις, ἡ, depositio. Demetr. Phal. ¶ Exponitur et, abjectio: ut, ἀπόθεσις σαρκὸς, Nazianz. Item, expositio: ut, ἀπόθεσις γεννωμένων, infantium expositio. Aristot. polit. 7. c. 16. Significat et repositio, asservatio.

Ἀποθετικὸς, deponendi vim habens, deponens: ut, ἀποθετικὰ ῥήματα, apud gram. Ἀποθετικὸν ἐπίῤῥημα, adverbium deponendi, i. concedendi, quum conceditur, et quasi deponitur, id quod nil obstat. Gaza.

Ἀπόθετος, reposititius, qui reponi et recondi solet in apothecis: ut, καρποὶ ἀπόθετοι, Poll. l. 1. Item, repositus, reconditus. Plutarch. symp. 8. probl. 8. (Philostr. l. 3. c. 7.)

Ἀποθέται, αἱ, in Laconico agro ad Taygetum montem (qui Spartam terræmotu oppressit) erat locus quidam præruptus et profundus, in quo exponebant partus informes et degeneres. Plut. in Lyc.

Ἀποθήκη, apotheca: repositorium, reconditorium. Thuc. Plutarch. Herodian.

Decomp. Ἐναποτίθημι, depono in. Galen. meth. med. l. 11.

Προαπόθεσις, exp. assignatio.

Διατίθημι, dispono, compono. Luc. σὺ μὲν διατίθει τὰ βάθρα. ¶ Item administro, constituo. Herodian. l. 3. τά τε κατὰ τὰς Γαλλίας, ὡς ᾤετο, ἄριστα διαθείς. Item, instituo: ut, ἀγῶνας διέθηκεν, apud Luc. ¶ Item, efficio, reddo. Dem. τοὺς ἅπαντας ἀπίστους πρὸς ὑμᾶς διαθήσομεν. † Sic Xen. Pæd. l. 5. p. 145. c.† ¶ Item, afficio, tracto. Idem, ἔστι γὰρ ὃν τρόπον Ὀρχομενίους διέθηκε, quomodo Orchomenios tractârit.

Διατίθεμαι, (act.) itidem compono et administro, statuo, constituo: ut, εὖ διατίθεσθαι, apud Xen. apomn. l. 2. Apud Basil. in Hexaëm. homil. 3. ἀξιοῦμεν τοὺς τῶν Ἑλλήνων σοφοὺς μὴ πρότερον ἡμᾶς καταχλευάζειν, πρὶν τὰ πρὸς ἀλλήλους διάθωνται, antè quàm inter se discrepantia componant et concorditer constituant. ¶ Significat etiam, placo, satisfacio alicui. Appian. de bell. civ. l. 2. διαθέμενος τοὺς ἐνοχλοῦντας, ὡς ἐδύνατο, creditoribus manum injicientibus satisfaciens, ut poterat. ¶ Διατίθεσθαι νόμους, leges condere. Plat. de leg. ¶ Διατίθεσθαι λόγους, verba facere. Polyb. et Appian. ¶ Διατίθεμαι, venundo, vendo. Dem. ἐπειδὰν διάθηται τὰ φορτία, postquam vendiderit. † Sic Xen. Pæd. l. 4. p. 109. c. Med. V. Kusterus de Verbo Medio p. 79.† ¶ Item, testor, testamento aliquid mando hæredibus. Idem, σκέψασθε δὲ ἃ διέθετο. Item, paciscor. Aristophan. ἢν μὴ διάθωνται διαθήκην ἐμοί.

Διατίθεμαι, (pass.) afficior. † Xen. Pæd. l. 3. p. 64. d. et l. 6. p. 160. b.† Plut. διετέθη δεινῶς περὶ τὸν ἄνδρα. sicut ἔχω et διάκειμαι cum aliquo qualitatis adverbio.

Διάθεσις, εως, ἡ, dispositio: ut, διάθεσις τῶν ἐπῶν. Phrynich. Ἕξις καὶ διάθεσις, habitus, et dispositio, Aristot. in Categ. ¶ Item, testamentum, extrema voluntas, quo moriens disponit et dispensat res suas, ac, quid de illis fieri velit, exponit. Lys. in Timonid. interdum exp. et, testatio. ¶ Item venditio. Plut. in Lyc. et in Solone. ¶ De pictura etiam dicitur, apud Athen. lib 5. est enim in pictura dispositio et ordo rerum quæ depinguntur. ¶ Interdum exp. conditio, et ratio. apud Luc. in Alcyon. διαφέρει τῆς πρὸς ἡμᾶς διαθέσεως. Interdum idem valet quod σχῆμα. apud Athen. lib. 5. ἀνὴρ μείζων τετράπηχυς ἐν τραγικῇ διαθέσει καὶ προσώπῳ. ¶ Διάθεσις τῶν νόμων, legum constitutio. Plat. de leg. 4. ¶ Item, affectio: tam corporis quàm animi: apud Aristot. &c.

Διαθετὴρ, ῆρος, ὁ, ordinator, moderator, rector. Plat. de leg.

Διαθέτης, itidem dispensator, ordinator: apud Suid.

Διαθετικὸς, afficiendi vim habens. Item, affectum denotans: ut, διαθετικὰ ῥήματα, apud Gramm.

Διαθήκη, ἡ, testamentum. Isæus, ἔτεσιν ὕστερον διαθέμενον, ἐν ᾗ ἔμελλεν Ἀρχιππίδην ἐν Λήμνῳ διαθέσθαι. Sic et apud Dem. et Isocr. ¶ Item, fœdus, pactum: passim in scriptis vet. et Novi Test. pro συνθήκη, per Hebraism.

Decomp. Ἀδιάθετος, qui dispositus non est, inordinatus. Exponitur etiam, intestatus. Apud Plut. in Caton. majore, ἣν μίαν ἡμέραν ἀδιάθετος ἔμεινεν, exponitur, si qua die nihil seriæ rei egisset.

Ἀντιδιατίθεμαι, oppono. 2 Tim. 2. cap.

Δυσδιάθετος, qui ægrè componitur, compositu difficilis. Plutarch. in Cæs.

Ἐνδιάθετος, qui est in mente aliquo modo affectâ, mente conceptus: ut, ἐνδιάθετος λόγος, sermo in mente conceptus, sermo quem in corde loquimur. apud Plut. Phil. et Damascen. ¶ Item, sermo qui ex sententia animi profertur, non fallax, nec simulatus, apud Hermog. tom. 2. de Ideis.

Ἐνδιαθέτως λέγειν, è sententia animi loqui, ita in animo affectum esse ut verba pronuntiata significant: apud eundem.

Ἐνδιάθηκος λόγος, oratio scripto constans. Hesych.

Ἐπιδιατίθεμαι, insuper paciscor. Demosth. in Apatur.

Ἐπιδιαθήκη, posterius testamentum.

Εὐδιάθετος, bene seu pulchrè dispositus.

Διαδιάθετος, exp. interpositis spatiis.

Προδιάθεσις, antecedens dispositio, pristina affectio.

Προσδιάθεσις, affectus, dispositio, alia alii superveniens.

Συνδιατίθημι, idem quod συντίθημι, assentior. Plat.

Εἰστίθημι, seu ἐντίθημι, impono, pono in, seu intra, indo. unde aor. 2. Med. apud Pausan. in Arcad. ἐνθέμενος αὐτὴν ὁμοῦ τῷ παιδὶ ἐς λάρνακα, ἀφίησιν ἐς θάλασσαν, conditam cum eum filio in arcula.

Ἐκτίθημι, expono. Plut. in Alcib. τὸν λόγον πάντες ἐν τῇ χώρᾳ συναγαγόντες, εἰς βιβλίους ἐκτίθενται. Aristoph. † Nub. 531.† κἀγὼ ἐξέθηκα παῖδα. (R. 1221. Eurip. Phœniss. 25.)

Ἐκτίθεμαι, expono, i. explico, declaro, edo, prodo. unde apud Justin. Mart. (de Aristot.) σύνταγμά τινα τῆς ἑαυτοῦ φιλοσοφίας ἐκτιθέμενος ἔχω. (Eurip. Phœniss. 36.)

Ἔκθεμα, τὸ, tabula, quæ exponitur oculis prætereuntium, seu quâ prætereuntium oculis expositâ aliquid significatur et declaratur.

Ἔκθεσις, expositio, explicatio. Alex. Aphr. Item, editio alicujus dogmatis, vel, editum et promulgatum dogma. Theodoret. hist. eccles. lib. 2.

Ἐκθετικὸς, expositivus: aliis, expressivus.

Ἔκθετος, expositus; ut, ἔκθετος γόνος, Eurip.

Decomp. Ἀντεκτίθημι, contrà expono.

Προεκτίθημι, priori loco expono, propono. Hermog.

Προέκθεσις, expositio quæ præmittitur, propositio. Idem. [Polyb. lib. 3.]

Ὑπεκτίθημι, vel ὑπεκτίθεμαι, clàm subductum et subtractum expono. Soph. in El. † 299.† ὅστις, ἐκ χερῶν κλέψας Ὀρέστην τῶν ἐμῶν, ὑπεξέθου. Sic et apud Plut. in Themist. † Xen. Pæd. l. 6. p. 152. b.†

Ἐντίθημι, et ἐντίθεμαι, impono, pono in. Item, indo, insero. Dem. οὔτε τὰ χρήματα ἐνέθετο εἰς τὴν ναῦν. Lucian. ἐκβαλὼν τὴν αὑτοῦ μάχαιραν, ἐντίθησιν. † ἐντίθεσθαι ὅπλα, arma inferre (sc. alicui) Xen. Pæd. l. 4. p. 104. a.† Metaph. Odyss. φ'. παιδὸς γὰρ μῦθον πεπνυμένον ἔνθετο θυμῷ, animo concepit et recondidit. Il. Γ. ἐντίθεσθαι ἐν ἴσῃ τιμῇ, exp. in pari honore habere. Exponitur et in animum induco: apud Plutarch. Demetr. Dicitur et ἐνθέω, pro ἐντίθημι. apud Aristoph. in Equit. τῷ μὲν ὀλίγον ἐνθείς. (Æsch. Ag. 403.)

Ἔνθεμα, τὸ, surculus qui inseritur et inditur arbori vel cortici. Theophr. de caus. pl. l. 1.

Ἐνθέμιον, τὸ, interior pars puppis. Poll. l. 1.

Ἔνθεσις, impositio. Peculiariter ita dicitur frustum quod ori inditur; buccea, seu buccella. Ψωμὸς, et μάσημα, quod infantulis à nutricibus datur. Mansum, Ciceroni. quæ pro avibus est terenda. Athen. l. 3. et Lucian. in Crobyle.

Ἔνθετος, insitus, seu insititius, qui inseri potest. Theogn.

Παρεντίθημι, et παρεντίθεμαι, (decomp.) obiter impono vel insero, intersero. Demosth.

Παρένθεσις, interpositio, interjectio, insertio: nomen figuræ grammat. quum in medio vocalis aliqua inseritur, syllabam tamen non efficiens, ut quum τάους dicitur pro τάως. Tryphon. ¶ Item, figura oratoria; de qua Julian. Rufin. et Rutil. Lup.

Παρένθετος, interpositus: seu obiter insertus, obiter introductus.

Παρενθήκη, interpositio, interjectio, intercalatio. [Herodot. Hist. lib. 1. cap. 186. τοιάδε ἐξ αὐτέων παρενθήκην ἐποιήσατο.] Et metaph. additamentum, appendix. Paus. in Att. Syn. ad Auxent.

Ἐπιτίθημι, et ἐπιτιθέω, impono, superimpono. Herodian. l. 2. ἐπιθέντες ὥσπερ κλεῖδας τῶν πιστῶν ἑαυτῆς. Dioscor. ἐπιτίθει εἰς λοπάδιον. Dicitur, ζημίαν, τιμωρίαν, et τίμημα ἐπιτιθέναι, mulctam imponere, mulctare: apud Xenoph. Demosth. et Æschin. Item, αἰτίαν et δίκην ἐπιτιθέναι, i. intendere, objicere. Isocr. in Panath. τὸν ῥᾳθυμήσαντα ἅπαντες ἂν ἐμοὶ τὴν αἰτίαν ἐπιθεῖεν. Dicitur et, ἄλγεα seu στοναχὰς ἐπιθεῖναι, i. afferre, inferre. Il. β'. ¶ Item, ἐπιτίθημι, addo, adjicio. Il. ψ'. Πάντ' ἐθέλω δόμεναι, καὶ οἴκοθεν ἄλλ' ἐπιθεῖναι. Sic et apud Demosthen. in Mid. ¶ Interdum exponitur, abdo, occludo: ut Od. ι'. ἐπέθηκε θυρεὸν λίθον, obdidit ostio lapideum. (Eurip. Phœniss. 1396.)

Ἐπιτίθεμαι, itidem impono, irrogo, infligo. Thucyd. ἐπιθέσθαι θάνατον, ζημίαν. † φόβον τινὶ, terrorem alicui incutere, Xen. Pæd. l. 4. p. 109. b.† ¶ Item, impono aliquid exequendum, injungo, mando. Athen. lib. 11. ¶ Item, manum impono, inchoo, aggredior, Æschin. ἐπιτίθεμαι τῇ τοῦ δήμου καταλύσει, aggredior popularem statum evertere. Item, adorior, invado, per vim occupo. Herodian. l. 6. πρῶτος γὰρ ἐτόλμησε τῇ Παρθυαίων ἀρχῇ ἐπιθέσθαι. Thuc. l. 3. ἐπιθέμενοι δὲ παρὰ τὴν ξύμβασιν, aggressi, adorti. † Xen. Pæd. 1. 6. 31. et l. 5. p. 135. c. τινὶ, l. 6. p. 165. c. et l. 7. p. 189. a.† ¶ Significat etiam, toto pectore incumbo, magnopere deditus sum. Synes. ep. 57. οὐδὲ στατηρισμοῖς ἐπιθέμενος. ¶ Exponitur et, cunctor, diem duco: apud Hippocr. de arte. (Æsch. Ag. 1418.)

Ἐπιτίθεμαι, (pass.) imponor, superimponor. Plat. de rep. l. 6.

Ἐπίθεμα, τὸ, id quod superimponitur rei alicui: operculum, opertorium. Paus. in Ach. Il. ψ'. et Aristoph. in Pace.

Ἐπιθεματόω, operculo claudo. Athen.

Ἐπίθημα, idem quod ἐπίθεμα. Dioscorid. lib. 7. c. 1. Pausan. in Att. Phil. de v. M. lib. 3.

Ἐπίθεσις, ἡ, impositio. Alex. Aphr. ¶ Item invasio, aggressio. Aristot. eth. 5. et polit. 5. Plut. et Diod. Sicul.

Ἐπιθετικὸς, aptus ad invadendum: seu, cui non deest animus ad invadendum et aggrediendum. ut, κύνες ἐπιθετικοὶ, apud Xen.

Ἐπίθετος, adjectivus, seu adjectitius, qui adjici solet: ut, ἐπίθετον κάλλος, apud Hermog. et, ἐπίθετα ὀνόματα, apud Gramm. Exponitur etiam, ascititius, aliunde invectus: accessorius. ut, ἐπίθετοι ἑορταὶ, apud Isocr. in Areop. Item, impositititius seu impositus, qui imponi solet: ut, ἐπίθετοι ἱκετηρίαι, apud Lys.

Ἐπιθέτως, adjectitiè, seu adjectivè. item fictè.

Ἐπιθήκη, additio, adjectio, additamentum, excessus. Hesiod. in Erg. Aristoph. in Vesp.

Decomp. Ἀντεπιτίθημι, vicissim vel contrà impono. Thuc.

Εὐεπίθετος, aggressu vel invasu facilis. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 3. καὶ εὐεπίθετον ἂν ἐγένετο τοῖς πολεμίοις. Polyb. Hist. lib. 4. καίπερ διὰ τόπων στενώματα τὰς πορείας εὐεπιθέτους καὶ στενὰς, καὶ μακροῦ χαλκευτοῦ ἔχοντας. Thucyd. Hist. lib. 6. καὶ ἡμῖν ἂν εὐεπίθετος εἴη, βραδεῖά τε καὶ κατὰ ὀλίγον προσπίπτουσα. Vide Thom. Magist. Nom. Att. pag. 77. Εὐεπίθετος, ὁ εὐκόλως εἰς ἐπίθεσιν, ἤτοι ὁ εὐεπιχείρητος. Tum locum Thucydidis modo memoratum citat.]

Συνεπιτίθημι, simul impono. (Xen. p. 54.)

Συνεπιτίθεμαι, unà adorior et invado. † Med. Xen. Pæd. l. 4. p. 21. c.† Apud Polyb. 5. μὴ συνεπιθέσθαι τοῖς καιροῖς, exp. ne arriperet occasionem, seu ne uteretur occasione oblata.

Κατατίθημι, depono. Xen. Pæd. 2. καταθεὶς τὰ ὅπλα εἰς τὸ μέσον. † pono. Pæd. 1. 4. 10. colloco.† Item, depono, id est, pendo, persolvo, numero. Aristoph. in Ran. εἰ μὴ καταθήσεις δύο δραχμὰς, μὴ κατάλεγε. Interdum cum genit. et accusat. ut apud Xen. Pæd. 3. ἀπάγου τήν τε γυναῖκα καὶ τοὺς παῖδας, μηδὲν αὐτῶν καταθείς, nihil pro ipsis persolvens. ¶ Item, repono, colloco. Xen. in Œcon. δίχα δὲ καὶ τὰ εἰς ἐνιαυτὸν λελογισμένα κατέθεμεν, quæ in annuum usum deputata sunt, seorsum etiam condidimus. ¶ Apud Platon. in Cratyl. εἰς τὸ κοινὸν καταθέντας χρὴ σκοπεῖν, &c. exp. re in medium collata considerandum est. ¶ Apud Eurip. καταθέσθαι σπονδὰς, fœdus facere.

Κατατίθεμαι, idem quod κατατίθημι, depono. Il. γ'. τὰ μὲν κατέθεντ' ἐπὶ γαίῃ. Plut. in Fab. τὸν Φάβιον οὐκ ἐτόλμησαν ἀναγκάσαι καταθέσθαι τὴν μοναρχίαν, cogere ad deponendam dictaturam. ¶ Item, dependo, persolvo. Phalar. in Epist. ¶ Item, colloco, constituo. Isocr. in encom. Evag. βουλόμενος ἀσφαλῶς καταθέσθαι τὰ περὶ αὐτὸν, res suas in tuto collocare cupiens. ¶ Exponitur etiam, comparo, acquiro: ut, ἀΐδιον δόξαν καταθέσθαι, apud Thuc. l. 4. ¶ Κατατίθεσθαι χάριν, collocare et conferre beneficium, gratiam inire. Idem lib. 1. et Dem. περὶ παραπρεσβ. ¶ Ἐν γράμμασι seu εἰς γράμματα κατατίθεσθαι, literis mandare, scriptis prodere et testificari. Synes. ¶ Κατατίθεσθαι εὐεργεσία passivè dicitur, i. conferri: apud Herodian. lib. 6. Item, σπονδὴ κατατίθεσθαι dicitur. i. collata esse. apud eundem. † Καταθηκαμένα, in aor. 1. part. med. apud Pindarum Olymp. 6. 67.† (Aristoph. R. 166. Theoc. ιζ'. 68.)

Κατάθεσις, depositio. Item, positio, i. affirmatio. Τῶν ἀμπέλων κατάθεσις, propagatio vitium, quum in terra sarmenta deprimuntur. Gaz. de sen.

Καταθήκη, itidem depositio. item pro παρακαταθήκη, Isocr.

Decomp. Ἀποκατατίθημι, depono, repono. Apoll. [iii. 816. Καὶ τὴν μὲν ῥα πάλιν σφετέρων ἀπεκάτθετο γούνων Ἦρος αἰτίζουσι μετάτροπος. &c. 1285. παρὰ δ' ἔξυμον ἔγχος ἔρεισεν Ὀρθὸν ἐπ' οὐρίαχι. κυνέην δ' ἀπεκάτθετ' ἐρείσας.]

Ἐγκατατίθημι, (et poet. ἐνκατατίθημι,) depono in, repono seu condo in. unde apud Hesiod. in Theogon. † 487.† ἑὴν ἐγκάτθετο νηδύν. per syncopen. pro ἐγκατέθετο. † Sic et v. 890.† (Ἐγκατατίθεμαι. Theoc. ιζ'. 14.)

Παρακατατίθημι, seu παρακατατίθεμαι, depono apud, fidei alicujus committo, custodiendum trado. Æschin. τοῖς διδασκάλοις παρακατατιθέμεθα τοὺς ἡμετέρους αὐτῶν παῖδας. Plut. in Themist. τὴν πόλιν παρακαταθέσθαι τῇ Ἀθηνᾷ. Interdum exp. depono tanquam apud sequestrum: ut apud Xenoph. Hel. 6. Item, fortunæ committo. Æschin. in Ctesiph.

Παρακαταθήκη, depositum, fidei commissum. Thuc. lib. 2. μέχρι τοῦδε ἕξομεν παρακαταθήκην. Sic et apud Dem. in Mid. &c. [1 Epist. ad Timoth. vi. 20. ὦ Τιμόθεε, τὴν παρακαταθήκην φύλαξον, &c. ii. 1. 14. Herodot. Hist. lib. 2. Ἀπόλλωνα παρὰ Ἴσιος παρακαταθήκην δεξαμένη, (sc. Latona) διέσωσε, &c. Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 6. ἐλπίζουσα αὐτὸν, παρακαταθέμενόν τε ἐθαύμαζεν τὴν γυναῖκα, ἀξιοῦν τε αὐτὸν λέγειν, &c. Plat. Definition. Παρακαταθήκη, δόμα μετὰ πίστεως. De Rep.]

Προσκατατίθημι, insuper dependo seu persolvo. Aristoph. in Nub.

Συγκατατίθημι, unà depono.

Συγκατατίθεμαι, idem. Metaph. συγκατατίθεσθαι τὴν δόξαν, est, in eandem sententiam descendere, idem sentire: sumpta metaph. ab iis qui ejusdem sententiæ existentes calculum unà in urnam ponunt. Sæpè tamen sine accusat. Συγκατατίθεμαι in hac signif. usurpatur. ut apud Plut. de prim. frig. τὸ ἐπέχειν ἐν τοῖς ἀδήλοις, τοῦ συγκατατίθεσθαι σοφώτερον ἡγούμενος.

Συγκατάθεσις, assensio, approbatio. Sext. Philosoph. in

Pyrrho. Item, consensus seu consensio, in ep. ad Corinth. 2. c. 6.

Συγκαταθετικός, approbativus. Plut.

Ἀσυγκατάθετος, citra assensionem. Plut.

Μετατίθημι, transpono. Item, huc illuc transfero, commuto, permuto. Plat. in Coriol. οἱ τὰς χώρας μετατιθέντες αὐτοί, καὶ τὰς πόλεις.

Μετατίθεμαι, transponor. Phil. de mund. Frequentiùs idem significat quod activum. Thuc. l. 8. ἔξεστιν ὑμῖν καὶ μεταθέσθαι, ἐν μέσῳ ἀρίστης. Xen. μετατίθεμαι τὰ εἰρημένα, muto et retracto. Interdum absolutè μετατίθεσθαι dicitur, pro retractare dicta, et mutare sententiam: ut apud Plat. polit. 1. φανερῶς μετατίθεσο, καὶ ἡμᾶς μὴ ἐξαπάτα. (Philostr. l. 4. c. 2.)

Μετάθεσις, transpositio, permutatio, mutatio. Dem. Plut. in symp. 7. sap. Syn. ep. 67. Est et figuræ gramm. nomen. de qua Tryphon. et oratoriæ, de qua Jul. Rufin.

[Μεταθετέον. Plat. de Leg. lib. 10. ἐφ᾽ οὐχ ἡμῖν τὸν νῦν οὐκ ὀρθῶς ῥηθέντα μεταθετέον, ἐν ᾧ καὶ δίς;]

Decomp. Ἀμετάθετος, non transpositus vel mutatus: seu, qui transponi et permutari nequit; immutabilis, constans. [Polyb. l. 2. §. 3. οἱ δὲ τῶν Ἰσομβρῶν στρατηγοί, θεωροῦντες ἀμετάθετον οὖσαν τὴν ἐπιβολὴν τῶν Ῥωμαίων, &c. Epist. S. Pauli ad Hebr. vi. 18. et 17. ubi τὸ ἀμετάθετον videtur Substantive usurpari.]

Δυσμετάθετος, transposita vel mutatu difficilis.

Εὐμετάθετος, qui facilè transponitur et mutatur.

Παρατίθημι, appono. seu juxtà pono. Il. ι΄. Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν οἱ παράθες ξείνια καλά. Plat. de rep. l. 2. ἀλλὰ καὶ τραγήματά που παραθήσομεν, apponemus eis bellaria. † ὁ παρατιθείς, qui cibos in mensam adfert. Xen. Pæd. p. 241. e.† Item, addo, indo. Od. γ΄. Αἲ γὰρ ἐμοὶ τοσσήνδε θεοὶ δύναμιν παραθεῖεν. ¶ Item, commendo, fidei alicujus depositum servandum trado, committo. Actor. Apost. 20. τὰ νῦν παρατίθεμαι ὑμᾶς, ἀδελφοί, τῷ θεῷ. Sic et alibi in N. Test. ¶ Significat etiam, pono juxta aliquid ut cum eo comparem: compono, confero. Isocrat. in Panath. παραθέντες τἀκεῖ καλλίστων τοῖς ἐνθάδε. ¶ Item, propono; ut Matth. 13. παραβολὴν παρέθηκεν αὐτοῖς. ¶ Expon. et, impono. apud Hesiod. in Theog. † 537.† [illegible] παρέθηκε καλύψας.

Παρατίθεμαι, apponor. unde, τὰ παρατιθέμενα, fercula, quæ apponuntur, Aristot. polit. 1. † Xen. Pæd. l. 2. 44. d.† ¶ Frequentiùs idem significat cum παρατίθημι, appono: παραθέσθαι δαῖτ᾽ ἀγαθὴν κρεῶν τε καὶ οἴνου. Odyss. ε. ¶ Interdum, juxta pono. ut, δαῖδας παραθέσθαι, Odyss. σ. ¶ Interdum, oppono, i. cito, allego, in medium affero. Plat. de leg. l. 6. τὰ μὲν ἐκ τῶν ἄλλων ζώων παραδείγματα ἱκανὰ μόνον παραθέσθαι τῷ λόγῳ. ¶ Exponitur etiam, confero, comparo, compono. † Xen. Pæd. 1. 6. 12.† ¶ Item, depono apud, fidei alicujus custodiendum trado, commendo. Plut. in Num. παρατιθέμενος τὴν τοῦ πυρὸς οὐσίαν ἀμιάντοις σώμασι. ¶ Est etiam, expono, explico, enarro. Areth. in apoc. c. 4. Item, periculo expono seu objicio. Od. γ΄. τοί τ᾽ ἀλόωνται, ψυχὰς παρθέμενοι. ¶ Apud Polyb. l. 3. τὰ μὲν χρήματα εἰς τὰς ἰδίας ἐπιβολὰς παρέθετο, exp. reposuit et recondidit.

Παράθεμα, id quod apponitur vel adjicitur. Hesych.

Παράθεσις, appositio, et idem cum παράθεμα. unde apud Athen. l. 5. et 10. epulæ, quæ convivis apponuntur, παραθέσεις dicuntur. ¶ Item compositio, comparatio, collatio. Polyb. lib. 3. Item, depositio seu repositio: apud eundem ibidem. ¶ Est et species ἀγωνίσματος, apud Plut. symp. 2. probl. 4.

Παραθήκη, res reposita et recondita. Maccab. l. 2. c. 3. Item, res deposita, Phocyl. Pro additamento et appendice usus est Plut. in l. de Herodoti malitia.

Ἀντιπαρατίθημι, (decomp.) ex adverso pono, oppono, ut comparem et contendam cum alio. Plat. in Apolog.

Ἀντιπαράθεσις, oppositio, quâ aliquid cum aliquo contendimus.

Περιτίθημι, circumpono: vel circundo. Herodian. l. 3. τὴν χλαμύδα περιέθηκεν. Metaphoricè plerunque περιτίθεναι aliquid alicui dicimur, quo eum velut vestimus et amicimus. Æschin. περὶ παραπρ. ἐπειδὰν ἐκείνην ἡ πόλις, περιθεῖσα πίστιν αὐτοῖς, autoritate quasi amictos. Plut. in Sol. ταῖς τέχναις ἀξίωμα περιέθηκε, effecit ut in autoritate et pretio haberentur. Interdum exp. tribuo, attribuo: ut, apud Aristot. polit. 8. c. 6. περιτίθεμεν τῇ Ἀθηνᾷ τὴν εὕρεσιν. † Sic Xen. Pæd. l. 4. p. 111. a.†

Περιτίθεμαι, circumponitur mihi, mihi circumpono, induo. Idem de mund. ὁ δὲ κεραυνὸς ἢ πρηστὴρ ἢ ζωστῆρα περιτίθεται. (Eurip. Med. 965.) † medium. induo. στρεπτόν. Xen. Pæd. 257. a.†

Περίθεσις, q. d. circumpositio; actio circumponendi seu circundandi sibi aliquid. in ep. Pet. 1. c. 3.

Περίθετος, circumpositus: seu circumposititius, qui circumponi solet. ut, περίθετος κεφαλή, apud Aristoph. [Thesm. 263.] larva. vultus factus, celando vero indutus πρόσωπον, persona. vultus personatus, larvatus. Περίθετος κόμη, i. φενάκη, vel πηνήκη, aut πηνίκη. προκόμιον περίθετον. περικεφαλαία τριχωτή. coma aliena. galerus. galericulus, velum, capillamentum.

Συμπεριτίθημι, (decomp.) unà circumpono vel circundo.

Προτίθημι, propono, antè pono. † ἆθλα, præmia. Xen. Pæd. 1. 6. 15.† Herodian. l. 7. προτιθέασι τὰ πρὸς τὸν δῆμον τοῦ Γερμανοῦ γράμματα, proponunt in publico. Item, propono, i. oratione in medium affero. Thuc. l. 3. θαυμάζω τῶν προθέντων αὖθις περὶ Μιτυληναίων λέγειν. Apud Plat. in Cam. βουλὴν προθεῖναι, senatum habere. Apud Demosth. προτιθέναι ψῆφον, permittere ut sententiam dicant judices. Item, προτίθημι, appono, objicio. Soph. Πρόθεντ᾽ ἀδελφοῦ δεῖσθαι οἰκτρῶν τινων. (El. 1204. Eurip. Med. 547. 964. 1350. Phœniss. 316.) Il. ώ. ἦ μιν ἤδη Ἧσι κυσὶν μελεϊστὶ ταμὼν προὔθηκεν Ἀχιλλεύς, devorandum objicit canibus. Item, propono, antepono, præfero. Thucyd. προτιθέναι τοῦ ἴσου τὸ τιμωρεῖσθαι.

Προτίθεμαι, idem cum προτίθημι. Thuc. lib. 2. τὰ ὀστᾶ προτίθενται τῶν ἀπογενομένων, in publico proponunt. Interdum, in animo mihi propono, statuo seu constituo faciendum esse. Idem. l. 3. κίνδυνος ἐστὶ τοῦ ἐπιόντος κακοῦ τὴν ἀνδραγαθίαν προθέσθαι. Exponitur etiam, proposito edicto constituo: apud eundem l. 3. (Eurip. Phœniss. 759. 1277. [illegible] προθέσθαι, providentiam opponere. Soph. El. 1340. Æsch. Pr. 239.)

Προτίθεσθαι, passivè dicitur, quod quis sibi propositum habet. Dem. Philip. 1. † ἆθλα προτίθεται, præmia proponuntur. Xen. Pæd. 1. 2. 12.†

Πρόθεσις, ἡ, propositio: ut, ἄρτοι προθέσεως, apud Græc. bibl. interpr. Item, propositio, id est, ea argumentationis pars, per quam summatim ostendimus, quid sit quod probaturi sumus. Aristotel. Rhet. 3. Quintil. lib. 4. c. 4. Item, propositum, intentio, scopus quem sibi quis proposuit: unde, τῆς προθέσεως διαμαρτάνειν, apud Phil. de v. M. l. 3. Apud gramm. exp. præpositio: pars orationis.

Προθετικός, proponendi seu præponendi vim habens, præpositivus seu propositivus.

Προθέσμιος, præstitutus, antè constitutus seu statutus: ut, προθεσμία ἱερά, apud Lucian. in Nigr. Et, προθεσμία ἡμέρα, quæ sæpe omisso subst. προθεσμία dicitur, tum apud eundem ibidem, tum apud Diosc. l. 7. c. 4. Interdum etiam additum genit. alterius subst. habet: ut, προθεσμία ἐπαγγελίας et εὐχῆς, apud Naz.

Decomp. Ἀπρόθετος, sine animi propositio et consilio. Polybius.

Ἐκπρόθεσμος, qui præstitutum diem excessit. Luc. in Hermot. Phil. de v. M. lib. 3.

Ἐκπροθέσμως, post diem præstitutum, condicto die jam elapso.

Ἐκπροθεσμέω, diem præstitutum excedo, in mora sum: in Pand. Gr.

Ἐμπρόθεσμος, qui intra præstitutum tempus præstat quod promisit. Luc.

Ἐμπροθέσμως, intra præstitutum tempus.

Ὑπερπρόθεσμος, idem cum ἐκπρόθεσμος. Lucian.

Προστίθημι, appono, applico, admoveo. † ἀνάγκην τινί, cogere aliquem. Xen. Pæd. l. 58. b. ἱππέας τινί, equites dare, adjungere. 2. 58. d. τί πρός τι. p. 153. a.† Thuc. l. 3. κλίμακας προστιθέντες ἀπὸ τοῦ τείχους τοῖς πύργοις, scalis admotis. Item, addo, adjicio. † sc. in dicendo, cum ὅτι. Xen. Pæd. l. 4. p. 90. b† Isocr. in Panath. προσθεῖναι μὲν οὐδὲν εἶχον τοῖς εἰρημένοις, οὐδ᾽ ἀφελεῖν. Aristoph. † Nub. 63.† ἵππον προσετίθει πρὸς τοὔνομα. Apud Demosthen. προστίθεμαι εἰς τὰ πράγματα φιλανθρωπίαν, adhibeo seu affero ad. Interdum exponitur, adjungo: ut apud Thuc. lib. 13. μελλήσαντες Ἀθηναίοις προσθέσθαι σφᾶς αὐτούς. Item tribuo, attribuo. Plat. in Lac. (Eurip. Phœniss. 926. 1639. Soph. Tr. 1270. Cum inf. Œdip. Tyr. 340. 1471. Æschyl. Pr. 83. Ch. 460. Suppl. 620.)

Προστίθεμαι, adjungor, adjungo seu conjungo me. Herodian. lib. 7. προσέθεντο τοῖς Ῥωμαίοις. Plutarch. in Fab. προσετίθεντο καὶ κατεσπεύδοντο πάντες εἰς τὴν ἐκείνου γνώμην, sententiæ ejus se adjungebant, i. assentiebantur seu adstipulabantur ipsi. Item, tribuor, attribuor. Thuc. l. 3. μὴ τοῖς ὀλίγοις ἡ αἰτία προστεθῇ. ¶ Activ. idem significat cum προστίθημι, apud eundem lib. 1. ¶ Neutraliter exp. insisto, insto, pergo: ut Act. Ap. c. 12. προσέθετο συλλαβεῖν καὶ Πέτρον. † προστίθεσθαι, medium. πολέμιον πρὸς ἄλλους, (notam) hostem ad alios sibi addere, facere. Xen. Pæd. 2. 56. c.† (Med. Æschyl. Pers. 531. Soph. Tr. 1241.)

[Προσθετέον. Eurip. Herc. Fur. 710. Ἐπεὶ δ᾽ ἀνάγκην προστιθεῖς ἡμῖν θανεῖν, &c. Vide Notam Cl. Barnes.]

Πρόσθεμα, quod apponitur, admovetur, aut adhibetur. Exponitur et, appositus: apud Diosc. l. 3. ἐν προσθέματι τεθέν, apposito prodest.

Πρόσθεσις, appositio, admotio, applicatio. ut, πρόσθεσις τῆς σικύας, apud Aristot. Rhet. 3. et, προσθέσεις αἱμάτων, apud Philostr. ep. 39. Item, additio, adjectio: ut apud Phil. de v. M. l. 3. ὅθεν dicitur προσθέσει μονάδος εἰς τρία φθείρεσθαι. ¶ Est et metaplasmi gramm. nomen, quando vocabulo alicui ab initio syllaba vel litera adjicitur. Tryph. ¶ Est et schema gramm. quando substantivum substantivo adjicitur; ut, Ἀθῆναι ἡ πόλις. Δαβὶδ ὁ βασιλεύς.

Πρόσθετος, appositus: seu apposititius, qui apponi solet. ut, πρόσθετοι κόμαι, apud Xen. Pæd. 1. et, πρόσθετα φάρμακα, apud med. Item addictus creditori. Plutarch. in Luc. Scribitur et προσθετός, apud Luc. de saltat.

Προσθήκη, additio, additamentum, accessio. (Æsch. Ag. 509. Soph. Œdip. Tyr. 38.) Plat. de rep. l. 1. Plut. de aud. poëm. &c.

Προσθέτησις, idem quod πρόσθεσις, appositio, adjectio. Epicur.

Decomp. Ἀπροσθετέω, nil pono, hæreo, dubito, vel definio. Laert.

Ἐπιπροσθέτησις, adjectio. Epicur.

Συντίθημι, compono, conjungo, concinno. † χιτῶνας, tunicas. Xen. Pæd. p. 208. c.† Aristot. rhet. 2. τὸ διεγνωσμένον συντιθέντα λέγειν, ἢ τὸ συγκείμενον διαιροῦντα. Thuc. l. 1. ἃ τὰ περὶ τῶν Μήδων Ἑλληνικὰ ξυνετίθεσαν, ἢ αὐτὰ τὰ Μηδικά, composuerunt, i. conscripserunt. Interdum significat, dolosè compono. ut apud Antiph. οὗτοι ἐξ ἐπιβουλῆς συνέθεσαν ταῦτα. Apud Plut. συνετίθει τὴν περὶ τὴν Σάμον πραγματείαν, exp. confecit negotium. (Eurip. Med. 740. Æschyl. Suppl. 67.)

Συντίθεμαι, (pass.) componor. Theophr. histor. pl. l. 9. c. 16. Item, compono et accommodo me: ut, ἐκκλησία πρὸς τὸ Ἀλεξάνδρου πάθος συντεθειμένη, apud Luc. de cal.

Συντίθεμαι, (act. signif.) idem cum συντίθημι. Thucyd. ξυνετίθετο σφίσι συμμαχίαν, societatem cum eis iniit. quod sæpius sine illo accusat. dicitur: ut apud eundem l. 8. τῶν πόλεων ἑτέρας ξυνέθεντο τῷ βασιλεῖ. Dicuntur et συντίθεσθαι qui inter se paciscuntur, seu inter quos de aliqua re convenit. idque sequente interdum accusat. ut apud Plat. in Alcibiad. † Xen. Pæd. l. 3. p. 66. c. et p. 74. c. πάντα. p. 186. c.† Interdum infinit. ut Herodian. l. 1. συντίθενται φθάσαι τι δράσαντες ἢ παθεῖν. Interdum etiam cum ὡς. ut Xenoph. Hellen. 2. ξυνετίθεντο ὡς τῇ Χίῳ ἐπιθησόμενοι. Apud eundem dicitur et, συντίθεσθαί τι πρός τινα. ¶ Item, συντίθεμαι, adstipulor, assentior: cum dat. apud Pausan. ¶ Item, attendo, animum adverto: ut Od. α. et ρ. σὺ δὲ σύνθεο, καί μευ ἄκουσον.

Σύνθεμα, compositum, constitutum, compactum: unde, ἐκ συνθήματος fieri dicitur, quod ex composito fit et compacto. Item, signum partibus commune. Herodian. lib. 2. πάντες ἐφ᾽ ἑνὶ συνθήματι συλλαμβάνονται, repente dato signo. Hinc, ἐκδιδόναι seu διδόναι, λαβεῖν, ἐξαίρειν σύνθημα, dare, accipere, tollere signum: apud Polyb. Plut. et Luc. Item, signum, quod imperator militibus dat, tessera. ut apud Eurip. in Rhes. Trojani exercitus σύνθημα erat Φοῖβος. (Phœniss. 1100. Soph. Tr. 161.) † Xen. Pæd. l. 3. p. 85. c. et p. 174. a.† Dicitur et de tessera quam excubitoribus dat tesserarius. apud Polyb. Item, sic nominatur vexillum. Greg. Et generaliter ad quævis signa et notas extenditur: apud Plat. et Synes. &c. ¶ Apud Athen. l. 5. idem ferè significat quod συνθήκη, i. consensus, quum de Socrate inquit, Τί γὰρ ἂν εἴη σύνθημα καὶ καρτερία.

Συνθηματικός, ut, συνθηματικαὶ ἐπιστολαί, literæ quæ per signa et notas arcanas scribuntur.

Συνθηματικῶς, utendo signis et notis parti utrique communibus: unde, συνθηματικῶς γεγραμμέναι ἐπιστολαί, apud Polybium.

Συνθηματιαῖος, ut, συνθηματιαῖος στέφανος, apud Aristoph. qui à recentioribus dicuntur ἐκδοτοί, i. qui conficiendi ἐκδίδονται ab eo qui confici curat.

Σύνθημα, itidem, signum quod ex composito datur: tessera, pactum. Hesych. et Suid.

Σύνθεσις, compositio, coagmentatio, commissura cujuslibet rei. Demetr. Phal. Aristot. &c. ¶ Est et figuræ nomen apud Gramm. Item, sic dicuntur res plures inter se compositæ. Dicitur et de certo quodam vestis genere. apud Suid. et Mart.

Συνθεσία, ἡ, pactum, fœdus. Il. β.

Συνθετής, οῦ, ὁ, compositor, autor. Plat. de leg.

Συνθετικός, qui componere et construere novit. Luc. de scrib. Hist.

Σύνθετος, compositus: coagmentatus, concretus. (Æsch. Pr. 687.) Demetr. Phal. Herodian. lib. 3. † σύνθετος, concretus opp. τῷ διαιρετῷ. Xen. Pæd. l. 4. p. 101. e.† Scribitur et συνθετός, unde συνθετή, apud Aristot. de arte poët.

Συνθήκη, idem quod σύνθεσις, compositio, &c. ut, συνθήκη τῶν ὀνομάτων, apud Luc. de scrib. hist. Sæpius significat, pactum, conventum, fœdus: apud Aristot. Isocr. &c. † αἱ πρὸς ἡμᾶς συνθῆκαι, inter nos pacta. Xen. Pæd. l. 3. p. 66. c.† Interdum et ipsæ tabulæ, quibus αἱ συνθῆκαι continentur, συνθῆκαι nominantur. ut apud Demosth. ἀπενεχθῆναι τὰς συνθήκας ἐντεῦθεν ἐπὶ τοῦ δικαστηρίου. Item consensus, assensus, adstipulatio. Idem in Aristogit. (Æsch. Ch. 553.)

Decomp. Ἀσυνθεσία, transgressio et violatio pactorum seu fœderis. Suid.

Ἀσύνθετος, non compositus aut concretus, simplex. Aristot. polit. 1. Item, qui fœdera non servat quæ cum aliis pepigit. Suid. Item, qui pactus non est, qui fœdus non iniit: Hesych. Apud Demosth. περὶ παραπρ. ἀσυνθετώτατος ὄχλος, inter alia exp. plebs, quæ, quid sentiat, minimè aliquis intelligere et animadvertere possit. Harpocr.

Ἀσυνθέτως, non stando pactis et inito fœdere. Esdræ 2.

Δυσξύνθετος, incompositus, ἀσύνθετος. Plut.

Ἐπισυντίθημι, insuper compono et conjungo cum: vel, cumulatim adnecto et adjungo. Themist.

Ἐπισύνθεσις, cumulata conjunctio. Idem. [Dion. Longin. de Sublim. Sect. 40. 1. Ἐν δὲ τοῖς μάλιστα μεγεθοποιεῖ τὰ λεγόμενα, καθάπερ τὰ σώματα, ἡ τῶν μελῶν ἐπισύνθεσις.]

Εὐσυνθεσία, bona et elegans compositio. Eust.

Εὐσύνθετος, bene compositus: vel aptus ad compositionem, qui componi facilè potest.

Εὐσυνθετέω, bene compositus sum. Item, fœderibus et pactis ineundis facilem me præbeo: vel fœdus et pacta servo. Suid. exp. εὐπιστῶς ἔχω.

Κακοσυνθεσία, exp. malum fœdus. Idem, mala compositio. Hesych. idem est cum κακοῤῥαφία.

Κακοσύνθετος, incompositus, ἀσύνθετος, lege solutus. Lucian.

Παρασύνθετος, ex composito derivatus, decompositus.

[Παρασύνθημα. Excerpt. e Polyb. Hist. lib. 9. Τὸ δὲ πλεονάζον, συνθημάτων καὶ παρασυνθημάτων—εἰς ἀδημονίαν.]

Προσυντίθεμαι, antè paciscor, prius convenio.

Ὑπερτίθημι, superpono, vel super impono, superextollo. Plutarch. in Rom. τὸ ἄροτρον ὑπερθέντες. Exponitur et, præpono.

Ὑπερτίθεμαι, differo, procrastino, in aliud tempus rejicio. Polyb. l. 5. ὑπερτιθέμενοι τὴν ἐπὶ τὸ Ῥίον ταχθεῖσαν ἡμέραν.

Ὑπέρθεμα, augmentum pretii mercis in licitando.

Ὑπερθεματίζω, pretium augeo, supra omnes liceor, pluris liceor.

Ὑπερθεματισμὸς, melior allata conditio in pacto addictionis in diem, in Pand.

Ὑπέρθεσις, transpositio. Hermogen. Grammaticis idem schema est quod μετάθεσις. Item, dilatio, procrastinatio. Phil. de vita Mosis lib. 1.

Ὑπερθετικὸς, superlativus, vox gramm.

Ἀνυπέρθετος, (decomp.) qui differri et procrastinari nequit. Interdum, citus, subitus. Diosc. in præfat. lib 2.

Ἀνυπερθέτως, sine mora, sine dilatione. Phal. ep. 38.

Ὑποτίθημι, suppono, subjicio. Plut. de solertia animal. τῇ μασχάλῃ ὑποθείς. Item, subjicio, i. propono: et, ὑποθέσθαι ἐλπίδα, apud Thuc. l. 1. et 4. Item, suppono, i. velut principium pono. Aristot. Metaph. † Med. supponere. Xen. Pæd. p. 206. c.† ¶ Item, pignori oppono, oppignero. Æschin. in Ctesiph. ὑπέθηκεν αὐτῷ τοῦ ταλάντου τὰς ἡμισείας προσόδους. ¶ Exponitur et, statuo, fundo. Hermog.

Ὑποτίθεμαι, supponor, &c. Item, edoceor. Unde, ὑποτιθέμενος, edoctus. Philostr. in Heroic. Item, proponor, Aristot. eth. 6. Item, oppigneror, pignori opponor. Demosth. adversus Aphob. ¶ Activè frequentiùs usurpatur pro, pono, statuo. Isocr. τάχιστ᾽ ἂν γένοιντο τοιοῦτοι, οἵους ὑπεθέμεθα δεῖν εἶναι. Interdum, censeo, decerno. Aristot. ἔτι δὲ καλῶς ὑπεθέμεθα. Item, propono, propositum mihi habeo, ut Isocr. in Helen. enc. περὶ ἧς τὴν ἀρχὴν ὑπεθέμην, de qua ab initio dicere propositum mihi fuit. Exponitur et, scribendi argumentum seu materiam mihi sumo: apud Philostr. in Heroic. ¶ Apud Atticos significat, præcipio, doctrinæ moralis et philosophicæ præcepta do. ut apud Isocr. ἐγώ σοι πειράσομαι ὑποθέσθαι, &c. Sic Plat. in Charm. ἄλλο ὑποτιθέμενος, alii præcipiens. Sic et apud Plut. et Aristot. Interdum, moneo, consulo: vel edoceo, suggero. Od. ἡ. Αὐτὰρ ὁ πρόφρων ὑποθήσομαι. Od. ά. Σὺ δ᾽ αὐτῷ πυκινῶς ὑποθήσομαι. Cum accusat. rei. Il. Ψ'. Βουλὴν δ᾽ Ἀργείοις ὑποθησόμεθ᾽ ἥτις ὀνήσει. Sic et alibi apud Homer.

Ὑπόθεμα, τὸ, id quod supponitur seu subjicitur: pedamentum, basis. Plut. in quæst. Plat. ¶ Apud medicos ὑποθέματα dicuntur trochisci seu glandes quæ ano subjiciuntur, suppositoria.

Ὑπόθεσις, itidem fundamentum, basis alicui rei supposita; apud Theophr. hist. pl. l. 4. c. 14. Item, suppositio, subjectio; conditio. † Xen. Pæd. l. 5. p. 143. c.† ¶ Interdum ὑπόθεσις dicitur positio rei alicujus tanquam demonstratæ et ab alio concessæ: unde, καθ᾽ ὑπόθεσιν εἰπεῖν, est, non planè statuentem aliquid dicere, sed id ponentem et pro confesso sumentem. Idem de caus. pl. l. 6. Item, ἐξ ὑποθέσεως ἀπόδειξις dicitur, quum quid demonstratur ex eo quod pro demonstrato assumitur, non tamen est demonstratum. Philopon. in post. anal. ¶ Apud rhetores et juris consultos ὑπόθεσις dicitur quæstionis genus definitum: causa, species, vel legis casus. sic et apud Basil. ¶ Item, sic nominatur quæstio seu res proposita; res de qua agitur. unde apud Plut. in Erot. λέγειν τι πρὸς ὑπόθεσιν. ¶ Item, materia et argumentum operis alicujus: apud Schol. Dem. Eur. &c. ¶ Significat etiam prætextum, velamen. apud Plut.

Ὑποθέτης, ου, ὁ, qui subjicit aut suggerit, auctor, consultor. Suid.

Ὑποθετικὸς, hortatorius. Item, conditionalis: unde, ὑποθετικοὶ συλλογισμοὶ, qui Aristot. συλλογισμοὶ ἐξ ὑποθέσεως, pr. an. lib. 1. c. 26. in quibus præmissæ, concedente adversario, et ex pacto, positæ sunt et assumptæ.

Ὑποθετικῶς, conditionaliter.

Ὑπόθετος, suppositus: seu suppositius, qui supponi solet: unde, ὑπόθετον φάρμακον, suppositorium, apud Ægin. l. 7. c. 12.

Ὑποθήκη, suppositio. Item, argumentum, materia subjecta. Item pignus. Demosth. Aristot. Item, ὑποθῆκαι, præcepta et admonitiones ad vitam instituendam. Isocrat. ad Nicocl. Basil. Dionys. Areopag.

Ὑπόθημα, τὸ, idem cum ὑποθήκη. Athen.

Ὑποθημοσύνη, præceptum, monitum, consilium. Il. ό. Apoll. Arg. 2.

Decomp. Ἀνυπόθετος, non suppositius, qui sine suppositione est. Plat. de rep. l. 6. non conditionalis.

Προϋποτίθημι, et προϋποτίθεμαι, præsuppono. Plut. de procreat. anim.

Composita sine præpositione: ac primùm ex θέσις.

Ἀγωνοθεσία, constitutio eorum quæ ad certamen pertinent, munus agonothetarum.

Ἀθεσία, actio, qua ea quæ rata facta fuerant, irrita fiunt: inconstantia, infidelitas. Polyb. l. 3. et 2.

Ἀθλοθεσία, præmii constitutio: ipsum munus athlothetarum; apud Aristoph. Dicitur etiam significare mutuam depositionem utriusque concertantium.

Ἀστροθεσία, plures stellæ simul positæ, quidam constellationem vocant.

Εὐθεσία, benè constituta corporis habitudo. Gal. apud Hippocr.

Θεσμοθεσία, lex, institutum: idem cum θεσμός. apud Dion. Areop.

Νομοθεσία, legislatio, sanctio, vel, jus ferendarum legum. Aristot. rhet. 1.

Νουθεσία, admonitio, actio ipsa monendi. Plut. de virtute mor.

Ὀνοματοθεσία, nominum impositio.

Ὁροθεσία, ἡ, designatio terminorum.

Ὁροθέσια, τὰ, ipsi termini et limites constituti. Hesych.

Τοποθεσία, ἡ, loci situs vel positus. Exponitur etiam, ficta loci descriptio. Cic. ad Att.

Υἱοθεσία, adoptio seu adoptatio. Rom. c. 8. et alibi in ep. Paul.

Χειροθεσία, manuum impositio. cujus à Luca fit mentio. Dicitur et de lyram pulsante, apud Athen.

Composita ex θέτης et θετέω, itidem sine præposit.

Ἀγωνοθέτης, ου, ὁ, q. d. certaminis dispositor: judex et præses certaminum, certaminum moderator. Luc. in Nigrin.

Ἀγωνοθέτις, ἡ, idem cum ἀγωνοθέτης, ex Soph.

Ἀγωνοθετέω, præsum certaminibus, omnia moderor et rego in certaminibus. Thuc.

Ἄθετος, ὁ καὶ ἡ, irritus, abdicatus, abrogatus. Item, ineptus, inutilis: apud Diosc. l. 1. et 3.

Ἀθετέω, loco moveo, abrogo, irritum facio. Plat. in Cor. μηδὲν ἀθετεῖν μηδ᾽ ἀναιρεῖν τῶν τοιούτων δογμάτων. Sic in ep. ad Gal. c. 2. οὐκ ἀθετῶ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ. Interdum exp. rejicio, improbo, adspernor: ut Luc. 10. ὁ ἀθετῶν ὑμᾶς, ἐμὲ ἀθετεῖ. Expon. etiam prævaricor: in proverb. Salom. c. 11.

Ἀθετοῦμαι, rejicior, contemnor. Chrysost. de sacerd.

Ἀθέτημα, ipsum factum, quo aliquid irritum fit, violatur et rejicitur: prævaricatio, transgressio, Reg. l. 3. c. 8.

Ἀθέτησις, abrogatio, abdicatio: in ep. ad Hebr. c. 7.

Ἀθετής, apud Hesych. exp. ἀθέτημα. item, [illegible].

Ἀθλοθέτης, et ἀεθλοθέτης, qui præmium certaminis statuit, qui certamina exhibet muneribus propositis. Luc. Significat et, qui quodvis præmium proponit. Apud Dionys.

Ἀθλοθετέω, præmium certatoribus propono, sum athlotheta. Et generaliter, cuilibet præmia propono. Athen. l. 12.

Ἀθλοθέτις, idem cum ἀθλοθέτης.

Ἀκμόθετον, τὸ, incudis repositorium, id cui incus imponitur. dictum per sync. pro ἀκμονόθετον. Il. σ'.

Ἀλλόθετα, τὰ, variè posita.

Ἀοιδοθέτης, poëta, in Anth. Epigr.

Ἀστροθέτης, ad stellarum positum pertinens. in Epigr.

(Ἀστροθέτημα. Il. ἰ. Sch. 5.)

Αὐλοθετέω, fistulas compingo.

Δεινοθέτης, et δεινοθέτας, Doricè, graviter afficiens. epithetum amoris, apud Moschum.

Δικτυοθέτης, retium instar positus, reticulatus.

Δυσθετέω, malè affectus sum, sum animo malè affecto et alienato. apud Suid.

Δυσθετίζομαι, idem: apud eundem. Apud Polyb. δυσθετούμενος, exp. animi anxius, perplexus.

Ἐγχειρόθετος, in manus traditus. Herodot.

Εὔθετος, appositus, accommodatus, idoneus. (Æsch. Ag. 443.) Diosc. l. 2. c. 56.

Εὐθετέω, sum aptus et idoneus. Idem l. 1. c. 106. εὐθετεῖ πρὸς τὰ ὀφθαλμικά. Item, bene habitus sum. Theophrast. hist. plant. l. 1. c. 1. ¶ Item transitivè, concinnè dispono, eleganter et scitè digero. Lucian. et Synes. ep. 121.

Εὐθετίζω, idem. Hesiod. in Theogn. † 541. εὐθετίσας.†

Decomp. Ἀνεύθετος, non appositus, ineptus, inutilis. Hesych.

Διευθετέω, suum quodque loco digero et dispono. Exponitur et, benè consulo.

Θεσμοθέσιον, locus ubi leges feruntur seu fiunt, consilium civitatis. Plutarch.

Θεσμοθέτης, legum lator, legum et institutorum auctor. Æschin. in Ctesiph. Aristot. de mun.

Θεσμοθετέω, sum θεσμοθέτης. [Æschin. Epist. apud Demosth. σὺ δὲ, τὸ μέχρι μὲν χθὲς καὶ πρώην θεσμοθετοῦντες, ὧν σου προστάττουσι τὴν μητέρα, &c.]

Διαθεσμοθετέω, (decomp.) exp. instituo. Item, designo. [Plat. Tim. διαθεσμοθετήσας δὲ πάντα αὐτοῖς ταῦτα, &c.]

(Θεσμοθετέω. Sch. Theoc. i. 46.)

Ἱεροθέτης, sacrorum institutor. qui sacra aut sacros ritus instituit. Areopag.

Ἱεροθετέω, sacros ritus instituo. Et simpliciter, ritus instituo: apud eundem.

Λογοθέτης, rationum perscriptor, rationalis. Cyrill.

Λογοθετῶ, rationem reposco, ratiocinor, computo. Photius.

Νομοθέτης, q. d. legum positor: legum lator, legis sanctor. Aristot.

Νομοθετικὸς, pertinens ad legum latorem. Item, legum ferendarum peritus: apud eundem eth. 10.

Νομοθετέω, legem vel leges fero, leges sancio. Isocrat. νομοθετεῖν ταῖς μοναρχίαις. Item general. jubeo, sancio: more legis latoris. Theophyl. καὶ πράττουσι καὶ φθέγγονται ὅσα νομοθετοῦσιν οἱ Ἔρωτες. Sic et apud Alex. Aphr.

Νομοθετεῖσθαι, lege sancitum seu cautum esse. Aristot. polit. 6. Athen. l. 9. Item, legi subjici et legem accipere. Plat. de leg.

Νομοθέτημα, sanctio legis, edictum. Plut. in Lyc.

Νομοθέτησις, idem quod νομοθεσία, suprà.

Decomp. Ἀνομοθέτητος, nullis legibus constitutus. Plat. de leg. Item, legibus malè ordinatus. Aristot. polit. 2. Exponitur et, legibus positis non obtemperans, sine lege vivens: apud Athen. l. 12.

Ἀντινομοθετέω, legem fero adversam. Plat.

Διανομοθετεῖν νόμους, constituere leges. Plat. de leg.

Ἐπινομοθετέω, insuper sancio, ad leges latas aliam vel alias addo. [Plat. de Leg. lib. 6. ταῦτα δὴ πάντα ξυνθέντες ταῖς χρείαις αἷς νομοφύλακες, ἐπινομοθετούντων καὶ τῶν ἄλλων ὅσων ἂν ὁ νόμος ἐλλείπῃ δι᾽ ἀπειρίαν.]

Κατανομοθετέω, legem oppono, legem abrogo. Plat.

Συννομοθετέω, unà leges fero, socius sum in ferendis legibus. Demosth. in Timocr.

Νουθετέω, (q. d. menti impono aut indo,) moneo, commoneo, commonefacio. † Xen. Pæd. p. 201. d † Menander, Ἅπαντές ἐσμεν εἰς τὸ νουθετεῖν σοφοὶ, Αὐτοὶ δ᾽ ἁμαρτάνοντες οὐ γινώσκομεν. Luc. [illegible] ταῦτά σε νουθετῶν. ¶ Item, reprehendo, castigo, increpo. Vide pass. sequens.

Νουθετοῦμαι, moneor, commonefio. Isocr. in enc. Busir. ¶ Item, reprehendor, &c. Plat. in Phæd. νουθετοῦνται μὲν ὑπὸ τῶν πολλῶν ὡς παρακινοῦντες, ἐνθουσιάζων δὲ λέληθε τοὺς πολλούς.

Νουθέτημα, τὸ, monitum, monitio, admonitio. Plat. (Æschyl. Pers. 832. Eurip. Phœniss. 849.)

Νουθέτησις, ipsa actio monendi: idem cum νουθεσία. Aristot. in eth.

[Νουθετητέος. Eurip. Bacch. 1254. νουθετητέος, πάτερ, Σοί τ᾽ ἐστὶ, κἀμοί, &c.]

Νουθετικὸς, monitorius, pertinens ad admonitionem: et, νουθετικοὶ λόγοι, apud Plat. et Xen.

Νουθετίζω, idem cum νουθετέω.

Νουθετισμὸς, idem cum νουθεσία, apud Menand. Pollux tamen improbat.

Decomp. Ἀνουθέτητος, qui moneri non potest: vel, qui monitionibus non emendatur. Isocr. et Plat.

Ἀντινουθετέω, vicissim admoneo.

Κατανουθετέω, commoneo. Item, monitis instituo, et moderor. Synes.

Οἰωνοθέτης, qui, prout alites videt vel volare vel pasci vel garrire, οἰωνὸς τίθεται, i. auguria captat. Sophocl. in Œdip. Tyr.

Ὀνοματοθέτης, et ὀνομαθέτης, nominis vel nominum impositor. Plat. in Cratylo.

Ὀνομαθετέω, nomina impono.

Ὁροθέτης, finitor, qui terminos et limites alicujus agri vel regionis statuit.

Παλαίθετος, à longo tempore asservatus et reconditus.

Παλαιόθετος, Hesych. est παλαιοστρόγγυλος, et ἀρχαῖος.

Υἱόθετος, adoptatus. Idem.

Υἱοθετέω, adopto: apud eundem.

Ὑμνοθέτης, q. d. hymnos aut carmina ponens: poëta. Theocrit. in Epigram.

Χειροθετέω, manus impono. Dionys. Areop.

Χειροθετεῖσθαι, exp. accipere per manuum impositionem: in can. 8. Concil. Nicæni.

Ὠμοθετέω, crudum impono aræ. Il. ά.

Ὠμοθετέομαι, idem. Od. ξ.

Ὡροθετέω, in hora natali noto et digero. Lucill. Epigr. 2.

Composita ex θήκη, itidem sine præposit.

Ἀγγοθήκη, vasorum apotheca. Athen. l. 5.

Ἀλαβαστροθήκη, vas in quo alabastra reponuntur. Aristoph. Scribitur et ἀλαβαστοθήκη, apud Suid.

Ἀργυροθήκη, argenti et pecuniæ theca. Dicitur et ἀργυροθήκιον. Poll.

Ἀρτοθήκη, locus in quo panis reponitur: panarium.

Βελοθήκη, theca ad reponenda jacula, pharetra. Hesych.

Βιβλιοθήκη, bibliotheca, libraria.

Δακτυλιοθήκη, annulorum theca. Plin. l. 3. c. 1.

Δορατοθήκη, locus in quo hastæ reponuntur. Pro eodem dicitur et δορυθήκη.

Ἐγγυθήκη, propriè dicitur esse scrinium, in quo velut in fide-jussione nummi deponuntur et pretiosa supellex. Luc. in Lexiph. Scribitur et, ἐγγυοθήκη, et ἐγγυθήκη, apud Athen. l. 5.

Ἐδεσματοθήκη, penaria cella, seu penaria: locus ubi edulia reponuntur: qui et κυμινοθήκη dicitur, et κυμινοδόχη, et κυμινοδόχος. Poll. lib. 10.

Κυμινοθήκη, tamen, cum reliquis, potiùs est, repositorium cumini. Poll. lib. 10. c. 23. ex Nicochare.

Μυροθήκη, unguentorum repositorium, vas unguentarium. Suid.

Μυροθήκιον, idem. Cic. l. 2. ad Att. ep. 1.

Ξιφοθήκη, vagina ensis. Hesych.

Ὁπλοθήκη, armorum repositorium. Plut. in Symp. 7. sap.

Πινακοθήκη, tabularum repositorium: tablinum, tabularium. Et specialiter, locus ubi tabulæ pictæ reponebantur. Plin. l. 35. c. 2.

Σανδαλοθήκη, locus ubi sandala seu sandalia (calceamenti id genus est) reponuntur. Poll. l. 7. c. 12. ex Menand. Misogyne.

Σκευοθήκη, vasorum instrumentorumque supellectilis repositorium. Athen. l. 11. Item armarium, vel armamentarium. Æschin. in Ctesiph.

Ὑδροθήκη, locus aquæ reponendæ destinatus. Et in navi, locus ad asservandam aquam dulcem. Athen. l. 5.

Χαλκοθήκη, locus ubi æs et ærea supellex reconditur: peculiariter, poculorum æreorum repositorium. Athen. l. 6.

Χρυσωματοθήκη, aureæ supellectilis conditorium. Idem l. 5.

Composita ex Θῆμα, seu Θέμα.

Εὐθήμων, ονος, ὁ et ἡ, qui est corpore bene constituto et habito. Aristot. hist. an. l. 9. Exponitur etiam, aptè seu pulchrè compositus, concinnus. (Æsch. Choëph. 82.)

Εὐθημοσύνη, ordo concinnus et elegans, apta rerum digestio. Hesiod. Erg. 2. †472.† Xen. Pæd. 8.

Εὐθημονέω, et εὐθημονίζομαι, aptè et concinnè digero et dispono. Plat. de leg. lib. 6.

Κακοθήμων, qui est corpore malè constituto. Item, malè digestus, &c. oppositum τῷ εὐθήμων.

Κακοθημοσύνη, quum res malè geruntur et disponuntur. Hesiod. ibidem. † Erg. 473.†

TΙΚΤΩ, (F. τέξω, aorist. 2. ἔτεκον, præt. med. τέτοκα, ab inusitato τέκω,) pario, procreo: item genero, gigno. Hesiod. in Erg. Τίκτουσιν δὲ γυναῖκες ἐοικότα τέκνα γονεῦσι. Hom. hym. 1. in Merc. Ἔνθεν ἄλις τέξουσι βόας ταύροισι μιγεῖσαι Μίγδα θηλείας τε καὶ ἄρσενας. Odyss. ξ. ὃν τέκ' Ὀδυσσεύς, quem genuit Ulysses. Plut. de aud. ὥσπερ τοῦ τίκτειν τὸ συλλαβεῖν τε καὶ κατασχεῖν τὴν γονὴν, ὁ. πρότερόν ἐστι. †καρπὸν, de arbore. Aristoph. Nub. 1117. de viro. Hesiod. Theog. 208. et 287.† Interdum ἡ τεκοῦσα dicitur mater, genitrix, ut apud Aristot. ἀπεκτόνασι δὲ τὴν τεκοῦσαν ἀνελθεῖν. Sic passim apud Eurip. et cæteros trag. (Med. 931. Phœn. 262. Soph. Tr. 93. 847. Œdip. Tyr. 1005. 1019. 1198. 1201. Metaph. Æschyl. Ch. 803.)

Τίκτομαι, parior, genero: unde, τὸ τικτόμενον, id quod paritur, partus. Item activè, idem quod τίκτω. Od. ό. Μάντιος αὖ τίκτετο Πολυφείδεα. Paus. in Att. λύσασθαι τὸν ζωστῆρα, ὡς τεξαμένη. (Æsch. Ch. 417. Suppl. 663.)

Τέξις, εως, ἡ, partus, seu partio.

Τοκητικὸς, οῦ, ὁ, parturiens, partui vicinus. Poll. l. 2. c. 1.

Τοκὰς, άδος, ἡ, quæ peperit, et enixa est. Eurip. in Hecub. et in Med. Item, quæ brevi paritura est, gravida. ut, Θήλειαι τοκάδες. Odyss. ξ.

Τοκεὺς, έως, ὁ, parens, genitor. Il. φ'. πρόσθε φίλων τοκέων, ἀλόχου τε, καὶ υἷος. In plurali τοκεῖς, et Ionicè τοκῆες. Od. δ. et ξ. πόθι τοι πόλις, ἠδὲ τοκῆες; Sic et, τοκέας pro τοκεῖς, Il. ί. et Hesiod. in Erg. (Æsch. Pers. 63. In Pl. παλαιτοκεῦς pro Sing. ib. Ag. 780. Ch. 382. Eum. 157.)

Τοκετὸς, ὁ, partus, puerperium. Exponitur et, nativitas. Poll. l. 2.

Τόκος, ὁ, itidem partus. Iliad ρ'. Πρωτοτόκος κινυρὴ οὐ πρὶν εἰδυῖα τόκοιο. (V. Eurip. Med. 1035. Phœniss. 213. Soph. Œdip. Tyr. 26. 181.) Aristot. polit. 7. ἐν τοῖς τόκοις αἱ νέαι πονοῦσί τε πλεονάκις καὶ διαφθείρονται πλείους. Interdum sic dicitur et id, quod partu edidit mater, seu edit: ut apud Synes. ep. 141. ¶ Metaphoricè sic appellatur fœnus, quod ex usura ad nos redit. Isocr. et Demosth. &c. † Aristoph. Nub. 1283. τόκος, usura, quam debemus alteri. Nub. 733. pro tertiæ fœnore. Xen. Pæd. p. 218. c.†

Τοκάω, parturio, partui sum vicina. Poll. l. 2. ex Crat.

Τοκίζω, fœnori do, fœneror. Idem. l. 3. c. 9.

Τοκισμὸς, fœneratio. Aristot. polit. 1. c. 7.

Τοκιστὴς, οῦ, ὁ, fœnerator. Poll. l. 3. c. 9.

Τέκος, εος, τὸ, fœtus, proles, tam parvula quàm adulta, tam animantium brutorum quàm hominum. Iliad. ε'. Διὸς τέκος Ἀτρυτώνη. Il. θ. τέκος ἐλάφοιο ταχείης. (Eurip. Med. 852. Id. Phœniss. 1506. Æsch. Eum. 537.)

Τέκνον, τὸ, idem. Il. θ'. ὑμετέραι τ' ἄλοχοι. καὶ νήπια τέκνα. Sic et alibi sæpè Hom. &c. † Hesiod. Theog. 101. τέκνα Διὸς, de Musis.† (τέκνα γαίας dicuntur flores, &c. Æschyl. Pers. 222. Soph. Tr. 607.) De prole brutorum animantium. Plut. in Per. κυνῶν τέκνα καὶ πιθήκων ἐν τοῖς κόλποις περιφέροντας. † Xen. Pæd. l. 4. p. 90 b.†

Τεκνίον, τὸ, filiolus, filiola. Joan. 13. et ep. ejus 1. c. 4.

Τεκνόω, liberos procreo, genero, gigno. Apud Athen. l. 13. ὃν τέκνωσεν Ἔρως, θρέψε δὲ Κύπριδος. Plut. in Per. ἐκεῖ δὲ νόθον ἐκ ταύτης τεκνῶσαι. Item neutraliter, liberos habeo, peperi. Soph. in Trachin. ἄνανδρος, ἢ τεκνοῦσα; (V. Eurip. Med. 806. Phœniss. 19. Soph. Œdip. Tyr. 1259.)

Τεκνόομαι, gignor, nascor. Plut. in Ant. ἐφ' Ἡρακλέους τεκνωθῆναι τὸν πρόγονον αὐτοῦ. ¶ Activè apud Eurip. in Phœn. Ἐξ οὗ τεκνοῦται Λάϊος βίᾳ θεῶν, exp. ex quo tempore factus est pater Laius, genuit. (830. Med. 575. Æschyl. S. c. Th. 603. Soph. Œdip. Tyr. 887. 1239.)

Τέκνωμα, filius. Theocr.

Τέκνωσις, ἡ, liberorum procreatio. Thuc. l. 2. Plut. in Lyc.

Composita: ac primùm ex τίκτω, et τοκίζω, cum præpositione.

Ἀνατοκίζω, usuram renovo.

Ἀνατοκισμὸς, usuræ renovatio anniversaria. Cicer. ad Att. lib. 5. ep. ult.

Ἀποτίκτω, partu edo et enitor, partu emitto: vel, partum depono. Plut. de solert. et Alex. Aphr. probl. l. 1.

Ἀπότεξις, partus, seu partio. Diosc. l. 5. c. 153.

Συναποτίκτω, (decomp.) unà cum partu edo.

Ἐκτίκτω, idem. Item edo in lucem. Plat. in Theæt. ἢ ἄν κυοῦμέν τι καὶ ὠδίνομεν περὶ ἐπιστήμης, ἢ πάντα ἐκτετόκαμεν;

Ἐκτοκίζω, fœnori do, fœnero. Deuteron. c. 23.

Συνεκτίκτω, (decomp.) unà cum partu edo: vel, ad partum confero et conduco.

Ἐντίκτω, pario in, seu intus. Et metaph. ingenero. Plat. ep. 7. μέγας ἐπιτεταμένος ἐνέτικε. Plutarch. in Cæs. μείζονος ἐνέτικτον ἐπιθυμίας πραγμάτων, in animo ejus pariebant et excitabant. Particip. med. ἐντετοκὼς, ingenitus, insitus. Aristoph. in Vesp. τὴν ἀρχαίαν ἐν τῇ πόλει ἐντετοκυῖαν.

Προσεντίκτω, (decomp.) insuper ingenero seu ingigno.

Ἐπιτίκτω, insuper pario. Exponitur et simpliciter, partum edo. In Pand. ἐπιτεχθεὶς αὐτεξούσιος, exp. agnatus suus hæres.

Κατατοκίζομαι, fœnore obruor et exhaurior. Aristot. Polit. 2.

Composita sine præpositione: ac primùm ex præt. med. τέτοκα.

Ἀγχίτοκος, ου, ὁ καὶ ἡ, exp. in propinquo natus.

Ἀεξιτόκος, fœtum augens. Apud Nonn. ἀεξιτόκος, dicitur pater, i. prolificus, fœtificus.

Αἰνότοκος, infeliciter natus seu genitus. Hesych.

Αἰνοτόκος, quæ infeliciter peperit, et qui infeliciter genuit. Nonn. Legitur et fœm. αἰνοτόκεια, in hac signif. apud Moschum in Megara.

Ἀλαοτόκος, cæcos aut cæcum pariens vel gignens, seu qui cæcos peperit.

Ἀλλόκοτος, (per hyperthesin dictum, pro ἀλλότοκος,) cujus partus alienus et longè diversus est à cæterorum animalium partubus, prodigiosus, monstrosus. Et generaliter, absurdus, insolitus, rationi non consentaneus: ut, ἀλλόκοτος σοφίαι, apud Luc. Apud Plut. in Sol. ἀλλόκοτος καὶ ἄγροικος, homo peregrinis moribus præditus, et rusticus. ¶ Alias et, externus, extraneus, exterus.

Ἀριστοτόκος, qui optimos parit.

Ἀριστότοκος, optimo partu editus: vel simpliciter, optimus, præstantissimus; ut apud Eur. in Rheso, [907.] ὅς μ' ἄπαιδα γόνου Ἔθηκας ἀριστοτόκου.

(Ἀριστοτόκεια. Theoc. κδ'. 62.)

Δυσαριστοτόκεια, ἡ, (decomp.) quæ optimam quidem prolem edidit partu, sed infelici fato. Il. σ'.

Ἀῤῥενοτόκος, mares pariens. Diosc. l. 3. c. 131.

Ἀῤῥενοτοκέω, virilis sexus partum edo. Idem. l. 3. c. 140.

Ἀρτίτοκος, recenti partu editus, apud Cyrill. Metaphoricè ἀρτίτοκος σελήνη dicitur nova luna.

Ἀρτιτόκος, quæ nuper peperit, quæ recentem edidit partum: apud eundem Cyrill.

Ἄτοκος, qui vel quæ fœtum non habet, sterilis. Athen. l. 9. πρόβατον ἄτοκον, ἢ ἄτοκον. ¶ Χρήματα ἄτοκα dicuntur quæ mutuo data sunt absque usura. Plat. de leg. l. 11. et Aristot. Œcon. 2.

[Ἀτόκως. Demosth. adv. Nicostrat. τὰς δὲ χρημάτων σε τὰς ἐρανὰς εἰσφέρειν, ὅτι ἔφη, ὅσον τοῦ ἐκδότου ἀργυρίου ἔσται ἰδεῖν σε, ἱκανὸν ἀτόκως χρῆσθαι τῷ ἀργυρίῳ, &c.]

Ἀτόκιος, qui partum impedit, et sterilitatem inducit. Diosc. lib. 3. c. 140. et alibi.

Αὐτότοκος, editus, cum ipso partu, σὺν αὐτῷ τόκῳ. Æsch. [Agam. 137. οἴκῳ γὰρ ἐπίφθονος Ἄρτεμις ἁγνὰ, πτανοῖσι κυσὶ πατρὸς, αὐτότοκον πρὸ λόχου μογερὰν πτάκα θυομένοισιν.]

Ἀωρότοκος, intempestivo seu immaturo partu editus.

Βελοτόκος, à quibusdam dicitur ὁ δίκταμνος, seu pulegium sylvestre: ut est in append. Diosc. quod et sagittarum et jaculorum ejiciendorum remedium sit.

Βραδυτόκος, tardè seu serò pariens.

Δευτεροτόκος, quæ secundò peperit: vel quæ secundò parit. [Aristot. de Hist. Animal. lib. 5. cap. 14.]

Δευτερότοκος, secundo partu editus.

Διδυμοτόκος, geminos pariens, geminam prolem uno partu edens: pro quo apud Theocr. Idyll. 1. vitiosè διδυμάτοκος legitur.

Διδυμοτοκέω, geminos pario: unde, διδυμοτοκούμενα, qui gemini uno partu eduntur. [Aristot. de Hist. Animal. lib. 6. cap. 19. διδυμοτοκεῖ δὲ καὶ πρόβατα καὶ αἶγες, διά τε εὐβοσίαν, καὶ ἐὰν ὁ κριὸς ἢ ὁ τράγος ᾖ διδυμοτόκος, ἢ ἡ μήτηρ.]

Διδυμοτοκία, geminorum partus.

Διτόκος, quæ bis peperit vel parit.

Δίτοκος, idem. apud Anacr.

Διτοκέω, bis pario: seu gemellos pario. Aristot. hist. an. l. 6.

Διστοκέω, itidem bis pario.

Δύστοκος, difficulter pariens: vel, partu infelix.

Δυστοκέω, difficulter pario, ægrè partum edo. Plut. de solert. anim. Item infelices partus edo. Alcmena apud Mosch. in Meg. de Hercule, Ὅν ῥα δυστοκέουσα κακὰς ὠδῖνας ἔτλην. (Δυστοκεῖν, κακῶς πάσχειν. Aristoph. Θ. 1110.)

Δυστοκία, difficultas pariendi, difficilis partus.

Ἐγγειότοκος, qui in ipsa terra nascitur. Athen. l. 2. ex Theophr.

Ἐρωτοτόκος σὰρξ, amorem pariens et alliciens. Apollon.

Εὔτοκος, facilè pariens, fœcundus.

Εὐτοκέω, ῶ, facilè pario, facili partu utor.

Εὐτοκία, ἡ, facilis partus. Item fœcunditas.

Ζωοτόκος, qui vel quæ animalia parit, animal gignens. Aristot. (Theoc. κζ'. 125.)

Ζωοτοκία, animalis generatio.

Ζωοτοκέω, animal genero, animal procreo seu pario. (quod dicitur ad differentiam τοῦ ᾠοτοκεῖν, apud eundem,) animale et vivum procreo seu gigno. Unde, ζωοτοκεῖσθαι, ad animalem formam pervenire.

Θεοτόκος, ου, ἡ, Dei genitrix. S. Mariæ virginis epithetum.

Θεότοκος, à Deo natus.

Θεσμοτόκος, legislator: Nonnus.

Θηλυτόκος, fœminei sexus partum edens. (Theoc. κζ'. 125.) Exponitur etiam, habilis fœminæ procreandæ. [Aristot. de Generat. Animal. φαίνεται δ' οὖν μεταβάλλουσαι γυναῖκες, καὶ ἄνδρες, ὥσπερ ἐξ ἀγόνων γόνιμοι, οὕτω καὶ ἐκ θηλυτόκων ἀῤῥενοτόκοι.]

Θηλυτοκέω, fœminei sexus partum edo. Diosc. l. 3. c. 140. [Aristot. de Hist. Animal. ἀκμάζοντες καὶ θερινοὶ μὲν ὀχεύοντες, ἀῤῥενοτοκοῦσι μᾶλλον· νοτίοις δὲ, θηλυτοκοῦσι. μεταβάλλει δὲ καὶ τὰ θηλυτοκοῦντα, καὶ ἀῤῥενοτοκεῖ.]

Θηλυτοκία, partus fœmineus.

Ἰοτόκος, venenum pariens, venenatus. Oppian. de venat. l. 3.

Καλλιτόκος, pulchros edens partus, pulchram pariens prolem. Hesych.

Καρποτόκος, fructum pariens, fructiferus.

Καρποτοκία, fructus editio. Theophr. de caus. pl. l. 2.

Καρποτοκέω, fructum pario, fructum fero. Idem de caus. pl. l. 3. c. 2.

Κλεψιτόκος, partum furans. Oppian. de venat. l. 3.

Κοινότοκος, communi partu editus. Soph. in Electra.

Κουροτόκος, puerpera, mater. Eurip. in Supplic. [958. Οὐδ' εὐτεκνίας μέτεστί μοι Κουροτόκοις ἐν Ἀργείαις.]

Κυοτοκία, fœtus editio. Alex. Aphrod.

Μεριμνοτόκος, curas et solicitudines pariens. Agath. l. 2. Epig.

Μογοστόκος, partus laborem suscipiens, circa partum laborans. Lucinæ epithetum, Iliad. λ'. π'. et τ'. quæ parturientibus adesse fingebatur, et circa τόκους μογεῖν. ¶ De ipsa parturiente dictum exp. in partu laborans.

Μογοστοκέω, in partu vel circa partum laboro.

Μονοτόκος, quæ unum singulis partubus edit. Aristot.

Νεβροτόκος, hinnulos pariens. Nicand.

Νεοτόκος, quæ recens peperit. Eurip. in Bacch. [700. Ὅσαις νεοτόκοις μαστὸς ἦν σπαργῶν ἔτι, &c.]

Ὀλιγοτόκος, raro et paucos pariens. [Aristot. de Hist. Animal. ὅλως δὲ ὀλιγοτόκα μέν ἐστι τὰ σελάχη, διὰ τὸ ζωοτοκεῖν.]

Ὀλιγοτοκέω, paucos edo partus.

Ὀλιγοτοκία, ἡ, paucus partus, seu paucus.

Ὀξυτόκος, citò pariens, partum accelerans.

Ὀξυτόκιον φάρμακον, medicamentum efficiens ut mulier citò pariat. Diosc. l. 2. c. 94.

Παιδοτόκος, puerpera, quæ peperit. Nonn.

Παιδοτόκος βίος, vita conjugalis, quæ liberorum procreatrix.

Παλιντοκία, mutua fœneratio: seu fœnoris dati repetitio. Plutarch. in Hellen.

Παντοτόκος, omnia pariens: epithetum terræ.

Πολυτόκος, multos pariens, partu fœcundus. [Aristot. de Hist. Animal. καίτοι ἔστιν πολυτόκοι αἱ γυναῖκες τῶν ἀγονῶν εἰσι.]

Πολυτοκέω, multa pario: partu sum fœcundus.

Πολυτοκία, partus numerositas.

Πρωτοτόκος, quæ primùm peperit, primipara. Il. ρ'.

Πρωτότοκος, qui primo partu editus fuit, primogenitus. Luc. 2.

Πρωτοτοκέω, primùm pario, primùm enitor.

Πρωτοτοκεύω, primogenituræ privilegia tribuo. Deuter. c. 21.

Πρωτοτοκεῖα, τὰ, privilegia, seu jus primogenituræ: ibidem. Pro eodem dicitur et πρωτοτόκια, Genes. c. 25. et Hebr. 12.

Πυριτόκος λίθος, q. d. lapis qui ignem parit: lapis è quo ignis elicitur. Epigr.

Σιδηροτόκος, ferrum partu edens, ferri ferax. in iisdem.

Σκυλακοτοκέω, catulos parere. Dicitur et de piscibus, apud Aristot. in hist. anim.

Σκωληκοτόκος, vermes pariens, vermes procreans seu generans. Aristot. et Theophr.

Σκωληκοτοκέω, vermes genero seu procreo: apud eundem Aristot. de gen. an. lib. 3.

Σκωληκοτοκία, vermium procreatio. Idem.

Ταχυτόκος, brevi tempore pariens.

Τελειοτόκος, perfectum edens partum.

Τελειοτοκέω, perfectum edo partum. Item perfectum fructum pario.

Τελειοτοκία, partus perfectus, perfecta generatio.

Τερατοτόκος, ὁ, quæ monstra parit, monstrosum portentum edens.

Τερατοτοκέω, monstrum pario, portentosum fœtum edo.

Τερατοτοκία, monstrifica partio, seu partus monstrosus.

Ὠκυτόκος, idem quod ὀξυτόκος. [Soph. Œd. Col. 721. ὠκυτόκος [illegible], &c. Schol. ἤγουν, ὠκυτόκα ποιῶν τὰ σπέρματα καὶ ἔγκαρπα. Herodot. Hist. lib. 4. ταύτας μὲν τὸν τῇ Εἰλειθυίῃ ἀποφερούσας ἀντὶ τοῦ ὠκυτόκου τὸν ἐτάξαντο φόρον ἀπικέσθαι.]

Ὠκύτοκον, (sc. γέννημα,) partus celer, facile puerperium. Herodot.

Ὠκυτόκιος, ad partus celeritatem conferens. ‡ Soph. Œd. C. 689.‡ idem quod ὀξυτόκος, Diosc. l. 5. c. 173 Sic, ὠκυτόκιον φάρμακον, apud Plut. de sol. an. et apud Diosc. l. 4. c. 14.

[Ὠκυτόκιον. Aristoph. Thesm. 511. Ὁ δ' ἀνὴρ περιῄειν ὠκυτόκι' ὠνούμενος. Schol. Bourd. Ὠκυτόκια φάρμακα ἐναρκτικὰ καὶ παρεξετικὰ πρὸς τὸ ταχέως ἐκτεκεῖν καὶ ἀπαλῶς τίκτειν καὶ παιδοποιεῖσθαι. Schol. Bisct. Φάρμακα τὰ τίκτειν ταχέως ποιοῦντα, &c. Steph. Thes. iii. 1536. A.]

Ὠμοτόκος, crudum adhuc partum edens, partum ante maturitatem emittens. Epigr. l. 14.

Ὠμοτοκέω, fœtum immaturum pario, abortum facio. Geopon. l. 5. c. 46. Aët. l. 16. c. 46.

Ὠοτόκος, ovum partu suo edens, oviparus. Aristot.

Ὠοτοκέω, ovum pario. Plut. symp. 2. Athen. l. 2. et alibi.

Ὠοτοκία, ἡ, ovi generatio. Plut. ibidem.

Composita ex τέκνον, itidem sine præpositione.

Ἄτεκνος, ὁ καὶ ἡ, liberis seu prole carens, orbus. Hesiod. in Erg. 2. Eurip. in Hec. et sæpe alibi. (Med. 1096. Seb. ex. ἐπὶ κακῷ τεχθείς. Æschyl. S. c. Th. 834.)

Ἀτεκνία, ἡ, prole seu liberis carere, orbitas. Aristot. polit. 2.

Ἀτεκνέω, liberis seu prole careo: vel, sterilis sum.

Ἀτεκνόω, liberis et prole orbo, vel sterilem efficio: unde, ἀτεκνοῦσθαι, sterilescere. Interdum etiam, sterilem esse, Reg. l. 4. c. 2.

Δύστεκνος, liberis infelix. (Soph. Œdip. Tyr. 1248.)

Δυστεκνέω, liberis infelicem esse.

Ἐντεκνόω, et ἐντεκνοῦμαι, liberos procreo in. Plut.

Ἔντεκνος, fœcundus. Hippocr. aphor. l. 5.

Εὔτεκνος, prole seu liberis felix, fœcundus vel fœcunda: ut, εὔτεκνος γονή, apud Plut. in Lycurg. et apud Eurip. in Hecuba. (Phœniss. 1080. 1558.) Εὐτεκνωτάτη, prole vel prolibus felicissima.

Εὐτεκνία, ἡ, fœcunditas, quum quis multam vel egregiam prolem habet. Aristot. Rhet. 1.

Εὐτεκνέω, multa vel egregia proles mihi est.

(Κρεσσότεκνος nisi alia lectio, viz. κρεσσόνων τέκνων præferenda sit. Æschyl. S. c. Th. 789.)

Μισότεκνος, liberorum osor. Æschin. in Ctesiph.

Μισοτεκνία, odium liberorum. Plut. de l. educ.

Μονότεκνος, unicum habens prolem, cui unicus filius est, aut unica filia. Eurip. in Herc. fur.

Ὀλιγότεκνος, paucos liberos habens. Max. Tyr.

Παιδοτέκνωσις, liberorum procreatio.

Πολύτεκνος, multos habens liberos, multâ beatus prole. Poll. ex Cratino. (Eurip. Med. 558. Æschyl. Suppl. 1035.) [Prom. 137. Τῆς πολυτέκνου Τηθύος ἔκγονα &c. Schol. B. τῆς πολυμήτορος γῆς.]

Πολυτεκνία, multa proles, multi liberi. Aristot. Rhetor. 1.

Πολυτεκνέω, multos habeo liberos, multam sobolem procreo. Idem polit. 2. c. 8.

Φιλότεκνος, amans liberorum: seu magno amore complectens sobolem suam. Eurip. in Phœn. (927.) φιλότεκνόν πως πᾶν γενναῖον γένος. Et Aristot. rhet. l. 1.

Φιλοτεκνία, ἡ, amor liberorum, quo parentes liberos prosequuntur. Plutarch.

Ἀφιλοτεκνέω, (decomp.) liberos suos non amare.

ΤΙΛΛΩ, vellico. Odyss. ο. (de circo accipitre:) ἐν δὲ πόδεσσι Τίλλε πέλειαν ἔχων, κατὰ δὲ πτερὰ χεῦεν ἔραζε. Iliad. χ'. ἡ δέ τε μήτηρ Τίλλε κόμην. Dion in Vitellio, ὁ μὲν ἐρράπιζεν αὐτὸν, ὁ δὲ γενείου ἔτιλλεν. Item metaph. vellico, vexo, mordeo. Significat et, divello seu convello, discerpo: apud Theophr. (V. Æschyl. Pers. 209.)

Τίλλομαι, idem. Iliad. κ'. τίλλοντο χαίτας, comam vellebant. Et metaph. vexor. Aristoph. in Avib. ὑπὸ τῶν συκοφαντῶν τίλλεται, à sycophantis vexatur et mordetur. Apud eundem in Nub. † 1083.† τέφρᾳ τε τιλθῇ, exp. vellatur, et ferventi cinere conspergatur.

Τίλμα, τὸ, linamentum concerptum, penicillus, turunda. Apsyrt. in Hippiatr. Item vulsio, vellicatio. Diosc. l. 2.

Τιλμάτιον, idem cum τίλμα, in priori signif. apud Galen. τῶν κατὰ τόπους lib. 5.

Τιλμός, ὁ, vulsio, vellicatio. Eust. (Æsch. Suppl. 846.) Est et ludus quidam. Hesych.

Τίλσις, εως, ἡ, idem in priori signif.

Τιλτός, ἡ, vulsus. item, concerptus: ut, τιλτὸς μοτός, apud Galen. ad Glauc. l. 1. Exponitur et, vulsilis, evulsilis. Τὸ τιλτὸν, (sc. λίνον,) idem cum τιλτὸς μοτὸς, apud Ægin. l. 6. ¶ At, τίλτον, est salsamenti species, apud Poll. l. 6 c. 9. ex Plat. Com. et Athen. l. 3.

Τίλαι, αἱ, parvæ quisquiliæ, seu corpuscula, quæ, infusis per fenestram radiis Solis, ibi videntur innatare: præsertim verò quisquiliæ è panno vulso evolantes: unde παρὰ τὸ τίλλεσθαι dictæ videntur. Plut. symp. 8 probl. 3. Quibus minutiores sunt αἱ ἄτομοι (sc. μερίδες.)

Τίλλων, piscis nomen est apud Aristot. Apud Herodian. l. 5. scribitur τίλων.

Composita.

Ἀποτίλλω, avello, revello: unde, ἀποτίλλεσθαι τὴν κεφαλὴν dicitur, cui capitis pili evelluntur: apud Plut. in Apoph. [Aristoph. Eccles. 719. Κατωνάκη τὸν χοῖρον ἀποτετιλμένας. Acharn. 157.]

Ἀπότιλμα, τὸ, id quod avulsum est, seu vellendo abstractum. Theocrit. Idyll. 15. γραιᾶν ἀποτίλματα πηρᾶν.

Συναποτίλλω, simul avello. Diosc.

Διατίλλω, pervello.

Διάτιλμα, evulsio. Epigr.

Ἐκτίλλω, evello: unde pass. apud Athen. lib. 12. κόμαν πώγωνά τ' ἐκτετιλμένος.

Προσεκτίλλω, (decomp.) insuper evello: vel, simul evello. Aristotel. in Avib.

Κατατίλλω, depilo, compilo, convello. Item evello: apud eund.

Νακοτίλτης, qui villosas pelles vellit, qui vellera vellit. Pol. ex Philem.

Νακοτιλτέω, vellera vellere seu tondere. Idem ex Archippo.

Νακότιλτος, velleris in modum vulsus: apud eundem, ex Cratini Dionys. Alexandro.

Παρατίλλω, compilo, depilo, vulsellâ pilos extraho. (Aristoph. R. 519.) ‡ Plut. 169.‡ Clem. Alex. Pæd. lib. 3.

Παρατιλμός, vulsura, pilorum evulsio, depilatio. Schol. Aristoph. [Plut. 168 Lysistr. 277.]

Παρατίλτρια, depilatrix, fœmina quæ molles homines vulsellis depilat et glabrat. Philostr. in vit. Soph.

Decomp. Ἀπαράτιλτος, qui vulsus non est, hirsutus. Lucian. de saltat. [Aristoph. Lysistr. 279. Πινῶν, ῥυπῶν, ἀπαράτιλτος, Ἓξ ἐτῶν ἄλουτος. Schol. et ad 277. Schol. Bisct.]

Περιτίλλω, circumcircà vello: vel simpliciter, vello, revello. Luc. in Somn. [Herodot. Hist. lib. 5. καὶ [illegible] περιτετιλμένον [illegible] καλλίων.]

Ὑποτίλλω, q. d. subvello: apud Theophr. hist. pl. lib. 2. c. 8. ὑποτίλαι τὴν βοτάνην, exp. subruncare herbam.

ΤΙΛΟΣ, ου, ὁ, stercus, merda. Pol. l. 5.

Τιλάω, ῶ, caco, stercus edo: in Hippiat. Item pro, liquidum stercus edo: ibid.

Composita.

Ἀποτιλάω, ῶ, idem quod τιλάω, caco, excerno. in Hippiatr.

Ἐπιτιλάω, et ἐντιλάω, incaco, caco in, ad. stercore seu merdâ inquino. Aristot. in Achar. [349.]

Ἱππότιλος, ου, ὁ, morbus equi, de quo Tiberius equarius medicus in Hippiatr. quo venter in nimiam excretionem laxatur.

Κατατιλάω, stercore contamino: vel, stercus emitto adversum. Aristoph. in Avib. et Ran.

Περιτιλάω, idem: apud eund. in Nub. † 410.†

Σπατίλη, ἡ, idem quod τίλος. Poll. lib. 5. Gal. ὑγρὸν ἀποχώρημα. Schol. Aristoph. in Pace dicit, esse humanum stercus; accipi tamen etiam posse pro segmento corii, quod scalpro recidunt sutores. ☞ Quâ ratione à σπάτος est: aliâ παρὰ τὸ σπᾶσθαι, i. ἀποσπᾶσθαι.

ΤΙΝΑΣΣΩ, F. ξω, quatio, concutio, vibro. Il. χ'. τινάσσων φάσγανον ὀξὺ, quatiens et vibrans acutum ensem. (385. Aristoph. R. 345.) Exponitur etiam, perrumpo et perfringo. in Epig. δεσμὰ τινάξας.

Τινάσσομαι, quatior, &c. Il. ά. ‡ Hesiod. Theog. 680.‡ Item pro τινάσσω. ut Od. β'. Ἔνθ' ἐπιδινηθέντε τιναξάσθην πτερὰ πολλά.

Τιναγμός, οῦ, ὁ, quassatio, vibratio: item, excussio, apud Greg. Pro eodem dicitur et τίναγμα.

Ἀτίναγμα, τὸ, idem quod τίναγμα, concussio, complosio. unde apud Etym. χειρὸς καὶ ποδῶν ἀτινάγματα. Fit ex τίναγμα, pleonasmo τοῦ α, et τροπῇ τοῦ τ εἰς α.

Τινάκτωρ, ορος, ὁ, quassator, concussor, vibrator: ut, τινάκτωρ γαίας, apud Soph. [Trach. 510.]

Τινάκτειρα, in f. g. quassatrix. Æschyl. [Prometh. 925. Θαλασσίαν τε γῆς τινάκτειραν νόσον Τρίαιναν, &c. Vide Aristoph. Nub. 568. Schol. Bisct.]

Composita.

Ἀμφιτινάσσω, utrinque quatio, vel undique quasso et concutio: unde, φρένας ἀμφετίναξε, mentem undique concussit aut perculit.

Ἀνατινάσσω, concutio, vel vehementer concutio.

Ἀνατιναγμός, concussio, emotio è loco suo in alium. Hesych.

Ἀποτινάσσω, decutio, vel excutio. Eur. in Bacc. Οὐκ ἀποτινάξεις κισσόν. Et in med. voce apud Chrysost. de sacerd. ἀπετινάξατο τὰ [illegible].

Ἀποτίναγμα, τὸ, id quod decutitur seu excutitur. Symm. Esa. 1.

Ἀτίνακτος, inconcussus, immotus, non agitatus. Nonn.

Διατινάσσω, discutio, quassa discutio. Et simpliciter, quatio, vibro. Eurip. in Iph. Taur. [281.] κάρα τε διετίναξ' ἄνω κάτω. [Bacch. 588. τάχα τὰ Πενθέως μέλαθρα διατινάξεται πεσήμασιν. 605. Βακχίου διατινάξαντος δῶμα Πενθέως.]

Δορυτίνακτος, qui hastam quatit, qui hastâ ferit. vel etiam passivè: qui hastâ feritur et percutitur. Æschyl. [Sept. c. Theb. 139. Δορυτίνακτος δ' αἰθὴρ ἐπιμαίνεται. Schol. B. διὰ τῶν δοράτων τῶν πολεμίων κινούμενος ὁ ἀὴρ ταράσσεται.]

Ἐκτινάσσω, excutio: unde Il. π'. ἐκ δ' ἐτίναχθεν ὀδόντες. Item, amolior, expello.

Ἐκτιναγμός, excussio, quæ fit concutiendo seu quassando.

Ἐντινάσσω, incutio.

Ἐντιναγμός, incussio.

Συντινάσσω, concutio, conquasso. Aristot. de mundo. (Theoc. κβ'. 90.)

ΤΙΝΘΑΛΕΟΣ, ου, ὁ, calidus, fervidus: unde, τινθαλέοισιν, apud Nic. in Alex. schol. exp. θερμοῖς. Sic, τινθαλέα λουτρὰ, Suid. sunt χλιαρὰ, nec non θερμά.

Διατινθαλέος, (comp.) fervidus, ignitus, candens. Aristoph. in Vesp. ἤ με κεραυνῷ διατινθαλέῳ, σπόδισον ταχέως.

ΤΙΣ, aliud est interrogativum, aliud indefinitum.

Τίς, interrogativ. quis? et fœm. itidem τίς, quæ? Neut. τί, quod vel quid? perpetuum acutum in τί habet. Od. ε. Τίς; πόθεν εἰς ἀνδρῶν; Plat. in Charm. ἔστι δὲ τίς, καὶ τοῦ; Interdum dicitur ὁ τίς, ut apud Greg. in Jul. Τὸ κατὰ τῆς μεγάλης τοῦ Χριστοῦ κληρονομίας ὁ τίς; καὶ πόσος; καὶ πόθεν; ¶ Interdum idem valet quod particula nullus, absque interrogatione posita. ut apud Aristoph. in Plut. τούτου τίς ἂν ἐξεύροι ποτ' ἄμεινον; quis hac re melius quippiam invenirat? (i. nullus invenerit.) ¶ Indirecta etiam interrogatione adhibetur: ut quum apud Luc. in Demon. dicitur, ἠρώτα, τίς ἂν χλευάζοι τὰ αὐτοῦ. Exponitur etiam, uter: ut Epigr. lib. 2. γράψε τίς τίνος ἐστὶ Κρόνος, uter utrius sit Saturnus. ¶ Ponitur et pro qualis, qualisnam: in utraque interrogatione. In directa, apud Demosth. τίς ἐγὼ πρὸς τοὺς συμβάλλοντας ἀνθρώπους καὶ πρὸς τοὺς δημότας εἰμί; In indirecta apud Æsch. in Ctes. σκοπεῖτέ με, τίς φησιν εἶναι, ἀλλὰ, τίς ἐστι, non qualem se esse dicat, sed qualis sit. ‡ τίς ποτ' ἂν γένοιτο. Xen. Pæd. 1. 1. 3.‡ (Τίς. Interrog. Cum δέ. Æschyl. Pers. 438. Eurip. Phœniss. 250. τίνας τούσδε. Soph. Œdip. Tyr. 2. pro Quales? 151.)

Τί, quid? Plat. in Charm. τί σοι φαίνεται, ὦ Σώκρατες; ‡ [illegible]. Xen. Pæd. 1. 3. 10.‡ Exponitur et, quod: Lucæ 17. ἐποιήσαμεν τί [illegible]. Sæpe post ipsum relinquitur verbum subaudiendum. ut quum dicitur apud Luc. in Tim. τί τοῦτο; (sc. ἐστιν.) Sic Xen. in Symp. Τί οὖν, εἴ σοι μάρτυς τις ἐμοῦ [illegible]; quid igitur dices? Dicitur et, τί τι, quidnam? apud Aristoph. quod expon. etiam, quare? cur? apud eundem in Plutarch. Interdum τί exp. ad quid? ad quam rem? ut apud eundem in Nub. τοῦτ' οὖν τί ἐστι χρήσιμον; pro, εἰς τί; Interdum ponitur pro διὰ τί; vel ὅτι; quamobrem? ut Xen. Pæd. 5. τοὺς μὲν ἀσθενοῦντας [illegible], τί δεῖ λέγειν; ¶ Usurpatur et in interrogatione indirecta: ut Aristoph. λέγε, τί κλαίεις. ¶ Eodem τί de substantia rei quæritur; unde expon. etiam, substantia, apud Aristot. ab aliis verò quidditas. ¶ Item aliis atque aliis particulis adjunctum significationem mutat, et interdum affirmationi, interdum negationi æquipollet, ut passim apud Xenoph. Plat. Luc. &c. videre licet. ¶ Pro eodem τί dicitur etiam τίη, seu τιὴ, apud Poëtas: ut Od. ρ΄. τίη δὲ σὺ τόνδε πτωχὸν Ἤγαγες; Sic dicitur alibi apud Hom. et Aristoph. † Nub. 755. τιὴ Hesiod. Theog. 35. quid, quò.† (Τί, annon. Soph. Œdip. Tyr. 585. πῶς. Æsch. Pr. 84.)

Τὶς, indefinitum et encliticum, significans, aliquis, quispiam, semper accentum, si habet, in ultimâ gravem habet, idque per omnes casus. Iliad. β΄. Ὧδε δέ τις εἴπεσκεν. Thucyd. lib. 4. εἶπον τις τινὰ ἴδοι ἐχθρὸν ἑαυτοῦ. ¶ Junctum numeralibus nominibus, expon. circiter, ferme: ut, apud eundem lib. 8. ἑξακοσίους μέν τινας τοὺς πάντας τῶν ἐναντίων ἀπέκτειναν. ¶ Annexum his vocibus, πᾶς, ἕκαστος, αὐτὸς, supervacaneum est. idemque facit præcedente aliquo adjectivo. ut et in ὁποῖός τις, οἷός τις, ποιός τις, et aliis quibusdam: apud Thucyd. et Basil. &c. † Sic Aristoph. Nub. 1133. πᾶς γάρ τις. Xen. Pæd. l. 2. 31. c. αὐτός τις.† ¶ Aliquando τὶς dicitur pro μέγας τις. ut apud Dem. in Leptin. Μεγάλοι τινες εἶναι φάσκοντες. ¶ Interdum idem valet, quod πᾶς τις. ut apud Aristoph. τὶς ἀφέρμοττες, ἀπετάσθω. quod et per εἴ τις commodissimè perficias. Thucyd. lib. 7. ὅτι ἄλλο πάντας ἔφερον, ἕ, τι τις ἠδύνατο. quisquam. ¶ Exponitur etiam, quidam, certus quidam. præsertim, τὶ ὅνις. ut Basil. οὐ τέττιγα ἄνθρωπον, ἀλλὰ περὶ ἀηδόνος φύσιν δηλοῖ. ¶ Aliàs partitionibus inservit, sicut ὁ μὲν, ὁ δὲ, et alia similia. ut Aristot. rhet. 1. τοῖς μὲν δίκαιον, τοῖς δὲ οὐ δίκαιον. (Τὶς. Indef. οἱ πολλοί τινες. Æsch. Pers. 510. θεοκλυτεῖ, οὐδὲ πρὶν εἶναι τινὰς Τιτᾶνας, ἄλλο παῖς χθονὸς, καθίζετο Θεῖβε. ib. Eum. 6. Luc. Som. p. 4. Soph. Aj. 1284. Cum Sch. Æschyl. Pr. 697. Suppl. 56. 310. Theoc. ιά. 10.)

Τὶ, similiter significat, aliquid, quippiam. † τούτων τι, horum aliquid, quidquam. Xen. Pæd. 1. 2. 2.† ¶ Ponitur et pro μέγα τι. Ut apud Plat. in Apol. Socr. δοκοῦσί τι εἶναι, ὄντες οὐδενὸς ἄξιοι. ¶ Frequentissimè redundat, tum apud Homer. tum apud Thuc. &c. ¶ Significat etiam, quiddam, quoddam, quiddam certum, nonnihil. Interdum et, pars: ut quum dicitur, τὸ, τι, τὸ μέν τι, τόδε τι, apud Plat. et Aristot.

Composita.

Ὅστις, quis, quisnam. † ὅστις γεγένημαι, quis factus sum, quàm mutatus. Xen. Pæd. 1. 4. 12.† Fœm. ἥτις, quænam. Neutr. ὅ, τι, quod, quidnam. Plutarch. in Lyc. ἐρώτημα προὔβαλεν, ὅστις ἄριστος ἐν τοῖς ἀνδράσι. Thucyd. lib. 8. ἠρώτα δὲ ἕκαστον, ἥντινα ἐλπίδα ἔχει σωτηρίας. Apud Isocrat. ad Mityl. οὐκ οἶδα, ὅ, τι δεῖ πλείω λέγειν, expon. quânam de causa. Pro ὅ,τι poeticè dicitur ὅ,ττι. Odyss. ξ΄. Ὅ,ττι μάλιστ' ἐθέλεις, δῖα Ζεύς. ¶ Interdum ὅστις significat, quisquis, quicunque, quilibet. Ut Aristoph. in Vesp. προσκαλοῦμαί σ' ὅστις εἶ, πρὸς τοὺς ἀγορανόμους. Callim. hym. in Dian. πόλιν δέ μοι ἥντινα νεῖμον, Ἥντινα λῇς. In qua signif. dicitur et, ὅστις ἂν, ὅστις δὴ, et ὁστισοῦν. apud Thucyd. &c. † οὐδ' ὁτιοῦν. Xen. Pæd. 1. 6. 12. ἀλλ' ὁτιοῦν, aliud quidquam. ib. §. 19. ὁτιοῦν ἀγαθὸν, quodnam aliud. l. 5. p. 129. d.† Sic, ὅστις ποτὲ, quicunque, vel quicunque tandem. Luc. in Herm. ὅτις ποτ' ἐκαλεῖτο. Exponitur tamen et, quisnam. ut apud Isocrat. θαυμάζειν ὑμᾶς οἶμαι, ἥντινά ποτε γνώμην ἔχω. ¶ Ὅστις expon. etiam, siquis: ut apud Nic. in Therm. Ἢ καὶ ἀπὸ σπλάγχνων φαίνεται, ὅστις ἐπαύρει, si quis attrectet. Sic, ἐάν τις ὁστισοῦν, apud Plat. de leg. (V. Æschyl. Pers. 835. Eum. 283. V. Eurip. Med. 220. 295. Phœniss. 446. Soph. Tr. 817. Theoc. ιζ΄. 60.)

Ὅτις, poeticè, idem quod ὅστις, quis vel qui. ut Od. ό. Οἴσω γὰρ καὶ χρυσὸν ὅτις ὑποχείριος ἔλθῃ, aurum quod in manus meas venerit. In accusativ. ὅτινα pro ὅντινα. ut Od. θ΄. Τὸν δ' ἄλλον ὅτινα κραδίη θυμός τε κελεύει, quem vel quemcunque animus jusserit.

Οὔτις, ὁ et ἡ, nullus, nemo. Il. ά. οὔτις χεῖρας ἐποίσει. ¶ At Οὖτις, ficto nomine, vocatur Ulysses. Od. ί.

Οὐτίδες, αἱ, appellatæ fuerunt Chrysippi παραλογισμοὶ, i. captiosæ quædam argumentationes.

Οὐτιδανὸς, (per pleonasmum syllabæ δα,) q. d. qui nihil est, homo nullius pretii. Il. ά. et Od. ί. (Æsch. S. c. Th. 367.)

ΤΙΤΑΝΟΣ, ου, ἡ, calx. Luc. in opusculo περὶ τοῦ οἴκου inscripto, τιτάνου καταγέμοντα. Idem de hist. scrib. ἐπιχρίσας δὲ τιτάνῳ, καὶ ἐπικαλύψας, ἐπέγραψε τοὔνομα τοῦ τότε βασιλεύοντος. Apud Gal. τίτανος ἀκατάσβεστος, calx viva. ¶ Apud Hesiod. in Asp. Πᾶν μὲν γὰρ κύκλῳ τιτάνῳ, λευκῷ τ' ἐλέφαντι, Ἠλέκτρῳ θ' ὑπολαμπὲς ἔην. Poni existimatur pro gypso. ¶ Masculino etiam genere, sed rarò, usurpari tradit Suid.

Τιτανόομαι, οῦμαι, unde, τιτανωμένος, (neglectâ reduplicatione, ob κακοφωνίαν,) calce oblitus vel gypso, gypsatus. Hesych.

Τιτανωτὸς, pro eodem, apud eundem.

ΤΙΤΘΟ'Σ, οῦ, ὁ, mamma, mammilla, μαστός. Gal. ad Glauc. Propriè de mulieribus dici scribit Pol. l. 2.

Τιτθίον, ου, τὸ, Aristoph. in Ran. (415.) et in Plut. ‡ Acharn. 1197.‡

Τίτθη, ἡ, sive τιτθὴ, idem quod τιτθὸς, μαστός. Hesych. ¶ Item nutrix, τροφός. nimirum quæ mamillas præbet infantibus lactentibus. Aristot. rhet. 3. ubi Democr. εἴκαζε τοὺς ῥήτορας ταῖς τίτθαις, αἳ τὸ ψώμισμα καταπίνουσαι, τῷ σιάλῳ τὰ παιδία περιαλείφουσι. Plat. in lib. περὶ ἀρχ. ὥσπερ αἱ τίτθαι πρὸς τὰ παιδία λέγουσι, λαβὲ καλῶς, καὶ λάψε. ¶ Item, avia, matris mater.

Τιτθὶς, ίδος, ἡ, nutrix: ut exp. apud Syn. epist. 3. ¶ Item, soror matris, vel patris, matertera, amita. apud Plut. in Probl. Rom. et Poll. lib. 3.

Τιτθεύω, f. σω, nutrio.

Τιτθευόμενος, exp. lactens.

Τιτθεία, ἡ, nutritio, item cura, tractatio, ἐπιμέλεια, Suid. Demosth. ἀπὸ ταύτης τῆς τιτθείας, quia mater fuit mea nutrix.

Τιθὶς, idem cum Τιτθίς.

Τιθὴ, ἡ, idem quod τιτθὴ, nutrix. Plat. Polit. 1. εἰπέ μοι, τιτθὴ σοί ἐστι; habésne nutricem?

Τιθεύω, idem quod τιτθεύω. Plut. in Lyc. τὴν τὸν Ἀλκιβιάδην τιθεύσασαν.

Τιθευτὴς, ῆρος, ὁ, nutritor, nutricator: in Sibyll.

Τιθηνὸς, οῦ, ὁ, nutritor, nutritius, educator: Hesych. Item in fœmin. gen. nutrix. apud Dionys. Long. et lib. 2. Reg. cap. 4. Dicitur etiam de terra altrice.

Τιθήνη, ἡ, nutrix. Iliad. ζ΄. Plut. symp. 3. et apud Athen. lib. 4. et 10. ¶ At τιτήνη, apud Hesych. exp. regina.

Τιθηνία, nutricatio. Joseph.

Τιθηνίδια, τὰ, q. d. nutricalia: festi nomen apud Athen. l. 4.

Τιθηνέω, ῶ, nutrio, nutricor, pro quo Plautus, nutrico. Phalar. in ep. ad filium. Apud Xen. Pæd. 8. τιθηνεῖν τινα, nutricis in modum tractare, aut demulcere. Metaph. apud Joseph. de antiq. Jud. γῆν τιθηνεῖν, terram excolere.

Τιθηνεῖσθαι, activè, pro τιθηνεῖν. apud Greg. de homine, et Basil.

Τιθήνημα, τὸ, id ipsum quod nutritur: apud Athen. l. 12.

Τιθήνησις, ἡ, nutritio, educatio: apud Theophr. de caus. pl. l. 1.

Τιθηνητὴρ, ῆρος, ὁ, nutritor, nutritius: in Epigr. Cujus fœmin. τιθηνήτειρα, nutrix: in iisdem.

Τήθη, ἡ, idem quod τιθὴ. apud Suid. et Eustath. ¶ Item, avia; apud Aristoph. in Acharn. Athen. l. 13. et Plut. symp. 8. probl. 9. Exponitur etiam, amita, seu matertera, i. patris aut matris soror; Suid. Hesych. Eust. Poll. ¶ Hinc comp. ἐπιτήθη, abavia, Eustath. ¶ Et, προτήθη, avi seu aviæ mater.

Τηθὺς, ύος, ἡ, dicitur terra, teste Eustath. quoniam est communis omnium nutrix; Iliad. ξ΄. alma mater, μήτηρ τηθύς. Tethys tamen à Latinis Poëtis pro mari potius accipitur quàm pro terra. quòd ea conjunx ficta Neptuni, fluviorum et nympharum mater. † Pro mari, Hesiod. Theog. 136. ut ibi ex Schol. liquet.† ¶ Θέτις, ιδος, ἡ, Nerei filia, etiam pro mari, ut ostendit orthographia, huc non pertinet, sed ad Τίθημι. Dat. Θέτι, pro Θέτιδι, semel apud Herodot. legitur.

Τῆθος, εος, τὸ, ostreorum quoddam genus: ut scribit Eust. Iliad. π΄. cujus loci meminit et Athen. lib. 1. Vide et Aristot. hist. anim. lib. 4. c. 6.

Τηθὶς, ίδος, ἡ, avia. item, τιτθὶς, amita, matertera. Suid. Eustath. et Ammon.

Τηθίδης, ου, ὁ, qui à sua avia nutritus et educatus fuit.

Τηθαλλαδοῦς, idem: apud Hesych. Poll. et Etym. Ab Hesych. exponitur etiam, σπάταλος, deliciosus, luxuriosus: quales esse solent qui ab avis seu aviis aluntur delicatiùs. Dicitur etiam de stolido et fatuo: apud Eust.

Τηθία, et τηθίδιον, apud eundem. Eust. pro vetula, quam matris aut aviæ nomine reverentiæ causa dignamur.

Τιθύμαλος, ου, ὁ, et τιθυμαλλὶς, ίδος, ἡ, tithymalus: herba lactaria, de qua Diosc. l. 4. c. 255.

Τυτθὸς, οῦ, ὁ, parvus, pusillus: (ἀπὸ τοῦ τιτθοῦ, mutatione literæ ι in υ. Etym.) Il. ζ΄. ἔτι τυτθὸν ἐόντα, adhuc parvulum, aut infantem, βρέφος, et à mammillis hærentem. Hinc et, τυτθὸν βρέφος, quasi adhuc ὑποτίτθιον. ¶ Iliad. ά. νῦν δ' οὐδέ με τυτθὸν ἔτισεν, ne minimùm quidem me honoravit. neutr. adverbial. positum. † τυτθὸν, adv. paululùm. Sic τυτθὸν ἀπ' &c. Hesiod. Theog. 62.† (V. Æschyl. Pers. 364. Nam ibi τυτθὰ poni pro μικρὰς Sch. ait. Æschyl. Ag. 1615.)

Composita.

Ἀπότιτθος, à matris uberibus amotus. Phil. de vita M. l. 1. θᾶττον οἷα ἀπότιτθος γίνεται, ocius mammâ non depellitur.

Ἐκτιθεύω, enutrio, educo. [Ἐκτιτθεύω. Aristot. de Hist. Animal. οὐ μὴν ἀλλὰ καὶ βδελλομέναις ἤδη πρεσβυτέρας προβάλλε, καὶ τοσοῦτον ἤδη τινὲς ὅσον' ἐκτιτθεῦσαι τὰ παιδία.]

Ἐκτιθηνέω, ῶ, idem.

Ἐπιτίτθιος, infans lactens. Epigr. l. 2. et apud Theocr. Idyll. 25.

Καλλιτίθηνος, bene nutritus, et, bene nutriens. Hesych.

Ὁμότιτθος, eâdem usus nutrice: Poll. ex Dinarcho.

Ὀρθότιτθος, dicitur puella habens rectas seu arrectas mammillas. quibus opponuntur pensiles.

Ὑποτίτθιος, q. d. qui est sub mammilla: qui adhuc è mammilla pendet et lactet. ut, ὑποτίτθια παιδία, seu βρέφη, Suid. et Eust.

ΤΙΤΙ'ΖΕΙΝ, dicitur de voce, quam edunt aves, vel potiùs pulli avium: ἀηδόνας μὲν τιτίζειν οἱ παλαιοί, χελιδόνας δὲ τρίζειν, inquit Eust. ex veterum sententia. Existimatur autem ab hoc verbo derivatum esse vocabulum τίτις, quod de quadam aviculâ dicitur, aut generaliter quamlibet aviculam significat.

Τιτυβίζειν, dicitur de hirundinibus, vel de perdicibus, secundùm alios, Hesych. et Eust. Apud Athen. l. 9. scribitur τιττυβίζειν, de perdicibus. Pro eodem scribitur et τιτύζειν.

ΤΙΤΡΑ'Ω, seu τίτρημι, et τιτραίνω, (fut. τρήσω, tanquam à τράω,) perforo, terebro. idem quod τερέω, suprà. ☞ Eaque conjunctæ etymologiæ sunt. Theophr. hist. pl. l. 2. περιορύξας τὸ στέλεχος, καὶ τιτρήσας ὅσον παλαιστιαῖον. ¶ Dicitur et τετραίνω pro τιτραίνω, apud eundem hist. pl. l. 5. Unde Aorist. 1. τέτρηνα. Il. χ΄. Ἀμφοτέρων μετόπισθε ποδῶν τέτρηνε τένοντε Ἐς σφυρὸν ἐκ πτέρνης.

Τιτράομαι, et τιτραίνομαι, perforor. Diosc. l. 5. c. 77. τιτρᾶται λεπτῷ τρήματι. Præt. perf. τέτρημαι, perforatus seu pertusus sum. Alex. Aphr. Prob. lib. 2. τὸ γὰρ ὑστερικὸν νεῦρον τέτρηται. Hinc partic. τετρημένος, perforatus, pertusus: ut, εἰς τετρημένον πίθον ἀντλεῖν, apud Xenoph.

Τρῆμα, τὸ, foramen: Diosc. l. 5. c. 77.

Τρηματόεις, εντος, et τρηματώδης, εος, ὁ, multis foraminibus pertusus, multa habens foramina. in Epigr. et apud Aristot. hist. an. l. 1.

Τρῆσις, εως, ἡ, perforatio, perfossio et trajectio quæ fit terebrâ.

Τρητὸς, perforatus, foramina habens. Ut, τρητοῖο λίθοιο, apud Homer. Od. ν΄. (Τρητὰ λέχη dicitur. Il. γ΄. 448.) Et, τρητοῖς κεραμοῖς, Hesiod. in Theog. †551.†

Τρανὸς, perspicuus, manifestus, apertus: metaph. ab iis ducta, quæ ita perspicua sunt et aperta, ac si perforata et pertusa essent. Plut. Symp. l. 8. οὐδὲν οὖν τρανὲς, οὐδὲ ἐναργὲς, οὐδὲν αἴσθημα ἐν ταῖς φαντασίαις ἀποδίδωσι. Esa. 35. γλῶσσαι τραυλῶν ἔσονται τρανάς.

Τρανὴς, idem cum τρανός. Soph. in Ajace, et Aristot.

Τρανῶς, manifestè, apertè, disertè. Eurip. in Rheso: πολλὰ γὰρ εἰπὼν, Οὐδέν γε τρανῶς ἀπέδειξας. (Æsch. Ag. 1360. Eum. 45.)

Τρανόω, reddo clarum et perspicuum, declaro, manifesto. Phil. de vit. M. lib. 2. ὅπερ δὲ μάλιστα μάλιστα τρανώσειν ἔμελλεν ἐμφαντικῶς τὰ δηλούμενα. Item, illumino, illustro: apud Greg. de Theol.

Τρανωτικὸς, explanatorius, declaratorius: vel, illustratorius: apud eundem.

Τρανίζω, idem cum τρανόω, explano, declaro: ut in carmine quodam de laudibus Davidis: Τρανοῖ τὰ κρυπτὰ τοῦ θεοῦ μυστηρίων.

Τράμις, vel τράμης, podex: τράμιν τῆς ὄρνιθος. Aristoph. dicta est τράμις secundùm quosdam, et ea linea quæ medium scrotum dividit in duas partes. Etym. Poll. Hesych. quæ aliàs ὄρρος. Poll. τὰ ἰσχία.

Διάτραμις. (comp.) Hesych. est ὁ διαζευγνὺς τὴν τράμιν. Polluci est depygis, depressas nates habens. λίσπος, et λισπόπυγος.

Composita: ac primùm ex τιτράω.

Ἀμφίτρητος, ὁ καὶ ἡ, utrinque perforatus, utraque parte pertusus.

Ἀμφιτρὴς, ῆτος, ὁ καὶ ἡ, pro eodem: apud Nonn.

Ἀνατιτράω, seu ἀνατιτραίνω, idem quod τιτράω, unde apud Diosc. l. 1. c. 80. ὅταν (τρήματα) ὑπὸ τῶν σκωλήκων ἀνατιτρᾶται.

Ἀνάτρησις, perforatio, perfossio. Plut.

Ἀνάτρητος, ὁ καὶ ἡ, perforatus, pertusus: Synes.

Ἄτρητος, qui pertusus non est, non perforatus seu perterebratus. Aristot. hist. an. l. 1. Peculiariter ἄτρητος dicitur, cui meatus aut coaluit.

Ἀτρήτως, more eorum quæ foramine carent, sine foramine.

Διατιτράω, et διατιτραίνω, seu διατετραίνω, perforo, perterebro, pertundo. Theophr. de caus. pl. l. 1. c. 11. et Herodian.

Διάτρησις, perforatio, pertusio. Item pro foramine. Herod.

Διάτρητος, perforatus, foraminibus pertusus. Damasc. Exponitur etiam, tornatilis, torno factus.

Εὐθύτρητος, in rectum perforatus, recta habens foramina. Gal. ad Glauc. lib. 2.

Εὐρύτρητος, lata et ampla habens foramina.

Εὔτρητος, et poët. ἐΰτρητος, bene seu eleganter perforatus: ut, ἐϋτρήτοισι λοβοῖσι, Il. ξ΄. Item, multis pertusus foraminibus: ut, εὔτρητον σίμβλον, in Epigr. Accipitur et pro εὐρύτρητος. lato ore hians: ut, εὐτρήτοις χοάνοις. apud Hesiod. in Theog. † 863.†

Κατατιτράω, seu κατατιτραίνω, idem quod διατιτράω. unde, κατατετρημένη ῥίζα, apud Diosc.

Κατάτρησις, perforatio: item cæsio. Exponitur et, foramen.

Ὁμότρητος, unà perforatus, unà penetrabilis. Nonn.

Περιτιτράω, seu περιτιτραίνω, circumforo, circumquaque perterebro et pertundo.

Περίτρητος, circumquaque pertusus seu terebratus. Vitruv. l. 1. c. 2. et l. 10. c. 17.

Πολύτρητος, multa habens foramina, multiforis seu multiforus. Od. χ'. Diosc. l. 2. c. 213.

Συντιτράω, seu συντράω, itidem perforo.

(Συντετραίνω, διατρέω, διακναίζω. Æsch. Ch. 449.) [Herodot. Hist. lib. 2. σχεδὸν μὲν ἀλλήλοισι συντετρηκότες τοὺς μυχούς, &c.]

Σύντρησις, perforatio. Item foramen. Aristot.

Σύντρητος, perforatus. Gal.

Ὑποτιτράω, seu ὑποτιτραίνω, subtus perforo et pertundo.

Ὑπότρητος, subtus perforatus et pertusus. Athen. l. 4.

Composita ex τρανής, et τρανόω.

Ἀτράνωτος, qui declaratus et manifestatus non est, obscurus. Dionys. Areop.

Διατρανόω, idem quod τρανόω.

Περίτρανος, idem cum τρανής. ut, περίτρανα λαλεῖν. Plutarch. de lib. educ.

ΤΙΤΡΩ´ΣΚΩ, (f. τρώσω, tanquam à τρόω, vel τρόω seu τρῶ, quod Eust. per syncopen ex τείρω factum dicit,) vulnero, cutem telo pertundo seu perfodio. Plat. in Art. ἐν αὐτῷ ἐξακοντίσας, διὰ τοῦ θώρακος ἔτρωσε στῆθος. Metaph. apud eundem de aud. αὐτὸς ὁ τρώσας λόγος ἰᾶται. ¶ Item lædo, damnum infero: in qua signif. τρώω dicitur. Od. φ'. Οἶνός σε τρώει μελιηδής. Il. ψ'. Μήπως ἵππους τε τρώσῃς, κατὰ θ' ἅρματα ἄξῃς.

Τιτρώσκομαι, et τρώσκομαι, vulneror. (Æsch. Ag. 877.) Herodian. l. 7. οἱ δὲ βαλλόμενοι καὶ τιτρωσκόμενοι κακῶς ἀπηλλάγησαν. Xen. Pæd. 3. τοὺς δὲ τετρωμένους, ἰατροὺς καλέσας, θεραπεύειν ἐκέλευσε. Metaph. apud Herodian. l. 5. ὑπὸ φήμης τὰς ψυχὰς ἐτρώθησαν, animi eorum illo rumore exulcerati erant. Item, lædor, damnum accipio. Il. μ'. στεῖνος γὰρ, ὅθι τρώσεσθαι ὀΐω. Τρώσκομαι autem apud Hippocr. legitur: apud quem de morb. mul. lib. 2. Gal. etiam expon. ἐκτιτρώσκω, aborto.

Τρῶμα, τὸ, vulnus. Hesych. Item, clades, damnum, detrimentum. schol. Hom. et Gal. Pro eodem dicitur et τρόμα, teste Eust. qui et Ionicum esse ait, significans τὴν τρῶσιν.

Τρωματίζω, vulnero.

Τρῶσις, εως, ἡ, vulneratio. Exponitur etiam, vulnus, ictus.

Τρωτὸς, vulneratus. Item, læsus, vel qui vulnerari lædive potest. Eurip. in Hel. Οὔτοι σιδήρῳ τρωτὸν εἶχε δέμας.

Τραῦμα, τὸ, (tanquam à τραύω,) in communi linguâ idem quod τρῶμα. Plutarch. de Dæm. Socrat. λαβὼν μὲν εἰς τὸν καρπὸν οὐ μέγα τραῦμα, ἰδὼν δὲ πολλά. Xen. Pæd. 5. τραύματα ἐπιδεδεμένους, quibus vulnera obligata erant. Item, clades, strages, detrimentum bello acceptum. Luc. de hist. scrib. ὁ πόλεμος ὁ πρὸς τοὺς βαρβάρους, καὶ τὸ ἐν Ἀρμενίᾳ τραῦμα. (Æsch. Ag. 875.)

Τραυματικὸς, ad vulnus seu vulnera pertinens, vulnerarius: i. vulneribus sanandis aptus. Ut, τραυματικαὶ ἀντίδοτοι, apud Diosc. lib. 1. c. 131. Et, τραυματικὴ ῥίζα, apud eund. l. 2. c. 4.

Τραυματίας, ου, ὁ, vulneratus, saucius. Thuc. l. 8. Theophyl. ep. 54.

Τραυματίζω, vulnero, saucio. Demosth. pro cor. τοὺς δὲ καὶ τετραυματίκασι. Epigr. l. 5. οἶδα γὰρ πόσους ἐτραυμάτισε.

Τραυματίζομαι, vulneror, &c. (Æsch. Eum. 246.) Thucyd. lib. 3. τραυματιζόμενος ὑπ' αὐτῶν.

Composita.

Ἀτραυμάτιστος, invulneratus, qui vulnus non habet. Item, vulnerabilis. Lucian.

Ἄτρωτος, ὁ καὶ ἡ, invulneratus, illæsus: vel qui vulnerari et lædi nequit. Plat. de symp. χρήμασί γε πολὺ μᾶλλον ἄτρωτος ἦν πανταχῇ, ἢ σιδήρῳ ὁ Αἴας. (Eurip. Phœniss. 551. Cum Gen. Philostr. l. 1. c. 11.)

Ἀτρώτως, sine vulnere, vel invictè. Hesych.

Ἀτρῶς, idem quod ἄτρωτος. Suid.

Ἐκτιτρώσκω, abortum facio, abortum infero. Diosc. lib. 5. τοῦτο καὶ ἔμβρυα ἐκτιτρώσκει, fœtus immaturos expellit. Sic et alibi apud eundem.

Ἐκτρωσμοὶ, οἱ, abortiones usque ad quadragesimum diem. Aristot. lib. 7. de hist. anim.

Ἔκτρωμα, abortus. Hippocr. Aph. l. 4.

Ἐκτρωματικὸς, abortivus.

Ἐκτρωματισμὸς, et ἔκτρωσις, ipsa actio abortandi. Aristot. hist. anim. lib. 7.

Ἐκτρωτικὸς, abortivus. Ἐκτρωτικὴ δύναμις, vis et facultas partum seu abortum ejiciendi. Plut.

Κακότρωτος. (Æsch. Ag. 565.) ‡ κακόστρωτος habet Stanl.‡

Κατατιτρώσκω, vulnero, saucio: vulneribus conficio.

Νεότρωτος, recens seu nuper vulneratus. Etym.

Νευρότρωτος, qui vulneratos seu saucios nervos habet.

(Παιδότρωτος. Æsch. Eum. 499.)

Συντιτρώσκω, simul vulnero: vel idem quod τιτρώσκω. Plut. in Alcib. ἔκοπτε τὰς ναῦς καὶ συνετίτρωσκε τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων.

ΤΙΤΥ´ΣΚΟΜΑΙ, intentissimè dirigo, et certum ictum inferam, collimo, dirigo ad scopum. Iliad. γ'. τῷ δ' ἐπετοξάζοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοὶ, ἰοῖσί τε τιτυσκόμενοι, λάεσσί τ' ἔβαλλον. Item passivâ significatione dicitur aliquid τιτύσκεσθαι. ut, Ἔγχεϊ δ' αὐτοῖο τιτύσκετο, in eum dirigebatur, vel directa deferebatur. Exponitur etiam, paro, ἑτοιμάζω. ut, τιτύσκομαι φρεσὶν, apud Homer. sequente infinitivo. (Batrach. 214. Theoc. κε'. 88.)

ΤΙ´ΦΗ, frumenti genus. de quo Theophr. hist. l. 1. c. 1. et lib. 4. de caus. et Aristot. hist. l. 8.

ΤΙ´ΦΟΣ, εος, τὸ, palus, udis, uliginosus locus. Apoll. Arg. l. 2. κατὰ πλατὺ δέρκετο τῖφος. (Theoc. ιε'. 15.) Ab Hesych. exp. ἕλος, palus.

Τῖφα, τὰ, aves palustres: apud eundem.

ΤΙ´Ω, F. τίσω, honoro, in honore habeo, magni æstimo: interdum et, curam habeo. Odyss. ν'. ὅτε με βροτοὶ οὔ τι τίουσι Φαίηκες. Il. ν'. ὁ δέ μιν τίεν ἶσα τέκεσσι, tanto habuit in pretio, et tam dilexit, quàm natos suos. † Hesiod. Asp. 9. τιεῖ κατὰ θυμόν.† Legitur et imperfect. Ionicè τίεσκον, pro ἔτιον, Odyss. χ'. Οὔ τινα γὰρ τίεσκον ἐπιχθονίων ἀνθρώπων. ¶ Item, punio, vindico, ulciscor: in qua signific. usitatior est vox media: ut Odyss. μ'. Τίσαι δὴ ἑτάρους Λαερτιάδεω Ὀδυσῆος, Οἵ μευ βοῦς ἔκτειναν. Odyss. γ'. ἐπεὶ καὶ κεῖνος ἐτίσατο πατροφονῆα. Ibidem, Τίσασθαι μνηστῆρας ὑπερβασίης ἀλεγεινῆς. Et cum accus. rei, apud Hesiod. in Asp. † 17.† Πρίν γε φόνον τίσαιτο κασιγνήτων μεγαθύμων. † et Theog. 165.† Item, persolvo, solvo, Ion. Iliad. ά. Τίσειαν Δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σοῖσι βέλεσσιν. Od. ξ'. Ἀλλὰ δίκην τίουσι, dant seu luunt pœnas. Sic et alibi apud Homerum, &c. ¶ Τίειν χάριν, gratiam referre. Apoll. 2. (Τίω δίκην. Eurip. Med. 768. Æschyl. Ag. 540. 1458. 1489. Ch. 275. 627. Soph. Œdip. Tyr. 830. Cum Acc. Pers. G. Rei. Il. γ'. 366.)

Derivata à τίω, honoro.

Τίομαι, in honore et pretio habeor, magni æstimor, color. Iliad. ί. et ν'. Θεὸς δ' ὣς τίετο δήμῳ. Odyss. ή. Καί μιν ἔτισ' ὡς οὔτις ἐπὶ χθονὶ τίεται ἄλλη. Hinc particip. τετιμένος, honoratus, in pretio habitus; Il. ώ. Significat etiam τίομαι idem quod τίω, apud Hesiod. in Theog. † 428.† Ζεὺς τίεται αὐτήν. (Ἐτίσατο λώβας. Soph. Aj. 182. Eurip. Med. 1318. Æsch. Ag. 546. Ch. 397.)

Τιμὴ, ῆς, ἡ, honor, cultus, qui aliis exhibetur: ut, τιμὴ τῶν νέων πρὸς τοὺς γέροντας, Plut. in Apophtheg. Lacon. † Xen. Pæd. 1. 5. 9.† Item, honor, i. dignitas parentum, magistratus, et virorum præstantium. Iliad. ζ'. ἐκ δὲ Διὸς τιμὴ καὶ κῦδος ὀπηδεῖ. Thucyd. lib. 2. καὶ μὴ φεύγειν τοὺς πόνους, ἢ μηδὲ τὰς τιμὰς διώκειν. Dicitur, ἄγειν et ἔχειν τινὰ διὰ τιμῆς, in honore habere aliquem, apud Synes. Et pro eodem, ἄγειν ἐν τιμῇ, apud Plut. † τιμὰς ἔχειν πρεσβυτέρων τοὺς &c. Xen. Pæd. 1. 3. 7.† ¶ Peculiariter τιμῆς nomine intelligitur imperium, magistratus, teste Aristot. Polit. lib. 3. c. 7. Apud quem l. 5. c. 6. οἱ ἐν τιμαῖς ὄντες, iidem sunt qui aliàs οἱ ἐν ἀρχαῖς ὄντες. ¶ Item, τιμὴ, pretium, quo res aliqua æstimatur. Demosth. in Tim. τιμὴν δεδωκὼς φιαλῶν. Sic et alibi, apud eundem, et Aristot. † Τιμαὶ, *honores vel administrationes, dignitates*; discrepat tamen ab ἀρχαί. Xen. Pæd. 1. 2. 15. τιμαὶ exp. a Scholiast. Hesiod. Theog. 74. per πολιτείας, διατάγματα, &c.† (Æschyl. Eum. 203. 209. 227. 228. 627. Pl. Soph. Œdip. Tyr. 929.)

Τιμήεις, εντος, ὁ, honoratus, honorabilis, qui in honore et pretio habetur, Odyss. ί. et ή. In accus. pro τιμήεντα dicitur τιμῆντα, Il. σ'.

(Τιμῆς. Æsch. Ch. 916.)

Τίμιος, idem. Herodian. l. 6. Thuc. l. 8. (Eurip. Phœniss. 508.) De rebus inanimis quoque dicitur, et itidem exp. honore dignus, item pretiosus. Plutarch. de Educ. lib. πλοῦτος δὲ τίμιον μὲν, ἀλλὰ τύχης κτῆμα. † Comparat. apud Xen. Pæd. p. 221. a.† (Τιμιώτατος. Eurip. Phœniss. 396.)

Τιμίως, magno pretio, carè.

Τιμιότης, ητος, ἡ, q. d. honorabilitas, pretiositas. Exponitur et, nobilitas, excellentia, pretium. Apoc. 18.

Τιμαδὶς, Hesych. est, μικρὰ τιμή.

Τιμάω, f. ήσω, honoro, honore afficio, in honore et pretio habeo, magni æstimo. Iliad. ψ'. ὡς ἔτι καὶ νῦν Ἀθάνατοι τιμῶσι παλαιοτέρους ἀνθρώπους. Sic Odyss. ί. Θεὸν ὣς τιμήσουσι. Æschin. in Ctesiph. πότερον τοῦτον τιμήσετε, ἢ ὑμᾶς αὐτοὺς ἀτιμάσετε; † Xen. Pæd. 1. 3. 6. et 7. et 1. 4. 25.† Et cum dat. rei qua honoramus aliquem. Plutarch. Sym. lib. 1. Τιμῶμεν ἕδρᾳ τε, κλισίᾳ τε, ἢ δι' ἄλλης θεραπείας. † στεφάνοις ἐτίμα. Xen. Pæd. 1. 3. 3.† ¶ Item, æstimo. Cum genit. Aristid. τιμᾶσθαι τῆς ἀξίας, digno pretio æstimare. Cum præposit. πρὸ, Greg. τιμῶ πρὸ πολλῶν χρημάτων, multis pecuniis præfero et antepono. Cum genit. et accus. exp. etiam, dignum judico. Frequentiùs tamen in voce media. Construitur et cum dat. pers. et genit. rei, subaudito accus. δίκην, litem. Demosth. οὐδ' ὑπολαμβάνω τιμᾶσθαι ἐλάττονος τούτῳ, ἢ ἔστιν &c. (V. Æsch. S. c. Th. 782. Ag. 234. Ch. 507. Eum. 1032.)

Τιμάομαι, honore afficior, in honore et pretio habeor. Plutarch. in Politic. præcept. τοῦ τιμᾶσθαι τὸ τιμᾶν πολλάκις ἐστὶν ἐνδοξότερον. ¶ Item æstimor, Xenoph. in Sympos. ¶ In voce media idem significat quod τιμάω, honoro. Odyss. τ'. Οἱ δέ μιν περὶ κῆρι θεὸν ὣς τιμήσαντο. ¶ Et pro τιμάω, æstimo. Xenoph. Pæd. 2. μείζονος αὐτὰ τιμῶνται οἱ λαμβάνοντες, pluris æstimant. Cum genit. et accus. Chrysost. de offic. episc. πολλοῦ τὴν ἡμετέραν τιμώμενος φιλίαν. ¶ In eadem constructione expon. etiam, dignum judico, dignum censeo. Luc. in Conc. τιμησαίμην ἂν ἐμαυτὸν τῆς ἐν Πρυτανείῳ σιτήσεως. Cum dat. pers. et genit. rei, subaud. accus. δίκην, mulctam, apud eund. ὅστις τῷ μαγείρῳ σταυροῦ ἂν τιμήσαιτο, qui coquum cruce mulctandum esse censeat. Sic et apud Plat. et Dem. (Æsch. Ag. 590. Soph. Œdip. Tyr. 1226.)

Τίμημα, τὸ, pretium, æstimatio. Eurip. Interdum, litis æstimatio, mulcta. Unde, τίμημα ποιεῖσθαι, mulctam irrogare, apud Demosth. Et pro eodem, τίμημα ἐπάγειν, apud eundem. Item, τίμημα ἐπιτιθέναι, apud Æschin. de malè gest. leg. pro quo et, τίμημα ἐπιγράφειν dicitur, apud Aristoph. in Plut. (Æsch. Ch. 509.)

Τίμησις, εως, ἡ, honoratio, honoris delatio. Item, litis æstimatio: unde, τίμησιν ποιεῖσθαι, idem cum, τίμημα ποιεῖσθαι, apud Æschin. in Ctesiph.

Τιμητὴς, οῦ, ὁ, æstimator litium.

Τιμητικὸς, propensus ad honorandum, qui libenter honorat. Plut. in Consol. ad Apoll. Τιμητικὸν πινάκιον, tabella in qua τιμητικὸν suum scribebant suffragium. Aristoph. in Vesp.

Τιμητὸς, ὁ, honorabilis, qui talis est, ut honorari aut æstimari debeat. ¶ Τὸ τιμητὸν, idem quod τίμημα, æstimatio litis. Demosth. in Aphob.

Composita: ac primùm ex τίω.

Ἀτίζω, nullo dignor honore, aspernor: vel, ignominiâ afficio, honorem derogo. Apoll. Arg. l. 2. Ἀλλὰ Διὸς δείδοικε δίκην Ξεινίου ἀτίζειν. Exponitur etiam, negligo, non curo. Il. ύ. ὁ δὲ πρῶτον μὲν ἀτίζων ἔρχεται. (Æsch. S. c. Th. 447. Eum. 741.)

Ἄτιος, idem. Hesych. (ἀτιμάζοντες. Æsch. Eum. 237.)

Ἀτιταὶ, eidem qui ἀδικοῦσι. qui enim injuriam inferunt, ii justitiam ignominiâ suis sceleribus afficiunt.

Ἄτιτος, exp. inhonoratus. Il. ν'. Vide et comp. ex Τίω, punio.

Ἀτίετος, quoque pro ἄτιτος dicitur: unde apud Eurip. in Ione, ἀτίετος φίλων, exp. spretus ab amicis. [Æschyl. Eumen. 841. ἐμὲ παλαιόφρονα κατά γᾶν οἰκεῖν, ἀτίετον, φεῦ, μύσος. Schol. Ἀτίετον. ἀναξίωτον, τιμηθῆναι μὴ δυναμένην.] Est autem formatum ex τίω, de quo in τίω, punio.

Περιτίω, vehementer honoro et colo. Il. θ'. περὶ μέν σε τίον Δαναοὶ ταχύπωλοι Ἕδρῃ τε, κρέασίν τε, ἰδὲ πλείοις δεπάεσσιν. [Apoll. Rhod. Arg. iii. 74. Τῷ καί μιν ἔξοχα περιτίεται.]

(Προτίω. Æsch. Ag. 798. Eum. 549.)

Composita ex τιμὴ, et τιμάω.

(Ἀβρότιμος. Æsch. Ag. 699.) [Helena ἐκ τῶν ἁβροτίμων προκαλυμμάτων ἔπλευσε Ζεφύρου γίγαντος αὔρᾳ. Stanl. E delicatis thalami ornamentis navigavit &c.]

Ἀγλαότιμος, ὁ et ἡ, splendidè vel magnificè honoratus. Orph. Pro quo per metathesin dicitur ἀγαλλότιμος. Hesych.

Ἀνατιμάω, pretium nimis magnum statuo: aut, supero cæteros in statuendo pretio. [Herodot. Hist. lib. 9. § 32. μαθὼν ταῦτα, ἀνετίμα, σημαίνων σφι, &c.] Hesych. apud Athen. ἀνατιμᾶν τὰ ὤνια, exp. annonam intendere.

Ἀντιτιμάω, vicissim honoro. Xen. Pæd. 5. πειράσομαί σε ἀντιτιμῆσαι πᾶσι τοῖς καλοῖς. ¶ Item, ἀντιτιμάω, et ἀντιτιμάομαι, contrà æstimo. Plat. in apol. Socr. ἐγὼ δὲ δή τινος ὑμῖν ἀντιτιμήσομαι.

Ἀντιτίμημα, et ἀντιτίμησις, æstimatio litis quam reus actoris æstimationi opponit, mulcta quam reus sibi contra actorem statuit.

Ἀξιότιμος, pretiosus.

Ἀπότιμος, honore carens, inhonoratus seu inhonorus: Soph.

Ἀπότιμα χρήματα, quæ aliquis æstimata accipit: seu quæ suo æstimata pretio, oppignerata ei sunt, donec pecunia restituatur. Demosth. in Onet.

Ἀποτιμάω, æstimatum do. Demosth. ¶ Homer. hymno in Merc. Οὐδ' ἀποτιμήσω, exp. non ignominia afficiam: ut, propter metrum, dicatur pro ἀτιμήσω.

Ἀποτιμάομαι, æstimatum accipio. Hesych. ἀποτιμήσασθαι, est, pignori accipere, indicato simul pretio quo ipsum pignus æstimatur.

Ἀποτίμημα, pignus quod dotis loco datur. Hesych. et Poll. l. 3.

Ἀποτίμησις, descriptio census.

Ἀποτιμηταὶ, οἱ, dicuntur ii, qui pignus certo pretio æstimatum accipiunt: Harp.

Ἄτιμος, idem cum ἀπότιμος. Il. ά. Hesiod. in Theog. † 393.† Syn. ep. 79. Item, cui nullo honore fungi licet, infamis, ignominiosus. Dem. in Mid. ἐὰν μὲν ἰδιώτην ὄντα πατάξῃ τις, ἢ κακῶς εἴπῃ, ἄτιμος. † Sic Xen. Pæd. 1. 2. 55. c. opp. τῷ ἔντιμος.† Unde ἄτιμα χρήματα, bona τῶν ἀτίμων, quæ invadere licebat et rapere: apud eundem. (Æsch. Eum. 213. Ag. 362. 421. 1488. Ch. 485. Eurip. Med. 697. Ch. 1010. Suppl. 371. Soph. Œdip. Tyr. 809.

El. 446. 1230. ἀτιμάστους. Ἀτίμως. Adverb. Æsch. Eum. 215. 388.)

Ἀτίμως, sine honore: Plat. in ep. Item, ignominiosè, cum infamia seu contumelia: apud eundem. (Æsch. Ch. 438.)

Ἀτιμία, ἡ, infamia, ignominia. Od. ύ. Isocr. in Paneg. et alibi. † Xen. Pæd. l. 2. 47. d.† (Ἀτιμίαν γε παιδὸς ἀμφὶ σώματι Ἐσθημάτων κλύουσαν. Æsch. Pers. 849. Suppl. 706.)

Ἀτιμόω, ignominia afficio, infamia noto. Demosth. ἐκβάλλει καὶ ἀτιμοῖ τὸν ἱκετευτήν.

Ἀτίμωσις, ignominiosa damnatio. Idem in Mid. (Æsch. Ch. 433.)

Ἀτιμωτικὸς, ignominiosum reddens.

Ἀτιμωτικῶς, ignominiâ et infamiâ afficiendo.

(Δυσάτιμος. Æsch. Ch. 441.)

Ἀτιμάω, nullum honorem habeo, nullo honore afficio. Item negligo, aspernor. Soph. μὴ τοὺς ἀτίμα θεούς. Exponitur et, indignitate seu contumeliâ afficio. Xen. τοὺς μὲν χρηστοὺς ἀτιμᾶν. Pro eodem Ionicè et poët. dicitur ἀτιμέω. Od. ψ'. Ὁ ξεῖνος, τὸν πάντες ἀτιμέσι ἐν μεγάροισιν. (Ἀτιμάομαι. Soph. Œdip. Tyr. 1101. ἀτιμασθείς. Æsch. Ch. 654.)

Ἀτίμητος, inhonoratus, contemptus, neglectus. Iliad. ι. Item, non æstimatus: vel, qui æstimari non solet: ut, ἀτίμητος δίκη, apud Dem. in Pantæn.

Ἀτιμάζω, idem cum ἀτιμάω. Od. ζ'. νῦν δέ μ' ἀτιμάζουσι κακὰ χροῒ εἵματ' ἔχοντα. † Aristoph. Nub. 1119.† Plat. de rep. l. 2. ἀτιμάζειν καὶ ἐπιτιμᾶν. Exponitur et, ignominiâ afficio, infamiâ noto. Xenoph. Pæd. 1. Plat. in Apol. Socr. † ἀτιμάζεσθαι, pass. sperni. Xen. Pæd. l. 5. p. 146. c.† (Æschyl. Pr. 207. 782. Soph. Œdip. Tyr. 340. Ἀτιμάζομαι. Eurip. Phœniss. 839. Æsch. Ag. 1077.)

[Ἀτιμαστία. Xenoph. Conviv. cap. 4. §. 17. Ἀλλ' οὐδὲ μέντοι ταύτῃ γε ἀτιμαστέον τὸ κάλλος, ὡς ταχὺ παρακμάζει.]

Ἀτιμασμὸς, idem quod ἀτίμωσις.

Ἀτιμαστὴρ, qui dedecore afficit. Æsch. [Sept. c. Theb. 643. ἢ ζῶντ' ἀτιμαστῆρα τώς σ' ἀνδρηλάτην Φυγῇ τὸν αὐτὸν τόνδε τίσασθαι τρόπον. Schol. Β. Ἀτιμαστῆρα. τὸν ἀτιμάσαντα αὐτὸν τρόπον.]

Ἀτίμαστος, non lectus, cui nullus honor tribuitur.

(Ἀπητιμασμένη. Æsch. Eum. 95.) [Ἐγὼ δ' ὑφ' ὑμῶν ὧδ' ἀπητιμασμένη Ἄλλοισιν ἐν νεκροῖσιν, &c.]

Decomp. Ἐξατιμόω, prorsus, et penitus infamiâ noto.

Προσατιμόω, præterea ignominiâ afficio.

Βαρύτιμος, q. d. qui gravis est pretii, pretiosus. Matth. 26. (Æsch. Suppl. 23.)

Βαρυτιμάω, pretium augeo, et gravius reddo: solito graviore pretio vendo. Suid. in τιμοπωλεῖν. quod huic synonymum.

Βοότιμος, bovis pretium æquans. Hesych.

Διατιμάω, æstimo: unde, διατετιμημένον πρᾶγμα, in Pand. (Διατιμάομαι. Τὰ τοῦδ' οὐ διατετίμηται θεοῖς, i. e. τὰ περὶ τῆς τιμῆς τούτου ὑπὸ θεῶν οὐ κέκριται καλῶς, &c. Æsch. S. c. Th. 1055.)

Διατίμησις, æstimatio.

Διατιμητικὸς, indicatorius, indicandi vim habens, i. rei venali pretium constituendi.

Διατιμητὴς, æstimator. In edict. Justin.

Ἀδιατίμητος, (*decomp.*) inæstimabilis.

Ἔκτιμος, expers honoris. Soph. in Elect.

Ἐκτιμάω, valde honoro, supra modum colo. Item æstimo. Plat. Epist. 7. ἂν ἐκτιμᾷ τις ὀρθῶς. Interdum, nimio pretio æstimo, nimis carum indico. Aristot. œcon. 2.

Ἐκτίμησις, æstimatio, pretium. Strabo.

Ἔντιμος, † ὁ, ἡ,† qui in honore et pretio habetur. Demosth. Olynth. 3. Et, οἱ ἔντιμοι, viri spectabiliores, optimates. Xen. Pæd. 3. et 8. Res verò ἔντιμος dicitur, i. honesta, honorabilis, honorifica. Ut, ἔντιμος ἕδρα, apud eundem Pæd. 3. † Sic χώρα. Xen. Pæd. l. 3. p. 82. d.† Et, ἔντιμον ποιεῖσθαι τι, magno in honore habere, magni facere: Isocr. in Pan.

Ἐντίμως, honestè, honorificè, in maximo honore. Plat. de leg.

Ἐντιμότης, ητος, ἡ, dignitas. Aristot. rhet. l. 2.

Ἐντιμάομαι, suo pretio æstimo. Pol. l. 8. et Harpoc.

Ἐπίτιμος, cui ad honores accedere licet: seu cui honos suus salvus est et integer. Thuc. l. 5. Xen. Hell. 2. (Aristoph. R. 714.)

Ἐπιτιμία, status civis justus atque integer, quum fama et existimatio alicujus illæsa est, nec ullâ infamiâ notata. Demosth. pro cor. Æsch. in Ctesiph. Significat etiam idem quod ἐπιτίμησις, apud Chrys. de Sacerd.

Ἐπιτίμιος, qui in honorem alicujus fit, ad honorandum aliquem institutus: Soph. † El. 931. τὰ ἐπιτίμια.† (Æsch. S. c. Th. 1029.)

Ἐπιτιμάω, cariùs indico, pretium augeo, seu intendo. unde apud Demosth. pro cor. ὅτε δὲ ὁ σῖτος ἐπετιμήθη πρότερον, quum frumenti pretium esset auctum. Item, præterea æstimo. Idem in Aph. οὐ μόνον αὐτοῦ κατέγνωσαν, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐπιγεγραμμένων ἐπετίμησαν. ¶ Cum dat. exp. reprehendo, objurgo, increpo: interdum et, moneo. Item, interdico additis minis. Isocr. in Panath. πολλοὶ τούτοις ἐπιτιμῶσιν. Apud eundem, ἐπιτιμῶν τοῖς γεγραμμένοις. Et cum accus. apud eundem in Paneg. οὐκ ἂν ἐπιτιμῴη λίαν, ἐλέγχοι αὐτούς. Dicitur et, ἐπιτιμῶ τι τινὶ, aliquid in aliquo reprehendere vel taxare. Phal. ἐπιτιμῶ σοι ἀβουλίαν. ¶ Ἐπιτιμάω exp. etiam, glorifico, celebro, apud Thuc. l. 3. Itidemque apud Herodot. τὸν ἀδελφεὸν Στησαγόρεω δοκέει ἐπιτιμέειν, exp. in honorem Stesagoræ fratris ubi ἐπιτιμέειν Ionicè dicitur pro ἐπιτιμάω.

Ἐπιτιμάομαι, reprehendor, taxor. Aristot. eth. 3. cap. 3. et Xenoph. Apomn. lib. 1.

Ἐπιτίμημα, id quod alicui vertitur vitio, quod in aliquo reprehenditur et taxatur. Aristot.

Ἐπιτίμησις, reprehensio, increpatio, objurgatio. Macrob. Saturn. lib. 4.

Ἐπιτιμητὴρ, castigator, reprehensor, censor. Oppian.

Ἐπιτιμητὴς, reprehensor, increpator, castigator. Poll. l. 9. (Æsch. Pr. 77.)

Ἐπιτιμητικὸς, ad reprehensionem pertinens, reprehensorius, increpatorius.

Decomp. Ἀνεπιτίμητος, irreprehensus, inculpatus, qui reprehendi et culpari nequit. [Demosth. Orat. Amatoria. διὸ δεῖ σε τὸν ἐπαίνων ἄξιον εἶναι δόξαντα, περὶ τῆς σῆς φιλίας ἀνεπιτίμητον εἶναι.]

Προσεπιτιμάω, insuper increpo, ἐπιτιμάω. Eccles.

Φιλεπιτιμητὴς, qui libenter objurgat et increpat, ad reprehendendum pronus. Isocr. ad Dem.

Ἐρίτιμος, qui in maximo habetur honore, admodum honorificus. Iliad. Β'. [447. Schol. Ἐρίτιμον, μεγαλότιμον. Ι. 126. Schol. 268. Ο. 361. Aristoph. Equit. 1013. διὰ τριπόδων ἐριτίμων. Schol. πάνυ τιμίων.] ¶ Est et piscis nomen apud Aristot. hist. anim. l. 5. et Athen. l. 7.

Θεοτίμητος, ὁ Deo honoratus: vel, divino honore afficiendus, venerandus. (Æsch. Ag. 1345.)

Ἰσότιμος, qui in pari et æquali est honore. Plut. in Fab. Phil. de vit. M. l. 1. Item, τὸ ἰσότιμον, quod pretio par est, tantidem æstimandum. Herodian. l. 2.

Ἰσοτιμία, par honor et dignitas: seu par conditio et jus. Phil. de vit. M. lib. 1.

Decomp. Ἀνισότιμος, qui inæqualis est dignitatis. Greg. Naz.

Ἐξισοτιμία, æqualitas seu exæquatio honorum.

Μεγαλότιμος, qui in magno honore habetur. Hesych.

Μεγαλοτίμως, magno honore. Laërt.

(Μεγιστότιμος. Æsch. Suppl. 715.)

(Νυμφότιμος. Æsch. Ag. 713.)

(Κοινότιμος. Æsch. Eum. 350.)

Ὁμότιμος, idem cum ἰσότιμος, qui in pari et eodem habetur honore. Interdum et, ejusdem conditionis. Iliad. ό. Xenoph. Pæd. 2. Plutarch. in Fab.

Ὁμοτίμως, æquali honore, pari dignitate.

Ὁμοτιμία, honoris æqualitas. Greg.

Πάντιμον γέρας, munus honoratissimum. Soph. † El. 688. præmium.†

Περιτιμήεις, εντος, ὁ, admodum honoratus. unde fem. περιτιμήεσσα, apud Hom. hymn. 1. in Apoll.

Πολύτιμος, multo honore dignus: vel, magno pretio dignus, pretiosus. Athen. l. 2.

Πολυτίμητος, idem: Aristoph. in Nub. † 268.† Et Luc. in Somn.

Πολυτιμητίζω, multo honore afficio, in magno honore et pretio habeo. Hesych.

Προτιμία, prælatio, honoris prærogativa. Max. Tyr.

Πρότιμος, majore honore et pretio dignus, præstantior, antiquior. Luc.

Προτιμάω, pluris facio, majoris æstimo, præfero, antepono. † Xen. Pæd. p. 235. b.† Plut. in Num. προτιμῆσαι τὸν ἀπράγμονα τῆς βασιλείας. Herodot. προτιμῶν πολλῶν ἐμοὶ ξεῖνος γενέσθαι, multis pecuniis anteponens meum hospitium. Item, rationem habeo, curo. Aristoph. Ἔπειτα προτιμᾷς γ' οὐδέν. Demosth. ὧν οὐδὲν προτιμᾷ. (Eurip. Med. 344. Aristoph. R. 651. Æschyl. Ag. 1434. 1681. Eum. 742.)

Προτιμάομαι, pluris fio, anteferor, anteponor. † Xen. Pæd. p. 231. c.† Plut. in Num. τῆς πολεμικῆς δυνάμεως προτιμᾶσθαι τὸν πολιτικόν.

Προτίμησις, ipsa actio pluris æstimandi et præferendi. Thuc. l. 3.

(Σεμνότιμος. Æsch. Ch. 355. Eum. 836.)

Συντιμάω, pretium augeo, cariùs indico: Dem. in Dionys.

Συντίμησις, indicatura, pretium: Reg. l. 4. c. 12.

Ὑπερτίμιος, pretii magnitudine modum excedens: Aristot. œconom. 2.

Ὑπερτιμάω, supra modum honoro: vel, supra alios honore afficio. Luc. Item, nimis magno pretio æstimo.

Ὑποτιμάω, idem. Aristot. in œcon. Est etiam idem quod ἀντιτιμάομαι, litem mihi æstimo contra actorem. Xen. in Apol. Socr.

Φιλότιμος, honoris seu honorum cupidus et studiosus. Xenoph. † φιλοτιμότατος. Pæd. 1. 2. 1.† Interdum et ambitiosus, qui nimiâ honorum cupiditate ducitur. apud Plat. Polit. 1. Aristot. eth. 2. cap. 7. Dicitur et generaliter φιλότιμος, qui ad rem aliquam contendit, ex eaque honorem sibi parere nititur: unde, φιλότιμος ἐπ' ἀρετῇ, virtuti obnixè studens: apud Plat. de Legib. ¶ Τὸ φιλότιμον, studium honorum: Thuc. l. 2. Item, studium contentionis; cujus scopus est honor et gloria. Synes. Ep. 60. Apud Eurip. φιλότιμον ἦθος, exp. liberales mores. (Phœniss. 534. Aristoph. R. 690. Æsch. Eum. 1035. Suppl. 666.)

Φιλοτίμως, studio honoris, vel nimio honoris studio, ambitiosè. Dem. in epit. φιλοτίμως ἔχειν πρός τι, ad aliquid honoris et gloriæ studio contendere. ut apud Xen. † Pæd. 1. 6. 23.† φιλοτίμως ἔχω πρὸς ἀγαθοὺς φαίνεσθαι. Interdum φιλοτίμως exponitur, certatim: ut apud Herodian. l. 5. φιλοτίμως εἰσπέμπουσι τῷ θεῷ ἑκάστου ἔτους πολυτελῆ ἀναθήματα. Signif. etiam, magnificè, apud Polyb.

Φιλοτιμία, honoris seu honorum studium. † Xen. Pæd. 1. 4. 1.† Interdum, ambitio. Herodian. l. 6. et 3. Significat etiam, æmulatio, æmula virtus et contentio animi ad certamen excitati, contentiosa simultas. apud Plat. de fort. Alex. l. 2. Xen. Pæd. 8. et Philostr. ep. 13. Exponitur et simpliciter, studium, contentio: ut, ἡ ἐπὶ τοῖς καλοῖς φιλοτιμία, apud Plat. in epistol. Item, cupiditas, libido: ut, φιλοτιμία πρὸς τὸ καθιεροῦν, libido consecrandi: Plut. in Publ. ¶ Apud Demosth. φιλοτιμία dicitur erogatio publicè facta. Apud eundem et Plut. in Ant. exp. munificentia, liberalitas. (Eurip. Phœniss. 489.)

Φιλοτιμέομαι, honoris consequendi gratiâ facio aut annitor: ambitiosiùs et magno studio conor et annitor: more eorum qui honoris causâ toti sunt in aliqua re. Xen. εἰσὶ δὲ οἳ πάνυ ἂν φιλοτιμηθεῖεν φίλῳ σοι χρῆσθαι, qui magnopere amico te uti vellent. Et sequente particip. Plat. polit. 1. μηδὲ φιλοτιμοῦ ἐλέγχων ἐπειδάν τίς τι ἀποκρίνηται. Sequente verò μὴ, exponitur, honoris mei studio ardens vereor ne: ut apud eundem ep. 7. Item, æmulor, æmulatione ductus contendo cum aliquo. Isocr. in Paneg. πρὸς ἀλλήλους φιλοτιμούμενοι. Item, efferor, glorior, mihi placeo. Idem in Evagor. ἐπὶ τοῖς ἔργοις καὶ τῷ μεγέθει φιλοτιμουμένους. Et cum solo dat. apud Greg. in Epitaph. patr. Cum ὅτι, apud Lys. ¶ Significat etiam, munificentiâ et liberalitate inclaresco, largior populariter. Demosth. Et simpliciter, dono, muneror. ut apud Theophyl. ἐκπρεπεστάτῳ φιλοτιμησάμενος δώρῳ τὸν Πρίαμον. (Luc. Som. p. 5. Aristoph. R. 583.)

Φιλοτίμημα, τὸ, conatus, contentio, studium aliquid efficiendi: propriè, in quo aliquis sibi placet, et è quo honorem aucupatur. Greg. in Epitaph. patr. Significat et, liberalitatem, item facinus liberale: apud Plut. in Alcib.

Decomp. Ἀντιφιλοτιμέομαι, invicem certo seu contendo: Plutarch. in Peric. Item, ex adverso largior, seu, munificentiâ cum aliquo certo: Greg.

Ἀφιλότιμος, qui nullo prorsus honorum studio et cupiditate ducitur, liber ab ambitione: Aristot. eth. 4. c. 7. Exponitur et, illiberalis, qui laudem non meretur: apud Plutarch. in Brut. Synes. ep. 118.

Ἀφιλοτιμία, animus ab honorum cupiditate alienus. [Aristot. de Morib. lib. 4. cap. 10.]

Διαφιλοτιμέομαι, idem cum φιλοτιμέομαι, contendo, et magno studio conor quippiam efficere: Theophr.

Συμφιλοτιμέομαι, simul magno studio contendo ac decerto. Plut.

Ὑπερφιλότιμος, qui supra modum honoribus studet, nimiùm ambitiosus.

Ὑπερφιλοτίμως, nimio honoris studio. Item, summa cum æmulatione et contentione. Athen.

Derivata à τίω, punio, ulciscor: item solvo, persolvo.

Τίομαι, idem quod τίω, punio, &c. vide Τίω. Item, exigo seu accipio id quod persolvitur et datur. Od. ν'. ἡμεῖς δ' αὖτ' ἀγειρόμενοι κατὰ δῆμον Τισόμεθα.

Τίσις, εως, ἡ, punitio, pœna, ultio. Od. δ'. Hesiod. in Theog. † 210.† Exponitur et, persolutio, remuneratio: apud Hom. in Odyss.

Τιμὴ, pœna, mulcta, ultio. Il. ά. Τιμὴν ἀρνύμενοι Μενελάῳ, σοί τε, κυνῶπα, Πρὸς Τρώων, pœnas à Trojanis repetentes. Item census, id quod principi per capita solvitur, sive per focos.

Τιμάω, mulcto: item, mulctandum censeo seu pronuntio: condemno. unde apud Suid, εἴ γε μὴ Ἱππαρίνου τὸν Φιλόδημον τιμῶντας πρὸς τῷ δημοσίῳ, καὶ φυγῆς ζημίᾳ. Sign. et, censeo: unde apud Aristot. pol. 6. τιμῶντας τὰς κτήσεις. et passiva signific. apud Polyb. οἱ ὑπὲρ τὰς μυρίας τετιμημένοι δραχμὰς, qui supra centum millia æris censi sunt.

Τίμημα, mulcta, supplicium, pœna: Demosth. Item census: Plat. Aristot. pol. 5. Demosth. &c.

Τίμησις, ἡ, idem. priori significatione apud Demosth. posteriori apud Aristot. pol. 5. c. 8.

Τιμητὸν, τὸ, itidem census. Dem. in Aphob.

Τίνω, et τινύω, seu τίνυμαι, idem cum τίω, luo, solvo, pendo, rependo. Il. γ'. Εἰ δ' ἂν ἐμοὶ τιμὴν Πρίαμος Πριάμοιό τε παῖδες Τίνειν οὐκ ἐθέλωσιν Ἀλεξάνδροιο πεσόντος. Plat. de leg. τίνειν τὴν βλάβην, damnum rependere. Sic, μισθὸν τίνειν, mercedem solvere: apud Xen. Et in apost. can. 84. τινέτω τιμωρίαν, pœnam luat. † ποινὰς, pœnas solvere. Xen. Pæd. l. 6. p. 150. b.† (Æsch. Ag. 466. 831. 1530. Eum. 262. pro ἀποτίνω. Ch. 649.)

Τίνυμαι, punio, pœnas expeto, ulciscor. Hesiod. in dieb. Ἐρινύας ἀμφιπολεύειν, Ὅρκον τινυμένας, punientes eos qui falsum jusjurandum jurarent. Item, luo, pendo, idem cum τίνυμι. Epigr. lib. 2. Ἀνθ' ὧν, λαοῖς δίκας τινυμένη, quæ meritò pœnas luis populo.

Τιταίνω, idem cum τίνομαι, punio, &c. Hesiod. in Theog. † 209. † φάσκε δὲ τιταίνοντας ἀτασθαλίῃ μέγα ῥέξαι Ἔργον. Exponunt et neutraliter, pœnas luo, punior: ap. Schol. Hesiod. ¶ At, τιταίνω, pro τείνω, vide in Τείνω.

Τιτᾶνες, seu Τιτῆνες: dæmones quidam à Jove è cœlo sub terram detrusi: sic dicti à τιταίνω, significante ulciscor, vel pœnas luo, vide schol. Hesiod. † Theog. 207. † et Plut. περὶ σαρκοφαγίας.

Τιτανώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, Titanicus: ut, Τιτανῶδες ἰδεῖν, torvum intuens, more Titanum. Luc.

Τιτανικός, idem: ut, Τιτανικὸς τύπος, apud Plut. de solert. anim.

Τιτανίς, ίδος, ἡ, Titania, seu Titanica: ut, Τιτανὶς γῆ, apud Etym. et Hesych. terra cognominata à Titano, uno ex Titanibus, qui solus contra deos non militavit.

(Τίτας φόνος. Æsch. Choëph. 64.) [δι' αἵματ' ἐκποθένθ' ὑπὸ χθονὸς τροφοῦ, Τίτας φόνος πέπηγεν, &c. Schol. τιμωρός.]

Τίω, punio: vel potiùs crucio, dolore afficio: unde partic. τετιηώς, et τετιημένος. Iliad. ί. Ἶζον δ' εἰν ἀγορῇ τετιηότες, sedebant tristes. et Od. ά. τετιημένος ἦτορ, corde cruciato et tristi. † Sic Hesiod. Theog. 163. †

Composita.

Ἀντιτίω, vicissim punio seu ulciscor, vicissim pœnas sumo. Item, vicissim pœnas luo: Soph. [Aj. 1107. καὶ μὴ δράσαντες ἡδόμεσθα, Οὐκ ἀντιτείσειν αὖθις, ἃν λυπώμεθα. Schol. οὐκ ἀντιτίσειν καὶ οὐκ ἀντιδώσειν αὖθις καὶ πάλιν ἕτερα ἃ ἂν λυπώμεθα.]

Ἀντιτίνομαι, itidem vicissim punio: Eurip. in Medea. (261. Æschyl. Ag. 1271.)

Ἀντίτισις, mutua pœnæ luitio.

Ἀντίτιτος, vicissim punitus, vicissim pœnam passus: Hesych. Pro eo per syncopen dicitur ἄντιτος, Il. ώ.

Ἀντίτιμος, ὁ καὶ ἡ, quem aliquis ἀντιτίει. ¶ Ἀντίτιμα quæ aliquis loco mulctæ persolvit. Hesych.

Ἀντιτίνω, vicissim luo, vicissim pendo. Theogn. μὴ τὰ ὑπερβασίην ἀντιτίνειν πατέρων. (Æsch. Suppl. 441.)

Ἀποτίω, idem cum τίω, punio, &c. Unde Od. γ'. Ἀλλ' ἄγε μῆτιν ὕφηνον, ὅπως ἀποτίσομαι αὐτούς. Xen. anab. l. 3. ἀλλὰ τούτους μὲν οἱ θεοὶ ἀπετίσαντο. † punio est significatio medii ἀποτίσασθαι, non activi. V. Kusterus de Verbo Medio p. 136. † ¶ Item, persolvo, luo. Il. φ'. Τῷ σ' αὖ νῦν οἴω ἀποτίσειν ὅσσα μ' ἔοργας. Phil. de mund. τὴν κατ' ἀπολαύσειν ἀχαρίστων δίκην ἀποτίσειν. ¶ Significat et, rependo seu reddo quod accepi. Il. ά. τριπλῇ τετραπλῇ τ' ἀποτίσομεν.

Ἀποτίνω, itidem luo, solvo, pendo. Il. γ'. Τιμὴν δ' Ἀργείοις ἀποτινέμεν ἥντιν' ἔοικεν. (Æsch. Ag. 1347. 1512.) Plut. in Sol. τρεῖς δραχμὰς τῷ ἰδιώτῃ, ἑκατὸν δ' ἄλλας ἀποτίνειν εἰς τὸ δημόσιον. † χρήματα sc. pœnæ loco. Xen. Pæd. p. 239. d. †

Ἀποτίνυμαι, idem cum τίνυμαι.

Ἀποτίνομαι, idem cum τίνομαι, pœnas sumo. Il. π'. πολέων δ' ἀπετίνυτο ποινήν.

Ἀπότισις, mulcta, pœna. Nov. const.

[Ἀποτιστέον. Xenoph. Lacedæm. Resp. cap. 9. §. 5. γυναικὸς δὲ κενὴν ἑστίαν οὐ περιοπτέον, καὶ ἅμα τούτου ζημίαν ἀποτιστέον.]

Decomp. Ἀνταποτίω, retribuo, rependo: in anth. Epigr.

Ἐναποτίω, persolvo in. [Aristoph. Av. 38. Καὶ πᾶσι κοινὴν ἐναποτῖσαι χρήματα.]

Ἐξαποτίνω, exsolvo, ἀποτίνω. Hom.

Ἄτιστος, ὁ καὶ ἡ, qui non ulciscitur, qui non sumit pœnas, Æschyl.

Ἄτιτος, ὁ καὶ ἡ, impunitus, inultus: Phocyl. (Æsch. Ag. 72.)

Ἐκτίω, et ἐκτίνομαι, idem quod ἀποτίω, punio: Soph. in Ajace. (Eurip. Med. 267.) Item, luo, solvo: interdum et, rependo: ut, ἐκτίσειν τὸ τίμημα τὸ γιγνόμενον, persoluturum litis æstimationem justam. Demosthen. in Tim. Plut. in Sol. ἐξετίσατο τίσιν αὐτῷ, pœnas ei pependit.

Ἔκτισμα, τό, id quod luendum exactum est vel exigitur, pœna, mulcta. Judicatum, ἔκτισις. Ἀφίημι τῶν ἐκτισμάτων ἐπὶ τῇ δίκῃ, judicatum remitto et condono. Dionys. Halic. l. 10.

Ἔκτισις, ἡ, persolutio, exsolutio, solutio. Aristot. œcon. 2. Plut. in Cim. Ἔκτισμα, judicatum.

Ἐκτιστής, ὁ, qui solvit. Item, exactor, vindex: Basil. in orat. contra irascentes.

Ἐκτίνω, exsolvo, pendo, luo. Plut. in Sol. ἐκτίνειν ἑκατὸν δραχμὰς εἰς τὸ δημόσιον. (Ἄργει δ' ἐκτίνων καλὰς τροφάς. Æsch. S. c. Th. 534. Ag. 1571. 1391.)

Ἐκτινύω, idem.

Decomp. Ἀντεκτίω, vicissim luo seu pendo. ¶ Item, rependo.

Ἀντέκτισις, repensio, apud Phil. ¶ Item mulcta.

Ἀντεκτίνω, idem cum ἀντεκτίω.

Συνεκτίω, simul solvo, unà pendo.

Συνεκτίνω, idem.

Συνεκτινύω, pro iisdem: Plut. in Rom.

Ὑπερεκτίνω, solvo, vel pendo pro. Cum gen. pers. Luc.

Ἐπιτίμιον, τό, mulcta, pœna. † Soph. El. 1390. † Dem. pro Cor. Plut. in Coriol. Æsch. in Ctesiph.

Ἐπιτιμία, ἡ, increpatio. Paul. in alterâ ad Cor. 2. v. 6.

Ἐπιτιμάω, ulciscor, punio: Hesych. ‡ vitupero. Dem. Ol. iii. ζ. ‡

Ἐπιτίμημα, idem cum ἐπιτίμιον. Poll. l. 8.

Ἐπιτιμήτωρ, punitor, ultor, vindex: Od. ί.

Παλίντιτος, qui rependitur, vicissim punitus. Od. ά.

Πολυτίμητος, multùm punitus, multis pœnis exercitus: apud Suid.

Πολύτιτος, multùm honoratus, qui à multis honoratur, multo honore dignus, πολυτίμητος. Herodot. [lib. 5. ἱδρύσατο δὲ αὐτὸν, Ἴδιος ὁ Πυθῖς προσαγορεύσας τούτῳ τὰ ἔπεα, Ἡλίου, οὕτως τε τὸν πολύτιτον ἵστα.]

Προστιμάω, mulcto. Dem. ὁ νόμος προστιμᾶν ἐκέλευσε τῷ δημοσίῳ, mulctare eum jussit pecunia reip. dependenda.

Προστίμημα, idem cum ἐπιτίμιον. apud Poll. pœnæ seu mulctæ adjectio, ut fit in contractibus. in nov. const. [Demosth. adv. Timocr. ἄκυρα τὰ προστιμήματα ποιεῖ.]

Προστίμησις, idem. in eâdem const.

Ἀπροστίμητος, pœnam seu mulctam non habens, in quo pœna adjecta non est. In nov. const.

Ὑποτιμάω, seu ὑποτιμάομαι, irrogo pœnam, condemno: Plut. Item, censeo. Aristot. œcon. 2.

Ὑποτίμησις, exp. pœna, mulcta. Exponitur et, prætextus: apud Plut. in Cam.

Ἀνυποτίμητος, (*decomp.*) non census, non æstimatus. Et peculiariter, cui lis æstimata non est.

Ἀνυποτιμήτως, sine censura, sine litis æstimatione, ideoque sine mulcta: Joseph. de Antiq. Jud.

ΤΟΙ, particula est enclitica, quæ adverbiis vel conjunctionibus adnectitur, interdum ornatus tantùm gratiâ: ut, πάνυ τοι, † Xen. Pæd. 1. 6. 18. † οὕτω τοι, γάρ τοι, ἤ τοι. cum quibus particulis invenitur etiam cohærere. ¶ Aliis vocabulis subjuncta, aliquando exp. quidem. ut apud Xen. ἐγὼ τοί σε μὲν δίκαιον νομίζω, equidem te justum esse judico. Sic, οἶδά τοι, apud Aristoph. novi equidem. ¶ Τοὶ γὰρ aliquando exponitur, equidem; vel, ego verò. ¶ Aliquando exp. itaque, igitur. in quam signif. dicitur sæpè τοιγαροῦν, † Xen. Pæd. l. 4. p. 106. a. † vel τοιγάρτοι, in soluta oratione. ¶ Καίτοι, quamvis, quanquam. Demosth. καίτοι τόγε αἰσχρὸν ἡμῖν. Sic et apud Isocr. et alios. Item pro equidem: ut apud Plut. in Cæsare, καίτοι καὶ λέγων τινὰ κατέτευχεν εἰς τὸν δῆμον. ¶ Item pro atqui, at: verum, sed: itaque, proinde. ¶ Τοίνυν, interdum pro καίτοι, atqui, at, et quidem, proinde. Interdum est παραπληρωματικόν, sicut, verò, Latinis, † Xenoph. Pædiæ l. 1. cap. 1. 2. sæpius. λέξω τοίνυν, dicam igitur. Aristoph. Nub. 958. καὶ τοίνυν. 1. 1. 5. et 1. 3. 14. εἰ τοίνυν. 1. 4. 10. † Item pro utique, profectò. ¶ Plura apud Bud. in com. ¶ Ἤτοι, aut, sive. Item pro, μὲν, quidem, apud Poëtas. Item pro certè, sanè, profectò. Item pro videlicet. (γέ τοι. Soph. Œdip. Tyr. 1192. γάρ τοι. Aristoph. R. 73. Τοιγάρ. διὰ τοῦτο. Æsch. S. c. Th. 1042. Pers. 761. Eurip. Med. 459. Soph. Tr. 1266. Œdip. Tyr. 1537. Tr. 71. Τοιγάρτοι. Æsch. Suppl. 661.)

ΤΟΙ͂ΧΟΣ, ου, ὁ, paries: interdum et murus, lateralis aut transversarius. Od. ί. ὁ δ' ἅψατο βάλε τοίχου, parietem tangebat. (Theoc. ιδ'. 12. 30.) Thuc. lib. 2. διερείσαντες τοὺς τοίχους. Metaph. apud Athen. lib. 13. τὸ τῆς ὄψεως ὑποσκάπτοντες τοῖχον. ¶ In navi latera appellantur τοῖχοι. Od. μ'. ‡ Apoll. Arg. ii. 73. ‡ Plut. Symp. 2. probl. 7. ¶ Aliis etiam rebus τοῖχοι tribuuntur, à similitudine domus et cujusvis ædificii. ut poculis, apud Athen. lib. 13. quæ alta sunt, et rotunda, vel angulosa. ¶ Item hominis lateri, apud Eurip. in Troad. ¶ Lanceæ etiam partem interiorem τοῖχον nominari tradit Poll. ☞ Quidam et τεῖχος, et τοῖχος, ex τεύχω originem habere censent; aliis ex τεῖχος τοῖχος factum esse videtur, ι in ο mutato, quum significationem affinem inter se habeant.

Τοιχέω, ῶ, murum facio.

Τοιχοῦσθαι, murum fieri vel esse. Plut. advers. Colot.

Composita.

Ἀντιτοιχέω, ῶ, modò in hoc, modò in illud navis latus jactor, ut fit in tempestate. Poll. l. 1.

Ἀνατοιχέειν, circum parietem ambulare, parietem obire. Hesych.

(Ἀργυρότοιχος. Æsch. Ag. 1547.)

Ἄτοιχος, qui ex pariete non constat, parietem non habens. Apud Euripid. in Ione [1132.] ἄτοιχοι περιβολαὶ σκηνωμάτων, dicuntur ambitus tentoriorum, sine parietibus lapideis, aut sine muro constructi.

Δεξιότοιχος, in dextra navis parte remigans.

Διάτοιχοι, Hesych. sunt οἱ vel αἱ ἀπὸ τοίχου ἐπὶ τοῖχον διήκοντες et διήκουσαι, à pariete ad parietem pertinentes.

Διατοιχέω, idem cum ἀντιτοιχέω. Pol. ibidem.

(Ἐρειψίτοιχος —— δωμάτων ἐρειψίτοιχοι. Mœniorum eversores. Æschyl. S. c. Th. 886.)

Μεσότοιχον, τό, paries interjectus et medius, paries intergerinus. in ep. ad Ephes. c. 2. Legitur et μεσότοιχος, apud Athen. l. 7. Nam naturâ suâ adjectivum est compositum, ὁ καὶ ἡ.

Ὁμότοιχος, communem habens parietem: ut, ὁμότοιχος οἰκία, apud Isæum. (Æsch. Ag. 1012.)

ΤΟ'ΛΜΑ, ας, ἡ, audacia. Plerumque in malam partem acceptum vitio ponitur. Thuc. l. 3. τόλμα μὲν γὰρ ἀλόγιστος, ἀνδρεία φιλέταιρος ἐνομίσθη. Xen. Pæd. 1. μακρότερον γενέσθαι τῇ τόλμῃ. Interdum plus aliquid significat quàm fidentia, et in bonam partem capitur. ut apud Isocr. in ep. ad Philip. οὔτε γὰρ φωνὴν ἔσχον ἱκανήν, οὔτε τόλμαν δυναμένην ὄχλῳ χρῆσθαι. (Eurip. Med. 395. Pl. Soph. Tr. 591.)

Τολμήεις, εντος, ὁ, audens, audax, intrepidus. ¶ Interdum et, intolerans. ut, τολμήεις θυμός, Od. ρ'.

Τολμηρός, ὁ, idem. vel temerarius. Thuc. l. 2. Dem. in epitaph.

Τολμηρῶς, audacter, intrepidè. Thuc. l. 3.

(Τόλμης ut τολμήεις. Æsch. Pers. 1004.)

Τολμάω, ῶ, audax sum, audeo. Iliad. μ'. οὐδὲ οἱ ἵπποι Τόλμων ὠκύποδες, non audebant. Herodian. lib. 1. τολμηρός τε ἅμα καὶ δρᾶσαι ἑτοιμός, audax et promptus. Et cum infinitivo. Dem. pro cor. καὶ βλέπειν εἰς τὰ τουτωὶ πρόσωπα τολμᾷς; Cum eodem interdum exp. sustineo: ut apud Isocr. τίς γὰρ ἐναντίον τολμήσει; Significat et, sustineo, tolero, perfero. Eurip. in Hec. Αἶ αἶ τὸ δοῦλον ὡς κακὸν πέφυκ' ἀεί, Τολμᾷ θ' ἃ μὴ χρή, τῇ βίᾳ νικώμενον, sustinet et patitur quæ non decet. (Med. 696. Phœniss. 242. Æschyl. Pr. 998. Soph. Tr. 408. 592.) Cum accus. exp. audeo: vel patro, committo, summa cum audacia perpetro. Thuc. l. 3. ἐθέλοντες τολμᾶν μετὰ κινδύνου τὰ βέλτιστα. Sic et apud eundem l. 4. et Isocr. Exponitur etiam, comminiscor: apud Herodian. lib. 4. τολμᾷ δὲ τοιοῦτο, tale quid comminiscitur.

Τολμᾶσθαι, dicitur quod summa cum audacia suscipitur et admittitur: ut apud eundem l. 6. τὰ κατὰ τὰς ἀνατολὰς ὑπὸ τοῦ βαρβάρου τολμώμενα οὐκ ἀνεκτὰ ἡγούμενος, audaciam et insolentiam barbari non amplius tolerandam esse.

Τόλμημα, τό, facinus quod quis perpetrare ausus est: ausum. Interdum in bonam partem accipitur: ut apud Thuc. l. 2. Luc. in Har. et Phil. de vit. M. l. 1. Interdum in malam: ut apud Aristophan. in Plut. Τόλμημα ἀναισχυντόν. (Eurip. Phœniss. 1616. 1178.)

(Τολμητέον. Eurip. Med. 1053.)

Τολμητής, qui aliquid suscipere et aggredi audet, homo audax. Thucyd. lib. 1.

Τολμητίας, ου, ὁ, idem: apud Suid.

Composita.

Ἀνατολμάω, idem quod τολμάω, audeo. Eurip.

(Ἀντίτολμος. Æsch. Eum. 556.) [τὸν ἀντίτολμον δέ φαμι παραιβάταν, &c. Schol. τὸν τὰ ἐναντία τοῖς εἰρημένοις τολμῶντα. ἀντὶ τοῦ, τὸν ἄδικον.]

Ἀντιτολμάω, contrà audeo, adversor alicui sumpta audacia, audacter obsisto. Thuc. l. 7.

Ἀπότολμος, ὁ et ἡ, non audax. Et superlat. ἀποτολμότατος, minimè audax omnium. Luc.

Ἀποτολμάω, confidenter audeo, confidenter aggredior. Æschin. contra Ctesiph. ἀποτολμήσει λέγειν. Exponitur et, facinorosè audeo, apud Lys.

Ἀποτολμᾶσθαι dicitur, quod cum confidentia et audacia suscipitur, vel quasi confidente quadam audacia: unde, ἀποτετολμημένον, confidenter, seu audacter cœptum, magnum ausum.

Ἀρείτολμος, (q. d. à Marte audaciam sumens,) martius, bellicosus. Epigram.

Ἄτολμος, idem quod ἀπότολμος, timidus, omni audacia carens. Thuc. l. 2. Plut. de educ. lib. † Aristoph. Nub. 457. † (R. 927. Æsch. Ch. 628.)

Ἀτολμία, ἡ, timiditas, formido, ignavia. Xenoph. Hel. 5. Phil. de v. M. lib. 1.

Ἀτολμάω, inaudax sum, timeo, formido. Thuc. l. 1.

(Ἀτόλμητος. Æsch. Ag. 383.) [Pind. Isthm. Od. 8. 19. Ἐπειδὴ τὸν ὑπὲρ κεφαλᾶς γε Ταντάλου λίθον παρά τις ἔτρεψεν ἄμμι θεός, Ἀτόλματον Ἑλλάδι μόχθον. Schol. περιέτρεψέ τις θεῶν τὸν ἀνυπομόνητον καὶ δεινὸν τῇ Ἑλλάδι πόλεμον.]

Δορίτολμος, hastâ audax. Epigr.

Ἐπιτολμάω, audeo in aliqua re. Cum dat. Synes. ep. 4. Item, sustineo, tolero. Od. ά. Σοὶ δ' ἐπιτολμάτω κραδίη καὶ θυμὸς ἀκούειν.

Εὔτολμος, audax, confidens, animosus, intrepidus. ut, αἶγες εὔτολμοι, apud Oppian. de ven. lib. 3. et νεανίας εὔτολμος, apud Herodian. lib. 7. (Æsch. Ag. 1311.)

Εὐτολμία, audacia, confidentia, animositas. (Eurip. Med. 470.) Plut. de deo Socr. Phil. de vit. M. l. 1. et 3.

Εὐτόλμως, audacter, animosè, intrepidè. (Æsch. Ag. 1307.)

Κατατολμάω, audeo adversus: cum genit. apud Suid.

Μεγαλότολμος, magnopere audax, immani audacia præditus.

Παντολμία, audacia, nihil non audens. ex Adamant.

Παντόλμιος, idem quod πάντολμος. Ibid.

Παντότολμος, seu πάντολμος, omnia audens, audacissimus. prius apud Greg. posterius apud Eurip. in Suppl. (Πάντολμος, Æsch. S. c. Th. 677. Ch. 428. παντότολμος. Ag. 229. 1246.)

Παράτολμος, audax: vel, nimiùm audax, temerarius. Plut. in Dem. et symp. l. 4. Probl. 1.

Παρατολμάω, præcipitanter audeo. Naz.

Πολύτολμος, multa audens, audacissimus. Plut.

Προτολμάω, prior audeo. Item, priùs patro. Audaciæ exemplum do. ¶ Injuriâ lacesso. Herodian.

Προτολμᾶσθαι, dicitur quod per audaciam cœptatur pritanquam &c. ¶ Item, lacessi injuriâ. Thuc. l. 3. Herodian. 1. 6.

Προτολμίζεσθαι, apud Suid. exp. præire. Exponitur et, prætentare, audendi exemplum dare. προτολμᾶν.

Ὑπέρτολμος, supra modum audax. Æschyl. [Ch. 592.]

ΤΟΛΥ΄ΠΗ, ης, ἡ, lana carpta et pexa, et operi parata: vel, pila seu glomus lanarum carptarum, et ad nendum paratarum, teste Eustath. Diosc. l. 5. cap. 85. πλείους τῆς αὐξήσεως συμβαινούσης, (τὸ σῶμα) ἐρίων τολύπαις ἀφομοιοῦσθαι. ¶ Apud Athen. lib. 13. τῶν πράσων τολύπαι, dicuntur porri in pilæ formam conglobati; seu, globus, qui ex porris convolutis fit, et ori ingeritur. ¶ Item à τολύπης sphærica figura mazæ etiam genus quoddam τολύπη dicebatur, teste Eust. et Tryph. apud Athen. l. 3. ¶ Suidæ est etiam sylvestris colocynthis, quomodo accipi putatur Regum l. 4. c. 4.

Τολυπεύω, glomero, conglomero, conglobo. Eustath. Exponitur etiam, torqueo: apud Hesych. ¶ Item nexo, contexo: unde, δόλους τολυπεύειν, Od. τ΄. ¶ Significat etiam, machinor, fabricor, struo: ut Iliad. ώ. ὅσσα τολύπευσε Σὺν αὐτῷ Καὶ πάθεν ἄλγεα, quantos dolores cum ipso machinatus sit et intulerit. ¶ Item conficio, ad finem perduco: ut, πόλεμον τολύπευσεν. Od. ξ΄. Et, τολυπεύειν ἀργαλέους πολέμους, Il. ξ΄. ¶ Exponitur et passivè, ærumnas patior, labores molestos exantlo. Hesych.

Τολύπευμα, τὸ, idem cum τολύπη, glomus lanæ, &c. Suid.

Τολυπευτικὸς, qui novit τολυπεύειν. Hesych.

Ἐκτολυπεύω, (comp.) perficio, conficio. Hesiod. in Asp. † 44.† χαλεπὸν πόνον ἐκτολυπεύσας. [Æsch. Ag. 1042.]

ΤΟΝΘΟΡΥ΄ΖΩ, et τονθρύζω, murmuro, vel submissa voce murmuro. Item, musso, summissè loquor. Aristoph. in Ran. τί δ᾽ ἂν τονθορύζεις, ἵν᾽ ἂν, πληγὰς λαβὼν Πολλάς, ἀπῇς θύραζε; Idem in Acharn. τονθορύζοντες δὲ γήρᾳ τῷ λίθῳ προσέσταμεν.

Τονθορύς, ύος, ἡ, murmur. Apud Hesych. τονθρὺς exp. φωνή.

Τονθρύζω, idem quod τονθορύζω. Oppian.

Ὑποτονθορύζω, (comp.) submurmuro, ὑπογογγύζω. Hesych. et Suid. apud Lucian. cum accus. ἅμα καὶ τὸν ἴαμβον ἐκεῖνον ὑποτονθορύσας.

ΤΟ΄ΞΟΝ, ου, τὸ, arcus. Od. φ΄. Ἔνθα δὲ τόξον ἔκειτο παλίντονον. Plutarch. in lib. an seni capess. resp. τόξον μὲν γὰρ ἐντεινόμενον ῥήγνυται, ψυχὴ δὲ ἀνιεμένη. [Æsch. Ag. 519. Philostr. l. 2. c. 32.] Interdum per τὰ τόξα intelliguntur sagittæ cum arcu: ut Il. θ΄. τόξοισι δεδεγμένος ἄνδρας ἐναίρω. † Xen. Pæd. 1. 2. 9. et 1. 4. 23.† Interdum et, pharetra cum telis et arcu. Ut Il. φ΄. Diana dicitur Junonem fugere, et relinquere αὐτόθι τόξα. Interdum τόξα ipsam artem sagittariam significant: ut Il. β΄. τῶν δὲ Φιλοκτήτης ἦρχε, τόξων εὖ εἰδώς.

Τοξάριον, parvus arcus, arculus. Lucian.

Τοξοσύνη, ars sagittandi. Il. ψ΄. et Eurip. in Androm.

Τοξότης, ου, ὁ, sagittarius, arcitenens. Thuc. l. 1. Xen. Hellen. 4. &c. † Pæd. 1. 5. 3.† Fem. τοξότις, ιδος, epitheton Dianæ, apud Luc.

Τοξικὸς, ὁ, sagittarius, ad sagittas aptus. Ut, τοξικὸς κάλαμος, apud Theophr. hist. pl. l. 4. c. 12. † Superlat. τοξικώτατος. Xen. Pæd. l. 6. 157. e.† Et, ἡ τοξικὴ, s. τέχνη, ars sagittaria, scientia utendi arcu et sagittis. apud Plut. in lib. de frat. char. et alibi. Item, τοξικαὶ θυρίδες, fenestræ à sagittis idcirco dictæ, quòd instar sagittarum angustum in ædes lumen immittant, et intrinsecus dilatentur. Hier. in Ezech. c. 40. ¶ Τὸ τοξικὸν, dicitur venenum quoddam ex eo, quòd barbarorum sagittæ eo collinerentur, ut tradit Diosc. l. 6. c. 20. et Nic. in Alex. Schol. tamen Nicand. refert, quosdam ideo sic appellatum velle, quoniam haustum seu potum, è vestigio interimat hominem instar sagittæ: vel quòd ortum sit ex sanguine hydræ quam sagittis confecit Hercules. Vide et Plin. l. 16. c. 10. et l. 26. c. 6.

Τοξάζομαι, ex arcu sagittam emitto, jaculor. Od. χ΄. τῷ κε τάχ᾽ οὗτος ἀνὴρ νῦν ὕστατα τοξάσσαιτο. Item sagittis peto seu impeto: ut, ibidem, Ξεῖνε, κακῶς ἀνδρῶν τοξάζεαι.

Τοξεύω, f. εύσω, idem. Xenoph. Pæd. 1. τοξεύων καὶ ἀκοντίζων καταβαλεῖς. Apud eund. Pæd. 3. τοξεύειν ἐς τοὺς ἀποκτείναντας, in cædis autores tela dirigere. Luc. de calum. ἐφ᾽ ἑκάστῳ τοξεύουσι. Interdum, velut arcu emitto. Ut, τοξεύειν μειλιχίους ἔρωτας, apud Plut. de orac. Pyth. Sic apud Eurip. in Hec. Καὶ ταῦτα μὲν δὴ τοῖς ἐτόξευσεν μάτην. [Soph. Œdip. Tyr. 1270. Æsch. Suppl. 455.] Item, arcu peto, sagittis impeto, vel ferio: ut, τοξεύειν τὰ θηρία, apud eundem Xen. Pæd. 1. † Discrepat ab ἀκοντίζω, quod manu fit. Xen. Pæd. 1. 2. 8. et 10.†

Τοξεύομαι, arcu petor, sagittis ferior. [Æsch. Eum. 679.] Plut. symp. 9. τοξευθεὶς ὑπὸ Πάριδος.

Τοξεία, ars sagittandi. Plut.

Τόξευμα, τὸ, quod arcu emissum est: sagitta, jaculum, apud Diosc. loco suprà in τοξικὸς indicato. Item, ipse ictus seu jactus sagittæ aut teli. † Xen. Pæd. 1. 4. 23.† Plut. in Alex. Pæd. 1. [Æsch. Suppl. 1012.]

Τοξευτὴρ, ῆρος, ὁ, arcitenens, sagittarius, apud Arat. et Oppian.

Τοξότειρα, sagittaria: apud eundem Oppian. de venat. l. 3.

Τοξευτής, idem quod τοξευτήρ. Il. ψ΄.

Τοξευτὸς, sagittâ percussus. Soph.

Composita.

Ἀγκυλότοξος, qui curvo seu adunco arcu utitur, sinuatum seu lunatum arcum gerens. Il. β΄.

Ἀποτοξεύω, arcu propulso: sagittis emissis. Item, sagittâ arceo seu propello. Luc. [illegible] ἀποτοξεύσοντα τὸν λιμὸν ἔχοντες. Significat et, sagittâ appeto.

Ἀποτοξεύεσθαι, sagittis appeti: sagittis arceri seu propelli. Metaph. apud eundem, πάνυ εὐστόχως ἀποτετόξευται, aptè et acutè probatum est, et velut sagittâ jactum.

Ἀργυρότοξος, argenteum arcum habens: epitheton Apoll. Iliad. φ΄. et alibi apud Hom.

Ἄτοξος, arcu et jaculis carens.

Ἀτόξευτος, qui sagitta ictus seu percussus non est. Item qui sagitta peti seu tangi nequit.

Διατοξεύω, sagitta penetro vel trajicio. Et simpliciter, jaculor, telum vibro. Xen. † Pæd. 1. 4. 4. pr. arcu, non manu.†

Ἐκτοξεύω, jaculando seu emittendo pharetram exhaurio. unde apud Herodot. τὰ βέλεα ἐξετετοξεύατο, sagittæ absumebantur. Metaphoricè apud Aristoph. in Plut. βίος, vita, dicitur ἐκτετοξεῦσθαι, i. exhausta, et confecta esse.

Ἐπιτοξὶς, crena et concavum illud cui imponitur sagitta. Vitruv. lib. 10. c. 15.

Ἐπιτοξάζομαι, idem cum τοξάζομαι, sagittis peto, arcum dirigo in. Il. γ΄. Τῷ δ᾽ ἐπετοξάζοντο καρηκομόωντες Ἀχαιοί.

Εὔτοξος, et ἐΰτοξος, bonum arcum habens, et bonas sagittas: ut, ἐΰτοξος φαρέτρη.

Εὐτοξία, dexteritas et jaculandi peritia.

Ἱπποτοξότης, ου, ὁ, sagittarius equester, qui ex equo sagittas emittit. † Xen. Pæd. l. 5. p. 129. a.† Phil. de v. M. l. 1.

Decomp. Ἀμφιπποτοξόται, οἱ, desultores sagittarii.

Ἀφιπποτοξόται, idem cum ἱπποτοξόται.

Καλλίτοξος, pulchrum arcum habens: vel idem quod εὔτοξος. Eur. in Phœn. [1177.]

Κατατοξεύω, sagitta impeto, sagittam dirigo in. Item, sagitta trajicio, sagitta conficio. Luc. in Hermot. ὡς δέον τὸν [illegible] κατατοξεῦσαι, ἢ τὸν μάγειρον [illegible]. Sic et apud Thucyd. lib. 3. Significat et simpliciter, trajicio, transfigo, confodio. unde metaph. apud Aristoph. in Nub. † 941.† ῥηματίοισι καινοῖς αὐτὸν καὶ διανοίαις κατατοξεύσω.

Κλυτότοξος, arcu et jaculis inclytus, arte sagittandi celebris, epitheton Apollinis, passim apud Hom.

Παρατόξευσις, cum quis malè vel etiam obiter arcum intendit et dirigit. Plat. jaculatio perfunctoria.

Περιτοξεύω, sagittis undique configo. Aristoph. [Acharn. 712. Περιτόξευεν δ᾽ ἂν αὐτοῦ τοῦ πατρὸς τοὺς ἐγγόνους.]

Σκυθοτοξότης, Scythicus sagittarius: vel qui in arte sagittaria Scythas imitatur. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 3. καὶ οἱ Σκυθοτοξόται ἐτόξευον, &c.]

[Ὑπερτοξεύσιμος, ἀνυπέρβλητος. Æsch. Suppl. 468.]

ΤΟ΄ΠΟΣ, ου, ὁ, locus: qui, secundum Aristot. Phys. lib. 4. est τὸ πρῶτον περιέχον ἑκάστου τῶν σωμάτων πέρας. Æschin. in Ctesiph. οὐ γὰρ τὸν τρόπον, ἀλλὰ τὸν τόπον μόνον μετήλλαξε, non mores, sed locum solùm mutavit. Ubi παρονομασία τοῦ τρόπου καὶ τοῦ τόπου, quæ in Latino dari nequit. [Soph. Tr. 972.] ¶ Medicis τόπος est locus morbi, vel pars corporis affecta. ¶ Peculiariter dicitur de naturalibus mulierum, seu locis fœminarum. idque frequentiùs in plurali. ut apud Aristot. hist. an. l. 7. c. 3. ὅταν αἰδοῖος γένηται μετὰ τὴν ὁμιλίαν ὁ τόπος ξηρός. et Diosc. l. 1. c. 59. (de oleo sampsuchino;) τῷ [illegible] τοὺς τόπους. ¶ Item apud Dialect. et Rhet. τόποι, dicuntur sedes et domicilia argumentorum: de quibus Aristot. in top. Suid. et Quintil. l. 5. c. 10. ut sunt, locus causæ, effecti, subjecti, adjuncti, &c. ¶ In oratione vel disputatione τόπος dicitur argumentum, vel thema, quod tractatur. Isocr. in Helen. enc. ἵνα μὴ δοκῶ περὶ τὸν αὐτὸν τόπον δι᾽ ἀπορίαν διατρίβειν.

Τοπικὸς, q. d. localis. Ut, τοπικὰ φάρμακα, medicamenta quæ partibus seu locis affectis adhibentur; Gal. τῶν κατὰ τόπ. lib. 1. c. 1. Et, ἡ τοπικὴ τέχνη, ars inveniendi, seu ars explicans τόπους Dialecticos, et monstrans quomodo ex iis argumenta inveniantur ad quæstionem confirmandam: unde τὰ τοπικὰ, sc. βιβλία, inscribuntur libri Aristot. τόπους tractantes.

Τοπικῶς, ratione loci. Plut. de def. orac. Exponitur et, per locos communes, per capita.

Τοπάζω, statuo, colloco. q. d. in loco pono: unde, τοπάζει, Hesych. exp. ἱδρύει. ¶ Exponitur et, conjicio, suspicor. Soph. in Erigone, ἃ δ᾽ οὐ δίκη, τοπάζειν· ταῦτ᾽ ἰδεῖν σαφῶς θέλω. [Æsch. Ag. 1378.] Plat. de leg. l. 2. εἰ δ᾽ οὖν τοπάζειν δεῖ, quòd si conjectura uti oportet. ¶ Significat etiam, quæro, Troglodytarum linguâ, teste Plin. l. 37. c. 8.

Τοπάζιος λίθος, topazius lapis: sic dictus παρὰ τὸ τοπάζειν, quòd olim magno studio quæreretur. Plin. tamen lib. 6. c. 29. insulam Topazon gemmæ huic nomen dedisse scribit, ipsam verò insulam, quòd sæpe quæsita sit à navigantibus, à τοπάζειν falsæ denominatam. Eadem gemma neut. gen. τοπάζιον dicitur, in Apoc. c. 21. et Exod. 28. Trisyllaba verò voce τόπαζος, seu τόπαζον, apud Dionys. de situ orbis.

Τοπέω, idem quod τοπάζω, conjicio, conjector, suspicor. Suid.

Τοπεῖον, τὸ, funis, rudens. Suid. ex Strattide, τὸ σίπαλον δὲ ταῦτα ἕλκουσι ἱστιαίοντες τοπείοις ἄνδρες. Pro eodem scribitur et τοπίον, apud Poll. Hinc apud Lat. topia et topiaria opera: de quibus Plin. lib. 16. cap. 33.

Composita.

Ἄτοπος, ου, ὁ καὶ ἡ, (q. d. locum non habens, nulli loco conveniens,) absurdus, inconveniens, rationi minimè consentaneus. Isocrat. in ep. ad Phil. ἀτόπως καὶ λίαν ἀσθενῶς ἐγχειρῶ πράγματι. Plat. ep. 7. ἄτοπα καὶ αἰσχρὰ ὑπὲρ ἐμοῦ. Sic, λόγοι ἄτοποι, apud Athen. l. 2. Exponitur et, insolens, inusitatus, novus: apud Thuc. l. 3. Interdum et, ineptus, stolidus: ut apud Athen. lib. 7. ex comico quodam, Εἰ ταῦτ᾽ ἔχων πάντας ὡς ἐγὼ ζῶν, Οὐκ ἄτοπος ὢν ἂν οὐδὲ μοιχὸς εἰδώς.

Ἀτόπως, absurdè, inconvenienter, ineptè. Demosth. Exponitur et, incompositè, insolenter.

Ἀτοπία, absurditas, inconvenientia. Isocr. Phil. de mun. Item, insolentia, inusitata novitas. Thuc. l. 3. Plut. in Coriol. [Aristoph. R. 1419.]

Ἀτόπημα, factum aut dictum absurdum et inconveniens. Damasc.

Ἀτόπαστος, quem conjecturâ assequi non licet. Hesych.

Ὑπάτοπος, (decomp.) aliquo modo absurdus.

Δύστοπος, unde δυστόπως, ex quo superl. δυστοπώτατα exp. difficillimè. item absurdissimè. Suid.

Δυστοπάζω, difficulter conjicio. Hesych.

Δυστόπαστος, quem conjectura assequi difficulter possis: ut, δυστόπαστ᾽ αἰνίγματα, apud Eurip. in Suppl. ubi tamen legitur δυστέκμαρτα.

Ἔκτοπος, q. d. qui est extra locum, loco suo emotus: unde, ἐκτοπώτατον, apud Suid. et Hesych. exp. ἐξωτραμμένον. ¶ Frequentiùs idem significat cum ἄτοπος, insolens, inusitatus, mirabilis; Plut. de solert. an. Apud Theophr. de caus. pl. l. 6. c. 8. ἔκτοπος χειμὼν, exp. vehemens hyems, seu mirum in modum frigida. Exponitur et, peregrinus: ut, [illegible] ἔκτοπος, apud Soph. in Trachin.

Ἐκτόπως, mirum in modum, modo insolito et inusitato. apud Suid.

Ἐκτόπιος, idem cum ἔκτοπος, peregrinus, longè remotus. Soph. in Œdip. Colon. ποῦ ναίει; ποῦ κυρεῖ; ἐκτόπιος συθείς. ex hoc peregrino profectus solo. Unde, ἐκτόπιον ἐλαύνειν, amovere et amoliri è loco quo erat. apud eundem in Œdip. Tyr. ἠνύσατ᾽ ἐκτοπίαν φλόγα πήματος.

Ἐκτοπίζω, è loco moveo, summoveo. In lib. Maccab. ἐξετόπιζεν ἑαυτούς. ¶ Item neutraliter, discedo è loco in quo eram, peregrè abeo, peregrinor, habitationem muto. Laërt. de Plat. ἐξετόπισε δὲ καὶ αὐτὸς πλεῖστα. Plut. in Demetr. τοὺς στρατιώτας δ᾽ ἐνδείας ἦν, ὡς ἐπ᾽ Ἀγραέας καὶ Μήδους ἐκτοπίζειν. ¶ Item, à re proposita discedo; apud Aristot. rhet. 2. et hist. anim. l. 4.

Ἐκτοπισμὸς, locorum et hominum alienatio à finitimis populis. Strab. lib. 3.

Ἐκτοπιστικὸς, qui locum mutare solet et relicto domicilio suo aliò se conferre. ἐκτοπιστικὰ ζῶα, apud Aristot.

[Ἔντοπος. Soph. Œd. Col. 1526. Ὦ τέκνα, τέκνα, πῶς ἂν εἴ τις ἔντοπος Τὸν πάντ᾽ ἄριστον δεῦρο Θησέ᾽ ἂν πόροι; Philoct. 216. φροντίδας νέας, ὡς οὐκ ἕδρας ἀλλ᾽ ἔντοπος ἀνήρ. Schol. οὐ μακρὰν, ἀλλ᾽ ἐγγὺς, καὶ ἐπὶ τόπου.]

Ἐντόπιος, qui hunc locum colit, indigena: ut, ἐντόπιοι θεοί, apud Plat. in Phædro. Pro eodem dicitur et ἔντοπος, teste Poll. l. 3. c. 4.

Ἐντοπίζω, in loco et sede mea me contineo, sedem non muto. apud Suid.

Ἐντοπάζω, idem: apud eundem.

Λογότοπος, ὁ καὶ ἡ. Τὸ λογότοπον, (sc. ἐπιχείρημα) apud Philosophos dicitur argumentatio, vel argumentum, τὸ ἐξ ἀμφοτέρων σύνθετον, Suid. i. syllogismus hypotheticus, qui componitur (in assumptione et conclusione) ex plenis partibus propositionis: habens in minore totum tertium argumentum, idque solum; τὸν τόπον in conclusione τὸν λόγον, qui probandus fuit.

Παράτοπος, idem ferè quod ἄτοπος, absurdus, inconveniens: apud eundem.

Ὑποτοπάζω, idem cum τοπάζω. Etymol.

Ὑποτοπέω, idem cum τοπέω. Thuc. l. 1.

Κακυπότοπος, (decomp.) mala suspicans: apud Suid.

Κακυποτοπεῖσθαι, mala suspicari. Aristoph. in Ran.

ΤΟΡΔΥ΄ΛΙΟΝ, seu τόρδυλον, nomen herbæ, quæ et seseli Creticum dicitur; de qua Diosc. l. 3. c. 63.

ΤΟ΄ΡΜΗ, vel, τόρμος, autore Hesych. dicitur modiolus rotæ, in quem axis inseritur, qui aliàs πλήμνη et χνόη. ¶ Suidæ et Eustath. est meta. item carceres et repagula. Item cursus in hippodromo. Unde, ἐκ τόρμης, apud Hesych. exp. ἐκ τοῦ καθήκοντος, extra metam; extra id, quod decet seu convenit. ¶ Apud Lycophr. τόρμαι nominantur etiam orbitæ, seu vestigium rotæ, teste Eustath.

Ἐκτορμάω, (comp.) constitutum cursum egredior, extra metas excurro: ἐκ τοῦ καθεστῶτος δρόμου βαίνω. Eust. ex Pausan.

ΤΟ'ΦΟΣ, ου, ὁ, lapidis scabri genus, qui facile in arenam resolvitur. ¶ Vide et Πῶρος.

ΤΡΑ'ΓΟΣ, ου, ὁ, hircus, caper. (☞ Dictus παρὰ τὸ τρώγειν, ob voracitatem animalis. Aut παρὰ τὸ τραχὺ δέρμα ἔχειν, teste Etym. Od. ι. τὰ δ' ἄρσενα λεῖπε θύρηφιν, Ἀρνειούς τε τράγους τε βαθείης ἔκτοθεν αὐλῆς.) ¶ Sic et dicitur fœtor qui aliàs γράσος, et κινάβρα. ¶ Ponitur et pro libidine et salacitate: sunt enim hirci animal lascivum et libidinosum: apud Luc. ¶ Hippocr. epidem. l. 6. juvenes pubescentes, vocemque mutantes, i. τραγίζοντας, appellavit τράγους, Lat. hirquitallos. ¶ Item τράγοι nominantur naves hirci capite insignitæ; teste Poll. l. 1. ¶ Messeniorum dialecto caprificus τράγος dicitur, teste Suid. ¶ Est et piscis nomen, apud Athen. lib. 8. ¶ Item spongiarum genus quoddam, apud Aristot. hist. an. l. 5. c. 16. et Diosc. l. 5. c. 138. ¶ Numeratur et inter Cerealia frumenta, ut est χόνδρος, Διξ, alica, alicastrum: apud Diosc. l. 2. c. 115. Item inter herbas, apud eundem, l. 4. c. 51. ¶ Est et pultis genus, quod ex tritici semine fit, ut vult Plin. l. 18. c. 7. et 10. ex olyra autem, ut tradit Galen. de alim. ¶ Item in auris cavitate τράγος dicitur ea pars quæ sub extremitate temporum superassurgit in interiorem nervum. Poll. l. 2.

Τράγειος, ὁ, hircinus.

Τράγεος, idem: unde, τραγέα, s. δορὰ, pellis hircina, Plut. in Hell. quæ contractè dicitur τραγῆ, apud Suid.

Τραγίσκος, hirculus, hircus parvulus: aut hœdus, apud Theocrit. idyll. 5.

Τραγαίναι, αἱ, capræ, utriusque sexus genitalia habentes. Aristot. de gen. an. lib. 4.

Τράγιον, seu τραγεῖον, (ut est apud Hesych.) herba, inde dicta, quòd folia ejus autumno hirci virus olent, teste Diosc. l. 4. c. 50.

Τράγανος, eadem herba quæ et τράγος, de qua idem ejusdem lib. cap. 51.

Τραγίζω, hircum refero, vel odore, vel lascivia: apud Hippocr. de juvenibus. ¶ Interdum τραγίζειν de iisdem dicitur, quum pubertatem attingentes vocem ex acuta in gravem et asperiorem mutant. Aristot. hist. an. l. 1.

Τραγιστὴς, qui victimas furatur, sacrilegus. Hesych.

Τραγάω, idem cum τραγίζω unde, παιδία ἡβάσκοντα τραγᾶν dicuntur, apud Alex. Aphr. probl. l. 1. quæst. 125. quæ pubertatis annos ingressa, mutare vocem incipiant, et hircorum virus olere, et eorum libidinem imitari. ¶ Dicuntur et vites τραγᾶν, quæ fructu carentes fronde luxuriant: ductâ signif. ab hircorum natura, qui, obesiores, minùs semine abundant, macriores autem, magis ad gignendum sunt idonei, teste Aristot. de gen. anim. l. 5. c. 18.

[Τραγασαῖος. Aristoph. Acharn 808. ὡς τραγασαῖα φαίνεται. 853. Πατρὸς τραγασαίου. Schol. διὰ τὸ τῶν τράγων δυσῶδες εἶναι. Vide Not. Cl. Kust.]

Τραγικὸς, idem quod τραγῳδικὸς, pertinens ad tragœdiam, seu tragœdorum proprius. ut, τραγικοὶ αὐλοὶ, apud Athen. lib. 4. et, ὄγκυλος τραγικὸς, Luc. in Nigr. ¶ Vide Τραγῳδὸς, in compos. ex Ἀείδω. ¶ Item, conveniens tragicis, dignus tragicis: seu qualis in tragœdiis fieri solet. unde, τὰ τραγικὰ, gravia, et tragœdiis convenientia; apud Aristot. de arte poët. ¶ Interdum ἡ τραγικὴ dicitur pro τραγικὴ σκηνή, et apud eundem ibidem, et in Rhet. Item. τραγικὴ, s. ποίησις, tragica camœna, apud eundem, Rhet. 3.

Τραγικῶς, tragicè, more tragicorum: seu, ita ut tragicos decet. Greg.

Τραγικεύομαι, tragicè loquor, schol. Aristoph.

Composita.

Ἀντίτραγος, pars opposita τῷ τράγῳ in aure. Poll. l. 2.

Αὐτοτραγικὸς πίθηκος, tragica simia, salax. Demosth.

Ἐπίτραγος, vitium vitis quum carbunculatur. Poll. l. 7.

Ἐπιτραγία, ἡ, Veneris cognomen, ex eo impositum ipsi, quòd capra, quam Theseus ad mare immolabat, Venerem itineris ducem et comitem sibi adjungere oraculo Delphico jussus, fortuitò in caprum transiit. Plut. in Thes.

Ἐπιτραγίαι, αἱ, pisces esse dicuntur apud Aristot. hist. anim. l. 4.

Ὑπερτραγίζω, supra modum oleo hircum. Diosc. l. 1. c. 6.

ΤΡΑ'ΠΕΖΑ, ης, ἡ, mensa. (Æsch. Ag. 409. 710. Soph. Œdip. Tyr. 1477.) (☞ Dicta quasi τετράπεζα, παρὰ τὴν πέζαν, quòd initio mensæ quatuor haberent pedes. Etym.) Od. ι. παρέθηκε τράπεζαν Ἀμβροσίης πλήσασα. Xen. Pæd. 8. τράπεζαν κοσμεῖ, μάττει δὲ... ¶ Interdum accipitur pro mensa instructa epulis. Od. ι. νῦν δ' ἀπέλαγεν ἰδέσθαι Ἔσθειν καὶ πίνειν, Ἵνα καὶ παρέκειτο τράπεζα. Et apud Thuc. l. 1. τράπεζαν Μηδικὴν παρετίθετο, mensam Persico more instructam. Sic et sæpe apud Plut. Xenoph. et Athen. ¶ Interdum sic quasi κατ' ἐξοχὴν nominatur mensa argentariorum seu nummulariorum: ut apud Demost. ἐπὶ τὴν τράπεζαν ἰδεῖν ἀπαντᾷ μοι. ¶ Apud architectos sic dicitur pegma, constans ex regulis et diapegmatis, et tabula inter regulas et diapegmata collocata. Ctesiph. de catapultis, et Turneb. advers. lib. 2. cap. 5. ¶ Apud Aristoph. sic vocatur pulpitum aut locus editior, in quo servæ et mancipia omnium oculis venum exponebantur, teste Poll. lib. 7. ¶ Scapularum etiam circa dorsum partes latiores τραπέζαι appellantur. ¶ Item pars hepatis, latior instar mensulæ, τράπεζα dicitur. Nic. in Alexiph. ¶ Est etiam τράπεζα, τὸ λεῖον τὰ στία. Poll. l. 2.

Τραπεζὼ, οῦς, festum quoddam Atheniis. Hesych.

Τραπεζεὺς, έως, ὁ, mensæ assecla, qui non vocatus ad mensam venit: epitheton canis, apud Homer. Iliad. ψ'. et χ'.

Τραπεζίτης, ου, ὁ, idem. Suid. et Eust.

Τραπεζήεις, mensarius, ad mensam pertinens, mensæ inserviens. Nicand. Τραπεζῆες κύνες.

Τραπεζίτης, mensarius, nummularius. Plat. in consolat. ad Apoll. Athen. lib. 6.

Τραπεζιτικὸς, ή, όν, ad mensarium pertinens. Demosth. τόκος τραπεζιτικὸς, fœnus nummulariorum.

Τραπεζιτεύω, mensarius sum. Poll.

Τραπεζία, ἡ, mensarum confectio: apud Theophr. hist. pl. l. 3. c. 10.

Τραπέζιον, τὸ, mensula, abaculus. Hesych.

Τραπεζώδης, mensarius, mensæ similis, ad instar mensæ effectus. Strab.

Τραπεζόω, f. ώσω, mensæ impono, unde apud Soph. in Triptol. Ἀπολάκιστος ὁ τραπεζοῦται κύλιξ, fundo carens calix haud mensæ imponitur.

Τραπέζωμα, τὸ, quod supra mensam ponitur: ut vasa. Eust.

Composita.

Ἀργυροτράπεζα, argentaria mensa. In edict. Justinian. Est et mensa argentea.

Δυστράπεζος, qui mensa utitur malè instructa: seu infelix propter mensam. Eurip. (Herc. Fur. 384. χαρμοναῖσιν ἀνδροβρῶσι δυστράπεζοι.)

Ἐκτράπεζος, ου, ὁ καὶ ἡ, extra mensam constitutus, qui mensæ non infertur. Luc.

Ἐντραπεζίτης, ου, ὁ, mensæ assecla.

Ἐντραπεζῖτις, ιδος, ἡ, quæ in mensa nostra alitur. Suid.

Ἐπιτραπέζιος, ου, ὁ, qui super mensam est, aut super mensa fit: ut, ἐπιτραπέζιον ὄψον, Luc. in Hermot. Exponitur et, mensarum assecla. Hesych.

Ἐπιτραπεζώδης, idem, apud eundem.

Ἐπιτραπεζώματα, τὰ, quæ in mensa, seu super mensa, apponuntur. Athen l. 4. Et peculiariter, secundæ mensæ: apud eundem ibidem.

Εὐτράπεζος, et, εὐτράπεζος βίος, vita quæ degitur ad mensam bene instructam. Athen. lib. 4. (Æsch. Ag. 251.) Homines verò εὐτράπεζοι dicuntur, qui bene instructa mensa utuntur: apud eundem l. 14.

Μικροτράπεζος, qui exiguam seu tenuem mensam apponit. idem ibidem.

Μονοτράπεζος, unicam mensam habens: vel solus in mensa cibum capiens. Apud Eurip. in Iph. Taur. [949.] ξένια μονοτράπεζα, dicuntur munera hospitalia, quæ seorsum ab aliis in mensa solitaria Oresti apponebantur, i. hospitalis mensa seorsum apposita.

Ὁμοτράπεζος, qui eadem mensa utitur. Lucian. in Somn.

Συντράπεζος, idem.

ΤΡΑΥΛΟ'Σ, ὴ, ὸν, balbus, blæsus. Qualis Alcibiades fuisse dicitur à Plut. utpote λ pro ρ pronuncians. Unde irridetur ab Aristophane in Vesp. Idem Plut. de prud. animal. φαῦλόν τε τῶν ἀγλώσσων ἢ τῶν ἀναύδων φωνὴ τραυλὴ οὐδὲν ἐν στρουθοῖς. Et, τραυλὴ erat fœmina Calliæ comici, apud Pollucem. Τραυλὴ μὲν ἔστιν, ἀλλ' ἀποστωμυλμένη.

Τραυλότης, ητος, ἡ, balbuties. Plut. in Alcib.

Τραυλίζω, balbutio, balbus sum, aut blæsus. Aristoph. in Vesp. εἶτ' Ἀλκιβιάδης εἶπε πρός με τραυλίσας. Et cum accus. apud eundem in Nub. †1384.† αἰσθανόμενός σου πάντα τραυλίζοντος.

Τραυλισμὸς, balbuties: idem quod τραυλότης.

Composita.

Ἡμίτραυλος, ου, ὁ καὶ ἡ, semibalbus, dimidia ex parte balbus.

Ποικιλότραυλος, variè balbutiens. Theocr. in Epigr.

Ὑποτραυλίζω, q. d. subbalbutio, aliquantum balbutio. Lucian. in Tim.

ΤΡΑ'ΧΗΛΟΣ, ου, ὁ, collum, cervix. (Aristoph. R. 19.) (☞ Nomen habens παρὰ τὸ τραχύτατα, ἐντεῦθεν γὰρ τὸ μέρος. Aut quasi τραχεῖς ἕλικας ἔχων, inquit Orus apud Etym.) Plut. in Alex. δραξάμενος τῇ ἑτέρᾳ χειρὶ τῆς κόμης αὐτοῦ, ἀνέτεινε τῷ ξίφει τὸν τράχηλον. ¶ Purpurarum etiam et reliquorum ostreorum superiores partes τράχηλοι dicuntur, apud Athen. l. 3. ¶ Item κύστεως, i. vesicæ parvum os, τράχηλος nominatur, apud Hippocr. ¶ Item apud Athen. lib. 11. quidam dicit, se in κώθωνι bibisse τὸν τράχηλον ἀποκεκλασμένῳ. (Κώθων hic fem. gener. est. At in loco pro masculino est annotatum.) ¶ Eodem Athen. teste ibidem, nautici mali media pars τράχηλος quoque dicitur. ¶ Exponitur et, vertebra, verticillum, apud Dioscor. l. 4. c. 17. ¶ Per metaplasmum generis pro τράχηλος dicitur et τράχηλα, teste Eust.

Τραχήλια, τὰ, propriè sunt edulia quæ ex trunculis extremisque partibus truncatis ac recisis, præcipue cervicibus avium, parantur, viliora cæteris: unde et quisquilias nonnulli expon. Aristoph. in Vesp.

Τραχηλιάω, collum seu cervicem attollo, superbio, ferocio. Greg. de theol. κατίδωσι Κυρίου συντετριμμένους τραχηλιῶσι, καὶ πίπτειν ἐκ τῆς ἐπάρσεως.

Τραχηλίζω, in collum seu cervicem resupino. Item, obtorqueo collum, obtorto collo traho, ango, ut luctator luctatorem. Ut apud Suid. Κλεόστρατος Ῥόδιος πάλη νικᾷ, ὃς τραχηλίζων ἀπελάμβανε. Et in pass. apud Plat. τραχηλιζόμενος τὸν βίον κατατρίψας, totà vità nihil aliud egit, quàm ut collo obtorto traheretur à luctatoribus. ¶ Exponitur etiam, cervicem cædo et ferio: ut et in præcedenti loco quidam accipiunt. ¶ Significare etiam dicitur, luctatores cervicibus manuum complexu mutuo hærentes atque implicitos separo, unde apud Plut. in Ant. τοὺς παλαίοντας ἐτραχήλιζε, exp. juvenes luctantes dirimens prostravit. ¶ Est etiam, patefacio, aperio: ductà metaph. ab iis, quorum facies resupinata omnium oculis exponitur. ut in ep. Hebr. c. 4. πάντα δὲ γυμνὰ καὶ τετραχηλισμένα τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ.

Τραχηλισμὸς, cervicis resupinatio vel flexus. Athen. lib. 1. Plut. περὶ φιλοπλουτίας.

Τραχηλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, duræ cervicis.

Composita.

Ἀποτραχηλίζω, collum frango, strangulo. Suid. ex Eunap.

(Ἀτράχηλος. Æsch. Eum. 367.) ‡ In Scholiast. invenies ad vocem ἀτίμους.‡

Βραχυτράχηλος, qui breve collum habet. [Aristot. de Hist. Animal. lib. 8. cap. 12.]

Γλυκυτράχηλος, dulcem cervicem seu dulce collum habens.

Διατραχηλίζω, præcipitando collum frango: vel præcipito.

Ἐκτραχηλίζω, excutio, et collum frango. Plut. de discern. adul. ab am. ἐκτραχηλίζει τοὺς μὴ δυναμένους ἐφέπεσθαι. † de collo, de tergo dejicere. Xen. Pæd. 1. 4. 8.† Metaph. apud eundem de educ. lib. ἐκτραχηλίζειν τὴν νεότητα, perdere juventutem. ¶ Exponitur et, in superbiam ago, effero, extollo: apud Hermog. cap. περὶ σεμνότητος, loquentem de sophistarum tumida oratione et insolenter figurata.

Ἐκτραχηλίζομαι, excutior, et in collum devolvor. Aristoph. in Plut. ἵν' ἐντεῦθεν ἐκτραχηλισθῇ πεσών. † et Nub. 1503.†

Ἐπιτραχήλιος, qui supra collum est: ut, ἐπιτραχήλιος κόρσας, apud Suid.

Λεπτοτράχηλος, qui collum subtilius habet. Arist.

Μακροτράχηλος, longum collum habens: ut, μακροτράχηλα ἵππεσι, Iliad. ψ'.

Παχυτράχηλος, qui crassam habet cervicem seu collum. In Physiog.

Περιτραχήλιος, qui collo circumdatur, collum cingens.

Σκληροτράχηλος, duram et rigidam cervicem habens: et metaph. pertinax.

Ὑγροτράχηλος, mollem et flexilem cervicem habens. Aristoph.

Ὑποτραχήλιον, colli pars infra cervicem et intra scapulas operta, sive humeraria ossa ὠμοπλάται dicta. ¶ Est et in contracturis scaporum columnæ ὑποτραχήλιον, apud Vitruv. l. 3. c. 2. et l. 4. c. 1.

ΤΡΑΧΥ'Σ, εῖα, ὺ, asper, scaber: interdum et, confragosus, salebrosus: cui opponitur λεῖος, lævis. Aristot. (de polypo;) ὁρμῶνται δὲ ἐπὶ τοῦ τραχέος, τὸ δὲ λεῖον φεύγει. Herodian. lib. 6. ἦν τραχύτατα καὶ κρημνωδέστατα. Item metaph. asper, agrestis. Demosth. Philipp. 2. ἐχθροὺς ὑμᾶς καὶ τραχεῖς ἔσεσθαι νομίζω. (Æsch. Pr. 725. Ag. 1630.)

Τραχέως, asperè. Plerumque in metaph. signif. Isocr. in Nic. Dem. de malè gesta leg. Compar. τραχύτερον, asperiùs, Luc. in Dem. Superlat. τραχύτατα, asperrimè, Herodian. l. 7.

Τραχύτης, ητος, ἡ, asperitas: ut, τραχύτης τῆς χώρας, Xen. Pæd. 7. Et, τραχύτης λόγου, oratio gravis auribus audientium. Isocr. de Pace.

Τραχύνω, aspero, exaspero, asperum facio. Athen. l. 2.

Τράχυσμα, et τραχυσμὸς, exasperatio, seu asperitas. Idem l. 11.

Τραχυντικὸς, exasperandi vim habens, exasperans.

Τραχώδης, idem quod τραχύς.

Τράχωμα, idem quod τραχύτης, seu τραχυσμός. Peculiariter medicis sic dicitur asperitudo palpebræ interna parte. vide Aët. et Galen. τῶν κατὰ τόπ. l. 4.

Τραχωματικὸν κολλύριον, collyrii species, tollendis oculorum asperitatibus efficax. Aët. l. 7.

Τραχὼν, ῶνος, ὁ, locus asper et salebrosus.

Τραχωνὶς, idem quod τραχὺς, et τραχώδης. ut, τραχωνῖδις, apud Suid.

Τρηχὺς, poëticè, idem cum τραχύς. Iliad. η΄. λίθον μάλα τρηχύν τε μέγαν τε.

Τρηχῖνος, idem quod τραχῖνος.

Τρηχύνω, pro τραχύνω. Oppian. de venat. lib. 3.

Τρηχαλέος, itidem, asper. Epigr. l. 4.

Τρηχὼ, οῦς, ἡ, locus asper et salebrosus. Nic. in Ther.

Τρήχω, asper et salebrosus sum. Idem ibidem, Ἢ καὶ ἐν τρήχοντι πάγῳ ἢ ἀπορρῶγι [illegible]. Præt. τέτρηχα, asper et scabrosus factus sum. Interdum et, asper sum; Dionys. de situ orb. Il. β΄. Τετρήχει δ' ἀγορή, exp. concio turbis et tumultibus plena erat.

Composita.

Ἀποτραχύνω, et Ἐκτραχύνω, idem quod τραχύνω, exaspero: apud Suid. et Plut.

Ἔντραχυς, in quo asperitas est. idem quod τραχύς.

Ἐπιτραχύνω, exaspero. Aratus.

Ὑπότραχυς, aliquantùm asper. Pro quo Ionicè ὑπότρηχυς, apud Athen. l. 7.

ΤΡΕΙ͂Σ, οἱ et αἱ, tres. Neutr. Τρία, tria. Theocr. idyll. 21. Ἐκ μ' Αἰτωλὰ, χ' ἁμαλοφόρος Ἀρκὰς, Τρεῖς δ' ἤδεσαν ἐς ἔρις τρεῖς ἄγαγον αὐταὶ ἕδραι. Aristoph. ἔχε σοι παραμένων τρία καὶ δύο.

Τρίαινα, ἡ, tridens. Interdum est piscatorium instrumentum, quo majores pisces figuntur. Unde et Neptuno tribuitur, velut insigne, tanquam piscatorum et maris deo præsidi. ut Odyss. ι. Χερσὶ τρίαιναν ἔχων. † Aristoph. Nub. 566. μεγασθενῆ τριαίνης ταμίαν, de Neptuno.† (Eurip. Phœniss. 188. Æschyl. Suppl. 226.)

Τριαινωτὴς, ῆρος, ὁ, qui tridente utitur. Hesych.

Τριαινόω, tridente moveo. Apud Aristoph. in Pace, τριαινοῦν τὴν Ἑλλάδα διὰ χρόνου τὸ γένος.

Comp. Ἐκτριαινόω, tridente emoveo. Luc.

Συντριαινόω, tridente concutio: vel, tanquam tridente quasso. Euripid. in Hercul. furent. [946.] Στρεπτῷ σιδήρῳ συντριαινώσω πόλιν.

Τριάκοντα, triginta. Plut. Pro quo poët. τριήκοντα.

Τριακοντάκις, tricies. Plut. in Coriol.

Τριακοστὸς, et poët. τριηκοστὸς, trigesimus: unde, τριακοστὴ, sc. μοῖρα, trigesima pars. Demosth. † Xen. Pæd. l. 5. p. 126. d.†

Τριακὰς, άδος, ἡ, trigesima dies mensis, Luc. de luctu. Item, numerus tricenarius. Greg. Hesych. Est etiam civium tertia pars. [Pt. Æschyl. Pers. 339.] Pro eodem poët. dicitur τριηκάς. et apud Hesiod. in Dieb.

Τριακόσιοι, trecenti. Pro quo Ionicè τριηκόσιοι. Herodot. † Hes. Th. 215.†

Τρίας, αντος, ὁ, triens.

Τριὰς, άδος, ἡ, numerus ternarius, ternio.

Τριαδικὸς, ternarii numeri ratio.

Τρισσὸς, et Atticè, τριττὸς, triplex. ¶ Exponitur τρισσὸς, etiam, ternus, trinus. ¶ Apud Plat. de leg. τριτταῖς πόλεσι, exp. civitatibus tribus. Sic, τριττοὶ δῆμοι, tres populi, apud Dem. ¶ Τρισσὸς, exp. etiam, tertius. Etym.

Τρισσῶς, tripliciter, trifariam. Exponitur, et, tertiò, i. tertia vice. Reg. l. 1. c. 20.

Τρισσάκις, ter. Epigr.

Τρισσαχῆ, tribus in locis. Aristot. meteor. lib. 1.

Τρισσάτιος, itidem, triplex, ternus, in Epigr.

Τρισσόω, triplico. Greg. in Pentecost.

Τρισσεύω, tertiò facio; Regum l. 3. c. 18. Exponitur et, tres dies maneo; Reg. l. 1. c. 20. Ibidem, τρισσεύω ἀκοντίζων, ter sagittis jaculor.

Τριττὺς, triplicitas, ternio: apud Gregor. Item triens, tertia pars: apud Hom. et Æschin. Peculiariter, tertia pars tribus; Poll. et Suid. ¶ Scribitur et τριττὺς, apud Etym. ¶ Item τριττὺς, seu τριττύα, (ut est apud Eust.) sacrificium perfectum et omnibus suis numeris absolutum, quod tribus constabat, sue, ariete, et hirco. Vide Etym. et Eust.

Τριξὸς, Ionicè dicitur pro τρισσὸς, apud Herodot.

Τρίτος, seu τρίτατος, tertius. Plat. in Symp. τίς ἡμῖν τρίτος ὁ συμπότης; Il. ά. μετὰ τριτάτοισιν ἄνασσεν. Fœm. τρίτη sæpè absolutè dicitur pro ἡ τρίτη χορδὴ, apud Aristot. in probl. et Plut. de mus. Interdum pro ἡ τρίτη μοῖρα, tertia pars, triens. Interdum etiam pro ἡ τρίτη ἡμέρα. Plut. περὶ ἀοργ. (Æsch. Ag. 1614.)

Τρίτον, tertio loco.

Τριταῖος, interdum idem quod τρίτος. ut, τριταῖον φέγγος, tertia lux, seu tertius dies, apud Eurip. in Hec. Interdum signific. triduanus, qui tertio die aliquid facit, seu cui tertio die quidpiam accidit. ut, τριταῖος ἀφίκετο, apud Herodot. et, τριταῖος πυρετὸς, apud medicos. apud quos etiam sine adjectione per τοὺς τριταίους intelliguntur febres tertianæ: ut apud Diosc. l. 2. c. 72.

Τριταϊκὸς, ut, τριταϊκὴ περίοδος, apud eundem l. 2. c. 67. febris tertianæ circuitus.

Τριταϊκῶς, more febrium tertianarum: seu, alternis, et tertio quoque die. Aët. l. 12. c. 37.

Τριταΐζω, tertiana febre laboro. Diosc. l. 4. c. 61.

Τριτόω, tertiò facio. Cyrill. ¶ Dicitur etiam significare, i. tres partes divido.

Τριτεύω, tertius sum, tertias obtineo.

Τριτεῖα, τὰ, tertiæ partes, tertia palma. Plat. in Phileb.

Τριτεὺς, tertia medimni pars. Poll. l. 4. c. 23.

Τρὶς, ter. Hesiod. Τρὶς δ' ὕδατος προχέειν. † εἰς τρὶς, vocante τις. Xen. Pæd. p. 172. d.† ¶ In compositione plerunque significat, multoties, sæpe, teste Eust. Interdum, admodum, valde.

Τρισάκις, itidem, ter. Hesych.

Τρίχα, tripliciter, trifariam, in tres partes. ¶ Ὁ ἡ τὸ τρίχα, triplex. ¶ Τὸ τρίχα, triplicitas, Herodot. Od. ξ΄. ἦμος δὲ τρίχα νυκτὸς ἔην, postquam noctis triplicitas fuerat; quum esset tertia et ultima noctis pars. Pro eo poeticè dicitur τριχθὰ, Il. β΄. et γ΄.

(Τρίχαλος. V. Æschyl. S. c. Th. 757.) ‡ et Gloss. et Blomf.‡

Τριχθάδιος, triplex, trinus. Epigr.

Τριχῆ, tripliciter. Exponitur et, in tres partes.

Τριχοῦ, tribus in locis. Exponitur et, tripliciter.

Τριχόθεν, tribus ex locis.

Τριχῶς, idem cum τριχῆ.

Τριπλόος, οῦς, triplus, triplicatus: ut, τριπλᾶ κηρία, triplices favi. Aristot. hist. an. l. 5. (Soph. Œdip. Tyr. 736.)

Τριπλῆ, (adverb.) tripliciter, triplicatò. Iliad. ά.

Τριπλάσιος, triplo major, seu amplior. Pro eodem dicitur et τριπλασίων.

Τριπλασιάζω, triplico, vel triplo majorem facio.

Τρίπλαξ, triplex. Il. σ΄. Vide et comp. ex Πλὰξ, in Πλατύς.

Τριάσσω, f. ξω, vinco, supero. verbum ab athletis sumptum, apud quos victoria in triplici certamine sita erat: hinc, τριαχθῆναι, ter vinci. apud Suid.

(Τριακτὴρ, νικητής. Æsch. Ag. 179.)

Τρίακτος, devictus, superabilis.

Τρίγλα, seu τρίγλη, mullus: piscis, sic dictus à trino partu, quoniam, teste Aristot. l. 5. an. c. 9. ter anno parit. Vide et Athen. l. 7.

Τριγλὶς, ίδος, ἡ, mullulus. Suid.

Τριγλίζω, Hesych. κατὰ μίμησιν dici scribit de ridentibus.

Τρίναξ, seu θρίναξ, instrumentum rusticum, tridenti simile. Suid. ex Epigr. Καὶ τρίνακας ξυλίνας, χεῖρας ἀρουραίων.

Θρινακὶς, et Θρινακία, dicta Sicilia, quòd sit τρίνακι similis, teste Stephan. et Strab. l. 6. Apud Nicand. in Ther. radix thapsi θρινακίη dicitur, quod in Sicilia nascatur, teste ejus schol.

Θριαὶ, αἱ, calculi sortilegorum, quos in urnam mittunt. Callim. hymn. in Apoll. Κεῖναι δὲ θριαὶ αἱ μάντιες. ‡‡ Sic dicuntur, quasi τρεῖς τινες οὖσαι, quòd tres sint; et à tribus nymphis inventi. Etym.

Θριάσιον πεδίον, εἰς ὃ ἐξῆλθεσαν ἀπ' Ἀθηνᾶς αἱ θριαί. Etym.

Θριᾶσθαι, vaticinari. Suid. (propriè, per sortilegia.)

Θρῖα, τὰ, ἔσχατοι καὶ ἔσχατοι κάλοι, vel κάλα vel κάλως. extremi rudentes, funes nautici, qui, sedatâ tempestate, de prorâ primi laxantur. Aristoph.

Θρῖον, ου, et θρῖον, ου, τὸ, ficus folium. (‡‡ Quod τριμερὲς εἶναι scribit Etym.) Athen. lib. 7. θρίοισι ταῦτα [illegible]. ¶ Item, quodvis folium. Unde, χαμαιπετέες θρῖα, apud Nic. ¶ Sic dicebatur etiam edulium ex tribus, lacte, adipe suillo, ac semidalide, quod ficulnis foliis apud Athenienses incoquebatur. Aristoph. Acharn. Θρῖον ταρίχους [illegible]. ¶ Apud eund. Aristoph. θρῖα ἐγκεφάλου sunt membranæ cerebri, ob similitudinem cum foliis ficulnis. (R. 134.)

Θριάζω, folia fici arboris colligo. ¶ Furore percitus sum, sortilegorum more. Hesych.

Θριασταὶ, οἱ, ficuum cultores. ¶ Item, vinitores.

Composit. Ἀποθριάζω, folium fici decerpo. Et simpl. aufero, avello. Aristoph. in Acharn.

Ἐκθριάζειν, παραβαίνειν ἀπὸ τῶν μαντικῶν θρίων. Hesych.

Ἐνθριόομαι, foliis ficulnis involvor. Suid.

Composita: ac primùm ex τρεῖς, τρὶς, τρίχα et τρίτος.

Ἀποτριτόω, ad tertias redigo, ad tertias decoquo. in Hippiatr. et apud Diosc. l. 4. c. 140.

Διάτριτος, accessio morbi seu febris tertia die. Galen.

Διάτριχα, tripliciter, trifariam. Il. β΄. διάτριχα κοσμηθέντες.

Εἰκοσιτρεῖς, viginti tres. Εἰκοσιτρία, viginti tria.

Ἔντριτος, triplex. Legitur apud interpr. ecclesiastæ Solom. cap. 4.

Ἐπίτριτος, sesquitertius. Plat. in Tim.

Ἐπίτριτος ποὺς, pes metricus, tres longas habens syllabas, cum unâ brevi, omnimodis. ut adeo quatuor sint epitriti.

Ἐπιτρὶς, ter. Diosc. l. 5. c. 4.

Ἡμιτριταῖος, semitertianus. ut, ἡμιτριταῖος πυρετός. Gal.

Πρότριτα, triduo antè: seu tertio antè die. Thuc. l. 2. Synes. ep. 4.

Σύντρεις, simul tres, terni. Od. ί.

Τεσσαρακοντατρεῖς, τεσσαρακοντατρία, quadraginta tres, vel tria.

Ὑπότριτος, subtertius: in musica. Capell.

Composita ex τρίαινα.

Ἀγλαοτρίαινος, Neptuni epith. Pind. splendidum tridentem gerens. [Olymp. A. 60. Ὁπότ' ἐκάλεσε Πατὴρ τὸν—— τότ' Ἀγλαοτρίαιναν ἁρπάσαι, Δαμέντα φρένας ἱμέρῳ, &c. Te tunc Tridente-inclytum (sc. Neptunum) rapuisse.]

Εὐτρίαινος, cum tridente incedens. Neptuni epith. Pind.

Ὀρσοτρίαινος, tridentem impellens. Idem. [Olymp. Od. H. 64. Schol. Pyth. B. 23. Ὀρσοτρίαινον εὐρυβίαν καλεῖν θεόν. Nem. Δ. 141.]

Composita ex τριάσσω.

(Ἀποτριάζω. Sch. Æschyl. Ag. 179.)

Ἀποτριάσσω, idem cum τριάσσω. Poll. et Hesych. Scribitur et ἀποτριάζω.

Ἀτρίακτος, invictus. Æschyl. in Choëph.

Πεντατριαζόμενος, quinquies victus. Epigr. l. 2. εἰς ἀγωνιστάς.

ΤΡΕ΄ΠΩ, f. ψω, verto, converto. † κινῶ, moveo. Xen. Pæd. p. 221. c.† Hesiod. in Erg. Ἀντίον ἱσταμένοις ἀνέμου τρέψαντα πρόσωπον, vento obversa facie. Iliad. ν΄. Ἐς Τρῶας δ' οὐ πάμπαν ἔτι τρέπεν ὄσσε φαεινώ. Synes. ep. 60. ἔτρεψας ἐπ' ἐμὲ τὴν ὀργὴν, convertisti in me iram. Apud Plut. in Rom. εἰς ἑτέρους τὰς αἰτίας τρέπουσιν, in alios causas transferunt. † τέτροφας καὶ ἐμβάδας. Aristoph. Nub. 1266.† (τίν' οὖν ἴασιν τῆς γε τῆς αἰτίας τρέπω. In eum omnes hanc culpam conferunt. Soph. Aj. 23.) ¶ Interdum τρέπω dicitur pro, τρέπω εἰς φυγὴν, in fugam converto. Iliad. σ΄. τρέψε δ' ὁμῶς Ἀχαιούς. Thuc. lib. 3. κατὰ μέσον τὸ στράτευμα τρέπει. ¶ Interdum exp. muto, ut Od. τ΄. Τῇ γὰρ Ἀθηναίη νόον ἔτραπε, mentem ei mutavit. ¶ Item, verso, considero, perpendo. Xen. Pæd. 5. ἐν σοὶ τρέψας πάντα, καταθέασαι ἅ σοι φαίνεται, tecum animo versans et considerans.

Τρέπομαι, (pass.) vertor, convertor: vel converto me, converto gradum, pedem refero. Iliad. ζ΄. Τῷ τις νῦν ἰθὺς τετραμμένος ἢ ἀπολέσθω, Ἠὲ σαωθήτω, conversus gressum. ¶ Τρέπεσθαι τινα, s. ὁδὸν, viam aliquam ingredi. Synes. μετ' ἐκείνης ἡμεῖς τὴν ἐπὶ θάτερα ἐτρεπόμεθα. ¶ Item τρέπομαι, converto, i. confero me, relictis aliis negotiis aggredior. Iliad. γ΄. Ἀμφίπολοι μὲν ἔπειτα θοῶς ἐπὶ ἔργα τράποντο. Plut. in symp. sept. sap. ἐτράποντο πρὸς τοιαύτας ἐρωτήσεις, hujusmodi percontationibus uti cœperunt. ¶ Interdum converto, i. accedo, confugio. Thuc. lib. 3. πρὸς Ἀθηναίους ἐκέλευε τρέπεσθαι, ut ad Athenienses confugeremus. ¶ Significat et, convertor, i. oculos seu faciem meam converto. Phil. de v. M. lib. 1. τετραμμένος κατὰ τὴν ἐρημίαν, in solitudinem facie versa. ¶ Item in fugam vertor, fugor. Xen. Hell. 3. ἐτρέφθησαν οἱ Θηβαῖοι ἀπὸ τοῦ κατάντους. ¶ Item mutor. Iliad. κ΄. ἐπεὶ Διὸς ἐτράπετο φρήν. Sic Iliad. ζ΄. τοῦ δ' ἐτράπετο χρὼς, hujus color mutabatur. ¶ Item vergo, specto. Thuc. l. 2. ἔτεμον τὴν πρὸς Εὔβοιάν τε καὶ Ἄνδρον τετραμμένην, viam conficiebant ad Andrum spectantem.

Τρέπομαι, (medium,) idem quod τρέπω, in fugam hostes verto. Xen. Hell. 1. † Pæd. l. 4. p. 99. d. l. 2. p. 42. c. ἐτρέπετο, se conferre ad quid. ἐφ' ἁρπαγήν. l. 4. p. 95. b. Vid. Kusterus de verbo Medio p. 14.† Plut. in Anton. (Æsch. Pers. 459. pro ἐτράφην 1033. Eurip. Med. 246. 300. 303. Aristoph. R. 1037. μάλιστα τραπείομεν. i. e. εἰς φυγ. Il. γ΄. 441. Theoc. ζ΄. 112. ib. η΄. 26.)

Τράπομαι, Ionicè, idem quod τρέπομαι. Herodot.

Τρεπτὸς, qui verti potest. ¶ Item qui mutari potest, mutabilis. Nex

Τρεπτότης, ητος, ἡ, conversio, versio. Hesych.

Τροπὴ, ῆς, ἡ, idem: ut, τροπαὶ ἠελίοιο. (quæ fiunt in solstitiis.) Hesiod. in Erg. et Od. ό. ¶ Item, conversio in fugam. Plut. in Cam. τὴν τροπὴν τῶν Ῥωμαίων κατιδόντες. Idem ibidem, τροπὴν ἐποίησε τοῖς πολεμίοις, in fugam convertit. ¶ Item, mutatio: ut, τροπὴ περὶ τὰ ἤθη, apud eundem in Numa. ¶ Apud Hermogen. τροπὴ λέξεως, translatio: seu figura. ¶ Τροπαὶ dicuntur etiam venti, qui aliàs τροπαῖαι πνοαί. Aristot. probl. 4. l. 26.

Τροπιάζω, solstitium facio. Gaza de mensib.

Τροπαῖος, ὁ, in cujus fit conversio, seu qui convertitur. ut, ἄνεμος τροπαῖος, qui et sine adjectione dicitur τροπαῖος, ventus qui flatu converso è mari in terram revertitur; Aristotel. lib. 26. probl. 5. Τροπαῖος Ζεὺς, et Τροπαία Ἥρα, quorum beneficio ἡ τροπὴ τῶν πολεμίων γίνεσθαι credebatur, et in quorum honorem trophæa erigebantur. Sic, Τροπαῖος Ποσειδῶν, apud Pausan. in Att. (Τροπαῖον. V. Æschyl. Ag. 227. Ch. 773. Soph. Tr. 307. 764.)

Τροπαῖον, vel τρόπαιον, τὸ, monumentum τῆς τῶν πολεμίων τροπῆς. Xen. Hell. 7. Thuc. lib. 1. Interdum cum genit. ut, τροπαῖον τῆς ναυμαχίας, apud eundem lib. 6. Plerunque dicitur, στῆσαι seu ἀναστῆσαι τρόπαιον ἀπό τινος. ut Aristid. τρόπαιον ἐστήσατε ἀπὸ τῶν Θηβαίων. (Æsch. S. c. Th. 283. 963. Eurip. Phœniss. 579. 1260. Soph. Tr. 1118.)

Τρόπος, ου, ὁ. Plut. in vita Hom. est ἡ τῶν λέξεων ἐκτροπὴ, deflexio in verbis à communi usu et propria significatione; verborum immutatio, Cicer. Vide et Quint. l. 8. c. 6. ¶ Item modus, ratio. Aristoph. ἁπλῷ τρόπῳ. Æsch. μηδενὶ τρόπῳ [illegible], nullo modo, neutiquam. Sic et apud

Plat. Thucyd. &c. Interdum dicitur, τρόπον, sub. κατά. ut apud Demosth. τοῦτον τὸν τρόπον, καὶ τοιούτους τέχνας. ¶ Item mos, ritus, consuetudo. Xen. κατὰ τὸν Ἑλληνικὸν τρόπον. Sic, Λακωνικὸς τρόπος. Plat. de leg. l. 4. Et addito genit. ἐν τρόπῳ βοσκημάτων, more seu instar pecudis. Lucian. Κατὰ τρόπον, eo quo decet modo, recté, convenienter. Pro quo dicitur et, πρὸς τρόπου, apud Plat. de leg. lib. 9. Ἀπὸ τρόπου, perperam, ineptè, inconvenienter: apud eundem in Crat. et Plut. de educ. lib. ¶ Item, τρόπος, mores: ingenium, indoles, animus. Thuc. lib. 8. διάφοροι πλεῖστον ὄντες τὸν τρόπον, ingenio et moribus dissimiles. † Xen. Pæd. l. 2. 47. a. et l. 3. p. 76. e.† Hinc et, πρὸς τρόπου, ex moribus. Plut. in Phæd. Sic et passim, apud Isocr. Dem. &c. ¶ Exponitur et, autoritas: apud Plut. ¶ Item studium, institutum, voluntas. (τὸν μέγαν τρόπον. Æsch. S. c. Th. 289. Adverbial. Ag. 49. Ch. 272. 477. ἱππικὸν τρόπον. Eurip. Med. 752. Phœniss. 347. Soph. Œdip. Tyr. 99. τίς ὁ τρόπος; quâ causâ. 10.)

Τροπικὸς, ut, τροπικοὶ κύκλοι, circuli tropici, i. quos quum attigerit Sol, solstitium facit, et τρέπεται, convertit, et reflectit cursum suum. Procl. in sphær. Τροπικὰ σημεῖα, puncta reversionis. Plut. de def. orac. Apud Rhet. τροπικαὶ λέξεις, in quibus est τροπὴ, vel τρόπος, seu quæ figuratæ sunt et translatæ.

Τροπικῶς, tropicè, per tropum: schol. Aristoph.

Τροπία, ἡ, versutia, versatile ingenium. Hom.

Τροπίας οἶνος, q. d. vinum versum: vinum vappa factum. Aristoph.

Τροπαλίζω, idem quod τρέπω, verto, converto.

Τροπαλισμὸς, conversio, mutatio. Hesych.

Τρωπάω, idem quod τροπαλίζω.

Τρωπάομαι, idem cum τρέπομαι, vertor, convertor, seu converto me. Iliad. ό. οὐδὲ τρωπᾶσθαι φόβονδε.

Τροπέω, idem cum τρωπάω. Od. τ'. Ἥ τε θαμὰ τρωπῶσα χέει πολυηχέα φωνήν, subinde convertens et mutans.

Τρωπέομαι, idem cum τρωπάομαι. Od. ό.

Τρωπάσκω, et τρωπάσκομαι, idem cum Τρωπάω, et τρωπάομαι. Il. λ'.

Τροπόω, in fugam verto, et vinco. Unde, τροπόομαι, quod Suid. exp. νικῶ, ἐκτρέπω. Et τροποῦσθαι, τρέπεσθαι, μεταβάλλεσθαι. Hesych.

Τροπὸς, lorum contortum quo remus scalmo alligatur. Od. δ'.

Τροπόω, loro illo ad scalmum alligo. Luc. τὰν κωπὰν ἐπέστα τετρόπωται. (Τροπούμενοι, κωπήρης τ' ἀνὴρ Τροποῦτο κώπην σκαλμὸν ἀμφ' εὐήρετμον. Æschyl. Pers. 376.)

Τροπωτὴρ ἱμὰς, idem cum τροπὸς. Thuc. lib. 2.

Τρόπαξ, manubrium remi: à τρέπεσθαι dictum, quoniam inter remigandum vertatur.

Τρόπηλις, seu τρόπαλλις, fasciculus alliorum, seu alliorum manipulus. apud Aristoph. in Acharn. Dicitur autem à τρέπεσθαι, significante πλέκεσθαι, teste Suid.

Τρόπις, ιδος, vel ιος, ἡ, carina: στεῖρα, ima navis pars. Odyss. μ'. Metaphoricè pro principio sumitur. ut, τρόπις τοῦ πράγματος. Aristophan. in Vesp. quoniam τῶν ἀρχῶν ἡ τρόπις ἵσταται πρώτη, inquit schol.

Τροπιδεῖος, ut, Τροπιδεῖα ξύλα, ligna apta ad fabricandas navium carinas. Etymol. Item, ad carinam pertinens. Plat. de leg. lib. 7.

Τροπίζω, carinâ instruo: unde, ναῦς ἱκανῶς τετροπισμένη. Hippocr.

Τρωπαλίζω, idem quod τροπαλίζω.

Τρωπαλίζομαι, idem quod τροπαλίζομαι. Hesych.

Τραπελὸς, οῦ, ὁ, instabilis.

Τραπέω, uvas calco in lacu. Hesiod. in Asp. † 301.† Οἱ δ' αὖ ἐτράπεον. Odyss. ή. Ἄλλας δὲ τραπέουσι.

Τραπηταὶ, οἱ, uvarum calcatores. Hesych.

Τραπητὴς, et τραπητὸν, τὸ, et ὁ τράπης, ητος, mustum, vinum. Idem. ¶ Sed alii reddunt molam oleariam, trapetum, et trapetem.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀνατρέπω, subverto, everto, prosterno. Plat. τὸ μὲν σώζει τὰς πόλεις, τὸ δ' ἀπόλλυσι καὶ ἀνατρέπει. Dem. pro cor. ὃς ἅπαντα ἀνέτρεψε τὰ τῶν Ἑλλήνων. † Xen. Pæd. l. 2. p. 65. e. et τύχη (τινός) l. 4. p. 95. b.† Apud Aristoph. in Nub. † 1097.† ἀνατρέψω ταῦτ' ἀντιλέγων, evertam ista, i. refutabo. (V. Æschyl. S. c. Th. 1064. Eurip. Phœniss. 850. exci o. Soph. Tr. 1096. ἀντρέψων. Æsch. Ag. 1337.)

Ἀνατρέπομαι, evertor, exturbor, prosternor. † Xen. Pæd. p. 135. e.† Plat. in Fab. Mare ἀνατρέπεσθαι dicitur, quum id quod in imo est, emergit, et sursum fertur. Aristot. hist. anim. l. 8. Item, ἀνατρέπομαι, pro ἀνατρέπω. Xen. Pæd. 7. (Aristoph. R. 550.)

Ἀνάτρεπτος, prostratus, immutabilis. In novell. Const.

Ἀνατρεπτικὸς, subversorius, evertendi vim habens. [Plat. de Rep. lib. 3. Si quem deprehenderis mentientem vatem vel medicum,—— κολάσεις, ὡς ἐπιτήδευμα, εἰσάγοντα, πόλεως, ὥσπερ νεὼς, ἀνατρεπτικόν τε καὶ ὀλέθριον.] (Athen. V. 8. Ant.)

Ἀνατροπὴ, subversio, eversio, exturbatio. Greg. (δωμάτων ἀνατροπάς. Æschyl. Eum. 356.) Item eversio, refutatio. Apud Diosc. ἀνατροπὴ στομάχου, stomachi dissolutio, quum in vomitiones effunditur.

Ἀνατροπεὺς, έως, ὁ, subversor, eversor. Plut.

Decomp. Δυσανάτρεπτος, subversu vel eversu difficilis: apud eundem.

Εὐανάτρεπτος, subversu seu eversu facilis.

Προσανατρέπω, insuper everto, vel everto, ἀνατρέπω. Eccles.

Ἀποτρέπω, averto: item avoco, revoco, deterreo, dehortor. Iliad. λ'. Ἔνθ' αὐτὸς ἀπέτραπε λαὸν Ἀθήνη. Iliad. ύ. Ἀλλ' οὔ μ' ἐπέεσσιν ἀποτρέψεις μεμαῶτα. Isocr. in Paneg. οὐκ ἀπετρέποντο, ἀλλ' ἐπεπήδων τῇ στρατιᾷ. Idem cum genit. ibidem, ἀποτρέπειν τῶν ἁμαρτημάτων, avocare à peccatis. (Ellipticè. Soph. Tr. 1031. Æsch. Suppl. 887. 888.)

Ἀποτρέπομαι, avertor, seu averto me, pedem averto et retrò converto. Xenoph. Pæd. 5. δείξας ἄχρι οὗ ἀσφαλὲς ὄντα εἶναι, ἀπετράπετο, gradum revocavit. Et cum genit. Luc. ἀποτρεπόμενοι τῆς ὁδοῦ, quum à via deflexissent. Et cum πρὸς Plut. in Fab. ἀποτετράφθαι πρὸς Ἰταλίαν, convertisse gressum in Italiam. ¶ Item, aversor, rejicio, repudio, repello. Idem ibidem, ταύτην μὲν ἀπετρέψατο τὴν δύναμιν. (φοβοῦμαι σ' ἀποτρέπομαι δίχα πολιτῶν. Æsch. S. c. Th. 1068.)

Ἀποτρεπτικὸς, avertendi seu depellendi vim habens. Luc. Exponitur et, dissuasorius, dehortatorius.

Ἀποτροπὴ, aversio: item, amolitio, depulsio. (Æsch. Pers. 217.) Plat. de leg. l. 2. Isocr. in Areop. Plut. de def. orac. Item, dehortatio, dissuasio, Arist. rhet. 1. Thuc. l. 3.

Ἀποτρόπαιος, malorum aversor et depulsor. Ut, Ζεὺς ἀποτρόπαιος, apud Luc. et, Ἀπόλλων ἀποτρόπαιε, Aristoph. in Plut. Item, οἱ ἀποτρόπαιοι, sc. δαίμονες, averrunci et depellentes, Xen. Hell. 3. ¶ Interdum ἀποτρόπαιος, qui fit malorum avertendorum causâ: ut, ἱερουργίαι ἀποτρόπαιοι. Plut. in probl. Hell. ¶ Item, averruncandus, avertendus, idemque horrendus, abominandus. Plat. ἀποτρόπαιά μοι καὶ ἐν ἀκοαῖς ταῦτα. (Ἀποτρόπαιον scil. ἄγαλμα. Philostr. l. 6. c. 10. bis.)

Ἀποτροπιάζομαι, aversor, abominor, peto ut dii averruncent. Synes. ¶ Exponitur etiam, placo, expio. in Bibl.

Ἀποτροπίασμα, sacrificium quod fit malorum avertendorum gratia: piaculum, piamen, piamentum.

Ἀποτροπιασμὸς, averruncatio deum iræ. Exponitur et, aversatio. schol. Soph.

Ἀποτροπία, seu ἀποτροπίη, Ionicè, depulsio, aversio, ἀποτροπή. Apoll.

Ἀπότροπος, quem alii aversantur, abominantur et refugiunt. Ut, ἀπότροπον ἦλθεν, apud Soph. in Ajace. ¶ Od. ξ'. Αὐτὰρ ἐγὼ παρ' ὕεσσιν ἀπότροπος, οὐδὲ πόλινδε Ἔρχομαι, exp. separatus et quasi exterminatus: seu aversans urbem et fugiens. ¶ Item, depulsor mali, averruncus sive averruncator. Plat. de leg. l. 9. (Ἀποτρόποισι δαίμοσι θέλουσα θῦσαι. Æschyl. Pers. 203. Ch. 41. 153. Eurip. Phœniss. 543. Soph. Œdip. Tyr. 1318.)

Ἀποτροπάω, idem quod ἀποτρέπω. Od. π'. et φ'. Il. σ'. et ύ.

Ἀποτροπάομαι, aversor, declino. Phocyl. Χρὴ κακοεργὸν ἀποτρωπᾶσθαι.

Δυσαπότρεπτος, (decomp.) qui difficulter averti potest et depelli. Item, qui difficulter potest avocari, refractarius.

Διατρέπω, distorqueo, perverto. Hom. hymn. 1. Merc. Ῥεῖα μάλ' ἔχεις πάντα διατρέψαι ἐν αὐλῇ. Item, averto, dissuadendo avoco et abstraho, pudore injecto deterreo. Herodian. lib. 1. διέτρεψε πρὸς ὀλίγον τὸ μειράκιον. Exponitur et, confundo, perterreo, ad inopiam consilii redigo.

Διατρέπομαι, pudefio, erubesco. Plut. de def. orac. ὥστε καὶ τοὺς Ἐπικουρείους διατραπῆναι. Item, perturbor, perterreor, ad inopiam consilii redigor. Polyb. τὴν σύγκλητον αὐτὴν συνέβη διατραπῆναι.

Διατρεπτικὸς, dissuasivus, avocativus, vim avertendi seu abstrahendi habens. Plut.

Διατροπὴ, pudor, confusa facies. Item, confusio, et perturbatio. Polyb. l. 5.

Διάτροπος, ὁ διατετραμμένος. seu, qui solet διατρέπεσθαι. Apud Eurip. in Iphig. Aul. διάτροποι φύσεις βροτῶν, exp. naturæ hominum mutabiles.

Decomp. Ἀδιάτρεπτος, qui non potest διατρέπεσθαι. immotus.

Ἀδιατρέπτως, immutabiliter, ita ut nequeat διατρέπεσθαι. Eccles. c. 26.

Συνδιατρέπομαι, unà erubesco et confundor. Plut.

Εἰστρέπομαι, vertor in, seu intra: recipio me intra, seu in me. Aristot. hist. an. l. 9.

Ἐκτρέπω, averto, deflecto seu declino: item, detorqueo. Plut. in vita Hom. τὰ πράγματα μετατρέπει, καὶ ἐκτρέπει τῆς συνηθείας, deflectit à communi consuetudine et usu proprio. Antiph. τὴν αὐτοῦ μανίαν εἰς ὑμᾶς αὐτοὺς ἐκτρέψαι, detorquere. Interdum, cogo ut declinet. Soph. in Œdip. Tyr. † 816.† Κἀγὼ τὸν ἐκτρέποντα τὸν τροχηλάτην Παίω δι' ὀργῆς, cogentem me via cedere. (Ἐκτρέπω πρὸς, cogo ut deflectat ad. Aj. 53. Œdip. Tyr. 872. V. Æschyl. S. c. Th. 634. Ag. 1473.)

Ἐκτρέπομαι, deflecto et declino à via. Aristoph. in Plut. Οἱ δ' ἐξετρέποντο, κ' οὐκ ᾔδειν ἐγὼ μ' ἔτι. Plut. in symp. sep. s. p. ἐβαδίζομεν ἐκτραπόμενοι διὰ τῶν χωρίων καθ' ἡσυχίαν. Et cum accus. person. Demosth. οὗτος ἐκτρέπεταί με τὴν ἀπαντήν, obviam mihi factus, continuò se avertit aliò. Significat et, aversor, vito, fugio. Plat. in Phileb. Item, motor. Et in malam partem, degenero. Chrysost. εἰς ἀλογίαν ἐκτρέπεται.

Ἐκτροπὴ, deflexio, declinatio: ut, ἐκτροπὴ τῶν λέξεων. Plut. in Homer. Interdum, digressio, diverticulum: apud eundem symp. 6. probl. 1. Item, locus ad quem deflectimus, diverticulum, divortium. Aristoph. in Ran. Ἐκτροπαὶ ὑδάτων, alvei per quos aquæ à solito meatu diversæ emittuntur. (115. Æschyl. Pr. 912.) Item, ἐκτροπὴ, depravatio. ut, ἐκτροπὴ τῆς κράσεως, excessus.

Ἐκτροπίας, qui passus est ἐκτροπήν. ut, ἐκτροπίας οἶνος, vinum in vappam conversum: seu simpliciter, vappa: quæ et absolutè ἐκτροπίας dicitur apud Aristoph.

Ἐκτρόπιον, τὸ, ἡ τοῦ βλεφάρου ἐκτροπὴ, morbus, quando palpebræ deorsum conversæ sunt. Aut. defin. med. et Actuar.

Ἔκτροπος, deflexus, digressus: seu qui declinat et recedit. Exponitur et, dissentaneus.

Ἐκτράπελος, invenustus, illepidus, inscitus. Item, quem aversari et declinare solemus; seu, horrendus, aversandus. ut apud Suid. τῷ εἴδει ἐκτράπελος, καὶ τῷ σχήματι ἀλλόκοτος. Interdum exp. monstrosus. ut apud Hermog. περὶ πολιτικοῦ λόγου. Item activè, horrens, aversans: apud eundem Suid.

Decomp. Παρεκτρέπω, averto, abduco, diverto, seduco, defero à. Eurip. in Supplic. Μισῶ δ' ὅσοι χρῄζουσιν ἐκτείνειν βίον, Σίτοισι, καὶ ποτοῖσι, καὶ μαγεύμασι Παρεκτρέποντες ὀχετόν, ὥστε μὴ θανεῖν.

Παρεκτρέπομαι, deflector, detorqueor. Aristot. de gen. an. l. 4.

Τριβεκτράπελα, τὰ, (compositum ex τοῦ τρίβων καὶ ἐκτράπελον,) apud Aristoph. in Nub. † 999.† dicuntur σκληρὰ καὶ ἀνώμαλα, i. dura, incondita et absurda, teste Suid.

Ὑπεκτρέπω, paullulùm deflecto: seu, clàm averto. (cum Gen. et Acc. Soph. Tr. 337.)

Ὑπεκτρέπομαι, paullulùm declino, paullatim aversor et vito. Plat. in Phædro.

Ἐντρέπω, pudore afficio, pudorem ac ruborem injicio: propriè, facio ut præ pudore faciem deflectat aliquis. Plut. in Hom. τὴν αἰτίαν τῆς ἀγροικίας εἰς ὀλίγους τοὺς μηδενὸς ἀξίους ἀναφέρων, τοὺς πολλοὺς ἐντρέπει. Sic et apud Chrysost. comment. in ep. ad Rom. et in ep. Paul. ad Cor. 1. c. 4.

Ἐντρέπομαι, pudore suffundor, verecundor, revereor. Plut. ἐντρεπόμενοι πολλάκις τὸ ἀξίωμα τῆς γυναικὸς παρρησιαζομένης. Sic et Luc. 20. et alibi in N. Test. ¶ Significat et, curo, curam habeo: ducta signif. ab iis, qui curâ et desiderio rei alicujus inter eundum subinde se convertunt et respectant. Sophoc. Τί δαὶ οὕτως ἐντρέπει τῆς συμμάχου; (cur tam parum commilitonem curas? Aj. 90. Œdip. Tyr. 744. 1076. 1250.) Plato in Phædr. οὔτε λύτρων ἐπιχειρῶν, οὔτε μάρτυρος ἔτι ἐντρέπεσθαι. ¶ Exponitur et, moror, flector. Od. ά. οὐδέ νυ σοί περ Ἐντρέπεται φίλον ἦτορ Ὀλύμπιε.

Ἐντρεπτικὸς, pudefaciendi vim habens, idoneus ad pudorem suffundendum.

Ἐντρεπτικῶς, pudore reprehensum afficiendo. Chrysost. comm. in ep. ad Cor. 1. c. 11.

Ἐντροπὴ, pudefactio, in 1 ad Cor. cap. 15. [34. 1 Epist. ad Corinth. vi. 5. πρὸς ἐντροπὴν ὑμῖν λέγω. Soph. Œd. Col. 509. Ἦ καὶ δοκεῖτε τοῦ τυφλοῦ τιν' ἐντροπὴν Ἢ φροντίδ' ἕξειν αὐτὸν ἐλθεῖν πέλας;] ¶ Et pro conversione et volutatione ponitur. Aratus.

Ἐντροπίας οἶνος, idem quod ἐκτροπίας. Hesych. Suid.

Ἐντρωπᾶσθαι, induere. Hesych.

Ἐντροπίδες, calceamenta quædam, apud eundem.

Ἐντροπάδην, altera manuum commutatione. Idem.

Ἐντροπαλίζω, averto, verto: unde, ἐντροπαλιζόμενος, subinde se convertens, reflectens inter eundum. Il. λ'. et ρ'.

Ἐπιτρέπω, committo, curæ alicujus trado, demando. Od. τ'. Ἀλλ' ἔχε σιγῇ μῦθον, ἐπίτρεψον δὲ θεοῖσιν. Sic et Il. ά. Item, committo, i. permitto. † σὺ δ' ἐπιτρέψεις; permittis tu? Aristoph. Nub. 797. et Xenoph. Cyri Pædiæ l. 1. 1. 2. permittere, sinere. Sic l. 3. p. 71. d. Sic p. 82. e. [illegible] p. 199. e.† Herodian. l. 2. ἐπιτρέψαι τῷ Πεσκεννίου θεῷ τὴν κρίσιν, ut judicium de se Pescennio deo permitterent. Pro quo interdum sine accusat. dicitur ἐπιτρέψαι, ut Demosth. ἐπιτρέπειν τοῖς φίλοις, rem permittere arbitrio amicorum. Interdum cum infinit. Plut. in Apoll. ἐπιτρέπω τῷ θεῷ κρῖναι περὶ ἐμοῦ. † Xen. Pæd. l. 5. p. 129. c.† Quandoque infinitivus sæpe subaudiendus relinquitur: ut apud Xen. Pæd. 3. Thuc. l. 1. &c.

Ἐπιτρέπομαι, meæ curæ traditur, mihi committitur. Iliad. β'. Ὧ λαοί τ' ἐπιτετράφαται, καὶ τόσσα μέμηλε. Thucyd. lib. 1. οἱ τῶν Ἀθηναίων ἐπιτετραμμένοι τὴν φυλακήν, quibus Atheniensium custodiæ cura commissa erat. Item, mihi permittitur. Luc. εἰ δ' ἂν ὁ Ἄρης, ὁ σὸς ἐπιτροπεύῃ τὸ δίκαιον.

Ἐπιτροπὴ, ipsa actio τοῦ ἐπιτρέπειν, quum arbitrium alicui permittimus. Thuc. l. 5. Demosth. in Apatur. Exponitur et, procuratio, tutela.

Ἐπιτροπαῖος, ut, ἐπιτροπαίαν ἔχω τὴν βασιλείαν, regnum in mea tutela est. [Herod. lib. 4.]

Ἐπίτροπος, cui cura alicujus rei commissa est seu committitur, curator, procurator, vicarius. Herodian. lib. 7. ὁ κατὰ τὴν Λιβύην ἐπίτροπος, † Xen. Pæd. l. 4. p. 96. e de militaribus procuratoribus.† Peculiariter ἐπίτροπον dicuntur quibus parentes morituri liberorum suorum curam commendant, aut qui ejusmodi curam suscipiunt, vel sponte, vel rogati: tutores. Plut. in Lyc. et in Cam. Plat. in Charm.

Ἐπιτροπικὸς, ad tutelam pertinens: ut, ἐπιτροπικοὶ νόμοι, Plat. de leg.

Ἐπιτροπεύω, sum administrator et præfectus, procuro, administro. Herodot. ἐπιτροπεύων τῆς Αἰγύπτου. Item, tutor sum, in tutela mea habeo. Plut. in Alcib. τοῦ δὲ Ἀλκιβιάδου Περικλῆς καὶ Ἀρίφρων, οἱ Ξανθίππου προσήκοντες κατὰ γένος, ἐπετρόπευον.

Ἐπιτροπεύομαι, sum sub tutoribus.

Ἐπιτροπευτικὸς, peritus τοῦ ἐπιτροπεύειν, cui aliquid ἐπιτρέψαι possumus tanquam homini perito. Xen. in Œcon.

Ἐπιτροπεία, ἡ, præfectura, procuratio.

Ἐπιτροπάδην, ex commisso, non sponte. Hesych.

Ἐπιτροπάω, idem quod ἐπιτρέπω. Apoll. Rhod. † 1. 351.†

Ἐπιτράπω, Ionicè dicitur pro ἐπιτρέπω, apud Herodot.

Ἀνεπίτροπος, (decomp.) tutoribus carens. Suid.

Κατατρέπω, et κατατρέπομαι, in fugam converto, fundo, fugo. Greg.

Κατάτροπος, deorsum versus seu conversus, deorsum vergens. Hes.

Μετατρέπω, converto.

Μετατρέπομαι, convertor. Il. Α. Θάμβησεν δ' Ἀχιλεὺς, μετὰ δ' ἐτράπετ', αὐτίκα δ' ἔγνω, faciem retrò convertit. ¶ Item, curo, curam habeo. Il. μ'. Τῶν οὔτι μετατρέπομ', οὐδ' ἀλεγίζω.

Μετατροπὴ, conversio, mutatio. Item, cura, animadversio.

Μετάτροπος, qui potest converti: versatilis, mutabilis: ut, μετάτροπον ἦθος, apud Nonn. Item reversus, redux, Epigr. l. 3. Apud Hesiod in Theog. †89.† μετάτροπα ἔργα τελεῦσι, exp. res in integrum restituunt. (Æsch. Pers. 948.)

[Μετατροπία. Pind. Pyth. Od. X. 31. Μὴ φθονεραῖς ἐκ θεῶν Μετατροπίαις ἐπικύρσαιεν.]

Decomp. Ἀμετάτρεπτος, qui mutari non potest, immutabilis, immotus. Plut.

Ἀμετάτροπος, qui verti mutarique nequit.

[Μετατρωπάω. Apoll. Rhod. Arg. iii. 297. ἁπαλὰς δὲ μετετρωπᾶτο παρειὰς ἐς χλόον. &c.]

Παρατρέπω, diverto, deflecto, à solita et instituta via averto vel avoco. Thucyd. lib. 1. παρατρέψας ἄλλῃ τὸ ὕδωρ. Plat. ep. 7. ἐπ' ἄλλον βίον αὐτὸν τοῦ βελτίστου παρατρέψας, ab honestissima vita ad diversam avocare. † Sic Hesiod. Theog. 103.†

Παρατρέπομαι, avertor, avocor. Plat. de leg. l. 10. Et neutraliter, digredior. Xenoph. in œcon. παρατραπόμενος τοῦ λόγου. (Theoc. κε'. 151.)

Παρατροπὴ, deflexio, i. ipsa actio deflectendi aliam. Plut. de orac. Pyth. Et neutr. deflexio, digressio. Theodor. hist. eccl. l. 3. τὴν εἰς ἀσέβειαν αὐτοῦ παρατροπὴν προειδόμενοι.

Παράτροπος, deflexus, aversus, Nonn. Et activè, avertens, avertendi vim habens: ut, παράτροπον μέλος μέλπω. Eurip. in Androm. [520.] carmen quod mortem avertit. [Pind. Pyth. B. 63. Εὐναὶ δὲ παράτροποι. &c. Schol. παρατρόπους εὐνάς φησι, τὰς μοιχείας καὶ τοῦ δέοντος, παρατετραμμένας.]

Παρατρωπάω, idem cum παρατρέπω. Iliad. ι'. Καὶ μὲν τοὺς θυέεσσι καὶ εὐχωλῇς ἀγανῇσι, Λοιβῇ τε, κνίσῃ τε, παρατρωπῶσ' ἄνθρωποι, flectunt, et ab ira avertunt.

Παρατρωπέω, Ionicè, idem. Od. Γ. τί με ταῦτα παρατροπέων ἐρωτᾷς; à recta via abducens.

Ἀπαράτρεπτος, (decomp.) non perversus, non detortus, non depravatus: ut, κρίσις ἀπαράτρεπτος, apud Basil.

Ἀπαρατρέπτως, rectè, nullo diverticulo.

Περιτρέπω, circumago. Item circumacta averto et percello. Luc. χειμὼν δὲ καὶ γνόφος ἐμπεσὼν, ὀλίγου δεῖν περιέτρεψεν ἡμῶν τὴν ναῦν. Exponitur et, in errorem induco. In Axioch. σὺ δὲ περιτρέπεις τοῦτο. Et simpliciter, induco, impello, redigo: ut Act. Ap. c. 26. πολλά σε γράμματα εἰς μανίαν περιτρέπει, ad insaniam redigunt. Item verto: sc. in melius. Aristid. παρεσκεύαζε πάσας περιτρέπειν τὰς συμφορὰς ἐπὶ θάτερα. Sumitur et neutraliter pro convertor. Hesiod. in Theog. †58.† περὶ δ' ἔτραπον ὧραι.

Περιτροπὴ, circumactus, circuitus seu circuitio, vertigo. Unde, ἐκ περιτροπῆς, per vices, seu in orbem. Basil. in Hexaëm. hom. 8.

Περίτροπος, idem. Hesych.

Περιτροπάδην, circumagendo. Apoll. Arg. 2.

Περιτρωπάω, et Ionicè περιτροπέω, circumeo, obeo. Hom. Hym. 1. in Merc. πολλὰ περιτροπέων ἀμεγάρτων φῦλ' ἀνθρώπων. Et, περιτροπέων ἐνιαυτὸς, apud eundem, Iliad. β'. annus circumiens: seu, qui circumagitur.

Decomp. Ἀπερίτρεπτος, qui non circumvertitur, vel, qui circumverti nequit. Hesych.

Ἀπερίτροπος, idem: vel, non revertens, non redux. Soph. in Electr. Aliis, præfractus, et obstinatis moribus.

Εὐπερίτρεπτος, circumactu facilis, versatilis. Exponitur et, subverti facilis. Luc.

Συμπεριτρέπω, unà circumago, περιτρέπω. Diosc.

Προτρέπω, q. d. antè me verto, propello: unde passivè. Il. ε. Οὔτε ποτὲ προτρέποντο μελαινάων ἐπὶ νηῶν. Item, cieo, provoco: ut, προτρέπειν τὰ οὖρα, apud Gal. ad Glauc. l. 1. ¶ Item, προτρέπω, seu προτρέπομαι, hortor, adhortor, monitis incito et impello: metaphora ab iis qui instigant et cogunt subsistentem ut progrediatur. Herodian. l. 3. προὔτρεπεν εἰς τοὺς ἐλέγχους, adhortabatur ad redarguendum. † Xen. Pæd. l. 2. 47. e. τὸ προτρέπειν παιδεῦσαι. l. 6. 17.† Cum ἐπὶ, Isocr. in Areop. προτρέποντες ἐπὶ τὰς ἀδικίας. Cum πρὸς, apud eundem in Nic. et Plat. in symp. sept. sap. ¶ Item, προτρέπομαι, cedo: προτρέπεσθαι ἄχεϊ, Hom. cedere dolori. (Soph. Œdip. Tyr. 366. 1461. El. 1199. Athen. V. 8. Ant. 497.)

Προτρεπτικὸς, exhortatorius, incitatorius: προτρεπτικὸς λόγος, Isocr.

(Προτρεπτικῶς. Luc. Som. p. 4.)

Προτροπὴ, exhortatio, incitatio, impulsus monitis mixtus. Aristot. Rhet. 2. Plut. de laude propr.

Προτροπάδην φοβεῖσθαι seu φεύγειν dicuntur qui hostibus terga vertentes quanta maxima possunt cum celeritate fugiunt. Il. π'. Polyb. lib. 2. Plat. in Symp.

Προτροπάω, idem quod προτρέπω. Expon. et, verto, flecto.

Πρότροπος οἶνος, vinum quod sua citatum sponte defluit antequam uvæ calcentur. Athen. l. 1. et 2. Quidam sic nominari volunt, quoniam defluit πρὸ τοῦ τραπεῖσθαι, τουτέστι θλίβεσθαι τοὺς βότρυας. alii simpliciter à προτρέπομαι, cieor, provocor: ut sit οἶνος ὁ προτρεπόμενος.

Προτροπὶς, Hesych. est σταφίς.

Προστρέπω, oro, obsecro, precor: ad genua provolutus, et adorans. Soph. in Ajace, Τοιαῦτά σ' ὦ Ζεῦ προστρέπω. Passiva voce utitur Plat. de leg. lib. 9. (Προστροπᾶσθαι. Æsch. Eum. 205.)

Προστροπὴ, supplicatio, preces supplices. Soph. in Œdip. Colon. †558.† (V. Æschyl. Pers. 216. Ch. 19. 83. Eum. 721.) Item, devotio, detestatio. Æschin. in Ctesiph. Item, reatus ob homicidium; piaculum; labes sceleratæ contagionis. Synes. Ep. 44. et 58.

Προστρόπαιος, cui supplicamus, seu ad cujus genua supplices provolvimur: προστρόπαιος Ζεύς. Interdum dicitur is qui supplex alicui ad genua accidit. Sophocl. in Ajace. (Ἱκέτης. Æschyl. 234. 257. 448. pro quo προστρόπαιος. ib. Ag. 1596. Ch. 285. Eum. 41. pro ἀλάστωρ.) Item, obnoxius devotionibus τοῦ προστρεπομένου, qui ad aliquem confugit expiari patratum à se scelus cupiens, qui cæde manus polluit, et adhuc pœnas debet ei quem occidit. Æschin. περὶ παραπρεσβ. Exponitur et, qui piaculum importat, ob quem religio oboritur. Antiph. in Apolog.

(Πρόστροπος, supplex. Soph. Œdip. Tyr. 41.)

Ὑποστροπὴ, reversio, reciprocatio. Galen. in lex. Hippocr.

Ὑποστροπία, idem. Apoll. Rhod. Argon. 1.

Ὑποστροπιάζω, revertor, reciproco, recurro. Hippocr. Aphor. l. 4.

Ὑποστροπιασμὸς, idem quod ὑποστροπή. Idem ibidem.

Ὑπότροπος, reversus, redux. Il. ζ. Od. ύ.

Composita sine præpositione: ac primùm ex τρέπω et τροπή.

Ἄτρεπτος, qui verti et immutari nequit, immutabilis, immotus, ideoque rigidus, firmus, constans: tam de re animata quam inanima. Plut. in Alcib. et Luc.

Ἀτρέπτως, immutabiliter, constanter, rigidè. Phil. de vit. M. lib. 1. Exponitur etiam, rectè: apud Ælian.

Ἐθελότρεπτος, cujus voluntas mutabilis est. Damasc.

Εὔτρεπτος, verti facilis: mutabilis. Aristot.

Εὐτρεπὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, paratus: q. d. benè versatus ad opus aliquod. Eurip. in Hec. πάρεστι λαιμὸς εὐτρεπὴς ὅδε. Exponitur etiam, absolutus: item, æquus, ἴσος. Hesych.

Εὐτρεπίζω, paro, apparo: instruo. Demosth. Phil. 1. ἱππαγωγοὺς τριήρεις καὶ πλοῖα ἱκανὰ εὐτρεπίσαι κελεύω. (Æsch. Ag. 1660.)

Εὐτρεπίζομαι, idem. † Xen. Pæd. 6. p. 163. e.† Pausan. ἐς πολιορκίαν εὐτρεπίζοντο. Item passivè, paro me, sum paratus. Dem. pro cor. Herodian. l. 6.

Εὐτρεπισμὸς, apparatio. Exponitur etiam, bonus ordo.

Decomp. Ἐξευτρεπίζω, idem quod simplex. Eurip. in El. [74.] τἀν δόμοις δ' ἡμᾶς χρεὼν Ἐξευτρεπίζειν.

Κατευτρεπίζω, idem. Aristoph. [Eccles. 509. καὶ μὴν σύ μοι ταύτας κατευτρέπιζ'.] † Corrigo. Xen. Pæd. p. 232. e.†

Παρευτρεπίζω, pro iisdem. Eur. in Iph. Taur. [725.] παρευτρεπίζετ' ἤδη μέλλοντας τοῖς ἱερεῦσι σφαγῇ.

Προευτρεπίζω, præparo.

Πολύτρεπτος, volubilis, convertibilis, mutabilis. Plut.

Composita ex τροπὴ, et τρόπος.

Αἰολότροπος, ὁ καὶ ἡ, variis præditus moribus, mores subinde mutans. Hesych.

Ἁλίτροπος, qui vertitur in mari, qui in mari huc illuc versatur et jactatur. Phocyl.

Ἀλλοτροπέω, muto, immuto: q. d. aliò converto. Hesych.

Ἀλλοιότροπος, idem cum αἰολότροπος. apud eundem.

Ἀλλοιοτροπέω, exp. variè muto, apud Hippocr.

Ἀρτίτροπος, recenter mutatus. Æsch.

Ἀρχαιότροπος, antiquis moribus præditus, antiquos mores resipiens: ut, ἀρχαιότροπα ἐπιτηδεύματα, apud Thuc. l. 1.

Ἀρχαιοτρόπως, antiquis moribus, antiqua morum simplicitate.

Ἀρχαιοτροπία, ἡ, antiqui mores. Plut. in Phoc. Expon. etiam, prisca vivendi forma.

Ἄτροπος, idem quod ἄτρεπτος. ¶ Est et nomen unius Parcarum: sic dicta, quoniam ejus mens non flectitur aut mutatur, sed inexorabilis permanet. Aristot. de mun. Vide et Λάχεσις, et Κλωθώ.

Ἀτροπία, ἡ, exp. malè morata natura, improbitas, temeritas. [Apoll. Rhod. Arg. iv. 387. οἷα καὶ αὐτὴ σῇ πάθεν ἀτροπίῃ.] : sævitia, ejusdem, l. v. 1006: Possit etiam exponi, verti flectique non posse; immutabilitas, rigiditas. Pro eo Ionicè dicitur ἀτροπίη, quod expon. nox intempesta, media nox: apud Hesych.

(Βδελύκτροποι, ἃς τις βδελύξαιτο καὶ ἐντραπείη μυσαρὰς, σικχαντικάς. Æschyl. Eum. 51.)

Δύστροπος, qui ingenio et moribus est difficilibus, difficilis. Demosth. Philip. 2. Item, qui transferri vel mutari difficulter potest. Suid.

Δυστροπία, difficultas morum, seu mores difficiles: apud eundem.

Δυστρόπως, malignè, morum perversitate et pravitate. Poll.

Ἐναντιοτροπὴ, ἡ, conversio contraria. Laërt.

Ἑτερότροπος, aliusmodi, diversus, alius. Epigr.

Εὔτροπος, qui probatis est moribus, bene moratus. Aristotel. eth. 4. cap. 8.

Εὐτροπία, morum probitas, morum elegantia.

Ἡλιοτρόπιον, ου, τὸ, herba solaris: herba verrucaria, heliotropium. Nomen accepit ἀπὸ τοῦ συμπεριτρέπεσθαι τὰ φύλλα τῇ τοῦ ἡλίου κλίσει, quòd folia unà cum Sole circumagat, teste Diosc. l. 4. c. 193. ¶ Est et gemmæ nomen, quæ dejecta in vas aquæ, fulgorem Solis accedentem percussu sanguineo mutat. ¶ Item solarium, vas horoscopon, seu locus in quo horæ ad Solem denotantur, verruto umbram faciente, vel pinnula, qua umbra ad Solis cursum circumagitur. Athen. l. 5.

(Θεότροπος, ἐκ θεοῦ τροπαῖς. Æschyl. Pers. 907.)

Ἰδιότροπος, qui proprii cujusdam et peculiaris modi est.

Ἰδιοτρόπως, modo quodam proprio et peculiari. Greg.

Κακότροπος, qui malis est moribus, vel moratus: vel pravus, perversus, malignus.

Κακοτροπία, mali mores, mores perversi et pravi: malignitas, nequitia. Ammon.

Κακοτροπεύομαι, malis artibus ago, malitiosè improbeque ago. Polyb. lib. 5.

Μονότροπος, unimodi, simplex. Plut. symp. 4. ¶ Μονότροποι dicuntur etiam, qui solitariam amant vitam: apud eundem περὶ φιλαδ.

Μονοτρόπως, uno tantùm modo et singulari. Joseph. de capt. Jud.

Ὁμοιότροπος, qui similis et ejusdem modi est. Aristot. polit. 6. cap. 8. Item, qui similibus præditus est moribus, qui ejusdem est ingenii. Thuc. l. 8. et 3.

Ὁμοιοτρόπως, iisdem moribus, eodem modo. Philo de mundo.

Ὁμοιοτροπία, similis et idem propè modus. Item, morum similitudo.

Ὁμότροπος, idem quod ὁμοιότροπος. ut, ὁμότροπα ἤθη, apud Plat. Exponitur etiam, consentaneus. [Herodot. Hist. lib. 2. ὁμότροπα γὰρ δὴ ἐν τοῖσι Ἕλλησι, καὶ οἱ κατὰ ἐπαγγελίαν.]

Παλίντροπος, retrò convertens gressum, retrò reflectens gradum. Exponitur etiam, reversus, redux. [Soph. Philoct. 1234. Οἷα δ' ἂν φράσειας, ἐς τί μ' αὖ παλίντροπος Κέλευθον ἕρπεις ὧδε σὺν σπουδῇ ταχύς; Æschyl. Agam. 787. Suppl. 179. [illegible] παλίντροπα [illegible] ἐν λευκαῖσιν. Eurip. Herc. Fur. 1067. Σῖγα, σῖγα, παλίντροπος ἐξεγειρόμενος στρέφεται.]

Παλιντροπὶς, idem quod παλίντροπος. Nicand.

Παλιντροπία, conversio retro facta, immutatio, ἀναστροφὴ, Apoll. [Arg. iii. 1156. παλιντροπίῃσιν. Schol. ἤγουν ταῖς παραστροφαῖς· ἢ διὰ τὸ ἱμείρειν τετράφθαι αὐτῆς τὴν ψυχήν.]

Παλιντροπάασθαι, idem quod παλιντρέπεσθαι, retro se convertere. Eust.

(Πάντροπος. τελευτᾷ δ' αὖ ἐπηλλάξατ' ἀραὶ τὸν ἐξ οἴκου τετραμμένου πάντροπον φυγᾷ γένους. Æsch. S. c. Th. 962.)

Πολύτροπος, cujus multi sunt modi, multiplex, varius: ut, πολύτροποι συμφοραὶ, apud Thuc. l. 2. Πολύτροπος ἀνὴρ, cujus ingenium velut in varias partes vertitur: versutus, versatilis ingenii. Od. ά. et alibi apud Homer. Tunc verò compositum ex τροπὴ potiùs quàm ex τρόπος, teste Eust.

Πολυτρόπως, multis modis, seu multimodè, multifariam, variè: in ep. ad Hebr. c. 1.

Πολυτροπία, multiplex et versatile ingenium, versutia. [Herodot. Hist. lib. 2. βουλεύσαντα πολυτροπίῃ τοῦ βασιλέος περιγενέσθαι.]

Τοιουτότροπος, hujusmodi, talis. Plat. de leg. l. 5.

Composita formata ex aor. 2. ἔτραπον, itidem sine præpositione.

Ἀτράπελος, idem quod δυστράπελος. schol. Soph. [Aj. 939.]

Ἀτραπὸς, sive Ἀτραπιτὸς, οῦ, ἡ, et poëticè metathesi ἀταρπὸς sive ἀταρπιτὸς, via trita, non habens diverticula, sed recta: ex qua non licet τραπέσθαι seu ἐκτραπέσθαι, teste Hesych. Lat. callis, semita, trames. Prius apud Arist. in Ran. Herodian. lib. 8. Posteriora tria apud Hom. leguntur, Od. ζ'. Il. π'. et σ'. ¶ Ἀτραπὶς dicitur etiam vinum quod sponte fluit uvâ nondum calcatâ. teste Etym.

Ἀτραπίζειν, viam carpere, iter facere. Hesych.

Δυστράπελος, morosus, qui difficulter moveri et flecti potest, cujus animus placari et mulceri nequit. Soph. in Ajace.

Δυστραπελία, perversitas et malignitas morum, improbi et maligni mores. Item, molestia aliquid ægrè efficiendi, quam quis facilè explicare se non potest: apud Diod. Sic.

Δυστραπέλως, implacidè, contumaciter. Item inconcinnè, inconditè. Xenophon.

Εὐτράπελος, lepidus, scitus: elegans, venustus, urbanus. quasi εὔτροπος seu εὐκίνητος. Isocr. in Areop. Aristot. eth. 2. c. 7.

[Εὐτραπέλως. Thucyd. Hist. lib. 2. καὶ μετὰ χαρίτων μάλιστ' ἂν εὐτραπέλως τὸ σῶμα αὔταρκες παρέχεσθαι. Schol. εὐκινήτως, ἐπιδεξίως.]

Εὐτραπελία, ἡ, facetiæ, festivitas, urbanitas, lepor. ¶ Accipitur et in malam partem, pro scurrilitate, dicacitate, et dicteriis, quæ non referuntur ad finem honestum: in ep. ad Ephes. c. 5.

Εὐτραπελεύομαι, sum εὐτράπελος. Chrys. com. in ep. ad Eph. cap. 6.

Παλιντράπελος, in contrarium versus. Pind. [Olymp. 2. 68. Ἐπί τι καὶ πῆμ' ἄγει Παλιντράπελον ἄλλῳ χρόνῳ, &c. Schol. ἀντεστραμμένον.]

ΤΡΕΦΩ, f. θρέψω, tenui in aspiratam mutato, ad differentiam futuri τρέψω, præcedentis τρέπω, quod et in aliis temporibus observatur, quæ sine φ efferuntur. (Certè præsens esset θρέφω, nisi duas aspiratas syllabas contiguas Græcæ linguæ aversaretur.) alo, nutrio, educo. Il. ν'. Γαμβρὸς ἐὼν θρέψε δόμοις ἔνι τυτθὸν ἐόντα. Il. π'. Τὸν δ' ὁ γέρων Φύλας εὖ ἔτρεφεν ἠδ' ἀτίταλλεν. Xen. pæd. 1. τρέφειν τοὺς παῖδας ἀργοῦντας. Hom. Il. ψ'. de nutritione comæ, ξανθὴν ἀπεκείρατο χαίτην, Τήν ῥα Σπερχειῷ ποταμῷ τρέφε τηλεθόωσαν. ¶ Apud Soph. pro αὔξω et ἔχω ponitur, teste ejus schol. Ut in Œdip. Colon. ὃ πόλις τέτροφεν ἄφιλον, quod et civitas invisum habet. Sic et in Ajace, et alibi. (Œdip. Tyr. 98. Eurip. Med. 563. Æsch. Eum. 949.)

Derivata à τρέφω, alo, nutrio.

Τρέφομαι, alor, nutrior, educor. Il. ψ'. ὡς ἐτράφομεν ἐν ὑμετέροισι δόμοισι. Xen. pæd. 8. ἀρκεῖ καὶ μία ἑκάστῳ τέχνη εἰς τὸ τρέφεσθαι, et unica ars cuique sufficit ad alendum se, et victum sibi parandum. † Pæd. 1. 41. in τῆς πολιτείας. l. 3. p. 78. c.† Isocr. in ep. ad Philip. ἀνθρώπων βαρβάρων καὶ κακῶς τεθραμμένων, malè educati. (Σοφοῖσι παῖδες μετρίων τεθραμμέναι. Sch. εχ. συγγενῶς, ἁπλῶς, ἐπὶ μετρίων ἀπαλῶς τεθραμμέναι. Soph. Œdip. Tyr. 97. 382. 1164. Æschyl. S. c. Th. 798. Eum. 304. Ag. 1209.)

Θρέμμα, τὸ, alumnus: omne illud quod nutritur, alitur et educatur. Plat. de leg. δύσκολον τὸ θρέμμα ἄνθρωπος. Soph. in Electra, Ὦ θρέμμ' ἀναιδές. (Θρέμματ' οὐκ ἀνασχετά. Convitiatus sic chorum appellat Eteocles. Æschyl. S. c. Th. 188. Soph. Tr. 583. 1109. Œdip. Tr. 1164.) Athen. l. 9. de animantibus altis et bestiis dixit.

Θρέψις, ἡ, nutritio, alitura. Alex. Aphr. probl. l. 2.

Θρεπτὴρ, ῆρος, ὁ, nutritor, seu altor. Nonn.

Θρέπτειρα, ἡ, nutrix, altrix: Eurip. in Troad. Pro quo per syncopen dicitur θρέπτρα.

Θρεπτήριος, ου, ὁ, qui ali et nutriri solet: ut, θρεπτήριος πλόκαμος, apud Æschyl. Item, ad alendum idoneus.

Θρεπτήρια, τὰ, alimenta. Item, nutritionis et alituræ præmia. Hesiod. in Erg. † Apollon. Arg. 1. 283.† Pro eodem per syncopen dicitur et θρέπτρα, apud Hom. Il. ρ'. θρέπτα, apud Eust. nisi vitium est libri.

[Θρεπτέον. Plat. Tim. Καὶ μὴν ἔτι γε τὰ μὲν τῶν ἀγαθῶν θρεπτέον ἡγούμενοι εἶναι, τὰ δὲ τῶν φαύλων, &c. Xenoph. Lacedæm. Resp. cap. 9. §. 5. καὶ τὰς μὲν προσηκούσας κόρας οἴκοι θρεπτέον, &c.]

Θρεπτὸς, altus, nutritus: seu qui alitur et nutritur. Pol. l. 7. c. 3.

Θρεπτικὸς, aptus ad nutriendum et alendum, alendi et nutriendi vi præditus: ut, θρεπτικὴ δύναμις, apud Aristot. eth. 1. c. 7.

Τρέφος, εος, τὸ, idem quod θρέμμα. Athen. l. 9. ex Soph.

Τροφὸς, οῦ, ὁ, altor, nutritor. Plat. in Pol. αὐτὴ τροφὸς καὶ τροφὴ ἀγέλης ἀνθρωπίνης φῦμεν. Et in fœm. gen. ἡ τροφὸς, altrix et nutrix infantis: apud Hom. Soph. (Œdip. Tyr. 1142. Fœm. Æsch. Ch. 729.) Plat. Plut. † Xen. Pæd. p. 185. d.† Metaph. Isocr. in Paneg. Athenas τὴν τῶν Ἑλλήνων τροφὸν dixit. Et Plat. in Pol. γῆν τροφὸν ἡμετέραν. ¶ Τροφοὶ, sunt etiam θρέμματα. Hesych. τροφοὶ, θῶες, ἴες, κύνες. ζῶα τροφά.

Τροφὴ, ῆς, ἡ, alitura, nutritio, educatio. Soph. et Eurip. ¶ Item, nutrimentum, alimonia, victus. Aristot. pol. lib. 1. τροφὴν τῷ γεννηθέντι παρέχειν. Sic et apud Isocr. Demosth. Plat. &c. † Sic Xen. Pæd. 1. 6. 12.† ¶ Item, ipse pastus. Athen. lib. 1. ¶ Τροφαὶ, adolescentes. Soph. ¶ Τροφαὶ αἱ παιδεύσεις, institutiones. (τέκνοις δ' ἀραίας ἐφῆκεν ἐπικότους τροφᾶς. Sch. ex ἐπιλαβόμενος δὲ ἐπιτιμίας περὶ τροφῆς ἐφῆκεν αὐτοῖς. Æsch. S. c. Th. 792. V. ib. 671. νέα τροφὴ, nova soboles. Soph. Œdip. Tyr. 1.)

Τρόφις, apud Gal. in lex. Hippocr. exp. benè nutritus. crassus, pinguis. Item, alumnus. Eust. ex Herodoto et Oppian.

Τροφίας, ου, ὁ, altilis, alumnus: ut, τροφίαι ἵπποι, qui domi nutriuntur. Aristot. hist. an. l. 8.

Τρόφιμος, alimentum præbens, alens. Ut, τρόφιμον γάλα, Diosc. l. 2. c. 75. Sic Theophr. de caus. pl. l. 6. τὸ μὲν ἄτροφον, ἄλλως ζῴοις τρόφιμον. Item, herus qui famulitium alit. Poll. l. 3. c. 9. Item, alumnus, is quem domi nostræ alimus. Oppian. et Aristid.

Τροφίμη, ἡ, mater, domina: ex Epigr. et Poll. l. 3. c. 9.

Τροφόεις, εντος, ὁ, idem quod τρόφις, bene altus et nutritus. Hesych.

Τροφώδης, ὁ καὶ ἡ, alimento abundans, copiosum nutrimentum suggerens. Aristot. in probl.

Τροφέω, idem cum τρέφω, significante αὔξω. Odyss. γ'. κύματά τε τροφέοντο, fluctus augebantur: ubi tamen legitur et τροφόεντα.

Τροφεύω, itidem, nutrio, &c.

Τροφεὺς, έως, ὁ, altor, nutritor. Plat. de leg. Plut. in Alex. (Eurip. Phœniss. 45. Æschyl. Ch. 758.)

Τροφεῖα, τὰ, merces seu præmium nutritionis et educationis. Isocr. in Archid. (Σαφῶν τροφεῖα πληρώσει χθονί. Æsch. S. c. Th. 483.)

Τραφερὸς, οῦ, ὁ, aridus, siccus; item παχὺς, compactus. ‡ Apoll. Arg. ii. 547.‡ (Theoc. κά. 44.) Τραφερὰ γῆ, terra sicca, compacta, continens. ¶ Item, τρόφιμος. atque sic tam de mari dicitur quam de terra, quòd utraque pars animalia nutriat: teste Eust.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀνατρέφω, idem quod τρέφω. vel, alendo et nutriendo facio ut augescat, et in majorem molem assurgat. Interdum medici ἀνατρέφειν ægrotos dicuntur, quum iis certam victus rationem præscribunt.

Ἀνατρέφομαι, nutrior, seu nutriendo in molem assurgo. Apud Plut. de flamma, quam inquit, ἀνατραφεῖσαν ἐν ὕλῃ πυκνῇ τῆς φλογὸς, καὶ πάλιν περιπεσούσης.

Ἀνάθρεμμα, idem quod θρέμμα. Theocr. idyll. 24.

Ἀνάθρεψις, εως, ἡ, q. d. renutritio, restauratio, reparatio, refectio. Hippocr. in Aphor.

Ἀνάθρεπτος, ὁ καὶ ἡ, alumnus. Appian.

Ἀνατροφὴ, nutritio, educatio.

Ἀνατροφεὺς, nutritor, educator.

Ἐπανατρέφω, (decomp.) cibo et alimento reparo, reficio. Hipp. l. 2. Aphor.

Προσανατρέφω, insuper alo, seu insuper nutrio, ut ex morbo assurgat; apud Cic. ep. ad Attic. l. 6. (Epist. 1.)

Ἀντιτρέφω, vicissim alo, alimenta reddo. Xen. Pæd. 8. ἀντέτρεφον ἐκεῖνον ἕως ἔζη.

Ἀντιτροφὴ, alimentum. In anth.

Ἀπότροφος, ὁ καὶ ἡ, qui procul à parentibus suis altus et educatus fuit. Plut. de sol. an. Synes. ep. 67. [Aristot. de Hist. Animal. lib. 4. cap. 9. τῶν μικρῶν ὀρνίθων ἔνια οὐ τὴν αὐτὴν ἀφίησι φωνὴν ἐν τῷ ᾄδειν τοῖς γεννήσασιν, ἂν ἀπότροφα γένωνται, καὶ τῶν ἄλλων ἀκούσωσιν ὀρνίθων ᾀδόντων. Herodot. Hist. lib. 2. §. 64. οἰκέειν ἐν τῷ ἱρῷ τούτῳ, τοῦ Ἄρεος τὴν μητέρα, καὶ τὸν Ἄρεα ἀπότροφον γενόμενον, ἐλθεῖν ἐξανδρωμένον, ἐθέλοντα τῇ μητρὶ συμμῖξαι, &c.]

Διατρέφω, alo, nutrio, vel enutrio. apud eundem Synes. ἀπὸ ἐργασίας τὴν οἰκίαν διατρέφει.

Ἐκτρέφω, idem cum ἀνατρέφω. seu, à primis usque annis enutrio. Aristophan. † Nub. 519.† τὸν Διόνυσον τὸν ἐκθρέψαντά με. Et in media voce apud Hesiod. in Erg. φυτὰ δ' ἐκθρέψασθαι ἄριστα, plantis alendis et enutriendis, ut excrescant, est optima. (Soph. Œdip. Tyr. 847. 1410. Æsch. Ch. 748.)

(Ἐκτρέφομαι. Eurip. Med. 940. 1031. 1351.)

Ἐκτροφὴ, enutritio, educatio. [Aristot. de Hist. Animal. τὰ μὲν οὖν πλεῖον ἴσχει γάλα, ὃ ἔστιν εἰς τὴν ἐκτροφὴν τῶν τέκνων, &c.] ¶ Expon. et, enutriendæ prolis ratio.

Decomp. Ἀντεκτρέφω, vicissim enutrio et educo. unde apud Aristot. hist. an. l. 9. φασὶ δὲ, καὶ τοὺς πελαργοὺς ἀντεκτρέφεσθαι ὑπὸ τῶν γονέων.

Συνεκτρέφω, simul enutrio et educo. unde apud Euripid. in Iphig. Taur. συνεκτραφεὶς ἐμοὶ, unà mecum nutritus et educatus.

Συνέκτροφος, simul educatus, simul enutritus. Macc.

Ἐντρέφω, et poët. ἐνιτρέφω. alo seu nutrio in. unde in Epigr. ἐνετέτραφε βότρυς, et apud Herod. l. 5. μακρῷ χρόνῳ βασιληΐῃ ἐξουσίῃ ἐντεθραμμένον, longo tempore inter principalem potentiam enutrita. (Ἐντρέφομαι. Eurip. Phœniss. 325.)

Ἔντροφος, innutritus. Ut, ἔντροφος ἅλς, apud Apoll. Rhod. Et, ἔντροφος αἰγιαλῶν, in Epigr.

Ἐπιτρέφω, alo super: seu alendo et nutriendo superinduco: ut, σάρξ, apud medicos, dicitur ἐπιτρέφεσθαι.

Μετατρέφω, alo et educo inter. Unde pass. apud Apoll. Arg. 2. Κουρήτεσσι μετετρέφετ' Ἰδαίοισι, inter Idæos Curetes educabatur.

Παρατρέφω, alo et educo juxtà, nutrio præter. Plut. de non fœner. ἄνθρωποι δὲ, πενίαις συνόντες, διὰ τὸ εὐμήχανον, ἑαυτοὺς παρατρέφουσιν, &c. Exponitur et, in transcursu educo.

Παρατρέφεσθαι, apud Plut. de pauperibus dicitur, qui miserè aluntur. Dicitur et de iis, qui apud aliquem aluntur: apud Synes. Ep. 140.

(Περιτρέφομαι. Æsch. Ag. 745.)

Συντρέφω, idem quod συνεκτρέφω, simul nutrio et educo. Plut. de solert. anim. (loquens de lusciniis;) Ἐλάττονα γὰρ αἱ συντρεφόμεναι καὶ μανθάνουσι. † συντεθραμμένος. Xen. Pæd. 1. 3. 1. ἔν τισι. 1. 6. 29.†

Σύντροφος, † ὁ, ἡ,† qui simul nutritus et educatus est, et (ex consequenti) contubernalis, sodalis. Xenoph. Plut. Symp. 9. Metaph. apud eundem in Lyc. συντρόφους ποιῶν τοῖς τοιούτοις ὄψεσι τοὺς νέους, innutriens et insuefaciens. Sic, σύντροφος τῇ ἁπλότητι, simplicitati assuefactus. Greg.

Συντροφία, communis educatio, nutritionis communitas, convictus, sodalitium. in Epigr.

Συντροφέω, simul alor et educor.

Ὑποτρέφω, clàm alo, latenter nutrio. Gal.

Ὑποτροφὴ, nutritio. Max. Tyr.

Composita sine præpositione: ac primùm in τροφὸς, τροφὴς, aut τρεφὴς, desinentia.

Ἁλιοτρεφὴς, qui in mari nutritur aut nutritus est; ut, φωκάων ἁλιοτρεφέων. apud Hom. Od. δ'.

Ἁλιτρεφὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui ex mari alitur, i. vel esu piscium marinorum, vel eorum piscatu. Nonn.

Ἀνεμοτρεφὴς, et ἀνεμοτροφὴς, à vento nutritus, à vento auctus et corroboratus. Ut, ἀνεμοτρεφὲς ἔγχος, hasta corroborata à ventis, antequam ex arbore absciderentur; Il. λ'. Sic Il. ο'. ἀνεμοτρεφὲς κῦμα, fluctus à vento sumens alimentum et incrementum.

Ἀπαλοτρεφὴς, molliter nutritus, cibis delicatis nutritus. Il. φ'. ἀπαλοτρεφὲς σίαλος, à quibusdam exp. porcus saginatus.

Βαθυτρεφὴς, in profundo nutritus. ¶ In lib. Maccab. βαθυτρεφὴς νηδὺς, exp. in profundo utero nutriens.

Διοτρεφὴς, à Jove nutritus, Jovis alumnus. epithetum regum, apud Hom. vel quòd à Jove ducant originem, vel quòd ab eo regnum sint adepti. † Sic Hes. Th. 82.†

Δονακοτρεφὴς ἔρνος, germen arundines ferens. Nonn.

Ἠαροτρεφὴς, vere nutritus: apud Mosch. idyl. 2. [66.] λειμῶνες dicuntur ἠαροτρεφέες, quia verno tempore herbis et floribus quasi aluntur.

(Εὐτραφὴς. Eurip. Med. 921. Æsch. Ch. 898.)

Εὐτρεφὴς, benè nutritus, benè saginatus: ut, αἰγὸς εὐτρεφέος. Odyss. ξ'. (Æsch. S. c. Th. 314.)

Ζατρεφὴς, admodùm benè nutritus et saginatus, pinguis, prœpinguis. ut, Ταῦρον ζατρεφέα, Il. ζ'. et Od. δ'. φώκας ζατρεφέας.

Κηριτρεφὴς, qui unà cum lethifero fato alitur, vel qui educatur inter multas duræ sortis miserias, et illis est obnoxius. Hesiod. in Erg.

Νεοτρεφὴς, nuper seu recens nutritus: ut, νέον νεοτρεφές, apud Eurip. in Heracl.

Οἰκοτραφὴς, domi nutritus, verna.

Ὀρεστρεφὴς, in monte nutritus. Apoll. Arg. 2.

Πεδοτρεφὴς, in solo nutritus, seu in terra. Apud Nonn. πεδοτρεφὲς ὕδωρ, aqua quæ nutrita est in terra, i. è terra scaturiens, tanquam ex nutrice sua.

Σκιατραφὴς, qui in umbra seu vita umbratili educatus est.

Σκιατραφὴς, idem quod σκιατροφὴς, Plut. quod suo loco hic sequitur.

Σκιατροφέομαι, in umbra nutrior, seu educor, umbratilem vitam dego. Dicitur tam de plantis quàm hominibus, apud Xen. et Plut. de lib. educ. Dicitur et, ἐσκιατροφηκὼς, pro ἐσκιατροφημένος, in vita umbratili educatus, apud Plat. de republ. l. 8.

Ὑδατοτρεφὴς, in aqua nutritus. Od. ρ'.

(Χθονοτρεφὴς. Æsch. Ag. 1416.)

Composita ex θρέμμα, itidem sine præpositione.

Βιοθρέμμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, vitam alens et sustentans: almus. Aristoph. in Nub. † 570.† αἰθέρα σεμνότατον, βιοθρέμμονα πάντων.

Πελειοθρέμμων, columbarum altor aut altrix: ut, πελειοθρέμμονα νῆσον, apud Hesych. (Æsch. Pers. 309.) [ἀμφὶ νῆσον τὴν πελειοθρέμμονα Νικώμενοι κύρσσουσιν ἰσχυρὰν χθόνα. Schol. αὐτοὶ περὶ τὴν νῆσον τὴν πελειοθρέμμονα (ὅτι τὴν Σαλαμῖνα· παλαιτέρων γὰρ αὕτη) συνέκρουον ἀλλήλοις. Vide Schol. ad Hom. Iliad. B. 502. (al. 9).]

Πολυθρέμμων, pecurosus, multa alens pecora. (Æsch. Pers. 33.)

Πολυθρέμματος, idem. Joseph. in Antiq. Jud.

Ὑδατοθρέμμων, in aqua nutritus et altus, aquatilis seu aquaticus: ut, ὑδατοθρέμμονες ἰχθῦς, apud Plut. ex Empedocl.

Χιονοθρέμμων, qui nive nutritur et alitur: ut, χιονοθρέμμονας σκοπιάς, apud Eurip. in Hel. [1339.]

Composita ex θρεπτὸς, itidem sine præpositione.

Ἑλεόθρεπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, altus et enutritus in paludibus, seu crescens in paludibus: ut, ἑλεόθρεπτον σέλινον, apud Hom. in Bœot. (Il. β'. Cat. N. 283.)

Μαμμόθρεπτος, à nutrice vel potiùs aviâ educatus: et ideo educatus molliùs.

Νεόθρεπτος, nuper altus, recens nutritus.

Μελίθρεπτος, melle nutritus. Epigr.

Οὐρεσίθρεπτος, in monte nutritus. Eurip. in Hecub. [204. Σκύμνον γάρ μ' ὥς τ' οὐρεσίθρεπτον μόσχον δειλαία δειλαίαν εἰσόψει &c.]

Composita ex præterit. τέτροφα, itidem sine præposit.

Ἀγελαιοτροφία, q. d. gregaria nutritio: actio nutriendi gregem vel greges. Plat. in Pol.

Ἀγελαιοτροφικὴ, s. ἐπιστήμη, scientia nutriendi greges. Idem ibid.

Ἀναγκοτροφέω, ῶ, necessitate coactus me bene nutrio et alo, necessariò corpus bene curo. Exponitur etiam, necessariis vescor. Epictet.

Ἀναριτοτρόφους πέτρας, dixit Æschylus in Persis, teste Athen. hoc est, altrices seu nutrices anaritarum cochlearum.

Ἁρματοτροφέω, currules equos alo: Laërt. in Polemone. [Xenoph. de Ages. cap. 9. §. 6. Κυνίσκαν δὲ ἀδελφὴν οὖσαν ἔπεισεν ἁρματοτροφεῖν, &c.]

Ἁρματοτροφία, curulium equorum nutritio. Xen. [Tyran. cap. 11. §. 5. ἁρματοτροφίας ποτέρως ἂν δοκῇς μάλιστα κοσμεῖν, εἰ αὐτὸς πλεῖστα τῶν Ἑλλήνων ἅρματα τρέφοις——ἢ εἰ &c.]

Ἀρτοτροφέω, pane alo. Poll.

Ἀσπιδότροφος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui aspidibus vescitur. Gal.

Ἄτροφος, qui non alitur et nutritur: vel, qui ex alimento, quod assumit, non augescit, nec habitior fit. Plin. l. 28. c. 9. ¶ De re dictum, quæ in cibo potuque sumitur, exp. non alens, nullum alimentum suppeditans. Cui opponitur πολύτροφος, et τρόφιμος. Athen. lib. 7. Theophr. de caus. pl. l. 6. c. 4. et 14.

Ἀτροφία, ἡ, non ali seu nutriri, ex alimento seu nutrimento nullum sentire incrementum corporis et virium. Gal. de caus. symp.

Ἀτροφέω, non nutrior: è nutrimentis alimentisque nullum corporis viriumque incrementum sumo. Aristot. de mun. et Theophr. Vel, desunt mihi quibus alar et nutriar, ut apud Phil. de mun. ἀτροφοῦν γὰρ τὸ πῦρ, αὐτίκα σβέννυται.

Βρεφοτροφεῖον, locus alendis et educandis infantibus destinatus. In lege Sancimus. cap. de Sacr. eccl.

Βουτρόφος, ου, ὁ, qui boves alit et pascit, bubulcus.

Βοοτρόφος, idem.

Γαλακτοτροφέω, lacte alo.

Γηροτρόφος, senectutis altor. Eurip. in Alcest. [666. εἰ δ' ἄλλου τυχὼν Σωτῆρος, αὐγὰς εἰσορῶ, κείνου λέγω Καὶ παῖδά μ' εἶναι, καὶ φίλον γηροτρόφον. Plat. de Rep. lib. 1. τῷ δὲ μηδὲν ἑαυτῷ ἄδικον ξυνειδότι ἡδεῖα ἐλπὶς ἀεὶ πάρεστι, καὶ ἀγαθὴ γηροτρόφος, ὡς καὶ Πίνδαρος λέγει. Lege quæ sequuntur.]

Γηροτροφία, actio et cura illa alendi: apud Plut.

Γηροτροφεῖον, locus in quo illa cura fit.

Γηροτροφέω, in senectute alo. Isocr.

Ἀντιγηροτροφέω, (*decomp.*) vicissim alo in senectute. ex Lesbonacte. (Inveniuntur hæc scripta etiam per ω.)

Δονακοτρόφος, arundines alens: ut, Εὐρώτα δονακοτρόφου, apud Eurip. Iph. Aul. [179. Theognid. Sentent. 782. Ἦλθον δ' Εὐβοίας ἀμπελόεν πεδίον, Σπάρτην τ' Εὐρώτα δονακοτρόφου ἀγλαὸν ἄστυ.]

Δύστροφος, qui difficulter alitur, qui ægrè nutriuntur. Theophr. de caus. pl. l. 1. c. 9.

Ἐγχελυοτρόφος, vel ἐγχελειοτρόφος, anguillarum nutritor, qui habet vivarium ubi aluntur anguillæ. Athen. l. 7. Aristot.

Ἐλειότροφος, idem quod ἐλεόθρεπτος, apud Athen. l. 7.

Ἐλειοτρόφος ἅλων autem, erit area, quæ glires nutrit.

Ἐρωτοτρόφος, amoris nutrix, i. mater amoris. Ven. epith.

Εὔτροφος, qui benè altus seu nutritus est: ideoque pinguis, plenus. Diosc. l. 4. Item activè, probè nutriens, copiosum subministrans alimentum, apud eundem l. 2. c. 79.

Εὐτροφέω, bene nutrior, copiosum alimentum accipio.

Εὐτροφέομαι, idem. Theophr. de caus. pl. l. 4.

Εὐτροφία, bona nutritio seu alitura: alimenti copia: vel habitus vegetior.

Ζευγοτρόφος, qui jugum seu par jumentorum alit. Peculiariter, qui alit par equorum in certamen. Legitur apud Plut. in Per.

Ζευγοτροφεῖν dicebantur illi qui tales equos alebant.

Καταζευγοτροφέω (*decomp.*) ad alendos equos hujusmodi insumere. Isæus.

Ζωοτρόφος, animalia nutriens. Hesych.

Ζωοτροφέω, animalia nutrio.

Ζωοτροφία, ἡ, animalium nutritio. Plat. in Pol.

Ζωοτροφικὸς, ad nutritionem animalium pertinens. Idem ibid.

Θηροτρόφος, feras nutriens. [Bacch. 102. ἔνθεν ἄγραν θηροτρόφον Μαινάδες ἀμφιβάλλονται πλοκάμοις. 556. Apoll. Rhod. Arg. iv. 1560. εἰ δ' ἔτι που ἀκούετε,—Εὐρώπην Λιβύῃ θηροτρόφῳ ἐγγυαλίξαι.]

Θηρότροφος, qui feris vescitur, qui belluis se alit: et, θηροτρόφου δράκοντος, apud Eurip. in Phœn. [836.]

Θηριότροφος, idem cum θηρότροφος, peculiariter, qui serpentibus vescitur. Gal. ad Glauc. l. 2.

Θηριοτρόφος, idem cum θηροτρόφος.

Θηριοτροφεῖον, locus ubi belluæ aluntur: leporarium, i. (ut Varro apud Gell. expon.) omne septum ædificium villæ, habentis inclusa animalia, quæ pascuntur. roborarium.

Ἰδιότροφος, qui seorsim alitur et pascitur: vel, qui peculiaribus ubi nutrimentis utitur. [Aristot. de Hist. Animal. τὰ δὲ, παμφάγα· τὰ δὲ, καρποφάγα· τὰ δὲ ἰδιότροφα.]

Ἱπποτρόφος, equorum nutritor seu nutrix: ut, ἱπποτρόφος Θήβα, apud Mosch. in Megara. ¶ Peculiariter sic dicebatur, qui currules equos alebat: ut apud Dem. pro cor.

Ἱπποτροφία, equorum nutritio. Thuc. l. 6. Athen. l. 14.

Ἱπποτροφέω, equos nutrio, equos alo. Diosc. l. 4. c. 15. Athen. l. 12. Dicebantur specialiter ἱπποτροφεῖν, qui currules equos alebant, seu qui in sacris certaminibus vincere cupiebant.

Decomp. Καθιπποτροφέω, ad alendos equos insumo. Isæus.

Τεθριπποτρόφος, qui quadrijuges alit equos, quadrigarius.

Τεθριπποτροφέω, quadrigas, i. quadrijuges equos alo. Herod. in Er.

Ἰχθυοτρόφος, qui pisces alit, piscinarius. Item (de loco aliquo dictum) piscosus. Hesych.

Ἰχθυοτροφικὸς, qui piscibus alendis delectatur. in Geopon.

Ἰχθυοτροφεῖον, piscium vivarium, locus ubi pisces aluntur. Athen. l. 12.

Κακοτρόφος, malè nutriens.

Κακοτροφία, mala nutritio, mala alitura: seu malè nutriri, malè nutritum esse.

Κακοτροφέω, malè nutrior, parum alimenti accipio. Theophr. de caus. pl. l. 5.

Καρπότροφος, frugibus nutritus et altus: ut, καρπότροφοι παῖδες, apud Eurip. in Ione. [475.]

Κηροτρόφος, (q. d. mortem (τὴν κῆρα) nutriens, et velut in sinu fovens,) lethifer, mortifer. Nic. in Ther. ¶ Item ceram (τὸν κηρὸν) alens, in Epigr.

Κοινοτροφικὴ, sc. ἐπιστήμη, scientia versans circa communem nutritionis rationem. Plat. in Pol.

Κομοτροφέω, comam nutrio. Strab.

Κουροτρόφος, juvenum seu juvenculorum nutritor. Hom. Od. ι. Hesiod. in Erg. †In Theog. 450. de Hecate.† [Theoc. ά. 50.] Plut. in Probl. Rom.

Κτηνοτρόφος, jumentorum pastor, seu pecudum aut porcorum.

Κτηνοτροφία, ipsa actio pascendi jumenta seu pecora. Plut.

Κτηνοτροφέω, jumenta pasco, sum pastor jumentorum. Phil. de v. M. l. 1.

Λαγωτροφέω, lepores alo. Rust.

Λαγωτροφεῖον, vivarium in quo lepores aluntur. Col. l. 1. Item, leporarium, roborarium.

Λαοτρόφος, populum alens seu nutriens. [Pind. Olymp. Od. E. 8. Ὃς τὰν σὰν πόλιν αὔξων—λαοτρόφον, &c.]

Λαότροφος, qui à populo alitur seu nutritur. [Od. σι. 102. Αὐτοῦ λαότροφον τιμὴν [illegible] ἀσφαλῆ [illegible]. Schol. τὸν τρεφόμενον ὑπὸ τῶν λαῶν [illegible] ἑαυτῷ αὐτῶν. (Ἄλλως —) βασιλικὴν ἀρχήν.]

Λωτοτρόφος, lotum alens seu nutriens, lotum producens. epitheton prati, apud Eurip. in Phœn. [1563. Εἶρ— τόπον λωτοτρόφον κατὰ λείμακα, &c.]

Μεθυτρόφος, alens vinum.

Μελισσοτρόφος, apes nutriens: epitheton insulæ Salaminis, apud Eurip. in Troad. [794. Μελισσοτρόφου Σαλαμῖνος —νάσου περικύμονος οἰκήσας ἕδρας, &c.]

Μηλοτρόφος, ovium nutritor, qui oves alit. Nonn. (Æsch. Pers. 765.)

Μονοτροφέω, solitario pastu utor. Strab.

Μονοτροφία, nutritio unius animalis, Plat. in Pol. pastus solitarius.

Νεοσσοτροφεῖον, locus ubi pulli aluntur: aviarium. Colum. l. 8. c. 15.

Νεοττοτροφέω, pullos alo: unde metaph. νεοττοτροφεῖσθαι aliquis dicitur, i. à pueritiâ educari veluti pullus, vel veluti pullos ali et nutriri. Aristoph. in Nub. †995.†

Νεότροφος, recens nutritus. Æsch. [Agam. 734. νεοτρόφον [illegible], &c.]

Νοσοτροφία, morbi nutritio: quum quis morbum curando corpore producit: aut longus morbus. Plat. de rep. l. 3. et 6.

Ξενοτρόφος, externos milites alens.

Ξενοτροφία, ipsa actio alendi milites externos, et stipendia illis præbendi. Hyper.

Ξενοτροφέω, externos milites alo: vel, externos milites mercede conduco. Isocr.

Ξηροτροφικὸς, qui in sicco ali solet. Plat. in Pol.

Ὀλιγότροφος, qui pauco cibo seu nutrimento contentus est. ¶ Item, parum nutrimenti in cibo præbens. Athen.

Ὁμότροφος, simul nutritus et educatus: convictor, sodalis. Ut apud Homer. hymno in Dian. Diana dicitur ὁμότροφος Ἀπόλλωνος. Aristophan.

Ὁμοτρόφα πεδία, campi qui aliquos simul alunt. Aristoph. in Avib.

Ὀρεσίτροφος, idem quod suprà Ὀρεστρόφος. Il. μ'. Pro eodem dicitur et ὀρίτροφος, et ὀρεσσίτροφος.

Ὀρνιθοτροφία, avium nutritio. Plut. in Per.

Ὀρνιθοτροφεῖον, locus ad nutriendas seu alendas aves: aviarium. Colum. l. 8. c. 3.

Ὀρτυγοτροφεῖον, locus ubi coturnices aluntur. Arist. in probl.

Ὀρφανοτρόφος, qui orphanum seu orphanos alit, pupillorum nutritor.

Ὀρφανοτροφεῖον, locus in quo orphani aluntur. Justin. L. Illud 16. et L. Sancimus 18. Cod. de sacr. Eccles.

Ὀρφανοτροφέω, orphanos alo seu educo: vel educationis orphanorum seu pupillorum curam gero. Schol. Eurip.

Παιδοτρόφος, puerorum vel et servorum educator seu altor. [Eurip. Herc. Fur. 901. Τὸν γηραιὸν ἐς στέγα Πατέρα, τόν τε παιδοτρόφον. Schol. μητέρα. Soph. Œd. Col. 733. γλαυκᾶς παιδοτρόφου φύλλον ἐλαίας.]

Παιδοτροφία, puerorum, servorum, educatio. Plut. [de Rep. lib. 5. Στρατείας δὲ καὶ ταμιείας αὖ καὶ παιδοτροφίας εἴς τι μέρος ἀφικνεῖσθαι; Xenoph. Œconom. cap. 7. §. 21. στεγνοῦ δὲ δεῖται καὶ ἡ τῶν νεογνῶν τέκνων παιδοτροφία, &c. Demosth. Orat. adv. Androtion. [illegible], διὰ παιδοτροφίας —[illegible] τὰς εἰσφοράς. Eadem fere occurrunt, Orat. adv. Timocrat.]

Παιδοτροφέω, pueros educo. Hippocr. [Aristoph. Lysistr. 955. Πῶς ταύτην παιδοτροφήσω; Schol et Schol. Bisct. παιδοτροφήσω δὲ, ὡς παῖδα θρέψω.] ¶ Item, servos alo.

Παντοτρόφος, seu παντρόφος, omnium nutritor et altor, omnibus alimentum præbens. epithetum Dei, vel terræ.

Πάντροφος πελειὰς, palumbus fœcundus, semperque nutriens pullum. Æsch. [Sept. 300. πάντροφος πελειάς. Schol. β'. ἡ δι' ὅλου τοῦ ἔτους τίκτουσα, διὸ καὶ ἀνάκειται τῇ Ἀφροδίτῃ. Vide Lycophr. Alex. 86. Schol.]

Πισσοτρόφος, picem alens, picem fundens. Plut. Sym. 3. prob. 2.

Ποιοτρόφος, herbarum altrix seu nutrix: apud Oppian. de Ven. l. 3.

Πολεμοτροφέω, bellum nutrio, bellum foveo: Maccab. l. 2. c. 10.

Πολύτροφος, multum accipiens alimentum: ideoque bene habitus et pinguis. ¶ Item, multum alimenti suppeditans: ut, πολύτροφος τυρὸς, apud Diosc. l. 2. c. 83. ut sit ita ex τροφή.

Πολυτροφία, alimenti multa copia et abundantia.

Πορτιτρόφος, vitulos nutriens. Hom. hymn. 1. in Apoll.

Πτωχοτρόφος, qui mendicos alit.

Πτωχοτροφία, mendicorum nutritio. Greg.

Πτωχοτροφεῖον, locus alendis mendicis dicatus.

Πωγωνοτροφέω, barbam nutrio seu alo. Plut. in Apophth.

Σαρκοτροφέω, q. d. carnem alo, cutem bellè curo. Greg.

Σκιατροφία, vita umbratilis seu umbratica, apud Poll. l. 6. c. 59.

Σκιατροφίας, ου, ὁ, in umbratili vita educatus, seu umbraculis innutritus. apud eundem.

Σκιατραφεῖμαι, idem quod suprà σκιατροφοῦμαι. Theophr. de caus. plant. lib. 2.

Τεκνοτροφέω, liberos educo.

Τεκνοτροφία, liberorum seu sobolis educatio. Aristot.

Θρεμματοτροφεῖν, pecora alere, pascere pecora. Strab.

Ὑγροτροφικὸς, qui in humido ali solet et nutriri. Plat. in Pol.

Φιλοτροφεῖν, libenter alere, studiosum esse alendi. Plut. in symp.

Χηνοτροφεῖον, cors in qua aluntur et educantur anseres. Columell. lib. 1.

Χιονότροφος, qui nivibus alitur, nivibus victitans. Eurip. in Phœn.

Χλοηροτρόφος, alens herbida, seu virentia: in quo herbacea et viridia proveniunt. Idem ibid.

Χοιροτροφεῖον, hara, locus in quo porculi nutriuntur saginanturque. Poll. lib. 7.

Ψυχρότροφος, qui frigore alitur vel gaudet.

Ψυχρότροφον, τὸ, nomen herbæ, (φυτοῦ) sic dictæ, quòd frigore seu frigidis locis gaudeat. Diosc. l. 4. c. 1.

Derivata ex τρέφω, i. πήγνυμι.

Τρέφομαι, cogor, coagulor, concresco.

Τρεφώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, pensus, coagulatus. Gal. in lex. Hippocr.

Τρόφι κῦμα, apud Hom. Il. λ'. dicitur fluctus, quem ventus erectum quasi coagulavit et condensavit, teste Eust. Est autem neutrum à masculino τρόφις, quamvis Hesych. per apocopen ex τρόφιμον factum esse velit.

Τροφαλὶς, dicitur caseus, quòd ex lacte coagulato fiat. Eustath. ex Antiph. τροφαλίδας τι λευκόχρωτος μανθάνεις; τυρὸν λέγω. Athen. l. 14. ex Aristophan. Σικελίας αὔχημα τροφαλίς. Pro eodem scribitur et τρυφαλίς. Unde τρυφαλίδες Hesych. exp. frusta è tenero et recenti caseo desecta. Et, τροφαλίδες γάλακτος, formellæ casei: Reg. l. 1. c. 17. Scribitur et τροφαλλὶς, apud Athen. et Hesych. Item τρόφαλλος, et τρύφαλλις, apud eundem Hesych.

Τραφερὴ, ἡ, specialiter dicitur terra, quòd compacta sit et firma, ut inquit Eust. Il. ξ. εἴ μ' εἴσειεν ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρήν. Sic et Epigr. l. 2. Et apud Apoll. Arg. 2.

Τράφηξ, ηκος, labrum, receptaculum, in navi, in quo scalmi ponuntur. Item simpliciter pro ligno, tabula, cui aliquid imponitur, apud Lycophr. Exponitur et, lignum, in quo panes ponuntur ad fornacem, pala. Etym. et Hesych.

Composita.

Ἀμφίθρεπτος, circùm concretus: ut, ἀμφίθρεπτον αἷμα. Soph. in Tr.

Ἄτροφος, Laconibus dicitur τυρὸς ὁ μὴ πεπηγμένος, qui non coagulatur. Hesych.

Νεόθρεπτος, recens compactus, recens coagulatus: ut, νεόθρεπτος τυρὸς, in Epigr.

Περιτρέφω, circùm conglacio et concrescere facio. Od. ξ'. αὐτὰρ ἔπειτα χιὼν γένετ' ἠΰτε πάχνη ψυχρὴ, καὶ σακέεσσι περιτρέφετο κρύσταλλος. Sic et Il. ε.

ΤΡΕΧΩ, curro. Plat. de discern. adul. ab am. αὐτὸς φεῦ ταχέως τρέχων, ἐνταῦθα δ' ἑστώς. Proverbialiter τρέχειν τὸν ἔσχατον dicuntur, qui extremum incurrere periculum, et tamen ex eo evadere conantur. Apud Suid. Item, τρέχειν περὶ ψυχῆς, scil. κίνδυνον, vel δρόμον, incurrisse periculum vitæ, seu de vita periclitari: apud Herodot. in Call. Dicitur et τρέχειν καὶ παίζειν, i. properare, festinare: more eorum qui inter agendum currunt. Plato apud Athen. l. 15. Τί σὺ τρέχεις [illegible]; εἰ ἀπαγξαίμην τρέχων. Aristoph. Nub. 776. Format hoc verbum duplex futurum, θρέξομαι, et δραμοῦμαι, seu δραμῶ: alterum ex se, ut ante ex τρέχω θρέξω, alterum ex inusitato δρέμω, seu δρέμομαι: unde et aor. 2. ἔδραμον, et præt. δεδράμηκα. Athen. lib. 8. δραμεῖν εἰς τὴν ἀγοράν. Ex utroque autem themate oriuntur derivata, seu ex utriusque thematis temporibus.

Derivata ex τρέχω.

Θρεκτὸς, decursus, i. cursu peractus: ut, θρεκτὸς δρόμος, apud eund.

Θρεκτικὸς, οῦ, ὁ, velox, celer, vel cursu velox. Hesych.

Θρέξασκε, cursito. Il. σ'. Ἄλλοτε δ' αὖ θρέξασκον ἐπὶ στίχας ἀλλήλοισι.

Τρόχος, cursus. Hesych. ¶ Item locus in quo curritur, curriculum. Eur. in Med. (46.) Ἀλλ' οἵδε παῖδες ἐκ τρόχων πεπαυμένοι Στείχουσι. ¶ Exponitur etiam, cursor, nuntius; apud Eust.

Τροχαῖος, cursorius, cursui aptus: vel qui cursu fit: ut, τροχαία ὁδὸς, apud Hesych. ex Rhinth.

Τροχαῖόν τι συμβαίη, Suid. i. τραχὺ, τροχαλὸν, ὁ περιτρέχων. Hesych.

Τροχαῖος ποὺς, pes metricus, constans priore longâ et posteriore brevi. quem sic nominatum scribit schol. Hephæst. ἐκ μεταφορᾶς τῶν τροχῶν, quoniam li ἐν τῷ τρέχειν μακροτέρας ἀρχόμενοι ὁδοῦ, κατὰ μικρὸν βραχύνουσιν αὐτήν. Hinc

Τροχαϊκὸς, constans trochæis: τροχαϊκὸν μέτρον, et τροχαϊκὰ ἄσματα, apud Schol. Hephæst. Et comp.

Διτρόχαιος, duplex trochæus.

Τροχαλὸς, velox, citus, currens: ut, τροχαλοῖσιν ὄχοις, vehiculo veloci. apud Eurip. in Iphig. Aul. Sic apud Hesiod. in Erg. τροχαλὸν δὲ γέροντα τίθησι, velocem efficit senem in cursu, seu, facit ut cito cursu petat calidum locum. ¶ Vide et post Τροχὸς, mox. ¶ Τροχαλὸν est etiam τροχαῖον, τραχύ.

Τροχαλῶς, citò.

Τρόχαλος, septum aulæ, cortis, &c. περίφραγμα, χάραξ, interp. Hom. Il. λ'. qui et τρόχμαλος, uti mox hîc dicetur.

Τρόχαλος propriè dici scribit Moschopulus, lapillus, τοὺς κόχλακας, qui in mari et fluviis reperiuntur, vel in fluminum ripis et maris littoribus.

Τρόχμαλα verò apud Etym. Lycophr. dicitur appellasse lapillos et scrupos, qui modò οἱ τρόχαλοι.

Τρόχμαλοι, Hesych. exp. acervum lapidum: in qua signif. usus est Nic. in Ther. ¶ Sed et τρόχμαλος significare dicitur scrupum, glaream: apud Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 7. ¶ Quamvis Etym. τρόχμαλον (masculino genere) appellari velit septum seu maceriam ex rotundis lapidibus quibus agri cingi solent; uti jam dictum.

Τροχερὸς, idem quod τροχαλὸς, currens, citus, volubilis. Aristot. Rhet. lib. 3.

Τροχίας, cursor, nuntius. Hesych.

Τρόχις, idem. Æschyl. in Prometh.

Τροχάω, idem quod τρέχω, citato gradu feror, propero, festino. Od. ο. παῖδα γὰρ ἀνδρὸς ἐῆος ἐνὶ μεγάροις ἀτιτάλλω, Κερδαλέον δὴ τοῖον ἅμα τροχόωντα θύραζε. Pro eodem dicitur et τροχάζω. Ut apud Xen. Hel. 7. τὸ μὲν πρῶτον ταχέως ἐχώρει, ἔπειτα δὲ ἐτρόχαζον. † Pæd. 2. 36. c. † Apud Eurip. in Hel. λαμπάδων μαρμαρυγὰς, ἃς τετραόροις ἵπποις τροχάζων παρέσχον, exp. equis quadrijugis invectus, properans. Dicitur et, τροχάω pro τροχάω. Il. χ'. et Od. ζ.

Τροχὸς, οῦ, ὁ, rota. Il. ψ'. ἐκ δίφρου παρὰ τροχὸν ἐξεκυλίσθη. Sic et apud Xen. Pæd. 6. et Plut. ¶ Interdum de pœnali rota dicitur, quæ in quæstionibus utebantur et torquendis sontibus. Ut Aristoph. in Plut. Ἐπὶ τοῦ τροχοῦ δεῖ γάρ σ' ἐκεῖ στρεβλούμενον Εἰπεῖν ἃ πεπανούργηκας. Sic et apud Plut. de aud. Poem. et Athen. l. 12. ¶ Dicitur et, de rotula qua pueri ludunt, quæ Lat. itidem trochus. ¶ Item, τροχοὶ nominari dicuntur pisces quidam qui Lat. rotæ. ¶ Τροχοὶ denique appellantur, quæcunque sunt orbiculari rotunditate in modum rotarum; orbes. ut, Od. μ'. Poll. 1. et Schol. Apoll.

Τροχόεις, εσσα, εν, rotundus, inclinatus, incurvus, volubilis, in modum rotæ vel orbis: ut, τροχόεσσα πέλιξ. Epigr. l. 2.

Τρόχεος, idem. Nic. in Ther.

Τροχαλὸς, pro iisdem. Unde apud Hesiod. in Erg. Τροχαλὸν δὲ γέροντα τίθησι, quidam exp. efficit ut incurvet se senex et contrahat, in modum rotæ; silicernium cum facit; teste Etym. Eadem aliter videsis paullo anté.

Τροχάλειον, τὸ, orbis rotundus in modum rotæ orbis circularis. Arat.

Τροχαλία, ἡ, rota quâ aqua è puteo trahitur. Poll. l. 10. c. 5.

Τροχαλιώδης, qui τροχαλίας formam refert, τροχαλίᾳ similis. Hippocr. περὶ ἀγμῶν.

Τροχιλεία, scriptum reperitur pro τροχαλία, apud Aristot. in Mech. Et pro iisdem, τροχιλία, apud Theophr. hist. pl. lib. et c. 4. et τροχαλίς. Item τροχιλία, apud Polyb. et Suid. Et τροχιλέα, apud Diog. Laërt. unde Latinis trochlea dicitur. Rursus pro iisdem τροχίλιον legitur apud Athen. l. 5. et τροχίλιον itidem esse dicitur rotula.

Τρόχιλος seu τροχίλος, aviculæ nomen est, apud Aristot. Herodot. et Oppian. quæ Lat. regulus, et rex avium. vide de ea et Plut. de solert. an. Plin. l. 8. c. 25.

Τρόχιλος, ὁ σκοτία, scotia, quid sit in columnâ τροχίλῳ, Vitruv. videndus in lib. 3. c. 3. alibique.

Τροχιὰ, rotæ vestigium, orbita. Exponitur et, via, semita: item, cursus. Hesych. et Suid.

Τροχίσκος, rotula, seu orbiculus. pastillus, medicamentum quod in orbiculos fingitur. Vide Cels. l. 5. c. 17.

Τροχίζω, rota torqueo, radiis rotæ districtum torqueo. Aristot. eth. 7. c. 13.

Τροχαντὴρ, genus tormenti, ut τροχὸς. Greg. in Maccab. &c. ¶ Apud medicos τροχαντῆρες dicuntur duæ apophyses in cervice superiore femoris: una interna, altera externa; illa major, hæc minor. Poll. lib. 2. Quidam à τροχάζω sic dictas putant, quoniam cruris motus cursusque per musculos his apophysibus insertos perficiantur.

Derivata à temporibus formatis ex inusitato δρέμω, seu δρέμομαι.

Δράμημα, τὸ, cursus, Athen. l. 11. ex Ione. (Æsch. Pers. 247. Soph. Œdip. Tyr. 202.) Pro eodem dicitur et δρόμημα, apud Eurip. in Med. [1179. ἄνασσα [illegible] Στίχον πυκνοῖσιν ἱεῖσα δρομήμασιν. Orest. 1005. Phœn. 1388. Troad. 688. Πάρεστιν αὐτοῖς κυμάτων δρομήμασιν. Bacch. 870. 1089. Vide Not. Cl. Barnes in Atreum. 3.]

Δρόμος, ου, ὁ, idem. Od. θ'. Τοῖσι δ' ἀπὸ νύσσης τέτατο δρόμος. Thucyd. lib. 5. χωρήσαντας τρὶς αὐτὸν δρόμον. † Xen. Pæd. 1. 2. 10. † (Æsch. Pr. 882. Ag. 1254. Ch. 794.)

Δρομαῖος, cursilis: ut, δρομαῖον πόδα, apud Aristoph. in Ran. Item, qui adhuc in cursu est et viget. Plut. apud Luc. δρομαῖος ἀφῖξαι, curriculo accessisse. (Soph. Tr. 494.)

Δρομαίως, curriculo, cursim.

Δρομὰς, άδος, ὁ, ἡ, cursitans, cursitorius. Δρομάδες κάμηλοι, qui cursu valent; Strab. Ἅμαξαν δρομάδα, rotam currus ad bene currendum factam; Soph. in Philoct. (Eurip. Phœniss. 1085.) ¶ Item, scortum, vagum et erroneum. Hesych.

Δρομάσσω, idem cum τρέχω, apud eundem.

Δρομάδην, idem quod δρομαίως, eidem.

Δρομεὺς, έως, ὁ, cursor. Luc. de cal.

Δρομικὸς, qui cursu valet; aptus et habilis ad cursum. Aristot. eth. 1. c. 1.

Δρομαλὶς λαγωὸς, lepus inter currendum captus. Hesych.

Δρόμων, ωνος, ὁ, parvus cancer: quem ideo sic nominatum scribunt, quoniam in maris æstuariis capiatur, sagittæque in modum per aquæ summum decurrat. Meminit Hesych. et Plin.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀμφίδρομος, ὁ et ἡ, circumcurrens vel circumcursans: seu undique incursans: ut, κῦμα ἀμφίδρομον, apud Soph. in Ajace. ¶ Τὸ ἀμφίδρομον, frequentiùs passivè dicitur, quod circumcursari potest, seu quod cursu potest circuiri. ¶ Ἀμφίδρομος, exp. etiam, qui habet ancipitem cursum, ut cancer. Strab. l. 10.

Ἀμφιδρομία, ἡ, dicebatur quintus à partu infantis dies, quo mulieres, quæ in partu adfuissent et obstetricando juvissent, manus abluere solebant, ac infantem gestantes focum circumcursare. Dicitur et in plur. ἀμφιδρόμια, τὰ, apud Plat. in Theæt. et Athen. l. 9. ex Ephippo comico.

Ἀνατρέχω, recurro, i. retrorsum curro, vel redeo currens. Iliad. ε'. αὖτις ἀνέδραμε, μίανε δ' ἱμάς. (Theoc. ιϛ. 29.) Et simpliciter, redeo. ἀναλύω, ἐπανέρχομαι, remigro, revenio. ¶ Item, reciproco, refluo. Polyb. l. 3. ἀναδραμόντες ἐπὶ τὴν παράδοσιν τῆς ἡγεμονίας. ¶ Significat etiam, erigor in altum, attollor. ut propriè sit, sursum excurro, vel sursum versus. Odyss. ι. λισσὴ δ' ἀναδέδρομε πέτρη, in altum erigitur. Sic, ἀνατρέχειν πρὸς τὸν οὐρανὸν, apud Phil. de mundo. ¶ Ἀνατρέχειν τοῖς χρόνοις, apud Polyb. exp. rem altiùs repetere: ad superiora tempora velut ascendendo recurrere. ¶ Item, ἀνατρέχειν, prosilire, resilire, scaturire, exilire: apud Theodor. in hist. eccl. l. 1.

Ἀναδρομὴ, recursus: item sublatio in altum: de re quæ assurgit et in altum erigitur. Exponitur et, germinatio: apud Eurip. Item ascensus, ascensio: ut, ἀναδρομαὶ τῆς ἀρτηρίας, apud Gal.

Ἀνατροχάω, idem quod ἀνατρέχω.

Ἐπανατρέχω, (decomp.) recurro. apud Basil. τὰ φυτὰ ἐπανατρέχειν dicuntur, i. in sublime excrescere.

Ἐπαναδρομὴ, recursio, recursus, reditus, ἀναδρομή. In not. Const.

Ἀντιτρέχω, curro contrà, seu in contrariam partem.

Ἀποτρέχω, currendo abeo. Item expatior: apud Aristophan. in Nub. † 1001. † εἰς Ἀκαδημίαν κατιὼν ὑπὸ ταῖς μορίαις ἀποθρέξει. ¶ Expon. etiam, revertor currens: ἀναχωρῶ. Hesych.

Ἀπόδρομος, qui recurrit, cursu revertens: apud eundem. ¶ Item cursu inferior: apud Sophocl. in Acris. teste eodem. ¶ Item qui desiit artem cursoriam, in cursorio certamine emeritus; Eustathius.

Ὑπαποτρέχω, (decomp.) exp. ὑπάγω τρέχων. schol. Aristoph. [Eccles. 284.]

Διατρέχω, discurro, percurro, curriculo pertranseo. Hom. hym. in Pana, Πολλάκι δ' ἀργινόεντα διέδραμεν οὔρεα μακρά. Thuc. l. 3. διαδραμὼν τὸ τῶν Ἀθηναίων στρατόπεδον, percurso Atheniensium exercitu. ¶ Herodian. l. 1. μηδὲ ὅσον καὶ διττὰς ἡμέρας διαδραμουσῶν, quum unus aut alter dies præteriisset.

Διαδρομὴ, discursus, discursio.

Διαδρομαὶ, dicuntur et excursiones ad lacessendam pugnam. Plut. in Lucul.

Διάδρομος, idem quod διαδρομὴ, significans quandam [illegible], apud Luc. et Hip. (Διαδρόμους φυγάς. Æsch. S. c. Th. 197.)

Διαδρομάω, discurro: apud eundem in lib. de Astrologia.

Διατροχάζω, idem quod τροχάζω. Xen. [περὶ Ἱππ. cap. 7. §. 11. Μετὰ δὲ ταῦτα τὴν αὐτοφυῆ διατροχάζειν, διοχλοίη τ' ἂν ἀλυπότατα τὸ σῶμα, &c.]

Εἰστρέχω, incurro, discurro. Maccab.

Εἰσδρομὴ, vel ἐσδρομὴ, incursus, invasio, irruptio. [Eurip. Rhes. 603. πυλῶν ἔσω λόχῳ [illegible] εἰσδρομὴν ὡπλισμένον.]

Ἐκτρέχω, excurro. Herodian. lib. 4. τῶν ἀκμαίων καὶ [illegible] ἐκτρέχειν ἀναγκαίων. Apud eundem lib. 7. ἐκδραμὼν τῆς συγκλήτου εἰς τὸν δῆμον.

Ἐκδρομὴ, excursio seu excursus.

Ἔκδρομος, idem. Poll. l. 1. ¶ Exp. et, excursor. ¶ Item, pervius.

Ἐκτροχάζω, excurro, vel procurro.

Decomp. Ἀνέκδρομος, excursum et effugium non habens. Epigr.

Διεκτρέχω, idem quod διατρέχω. Plut.

Δυσέκδρομος, unde difficillimum est effugium.

Διεκδρομὴ, excursus, vel percursus.

Ἐπεκτρέχω, excurro adversum: vel excursionibus et latrociniis infesto. [Xenoph. Græc. Hist. lib. 4. §. 17. καὶ γὰρ οἱ Μαντινεῖς ἐκβοηθήσαντές ποτε, ἐπεκδραμόντων πελταστῶν, &c.]

Ἐπεκδρομὴ, ejusmodi excursio. [Thucyd. Hist. lib. 4. ἐπεκδρομὰς [illegible] ποιούμενοι οἱ Μεσσήνιοι, &c.]

Ἐπεκδραμεῖν, idem quod ἐπεκτρέχω. Plat. in Amat. narr.

Παρεκδραμεῖν, in latus excurrere: apud eundem.

Συνεκτρέχω, unà excurro. concurro ad eos qui sunt extra. Plut. [Xenoph. Græc. Hist. lib. 4. καὶ πάντες οὕτω τῶν συνεκδραμόντων τε ἐγένοντο, καὶ ἐς ὀλίγον ἀριθμὸν ὄντες ἔτρεψαν τὸ καθ' αὑτούς. Orat. in Agesil. §. 11.]

Ὑπερτρέχω, longe excurro: et metaph. excello, supero. Euripid. in Troad. εἰ θεὰς ὑπερδράμοι κάλλει, si deas pulchritudine excelleret. [Phœn. 581. ὑπερδράμῃ. Schol. περιέλθῃ, νικήσῃ. 880. ὑπερδραμούμενοι. Med. 524. ὑπερδραμεῖν. Androm. 338. ὑπερδράμῃς. 414. ὑπερδραμεῖς.] Significat etiam, effugio. Soph. in Trachin. (170.) Ἡ τοῦθ' ὑπερδραμόντα τοῦ χρόνου τέλος. [Antig. 1098. τῶν σὸ θάλπος οὐχ ὑπερδραμῶ.]

Ἐντρέχω, q. d. incurro: convenio, quadro, aptus sum: more lignorum quæ ita sunt aptata à fabris, ut dum alterum alteri inseritur, quasi in id incurrant. Sic Il. τ'. Achilles dicitur se ipsum sub armis probare, Εἰ οἱ ἐφαρμόσσειε καὶ ἐντρέχοι ἀγλαὰ γυῖα. ¶ Item insideo, inhæreo. Luc. τῶν ἀρετῶν οὐδεὶς ὅρος ἐντρέχει.

Ἐντρεχὴς, έος, ὁ et ἡ, acutus, solers, celer ingenio. propriè, qui omnibus rebus novit se accommodare. Exponitur et, diligens, accur. apud Herodian. l. 4. et Plat. de rep. l. 7.

Ἐντρέχεια, ἡ, solertia, industria. Basil. in ep. ad Athan.

Ἐνδρομὴ, certaminis quoddam genus, apud Plut. de musica.

Ἐνδρομίδες, αἱ, sunt calceamentorum quoddam genus, quo cursores utebantur. Poll. l. 3.

Κακεντρεχὴς, (*decomp.*) industrius et solers in re mala: versutus, astutus. Basil.

Κακεντρέχεια, solertia subdola et malefica: apud eundem. [Polyb. Hist. lib. 4. ἔργον δὲ μάλιστα καὶ πρῶτον τοιαύτη κακεντρέχεια καὶ βασκανία καὶ δόλος, ἐν τοῖς περὶ τὰς αὐλὰς διατρίβουσιν, &c.]

Ἐπιτρέχω, percurro. Odyss. ζ. αἴθρη πέπταται ἀνέφελος, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη, percurrit cœlum, et in ejus superficie velut innatat. Apud Xenoph. ἐπιτρέχειν τῷ λόγῳ, oratione percurrere. Item, per summas partes curro. Plut. symp. lib. 4. problem. ult. ἃ δὲ, (scilicet λέπρα καὶ ψωρικά,) κνησμοὺς ἐγγενομένους τῷ σώματι καὶ φθορὰς, ἐπιτρέχειν δοκεῖ τοῖς σώμασι. ¶ Item, incurro, incido: ut apud eundem in Cim. ἁμαρτίαι ἐπιτρέχουσαι ταῖς πολιτικαῖς πράξεσι. Et cum accusat. Apoll. Arg. 1. ψυχὴν ἐπιδέδρομε λήθη, in animam incurrit oblivio. ¶ Interdum, incurso, incursionem facio: ut Herodian. lib. 7. ἀνέῳξαν τε αἰφνιδίως τὰς πύλας, ἐπέδραμον τῷ δήμῳ. ¶ Interdum exponitur accurro. ut Iliad. ψ'. Οἱ μὲν τὰ προθέοντες ἐπέδραμον.

Ἐπίτροχος, velox, volubilis. Luc.

Ἐπιτρόχως, citò, velociter, modo eorum qui currunt: apud Suid.

Ἐπιτρόχαλος, idem cum ἐπίτροχος.

Ἐπιτροχάλως, idem cum ἐπιτρόχως. Hesych.

Ἐπιτροχάδην, itidem citò, velociter. Iliad. γ'. tolutim. (q. volutim. Non.)

Ἐπιδρομή, incursus, incursio, irruptio. Thucyd. lib. 4. Herodian. lib. 1. Plut. &c. Metaph. apud Dem. in Mid. τὸ γὰρ ἐπ' ἐξουσίας καὶ πλούτου πονηρὸν εἶναι καὶ ὑβριστὴν, τεῖχός ἐστι πρὸς τὸ μηδὲν ἂν αὐτὸν ἐξ ἐπιδρομῆς παθεῖν. Sic apud Plut. in Ant. ἐξ ἐπιδρομῆς λέγειν, ex tempore dicere. Apud Aristotel. de mund. κυμάτων ἐπιδρομαί, undarum excursiones.

Ἐπιδρομία, incursio, incursus, ἐπιδρομή. Apoll. [Arg. 3. 592. οἷς ἔντερα λήϊα [illegible] ἐπιδρομίῃσι δαΐξαι.]

Ἐπίδρομος, expositus incursionibus. Πεδίον ἐπίδρομον ζεφύροις, campus zephyris patens. Epigr. Item, super quo curri et occurri potest. ἐπίδρομον ἅρμασι τεῖχος, murus, in quo currus obvii liberè transeant. Il. ζ. et Epigr. Sic et mare dicitur esse ναυσὶν ἐπίδρομον, apud Theocr. idyll. 19. ¶ Item, ἐπίδρομος, sc. σχοῖνος, funiculus in reti, qui per inferioris et superioris oræ laqueos trajicitur, ut ipsæ plagæ eo contrahi possint et dissolvi. Poll. l. 5. Is et περίδρομος. ¶ Ἐπίδρομος, sc. ἱστὸς, malus navis posterior. Poll. l. 1.

Ἐπίδρομον, sc. ἱστίον, τὸ ἐν τῇ πρύμνῃ κρεμάμενον, ὃ καλοῦσι φέρω ἴδιον, καὶ ἔλαττον ἱστίον. Hesych.

Ἐπιδρομάδην, festinanter. Hesych.

Ἐπιτροχάζω, percurro.

Ἐπιτροχασμός, percursio.

[Ἐπιτροχάω. Apoll. Rhod. Arg. 4. 1265. ἄλλυδι δ' ἄλλη Ζατρέφετο πολιῇσιν ἐπιτροχάει ψαμάθοισι. 1606.]

Decomp. Ἐξεπιτρέχω, excurro in alios. Arat.

Κατατρέχω, incurro, incursionem facio, incursionibus vasto. †Xen. Pæd. 6. p. 164. d.† Herodian. l. 6. τὰ πεδία κατατρέχουσι. Thuc. l. 8. τῆς Χερρονήσου τι μέρος κατέδραμον. ¶ Item, insector, invehor, reprehendo. Athen. l. 5. πικρῶς Ἀλκιβιάδου κατατρέχει ὡς ἀσελγοῦς. (Palæph. p. 11.)

Καταδρομή, incursio. Thuc. l. 1. et 8. †Xen. Pæd. l. 3. p. 79. e.† Item, insectatio, reprehensio. Athen. l. 5.

Κατάδρομος, q. d. decursorium: locus in quo decurrunt equites. [Eurip. Troad. 1300. Μαλερὰ μέλαθρα, πυρὶ κατάδρομα, Δαΐ τε λόγχᾳ.]

Καταδρομέω, idem quod κατατρέχω. ¶ Exp. et contrà curro.

Κατατροχάζω, decurro, incurro. ¶ Exp. etiam, roto.

Μετατρέχω, transcurro: item curro post, persequor.

Μεταδρομή, transcursus. Item, incursio. Item discursio. [Eurip. Iph. in Taur. 941. Xenoph. Κυνηγ. cap. 3. §. 7. Ὅσαι δὲ τὰ τῶν ἄλλων κυνῶν εὑρήματα ἐν ταῖς ἰχνείαις καὶ μεταδρομαῖς προδιώκουσι, &c.]

Μετάδρομος, cursor. ¶ Exponitur et, animadversor, ultor: q. d. qui currit post aliquem ad pœnas de eo sumendas. [Soph. El. 1387. βεβᾶσιν ἄρτι δωμάτων ὑπόστεγοι Μετάδρομοι κακῶν πανουργημάτων.]

Μεταδρομάδην, cursim, currendo, seu currendo post. Apoll. Rhod.

Μετατροχάζοντες, idem. Hesych.

Παρατρέχω, à latere curro: unde, παρατρέχοντες, stipatores, satellites, Reg. 3. c. 14. ¶ Item, prætercurro; interdum et, prætereo, præterlabor, elabor. Greg. Naz. παρατρέχειν τὸ σῶμα ἐπιτερπὲς τι εἰς αὐτήν. Herodian. l. 2. δύο δέ που ἢ τριῶν ἡμερῶν παραδραμουσῶν, duobus aut tribus diebus præterlapsis.

Παρατροχάζω, itidem, prætercurro, cursu prætereo. Lucil. Epigr. l. 2.

Decomp. Συμπαρατροχάζω, unà prætercurro, unà curro. Plut.

Παραδρομή, cursus quo alicui à latere currimus; Athen. l. 12. Item, transcursus, seu cursus, qui fit prætereundo. Aristot. polit. l. 7. ἐν παραδρομῇ πεποιήμεθα τὸν λόγον. In Pand. μετὰ τὴν τῆς δεσποτείας παραδρομὴν, post elapsum dominium.

Παράδρομος, qui potest παρατρέχεσθαι. Poll. l. 5. c. 4. [Xenoph. Κυνηγ. cap. 6. §. 9. πηγνύναι τὰς σχαλίδας μεταξὺ τῶν καρπίων, ἐπὶ ἄκρας ἐπιβάλλειν τοὺς ἐπιδρόμους, καὶ παράδρομα συμφράττειν.]

Περιτρέχω, circumcurro, currendo circumeo. Aristoph. in Ran. Οἰκεῖ περιθρέξει ἕτερα τὸν λίθον τρέχων. Athen. l. 5. Ἀτλαντίς τε περιτρέχων τὴν ναῦν ἐκτὸς ἐξεσμένος. Apud Plat. epist. 7. περιτρέχουσα ἑταιρεία, exp. vulgaris amicitia.

Περίτροχος, circumcurrens, vel orbiculatus, rotundus. Hesych.

Περιτρόχαλος, idem. Apud Plut. de virt. mul. τὰς δὲ θηλείας ἠνάγκαζε περιτρόχαλα κείρεσθαι, exp. cogebat comam tondendo rotundare.

Περιτροχάω, idem cum περιτρέχω. Epigr.

Περιδρομή, circumcursus, cursus quo circumcurrimus et obimus. Plut. de deo Socr. Expon. et, circuitus, circinatio, pars ambiens.

Περίδρομος, idem quod περίτροχος. ut, περίδρομοι κύκλοι, apud Aristoph. in Ran. Item, rotundus, teres: ut, πλῆμναι περίδρομοι, Iliad. ε. ¶ Substantivè usurpatum interdum significat locum circularis figuræ, in quo circumiri potest: ut apud Xen. pæd. 6. et Herodian. l. 1. Interdum dicitur de circulo illo, qui calvariam circumcurrit, seu de orbe quem imi capilli describunt, teste Poll. lib. 2. Sunt et ἴτυος κύτους περίδρομοι, apud Euripid. in Troad. ambitus in umbone clypei. Item, περίδρομοι dicuntur funes, qui retis laqueis ab imo et summo inditi, ipsum modò contrahunt expansum, modò contractum explicant: apud Xen. in Cyneg. iidem qui et ἐπίδρομοι. (Æsch. Suppl. 354.)

Περιδρομίδες, apud Vitruv. lib. 5. cap. 11. sunt hypæthræ ambulationes, in quibus per hyemem ex portica tecta prodeuntes athletæ. cœlo sereno jussu xystarchæ exercentur.

Προστρέχω, accurro. Chrysost. Dem. in Mod. †πρός τινα. Xen. Pæd. 1. 3. 10.†

Πρόστροχος, exp. στρογγύλος, Hesych. Propriè signif. accurrens, vel ad quem accurri potest.

Προτρέχω, præcurro, curro antè: ut, προτρέχοντες τῶν ἁρμάτων, Reg. l. 1. cap. 8. Metaph. apud Isocrat. ad Dem. πολλοῖς γὰρ προτρέχει ἡ γλῶττα τῆς διανοίας.

Πρόδρομος, præcursor, prævius: vel excursor, emissarius. Plut. in Alcib. προδρόμους ἅμ' ἡμέρᾳ προεξέπεμψε. Sic et apud Herod. et Thucyd. Nominantur et aquilones quidam ἄνεμοι πρόδρομοι, quoniam exortum caniculæ diebus fermè octo antecedunt. Plin. lib. 2. cap. 47. (Eurip. Phœniss. 289.)

Πρόδρομος οἶνος, vinum quod ex uvis nondum calcatis sua sponte defluit. Dicuntur et σῦκα quædam πρόδρομα, quæ citiùs ad maturitatem perveniunt cæteris: apud Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 2.

Συντρέχω, concurro, in unum concurro. Plut. in Alcib. πρὸς δὲ ἐκεῖνον συντρέχοντες ἰδίαν, ἠσπάζοντο, &c. †κριταῖς, ad judices simul ire. Xen. Pæd. p. 212 e.† Et metaph. convenio, consentaneus sum, consentio. Eurip. in Ione, τῷ χρόνῳ γε συντρέχει. (Soph. Tr. 299. 895.) Et, συντρέχοντα τοῖς πράγμασιν ὀνόματα, apud Phil. de vit. M. l. 1.

Συντροχάω, et συντροχάζω, idem. Exponitur etiam, occurro, obvius fio. Apud Etym. συντροχάσαι, exp. πληρωθῆναι, sumpta metaphora à rotis, quæ axem implent.

Συνδρομή, concursus, cursus plurium in unum eundemque locum. Aristot. Rhet. 3.

Σύνδρομος, concurrens, in unum idemque currens. Unde apud Apoll. Arg. l. 2. σύνδρομα πετράων, (sc. σώματα,) petræ quæ inter se concurrisse dicuntur. Item qui cum aliquo currit. Epigr. l. 3.

(Συνδρόμως. Æsch. Ag. 1193.) [Aristot. de Hist. Animal. τὸ δὲ πρὸς ἄλλας μὴ συνδρόμους ἔχειν, πάντων τῶν ἱππομένων ἐπαρξάντων, οὐ γεννῶσιν.]

Συνδρομάς, unde, Κυανέαι συνδρομάδες, insulæ quæ inter se concurrisse finguntur, apud Theocr. idyll. 33. Sic et, συνδρομάδες πέτραι, apud Eurip. in Iph. Taur.

Ὑπερτρέχω, supercurro. Exponitur et, transcurro. Item, depopulor.

Ὑποτρέχω, currens subeo. Iliad. φ'. ὁ δ' ὑπέδραμε, καὶ λάβε γούνων. Plut. in Apophth. εἰς (πλατάνους) ὑποτρέχουσι χειμαζόμενοι. Item, cursu comprehendo, fugientem prehendo: ut Xenoph. pæd. 1. λαγὼς ὑποδραμεῖν. Item, cursu suffugio, vel, suffugio. Galen. ad Glauc. Item, subeo: ut dicitur ἡ σελήνη τὸν ἥλιον ὑποτρέχειν ἐν τῇ ἐκλείψει, apud Themist. in post. an. l. 1. Item, subeo, i. in mentem venio, succurro. Basil. ταῦτα ἕκαστα ὑποτρεχέτω σου τὴν διάνοιαν. Interdum latenter subeo, subrepo, insinuo me; apud eundem et Æschin. in Ctesiph. Plat. de leg. l. 11. ¶ Apud Dioscor. l. 2. c. 6. ὑποδρομάδην ὑποδείξω, expon. cursim ostendam.

Ὑποτροχάω, idem quod ὑποτρέχω, currens subeo: seu curro subter. Moschus de Alpheo amne, τὴν δὲ θάλασσαν Νέρθεν ὑποτροχάει. sicut Virgilius eundem amnem dixit occultas egisse vias subter mare.

Ὑποτρόχαλος, currens in rotundum, in rotunditatem factus, subrotundus.

Ὑποτρόχαλα, adverb. Apud Herodot. in Thal. κείρονται ὑποτρόχαλα, καὶ περιξυροῦνται τοὺς κροτάφους.

Ὑποδρομή, ipse subeundi actus. Themist. post. an. l. 1. Apud Diosc. ὑποδρομὴ αἵματος, exp. suffusio sanguinis.

(Ὑπόδρομος. Eurip. Phœniss. 1348.)

Composita sine præposit. ac primùm ex præt. med. τέτροχα et τροχαλός.

(Ἐλίτροχος. Σύριγγες ἐλίτροχοι. Sch. ex. περὶ ἃς ἑλίσσονται οἱ τροχοί. Æsch. S. c. Th. 210.)

Εὔτροχος, seu ἐΰτροχος, bene currens, velox, celer, agilis: ut, ἐΰτροχος ἅμαξα. Odyss. ζ. Exponitur et, volubilis: ut, εὔτροχος γλῶσσα, apud Eurip. in Bacch. et Plut. in Per.

Εὐτρόχαλος, et ἐϋτρόχαλος, idem quod εὔτροχος. Ut, εὐτρόχαλοι ἅμαξαι, apud Apoll. et, εὐτρόχαλος μέλισσα, operosa. in Epigr. Exp. et, pulchros habens orbes, rotundus. Hesych. Item æquabilis, planus. ut, ἐϋτροχάλῳ ἐν ἀλωῇ, apud Hesiod. in Erg.

Θαμιντροχεῖ, apud Hesych. expon. non quiescit, propriè, frequenter currit.

Λοξοτροχὶς, ῖδος, ὁ, obliquè percurrens: per ambages obscurè verba volvens. Epigr.

Ὀλοίτροχος, sub. λίθος, lapis, ὁ ἐν τῷ τρέχειν ὀλέθριος ὤν, perniciosus currenti. teste Eust. Iliad. ν.

Πολυτρόχαλος, multùm currens, multùm agilis in currendo. Apud Eurip. πολυτροχάλοις ἀγοραῖς, exp. concionibus volubilibus.

Composita ex τροχὸς, rota.

Ἁρματροχία, ἡ, rotarum concursus et commissio inter sese.

Ἁρματροχία, curriculi orbita. Ælian. pro eodem, metri gratiâ, et mutato accentu, dicitur ἁρματροχιὰ, Il. ψ.

Ἁμαξοτροχία, idem Poll. l. 7. ex Calliæ Cyclopibus.

Κλινότροχος, ου, ὁ, exp. lectirotaria, (arboris, quæ acer dicitur, species, Gazæ sic vocata,) apud Theophr. hist. pl. l. 3. c. 11.

Ὁλοίτροχος, omni ex parte rotundus in modum rotæ vel orbis: ut, ὁλοίτροχος πέτρος, apud Herodot. Pro eodem scribitur et, ὀλοοίτροχος. Il. ν.

Παρατρόχια, τὰ, quæ juxta rotam seu à latere rotæ sunt. Poll. l. 1.

Ποδοτρόχαλος, pede rotam circumagens, figulus. Hesych.

Ὑποτροχίζεσθαι, sub rotam decidere, ab eaque sauciari. Suid.

Composita ex inusitato verbo δρέμω, sive ex nomine δρόμος, sine præpos. Nam quæ præfixam habent præpositionem, collocata sunt cum compositis ex Τρέχω.

Ἀεροδρομέω, per aërem curro. Luc. de vera hist.

Αἰθεροδρόμος, ου, ὁ καὶ ἡ, per ætherem currens. Aristoph. [Av. 1393. Εἴδωλα πετηνῶν αἰθεροδρόμων οἰωνῶν ταναοδείρων.] et in Anth. Epig.

Ἁλίδρομος, per mare currens, marivagus. navis epith. apud poët.

Ἀνεμόδρομος, cursor cum vento currens: vel, cursor qui à vento impellitur. Lucian. de vera hist. l. 1.

Ἁρματοδρομία, ἡ, curule certamen: quum cursu currus certant.

(Ἀστυδρομοῦμαι, incursionibus vastor. Æsch. S. c. Th. 220.)

Αὐτόδρομος, per se et suapte natura currens. [illegible] generaliter, quod per se et sua natura movetur. Gal. apud Hippocr.

Βοηδρόμος, et Doricè βοαδρόμος, q. d. ad clamorem alicujus accurrens: auxiliator, opitulator. Eurip. in Phœn.

Βοηδρομέω, auxilior. Eurip. in Orest. βοηδρομῆσαι πρὸς δόμους τυραννικούς. Et cum ἐπὶ, sequente accus. pers. apud Plut.

Βοηδρόμος, ου, ὁ, auxiliaris.

Βοηδρόμια, τὰ, Plut. in Theseo festum esse dicit, Athenis celebrari solitum, ob prælium adversus Amazones feliciter gestum Boëdromione mense. Apud Etym. scribitur βοηδρομία, ἡ, dicentem, festum esse Athenis, inde sic nominatum, quòd Xuthus pugnantibus Atheniensibus adversus Eumolpum Neptuni filium suppetias tulerit. Idem et Apollinem βοηδρόμιον et mensem βοηδρομιῶνα, et festum βοηδρόμια, nomen habere scribit à voce exercitus Atheniensis victoria in urbem currentis. Est autem βοηδρομιὼν mensis Augusto respondens. [Demost. Olynth. 3. pag. 31. 9. Ed. Mount. ubi Schol. Ἑκατομβαιὼν, ἤγουν Ἰανουάριος — εἶτα Μεταγειτνιὼν, ἤγουν Φεβρουάριος. εἶτα Βοηδρομιὼν, ἤγουν Μάρτιος. Vide Notam Cl. Editoris, pag. 329. de Cor. pag. 323. A. Ed. Wolf. μηνὸς Βοηδρομιῶνος, Mense Sextili. 327. C.]

Βοηδρομία, cursus citus seu incitatus. à βοῦ particula intensiva. Exponitur et, acceleratio, apud schol. Dem.

Βοηδρομεῖν, accelerare, cursu incitato ferre.

Βραχυδρόμος, qui breve curriculum facit. Xen. in Cyn. [cap. 5. §. 21. Καὶ εἰσι μακροδρομώτεραι μὲν — βραχυδρομώτεραι δὲ, αἱ ἐν τῷ δάσει.]

Γυρόδρομος πέτρος, lapis in orbem motus, ut mola. Epigr.

Διαυλοδρόμος, qui diaulum currit, qui cursum circensem peragit.

[Διαυλοδρόμος. Pind. Pyth. Od. x. 12. ὁ Παρνάσσιος αὐτὸν μυχὸς διαυλοδρομᾶν ὕπατον παίδων ἀνεῖπεν. Schol. διαυλοδρομᾶν δὲ, ἀπὸ τῆς διαυλοδρόμος εὐθείας. οἱ διαυλοδρόμαι, τῶν διαυλοδρομῶν. καὶ τροπῇ Δωρικῇ, διαυλοδρομᾶν.]

Διαυλοδρομεῖν, quum ad calcem pervenerit, rursus ad carceres cursu redire. Aristot. de gen. an. l. 2.

Δολιχοδρόμος, qui sexies (ut quidam putant) stadium curriculo obibat. Plat. de leg. Xen. in symp.

Δολιχοδρομεῖν, dolichum curro, i. longissimum cursum. Æschin. contra Ctes.

Εὔδρομος, qui bene currit, celer. Metaph. apud Greg. εὔδρομος λόγος, inoffensus, benè procedens.

Εὐδρομίας, ου, ὁ, idem. Plut. ex Eratosth.

Εὐδρομέω, bene curro, agilis et pernix sum cursu, in Epigr. Exponitur et, inoffenso cursu progredior, apud Greg. περὶ φιλοπτωχ.

Εὐθύδρομος, qui recto cursu pergit. [Pind. Olymp. Od. X. 76. Στάδιον μὲν ἀρίστευσεν εὐθύδρομον, &c.]

Εὐθυδρομέω, recto cursu contendo seu eo. Act. Ap. c. 16. et 21.

Ἡμεροδρόμος, ου, ὁ, (q. d. diurnus cursor,) cursor vel stator, aut qui est à pedibus. Exp. et, qui cursum die conficit, apud Herodot. in Erat. Item, qui per diem totum currit. Est et Solis epith. utpote cujus cursus sit diurnus. Hesych.

Ἡμεροδρομέω, sum cursor, seu stator, sum à pedibus. Luc.

Ἰθύδρομος, qui rectam viam in currendo tenet, rectè currens: in anth. Epigr.

Ἱππόδρομος, equorum curriculum, spatium decursionis equestris. Il. ψ'. Plut. in Probl. Rom.

Ἱππόδρομος μὴν, mensis in quo equorum cursu certatur. Plut. in Cam.

Ἱπποδρόμια, τὰ, equiria, ludi curules.

Ἱπποδρόμιον, dicitur animalculum marinum, quod aliàs ἱππόκαμπος. Maccab. l. 3.

Ἱπποδρομία, ἡ, certamen equestre, quo equorum cursu certant. ludi circenses, seu certamen curule. Thuc. l. 5. Xen. Hell. 3.

Ἰσόδρομος, cursu æquans. Arist. de mund.

Ἰσοδρομέω, cursu æquo.

Ἱστιοδρομέω, navis dicitur, quæ passis velis currit, et vento secundo fertur, non remis impellitur: apud Polyb. et in ep. Hippocr. ad Demag.

Κοινοδρομέω, pari incitatione communiter decurrere, ut currens socium adæquet cursus velocitate. Xen. in symp.

Κυνοδρομέω, incitato cursu tanquam canis feror. Ita quidam legunt apud Xen. loco citato. [Sympos. cap. 4. §. 63. 7. Vide Κοινοδρομέω. Thes. App. col. 1850. C. Κυνηγ. cap. 6. §. 17. 18. 19.]

Κυνοδρομία, canum cursus. Callim.

Λαιψηροδρόμος, velociter currens, celer. Eurip. in Iph. Aul. [207. Λαιψηροδρόμον Ἀχιλῆα, τὸν ἁ Θέτις τέκε, &c.]

Λαμπαδοδρομία, cursus in quo faces seu lampades accensæ manu gestabantur, certabaturque quis primus ad scopum perveniret non extincta lampade. schol. Aristoph.

Μακροδρόμος, qui longa curricula facit. Xen. in Cyneg.

Μακροδρομώτατοι, qui longissimè currunt. Ex Μακροδρόμος.

Μουσοδρόμους πέτρας, quas Musæ percurrunt: in Epigr.

Νυκτιδρόμος, noctu currens, viator nocturnus. Orpheus hymno in lunam.

Ὁμοδρομέω, simul curro: vel concurro. Plut. de mus.

[Ὁμόδρομος. Plat. Epinom. ὁ δ' ὁμόδρομος ἡλίῳ τε ἅμα καὶ τούτῳ, στίλβων.]

Ὁπλιτοδρόμος, qui armatus cursu cum aliquo contendit, qui in armis stadium decurrit. Poll. l. 3.

Ὁπλιτοδρομέω, stadium in armis decurro, vel armatus cursu cum aliquo contendo. Pausan.

Ὀρειδρόμος, qui montes percurrit, montivagus. Eurip. [Iph. in Aul. 1592. Ὁρᾶτε τήνδε θυσίαν,—ἔλαφον ὀρειδρόμον;] Scribitur et, ὀριδρόμος, apud Suid.

Ὀρειδρομία, cursus per montes. Epigr.

Ὀρθόδρομος ἀταρπιτὸς, callis, trames, qui recto cursu pergit. qui rectà decurritur ad &c.

Ὀρθοδρομέω, recto cursu contendo seu eo. Xen.

Οὐρανοδρόμος, cursu in cœlum tendens. Greg.

Οὐριοδρόμος, vento secundo currens.

Οὐριοδρομέω, secundo vento curro. Laërt. in Pher.

Παλίνδρομος ὁδὸς, via recurrens, reciprocans.

Παλινδρομία, recursus, cursus reciprocus.

Παλινδρομέω, recurro, cursu reciproco redeo. Plut.

Ἀναπαλινδρομέω, (decomp.) idem. Hippocr. de fract.

Παταγοδρόμος, fragorem edens in cursu seu inter currendum: ut, παταγοδρόμος αὐδὴ, tonitrui periphrasis, apud Orpheum hymno in Jovem fulguratorem.

(Πολύδρομος. Æsch. Suppl. 745.)

Σταδιοδρόμος, qui stadium seu spatium sexcentorum pedum decurrit, stadiodromus. Plat. de Leg. Luc. Epigr. l. 2.

Σταδιοδρομέω, stadium curro. Demosth.

Σταφυλοδρόμοι, dicebantur quidam τῶν Καρνεατῶν, qui incitabant vindemiatores. Hesych.

(Τανύδρομος. Æsch. Eum. 377.)

Ταχυδρόμος, qui velociter currit.

Ταχυδρομέω, velociter curro: unde, ταχυδρομοῦντα ζῶα, apud Greg. de homine.

Ὠκύδρομος, idem quod ταχυδρόμος. ut, ὠκυδρόμοις ἀέλλαις. Euripid. in Bacch. [871.]

ΤΡΕ'Ω, F. τρέσω, tremo, intremisco, trepido: peculiariter, ex pavore trepido. Il. φ'. Πηλεΐδη, μήτ' ἄρ τι λίην τρέε, μήτε τι τάρβει. Iliad. ό. ἔτρεσε θηρὶ κακὸν ῥέξαντι ἐοικώς. Sic et Il. ρ'. et alibi apud Hom. Item, territus seu pavefactus fugio. ut in Epig. Ἄνδρ' ἀπὸ σπολάδων τρέσσαντά σε ἔκτανε μάτηρ. Sic et apud Plut. in Apoph. et in Agesil. (Æschyl. Ag. 530. Eum. 429. Eurip. Phœniss. 1037.)

Τρέστης, ου, ὁ, trepidus, seu trepidator, qui facilè expavescit, meticulosus.

Τρέμω, idem quod τρέω, ex eoque derivatum. Od. λ'. τρέμε δ' ἐπὶ γαῖα ἰόντων. Dem. pro cor. λαγὼ βίον ἔζης, δεδιὼς καὶ τρέμων. Chrys. τρέμει περὶ τῆς ἀρχῆς, anxius est de principatu. (Eurip. Med. 1171. Soph. Œdip. Tyr. 967.)

Τρόμος, ου, ὁ, tremor: motus depravatus facultatis animalis, partim à voluntate, partim ab onere partis editus. Plut. symp. 3. probl. 3. Item plerumque, tremor qui ex pavore oritur. Od. σ'. ὑπὸ τρόμος ἔλλαβε γυῖα. Sic et alibi apud Hom.

Τρομώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, tremulus, trepidus. Plut. symp. 8. et de def. orac.

Τρομερὸς, οῦ, ὁ, idem. Aristoph. in Avibus. (Eurip. Phœniss. 273. 1243.)

Τρομέω, idem quod τρέμω, seu τρέω. Il. κ. τρομέει δ' ὑπὸ φαίδιμα γυῖα. Sic et Il. ό. et alibi. Item, horreo, timeo aliquem. Odyss. σ'. Εἰ δὲ τοῦτόν γε τρομέεις καὶ δείδιας αἰνῶς. Sic Od. ύ. Οὐδ' ὄπιδα τρομέουσι θεῶν. (Æsch. Pr. 544. Τρομέομαι. Pers. 64.)

Τρεμαντὸς, tremulus, trepidus.

Τετρεμαίνω, idem quod τρέμω, ex eoque derivatum. Athen. lib. 13. Et cum accus. apud Aristoph. in Nub. † 293.† οὕτως αὐτὰς τετρεμαίνω καὶ πεφόβημαι.

Τρήρων, ωνος, ἡ, columba, (ἀπὸ τοῦ τρεῖν. est enim maximè timida avis.) Il. ψ'. ὃς μέν κε βάλῃ τρήρωνα πέλειαν. Sic et Odyss. μ'. et apud Athen. lib. 11.

Πολυτρήρων, (comp.) columbis abundans. Hom. in Bœot.

Composita: ac primum ex τρέω.

Ἄτρεστος, ου, ὁ καὶ ἡ, intrepidus, imperterritus. Soph. [Aj. 366. addas Œd. Tyr. 594. ἃ ἄτρεστον [illegible], &c. Æschyl. Prom. 415. Κολχίδος τε γᾶς ἔνοικοι παρθένοι, μάχας ἄτρεστοι, &c. Agam. 1411. ἐγὼ δ' ἀτρέστῳ καρδίᾳ πρὸς εἰδότας Λέγω. intrepido corde.]

Ἄτρεστα, adverbial. idem quod sequens ἀτρέστως, apud Eurip. in Ione, Λεῦσσε γὰρ ἐν δόμοις Ἄτρεστα παῖδες.

Ἀτρέστως, intrepidè, animo imperterrito, apud Suid. [Æschyl. Suppl. 247. Ἀπρόξενοί τε, κήρυκος ἄνευ, μολεῖν Ἔλθεῖν ἀτρέστως, τοῦτο θαυμαστὸν πέλει.]

Διατρέω, intremisco, perhorresco. Item, tremefactus diffugio. Il. λ'. Τρῶες δὲ διέτρεσαν ἄλλυδις ἄλλος.

Ζατρέω, in pistrino torqueo. Suid. et Etym. παρὰ τὸ ζα ἐπιτατικὸν, καὶ τρέω.

Ζατρεῖον, ου, τὸ, servorum carcer: locus in quo servi vinciebantur. Etymol.

Παρατρέω, idem quod διατρέω. Il. έ.

Ὑποτρέω, intremisco, perterrefio: vel tremefactus et timore perculsus suffugio. Il. ό. et ρ'. Et Synes. epist. 4. Pro eodem metri causâ dicitur ὑποτρείω. ut apud Plut. de vir. mor. ex Timone.

Composita ex τρέμω.

Ἀμφιτρομέω, ῶ, circumtremo, vel ab omni parte tremo.

Ἀτρεμέω, intrepidus sum, non tremo, non sum tremulus. Theogn.

Ἄτρεμος, ου, ὁ καὶ ἡ, non tremens, intrepidus. Il. έ. π'. et ρ'.

Ἀτρέμως, intrepidè. Suid. ex Piside.

Ἀτρέμαστος, idem quod ἄτρεμος. Idem ex quodam Epigr.

Ἀτρεμαῖος, placidus, remissus. ut, ἀτρεμαίαν βοάν. Eurip. in Orest. [147.] Item, quietus. Plut.

Ἀτρέμας, sine tremore, i. sine motu eo qui in tremore fit. Et general. sine ullo motu, quietè. Il. β'. et ό. Pro eodem dicitur et ἄτρεμα. † ἄτρεμα ἔχε, esto quietè. Aristoph. Nub. 741.† Exponitur etiam, sensim, leniter, paullatim, remissè, apud Aristoph. in Nub. †260.† Gal. ad Glauc. Plut. in Alcib.

[Ἀτρεμεί. Xenoph. de Agesilao, cap. 6. §. 7. νομίζων ἐν τῷ τακτικῷ τό, τε ἀτρεμεὶ, καὶ ἀπολεμικώτατον,— εἶναι.]

Ἀτρεμία, ἡ, quies, seu, non moveri, immotum manere. Xen. Pæd. 6.

Ἀτρεμέω, immotus maneo, quietus sto, seu quiesco. Hesiod. in Erg. ἵνα τοι τρίχες ἀτρεμέωσι. Plut. in Rom. τῶν στρατιωτῶν ἐν ὅπλοις ἀτρεμούντων. Sic et apud eund. in Alcib. et Ant.

Ἀτρέμαστον, τὸ, quod immotum manet. Hesych.

Ἀτρεμίζω, idem quod ἀτρεμέω, Herodot. ἀτρεμίζω τὴν ψυχὴν, tranquillo animo consisto. [lib. 7. cap. 18. ἐπιστάμενος ὡς ταῦτα, γνώμην ἔχω, ἀτρεμίζοντά σε μακαριστὸν εἶναι πρὸς πάντων ἀνθρώπων. lib. 1. cap. 185. 190. Item, transitivè, firmo, stabilio, facio ut quis immotus persistat. Theogn. Οὐ χρὴ κιγκλίζειν ἀγαθὸν βίον, ἀλλ' ἀτρεμίζειν.]

Ἔντρομος, in tremore constitutus, tremens, seu tremefactus.

Περιτρέμω, circumtremo. Greg. Naz.

Περίτρομος, circumtremens, undique tremefactus.

Περιτρόμως, undique trepidando: ut, περιτρόμως ἔχω πρὸς τὴν δίκην, reformido, seu omni ex parte reformido judicium. Phal. in ep.

Περιτρομέω, vel περιτρομέομαι, tremo circa. Odyss. σ'. σάρκες δὲ περιτρομέοντο μέλεσσιν.

Σύντρομος, tremulus. Joseph.

Ὑποτρέμω, aliquantùm tremo et trepido, subtimeo. Plat. de rep. lib. 1.

Ὑπότρομος, subtremulus, qui timore et pavore velut succutitur. Plut. de def. orac. et Æschin. in Ctesiph.

Ὑποτρομέω, tremore succutior. Il. υ'. Καὶ δέ τέ μοι καὶ φρένες ὑποτρομέουσιν ἐρῶντος.

ΤΡΙ'ΒΩ, F. ψω, tero, contero, tundo, comminuo. Diosc. l. 5. c. 89. (de squama æris;) πλατείᾳ τε τῇ χειρὶ τρίβε εὐτόνως ἐν τῇ θυίᾳ. Demosth. pro cor. τρίβων τὸ μέλαν, atramentum terens. Sic dicitur ἄλευρα τρίβειν, qui farinam subigit, et manibus domat, ac pugno tundit: apud Aristot. in probl. sect. 21. quæst. 22. At boves τρίβειν fruges dicuntur, i. triturare: apud Hom. Idem Il. ό. τρίβειν ὁδὸν, viam terere. unde, ἀτραπὸς τετριμμένη, apud Aristoph. in Ran. Hinc ductâ metaph. βίον τρίβειν dicimur, i. degere seu transigere: interdum et, sectari, colere, ætatem terere in. Aristoph. in Pace. ἵν' ἔτι γεωργικὸν βίον ἐκτρίψομεν. ¶ Item, τρίβω, tero, i. crebrò exerceo quotidianis laboribus. Plut. in Cam. τρίβειν τοὺς πολίτας καὶ πιέζειν. ¶ Item, attero, detero: ut vestis quæ diuturno usu deteritur. Interdum attero, vexo, exhaurio: ut apud Hesiod. in Erg. ὅτι σκολιῇσι δίκῃσιν Ἀλλήλους τρίβουσι. Et Thuc. l. 8. ἔτι διαπολεμοῦντας τρίβειν ἀμφοτέρους, ut utrique se attererent et magis exhaurirent. ¶ Τρίβειν τι πρός τι, aliquid alicui affricare, duo aliqua inter se collidere: apud Plat. Epist. 7. ¶ Τρίψαι τὴν κεφαλὴν, caput perfricare, caput scalpere, et vellere: ut fit ab iis qui perplexi sunt, et animo hæsitant. Æschin. ☞ Derivatum dicitur ex τρῶ, quod per syncopen factum est ex τερῶ. Hoc autem ex τείρω originem habere existimatur, itidem significante tero. (Philostr. l. 1. c. 16. τρίβεσθαι μόνος. Æsch. Eum. 195. Eurip. Med. 687.)

Τρίβομαι, teror, contundor, comminuor, &c. Item vexor, exhaurior. Thucyd. lib. 6. τὴν πόλιν, ἐὰν μὲν ἡσυχάζῃ, τρίψεσθαί τε αὐτὴν περὶ αὑτήν.

Τρῖμμα, τὸ, quod tritum seu intritum est. Athen. lib. 7. παράθες θερμὸν ταχέως, καὶ τρῖμμα μετ' αὐτοῦ. Apud eundem ibidem, τρῖμμα συκάμινον, mora intrita. Item, potio ex aromatis intritis, seu cui aromata sunt intrita: ut testatur Pol. l. 6. c. 2. et Athen. l. 1. Sic dicitur et homo, qui aliqua in re diu se exercuit. ut apud Aristoph. in Nub. Λέγειν γενέσθαι τρῖμμα, κρόταλον, παιπάλη. Sumitur et pro usu et exercitatione, apud eundem in Avib.

Τριμμάτιον, ου, τὸ, (diminut.) pro τρῖμμα, accipitur apud Athen. lib. 6. et 7.

Τριμμὸς, οῦ, ὁ, idem quod τρίψις, tritus. Apud Plut. symp. lib. 3. probl. 6. dicuntur τριμμοὶ πριόνων, strepitus quem edunt serræ terentes et scindentes lignum aut lapidem; vel etiam quem edunt ea quæ lima teruntur. Apud Xen. in Cyneg. τριμμοὶ sunt tramites triti, qui per aliquem locum ducunt.

Τρίψις, εως, ἡ, tritus, tritura. Aristot. hist. anim. l. 4. c. 9. τρίψιν vocat subactionem farinæ. Accipitur et pro frictu seu frictione, apud Gal.

Τριπτὴρ, ῆρος, ὁ, tritor. Sic etiam dicitur instrumentum quo aliquid teritur. Hesych. Item vas in quo aliquid teritur et contundendo comminuitur. Nic. in Alex.

Τριπτήριον, τὸ, idem quod τριπτὴρ, omne id quo terimus seu fricamus et scalpimus aliquid.

Τρίπτης, ου, ὁ, idem cum τριπτὴρ, tritor. Τρίπται vocantur famuli, qui destringunt et fricant suos heros. Plut. in Alex.

Τριπτὸς, ου, ὁ, tritus, contusus, vel concisus.

Τριβὴ, ἡ, tritus, i. tritura, idem quod τρίψις. Unde metaph. apud Aristoph. Οὗτος μὲν οὐκ ἀχάριστος τῆς τριβῆς. Exponitur et, usus, exercitatio: unde, τριβὴν ἐν τοῖς πολεμικοῖς ἔχειν, usum rei bellicæ habere, apud Polyb. l. 1. ¶ Interdum idem est quod διατριβὴ, et exp. mora, procrastinatio, ut apud Plut. in Alcib. τὸν πόλεμον τριβὴν ἕξειν, procrastinatum iri bellum. Sic Thuc. l. 8. τριβὰς ἔσεσθαι καὶ ἀνακωχῆς. (Æsch. Pr. 640. Ag. 473. Ch. 747. 943. Pl. Soph. Œdip. Tyr. 1181.)

Τριβώνιον, τὸ, lacerna seu vestis trita. Suid. Sic et

Τρίβων, dicitur de veste seu pallio, aut linteo trito, apud Cæl. Rhod. lib. 3. c. 19.

Τριβακὸς, οῦ, ὁ, tritus homo; i. in rebus agendis exercitatus et diuturno usu veluti tritus. Eust. Scribitur et τρίβακος προσαγορευτικῶς, apud Hesych. et Etym. Quod etiam est genitivus à nominativo

Τρίβαξ, idem significante.

Τρίβανον, τὸ, idem ferè quod τριπτήριον. Quibusdam est id quod terit fomitem, seu id quo teritur fomes: apud Theophr. hist. plant. l. 5. c. ult. Ab Hesych. exp. λήκυθος, i. ampulla olearia.

Τριβὰς, ἄδος, ἡ, frictrix.

Τριβάδες, αἱ, dicuntur fœminæ, perditæ libidinis ac nefariæ lasciviæ: quæ δίκην sese τρίβουσι mutuo. Cæl. Aurel. Chron. l. 4. c. ult.

Τριβακὴ ἀσέλγεια, tribadum illa insana et nefaria libido. Luc. in amorib.

Τριβεὺς, tritor, qui fricat, seu defricat. Strabo.

Τρίβος, ου, ἡ, semita à viatoribus trita. Xen. Pæd. 4. ¶ Item pro itinere seu cursu, quo quis viam terit pedibus: apud Nicand. in Alexiph. ¶ Significat etiam idem quod τριβὴ, i. trita consuetudo: unde τρίβον λαβεῖν, assuescere et inveterascere: apud Hippocr. in lib. περὶ ἄρθρων. (Διατριβή. Æsch. Ag. 203. 399. Eurip. Phœniss. 93.)

Τρίβων, ωνος, ὁ, idem quod τριβακός, homo rerum usu velut tritus. Aristoph. in Nub. τῶν κρεμαθρῶν οὐ τρίβων ἐνθάδε, insuetus hujus nostræ pensilis cratis. ¶ Item pallium tritum et lacerna: Athen. l. 10. (Philostr. l. 2. c. 40.)

Τριβώνιον, τὸ, palliolum tritum, lacernula detrita: Aristoph. in Plut. ‡714.‡ Luc. de scrib. hist.

Τριβωνάριον, idem. Athen. l. 10.

Τριβωνικῶς, in modum pallii detriti, seu lacernæ. Aristoph. in Vesp.

Τριβωνίζομαι, Suid. scolpere videtur pro, τρίβων εἰμὶ πραγμάτων.

Θρίψ, ιπός, ὁ, vermis: peculiariter is qui ligna terebrando et corrodendo terit. Theophr. hist. plant. 5. c. 5. ἐσθίεσθαι ὑπὸ σκωλήκων καὶ θριπῶν. Et paulo pòst, οἱ δὲ θρῖπες ὅμοιοι τοῖς σκώληξιν, ὑφ' ὧν σηραίνεται κατὰ μικρὸν τὰ ξύλα.

Θριπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, putrescens, vermibus obnoxius. Theophrast. histor. plant. l. 3. c. 8.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀνατρίβω, contero. Xenoph. Exponitur et, affrico. Item refrico, confrico, infrico, misceo.

Ἀνάτριψις, attritus. Item, frictio.

Ἀνάτριπτος, attritus: ut, ἀνάτριπτα ἱμάτια.

Συνανατρίβω, (decomp.) simul contero: vel contritum permisceo.

Συνανατρίβομαι, exp. versor cum.

Ἀποτρίβω, detero: attero, contero. unde metaphor. apud Theocr. Idyll. 26. πρὶν γῆρας ἀποτρίψαι νεότητα, antequam senium juventam contereret, i. aboleret et expelleret. Item, fricta detergo, seu trita abstergo. Idem Idyll. 16. οὐδὲ ποκ' ἰὸν ἀποτρίψας τινὶ δοίη, æruginem fricta detersam.

Ἀποτρίβομαι, idem. Unde metaph. apud Diod. Sic. λόγοις φιλανθρώποις ἐπειρᾶτο τὰς καθ' αὑτοῦ διαβολὰς ἀποτρίβεσθαι, detergere et diluere calumnias. Sic apud Æschin. in Timarch. ἀλλοτρίας αἰτίας ἀποτριψάμενος τὰ ὑπάρχοντα αὑτῷ ἐγκλήματα, ἐκπέφευγεν ἐκ τοῦ δικαστηρίου. Interdum exp. summoveo, amolior. Item, arceo, à me repello, repudio. Plut. in Bruto, ἀποτριβόμενος τὰς δεήσεις τὸ πρῶτον, rejiciens seu repudians. Polyb. lib. 5. τὴν ὁρμὴν τῆς τύχης δύνασθαι ἀποτρίβεσθαι στερεῶς. Exponitur etiam, impedio, et alterius conatum attero. apud Suid. τοὺς πολεμίους ἀποτριβόμενος.

Ἀπότριμμα, quod deterendo decidit, ramentum deterendo detractum.

Ἀποτριβής, detritus, attritus. Demosth. et Plut. in Com.

Decomp. Ἀναπότριπτος, indelebilis. Hesych.

Δυσαπότριπτος, qui vix amoveri et depelli potest. Plut.

Διατρίβω, attero, absumo, consumo. Odyss. ζ. τὰ δὲ πάντα διατρίβουσιν Ἀχαιοί. Herodian. lib. 3. τὰ πλεῖστα τοῦ βίου διέτριβεν ἐν βασιλικοῖς προαστείοις, bonam vitæ partem terebat in suburbanis. Xenoph. ἐν ταῖς ὕλαις πολὺν χρόνον διατρίβων, multum temporis terens. Item neutraliter, immoror, agito, dego, tempus impendo in, exerceo me in. Plat. in Apol. διατρίψαντες μετ' ἐμοῦ. Herodian. l. 3. διέτριβεν εἰρήνην ἄγων, in pace agitabat. Apud eundem ibid. ἐτῶν οὐκ ὀλίγων ἐν τῇ Ῥώμῃ διέτριψε, haud paucos annos Romæ est moratus. Demosth. ἐν οἷς ἑκάτεροι διατρίβετε, quibus tempus impenditis. Cum ἐπί, Plut. in Sol. διατρίβοντες ἐπὶ τιμαῖς καὶ πραγματείαις, rei pecuniæ operam dantes. Sic et cum πρός, sequente dat. apud Athen. l. 2. Cum περί, sequente accus. Isocr. τοὺς περὶ ταῦτα διατρίψαντας. Sic et apud Phil. &c. † Xen. Pæd. 1. 2. 11.† Item, procrastino, differo, extraho in longum: tempus terendo. Od. ι. Οὕτω διατρίβειν μητρὸς γάμον. Sic et Od. β'. Interdum, nimiùm moror, nimiùm procrastino. Aristoph. in Vesp. Οἴμοι διατρίψεις, κἀπολεῖς τριψημερῶν. Luc. in vit. auct. μὴ διάτριβε, ἀλλὰ κάλει. ¶ Usurpatur et pro simplici τρίβω, tero, apud Homerum hymn. 1. in Merc. Ἀλλ' ἄλλην τινὰ μῆτιν ἔχω, διέτριβε κέλευθα, vias terebat.

Διατρίβομαι, itidem tempus tero. Apoll. Argon. 2. διατρίβεσθαι passivè dicitur χρόνος, i. teri, consumi. res autem, atteri: interdum et, corrumpi: ut, ναῦς διατρίβεσθαι dicitur, apud Thuc. l. 8.

Διάτριμμα, τὸ, intertrigo.

Διατριβή, mora; temporis in longum extractio: procrastinatio. (Eurip. Phœniss. 765.) Interdum addito genit. χρόνου, ut apud Thuc. l. 8. Frequentiùs absolutè. ut apud Herodian. l. 6. διατριβὰς ματαίας ἐγγινόμενοι, quum frustra tempus tererent. Unde res aliqua διατριβὴν ἔχειν dicitur, et διατριβῆς δεῖσθαι, in qua immorari est necesse: apud Luc. Et, διατριβὴν ποιεῖσθαι, cunctari, morari: apud Isocr. in Panath. Et, διατριβὴν παρέχειν τινί, moram afferre, in longum producere. Athen. lib. 10. ex Alex. ¶ Item, διατριβή, commoratio, conversatio, vita quæ alicubi degitur. Plutarch. in Num. Herodian. lib. 1. ¶ Item, studium et opera quæ alicui rei impenditur: seu, studium quo alicui rei impendendo tempus terimus. In qua signif. plerunque cum περί construitur: ut, περὶ λόγους διατριβή, apud Plut. in symp. Interdum et cum ἐν. Interdum absolutè: apud eundem et Luc. &c. ¶ Διατριβαί, dicuntur Philosophorum congressus et disputationes, quæ Plat. διατριβαὶ περὶ λόγους, apud Plat. in Charm. et in Apol. Socr. ¶ Item, locus, in quo διατρίβομεν περί τι, διατριβὴ dicitur: apud Isocr. Luc. Plat. in Alcib.

[Διατριπτικός. Aristoph. Lysistr. 941. Οὐχ ἡδὺ τὸ μύρον μὰ τὸν Ἀπόλλω τουτογί, εἰ μὴ διατριπτικόν γε, κοὐκ ὄζει γάμων.]

Decomp. Ἀποδιατρίβω, immoror, tempus consumo. [Demosth. de falsa Legat. ἀμφοτέρων ἔφη θαυμάζειν —— ὅτων παρόντες τὸν χρόνον, οἱ μὲν τὸν τοῦ βουλεύεσθαι, οἱ δὲ τὸν τοῦ συμβουλεύειν, ἀποδιατρίβουσι, τὸν ὑπερόριον κακίας ἀγωνιῶντες ἐν τοῖς οἰκείοις πράγμασι.]

Ἐνδιατρίβω, tempus tero in, versor in, operam et studium pono in. Plat. in Per. ἐνδιατρίψαι τῇ περὶ τοὺς βίους ἀναγραφῇ. Thuc. l. 2. πλείστας περὶ αὐτὴν τὴν Πελοπόννησον ἐνδιέτριψαν. Construitur et cum περί, et ἐν, apud Xen. Pæd. 5. † p. 117. b. ἔφη διατρίβειν ἐν καλῷ.† (Aristoph. R. 726.)

Ἐπιδιατρίβω, idem. Herodot.

Παραδιατρίβω, unde παραδιατριβαί, præpostera studia, exercitationes, et litigia, quum tempus præposterè teritur in aliqua re. in ep. ad Tim. 1. c. 6.

Προσδιατρίβω, idem cum ἐνδιατρίβω et ἐπιδιατρίβω. Cum dat. pers. Plat. in Theæt. Cum dat. rei. Aristid.

Προσδιατριβή, commoratio in aliqua re vel apud aliquem.

Συνδιατρίβω, idem cum προσδιατρίβω. Isocrat. μεθ' ὧν ἔτη τρία συνδιατρίψας. Et cum dat. apud eundem. itidemque apud Xenophon. apomn. lib. 1.

Ἐκτρίβω, extero, terendo excutio. Xen. Pæd. 2. ἔκ γε τοῦ πῦρ εἶναι ἄν τις ἐκτρίψειεν, ἡ γλῶττα ἐξάγει. Item, extero, i. terendo et fricando extergeo. Plut. περὶ δυσωπ. αἱ τίτθαι τῶν βρεφῶν ἐκτρίβουσι πολλάκις τὸν ῥύπον, πλύνουσιν ὅλον τὸ σῶμα. † Ἐκτρίβομαι passiv. hinc ἐκτριβήσεται. Soph. Œd. Tyr. 436.† (Ἐκτρίβειν βίον. Soph. Œdip. Tyr. 256.)

Ἔκτριμμα, τὸ, id quo aliquid exterimus: mantile quo manus ablutæ extergentur. Athen. l. 10.

Ἔκτριψις, extritus, extritio, vel deletio. Galen. apud Hippocr. est ἡ εἰς τὰ σπλάγχνα εἴσω παράλλαξις.

Ἐκτριβή, idem. Item idem quod τριβή, Hesych.

Decomp. Παρεκτρίβω, attritu elido. Aristot. de cœlo.

Συνεκτρίβω, simul elido.

Ἐντρίβω, intero, infrico. Xen. Pæd. 8. τοῖς χρώμασιν, οἷς ὑπογράφονταί τε καὶ ἐντρίβονται αὐτοῖς. Et metaph. infligo, incutio, impingo. Plut. in Alcib. ἐνέτριψε κόνδυλον τῷ Ἱππονίκῳ ἐπὶ γέλωτι. Sic, κόνδυλον ἐντρίβειν, apud Luc.

Ἔντριμμα, τὸ, id quod infricatur faciei; ut fucus, cerussa. Poll. l. 5.

Ἔντριψις, ἡ, infricatio. Xen. Pæd. 1.

Ἐντριβής, έος, ὁ καὶ ἡ, qui diu in aliqua re versatus est, alicui rei assuetus seu insuetus. Plat. de leg. l. 6.

Ἐπιτρίβω, attero, affligo: unde apud Aristoph. in Ran. (88.) περὶ δ' ἐμοῦ οὐδεὶς λόγος, Ἐπιτριβομένου τὸν ὦμον οὑτωσὶ σφόδρα, cui humerus tantopere atteritur et affligitur. †et Nub. 968. ἐπετρίβετο τυπτόμενος πολλάς. et v. 1409.† Item, attero, exhaurio. Idem in eadem comœdia, Νόσος μ' ἐπέτριψεν ἱππική. Et pro perdo, everto: metaph. sumptâ ab iis, qui aliquid atterunt seu conterunt. Unde pass. apud eundem ibidem, Καί μοι ἐπιτέτριψαί γε, pro quo paulo antè dixerat, ἀπόλωλας. Item, infrico, affrico. Exponitur et, infligo, infero: ut, νόσον ἐπιτρίβουσι, morbum invehunt; apud Chrysost.

Ἐπίτριμμα, τὸ, id quod ἐπιτρίβεται. Hesych.

Ἐπίτριψις, ipsa actio τοῦ ἐπιτρίβειν. Expon. et fluctus, Psal. 92.

Ἐπίτριπτος, ὁ καὶ ἡ, contritus: seu dignus qui conteratur: perditus, sceleratus. Aristoph. in Plut. ‡273.‡ Athen. l. 4. (Soph. Aj. 103.)

Decomp. Προσεπιτρίβω, affligo. attero. Plut.

Κατατρίβω, contero, attero. Thuc. l. 8. τοὺς Ἕλληνας κατατρίψαι. Xen. Pæd. 8. ἐγὼ ταῦτα ἀθροίζω, οὐδ' ὅπως αὐτὰ καταδαπανήσω, οὐδ' ὅπως αὐτὰ κατατρίψω. Accipitur et pro simplici τρίβω. Æschin. περὶ παραπρ. κατέτριψε τὸν ἑταῖρον ἀπολογούμενος. Sic Xenoph. dicit, geometriæ studia ἱκανὰ εἶναι ἀνθρώπου βίον κατατρίβειν, in quibus homo totum vitæ tempus terat. †Κατατρίβομαι passiv. conteri. κατατριβόμενοι καὶ καταῤῥηγνύμενοι. Pæd. l. 6. p. 162. a.†

Κατατριβή, contusio. Diog.

Παρατρίβω, attero, affrico.

Παρατρίβομαι, affricor, atteror. Synes. ἐπεὶ πῶς ἂν ἄλλο πυρὸς παρατριβεὶς ἀνεῤῥιπίσθη φανερῶς ἔγγυον; Sic apud Aristot. in hist. an. quædam animalia dicuntur παρατριβόμενα ὀχεύεσθαι τὰ ὕπτια πρὸς ὕπτια, i. coire attritu mutuo supinarum partium. ¶ Item, infensus sum, et animo infesto affricor alicui, ut ipsum vel conteram vel atteram. Polyb. ᾔδεσαν, τὸν Περσέα παρατριβόμενον ἔκ τινων πρὸς τοὺς Βυζαντίους. Byzantiis infestum esse certis de causis. Παρατρίψασθαι τὸ μέτωπον, frontem perfricare: quod fit ab iis qui verecundiæ fines transeunt et pudorem deponunt. Strab. l. 13.

Παράτριμμα, τὸ, id quod affrictu seu attritu detritum est. Exponitur et, intertrimentum, intertritura. Gal. et Diosc.

Παράτριψις, attritus, affrictus. Diosc. lib. 5. cap. 95. Exponitur et, collisio.

Παρατριβή, contentio quæ jurgiis fit: apud Suid.

Περιτρίβω, circumcirca tero aut frico. item contundo, item detero.

Περίτριμμα, τὸ, dicitur de homine qui rei alicujus tractatione velut attritus est: apud Aristoph. in Nub. †446.† et Dem. pro cor.

Περιτριβής, obtritus, pertritus, attritus. [Apoll. Rhod. Arg. i. 1175. περιτριβέας δέ τε χεῖρας Εἰσορόων κακὰ πολλὰ ἑῇ ἠρήσατο γαστρί. Schol. τὰς πολὺ πονεσάσας χεῖρας ὑπὸ τῆς κώπης.]

Προστρίβω, idem quod παρατρίβω, attero, affrico. Basil. τοῦ χρυσοῦ τὴν διαφορὰν προστρίβοντες τῇ λίθῳ γινώσκομεν. Metaphoricè plerumque aliquis προστρίβειν aliquid dicitur, quod alicui veluti infricat aut inurit: more eorum quæ ita affricantur, ut eo in loco remaneant qui confricatus fuit. Ut apud Chrysost. comment. in Evang. Joan. μετὰ ἐκ τῆς σῆς κακοτεχνίας προστρίψῃς τινὰ βλασφημίαν τῷ διδασκάλῳ τοῦ πνεύματος.

Προστρίβομαι, mihi affricatur seu infricatur, mihi inuritur. Item, idem quod προστρίβω, affrico. Plut. τῇ μητρὶ προστριβόμενος αἰσχρὰν διαβολήν. Apud eundem, τὰς αἰτίας τῇ Φουλβίᾳ προσέτριβε, Fulviam iis criminibus aspergebat. Significat etiam, incutio, infligo, impingo, ut apud Aristoph. πληγὰς δεῖ προστρίβεσθαι τοῖς οἰκέταις. (Æsch. Eum. 238.)

Πρόστριμμα, id quod attritum est, fragmentum. Plut. (Æsch. Ag. 403.)

Πρόστριψις, attritus, affrictus.

Συντρίβω, simul tero. Luc. αὐτοὶ δὲ μικρὸν συντρίψαντες καὶ ἀναπαύσαντες, λίθον ἐπενήξαντο. Item contero, contundo, comminuo. Xenoph. Hell. 7. πάντες συνέτριψαν τὰ δόρατα. † Aristoph. Nub. 1195.†

Συντρίβομαι, conteror, contundor. † Xen. Pæd. p. 152. c.† Plut. de primo frig. Item dolore et tristitia veluti conteror et contundor: apud eundem de aud. et Luc. cap. 4.

Σύντριμμα, τὸ, et Συντριμμός, ὁ, contritio, contusio, confractio. Rom. cap. 3. Reg. l. 2. c. 22.

Σύντριψις, idem: apud Gregor.

Συντριβή, ἡ, pro iisdem. Proverb. 16.

Συντριβής, qui conversatur cum aliquo. Hesych.

Ὑποτρίβω, subtero.

Ὑπότριμμα, genus eduli. apud Plut. in Præcept. sanit. et symp. 2. problem. 10. et Aristoph. in Concion.

Ὑποτριμμάτιον, (diminut.) idem. Poll. l. 6. c. 10.

Composita sine præpositione.

Ἁλετρίβανος, pistillus quo sal teritur: παρὰ τὸ τοὺς ἅλας τρίβειν. Scribitur et ἀλετρίβανος, cum tenui, παρὰ τὸ ἀλεῖν καὶ τρίβειν. Utitur hac voce Aristoph. in Pace.

Ἀλέτριψ, idem. in Epigr.

Ἀτριβής, έος, ὁ καὶ ἡ, qui tritus non est. Ut, ἀτριβὴς ὁδός. Sic, νῆσος ἀτριβής, Thuc. l. 4. et, ἀτριβὴς ἐρημία, Phil. de vita Mos. lib. 1. et 3. Item, non attritus, integer: † Xen. Pæd. p. 237. c.† inviolatus. Item, inexercitatus, imperitus, qui usu rerum tritus non est: in qua signif. dicitur et, ἄτριψ, apud Suid. et, ἀτρίβωτος, apud Xen. in Hipparch.

Ἀτριβεί, exp. sine detrimento, sine mora.

Ἀτρίβων, non palliatus. [Eurip. Licymn. v. 3.] Metaph. pro simplici, et minime fucato, apud Laërt.

Ἄτριπτος, ου, ὁ καὶ ἡ, idem quod ἀτριβής, qui tritus non est. Item, qui teri nequit: ut, ἀτρίπτοισιν ἀκάνθαις, apud Theocr. spinis indomitis et calcatu difficillimis. Item, non subactus: ut, ἄτριπτοι ἄρτοι, apud Aristot. probl. sect. 21. quæst. 16. Exponitur etiam, laboris insuetus, seu laboris inexpertus, delicatus: ut, χεῖρες ἄτριπτοι, Odyss. φ'.

Ἀτριψία, inexperientia, imperitia. Cicero.

Ἀχυρότριψ, ιβος, ὁ καὶ ἡ, paleam terens: in Epigr.

Ἐλαιοτριβεῖον, ου, τὸ, locus ubi olivæ teruntur, et oleum exprimitur.

(Ἐπασσυτεροτριβής, ἀλληλάλληλος. Æschyl. Ch. 423.)

Εὐτριβής, bene tritus. Nicand.

Εὔτριπτος, tritu facilis, qui facilè teri potest, seu contundi et comminui: friabilis.

(Ἱστοτριβής. ναυτίλων σελμάτων ἱστοτριβής. Æsch. Ag. 1452.)

Κυμινότριβος ἅλς, sal cum cumino tritus. Athen. l. 7.

Λειοτριβής, qui ita tritus et tusus est, ut sit λεῖος, tritu levigatus, minutim tusus seu contusus ac contritus.

Λειοτριβέω, contero seu contundo et comminuo ita ut levigetur. Gal. et in Geopon.

Ἐκλειοτριβέω, (*decomp.*) tero minutissimè, contero et contundo ita ut levissimum evadat.

Λιθοτριβική, ars lapides elaborantium ad operum ornamenta: apud Suid.

Νεοτριβής, nuper tritus, recens tritus. Phocyl.

Ξηροτριβία, ἡ, frictio sicca. Aristot. probl. sect. 37.

Ὀδοντότριμμα, τὸ, dentifricium: id quo dentes fricantur et gingivæ.

Οἰκοτρίβης, ου, ὁ, verna, servus vernaculus, et non nunc primùm emptus, sed diu domi nostræ versatus, aut ex parentibus servis natus. Hesych. et Suid.

Οἰκότριψ, idem. Phil. de v. M. l. 1.

Οἰκοτρίβαιον, (sub. παιδίον,) puer ex verna natus. Poll. l. 3.

Παιδοτρίβης, qui pueros exercet, præfectus pueris exercendis. Quidam exp. gymnasii magister, palæstræ magister: apud Plutarch. in amat. narr. † Aristoph. Nub. 969. Vid. ibi Spanhemius.† Item, præceptor, doctor, ludimagister. Luc.

Παιδότριψ, pro eodem: in Axiocho, et apud Luc.

Παιδοτριβικὸς, οῦ, ὁ, ad pædotribam pertinens. Et, παιδοτριβικὴ, (s. τέχνη,) apud Aristot. ars pædotribarum.

Παιδοτριβικῶς, more pædotribarum: vel, ut decet pædotribas. Aristoph. in Equit.

Παιδοτριβία, pro παιδοτριβικὴ, apud Poll.

Παιδοτριβεῖον, τὸ, locus in quo pueri exercentur.

Παιδοτριβέω, pueros exerceo, sum pædotriba. Et metaph. instituo, formo: exerceo. Exponitur etiam, educo et promoveo, apud Plat. Utitur et Basil. ac Greg.

Ἀπαιδοτρίβητος, (decomp.) qui sub magistro exercitatus non fuit. Item, inexercitatus, ἀγύμναστος. Hesych.

Παλιντριβὴς, qui denuò tritus est. [Soph. Philoct. 454. παλιντριβῆ. Schol. τετριμμένα τοῖς κακοῖς.] Apud Simonidem in Iamb. de mulieribus, παλιντριβὴς ὄνος, exp. clitellarius asinus.

Πολύτριπτος, ὁ καὶ ἡ, multùm tritus. Oppian.

Φαρμακοτρίβης, seu φαρμακότριψ, qui pharmaca terit et apparat. Poll. ex Demosth.

Χειροτριβέω, manu frico seu perfrico: in Hippiatr.

Χειροτριβία, apud Hippocr. pro τριβή.

Χρονοτριβέω, tempus tero, inutiliter tempus tero, et nihil efficio. Aristot. rhet. l. 3.

Ἀχρονοτριβὴς, (decomp.) in quo tempus tritum non est, ideoque celeriter vel subitò factus: aut qui tempus non terit. Hesych.

Ὠμοτριβὴς, qui tritus et contusus fuit quum adhuc crudus esset. ὠμοτριβὲς ἔλαιον, oleum expressum ex olivis quæ crudæ adhuc tritæ et tusæ fuerunt; Diosc. l. 1. c. 29.

ΤΡΙ'ΖΩ, strido. (☞ Verbum ex sono factum.) Od. ω. ψυχαὶ τρίζουσαι. Marci c. 9. τρίζει τοὺς ὀδόντας, stridere dentibus. Præt. τέτριγα pro præsenti ponitur. Ut Il. ψ'. ψυχὴ δὲ κατὰ χθονὸς ἠΰτε καπνὸς Ὤιχετο τετριγυῖα. Sic et apud Plut. de sera num. vind. Et Il. β. ἐλεεινὰ κατήσθιε τετριγῶτας, stridentes. Sic apud Synes. ep. 4. τὸ κέρας ἐνέτριζεν, antenna stridebat. Et apud Luc. in Zeuxide, ἐπεὶ μόνον τετριγότων ἤκουσαν τῶν ἐλεφάντων, quum elephantorum stridorem duntaxat inaudiissent. Dicitur etiam de ferro, apud Alex. Aphrod.

Τρισμὸς, sive τριγμὸς, οῦ, ὁ, stridor. Theophr. hist. pl. lib. 4. c. 16. (de vermiculis qui in ficu nascuntur;) φθέγγονται δὲ οἷον τρισμόν. Dicitur et, μυὸς τρισμὸς, apud Plut. in Marcello. Dicitur et, τριγμὸς ὀδόντων.

Τρύζω, idem ferè quod τρίζω, murmuro, susurro. Propriè est turturis, quæ hinc τρυγὼν nominatur. Aratus: ἢ τρύζει ὄρθρινὰ ἐρημαίη ὀλολυγών, Cic. interpr. Et matutinis acredula vocibus instat. Sic Theocr. Idyll. 7. ἁ δ' ὀλολυγὼν Τηλόθεν ἐν πυκινῇσι βάτων τρύζεσκεν ἀκάνθαις. Apud Hom. Il. ι. τρύζετε exp. γογγύζετε. (Philostr. l. 2. c. 4.)

Τρυσμὸς, οῦ, ὁ, murmur, susurrus, mussitatio. Greg. in poëmat.

Τρυγὼν, όνος, ἡ, turtur: dicta παρὰ τὸ τρύζειν. Unde proverb. τρυγόνος λαλίστερος, teste Eust. Vide Aristot. hist. an. l. 5. c. 13. et Athen. l. 9. ¶ Est etiam piscis marinus: apud Aristot. hist. an. lib. 5. c. 5. Ælian. Nicand. et Diosc. l. 7. c. 8. et l. 8. c. 6. Latini pastinacam marinam nuncupant.

Τρυγονάω, ῶ, unde apud Suid. ex Aristoph. τρυγονῶσα τὸ θέρος, exp. ἰσόχως κλάουσα.

Compositum ex τρίζω et τρύζω.

Ἀμφιτετρίζω, circumstrideo: vel, circummurmuro et susurro.

Ἐπιτρύζω, admurmuro, occino. ἐπιγογγύζω. Hesych.

Κατατρύζω, idem quod τρύζω, Hom. in Batrachom.

Παρατρύζω, juxtà murmuro. Hesych.

Ὑποτρύζω, paullulùm murmuro, leniter murmuro. Exponitur etiam, submissè loquor, musso.

ΤΡΥ'ΒΛΙΟΝ, aut τρυβλίον, ου, τὸ, catinus, paropsis. de vase in quod cibi imponuntur. apud Luc. in Tim. ἀκριβῶς τὰ τρύβλια τῷ λιχανῷ ἀποσμήχων. Athen. lib. 12. esse dicit ἄγγος κεραμεοῦν, ἐνδεχόμενον ὡς κοτύλην ἀττικήν. Exponitur etiam, patella, ollula, acetabulum. Item caleus. Aristoph. in Pluto, ‡ 709. ‡ —— ὁ Ζεὺς βούλεται εἰς ταυτὸν ὑμᾶς ξυγκυκήσας τρυβλίῳ εἰς τὸ βάραθρον ἐμβαλεῖν. Exponitur etiam, trulla, apud Plut. et Joseph.

ΤΡΥ'ΓΗ, ης, ἡ, triticum, hordeum, cereales fruges, et quilibet fructus. Homer. hymno in Apollinem, (de Latona alloquente Delum;) Οὔτ' εὔβων σέ γ' ἔσεσθαι ὀΐομαι, οὔτ' εὔμηλον, Οὐδὲ τρύγην οἴσεις, οὔτ' ἂρ φυτὰ μυρία φύσεις, neque triticum feres, neque alias plantas produces. ¶ Pro vindemia etiam usurpatur. Epigr. lib. 2. τῷ δὲ τρύγης δρέπανον, vindemiæ falcem. Sic et apud Poll. l. 1. c. 12. τρύγη et τρυγητὸς pro eodem ponuntur. ¶ Item ariditas, siccitas. ut apud Nicand. in Ther. ὅτε ἴδμεν Σείριος ἀζαίνει, τρύγη δ' ἐν πεδάοι λίμνης.

Τρυγάω, ῶ, f. ήσω, cereales fructus colligo: peculiariter autem, uvas carpo, vindemio (vindemio, i. vinum demo.) Plutarch. symp. 6. probl. 7. τρυγᾷν λέγομεν τοὺς ἐκκομίζοντας τὸν ἀμπέλων καρπόν. Interdum cum accus. ut apud Hesiod. in Asp. † 292.† Οἱ δ' ἐτρύγων οἴνας, δρεπάνας ἐν χερσὶν ἔχοντες, vindemiabant vites. Sic apud Aristoph. in Vesp. τρυγᾷν ἐρήμας, sub. ἀμπέλους, vacuas vindemiare vites. Sic et Od. ω. Item metaph. fruor, percipio. Luc. (de meretricibus;) καὶ νῦν τρυγῶσιν αὐτόν. Idem, καὶ οἱ Πλατωνικοὶ ἄλλα τρυγῶσι.

Τρυγάομαι, ῶμαι, vindemior; decerpitur, colligitur ex me. Diosc l. 1. c. 149. τρυγᾶται φοῖνιξ. et apud Athen. l. 1. τρυγηθεὶς οἶνος.

Τρυγητὴρ, ῆρος, ὁ, vindemiator: vindemitor, qui demit et colligit cereales fruges et uvas; Hesiod. in Asp. ¶ Est etiam sidus cœleste. Colum. l. 11. c. 2. et Procl. Vide Προτρυγητής.

Τρυγητὴς, οῦ, ὁ, idem quod τρυγητήρ.

Τρυγητὸς, οῦ, ὁ, vindemia. Plut. l. 4. symp. sub finem, ἀκμάζοντι τρυγητῷ, media vindemia. Dicitur etiam, τρυγητὸς ἀνθέων, apud Poll. pro fructuum autumnalium collectione. Ponitur etiam pro vindemiæ tempore. ut apud Theophylact. ep. 83. et apud Athen. lib. 2. ex Gal. in qua tamen signif. quidam προπαροξυτόνως scribunt τρύγητος. Scribitur et τρύγητος, pro ipsâ vindemiâ.

Τρὺξ, υγὸς, ἡ, Hesych. vinum recens, mustum nondum percolatum. Ut apud Athen. lib. 15. στεφανοῦντας τῷ λύγῳ, καὶ τρύγα πίνει μαλθακήν. Per catachresin dicitur τρὺξ et vetus vinum, ut Theocriti schol. annotavit. ¶ Item, fæx vini: ut Theocr. Idyll. 7. καὶ εἰς τρύγα χεῖλος ἐρείδων. Aristoph. in Pluto, Ὅμως δ', ἐπειδὴ καὶ τὸν οἶνον ἐξέπιες Πίνειν, συνεκποτέ' ἐστί σοι καὶ τὴν τρύγα, quoniam vinum bibisti, fæx tibi pariter exhaurienda. Sic et apud Plutarch. symp. 6. probl. 7. ¶ Dicitur etiam de fæce olei, i. fracibus, teste Poll. lib. 1. ¶ Item de scoria ferri: apud Nicand. in Alexiph.

Τρυγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, fæcis plenus: vel fæcem referens, fæculentus. Alexand. Aphr. in problem. Sunt et quædam τρυγώδη κολλύρια, apud medicos: de quib. Galen. τῶν κατὰ τόπους lib. 4. cap. 3. et Paul. Ægin. l. 7. c. 15.

Τρυγηρὸς, idem. Hesych.

Τρύγινος, ου, ὁ, fæcatus, vel è fæcibus expressus.

Τρυγίας, ου, ὁ, sc. οἶνος, vinum fæculentum, vini reliquiæ cum sua fæce. Exponitur etiam, fæx. Psal. 74.

Τρυγοῦσθαι, mox habes in Ἀτρύγετος.

Composita: ac primùm ex τρύγη, &c.

(Ἀποτρυγάω, vindemio. Philostr. l. 3. c. 4.)

Ἀτρυγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui vindemiari nequit: ut in Epigrammat. ἀτρυγὲς ἄλλοις μέλι, mel quod alii vindemiare non poterant. (alioquin et mellis vindemiam Plinius dixit.)

Ἀτρύγετος, sterilis. ut Iliad. α. ἀτρύγετος ἅλς vocatur, quod sit ἄκαρπος, inquit Eust. vel quod τρυγοῦσθαι, i. exsiccari nequeat. † V. Clericus ad Hesiod. Theog. 131.† Vide et in composit. ex τρύξ. Dicitur etiam de aëre: ut Il. ρ'.

Διατρύγιος, ut, διατρύγιος ὄρχος, Od. ω. locus inter vitium ordines, consitus frumento, aliove cerealium frugum genere. ¶ Exponitur etiam, διατρύγιος, frugifer.

Ἐκτρυγάω, vindemio. Levit.

Ἐπανατρυγάω, denuò vindemio, vindemio iterum: veluti quum post primam vindemiam colliguntur racemuli, præcedente τρυγητῷ prætermissi. Levit. c. 17. Deut. 24.

Εὐτρύγητος, vindemiatu seu decerptu facilis.

Προτρύγης, Bacchi cognomentum, apud Ælian. seu vindemiæ genius, dux, et antecessor.

Προτρυγητὴρ, sive προτρυγητὴς, q. d. provindemiator. sideris cœlestis nomen, quod nonnullis provindemia major, aliis antevindemiator dicitur; Plinio, stella maturitatem vindemiæ promittens; ἀστὴρ vindemiator, seu vindemitor; ad dextram sideris virginis alam. Arat. in Phæn. et Procl. in sphæra. Scribitur et προτρύγητος, apud Vitruv. l. 9. c. 6. (sc. ἀστήρ.) ¶ Quemadmodum verò vindemiæ tempus vocatur τρυγητὸς, sic et proximum ante vindemiam universalem tempus, quando jam nonnullæ vineæ sunt maturæ, προτρύγητος dici potest.

Composita ex τρύξ.

Ἄτρυγος, ου, ὁ καὶ ἡ, fæce carens, non fæculentus, purus. apud Athen. l. 1. et Plut. in Hellen. probl.

Ἀτρύγετος ἅλς, quidam exponunt βαθυτάτη, ἄβυσσος, cujus τρύγα invenire nemo queat. vide et præcedente classe compos. è Τρύγη.

Ἐλαιότρυγον, ου, τὸ, olei fæx, amurca. Hesych.

ΤΡΥ'ΠΑ, ας, ἡ, foramen. Eustath. ¶ Pro terebro accipi putatur apud Suid. ut sit idem quod τρύπανον. ☞ Deducitur à τρύω, terebro, perforo.

Τρυπάω, terebro, perforo, pertundo. Luc. in Hero. τρυπήσας τοῦ θεοῦ τὴν γλῶτταν ἄκραν, ἐξ ἐκείνης ἑλκομένους αὐτοὺς ἐπάγεται, pertusâ dei linguâ. ¶ Obscœna signif. apud Theocr. Idyll. 5. καὶ ὁ τράγος αὐτὰς (s. χιμαίρας) ἐτρύπη, i. conscendebat, inibat.

Τρυπῶμαι, terebror, perforor, pertundor. unde, ἀνατετρυπημένον, apud Plut. symp. 1. probl. 8. ex Soph.

Τρύπημα, τὸ, foramen, idem quod τρύπα. Epigr. l. 2.

Τρύπησις, εως, ἡ, terebratio.

Τρύπανον, ου, τὸ, seu τρυπάνη, ἡ, terebrum, seu terebra. prius apud Eur. in Cycl. et Athen. l. 5. posterius apud Hesych.

Τρύπανον, metaphoricè dicitur veterator. schol. Aristoph.

Τρυπανίζω, idem quod τρυπῶ. Hesych.

Composita.

Ἀτρύπητος, ου, ὁ καὶ ἡ, non perforatus, nullo foramine pervius.

Αὐλοτρύπης, ου, ὁ, qui tibias perforat. Poll.

Διατρυπάω, perterebro, perforo, pertundo. Exponitur et, penetro, transfigo. Item, excavo. apud Etymol. διατετρύπηνται γὰρ κατὰ τὸν ἄκρον κώδωνα.

Δυστρύπητος, terebratu difficilis. hist. pl. l. 5. c. 6.

Εἰστρυπάω, terebro intrò, terebrando penetro. Item, insinuo me, clàm me ingero. Suid.

Ἐκτρυπάω, terebrando egero. Item, veluti terebrando erumpo. Ælius Dion. apud Eustath.

Ἐκτρύπημα, τὸ, id quod terebrando egeritur, ramentum seu scobs quam terebra educit. apud Theophr. loco citato.

ΤΡΥ'Ω, tero, attero, idem quod τείρω. (☞ Ex quo derivatum dicitur.) ¶ Item vexo, defatigo, exhaurio, conficio, eneco et macero: unde τρύει Hesych. exp. κατατρίβει, καταπονεῖ.

Τρύομαι, teror, atteror, vexor, &c. Plat. de leg. τετρυμένος ὁδῷ. In Epigr. Γήραϊ καὶ πενίῃ τετρυμένος.

Τρύμη, seu τρύμα, veterator, et homo qui longo rerum usu velut est tritus: apud Aristoph. in Nub. † 447.† Significat et foramen, teste schol. Aristoph. Unde

Τρυμάτιον, pro parvo foramine, apud Etym. et Suid. legitur.

Τρυμαλιὰ, ἡ, itidem foramen. Matth. 10. et Luc. 18.

Τρύσις, εως, ἡ, afflictio, ærumna. Hesych.

Τρύσκω, idem quod τρύω. unde τρύσκει Hesych. exp. τρύχει. Apud eundem exp. etiam, ξηραίνει.

Τρυσὸς, οῦ, ὁ, afflictus, invalidus, æger. Exponitur et, λεπτὸς, quæ enim vel atteruntur vel emaciantur, eadem et λεπτύνονται. Hesych.

Τρύχω, et τρυχόω, idem quod τρύω, attero, absumo. Odyss. α. τρύχουσι δὲ οἶκον, atterunt domi nostræ collectas opes. Herodian. lib. 3. ἐτρύχωσαν τὴν Ἑλλάδα. Et cum dat. Xen. Hellen. δ. πάλιν χρόνῳ τρύχειν στρατιαῖς τὴν πόλιν, exhaurire urbem. (Soph. Œdip. Tyr. 680. Tr. 114.) Sic in passivo Od. κ'. μηδὲ τρυχώμεσθα λιμῷ, nec fame conficiamur.

Τρυχόω, Gal. in lex. Hippocrat. ponit pro iisdem.

Τρύχος, εος, τὸ, pannus attritus seu lacerus. Aristoph. in Acharn. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 9.

Τρυχηρὸς, et τρύχινος, ὁ, attritus, lacer. prius apud Eurip. in Troad. posterius apud Joseph. in Antiq. Jud. Propriè autem τρυχηρὸς, est, attritus et lacer in modum τρύχους.

Τρύχινος, consutus ἐκ τῶν τρυχῶν.

Τρύχιον, ου, τὸ, idem cum τρύχος. Hippocr. περὶ γυναικ. l. 1.

Τρυτάνη, ἡ, trutina: dicta παρὰ τὸ τρύω, quoniam τρύεται seu τείρεται τὸ βάρος τῶν ζυγῶν, teste Eust. Cornutus apud Persium scribit, trutinam esse foramen, intra quod est lingua bilancis, ad quod est examinatio. Pro statera synecdoch. aut bilance accepit Dem. pro cor. ὥσπερ ἂν εἰ ἐν τρυτάνῃ ῥέπων ἐπὶ τὸ λῆμμα συμβεβλήκει. ubi et metaphora est à gravioribus ponderibus, εἰς τὸ λῆμμα, lucrum et emolumentum, cedentibus.

Τρυτανεύω, trutino, trutinâ examino, trutinâ pensito, in trutinâ suspendo.

Composita: ac primùm ex τρύω.

Ἁλίτρυτος, ου, ὁ καὶ ἡ, in mari vexatus. Ut, ἁλίτρυτος κύμβη, in Anthol. Epigr. Et, ἁλίτρυτος γέρων, apud Theocr. Idyll. 1.

Ἀποτρύω, detero, attero. Item, edomo, defatigo, conficio laboribus. Unde apud Plut. in Gracch. πρὸς οὐδὲν ἀποτρυόμενος τῶν πονούντων. Apud Sophocl. in Trachin. ‡ 124.‡ ἀποτρύειν ἐλπίδα, deponere spem, lassescere et despondere animum.

(Ἀτρύμων —— κακῶν ἀτρύμονες. i. e. ἀκμῆτες, ἀκάματοι, vel ἀκαταπαύστοι, ἀδαμαστοί. Æsch. S. c. Th. 880.)

Ἄτρυτος, indomitus, infatigabilis, indefessus. Ut, ἄτρυτος δύναμις, apud Aristot. de mundo. Et, ἄτρυτος ὀφθαλμὸς, apud Plutarch. Symp. 4. probl. ult. ¶ Τὸ ἄτρυτον, nullis laboribus frangi; vita defatigationis experte. Aristot. eth. 10. c. 7. ¶ Item, ἄτρυτος, qui sine intermissione vexat, vehemens, immensus, inexhaustus. ut, ἄτρυτος πόνος, apud Herodot. ἄτρυτα κακὰ, apud Soph. in Ajace. (Ἄτρυτον πόδα. Æsch. Eum. 406. Theoc. ιε. 7.)

Ἀτρυτώνη, Minervæ epitheton est, apud Hom. Il. β. et alibi, sic dictæ, quòd bellicis laboribus inexhausta sit, seu quòd militaribus laboribus defatigari ac frangi nequeat, teste Etym.

Κατατρύω, emacero, conficio. Nic. in Alexiph. Καὶ πάντας ξέσσαι, κατατρύσας δὲ γυῖα, artus et macera.

Composita ex τρύχω.

Ἀμφιτρυχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, attritus, Hesych. et Suid. [Eurip. Phœn. 333. Διατρίψασα δ' ἀμφίτριχα τάνδε χαίταν Ἀμφιθέμαι. Schol. τὰ διερρωγότα καὶ σκύτινα τρύχη ἐνδιδύσκομαι. An Scholiastes putavit præpositionem Ἀμφὶ à Verbo Ἀμφιθέμαι, per Τμῆσιν separari; Ἀμφὶ τρύχη—ἀμφιθέμαι?] ‡ Porsonus prætulit ἀμφὶ τρύχη.‡

Ἀποτρύχω, idem quod ἀποτρίβω, attero, consumo, exhaurio. Plut. in Cam.

Ἐκτρύχω, seu ἐκτρυχόω, idem: apud Suid.

Κατατρύχω, itidem exhaurio, affligo, vexo. Od. ό. ἵνα μηδὲ κατατρύχω καὶ ἑταίρους. Theocrit. Idyll. 1. Τί τυ κατατρύχει; Utitur et Chrysostom. de sacerdot. †Κατατρύχεσθαι, passiv. affligi, confici. Xen. Pæd. l. 3. p. 134. c.† (Eurip. Med. 1102.)

ΤΡΩ΄ΓΩ, (Fut. τρώξομαι, Aor. 2. ἔτραγον,) arrodo, rodo, comedo. Od. ζ. Καὶ τὰς μὲν ποταμὸν παρὰ δινήεντα Τρώγειν ἄγρωστιν μελιηδέα. Theocr. Idyll. 9. Λευκᾶν ἐκ δαμαλᾶν καλὰ δέρματα, τάς μοι ἁπάσας Λὶψ κόμαρον τρωγοίσας ἀπὸ σκοπιᾶς ἐτίναξε, arbutum arrodentes. Propriè de animantibus ratione carentibus dici traditur. Dicitur tamen et de hominibus: ut apud Athen. l. 14. Μελίκηρα δ' αἰεὶ συμπαραφέρειν, τρώγομαι δε.

Τρῶξις, εως, ἡ, esus, vel rosio.

Τρώξιμος, ὁ καὶ ἡ, qui comedi potest aut solet, edulis, vescus. Hippocrat. in lib. de intern. affect. ‡ maturus. Theoc. Id. ί. 49.‡ Peculiariter τρώξιμον dicitur intybum, seu herba seris, vulgò endivia. apud Ægin. l. 3. cap. 46. et Alex. Trall.

Τρώξανα, τὰ, rami tenelli, et qui à pecore arrodi possunt: apud Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 2. ¶ At τρώξανα dicuntur, quæ jumentis ex pabulo reliqua fiunt. Item spinosa quædam et arida ligna. Suid. ex Pherecr.

Τρὼξ, vermiculus ille qui legumina rodit. schol. Hesiod. ¶ Sunt et τρωξαλλίδες, vermium genus apud Athen. l. 3.

Τρώκτης, ου, ὁ, comestor, vorator. ¶ Exponitur et πανοῦργος, ἀπατεὼν, Odyss. ξ. et ό.

Τρωκτὸς, idem quod τρώξιμος. ut, τρωκτὴ σταφὶς, Geopon. l. 14. c. 17. Pleraque τρωκτὰ, dicuntur quæ cruda comedi solent, et secundis mensis apponi. ut apud Hippocr. et Artemid. l. 1. c. 60.

Τρωγάλιος, idem cum τρωκτὸς et τρώξιμος. Et, τὰ τρωγάλια, eadem cum τρωκτὰ, bellaria. Athen. l. 14. Aristoph. in Plut.

Τράγημα, τὸ, idem quod τρωγάλιον, quod in mensa secunda apponi solet comedendum seu arrodendum. Plat. polit. 1. Athen. l. 14. (Aristoph. R. 513. Philostr. l. 1. c. 8.)

Τραγηματίζομαι, comedo bellaria. Athen. l. 4. et 11.

Τραγηματισμὸς, comestio bellariorum. Idem. l. 4.

Τρωγαλίζω, exp. ἀποτρώγω, apud Aristoph. in Vesp.

Τρώγλη, propriè esse dicitur caverna seu foramen rosione factum, ut murium et teredinum, teste etym. Epigr. l. 2. et in Batrach.

Τρωγλῖται, hirundinum species in foraminibus et cavernis nidulantium, quæ et ἄποδες et κύψελοι. Aristot. hist. an. l. 9. c. 3.

Composita.

Ἀποτρώγω, abedo, avello seu abscindo morsu, dentibus excindo. Laërt. in Zen. Δημήτριος δέ φησι τὸν μαστῆρα αὐτὸν ἀποτραγεῖν. (Aristoph. R. 370.)

Ἀποτράγημα, reliquiæ bellariorum. Athen. l. 14. ex Eupol.

Διατρώγω, perodo, perrodo, vel erodo. [Aristoph. Vesp. 164. Διατρώξομαι τοίνυν γ' ὀδὰξ τὸ δίκτυον. 366. Διατραγεῖν τοίνυν κράτιστόν ἐστί μοι τὸ δίκτυον. 370. Διατέτρωκται. Av. 655. ἔστι γάρ τι ῥίζιον ὃ, διατραγόντ' ἔσεσθον ἐπτερωμένω.]

Ἐντρώγω, comedens ingero in ventriculum, vel simpliciter, comedo. Athen. l. 7. ἔντραγε τὴν σηπίαν. Exponitur etiam, secundarium cœnam perago, apud eundem l. 14.

Παρεντρώγω, (decomp.) in os ingero, devoro, deglutio: apud eundem ibidem.

Ἐπιτρώγω, arrodo, comedo. Lucian.

Θερμοτραγέω, calida comedo. Luc. in Lexiph.

Κατατρώγω, comedendo seu rodendo consumo: vel simpliciter, comedo. Theocr. Idyll. 5. Καὶ γὰρ ἐγὼ μισέω τὼς κανθάρος, οἳ τὰ Φιλώνδα Σῦκα κατατρώγοντες, ὑπηνέμιοι φορέονται.

Decomp. Συγκατατρώγω, simul comedo, simul comedendo consumo. Plutarch.

Κοτινοτράγος, oleastro vescens, seu baccis oleastri; oleastrum rodens. Aristoph. [Av. 241. Τὰ δὲ κοτινοτράγα, τά τε κομαροφάγα.]

Κυαμοτρὼξ, ὦγος, ὁ, fabarum vorator. ¶ Ita dicitur judex, qui fabis, quibus suffragia dabantur, victitat; aut omnis qui in suffragio ferendo fabam suam quæstui habet. Suid. [Aristoph. Equit. 41. Κυαμοτρώξ. Sch. Δικαστικός. κυάμους ἐσθίων. —— ἄλλως ‖ διὰ τοῦ ς, κυαμοτρὼς, &c. Lysistr. 689. Sch.]

Παρατρώγω, abrodo, comedo. (cum Gen. Aristoph. R. 1019.)

Περιτρώγω, circumrodo, obrodo, accido. Luc. in Nic. Τὰ ὀστᾶ γυμνώσαντες καὶ περιτραγόντες. Metaph. Aristoph. in Vesp. Σὺ δὲ τὰς ἀρχὰς ἁρπάζων, τὰς σὰς τοὺς ἀργελόφους περιτρώγει. (Ἀργελόφοι vox nullibi est explicata.)

Πτερνοτρώκτης, qui vorat πτέρνας, pernivorus. nomen muris in Batrachom.

Σχινοτρὼξ, qui lentiscum mandit. sic dicebantur homines molles et effeminati, qui ad nitorem candoremque dentium frequenter commanducabant lentiscum. Suid.

Σχινοτρώκτης, idem. Luc. in Lexiph.

Τριχοτρώκτης, pilorum erosor: nomen vermiculi pilos rodentis. Hesych.

Ὑποτρώγω, subrodo. Xen.

Φθειροτραγέω, pediculos edere: apud Herodot. [lib 4. οἱ μὲν γὰρ Βουδῖνοι, ἐόντες αὐτόχθονες —— φθειροτραγέουσι μοῦνοι τῶν ταύτῃ. Cl. Portus in Lex. Ion. legit φθειροφαγέω, non φθειροτραγέω.]

Φθειροτρωκτεῖν, idem, apud eundem.

Φιλοτραγήμων, bellariorum appetens. Athen.

ΤΥΓΧΑ΄ΝΩ, (F. τεύξομαι, à τεύχω, unde et derivatur: item τυχέω, tanquam à τυχέω, unde et perf. τετύχηκα, et aor. 2. ἔτυχον,) sum. Soph. in Ajace, Ἔνδον γὰρ ἀνὴρ ἄρτι τυγχάνει, intus est. Plat. in Apol. τυγχάνει μέγιστον ὂν ἀνθρώπῳ ἀγαθὸν τοῦτο. In hac signif. sæpe participio jungitur verbi εἰμί. Ut apud Thuc. lib. 2. ἔτυχον γὰρ ἤδη ἐν Αἰγίνῃ ὄντες, jam tum in Ægina erant. Et Luc. ἔτυχε γυμνὴ οὖσα, nuda erat. † Sic Xen. Pæd. 1. 3. 7.† Sæpe et aliis participiis. Plat. in Min. ὃ τυγχάνω ἐρωτῶν σε, quod ex te quæro. Aristoph. in Vesp. τυγχάνει καθεύδων, dormit. Plut. in Cam. ἐτύγχανε νοσῶν, ægrotabat. †Cum ἔχων. Xen. Pæd. 1. 4. 3. σκοπῶν. l. 2. p. 47. a. ἀληθῶς. l. 5. p. 127. d.† ¶ Interdum significat, accidit ut sim, forte sum. Herodot. l. 6. ἦν τυχὼν τότε ἐὼν ἅμα Δημαρήτῳ, se forte tunc fuisse cum Demareto. Od. ξ. τύχησε γὰρ ἐρχομένη νηῦς, i. ἔτυχεν ἔρχεσθαι, forte ibat navis; contigit ut navis esset itura. Aristot. eth. 3. c. 8. εἰ οὕτως ἔτυχεν, si forte ita esse contingat; vel, si forte ita contigerit. ¶ Accipitur enim etiam simpliciter pro contingo, evenio, accido. Ut Od. ξ. Καί μοι μάλ' ἐτύγχανε πολλὰ, permulta mihi eveniebant. ¶ Particip. ὁ τυχὼν plerunque dicitur pro, ὅστις ἔτυχε, seu, ὃς ἔτυχε, quem primùm sors obtulerit, quivis, quilibet. Ut, παρὰ τοῦ τυχόντος χρήματα λαμβάνειν, apud Xen. † ὁ τυχὼν, qui obvius alicui fit. Hes. Theog. 973.† Et, τὸ τυχὸν πταῖσμα, offensio quæcunque, Dem. ad Philipp. ep. Interdum exp. vulgaris, vilis, plebeius. Ut apud Isocr. in Helen. enc. εἷς τῶν τυχόντων, ἀλλὰ μὴ τῶν πολὺ διενεγκόντων, unus è multis, unus è plebe. At τυχὸν, adverbialiter usurpatur pro, fortuitò, casu, forte fortunâ. Interdum et, fortasse, ut apud Synes. in ep. ad fratrem, τυχὸν δ' ἂν καὶ τὰ πρωτεῖα συγχωρηθείημεν, fortasse et primæ partes nobis indulgerentur. Interdum et, τυχὸν ἴσως, ita παραλλήλως dicuntur, Attico more, teste schol. Aristoph. ¶ Item, τυγχάνω, assequor, attingo. In qua signif. propriè quidem de jaculantibus dicitur, qui propositam metam, telis ad eam directis, attingunt. Ut apud Luc. in Hermot. ὄρνιθας ἴσως τυγχάνουσι, aves attingunt et feriunt. † Cum gen. Xen. Pæd. 2. 34. b. et l. 8. p. 217. a. et b.† ¶ Generaliter tamen et metaph. significat, assequor, nanciscor, voti compos fio, contingit mihi, obtineo, impetro. Idque cum genit. Ut Od. ό. τυχὼν παρὰ σεῖο φιλότητος. Et apud Dem. pro cor. τυγχάνειν ἀρετῆς. Sic τυγχάνειν λόγου, impetrare à judicibus, ut audiatur, et facti sui rationes afferat. Et, τυγχάνειν ἐπιεικείας, obtinere ut judices æquiores sint, nec summo jure agant; apud eundem in Mid. Τύχε τῆς σωτηρίας, consequere salutem, Naz. Τυχεῖν τῆς εἰρήνης, pacem obtinere. Τυχεῖν τῆς χάριτος, gratiam inire. In rem malam, apud Æschin. τυγχάνειν ζημίας, mulctari. † Sic χαλεπωτάτων. Xen. Pæd. l. 4. p. 94. d.† Τυχεῖν τῆς τιμωρίας, dare pœnas. Et, κατηγορίας τυγχάνειν, in accusationem incurrere, apud Demosth. † Sic Xen. Pæd. 1. 6. 10. et ibid. τινὸς ἀπό τινος, aliquid ab aliquo. et l. 2. p. 40. b. τῶν ἀξίων, digna assequi. et τιμῆς. l. 2. 51. d. et συγγνώμης, veniam. l. 3. p. 65. d. σίτου καὶ ὕπνου, cibo et somno frui. l. 3 p. 66. c. et ἀρίστου, prandere. l. 4. p. 97. c. et τινὸς παρά τινος. l. 5. p. 144. d.† Aliquando in hac signif. genit. subaudiendus relinquitur. Ut Il. ψ. Ἤμβροτες, οὐδ' ἔτυχες, non attigisti scopum quem petebas. Et Hesiod. in Theog. τῷ δὲ τυχόντι, qui eam nactus fuerit. † Τεύξομαι in significatione τοῦ *ero* nunquam dici, sed semper ἔσομαι, nec τετύχηκα in sig. τοῦ *fui*, sed semper γέγονα, docet Verweij in Grammatica suâ p. 199. reg. 13. sec. 2. sive l. 6. 5. cap. 3. reg. 4.† (τοσοῦτον οὖν σου τυγχάνειν βουλήσομαι Σιγᾶν. Eurip. Med. 259. 539. Phœniss. 106. 221. 1406. Aristoph. R. 976. Soph. Œdip. Tyr. 1449. 1492. 1337. τεύξεται. Æschyl. Ag. 631. 1239. Ch. 216.)

Τυγχαίνω, pro, rem habeo, coëo, Eurip.

Derivata à τυγχάνω, sum, vel contingo.

Τυχόντως, prout contingit seu contigerit, quolibet modo, utcunque. Aristot.

Τύχη, ης, ἡ, fortuna, eventus seu casus fortuitus, sive prosper sit, sive adversus. Dem. pro cor. τὴν τῆς πόλεως τύχην ἀγαθὴν ἡγοῦμαι. Herodian. l. 7. ἐξ εὐτελείας τῆς ἐσχάτης εἰς τοσαύτην τύχην ἐλθόντα, ad tantam dignitatem à fortuna sui evectus. † αἱ τύχαι. Aristoph. Nub. 1267. ἀνατρέψαι τύχην (τινὸς,) fortunam (alicujus,) evertere. Xen. Pæd. l. 4. p. 95. b. τύχη τοιάδε γένηται. 6. p. 162. a.† ¶ Τύχῃ, ἀπὸ τύχης, διὰ τύχην, κατὰ τύχην, forte fortunâ, fortuitò, casu. Philostr. ep. 21. τύχῃ τὸ δὶς ἐλεγχθείς. Plut. ἀπὸ τύχης καὶ αὐτομάτως. Isocr. in Paneg. διὰ τύχην μέγα φρονοῦντας. ¶ Τῆς τύχης, dicitur pro, ὦ τῆς τύχης, seu, φεῦ τῆς τύχης, ab eo qui infortunia sua deplorat, seu fortunæ iniquitatem accusat. Xen. Pæd. 2. (Æschyl. Eum. 93. δυοῖν τύχαιν. Eurip. Med. 198. 332. 672. 1011. Id. Phœniss. 854. 859. 876. 956. 1593. Soph. Œdip. Tyr. 52. 80. item in malam part. 51. 102. 969. 997. Æschyl. Ag. 1174. 1656. Ch. 783.)

Τυχαῖος, fortuitus. ¶ Et, τὰ τυχαῖα, fortuita, quæ forte accidunt; casus. Synes. ep. 4.

Τυχηρὸς, idem. ut, τυχηρὰ ἀγαθὰ, apud Plut. de lib. educ. et, τυχηρὰ πράγματα, Phil. de mundo. Item, fortunatus, felix. Suid. (Æsch. Ag. 472.)

Τυχηρῶς, fortuitò. Item fortunatè, feliciter. Etym. [Aristoph. Acharn. 249. Thesm. 312. Τυχηρῶς. Schol. εὐτυχῶς δὲ καὶ εὐπραγῶς.]

Τυχικῶς, itidem, fortuitò.

Composita ex eodem τυγχάνω.

Ἐντυγχάνω, incido, occurro. (Æsch. Suppl. 176.) Thuc. l. 2. τῇ δυνάμει ἡμῶν οὐδείς πω πολέμιος ἐνέτυχε, nostris viribus nullus dum hostis occurrit. † ἐντυγχάνειν ἀρίστου. Xen. Pæd. 1. 3. 10. accipere, compos fieri.† Hinc, οἱ ἐντυγχάνοντες dicuntur, in quos forte fortunâ incidimus, qui nobis obviam fiunt. Herodian. l. 3. φονεύειν τὸν ἐντυγχάνοντα κελεύσας, occidere obvium quemque. ¶ Item, adeo, convenio, colloquor, compello. Cum dat. person. Plat. in Apol. ὁπότε ἐντύχοιμι Παλαμήδῃ καὶ Αἴαντι τῷ Τελαμῶνος, quum convenirem Palamedem et Ajacem. Rom. c. 11. ἐντυγχάνει τῷ Θεῷ κατὰ τοῦ Ἰσραὴλ, colloquitur cum Deo. Cum præpos. Plut. in Fab. ἐντυγχάνειν πρὸς αὐτὸν, interpellat. Et Hebr. 7. ἐντυγχάνειν ὑπὲρ αὐτῶν, i. πρεσβεύειν. ¶ Item, negotium et commercium habeo cum, versor cum. Plat. de rep. ἐντετύχηκα οὐχ οὕτως ἔχουσι καὶ ἄλλοις, versatus sum cum. ¶ Ἐντυγχάνω τινὶ κατ' ὄψιν, videre aliquem: ut apud Plut. in Lyc. Lycurgus dicitur Ὁμήρῳ κατ' ὄψιν ἐντυχεῖν, Homerum vidisse. ¶ At, ἐντυγχάνειν τινὶ in sermone, est, incidentem in aliquem, verba de eo facere. Greg. Naz. Θεῷ δὲ ἐντευξόμεθα νῦν μὲν ὀλίγα. ¶ Dicitur et is ἐντυγχάνειν τινὶ alicui, qui, dum ea fit, adstat et interest: et, βλαστῷ ἐντυγχάνειν, herbæ, dum pullulat, adstare; apud Diosc. in præf. lib. 1. ¶ Ἐντυγχάνω γράμμασι, legere literas: apud Herodian. lib. 4. Sic apud Plut. in Lyc. ἐντυχὼν ποιήμασι, qui legit poëmata.

Ἐντυχία, ἡ, congressus, colloquium, compellatio. Plut. de deo Socr.

Ἔντευξις, ἡ, idem. Isocr. ad Demon. τὰς ἐντεύξεις μὴ πυκνὰς ποιοῦ τοῖς αὐτοῖς. Plut. in Solone, ἡ πρὸς Κροῖσον ἔντευξις, congressus et colloquium cum Crœso.

Ἐντευκτικὸς, ὁ, qui conveniri et compellari facilè potest: affabilis, comis, humanus. Plut. de educ. lib.

Decomp. Ἀνέντευκτος, hominum congressus fugiens, inaffabilis.

Δυσέντευκτος, ad quem non facilè patet aditus, adeuntibus se difficilem præbens, inaffabilis. Polyb.

(Εὐέντευκτος, aditu facilis. *Pachym.* in Proœm. ad Dionys.)

Κατεντυγχάνω, convenio et compello aliquem contra alium. Basil.

Κατεντευκτὴς, qui aliquem conveniens et compellans, accusat vel alium, vel illum ipsum quem convenit ac compellat. Jobi c. 7.

Προεντυγχάνω, priùs incido. Synes. epist. 108. τοῖς συνοῦσιν ἡμῖν προεντυχόντες. Apud eundem ep. 83. ὃς οὐκ ἄξιον ἑτέρῳ βιβλίῳ προεντυχεῖν, quod non oportet alium librum antè legere.

Ὑπερεντυγχάνω, convenio et compello pro. interpello et intercedo pro. Rom. c. 8.

Ὑπερέντευξις, compellatio ejusmodi, seu intercessio aut deprecatio: apud Greg. Naz.

Ἐπιτυγχάνω, idem quod ἐντυγχάνω, incido. † Xen. Pæd. l. 2. 46. a. ἐπέτυχεν ἀκοντίζων.† Aristoph. [illegible] ἐπιτύχῃ. (R. 1422.) Synes. ep. 34. εἰ μὲν οὖν ἐπέτυχέ σου ζητῶν, si in te incidit. ¶ Hinc particip. ἐπιτυχὼν, quilibet in quem incidimus. Ut Plat. de leg. τοῦ ἐπιτυχόντος νομοθέτου γράμματα, quæ cujuslibet sunt legislatoris. Et, τὰ ἐπιτυχόντα φάρμακα, qualibet medicamenta. Item, vilis, vulgaris, trivialis: quoniam, quæ passim obvia sunt, vilia sunt. Plat. de rep. l. 2. οὐ γὰρ περὶ τοῦ ἐπιτυχόντος ὁ λόγος, non agitur de re levi. At homo ἐπιτυχὼν, vilis conditionis, unus ex plebe. ¶ Ἐπιτυγχάνω accipitur et pro ἐντυγχάνω, adeo, convenio, colloquor. apud Plat. de leg. l. 6.

Παρατυγχάνω, adsum, intersum. Polyb. μὴ δύνασθαι παρατυχεῖν τῇ μάχῃ, pugnæ interesse non posse. Interdum significat, casu fortuito occurro, vel adsum. Ut apud Xen. † Pæd. 1. 4. 18.† ἐκβοηθεῖ εἰς τὰ μεθόρια σὺν τοῖς παρατυχοῦσιν ἱππεῦσι, cum equitibus qui tum forte aderant. Sic alibi apud eundem, et sæpe apud Thuc. Plat. et Plut. Dicitur, ἐκ τοῦ παρατυχόντος, ex tempore, è re nata, subitò; apud Thuc. et Plut. Dicitur et, παρατυχὸν, adverbialiter, i. quum se offerat occasio, seu quum liceat. apud Thuc. l. 1.

Περιτυγχάνω, incido, forte reperio. Xen. ἀγνώμονι κριτῇ περιτυχεῖν, in judicem iniquum incidere. Thuc. lib. 1. τῷ Ἱππάρχῳ περιτυχόντες, quum forte in Hipparchum incidissent.

Προστυγχάνω, occurro, obvius fio, offero me: vel, forte occurro, casu obvius fio. Plut. adversus Colot. καὶ ὁ προστυχὼν τὸν ἐντυγχάνοντα ματαίως κατέλεγεν. ¶ Itidem τὸ προστυχὸν dicitur, quod forte fortunâ nobis occurrit, fortuitum: Plat. in Tim. ¶ Dicitur et, ἐκ τοῦ προστυχόντος, subitò, ex tempore, ita ut sors tulit. Plutarch. in symp. sep. sap. (Soph. El. 1489. κτ. ἐμοὶ πολλαχοῦ προστυχών. pœnas mihi forte dans.)

Προστυχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem quod προστυχὼν, qui forte occurrit: obvius. [Plat. Epinom. [illegible] δὲ γεωργικὴν ἐάσαντες ὡς προστυχεῖς αὐτῇ γεγονότες.]

Προτυγχάνω, prior sum, antè sum.

Συντυγχάνω, concurro, occurro, obviam fio. Aristoph. ‡Nub. 618.‡ ἡ σελήνη συντυχοῦσ' ἡμῖν, nobis obviam facta. ‡Xen. Pæd. l. 5. p. 135. e. et l. 6. p. 163. e.‡ Item, convenio, adeo. Ut Luc. c. 8. ἐπιθυμῶ συντυχεῖν αὐτῷ. Item, colloquor, congredior, conversor, commercium et consuetudinem habeo. Dicuntur etiam nobis συντυγχάνειν, quæ nobis contingunt seu accidunt: unde συντυγχάνοντα, casus, fortuiti eventus. Xen. apud Plutarch. in Oth. πρὸς τὸ συντυχὸν, exp. in eventum fortunæ: item, in præcipitem casum. (Soph. Œdip. Tyr. 122. Aristoph. R. 198.)

Συντυχία, ἡ, colloquium, congressus. Synes. ep. 100. Item, eventus, casus: sæpe apud Thuc. (Aristoph. R. 1036. Æsch. Suppl. 93.)

Σύντευξις, idem: Suid.

Ὑποτυγχάνω, protinus appositeque respondeo. idem quod ὑπολαμβάνω. Hippocr. in ep. ad Damag. et Plut. in apophth. ac consol. ad Apollon. et de orac. Pyth.

Derivata à τυγχάνω, assequor, nanciscor.

Τεῦξις, εως, ἡ, adeptio, consecutio. Synes. ep. 140.

Τευκτικὸς, ἡ, ὸν, consequendi seu adipiscendi vim habens, qui assequi et adipisci potest. Aristot.

Τυγχάζω, idem quod τυγχάνω, assequor, attingo. unde, τυγχάζεσθαι, Hesych. exp. στοχάζεσθαι.

Composita.

Ἀντιτυγχάνω, vicissim adipiscor, vicissim assequor seu consequor, vicissim nanciscor: ut, Τοιῶν ἀντιτύχοιμι θεῶν πάρα, talia vicissim consequar à diis.

Ἀποτυγχάνω, aberro, non assequor. Ut, ἀποτυγχάνω τοῦ σκοποῦ, aberro à scopo, scopum non attingo, apud Aristot. eth. 2. Sic apud Plut. Σικελίας ἀποτυχὼν, quum Siciliâ potiri non posset, seu, frustratus spe potiundæ Siciliæ. Sic apud Dem. ἀποτυγχάνειν τῆς ἐλπίδος, frustrari spe. Item, perdo, amitto. Xen. Pæd. 1. διὰ ταῦτα, ἃ ἔχω, καὶ ἀποτύχω. Item, repulsam patior, accipio, fero.

Ἀποτυγχάνομαι, frustror, voti compos non fio. Unde, ἀποτετευγμένος, frustratus, cui malè quid successit. ¶ Dicitur res aliqua ἀποτυγχάνεσθαι, quæ præter animi sententiam evenit, quæ non ex voto succedit: sæpe apud Luc.

Ἀποτυχόντως, præter votum.

Ἀπότευγμα, τὸ, res quæ malè [illegible] præter animi sententiam successit. Plut. περὶ εὐθυμ. et Cic. ad Att. l. 9. ep. 21.

Ἀπότευξις, sinister et infelix successus, cùm quis voti sui compos non fit. Plut. in Galb. Item, repulsa.

Ἀποτευκτικὸς, qui solet aberrare et frustrari. Dicitur, ἀποτευκτικὸν φάρμακον, quod infelix esse et successu carere compertum est: cui oppon. ἐπιτευκτικὸν, apud Gal. l. 6. τῶν κατὰ τόπους.

Ἀποτύχημα, et ἀποτυχία, spei frustratio, infelix successus, infortunium: vel etiam, repulsa.

Ἄτευκτος, qui consequutus non est.

Ἀτυκτέω, non attingo, non assequor, aberro. idem quod ἀποτυγχάνω, apud Suid. cum genit.

Ἀτυχὴς, &c. vide in compositis ex τύχη quæ sequuntur.

Ἐκτυγχάνω, assequor. unde partic. ἐκτυχὼν, assequutus, Greg. Nys.

Ἐντυγχάνω, adipiscor, invenio, nanciscor. [illegible] apud Xen. ὁ τοῖς ἀγαθοῖς ἐντυγχάνων σωφρόνως χρώμενος, qui rebus inventis et adeptis fortunis moderate utitur. Sic, ἐντυγχάνειν ἐπιστολαῖς, accipere et adipisci literas; apud Synes.

Ἐπιτυγχάνω, assequor, non aberro: propriè de sagittariis, ut et τυγχάνω. Plut. de def. orac. πυκνὰ βάλλοντες, ἐπιτυγχάνουσι πολλάκις, qui multum jaculantur, sæpe attingunt et assequuntur scopum. [illegible] metaph. apud Demosth. δόξης ἐπιτυγχάνειν, gloriam assequens, gloriam sibi comparans. Passivè res aliqua ἐπιτυγχάνεσθαι dicitur, quum succedit [illegible] ex animi sententia evenit. Et, ἐπιτετευγμέναι πράξεις, apud Polyb. res quæ felici successu [illegible] ex voto gestæ sunt.

Ἐπιτυχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui voti sui compos fit. Apud Isocr. in Panathen. δόξα ἐπιτυχὴς καιρῶν, quæ occasiones nanciscitur. (Æsch. Suppl. 752.)

Ἐπιτυχῶς, ita [illegible] assequaris, prospero successu, feliciter. Isocr.

Ἐπιτυχία, adeptio, prosper successus. Alcidam. et in epitome Polyb.

Ἐπίτευγμα, [illegible] ἐπίτευξις, idem cum ἐπιτυχία, adeptio, successus. Item, obventio, reditus, proventus; apud Suid.

Ἐπιτευκτικὸς, qui solet assequi id ad quod contendebat, successu non carens, idem quod ἐπιτυχής. Ut, ἐπιτευκτικὸν φάρμακον. Paul. Ægin. l. 3. c. 78. Cui oppon. ἀποτευκτικόν.

Ἐπιτευκτικῶς, felici successu, feliciter. Laërt.

Κατατυγχάνω, assequor, successum habeo. Demosth. pro cor. Exponitur etiam, assequor, sortior. Itidemque κατατυχὼν, voti compos, successu usus.

Παρατυγχάνω, nanciscor, cum dat. Xen. Dem. Thuc.

Decomp. Συμπαρατυγχάνω, simul incurro. Ælian. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 7. ἐνταῦθα οἱ περὶ Ἀρίσταρχον συμπαρατυγχάνουσιν αὐτῷ, καὶ λαμβάνουσιν αὐτὸν, &c.]

Συντυχικὸς, fortuitus. Plut.

Composita ex nomine τύχη.

(Ἀνδροτυχής. Æsch. Eum. 961.)

Ἀτυχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, infortunatus, infelix. Demosth. ¶ Exponitur etiam, impos voti. Cui opponitur ἐπιτυχής. Ergò hoc significatu ex τυγχάνω potiùs compositum est.

Ἀτυχῶς, infeliciter. item, præter votum. Isocr.

Ἀτυχία, ἡ, fortuna adversa, casus adversus, infortunium. Item, calamitas, clades. Plut. Isocr.

Ἀτυχέω, ῶ, adversâ fortunâ utor, infortunatus sum, infeliciter rem gero. Isocr. in ep. ad Philip. οὕτω δὲ τὰ περὶ τὸν πόλεμον ἀτυχοῦσι, tanto infortunio bellum gerunt. Synes. epist. 10. ἀτυχῶ δὲ πολλὰ, καὶ ὅσα ἄνθρωπος ἀτυχῆσαι δύναται, in multis miser sum et calamitosus. Significat etiam idem quod ἀποτυγχάνω, non assequor, voti compos non fio, frustror, repulsam patior. Xen. Pæd. 1. ‡5. 12. cum gen. p. 234. c. et παρά τινος 1. 6. 6.‡ Interdum etiam cum genit. ut in Axiocho, οὐκ ἀποτυχόντος μου οὐδενὸς τῶν μετρίων, non ferens repulsam.

Ἀτυχεῖσθαι dicitur, quod adversâ fortunâ geritur: unde, τὰ ἀτυχηθέντα, apud Demosthen. quæ adversâ fortunâ gesta sunt.

Ἀτύχημα, τὸ, idem quod ἀτυχία. Thuc. Aristot.

Ἀτύχησις, idem. Hesych.

Δυστυχὴς, idem cum ἀτυχὴς, miser, calamitosus, infelix. Isocr. in Nic. Eurip. &c.

Δυστυχῶς, infeliciter, reflante fortunâ, adversâ fortunâ. (Æsch. Ag. 1669.) Luc. de scrib. hist.

Δυστυχία, infortunium, adversa fortuna, calamitas: Isocr. Plut.

Δυστυχέω, difficili et adversâ fortunâ utor, res mihi sunt adversæ, infelix sum. Isocr. (Eurip. Phœniss. 360.) Interdum cum dat. ut apud eundem, δυστυχῶ τῷ πολέμῳ, adversâ fortunâ utor in bello. Interdum cum ἐν, vel περί. Ut Luc. δυστυχῶ ἐν ταῖς ἐρωτικαῖς. Plut. in Camill. δυστυχήσας περὶ τὴν μάχην. Interdum cum accus. Hermog. δυστυχῶ τὴν ἀπολογίαν. Passiva voce, δυστυχεῖσθαι dicuntur ea, quæ non succedunt feliciter, sed adversâ fortunâ fiunt.

Δυστύχημα, infortunium, calamitas. Xen. Hellen. 4.

Ἐκδυστυχέω, (decomp.) infelix et miser sum in. Plutarch. [illegible] Fab. Eurip. in Bacch. (Phœniss. 681.)

Ἐπιτυχὴς, vide cum ἐπιτυγχάνω, in præcedenti ordine compositorum.

Εὐτυχὴς, fortunatus, felix. Plut. (Εὐτυχὴς, et εὐδαίμων different. Eurip. Med. 1231. Soph. El. 776. 999.)

Εὐτυχέως, sive εὐτυχῶς, feliciter, fortunatè, favente fortunâ: Herodian. lib. 3. (Εὐτυχῶς. Soph. Œdip. Tyr. 1018.)

Εὐτυχία, felicitas, prospera et secunda fortuna. Isocr. ‡Xen. Pæd. l. 4. p. 89. d. Aristoph. Nub. 512. et 1202.‡

Εὐτυχέω, felix sum, feliciter rem gero, fortuna mihi favet. Thucyd. lib. 2. Xenoph. Pæd. 8. Apud Dem. pro cor. εὐτυχεῖτε, in fine epistolæ, pro ἔῤῥωσθε, valete. Aliquando cum ἐν. ut apud Synes. epist. 44. Ipsæ etiam res dicuntur εὐτυχεῖν, quum feliciter succedunt et ex animi sententia, Thuc. lib. 4. Itidemque εὐτυχεῖσθαι, quum feliciter geruntur. Plut. Interdum εὐτυχεῖν significat, assequor, consequor, nanciscor, adipiscor, obtineo, impetro, cum accus. et aliquando cum genit. Synes. (Euripid. Phœniss. 981. Soph. Œdip. Tyran. 1492.)

Εὐτύχημα, idem quod εὐτυχία. (Eurip. Phœniss. 1313.) Xen. Plut. Aristot. &c.

(Εὔτυχος. Æsch. Suppl. 1061.)

Decomp. Διευτυχέω, perpetuò prosperâ utor fortunâ. [Demosth. Orat. Amat. τῇ μὲν φύσει καὶ τῷ τοῦ ζῆν [illegible] τῇ δὲ τύχῃ, καὶ τοὺς διευτυχηκότας τῶν ἀνταγωνιστῶν παρῆλθες.]

Ἐπευτυχέω, felix sum in, feliciter ago in. Aristid.

Κατευτυχέω, ut, κατευτυχῶ τουδὶ τοῦ πράγματος, apud Areth. in Apocal. mihi hæc res successit.

Κακοτυχὴς, idem cum δυστυχὴς, infelix. Eurip. in Hippol. steph. [669. Τάλανες, ὦ κακοτυχεῖς γυναικῶν πότμοι. 679. Med. 1274. ὦ κακοτυχὲς γύναι. Herc. Fur. 133.]

Κακοτυχέω, ῶ, infelix sum, infeliciter ago. Thuc. l. 4. (Παλιντυχής. Æsch. Ag. 473.)

ΤΥ'ΛΟΣ, ου, ὁ, callus, seu callum: cutis in aliqua corporis parte obdurata ex labore vel opere. Lucian. τὼ χεῖρε τύλων ἀνάπλεως. Diosc. de laserpitio, ὅλους τε καὶ τύλους πρὶν περιχαραχθέντας, callos priùs circùm scarificatos. ¶ Item, clavus ligneus. Aristoph. in Acharn. ¶ Item, τὸ αἰδοῖον, Poll. l. 2. Unde, ἀποτυλοῦν, quod Pherecrati, manu denudare glandem; Hesychio, ἐξῆραι τὸ αἰδοῖον. Τύλους item à medicis superciliorum etiam pilos dici, testatur Poll. lib. 2.

Τυλῖνος, idem quod τυλώδης, callosus. Nicand.

Τυλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, callosus. Plut. de aud. ἐν σκληρᾷ σαρκὶ καὶ τυλώδει.

Τυλόω, callosum reddo, callum obduco. Xen. de arte equ. ὁ μὲν γὰρ (χαλινὸς) ἄγαν περὶ αὐταῖς (sc. γνάθοις) τυλοῖ τὸ στόμα.

Τυλόομαι, callosus et durus fio, occallesco: unde, τετυλωμένας ῥαγάδας, apud Diosc. Apud Suid. κορύναι σιδήρῳ τετυλωμέναι, dicuntur clavæ ferro obductæ, seu inductæ. (Theoc. ιζ'. 32.)

Τύλωμα, τὸ, idem quod τύλος, Hesych. et schol. Aristoph. ¶ Item, pars pedis inferior: calcaneus, seu vola, vel planta pedis. Poll. l. 2.

Τύλωσις, εως, ἡ, ipsa actio callum obducendi, vel occallescendi. Medicis sic dicitur magna et inveterata palpebrarum asperitas, quæ jam callum contraxit. Ægin. l. 3. c. 22. Aët. l. 7.

Τυλωτὸς, unde τυλωτὰ ῥόπαλα, clavæ præferratæ.

Τύλη, seu τύλα, ἡ, idem quod τύλος. Aristoph. in Acharn. ¶ Item, cameli à spina dorsi incipiens summa pellis. Hesych. ¶ Item culcitra, seu culcita, lodix. Epigr. Exponitur etiam, stragulum, Suid. στρωμνή.

Τυλεῖον, et τυλάριον, culcita. Poll. l. 10. c. 8. ex Sophoclis loco, λινόῤῥαφος τυλεῖα, culcitra consuta ex panno lineo, vel consuta filis lineis.

Τυλίσσω, in modum culcitræ convolvo: unde, τυλιχθεὶς, exp. συστραφείς. Exponitur etiam, perscrutor, indago: more eorum qui evolutis stragulis aliquid perquirunt. (Τυλίσσομαι. Theoc. κγ'. 54.)

Composita.

Ἀνατυλίσσω, revolvo seu evolvo quod est involutum. Luc. Exponitur et simpliciter, volvo, voluto.

Ἀποτυλόω, vide Τύλος.

Ἐντυλόω, callum obduco. idem quod τυλόω.

Ἐντυλίσσω, involvo, Matth. 27.

Ἐντυλίσσομαι, involvor. Aristoph. in Nub. ‡983. ἐν ἱματίοις.‡

Μεσοτύλαιον, pudendum. Hesych. testiculus, genitale.

Περιτυλίσσω, evolvo, revolvo: [illegible] evolvere librum dicimus. Laërt.

ΤΥΜΒΟΣ, ου, ὁ, bustum, sepulchrum. Od. μ'. Τύμβον χεύαντες, καὶ ἐπὶ στήλην ἐρύσαντες, Πήξαμεν ἀκροτάτῳ τύμβῳ εὐῆρες ἐρετμόν. ¶ Apud Etymol. et Suid. derivatur ex τύφω, uro, cremo, quoniam ibi defunctorum cadavera cremabantur. ¶ Eurip. in Med. γέροντα τύμβον, dixit capularem senem, et propediem busto inferendum. (Med. 1211. Æsch. Ch. 198. 309. 926.)

Τυμβιὰς αὐδὴ, vox [illegible] ex imo sepulchralis. Nonn.

Τυμβὰς, άδος, ἡ, dicitur venefica, quòd identidem in sepulchris seu circum sepulchra versetur. Hesych.

Τυμβεύτης, ου, ὁ, sepulchralis. ut, λᾶας τυμβεύτης apud Suid. ex Epigr.

Τυμβεύω, busto infero, tumulo, sepio. Soph. in Ajace, οὔτις ἔστ' ἀνὴρ τόσον σθένων, ὥστε σῶμα τυμβεῦσαι τάφῳ. Apud eundem in [illegible]. ‡406.‡ τυμβεῦσαι χοὰς, exp. libamina super bustum effundere. Apud Lycophr. Ἄγραν μαστίλλον' ἐτύμβευσεν τάφῳ, exp. devoravit: in ventre quasi sepeliit.

Τύμβευμα, [illegible] quod busto infertur, cadaver. Eurip. in Ione. (933.) θηρσὶ φίλον τύμβευμα, feris acceptum cadaver. (Soph. Ant. 1234. ἐν [illegible] λουτρῷ τυμβεύματι Τὸν μὲν, ἀρμάτων αἰχμῆς κατιδεῖν, &c.)

Τυμβεία, ἡ, tumulatio, inhumatio.

Composita.

Ἀτύμβευτος, carens tumulo, non humatus. Oppian.

Ἄτυμβος, ὁ et ἡ, busto carens, inhumatus, insepultus.

Ἐπιτύμβιος, seu ἐπιτυμβίδιος, super sepulchro positus: ut, ἐπιτυμβίδιος ὄρνις, in Epig. Item, [illegible] sepulchrum pertinens, seu ad sepulchri honorem. ut, ἐπιτύμβια θρῆνα, apud Nonn. Et, ἐπιτύμβιος λόγος, vel, ἐπιτυμβίδιος λόγος, oratio quæ ad ornandum sepulchrum habetur. (Æsch. Ag. 1550.)

Ἐπιτυμβίδιαι, cognominatæ fuerunt etiam alaudæ, apud Theocrit. Idyll. 7. vel quòd [illegible] plurimùm circa busta versentur; vel quòd veluti τύμβον in capite ferant; habent enim aliquid erectum in eo, seu galerum; unde et galeritæ dicuntur, teste schol. (Æsch. Ch. 338. 340.)

Ἡμιτύμβιον, dimidiatum vel parvum bustum. Suid.

¶ Poll. l. 7. c. 16. ex Aristophanis Pluto, ‡ 728.‡ Ἔπειτα καθαρὸν ἡμιτύβιον λαβὼν, Τὰ βλέφαρα περιέψησεν, ἡμιτύβιον id esse dicit, quod in media comœdia vocabatur [illegible], nunc τὸ σουδάριον. Sed quidam in hoc significatu ibi legunt ἡμιτύβιον, quomodo et Galen. apud Hippocr. ἡμιτύβιον testatur esse ὀθονίου παχέος μέρος, partem crassi lintei.

Περιτύμβιος, qui sepulchro seu busto circumfusus est: περιτύμβια δάκρυα, in Epigr.

ΤΥ'ΝΟΣ, vel potiùs τύννος, (et apud Hesych. τυνός,) parvus, μικρός, schol. Aristoph. † Nub. 391.†

Τυννοῦτος, vel (Attica terminatione) τυννουτοσί, parvus, parvulus, tantillus. Vocabulum est Atticum frequens apud Aristoph. Ut in Acharn. Ὁ δ' ἀνὴρ ὁ λέξων αὑτοσὶ τυννουτοσί. ubi schol. annotat, τυννουτοσὶ dici, ostendendo minimum digitum. Et in Nub. † 870 † παιδάριον ἂν τυννουτονί. Ibidem, † 391.† ἀπὸ γαστριδίου τυννουτουί, à ventriculo tantillo. Et in Ran. ἐν πλοιαρίῳ τυννουτῳί.

ΤΥ'ΝΤΛΟΣ, ου, ὁ, lutum, πηλός. Aristoph. interpr. in Pac. Item, locus cœnosus. ¶ Item, tumultus, τάραχος.

Τυντλώδης, εος, ὁ, ἡ, lutosus, ἰλυώδης. Suid.

Τυντλάζειν, in luto versari. Et ex consequenti, luto adspergere. Hinc metaph. blaterare, ταυτολογεῖν.

ΤΥ'ΠΤΩ, F. ψω, verbero, percutio, pulso, tundo. Iliad. φ'. ἐρυσσάμενος ξίφος ὀξὺ, Τύψε κατὰ κληῗδα, παρ' αὐχένα. Od. μ'. κώπῃσιν ἁλὸς ῥηγμῖνα βαθεῖαν Τύπτετε. Xen. Pæd. 5. τύπτει αὐτὸν εἰς τὸν ὦμον. (Æsch. Ag. 1157.)

Τύπτομαι, verberor, percutior, &c. Il. ό. βλήμενος, ἢ τυπείς, telo ictus, aut gladio percussus. Plat. de leg. l. 11. κατὰ δραχμὰς ἑκάστην τυπτέσθω πληγάς, in singulas drachmas singulos accipiat ictus. (Æsch. S. c. Th. 894. 895. Eum. 512.)

Τύμμα, τὸ, ictus, percussio, plaga. Theocr. Idyll. 4. Ὁσσίχον ἐστὶ τὸ τύμμα, καὶ ἁλίκον ἄνδρα δαμάζει; Utitur et Philetas apud Athen. l. 2. et Agath. Epigr. l. 2. (Æsch. Ag. 1439.)

Τυμμός, ὁ, idem: apud Suid.

Τυπὴ, ἡ, pro iisdem, apud eundem. Scribitur et τύπη, apud Hesych.

Τύπης, ου, ὁ, eidem est πλήκτης, percussor.

Τυπάζω, idem quod τύπτω, apud eundem.

Τυπτάω, pro eodem. Hesych.

Τυπετὸς, ὁ, percussio, verberatio: peculiariter ea, qua in luctu et mœrore quidam pectora tundunt et pulsant, quidam caput et femur percutiunt: planctus, plangor. Dion. Halic. hist. l. 5.

Τυπίος, ου, ὁ, qui ictibus aut malleo ductus est; ductilis: ut, τυπίος χαλκός, apud Poll. l. 7.

Τυπάς, ἄδος, ἡ, malleus. Plut. in polit. præcept.

Τυπίς, pro eodem, apud Apoll. Rhod. Arg. 4. ‡ 1762.‡

Τύπος, ου, ὁ, vestigium et nota percutiendo seu pulsando impressa. Athen. lib. 13. τοὺς τύπους τῶν πληγῶν ἰδοῦσα. Interdum et, vestigium quocunque modo impressum: unde, χύτρας τύπος, vestigium quod olla in cinere impressum reliquit, apud Plutarch. Symp. 8. Item, figura, simulacrum, imago, effigies. Ut, τύπος τοῦ θεοῦ, apud Herodian. l. 5. Τύπος τῆς μορφῆς, apud Theophr. de caus. pl. lib 1. c. 18. Sic et apud Isocr. et Naz. ¶ Interdum τύπος dicitur exemplum seu exemplar quod imitamur. Lat. forma et formula. Ut in ep. Paul. ad Tit. c. 2. σεαυτὸν παρέχων τύπον καλῶν ἔργων. Sic et alibi in Epist. ejusdem, et apud Damasc. ¶ Item descriptio minus exacta, et quæ fit rudiore minerva. Unde, τύπῳ, exp. pingui minerva, crasso modo: interdum et, summatim, paucis. Aristot. eth. 1. c. 3. τύπῳ τἀληθὲς ἐνδείκνυσθαι. Theophr. hist. pl. l. 4. ὡς ἐν τύπῳ καὶ ἁπλῶς εἰπεῖν, ut summatim dicam. ¶ In medicina τύπος nominari dicitur forma atque ordo, qui per accessiones remissionesque in morbi temporibus notatur, quòque morbi genus discernitur: unde Galeni liber περὶ τύπων. ¶ Erat et τύπος, judicium quoddam, quo iis interdicebatur foro, qui creditoribus paria non facerent: teste Philostr. in vitis Sophist. et Cæl. Rhod. l. et c. 20. (——μέγας τύπος dicitur q. μέγας ὢν καὶ κάλλιστον ἔχων σχῆμα. Æsch. S. c. Th. 494. [illegible] τύπος. Eum. 49. Eurip. Phœniss. 1090.)

Τυπώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, non exactus, rudi descriptione comprehensus: ut, τυπώδης μάθησις, apud Aristot. de mun.

Τυπωδῶς, idem quod dativus τύπῳ. Cic. ad Att. lib. 4. Exponitur et, expressè, graphicè: apud Strab.

Τυπικὸς, figuratus, symbolicè innuens et figurans. Greg. de bapt.

Τυπικῶς, typicè, per figuram et formam: apud eundem.

Τυπόω, ῶ, informo, figuro, signum imprimo vel insculpo. Appian. ἐτύπωσεν ἐπιστολὴν τῇ σφραγῖδι τοῦ Μαρκέλλου, signum impressit. Greg. τῇ γραφῇ τυπωθέντες, exp. sacræ scripturæ penicillo effigiati.

Τύπωμα, τὸ, idem quod τύπος, figura. Ut, τύπωμα μορφῆς, apud Eur. in Phœn. Apud Soph. † El. 54.† τύπωμα χαλκόπλευρον, urna ærea seu ex ære sculpta.

Τύπωσις, figuratio, formatio, expressio.

Τυπωτὴς, informator, expressor, effictor. Lycophr.

Τύπανον, τὸ, baculus, baculum. Item instrumentum quoddam bellicum quo cietur sonus. Homer. hymno in matrem Deorum, Ἡ κροτάλων τυπάνων τ' ἰαχὴ, σύν τε βρόμος αὐλῶν Εὔαδεν. Legitur et apud Apoll. Rhod. et in Epigr.

Τύμπανον, itidem fustis seu baculus, teste Suid. Est τύμπανον seu τύμπανος etiam instrumentum, quo pulsato sonus cietur, apud Euripid. in Cyclop. Τί βακχιάζετ'; οὐ Διόνυσος τάδε, Οὐ κρόταλα χαλκοῦ, τυμπάνων τ' ἀράγματα; Utitur et Athen. lib. 8. et lib. 13. ¶ Dicitur et avis quædam τύμπανος, apud Aristot. hist. anim. lib. 9. cap. 1.

Τυμπάνιον, parvum tympanum. Strabo.

Τυμπανίτις, ιδος, et τυμπανίτης, et τυμπανίας, ου, ὁ, dicitur hydrops quidam, quod eo venter ita tenditur ut tympanum, et ita tentus pulsatusque tympano similem sonum reddat. Nic. in Alexiph. Hippocrat.

Τυμπανίζω, fustibus cædo: unde in ep. ad Hebr. c. 11. ἐτυμπανίσθησαν, quidam exp. fustibus cæsi sunt. ¶ Item, tympanum pulso seu tundo. Reg. l. 1. c. 21. ἐτυμπάνιζεν ἐπὶ ταῖς θύραις τῆς πόλεως.

Τυμπανισμὸς, tympani pulsatio. Plut. de fort. Alex. l. 2.

Τυμπανιστής, qui tympanum pulsat. Strabo.

Τυμπανίστρια, quæ tympanum pulsat, tympanistria. Demosthen. pro cor.

Τυμπανοειδὴς, tympano similis, tympanum referens. Ægin.

Κτυπέω, (factum ex τυπέω, pleonasmo τοῦ κ) pulsu sonitum cieo, qualis est tympani; strepo, resono. Iliad. ψ'. (de arboribus cæsis,) ταὶ δὲ μέγα κτυπέουσαι ἔπιπτον, magno cum sonitu terram pulsantes. † Ζεὺς ἔκτυπε, Jupiter intonuit. Hesiod. Asp. 383 † Eurip. in Med. Ἅπαντα δὲ Στέγη πυκνοῖσιν ἐκτύπει δρομήμασι, cursu crebro domus strepebat seu sonitum edebat. Luc. de salt. τὸν τῷ σιδηρῷ ὑποδήματι κτυποῦντα. Significat etiam, quatio, percutio, ferio, tundo. Ut apud Hesiod in Asp. † 61.† χθὼν δ' ἔκτυπεν ἵππων. Apud Eurip. in Rheso, Πολλάκις σὸν κόλπον ἐκτύπει φόβῳ, exp. metum sonitu incutiebat. (Phœniss. 1141. Soph. Tr. 782.)

Κτυπέομαι, idem. Aristoph. in Pluto.

Κτύπημα, τὸ, sonitus, strepitus: propriè, qui pulsu cietur. Interdum et, fragor. Eur. in Androm.

Κτύπος, ου, ὁ, idem. Il. κ'. Od. φ'. Xen. Pæd. 7. † p. 192. n. Soph. El. 716.† (Eurip. Phœniss. 242. Æschyl. Pr. 913. Ag. 1542.)

Composita: ac primùm ex τύπτω cum præpositione.

Ἀντιτύπτω, vicissim verbero, repercutio. Aristoph. † Nub. 1420.† [Plat. Crito. ἢ πρὸς μὲν ἄρα σοι τὸν πατέρα οὐκ ἐξ ἴσου ἦν τὸ δίκαιον,—ὥστε ἅπερ πάσχοις, ταῦτα καὶ ἀντιποιεῖν, οὔτε κακῶς ἀκούοντα ἀντιλέγειν, οὔτε τυπτόμενον ἀντιτύπτειν, &c.]

Ἀντίτυπος, ου, et ἀντιτυπὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ictum repellens, repercutiens, vel qui pedum illisui non cedit, nec rumpitur: durus, asper. Ut, βοὸς ἀντιτύποιο, Epigr. lib. 4. et, ξύλον ἀντίτυπον, Luc. in Hermot. Sic, ἀντιτυπὴς σίδηρος, apud Herodian. lib. 6 Metaphoricè homo ἀντίτυπος dicitur, qui monentis verba non admittit, sed instar duræ incudis repercutit; renitens, refractarius. Plat. in Theæt. σκληροὺς λέγεις, καὶ ἀντιτύπους ἀνθρώπους. Interdum significat, contrarius, repugnans: ut, ἀντίτυπος μῦθος, apud Nonn.

Ἀντιτυπία, ἡ, renisus τοῦ ἀντιτύπου. durities, asperitas. Athen. lib. 3. Plut. de exil. et περὶ φιλαδελφ. Exponitur etiam, dissidentia et contrarietas, apud eundem.

Ἀντιτύπως, repercutiendo, cum repercussione et renisu. Item, durè, asperè.

Ἀντιτυπέω, sum ἀντίτυπος, repercutio, relido. Luc. μὴ ἀντιτυποῦντος τῷ ὄγκῳ. Item, renitor, resisto, refragor. Aristot. eth. 4 c. 6.

Ἀποτύπτω, verberare desino.

Ἀποτύπτομαι, desino vapulare. Herodot. l. 2. [c. 40.]

Προτύπτω, antè verbero, prior verbero seu cædo, Hom. ¶ Item, prorumpo. Od. ώ. ἀνὰ ῥῖνας δέ οἱ ἤδη Δριμὺ μένος προὔτυψε. [Apoll. Rhod. Arg. i. 933. Ἔνθ' Ἀργὼ προὔτυψεν ἐπειγομένη ἀνέμοισι Θρηΐκιος, &c.] (Προτυπὲν στόμιον. Æsch. Ag. 136.)

Ὑποτύπτω, verbero. Exponitur et, suffringo, decutio. Gregor.

Composita sine præpositione: ac primùm retinentia πτ.

Πατροτύπτης, ου, ὁ, patris percussor aut verberator, qui patrem verberibus afficit. Poll. ex Isæo.

Στηθοτύπτης, qui pectus tundit seu ferit: ut fit in dolore: Hesych. et Suid.

Στηθοτυπτέομαι, pectus ferio, pectus verbero seu plango. Suid.

Composita formata ex temporibus verbi τύπτω, quæ π abjecerunt; et ex τυπόω.

Ἀλίτυπος, à mari percussus. Æschyl. (Pers. 90.)

Ἀλληλοτυπεῖν, sese invicem ferire.

Ἀλληλοτυπία. motus conflictio, Phil. de mundo.

Βουτύπος, bovem cædens, qui boves mactat. Athen. lib. 14. ¶ Est etiam species animalculi quod ἶψ dicitur, teste Hesych.

Δορυτύπος, hastâ verberatus.

Δρυοτύπος σφῦρα, malleus ad tundenda ligna. in Epigr.

Ἐγγλωττοτυπέω, seu Ἐγγλωσσοτυπέω, q. d. linguâ crepo: in ore semper habeo et jacto seu prædico. Aristoph. in Equit.

Ζηλότυπος, invidiâ percussus: ὁ ζήλῳ τυπείς, qui præ fervore amoris rivalem pati nequit, sed aliis ejusdem amoris invidet societatem. Aristoph. Luc.

Ζηλοτυπία, ἡ, zelotypia: propriè illa invidentia, qua rivalem in amore mulieris pati non possumus. Generaliter, ægritudo ex eo, quòd alter quoque potiatur ea re, quam nos ipsi concupivimus. Plut. in Per. Luc. Æsch. &c.

Ζηλοτυπέω, zelotypus sum, præ fervore amoris rivalem pati nequeo. Athen. l. 12. ζηλοτυπήσας τὴν αὐτοῦ γυναῖκα. Et generaliter, zelo ducor. Greg. τίς δὲ μᾶλλον τῆς κατὰ θεὸν ἕξεως ἐζηλοτύπησε; Item, æmulor, zelo bono prosequor. Idem, ζηλοτυπεῖ τὴν ἀλήθειαν ἀποδεικνύντας. Item, invideo, animo maligno prosequor. Æsch. contra Ctesiph. κάθαρμα ζηλοτυποῦν ἀρετήν.

Deriv. Ἀζηλότυπος, zelotypiâ et invidiâ carens. Cic. ad Att.

Ἀζηλοτύπητος, quem æmulari aut cui invidere nemo solet Plut. in lib. an sen. capess. resp.

Διαζηλοτυπέομαι, æmulor, invideo. Athen. l. 13.

Ἐπιζηλοτυπέω, zelotypiâ laboro.

Ἡλότυπος, clavo percussus aut fixus. Nonn.

Ἰοτυπὴς, jaculo seu sagittâ percussus. Epigr.

Καλαμοτύπος, apud Lacones dicitur auceps: quasi, τύπτων τὸν κάλαμον, Hesych. arundinem, i. tendiculam ligens.

Καλοτύπος, ligna tundens. Ita dicitur picus Martius, Marti sacer apud veteres gentiles, à tundendis arboribus. Hesych. δρυοκολάπτης.

Κεντροτύπος, stimulo seu jaculo feriens, aculeum infigens. schol. Aristoph.

(Κεροτυπέομαι. Æsch. Ag. 604.) [αἱ δὲ, κεροτυπούμεναι Βίᾳ χειμῶνι, &c. Sch. ὑπὸ τοῖς κέρασιν ἀλλήλας τυπτόμεναι. ἡ μεταφορὰ ἀπὸ τῶν ταύρων.]

Λατύπος, q. d. qui tundit seu percutit lapides: lapicida. Poll. ex Sophocl.

Λατύπη, ἡ, quod è lapide abraditur, abscinditur. segmentum. cæmentum. Plut. de primo frig. ¶ Item, terra figlina, terra Cimolia, vel gypsum. schol. Aristoph. ¶ Numeratur et inter χαλκέως instrumenta, apud Plut.

Λατυπέω, lapides incido. Item, muros è lapidibus extruo. Lycoph.

(Μηλοτυπέω. Æsch. Ag. 1161.)

Μηροτυπὴς, femora feriens seu percutiens: ut, μηροτυπὴς [illegible], in Anth. Epigr.

Ὀρειτύπος, qui ligna in montibus cædit, lignator. Pro quo dicitur et ὀροτύπος, apud Theophr. et ὀρειτύπος, apud Nic. in Ther.

Ὀρειτυπία, labor ille quem in montibus subeunt. Hipp.

Ὀρείτυπος, et Ὀρείτυπτος, in monte cæsus. Nic. in Ther.

Παλιντυπὴς, qui repercutitur. Item, repercutiens, ἀντιτύπος. Apoll. [iii. 1257. ἆλτο δ' ἄκοντι, Ῥαιστὴρ ἄκμονος ὥστε, παλιντυπής.]

Στερνοτυπὴς, pectora tundens et feriens. Apud Eur. in Supp. [604.] στερνοτυπὴς κτύπος, strepitus pectora plangentium ferientes.

Στερνοτυπέομαι, idem quod suprà στηθοτυπτέομαι. Athen. l. 6. et Synes. ep. 152.

Στερνοτυπία, pectoris percussio, pectoris planctus. Luc. de luctu.

Χαλκότυπος, ære percussus, ære inflictus. ut, χαλκοτύπους ὠτειλάς. Iliad. τ'.

Χαλκοτύπος, qui æs percutit, faber ærarius: Plut. in Peric. Accipitur et pro χαλκοπλάστης, apud eundem περὶ δεισιδαιμ. et Xen. Hell. 3.

Χαλκοτυπεῖσθαι, dicitur quod fingitur à fabro ærario, seu æris fusore: Plut. in Polit. præc.

Χαμαιτύπος, humi feriens et tundens: ut, χαμαιτύποι ἱέρακες, accipitres, qui humi seu super terram rostro suo et unguibus in prædam irruunt, eamque tundunt: Aristot. hist. an. l. 9. c. 36.

Χαμαιτύπη, ἡ, scortum triviale, quod humi se civis prostituit: Plut. de educ. lib.

Χαμαιτυπεῖον, locus in quo ejusmodi meretriculæ se prostituunt: lupanar. Suid.

Χαμαιτυπία, scortatio cum triviali et abjecto scorto. Hesych.

(Χαμαιπέτους. Æsch. Suppl. 34.)

Χοροτύπος, qui in choro seu chorea terram pedibus pulsat: vel ὁ χορὸν τύπτων, i. ipsum saltationis locum. Apud Hom. Mercurius chelyn suam inventam χοροιτύπην appellat; vel quòd instrumentum musicum, ad id confectum, efficiat, ut choreæ agitentur, et terra à saltantibus pulsetur; vel quòd ipsum instrumentum digitis pulsetur in choreis; quo signif. scribendum foret χοροτύπον.

Χοροτυπία, ipsa actio plaudendi pedibus inter saltandum: chorus, vel chorea. Il. ώ.

Χρυσότυπος, ex auro percussus, ex auro confectus: deauratus, vel aureus: ut, χρυσοτύπῳ [illegible], apud Eur. in Elect.

Composita cum nomine τύπος, et ejusdem derivata.

Ἀνατυπόω, et ἀνατυπόομαι, reformo, iterum formo. Et metaph. informo aliquid in animo, informationem rei alicujus concipio, imaginor: Greg.

Ἀνατύπωσις, reformatio vel formatio: Hesych. Item imaginatio, φαντασία. Suid.

Ἀντίτυπος, seu ἀντίτυπον, typus, figura, exemplum. Greg. Ἀβραὰμ θύει θυσίαν ξένην καὶ τῆς μεγάλης ἀντίτυπον. Apud eundem orat. in pascha, anguis aeneus à Mose erectus dicitur κρεμᾶσθαι οὐχ' ὡς τύπος τοῦ ὑπὲρ ἡμῶν παθόντος, ἀλλ' ὡς ἀντίτυπος. Significat etiam exemplar, ἀντίγραφον, apud Syn. ep. ad Theoph. Adjectivè etiam accipitur ἀντίτυπος, pro, eandem formam habens, similis: ut, ἀντίτυπον ἕδος, apud Nonn.

Ἀποτυπόω, et ἀποτυπόομαι, exprimo, effingo. Plat. in Tim.

[Ἀποτύπωμα. Plat. Theaet. καταντικρὺ μὲν καὶ κατὰ τὸ εὐθὺ τὰ οἰκεῖα συνάγουσα ἀποτυπώματα καὶ τύπους, ἀληθής· εἰς πλάγια δὲ καὶ σκολιά, ψευδής.]

Ἐναποτυπόω, (decomp.) imprimo.

Ἀρτίτυπος ὀπωπή, aspectus recens formatus: apud eundem Nonn.

Ἀρχέτυπον, τὸ, exemplar primigenium, forma primigenia: typus initio factus, et exemplum primum. Luc. in Zeux. (Prometh. in Verb. p. 15.) Dicitur et ἀρχέτυπος γραφή, apud Phil. de vita M. l. 3. Utriusque autem vocis proprius usus est in imaginibus; metaphoricus in aliis rebus.

Ἀρχετυπία, exemplar, idea: Dionys. Areop. de coel. hier.

Ἄτυποι dici putantur, qui non satis expeditè linguâ utuntur, tanquam ictum non rectè ferientes, non satis verba exprimentes conformantesque. Item, qui, decenti et justa membrorum forma destituti, quasi monstrosi sunt.

Ἀτύπωτος, non formatus, non effictus seu expressus: apud Suid.

Αὐτότυπος, ὁ καὶ ἡ, à se ipso impressus.

Γνωμοτύπος, q. d. sententiarum excussor: sententiarum fabricator. Aristoph. in Ran. † Γνωμοτύποις μερίμναις. Nub. 949. curis sententias excutientibus † et Aristot. rhet. l. 2.

Γνωμοτυπικός, qualis est ὁ τῶν γνωμοτύπων. [Aristoph. Equit. 1376. Καὶ γνωμοτυπικός, καὶ σαφής, καὶ κρουστικός, &c.]

Γνωμοτυπικῶς, exp. γνωμολογικῶς. Suid.

Γνωμοτυπία, exp. γνωμολογία ἀκριβής. Hesych.

[Γνωμοτυπεῖν. Aristoph. Thesm. 60. καὶ γνωμοτυπεῖ. Schol. Bourd. τυποῖ τὰς γνώμας, γνωμολογεῖ ἀκριβῶς. Schol. Bisset. γνωμοτυπεῖ, γνώμας τυποῖ, σχηματίζει, χαρακτηρίζει, &c.]

Διατυπόω, informo, instituo. Item, conformo, meliùs dispono. apud Suid. διατυποῦν τὸ ἀνάγωγον, καὶ μετατάττειν πρὸς εὐσχημοσύνην τὸ ἄτακτον. Item, sancio, condo: ut, διατυποῦν νόμους, Luc. Item, constituo, statuo, animo concipio. Herodian. l. 4. ταῦτα δὲ αὐτῶν διατυπούντων, haec cum illi apud se constituerent et agitarent.

Διατύπωσις, informatio. Basil. de vita solit. ἐνσφραγίζεσθαι τῇ καρδίᾳ τὰς ἐκ τῆς θείας διδασκαλίας ἐγγινομένας διατυπώσεις. Item informatio, i. descriptio, lineamentum. Exponitur et, constitutio, statutum, item testamentum: apud Chrysost.

Decomp. Ἀδιατύπωτος, qui informatus et effictus non est, informis: ut, ὕλη ἀδιατύπωτος, apud Ocell. de universo.

Δυσδιατύπωτος δοῦλος, servus qui ægrè ad bonos mores formatur. Chrysost.

Ἔκτυπος, expressus ex archetypo. Plin. l. 35. c. 12. et l. 37. c. 10.

Ἐκτύπως, expressè: unde, ἐκτυπώτερον, expressiùs, perfectiùs, apud Gregor.

Ἐκτυπόω, exprimo, effingo. Item, formo, informo. Plut. de plac. philos. ἐκτυπῶ εἰς κηρὸν, in ceram exprimo. Greg. ἐκτυπούντων κηρὸν, ceram informent.

Ἐκτυπόομαι, idem. Plat. de leg. l. 6.

Ἐκτύπωμα, expressio, effigies.

Ἔντυπος, impressus.

Ἐντυπάς, (adverb.) impresso corporis vestigio. Il. ω. † 163. V. Stephanum. Apollon. Arg. 1. 264.†

Ἐντυπόω, et ἐντυπόομαι, imprimo. Item, formam et effigiem exprimo. Aristot. de mundo.

Ἐντυπωσαμένως, impresso vestigio. Utuntur Hesych. Suid. et Eust. in exposit. Ἐντυπάς.

(Ἐντύπωμα, caelatura. Var. Lect. v. Philostr. 1. 2. c. 33.)

Ἐντύπωσις, dicitur humeri acetabulum, ubi humerus cum brachio coalescit et committitur. Poll. l. 2.

Ἐντυπωτής, impressor.

Ἱερότυπος, cui sacra figura impressa est: Dionys.

Ἰσότυπον, exemplar. In Anth.

Μετατυπόω, transformo. Eust.

Μετατύπωσις, transformatio, seu transfiguratio. schema apud Gram. quo aliquid transformatur ex composita dictione in simplicem, teste Eust. ut quum λευκὰ στέρνα dicitur pro λευκόστερνα, et ἀνὰ δέξα pro ἀναδέξα.

Παράτυπος, perperam cusus et signatus: ut, παράτυπον νόμισμα, apud schol. Aristoph.

Παρατυπόω, perperam formo seu figuro: vel obiter et in transitu formo.

Παρατύπωσις, informatio, expressio, effigies, τύπωσις. Plut.

Παρατυπωτικῶς, rudiùs minusque expressè, crassiore minervâ. Gal. de caus. symp. l. 3.

Πρόστυπος, appressus seu impressus. Athen. l. 5. et Diosc. l. 4. c. 11.

Προστυπόω, apprimo: unde, προστυποῦσθαι, apprimi. Gal. ad Glauc.

Πρότυπος, seu πρότυπον, futuri operis praecedens typus et forma, speciminis gratiâ: Plin. l. 35. c. 12.

Προτυπόω, praeformo, praeinformo.

Πρωτότυπος, idem quod ἀρχέτυπος, exemplar ex quo simile facimus. Apud Gramm. πρωτότυπον dicitur nomen primitivum seu primigenium.

Σταυρότυπος, crucis typum et formam gerens.

Σταυροτύπως, typo et formâ crucis.

Ὑποτυπόω, seu ὑποτυπόομαι, informo, delineo, et oculis subjicio, repraesento, et speciem rei informo. Aristot. eth. l. 1. c. 7. δεῖ γὰρ ἴσως ὑποτυπῶσαι πρῶτον, εἶθ' ὕστερον ἀναγράψαι, informare primùm, et summatim inscriptione designare.

Ὑποτυπόομαι, idem. Herodian. l. 1. τοιαῦτα δέ τινα τρυφῆς ὑποτυπούμενοι, talem deliciarum speciem animo ejus subjicientes.

Ὑποτυπόομαι, exp. etiam, animo verso et imaginor; apud eundem eod. lib.

Χονδρότυπος, ex cartilagine formatus, cartilaginis figuram habens: Aristot. hist. an. l. 9.

Composita ex τυμπανίζω.

Ἀποτυμπανίζω, fustibus caedo. Plut. ἀποτυμπανισθῆναι τὸ παιδίον. Sic et apud Dem. Joseph. Exponitur etiam, tympanis et fidiculis extendo, apud Athen. l. 4.

Ἐντυμπάνωσις, cum venter, aut aliquid aliud seu tympanum intumescit, seu in modum tympani. Strabo.

Περιτυμπανίζω, tympanorum pulsatione et boatu circumdo. unde apud Plut. περὶ δεισιδαιμον. αἱ πύγγες περιτυμπανιζόμεναι, dicuntur ἀφανίζεσθαι καὶ ἐκταράττεσθαι.

Composita ex κτυπέω, et κτύπος.

Ἁλίκτυπος, mari seu undis marinis resonans: marisonus. Epigr. Apud Eurip. in Or. [373.] ἁλίκτυπα dicuntur piscatores, quòd mare remis pulsantes strepitum excitent. [Ita κῦμα ἁλίκτυπον, cf. Hippol. 754. Anacreont. Od. 59. Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον, ἀπορρίπτεται μέριμνα —— ἐς ἁλικτύπους ἀήτας, ad mare pulsantes ventos. Soph. Antig. 955. οὐ πύργος, οὐχ ἁλίκτυποι κελαιναὶ νᾶες ἐκφύγοιεν.]

Ἀντίκτυπος, contra seu ex adverso sonans: contrarium sonum edens. Apud Nonn. ἀντίκτυπος ἰωή, vox respondentis.

Ἀνακτυπέω, sonum edo vel cieo. apud Suid. οἱ δὲ ἀντὶ σάλπιγγος ταῖς μάστιξιν ἀνεκτύπουν εἰς τὸν ἀέρα.

(Ἁρματόκτυπος, ἁρματόκτυπον ὄτοβον. Æsch. S. c. Th. 209.)

Βαρύκτυπος, graviter resonans, gravem edens sonum: gravisonus. epitheton Jovis, à tonitruorum gravi horrendoque sonitu. apud Hom. Hesiod. in Theog. † 388.† et caeteros Poëtas. (Pind. Olymp. A. 116. Ἄγων βαρυκτύπου Εὐτριαίνα sc. Neptunum. Schol. βαρύκτυπον δὲ εἶπε τὸν Ποσειδῶνα, ἀπὸ τοῦ κτύπου τῆς θαλάσσης. Nem. Δ. 141. Ὀρσοτρίαινα ἐν ἀγῶνι βαρυκτύπου θάλησε Κορινθίοις σελίνοις.)

Βολοκτυπία, sonitus ex jactu tesserarum, dum moventur; sonitus in ludo fritilli.

(Διάκτυπος. Æsch. Suppl. 160.)

Δορίκτυπος, hastâ strepens. [Pind. Nem. Od. Γ. 103. δορίκτυπον ἀλαλὰν Λυκίων τε προσμένων, καὶ Φρυγῶν, &c.]

Ἐπικτυπέω, insono, strepo, perstrepo: vel strepitum excito. Aristoph. τοῖν ποδοῖν ἐπικτυπῶν βάδιζε.

Ἑπτάκτυπος φόρμιγξ, q. d. septisona cithara: Pind. [Pyth. B. 129.]

Ἐρίκτυπος, magnos et vehementes edens sonitus: epitheton Neptuni apud Hesiod. in Theog. † 441. et 930.†

Λυρόκτυπος, qui lyram pulsans sonitum ciet.

Λυροκτυπέω, lyram pulsans, vel lyram pulsatam sonans: Epigr. l. 4.

Μενέκτυπος, qui bellicos strepitus et tumultus sustinet, nec expavescit.

Μυδροκτύπος, dicitur faber ferrarius, et qui candentem ferri massam malleo tundit. [Eurip. Herc. Fur. 992. Μυδροκτύπον μίμημ' ὑπὲρ κάρα βαλὼν, &c.]

Μυδροκτυπέω, candentem ferri massam malleo tundo. Æschin. in Prom.

Νιφόκτυπος, nivis casu resonans. Athen. l. 10.

(Ὀμβρόκτυπος. Æsch. Ag. 663.)

(Ὁπλόκτυπος —— ἵππων ἄλοτος ὁπλοκτύπου. Æschyl. S. c. Th. 84.)

(Ὀρσίκτυπος. Pind. Olymp. I. 96. κελαδησόμεθα, βροντὰν καὶ πυρπάλαμον βέλος Ὀρσικτύπου Διός, &c. Schol. Ὀρσικτ. Διὸς τοῦ κινοῦντος τοὺς κτύπους τῶν βροντῶν.]

(Πολυπλάκτυπος. V. Sch. Æschyl. Ἑπτὰ ἐπὶ Θ. 83.)

Περικτυπέω, circumstrepo, circumsono: Basil. in ep. ad Eust.

Ἀπερικτύπητος, (decomp.) qui nullis strepitibus circumsonat, seu circumsonatur: Suid.

Χαλκόκτυπος, aere pulsato sonitum edens: apud Athen. l. 14.

Χιονόκτυπος, q. d. qui nive est percussus, sive obrutus et conspersus: Soph. in Ajace.

ΤΥ'ΡΑΝΝΟΣ, ου, ὁ, ἡ, tyrannus, tyranna, rex, regina, princeps. Eur. in Suppl. τίς γῆς τύραννος; quis huic ditioni imperat? Aristoph. in Nub. † 563.† ὑψιμέδοντα μὲν θεῶν Ζῆνα τύραννον, Jovem deorum regem. Sic et apud Athen. l. 14. Ἔρως dicitur esse τύραννος θεῶν τε κἀνθρώπων, deorum et hominum imperator. ¶ Quum autem initio honestum esset vocabulum, postea principum malitiâ et crudelitate crescente vituperari coepit, et in malam partem acceptum fuit, pro rege seu principe iniquo. Ut apud Isocr. de Pace, τοὺς [illegible] τυράννους ἴδοις καθισταμένους, τοὺς τῶν ἄλλων φόνους καὶ κακοὺς αὐτοῖς ἰδίους παρασκευάζειν. Arist. rhet. 2. τρέσαντα τυράννους κατέλυσε. ¶ Interdum cum genit. ut Plut. de sera num. vind. ἐν μεγάλῃ πόλει Ἀσιάδος ὢν τύραννος. Sic et apud Athen. l. 8. ¶ Interdum adjectivè, ut, τύραννα σκῆπτρα, apud Æschyl. in Prom. et, τύραννον πόλιν, apud Thuc. l. 1. (Eurip. Med. 42. 119. 140. 454. Τυράννους παῖδας ib. 598. 779. Fem. ib. 878. Soph. Œdip. Tyr. 819. 893. τύραννα δρᾶν imperata facere 596.) ☞ In hac significatione Etym. deducit ἀπὸ τοῦ τείρω, ὃ κατατρύω, vexo, fatigo; ut dicatur quasi τείραννος. ¶ Est et avis nomen apud Aristot. an. l. 8.

Τυραννικός, ὁ, tyrannicus, ad tyrannum pertinens. Ut, τυραννικαὶ στέγαι, apud Eurip. (Med. 349. 741. Æsch. Ag. 837. Ch. 477.) Et, τυραννικὴ οἰκία, Demosth. Olynth. 2. Item à tyranno profectus: seu, tyrannum decens, quo tyrannus utitur. ut, τυραννικὴ φύσις, Plat. polit. 2. et, τυραννικαὶ ἀρχαὶ, Aristot. polit. 4. c. 10. Item tyrannidem exercens. Plut. de deo Socrat. ἄδικος μὲν ἀνὴρ, καὶ τυραννικός. ¶ Item dominandi peritus: apud Isocr. in Evag.

Τυραννικῶς, tyrannicè, tyrannorum more. Isocr. orat. ad Phil.

Τυραννία, ἡ, tyrannis, tyrannicus dominatus. Xen.

Τυραννιάω, tyrannidem affecto; Suid. apud Laërt. in Plat. Plato τοὺς λόγους Διονυσίου τυραννιᾷ dicit, i. tyrannidem declarare.

Τυραννίς, ίδος, ἡ, idem cum τυραννία. Interdum generaliter accipitur pro regnum, imperium: ut apud Eurip. in Phoenis. et Isocrat. in Evag. (Soph. Œdip. Tyr. 128. 600. Æsch. Ag. 1364. Ch. 403.) Saepiùs in malam partem, pro dominatu injusto et crudeli: ut apud Aristot. polit. 3. Plut. et Herodian. ¶ Τυραννὶς dicitur etiam uxor tyranni seu principis, in libro Esther c. 2. Quae Graecis dicetur ἡ τύραννος.

Τυραννεῖον, τὸ, domus seu domicilium tyranni: Plut. in Timol.

Τυραννέω, sum τύραννος, regno, impero. Eurip. in Elect. Νῦν οἱ πάρος ἁμέτεροι Γαίας τυραννεύουσι φίλοι βασιλῆες. Et in malam partem, tyrannidem exerceo, tyrannum ago. Appian. in Mithrid. ἐτυράννευσεν ἀμφοτέρων τῶν Πιτανῶν τυράννων.

Τυραννέομαι, sum sub tyranno, tyranno subjectus sum, tyranno pareo. Plat. ep. 8. Thuc. l. 1.

Τυραννεύω, idem quod τυραννέω. † τυραννίδι ἐγχειρήσαντες. Xenoph. cap. 1. Paedic.† Athen. lib. 1. τυραννεῖν ἐπεχείρησε τῆς πατρίδος. Demosth. Philipp. 3. τυραννοῦσι τοὺς τότε σώζοντας αὐτοὺς, tyrannidem exercent in eos, à quibus tunc servati fuerant. Sic apud Greg. de Juliano, ὁ ἐν ἀρχῇ τῆς βασιλείας τυραννήσας περὶ τῶν ἄλλων τοὺς λόγους, tyrannidem exercens in studia liberalia. Item generaliter, dominor, obtineo, vel exupero: ut apud Alex. Aphr. probl. l. 1. τυραννεῖ ξηρότης ὑγρότητος δυνάμει. (Eurip. Med. 968. Soph. Œdip. Tyr. 410.)

Τυραννεύομαι, idem quod τυραννέομαι. Plat. polit. 1. τῶν πόλεων αἱ μὲν τυραννοῦνται. Significat etiam, cogor, vim patior, violor: apud Greg. oratione de Filio.

Τυραννησείω, cupio τυραννεῖν, tyrannidem et imperium affecto. Laërt. lib. 1.

Τυραννίζω, cum tyrannis facio, tyranno faveo, sto à partibus tyranni.

Composita.

Ἀτυράννευτος, ὁ καὶ ἡ, liber à tyrannico dominatu. Thuc. l. 1.

Ἐντυραννεῖσθαι, tyranno subjectum esse.

Ἰσοτύραννος, tyrannis par et aequalis: ut, ἰσοτύραννος ἀρχή, apud Aristot. polit. 2. c. 7.

Κατατυραννέω, tyrannidem exerceo, τυραννέω. Strabo.

Μισοτύραννος, tyrannorum seu tyranni osor.

Συντύραννος, tyrannici dominatus particeps: socius in tyrannide.

Συντυραννέω, simul tyrannidem exerceo. Strabo.

Φιλοτύραννος, amans et studiosus tyrannorum: vel tyrannidis amans.

Ὠμοτύραννος, crudelis tyrannus. Maccab. l. 2. c. 7.

ΤΥΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, caseus. Od. ι. Ταρσοὶ μὲν τυρῶν βρῖθον. Aristoph. in Ran. τυρὸν χλωρὸν appellat caseum recentem: cui opponitur ὁ ξηρὸς, et ὁ παλαιός. Apud Athen. lib. 1. et 14. τυρὸς αἴγειος, caseus caprinus. ☞ Etym. itemque Eustath. παρὰ τὸ τηρεῖν deducunt, dicentes, τυρὸν esse τὸ τηρούμενον γάλα, lac quod servatur et reponitur, mutato η in υ, quod in similibus quibusdam dictionibus accidit.

Τυρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, caseosus, seu qui è caseorum genere est. Plut. in polit. præcept.

Τυρόεις, εντος, ὁ, idem. Τυρόεις, sc. ἄρτος, panis qui intritum caseum permixtum habet. Theocr. Idyll. 1. Pro eodem per contractionem dicitur τυροῦς, unde τυροῦντες ἄρτοι, qui et τυρῶντες apud Eust. et Athen. lib. 3.

Τυρίον, ου, τὸ, caseolus.

Τυρόω, ῶ, coagulo, et cogo in caseum. Item, agito, turbo, commisceo: sicut lac rudicula agitatur, dum condensatur. Athen. lib. 7. Ἀλλὰ διαφθείρουσι κακῶς τυροῦντες ἅπαντα.

Τυροῦσθαι dicitur lac, quum in caseum condensatur. Apud Greg. ὡσεὶ γάλα ἐτυρώθητε, à quibusdam exp. lacte candidiores facti: ab aliis, conglutinati estis.

Τυρεύω, f. σω, idem quod τυρόω, in caseum cogo et denso: unde, τυρεύεται γάλα, apud Aristot. hist. an. l. 3. Item agito, turbo, commisceo. Hesych. et Eust. Exponitur et, machinor, struo, fabricor, apud Dem. ὁ δ' ἐκεῖ ἐτύρευε ταῦτα.

Τύρευμα, τὸ, lac coagulatum et condensatum, vel lacticinium. Eur. in Cyclop. Ἐκφέρετε τῶν τυρευμάτων ἢ μάλα τινά. [189. Πηκτοῦ γάλακτός τ' αὖ ταλάρων τυρεύματα. Elect. 496. τεῦχός τ' ἐξελὼν τυρεύματα, &c. ἤγουν τυρούς, ut [illegible] pro [illegible]. Barnes.]

Τύρωσις, εως, ἡ, et τυρεία, ἡ, lactis coagulatio, et in caseum densatio. Exponitur et, confectio casei. Aristot.

Composita.

Ἁλίτυρος, caseus sale aspersus, in Anth. Epigr.

Ἀτύρωτος, ὁ καὶ ἡ, qui in caseum densatus et coagulatus non est: vel qui in caseum densari et coagulari nequit. Diosc. l. 5. c. 41.

Βούτυρον, ου, τὸ, butyrum: spuma lactis, concretiusque quàm serum; inde dictum quòd è bubulo lacte ut plurimùm fiat, teste Galen. et Plin. vide et de eo Diosc. l. 2. c. 81.

Βούτυρος, ου, ἡ, herbæ species. Hesych. ex Dionysio.

Βουτύρινος, ου, ὁ, butyro factus: ut, βουτύρινον μύρον, apud Diosc. lib. 1. cap. 65.

Συντυρόω, ῶ, in caseum cogo, et condenso, coagulo. Metaphoricè hujus passivo utitur Aristoph. in Equit.

Ὑποτυρὶς, ίδος, ἡ, edulii genus, apud Athen. l. 14. quod fieri scribit melle injecto lacti, dum coagulatur: coagulato autem jam, cribello aut flabello vimineo imponi, ut serum perfluat.

ΤΥ'ΡΣΙΣ, εως, ἡ, turris: ea præsertim quæ est in mœnibus, ut vult Gal. apud Hippocr. ☞ Dicta à Tyrrhenis ipsorum inventoribus. ¶ Est etiam ambitus muri, apud Suid. ex Xenoph. in Pæd. ¶ Item propugnaculum. Hesych. ¶ Pro munitionibus aut ambitu urbis à Philostrato poni tradit Bud. ¶ Dicitur etiam τύῤῥις, Suid.

ΤΥΦΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, cæcus, oculis captus, orbus luminibus. Il. ζ. Καί μιν τυφλὸν ἔθηκε Κρόνου παῖς, luminibus eum privavit, (Soph. Tr. 1120. Œdip. Tyr. sæpè.) Plut. de fortuna, ἐν τυφλῷ λελήθαμεν, ὡς τυφλοὶ συμπίπτοντες αὐτῇ. Idem symp. 2. ταῦτα καὶ τυφλῷ δῆλα. Metaphoricè dicuntur τὰ τυφλὰ τοῦ σώματος, partes corporis quæ non habent oculos: apud Xen. Pæd. 3. † p. 83. b. de tergo.† Apud Architectos τυφλοὶ τοῖχοι, cæci parietes, in quibus non sunt fenestræ, quæ lumen inferant. Apud Medicos, τυφλὸν ἔντερον, dicitur intestinum à ventriculo ordine quartum: quoniam uno foramine, tanquam oculo, sit præditum. Dicitur etiam homo τυφλὸς esse rei alicujus, quam non perspicit et videt: ut apud Plutarch. in Solone, τυφλός ἐστι τοῦ μέλλοντος ὁ ἄνθρωπος. ¶ Item, qui non videtur, vix apparens, obscurus: ut, τυφλὸν αἷμα. in Epigr. Τυφλὴ σέλας, luna non apparens, Xen. ¶ Item, surdus, κωφός. Hesych.

Τυφλότης, ητος, ἡ, cæcitas. Plat. Aristot.

Τυφλόω, ῶ, f. ώσω, excæco, seu obcæco, oculis privo. Eurip. in Cycl. Οὖτίς με τυφλοῖ βλέφαρον. (ὅθεν τυφλώσεως. Phœniss. 718.)

Τυφλόομαι, excæcor, oculis privor. Metaphoricè apud Pindar. in Olymp. τὰς δὲ μελλόντων τετύφλωνται φράδαι, futura non cernunt mentes. Apud Plat. in Tim. τούτων τυφλωθεὶς, exp. his orbatus. Dicitur et vox τυφλοῦσθαι, obscurari. Plut. symp. 8.

Τύφλωσις, εως, ἡ, excæcatio seu obcæcatio. Exponitur et, cæcitas, apud Hippocr. aphor. l. 6.

Τυφλώδης, qui mutus sedet, et velut attonitus: ut Gal. apud Hippocrat. exp.

Τυφλώττω, cæcus sum, cæcutio. Metaphoricè plerumque de animo dicitur. Herodian. l. 3. Πλαυτιανὸς τυφλώττων τῇ ἐπιθυμίᾳ, cæcutiens nimia cupiditate. Greg. de bapt. τοῖς τυφλώττουσι τὸ ἡγεμονικὸν, quibus ratio est obcæcata. Vide et composita ex Ὄσσος, in Ὄπτομαι.

Τυφλῖνοι, dicuntur serpentes cæci: quibusdam, cæciliæ. Aristot. hist. anim. lib. 8.

Τύφλη, nomen piscis, apud Athen. l. 7.

Composita.

Ἀποτυφλόω, ῶ, excæco, seu obcæco, Alex. Aphr. Plut. περὶ [illegible].

Ἐκτυφλόω, ῶ, idem. Aristoph. Plut. et Eurip. (Ἐκτυφλόομαι. Æsch. Ch. 534.)

Ἐκτύφλωσις, excæcatio. [Herodot. Hist. lib. 9. Εἴπας ταῦτα ἔπεα Ἀπολλωνιῆται τῆς ἐκτυφλώσιος ἐπιτίμιοί νυ &c.]

Decomp. Προεκτυφλόω, excæco. Plut.

Ἐπιτυφλόω, ῶ, obcæco.

Ὑπότυφλος, aliquantum cæcus, lusciosus.

ΤΥ'ΦΩ. F. θύψω, fumum excito. In qua significatione dicuntur etiam τύφειν καπνὸν, Herodot. fumum excitare ad dandum signum sui adventus, οἱ ἐσβάντες τὰ πλοῖα. Dicitur etiam, τύφω καπνῷ, fumo excitato infesto: apud Aristoph. in Vesp. ¶ Item accendo, incendo, inflammo, uro. Eur. in Cyclop. Τύφετε, καίετε τὸν Αἴτνας μηλονόμον.

Τύφομαι, fumo infestor. Apollon. Arg. 2. λιγνυόεντι καπνῷ τυφόμεναι. Item neutraliter, fumo, fumigo: ut Esaiæ 42. Λίνον τυφόμενον οὐ σβέσει, linum fumigans non extinguet. ¶ Item, incendor, inflammor, uror. Plut. in Solone, τυφομένου ὅλου περὶ ὃν ζῶσαν φλόγα τῶν ἐρωτικῶν μανιῶν καὶ χάριν, flammam incensam adulto et corroborato igne. Item neutraliter, ardeo. Exponitur etiam, marcesco seu flaccesco. Hesych.

Θύψις, εως, ἡ, ustio, crematio. Suid. et Schol. Aristoph.

Θυμάλωψ, titio, semiustus carbo: seu, titio ex igne sublatus et ambustus. Aristoph. in Acharn.

Τυφεδὼν, όνος, ἡ, accensio, inflammatio, ustio. Suid.

Τυφεδανὸς, οῦ, ὁ, epitheton decrepiti, et cujus cadaver propediem sit cremandum. Aristoph. in Vesp.

Τῦφος, seu τύφος, ου, ὁ, fumus: apud Marc. Aurel. ¶ Item jactantia, ostentatio, arrogantia, fastus, insolentia. (Æsch. S. c. Th. 667.) Luc. οὐ τὸν τῦφον ἀπομάξῃ καὶ γνώσῃ σεαυτόν; Plut. de deo Socr. τὸν δὲ τῦφον, ὥσπερ τινὰ καπνὸν φιλοσοφίας, εἰς τοὺς σοφιστὰς ἀπωσαμένους. Exponitur etiam, stupor attonitus, apud Hippocr.

Τυφώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, decrepitus et capularis. Apud medicos τυφώδης πυρετὸς, febris quædam continua et ardens; de qua Gal. comment. in Aphor. 42. l. 7. et Aët. l. 5. c. 82.

Τυφόω, idem quod τύφω, fumo infesto vel cæco: Hesych. ¶ Item effero et insolentem reddo. Plat. ἄνθρωποι δὲ τυφοῦσι καὶ ἀναπλῶσιν οἱ φαῦλοι καὶ παρ' ἀξίαν ἐπαινοῦντες, faciunt ut insolescat. Herodian. l. 6. τὸν δὲ Πέρσην εἰς ἐλπίδα μειζόνων πραγμάτων ἐτύφωσε τοιαύτην ἔχων εὐτυχίαν.

Τυφόομαι, οῦμαι, efferor, insolesco. Laërt. in Antisth. ἔσκωπτε Πλάτωνα ὡς τετυφωμένον. Sic et apud Luc. Item, ὁ τετυφωμένος, qui est è mente sua collocatus et attonitus. Aristot. in probl. διὰ τί ὁ οἶνος τετυφωμένους ποιεῖ καὶ μανικούς. Sic et apud Dem. et Plut.

Τυφῶν, ventus quidam repentinus, seu procella: vortex igne factus, seu vortex procellosus et everberans. Aristot. de mundo, τυφῶν ἐστι τὸ ἀστράψαι ἄχρι τῆς γῆς ἐνεχθὲν, ἂν ἄπυρον ᾖ παντελῶς. Pro eodem dicitur et τυφὼς, apud Eur. in Phœn. et Aristoph. in Ran. et Soph. in Antig. †418.†

Τυφωνικὸς, οῦ, ὁ, typhonicus: ut, ἄνεμος τυφωνικὸς, ὁ καλούμενος εὐρακύλων, ventus tempestuosus, ac typhonis quodammodo æmulus: Act. Ap. 27.

Τυφῶν, Τυφῶς, poëticè Τυφάων, Τυφωεὺς, Τυφοεὺς, et Τυφεὺς, gigas Typhon. Hom. in Bœot. Hesiod. in Theog. † 306.†

Τυφώνειος, Typhonius, seu Typhonius: τυφωνία πέτρα.

Composita: et primùm ex τύφω, et τυφόω.

Ἐκτυφόω, et ἐκτύφω, in fumum redigo.

Ἐκτυφόομαι, et ἐκτύφομαι, in fumum evanesco: Diosc. l. 1.

Ἐντύφω, idem quod τύφω. Aristoph. in Vesp. καὶ σὺ ταραχθεὶς Αἰσχίνου, ἔντυφε τὸν Σελλαρτίου, fumo infesta, et abige. Item, incendo; Chrys. in Ep. ad Ephes. Exponitur etiam, intus foveo, apud Phil. de mundo.

Ἐπιτύφω, accendo in, inflammo adversus: Suid. ex Aristoph. [Lysistr. 221. 222.]

Decomp. Συνεπιτυφόω, simul accendo. Plut.

Ὑποτύφω, suffumigo, fumum subtus excito: Plut. in Pericl. Item, succendo, ignem subjicio. Et metaph. irrito, provoco: apud Dionys. Areop. Item, paullatim uro, seu ustulo: Luc.

Composita ex τῦφος, jactantia.

Ἄτυφος, ου, ὁ καὶ ἡ, minime fastuosus: Plut. in Alex.

Ἀτύφως, sine fastu, modestè: Idem de aud. poëm.

Ἀτυφία, animus fastus expers, simplicitas animi, humilitas. Idem in Numa, et de deo Socrat.

Ἱπποτυφία, ἡ, equina superbia, i. immensus aut fastus, qualis est eorum qui se equis jactitant: Laërt. in Plat. Luc. de hist. scrib.

Μικρότυφος, ostentationis avidus. Luc.

Ὑπότυφος, aliquantum fastuosus et elatus, seu sub quo latet jactantia et superbia: Plut. in Pericle.

ΤΩΘΑ'ΖΩ, dicteriis incesso, irrideo, mordeo opprobriis. Exponitur etiam, conviciis incesso. Aristoph. in Vesp. δι' αὐτὸν τωθάζει κακῶς. Aristot. rhet. 2. ἡ ἐπίδειξις τοῦ τωθάσαι. Apud Theocrit. Idyll. 16. Πολλά με τωθάζεσκεν, ὅτ' ἄλλοθεν ἄλλος ἴδοιεν, exp. multùm me incessentem.

Τωθασμὸς, irrisio.

Τωθαστὴς, irrisor.

Τωθαστικὸς, irrisorius.

Τωθαστικῶς, irrisoriè, cum irrisione, apud Laërt. in Speusippo.

Συντωθάζω, (comp.) irrideo, derideo, convitior. Theodor. hist. Eccl. lib. 3. Item, effusè rideo, et cachinnor. Hippocr. ep. ad Demagetum, καὶ μάλα ἀθρόως ἀνεκάγχασε καὶ συνετώθασε. Exponitur etiam, assentor, adulor.

[Συντωθασμός. Polyb. Hist. lib. 3. τὰ μὲν ἀγωνιῶν τὸν συντωθασμὸν τῶν ὄχλων, οἱ δύνανται παρεῖναι ὁρμαίνοντες τὸν χόρον· τὰ δὲ &c.]

Φιλοτωθάζω, libenter derideo: Hippocr. ep. ad Demag.

Υ.

Υ NOTA literæ quam ὖ ψιλὸν communiter vocant, Æoles autem ὖμα, ut tradit Eust. ¶ Ab hujus literæ figura os quoddam ad radicem linguæ situm dicitur ὑοειδὴς, à quibusdam et ὑψιλοειδής. ¶ Ab Æolibus ponit υ pro ο. ut, ὄνυμα pro ὄνομα.

Ὗ Ὗ, vox ficta ad exprimendum sonum, quem quis olfaciens edit, spiritum naribus attrahendo: ut ille apud Aristoph. in Pluto, carnes suillas olfaciens, ait, ἰδοὺ ἰδού, ὦ μακαριώτατε, Πολὺ χρῆμα τεμαχῶν καὶ κρεῶν ὀπτωμένων. Ὗ ὗ ὗ ὗ ὗ. Scholiastes dicit, esse etiam adverbium admirantis.

ΥΑ'ΚΙΝΘΟΣ, ου, ὁ, vel ἡ, hyacinthus: nomen herbæ et floris, apud Theocr. Idyll. 10. Nicand. in Ther. Diosc. l. 4. c. 63. ¶ Delphinii etiam speciem quandam ὑάκινθον nominari, scribit idem Diosc. l. 4. c. 63. ¶ Est etiam gemma apud Luc. in Epigr. et Apocal. 21. à colore hyacinthi flori simili sic dicta. ¶ Item, lana aut fila hyacinthino colore imbuta. ὑάκινθος ἔριον. τελάσσον ὑακίνθινον Exodi 28.

Ὑακινθώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, hyacinthinus, i. hyacintho similis.

Ὑακίνθινος, ου, ὁ, hyacinthinus, purpureus, vel subniger, in modum hyacinthi. Od. ζ'. Οὔλας ἧκε κόμας ὑακινθίνῳ ἄνθει ὁμοίας.

Ὑακινθὶς, sc. ἶλις, Athen. l. 4. vitis, plateæ hyacinthi, quales appellantur sic seu forte fortunà, seu ex instituto, ab Hyacintho aliquo, vel flore, aut mercaturà, lanificioque in hyacinthis.

Ὑακινθίζω, hyacinthum refero, hyacinthum imitor, hyacinthino sum colore: apud Areth.

Ὑακίνθια, τὰ, festum Laconicum, nocturnis sacris celebrari solitum, in memoriam Hyacinthi pueri, ab Apolline disci jactu interempti. Ovid. Hieronym. contra Jovinian.

ΥΑΛΟΣ, sive ὕελος, ου, ἡ, vitrum. Lucian. de scrib. hist. παραμυθήσεται ἐνάμματα ὑαλᾶ, τῆς καλλίστης ὑάλου. Alex. Aphr. ὥσπερ δι' ὑάλου ἐμφαίνει τὸ εἶδος τοῦ χρώματος, tanquam per vitrum repræsentat. ¶ Item crystallus; apud antiquos, ut testatur schol. Aristoph. apud eum in Nub. 1766. ubi λίθος διαφανὴς vocatur. Videntur Suidas. (Ὕαλος. Philostr. l. 3. c. 1.)

Ὕαλα, dicitur etiam pro ὕαλος, teste Hesych. et Suid: ut, τύλα, pro τύλος.

Ὑαλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, vitro similis, vitreus. Pro eodem dicitur et ὑελώδης.

Ὑαλόεις, εντος, ὁ, idem: unde ὑαλόεν Hesych. exp. λαμπρὸν, διαφανὲς, splendidum, pellucidum.

Ὑάλεος, et contractè ὑαλοῦς, è vitro confectus, vitreus: ut, ὑαλᾶ ἐνάμματα, apud Luc. de scrib. hist.

Ὑάλινος, idem: unde, ὑάλινον ἀγγεῖον, Diosc.

Ὑάλινος, ἡ, idem: unde, ὑαλίνη θάλασσα, Apoc. 4. Dicitur et ὑέλινος: ut, ὑάλου κάτοπτρον, apud Alex. Aphr.

Ὑαλῆ, pro iisdem. Hesych.

Ὑαλίζω, vitrum imitor colore et pelluciditate, in modum vitri sum pellucidus: apud eundem.

Ὑελίζω, idem.

Ὑαλόω, in vitrum converto.

Ὑάλωμα, τὸ, vitium in oculis equorum: apud Apsyrt. in Hippiatr.

ΥΒΛΗ, Hyble, Hybla. mons et urbs in Siciliâ; quæ postea Megara vocitata.

Ὑβλαῖον μέλι, pro melle optimo; quale fertur apud et in Hybla fuisse propter thymi copiam.

ΥΒΡΙΣ, εως, ἡ, injuria, contumelia, seu injuria contumeliosa, aut injuria simul et contumelia, injuria petulanter illata: vis illata; et consequenter, stuprum, et adulterium. Interdum exponitur etiam, insolentia, petulantia, superbia. Aristoph. in Plut. ἀλλ' εἰσ' ὕβρις πολλὰ ταῦτ' ἐστί. † Xen. Pæd. p. 222. c.† Dem. in Mid. dicit, τὸν εἶναι τῶν πάντων οὐδὲν ὕβρεως ἀφορητότερον. Dicitur, ὕβριν ὑβρίζειν. et apud Plut. symp. περὶ παρ. Ὕβριν πρὸς ἐμὰς ὕβρισε, nobis fecit injuriam. Et, ὕβριν ἀνταποδοῦναι, vicissim injuriâ et contumeliâ afficere, apud eundem in polit. præc. ¶ Apud Hesiod. ὁ ὕβρις ἀνὴρ, adjectivè sumitur, pro, ὑβριστής. in Erg. καὶ ὕβριν ἀνέρα τιμήσουσι. (Æsch. S. c. Th. 412. 508.

Pers. 810. Ag. 772. Eum. 536. Suppl. 84. 109. 496. Eurip. Med. 1368. Soph. Tr. 904. Œdip. Tyr. 793. Aristoph. R. 21. Theoc. κγ΄. 14.)

Ὕβρις, ιος, avis species nocturnæ, Hesych. ex accipitrum genere, quæ dicitur acriter infestare aquilas.

Ὕβρις, ιδος, ὁ, ἡ, animal imparibus prognatum parentibus: ut, fero, et domesticâ; Parthico, et Romanâ; equo et asinâ. quæ est ὕβρις et adulterium naturæ. Porphyr. Plin.

Ὑβρίζω, f. ίσω, et Att. ιῶ, injurius sum, protervus et insolens sum, insolesco. (Eurip. Phœniss. 588.) Odyss. σ΄. Ἀλλὰ μάλ' ὑβρίζεις, καί τοι νόος ἐστὶν ἀπηνής. Demosth. Olynth. 3. οὐκ οἶδ' ὅπως τοσοῦτον ὑβρίσαι χρόνον. Æschyl. apud Athen. l. 15. οὐδὲν ἥσσων Ὕβρις ὑβρισμοῖς, non minùs erat injurius et contumeliosus. Item, injuriâ et contumeliâ afficio, petulanter injuriam infero. Il. λ΄. Ἡμέας ὑβρίζοντες, ἀτάσθαλα μηχανόωντο. Demosth. ἂν ἐθέλητε τοὺς ὑβρίσαντας. Et cum gemino accus. Xen. Pæd. 5. τοὺς μὲν ἐθελοντὰς οἷα ὑβρίζει, τί δεῖ λέγειν; Sæpè cum præpos. εἰς, sequente vel accus. pers. ut, εἰς τοὺς θεοὺς ὑβρίζειν, apud Aristoph. in Nub. † 1506.† vel accus. rei: ut apud Herodian. l. 4. οὐκ ἤρκεσεν ἀδελφὸν ὑβρίσαντα μόνον εἰς τὰ ἐκείνου ἔργα. Significat etiam, stupro, constupro, pudicitiæ vim infero. ut apud Luc. in Solœc. καὶ γὰρ ὅστις γυναῖκα ὑβρίζει τὴν σὴν, εἰς σε ὑβρίζει. ¶ Bruta etiam animantia ὑβρίζειν dicuntur, quum petulantia sunt et lasciva: ut quum taurus petulcus cornu ferit: unde ὑβρίζοντες οἱ ἵπποι, apud Herodot. † de equo. Xen. Pæd. p. 196. d.† ¶ Dicuntur et plantæ ὑβρίζειν, quum frondibus luxuriant et foliorum copiâ; unde, ὑβρίζει θάλλον, apud Theophr. hist. pl. l. 2. c. 8.

Ὑβρίζομαι, contumeliâ afficior. (Eurip. Phœniss. 1072.) Demosth. in Mid. ἐλέγξω δὲ πρῶτον, ἃ παρ' αὐτοῦ ὑβρίσθην. † στολῇ ὑβρισμένῃ οὐδέν τι, exp. vestis non alieno ornatu contaminata. Xen. Pæd. l. 5. p. 56. c.†

Ὕβρισμα, τὸ, idem quod ὕβρις. Plat. in op. Dem. ad Mid. Sic dicitur etiam, quod quis pro ludibrio habet. apud Eurip. in Orest. Ὕβρισμα θέμενος τὸν Ἀγαμέμνονος γόνον.

Ὑβρισμὸς, idem. Athen. l. 15. ex Æschyl.

Ὑβριστὴρ, ῆρος, injuriosus, contumeliosus, insolens et protervus. Exponitur etiam, convitiator. Item stuprator.

Ὑβρίστρια, convitiatrix. Ὁμιλία ὑβρίστρια, i. στηλιτευτικὴ, oratio invectiva.

Ὑβριστὴς, οῦ, ὁ, idem cum ὑβριστήρ. Odyss. ά. Ὑβρισταὶ δ' αὖτε καὶ ἀτάσθαλοι ἄνδρες ἔχουσιν. Plat. in Apol. ὑβριστὴς καὶ ἀκόλαστος. Sic et apud Aristot. Æsch. Plat. &c. Apud Eurip. in Bacch. ταῦροι ὑβρισταὶ, tauri cornu ferientes, seu petulci. (Soph. Tr. 112.) † protervus, libidinosus. Aristoph. Nub. 1064. ἵππος. Xen. Pæd. p. 196. d.† ¶ Fœm. ὑβρίστις, injuriosa, contumeliosa. Etym. Et substantivè idem cum ὕβρις. Suid. ¶ Comparat. ὑβριστότερος, protervior, petulantior, insolentior. Xen. † Pæd. l. 5. p. 147. c.† ¶ Superlat. ὑβριστότατος, petulantissimus, insolentissimus: apud eund. apomn. 1. (ὑβριστότατος. Luc. Prometh. in Verb. p. 17.)

Ὑβριστικὸς, pronus ad afficiendum injuriâ et contumeliâ, qui injuriosus esse solet: interdum idem cum ὑβριστής. ut, ὑβριστικὴ ἐπιστολὴ, apud Æsch. in Ctesiph. et, ὑβριστικαὶ ἀποφάσεις, Plut. in symp. sept. sap. sententiæ contumeliosæ. † ὑβριστικόν τι, insolens quid. Xen. Pæd. p. 205. a.† ¶ Dicuntur et vites ὑβριστικαὶ, quæ luxuriare frondibus solent, nec fructum ferunt. Theophrast. de caus. pl. l. 3. ¶ At ὑβριστικὰ, τὰ, dicebatur quoddam Argivorum festum, quo mulieres insolentiùs in maritos agebant virilibus indutæ vestibus, in memoriam patriæ ab hostibus suâ virtute defensæ. Plat. in l. de virt. mul.

Ὑβριστικῶς, more τῶν ὑβριστικῶν, injuriosè, contumeliosè, insolenter, petulanter. Xen. Pæd. 6. Plut. in Erot.

Composita.

Ἀνθυβρίζω, vicissim injuriâ vel contumeliâ afficio, illatam injuriam ulciscor. Plut. in Per. (Ἀνθυβρίζομαι. Eurip. Phœniss. 629.)

Ἀνύβριστος, ὁ καὶ ἡ, nullâ injuriâ seu contumeliâ affectus, nulli injuriæ obnoxius. Phoc. ¶ Item, à quo injuriæ et contumeliæ alienæ sunt; non insolens, nec petulans: ut, ἀνύβριστος παιδιὰ, apud Plat.

Ἀφυβρίζω, injuriâ vel contumeliâ afficere desino, à petulantia et protervia desisto. Synes. ep. ad Euopt.

Ἐνυβρίζω, injurius et contumeliosus sum in; insolentiâ et petulantiâ utor in. Herodian. l. 5. τὰ σώματα παρέδωκε σύρειν τε καὶ ἐνυβρίζειν τοῖς βουλομένοις. Idem cum dat. pers. l. 8. Ζηλώσαντες ζῶσιν ἐνύβριζον.

Ἐνύβρισμα, τὸ, id in quod injuriosè et contumeliosè debacchamur: ludibrium. Plut. Joseph. Exponitur et, contumelia.

Ἐξυβρίζω, insolentiùs efferor, insolentiâ et petulantiâ modum excedo. Xenoph. Pæd. 3. ἐκεῖ μάλιστα μοι, τοῦ αὐτοῦ ἀνδρὸς εἶναι, καὶ εὐτυχοῦντα ἐξυβρίσαι, καὶ πταίσαντα ταχὺ πτῆξαι. Apud Dionys. Areop. εἰς θείας ἀθέσμως οὐκ ἐξύβρισε δυνάμεις, exp. procul ab eo abfuit ut petulanter de divinis copiis dissereret. ¶ Dicuntur et flumina ἐξυβρίζειν, quum extra alveos erumpentia petulanter evagantur. ¶ Item plantæ, quæ nimia soli ubertate lasciviunt et luxuriant. apud Theophr. de caus. plant. l. 3. et alibi.

Ἐξύβρισις, ἡ, in segetibus dicitur ejusmodi lascivia et luxuria.

Ἐφυβρίζω, contumeliâ afficio, injurius et petulans sum adversus aliquem. Il. ί. (Eurip. Phœniss. 173.) Greg. Naz. Exponitur etiam, sugillo: Plut. (Ἐφυβρίζομαι. Eurip. Phœniss. 1603.)

Ἐφυβριστὴρ, et ἐφυβριστὴς, qui in aliquem injurius seu contumeliosus est: injurius, contumeliosus, insolens, petulans: in Epigram.

Ἐφύβριστος, contumeliosus, probrosus: ut, τιμωρίας ἐφυβρίστου, apud Herodian. l. 6.

Ἐφυβρίστως, contumeliosè, ignominiosè. Idem l. 2.

Καθυβρίζω, idem quod ἐφυβρίζω. vel, insolenter et petulanter afficio injuriis. Exponitur et, injuriâ lacesso, Plut. in Cam. πολλὰ τὸν χάρακα καθυβρίσαντες. Item, insulto. Soph. in Ajace, τοῖς σοῖς ἄγαν καθυβρίζων. (Eurip. Med. 783.) Item, ignominiâ et dedecore afficio, dedecus inuro, contumeliosum et probrosum reddo. Herodian. l. 1. καθυβρίζοντα τὸ ἀξίωμα αἰσχίστῳ καὶ μιμικωτάτῳ σχήματι.

Ἐγκαθυβρίζω, insolens et contumeliosus sum in vel adversus. vel idem quod καθυβρίζω. Eurip. in Troad. [996.] οὐδ' ἦν ἱκανά σοι τὰ Μενέλεω μέλαθρα ταῖς σαῖς ἐγκαθυβρίζειν τρυφαῖς.

Περιυβρίζω, singulari injuriâ et contumeliâ afficio, injuriosissimus et contumeliosissimus sum in. Herodot. τὸν βασιλέα ἡμέων περιυβρίσας ἐξέβαλε. Et simpliciter, injuriâ et contumeliâ afficio: Aristoph. in Vesp.

Περιυβρίζομαι, singulari injuriâ afficior. Plut. Λούκουλλος ὑπὸ τοῦ Πομπηΐου περιυβρισμένος.

Προσυβρίζω, adhuc injuriâ vel ignominiâ afficio, insuper sum contumeliosus: Demosthen.

ὙΓΙΗ'Σ, έος, ὁ καὶ ἡ, sanus, integræ et incolumis valetudinis. Ut, ὑγιέστερος κρότωνος, proverb. apud Suid. quod dici scribit de iis, qui sunt optimæ valetudinis. Thuc. l. 3. πάλιν αὐτὸν κατασκευάσειν ἐς τὸ τεῖχος σῶν καὶ ὑγιᾶ. (Attica contractione pro, ὑγιέα.) ¶ Item metaphor. sanus, non vitiosus, non vitiatus. Ut apud Dionys. Long. ὑγιὲς κριτὴς. Plat. ep. 6. φίλοι βέβαιοί τε καὶ ἤθη ἔχοντες ὑγιῆ, bonis moribus præditi. Sic passim. Οὐδὲν ὑγιὲς, apud Aristoph. Thuc. Plat. Dem. &c. ¶ Exponitur etiam, verus, syncerus. Ut Iliad. θ΄. μῦθος ὑγιής. Sic apud Dem. ταύτης τῆς ἐπιστολῆς οὐδέν ἐστιν ὑγιὲς, nihil verum et simplex, sed omnia subdola. (Eurip. Phœniss. 195.)

Ὑγιῶς, sanè. Ut, ὑγιῶς λέγειν, apud Athen. l. 2. Item metaph. rectè, sine vitio. Dem. pro cor. Philo de mund.

Ὑγίεια, ἡ, sanitas, bona valetudo. (Æsch. Ag. 1011.) Isocrat. ad Demon. τῆς ὑγιείας πλείστην ἐπιμέλειαν ἔχειν. Athen. l. 1. παλαιὸς αἶνος τρεῖς ὑγιείας προσφερόντων. ¶ Pro eodem per syncopen dicitur ὑγεία, apud Luc. quod et Minervæ est epitheton, apud Pausan. in Att. et Plut. in Per. ¶ Item, ὑγίεια seu ὑγεία dicebatur maza, quæ in sacrificiis degustanda præbebatur, teste Athen. l. 3. Etym. et Hesych.

Ὑγιεινὸς, idem quod ὑγιής, sanus, prospera valetudine utens. Ut, ὑγιεινὰ σώματα, Aristot. eth. 3. c. 4. ¶ Item, sanitatis capax; teste Aristot. metaph. 5. ¶ Item, conferens ad sanitatem corporis vel tuendam vel recuperandam, saluber. Unde, τῶν σιτίων τοῖς ὑγιεινοτάτοις χαίρειν, Isocrat. &c. Ὕδασι ὑγιεινοῖς χρῆσθαι, apud Aristot. polit. 8. † στρατόπεδον. Xen. Pæd. l. 6. 13. et ibid. χωρίον. Superlat. ὑγιεινότατος. p. 151. c.† ¶ Ὑγιεινὴ, ἡ, dicitur pars medicinæ, cui sanitatis cura incumbit. ¶ Τὸ ὑγιεινὸν, dicitur etiam, signum sanitatis.

Ὑγιεινῶς, sanè, salubriter. Plat. Polit. 9.

Ὑγιαίνω, sanus sum, rectè valeo, bona utor valetudine. † Xen. Pæd. l. 6. p. 152. a.† Luc. ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον· τὸ δεύτερον, καλὸν γενέσθαι· τρίτον δὲ, πλουτεῖν. ¶ Imperativus, ὑγίαινε, in salutationibus usurpatur, quum prosperam valetudinem alicui precamur, seu quum alicui salutem dicimus, tam in colloquio, quàm in epistolis. Alexis, Ὦ δέσποθ', ὑγίαιν', ὡς χρόνιος ἐλήλυθας. ¶ Pro quo imperativo et infinitivus adhibetur, in inscriptionibus præsertim epistolarum. Κέλσῳ ὑγιαίνειν. sc. λέγω, vel λέγει. Celso salutem. Sic quoque, χαίρειν, εὖ πράττειν, εὖ διάγειν. ¶ Item, ὑγιαίνω, mentis, vel, sanæ mentis, compos sum. Aristoph. Γέρον, ὡς ἂν οὐχ ὑγιαίνειν μοι δοκεῖς. (R. 165. Cum παρά. Philostr. l. 1. c. 10.) Dem. Philip. 3. μήτε νῦν, μήτ' αὖθις, ὡς ὑγιαίνοντί μοι προσέχετε τὸν νοῦν. Unde ὑγιαίνειν, exordiis epistolarum præfigi solebat, quoties saniorem mentem precabantur: et etiam interdum in colloquio per ὑγίαινε mens sana optabatur ei, qui per χαῖρε aliquem salutârat: ut apud Plut. de loquac. de Cæsare et Fulvio narratur. ¶ Significat ὑγιαίνω etiam, salubris sum: ut, γῆς ὑγιαινούσης χυμοὶ, terræ salubris succi: apud Synes. ep. 76. ¶ Item, rectè habeo. Dem. τὰ παρ' ὑμῶν ὑγιαίνει.

Ὑγίανσις, q. d. convalescentia: via ad sanitatem. Themist. in Phys. lib. 3.

Ἐξυγιαίνω, (comp.) sano, sanitati restituo: Hippocr.

Ὑγιάζω, idem. Aristot. polit. 3. ἄρνυνται τὸν μισθὸν τοὺς κάμνοντας ὑγιάσαντες, ægris sanitati restitutis. Et neutraliter, idem quod ὑγιαίνω. Xen. in Œcon. ἀμφότερα, καὶ νέοι ὄντες, καὶ ὑγιάζοντες.

Ὑγιάζομαι, sanitati restituor, sanesco, convalesco: ut, ὅταν ὑγιαζώμεθα, apud Alex. Aphr. probl. 1.

Ὑγίασμα, medela.

(Ἐξυγιάζω. Polyb. Hist. lib. 3. παραπλησίως δὲ καὶ τῶν ἀνδρῶν, τοὺς μὲν τραυματίας ἐξυγίασε, &c.)

Ὑγιόω, idem quod ὑγιάζω et ὑγιάζομαι, Hesych.

Ὑγιηρὸς, sanus. ut, ὑγιηρὸς γόνος, apud Hippocr.

Ὑγιερὸς, idem.

ὙΓΡΟ'Σ, ά, ὸν, humidus, humectus, madidus. Ut apud Xen. de re equ. τὰ ὑγρὰ καὶ λεῖα τῶν σταθμῶν, stabula quæ sunt humidiora. Sic apud Hippocr. ἀνδράσι τοῖσιν ὑγροῖσι τὰς φύσιας, viris naturâ humidis. Interdum dicitur de rebus liquidis et fluidis: ut, ὑγρὸν ἔλαιον, ὑγρὸν δάκρυ, ὑγρὸν ὕδωρ, ὑγρὸν γάλα. Sic, ὑγρὰ πίσσα, apud Dioscor. Apud Plat. de legib. ὑγρὰ μέτρα, mensuræ rerum liquidarum. Fœm. gen. ὑγρὰ, seu Ionicè ὑγρὴ, interdum substantivè accipitur pro ὑγρὰ κέλευθα, (quod est apud Homer. Iliad. ά.) mare, pelagus. pro quo in plur. ὑγρὰ κέλευθα, Odyss. γ΄. At Iliad. ξ΄. ὅ μ' ἤνεικεν ἐπὶ τραφερήν τε καὶ ὑγρὴν, qui me per mare et per terras ferent. † τὸ ὑγρὸν, humor. Xen. Pæd. 1. p. 8. a. et l. 8. p. 230. c.† ¶ Item metaph. tener, mollis. Ut, ὑγραὶ ἀγκάλαι, apud Eur. in Theseo, molles et teneri lacerti. (Phœniss. 1604. Apollon. Rhod. 4. 481. quibus in locis, ὑγρὸς, sanguine madidus significat.) ‡ Soph. Antig. 1236 ‡ Apud Xen. de re equ. χαλινὸς ὑγρὸς, molle frenum: cui oppon. σκληρὸς, ibidem. ¶ Item, flexibilis et agilis. Idem ibidem: τὰ σκέλη ὑγρὰ μετεωρίζει. ¶ Exponitur etiam, laxus, remissus, apud eundem. ¶ Item fluxus, lubricus, apud Plut. de fortit. Hom. ☞ Fieri ab ὕω, tradit Etym.

Ὑγρῶς, humidè, liquidè, fluidè. Item molliter. Athen. l. 11. Item, flexibiliter, agiliter: unde, ὑγρότερον, molliùs, flexibiliùs, apud Xen. de re eq.

Ὑγρότης, ητος, ἡ, humiditas, humor. Plut. de fort. Alex. Luc. de saltat. Item, flexibilitas: ut, ὑγρότης τῶν μελῶν, apud eundem Luc. de luctu. (Eurip. Phœniss. 1215.)

Ὑγραίνω, humecto, madefacio. Plat. polit. 1. οὐδὲ ξηρότητος τὸ ὑγραίνειν, ἀλλὰ τοῦ ἐναντίου. Eurip. in Helen. βλέφαρον ὑγραίνω δάκρυσι. (Philostr. l. 1. c. 12.)

Ὕγρανσις, ἡ, humectatio: Alex. Aphr.

Ὑγρασία, ἡ, humiditas, humor, uligo: Galen. et Hippocr.

(Ὑγρώσσω, humoris aquæ plenus sum. Æsch. Ag. 1337.)

Composita.

Ἀνυγραίνω, humecto, madefacio. Item, mollio, mollifico: Plutarch. in Pomp.

Δίυγρος, humidus, uliginosus. Item, mollis, infirmus. (δίυγρα τρεπάλτων σωμάτων. Sch. expl. σώματα χύματα καὶ πολλά. Æsch. S. c. Th. 993.)

Διυγραίνω, madefacio, madore perfundo, humecto. Hippocr. aphor. lib. 7.

Ἔνυγρος, itidem, humidus, madens. ut, ἔνυγροι τόποι, apud Dioscor. Item, in humido degens, aquatilis.

Ἔξυγρος, prorsus humidus, seu aquosus. Hippocr. de victu in morbis acut.

Ἐξυγραίνω, idem quod διυγραίνω, apud eundem. Exponitur et, languidum reddo.

Συνεξυγραίνω, decomp. unà mollio seu mollifico. Plut.

Ἔφυγρος, idem quod δίυγρος et ἔνυγρος.

Κάθυγρος, pro iisdem. Diosc. et Hippocr.

Καθυγραίνω, idem cum ἐξυγραίνω. Hippocr. aphor. l. 4. et Theophr.

Πάρυγρος, leviter humidus: vel simpl. humidus, madens. ¶ Τὸ πάρυγρον, emplastri quoddam genus, inde nominatum, quoniam initio liquidum est, sed postea consistit et durescit. vide Gal. τῶν κατὰ γέν. lib. 7.

Παρυγραίνω, aliquantùm humecto.

Προϋγραίνω, antè humecto. Hippocr. aphor. l. 4. et Theophr.

Στενυγρὸς, arctus, angustus: propriè de angustia in mari aut fluviis aut aliis locis humidis. Simonid. Μοίρας στενυγρῷ ξυντυχὼν ἐν ἀτραπῷ, in semita seu calle angusta.

Στενυγρόω, humorum meatus constringo et sicco; coarcto locum, in quo humiditas est: testibus Gal. in lex. Hippocr. et Erotian. Exponitur et generaliter, coangusto, in arctum spatium cogo: apud eundem Gal. ibidem.

Ὕφυγρος, aliquantùm humidus, vel simpl. humidus.

ὙΔΩ, celebro, cano, dico, ὑμνῶ, ᾄδω, λέγω. Hesych. et Etym. Apud Nicand. in Alexiph. poni dicitur pro voco.

Ὑδέω, ῶ, idem. Hesych. et Etym. ‡ Apoll. Arg. ii. 530.‡ Pro eodem dicitur etiam ὑδείω, metri caussa. Callim. in hymn. in Jovem, Αὐτίκα χαλκῆας μὲν ὑδείομεν Ἡφαίστοιο.

Ὑδέομαι, celebror, cantor, laudor. Apoll. Arg. l. 2. Καὶ τὰ μὲν ὣς ὑδέονται, i. ᾄδονται καὶ λέγονται.

Ὕδης, ου, ὁ, qui carmina pangit, vel qui carminibus laudes alicujus dicit: poëta. Hesych. Item, sapiens, intelligens, prudens: in qua significatione legitur et ὕδος, apud eundem.

Ὕμνος, ου, ὁ, hymnus, carmen. Ut, γαμικὸς ὕμνος, apud Athen. l. 4. carmen nuptiale. Hesiod. in Erg. ἀθέσφατον ὕμνον ἀείδειν, carmina dicere. Dicitur et, ἀοιδῆς ὕμνος, Od. θ΄. pro ᾠδὴ, seu ὕμνος. Interdum peculiariter dicitur carmen in honorem Dei: ut, ὕμνος εἰς Ἀπόλλωνα, εἰς Δία, &c. Dicitur et, ὕμνος Ἀπόλλωνος, pro, εἰς Ἀπόλλωνα. apud Athen. Davidis etiam Psalmi vocantur ὕμνοι, à Philone. ¶ Item, osculum, χρησμὸς, Hesych. ¶ Anacreontem ὕμνος pro ᾠδῆς usurpasse, testatur Eust. Itidemque scholiastes Sophoclis annotat, apud Poëtas, præsertim tragicos, accipi, pro cantione lugubri. (In malam partem. Eurip. Med. 423. Æsch. Ag. 120. 1483.)

Ὑμνέω, ῶ, (et poëticè ὑμνείω,) idem quod ᾄδω seu ἀείδω, carmine celebro, hymnis decanto. † Θεοὺς, deos hymnis celebrare. Xen. Pæd. p. 204. b.† Propriè de poëtis dicitur et iis qui carmina recitant. Hom. hymn. in Apoll. ¶ Item simpl. prædico, i. dico. Ut apud Plat. de rep. l. 2. πάντες ἐξ ἑνὸς στόματος ὑμνοῦσιν ὡς καλὸν μὲν ἡ σωφροσύνη, uno ore prædicant seu dicunt. ¶ Item, prædico, i. celebro, decanto, laudibus celebro, laudo. Herodian. l. 1. τῶν πολλάκις εἰς ἀνδρείας δόξαν αὐτὸν ὑμνούντων. Et cum duplici accus. Thuc. l. 2. ἃ γὰρ τὴν πόλιν ὕμνησα, αἱ τῶνδε καὶ τῶν τοιῶνδε ἀρεταὶ ἐκόσμησαν, quæ in urbis laudem et gloriam dixi. ¶ Item, convitior, incuso, seu accuso, carmine perstringo et diffamo, vel maledictis celebro. Eurip. in Medea, τὰν ἐμὰν ὑμνεῦσαι ἀπιστοσύναν. Sic et Sophoc. Æschyl. (Ag. 1200. 1483.) Plat. de rep. lib. 3. ¶ Item, deploro et lamentor, apud eundem Plat. et Soph. in Electra, †384.† ut exponit Schol. et Suid. (Ὑμνήσομαι. Eurip. Phœniss. 395.)

[Ὑμνητέον. Plat. Epinom. ὁ γὰρ θεοὺς αὐτοὺς ταῦτα ὑμνητέον ἐφθέγξατο, ὃ &c.]

Ὕμνησις, ἡ, celebratio quæ fit hymnis aut carmine. Et, pro laudum decantatione, apud Greg. Naz.

Ὑμνητὴρ, ῆρος, sive ὑμνητὴς, οῦ, ὁ, celebrator, laudator: propriè, qui carmine laudes alicujus celebrat.

Ὕμνητος, celebris. Pind.

Composita ex ὕμνος, et ὑμνέω.

Ἀνυμνέω, idem quod ὑμνέω. Luc.

[illegible] ἁγίων, in Epigr. exp. hymnorum sanctorum. Ergò substantivè, sicut Εὔυμνος.

Ἐξυμνέω, hymnis prosequor, celebro: idem quod ὑμνέω.

Εὔυμνος, seu ἐΰυμνος, laude dignus, celebrandus. Hom. hymn. in Apoll. [19.] Πῶς γάρ σ' ὑμνήσω πάντως εὔυμνον ἐόντα; Substantivè pro bono hymno usurpavit Luc.

Ἐφύμνιον, ου, τὸ, quod hymno succinitur, canticum quod post hymnum decantatur. Apoll. Rhod. Arg. 2.

Ἐφυμνέω, ῶ, decanto, celebro, apud Plat. de leg. ¶ Apud Soph. in Œdip. Tyr. †1284† τοιαῦτ' ἐφυμνεῖ, in malam partem accipitur, pro δυσφημεῖ, teste Eust. vel pro ἀποιμώζει, ut vult Schol. Apud eundem in Antig. λοίσθιον δὲ σοι κακὰς Πράξεις ἐφυμνήσασα τῷ παιδοκτόνῳ, idem Schol. exp. diras imprecata tibi et liberorum tuorum occisori.

Καθυμνέω, ῶ, idem cum ἐφυμνέω.

Πολύυμνος, multos habens hymnos, celebris. Hom. hym. in Bacch. [7. pag. 82. Ed. Barnes. Αὐτὰρ ἐπειδὴ τόνδε θεαὶ πολύυμνον ἔθρεψαν, &c. Eurip. Ion. 1074. Αἰσχύνομαι τὸν πολύυμνον θεὸν, &c. Aristoph. Equit. 1324. Ἀλλ' ὀλολύξατε φαινομέναις ταῖς ἀρχαίαισιν Ἀθήναις Καὶ θαυμασταῖς καὶ πολυύμνοις, &c.]

[Πολυύμναστος. Pind. Pyth. Od. 1. 33. Schol. συνεχὲς δὲ οὕτως ἄγει καὶ πολυύμνητος παρὰ τοῖς σοφοῖς γίνεται. Nem. Od. B. 6. ἐν πολυυμνήτῳ Διὸς ἄλσει.]

Ὑπερύμνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, laudibus super omnia evectus vel evehendus: summis laudibus celebratus vel celebrandus.

Φίλυμνος, hymnos seu carmina amans, cantus amans. [Anacr. Od. 43. Σοφὴ, γηγενὴς, φίλυμνε, &c. Vide Notam.]

ΥΔΩΡ, τὸ, (genit. ὕδατος, ab inus. ὕδας,) aqua. Interdum producitur: ut Od. ί. θαλάσσης ἁλμυρὸν ὕδωρ. Interdum corripitur: ut Il. ί. φέρτε δὲ χερσὶν ὕδωρ, afferte aquam lavandis manibus. Dicitur, ὕδωρ κατὰ χειρὸς, apud Aristoph. in Vesp. aqua quæ lavandis manibus ante cibum adhibebatur. ¶ Peculiariter interdum ὕδωρ dicitur mare: ut Od. γ'. τὰς πέντε νέας κυανοπρῴρους Αἰγύπτῳ ἐπέλασσε φέρων ἄνεμός τε, καὶ ὕδωρ. ¶ Ita vocatur etiam aqua pluvia. Xenoph. Hellen. 1. ὕδωρ γ' ἐπιγενόμενον πολὺ καὶ βρονταὶ διεκώλυσαν τὴν ἀναγωγήν. Aristot. (de apibus,) φθινοπώρου δὲ καὶ χειμῶνος καὶ ὕδωρ αἱ μέλιτται. Apud medicos dicitur etiam de aqua intercute: ut apud Diosc. l. 4. c. 173. καθαίρει κάτω χολὴν καὶ φλέγμα καὶ ὕδωρ, per inferna bilem, pituitam, aquamque detrahit. Sic et Aristot. in probl. ¶ Apud Proclum in Sphæra, ὕδωρ τὸ ἀπὸ ὑδροχόου, sidus est: aqua quam aquarius è suo vase effundit.

Ὕδος, τὸ, etiam dicitur poëticè pro ὕδωρ. Ut Hesiod. Erg. Γαῖαν ὕδει φύρειν, pro ὕδατι. Et Orph. in Argon. (de Acheronte fluvio;) Ἀργυροειδὲς ὕδος προχέων. ☞ Grammatici ab ὕω derivatum dicunt pleonasmo literæ δ.

Ὑδατώδης, aquosus, multum in se aquæ continens, aqueus. Theophrast. Aët. &c.

Ὑδατόεις, εντος, ὁ, idem: unde in fœm. ὑδατόεσσα Λέρνη, apud Dionys. de situ orb.

Ὑδάτινος, aqueus. in Epigr. ὑδατίνους βραχίονας, exp. brachia roscida.

Ὑδατικὸς, aquarius, ad aquam pertinens: ut, ὑδατικὸν σημεῖον, signum et indicium pluviæ futuræ. Theophr. in Prognost.

Ὑδάτιον, τὸ, aquula: seu simpliciter, aqua: et specialiter, aqua pluvia. Theophr. de caus. pl. l. 2. c. 4. Aristot. hist. an. l. 8.

Ὑδατὶς, ίδος, ἡ, aquula: medicis est pinguitudinis superiori palpebræ substratæ externa parte incrementum. Exponitur etiam, stilla, gutta. Hesych. et Suid.

Ὑδατόω, aquosum reddo: unde, ὑδατοῦσθαι, in humorem resolvi.

Ὑδατοῦμαι, aquosus fio, aquesco: vel, idem quod ὑδατόω. Gal. apud Hippocrat.

Ὑδαλέος, aquosus, aqueus: apud eundem.

Ὑδαρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem. Ut, ὑδαρὴς ἐξέχεεν, apud eundem ad Glauc. Et, ὑδαρὴς οἶνος, vinum aqueum, et immodicè dilutum, Xen. et Athen. l. 10. Metaphoricè usurpatur pro, fluxus, infirmus; ut, ὑδαρὴς φιλία, Aristot. polit. 2. (Æsch. Ag. 807.)

Ὑδαρὸς, pro eodem. Hesych.

Ὑδαρόω, reddo aquosum seu aqueum et dilutum: unde, ὑδαρωθεὶς οἶνος, in Pand.

Ὕδερος, idem cum ὕδρωψ, aqua intercus, hydrops. Aristot. eth. 7. c. 8. Luc. in Lexiph.

Ὑδεριώδης, hydropicus. Gal.

Ὑδερικὸς, idem: apud eundem ad Glauc.

Ὑδεριάω, hydropicus sum, intercutibus vitiis laboro. Diosc. l. 5.

Ὑδερίασις, aquæ intercutis, et hydropis, πάθος.

Ὑδρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, aquosus, humidus.

Ὑδρόεις, εντος, ὁ, idem: unde fœm. ὑδρόεσσα, et contractè ὑδροῦσσα. ¶ Hydrussæ, ab aquarum ubertate, nuncupantur duæ insulæ in mari Ægæo, Andros, et Ceos, vel Cos. Quarum meminit Plin. l. 4. c. 12. Nec non Aristot.

Ὑδρηλὸς, idem cum præcedentibus: ut, γῆ ὑδρηλὴ, apud Athen. lib. 2. (Æsch. Pers. 615. Suppl. 800.) Apud Nicand. in Ther. ὑδρηλὴ καλαμινθὶς, vocatur calamintha viridis vel aquatica, ad differentiam montanæ, teste ejus schol. ¶ At ὑδραλὶς, Hesych. est coluber seu serpens aquaticus. Item, mutabilis.

Ὑδρίον, τὸ, aquula. Item parvum vas aquarium, parva hydria. Hipp.

Ὑδρία, ἡ, vas aquarium, aqualis, hydria: ut, ὑδρία λιθίνη, apud Athen. l. 13. Idem utitur et l. 5. et 11. et alibi.

Ὑδρίαι, Athenis dicebantur situlæ et urnæ, in quas conjiciebantur calculi et sortes. Aristoph. Xen. Isocr.

Ὑδρίσκη, ἡ, parva hydria, urnula. Athen. l. 10.

Ὑδριάδες νύμφαι, nymphæ aquaticæ. Epigr. l. 4.

Ὑδραίνω, lavo, irrigo: aquâ perfundo. Exponitur et simpliciter, effundo, seu perfundo. apud Eur. in Iph. Taur. ὃ τάσδε Χοὰς μέλλω κρατῆρά τε Τὸν φθιμένων ὑδραίνειν γαίας ἐν νώτοις, cui libamina ista et poculum manium effusura sum in superficie terræ; vel, quem libaminibus istis et cratere inferorum perfusura sum et irrigatura in terræ superficie.

Ὑδραίνομαι, lavor, vel lavo me. Od. ζ'. Ἀλλ' ὑδρηναμένη, καθαρὰ χροῒ εἵμαθ' ἑλοῦσα, &c. quum te laveris.

Ὑδρεύω, f. εύσω, aquor, aquam peto seu haurio. Od. κ'. Κούρῃ δὲ ξύμβλητο πρὸ ἄστεος ὑδρευούσῃ. Item, rigo, irrigo, apud Theophrast. hist. pl. l. 2. c. 8.

Ὑδρεύομαι, idem. Od. ζ'. ὅθεν ὑδρεύοντο πολῖται, unde oppidani aquam hauriebant. Plut. symp. 9. ἐκ τοῦ Νείλου οἱ πλέοντες ὑδρεύονται. Item, rigor, irriguor. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 4.

Ὑδρευόμεναι, aquatrices, quæ aquatum eunt. Genes.

Ὕδρευμα, aquationum ratione disposita mansio. Plin. l. 6. c. 13.

Ὑδρεία, et ὕδρευσις, ἡ, aquatio, aquæ haustio. Apoll. Arg. l. 4. Plat. Symp. 8. Item, rigatio, irrigatio. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 8. et de caus. pl. l. 3. c. 24.

Ὑδρεῖον, τὸ, vas quo utimur in aquando, hydria, situla, urna. Plut. in Philopœm. Athen. l. 6. Pro eodem Ionicè dicitur ὑδρήϊον, apud Herodot.

Ὕδρος, serpens aquaticus, coluber in aquis vivens. ¶ Exponitur et, natrix, apud Aristot. Utuntur et Homer. in Batr. et Arat. in progn. ¶ Est et sideris nomen, apud Procl. in Sphæra.

Ὕδρα, hydra; idem cum ὕδρος, serpens. Plerumque sic dicitur Lernæus ille anguis ab Hercule occisus; quem κύνα etiam vocat Eur. in Herc. fur.

Composita.

Ἄνυδρος, ὁ καὶ ἡ, aquâ carens, aquarum penuriâ laborans. Ut, ἄνυδρα πεδία, Geopon. l. 2. Et, ἄνυδρος γῆ vel χώρα, quæ et simpliciter ἄνυδρος dicitur, apud Athen. l. 2.

Ἀνυδρία, ἡ, aquæ penuria, aquarum inopia. Thuc. l. 3. Xen. Pæd. 8.

Ἀνυδρεύω, seu ἀνυδρεύομαι, ex fonte haurio, exhaurio.

Ἀνύδρευτος, non rigatus. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 4.

Ἄνυδρος, idem cum ἄνυδρος. Hesiod. Ἄργος ἄνυδρον ἐὸν Δαναὸς ποίησεν ἔνυδρον.

Ἀνυδρία, idem quod ἀνυδρία.

Ἔνυδρος, aquas in se habens, aquis abundans, aquis irriguus: ut, ἔνυδρα πεδία, Geopon. l. 2. † Xen. Pæd. l. 8. p. 22. c.† ¶ Item in aquis degens, aquaticus: ut, ἔνυδρα ζῶα, apud Aristot. Dicitur et gemma quædam ἔνυδρος, apud Plin. l. 37. c. 11. (Eurip. Phœniss. 623. Æschyl. Ag. 1137. Aristoph. R. 249.)

Ἐνυδρὶς, seu ἐνυδρὶς, lutra: animal simile fibro: nunc in terra, nunc in aquis agitans. Aristot. hist. an. l. 8. c. 5. Plin. l. 30. c. 3. et l. 32. c. 7.

Ἐνυδρία, aquæ copia.

Ἐνυδρέω, reddo ἔνυδρον. Hesych.

Ἐξυδατόω, in aquam naturam converto, in aquam resolvo. unde pass. ἐξυδατοῦσθαι, aquescere, liquescere, apud Diosc. l. 1. cap. 88. et Ægin. l. 3. c. 48.

Ἐξυδάτωσις τοῦ αἵματος, corruptio sanguinis in substantiam aqueam, quando, læsâ facultate sanguificâ, (quæ est ἐξαιμάτωσις,) loco sanguinis generatur aqua.

Ἐξυδρίας ἄνεμος, ventus cum aquis pluviis erumpens. Arist. de mundo.

Ἐξυδαρόω, idem cum Ἐξυδατόω. ¶ Gazæ est tabefacio.

Ἐξυδαροῦσθαι, in aquam verti, Alex. Aphr. ἐξυδαρούμενος οἶνος, in aquam conversus. ¶ Gazæ, ἐξυδαροῦσθαι, est tabere.

Εὔυδρος, bonam habens aquam, bonis aquis riguus: vel aquis abundans, aquosus: ut, εὔυδρος γῆ, apud Herodot. et, εὔυδρος τόπος, apud Phil. de vit. M. l. 1.

Ἐφυδάτιος, aquaticus, udus.

Ἐφυδατίς, nomen Nymphæ. Apoll.

Ἔφυδρος, et Ionicè ἔπυδρος, aquosus, aquis scatens. ἔφυδρα τόπων, apud Diosc. l. 1. c. 14. Item, aquaticus, udus, i. aquas seu pluvias afferens: ut, ἔφυδρος ζέφυρος, Od. ξ'.

Ἐφυδρία, ἡ, idem cum ἐνυδρία.

Ἐφύδωρ, Athenis dicebatur apparitor, qui clepsydram moderabatur. Poll. l. 8. Quidam tamen divisim scribere malunt, ὁ ἐφ' ὕδωρ.

Κάθυδρος, aquosus, abundans aquis. [Soph. Œd. Col. 154. κάθυδρος οὗ κρατὴρ μειλιχίων ποτῶν ῥεύματι συντρέχει, &c.]

Κλεψύδρα, ἡ, clepsydra. Instrumentum horologicum, in fundo habens exile foramen, per quod aqua sensim et quasi furtim distillat, unde et nomen habet. Aristoph. in Avib. Hinc οἱ ἐπὶ τῆς κλεψύδρας, qui ad clepsydram exercentur, apud Philost. in vit. Adr. Soph. ¶ Est et fontis nomen, apud Paus.

Κλεψύδριον, τὸ, parva clepsydra. Philostr. ibidem.

Λειψυδρία, aquæ defectus, seu penuria. Theophr. de caus. pl. l. 5. c. 16.

Λειψύδριον, τὸ, dictus fuit quidam locus Athenis ab aquarum penuria.

Μελάνυδρος, nigras effundens aquas, nigris scatens seu manans aquis: ut, κρήνης μελανύδρου, Il. π'.

Ὀλιγύδρος, parum aquæ habens, parum aquosus. Item, pauca aqua contentus. Theophr. hist. pl. l. 6. c. 7.

Ὀρσύδρα, foramen unde aqua concitato cursu desilit: ἀπὸ δ' ἧς ὄρνυται ὕδωρ ὀξύ, Eust.

Παρυδάτιος, juxta aquam positus, juxta aquas natus vel satus.

Πάρυδρος, idem. Theophr.

Πελαστύδραι, aquarum vortices. Hesych. (πολὺ χρῶμα γὰρ καὶ ποικίλον ἐμφαίνει ἐν ταῖς πελαστύδραις.)

Πολύυδρος, multis affluens aquis, multo humore abundans. Plat. de leg.

Πολυυδρία, aquarum copia et abundantia.

Σπάνυδρος, cui raræ sunt aquæ, minimè aquosus: aquæ penuriâ laborans. Σπάνυδρα σῦκα, ficus in quibus non multum aquosi succi inest. Athen. l. 3.

Ὑπέρυδρος, supra modum aquosus. Item, distentus aquâ inter cutem collectâ. Hippocr. Exponitur etiam, qui supra aquas est.

Ὕφυδρος, qui sub aquis est, sub aquas demersus: ut, ὕφυδροι κολυμβηταὶ, apud Thucyd. Item aqua intercute laborans. Gal. in lex. Hippocrat.

Φυγύδρος, qui fugitat aquam, aquam refugiens et reformidans. Polybius.

Φίλυδρος, aquæ amans, gaudens aquis. Theophr. hist. pl. l. 7. c. 5.

Φιλυδρέω, aquas amo, aquis et locis riguis gaudeo. Hesych.

Χέλυδρος, testudo marina seu aquatica. Est et venenati serpentis nomen, qui ὕδρος aliàs nominatur, et χέρσυδρος, item δρυΐνας, apud Nic. in Ther.

Χέρσυδρος, idem ac χέλυδρος serpens: sic dictus quòd in aquis pariter et terra degat: apud eundem Nic. ibid.

ΥΘΛΟΣ, ου, ὁ, nugæ, loquacitas. idem quod φλυαρία, cum quo etiam conjungitur, apud Dem. Plat. de rep. l. 1. ὡς ἐγώ σου ἀπεδεξάμην, ἐὰν ὕθλους τοιούτους λέγῃς.

Ὑθλέω, nugor. Aristoph. in Nub. †783.† Ὑθλεῖς ἀνύσας.

ΥΙΟΣ, οῦ, ὁ, filius, natus, seu gnatus. Odyss. ά. Ὡς δὴ ἐγώ γ' ὄφελον μάκαρός νύ τευ ἔμμεναι υἱὸς Ἀνέρος. Demosth. Philip. 3. υἱὸς ἐν πολλῇ οὐσίᾳ γεγονὼς γνήσιος. Plut. ἀγαπητὸς υἱός. ☞ Eustath. ab ὕω deducit, διὰ τὸ ὑετιζομένῳ ἐγγίνεσθαι. Vel παρὰ τὸ φύω. Sunt enim οἱ υἱοὶ φυτεύματα, plantæ prolesque parentum.

Υἱεὺς Atticus nominativus est, ut annotat Schol. Thuc. isque nullis usitatus. Unde gen. υἱέος, apud Thucyd. lib. 1. et Plat. ep. 7. seu υἱέως, et scribitur apud Luc. pro quo Iones dicunt υἱῆος. Dat. υἱέϊ et υἱεῖ, Odyss. ξ. Accus. υἱέα, et Ion. υἱῆα, apud Nonn. Dual. num. τὼ υἱέε, apud Plat. in Apol. Plur. num. nom. υἱεῖς, Od. ὁ. et Ionicè υἱῆες, apud Apoll. Arg. 2. Gen. υἱέων, Plat. Dat. υἱέσι, Apud Aristoph. in Nub. et Xen. apom. l. 1. pro υἱοῖς.

Υἷς, et contractè υἷς, inusitata, obliquos dant poëticos, υἷος, υἷι, υἷα, υἷε, υἷοιν, υἷες, υἷων, υἷάσι, υἷας, omnes extraordinariè contractos. Eustath. Odyss. γ'. Ἔνθ' ἄρα Νέστορος ἔστι τὸν υἷα.

Υἱότης, ητος, ἡ, q. d. filietas, filium esse, vel, filium appellari. Greg. Naz. Dion. Areop.

Υἱόω, filium facio, adopto.

Υἱωσις, adoptio.

Υἱικός, filialis.

Υἱικῶς, filii more.

Υἱδιον, seu υἱίδιον, filiolus. Aristoph. in Vesp. [1437.]

Υἱωνός, οῦ, ὁ, filii filius, nepos ex filio. Iliad. β'. Υἱέος υἱωνόν τε βίης Ἡρακληείης. Sic et Od. ώ. et apud Plut. de sera num. vind. [Theoc. ζ'. 23.]

Υἱώνη, seu potiùs υἱωνή, filii filia, neptis ex filio.

Υἱωνίς, ἴος, ἡ, idem cum υἱωνός. Hesych.

Υἱδοῦς, seu υἱιδεύς, έως, ὁ, idem cum υἱωνός. Prius apud Aristot. posterius apud Isocr. in ep. ad magistratus Mitylen.

Υἷϋ, idem cum υἱωνέ. Hesych.

Ὑΐς, ἶδος, ὁ, idem apud eundem.

Υἷς, idem cum υἱός, teste Hesych. ¶ Significat etiam vitem δενδρῖτιδα, quæ arboribus juncta eas scandit, et quasi arboris, cui jungitur, filius vel filia esse videtur: apud eundem.

ὙΚΕΛΟΣ, asinus, ὄνος, annotatur à quibusdam, sed absque autore.

ὙΚΗΣ, et ὗκος, ὕκκος, et ὕκκος, ου, ὁ, et ὕκη vel ὕκκη, ἡ, Athenæo piscis, quem Callim. ἱερὸν ἰχθὺν dixit, Cyrenæi verò ἐρυθρῖνον, quod ait Zenodot. Sic et Hesych. ὕκκος, ἐρυθρῖνος. At Hermippus, ὕκην, τὴν ἰουλίδα. (Ἐρυθῖνος, aliis ἐρυθρῖνος, et ἐρύθρινος. Scapula neglexit, ut alia [illegible].) Gaza rubellionem vertit ex Aristotel. Athenæus item ὕκας, ὅτις ὁ ὕκας, dictis Cyrenæis appellari testatur. fortean quasi merges. Huic φάγρον καὶ ὕαιναν esse similem affirmat.

ὙΛΑ'Ω, ῶ, F. άσω, latro, canum proprium. Odyss. π'. Οὐδ' ὕλαον προσιόντα. Ibidem, ἐπεὶ κύνες οὐχ ὑλάοντα. Ibidem usurpatur et vox pass. ὑλάεσθαι, pro ὑλᾶν.

Ὕλαγμα, τὸ, latratus. In Geopon. (Æsch. Ag. 1640. 1681.)

Ὑλαγμὸς, οῦ, ὁ, idem. Il. φ'. Xen. de venat.

Ὑλακτικὸς, οῦ, ὁ, qui solet latrare, pronus ad latrandum.

Ὑλακτέω, ῶ, idem quod ὑλάω. Iliad. υ'. Interdum cum accus. pro allatro, seu latratu prosequor. Isocr. τοὺς τυχόντας ὑλακτοῦσι. Pollux de vulpibus etiam et lupis dici ait. Dicitur etiam de homine, in modum canis latrantis vociferante. Soph. in Electra, Τοιαῦθ' ὑλακτεῖ. Dicitur et cor latrare, quum palpitat. Iliad. ύ. et apud Plut. περὶ ἀδολεσχίας.

Ὑλακὴ, ἡ, latratus, idem quod ὑλαγμὸς, in Geopon.

Ὑλακέω, ῶ, idem cum ὑλάω, et ὑλακτέω. Oppian. de venat. l. 3.

Ὑλακόεις, latrativus. Oppian.

Ὑλεύς, canis nomen, apud Xenoph.

Composita.

Ἀμφυλάω, circumlatro, seu circumallatro, oblatro undique.

Ἐξυλακτέω, ῶ, latratum emitto, vel in latratum erumpo. Plut. de aud.

Καθυλακτέω, ῶ, oblatro, latro in. Basil.

Μαψυλάκτης, frustra latrans, inania deblaterans magno cum clamore. apud Plut.

Μαψυλάκας, α, ὁ, idem.

Σκύλαξ, ακος, ὁ et ἡ, catulus. propriè catulus canis. (Soph. Tr. 1114.) ☞ Dictum enim vult Orus apud Etymon. quasi σχύλαξ, ἀπὸ τοῦ ἐπισχεῖν τὴν ὑλακήν. Hom. Odyss. μ'. Τῆς ἤτοι φωνὴ μὲν ὅση σκύλακος νεογιλῆς. Interdum dicitur de illo etiam, qui eam ætatem excessit: ut apud Xen. Pæd. 1. ὥσπερ σκύλαξ γενναῖος, [illegible] θηρίῳ. Venatici etiam canes σκύλακες nominantur, apud Plut. in lib. περὶ παίδων. Significat et quemvis catulum. ut, σκύλαξ ἄρκτου, Luc. et σκύλαξ γαλέης. Nicand. in Ther. ¶ Item pro pisce. ¶ Et pro catena ferrea, apud Poll. ¶ Pro σκύλαξ dicitur σκύλλας, apud Etym.

Σκυλακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, conveniens σκύλακι. unde τὸ σκυλακῶδες apud Xenoph. in Pæd. metaphoricè dicitur de puero, habente aliquid in quo σκυλάκων naturam imitabatur. Exponitur etiam, inverecundus, Item, caninus. Et, τὸ σκυλακῶδες, frons inverecunda, impudentia: item pro blanditiis, apud eundem ibid.

Σκυλακεύω, canes admitto. ut apud Xenoph. in Cyneg. σκυλακεύειν δὲ τὰς κύνας, ἀφιέντα τὸν πόνον τοῦ χειμῶνος. Poll. est τὰς κύνας ἐμπιπλάναι καὶ ὀχεύειν. ¶ Exponitur etiam, catulos alo seu educo. Apud Strab. (de Romulo et Remo;) ὑπὸ λυκαίνης [illegible] σκυλακευομένους, à lupa educatos tanquam catulos.

Σκυλάκευμα, τὸ, pro catulo ponitur. Aristoph. Ἔφη, κακὸν σκυλάκευμα, metaphoricè.

Σκυλακεία, ἡ, canum admissura. Item, canum seu catulorum educatio.

Σκυλάκιον, catellus, parvus catulus. Xen. Aristot.

Σκύλια, τὰ, caniculæ pisces. Aristot. an. l. 6. et Ælian.

Περισκυλακισμὸς, οῦ, ὁ, (decomp.) lustratio, seu expiatio, quæ fit τῇ σκυλάκων περιμάξει, Plut. in probl. Rom. et in Romulo, immolatione σκύλακος canis.

Προϋλακτέω, ῶ, priùs latro.

ὝΛΗ, ης, ἡ, materia seu materies. (Æsch. Ag. 506.) Aristot. pol. l. 1. ὕλη ἐστὶ τὸ ὑποκείμενον, ἐξ οὗ τι ἀποτελεῖται ἔργον, subjectum et res proposita, ex qua aliquid efficitur. Plut. Symp. 8. τὸ πρὸς τὴν ὕλην, ἐξ ἧς [illegible], μητέρα καὶ πατέρα [illegible]. ¶ Peculiariter sic vocantur ligna. Ut apud Theophr. hist. pl. l. 5. ὕλας δὲ, πρὸς πολλὰ τῆς ὕλης ἑκάστη χρησίμη, καὶ πρὸς ναυπηγησίμας, καὶ οἰκοδομικὰ, [illegible], quæ ligna navibus, quæ item ædificiis extruendis apta sint. Iliad. ψ'. τάμον ὕλην, ligna concerrabant. Sic, ὕλη αὔη, ligna arida, apud Plat. de leg. ¶ Frutices quoque stirpesque parvulæ quæ in segete nascuntur, vel herbæ quæ in frutices assurgunt, ὕλη dicuntur: apud Xenoph. in Œcon. et alibi. ¶ Sæpe sylva ὕλη nominatur. Ut Od. ε. Ὕλη δὲ σπέος ἀμφὶ πεφύκει τηλεθόωσα, virens sylva. et Il. ό. βαθείῃ δὲ καίεται ὕλη. † Hes. Th. 694.† Sic et apud Herodian. l. 7. Xen. in Cyn. Plut. &c. ¶ Etiam ea, quibus corpus alitur et vita sustentatur, ὕλη appellantur. Ut apud Herodot. ἐξ ὕλης ἀγρίας ζώοντα ἔθνεα. Sic et apud Aristot. hist. an. l. 8. ¶ Apud Plut. symp. 6. problem. 2. ὕλη dicuntur et fæces cibi concocti, vel ipsi cibi concocti. ¶ Apud Theologos verò ὕλη interdum nominantur sordes fæcesque mundanæ, quibus involuti sunt ii, qui res divinas contemnunt. Ut apud Synes. hymn. 3. ἀποῤῥίψας ὕλας κηλῖδα φέρω. Sic et alibi passim, apud eundem, et Greg.

Ὑλήεις, εντος, ὁ, sylvosus, arboribus densus et opacus: ut, ὕλῃ ὑλήεντι, Odyss. ι. † In fem. ὑλήεσσα. Hes. Th. 1010.†

Ὑλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem: unde, τὰ ὑλώδη, loci sylvosi, apud Xen. in Cyn. ¶ Item qui crassæ materiæ est, feculentus: ut, οἶνος ὑλώδης apud Diosc. l. 5. c. 87.

Ὑλαῖος, ου, ὁ, sylvaticus, sylvestris: luxurians frondibus, et sylvescens. Epigr. lib. 2. Item: materialis: ut, πνοαὶ ὑλαῖαι, apud Synes. de insomn.

Ὑλάτης, ου, ὁ, sylvaticus, in sylvis degens: epith. Panis in Epigr.

Ὕλημα, τὸ, frutices et stirpes humiliores, mediæ inter arbores et herbas, propiùs tamen accedentes ad genus herbaceum. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 10. et alibi.

Ὑλίς, ίος, ἡ, idem quod ὕλη, Etym.

Ὑλικὸς, materialis: ut, ὑλικαὶ ἀρχαὶ, apud Plut. symp. 8. ¶ Item, crassus, mundanis sordibus inquinatus. Greg.

Ὑλάζομαι, materior, lignor, materiam seu ligna colligo aut comporto. Hesych. et Etym.

Ὑλάστρια, ἡ, lignatrix, mulier quæ ligna comportat. Etym.

Ὑλεία, ἡ, lignatio, lignorum et virgultorum congestio. Hesych.

Ὑλίζω, defæco, fæcibus expurgo, vel, per colum transfundo defæcandi causa. Unde apud Dioscor. l. 3. c. 9. ὑλίζεται δι' ὀθονίου. Apud Cratin. ὕλιζε τὰς ῥῖνας, emunge nares. Poll. l. 2.

Ὑλιστὴρ, ῆρος, ὁ, colum, cribrum: vel sacculus, per quem aliquid transfunditur, et à fæcibus repurgatur. Poll. l. 6. et Diosc. l. 2.

Ὑλιστήριον, et ὑλίστριον, idem. Schol. Nic.

Ὑλότης, materiæ ratio, quasi dicas materietas, ipsa materia fabricæ. Merc. Trism.

Composita.

Ἄϋλος, ὁ καὶ ἡ, sylvis carens, qui sylvosus et nemorosus non est. Theophrast. expers materiæ, è nulla constans materia, incorporeus. Hesychius.

Ἀϋλήεις, carens arboribus, carens sylvis. Strab.

Ἀφυλίζω, defæco. apud Etymol.

Διϋλάζομαι, exp. in materiem abeo: apud Plat. in Tim.

Διϋλίζω, idem quod ὑλίζω, defæco, per colum transfundo. Plut. Symp. 6. Diosc. l. 5. c. 82.

Δίϋλισις, percolatio, per colum transfusio. Suid.

Διϋλιστὴς, idem quod ὑλιστής.

Προδιϋλίζω, antè percolo. Diosc. l. 1. c. 94.

Ἔνυλος, materiæ constans, materialis. Themist. phys. l. 2.

Πρόσυλος, materiæ adhærens. Item qui rebus mundanis deditus est, carnalis.

ὙΜΗ'Ν, ένος, ὁ, membrana, pellicula, tunica, seu tunicula. ‡ Apoll. Arg. iv. 1647.‡ Eust. et Athen. ἐξελαύνοντες τὸν ἄργυρον εἰς ὑμένας ἰδέας, i. λεπτότατον ἔλασμα, ὑμένας [illegible], ut ipse exp. Sic Gal. ad Glauc. ὑμένα appellat membranam seu tunicam oculi: alii ὑμένας vocant membranas quibus fœtus involvitur. ¶ Item, carmen nuptiale, carmen quod in nuptiis cantari solet. idem quod ὑμέναιος, Poll. quod vide.

Ὑμενώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, membranaceus, seu, tenui membrana constans: vel, membranæ speciem gerens: ut, ὑμενώδεις δεσμοὶ, apud Aristot.

Ὑμένινος, ὁ, membranaceus, i. è membrana factus: ut, ὑμενίνη περιγλωττὶς, apud Athen. lib. 1.

Ὑμένιος, membranæ in modum tenuis: vel simpl. tenuis. Hesych.

Ὑμέναιος, ὁ, hymenæus: nuptiale carmen, seu quod in nuptiis sponso et sponsæ accinitur. Il. σ'. Νύμφας δ' ἐκ θαλάμων δαΐδων ὕπο λαμπομενάων Ἠγίνεον ἀνὰ ἄστυ, πολὺς δ' ὑμέναιος ὀρώρει. (Soph. Œdip. Tyr. 430.) ☞ Quidam sic dici volunt, παρὰ τὸν παρθένιον ὑμένα, i. à membrana virginitatis indice, quæ primo coitu rumpitur. Alii aliunde derivant. Vide Eustath. in Il. σ'. ¶ Accipitur et pro ipsis nuptiis, teste Hesych. ¶ Item, sic dicitur ipse nuptiarum præses genius, apud Lucian. in Herodot.

Ὑμεναιόω, hymenæum canto: vel, connubio jungo. Etym.

Ἀνυμέναιος, (comp.) hymenæi expers, justos hymenæos non passa. Eurip. in Hec. [416. Ἄνυμφος, ἀνυμέναιος, ὧν μ' ἐχρῆν τυχεῖν. Herc. Furens. 834. [illegible] ἀνυμέναιοι παρθένοι, &c. Iph. in Taur. 856.] [Phœniss. 805.) † Soph. El. 968. ἀνυμέναια, adverbial.† [Antig. 888. Ἄκλαυτος, ἄφιλος, ἀνυμέναιος, ταλαίφρων ἄγομαι τάνδ' ἑτοίμαν ὁδόν. Œd. Col. 1285.]

ὙΜΗΤΤΟ'Σ, οῦ, ὁ, mons Atticæ clarissimus, semperque frondens.

Ὑμήττιον μέλι, pro melle pretiosissimo; quale in Hymetto colligebatur.

ὙΝΝΟΣ, ου, ὁ, equuleus, equus parvulus, veluti nanus et pumilio in equino genere. Ejusmodi equulei à Latinis vocantur manni, et mannuli; hinni, et hinnuli. Unde, hinnire, potiùs, quàm ut cum Colum. hinni ab hinniendo denominentur. Vide schol. Aristoph. in Pace. Apud Hesych. ὕννος, exp. πῶλος ὁ ἐν τῇ γαστρὶ τεθνεὼς πρὸ κυήσεως.

Pro ὕννος scribitur et ἴννος, item γίννος. Quidam verò ἴννον sive γίννον aiunt esse partum equæ ex asino aut mulo conceptum. Arist. in fine l. 2. de gener. an. scribit, γίννους dici fœtus mulinos, asininos aut equinos, qui in ventre matris corrumpuntur, nascunturque membris depravatis ac oblæsis. Vide et l. 6. c. 24. in eodem opere. Hesych. tradit, quosdam ἴννον vocare mulum aut equulum qui non crescat: ipse verò esse dicit fœtum ex equo et mula aut asina. Idem Hesych. ἴννος exponit etiam παῖδας, et ἴννα, puellam parvulam: item pupillam oculi.

Ἶνις, idem Hesych. exp. υἱὸς νέος, παῖς, βρέφος, ἀπόγονος, τέκνον.

Ὑνὸ, Hesych. est αἴξ, capra.

Ὑνὰς, eidem est capra agrestis seu fera.

ὙΠΑΙΘΑ, ex obliquo, coràm, rectà. Apoll. Argon. 2. ‡ 737.‡ [illegible] ὕπαιθα [illegible]. Hom. Il. ξ'. ὕπαιθα λιάσθη, in obliquum declinavit, sive in anteriorem partem. ☞ Ἀντὶ τοῦ, ἔμπροσθεν, καὶ ὑπαὶ τὸ ἰθὺ, inquit Eust. etymon exprimens.

ὝΠΑΡ, τὸ, (nomen indeclin.) visio, vera visio, quæ eventu comprobatur. (Æsch. Pr. 485.) (☞ Quasi ὕπνου ἄρσις, nimirum διὰ τὴν ἐγρήγορσιν.) Cui opponitur ὄναρ, somnium. Od. τ'. Οὐκ ὄναρ, ἀλλ' ὕπαρ ἐσθλὸν, ὅ τοι τετελεσμένον ἔσται. Sic et Plat. ep. 3. διὰ τὸ νῦν σου [illegible] ὕπαρ ἀντ' ὀνείρατος γέγονε. Et Plut. de sera num. vind. ὅτι τὸ ὕπαρ ἐν τῷ τοῦ ὀνείρατος ἐναργέστερον. ¶ Apud Greg. in Julian. invect. 4. καθ' ὕπαρ, per veram visionem. quod et καθύπαρ conjunctim scribitur. ¶ Interdum ὕπαρ adverbialiter usurpatur pro καθ' ὕπαρ. ut apud Plut. lib. 2. de rep. τὸ θεῖον ἁπλοῦν καὶ ἀληθὲς οὔτ' ἄλλους ἐξαπατᾷ, οὔθ' ὕπαρ, οὔτ' ὄναρ, nec vigilantes et revera cernentes, nec somniantes, decipit.

ὙΠΕ'Ρ, (et poeticè ὑπεὶρ, ut Od. ι.) præpos. pro varia constructione varia significans.

Cum genit. super, supra. Iliad. ζ. Στῆ δ' ἄρ ὑπὲρ κεφαλῆς, stetit autem supra caput. Plato in Tim. ὑπὲρ γῆς χάλαζα συνίσταται, supra terram grando concrescit. Luc. καταλελειμμένος ὑπὲρ γῆς φίλος, super terram relictus amicus et superstes. Apud Thuc. lib. 2. ἐξ Αἰθιοπίας τῆς ὑπὲρ Αἰγύπτου, quæ est super Ægyptum. Apud eundem, οἱ ὑπὲρ τῆς πόλεως, expon. urbi imminentes. Item Σικελοὶ οἱ ὑπὲρ τῶν ἄκρων, Siculi montani. ¶ Signif. et, pro, (defensivè.) Ut, Λέγει Δημοσθένης ὑπὲρ Κτησιφῶντος. † Xen. Pæd. 1. 2. 9. et 1. 4. 12.† Interdum, ὑπὲρ σοῦ, expon. nomine tuo, tuâ causâ, in gratiam tuam, propter te. † Sic ὑπὲρ ἐμοῦ, pro me, vice mea. Aristoph. Nub. 837. ὑπέρ τινος μάχεσθαι, pro aliquo pugnare. Xen. Pæd. l. 4. p. 105. b.† Interdum vice tua; apud Isocr. Demosth. et alios. ¶ Item pro πρὸς, per. Ut Greg. ὑπὲρ Χριστοῦ δέομαι, rogo te per Christum. Sic Iliad. ώ. Καί μιν ὑπὲρ πατρὸς καὶ μητέρος ἠϋκόμοιο Λίσσεο, καὶ τέκεος. ¶ Item pro περὶ, de: ut apud Galen. ad Glauc. lib. 1. ὑπὲρ πασῶν γράψαι σοι ἐγχειρῶ. (ὑπὲρ ἐκδοτέας. Sch. ex. ὑπὲρ τοῦ μή τις [illegible] ἄχθεσθαι, Æschyl. S. c. Th. 115. Ag. 585. Eurip. Phœniss. 202. 219. 632. Poëticè ὑπεὶρ. Æsch. Ag. 294.)

Cum accus. ultra, trans: ut in proverbio, ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα πηδᾶν. Demosthen. ὑπὲρ τὴν ἀξίαν, supra dignitatem. ὑπὲρ λόγον, supra quàm dici potest. Ὑπὲρ ἑξήκοντα ἔτη γεγονὼς, natus supra sexaginta annos, vel ultra, i. qui annum sexagesimum excessit; Plut. in Lycurg. Apud Luc. in Iconibus, ὑπὲρ τὸ ὕδωρ ἐγχεόμενον λέγειν, aquæ modum in dicendo excedere, i. ultra clepsydræ mensuram orationem protrahere. ¶ Item, præter, vel contra, παρά. Iliad. γ'. ἐπεί με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν (299. Soph. Tr. 485. Theoc. κζ'. 93.) ¶ Pro κατὰ accipi potest Eust. Odyss. ι. ὑπὲρ μέγα λαῖτμα θαλάσσης.

In compositione auget: ut in ὑπεράγαν, ὑπερλίαν, μακimè, vehementissimè. ¶ Interdum cum verbis nonnullis vim habet comparativi: ut apud Aristot. polit. l. 4. ὑπερτείνει τῷ ποιῷ, ὃ λείπεται τῷ ποσῷ, magis superat qualitate, quam deficiat quantitate. ¶ Significat etiam, τὸ ἔξωθεν, et τὸ ἄνωθεν, ut in ὑπέρθυρον, et ὑπερῷον. ¶ Interdum vacat, ut in ὑπεραίρω.

Ὑπέρτερος, α, ον, superior, præstantior major, potior. Herodian. l. 6. εἰ καὶ ἐν τῷ κρείττονι ὑπέρτεροι ἔδοξαν γεγενῆσθαι οἱ βάρβαροι, quamvis bello superiores fuisse viderentur. Iliad. λ'. ὑπέρτερον εὖχος. (Eurip. Med. 922. 1221. Æsch. Ch. 103. Theoc. ιβ'. 22.) ¶ Et, ὑπέρτερος ὀμφή, pro ὑπερτέρα, apud Nonn. ¶ Interdum cum accusat. vel dat. ejus rei quam quis alium superat. Oppian. de venat. lib. 3. Ἄλλος δ' αὖ μεγέθει μὲν ὑπέρτερος, staturâ superat reliquos. ¶ Ὑπέρτερα κρέα, in victima dicuntur carnes exteriores, seu quæ forinsecus objacent: apud Plut. symp. 5. probl. 8. ex Odyss. γ'. ¶ Veteres Iones ὑπέρτερον dixerunt etiam juniorem, ut Eustath. annotat. Iliad. λ'.

Ὑπερτερώτερος, idem cum ὑπέρτερος, superior: item junior. Hesych. Pro ὑπερτερώτερος, comparativ. ex comparativo.

Ὑπερτερέω, ῶ, sum superior: cum genit. apud Suid.

Ὑπερτερία, ἡ, storea. Od. ζ'.

Καθυπέρτερος, (comp.) idem quod ὑπέρτερος. (Æschyl. S. c. Th. 232. Theoc. Id. ζ'. 40. κβ'. 93.) Thuc. lib. 5. Xenoph. apomn. 4. Plut. in prob. Rom. et alibi. Apud Herodot. legitur κατυπέρτερος, Ionicè.

Καθυπερτερέω, ῶ, præsto, superior sum, antecello. Areth. in apoc. c. 1.

Ὑπέρτατος, supremus, summus, altissimus. Il. ψ'. ὑπέρτατος ἐν περιωπῇ, altissimus in speculâ. Item pro, maximus. (Æsch. Suppl. 680.)

Comp. Καθυπέρτατος, idem.

Παντυπέρτατος, omnium supremus, omnium excelsissimus: ut, οὐρανὸς παντυπέρτατος, apud Aristot. de mundo. Item, præstantissimus.

Ὕπερθε, sive ὕπερθεν, desuper, supernè, in superiori parte, suprà: sæpe apud Homer. (Ὕπερθ' ἑρμάτων. Æsch. S. c. Th. 234. μόχθων δ' οὐκ ἄλλος ὕπερθεν, ὁ, &c. Eurip. Med. 633. Theoc. ιζ'. 24.) Τὰ ὕπερθεν, apud Xenoph. superna, superiores partes. Οἱ ὕπερθεν, superi, cœlites.

[Ἐξύπερθε. Soph. Philoct. 29. τόδ' ἐξύπερθε, καὶ στίβου γ' οὐδεὶς τύπος.]

Comp. Ἐφύπερθε, sive ἐφύπερθεν, idem quod ὕπερθε. Itidem apud Hom. In Epigr. ἐφύπερθε κεφαλῆς, supra caput.

Καθύπερθε, sive καθύπερθεν, idem quod præcedens. Od. μ'. Interdum cum genit. ut apud Nicand. in Ther. Apud Homer. Od. ό. Ὀρτυγίης καθύπερθεν, exp. trans Ortygiam.

Ὑπερτάζω, sive ὑπερτάζομαι, superficiarium sulcum produco, i. non altè impresso terræ vomere aro: apud Theophrast. histor. plant. lib. 3. cap. 4.

Ὑπέρα, ἡ, funis, quo antennarum cornua transferuntur, seu tenduntur et laxantur: apud Suid. ☞ Παρὰ τὸ ὑπεράνω εἶναι.

Ὕπατος, dicitur per syncopen, pro ὑπέρτατος, (ut νέατος, pro νεώτατος,) summus, supremus. Iliad. ψ'. et ό. Ἐν δὲ πυρῇ ὑπάτῃ νεκρὸν θέσαν, in rogo excelsissimo. In Epigram. ὕπατον ὄρος, altissimus mons. et, ὕπατον κλέος, maximum decus. et, ὕπατος Ἀπόλλων, ibidem. Sic, ὕπατος Ζεὺς. Iliad. τ'. Et cum genitivo, ut Iliad. θ'. ὕπατε κρειόντων, summe regum. (cum Gen. Æschyl. Ag. 50. 518.) ¶ Apud musicos ὑπάτη χορδή, suprema chorda, quæ et simpliciter ὑπάτη dicitur: cui opponitur νήτη. Unde compos. παρυπάτη, quemadmodum et παρανήτη. Vide Martian. Capell. et Vitruv. nec non Aristot. in probl. et ante omnes Boëth. in Music. ¶ Ὕπατος accipitur etiam pro imo et profundissimo: ut Apoll. Rhod. Arg. l. 2. ἐξ ὑπάτοιο Στύγος ἀμαρύσσει. ¶ Apud Græcos rerum Rom. Scriptores ὕπατος est consul: quòd apud consules post exactos reges summa esset potestas: Dionys. Halic. et Plutarch. in Rom. In fem. gen. dixit Herodian. lib. 2. ὕπατος ἀρχὴ, pro ὑπατικὴ, consulatus, consulare imperium.

Ab hoc signif. sunt quæ sequuntur derivata et compos.

Ὑπατικὸς, οῦ, ὁ, consularis, ad consulem pertinens. Herodian. lib. 7. et Plut. in Camillo.

Ὑπατεύω, sum consul. consulatum gero. Herodian. et Plut.

Ὑπατεύσας, vir consularis, qui consul fuit, consulatu defunctus, exconsul. quemadmodum est exquæstor, ὁ ταμιεύσας.

Ὑπατεία, ἡ, consulatus: apud eundem.

Compos. Ἀνθύπατος, ου, ὁ, proconsul: qui consulis vicem gerit. Plut. in polit. præc. Luc. in Demon.

Ἀνθυπατικὸς, proconsularis. Plut. in Probl. Rom.

Ἀνθυπατεύω, proconsulare imperium obtineo, proconsul sum, pro consule provinciam administro, sum legatus pro consule. Act. c. 18. Herodian. l. 7.

Ἀνθυπατεία, ἡ, proconsulatus, proconsulare imperium. Herodian. l. 7.

Συνύπατος, collega in consulatu, consularis imperii particeps.

Συνυπατεύω, socius sum et collega in gerendo consulatu: apud Plut.

ὙΠΕ'ΡΙΚΟΝ, vel ὑπερικὸν, hypericum: herba, de qua Diosc. l. 3. c. 171. Dicitur etiam ὁ ὑπέρεικος, apud Nic. in Alexiph.

ὝΠΕΡΟΣ, ου, ὁ, pistillum. Hesiod. in Erg. Ὅλμον μὲν τριπόδην τάμνειν, ὕπερον δὲ τρίπηχυν, mortarium quidem tripedale seca, pistillum verò tricubitale. Et, ὑπέρου περιτροπὴ, proverb. apud Hesych.

ὙΠΗ'ΝΗ, ης, ἡ, barba: propriè quæ est sub mento, et malarum. licet à Gaza apud Aristot. l. 3. anim. exp. mystax. Plut. in Camillo, ἅψατο τοῦ γενείου, καὶ κατεῖχε τὴν ὑπήνην βαθεῖαν οὖσαν. In Epigram. ἄχνοος ὑπήνη, exp. malæ imberbes. (Theoc. κ'. 22.)

Ὑπηνήτης, ου, ὁ, juvenis, utpote cui ὑπήνη suboriri incipiat. Luc. de sacrif. vide Poll.

Ἀνύπηνος, ου, ὁ, (comp.) imberbis, qui non habet barbam. Suid. et Hesych.

(Σαλπιγγολογχυπηνάδης, (decomp.) hosti barbiformidandus. Aristoph. R. 997.)

ὝΠΝΟΣ, ου, ὁ, somnus. Iliad. ά. ὅτε μιν γλυκὺς ὕπνος ἱκάνοι, quum eum invadebat somnus dulcis. Iliad. ώ. οὐδέ μιν ὕπνος ᾕρει πανδαμάτωρ. Demosth. pro cor. τοσοῦτον ὕπνον καὶ λήθην ἁπάντας ἔχειν. Dicitur etiam aliquis ὕπνον λαχεῖν, Plat. in symp. et pro eodem, ὕπνον αἱρεῖν, item, ὕπνον ἀωτεῖν, Od. κ'. et τ'. et Il. κ'. Dicitur, ἐν ὕπνῳ, et, καθ' ὕπνον, in somnis, per somnum, per quietem: et frequentiùs in plur. ἐν τοῖς ὕπνοις, et, κατὰ τοὺς ὕπνους, apud Athen. et Plut. ☞ Quidam deducunt παρὰ τὸ ὑποπνεῖν, (suspirare,) quòd in plerisque dormientibus, præsertim benè sanis, molliùs et submissiùs ducatur spiritus, et vix deprehendatur. Alii παρὰ τὸ λύειν τοὺς πόνους, quasi λύπονος. unde et ab Homero vocatur λύων μελεδήματα θυμοῦ.

Ὕπνον τὸ μεσαμβρινὸν, Theocr. idyll. 10.

Ὑπνώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, somnolentus, somniculosus. Plut. de. aud. poëm.

Ὑπνηλὸς, οῦ, ὁ, idem. Athen. l. 15.

Ὑπναλέος, ου, ὁ, idem. Nicand. in Alex.

Ὑπναλὶς dicitur esse aspidis genus, morsu somnum inducens, atque sic necans.

Ὑπνάω, sive ὑπνώω, ῶ, dormio, somnum capio.

Ὑπνητικὸς, idem cum ὑπνωτικός.

Ὑπνόω, ῶ, idem quod præcedentia. Unde, ὑπνῶσαι, dormire, et sopiri somno, apud Luc. et Xenoph. Sic et apud Greg. ἡδέως ὑπνώσεις, suaviter dormies. Item activè, somnum affero, somnum concilio: ut apud Diosc. l. 4. c. 64. (de papavere erratico;) ταύτης τὰ κεφάλια πέντε ἢ ἓξ μετ' οἴνου κυάθων τριῶν ἑψήσας πότιζε οὓς βούλῃ ὑπνῶσαι.

Ὑπνωτικὸς, somnolentus, in somnum pronus. Aristot. οἱ δὲ φλεβώδεις οὐχ ὑπνωτικοὶ δι' εὔροιαν τῶν πόρων. ¶ Et activè, soporificus seu soporiferus, apud Plut. symp. 3. probl. 5. Athen. l. 2. et Diosc. l. 2. de lactuca.

Ὑπνώω, idem quod ὑπνόω, poëticum et Ionicum. Od. ό. (de virga Mercurii:) τῇ τ' ἀνδρῶν ὄμματα θέλγει Ὧν ἐθέλει, τοὺς δ' αὖτε καὶ ὑπνώοντας ἐγείρει.

Ὑπνώττω, idem quod præcedens: somnum capio, dormio. Galen. (Ὑπνώσσω. φόβῳ δ' οὐχ ὑπνώσσει κέαρ. Æsch. S. c. Th. 293. Eum. 124.) [Eurip. Orest. 173. Ὑπνώσσει. ΗΛ. λέγεις εὖ. Ὑπνώττω. Steph. Thes. iii. 1744. B.]

Composita.

Ἀείυπνος, ὁ καὶ ἡ, æterno perfusus somno. Item, æternos somnos afferens. Soph. in Œdip. Colon. [1648.] Pro eodem dicitur et, ἀείυπνος, apud Schol. Soph. [Œd. C. 1648.] et Suid.

Ἄϋπνος, insomnis, somnum non capiens, vigil, pervigil. Odyss. τ'. et Lucian. Νὺξ ἄϋπνος, nox in qua somnus non capitur. Xenoph. Pæd. 2. et Il. ί. (Ἄϋπνοι. i. e. τοῦ μὴ ἐῶντος με ἠρεμεῖν. Æschyl. S. c. Th. 212. V. Eurip. Med. 482.)

Ἀϋπνία, ἡ, insomnia, vigilia, pervigilatio. Plat. de leg. l. 7.

Πανάϋπνος, omnino insomnis. Oppian.

Ἄγρυπνος, idem quod ἄϋπνος, ex eoque ortum pleonasmo literarum γρ, teste Etym. ut, ἄγρυπνος ἔρως, apud Theocrit. idyll. 25. Utitur et Eurip. in Rheso, et Luc. in Terps. (Ἄγρυπνον βέλος. Æsch. Pr. 358.)

Ἀγρυπνία, insomnia, vigiliæ: idem cum ἀϋπνία. Xen. pæd. †l. 5. p. 131. d.† Oppian. de venat. lib. 3.

Ἀγρυπνίς, ίδος, ἡ, festum Bacchi pernox, et insomne. Hesych.

Ἀγρυπνέω, insomnem noctem duco, vigilo, non dormio. Xenoph. Hell. 7. ὡς δὲ τὴν νύκτα ἠγρύπνησαν, ἐκάθευδον μέχρι πόῤῥω τῆς ἡμέρας. † et Pæd. 1. 5. 11. et l. 3. p. 77. 3.† Item, invigilo, vigili et attenta mente observo. Lucian. ἀγρυπνεῖ τοὺς καιρούς.

Ἀγρυπνητικὸς, vigilias facilè ferens, qui vigilare et insomnis esse solet. Plut.

Decomp. Διαγρυπνέω, pervigilo, insomnem noctem transigo. Ath. l. 4. (Aristoph. Ran. 962. ἰδὼν ποτ' ἐν μακρῷ χρόνῳ νυκτὸς διηγρύπνησα, &c. Equit. 277. Schol. Thesm. 100. Schol.]

Ἐπαγρυπνέω, insomnes noctes duco ob vel super. Cum dat. Luc. et Basil.

Πανάγρυπνος, omnino insomnis. Epigr.

Προσαγρυπνέω, noctem insomnem duco. Plut.

Φιλάγρυπνος, vigiliarum amans. Tryph.

Ἀφυπνόω, obdormio, obdormisco. Luc. c. 8.

Ἀφυπνίζω, expergefacio, è somno excito. Eurip. Rheso, Ὄτρυν' ἔγχος αἴρειν, ἀφύπνισον.

Βραχύϋπνος, brevi contentus somno, non diu dormiens. Aristot. [de Hist. Animal. lib. 4. cap. 10.]

Διϋπνίζω, idem quod ἀφυπνίζω.

Δύσυπνος, qui difficulter somnum capit, ægrè obdormiscens.

Δυσυπνέω, ægrè obdormisco, seu ægrè dormio. Plat. de leg. l. 7.

Ἐνύπνιον, τὸ, insomnium, visum, quod se dormienti obtulit è fatigatione, sermone, et curis diurnis. Plat. in Phæd. Plut. de deo Socr. Xenoph. in symp. &c. Quomodo ab ὄνειρος differat, vide Macrob. comm. in somn. Scip. l. 1. c. 3. ¶ Adverbialiter etiam ponitur pro, in somnis, per quietem. Il. β'. (Ἐνύπνια, τά. Æsch. Pers. 226. 518.)

(Ἐνύπνιος. ἄγαν δ' ἀληθεῖς ἐνυπνίων φαντασμάτων Ὄψεις. Æsch. S. c. Th. 716.)

Ἐνυπνιάζω, insomnium video, somnio. Arist. hist. an. l. 4. ἐνυπνιάζει τῶν ζώων μάλιστα ἄνθρωπος.

Ἐνυπνιάζομαι, idem. Plut. et Act. Ap. c. 2.

Ἐνυπνιαστὴς, οῦ, ὁ, insomniator, qui videre insomnia solet. Gen. c. 37.

Ἐνυπνιώδης, insomnio similis, vanus ut insomnia. Strabo.

Ἔξυπνος, qui è somno evigilavit; expergefactus.

Ἐξυπνίζω, expergefacio. Phrynich.

Ἐξυπνόω, expergiscor. Joseph.

Ἐφυπνίδιος, qui ad somnum afferendum facit. Epigr.

Κάθυπνος, gravi seu alto oppressus somno: vel somnolentus, vehementis somni. Aristot. probl. l. 3.

Καθυπνόω, idem. Nic. in Alex.

Φίλυπνος, amans somni, somnolentus. Theocr. idyll. 18. [Aristot. de Somno. &c. καὶ τὸ ὅλον δὲ φίλυπνοι οἱ ἀδιάρθρωτοι καὶ νανώδεις καὶ μεγαλοκέφαλοι.]

ὙΠΟ', præpositio, variam habens constructionem et significationem.

Cum genit. signif. à, ab, cum verbis passivis aut neutris. Ut Isocr. παιδεύομαι ὑπ' ἐκείνου, instituor ab illo. Dem. in Mid. τοιαύτῃ συμφορᾷ περιπέπτωκεν ὑπὸ τούτου. Sic Xen. pæd. 4. ἐκεῖνος δὲ τέθνηκεν ὑφ' ὑμῶν, interfectus est à vobis. † Postponitur ab Hesiod. Theog. 70.† ¶ Item, propter. ut Plut. in Per. ὑπὸ τῶν ἄλλων αἰτιῶν πόλεμος συμπέπτωκε τοῖς Ἀθηναίοις. ¶ Item, præ. Ut, δακρύειν ὑφ' ἡδονῆς, lacrymari præ voluptate. Sic, ὑπ' ἐνδείας, apud Plut. præ penuria. †Sic Xen. Pæd. 1. 4. 15. Sic ὑπὸ φειδωλίας, præ parsimonia, apud Aristoph. Nub. 833.† ¶ Item per. Plut. ὑπ' αὐτοῦ οὐδὲ φρονεῖν ἡμῖν ἐγγίγνεται, per ipsum ne sapere quidem nobis licet. Plato, τοῖς πολλοῖς τὰ τῶν ὀλίγων ὑπὸ ψηφισμάτων διανέμων, plebi paucorum facultates per decreta distribuens. ¶ Item, sub. ut, ὑπὸ γῆς, sub terra, vel sub terram. ὑπὸ μάλης, sub ala. Luc. †Sic ὑπὸ Ἑλικῶνος, sub Helicone. i. e. ad pedem Heliconis. Hesiod. Theog. 23.† (Eurip. Phœniss. 534. 1442. Il. ζ'. 276. Soph. Tr. 425. Subint. 781. 852. Œdip. Tyr. 1093. 1152. 1276. Æsch. Ch. 80. Suppl. 940. 1039.)

Cum dat. itidem signif. sub. Ut, τόπος ὑπὸ τῇ γῇ βαθύς. Luc. Sic apud Hesiod. in Theog. κοίλῃ ὑπὸ πέτρῃ, sub cavo saxo. Apud Herodot. ὑπὸ Πέρσῃσι Αἰγύπτιος, sub ditione Persarum. Sic apud Thuc. ὑπὸ Ἀθηναίοις εἰσὶν, Atheniensibus subjecti sunt, seu parent. ¶ Interdum, sub, vel in. Ut apud Hom. καταπτήξας ὑπὸ κόλπῳ, in sinu. Et apud Apoll. ὑπὸ νυκτὶ, in nocte vel sub noctem. ¶ Item pro μετὰ, cum. Plut. in Galba, ὑπὸ φωτὶ πολλῷ προῄει, cum multo lumine. ¶ Apud Apoll. Rhod. ὑπὸ κιθάρῃ πλήσσω, exp. ad citharam ferio, i. ad ejus sonum. ¶ Interdum dativum pro genitivo habet. Ut Il. κ'. ὑπὸ χερσὶ δαμείς. Et Il. ό. ὑπὸ Τρώεσσι δαμῆναι. †Sic ἴφι ὑπὸ παιδὶ δαμῆναι, filio suo domari. Hesiod. Theog. 464.† Interdum et pro accusativo: ut Il. δ'. Αἱ γὰρ ὑπ' ἠελίῳ τε καὶ οὐρανῷ ἀστερόεντι Ναιετάουσι πόληες ἐπιχθονίων ἀνθρώπων. (Æsch. Pers. 190. Eum. 360. Ag. 869. Eurip. Phœniss. 199. 706. 747. 1173. Instrum. Soph. Œdip. Tyr. 37. 210. Tr. 395. Il. β'. Cat. N. 221. 235. γ'. 61. ubi Subint. Particip. Theoc. θ'. 3. κζ'. 116.)

Cum accus. itidem signif. sub. Plut. in Colot. καὶ τὰ ὑπὲρ γῆς καὶ ὑπὸ γῆν χωρεῖν, &c. sub terra. Sic Theophr. de caus. plant. l. 5. c. 13. ἐὰν ὑπὸ τὸ δέρμα γένηται, sub cute et corio. Apud Xen. † Pæd. l. 5. p. 132. a. et 1. 5. 3.† τῶν ὑφ' ἑαυτὸν ἡγεμόνων, ducum quos sibi subjectos habet, sive sub sua ditione. Iliad. β'. ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε, exp. εἰς, vel ἐπί. Quandoque tempus denotat. Ut, ὑπὸ τὴν κατάλυσιν τοῦ πολέμου, apud Xen. sub finem belli. Sic, ὑπὸ κύνα, apud Aristot. an. l. 6. sub caniculam, sub exortum caniculæ. Ὑπὸ νύκτα, interdum expon. sub noctem: interdum capitur pro, κατὰ νύκτα, per noctem, de nocte, nocte, apud Hom. et Thucyd. † ὑπὸ τὰ ἅρματα προσάγειν [illegible], sub, subter castellum. Xen. Pæd. l. 5. p. 119. d. Sic ἐλάσαντας ὑπὸ τὴν σκοπιὰν, sub speculam usque. l. 6. p. 165. c.† (ὑπὸ πτόλιν. Æschyl. S. c. Th. 567. Ag. 995. Ch. 270. Suppl. 605. 730. Sub. Il. Υ. 279.)

In compositione interdum signif. sub. ut in ὑπάγω, ὑπέχω, ὑποκαίω. ¶ Interdum minuit. ut in ὑπέρυθρος, et ὑπόλευκος. ¶ Interdum indicat, aliquid sensim, simulque cum aliqua fraude fieri: ut in ὑπέρχομαι, et ὑπάγομαι. ¶ Nonnunquam idem valet quod πρό. ut in ὑπογραμμός, ὑποδείκνυμι, ὑφηγοῦμαι. ¶ Interdum pro παρά ponitur. ut in ὑποφέρω, pro παραφέρω. ¶ Item pro ἀπό. ut in ὑποτρέχω, et ὑποτροπιάζω. ¶ Interdum vacat: ut in ὑπολείπω, ὑπομένω, ὑπείκω. ¶ Apud poëtas interdum posteriorem syllabam mutat in eam literam, à qua simplex incipit: ut in ὑββάλλω, pro ὑποβάλλω.

Ὑπαὶ poëticè pro ὑπό, ut παραὶ pro παρά. Il. β΄. ὑπαὶ πόδα νείατον Ἴδης. Apud eundem, ὑπαὶ ποδῶν, pro ὑπὸ τῶν ποδῶν. Apud Aristoph. in Achar. ὑπαὶ πτερύγων, schol. exp. μετὰ πτερύγων. (Æschyl. Ag. 901. 953. 800. Ch. 613. in Composit.)

ΥΠΟΛΑΙ΄Σ, avicula, quæ Latinis curruca dicitur, et ex ovis cuculi in nido suo positis exclusos pullos pro suis alit. Theophr. de caus. pl. l. 1. c. 24. κἂν ἐν γένεσι τοῦ κόκκυγος, εἰ μὴ ἐν ὑπολαΐσι. Vocatur etiam Ὑπολαλίς, et Ἐπιλαΐς.

ΥΠΤΙΟΣ, α, ον, supinus, resupinus, in dorsum versus. (Soph. Œdip. Tyr. 831.) Od. ι΄. κεῖτο ὕπτιος ἐν κονίῃσι. Athen. l. 6. ὑπτίους ὑπὸ τοῦ γέλωτος κατακεῖσθαι. Apud Luc. in Timon. στήλην παλαιοῦ τάφου ὑπτίαν, resupinam, i. retrorsum vergentem. ¶ Apud Suid. χεῖρες ὕπτιαι dicuntur passæ manus seu supinæ. ¶ Idem annotat, ὕπτιον ὕδωρ, in Epigr. dici τὸ ἀτάρακτον. ¶ Τὰ ὕπτια interdum dicuntur plana: ut, ὕπτια πεδία, apud eundem. ¶ Interdum excelsa: apud eundem. ¶ Interdum partes inferiores. Ut apud Theophr. τὰ ὕπτια χλοωδέστερα καὶ λειότερα. Plin. exp. foliorum pars inferior à terra herbido viret colore. ☞ Dici ὕπτιος quasi ὕπερτιος, eò quòd τὰ ὕπτια ὑψηλότερα sint, scribit Etymol.

Ὑπτίως, supinè.

Ὑπτιότης, ητος, ἡ, supinitas. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 16.

Ὑπτιόω, ῶ, f. ώσω, supino, resupino: unde, ὑπτιοῦσθαι, supinari, resupinari: apud Diosc. l. 4. et Galen. (Ὑπτιοῦται. Æsch. Pers. 418.)

Ὑπτιάζω, supinus sum: vel supinor, supinus relabor. Herodian. l. 1. ὑπὸ δ' ἀσθενείας καὶ ἀθυμίας αὖθις ὑπτιάζει. Item, supinus sum, resupinus ac negligens, negligenter ago. Idem l. 2. ὑπτίαζε πρὸς τὴν τῶν πραγμάτων ἐπιμέλειαν, ignaviter sese habebat ac supinè.

Ὑπτίασμα, τὸ, supinatio, resupinatio. Apud Æschyl. in Prometh. γυναικομίμοις ὑπτιάσμασι χερῶν, exp. supina manuum inflexione. (Ag. 1293.)

Ὑπτιασμός, idem. Luc. de saltat.

[Ὑπτιαστέον. Xenoph. περὶ Ἱππ. § 8. καὶ ἑαυτὸν ὑπτιαστέον, &c.]

Composita.

Ἐξυπτιάζω, idem quod ὑπτιάζω. Arist. hist. an. lib. 2. τὰ δὲ κέρατα ἐξυπτιάζοντα ἔχουσι μᾶλλον, magis resupina cornua habent et retroflexa. Ex activè, resupino, supino. ut apud Luc. σεμνῶς προβαίνων καὶ ἐξυπτιάζων ἑαυτόν. (V. Æschyl S. c. Th. 583. pro ἀναπτύσσω, ἐπιμελογῶ.)

Ἐξυπτιάζομαι, resupinor, supinor. Athen. l. 1. οἱ τὸν [illegible] αὐχμαλέους ἐξυπτιάζοντας τὴν κεφαλήν.

Ὑπερύπτιος, supra modum supinus.

ΥΡΟΝ, τὸ, examen apum. Hesych.

Ὕρον, favus. Idem.

ΥΡΧΗ, ης, ἡ, Hesychio est ἡ χοῖρος, porcus fœmina. ☞ Κατ' ὀνοματοποιΐαν sic dicta, à grunnitu singulari, quem porca mater præ aliis suibus edit.

Ὕρχη verò est instrumentum, in quo asinæ onera bajulant; eidem. ¶ Apud Aristoph. in Vesp. ταύτας δὲ ἐπεδήσεν Ὕρχας εἶναι, Pollux dicit, esse vocem Æolicam, quæ significet τὸ [illegible] τῶν βίκων κεράμιον. At schol. dicit, ὕρχας esse vasa fictilia, quibus salsamenta imponuntur. Quidquid sic, duas ansas habet, seu ut onus brachia immittens humeris gestet, seu duo manibus, aut vectem trajicientes.

ΥΣΓΙΝΟΝ, ου, τὸ, hysginum: plantæ genus, quo color tingitur coccineo similis. Hesych. esse ait βάμμα τι. Vide Plin. l. 35. c. 6. Legitur et ὕσγη, apud Suidam, herbæ genus esse dicentem.

Ὑσγινόεις, εντος, ὁ, ad hysginum pertinens.

ΥΣΣΟ΄Σ, οῦ, ὁ, verutum missile, ut Laur. exp. apud Polyb. ¶ Alii exp. pilum; ut apud Plut. in Mario, ἐκκοντίζειν τοὺς ὑσσούς. Et in Pompeio, ἐμβολαὶ ὑσσῶν, pilorum vel telorum jactus. ¶ Quidam interpr. etiam, gesum, vel gæsum; quasi hac Latina voce inde sumpta. ¶ Quidquid est, missile est.

Ὑσσωτός, verutus, a, um, quæ veru, mucronem, præfixum habeat.

ΥΣΤΕΡΟΣ, α, ον, posterior: nonnunquam serior: interdum et, sequens, secundus, posterus.† Cum gen. Xen. Pæd. l. 5. p. 131. c.† Plut. symp. 8. κομψότερα τὰ ὕστερα τυγχάνει καὶ βελτίονα τῶν πρώτων. Æsch. in Ctesiph. τὰς συμμαχίας ὑστέρας ποιεῖσθαι μετὰ τὰς ἐκκλησίας, secundo loco inire belli societates. Ὕστερος ἐλθεῖν dicitur, qui serior venit et post alios. Il. σ΄. et apud Aristoph. in Vesp. Ὕστερόν τι ποιεῖν τινί, vel ὕστερον τίθεσθαι τινός, posthabere alii, postponere aliquid alicui: apud Plut. in Demetr. Item, qui se alicui submittit, ὕστερόν τινος ἑαυτὸν τιθέναι dicitur. Ut apud eundem in Fab. ὕστερον αὐτὸν τοῦ νόμου καὶ τοῦ ἄρχοντος τίθησι, legi et consuli se submittit. Sic apud Æschin. μὴ ἔμπροσθεν τῶν νόμων, ἀλλ' ὕστερος, πολιτεύου, subjice te legibus, et iis sis secundus. Interdum ὕστερος dicitur secundus, inferior: seu posthabendus. Ut, γένει ὕστερος, ætate inferior. Il. γ΄. Thuc. l. 1. οὐδενὸς ὕστερον γνώμῃ φανῆναι. Item, proximus, futurus, proximè, venturus. Ut, ὕστερος σύλλογος, proximum concilium. et, ὑστέρᾳ Ὀλυμπιάδι, proxima Olympiade. Sic, ὑστέρῳ χρόνῳ, futuro tempore, postea, apud Plut. in amat. narr. Pro quo dicitur etiam, ἐν ὑστέρῳ χρόνῳ, apud Thucyd. At, ἐς ὕστερον, absolute, pro, in posterum tempus. Plat. ep. 7. ¶ Ὕστερον πρότερον. Vid. Πρωθύστερος in compos. (V. Eurip. Phœniss. 142. ὑστέρων ἡμέραις. Æschyl. Ag. 1675. Theoc. ιγ΄. 67.)

Ὕστερον, adverbialiter, signif. post, postea, posteriore loco, deinde: nonnunquam et, seriùs, tardiùs: Item deinceps, posthac. Interdum cum genit. ut apud Xen. ὕστερον τῶν ἱππέων, post equites. Herod. ὕστερον τούτων, post ea tempora. Interdum cum dativo tempus denotante. Isocr. in Æginet. πέντε ἡμέραις ὕστερον, quinque diebus post. Demosthen. οὐ πολλῷ χρόνῳ ὕστερον ἐξητάσθη. Pro quo, omisso substant. χρόνῳ, Plutarch. in Pers. dixit, ὀλίγῳ δ' ὕστερον. † Sic Xen. Pæd. l. 5. p. 132. c. Xen. Pæd. 1. 6. 19. πρῶτον καὶ ὕστερον. Hesiod. Th. 34.† Aliquando cum articulo ponitur. ut, οἱ ὕστερον, posteri, apud Herodian. lib. 4. et, τῷ ὕστερον ἔτει, postero anno. Aristot. histor. an. lib. 5.

Ὕστερον, τὸ, seu ὕστερα, τὰ, secundæ, χόριον, vel χορίον, et omnia quæ editum in lucem infantem cum amnio statim sequuntur, apud Dioscorid.

Ὑστέρα, (fœm. gen.) dicitur, pro, ὑστέρα ἡμέρα, sequens dies: ut apud Plut. in l. de fort. Rom. ¶ At, ὑστέρα δεκάτη, vicesima prima, vel vicesima secunda mensis dies, in calendario Romano. In Græco calendario ὑστέρα δεκάτη, est dies trigesimus. Ὑστέρα δεκὰς τοῦ μηνός, sunt omnes reliqui post vigesimum dies.

Ὑστέρα Medici et Physici vocant vulvam, uterum, matricem, quòd extremum locum inter viscera obtineat, si non exactè, at saltem κατὰ πλάτος. Soran. περὶ μήτρας. et Poll. l. 2. Hinc

Ὑστερικός, ad vulvam pertinens: ut, ὑστερικὰ πάθη, apud Aristotel. hist. an. l. 6.

Ὑστερικῶς, ut, ὑστερικῶς πνιγόμεναι γυναῖκες, fœminæ quæ obnoxiæ sunt vulvæ suffocationi, apud Diosc. l. 2. c. 10.

Ὑστεραῖος, idem quod ὕστερος. unde, ὑστεραία, s. ἡμέρα, postera dies. † Xen. Pæd. 1. 2. 11. et 1. 4. 16.† Plat. ep. 7. ἔφην εἰς ὑστεραίαν ἀπαγγελεῖν, dixi me postridie renuntiaturum. Item, qui fit τῇ ὑστεραίᾳ. ut, ὑστεραία προσβολή, secunda oppugnatio, apud Xen. Hell. 2.

Ὑστερέω, sum ὕστερος, posterior sum. Plat. ἡ ἀκμὴ τῶν Ἰώνων ὑστερεῖ τῆς τῶν Ἡρακλειδῶν καθόδου ἔτεσιν ἑξήκοντα, sexaginta annis est posterior. Item, tardiùs venio seu adsum: seriùs advenio. Ut in Axioch. τοῦ ζεύγους ὑστερήσαντες, ὑπελθόντες αὐτῷ, διώρυξαν αὐτὸν εἰς τὸν νεών. Et apud Arist. ὑστέρησαν τῆς μάχης ἡμέρᾳ μιᾷ, tardiùs ad pugnam uno die venêre, i. postridie quàm pugnatum est. Item, frustror, non assequor: utpote qui in capiando, vel persequendo [illegible] negligentior: ut, ὑστερεῖν τῶν καιρῶν καὶ τῶν πραγμάτων. apud Isocr. Item, deficior, non habeo, deest mihi. Lucæ 22. μή τινος ὑστερήσατε; Sic et in ep. ad Cor. 1. c. 12. Dicitur et res aliqua ὑστερεῖν, qua destituimur et caremus: ut Joan. c. 2. ὑστερήσαντος οἴνου. (Eurip. Phœniss. 938. 1241.)

Ὑστεροῦμαι, propriè significare dicitur, in cursu linquor, et posterius fio. Plerunque tamen (sicut ὑστερέω) exp. destituor, egeo, inopiam patior. Idque absolutè interdum, ut Lucæ c. 15. Interdum cum genitiv. ut apud Basil. ἔτι ὑστερεῖσθε ἄρτου, ἔλθετε πρός με. Et cum præp. ἐν, sequente dat. 1 ep. ad Cor. c. 1.

Ὑστέρημα, τὸ, partes posteriores: ejus propriè qui in cursu deficit et vincitur. Item, defectus, inopia, penuria, 1 epist. ad Thessal. c. 3. et alibi sæpius in Nov. Test.

Ὑστέρησις, penuria, inopia, egestas. Marci 12.

Ὑστερητικός, qui solet ὑστερεῖν, et tardiùs accedere. Apud medicos, ὑστερητικὴ τάξις, in morbo, retardatio accessionis, vel remissionis. Gal.

Ὑστερίζω, f. ίσω, idem cum ὑστερέω, sum posterior. † Xen. Pæd. p. 194. c. et l. 8. p. 226. c.† Item, tardo, cunctor, serior venio. Thuc. l. 8. ὑστερίσαντες οὐ πολλῷ. Demosth. τοὺς τοῦ πολέμου καιροὺς ἀνηλωκέναι, καὶ μηδενὸς ὑστερίζειν, nulla re tardiorem venire, i. nullam rem cunctando prætermittere. ¶ Item, destituor, deficior. Isocr. in Evag. ὑστερίζω τῆς ἀκμῆς τοῦ ἐμαυτοῦ, vires me deficiunt. Item, inferior sum, superor, vincor. Xen. [illegible] ὑστερίζουσι τῶν ἀντιπάλων. † Κραυγῇ οὐδὲν ὑστερίζουσα τοῦ λαγῶ. Xen. Pæd. 1. 6. 33. V. Steph. in Thesauro suo.†

Ὕστατος, (factum tanquam ex ὑστερώτατος,) postremus, ultimus. Il. λ΄. τίνα πρῶτον, τίνα δ' ὕστατον ἐξενάριξεν; Aristoph. in Ran. ἐν τοῖς ὑστάτοις φράσω, postremo loco dicam. † Xen. Pæd. l. 2. 43. d.†

Ὕστατον, et ὕστατα, adverbialiter usurpantur, pro, postremùm, ultimò. Lucian. ἡμεῖς μὲν οὖν, τὸ ὕστατον προσειπόντες ἀλλήλους, ἀπῄειμεν. Il. α΄. νῦν ὕστατα λωβήσαιο. Sic et alibi apud Hom.

Ὑστάτιος, idem quod ὕστατος. Il. θ΄. ὑστάτιοι [illegible] Αἴαν ἀμφοτέρω.

Ὑστάτιον, idem cum ὕστατον. ut Od. ι΄. Τί πρῶτον, τί δ' ἔπειτα, τί δ' ὑστάτιον καταλέξω;

Composita.

Ἀφυστερέω, destituor, defraudor.

Ἀφυστερίζω, seriùs venio, tardo, moror.

Ἐφυστερίζω, posterior sum vel fio. Thuc. l. 3.

Καθυστερέω, posterior sum: item, tardiùs et seriùs venio. Polyb. l. 16. Plut. in symp. sept. sap. Et cum dat. apud Theophr. de caus. pl. lib. 1. Item, cedo, et inferior sum: cum genit. apud Strab. et Luc.

Καθυστερίζω, itidem tardo, moror. Eccles. c. 16.

(Μεθύστερον. i. e. μετὰ ταῦτα. Æsch. Ag. 435. Pers. 207. Soph. Tr. 712. Ph. 1135. Μεθύστεροι, posteri. Æsch. S. c. Th. 587.)

Πανύστατος, omnium postremus seu ultimus.

Πανύστατον, et πανύστατα, adv. omnium postremo loco: apud Soph. in Ajace, [873. Πανύστατον. Schol. ἀντὶ τοῦ ὕστατον. τῶν πάντων ἔστι τὸ προστιθέναι τοῖς ὑπερθετικοῖς ἑτέρας ἐπιτάσεις, οἷον ὕστατον, πανύστατον· ἄριστον, πανάριστον. Huic Exemplo addas, Trachin. 887.] et Eurip. in Hec. [611. Ὡς παῖδα λούτροις τοῖς πανυστάτοις ἐμὴν— Alcest. Med. 1041. Elect. 157. Aristoph. Acharn. 1183.]

Πανυστάτιον, idem quod ὕστατον, postremò, ultimò. Callim.

Πρωθύστερος, præposterus. Apud gramm. et rhetores πρωθύστερον est, quando τὸ ὕστερον memoratur πρότερον, antè, quàm τὸ πρότερον, et τὸ πρότερον subjicitur τῷ ὑστέρῳ, posteriore loco, vel ὕστερον. Quod fieri dicitur Ὁμηρικῶς, eo quòd Homero frequens sit hujus schematis usus, τὸ ὕστερον πρότερον memorando.

ΥΦΑ΄Ω, ῶ, Ionicè ὑφάω, texo. Odyss. η΄. Αἱ δ' ἱστοὺς ὑφόωσι, καὶ ἠλάκατα στρωφῶσι.

Ὑφή, ἡ, textura, textus. Athen. l. 2. Plat. de leg. l. 12. (Pl. Æsch. Ag. 938.)

Ὕφος, εος, τὸ, textile, id quod textum est, tela. Dioscor. l. 2. c. 68. Interdum pro sindone accipitur, aut pro velo: ut apud Joseph. Apud Athen. l. 5. παραπετάσματα appellantur ὕφη.

Ὑφαίνω, idem quod ὑφάω, texo, ordior. Il. γ΄. τὴν δ' εὗρ' ἐν μεγάρῳ, ἡ δὲ μέγαν ἱστὸν ὕφαινε. Sic et Il. ζ΄. et Od. β΄. Metaphorica sunt, μύθους ὑφαίνειν, et μήδεα ὑφαίνειν. Il. γ΄. Item, ὑφαίνειν δόλον, texere fraudes seu dolos, Il. ζ΄. † μῆτιν. Hesiod. Asp. 28.†

Ὕφασμα, τὸ, idem quod ὕφος, Euripid. in Ione, πολλὰ παρθένων ὑφάσματα. (Æsch. Ag. 1501. 1525. Ch. 1015.) Interdum accipitur pro panno, et nonnunquam pro veste: ut apud Herodian. l. 3. et 4. Plut. de orac. Pyth. Interdum sic dicitur ipse textus: ut apud Phil. de v. M. l. 3.

Ὕφανσις, εως, ἡ, textura, textus. Poll. l. 7.

Ὑφάντης, ου, ὁ, textor. Plat. de rep. l. 2. Aristot. polit. 1.

Ὑφαντικός, ad textorem pertinens, textorius. Poll. l. 7. Et, ὑφαντικὴ, s. τέχνη, ars texendi, ars textoria. Aristot. pol. l. 1. c. 5.

Ὑφαντικῶς, more textorum. Poll. ibidem.

Ὑφαντός, textus, seu textilis: ut, ὑφαντὰ εἵματα, Od. ν΄. et, ἐσθῆτα ὑφαντήν, Odyss. ι΄. (Soph. Tr. 1069. Æschyl. Ag. 1589.)

Ὑφὰς, άδος, ἡ, Polluci l. 10. est πλεκτὸν ἀγγεῖον, quo sacra feruntur.

Ὕφα, idem quod ὕφασμα, teste Suid. † Indeclinabile, Vossius in Grammatica Græca. p. 16.†

Composita.

Ἀραχνοϋφής, έος, ὁ καὶ ἡ, ab aranea contextus.

Ἀργυφής, ὁ καὶ ἡ, ex alba textura constans. Et simpliciter, albus: ut, ὄϊν ἄργυφον, Il. ω΄. Et quam alii ὄϊν dicunt ἀργήν.

Ἀργύφεος, idem: ut, ἀργύφεον φᾶρος, Odyss. ε΄. Metaph. ἀργύφεον σπέος, Iliad. σ΄. † et ἀργυφέη ἐσθής, alba vestis. Hes. Th. 574.† ‡ Apoll. Arg. iv. 475.‡

Διυφαίνω, pertexo: vel intertexo.

Ἐνυφαίνω, intexo. Athen. l. 12.

(Ἐνύφαντος. Theoc. ιέ. 83.)

Ἐξυφαίνω, pertexo, contexo: seu texendo absolvo et conficio. In Batrachom. Πέπλον μοι κατέτρωξαν, ὃν ἐξύφηνα καμοῦσα. Exponitur etiam, compono, struo: apud Greg. loquentem de apa.

Ἐξύφασμα, idem quod ὕφασμα, textum, tela. ut, ἐξύφασμα κερκίδος, apud Eurip. in Elect. [539.]

Εὐϋφής, ἐς, ὁ καὶ ἡ, bene textus: scitè et eleganter textus: ut, εὐϋφὲς λαῖφος, in Epigr. (Soph. Tr. 611.)

Εὐΰφαντος, idem.

Ἐφυφή, id quod stamini intexitur, trama, subtegmen. Plat. de leg. lib. 5.

Ἐφυφαίνω, idem quod ἐνυφαίνω: seu inter texendum ingero. Et pro simplici ὑφαίνω, apud Oppian. de venat. l. 3.

Καθυφαίνω, exp. intexo.

Decomp. Συγκαθυφαίνω, simul intexo. Eust.

Κροκύφαντος, peplus seu velum ex trama textum: τὸ διὰ κρόκης ὑφασμένον, Etym. Eustathio idem est cum κεκρύφαλος.

Λεπτυφής, subtiliter et tenuiter contextus. Lucian.

Ἀμαυφής, idem cum ἄργυφος seu ἀργύφεος. Eust.

Παρυφάω, attexo.

Παρυφή, ἡ, id quod telæ seu textili attextum est, veluti sunt virgæ aureæ, purpureæ, candidæ, &c. Plut. in Lac. instit. [illegible] ἐπιδὼν, ἔστι παρυφὴν εἰς τὸν [illegible] ἐνέβαλε.

Παρυφής, ἐς, et πάρυφος, ου, ὁ καὶ ἡ, (adject.) ἔχων παρυφὰς, vel παρύφους, (subst.) i. τὰς ἐν τοῖς χιτῶσι πορφυρᾶς ῥάβδους. Poll. l. 7. c. 14. Χιτὼν πάρυφος, vel παρυφὴς, virgatum sagulum.

Πάρυφος, ου, ὁ, (subst.) idem quod παρυφή. ¶ Adject. verò est idem quod παρυφής.

Παρυφαίνω, idem quod παρυφάω, apud eundem ibidem. Apud Xen. pæd. 5. παρυφασμένα ὅπλα, exp. obtenta arma.

Decomp. Εὐπάρυφος, cujus vestis insignem pulchrumque limbum attextum habet. Luc. in somn. Dicitur et vestis εὐπάρυφος, eleganti limbo prætexta: apud Herodian. l. 1.

Λευκοπάρυφος, cujus vestis candido limbo prætexta est. Plut. in Apophthegm.

Φοινικοπάρυφος, puniceo limbo prætextam vestem gerens.

Χρυσοπάρυφος, aureum limbum in sua veste gestans.

Προσυφαίνω, attexo. Plat. in Tim.

Σακχυφάντης, saccorum textor. Dem. in Olympiodor.

Συνυφάω, contexo.

Συνυφή, contextus, contextio, Plat. de leg. l. 5. tela. idem quod ὑφή.

Συνυφής, ἐς, ὁ καὶ ἡ, contextus. Aristot. hist. an. l. 9. c. 37.

Συνυφαίνω, idem quod συνυφάω. Vel, attexo. Unde metaph. apud Phil. de mund. τοῦτο δὲ προμελετήσαντες, ἀπέλιπον ἂν εἰς συνυφαίνειν τὰ ἁρμόζοντα. Sic et apud Luc. de scrib. hist.

Ταναϋφής, in longum textus. Suid.

(Τριχυφής, ex pilis textus. Pherecrates.)

Τυλυφάντης, qui culcitras texit, culcitrarum et lodicum artifex. Poll. l. 7. ex Hyper.

Χρυσοϋφής, ex auro textus: vel auro intextus, seu intertextus. Athen. lib. 10.

ὙΦΕΑΡ, ατος, τὸ, visci genus, quod in abiete et larice nascitur. Theophr. de caus. pl. l. 16. c. 23. Plin. l. 17. c. ult. Idem Theophr. hyphear tribuit ilici, l. 3. de hist. pl. c. 16.

ὝΨΟΣ, εος, τὸ, altitudo, celsitudo, sublimitas: interdum et cacumen, fastigium, vertex. Thuc. l. 1. σαφῶς κατηγορεῖται, ὅτι τειχίζεται, καὶ ἤδη ὕψος λαμβάνει. Plut. de sera num. vind. κατενεχθεὶς ἐξ ὕψους τινὸς εἰς τράχηλον, ex cacumine quodam. Metaphoricè apud Herodian. lib. 2. οὐδὲν οὔτε πρὸς χάριν εἰς ὕψος ἐξαίρων, nihil verbis extollens. Sic et apud Aristot. de mund. et Luc. in Hermot. (Eurip. Phœniss. 361. ὕψος [illegible]. Æsch. Ag. 1385.) ☞ Etymol. dici vult quasi ἴψος, ab ὄπτομαι, ut sit ἀφ' οὗ ἔστιν ἰδεῖν, unde patet prospectus.

Ὑψηλὸς, οῦ, ὁ, altus, excelsus, sublimis: ut, πύργῳ ὑψηλῷ, Il. έ. (Æsch. Ag. 906.) Metaphoricè Luc. in Hermot. ὑψηλὰ γὰρ ἤδη φρονεῖς, sublimia affectas animo. Sic apud Dion. Longin. οἷα ἔστιν ὑψηλοὶ τῇ φύσει. Dicitur, ἀφ' ὑψηλοῦ, sc. τόπου, ex alto, è loco excelso: apud Luc. de scrib. histor.

Ὑψηλῶς, altè, excelsè, sublimiter.

Ὕψοθεν, ex alto, desuper. Il. έ. Cum genit. signif. super: ut apud Apoll. Arg. 2. ὕψοθεν ἀκτῆς.

Ὕψοθι, in alto, in sublimi. Iliad. ρ'. Item, super, cum genit: ut, ὕψοθι γαστρὸς, Epigram. l. 1. Significat etiam, altè, in altum: apud Apoll. Arg. l. 2.

Ὑψόσε, in altum, in sublime. Od. μ'. χεῖρας Ὑψόσ' ἀειράμενος.

Ὑψοῦ, altè, in alto. Il. δ. et Soph.

Ὕψι, idem. Il. ξ. et έ. Hesiod. in Erg.

Ὑψιτός, idem cum ὑψηλός. Hesych.

Ὑψίτερος, altior: ut, δρύες ὑψίτεραι, apud Theocr. idyll. 8.

Ὕψιστος, altissimus, excelsissimus. Hac voce sæpe intelligitur Deus in sacr. lit. ut Act. 7. Lucæ 1. et alibi.

Ὑψιστάριος αἵρεσις dicitur τῶν τὸν Ὕψιστον σεβόντων. Hesych. et Suid.

Ὑψόω, in altum tollo, exalto, extollo. In Batrach. Βάτραχος ὑψώσας ὑγρὸν δέμας. Luc. 14. ὅστις ὑψῶν ἑαυτὸν, ταπεινωθήσεται. Item, perficio, absolvo: metaphora ab ædificiis sumpta, quæ tum demum perfecta sunt, quum ad fastigium sunt perducta. Joseph. πρὶν ὑψῶσαι τὸ ἔργον, ἔφθη τελευτήσας. Exponitur etiam, ὑψηλὸν ποιῶ. Suid. ex Psalm. David.

Ὕψωμα, exaltatio, elevatio: ut, ὑψώματα τῶν ἀστέρων, apud Plut. Item, altitudo. Rom. 8. Expon. et, cacumen, summitas. Phocyl.

Ὕψωσις, exaltatio, elevatio. Suid.

Composita.

Ἀνυψόω, idem quod ὑψόω. Epigr. l. 4.

Ἐξυψόω, extollo. Eccles.

Ἰσοϋψής, ἐς, ὁ καὶ ἡ, qui paris est altitudinis, æquè altus.

Ἰσυψής, idem quod ἰσοϋψής. Strabo.

Προσυψόω, exalto, extollo, ὑψόω. Maccab.

Συνυψόω, simul exalto, unà in altum eveho.

Ὑπερυψόω, supra alia extollo: vel, supra modum extollo et eveho.

Ὑπερύψηλος, altissimus, excelsissimus, Ælian. in varia hist. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 3. ἰδὼν μὲν γὰρ ἦν ἐν ὑπερυψήλοις, ἰδὼν δὲ &c.]

ὝΩ, F. ὕσω, pluo. Od. ξ. ὗε δ' ἄρα Ζεὺς πάννυχος, nocte pluebat tota Jupiter. Luc. ὕοντα Διὸς [illegible]. Interdum cum dat. personæ, ut Aristoph. in Nub. † 1116.† ὕσομεν πρώτοισιν ὑμῖν. Interdum cum dat. rei qua pluit: ut Athen. l. 8. οἶδα δὲ καὶ πολλαχοῦ ὕσαντα τὸν Θεὸν ἰχθύσιν. Et cum accusat. apud eundem ibid. Phænias scribit, ἐν Χεῤῥονήσῳ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ὗσαι τὸν Θεὸν ἰχθύας. Dicitur et impersonaliter ὕει, pro ὕει Ζεὺς, apud Arist. rhet. 2. et Theophr. de caus. pl. l. 4. ¶ Item activè, irrigo, pluvià perfundo.

Ὑσθὲν dicitur, quod pluendo decidit. ut apud Greg. ἄρτος ὑόμενος ἐν ἐρήμῳ. Item quod irrigatur et pluvià perfunditur. Ut apud Arrian. l. 6. οὐ γὰρ ὕεται τὸ πολὺ ἡ γῆ αὕτη ἐξ οὐρανοῦ, non multùm pluviis humectatur. Sic et apud Herodot. Theophr. et Pausan.

Ὕσμα, seu ὗμα, τὸ, pluvia: Erot. apud Hippocr.

Ὗσις, ipsa pluendi actio. Hesych.

Ὑάδες, hyades: stellæ quædam in cornibus Tauri, à pluendo sic dictæ, quoniam ortu occasuque suo pluvias largosque imbres concitant, ut Cicer. et Plin. testantur, et post hos Etymologus. Eurip. in Ione, ὑάδες τε ναυτίλοισι σαφέστατον σημεῖον. Quidam Latinè suculas appellant, ab ὗς derivantes. Alii etiam à litera ὑψιλὸν sic nominari volunt, quam aliquo modo repræsentent, ut docet idem Etymol.

Ὑακίζω, pluo, madefacio, rigo. Hesych.

Ὑετός, οῦ, ὁ, pluvia. Hesiod. in Erg. Aristoph. in Vesp. Aristot. de mun.

Ὑετώτατος, pluviosissimus: ut, ὑετώτατος ἄνεμος, apud Herod.

Ὑέτιος, pluvius, pluviosus. Ut, ὑετίοις ἀνέμοις, in Epigr. et, ἄνεμοι ὑέτιοι, Aristot. in Probl.

Ὕης, appellatur Jupiter, qui et ὑέτιος, et ὄμβριος, Lat. pluvius. Est et Bacchi epitheton, teste Suid. ex Clidemo, quoniam sacra ei faciebant quum plueret.

Ὕη, nominatur Semele, teste Pherecyde et Hesych.

Composita.

Ἐφύω, superpluo, pluvià perfundo: unde ἐφύει, impluit, pluvia statim sequitur, pluvia incessit. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 9. ἐὰν δὲ καὶ ἐφύσῃ [illegible]. Signif. et, pluvia consequitur, statim post pluit. apud eundem de caus. pl. l. 6. (de Iride,) ἐφύει γὰρ ὅταν [illegible].

Καθύω, compluo.

Καθύεσθαι, complui.

Φ.

Φ NOTA literæ quam vocant φῖ, ab Hebræorum Phe seu Pe. ¶ Æoles in initio dictionum pro θ utuntur, dicentes φῆρες, pro θῆρες. φλᾶν, pro θλᾶν. φλίβειν, pro θλίβειν. ¶ Est et numeralis nota, de qua vide in Append.

ΦΑΓΩ, vel φάγω, (utrunque enim thema statuit Eust.) edo, comedo. Frequens est usus aor. 2. ἔφαγον, et infinitivi φαγεῖν. Ut Od. ξ. Ἡ τόν γ' ἐν πόντῳ φάγον ἰχθύες. Odyss. ι. Καὶ φαγέμεν κρείατα. Æschin. in Ctesiph. ἀπὸ τῆς αὐτῆς τραπέζης ἔφαγες καὶ ἔπιες, καὶ ἔσπεισας. Aristot. polit. 7. ἐν ἐπιθυμίᾳ τοῦ φαγεῖν. † Xen. Pæd. 1. 2. 11.† Eadem tempora passim etiam occurrunt in sacris lit. Fut. Med. φάγομαι, pro φαγοῦμαι, dicitur, sicut πίομαι, pro πιοῦμαι. Unde φάγεσαι, apud Luc. c. 17.

Φάγημα, τὸ, id quod comeditur, esculenta, edulia, apud Suid.

Φάγησις, εως, ἡ, comestio, voratio.

Φαγησία ἱερὰ, festum quoddam in quo cibo ad satietatem usque exhilarabantur. Athen. lib. 7. Idem dicitur et φαγήσια, τὰ, apud eundem ibidem.

Φαγίτραγος, à comicis dicitur ὁ ἄπληστος, inexplebilis, teste Poll. l. 6. Lat. edo, comedo, phago, onis.

Φάγαινα, et φαγέδαινα, dicitur affectus stomachi, quum vehementer appetens, cibum immodicè sumit, nec satiari vorando potest. in definit. med. et apud Galen. lib. 3. comm. in lib. Epidem. aphor. 37. ¶ Φαγέδαινα, de ulceribus quoque dicitur, et interdum omnia ulcera designat, quæ semper majora et deteriora fiunt. Interdum specialim ulcus quoddam denotat, quod describit Poll. l. 4. c. penult. Celso l. 6. est genus cancri. Hinc apud Æschyl. in Phil. φαγέδαιναν, ἥ μου σάρκας ἐσθίει ποδός. Ab hoc ulcere ad favorum quendam morbum transfertur. de quo Colum. de re rust. l. 9. c. 13.

Φαγεδαινικός, phagedænicus, ut, φαγεδαινικὰ ἕλκη, apud Dioscor. lib. 2. cap. 29.

Φάγος, vorax, edax, comedo, onis. Matth. 11. Lucæ 7.

Φάγρος, Cretensium linguâ dicitur cos: quia acuendo ferrum adedit. Athen. l. 7. Item, piscis quidam, à voracitate, ut putatur, sic vocatus. apud eundem ibidem. Videsis Ὕας.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Διαφάγω, peredo, exedo, edendo consumo. Phil. de mundo, [illegible] διαφάγῃ, quum ærugo gliscens exest.

Ἐκφάγω, itidem exedo: unde, ἐξέφαγε, apud Poll. l. 6. c. 7.

Ἐμφάγω, sed inditum deglutio, comedo. † Xen. Pæd. p. 172. n.†

Ἐπιφάγω, post aliquid edo, superedo. Item, unà cum pane vescor. Poll, ibidem.

Καταφάγω, peredo, edo, devoro. Aristoph. in Plut. ἴσως καταφάγοι καὶ κρέας. Athen. lib. 10. τὸν Μίλωνα ταῦρον καταφαγεῖν. Dicitur etiam κτήματα aliquis καταφαγεῖν, absumere per luxum, abligurire. Ut Odyss. ι. Sic et, πατρῴαν γῆν, et πατρῴαν οὐσίαν καταφαγεῖν. apud Athen. l. 5. et alibi.

Καταφαγᾶς, comedo, onis, helluo. Poll. ex Myrtilo comico, et Æschyl.

Συγκαταφάγω, (decomp.) unà comedo seu devoro.

Προσφάγω, pani additum comedo, cum pane vescor.

Προσφάγιον, τὸ, quo cum pane vescimur, opsonium: apud Joan. c. ult.

Προφαγεῖν, præcomedere, ante alia comedere.

Συμφάγω, unà comedo. Plat. de leg.

Composita sine præpositione.

Ἀγκιστροφάγος, ὁ καὶ ἡ, q. d. hamivorus. Aristotel. et metaph. avarus. Hesych.

Ἀδηφάγος, seu ἀδδηφάγος, ad satietatem et libitum comedens: vorax, helluo. Theocr. idyll. 23. Metaphoricè apud Aristophan. in Nub. λύχνοι dicuntur ἀδηφάγοι, lychni bibuli, qui multum olei devorant. Sic, ἀδηφάγοι ἵπποι, equi curules, qui magnis sumptibus ad certamina curulia aut bellum nutriebantur. Eust. ex rhet. lex. Sic et, ναῦς ἀδηφάγος, cui plenum dabatur stipendium: apud Lys. et, ἀδηφάγοι τριήρεις, in quas magni erogantur sumptus, apud Suid.

Ἀδηφαγέω, seu ἀδδηφαγέω, ad satietatem usque comedo, vorax sum. Isocr. in Archid. Alciphr. ep. 22.

Ἀδηφαγία, seu ἀδδηφαγία, esus ad satietatem usque, voracitas. Athen. l. 10. Oppian. halieut. 3.

Αἰγοφάγος, caprivorus, caprum seu capras vorans aut edens. Peculiariter sic Juno vocabatur apud Spartanos, quòd apud eos capræ ipsi immolarentur. Hesych.

Ἀκανθοφάγος χρυσομήτρις, ut Gaza reddit, aurivittis avis, quæ spinis victitat.

Ἀκανθοφαγέω, spinis vescor.

Ἀκριδοφάγος, qui locustis victitat.

Ἀκριδοφάγοι, cognominati fuerunt quidam populi, de quibus Strabo, Agatharchides, et alii.

Ἀλληλοφάγοι, sese invicem devorantes. Aristot. hist. an. l. 8.

Ἀλληλοφαγία, mutua devoratio. Herodot. [lib. 3. §. 25. συνθέμενος δὲ ταῦτα ὁ Καμβύσης, δείσας τὴν ἀλληλοφαγίην,—ὀπίσω ἀπήλαυνε.]

Ἀλληλοφαγεῖν, mutuò sese devorare: ut plurimùm de piscibus dicitur: ut apud Aristot. loco citato.

Ἀλλοτριοφάγος, aliena comedens. Athen. l. 4.

Ἀλλοτριοφαγέω, aliena comedo. Eust.

Ἀναγκοφάγος, qui necessitate coactus comedit, ut athletæ.

Ἀναγκοφαγία, comedendi necessitas, victus athleticus. Aristot. polit. 2. cap. 3.

Ἀναγκοφαγέω, coactus comedo, liberaliori victu uti cogor, ut athletæ. Hesych. [Longinus, de Sublim. sect. 31. a Cl. Auctore citatur. Vide omnino Notas apud Tollium, ut et Illust. Spanhem. ad Callim. Hym. in Dian. 160.]

Ἀνδροφάγος, hominivorus seu homivorus, humana carne vescens. Philostr. in Heroic.

Ἀνδροφαγέω, humana carne vescor. [Herodot. Hist. lib. 4. §. 107. Μελάγχλαινοι——ἀνδροφαγέουσι δὲ μοῦνοι τούτων, εἵμασι δὲ Σκυθικοῖσι χρέωνται.]

Ἀνθρωποφάγος, idem cum ἀνδροφάγος. ut, ἀνθρωποφάγοι ἰχθῦς, apud Athen. lib. 7. [Aristot. de Hist. Animal. lib. 2. cap. 1. Apud Indos Bellua gignitur,——ταχὺ δὲ θεῖν οὐχ ἧττον τῶν ἐλάφων, καὶ εἶναι ἄγριον καὶ ἀνθρωποφάγον.]

Ἀνθρωποφαγία, hominum devoratio, esus carnium humanarum.

Ἀρνοφάγος, agnos devorans.

Ἀρτοφάγος, panivorus, qui pane vescitur. Athen. l. 10. Est et muris nomen in Batrachom.

Ἀρτοφαγέω, panem voro, pane vescor.

Βαλανοφάγος, glandivorus, qui glandibus vescitur. Plut. in Caio.

Βαλανοφαγέω, glandibus vesci. Eust.

Βουφάγος, q. d. qui bovem una cœna absumpserit. vorax, edax, comedo: ut sit ex epitatica particula βου. Herc. epitheton. in Epigr.

Γαλακτοφάγος, lactivorus, lacte victitans.

Γλακτοφάγος, (per syncopen,) epitheton gentis cujusdam est, apud Homer. Il. ν'. [6.]

Γεωφάγος, qui terrâ vescitur. Hesych. ex Callim.

Γυιοφάγος, membra exedens.

Δαμαλοφάγος, buculorum seu vaccarum esor. epitheton Herculis in Epigram.

Δαφνηφάγος, lauri comestor. epitheton vaticinantium, quoniam comesta lauro numen haurire credebantur: unde et ipsa laurus à Latinis fatidica dicitur. Lycophr. in Alexandra.

Δριμυφάγος, qui acribus vescitur, vel qui acrium esu delectatur.

Δριμυφαγία, acrium ciborum esus. Cæl. Aur. chron. l. 3. c. 2. Item, vomitus esu acrium provocatus. Diosc. l. 2. c. 33.

Δριμυφαγέω, acribus vescor.

Δωροφάγος, donivorus. Hesiod. in Erg. Sic judices olim vocabantur, ut inquit Proclus interpr.

Ζωοφάγος, qui animantes devorat, qui animalium carne vescitur. Aristot. polit. l. 1.

Ζωοφαγέω, animalibus victito. Idem hist. an. l. 8.

Θριπηφάγος, qui vermibus lignorum vescitur, cui victus est è cossis. Aristot. hist. an. l. 9.

(Θυηφάγος. Æsch. Ag. 606.)

Θυμβροφάγος, qui thymbra herba victitat. Aristoph. in Acharn.

Ἰξοφάγος, seu ἰξιφάγος, (q. d. viscivorus,) visco victitans. Peculiariter de quibusdam turdis dicitur.

Ἰχθυοφάγος, qui pisces comedit, piscibus victitans. Athen. lib. 8. Paus. in Att.

Ἰχθυοφαγέω, piscibus victito. Aristot.

Καρποφάγος, fructibus vivens, fructuum esu vitam suam sustentans. Idem in polit.

Καρποφαγέω, fructibus vescor. fructuum esu vivo: apud eundem.

Κατωφαγᾶς, ᾶ, ὁ, nomen avis, quæ ἐρύσσει τὰ σπέρματα. fortassis ἀπὸ τοῦ καταφαγεῖν, inquiunt schol. Aristoph. et Suid. Ab hac sic etiam nominatus fuit Cleonymus apud comicos, quòd semper capite in terram dejecto esset, et voraret.

Κομαροφάγος, qui arbutis vescitur. Aristoph. in Avib.

Κραδοφάγος, qui ficus comedit, aut ficulnis ramis foliisve victitat. Hesych.

Κερδοφάγοι, nominantur homines rustici, et qui ex rebus vilibus quæstum faciunt. Eust.

Κραμβοφάγος, qui brassica vescitur. nomen ranæ in Batrach.

Κρεωφάγος, carnivorus, qui carnibus vescitur.

Κρεωφαγία, carnium voratus. Plut. in præcept. san.

Κρεωφαγέω, carnes voro. [Polyb. Hist. lib. 2. διὰ γὰρ τὸ συνεθισθῆναι καὶ κρεωφαγεῖν, &c.]

Κριθοφάγος, hordei comestor, qui hordeo victitat.

Κριθοφαγία, hordei comestio. pœna militaris, apud Polyb.

Κριοφάγος, arietum vorator. Deus quidam gentilitius, cui arietes immolabantur. Hesych.

Λαιμοφαγέω, avido et hianti ore voro.

Λαγωφαγία, leporum esus, leporum comestio. Epigr.

Μιαροφάγος, pollutorum ciborum esor, qui impuris cibis vescitur.

Μιαροφαγέω, contaminatis cibis vescor. Greg. in encom. Maccab.

Μιαροφαγία, pollutorum esus. Areth. in Apocal.

Μονοφάγος, qui solus cibum capit. Athen. l. 1. ¶ Monophagi dicti fuerunt quidam in Ægina, quòd suos propinquos è bello reversos convivio excepissent, cæteris, qui suos in bello peremptos lugebant, non invitatis. Plut. in Prob. Hell. Verùm Athenæus Græcos veteres μονοφάγους fuisse arguit, quòd seorsum fere pranderent; more à Romanis diverso; qui simul cum amicis decumbebant; unde omnia ab eis dicta διὰ τὴν κοινωνίαν. Cæl. et Erasm. in Chil.

Μονοφαγίστατος, qui maximè et supra quemvis talis est ut cibum solus sumat. Aristoph.

Μονοφαγέω, solus comedo, neminem ad cœnam invito. Athen. l. 1.

Μονοφαγία, solum comedere.

Ναστοφάγος, placentæ comestor quæ ναστὸς dicitur.

Ναστοφαγέω, ναστὸν comedo. Poll. et Hesych.

Νυκτιλαθραιοφάγος, qui nocte clàm vorat. Ælian. l. 4.

Ξηροφαγέω, arida epulor: comedo quæ siccandi vim habent; cibis siccioribus utor. Diosc. l. 2. et Epigr. l. 2.

Οἰοφάγος, oves devorans. Hesych.

Οἰσοφάγος, gula: meatus à faucibus in ventriculum, per quem cibus et potus in ventriculum οἴσεται, i. φέρεται, deferuntur. Aristot. de part. an. Exponitur et, os ventriculi: apud Hippocr. Verùm οἱ τῆς Ἀσκληπιοῦ παιδὸς hic consulendi, quando imperiti lexicographi lectorem non expediunt, sed intricant magis.

Ὀψοφάγος, qui opsoniis inhiat, popinalium deliciarum avidus devorator. Athen. l. 8. Peculiariter sic dicebatur, qui pisces avidiùs devorabat, teste Plut. symp. 4. probl. 4.

Ὀψοφαγίστατος, avidissimus opsoniorum devorator. Xen. apomn. 3.

Ὀψοφαγία, opsoniorum devoratio: peculiariter, piscium delicatorum avida devoratio: Athen. l. 8.

Ὀψοφαγέω, opsonia devoro, popinalibus deliciis, et præsertim piscibus, devorandis delector. Aristoph. in Nub. † 979. Vid. ibi Spanhemius.†

Κατοψοφαγέω, (decomp.) idem cum ὀψοφαγέω. Poll. l. 6. c. 7.

Κατοψοφαγία, idem cum ὀψοφαγία. Athen. l. 5.

Παμφάγος, qui omnia devorat; comedo, helluo. (Παμφάγου πυρός. Eurip. Med. 1189.) ¶ Et in bonam partem, qui omni ciborum genere vescitur: ut, παμφάγα ζῶα, apud Aristot. pol. l. 1.

Παντοφαγία, esus omnium rerum, vel, cum omnibus cibum sumere. Joseph.

Ποηφάγος, herbis vescens: ut, ποηφάγα θηρία, Suid. ¶ Est et animal Indicum, quàm equus duplo majus: apud Ælian. l. 16. c. 11.

Ποηφαγία, herbis vesci, victus ex herba.

Πολυφάγος, qui multum comedit, vorax, helluo.

Πολυφαγία, multi cibi esus, edacitas.

Πρασοφάγος, qui porrum comedit, vel algæ illam speciem quæ πράσον dicitur. nomen ranæ in Batrach.

Ῥιζοφάγος, radicibus vescens.

Σαρκοφάγος, carnivorus, qui carne vescitur: ut, σαρκοφάγα ζῶα, apud Aristotel. et Athen. ¶ Item, substantivè, pro sepulchro. Item, lapis quidam Assius sive Asius, ita dictus, quòd carnem exedat. Diosc. l. 5. c. 142. Gal. et Plin.

Σαρκοφαγία, carnis seu carnium esus: unde libelli Plutarchi περὶ σαρκοφαγίας.

Σιτοφάγος, frumento vescens, pane victitans. Od. ι'. Est et nomen ranæ, in Batrach.

Σκατοφάγος, merdivorus: à σκῶρ, σκατός. Æsculapii epitheton, apud Aristoph. in Pluto.

Σπλαγχνοφάγος, viscerum vorator.

Σπλαγχνοφάγοι, homines violenti pauperum voratores: seu qui in sacris hominum viscera edebant: in l. Sapient. c. 2.

Ταυροφάγος, taurorum vorator. Epitheton Bacchi, apud Soph. quoniam τοῖς τὸν διθύραμβον νικήσασι βοῦς ἐδίδοτο, teste Etym. qui etiam exponi posse ait, crudivorus: ut apud Plut. in lib. utrum Athenienses rei bellicæ an literarum peritiâ magis claruerint. (Aristoph. R. 360.)

Τεκνοφάγος, liberorum vorator. Greg. Naz.

Τρυγοφάγος, Cerealium frugum comestor. Plut. symp. 8. probl. 8. Pro eodem dicitur et, ὀτρυγοφάγος, apud Eustath. et Hesych. προσθέσει τοῦ ο.

Ὑλοφάγος, qui sylvas depascitur: qui in sylvis pascitur seu degit. Hesiod. in Erg.

Φθειροφάγος, pediculorum esor. Sic etiam cognominata fuit gens quædam Ponti, à squalore et sordibus, teste Strabone.

Χαλινοφάγος, q. d. qui frænum mandit seu rodit. epitheton generosi equi, apud Callim. hymno 5. [Hym. in Lavacr. Pall. 11. ἐκάθαρε δὲ παγέντα Πάντα χαλινοφάγων ἀφρὸν ἀπὸ στομάτων. Vide Not. Cl. Valcan.]

Χελωνοφάγος, testudinum vorator. In Carmaniâ populum esse τῶν Χελωνοφάγων, ait Plin. l. 6 et 10. qui testudinum carne vescantur, testisque singulis singulas casas tegant, proque scaphis utantur. Strab. ¶ Hesychius et inter aquilarum genera χελωνοφάγους habet.

Χλοηφαγέω, viridi gramine pascor. in Hippiatr.

Ὠμοφάγος, crudivorus, crudis cibis vescens. Il. ε'. et η'. λείουσιν ἐοικότες ὠμοφάγοισι. Il. π'. λύκοι ὣς ὠμοφάγοι.

Ὠμοφαγία, crudis vesci, crudorum voratio.

ΦΑΙΔΡΟ'Σ, ᾶ, ὁ, hilaris, alacer. Xen. Hellen. 6. λαμπροὺς καὶ φαιδροὺς ἐν τῷ φανερῷ ἀναστρεφομένους. Sic, ὄμμα φαιδρὸν, apud Eurip. in Med. Exponitur et, splendidus, luculentus. (Æsch. Ag. 306.)

Φαιδρῶς, hilariter, alacriter. † Xen. Pæd. l. 4. p. 92. c.†

Φαιδρότης, ητος, ἡ, hilaritas, alacritas. ¶ Item, splendor.

Φαιδρόω, ῶ, exhilaro, alacrem reddo. † In pass. Xen. Pæd. l. 2. 48. b.†

Φαιδρύνω, idem. (Æsch. Ag. 1118. 1129.) ¶ Item, splendidum reddo, seu nitidum, aut tersum, ut μορφὴν φαιδρύνειν, ap. Eur. in Helene. Item, expurgo. Poll.

Φαιδρύνομαι, alacer fio. † Pass. Xen. Pæd. l. 5. p. 146. c.†

Φαιδρυντὴς, æditus, Hesych. lotor, mundator.

Φαιδρύντρια, lotrix. Æschyl. mundatrix.

Φαίδιμος, ὁ καὶ ἡ, illustris: ut, φαίδιμος Ἕκτωρ, et, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ, apud Hom. Il. ζ'. et Od. λ'. † Hesiod. Th. 455.† (Aristoph. R. 1023.)

Φαιδιμόεις, idem: ut, φαιδιμόεντες Ἐπειοί. Il. ν'. [686.]

Composita.

Ἐκφαιδρύνω, idem cum φαιδρύνω, nitidum ac tersum reddo. Euripid. in Bacch. [766.] σταγόνα δ' ἐκ παρηΐδων Δράκοντες ἐξεφαίδρυνον χροός.

Ἐπιφαιδρύνω, idem. Apollon. Rhod. Arg. lib. 4. [662.] ἔνθα δὲ Κίρκην εὗρον, ἁλὸς νοτίδεσσι κάρη ἐπιφαιδρύνουσαν.

ΦΑΙΚΑ'ΣΙΟΝ, ου, τὸ, calceamenti genus. Hesych. rusticum calceamentum esse tradit; ideoque nonnulli φαικάσια interpr. perones. Appianus dicit, fuisse calceamentum Ἀλεξανδρίνον, καὶ ἱερὸν Ἀττικὸν, quo uteretur Antonius dum esset cum Cleopatra. Sic et Plutarch. in Antonio, μετὰ τῶν γυμνασιαρχῶν ἐν ἱματίῳ καὶ φαικασίοις προῄει. ¶ Ex Suetonii mulis phæcasiatis, i. soleatis, et ἀπὸ τοῦ [illegible] φαικασίου Eratosthenis apud Pollucem, tum et, quòd sacerdotes, ipsique dii, phæcasiati essent, certiùs dices, φαικάσια esse soleas, ut quæ tantummodo solum pedis, i. solam pedis plantam, obtegant. ¶ Sunt, qui masculè οἱ φαικάσιοι ponant: sunt et, qui τὰ φαικάσια.

ΦΑΙ'ΝΩ, f. ανῶ, p. πέφαγκα, pro quo usitatius est aor. 1. ἔφηνα, in lucem edo, in lucem profero: item, ostendo. Il. β'. Τὸν μὲν ἀρίζηλον θῆκεν θεὸς, ὅσπερ ἔφηνε. Od. σ'. φαῖνε δὲ μηροὺς Καλούς τε μεγάλους τε· φάνεν δέ οἱ εὐρέες ὦμοι. ¶ Item neutraliter, luceo, colluceo, illuceo, splendeo. Ut apud Aristoph. ὁ δ' ἥλιος οὐ φανεῖν ἔφασκεν ὑμῖν. Plat. in Tim. φῶς ὁ θεὸς ἀνῆψεν ἐν τῇ πρὸς γῆν δευτέρᾳ τῶν περιόδων, ἵνα ὅτι μάλιστα εἰς ἅπαντα φαίνοι τὸν οὐρανόν. ¶ Est etiam, præluceo, ἐλλυχνῶ, simplex pro compos. προφαίνω. ¶ Item, pro φαίνομαι, appareo. Od. λ'. ἀμφὶ δὲ ποσσὶ Γαῖα μέλαινα φάνεσκε. ¶ Rursum transitivè, defero, accuso. Xen. καὶ ἐν τις ἄλλον τι τῶν τοιούτων, φαίνουσι μὲν οἱ φύλαρχοι καὶ τῶν ἄλλων ὁ βουλόμενος. Sic et apud Dem. orat. κατὰ Θεοκρίνου. ¶ Interdum exp. defero ad fiscum: unde φαίνοντες dicuntur, qui quadruplatorum factitant: apud Dem. ¶ Apud Xen. in Hell. φαίνειν φρουράν, exp. decernere exercitum, aut delectum habere. (Soph. Œdip. Tyr. 132. 745. 1076. 1253. Tr. 243. Æsch. Ch. 815.) ☞ Derivari existimatur à φάω, luceo. unde φαίνω, sicut αἴρω ex ἀείρω.

Φαίνων, οντος, ὁ, (sc. ἀστήρ,) stella Saturni, apud Aristot. de mund.

Φαίνομαι, in lucem prodeo. Od. φ'. ἐπεὶ τόδε φαίνετ' ἄεθλον, Οἵη νῦν οὐκ ἔστι γυνὴ κατ' Ἀχαιΐδα γαῖαν. ¶ Item, luceo, splendeo. Il. α'. δεινὼ δέ οἱ ὄσσε φάανθεν, oculi micuerunt. ¶ Item accusor, deferor, reus sum. ¶ Item, appareo, conspicior, in conspectum venio, cernor. Il. α'. Ἦμος δ' ἠριγένεια φάνη ῥοδοδάκτυλος Ἠώς. Plato in Protag. πόθεν, ὦ Σώκρατες, φαίνῃ; † Xen. Pæd. 1. 2. 16. et 1. 4. 7. et l. 2. p. 38. a.† Peculiariter apud astrologos τὰ φαινόμενα dicuntur, quæ apparent in cœlo. Arat. Item, videor. Aristoph. in Nub. ἀτὰρ εὖ λέγειν φαίνει, videris rectè dicere. Herodot. φαίνομαι πεποιηκὼς, videor mihi fecisse. Dicitur et, τοῦτί μοι φαίνεται, hoc mihi videtur, hoc sentio. † Sic Xen. Pæd. 1. 6. 7.† Sic, τὸ φαινόμενόν μοι, quod mihi videtur, sententia mea: apud Isocr. et Plut. ¶ Φαίνεται, cum participio, pro δῆλός ἐστιν, comperitur. Ut apud Thuc. φαίνεται γὰρ ἡ νῦν Ἑλλὰς καλουμένη. Sic et apud Aristid. φαίνεται γεγονὼς, comperitur fuisse. † ἐφαίνετο διαφέρων. Xen. Pæd. 1. 3. 1. Sic l. 3. p. 64. b.† (Æsch. Pers. 670. Ag. 382. 1641. φανέντες. 492. Pr. 842. Eurip. Phœniss. 1682. Soph. Tr. 1. 235. 440. 756. Œdip. Tyr. 757. 838. 863. 1499.)

Particip. πεφασμένος dicitur tanquam à πέφασμαι, (pro quo dicitur πέφαγμαι, apparui, comparui,) ostensus, demonstratus, patefactus; apud Soph. in Œdip. Tyr. et apud Plat. in Phædro. Item, pro πεφαμένος, dictus, à φάω, dico. Item pro, interfectus, à φάω, occido.

Πεφασμένως, apertè, palàm: apud Lys. et Plut.

Præt. med. πέφηνα, apparui, comparui, visus sum, extiti, fui, in conspectum veni.

Φάσμα, τὸ, visum, spectrum. Eurip. in Hec. (Æschyl. Ag. 130. 282. 424. Soph. Tr. 317. 830.) Item, ostentum, portentum, prodigium. Aristot. in Meteorol.

Φάσις, εως, ἡ, apparitio. Quidam exp. comparentia, comparitio. Aristot. in Meteorol. (de Martis stella,) πολλὰς ἐκλείπει φάσεις, rarò apparet. Democritus docet, φάσεις εἶναι τῶν κομητῶν, σύμφασιν τῶν πλανητῶν ἀστέρων. ¶ Item, delatio, accusatio. Unde, δοῦναι φάσιν κατά τινος, aliquem deferre. Φάσεις φαίνειν, delationes factitare, ἐνδείξεις ἐνδείκνυσθαι, γραφὰς γράφεσθαι. Poll. docet, φάσεις εἶναι πάσας τὰς μηνύσεις τῶν λανθανόντων ἀδικημάτων. ¶ Alias signif. vide in φάω, dico, et φάσις, in loco.

Φαντικὸς, et φαστικὸς, ὁ συκοφάντης, delator. Aristophan. in Acharn. Aliam signif. vide in φάσις, suo loco.

Φαντάζω, apparere facio, speciem præbeo, ostendo. Areth. in Apoc. c. 13. φαντάζει γὰρ ἑαυτὸν ἐκεῖνος ὡς ὁ Χριστὸς, ἵνα πλανῇ. Alex. Aphr. τοῦτο φαντάζοντα ὡς κατ' ἀλήθειαν, hoc repræsentantia ac si vera res fuisset.

Φαντάζομαι, appareo, videor. (Æsch. Ag. 1509.) Eur. in Phœn. ποῖ τις πολιτῶν ἐν τρίβῳ φαντάζεται; Plat. de rep. l. 9. ἥκιστα παράνομοι τότε αἱ ὄψεις φαντάζονται τῶν ἐνυπνίων. ¶ Item, imaginor, imaginem seu speciem mente concipio. Gal. ad Glauc. l. 1. φαντάζονται μαρμαρυγὰς ὁρᾶν. ¶ Expon. et contemplor, apud Greg. ¶ Item, accusor, et φαίνομαι. Aristoph. in Acharn. ¶ Item, ostento me, et tanquam spectaculo omnibus esse volo: vel, tanquam mirandum quoddam spectaculum in omnium oculos incurro, apud Herodot. in Polym.

Φάντασμα, τὸ, quod apparet, visum, spectrum, Aristot. de mundo. Eurip. in Hec. (Æsch. S. c. Th. 716.) Sæpe dicitur de eo, cujus vana species et imago nobis obversatur, et oculos nostros deludit: ut apud Plat. de rep. Plut. et Athen.

Φαντασμάτιον, diminut. parvum visum. Plut.

Φαντασία, ἡ, visum, visio: quum imagines rerum absentium ita repræsentantur animo, ut eas cernere oculis ac præsentes habere videamur. Phil. de mundo. ¶ Interdum expon. species: unde, φαντασίαν ἐμφαίνειν μήκους, longitudinis speciem præbere. Aristot. de mundo. ¶ Item, cogitatio vehemens, rei speciem animo repræsentans; imaginatio, seu imago rerum animo insidentium, species animo concepta. Aristot. rhet. 2. Polyb. Herod. ¶ Item, ostentatio, seu splendor speciosus, omnibus conspicuus, Athen. l. 5. Act. Ap. c. 25. pompa, fastus, superbus comitatus.

Φαντασιώδης, ους, ὁ καὶ ἡ, ex aliqua visione seu imaginatione proveniens, vel in imaginationibus consistens.

Φαντασιαστικός, ad visiones concipiendas aptus. Apud Plut. de def. orac. ποιοῦσι φαντασιαστικοὺς τοὺς προφήτας καὶ τὰς προφήτιδας, exp. visionum impulsione præsagos reddunt.

Φαντασιόομαι, visiones concipio et rerum imaginationes, obversantur mihi visa et imaginationes. Alex. Aphr. de an. l. 2.

Φανταστής, ὁ, efficiens aut concipiens visiones, qui talis est ut efficiat seu concipiat visiones et imaginationes. Plut. de Plac. philosoph. et de def. orac.

Φανταστικός, talis, ut visiones et imaginationes concipiat. Plut. in lib. utra anim. prud.

Φανταστικῶς, concipiendo visiones et imaginationes: apud eundem in lib. de def. orac.

Φανός, ὁ, lucidus, splendidus. Plat. Aristotel. in meon. Aristophan. (Φανὸς λαμπάς. Æsch. Ag. 292. φαναῖς εὐφροσύναις. Pr. 538.) ¶ Item substantivè, laterna, lampas, fax. Joan. c. 18. In qua signif. scribitur et πανός, apud Athen. lib. ultim. ex Menand. et Diphilo. ¶ Apud Aristophan. sic dicitur delator, accusator, sycophanta.

Φαναί, αἱ, Hesych. sunt λαμπάδες. unde apud Eur. in Rheso, Terpsichore una ex novem musis Orpheum dicit δεῖξαι φανὰς μυστηρίων ἀπορρήτων, i. monstrasse, mysteria Bacchi arcana facibus peragenda esse, et ignis coruscatione adhibita. Apud eundem Eur. in Ione itidem per φανὰς Βάκχου intelligi dicuntur orgia Bacchi, nocturno tempore facibus accensis agitari solita.

Φανίον, τὸ, laternula, facula. Menand.

Φανάριον, idem cum φανίον, apud Eust.

Φάνιον, locus in quem purgamenta conjiciebantur. Suid.

Φαναῖος Ζεύς, splendidus Jupiter seu nitidus. Eur. in Rheso. Φαναῖος Ἀπόλλων, cognomen apud Chios frequens, teste Hesych.

Φανερός, ὁ, apparens, Aristot. Item manifestus, apertus. Isocrat. in Archid. διὰ τούτων ἅπασι πᾶσιν ἔσται φανερόν. Xen. apomn. l. 1. Θύων τε γὰρ φανερὸς ἦν, manifestè sacrificabat. † Pæd. 1. 2. 16. et l. 2. p. 47. c.† Apud Plat. de rep. l. 1. φανερὸς ἦν ἐπιθυμῶν εἰπεῖν, manifestum erat, eum cupere dicere. Dicitur et, ἐκ τοῦ φανεροῦ, apertè, palàm. † Sic Xen. Pæd. 2. 59.† Interdum et, ex professo; Thuc. l. 4. Et pro eodem, ἐν τῷ φανερῷ, apud Xen. Item, clarus, illustris, celebris. Xen. Pæd. 7. et Synes.

Φανερῶς, manifestè, apertè, palàm. Plat. Æschin. Dem. &c. † Aristoph. Nub. 290. et 606.†

Φανερόω, manifestum facio, patefacio, declaro. vox in sacris lit. usitata. ut Joan. c. 7. φανέρωσον σεαυτὸν τῷ κόσμῳ. Sic et c. 2.

Φανερόομαι, manifestus fio, patefio. Marul c. 4. οὐ γάρ ἐστι κρυπτὸν ὃ ἐὰν μὴ φανερωθῇ.

Φανέρωσις, patefactio, declaratio. Merc. Trism.

Φάνης, ητος, ὁ, dicitur sol, quòd quotidie novus apparet, Macr. Apud Orph. sic nominatur Amor, quòd ex chao primus apparuerit.

Φανητιάω, apparere volo.

Φανίας, ου, ὁ, proprium fuit cujusdam, qui, quum esset tenuissimæ fortunæ, summas tamen divitias jactabat et simulabat. Qualis ingenii homo quilibet τοῦ Φανίου nomine insigniri potest. Erasm. in Chil.

Φαάντερος, et Φαάντατος, splendidior, splendidissimus. Od. ν'. Εὖτ' ἀστὴρ ὑπερέσχε φαάντατος. Greg. in Carm. τῆς αὐτῆς φαάντερον Ἑωσφόρος.

Φαινίνδα, ἡ, dicebatur modus pilæ ludendi. παρὰ τὸ φαίνειν, quoniam pilam alteri ostendentes alteri mittebant, decepto eo qui se accepturum putabat. Poll. lib. 9. Eust. Vide Athen. lib. 1. ubi et alia etyma affert.

Composita: ac primùm cum præpositione.

(Ἀμφαίνω. Æsch. Suppl. 636.) [Eurip. Herc. Fur. 918. Ἄνας πατέρας ἀμφαίνεις; indicas. Ἀμφαίνεις pro ἀναφαίνεις.]

Ἀμφιφανής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, undique apparens et conspicuus. Euripid. in Androm.

Ἀναφαίνω, manifesto, ostendo, exhibeo, edo. Il. α. Δαναοῖσι θεοπροπίας ἀναφαίνεις. Sic Il. υ. ποδῶν ἀρετὴν ἀναφαίνων. Act. Ap. 21. ἀναφάναντες τὴν Κύπρον, exp. quum Cyprum cernere cœpissemus. Alii legunt Græcissimè, ἀναφανέντες. Fuêre codices, qui et ἀναφάναντες, et ἀναφήναντες habebant.

Ἀναφαίνομαι, appareo, conspicuus fio, manifestus reddor. (Æsch. Ch. 326.) Il. ρ'. ἡμῖν δ' αὖτ' ἀναφαίνεται αἰπὺς ὄλεθρος. † Hes. Th. 710.† Præt. ἀναπέφασμαι, et ἀναπέφηνα, † Xen. Pæd. l. 3. p. 73. c.† compertus sum. Plat. de rep. l. 1. ὁ μὲν δίκαιος ἡμῖν ἀναπέφανται ὢν ἀγαθός. Idem in Apolog. οὔτε ἀσεβὴς, οὔτε ὑπερμάζων ἄλλως θεοὺς ἀναπέφηνα.

Ἀναφανδὸν, et ἀναφανδὰ, manifestò, palàm, propalàm. prius apud Luc. et Plat. in Alcib. posterius. Od. γ'. et λ'. Pro iisdem per syncopen dicitur ἀμφαδὸν, et ἀμφαδὰ, Od. ξ. et apud Nonn. [Ἀμφανδὸν. Pind. Pyth. θ. 73. Αἰδέοντ' ἀμφανδὸν ἁδείας τυχεῖν τὸ πρῶτον εὐνᾶς. Schol. ἐκ τοῦ φανεροῦ τῆς ἀδείας αὐτοὺς τυχεῖν.]

Ἀμφανίω, idem quod ἀναφαίνω. Hom.

Ἀμφαδὸς, apertus, manifestus. Apoll.

Ἀμφάδιος, idem. Unde, ἀμφαδίῃ, sc. μάχῃ, aperto conflictu. Il. ν'. [356.] Ἀμφαδίην ἀλέεινε. Et accus. ἀμφαδίην, Od. ε. [120.] ubi itidem substantivum aliquod subaudiri docet Eustathius, vel adverbialiter usurpari.

Decomp. Ἐξαναφανδὸν, idem quod ἀναφανδόν.

Ἐπαμφάδιον, circumspexit, admiratus est. Hesych.

Ἀποφαίνω, ostendo, demonstro, palàm facio, declaro. Interdum et, probo, indico. Aristoph. in Plut. ἂν μὴ ἀποφήνω μόνον Ἀγαθῶν ἁπάντων ὄντ' αἴτιον ἐμέ. Thuc. l. 3. πειρασόμεθα ἀποφαίνειν, demonstrare conabimur. Item lib. 4. καθαιρέτην ἂν ἂν αὐτὸς ἀποφαίνῃ πολεμίων, eversorem hostium quos ille indicaverit. Exp. etiam, exhibeo, profero. Unde, ἀποφαίνειν τὴν διαθήκην, exhibere et proferre tabulas testamenti, apud Lys. Sic apud Dem. ἔργον μὲν οὐδὲν ἀποφαίνουσι τοῖς χρήμασι, nullum exhibent fructum. Item, defero; unde, ἀποφαίνω πρὸς τὸ δημόσιον, ad populum rem deferre, Plat. de leg. ¶ Item, efficio, reddo: vel potiùs, effectum exhibeo. ut apud Luc. πλουσίους ἐκ πενήτων ἀποφαίνω, ex pauperibus divites efficere.

Ἀποφαίνομαι, ostendor, demonstror, convincor. (Æsch. Pers. 861. Eum. 309.) Dem. in Dinarch. et alibi. Unde, τὰ ἀποπεφασμένα dicuntur, quæ probata sunt, demonstrata et comperta. ut, ἀποπεφασμένα χρήματα, pecuniæ quas compertum est aliquem accepisse. ¶ Item activè, idem quod ἀποφαίνω, declaro, explico. † Sic Aristoph. Nub. 367. ἀπόφηναι τοῦτό μοι, declara hoc mihi. ἀποφαίνομαι med. Xen. Pæd. p. 240. c.† ¶ Interdum et, pronuntio, affirmo. Xen. Pæd. 4. τότε τὴν γνώμην περὶ αὐτῶν ἀποφανοῦμαι. Isocr. in Panath. μὴ προπετῶς ἀποφαίνεσθαι περὶ τῶν ὄντων. ¶ Apud Dialecticos signif. enuntio: ut apud Aristot. περὶ ἑρμην.

Ἀποπεφασμένως, manifestè, apertè, palàm. Dem. in Neær.

Ἀπόφανσις, et ἀπόφασις, εως, ἡ, enuntiatio, seu pronuntiatio, Aristot. περὶ ἑρμην. ¶ Item, sententia: ut, ἀπόφασιν ποιεῖσθαι, sententiam ferre, idem quod ἀποφαίνεσθαι, apud Dem. Interdum, sententia, i. breve dictum. ut quum Plut. in Publ. dicit, τὸν Σόλωνα ἐξενεγκεῖν περὶ εὐδαιμονίας ἀπόφασιν πρὸς Κροῖσον. ¶ Ἀποφάσεις dicebantur etiam rei quæsitæ probationes, quæ fiebant in curia Areopagi: ut apud Dinar. in Dem. Item, indices seu commentarii seu recensiones, vulgò inventaria: unde, ἀποφάσεις τῶν ὄντων ἐν ταῖς ἀντιδόσεσι. ¶ Alias signif. nom. ἀπόφασις vide in Ἀπόφημι, in comp. ex φάω, dico.

Ἀποφαντικός, enuntiativus, pronuntiativus: ut, λόγος ἀποφαντικός, sermo perfectam sententiam ita continens, ut aut affirmationem aut negationem admittat. Aristot. περὶ ἑρμην.

Ἀποφαντικῶς, enuntiativè, more eorum qui de re aliqua pronuntiant. Hermog.

Decomp. Ἀνταποφαίνω, vicissim ostendo, contrà ostendo. Thucyd. [lib. 3. §. 67. καὶ γὰρ ἡμεῖς ἀνταποφαίνομεν πολλῷ δεινότερα παθόντας τὴν ὑπὸ τούτων ἀδικίαν ἡμᾶς λαμβανομένους, &c. ita etiam lib. 3. §. 38. si legas ἀνταποφῆναι cum ι subscripto. Verum ἀνταποφῆναι deducitur ab ἀνταπόφημι, ut ἀνταποφῆναι ab ἀνταποφαίνω. Vide Steph. App. col. 200. E.]

Ἐξαποφαίνω, idem cum ἀποφαίνω.

Διαφαίνω, q. d. interostendo, διαδείκνυμι. Hesych. et Suid. Et neutraliter, eluceo. unde apud Plut. in Pomp. τῷ ταχεῖ καὶ ἀνθοῦντι διέφαινεν εὐθὺς ἡ ἀκμή.

Διαφαίνομαι, inter alia appareo et conspicuus sum. Il. θ'. Ἐν καθαρῷ ὅθι δὴ νεκύων διεφαίνετο χῶρος. Item, transparens et translucens sum, seu perlucidus: ut Odyss. λ. (de veste candente,) διεφαίνετο δ' αὐτῆς. Hinc, τὸ διαφαινόμενον, perlucidum, apud Aristoph. in probl. † perlucere. Xen. Pæd. 1. 4. 3.† Signif. et simpl. conspicuus fio, in conspectum venio, videor, ut apud Phil. de mund. loquentem de insulis Rhodo et Delo, χρόνῳ δ' ὕστερον ἐλαττουμένης (sc. τῆς θαλάττης) κατ' ὀλίγον ἀνασχοῦσαι διεφάνησαν, exsistere sensim cœperunt et conspici. Sic et apud Thuc. lib. 2. et 4.

Διάφανσις, seu διάφασις, q. d. interlucentia. Cic. ad Att. l. 2. Ep. 2. Item transparentia.

Διαφανής, perlucidus, qui transluceat seu transparet. ut, διαφανὲς σῶμα, apud Aristotel. in lib. de sensu. et, διαφανὴς κεκρύφαλος, et, διαφανὴς ὕλη, apud Synes. † Aristoph. Nub. 765. λίθος διαφανής, lapis perlucidus: de chrystallo loquitur.† Item, illustris, celebris, clarus: apud Plat. in Tim. et Philopon. in Procl. (Soph. Œdip. Tyr. 774.)

Διαφανῶς, perspicuè, apertè, manifestè. Thuc. l. 2

Διαφάνεια, ἡ, perluciditas. Eust.

Ἐκφαίνω, in lucem edo, profero, evulgo, patefacio. (Soph. Œdip. Tyr. 251.) Hes. in Theog. † 688.† ἐκ δέ τε πᾶσαν φαῖνε βίην, omnem vim exerebat. Basil. in ep. ad Andron. ἐμοὶ τὴν αἰτίαν ἐκφαίνειν ὅπως ἂν συνίδωμεν τοὺς λόγους.

Ἐκφαίνομαι, in lucem edor, emergo. † Hes. Th. 200.† Item, appareo, conspicuus sum. Od. κ'. οὐδέ τις αὐτῶν Ἐξεφάνη, nullus eorum apparuit. Iliad. τ'. ἐν δέ οἱ ὄσσε Δεινὸν ὑπὸ βλεφάρων ὡσεὶ σέλας ἐξεφάανθεν, oculi sicut flamma micuerunt. (Soph. Œdip. Tyr. 1083.)

Decomp. Συνεκφαίνω, unà patefacio, simul declaro. Plut.

Ἔκφανσις, patefactio, evulgatio. Synes. ep. 143. Exponitur etiam, expressio, enarratio, significatio: apud eundem.

Ἔκφαντος, patefactus, evulgatus.

Ἐκφαντικός, enuntiativus, enarrativus: ut, ἐκφαντικαὶ δυνάμεις, apud Dionys. de cœl. hier. c. 2.

Ἐκφαντικῶς, enuntiativè. Item, expressè, significanter.

Ἐκφάντωρ, ορος, ὁ, enuntiator, enarrator, interpres; qui arcanum aliquod patefacit: ut, ἀληθείας ἐκφάντωρ, apud eundem in epist. ad Polycarp.

Ἐκφαντορικός, idem cum ἐκφαντικός. ut apud Damasc. πνεῦμα τὸ ἅγιον dicitur esse ἐκφαντορικὴ τοῦ κρυφίου τῆς θεότητος δύναμις τοῦ πατρός.

Ἐκφαντορία, doctrina, rerum reconditarum ac mysticarum interpres et enarratrix: apud Dionys. de cœl. hier. c. 2.

Ἐκφανής, manifestus, apertus. Item, splendidus, illustris. Polyb. (Æsch. Pers. 398.)

Ἐκφανίζω, manifestum reddo, aperio. Hesych.

Ἐκφανόω, attono, percello. unde, ἐκπεφάνωται, apud eundem, expon. ἀπόπληκτος γέγονε.

Ἐκφάδον, apertè, manifestè, apud eund.

[Ἔκφασμα. Eurip. Orest. 407. Ἐκφασμάτων δὲ τάδε νοσεῖς ποίων ὕπο;]

Decomp. Διεκφανής, idem quod διαφανής.

Παρεκφαίνομαι, leviter eluceo et appareo. Greg. Naz.

Ὑπεκφαίνομαι, subluceo.

Ἐμφαίνω, repræsento, speciem præbeo, præ me fero, vel ostendo. ut apud Theophrast. ἅπαντες δέ πως ἐμφαίνουσιν οἱ καρποὶ καὶ τὸν τοῦ φυτοῦ χυλόν. Interdum, verbis ob oculos pono, et quasi repræsento, indico, innuo. Herodian. lib. 4. τοιαῦτά τινα πλαγίως ἐμφαίνων, obliquè innuens. Interdum exp. refero: ut quum Diosc. dicit, τοῦ κινναμώμου δοκιμώτατον εἶναι τὸ ἐμφαῖνον ἐν τῇ ὀσμῇ τὴν κασίαν. (Soph. Tr. 616.) ¶ Ἐμφαίνει, impersonaliter usurpatur pro videtur. ut apud Ceb. ἐμφαίνει οὕτως ἔχειν. † In pass. appareo. Xen. Pæd. 1. 4. 3.†

Ἔμφασις, εως, ἡ, repræsentatio, inanis rei exhibitio, species expressa. Exponitur et, simulatio; apud Polyb. Item, efficacia significandi, figuræ nomen, apud Rhet. quum verbis tacita subest significationis efficacia: vel, quum plus significatum est quàm dictum. Quint. l. 9. c. 2. et alibi.

Ἐμφαντικός, seu ἐμφατικός, habens efficaciam, seu significans cum efficacia, efficax in significando.

Ἐμφατικῶς, et ἐμφαντικῶς, significanter, magna cum significatione, vel luculenta. Polyb. et Phil. efficaciter.

Ἐμφανής, qui repræsentatur oculis nostris, qui palàm est, conspicuus. Item, manifestus, apertus. Unde, τὰ πράγματα ἐμφανῆ ποιεῖν, apud Dem. Et, ἐμφανὴς μῖξις, coitus qui fit in propatulo. Herodot. † Sic ἐξ ἐμφανοῦς. Xen. Pæd. 1. 6. 36.† (Soph. Œdip. Tyr. 929. El. 1109. 1454. Æsch. Pers. 518. Eum. 423.)

Ἐμφανῶς, perspicuè, apertè, manifestè. Hesych. (Æsch. Ag. 635. Soph. Œdip. Tyr. 512. Tr. 282.) [Aj. 459. καὶ νῦν τί χρὴ δρᾶν, ὅστις ἐμφανῶς θεοῖς Ἐχθαίρομαι. Œd. Tyr. 96. Eurip. Heraclid. 675.] † Aristoph. Nub. 611.† [de Cyri Exp. lib. 5. ἐξῆν δὲ καὶ ταῖς ἑταίραις αἷς ἦγον οἱ Ἕλληνες, ἐμφανῶς συγγενέσθαι.]

Ἐμφάνεια, aspectus, apparitio. Item, significatio, demonstratio. Areop.

Ἐμφανίζω, repræsento, ante oculos pono, patefacio: ut, τὴν ἀλήθειαν ἐμφανίζειν, apud Luc. Sic Johan. 14. ἐμφανίσω αὐτῷ ἐμαυτόν. Item, indico, as, certiorem facio. Act. Ap. c. 23. ὅτι ταῦτα ἐνεφάνισας πρός με. Sic et c. 25. † Xen. Pæd. p. 204. d. et p. 207. d.†

Ἐμφανίζομαι, in conspectum venio, appareo: in ep. ad Hebr. c. 9.

Ἐμφανισμός, patefactio, declaratio. Indicium. Insinuatio forensis. In Anthol.

Ἐμφανίσιμος, insinuativus, ibid.

Ἐμφανιστικός, quod facit ad patefactionem, ad declarationem. Item, insinuativus. ibid.

Decomp. Ἀνέμφατος, ὁ καὶ ἡ, carens efficaciâ, sine significatione efficaci, luculentam speciem non præbens.

Ἀνεμφάτως, sine efficacia, vel, non expressè. Herm. περὶ πολιτικοῦ λόγου.

Ἀνέμφαντος, non demonstratus.

Ἀνεμφάνιστος, non insinuatus. In Anthol.

Ἀπεμφαίνω, nullo modo refero speciem, non convenio, dissimilis sum: ut, σύγκρισις ἀπεμφαίνουσα τῶν ἐμψύχων τοῖς ἀψύχοις, apud Polyb.

Ἀπέμφασις, declaratio, expositio, demonstratio. Strabo.

Διεμφαίνω, q. d. interostendo. Luc. ὀφθαλμοὶ πολὺ γοργὰρ καὶ ἦθος ἐμφαίνοντες, coruscantes, et truculentum ac divinum quid evibrantes.

Δυσέμφατος, malæ, vel molestæ significationis. Damasc.

Παρεμφαίνω, præterea vel simul ostendo, seu præterea et simul significo: unde passivè, παρεμφαίνεσθαι, consignificari, συνεμφαίνεσθαι, dicitur ἡ ὕλη καὶ ἡ μορφὴ, apud Arist. ¶ Item, declaro, explano. Ath. ¶ Item, refero, similis sum. Dion. λίαν παρεμφαίνων τὸν τῆς τελείας ἰσχύν.

Παρέμφασις, declaratio, explanatio, repræsentatio.

Παρεμφατικὸς, explanativus, significativus, repræsentativus.

Ἀπαρέμφατος, q. d. minimè declarativus, cui nulla subest declaratio: ut, ἀπαρέμφατος ἔγκλισις, apud Gramm. modus infinitivus.

Ἀπαρεμφάτως, absque declaratione, indefinitè, per modum infinitivum.

Συνεμφαίνω, simul ostendo, simul significo. Item, simul refero. Theophrast.

Ἐπεκφαίνω, adhuc in lucem edo, adhuc patefacio. Plut.

Ὑπεμφαίνω, q. d. subostendo, vel subsignifico.

Ἐπιφαίνω, q. d. superostendo. Et neutraliter, illucesco. Luc. c. 1.

Ἐπιφαίνομαι, q. d. superappareo, appareo super aliqua re; i. dum res aliqua geritur, intervenio, supervenio. Xen. † Pæd. 1. 6. 38.† εἴ γε ἐν σοὶ κατὰ κέρας οἱ πολέμιοι ἐπιφανεῖεν. Sic et apud Herodian. l. 3. Apud Plut. in Galb. ἐπεφαίνετο τὰ πολλὰ σημεῖα τῇ μορφῇ. exp. in facie apparebant.

Ἐπίφασις, q. d. apparentia: apud Suid.

Ἐπιφανὴς, qui supra alios apparet, et conspicuus est. Et metaph. illustris, insignis, clarus: apud Polyb. et Plut.

Ἐπιφανῶς, insigniter, insignem in modum. Item splendidè, magnificè.

Ἐπιφάνεια, ἡ, q. d. superapparentia: apparentia, quæ est supernè, et in summo: summum: ut, ἡ ἐπιφάνεια τοῦ πελάγους, summum æquor, apud Phil. Exponitur et, superficies: apud Plut. et Geometras. Accipitur et pro habitu et forma loci, seu plani, seu montosi, seu confragosi, apud Polyb. Item pro habitu et specie oris, apud eundem. Significat et, celebritas. ¶ Peculiariter apud Christianos Græcos Theolog. sic dicta fuit apparitio Christi servatoris nostri in carne, teste Suid.

Ἐπιφάνια, seu ἐπιφάνεια, τὰ, dictus fuit dies, in quo celebrabatur memoria baptismi Christi, et quo catechumeni quoque baptizabantur: vel dies quo Christus manifestari cœpit gentibus, quum ad eum adorandum magi ab oriente venerant. Epiphanius, lib. adversus hæreses, vult esse diem, quo natus est Christus in carne. Vide et Aug. hac de re variis in locis.

[Ἐπίφαντος. Soph. Antig. 851. τί με πρὸς θεῶν πατρῴων οὐκ οἰχομέναν ὑβρίζεις, ἀλλ' ἐπίφαντον;]

Συνεπιφαίνομαι, (decomp.) simul appareo vel exorior.

Καταφαίνομαι, appareo, videor esse. Theocr. idyll. 3. Ἦ ῥά γέ τοι σιμὸς καταφαίνομαι ἐγγύθεν ἦμεν, Νύμφα, καὶ προγένειος. Aristot. de mund. μικρὰ καταφαίνεται ἐν καὶ οὐδενὸς ἄξια.

Καταφανὴς, qui apparet, vel conspicuus, apertus: unde, καταφανῆ ποιεῖν et ποιεῖσθαι, manifestum reddere, declarare, apud Isocrat. et Xenoph. † Pæd. 1. 6. 12. ἐν καταφανεῖ στρατοπεδεύεσθαι. l. 3. p. 80. e. ἐν τῷ καταφανεῖ ἀλλήλοις ἐγένοντο, in conspectum venire. p. 173. a.† Τὸ καταφανὲς, expon. etiam, compertum, notum, apud eund.

Καταφανῶς, evidenter, manifestè.

Παραφαίνω, q. d. in transitu et veluti præteriens ostendo. Exponitur etiam, ex propinquo ostendo, seu monstro. Item simpliciter, ostendo: apud Hesiod. in Erg. (Aristoph. R. 1408.)

Παραφαίνομαι, in transitu appareo, vel in conspectum venio. Plut. παραφανεὶς ἐν καιρῷ, opportunè in conspectum veniens, tanquam prætereundo.

Περιφαίνομαι, circumquaque conspicior, vel conspicuus sum. Hom. hymn. in Ven. περιφαινομένῳ ἐνὶ χώρῳ.

Περίφαντος, circumquaque conspicuus, vel valde conspicuus et apertus. [Soph. Ag. 228.]

Περιφανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem. Soph. in Ajace. Exponitur et simpl. conspicuus, apud Luc.

Περιφανῶς, (q. d. circumspicuè,) valde manifestè. Item simpl. manifestè, apertè. Soph. ibid. [Aj. 81. Aristoph. Plut. 949. Equit. 1183. Ἐπιεικῶς γὰρ περιφανὲς τὸ ναυτικόν. Av. 1290. Thesm. 471. διὰ δὲ ταῦτα; Τῆς ἔξεως ἡμῶν τὸ ἄνδρα περιφανῶς ἐκεῖ λέγω. Schol. ἐντελῶς καὶ ἐμφανῶς. Xenoph. de Cyri Exp. lib. 4. καὶ πᾶσι περιφανῶς ἔδοξε λῆξαι τὸ χαλεπὸν τοῦ χειμῶνος. Demosth. Orat. in Neæram, τὸν τοίνυν περιφανῶς ἐγνωσμένον ξένον εἶναι, &c. Plat. Epist. vii.]

Περιφάνεια, (q. d. circumspicuitas,) prospectus in omnem partem. [Demosth. in Stephan. τοσαύτη περιφάνεια τοῦ πράγματός ἐστι.]

Προσφαίνομαι, appareo. † Xen. Pæd. l. 4. p. 111. b.†

Προσφανὴς, apparens, manifestus: unde, προσφανές ἐστι, apud Dem.

Προφαίνω, præluceo, lumen præfero. Plut. καὶ πρῶτος μὲν ὁ προφαίνων ἐπιστὰς τῷ Δημητρίῳ, πληγεὶς καὶ πεσὼν ἀπέθανε. ¶ Item, præmonstro, seu præmonstro speciem futuri, et quasi polliceor. Theophrast. de caus. pl. l. 1. προφαίνει μὲν οὖν τὰ ἄγρια πολλὰ καρπὸν, τοῦτον δ' οὐκ ἐκπέττει. Item, ostendo. Xen. ὁ μὲν θεὸς πολλὰ ἀγαθὰ προφαίνει, ostentat nobis spem ingentium rerum. † ἆθλα, præmia proponere. Pæd. l. 2. p. 42. a.† Item, portendo aliquid, ac significo prodigio. (Soph. Tr. 328. 865. Œdip. Tyr. 810.)

Προφαίνεσθαι, dicitur id quod portenditur. Plut. Item, quod præindicatur seu præsignificatur: unde, προφαινόμενα θεῷ, apud Dem. qui per oraculum præindicantur. Item, προφαίνομαι, appareo, in conspectum prodeo. Soph. προφάνητέ μοι. (Œdip. Tyr. 405. 171. El. 1285.) Exponitur etiam, obversor.

Πρόφασις, quomodo huc pertineat, vide in compos. ex φημὶ, in φάω, dico.

Προφανὴς, conspicuus, manifestus, apertus. Unde, ἐκ τοῦ προφανοῦς, apertè, manifestè. Et, ἀπὸ τοῦ προφανοῦς, pro eodem. Thuc. † Xen. Pæd. l. 4. p. 93. d.†

Προφάνεια, conspicuitas, ambitio. Merc. Trism.

Προφανῶς, conspicuè, apertè. in Epigr.

Decomp. Ἐπιπροφαίνομαι, supra aliquam rem appareo. Apoll. [Arg. iii. 916. Μόψος, ἐσθλὸς μὲν ἐπιπροφανέντας ἐνισπεῖν Οἰωνοὺς, ἐσθλὸς δὲ συμφράσσασθαι ἰόντας.]

Συμφανὴς, manifestus, apertus.

Σύμφασις, expon. multarum stellarum unus emersus et conspectus; apud Aristot.

Συμφάσεις, αἱ, vocari dicuntur simul apparentes in iride colores.

Decomp. Ἀσυμφανὴς, non conspicuus, non perspicuus. Aristot.

Ἀσυμφανῶς, obscurè, ænigmaticè, tectè.

Ὑπερφαίνομαι, q. d. superappareo, appareo supra, conspicior supra: ut, ὑπερφανέντες τοῦ λόφου, supra collem apparuerant: apud Thuc. Item, supereminco. ut, ὑπερφαίνομαι τῶν πολλῶν, apud Basil.

Ὑπερφανὴς, q. d. apparens et conspicuus supra alios, seu supra alia. Exp. etiam, arduus et erectus, apud Xen. in Hipparch.

Ὑπερήφανος, ου, ὁ καὶ ἡ, superbus, arrogans. q. d. qui supra cæteros se conspiciendum præbet. unde, ὑπερήφανοι τρόποι, superbi mores. et ὑπερήφανοι λόγοι, verba superba. apud Dem. † Hes. Th. 149.† ¶ Compar. ὑπερηφανέστερος, superbior: apud Aristot. rhet. 2. ¶ Τὸ ὑπερήφανον, magnificum, eximium, maximi pretii. Plat. in Gor. Plut. in Per.

Ὑπερηφανῶς, superbè, arroganter.

Ὑπερηφάνεια, et ὑπερηφανία, ἡ, superbia, arrogantia. Demosth. in Mid. † ὑπερηφανία τοῦ τρόπου, morum superbia. Xen. Pæd. l. 5. p. 123. d.† Expon. etiam, contemptus, vel, superbus contemptus; apud Plat. de rep. l. 3.

Ὑπερηφανέω, superbio, insolesco. Il. λ'. et apud Polyb. Item, effero, vel, superbè effero: apud eund. Polyb. l. 5. Item, contemno, fastidio, vel, superbè contemno. Luc.

Ὑπερηφανεύομαι, idem. Apud Basil. ὑπερηφανεύομαι ταῦτα, exp. superbè jacto.

Ὑποφαίνω, (q. d. subluceo,) illucesco: ut, ὑπέφαινεν ἡμέρα, illucescebat dies. Luc. Sic et apud Plat. in Protag. Item activè, et metaph. subostendo, non plenè ostendo: ut, ἀγαθὰς ὑπέφαινον ἐλπίδας, apud Herodian.

Ὑποφαίνομαι, idem quod ὑποφαίνω. Xen. Pæd. 4. ἐπεὶ δ' ἡμέρα ὑπεφαίνετο, &c. Et, ὑποφαινόμεναι ἐλπίδες, spes quæ subaffulgent.

Ὑποφαίνεσθαι, dicitur etiam id quod ex loco inferiori apparet. Plut. in Camill. ὁ τόπος, ἐφ' ᾧ Μάλλιος ἐπεμάχετο πρὸς τοὺς Κελτοὺς, ὑπεφαίνετο τῆς ἀγορᾶς ἀπὸ τοῦ Καπιτωλίου.

Ὑπόφασις, q. d. subostensio, sublucentia, suspectio. Hipp.

Προϋποφαίνω, (decomp.) antè subluceo, antè prædico, ib. Plut.

Composita sine præpositione: ac primùm partim ex ipso φαίνω, partim in φανὴς desinentia.

Ἀγχιφανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ex propinquo apparens, propinquus. Nonn.

Ἀειφανὴς, semper apparens, semper perspicuus: ut, ἀειφανὴς ἀστήρ. Basil.

Ἀκροφανὴς, q. d. in summo apparens. Apud Nonn. ἀκροφανὴς ἠὼς, aurora summo diluculo apparens: vel, quæ superficiariam tantùm et non plenam lucem habet: vel, apparere et exoriri incipiens.

Ἀλλοφανὴς, qui alius et diversus apparet; apud eundem.

Ἀρτιφανὴς, nuper in lucem editus, qui nuper apparere incipit. Epigramm.

Ἀφανὴς, qui disparuit et evanuit, quem cernere desinimus. Plut. in amat. narr. παραχρῆμα ἀφανὴς ἐγένετο. Item, ab aspectu nostro remotus, oculos fallens, latens, obscurus. Arist. Eth. 2. δεῖ ὑπὲρ τῶν ἀφανῶν τοῖς φανεροῖς μαρτυρίοις χρῆσθαι. † Xen. Pæd. l. 3. p. 80. e. superlat. 1. 6. 30. non visus. et l. 6. p. 165. d. non perspectus. Sic l. 5. p. 124. d.† Sic et apud Thuc. l. 1. Item obscurus, ignobilis. Phil. de v. M. l. 1.

Ἀφανῶς, ita ut non appareat, occultè, clanculum.

(Ἀφάνεια, Æsch. Ag. 389.) [Pind. Isthm. Δ. 52. Ἔστι δ' ἀφάνεια τύχας καὶ μαρναμένων, πρὶν τέλος ἄκρον ἱκέσθαι.]

Ἀφανία, obscuritas. Thuc. l. 2. [§. 37. οὐδ' αὖ κατὰ πενίαν, ἔχων δέ τι ἀγαθὸν δρᾶσαι τὴν πόλιν, ἀξιώματος ἀφανίᾳ κεκώλυται.]

Ἀφανίζω, (q. d. ab aspectu removeo, è conspectu aufero.) aboleo aliquid, ita ut nulla ejus vestigia cernantur; extinguo, perimo, evanidum reddo. (Eurip. Phœniss. 1003.) Isocr. ἀφανίζειν ἐξ ἀνθρώπων. [Polyb. Hist. lib. 1. cap. 82. εἰ δυνηθεῖεν τοὺς ἐχθροὺς ἄρδην ἀφανίσαι.] † Aristoph. Nub. 542. ἀφανίζει στιφρὰ σκώμματα et ver. 968. μιάνας.† Exponitur et, occulto, celo, supprimo, apud Dem. Item obscuro, Matth. c. 6. [19. Μὴ θησαυρίζετε ὑμῖν θησαυροὺς ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπου σὴς καὶ βρῶσις ἀφανίζει, &c.]

Ἀφανισμὸς, et ἀφάνισις, ipsa actio ex oculis tollendi et evanidum reddendi. Item circumductio, obliteratio. ut, ἀφάνισις τῆς δίκης, apud Aristoph. † Nub. 762.† Ἀφάνισις, exp. etiam, disparitio, seu quum aliquis evanescit, et ex oculis tollitur; Aristot. Apud Plut. symp. 4. ἀφανισμοὶ τῆς σελήνης, quando luna non apparet.

Ἀφανιστὴς, qui ab aspectu removet et evanidum reddit; deletor.

Ἀφανιστικὸς, vim habens è medio tollendi, et excalefaciendi.

Γεωφάνιον, locus in quo metallum. Suid. ¶ Schol. Nic. herbam, quam Nicandro phyllis dicatur, in Samothracia sic appellari dicit.

Δουλοφανὴς, qui servus esse videtur. ¶ Τὸ δουλοφανὲς, forma servilis.

Δυσφανὴς, vix apparens, obscurus. Plut.

Ἐγερσιφανὴς πέτρος, lapis igniarius, q. d. lucis excitatorius. Epigr.

Εἰδωλοφανὴς, simulachri speciem habens.

Εἰδωλοφανοῦντες, simulachri speciem habentes. Plut.

Ἡλιοφανὴς, solarem splendorem habens, vel à sole illustratus.

Ἡλιοφάνεια, solaris claritas.

Ἡμιφανὴς, qui ex dimidio apparet. Strabo.

Θεοφάνεια, ἡ, apparitio Dei, qua Deus hominibus se conspiciendum præbet. Greg. Scribitur et Θεοφανία, apud Dionys. ¶ Apud quem est etiam pars doctrinæ divinæ, quatenus in verbi scripti audita auditoribus discipulis æterna Dei Sapientia apparet, ac sese conspiciendam offert, et communicandam.

Θεοφάνια, τὰ, seu Θεοφάνιαι, αἱ, festum solemne, quod eo die celebratur, quo Deus hominibus apparuit. prius apud Poll. l. 1. posterius apud Herodot. l. 1. ¶ Apud Christianos sic dicitur festum, quod die natali Jesu Christi celebratur, quòd eo die natus hominibus se conspiciendum in corpore humano dedit.

Θηλυφανὴς, qui videtur esse fœmina, fœminæ similis.

Μεσοφανὴς, in medio apparens.

Μολυβδοφανὴς, qui plumbeus esse videtur, plumbeus adspectu. Athen. lib. 9.

Νυκτιφανὴς, noctu apparens, noctu lucens. epitheton lunæ.

Ὀπισθοφανὴς, Hesych. est, εἰς τοὐπίσω στραφείς.

Ὀπισθοφανῶς, retrorsum, in aversum.

Ὀστοφανέω, ossa ostendo, ossa conspicienda præbeo, in Hippiatr.

Ὀφθαλμοφανὴς, qui oculis cernitur, sub oculorum sensum cadens. Chrysost. Τὸ ὀφθαλμοφανὲς, quod ante oculos positum est, et manifestum. Strab.

Ὀφθαλμοφανῶς, manifestè, perspicuè, more eorum quæ oculis cernuntur. Chrysost. de Sacerd.

Ὀψιφανὴς, serò apparens.

Παμφαίνω, totus luceo vel fulgeo. Il. τ'. Τεύχεσι παμφαίνων ὥς τ' ἠλέκτωρ Ὑπερίων. Sic et apud Hesiod. in Erg.

Παμφανάω, idem. Il. β'. Αἴγλη παμφανόωσα δι' αἰθέρος οὐρανὸν ἷκε. Sic, τεύχεα παμφανόωντα. Il. ε'.

Παμφαλάω, attonitus, et veluti numine afflatus aspicio, vel circumspicio. Schol. Apoll. ex Euricio, Πάντοσε παμφαλόωντες [illegible]. ¶ Factum videri potest hoc verbum ex παμφανάω, ν in λ mutato, ac propriè esse, omnia collustro oculis, omnia adspicio. Etymologus tamen dictum esse putat παρὰ τὸ τὰ φάη ἄνω κάτω ἄλλεσθαι.

Ἐπιπαμφαλάω, (decomp.) idem. Apoll. Arg. l. 2. ‡ 127.‡

Πρωτοφανὴς, primò apparens. Nonn.

Ταυροφανὴς, qui taurus esse videtur, tauro similis. Dion. de sit. orb.

Τηλεφανὴς, qui procul apparet, seu conspicitur: procul dissitus, longinquus: ut, τηλεφανεῖς σκοπιαί, Aristoph. in Nub. † 280.†

Τρυγοφάνης οἶνος, vinum quod fit ex expressis acinorum folliculis et aqua perfusis: lora. Sic dici videtur, quoniam velut fæx est istud vinum, respectu ejus quod sponte ex uvis subjectis prelo defluit. Poll. l. 6. c. 2. et l. 7.

Ὑπερφανὴς, supra modum apparens. Strabo.

Ὑψιφανὴς, altè apparens, in alto. Nonn.

Χαλκοφανὴς, æreo colore splendens.

Ψευδοφανὴς, mendaci et adulterina luce splendens.

Ψυδροφανὴς, idem quod ψευδοφανής. Laërt.

Ψιμμυθοφανὴς, qui cerussa esse videtur, cerussam repræsentans. Diosc. l. 5. c. 97.

Composita quædam syncopen passa.

Ἀκραιφνὴς, (dictum prò ἀκραιοφανὴς, teste Etym. et schol. Thucyd.) purus. Ut, ἀκραιφνὲς αἷμα, apud Eurip. in Hec. Et, ἀκραιφνέστατον φῶς, apud Greg. Item, integer, intactus, illæsus. Thuc. l. 2. ‡ Soph. Œd. C. 1147.‡

Ἄφνω, (per syncopen factum ex ἀφανῶς, et abjecto σ, ut tradit Etym.) subitò, repente: quasi, ex occulto adveniendo. Dem. in Mid. Exponitur et, insperatò, seu ex insperato.

Αἴφνης, idem: ex eoque ortum. Eurip. in Iphig. Aul.

Αἰφνίδιος, ὁ καὶ ἡ, repentinus, subitus, improvisus: vel, ex improviso adveniens: ut, αἰφνίδιος θάνατος, apud Gal. ad Glauc. lib. 1. Τὸ αἰφνίδιον, quod repentinum est. Thuc. Adverbialiter etiam usurpatur αἰφνίδιον, pro αἰφνιδίως. Plut. in Numa.

Αἰφνιδίως, repente, subitò, idem cum αἴφνης. 1 ep. ad Thess. c. 5.

Ἐξαίφνης, (decomp.) idem cum αἴφνης. Il. φ'. Xen. de arte equ. † Pæd. l. 3. p. 80. c. Aristoph. Nub. 1313.† (Æsch. Pr. 1076.)

Ἐξαιφνίδιος, idem quod αἰφνίδιος.

Ἐξαπίνης, poeticum est, pro eodem ἐξαίφνης. Il. ι'. (Theoc. Id. 2. 25.) † Xen. Pæd. l. 6. p. 161. b.†

[Ἐξάπινα. S. Marc. Evang. ix. 8. Καὶ ἐξάπινα περιβλεψάμενοι, οὐκέτι οὐδένα εἶδον, ἀλλὰ τὸν Ἰησοῦν μόνον μεθ' ἑαυτῶν.]

Ἐξαπιναῖος, idem cum ἐξαιφνίδιος. Xen. de arte equ.

Ἐξαπιναίως, idem quod αἰφνιδίως, apud eundem, eod. lib. et apud Thucydid.

Μεταίφνης, repentinus. Hesych.

Composita ex secunda et tertia persona præt. pass. sine præpositione.

Ἄφαντος, ὁ καὶ ἡ, qui disparuit et evanuit. Eurip. in Hel. Βέβακεν ἄλοχος σὰ πρὸς αἰθέρος πτύχας Ἀρθεῖσ' ἄφαντος. Item, ab oculis remotus, abstrusus: ut, ἄφαντον φῶς, apud Soph. in Phil. Apud Hom. de eo dicitur, qui funditus cum stirpe periit. (Æsch. Ag. 704. Soph. Œdip. Tyr. 568. 851.)

(Ἡμερόφαντος. ὄναρ ἡμερόφαντον. Æsch. Ag. 82.)

Θεόφαντος, à deo declaratus aut manifestatus: ut, θεόφαντα ἔργα, apud Plut. in lib. advers. Colot.

Θεοφάντωρ, ορος, ὁ, sacerdos, vel theologus, Hesych. Cui deus apparet; scripti divini fœderis discipulus et auditor.

Ἱεροφάντης, sacrorum antistes; qui sacra et ceremonias docet. Plut. in Num. et Phil. de v. M.

Ἱεροφαντία, ἡ, antistitium, antistitis sacrorum dignitas. Plut. in Alcib.

Ἱεροφαντικὸς, ad sacrorum antistites pertinens. Ἱεροφαντικαὶ βίβλοι, libri de jure pontificio. Plut. in Numa.

Ἱεροφαντικῶς, more sacrorum antistitum.

Ἱεροφαντέω, sacrorum antistes sum, sacra doceo. Luc.

Μονόφαντος, qui solus apparet. Hesych.

Νυκτίφαντος, qui noctu apparet, qui nocte conspicitur. Eur. in Hel.

(Ὀνειρόφαντος. Æsch. Ag. 429.)

Οὐρανοφάντης, ad cœlum usque resplendens, cujus splendor ad cœlum usque pertingit. Suid.

Συκοφάντης, ου, ὁ, sycophanta: calumniator, delator. Sycophantæ apud Athenienses dicebantur, qui indicabant, siquis ficus ex Attica exportasset. Vetitum enim erat apud eos, exportare ficus: utpote qui ficum arborem in pretio haberent, et summopere admirarentur. Hinc audire sycophantæ cœperunt, qui, ut aliquid pecuniolæ corraderent, in judicium pertrahebant alios, reosque agebant, levissimis de causis, interdum et ficta crimina intendentes: more τῶν συκοφαντῶν, qui ex eo vitæ genere victum sibi comparabant, ut docet schol. Aristophan. et confirmat Plut. περὶ πολυπραγμ. vide schol. Aristoph. et Fest. qui et alias etymi hujus rationes afferunt. Dem. pro cor. πονηρὸν ὁ συκοφάντης, ἀεὶ καὶ πανταχόθεν βάσκανον καὶ φιλαίτιον. Sic et sæpe apud Aristoph.

Συκοφαντικὸς, ad sycophantam pertinens: vel sycophantæ conveniens: calumniosus, calumniatorius. Luc.

Συκοφαντικῶς, calumniosè, calumniatoriè, more sycophantarum.

Συκοφαντώδης, idem cum συκοφαντικός. Lys. in Æschin.

Συκοφαντωδῶς, idem quod Συκοφαντικῶς.

Συκοφαντέω, sycophantor, sycophantam ago: calumniosas comminiscor delationes, falsò criminor. Dem. pro cor. τί ἂν συκοφαντοῖς, τί λόγους πλάττεις; Et cum accus. apud eundem ibidem, et Aristot. pol. 5. Cum accus. et genit. Ælian. ἐσυκοφάντει τὸν Θεὸν ἀσελγείας. Cum genit. pers. et accus. rei Isocr. 19. Accipitur et pro, [illegible] ἐρωτικῶς, simulo me aversari id quod amo. Apud Plat. Com. et Menand. teste Suid.

Συκοφαντοῦμαι, sycophantosè deferor, calumniosè accusor. Xenoph. in Œcon.

Συκοφάντημα, τὸ, crimen quod sycophantosè alicui impingitur, sycophantia, calumnia. Plut. in Per.

(Συκοφαντητής. Sch. ad Aristoph. R. 53.)

Συκοφαντία, sycophantosa et calumniatoria accusatio. Item dolus sycophantosè calumniandi. Xen. Hell. 2.

Συκοφάντρια, ἡ, mulier quæ calumniosè aliquid defert, sycophantosa accusatrix. Aristoph. in Plut.

Συκόφασος, (quasi συκόφαντος,) idem cum Συκοφάντης, Suid. ex Epig.

Decomp. Ἀσυκοφάντητος, qui sycophantosè delatus non est: vel, qui sycophantosè et calumniosè deferri nequit [Æschin. c. Ctesiph. pag. 127. 10. Ed. Oxon. καὶ τῆς σιωπῆς μου κατηγορεῖ (ἵνα μηδὲν αὐτῷ τόπος ἀσυκοφάντητος παραλείπηται) καὶ τὰς &c.]

Ἐπισυκοφαντέω, sycophanticè aliquem insectari. Hyperides.

Ὑδροφάντης, qui aliquo loco latentes aquas deprehendit et ostendit quærentibus.

Ὑδροφαντική, sc. τέχνη, ars prodendi aquas iis qui eas quærunt. Geopon. lib. 2.

Composita ex φαντάζω, &c.

Ἀναφαντάζω, apparere facio, et phantasiâ afficio. Basil.

Ἀφαντασίαστος, ὁ καὶ ἡ, qui visiones non concipit.

Ἀφαντασίαστος, qui phantasia et imaginatione comprehendi non potest. Merc. Trism.

Ἀφάντασος, visionibus et imaginationibus carens. Plut. et Synes.

Δυσφάνταστος, non facilè visiones concipiens, ad visorum informationem difficilis. Plut.

Εὐφαντασίωτος, qui benè vel facilè concipit visiones.

Καταφαντάζω, idem quod ἀναφαντάζω.

Πολυφάνταστος, q. d. multas efficiens habensve fictas visiones. Plut.

Συμφαντάζομαι, simul animo imaginor, simul concipio. Plut.

ΦΑΙΟ'Σ, οῦ, ὁ, fuscus, subniger: qui medio est inter candidum et nigrum colore. Plat. in Tim. Alex. Aphr. probl. l. 1. Diosc. l. 5. c. 93. Athen. l. 3. φαιὸς ἄρτος, panis cibarius et ater.

Composita.

Λευκόφαιος, ex albo et fusco mixtus. Poll. l. 7. c. 28.

Φλογόφαιος, color ex flammeo et fusco.

ΦΑ'ΚΕΛΛΟΣ, ου, ὁ, (et φάκελος, Ammon.) fasciculus, fascis. Suid. ex Thuc. φρυγάνων ὕλης φακέλλους. Eurip. in Cycl. μέγαν φάκελλον ξύλων Ἑστίας ἀνάψας. Sic apud Syn. ep. 34. [illegible] γέγραφα φάκελλον ἐπιστολῶν, fasciculum literarum. Pro eodem dicitur et σφάκελλος, ut, σφάκελλοι φρυγάνων, fasces seu fasciculi virgultorum: apud Dionys. Halic. hist. l. 7. Pro quo legitur et φάκελλοι φρυγάνων, apud eundem lib. 10. Item, φάκελλος Suidæ est quoddam gestamen capitis, quod et φακιόλιον nominari dicit.

ΦΑΚΗ', ῆς, ἡ, lens, lenticula: seu lens cocta, et ipsum ex lente pulmentum. ‡ Aristoph. Plut. 192.‡ Laërt. in vita Diog. ἐξέβαλε δὲ καὶ τρυβλίον, θεασάμενος τῷ κοίλῳ ἄρτου τοῦ ψωμίου τὴν φακῆν ἀναδεχόμενον. ¶ Dicitur quasi φαγάκη, ut sit ἡ τὰ φάγ κακοῦσα. Etym.

Φακός, ὁ, lens cruda. Proverbialiter φακῇ μύρον dicitur, qui operam ludit. Φακὸς ὁ ἐπὶ τῶν τελμάτων, lens palustris: apud Diosc. Φακὸς vide quoque in φακωτὸς, hîc. ¶ Dicitur et de vase in quo mortuorum cineres conduntur: apud Justin. Mart. ¶ Item, nigra quædam oculi macula. Hesych.

Φάκος, faciei lenticula, lentigo, verruca. facies verrucosa. Dioscorid. lib. 1.

Φακωτὸς, lenticulatus, in lentis modum conformatus: ut, φακωτὸν πυριατήριον, quod idem et φακὸς, vas in lenticulæ formam factum, quo ad ignem calente, vel aquâ (ut sit lenticula) vel oleo (ut sit lecythus, seria) calidis pleno, fotus fiunt: apud Hippocr. ¶ De scalpri quodam genere dicitur apud Gal. meth. med. 6.

Φάκινος, qui ex lente est. Eustath.

Τευτλοφάκη, edulium quoddam, ex betâ et lente mistis. Dioscor. et Oribas.

ΦΑ'ΛΑΓΞ, αγγος, ἡ, phalanx, legio, testudo aciei longior quàm latior. genus aciei apud Macedones, constans centum et viginti hominibus, teste Eust. seu (ut quidam volunt) octo millibus armatorum. Generaliter dicitur de quavis acie, turmaque. ut Il. λ'. Ἀργεῖοι γ' ἐῤῥήξαντο [illegible] φάλαγγας. Sic et apud Dem. et Xen. (τάξις ἀνὰ ἑκατὸν ἀνδρῶν. Il. Y. 251. Aristoph. R. 1349.) ¶ Item, regula lances libræ suspendens. Aristot. in mech. ¶ Φάλαγγες, αἱ, dicuntur internodia digitorum: ossa terna, mutuò colligata, et velut in acie disposita: apud Gal. eædem quæ σκυταλίδες. Τὰ τῶν δακτύλων [illegible], quemadmodum, [illegible], τὰ καμπτικά. ¶ Item, araneus, (propter similitudinem internodiorum in pedibus aranei cum internodiis humani digiti.) Plut. de Hellade, [illegible] τούτοις τοῖς λεπτοῖς ἀραχνίοις, ἃ τάχιστα ἡ φάλαγξ ὑφαίνει. ¶ Item, φάλαγγες, phalangæ, vectes, σκυτάλαι, ligna rotunda, fustesque teretes instar cylindri: quibus suppositis naves in mare deducuntur, aut ad littus subducuntur; quibus et in navali fulciuntur, et in quibus resident. Apoll. Arg. 2. ‡ 855.‡

Φαλαγγίτης, ου, ὁ, miles legionarius. [Polyb. Hist. lib. 4. ἀπαγαγὼν τοῖς αὐτοῦ φαλαγγίταις.] ¶ Est et herba Æginetæ, quæ φαλάγγιον, et φαλαγγίτιον.

[Φαλαγγιτικός. E Polyb. Hist. lib. 17. τάξεις ἐναλλὰξ, σημαίας καὶ σπείρας φαλαγγιτικὰς ἐν τοῖς πρὸς Ῥωμαίους ἀγῶσι.]

Φαλαγγηδὸν, per phalanges, turmatim. Il. ο'. τάξεις Xen.

Φαλάγγιον, τὸ, aranei genus, à crurum longioribus internodiis dictum: apud Xen. et Diosc. ¶ Item herbæ nomen, quæ et φαλαγγίτιον apud Diosc. l. 3. c. 22. φαλαγγίτης à Paul. Ægin. nominatur. ¶ Φαλάγγια, dicebantur eadem ligna quæ et φάλαγγες. Eust.

Φαλαγγόω, efferor, in ferinam naturam vertor, irritor: unde, φαλαγγῶσαι, Hesych. exp. τεθηριωμένοι, ἠγριωμένοι. à φάλαγξ, significante araneum.

Φαλάγγωμα, pompa quædam, quæ in bacchanalibus celebrabatur: apud eundem.

Φαλάγγωσις, oculi affectio, quum cilium intrò spectat, pilorum acie simul cum eo inversa, ita ut pili oculum compungant: apud Gal. et Æginet.

Composita.

Διφαλαγγία, duplicata phalanx, duæ phalanges. Ælian.

Μονοφαλαγγία, unica phalanx. Idem.

Τετραφαλαγγία, quadruplata phalanx, quatuor phalanges. Idem.

Τριφαλαγγία, triplicata phalanx, tres phalanges: apud eundem.

Ὑπερφαλαγγεῖν dicitur phalanx, quæ utrinque hostibus circumfusa aciem eorum coërcet. Arrian. † Xen. Pæd. 6. p. 166. d. et p. 173. a.†

Ὑπερφαλάγγησις, actio illa, &c.

ΦΑ'ΛΑΙΝΑ, ης, ἡ, cicindela, lampyris, quæ noctu lucernis advolat. (☞ Unde sic dicta existimatur παρὰ τὸ εἰς φῶς ἅλλεσθαι.) Nic. in Ther. φαλαίνῃ ἰνδάλλεται, τὴν περὶ λύχνους Ἀκρόνυχος [illegible] παιφάσσουσαν. A Lycophrone φάλαιναι dicuntur et φάλαι, per apocopen. ¶ Φάλαινα aliquando etiam est balæna, quod et Latina vox è Græco facta docet. (Φάλλαινα. Philostr. l. 2. c. 14.)

ΦΑΛΑΚΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, calvus. Φαλακρὸν τίλλεις, proverb. apud Suid. Et apud Luc. φαλακρὸς ὑπὸ κεφαλὴν, τὸν δ' ὄψιν ἐρρυτιδωμένος. ☞ Existimatur dici φαλακρὸς, quasi ὁ τὸ ἄκρον ἔχων φαλὸν, τουτέστι, λευκὸν. vel, παρὰ τὸ φαλὸν ἔχειν τὸ κάρα.

Φαλακρότης, et φαλάκρα, calvitium.

Φαλάκραι, dicuntur etiam glabreta, i. loca nullo gramine nullisque satis et fruticibus vestita.

Φαλακρόω, calvum reddo.

Φαλακροῦμαι, calvus fio, calvesco.

Φαλάκρωμα, et φαλάκρωσις, calvitium. Ezech. 27.

Composita.

Ἡμιφάλακρος, semicalvus: in Epigr.

Ὀπισθοφάλακρος, à tergo calvus, qui occipite est calvo. Epitheton καιροῦ, apud Poëtas; Fronte capillata est; sed post, occasio, calva.

ΦΑΛΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, penis ligneus vel coriaceus: lignum oblongum, in summo habens penem ligneum aut coriaceum. Quidam exp. ficulneum veretrum: apud Herodot.

Φαλλικὸς, ut, φαλλικὸν ᾆσμα, carmen ad phallos pertinens, carmen extemporaneum, quod in honorem Bacchi super phallis canebatur. Apud Aristoph. in Acharn. ᾄσομαι τὸ φαλλικὸν, quidam interpr. cantabo fescenninos versus, carmen obscœnum. Poll. l. 4. scribit, φαλλικὸν, esse ᾆσμα ἐπὶ Διονύσῳ.

Ἀνασεισίφαλλοι, obscœno epitheto appellantur meretrices, apud Suid. tanquam quatientes τὸν φαλλόν.

Ἰθύφαλλος, ου, ὁ, (comp.) interdum dicitur penis erectus; interdum carmen, quod in arrectum penem cantabatur; teste Hesych. et Suid. Dicitur et de ipsis hominibus, qui erectos penes gestabant. vide Athen. l. 4.

Ἰθυφαλλικὸν μέτρον, carmen ithyphallicum, obscœnum, fescenninum, impurum.

ΦΑΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, splendidus, albus. ☞ Παρὰ τὸ φάω, luceo: teste Etym. ¶ Item substantivè, scutulum quoddam splendidum et album. ¶ Item, petra in mari eminens, apud eundem, ex Rhet. lex. ¶ Item, conus galeæ, cui crista inseritur. ¶ Item, ἧλοί τινες λαμπροὶ, [illegible] τῆς περικεφαλαίας, ut idem inquit. In his galeæ duabus significationibus scribitur et φάλος, ut Iliad. γ'. (362.) πλῆξε φάλον κόρυθος.

Φάλιος, idem quod φαλός. Exponitur et, albos crines habens in fronte. Hesych.

Φαληρὸς, albus, spumeus: apud eundem. Pro eodem dicitur et φαληρὶς, φαλήρης, et φαληρίας, apud eundem, et Eust.

Φαληριάω, albesco spumâ, spumesco. Unde, κύματα φαληριόωντα, Il. ν'. Et, φαληριῶσα σπίλας, [illegible], apud Lycophr. teste Eustathio.

Φαλόω, splendidum seu album reddo. Hesych.

Φάλα, galeæ ornamentum, clavus, phaleræ. Etym. et Suid. Sunt et qui per caput, capitisque ornamentum exponant.

Φάλαρα, τὰ, Hesychio, sunt ἀστραγαλίσκοι ἐπὶ τῆς περιπαρῄλαις, phaleræ. (Æsch. Pers. 665.) ¶ Item, phaleræ, ornamenta equorum seu equitum, et nobilium. Herodot. ¶ Apud Eur. in Suppl. pro loris usurpari dicitur, quum Theseus inquit, ὁρμᾶσθαι χρὴν πάντ' ἄνδρ' ἐπιστάτην, ἁρμάτων τ' ἐπεμβάτην· Μοναμπύκων δὲ φάλαρα κινεῖσθαι στόμα. ¶ Pro eodem dicitur et φάλαρα, teste Eust.

Φαλαρίς, avis quædam marina seu palustris: de qua Athen. l. 7. et 9. Eadem dicitur et φαληρίς, apud Suid.

Composita: ac primùm ex φάλος.

Ἀμφίφαλος, galeæ epithetum: quia circumcirca ornari φάλοις, i. clavis seu conulis solebat. Il. ἑ.

Ἄφαλος κυνέη, galea, quæ clavis seu conulis ex auro splendentibus insignis non est. Il. κ'.

Τετράφαλος, quatuor conos seu eminentias habens. Apoll. Arg. l. 2.

Τρυφάλεια, sæpe pro galea, apud Hom. quoniam τρεῖς φάλους habebat; posito υ pro ε. † Hesiod Asp. 199.† (Aristoph. R. 1048. Theoc. κβ'. 193.)

Composita ex φάλαρα, seu φάλαρα.

Ἀργυροφάλαρος, argenteis phaleris ornatus. Athen. l. 5.

Κὰπ φάλαρα, Æolice et poëtice syncope dicitur, pro κατὰ φάλαρα, juxta clavos galeæ. Il. π'.

Τετραφάλαρος, idem quod τετράφαλος, Il. ἑ.

Χρυσοφάλαρος, aureas phaleras habens. Eurip. in Troad. [519. Ὅτ' ἔλιπον ἵππον οὐράνια βρέμοντα, χρυσεοφάλαρον, ἔνοπλον, &c.]

(ΦΑΝΤΑΣΣ. Sch. Theoc. Id. 5. 92.)

ΦΑ΄ΡΑΓΞ, αγγος, ἡ, barathrum, præceps locus: præcipitium. Plut. ἀπέῤῥιψαν τὸν Μιθριδάτην ἄνω κατὰ τῆς φάραγγος. Sic apud Thuc. l. 2. dicuntur quidam ἐς φάραγγας ἐσβάλλεσθαι. Usurpatur et de loco prærupto in litore maris, apud Plut. in Ant. φερόμενος δὲ ταῖς ναυσὶ πρὸς κρημνοῖς καὶ φάραγγας ἀγχιβαθεῖς. Exp. etiam, terræ cavitas, hiatus, fauces terræ. Item, vallis, convallis, apud Apoll. l. 2. Legas et, φάραγγος ὄρος, apud Plut. πρὸς Κολ. Eust. etiam annotat, hominem ἄτεγκτον appellatum fuisse φάραγγα. (Æsch. Pr. 15. 142. 619. 1016.)

Φαραγγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ut, φαραγγώδεις τόποι, loca in quibus sunt terræ hiatus. Aristot.

Φαραγγίδω, ab Atticis scommaticè jactatum fuit εἰς γαστριμαργίαν, teste Suida. qui et addit, dici sicut ἀμφωτίδω.

ΦΑΡΕ΄ΤΡΑ, ἡ, pharetra. † Xen. Pæd. 1. 2. 9.† (☞ Παρὰ τὸ φέρειν τὰ τρῶσαι δυνάμενα.) Hesiod. in Asp. †129.† πολλὴν δὲ περὶ στήθεσσι φαρέτρην Καββάλετ' ἐξόπιθεν.

Φαρέτριον, parva pharetra. In Epigr.

Φαρετρεών, ῶνος, ὁ, idem quod φαρέτρα. Hesych. exp. τοξίτης.

Εὐρυφαρέτρης, ου, ὁ, (comp.) altam seu amplam habens pharetram. Epitheton Apollinis, apud Pind. [Pyth. Od. Θ. 45. Κέχρη τὸ λέγειν τον' εὐρυφαρέτρας Ὀμβρίμου &c.] teste Eust.

Εὐφαρέτρας, ὁ, pulchram pharetram habens Soph. [Trachin. 212. τὸν εὐφαρέτραν Ἀπόλλωνα προστάταν, ὁμοῦ δὲ καὶ Παιᾶνα, Παιᾶν', ἀνάγετ', ὦ παρθένοι.]

ΦΑΡΙΚΟ΄Ν, genus veneni. Diosc. l. 5. c. 13. et l. 6. c. 20. et Nic. in Alex. ¶ Scribitur et φάρικον, ex Athen.

ΦΑΡΚΙ΄Σ, ίδος, ἡ, ruga. Hesych. exp. ῥυτὶς ἡ ἐκ τοῦ γήρως γινομένη, ἢ, ῥίζα περὶ ῥυτίδας ποιοῦσα. ἡ στολὶς, plica.

Φαρκιδώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, rugosus.

Φαρκιδοῦν, rugare, caperare.

Φαρκιδούμενος, qui rugatur, seu corrugatur, qui est fronte caperata, συνοφρυάζων. Hesych.

ΦΑ΄ΡΜΑΚΟΝ, ου, τὸ, medicamentum, venenum. Vox est ambigua et anceps. Interdum enim in bonam partem de medicamento salutari dicitur; interdum in malam de lethali medicina, seu vulgò dicto veneno. ¶ In bonam partem dictum interdum absolutè ponitur, aliquando epithetis jungitur. Absolute dict. Plut. in l. de sera numinis vindicta; φάρμακα ἐνίους μὲν εὐθὺς ὠφελεῖ πονοῦντας, ἐνίους δὲ λυσιτελεῖ καὶ μὴ πονοῦσι. Additis vero epithetis, φάρμακα μητιόεντα dicuntur. Od. δ'. Item, φάρμακον ἔγχριστον, et ἐπίχριστον, linitivum ex pinguedine, et abstersivum; apud Theocr. idyll. 11. Sic, φάρμακα ἐρωτικὰ, amorem conciliantia, apud Plut. symp. 3. et, φάρμακον πλαστὸν, et καταπλαστὸν, linitivum absque pinguedine; cataplasma. Aristoph. in Plut. φάρμακον ποτὸν, vel πιστὸν, potabile. χριστὸν, unguentum. παστὸν, quod inspergitur; κατάπασμα, idem quod et ἐπίπαστον. ¶ Generaliter etiam et metaphor. pro quovis remedio accipitur. ut apud Hesiod. in Erg. Arist. pol. 6. et Herodian. l. 6. ¶ In malam partem de veneno seu medicamento lethali, apud Thuc. l. 2. ὡς οἱ Πελοποννήσιοι φάρμακα ἐμβεβλήκασιν ἐς τὰ φρέατα. Sic Xen. Pæd. 8. οὐδαμοῦ γοῦν πλείους ἢ ἐκεῖ οὔτε ἀποθνήσκουσιν, οὔτε διαφθείρονται ὑπὸ φαρμάκων. Apud Diosc. Σηπτικὰ φάρμακα dicuntur omnia illa, quæ in medicina usum aliquem habent, per se autem lethalia sunt. ☞ Pro medicamento salutari grammatici dictum volunt quasi φέρω ἄκος. pro exitiali verò, quasi φέρω ἄχος, teste Eust. ¶ Φάρμακα, dicuntur etiam colores, quibus utuntur pictores: aut quibus aliquid tingitur; pigmenta. Ut apud Aristoph. οὐδ' ἂν εἰ τὸ φάρμακον Ἐνέχει, ὁ Λυσικράτης μελαίνεται, quo Lysicrates canos suos tingit et nigros reddit. (R. 745. Eurip. Med. 386. 719. Æsch. Ag. 857. 1269.) Sic et apud Plat. in Pol. ¶ Quidam etiam τὰ ἄνθη φάρμακα appellavit: ut est apud Eust. Hesychius verò φάρμακα dicit esse πᾶσαν πόαν.

Φαρμακόεις, εντος, ὁ, medicamentarius, cui medicamentum inest, medicamenti vim habens. Ut, φαρμακόεσσαι πόσιες, potiones medicatæ, apud Nic. in Epigr. Φαρμακόεις ὅλμος, ara pigmentaria. Et, φαρμακόεν βέλος, venenatum telum, veneno imbutum. Mosch.

Φαρμακώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem: ut, φύλλα φαρμακώδη, apud Diosc. Sic et sæpe apud Theophr. Item, venenatus, veneno tinctus: ut, φαρμακώδη τοξεύματα, apud eundem Diosc. l. 3. c. 94.

Φαρμακών, ῶνος, ὁ, officina in qua tingitur, Eust. Poll. l. 7. βαφεῖον.

Φαρμάκων, ωνος, ὁ, qui medicamentis seu venenis est læsus. Dem. pro cor. Etym.

Φαρμακὸς, ὁ, veneficus, magus. Plat. in symp. Item homo sacer et devotus, detestandus, execrabilis: κάθαρμα. Aristoph.

Φαρμακίς, ίδος, ἡ, venefica, apud eundem in Nub. †747.†

Φαρμακίτης, ου, ὁ, sc. οἶνος, dictum fuit vinum Pramnium, teste Eustath.

Φαρμακεὺς, qui parat venenum, veneficus. Idem.

Φαρμακῖτις, ad medicinam pertinens. ut, φαρμακίτιδες βίβλοι. Gal. ad Glauc. l. 2. et φαρμακῖτις γῆ, apud Diosc.

Φαρμακεύω, veneficio aut veneno utor. Plat. de leg. Item, veneficio afficio. Item, conficio medicamenta. Item, tingo, condio. Apud Hippocr. significat, medicamento purgante utor.

Φαρμακεύς, έως, ὁ, idem cum φαρμακὸς, magus, veneficus. Synes. (Soph. Tr. 1156.)

Φαρμάκευσις, et φαρμακεία, ipsa actio veneficio afficiendi: vel ipsa medicandi actio, medicatio, apud Plat.

Φαρμακεῖαι, dicuntur et ipsa medicamenta, apud Aristotel. pro quo Epigr. l. 1. legitur φαρμακίαι.

Φαρμακευτὴς, veneficus. Plat. φαρμακεύτρια, ἡ, venefica.

Φαρμακευτικὸς, ad veneficia pertinens; vel ad medicamenta, medicamentarius.

Φαρμακάω, medico: unde, πεφαρμακωμένα μαθήματα. Plut.

Φαρμακόω, refertus sum medicamentis. ¶ Vel, indigeo medicamentis, expeto medicamenta. Eust.

Φαρμάσσω, seu φαρμάττω, veneno afficio, veneno noceo. Plat. in symp. φαρμάττειν βούλει με, ὦ Σώκρατες, ἵνα θορυβηθῶ. ¶ Item metaph. lenocinio afficio, adultero, fuco. Plut. in pol. præcept. Φαρμάσσοντες τὰ πράγματα ταῖς βλασφημίαις. ¶ Item, tingo. Hesych. Poll. et Eust. ¶ Interdum, intingo. ut, φαρμάσσειν πέλεκυν, aut σκέπαρνον. Od. ι. securim candentem in aquam immergere, ut acies ejus induretur. (Φαρμάσσομαι. Æsch. Ag. 94.)

Φαρμακτὴς, veneficus, qui veneno tingit, inficitque. Oppian.

Φάρμαξις, tinctura, immersio, maleficium. Plat. [Phileb. καὶ ἓν τοιοῦτον, εἰς ἄλλης δέρματα φαρμάξεως.]

Composita.

Ἀλεξιφάρμακον, remedium adversus pharmacum seu venenum; amuletum. Diosc. Et metaph. præsidium. Dem. contra Timocr. Exponitur et simpliciter, remedium: unde, λοιμοῦ ἀλεξιφάρμακον. Suâ naturâ est adjectivum, ἀλεξιφάρμακος, ὁ καὶ ἡ. unde, ἀλεξιφαρμάκους δυνάμεις, apud Plut. symp. 4. et, ἀλεξιφάρμακος λόγος, liber tradens amoliendorum venenorum rationem: apud Diosc. l. 7. c. 1.

Ἀντιφάρμακον, ut Ἀλεξιφάρμακον. Diosc. l. 2. c. 56.

Ἀφάρμακος, ὁ καὶ ἡ, veneno carens, non infectus. ¶ Et, τὸ ἀφάρμακον, τὸ ἄνευ ἄνθους. Eust.

Ἀφάρμακτος, veneficio non infectus. Leo.

Διαφαρμακεύω, medeor, medicamentum purgans præbeo. Plut.

Εὐφάρμακος, medicamentis conveniens seu utilis. Item, τὸ εὐφάρμακον, τὸ εὐχερές. Eust.

Καταφαρμακεύω, veneficio afficio, et sortilegio. Plut. in Phæd.

Καταφαρμάσσω, seu Καταφαρμάττω, idem. Plut. in Dione.

Παμφάρμακος, qui vel quæ commodas veneficorum artes callet. Pind. [Pyth. Δ. 414. Πῦρ δέ νιν οὐκ ἐόλει, παμφαρμάκου ξείνας ἐφετμαῖς.]

Πενταφάρμακος, quinque medicamentis constans. Τὸ πενταφάρμακον, convivium quintuplici condimentorum genere. Cæl. Rhod.

Πολυφάρμακος, medicamentis abundans, aut venenis. Item, multorum medicamentorum peritus, multis medicamentis utens. Iliad. π'.

Τετραφάρμακος, quatuor medicamentis constans. Est et emplastrum quoddam τετραφάρμακον, apud medicos.

Ὑποφαρμάσσω, quodammodo fuco vel adultero, aut etiam, medicor. Plut.

ΦΑ΄ΡΟΣ, εος, τὸ, et φᾶρος, palla, pallium, vestis exterior: sicut χιτὼν interior. Od. ι. χιτῶνα δίδου καὶ μέγα φᾶρος. pro palla virili. Pro fœminea autem, Od. ε. ἀργύφεον φᾶρος μέγα ἕννυτο νύμφη. Corripitur apud Hesiod. in Erg. Λευκοῖσι φαρέεσσι καλυψαμένω, &c. (Æsch. S. c. Th. 335. Ch. 9. 1011. Eum. 637. Eurip. Phœniss. 289.) ¶ Capitur etiam pro ὀθόνη. Od. ε. τόφρα δὲ φάρε' ἔνεικε Καλυψὼ δῖα θεάων &c. lintea vela. ¶ Item, velum capitis; tegmen, τὸ ἔρυμα, apud Eurip. [Phœn. 1088. Vide Not. Cl. Barnes. —— Scholia —— φᾶρος ὕφασμα νῦν· φᾶρος δὲ τὸ ἱμάτιον, &c. Suppl. 286. Μῆτερ, τί κλαίεις, λεπτ' ἐπ' ὀμμάτων φάρη Βαλοῦσα τῶν σῶν; Herc. Fur. 414. Χρυσεόστολον φᾶρος, &c. Soph. Aj. 942. φάρει. Trachin. 932. ὁρῶ δὲ τὴν γυναῖκα δεμνίοις Τοῖς Ἡρακλείοις στρωτὰ βάλλουσαν φάρη. Aristoph. Thesm. 897. Φάρει καλυπτὸς, &c. Schol. Bourd. φᾶρος δὲ σημαίνει τὸ ἱμάτιον, καὶ περιβόλαιον. Vide Schol. Bisst. Etymolog. Magn. col. 788. 8. Herodot. Hist. lib. 9. ἐξύφηνε Ἄμηστρις ἡ Ξέρξεω γυνὴ φᾶρος μέγα τε καὶ ποικίλον καὶ θέης ἄξιον, διδοῖ Ξέρξῃ.] ¶ Etymologo est ἡ ἄροσις, vel ἀροτρίωσις.

Φάρος, εος, τὸ, integumentum, involucrum. Nicand. in Ther. Apud Joseph. de antiq. Jud. λινοῦν φᾶρος, velamen lineum.

Composita.

Ἄφαρος, ὁ καὶ ἡ, investis. Hesych. ¶ Item inaratus, incultus, ἀγεώργητος, ἀνήροτος. Ἄφαρος γῆ, apud Suid.

Ἀφάρωτος, et ἀφάρετος, idem cum ἄφαρος. Etym.

Καλλίφαρος, extat in loco suo, cum compos.

Ἡμιφάριον, dimidiata vestis pars. Suid.

Ἰσοφαρίζω, paribus indumentis sum amictus. παρὰ τὸ ἴσα φάρη περιβάλλεσθαι. Vide et secundum ordinem comp. ex φέρω.

Καλλίφαρος φῶς, lux pulchro amictu vestita, i. lux splendida. Eurip. in Ione.

ΦΑ΄ΡΥΓΞ, υγγος, ὁ vel ἡ, guttur, fauces. Hippocr. in Progn. φάρυγξ ἑλκουμένη συντόμως, δεινόν. Item, pro aspera arteria. Gal. l. 2. de plac. Hippocr. et Plat. τὸ μὲν γὰρ τῆς τραχείας ἀρτηρίας, ἄκρον δὲ καὶ φάρυγγα προσαγορεύομεν. Sic et, lib. 8. de usu part. apud eundem. Pro φάρυγξ dicitur et φάρυξ, ut Od. τ'. φάρυγος λάβε δεξιτερῆφι. (Aristoph. R. 60. Ὦ μακρὰ φάρυγξ. 579.) Vide et Λάρυγξ suo loco.

Φαρυγγίζω, apud Dem. idem quod λαρυγγίζω.

Φαρυγγὶς, ίδος, ἡ, ingluvies, edacitas, γαστριμαργία. Hesych.

Φαρυγγίδην, cum ingluvie, cum voracitate. Scribitur et, φαρυγγηδόν, apud Etym.

Φαρύγεθρον, ου, τὸ, idem quod φάρυγξ, apud Hippocr. et Gal. in Ling.

Composita.

Ἐμφαρυγξάμενος, qui in guttur immisit et deglutiit seu devoravit.

Ἡδυφάρυγγες θρυμματίδες, apud Athen. gutturi gratæ, gutturi suaves et jucundæ.

ΦΑΣΗ΄ΟΛΟΣ, et φασίολος, φάσηλος, et φάσιλος, ὁ, leguminis oblongi genus. Diosc. l. 2. c. 130. et l. 4. c. 131. ¶ Hinc et φάσηλος navigium oblongum significat. ¶ Phaseoli nonnullis sunt cicerculæ, quæ hodie phaselli vulgò: phaseoli verò planta hortensis smilax; cujus fructus lobi, dolichique. Theophr.

ΦΑ΄ΣΙΣ, εος, et ιδος, ὁ, Colchidis prægrandis fluvius. ¶ Sed et oppidum fuit, ad Phasidis ostium; Plin. l. 6. c. 4.

Φασιὰς Μήδεια, Medea, alumna Phasidis, seu fluvii, seu oppidi.

Φασιανὸς, φασιανικὸς, et ὁ, ὄρνις, phasianus gallus, phasiana gallina: avium genus, quarum copia apud Phasidem fluvium. Phasianus etiam ὁ τατύρας ab Athen. lib. nominatur. ¶ Aliud φασιανὸς habes ad Φάω verbi φαίνω.

ΦΑ΄ΤΝΗ, ης, ἡ, præsepe, stabulum. Iliad. ζ'. Ὡς δ' ὅτε τις στατὸς ἵππος ἀκοστήσας ἐπὶ φάτνῃ, &c. Sic Iliad. θ. Τοὺς μὲν τέσσαρας αὐτὸς ἔχων ἀτίταλλ' ἐπὶ φάτνῃ. &c. † Xen. Pæd. l. 3. p. 80. c.† Apud Luc. proverbial. dicitur, κύων ἐν τῇ φάτνῃ κατακείμενος. ¶ Stellæ item, quæ in cancro nubeculam referunt, vocantur φάτνη, ut annotatur ex Proclo. Sic apud Theocr. idyll. 22. Ἐκ δ' ἄρα τοι φάνησαν, ἴσαν τ' ἀνὰ μέσσον ἀμαυρὰ Φάτνα, σημαίνουσα τὰ πρὸς πλόον εὔδια πάντα. ¶ Exponitur etiam, mensa, apud Suid.

Φάτναι, et φατνίαι, loculamenta dentium, quasi præsepia et capsulæ, in quibus collocantur. Gal. l. 2. de Oss. dicit, dentes contineri ἐν ταῖς τῶν φατνίων βόθροις, scribitque, φάτνια ossa esse dentes continentia: βόθρια verò, cavitates in quas dentes inserti sunt.

Φατνώματα, τὰ, lacunaria, laquearia. Eustath. et Suid.

Exponitur etiam, navium foramina, per quæ in adnavigantes missilia emittuntur, apud Athen. ¶ Dicuntur et dentium esse φατνώματα, apud Eustath.

Φατνωματικὸς, laqueatus. Plut. in Lyc. τῆς στέγης τοῦ οἴκου τὴν κατασκευὴν πελεκητὴν καὶ φατνωματικήν.

Φατνωτὸς, laqueatus, tabulatus.

Composita.

Ἐκφατνίζω, è præsepi ejicio. Item metaph. excutio, expello. ut, ἐκφατνίζει ὀδόντας, excutit dentes, seu è præsepibus suis, in quibus sunt collocati, ejicit, apud Eust.

Ἐκφατνίζομαι, è præsepi ejicior, evertor. unde apud eundem Eust. ἐκφατνιζομένων σκεμμάτων ἕκαστος ἀπέφερεν ἀλαπαδνῇ χειρί.

Ἐκφατνίσματα, τὰ, præsepium purgamenta: sordes quæ è præsepibus ejiciuntur, quum purgantur. Hesych. Sic dicuntur etiam reliquiæ mensarum quæ excutiuntur pro canibus, apud Athen. l. 6. (Philostr. l. 1. c. 19.)

Ἐμφατνίσματα, τὰ, dicuntur tabulæ, quæ tolluntur è præsepi ad expurgandas pabuli reliquias. Poll. l. 10. c. 30.

Ἐμφατνίδιος, præsepialis: ut, ψάλια ἐμφατνίδιος, apud Xen. [περὶ Ἱππ. cap. 3. § 1.]

---

‡ ΦΑ'ΣΣΑ. Vide Indicem. ‡

‡ Φάττας, ου, ὁ, palumbus, pro φαττηγός, Lucian. Lex. Const. ‡

‡ Φάττιον, vox blandiendi. Aristoph. Plut. 1011. ed. Brunck. ‡

ΦΑΥ͂ΛΟΣ, ου, ὁ, vilis, nullius pretii, abjectus, humilis, contemptus. † Xen. Pæd. 1. 3. 2.† Dem. de perperam edita leg. εἰ γὰρ οἱ φαύλοις χρῆσθε ὑμεῖς εἰς τὰ κοινὰ πολλάκις ἀνθρώποις, καὶ τὰ πράγματά ἐστι φαῦλα ὧν ἡ πόλις ἀξιοῦται παρὰ τοῖς ἄλλοις, neque enim quòd vos sæpè hominum despicabilium operâ soletis uti in rebus vestris publicè administrandis, idcirco quoque despicabilia sunt ea quæ nobis committenda cæteri credendaque duxerunt. Apud Isocr. φαῦλα et καταφρονήματα copulantur. Dicitur et, παρὰ φαῦλον ἡγεῖσθαι, pro nihilo ducere, nihili facere, apud Synes. ¶ Item, parvus: apud Diog. Laërt. in vita Plat. Sic et apud Thuc. φαῦλον τείχισμα, expon. μικρόν. ¶ Item, simplex et mediocris: ut à Plat. usurpari tradit Diog. Laërt. Sic Hippocr. de fract. κατάστασιν φαυλοτέρην dixit, extensionem simpliciorem, et quæ non magno negotio perficitur. Idem φαύλην ἕδρην appellavit, quæ τῇ σκληρῇ contraria est. ¶ Expon. etiam, ineptus, ridiculus. ¶ Item, malus, vitiosus: ut, φαῦλα ὕδατα. Aristot. malæ aquæ, aut insalubres. Sic, φαῦλα ἐδέσματα, itemque ποτὰ φαῦλα, apud Herodian. Vocantur etiam φαῦλοι ποιηταὶ, et φαῦλοι ῥήτορες, mali poëtæ, et mali rhetores. Dicitur et, φαῦλος ἄνθρωπος, malus, improbus, nequam: apud Isocr. Xen. Arist. (Eurip. Med. 808. Id. Phœniss. 94.)

Φαύλως, malè, Dem. (Eurip. Phœniss. 110.) ¶ Item facilè, apud Aristoph. in Acharn. † Φαυλότατα, adverbialiter, facillimè. Nub. 776. vel levissimè.†

Φαυλότης, ητος, ἡ, vilitas: ut, φαυλότης τῆς στολῆς, apud Xen. pæd. 2. † 56. c. Ἐρωμένων. l. 5. p. 122. a.† Item, ineptia, rusticitas, inscitia. Plat. in Hipp. Expon. etiam, imbecillitas, infœcunditas, apud Plat. de leg.

Φαυλίζω, pro vili habeo, elevo, flocci facio, parvi facio: item pro nihilo duco, elevo, contemno. Xen. τὸν Κῦρόν μου φαυλίζεις. [Memorab. lib. 1. cui Exemplo addas, lib. 4. τοὺς τοῖς νόμοις πειθομένους φαυλίζει, &c.]

Φαυλισμὸς, οῦ, ὁ, contemptio, despectus.

Φαυλίστρια, contemptrix, subsannatrix.

Φαυλία ἐλαία, quæ et φαυλὴ ἐλαία, oliva cujus parvus est fructus. Theophr. l. 6. c. 11.

Φλαῦρος, idem cum φαῦλος, vilis. Atticum tamen esse existimatur, ideoque non pro φαῦλος, sed pro φλόαρος, factum esse per ἀναγραμματισμὸν, vel μετάθεσιν, quidam tradunt. ¶ Item, malus: ut, φλαῦρον ἔπος, contumeliosum verbum, apud Sophocl. † Sic Aristoph. Nub. 1306. πράγματα.† et, φλαῦρον εἰπεῖν, apud Aristoph. † Nub. 832.† et Demosth. (Æsch. Pers. 217. εἴτ' ἐπὶ φλαύροις, εἴτ' ἐπὶ χρηστοῖς μοχθῆσαι. Eurip. Med. 1105.)

Φλαύρως, malè: ut, φλαύρως ἔχειν, malè se habere, apud Herodot. Thucyd. Aristoph.

Φλαυρίζω, idem quod φαυλίζω, pro vili habeo.

Composita: ac primùm ex φαυλίζω.

Ἀποφαυλίζω, idem quod φαυλίζω.

Διαφαυλίζω, idem. [Plat. de Leg. lib. 7. Παντάπασιν τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος ἡμῶν, ὦ ξένε, διαφαυλίζεις.]

Ἐκφαυλίζω, idem cum φαυλίζω. Plut.

Composita ex φλαυρίζω.

Ἀποφλαυρίζω, idem quod φλαυρίζω. Quidam expon. aversor tanquam malum seu improbum. [Pind. Pyth. γ'. 22. Ἁ δ' ἀποφλαυρίξαισά νιν — ἄλλον αἴνεσε γάμον, &c. Schol. ἡ δὲ δὴ Κορωνίς φησιν ἐκφαυλίσασα τὸν Ἀπόλλωνος γάμον, &c. Herodot. Hist. lib. 1. cap. 86. ὡς ἔλθοι ἀρχὴν ὁ Σόλων ἐὼν Ἀθηναῖος, καὶ θεησάμενος πάντα τὸν ἑωυτοῦ ὄλβον, ἀποφλαυρίσειε.] ¶ Item, fio deterior, in deterius labor. Item, ad malum convertor.

Ἀντιφλαυρίζω, pro ἀντὶ φλαυρίζω, apud Eust.

Ἐκφλαυρίζω, idem quod ἐκφαυλίζω.

ΦΑ'Ω, ῶ, (poëticum,) luceo, splendeo, fulgeo, mico. Unde, φάε, tertia persona sing. præteriti imperf. abjecto incremento, pro ἔφαε. Od. ξ'. (de aurora,) φάε δὲ χρυσόθρονος ἠώς. Extat et particip. φάουσαι, apud Aratum. Οὐδ' ἂν ἐπιγχρίμψαιτο χηλαὶ καὶ λεπτὰ φάουσαι. ¶ Item, φάω, dico, aio. pro quo usurpatur potiùs φημὶ ab eo deductum. Item, φάω, occido, interficio. Quæ significatio non nisi in passiva voce invenitur. ¶ Ponitur φάω et pro πυρόω, ut vult Eust.

Derivata à φάω, luceo.

Φάος, εος, τὸ, lumen, lux: ut, φάος ἠελίοιο, Odyss. ξ'. et π'. et alibi. Pro quo et absolute φάος dicitur: Odyss. γ'. Sic, φάος πυρὸς, apud eundem Hom. Ut in Evang. divi Luc. πρὸς τὸ φῶς, sc. τοῦ πυρός. ¶ Expon. et, Solis ortus, diluculum, apud Hesych. ¶ Item, oculus. Odyss. ρ'. Κύσσε δέ μιν κεφαλήν, καὶ ἄμφω φάεα καλά. Ponitur et pro vita, in Axiocho. ¶ Item, φάος, dies: pro quo frequentior est num. plur. φάεα, Epigr. l. 2. ¶ Usurpatur et pro salute: item pro auxilio, quod salutem et victoriam affert: interdum et pro ipsa victoria, apud Hom. Exponitur et, gaudium. Hesych. ¶ Interdum hac voce compellamus quempiam, ei blandientes; ut et Lat. lux mea: ut Od. ρ'. (Φάος ἐλέου. Æschyl. Pers. 261. et seq. φάος σωτήριον. Eurip. Med. 483. ὦ φάος διογενές. ib. 1260. id. Phœniss. 1240. λαμπρότητος καὶ ἀρθέντος φάους. Æsch. Eum. 552.)

(Φῶδες, et φῶδες, infrà, in φάω, πυρόω.)

Φῶς, φωτὸς, τὸ, idem quod præcedens, ex eoque per contractionem ortum. † Xen. Pæd. p. 192. a.† Plut. symp. 4. τὸ σκότος τοῦ φωτὸς ἐγένετο πρεσβύτερον. ¶ Accipitur et pro oculo, teste Hesych. ¶ Item sic nominatur papillarum quasi areola, et nigellus ambitus, sub quo lactis quasi sedimentum: Poll. (Æschyl. Ag. 287. Soph. Œdip. Tyr. 1253.)

At Φὼς, φωτὸς, ὁ, apud Poëtas est vir, aut simpliciter, homo, ut Od. ζ'. Il. λ'. et ξ'. sic denominatus, quoniam μόνος φωτίζει τὰς ἐννοίας τῷ λόγῳ, teste Etym. Hinc duo comp.

Δαμασίφως, hominum domitor: epitheton somni, apud Simon.

Ὀλεσίφως, exitialis, ὁ ὀλλύων τοὺς φῶτας, ut exp. schol. Nic. apud eum in Theriac. Exponitur et, versutus, improbus. Od. α'. et ξ'. (Theoc. xi. 185.)

Φωτεινὸς, οῦ, ὁ, lucidus. Xen.

Φωτίζω, lucidum reddo, illumino, illustro. Gal. Item, in lucem profero, patefacio, apud Suid. φωτίζειν τὰ ἀπόρρητα. ¶ Apud Greg. signif. illumino lumine baptismi, et, baptizo.

Φώτισμα, illuminatio. Item baptismus, apud Gregor. Chrysost. et Areopag.

Φωτισμὸς, exp. αὐγή, splendor. Hesych.

Φωτιστικὸς, illuminandi seu illustrandi vim habens. Greg.

Φώσκω, luceo, illucesco: unde composita διαφώσκω, &c. inf.

Φωστὴρ, luminare. Gen. 1. et in ep. ad Phil. c. 2.

Φόως, idem quod φῶς, ex eoque factum poët. per pleonasmum literæ o. Metaphoricè etiam usurpatur pro salute et auxilio lætitiam afferente: ut Il. θ'. et π'. Et pro victoria, Il. ζ'. Dicitur et φόωσδε, in lucem, Il. β'. et π'. † Hes. Th. 669.†

Φαίω, Æolicè dicitur pro φάω, luceo. Etym. et Eust.

Φαῦσις, εως, ἡ, q. d. lucentia, i. ipsa lucendi actio: lux, splendor.

Φαύσιγγες, infrà, in φάω, l. πυρόω.

Φαυστήριος. Bacchi epith. apud Lycophr. quòd cum facibus celebrarentur ejus mysteria.

Φαύσκω, idem quod φαύω.

Πιφαύσκω, (factum per reduplicationem ex φαύσκω,) in lucem profero. Hesych. (Æsch. Pers. 665. Ag. 23. Ch. 277. Eum. 623.) Vide et in derivatis à φάω, dico.

Φαέθω, idem quod φάω. Unde particip.

Φαέθων. Quod interdum est Solis epith. ut apud Homer. et Hesiod. † Th. 760.† Interdum absolutè pro sole ponitur: ut in Anth. Epigr. l. 1. ¶ Est et nomen stellæ Jovis, apud Aristot. de mund.

Φαείνω, itidem splendeo, luceo, fulgeo. Od. γ'. (de Sole,) ἵν' ἀθανάτοισι φαείνῃ, &c. † Sic Hesiod. Theog. 372. de luna.†

Φαείνομαι, idem. Apoll. Arg. l. 2.

Φαεινὸς, splendidus, lucidus, fulgidus, nitens: ut, φαεινὰ πέπλα, et φαεινὸν ἦμαρ, apud Hom. (Il. γ'. 247. Eurip. Phœniss. 84.) Sic, ἀκτῖνα φαεινήν, Alex. Aphr. in præfat. probl. l. 2.

Φαεννὸς, idem: ut, φαεννὰ ἔντεα, apud Eurip.

Ἀμφιφαείνω, (comp.) circumluceo, splendore cingor. Hom. hymn. in Apoll. αἴγλη δέ μιν ἀμφιφαείνει.

Φιαρὸς, οῦ, ὁ, lucidus, splendidus, splendorem quendam aqueum habens, Suid. Quasi φαερὸς, ut tradit Etym. derivans à φάος. ¶ Item pinguis. ut, ὄρνιθος φιαρῆς, pinguis gallinæ. Nic.

Φιαρύνω, splendorem affero, λαμπρύνω. Hesych.

Composita: ac primùm ex φάω, habentia tamen ferè omnia terminationem adjectivorum in ες.

Ἀμφιφάω, circumcirca luceo, colluceo, igni aut facibus accensis. Hinc participio ἀμφιφῶν nominatur mazæ quoddam genus, seu placentæ sacræ, quæ in ædem Munychiæ Dianæ ferebatur, affixis circumcirca facibus ardentibus, teste Poll. lib. 6. c. 14. et Hesych. apud quem legitur ἀμφιφόων. Philochorus verò apud Athen. ἀμφιφῶντα nominatum vult, quoniam in illo die, quo offertur Dianæ, cœlum gemino collustratur lumine, lunæ occidentis et solis exorientis.

Ἀμφιφαὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, circumquaque vel utrinque lucem habens: vel utrinque lucens aut apparens. Aristot. de mund.

Ἀρτιφαὴς, qui modò lucem habuit, sc. oculorum, qui modò visum recuperavit. Nonn.

Ἀστεροφαὴς, stellis resplendens, aut in modum stellarum. Hesych.

Ἡδυφαὴς ἤλεκτρος, electrum seu succinum suave splendens. Dionys. de situ orb.

Ἠλεκτροφαὴς, instar electri fulgens, electri splendorem habens. Eur. in Hippol. Steph. [740. ——δακρύων Τὰς ἠλεκτροφαεῖς αὐγάς.]

Κελαινοφαὴς, niger, obscurus, ater. Aristoph. in Ran. [1366.]

Κεραυνοφαὴς, in modum fulminis coruscans. Apud Eur. in Troad. [1103.] κεραυνοφαὲς πῦρ, ignea fulminei.

Λευκοφαὴς, qui albus videtur, albus aspectu. Eurip. in Iph. Aul. [1054. Παρὰ δὲ λευκοφαῆ ψάμαθον εἰλισσόμεναι, &c.]

Μελαμφαὴς, ater, obscurus, tenebricosus: ut, μελαμφαὲς ἔρεβος. Idem in Hellen. [524.]

Παμφαὴς, in omnem partem mittens suam lucem, omnia luce sua illustrans. ut, παμφαὲς σέλας, apud Eurip. in Troad. [547.] (παμφαὴς ἀκτὶς ἀελίου. Med. 1253. Æschyl. Pers. 614.) [Soph. Philoct. 744.] et παμφαὲς εἶδος, Aristot. de mund.

Πασιφαὴς, omnibus apparens. Nonn.

Περιφαὴς, valde conspicuus, valde lucens; Oppian. idem cum περιφανής.

Πλησιφαὴς, plenam lucem habens. Damasc.

Ὑψιφαὴς, altam lucem habens, vel in alto lucem habens. Item, altè apparens, celsus: ut, ὑψιφαὲς τέρμα, in Anthol. Epigr.

Φοινικοφαὴς, qui puniceus esse videtur, puniceus aspectu: ut, φοινικοφαῆ πτίλα, apud Eurip. in Ione. [162.]

Χρυσοφαὴς, auream lucem habens, i. auri modo splendens, Eurip. in Hippol. Plut. in Num.

Composita ex φῶς et φωτίζω.

Ἀμφίφως, qui dubia luce collustratur. Athen.

Ἀντιφωτισμὸς, illuminatio quæ fit ex opposito.

Ἀρχίφωτος, initium et autor luminis. Sic apud Dionys. Areop. dicitur baptismus, quoniam post eum animæ initiatorum Christianæ religioni solent φωτίζεσθαι.

Αὐτόφως, ipsa lux. Ita dicitur spiritus sanctus apud Greg. quoniam vera et unica lux est, et sine eo nemo φωτίζεται.

Ἀφώτιστος, ὁ καὶ ἡ, non illuminatus, lucis expers, aut obscuratus. epitheton lunæ non lucentis: apud Alex. Aphr.

Διαφωτίζω, idem quod φωτίζω.

Ἐκφωτίζω, idem quod φωτίζω, illustro, illumino. Plut.

Decomp. Συνεκφωτίζω, simul illustro, ἐκφωτίζω. Plut.

Ἐμφώτιος ἐσθὴς, vestis quæ induebatur ab eo qui baptizabatur. Gregor.

Ἐπιφωτισμὸς, φωτισμός. Idem.

Καταφωτίζω, illumino, illustro. in Epigr. et apud Naz.

Λυκόφως, tempus quod solis exortum præcedit. sic dictum (ut quidam volunt) παρὰ τὸν λύκον, quòd lupi colorem referat, qui cinereus est, nec intensiorem nigredinem præfert: seu quòd referat colorem pilorum lupi, qui prope cutem albi sunt, exteriore parte nigriores. ¶ Dicitur et λυγόφως, pro eodem: παρὰ τὴν λύγην, τὴν σκοτίαν, quòd sit lux obscura et nocti non absimilis, qualis est circa diluculum, et vesperi, quum dies et nox misceri incipiunt.

Περιφωτίζω, q. d. circùm illumino. unde pass. apud Plut. de prim. frig. τὸ δὲ λαμπρὸν οὐ παρίσταται ὑπὸ στερεότητος, ἀλλ' ἐπιπολῆς περιφωτίζεται.

Συμφωτίζω, collustro, simul illumino. Plut.

Composita ex φώσκω, et φαύω, seu φαύσκω.

Διαφώσκω, illuceo, illucesco. Herodot. in Thal. ἅμ' ἡμέρῃ δὲ διαφωσκούσῃ.

[Διαφαύσκω. Herodot. Hist. lib. 9. cap. 44. νῦν δέ οἱ δέδοκται, τὰ μὲν σφάγια ἐᾶν χαίρειν, ἅμ' ἡμέρῃ δὲ διαφαυσκούσῃ συμβολὴν ποιέεσθαι.]

Διαφαύω, idem. Reg. l. 1. c. 4. ἕως διαφαύσῃ ἡμέρα.

Ἐπιφώσκω, idem quod præcedentia. Luc. 23. σάββατον ἐπέφωσκε.

Ἐπιφαύω, pro eodem. In ep. ad Eph. c. 5.

Ἐπιφαύσκομαι, in lucem profero, ostendo, commonstro. Homer. hymn. in Apoll. Ἐν δ' ἄρ' ὅγε φλόγα δεῖξ', ἐπιφαυσκόμενος τὰ ἃ κῆλα.

Ὑποφαύσκω, q. d. subluceo. Aristot. in probl. ὑποφαύσκοντος ἕω, prima luce.

Composita remotiora.

Ἀλλοφάσσω, vide in comp. ex Φάω, i. dico.

Κατηφής, ἐος, ὁ καὶ ἡ, qui est vultu demisso, præ pudore aut mœrore: unde interdum exp. pudibundus, interdum subtristis. ἀπὸ τοῦ κάτω τὰ φάη βάλλειν. Theophyl. ep. 29. paupertatem esse dicit κακὸν ἐνθυμηματικὸν κατηφές. Utitur et Plut. Item Aristot. hist. an. l. 9.

Κατήφεια, ας, ἡ, et Ionicè, κατηφείη, vultus demissus, seu pudor cum mœrore. Il. γ΄. Δυσμενέσιν μὲν χάρμα, κατηφείην δέ σοι αὐτῷ. Plut. in Coriol. τὸν δὲ βουλὴν ἄχος ἴσχε καὶ κατήφεια δεινή. Sic et apud eundem in Publ. et Phil. de v. M. l. 3.

Κατηφέω, sum vultu demisso præ pudore, erecto vultu intueri non audeo. Il. χ΄. Σοὶ δὲ κατηφήσας. Aristot. hist. an. lib. 8. (de equo lymphato,) κατηφεῖ δὲ [illegible]. (cum Acc. Eurip. Med. 1014.)

Κατηφιάω, idem: apud Plut. in cons. ad Apoll. Pro quo Ionicè dicitur κατηφιόω. Ut apud Greg. in carm. Κείμενος ἐν μέσσοισι κατηφιόων καὶ ἄναυδος.

Ὑποκατηφής, (*decomp.*) subtristis.

Παιφάσσω, oculos circumquaque verto, oculos quoquoversum circumduco. Exponitur etiam, illustro. Item, λαμπρὸς καὶ ἐνθουσιαστικὸς ὁρμῶ. Il. β΄. Σὺν τῇ παιφάσσουσα διέσσυτο λαὸν Ἀχαιῶν Ὀτρύνουσ' ἰέναι. ☞ Quidam per reduplicationem ex φάω dictum volunt: alii quasi, πάντη τὰ φάη ἄλλειν.

Decomp. **Ἐκπαιφάσσω**, furo, seu fanaticorum more excurro, et impetu feror. Il. ε΄. πολεμίζειν οὐκ εἴασκον, Οὐδ' ἐκπαιφάσσειν.

Μεταπαιφάσσω, unde apud Apoll. Rhod. Arg. l. 3. [1265.] μεταπαιφάσσεσθαι, schol. exp. τὸ διάλλεσθαι σημαίνει.

Derivata à Φάω, dico.

Φάομαι, insolitum thema, format ex se præteritum πέφασμαι. Unde imperat. πεφάσθω, dictum sit: apud Plat. Et, πεφασμένος, dictus. (φάσθαι. V. Æschyl. Pers. 703.) Hinc et verbalia quæ sequuntur.

Φάσις, εως, ἡ, dictio. Item dictum, sententia seu apophthegma. Aristot. Eth. 6. Ponitur et pro denuntiatione ac rumore, Act. Apost. c. 21. Significat et affirmationem, apud Aristot. Item propositionem, apud eundem metaphys. 5. ¶ Alias signif. vide in Φαίνω.

Φάτις, itidem dictum, sententia: ut, φάτις φωνά, in Epigr. Item, responsum vatis, oraculum. Eurip. in Phœn. Item, sermo vel verbum. Suid. ex Soph. Item, nuntius, rumor, fama, ut Od. ψ΄. et apud Soph. in Ajace. Exponitur etiam, gloria. Od. ζ΄. (Æsch. Pers. 227. Ag. 284. Eurip. Phœniss. 23. Jovis filia dicta. Soph. Œdip. Tyr. 151. 318. 331. 735. Tr. 706.)

Φατίζω, f. ίσω, vel ίξω. Soph. in Ajace, οὐδὲ ἀνώνυμον φατίξαι μ' ἄν. Apud Herodot. ἐφάτισαν, exp. confessi sunt.

Φάτος, ου, ὁ, loquutuleius, loquax. Exponitur et, mendax. Hesych.

Φατειός, οῦ, ὁ, dicendus, nominandus. Hesiod. in Asp. et in Theog. † 310.†

Φατός, ἡ, idem apud eundem in Asp. † 230.† Item, celebris, apud eundem in Erg. Aliam signif. vide in Φάω, occido.

Φημί, φάω, aio, dico. affirmo. Il. β΄. Τόσσον ἐγώ φημι πλέας ἔμμεναι υἷας Ἀχαιῶν. Æschin. in Ctesiph. σκοπεῖτε μὴ τίς φησὶν εἶναι, ἀλλὰ τίς ἐστιν. Fut. 1. est φήσω. † Aristoph. Nub. 1211.† Præt. imp. et aor. 2. ἔφην, quorum hoc η in omnibus personis retinet, illud in α mutat. Dicitur enim, ἔφαμεν, et ἔφασαν, et pro eodem abjecto augmento φάσαν. item ἔφαν, per syncopen, et pro hoc rursus, φάν, apud Hom. Dicitur et, φῆ pro ἔφη, aorist. 2. Item, φῆς, pro, ἔφης, &c. Sic et pro φημί, interdum ἠμί dicitur: ut apud Aristoph. in Nub. † 1243.† et ἦν, ἦς, ἦ, pro ἔφην, ἔφης, ἔφη, passim apud Plat. † ὥς ἐγώ φημι. formula, quam Latinè, de mea sententia. Xen. Pæd. l. 6. p. 97. d. et p. 102. c. Κῦρον ἔφασαν λέγειν. l. 3. 4. et l. 4. 20. perhibent.† (τί φῄς σύ; Eurip. Phœniss. 290. Aristoph. R. 57. 132. 646. λογίζομαι. Il. γ΄. 366. Soph. Tr. 424. Œdip. Tyr. 1381.)

Φάμαι, insolitum format ex se præt. imperf. et aor. 2. Med. ἐφάμην. prius Od. ξ΄. Ὣς ἐφάμην, à posteriore est infin. φάσθαι, apud Hom. Ab eodem φάμαι est imperat. φάο, dic. pro φάσο. Od. δ΄. et partic. φάμενος, dicens, Xen. οὐ φαμένου Λυσάνδρου.

Φῆμις, idem quod φάτις, sermo, verbum. Hesych. Item, rumor, fama. Od. ξ΄. et ω΄. Exponitur et, concio. Od. ζ΄. Item, omen. Od. υ΄.

Φημίζω, f. ίσω, vel ίξω, dico. Dionys. de situ orb. Item, vulgo. Unde, φήμην φημίζειν, Hesiod. in Erg. Apud Eurip. in Iph. Aul. ἣν ἐφήμισεν πατήρ μοι, exp. quam famâ mihi adjudicavit pater. (Æsch. Ch. 556. Φημίζομαι Æsch. Ag. 638. 1171.)

Φημισμός, idem cum φήμη, quod sequitur. Suid.

Φήμη, ἡ, fama, rumor. Plut. in Apol. ταύτην τὴν φήμην κατασκεδάσαντες, rumore dissipato. Sic et passim apud Plut. Herodian. &c. Item opinio et existimatio concepta de aliquo. Hesiod. in Erg. δεινὴ δὲ βροτῶν ὑπαλεύεο φήμην. Sic et apud Plat. et Isocr. Exponitur etiam, omen: ut apud Xen. Pæd. 8. et Plut. in Colot. (vox, oraculum. Soph. Œdip. Tyr. 43. 86. 162. 743. Pl. Philostr. l. 3. c. 44.)

Φημίς, ίος, ἡ, idem quod φήμη, fama, rumor.

Φάσκω, idem quod φημί, dico. apud Hom. Demosth. et Luc. † Xen. Pæd. 1. 4. 4. et Aristoph. Nub. 586.† (Soph. Œdip. Tyr. 110. 862.)

Πιφάσκω, vel πιφαύσκω, (per reduplicationem factum ex φάσκω, et inserto υ, φαύσκω,) idem significat Poëtis quod φάσκω. Vel, memoro, commemoro. Orph. in Argon. φρασάμην πολλ' ἐπίφασκον. Idem, Σὺ δ' [illegible] ἄλλο [illegible] πιφαύσκω. Sic et Od. λ΄. Μηδ' οἱ μῦθον ἅπαντα πιφαυσκέμεν. Exponitur et, denuntio, nuntio. Item, manifesto, declaro, demonstro. Hesych.

Πιφαύσκομαι, idem. Od. ι΄. ἀλλά τοι ἄλλον φῶτα πιφαύσκομαι. Iliad. φ΄. Ἀλλά οἱ Ζεὺς κακὰ ἔργα πιφαύσκετο, denuntiat, ostendit. † Πιφάσκομαι. Hes. Th. 655.†

Composita: ac primùm ex φημί cum præpositione.

Ἀντίφημι, contradico, refragor, nego. Plat. in Gorg.

Ἀντίφασις, contradictio. Aristot.

Ἀντιφατικὸς, contradictorius: ut, ἀντιφατικὸς λόγος, apud eundem.

Ἀπόφημι, contradico: nego, inficior. † Xen. Pæd. 1. 6. 12. et l. 6. p. 153. b.† Plutarch. in Alcib. ἀπέφησε μὴ γενέσθαι ἐξ αὐτοῦ. Sic et apud Aristot. metaph. l 3. ¶ Idem etiam valet quod ἀποφαίνομαι, profiteor, edico. ut Il. α΄. Ἀντικρὺ δ' ἀπόφημι, γυναῖκα μὲν οὐκ ἀποδώσω, apertè profiteor. Exponitur et, censeo, æstimo: apud Aristot.

Ἀπόφαμαι, unde ἀπόφασθε, Il. ι΄. renuntiate, declarate.

Ἀπόφασις, negatio: passim apud Aristot. ¶ Vide et in Ἀποφαίνω.

Ἀπόφαντος, (κατ' ἐπένθεσιν, ἀντὶ τοῦ ἀποφατὸς,) enuntiatus, pronuntiatus. Laërt. in Zenon. ¶ Est et idem cum ἀποφατικὸς, negativus, negandus. Suid. in defin. τοῦ ἀξιώματος.

Ἀποφατικὸς, negativus seu negans: apud Aristot.

Ἔκφημι, eloquor: unde, ἔκφατο μῦθον, apud Apoll.

Ἔκφασις, edictum.

(Ἐκφάτως. Æsch. Ag. 714.)

Ἔμφατος, Hesych. exp. τὸ αἰνιγματωδῶς εἰρημένον.

Κακόφατον, (*decomp.*) obscœna dictio. oratio malî ominis.

Ἐπίφατος, qui malè audit, apud Soph.

Κατάφημι, aio, affirmo. Aristot. (cum Gen. person. assentior. Soph. Œdip. Tyr. 515.)

Κατάφασις, affirmatio, apud eundem.

Καταφαντὸς, (sicut ἀποφαντὸς,) affirmativus, affirmandus. Suid. in descr. ἀξιώματος.

Καταφατικὸς, affirmativus, affirmans: Aristot.

Καταφατίζω, dico seu testor contra aliquem. Item, sanctè polliceor vel affirmo. Plut. in Sol.

Μετάφημι, interloquor, inter alios loquor. Hom.

Παράφημι, dico aliquid suadendo, suadeo, consilium do, hortor, admoneo. Iliad. α΄. Μητρὶ δ' ἐγὼ παράφημι, καὶ αὐτῇ περ νοεούσῃ, &c.

Παράφαμαι, idem: unde particip. παραιφάμενος, ι insertum habens, metri gratiâ. Apoll. Arg. 2. Τοῖα παραιφάμενος, κατέρυκε, talia suadens. † Hesiod. Theog. 90.† Pro eodem per syncopen dicitur παρφάμενος, Od. ι΄. quod Eust. exp. παραπείσας, παραγαγὼν λόγοις. Sic et, παρφάσθαι, Od. β΄. exp. decipere, suadere.

Παραίφασις, et παραιφασία, admonitio, consilium, adhortatio: vel etiam, consolatio. Prius Il. λ΄. posterius apud Apoll. Arg. 2. [324. παραιφασίῃσι. Schol. παραινέσεσι, ὑποθήκαις. Huic Exemplo addas lib. 3. 554.] Pro παραίφασις, dicitur et πάρφασις, Il. ξ΄.

Πρόσφημι, alloquor: unde tertia persona aor. 2. προσέφη, sæpe apud Hom. quum inquit: Τὸν δ' ἀπαμειβόμενος προσέφη πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεὺς, &c. † Sic Hesiod. Th. 558.†

Πρόφημι, prædico, is. unde aor. 2. προὔφην.

Προφαντὸς, (sicut ἀποφαντὸς,) præmonstratus, præsignificatus. Hesych. Exp. etiam, prædictus, ab eod. (Soph. Tr. 1175. 1159.) Τὸ προφαντὸν, prædictio, oraculum. Προφαντὸν ἐγένετό σφι, oraculum factum est ad ipsos. Herod.

Decomp. **Ἀπρόφατος**, subitò et ex improviso accidens, non prædictus. Στυγεραὶ ἀπρόφατοι, Apoll. Arg. 2.

Ἀπροφάτως, ex improviso, repente; ap. eund. ibid. [lib. 2. 62.]

Προφήτης, ου, ὁ, propheta, qui prædicit futura; divinus. Plut. de defect. oracul. et passim in scriptis sacris. Apud veteres προφῆται dicebantur fanorum antistites, oraculorumque interpretes, teste Festo: ut apud Plat. in Tim. Sic apud Luc. ἀληθείας καὶ παῤῥησίας προφήτης, dicitur veritatis ac libertatis in dicendo antistes ac interpres. Fœm. προφῆτις, ιδος, ἡ, quæ prædicit futura; divina; prophetis, prophetissa: apud Plut. de def. orac. (Διὸς προφήτης δ' ἐστὶ Λοξίας πατρός. Æschyl. Ag. 418. 1108. Eum. 19.)

Προφητικὸς, propheticus, ad prophetas pertinens: ut, προφητικαὶ γραφαὶ, et προφητικὸς λόγος, in ep. Paul. et Pet.

Προφητεύω, prædico futura, vaticinor. Matth. 7. et 11. et alibi in N. Test. Item, fanorum antistes sum, oraculorumque interpres. Plut. de def. orac. Ἐχεκράτους προφητεύοντος, ἀνεῖλε νίκην καὶ κράτος πολέμου τοῖς Ἕλλησιν ὁ Θεός. Sic et in epist. ad Cor. 1. c. 14. προφητεύειν de eo dicitur, qui sacra scripta interpretatur seu enarrat.

Προφητεία, ἡ, prædictio futurorum, vaticinatio aut vaticinium. Matth. c. 13. et alibi. Item, scripturæ interpretatio seu enarratio. Rom. 12. 1. ep. ad Thess. c. 4.

Προφητίζω, idem quod προφητεύω. Hippocr. πρῤῥητ. l. 2.

Πρόφασις, εως, ἡ, propriè dici videtur sermo, quo aliquis factum suum excusat, seu verus is sit, seu fictus; i. causa, quæ pro defensione dicitur, seu vera ea sit, seu ficta et speciosa; quam Latini prætextum, colorem, speciem et obtentum appellant. Ut apud Aristot. polit. 5. ἵνα προφάσεως χάριν ἐν ταῖς πολιτείαις πορίζωνται πρὸς ἡμᾶς. † Sic Xen. Pæd. l. 2. 43. d.† Sic, προφάσεις ζητεῖν, apud Demosth. pro cor. quærere prætextum, quærere quod dicere possis ad excusandum factum. Hinc et, ἐπὶ προφάσει, sub prætextu, sub specie, apud Herodian. lib. 7. pro quo et, πρόφασιν, dicitur, subauditâ præpos. κατὰ, apud Thucyd. l. 3. et Demosth. pro cor. † πρόφασις, causa (sc. vera). Xen. Pæd. l. 3. p. 87. b.† ☞ Galenus, quum annotat, apud Hippocrat. προφάσεις vocari causas ut plurimùm manifestas et veras, innuit, πρόφασιν à προφαίνω dici; ut sit causa ita aperta, et quasi ab alio præmonstrata videatur; seu, ut sit causa quæ ad tuendum aliquid ostenditur, et tanquam lumen præfertur. in qua significatione Thuc. etiam usurpat l. 1. et 3. et Aristoph. in Vesp. Ab eâdem origine descendens, exp. etiam, occasio, ansa: aliquid nimirum quod se offert et ostendit. unde, πρόφασιν λαμβάνειν, arripere occasionem, apud Demosth. &c. Dicitur et corpus ἔχειν πρόφασιν, i. ægrum esse et causarium, apud Isocr. in epist. (Soph. Tr. 675.)

Προφασίζομαι, fingo causas, causificor, tergiversor causando et prætexendo aliquid. Thuc. l. 2. Item, prætexo, prætendo, causam loco affero, excuso. Demosth. pro cor. ἃ νῦν ταῦτα λέγων προφασίζεται οὐκ ἀληθῆ. Sic et apud Xenoph. † Pæd. l. 2. p. 50. c.† Herodian. et Synes. Et cum præposit. ὑπὲρ, sequente genit. apud Isocrat. in Paneg. Passivè etiam usurpatur apud Thuc. l. 8. εἴπερ ἄρα ἐπὶ συντυχίᾳ τῶν ἀνθρώπων ἐκ τῆς Σάμου προφασισθὲν, simulatum et confictum.

Προφασιστικὸς, excusatorius, quem prætendere et quo excusare nos possumus aut solemus: ut, προφασιστικὸς λόγος, Deut. 22.

Decomp. **Ἀπροφάσιστος**, prætextu et excusatione carens: ut, ἀπροφάσιστος θάνατος, apud Eurip. in Bacch. Item qui sine ullo prætextu et simulatione aliquid agit, sine tergiversatione. Xenoph. Pæd. 2. φίλους γὰρ, οὐκ ἐχθροὺς, δεῖ εἶναι, τοὺς μέλλοντας ἀπροφασίστους συμμάχους ἔσεσθαι.

Ἀπροφασίστως, sine prætextu et excusatione. Idem Pæd. 2. et 8. Thucyd. lib. 1.

Ἀπρόφατος, idem quod ἀπροφάσιστος. Apol. Arg. l. 1.

Ἀπροφάτως, nullo allato prætextu: apud eundem Arg. l. 2. [lib. 4. ver. 1005.]

Εὐπροφάσιστος, prætextu facilis, vel speciosum habens prætextum: ut, εὐπροφάσιστος αἰτία, apud Thuc. l. 6.

Εὐπροφασίστως, specioso prætextu.

Ψευδοπροφήτης, falsus propheta, qui falsò prophetæ nomen sibi usurpat Act. Ap. c. 13. et alibi in N. T.

Σύμφημι, q. d. unà cum alio aliquid dico, assentior, consentio, adstipulor. Eurip. in Hippol. coron. Καὶ ξυμφήσουσι σοφοί μοι. (Soph. Œdip. Tyr. 561.) Item, fateor, concedo. ut apud Xen. † Pæd. l. 3. p. 73. c.† σύμφημι καὶ ταῦτα. Sic apud Plat. ξύμφαθι, ὦ ἄριστε.

Συμφήτωρ, ορος, ὁ, (q. d. qui unà cum alio aliquid esse dicit,) assensor, adstipulator. Exponitur et, testis. Hesych.

Ὑπόφημι, unde ὑποφήτης, et ὑποφήτας, Pind. q. d. subloquutor: qui loquitur sub vate, hoc illi velut dictante vaticinia et oracula quæ loqui debet: vaticiniorum seu oraculorum quasi internuncius. Exponitur et, qui ab alio acceptum oraculum promit, deorum interpres. Il. π΄. Accipi et alicubi pro προφήτης, sunt qui tradunt. Dicuntur et poëtæ ὑποφῆται Musarum, i. Musarum internuncii et interpretes: apud Theocr. idyll. 17. Lascaris etiam ὑποφήτας appellavit enarratores et explanatores poëtarum.

Ὑποφητικὸς, pertinens ad ὑποφήτην, seu ad ejus munus et functionem. Ὑποφητικαὶ τάξεις, angelorum ordines, qui divina interpretandi munere funguntur. Dionys. Areop.

Ὑποφητικῶς, more ejus qui fungitur munere interpretandi divina.

Ὑποφητεύω, fungor munere interpretis rerum divinarum. Luc.

Ὑποφητεία, ἡ, munus et functio τοῦ ὑποφήτου. Suid.

Ὑποφήτωρ, ορος, ὁ, idem quod ὑποφήτης. unde ὑποφήτορες μοῦσαι, apud Apoll. Rhod. † l. 1. ver. 22.†

[Ὑποφάτας. Pind. Pyth. 8. 140. [illegible] ὑποφάτας, &c. Schol. ὑποφάτας δὲ, ἀντὶ τοῦ, ἑρμηνευταὶ, καὶ διδάσκαλοι.]

Composita ex φήμη et φημίζω.

Ἀπόφημος, ὁ καὶ ἡ, mali ominis, inominatus: apud Suid.

Ἄφημος, et ἄφαμος, qui fama celebris non est, inglorius, immemoratus. Hesych.

Ἀφήμως, exp. ἐν σιγῇ, ἡσυχῇ, decorè, tacitè. Thuc. l. 3. [§. 104. ex Hom. Hym. in Apoll. 171. Ὑμεῖς δ' εὖ μάλα πᾶσαι ὑποκρίνασθ' ἀφήμως, &c. Schol. σιγῇ, ἡσυχῇ, ἀθρόως. Homerus loco ἀφήμως habet ἀφ' ἡμέων.]

Βλάσφημος, famam alicujus lædens et inquinans, qui infamat aliquem, sparsis de eo falsis rumoribus: ὁ βλάπτων τὴν φήμην, seu, ὁ ταῖς φήμαις βάλλων. Demosth. in Epitaph. μηδὲν εἰπόντες βλάσφημον.

Βλασφημητήριον, τὸ, maledicentia, quæ probra alicui ingeruntur. Synes. ep. 57.

Βλασφημία, ἡ, idem. Plat. de leg. Dem. pro cor. Herodian. l. 8.

Βλασφημέω, probra et convitia jacto in aliquem; famam et existimationem alicujus lædo, cum calumniando et ei obtrectando. Herodian. l. 2. πείθεσθαι ἐκεῖνον ἐβλασφήμει, καὶ κακῶς ἠγόρευεν. Isocr. in Helen. encom. ἐξ ὧν ἐβλασφήμησαν περὶ ἐκείνου. Idem in Panath. τοὺς ἐμὲ ἱκανῶς βλασφημοῦντας. Et cum præposit. εἰς, apud Plat. de rep. l. 2. Cum accusat. person. apud Appian.

Διαφημίζω, famam spargo, famâ aliquid vulgo.

Δύσφημος, maledicus, famam existimationemque alicujus lædens. idem cum βλάσφημος. ut, δύσφημοι βλασφημίαι, apud Herodian. lib. 8. ¶ Item mali ominis, inominatus, infaustus: unde, δύσφημος τάφος, apud Hesiod. in Dieb. et, δύσφημον φήμαν, apud Eurip. in Hec.

Δύσφημον, τὸ, ignominia, probrum. Plut.

Δυσφημία, idem cum βλασφημία, Œcum. in Act. Ap. c. 22. Item, mala fama, infelices rumores et nuncii: apud Suid.

Δυσφημέω, idem cum βλασφημέω, apud eundem Œcum. ibidem. ¶ Item, malè ominor, ominosa loquor. Eurip. in Hec. τί δυσφημεῖς; φροίμιά μοι κακά; † Soph. El. 1188. ubi Schol. exp. θρηνολογεῖν, σχετλιάζειν, lamentari.† (Æsch. Ag. 1087.)

Ἐπιδυσφημέω, (decomp.) infami appellatione noto. Aristot. eth. 3.

Ἐπιφημίζω, famam seu nomini alicujus adscribo: vel simpl. adscribo, attribuo, assigno. Luc. εἰς τὸν σοφώτατον τῶν Τιτάνων ἐπιφημίζεις αὐτάς. Plut. in Public. εἰωθότες ἅπαντι τοῖς μεγάλοις ἐπιφημίζειν τὸ δαιμόνιον, omnes res magnas Deo adscribere. ¶ Item, pervulgo, rumorem dissemino. Idem in Sertor. πολλὰ τῶν ἄλλων ἐπεφήμιζεν αὐτῇ ἐλάφῳ.

Ἐπιφήμισμα, τὸ, omen. Thuc. l. 7.

Ἐπιφημισμός, proloquutio, verbi prolatio.

Ἐπιφημιστής, (tanquam ab ἐπιφημίζω,) fausta precans, qui bene ominatur, acclamans, assentiens. Hesych. εὐφημούμενος.

Εὔφημος, honorificus: ut, εὔφημος μνήμη, honorifica memoria, apud Synes. ep. 17. Item pius, religiosus: unde, εὔφημα ἐρωτήματα, apud Platonem in Hippia majore. Item, boni ominis, faustus: unde, εὔφημος φωνή, apud Soph. et, εὔφημος γλῶσσα, in Epigram. Apud Æschyl. εὔφημος γόος, per antiphrasin dicitur pro δύσφημος, teste Hesych. (Ag. 645. 1256.)

Εὐφήμως, honesto nomine. schol. Thucyd. Item faustè, feliciter. Hesych.

Εὐφημία, bona fama. Chrysost. Item, honesta seu honorifica appellatio. Demosth. et Plat. Item, bonum omen. Æschin. Luc. Athen. &c. Item, fausta acclamatio: passim apud Herodian. (Εὐφημίαν ἴσχε pro εὐφήμει. Soph. Tr. 180.)

Εὐφημέω, celebro, laudo. Hesych. Item, fausta precor, gratulor. Plut. in Erot. ὡς εὐφημοῦντι γάμον ὄντα. Item, benè ominor. Plat. epist. 7. νῦν δὲ δὴ εὐφημοῦμαι χάριν εἰπεῖν. Item, faveo linguâ; bona verba dico. Iliad. ί. φέρτε δὲ χερσὶν ὕδωρ, εὐφημῆσαί τε κέλεσθε. Sic apud Luc. εὐφήμει, ὦ Ἄρες, dic meliora; i. tace. † Sic εὐφήμει, bona verba. Xen. Pæd. l. 2. p. 47. b. et l. 8. p. 221. d. Videatur omnino de hac re Dan. Heins. ad Horatium l. 1. od. 15. ver. 3.† Item, faustis acclamationibus prosequor: apud Herodian. l. 3. et 8. (Æsch. Pers. 389. Ag. 28. 605. Aristoph. R. 1303.)

Εὐφημοῦμαι, faustis acclamationibus excipior: apud eundem l. 7.

Εὐφημίζω, idem quod εὐφημέω: unde pass. apud Herodian. lib. 2. πρὸς πάντων εὐφημισθεὶς, ab omnibus exceptus votis, et acclamationibus.

Εὐφημισμός, idem quod εὐφημία, apud Demetr. Phal. et sæpè apud Eustath.

Decomp. Ἀνευφημέω, celebro, faustis ominibus prosequens. ¶ Item, lamento edo, seu clamorem cum ejulatu. Plat. in Phæd. et Soph. in Trachin.

Ἐπευφημέω, faustâ acclamatione do significationem approbationis, secundâ admurmuratione approbo. Il. ά. Ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες ἐπευφήμησαν Ἀχαιοί, &c. (Æsch. Pers. 622.)

Συνεπευφημέω, unà cum aliis faustâ acclamatione approbo.

Ὑπευφημίζω, faustâ acclamatione significationem do, ἐπευφημέω. Strabo. (Luc. Prometh. in Verb. p. 13.)

Κατευφημέω, faustâ acclamatione prosequor. Item, laudo, collaudo. Plutarch.

Κακόφημος, qui est mali ominis, inauspicatus. Item, bonam famam lædens, et infamiam afferens.

Κακοφημία, obtrectatio. Ælian.

Καταφημίζω, exp. divulgo.

Πανεύφημος, et Ὑπερεύφημος, eximia et præstanti laude prædicandus. Areop.

Παλίμφημος, idem: Eurip. in Ione. [1096. Παλίμφημος ἀοιδὰ, &c. Εὔφημος δηλονότι, ἀντὶ τοῦ δυσφήμου. Παλίμφημος ἀοιδὰ est elegans Periphrasis pro παλινῳδία. Cl. Barnes.]

Περίφημος, cujus fama est maxima, valde celeber. Hesych.

Πολύφημος, idem. Apud Hom. πολύφημος ἀγορὰ, forum in quo varii rumores narrantur.

Ὑστεροφημία, fama apud posteros, nomen celebre post obitum. Plut. πῶς ἄν τις αἴσθοιτο, &c.

Ψευδόφημος, falsam famam seu rumorem afferens, falsò vaticinans, mendax. Soph.

Composita ex φάτις, et φατὸς, sine præpositione.

Ἀφασία, ας, ἡ, loqui non posse; stupor, quo vox et sermo intercipitur, seu, quum quis nescit quid dicat. Eur. in Helen. Herodian. l. 1. et 6. Pro eodem metri gratiâ dicitur ἀμφασία. Od. δ'.

Ἄφατος, qui dici non potest, ineffabilis, inenarrabilis. Chrysost. et in Epigr. Item, non dicendus, infandus, nefandus. Item, incelebris, illaudatus, inglorius. Hesiod. in Erg.

Διφασία, duobus modis dici. Hesych.

Διφάσιος, bifarius, qui duobus modis dicitur. Idem. Item, duplex, geminus: apud Herodian.

Δίφατος, qui duobus modis dicitur. Hesych.

Δύσφατος, nefandus, non dicendus. (Æsch. Ag. 1161.)

Ἡμίφατα, est in Comp. ex φημί, cum Κακέμφατα.

Θεόφατος, à Deo pronuntiatus, Dei oraculo editus. Hesych.

Θεοφατίζω, ex Deo loquor, vaticinor. apud eundem.

Θέσφατος, divino ore pronuntiatus; divino consilio, eveniens, fatalis. Il. ζ'. Ὡς γὰρ θέσφατόν ἐστι. Od. δ'. Σοὶ δ' οὐ θέσφατόν ἐστι, διοτρεφὲς ὦ Μενέλαε, Ἄργει ἐν ἱπποβότῳ θανέειν. (Æsch. Ag. 1350.) Et, τὰ θέσφατα, vaticinia, responsa divina. Od. ί. (Æschyl. Pers. 803. Eurip. Phœniss. 379. 615. 869. Soph. Tr. 86. 1166. Œdip. Tyr. 987. 1199.)

Decomp. Ἀθέσφατος, ineffabilis, inenarrabilis. Hesiod. in Erg. Il. γ'. Od. λ'. Et, ἀθέσφατον, (adverbialiter,) ita ut vix dici possit, ὃ οὐδὲ θεὸς ἂν φατίσαι.

Ἐνθέσφατα, exp. scientia divina.

Κακέφατος, inglorius, ignobilis. Hesych. ¶ Τὸ κακέφατον est etiam figura apud gramm. de qua Quint. l. 8. c. 3. ¶ Pro eodem dicitur et κακέμφατον, apud eundem loco citato, et κακισμφατον, apud Chrysost. in ep. ad Corinth. Quod et suprà in Comp. ex φημί.

(Κακέφατις βοά. Æsch. Pers. 939.)

Ἀνακακέμφατος, (decomp.) qui mala fama est liberatus, qui non amplius malè audit. Hesych.

Νεόφατος, nuper dictus seu celebratus, novus: ut, νεόφατος ὄσσα, apud Hom. hymno 1. in Merc. Potest etiam deduci à φάω, occido, ut sit idem quod πρόσφατος.

Παλαίφατος, jam olim dictus seu celebratus: priscus, antiquus: ut, παλαίφατα θέσφατα. Od. ί. et, δρυὸς παλαιφάτου, in Epigr. (Soph. Tr. 836. Æsch. Suppl. 541.)

Πολυφασία, loquacitas, multa loqui. Hesych. et Suid.

Πολύφατος, multùm celebris, multorum sermone jactatus. Pind. in Olymp. Od. 1. [13. Huic Exemplo addas, Pyth. Od. xi. 71. Nem. Od. vii. 119.]

(Πυρίφατος, πυρὶ ἀναλωθείς. Æschyl. Suppl. 641.)

Τριφάσιος, trifarius, triplex: propriè, qui tribus modis dicitur. Herodot. in Thalia, τριφασίας στρατείας, triplices seu tres expeditiones.

Τρίφατος, idem quod τριφάσιος, triplex. Nicand.

Composita ex φάσκω.

Ἀποφάσκω, idem quod ἀπόφημι, nego, inficior. Philop. Interdum significat, effor, eloquor. Areop. (Ἀποφάσκοντα, et ἀρέσκοντα contraria. Soph. Œdip. Tyr. 493.)

Καταφάσκω, idem quod κατάφημι.

Παραφάσκω, pro quo poëticè παραιφάσκω, inserto ι, idem quod παράφημι.

Composita in φάσσω, desinentia.

Ἀλλοφάσσω, Eust. dicit significare, aliud loqui, ἄλλο φάσκειν, seu φᾶσθαι. Erotian. apud Hippocr. exp. ἀπορεῖσθαι καὶ θορυβεῖσθαι, animo esse, in anxietate animi constitutum esse. ☞ Παρὰ τὸ ἀλλαχοῦ τὰ φάη παραφέρειν. ¶ Exponitur etiam, desipere. Galen.

Παραφάσσω, desipio, idem quod ἀλλοφάσσω. Galen.

Derivata à φάω, occido.

Φάομαι, ῶμαι, inusitatum thema, format ex se præt. πέφαμαι. unde tertia persona πέφαται, occisus est, Il. ρ'. et, πέφανται, occisi sunt, Iliad. έ. Item, infinit. πεφάσθαι, occisum esse, Il. ν'. Item, paullo post fut. πεφήσομαι, cujus secunda persona, πεφήσεαι, occideris, legitur Il. ν'. Est et aliud præt. πέφασμαι, tanquam à φάζω. unde πεφασμένος ταῦρος, apud Hesych. et Lycophr.

Φατός, occisus, mortuus. Hesych.

Composita.

Ἀλλόφατος, ab alio interfectus. Hesych.

Ἀρηΐφατος, in prælio occisus. Il. τ'. et ά.

Ἀρείφατος, idem. Exponitur et simpliciter, bellicosus, seu in bello perpetratus: ut, ἀρείφατοι φόνοι, apud Eurip. in Suppl. [603.] (Æsch. Eum. 916.)

Ἀρτίφατος, recens peremptus, non ita pridem occisus. Hesych.

Δουρίφατος, hasta interfectus. Oppian.

Σπίφατος, perniciosus, exitialis, pleonasmo τοῦ σ. Eust.

Κηρίφατος, qui morbo decessit. Hesych.

Μυλήφατος, molâ fractus et contusus, et quasi occisus. ut, ἄλφιτα μυληφάτου, apud Hom.

Ὀδυνήφατος, dolores domans, dolores pellens et quasi perimens. ut, ῥίζα ὀδυνήφατος, Il. λ'. et, ὀδυνήφατα φάρμακα, Il. έ.

Πρόσφατος, recenter interfectus. Il. ώ. (Æsch. Ch. 802.) Et general. recens. ut, πρόσφατα φθέγματα, apud Plut. in symp. sept. sap.

Προσφάτως, recens, nuperrime, novissimè. Act. Ap. c. 18.

Derivata à φάω, idem significante cum φώγω.

Φώστιγγες, maculæ in tibiis rubræ et rotundæ, ex igne contractæ. Poll. et Hesych. quæ et φῷδες. Hesych. ad fissuras calcanei refert. Aliis sunt αὐγαί, ἀκτῖνες λαμπηδόνες, αἱμορροΐδες.

Φωγνίω, et φώγνυμι, torreo, uro. unde φώγνυται, torretur, adoletur, apud Diosc. l. 1. c. 80. Pro φωγνίω apud Etymol. et Suid. legitur φωγίζω, quod exp. φρύγω.

Προφώγνυμι, (comp.) antè seu priùs torreo.

Φώζω, idem quod φωγνίω. unde φωχθεὶς, apud Diosc. et πεφωσμένας ἰσχάδας, apud Athen.

Φῷδες, et φωΐδες, hinc deductum esse, ait Eustath. et apud Aristoph. in Plut. significare ἀναφύματα, id est rubentes maculas cruribus feminibusque inductas ex nimia ignis propinquitate. Ponunt et τὰ φῷδα, et ἡ φωΐς, vesica, bulla, ex adustione.

ΦΕ´ΒΟΜΑΙ, fugio. Ut Iliad. ί. φεβόμεσθα τεοῖς υἱέ. Sic Iliad. χ'. μέγα μὲν κακὸν, οἷον φέβομαι Πηλεΐδην ταρβήσας. Item timeo, metuo. Hesych.

Φόβος, ου, ὁ, fuga. Iliad. ζ'. Πρῶτος Πηνέλεως Βοιώτιος ἦρξε φόβοιο, fugere cœpit. Sic Il. ί. Item, timor, metus. Thuc. l. 2. ἐς φόβον καταστάντων. Sic et apud Xen. Plat. &c. † Sic Lucæ cap. 1. 12. φόβος ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτὸν, timor incidit in illum. τῷ ἀφ' ἑαυτοῦ φόβῳ, i. e. metu sui. Xen. Pæd. 1. 1. 5 ἀπὸ πολεμίων. l. 3. p. 84. e.† (Eurip. Med. 1239. Soph. Œdip. Tyr. 937. Æsch. Ch. 929.)

Φοβερός, qui est timori seu terrori, timendus, formidabilis. Isocrat. ad Phil. τοῖς μὲν Ἕλλησιν ἔσῃ πιστὸς, τοῖς δὲ βαρβάροις φοβερός. Item activè, timidus, meticulosus. Arrian. et Xen. † Pæd. l. 3. p. 79. b. ubi Comparat. est.† (Soph. Œdip. Tyr. 154.)

Φοβερῶς, metum incutiendo, formidabiliter.

Φοβερότης, ητος, timor, terror. Aristot. rhet. l. 1.

Φοβερίζω, terreo. apud Daniel. et Esdr.

Φοβερισμός, terror.

Φοβηρός, idem quod φοβερός, Strabo. [Æschyl. Ἱέρε. Fragm. Ed. Stanl. pag. 639. 10. f. Vide Strab. Geogr. lib. 10.]

Φοβέω, ῶ, F. ήσω, in fugam verto. Il. ζ'. Νῶϊ δὲ Τρῶας μὲν, ἐφόβησε δ' Ἀχαιούς. Item metum seu terrorem incutio, terrefacio. Thuc. l. 8. οὐδ' ἄλλο οὐδὲν αὐτοὺς ἐφόβησεν. (Æsch. Pers. 215. Soph. Œdip. Tyr. 1033.)

Φοβοῦμαι, οῦμαι, in fugam vertor. Hom. Iliad. ί. Item, metuo, timeo, formido. Aristot. rhet. 2. οὐδεὶς γὰρ, ὃ φοβεῖται, φιλεῖ. Isocrat. οὐ φοβεῖται θάλατταν ὁ μὴ πλέων. † φοβοῦμαι μὴ, metuo ne. Xen. Pæd. l. 6. 10. Sic l. 3. p. 66. d. ὅπως, l. 5. p. 148. b. ὡς. p. 121. b. l. 4. 19. ταῖς. 2. 60. c. Sic l. 3. p. 66. d. Aristoph. Nub. 293. φοβεῖσθαι βροντὰς, formidare tonitrua.† Et cum præpos. περὶ, sequente genit. apud eundem in Evag. φοβοῦμαι περὶ τῶν μελλόντων. † Xen. Pæd. l. 5. p. 125. b.† Sequente dat. Thuc. φοβηθεὶς περὶ τῷ χωρίῳ. (Eurip. Med. 1134. Phœniss. 242. Æschyl. Pr. 932. Soph. Tr. 1228. Cum ὡς, Œdip. Tyr. 235. 742. 997. 1000.)

[Φόβημα. Soph. Œd. Col. 730. [illegible] φόβημα λίαν, &c. Eurip. Hec. 95. Schol.]

Φοβητικός, meticulosus, qui facilè metu percellitur. Aristot.

Φόβητρον, τὸ, quod metum incutit seu incutere potest, terriculum, terriculamentum: in Axioch.

Φόβη, ης, ἡ, coma. ☞ Sic dicta, quòd φόβον incutiat: vel, παρὰ τὸ φοβερὰς εἶναι τοῖς κομῶσι, teste Etymol. Sophocl. in Œdip. Col. [illegible] φόβαν. ¶ Usurpatur et de frondibus, apud eundem in Antig. † 419.† Eurip. in Alc. et in Bacch. Nicand. in Ther. (Æsch. Ch. 186.)

Composita.

Αἱμόφοβος, ὁ καὶ ἡ, sanguinem metuens. Item metuens missionis sanguinis, apud Gal. therap. l. 9.

Ἄφοβος, metu carens, intrepidus, imperterritus. Aristot. eth. 4. Plut. &c. Item metum non afferens. Plat.

Ἀφόβως, sine metu, intrepidè, imperterritè. [Plat. de Leg. lib. 6. Ὡς εἰκότως καὶ ἀφόβως ἀνοίκως ἀνθρώποι παιδευθῶμεν, &c. S. Lucæ Evang. i. 74.]

Ἀφοβία, animus metu carens, animus intrepidus et imperterritus. [Aristot. de Moribus, lib. 2. cap. 7. περὶ μὲν οὖν φόβους καὶ θάῤῥη ἀνδρεία μεσότης,—τῶν δ' ὑπερβαλλόντων, ὁ μὲν τῇ ἀφοβίᾳ, ἀνώνυμος—ὁ δ' ἐν τῷ θαῤῥεῖν ὑπερβάλλων, θρασύς. Plat. de Leg. lib. 1. τοῦ μὲν δὴ φόβου σχεδὸν οὔτε θεὸς ἔδωκεν ἀνθρώποις τοιοῦτον φάρμακον—τῆς δὲ ἀφοβίας καὶ &c.]

Ἀφόβητος, metu non perculsus, seu non metuens, non formidans. Soph. in Œdip. Tyr.

Διαφοβέω, metum injicio, in fugam verto. Hierem.

Διαφόβημα, metus, perterrefactio, id quod terrore incutitur.

Ἔκφοβος, metu perculsus, perterritus.

Ἐκφοβέω, exterreo, exterrefacio. Gal.

Ἐκφοβοῦμαι, exterreor. Item, metuo, extimesco. Soph. in Elect. (Œdip. Tyr. 1009.)

Ἐκφόβηθρον, terriculamentum.

Προεκφοβέω, (decomp.) antè terrefacio.

Προκαταφοβηθεὶς, antè incusso metu. [Thucyd. Hist. lib. 3. διὰ τὸ μὴ ἐκ παρατάξεως, ἀπὸ δὲ τοιαύτης ξυντυχίας καὶ προκαταφοβηθέντας τὴν μάχην μᾶλλον γενέσθαι.]

Ἔμφοβος, idem quod ἔκφοβος. [Soph. Œd. Col. 39. Ἄθικτος, οὐδ' οἰκητός, (sc. Χῶρος.) αἱ γὰρ ἔμφοβοι Θεαί σφ' ἔχουσι, Γῆς τε καὶ Σκότου κόραι.]

Ἐμφοβοῦμαι, metuo. Plut. in Oth.

Ἐπίφοβος, idem cum ἔμφοβος. (Æsch. Ag. 1161.)

Θεόφοβος, Dei timens. Hesych.

Ἱπποφοβὰς, άδος, ἡ, q. d. equis terrorem seu metum incutiens, herbæ nomen Democrito, apud Plin. lib. 24. cap. 7. quam equæ præcipuè aversantur.

Καταφοβὸς, formidolosus, qui timetur.

Κατάφοβος, formidolosus, qui timet. [Polyb. Hist. lib. 1. ὄντας ἤδη καταφόβους τοὺς ἐλέφαντας, &c.]

Καταφοβέω, exterreo, conterreo.

Καταφοβοῦμαι, extimesco. Aristoph. in Ran.

Περίφοβος, metu vehementi perculsus, pertrepidus. (Æsch. Suppl. 744.) Plut. Demosth. Xenoph. [Κυνηγ. cap. 5. §. 12. ὑπτιάσας δὲ πανταχοῦ ἐγκαθήμενος, ἵνα μὴ περίφοβος τῆς νυκτὸς γένηται.]

Περιφοβεῖσθαι, pertimescere. Xenoph.

(Περιφοβοῦμαι. Sed Sch. leg. φοβοῦμαι. Æsch. Suppl. 1052.) † προφοβεῖσθαι, pro aliquo timere. Xen. Pæd. 1. 6. 21.†

Ὑδρόφοβος, qui aquam timet. Gal. therap. lib. 9. et Cels. l. 5.

Ὑδροφοβία, aquæ metus.

Ὑδροφοβικὸς, ut, ὑδροφοβικὸν πάθος, morbus, quo aliquis à cane rabioso commorsus, aquam timet, perinde ut ipse canis, à quo est morsus. Diosc. l. 7. c. 2. ¶ Item, τῷ ὑδροφοβικῷ πάθει laborans.

Ὑδροφοβέω, aquam timeo, seu laboro eo morbo qui ὑδροφοβία dicitur. Diosc. ibidem.

Ὑπερφοβοῦμαι, in summo seu vehementissimo metu versor. Xenoph. in Œcon. † et Pæd. 1. 4. 2.† (Æsch. S. c. Th. 244.)

Ὑπέρφοβος, qui valdè timet, meticulosus. Xen. [περὶ Ἱππ. §. 9. εἰ γὰρ ὑπέρφοβοι ἔλθοιεν μὲν τοὺς πολεμίους ἀφ' ἑαυτῶν οὐκ ἐῶσι, &c.]

Ὑπνόφοβος, in somnis terrens, somniis et visis per quietem terrens. Bacchi epitheton in Epigr.

Ψυχρόφοβος, frigidam metuens. Apud Gal. therap. lib. 9. Sic dicitur medicus, qui frigidam ægro exhibere metuit.

ΦΕΓΓΟΣ, εος, τὸ, splendor, lux, lumen. Euripid. in Iphig. Aul. Χαῖρέ μοι φάος, Οὐδ' ἄλλιον τόδε φέγγος. Apud eundem ibidem, φέγγος ὀμμάτων, lux oculorum. Interdum ponitur pro jubare, seu luce Solis. ut apud eundem in Helene, φασὶ δ' ἐν φάει Πόσιν τὸν ἀμὸν ζῶντα φέγγος εἰσορᾶν. Interdum pro luce, i. vita. ut Epigr. l. 2. Οὓς γλυκεροῦ φέγγεος Ζώπυρος ἐνόσφισε, quos luce jucunda Zopyrus privavit. Item pro luce, i. die. ut apud Eurip. initio Hec. τὸν δ' ὑπὲρ μητρὸς φίλας Ἑκάβης ἀΐσσω, σῶμ' ἐρημώσας ἐμὸν, Τριταῖον ἤδη φέγγος αἰωρούμενος. (Æsch. Ag. 513. 611. 1586. Ch. 1037.)

Φεγγώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, splendore seu luce abundans, luminosus: ut, φεγγώδης Ἰωνὰς, apud Nazianz.

Φέγγω, splendorem seu lucem præbeo, illumino, illustro. Hesych.

Φέγγομαι, fulgeo, splendeo. Aristoph.

Composita.

Ἀργυροφεγγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, argento splendens. Epigr. l. 2.

Ἀφέγγεια, splendoris carentia, obscuritas. Max. Tyr.

Ἀφεγγὴς, splendore seu luce carens, tenebrosus. Euripid. in Phœn. [546.] Νυκτός τ' ἀφεγγὲς βλέφαρον, ἡλίου τε φῶς. (Æsch. Pr. 115.)

Βραχυφεγγίνος, breve et exiguum lumen præbens: apud Suid.

Διαφεγγὴς, transparens, translucens, pellucidus. Lucian.

Εὐφεγγὴς, pulchrum splendorem habens, vel valde splendidus aut lucidus. (Æsch. Pers. 386.) [Apoll. Rhod. Arg. iii. 1194. Εὐφεγγέες ἀστέρες ἄρκτου, &c.]

Ζαφεγγὴς, admodum lucidus et splendidus. Hesych.

Καλλιφεγγὴς, idem quod εὐφεγγής. Eurip. in Troad. [860.] Ὦ καλλιφεγγὲς ἡλίου σέλας τόδε. [Hippol. 455.]

Λειποφεγγὴς, quem lumen deficit, cæcus. [Mus. de Her. et Leandro. 238. Ὡς δ' ἴδε κωφὸς λειποφεγγέα πατρὸς ἰωχμὸν, &c.]

Παμφεγγὴς, totus lucens, illustris, fulgidus. [Soph. Elect. 104. ἔστ' ἂν λεύσσω παμφεγγεῖς ἄστρων ῥιπὰς, &c.]

Περιφέγγεια, ἡ, circumfusus splendor, circumfusa lux.

Πολυφεγγὴς, multum splendorem habens, multum lucidus.

(Χρυσοφεγγής. Æsch. Ag. 296.) [Eurip. Phaeth. 34. Ὦ χρυσοφεγγὲς ἥλι', ὥς μ' ἀπώλεσας ;]

ΦΕΙΔΟΜΑΙ, F. σομαι, P. σμαι, parco, remitto pœnam, do veniam, ignosco. Od. χ'. σὺ δὲ φείδεο λαῶν σῶν. Thuc. l. 3. φείσασθαι δὲ, καὶ ἐπικλασθῆναι τῇ γνώμῃ. Plut. in Galba, ἀπειλήσειε φείδεσθαι τοῦ αὐτοκράτορος. Apud Herodian. lib. 6. ὅμως ἐφείσατο ὡς μὴ φονεῦσαι, exp. tamen ab illorum cæde abstinuit. ¶ Item, parco, parcè utor, sum parcus. ut Hesiod. in Erg. μὴ φείδεο σίτου, ne parcas cibo. Sic apud Xenophon. l. 1. φείδεσθαι χρημάτων, parcere pecuniis. Interdum est, abstineo, tempero à. Ut, φείδεσθαι τῆς ἀμετρίας τοῦ λόγου, abstinere à prolixitate nimia. † κινδύνου, periculo, Xen. Pæd. l. 5. p. 144. a.† Et cum infinit. ut apud Xenoph. Pæd. 1. φείδου, εἴ τι ἔχεις, διδάσκειν. Ibid. φείδεσθαι τοῦ μὴ λέγειν. † Pæd. 1. 6. 16.† (Theoc. κά. 41.)

Φειδομένως, parcè, cum parsimonia, in ep. ad Cor. 2. cap. 9. Dicitur et, πεφεισμένως, pro eodem.

Φεισμονὴ, ἡ, parsimonia. Item, affectus quo adducimur ad parcendum. Suid.

Φειδὼ, όος, ἡ, parsimonia. Hesiod. in Erg. δειλὴ δ' ἐνὶ πυθμένι φειδώ. Aristot. rhet. 2. οὔτε πρὸς φειδὼ, οὔτε πρὸς ἀσωτίαν. Item, ipsa actio parcendi. Herodian. lib. 4. οὐδὲ τις ἦν φειδὼ ἡλικίας, nulli ætati parcebatur.

Φείδων, ωνος, ὁ, parcus. in Epigr. ¶ Ponitur et pro vase oleario, apud Aristot. et Poll.

Φειδὸς, itidem, parcus: apud comicos.

Φειδωλὸς, idem cum præcedentibus. Aristot. eth. 4. c. 1. † Aristoph. Nub. 420. φειδωλὸς γαστρός.†

Φειδωλὴ, et φειδωλία, ἡ, parsimonia. Illud apud Homer. hoc apud Gregor. † et apud Aristoph. Nub. 835.†

Φειδίτιον, seu φιδίτιον, (scribitur et φιλίτιον,) sodalitas quædam apud Spartanos simul epulari solitorum, sed cum parsimonia et frugaliter, ex legis præscripto. ¶ Item, locus in quem conveniebant qui ejusdem sodalitii erant. Athen.

Φειδίται, vel φιδίται, qui φειδίτια celebrant, apud eundem.

Φειδιτικὸς, pertinens ad φειδίτια. Et, φειδιτικὰ δεῖπνα, quæ et φειδίτια, eidem.

Composita.

Ἀφειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui non parcit: ut, ἀφειδὴς τοῦ ζῆν, apud Aristot. eth. 4. (Æsch. Suppl. 203.) Item, qui parsimonia non utitur, profusus, immodicus: ut, ἀφειδῆ ἀναλώματα, apud Herodian. † ἀφειδέστερον, ἢ ὡς ἐκπονεῖσθαι, μαλακώτερον ἰᾶσθαι. Xen. Pæd. l. 4. p. 98. c.†

Ἀφειδῶς, non parcendo: ut, πάντας ἀφειδῶς κολάζειν, apud eundem, nemini parcere, sed omnes interficere. Item, absque parsimonia, profusè: ut apud eundem, ἀφειδῶς χορηγεῖν. Sic, ἀφειδῶς χρημάτων ἔχειν, pecunia abundare. Synes. [Ἀφειδέως. Herodot. Hist. lib. 9. cap. 38. ἑλόντες δὲ ταύτην τὴν ἄγρην οἱ Πέρσαι, ἀφειδέως ἐφόνευον, οὐ φειδόμενοι οὔτε ὑποζυγίων οὐδενὸς, οὔτε ἀνθρώπων. Ἀφειδείης. Apoll. Rhod. Arg. iii. 896. Εἰ δ' ἄγε μαλερῷ θυμῷ ἀφειδείης κορέσωμεν Μειλιχίῃ, &c. antiauter.]

Ἀφείδεια, ἡ, non parcere. ut, ἐν ἀφειδείᾳ τοῦ σώματος, in eo quòd corpori non parcant, in ep. ad Coloss. c. 2.

Ἀφειδέω, non parco. ut, ἀφειδεῖν τοῦ ζῆν, apud Thucyd. et, τῶν σωμάτων ἀφειδεῖν. Luc. in Anachars. Item, contemno, aspernor, nullam curam habeo: more ejus qui corpori suo non parcit, sed id periculis exponens veluti contemptui habet. Apoll. Arg. l. 2. ἀφείδησεν βασιλῆος. † 1. 338.† Item, parcus non sum, non utor parsimonia.

Περιφείδομαι, idem quod φείδομαι. Theocr. in Epigr. Ἄνθρωπε, ζωῆς περιφείδεο. [Apoll. Rhod. Arg. i. 620. Οἴη δ' ἐκ πασέων γεραροῦ περιφείσατο πατρὸς Ὑψιπύλεια Θόαντος, &c.]

Ὑποφείδομαι, aliquantulùm parco. Plut.

ΦΕΛΛΟΣ, οῦ, ὁ, suber. Ut, κουφότερον εἶναι φελλοῦ, apud Strab. proverbialiter, subere levius. Pind. in Pyth. 2. ἀβάπτιστός εἰμι, φελλὸς ὡς, mergi nequeo, ut suber. (Æsch. Ch. 504.)

Φελλόω, fluito suberis more. Hesych.

Φελλῖνος, ὁ, levis in modum suberis: apud eundem.

Φελλεὺς, fuit Atticè locus salebrosus, teste Suida.

ΦΕΝΑΞ, ακος, ὁ, impostor, derisor. Aristoph. [R. 940.] ὡς ἦν ἀλαζὼν καὶ φέναξ. Ab Hesychio exponitur etiam, ψεύστης.

Μετεωροφέναξ, (comp.) qui per suas de rebus sublimibus argutias imponunt auditoribus: Aristoph. † Nub. 333.†

Φενακίζω, decipio, fallo, impono, do verba, illudo, ludificor. Demosth. pro cor. ὁ δεῦρ' ἀπαγγείλας τὰ ψευδῆ, καὶ φενακίσας ὑμᾶς. Scribitur et φενακάζω, apud Hesych. Sic et Aristoph. in Pluto. Μὴ ἀξιοῖς, φενακίσας ἡμᾶς, ἀπαλλαγῆναι, Ἀζήμιος; (Φενακίζομαι. R. 952.)

Φενακισμὸς, οῦ, ὁ, deceptio, impostura, illusio, ludificatio. Aristoph. in Equit.

Φενάκη, ης, ἡ, coma additilis. Eustath. galericulum, capillamentum. Poll.

Πηνάκη, sive πηνίκη, ἡ, idem quod φενάκη, ex quo quidam factum esse existimant; alii contrà. Etym. et Eust.

Πηνακίζω, idem quod φενακίζω. Hesych. et Suid.

Πηνίκισμα, τὸ, impostura. Hesych.

Διαπηνακίζω, sive διαπηνικίζω, (comp.) idem quod πηνακίζω, apud Hesych. et Suid.

ΦΕΝΩ, occido, interficio. Suid. ¶ Eustathius derivatum esse dicit ex φάω, φῶ.

Πέφνω, idem quod φένω, ex quo factum esse vult Eustathius, facta primùm syncope, deinde anadiplosi. Il. ε'. ὃν ἐπέφνομεν ἡμεῖς, quem nos interfecimus. † Hesiod. Asp. 57.† (Soph. Œdip. Tyr. 1511.)

Καταπέφνω, (comp.) idem quod simplex. Il. γ'. Εἰ μέν κεν Μενέλαον Ἀλέξανδρος καταπέφνῃ.

Φόνος, ου, ὁ, cædes, homicidium. Exponitur et, clades. Ut Iliad. γ'. Πυγμαίοισι φόνον καὶ κῆρα φέρουσαι. Sic et apud Plutarch. ¶ Apud Homer. est etiam sanguis in cæde effusus, aut locus in quo perpetrata cædes est. (Θιγγάνοντες χεροῖ ταυρείου φόνου. Æsch. S. c. Th. 44. Pl. Soph. Tr. 567. Œdip. Tyr. 100.) ¶ Item φόνος, Dorum lingua, qui perpetrarunt cæde digna. Eustath. ex Heracl. ¶ Φόνος appellatur etiam herba atractylis.

Φόνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, cæde contaminatus, homicida, sanguinarius. Item, lethalis, mortifer: interdum et, truculentus. Fœm. φονία, seu φονίη, ut, φονίη ἔχις, lethalis vipera. Apud Eurip. φόνιον ἄκος αἰτεῖ, de cæde pœnas exigit. (Phœniss. 895. Soph. Œdip. Tyr. 474. Aristoph. R. 1374.) Et in Epigr. φόνιον αἷμα μύσος, pro cæde.

Φοίνιος, idem quod φόνιος, ut in Epigr. φοίνιος ἀνήρ. et apud Soph. † El. 1423.† χεὶρ φοινία, manus sanguinolenta. (Œdip. Tyr. 24.)

Φονικὸς, ad cædem pertinens: ut, φονικαὶ δίκαι, et φονικὸν δικαστήριον, Aristot. Item, qui facilè ad cædem perpetrandam incitatur, cædis cupidus. Herodian.

Φονικῶς, sanguinariè. item, crudeliter.

Φονώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cædem repræsentans, seu cruorem in cæde effusum. Theophr.

Φονεύω, F. εύσω, cædem perpetro, occido. Eurip. in Orest. φονεύετε, καίνετε, θείνετε, ὄλλυτε. (Med. 856. Passivè explicand. ib. 1241.) Et cum accusat. pers. ἄνδρας φονεύειν, apud eundem ibidem. † ἄνδρας καὶ ἵππους. Xen. Pæd. l. 2. p. 86. c.†

Φονεὺς, έος, ὁ, homicida. Isocr. et Eurip. (Soph. Œdip. Tyr. 741.) † Xen. Pæd. l. 4. p. 112. c.†

Φόνευμα, quod occisum est: cadaver. Idem in Ione. [1496.]

Φονευτὴς, οῦ, ὁ, interfector.

Φονάω, cædis perpetrandæ avidus sum. Gal. in lex. Hippocr. Exponitur etiam, temerariè in cædem ruo. apud Suid.

Φονέω, idem quod φονάω. Tryph.

(Φονᾷ. Æsch. Ag. 456.)

Composita ex φόνος.

Ἀλληλοφόνοι, ων, οἱ, mutuò se interficientes, mutua cæde pereuntes. (ἐτελεύτασαν ὑπ' ἀλληλοφόνοις χεροῖν. Æsch. S. c. Th. 937. Ag. 1584.) [Xenoph. Tyran. cap. 3. §. 8. πολλοὺς δὲ ἀδελφοὺς ἐν τυραννίσιν ἀλληλοφόνους γεγενημένους, &c.]

Ἀλληλοφονία, ἡ, mutua cædes. [Pind. Olymp. 2. 75. Ἰδοῖσα δ' ὀξεῖ' Ἐρινὺς Πέφνε οἱ σὺν ἀλληλοφονίᾳ γένος ἀρήϊον. Schol. ἀπώλεσεν αὐτοῦ τὸ γένος, καὶ δι' ἀλλήλων χερσὶν ἀνεῖλεν.]

Ἀνδροφόνος, † ὁ, ἡ,† homicida. Il. α'. Hesiod. Erg. Item specialiter, viros interficiens: ut, ἀνδροφόνου Θρῃκός, apud Eurip. in Hec. † Epith. Martis. Hesiod. Asp. 98.†

Ἀνδροφονία, homicidium. [Aristot. de Moribus. lib. 2. cap. 6. ἔνια γὰρ εὐθὺς ὠνόμασται συνειλημμένα μετὰ τῆς φαυλότητος· οἷον—— φθόνος· καὶ ἐπὶ τῶν πράξεων, μοιχεία, κλοπὴ, ἀνδροφονία.]

Ἀνδροφονέω, sum homicida, et simpliciter, occido. Hippocrat. in ep. ad Demag.

Ἀνδρειφόντης, idem quod ἀνδροφόνος. Martis epitheton, Il. ξ'. pro quo scribitur et ἀνδρηφόντης. (Ἀνδροφόντης. Æsch. S. c. Th. 578. ἀνδρειφόντης. Il. β. Cat. N. 158.)

Ἀντίφονος, qui pro cæde rependitur, cædem compensans: ut, ἀντιφόνους δίκας, apud Soph. [El. 250. adde Philoct. 1171. ἔρπετε νῦν καλὸν, ἀντίφονον κορέσαι στόμα πρὸς χάριν τάνδ' αἰόλας σαρκός.] (αἱ αἱ δ' ἀντιφόνων θανάτων ἀραί. Æsch. S. c. Th. 893. Eum. 982.)

Ἀνάρσιος φόνος, injusta cædes, et non conveniens. Eur. in Orest.

Ἀργειφόντης, Argi occisor. Mercurii epith. ab occiso Argo illo πανόφθαλμῳ, apud Hom.

Αὐτοφόνος, αὐτοφονευτὴς et αὐτοφόντης, qui se ipsum perimit vel peremit, propriæ cædis autor. Epigr. l. 3. (καὶ αὐτοφόνοι dicuntur ubi aliqui mutuò se interficiunt. Æsch. S. c. Th. 855. et proparoxyt. Ag. 1099.)

(Αὐτοφόνως. Æsch. Suppl. 67.)

Αὐτοφόντης, dicitur etiam qui propria manu alii infert cædem. Eurip. in Medea. [1268.] †Soph. El. 274.†

Βουφόνος, qui boves cædit et mactat. (Æsch. Pr. 531.) Homer. hymno 1. in Mercur. Βουφόνοι dicebantur quidam sacerdotes boves immolantes. Paus. in Att.

Βουφόνια, τὰ, boum mactationes: festum apud Athenienses, de quo Aristoph. in Nub.

Βουφονέω, boves macto. Iliad. ή.

Γιγαντοφόνος, qui gigantes interficit aut interfecit: ut, δόρυ γιγαντοφόνον. Eur. in Her. fur. [1190.]

Γοργοφόνη, ἡ, Gorgûs interfectrix. Epitheton Palladis, apud Euripid. in Helene. [Ion. 1478. Ἴστω Γοργοφόνα. Γοργοφόνη autem Pallas dicitur, vel quia ipsa Gorgonem interemit, vel quia ejusdem consilio Perseus, &c. Barnes.]

Δαφοινὸς, seu δαφοινεὸς. †ὁ, ἡ,† ὁ λίαν φοινὸς, i. vel cædis admodum avidus, vel cruore ex cæde valde conspersus. ut, δαφοινὸς θὼς, Il. λ'. δαφοινὸς Ἄρης, in Epigram. Item, εἷμα δαφοινεὸν, Il. σ'. et Hesiod. in Asp. †159.† Exponitur etiam, rubeus, maculis rubris ac veluti sanguineis distinctus: ut, δράκων ἐπὶ νῶτα δαφοινός. Il. β'. (Æschyl. Pr. 1021. Ch. 606. Philostr. l. 3. c. 6.)

(Δαϊφόνος. Æsch. Ag. 1138.)

Δολοφονία, cædes dolo perpetrata et insidiis.

Δολοφονέω, dolo occido et ex insidiis. Plat. in Per.

Ἐλλοφόνος, hinnulorum peremptor seu catulorum cervinorum: epitheton Dianæ. Etym. et Suid.

(Ἐπιφόνος. Æsch. Eum. 373.)

Θηλυφόνος, fœminas occidens, fœminei sexus animalia interficiens.

Θηλυφόνον, dictum fuit aconitum, quòd imposita ejus radix genitalibus fœminei sexus animantium, eodem die mortem afferat, teste Diosc. l. 4. c. 7. et Plin. l. 27. c. 2. et 3.

Θηροφόνος, feras occidens: epitheton Dianæ, apud Euripid. in Herc. fur. [378. Hippolyt. 216. ἵνα θηροφόνοι στείβουσι κύνες, &c. Aristoph. Thesm. 327. Καὶ πολυώνυμε, θηροφόνε παῖ Λατοῦς, &c. Schol. Biset. θηρατρόν.]

Καταφόνοι, οἱ, iidem dicti fuerunt qui et φόνοι, i. qui perpetrarunt propter quæ meritò sint interficiendi. Eust. ex Heracl.

Καταφονεύω, idem quod φονεύω. Eurip. in Bacch.

Λαοφόνος, populi occisor: bellicosus: epitheton Diomedis, apud Theocr. Idyll. 17. [53.]

Λεοντοφόνος, leonicida, interfector leonis. Epigr.

Λεοντοφόνον, dicitur et animal quoddam, de quo Plin. l. 8. c. 38.

Μαγοφονία, magorum cædes, eorum qui Persidis regnum invaserant. Herodot. lib. 3.

Μηλοφόνος, ovium occisor, epitheton lupi, apud Oppian. de ven. l. 3. (Æsch. Ag. 739.)

Μητροφόνος, et Μητροφόντης, matricida. Eurip. in Orest. [479. Ὁ μητροφόντης ὅδε πρὸ δωμάτων δράκων στίλβει νοσώδεις ἀστραπάς, &c. Schol. ὁ τῆς μητρὸς φονεὺς, &c. 1140. 1424. Androm. 999.] et Aristot. rhet. 3. (Æsch. Eum. 257.)

Μιαιφόνος, ὁ μιαίνων ἑαυτὸν φόνῳ, qui se cæde polluit, qui homicidium admisit, sanguinarius, sicarius. †Xen. Pæd. p. 236. c.† epitheton Martis, Il. έ. (Eurip. Med. 266. 1348. Phœniss. 1695.) pro quo apud Archiloch. dicitur μιηφόνος.

Μιαιφονία, contaminatio ex cæde, cædes, homicidium. Plutarch. περὶ ὀργῆς.

Μιαιφονέω, polluo me cæde, homicidium perpetro, occido. Plat. Isocr. Luc.

Μυοφόνος, mures occidens.

Μυοφόνον, dicitur aconitum, apud Theophr. hist. pl. l. 6. c. 2. quoniam odore suo mures necat.

Μυοφόνον, muscipula. παρὰ τὸ τοῖς μυσὶ φόνον ἐμφέρειν, quod exitium afferat muribus.

Νεόφονος, recens occisus, non ita pridem interfectus. Eur. in Elect. [1172.] μητρὸς νεοφόνοις ἐν αἵμασι.

Νεοττοφόνος, anates occidens. Aristot. hist. an. l. 9. c. 33.

Ξεινοφόνος, hospitis vel hospitum occisor. Plat.

Ξενοφονέω, occido hospites. Eurip. in Iphig. Taur. [1021.]

Οὐλοφόνον, dicitur chamæleon herba, viscum profundens, apud Nic. in Alexiph. et Diosc. Schol. Nic. exp. τὸ οὖλα βλάπτον, ὅ ἐστι φονευτικόν.

Παιδοφόνος, puerorum vel liberorum interfector aut interfectrix. Eurip. in Med. [1407.] παιδοφόνου τῆσδε λεαίνης. [Herc. Fur. 1199. Αἱμάσσεις τί σὺ ἦμαρ, ——— Αἵματι παιδοφόνῳ. Herodot. Hist. lib. 7. ἦν γάρ τις καὶ τοῦτο ἄχαρι συμφορῇ, λευσθῆναι παιδοφόνον.]

Παιδοφονία, puerorum vel liberorum occisio. Naz.

Πατροφόνος, parricida, patris interfector aut interfectrix. Euripid. in Orest. [191. Ἔξιθεν ὁ Φοῖβος ἡμᾶς μέλεον ἀπόφονον αἷμα δοὺς πατροφόνου ματέρος. Æschyl. Sept. c. Theb. 769. πατροφόνῳ χερὶ τῶν κρεισσοτέκνων δ' ἀπ' ὀμμάτων ἐπλάγχθη. Plat. de Leg. ἐστ' ἂν ὡς οὗτ' ἐν τὸ πολλάκις ἀποθανόντα τὸν αὐτὸν, καὶ τὸν πατροφόνον ἢ μητροφόνον, ——— ἀποκτείναντα θανάτων πολλῶν ἂν τυγχάνειν.]

Πατροφονεὺς, idem: item qui alterius patrem interficit. Od. ά.

Πατροφόντης, pro eodem. Eurip. (Soph. Tr. 1141. Œdip. Tyr. 1455.)

Περσεφόνη, seu Περσεφόνεια, quæ cædibus omnia vastat, à τῷ φόνῳ πάντα πέρθουσα. Est nomen Proserpinæ filiæ Jovis et Cereris, quæ et Φερσεφόνη et Περσέφασσα dicitur passim apud poëtas.

Πολυφόνος, qui multos occidit, qui multas cædes perpetravit. Eur. in Herc. fur. [420.] Πολυφόνον κύνα Λέρνας. [Rhes. 62. Κτάνων Ἀχαιοὺς τῇδε πολυφόνῳ χερί. 465.]

Συμφονεύω, simul cum alio interficio. Eurip. in Ione. [851. συμφονεύειν. 1044. Hec. 391. Ὑμεῖς δέ μ' ἀλλὰ θυγατρὶ συμφονεύσατε, &c.]

Συοφόντης, suium interfector.

Συοφόντις, ιδος, ἡ, suium seu aprorum interfectrix. Epigr.

Ταυροφόνος, taurorum interfector: epitheton Herculis apud Theocrit. Idyll. 17. et in Epigr.

ΦΕ΄ΡΒΩ. F. ψω, pasco, alo, nutrio. Hesiod in Erg. †377.† Μουνογενὴς δὲ πάϊς εἴη πατρώϊον οἶκον φερβέμεν. Eur. in Hippol. coron. Ἔνθ' οὔτε ποιμὴν ἀξιοῖ φέρβειν βοτά. Utitur et Theocr. Idyll. 7. ☞ Dictum putatur quasi φέρω βίον, vel quasi φέρω τὸ βιοῦν, ut est apud Eust.

Φέρβομαι, pascor, alor. Theocr. in Bur. οὐχ ὡς σταθμοῖς ἐπι φέρβεται. (Æsch. Ag. 121.)

(Φέρμα, γέννημα. Æsch. Suppl. 698.)

Φορβὴ, ἡ, pabulum. Et generaliùs, alimentum, esca. Iliad. ε'. Apoll. Argon. 2.

Φορβαῖος, pascuus. Callim.

Φορβὰς, ἄδος, ὁ καὶ ἡ, alimentum suppeditans: ut, φορβὰς γῆ, apud Soph. ¶ Φορβὰς ἵππος seu πῶλος, qui pascitur cum aliis et est unus è grege, gregarius. Plat. ¶ Dicitur et φορβὰς γυνὴ, mulier quæ corpus multis prostituit victûs quærendi gratiâ. Poll. et Eustath.

Φορβειὰ, (subst.) cibus, esca. Suid. ¶ Ponitur et pro capistro, apud Aristot. polit. 7. c. 2. in qua signif. scribitur etiam φορβαιὰ, apud Lucian. et φορβιὰ apud Xen. et φορβέα, seu φορβεῖα, in Hippiatr.

Φορβειὰ, et φέρβιον, translatè dicitur de corio, velutque capistro, quo tibicines ora sua muniebant: ut ne nimio flatu labia scinderentur, aut ut expirati aëris moderatione inflatus lenior esset, sonusque gratior auribus accederet. Aristoph. in Vesp.

Composita.

Ἀποφέρβομαι, pascor seu alor ex, vel pasco seu alo me ex. Apud Eur. in Med. ἀποφερβόμεναι κλεινοτάταν σοφίαν, exp. fruentes sapientia.

Ἀσπιδοφέρμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, qui clypeo se alit: et per consequens, qui ex bello vivit, bellicosus. Eur. in Phœn. Γίνεται ἀσπιδοφέρμονα θίασον ἔνοπλον, Schol. exp. ἀσπιδοθρέμμονα. φέρβειν γὰρ τὸ θρέψαι.

Αὐτοφορβὸς, Hesych. exp. αὐτοφάγος, ex Æschyli Circe.

Βουφορβὸς, οῦ, ὁ, qui boves pascit, bubulcus. Plat. in polit.

Βουφόρβια, τὰ, armenta. Eurip. in Iph. Taur. [Alcest. 1031. Νικῶσι, πυγμὴν, καὶ πάλην, βουφόρβια.]

Βουφορβέω, boves pasco. Idem in Alc.

Ἐμφέρβειν κακὴν νόσον, malignum morbum depascentia et absumentia. Nic. in Ther.

Ἐμφορβιόω, seu ἐμφορβειόω, capistro, capistrum injicio. unde particip. ἐμπεφορβειωμένος, de tibicine, qui corio, quod φορβειὰ seu φέρβιον nominant, instructus est, labiis circumposito: apud Aristoph. in Avib. Scribitur et ἐμπεφορβιωμένος, apud Eust.

Ἐπιφέρβω, idem quod φέρβω. Hom.

Ἐπιφορβέω, pasco in, vel super. Hom. hymn. 1. in Mercur.

Εὐφορβία, ἡ, pastus seu cibi copia.

Εὐφόρβιον, τὸ, nomen arboris, de qua Diosc. Galen. Aët. At Plin. euphorbium habet.

Ἱπποφορβὸς, equorum pastor. Plat. in polit. Ἱπποφορβὸς αὐλὸς, tibia qua pastores equarii utebantur. Pol. l. 4. †Xen. l. 1. 1. 2. Pædiæ.†

Ἱπποφορβὶς, ίος, ἡ, idem: apud eundem.

Ἱπποφόρβιον, τὸ, locus pascendis equis. schol. Hom.

Ἱπποφόρβια, τὰ, greges equorum, equariæ. Xen. Hell. 4.

Μονοφορβὸς, solus pascens. Hesych.

Ὀνοφορβὸς, asinorum pastor. [Herodot. Hist. lib. 6. φασὶ οἱ ἐπελθεῖν παρὰ τῶν οἰκετέων τὸν ὀνοφορβὸν, &c.]

Παμφορβὸς, omnibus pabulum præbens. Eust.

Πολυφορβὸς, multis pabulum seu escam suppeditans: ut, πουλυφόρβου πείρατα γαίης. Il ξ'. Legitur et πολυφόρβη γῆ, apud Hom. et, πολυφόρβης Δήμητρος, apud Hesiod. †Th. 912.†

Συοφορβὸς, suium pastor, subulcus. Hesych.

Συοφόρβιον, τὸ, grex suium quæ pascuntur. Idem.

Συοφορβία, ἡ, ipsa suium pastura.

Συφορβὸς, idem quod συοφορβός. Il. φ'.

Συφόρβιον, idem quod συοφόρβιον.

Ὑλοφορβὸς, in sylvis pascens. Et simpl. pastor. Eur. in Iph. Taur. [260.]

Ὑοφορβὸς, idem quod συοφορβός. Pol. l. 7.

Ὑφορβὸς, pro eodem, apud Theocr. in Idyll. cui tit. Χάριτες.

ΦΕΡΝΗ', ῆς, ἡ, dos, προὶξ, i. quam sponsa affert et dat marito. †Xen. Pæd. p. 228. a.† ☞ Παρὰ τὸ φέρειν, (teste Hesych.) Eurip. in Hippol. coron. Πενθεῖς γὰρ ὁ σπείρας τε καὶ θρέψας πατὴρ φερνὰς, ἀπῴκισ' ὡς ἀπαλλαχθῇ κακοῦ. Utitur idem in Phœn. et Iph. Aul. (Med. 957. id. Phœniss. 1527. Æsch. Suppl. 986.)

Φερνίζω, doto. Exodi c. 22.

Composita.

Ἀντίφερνα, τὰ, esse dicuntur, quæ vicissim à marito sponsæ dantur loco dotis. (Æsch. Ag. 414.)

Παράφερνα, bona apud Jurisconsultos dicuntur τὰ ἐξώφερνα, i. quæ sponsa præter constitutam dotem secum fert.

Πολύφερνος, cui multa dos obtigit, benè dotata.

ΦΕ΄ΡΩ. (F. οἴσω, tanquam ab οἴω. quod vide suo loco. Præt. med. Att. ἐνήνοχα, tanquam ab ἐνέχω. aor. 1. ἤνεγκα, †poet. ἔνεικα. hinc inf. ἐνεῖκαι. Hes. Th. 784.† et 2. ἤνεγκον, tanquam ab ἐνέγκω.) fero, porto. Aristoph. in Vesp. εἴσω φέρω σ' ἐντεῦθεν. Et, φέρειν ὅπλα, φέρειν πλίνθους, λίθους, &c. apud Xenoph. Apud Greg. εἰς ᾅδην φέρουσα, (sub. ὁδὸς,) via quæ fert ad inferos. Sæpe conjunguntur, φέρω καὶ ἄγω, pro, diripere et populari. †Xen. Pæd. l. 5. p. 144. c.† Jungitur et cum adverbiis: ut, φέρω χαλεπῶς, seu βαρέως, molestè ferre, seu graviter. †Xen. Pæd. l. 5. p. 129 b.† Apud Plat. σὺ ῥᾳδίως τὸ γῆρας φέρειν. Cic. interpr. tibi tolerabilem senectutem videri. Dicitur etiam, φέρειν ψῆφον, apud Demosth. ferre suffragium. ¶ Item, φέρειν, ferre, i. pertinere. Ut apud Plat. πάντα τὰ πρὸς εὐδαιμονίαν φέροντα, omnia quæ ad beatè vivendum ferunt. Aristoph. ἐφ' ὃ φέρει τὸ σχῆμα τοῦτο, ad quod potissimùm pertinet. ¶ Item, φέρειν, ferre, reportare, obtinere, consequi. Hesiod. in Erg. φέρειν τρίποδ' ὠτώεντα. †Th. 438.† Et, μισθὸν φέρειν, præmium reportare. ¶ Item, φέρειν, pendere, solvere, persolvere. Ut Plat. ep. 7. φόρον ἐτάξατο φέρειν τοῖς βαρβάροις. Et, φέρειν χρήματα. Plut. †δασμὸν, tributum afferre, pendere. Xen. Pæd. l. 3. p. 64. a.† ¶ Item, φέρω, fero, profero, produco. Herodian. l. 4. ἀρώματά τε καὶ θυμιάματα πάντα ὅσα γῆ φέρει. ¶ Item, fero, affero, pario, metaph. Ut Il. ά. φέρων τ' ἀπερείσι' ἄποινα. Et, φέρειν ἀργύριον, Æschin. afferre pecuniam. Plat. in Epist. ταῦτα πρὸς πολλὴν ὠφέλειαν ἂν εἴη. Sic apud Homer. φόνον καὶ κῆρα φέρειν, et, κακὰ φέρειν. ¶ Item, infero. Ut apud Hesiod. in Asp. †150.† Οἵτινες ἀντιβίην πόλεμον Διὸς υἷι φέρουσι, qui bellum inferrent Jovis filio. ¶ Item, aufero, rapio. Il. β'. τὰς μὲν κῆρες ἔβαν θανάτοιο φέρουσαι. Greg. καὶ εἰ μὲν ψευδεῖς, αὖραι φέρουσι, auferant venti, rapiant venti, in ventos abeat. ¶ Item, confero. Ut Il. ί. φέρειν χάριν, conferre beneficium, quod exp. etiam obsequi, gratificari. ¶ Item φέρω, teneo. Aratus; Παρθένον ἥ ῥ' ἐν χειρὶ φέρει στάχυν αἰγλήεντα, Cic. interpr. Spicum illustre tenens splendenti corpore virgo. (pro, spicam.) Dicitur et, διὰ μνήμης φέρειν, apud Herodian. l. 2. tenere memoriâ, i. meminisse, recordari. †φέρω. ducere, ferre; cum πρὸς, de via. Xen. Pæd. 2. 56. c. ἁμαρτάνοντα, peccantem ferre. l. 3. p. 67. d. πόνους, labores, l. 3. p. 77. d. ψύχη, θάλπη, λιμὸν, δίψος. p. 205. d.† (φέρειν κενά. Æsch. S. c. Th. 549. Ag. 1571. V. Eurip. Med. 509. Τῶνδε φέρω τὸ πάθος, istos lugeo. Soph. Œdip. Tyr. 93. 883. 1003. Tr. 110. 469. 582. 1200. sumo. Aristoph. R. 1334. Soph. Œdip. Tyr. 575. 587. 630. ruo. facio, Æsch. Eum. 834. Theoc. Id. 5. 125.)

Φέρων, particip. est interdum pars orationis, ornatûs magis causâ, quàm significationis, posita. Luc. σεαυτὸν αὐτῇ φιλοσοφίᾳ φέρων ἀναμέμιχας.

Φέρε, (quod est imperativi modi,) interdum adverbialiter usurpatur, et exp. age, agedum, agesis. †φέρε γὰρ, ποῦ 'στι. dic, fer enim, ubi est. Aristoph. Nub. 900.† Cum subjunctivo Aristoph. φέρ' ἴδω τί δρῶμεν. Plut. φέρε λάβωμεν. Cum imperat. Gregor. φέρε πείσθητι. Cum infinitivo εἰπεῖν, exp. ut ita dicam, exempli gratiâ. ut apud Porphyr. εἰς ἕνα ἀνάγουσι, φέρε εἰπεῖν, τὸν Δία, ad unum referunt, verbi gratiâ, Jovem.

Φέρομαι, feror, portor. ¶ Item, impetu feror, i. irruo, invado, vergo, tendo. ut, φέρεσθαι εἰς, vel ἐπὶ βαρβάρους. Plut. ὁμόσε φέρεσθαι, cominus (i. e. in hostes) ferri. Xen. Pæd. l. 3. p. 86. b.† ¶ Dicuntur etiam φέρεσθαι, pro περιφέρεσθαι, quæ in manibus hominum versantur, ut liber editus. ¶ Item, φέρεσθαι, pro ἐπιφέρεσθαι. Paul. ad Hebr. 9. ἀνάγκη φέρεσθαι θάνατον, intercedere. ¶ Item, pro ἀναφέρεσθαι, i. λαμβάνειν. φέρεσθαι μισθὸν, ἆθλον, δόξαν, χάριν, δῶρα, ἴσα, δεύτερα, πρῶτα, ἔσχατα. †Xen. Pæd. l. 3. p. 68. d. auferre.† ¶ Porro, φέρομαι πένθος ἐπί σοι, te lugeo. Phal. ¶ Ἔλαττον φέρομαι, posteriores fero, cedo, ἔλαττον ἔχω, vincor. ¶ Φερόμεθα πλέον ὑμῶν, vobis antecellimus. Herodot. ¶ Item, auferri et rapi impetu. ut apud Isocr. αἰσθάνομαι δ' ἐμαυτὸν ἔξω φερόμενον τοῦ καιροῦ, sentio me auferri longiùs à proposito, et hæc commemorare intempestivè. ¶ Item, φέρεσθαι, studio alicujus rei teneri, versatum esse, occupatum esse. Laërt. φέρεσθαι μᾶλλον ἢ ἄγεσθαι ἐν. ¶ Dicitur etiam, καλῶς, i. εὖ, aut κακῶς, ἀτυχῶς, φέρεσθαι, is quicum bene aut male agitur, is cui res feliciter aut infeliciter cedunt. Res quoque alicujus dicuntur εὖ, καλῶς φέρεσθαι, seu κακῶς, ἀτυχῶς. Apud Thuc. εὖ φερόμενος ἐν στρατηγίαις, cui bene cedit imperatoris munus. Sic, φέρεσθαι ἄριστα, καὶ χαίρειν. (ἀπὸ δὲ σοῦ βοσκὰν φεροίμαν πώματος δυσπότου. Æsch. Eum. 266. Soph. Œdip. Tyr. 509.)

Φερέστερος, et φέρτερος, q. d. qui plus fert seu portat: vel qui plus ferre potest et portare: et per consequens, validior, robustior. Plerunque tamen accipitur pro, potentior, præstantior: Item melior, utilior. Il. β΄. ἄλλον μᾶλλον ἄνακα, Οὔ σε φέρτερον εἶναι. Et Il. ά. ἐπεὶ πολὺ φέρτερόν ἐστιν Οἴκαδ᾽ ἴμεν σὺν νηυσὶ κορωνίσι, quoniam multo satius est.

Φέρτερον ἄδιον, adverb. Theocr.

Φέρτατος, validissimus, robustissimus. †Epith. Jovis. Hesiod. Theog. 49. et Herculis in Asp. 350.† Item præstantissimus, utilissimus. Il. ά. Pro eodem dicitur et φέριστος, apud Hom. hym. 1. in Merc. et Soph. (Œdip. Tyr. 1170.)

Φερτὸς, tolerabilis. Eurip. in Hecub.

Φέρετρον, et φέρτρον, pheretrum, capulum, capulus. Il. σ΄. ¶ Item, lectica.

Φερετρεύω, circumfero in pompa, traveho in pompa: sumpta metaph. à pompa funebri. unde in pass. φερετρευομένων τροπαίων, apud Plut. in Coriol. quum sacramenta victoriæ pompose in publico circumferrentur.

Φορὸς, ὁ, ferens: ut, φορὸς ἄνεμος, ventus ferens et secundus, apud Suid. Sic metaph. φορὸς κύβος, alea secunda et prospera. Luc. Item, commodus, ac proferens ad finem homini propositum. Alex. Aphr. περὶ ψυχῆς. ¶ Sumi annotatur et pro εὔφορος, ferax, fertilis. φορὸν ὕλην τίκτειν.

Φόρος, quod penditur seu pensitatur, tributum, vectigal. ut, φόρους φέρειν, apud Demosth. et Aristoph. et, φόρους ὑποτελεῖν, Isocr.

Φόρος, ὁ, forum. πωλητήριον. Suid.

Φορὰ, ἡ, latio, delatio: propriè species motus τοπικῆς. Apud Aristot. de anima lib. 1. et alibi. Φορὰ δίσκου, jactus disci, Aristid. Πλαγία φορὰ, motio transversa. Plat. Πρώτη καὶ δευτέρα φορὰ, i. περιφορὰ, prima et secunda conversio cœli. Ἡ κάτω φορὰ, descensus. Plat. Φορᾷ κινεῖν, movere, Aristot. Αὐτόματος φορὰ, i. συντυχία, Greg. Φορὰ πραγμάτων, cursus rerum. ¶ Φορὰ, vectura, bajulatio; mercesque pro eis, vectigal, portorium, τέλος. κόμιστρον, φόρετρον, et φορεῖον. Poll. l. 17. ¶ Interdum de eo dicitur quod fertur cum impetu, atque adeo impetus quandam significationem habet, apud Plat. et metaph. pro impetu casus temerarii ponitur, apud Demosth. pro cor. et Naz. Dicitur et de impetu naturæ ad aliquid concitatæ. ut Themistocles apud Plut. ὁμολογεῖται φορᾶς μεστὸς εἶναι. Item, φορὰ, pensio, collatio, tributum. Thucyd. et Demosth. †Solutio. Xen. Pæd. l. 3. p. 68. c.† ¶ Dicitur et de feracitate, ubertate seu proventu. ut Aristot. μετὰ τὴν φορὰν τὰ δένδρα ξηραίνεσθαι dixit. Sic, φορὰ ἀκροδρύων, apud Phil. Metaphoricè, φορὰ ῥητόρων, apud Æschin. et, φορὰ τῶν σοφιστῶν, Plutarch. (Soph. Tr. 1229.)

Φοράδην, q. d. portabundè aut gestabundè: portando, gestando. Luc. εἴ ποτε τρυφῴης, καὶ βαδίζειν ἢ φοράδην πολλάκις ἐκκομιζόμενον. Utitur et Eurip. in Rheso. (Soph. Œdip. Tyr. 1331.)

Φοράδες, αἱ, equæ; ita dictæ à gestando utero. Hesych.

Φορεὺς, έως, ὁ, portator, bajulus, Iliad. σ΄. †Apollon. Arg. 1. 132.† Hesychio φορεῖς sunt pueri, qui metallicam egerunt. Item, loca clypeorum.

Φορεῖον, τὸ, gestatorium, sella gestatoria, lectica. Item vehiculum. Dinarch. in Dem. Appian. Herodian. lib. 5. ¶ Item merces quæ bajulo datur. Poll. l. 7.

Φορέω, gesto, fero. Plut. in Publ. Τήβεννα φορεῖν ἐσθῆτα. Thuc. lib. 1. ἐπειδὴ χιτῶνας λινοῦς ἐπαύσαντο φοροῦντες, postquam desierunt gestare tunicas lineas. Exponitur interdum, habeo. ut apud Aristoph. in Plut. ὃν γὰρ γαμφὴν μόνον φορεῖ. Dicuntur et formæ φορῆναι, ferre, portare, Il. β΄. Legitur ibid. infinit. φορῆναι, tanquam à φόρημι seu φορήμι. (Φορήματα. Æsch. S. c. Th. 825.)

Φόρημα, τὸ, gestamen, quod gestatur. Plut. in Luc. †Xen. Pæd. 2. 53. c. οἷον φόρημα ὁ φόβος, quale onus metus erat. l. 3. p. 66. e.†

Φορητὸς, i. βαστακτὸς, ἀνεκτὸς. Poll. βαστακτὸς, ἀκτὸς, Hesych. ¶ Item, ad ferendum idoneus. ut, λαιὰ φορητὰ, apud Epict. Item tolerabilis. Luc. (Æsch. Pr. 978.)

Φορηδὸν, idem cum φοράδην, apud eundem.

Φόρετρον, merces quæ bajulo numeratur. Poll. l. 7.

Φόριμον, dicitur aluminis liquidi genus, quoddam vilis pretii est, et ubique reperiri potest, teste Gal. τῶν κατὰ τόπ. l. 9.

Composita ac primùm ex φέρω, cum præpositione.

(Ἀμφέρω. Eurip. Phœniss. 1367. Æschyl. Ch. 841.)

Ἀμφιφορεὺς, έως, (Ionicè ῆος.) ὁ, cadus, amphora, i. vas utrinque auriculas habens quibus gestari potest. dicitur enim παρὰ τὸ ἀμφοτέρωθεν κατὰ τὰ ὦτα δύνασθαι φέρεσθαι, teste Athen. l. 11. Il. ψ΄. Ἐν δὲ τίθει μέλιτος καὶ ἀλείφατος ἀμφιφορῆας. ¶ Est etiam certæ mensuræ genus, amphora, hydria. ¶ Item, σορὸς, pheretrum. Hesych. sandapila.

Ἀμφιφορίτης, sc. ἀγὼν, certamen apud Æginetas circa Asopidem fontem, quo hydriis ex fonte repletis humero impositis contendebant, quis cursu alterum vinceret, heroes ea in re imitantes, inquit Etymologus.

Ἀμφορεὺς, per syncopen dicitur pro ἀμφιφορεὺς, apud Aristoph. in Heroib. ¶ Eaque propter etiam certæ mensuræ nomen est, quæ aliàs κεράμιον, amphora, dicitur, apud Diosc. l. 5. c. 71.

Ἀμφορεῖον, τὸ, unde, ἀμφορείῳ. Hesych. est φορείῳ, pheretro, seu lecticæ.

Ἀμφορίδιον, q. d. amphorula: ut, Θάσιον ἀμφορίδιον. Aristoph. [Acharn. 1110. Pac. 201.]

Decomp. Ἡμιαμφόριον, dimidium amphoræ, amphora dimidiata. Suid.

Μυριάμφορος, decies mille amphorarum capax, vel decies mille amphoras æquans. Aristoph. in Pace.

Ἀναφέρω, sursum fero, sustollo, subveho: ἀναφέρειν εἰς τὴν ἀκρόπολιν. Æschin. ¶ Item, perfero, fero, patior, et q. d. in humeros sublatum porto; ut Christus dicitur ἀνενεγκεῖν τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, 1 Ep. Pet. c. 2. ¶ Item, produco, edo, emitto; quod fit quasi sursum ferendo. ut apud Alex. Aphr. ἐκπυρωμένα τὰ ξίφη τοὺς ἱδρῶτας ἀναφέρει. ¶ Item, offero, confero ad cultum divinum: et q. d. Deo subveho. Aristot. œcon. 2. in ep. ad Hebr. c. 7. et alibi in Novo Testamento. ¶ Item, ἀναφέρω, refero, in propria signif. Thuc. τὸ σπέρμα ἐκ τῆς ἀλλοτρίας εἰς τὴν ἑαυτοῦ ἀναφέρειν. ¶ Item, refero, i. attribuo. Plat. in Apol. εἰς ἀξιόχρεων τὸν λέγοντα ἀνοίσω. Sic, ἀναφέρειν εἴς τινα τὴν τοῦ γένους διαδοχὴν, generis sui originem ad aliquem referre, i. alicui tribuere. ¶ Item, refero, ut dicitur, ad senatum referre. Plut. in Cam. ἀνήνεγκε περὶ τοὺς χιλιάρχους πρᾶγμα φροντίδος ἄξιον. ¶ Item, refero, i. commemoro. Eur. in Phœn. Σφιγγὸς ἀναφέρεις ὄνειδος. (1668. Æschyl. Ch. 446.) ¶ Interdum, transfero, rejicio. Eur. in Or. οὐκ ἀξιόχρεως ὁ θεὸς ἀναφέροντι μοι μίασμα λῦσαι; scelus in eum transferenti. ¶ Item, recreor, me reficio, me colligo. Plutarch. in Rom. ἐκ τῆς πληγῆς ἀναφέρων, ex vulnere convalescens. Sic, ἐκ μέθης ἀναφέρειν, apud Luc.

Ἀναφέρομαι, sursum feror, sustollor: ut, ἀναφερομένη πάντα, apud Luc. Item, comportor: ut apud Aristot. pol. 6. ἄλλη δ᾽ ἐστὶν ἀρχὴ πρὸς ἣν αἱ πρόσοδοι τῶν κοινῶν ἀναφέρονται. ¶ Item, referor, reducor. Idem metaphys. 3. πάντα ἀναφέρεται πρὸς τὸ πρῶτον. ¶ Item, me colligo, ad me redeo, Herodian. μόλις δὲ ποτε ἀνενεχθεὶς εἶπεν.

Ἀναφορὰ, ἡ, latio sursum versus, subvectio, emersio. Ut apud Aristot. hist. anim. lib. 9. nautilus piscis τὴν ἀναφορὰν ποιεῖσθαι dicitur κάτωθεν ἐκ τοῦ βυθοῦ, ex profunditate sursum vehi. Sic, αἵματος ἀναφορὰ, emissio sanguinis sursum. Exponitur et, exhalatio, seu evaporatio, apud Athen. ¶ Item, relatio, ut Aristot. dicit, τὴν ἀναφορὰν περὶ πάντων πραγμάτων εἰς τὸν δῆμον εἶναι, omnia ad populum referri. et apud Alex. Aphr. πρὸς τὸ τέλος ἔχει τὴν ἀναφορὰν, ad scopum, habet relationem, i. ad scopum refertur et tendit. ¶ Item, criminis relatio, seu jus referendæ quæstionis in alium quempiam, quàm cum quo judicium priùs est agitatum. Demosth. in Timocr. ¶ Exponitur et, refugium seu præsidium, ut apud Eurip. in Orest. ἔστιν ἡμῖν ἀναφορὰ τῆς συμφορᾶς. ¶ Item, oblatio: ut Ps. 50. ¶ Item, reditus, proventus. Plut. in Lyc. ¶ Dicitur et de erectione ejus quod cecidit. Item, de virium et animi collectione. Plutarch. in Fab. ¶ Est et mathematicum vocabulum, ut videbis in Ἐπαναφορά.

Ἀνάφορον, τὸ, fulcimentum dossuarium vel humerarium: seu vectis humerarius, aut quippiam simile quo bajuli utuntur. Aristoph. in Ran.

Ἀναφορικὸς, relativus: ut, ἀναφορικὸν ἄρθρον, apud Gramm. ¶ Dici traduntur et ἀναφορικοὶ, qui cruenta seu vitiosa rejiciunt, et pectore extussiunt.

Ἀναφορεὺς, έως, ὁ, idem. Paralipom. c. 5. ¶ Exponitur et, lorum. Suid.

Ἀναφορέω, in altum erigo, ascendere facio, sursum impono, vel impono sublatum in altum. schol. Thuc.

Decomp. Ἀνταναφέρω, vicissim refero.

Δυσαναφορικὸς, qui difficulter ἀναφέρει et excreat. Hesych. At δυσανάφορος ἵππος, exp. δυσβάστακτος.

Ἐξαναφέρω, reficio et reparo me, convalesco. Plut. in symp. sept. sap. Item, suffero, sustineo.

Ἐπαναφέρω, transfero, removeo, rejicio. Demosth. in Aphob. καὶ νῦν εἰς ἀλλήλους ἐπαναφέρετε, causam alter in alium rejicit. Sic apud Aristoph. †Nub. 1076.† ¶ Item, refero: renuntio. unde apud Xen. εἰ δὲ πρέσβεις ἐπαναφέροντο ταῦτα εἰς Ἀθήνας. ¶ Item, refero, reduco. Hermog. ¶ Item, repeto, conduplico.

Ἐπαναφορὰ, nomen schematis apud Rhet. quo ab eodem verbo plures sententiæ initium sumunt. Plut. in Hom. Jul. Rufin. ¶ Vide et Ἐπαναστροφή.

Προσαναφέρω, offero. Tobith.

Συναναφέρω, simul subveho vel eveho. Gregor.

Ἀντιφέρω, refero, vel reddo: unde, ἀντοίσομαι, Hesych. exponit, ἀντιδώσομαι.

Ἀντιφέρομαι, obviam me fero, occurro in certamine, obsisto. Iliad. ά. ἀργαλέος γὰρ Ὀλύμπιος ἀντιφέρεσθαι, difficile est contendere cum Jove.

Ἀντιφερίζω, itidem oppono me, obsisto, contendo, vel æquiparo me. Hesiod. in Theog. †609.† Τῷ δὲ ἀπ᾽ αἰῶνος κακὸν ἐσθλῷ ἀντιφερίζει Ἐμμενές. Aristoph. ἀντιφερίζεις σὺ Θεμιστοκλεῖ;

Ἀποφέρω, aufero, tollo. Athen. l. 13. βραδέως ταῦτα καὶ πρόσφερέ μοι καὶ ἀπόφερε τὴν κύλικα. Liban. ἀποφέρει δὲ ἡ νόσος τὸν ἄνθρωπον, hominem de medio tollit. ¶ Item, aufero, i. refero, reporto. Luc. in Tim. ἀγωνισάμενοι ἆθλον τέτταρας ὀβολοὺς ἀποφέροντες. ¶ Item, pendo, adnumero, persolvo, acceptum vel allatum pendo: ut, φόρον ἀποφέρειν τῷ δήμῳ. apud Polyb. †δασμὸν, tributum. Xen. Pæd. l. 4. p. 115. b.† ¶ Et generaliter, affero: ut, ἀποφέρειν τὰ ὅπλα συνειλεγμένα. apud Xen. Pæd. 4. ¶ Item, renuntio, designo, nomen alicujus edo. Dem. in Polycl. ἀποφέρειν ναύτας. ¶ Interdum et, in album refero: unde apud Lys. τοὺς ἱππεύσαντας ἀναγκαῖον ἦν ὑπὸ τῶν φυλάρχων ἀπενεχθῆναι. ¶ Ἀποφέρω κατά τινος δίκην vel γραφὴν, defero aliquem, et reum postulo. Dem. pro cor. ¶ Ἀποφέρω λόγον, seu λόγους, rationes ad ærarium refero, Dem. in Timot. et generaliter rationes refero. apud eundem in Aphob. μεγάλων ἀναλωμάτων λόγους ἀπενηνόχασι. (Soph. Œdip. Tyr. 1204.)

Ἀποφέρομαι, itidem, reporto, refero: ut, δόξαν ἀποφέρεσθαι, apud Herodian. Item passivè, auferor, tollor, &c. Dicitur et ἀποφέρεσθαι γραφὴ, apud Æschin. in Ctesiph. ¶ Item, expiro, exhalo, emano. Plut. Symp. 5. (Eurip. Phœniss. 552. 1181.)

Ἀποφέρνισις, Hesychio est ἀποπροίκισις.

Ἀποφορὰ, ἡ, ablatio: Aristot. metaph. l. 8. ¶ Item lucrum, emolumentum. ¶ Item, pensio: propriè, quæ est servorum. Plutarch. et Andoc. Dicitur et de stipendio militari, apud eundem Plut. in apoph. ¶ Item, exhalatio, expiratio, effluxio. Plut. symp. 5. Interdum significat et graveolentiam. ut apud Diosc.

Ἀπόφερος, Hesych. est ἀσθενέστερος, infirmior, imbecillior: quasi oneri ferendo non sufficiens. Idem ἀπόφορα δένδρα dici scribit, τὰ μὴ φέροντα καρπὸν, præpositione ἀπὸ obtinente vicem τοῦ α τοῦ στερητικοῦ. ¶ Item, ἀπόφερος, non sufferendus, aversandus. Phal. in ep. ad Agemort. μίασμα ἦν ἀπόφερον.

Decomp. Συναποφέρομαι, simul exhalo, emano. Plut.

Διαφέρω, differo, i. in diversas partes fero, dissipo, distraho, ut qui discerpunt et dilaniant. Æschyl. in Choëphor. ὥστε διαλαχὰς διαφέρει τὸν αἴτιον Πεισιμάχας πάθος ἔχειν. Plutarch. in præcept. san. τὰς ψυχὰς διαφέρειν μετὰ δίνης μήτε πράγμασι, μήτε φροντίσι, animas distrahere et vexare. ¶ Item, animo verso, agito cogitando. Idem de Cæsare, loquens Rubiconem transeunte, πολλὰ μὲν αὐτὸς ἐν ἑαυτῷ διήνεγκε. ¶ Exponitur et, dispono: apud Xenoph. in Œcon. ¶ Item perfero, exporto. Appian. διήνεγκαν ἀπὸ τῆς οἰκίας ἐπὶ τὴν θάλατταν. ¶ Interdum, perfero, tolero: ut, διαφέρειν τὸν πόλεμον, apud Pausan. Sic apud Sophocl. †Œd. Tyr. 321.† ῥᾷστα τὸ σὸν διοίσεις. (Tr. 327. pro [illegible].) ¶ Item differo, discrepo. ut apud Platon. in apol. οὗτοι γυναικῶν οὐδὲν διαφέρουσι. †Cum gen. Xen. Pæd. 1. 6. 12. Aristoph. Nub. 1430.† unde, τὰ διαφέροντα, dicuntur controversiæ, dissidia, apud Thuc. ¶ Item, antecello, præsto, excello. Xen. Pæd. 1. τούτῳ διήνεγκε τῶν ἄλλων βασιλέων. †διήνεγκαν εἰς τὸ ἄρχειν ἀνθρώπων. Pæd. 1. 1. 3.† Plat. in apol. διαφέρειν τινὶ τῶν πολλῶν ἀνθρώπων, re quapiam antecellere vulgus, et quasi ab eo discrepare. Apud eundem ibid. διαφέροντας Ἀθηναίους εἰς ἀρετήν. ¶ Item, διαφέρω, conduco, prosum. Just. Mart. εἰ αὐτοῖς τοῖς Ἰουδαίοις. ἀλλ᾽ ἡμῖν ὁ ἐκ τούτων διαφέρει διδασκαλία. Hinc, διαφέρει, impersonaliter usurpatur pro interest. ¶ Demosth. ᾧ ἐσώθησαν σωθῆναι μάλιστα διέφερε, cujus maximè intererat, et cui maximè conducebat ut servarentur. Sic apud Plat. de rep. l. 1. τί σοι τοῦτο διαφέρει;

Διαφέρομαι, differor, i. in diversas partes feror, jactor, diffundor. Plutarch. in lib. de exilio, διαφέρονται, ὡς ἀπὸ σχεδίας, τῆς ἐλπίδος, spe, ceu rate quadam, jactantur. ¶ Item neutraliter, dissideo, dissentio, discrepo. Plat. in Hippia min. διαφέρομαι πάνυ σφόδρα. †Cum dat. pers. Xen. Pæd. p. 149. e.† Exponitur et, contendo, ambigo, litigo, apud Aristot. Xenoph. et Athen.

(Διοιστέον. Eurip. Phœniss. 238.)

Διαφερόντως, excellenter, egregiè. Item magis, maximè, vehementer. Plat.

Διάφορος, ὁ καὶ ἡ, differens, diversus: ut, Δὶς διάφορος, apud Aristot. de mundo. Item, præstans, excellens. Plat. Item, conferens, commodus: unde apud eundem, διάφορος πρὸς σωτηρίαν, ad salutem commodus. Item, dissidens, dissentiens. Dem. ἐν τῇ δημαρχίᾳ διάφορος ἐγένετο. Sic et apud Aristot. polit. 1. et Paus. in Phoc. (cum Dat. Eurip. Phœniss. 580.) ¶ Τὸ διάφορον interdum dicitur dissidium, controversia: ut apud Thuc. Interdum, impensa seu expensa: ut apud eundem, et Dionys. Halic.

Διαφορὰ, ἡ, differentia, discrimen: sæpe apud Aristot. et cet. philos. Item, dissidium, dissensio, controversia, contentio. Plut. in Cam. διαφορᾶς πρὸς αὐτοὺς γενομένης. Sic et apud Thuc. Plat. &c. (—— μητρὶ διαφορὰν ἔχει. Eurip. Med. 75.)

Διαφόρως, differenter, cum differentia. Item, diversè, variè, multifariam. Thucyd. [Demosth. adv. Apatur. ὅστις καὶ ἐμοὶ τοῦ ἀγῶνος αἴτιός ἐστι, διαφόρως ἔχων.]

Διαφορότης, idem cum διαφορά. Plat. Et pro dimidio. Ælian.

Διαφορέω, idem quod διαφέρω, differo, disjicio, distraho, &c. Euripid. in Bacch. Χωρὶς τὰ ὄρεος ἄρθρα διαφορούμενα. ¶ Item, diripio, compilo, spolio. unde apud Dem. περὶ σπορᾶς. διαφορουμένης αὐτοῦ τῆς χώρας ὑπὸ τῶν λῃστῶν. ¶ Significat et, excutio, ut equus dicitur διαφορεῖν, apud Suid. Item, discutio, digero. Alex. Aphr. διαφορεῖ τὰ συστρέμματα.

Διαφορέομαι, immodico sudore exhaurior et resolvor. Gal. ἐὰν μὴ διαφορηθῶσιν ὑπὸ τοῦ ξηροῦ θάλπους.

Διαφόρημα, τὸ, quod dissipatur seu disjicitur. Suidas, παίγνιον, res ludicra.

Διαφόρησις, dissipatio. item, actio discutiendi et digerendi. item, dissolutio, resolutio. Gal.

Διαφορητικὸς, discutiendi vim habens, discussorius: ut, διαφορητικὰ φάρμακα.

Decomp. Ἀδιάφορος, indifferens, non dissimilis. Et, τὸ ἀδιάφορον quod non refert, quod nihil momenti habet. ut, ἀδιάφορον πρᾶγμα, apud Chrysostomum comm. in ep. ad Eph. c. 5. Item, ἀδιάφοροι, negligentes, et discrimen rerum non attendentes.

Ἀδιαφορία, ἡ, q. d. indifferentia, i. qualitas ea rerum, per quam indifferentes habentur. utitur Cic. ad Att.

Ἀδιαφορέω, rem aliquam pro indifferente habeo: vel, indifferens sum aliqua in re. ¶ Exponitur etiam, negligenter transmitto, contemno, non magni pendo. Chrysost. in ep. ad Ephes. c. 4. εἰ δέ τις ἀδιαφορεῖ, αὐτὸς ἂν εἴη.

Decomp. Ἐναδιαφορέω i. ἀδιαφορέω ἐν. Basil. in mart. Julittam, ἐναδιαφορεῖν ἐν ταῖς ἀλλοτρίαις ἀλγήμασι.

Δυσδιαφόρητος, in gen. qui ægrè digeritur. In specie, cui difficulter succi perspirabili cute digeruntur. Gal.

Εὐδιαφόρητος, oppositum præcedenti: apud eundem.

Συνδιαφέρω, cum alio perfero aut sustineo, adjuvo in tolerando. Synes.

[Συνδιαφορέω. Dion. Longin. Sect. xl. 5.]

Εἰσφέρω, infero, fero intrò, importo. in ep. ad Tim. 1. cap. 6. οὐδὲν εἰσηνέγκαμεν εἰς τὸν κόσμον. Exponitur et, ingero. Item, confero. ut, εἰσφέρειν χρήματα, apud Plutarch. in Publ. † Xen. Pæd. p. 174. b.† quod et absolutè εἰσφέρειν dicitur, apud Dem. pro cor. τῷ πώποτε τῶν Ἀθηναίων εἰσένεγκας; Item, infero seu pendo tributum. Demosthen. in Mid. εἰσφέρων οὐκ ἀπὸ ὑπαρχούσης οὐσίας, tributa pendens. Item, infero, inveho. ut Plutarch. in Cam. εἰσενέγκῃ ταῖς βαρβάροις ἀτυχίας. ¶ Νόμον εἰσφέρω, legem fero, legem rogo, cum populo ago. Athen. ¶ Apud Plat. de leg. εἰσφέρειν εἰς τοὺς νομοφύλακας, exp. referre.

Εἰσφέρομαι, inferor, importor: item ingeror; unde, εἰσφερομένη τροφὴ, apud Aristot. Dicuntur et χρήματα, item τιμαὶ, εἰσφέρεσθαι. Item, τὰ εἰσφερόμενα, ea de quibus ad populum aut senatum refertur; Aristot. Polit. 4. Item, εἰσφέρομαι, in medium affero, introduco. Dion. Halic. Item, intrò admitto. Aristot. de somn. et vigil.

Εἰσφορὰ, ἡ, illatio. Item collatio, pensitatio, tributum. Thucydid. et Aristot.

Decomp. Ἀνείσφορος, immunis à tributis et εἰσφοραῖς.

Ἀντεισφέρω, contrà infero, seu in locum alius infero. Ἀντεισφέρειν νόμον, legem legi latæ contrariam ferre. Ἀντεισφέρειν τῷ θελήματι τὸ θέλημα, voluntati voluntatem opponere. Naz. [Aristoph. Lysist. 655. Εἶτ' ἀναλώσαντες οὐκ ἀντεισφέρετε τὰς εἰσφοράς, &c. Demost. Orat. adv. Lept. Οἶμαι ἐναντίον, ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, τοῦ κυρίας εἶναι τὰς δωρεὰς, ἃς ὁ δῆμος ἔδωκε, —— ἀλλ' ἵνα ἐν ᾧ νῦν θεὶς ἀντεισφέρει νόμον.]

Ἐπεισφέρω, q. d. superinfero et impono, præterea importo. Eurip. in Hippol. coron. [867.] τὸ δ' αὖ τυχαῖον ἐκ τύχας Ἐπεισφέρει θεὸς κακόν. [Phœn. 207. Σμικρὰς δ' ἀμαυρὰς ἐν λόγοισι τῶν λόγων, Πλείους ἐπεισφέρουσιν. Æschyl. Agam. 873. καὶ τὸν μὲν ἥκειν, τὸν δ' ἐπεισφέρειν κακοῦ Κάκιον ἄλλο πῆμα, &c. Choeph. 646. τέκνον δ' ἐπεισφέρει δόμοισι, αἱμάτων παλαιτέρων. Aristoph. Pac. 1194. Ἔπειτ' ἐπεισφέρει τὰς ἀμύλας, &c. Thesm. 1175. Χρεία δὲ παῖς τάδ' ἐπεισφέρειν λόγων. Schol. ἐπάγειν τοιοῦτον τὸν λόγον.] Ponitur et pro, infero et intromitto. ut Phil. de mun. αἰσθήσεις τὰ φαινόμενα ἐπεισφέρουσι τῷ νῷ.

Παρεισφέρω νόμον, legem cum lege et rogationem cum rogatione compono. Demosth. Exponitur et, legem legi contrariam fero.

Προεισφέρω, prior seu antè infero. Greg. [Demosth. adv. Midiam, ὑμεῖς οἱ προεισφέροντες ὑμῖν. Adv. Phænipp.]

[Προεισφορά. Demosth. adv. Polycl. ἵνα τὰς προεισφορὰς πράττῃ.]

Συνεισφέρω, simul infero. item simul confero. Idem orat. 2. in Jul.

Συνεισφορὰ, exp. collatio, collecta.

Ἐκφέρω, effero, exporto. Greg. loco citato, τοὺς αὐτοὺς τὸν χοῦν ἐκφερούσας. Item, effero, sc. funere. Interdum, effero, i. divulgo, enuntio, foras effero. Plutarch. in Them. πρὸς οὐδένα τοὺς λόγους ἐξήνεγκε. Item, profero, do, depromo. Ut, ἐκφέρειν γραμματεῖα, apud Aristoph. Sic, δεῖγμα ἐκφέρειν, specimen edere: apud Demosthen. περὶ παραπρ. † Xen. Pæd. p. 213. c.† ¶ Dicuntur et fœminæ ἐκφέρειν, quæ uterum ad exactos menses perferunt, et maturum fœtum pariunt; apud Aristot. hist. anim. lib. 6. Hinc metaph. apud Plut. in Demetr. κακίας μεγάλας ὥσπερ ἀρετὰς αἱ μεγάλαι φύσεις ἐκφέρουσι. ¶ Apud Plutarch. ἐκφέρειν πρὸς τὴν σύγκλητον, exp. ad senatum referre. ¶ Ἐκφέρειν etiam equus dicitur, i. contumaciter auferre sessorem apud Xenoph.. Sic Iliad. ψ'. ὦκα δ' ἔπειτα Αἱ Φηρητιάδαο ποδώκεες ἔκφερον ἵπποι, præ impetu rapuerunt. ¶ Est etiam, è carceribus cursorum exire, et cursum auspicari: ut ibidem, ὦκα δ' ἔπειτα Ἔκφερ' Ὀϊλιάδης. (V. Soph. Aj. 7. Tr. 837. Eurip. Phœniss. 733. Aristoph. R. 171.) ¶ Significat et, pendere, teste Polluce.

Ἐκφέρομαι, efferor. Item funere efferor. Antiph. τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ, ᾗ ἐξεφέρετο ὁ παῖς. ¶ Item, auferor, rapior, transversus agor. Aristot. ἐκφερόμενος ὑπ' αὐτοῦ πράγματος. † abripior, πρός τι. Xen. Pæd. 1. 6. 29.† ¶ Item activè, effero. Xenoph ἐξεφέροντο τὰ ὅπλα εἰς ἀγοράν. (Soph. Tr. 505. Aristoph. R. 169.)

(Ἐξενεγκεῖν τ' ἐφ' ὅπλα Καδμείων πόλιν. Eurip. Phœniss. 666.)

Ἐκφορὰ, ἡ, elatio, exportatio. Et specialiter, elatio quæ est in funere. Aristoph. in Plut. et apud Lys. Item divulgatio, pervulgatio: unde Periandri dictum, λόγων ἀπορρήτων ἐκφορὰν μὴ ποιοῦ. ¶ Item actio auferendi seu abripiendi. ¶ Impetus equi sessorem auferentis. Xenoph. ¶ Exponitur et, projectura: apud Vitruv. lib. 3. c. 3. (V. Sch. Æsch. S. c. Th. 1032. Ch. 428.)

Ἔκφορος, q. d. exportatitius, exportandus. Aristoph. in Pluto. ¶ Item, qui quodam animi impetu velut aufertur et abripitur: concitatus, percitus. Synes. αἰσθάνομαι γενόμενος ὑπὸ τοῦ πάθους ἔκφορος. ¶ Ἔκφορα κάλω, funes nautici qui primi sedata tempestate de prora laxantur. schol. Aristoph. ¶ Item, ἔκφορος, divulgatus, elatus in vulgus, proditus. Greg. μὴ ῥίπτειν εἰς βεβήλους ἀκοὰς τὰ μὴ ἔκφορα. (Æsch. Eum 913.) ‡ sterilis.‡

Ἐκφορικὸς, idem quod ἔκφορος, vulgatus, pervagatus, pervulgatus. Plutarch.

Ἐκφόριον, τὸ, quod terra producit seu edit, fructus quem terra edit. Basil. Exponitur et, census: quod pro solo pensitatur, apud Aristot. Œcon. lib. 2.

Ἐκφορέω, effero, exporto, egero. Lucian. σὺ δὲ κατὰ τάχος ἐκφόρησον αὐτὸν τὸν πλοῦτον ἐκ τῆς οἰκίας.

Ἐκφορέομαι, efferor, &c. Item, idem quod ἐκφορέω. Euripid. in Cycl. τούς τ' ἄρνας ἐξεφορεῖτε. Apud Demosthen. ἐκφορεῖσθαι, exp. pignorari. et, ἐκπεφορημένα χρήματα, pignora capta.

Ἐκφόρημα, quod exportatum est seu egestum.

Ἐκφόρησις, exportatio, egestio.

Decomp. Ἀνέξοιστος, quem efferre non licet, non evulgandus. Eust.

Ἀνέκφορος, quem efferre non licet, i. evulgare. Eust.

Ἀντεκφέρω, vicissim effero seu exporto.

Δυσέξοιστος, elatu seu expositu difficilis. Hesych.

Ἐπεκφορὰ, elatio, i. pronuntiatio. Cas.

Εὐέκφορος, dicitur mulier, quæ uterum ad exactos menses perfert, et maturum prolem parit, apud Aristotel. hist. anim. l. 6.

Μετεκφέρω, præterveho, exporto ultra vel trans. Hom.

Παρεκφέρομαι, efferor, vel concitor, vel aliàs, allicior. Plutarch. in consol. τὸ πέρα τοῦ μέτρου παρεκφέρεσθαι, καὶ συνεξαίρειν τὰ πένθη, παρὰ φύσιν εἶναί φησι.

Ὑπεκφέρω, q. d. subeffero: clàm effero. Item sensim effero. Iliad. θ'. Ἔνθ' Αἴας μὲν ὑπεξέφερεν σάκος. Odyss. γ'. Τοῖον γὰρ ὑπέκφερον ὠκέες ἵπποι, exp. cum impetu ferebant, utpote σπουδαίως κινούμενοι, inquit Eustath.

Ἐμφέρομαι, feror in. Et simpliciter, feror. Philostr. in Heroic. ἐμφερόμενος ἐν πελάγει, delatus per mare. Expon. et, contineor: apud Phil. de vita M. l. 3. ᾧ σχεδὸν πάντα τἄλλα ἐμφέρεται.

Ἐμφερὴς, έος, ὁ et ἡ, similis. Soph. ἐμφερὴς ἐμοὶ, ἐγὼ δ' ἅμα; † Xen. Pæd. 1. 5. p. 145. c.† Plut. in Per. ἐδόκει Πεισιστράτῳ τῷ τυράννῳ ἐμφερὴς εἶναι. † Aristoph. Nub. 502.† (Æsch. Ch. 204. Eum. 413. Suppl. 287.)

Ἐμφέρεια, ἡ, similitudo. Suid.

Ἐμφορέω, importo. Plutarch. ἐντεῦθεν τῶν βασιλικῶν ἐνεφόρει τὰ πολλάκις ἄξια σπουδῆς. Item, infligo, incutio: ut, ἐμφορεῖν τῷ προσώπῳ πληγάς, apud eundem.

Ἐμφορέομαι, repleor, satior, ingurgitor. Herodian. ὑπὸ οἴνου πολλοῦ ἐμφορηθέντα. Et metaph. insolenter et immodicè utor. ut apud Plutarch. τῆς ἐξουσίας ἄγαν ἐμφορεῖσθαι. Significat et, fruor: apud Jul. et Phalar. (Philostr. l. 3. c. 16.)

Ἐμφόρησις, repletio, satietas. Plut.

Decomp. Ἀπεμφερὴς, dissimilis, absimilis. Theophr. l. 6.

Παρεμφέρω, similis sum, refero. Diosc. l. 1. παρεμφέρει τῇ Αἰγυπτίᾳ ἀκάνθῃ.

Παρεμφερὴς, idem quod ἐμφερής.

Προσεμφορέω, infero, importo. Plut.

Προσεμφερὴς, idem quod παρεμφερής. apud Theophrast.

Προσεμφέρεια, similitudo. Laërt.

Ὑπερεμφορέομαι, supra modum repleor, ingurgitor. Lucian.

Ἐπιφέρω, infero, induco. Iliad. α'. Σοὶ κοίλης παρὰ νηυσὶ βαρείας χεῖρας ἐποίσει. Sic apud Thuc. πόλεμον ἐπιφέρειν. Et, ἐπιφέρειν δειλίαν, apud eundem l. 3. ¶ Ἐπιφέρειν αἰτίαν, impingere vel objicere crimen. pro quo et simpliciter φέρειν vel ἐπενεγκεῖν dicitur. ut apud Procop. ἐπενεγκών τι αὐτῷ, ὅτι δὲ οὐχ ἥκιστα ἀληθίζεται. ¶ Item, ἐπιφέρω, impono, superimpono: ut, ἐπιφέρειν τῇ κεφαλῇ στέφανον, Plutarch. in Per. ¶ Exponitur et, subjicio, subjungo, et q. d. post cætera profero, allego, in medium affero.

Ἐπιφέρομαι, itidem, infero, importo, inveho. ut apud Dem. in Aristocr. τὴν ἐπιορκίαν ἐπενεγκάμενος τοῖς ἑαυτοῦ παισὶ καὶ τῷ γένει, admissi perjurii piaculum importans. † Xen. Pæd. 1. 2. 10.† Item, profero, promo: ut, ἐπιφέρεσθαι τὸ βιβλίον, apud Herodian. Interdum, affero, apporto. ut apud eundem, ἕκαστος ἐπεφέρετο οἴκοθεν, ὁ ξιφίδιον ὁ πέλεκυν, ὁ δρέπανα.

Ἐπιφέρομαι, (pass.) feror, vel, cum impetu feror, irruo. Synes. οἱ μάλιστα τὸν ἐῤῥωμένον ἐπιφερόμενον ὑφίστανται. Interdum, à tergo irruo: ut apud Xen. Pæd. 2. (de aquila insectante leporem,) ἐπιφερόμενος ἔπαισεν αὐτόν. Ἐπιφέρεσθαι dicitur πόλεμος, i. inferri. Sic ἐγκλήματα dicuntur ἐπιφέρεσθαι. Dicitur et is ἐπιφέρεσθαι, qui fertur seu vergit in aliquam sententiam, apud Aristot.

Ἐπένεγξις, illatio. Etym.

Ἐπηγκενίδες, tabulæ navium, à puppi ad proram extensæ, Odyss. ε'. dictæ quasi ἐπενεγκίδες, inquit Eust.

Ἐπιφορὰ, impetus, quo aliquis fertur quum irruit: ut, ἐπιφορὰ τῶν ἐχθρῶν, apud Polyb. ¶ Hinc metaph. de invectiva oratione dicitur, et cum impetu prolata, apud Hermog. ¶ Peculiariter medicis ἐπιφορὰ, est humoris impetus in aliquam partem influentis, seu fluxio in aliquam partem veluti irruens. Dicitur tamen et ἐπιφορὰ ῥεύματος, apud Gal. τῶν κατὰ τόπ. lib. 4. ¶ Item, Dialecticis, ἐπιφορὰ est illatio, quæ assumptionem sequitur in syllogismis, i. conclusio. Laërt. ¶ Item, sententia addita sermoni præcedenti. Herm. ¶ Item corollarium, τὸ προστιθέμενον τῷ μισθῷ. Poll. ἐπίμετρον.

Ἐπίφορος, ferens, perferens. ut, ἐπίφορος ἄνεμος, apud Thuc. ventus ferens et secundus. et, ἐπίφορον πνεῦμα, apud Pausan. et Luc. ¶ Dicitur et fœmina ἐπίφορος, uterum ferens, apud Xenoph. et Theophrast. de caus. pl. lib. 4. ¶ Item, ἐπίφορος, proclivis ad aliquid, ἁμαρτητικῶς ἔχων, εὐεπίφορος. Et simpliciter, pronus, κατωφερής. ut, ἐπίφορον χωρίον, in ep. Hippocr. ad Demag. præsertim, inclinatus ad vitia. (Superl. Æsch. Ch. 811.)

Ἐπιφορέω, comporto, aggero, congero, injicio. unde apud Plut. in Num. ἐπιφορηθείσης γῆς ἄνωθεν, desuper injectâ terra. Significat etiam, fero post cætera, postremo loco fero.

Ἐπιφόρημα, unde ἐπιφορήματα dicuntur, quæ feruntur post primam mensam; bellaria, mensæ secundæ. Athen. lib. 14.

Decomp. Εὐεπίφορος, idem quod ἐπίφορος, proclivis ad aliquid.

Εὐεπιφόρως. ut, εὐεπιφόρως ἔχειν πρός τι, pronum esse ad aliquid, facilè ad aliquid ferri: apud Strab.

Συνεπιφέρω, simul fero.

Καταφέρω, deorsum fero, defero, demitto. Phil. de mund. κἂν ἀνάψας δᾷδα, πρὸς γῆν καταφέρῃς, ἡ φλὸξ οὐδὲν ἧττον ἀντιθλίβεται, si succensam facem in terram demittas. Item, dejicio, deturbo. Chrysost. in ep. ad Coloss. ὁρᾷς τὸν διάβολον πῶς ἐπεχείρησε καταφέρειν τὸν Ἀδάμ. ¶ Εἰς ὕπνον καταφέρειν, sopire: q. d. in somnum dejicere aut demittere. ¶ Item, καταφέρω, adigo, allido, incutio: quod fit quasi deorsum plagam ferendo. Luc. σκάπτε, ὦ Τίμων, βαθείας καταφέρων, altè ligonem adigens. Idem, κἂν ἐνεχθῇ, κατοίσω καὶ τρίτην, tertiam plagam incutiam. ¶ Interdum ponitur pro φέρω κατά. ut apud Plutarch. in Apophth. καταφέρει ξίφος τοῦ πολεμίου, ensem infert in hostem. (Æsch. Eum. 370. Luc. Som. p. 4.)

Καταφέρομαι, deorsum feror, deferor. ut apud Lucam Act. Ap. c. 20. adolescens quidam dicitur κατενεχθεὶς ἀπὸ τοῦ ὕπνου, πεσεῖν ἀπὸ τοῦ τριστέγου κάτω. Item, pessum eo, sido, mergor: ut, ὅταν τὸ ἀνθέριον ἐπιπολάζῃ, τὸ δὲ πλῆθος καταφέρεσθαι κάτω, dicitur, in Geopon. ¶ Item, dejicior, deturbor, evertor: ut, οἰκία κατενεχθεῖσα, apud Chrysost. in comm. ep. 1. ad Cor. Exponitur et neutraliter, ruo, labor. ut apud Hippocr. εἰς τὸ αὐτὸ πάθος κατενεχθῇ. ¶ Interdum καταφέρομαι dicitur pro καταφέρομαι εἰς ὕπνον, vehementiùs obdormisco. in somnum collabor, apud Aristot. de gen. an. l. 3. et Diosc. ¶ Item, καταφέρομαι, appello, seu appellor. Thuc. lib. 1. καταφέρεται χειμῶνι εἰς τὸ Ἀθηναίων στρατόπεδον.

Καταφορὰ, lapsus, delapsus: ut, καταφοραὶ ὄμβρων, in Axioch. ¶ Item, ictus, allisio: ut, καταφοραὶ τῶν μαχαιρῶν, apud Polyb. ¶ Et peculiariter, somni vehementis impetus: vel, magna et gravis somnolentia. Diosc. l. 6. Gal. meth. l. 13. ¶ Oratoribus inter accusandum dicitur esse longior spiritus productio. Hermog.

Κατάφορος, proclivis, pronus, propensus: ut, κατάφορος πρὸς δόξαν. Plut. Them.

Καταφορικὸς, vehemens, impetu incurrens: ut, καταφορικὸς λόγος, apud Chrysost. comm. in 1 ad Corinth. c. 15. Καταφορικὸς ὕπνος, somnus vehementiùs incubans. Ægin.

Καταφορέω, deorsum fero, defero.

Καταφερὴς, idem quod κατάφορος, pronus, proclivis: ut, καταφερὴς πρὸς τὰ ἀφροδίσια, apud Athen. pro quo et simpliciter καταφερὴς dicitur, apud Laërt. loquentem de Arcesilao.

Καταφέρεια, proclivitas. Athen.

Decomp. Ἐπικαταφορὰ, astrologis dicitur præceps locus cœli in octavo ab horoscopo signo: seu pars Zodiaci, quæ totidem partibus in demersu occiduum punctum signiferi præcesserit, quot partibus in emersu ἀναφορὰ ab horoscopo relinquitur. Est autem ἀναφορὰ, et interdum ἐπαναφορὰ ea pars cœli, quæ triginta partibus ab horoscopo distat, in secundo signo existens ab eo, in quo horoscopus inchoatur: quasi pars jam emersura.

Εὐκατάφορος, proclivis, pronus. Athen.

Εὐκαταφόρως, idem. Aristot. eth. 2.

Εὐκαταφορίαι, proclivitates. Diog. Laërt.

Συγκαταφέρομαι, simul feror deorsum, simul deferor.

Μεταφέρω, transfero. Φημὶ μεταφέρων, loquor per metaphoram: translatè, figuratè, metaphoricè loquor. Aristot. eth. 9. (ὡς ἀτρεμαῖα κίνησιν καὶ σύγγονον πόδας μεταφέρων, Ibid. Eurip. Phœniss. 172.)

Μεταφορὰ, ἡ, translatio. Sæpè de ea translatione, de qua à rhetoribus tractatur. Fab. l. 8. c. 6. Utitur et Isocr. in enc. Evag.

Μεταφορικὸς, translaticius, usurpatus per translationem, metaphoricus.

Μεταφορικῶς, metaphoricè, per translationem.

Μεταφόρητος, translatilis, translaticius, qui transferri potest: ut, τὸ ἀγγεῖον dicitur esse τόπος μεταφόρητος, apud Aristot. phys. 4.

Συμμεταφέρω, (decomp.) simul vel unà transfero.

Παραφέρω, in medium affero, profero, in medium produco. Æschin. in Timarch. τὸν Ἔρωτα τὸν Ἀκαδημίας καλούμενον παραφέρει ἐν σώματος μέρει. Sic, παραφέρειν ὄψα, apud Xenoph. Pæd. 3. † et l. 1. 3. 6.† Exponitur et, affero cum alio; vel, obiter affero, apud Plat. in epist. ad Dionys. χαίρουσι τὴν Σιμωνίδου ξυνουσίαν παραφέροντες. παραφέρειν τὴν χεῖρα, manum porrigere. Demosth. ¶ Item, παραφέρω, depravo, detorqueo: ut, παραφέρει τὸν ὀφθαλμὸν, apud Luc. Item, transversum fero, rapio, abripio. Plat. de def. orac. τοῦ χρόνου καθάπερ ῥεύματος ἕκαστα παραφέροντος. ¶ Interdum significat, supero. ut apud Aristid. in Panath. ὁ δὲ πάντας ἁπλῶς παρενεγκὼν τοῖς ἐπαίνοις. ¶ Apud Eurip. in Helen. pro profero usurpari videtur, seu à latere fero, quum dicitur, Λαμπάδων μαρμαρυγὰς, ἃς τετραβάμονας ἵππους τροχάζων παρέφερον, quas præferebam.

Παραφέρομαι, in medium afferor: unde, τὰ παραφερόμενα interdum dicuntur cibi, qui in mensam afferuntur, fercula: ut apud Lucian. ¶ Item perperam agor, perperam moveor. Aristot. eth. 1. τὰ παραλελυμένα τοῦ σώματος μόρια εἰς τὰ δεξιὰ προαιρουμένων κινῆσαι, τοὐναντίον εἰς τὰ ἀριστερὰ παραφέρεται. ¶ Item, transversus auferor, rapior, abripior. Herodian. l. 8.

Παραφορὰ, error mentis. (Æsch. Eum. 331. 344.) Gregor. de homin. τὰς γὰρ παραφορὰς οὐκ ἐν μόναις κεφαλαλγίαις γενέσθαι μεμαθήκαμεν. Interdum additur genitiv. διανοίας. ut apud Plut. de virt. mul. et Dioscor.

Παράφορος, insanus, cujus mens à ratione aberrat: vel, animi impos, delirans. unde, παράφορον βλέπειν, efferatis oculis intueri, apud Lucian. [Eurip. Hec. 1050. τυφλῷ στείχοντα παραφόρῳ ποδί. Sch. διὰ τοῦτο παραφόρῳ ποδί φησιν, ἤγουν παραφερόμενον, καὶ οὐκ ὀρθῶς βαδίζοντι, ἀλλὰ τετυφλωμένον, διὰ τὸ τετυφλῶσθαι αὐτόν.] ¶ Exponitur et, titubans. ut, παράφορος γλῶσσα, apud Greg. et, παράφορον βαδίζειν, apud eundem Luc. titubanter incedere.

Παραφόρως, errabundâ mente, insanè: non satis sana mente, titubanter.

Παραφορότης, ἡ, efferatio. Plat. in Tim. immanitas.

Παραφορέω, in medium affero. Item, juxta affero. Hinc, παραφορεῖσθαι, exp. congerere, colligere, apud Plat. de leg. [Aristoph. Equit. 1212. ἅπαντα γάρ σοι παρεφόρει.]

[Παρφέρω. Eurip. Phœniss. 1100.]

Παρφέρομαι, per syncopen dicitur pro παραφέρομαι. In Anth. Epigram. lib. 2.

Decomp. Εὐπαράφορος, qui facilè in malam partem detorquetur. Item, qui facilè in mentis errorem seu insaniam incidere potest.

Συμπαραφέρομαι, unà transversus auferor, unà abripior.

Περιφέρω, circumfero. † τινὰ ἐν ἀγκάλαις, in ulnis aliquem. Xen. Pæd. p. 195. a.† Synes. ep. 123. τῆς ἱερᾶς σου καὶ γλυκείας ψυχῆς ἐπὶ μέσης καρδίας ἄγαλμα περιφέρω. ¶ Item, in diversum et contrarium fero. Item, circumago, roto. Item, redigo in, redigo ad. ut apud Appian. μὴ τὴν Ἰταλίαν περιελθόντες εἰς λιμὸν περιενέγκωσιν, ne ad famem redigerent. Sic apud Plut. in Per. περιήνεγκεν εἰς ἑαυτὸν τὰς Ἀθήνας, in suam potestatem redegit. Item, traduco, per ora oculosque hominum circumduco. περιάγω. Synes. ταῖς πομπαῖς περιενέγκαντες. ¶ Item, in errorem induco, perturbo. ut in ecclesiast. Solom. περιφέρει ἡ συκοφαντία τὸν σοφόν.

Περιφέρομαι, circumferor. item, circumagor; modò huc, modò illuc feror. Exponitur et, vagor, erro, palor. Plut. (de Cicer. proscripto;) ἄνω καὶ κάτω περιφερόμενον ὑπὸ τῶν λογισμῶν. Idem in Cæs. περιφερόμενος τῷ μεγέθει τῶν πραττομένων, ἰσχυρᾷ δίνῃ, magnitudine circumactus.

Περιφορὰ, circumlatio, circumactio, circumvectio: ut, περιφοραὶ τῆς σελήνης, Aristoph. † Nub. 172.† ¶ Item, ferculorum missus qui conviviis apponuntur, aut singulis conviviis, aut quaternis. † Sic Xen. Pæd. l. 2. 45. d.† ¶ Item obturbatio, erratio, hallucinatio. Greg. de theol. l. 2. Eccles. c. 2.

Περιφορέω, circumfero, circumago.

Περιφόρητος, qui circumagi potest, versatilis.

Περίφορος, circuitus. Lucian.

Περιφερὴς, orbicularis, rotundus: ut, λίθος περιφερὴς, Herodian. l. 5. et, περιφερεῖς τράχηλοι, Xenoph.

Περιφερῶς, rotundè, rotundâ formâ seu orbiculari.

Περιφέρεια, ἡ, rotunditas, rotunda forma. Exponitur et, circumflexus; item, circumcurrens linea. Aristot. eth. 1. et alibi. Dicitur et de erroribus mentis. Eccles. c. 10.

Decomp. Ἀπεριφερὴς, non orbiculatus. Theophr.

Συμπεριφέρω, unà circumfero et circumrapio. Alex. Aphr. συμπεριφέρων αὐτὰ τῇ σφαίρᾳ.

Συμπεριφέρομαι, unà circumferor, unà circumrapior. Lucian. τροχῷ ἄλλως προσδεθεὶς συμπεριφέρεται μετ' αὐτοῦ ἀεί. Item, comitor, coëo, unà huc illucque ventito. Athen. φιλικῶς ἀλλήλοις συμπεριφερόμενοι. Item, comiter alicui me do, et morigerus sum. Laërt. in Socr. ἐγὼ Εὐκλείδῃ χρώμενος, τοῖς ἄλλοις ἀνθρώποις συμπεριενεχθήσομαι, morigerabor. Exponitur et, unà versor.

Συμπεριφορὰ, comitatus, et frequens huc illucque associatio. Polyb. lib. 6.

Εὐσυμπερίφορος, qui ea vitæ facilitate præditus est, ut paratus sit ad facienda eadem quæ et alii: qui facilem se præbet associatorem. Laërt. in Xen.

Προσφέρω, offero: ut, προσφέρειν δῶρα καὶ θυσίας, in ep. ad Hebr. ¶ Interdum, offero, porrigo: ut, προσφέρειν φάρμακον, apud Plut. Et specialiter, ori vel naribus admoveo: unde apud eundem in probl. sect. 2. ἀνάρρινον dicitur τὸ ὑπὸ ἡμῶν ταῖς ῥισὶ προσφερόμενον, naribus admotum. ¶ Προσφέρειν ἑαυτῷ τὰς χεῖρας, manus sibi afferre: Polyb. 5. Προσφέρειν λόγον, inferre sermonem. Herodot. in Thalia. † λόγους τινὶ περί τινος. Xen. Pæd. p. 153. b.† Theo. l. 3. ἐπιφέρειν. (Eurip. Phœniss. 1637.)

Προσφέρεσθαι dicitur, quod offertur. Thucyd. lib. 2. 23. ἐς τὴν ἐκλογὴν τούτου χρυσοῦ τε καὶ ἀργύρου προσεφέρετο. Item, quod offertur edendum: unde τὰ προσφερόμενα, cibus, seu cibi, ea quæ eduntur, Aristot. ¶ Hinc et προσφέρομαι, exp. cibum sumo, esito, assumo: affertur mihi quod edam. unde, ἰχθύας προσφέρεσθαι, piscibus vesci, apud Plut. in Alex. † et addito σῖτον καὶ ποτόν. Xen. Pæd. l. 4. p. 98. a.† ¶ Item, προσφέρομαι, admoveor, inferor, irruo. Plat. in Gal. προσφερόμενος γυμνῷ τῷ ξίφει. † In med. irruo, me infero. Xen. Pæd. l. 4. 6. et l. 2. p. 61. a. et l. 4. p. 94. a.† ¶ Item, congredior, manus consero. Idem, μαλακώτερον τοῖς Ῥωμαίοις προσεφέροντο περὶ τὰς σιτολογίας. ¶ Interdum προσφέρεσθαί τινι est accedere ad aliquid, alicui se adjungere. ut apud Herodot. αἵρεσιν ὑμῖν δίδομεν ὑμεῖς, ὁκοτέρως βούλεσθε προσφέρεσθαι. ¶ Interdum verò, ὁ προσφέρεσθαί τινι dicitur, qui se alicui exhibet, qui cum alio agit, seu qui se erga aliquid aut aliquem gerit. Demosth. ἐγὼ μὲν οὕτως ὑμῖν προσενήνεγμαι, talem me erga vos exhibui, sic me vobiscum gessi. Plat. in ep. ἵνα πρὸς τοὺς ἄλλους βέλτιον προσφέρῃ, ut meliùs cum aliis agas. † πρὸς τοῦτον τὸν λόγον προσηνέχθη, sic se gessit ad hunc sermonem. Xen. Pæd. l. 4. p. 109. c.† ¶ Item, Plut. in Fab. τἄλλα τῷ Φαβίῳ προσεφέροντο λαμπρῶς, in aliis erga Fabium magnificè gerebant sese. Herodian. l. 4. διὰ τὰς χρημάτων ἐπιδόσεις, αἷς ἀφειδῶς προσεφέρετο αὐτοῖς, quibus eos prosequebatur. ¶ Προσφέρομαι, exp. etiam, utor, seu tracto: ut, ἵπποις προσφέρεσθαι, apud Xen. Pæd. 8. ¶ Activè etiam sumitur pro adhibeo, admoveo. Plat. de rep. l. 8. ἐὰν ὁτιοῦν δουλείας τις προσφέρηται, ἀγανακτεῖν ἔξω, καὶ μὴ ἀνέχεσθαι.

Προσφορὰ, oblatio, id quod offertur. Act. Ap. 21. Rom. 15. et alibi in Novo Testam. Item, admotio, adhibitio. ¶ Item, cibi assumptio: interdum et, cibus: apud Theophr. ¶ Exponitur et, reditus: apud Antiph. Item, προσθήκη, πρόσθεσις. Suid. ¶ Item, probrum, vituperatio, insectatio: et q. d. vitiorum ob oculos positio. Polyb. ‡ exprobratio. Soph. Œd. C. 1270.‡

Πρόσφορος, commodus, aptus, conveniens, utilis. Aristoph. in Vesp. γένοιτ' ἂν πρόσφορον Ἐξῆς ἀτεχνῶς φάρμακον στραγγουρίας. Plut. in Per. ὀφθαλμοῦ χρεία πρόσφορος. (Æsch. Ch. 709. 712. Eum. 207. Eurip. Phœniss. 136.) ¶ Πρόσφορος δικαστὴς, de eo qui jurisdictionem habet, in Pand.

Προσφόρως, commodè, convenienter, utiliter. Theophr. de caus. pl. lib. 4. c. 8.

[Προσφορέω. Herodot. Hist. lib. 1. συλλέξας τοὺς Ἀργείων παῖδας, καὶ προσφορέοντες τὰ ξύλα πρὸς τὸ ἑωυτοῦ στρατόπεδον, &c. Προσφόρημα. Eurip. Elect. 422. πολλά τοι γυνὴ Χρῄζουσ' ἂν εὕροι δαιτὶ προσφορήματα.]

Προσφερὴς, idem quod ἐμφερὴς, similis. Eurip. in Helen. (Æsch. Ag. 1227. Ch. 174.) Item idem quod πρόσφορος. Herodot.

Πρόσοισμα, quod offertur, adhibetur, aut assumitur. Hippocr. (Superiùs ponendum fuit, in Οἴσω, fero: cum προσοιστέος, adjiciendus, addendus. Eurip.)

Decomp. Ἀπρόσφορος, incommodus, non conveniens. Apud Euripid. in Iphig. Aulid. νῆσοι ναυβάταις ἀπρόσφοροι dicuntur insulæ, ad quas non sine periculo nautæ appellere possunt.

Ἀπρόσοιστος, intolerandus, non ferendus. Æschyl. [Pers. 91. ἀπρόσοιστος γὰρ ὁ Περσᾶν στρατὸς, ἀλκίφρων τε λαός. Schol. ἀπρόσοιστος. ἀκαταμάχητος.]

Ἀπροσοίστως, intolerabiliter, ita ut sufferri nequeat. Isocr. in Evag.

Εὐπρόσφορος ἐν λόγοις, facundus, disertus. Herodian. l. 8.

Εὐπρόσοιστος, allatu facilis. ¶ Accessibilis, pervius, expositus. Polyb. (Eurip. Med. 279.)

Προφέρω, profero, in medium affero, exhibeo, propono. Iliad. ζ'. Σπεύσομεν, ἔργα ἴδωσιν ὡς Ἀχιλλῆι προφέρωμεν. Greg. εἰς φῶς προενήνοχεν, ὥσπερ τινὰ τόκον. Interdum exp. promo, depromo: ut, ἐκ ταμιείου προφέρειν, Isocr. ¶ Interdum, allego, cito: προφέρειν νόμους, apud Xen. ¶ Item, objicio, criminè objicio. Iliad. γ'. Μή μοι δῶρ' ἐρατὰ πρόφερε χρυσέης Ἀφροδίτης. Sic, τὴν ξενίαν προφέρειν. Æschin. ¶ Item, enuncio, loquor. Greg. ¶ Item neutraliter, præsto, antecello, anteeo. προέχω. Herodot. προφέρειν πλούτῳ Ἀθηναίων. Eur. in Med. προφέρω σοι εἰς εὐτυχίαν. (προφέρειν εἰς εὐτυχίαν τῶν γειναμένων. Med. 1094. 1113. Æsch. Ag. 209.) ¶ Apud Hesiod. in Erg. Ἠώς τοι προφέρει μὲν ὁδοῦ, προφέρει δὲ καὶ ἔργου, quidam exp. incrementum confert et viæ et operi: alii, promovet: videtur propriè sonare, ulteriùs fert, seu portat.

Προφέρομαι, (activè,) profero, i. allego. Xenoph. ἄλλο τῶν βασιλικῶν νόμων προφερόμενος, πειρῶμαι δικαίως ἀπεργάζεσθαι. ¶ Item, objicio. ut, προφέρεσθαι ἀτιμίαν, Polyb. ¶ Item, enuntio. Hermog. et Themist. ¶ Item, infero, ἐκφέρομαι. ut, κακὴν ἔριδα προφέρεσθαι, Il. γ'. ¶ Passivè, προφέρεσθαι dicuntur quæ enunciantur: unde apud Herodian. l. 7. τὰ διὰ φωνῆς καὶ γλώττης προφερόμενα.

Προφερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui est provecta ætate. Æschin. in Timarch. ὅσοι γὰρ νέοι ὄντες, προφερεῖς καὶ πρεσβύτεροι φαίνονται. ¶ Item, præstans: unde compar. προφερέστερος, et superl. προφερέστατος, apud Hom. et Arat. † Hesiod. Theog. 79. et Apollon. Ag. 1. 113.†

Προφορὰ, prolatio, pronuntiatio: ut, προφορὰ ῥημάτων, apud Herodian. lib. 1.

Πρόφορος, dicitur humor crocatus et aqueus inter membranas, quibus fœtus continetur. Aristot. hist. an. l. 7. c. 7.

Προφορικὸς λόγος, sermo externus, qui in enuntiatione orali consistit, qui profertur ore. Plut. in Philo. Quemadmodum ἐνδιάθετος est internus et mentalis.

Προφορέομαι, tramam filumque duco atque reduco: unde pro, ultro citroque cursito, ponitur. Aristoph. Ἀποδρᾶσ' ἄλλας τὴν ὁδὸν προφορουμένη.

Decomp. Ἐπιπροφέρω, profero, infero. Apoll. [Arg. iv. 1518. Τῷ δ' ἄρα ἐπ' ἄκρον ἐπεσκήψατο Μόψος Λαιὸν ἐπιπροφέρων ταρσὸν ποδός.]

Συμφέρω, simul fero, porto, adjuvo in ferendo. Xen. Pæd. 4. ἐν δέει ἔπλει φέρειν, τὸν ἵππον τοῦτο συμφέρειν. Interdum comporto, conveho, congrego in locum quempiam. ut, συμφέρειν χρήματα, apud Thucyd. et, συμφέρειν τῆς τέχνης πάμπολλα θεωρήματα, apud Syn. de somn. ¶ Item, confero, utilis sum. Thuc. ὅτι ξυνοίσειν εἰ αὐτῷ καιρὸν καὶ τοῖς τῆς πόλεως ἐχθροῖς. † Sic Xen. Pæd. 1. 6. 20.† Unde, συμφέρει, interdum impersonaliter ponitur pro, confert, expedit. ut Plat. de rep. lib. 1. συμφέρει αὐτῷ πλέον. † Sic Xen. Pæd. l. 6. p. 149. d.† Hinc et part. συμφέρον, sæpè nominis vim obtinens. † Xen. Pæd. 1. 6. 18.† Dicitur enim, τὸ τῇ πόλει συμφέρον, à Dem. et, τὸ τῶν ἐχθρῶν συμφέρον, apud eundem in orat. pro cor. ¶ Significat et idem quod συμφωνῶ, teste Schol. Aristoph. ¶ Item, quadro, competo, Soph. ¶ Item, pareo, obsequor. apud eund. in Elect. †1492.† συμφέρειν τοῖς κρείττοσι. (αὐτὴ πάντα συμφέρουσ' Ἰάσονι. In omnibus demerens Jasonem. Eurip. Med. 13. V. Æschyl. Pers. 528. Eum. 851.)

Συμφέρομαι, deferor. ¶ Συμφέρεσθαί τινι dicuntur, quæ simul feruntur et moventur. Ut, τῷ ἡλίῳ συμφέρεται, Plut. in Sol. Metaph. qui alicui assentiuntur seu cum eo sentiunt: ut Plat. de rep. l. 6. ἔγωγ' ἂν τῷ Σωκράτει ξυμφεροίμην. Sic, τοῖς παροῦσι συμφέρονται illi, qui præsenti rerum statui acquiescunt, et sorte sua sunt contenti. Dicuntur et συμφέρεσθαί τινι, qui conveniunt aliquem, et cum eo congrediuntur: apud Plat. et Herodot. Item, qui confligunt cum aliquo et manus conserunt. Plut. in Sol. πεζῇ συμφέρεσθαι τοῖς Μεγαρεῦσι. ¶ Συμφέρομαι τοῖς πολλοῖς, unus sum è multis. Plat. ¶ Item, συμφέρομαι, evenio, contingo. Idem in Cæs. τύχη τις ἄχαρις τῷ Καίσαρι συνηνέχθη κατὰ τὴν οἰκίαν, evenit. Sic et apud Herodot. Thuc. Luc. et Arrian. (Æsch. S. c. Th. 516. Suppl. 251.)

Συμφορέω, apud Poëtas, idem quod συμφέρω. sicut φορέω, idem quod fero. unde apud Hesiod. in Asp. †440.† πάγος δέ οἱ ἀντεβόλησεν Ὑψηλὸς, τῷ δὲ συνεφέρετο, collis ei occurrit, in quem defertur.

Συμφερόντως, commodè, utiliter. Dem. in Mid.

Συμφερτὸς, pro συμφερετὸς, i. συναχθεὶς, confertus, suffertus. Συμφερτὴ στρατιὰ, Nonn. iter multis hominibus differtum et condensatum. Il. ν'. Συμφερτὴ δ' ἀρετὴ πέλει ἀνδρῶν καὶ μάλα λυγρῶν, solida virtus; virtutum congeries. Pro eodem dicitur et συνοιστὸς, Eustath.

Συμφορὰ, collatio, congestio. Luc. in Lexiph. τὸ μὲν δὴ δεῖπνον ἐν ἀπὸ συμφορῶν, cœna erat collatitia. ¶ Item, quod accidit, casus, eventus: ut, συμφορὰ θεῶν, apud Soph. Plerumque pro infelici eventu, fortuna adversa quæ accidit, calamitate, infortunio: ut passim apud Eurip. Xen. † Pæd. l. 4. p. 91. a. et l. 5. p. 124. c.† Dem. &c. Interdum et fortunam prosperam denotat. ut apud Eustath. ἐπὶ συμφοραῖς γεγηθώς μοι ἔρωτι δάκρυον ἐμβαλὼν ἄνω. (Συμφορὰ πάθους. Æsch. Pers. 292. 436. Ag. 18. Ch. 10. 716. 1064. Eum. 900. Eurip. Med. 393. Phœniss. 1612. Soph. Œdip. Tyr. 33. 853. Tr. 247. 1161.)

Σύμφορος, utilis, commodus. Aristoph. in Vesp. παρέχειν Ὅσα πρεσβύτῃ ξύμφορα. Exponitur et, aptus, conveniens. Theog. Οὐ σύμφορόν ἐστι γυνὴ νέα ἀνδρὶ γέροντι. † Superl. συμφορώτατα. Xen. Pæd. l. 5. p. 128. d.† ¶ Item, qui simul versatur, associa, comes: ut, λιμὸς dicitur esse σύμφορος ἀνδρὶ ἀεργῷ, apud Hesiod. in Erg. (Eurip. Med. 780. Theoc. κγ'. 16.)

Συμφόρως, commodè, utiliter. Isocr. Xen. † Pæd. l. 4. p. 98. c.†

Συμφορέω, confero, comporto, conveho, accumulo. Thuc. l. 6. λίθους καὶ ξύλα ξυμφορήσαντες. Dem. pro cor. σκώμματα καὶ λοιδορίας συμφορήσας.

Συμφορεῖσθαι, activè, dicuntur aves, quum nidos construunt: Aristot. Passivè vero, quod congeritur et comportatur: ut, πολλὰ ἐκ βιβλίων συμπεφορημένα, apud Luc.

Συμφόρημα, quod congestum est, congeries: Plut. de prim. frig.

Συμφόρησις, actio congerendi, coacervatio. Et pro συμφόρημα, multitudo collecta. Idem in Per.

Συμφορητὸς, congestitius, congestus; Luc. Aristot. polit. 3.

Decomp. Ἀσύμφορος, incommodus, inutilis, damnosus. Hesiod. in Erg. Plat. de reg. lib. 2. † Xen. Pæd. l. 5. p. 123. b.†

Ἀσυμφόρως, inutiliter, damnosè. Xenoph.

Βαρυσύμφορος, gravi calamitate pressus: Herodot. [lib. 1. cap. 45. συγγινωσκόμενος ἑωυτῷ εἶναι τῶν αὐτὸς οἶδε βαρυσυμφορώτατος.]

Ὑπερφέρω, fero super vel ultra, transveho. Thuc. lib. 3. ὑπερενεγκόντες τὸν Λευκαδίων ἰσθμὸν τὰς ναῦς, quum naves transvexissent. ¶ Item, præsto, antecello, anteeo. Isocr. ὑπερενεγκὼν τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν. Plut. in Rom. ὑπερφέρων μεγέθει πάντας. Et cum genit. pers. et dat. rei apud Thuc.

Ὑπερφέρομαι, idem. Herodot.

Ὑπερφερὴς, præstans: unde, ὑπερφερέστερος, et ὑπερφερέστατος.

Ὑπερφορέω, superfero. Aratus. [Xenoph. Κυνηγ. cap. 8. τὸ γὰρ πνεῦμα ὑπερφορεῖ τὴν χιόνα ὑπὲρ τῶν τοιούτων.]

Ὑποφέρω, suffero, sustineo, fero, tolero. Xen. in Œcon. ἀνοίσεις σοι τοσαύτας ἐπιτάξουσιν, ὅσας σὺ ῥᾳδίως ὑποίσεις. ¶ Item pro simplici φέρω: ὑποφέρω ὅπλα, apud eundem. † Pæd. l. 4. p. 111. b. δασμὸν, tributum. p. 187. d.† ¶ Exponitur et, occultè fero. ¶ Item, aufero pedem, vestigium fallo: unde, χωρία ὑποφέροντα, quæ vestigium fallunt præ lubricitate, teste Poll. ¶ Item aufero, rapio, abripio. Aristid. ὁ λόγος γὰρ ὥσπερ ῥεῦμα φέρων ὑπήνεγκεν ἡμᾶς. ¶ Item, subduco, eximo. ¶ Item, objicio, exprobro: idem quod προφέρω, more Atticorum. ut apud Herodian. εἴ τι ὑποπτεύοιεν, ἐπίσης ὑποφέρειν τὸ ἔγκλημα δεῖ. ¶ Exponitur et, deduco: ut, ὑποφέρειν εἰς [illegible]. Plut. in Lyc. ¶ Apud Aristot. hist. an. l. 8. τὰ ὀπίσθια σκέλη ἐφέλκονται ἐπὶ τὰ ἐμπρόσθια, καὶ ὑποφέρονται, ὥστε ἀλλήλοις συγκρούεσθαι, exp. crura posteriora inter se titubante gressu collidantur. (Soph. Œdip. Tyr. 389.)

Ὑποφέρομαι, labor, decido. Appian. de bello civil. l. 2. ἐκ φιλοτιμίας εἰς πενίαν ὑπενηνεγμένος. Unde, ὑποφερόμενον, dicitur quicquid labascit aut titubat, nec firmiter nixum est, sed prorsum ire videtur. Plut. in Sert. Κίννας δὲ μετὰ [illegible] ὑποφερόμενον ἀνεκαλεῖτο τὴν Μαρίου στάσιν, labentem Marii factionem reparabat. ¶ Item, abripior, abducor, vehementer inclinor. Plut. in Coriol. ἐξέπεσον αὖθις οἱ πολλοὶ τῆς πρὸς Μάρκιον εὐνοίας, εἰς τὸ πικρὸν καὶ φθονερὸν ὑποφερόμενοι. ¶ Est etiam, subducor, eximor, absum. Il. ι. τυτθὸν γὰρ ὑπ' ἐκ θανάτοιο φέροντο, parum à morte absunt. ¶ Exponitur et, recedo: apud Aristot. in l. de gressu animalium.

Ὑπόφορος, tributo obnoxius, vectigalis, tributarius. Plut.

Ὑποφορὰ, objectio. ¶ Apud Alex. Aphr. et Diosc. ὑποφοραὶ dicuntur profunda et subducta ulcera, quæ dehiscunt in fistulam: ulcera cavernosa.

Decomp. Ἀνθυποφέρω, per sermonis exceptionem objicio: refero, replico. Chrysost. in epist. ad Corinth. c. 13. ἐρώμεθα εἰς τοὺς ταῦτα ἡμῖν ἀνθυποφέροντας.

Ἀνθυποφορὰ, subjectio: schema rhet.

Δυσυπόφορος, qui ægrè sufferri potest, ægrè tolerabilis.

Composita sine præpositione: ac primùm retinentia φερ.

Ἀναφερὴς, qui sursum fertur, superna petens: Aristot. et Damasc. Exponitur et, acclivis.

Ἀναφέρεια, vis illa seu natura petendi superna: aut, actio ipsa petendi supera. ¶ Exponitur etiam, acclivitas: Alex. Aphr.

Ἄφερτος, non ferendus, non tolerandus. (Ἄφερτον κακὸν, i. e. ἀφόρητον. Æschyl. Ag. 403. 573. 1112. 1609. Ch. 440. 467. Eum. 145.) Unde ἀφερτέρος, et ἀφέρτατος, irregulariter ex eo formata: apud Greg. in tragœd.

Ἀφέρτεροι, expon. etiam, inferiores et oneri ferendo impares: Hesych.

Εὐθυφερὴς, in rectum tendens, rectus. Plat. [de Leg. lib. 7. ὅπως ἂν γίγνηται μίμημα εὐθυφερὲς, &c.]

Ἰσοφαρίζω, (dictum quasi ἰσοφερίζω,) æquiparo, adæquo, par sum. Il. ζ. Hesiod. in Erg. (Theoc. ζ'. 30.) ¶ Aliud habes in Φάρος.

Καταφερὴς, qui deorsum fertur, qui deorsum propendet. Exponitur et, declivis: ut, καταφερὲς ῥεῖν, apud Alex. Aphr.

Καταφερῶς, deorsum, et in præceps: schol. Aristoph.

Καταφέρεια, pronitas, qua aliquid deorsum fertur, et ad ima tendit.

Οἰνοφερὴς, proclivis ad vini potum, vinosus: Hesych.

Composita ε in ο mutantia: itidem sine præpositione.

Ἀγκαλιδοφόρος, seu ἀγκαλιδηφόρος, qui manipulos portat seu fasciculos. Et generaliter, bajulus. Poll.

Ἀγκαλιδοφορέω, manipulos portare seu fasciculos, bajulum esse.

Ἀειφόρος, ου, ὁ καὶ ἡ, semper ferens: et peculiariter, semper ferens fructus. Item, semper virens et germinans: Hesych. ex Sophocl. Telepho.

Ἀεθλοφόρος, ου, ὁ, præmium certaminis ferens, victor in certamine: Herodot. l. 2. Il. χ'. Dicitur et ἀθλοφόρος, Il. ι.

(Αἱματηφόρος, τρέμω δ' αἱματηφόρους μόρους ὑπὲρ φίλων ὀλομένων ἰδέσθαι. Æsch. S. c. Th. 425.)

Αἰχμοφόρος, hastatus, hastam gerens, satelles. Herodian. l. 1. [Herodot. Hist. lib. 1. §. 103. Cyaxares πρῶτος διέταξε χωρὶς ἑκάστους εἶναι, τούς τε αἰχμοφόρους, καὶ τοὺς ἱππέας, καὶ τοὺς τοξοφόρους. §. 215. Massagetæ sunt—— καὶ τοξόται τε καὶ αἰχμοφόροι, &c. lib. 7. §. 40. 55.]

Ἀκανθοφόρος, spinifer, spinas gerens, seu aculeos, vel spinas ferens; ut, ἀκανθοφόροισιν ἀρούραις, apud Greg.

Ἀκανθοφορέω, spinas gero.

Ἀκεσφόρος, remedium afferens, salutaris: σταλαγμὸς γοργοῦς αἵματος ἀκεσφόρος νόσων, apud Eurip. in Ione. [1005.]

Ἀκοντοφόρος, qui jaculum gestat. Dion.

Ἀκρατοφόρος, qui merum fert, vel ad meracum ferendum aptus: ut, κοτυλίσκος ἀκρατοφόρος, apud Poll.

Ἀμνοφόρος, agnum ferens, agnum utero gestans. Theocritus idyll. 11.

Ἀμφορεαφόρος, amphoræ gerulus, qui amphoras bajulat mercede conductus: Menand.

Ἀμφορεαφορέω, amphoram bajulo seu porto. Et metaph. bajulo veluti amphoram: Aristoph. in Heroib.

Ἀνεμοφόρητος, à ventis disjectus, à ventis in diversas partes latus.

Ἀνθοφόρος, florifer, florigerus. (Aristoph. R. 444.) Pro quo dicitur et ἀνθεσφόρος, apud Eurip. in Bacch. Item ἀνθηφόρος, in Epigr.

Ἀνθοφόρια, τὰ, Proserpinæ festum, nomen habens ex eo quòd Pluto eam rapuisset legendis floribus intentam. Scribitur etiam, ἀνθεσφόρια.

Ἀνθοφορέω, flores fero vel gero. Item, flores comporto seu conveho: Diosc. in præfat. l. 1.

Ἀνώφορος, idem quod ἀναφερής. Dionys. Areop.

Ἀῤῥηφόρος, qui nefanda et arcana gestat: quasi ἄῤῥητα φέρων, teste Hesych. et Etym.

Ἀῤῥηφορία, (quasi ἀῤῥητοφορία,) gestatio arcanorum: nomen festi apud Athenienses, quod ex arcanis sacris constabat; apud eosdem.

Ἀῤῥηφορεῖν, secreta et arcana illa sacra gestare: Harpocr. ex Dinarcho. Etym. et Suid.

Ἀρτοφόρον, ου, τὸ, vas quo panis fertur, panarium. Athen. l. 6.

Ἀσπιδοφόρος, et ἀσπιδηφόρος, clypeum gestans: Eurip. in Bacch. [779. στεῖχ' ἐπ' Ἠλέκτρας ἰὼν πύλας· κέλευε πάντας ἀσπιδηφόρους, ἵππων τ' ἀπαντᾶν ταχυπόδων ἐπεμβάτας, &c. Suppl. 390. Phœn. 1102. [illegible] Æschyl. Sept. c. Theb. 19. ἐθρέψατ' οἰκητῆρας ἀσπιδηφόρους πιστοὺς, &c. Schol. Ἤ. οἰκήτορας ὁπλομάχους καὶ ἐνόπλους.]

Ἀστραπηφόρος, fulgura ferens. Apud Eurip. in Bacchis vers. 3. Semele dicitur λοχευθεῖσ' ἀστραπηφόρῳ πυρὶ, i. igne fulgureo.

Ἀστραπηφορέω, fulgura fero: Aristoph. in Pace.

Ἄφορος, minimè ferax, infertilis, sterilis. [Xenoph. Œconom. cap. 20. §. 3. οὐδ' ἔτι ἀγνοεῖ τις τὴν γῆν φέρουσαν ἀμ[illegible], ἢ [illegible] ἀφορωτέραν, &c.]

Ἀφορία, ἡ, infœcunditas, sterilitas. Plat. Plut. de Soc. dæm. et Phil.

Ἀφόρητος, intolerabilis: Luc. [Herodot. Hist. lib. 4. cap. 28. ἔνθα τοὺς μὲν ὀκτὼ τῶν μηνῶν ἀφόρητος οἷος γίνεται κρυμὸς, &c.]

Ἀφορήτως, intolerabiliter, graviter, vel gravissimè.

Βαϊοφόρος, qui ramum palmæ gestat.

Βαλανηφόρος, glandifer: ut, βαλανηφόροι φοίνικες, apud Athen. [Herod. lib. 1.]

Βιβλιοφόρος, librum ferens, tabellas ferens, tabellarius. Et pro eodem, βιβλιαφόρος. Poll.

Βρυοφόρος, (q. d. muscifer,) musci fertilis: Theophrast. de caus. pl. lib. 2. c. 5.

Γερασφόρος, præmium vel præmia ferens seu capiens: Hesych.

[Γερασφόρος. Pind. Pyth. B. 78. Ἄνευ δ' οὐ Χαρίτων τίκε γόνον ὑπερφίαλον, ——οὔτ' ἐν ἀνδράσι γερασφόρον, οὔτ' ἐν θεῶν νόμοις. Schol.——γόνον, ὃς οὔτε ἐν ἀνθρώποις οὔτε ἐν θεοῖς τιμὴν ἔχει.]

Γραμματοφόρος, vel γραμματηφόρος, literarum lator, tabellarius: Polyb. [lib. 1.] Plut. Luc.

Δᾳδοφόρος, qui tædam seu facem gestat: Plut. ad Colot.

Δᾳδοφορέω, tædam fero: Theophr. hist. pl. l. 9. c. 2.

Δαιμονιοφόρητος, qui à dæmone agitatur, dæmoniacus.

Δασμοφόρος, tributi pensitator, tributarius. [Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 7. [illegible] οὕς τινας ἐργάτας τε ἐποίησε καὶ δασμοφόρους βουλόμενος ποιεῖσθαι. Herodot. Hist. lib. 3. cap. 97. ἡ Περσὶς δὲ χώρη μούνη μοι οὐκ εἴρηται δασμοφόρος. ἀτελέα γὰρ Πέρσαι νέμονται χώρην. οἵδε δὲ φόρον μὲν οὐδένα ἐτάχθησαν φέρειν, δῶρα δὲ ἀγίνεον.]

Δασμοφορέω, tributum pensito. (Æsch. Pers. 588.)

Δαφνηφόρος, laurigerus, laureatus. (Æsch. Suppl. 712.) Pro quo dicitur et δαφνοφόρος, apud Plut. et Herodian. l. 8.

Δαφνηφόρως, cum lauru, seu laureis.

Δαφνηφορέω, laurum fero, sum laureatus. Idem l. 2. c. 3.

Δειπνοφόρος, cœnam ferens, aut ad cœnam ferendam comparatus. apud Lys. Poll. et Suid.

Δειπνοφορία, cœnæ portatio. Poll. ex Isæo.

Δενδροφόρος, arboriferus, arborum ferax: Athen. l. 14.

Δερματοφορέω, pellem seu pelles gesto, pellibus amictus sum.

(Δικηφόρος. Æsch. Ag. 534. 1586. Ch. 118.)

Δίφορος, biferus sum, bis anno fructum ferens: ut, δίφορος συκῆ, apud Aristot.

Διφορέω, biferus sum, bis fructum fero: Theophr. de caus. pl. l. 3.

Διφορεῖσθαι dicitur λέξις aliqua, apud Grammaticos, i. duobus modis efferri, vel scribi.

Διφροφόρος, vel διφρηφόρος, qui sella lecticaria aliquem gestat: Plut. Athen. lib. 12. [Aristoph. Eccl. 729. Ποῦ 'σθ' ἡ διφροφόρος; Schol. Ἡ τὸ σελλίον ἢ τὸ καθιστήριον βαστάζουσα. Suid. Lex. 1. 611. in Voce Δίφρος. ubi vide omnino Notam Cl. Kusteri.]

Διφροφορέω, sellam lecticariam fero: Athen. l. 6. [Aristoph. Av. 1551. Καὶ τὸν δίφρον γε διφροφόρει τουτονὶ λαβών. Schol. Ἐδιφροφόρειν.]

Διφροφορεῖσθαι, sella lecticaria gestari: Herodot. [lib. 3. cap. 146.]

Δορυφόρος, spiculator, satelles, hastatus satelles. (Æsch. Ch. 767.) Xen. Pæd. 8. Plut. in Artox. Pro eodem dicitur et δορατοφόρος.

Δορυφορία, ἡ, satellitium. † Xen. Pæd. l. 2. p. 46. c.†

Δορυφορικὸς, ad satellites pertinens: ut, δορυφορικὴ κίνησις, apud Plut.

Δορυφορέω, stipo, sum satelles: Thuc. lib. 1. Plut. de fr. chor. Item metaph. stipo, assector. unde apud Isocr. in Helen. enc. τῇ τῶν πολιτῶν εὐνοίᾳ δορυφορούμενος. † Cum dat. Xen. Pæd. p. 290. a.† ¶ Item, tueor, protego, tutum ab omni violentia injuriaque præbeo: Dem. contra Timoc. ¶ Item, servio, cum dat. apud Basil.

Δορυφόρημα, satellitium; satellitum hastatorum comitatus: Plut. in Artox. Luc. de hist. scrib.

Ἀδορυφόρητος, (decomp.) satellitibus hastatis non stipatus, qui stipatoribus non utitur. Aristot. polit. l. 5. [cap. 12.]

† Δρεπανηφόρος, falciger; de curru. Xen. Pæd. l. 6. p. 156. a.†

Δροσοφόρος, roriferus.

Δύσφορος, portatu difficilis. Item, qui non facilè tolerari potest, molestus, gravis. δυσφερής. Eur. in Alc. ταῦτα μὲν φέρειν ἀνάγκη, καίπερ ὄντα δύσφορα. (Æsch. S. c. Th. 663. Ag. 868. Soph. Œdip. Tyr. 790.) Utitur et Plut. in l. de Herodot. † δύσφορα ὑπερηφανεύεσθαι. Xen. Pæd. l. 6. 14.†

Δυσφόρως, ita ut vix portari possit. δυσβαστάκτως. Item, molestè, ægrè, iniquo animo. Herodian. l. 4. et 6. δυσχερῶς.

Δυσφορία, portandi seu tolerandi difficultas. Med. difficultas in morbo ferendo.

Δυσφορέω, difficulter porto vel tolero. Metaphor. ægrè fero, indignor. Herodian. l. 3. ἀλλά. (ἐπ' ἄλγει δυσφορῶν μαινομένᾳ κραδίᾳ. Æsch. S. c. Th. 786. Suppl. 522. Aristoph. R. 953.)

Δυσφορέομαι, idem. Xen. Pæd. 2.

Δυσφόρητος, latu toleratuque difficilis. Hesych. ¶ Apud Gal. ad Glauc. l. 2. δυσφόρητος ὄγκος, exp. tumor, qui non facilè resolvitur.

Ὑποδυσφορέω, (decomp.) subirascor, subindignor. Plat. ep. 9.

Δωροφόρος, dona ferens. Athen. l. 6.

Δωροφορία, munerum oblatio.

Δωροφορέω, munera fero seu offero. Greg. in genethl.

Εἰδοφορέω, speciem gero, repræsento.

Ἐλαιοφόρος, oliviferus, olivarum fertilis. ut, ἐλαιοφόρος ὄχθος, apud Eur. in Herc. fur. [1178.] et, ἐλαιοφόρος χώρα, apud Theophr. de caus. pl. l. 2. ¶ Item, ad oleum ferendum aptus: ut, ἐλαιοφόρον ἀγγεῖον.

Ἐναροφόρος, (per syncopen, pro ἐναρηφόρος,) spolia ferens, exuvias ferens; et per consequens, bellicosus, bello strenuus: epitheton Martis apud Hesiod. in Asp. 1192.†

Ἐναρηφόρος, idem. in Epigr.

Ἐνιαυτοφόρος, unius anni fructum ferens.

Ἐνιαυτοφορέω, unius anni fructum fero.

Παρενιαυτοφόρος, (decomp.) alternis annis fructum ferens. Theophr. de caus. pl. l. 1. c. 24.

Ἑξάφοροι, qui seni aliquod onus gestant. Vitruv. l. 10. c. 8.

Ἑξάφορον, dicitur lectica quæ à sex servis gestatur.

Ἐπετειοφόρος, qui in singulos annos fructificat, annuatim fructum ferens. Theophr. ibid.

Ἐπετειοφορέω, singulis annis fructum ferre.

Ἐπιστολαφόρος, qui epistolas fert, tabellarius, tabellio. Xenophon. Hellen. 6.

Ἐριοφόρος, laniger, seu lanifer: ut, ἐριοφόρα δένδρα, apud Theophr.

Εὐθυφορεῖσθαι, in rectum seu recta ferri: unde, εὐθυφορούμενον σῶμα, apud Procl.

Εὔφορος, portatu seu toleratu facilis. Et activè, qui facilè portare potest, qui ferendo est. Interdum, agilis, expeditus: unde, εὐφορώτερον σῶμα. † Superl. Xen. Pæd. 2. 53. d.† Exponitur etiam, ferax, fertilis. Herodian. l. 1.

Εὐφόρως, ita ut facilè portetur seu toleretur. Exponitur et simpl. leviter, facilè, εὐχερῶς, apud Hippocr. l. 1. aphor. 2. cui contrar. δυσφόρως, δυσβαστάκτως. Alex. Aphr. probl. 2. τὰ βάρη εὐφορώτερον ἐν τοῖς ἀριστεροῖς φέρομεν.

Εὐφορία, q. d. portandi facilitas. Galen. ¶ Item feracitas, fertilitas. Phil. de vita M. l. 3. copia, εὐθηνία. ¶ Medic. facilitas in morbo ferendo. εὐφόρως φέρειν, εὐφόρως ἔχειν.

Εὐφορέω, ferax sum, uberes fructus affero. Lucæ c. 12.

Εὐφόρητος, portatu seu toleratu facilis, tolerabilis. (εὐτυχὲς, φορὰ γὰρ ἡ τύχη. Æsch. Ch. 351.)

Ἑωσφόρος, lucifer, stella auroræ seu lucis prænuncia: unde eam secum ferre creditur. Il. ψ'. † Adjectivè. Hesiod. Theog. 381.†

Ζυγοφόρος, jugum ferens: ut, ζυγοφόρος πῶλος, apud Euripid. in Herc. fur. [120. Hippolyt. 1183. Ἐντεῦθεν ἵππους ἅρμασι ζυγοφόρους, &c. Rhes. 303.]

Ζωηφόρος, vitam afferens, salutaris: ut, ζωηφόρος ψῆφος, apud Themistocl.

Ζωοφόρος, idem: ut, ζωοφόροι ἀκμαὶ, in Epigr. ¶ Item sic nominatur Zodiacus circulus, Latinis signifer; à duodecim animalium effigiebus, quas gestare fingitur. Apud Aristot. de mund. et Procl. in sphæra. ¶ Vitruvio sic dicitur pars illa in columnis inter epistylium et coronidem, quæ pulvinatis sæpe figuris visitur, ornamentisque diversis instructa.

(Θανατηφόρῳ πέδῳ, campo cadaveribus pleno. Soph. Œdip. Tyr 190. Æsch. Ch. 367. Ag. 1185.) ‡ In postremo exemplo Stanl. habet θανατηφόρος.‡

Θεοφόρος, Deum ferens: ut, θεοφόρα ὀνόματα, quæ à diis desumpta alicui indita sunt. Athen. l. 11.

Θεόφορος, qui divino motu fertur, numine afflatus. Damasc. (Æsch. Ag. 1159.)

Θεοφορία, ἡ, numinis afflatus, seu numine afflatum esse.

Θεοφορέομαι, divino numine correptus agor, divino spiritu feror. Phil. de vita M. l. 1. et 3. ¶ Item in malam partem, malo seu fanatico spiritu agor.

Θεοφόρητος, qui numine agitur. Plut. de discern. adul. ab am. (Æsch. Ag. 1149. Philostr. l. 2. c. 37.)

Θεοφορήτως, numine divino agente, divino instinctu.

Θεσμοφόρος, legislator. Nonn. et Epigram. Interdum Cereris est epitheton, utpote quæ invento frumento prima quoque leges invenisse et dedisse mortalibus fingatur; apud Orph. in Argon. Herodot. et Paus. in Bœot.

Θεσμοφόρια, τὰ, festa quæ in Cereris honorem agitabantur. Aristoph.

Θεσμοφοριάζω, sacra legiferæ Cereris celebro. Xen. Hellen. 5.

Θυρεοφόρος, scutifer, qui gestat id clypei genus, quod θυρεὸς appellatur. Plutarch.

Θυρσοφόρος, thyrsifer, thyrsum gestans: in Epigr. et apud Athen. l. 10.

Θυρσοφορία, thyrsi gestatio.

Θυρσοφορέω, thyrsum gesto. Eurip. in Bacch. [556.]

Θωρακοφόρος, qui thoracem gestat, thoracatus. Xen. Pæd. 5.

Ἱεροφόρος, sacriferus, qui sacra fert.

Ἰσοφόρος, æquale ferens, seu æqualem partem. Od. σ'.

Καλαμοφόρος, calamum seu arundinem gestans. Xen. Hellen. 2. Dicitur et Καλαμηφόρος, pro eod.

Καλαμηφορεῖν, calamum gestare, apud Themist.

Κανηφόρος, canistrum gerens. Pro quo Doricè κανοφόρος, apud Theocr. Idyll. 2.

Κανηφορεῖν, canistrum ferre. Plut. in amat. nar.

Καρποφόρος, fructiferus: ut, καρποφόρα γύαλα. Eurip. in Iph. Taur. valles frugiferæ.

Καρποφορία, actio ipsa fructus ferendi, aut fructuum ubertas. Nys.

Καρποφορέω, fructum fero. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 6. Item, produco, veluti fructum, sequente accus. apud Greg. in orat. de Cypriano. ¶ Lucrifacio, ἑαυτῷ καρποφορέομαι, idem.

Κατάφορος, idem quod καταφερής. Al. Aphr.

Κερατοφόρος, corniger, cornutus. Aristot. de part. an. l. 3. Pro eodem dicitur et κεραοφόρος, apud Eurip. in Phœniss. et κεροφόρος, apud eundem in Bacch. [690.]

Κερατοφορέω, corniger sum: cornua gero. Aristot. ibid. (Κεραοφορέω et κερατοφορέω. Philostr. l. 2. c. 13.)

Κεραυνοφόρος, qui fulmen fert, fulmen gerens. Plut. in Alcib.

Κερκοφόρος, qui caudam gerit, caudatus.

Κηρεσσιφόρητος, qui à lethifero fato fertur, quem funesta fata adferunt, seu secum adducunt. Il. θ'.

Κερνοφόρος ζάκορος, apud Nic. in Alexiph. dicitur sacerdos ferens cratera qui κέρνα nominantur. Et, κερνοφόρον ὄρχημα, saltatio in qua κέρνα seu λεκανίδας gestabant. Poll. l. 4. c. 14.

Κισσοφόρος, seu κιττοφόρος, hederam gerens, hederaceam frondem gestans. illud apud Dionys. de situ orb. hoc apud Demosthen. pro cor.

Κισσοφορέω, sive κιττοφορέω, hederam gero, vel hederæ fronde corymbisve redimitus sum, ut bacchantes. Plut. de educ. lib.

Φιλοκισσοφόρος (decomp.) amans hederæ gestandæ, qui delectatur hederaceis frondibus gestandis. Eurip. in Cyclop.

Κιστοφόρος, cistifer, qui cistam seu capsulam gestat. Suid. ¶ Item nummi species, sic dicti à canephoris virginibus, quæ Palladi ministrabant: seu ab imagine alicujus, qui cistam ferebat, in eo expressa. apud Cic. et Liv.

Κλοποφορέω, furto aufero, furtim expilo. Genes. c. 3.

Κνημιδοφόρος, qui ocreas seu tibialia gestat, tibialibus indutus.

Κοντοφόρος, qui contum gestat, conto armatus. Luc. in lib. de scrib. hist.

[Κοπροφόρος. Xenoph. Memorab. lib. 3. §. 6. Ἆρ' οὖν, ἔφη, καὶ κόφινος κοπροφόρος καλόν ἐστι;]

Κοπροφορέω, stercora fero. Item, stercus ingero, stercus injicio. Aristoph.

Κοτινοφόρος, oleastros ferens: ut, κοτινοφόρον ὕδωρ, apud Bion. Idyll. 4: [Moschi Idyll. viii. 2. Ἔρχεται εἰς Ἀρέθουσαν ἄγων κοτινηφόρον ὕδωρ, &c.]

Κουκιοφόρον δένδρον, arbor cucifera: de qua Theophr. hist. pl. lib. 4. c. 2. Plinio arbor cuci.

Κλαδοφορία, ἡ, gestatio ramorum, seu ramorum fœtus. Plutarch. Symp. lib. 4.

(Κραιπνοφόρος, velociger. Æsch. Pr. 132.)

Κριθοφόρος, hordeum ferens, seu hordei ferax.

Κριοφόρος, arietem gestans. sic cognominatus fuit Mercurius apud Tanagræos, quòd pestiferum morbum ab ipsis propulsarit ariete circum mœnia civitatis portato, teste Paus. in Bœot.

Κυκλοφορέω, in orbem ago.

Κυκλοφορέομαι, in orbem agor vel feror. Aristot. de mundo.

Κυκλοφορητικὸς, et κυκλοφορικὸς, talis qui in orbem circumque ferri queat, orbicularis. Plat. in Areop.

Κυκλοφορητικῶς, more eorum quæ in orbem circumque feruntur. Athenag. in Apol.

Κυκλοφορία, rotatio, in orbem circumactio, motus quo aliqua in orbem circumque feruntur. Aristot. metaphys. 9.

Κυοφορέω, gravida sum, uterum fero. Luc.

Κυοφορία, tempus quo mulier fert uterum.

(Κωδωνοφορέω, tintinnabula gestare. Philostr. l. 3. c. 37.)

Κωνοφόρος, conum ferens, conifer. Suid. ex Epigram. Καὶ θύρσον χλωρὸν, κωνοφόρον κάμακα. ¶ Est etiam arbor consimilis pini: apud Theophrast. hist. pl. l. 3. c. 10.

Λακιδοφορέω, panniculos λακίδας circa ulcerosas tibias gesto. ulceratus, ulcerosus, chirurgum adeo, frequento. utor operâ chirurgi. Hesych.

Λαμπαδηφόρος, qui facem seu lampadem gestat. Pausan. (Æsch. Ag. 320.)

Λαμπαδηφορία, lampadis gestatio. Item, certamen illud, quo lampada gestantes cursu contendebant. Herodian. in Uran.

Λαμπαδηφορέω, lampadem gesto, lampadem gestans cursu certo.

Λαμπροφόρος, splendidam seu candidam gerens vestem. Item, lucernam ferens. Suid. ex Aristoph.

Λαμπροφορία, splendidæ vestis gestatio. Greg.

Λαοφόρος, populos ferens. Λαοφόρος ὁδὸς, via publica seu pervulgata à crebra multitudine, quæ per eam commeat. Sic, λαοφόροι ἀτραποὶ, apud Eurip. in Rheso. (Theoc. xi. 155.)

[Λαχανοφόρος. Sch. Theoc. Id. 1. 46.]

Λεωφόρος, idem. λεωφόρος ὁδὸς, apud Herodian. l. 8. Phil. de vita M. l. 1.

Λευκοφόρος, albam seu candidam vestem ferens, albatus, candidatus. Epigr. l. 2.

Λικνοφόρος, qui λίκνον fert. Dem. in Æschin.

Λικνοφορέω, λίκνον gesto. Athen. l. 11.

Λογχοφόρος, qui lanceam fert. [Eurip. Hec. 1089. Αἲ αἲ, ἰὼ Θρῄκης λογχοφόρον, ἔνοπλον, εὔιππον, Ἄρει κάτοχον γένος. Aristoph. Pac. 1292.] † Xen. Pæd. l. 2. p. 39. a.†

(Λουτροφόρος. Eurip. Phœniss. 306.)

† Μαστιγοφόρος, flagellifer. Xen. Pæd. p. 214. d.†

Μαχαιροφόρος, qui gladium gestat, gladio cinctus. (Æsch. Pers. 56.) Thuc. l. 2. et 7. † Xen. Pæd. l. 3. p. 72. b.†

Μηλοφόρος, q. d. mala ferens seu gestans: unde, μηλοφόροι, apud Athen. sunt regis Persarum satellites, aurea mala gestantes ἐπὶ τῶν στυράκων.

Μηλοφορέω, mala gesto. Theocr. in Epigr.

Μισθοφόρος, qui aufert mercedem seu capit: qui mercede aliquid facit. Ut, μισθοφόροι μαχλάδες, in Epigr. Et, μισθοφόροι στρατιῶται, apud Demosth. qui interdum absolutè μισθοφόροι, mercenarii milites, dicuntur: ut apud Thuc. l. 1. et Herodian. l. 2.

Μισθοφορέω, mercedem capio, quæstum facio. Aristoph. in Vesp. Item æra mereo, stipendia facio, stipendior. † Xen. Pæd. l. 3. p. 74. c.† Thucyd. et Plut. in apophth. Μισθοφορῶ παρά σοι, sub te mereo. ¶ Item transitivè, cum accus. cui stipendia persolvo, stipendia numero. Phalar. στρατιὰν ὑπ' ἐμοὶ μισθοφορεῖς.

Μισθοφορικὸς, qui mercenariorum est, seu militum æra merentium: aut qui stipendia facere solet. ¶ Et, τὸ μισθοφορικὸν, idem quod μισθοφόροι στρατιῶται. Plut. in Artox.

Μισθοφορία, ipsa actio æra merendi: genus vitæ quo quis stipendiatur.

Μισθοφορά, stipendium; id ipsum quod mercedis loco aufertur, ipsa merces: salarium. Thuc. Isocr. ad Philip.

Καταμισθοφορέω, (decomp.) in stipendia militum exhaurio. Æsch.

Μυριοφόρος ναῦς, dicitur de navi oneraria et prægrandi: apud Phil. de mundo.

† Ναρθηκοφόρος, qui ferulam fert. Xen. Pæd. 2. 54. c.†

Ναυσιφόρητος, qui navi fertur. Pind. [Pyth. Od. A. 64. Ναυσιφορήτοις δ' ἀνδράσι πρώτα χάρις ἐς πλόον ἀρχομένοις, &c. Schol. ὡς τοῖς διὰ νεὼς φερομένοις ἀνδράσι χάρις καὶ ἰδίως πρέπει τοῖς φερομένοις διὰ θαλάσσης, &c.]

Νεκροφόρος, qui defunctos effert, et humat. Poll.

Νικηφόρος, q. d. qui victoriam tulit, victor: ἀθλητὴς νικηφόρος. Plut. Item, triumphans: ut exp. apud Herodian. l. 3. (Eurip. Phœniss. 735. Soph. Tr. 189. Æschyl. Ch. 146. Eum. 480. 780.)

[Νικαφορία. Pind. Olymp. Od. X. 71. Ἐν Ὀλυμπιάδι πρώτᾳ νικαφορίαισί τε, &c. Pyth. A. 114. Χάρμα δ' οὐκ ἀλλότριον νικαφορία πατρός. Nem. B. 6. Θ. 116. Schol. sim. l. 76.]

Νοσοφόρος, morbos afferens. Epigr.

† Νωτοφόρος, dossuarius. Xen. Pæd. 6. p. 162. c.†

(Νωτοφορέομαι. Sch. Æschyl. Suppl. 293. ib. νωτοφόρος.)

Ξιφηφόρος, ensifer, ense armatus. (Æsch. Ch. 582.) Antiphan. apud Athen. l. 14. Herodian. l. 7.

Ξιφηφορέω, ensem gesto, ense armatus sum. Idem. Herodian. ibid.

Ξιφηφορία, gladii seu ensis gestatio. Suid.

Ξυλοφόρος, qui ligna fert, calo. Athen. lib. 6. Item, qui fustem seu baculum manu gestat.

Ξυλοφορέω, ligna porto. Item, fustem gesto.

Ξυλοφορία, lignorum portatio, apud Lys. teste Poll.

[Ξυροφορέω. Aristoph. Thesm. 225. σὺ μέντοι ξυροφορεῖς ἑκάστοτε. Schol. φέρεις ξυρόν.]

Ξυστοφόρος, qui hastile gestat, quod radendo politum et ferro præfixum: seu spiculator. Xen. Pæd. 7. et 8.

Οἰνοφόρος, vinum ferens: seu vino ferendo aptus: ut, οἰνοφόρος πέλιξ, apud Athen. l. 10.

Ὀλβοφόρος, divitias et beatitudinem afferens: unde, οἱ ὀλβοφόροι θεοὶ, apud Eurip. in Iph. Aul. [596.]

(Ὀμβροφόρος. Æsch. Suppl. 36.) † imbrifer. Aristoph. Nub. 297.† ‡ Av. 1748.‡

Ὁπλοφόρος, qui arma gestat: armiger, telifer. Eurip. in Phœniss. Xen. Pæd. 8.

Ὁπλοφορέω, arma gero seu gesto. Xen. Pæd. 4. Item, armatus stipo alicujus latus.

Ὁπλοφορέομαι, ab armatis stipor. Plut.

Ὀπωροφορέω, poma fero.

Ὀροφηφόρος, tectum seu contignationem ferens: unde, ὀροφηφόρον ζῶον dicitur, quod aliàs ὀστρακόδερμον. Hesych.

Ὀσχοφόρος, seu ὠσχοφόρος, vitis palmitem racemis onustum gestans. Harpocr. ex Hyperide.

Ὀσχοφόρια, sive ὠσχοφόρια, festum quo vitis ramulos racemis onustos gestabant. Hesych. et Suid. Plut. in Thes.

Παμφόρος, omnia ferens, omnium ferax: unde, χώρα παμφορωτάτη, apud Xen. Hellen. 3.

Πελεκυφόρος, qui securim gestat: bipennifer. [Polyb. Hist. lib. 2. ἕνα δὲ τῶν πελεκυφόρων εἰς Τυρρηνίαν. ὁ μὲν γὰρ ἕτερος τῶν ὑπάτων, &c.]

† Πελτοφόρος, cetratus. Xen. Pæd. p. 176. c.† [Orat. in Ages. cap. 3. §. 4. χιλίους μὲν ἱππέας, δισχιλίους δὲ πελτοφόρους ἔχων. Πελτοφόρος. Polyb. Hist. lib. 3. ὃς καὶ συστρατεύσαντας αὐτοῖς ἐξαπέστειλε Κρῆτας, καὶ χιλίους πελτοφόρους.]

Πηλοφόρος, qui lutum seu limum bajulat. cæmentarius. Generalis est Suidæ, χειροτέχνης, μισθωτός.

Πηλοφορέω, lutum fero seu bajulo. cæmentarium ago. Aristoph. [Av. 1142. Ἐπηλοφόρουν δ' αὐτοῖσι τίνες; Eccles. 308. νυνὶ δὲ τριώβολον ζητοῦσι λαβεῖν, ὅταν πράττωσί τι κοινὸν ὥσπερ πηλοφοροῦντες.]

Πλειστοφόρος, plurimorum ferax.

Πληροφορία, plena fides, quæ nobis fit re aliqua; plena persuasio. Exponitur et, certa fides, certa persuasio, in ep. ad Thess. 1. cap. 1. et apud Basil.

Πληροφορέω, plenam fidem facio, plenè certioro. in ep. ad Tim. 2. c. 4. Hinc et in pass. πεπληροφορημένα πράγματα, res quarum plena nobis est facta fides, Lucæ c. 1. † ver. 1.† Item, πληροφορέω, certum et securum reddo: apud Basil. et Chrysost.

Πληροφορέομαι, certissimè novi et compertum habeo, plenè persuasum habeo. Isocr. in Trapez. ἐμὲ, πολλῶν ἀκούσαντα, ἱκανῶς πληροφορηθεὶς γεγενῆσθαι, μηδὲν κατέχεσθαι. Quidam πληροφορέομαι prius in usu fuisse censent quàm πληροφορέω, et dici πληροφορέομαι, quasi πλήρη πίστιν φέρομαι, i. λαμβάνω, vel πλήρη φέρομαι τὰ πρὸς πίστιν. Sed et activum πληροφορῶ denominatum dici potest παρὰ τὸ, πλήρη πίστιν φέρω seu φορέω, plenam fidem affero; ut hac ratione locum suum retineat. Sunt qui per ω ista scribenda velint in antepenultima, derivari putantes παρὰ τὸ φωρᾶν, ut πληρωφορία sit plena deprehensio, ἔλεγχος καὶ πληρωτικὴ φώρα, plenissimum testimonium et probatio.

Πολυφόρος, multorum ferax. [Aristoph. Plut. 834. Οὕτω πολυφόρῳ συγκέκραμαι δαίμονι; Schol. εἴρηται δὲ, ὅτι πολυφόρον μὲν λέγεται τὸν πολλὴν κρᾶσιν δεχόμενον· ὀλιγοφόρον δὲ, τὸν ὀλίγην. Plat. de Leg. τραχεῖα δὲ οὖσα ἄλλως ὡς οὐκ ἂν πολύφορός τε εἴη καὶ πάμφορος ἅμα.]

Πολυφορέω, multum fero, ferax seu fertilis sum.

Πολυφορία, feracitas, fertilitas. [Xenoph. Œconom. cap. 19. §. 19. διὰ πολυφορίαν δὲ τοὺς μὲν πεπαίνουσα βότρυς, τοὺς δὲ ὠμοτέρους φέρουσα, &c.]

Ποταμοφόρητος, qui à fluvio aufertur seu rapitur. Apoc. 12.

Πτεροφόρος, aliger, penniger: ut, πτεροφόροι θεαὶ, apud Eur. in Orest. (Æsch. Ag. 1156.) Sic dicebatur etiam agmen quoddam militare: forsan à pennigeris cristis, ut Hesych. annotat. ¶ Item πτεροφόροι vocabantur cursores, tabellarii ac nuncii celebres, quòd ii peregrè proficiscentes (ut Dionys. scribit) surrectas in capite pennas gestare solerent. Plut. in Othone.

Πτερυγοφόρος, idem quod πτεροφόρος.

Πυργοφόρος, turrifer seu turriger. Synes.

Πυργοφορέω, turrim gesto.

Πυροφόρος, triticum ferens, tritici ferax, Iliad. μ'. et φ'. pro quo et πυρηφόρος dicitur, Od. γ'. (Eurip. Phœniss. 616.)

Πυροφόρος, ignifer. Pro quo frequentiùs dicitur πυρφόρος. Ut, πυρφόροι ὀϊστοί, missilia ignifera, apud Thuc. l. 2. Πυρφόροι ἱερεῖς, apud Luc. qui ignem ad adolendas victimas gerunt, vel qui in acie ignem præferunt. Apud Soph. † Œd. Tyr. 26.† pestis etiam πυρφόρος θεὸς nominatur, tanquam febriles ardores immittens seu inferens. (209.) Pollux πυρφόρον etiam dici posse existimat τὸν χυτρίσκον, i. foculum, quo prunæ introferri solent ad recalefacienda edulia mensæ apposita. (Æsch. S. c. Th. 430. Eurip. Phœniss. 642.)

Πυρφορέω, ignem seu faces gesto. Eurip. in Troad. (Æsch. S. c. Th. 347.)

Πυρσοφόρος, qui facem gestat. Item, vas prunis ferendis idoneum; foculus. Hesych.

Πωγωνοφορία, gestatio barbæ.

Ῥαβδοφόρος, qui virgam seu virgas gestat, aut fasces seu bacillum, lictor.

Ῥαβδοφορέω, virgas gesto seu baculum. Xenoph.

Σακεσφόρος, scutifer, epitheton Ajacis, apud Hom. utitur et Eurip. in Phœn. (134. Soph. Aj. 19.)

Σειραφόρος, q. d. catenam ferens: equus extra jugum ferens catenam: seu habenam, qui aliàs σειραῖος dicitur. A quibusdam exponitur helciarius. Herodot. † Aristoph. Nub. 1035. V. ibi Kusterus.† (Σειραφόρος. Æsch. Ag. 851. 1649.)

(Σελασφόρος. Æsch. Eum. 1025.)

Σημαιοφόρος, signifer, antesignanus, vexillarius. Polyb. Dicitur et pro eodem σημειοφόρος, in l. de vocab. milit.

Σιδηροφόρος, ferri ferax: ut, σιδηροφόρος γαῖα, apud Apoll. Rhod.

Σιδηροφορέω, ferrum gesto, arma fero. Thuc. l. 1. Plut. in probl. Hellen.

Σιτοφόρος, frumentum ferens, frumenti ferax. Item, frumentum subvectans, commeatum seu cibaria vehens: ut, σιτοφόροι κάμηλοι, apud Herodot. l. 7. Item paniferendo aptus: ut, σιτοφόρον κανοῦν.

Σκαφηφόρος, scapham ferens. Harpocr. Poll. et Hesych.

Σκαφηφορέω, scapham gesto. Harpocr.

Σκευοφόρος, vasa seu instrumenta portans. (Aristoph. R. 500.) Xen. Hellen. 3. † et Pæd. l. 3. p. 70. c. et l. 4. p. 95. b.† Plat. in Polit. præcep. † τὰ σκευοφόρα, impedimenta, vasa. Xen. Pæd. l. 5. p. 140. c. et l. 6. p. 163. c.† Dicitur et σκευηφόρος.

Σκευοφορία, vasorum sarcinarumque bajulatio.

Σκευοφορικὸς, ad σκευοφόρον pertinens: ut, σκευοφορικὸν βάρος, apud Xen. Pæd. 6.

Σκευοφορίτης, idem cum σκευοφόρος. Poll. ex Eupol.

Σκευοφόρον, lignum è quo vasa suspensa feruntur seu bajulantur. Idem l. 10. c. 2. Scribitur et σκευοφορεῖον, apud eund. l. 7. c. 29.

Σκευοφορέω, vasa et instrumenta fero seu bajulo. † Xen. Pæd. l. 3. p. 70. d.† Plut. Symp. 2. Dicitur et σκευηφορέω.

Σκευοφοροῦμαι, vasa et impedimenta mihi bajulantur: vasa et impedimenta mihi bajulanda curo, apud eundem.

† Συσκευοφορέω, simul vasa fero. Xen. Pæd. lib. 2. p. 214. b.†

Σκυταληφόρος, claviger. scuticam, virgam, vectem, et ea ferens, quæ σκυτάλης nomen obtinent. tabellarius, lorum epistolam ferens.

Σπερμοφόρος, semen ferens: seu semen commissum reddens, fructum ferens. in Epigr.

Σπερμοφορέω, semen fero, semento. Theophr. hist. pl. l. 1. c. 2.

Σταφυλοφόρος, uviger. Aristot.

Στεφανοφόρος, coronam gestans, coronatus. Poll. Pro quo dicitur et στεφανηφόρος. Quod erat etiam nomen dignitatem quandam obtinentis, et inter alia ornamenta coronam ex lauro gestantis: ut docet Athen. l. 5. Hinc et, στεφανηφόρος ἀρχὴ, dignitas τοῦ στεφανηφόρου, apud eundem l. 2.

Στεφανοφορία, coronæ gestatio: coronatum esse. Euripid. in Herc. fur. Pro eodem dicitur et Στεφανηφορία.

Στεφανοφορέω, coronam gesto, coronatus sum. et στεφανηφορέω, pro eodem. Dem. in Mid. Plut. in apophth.

Συκοφορέω, ficus fero seu produco. Epigr.

Σχοινοφόρος, junceum funem gestans: seu simpl. qui funem gerit. Greg. Naz.

Τελεσφόρος, q. d. finem afferens, ad finem perducens: ut, τελεσφόρος Ζεὺς, apud Hom. hymn. in cam. ¶ Exponitur et passivè, qui ad finem perducitur, seu ad finem perductus. Ut, τελεσφόρος ἐνιαυτὸς, apud Homer. dicitur annus integer et ad finem perductus. Sic, χρησμὸς τελεσφόρος, oraculum completum, apud Eurip. in Phœn. (Æsch. S. c. Th. 661. Ag. 1005. 1009. Pr. 510. Ch. 210. 539. 661. οὕτως ἔρως σοι πρὸς θεῶν τελεσφόρος Γένοιτο παίδων. Eurip. Med. 713. μὴ τελεσφόρους ἀρὰς θεοὶ κραίνωσι. Id. Phœniss. 69. 613.) ¶ Exponitur et, ad finem usque officio suo fungens, seu perfectè; apud Theophr. ¶ Item, τελεσφόρα δένδρα, apud Plut. dicuntur arbores, quæ fructus tempestivos et maturos ferunt.

Τελεσφορέω, ad finem perduco, perficio. Item, ad maturitatem perduco: de arbore dictum.

[Τελεσφορία. Apoll. Rhod. Arg. i. 916. ὄφρα δαέντες Ἀρρήτους ἀγανῇσι τελεσφορίῃσι θέμιστας, &c. Vide Not. ad 917.]

Ἀτελεσφόρητος, (decomp.) ad maturitatem non perductus. Diosc.

Τευχεσφόρος, idem quod ὁπλοφόρος. Eur. (Æsch. Ch. 625.)

Τευχοφόρος, idem, apud eundem initio Rhesi. [3.—ἢ τευχοφόρων δέξασθε νέων κληδόνα μύθων, &c.]

Τοξοφόρος, arcum ferens. Idem ibid.

Τριβωνοφόρος, qui pallium tritum gestat: vel detritam vestem gerens. Etym.

Τριβωνοφορία, triti pallii gestatio. Plut. de discern. adul. ab am.

Τριβωνοφορέω, pallium tritum gesto. Idem ibid.

Τροπαιοφόρος, trophæum gestans.

Τροπαιοφορία, trophæorum gestatio: seu quum in pompa circumferuntur et ostentantur monumenta victoriæ. processio publica in pompam victoriæ.

Τροποφορέω, ῶ, mores et ingenium alicujus fero seu tolero. Act. Apost. c. 13.

Τυμπανοφορέομαι, tympanum fero seu porto. Athen. l. 12.

Τυροφορεῖον, τὸ, asser in casearia taberna, dispositos caseos sustinens. Poll. l. 1. c. 12.

Τυφλοφόρος, q.d. cæcum ferens. Apud Theocr. in Syring. τυφλοφόροι vocantur pastores peras portantes: per metalepsin pro πηροφόροι. πηρὸς enim cæcum significat, ut πήρα, peram.

Ὑδροφόρος, aquæ gerulus: lixa, seu calo, qui aquam afferre domum solet. Luc. in vit. auct.

Ὑδροφορία, aquæ gestatio, Athenis erat festum lugubre, in memoriam eorum institutum, qui diluvio perierant; teste Suid. ex Apoll. et Hesych.

Ὑδροφορέω, aquam gero seu fero. Athen. l. 10.

Ὑδριαφόρος, qui hydriam gestat. Harpocr.

Ὑλοφόρος, seu ὑληφόρος, qui materiam et ligna comportat. Etymol. et Suid.

Ὑλοφορέω, materiam comporto. Phil. de vita M. l. 1.

Ὑπνοφόρος, somnifer, somnum afferens. Plut. symp. 3. probl. 9.

Φαεσφόρος, lucifer, lumen afferens. ut, μήνη φαεσφόρος, apud Orph. de Dea. Apud Eurip. ἐν φαεσφόρῳ Κύκλωπος ὄψει, exp. in lucido Cyclopis oculo. (Æsch. Ag. 498.)

Φωσφόρος, idem. Ut, φωσφόρος Ἄρτεμις, apud eundem in Iph. Taur. Sic apud eundem, ibidem, κόραι φωσφόροι nominantur, i. splendentes, illustres. ¶ Substantivè sic dicitur stella Veneris solem antegrediens; quæ eundem subsequens Ἕσπερος nominatur. (Φωσφόρος ἀστήρ. Aristoph. R. 346.)

Φωσφορέω, lumen præbere seu ministrare. Phil.

Φαλλοφόροι, phalli gestatores: actores quidam theatrici, apud Athen. lib. 14.

Φορειαφόρος, qui lecticam portat, lecticarius servus. Plut. in Galb.

Φυλλοφόρος, folia ferens, foliatus. Signo frondis dans suffragium.

Φυλλοφορέω, et Ἐκφυλλοφορέω, (decomp.) senatu vel ordine aliquem moveo et ejicio: ductâ significatione ex eo, quoniam frondibus suffragiorum loco utebantur. Æschin. in Timarch.

Ἐκφυλλοφορία, illa ejectio è tribu seu populo. Etym.

(Χθονοφόρος, ἡ εἰς τὴν γῆν φερόμενος. Æsch. Eum. 785. 817.)

Χλαμυδοφόρος, qui chlamydem fert seu gestat: ut, χλαμυδοφόροι ἄνδρες, apud Theocr. Idyll. 15.

Χλαμυδοφορέω, chlamydem fero. Poll. l. 7. c. 13.

Χλοηφόρος, viridem herbam seu viridia gramina ferens. Euripid. in Phœn. [649. Νοτὶς ἐπέρχεται γαίας δίρκας χλοηφόρους, &c. 636.]

Χλοηφορέω, herbam seu gramen viride fero: vel herbesco, seu herbasco. Theophr. hist. pl. l. 8. c. 16.

Χρυσοφόρος, qui aurum gestat seu fert: aurifer. Eurip. in Hec.

Χρυσοφόρον, τὸ, dicitur electrum, apud Diosc. l. 1. c. 114. quod quidam et χρυσηφόρον nominari volunt, ab auri colore quem habet.

Χρυσοφορία, auri gestatio.

Χρυσοφορέω, aurum fero seu gero, i. aurata vestimenta, vel aurea monilia gero. Aristot. Œcon. 2. Athen. l. 12.

Ψηφοφόρος, suffragii lator seu suffragiorum, qui fert suffragium seu sententiam.

Ψηφοφορία, suffragii latio aut sententiæ. Aristot.

Ψηφοφορέω, suffragium fero, sententiam fero. Luc. Item, suffragio meo creo: sequente accus. pers. apud Dion. Halic.

Ἀψηφοφόρητος, (decomp.) qui nondum suffragium tulit seu sententiam. Polyb.

[Ψηφιδοφόρος. Herodot. Hist. lib. 6. ἐν γὰρ ἑνδέκατος ψηφιδοφόρος ὁ τῷ κυάμῳ λαχὼν Ἀθηναίων πολεμαρχέειν.]

Ὠοφόρος, ovum ferens.

Ὠσχοφόρος, vide Ὀσχοφόρος, suprà, hoc.

ΦΕΥ, heu, eheu. Xen. Pæd. 7. φεῦ, ὦ ἀγαθὴ καὶ πιστὴ ψυχὴ, οἴχῃ δὴ ἀπολιποῦσα ἡμᾶς. Cum genitivo apud eundem l. 7. (de homine indigna morte perempto;) φεῦ τοῦ ἀνδρός. † Xen. Pæd l. 3. p. 69. e.† Cum nominativo apud Sophoclem, φεῦ τάλας, heu me miserum, ô me miserum. Et cum accusat. apud Eur. Dicitur et, φεῦ φεῦ, heu heu. ¶ Φεῦ, admirantis, (ut phy, apud Terentium in Adelphis,) papæ. Ut, φεῦ τοῦ λόγου, papæ quid ego audio! Sic, φεῦ τοῦ κάλλους, papæ qualem pulchritudinem, vel, ô qualem pulchritudinem! In Epigr. φεῦ σοφίης, ὅσον ἄνθος ἔχεις, dii boni quantum &c. Apud Aristoph. in Avib. φεῦ φεῦ, ἦ μέγ' ἐνορῶ βούλευμ' ἐν ὀρνίθων γένει, annotat scholiastes; ἔστι μὲν σχετλιαστικὸν, νῦν δὲ θαυμαστικόν. Aliquando exponitur etiam, per Deos immortales. (Φεῦ φεῦ. Eurip. Phœniss. 224. Soph. Œdip. Tyr. 984. 1122. Cum acc. Æschyl. Ag. 1492.) [φεῦ. Aristoph. Lysistr. 305. φεῦ, φεῦ.]

Φεύζω, clamo φεῦ.

(Ὑπέρφευ. σφοδρῶς. Æschyl. Pers. 822. Ag. 385. Eurip. Phœniss. 507.) [Herc. Fur. 1321. οἴμοι ὑπέρφευ τὰς τύχας, θεοὶ δὲ μή;]

ΦΕΥΓΩ, (F. φεύξομαι, et φευξοῦμαι. pro quibus legitur et φευξῶ. Apud Eurip. in Herc. fur. P. πέφευγα. aor. 2. ἔφυγον.) fugio, fugam capio, do me in fugam. Od. ά. μὴ φεύγετε, κοῦροι Ἀχαιῶν. Dicitur et, φεύγειν ἐς πατρίδα, et φεύξομαι ἐς πεδίον, apud Hom. Et, φεύγειν φυγὴν, apud Aristoph. (φεύγοντα μητρόθεν αὐτόν. i. e. γεννήτειρα. Æsch. S. c. Th. 670. Ch. 134. φευξούμεθα. Eurip. Med. 339. 347. 513. 786. Id. Phœniss. 1175. Cum Infinit. Soph. Œdip. Tyr. 1030.) ¶ Item, effugio, evado: ut apud Isocr. in Arch. φυγόντες τὴν βασιλέως τοῦ μεγάλου δεσποτείαν. Item, refugio, vito, declino, aversor. Ut, φεύγειν δικαστήριον, apud Plat. de leg. Et, φεύγειν τὴν ἐλπίδα, spem rejicere, apud Plat. Et apud Xen. ἀπὸ τῆς Σκύλλης φεύγειν, Scyllam aversari. Item cum infin. recuso: ut apud Plat. διδάξαι ἔφυγε. ¶ Item, fugio patriam, (ut loquitur Virgil.) exulo, verto solum. Ut apud Homer. φεύγων ἐξ Ἄργεος. Apud Xen. ἠγγέλθη τοῖς στρατηγοῖς ὅτι φεύγοιεν παρὰ τὸν δῆμον. Et, ἡ τῶν φευγόντων κάθοδος, revocatio. Apud Plat. φεύγοντες ἀειφυγίαν, perpetuo exilio mulctati. Dicitur et, φεύγειν τὴν πατρίδα, et, φεύγειν τὴν πόλιν, exulare patria, exulare sua civitate. ¶ Item φεύγω, reus sum, accusor. Ut apud Æschin. οἱ τῆς ξενίας φεύγοντες, rei peregrinitatis. † Sic Aristoph. Nub. 1195. οἱ φεύγοντες.† Sic, φεύγειν φόνου, cædis reus. et, φεύγειν ὕβρεως. Ubi subaud. δίκην. Qui accusativus interdum additur: ut apud Dem. adversus Onetorem, οὕτως φεύγει ταύτην ὑπ' ἐμοῦ τὴν δίκην. vel accusat. γραφήν. ut apud eundem, φεύγω γραφὴν ὕβρεως.

Φεύγομαι, à quo partic. πεφυγμένος, (euphoniæ gratiâ, et ablato ε, dictum pro πεφευγμένος,) qui effugit, qui vitavit. Il. ζ'. (Soph. Œdip. Tyr. 363. pro effugio pœnam propter.)

Φεῦξις, εως, ἡ, fuga. Hesych.

Φεύξιμος, ὁ, ἡ, à quo fugiendum, qui effugi potest seu vitari. ¶ Apud Plut. in l. de instit. βωμὸς φεύξιμος, expon. ara ad quam confugitur, seu ad quam confugere licet.

Φευκτὸς, οῦ, ὁ, qui effugi potest seu vitari, vitabilis, vitandus. Soph. in Ajace. Item, detestabilis: apud Aristot.

Φευκτικὸς, οῦ, ὁ, fugax.

Φύξις, idem quod φεῦξις. Il. κ'. Exponitur et, effugium.

Φύξιμος, idem quod φεύξιμος. Od. ί. ἔτι μοι φάτο φύξιμον εἶναι. ¶ Exponitur et activè, fugans, qui in fugam vertit: ut, φύξιμος ὀδμὴ, apud Nic. in Ther.

Φύξιος, itidem qui fugat. Item, fugæ favens, fugæ præses: ut, φύξιος Ζεὺς, apud schol. Apoll.

Φύξηλις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, profugus, exul. ¶ Exponitur et, fugax, timidus seu ignavus. Suid. et Hesych. In qua posteriori signif. quidam φύξηλιν dici putarunt ἀπὸ τοῦ φεύγειν ἅλις, vel ἀπὸ τοῦ φεύγειν ἴλας.

Φυκτὸς, idem cum φευκτός. Od. θ'. et ζ'. οὐκέτι φυκτὰ πέλονται.

Φυγὴ, ῆς, ἡ, fuga. Odyss. κ'. φυγῇ ἐπὶ νῆας ἱκέσθαι. Et, φυγὴν ποιεῖν τοῖς πολεμίοις, hostes in fugam vertere. Xen. † Pæd. l. 4. 28.† Item, effugium, vitatio aut evitatio: vel vitandi ratio. Basil. ad Naz. ¶ Item, exilium. Eurip. in Orest. (Pl. cum Gen. Med. 401. Phœniss. 535. Soph. Œdip. Tyr. 476.)

Φύγαδε, in fugam. Iliad. θ'. (Φύγδα. Æsch. Eum. 256.)

Φυγὰς, άδος, ὁ καὶ ἡ, profugus, exul. [Eurip. Med. 273. Soph. Œdip. Tyr. 311. Æsch. Suppl. 1051.] Xen. † Pæd. l. 3. p. 66. c.† Dem. &c. Item, servus fugitivus, in Pand.

Φυγαδικὸς, ad exulem seu exules pertinens: vel, qualis est exulis aut exulum. Item, idem cum φυγάς. Isocr. in Evag.

Φυγαδικῶς, exulis more. Plut. in Timol.

Φυγαδεύω, in exilium mitto seu pello. Unde, φυγαδευόμενοι, exules. Plut. Et, φυγαδεύεσθαι, exulem esse. Herodian.

Φυγαδεία, ἡ, exilium. Greg. in Athan.

Φυγαδευτήριον, usurpatur pro urbe quæ asylum habet, quò rei confugiunt et exules. in lib. Paral. et Josuæ.

Φύγδην, fugaciter, fugæ instar. Nicand.

Πεφύγω, idem quod φεύγω, ex ejusque præterito medio πέφυγα ortum, sicut πεπλήγω ex πέπληγα. Eust.

Φυγγάνω, pro eodem. Soph. ξυνίημι τἄλλ' οὔ με φυγγάνει. [Æsch. Pr. 512.]

Φύζα, idem quod φυγὴ, Ionicè: propriè fuga cum pavore et trepidatione. Il. ί. et Od. ξ'.

Φυζαλέος, et φυζακινὸς, pavidus, timidus: ut, φυζακιναὶ ἔλαφοι. Suid. et Eustath. Pro iisdem legitur et φύζιος, apud Hesych.

Φύζω, Ionicè dicitur pro φύγω. hoc autem pro φεύγω, teste Eustath. Unde particip. πεφυζότες, Iliad. φ'. Τῶν δ' οἵ γε τρεχόντων πεφυζότας. Idem tamen hoc particip. per syncopen factum esse ex πεφυζακότες à φυζῶ, dici posse scribit.

Composita: ac primùm sine præpositione.

Ἀμφεύγω, rursum fugio. Hesych. Item, pro ἀποφεύγω. Unde apud Xenoph. γνοὺς ὁ Κριτίας, ὅτι, εἰ ἐπιτρέψοι τῇ βουλῇ διαψηφίζεσθαι περὶ αὐτοῦ, ἀναφεύξοιτο.

Ἀνάφευξις, exp. effugium. Plat. [de Leg. lib. 4. λέγω δὲ καὶ νῦν ὥστε ὁ λόγος ἀληθὲς χρήσαιτο, ὡς ὅσων ἂν πλεῖον μὴ θεὸς ἀλλά τις ἄρχῃ θνητὸς, οὐκ ἔστι κακῶν αὐτοῖς οὐδὲ πόνων ἀνάφευξις.]

[Ἀναφυγή. Pl. Æsch. Ch. 943.]

Ἀμφεύγω, poëticè pro ἀναφεύγω, effugio, evado. Unde apud Eurip. in Iph. Taur. Παρὰ δ' ὀλίγον ἀμπέφευγες Ὀλέθρον ἀνόσιον, vix effugisti exitium impium.

Ἀποφεύγω, effugio, evado. Ut, ἀποφεύγειν θανάτου λοίσθιον ἄταν, apud Eurip. in Ione, et, ἀποφεύγειν νόσον, Demosth. Dicitur et, ἀποφυγόντες τῆς φθορᾶς, 2 ep. Petr. c. 1. ¶ Interdum exp. absolvor, sequentibus accusativis δίκην, γραφὴν, αἰτίαν, vel similibus. Ut Aristoph. ῥᾳδίως ἂν φεύγων ἀποφύγοι δίκην. Sic, ἀποφεύγειν εὐθύνας, Plat. Dicitur et, δίκην τούτου ἀπέφυγον ἀγωνισαμένου, hoc contra me orante sum absolutus. apud Dem. Interdum sine his accusat. hanc significationem habet. ut apud Athen. κρινόμενος ἐπὶ ... τὴν ἐπὶ θανάτῳ ἀπέφυγε. ubi tamen δίκην subintell.

Ἀπόφευξις, effugium, evasio. Aristoph. in Nub. † 872. verbum forense, ut illic monet Spanhemius.† [cui exemplo addas, Vesp. 560. Ἀλλ' ἀντιβολοῦσι πένητας φωνὰς ἱέντες εἰς ἀπόφευξιν. 645.]

Ἀποφευκτικὸς, effugiendi seu evadendi peritus; qui hanc fortunam habet, ut facilè evadat.

Ἀποφυγὴ, idem quod ἀπόφευξις. Item, evitatio. Plat. ep. 7. Alexand. Aphrod.

[Ἀποφυγγάνω. Demosth. adv. Aristocrat. λογιζέσθω δ' ὅτι μητέρα Ὀρέστης ἀποκτεινὰς, ὁμολογῶν, θεῶν δικαστῶν τυχὼν, ἀποφυγγάνει, νομίζεται δίκαιον τινὰ εἶναι φόνον.]

Διαφεύγω, idem cum ἀποφεύγω, effugio, evado, evito. Plat. de leg. lib. 12. τὰ μὲν δὴ γέρα τοιαῦτα τοῖς τὰς εὐθύνας διαφυγοῦσι. Isocr. διαφυγεῖν τὴν συμφοράν. Item, effugio periculum: sæpè apud Thuc. Item, evado mortem. apud eundem lib. 2. et Isocr. in Busir. enc. Dicitur et διαφεύγει ἡμᾶς illa res, quâ excidimus, quæve è manibus quasi nobis elabitur: apud Æschin. in Ctesiph. Item, quod nobis è memoria elabitur et excidit. quo modo usus est Isocrat. et Plutarch.

Διαφευκτικὸς, idem quod ἀποφευκτικός.

[Διάφευξις. Thucyd. Hist. lib. 3. § 23. ἐγένετο δὲ καὶ ἡ διάφευξις αὐτοῖς μᾶλλον διὰ τοῦ χειμῶνος τὸ μέγεθος.]

Διαφυγὴ, effugium. Plat. de leg. l. 5.

Διαφυγγάνω, idem cum διαφεύγω. Thuc.

Δυσδιάφευκτος, (decomp.) qui vix effugi potest, ægrè evitabilis. Suid.

Ἐκφεύγω, effugio, elabor. Xenoph. Hell. 1. τῶν δὲ ἀνδρῶν οἱ μὲν πλεῖστοι ἐξέφυγον. Plat. in Apol. τὸ μὲν θάνατον ῥᾷον ἄν τις ἐκφύγοι. Apud Plut. de ss. procreat. ἡ ψυχὴ δὲ πᾶσαν αἴσθησιν ἐκπέφευγεν, expon. omnem sensum effugit. Sic apud Diosc. ἐκφυγόντα τὴν ὀξύτητα τῆς ἐνεργείας, dicuntur φάρμακα, quæ præsentaneam vim perdiderunt. Item, excido, elabor: ut Iliad. ξ'. [illegible] ἔκφυγε χειρός. Sic et, ἐκφεύγει ἡμᾶς dicitur id, quo excidimus: apud Dem. [Eurip. Med. 1066. Id. Phœniss. 1175. 1614. Soph. Œdip. Tyr. 111. 860.]

Ἐκφυγὴ, effugium.

Ἔκφευξις, effugium.

Decomp. Ἀνέκφευκτος, quem nemo effugere potest. Item, cui non licet effugere. Plut. περὶ δεισιδαιμ.

Προεκφεύγω, antè effugio. Plut.

Ὑπεκφεύγω, clàm effugio, subterfugio. Hom. et Eur. in Medea.

Καταφεύγω, confugio. Demosth. καταφεύγω ἐφ' ὑμᾶς. Xen. † Pæd. l. 3. p. 66. d.† καταφεύγω ἐπὶ λόφον.

Καταφυγὴ, perfugium, refugium. Eurip. in Orest. Isocr. Æschin.

Κατάφευξις, pro eodem. [Thucyd. Hist. lib. 7. ὅπως εἴ τις βιάζοιτο ναῦς, ᾖ κατάφευξις ἀσφαλὴς, καὶ πάλιν καθ' ἡσυχίαν ἐκπλέοι.]

Καταφεύξιμος, ad quem est perfugium. Plut.

Καταφυγγάνω, idem quod καταφεύγω. Æschin. [c. Ctesiph. Herodot. Hist. lib. 6. καταφυγγάνουσι πρὸς τὸν Μιλτιάδεα.]

Προκαταφεύγω, (decomp.) antè vel priùs confugio.

Παραφεύγω, ita fugio ut ad extremum evadam, ad extremum evado et superstes sum. Plat. de leg. lib. 3. οἱ τότε περιφυγόντες τὴν φθοράν. Dem. ἐγὼ ἀσθενὴς κατεστήσομαι, οὐκ ἄλλως οἱ παραφεύξομαι.

Προσφεύγω, fugio ad, confugio. Plut. in Sol. προσφυγόντες τοῖς βωμοῖς. Exponitur et, transfugio, apud Herodian.

Πρόσφυξ, γος, ὁ καὶ ἡ, qui confugit ad aliquem. unde, πρόσφυγες, clientes, in Pand. et, πρόσφυγας [illegible], apud Gregor. Item, transfuga, perfuga. Herodian.

Προφεύγω, profugio. Item, effugio. Theocr. Idyll. 22. προφυγοῦσα πέτρας εἰς ἓν ξυνιούσας Ἀργώ.

Decomp. Ἐκπροφεύγω. Unde,

Παρεκπροφεύγω, effugio. Hom.

Ὑπεκπροφεύγω, clàm profugio. Hesiod. in Asp. 142.†

Συμφεύγω, unà fugio. [Eurip. Phœniss. 1619.]

Συμφυγὰς, άδος, ὁ et ἡ, exilii comes. Eurip. in Bacch. [1380. ἴτε συμφυγάδες [illegible]. Xenoph. Gr. Hist. lib. 1. Ἀλκιβιάδην δὲ Ἀθηναῖον, Ἀλκιβιάδου ὄντα ἀνεψιὸν καὶ συμφυγάδα, κατέλευσαν.]

Ὑποφεύγω, clàm effugio, subterfugio. Thuc. l. 7. et Plut. † Xen. Pæd. l. 3. p. 72. a.†

Composita sine præpositione.

Ἀειφυγία, perpetuum exilium. Plat.

Ἄφυκτος, ὁ καὶ ἡ, inevitabilis, ex quo nullo effugiendi est facultas: ut, ἄφυκτα δεσμὰ, apud Luc. de Luct. Item, qui evadere non potest. Aristoph. in Nub. † 1043.† [Eurip. Med. 552. Æschyl. Suppl. 791.]

Ἀφύκτως, absque ullo effugio, citra spem effugii. Plut. [Herodot. Hist. lib. 9. cap. 115. οὔτε προσδεχόμενος τοὺς Ἕλληνας ἀφύκτως δὲ κως αὐτοῦ ἐπιπεσόντων.]

Πανάφυκτος, (decomp.) omnino inevitabilis. Epigr.

Εὐφυγία, fugæ facilitas. Polyb.

Κρησφύγετον, perfugium, refugium: munitio subsidiaria. apud Herodot. et Luc. Propriè, et juxta etymon, sic dicebatur refugium, quod habebant qui Minoëm Κρῆτα, i. Cretensem, legum latorem, fugiebant, teste Etym. et Eust. Exponitur et, latebra, asylum.

Παμφύγδην, idem quod φύγδην, effusâ fugâ. Oppian.

ΦΕΨΑΛΟΣ, ου, ὁ, scintilla, vel scintilla parva, (☞ Ut vult scholiastes Æschyli in Prometh. derivans ἀπὸ τοῦ φλέγειν καὶ ἅπτεσθαι.) Aristot. Meteor. l. 2. τέλος δὲ ἤδη ῥαγέντες, ἐξῆλθε πνεῦμα πολὺ, καὶ φέψαλον καὶ τέφραν ἀνήνεγκε. ubi tamen gemino λ scribitur φέψαλλον. Aristoph. in Acharn. Ἡ δ' ἀσπὶς ἐν τῷ φεψάλῳ κρεμήσεται.

Φεψαλόω, ῶ, in scintillas converto, comburo: à cujus passivo φεψαλοῦμαι, est ἐφεψαλώθη, apud Æschyl. [Pr. 362.]

Φεψάλυξ, idem quod φέψαλος. Archilochus, Πυρὸς δὲ ἐν αὐτῷ φεψάλυξ.

ΦΗΓΟ'Σ, οῦ, ἡ, fagus: arbor ex quercuum genere, de qua Dioscor. l. 1. c. 145. (☞ Nomen habens ἀπὸ τοῦ φαγεῖν, quòd olim fructu ejus et glandibus victitarent, teste Eust.) Iliad. έ. φηγῷ ἐφ' ὑψηλῇ πατρὸς Διός. Plut. symp. 2. φηγοῦ κλῶνα. ¶ Apud Theophr. φηγὸς nominari dicitur arbor quæ Lat. esculus: fagum autem ipse τὴν ὀξύην nominat. ¶ Item, fructus hujus arboris φηγὸς appellatur glans fagea. unde apud Plat. polit. 2. recensentem suorum civium τραγήματα· φηγοὺς σποδιοῦσι πρὸς τὸ πῦρ. ¶ Aristophan. in Pace rectè φηγὸν nominat membrum genitale, quoniam pars quædam ejus βάλανος, i. glans, dicitur. (Soph. Tr. 174.)

Φήγινος, ὁ, fagineus, faginus: ut, φήγινος [illegible], in Epigr.

Φηγὼν, idem: unde, φηγῶνος Πανὸς ἄγαλμα, apud Athen. l. 2.

Φηγαλεὺς, έως, ὁ, cognomen Bacchi, ob fagos, quæ viti pedamentum præbent. Eust.

Φήγων, nominatus fuit quidam mons; à fagorum copia, in eo nascentium; teste eodem.

ΦΗ'ΛΟΣ, ου, ὁ, impostor, fallax. Suid. et Hesych.

Φηλόω, ῶ, impono, decipio: pro quo veteres dicebant φηλέω.

Φηλήτης, ου, ὁ, impostor. Hom. hymn. in Merc. Eur. in Rheso.

Φηλόω, ῶ, impono, decipio. unde Lycophr. φηλώσας πρόμον, pro, ἀπατήσας τὸν ἄρχοντα. Utitur et Menander apud Suid.

Φηλώματα, et φηλώσεις, imposturæ, deceptiones, fallaciæ. Suid.

Φήληξ, ηκος, ὁ, impostor, ὁ ἀπατεὼν, Suid. ¶ Item, grossus, i. ficus nondum matura; vel potiùs, quæ, quum immatura sit, quandam maturitatis speciem præ se fert. Aristoph. in Pace.

Composita.

Ἀποφηλικίζω, decerpo seu deligo ficus immaturas, φήληκας ἀφαιρῶ. Item metaphoricè, vim affero. Suid.

Ἀσύφηλος, vilis et abjectus, nullius pretii, infamis. Iliad. ί. ὥς μ' ἀσύφηλον ἐν Ἀργείοισιν ἔρεξεν Ἀτρείδης. ☞ Etymol. et Eustath. derivant παρὰ τὸ ἄνω τὸ βλάπτειν, καὶ τὸ φηλόω. ¶ Quidam tamen interpretantur etiam, stolidus, insipiens: derivantes ex σοφὸς, facta Æolica mutatione τοῦ ο εἰς υ. Iliad. ώ. Ἀλλ' οὔπω σεῦ ἄκουσα κακὸν ἔπος οὐδ' ἀσύφηλον.

ΦΗ'ΝΗ, ης, ἡ, ossifraga. Gaz. apud Aristot. l. 6. an. c. 6. et l. 8. c. 3. Avis est major quàm aquila. Dicitur et φήνιξ.

ΦΗ'ΡΕΑ, τὰ, nervorum tumores et tensiones oblongiores; apud Hippocr. ☞ Sic dicti putantur à satyris, quos Iones φῆρας vocant, et fingunt habere oblongas quasdam eminentias in auribus. Sunt etiam qui ἀπὸ τῶν Φηρῶν derivant, quòd ἐν ταῖς Φηραῖς, civitate Peloponnesi, tumores ii sint frequentes. Sunt item, qui φύρεα scribant, ἀπὸ τῶν Φερῶν, quæ civitas est Thessaliæ. Vide Gal. comment. 3. in l. 6. τῶν ἐπιδημιῶν, et in lexico Hippocr.

ΦΘΑ'ΝΩ, (fut. φθάσω, à φθάζω, inusit. Aor. 2. ἔφθην, tanquam à φθῆμι,) prævenio, anteverto, occupo. Herodot. φθάσας ὁ Ἀθηναίων ἄγγελος τὸν Λακεδαιμονίων. Thucyd. lib. 3. φθάνει δὲ ἡ δευτέρα [illegible] τῶν Ἀθηναίων [illegible]. † Xen. Pæd. 1. 3. 11. et 1. 5. 3.† Sæpe cum participio. ut Xenoph. φθάσω ἀναβὰς, prior ascendo. et, φθάσω ποιῶν, apud eundem. † φθάνουσι [illegible] πρὶν τοῦ φυγεῖν. Pæd. 1. 6. 34.† Interdum post particip. ponitur πρίν. Ut, φθάσω ἀναλαβόμενος πρὶν ἐφορμῆσαι, apud Aristot. in probl. Sic et apud Xen. † Pæd. 2. 60. c. ubi part. pass.† Interdum, ἔφθη ποιήσας, dicitur pro ἐποίησε. Sic Xen. ἔφθη καταπηδήσας, pro κατεπήδησε. † Sic παραλλάξας ἔφθασεν, Pæd. 1. 4. 21.† Interdum et cum infinit. sequent. itidem particulâ πρίν. Ut Plat. in apophth. ἔφθη γὰρ τελευτήσας, πρὶν ἃ παρ' ἐμοῦ χάριν ἀξίαν τῆς φιλίας ἀπολαβεῖν. Sic Aphr. probl. lib. 1. φθάνουσι παρελθεῖν πρὶν ἀρθῆναι. † καὶ ἔφθης φανείς. Aristoph. Nub. 1387.† ¶ Item, assequor quod efficere contendi. Significat etiam illud quod non satis uno verbo exprimi potest, (inquit Bud.) Demosth. οὐ γὰρ ἔφθη ὁ Θεόπομπος, καὶ &c. neque enim facere potuit Theopompus, quin, &c. Gregorius de Trinitate loquens, οὐ φθάνω τὸ ἓν νοῆσαι, καὶ τοῖς τρισὶ περιλάμπομαι, unum animo concipere nequeo, et non trium splendore circumfundar. simul atque unitatem concepi, tribus etiam personis undique collustror. οὐ φθάνω τὰ τρία διελεῖν, καὶ εἰς τὸ ἓν ἀναφέρομαι, tria dividere non possum, quin continuò ad unum referar. Apud Plat. in Phædone, ἀλλὰ μὴν, ὡς διδόντος σοι, οὐκ ἂν φθάνοις, atqui omnino igitur id facias, quando ille tibi hoc, quod postulas, protinus concesserit. non poteris non facere, non tergiversaberis. Et in Euthydemo, οὐκ ἂν φθάνοις λέγων, jamjam audies. Ibidem, οὐκ ἂν φθάνοις ἑστιῶν ἡμᾶς, non effugies quin convivio nos excipias. Dicitur etiam, οὐκ ἂν φθάνοις, propositi summam non assequeris, voti compos non eris. Apud Lucian. οὐκ ἂν φθάνοις ὠνούμενος, non effugies quin emas. ¶ Item, φθάνω, pervenio. Il. ί. φθάνει δέ τε πᾶσαν ἐπ' αἶαν Βλάπτουσ' ἀνθρώπους. Greg. καὶ μέχρι τρίτου κατὰ Παῦλον οὐρανοῦ φθάσαντος. Apud eundem, ἄνω φθάνειν exp. in sublime evadere. † φθάνειν εἴς τινα χώραν, anteverso alio ad locum quendam se conferre. Xen. Pæd. 1. 5. p. 134. c.† (Æsch. Pers. 734. καὶ μόλις φθάνει [illegible] χαμαὶ πεσεῖν. Eurip. Med. 1163. Id. Phœniss. 1239. ἔφθημεν. ib. 1465.)

Composita.

Ἐπιφθάνω, idem quod φθάνω. prævenio. Hom.

[Καταφθάνω, provenio. Sch. Æschyl. Eum. 401.]

[Καταφθανομένως. Sch. ex. καταφθάνοντες. Æsch. Eum. 401.]

Παραφθάνω, idem quod φθάνω, prævenio, præverto, anteverto. ut, παραφθαίησι, apud Hom. antevertat. † Xen. Pæd. p. 193. c.† Et apud Nonn. παραφθάμενος ἐρεείνει, præveniens rogat.

Προφθάνω, idem: unde, προφθάσει, 2 Reg. 9. [Eurip. Phœniss. 1349. Æsch. Ag. 1037.]

Προφθαδὴν, (q. d. præveniender,) præveniendo, antevertendo: ut, προφθαδὴν ἀγορεύειν, Nonn. antevertere sermone.

Ὑποφθάνω, idem quod præcedentia: unde, ὑποφθὰς, apud Homer. idem quod προφθὰς, προλαβών. Item Od. ί. ὑποφθάμενος φάτο μῦθον.

ΦΘΕ'ΓΓΟΜΑΙ, F. γξομαι, P. ἔφθεγμαι, loquor. Mosch. in Am. fugit. Οὐ γὰρ ἴσον νοέει καὶ φθέγγεται. Item, vocem edo seu emitto, sonum edo. Od. ί. ἐφθεγξάμενοι αἰθέρος. Lucian. φθέγξασθαι βουλόμενος ἐξίσταταί τε καὶ [illegible]. ¶ Aliquando apud Homer. expon. clamo. Dicitur tamen apud Plat. de leg. φθέγγεσθαι μετὰ βοῆς. Apud Aristot. in probl. φθέγγεσθαι διὰ ῥινῶν dicuntur, quibus vox per nares erumpens stridet. ¶ Sæpe cum accus. expon. profero, enuntio, dico. Dem. ταῦτα τοίνυν οὐδὲν εἶπεν, οὐδ' ἐφθέγξατο, οὐδ' ἴσασιν ὑμῶν οὐδείς. Plato ep. 7. περὶ ἐμοῦ δὲ οὐδὲν ὅλως ἐφθέγγετο περὶ αὐτῶν. Aristot. φθέγγεσθαι γράμματα, proferre literas. Dem. in Midiam. μέγα φθεγγόμενος, superbè loquens. Apud eundem, μέγιστον φθέγγεσθαι, expon. altissima voce loqui. ¶ De brutis etiam, deque inanimatis dicitur: ut, apud Herodot. in Thalia, ὅτευ ἵππος πρῶτος φθέγξεται. De corvis apud Plutarch. φθεγγόμενοι θηριωδῶς. De vermibus, apud Theophr. de caus. pl. l. 5. 14. De lyra quoque seu cithara, apud Plat. Aristot. et Plut. De janua strepitum edente, apud Aristoph. in Pluto. (R. 215. Eurip. Phœniss. 432.) † Sic βροντὴ ἐφθέγξατο, tonitru insonuit. Xen. Pæd. p. 172. c.†

Φθέγγω, quoque pro φθέγγομαι dicitur, sono, sonum emitto. Homer. hymno 1. in Mercurium, loquens de cithara Mercurii, Ἱμερόεν φθέγγουσα ὑπέλαβεν.

Φθέγμα, τὸ, loquentis vox: quævis vox; sonus. Soph. in Elect. † 1236.† Aristoph. in Nub. † 318.†

Φθεγκτὸς, ὁ, vocalis. Epigr.

Φθογγὴ, ἡ, et φθόγγος, ὁ, sonus: apud Hom. in Bœot. et Od. ί. Plat. &c. (Æsch. Ag. 37. φθόγγος ἀραῖς. 245. 1639. Soph. Œdip. Tyr. 1333.) ¶ Item, φθόγγος, litera, apud Plat. in Fab. et specialiter, vocalis litera: apud eundem.

Φθογγήεις, εντος, ὁ, vocalis, vocem seu sonum edens.

Φθογγάζομαι, vocem seu sonitum edo. Epigr.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀναφθέγγομαι, alta voce eloquor, pronuntio exclamans, exclamo: ut, ἀναφθέγγεσθαι χρησμὸν, apud Plut. in Thes. Sic, ἀναφθέγγεσθαι φωνὴν, altè emittere vocem. Synes.

Ἀντιφθέγγομαι, obloquor, contraria loquor iis quæ dicta sunt: vel, contrà vocem seu sonum edo. Item, vicissim sonum edo. Eurip. in Hippol. coron. [1213.] ἔνθα μὴ χθὼν φθέγματος πληρουμένη φρικῶδες ἀντεφθέγγετο. [Pind. Olymp. vi. 104. Ἀντεφθέγξατο δ' ἀρτιεπὴς πατρία ὄσσα, μετάλλασέν τέ μιν.]

Ἀντίφθογγος, contrarium sonum edens. Est et echûs epitheton, utpote quæ vicissim sonum edat.

Ἀποφθέγγομαι, eloquor, vel, sententiosè dico. Laërt. ἀπεφθέγξατο δὲ, Μηδὲν ἄγαν. Et cum accus. φωνὰς ἀποφθέγγεσθαι, apud eundem.

Ἀπόφθεγμα, dictum sententiosum et breve: unde, Ἀποφθέγματα Plutarchi.

Ἀποφθεγματικὸς, peritus apophthegmata loquendi, et ad id prompto ingenio præditus: vel, qui apophthegmatis loquendis gaudet. Idem in Lycurgo.

Ἀπόφθεγκτος, à sermone semotus, et separatus. Eurip. [Iph. in Taur. 951. Σιγῇ δ' ἐτεκτήναντ' ἀπόφθεγκτόν μ', &c. sc. προσφωνηθῆναι ἀνάξιον. Vide Not. Cl. Barnes.]

Ἐμφθέγγομαι, vocem edo. Lucian.

Ἐπιφθέγγομαι, adsono, acclamo, respondeo. Plut. (Æsch. Ch. 455.)

Ἐπίφθεγμα, acclamatio.

Decomp. Συνεπιφθέγγομαι, accino, concino, consono. Plut.

Παραφθέγγομαι, (q. d. sono, aut vocem edo contra vel præter rhythmum,) non concinnè respondeo, nihil ad rem pertinentia loquor: Plat. in Euthyd. et Isocr.

Παράφθεγμα, sonus editus contra seu præter rhythmum. Item, inconcinnum responsum et minimè consentaneum. Plato ibid.

Παραφθεγκτήρια, festa quædam nuptialia. Poll.

Προσφθέγγομαι, adsono: vel, alloquor, compello. Eurip. in Orest. Μενέλαε, προσφθέγγῃ με ἀνόσιον κάρα; [Hippolyt. 1097. ὕστατον γάρ σ' εἰσορῶν προσφθέγξομαι. Alcest. 351.]

Πρόσφθεγμα, alloquium, alloquutio: apud eundem ibid. (Æsch. Ag. 912.)

Προσφθεγκτήριος, unde, τὰ προσφθεγκτήρια, sunt illa dona, quæ sponsus pro ablata virginitate donabat, sponsam honorificè salutans. Poll.

Πρόσφθεγκτος, id est, προσφθεγχθῆναι ἄξιος. Soph. [Philoct. 1079. Ὦ σπέρμ' Ἀχιλλέως, οὐδὲ σοῦ φωνῆς ἔτι γενήσομαι πρόσφθεγκτος, ἀλλ' οὕτως ἄπει; Schol. προσφωνηθῆναι ἄξιος.]

Πρόσφθογγος, compellatorius, salutatorius. Æschyl. [Pers. 153. καὶ προσφθόγγοις δὲ χρεὼν αὐτὴν πάντας μύθοισι προσαυδᾶν. Schol. καὶ προσηγόροις δὲ λόγοις πρέπει αὐτὴν προσφωνεῖν, ἵνα πρῶτοι χαιρετίσωσιν αὐτήν. 238.]

[Σύμφθογγος. Æsch. Ag. 1196.]

Ὑπερφθέγγομαι, q. d. sono supra alium, sono altiùs, elatiorem sonum edo. Luc. in Toxar.

Ὑποφθέγγομαι, q. d. subloquor.

Composita sine præpos. ex φθεγκτὸς, et φθόγγος.

Ἀγάφθεγκτος, ου, ὁ καὶ ἡ, valde vocalis, valde sonans seu sonorus. Pind.

Ἄφθεγκτος, non vocalis. (Æsch. Eum. 245.) [Soph. Œd. Col. 158. ἀλλ' ἵνα τῷδ' ἐν ἀφθέγκτῳ μὴ προσπέσῃς νάπει ποιάεντι, &c.]

Ἄφθογγος, voce carens, vocem non edens, mutus. (Æsch. Pers. 206.) Euripid. in Orest. Soph. in Ajace.

Βαρύφθογγος, q. d. gravisonus, grave sonans seu graviter, gravem sonum edens: epith. leonis, apud Hom. hymno in Ven. [Pind. Isthm. Od. vi. 49. Σφετέρας δ' οὐ φείσατο χερσὶν βαρυφθόγγοιο νευρᾶς Ἡρακλέης.]

Δίφθογγος, cujus geminus est sonus: qui est duarum vocum. sæpe apud Gramm.

Ἀναδιφθογγίζω, (decomp.) conflo in diphthongum.

Ἀναδιφθογγισμὸς, conflatio in diphthongum, seu confectio diphthongi. apud Gaz.

Ἐννεάφθογγος, novem sonos reddens. Epigr. [Eurip. Bellerοph. 105. τὸν γὰρ Ὀρφέα λαβὼν Ἄναξ τε Μουσῶν ἐννεάφθογγον μέλος, Οὐκ ἂν πιθοίμην γαστρὶ, ἀλλὰ δεῖ βίου.]

Ἑπτάφθογγος, septem sonos habens. Exponitur et, septem nervos habens seu fides: ut, ἑπταφθόγγου κιθάρας, apud Eur. in Ione. [881. Vide Not. Cl. Barnes.] Item, septem foramina habens, quales tibiæ, fistulæve musicæ.

Εὔφθογγος, bene sonans, amabilem edens sonum: ut, εὔφθογγος λύρη, apud Theogn. (Æsch. Ch. 539.) [Eurip. Troad. 127. Σύριγγος τ' εὐφθόγγου φωνᾷ βαινούσαις, &c.]

Καλαμόφθογγος, calamo sonans sive canens. Aristoph. [Ran. 232. καὶ κεροβάτας Πὰν, Ὁ καλαμόφθογγα παίζων. Schol. Ἐξ οὗ ἡ σύριγξ· ὅτι οἱ ἀρχαῖοι καλάμου ἀντὶ κερατίου ἐχρῶντο.]

Καλαμοφθόγγης, ου, ὁ, pro eodem.

Καλλίφθογγος, pulchrum reddens sonum: ut, καλλιφθόγγους ᾠδάς, Eur. in Herc. fur. [350. Iph. in Taur. 221. ὕμνους ἐν καλλιφθόγγους, &c. Ion. 169.]

Λαθίφθογγος, vocis oblivionem inducens, faciens ut loqui obliviscamur. Hesiod. in Theogon. † In Asp. 131. epith. Mortis.†

Λιγύφθογγος, argutam vocem edens, stridulum et argutum sonans: canorus, argutus. Il. ς'.

Λιπόφθογγος, quem vox destituit: mutus.

Μελίφθογγος, q. d. mellisonus, mellitos et dulces sonos edens. Hesiod.

(Μισόφθογγα. Sch. Æschyl. Eum. 344.)

Μονόφθογγος, unum sonum habens.

Ὁμόφθογγος, consonus, ejusdem soni. Nonn.

Πολύφθογγος, multisonus: ut, πολύφθογγος αὐλὸς, apud Poll.

Τανύφθογγος, extensam vocem habens, canorus. Tryph.

Ὑγρόφθογγον, sc. ποτήριον, poculum, in quo liquores resonant. Epigr.

ΦΘΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, corrumpo, labefacto, perdo, interimo. Hinc apud Hesych. φθεὶς, exp. φθαρείς. Invenitur vox pass. in passiva itidem signif. ut Od. λ'. Πρὶν γάρ κεν καὶ νὺξ φθῖτ' ἄμβροτος. Et alibi apud eundem poëtam, φῇς δ' αὐτὸν φθῖσθαι, eum dicis interiisse. Pro quo infinitivo et φθεῖσθαι scribi tradit Eustathius, seu pro φθίεσθαι, seu pro ἐφθίσθαι. Apud Hesych. φθίσονται exp. διαφθαρήσονται. (Φθίμενοι. Æsch. Pers. 628.)

Φθόη, ἡ, tabes. idem quod φθίσις, apud Gal. 7. aph. commen. 16. (Philostr. l. 1. c. 6. l. 3. c. 44.)

Νεόφθιτος, (comp.) nuper corruptus.

Φθίω, f. ίσω, idem cum φθέω. Homer. Il. σ'. Ἦτοι ὁ τῆς ἀχέων φρένας ἔφθιεν. Il. ζ'. Δαιμόνιε, φθίσει σε τὸ σὸν μένος, et perdet tuum robur. Apud eundem invenitur et infinit. φθίσαι, et conjunct. φθίσωμεν. (Æsch. Eum. 461.)

Φθίμαι, corrumpor, perdor, pereo. Præt. ἔφθιμαι. unde, ἔφθιται, Od. δ'. † et plusq. perf. ἔφθιτο. Soph. Œd. Tyr. 972.† et particip. φθίμενος, pro ἐφθιμένος, corruptus, perditus, interfectus, apud Eurip. in Iph. Taur. et Xenoph. Pæd. 7. Apud Soph. in Ajace, τῆς φθιμένης νυκτὸς, præterita nocte. De φθίσθαι modò dictum.

Φθίσις, εως, ἡ, corruptio. Item, extenuatio, consumptio, decrementum; apud Aristot. in lib. de gen. et corr. et in lib. de mundo. Apud medicos, tabes, præsertim pulmonis, phthisis. Item, pupillæ affectus, quum ea angustior, hebetior, obscurior, rugosiorque evasit.

Φθισικὸς, ἡ, ὁ, qui laborat tabe. in specie, pulmonarius. Alex. Aphrod. Plut. symp. l. 5.

Φθισιάω, ῶ, tabe laboro. Exponitur etiam, tabe consumor. Unde, φθισιᾶσαι apud Aristot. in probl.

Φθιτὸς, οῦ, ὁ, corruptibilis, corruptioni obnoxius seu interitui, mortalis: in Epigr. Apud Plutarch. de primo frig. φθιτῶν καὶ νεκρῶν, mortuorum. (Φθιτοὶ, mortui. Æsch. Pers. Pers. 220. 523.)

Φθίνω, (neutr.) corrumpor, consumor. pereo, deficio, tabesco. Od. ί. καὶ τε αἰὼν φθίνεται. Apud Plat. in Timæo, φθίνοντα ζῶα, consumpti animantes, Cicer. Apud Plut. in cons. ad Apoll. αὔξεσθαι et φθίνειν inter se opponuntur. Dies quoque φθίνειν dicitur, quum Sol à medio cœli axe devergit occasum versus. Eust. (V. Æschyl. Ag. 7. Soph. Tr. 1060. Œdip. Tyr. 25. 680.)

Φθίνοντος μηνὸς, Od. ξ'. exp. desinentis. Sic et apud Thuc. et Plut. in Alex. † exacto mense. Hesiod. Theogn. 59. V. ibi Grævius.† At apud Aristot. hist. an. l. 7. c. 2. περὶ φθίνοντας τοὺς μῆνας, exp. decrescente luna.

Φθινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, qui jam phthisi correptus est, vel, qui ad phthisin natura proclivis est. Exponitur etiam, tabidus, qui tabe conficitur. Diosc.

Φθινὰς, άδος, ἡ, ut, φθινὰς νόσος, pro φθίσις, tabes, q. d. tabificus morbus. Plut. in Galba.

Φθίνασμα, τὸ, idem. Apud Hesych. φθινάσματα ἡλίου, Eustath. exp. Solis occasus. (τοῦδε πρὸς δυσμαῖς ἄνακτος ἡλίου φθινασμάτων. Æsch. Pers. 232.)

Φθινύθω, perdo, prodigo. Item, corrumpo, consumo. ut Odyss. ά. φθινύθουσι οἶκον. et, οἶκον φθινύθειν. Od. ξ'. et, φθινύθειν κῆρ, Il. ά. macerare cor seu animum. Item neutr. contabesco, macero. ut Il. β'. τούσδε δ' ἔα φθινύθειν ἕνα καὶ δύω.

Φθείρω, f. ερῶ, p. αρκα, aorist. 2. αρον, corrumpo, vitio, idem quod φθέω. Et apud Thucyd. φθείρειν τὰ πράγματα, statum rerum labefactare. Aristot. ethic. 3. καὶ ἡ μὲν λύπη ἐξίστησι καὶ φθείρει τὴν τοῦ ἔχοντος φύσιν. (Soph. Tr. 729.)

Φθείρομαι, corrumpor, &c. Aristot. eth. 2. † Intereo, perimor. Soph. El. 767.† Item interimor, interficior. Herodian. l. 1. ἐφθείροντο δὲ οἱ δῆμοι, &c. (interimor. Soph. Aj. 23. Œdip. Tyr. 1516. Æsch. Pers. 283. 431.) Apud Thuc. πολέμῳ φθείρεσθαι, exp. bello vexari. Apud eundem, ἐφθαρμένη πόλις, fracta civitas, afflictis viribus. Imperat. φθείρου, apud Aristoph. exp. in malam rem (sc. abi.)

Φθάρμα, τὸ, corruptio, corruptela. Joseph.

Φθαρτὸς, οῦ, ὁ, q. d. corruptibilis, corruptioni obnoxius, aut interitui, mortalis. Ut, φθαρτὸς στέφανος, 1 ep. ad Cor. c. 9. et, φθαρτοῦ εἰκόνος, Rom. 1.

Φθαρτικὸς, (q. d. corruptorius, corruptivus,) corrumpendi vim habens. Exponitur etiam, exitialis, lethalis: ut, φθαρτικὸν κακὸν, apud Aristot. rhet. 2. Apud Plut. φθαρτικὴ φύσις, exp. tabifica natura. Apud Diosc. lib. 6. φθαρτικὸν, pro herba venenata seu arbore aut frutice: ubi tamen quidam legunt φαρικόν.

Φθορὰ, ἡ, corruptio, interitus, perditio, internecio. † Xen. Pæd. p. 197. a.† Interdum labes, lues. Thuc. Plat. Plut. Exponitur etiam, corruptela, vitium.

Φθόρος, ου, ὁ, idem quod φθορὰ, internecio, strages. (οὐκ ἐς φθόρον σιγῶσ' ἀνασχήσῃ τάδε; Æsch. S. c. Th. 258.) Thuc. l. 2. Plut. in Dione. Item pro corruptione, pernicie, jactura, morte, apud Plat. in Cam. et Aristot. in probl. Apud Aristoph. et Demosth. φθόρος ἄνθρωπος, pro pernicioso.

Φθορεὺς, έως, ὁ, corruptor, vitiator. in Pand.

Φθόριος, ου, ὁ καὶ ἡ, corrumpendi seu perdendi et extinguendi vim habens. Apud Dioscor. lib. 5. φθόριος ἐμβρύων οἶνος, vinum quod fœtus enecat, vinum abortivum. Sic, φθόρια φάρμακα, medicamenta abortus efficientia, apud Plut. Exponitur etiam, quæ valent ad abigendos ex utero fœtus.

Φθεὶρ, ρὸς, ὁ, pediculus. Aristoph. in Pace, καὶ τοῖς φθειρσὶ πολεμοῦντας. ‡ Plut. 537.‡ Utitur et Plut. in vita Homer. ¶ Item, medium clavi sive gubernaculi. Poll. l. 1. ¶ Vocantur φθεῖρες etiam τὰ τῶν πιτύων ἐξανθήματα, Iliad. β'. quod similia sint pediculis. ¶ Item, φθεὶρ, nomen piscis, apud Aristot.

Φθειρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, aptus ad procreandos pediculos. [Aristot. de Hist. Animal. παισὶ μὲν νέοις οὖσιν, αἱ κεφαλαὶ φθειρώδεις γίνονται· τοῖς δὲ ἀνδράσιν, ἧττον. γίνονται δὲ καὶ αἱ γυναῖκες τῶν ἀνδρῶν μᾶλλον φθειρώδεις.]

[Φθειρίζομαι. Herodot. de Vita Hom. καθήμενοι δὲ ἐν γῇ, ἐφθειρίζοντο.]

Φθειριάω, ῶ, pediculis scateo, pediculari morbo laboro. Laërt.

Φθειρίασις, pedicularis morbus.

Φθήρω, Æolicè pro φθείρω.

Περιφθείρομαι, (comp.) Hesych. exp. τοὺς φθεῖρας συλλέγω, pediculos colligo. Vide et in comp. ex φθείρω.

Composita: ac primùm ex φθίω, φθέω, et φθινύθω.

Ἀμφιπεριφθινύθω, circumquaque corrumpor et pereo. Hom. hymn. in Ven. φλοιὸς δ' ἀμφιπεριφθινύθει.

Ἀποφθίω, idem quod φθίω, perdo, interficio. Hesiod. in Erg. et Soph. in Ajace. Item, (sicut ἀποφθίομαι,) morior, pereo: unde, ἀπέφθιτο, in Epigr. Particip. ἀποφθίμενος. perditus, interfectus, moriens. Il. γ'. † Hesiod. Th. 606.† seu præsens, seu perfectum.

Ἀποφθίνω, intereo, pereo. item, interimo, perdo: Hippocr. (Æsch. Agamemn. V. 866. 1463.)

Ἀποφθινύθω, idem quod φθινύθω: ut, θυμὸν ἀποφθινύθω. Iliad. ε'. Item neutr. ἀποφθινύθουσι δὲ λαοί. Hesiod. in Erg.

Ἄφθιτος, ου, ὁ καὶ ἡ, incorruptibilis, corruptioni minimè obnoxius. Item, immortalis, æternus. ut Iliad. β'. σκῆπτρον ἄφθιτον. Hesiod. in Theog. † ver. 389. Sed et ibi exp. incorruptibilis.† Στὺξ ἄφθιτος Ὠκεανίνη. Apud Soph. ἄφθιτα νόμιμα, exp. ἀμετάτρεπτα.

Ἐκφθίνω, idem quod φθίω. Æschyl. [Pers. 927. Ἀγδαβάται γὰρ πολλοὶ φῶτες χώρας ἄνθος τοξοδάμαντες (πάνυ γὰρ φωτῶν μυριὰς ἀνδρῶν) ἐξέφθινται.]

Καταφθίω, idem quod φθίω, unde καταφθίμενος, † Hesiod. Th. 850.† sicut ἀποφθίμενος, in Æschyli epitaph. aut per syncop. aut retracto accentu propter abject. augm. (Soph. Œdip. Tyr. 990. 1282. Κατέφθιτο, a καταφθίομαι. Æschyl. Pers. 319. 377.)

Καταφθίνω, pereo, marcesco. Eurip. in Alc. σὺ δ' αὖ σου Στερεῖσα γάμου κάλλεα καταφθινεῖ. Item, consumo tabe.

Καταφθινύθω, idem quod φθινύθω.

Νεόφθιτος, qui recens interiit. Suid. Apud Hesych. νεόφθορος κόρη, recens vitiata mulier.

Προφθίμενος, præmortuus, seu antè mortuus. In Epigr. (et Ἀποφθίμενος, et Καταφθίμενος.)

Συμφθίνω, unà diminuor, simul decresco.

(Ὑποφθίνω. Soph. Œdip. Tyr. 211.)

Composita ex φθείρω: ac primùm cum præpositione.

Ἀναφθείρομαι, iterum corrumpor, iterum intereo. Aristoph.

Ἀποφθείρω, corrumpo, perdo. (Æsch. Ch. 254.) Et peculiariter, corruptum edo fœtum, abortum pario: pro, ἀποφθείρω τὸ ἔμβρυον. Hippocrat. epidem. lib. 1.

Ἀποφθείρομαι, corrumpor, perdor. Apud Aristoph. οὐκ ἐς κόρακας ἀποφθαρεῖ μου, exp. non à me protinus in malam rem abibis. † ἀποφθερεῖ legitur Nub. 787.†

Ἀπόφθαρμα, τὸ, pharmacum abortum faciens. Hippocrat. epidem. lib. 5.

Ἀποφθορὰ, ἡ, abortus, editio fœtus in utero corrupti. Idem epidem. lib. 3. (Æsch. Eum. 187.)

Decomp. Ἐξαποφθείρω, idem quod ἀποφθείρω. Æschyl. [Pers. 463. κρεοκοποῦσι δυστήνων μέλη, Ἕως ἁπάντων ἐξαπέφθειραν βίον.] (Soph. Tr. 726.)

Προαποφθείρομαι, præmorior. In nov. const.

Διαφθείρω, corrumpo. Ut, διαφθεῖραι τὸν στέφανον καὶ τὰ ἱμάτια, apud Dem. in Mid. et, τοὺς νέους διαφθείρων, Xen. apomn. l. 1. † Pæd. 1. 4. 7.† Item, corrumpo, i. stupro: et, διαφθείρας τὴν γυναῖκα, apud Lys. Item, interficio. Thuc. (Eurip. Med. 226. Æsch. Ag. 619.)

Διαφθείρεσθαι, corrumpi. † γνώμας, animis et consiliis privari. Xen. Pæd. l. 4. p. 88. c. p. 181. d.† Item stuprari. Plutarch. in Galba. Item, interfici, seu mori. Præt. med. διέφθορα, corruptus sum. Eur. in Med. Et activè, idem quod διαφθείρω. Ammon. et Eust.

Διαφθορὰ, ἡ, corruptio, corruptela: ut, διαφθοραὶ κρεῶν, apud Aristot. Item, stupratio. Herodian. Item, internecio, strages, cædes, pernicies. Thuc. (Eurip. Med. 350. Pl. pro *cædes*. Soph. Œdip. Tyr. 581.)

Διαφθορεὺς, έως, ὁ, corruptor. Plat. in Crit. Item, stuprator.

Decomp. Ἀδιάφθορος, incorruptus, integer: aut corruptioni non obnoxius: ut, ἀδιάφθορος ψυχὴ, Dem. pro cor. [Plato in Phæd. Οὐκοῦν εἰ τὸ ἀθάνατον, καὶ ἀδιάφθορόν ἐστιν, ἄλλο τι ψυχὴ, ἢ, εἰ ἀθάνατος τυγχάνει οὖσα, καὶ ἀνώλεθρος ἂν εἴη.]

[Ἀδιαφθόρως. Æschin. in Timarch. Καὶ τὸ μὲν ἀδιαφθόρως ἐρασθῆναί φημι καλὸν εἶναι· τὸ δὲ ἐπαρθέντα μισθῷ ἀσελγαίνειν, αἰσχρόν.]

Ἀδιαφθορία, q. d. incorruptibilitas, integritas: quum quis corrumpi non potest pecuniis vel precibus.

Ἀδιάφθαρτος, idem cum ἀδιάφθορος. Plat. in Apol. Socrat.

Ἀδιαφθαρσία, idem cum ἀδιαφθορία.

Εὐδιάφθορος, qui facilè corrumpitur seu corrumpi potest. [Εὐδιάφθαρτος. Hom. Iliad. A. 50. Schol. οὐ γὰρ εὐδιάφθαρτα τὰ τοιαῦτα. Plat. de leg. lib. 8. Ὕδωρ δὲ πάντων μὲν τὸ περὶ τὰς κηπείας διαφερόντως τρόφιμον εὐδιάφθαρτον δέ.]

Προδιαφθείρω, antè corrumpo, aut interficio. [Thucyd. Hist. lib. 1. τοιαῦτα δὲ καὶ ἀσφαλέστερα, ὅτε σὺ προδιεφθαρμένου ἐμοῦ, ἔχει δὲ ξύμμαχόν με, καὶ νῦν ἥκεις ἀγαπᾶται. Polyb. Hist. lib. 5.]

Προσδιαφθείρω, insuper corrumpo, &c. [Soph. Philoct. 77. Ὄλωλα, καί σε προσδιαφθερῶ ξυνών. Demosth. adv. Midiam. προσδιαφθείρας τοίνυν τοὺς κριτὰς τῷ ἀγῶνι τῶν ἀνδρῶν, &c.]

Συνδιαφθείρω, simul vel unà corrumpo.

Προσυνδιαφθείρω, antè corrumpo. In nov. const.

Εἰσφθείρομαι, cum certa pernicie irrepo et introducor. Greg.

Παρεισφθείρομαι, (decomp.) perniciosè obrepo et fallo, per obreptionem insinuor: apud eundem.

Ἐκφθείρομαι, inauspicatò et in perniciem se in malam rem exeo. Suid.

Ἐμφθορὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui periit. Nicand. in Ther.

Ἐκφθόριον φάρμακον, exitiale medicamentum seu lethale. Poll.

Καταφθείρω, idem quod διαφθείρω. Theocr. idyll. 26. οὐ μὰν γάρ τις ἐπάλλαθε πώποκ' ἐνακοῖς Βακχίδος, ἀλλ' ἔργα καταφθείρουσι τοκήων. (Æschyl. Pers. 731. Soph. Œdip. Tyr. 339. Καταφθείρομαι. Æsch. Pers. 345.)

Καταφθορὰ, idem quod διαφθορά. Eurip. in Ione. [1236.] (Æsch. Ch. 209.)

(Πάμφθαρτος. Æsch. Ch. 293.)

Παραφθείρω, aliquantum corrumpo, leviter destruo: vel idem quod φθείρω.

Παραφθορὰ, corruptio, labes. Hermog.

Περιφθείρομαι, Hesych. exp. ἐλαττοῦμαι, minuor. unde apud Gregor. πόρνη dicitur περιφθείρεσθαι. Exponi etiam potest, circumcirca corrumpor et pereo. Videsis et in φθείρω, antè, hoc.

Συμπεριφθείρομαι, (decomp.) simul περιφθείρομαι. Exponitur et, simul oberro: apud Luc.

Προσφθείρομαι, cum pernicie mea accedo: vel, depereo, insano amore teneor. Alciph. προσφθείρεται Ἐρωτιλλίδι τῇ Μεγάρας ἄβρᾳ.

Συμφθείρω, simul perdo: vel, simpliciter, everto, labefacto. Eurip. in Androm. [947.]

Composita sine præpositione: ac primùm formata ex secunda et tertia persona præt. pass. singul.

Ἀφθαρσία, q. incorruptibilitas, corruptionis immunitas, immortalitas. Rom. 2. et alibi, in ep. Paul.

Ἄφθαρτος, incorruptibilis, corruptioni non obnoxius. ut, δόξα ἀφθάρτου Θεοῦ, Rom. 2. ἄφθαρτος στέφανος, 1 ep. ad Cor. 9.

Ἀφθαρτίζω, incorruptibilem reddo, vel immortalem.

Δύσφθαρτος, vix corruptibilis, cujus corruptio ægrè contingit, difficilis corruptu.

Composita ex præt. med. Ἔφθορα, seu φθορὰ, itidem sine præpositione.

Ἁλιφθόρος, ὁ, in mari perdens: prædo marinus. in Anth. Epigr.

Ἁλιφθορία ναυτῶν, perditio nautarum in mari. ibidem.

Ἀλληλοφθορεῖν, esse invicem corrumpere et perdere.

Ἀλληλοφθορία, mutua perditio, mutua consumptio. Plat.

Ἀνδροφθόρος, homines corrumpens, homines occidens. Soph. [Antig. 1034. οὐδ' ὄρνις εὐσήμους ἀπορροιβδεῖ βοὰς, Ἀνδροφθόρου βεβρῶτες αἵματος λίπος. Philoct. 271. Philoctetem τῆσδ' ἀνδροφθόρου Πληγέντ' ἐχίδνης ἀγρίῳ χαράγματι.]

Ἀνεμόφθορος, à vento disperditus, à vento periens. Osee c. 8.

Ἀνεμοφθορία, corruptio quæ fit à vento. Suid.

Ἄφθορος, ὁ καὶ ἡ, incorruptus, vel incorrupta: ut, ἄφθορος κούρη, Epigram. lib. 2.

Ἀφθορία, ἡ, incorruptum esse, status corporis incorrupti.

Βιοφθόρος, vitam corrumpens, mortiferus.

(Βροτοφθόρος. Æsch. Eum. 788. 818. Suppl. 271.) [Eurip. Aug. 2. Σκῦλα μὲν βροτοφθόρα Χαίρεις ὁρῶσα, νεκρῶν ἐρείπια.]

Θυμοφθόρος, animo perniciosus, animum lædens et labefaciens: ut, πενίη θυμοφθόρος, apud Hesiod. in Erg.

[Θυμοφθορέω. Soph. Trach. 143. ὡς δ' ἐγὼ θυμοφθορῶ, μήτ' ἐκμάθοις παθοῦσα.]

Κακοφθορεὺς, malè perdens, perditor, κακῶς φθείρων. Nicand.

Κακοφθόρος, malè perdens, malè corrumpens. Idem.

Λαοφθόρος, populi pernicies, populum corrumpens et evertens. Theognis, στάσιν Ἑλλήνων λαοφθόρον.

(Λινοφθόρος. Æsch. Choeph. 25.) [Λινοφθόροι δ' ὑφασμάτων λακίδες &c. Schol. τὰ λίνα διαφθείρουσαι.]

Μητροφθόρος, qui matrem occidit: ut, μητροφθόρον ἄνδρα, in Anth. Epigram. l. 4. tit. εἰς ἀσεβεῖς.

Ναύφθορος, in navi corruptus et perditus; ut, ναυφθόρου στολῆς, vestis quæ in navi periit, apud Eurip. in Helen. [1389. 1555.]

Ναυφθορία, exp. naufragium.

Ξυλοφθόρος, qui ligna corrumpit, ut vermes, exedendo. Aristotel. hist. anim. l. 5. c. 32.

Οἰκοφθόρος, domuum pernicies, qui domus pessundat, seu qui bona domestica dilapidat. Hesych. Οἰκοφθόροι sunt μοιχοί.

Οἰκοφθορία, domus seu familiæ eversio, rei familiaris dilapidatio. Plat.

Οἰκοφθορέω, domum seu familiam pessundo, rem familiarem dilapido. Idem de leg. l. 11.

Κατοικοφθορέω, (decomp.) domum et familiam penitus everto, rem familiarem exhaurio. Impropriè apud Plat. in Alcibiade, κατοικοφθόρησε τὴν πόλιν, exhausit vires civitatis.

Παιδοφθόρος, puerorum corruptor et stuprator: pædico, cinædus.

Πολεμοφθόρος, bello consumens. Æschyl. [Pers. 654. οὔτε γὰρ ἄνδρας ποτ' ἀπώλλυ πολεμοφθόροισιν ἄταις, &c.]

Πολιτοφθόρος, civium perniciosa: civibus seu civitati pestifer et exitiosus. Plat. de leg.

Πολυφθόρος, qui vel quæ multos occidit, multorum interfector seu interfectrix. Eurip. in Phœn. [1029.] de Sphinge, πολύστονος. [Pind. Nem. 8. 53. Ἄλλαι τι μόχθον πολυφθόροισιν ἐν Ἀργείαις. Isthm. 8. 63. Ἐν πολυφθόρῳ —— δαὶς ἡμέρᾳ, &c.] (Æschyl. Pr. 634. S. c. Th. 932.)

Πολύφθορος, cædibus abundans, multas strages habens. Ut, πολύφθορον δόμον, apud Soph. (Tr. 484.) et consequenter, πολύστονον. [El. 10.]

(Σωματοφθορία. Æsch. Ag. 958.)

Ψυχοφθόρος, animæ seu animabus exitium ferens: lethifer.

ΦΘΟΙ͂Σ, οἷς, et per contract. φθοῖς, ὁ, quoddam placentæ genus ex caseo cribrato et siligine. Aristoph. in Pluto, [677.] τοὺς φθοῖς ἁρπάζοντα καὶ τὰς ἰσχάδας. Apud Hippocratem φθοῖς Galen. exp. τροχίσκοι, pastilli. Legitur et φθόϊσκοι, apud eundem, περὶ γυναικ. l. 1.

ΦΘΟ´ΝΟΣ, ου, ὁ, invidia, invidentia. Apud Philosophos definitur hoc modo: φθόνος, λύπη ἐπ' ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς, id est, (ut vertit Cic. Tusc. 4.) invidentia est ægritudo suscepta propter alterius res secundas. φθόνον ἔχειν, ponitur pro invidere, apud Aristid. et pro invidiam pati, apud Isocr. Dicitur et, συνάγειν φθόνον, apud Dem. conflare invidiam seu concitare. Et pro eodem, φθόνον κινεῖν, apud Hermog. Frequens est apud Plat. Luc. &c. οὐδεὶς φθόνος, (sub. ἐστὶ, vel ἔσται.) pro, οὐ φθονήσω, non invidebo tibi quod postulas, vel, non denegabo, libens præstabo. Aliquando additur infinit. ut apud Philonem de mundo, φθόνος οὐδεὶς ἀναδιδάσκειν, docere non gravabimur. Cum genit. apud Greg. φθόνος οὐδεὶς ἀναβαίνουσι, exp. ad altiora contendentibus non invidendum. Item, φθόνος exp. μέμψις, τίμησις, i. τιμωρίας ἄξιον. apud Eurip. in Hecuba, ἀνεπίφθονον φθόνος γυναικός. ubi subauditur ἐστίν. i. φθόνον ἔχει, ἐπιλήψιμόν ἐστι, καὶ μέμψεως ἄξιον, reprehensione non vacat. (Φθόνος ἔρωτος dicitur Κακὸς ἔρως. Sch. Soph. Aj. 157. Æschyl. Pr. 629. Ag. 271. 842. Soph. Tr. 254.) ☞ Etymol. dici potest φθόνος παρὰ τὸ φθίω, vel quoniam, qui invidiæ obnoxius est, se ipsum ea quodammodo necat, et consumit intus et extrà. vel quia in conspectu Dei invidia cædes censetur.

Φθονερὸς, οῦ, ὁ, invidus, qui invidere solet, qui invidiæ morbo laborat: apud Plut. in Alcib. Aristot. rhet. 2. Eurip. &c. (Æsch. Ag. 459.)

Φθονερῶς, invidè, per invidiam. Xen. † Pæd. 1. 4. 15.†

Φθονερία, invidia, invidentia, i. habitus invidiæ à natura insitus.

Φθονέω, ῶ, invideo. Ut, φθονεῖ τοῖς εὖ πράττουσι ἄπασιν, apud Plut. in l. περὶ φθόνου καὶ μίσους. Et, φθονοῦντες τοῖς ἡμετέροις ἀγαθοῖς. Thuc. l. 6. Interdum cum Genit. rei et Dat. pers. Phocyl. μὴ φθονέοις ἀγαθῶν ἑτάροις. Plat. φθονῶ σοι τοῦ θανάτου. Et cum infinit. Eurip. in Med. τὸ σὸν οὐ φθονῶ καλῶς ἔχειν, quòd res tuæ feliciter se habeant, non invideo. Item, nego, denego, concedere nolo: propter invidiam. Isocr. in Paneg. κυρία γενομένη, τοιούτων ἀγαθῶν οὐκ ἐφθόνησε τοῖς ἄλλοις. Plat. in Hipparch. οὐδενὶ φιλοσοφίας φθονεῖ. Et cum accusat. Polyb. φθονοῦντες τοῖς ἐκλεκτοῖς τὴν σωτηρίαν. Cum infin. Eurip. in Med. μὴ φθόνει φράσαι, ne graveris dicere. (οὔτι φθονῶ σοι δαιμόνων τυχεῖν γέρας. Æschyl. Pr. 586. S. c. Th. 248. Soph. Œdip. Tyr. 632.)

Φθονέομαι, invidiosus sum, invidetur mihi, invidiam habeo. Xen. Pæd. 8. (Philostr. l. 1. c. 2.)

Φθονητικὸς, ad invidiam pertinens.

Φθόνησις, invidia. Soph. [Trachin. 1229. ταῦτα γὰρ σε φθόνησις οὐ γενήσεται.]

Composita.

Ἀλλοτριοφθονέω, alienis invideo.

Ἄφθονος, ὁ καὶ ἡ, invidiâ carens, ab invidia alienus. Herodot. lib. 3. τύραννον ἄφθονον ἔδει εἶναι. ¶ Item, copiosus, largus, multus: q. d. citra invidiam datus, vel dans: ducta significatione ab iis, qui invidiæ expertes, largè et copiosè impertiuntur, quum invidi aut nihil aut gravatè aliis aliquid communicent. Theocrit. Idyll. 8. —— αἴ τε Μενάλκας Τῆδ' ἀγάγοι, χαίρω ἄφθονα πάντα νέμων. Æsch. in Ctes. ἄφθονα λέγειν καὶ πολλὰ ἔχων λέγειν. † Sic Xen. Pæd. 2. 58. a. ἄφθονα ἔχων, et l. 3. p. 79. c. ἄφθονα ἔχων τὰ ἐπιτήδεια. In superl. ἀφθονώτατα χρήματα. l. 3. p. 75. c. abs. sc. χωρία, loca uberrima. Idem l. 5. p. 139. c. ἀφθονωτέρα τροφῆς. l. 6. p. 161. d.† Item, cui copia rei alicujus suppetit. ut, ἄφθονος βίος, Isocr. in Paneg. et, ἄφθονος ζῆν, Aristot. polit. 7. (Eurip. Med. 613. id. Phœniss. 669. Æsch. Ag. 313. 479.)

Ἀφθόνως, absque invidia, candidè. Item, largè, copiosè, affatim. Herodian. l. 6. † Xen. Pæd. l. 3. p. 75. b.†

Ἀφθονία, q. d. invidiæ carentia: animus invidiæ expers. Item, copia, abundantia, ubertas. Xen. Pæd. 8. et in symp. † σιτοποιίας. Pæd. p. 195. b.†

Ἀφθόνητος, qui talis est ut non ei invideatur, invidiæ non obnoxius, nullam invidiam habens. [Pind. Olymp. Od. xi. 7. Ἀφθόνητος δ' αἶνος Ὀλυμπιονίκαις Οὗτος ἄγκειται. Schol. Μετ. ἀφθόνητος· ἤγουν ἐκτὸς τῶν κακῶν τοῦ φθόνου, τουτέστιν ἀκατανίκητος, ὁ ἀκαταμάχητος, ἀκαίρετος, &c. xiii. 34. Ὕμνον τεῷ ἀνάσσων Ὀλυμπίας, Ἀφθόνητος ἔπευχαι Γένοιο χρόνον ἅπαντα, Ζεῦ πάτερ, &c. Schol. ἐπὶ τοῖς ἔπεσι τῆς Ὀλυμπίας καὶ τοῖς ἔργοις οἷς λέγω περὶ αὐτῶν, μὴ τιμωρίᾳ, ὦ Ζεῦ.] (Æsch. Ag. 948.)

(Διαφθονέω, cum Dat. Marcellin. Vit. Thucyd.)

Διαφθονέομαι, idem quod Φθονέομαι. Chrysost.

Ἐπίφθονος, invidiæ expositus, invidiosus. Ut, ἐπίφθονον κτῆμα, Plat. de leg. lib. 11. Et, ἐπίφθονος πρὸς ἀνθρώπους, Herodot. Dicitur et, ἐπίφθονόν ἐστι, invidiosum est. Item, reprehensione dignum est: Eurip. in Hippol. coron. (Med. 304. Æsch. Eum. 373. Ag. 930.)

Ἐπιφθόνως, invidiosè. Thuc. l. 1. Xen. Pæd. 3. et 8. † ἐπιφθόνως ἔχειν πρὸς ἀλλήλους, sibi mutuò invidere. l. 3. p. 77. c.†

Ἐπιφθονέω, q. d. invideo ob vel super: invideo propter aliquid.

Ἀνεπίφθονος, (decomp.) minimè invidiosus: ut, ἀνεπίφθονος ἐπιτιμία, Plutarch. in Cic. Item, non reprehensus, reprehensioni non obnoxius. (Soph. Tr. 1051.)

Ἀνεπιφθόνως, non invidiosè. Item, citra reprehensionem, inculpatè. Thucyd. † Xen. Pæd. p. 195. b.†

Πολυφθονερὸς, valdè invidus. Dialecticus Epicurus appellare solebat πολυφθονερούς. Laert.

Προσφθονέω, insuper invideo.

Ὑποφθονέω, aliquantùm invideo. Xen. † Pæd. l. 4. p. 89. c.†

[Ὑποφθόνως. Xenoph. Græc. Hist. lib. 7. § 15. Οἱ μὲν δι φθόνον δὲ ταῦτα ἐνεφθόνει καὶ εἶπεν φαύλως ἔχειν περὶ τοὺς Ἀρκάδας.]

Φι, et φιν, syllaba paragogica, quam poetæ interdum dativis singularibus addunt, interdum et pluralibus. Dicitur enim, δεξιτερῆφι χειρὶ, pro δεξιτερῇ, Od. ά. Et, ἶνῆφι, pro, ἶνί, apud Hesiod. † Sic κεφαλῆφι. Th. 578.† Dicitur ὄχεσφι, pro ὄχεσι, curribus, Il. γ'. ι. θ'. Sic, στήθεσφι, pro, στήθεσι, apud Hom. Interdum mutata terminali casus syllaba, vel dativo juncta reperitur, vel gen. ut quum θεόφιν dicitur pro θεοῖς, et, ἐκ θεόφιν, pro ἐκ θεοῦ, Il. ψ'. Sic, δακρυόφιν, pro δακρύοις, vel δακρύων, Od. τ'. et ώ. Dicitur et, ἶφι, pro, ἶνι apud Hesiod. in Erg.

ΦΙΑ´ΛΗ, ης, ἡ, phiala. Exponitur etiam, poculum, patera. † Xen. Pæd. 1. 3. 7. et 8. et 1. 5. p. 126. a.† Apud Athen. φιάλη ἀμφίθετος, phiala duplex, cujus pars una alteri imponitur. ¶ Dicta παρὰ τὸ πιεῖν ἅλις, quasi πιάλη, ut tradit Etymol.

Φιαλίσκη, ἡ, parva phiala.

Φιαλὶς, ίδος, ἡ, idem. Unde plur. num. φιαλίδες, apud Luc. in Lexiph.

Φιαλόω, compotare, hilariter vivere. Item opus aggredi. Aristoph.

Ὑπερφίαλος, (comp.) exp. fœdifragus, infidus, perfidus, ut Il. γ'. ἐπεί οἱ παῖδες ὑπερφίαλοι καὶ ἄπιστοι. Propriè (ut quidam volunt) qui transgreditur jusjurandum quod per phialas datum est. ¶ Exponitur etiam, superbus, arrogans, insolens. Od. ξ'. ὑπερφίαλοι ἔνες. ¶ Ponitur etiam pro, ὑπερφυὲς, in gradu immodico, tam in vituperio, quàm laude: opido quam, perquam. Ut, ὑπερφίαλοι ἡμεῖς, i. ἀγαθοὶ ὑπερφυεῖς ἐσμεν, perquam generosi. Ὑπερφίαλος ἀπιστία, i. ὑπερφυής ἐστι, perfidia opidoquam sublesta. (Theoc. κβ'. 97.)

Ὑπερφιάλως, fœdifragè, more eorum qui sunt fœdifragi. ¶ Item, superbè, arroganter. ¶ Item pro μεγάλως, ὑπερφυῶς, apud Hom.

ΦΙΒΑΛΕ´Η, ας, ἡ, carica, ficus arida. Etym. et Hesych.

Φιβάλεω, ficus. Etym. ex Apollophane.

Φιβαλίς, ficus quoddam genus, apud Athen.

Φιβάλιος, itidem ficus species, apud Gal. in Gloss. Hippocr.

Φιβαλεῖς, dicti sunt homines graciles.

ΦΙΛΙ´Ξ, ικος, ἡ, canna: item σύριγξ. Hesych.

Φίλινος, qui est ex canna seu cannis, q. d. cannens. φίλινον ἐσθής. Herodot.

ΦΙΛΛΥΡΕ´Α, ας, ἡ, arbor ligustro similis, apud Dioscorid. lib. 1. cap. 120.

ΦΙ´ΛΟΣ, ου, ὁ, amicus, qui amat: vel, qui amatur, charus. Homer. Il. χ'. οὐδὲ ὅπως φίλος τέκνον γένετο Ὅσσα ἐμοί. Sic apud eundem, φίλε τέκος, φίλε μῆτερ, φίλος Ὀδυσσεύς. Xen. Pæd. 1. φίλους ἀγαθοὺς, καὶ ἐχθροὺς κακούς. † φίλος τινί, amicus alicui, propitius. Xen. Pæd. 1. 6. 4. φίλω χωρίω τινὶ καταλείπειν. 1. 5. p. 128. b. φίλος παῖς. 1. 4. p. 112. c.† ¶ Item, placitus, libitus, gratus. Plat. de rep. l. 6. τοῦτο δὲ λέγω ἰδεῖν, εἰ καὶ ὑμῖν φίλον. Sic et alibi apud eundem, et Hom. ¶ Pro φιλώτερος comparativo per syncopen dicitur φίλτερος. ¶ Et pro superlat. φιλώτατος, φίλτατος, quod φιλαίτατος etiam apud Hesych. legitur, sicut et neutrum φιλαίτατα. Per τὰ φίλτατα sæpe intelliguntur liberi, aut aliæ res nobis charissimæ: ut apud Luc. et Xen. Pæd. 4. (τὰ φίλτατα. Eurip. Med. 16. Æschyl. S. c. Th. 881. φίλος γὰρ εἶναι τὸν ἐμοὶ προστάτης. Eum. 119. Soph. Œdip. Tyr. 882.) ¶ Dicitur et φιλαίτερος, Xenoph. pro φίλτερος, et φιλαίτατος pro φίλτατος. Attica dialecto. Xenoph. Hellen. 5. φιλαίτατος μὲν ὁ Λακεδαιμονίοις. ¶ Legitur et φιλίων, pro φίλτερος. Odyss. τ'. Et φίλιστος pro φίλτατος, apud Soph. in Ajace. ¶ At φιλίστια vocatur aparine ab Hippocrat. ut putat Gal. in ejus lex.

(Φίλως. Æsch. Ag. 1590.) † lubenter. Hes. Asp. 45 †

Φιλότης, ητος, ἡ, amicitia, amor, benevolentia. Iliad. Γ'. φιλότητα μετ' ἀμφοτέροισι βάλωμεν. Plat. φιλότης ἰσότητα ἀπεργάζεται. Dicitur et, ὦ φιλότης, pro, ô amice, seu, amicissime. apud Lucian. et Synes. ep. 134. ¶ Item, φιλότης, concubitus, venus: unde, μίσγεσθαι φιλότητι, sæpe apud Hom. et, Πάντων μὲν κόρος ἐστὶ, καὶ φιλότητος, apud eundem. (Æsch. Ag. 807.)

Φιλοτήσιος, ὁ καὶ ἡ, ad amicitiam pertinens: amicitiæ conveniens: vel, amicitiæ conciliandæ aptus. Ut, φιλοτήσιος κύλιξ, apud Theogn. poculum quod amicitiæ conciliandæ ergò alteri præbibi solebat. Sic apud Plutarch. τὰ τῶν μουσικῶν δῶρα μᾶλλον φιλοτήσια esse dicuntur, ἢ τὰ τῆς ἀφροδίτης. ¶ Item, ad concubitum seu venerem pertinens, venereus: ut, φιλοτήσιος εὐνή, apud Appian.

Φιλοτησία, ἡ, propinatio: seu invitatiuncula ad bibendum: peculiariter, propinatio post cœnam benevolentiæ ergò. Unde, φιλοτησίας προπίνειν, amicos invitare ad bibendum, apud Dem. Sic et apud Luc. et Athen. ¶ Φιλοτησία dicebatur etiam dies, qua reges aurea vel argentea pocula prægustata porrigebant cui vellent, ut hac propinatione suam erga ipsum benevolentiam testarentur. Suid. (Philostr. l. 3. c. 32.)

Φιλία, ἡ, amor, charitas, amicitia. Isocrat. ad Dem. ἀρχὴ γὰρ φιλίας μὲν, ἔπαινος· ἔχθρας δὲ, ψόγος.

Φίλιος, qui est amicorum seu fœderatorum: qui in amicitia est, fœderatus: ut, φιλίας χώρας, apud Xen. quæ et amicum solum. φιλία dicitur. unde, ἐν φιλίᾳ, apud eundem † Pæd. 1. 6. 9.† exp. in pacato. ¶ Item, φίλιος, amicitiæ præses: cognomen Jovis, apud Synes. (Eurip. Med. 1264. Æschyl. Ch. 808.)

Φιλίως, ut decet eos qui sunt in amicitia et societate, more fœderatorum: vel, amicè, amanter. Thuc. 1. 3.

Φιλιόω, amicum reddo, benevolum reddo, concilio: unde, ἀλώπηξ καὶ ἀετὸς φιλιωθέντες, in Fab. Æsop.

Φιλιωτὴς, οῦ, ὁ, conciliator. Suid.

Φιλιάζω, ineo amicitiam, fio amicus. Ecclesiast. c. 37.

Φιλιαστὴς, Hesych. est συναλλακτής.

Φιλικὸς, amicitiæ conveniens, ad amicitiam pertinens. Exponitur et, amabilis. Item, amicus. φιλικὴ λειτουργία, apud Luc. de salt. φιλικαὶ ἐντεύξεις, apud Plut. symp. 4. Item, ad amandum propensus, quod et φιλητικός. Aristot. eth. 8. † τὰ φιλικά. Xen. Pæd. 1. 4. p. 112. c. ἔργα. id. p. 236. b.†

Φιλικῶς, ut decet eos qui sunt amici: amanter. Idem polit. 2. Xen. et Polyb.

Φιλέω, ῶ, amicus sum, amo, diligo. Hesiod. in Erg. Τὸν φιλέοντ' ἐπὶ δαῖτα καλεῖν, τὸν δ' ἐχθρὸν ἐᾶσαι. Hom. hymn. 1. in Merc. φιλεῖ δέ σε μητίετα Ζεὺς Ἐκ πάσης ἰσίης. Aristot. monitum, μισεῖν ὡς φιλήσοντα. Item, amicè tracto, amicitiæ officiis prosequor. Od. ί. χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν. Item, amo, i. soleo. Herodot. Uran. οἷα φιλέει γίνεσθαι ἐν πολέμῳ. (ἔθος ἔχω. Æsch. Pers. 600. Soph. Tr. 557.) Aristoph. in Nub. 1810.† φιλεῖ γάρ πως τὰ τοιαῦθ' ἑτέρως τρέπεσθαι. Sic Theogn. 1. 9. [illegible] ¶ Item, osculor, suavior, basio. Unde apud Theocr. idyll. γ'. Εἶνα μ' ἐμβάλεις σιγαρὰ μοι ἀλλὰ φιλᾶσαι. Et paullo post, ὡς μεμάθηκα Ἀγχείσας φιλέοισ', ἀλλ' ἄστικτα χείλεα θλίβει. Sic et apud Athen. lib. 1. Dicitur et, φιλεῖν τῷ στόματι, apud Xen. Pæd. 1. 13. 8.†

Φιλέομαι, amor, diligor. Il. β'. Et activè, idem quod φιλέω. Homer. hymn. in Musas. Apoll. ὁ δ' ὄλβιος ὅντινα Μοῦσαι φιλεῦνται.

Φίλημα, τὸ, osculum, suavium, basium: ut, φίλημα ἀνάλαστον, apud Luc. Pro eo Doricè dicitur φίλαμα, apud Theocrit. idyll. 3. Ἔστι καὶ ἐν κενεοῖσι φιλάμασιν ἁδέα τέρψις.

Φίλησις, ἡ, amatio, dilectio. Aristot. eth. 8. c. 5.

Φιλητὸς, amabilis, amore dignus. Idem ejusdem l. c. 2.

Φιλητικὸς, ad amandum propensus: apud eundem l. 8. c. 10. Item, libenter osculans: qualem esse melancholicum ebrium idem scribit.

Φιλητὴς, οῦ, ὁ, amator.

Φιλήτης, fur: aut latro. Hesiod. in Erg. (Æsch. Ch. 1001.)

Φιλήτωρ, amator, φιλητής. Nonn. [Æsch. Agam. 1455. κοίτας φιλήτωρ τοῦδ', &c. Schol. ἐκ ψυχῆς φιλούμενος τῷ Ἀγαμέμνονι.]

Φιλητεύω, idem quod φιλέω, osculor. Hom. hym. 1. in Mercur.

Φίλτρον, τὸ, amoris illecebra, quod ad amorem illicit. Exponitur et, amatorium poculum, desiderii poculum. Euripid in Hippol. coron. Ἔστιν ἐμοὶ οἴκοις φίλτρα μοι θελκτήρια Ἔρωτος. (Phœniss. 1219. Æsch. Ch. 1029.) Sic et apud Plut. in polit. præcept. Sic dicitur et res quævis amicitiam seu aliam amorem quàm Cupidineum concilians: apud Xen. Exponitur et amor: apud Herodian. et Greg. ¶ Item, φίλτρον, cavitas quæ superiori labro inest vallisculæ similis. Poll. l. 2. ¶ Item cariota radix, seu pastinaca agrestis, teste Eustath. cujus radicem venerem stimulare tradit Dioscor. l. 3. c. 59. unde sic dicta putatur.

Φιλτάτιον, diminut. à φίλτατος. Aristoph. in Acharn.

Composita.

Ἀνδρόφιλος, virum amans, vel viro amicus.

Ἀντιφιλέω, redamo, vicissim amo. Theocr. idyll. 12. Χρύσειοι πάλαι ἄνδρες, ὅτ' ἀντεφίλησ' ὁ φιληθείς. Aristot. rhet. 2.

Ἀντιφίλησις, redamatio, mutuus amor.

Ἀξιοφίλητος, dignus qui ametur. Xenoph. [Œconom. cap. 10. § 3. Εἴ τί μοι, ἔφη, ὦ γύναι, πατέρας ἄν με κρίνειας ἀξιοφίλητον μᾶλλον εἶναι χρημάτων κοινωνὸν, εἰ σοι – ἢ εἰ &c. § 5. Πότερον ἂν οὖν, (ἔφην ἐγὼ) τοῦ σώματος ἂν δοκοίην εἶναι ἀξιοφίλητος μᾶλλον κοινωνὸς, εἰ σοι – ἢ εἰ &c.]

Ἀρηΐφιλος, q. d. Marti charus, vel cui charus est Mars: bellicosus bellator; epithetum Menelai, sæpe apud Hom. [Iliad. Γ. 21. Schol. Πολεμικός. Huic Exemplo adde B. 778. Schol. Γ. 52. Schol. Δ. 150. Pind. Isthm. Od. H. 30. Τοῦ μὲν ἀνεῖται Ἀρίστων υἱέος, Υἱόν τ' ἀρηΐφιλοι παῖδες, &c.] † Hesiod. Th. 317.†

Ἄφιλος, ὁ καὶ ἡ, amicis carens. Plat. Item, ab amicitia alienus, seu, amicitiæ non conveniens. Aristot. eth. 1. c. 1.

(Ἀφίλως. Æsch. Ag. 814.)

Ἀφιλία, ἡ, amicorum penuria, amicis destitui. Aristot. rhet. l. 2. [de Morib. lib. 4. cap. 9. φοβήσεσθαι οὖν πάντα τὰ κακά· οἷον ἀδοξίαν, πενίαν, νόσον, ἀφιλίαν, θάνατον.]

Ἀφίλητος, qui amabilis non est, quem amare non possumus. Soph. [Œd. Col. 1777. οὐδὲ γῆρας ἀφίλητος ἐμοί ποτε. ac. &c.]

Ἀφιλίωτος, qui conciliari nequit, cum quo amicitia et familiaritas iniri non potest: ἀδιάλλακτος. Hesych.

Γαστρόφιλος, ventris amans, ventri deditus.

Γυναικοφίλης, ου, ὁ, mulierum amans, mulierosus. Theocr. Idyll. 8.

Δυσφιλὴς, inimicus, ingratus. Soph. [Œd. C. 1382.] (Æsch. Eum. 54. Ag. 1241. Ch. 622. 1058.)

Εὐφιλὴς, gratus, charus, προσφιλής. Æschyl. [Agam. 31. γένοιτο δ' οὖν μολόντος εὐφιλῆ χέρα Ἄνακτος οἴκων τῇδε βαστάσαι χερί. Eumen. 197. ποίμνης τοιαύτης δ' οὔτις εὐφιλὴς θεῶν.]

(Εὐφίλητος. Æsch. S. c. Th. 109.)

Θεόφιλος, Dei amans, amicus Dei.

Θεοφιλία, ἡ, amor Dei, amicitia et familiaritas cum Deo. Areop.

Θεοφιλὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, qui à Deo amatur, Deo charus. Plat. in Euthyphr. et de rep. l. 2. (Aristoph. R. 446.) ¶ Τὸ θεοφιλὲς dicitur etiam quod favore divini numinis alicui contingit: apud Xen. in Apol. Socrat. et Plut. de educ. lib.

[Θεοφιλῶς. Plat. Alcibiad. Δικαίως μὲν γὰρ πράττοντες καὶ σωφρόνως σύ τε καὶ ἡ πόλις, θεοφιλῶς πράξετε. Isocrat. Panegyr.]

Καινόφιλος, qui non iisdem verùm subinde novis amicis utitur. Suid.

Καταφιλέω, osculor. Xen. Pæd. 7. Κῦρον κατεφίλουν καὶ χεῖρας καὶ πόδας.

Λυκόφιλος, ut, λυκόφιλοι διαλλαγαὶ, Menand. fœdera quæ lupina quadam amicitia sunt inita, ita ut suspecta sint.

Λυκοφίλως, suspectè, cum occulta quadam simultate. Eustath. ex Æl. Dionys.

Λυκοφιλία, lupina amicitia et suspecta. Plat. ep. 3.

Μισόφιλος, osor amicorum.

Ὀλιγοφιλία, amicorum paucitas. Aristot. rhet. l. 2.

Παιδόφιλος, vel παιδοφίλης, (quod est apud Poll.) puerorum amator: (in malam partem.) pædico.

Παιδοφιλέω, sum puerorum amator: pædico sum: unde, παιδοφιλεῖσθαι dicitur de puero qui amatur, apud Plat. com.

Πάμφιλος, omnibus gratus. Joseph.

Πολύφιλος, cui multi sunt amici. Aristot. rhet. 1. [Pind. Pyth. od. 5. 5. Πολύφιλον ἑπέταν. Schol. πολύφιλον δὲ φασιν αὐτὸν ἑπέταν, ἐπειδὴ τῷ πλούτῳ πολλοὶ ἕπονται.]

Πολυφιλία, amicorum copia. Idem ibidem. et Plut.

Πολύφιλτρος, admodum amori deditus. Theocr. idyll. 24. [παιδ. 1. Ἀνήρ τις πολύφιλτρος ἀπηνέος ἤρατ' ἐφάβω, &c.]

Πονηρόφιλος, improborum amans, qui malorum consuetudine et commercio gaudet. Aristot. Polit. 3. c. 11.

Προσφιλὴς, amicus, benevolus. Thuc. lib. 7. et Xen. Item amatus, suavis, gratus. Ut, προσφιλὲς μέλος, apud Theocrit. idyll. 8. Sic apud Synes. τί γὰρ ἀληθὲς τῷ θεῷ προσφιλέστατον. (Soph. Œdip. Tyr. 580.)

Προσφίλεια, amicitia, benevolentia. Æschyl. [Sept. c. Theb. 521. τοιᾷδε μέντοι προσφιλείᾳ δαιμόνων. Schol. οἰκειώσει. Schol. B. σχέσει, οἰκειώσει.]

Προσφιλῶς, amicè, ut amicum decet. Xenoph. Item gratè, jucundè, suaviter.

Συμφιλία, pro consensu mutuo, concordia. Laërt.

Συμφιλέω, simul amore prosequor. Plut. [Soph. Ant. 529. Οὔτοι συνέχθειν ἀλλὰ συμφιλεῖν ἔφυν.]

Τηλέφιλον, apud Theocrit. idyll. 3. dici traditur papaveris folium, quasi δηλέφιλον, quoniam amoris indicia ex eo fieri olim solebant. Οὐδὲ τὸ τηλέφιλον ποτεμάξαμενον πλατάγησεν. Legitur tamen ibi et τηλέφυλλον, quod metri leges ferre posse non videntur.

Τριφίλητος, et Doricè τριφίλατος, ter amatus: multùm amatus, seu maximè amabilis. ut, τριφίλατος Ἄδωνις, apud Theocr. idyll. 25. [86.]

Ὑπερφιλέω, supra modum amo, amo supra quàm dici queat. Xen. Pæd. 3. et Hellen. 7.

Ὑπέρφιλος, valdè amicus. supra modum amicus. Plut.

Φανερόφιλος, qui palàm amat. Aristot. eth. 4.

Φιλόφιλος, amico aut amicis amicus: amator aut studiosus amici seu amicorum. Aristot. rhet. 1.

Φιλοφιλία, amicitia amici seu amicorum. Idem eth. 8. c. 1.

Χρηστόφιλος, qui bonus amicus est, cui amicitia cum bonis intercedit, bonos habens amicos. Aristot. rhet. l. 1. [pag. 63. 2. f. Ed. Cant. ᾧ δὲ καὶ ἐπαινοῦσιν ἄνδρες, χρηστόφιλος.]

Χρηστοφιλία, amicitia quæ intercedit alicui cum bonis, amicorum bonitas. Ibidem.

Χωροφιλέω, in loco aliquo lubens versor: Et simpliciter, libens versor. Antiph.

ΦΙΛΥ´ΚΗ, ης, ἡ, philyca, arbor semper virens, ideoque inter lauri genera numerata nonnullis; Theophr. hist. pl. l. 1. c. 14. et l. 3. c. 4. Tinum Plinii, l. 15. c. 30. quidam esse credunt.

ΦΙΛΥ´ΡΑ, ας, ἡ, tilia: arbor de qua Theophr. hist. pl. l. 3. c. 10. et Plin. l. 16. c. 14.

Φιλύρινος, tiliaceus: ut, φιλύρινοι πίνακες, tabellæ tiliaceæ, quibus pro chartis veteres utebantur; Ælian. et Eust.

Φιλύρεος, idem cum φιλύρινος. Aristoph. in Avib.

ΦΙΜΟ´Σ, οῦ, vel φίμος, ου, ὁ, camus, κημὸς, fiscella. Ut apud Luc. καὶ κημὸν τινὰ, φιμὸν αὐτοῖς περιθείς. Esa. c. 38. ἐμβαλῶ φιμὸν εἰς τὴν ῥῖνά σου, injiciam camum naribus tuis. Eccles. c. 20. φιμὸς ἐν στόματι, exp. capistrum. (φιμοὶ δὲ συρίζουσι βάρβαρον τρόπον. Æsch. S. c. Th. 469.) ¶ Apud Etym. ponitur etiam pro obturamento, quo sibi os obligant urinatores, ne aquam sorbere cogantur. Item pro piscatorio instrumento, pro reticulo seu sagena reticulata, fiscellæ figura. ¶ Est etiam aleatorum instrumentum, ut apud Æschin. in Timarch. καὶ φιμοὺς κυβευτικὰ ἔχοντα. Existimatur, Latinè dici fritilles. ¶ Quidam medici φιμὸν propriè significare aiunt nexum summi oris perarum et sacculorum, quum, toto superiore ejus ambitu in angustum collecto, funiculo religantur. idem quod φίμωσις. Diosc. l. 4. φιμοὺς τοὺς ἐν αἰδοίοις χαλᾷ.

Φιμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cami seu fiscellæ formam habens: vel, cami usum præstans. Apud Nic. φιμώδεα μύρτα, exp. myrti fructus, adstrictoria vi pollentes.

Φιμόω, f. ώσω, camo obligo aut adstringo, fiscello capistro. Et general. os obturo. ut, βοῦν ἀλοῶντα οὐ φιμώσεις, Deuter. c. 25. Exponitur et simpl. obturo, coarcto, constringo. ut apud Aristoph. in Nub. † 592.† φιμώσετε τοῦτον τῷ ξύλῳ τὸν αὐχένα.

Φίμωσις, obligatio seu obstrictio quæ fit camo. ¶ Peculiariter φίμωσις medicis dicitur colligatio seu coarctatio, quæ callo quodam in sede atque ano contingit; teste Galen. τῶν κατὰ τόπ. l. 9. c. 6. Item quum præputio ita arctè obligatur glans, ut cute sua renudari nequeat.

Composita.

Ἀποφιμόω, idem quod φιμόω.

Εὔφιμος, obstruendi obturandique vi pollens.

Παραφίμωσις, et περιφίμωσις, penis vitium, quum cutis ita curta est, ut glandem adductu contegere nequeat. Auth. defin. med.

Παραφίμωσις, dicitur etiam, quum quæcunque alia, quæ naturales meatus occludunt, ita retrorsum deducta sunt, ut reduci nequeant. Pro iisdem dicitur et περιπαραφίμωσις.

ΦΙ'ΝΤΙΣ, ὁ, auriga. Pind. in Olymp. ὦ φίντις, ἀλλὰ ζεῦξον ἤδη μοι σθένος ἡμιόνων.

ΦΛΑ'ΖΩ, Gal. in lexico Hippocr. dicit significare, stultè et inarticulatè loquor; fictitiumque esse vocabulum. ¶ Expon. etiam, ferveo, quæ signif. potiùs convenit verbo παφλάζω, quod ex hoc factum creditur. (φλάζω, unde ἔφλαδεν. Æschyl. Choëph. 26.)

Φλασμὸς, οῦ, ὁ, fastus, τῦφος. Hesych.

Παφλάζω, ferveo, æstuo: propriè dictum de maris æstu putatur, et à sono fictum. Il. ν'. Κύματα παφλάζοντα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης. Metaphoricè apud Aristophan. μὴ παφλάζων καὶ λαμυρὸς, exp. tumultuans, vel æstuans irâ. Dicitur et de iis qui in loquendo offensant, seu labuntur, et eadem repetunt, sicut φλάζω, apud eundem Hippocr. teste eodem Gal.

Πάφλασμα, τὸ, fervor, æstuatio, æstus. Item, strepitus, quem æstuans mare edit. Et metaph. παφλάσματα, de verbis insolentibus, et elatis, apud Aristoph. in Avib.

Composita ex παφλάζω.

Ἐπιπαφλάζω, inferveo, infervesco, et q. d. inæstuo: vel superferveo, superæstuo: apud Nonn.

Πομφολυγοπάφλασμα, τὸ, bulla cum strepitu erumpens seu ebulliens. Aristoph. in Ranis.

Ὑπερπαφλάζω, supra modum ferveo. Luc. in Lexiph.

(Φλαττοθραττοφλαττόθρατ. et φλαττοφλαττόθρατ. Aristoph. R. 1319. 1323.) [1325. 1328. 1330.]

ΦΛΑ'Ω, ῶ, contundo: vel mollio contundendo, contero. Aristoph. in Plut. ἰωπ' ἔφλα Ἐν τῇ θυίᾳ συμπεφαρμαγμένον ὁρῶ. Exponitur etiam, frango, rumpo. Atque adeò dictum Atticè pro θλάω, tradit Eust. Aristoph. in Pluto, ‡ 784.‡ πιττοῦσι γὰρ καὶ φλῶσι τἀντικνήμια, rumpunt. ¶ Exponitur etiam, flaccidum reddo. ¶ Item, voro, comedo avidè. Aristoph. ibidem, ‡ 694.‡ Κἀγὼ τότ' ἤδη τῆς ἀθάρης πολλὴν ἔφλων. ubi schol. φλᾶν esse scribit propriè, cum flatu et sibilo comedere; qui mos est helluonum, avidèque edentium. Esse enim fictitium verbum. ¶ In obscœna etiam signif. usurpatur. unde Hesych. ἔφλα exp. συνεμίσγετο, σποδεῖ.

Φλαστὸς, οῦ, ὁ, talis ut contundi seu conteri possit. Aristot.

Φλαδάω, idem cum φλάω.

Composita.

Ἀναφλάω, ῶ, obscœnam signif. habet, de masturbante dictum. Luc. Idem quod ἀναφλᾶν τὸ ψωλίον, μαλάσσειν, χειροτριβεῖν, τρίβειν masturbare.

Ἀναφλασμὸς, οῦ, ὁ, masturbatio. Suid. vel manstupratio.

Ἄφλαστον, ου, τὸ, summa puppis pars: παρὰ τὸ μὴ ῥαδίως φλᾶσθαι, i. θλᾶσθαι, ut tradit Eustath. ¶ Exponitur etiam, ἀκροστόλιον. ¶ Alii ἄφλαστα, dici volunt κατ' ἀντίφρασιν, quoniam sunt εὔφλαστα, seu εὔθλαστα. ¶ Schol. Apollon. ἄφλαστον esse vult στύλον κατὰ τὴν πρύμναν. Latini aplustre vocant.

ΦΛΕ'ΓΩ, F. ξω, P. χα, uro, incendo, inflammo. Ut, φλέγειν φέγγος, accendere lumen, apud Soph. in Ajace. Ibidem, ἄταν οὐρανίαν φλέγων, accendens, excitans. ¶ Item metaph. illustro, (more ignis illustrantis ea quæ splendida reddit.) ut apud eundem Soph. ibidem, πάθ' ὁ μέγας χρόνος μαραίνει τε καὶ φλέγει. ¶ Item, ango, animum concito. Hesych. ¶ Interdum, amore uro, Soph. (ut amantes uri solent.) Mosch. idyll. 5. Ὡς Ἀχὼ τὸν Πᾶνα, τόσον Σάτυρος φλέγεν Ἀχώ. ¶ Neutraliter etiam usurpatur, pro, ardeo. Ut, πυρὸς φλέγοντος, apud ibidem. Et, ὅπλοις φλέγουσι, armis ardentibus. Plut. in Rom. (Æschyl. S. c. Th. 394. Pers. 504. Eurip. Phœniss. 221.)

Φλέγομαι, uror, incendor, &c. Et metaph. angor, rigor. Aristoph. in Nub. † 988.† (Æsch. Ag. 91.)

Φλέγμα, τὸ, inflammatio, ardor. Item incendium. Il. φ'. et apud Hippocr. ¶ Item, humor albidus et frigidus; pituita. apud Gal. et cet. med. sic dicta per antiphrasin, quasi minimè usta.

Φλεγματικὸς, et φλεγματώδης, cui pituita inest, abundans pituitâ. Alex. Aphr. et Gal.

Φλεγματώδης, idem. At φλεγματώδη ἐρεύγματα. Hesych. est, eruptio flammæ.

Φλεγμασία, ἡ, inflammatio, æstus, ardor. Hippocr. ¶ Exp. etiam, febris, apud Aristot. in probl.

Φλεγματίας, seu φλεγματίης, ου, ὁ, pituitosus; apud Hippocr. in l. de vulneribus in capite.

Φλεγμαίνω, ardeo, æstuo, exæstuo, effervesco. ut, φλεγμαίνοντα παρίσθμια, apud Diosc. l. 1. tonsillæ inflammationes. Metaphoricè apud Greg. φλεγμαίνων τῇ πικρίᾳ, crudelitate fervens. Item, intumesco, intumeo, tumeo, apud Aristot. Unde metaphor. φλεγμαίνουσα πόλις, luxu turgens seu tumens: apud Plat. de rep. l. 2. Sic, γλῶττα φλεγμαίνουσα ἐσχάτην κακότητα, apud Synes. de insom. ¶ Item tumeo, i. superbio, ferocio. Chrysost. com. in ep. ad Coloss. orat. 7.

Φλέγμανσις, idem quod φλεγμασία. Aristot. de gen. an. l. 2.

Φλεγμονὴ, ἡ, inflammatio, vel tumor cum inflammatione. apud Hippocr. et Gal. Et specialiter, tumor cum inflammatione, cui impetus nixus accidit, pulsus, dolor, et rubor: apud med. recent.

Φλεγμονώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, inflammationem habens, cum inflammatione conjunctus ea quæ phlegmone dicitur.

Φλεγμαῖος, exp. inflatus.

Φλέξις, εως, ἡ, incensio, incendium, exustio.

Φλεξὶς, ίδος, inter aves numeratur, apud Aristoph. in Avib.

Φλεγυρὸς, ignitus, ardens. Aristoph. in Acharn. Exp. etiam, splendidus: apud Hesych. Item, injuriosus, damnosus, ἀπὸ τῶν Φλεγυῶν, gente injuriosa et impia, apud eundem. (Immo Φλεγύαι, insulani Thessaliæ, à Phlegya Ixionis patre sunt cognominati Hic verò propter sacrilegia et immanitatem Φλεγύας dictus ἀπὸ τοῦ φλεγυρός.)

Φλεγύς, rubor: qualis est flammæ color. Galen.

† Φλεγύας, ου, aquila. Hesiod. Asp. 134.†

Φλὸξ, γὸς, ἡ, flamma. Il. θ'. ι. et ψ'. Xen. Pæd. 7. Plut. in Fab. † Aristoph. Nub. 1496.† (Æsch. Pers. 505. Eurip. Phœniss. 3. Soph. Tr. 709. Œdip. Tyr. 169.) ¶ Est et floris nomen, apud Plin. l. 21. c. 11. πορφύρεον, φλόγεον, (sc. ἄνθος, ἴον,) purpureum, flammeum, (sc. rosa, vel viola,) quæ colore tantummodo placet, odoris prorsus expers. Φρύγιος φλὸξ fortasse huc quoque referri queat.

Φλόγεος, et φλογερὸς, et φλογόεις, flammeus. Item, ardens, fervidus, splendidus, fulgidus: item rutilus, ruber. Ut, φλογέου κεραυνοῦ, apud Theocr. idyll. 23. (Aristoph. R. 343.) Secundum legitur in Epigr. [Eurip. Helen. 1136. πυρσεύσας φλογερὸν σέλας ἀμφὶ ῥυτὰν Εὔβοιαν, &c.] Tertium apud Nonn.

Φλόγινος, et φλογώδης, pro iisdem. ut, φλογίνη ῥομφαία, apud Greg. et, φλογώδης θερμασία, apud Erasistr.

Φλόγινον χρῶμα, numeratur et inter colores pretiosos, apud Athen.

Φλογιὰ, ἡ, idem quod φλὸξ, flamma. Nic. in Alexiph.

Φλογὶς, ίδος, ἡ, caro assa. Poll. et Athen.

Φλογίδιον, significare videtur parvum frustum carnis assæ. Hesych. Eidem φλογίδια sunt αἱ ἐγχέλεις δι' ἐλαίου ταγηνιζόμεναι.

Φλογίζω, ustulo: unde, φλογίσαι, Hesych. est καῦσαι. (Soph. Tr. 95.)

Φλογισμὸς, ustulatio. Pro quo per syncopen dicitur φλογμὸς, (sicut στιλμὸς pro στιλπνισμὸς,) quod exp. ardor, æstus: ut, ἡλίου φλογμὸς, apud Phil. Expon. et, flamma: ut, πυρὸς φλογμὸς, apud Eurip. in Supplic. (Æsch. Eum. 943.) Item, fulgor: apud eundem Phil.

Φλογιστὸς, ustulatus. † crematus. Soph. El. 58.†

Φλογιάω, inflammor cum rubore. Gal. in lex. Hipp.

Φλογόω, inflammo, incendo.

Φλόγωσις, inflammatio: et peculiariter ea quæ φλεγμονὴ dicitur. Thucyd. et Gal.

Φλόγωμα, ustulati panis quasi pustula. Hesych.

Φλογίον, q. d. flammula. Dionys. Longin.

Φλογίθω, idem quod φλέγω. ut, κεραυνοῦ φλογίθοντος. Hesiod. in Theog. † 846.† (Eurip. Phœniss. 162. Soph. Tr. 100. Æsch. Suppl. 91.)

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀμφίφλοξ, ancipitis et dubiæ flammæ. Eurip. Exponi etiam potest, utrinque flammam habens.

Ἀναφλέγω, rursum incendo, rursum comburo: idem quod φλέγω. unde metaph. apud Plut. in Alcib. ὁ δὲ πεπαυκότων τὸν ἔρωτα ἀναφλέξας αὐτῶν. et in pass. ἀναφλεχθῆναι, irâ exardere, excandescere. Plat. ep. 7.

Ἀνάφλεξις, incendium. Plut.

Ἀναφλεγμαίνω, rursus ardeo vel æstuo: rursus intumesco. Item pro simplici φλεγμαίνω. Plut. in Ant. ἀνεφλέγμηνε γὰρ αὐτῆς τὰ στέρνα τυπτομένης, intumuerunt.

Decomp. Συναναφλέγω, simul inflammo. Ælian. [lib. 14. cap. 7.]

Ἀντιφλέγω, contrà illustro. Pind. [Olymp. γ'. 35. διχόμηνις ὅλον χρυσάρματος Ἑσπέρας ὀφθαλμὸν ἀντέφλεξε μήνα.]

Ἀποφλεγμαίνω, ardere seu æstuare desino. Item, tumere desino, tumorem depono. Galen.

Ἀποφλεγματίζω, pituitâ purgo, pituitam elicio. Diosc. l. 2.

Ἀποφλεγματισμὸς, purgatio vel repurgatio à pituita: vel, id quod facit ad eliciendum pituitam et ab ea repurgandum. Idem l. 5.

Ἀποφλογόω, inflammo; ut, ἀποφλογοῦμαι, inflammor, φλογοῦμαι. Max. Tyr.

Ἐκφλέγω, exuro. Aristoph.

Ἐκφλεγματοῦσθαι, in phlegmata converti. Hippocr. in l. de victu in morb. acut.

Ἐκφλογόω, inflammo. Item, in flammam ejaculor.

Ἐμφλέγω, inflammo, vel comburo in.

Ἔμφλοξ, inflammatus, ignitus. Epigr.

Ἐπιφλέγω, incendo, inflammo, comburo. Il. β'. Ἠΰτε πῦρ ἀΐδηλον ἐπιφλέγει ἄσπετον ὕλην. (Ἐπιφλέγω pro ἀνεγείρω. Æsch. Pers. 395.)

Ἐπιφλεγὴς, flammeus, incendens. Arist.

Ἐπιφλόγισμα, τὸ, inflammatio, incendium. Hippocr. Aphor. l. 5.

Καταφλέγω, comburo, exuro: penitus uro: apud Suid. † Hesiod. Asp. 18.†

Κατάφλεξις, combustio, exustio, conflagratio

Συγκαταφλέγω, (decomp.) unà vel simul comburo. Luc.

Περιφλέγω, amburo, circumquaque uro.

Περιφλεγὴς, ambustus. Sapient. c. 18.

Περιφλεγῶς, ardenter, vehementi ardore. Plut. in Cat.

Συμφλέγω, comburo, vel idem quod φλέγω. Eurip. in Bacch. [595.] Σύμφλεγε, σύμφλεγε δώματα Πενθέως. Theocr. idyll. 23. φλογέῳ συνέφλεξε κεραυνῷ.

Συμφλογίζω, simul uro, succendo. 2 Maccab. 6.

Συμφλεγμαίνω, simul inflammor. Gal.

Ὑποφλογίζω, leviter aduro, suburo. Nicand.

Ὑποφλεγμαίνω, subæstuo, subinflammatus sum. Actuar.

Composita sine præpositione.

Ἀειφλεγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, semper ardens.

Ἀφλέγμαντος, ὁ καὶ ἡ, inflammatione carens. Item inflammationem prohibens. Apoll. Arg. 1.

Ἄφλεκτος, non ustus. Item, non coctus, non tostus. Idem. (1. 1074. Eurip. Hel. 1349. Οὐδ' ἔσαν θεῶν θυσίαι, βωμοῖς τ' ἄφλεκτοι πέλανοι.) Non ardens, quod comburi nequit.

Πυράφλεκτος, (decomp.) ardens, ita tamen ut ab igni consumi nequeat. ut, λίθος πυράφλεκτος, apud eundem Suid.

Ἀφλόγιστος, non ustulatus.

Εὔφλεκτος, inflammatu seu ustu facilis. † Xen. Pæd. lib. z. p. 191. c.†

Ζαφλεγὴς, valde seu vehementer ardens. Item, summè splendens, summè vigens. Iliad. φ'.

Ζαφλεγῶς, maxime cum ardore.

Decomp. Ἐπιζαφελῶς, exp. ardenter, vehementer: ut dicatur quasi ἐπιζαφλεγῶς. Vide et in Ζαφελὴς, suo loco.

Ἡμιφλεγὴς, seminustus.

Ἡμίφλεκτος, idem.

Καλλίφλοξ, pulchra flamma seu splendido igne coruscans: ut, καλλίφλογα πέλανον, libum quod in sacrificiis accendebatur, apud Eurip. in Ione. [706.]

Λευκοφλεγματίας ὕδερος, qui totius corporis superficiem albâ pituita plenam in tumorem extollit.

Πάμφλεκτος, omnia comburens, totus flammans. Soph. [Elect. 1145. αἰνὴ παμφλέκτου πυρὸς Ἀπολέσας ὡς εἰσὶν ἄθλιον βάρος. Antig. 1019. βωμοῖσι παμφλέκτοισι.] Athen. l. 8.

Πυριφλεγὴς, et πυρίφλεκτος, igni ardens: vel igni adustus, igneo ardore flagrans. ut, καῦμα πυριφλεγὲς, apud Xen. et, ὕλη πυριφλεγὴς, apud Plut. πυρίφλεκτος κάμινος, apud Suid. Πυριφλεγὴς τόπος, locus igni combustus. lib. 3. Maccab.

Πυριφλεγέθων, idem quod πυριφλεγὴς. ut, πυριφλεγέθοντας ποταμοὺς, apud Dion. Areop. de cœlest. hierarch. Est et nomen fluvii infernalis, apud Hom. Od. κ'. et Luc. de Luct.

[Πυριφλέγων. Eurip. Bacch. 1016. ἢ πυριφλέγων Ὁρᾶσθαι λέων.]

ΦΛΕ'Ψ, βὸς, ἡ, vena. Il. ν'. ἀπὸ δὲ φλέβα πᾶσαν ἔκερσεν. Xen. Hell. 5. ῥήγνυται ἐκεῖ δὲ φλέψ. Item metaph. φλέβες ὑδάτων, venæ aquarum, apud Eust. et, φλέβες χρυσοῦ, apud Theophyl. in ep.

Φλεβικὸς, ad venas pertinens, qui venarum est.

Φλεβώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, venosus, venis abundans. Aristot.

Φλεβάζω, scaturio tanquam è vena. Etym. et Suid.

Φλέβιον, τὸ, venula. Hippocr. aph. 1. 4.

Βλεμεαίνω, quidam exp. ἀναῤῥήγνυμαι, καὶ προθυμοῦμαι, à φλὲψ deducentes, ut dicatur quasi φλεβεαίνω. Vide et Βλέμμα, in Βλέπω.

Composita.

Ἀειδόφλεβος, habens venas obscuras.

Ἄφλεβος, ὁ καὶ ἡ, venis carens, nullam venam habens.

Ἀβλεμὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, Eustathio νωθρὸς, segnis, ignavus: quasi ἀφλεβής τις ὤν. Vide et Βλεμεαίνω, in Βλέπω.

Ἐπίφλεβος, venæ applicatus.

Μεγαλόφλεβος, cui magnæ sunt venæ.

ΦΛΕ'Ω, nugor, φλυαρῶ. Hesych. Eust. Suid. et Etym. ¶ Item, plenus sum seu refertus. ¶ Item, fructu abundo, γέμω, et εὐκαρπῶ, Hesych. et Etymol. Unde φλεὺς dictus Bacchus apud Chios, ut tradit idem Etym. et φλέων, itidem Bacchi epith. apud Ælian. (Æsch. Ag. 385. 1425.)

Φλεδὼν, όνος, ἡ, nugæ. Suid. et Etym.

Φλέδων, ονος, ὁ, nugator, nugax: Suid. Scribitur tamen etiam φλεδὼν, ὁ καὶ ἡ, de homine inepto, apud Hesych. et Eustath. (Æsch. Ag. 1204.)

Φλεδονεύω, nugor, garrio: apud Suid. et Etym.

Φλεδονεία, ἡ, nugacitas, nugæ; ineptiæ: apud eosdem.

Φλεδονέω, ῶ, idem quod φλεδονεύω, apud Hesych.

Φλεδονώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, nugax, nugæ. Hipp. et Gal.

Φλεδάω, ῶ, nugor, ληρῶ. Hesych.

Φλέναφος, ου, ὁ, nugæ: Etym. et Suid. Interdum et, nugator, nugatrix, nugax, stultiloquus. ut apud Synes. φλέναφος γραῦς. (Luc. Som. p. 5.)

Φλεναφία, nugæ, φλυαρία. Suid.

Φλεναφώδης, nugax. Gal. apud Hippocr.

Φλεναφάω, ῶ, nugor, stultè loquor: apud Aristoph. in Nub. † 1477.† Legitur et φλεναφέω, apud Hesych.

Φλενάω seu φλεννάω, idem: Gal. apud Hippocr.

Φλύω, et φλύζω, idem cum φλέω, nugor. Illud apud Etym. et Suid. hoc apud Nicand. in Alexiph. Αὐτὰρ ὁ μαιμάζων, μανίῃς ὕπο μυρία φλύζει. ¶ Item, ferveo, bullio, ebullio, fervendo seu bulliendo strido. Hesych. et Eust. ¶ Apud Hippocr. Φλυζάνουσι Galenus expon. Χλιαίνουσι. et, φλύονται, apud eundem, ὑγραίνονται. ¶ Exponitur etiam, amburo. (Æschyl. in Prometh. 503. et in Sept. ad Theb. 667.)

Derivata ex φλύω, nugor.

Φλύος, nugæ: Archiloch. apud Eust.

Φλύαρος, nugæ, ineptiæ. Item res vanæ et futiles. Aristophan. in Nub. † 364.† Αὗται γάρ τοι μόναι εἰσὶ θεαί, τἆλλα δὲ πάντ' ἐστὶ φλύαρος. Plat. in symp. 7. ὥστε παιδιὰς εἶναι καὶ φλύαρον. ¶ Item, nugator, nugax, stultiloquus: in Axiocho. Dicitur et, φλύαρος λόγος, apud Plutarch. Sic, φλύαρος ἀνήρ.

Φλυαρία, ἡ, idem quod φλύαρος, et φλεναφία. Plat. in Apol. ἄλλην πολλὴν φλυαρίαν φλυαροῦντα. Dicitur et de rebus futilibus, apud Luc.

Φλυαρέω, ῶ, nugor, ineptè garrio, ineptio, blatero. Aristophan. in Vesp. ἄλλως φλυαρεῖτε. (R. 204.) † Xen. Pæd. 1. 4. 11.† Interdum cum accus. ut apud Plat. de rep. l. 1. οἷα ἀποδέξομαί σου, ἐὰν ταῦτα φλυαρῇς, si talia nugeris, si tales nugas effutias.

Φλυαρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, nugatorius, nugax.

Φλύαξ, ακος, ὁ, jocosus, jocator, γελαστὴς, Hesych. Interdum pro scurra poni putatur. Exp. etiam, ebriosus, vinolentus. Hesych.

Φλυάσσω, idem quod φλύω et φλύζω, nugor. Pro eodem legas et φλυάττω, apud Hesych.

Composita.

Ἐκφλυαρίζω, nugas esse dico. Plut.

Ἐπιφλύω, idem quod φλύω, nugor, deblatero. ¶ Apoll. Arg. 1. ὡς φάτο, καὶ τοὺς πρὶν ἐπιφλύειν μενέαινεν Ὕλας Αἰακίδας. convitiari.

Καταφλυαρέω, ῶ, ut, καταφλυαρῶ σου, adversus te deblatero. Apud Diog. Laërt. μέχρι σου καταφλυαρήσω;

Μακροφλυαρίτης, ου, ὁ, prolixus nugator.

Περιφλύω, passim et ubique nugor: ex eodem.

Derivata ex φλύω, ferveo.

Φλύσις, eruptio in cute ex superfluitate humoris qui est in corpore. Hippocrat.

Φλύσσω, f. ξω, eructo. Hesych.

Φλύκταινα, ἡ, tumor seu tuberculum in cute ex adustione: papula vel pustula. Thuc. l. 2. Phil. de vita Mos. lib. 1. Aristoph. in Vesp. (R. 238.) Pro eodem dicitur Φλυκτὶς, apud Eust.

Φλυκταινώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, (q. d. pustularis,) cui pustulæ insunt, vel pustularum speciem gerens.

Φλυκταινόομαι, οῦμαι, in pustulas erumpo. Diosc. l. 1. c. 134.

Φλυκταίνωσις, pustularum eruptio.

Φλυκτώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem quod φλυκταινώδης. schol. Theocr.

Φλυζάκιον, idem quod φλύκταινα. Hippocr.

Φλυδάω, ῶ, humesco, madeo: item flaccesco. Hippocr.

Φλυδαρὸς, οῦ, ὁ, humidus, uvidus. Item flaccidus.

Composita.

Ἀλαζονοχαυνοφλύαρος, qui simul est ostentator, animo remisso [illegible] nugaci, apud Athen. lib. 1.

Ἀναφλύω, idem quod φλύω, ferveo, &c. Il. φ'. ἀνὰ δ' ἔφλυε καλὰ ῥέεθρα.

Ἀναφλύζω, idem.

Ἀφλυκταίνωτος, ου, ὁ καὶ ἡ, ex quo pustulæ non erupserunt seu non erumpunt. Diosc.

Ἐκφλύζω, idem quod φλύζω.

Ἐκφλύσσω, unde ἐκφλύξαι, apud Apoll. Arg. l. 1. † 275.† exp. κενῶ.

Ἐκφλυκταινόω, erumpo. ut apud Hipp. in l. περὶ τῶν ἐντὸς παθῶν· καὶ ἕλκεα ἐκφλυκταινοῦται ἀπὸ τῆς ἀρχῆς.

Οἰνόφλυξ, υγος, ὁ καὶ ἡ, qui vino bullit, qui vinum eructat, vinosus, ebriosus. Xen. [Socr. Apolog. §. 19. σὺ δὲ εἰπέ μοι τίνα οἶσθα ὑπ' ἐμοῦ γεγενημένον,—ἢ ἐκ μετρίου οἰνόφλυγα, &c.] et Poll.

Οἰνοφλυγία, vinolentia, ebrietas. Aristot. eth. 3. c. 5.

Οἰνοφλυγέω, ῶ, vinosus sum, vino me ingurgito, inebrior. Dem. 21. et apud Poll. l. 6. c. 3.

Οἰνόφλυκτος, temulentus, ebrius. Basil.

Ὀλοφλυκτὶς, idem quod φλυκτὶς, pustula. Gal. apud Hippocr. Pro eodem dicitur et ὀλοφυγδὼν, apud Theocr. idyll. 9'. unde et adject. ὀλοφυγδὸς, pustulosus, apud Nic. in Ther.

Περιφλύω, exp. amburo. Aristoph. in Nub. † 395.† (de fulmine,) καὶ καταφρύγει βάλλον ἡμᾶς, τοὺς δὲ ζῶντας περιφλύει. [Περιφλεύω. Herodot. Hist. lib. 5. αὐτὰς (sc. πέδας) ὅτι καὶ ἐς ἐμὲ ἦσαν περιεοῦσαι, κρεμάμεναι ἐκ τειχέων περιπεφλευσμένων πυρὶ ὑπὸ τοῦ Μήδου, &c.]

Ὑπερφλύζω, effervesco, inundo.

(ΦΛΕ'ΩΣ, ω. Aristoph. R. 246.)

ΦΛΙΑ', ᾶς, ἡ, postis antepagmentum, antæ, παραστάτας τῆς θύρας. ¶ Aliis est et vestibulum, limenque: ut etiam exponitur apud Theocrit. idyll. 24. Καὶ πέσε τὰν φλιάν. ¶ In plur. Φλιαὶ, valvarum postes: ut apud Josephum de Samsone, τὰς πύλας αὐταῖς τε φλιαῖς καὶ μοχλοῖς, ὅσα τε ἄλλο περὶ αὐτὰς ἦν ξύλινον ἀράμενος κατωμαδὸν, valvas cum ipsis postibus et repagulis, sive pessulis. ¶ Apud Hippocrat. φλιαὶ (ut expon. Gal. in gloss.) sunt ligna directa et ex transverso depacta. ¶ Idem alibi vocat fulcimenta, quæ seculas utrinque disponunt. Sunt etiam scalarum firmamenta, quæ gradus transversarios, per quos ascenditur, utrinque compingunt. ☞ Grammatici annotant in τῷ θλίβω esse θλιῶ, et Æolicè φλιῶ, sicut φὴρ dicitur pro θήρ.

ΦΛΙΔΑ'Ω, ῶ, putresco, putrefio, σήπομαι. Hesych. ¶ Item, rumpor, laceror, lanior. Plut. in Symp. τὰ δὲ ὑπὸ θηρίων δηχθέντα ζῷα ῥήγνυται, καὶ τὰς θήκας μαλάττεται, καὶ τριχορρυεῖ, καὶ τοῖς δέρμασι φλιδᾷ, καὶ μυδᾷ τις. Sic Nicand. in Ther. μυδόεν [illegible], [illegible] φλιδόωσα. ¶ Item, rugas contraho: ut apud eundem, Ἀλθαίνει καὶ γυῖα [illegible] φλιδόωντας ἀλοιφῇ, exp. rugas contrahentia præ obesitate.

Φλιδόνες, αἱ, rugæ vestium et sinus. Hesych.

Φλιδάνω, idem exp. διαπίπτω, διαῤῥέω.

Περιφλιδάω, (comp.) idem quod φλιδάω, rugas contraho. Nicand. in Alexiph. Καί τε θοῶς τὰ γυῖα περιφλιδόωντας ἀλοιφῇ.

[ΦΛΙΗ'. ‡ postis.‡ Apoll. Rhod. Arg. iii. 278. Ὦκα δ' ὑπὸ φλιὴν προδόμῳ ἐνὶ τόξα τανύσσας &c. Hesych. Lex. Φλιὰς, τὴν Κόρην τὴν Διὸς οὕτω καλοῦσι Λάκωνες.]

ΦΛΟΙΟ'Σ, οῦ, ὁ, cortex. Iliad. ά. ἀμφὶ ἑ χαλκὸς ἔλεψε φύλλα τε καὶ φλοιόν. Gal. 2. ad Glauc. φλοιὸς καπυρώτερος ἥκει. ¶ Pro eodem dicitur etiam φλόος, et per contract. φλοῦς, unde accus. φλοῦν, apud Diosc. l. 3. c. 164. et in Hippiatr. ¶ Metaph. dicitur de pelle. ut apud Nic. in Ther. (de serpentis exuvio;) Εὖτ' ἂν ἀπ' [illegible] γηρὸς φλόον [illegible] βάλλῃ. Ponitur et φλόε, pro φλοιὸν, apud eundem, Alexiph. ἤχι τε φοῖβος ἀπὸ φλόα [illegible] γυίων, cutem.

Φλοιώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cortici similis, corticis speciem præ se ferens: ut, φλοιώδες [illegible], apud Aristot. ¶ Metaphoricè τὸ φλοιῶδες dicitur vanum, futile, vel quod parvi momenti est. Exponitur et, ἀλαζονικόν, apud Plut. in lib. πῶς ἄν τις αἴσθοιτο, &c.

Φλοΐζω, vel φλοΐω, decortico, corticem detraho, eximo, excoro. unde particip. pass. φλοισθεὶς, decorticatus: apud Theophrast. hist. pl. l. 3. c. 16. et l. 5. c. 10.

Φλοισμὸς, οῦ, ὁ, decorticatio, corticis detractio seu exemptio: apud eundem, hist. pl. l. 5.

Φλοιστικὸς, q. d. decorticatorius, ad decorticationem pertinens vel aptus: ut, φλοιστικὴ τέχνη, apud Plut.

Φλοιάριον, ου, τὸ, parvus cortex.

[Φλοΐνος. Herodot. Hist. lib. 3. οὗτοι μὲν δὴ τῶν Ἰνδῶν φορέουσι ἐσθῆτά τε φλοΐνην.]

Composita.

Ἁλίφλοιος, ου, ὁ, q. d. maricortex, aut salicortex: species roboris seu quercus: apud Theophr. hist. pl. l. 3. c. 9.

Ἀποφλοιόω, ῶ, decortico, corticem detraho. Et metaph. excoro. Epigr.

Αὐτόφλοιος, ipsum corticem adhuc habens, nondum à cortice sejunctus: ut, βάκτρον αὐτόφλοιον, apud Theocr. idyll. 26.

Ἄφλοιος, ὁ καὶ ἡ, cortice carens, cortice privatus. Theophr.

Δασύφλοιος, densum vel hirsutum et asperum habens corticem. epitheton castaneæ. apud Nic. in Alexiph.

Ἔμφλοιος, corticem habens, cui cortex inest. Theophr.

Εὐθύφλοιος, expon. recticortex: species roboris: apud eundem histor. plant. l. 3.

Κακόφλοιος, malum corticem habens. Nicand.

Λειόφλοιος, levem, seu tactu mollem corticem habens: ut, λειόφλοια δένδρα. Basil.

Λεπτόφλοιος, tenuem corticem habens. Theophr.

Μαλακόφλοιος, mollem corticem habens.

Ὁμοιόφλοιος, similem corticem habens vel eundem.

Παχύφλοιος, qui crasso est cortice. Diosc. l. 1. c. 12.

Περίφλοιος, delibratus. decorticatus. [Xenoph. Κυνηγ. cap. 9. §. 12. Χρὴ δὲ εἶναι τὰς ποδοστράβας σμίλακος πεπλεγμένας, μὴ περιφλοίους, ἵνα μὴ σήπωνται, &c. §. 13. τὸ δὲ ξύλον τὸ ἐξαπτόμενον, ἔστω μὲν δρυὸς ἢ πρίνου, μέγεθος τρισπίθαμον, περίφλοιον, πάχος παλαιστῆς.]

Περιφλοΐζω, (q. d. circumdecortico,) circumquaque decortico, seu in circuitu. Diosc. l. 1. et Theophr. hist. pl. l. 9. c. 5.

Περιφλοισμὸς, (q. d. circumdecorticatio,) decorticatio quæ fit circumquaque, corticis in orbem detractio.

Ῥηξίφλοιος, corticem habens diruptum seu rimosum. Basil.

Ῥιζόφλοιος, cui cortex radicis speciem gerit. Theophr. hist. plant. lib. 1. cap. 8.

Ῥυτιδόφλοιος, cortices rugosos habens. Epigr.

Τανύφλοιος, corticem habens longè protentum, i. longum: ut, τανύφλοιος ἐρινός, apud Theocr. idyll. 25.

Τραχύφλοιος, qui aspero et scabro cortice est. Theophr. loco antè citato.

ΦΛΟΙ'ΣΒΟΣ, ου, ὁ, sonitus quem aqua edit, præsertim quum fluctus excitantur: murmur, tumultus: et, φλοῖσβος θαλάσσης, murmur ponti. (Æsch. Pr. 791.) ¶ Etym. dicit, esse vocem factam per onomatopœiam.

Πολύφλοισβος, (comp.) multo strepitu resonans: turbulentus: epitheton maris. Iliad. ά.

ΦΛΟ'ΜΟΣ, ου, ὁ, verbascum, herba qua pro ellychniis utuntur. Eadem dicitur et πλόμος, apud Aristot. histor. an. lib. 8. cap. 20. Apud Suid. φλόμος, quæ et φλόνος, et θρυαλλίς. ☞ A φλέγω, quasi φλόγος.

Φλομὶς, ίδος, ἡ, verbasculum.

Φλομῖτις, herba quæ et ἴασις. Diosc. l. 3. c. 147.

Φλομίδες autem, squamæ, λεπίδες. Hesych.

ΦΟΙ'ΒΟΣ, ου, ὁ, purus, impollutus, castus. Hesych. et Etymol. ¶ Item, splendidus, lucidus. Hesych. Sic Sol dicitur φοῖβος. ¶ Exponitur etiam, vaticinus, vaticinandi peritus: estque Apollinis epithetum: ut Il. ά. ἄναξ φοῖβος Ἀπόλλων. (Æsch. Pr. 22.)

Φοίβειος, et φοιβήϊος, ου, ὁ καὶ ἡ, phœbeus, phœbeius, ad Phœbum pertinens: ut, φοίβειος ἀλέτας, apud Eurip. in Ione. Fœm. gen. [Phœn. 233. Φοιβείοις λατρείαις.]

Φοιβὰς, άδος, ἡ, phœbas: ut, φοιβὰς δάφνη, in Epigr.

Φοιβητεύω, oraculo edo: propriè, Phœbi spiritu instinctus, seu Phœbi numine afflatus, Hesych.

Φοιβήτρια, ἡ, q. d. editrix oraculorum. Exponitur et, purgatrix, apud eundem.

Φοιβὰς, άδος, ἡ, Phœbas: quæ fatidica est, vaticinatrix, utpote Phœbi numine afflata. Eurip. in Hec.

Φοιβάζω, vaticinor, Phœbi numine afflatus sum afflatus. Item vaticinans dico. Lycophr. in Alex. Δαφνηφάγων φοίβαζεν ἐκ λαιμῶν ὄπα. ¶ Item, purgo, abluo: ut apud Callim. hymno in lavacra Palladis, ἐφοίβασε δὲ παγαῖς Πάντα χαλινοφάγων ἀφρὸν ἀπὸ στομάτων.

Φοιβαστικὸς, q. d. vaticinativus: i. vaticinandi vi præditus. Dionys. Long. Et fœm. φοιβαστικὴ, vates Apollinis spiritu plena. Plut.

Φοιβεύω, vaticinor. Item, purgo, purifico, lustro. Item, orno, splendidum reddo. Hesych. et Etym.

Φοιβάω, ῶ, lustro, purgo, splendidum reddo. Apollon. Arg. 2. ‡ 302.‡ ποιὴν περὶ δέρμα γέροντος Πάντα φοιβήσαντες. Theocr. in encom. Ptol. Χεῖρας φοιβήσαντα μύροις, manibus unguento nitidis redditis.

Composita ex φοιβάζω.

Ἀποφοιβάζω, repurgo, ἀποκαθαίρω. Hesych.

Ἀποφοιβάζω, repurgo, ἀποκαθαίρω.

(Ἀφοίβαντον χέρα. Æsch. Eum. 236.)

Ἀναφοιβάζομαι, vaticinor ut insani poëtæ, μαίνομαι. unde perf. pass. ἀναπεφοιβάσθαι, apud Soph. in Ajace, ἐκμεμηνέναι.

Προφοιβάζω, ante purifico. Nonn.

ΦΟΙ'ΝΙΞ, ικος, ὁ, interdum substantivum est, interdum adjectivum. ¶ Quum substantivè accipitur, interdum de palma arbore dicitur, ut Od. ζ. Ἀπόλλωνος παρὰ βωμῷ Φοίνικος νέον ἔρνος ἀνερχόμενον ἐνόησα. † Xen. Pæd. l. 5. p. 142. b.† Interdum sic appellatur hujus arboris ramus, teste Poll. Sæpè ejus fructus hoc nomine intelligitur, palmula: ut apud Herodot. Cujus fructus in palma adhuc florente pendentis involucrum φοίνικα ἐλάτην vocat Diosc. l. 1. c. 151. ¶ Herba etiam quædam φοῖνιξ dicitur, spicam ferens lolio similem, ad palmulæ maturæ colorem accedentem: de qua Diosc. l. 4. c. 43. ¶ Est et φοῖνιξ, avis phœnix, à phœniceo pennarum colore dicta: ab aliis à palmæ ejusdem natura nomen accepisse putatur: de qua Plin. l. 13. c. 4. et Oppian. in Ixeut. ¶ Interdum φοῖνιξ dicitur color ruber: seu phœniceus color, qualis est palmulæ. ☞ Quidam exp. sanguineus, ad etymon alludentes, quem Eust. φοῖνιξ à φόνος dici scribit, significante αἷμα. Utitur Hom. in hac signif. Il. ψ. et Eur. in Phœn. ¶ Item φοῖνιξ, instrumentum quoddam musicum à Phœnicibus inventum, de quo Athen. l. 14. ¶ Dicitur sic et collyrium quoddam τραχωματικὸν, de quo Gal. et Aët.

Φοῖνιξ denique, qui ex Phœnicia. Hinc φοινικίζω, Phœnicem agere (in impuritate et obscœnitate.) Φοινίκη, Φοινίκα, regio Phœnice, Phœnicia. in quâ Tyrus et Sidon. Ὁ φοινικίας, ventus à Phœnice flans; euronotus; thrasciæ oppositus. ¶ Phœnicum autor putatur ὁ Φοῖνιξ, Neptuni et Libyes filius. ¶ Est etiam Φοῖνιξ Thessaliæ fluvius, in Asopum influens. ¶ Nomen id et Achillis præceptor proprium habuit. Hom.

Φοῖνιξ, adjectivum exp. ruber, ad rubrum colorem accedens. Item, rutilus: ut apud Apoll. Arg. 2. φοίνικι λόφῳ ἀναλάμπουσα πήληξ, rubra crista. † ἱμάτια. Xen. Pæd. p. 213. d.† (Eurip. Phœniss. 1463. Theoc. κέ. 128. φοίνικι ἐγκεφάλῳ. Philostr. l. 2. c. 20. l. 3. c. 48. φοίνισσα. Æsch. Ch. 22.)

Derivata à φοῖνιξ, palma.

Φοινικίτης, ου, ὁ, palmeus: ut, φοινικίτης οἶνος, vinum ex palmulis confectum. Diosc. l. 5. c. 40.

Φοινίκινος, sc. οἶνος, idem cum φοινικίτης. Athen. l. 1. et 14.

Φοινικὴ νόσος, apud Hippocr. dicitur elephantiasis; forsan à colore palmæ fructus, et existimari posse dicit Galen. in lex. Hippocrat.

Φοινίκεος, et Ionicè φοινικήϊος. Ut, φοινικήϊος οἶνος, qui et φοινίκινος. Et, φοινικήϊοι βῖκοι, dolia palmeo vino plena, apud Herodot.

Φοινικών, ῶνος, ὁ, palmetum.

Φοινίκεος, et per contract. φοινικοῦς, phœniceus, puniceus. Aristot. de cœl. et meteorol. l. 3. Apud Xen. et alios, φοινικοῦς χιτῶνας. Sic apud Plut. in Numa, φοινικοῦς χιτωνίσκους. Et, φοινικοῦς ῥίζας, apud Diosc. l. 3. c. 105.

Φοινικίζω, ad puniceum colorem vergo, purpurasco.

[Φοινικιστής. Xenoph. de Cyri Exp. lib. A. Κῦρος ἀπέκτεινεν ἄνδρα Πέρσην, Μεγαφέρνην φοινικιστὴν βασίλειον, &c.]

[Φοινικιστί. Polyb. Hist. lib. 1. πάλαι γὰρ στρατευόμενος ᾔδει διαλέγεσθαι φοινικιστί.]

Φοινικόεις, εντος, ὁ, idem quod φοινικοῦς. Ut, φοινικόεσσα χλαῖνα, Od. ξ. Et, ἴοια φοινικόεντα, apud Hes. in Asp. 193.†

Φοινικίς, ίδος, ἡ, vestis phœnicei coloris seu punicei, puniceus amictus. Exp. etiam, purpurea vestis, purpureus amictus, ob coloris affinitatem. Xen. Pæd. 6. ἐσθὴς δὲ φοινικὶς πᾶσα ἡ στρατιά. Item pro panno puniceo, apud Aristoph. in Pluto. Item, φοινικίδες, pro tapetibus puniceis seu purpureis, apud Æschin. Cujus diminut. φοινικίδιον. Laërt.

Φοινίσσω, f. ξω, puniceo colore inficio, aut etiam purpureo. (Φοινίσσομαι. Theoc. κέ. 16.)

Φοινήεις, εντος, ὁ, idem quod φοινικόεις. Iliad. μ'. φοινήεντα δράκοντα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον.

Φοινώδης, purpureus, ruber, φοινικοῦς. Nicand.

Φοινικικός, puniceus, palmaris. Strabo.

Composita.

Ἐπιφοινικίζω, q. d. superpurpurasco, in superficie ad colorem purpureum seu puniceum vergo. Aristot. de col.

Ἐπιφοινίσσω, purpurasco. Plut.

Σπαθοφοίνικον, apud Nic. Myreps. exp. spatha palmæ, i. fructus palmæ adhuc florentis involucrum.

Ὑποφοινικίζω, q. d. suppuniceasco, subpurpurasco.

Ὑποφοινίσσω, idem: ut, ὑποφοινισσόμενα φύλλα, apud Diosc. l. 3. c. 78. folia in puniceum colorem vergentia.

Pertinentia ad φοῖνιξ, significans ruborem aut colorem sanguineum.

Φοινήεις, rubefactus: ut, αἵματι φοινήεις, sanguine cruentatus, apud Hesiod. in Asp.

Φοινίσσω, rubefacio, sanguine inficio, cruento. unde apud Liban. de Marte, γῆν τε φοινίττων, καὶ αἱμάτων ποταμοῖς. Et in pass. apud Theocrit. idyll. 24. Αἷμα δ' ἐφοινίχθη. Sic Bion in epitaph. Adon. de Venere, στήθεα δ' ἐκ μηρῶν φοινίσσετο, pectora rubefiebant. Apud Eurip. in Iph. Aul. αἰσχύνῃ φοινίσσω, exp. rubore suffundo. (μάστιγι φοινιχθείς. Soph. Ajac. 110.)

Φοινιγμός, οῦ, ὁ, q. d. rubefactio. Peculiariter apud eundem sic dicitur ruboris per medicamenta excitatio in aliqua parte: ut apud Ægin. lib. 3.

Φοίνιξις, idem quod φοινιγμός, rubefactio.

Ἐκφοινίσσω, rubefacio, cruento. Eurip. in Phœn. πῶλοι δ' ἐς χηλὰς τένοντας ἐξεφοίνισσον φόνῳ.

Λυροφοῖνιξ, species quædam citharæ. Athen. l. 4.

ΦΟΙΤΑ'Ω, ῶ, F. ήσω, P. ηκα, ito, ventito. Interdum peculiariter dicitur de discipulis ad præceptorem aut ad scholam discendi causâ ventitantibus. Ut apud Aristoph. (Nub. 913.) διὰ σὲ φοιτᾶν οὐδεὶς ἐθέλει τῶν μειρακίων, ad me ventitare, discendi causâ. Dicitur etiam, φοιτᾶν εἰς διδασκάλου, apud Xen. Pæd. 2. (εἰς διδασκαλεῖα. 1. 2. 6.) et, φοιτᾶν εἰς τὰ διδασκαλεῖα, apud Plut. in Camillo. ¶ Item simpliciter, ventito ad aliquem, eo, venio, accedo. Plat. de rep. l. 1. δεῦρο παρ' ἡμᾶς φοίτα, ὡς παρὰ φίλους. Et de reb. inanimis. Ut apud Thuc. ἐφοίτων ἀγγελίαι, crebri nuntii afferebantur. Apud Herodot. l. 1. φοιτᾶν εἰς ὁμιλίην ἀνδρῶν, exprim. cum viris coire. Sic et apud Plut. in Per. τῷ Περικλεῖ γυναῖκας εἰς τὸ αὐτὸ φοιτώσας ὑποδέχεται, cum Pericle coëuntes. ¶ Item, insanio, furo: ut refert Eust. ex veteribus. Apud Soph. in Ajace, φοιτῶντ' ἄνδρα μανιάσι νόσοις. (Œdip. Tyr. 485. 1279.) ¶ Eustathius ex veterum authoritate tradit, φοιτᾶν esse factum ἐκ τοῦ φαίνω, vel ἐκ τῆς ἴθι.

Φοίτησις, εως, ἡ, itatio, ventitatio, ipsa actio itandi seu ventitandi. Xen. Hell. 1.

Φοιτητής, οῦ, ὁ, q. d. itator, ventitator. Peculiariter dicitur de eo, qui ad præceptorem ventitat: discipulus.

Φοιτατής, idem quod φοιτητής. Coluth.

Φοῖτος, ου, ὁ, præco. παρὰ τὸ φοιτᾶν πανταχοῦ. Hesych.

Φοῖτος, ου, ὁ, insania, rabies. Eust. et schol. Soph. in Ajace.

Φοιτάς, άδος, ἡ, insana, furiosa. Item, vaga. Epigr. l. 3. φοιτάδες ἑταιρίας (φοιτάσι στροφαῖς. Eurip. Phœniss. 986. Soph. Tr. 997. Æsch. Ag. 1284.) ¶ Item, meretrix.

Φοιταλέος, ὁ καὶ ἡ, insanus, furiosus. Eurip. in Hippolyto coron. (de Cybele:) ματρὸς οὐρείας φοιταλέου. Dicitur et, φοιταλέη, apud Apoll. l. 4. et apud Mosch. idyll. 2. (Æsch. Pr. 600.)

Φοιταλιεύς, furiosus, insanus. Bacchi epith. apud Oppian.

Φοιτίζω, idem quod φοιτάω. Homer. hymn. in Bacch. φοιτίζεσκε καθ' ὑλήεντας ἐναύλους. [Apoll. Rhod. Arg. iii. 53. τί δ' ἱκάνετον, οὔ τι πάρος γε λίην φοιτίζουσαι; Hom. Hym. xxv. 8.]

Composita.

Ἀεροφοίτης, ου, ὁ, aërem frequentans, ad aërem ventitans. [Ἀεροφοίτης. Aristoph. R. 1326. Κυρεῖν παρασχὼν ἰταμαῖς κυσὶν ἀεροφοίτοις. τὸ φλαττοθραττοφλαττόθρατ.]

Ἀιδοφοίτης, qui ad inferos ventitat; apud Athen. l. 12.

Ἀναφοιτάω, ῶ, redeo, rursum eo, repeto: ut, ἐς οἰκηίας ἀναφοιτῶντες, apud Herodot.

Ἀνώφοιτος, ὁ καὶ ἡ, ad superna vadens, superna petens. Phil. de mundo.

Ἀποφοιτάω, abeo, abscedo, non frequento. Philostr. ἀπεφοίτα τῶν ἐκκλησιῶν. ¶ Item, morior.

Ἀποφοίτησις, abitus, abitio, discessus. Hesych.

Προαποφοιτάω, (decomp.) præmorior: unde, προαποπεφοίτηκε, præmortuus est, apud Plut. in consol. Apoll.

Ἀφοίτητος, qui frequentari non potest, inaccessibilis.

Διαφοιτάω, divagor, pervagor seu pervado, i. percrebresco. † Xen. Pæd. 6. p. 158. c.† Plut. in Fab. τοῦ ἔργου λόγος μείζων διεφοίτησεν εἰς Ῥώμην. Herodian. l. 7. ὡς δὲ διεφοίτησε ταῦτα.

Εἰναλίφοιτος, marivagus, in mari vagans, seu per mare.

Εἰσφοιτάω, sive ἐσφοιτάω, ingredior, intro: aut, sæpe ingredior: Eurip. in Androm. [943. Πρὸς τὸν ἐν οἴκοις ἄλοχον ἐσφοιτᾶν ἐᾶν Γυναῖκας. Aristoph. Equit. 1020. Ἐσφοιτῶν δ' ἐς [illegible]]

Ἐκφοιτάω, exeo, egredior, prodeo, excedo. Laërt. τῆς σχολῆς ἐκφοιτήσας.

Ἐκφοίτησις, egressio.

Ἀνεκφοίτητος, (decomp.) non prodiens.

Ἐπιφοιτάω, venio ad, accedo ad, cum dat. apud Plat. et Herodian. Item, ventito ad aliquem, audiendi causâ. Item, viso. Plut. in Dionys. ¶ Item, pervado, peragro: apud Thucyd. ¶ Item, in mentem venio, apud Damasc. ¶ Item, consuetudinem stupri habeo: apud Herodian.

Ἐπιφοίτησις, accessus, adventus. Areop. ¶ Item ipsa actio superveniendi.

Ἠερόφοιτος, per aërem itans, aërem frequentans. Phocyl.

Ἠεροφοῖτις, quæ per infernas tenebras ambulat et vagatur. Il. ι. et τ'.

Ἡμερόφοιτος, interdiu oberrans. Basil.

Ἠνεμόφοιτος, per aëra vadens, aërius, vadens cum vento.

Καταφοιτάω, advenio ex aliquo loco descendens, descendo. Herodot.

(Λυδοφοίτης. Sch. Æschyl. Pers. 41.)

Μεταφοιτάω, transeo, transferor. Strab.

Νεόφοιτος, ὁ καὶ ἡ, recenter prodiens, vel, recenter incipiens. Tryph.

Νυκτίφοιτος, noctu ventitans. Νυκτίφοιτ' ὀνείρατα, nocturna somnia. Æschyl. in Prometh. [657.]

Ὁμόφοιτος, qui simul it, comes. Nonn. [Pind. Nem. κ. 55. αἰμύλων μύθων ὁμόφοιτος, &c. Schol. ἀπατητικῶν λόγων σύμφοιτος &c.]

Ὀρειφοίτης, montivagus, qui montes peragrat, et in iis versatur. Suid. Pro eodem dicitur et ὀρεσσιφοίτης. Et fœmin. ὀρεσιφοιτάς, montivaga. Epigr. l. 2.

Ὀρθροφοίτης, qui matutinus advenit. Suid.

Οὐρανοφοιτάω, per cœlum gradior, in cœlo versor. Hesych.

Οὐρανοφοίτης, qui per cœlum graditur. Suid.

Περιφοιτάω, circumeo, circumambulo.

Περίφοιτος, qui circumit, qui circumvagatur. Nonn.

Προσφοιτάω, accedo, advenio. Plut. [Antiphan. apud Aristoph. Vesp. 439. Schol. Blast. Πρὸς γὰρ τὸ γῆρας ὥσπερ ἐργαστήριον, Ἅπαντα τἀνθρώπεια προσφοιτᾷ κακά. Demosth. c. Aristogit. οὐδὲ προσφοιτᾷ πρός τι τούτων τῶν ἐν τῇ πόλει κουρείων, ἢ μυροπωλίων, &c.]

Συμφοιτάω, unà ventito. Peculiariter dicitur de iis, qui unà ventitant in scholam, ideoque exp. sum condiscipulus. Poll.

Συμφοιτητής, condiscipulus. Phal. in ep. [Æschin. in Timarch. καὶ τὸ τελευταῖον περὶ τῆς συμφοιτήσεως τῶν παίδων, &c.]

Ὑψιφοίτης, altigradus: alta percurrens seu pervadens. Exponitur etiam, qui animo est elato et superbo. Suid.

ΦΟΛΙ'Σ, ίδος, ἡ, quæ Etymol. et φολὶς, squama, qualis est serpentis. Oppian. de ven. l. 3. Δεινὰ φολίδεσσιν ἐοικώς. Aristot. hist. an. l. 2. οὔτε φολίδας οὔτε τρίχας ἔχουσιν αἱ ὄρνιθες. Dicitur et, φολὶς τοῦ χαλκοῦ, τοῦ θώρακος, squama æris, loricæ. apud Hippocr. in l. de vict. quam Diosc. λεπίδα τοῦ χαλκοῦ nuncupat. ☞ Etymologus ex λεπὶς ortum esse dicit, metathesi facta et transpositione literarum. ¶ Exponitur et, ἐπίσκηνα, apud Apoll. (l. 1. 221.) ¶ Sic etiam dicuntur parvæ pennæ seu plumæ, quoniam squamis sunt similes. Etymol.

Φολιδωτός, οῦ, ὁ, squameus, squamatus. Arist. de par. an. Apud Athen. l. 9. φολιδωτὸς θώραξ, squameus thorax, seu squamea lorica. (Philostr. l. 3. c. 6.)

ΦΟ'ΛΛΙΣ, εως, ἡ, obolus, teste Suidâ et Eustath. ¶ Est et φόλλιξ, sacculus, marsupium, recondendis obolis, et consequenter nummis. ¶ Est et φόλις, vel φόλλις, follis, instrumentum vento attrahendo ac efflando.

Φολλικώδης, follicularis, fungosus, inanis, instar follis. Θυλακώδης, σομφός. Hippocr.

ΦΟ'ΛΛΙΞ, ἡ, et αἱ φόλλικες, asperitudines cutis; quales scabiosorum, quæ et ἐφηλις, et ἴονθις, vocantur.

Φολλικίδες, ἡ ἐφηλίδες, λεπρίδες. Erotian. in lex. Hippocr.

ΦΟΛΥ'ΝΩ, idem quod μολύνω, inquino. ¶ Item, impleo.

ΦΟ'ΛΥΣ, rufus.

ΦΟΞΟ'Σ, οῦ, ὁ, cujus caput est acutum et veluti turbinatum. Il. β. [218.] de Thersite, φοξὸς ἔην κεφαλήν. ☞ Dicitur quasi φαοξός, ut sit ὁ πρὸς τὰ φάη ὀξὺ ἐξηρμένος, inquit Athen. l. 11. Etymologus tamen φοξὸν hominem denominari scribit ἀπὸ τῶν κεραμικῶν ἀγγείων, τῶν ἐν τῷ καμίνῳ ὑπὸ φωτὸς, τουτέστι πυρὸς ἐξηρμένων.

Φοξότης, ητος, ἡ, esse φοξὸν, πάθος τοῦ φοξοῦ. Eust. Il. β.

Φοξῖνος, piscis quidam, celeriter natans in ostiis fluviorum. Fortasse ab acuminato capite sic dictus. apud Aristot. anim. l. 6.

ΦΟ'ΡΜΙΓΞ, ιγγος, ἡ, idem quod κιθάρα, cithara. Iliad. σ'. Τοῖσιν δ' ἐν μέσσοισι πάϊς φόρμιγγι λιγείῃ Ἱμερόεν κιθάριζε. (Eurip. Phœniss. 783.) ☞ Scribit Eustath. videre deductam esse hanc vocem παρὰ τὸ φορμίζειν, quod per syncopen dicitur pro προοιμιάζειν. Etymolog. autem dici tradit παρὰ τὸ προοιμιάζεσθαι τὰς ᾠδὰς, quasi προοίμιγξ. Primo enim loco solitum fuisse Apollinem citharam pulsare, deinde Musarum cantum seu carmina fuisse subsecuta.

Φορμίζω, citharam pulso, cithara ludo. Od. α.

Φορμικτής, seu φορμιγκτής, citharœdus. Epigr. (Φορμικτάς. Apollinis epith. Aristoph. R. 234.)

Composita.

Ἀναξιφόρμιγξ, ὁ καὶ ἡ, dominans citharæ, potestatem habens in citharam: ut, ἀναξιφόρμιγγες ὕμνοι, apud Pind. in Olymp. Od. 2.

Ἀφόρμικτος, qui caret cithara. Æschyl. [Ἀφόρμικτος. Eum. 332. ὕμνος ἐξ Ἐρινύων, δέσμιος φρενῶν, ἀφόρμικτος, αὐονὰ βροτοῖς. Schol. οὐ γὰρ σὺν ὀργανικοῖς μουσικοῖς γίνεται οὗτος ὁ ὕμνος. 346.]

Δυσφόρμιγξ, infelicem habens citharam. Apud Euripid. in Iphig. Taur. [224.] δυσφόρμιγγα ἄταν, exp. luctuosam calamitatem: quasi quæ lamentabili et insuavi citharæ sono sit commemoranda.

Εὐφόρμιγξ, seu ἐϋφόρμιγξ, pulchram citharam habens. Et substantivè, cithara. Epigr.

Ποικιλοφόρμιγξ. Pind. qui diversi generis citharas habet. [Olymp. Od. Δ. 3. Τεαὶ γὰρ ὧραι Ὑπὸ ποικιλοφόρμιγγος ἀοιδᾶς Ἑλισσόμεναί μ᾽ ἔπεμψαν, &c.]

Φιλοφόρμιγξ, amans citharam, citharæ cupidus. Æschyl. [Suppl. 704. ἀγνῶν τ᾽ ἐκ στομάτων φερέσθω φήμα φιλοφόρμιγξ.]

ΦΟΡΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, sporta, corbis, calathus: nexus vitilium: seu plegma ex junco, sparto, et id genus aliis. Hesiod. in Erg. Οἴσεις δ᾽ ἐν φορμῷ, παῦροι δέ σε θηήσονται. [Theoc. ιέ. 13.] ¶ Interdum sic dicitur teges, seu storea: ut apud Aristoph. in Plut. ‡542.‡ φορμὸν ἔχειν ἀντὶ τάπητος σαπρόν. Sic et apud Aristotel. rhet. 2. et Polyb. ¶ Pollux tradit, esse τὸ ἀγγεῖον τῶν ἀθέρων, quod dictum sit et λάρκος. ¶ Dicitur esse et mensura quædam frumenti, apud Lys. ☞ Deducitur à φέρω, teste Eust. et Etym.

Φορμηδὸν, in modum sportæ seu corbis: vel, in modum tegetis seu storeæ. Thucyd. l. 2.

Φορμίον, τὸ, item φορμίσκος, et φορμίσκιον, item φορμὶς, ίδος, ἡ, sportula, corbula. Item tegeticula, parva storea. Priora apud Etymolog. et Hesych. postremum apud Aristoph. in Vesp. et Aristot. hist. an. l. 5.

Φόρμιον, herba, ex qua storeæ mattæque plectuntur.

ΦΟ'ΡΤΟΣ, ου, ὁ. (☞ Quasi φέρτος, παρὰ τὸ φέρειν,) propriè de navis onere dici traditur. Unde et Hesiod. in Erg. jubet νῆα θοὴν ἅλαδ᾽ ἑλκέμεν, ἐν δέ τε φόρτον Ἄρμενον ἐντύνασθαι. Sic apud Plutarch. in Lyc. φόρτος ἐμπορικός. Dicitur tamen de quovis onere: et metaphoricè de re molesta et odiosa. Item apud Aristophan. in Plut. ‡796.‡ sic nominatur importuna molestaque irrisio: Ἔπειτα καὶ τὸν φόρτον ἐκφύγοιμεν ἄν.

Φόρταξ, ακος, ὁ, bajulus. Poll.

Φορτίον, τὸ, onus, sarcina: propriè, quæ navi imponitur. Hesiod. in Erg. Interdum τὰ φορτία, exp. merces: ut apud Aristoph. in Vesp. [R. 581.] ‡ Xen. Pæd. l. 2. 53. d. de militum sarcinis.‡ Metaphoricè apud Demosthen. in orat. ad Philippi epist. μεῖζον φορτίον ἢ καθ᾽ αὑτὸν ἀράμενος.

Φορτικὸς, onerarius: ut, φορτικὸν πλοῖον, Thuc. Item metaph. gravis, odiosus, molestus, tædiosus: Aristot. eth. 4. Plut. in Anth. Exponitur etiam, ineptus, insulsus: ut, κωμῳδία φορτική, apud Aristoph. Item, fastuosus, arrogans, insolens. Demosth. in Timocr. ἵνα μή τι φορτικὸν εἴπω.

Φορτικῶς, odiosè, molestè, ineptè. Item, arroganter, insolenter. Plut. et Synes.

Φορτικότης, ἡ, q. d. odiositas et tædiositas. Arrogantia. Aristot. rhet. 2.

Φορτικεύομαι, idem quod σκώπτω.

Φορτὶς ναῦς, oneraria navis. Od. ί.

Φορτίζω, onero. Luc. 11. φορτίζετε τοὺς ἀνθρώπους φορτία δυσβάστακτα. Apud Hesiod. in Erg. μείονα φορτίζεσθαι, exp. minora vehere onera in sarcinam collecta.

Composita.

Ἀναφορτίζω, onus in humeros tollo et asporto.

Ἀναφορτίζεσθαι dicitur onus, quod in humeros tollitur asportandum. Unde ἀναπεφορτίσθαι is dicitur metaph. qui proditus ac tanquam venditus, venit in potestatem emptoris, estque ab eo asportatus, velut mercium onus. Soph. in Antig.

Ἀντιφορτίζομαι, q. d. vicissim onus asporto: mercium scil. Id est, ex pretio rerum venditarum alias merces emo, et mecum in patriam reporto. Demosth. [Orat. adv. Lacrit. καὶ ἀπάξουσι τὰ χρήματα τὰ ἐκ τοῦ οἴνου ἀντιφορτισθέντα, πάλιν Ἀθήναζε ἐν τῷ αὐτῷ πλοίῳ ἅπαντα. Xenoph. de Provent. cap. 3. §. 2. Ἀλλὰ μὴν καὶ τοῖς ἐμπόροις ἐν μὲν ταῖς πλείσταις τῶν πόλεων ἀντιφορτίζεσθαί τι ἀνάγκη.]

Ἀποφορτίζομαι, onus abjicio, onus excutio, exonero. Hesych. Item, excutio velut onus. Synes. ἀποφορτισάμενοι τὴν ἀκρασίαν τῆς βιαίας φορᾶς. [Act. Apost. xxi. 3. ἐκεῖσε γὰρ ἦν τὸ πλοῖον ἀποφορτιζόμενον τὸν γόμον.]

Αὐτόφορτος ναῦς, navis cum ipso onere et mercibus. Plut. in lib. περὶ εὐθυμ. [Sch. ex. ἐπὶ ἰδίᾳ πραγματείᾳ. Æsch. Ch. 672.]

Βαρύφορτος, cujus onus est grave, onerosus: valde onerosus et ponderosus.

Ἐκφορτίζομαι, idem cum ἀποφορτίζομαι.

Ἔμφορτος, oneratus, onustus. Oppian.

Ἐπιφορτίζω, onero, onus impono. Joseph.

Ἐπιφορτίζομαι, idem. Greg. Et metaphor. molestiam exhibeo seu negotium. schol. Aristoph. Item, in humeros tollo, gesto.

Καταφορτίζω, abduco, depravo. Hipparch.

Καταφορτικὸς, onerosus, vehemens. Hesych.

Μυριόφορτος, cujus onus est infinitum. In Epigr. μυριόφορτος ναῦς, exp. navis oneraria: q. d. infinita vehens onera.

Παραφορτίζομαι, de onere aliquid subduco. Poll. ¶ Exponitur et, præter onus impono, oneri onus addo.

Πολύφορτος, cui multum oneris est, qui multo premitur onere seu pondere: ut, πολύφορτος ἀπήνη, apud Mosch. idyll. 2. et Theocrit. idyll. 19. [Herodot. de Vita Hom. καὶ Μελησιγένης—οὐ πολύφορτος, ἀλλὰ βραχέα τοῦ βίου ἔχων.]

ΦΟΡΥ'Ω, et φορύσσω, item φορύττω, pinso, subigo. Item, misceo, turbo, farinam subigentis more confundo. Item, fœdo, polluo. Od. σ'. φορύξας αἵματι πολλῷ.

Φορύομαι, misceor, turbor, &c. Od. χ. Σῖτός τε, κρέα τ᾽ ὀπτὰ φορύνετο, inquinabantur.

Φορυτὸς, quisquiliæ ex variis rebus commixtis. Et pro quisquiliis aridis, apud Athen. et Arist. hist. an. l. 9. Exponitur et, congestitia et confusa materia, congeries, colluvio. ¶ Item, fœnis ex congestis stramentis et vitilibus ad πλέγματα. Aristoph. in Acharn.

Composita.

Αἱμοφόρυκτος, ὁ καὶ ἡ, sanguine inquinatus seu pollutus. Od. ύ.

Ἀναφορύσσω, subigo in modum farinæ. Item commisceo. Hippocr. γυναικ. l. 1. et 2.

Ἀφόρυκτος, impollutus, non inquinatus. Epigr. l. 1.

ΦΡΑ'ΖΩ (F. σω, P. κα, Aor. 2. ἔφραδον, præt. med. πέφραδα,) dico, memoro, commemoro, expono. Od. λ'. ὄφρ᾽ ἐς χῶρον ἀφικόμεθ᾽ ὃν φράσε Κίρκη. Od. τ'. ἐπεί ῥά τοι αὐτὸς Ὀδυσσεὺς Πέφραδ᾽ ὅπως τελέει. Demosth. Olynth. 1. φρασάτω τις ἐμοὶ, τί τὸ κωλῦον ἔτ᾽ αὐτὸν ἔσται. Exp. etiam, jubeo. Ut apud Thucyd. l. 6. ὁ δὲ τοῖς ἱππεῦσι φράσας ὅπλα ἀναλαβεῖν. Sic apud Plutarch. μακρὰ χαίρειν φράσας τοῖς ἐν βουλῇ κατασταθεῖσι, valere jubens. Item, indico, nuntio. Lys. ἡ δὲ θεράπαινα ἐγγίσασά μοι φράζει ὅτι ἔνδον ἐστί. [Eurip. Med. 1181. Soph. Œdip. Tyr. 603. 1140. Cum Gen. Tr. 1130. Suadeo. El. 213.] ‡ Geminant poetæ τὸ σ in temporibus à futuro oriundis. Sic φράσσασθαι. Hesiod. Asp. 218.‡ ☞ Deducit Eustath. à φάω, dico: unde primò fiat φάζω, et, epenthesi literæ ρ, φράζω.

Φράζομαι, dico: unde particip. πεφραδμένος, pro πεφρασμένος, dictus. ¶ Item, in animo verso, consilium ineo: item, delibero, statuo: perpendo, cogito. Item, animadverto, deprehendo. Il. σ'. Ἀμφὶ μάλα φράζεσθε, φίλοι. Odyss. ύ. Φράζεσθαι μνηστῆρσιν ὄλεθρον, consilium agitare de internecione procorum. Il. ψ'. Πρῶτος δ᾽ Ἰδομενεὺς Κρητῶν ἀγὸς ἐφράσαθ᾽ ἵππους, animadvertit. [Æsch. Suppl. 473. Cum Gen. Theoc. Id. 2. 84. Id. 6. 13.]

Φράσμων, seu φράδμων, consultus, circumspectus, solers. Interdum et, peritus. Iliad. ω'.

Φραδμοσύνη, consilium, prudentia. Item, scientia, peritia. Hesiod. in Erg. ‡ Theog. 626. et 884.‡

Φράσις, εως, ἡ, loquutio, phrasis. [Soph. Tr. 1250.] Item, genus loquendi: apud Eust.

Φραστὴρ, ῆρος, ὁ, eloquutor, indicator, explicator. Xen. pæd. 5. ‡ 4. p. 106. a. Steph. l. 5. p. 139. c.‡ et Plat. Item φραστῆρες, dentes septennii, in pueris. schol. Aristoph.

Φραστικὸς, vir loquendi valens. Diog. Laërt.

Φραστὺς, ἡ, idem quod φράσις. Item, consideratio, consilium. Hesych.

(Φράστωρ, ορος. Æsch. Suppl. 501.) [Ὀπάονας δὲ φράστορας τ᾽ ἐγχωρίων ξυμπέμψατ᾽, &c. Schol. τοὺς φράσοντας.]

Φραδὴ, ἡ, prudentia: apud eundem.

Φράδαι, αἱ, mentes. Pindar. in Olymp. (ἔστω δὲ μαντεῦσιν ἀφθέγκτοις φράδαις. Æschyl. Ch. 941. Eum. 245. Eurip. Phœniss. 650.)

Φραδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, consultus, prudens. Iliad. ώ. φραδέος νόου ἔργα τέτυκται.

Φραδέως, prudenter. Item, disertè, apertè. Hesych.

Φραδέω, dico. Hesych.

Φραδάω, interpretor, enuntio. Idem.

Πεφράδω, idem quod φράζω, ex cujus præt. med. formatum est, sicut πεπλήγω, ex πέπληγα, teste Eust. Il. ω'. Καί τινά τοι πᾶς Ζεὺς ἐπέφραδε τόνδε μάτην. Sic et apud Hesiod. ‡ Th. 74.‡ ἐπέφραδε τιμάς.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀντιφράζω, per contrarium loquor, contraria appellatione nomino.

Ἀντίφρασις, figura Gram. ut quæ bellum dicitur, quòd minimè sit bellum, &c.

Ἀποφρὰς, άδος, ἡ, unde, ἀποφράδες ἡμέραι, nefasti dies, quasi μὴ καί τι εἶναι φράζεσθαι. Luc. in Pseudol. Plut. in Cam. ¶ Item, ἀποφράδες πύλαι, portæ nefastæ, vel sceleratæ, per quas capitis supplicio afficiendi, et piacula, educuntur: apud eundem in l. περὶ πολυπραγμοσύνης. ¶ Item, ἀποφράδες ἄνθρωπος, sceleratus homo et nefandus, apud Synes.

Ἀποφράζω, indico. Oppian.

Ἐκφράζω, eloquor, enarro, edissero, describo, commemorando singula, et ob oculos ponendo. [Æschyl. Prometh. 948. καὶ ταῦτα μὴν μηδὲν αἰνικτηρίως, Ἀλλ᾽ αὔθ᾽ ἕκαστ᾽ ἔκφραζε. Eurip. Herc. Fur. 1119. Εἰ μηκέθ᾽ Ἅιδου βάκχος εἶ, φράσαιμεν ἄν.]

Ἔκφρασις, enarratio, descriptio, quasi ob oculos ponens id quod narratur. Aphthon.

Ἐκφραστικὸς, eloquendi facultate præditus et describendi. ¶ Τὸ ἐκφραστικὸν, vis exprimendi conceptus mentis. Laërt.

Ἀνέκφραστος, (decomp.) qui eloquendo exprimi non potest seu describi. Greg.

Ἐπιφράζω, indico: ut, ἐπέφραδε τιμὰς, indixit honores, apud Hesiod. ‡ Theog. 74.‡ quidam enim hinc deducunt. Exponitur etiam, admoneo, suggero.

Ἐπιφράζομαι, excogito, comminiscor. Od. ί. et apud Herodot. ‡ Hesiod. Theog. 160.‡

Ἐπιφραδέως, consultò, prudenter. Apoll. Arg. 2.

Ἀνεπίφραστος, (decomp.) qui excogitari non potest, quem comminisci non licet. Simonid. in vitam humanam, μυρίαι βροτοῖσι κῆρες, ἀνεπίφραστοι δύαι, Καὶ πήματ᾽ ἐστί.

Καταφράζομαι, considero, perpendo, animadverto. Hesiod. in Erg. ὑμεῖς δὲ καταφράζεσθε καὶ αὐτοὶ τήνδε δίκην.

Μεταφράζω, in aliud orationis genus, seu in aliam formam muto. Phil. de vita Mos. l. 2. Item, in aliam orationem (alius linguæ) transfero, interpretor. Plut.

Μεταφράζομαι, postea considero, et in animo verso. Il. ά.

Μετάφρασις, mutatio in aliud orationis genus, sive in aliam formam, apud Plutarch. in l. utrum Athenienses, &c. Item, interpretatio.

Μεταφραστὴς, qui metaphrasi utitur, interpres.

Μεταφραστικὸς, qui habet metaphrasin seu metaphrastæ formam.

Παραφράζω, q. d. loquor juxta: i. loquor juxta ea quæ alius dixit, et velut orationis ejus vestigiis insistendo: eodem sermone utens aliquid latiùs et explicatiùs eloquor. Plut. in vita Hom. Phil. de vita Mos. l. 2.

Παράφρασις, interpretatio, qua aliquis sermone eodem utens aliquid latiùs eloquitur. Fab. l. 10. c. 5.

Παραφραστὴς, qui utitur paraphrasi.

Περιφράζω, circumloquor, circumloquendo eloquor, pluribus verbis explico id, quod uno aut paucioribus est dictum. Dion. Halic. ¶ Item, considero, perpendo. Nic. in Ther. Ἔργα δέ τοι σίνταο περιφράζοιο φάλαγγος.

Περίφρασις, circumloquutio, circuitio loquendi. Fab. l. 8. c. 6.

Περιφραστικὸς λόγος, oratio in qua utimur periphrasi.

Περιφραδὴς, scitus, peritus. Hom. hymn. 1. in Merc. [Soph. Antig. 352. πόντου τ᾽ εἰναλίαν φύσιν (ἄγει) σπείραισι δικτυοκλώστοις περιφραδὴς ἀνήρ.]

Περιφραδέως, scitè, peritè: seu ritè. Od. γ'. (Il. β'. 429.)

Προφράζομαι, prædicor, prænuntior: unde, προπεφραδμένος, prædictus, prænuntiatus: ut, προπεφραδμένα ἄεθλα. Hesiod. in Erg.

Συμφράζομαι, simul consulto, simul delibero. Item, mecum reputo. Il. ά. συμφράσσατο βουλὰς Ἀργυρόπεζα Θέτις.

Συμφράδμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, qui unà consilia agitat, consiliarius. Il. β'. Exponitur et, unanimis, concors.

Ὑποφράζομαι, animadverto, vel, subanimadverto: unde, ὑποφρασθεὶς, apud Apoll. Rhod.

‡ Ὑποφραδμοσύνη, prudentia. Hesiod. Theog. 658.‡

Composita sine præpositione.

Ἀριφραδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, valde manifestus: ut, σῆμα ἀριφραδές. Il. ψ'. (Theoc. κέ. 39.)

Ἀριφραδέως, valde apertè, admodum evidenter. Theocr. idyll. 26. [Apoll. Rhod. Argon. lib. 3. 314. ὁ δ᾽ ἐν ποσὶν ἔμπεσ᾽ ἑταίροις, Εἶπεν ἀριφραδέως. Hom. Odyss. ψ. 225. Νῦν δ᾽ ἐπεὶ ἤδη σήματ᾽ ἀριφραδέα κατέλεξας Εὐνῆς ἡμετέρης, &c.]

Ἀφράσμων, vel ἀφράδμων, ονος, ὁ καὶ ἡ, inconsultus, inconsideratus, imprudens. Hesych. (Æsch. Ag. 1410.)

(Ἀφραδμόνως. ἀβούλως, ἀλόγιστως. Æschyl. Pers. 417. pro eodem ἀφρασμόνως. Ag. 298.)

Ἀφραδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem. Od. β'.

Ἀφραδέως, inconsultè, inconsideratè, imprudenter, stultè. Il. ψ'.

Ἀφραδία, et Ionicè ἀφραδίη, inconsideratio, imprudentia, imperitia, temeritas. Interdum cum genit. ut Iliad. ε'. ἀφραδίῃ πολέμοιο, imperitia belli.

Ἀφραδέω, ῶ, inconsultus sum, inconsultè aliquid facio seu dico, desipio. Iliad. ί.

Ἄφραστος, ου, ὁ καὶ ἡ, non dictus, vel non dicendus: Suid. ¶ Item, qui dici nequit, ineffabilis. Soph. in Trach. ¶ Item, incogitatus, improvisus, inexpectatus. Ut, ἄφραστος πάλη, Eurip. in Hippol. Et, ἄφραστον ὄλεθρον. Apoll. Arg. 2. Apud Nicand. ἄφραστα χαλᾷ, exp. ἀλογίστως, dementer. (Æsch. Suppl. 100.)

Ἀφράστως, ex improviso, præter exspectationem. Item inconsideratè, apud Sophocl. [El. 1374. ἐπεί σε νῦν ἀφράστως ἀέλπτως τ᾽ ἐσεῖδον.]

Ἀφραστὺς, ύος, ἡ, idem quod ἀφραδία. Suid.

Ἀφράζω, desipio. Hippocr.

Δολοφραδὴς, doli cogitator: dolos animo versans. Hom. hymn. 1. in Merc. [282.] Ὦ πέπον ἠπεροπευτὰ δολοφραδές. [Pind. Nem. Od. 8. 54. Ἐχθρὰ δ᾽ ἄρα πάρφασις ἦν καὶ πάλαι, αἱμύλων μύθων ὁμόφοιτος, δολοφραδής, κακοποιὸν ὄνειδος.]

Δυσέκφραστος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui vix explicari potest.

Εὔφραστος, explicatu facilis, pronuntiatu facilis. Aristotel. rhet. 3. Item pro εὔγνωστος et certus: Dionys. de sit. orbis.

Εὐφραδὴς, clarus, manifestus. Hesych. Item, benè disertus, disertus.

Εὐφραδέως, eleganter, prudenter. item, decenter, ornatè. Odyss. τ'. Item, clarè.

Εὐφραδίη, venustas sermonis, vis dicendi.

Θεοφράδμων, qui ex Deo loquitur. Phil. de vita Mos. lib. 3. in quo Deus loquitur.

Θεοφραδής, à Deo pronuntiatus: ut, θεοφραδὴς μῦθος, apud Nonn.

Θεοφραδία, consilium divinum, oraculum divinum. Hesych.

Κακοφραδής, mala cogitans et machinans. Il. ψ'.

Κακοφραδία, malum consilium. Nicand.

Ὁμοφράδμων, qui unà cum alio consultat, consilii particeps. Item, unanimis, concors. Plat. in ep.

Ὁμοφραδής, idem. Nonn.

Πολυφράσμων, seu πολυφράδμων, valde consultus, valde consideratus, valde prudens. Apoll. Rhod.

Πολυφραδής, idem. Simonid. in Iamb. de mul.

Σκινδαλαμοφράστης, ου, ὁ, qui de assulis loquitur seu de rebus subtilibus, nugatorias subtilitates effutiens.

ΦΡΑ'ΣΣΩ, sive φράττω, F. ξω, P. χα, sepio, munio. Herodian. τάχιστα οὖν φράξαντες τῷ τείχει τὴν πύλην. Idem, πανοπλίᾳ φράξαντες αὐτούς, armatura muniti. ¶ Item, obstruo, obturo: ut Hebr. c. 11. ἔφραξαν στόματα λεόντων. ¶ Exponitur etiam, addenso, constipo. apud Hom. Il. ν'. φράξαντες δόρυ δουρί. (Æsch. Pers. 456.)

Φράσσομαι, seu φράττομαι, sepior, munior, obstruor, obturor (Eurip. Phœniss. 687.) Unde partic. πεφραγμένος, (sine adjectione,) munitus et instructus ad bellum. Et, φραχθεὶς, munitus. Il. ρ'. φραχθέντες σάκεσι χαλκήρεσι. † Xen. Pæd. 2. 60. e.†

Φράγμα, τὸ, sepimentum, septum, sepes. Exp. etiam, maceria, vallum. Item munimentum. Ut in Epigr. cornua cervi dicuntur φράγματα μετώπου. Apud Athen. l. 4. λάθρα κατὰ μηχανὰς σχασθέντων τῶν φραγμάτων, quidam exp. per clandestina machinamenta reductis velis, aut tabulatis.

Φραγμός, οῦ, ὁ, idem quod φράγμα, sepes: apud Plat. in Per. et sæpe in Novo Test. (Soph. Œdip. Tyr. 1441.) ¶ Ab anatomicis sic appellatur totus dentium ordo atque acies, ut scribit Paul. Ægin.

Φραγμίτης, ου, ὁ, ad sepes pertinens: vel sepimentis idoneus: vel qui circa sepes nascitur. apud Diosc. l. 1. c. 21.

Φρακτός, οῦ, ὁ, septus, munitus. Pro eodem per hyperthesin literarum dicitur φαρκτός. Etym.

Φρακτικός, idem quod κατάφρακτος.

Φρακτήρ, ῆρος, ὁ, sepes.

Φράγνυμι, idem quod φράσσω. unde apud Suid. τῶν νέων τοὺς ἀνδρειοτάτους τοῖς ὅπλοις φραγνύντες.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀμφράσσω, aperio et explico quod septo clausum erat. Hesych.

Ἀντιφράσσω, et ἀντιφράττω, q. d. contrà obstruo, obstructionem obstructioni oppono. Exponitur et simpliciter, obstruo. Item, opponor. apud Alexand. Aphr. ἐκλείπει ἡ σελήνη διὰ τὸ ἀντιφράττεσθαι τὴν γῆν αὐτῇ. [Plat. Timæus. διαλύεται δὲ, ὅταν τοῖς ἀντιφραχθεῖσι περὶ τὸν ἀναπνεῖν, ἄγῃ τις βίᾳ τὸ πνεῦμα εἰς αὐτό.]

Ἀντίφραγμα, obstaculum, obstructio. Plut.

Ἀντίφραξις, q. d. obstructio quæ fit contrà, oppositio alicujus quod obstruat. Exponitur etiam, interpositio: ut, ἔκλειψις τῆς σελήνης dicitur fieri δι' ἀντίφραξιν ὑπὸ γῆς, apud Aristotel. post. analyt. lib. 1. cap. 7.

Ἀποφράσσω, seu ἀποφράττω, obstruo, obturo, intersepio. Ut, ἀποφράττειν τὸ στόμα, apud Basil. τὴν ὁδὸν ἀποφράττειν. Alex. Aphr.

Ἀποφράγνυμαι, seu ἀποφράγνυμι, idem. Item, communio veluti septo. Quo in signif. passivum etiam legitur apud Soph. in Antig. ἀποφράγνυσαι κύκλῳ τὸ πρᾶγμα.

Ἀπόφραξις, obstructio, obturatio. Xen. [de Exp. Cyri. lib. 4. cap. 2. § 15. Βοηθεῖν ἐκέλευον ἐκβαίνοντας πρὸς τὰ ἄνω, ἵνα τὴν ἀπόφραξιν τῆς παρόδου τῆς πρώτης, &c.—ἵνα τὴν ἀπόφραξιν τῆς παρόδου τῆς δευτέρας.]

Διαφράσσω, sive διαφράττω, intersepio, septo interjecto separo et discludo. Herodian. l. 2.

Διάφραγμα, q. d. intersepimentum: quod intersepit, seu intersepiendo discludit. Thuc. 1. Poll. l. 2. ¶ Διάφραγμα τῆς καρδίας, πραπίδες, περικάρδια, præcordia; discrimen et membrana, quæ, parietis instar, cor et pulmonem à jecinore et liene distinguit, septum transversum. περίζωμα, cinctus, discretorium, φρένες.

Διαφράγνυμι, et διαφράγνυμαι, sepio, munio, vel obstruo. Plutarch. in Camer.

Ἀδιάφρακτος, (decomp.) non interseptus. Theophrast. hist. pl. l. 1. c. 8.

Ἀδιαφράκτως, nullo interjecto sepimento, nullo discludente septo: apud eundem, hist. pl. l. 6. c. 5.

Ἐκφράττω, idem quod ἀποφράττω, obstructione libero, obstructiones amoveo. Diosc. l. 3.

Ἐκφρακτικὰ φάρμακα, medicamenta quibus vis inest expediendi meatus obstructos, apud Gal.

Ἐμφράσσω, vel ἐμφράττω, obstruo, obturo. Athen. l. 5. Item, intersepio: ut, ἐμφράττειν τὸ χωρίον, Gal. Item, infercio. Æschin. ταῖς αἰτίαις ἐνέφραξε τὰς κατὰ σοῦ τιμωρίας.

Ἔμφραγμα, et ἐμφραγμός, obturamentum, septum, obex.

Ἔμφραξις, obturatio, obstructio. peculiariter, obstructio aurium: seu morbus aurium obstructarum. Hesych.

Ἔμφρακτος, obstructus, obturatus, septus, munitus.

Ἐμφρακτικός, obstruendi facultate præditus.

Ἐπιφράσσω, vel ἐπιφράττω, obstruo, obturo. Basil.

Ἐπίφραγμα, obturamentum. Hesych.

Ἐπίφραξις, obturatio, ἐπίφραγμα. Plut.

Καταφράσσω, seu καταφράττω, munio. Et specialiter, armis munio.

Καταφράττομαι, munior: unde, ἵπποι κατατεφραγμένοι, apud Plutarch. in Alexand.

Κατάφραγμα, τὸ, munimentum.

Κατάφρακτος, circumquaque armis munitus: cataphractus. Ut, κατάφρακτοι ἱππεῖς, apud Herodian. l. 6. qui et absolutè κατάφρακτοι dicuntur, apud eundem l. 4. Livio, equites loricati.

Κατάφρακτος ναῦς, navis quæ tecta est et constrata, ut magis sit munita. Polyb. Sic, κατάφρακτα πλοῖα, apud Thuc. l. 1.

Ἀκατάφρακτος, (decomp.) qui non est κατάφρακτος, ut, ἀκατάφρακτοι ἱππεῖς, in l. de vocab. milit.

Παραφράσσω, seu παραφράττω, obsepio, obstruo. Herodian. l. 4. et 8.

Παράφραγμα, sepimentum munimento alicui additum seu circumdatum. Thuc. l. 4.

Περιφράσσω, seu περιφράττω, circumsepio, circumvallo.

Περίφραγμα, septum quo aliquid circumdatur. Poll. l. 1.

Περιφραγμός, idem.

Περίφρακτος, circummunitus, circumseptus.

Συμπεριφράττω, (decomp.) unà circumsepio, unà circummunio.

Προφράσσω, seu προφράττω, ante sepio, vel munio, i. ante aliquem locum.

Πρόφραγμα, septum alicui loco prætentum. Aristot. Œcon. 2. Item, locus ante scenam. Hesych. Et generaliter, propugnaculum, tutamen. Polyb.

Συμφράσσω, consepio, communio.

Composita ex φρακτός, sine præpositione.

Ἄφρακτος, ὁ καὶ ἡ, non septus, non munitus: ut, ἄφρακτοι πόλεις, ut ἄφρακτον στρατόπεδον, apud Thuc. Et cum genit. ἄφρακτος φίλων. apud Soph. [Aj. 935. ἄφρακτος τῶν φίλων. Schol. ἀφύλακτος. οἱ πεφραγμένοι καὶ τετειχισμένοι τοῖς φίλοις, &c.] Apud Eurip. in Hippol. [657.] ἄφρακτος ὅρκοις, exp. non obstrictus juramentis. Item, ἄφρακτος, non obstructus. [Aristoph. Thesm. 588. ἀφράκτως. Schol. Ἀπροβουλεύτως, καὶ μὴ προφάσει, ἀφυλάκτως τε καὶ οὐ πεφραγμένως πρὸς τὴν ἀπάντησιν τοῦ μέλλοντος —— κακῶς ἀπὸ τοῦ φράττειν. Thucyd. Hist. lib. 1. § 6.]

Δρύφακτος, vel δρύφακτον, tabulatum, sepes, cancelli. Peculiariter sic Athenis dicebantur cancelli ejus loci, in quo senatus judicabat. Poll. et Hesych. Quasi δρυόφρακτον, seu δρύφρακτον. παρὰ τὸ ταῖς δρυσὶ φράσσεσθαι, τουτέστι, ξύλοις.

Decomp. Ἀδρύφακτος, δρυφάκτοις et cancellis non munitus. Item, judicio carens: quoniam judicii locus Athenis δρυφάκτοις sepiebatur. Hesych.

Καταδρυφάσσω, (pro καταδρυοφράσσω,) δρυσὶ καταφράσσω. Et generaliter, munio.

Ναύφρακτος, navibus septus, navibus armatus et munitus. ut, ναύφρακτον στράτευμα, apud Eurip. in Iph. Aul. et, ναύφρακτος στρατὸς, apud Aristoph. [Æsch. Pers. 955. 1035.]

Ξυλόφρακτος, lignis septus seu circumseptus.

ΦΡΑΤΡΙ'Α, seu φατρία, ας, ἡ, curia. Φρατρίαι, dicuntur conventus quidam hominum, aut conventicula, quasi pagi, propria sibi sacra peculiariaque communiter habentium, teste Bud. apud Aristotel. in polit. Athenis sic dicta fuit tertia tribus pars, quum populus in quatuor duntaxat tribus divisus erat, ut tradit Poll. lib. 8. Isocr. orat. de Pace, τὰς δὲ φρατρίας καὶ τὰ γραμματεῖα τὰ ληξιαρχικά. Sic et apud Æschinem in orat. de malè gesta leg. ☞ Idem Bud. τὴν φρατρίαν dictam scribit ἀπὸ τοῦ φρέατος, à puteo, quòd, qui erant ejusdem φρατρίας, communi puteo uterentur. Orus verò φατρίαν apud Etymol. nominari vult quasi πατρίαν, à πατὴρ, mutato π in φ.

Φράτριος, curialis, ad curiam pertinens: ut, φράτριος αἴξ, capra quæ immolabatur ab iis, qui ejusdem curiæ erant. Poll.

Φράτριον, τὸ, sive φάτριον, locus in quem conveniunt curiales. Eust.

Φρατριακός, curialis, ad curiam pertinens.

Φρατριάζω, sive φρατρίζω, sum unus è curialibus, sum particeps curiæ. prius apud Demosthen. in Macart. posterius apud Æl. Dionys.

Φρατριαστὸς, οῦ, ὁ, curialis, qui est in ejusdem curiæ consortio.

Φατρία, pro eodem. Atticorum proprium, teste Eustath.

Φράτωρ, idem. Exponitur etiam, tribulis, contribulis. Aristot. polit. l. 2. Demosth. (Aristoph. R. 421. Æschyl. Eum. 659.)

[Φρατερικός. Demosth. adv. Leochar. οὐδέπω ἦν τῶν φρατέρων ἐνεγέγραπτο εἰς τὸ φρατερικὸν γραμματεῖον.]

Φρατερία, idem quod φρατρία. apud Suid.

Φρήτρη, (Ionicum,) pro iisdem. Il. β'.

Ἀφρήτωρ, (comp.) qui in nullius curiæ consortio est, seu sodalitio: vel, qui ab omni societate cum hominibus abhorret. ibid.

ΦΡΕ'ΑΡ, et poëticè φρεῖαρ, ατος, τὸ, puteus. Luc. in Demon. ἐπὶ φρέαρ ἀγαγὼν, καὶ δείξας αὐτῷ τὴν ἐν τῷ ὕδατι σκιάν. Il. φ'. Καὶ πᾶσαι κρῆναι καὶ φρείατα μακρὰ νάουσιν. ¶ Impropriè apud Athen. l. 5. et 11. sic vocatur prægrande poculum.

Φρεατιαῖος, putealis, puteanus: ut φρεατιαῖον ὕδωρ, apud Plut. de primo frig. et Athen.

Φρεατώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, in putei modum profundus.

Φρεάτιον, τὸ, puteolus, parvus puteus. Item, profunda fossa. Suid. In qua signif. legitur et φρεατία, apud Xen. [Hist. Græc. lib. 3. ἐπέπεσεν ἐπὶ τῇ φρεατίᾳ.]

Φρεατίδιος, putealis. Plut.

ΦΡΕ'Ω, ῶ, et φρημὶ, f. ήσω, emitto. ☞ Factum ex πρὸ et ἕω (mitto) syncopen passis, et π in φ mutato. Quidam tamen à φέρω transpositis literis deducunt.

Composita.

Εἰσφρέω, (itidem dictum pro εἰσφέρω, secundum quosdam,) et εἰσφρημι, intus admitto, recipio intus. Aristoph. in Vesp. Ὡς ἐπὰν λέγωσιν, οὐκ εἰσφρήσομεν, quum coeperint causas dicere, neminem admittemus. Demosth. in Leptin. εἰσέφρησε τὸ στράτευμα. ¶ Exponitur etiam, devoro, apud Arist. in lib. de auditu mirab. quum inquit, τοὺς πελεκᾶνας τὰς ἐν τοῖς ποταμοῖς γινομένας κόγχας ὀρύττοντας καταπίνειν· ἔπειτα, ὅταν πλῆθος εἰσφρήσωσιν αὐτῶν, πάλιν ἐξεμεῖν.

Εἰσφρέομαι, idem. apud Eurip. in Troad. et Dem. in orat. περὶ τῶν ἐν Χεῤῥονήσῳ &c.

Ἐπεισφρέω, (decomp.) insuper intrò fero. Eurip. in El. [1032.] λέκτρων ἐπεισέφρησε. [Alcest. 1056. Καὶ πῶς ἐπεισφρῶ τήνδε τῷ κείνης λέχει; Herc. Fur. 1266. γαργαίρουσ ἔφας Ἐπεισέφρησε σπαργάνοισι τοῖς ἐμοῖς Ἡ τοῦ Διὸς σύλλεκτρος, ὡς ὀλοίμεθα. Vide Not. Cl. Barnes.] ¶ Et neutr. superintro. Suid.

Ἐκφρέω, et ἐκφρημι, emitto foras. Aristoph. οὐκ ἐκφρήσετε; Item effero. Luc. in Lexiph. ἐξέφρησα ἱμάτια.

[Ἐκφρέω. Aristoph. Vesp. 125. Ἐντεῦθεν οὐκέτ' αὐτὸν ἐξεφρήσαμεν. Schol. Ἐξεφέρομεν.]

ΦΡΗ'Ν, ενὸς, ἡ, mens, idem quod νοῦς, et διάνοια. Iliad. α'. ἐπεὶ Διὸς ἔτραπετο φρήν. Sæpe usurpatur plur. pro sing. Ut passim apud Homer. σὺ δ' ἐνὶ φρεσὶ βάλλεο σῇσι. et, ἀλλὰ σὺ σῇσιν ἔχε φρεσίν. Quod à Virg. dicitur, tu condita mente teneto. In soluta oratione φρένες sæpe significat prudentiam. unde apud Herodian. φρένας ἔχειν, et apud Plut. in apophth. Lacon. ἔξω φρενῶν καθεστὼς, vel γενόμενος, mente captus. Sæpe etiam conjungitur cum νοῦς. ut apud Aristoph. νοῦν ἔχειν καὶ φρένας. sic et apud Dem. pro cor. ¶ Item, φρένες, præcordia, tanquam mentis sedes: apud Aristot. de part. an. l. 3. c. 10. Sic et Od. ι. Οὐτάμεναι πρὸς στῆθος, ὅθι φρένες ἧπαρ ἔχουσι. † Sic θυμὸς ἐν φρεσὶ, animus in pectoribus. Hes. Th. 549. φρένας dici docet ὑμένα τις ὑπεζωκὼς in corporibus, Scholiast. Hesiod. Asp. 223. sive p. 206. b. edit. Heins. 4to.† (φρενῶν θράσει, animi audaciâ. Soph. Aj. 46. Æsch. S. c. Th. 618. 667. 1042. Pers. 705. φρένες pro λογισμός. Ag. 1061. 1559. Eum. 333. 346. Soph. Tr. 1000. Pl. Œdip. Tyr. 747. Tr. 948. φρένες cordis sedes. Ch. 831. 847. 1004. 1057.) Vide Διάφραγμα.

Φρενόθεν, à mente. Soph. in Ajace.

Φρενόω, ad mentem reduco, prudentem reddo, facio ut quis sapiat: interdum et, castigo. Æschyl. in Prom. Πολλῷ γ' ἀμείνων τοὺς πέλας φρενοῦν ἔφυς, Ἢ σαυτόν. (Ag. 1192. Ch. 114.) Sic et apud Xen. apomn. l. 2.

Φρενόομαι, ad sanam mentem reducor, prudens reddor. ¶ Item, efferor, animor. Maccab. l. 1. πεφρενωμένος ταῖς μαγείαις τῶν [illegible].

Φρένωσις, εως, ἡ, castigatio, admonitio. Hesych.

Φρενωτήριον, idem: apud eundem. Item quod ad παραίνεσιν aptum est et accommodatum. Locus quoque, ubi fiunt admonitiones et castigationes.

Φρενικός, ad mentem pertinens. Item, qui diaphragmatis est, ad diaphragma (quod etiam per φρένας intelligitur) spectans: ut, φρενικαὶ φλέβες.

Φρενῖτις, ιδος, ἡ, mentis delirium: inflammatio membranarum cerebri, febrem acutam et mentis perturbationem inducens. Alex. Aphr. Greg. de hom. Juvenali, phrenesis, à φρένησις.

Φρενιτικός, qui laborat phrenesi, phreniticus. Galeno apud Hippocr. φρενιτικοὶ interdum omnes vocantur, quibus mens oblæsa est, etiamsi perpetua cataphora non teneantur.

Φρενιτιάω, et φρενιτίζω, sum phreniticus, phrenitide laboro. illo utitur Alex. Aphr. in probl. hoc Gal. et Paul. Ægin.

Φρενιτιασμὸς, idem quod φρενῖτις.

Φρονέω, ῶ, (dictum quasi φρενέω,) mente et ratione præditus sum, mentis sum compos, sapio. Isocr. ad Phil. διὰ τὸ γῆρας ἐξέστηκα τοῦ φρονεῖν. Iliad. χ'. Πρὸς δέ με τὸν δύστηνον, ἔτι φρονέοντ' ἐλέησον Δύσμορον, adhuc mentis compotem. Iliad. ψ'. ἀλλὰ φίλος, φρονέων, πεφυλαγμένος εἶναι, si sapis. ¶ Item delibero, cogito, in animo habeo. Od. ζ'. Ὣς ἄρα οἱ φρονέοντι δοάσσατο κέρδιον εἶναι. Iliad. γ'. φρόνεον δὲ μάλιστα Ἄστυ περὶ σφέτερον ἐρύειν, καὶ κῦδος ἀρέσθαι, in animo habebant: vel etiam, sperabant, ut scholiastes exponit. † τεξείων. Xen. Pæd. l. 3. p. 86. d. V. Stephan. Thesaurus.† ¶ Item sentio. Soph. in Ajace, Ἐν τῷ φρονεῖν γὰρ μηδὲν, ἥδιστος βίος. Alia sentiendi significatione apud Aristot. de mundo, οὕτω χρὴ περὶ τοῦ σύμπαντος φρονεῖν. † φρονῶ φανερὰ λέγεις. Xen. Pæd. l. 4. p. 113. a.† ¶ Κακὰ φρονεῖν, malè animatum esse, malè velle. Il. χ'. et Od. ι'. Pro quo dicitur et, ὀλοὰ φρονεῖν, Il. π'. et, κακῶς φρονεῖν, Od. σ'. ¶ Ἀγαθὰ φρονεῖν, et, εὖ φρονεῖν, benevolo animo esse, benè cupere: Eurip. et Soph. † φρονεῖν μετριώτερα πρός τινα, moderatiorem esse erga aliquem. Xen. Pæd. l. 4. p. 99. e.† ¶ Φρονῶ τὰ σὰ, faveo tibi: vel, sto à tuis partibus. Sic apud Dem. in orat. ὑπὲρ τῶν συμμοριῶν, φοβεῖσθαι τὰ ἐκείνων φρονοῦντας, ἀνάγκη τοὺς πρότερον ἐχθροὺς τὰ τῶν Ἑλλήνων φρονεῖν. ¶ Φρονῶ μέγα, sum animo elato. † Xen. Pæd. l. 3. p. 69. b.† Isocrat. in Evagor. μέγα φρονεῖν ἐπὶ ταῖς διὰ τὴν τύχην γεγενημέναις ἀγαθοῖς. Sic apud Dem. et Xenoph. Huic opponitur, μικρὰ φρονῶ, sum animo demisso, submissè me gero, apud Soph. † φρονεῖν ἴσον, similes esse. V. Heinsius de his locutionibus ad Hesiod. Asp. 50. φρονεῖν ἐπί τινι ὡς μέγιστον, propter aliquem animo quam maximo esse. Xen. Pæd. l. 4. p. 92. a.† ¶ Item, φρονῶ, sapio, resipio, sic. quæ significatio frequens est in sacr. lit. ut, φρονεῖς τὰ τοῦ Θεοῦ, apud Matth. et Marc. et, τὰ τῆς σαρκὸς φρονεῖν, in ep. ad Rom. c. 8. ¶ Item, animum adjungo, animum intendo. Od. φ'. Νῶιν ἀγνοιῆσαι, ἐρχομένω φρονέοντες. (ὁ κόμπος δ' οὐ κατ' ἄνθρωπον φρονεῖ. Æsch. S. c. Th. 431. Ch. 751. Eurip. Phœniss. 349. κακῶς φρονεῖν quid. Æschyl. Ag. 956. Soph. Tr. 460. Œdip. Tyr. 310. 334. 625. 661. 1630. pro scio 1098.)

(Φρονούντως. Æsch. Suppl. 212.) [Soph. Antig. 683.]

Φρόνημα, τὸ, cogitatio, cogitatum. Item, sensus: ut, φρόνημα τῆς σαρκὸς, in ep. ad Rom. ¶ Item, animus elatus, seu elatio animi et fiducia: cui opponitur ταπεινότης. Interdum et, cogitatio quæ ab elato animo proficiscitur. Thuc. l. 12. Xen. pæd. 5. † l. 2. 41. b. ubi pro ψυχὴ ponitur, quod præcesserat. p. 40. d.† et Plut. Interdum in malam partem, insolentia, superbia, fastus: ut apud Greg. orat. in Basil. (Æsch. Pers. 810. 830. Ag. 996. κρατηρὰ φρονήματα pro virtute. Pr. 207. 576. 952. Ch. 321. in mal. part. 996.)

Φρονηματίας, ου, ὁ, qui est elato animo, ἀλαζόνως λαμπρυνόμενος. ¶ Vir excelsi animi, Aristot. polit. 5.

Φρονηματώδης, pro eodem.

Φρονηματίζομαι, animos tollo, majores spiritus duco: magnificè de me sentio. Polyb. et Diodor.

Φρονηματισμὸς, ipsa actio efferendi se, et animos tollendi: animi elatio: apud Suid.

Φρόνησις, εως, ἡ, prudentia, sapientia. (Soph. Œdip. Tyr. 678.) Item intelligentia. Aristotel. rhet. 1. Isocrat. ad Demon. &c. Accipitur et pro scientia, apud Plat. † Xen. Pæd. l. 2. 51. e. ἐν φρονήσει δικαίων. Lucæ cap. 1. 17. i. e. (secundum Bos in exercitat. Philologicis p. 26.) in sanctione justitiæ vel suadendo justitiam; vulgò vertitur, ad prudentiam justorum.†

Φρόνις, idem quod φρόνησις: ex quo et per syncopen factum quidam putarunt. Od. γ'.

Φρόνιμος, ὁ καὶ ἡ, prudens, sapiens: qui quid differat ἀπὸ τοῦ λεγομένου σοφοῦ, docet Aristotel. eth. 6. Plat. de leg. Φρόνιμος περὶ οἰκονομίας. Item, peritus. et apud Xen. in apol. Socr. φρόνιμος περὶ τῶν πολεμικῶν, peritus rei bellicæ. † Pæd. 1. 6. 17. cum περί. et 1. 6. 18. ubi et compar. est. φρόνιμος differt, minusque est τῷ σώφρων l. 3. p. 65. c. Cum ὥστε et infin. l. 4. p. 100. c. Superlat. p. 257. a.† (Soph. Œdip. Tyr. 711.)

Φρονίμως, prudenter, vel sapienter. † Xen. Pæd. l. 3. p. 83. a.†

Composita.

Ἀγανόφρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, animo leni præditus, cujus φρὴν est ἀγανὴ, id est, mitis et mansueta: vel ἀγανὰ φρονῶν, lenia et mitia cogitans. Il. υ'.

Ἀγανοφροσύνη, ἡ, lenitas, mansuetudo, comitas. Il. ω'.

Ἀεσίφρων, q. d. ventosa mente præditus: levis, inconstans. Item temerarius, stultus. Il. υ'. Hesiod. in Erg.

Ἀεσιφροσύνη, levitas, stultitia. Od. ο'. † Hesiod. Th. 502. in plur.†

Αἰδόφρων, verecundam mentem habens, verecundus. Eur. in Alc. [658. Soph. Œd. Col. 241. Ὦ ξένοι αἰδόφρονες, &c.]

Ἀκεσίφρων, prudens, συνετός. Hesych. mentem sanabilem habens, cordatus.

Ἀλκίφρων, fortis et prudens. Eustath. (Æsch. Pers. 91.) [δυσμάχετος γὰρ ὁ Περσᾶν στρατὸς, ἀλκίφρων τε λαός. Magnanimusque populus.]

Ἀλεόφρων, demens, mente captus. Comp. ex ἀλεός, quod Doricè dicitur pro ἠλεός.

Ἀλλοφρονέω, aliud in animo habeo, mentem non attendo ad id quod curo. Od. κ'. Item, mente sum alienata, insanio. Il. ψ'.

Ἀμερσίφρων, idem quod ἀμερσίνοος, mente privans. Hesych. Comp. ex ἀμείρω.

Ἀναφρονέω, rursum sapio, resipisco. Basil.

Ἀντίφρων, contraria sentiens. Hesych.

Ἀπατησίφρων, idem cum δολόφρων.

Ἀρίφρων, cui est mala mens, malè animatus. Hesych.

Ἀρτίφρων, qui mente est integra, minimèque læsa, integer mentis. Eurip. in Iph. Aul. [877.] Plat. polit. 7. (Æsch. S. c. Th. 784. Eurip. Med. 295.)

Ἀταλάφρων, seu ἀταλόφρων, tenera sapiens seu cogitans, tener. Il. ζ'.

Ἀφράδμων, idem quod ἄφρων, insipiens. Sap.

Ἄφρων, amens, demens, insipiens. † ψυχὴ, σῶμα. Xen. Pæd. p. 237. a.† Theogn. Ἄφρονος ἀνδρὸς, ὁμῶς καὶ σώφρονος, οἶνος, ὅταν δὲ Πίνῃ ὑπὲρ τὸ μέτρον, κοῦφον ἔθηκε νόον. (Eurip. Med. 886.)

Ἀφρόνως, stultè, amenter, insipienter. Soph. [Aj. 781. Ὁ δ' ὑψικόμπως κἀφρόνως ἠμείψατο, &c. Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 1. Ἐξελάσαντες αὐτὸν, ὥστε ἀφρόνως ἀπέχεσθαι. Græc. Hist. lib. 5. cap. 1. §. 16. De Agesil. cap. 2. §. 3. Κυνηγ. cap. 3. §. 3. Polyb. Hist. lib. 2. Ἀφρονεστέρως. Plat. Laches. Καὶ μὴν πως ἀφρονεστέρως γε, — ἢ οἱ τοιοῦτοι κινδυνεύουσί τε καὶ καρτεροῦσιν, ἢ οἱ μετὰ τέχνης αὐτὸ πράττοντες;]

Ἀφροσύνη, amentia, dementia. Solon. Τῷ δὲ κακῶς ἔρδοντι θεὸς περὶ πάντα δίδωσι Συντυχίην ἀγαθὴν, ἔκλυσιν ἀφροσύνης. † ἀφροσύνη πρός τινα, dementia adversus aliquem. Xen. Pæd. l. 3. p. 63. d. 1. 5. 10. [Thucyd. Hist. lib. 1. §. 122. οὐ γὰρ δὴ πεφευγότες ταῦτα, ἐπὶ τὴν πλείστους δὴ βλάψασαν καταφρόνησιν κεχωρήκατε, ἣ — τὸ ἐναντίον ὄνομα ἀφροσύνη μετωνόμασται. Herodot. Hist. lib. 9. cap. 81. τῶνδε εἵνεκα ἐγὼ ὑμέας συνήγαγον, βουλόμενος ὑμῖν τοῦδε τοῦ Μήδων βασιλέος τὴν ἀφροσύνην δέξαι.]

Ἀφραίνω, amenter seu dementer me gero, amens sum. Il. β'. et ι'.

Ἀφρονέω, idem. Phocyl.

Decomp. Ὑπόφρων, aliquantulùm imprudens.

Ὑπαφρονέστερος, aliquantùm imprudentior. Herodot.

Βαθύφρων, q. d. cui mens est profunda, i. cujus mens in profundis cogitationibus versatur: qui profundas cogitationes mente agitat, valde prudens. [Pind. Nem. 7. 1. Ἐλείθυια, πάρεδρε Μοιρᾶν βαθυφρόνων, Παῖ μεγαλοσθενέος, ἄκουσον, &c.]

Βαρύφρων, q. d. cui mens est gravis, et curis onusta: qui mente graviter est affectus. [Apoll. Rhod. Arg. iv. 731. Κολχίδα γῆρυν ἰεῖσα, βαρύφρονος Αἰήταο Κούρη, μειλιχίως, &c.]

Βαρυφροσύνη, ἡ, status mentis graviter affectæ, et curis ac molestiis velut gravatæ.

Βαρυφρονέω, graviter mente sum affectus.

Βλαψίφρων, cui mens læsa est, stolidus. (Æsch. S. c. Th. 730.)

(Βιαιόφρων. Æsch. Suppl. 840.)

Βυσσόφρων, in profundo cogitans, pectore videlicet. Hesych. (Æsch. Ch. 649.)

Δαΐφρων, bellicosus, Il. ε'. Od. γ'. ut ὁ δαΐα (i. πολεμικὰ) φρονῶν. Vel, prudens: ut sit ὁ δεδαὼς φρεσὶ, mente doctus, ὁ δεδαημένος φρεσί: à δάω, disco. Vel etiam à δαΐω, divido; ut sit cui δαΐεται ἡ φρὴν, et, ὁ πολλὰ φρεσὶ μερμηρίζων. (Æsch. S. c. Th. 924. Il. Γ'. 252.)

Δαμασίφρων χρυσὸς, aurum quod animum humanum suis illecebris domat. Pind. [Olymp. Od. xiii. 103. ἵππους τε οἱ αὐτὰ Ζεὺς ἐγχωρίοις παῖς ἔπεμψε Δαμασίφρονα χρυσόν. Schol. δαμάζοντα δὲ τὸ φρόνημα τὸ ἄγριον τῶν ἵππων καὶ ἥμερα φρονεῖν ἀναγκάζοντα.]

Δελίφρων, et Doricè δαλίφρων, cui mens oblæsa est, stolidus: ut, δαλίφρονες ἀσπαλιῆες, apud Naumach. (Ἀσπαλίς, Athamanum linguâ, piscis. Ἀσπαλία, piscatio. Ἀσπαλιεύς, et ἀσπαλιευτὴς, ὁ τῇ ἁλιείᾳ χρώμενος. Quæ hactenus fuêre neglecta.)

Διχόφρων, qui mente est dissidente et discordi. (Æsch. S. c. Th. 905.)

Διχοφροσύνη, discordia. Item, inimicitiæ, seditio.

Δολόφρων, dolosa cogitans, fraudulentus: ut, δολόφρων Κύπρις. Eurip. in Iph. Aul. [1301.] (Æsch. Ch. 946.)

Δολοφρονέω, dolum seu dolos cogito, fraudes meditor. Hom. Il. ξ'. † Hes. Th. 550.†

Δολοφροσύνη, doli meditatio, dolus, fraudes. Il. τ'.

(Δυσάφρων. Æsch. Suppl. 738.)

Δύσφρων, cujus mens malè se habet, anxius, tristis. Item, tristitiam afferens: ut, δύσφρονες ἔριδες, apud Eurip. in Androm. [Soph. Antig. 1275. Ἰὼ φρενῶν δυσφρόνων ἁμαρτήματα στερεὰ, θανατόεντ'. Pind. Olymp. 2. 93. Τὸ δὲ τυχεῖν, πειρώμενον ἀγωνίας, παραλύει δυσφρονᾶν. Schol. τὰς λυπούσας φροντίδας. Schol. Νεώτ. τῶν πρὶν προσόντων αὐτῷ ἀλγεινῶν, ἢ δυστυχιῶν.] (Æschyl. S. c. Th. 880. Ag. 556. 617. 843. Ch. 276. Suppl. 399. 520.)

Δυσφρόνως, ægrè, cum angore. Æschyl. [Pers. 552. Ξέρξης δὲ πάντ' ἐπέσπε δυσφρόνως βαρίδεσσι ποντίαις.]

Δυσφροσύνη, animi ægritudo, anxietas, mœror, solicitudo. Hesiod. in Theogon. † 528.†

Δυσφρόνη, idem cum δυσφροσύνη. Pind. † Hesiod. Theog. 101.†

Ἔκφρων, qui est extra mentem, amens. [Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. 7. Οἱ δὲ ἵπποι αὐτὰς ἐν πάνυ πολλῷ κακῷ ἐδέξαντο, ἀλλ' οἱ μὲν ἔκφρονες γενόμενοι ἔφευγον, οἱ δ' &c. Κυνηγ. cap. 5. §. 15. Plat. Io. κοῦφον γὰρ χρῆμα ποιητής ἐστι, καὶ πτηνὸν, καὶ ἱερόν· καὶ οὐ πρότερον οἷός τε ποιεῖν πρὶν ἂν ἔνθεός τε γένηται καὶ ἔκφρων, καὶ ὁ νοῦς μηκέτι ἐν αὐτῷ ἐνῇ.]

Ἐκφρόνως, amenter. Utrumque apud Suid.

Ἐμπεδόφρων, qui mente firma præditus est, qui mente captus non est. Phil.

Ἔμφρων, mentis compos. (Æsch. Pr. 847.) Soph. Plat. in Tim. Item, prudens, sapiens. apud eundem, Thuc. et Plat.

Ἐμφρόνως, ut decet eum qui mentis compos est, prudenter. [Plat. de Rep. lib. 7.]

Ἐπίφρων, idem cum ἔμφρων. Hesiod. in Theog. † 122. et 161.†

Decomp. Πανεπίφρων, omnino seu admodum prudens. Oppian.

Ἐπιφροσύνη, prudentia. Theognis.

Ἑτερόφρων, aliter sentiens.

(Εὐθύφρων. Æsch. Eum. 1035.)

Εὔφρων, et poët. ἐΰφρων, q. d. cui mens bene se habet: hilaris, lætus: ut, θυμὸς ἐΰφρων, Od. ρ'. Item, lætitiam afferens, exhilarans: ut, οἶνος ἐΰφρων, Il. γ'. (Æsch. Ag. 271. 806. Eum. 993.)

[Εὐφρόνως. Æschyl. Pers. 839. ἀλλ' αὐτὸν εὐφρόνως σὺ πρᾳέσιν λόγοις. Agam. 359. 858. Eurip. Hippolyt. 793. Pind. Pyth. Od. x. 61. Δάφνᾳ τε χρυσέᾳ κόμας ἀναδήσαντες, Εἰλαπινάζοισιν εὐφρόνως. Schol. εὐφρόνως καὶ συντόνως.]

Εὐφροσύνη, lætitia, hilaritas, animi voluptas. Od. ι'. Xen. Pæd. 8. † p. 205. b. ubi plur. et l. 3. p. 77. b.†

Εὐφρόσυνος, lætitiam afferens. (Æsch. Pr. 540.) Diosc. l. 4. c. 128.

Εὐφροσύνως, hilariter. Theocr.

Εὐφραίνω, seu ἐϋφραίνω, lætitia afficio, lætum reddo, exhilaro, oblecto. Il. ε'. Τρῶας ἐΰφρανας, καὶ Τρωάδας ἑλκεσιπέπλους. Xen. εὖ πράττοντας πλεῖστα εὐφραίνειν. † Pæd. l. 4. p. 79. d. res dicitur εὐφραίνειν τινά. p. 235. d.† (Eurip. Med. 1060.)

Εὐφραίνομαι, lætitia afficior, gaudium percipio. Od. β'. et apud Xen. † Pæd. 1. 4. 15. et 1. 5. 9. γέλωτι. l. 2. 46. a.† (Eurip. Med. 56.)

Εὐφρασία, ἡ, lætitia, gaudium, idque honestum. idem quod εὐφροσύνη.

Εὐφρονέω, vel ἐϋφρονέω, sapio, bene cupio. καλῶς νοῶ, καλῶς φρονῶ, prudens sum, recte sentio, sum benevolus. Il. α'. Ὅς σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο, καὶ μετέειπεν, i. prudentiâ valens. Εὐφρονῶ τὰ σὰ, sum tibi benevolus, tibi faveo, ἡδέως σοι εἰμί.

Εὐφρόνη, dicta nox est, apud Hesiod. et Euripid. παρὰ τὸ εὖ φρονεῖν, quòd putaretur multum conferre ad inventionem et considerationem eorum quæ quæruntur. διὰ τὴν ἡσυχίαν καὶ τὸ ἀπερίσπαστον, teste Plut. in l. 3. περὶ πολυπραγμ. Hesych. idem est quod εὐφροσύνη. (Æsch. Pr. 656.)

Decomp. Ἀνεύφραντος, expers lætitiæ et oblectationis.

Ἀντευφραίνομαι, vicissim delector.

Ἀντεύφρασμα, mutua delectatio. Suid.

Ἐπευφραίνω, et ἐπευφραίνομαι, idem quod εὐφραίνω, et εὐφραίνομαι. Salom.

Ἐξευφραίνω, idem quod εὐφραίνω, lætitia afficio. Merc. Trism.

Πανεύφρων, pernox: apud Cratin. teste Pol.

Συνευφραίνομαι, q. d. collætor, congaudeo. Poll.

Ὑπερευφραίνω, mirum in modum lætitia afficio. Luc.

Ἐχέφρων, q. d. habens mentem, mentis compos, cordatus, prudens. Odyss. δ'. Hesiod. in Theog. † 88.† Item, qui mentem reprimit, apud Nonn.

Ἐχεφροσύνη, prudentia, mens cordata. Epigr.

Ἐχεφρονέω, prudens et cordatus sum. In iisdem.

Ἰσχυρόφρων, firma et stabili prudentia præditus: seria cogitans. Hesych. et Etymol.

Ζηνόφρων, Jovem sapiens: epitheton Apollinis, quòd sit fatidicus, et oracula sint à Jove.

Θελξίφρων, mentem demulcens. Eurip. in Bacch. [402.]

Θεόφρων, qui divina sapit.

Θεοφροσύνη, pietas, qua divina sapimus. Ambo apud Hesych.

Θηλύφρων, muliebri quadam mente præditus; mollis et effeminatus. Aristoph. [Eccl. 110. Καί πως γυναικῶν θηλύφρων ξυνουσία Δημηγορήσει;]

(Κακοφρονία. Æsch. Ag. 1183.)

Κακόφρων, cui mala mens est, vel malitiosa. Item, cui malevolus est animus. Item, stulta mente præditus. Eurip. in Iph. Aul. κακόφρονες, φιλόψογοι [illegible]. (Æsch. Ag. 100.)

Κακοφροσύνη, mens mala seu malitiosa. Item, mens malevola. Item, stultitia.

Καλόφρων, benevolus. Hesych.

Καρτερόφρων, seu κρατερόφρων, cui mens est rigida seu dura: durus, acer, præfractus, violentus: item, magnanimus. Hesiod. in Theogn. † 297. et 509.†

Καταφρονέω, contemno, despicio: q. d. φρονῶ κατά τινος, sentio adversus aliquem, i. malam de eo concepi opinionem. Thucyd. l. 8. τοὺς τε πολεμίους [illegible] καταφρονεῖν. Herodian. l. 5. καταφρονήσας τῶν ἐπὶ τῆς πρεσβείας λεχθέντων. † Cum gen. Xen. Pæd. 2. 58. b. contemnere. Sic l. 3. p. 77. d.† Exponitur etiam, affecto, meditor. Herodot.

Καταφρονοῦμαι, contemnor, despicior. Xen. Hellen. 7. καταφρονούμενοι ὑπ' Ἀρκάδων.

Καταφρόνημα, contemptus, contemptio, despicientia. Thucyd. lib. 2.

Καταφρόνησις, idem: apud eundem ibidem.

Καταφρονητὴς, οῦ, ὁ, contemptor. Plut.

Καταφρονητικὸς, ad contemnendum propensus, qui facilè contemnit. Aristot. eth. 4. c. 3.

Καταφρονητικῶς, contemptim, per contemptum. Xen. Hell. 4 et 5.

Decomp. **Ἀκαταφρόνητος**, non contemptibilis: vel, non contemnendus. Plutarch.

Δυσκαταφρόνητος, qui contemni despicique vix potest. † Compar. est apud Xen. Pæd. lib. 8. p. 206. d.†

Εὐκαταφρόνητος, qui talis est, ut facilè in contemptum veniat, seu venire possit; aspernabilis. Lucian. in somn. et Herodian.

(Κελαινόφρων. Æsch. Eum. 462.)

Κενόφρων, et κενεόφρων, vana cogitans. Theogn. et Pind. [Nem. Od. xi. 38. Schol. Ita etiam legit Cl. Schmidt. ad loc.] (Æsch. Pr. 761.)

Κενοφροσύνη, vana mens, inanis opinio mente concepta, apud Plut. in quæst. Plat.

Κερδαλεόφρων, astuta seu versuta cogitans, versutus, callidus: veterator. Poni etiam dicitur pro φιλοχρήματος, qui non aliud nisi lucrum cogitat. Iliad. Α.

Κλεψίφρων, idem quod κλεψίνοος, qui aliud loquitur, aliud in pectore clausum tenet; qui occulit animum suum; impostor. epitheton Mercurii, apud Hom. hymno in eum.

Κοινόφρων, q. d. communem cum alio mentem habens, i. communem mentis voluntatem. Eurip. in Ione. [577. Iph. in Taur. 1006. κοινόφρων δέ σοι Καὶ ζῆν θέλοιμ' ἂν, καὶ θανὼν λαχεῖν ἴσα.]

(Κυνόφρων. Æsch. Ch. 619. de Scylla dicitur.) [Vide Not. Cl. Stanl. ad locum.]

Λαθίφρων, cujus mens obliviosa est: vel, mentis suæ oblitus, i. stultus, demens. Hesych.

Λαθιφροσύνη, oblivio, dementia. Argon. l. 4.

Λυκόφρων, lupina quædam cogitans et in animo versans: vel, lupinâ quâdam audaciâ præditus. Hesych.

Λυσίφρων, q. d. mentem solvens, mentem à curis et tristitia liberans: vel, prudentiam à mente tollens. epitheton Lyæi, i. vini, apud Anacreontem. [Od. 27. Τοῦ Διὸς ὁ παῖς ὁ Βάκχος Ὁ λυσίφρων, Λύαιος, &c.]

Ματαιόφρων, qui inepta et absurda sapit. Damasc.

Ματαιοφρονῶ, desipio. Soph.

Μεγαλόφρων, cui magnus est animus, magnanimus. Isocr. ad Nicocl. Plut. in Alex. † Xen. Pæd. l. 6. 2. 44. c. μεγαλοφρονέστερος πρὸς πολεμίους.†

Μεγαλοφρόνως, cum animi magnitudine, excelso animo. Poll. [Xenoph. Græc. Hist. lib. 4. ὁ δὲ Ἀγησίλαος μάλα μεγαλοφρόνως τούτους μὲν οὐδ' ὁρᾶν ἐδόκει, &c. Plat. Euthydem.]

Μεγαλοφροσύνη, magnitudo animi, animus excelsus et erectus. [Herodot. Hist. lib. 7. Ξέρξης ὑπὸ μεγαλοφροσύνης, οὐκ ἔφη ὅμοιος ἔσεσθαι Λακεδαιμονίοισι.] (Philostr. l. 1. c. 34)

Μεγαλοφρονέω, q. d. magnum sapio: magnificè de me sentio, superbio. Xen. Hellen. 6. Plat. de rep. l. 7.

Μεγάφρων, idem quod μεγαλόφρων. Dicitur etiam pro, μέγ' ἄφρων, multum stolidus, teste Hesych.

Μειόφρων, mente diminutus, levis, stultus. Hesych.

Μελέφρων, infelix animi, cui misera est mens et infelix. Euripid. in Iphig. Taur.

Μελίφρων, qui mellea dulcedine animum perfundit et oblectat. Il. ά. et Odyss. ί.

Μετάφρενον, τὸ, dorsi pars, quæ ad septum transversum sita est, quasi τὸ μετὰ τὰς φρένας. Rufo, pars inter dorsum et lumbos media, cui renes adjacent. Exponitur etiam, interscapilium, i. interstitium, quod est inter scapulas seu humeros. Il. β. † Hesiod. Asp. 223. dorsum.†

Μετριοφρονέω, moderatè, seu modestè, de me sentio, non nimium me effero. Appian.

(Μονόφρων. Æsch. Ag. 766.)

Νηπιόφρων, qui puerili mente est præditus; qui non plus sapit, quàm infans aut puerulus.

Νηπιοφροσύνη, stultitia, qualis est infantis aut puerili.

(Οἰόφρων. Æsch. Suppl. 802.)

Ὀλιγόφρων, pusillanimis. Hesych.

Ὀλοόφρων, cui mens est perniciosa, qui mente agitat aliis perniciosa. Il. β. ὀλοόφρων λέων simpliciter dicitur ὁ ὠμός.

Ὀλόφρων, qui animo universa agitat, qui omnium curam gerit: vel, ὁ συνετὸς, καὶ ὅλα [illegible] φρονῶν, ut est apud Eust. Od. Α. et α'.

Ὁμόφρων, qui ejusdem est animi, concors: ut, ὁμόφρονα θυμὸν ἔχοντες, apud Hom. hymn. 1. in Merc. et Theogn. † Hesiod. 60.† [Pind. Olymp. Od. Ζ. 10. Θῆκέ μιν ζαλωτὸν ὁμόφρονος εὐνᾶς. Aristoph. Av. 632. Ἢν σὺ τοὺς ἐμοὺς δίκαιος Ὁμόφρονας λόγους —— ἐπὶ θεοὺς ἴῃς, &c.]

Ὁμοφροσύνη, concordia. Od. ζ.

Ὁμοφρονέω, eadem sum mente seu voluntate, idem sentio, sum concors. Odyss. ι.

Ὀνειρόφρων, somniorum peritus interpres. Euripid. in Hecub. [708.]

Ὀξύφρων, acuta et solerti mente præditus. Euripid. in Medea. (645.)

Ὀρθόφρων, qui erecto animo est. Hesych.

Οὐρανόφρων, qui cœlestia sapit, pius, religiosus. Cyrill.

(Παλαιόφρων. Æsch. Eum. 841. 874. Suppl. 601.)

Παράφρων, idem quod ἄφρων, amens, delirans. Euripid. in Hippol. cor. Τί τόδ' αὖ παράφρων ἔῤῥιψας ἔπος; [Soph. Elect. 475. Εἰ μὴ ἐγὼ παράφρων μάντις ἔφυν, &c. Schol. εἰ μὴ ἔφυν καὶ ὑπάρχω ἐγὼ μάντις παράφρων, καὶ διημαρτημένη καὶ ἐστερημένη γνώμης σοφῆς, ἤγουν δολίας φρενός. Œd. Tyr. 710. Schol.]

Παραφροσύνη, amentia, dementia, delirium. Plat. ep. 7. Plat. symp. 3.

Παραφρονέω, et poët. παραιφρονέω, demens sum, desipio, deliro. Aristoph. in Plut. †2.† et Nub. †842.† [Παραφρονῶ φόβῳ λόγων, metu sermonis latino ad insaniam redigor. Æsch. S. c. Th. 812.]

Παραφρόνησις, idem quod παραφροσύνη.

Παραφρόνιμος, idem quod παράφρων. apud Suid. (Soph. Œdip. Tyr. 691.)

Παχύφρων, qui crassa mente est, et intelligentia non valet; stupidus, bardus. Hesych.

(Περισσόφρων. Æsch. Pr. 328.)

Περίφρων, prudens, sapiens, cordatus, castus: valde prudens, valde sapiens: ut, περίφρων Πηνελόπεια, sæpe apud Hom. in Od. (Æsch. Ag. 1435. Suppl. 763.) ¶ Et pro contemptore. Joseph.

Περιφρονέω, contemno, despicio. Plut. in Per. περιφρονῆσαι τῶν Λακεδαιμονίων. Greg. in epit. patr. τοῦ κόσμου περιφρονεῖν τὸ ἄστατον καὶ ἄτακτον. ¶ Item, circumquaque mentem verto; perpendo, mentem circumquaque agitans; contemplor, inquiro. Aristoph. de Socr. Ἀεροβατῶ, καὶ περιφρονῶ τὸν ἥλιον. † In Nub. 225. et 1503.†

Περιφρόνησις, contemptus, despicientia. Greg. ¶ Item contemplatio, scrutatio.

Πινυτόφρων, cui est mens prudens. Hesych.

Ποικιλόφρων, mentem versutam et callidam habens. Eur. in Hec. [133.]

Πολύφρων, cui multum est mentis. i. prudentiæ: ut, πολύφρονος Ἡφαίστοιο. Od. θ'. [297. Iliad. Σ. 108. πολύφρονα. Schol. Τὸν πάνυ εὔφρονα καὶ συνετόν. Φ. 367. πολύφρονος. Ξ. 424. Ὀδυσσῆα πολύφρονα.]

Πολυφροσύνη, prudentia. Theogn. [Herodot. Hist. lib. 2. ὡς δὲ καὶ ταῦτα ἐς τὸν βασιλέα ἀνηνείχθη, ἐκπεπλῆχθαι μὲν ἐπὶ τῇ πολυφροσύνῃ τε καὶ τόλμῃ τἀνθρώπου.]

Πρόφρων, qui est mente propensa erga aliquem: propensus, benevolus. Hom. Od. ζ'. Theocr. Idyll. 26. † Soph. El. 1396. Hesiod. Th. 419.† (Æsch. Ch. 1063.)

Προφρονέως, prompto seu propenso animo, lubenter. † Hesiod. Th. 433.† [Hom. Iliad. Ε. 810. προφρονέως. Schol. Προθύμως. Η. 160. Schol. Apoll. Rhod. Arg. ii. 802. Τίσω προφρονέως. iii. 1188.]

(Προφρόνως. Æschyl. Ag. 181. Ch. 476. Suppl. 1. Eum. 930. 972.) [Pind. Pyth. 28. τὸν ὁ Χρυσοχαίτας προφρόνως Ἔφιλησ' Ἀπόλλων, &c. Nem. Λ. 50.]

Πρόφρασσα, propensa, benevola, lubens. Od. κ'.

Πυκινόφρων, qui prudenti consilio est. Hom. hymn. in Merc.

Ῥηξίφρων, qui animum alicujus fregit et contudit, qui ferociam alicujus repressit. Hesych.

Σιδηρόφρων, ferreus animo, crudelis. Æschyl. in Prom. et Euripid. in Phœniss.

Σκολιόφρων, qui prava cogitat, qui pravâ est mente. Hippocr. ep. ad Demag.

Στερεόφρων, qui est mente solida, i. rigida et dura: cujus mens moveri nequit, crudelis, immitis. Soph. in Ajace.

Σύμφρων, qui eadem est mente qua alius, concors, consentiens. Plat. ep. 7. (Æsch. Ch. 800.)

Συμφροσύνη, concordia, consensus. Item, conspiratio. Appian. bell. civ. lib. 2.

Συμφρονέω, eadem sum mente, consentio, assentior. Greg. συμφρονήσας ἡμῖν ἅπας. Item, conspiro. Polyb. lib. 3. Exponitur et, communi consilio delibero. Plut. ¶ Item, una intelligentia concipio et comprehendo. Aristot. τὰ πλεῖστον ἀλλήλων ἀφεστῶτα τοῖς τόποις, τῇ διανοίᾳ συμφρονοῦσι. ¶ Item, intelligo, conjicio, percipio: propriè ita, ut cogitatio animum meum subiens vel recordatio alicujus rei faciat ut intelligam: vel, re perpensa intelligo. Ut, συμφρονῆσαι τὴν αἰτίαν. apud Plutarch. in Ant. Sic et alibi apud eundem.

Συμφρόνησις, consensio, consensus. Item, conspiratio.

Σώφρων, (et σαόφρων, apud poëtas,) q. d. ὁ σῶς, vel σάος τὰς φρένας, cui mens salva est et incolumis, mentis compos. Item, prudens. Theogn. Καὶ σώφρων ἥμαρτε, καὶ ἄφρονι πολλάκι δόξ' Ἕσπετο. ¶ Exp. etiam, moderatus, temperans, apud Dem. et Æschin. &c. Item, honestus, bene moratus, probus. ut apud Soph. τοὺς δὲ σώφρονας Θεοὶ φιλοῦσι. [Eurip. Med. 330. Phœniss. 172.] Item, castus, pudicus, continens. † Σῶφρον ἄνθος. Aristoph. Nub. 1023. Σώφρων opp. τῷ ἀκολάστῳ. Xen. Pæd. l. 3. p. 63. b. plusquam σώφρων. V. in φρόνιμος. σωφρονέστερος, magis intelligens, politus, cultus. l. 3. p. 69. c. V. ibi Leunclavius.†

Σωφρόνως, sana mente, prudenter. Thuc. Plat. Item, modestè, temperanter, castè, pudicè. Herodian. Aristot. et alii. (Æsch. Eum. 44. Eurip. Phœniss. 1072.)

Σωφροσύνη, καὶ σαοφροσύνη, (apud Hom. &c.) sanitas mentis, mens sana. Xen. ¶ Item, prudentia. Thucyd. ¶ Item. temperantia, moderatio, modestia. Arist. Rhet. 1. † Aristoph. Nub. 959. et Xen. Pæd. 1. 2. 8.† ¶ Exponitur et, frugalitas. ¶ Item, castitas, pudicitia. Euripid. in Hippol. ὁ σωφροσύνῃ πάντας ὑπερέχων.

Σωφρονέω, sanæ mentis sum, mentis sum compos: cui opponitur μαίνομαι, apud Plat. de rep. l. 1. † Xen. Pæd. 1. 2. 13. σωφρονεῖ πρός τινα. l. 3. p. 71. b. et exp. in officio erga aliquem manere.† ¶ Item, prudens sum, prudenter me gero. Æschin. τριακόσια τάλαντα λαβὼν μετὰ τοῦ δήμου ἃ σωφρονῶν οὐκ ἐδέξατο. ¶ Item, modestia utor, modestus sum: vel, continens sum, temperanter et modestè me gero. † Xen. Pæd. 1. 28.† ¶ Item castus sum et pudicus, casta aut pudica. Eur. in Hippol. cor. (de Phædra,) Ἐσωφρόνησεν, οὐκ ἔχουσα σωφρονεῖν. Ibidem, Τιμὰς ἐμέμφθη, σωφρονεῖν δ' ἤχθετο. (Med. 312. 885. Phœniss. 1632. Æsch. Ag. 1434.)

Σωφρονεῖσθαι dicitur, quod modestè et temperanter geritur: unde, τὰ σεσωφρονημένα, modestè et temperanter acta: apud Æschin. in Timarch.

Σωφρόνημα, moderatione factum, prudenter factum. Xen. [Orat. in Agesil. Ἆρ' οὐ ταῦτά γε ἄλλο τι σωφρόνημα καὶ λίαν μανικόν;]

Σωφρονούντως, prudenter se gerendo: vel utendo prudentia. Item, modestè, moderatè, modicè.

Σωφρονικὸς, qui natura comparatus est ad temperantiam. Aristot. eth. 6. cap. 13. Item, modestiæ et moderationi deditus: apud Xenoph. et Athen.

Σωφρονικῶς, ut decet eum qui est σωφρονικός.

Σωφρονίζω, ad sanam mentem reduco, facio ut quis sapiat. Eurip. in Troad. αἱ δέ σ' αἱ τύχαι, τέκνον, Σεσωφρονίκασιν. Exponitur etiam, castigo, emendo. Item coërceo. Xen. Pæd. 8. ἢν δέ τις ἐξαμάρτῃ, σωφρονίζει. † Σωφρονίζομαι, ad sanam mentem reducor. Pæd. l. 3. p. 65. d.†

(Σεσωφρονισμένος. Æsch. Suppl. 738.)

Σωφρονισμὸς, castigatio, emendatio.

Σωφρόνισμα, quo quis castigatur et emendatur. Greg. (Æsch. Suppl. 999.)

Σωφρονιστὴς, οῦ, ὁ, castigator, emendator. Thuc. l. 3. et 6.

Σωφρονιστῆρες, dicuntur genuini dentes à Cleanthe, quòd omnium extremi nascantur, circa vigesimum annum: κατὰ τὴν τοῦ σωφρονεῖν ὥραν, inquit Etymol. vel quasi secum adducentes τὴν σωφροσύνην.

Decomp. **Ἀνασωφρόνησις**, resipiscentia. In nov. const.

Ἀσωφρόνιστος, ὁ καὶ ἡ, non castigatus et emendatus. Et activè, qui non emendat seu corrigit. Gregor.

Περισώφρων, admodum temperans. Æschyl.

Συσσωφρονέω, sapio cum. Eurip. in Iph. Aul. [407.] Συσσωφρονεῖν σοι βούλομ' ἀλλ' οὐ συννοσεῖν.

Ταλασίφρων, et ταλάφρων, qui animo patienti est, cujus pectus omnia tolerat, nec ullis ærumnis vincitur. prius Il. Γ. † de Ulysse. Hes. Th. 1012.† (Theoc. κϛ'. 50.) posterius Iliad. ν'. Pro iisdem dicitur et ταλαίφρων, apud Eur. in Helena.

Ταπεινόφρων, qui est animo humili et abjecto. Plut. de fort. Alex. l. 2.

Ταπεινοφροσύνη, animi humilitas et demissio: animus demissus et humilis. in ep. ad Coloss. c. 2. et 3.

Ταπεινοφρονέω, animo sum humili et dejecto, demissè et humiliter sentio.

(Τλησίφρων. Æsch. Ag. 208.)

Ὑπέρφρων, q. d. qui mente modum superat: superbus, arrogans, Sophocl.

Ὑπερφρόνως, superbè, arroganter: apud Suid.

Ὑπερφρονέω, supra modum de me sentio, insolesco. Exponitur et, plùs sapio: apud Æschin. in Timarch. et in ep. ad Rom. cap. 12. Item, contemno, despicio. Aristoph. in Nub. †225.† τοὺς θεοὺς ὑπερφρονεῖς. † cum gen. τῶν τιμῶν. Nub. 1402.† Sic apud Thuc. et Plat. (Æsch. Pers. 827. Ag. 1048.)

Ὑπερφροσύνη, insolentia, inconstantia. Plut.

Ὑποφρονέω, despicio, sperno, contemno. Joseph.

Ὑψίφρων, et ὑψηλόφρων, qui est mente excelsa, vel qui est mente elata et superba. Eurip. in Iphig. Aul.

Ὑψηλοφροσύνη, mens alta: vel, animus superbus et nimium se efferens.

Ὑψηλοφρονέω, alta sum mente. Item, in malam partem, animo sum elato; superbio, arroganter de me sentio.

[Ὑψίφρων. Pind. Pyth. Od. 2. 94. καὶ ὑψιφρόνων τιν' ἔκαμψε βροτῶν.]

Φιλόφρων, cui mens est benevola erga quempiam; benevolus, comis. Eurip. in Iphig. Taur. Γονικὸς ἔσμεν φιλόφρων ἀλλήλων γένος. (Æsch. Pers. 97.)

Φιλοφρόνως, benevolo animo, benevolè, comiter, amanter. Sophocl. Xenoph. Pæd. 5. † p. 146. a. φιλοφρόνως ἔχειν πρὸς ἀλλήλους. l. 3. p. 77. c.† [Φιλοφρονεστέρως. Xenoph. Conviv. cap. 1. § 10. οἱ δὲ ὑπὸ τοῦ σώφρονος ἔρωτος ἔνθεοι, τά τε ὄμματα φιλοφρονεστέρως ἔχουσι, &c.]

Φιλοφροσύνη, benevolentia, comitas. Plut. in Coriol. † Xen. Pæd. l. 8. p. 208. a.† Exponitur et, amicitia, familiaritas. Il. ι.

Φιλοφρονέομαι, comitate prosequor et humanitate, amanter complector. Cum accus. person. Synes. ep. 10. Et cum dat. instrumenti, apud Luc. in Tim. καὶ σε φιλοφρονήσομαι τῇ δικέλλῃ. Cum accus. rei et dat. pers. Xen. Pæd. 3. † p. 63. c.†

Φιλοφρόνησις, actio excipiendi comiter et humanè: vel, idem quod φιλοφροσύνη.

Φιλοφρονητικὸς, qui comitatem præ se fert et humanitatem, blandus. schol. Aristoph.

Decomp. Ἀντιφιλοφρονέομαι, vicissim amanter complector. Plut.

Φυσίφρων, inflatus mente, cui mens superbiâ tumet. Hesych.

Χαλίφρων, ὁ χαλῶν τὰς φρένας, cui mens laxata et emota est, amens, demens. Odyss. δ'.

Χαλιφρονέω, sum χαλίφρων, demens sum et stolidus. Od. ψ'.

Χαλιφροσύνη, mens laxa et emota sua sede. Od. π'.

Χαρμόφρων, dicitur Mercurius, teste Hesych. q. d. qui est gaudium mentibus, mentibus lætitiam afferens. Apud Hom. hymno 1. in Merc. legitur Ἑρμῆς χαρμοφέρων. ubi pro eo χαρμόφρων reponendum videtur: et apud Hesych. pro hoc illud.

Ὠμόφρων, qui crudeli mente est. Eurip. in Elect. et apud Soph. (Tr. 975. Æsch. S. c. Th. 736. Eurip. Phœniss. 694.)

(Ὠμοφρόνως. Æsch. Pers. 914.)

ΦΡΙΞ, ικὸς, ἡ, maris vel fluctuum fremitus, motus maris incipiens, primaque agitatio fluctuum, undæ fluctuatio superficiaria: veluti quum mare exigua aura stringitur. Od. δ'. Πνοιῇ ὕπο Ζεφύροιο μελαίνῃ φρικὶ καλυφθείς. Il. ψ'. Ὡς δ' ὅθ' ὑπὸ φρικὸς Βορέω ἀναπάλλεται ἰχθὺς Θίν' ἐν φυκιόεντι, μέλαν δέ ἑ κῦμα κάλυψε. Sic et in Anthol. epigr. l. 3. καὶ μαλακαῖς φρίκα φύκη ζέφυρος.

Φρίκη, ἡ, interdum idem quod φρίξ. Apud Plut. in symp. 7. sap. exp. motus. ¶ Interdum dicitur de horrore frigoris, et peculiariter de horrore febrili, apud Alex. Aphr. probl. l. 2. Exponitur et generaliter, horror, metus: ut, φρίκη μητρὸς, apud Euripid. in Ione. (Phœniss. 1243. Soph. Œdip. Tyr. 1330.) † πρὸς τὸ θεῖον, erga numen. Xen. Pæd. l. 4. p. 93. d.†

Φρικώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, horribilis, horrorem inducens, horrendus. Eur. in Hippol. cor. Βαρὺν βρόμον μεθῆκε, φρικώδη κλύειν. Et paullo pòst, φρικῶδες ἀντεφθέγγετ', horribiliter seu horrendum resonuit. (Aristoph. R. 1372.) Sic, φρικώδης πυρετὸς, apud Hippocr. epidem. l. 1. ¶ Exponitur et, venerandus, sacrosanctus.

Φρικαλέος, idem. Epigr. l. 3.

Φρικίαι, αἱ, et φρικία, τὰ, horrores, quales sunt in accessionibus febrium. apud Diosc. l. 1. c. 182. et l. 4. c. 14.

Φρικιάω, horrore febrili corripior, vel correptus sum.

Φρικίασις, horror. præsertim febrilis.

Φρίσσω, et φρίττω, f. ξω, pr. χα, horreo, horresco. Primò ac propriè de mari dicitur, sicut et φρίξ. Exinde variis rebus tribuitur. Dicuntur etiam segetes φρίσσειν ταῖς ἀσταχύεσσι, apud Homer. Dicitur et ἡ μάχη et φάλαγξ ταῖς ἐγχείαις φρίσσειν. ut Iliad. ή. στίχες εἵατο πυκναὶ, Ἀσπίσι καὶ κορύθεσσι καὶ ἔγχεσι πεφρικυῖαι. Sic et Il. δ'. de phalangibus. Homo verò aut aliud animal τὰς θρίξας seu τὰς τρίχας φρίσσειν dicitur: idque vel in frigore, vel in metu: vel ad pugnam se parans: ut apud Hesiod. in Asp. †391.† (de apro:) ὀρθὰς δ' ἐν λοφιῇ φρίσσει τρίχας. † Sic αὐχένας φρίσσων. 171.† In gaudio etiam homini tribuitur: ut apud Aristoph. in Nub. Ἔφριξ' ἰδών. Interdum sine adjectione de eo dicitur. ut apud Naz. ἐγὼ μὲν φρίττω, τὸν πλοῦτον ἰδών. Item ipsæ τρίχες vel ἔθειραι φρίσσειν dicuntur. ut apud Theocr. Idyll. 25. (de leone:) πᾶσαι δ' ἔφριξαν ἔθειραι Σμερδαλέον. Præt. med. πέφρικα præsentis interdum significationem habet: ut Il. λ'. Οἵ τέ σε πεφρίκασι. Sic et Iliad. ό. et apud Dem. pro cor. † Cum verbo præsenti jungitur. Aristoph. Nub. 1130. † (Cum Acc. Æschyl. S. c. Th. 726. Suppl. 616. Eurip. Phœniss. 1065.)

Φρικτὸς, οῦ, ὁ, horrendus, horribilis, horrorem incutiens: ut, φρικτῶν δαιμόνων, Epigr. l. 2. Interdum τὰ φρικτὰ dicuntur sacrosancta: ut, φρικτὰ μυστήρια, apud Chrysost.

Composita.

Ἀναφρίσσω, horreo: vel horreo pilis: ut, ἀναφρίσσοντες ὗες, apud Aristotel.

Ἀπόφρικτος, exterritus, qui metu maxime concussus est. Suid.

Ἐπιφρίξ, idem quod φρίξ, vacante præpositione. Il. ή.

Ἐπιφρίσσω, inhorreo. Dion.

Περιφρίττω, perhorresco.

Ὑποφρίσσω, aliquantùm horreo, apud Athen.

Ὑπόφρικτος, subhorrens, qui horrore aliquantùm tenetur.

ΦΡΟΝΤΙΣ, ίδος, ἡ, cogitatio. (☞ Dicta παρὰ τὸ φρονεῖν, quod interdum cogitare significat.) Eur. in Hippol. coron. Αἱ δεύτεραί πως φροντίδες σοφώτεραι, Cic. Philip. 12. exposuit, posteriores cogitationes sapientiores solent esse. Idem, quod Eur. in Theseo dixit, Εἰς φροντίδας νοῦ συμφοράς τ' ἐβαλλόμην, exp. Tuscul. 3. futuras mecum commentabar miserias. (Φροντὶς νέα. Med. 48. πολλὰς δ' ὁδοὺς ἐλθόντα φροντίδος πλάνοις 342. 347. Soph. Œdip. Tyr. 67. φροντίδ' ἄπληστον. Æsch. Ag. 102. 678. 1539.) ¶ Item, cura, solicitudo. Ut apud Herodian. l. 8. πάντα ἔχω διὰ φροντίδος, omnia mihi curæ erant. Sic in Epigr. φροντίδα ἔχειν τινὸς, curam habere alicujus. Eadem significatione dicitur et, ἐν φροντίδι et φροντίσιν εἶναι, apud Xen. † ἐν φροντίδι ἐγίγνετο, sollicitus erat. Pæd. l. 6. p. 158. c.† et Herodian. Ἐν φροντίδι μοι ἐγένετο, mihi cupido incessit. Aristoph. Ἐν φροντίδι καθῆμαι, sum sollicitus. Φροντίδα vel φροντίδας ποιήσωμαι, vel [illegible], curam suscipiam. Φροντὶς πατρικὴ, paternum officium et indulgentia.

Φροντίζω, f. ίσω, (Atticè ιῶ,) pr. ικα, cogito, commentor, meditor. Plat. in symp. Σωκράτης ἐξ ἑωθινοῦ τι φροντίζων ἕστηκε. ¶ Item, curo, curam gero. Aristoph. in Nub. σοῦ δ' οὐ φροντιῶ. Plut. in Thes. φροντίζων τῆς ἀσφαλείας αὐτοῦ. † Sollicitus sum. Xen. Pæd. l. 2. 45. d. Sic l. 3. p. 81. d.† Cum περὶ, apud Xen. περὶ τῶν ὅπλων φροντίζειν. Cum ὑπὲρ, itidem sequente genit. apud Dem. Olynth. 1. Et cum accus. apud Aristoph. Interdum exp. studeo, studium et operam pono: ut apud Xenoph. apomn. τοὺς φροντίζοντας τὰ τοιαῦτα μωραίνοντας ἀπεδείκνυε. Particip. πεφροντικὼς, solicitus, anxius: apud Synes. (Eurip. Med. 1313. anxius sto. Athan. V. S. Ant. 486.)

Φροντίζομαι, cogitor: unde, πεφροντισμένη ἀπόκρισις, meditata responsio, apud Plut. in Lyc.

Φρόντισμα, τὸ, cogitatio, commentatio, commentum. Aristoph. (Philostr. l. 2. c. 14.)

Φρόντισις, pro officio seu administratione. In edict. Just.

Φροντιστὴς, οῦ, ὁ, commentator, qui commentationibus deditus est et speculationibus. Xen. in symp. † Aristoph. Nub. 415. et 1035.†

Φροντιστικὸς, ad commentationem seu meditationem aptus: aut idem cum φροντιστής. Apud Theophrast. φροντιστικώτερα περὶ τὴν τροφὴν, expon. magis solicita de cibo. ¶ Τὸ φροντιστικὸν, cogitatio. Plutarch. de def. orac.

Φροντιστικῶς, cogitabundè, solicitè.

Φροντιστήριον, locus in quo cogitationes seu commentationes nostras explicamus: schola. vel, idem quod σχολεῖον. Aristoph. in Nub. † 1148.†

Composita.

Ἀναφροντίζω, idem quod φροντίζω. Pind. [Olymp. A. 111. ἕτερον ἀναφρόντισσε γάμον.]

Ἄφροντις, ιδος, ὁ καὶ ἡ, curæ expers, curâ seu curis vacuus. Metrodor. in anth. Epigram. ἄφροντις, ἄπαις βίος. Luc. [illegible] ἀφρόντιδας.

Ἀφρόντιστος, idem. Item passivè, cujus nulla cura habetur. [Æschyl. Agam. 1386. ἐμοὶ δ' ἀγὼν ὅδ' οὐκ ἀφρόντιστος πάλαι Νίκης παλαιᾶς ἦλθε, &c.] ¶ Amor verò apud Theocr. Idyll. 10. vocatur ἀφρόντιστος, i. curis abundans, ἀ existente ἐπιτατικῷ.

Ἀφροντίστως, absque cura, securè. Item, negligenter. Interdum et, contemptim. Soph. [Aj. 356. Ἄλλοι δὲ τοὔργον ὡς ἀφροντίστως ἔχει. Schol. μανικῶς. Trach. 370. ὡς τοῦδε κήρυκος, οὐκ ἀφροντίστως, γύναι, &c. Schol. ἀντὶ τοῦ, οὐχ ὡς ἔτυχεν, ἀλλὰ διὰ πολλῆς φροντίδος ἔχων αὐτὸν καὶ ἀγωνιῶν. Eurip. Med. 914. Ὑμῖν δὲ, παῖδες, οὐκ ἀφροντίστως πατὴρ Πολλὴν ἔθηκε σὺν θεοῖς σωτηρίαν. Xenoph. Κύρ. Παιδ. lib. A. Μηδέποτε ἂν ἀφροντίστως ἔχε, ἀλλὰ τῆς μὲν νυκτὸς προνόει τί σοι ποιήσουσιν οἱ ἀρχόμενοι, &c.]

Ἀφροντιστία, ἡ, curarum vacuitas. Item securitas, negligentia.

Ἀφροντιστέω, curam non gero, non curo, securus sum. Item, negligo, contemno. Plat. de leg. l. 10. ἀφροντιστεῖν τῶν ἀρχόντων.

Διαφροντίζω, curo, curam suscipio et adhibeo.

(Δίφροντις, διχογνώμων. Æsch. Ch. 193.)

Ἐκφροντίζω, excogito, meditor. Aristoph. in Nub. †695.† Ἐκφροντίσαι τι τῶν σεαυτοῦ πραγμάτων. Exponitur etiam, extra curam pono. apud Thuc. lib. 3.

Καταφροντίζω, in curas literarias expendo, i. in studia literarum, seu in disciplinam. Aristoph. in Nub. † 855.†

Μεριμνοφροντισταὶ, οἱ, anxii contemplatores. Idem ibidem.

Μισόφροντις, osor curarum. Synes. ep. 103.

Πολύφροντις, multas curas, meditationes et cogitationes habens. Sap. Sol. [Anacreont. Od. xxxix. Ὅτ' ἐγὼ πίω τὸν οἶνον, ἀπορρίπτονται μέριμναι, πολυφρόντιδές τε βουλαὶ, ἐς ἁλικτύπους ἀήτας.]

Πολυφρόντιστος, admodum accuratus. Expon. et, prudens, in Epigr.

ΦΡΥΑ'ΤΤΟΜΑΙ, fremo. Propriè de equo dicitur. ut apud Plut. in Luc. ἵππου φρυαττομένου πρὸς τοὺς ἀγῶνας. Metaphoricè plerunque significat, insolesco, magnificè me effero, ferocio. Ut apud Phil. de v. M. lib. 1. φρυαττόμενος ὡς ἐπὶ σεμνῷ πράγματι τῷ καταγελάστῳ. Maccab. lib. 2. cap. 7. φρυαττόμενος ἀδήλοις ἐλπίσι, elatus vana spe. ¶ Exponitur et, καταπλήττω, perterrefacio, apud Suid. ex Menandro.

Φρύαγμα, τὸ, et φρυαγμὸς, ὁ, fremitus. † ἱππικόν. Soph. El. 719.† Xen. de arte eq. Metaphoricè ponitur pro ferocia seu fastu, aut insolentia: ap. Greg. in Epigr. l. 1. (Ἱππικῶν φρυαγμάτων. Æsch. S. c. Th. 231. 481.)

Φρυαγματίας, ου, ὁ, fastuosus, insolens, turgidus. Plut. in Ant.

Φρυακτὴς, οῦ, ὁ, idem quod φρυαγματίας. de equo, fremitum indicem ferociæ edente, dictum. apud Laërt. in Antisthene.

Φριμάσσομαι, idem quod φρυάττομαι, (à quo et derivari dicit Etym.) fremo, flatum naribus emitto. Herodot. in Thalia, φριμάξασθαί τε καὶ χρεμετίσαι. Pollux tamen caprarum proprium esse putat. Apud Theocrit. Idyll. 5. dicitur de hircis, φριμάσσεται πᾶσα τραγίσκων Νῦν ἀγέλα.

Φριμαγμὸς, οῦ, ὁ, fremitus, flatus quem equi naribus emittunt. Item pro hinnitu, apud Etym. ex Lycophr.

ΦΡΥΓΩ, vel φρύσσω, seu φρύττω, torreo, torrefacio, frigo. Aristoph. in Conc. Καθήμεναι φρύγουσιν, ὥσπερ καὶ πρὸ τοῦ. (R. 514.) Athen. l. 2. ἀλλὰ τὰ μὲν ἕψειν, τὰ δὲ φρύγειν. Theocr. Idyll. 6. ὡς ἀπ' ἀκάνθας Ταὶ καπυραὶ χαῖται, τὸ καλὸν θέρος ἁνίκα φρύγει.

Φρύγομαι, et φρύττομαι, torreor, torrefio, frigor. Athen. eodem libro, ἀπεφρύγετο δὲ τὰ ἱερὰ τῶν ἀγρῶν καὶ φρυγανῶν.

Φρυγμὸς, οῦ, ὁ, torrefactio, frixio, ipsa frigendi actio. Hesych.

Φρυκτὸς, οῦ, ὁ, tostus: torrefactus, frixus. Ut, φρυκτὴ ῥητίνη, fricta vel tosta resina: Gal. 2. τῶν κατὰ τόπ. Diosc. l. 1. Sed φρυκτὴ absolutè dicitur resina picea seu colophonia, quòd ceteras antecedat, sitque omnium maximè parabilis. ¶ Item, φρυκτὸς κύαμος, faba torrefacta, quæ et absolutè φρυκτὸς dicebatur, teste Suida. Unde φρυκτοὶ appellati fuerunt calculi judiciarii, apud Athenienses: quoniam fabis suffragia ferebant, teste Poll. l. 8. ¶ Item, fax, qua hostium adventus prænunciatur, ignis angarus, ignis prænuntius: apud Thuc. l. 2. et 3. (Æsch. Ag. 30. 300.) ¶ Inde et οἱ μάντεις, qui sunt divinorum suppliciorum angari et præcursores, Hesychio φρυκτοὶ dicuntur.

Φρυκτεὺς, έως, ὁ, qui torret, qui frigit. ¶ Item, vas in quo frigitur. Poll.

Φρύγετρον, τὸ, Pollux vas esse dicit in quo hordea tosta frigebant. Hesychio est ξυλάριον ᾧ κινοῦσι τὰς πεφρυγμένας κριθάς.

Φρύγος, eidem est ξηρὸς, aridus.

Φρύγιος, (sc. φλὸξ,) Theophrast. hist. plant. l. 6. floris [illegible] nomen esse dicitur. Vide φλὸξ in φλέγω.

Φρυγία, ἡ, quæ torret. Hesych.

Φρύγιον, τὸ, idem esse dicit lignum aridum. Exponitur etiam, cremium, apud Greg. interpr. Psalm. 102.

Φρύγιος λίθος, Φρύγιος ἁρμονία, vel ἡ Φρυγιστὶ ἁρμονία, Φρύγιον ἆσμα, ad arma incitans: Φρυγικοὶ χιτῶνες καὶ τάπητες, et eorum ἐργάται Φρυγίωνες, acupictores: ad nomen gentis ac terræ Phrygiæ pertinent.

Φρυγίνδα, ἡ, lusus genus, in quo fabis utebantur, teste Hesych. eæ autem tostæ seu frixæ fuisse putantur. Ejusdem lusus meminit et Poll. l. 9. ὀστρίνδαν nomen in eo fuisse, non κυάμους, indicans.

Φρύγανον, τὸ, cremium, virgultum aridum, seu omne sarmentosum lignum aridum, et crematu facile. apud Theophr. hist. pl. l. 1. c. 5. et Thuc. lib. 3. † Xen. Pæd. l. 5. p. 122. a.†

Φρυγανώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, cremiis similis, seu virgultis aridis. Item, cremiorum in modum lignosus: ut, φρυγανώδης θάμνος, et πόα, apud Dioscor.

Φρυγανικὰ, τὰ, virgulta minùs virentia: vel, idem quod τὰ φρυγανώδη, apud Theophr. de caus. pl. l. 3.

Φρυγανίζομαι, cremia seu virgulta arida colligo. Basil. homil. 9. Exponitur et, lignor.

Φρυγανισμὸς, cremiorum collectio: Item, lignatio. Arrian. et Thuc.

Φρυγανίστρια, ἡ, cremiorum seu virgultorum aridorum collectrix. Poll. ex Aristoph.

Φρυγάνιον, τὸ, parvum virgultum aridum. Exponitur et, exiguus frutex, apud Diosc. l. 3. c. 105.

Φρυγίω, ponunt quidam, pro, areo.

Composita.

Διάφρυκτος, Hesychio est sors: quoniam judices in sortibus fabis utebantur, quæ ab Atheniensibus φρυκτοὶ dicebantur.

Διαφρυκτεῦσαι, sortiri, suffragia ferre. Suid.

Διφρυγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, bis tostus: seu qui torretur. Unde, τὸ διφρυγὲς, apud medicos et metallicos nominatur perfecti æris veluti fæx subsidens, et cohærens imæ fornacum parti: quod æs ex luto fit quod bis torretur: primò, Solis ardore, quum è specu quodam Cypri tollitur: deinde calore ignis: arefactum enim Sole, mox circumdatum sarmentis uritur. Diosc. l. 5. c. 120.

Καταφρύσσω, seu καταφρύττω, dicitur de sole urente, apud Basil.

Περιφρύγω, valdè torrefacio, circumtorreo. Trall.

Συμφρύγω, idem quod φρύγω. Psal. 102. τὰ ὀστᾶ μου ὡσεὶ φρύγιον συνεφρύγησαν.

ΦΡΥ'ΝΟΣ, ου, ὁ, rubeta. (quòd in rubis plerunque victitat,) rana venenosa: ut, φρύνου πῖνος, lentum rubetæ venenum, apud Diosc. l. 2. c. 100. Lucian. in Philopseude, φρῦνοι καὶ φύσαλοι, rubetæ, et bufones. Pro eodem dicitur etiam φρύνη, apud Aristot. 2. anim. item φρυνὸς, apud Etymol. Ponunt et φρὺν, τοῦ φρυνός.

Φρύνιον, ου, τὸ, fruticis genus sic dicti, quòd adversus rubetas sit auxilio. Traditur accipi et pro rubeta.

ΦΥ͂ΚΟΣ, εος, τὸ, fucus: genus herbæ marinæ vel fruticis potiùs, unde lana inficitur. Utuntur et mulieres ejus radice ad ementiendum oris ruborem. Unde Dioscor. lib. 4. c. 100. tradit, Eustathio φῦκος esse speciem quandam μνίου καὶ βρύου. Il. ι. πολλὸν δὲ παρὲξ ἅλα φῦκος ἔχευεν. Plut. περὶ ἀοργησίας conjungit βρύα καὶ φῦκος. Quidam exp. alga. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 7. meminit ποντίου φύκους, quo tingi dicit ταινίας, item ἔρια et ἱμάτια. ¶ Φῦκος à Galeno, itidemque ab Aëtio, inter metalla quoque reponitur. Quod alii tamen ut falsum damnant.

Φυκώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, algosus, algâ abundans. [Aristot. de Hist. Animal.]

Φυκόω, ῶ, fuco, as, fuco oblino.

Φυκόομαι, fucor, fuco oblinor. Plut. symp. 6. φυκούμεναι καὶ μυριζόμεναι.

Φυκίον, seu φύκιον, τὸ, idem quod φῦκος, fucus quo mulieres utuntur: apud Luc. de hist. scrib. et Philostr. ep. 39. Item alga. Plut. de prud. anim.

Φυκιόεις, εντος, ὁ, idem quod φυκώδης. unde in fem. apud Theocr. Idyll. 11. ἐπ' ἀϊόνος κατετάκετο φυκιοέσσας.

Φυκὶς, ίδος, ἡ, fuca, piscis, apud Aristot. anim. l. 8. quem Gaza phucum appellat. Idem dicitur et φύκης, apud Athen. l. 8. Putatur autem nomen habere à φῦκος, seu φύκιον, quoniam vivat in locis algosis.

Φυκίδιον, τὸ, parva fuca. Aristot.

Ἄφυκος, ὁ καὶ ἡ, (comp.) fuco carens. Hesych.

ΦΥΛΑ´ΣΣΩ, et Atticè φυλάττω, custodio, servo, conservo, tueor. Odyss. μ΄. Μῆλα φυλασσέμεναι πατρώϊα, καὶ ἕλικας βοῦς. Sic Odyss. ζ΄. Αὐτὰρ ἐγὼ τὰς τοῖσδε φυλάσσω τε ῥέζω τε. Et, φυλάττειν τἀγαθὰ, tueri bona parta, apud Demosth. Olynth. 1. Sic apud Xen. Pæd. 8. πάντα τὰ ἐν ταῖς πόλεσι φυλάττουσι, custodiunt. At, χόλον φυλάσσειν, exp. simultatem gerere. Il. π΄. Dicitur et, φυλάσσω σε ἀπὸ τούτου, custodio te ab hac re: apud Xen. Pæd. 1. et in ep. ad Thessal. c. 3. † custodia imponere. Xen. Pæd. l. 5. p. 139. d.† ¶ Interdum φυλάσσω, exp. excubo, quum de excubitoribus dicitur aut vigilibus: ut apud Herodian. l. 2. ἐπιστάντες δὲ αὐτοῦ καθεζομένοις τῆς οἰκίας ταῖς θύραις, ἐγείρουσι τὸν φυλάττοντα. Eodem significato dicitur et, φυλάσσειν φυλακὰς, apud Plat. de leg. Interdum exp. insidias colloco, vel vigilias: ut apud Xen. in Hipparch. ¶ Item, φυλάσσω, observo et capto. Athen. φυλάξας ἀσέληνον νύκτα, observata nocte obscura. (Æsch. Ag. 8.) ¶ Exponitur et, occasionem reditus. ¶ Item, caveo, vito. ut apud Thuc. lib. 7. ὅπως φυλάσσοιεν μηδένα ἀπὸ Κορίνθου καὶ τῆς Πελοποννήσου ἐς τὴν Σικελίαν περαιοῦσθαι, ut caverent, ne. Dicitur et, φυλάττειν ἑαυτὸν ἀπό τινος, cavere sibi ab aliqua re: ut in epist. Joann. 1. c. 5. Παιδία, φυλάξατε ἑαυτοὺς ἀπὸ τῶν εἰδώλων. vers. ult.

Φυλάσσομαι, et φυλάττομαι, custodior, servor. Aristoph. in Vesp. Νέος γὰρ εἰμι, καὶ φυλάττομαι σφόδρα. ¶ Item activè, idem quod φυλάσσω, custodio. Iliad. κ΄. ¶ Interdum et, observo. unde apud Hesiod. in Dieb. Ἤματα δ' ἐκ Διόθεν πεφυλαγμένος, dies observans. ¶ Item pro φυλάσσω, caveo, vito, fugio, aversor. Xen. φυλάττου, ὅπως μὴ ἐλάττους τὰς βοῦς ποιήσῃς. † Pæd. 1. 2. 10.† Cum accusat. pers. apud eundem Pæd. 4. et Thuc. l. 6. Cum accusat. rei, apud Hesiod. in Erg. Ταῦτα φυλασσόμενοι βασιλῆες. (Eurip. Med. 102. Soph. Œdip. Tyr. 300. Æsch. Pr. 390.) Sic et apud Plut. de dæm. Socr. † Xen. Pæd. 1. 4. 7.† Cum præpos. sequente genit. apud Xen. et Reg. l. 1. c. 11. Hinc et partic. πεφυλαγμένος expon. cautus: Il. ψ΄. et apud Plut. † φυλάττεσθαι med. cavere (sibi.) Xen. Pæd. 2. 52. c. et cum infin. τὸ ἐφ' ἁρπαγὴν τρέπεσθαι. l. 4. p. 95. b. V. Kusterus de Verbo Medio p. 14.†

Πεφυλαγμένως, cautè, providè, circumspectè. Isocr. Item, vigiliis et excubiis positis. Xen. [Ἱππαρχ. cap. 6. ὅπως τε σῖτον ἕξουσι, καὶ ὅπως ἀσφαλῶς μὲν ἀναχωρήσουσι, πεφυλαγμένως δὲ ἀναπαύσονται. Demosth. de Haloneso. ἀφ' ὑμῶν ἐστὶ πεφυλαγμένως ἅπαντα πρὸς ὑμᾶς ἐπιστέλλειν, ὅπως &c.]

Φύλαγμα, τὸ, quod custoditur seu servatur: quod datum est ad custodiendum.

Φυλάξιμος, ὁ καὶ ἡ, qui custodiri potest.

Φυλακτὴρ, ῆρος, ὁ, custos, vigil. Iliad. ι.

Φυλακτηρία, ἡ, custodia, excubiæ.

Φυλακτήριον, τὸ, statio excubitorum seu vigilum. Aristot. pol. 7. Item, præsidium, munimentum, arx: aut quicquid nos custodit et tuetur. Xen. Pæd. 7. Chrysost. in l. de prec. Item, antidotum contra venena, amuletum. Diosc. l. 5.

Φυλακτήρια, τὰ, Matth. 23. v. 5. de quibus præceptum extat Deuter. 22. 12. et Num. 15. 39. unicula quæ vestimentis superinjiciuntur ad memoriam legis conservandam. conservatoria legis.

Φυλακτήριος, ὁ, custodiendi vim habens, aptus ad custodiendum. vel simpl. custodiens: apud eundem ibid.

Φυλακτικὸς, custodiendi seu servandi peritus. Φυλακτικὸς ἐγκλημάτων, ab Aristot. rhet. 3. dicitur, qui ἐγκλημάτων memoriam servat, qui ἐγκλήματα mente condita tenet. ¶ Item, φυλακτικὸς, q. d. cavendi peritus, qui sibi cavere novit, cautus. Ut, φυλακτικὰ ζῶα, apud Aristot. Sic, σοφία ἡ περὶ τοὺς σπουδαίους καὶ ἀδίκους φυλακτικὴ, apud Plut. in epist.

Φύλαξ, ακος, ὁ καὶ ἡ, custos. (Æsch. Ag. 1461.) Item, excubitor, vigil. Il. ι. et κ΄. Xen. Pæd. 8. Plut. &c. Et cum genit. ut, φύλαξ τῆς Σουσίδος γυναικὸς, apud Xenoph. ibidem. et, φύλαξ τῆς δημοκρατίας. Æschin. ¶ Interdum φύλακες exp. præsidiarii milites, præsidium: apud Thuc. l. 2. Sic apud eundem, φύλακες νῆες, dicuntur naves præsidiariæ.

Φυλακὶς, ίδος, ἡ, quæ est custos. Plut. In qua signif. dicitur et φυλάκισσα, apud Græc. bibl. interpr. in Cantico canticorum. At, φυλακὶς ναῦς, navis ad præsidia locorumve custodiam mitti solita. Xenophon.

Φύλακος, seu Φυλακὸς, (ut scribit Aristarchus,) idem quod φύλαξ. Iliad. ω.

Φυλακὴ, ἡ, custodia, ipsa custodiendi actio, conservatio, tutatio. † Xen. Pæd. 1. 2. 9.† Item, excubatio, excubiæ. Ut, φυλακὴν ἔχειν τῆς πόλεως, apud Thuc. urbem tueri. Et, νυκτερινὴ φυλακὴ, excubiæ nocturnæ seu vigiliæ, apud Arrian. † Xen. Pæd. 1. 6. 38.† Sic, φυλακαὶ κρυπταὶ καὶ φανεραὶ, apud Xenoph. in Hipparch. (οὐδ' ἔτι γλῶσσα βροτοῖσιν ἐν φυλακαῖς. Æsch. Pers. 594.) ¶ Exponitur φυλακὴ etiam, præsidium: unde, φυλακὴν seu φυλακὰς καθίστημι, præsidium vel præsidia impono. apud Thucyd. † de militibus. Xen. Pæd. 1. 4. 17.† ¶ Item, quarta pars noctis: Suid. quoniam in quatuor partes divisa erat, in quibus vigiliarum munus permutatis vicibus ad alios perveniebat. in hac signif. frequens est apud Evangelistas. ¶ Item φυλακὴ, custodia, i. custodes qui cingunt latus principum, satellites, stipatores. Aristot. † Xen. Pæd. 1. 2. 9. et 1. 4. 16.† ¶ Item custodia, i. carcer. Lucil. epigr. lib. 3. Aristot. Œcon. 2. ¶ Item, cautio: unde apud Thuc. l. 4. ἐν φυλακῇ πολλῇ ἦσαν, cautionem magnam adhibebant. † Xen. Pæd. 1. 6. 32.†

Φυλακίζω, in carcerem conjicio. Act. Ap. c. 22.

Φυλακικὸς, custodiendi seu servandi peritus: aptus ad custodiam. Plat.

Φυλακεῖον, τὸ, locus in castris ubi sunt excubiæ; statio, præsidium. arx. Polyb. l. 5.

Composita: ac primùm ex φυλάσσω, cum præpositione.

Ἀντιφυλάσσω, seu ἀντιφυλάττω, vicissim custodio vel observo.

Ἀντιφυλάττομαι, vicissim caveo. Xen. anab. l. 2. ὑμεῖς ὁρῶντες ταῦτα, ἀντιφυλαττοίμεθα.

[Ἀντιφυλακή. Thucyd. Hist. lib. 2. § 84. τοὺς κόντους ἀπωθοῦντες, βοῇ τε χρώμενοι, καὶ πρὸς ἀλλήλους ἀντιφυλακῇ τε καὶ λοιδορίᾳ, οὐδὲν κατήκουον &c.]

Διαφυλάσσω, seu διαφυλάττω, asservo, conservo. Idem Pæd. 5. διαφυλάξαι αὐτῷ τήν τε γυναῖκα καὶ τὴν σκηνήν. † συντυχίαν. l. 4. p. 89. c.†

Διαφυλάττομαι, conservor. Item, incolumis evado.

† Διαφυλακτέος, servandus. verbale. in fem. διαφυλακτέα. Xen. Pæd. l. 5. p. 131. c.†

Διαφυλακτικὸς, aptus ad conservandum, vel, conservandi peritus.

Δυσδιαφύλακτος, (decomp.) qui difficulter custodiri potest, qui difficulter caveri potest. Hesych.

Ἐπιφυλάττω, observo. Plat. de leg.

Καταφυλάττω, idem. Aristoph.

Παραφυλάσσω, seu παραφυλάττω, pro iisdem. Herodian. l. 4. ὁ δὲ Μακρῖνος, τοὺς καιροὺς πάντας παραφυλάττων, omnes temporum articulos captans. ¶ Exponitur et, occasionem seu opportunitatem observo. ut apud Plut. in amat. narr. παραφυλάσσει τὴν πανήγυριν τῶν Ἰσθμίων, i. occasionem τῆς πανηγύρεως. ¶ Item, caveo: unde, παραφυλάττειν αὐτὸν, cavere sibi, apud eundem in l. de def. orac. ¶ Item, excubo: ut, σπεῖρα παραφυλάττουσα, apud eundem.

Παραφυλακὴ, observatio. Item, cautio. [Polyb. Hist. lib. 2. πρεσβεύσαντες πρὸς τοὺς Ἀχαιοὺς ἠξίουν δοῦναι παραφυλακὴν αὐτοῖς. lib. 4.]

Ἀπαραφύλακτος, (decomp.) incautus.

Ἀπαραφυλάκτως, incautè, in Fab. Æsop.

Προφυλάσσω, aut προφυλάττω, q. d. antè excubo. Thuc. lib. 2. οὔτε γὰρ ναυτικὸν ἦν προφυλάσσον ἐν αὐτῷ οὐδέν. ¶ Apud Herodot. προφυλάττω σε, exp. à te caveo.

Προφυλάττομαι, præcaveo: item prævideo.

Προφυλακτικὸς, ad præcautionem aptus, seu qui adhibetur ad præcavendum: ut, προφυλακτικὰ θεωρήματα, apud Diosc. ¶ Fœm. προφυλακτικὴ, seu προφυλακτικὴ ἀγωγὴ, pars medicinæ, quæ causas morborum arcet præcavendo.

Πρόφυλαξ, ὁ, qui antè excubat: vel simpliciter, excubitor, speculator, præsidiarius. Plut. de fort. Rom.

Προφυλακὴ, excubiæ, vigiliæ. Xenoph. † Pæd. l. 3. p. 80. b. et 6. p. 164. c.† Item præcautio, cautio. Paul. Ægin. ¶ Item pro amuleto ad canis rabidi morsum, apud Diosc.

Προφυλακὶς ναῦς, navis quæ ante exercitum excubat, aut ante alias. navis præsidiaria. Thuc.

Ἀπροφύλακτος, (decomp.) incustoditus: vel, nulla cautione præviens. [Thucyd. Hist. lib. 4. § 55. καταχθέντας σφᾶς περιεστῶτος πολέμου ταχέος καὶ ἀπροφυλάκτου. Schol. ἀντὶ τοῦ δύνασθαι προφυλάξασθαι.]

Συμφυλάττω, unà custodio: unà conservo. Xen.

[Συμφύλαξ. Xenoph. Ἱππαρχ. ὁ γὰρ φίλος ἑκάστῳ ἀεὶ συμφύλαξ εἶναι. Κύρ. Παιδ. lib. Η. Plat. de Rep.]

Composita sine præpositione: ac primùm formata ex secunda et tertia pers. sing. præt. pass.

Ἀφυλαξία, ἡ, q. d. incustodia, i. custodiæ seu excubiarum defectus. Xenophon. [Tyrann. cap. 6. § 4. Τὸ δὲ φοβεῖσθαι μὲν ὄχλον, φοβεῖσθαι δ' ἐρημίαν, φοβεῖσθαι δὲ ἀφυλαξίαν, &c.]

Ἀφύλακτος, ὁ καὶ ἡ, incustoditus. Thuc. l. 3. Item, non observatus, seu, qui non observatur. Item, inevitabilis, qui caveri non potest. Plut. in Cæs. ¶ Item activè, qui sibi non cavet, incautus, improvidus. Greg. ἀφύλακτον ἡ ἁπλότης. ¶ Item, non observans. Nonn. μύθους ἐὼν ἀφύλακτος.

Ἀφυλάκτως, incustoditè. Item, incautè, improvidè. Xenoph. Hell. Herodian. lib. 6.

Ἀφυλακτέω, mihi non caveo, incautè me gero. Aristot. hist. an. l. 7. Item, vigilias non dispono in castris. Xen. † cum gen. Pæd. 1. 6. 3. opp. τῷ ἐπιμελεῖσθαι.†

Ἀφυλακτεῖσθαι dicitur, quod fit incautè. Item, quod non observatur aut custoditur. ut, ἀφυλακτούμενοι λόγοι, apud Luc. et, ἀφυλακτήματος τίσις. Polyb.

Δυσφύλακτος, custoditu difficilis, qui non facilè servari potest seu custodiri. Alexis, Οὐκ ἔστιν οὔτε τεῖχος, οὔτε χρήματα, Οὔτ' ἄλλο δυσφύλακτον οὐδὲν, ὡς γυνή. (Eurip. Phœniss. 896.)

Εὐφύλακτος, custoditu seu servatu facilis. Thuc. (Æsch. Suppl. 1003.) Item, bene observatus, captatus; Idem. Item, à quo facilè caveri potest.

Composita ex nomine φύλαξ: itidem sine præpositione.

Ἀγροφύλαξ, ὁ, agri custos.

Ἀκροφύλαξ, arcis præfectus. Polyb.

Ἀρκτοφύλαξ, ursæ custos: astrum arctophylax, qui bootes: ut Cic. vertit apud Arat.

Βιβλιοφυλάκιον, locus ubi servantur libri.

Γαζοφύλαξ, gazæ custos, seu thesauri. Neem.

Γαζοφυλάκιον, locus in quo gazæ seu thesauri custodiuntur. In templo Hierosolymitano sic dictus fuit locus, in quem conferebantur pecuniæ: templi veluti thesaurus et ærarium. ut Lucæ 21.

Γραμματοφυλάκιον, τὸ, ubi tabulæ et instrumenta publica monumentaque rerum gestarum asservantur: tablinum, in Pandect.

Δεσμοφύλαξ, (dictum quasi δεσμωτοφύλαξ, vinctorum custos:) custos carceris, vel qui custodias asservat. Luc. de Peregr.

Ἀρχιδεσμοφύλαξ, (decomp.) præfectus custodum carceris.

Εἰρηνοφύλαξ, pacis custos. Æschin.

Εἱργμοφύλαξ, carceris custos. Xen. Hellen. 5.

Θεσμοφύλαξ, legum et institutorum custos, apud Thuc. et in Pand.

Θησαυροφύλαξ, qui thesauri custodiæ præest.

Θησαυροφυλάκιον, locus in quo repositi thesauri custodiuntur. Suid.

Ἱεροφύλαξ, sacrorum custos.

Ἱεροφυλάκιον, locus ubi sacra custodiuntur, sacrarium.

Ἱματιοφύλαξ, vestium custos.

Ἱματιοφυλάκιον, arca vestiaria, vestiarium.

Καιροφυλακέω, occasionem observo, occasioni insidior ad nocendum alicui. Demosth. in Aristocr.

Καιροφυλακτέω, idem. Luc.

Καρδιοφύλαξ, cordis tutamen. Erat armamentum quoddam pectori à Romanis militibus opponi solitum, apud Polyb. [lib. 6.] ferreum pectorale, pectoralis lamina ferrea. ferreum tegmen pectoris.

Καρποφύλαξ, fructuum custos. Epigr.

Κρηνοφύλαξ, fontis custos. Hesych.

Κρηνοφυλάκιον, fontis custodia: seu munus custodiendi et curandi fontis. Poll. l. 8.

Λιμενοφύλαξ, portus seu portuum custos.

Λιμενοφυλακία, ἡ, munus custodiendi portus. Aristot.

Μηλοφύλαξ, ovium custos: in anthol. Epigr.

Ναοφύλαξ, cui templi et rerum sacrarum custodia tradita est, æditumus. Euripid. in Iphig. Taur. Aristot. polit. 6. Pro eodem Atticè dicitur νεωφύλαξ.

Νομοφύλαξ, legis vel legum custos: unde νομοφύλακες, legum custodes vel præsides: de quibus vide Aristot. polit. 4. Cic. de leg. l. 3. et Colum. l. 12. c. 3.

Νομοφυλακία, ἡ, legum custodia: munus τῶν νομοφυλάκων. Aristot. polit. lib. 6.

Νομοφυλάκιον, seu νομοφυλακεῖον, locus ubi νομοφύλακες judicabant. Poll. lib. 8. c. 5.

Νυκτοφυλακέω, nocte custodio, seu nocturnas agens excubias custodio. Xenoph. Pæd. 4.

Νυκτοφυλάκησις, custoditio seu custodia nocturna.

Ὁδοφύλαξ, viæ custos: vel, qui viatores in via observat. Eust.

Οἰκοφύλαξ, domus custos. Epigr. (Æsch. Suppl. 27.)

Οἰκοφυλάκιον, præmium custoditæ domus, apud Eust.

Οἰκοφυλακέω, domum custodio.

Ὀπισθοφύλαξ, qui à tergo agmen tutatur seu ducit. Phil. de vita M. lib. 1. † Xen. Pæd. l. 5. p. 119. c.†

Ὀπισθοφυλακία, ἡ, custodia militum à tergo, seu post principia.

Ὀπισθοφυλακέω, à tergo agmen custodio et tueor. Herodian. lib. 8. Phil. de v. M. l. 1. † Xen. Pæd. lib. 4. p. 91. c.†

Ὀπωροφύλαξ, autumnalium fructuum custos.

Ὀπωροφυλάκιον, gurgustium et casula τοῦ ὀπωροφύλακος, apud Iesaiam, et Hesych.

Πιννοφύλαξ, idem quod πιννοτήρης. quod vide in Τηρέω. Aristot. hist. anim. lib. 5. 15. ¶ Alium σπογγοφύλακα memorat Aristot. hist. an. l. 5. c. 16. araneum in cubilibus spongiarum.

Πλαγιοφύλακες, qui obliqua seu latera aciei custodiunt. Ælian. in Tact.

Πολιτοφύλακες, civium custodes, vel civitatis. Aristot. in polit.

Ῥητροφύλακες, tabularum et instrumentorum publicorum custodes, qui et γραμματοφύλακες.

Σιτοφύλακες, erant Athenis, qui frumento asservando præerant, curabantque ut justo pretio venderetur. Harpocr. et Suid.

Σιτοφυλακεῖον, locus seu vas in quo frumentum asservatur.

Σκευοφύλαξ, vasorum seu utensilium custos.

Σκευοφυλακέω, vasa et utensilia custodio, seu sarcinas.

Σκευοφυλάκιον, locus custodiendis vasis et utensilibus destinatus. Suid. et Euagr. in hist. Eccles.

Στρατοφύλαξ, custos exercitus.

Στρωματοφύλαξ, cui stratorum custodia demandata est. Plutarch. in Alex.

Συνθηκοφύλαξ, cui custodiendæ datæ sunt συνθῆκαι, i. tabulæ pactorum vel fœderis.

Σφραγιδοφυλάκιον, loculus in quo reponuntur σφραγῖδες, i. annuli signatorii, seu gemmis insignes. ¶ Item, annuli pars in qua gemma sedet, funda, seu pala annuli.

Σωματοφύλαξ, corporis custos, seu qui latus alicujus stipat, satelles. Herodian. l. 4. Athen. l. 1.

Ἀρχισωματοφύλαξ, (decomp.) qui principem locum tenet inter custodes corporis: qui præest stipatoribus.

Τειχοφύλαξ, murorum custos.

Τειχοφυλακέω, muros custodio, murorum custodiæ præsum.

Χαλαζοφύλαξ, speculator et observator grandinis futuræ. Plutarch. symp. 17. problem. 2.

Χαρτοφύλαξ, chartarum custos; i. principalium chartarum; præfectus scriniorum.

Χαρτοφυλάκιον, scrinium, in quo reponuntur et asservantur chartæ.

Χρυσοφύλαξ, auri custos, qui aurum asservat. Eurip. in Ione.

Χωροφύλαξ, loci custos: vel potiùs, agri custos.

Ὠοφυλακέω, ova custodio. Aristot.

ΦΥΛΗ, ῆς, ἡ, tribus. Athenis decima urbis pars. Æsch. in Ctesiph. εἶθ' αἱ πρόεδροι, εἶθ' ἡ προεδρεύουσα φυλὴ, τὸ δέκατον μέρος τῆς πόλεως. ¶ Metaphoricè exp. classis, apud Xenoph. ὅπλων ἄλλο φυλὴ, ἄλλο ταξιαρχιῶν ἡγεῖτο. † turma. Pæd. l. 4. 17.† ¶ Exponitur et, genus.

Φυλέτης, ου, ὁ, qui est ex eadem tribu, tribulis, contribulis. Aristot. polit. 2. c. 2. Luc. in Hermot. Fœm. φυλέτις. ut, φυλέτις ἐκκλησία, curiata comitia. Arrian.

Φυλετικός, ad tribules pertinens, qui est τῶν φυλετῶν. ut, φυλετικὴ φιλία, amicitia quæ est inter contribules, Aristot. in pol. Sic, φυλετικαὶ δίκαι, judicia quæ inter tribules exercentur. Plato de legibus.

Φυλετεύω, tribules facio, in tribus describo. Aristot. polit. l. 3.

Φῦλον, τὸ, idem quod φυλή. Iliad. Β. Exponitur et, gens, genus. Ut, φῦλ' ἀνθρώπων, apud Homer. et Hesiod. † Th. 330.† Sic, φῦλα γυναικῶν, apud eundem Hesiod. in Theog. † φῦλα, gentes, nationes. Xen. Pæd. 1. 1. 5. et 1. 5. 2. tamen minus est quàm ἔθνος. φύλων ἡγεμόνες στρατιᾶς, præfecti militum. l. 4. p. 88. c.† [V. Æschyl. Pr. 807. Eum. 57.] Item, sexus. Xen. in polit. Lacedæm.

Composita.

Αἰολόφυλος, varii generis. Oppian.

Ἀλλόφυλος, ὁ καὶ ἡ, qui est ex alia tribu. Poll. Item, qui diversæ est gentis seu nationis, externus, peregrinus. Thuc. l. 1. [§. 2.] Sic, πόλεμος ἀλλόφυλος, apud Plut. in Cam. Item metaph. qui diversi est generis, seu diversæ naturæ; apud eundem sympos. l. 4. [Æsch. Eum. 854.]

Ἀλλοφυλισμός, dicitur esse ritus exoticus, seu ritus alienigenarum. Maccab. l. 2. c. 4. Exponitur et, in alienos mores degeneratio: ejusdem libri c. 6.

Ἀλλοφυλεῖν, ritibus extraneis seu exoticis addictum esse, in alienos mores degenerare. Joseph.

Ἀπόφυλος, tribum non habens, peregrinus. Poll. et Hesych.

Ἀρχίφυλος, præfectus tribuum. Deut. 29.

Δεκάφυλος, decem tribus habens, in decem tribus divisus. Herodot. et Plut. in Cam.

Ἔκφυλος, externus, peregrinus. Item, à moribus gentis abhorrens, inusitatus. ut, ἔκφυλον σῶμα, apud Plutarch. in Brut. et, ἔκφυλος πόλεμος. Ælian.

Ἔμφυλος, qui est ejusdem tribus, tribulis. Od. Ο. et Demosth.

Ἐμφύλιος. ut, ἐμφύλιος πόλεμος, bellum civile, intestinum, aut domesticum: vel, bellum inter ejusdem gentis homines. Plutarch. in Cic. (Soph. Œdip. Tyr. 1480. Æschyl. Eum. 866.)

Ἑτερόφυλος, idem quod ἀλλόφυλος. Hesych.

Καταφυλαδόν, per tribus: seu per gentes. Idem. (Il. Β. Cat. N. 175.)

Μονόφυλος, unius generis. Oppian.

Μυριόφυλος, innumera, infinita genera habens. Oppian.

Ὁμόφυλος, qui ejusdem est tribus, tribulis, Herodian. l. 6. Item, qui ejusdem est generis: ut, ὁμόφυλοι ὄρνιθες, apud Xenoph. † ejusdem gentis. Pæd. l. 5. p. 137. c. ejusdem generis (de rebus.) p. 237. b.† Item, qui ejusdem est sexus, et nationis. Aristot. de mund.

Ὁμοφυλία, identitas generis, similitudo generis. Strabo.

Πάμφυλος, omnis generis gentes habens, ex omni gentium genere mixtus. Metaphoricè apud Aristoph. [Av. 1063.] παμφύλων θηρῶν, omnis generis ferarum.

Σύμφυλος, idem quod ὁμόφυλος. ut, σύμφυλος αἰθὴρ, cognatus: ejusdem generis. in Axioch. Sic, σύμφυλα σπέρματα, apud Diosc. in præfat. l. 3.

Συμφυλέτης, idem quod φυλέτης. Suid.

Ἀσύμφυλος, (decomp.) nullam cognationem habens. Et general. alienus, abhorrens. Exponitur et, non quadrans. Luc. et Plut.

Τετράφυλος, quatuor habens tribus, in quatuor tribus distributus. Herodot.

Τρίφυλος, in tres tribus divisus, qui è tribus constat tribubus. Herodot. [lib. 4.]

ΦΥΛΛΟΝ, ου, τὸ, folium, frons frondis. Il. Ζ. φύλλα τὰ μέν τ' ἄνεμος χαμάδις χέει, ἄλλα δέ θ' ὕλη τηλεθόωσα φύει. Athen. l. 14. οὗ τὰ μὲν φύλλα τὰ πρόσθεν ἐσθίει, τὸν δὲ βλαστὸν αἱ ἶκες. φύλλα παρακανθίζοντα, (quæ vox suo loco neglecta,) folia in ambitu spinosa, vel utrinque aculeata. Theophr. hist. pl. lib. 1. c. 16. φύλλας, arista. V. Grævius ad Hesiod. Asp. 289.† ¶ Interdum κατ' ἐξοχὴν sic dicitur malabathri seu malobathri folium. ¶ Hippocr. lib. 2. γυναικ. sic nominat silphii semen, ob latitudinem, teste Gal. ¶ Est et herbæ nomen, apud Theophr. hist. pl. l. 9. c. 19. et Diosc. lib. 3. c. 142. ¶ Item, τὰ φύλλα. Hippocr. appellare dicitur herbas, quæ condimentis adhibentur, ut sunt ruta, mentha, apium, &c. quæ auctarii loco à venditore adjici solebant. ☞ Dictum volunt quidam φύλλον à φύω. Eustathius verò διὰ τὸ ἐν τῷ φυλάσσεσθαι λελέχθαι.

Φυλλικός, οῦ, ὁ, q. d. foliaris: ut, φυλλικὴ βλάστησις, foliorum germinatio.

Φύλλινος, ὁ καὶ ἡ, idem: unde, φύλλινοι ἀγῶνες, certamina quorum præmia sunt coronæ ex foliis: qui et φυλλικοὶ ἀγῶνες, apud Poll. et Hesych.

Φυλλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, foliosus, foliis abundans.

Φυλλιάω, folia emitto, frondesco. Arat. in Phæn.

Φυλλάς, άδος, ἡ, strues seu cumulus foliorum. Athen. lib. 5. Eurip. in Androm. lectus è foliis ac frondibus congestis. (Æsch. Ag. 79. 975. Soph. Tr. 767.) Strab. Hesychio φυλλάδες sunt οἱ ξηροὶ κλάδοι, καὶ φύλλα ἔχοντες.

Φυλλάριον, τὸ, foliolum. Dioscor.

Φύλλιον, idem quod φύλλον. Φύλλια, dicuntur flores, quos terra producit, teste Hesych. seu herbæ virides hortorum odoriferæ, ut sunt, coriandrum, mentha, ruta, &c. Legitur et φύλλια, seu φυλλεῖα, apud Aristoph. in Acharn. quæ Hesychius esse dicit olera vilia et marcida, quæ à venditoribus emptori adjici solebant. ¶ Schol. Aristoph. φυλλεῖα nominari scribit lactucæ folia: in qua signif. apud Suid. scribitur φύλλια.

Φυλλῖτις, ιδος, ἡ, herbæ nomen, de qua Dioscor. lib. 3. c. 121. lingua cervina, vulgo.

Composita.

Ἀγριόφυλλον, à quibusdam dicitur peucedanum: ut est apud Diosc.

Ἀείφυλλος, semper folia habens.

Ἀειφυλλία, foliorum perpetuitas.

Ἀκανθόφυλλος, spinosa, seu echinata folia habens.

[Ἀξίφυλλος. Æsch. Ag. 705.] [κελσάντων Σιμόεντος ἀκτὰς ἐπ' ἀεξιφύλλους δ' ἔριν αἱματόεσσαν. Cl. Stanl. in Notam ad 706. legit ἀεξιφύλλους.]

Παρακανθόφυλλος, (decomp.) secundum spinam folium habens. qualis, tribulus, ononis, hippophyes.

Ἀκριτόφυλλος, plurima folia habens, ita ut præ multitudine discerni non possint. Iliad. Β.

Ἀκρόφυλλος, in summitate, seu in cacumine folia habens.

Ἀποφυλλίζω, folia amputo, seu frondes. Theophr. pl. l. 7. c. 11.

Ἀποφύλλισις, foliorum amputatio, frondatio.

Ἀρνόφυλλον, τὸ, q. d. agni folium; herba qua agni delectantur. Hesych.

Ἄφυλλος, foliis carens. Apud Eurip. in Orest. [383.] ἀφύλλῳ στόματι, exp. ἱκετηρίαν οὐκ ἔχοντες. (Il. Β. 425. Æsch. Eum. 787. 817.)

Ἀφύλλωτος, q. d. non foliatus.

Βαθύφυλλος, q. d. profunda folia habens: ut, πλατάνιστος βαθύφυλλος, apud Mosch. Idyll. 4.

Βραχύφυλλος, brevia folia habens. in Epigr.

Γωνιόφυλλος, angulosa folia habens.

Δίφυλλος, bina folia habens, bifolius.

Δωδεκάφυλλος, duodecim folia habens: ut, δωδεκάφυλλα ῥόδα, apud Theophr. hist. pl. l. 6. c. 6.

Ἐγγειόφυλλος, humi habens serpentia folia: apud eundem ibid.

Εἰκοσάφυλλος, viginti folia habens. Idem ibid.

Ἑκατοντάφυλλος, centum folia habens: ibid.

Ἐμπεδόφυλλος, cui sua folia firmiter manent, folia non amittens. epitheton palmæ, perpetuò virentis frondibus.

Ἐννοσίφυλλος, et εἰνοσίφυλλος, quatiens seu agitans frondes: videlicet vento flante. Item, in quo frondes agitantur: ut, ὄρος εἰνοσίφυλλον, Il. Β. ex quo intelligitur mons frondosas arbores habens, vel vento expositus, utpote celsus.

Ἐτησιόφυλλος, singulis annis folia mutans. Theophr.

Ἐπιγειόφυλλος, humi sparsa folia habens: apud eundem hist. plant. lib. 6. c. 9.

Ἐπικαυλόφυλλος, à caule tantùm foliatus. Ibid.

Ἐπιφυλλίς, ίδος, ἡ, racemulus, qui magno racemo superjacet, vel racemus per se parvus: ita dictus quòd tegatur foliis. Exponitur et, pampinus racemarius, qui exiles racemos profert, et in cacumine supra folia: unde et nomen. ¶ Metaphoricè apud Aristoph. in Ran. †92.† ἐπιφυλλίδες dicuntur mali poëtæ: quoniam parvi pretii sunt ejusmodi racemi, et à vindemiatoribus solent præteriri. ¶ Item ἐπιφυλλὶς, racematio: apud Obadiam proph. Item, racemus post vindemiam relictus. Damasc.

Ἐπιφυλλίζω, racemationem facio, racemor. Et metaphoricè, accuratè exquiro: apud Græc. interpr. in Threnis Jerem. c. 1. Ejusdem operis c. 3. ὁ ὀφθαλμός μου ἐπιφυλλιεῖ ἐπὶ τὴν ψυχήν μου, expon. oculus meus solicitam et anxiam habebit animam meam.

Ἐρίφυλλος, valde foliatus: multa aut magna folia habens. Hesych. Item sic dicitur arbor, quæ et φελλός, suber.

Εὔφυλλος, pulchra folia habens: Eurip. in Iph. Taur. [Apoll. Rhod. Arg. iv. 1150. Κράσπεδα δ' εὐφύλλοις ἐστεμμένα ἀκρεμόνεσσιν, &c.]

Καλαμόφυλλος, arundinacea folia habens.

Καλλίφυλλος, pulchris foliis præditus.

Καλλίφυλλον, q. d. pulchrifolium. [Anacr. Od. 5. τὸ ῥόδον τὸ καλλίφυλλον κροτάφοισιν ἁρμόσαντες, &c.] Ita Hippocrates vocat herbam, quam alii καλλίτριχον appellant, et ἀδίαντον, teste Gal.

Καρυόφυλλον, q. d. nucis folium. Est arboris fructus (ut vult Aët.) vel flos (autore Paulo) arboris in India nascentis: cujus descriptionem vide apud eosdem. Quidam ipsi etiam frutici hoc nomen tribuunt.

Κοιλόφυλλος, concava habens folia.

Λειόφυλλος, lævia habens folia.

Λεπτόφυλλος, tenuia folia habens. Aristot. probl. sect. 1. quæst. 58.

Μακρόφυλλος, longa habens folia.

Μανόφυλλος, cui sunt rara folia.

Μεγαλόφυλλος, magna habens folia.

Μελάμφυλλος, nigra folia habens, epitheton hederæ, apud Dionys. τὴν περιηγητ. [Pind. Pyth. Α. 52. Οἷον Αἴτνας ἐν μελαμφύλλοις δέδεται κορυφαῖς, &c. Schol. ταῖς πολυδένδροις. ἡ γὰρ τῶν δένδρων πυκνότης σκιὰν ἀπεργάζεται τὴν ὕλην. Aristoph. Thesm. 1006. Μελάμφυλλά τ' ὄρη δάσκια, &c. Schol. Bourd. Μελανόχροα τοῖς φύλλοις, καὶ παχέα ὄντα πυκνά τε. Vide etiam Schol. Bisct. Soph. Œd. Col. 495. Anacr. Fragm. Vide Schol. Soph. Ant. 137.]

Μελάμφυλλον, τὸ, acanthi species, quam et παιδέρωτα vocant Galen. et Aët.

Μελισσόφυλλον, melissophyllum, apiastrum: herba de qua Dioscor. l. 3. c. 118. quæ inde nomen invenit, quòd apes ea delectentur, vel ejus flore, ut tradit Plin. l. 21. c. 20. Eadem dicitur et, μελίφυλλον, apud Nic. in Ther. v. 554.

Μικρόφυλλος, qui parvis seu minutis est foliis. Diosc.

Μονόφυλλος, unicum folium habens.

Μυριόφυλλος, mille, seu infinita folia habens.

Μυριόφυλλον, τὸ, herba quæ millefolium Plinio.

Νηριτόφυλλος, multa habens folia. Hesych.

Ὀλιγόφυλλος, pauca folia habens. Theophr.

Ὀξύφυλλος, qui acutis est foliis.

Οὐλόφυλλος, crispa folia habens.

Πεντάφυλλος, quinque folia habens. Theophr.

Πεντάφυλλον, τὸ, quinquefolium, herba. Sic etiam à quibusdam dicitur eupatorium, teste Archigene, apud Gal. τῶν κατὰ τόπ. l. 5. c. 9.

Πλατύφυλλος, lata folia habens: ut, πλατύφυλλος τιθύμαλλος, apud Dioscor. Δάφνη πλατύφυλλος, μύρτος πλατύφυλλος. Plin. Item, latifolia: species quercus, apud Theophr. hist. pl. l. 3. c. 9. quam nonnulli eandem putant cum esculo; Plin. Πλατύφυλλον, τὸ, latifolium: apud eundem hist. l. 6. c. 6.

Πολύφυλλος, multa folia habens, foliis abundans. Theophr.

Πυκνόφυλλος, densa habens folia, seu densus foliis.

Ῥιζόφυλλος, à radice foliatus.

Προσριζόφυλλος, (decomp.) juxta radices folia habens.

Σαρκόφυλλος, carnosa folia habens. Theophr.

Σπαθόφυλλος, cujus folia spathæ similia sunt. Idem hist. plant. lib. 1. cap. 16.

Σπανόφυλλος, idem quod μανόφυλλος, suprà.

Στενόφυλλος, angusta folia habens.

Στενοφυλλία, ἡ, angustia foliorum.

Στυσίφυλλον, telephium herba. Hesych. portulaca agrestis. ἀνδράχνη ἀγρία, ἀείζωον ἄγριον. (☞ Nomen ab erectis foliis.)

Τανύφυλλος, habens folia in latitudinem extensa, aut in longitudinem. Hom. et Theocr. Idyll. 26.

Τριφύλλιον, idem quod τρίφυλλον. Nicand.

Τρίφυλλος, terna folia habens, trifolius.

Τρίφυλλον, trifolium: herbæ nomen apud Diosc. l. 3. c. 123.

Τριχόφυλλος, folia habens capillata, seu capillamentis similia. Theophrast.

Ὑδνόφυλλον, folium tuberis terræ, i. herba quæ tuberi terræ superinnascitur. ☞ Ab ὕδνον, quod scribitur pro οἶδνον. Athen. lib. 2. ex Pamphyli glossis.

Χαιρέφυλλον, oleris genus, de quo Plin. l. 19. c. 8. Columel. lib. 11. c. 3. Pallad. l. 3. c. 24. Sic dictum putatur, quòd foliis gaudeat. Sunt et qui eam herbam esse suspicentur quæ apud Galen. et Dioscor. γιγγίδιον dicitur.

ΦΥ΄ΡΩ, F. υρῶ, Æolicè, φύρσω, P. υρκα, misceo, commisceo. Hesiod. in Erg. Γαῖαν ὕδει φύρειν, terram aquæ miscere. Plutarch. in lib. de defect. orac. πάντα φύρων ἅμα καὶ ταράττων ἀναγκάζοντα ἡμᾶς. ¶ Item inquino, fœdo: aut perfundo, rigo. Odyss. σ'. καὶ στήθεα φύρσω αἵματος. Iliad. ω'. δάκρυσιν εἵματ' ἔφυρον, perfundebant, aut rigabant. ¶ Interdum significat, macero, subigo. Item, pinso, ut apud Xen. in qua tamen signif. frequentius est φυράω. ¶ Scribit Eustathius, forsan hoc φύρω ortum esse ex φορύω, facta syncope et transpositione literarum: quum itidem significet confundo, inquino, &c.

Φύρομαι, commisceor, perfundor, inquinor. Plut. in Rom. πεφυρμένῃ σώματι ψυχῇ. Od. ι'. πεφυρμένον αἵματι πολλῷ, sanguine inquinatum. (Æsch. Ag. 741.) ¶ Item, maceror, subigor. unde apud Theo. πεφυρμένα ἄλφιτα οἴνῳ καὶ ἐλαίῳ, farina macerata vino et oleo.

Πεφυρμένως, mixtim, permixtim.

Φύρμα, τὸ, inquinamentum, sordes, strigmentum, recrementum. Nicand.

Φυρμὸς, ὁ, inquinatio, inquinamentum. Hesych.

Φύρδην, idem quod πεφυρμένως. ‡ Xen. Pæd. p. 170. d.‡ Item, confusè, inordinatè. Plutarch. in Oth. (Æsch. Pers. 184.)

Φυράω, idem quod φύρω, misceo. Item, macero, subigo. ut, σταὶς φυρᾶσαι, apud Plut. et, φύρασον οἴνῳ, apud Diosc.

Φυράομαι, idem quod φύρομαι. Unde apud eundem Diosc. φυραθεὶς ἐλαίῳ, maceratus et subactus oleo. Idem, πεφυραμένος σὺν ἀλφίτῳ, cum polenta subactus. ¶ Item activè, idem quod φυράω. unde metaph. apud Aristoph. in Nub. ‡ 975.‡ μαλακὴν φυρασάμενος τὴν φωνὴν πρὸς τὸν ἐραστὴν, molliens et frangens vocem erga amatorem.

Φύραμα, τὸ, massa farinæ subactæ et humore maceratæ ad panificium, in ep. ad Cor. 1. c. 5. Item, pro massa figuli. Rom. cap. 9. ¶ Dicitur et de aliis rebus quæ subigendo miscentur: ut apud Constant. Geop. l. 15.

Φύρασις, εως, ἡ, maceratio, subactio ad conficiendas massas.

Φυράστης, permistor, qui permisturam fecit; Cicero.

Φύρσιμος, miscellaneus, misturæ aptus, confusus. Nicand.

Composita.

Αἱματόφυρτος, ὁ καὶ ἡ, sanguine permixtus, sanguinolentus: ut, αἱματόφυρτα ῥάκη, in anthol. Epigr. Pro eodem dicitur αἱμόφυρτος, apud Lycophr.

Ἀναφύρω, commisceo, permisceo, confundo. Item inquino, fœdo. unde particip. pass. ἀναπεφυρμένος, apud Euripid. in Bacch. [740.] ἀναπεφυρμένα αἵματι.

Ἀποφυράω, idem quod φυράω. Diosc. l. 2. c. 131.

Συγκαταφύρω, (decomp.) unde συγκαταφύρεσθαι aliquis cum scortis dicitur, i. cum iis volutari. Luc. παισὶν ἢ γυναιξὶ συγκαταφυρέντες. Sic et apud Athen. συγκαταφύρῃ οὐ μετὰ ἑταίρων, ἀλλὰ μετὰ ἑταιρῶν.

Ἀκριτόφυρτος, confusus, miscellaneus. Æschyl. [Sept. c. Theb. 360. πολλὰ δ' ἀκριτόφυρτος γᾶς δόσις οὐτιδανοῖς ἐν ῥοθίοισι φορεῖται. Schol. ἀναμεμιγμένη. et Schol. B. ἀδιάκριτος.]

Διαφυράω, subigo, pinso.

Ἐμφύρω, inquino, φύρω. Hieron.

Ἐμφυράω, misceo, immisceo, commisceo. Oppian.

(Ἐμφύρω. inquino. Athan. Orat. Con. Gent.)

Εὐφυράτατος, apud Alex. Aphr. exp. penitus inutilis.

Μελίφυρτος, melle mixtus. Epigr.

Πάμφυρτος, ex omnibus mixtus.

(Παντόφυρτος. Æsch. Eum. 557.)

Συμφύρω, commisceo, confundo. unde in pass. apud Plut. in Cam. συμπεφυρμένων ταῖς οἰκέταις πόλει. (Συμφύρομαι. Eurip. Med. 1201.)

Σύμφυρτος, commixtus, confusus. [Eurip. Hippolyt. 1234. Σύμφυρτα δ' ἦν ἅπαντα.]

Συμφύρδην, commixtim, confusè, promiscuè. Nic. in Ther.

Ἀσύμφυρτος, (decomp.) non commixtus, non confusus. Dionys. Areopag.

Χειροφυρὴς, manu subactus. Epigr.

ΦΥΣΑ΄Ω, (vel φυσιάω,) sufflo, inflo, flatu distendo. Lucil. Epigr. l. 2. Τὸν λεπτὸν φυσῶντα τὸ πῦρ Πρόδικον ἦρεν ὁ καπνός. Aristoph. in Nub. ‡ 1454.‡ ὥσπερ κύστιν φυσᾷ, tanquam vesicam inflat. Et, φυσᾶν αὐλὸν, inflare tibiam, apud Plut. in Alcib. Sic, φυσᾶν κόχλους, conchas inflare, apud Eurip. in Iph. Taur. Interdum φυσᾷ est efflo: ut apud Soph. φυσῶν τ' ἄνω πρὸς ῥῖνας αἷμα, efflantem cruorem per nares. (φυσᾶν φρίκας, cristas attollere. Elect. 1385. Aristoph. R. 1130.) Sic et apud Plutarch. de primo frig. ὅταν δὲ συστρέψαντες τὰ χείλη φυσῶμεν, quum labris contractis efflamus. Interdum φυσᾶν dicitur de superbiente et insolescente: ut apud Phil. de vita M. lib. 2. φυσῶσι καὶ πνέουσι μεγάλα. Sic apud Plutarch. in polit. præc. μακρὰ ἰσχύειν, καὶ μέγα φυσᾶν, magnum spirare. Apud eundem de educ. lib. δεῖ δὲ αὐτοὺς μηδὲ τοῖς ἐγκωμίοις ἐπαίρειν καὶ φυσᾶν, laudibus efferre et inflare, i. insolentes et inflatos reddere. ‡ Sic Mars dicitur αἷμα φυσῶν, sanguinem spirans. Soph. El. 1401.‡

Φυσῶμαι, (seu φυσιοῦμαι,) sufflor: inflor, tumeo. Aristoph. in Nub. (de ventre;) ὁ δ' ἂν ἐφυσᾶτο. Item metaph. inflor, efferor. Plut. ἐπὶ τῆς τύχης φυσωμένους καὶ σοβουμένους. Et Xen. apomn. lib. 1. πεφυσημένος ἀνέρα.

Φύσημα, τὸ, inflatio, inflatus, flatus: ut, φυσήματα κρουταλλίσσοντα, apud Euripid. in Rheso. [Phœniss. 1395.] In bullante humore sic dicitur bulla. et apud eundem in Phœn. sanguinis ebullientis eruptio appellatur φύσημα. ¶ Peculiariter pineam resinam φύσημα nominari, testatur Galen. de compos. medic. κατὰ γέν. l. 7. et Aët. l. 1. ¶ Item metaph. spiritus, flatus, de insolescentibus dictum et superbientibus: ut apud Plat. in Alcib. post. et Athen.

Φύσησις, εως, ἡ, q. d. flatio: ipsa flandi actio, vel sufflatio, inflatio. Theophr. hist. pl. l. 5. c. 10.

Φυσητὴρ, ῆρος, ὁ, flabellum, schol. Aristoph. Item, follis: Dioscor. ¶ Dicitur et esse piscis quidam cetaceus, apud Ælian. et Strab. lib. 3. qui dum inspirat, apparet procul inspectantibus columnæ in modum nebulam quædam faciens. Sed apud Hesych. legitur φυσητὴρ, dicentem esse fistulam piscium cetaceorum. [Herod. lib. 4.] ¶ Dicitur φυσητὴρ etiam de meatu polypodis quo ova sua parit, apud Athen. lib. 7.

Φυσητήριον, τὸ, instrumentum aptum ad inflandum: aut instrumentum quod inflatur.

Φυσητικὸς, ad inflandum aptus, inflandi vim habens. Aristot.

Φῦσα, vel φύσσα, follis, Il. σ'. ‡ Apoll. Arg. iii. 1299.‡ Exponitur et, vesica, apud Diosc. l. 2. c. 26. et schol. Aristoph. qui etiam addit, φυσᾶν appellari ἀφ' οὗ πάσχειν πέφυκεν, i. ab eo quod illi solet accidere. ¶ Item, flatus: apud Xen. Pæd. 1. Aristot. et Alex. Aphr. ¶ Metaphoricè de insolentia dicitur, sicut et φύσημα, teste Eust. ¶ Numeratur et inter pisces Nilinos, apud Hesych. et Athen. l. 7.

Φυσώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, flatuosus, flatu abundans. Item, flatus seu inflationes movens: ut, σπέρμα ἄπεπτον καὶ φυσῶδες, apud Galen. ad Glauc. lib. 2.

Φυσαλὶς, φυσαλλὶς, ίδος, ἡ, bulla in aqua nascens. Luc. in Charon. Item, tibia seu fistula. Hesych. et Suid. ¶ Sic etiam dicitur vesicaria: nomen fruticis apud Diosc. vel quòd vesicæ prosit, (quæ φῦσα dicitur,) ut vult Plin. vel à vesiculis et folliculis quos habet orbiculatos, vesicis non dissimiles: ut putant alii.

Φύσαλος, ου, ὁ, bufo: venenatum id ranarum genus, quod se mirum in modum inflat, turgescitque ita, ut sæpe crepet: apud Luc. in Philopseud.

Φύσιγξ, γος, ἡ, vesicula seu pustula in manibus aut pedibus. Poll. In aliis sic dicitur velut vesicula turgida: vel genus quoddam alliorum, teste Hesych. et Gal. in lex. Hippocr.

Φυσιγγόομαι, οῦμαι, inturgesco in vesicæ modum. Et generaliter, inturgesco. unde apud Aristophan. in Acharn. ὀδύναις πεφυσιγγωμένοι.

Φύσκη, ἡ, crassum intestinum, ex quo farina et carnibus injectis lucanicæ fiunt, schol. Aristoph. in Equit. Athen. l. 14. Etym. et Suid. Item, vesicula manibus oborta: ut inter remigandum, remorum attritu, schol. Aristoph. in Vesp.

Φύσκιον, τὸ, vesicula, folliculus, utriculus. Diosc.

Φύσκων, ωνος, ὁ, ventricosus: apud Joseph. γάστρων.

Φύστα, τὰ, farina melle conspersa, τὰ ἀναπεφυραμένα μέλιτι ἄλευρα. Etymolog.

Φύστη, (vel φυστὴ,) maza ex farina et vino, teste schol. Aristoph. apud eum in Vesp. Athen. l. 3. est μᾶζα μὴ ἄγαν τετριμμένη.

Φυσιόω, idem quod φυσάω, inflo, i. superbum reddo.

Φυσιοῦμαι, inflor, intumesco, efferor.

Φυσιάω, anhelo: ut, ἵππους φυσιόωντας. Il. π'. Item, tumeo, turgeo: (præ superbia;) Greg. Οἱ θανάτῳ ζῶντες ἔνδον φυσιώμενοι. ¶ Item activè, inflo, idem cum φυσιόω, in ep. ad Cor. 1. c. 8.

Φυσιοῦμαι, inflor, superbio: ejusdem ep. c. 4.

Φυσίωσις, εως, ἡ, inflatio, tumor animi, superbia, arrogantia, in ep. 2 ad Cor. c. 12. et apud Gregor.

(Φυσιάω. πολλοῖς δὲ μόχθοις ἀνδροκμῆσι φυσιᾷ σπλάγχνον. Æsch. Eum. 248.)

(Φυσίαμα. ῥέγκουσι δ' οὐ πλαστοῖσι φυσιάμασι. Æsch. Eum. 53.) ‡ Legitur et φυσήμασι.‡

Φυσιασμὸς, (tanquam à φυσιάω,) ipsa flandi seu efflandi actio. Exponitur, et flatus: apud Aristot. in probl. sect. 11. quæst. 41.

Πιφύσσω, f. ξω, spiro, flatum emitto. Nicand. in Ther. (de aspide;) ψαφαρὴ δ' ἀναπίμπλαται αὐχὴν Ἄσθματι πιφύσσοντος. Exponitur et, terreo, exterrefacio: propriè tamen, flatu vehementer emisso. schol. Nic. Item, flatum emitto vehementer et cum sonitu quodam. ut apud Suid. ex Epigr. παρὰ σκαρθμοῖσι τεὰς περιαλλέα χείλη Πιφύσσων τίλμά.

Πίφυγμα, vehemens spiritus emissio. Hesych. ait σχῆμα ἐχθιστικόν. [Sch. ex. ἐκφύσημα. Æschyl. S. c. Th. 280.]

Πιφύζω, terrifico cum flatu. Nic. in Ther.

Φύσων, ὁ, velum, carbasus: (à φυσάω, dictus, quoniam φυσώμενος πλευστικὸν ἀέρα ἐκχεῖ, inquit Eustath.) Scribitur et φύσσων, apud Etym. ex Lycophr. Ἄφλαστα καὶ φύσσωνας ἠγκυλωμένους.

Φωσώνιον, τὸ, linteum quo facies detergitur, sudariolum. Etymol. ¶ Item solarium: παρὰ τὸ φῶς.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀναφυσάω, sursum flo, sursum emitto flatum. Item, sufflo, inflo. ¶ Et metaph. elatum reddo, superbire facio: unde in pass. apud Xen. Pæd. 7. ὑπὸ τούτων δὲ λόγων ἀναφυσώμενος.

Ἀναφύσημα, τὸ, inflatio. Luc. Item, evaporatio, spiraculum. Aristot. de mundo.

Ἀναφύσησις, ἡ, inflatio. Peculiariter sic dicitur quædam tibiarum inflatio, seu certus quidam modus inflandi tibias: apud Eustath. Item, idem quod ἀναφύσημα, spiraculum. Aristot. ibidem.

Ἀναφυσιάω, anhelo. Hesiod in Asp. Apoll. Argon. 2.

Ἀποφυσάω, efflo. Aristoph. in Vesp. Item, flatu expello. Aristot. meteor. l. 2.

Διαφυσάω, perflo. item, flatu discindo, Gal. Item, efflo, apud Plut. de primo frig.

Διαφύσησις, perflatio.

Ἐκφυσάω, efflo, exufflo. unde apud Diosc. καίεται ἐπ' ἀνθράκων ἐκφυσωμένων. Item, follibus ventilo. Metaphoricè apud Aristoph. in Pace, ἐξεφύσησε τοσοῦτον πόλεμον, excitavit tantum bellum. (Æschyl. Pr. 719. Theoc. κβ'. 47.)

Ἐκφύσημα, efflatio, exufflatio. Item, inflatio, morbus. Poll. Exponi etiam potest, id quod efflatur.

Ἐκφύσησις, efflatio, exufflatio. Gal. de motu muscul. l. 2.

(Ἐκφυσιάω. Æsch. Ag. 1398.)

Ἐμφυσάω, inflo, inspiro, flatu immitto. Joan. c. 20. Exponitur et, flatu accendo.

Ἐμφύσημα, insufflatio. Item, quod insufflatur, seu inflando immittitur: unde apud Greg. ἐμφύσημα dicitur Spiritus sanctus. Dicuntur et morbi quidam ἐμφυσήματα, inflationes, apud Dioscor. l. 3. c. 163. et Galen.

Ἐμφυσιοῦμαι, idem quod φυσιοῦμαι, inflor, tumeo, superbio.

Ἐπιφυσάω, inflo.

Καταφυσάω, flatu effundo, inflando perfundo. Aristot. hist. an. l. 9. καταφυσῶσιν οἷον γλισχρὸν τὸ σμῆνος αἱ μελιττουργοί.

[Περιφύσητος. Aristoph. Lysistr. 322. Πρὶν ἐμπεπρῆσθαι Καλύκην τε, καὶ Κρίτυλλαν περιφυσήτω, &c. Schol. Bisset. ad 323. Δηλόν ἐστι τοῦ περιφύσητος, τουτέστι ὁ πανταχόθεν φυσώμενος, καὶ πνεύμασι πιεζόμενος.]

Συμφυσάω, unà sufflo, vel inflo. Item metaphoricè, conspiro. Plat. de leg. l. 4.

Ὑπερφυσιοῦμαι, supra modum inflor et efferor. Basil. hom. 10.

Composita ex φῦσα sine præpositione.

Ἀκροφύσιον, ου, τὸ, follium pars summa seu extrema, quæ fornacis ori immittitur. Thuc. l. 4.

Ἄφυσος, sive ἄφυσσος, expers flatuum. ¶ Item, nullos generans flatus, non inflans. ut, ἄφυσος δίαιτα, apud Galen. τῶν κατὰ τόπ. lib. 1. c. 6. ¶ Dicuntur ἄφυσα etiam, quæ flatus generatos discutiunt propelluntque: ut, σπέρματα ἄφυσα, apud Aët. l. 19. c. 11.

Προφύσια, τὰ, in metallis dicuntur præmunimina, quibus follium fistulæ teguntur.

ΦΥ΄Ω, F. σω, P. κα, gigno, produco, edo, pario. Xenoph. Pæd. 8. γῆ πάντα μὲν τὰ καλὰ, πάντα δὲ τἀγαθὰ φύει τε καὶ τρέφει. ‡ φύει ἰδία. l. 5. p. 123. a.‡ Sic Iliad. ά. (de sceptro;) τὸ μὲν οὔποτε φύλλα καὶ ὄζους φύσει. Sic homo dicitur φύειν τρίχας, apud Aristot. de gen. anim. l. 5. item πώγωνα καὶ πολιὰς, apud Lucian. Sic pater dicitur filium φύειν, apud Sophocl. unde ὁ φύσας, genitor, pater: apud Aristoph. in Vesp. et Lys. orat. in Theomnest. 1. ¶ Item, neutraliter, nascor: ut Iliad. ζ'. Ὣς ἀνδρῶν γενεὴ, ἡ μὲν φύει, ἡ δ' ἀπολήγει. ‡ φύσει περισσῶς θαλλία. Xen. Pæd. l. 5. p. 118. b. ἀνθρώπῳ περιαίρει. l. 1. 1. 6. 3.‡ In hac signif. usitalius est præt. πέφυκα, natus sum. Plat. in apol. Socrat. ἐξ ἀνθρώπων πέφυκα. Sic apud Greg. Naz. ἐκ τοῦ Θεοῦ πεφυκώς. ¶ Interdum πέφυκα significat, naturâ comparatus sum, à natura habeo. †τὸ πεφυκέναι, ingenium, ut a natura comparatum est. Xen. Pæd. 2. 33. b.† Cum infinit. Thucyd. πεφύκασί τε ἅπαντες καὶ ἰδίᾳ καὶ δημοσίᾳ ἁμαρτάνειν, ita comparatum est, ut &c. Sic apud Plat. πεφύκασι ποιεῖν, consueverunt facere. Sæpe cum adverbio. Ut Demosth. οὕτω ταῦτα πέφυκε, sic hæc naturâ comparata sunt. Idem, ὡς πέφυκα, ζῶ, ut fert ingenium meum. Aliquando dicitur aliquis εὖ πεφυκέναι πρός τι, i. ingenio esse ad aliquam rem apto, vel natus esse ad aliquid: apud Aristot. Plat. et Xen. ¶ Interdum πέφυκα, exp. hæreo, adhæresco. ut apud Galen. πεφυκὼς ὑμὴν τῷ κερατοειδεῖ, membrana quæ corneæ inhæret. (Æsch. S. c. Th. 541. Eurip. Phœniss. 34. 225. Aristoph. R. 421. Soph. Tr. 1050. 1284. Natales ostendo. Œdip. Tyr. 446. 1035. 1102. 1210.)

Πεφυκότως, ut natura comparatum est, ut fert natura. Aristot.

Πεφύκω, (formatum ex πέφυκα, sicut πεπλήγω ex πέπληγα,) idem quod φύω, nascor. Hesiod. in Erg. χεῖρες ἄαπτοι Ἐξ ὤμων ἐπέφυκον ἐπὶ στιβαροῖς μελέεσσι. †et Theog. 152. et 673.† (Theoc. Id. 5. 33.)

Φῦμι, inusitatum format ex eo aor. 2. ἔφυν significantem idem quod πέφυκα, natus sum. Xenoph. Pæd. 2. ὑμεῖς καὶ ἔφυτε ἐν τῇ αὐτῇ χώρᾳ καὶ ἐτράφητε. Hinc et infinit. φῦναι, apud eundem. †Pæd. l. 5. p. 115. d.† Et partic. φύς, φύντος. et, φὺς ἀγαθῶν πατέρων, apud Plat. Sic, φύντα κακά, apud Demosth. †ἀπό τινος, ex aliquo. Xen. Pæd. l. 5. p. 138. b. naturâ comparatum esse. l. 2. 1.† (Eurip. Med. 598. φῦναι. ib. Phœniss. 9. ἔφυν. ib. 11. φύς. ib. 19. Seq. Infin. pro possum. Soph. Œdip. Tyr. 595. 601.)

Φύομαι, nascor, enascor, orior, exorior: ut, τὰ φυόμενα ἐκ τῆς γῆς, quæ nascuntur è terra. Xenoph. Pæd. 8. Metaph. καλῶς et κακῶς φύεσθαι dicitur, apud Demosth. in epitaph. et pro coron. Præt. med. πέφυα, idem quod πέφυκα: unde πεφύασι, Il. δ'. Et particip. πεφυώς, idem quod πεφυκώς.

Φῦμα, τὸ, quod enatum est: propriè, è terra. ¶ Item, tumor omnis præter naturam, qui sine externa causa oritur, more earum quæ è terra enascuntur et erumpunt: tuberculum, et oriens tuberculum, Celso. Interdum exp. papula, nec non verruca et nævus, apud Aristot. ¶ Interdum specialiter φῦμα dicitur phlegmone, quæ in adenosa carne sponte oborta statim augetur, atque ad suppurationem citò pervenit, apud Galen. et Aët. ¶ Est et φύγεθλον.

Φυμάτιον, panellus, panula, panicula.

Φυματώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, phymatis abundans. Hippocr.

Φυματίας, ου, ὁ, idem: apud eundem.

Φυματοῦσθαι, dicitur pars corporis, in qua φύματα nascuntur. Item persona cui illa innascuntur, apud eundem.

Φύσις, εως, ἡ, q. d. enascentia: ortus, generatio: ut, φύσις γάλακτος, apud Aristotel. ¶ Item natura, vis. Ut, πυρὸς φύσις, apud eundem de part. animal. lib. 2. cap. 2. Et, φύσις τῶν ὀργάνων, apud Galen. comm. in Hippocr. lib. 1. περὶ φύσιος ἀνθρώπου. ¶ Apud medicos interdum exp. natura. ¶ Interdum sic dicitur vis quæ ex se ipsa nostri opifex est et conservatrix: seu temperamentum ex primis elementis conflatum. ¶ Interdum φύσις nomine intelligitur ἕξις, i. ipsa partium structura et compositio. ¶ Aliquando idem significat quod genus vel species vel forma: ut docet Galen. apud Hippocrat. ¶ Item, φύσις, natura, substantia: πᾶσα γὰρ οὐσία φύσις λέγεται, inquit Aristot. metaphys. lib. 4. ¶ Item, ingenium: ut exp. Cicer. apud Plat. in Phædro, loquentem de Isocr. et Lysia. †natura. Xen. Pæd. l. 1. 1. 5.† ¶ Item sexus. Thuc. l. 2. Unde et utriusque sexus pudenda φύσις nomine efferuntur, apud Diodor. et in Geopon. ¶ Item, statura, apud Lucian. ¶ Item, figura, apud Plat. ¶ Exponitur et, constitutio, apud Xenoph. †φύσιν τῆς ψυχῆς, καὶ τῆς μορφῆς τοιαύτην ἔχων, habuit talem animi et formæ naturam, vim, aut constitutionem. Xen. Pæd. 1. 2. 2.† (Æsch. Ag. 642. Soph. Tr. 312. 383. Pl. Œdip. Tyr. 689. 760.)

Φυσικός, οῦ, ὁ, naturalis, ad naturam pertinens, naturæ conveniens. ut, φυσικαὶ ὀρέξεις, apud Aristot. et, φυσικὰ αἴτια, apud eundem, et cæt. philos. ¶ Item, physicus, naturæ seu rerum naturalium investigator. Plut. de primo frig. ¶ Item, flatum ciens, apud Aristot. tanquam à verbo φυσᾶν, seu nomine φῦσα.

Φυσικῶς, naturaliter, secundum naturam. Item naturali ratione. Plat. Aristot. &c.

Φύσιμος, ὁ καὶ ἡ, productivus, producendi seu procreandi vim habens. Theophr. histor. plant. l. 4.

(Φύσις, ἔκφυσις, γον. Æsch. Pers. 929.)

Φύτωρ, ορος, ὁ, sator, genitor. Hesych.

Φύτλα, idem quod φύσις, natura, generatio. Idem.

Φύτλη, eidem est generatio, ortus, genus.

Φυτὸν, οῦ, τὸ, planta, stirps. Aristot. ethic. 1. et sæpe apud Theophr. ¶ De homine etiam dicitur apud Eur. (Med. 231.) et Plat. de leg. l. 6. ¶ Item, idem quod φῦμα, tuberculum, apud Archiloch. teste schol. Theocr. ¶ Quidam etiam sic nominant cynoglosson herbam, ut est in Append. Diosc. seu inter notha Diosc.

Φυτικὸς, ad plantam seu plantas pertinens: ut, φυτικὰ αἴτια, apud Athen. ¶ Exponitur et, vegetativus. Item, crescendi vim dans, apud Aristot.

Φύτιος, Solis vel Jovis epitheton, teste Hesych. à quibusdam expon. germinationis autor.

Φυταλιὰ, ἡ, terra plantas seu stirpes ferens: seu locus arboribus consitus. Il. ζ'. et ι'. ¶ Exponitur et, plantatio: ut, φυταλιὰ καρποῦ μελίφρονος, apud Apollon. ¶ Item hyemis pars postrema, sic dicta à veteribus, quòd eo tempore insitiones optimè fiant.

Φυταλίζω, φυταλεύζω, planto, φυτεύω. Item, genero, gigno. Hesych. et Suid. Addunt alii, φυταλίζειν vel φυταλεύζειν τὴν, i. πλησιάζειν τῇ, consuescere, concumbere cum.

Φυτάλιμος, ad plantationem aptus. Hesych.

Φυτάλμιος, Jovis est epitheton τοῦ ζωογόνου, satoris, teste eodem. Apud Soph. in Œd. Col. φυτάλμιος exp. ἀπὸ φύτλης, ἀπὸ γενέσεως. (Æsch. Ag. 333. sc. pro φυτόσπορος.)

Φυτεύω, planto. Od. σ'. καὶ δένδρεα μακρὰ φυτεύων. †Xen. Pæd. 1. 5. 10.† Et metaph. gigno, procreo. Hesiod. in Asp. †29.† ἀρῆς ἀλκτῆρα φυτεῦσαι. Sic et apud Euripid. in Orest. (Med. 835. 879. 1093. Soph. Œdip. Tyr. 813. 893. 1027. 1518. Æsch. Suppl. 318.) ¶ Item, molior, struo, machinor: ut Od. ξ'. κακὰ δὲ μνηστῆρσι φυτεύει. (Φυτεύομαι. Philostr. l. 2. c. 8.)

Φυτεία, ἡ, plantatio, consitio, satio. Plut. in Alex. Item, idem quod φύτευμα, apud Athen.

Φύτευμα, τὸ, planta quæ deponitur et conseritur: semen. Theophr. et Plat. de leg. ¶ Item, plantatio, seu locus plantis consitus. ¶ Est et herbæ nomen apud Diosc. l. 4. c. 130.

Φύτευσις, ἡ, plantatio, consitio. Aristot. de mun.

Φυτευτήριος, plantarius, seminarius, qui plantari seminarique solet vel potest.

Φυτευτήριον, idem quod φύτευμα, planta et viviradix, quæ in terram deponitur, surculus, stolo, &c. apud Theophrast. de caus. plant. l. 3. c. 6. Præcipuè tamen sic dicitur planta seu semen oleaginum, teste Poll. lib. 1. c. 12. ¶ Accipitur et pro loco in quo sunt plantæ è semine natæ, quæ postea transplantantur in viridariis. In qua significatione dicitur et φυτώριον seu φυτεῖον. in Geopon. lib. 3. et 11.

Φυτευτικὸς, idem cum φυτάλμιος. Hesych.

Φυτία, ἡ, plantationis tempus. Hippocr.

Φυτύω, seu φυτύομαι, idem cum φυτεύω. unde apud Hesiod. in Theog. †986.† Κέφαλον φυτύσατο φαίδιμον υἱόν.

Φυτὰς, άδος, ἡ, idem cum φυτὸν, planta, stirps. Plutarch. de def. orac.

Φιτύω, idem quod φυτεύω, genero, gigno. De patre tantùm dici vult Etymolog. qui et pro exemplo versum Hesiodi subjicit, φιτύσατο legens, non φυτύσατο, quemadmodum hîc in Φυτύω processit. (Æsch. Pr. 233.) [Soph. Tr. 315. Plat. de Rep. ὡς παῖδα φιτύοντος τῇ πόλει, &c.]

Φίτυμα, τὸ, germen, stirps, proles. Pro eodem per apocopen dici videtur φῖτυ, apud Aristoph. in Pace. [1164.] et Eupolin in Autolyco. (Æsch. Ag. 1290. per Apocop. φῖτυ. Eum. 914.)

Φίτυς, υος, ὁ, pater, genitor.

Φιτρὸς, ὁ, arboris caudex, stirps, truncus. [Apoll. Rhod. i. 404. ὦκα δὲ τοίγε φιτροὺς ἀζαλέας στόρεσαν καθύπερθεν ἐλαίας.] Item, in herbis, caulis, thyrsus. ☞ Dicitur quasi φυτερὸς, teste Eust.

Φυὴ, ῆς, ἡ, natura. ut apud Pind. σοφὸς ὁ πολλὰ εἰδὼς φυᾷ. Item, habitus oris, indoles: apud Hom. Il. α'. β'. &c. Exponitur et, statura apud Hesiod. in Erg. ubi ait, argenteum seculum χρυσέῳ οὔτε φυὴν fuisse ἐναλίγκιον, οὔτε νόημα. †Asp. 88. ubi opp. τῷ νόημα. V. ibi Heins.†

Φύγεθλον, τὸ, panus, seu panis: φῦμα vel tumor non altus, latus, aut longus, in quo quiddam pustulæ simile est. vide Cels. lib. 5. c. 25. et Paul. l. 4. c. 22.

Composita: ac primùm ex φύω, φῦμι, et φυὴ, cum præpositione.

Ἀμφιφύα, ἡ, idem quod ἀμφίφαξις, ut tradit Theophrast. hist. plant. lib. 3. cap. 8.

Ἀναφύω, renasci facio, rursum produco. Et idem quod φύω, nasci facio, emitto, produco. Theocrit. idyll. 10. Ὦ μοι τῷ πώγωνος, ὃν ἀλιθίως ἀνέφυσας.

Ἀναφύομαι, renascor, rursum exorior. Plut. in Thes. ἀνεφύοντο τῷ Αἰγεῖ ἀδελφοί. Item, orior, oborior, nascor. &c. Theophrast. ἅμα δὲ συμβαίνει καὶ πόαν ἀναφύεσθαι πολλήν. Sic et apud Plutarch. in Per. et Luc.

Ἀμφύω, per syncopen dicitur pro ἀναφύω.

Decomp. Ὑπαναφύομαι, succresco, subpullulo. Ælian. [lib. 14. cap. 7.]

Ἀποφύω, q. d. abnascor. Exponitur tamen, adnascor, seu agnascor. Item, surculum emitto. Præt. ἀποπέφυκα, à natura abhorreo. Synes. βιάζεταί με μεταπαιδεῦσαι τῆς πολιτικῆς διατάξεως, πρὸς ἣν ἀποπεφυκὼς οἶδε.

Ἀποφυὰς, άδος, ἡ, appendix; ramulus adnascens ramis majoribus.

Ἀπόφυσις, εως, ἡ, pars ossis exuberans.

Διαφύω, internascor: unde particip. διαπεφυκὼς, quod natum est inter. Theophr. de caus. pl. l. 3.

Διαφύομαι, enascor, orior: apud eundem.

Διαφυὴ, ἡ, interstitium inter artus, intervallum. Plat. in Phæd.

Διάφυσις, idem. Exponitur et, fissura, rima, res intercurrens, discriminans. Arist. hist. an. l. 6. c. 3. Apud Hippocr. in genu commissurâ sic nominatur corpus quoddam μυξοχονδρῶδες, teste Gal. comm. 2. εἰς τὸ περὶ ἄρθρων.

Ἐκφύω, idem quod φύω, gigno, produco, edo, cum accus. Aristot. de mund. et Theophrast. hist. plant. l. 6. Præt. ἐκπέφυκα, enatus vel editus sum. cum genit. Eurip. in Phœn. ὃς δράκοντος γένος ἐκπέφυκε. Legitur et aor. 2. ἐξέφυν, tanquam ab ἔκφυμι. apud Soph. ἐλευθέρου μὲν ἐξέφυν πατρός. (V. Eurip. Med. 1065. Phœniss. 8. 903. Soph. Œdip. Tyr. 847. 1037.)

Ἐκφυὰς, ἡ, res quæ alii adnata est, ut sit velut appendix. Aristot. de part. anim. l. 2. c. 14.

Ἔκφυμα, τὸ, exp. ἐξάνθημα.

Ἔκφυσις, q. d. enascentia: exortus, ortus, germinatio. Item eruptio germinantium post sementem. Theophr. hist. plant. l. 8. cap. 11. ¶ Apud anatomicos et medicos sic dicitur exortus intestinorum, quem ex pyloro intestinum excipit, teste Galen. de usu partium. Item, in osse idem quod ἀπόφυσις. ¶ Exponitur et, generatio, procreatio.

Ἐκφυὴς, (compositum ex φυὴ,) q. d. qui extra naturam est, id est, qui tanto ingenio est, ut id consuetum naturæ modum velut egrediatur.

Ἐμφύω, ingenero. Odyss. χ'. θεὸς δέ μοι ἐν φρεσὶν οἴμας Παντοίας ἐνέφυσεν. Sic Xenoph. ἐμφῦσαι ἔρωτα τῆς τιμωρίας. Hinc, ἐμπεφυκὸς dicitur aliquid, quod ingeneratum seu ingenitum est: et apud Eurip. πᾶσιν ἐμπέφυκε τοῦτο. (Med. 520. 1347. Soph. Œdip. Tyr. 299.)

Ἐμφύομαι, ingeneror, innascor. †ὄρεξις ἐμφύεται. Xen. Pæd. l. 5. p. 124. d.† Plutarch. in lib. adversus Colot. Item, amplexus adhæreo vel inhæreo, ita ut avelli nequeam, et veluti ingenerer ei cui adhæreo. Od. α'. ἐν χείρεσσι φῦντα, per tmesin pro ἐμφύντα. Sic et apud Plat. in Conv. et in Fab. Hinc particip. præt. med. ἐμπεφυὼς, amplexus, adhærens: unde fœm. ἐμπεφυυῖα, Iliad. α'.

Ἔμφυμα, id quod ingeneratur. Vel.

Ἔμφυσις, ingeneratio, ipsa actio ingenerandi.

Ἔμφυτος, ingenitus, insitus, non insiticius, non ἐμφυτευθεὶς, sed, nativus, purus, ingenuus, sincerus; à purissimo naturæ autore inditus. Jacobi c. 1. Dem. in epitaph. et pro cor.

Ἐμφυτεύω, inferius sequitur.

Ἐμφυὴς, idem quod ἔμφυτος. et, ἐμφυὲς ἦθος, apud Pind.

Ἔμφυμι, unde aor. 2. ἐνέφυν, idem quod ἐμφύομαι, in secunda signif. Od. ι. et alibi. Ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρί. per tmesin, pro ἐνέφυ. (Theoc. Id. 2. 56.)

Decomp. Ἐμφύομαι, innascor, ingenitus sum. [Herodot. Hist. lib. 3. ἐγγίνεται μὲν γὰρ οἱ ὕβρις ὑπὸ τῶν παρεόντων ἀγαθῶν, φθόνος δὲ ἀρχῆθεν ἐμφύεται ἀνθρώπῳ.]

Μετέμφυτος, ex uno in aliud insitus. Epigr.

Παρεμφύομαι, juxta seu præter innascor. Luc.

Ἐπιφύω, insuper produco seu edo: unde præt. ἐπιπέφυκα, insuper productus sum seu editus. Exponitur etiam, agnatus sum seu innatus: ut, καρπὸν τοῖς φύλλοις ἐπιπεφυκότα, apud Diosc. l. 3. c. 249. foliis innatum, adhærentem, annexum.

Ἐπιφύομαι, insuper nascor, adnascor, accresco: unde particip. ἐπιφυὴς, exp. agnatus, postnatus: apud Greg. ¶ Item, adhæreo seu adhæresco. Plut. de lib. educ. τίνα ἀγαθοῖς ἐπιφύεσθαι παραινέσαιμ' ἄν; Item, adorior, invado. Gregor. de Spiritu sancto, μή μοί τις ἐπιφυέσθω πάλιν τῶν λογομάχων. Apud Plut. in Anton. ἐπεφύοντο τῶν γεγραμμένων μάλιστα τῷ περὶ ταφῆς. expon. inter ea, quæ accusabat, id urgebat maximè, quod de sepultura dicebatur.

Ἐπίφυσις, accretio, accrementum. Theophr. hist. plant. lib. 1. c. 1. ¶ Apud anatomicos est unitio ossis cum altero osse, quasi os unum alteri innatum: non est autem pars ossis, sed quiddam ossi adnatum: Gal. lib. de ossib.

Ἐπιφυάδες, dicuntur esse propagines: apud Theophr.

Ἐπίφυμι, exp. adnascor. Hinc particip. ἐπιφύς, idem quod ἐπιφυής, apud Synes. σπαράττεται γὰρ ὑπὸ τῶν ἰδιωτῶν κακῶς ἐπιφύντων τῷ Κυρίῳ.

Προσεπιφύομαι, (decomp.) insuper adnascor.

Κατάφυτος, consitus. Luc. de luctu, et Plut.

Μεταφύομαι, transformor, naturam muto. Plat. in Tim.

Παραφύω, q. d. adgenero, genero seu gigno juxta. Item, idem quod ἐκφύω, apud Theophr. hist. pl. l. 3. et 7.

Παραφύομαι, adnascor, nascor juxta. Diosc. l. 4. c. 83. Item, nascor præter naturam. Aristot.

Παραφυὰς, ἡ, quod agnascitur arbori, soboles adfruticans. Theophr. et Plut. de mund.

Παράφυσις, agnatio.

Παραφύσεις, agnata membra. Item, q. d. nascentiæ præter naturam. Aristot. de gen. an. l. 4.

Παράφυτος, juxta consitus. Theophr.

(Περιφύω. Philostr. l. 2. c. 13.)

Περιφύομαι, circumnascor. ¶ Item, excresco. Theophr. hist. pl. l. 8. ¶ Exponitur etiam, obducor: item, complector.

Περίφυσις, q. d. circumnascentia. ¶ Exponitur etiam, incrementum, quod in ambitu fit. Theophr. l. 3.

Περιφυὴς, ut, περιφυὴς τῇ γῇ, terræ inhærens, humilis: apud Diosc. lib. 4. c. 104.

Προσφύομαι, unde, προσπέφυκα, exp. agnatus sum, proveni.

Item, adhæsi. Aristoph. in Nub. ψυχὴν προσπέφυκεν προσφῦναι.

Προσφύω, agnasci facio. Basil. in ep. ad Liban. τὰς λευκὰς ἰκμάδας ἀνάσπας ἡ φύσις τῷ ἄνθει προσέφυσε. ¶ Præter. προσπέφυκα, agnatus sum. Aristot. de gen. anim. l. 4. Item, annexus sum, adhæreo, apud eundem. Item me immiscui. Plat. de leg. † Aristoph. Nub. 371. προσπεφυκὼς λέγω.† (Æsch. Suppl. 284.)

Προσφύομαι, agnascor, accresco. Theophr. et Phil. Item, adhæreo, adhæresco.

Πρόσφυσις, agnatio, coalitio. Item, adhæsio: vel, cohærentia, connexio. Theophr. et Alexand. Aphr.

Προσφυὴς, coalescens, adhærens. Theophrast. de caus. plant. lib. 1. Item, idem quod συμφυὴς, apud Gal. Exponitur etiam, natura accommodatus, congruens: apud Gregor. Apud Plat. ep. 7. τῶν δικαίων μὴ προσφυεῖς dicuntur, qui ab iis, quæ justa sunt, abhorrent.

Προσφυῶς, cum quadam coalescentia: vel coalescendo, cohærendo. Item, congruenter. Pro eodem dicitur et προσπεφυκότως.

Προσέφυμαι, unde particip. προσφύς, agnatus. Item, adhærens. Luc. et Plut.

Εὐπρόσφυτος, (decomp.) facilè coalescens seu coiens. Theophrast. de caus. pl. lib. 1.

Προφύω, antè genero seu gigno.

Πρόφυσις, germinatio, germen. apud Hippocr.

Πρόφυμαι, unde πρόὔφυ, apud Soph. dictum pro προέφυ, i. antè extitit.

Συμφύω, coalescere facio, conglutino, coagmento. Plat. in symp. ¶ Præt. συμπέφυκα, coalui et concrevi, congenitus sum: unde particip. συμπεφυκὼς, qui coaluit, concretus. Aristotel. de gen. anim. lib. 4. † Xen. Pæd. l. 4. p. 101. c.†

Συμφύομαι, coalesco, conglutinor: item, cohæresco. Theophrast. δεῖ δὲ ὁμοιοπαθῆ εἶναι τὰ μέλλοντα συμφύεσθαι. Exponitur et, complector, seu complexus adhæreo. Appian. συμφύντες ἀλλήλοις διὰ μιᾶς πληγῆς ἀπέθανον.

Σύμφυσις, coalescentia, concretio, consociatio. Theophrast. Item, naturalis ossium unio: apud medicos.

Σύμφυτος, congenitus, innatus, à natura insitus. Aristot. metaph. l. 1. et alibi. Item, qui coire potest, consociabilis. Theophr. de caus. pl. l. 5. σύμφυτον γὰρ πᾶν τὸ ζῶν τῷ ζῶντι. Apud Nonn. συμφυτὸς εἰμι τοκῆος, exp. ejusdem sum cum patre essentiæ. (Σύμφυτος αἰών. Æsch. Ag. 108. 157.)

Σύμφυτον, τὸ, nomen herbæ, sic dicta à conglutinandi facultate, qua pollet: apud Diosc. l. 4. c. 9. et 10. Glycyrrhiza etiam à quibusdam dicta fuit σύμφυτον, propter effectus similitudinem: ut est in Append. Diosc.

Συμφυτικὸς, quo fit ut quid coalescat: ut, συμφυτικὸν φάρμακον, apud Galen.

Συμφυὴς, idem quod σύμφυτος, ingenitus, innatus. Polyb. σιδήρῳ μὲν ἰὸς, ξύλοις δὲ θρῖπες συμφυεῖς εἰσι λῦμαι. Exponitur, et adhærens. Item, qui coaluit cum aliquo. Plut. in Lyc. Et metaphor. unanimis, consentiens. Greg.

Συμφυῶς, more eorum quæ congenita sunt, cum tali coalescentia, qualis est rerum congenitarum.

Συμφυΐα, ἡ, cohærentia, seu concretio duorum quæ coalescunt: vel concretio, coalitus. Philo de mund. Basil. Greg.

Decomp. Ἀσυμφυὴς, non coalescens. apud Suid.

Εὐσύμφυτος, facilè concrescens et coalescens. Theophr.

Ὑπερφυὴς, naturæ modum excedens, mirum in modum excellens aut insignis: valde admirandus: vel simpliciter, insignis, eximius. Aristoph. in Plut. ὑπερφυές τι μέγεθος δεδράκατε. ¶ Exponitur et, μεγαλοπρεπής. ut, τιμαὶ μεγαλοπρεπεῖς. apud Plutarch. in Cæs. honores ex humano fastigio majores. ¶ Item, absurdus. apud Isocr. in Trapez. ¶ Item, ita atrox, ut vix in humanam naturam talis atrocitas cadere possit. apud Dem. in Mid.

Ὑπερφυῶς, excedendo consuetum naturæ modum: vel, mirum in modum, mirificè, eximiè. Herodian. l. 5. et Plut.

Ὑποφύομαι, subnascor, succresco, suppullulo: vel, sensim et paullatim nascor.

Ὑπόφυσις, q. d. subnascentia. ¶ Suidæ ὑποφύσεις sunt σαρκοφυΐαι.

Decomp. Συνυποφύομαι, unà suppullulo, unà clanculum connascor. Plut.

Composita sine præpositione, ex eodem φύω, aut ex nomine φυή.

Ἀγαθοφυὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, naturâ sive indole bona.

Ἀγαθοφυΐα, bonitas à natura proveniens.

Ἀκανθοφυέω, spinas produco.

Ἀκροφυὴς, in cacumine proveniens, in summitate nascens. Item, summa indole præditus. Synes. ep. 40.

Ἀλληλοφυεῖς, ex se invicem enascentes, mutuum ortum habentes.

Ἀνθοφυὴς, flores emittens seu producens, florulentus: in Anth. Epigram.

Ἀνθρωποφυὴς, humanam habens naturam. Item, ortum humanum habens, vel ex hominibus. Herodot. [lib. 1. §. 131. ὡς μὲν ἐμοὶ δοκέειν, ὅτι οὐκ ἀνθρωποφυέας ἐνόμισαν (sc. Persæ) τοὺς θεοὺς, κατάπερ οἱ Ἕλληνες.]

Ἀντροφυὴς, qui in antris nascitur, degit, adhærescit. Oppian.

Ἀρτιφυὴς, recens natus. Poll.

Αὐτοφυὴς, naturæ sponte proveniens: ut, αὐτοφυὴς καρπὸς, apud Plut. Item, nativus, opere non factus, arte carens: ut, αὐτοφυὴς λιμὴν, apud Thuc. Item, genuinus, germanus. Synes. ταύτης αὐτοφυεῖς Ὁμηρίδας ἐνόμιζε.

Αὐτοφυῶς, suapte natura, sponte naturæ: item, nativè, genuinè.

Ἀφροφυὴς, spumam innatam habens: ut, ἀφροφυῆ πέταλα, in Epigr. lactucarum folia, quæ videntur habere spumam innatam sibi.

Ἀφυὴς, qui naturâ minimè habilis est aut aptus, minimè natus ad aliquid. Plat. ep. 7. οὐκ ἔστιν ἀφυὴς πρὸς τὴν τοῦ μανθάνειν δύναμιν. Sic, ἀφυὴς πρός τι φιλοσοφεῖν, apud Xenoph. † Pæd. 1. 6. 28. τὸ σῶμα, corpore inhabilis. Xen. Pæd. 2. 52. c.† Metaph. apud Polyb. καιρὸς ἀφυέστερος, dicitur tempus minus aptum et opportunum. Ponitur et pro κακοφυής. Item pro μακροφυής. Unde Eust. ἀφύην dici scribit apuam piscem, tanquam σμικροφυεστάτην ἐν ἰχθύσι.

Ἀφυῶς, naturâ inhabili. Apud Plat. in Com. ἀφυῶς κεκραμένη χώρα, exp. male temperata regio.

Ἀφυΐα, ἡ, natura inhabilis ad aliquid seu inepta. Epictet.

Ἀφύσιμος, ingenio hebes ac tardus. Laërt.

Διφυὴς, duplicis aut ancipitis naturæ: ut apud Soph. in Trach. διφυᾶ στρατὸν θηρῶν, de Centauris semihominibus et biformibus. (Æsch. Ag. 1478.) Et generaliter, geminus, bipertitus, bifidus. Aristot.

Διφυΐα, ἡ, (q. d. duplicitas naturæ, natura duplex aut anceps.) exp. bifida partitio: apud Aristot. de part. an. l. 3.

Διφυὸς, pro διφυὴς, geminus. Laërt.

Δυσφυὴς, difficulter nascens aut proveniens. Theophrast. hist. plant. lib. 7.

Δυσφυΐα, ἡ, nascendi difficultas, apud eundem.

Δύσφυσις, mala natura. Hesych.

Ἐλαιοφυὴς, oleis consitus, in quo oleæ natæ sunt: ut, ἐλαιοφυὴς πάγος, apud Eurip. in Ione. [1479.]

Ἑτεροφυὴς, diversæ naturæ. Item, alibi natus.

Εὐρυφυὴς, latè crescens. Od. Γ.

Εὐφυὴς, qui à natura habet ut sit ad aliquid habilis, naturali ad omnia ingenii dexteritate præditus, ingeniosus, industrius. † πρός τι. Xen. Pæd. 1. 6. 28.† Æschin. ἀνὴρ λέγειν μὲν οὐκ εὐφυὴς, τὰ δὲ κατὰ τὸν βίον λαμπρός. Et, εὐφυέστατος τὴν γνώμην, apud Isocr. Peculiariter, εὐφυὴς, apud Athen. dicebatur ὁ εὐτράπελος καὶ σκώπτειν δυνάμενος, ut idem Isocr. testatur in Areopag. (Εὐφυεῖς πρέμνων. Eurip. Med. 1200.) ¶ Item, benè crescens, copiosè succrescens: ut, πτελέην εὐφυέα, Il. φ'.

Εὐφυῶς, cum naturali quadam ingenii dexteritate: seu, ut decet bona indole præditum. [Polyb. Hist. lib. 1. τρὶς μὲν τὰς ἐπιλογίμους στάσεις [illegible], [illegible] δὲ [illegible] εἰς νίκας [illegible].] ¶ Item, benè seu copiosè succrescendo.

Εὐφυΐα, ἡ, naturalis ingenii ad omnia dexteritas, bona indoles. (Luc. Som. p. 3.)

Ἱπποφυὲς, τὸ, frutex, carduus, spina, qua fullones utuntur in concinnandis vestibus: de quo Diosc. l. 4. Plin. itidem hippophyes nominat, scribens, eam herbam accommodatam esse naturæ equorum, atque inde nomen accepisse. Idem frutex dicitur et ἱππόφεως, apud Theophr. et ἱπποφαὲς, seu ἱπποφαής. Item ἱππόφαος, apud Gal. in Lex. Hippocr. Idem in Glossis Hippocr. γνάφον appellat, et στοιβὴν, et στοιβὴν alibi. Est inter παρακανθόφυλλα, quæ secundum spinam folium habent. Quidam lappaginem et lappulam interpretantur: alii negant.

Ἰσοφυὴς, æqualis seu paris naturæ. Nonn.

Ἀνισοφυὴς, (decomp.) naturæ dissimilis.

Ἰουλοφυέω, primam lanuginem produco. Gaz. de senect.

Κακοφυὴς, qui pravâ est naturâ, pravo ingenio seu malâ indole præditus. ¶ Item malè nascens, malè proveniens. [Plat. de Rep. lib. 3.]

Κακοφυΐα, mala indoles, ingenium pravum.

Καρποφυέω, fructus edo seu gigno.

Κοιλοφυὴς, qui natura concavus est. Oppian.

Λεοντοφυὴς, ex leone natus. Apud Eurip. in Bacch. [1193.] ἄγρα λεοντοφυὴς, dicitur præda leonina: seu catulus leonis, quem se venatam Agave putabat, quum corpus Penthei filii, regis Thebanorum, dilaniasset. Exponi etiam potest, qui est leoninæ naturæ, indolem leonis habens.

Λεπτοφυὴς, qui tenuis est seu gracilis naturæ, vel qui natus est tenuis.

Λιμνοφυὴς, in palude seu stagno natus vel ortus: ut, λιμνοφυὴς δόναξ, in Epigr.

Μακροφυὴς, qui longus nascitur: seu qui natura sua longus est.

Μεγαλοφυὴς, magnanimus, magno animo præditus. Greg.

Μεγαλοφυΐα, magnanimitas. Hesych.

Μονοφυὴς, unius naturæ, simplex, non geminus. Item, unistirpis: apud Aristoph. et Theophr.

Νεοφυὴς, nuper natus seu genitus.

Ὀδοντοφυὴς, dentes producens: ut ὀδοντοφυὲς βρέφος, apud Poll. lib. 2. Item passivè, è dente seu dentibus prognatus: ut, γένος ὀδοντοφυὲς, apud Eurip. in Phœn. [828.]

Ὀδοντοφυΐα, dentitio, dentium emissio seu productio. Paul. Ægin. lib. 1. cap. 9.

Ὀδοντοφυέω, dentes produco. Hippocr. in Aphorism.

Ὁλοφυὴς, totus, absolutus in naturâ suâ; omnibus partibus plenus et consummatus. Καρποὶ ὁλοφυεῖς, fructus maturi. Ἡλικία ὁλοφυὴς, ætas matura, senectus.

Ὁμοφυὴς, qui ejusdem est naturæ: aut, simul natus, congenitus. Theodoret. in eccles. hist. [Plat. de Rep. τὰς γυναίκας ἐκλέξας, παραδώσεις καθ᾽ ὅσον οἷόν τε ὁμοφυεῖς.]

Ὁμοφυΐα, naturæ communitas. Greg.

Ὀρθοφυὴς, in rectitudinem crescens, seu in rectum. Exponitur et, in altum assurgens. Item, erectus, procerus: ut, ὀρθοφυὲς δένδρον, apud Theophr.

Ὀρθοφυΐα, q. d. in rectitudinem crescentia, ipsa actio crescendi in rectitudinem. Item, rectitudo, proceritas; apud eundem.

Ὀρθοφυεῖσθαι, in rectitudinem crescere, seu in rectum: in proceritatem crescere. apud eundem.

Ὀστεοφυὴς, osseus naturâ. Hom. in Batrach.

Παλιμφυὴς, iterum natus, renatus. Exponitur et, renascens: item redivivus. Nonn.

Παντοφυὴς, omnia producens, copiosus, ingeniosus. Laërt.

Πετροφυὴς, saxis adhærescens: ut, πετροφυὴς πολύπους, apud Phocyl.

Πετροφυὲς, dicitur sedum majus; quòd in petris nascatur; ut est in Append. Diosc.

Πολυφυὴς, multifidus. [Aristot. de Hist. Animal. καὶ τὸ μὲν ἀφυὲς τοῦ σώματος, περίεθμον· τὸ δὲ πολυφυὲς, ἄλλο.]

Πρωτοφυὴς, primò natum seu exortum. Apoll. l. 3.

Ῥιζοφυὴς, qui radicem seu radices emisit. Theophr.

Ῥιζοφυέω, radicem emitto seu radices, radices ago. apud eundem hist. plant. lib. 1.

Σπερμοφυέω, semen produco, semen fero: apud eund. hist. pl. lib. 7. et de caus. pl. l. 1.

Σπερμοφυὴς, semine erumpens, semine nascens.

Τριταιοφυὴς πυρετὸς, febris quæ tertianæ naturam imitatur et observat.

Τριφυὴς, triplicem naturam habens. Item, triplex, trifidus. Theophr.

Τριχοφυέω, capillos produco.

Τριχοφυὴς, capillos producendi vim habens. Diosc. l. 2.

Composita formata ex 3. pers. sing. pass. itidem sine præpositione.

Ἀμπελόφυτος, ὁ καὶ ἡ, vitibus consitus: ut, ἀμπελόφυτος χώρα, apud Diodor. l. 36.

Ἀμπελοφυτὴς, vitium sator, epitheton Bacchi, in Anth. Epigr.

Ἀρτίφυτος, nuper plantatus vel natus.

Αὐτόφυτος, ex se ipso seu per se natus. ut, αὐτόφυτος θεὸς, Nonn. et αὐτόφυτος ἄμπελος, sponte enata vitis, Hipp. ep. ad Dem. [Pind. Pyth. ε'. 83. Τοὺς μὲν ἔν, ἔστι μέλος, αὐτοφύτοις Ἑλλάνων ξυναίνεις, &c. Schol. τούτους μὲν, ἔστι παρεγένοντο αὐτοφύτων ἐλαιῶν κλάδους, ταῦτα γὰρ αὐτόφυτα ἦσαν, ὡς ἂν οὐχ᾽ ὑπ᾽ ἄλλων ἐκφυτευθέντα, ἀλλ᾽ αὐτόματα γενόμενα.]

Ἀφυταῖος ἄμπελος, vitis species, apud Theophr. de caus. plant. lib. 3. cap. 10. (Annon ab oppido Thraciæ Aphyte? quemadmodum vitis Pramnia à Pramniâ rupe. Ergò huc non pertinet.)

Δενδρόφυτος, arboribus consitus, aut arbores producens, arboriferus. Plut. in Cam.

Ἐλαιόφυτος, oleis consitus. Diod. lib. 35. (Æsch. Pers. 884.) Τὸ ἐλαιόφυτον, locus olivis consitus: olivetum, oletum.

Νεόφυτος, nuper natus, recens natus seu genitus. Exponitur et, nuper insitus aut plantatus. Poll. Metaph. de eo dicitur, qui recens ad fidem Christianam accessit; novitius in religione: in Epist. ad Tim. 1. c. 3. quales Judæis erant προσήλυτοι.

Οἰνόφυτον, (sc. χωρίον,) locus in quo vinum nascitur: vel, locus vitibus consitus, vinea: ut derivetur ab οἴνη.

Ῥιζόφυτος, è radice proveniens.

Ῥιζόφυτον, τὸ, stirps. Gaza.

Composita ex φυτὸν et φυτεύω.

Ἀεξίφυτος, ὁ καὶ ἡ, plantas augens, plantis dans incrementum, epitheton auroræ, in Anth. Epigr.

Ἀντιφυτεύω, vicissim planto seu sero, vicissim gigno seu genero, Phocyl.

Ἀποφυτεύω, stolonem evulsum sero, transplanto. Aristot. in lib. de juvent. et senect.

Ἀποφυτεία, ἡ, transplantatio hujusmodi, quum stolo evulsus seritur: apud eundem.

Ἀφύτευτος, non plantatus seu satus. Theophyl. ep. 75. Exponitur et, non consitus. [Xenoph. Œconom. cap. 20. §. 22. ὅστις ὁ δι᾽ ἀμέλειαν ἢ δι᾽ ἀδυναμίαν τῶν κεκτημένων καὶ ἀργὸς καὶ ἀφύτευτός ἐστι, (sc. χῶρος) τοῦτο ὠνεῖσθαι παρῄνει.]

Γλυκύφυτον, q. d. dulcis planta. sic à quibusdam dicitur γλυκύρριζα, ut est in Append. Diosc.

Ἐκφυτεύω, translatum seu exemptum aliunde semino seu planto. Aristot. in Probl.

Ἐμφυτεύω, insero, planto in. sæpè apud Theophr. Ἐμφυτευθεὶς, insiticius, non suæ, sed alienæ originis. (Philostr. l. 1. c. 24.)

Ἐμφύτευμα, idem quod ἐμφύτευσις, res quæ in emphyteusin ducta est. in Anth.

Ἐμφύτευσις, et ἐμφυτεία, ἡ, insitio: apud eundem.

Ἐμφυτευτικὸς, ad emphyteusin pertinens.

Ἐπιφυτεύω, supersero. Plat. [Aristoph. Pac. 167. Κἀπιφυτεύσεις ἐμπάλλων ἄνω;]

Ζωόφυτα dicuntur, quæ natura quadam constant media inter plantam et animal: ut spongiæ, ostrea, urticæ marinæ. Budæus vertit, plantanimantes, vel plantanimes: plantanimalia.

Ζώφυτος, fertilis plantarum. Plut. in Rom. (Æsch. Suppl. 863.)

Ἡμίφυτον, dicitur à quibusdam leontopodion herba, ut est in Append. Diosc.

Καταφυτεύω, exp. planto. Item, transplanto.

Μεταφυτεύω, transplanto, plantatum aliò transfero. Theophr. hist. plant. lib. 2. c. 17.

Μεταφυτεία, transplantatio, translatio plantæ de loco in locum. Idem ibidem.

Οὐρανόφυτος, cœlo satus, è cœlo natus.

Παραφυτεύω, adsero, juxta sero. Exponitur et, utrinque sero. Julian. in ep. ad Liban.

[Περιφυτεύω. Plat. de Leg. [illegible] κύκλῳ χάρακας, [illegible] περιφυτεύσαντα, [illegible]]

Προφυτεύω, priùs planto vel sero, præsero. Metaph. apud Soph. in El. προφυτεύσαντες, exp. qui fundamenta jecerunt; autores.

Συμφυτεύω, simul planto vel sero. Et metaph. simul sum autor. Cum acc. rei. Soph. Œd. Tyr. 355.

Συμπεφυτεῦσθαι aliquid alicui dicitur, quod cum eo natum est. unde apud Xenoph. συμπεφυτευμέναι τῇ ψυχῇ ἡδοναὶ, animo ingenitæ voluptates.

ΦΩ'ΚΑΙΝΑ, ης, ἡ, phocæna, balæna; tursio, Gaza. genus est piscis: de quo Plin. l. 9. c. 9.

Φώκη, ης, ἡ, dicitur esse vitulus marinus. Odyss. δ'. τείρε γὰρ αἰνῶς φωκάων ἁλιοτρεφέων ὀλοώτατος ὀδμή. unde et apud Aristoph. in Vesp. φώκης ὀσμή.

Φωκὶς, genus quoddam piri, apud Theophr. de caus. pl. l. 2.

ΦΩΛΕΟ'Σ, et apud Poëtas φωλειὸς, seu φωλεὰ, ὁ, lustrum, latibulum, antrum: propriè, in quo feræ latent. Ut, ἄρκτων φωλεοὶ, apud Plutarch. de sera num. vind. Idem in Erot. ἐν φωλεῷ λέοντα κατακλῖναι. Sic et Matth. 8. et Luc. 9. ☞ Παρὰ τὸ φῶς, per antiphrasin. (ut et Lat. lustrum.) quòd luce careat. ¶ Item φωλεὸς, Ionibus idem est quod παιδευτήριον, aut διδασκαλεῖον, teste Suid. Hesych. verò φωλεὰς idem significare dicit quod φωλευτήρια. de quo mox.

Φωλεώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, latebrosus, in modum antri factus: ut, φωλεώδης τοῦ δράκοντος χειὰ, apud Plut. de def. orac.

Φωλέω, latibulum habeo, in lustro et specu lateo. Arist. hist. an l. 7. c. 14. τὰ δ' ἔντομα σχεδὸν ἅπαντα φωλεῖ.

Φωλευτὴς, οῦ, ὁ, qui in lustro latet, seu qui semper in eodem loco desidet. Hesych.

Φωλευτήριον, τὸ, idem quod φωλεός. ¶ Item, schola, ludus. Hesych. et Suid. Exponitur etiam, convivalis domus, seu ubi clàm potatur: οἱ τῶν θιασωτῶν οἶκοι, Poll. l. 6.

Φωλεύω, idem cum φωλέω. Theocr. idyll. 26. Aristot. in hist. an. et Plut. Item volut in specu lateo. apud Phil. de mund.

Φωλεία, ἡ, latebra. vel, delitescentia in latebroso antro. Aristot. hist. anim. lib. 7.

Φωλεία, vel φωλία, morbus quidam ursi, quum præpinguis factus latebras quærit, et sese emaciat, aliquandiu delitescens in specu. Plut. de solert. anim.

Φωλάζω, idem quod φωλέω, et φωλεύω. Hesych.

Φωλὰς, άδος, ἡ, quæ antris et latibulis conditur, quæ in cavernis delitescit. Hesych. ‡ Theocr. Id. i. 115.‡ ¶ Sic dicitur et gallina, quum incubat, et κλώζει, teste Suid. ¶ Est etiam idem morbus, qui φωλεία, dicitur; apud eundem. ¶ Significat et antrum occultum, speluncam absconditam, apud Babriam, teste eodem. ¶ Apud Nonn. φωλὰς σιγὴ, adjectivè exp. conditum silentium.

Φωλὶς, ίδος, ἡ, piscis nomen: apud Aristot. hist. anim. l. 9. c. 37. qui παρὰ τὸ φωλεύειν dictus putatur, quoniam in muco suo, quæ circa eum περιπλάττεται, φωλεύει.

Composita.

Ἀνεμοφώλιος, ὁ καὶ ἡ, vanus, irritus: ut, οἷα ἀνεμοφώλια εἰσὶ ἀθανάτων. Od. λ'. ¶ Propriè ἀνεμοφώλια dicuntur ova irrita et sterilia, quæ in τῶν φωλεῶν ejiciunt aves. ¶ Item, monstra abortiva, partus degeneres, qui ab iisdem extruduntur, teste Eust. ¶ Exponitur et, monstrosus, prodigiosus: apud Plut. in Thes. ¶ Item, ἀνεμοφώλιος, ὁ ἀπαίδευτος καὶ ἀδίδακτος, stolidus, contemnendus, quoniam apud antiquos scholæ et ludi literarii dicebantur φωλεοὶ, ut idem Eust. annot. in hunc Od. ι. versum, Ἦ δὲ ἀλιτρός γ' ἐσσὶ, οἷα ἀνεμοφώλια εἰδώς.

Ἐμφωλεύω, lateo in, seu tenebras quæro in. Greg. cum dat.

ΦΩΝΗ', ῆς, ἡ, vox: interdum et, sonus. Il. λ'. Ἀμφί μ' Ὀδυσσῆος ταλασίφρονος ἵκετο φωνή. Luc. in Nigr. τῆς φωνῆς ἦχος ἐν ταῖς ἀκοαῖς παραμένει. Sic, ὁ τόνος τῆς φωνῆς, apud Demosth. ¶ Item, vox, vocabulum, verbum. ‡ Aristoph. Nub. 960.‡ Greg. μόνον ἡμᾶς εἰδότες τῆς ὑψηλοτέρας φωνῆς, (sc. ἴσασι,) ob verbum latius elatum. ‡ Nomen. Sic ἔθετο φωνὴν, nomen imposuit Hes. Erg. 80. V. ibi Graev.‡ ¶ Item lingua: unde, τῇ φωνῇ ἑλληνίζειν, apud Æschin. ¶ Item, rumor, fama. Act. c. 2. γενομένης δὲ τῆς φωνῆς ταύτης. ☞ Dici φωνὴ quòd sit φῶς τοῦ νοῦ, Etym. cum Eust. tradit. Alii simpliciter à φάω deducunt, quod est dico.

Φωνήεις, εντος, ὁ, voce præditus, vocalis: ut, φωνήεντα ζῶα, apud Xen. et Hesiod. in Theog. ‡584.‡ Φωνῆεν, sc. γράμμα, vocalis litera, apud Plut. et Aristot.

Φωνέω, ῶ, vocem emitto, sonum edo. Item, dico, loquor. Iliad. β'. [illegible] φωνήσας. Soph. in El. τί φωνεῖς; Il. δ'. Καί μιν φωνήσας. Cum dat. Soph. [illegible] φωνεῖς. (Œdip. Tyr. 441. Theoc. Id. 2. 109.) Item, compello, voco: ut, Αἴαντα φωνῶ, apud eundem. Expon. et, gemo, de palumbe dictum, apud Aristot.

Φώνημα, τὸ, quod quis loquutus est, dictum. Item, vox. Soph. in Ajace. Plut. in amat. narr.

Φώνησις, vocis emissio, actio edendi vocem. Poll.

Φωνήτωρ, vocalis. Strabo.

Φωνητικὸς, vocis emittendæ facultate præditus, vocalis: ut, φωνητικὰ ὄργανα, apud Greg. Nys.

Composita: ac primùm cum præpositione

Ἀναφωνέω, alta voce pronuntio, exclamo: proloquor, pronuntio. Plut. in Themist.

Ἀναφωνεῖσθαι, cum clamore pronuntiari: vel simpliciter, pronuntiari. Aristot. de mund.

Ἀναφώνημα, et, Ἀναφώνησις, exclamatio, pronuntiatio rei alicujus alta voce. Plut. in Pomp. Gal. de san. tuend. l. 5.

Προαναφώνησις, (decomp.) exclamatio quæ ante rem aliquam fit.

Ἀντίφωνος, ὁ καὶ ἡ, contrariam vocem seu contrarium sonum edens, obsonans: ut, ἀντίφωνοι χορδαὶ, apud Aristot. in probl. sect. 19. Τὸ ἀντίφωνον, contraria voce respondens: obversarium. Plat. de leg.

Ἀντιφωνέω, contrarium sonum edo, contrà sono. ¶ Item, obloquor. Cum accus. apud Soph. in Elect. Cum dat. apud Suid. (Ἀντιφωνῶ, ἀνταμείβομαι. Æsch. Eum. 303. Soph. Tr. 1130. El. 1501.) ¶ Item, constituo me solutorum, expromitto: in Pand. et Novel. const. Just.

Ἀντιφώνησις, contradictio, quæ velut contrarius sonus editur. Item, expromissio, apud Just. ibidem.

Ἀντιφωνητὴς, expromissor.

Decomp. Ἀναντιφωνησία, non respondere: apud Cic. ep. ad Att. 3. l. 15. Item non contradicere, contradictionis retentio.

Ἀναντιφώνητος, responso carens, cui responsum non est. Idem l. 6. ep. ad Att. 1. Item, cui nihil contradicitur vel contradici potest.

Ἐναντίφωνος, contrariam vocem habens.

Διάφωνος, q. d. dissonam seu discrepantem vocem habens, cujus sonus discrepat, dissonus. dissentiens. Sallust. discordiosus.

Διαφωνία, vocis seu soni discrepantia. ¶ Et generaliter, dissensio, discordia, discrepantia; Cic. [Plat. de Leg. lib. 3. ταύτην τὴν διαφωνίαν λύπης τε καὶ ἡδονῆς πρὸς τὴν κατὰ λόγον δόξαν, ἀμαθίαν φημὶ εἶναι τὴν ἐσχάτην.]

Διαφωνέω, voce seu sono dissideo, dissentientem sonum edo. Et generaliter, dissideo, discrepo. Aristot. polit. 7. διαφωνεῖ ταῦτα ἀλλήλοις. Phal. in ep. ἀρχαὶ πρὸς τὰ τέλη διαφωνοῦσι. ¶ Item, διαφωνεῖν, exanimari: sæpè in Hippiatr. ¶ Interdum et de iis dicitur, qui vocem ultra vires contendere volentes, stupefacti postea obmutescunt, ut ne hiscere quidem possint, teste Moschopulo. ¶ Διαπεφωνήκαμεν, desperavimus; Ezechiel. c. 37. ¶ Οὐ διεφώνησεν αὐτοῖς, nihil defuit eis. l. 1. Reg. c. 30.

Διαφωνεῖσθαι, dicitur aliquid, de quo inter aliquos controvertitur: unde, διαπεφώνηται, apud Gal. exp. controversum est. Et, διαπεφωνημένον, in controversiam adductum, discrepans.

Διαφώνησις, dissensio, discrepantia, vociferatio discrepantium.

Διαφωνητικὸς, qui est ingenio ad dissidendum propenso. Plinio, discordialis.

Ἐκφωνέω, exclamo, vocem altam edo. Plut. in Cæs. Item, pronuntio, exprimo. Item, exprimo, i. expressè seu nominatim dico: in Pand. Interdum simpliciter exp. emitto. ut, φωνὰς ἐκφωνεῖν, apud Gal. ¶ Item, evoco.

Ἐκφώνησις, ἡ, exclamatio: peculiariter ea quæ inter schemata rhetorica numeratur. Macr. l. 4. c. ult. ¶ Item, pronuntiatio, vocis emissio. Damasc. ¶ Item, expressio, expressa alicujus et determinata nominatio. ¶ Item, evocatio.

Decomp. Ἀνεκφώνητος, non pronuntiatus, non expressus. Item, ineffabilis.

Συνεκφώνησις, figura gramm. quæ et Συνίζησις, Eust.

Ἔμφωνος, vocem in se habens, canorus.

Ἐπιφωνέω, acclamo; dictum aliquod iis, quæ dixi, cum acclamatione subjungo. Plut. in lib. de malit. Herodot. et in vita Luculli. Exponitur et, inclamo.

Ἐπιφώνημα, acclamatio: dictum quod alicui sententiæ cum acclamatione additur. Fab. l. 8. c. 5. Utitur et Plut. in vita Alex.

Ἐπιφωνηματικὸς λόγος, oratio seu sententia quæ per acclamationem effertur.

Ἐπιφωνηματικῶς, per epiphonema seu per acclamationem. Demetr. Phal. et Hermog.

Ἐπιφώνησις, acclamatio, inclamatio.

Καταφωνέω, sonorum reddo, resonare facio. Greg. in carm. Τέττιγες λαλαγεῦντες ὅλον κατεφώνεον ἄλσος.

Καταφώνησις, actio illa reddendi sonorum.

Μεταφωνέω, interloquor, i. inter alios loquor seu vocem edo. Apoll. μετεφώνεεν ἱεμένοισι. Item, alloquor, compello, apud eundem. [illegible] μετεφώνεεν ἆσσον ἰοῦσα.

Παραφωνία, vocis absurditas.

Παραφωνέω, exp. acclamo.

Παραφώνησις, acclamatio.

Περιφωνέω, circumsono, resono.

Προσφωνέω, alloquor, compello: interdum et, acclamo. Od. σ'. προσεφώνεε Νέστορος υἱόν. Cum dat. pers. Act. Ap. c. 22. et Matth. cap. 11. (προοίμιον κάλλιον οὐδεὶς οἶδε προσφωνεῖν φίλους. Eurip. Med. 663. Soph. Œdip. Tyr. 838.) ¶ Item, dico, as, seu dedico, nuncupo. Laërt. in Chrysip. τοσαῦτα γοῦν βιβλία γράψας, οὐδενὶ τῶν βασιλέων προσπεφώνηκε.

Προσφωνεῖσθαι alicui dicitur liber aliquis, i. dicari, nuncupari, apud Plut. in lib. advers. Colot. (Soph. Tr. 233.)

Προσφώνημα, alloquutio, compellatio, vel acclamatio. Demetr. Phal. Item, oratio qua aliquis compellatur.

Προσφώνησις, idem: in priori signif. Item, dedicatio, nuncupatio. Plut. in Gracch.

Decomp. Ἀπροσφώνητος, non compellatus, qui in colloquium non venit. Plut.

Προφωνέω, priùs vocem edo, præloquor. Item, prædico, is, præmoneo, denuntio. Eur. in Hip. Steph. φεύγειν προφωνῶ πᾶσιν. (Æsch. Pers. 363. Ag. 891. Eum. 469. 507. Soph. Œdip. Tyr. 231.)

Σύμφωνος, voce seu sono cum alio consentiens, consonus: ut, ἦχος σύμφωνος, apud Aristot. in Probl. Et generaliter, concors, consentiens. (Soph. Œdip. Tyr. 429.) Τὸ σύμφωνον, pactum: sæpè in Pand. ¶ At subaudito γράμμα, consonans litera, apud Gramm.

Συμφώνως, voce seu sono inter se convenienter. Item, unanimi consensu, concorditer.

Συμφωνία, convenientia vocum inter se et sonorum: seu consonantia plurium dissimilium, alioqui et disparium sonorum vel vocum proportione conjunctarum. Exponitur et, consonantia: Item concentus, harmonia; Plat. in symp. Et generaliter, consensus, concordia; Plut. et Herodian.

Συμφωνέω, in edenda voce cum alio consentio, simul vocem seu sonum emitto. Item, consonantiam efficio: apud Aristot. in Probl. Et generaliter, consentio. Apud eund. pol. 3. τοῖς μονάρχοις συμφωνεῖ ταῖς πόλεσι. Theophr. de caus. pl. l. 3. cap. 13. ταῦτα μὲν οὖν σχεδὸν συμφωνοῦσι πάντες, de his inter se consentiunt. ¶ Interdum expon. convenio, congruo: ut Luc. 5. τῷ παλαιῷ οὐ συμφωνεῖ ἐπίβλημα τὸ ἀπὸ καινοῦ. ¶ Interdum, conspiro. Itidem cum dat. apud Aristot. pol. l. 3. ¶ Item paciscor, cum πρὸς sequente accus. pers. apud Xen. Cum περὶ sequente genit. apud Polyb. l. 2. Cum μετὰ apud Matth. c. 20. συμφωνήσας μετὰ τῶν ἐργατῶν ἐκ δηναρίου. Et cum solo genit. ibid. οὐχὶ δηναρίου συνεφώνησάς μοι;

Συμφωνεῖσθαι dicitur id, de quo inter omnes convenit: apud Arrian. l. 6. ¶ Item, quod pacto promittitur. Greg. πρὶν ἢ συμφωνηθῆναι αὐτοῖς τὸν μισθόν.

Συμφώνησις, vocis seu soni consensus. Et generaliter, consensus, concordia, convenientia.

Decomp. Ἀντισυμφωνέω, vicissim consentio.

Ἀσύμφωνος, non consonus, dissonus, discrepans. Item, non consentiens, discors. Act. Apost. cap. 28. ¶ Item, ἀσύμφωνος dicitur aliquis aliquid ποιεῖν, i. absque conventione, priusquàm ei cum alio convenerit. Sic et apud Gregor. ἀσύμφωνον τῇ ἐργασίᾳ προσελθεῖν. ¶ Item, ἀσύμφωνοι, qui non utuntur eadem lingua: apud Plat. de leg. lib. 5. [de Rep. lib. 3. τῶν δὲ ὅτι μάλιστα τοιούτων ἀνθρώπων ὁ μουσικὸς ἐρῴη ἄν· εἰ δὲ ἀσύμφωνος εἴη, οὐκ ἂν ἐρῴη.]

Ἀσυμφώνως, discrepanter, inconcinniter.

Ἀσυμφωνία, dissonantia, discrepantia.

Δισύμφωνος, qui duarum est consonantium.

Δισυμφωνέω, duarum esse consonantium, apud Gram.

Ὑπερφωνέω, voce clariore utor.

Ὑποφωνέω, succlamo, ut fit in concione: acclamo, ut populus concioni respondens. Plut. Τίνα, εἶπεν, ἕξετε ἄλλον; ἐκ μιᾶς γνώμης ὑπεφώνησαν ἅπαντες, [illegible]. Item, currentem vel certantem clamore excito: apud Basil.

Ὑποφώνησις, adhortatio certatorum: seu clamor certantes adhortantium: apud eundem.

Composita sine præpositione.

Ἀγλαόφωνος, præclaram vocem habens.

Ἀγριόφωνος, ὁ καὶ ἡ, agrestem seu ferocem vocem habens. Od. θ'.

Αἰολόφωνος, variè sonans, variam vocem seu cantum habens. Philomelæ epith. Oppian.

Ἀκριτόφωνος, indistinctam et confusam vocem habens. Hesych.

Ἀλεκτοροφωνία, tempus quo gallus gallinaceus canere incipit, gallicinium. Marc. c. 13.

Ἀλλόφωνος, alia voce utens. Item, peregrina voce utens.

Ἀνδρόφωνος, virilem vocem habens. Athen. l. 9.

Ἀρτίφωνος, cui vox est integra et perfecta, quique verba ἀρτίως, i. integrè, et perfectè pronuntiat.

Αὐτόφωνος, qui sua ipsius voce utitur ad dicendum aliquid. Unde, αὐτόφωνα χρησμῳδεῖ, oracula quæ ipsiusmet dei voce, non autem sacerdotis, eduntur, apud Luc. in Pseud.

Ἄφωνος, voce carens, mutus. Æschin. in Ctesiph. † Aristoph. Nub. 1323.† ¶ Et, τὰ ἄφωνα γράμματα, apud Plat. et Aristot. mutæ literæ. Quibus contradistinguuntur ἡμίφωνα, semivocales, quemadmodum consonantibus vocales. ¶ Item, ἄφωνος, qui vocem non emittit, qui obmutescit. Demosth. pro cor. [Æschyl. Pers. 821. 1 Corinth. 14. 10.]

Ἀφώνως, mutè, sine ullo vocis usu: aut vocem non emittendo. [Soph. Œd. Col. 128. καὶ παραμειβόμεσθ' ἀδέρκτως, ἀφώνως, ἀλόγως, τὸ τᾶς εὐφάμου στόμα φροντίδος ἱέντες.]

Ἀφωνία, vocis expertem esse, destitutum esse voce. Item, obmutescere: vel taciturnitas, silentium. Luc. interdum exp. infantia. ut apud Phil. νηπίους, τὴν ἀνθρώπων λογιότητα κατὰ σύγκρισιν τῆς ἀληθείας ἀφωνίαν εἶναι.

Ἀφώνητος, privatus facultate edendi vocem. Nonn. [Pind. Pyth. 3. 427. [illegible] ἀφώνητον [illegible] Schol. [illegible] Soph. Œd. Col. 1347. [illegible]]

Βαθύφωνος, profundam et demissam vocem habens. Eust.

Βαρβαρόφωνος, barbaram vocem habens. Il. Β. [874. Herodot. Hist. lib. 8. cap. 20. Βάκιδι γὰρ ὧδε ἔχει περὶ τούτων ὁ χρησμός. φράζεο, βαρβαρόφωνος ὅταν ζυγὸν εἰς ἅλα βάλλῃ βύβλινον, Εὐβοίης ἀπέχειν πολυμηκάδας αἶγας. lib. 9. cap. 42.]

Βαρβαροφωνέω, barbarè loquor. barbaro sermone utor. Strab.

Βαρύφωνος, cui vox est gravis.

Βαρυφωνία, gravitas vocis. Pol. l. 2. ex Alex.

Γλυκύφωνος, cui dulcis vox est, dulciter canens. Theocritus, Idyll. 15. [146.]

Γλυκυφωνία, dulcis vox, cantus dulcis. Pol.

Γυναικόφωνος, muliebrem vocem habens. Aristoph. [Thesm. 198. σὺ δ' εὐπρόσωπος, λευκός, ἐξυρημένος, γυναικόφωνος, &c.]

Δίφωνος, duplicem edens vocem. Item, duplici voce loquens, bilinguis. Pol. ex Philistio.

Δύσφωνος, malam vocem habens, seu malum sonum et insuavem. Demetr. Phal.

Δυσφώνως, voce mala, sono aspero.

Δυσφωνία, asperitas vocis seu soni: apud eundem.

Ἐννεάφωνος, novem voces habens vel sonos: ut, σύριγξ ἐννεάφωνος, apud Theocr. Idyll. 8.

Ἑπτάφωνος στοά, septem voces seu sonos habens. ¶ Peculiariter erat nomen cujusdam porticus in Olympia, quòd echo septies ibi vocem eadem redderet. Plin. l. 36. c. 15.

Ἑτερόφωνος, aliam et diversam edens vocem. [Æschyl. Sept. c. Theb. 175. πόλιν δορίπονον μὴ προδῶθ' ἑτεροφώνῳ στρατῷ. Schol. τῷ μὴ Ἑλληνίζοντι. —— ἄλλως· τῷ ἔχοντι [illegible]]

Ἑτεροφωνία, diversitas et differentia vocis. Athen. l. 9.

Εὔφωνος, bonam ac facilem pronuntiationem habens, seu bonum sonum et suavem. ¶ Item, canorus, vocalis. Demosth. pro cor. (Æsch. Ag. 1196. Suppl. 316.)

Εὐφώνως, bona voce, suavi pronuntiatione. ¶ Item, canorè. Poll.

Εὐφωνία, bona vox, vox canora, vel bonus sonus. suavis pronuntiatio. Dem. Phal.

Decomp. Ἀνευφωνέω, cum planctu et gemitu exclamo. Soph. [Trach. 796. ἅπας δ' ἀνευφώνησεν οἰμωγῇ λεώς, &c. Schol. ἀνευφώνησεν, κατὰ τὸ ἐναντίον, ἀντὶ τοῦ ἐθρήνησε.]

Ἡδύφωνος, suavem vocem habens vel jucundam: suaviloquus.

Ἡδυφώνως, suavem vocem emittendo, suaviter sonando. Pol.

Ἡδυφωνία, suavitas vocis. Idem.

Ἠερόφωνος, elatam seu altam vocem habens: voce aërem replens. Il. σ.

Ἡμίφωνος, q. d. dimidiatam vocem edens, seu dimidiatè: semivocalis: ut, ἡμίφωνα φωνήεντα, apud Gram. Immo, σύμφωνα ἡμίφωνα, consonæ semivocales. [Aristot. de Poeticâ. cap. 20. pag. 58. Ed. Cant. Ἡμίφωνον δέ, τὸ μετὰ προσβολῆς ἔχον φωνὴν ἀκουστήν, οἷον τὸ σ, καὶ τὸ ρ. Ἄφωνον δέ, &c.]

Θρασύφωνος, audaci et procaci voce utens.

Θρασυφωνία, vocis audacitas et procacitas. Pol. l. 2.

Ἱερόφωνος, sacram vocem habens vel magnam. Suid.

Ἱμερόφωνος, idem quod γλυκύφωνος. ut, χάριτες ἱμερόφωνοι, apud Theocr. Idyll. 29. suavem, amabilem vocem edentes.

Ἰσχνόφωνος, qui gracili seu exili voce est, λεπτόφωνος. Hesych. ¶ Item, cui vox supprimitur et sistitur inter loquendum, ὁ ἰσχόμενος τοῦ φωνεῖν, apud Aristot. probl. sect. 11. quæst. 35. [Herodot. Hist. lib. 4. χρόνου δὲ προϊόντος ἐγένετό οἱ παῖς ἰσχνόφωνος καὶ τραυλός, &c.]

Ἰσχνοφωνία, vocis exilitas. ¶ Item, linguæ hæsitantia: apud eundem ejusd. operis sect. 11. quæst. 30.

Κακόφωνος, malam vocem habens seu sonum: vel asperam vocem aut asperum sonum habens. ¶ Insuavem et ingratam pronuntiationem habens.

Κακοφωνία, vox seu sonus asper. ¶ Insuavis pronuntiatio.

Κακοφώνως, ingratâ cum pronuntiatione.

Καλλίφωνος, pulchram vocem habens: seu pulchrum sonum et elegantem. Poll. l. 2. [Plat. de Leg. lib. 7. καὶ καλλιφώνους ὑποκριτὰς εἰσαγαγόμενοι, &c.]

Καλλιφωνία, pulchra vox, seu sonus elegans.

Κενόφωνος, cui inanis vox est: inanes voces fundens.

Κενοφωνία, vocis inanitas, inanium vocum funditatio. ματαιολογία. Hesych.

Κενοφωνέω, inanes emitto voces, vana verba fundito. Suid.

Κερατόφωνος, è cornu resonans. Athen. l. 14.

Λαμπρόφωνος, splendida et eleganti voce præditus.

Λαμπροφωνία, vocis splendor et elegantia. Poll. l. 2. [Herodot. Hist. lib. 6. οὐ κατὰ λαμπροφωνίην ἐπιτιθέμενοι ἄλλοι σφέας παρακληίουσι, &c.]

Λεπτόφωνος, idem quod Ἰσχνόφωνος. Hesych. [Aristot. de Hist. Animal. πάντα τὰ θήλεα λεπτοφωνότερα καὶ ὀξυφωνότερα, &c.]

Λεπτοφωνία, exilitas vocis.

Λιγύφωνος, argutam seu canoram vocem habens. Hesiod. in Theog. † 275.†

Λιγυφωνέω, arguta voce loquor.

Μαλθακόφωνος, cui vox mollis est. Pind.

Μαψίφωνος, frustra et inaniter loquens, garrulus: ματαιόφωνος, Hesych.

Μεγαλόφωνος, magnam seu altam vocem habens: vocalis. Exponitur et, altiloquus: Epithetum Platonis.

Μεγαλοφωνία, vocis magnitudo, altiloquentia.

Μελάμφωνος, cui vox fusca est et obscura. Gal. de dogmatis l. 4.

Μικρόφωνος, idem quod Ἰσχνόφωνος. Pro quo dicitur et σμικρόφωνος. Poll.

Μικροφώνως, et σμικροφώνως, cum exilitate vocis. Idem.

Μικροφωνία, idem quod λεπτοφωνία.

Μυριόφωνος δῆμος, populus infinitas voces edens: infinitis linguis loquens. Epigr.

Ξενόφωνος, peregrina voce utens.

Ξενοφωνία, peregrina vox: peregrinum loquendi genus et inusitatum. Poll. l. 2.

Ὀλεσίφωνος, voce sua lædens, voce seu cantu molestus: ut, ὀλεσίφωνος ἀλέκτωρ, apud Crat. in Horis, ex Athen. lib. 9. ὀλεσίφωνοι ἀλεκτορίδες.

Ὁμόφωνος, cujus eadem vox est, seu idem sonus: consonus, consentiens. Item qui eadem voce, i. lingua, utitur: apud Thuc. l. 4. (Adverb. Æsch. Ag. 166.)

Ὁμοφώνως, eadem voce, vocibus inter se consentientibus. unâ et eâdem linguâ.

Ὁμοφωνία, vocis convenientia, concentus. ejusdem linguæ usus. Luc. in somn. ¶ Item cantus simplex et unius modi. Aristot.

Ὁμοφωνέω, eandem vocem edo, seu eundem sonum; voce seu sono consentio.

Ὀξύφωνος, acutam vocem habens. (Soph. Tr. 960.) Luc. in Gallo, et Hesych. in Λιγύφθογγος.

Ὀξυφωνία, vox acuta.

Πάμφωνος, omnis generis voces reddens. in Epigr. [Pind. Olymp. Ζ. 21. παμφώνοισί τ' ἐν ἔντεσιν αὐλῶν. Schol. Ποικ. πολυφθόγγοις, διὰ τὰς ἐν αὐτῷ ὀπάς. Pyth. Γ. 29. Ιβ. 34. Isthm. Ε. 35.]

Πεντάφωνος, quinque voces seu sonos reddens.

Πολύφωνος, qui multarum est vocum. epigr. ¶ Interdum, qui multorum est verborum; garrulus, loquax.

Πολυφωνία, loquacitas, garrulitas.

Στενόφωνον ὄργανον, angustum sonum edens. Poll. 2.

Στρηνόφωνος, cui aspera vox est Poll. ex Callisto comico.

Ταχύφωνος, qui celeriter loquitur, cujus vox celeris est. Polem.

Τραχύφωνος, idem quod Στρηνόφωνος. Gal.

Ὑστερόφωνος, qui posterior vocem edit. Greg.

Χαλκεόφωνος, et χαλκόφωνος, æream vocem habens, i. vel valde acutam, vel valde firmam. Il. ε. Hesiod. in Theog. † 311.† ¶ Χαλκόφωνος dicitur etiam gemma quædam, quæ æris sonum seu tinnitum pulsa reddit. Plin. l. 37. c. 10.

ΦΩ'Ρ, φωρός, ὁ, fur. (☞ Juxta Etym. denominatum est à φέρω, eliso ε, et literis transpositis.) Paus. in Phoc. ἐγὼ μὲν δὴ τὸ ἔγκλημα ἐς κακούργους τε ἔχω, καὶ φῶρας ἀνθρώπους. Plat. Pol. 1. ὅτου τις ἄρα δεινὸς φύλαξ, τούτου καὶ φὼρ δεινός. Item, fucus: Aristot. hist. an. l. 9. ¶ Item, φώρ, seu φῶρος, ου, ὁ, speculator, explorator. Hesych. et Suid. Fortean et fœm. speculatrix, &c.

Φωρά, ἡ, furtum, i. vel ipsa actio furandi, vel id quod quis furatus est: ut apud Mosch. Idyll. 6. οἷα ἐπὶ φωρᾷ Ἐρχόμενος, αἰὲν ἐς πατρὸς [illegible] ἐγχλίετο. ¶ At φώρα Hesych. est ἔρευνα.

Φώριον, τό, idem cum φωρά, res furtiva. Luc. ἄλλο ἐν χερσὶν ἔχων φώρια. ¶ Apud Joseph. de antiq. Jud. στερεὰν φωράν, exp. manifestum judicium, seu manifesta probatio.

Φώριος, ω, ὁ, furtivus: ut, φώρια λέκτρα, i. impura, apud Suid. ex Epigrammate. ¶ Item, substantivè, genus quoddam apis, immo fuci, qui et φὼρ dicitur. Hesych.

Φωρία, (tanquam à φώριον,) exp. λῃστεία, apud Suid.

Φωράω, in furto deprehendo, furtum invenio. Et simpliciter, quæro, pervestigo: ducta significatione ab iis qui scrutantur ad deprehendendum furtum. Aristoph. in Nub. †499.† οὐχὶ φωράσων ἔγωγ' εἰσέρχομαι. † φωράω (τι) furtim quid agere, scrutari. Xen. Pæd. l. 3. p. 65. e.† Et cum accus. pers. apud Plutarch. Cum accus. rei, apud Plat. de leg. lib. 12. Item, deprehendo: unde particip. pass. φωραθείς, deprehensus. Aristot. polit. 5. φωραθεὶς ἐπιβουλεύων. Sic apud Plut. in symp. sept. sap. (Aristoph. R. 1409.)

Φώρασις, εως, ἡ, deprehensio.

Φωρατής, οῦ, ὁ, deprehensor.

Φωρεύω, idem quod φωράω. Hesych.

Φωριαμός, οῦ, ὁ, arca, scrinium, aut arcula. Iliad. ω. Odyss. ο. Apoll. Arg. 3. ‡ 801.‡ ☞ Παρὰ τοὺς φῶρας· διὰ τὸ τοὺς φῶρας ἀπείργειν, ut inquit Eustath. vel quia πρὸς φυλακὴν τῶν φωρῶν κατεσκεύασται, i. ad cavendum sibi à furibus, ut vult Etym. Eratosthenes, ἐν τῷ Ἑρμῇ, à nomine φώρης deducit, dicens, φωριαμὸν δ' ὀνόμαζεν, ὅ μοι κεῖθι φώριον ἦγεν.

Composita.

Αὐτόφωρος, unde ἐπ' αὐτοφώρῳ aliquis ἁλίσκεσθαι dicitur, qui in ipso furto deprehenditur, vel in aliquo alio scelere. Aristoph. in Plut. ὦ καθάρματε, Ἐπ' αὐτοφώρῳ δεινὰ δρῶντ' εἰλημμένω. Hinc et, κλέπτα αὐτοφώρους, apud Thuc. l. 6. schol. exp. ἐπ' αὐτοφώρῳ λαμβάνων, et consequenter, puniens in ipso facinore deprehensum. [Soph. Antig. 50. ὡς νῷν ἀπεχθὴς δυσκλεής τ' ἀπώλετο, Πρὸς αὐτοφώρων ἀμπλακημάτων διπλᾶς Ὄψεις ἀράξας αὐτὸς αὐτουργῷ χερί. Schol. αὐτοφώρων. ἐμφανεστάτων, καὶ ἃ ἐφώρασεν αὐτός, καὶ εἰς ἃ ἐφωράθη. Eurip. Ion. 1213.—γνοὺς ἅπαντα λαβών, Ἐπ' αὐτοφώρῳ [illegible] ἔχων ἔλω. Herodot. Hist. lib. 6. cap. 72. ἐπ' αὐτοφώρῳ δὲ ἁλοὺς αὐτοῦ ἐν τῷ στρατοπέδῳ, ἐπικατήμενος χειρῖδι πλέῃ ἀργυρίου, ἔφυγε &c. cap. 137. Xenoph. Conviv. cap. 3. §. 13. ἐπ' αὐτοφώρῳ εἴλημμαι, ἔφη, πλουσιώτατος — δοθήσεται ἄν. Johan. viii. 4. αὕτη ἡ γυνὴ κατειλήφθη ἐπ' αὐτοφώρῳ μοιχευομένη. Demosth. de falsa legat. εἰ δ' ἔτι μᾶλλον ἐξεληλεγμένον αὐτὸν ἐπ' αὐτοφώρῳ, καὶ σαφέστατα πάντ' ἐξελέγξω.]

Αὐτοφωρία, et αὐτοφωρί, idem quod ἐπ' αὐτοφώρῳ. unde, αὐτοφωρί, Hesych. exp. ἐπ' αὐτῇ τῇ φωρᾷ.

Ἀφώρατος, non deprehensus, seu qui deprehendi non potest: propriè, in furto.

Δυσφώρατος, qui difficilè deprehendi potest.

Ἐπιφωράω, idem quod φωράω, deprehendo et comperio: propriè, in furto, aut alio facinore. Synes.

Εὐφώρατος, deprehensu facilis.

Κατάφωρος, deprehensus, manifestus, vel manifestarius. Plutarch.

Καταφωράω, idem quod ἐπιφωράω. Thuc. l. 1. τοὺς ἐπιβουλεύσαντας μὴ καταφωρᾶν. Exponitur etiam, furto prodo. Item, manifestarium facio: apud Luc. in somnio. Item, scrutor, exquiro. Hesych. Item intelligo, apud Xen. Pæd. 8.

Περίφωρος, manifestus, idem quod κατάφωρος. Plut. in inst. Lacon.

Εὐκατάφωρος, (decomp.) qui facilè fieri potest, manifestus, deprehensu facilis. Et generat. pro eo in quo aliquid facile animadvertitur, apud eundem ibidem.

X.

X LITERA Romanis est nota decussis sive decem assium. Eâ Athenienses adulterinos nummos notabant: idque significabant verbo χιάζειν, i. notare literâ χ. Soph. comment. χιασμός, κίβδηλεία. Quum enim Chios odio prosequerentur, quemcunque nummum vitiosum offendebant, ei notam literæ χ imprimebant, à se Chios eodem modo rejici innuentes: talem deinde nummum dicebant κίβδηλον, τὸν τοῦ πονηροῦ κέρματος, καὶ δεδολωμένον, ὥς ἐστι τῶν Χίων, καὶ τὸ νῦν ὡς διὰ τοῦ χ δῆλον ἦν. Alii ad Athenienses in suo tantùm adversus Chios bello fecisse commemorant. Plato in Timæo, οἷον χ προσβαλών, κατέκαμψεν εἰς κύκλον. ¶ X litera, punctulis quatuor velut intercisa, nota decussantis erat asterisci. Eustath.

Χιάζω, literâ χ noto ut spurium: χιαζόμενος στίχος, versus qui notatur ut spurius. Latinè exponitur, decusso, i. duabus obliquis lineis, intersecantibus se in modum crucis, seu literæ χ, figuro. ¶ Significat etiam χιάζειν, Chium illum Democritum imitari in curiosa nimiùm et aliquid supervacaneæ artis habente modulatione. Suid.

Χιασμός, decussatio, εἰς τὸ χ κατάκαμψις. Plat. ¶ Est etiam figura, quando ex quatuor propositis, tertium secundo sic respondet et convenit, ut quartum primo. Hermog.

Χιαστός, decussationis formam habens, apud Eust.

ΧΑ'ΖΩ, cedo, do locum, recedo, retrocedo, ἀναχωρῶ. Hesych. In qua significatione usurpatur potiùs vox passiva. Aor. 2. med. Ionic. κεκαδόμην. Hom. Il. ‡ Υ. 498.‡ κεκάδοντο, i. παραστήσαντο ἀναχωρίζοντες καὶ ἔφυγον. pro, ἐχάζοντο. ¶ Item, privo: unde particip. aor. 2. κεκαδών, (Ionicè pro χαδών,) apud Hom. Il. Λ. θυμοῦ καὶ ψυχῆς κεκαδών, quum vitâ privasset. Eust. exp. στερήσας· μᾶλλον δέ, ὑποχωρεῖν ποιήσας· originem hujus significationis exprimens. ¶ Item, capio, capax sum: in qua significatione legitur aor. 2. ἔχαδον, et fut. 2. infin. χαδέειν, pro χαδεῖν. Item præt. med. κέχανδα, pro κέχαδα. Il. Ψ. Ἦν δ' οὐκ ἔχαδε στήθεα χάσκον. Iliad. ξ.

Οὐδὲ γὰρ οὐδ' εὐρύς περ ἐὼν ἐδυνήσατο πάσας Αἰγιαλὸς νῆας χαδέειν, omnes littus capere non poterat. Odyss. δ'. δῶμα τε κεχανδότα πολλὰ καὶ ἐσθλὰ, domum quæ capacitate sua continebat multa bona. ¶ Hinc novum verbum Κεχάνδω. Il. ω'. ὃς γλήνεα πολλὰ κεχάνδει. ¶ Χάζω explicatur etiam per τὸ μαρμαρῶ, apud Apoll. lib. 4.

Χάζομαι, idem quod χάζω, recedo. Il. π'. χάζεο, διογενὲς Πατρόκλεις. Cum gen. Il. λ'. Οὐδ' ἄν πω χάζοντο κελεύθου Δῖοι Ἀχαιοί. Sic et Il. π'. ¶ Item, cedo, non repugno, non recuso. Eurip. in Orest. Καὶ μὴ τοῦδ' ἕξεις, δὶς θανεῖν οὐ χάζομαι, bis mori non recuso.

Χάσις, εως, ἡ, privatio. ¶ Item segregatio, separatio. Hesych.

Χανδάνω, idem quod χάζω, capio, capax sum. ‡ Il. ρ'. 343.‡ Καὶ κρέα, ὥς οἱ χεῖρες ἐχάνδανον ἀμφιβαλόντι. (Aristoph. R. 261.)

Composita.

Ἀναχάζω, seu ἀναχάζομαι, retrocedo, gressum inhibeo. Xenophon. anab. 4. ἐπιδιώκοντες, καὶ πάλιν ἀναχάζοντες, πορεύεσθαι. Iliad. ε'. Ἀλλ' ἀνεχάζετο τυτθόν.

Ἀνυποχάδην, nihil cedendo. Hesych.

Ἀποχάζω, et ἀποχάζομαι, abscedo, recedo: ut Odyss. λ'. Ἀλλ' ἀποχάζεο βόθρου.

Εὐρυχαδὴς, ὁ καὶ ἡ, latus, capax: ut, εὐρυχαδὲς ποτήριον, apud Lucian. in Alexiph.

Πολυχανδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, multum capiens, valde capax: ut, πολυχανδέα κρητῆρα, apud Theocr. Idyll. 13. [Themist. Orat. xxiii. ἐκβοῶσιν ὅτι τοῦ πίνακος ἕλκει τὸ σῶμα ἐκεῖνο καὶ ἡ κοτύλη πολυχανδεστέρα.]

Συγχάσαι, concedere, συγχωρῆσαι. Hesych.

Ὑποχάζομαι, sensim recedo, pedem subduco, ὑποχωρῶ. Iliad. δ'. ὑπὸ δὲ Τρῶες κεκάδοντο, Ἀνδρὸς ἀκοντίσαντος, per tmesin, pro ὑπεκάδοντο.

ΧΑΙ'ΝΩ, F. ανῶ, hisco, dehisco. Iliad. ζ'. ὥς κέν οἱ αὐτῷ Γαῖα χάνοι, utinam ipsi terra dehiscat. Luc. de saltat. περίεισιν οὐ κεχηνὼς ὡς ἐκεῖνοι. (Som. p. 9.) Aristoph. κέχηνα βλέπων εἰς τὸν οὐρανὸν, ore hianti cœlum intueor. † πρός τι, alicui rei inhiare, hianti ore spectare quid. Nub. 992.† ¶ Idem, ἐκεχήνεσαν πρὸς με, in me intenti erant. ¶ Dicitur etiam χαίνειν, qui os in verba resolvit. (ut et hiscere Lat.) Chrysost. ἡμεῖς δὲ οὐδὲ χάναι, οὐδὲ διᾶραι τὸ στόμα, συγχωρήσαμεν αὐτοῖς, ne hiscendi quidem occasionem ipsis reliquimus. Et cum accus. Aristoph. in Vesp. Τοῦτ' ἐτόλμησ' ὁ μιαρὸς χανεῖν. Item, qui aliquid hiante ore captat, χαίνειν πρός τι dicitur: ut Od. μ'. Βούλομ' ἅπαξ πρὸς κῦμα χανὼν ἀπὸ θυμὸν ὀλέσσαι, fluctus incurrentes hiante ore excipiens. ¶ Item, χαίνω, inhio, metaph. i. appeto. Luc. in Peregr. ἀπίστους ἀνθρώπους, καὶ πρὸς τὰς διατριβὰς κεχηνότας.

Χάσμα, τὸ, hiatus. Plat. polit. 2. Eur. in Phœn. Plut. de deo Socr.

Χασματικὸς σεισμὸς, terræ motus, quum movente terra hiatus fiunt: qui soli considentias in cavernas facit. Idem dicitur χασματίας, ου, ὁ, apud Aristot. in mundo.

Χάσμη, ἡ, hiatus vel hiatio: peculiariter ea, qua quis os inter oscitandum diducit; oscitatio, oscedo. Aristot. ἡ δὲ χάσμη πνεῦμα, καὶ ὑγροῦ κίνησίς ἐστι.

Χασμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, oscitator, qui frequenter oscitat. Diog. Laërt.

Χασμωδία, ἡ, oscitantia. Item, verborum compositio hiulca. Eust.

Χασμάομαι, ῶμαι, hio. Plat. in Gorg. Athenæus lib. 4. Item, oscito. Alexand. Aphrod. probl. 1. διὰ τί οἱ βλέποντες τοὺς χασμωμένους χασμῶνται.

Χάσμημα, τὸ, hiatus vel rictus. Apud Aristoph. pro rostro hianti poni dicitur.

Χάνος, τὸ, idem cum χάσμα, rictus, os apertum, et magno hiatu diductum. Usurpatur et pro στόμα, apud Comicos, teste Poll. l. 2.

Χάννος, ὁ, hiatula piscis, qui et ipse ἀπὸ χαίνειν dicitur, teste Eustath. Ejus meminit Athen. l. 8. ubi et χάννη fœm. gen. nominatur: sicut apud Aristot. χάννη. Alibi eidem χαίνη dicitur hodie; verùm sine dubio vitium est librariorum.

Χάνη nonnulli vocant τὸν γαργαρεῶνα, propterea quòd gargar suprà sit largius, arctius infrà, velut infundibulum, quod χοάνη et χώνη vocatur. Quod χώνη perinde quoque eidem gulæ ab Alex. Aphr. tribuitur.

Χανίω, quidam ponunt, ex χάνω, pro χαίνω, χάσκω.

Χανύω, vel χανύσσω, vociferor, clamo: os magno hiatu diducens. Hesych.

Χανδὸν, ore hiante, faucibus magno hiatu diductis. Odyss. φ'. Luc. Athenæus.

Χήμη, ἡ, hiatus, oscitatio quæ fit ore hiante: idem quod χάσμη. Hesych. ¶ Item ostrei quædam species, quam Athen. l. 3. annotat videri denominatam παρὰ τὸ κεχηνέναι. ¶ Item, mensura liquidorum: apud Diosc. et Cleopatr. tractatu de mensuris.

Χήμωσις, ἡ, apud medicos dicitur affectus oculi, quum album ejus ita super nigrum intumuit, ut, nigro subsidente et albo eminente, hiatus cujusdam similitudo oriatur.

Χάος, εος, τὸ, idem cum χάσμα, hiatus: ut, χάος εὐρὺ, apud Oppian. de venat. l. 3. ¶ Peculiariter philosophis sic dicitur hiatus ille omnis et immensus, qui erat ante conditum orbem. Hesiod. in Theogon. †123.† Plat. et Arist.

Χαὸς, (ὀξύτ.) apud Lacedæmonios dicebatur ἀρχαῖος, patricius, ex veteri stemmate, εὐγενής. Item ἀγαθός, ut annotat schol. Theocr. in Idyll. 7. ubi hac voce Theocr. utitur. In hac significatione apud Hesych. scribitur χαιός. Et apud Aristoph. χαΐα, exp. ἀγαθά.

Χάσκω, et χασκάζω, idem quod χαίνω. Aristot. hist. anim. l. 9. cap. 8. πέτονταί τε περὶ τὴν τῆς ἐχίδνης κεφαλὴν χάσκοντες. Epigr. l. 2. καὶ στόμα χάσκων, stans ore aperto et hiante. Aristoph. in Vesp. Σὺ δὲ χασκάζεις τὸν κωλακρέτην, ore hiante observas seu respectas.

Χάσκαξ, scommaticè dicitur de homine, qui ore hiante stat et respectat aliquid, teste Eustath. Sic et Athenienses, loco Ἀθηναῖοι, per parodiam ab Aristoph. κεχηναῖοι nominantur.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀμφιχαίνω, circumhio. [Soph. Ant. 118. στὰς δ' ὑπὲρ μελάθρων φονώσαισιν ἀμφιχανὼν κύκλῳ λόγχαις ἑπτάπυλον στόμα ἔβα.] Item, undique inhians devoro: vel simpliciter, devoro, deglutio. unde, ἀμφιχανὼν, de pisce dicitur hamum devorante: apud Greg. in carm.

(Ἀμφιχάσκω. καὶ μαστὸν ἀμφέχασκ' ἐμὸν θρεπτήριον. Æsch. Ch. 548.)

Ἀναχαίνω, idem cum χαίνω. Luc. de vera hist. ἔσω δὲ αὐτοῦ ἀναχανόντος, εἴδομεν χάσμα μέγα καὶ πλατὺ ἰσθμόν. Exponitur et, oscitor.

Ἀναχάσκω, idem: apud eundem.

Ἀναχανίω, hio. 2 Maccab. 6. Ex simpl. χανίω.

Ἀντιχασμάομαι, vicissim oscito, oscitatione respondeo. Aristot. in probl.

Διαχαίνω, iisdem hisco: magno hiatu diducor.

Διαχάσκω, idem. Theophr. hist. pl. l. 3. c. 10.

Ἐγχαίνω, et ἐγχαίνομαι, inhio. ¶ Item hiante ore illudo. Unde Aristoph. in Eq. Ἀλλ' ἐξαπατώμενος, ἐγχανεῖ τούτῳ μέγα. † et Nub. 1438.† Et cum accus. apud eundem in Vesp.

Ἐγχανδὴς, hians, inhians. Nicand.

Ἐγχάσκω, idem: apud eundem.

Decomp. Ἐπεγχαίνω, pro iisdem. Suid. ἐπεγχανὼν τῷ τοῦ Μέλητος θανάτῳ.

Κατεγχαίνω, idem. Aristophan. in Acharn. εἴ μ' ἴδοι τετρυμένον, Κατεγχάνοι γε ταῖς ἐμαῖσιν ἂν τύχαις, ore cachinnis diducto deluderet.

Ἐπιχαίνω, inhio. In qua significatione usurpatur et præt. ἐπικέχηνα. Luc. συγκεχήνασι πάντες οἱ θεοὶ, ἐπικεχηνότες τῷ κενῷ. ¶ Exponitur etiam, irrideo, ut sit idem quod ἐγχαίνω.

Καταχαίνω, hisco contra; derideo cachinnans, et magno hiatu os diducens.

Κατάχασμα, hiatus, profunditas. Expon. et, sectio profundior.

Καταχασμάομαι, idem quod καταχαίνω. Theophrast. de caus. plant. lib. 4. cap. 14.

Καταχάσμησις, derisio.

Καταχήνη, idem: apud Aristoph. in Vesp.

Καταχὴ, pro iisdem. Hesych.

Περιχαίνω, idem cum ἀμφιχαίνω. Aristot. hist. an. l. 8. c. 24. et Luc.

Περιχάσκω, pro eodem.

(Προσχαίνω. Æsch. Ag. 929.)

Προχάσκω, Eustathio est προφάσκειν, seu προφασίζεσθαι, derivanti hinc πρόχασις, significans idem quod πρόφασις.

Ὑποχαίνω, aliquantùm hio.

Ὑποχάσκω, idem: vel, prono capite hio. Aristoph. in Plut. ‡314.‡ et Xen. de re equ.

Composita sine præpositione.

Ἀχῆνες, (poët. pro ἄχηνες.) dicuntur pauperes, παρὰ τὸ ἀεὶ χαίνειν, quòd semper hiante ore appetant opes. Hesych.

Ἀκροχανὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, immanis, vastus. in extremitatibus ac summitate hians. Epigr.

Ἀχανὴς, non hians, non hiscens. Item, mutus, os non aperiens. Hesych. et Suid. ¶ Item, qui immani hiatu os diducit, ὁ λίαν χάσκων. Athen. l. 7. Et generaliter, immani vastus hiatu: ut, πέλαγος ἀχανές, apud Phil. de v. Mos. l. 3.

Ἀκὴν, q. d. ἀχανῆς, καὶ χωρὶς τοῦ χαίνειν. Deducitur enim à χαίνω, præmisso ἀ στερητικῷ, et aspirata in tenuem conversa. Il. δ'. ἄλλοι ἀκὴν ἴσαν, taciti ibant, non hiscentes. (γ'. 95.) Sic Od. φ'. fœminæ et ancillæ, quæ erant in ædibus Ulyssis, jubentur ἀκὴν ἔμεναι παρὰ ἔργῳ, tacitæ manere apud opus.

Ἀκέων, tacitè, ne hiscendo quidem. Iliad. δ'. Ἀθηναίη ἀκέων ἦν. ¶ Frequentiùs est adjectivum participiale. Ut Odyss. ρ'. ἀκέων κίνησε κάρη. Odyss. ξ'. δαίνυσθαί τ' ἀκέοντα, tacitos quietosque epulari. Legitur et fœmin. ἀκέουσα, apud Hom. Item, ἀκεόντως, pro ἀκέων, apud Hesych.

Ἀκασκα, vel ἀκασκᾶ, quietè et placidè, molliter, lentè: apud Eust. Ælius Dionys. ex Cratino, σκίπωνι ἐρειδόμενον ἀκασκᾶ προβιβῶντα, scipione nixum pedetentim et lentè progredientem.

(Ἀκασκαῖος, λίαν ἀναπεπταμένος. Æschyl. Ag. 749.)

Βουχανδὴς, bovis capax: Epigr.

Ῥυγχοχασμὸς, οῦ, ὁ, hians ruptura. Celsus l. 4. c. 4.

ΧΑΙ'ΟΝ, ου, τὸ, pedum, baculum pastorale, incurvum. Callim. Ποιμενικὸν πίλημα, καὶ ἐν χερὶ χαῖον ἔχουσα. Apollon. Arg. 4. ‡972.‡ Ἀργύρεον χαῖον παλάμῃ ἔνι πηχύνασα.

[illegible], idem. Alcman.

ΧΑΙ'ΡΩ, (F. χαρῶ, sive χαιρήσω,) lætor, lætus sum, lætitiam capio, gaudeo, delector. Odyss. τ'. Καρπαλίμως χαίροντα φίλοι χαίροντες ἔπεμπον Εἰς Ἰθάκην. Apud Plat. in Epitaph. οὔτε χαίρων, οὔτε λυπούμενος ἄγαν φανεῖται. Cic. Interpret. neque lætabitur unquam, nec mœrebit nimis. Iliad. ό. χαίρειν ἐν θυμῷ, gaudere animo, animo esse læto. Iliad. ψ'. χαίρει δέ μοι ἦτορ, lætatur mihi cor. Sæpe in comminationibus dicitur, οὐ χαιρήσεις. ut apud Aristoph. in Pluto, apud Lucian. et Hom. Iliad. ά. † ὅ τι χαίρεις. Aristoph. Nub. 957. et Xen. Pæd. 1. 4. 24.† Cum dat. Odyss. μ'. χαῖρε γόνῳ φιλάτερος. Xenoph. οἶδα σὺ χαίρεις ὡς φίλοις ἀγαθοῖς. Interdum additur præpositio ἐπί. ut Xenoph. Pæd. 8. πῶς ἂν σοι δηλοίην χαίρων ἐπὶ τοῖς σοῖς ἀγαθοῖς; quibus signis declarabo lætitiam, quam ex rebus tuis prosperis percepi? Dem. pro cor. ἐφ' οἷς ἔχαιρον οἱ ἄλλοι, ταῦτα ἐλυπεῖτο οὗτος. Cum participio, Iliad. τ'. Χαίρω σεῦ, Λαερτιάδη, τὸν μῦθον ἀκούσας. Sic Xenoph. † Pæd. 1. 5. 12.† χαίρω ἐπαινούμενος, laudibus delector. Cum accus. Dem. pro cor. ταὐτὰ λυπεῖσθαι, καὶ ταὐτὰ χαίρειν, pro, ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς. Sic apud Aristot. in rhet. χαίρω τινὰ ἡδονὴν, afficior quadam voluptate. ¶ Neutro gen. et substantivè dicitur, τὸ χαίρειν, pro ἡ χαρὰ, apud Plutarch. in Fab. ¶ Imperat. χαῖρε aliquando est salutantis seu salvere jubentis. Ut Odyss. θ'. Χαῖρε, πάτερ, ὦ ξεῖνε. Cui respondet Ulysses. Καὶ σὺ, φίλος, μάλα χαῖρε, θεοὶ δέ τοι ὄλβια δοῖεν. Sic apud Xen. Pæd. 7. Crœso salutanti Cyrum, χαῖρε, ὦ δέσποτα, respondet Cyrus, καὶ σύ γε, ὦ Κροῖσε, tu quoque salve. ¶ Aliquando usurpatur in valedicendo. Ut Od. ό. χαίρετον, ὦ κούρω, valete, ô adolescentes. † Sic Hesiod. Theog. 963.† Et apud Xen. Pæd. ή. Cyrus longam orationem sic claudit, καὶ χαίρετε, ὦ φίλοι παῖδες· καὶ τῇ μητρὶ ἀπαγγέλλετε ὡς παρ' ἐμοῦ· καὶ πάντες δὲ, οἱ παρόντες καὶ οἱ ἀπόντες φίλοι, χαίρετε. ¶ Usurpatur etiam idem imperat. in eos qui in malam crucem relegantur, aut qui cum contemptu relinquuntur. Ut apud Eurip. in Med. χαιρέτω βουλεύματα, valeant consilia. Aristot. post. anal. l. 1. c. 13. τὰ γὰρ εἴδη χαιρέτω, valeant. ¶ Eodem modo usurpatur et infinit. χαίρειν, præcedente alio verbo. Ut apud Xen. Hellen. 4. ἀλλήλοις χαίρειν προεῖπον. Ajax apud Soph. Χαίρειν, Ἀθάνα, τἄλλ' ἐγώ σ' ἐφίεμαι, cupio ut valeas. ¶ In exordiis epistolarum usurpatur χαίρειν, subaudito λέγει, vel alio ejusmodi, pro eo quod Cic. dicit, S. vel, S. D. vel, S. P. D. Ut apud Xen. Pæd. 4. Κῦρος Κυαξάρῃ χαίρειν. Sic apud Dem. Hippocr. &c. ¶ Frequentissimum est χαίρειν ἐᾶν, sinere valere, i. valedicere et repudiare. apud Aristoph. in Pluto, Plat. de leg. Plutarch. in Alcib. et alibi. ¶ Pro eodem dicitur et, χαίρειν φράσαι, et, χαίρειν προσαγορεύειν. (V. Schol. Soph. Aj. 112. in ista verba χαίρειν Ἀθάνα τ' ἄλλ' ἐγώ σ' ἐφίεμαι. sc. χαιρέτω βουλεύματα τὰ πρόσθεν. Tr. 938. Œdip. Tyr. 190. Eurip. Med. 1046. Phœniss. 317. Aristoph. R. 164. 186.) [Vesp. 761. κεχάρηκας. Schol. Ἀπὸ ῥήματος παρατατικοῦ τοῦ χαρῶ, ὁ παρακείμενος κεχάρηκα. Schol. Bisct. Ἀπὸ τοῦ χαίρω γίνεται ἀόριστος β', ἔχαρον· ἐξ οὗ τὸ περισπώμενον ποιητικὸν, χαρῶ, ῶ, χαρήσω, κεχάρηκα, Lege quæ sequuntur. Theocr. Idyll. xxvii. 70.]

Χαίρομαι, idem quod χαίρω. Aristophan. in Pace, Ὡς ἥδομαι, καὶ χαίρομαι, καὶ τέρπομαι, quanquam interpres id ait per comicam licentiam βαρβαρίζεσθαι. Cujus participio χαιρόμενος, Alex. Aphr. non semel utitur. Aorist. 2. ἐχάρην. Unde particip. χαρεὶς, gaudens, lætus, seu gavisus; Iliad. κ'. † Aristoph. Nub. 274. χαρεῖσαι τοῖς ἱεροῖσι.† Præt. sunt, κέχαρμαι, et, κεχάρημαι. illud apud Eurip. in Orest. hoc apud Hesiod. in Asp. Aor. 2. med. est ἐχαρόμην, pro quo Poëtæ per reduplicationem dicunt κεχαρόμην. unde Iliad. π'. κεχάροντο δὲ πάντες Ἀχαιοί. † Plusq. perf. ἐκεχαρήμην est apud Hesiod. Asp. 65.†

Χάρμα, τὸ, gaudium, lætitia: vel, id quod gaudium et lætitiam affert. Il. γ'. Od. τ'. &c. (Pl. Æsch. Pers. 1039. Ag. 274. Eum. 987. Eurip. Phœniss. 1456.)

Χάρμη, ἡ, idem: apud Phocyl. ¶ Apud Hom. Il. δ'. et alibi, est, animus ad pugnam promptus, et eam lætus iniens. ¶ Accipitur et simpliciter pro pugna, conflictu, prælio: ut Iliad. ί. et ξ'.

Χαρμονὴ, idem quod χάρμα. apud Eurip. (Phœniss. 283.) Soph. et Xen.

Χαρμοσύνη, pro eodem.

Χαρμόσυνα, τὰ, festum quoddam Atheniis. Hesych.

Χαρτὸς, ὁ, lætificus, dignus quo lætemur et gaudeamus. Soph. χαίρεις ἂν εἴ σοι χαρτὰ τυγχάνει τάδε. (Tr. 238. Eurip. Phœniss. 585.)

Χαιρετίζω, saluto, salvere jubeo. Laërt. in Plat. et in lib. Tobiæ c. 7.

Χαρμονία, idem cum χαρμοσύνη. Hesych.

Χαρμονὶς, ίδος, ἡ, idem. Suid. et Hesych.

Χαρὰ, ᾶς, ἡ, idem cum præcedentibus. (Æsch. Ag. 550.) Plut. Χαρᾶς γὰρ οὐδὲν ὡς γέμειν ἔστιν ὡς χάρις. Plato in Cratylo non à χαίρω deducit, sed compositam dictionem facit ex χέω et ῥέω. dicit enim χαρὰν ob τὴν διάχυσιν καὶ εὐπορίαν τῆς ῥοῆς τῆς ψυχῆς.

Composita: ac primùm ex χαίρω, cum præpositione.

Ἐπιχαίρω, idem quod χαίρω ἐπί τινι, aliqua re lætor, aliqua ex re lætitiam et gaudium percipio. (Æsch. Pr. 16.) Soph. in Ajace, σὺ μὲν ὦ πράσσοντ' ἐπιχαίρω. Item, ἐπιχαίρω τινὶ, malis et infortuniis alicujus lætor. Dem. in Mid.

Ἐπίχαρμα, τὸ, quod nobis gaudii et lætitiæ materiam præbet. [Eurip. Herc. Fur. 458. Ἔτεκον μὲν ὑμᾶς, πολεμίοις δ' ἐθρεψάμην Ὕβρισμα, κἀπίχαρμα, καὶ διαφθοράν.] Theocrit. idyll. 2. Ecclesiastici c. 18. ¶ Item idem quod ἐπίχαρσις.

Ἐπίχαρσις, gaudium et lætitia ob rem aliquam. ipsa actio τοῦ ἐπιχαίρειν.

Ἐπίχαρτος, ob quem, vel, apud quem, lætamur; lætitiam nobis et gaudium afferens: ut, πυρὰ ἐπίχαρτος, apud Soph. in Trachin. (1279. Æsch. Pr. 158. Ag. 731.) ¶ Item, cujus infortuniis et malis lætamur et gaudemus. Plat. ep. 8. βαρβάροις ἐπίχαρτος γενόμενος, insultans.

Ἐπιχαρὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, lætitiam et voluptatem aliqua ex re capiens: in lib. Jobi.

Καταχαίρω, idem quod ἐπιχαίρω, gaudeo ob infortunium alicujus. Exponitur et simpliciter, insulto, cum præposit. ἐπί, sequente dat. pers. Herodot.

Κατάχαρμα, ludibrium, insultus. Theogn.

Περιχαίρω, summopere lætor, perlætus fio. unde apud Greg. περιχαρεῖ τῷ ἀγαθῷ.

Περιχαρὴς, supra modum lætus: vel, nimio gaudio elatus. Isocr. ad Demon. Athen. l. 7. Aristoph. in Vesp. ¶ Τὸ περιχαρὲς, summa et immoderata lætitia. Theoc. l. 7.

Περιχάρεια, idem quod τὸ περιχαρές. Plut. in consol. ad ux.

Προχαίρω, unde Προχαιρετήρια. quæ Harpocrat. ἑορτὴν esse scribit apud Athenienses, ad memoriam raptæ Proserpinæ ἀγομένην, ὅτε δοκεῖ ἀνιέναι ἡ κόρη.

(Προχαιρέτω. Æsch. Ag. 259.)

Συγχαίρω, una gaudeo, lætor cum amico lætante, congratulor, gratulor. cum genit. rei, et dat. pers. Demosth. (Æsch. Ag. 802.)

Ὑπερχαίρω, idem quod περιχαίρω. † Xen. Pæd. 1. 3. 3. et 11. cum participio.† (cum Dat. Eurip. Med. 1167.)

Ὑποχαίρω, latenter et in sinu gaudeo. Exponitur et simpliciter, gaudeo.

Composita sine præpositione.

Αἱματοχαρὴς, et αἱμοχαρὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, sanguine gaudens, sanguinarius: ut, αἱματοχαρὴς λύσσα, apud Suid.

Ἀκαματοχάρμης, ου, ὁ, indefessus, et indefatigabilis bello: epitheton Ajacis. apud Pind.

Βελεσσιχαρὴς, jaculis gaudens, jaculator: epith. Apoll. in Epigr.

Ἰοχέαιρα, ἡ, sagittis gaudens: epitheton Dianæ. Il. ε. et alibi. † Hesiod. Th. 14. et 918.†

Ἱππιοχάρμης, vel ἱπποχάρμης, equis gaudens, vel, qui equo in pugna utitur. (V. Æschyl. Pers. 29. 106.)

Κακόχαρτος, malis gaudens, alienis insultans calamitatibus: ἔρις κακόχαρτος. Hesiod. in Erg. ¶ Exponitur etiam, quo mali gaudent et delectantur. Pro eodem per syncopen dicitur κάκχαρτος, teste Hesychio.

Λιμνοχαρὴς, paludibus gaudens, nomen ranæ in Batrachom.

Μενεχάρμης, qui bellicos labores strenue et infracto animo sustinet: ὁ μένων ἐν τῇ χάρμῃ. Iliad. ι. Pro eodem dicitur et μενέχαρμος, Il. χ'.

Μνηστιχάρα, voluptas. Hesych. gaudium ex memoriâ voluptatis.

Νεβροχαρὴς, hinnulis gaudens: epitheton Apollinis in Epigr.

Ὀρειχαρὴς, montanus, seu montosis locis gaudens. Epigr.

Πατελλοχάρων, qui pateris gaudet, qui pateris potare amat. Alciphron. Ex πατέλλιον, voce à Latinis mutuo sumpta, cujus meminit Poll. l. 6. c. 13.

Ὑδροχαρὴς, aquis gaudens: nomen ranæ in Batrachom.

Ψαλμοχαρὴς, psalmis gaudens, qui delectatur fidium pulsu et carminibus quæ fidibus canuntur. in Epigr.

ΧΑΙ'ΤΗ, ης, ἡ, juba, propriè equi. Ut Iliad. ψ'. Χαῖται δ' ἐῤῥώοντο μετὰ πνοιῆς ἀνέμοιο. Philostr. ep. 25. ἵππος ἐν τῇ χαίτῃ σεμνύνεται. Tribuitur et quibusdam aliis quadrupedibus, ut bonaso, apud Aristot. in hist. anim. et leoni. In homine sic dicitur coma, cæsaries. ut Il. ψ'. στὰς ἀπάνευθε πυρῆς ξανθὴν ἀπεκείρατο χαίτην. Sic et Iliad. α'. Usurpatur et de frondibus vitis: apud Athen. ex Archestrato. Sic Theocr. idyll. α'. χαίτας appellavit cinaræ spinosi fruticis pappos, teste ejus schol. (Eurip. Med. 842. 1193. Phœniss. 277.)

Χαιτήεις, εντος, ὁ, jubatus. Item, comatus: ut, χαιτήεντι ἵππω, apud Apoll. Arg. 2.

Χαιτέεις, idem.

Χαίτωμα, idem quod χαίτη. Æsch. [S. c. Th. 391.]

Composita.

Ἁβροχαίτης, ου, ὁ, mollem habens jubam. Item, mollem habens comam seu cæsariem: epitheton Apollinis. in Epigr.

Αἰολοχαίτης, qui varios habet capillos. Eust.

Ἀναχαιτίζω, neutraliter de equo dicitur, mordente frænum, seque jubis erectis efferente: ut apud Eurip. in Rheso, αἱ δὲ (sc. ἵπποι) ἀνεχαίτιζον φόβῳ. Sic, ἵππος ἀναχαιτίσας, Plutarch. in symp. Ἀναχαιτίζει τὴν κόμην, comam excutit, jubas vibrat. Philostr. in Her. Item metaph. contumaciter efferor, lascivio, in licentiam erumpo. ut, ὕβρεις ἀναχαιτίσας, apud eundem in Demetr. Item, non morigerus sum, repugno: apud Sophocl. ¶ Item activè, inhibeo comâ retrahens. Et generaliter ac metaph. retrorsus inhibeo, retroago, reprimo. Demosth. in Olynth. 2. ἡ πρόφασις καὶ μικρὸν πταῖσμα ἅπαντα ἀνεχαίτισε καὶ διέλυσε, omnia retroegit. Item, revoco, dissuadeo. Alexand. Aphr. in Topic. l. 5. ἀναχαιτίζει αὐτὰ τῆς ἀλόγου ὁρμῆς.

Βαθυχαίτης, promissam habens jubam, seu cui profunda, i. prolixa coma est et cæsaries. Hesiod. in Theog. † 977.†

Βοτρυοχαίτης, botros crinibus implicatos habens: epitheton Bacch. Epigr. l. 1.

Γλαυκοχαίτης, cæsiam jubam vel comam habens. Eust.

Δρομοχαίτης, setas inter currendum agitans: apud eundem.

Εὐρυχαίτης, laticomis. Pind. [Isthm. Od. 2. 3. ἢ ῥα χαλκοκρότου πάρεδρον Δαμάτερος ἀνίκ' εὐρυχαίταν Ἄντειλας Διόνυσον;]

Εὐχαίτης, bene seu pulchre jubatus. Item, bene comatus, multam aut pulchram comam habens. Metaphoricè εὐχαίτης κισσὸς, in Epigramm.

Ἱπποχαίτης, ex juba equina factus: ut, λόφον ἱπποχαίτην. Il. ζ.

Κυανοχαίτης, cujus setæ cyaneum referunt, crines cæruleos seu nigricantes habens. ut, ἵππω ἄρσενε κυανοχαίτα, apud Hesiod. in Asp. † 120.† Interdum est Neptuni epitheton: ut apud Lucian. Interdum ipse Neptunus substantivè κυανοχαίτης dicitur: ut apud Hesiod. in Theog. † 278.†

Μελαγχαίτης, qui nigra est juba, nigram cæsariem comamve habens. Hesiod. in Theog. † Asp. 186. epith. Mimantis centauri. [Eurip. Alcest. 438. Ἴστω δ' Ἀΐδας ὁ μελαγχαίτας θεὸς, &c. Soph. Trach. 850. μελαγχαίτα. Schol. λασιοτρίχου.]

Ὀρθοχαίτης, cui juba aut coma stat erecta. Hesych.

Χρυσοχαίτης, aurea coma decorus, auricomus. Anacreon. [Od. 6. Ὁ δ' Ἔρως ὁ χρυσοχαίτας, &c. Pind. Pyth. Od. 2. 28. τὸν ὁ Χρυσοχαίτας προφρόνως Ἐφίλασ' Ἀπόλλων, &c.]

ΧΑ'ΛΑΖΑ, ης, ἡ, grando. Aristot. de mundo, χάλαζα δὲ λέγεται ὑετοῦ συστραφέντος, &c. fit grando ex nive voluta et contorta. Il. χ'. ἠὲ χαλάζῃ, Ἢ χιόνι ψυχρῇ, ἢ ἐξ ὕδατος κρυστάλλῳ. (Soph. Œdip. Tyr. 1503. Plin. l. 2. c. 13.) ¶ Χάλαζα, dicuntur etiam tubercula quædam pellucida grandini similia, per cutem sparsa. Vide Paul. et Aët. ¶ Sic nominatur et vitium quoddam in suis ore sub lingua. Athen. l. 3. ¶ In ovorum quoque luteo χάλαζαι dicuntur à grandinis forma ac colore. Arist. hist. an. l. 5. c. 2.

Χαλαζήεις, grandinosus. Nicand.

Χαλαζώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, grandinosus, grandinis speciem habens. Aristot. hist. an. l. 8. c. 21.

Χαλαζίας λίθος, lapis seu gemma grandinis colore et figura. Plin. l. 37. c. 11.

Χαλάζιον, τὸ, vitium quoddam palpebræ, quum in ea tubercula quædam nascuntur grandini similia. Paul. Ægin. l. 3. c. 22. et l. 6. c. 16.

Χαλαζιάω, laborare eo vitio. Aët. l. 7. c. 82.

Χαλαζοῦσθαι, grandine infestari: Aristot. hist. an. l. 1. concipere grandinem. de sue. Idem ibid. l. 8.

Χαλάζωσις, q. d. grandinatio, eminentiæ quædam intra palpebras grandini similes. Autor τῆς εἰσαγωγῆς.

Χαλαζάω, grandine laboro. ut, ὕες χαλαζῶσαι, grandinosi sues, apud Aristot. histor. an. l. 8. c. 21. ¶ Χαλαζῶσα δραχμὴ per jocum dicta fuit stips quædam thessalis, quòd, quum daretur, grando ruisset. Zenodot.

Ἐπιχαλαζῶ, (comp.) grandine impeto seu verbero. Luc. in Tim.

Καταχαλαζάω, idem. Luc. in somn.

ΧΑΛΑ'Ω, f. άσω, laxo, remitto. (cui opponitur ἐντείνω, seu κατατείνω.) Eurip. in Androm. Χαλᾷν χαλινῶν δεσμὰ, laxare vincula. Metaphoricè apud Aristoph. in Vesp. χαλᾷν τὸ μέτωπον, frontem adductam et corrugatam laxare. Ibidem dicitur, ὀργὴν χαλᾷν, et, τῆς ὀργῆς χαλᾷν, de ira aliquid remittere. Item, laxo, i. emollio, subduco, facio ut fluat. unde apud Galen. φάρμακα μαλάττει τε καὶ χαλᾷ διαίτημα. Item, laxo, aperio, ut apud Eurip. in Iph. Taur. χαλᾶτε κλῇθρα, claustra laxate. Sic, χαλᾷν τὸ στόμα, apud Xen. de re equ. ¶ Item, demitto. Marci 2. χαλῶσι τὸν κράββατον, funibus demittunt. Sic dicitur, χαλᾷν ἱστὸν, apud Apoll. Arg. l. 2. et, χαλᾷν πόδα, apud Eurip. in Orest. ¶ Item neutraliter, remitto, laxo, cesso. Plat. polit. 1. ἐπειδὰν γὰρ αἱ ἐπιθυμίαι παύσωνται κατατείνουσαι, καὶ χαλάσωσι. Plat. τοῦ νοσήματος ἐπιτείνοντος καὶ χαλῶντος, morbo languescente et remittente. ¶ Item, cedo, concedo. Eurip. in Hec. Χάλα τοκεῦσιν εἰκότως θυμουμένοις. Accipitur et pro passivo, χαλῶμαι, laxor, aperior. ut apud Euripid. ζῶσαί τέ σου χαλῶσι. Sic apud Xen. Pæd. 7. ὡς εἶδον τὰς πύλας χαλώσας, quum portas aperiri cernerent. (V. Æschyl. Eum. 219. Pr. 176. 1036. Ch. 879. χαλᾶτε κλῇθρα. Eurip. Med. 1316. Soph. Œdip. Tyr. 1290. El. 1478.)

Χαλάομαι, ῶμαι, laxor, remittor. unde, κεχαλασμένῳ χείλει, apud Greg. in l. de hom. Item, laxor, i. aperior. Item, demittor, dejicior, deprimor. ut, ὕδωρ εἰς φρέαρ χαλώμενον, apud Alexand. Aphr. problem. l. 1. Et, σταφυλὴν κεχαλασμένην, uvam dejectam, apud Diosc. l. 5. c. 21. ¶ Item, mollior. unde apud Plat. σάρκες ὑγρῷ χαλασθεῖσαι. (Æsch. Pr. 990.)

Χάλασμα, τὸ, laxatio. in Hippiatr.

Χαλάζεσθαι exponunt, passum ire.

Χαλασμὸς, οῦ, ὁ, laxatio, remissio. ut, χαλασμὸς ἄρθρων, Diosc. l. 1. c. 151.

Χάλασις, εως, ἡ, laxatio, remissio. Exponitur et, resolutio.

Χαλαστὸς, οῦ, ὁ, laxatilis, qui laxari et demitti potest. ¶ Χαλαστὸν, τὸ, catena dicitur, quoniam laxatur et demittitur, modò intenditur aut adducitur. Paralip. l. 2. c. 3.

Χαλαστικὸς, laxandi remittendique vim habens: ut, χαλαστικὰ φάρμακα, apud medicos.

Χαλαρὸς, laxus, laxatus, non contentus: ut, χαλαρὸς χαλινὸς, apud Xen. de re equ. Significat etiam, agilis, flexibilis: ut, χαλαρὰ κοτυλὶς, apud Aristoph. in Vesp.

Χαλάρω, Hesych. est calceo.

Χαλαρότης, ητος, ἡ, laxitas, lentitudo. Xen. de re eq.

Χαλαίνω, idem cum χαλάω. Hesiod. in Asp. † 308.† ἱέμενοι νίκης, ἵπποις Ῥυτὰ χαλαίνοντες.

Χαλία, Hesychio est ἡσυχία, quies, quæ corpora laxantur à laboribus et molestiis.

Χαλιστὸς, eidem est σαθρός. Item, ἀγαθὸς καὶ ἥπιος.

Χάλιμος, Hesychio est φαρμακὸς, veneficus: qui suis venenis hominum animos et corpora potest χαλᾷν.

Χαλίμα, scortum impudens, πᾶσι χαλῶσα ἑαυτήν. ¶ Item, venefica. Suid.

Χαλιμὰς, άδος, ἡ, Baccha. ἡ χαλωμένη ὑπὸ μέθης τὸ σῶμα, inquit Eust. ex veteribus. vel, ἡ χαλωμένη πρὸς συνουσίαν, ut ait Etym.

Χαλιμάζω, more χαλιμάδων in libidinem ruo. Suid.

Composita.

Ἀναχαλάω, relaxo: vel idem quod χαλάω. Pro eodem poëticè dicitur ἀγχαλάω.

Ἀναχαλασμὸς, relaxatio.

Ἀναχαλαστικὸς, relaxativus: relaxandi vim habens: ut, ἀναχαλαστικὸς τῆς ἐντέρας, apud Diosc.

Ἀποχαλάω, relaxo, remitto, resolvo, seu laxatam emitto. Aristoph. in Nub. † 760.† Ἀλλ' ἀποχάλα τὴν φροντίδ' εἰς τὸν ἀέρα λινόδετον.

Διαχαλάω, dissolvo, seu laxo et dissolvo. Athen. l. 13. ex Epicrate comico, Τὰς ἁρμονίας τε διαχαλᾷ τοῦ σώματος. Exponitur et, resolvo, dissipo, aperio. Eurip.

Διαχαλὴς, ἐος, ὁ καὶ ἡ, Hesychio est ἄρρωστος. Item, σαθρὸς, λίαν διαλελυμένος, χαλαρός.

Ἐγχαλάω. Unde ἐπεγχαλάω, laxo, resolvo, demitto. Nicand.

Ἐκχαλάω, demitto seu laxando emitto. Exponitur et, dejicio.

Ἐπιχαλάω, laxo, resolvo: ut, δεσμὸν ἐπιχαλᾷν, apud Luc. in Herc. Gall. Item, demitto, deprimo. Greg. de hom. τὸ δ' ὕπνου βάρος ἐπιχαλᾷ τὰ βλέφαρα τοῖς ὀφθαλμοῖς. Item neutraliter, remitto. Æsch. in Prometh. καὶ πικρᾶς δύας οὐδὲν ἐπιχαλᾷς.

Καγχαλάω, exulto, summo gaudio efficior. Exponitur et, rideo. Iliad. γ'. Καγχαλόων, ἅμα δ' ἄλλοι ἴσαν χαίροντες Ἀχαιοί. Hesych. καγχαλᾷ exp. χαλῶμαι ὑπὸ χαρᾶς, etymon exprimens. Itidemque Eustath. καγχαλόωσα est, χαίρουσα καὶ χαλωμένη, καὶ ὡς οἷον χαλίφρων ἐφ' ἡδονῇ γινομένη.

Καγχαλίζομαι, Hesych. est χαίρω.

Καταχαλάω, demitto per funem. Josuæ c. 2.

Παραχαλάω, relaxo.

Περιχαλάω, circumcirca solvo. Joseph.

Ὑποχαλάω, paullulùm laxo, aliquantùm remitto: vel, clanculum laxo.

ΧΑΛΒΑ'ΝΗ, ης, ἡ, galbanum: succus ferulæ nascentis in Syria. Diosc. l. 3. c. 79.

Χαλβανόεις, εντος, ὁ, galbaneus. Nicand. in Ther.

ΧΑΛΕ'ΠΤΩ, F. ψω, damno efficio: vel, everto, labefacto. Od. δ'. εἴρεσθαι δὲ θεῶν ὅστις σε χαλέπτει. i. βλάπτει. Hesiod. in Erg. Ῥεῖα μὲν βριάει, ῥέα δὲ βριάοντα χαλέπτει. Sic apud Phocyl. χρυσὸς, πάντα χαλέπτων, omnia evertens et pessundans.

Χαλέπτομαι, irascor, succenseo, indignor. Apoll. Arg. 3. τοῖο γὰρ ἐκπάγλως χαλεφθείς. Jungitur et dat. apud Nic. in Ther. et Appian. l. 3. bell. civil.

Χαλεπὸς, οῦ, ὁ, perniciosus, noxius, gravis. Od. ε'. χαλεπὸς δέ τις ἀμφὶ δαίμων. Theocr. idyll. 10. χαλεπὸν, χρῆμα ἀεὶ γνῶναι, noxia res est, cui degustandus præbere secundas. Item, molestus, acerbus, durus: ut χαλεποῖς ἐνίσσων, Iliad. ψ'. χαλεπὸν μῦθον, Odyss. ι'. Sic apud Demosth. in Epitaph. χαλεπὸν πατρὶ καὶ μητρὶ, παίδων στερηθῆναι. Apud Plat. de leg. l. 10. χαλεπὸν οὐδὲν, exp. nihil magnopere verendum. Item, difficilis, qui magno cum labore fit. Unde Hesiod. χαλεπὴν οἶμον ἀρετῆς dixit esse, in Erg. Sic apud Thuc. l. 5. χαλεπή, sc. ὁδὸς, via quæ cum labore transitur. † χαλεπῶν ἔργων ἢ τῶν ἀνθρώπων ἄρχειν. Xen. Pæd. 1. 1. 3. χαλεπόν ἐστι, difficile est. 1. 3. 11. et 1. 6. 14. ubi et comp. et superl. est.† Item, iracundus, asper, sævus, immitis: dictum de ingeniis et moribus animantium: ut, κύνες χαλεποί, apud Xen. anab. l. 5. † Idem Cyri Pæd. 1. 1. 2. χαλεπώτεραι ἀγέλαι.† Sic de hominibus, apud Isocr. Thuc. Aristot. &c.

Χαλεπῶς, molestè, graviter, ægrè. Ut, χαλεπῶς φέρειν, apud Thucyd. lib. 2. † Sic Xen. Pæd. l. 5. p. 142. c.† et, χαλεπῶς ποιεῖν, Herodian. lib. 5. Item, difficulter, magno cum labore. Hesiod. in Erg. χαλεπῶς γε φύγοις κακόν. Sic et apud Plut. in symp. sept. sap. Xen. Hell. 7. &c. Item malè, difficili fortuna: unde, χαλεπῶς ἔχειν, vel πράττειν, aliquis dicitur, cui res malè succedit: apud Thucyd. lib. 7. et 8. Item, iratè, acerbè, aspere; ut, χαλεπῶς εἶχον τῷ Ἀλκιβιάδῃ, succensebant Alcibiadi. Xenoph. ¶ Χαλεπωτέρως, acerbiùs. Thuc.

Χαλεπότης, ητος, ἡ, difficultas. Item, gravitas, asperitas, acerbitas. Interdum et sævitia. Ut, χαλεπότης τῶν Λακεδαιμονίων, apud Isocr. in Panathen. Sic, χαλεπότης τρόπου. Plat. de leg.

Χαλεπαίνω, exhibeo me χαλεπὸν, infensus sum, irascor, succenseo. Odyss. σ'. Οὔτε τι μοι πᾶς θυμὸς ἀπεχθόμενος χαλεπαίνει. † Xen. Pæd. l 3. p. 69. d. cum dat. personæ. Sic et l. 5. p. 143. a.† Cum præposit. ἐπὶ, sequente dat. Odyss. σ'. Thucyd. l. 2. ὁρῶν αὐτοὺς πρὸς τὰ παρόντα χαλεπαίνοντας. Apud Plut. in Apophthegm. χαλεπαίνω πρὸς τοὺς νόμους, expon. ægrè fero leges. ¶ Item transitivè, injuria lacesso, lædo: vel, acerbiùs lædo. Iliad. τ'. οὐ μὲν γάρ τι νεμεσσητὸν βασιλῆα Ἄνδρ' ἀπαρέσσασθαι, ὅτε τις πρότερος χαλεπήνῃ. [Aristoph. R. 1052.]

Χαλεπαίνομαι, acerbiùs accipior, acriùs objurgor. Plat. polit. 1. Item, idem quod χαλεπαίνω. Xen. Pæd. 5. † p. 122. c. πρὸς ἀλλήλους.†

Χαλεπόω, molestia afficio, noceo.

Χαλεπήρης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem quod χαλεπὸς, gravis, durus. Strabo.

Composita ex χαλεπὸς, et χαλεπαίνω.

Ἀντιχαλεπαίνω, vicissim succenseo: vel è contrario indignor.

Παγχάλεπος, omnino difficilis, perdifficilis. [Xenoph. de Cyri Exp. lib. 5. ἄλλως δὲ παγχάλεπον εἴη εἶναι ἀπελθεῖν. Plat. Phæd. τὸ μὲν σαφὲς εἰδέναι ἐν τῷ νῦν βίῳ, ἢ ἀδύνατον εἶναι, ἢ παγχαλεπόν τι. De Leg. lib. 2. ἐν οἷς δὲ παγχάλεπον ἄνευ λόγων γιγνόμενον ῥυθμόν τε καὶ ἁρμονίαν γιγνώσκειν, &c.]

ΧΑΛΙΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, frenum. Il. τ'. ἵππους Ζεύγνυον, ἀμφὶ δὲ καλὰ λέπαδν' ἕσαν· ἐν δὲ χαλινοὺς Γαμφηλῇς ἕβαλον, &c. Sic apud Xenoph. ὁ ἱπποκόμος τὸν χαλινὸν ὀρθῶς ἐμβάλῃ. Metaphoricè apud Æschyl. in Prometh. Διὸς χαλινὸς, pro imperio. [Pr. 564. 673. S. c. Th. 213.] Sic apud Plut. in Fab. σπαργῶντι τῷ δήμῳ χαλινὸν ἐμβάλλων ὕβρεως καὶ θρασύτητος. ☞ Etymolog. à χαλάω derivat, dicens, χαλινὸν esse τὸ μετὰ ἀνοίγματος χαλώμενον. † Diaconus ad Hesiod. Asp. p. 213. b. a χαλᾷν τὸν ἵππον.† ¶ Χαλινοὶ dicuntur etiam labiorum ultimi fines, et oris anguli, apud Poll. lib. 2. ¶ Nicander verò τοὺς χαλινοὺς appellavit dentes, in Ther. ¶ Pro eodem χαλινοὶ per metaplasmum generis dicitur χαλινὰ apud Diodor. Sic. ¶ Quæ χαλινὰ etiam funes nauticos significant; apud Oppian.

Χαλινόω, freno, frenum injicio: vel, freno injecto rego: ut, ἵππον χαλινοῦν. apud Xen. Hell. 7. † Pæd. l. 3. 60. d.† Plut. de aud. poëm.

Χαλίνωσις, εως, ἡ, frenatio, freni injectio. Xen. de re equ.

Χαλινωτήριον, τὸ, frenationis instrumentum; id quo frenamus.

Χαλινωτήρια νεῶν dicuntur navium retinacula, et quasi frena, seu habenæ: apud Eurip. in Hec.

Composita.

Ἀποχαλινόω, frenum detraho, effreno. Xen. [περὶ Ἱππ. cap. 11. §. 7. ὅταν δὲ καλῶς μετεωρίζῃ ἑαυτὸν, ταχύ τε καταβαίνεται καὶ ἀποχαλινοῦται, &c.] et Plut.

Ἀργυροχάλινος, argenteis frenis ornatus.

Ἀχάλινος, ὁ καὶ ἡ, freno carens, effrenis, seu effrenus: vel, qui nullo coërceri potest freno: ut, ἀχάλινον στόμα. apud Plat. de leg. l. 11. et Aristoph. in Ran. (862.)

Ἀχαλίνωτος, idem Greg. [Xenoph. περὶ Ἱππ. cap. 5. §. 3. καὶ δεῖ δὲ ἵππον ἐν ἀχαλινώτῳ ἄγειν, κημοῦν δέ.]

Ἐγχαλινόω, idem cum χαλινόω. unde in pass. ἐγκεχαλινωμένοι τὰ στόματα, frenata habentes ora.

Ἐπιχάλινος, qui super frenum est, vel ad frenum pertinens. Zachar.

Πειθοχάλινος, frenis obediens. Pind.

Ὑποχαλινίδιος, adject. ad freni inferiorem partem pertinens. Xen. [περὶ Ἱππ. cap. 7. §. 1. πρῶτον μὲν τοίνυν τὸν ῥυταγωγέα χρὴ ἐκ τῆς ὑποχαλινιδίας (sc. ἡνίας)—ἠρτημένον &c.)

Χρυσοχάλινος, aureo freno utens. Xen. Pæd. 1. et 8.

ΧΑ'ΛΙΞ, ικος, ὁ, χέρμα, acervus lapidum, qui unâ manu tolli possunt. ¶ Χάλικες dicuntur lapides minuti, quibus ad structuras ædium utuntur, et sunt silices et cæmenta, teste Hesych. Sic apud Thucyd. l. 1. ἐντὸς δὲ οὔτε χάλιξ, οὔτε πηλὸς ἦν. Et Plut. symp. 6. probl. 5. διὰ τίνα αἰτίαν αἱ χάλικες καὶ αἱ μολυβίδες ἐμβαλλόμεναι ψυχρότερον τὸ ὕδωρ ποιοῦσι.

ΧΑ'ΛΙΣ, ὁ, ἄκρατος οἶνος, vinum merum. (☞ Ἀπὸ τοῦ χαλᾷν τὰς φρένας καὶ ἴσως. Hesych.) ¶ Ponunt alii, ὁ χάλις, ιδος, ὁ μάργος. καὶ κεχαλασμένος τὰς φρένας, insanus, impos sui.

Ἀκρόχαλιξ, (comp.) supra modum laxatus seu solutus. Dionys. de situ orb. [Apoll. Rhod. Arg. lib. 4. 433. Ἀκρόχαλιξ οἴνῳ. Schol. ἄκρως μεθύων ἀκράτῳ ὁ νέκταρ.] ☞ Eustathius exp. etiam, ὁ ἀκράτῳ χαλασθεὶς τοῦ φρονεῖν, innuens, per syncopen videri dici, pro, ἀκρατόχαλιξ. ¶ Hesychio est, dimidiâ tantùm parte ebrius. (Fortasse rectiùs idem erit cum ἀκροθώραξ, ἄκρως μεθύων.)

ΧΑΛΚΟ'Σ, οῦ, ὁ, æs. Il. ζ'. Χαλκός τε, χρυσός τε, πολύκμητός τε σίδηρος. Apud Diosc. l. 5. c. 97. et 80. χαλκὸς κεκαυμένος, æs ustum. et χαλκοῦ ἄνθος, æris flos. et, χαλκοῦ λεπὶς, æris squama. ¶ Synecdochicè χαλκὸς dicitur etiam quicquid ex ære conflatum est; ut vasa ærea. Hesiod. in Erg. Τοῖς δ' ἦν χάλκεα μὲν τεύχεα, χάλκεοι δέ τε οἶκοι, Χαλκῷ δ' εἰργάζοντο, μέλας δ' οὐκ ἔσκε σίδηρος. † urna ærea. Soph. El. 760.† Apud Dioscor. l. 1. c. 133. ἐν χαλκῷ κυπρίῳ, exp. in vase cupreo. Sic pro vomere æreo, in Epigr. Pro securi ærea, Il. ν'. Pro gladio, seu ense, Iliad. ζ'. ι'. τ'. et aliàs sæpe. Pro aliis quoque armis, non minùs frequenter. Item, pro ærea moneta seu pecunia, apud Poll. l. 9. c. 1. Sic et Epigr. l. 2. et Marci c. 12. [Æsch. Ag. 396. 621. Eurip. Phœniss. 753. Philostr. l. 4. c. 7. et 20.] ☞ Quidam tradunt, dictum esse χαλκὸν παρὰ τὸ χέειν τὴν ἀλκὴν καὶ τὴν δύναμιν τῶν ἐπιχειρημάτων.

Χαλκόφι, per paragogen poëticam dicitur pro χαλκοῦ. Hom. πλάγχθη δ' ἀπὸ χαλκόφι χαλκός.

Χάλκεος, et contractè χαλκοῦς, æreus, ex ære factus. Ut, χάλκεα τεύχεα, et, χάλκεοι οἶκοι, apud Hesiod. in Erg. † Th. 724.† Sic, χαλκοῖς τείχεσι, apud Æschin in Ctesiph. Et, χαλκῆν ἔχει ἀσπίδα, apud Xen. in Lac. rep. Metaph. χάλκεον ἦτορ, Il. β'. et, χάλκεος ὕπνος, Il. λ.

Χαλκῆ μυῖα, ludi genus, de quo Poll. l. 9.

Χαλκοῦς, (sc. νόμισμα,) interdum substantivè appellatur æreum numisma. ut apud Dem. in Mid. Plut. symp. 4. ¶ Interdum est ponderis nomen, videlicet sextæ oboli partis. Pollux tamen obolum octo chalcos continere scribit. ¶ Significat et æream statuam, subaudito subst. ἀνδριάς. ut apud Luc. in Lexiph. ¶ Fuit et cognomentum rhetoris cujusdam ac poëtæ Dionysii, quòd Atheniensibus autor fuerit numismate æreo utendi, teste Athen. lib. 15.

Χάλκειος, metri gratiâ, idem quod χάλκεος. ut, ἔγχεϊ χαλκείῳ, Il. γ'. † χαλκείη. Hes. Th. 733.† (Eurip. Phœniss. 1316.) ¶ Est et suffruticis genus, apud Theophrast. hist. plant. l. 6. c. 3. Plinio, chalceos, χάλκειος, (sc. ἄκανθα.) lib. 21. cap. 16. spinosos aculeos habens.

Χάλκεια, seu χαλκεῖα, τὰ, festum antiquum, et à populo olim celebratum, postea verò à solis fabris, in honorem Vulcani. Etymol. ¶ Χαλκεῖα Polyb. χαλκουργεῖα dicit. ¶ Vide et infrà.

Χαλκεία, urbs in Cariâ. Unde

Χαλκεάται, Chalceates. nomen gentil. Steph.

Χαλκεὼν, ῶνος, ὁ, officina fabri ærarii. Od. θ'.

Χαλκεῖον, τὸ, idem cum χαλκὸς, æs. Aristophan. in Ran. Item, vas æreum, seu æramentum. Xen. in Œcon. Marci 7.

Χαλκίδιον, Iisdem vasculum ex ære. Poll. l. 10. ex Hermippo comm. ¶ Videtur etiam accipi pro vili æris moneta.

Χαλκιδῖτις πόρνη, vile et triviale scortum, quod vel pro æreo nummo se prostituit; apud Joseph.

Χαλκῖτις, ιδος, ἡ, scil. λίθος, chalcitis: medicamentum metallicum: de quo Diosc. l. 5. c. 115. et Plin. l. 34. c. 12.

Χαλκόω, æneum reddo: vel ære obduco et munio. unde in pass. Paralip. l. 2. c. 3. θυρώματα κεχαλκωμένα.

Χάλκωμα, æramentum, vas aut aliud opus ex ære factum. Xen. in Anab. Aristoph. in Pelarg. Sophron. apud Athen. l. 6. Apud Plut. χαλκώματα dicuntur ærata navium rostra.

Χαλκεύω, ærariam artem tracto, æs exerceo, et malleo tundo, Thucyd. l. 3. Item transitivè, ex ære fabrico: vel etiam ex ferro. Il. σ'. Τῇσι πάρ' εἰνάετες χάλκευον δαίδαλα πολλά. ¶ Item, ære cudo, cupro exprimo, metallo imprimo.

Χαλκεύομαι, idem. Plut. in Cam. ἐχαλκεύσατο κράνη τοῖς πλείστοις ὁλοσίδηρα. Item passivè, χαλκεύεσθαι dicitur, quod ex ære cuditur, vel et, ære inceditur. unde metaph. apud Aristoph. in Equit. ἐπὶ γὰρ τοῖς δήμασιν χαλκεύεται, i. adornantur, struuntur.

Χαλκεὺς, έως, ὁ, faber ærarius; vel etiam, faber ferrarius. † Xen. Pæd. 6. p. 162. c.† Aristot. de arte poët. Od. ι. Dicitur et de aurifice, Od. γ'. Deque impressore, qui χαλκεύει. ¶ Est et piscis à chalcide diversus, apud Athen. l. 7.

Χάλκευμα, machina ærea, quælibet res ærea. Æschyl. [Χοηφ. 574. παίσας προβαλὼν χαλκεύματι.]

Χαλκευτὴς, οῦ, ὁ, idem quod χαλκεὺς, qui æramenta cudit. Et generaliter, fabricator, artifex. Epigr. l. 3.

Χαλκευτικὸς, ad fabrum ærarium seu ferrarium pertinens. Item, qui artem ærariam seu ferrariam probè callet. [Xenoph. Memorab. lib. 1. §. 7. Œconom. cap. 1. §. 1. Περὶ Προσόδ. cap. 4. §. 6. ἀξίων γενομένων τῶν χαλκευτικῶν ἔργων, &c.]

Χαλκευτήριον, τὸ, officina τοῦ χαλκευτοῦ.

Χαλκεῖον, τὸ, idem. Luc. ¶ Item vas æreum. Xenoph. in sympos. Athen. l. 10. ¶ Hesych. χαλκεῖα sunt etiam monumenta artium inventarum.

Χαλκήϊος, Ionicè pro χάλκειος, ærarius seu ferrarius, fabrilis: ut, χαλκήϊος δόμος. Od. σ'.

Χαλκίζω, ludo χαλκοῖς. Poll. l. 7. c. 24. ¶ Item, æs refero, æri similis sum. Eust.

Χαλκισμὸς, ludus in quo ludebant chalcis, aut alio numismate. Quidam fuisse dicunt ludi genus, quo nummum raptim circumagendo digito impositum excutiebant pueri, et priusquam humi caderet, excipiebant recto digito. Poll. l. 6. et Eust.

Χαλκὶς, ίδος, ἡ, chalcis: avis nomen, inde dicta, quoniam colore æs refert, teste Eustath. Hom. κύμινδις. Plin. noctua, et nocturnus accipiter, internecinum cum aquilâ bellum gerens. ¶ Est et piscis genus, teste eodem et Athen. l. 7. quod à Dorione etiam χαλκιδικὴ dicitur, è scombrorum genere. Plin. Ter in anno parit. Sale asservatus, salsamentum præstat. Gaza spariam et ericam reddit. Aristot. ζωγίς est. Mox erit χαλκιδικὴ σαῦρα. ¶ Item, serpentis genus, sic appellatum ob virgulas quasdam ænei coloris, quæ tergum ejus distinguunt, teste schol. Nicand. Plinius in lacertarum genere numeravit. Eidem et sepa est.

Χαλκὶς, Laconicè dicebatur famula, teste Eustath.

Χαλκὶς et urbs est nobilis Eubœæ. Item in Syriâ Jamblicho præstantissimo philosopho natale solum. Item, fluvius Peloponnesi, apud Strab. Sed et aliæ urbes hujus nominis à Stephano commemorantur. ¶ Hinc et gentil. χαλκὶς γυνή. Et ἀκρόπολις χαλκιδική, i. Coma. Et ἐκ χαλκιδικῆς τῆς Σικελίας. Χαλκιδικὰ ποτήρια, quæ fiebant in urbe Chalcide. Χαλκιδικὴ σαῦρα, quæ modò fuit χαλκίς. Diosc. l. 2. c. 70.

Χαλκιδεὺς, vel ῆος, Chalcidensis.

Χαλκιδεὺς, è Chalcide urbe oriundus.

Χαλκιδίζειν, sordidum esse et parcum: docto significat. ἀπὸ τῶν κατ' Εὔβοιαν Χαλκιδέων, Hesych. Item, obscœno puerorum amori deditum esse: quoniam tales puerorum amores apud Chalcidenses frequentes erant. Idem et Suid.

Χαλκιδίζεσθαι, idem.

Χάλκη, ἡ, dicitur ἡ πορφύρα, teste Hesych. et schol. Nicand. afferente exemplum hujus signif. ex Numenio.

Composita.

Ἀντιχαλκεύω, fabrico. Item, ære munio: unde, ἀσπίδες ἀντιχαλκευμέναι, apud Xen. in Cyn.

Ἀποχαλκίζω, ære privo seu spolio, i. pecuniâ: in Anthol. Epig.

Ἀχάλκευτος, qui non est ex ære aut ferro fabricatus. Plut. (Æsch. Ch. 491.)

Ἄχαλκος, ære carens: unde, ἄχαλκος ἀσπίδων, æreis carens clypeis: apud Soph. in Œdip. Tyr. Item, carens æreis nummis, non habens pecunias. Gregor.

Ἀχαλκέω, sum sine ære, pecunias non habeo. Epigr. l. 2.

Ἀχαλκὴς, idem quod ἄχαλκος. Tryph.

Γυιόχαλκος, æreis membris constans.

Δεκάχαλκον, τὸ, decem chalci, decem ærei nummi, denarius. Plut.

Δίχαλκον, duo chalci, quarta oboli pars. Poll. l. 9. Diosc. l. 4. c. 155.

Ἔγχαλκος, cui æs inest, æreus. Item, cui est pecunia. in anth. Epigram. l. 2.

Ἐπίχαλκος, in superficie æratus, ære obductus. Aristoph. in Vesp.

Ἐπίχαλκον, τὸ, Hesych. est τὸ στόμα τῶν αὐλῶν.

Ἐπιχαλκῖται, οἱ, armati. Idem.

Ἐπιχαλκεύω, fabricor seu cudo super. Item, insuper fabricor et cudo, ferramentum ferramento agglutino. Metaphoricè accipi traditur pro expolio. ¶ Apud Aristotel. rhet. lib. 3. significat, auditorum mentes sibi conciliare. Sunt tamen qui pro expolire accipiant.

Εὔχαλκος, bonum æs habens, ex pulchro ære factus: ex ære pulchrè fabricatus. (Æsch. S. c. Th. 465. Pers. 456.)

Καταχαλκεύω, ex ære fabrico. Plut.

Κατάχαλκος, æratus. Eurip. in Phœn.

Καταχαλκόω, ære obduco.

Λεπιδόχαλκος, æris squama. Cels. l. 2. c. 22.

Ὀρείχαλκος, æs montanum: orichalcum. aliis, χαλκολίβανον. Schol. Hesiod. scribit, esse æs candidum, quod in montibus invenitur, aut materiam quandam metallicam, ære pretiosiorem, habeat. Hesiod. in Asp. † 122.† et Plat. in Crit. ¶ Interdum adjectivè significat, confectus ex orichalco: ut, ὀρείχαλκος στήλη, apud Suid. ¶ Scribitur et, ὀρίχαλκος. (Philost. l. 2. c. 6. et 20.)

Πάγχαλκος, solidus ex ære, totus æreus. Soph. in Antig. [147. Elect. 197. ὅτε σοι παγχάλκων ἀνταία γενύων ὡρμάθη πλαγὰ, &c. Eurip. Orest. 444. Κύκλῳ γὰρ εἰλισσόμεσθα παγχάλκοις ὅπλοις. Phœn. 122. 1248.] (Æschyl. S. c. Th. 597.)

[Παγχάλκεος. Apoll. Rhod. Arg. iv. 1653. καί ὁ παγχάλκεον ἔσκεν Οἱ δέμας. Hom. Odyss. λ. 574. Χερσὶν ἔχων ῥόπαλον παγχάλκεον, &c. Schol. παντοχόθεν σεσιδηρωμένον.]

Παραχαλκεύω, cudo.

Πεντέχαλκον, seu πεντάχαλκον, quinque ærei nummi. Poll. l. 5. ex Aristophontis Didymis.

Περιχαλκόω, ære obduco. Aphthon.

Πολύχαλκος, multum habens æris, ære abundans: vel, cui multum est pecuniæ. Il. κ'. Item, firmus, validus: οὐρανὸν πολύχαλκον. Il. ε.

(Προχαλκεύειν. Æsch. Ch. 645.)

Τανύχαλκος, longè lateque æratus. Suid. ex Epigr.

Ὑπόχαλκος, subæratus, sub quo æs latet: ut, ὑπόχαλκον νόμισμα. apud Poll.

(ΧΑ'ΛΥΨ. χάλυβος Σκυθῶν ἄποικος σίδηρος. ferrum sive massa ferrea ex Scythicis ferrifodinis erutus. V. Æschyl. S. c. Th. 734. cum H. Stephani var. Lect. ubi habes Adjectiva ista χαλυβδικὸς, χαλυβικὸς, χαλυβδαϊκός. p. 13.)

ΧΑΜΑΙ', humi, in terra. Od. ξ. χαμαὶ ἕζεσθαι. Xen. pæd. 7. εἶδε τὴν γυναῖκα χαμαὶ καθημένην. Item, humi, in terram, ad terram. Il. γ'. Ἡ μὲν ἀποπλαγχθεῖσα χαμαὶ πέσε. (Eurip. Med. 1172.)

Χαμαίθεν, ex terra, humi, è fundo. Plut.

Χαμαιῖτις, sive χαμῖτις, vitis quæ humi serpit. Suid. et Eust.

Χαμηλὸς, humilis, χαμαίζηλος. apud Xen. de re eq. ὁπλαὶ χαμηλαὶ, pro ὁμαλαὶ, de equorum ungulis.

Χαμάδις, humi, in terram. Il. γ'. ζ. π'. Od. τ'. (Æsch. S. c. Th. 364.)

Χαμᾶζε, humi, in terram. Il. γ'. et ρ'.

Χαμᾶθεν, è terrâ, ex humo. Aristot. Rhet. 2. Xen. Hell. 7.

Χθαμαλὸς, (pleonasmo τοῦ θ, pro χαμαλὸς.) humilis, depressus, non multum à terra assurgens, non altus. Iliad. ν'. Odyss. μ'. apud Phil. de mundo.

Χθαμαλόω, ῶ, f. ώσω, humilem reddo, solo æquo, complano.

(ΧΑ'ΟΣ. Sch. Æsch. εὐγενής, unde βαθυχαῖος. ib. Suppl. 865. sc. μεγάλως εὐγενής.)

ΧΑΡΑ'ΣΣΩ, seu χαράττω, f. ξω, sculpo. Item, sculpo, imprimo. Item, excavo. Hesych. Item, scarifico, incido. Item, cavo. Hesiod. in Erg. νῦν δὴ σκάφος οὐκέτι οἴσω, Ἀλλ' ἄρνας τε χαραξαίμην, καὶ ἱμᾶσας ἐγείρω.

Χαράσσομαι, sculpor, insculpor. Item, incidor, scarificor. Ut, φύλλα κεχαραγμένα, apud Dioscorid. lib. 4. cap. 175. Item, acuor. Hesiod. in Erg. τὰ πρῶτα χαρασσομένοιο σιδήρου, quum primùm acuitur ferrum. (Æsch. Pers. 685. κείνῳ τόδε μὴ χαράσσου. Eurip. Med. 156.)

Χάραγμα, τὸ, nota quam impressit ὁ χαράσσων, vestigium et veluti sulcus, qui fit διὰ τοῦ χαράσσειν. Sophocl. in Philoct. et in Epigr.

Χαραγμὸς, ὁ, incisura, incisio. Theophrast. hist. plant. lib. 3. cap. 13. et lib. 4. cap. 15.

Χαρακτὴρ, ῆρος, ὁ, nota impressa vel insculpta aut inscripta. Unde, χαρακτῆρα ἐπιβάλλειν, idem quod σημαίνειν, apud Aristot. polit. 1. cap. 6. loquentem de numismate. Et, ἐκκόπτειν χαρακτῆρα, percutere monetam; Idem 2. Œconom. (Eurip. Med. 520. Æschyl. Suppl. 290.) ¶ De notis literarum seu literis æneæ tabulæ vel ceratæ inscriptis, apud Plut. in lib. adversus Colot. Metaphoricè apud Isocr. ad Demon. οἷς (l. ὧν) τοῖς ἔργοις ἡ τῶν τρόπων ἀρετὴ τελευτήσασιν ἐπέβαλεν εὐκλείας χαρακτῆρα, quorum rebus gestis tantum laudis insigne, signum tantum, adjecit, impressit. ¶ Item, forma dicendi, stylus, genus orationis. Demetrius Phaler. ¶ Item, figura, effigies, imago, lineamentum, ductus: apud Demosth. ἐν δὲ ταῖς ὁμιλίαις ὁ τῆς ψυχῆς χαρακτὴρ βλέπεται. ¶ Item, ritus, Maccab. lib. 2. cap. 4. ¶ Item, sexus, Gal. ¶ Item, forma, differentia, descriptio, qua describitur aliqua res veluti ex nota ei impressa, à cæteris rebus eam distinguendo. Cicero in Topic.

Χαρακτηρικὸς dicitur, in quo est nota characteris, et styli, vel differentia. Dion. Halic.

Χαρακτηρίζω, insignio, charactere et nota distinguo, notam rei et formam exprimo. Chrysostom. in epistol. ad Hebr. μάλιστα δὲ χαρακτηρίζει τὸν χριστιανισμὸν ἡ ἀγάπη. Plut. in Homer. οὐκ ἠμέλησε δὲ οὐδὲ χαρακτηρίσαι τοὺς ῥήτορας, non neglexit oratores suis characteribus et scribendi generibus repræsentare. Item, notam habeo, significo, typus sum. ut Arethas, comm. in apocal. c. 6. dicit, τὸν μόσχον τὸν δεύτερον τὰς τῶν ἁγίων μεγαλοπρεπεῖς ἱερὰς θυσίας χαρακτηρίζειν.

Χαρακτηρισμὸς, designatio, denotatio, rei alicujus suis veluti notis insignitæ repræsentatio.

Χαρακτηριστικὸς, in quo est nota differentiæ: ut, χαρακτηριστικὰ ἰδιώματα, notæ quibus alius ab alio discernitur. Damascen.

Χαραντήριος, et per syncopen χάραντρος, incidendi vim habens: vel, aptus ad incidendum et secandum. Nicand. in Alexipharm.

Κάρχαρος, asper. Unde animal κάρχαρον dicitur, pro καρχαρόδουν, i. acutos habens dentes, et quasi κεχαραγμένους. Sic, κύων κάρχαρος, apud Lucian. de luct. Metaphoricè apud eundem de scrib. hist. τὴν τῆς ἑρμηνείας ἰσχὺν, τὴν μὲν σφοδρὰν ἐκείνην καὶ κάρχαρον.

Καρχαρόδοντες κύνες, iidem qui et κάρχαροι, acutos habentes dentes.

Καρχαρίας, ου, ὁ, dicitur canis marinus, piscis species, quòd dentibus sit καρχάρους. Athen. l. 1.

Χάραξ, ακος, ὁ, terræ sulcus, aratro aut fossorio instrumento excavatæ: fossa. Peculiariter sic dicitur vallum seu agger quo castra muniri solent. ut apud Menand. πολλοὶ γὰρ ἐκλελοιπότες Τὸν χάρακα τὰς κώμας ἐπόρθουν. Sic et apud Plut. de fortit. Rom. Exponitur etiam, castra, à Cicer. apud Polyb. Hesychio est etiam sepimentum. ¶ Item, planta quædam spinosa. ¶ Significat et vallum præacutum, palum, pedamentum. In qua signif. fœmininum esse annotant grammat. sicut κάμαξ. Unde Aristoph. in Vesp. Εἶτ' ἐξηπάτησεν ἡ χάραξ τὴν ἄμπελον.

Χαράκιον, itidem, vallus, pedamentum, sustentaculum. Hesych.

Χαρακίας, ου, ὁ, degens in vallis aut proveniens. ut, χαρακίας κάλαμος, apud Theophrast. l. 4. c. 12. et, χαρακίας τιθύμαλλος, apud Diosc. l. 4. c. 165.

Χαρακίζω, vallis depactis munio: vallo protego. Item, vallo seu palo erigo. Hesych.

Χαρακισμὸς, munitio quæ palis defixis fit, palorum defixio. Athen. 6.

Χαρακόω, vallo communio, circumvallo. Æsch. in Ctesiph. cum accusat. Impropriè apud Athen. l. 2. μάζα κεχαρακωμένη ἀχύροις dicitur, id est, constans è furfuracea et acerosa farina, et aceribus non aliter palatum pungens, quàm valli acuti pedes supergradientium.

Χαράκωμα, idem quod χάραξ, vallum, agger. Demosth. Philipp. 2. Xen. Hellen. 2.

Χαράδρα, ἡ, terræ fissura, facta ex terræ motu: caverna, salebra, vorago. Thucyd. lib. 3. ἐσπίπτοντες εἰς χαράδρας ἀνεκβάτους. Sic et apud Phil. de vita Mos. l. 1. ¶ Item, sulcus, quem torrens rapido suo impetu ἐχάραξε. ¶ Item, ipse torrens, qui, impetuosè è monte aut præcipite loco decurrens, terram excavat. Il. π'. et apud Aristoph. in Vesp.

Χαραδραῖος, ου, ὁ, è χαράδρα desumptus aut lectus. Ut, χαραδραῖα βλήματα, apud Nonn. fragosi lapides et asperi. Χαραδραῖος ποταμὸς, idem quod χαράδρα, torrens, apud eundem. Χαραδραίη pro χαράδρα, in Epigr.

Χαραδρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, salebrosus. Ut, χαραδρώδεσι τόποις, apud Dioscor. l. 4. c. 37. Χαραδρώδης ποταμὸς, idem quod χαραδραῖος ποταμὸς, Strab.

Χαραδρεὼν, ῶνος, ὁ, torrentis alveus: vel, locus frequens torrentibus. Eust.

Χαραδριὸς, ὁ, avis quæ in salebris et alveis torrentium degit. Aristoph. in Avibus. rupex, hiaticula.

Χαραδρόω, salebrosum et cavernosum reddo, torrentibus impetuosis excavo: unde, χώρη κεχαραδρωμένη, apud Herodot. in Euterp.

Composita: ac primùm ex χαράσσω.

Ἀναχαράσσω, denuo sculpo, denuo incido. Plut.

Ἀποχαράσσω, scarifico, derado. in Hippiatr. Item, impresso vestigio signo et noto.

Ἀποχάραξις, ejusmodi vestigii et notæ impressio. schol. Soph.

Ἀρτιχάρακτος, ὁ καὶ ἡ, recenter sculptus seu insculptus: ut, ἀρτιχάρακτα γράμματα, apud Athen. l. 5. ex epigrammate Archimeli.

Ἀχάρακτος, nullas habens sibi impressas notas, inefigiatus, informis. Apud Nonn. ἀχάρακτος ὀπωπὴ, facies non expressa.

Ἐγχαράττω, insculpo, imprimo, inscribo, incido. Plut. in Per.

Ἐγχάραγμα, τὸ, vestigium διὰ τοῦ χαράσσεσθαι impressum. Polyb.

Ἐγχάραξις, ἡ, insculptura, incisura. Item, scarificatio: apud medicos.

Ἐπιχαράττω, idem quod ἐγχαράττω. Plut. in Publio. Item, incido, et incisuris serratum reddo.

Νεοχάρακτος, nuper insculptus, nuper impressus. Soph. in Ajace. (6.)

Παραχαράττω, perperam signo, adulterino impresso signo cudo. Ut apud Suid. τὸ νόμισμα παρεχάραξε. Item metaphor. adultero, falso. Gregor. orat. 1. de filio, παραχαράττων τι τῆς γραφῆς καὶ τῆς ἀληθείας.

Παραχάραγμα, adulterinus nummus: vel, signum adulterinum.

Παραχαράκτης, ου, ὁ, falsus monetarius. In Pand.

Περιχαράττω, circumcido, circino, et circino circumscribo; in iisdem. Item, circumscarifico, et circumcirca incido. unde, περικεχαραγμένον φύλλον, apud Theophr. hist. pl. l. 3.

Περιχάραξις, εως, ἡ, circumscriptio.

Περιχαρακτὴρ, circumscarificator; i. scalpellus, quo dentes circumscarificant. Cœl. Aur. chron. lib. 2.

Περιχαρακτικὸς, habens vim circumscribendi et emarginandi. Dioscor. l. 1. c. 138.

Προπεριχαράττω, antè circumscarifico.

Προχαράττω, prima lineamenta duco, primam sculpturam facio ante polituram, præformo. Greg. in epitaph. patr.

Προχάραγμα, futuræ rei repræsentatio imaginaria, imago futuri: apud eundem.

Ὑποχαράττω, subimprimo, subsigno. Max. Tyr.

Composita ex χάραξ, et χαράδρα.

Ἀποχαρακόω, vallo seu aggere occludo aut includo: unde, ποταμὸς ἀποκεχαρακωμένος, apud Plut.

Ἀχαράκωτος τόπος, locus vallo non munitus. Polyb.

Ἐκχαραδρόω, in torrentis alveum excavo; cavernosum et salebrosum reddo. Polyb. l. 4.

Περιχαρακόω, vallo circummunio, aggere cingo. Æsch. in Ctesiph. [Dinarch. Orat. c. Demosth. τὴν περιχαρακωμένην παραδίδωσι τὴν πατρίδα, ταῖς αὐτοῦ συμβολαῖς.]

Περιχαράκωμα, vallum seu agger locum aliquem cingens et circummuniens.

ΧΑ'ΡΙΣ, ιτος, ἡ, Gratia, i. gratiæ genius. Hinc Χάριτες, tres sorores, Gratiæ dictæ, Ἀγλαΐα, Εὐφροσύνη, Θαλία, Græcis gentilibus. Quo significatu Χάριτα dicendum volunt nonnulli in accus. non χάριν. ¶ Χάρις, gratia, i. venustas, lepos, elegantia. Od. θ'. τῷ δ' ἄρ' Ἀθήνη θεσπεσίην κατέχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις. Aristoph. in Vesp. ᾗ χάρις ἐφέστηκε. Sæpe dicitur, λέγειν τι vel πράττειν πρὸς χάριν τινὸς, dicere aliquid vel facere in gratiam alicujus; apud Thuc. Isocr. &c. Sæpe etiam, σὴν χάριν, (omissa præpositione,) gratiâ tui, tui causâ: aut, nomine tuo. Sic, ἐμὴν χάριν ἠγείρασθε, convenistis mei gratiâ. ¶ Quo sensu χάριν ponitur pro ἕνεκα, vel ἔργῳ. ut, τούτου χάριν, hujus rei gratiâ, propter hoc, hujus ergo. (Ubi ergo non est conjunctio, sed abl. absque accentu scribendus.) Χάριν ἔχειν τούτου, habere gratiam pro hac re, Xenoph. Pæd. 3. 11. 5. p. 117. e.† Pro quo dicitur et, χάριν εἰδέναι, apud Isocrat. Luc. et alios. † Sic εἴσομαι χάριν. Xen. Pæd. 1. 3. 12. Sic l. 3. p. 67. e.† Interdum tamen, χάριν ἔχειν, exp. gratiam promereri, aut gratiam inire. ut, χάριν ἐν τούτῳ μείζω ἔτι ἕξει, Thuc. in l. 8. Χάριν ἀποδιδόναι, referre gratiam, Xen. Pæd. 5. † χάριν ἀποδιδόναι τινί τινος, alicui pro aliqua re. l. 4. p. 93. a.† Pro quo idem dixit, χάριν ἀντιτίνειν. Pro iisdem dicitur et, χάριν ἐκτίνειν, apud Plat. de rep. lib. 1. et, χάριν ἀνταποδίδοσθαι, apud Thuc. †Sic Hesiod. Th. 503.† Χάριν καταθέσθαι τινὶ, gratiam collocare apud aliquem, gratificari alicui: apud Dem. Pro quo et, φέρειν χάριν, apud Hom. et Andoc. ¶ Item, χάρις, gratia, i. amicitia seu benevolentia. Unde, χάριν κτᾶσθαι, conciliare benevolentiam, apud Xenoph. Cui contrarium est, χάριν διαλύειν. † χάριτος ἕνεκα (τι ποιεῖν) Xen. Pæd. l. 4. p. 95. a.† ¶ Item, beneficium. Unde, τίκτειν χάριν, conferre beneficium, apud Soph. in Ajace. Et, χάριν ὀφείλειν, beneficio devinctum esse, Xen. Pæd. 3. † p. 73. c. beneficia debere.† ¶ Interdum peculiariter dicitur de obsequio mulieris, quæ sui copiam facit, teste Poll. lib. 5. ¶ Item, præmium: unde, χάριν φέρεσθαι, præmium accipere; apud Andoc. ¶ Χάριτες, dicti fuerunt etiam ramuli myrti: apud Hom. Iliad. ρ'. teste ejus schol. (V. Æschyl. S. c. Th. 709. Ag. 796. 830. 1052. 1067. 1215. 1515. 1596. 1554. μόχθου δὲ χάριν τήνδ' ἐπιδώσω. Eurip. Med. 186. βίου χάριν μεθεῖσα. ib. 227. βέβακε δ' ὅρκων χάρις ib. 440. σὴν χάριν φέρουσα. ib. 509. 539. 984. ἐμὴν χάριν. ib. 1137. Phœniss. 526. 716. 1691. Soph. Tr. 470. 492.) ☞ Dicitur χάρις ex χαίρω, vel potiùs à nomine χαρὰ derivato à χαίρω. quoniam nihil æquè est χαρᾶς γόνιμον, quàm χάρις, teste Plut.

Χαρίεις, εσσα, εν, venustus, elegans, pulcher. Ut, εἵματα χαρίεντα, apud Homer. et, χαρίεντα λόγον. Aristoph. Sic apud Aristotel. eth. 4. c. 8. Et, χαρίεντες dicuntur homines festivi, in dictis elegantes et politi. Exponitur etiam, gratus, jucundus.

Χαριέστερος, venustior, lepidior. Aristotel. eth. 4. c. 7. Item, gratior, jucundior.

Χαριέστατος, venustissimus. Item, gratissimus, jucundissimus. Od. κ'.

Χαριέντως, lepidè, scitè, festivè. Plat. de rep. lib. 1.

Χαριεστέρως, elegantiùs, urbaniùs. Aristot.

Χαριέστατα, venustissime.

Χαριεντίζομαι, jocor, lepida urbanitate utor, facetè aliquid dico. Plato de rep. l. 4. et Theophr. Legitur et activum χαριεντίζω, apud Aristoph. teste Etym.

Χαριεντισμὸς, lepos et venustas sermonis: dictum salsum, et facetum. Dion. Halic. in Isocr.

Χαριτία, ἡ, lepidum aliquod et joculare factum. Xen. † Pæd. 1. 2. 47. e.†

Χαρίζομαι, f. ίσομαι, p. ισμαι, gratificor, rem gratam facio, obsequium aliquod præsto, Iliad. λ. Et ζ'. Ἕκτορι καὶ Τρώεσσι χαριζόμενος. Xenoph. Pæd. 4. ἥδομαι, σοὶ χαριζόμενος, μακρὰν ἰδεῖν. Sic et apud Plut. in lib. de discern. adul. ab am. † Xen. Pæd. l. 1. 1. 5. Cum acc. rei et dat. Personæ. l. 3. 11. et l. 4. 9. huic referri potest. l. 3. p.

76. a. cum acc. et dat. pers. gratificari alicui in aliqua re.† ¶ Exponitur et, gratiam concilio, demereor. apud Demosth. pro cor. αὐτὸς χαρίζῃ χάριτας ταύτας, ἐμὲ συκοφαντῶν, frivolam gratiam inis. ¶ Item, indulgeo: ut, ἔρωτι χαρίζεσθαι, apud Plutarch. ¶ Item, dono, largior. Moschus in Amore fugitivo, λάβε, ταῦτα χαρίζομαι, ὅσσα μοι, ὅπλα. Sic et apud Herodian. lib. 1. et 3. † χαρίσασθαι γαστρί. Xen. Pæd. l. 4. p. 97. d. et ἰδίᾳ, p. 99. a.† Et cum genit. Od. δ. χαριζομένη παρεόντων. ¶ Item, condono: cum dat. pers. et accus. rei in epist. ad Corinth. 2. cap. 2. ¶ Dicitur et mulier χαρίζεσθαι, quæ viro sui copiam facit: apud Xen. et Philostr. in epist. (V. Æschyl. Pers. 702. Ag. 312. Cum Gen. R. Dat. Pers. Theoc. ιά. 188.)

Κεχαρισμένος, qui gratam rem alicui fecit, qui beneficium aliquod contulit. ¶ Item passivè, beneficio affectus, Xen. anab. lib. 1. et apomn. lib. 1. ¶ Item, acceptus, gratus, placitus: unde apud Hom. ἐμῷ κεχαρισμένε θυμῷ. (Theoc. ιϛ΄. 68.)

Κεχαρισμένως, gratè, acceptè, jucundè: vel, ad gratiam, ad voluptatem. Plut.

Χάρισμα, τὸ, quod aliquis gratificando donavit: donum. Rom. c. 5. et alibi apud sacr. script.

Χαριστήριος, ὁ καὶ ἡ. Ut, χαριστήριος λόγος, oratio qua gratiæ aguntur: apud Julian. Sic, χαριστήρια ἱερὰ, Synes.

Χαριστήριον, τὸ, munus quod datur ab eo qui gratias agit. Unde plur. num. χαριστήρια, apud Xen. † Pæd. l. 4. p. 87. c. l. 8. p. 234. a.† et Arrian.

Χαρίσιον, pro eodem, teste Suida. ¶ Est χαρίσιον, etiam, placentæ species. Hesych. Itidemque χαρίσια, Athen. l. 15. sunt πεμμάτια. Qualia dono dantur.

Χαριτόω, q. d. gratiâ afficio, facio ut quis gratiâ præditus sit, seu gratiâ valeat, in ep. ad Ephes. c. 1.

Χαριτόομαι, gratiâ afficior, gratiam accipio. Unde fœmin. particip. κεχαριτωμένη, gratiâ donata, ornata, Luc. c. 1.

Composita.

Ἀντίχαρις, ἡ, gratia quæ vicissim confertur in aliquem, gratia pro accepto beneficio.

Ἀντιχαριεντίζομαι, vicissim jocor, vicissim facetè cavillor.

Ἀντιχαρίζομαι, beneficium rependo; remuneror. Xen. Pæd. 4. et 8.

Ἀποχαρίζομαι, elargior.

Ἀρτοχάριτες, placentarum genus. panes rotundi et lati, tenuesque; popana, quæ dono dantur. Hesych.

Ἄχαρις, ὁ καὶ ἡ, gratiæ omnis expers, invenustus, illepidus: et consequenter, ingratus, injucundus. ut, ἄχαρις γνῶσις, apud Herodian. et, ἄχαρις λόγος, Demetr. Phal. ¶ Exponitur et, tristis, durus, acerbus. unde apud Arrian. μηδὲν ἄχαρι πείσεσθαι ἐκ Σκυθῶν. ¶ Item, ingratus, immemor beneficii, inofficiosus. [Herodot. Hist. lib. 1. cap. 41. ἐγώ σε συμφορῇ πεπληγμένον, ἄχαρι τί τοι οὐκ ὀνειδίζω, &c.] ¶ Ἄχαρις, dicitur etiam, quæ per ætatem nondum apta est venereo obsequio: apud Plut. in Erot. (Æsch. Ag. 1553. Ch. 40.)

Ἀχαρίτως, absque ulla gratia, invenustè, illepidè. Hermog. Item, ingratè, injucundè. Potest autem hoc adverbium etiam ab ἀχάριτος deduci, idem significante cum ἄχαρις. ut, ἀχαρίτως ἐπισκευάς, Plut. in Sol.

Ἀχάριστος, ὁ καὶ ἡ, beneficii accepti immemor, ingratus. Herodian. lib. 6. τοῦ τε Μαξιμίνου ὡς ἀπίστου καὶ ἀχαρίστου κατηγόρει. Xenoph. † Pæd. 1. 2. 7.† πρὸς τοὺς γονεῖς ἀχάριστον εἶναι. ¶ Item ingratus, injucundus, molestus, minimè gratiosus, inamœnus. Odyss. θ΄. οὐκ ἀχάριστα μεθ' ὑμῖν ταῦτ' ἀγορεύεις. † Comparat. apud Xen. Pæd. p. 220. a.† (Eurip. Med. 660. Phœniss. 1691.)

Ἀχαρίστως, ingratè, animo immemore beneficii. Item, injucundè, molestè. Interdum et, non libenter, gravatè. Xen. Pæd. 7.

Ἀχαριστία, ἡ, animus ingratus, animus beneficii immemor. † Xen. Pæd. 1. 2. 7.†

Ἀχαριστοσύνη, idem. Epigr.

Ἀχαριστέω, ingratus sum, gratiam non refero. Xen. ἀχαριστεῖ πρὸς τοὺς φίλους, ἄδικός ἐστι. Item, non obsequor.

Ἀχαριστοῦμαι, gratiâ debitâ fraudor ab aliquo ingrato et beneficii immemore. Plut. in Cam.

Γλωσσοχαριτέω, linguam ad gratiam alicujus comparo, gratiam linguâ aucupor, blandior. Proverb. Solomon. c. 28.

Δημοχαριστής, qui populo libenter gratificatur. Eurip. in Hec.

Δυσχάριστος, parum gratus. Plut.

[Ἐκχαρίζομαι. Xenoph. περὶ Ἱππ. cap. 6. § 12. καὶ ἄλλα, ἐν τινι ἥδεται, τὸν ἀναβαλλόντα ἐκχαρίζεσθαι.]

Ἐπίχαρις, cui gratia inest, venustus, lepidus. † Xen. Pæd. 1. 4. 4.† (Æsch. S. c. Th. 916. Eurip. Med. 633.) ¶ Item, gratus, jucundus. Et, τὸ ἐπίχαρι, quod gratiam conciliat, quod gratiosè fit ac dicitur. Xen. et Plut.

Ἐπιχάριτος, venustus, lepidus, gratus. Xen. † Pæd. lib. 8. p. 207. c. ἐπιχαριτώτερος.† [Œcon. cap. 7. § 37.]

Ἐπιχαρίτως, venustè, lepidè. Item, ad gratiam.

[Ἐπιχαρίττομαι. Aristoph. Acharn. 884. Ἔκβαθι τυῖδε κἠπιχαρίττα τῷ ξένῳ. Schol. Ἀντὶ τοῦ ἐπιχαρίτως ἔκβηθι τῷ ξένῳ.]

Ἐπιχαριεντίζομαι, festivè et jocosè aliquid dico. Lucian.

Εὔχαρις, idem quod ἐπίχαρις, nisi quòd amplius aliquid significare videtur. Plut. † Xen. Pæd. l. 2. p. 47. c.†

Εὐχάριστος, gratus, beneficii memor, Phil. gratiosus, acceptus, amabilis. Col. 3. † Superl. Xen. Pæd. 1. 2. 45. a. et l. 8. p. 219. c.† [Sympos. cap. 3. § 9. νὴ Δί', ἔφη ὁ Σωκράτης, ἐπ' εὐχαρίστῳ γε πράγματι.]

Εὐχαρίστως, animo beneficii memore. [Eurip. Heracl. 379. Μή μοι δορὶ συνταράξῃς τὰν εὐχαρίστως ἔχουσαν πόλιν, ἀλλ' ἀνάσχου.]

Εὐχαριστία, grata beneficiorum recordatio: grata animi significatio: vel, gratiarum actio: sæpe in epist. Paul. ¶ Sic peculiariter theologi appellant mysterium cœnæ Dominicæ, quoniam pars ejus præcipua est gratiarum actio, conjuncta cum commemoratione beneficiorum Dei et celebratione.

Εὐχαριστέω, gratum me præbeo. Item, gratias ago: passim in Nov. Testam.

Εὐχαριστοῦμαι, gratiæ mihi aguntur. Areop.

Εὐχαριστήριον, gratiarum actio. Item pro εὐχαριστία, in can. 13. concil. Nicæn.

Εὐχαριστήριος adjectivè, idem quod χαριστήριος.

Καταχαρίζομαι, gratificor, i. condono gratiosè et remitto. Lys. Item, in gratiam facio. Dem. Exponitur et, populariter et ambitiosè loquor. Isocrat.

Κήχαρις, imaguncula seu puppa ex cera alba aut auro, puellarum ludicrum. Hesychius. (☞ Fortasse quasi κήρχαρις, ex κηρὸς, cera.)

Προσχαρίζομαι, gratificor, ad gratiam loquor. Strab. [Xenoph. Œconom. τῇ γὰρ γαστρὶ αὐτῶν ἐπὶ ταῖς ἐπιθυμίαις προσχαριζόμενος ἄν, πολλὰ ἀνύτοις παρ' αὐτῶν.]

Προχαρίζομαι, q. d. antè vel priùs gratificor, atque condono.

Προχαριστήρια, τὰ, dies, quo magistratus omnes, fructibus germinare incipientibus, sub finem hyemis, Minervæ sacrificabant. Suid. ex Lycurgo.

ΧΑ΄ΡΤΗΣ, ου, ὁ, charta. Diosc. l. 1. c. 116. πάπυρος γνώριμός ἐστι πᾶσιν, ἀφ' ἧς ὁ χάρτης κατασκευάζεται. (Athen. V. S. Ant.) ☞ Eustathio à χαράσσω derivatum videtur, quòd in eo literas exaramus.

Χαρτίον, ου, τὸ, chartula, charta. Plut. de discern. am. et adul.

ΧΑ΄ΡΥΒΔΙΣ, charybdis: vortex maris, apud poëtas. ☞ Παρὰ τὸ εἰς χάος ῥοιβδεῖν τὰ σκάφη.

Ποντοχάρυβδις, (comp.) pontica charybdis, ponti vorago: apud Athen.

ΧΑ΄ΡΩΝ, ωνος, ὁ, Charon, Orci portitor, apud ethnicos poëtas: unde et pro morte sumitur. Aristoph. in Pluto, Ὁ δὲ Χάρων ξύμβολον δίδωσι, i. μέλλεις ἀποθανεῖν.

Χαρωνῖται, Orcini. Plut. in Ant.

Χαρώνειον, vel Χαρωνεῖον, et, Χαρώνειος θύρα, porta, per quam ad supplicium abducebantur qui damnati erant: vide Poll. lib. 8. et 4. ¶ Item Χαρώνεια, τὰ, Laërtio in Zenone, et geographis, barathra Plutonia, fœdos odores exhalantia. Gal. πολλάκις δ' ἀπὸ τοῦ στόματος μόνον κατὰ τὴν εἰσπνοὴν ἡ βλάβη γίνεται, καθάπερ ἐν τοῖς χαρωνείοις ὀνομαζομένοις χωρίοις.

ΧΑΤΕ΄Ω, ῶ, (poët.) egeo, indigeo, opus habeo. Od. γ΄. πάντες δὲ θεῶν χατέουσ' ἄνθρωποι, omnes divino auxilio indigent. Item, desidero, cupio, percupio. Od. δ΄. Εὐρύμαχ', οὔ τοι δύναμαι, χατέοντί περ ἔμπης Ἐνθάδε παρμενέμεν. Sic Od. β΄. et ι΄.

Χατίω, idem. Hesych.

Χατίζω, pro iisdem. Hesiod. in Erg. μήπως τὰ μεταξὺ χατίζων Πτώσσῃς ἀλλοτρίους οἴκους, ne interim penuriâ laborans mendicare cogaris. Item, desidero, peto. Il. β΄. Ἀτρεΐδη, τέο δ' αὖτ' ἐπιμέμφεαι, ἠδὲ χατίζεις. Sic. Il. σ΄.

Χατίς, ίδος, ἡ, indigentia, seu usus. item desiderium, cupiditas. Hesych.

Χῆτος, seu χῆτις, indigentia, penuria, inopia. Unde dat. χήτει, Od. π΄. Il. τ΄. † Hes. Th. 605.† et apud Plut. in lib. de discern. adul. ab amico.

Χητοσύνη, idem. Exponitur et, viduatio, direptio. Anthol. Epig.

Χήτης, ου, ὁ, inopiâ laborans, indigens: ut, χήτει γυναικός, Od. δ΄. ut quidam ibi legunt.

Χητεία, ἡ, idem cum χῆτις, seu χῆτος. Hesych.

Χητίζω, idem quod χατίζω. Etym.

Composita.

Ἐπιχητής, qui indiget, egenus, inops. Hesych.

Ἐπιχητίας, ου, ὁ, idem. apud eundem.

ΧΑΥ΄ΝΟΣ, ου, ὁ, laxus, fungosus, Theophr. (de haliphlœo robore.) παχὺ μὲν ἔχει τὸ στέλεχος, χαῦνον δὲ, καὶ κοῖλον ὡς ἐπὶ πολύ. Athen. l. 7. ἣ καὶ τῶν χλωρῶν σαρκωδεστέρα χαυνοτέρα ἐστὶ, fungosior est. Rursum apud Theophr. de caus. pl. l. 3. χαῦνος καὶ μανὸς πυρὸς, triticum fungosum et rarum. ¶ Apud Aristoph. in avib. χαῦνον ὄνομα, expon. amplum. ¶ Quoniam autem quæ laxa sunt et fungosa, nonnunquam vento inflantur et tumefiunt, ideo χαῦνος aliquando sig. inanis, inflatus, tumidus, superbus. Ut apud Plat. ep. 7. ἐμπλῆσαι ὑψηλῆς καὶ χαύνης ἐλπίδος, implere spe tumida et inani. Et, θαύματος χαῦνος, inflatus admiratione sui, apud Aristot. eth. lib. 4. ¶ Quidam à χάω derivant: ut χαῦνα propriè sint, quæ hiatibus quibusdam diducta fiunt laxiora et fungosiora.

Χαύνως, laxè. Herodian. l. 4.

Χαυνότης, ητος, ἡ, fungositas, laxitas: ut, συνθλίψαι χαυνότητα τῆς χιόνος, Plut. symp. 6. Item, stolida et tumida superbia, inanis ventosaque ambitio. Aristot. eth. l. 2. c. 7.

Χαυνόω, laxum fungosumque reddo, laxo et aperio. Athen. l. 13. et 8.

Χαυνόομαι, laxor. ¶ Item, stultâ superbiâ inflor, magnificè de me sentio, quum tamen nihil sim. Plut. in educ. lib. χαυνοῦνται γὰρ ταῖς ὑπερβολαῖς τῶν ἐπαίνων, καὶ θρύπτονται.

Χαύνωσις, εως, ἡ, laxatio, dissolutio. Aristoph. in Nub. † 873. Χαύνωσις ἀναπειστηρία. Suidas exponit (sub verbo ἀναπειστηρίας) λύσιν τῆς δίκης, dissolutio judicii, i. e. quo facimus ut quis absolvatur, qui jure accusatus erat, judices fallacibus verbis persuadendo.†

Χαυνωτικὸς, vim habens laxum efficiendi. Plut.

Χαύναξ, ακος, ὁ, homo tumida et inani inflatus superbia. Hesych.

Χαυνάζω, decipio, in errorem induco: apud eundem.

Χαυνῖται, eidem sunt panes admixto oleo subacti, qui subactione fungosi fieri et laxi creduntur. Pro quo apud Suid. legitur χαυνίτης.

Composita ex Χαυνόω.

Ἐκχαυνόω, laxiorem reddo, emollio.

Ὑποχαυνόω, paullulùm inflo, aliquantùm superbum et tumidum reddo. Plut. de aud. poëm.

Ὑπόχαυνος, subtumidus, ex parte superbus. Polem.

ΧΕ΄ΖΩ, F. έσω, caco, ventris onus depono. idem quod ἀποπατέω. Aristoph. in Nub. † 390.† χ' ὅταν χέζω, κομιδῇ βροντᾷ. Plut. in apoph. Lacon. ἐμεσάντων ἐν τῷ ἐφορείῳ, καὶ χεσάντων ἐπὶ τῶν δίφρων.

Χέζομαι, (medium,) idem quod χέζω. Fut. χέσομαι, sive χεσοῦμαι. Unde apud Aristophan. χεσεῖσθαι, cacaturum esse. Idem in Equit. χέσαιτο μὲν, εἰ μαχέσαιτο. Præt. κέχοδα, cacavi.

Χεσείω, cacaturio, alvum evacuare cupio. Aristoph. in Nub. † 294.†

Χεζητιάω, idem. apud eundem ibidem. † 1390.†

Composita.

Ἐγχέζω, incaco, caco in. unde præt. ἐγκέχοδα, apud Aristoph. in Ran.

Ἐπιχέζω, caco super. unde partic. ἐπικεχοδὼς, præterit. ἐπικέχοδα, apud eundem in Avib.

Καταχέζω, decaco: seu, concaco. Idem in Nub. † 173.†

Μεσσηγυδορποχέστης, ου, ὁ, qui inter cœnam cacat, qui inter cœnandum subinde surgit è mensa ad exonerandam alvum. Eustath. ex Hipponacte.

Μυόχοδον, τὸ, muscerda, stercus muris. Hippocrat. γυναικείων lib. 1. et apud Dioscor.

Μύχοδος, vilis, qui rejicitur instar fimi marini. Hesych.

ΧΕΙ΄ΛΟΣ, εος, τὸ, labrum, labium. Iliad. ό. ἡ δ' ἐγέλασσε Χείλεσιν. † Aristoph. Nub. 871.† Xenoph. in symp. παχέα ἔχεις τὰ χείλη. Equo etiam tribuuntur χείλη, apud eundem de re eq. Per metaphoram verò χεῖλος tribuitur etiam poculis, doliis, navibus, aliisque vasis. Epigram. lib. 2. Τετράκις ἀμφορέως περὶ χείλεσι χείλεα θεῖσα, quum quater sua labra admovisset labris amphoræ. Hesiod. in Erg. πίθου ἐπὶ χείλεσι, sub labris dolii. Fossis quoque tribuitur, Iliad. μ΄. et apud Æschyl. χεῖλος τῆς τάφρου, crepido fossæ. Dicuntur et ποταμῶν χείλη, labra et crepidines fluviorum, i. summæ riparum oræ, vel etiam ipsæ ripæ. Apud Gal. lib. 2. ad Glauc. τὰ χείλη τῶν τραυμάτων, labra seu oræ vulnerum, aperturam ambientes. (Theoc. ζ΄. 20. κ΄. 4. 9.)

Χειλάριον, τὸ, labellum.

Χείλων, labeo. in Epigramm. ¶ At χειλῶνες, Hesych. sunt τῶν ἀλεκτρυόνων τινές.

Χειλόω, labro circundo, labrum in ambitu duco.

Χειλωτὴς, dicitur ἡ αὐλητικὴ στομίς, quoniam labris circumligatur, ut interiore flatu non rumpatur. ¶ Vide et in der. à Χιλός.

Χελύνη, ἡ, idem quod χεῖλος, ex eoque derivatum, ut putatur. Aristoph. in Vesp. ¶ Vide et in derivatis à Χέλυς.

Composita.

Ἀγκυλόχειλος, ὁ καὶ ἡ, et ἀγκυλοχείλης, ου, ὁ, curva habens labia, qui est labris inflexis. Il. π΄. Od. χ΄. Hesiod. in Asp. † 405.†

Ἄχειλος, labiis carens. Item, qui sine ora est, sine margine et crepidine.

Βαθύχειλος, qui profundis est labiis seu crepidinibus.

Ἐπιχειλής, labra attingens, labris vicinus: ut, ἐπιχειλὲς μέτρον, apud Poll. lib. 2. Item, qui super labro seu crepidine est vel apparet: unde idem Aristophanem dicit ἐπιχειλῆ πράγματα appellasse τὰ ἐπιπόλαια.

Εὔχειλος, bene labrosus, pulchra seu magna labia habens.

Ἰσοχειλής, labra æquans, labris æqualis et par: ut, ἰσοχειλὲς μέτρον, apud Poll. lib. 2. Sic, ζωρὸς ἰσοχειλής, merum usque ad poculi labra infusum.

Ἰσοχειλέω, labrum pari libramento demitto.

Κεράσχειλος, labia cornuum modo incurva habens. Hesych.

Λεπτόχειλος, tenuia habens labra.

Μακρόχειλος, qui est labro longo, labrosus. Strabo.

Μυρτόχειλα, seu μυρτοχειλίδες, muliebris pudendi extremitates, et velut labia, quæ utrinque sunt, Poll. l. 2. et Ruff. Ephes. πτερυγώματα, et κρημνοί, quoque dicta.

Ὀνόχειλις, dicitur anchusæ altera species, apud Gal. de alim. facul. lib. 1. Apud Diosc. l. 4. c. 24. dicitur ὀνοχειλές.

Παχύχειλος, cui crassa sunt labra; labeo. [Aristot. de Hist. Animal. τὰ μὲν γὰρ, λεπτόχειλά ἐστιν, οἷον ὁ μύς· τὰ δὲ, παχύχειλα, οἷον τὰ λημνίστρια.]

Περιχειλόω, idem quod χειλόω. Xen. de re equest.

Πρόχειλος, seu προχειλής, qui prominentibus est labris, labrosus.

Πρόχειλον, et προχείλιον, τὸ, prominens labiorum pars. Poll. l. 2.

Ὑπέρχειλος, seu ὑπερχειλής, qui supra labia est, qui labra excedit. ut, ὑπερχειλὲς μέτρον, apud Poll. Sic, ὑπερχειλεῖς κρατῆρες, dicuntur cratera, qui supra labra implentur et exuberant: apud Athen. lib. 2.

Φοξίχειλος, qui labris est coarctatis et in angustum desinentibus: ut, φοξίχειλος κύλιξ, apud Athen. ex Simonide Amorgio.

ΧΕΙ͂ΜΑ, ατος, τὸ, hyems. Od. ξ. Τάων οὔποτε καρπὸς ἀπόλλυται, οὐδ' ἐπιλείπει Χείματος οὐδὲ θέρευς ἐπετήσιος. Sic et apud Hesiod. in Erg. (Æsch. Ag. 636. Soph. Œdip. Tyr. 1139.) ☞ Derivari dicitur παρὰ τὸ χέω, quoniam multas fundit pluvias: unde a Latinis poëtis nominatur aquosa et imbrifera.

Χειμών, ῶνος, idem. Od. δ'. Οὐ νιφετὸς, οὔτ' ἂρ χειμὼν πολὺς, οὔτε ποτ' ὄμβρος. Xen. Hellen. 6. ἐπεὶ χειμὼν ἐγένετο, καὶ οὐκ εἶχον τροφήν. Interdum sic dicitur procella maris, † Xen. Pæd. l. 5. p. 134. c.† interdum imber, interdum ventus, aliquando et utrumque. Aristot. de apibus, προαισθάνονται δὲ χειμῶνα καὶ ὕδωρ. Sic apud Demosth. pro cor. χειμῶνι χρησάμενος. (Æsch. Ag. 643.)

Χειμάς, άδος, ἡ, sub. ὥρα, tempus hybernum, idem quod χειμών. Item, χειμὰς, sc. ἐσθὴς, vestis hyberna. Hesych.

Χειμάδιος, hybernus: ut, χειμάδιος ἄνεμος. Demosth. Phil. 1.

Χειμάζω, f. σω, hyemo, hyemem traduco, hyberno. Idem Phil. 4. ἐν τῷ βαράθρῳ χειμάζειν. ¶ Item, tempestate jacto seu vexo: hyemali tempestate jacto. Item, vexo velut furibunda procella: ut, χειμάζειν πόλιν, apud Soph. in Œdip. Tyran. † 100.† Dicitur et impersonaliter, χειμάζει, tempestas oritur, frigus est.

Χειμάζομαι, tempestate vexor, peculiariter tali qualis hyeme in mari solet cooriri. Unde, νῆες χειμασθεῖσαι, apud Thuc. lib. 3. Et Plut. de def. orac. οἱ Τυνδαρίδαι τοῖς χειμαζομένοις βοηθοῦσι. Item hyeme infestor, seu hyemali frigore: ut, καρποὶ χειμαζόμενοι, apud Theophrast. de caus. pl. l. 2. (Æsch. Pr. 563.)

Χειμασία, ἡ, hybernatio, hyematio, hyemis traductio. Polyb. ¶ Item procella, tempestas, mare turbatum hybernis procellis. Hesych.

Χείμαστρον, τὸ, vestis qua hyemali tempore utimur. Poll. l. 10. et 7. ex Aristoph.

Χειμαίνω, idem quod χειμάζω. Et neutraliter, idem quod χειμάζομαι. apud Aristot. de arte poët. Dicitur et, χειμαίνει, pro χειμάζει, impersonaliter: ut apud Theocr. idyll. 9. (20.)

Χειμαίνομαι, idem quod χειμάζομαι, apud Herodot.

Χειμάω, seu χειμῶ, hyemali frigore infestor: seu simpliciter, frigeo, rigeo. Hesych.

Χειμέριος, et χειμερινός, hyemalis, hybernus. Ut, ἄελλαι χειμέριαι, Il. β'. Et, ὥρᾳ χειμερινῇ, apud Thuc. l. 2. Sic, χειμεριναὶ νόσοι, apud Hippocr.

Χειμερινώτατος, superl. exp. admodum gaudens algoribus.

Χειμερίζω, hyberno, hyemem traduco: apud Suid. et Hesych. [Herodot. Hist. lib. 6. Ὁ δὲ ναυτικὸς στρατὸς ὁ Περσέων, χειμερίσας περὶ Μίλητον &c.]

Χειμία, ἡ, hybernum frigus: vel simpliciter, frigus, rigor. Galen. apud Hippocr.

Χειμαίνουσα, quæ friget, rigens. Hippocr. in lib. de locis in homine. (à verbo χειμαίνω.)

Χείμεθλον, seu χίμετλον, ulcus ex hyberno frigore, quod digiti pedum, manuumque, nec non tali, contrahunt; Lat. pernio. apud Arist. rhet. l. 3. et Aristoph. in Vesp. Dicitur et, χιμέτλη, ἡ, apud Diosc. l. 2. c. 199. et l. 1. c. 184.

Χιμετλιάω, seu χιμετλιῶ, pernionibus laboro, manus pedesve frigore hyberno exulceratas habeo.

Χίμαρος, ου, ὁ, hircus aut hœdus hyeme natus. Hesych. et Eust. At χίμαρος, ἡ, capra aut capella, ἡ ἐπὶ χειμῶνος οὖσα, inquit schol. Theocr. apud eum idyll. 1. ‡ 16.‡ ¶ In qua significatione dicitur et χίμαιρα, ἡ, sæpe apud Theocr. Plut. in Lyc. et Xen. Hell. 4. (Æsch. Ag. 240.) ¶ At de fabulosa chimæra vide Eust.

Composita.

Ἀποχειμάζω, hyeme desinit, hyems desævit. Aristot.

Ἀχείμαστος, ὁ καὶ ἡ, nulla tempestate jactatus, qui sine tempestate est.

(Ἀχείματος. Æsch. Suppl. 139.)

Ἀχείμαντος, idem: ut, ἀχείμαντος ἀὴρ, apud Theophrast. de caus. pl. l. 2. c. 27.

Ἀχείμερος, carens hyeme, carens tempestate. Aratus.

Διαχειμάζω, hyemem traduco, hyberno. Thuc. l. 6.

Δύσχειμος, et δυσχείμερος, difficilis habitu ob hyberna frigora, infestus hyberno gelu. Ut, δύσχειμον χθόνα, apud Eur. in Bacch. [15. Suppl. 961. πλαγκτὰ δ' ὥστε τις νεφέλα, πνευμάτων ὑπὸ δυσχειμέρων ἀΐσσω.] Et, Δωδώνη δυσχείμερος, Il. β'. Sic apud Herodian. l. 3. δυσχείμερος γὰρ ἡ πᾶσα Καππαδοκία. ¶ Δυσχείμερος expon. etiam, algoris impatiens, alsiosus. (Δύσχιμος pro δύσχειμος. Æschyl. S. c. Th. 509. Ch. 184. δυσχείμερος. Ch. 269. Pers. 567. Aristoph. R. 125.)

Δυσχείμων, tempestuosus, δυσχείμερος. Apoll. [iv. 634. ἐν δ' ἄρα ταῖς λίμναις εἰσέλασαν δυσχείμονας, &c.]

Δυσχειμερινός, pro iisdem. apud Theophr.

Ἐγχειμάζω, hyemem dego in, hyberno in. Poll. l. 1.

Ἐπιχειμάζω, idem. vel simpliciter, in hybernis me contineo. [Thucyd. Hist. lib. 1. καὶ ἐπιχειμάσαντες ὅλον αὐτὸν, ἀπανίστανται τῶν Βαρβάρων.]

Ἐπιχείμασις, dicitur tempestas quæ post diem statutum sequitur, Plin. l. 18. c. 25. vel (secundum alios) quæ fit circa solemnem statutumque diem.

Εὐχείμερος, ad hyberna accommodatus: vel, salubri frigori expositus. Aristot. Polit. 7. c. 10. Item, frigoris patiens.

Μελάγχειμος, qui hyeme niger est. ¶ Τὰ μελάγχειμα, substantivè, dicuntur loca hyeme atra, nec ullis dealbata nivibus. Xen. in Cyneg. Poll. l. 5. c. 12. scribit, in ipsa nive μελάγχειμα esse casus quosdam, in quibus nix liquata est; qui sic nominentur, quoniam soli nigrentur, ceterâ humo nivibus existente albâ. (μελάγχιμος. Æsch. Suppl. 727. 755.)

Μεταχείμασις, idem quod ἐπιχείμασις, in priore signif. Plin. ibid.

Παραχειμάζω, hyberno apud: vel simpliciter, hyemo. Polyb.

Παραχειμασία, hyematio, hybernaculum. Idem. l. 3.

Προχειμάζω, prior hyberno: vel, ante tempus in hyberna concedo. ¶ Item, ante statutum tempus sum tempestuosus.

Προχείμασις, tempestas quæ est ante statutum diem. Plin. l. 18. c. 25.

Συγχειμάζω, unà sum in hybernis.

Συγχειμάζομαι, unà tempestate jactor. Item, unà hyemali frigore infestor. Aristoph. in Plut.

ΧΕΙ͂Ρ, τῆς χειρὸς, (et poët. χερὸς, item χειρὶς, et χερὶς, ut tradit Eust. Dat. plur. χερσὶ, et poëtice χείρεσι, vel χείρεσσι. In duali τὼ χεῖρε seu χέρε. Τὸ Attic. est gen. com.) manus. Prima tamen et antiquissima significatio putatur esse, qua ponitur pro toto brachio ab humero usque ad extremos digitos. Il. ε'. ἔλασ' ὦμον φασγάνῳ ἀΐξας, ἀπὸ δ' ἔξεσε χεῖρα βαρεῖαν. Il. λ'. Νύξε δὲ μιν κατὰ χεῖρα μέσην, ἀγκῶνος ἔνερθεν. Sic et apud Plut. in Ant. διατείνων τὰς χεῖρας, expandens brachia. † Xen. Pæd. 1. 31. ψέλλια περὶ χερσί.† Item specialiter, manus, quæ ἔσχατον ἀκρωτήριον appellatur à Gal. de usu part. l. 9. Sic Il. κ'. Χερσὶν ἑλέσθαι. Thuc. l. 4. καὶ τὰ χεῖρε ἐς τοὔπισω ξυμπλέξαντες. Xen. Pæd. 2. τὼ χεῖρε προέχειν. Legitur et, χεῖρας ἀμφοτέρας. Il. φ'. Quibusdam etiam brutis animantibus tribuitur. ut apud Galen. de usu partium, χεὶρ πιθηκεία, manus simiæ. Sic, ἄρκτου χεὶρ, apud Plut. in quæst. nat. Elephantis quoque προβοσκὶς, et προνομαία, dicitur χεὶρ, ut Lat. manus Cicer. Plin. et Curt. ¶ Item, manus, i. scriptura seu chirographum alicujus. Hyperides apud Poll. οὔτε τὴν ἑαυτοῦ χεῖρα δύναιτο ἀρνήσασθαι. Et, χεὶρ Ἀπελλοῦ, Apellis tabula. ¶ Item, manus, i. copiæ. Thuc. l. 3. ἐπειδή τε ὁ στρατὸς ἐσεβεβλήκει, πολλῇ χειρὶ ἐπεβεβοηθήκεσαν πάντες. Herodian. l. 3. ἐδεῖτο τοίνυν χειρὸς πλείονος πρὸς φρουρὰν τοῦ τόπου. Sic et sæpe apud Plut. Et apud Polyb. ἀξιόλογοι χεῖρες, copiæ præclaræ. Apud Herodot. χεὶρ βασιλῆος ὑπερμήκης, immensa regis potentia. Et Il. ο'. τὸν δὲ Ζεὺς ὦσεν ὄπισθεν Χειρὶ μάλα μεγάλῃ, magna vi. † ἄρχειν ἀδίκων χειρῶν. Xen. Pæd. 1. 5. 13.† ¶ Est et emplastri nomen, quod quinque pharmacis, ut manus digitis, constat, inæqualibus etiam ponderibus. ¶ Χεὶρ, à quibusdam dictus est etiam ὁ διψακὸς, herba labrum Veneris dicta. ut est in append. Dioscor. (αἰχμαλωτίδας χέρας. Soph. Aj. 71. χερὶ βρίθεις. ib. 130. κόμπον ἐν χερσὶν ἔχων, præ se ferens. Æschyl. S. c. Th. 479. 560. Ag. 34. 1366. Eum. 280. Ch. 948. Eurip. Med. 336. 371. ἐξ ἐμῆς. ib. 497. ἐς χεῖρας. Soph. Tr. 449. 545. opponitur λόγῳ. Œdip. Tyr. 903.)

Χείριος, ου, ὁ, interdum de eo dicitur qui est in potestate alicujus. ut apud Eurip. in Cyclop. Ἐλάβετε Τρῶες, τὴν Ἑλένην τε χειρίαν. Interdum expon. utilis. Item, mansuetus, cicur. Hesych. et Eustath.

Χειρίζω, manu tracto. Item, manibus curationem exequor: apud Hippocr. et in Hippiatr. Item, administro, tracto. Polyb. lib. 2. ἄλλως αὐτὰ δυνατὸν χειρίζειν.

Χείρισμα, et χειρισμὸς, de arte chirurgica dicuntur. Item, χειρισμὸς, administratio, apud Polyb. et Athen. l. 5.

[Χειριστής. Polyb. Hist. lib. 3. τὸ δὲ μέγιστον, διὰ τὸ τῶν πλείστων μὴ μόνον αὐτόπτης, ἀλλ' ὧν ■ καὶ χειριστὴς γεγονέναι.]

Χείριξις, ἡ, Hippocr. idem est quod χειρουργία. vel simpliciter, universa rerum admotio quæ manu perficitur.

Χειρὶς, ῖδος, ἡ, manica, manus involucrum. Odyss. ω'. Plutarch. in Oth. Xenoph. † Pæd. p. 215. b. et p. 241. b.†

Χειριδωτὸς, vel Χειριδωτὸς χιτὼν, tunica χειρῖδας habens, manicata tunica, vel manuleata. Herodian. l. 5.

Χειρίδιον, τὸ, parva manica. Dicitur etiam fuisse instrumentum instar manus, repurgandis pavimenti parietumque sordibus accommodatum: ex Poll.

Χειρύδριον, seu χερύδριον, parva manus. Moschus idyll. 1.

Χειρόω, seu Χειρόομαι, οῦμαι, manuum viribus supero, vel manibus superatum capio, in potestatem redigo, subigo, domo. Aristoph. in Vesp. πρὸς βίαν χειρώσεται. Eurip. in Phœn. Ἀταλάντης κάπρον χειρούμενον, domantem aprum. (Æsch. Pr. 353. Soph. Tr. 282. 1074. 1125.) Sic Xenoph. anab. 7. ἐν δέ τις ἀντιστῆναι, σὺν ὑμῖν πειρασόμεθα χειροῦσθαι. † Pæd. l. 5. p. 148. a.† (Χειρόομαι. Æsch. S. c. Th. 332. Ch. 692. Eurip. Phœniss. 1069.)

(Χείρωμα. τυμβόχωα χειρώματα. Æsch. S. c. Th. 1030. Ag. 1355.) † Cædes manu perpetrata. Soph. Œd. Tyr. 560. q. a χειροῦσθαι i. e. φονεῦσαι apud Hesychium.†

Χείρωσις, εως, ἡ, subjugatio, subactio: actio robore manuum vincendi.

Χειρωτὸς, qui talis est ut subjugari possit, qui manuum viribus superari potest.

Χειράδες, Hesych. sunt τῶν χειμάρρων αἱ λιθώδεις ἀθροίσεις.

Χειρὰς, άδος, ἡ, (pro quo scribitur et χιράς.) fissura in manibus. apud Hesych. et Laërt. in Pittaco. Per catachresin dicitur et fissura pedum, testibus iisdem. Hesychio χειράδες sunt etiam, αἱ μετὰ λίθων καὶ ἰλύος θῖνες.

Χιράδες, (à χιράς.) qui sunt fissuræ in manibus seu pedibus. apud eundem.

Χιράω, laboro manuum fissura. Item, doleo ex labore. Poll. l. 2. Exponitur et, ruptis sum pedibus.

Χερμὰς, άδος, ἡ, lapis qui manum implere potest. vel, qui una manu potest sustolli. Epigr. l. 4. (χερμάδ' ἐκρίψαντας. Æsch. S. c. Th. 306.) ¶ Impropriè sic dicitur saxum magnum maritimum, cui alligantur funes navium. ¶ Item, tumulus. Epigram. lib. 1.

Χερμάδιον, idem cum χερμὰς significante lapidem, &c. Il. γ'. Od. κ'.

Χερμάδιος adjectiv. apud Luc. ὁ δὲ μεσαίβολος χερμαδίους ἀγρὸν ἔχων ἐλιθοβόλει, i. χειροπλήθεις. Vide et composita ex Μάρπτω, tango.

Χερματιστής, idem quod χερμάς. Hesych. ¶ Exponitur et, λίθος βαλλόμενος, apud eundem.

Χερμαστής, exp. funda. Suid.

Χέρμα, Hesych. idem est quod χάλιξ, i. acervus parvorum lapidum qui una manu tolli possunt.

Χερὰς, idem. Apoll. Arg. l. 1.

Χέραδος, τὸ, Eust. scribit secundum quosdam sic vocari sordes omnes quæ ex aqua in unum locum confluunt: idque μεταφορικῶς ἀπὸ τοῦ γινομένου ἔχειν ἐν τῷ κατασύρεσθαι. Alii (teste eodem) hoc nomine significari existimarunt τὸν μετ' ὀστράκων καὶ λίθων ἰλύν, vel τὸν ἐς χερμάδας ἐπιτηδείων λίθων.

Χέρνη, ἡ, paupertas, inopia. Hesych.

Χέρνης, ητος, ὁ καὶ ἡ, inops, pauper: unde apud Eur. in Electra, ναίω δ' ἐν χέρνησι δόμοις, exp. habito in domo egena.

Χερνὴς, ῆτος, qui vel quæ manu victum quærit, manu se sustentans. Aristot. polit. 3. ¶ Dicitur et adjectivè, χερνῆτα βίον, in Epigr.

Χερνήτης, ου, ὁ, idem quod χερνὴς substantivum. apud Suid. ὁ δὲ ὑπὸ τῇ κώμῃ σὺν τοῖς χερνήταις τοῖς ἐπὶ τοὺς ἀγροὺς ἰοῦσιν ἐπεξῆλθε.

Χερνῆτις, ιδος, ἡ, manuum labore vivens. ¶ Vide et in comp. ex Νέω, neo.

Χερνητικὸς, pertinens ad χερνῆτας, vel, qualis est eorum qui χερνῆτες, vel χερνῆται dicuntur: unde, χερνητικοῦ δήμου εἶδος, apud Aristot.

Χείρων, ονος, ὁ καὶ ἡ, pejor, deterior. † Xen. Pæd. 1. 5. 8.† Thuc. l. 6. χείρων οὐδενὸς ἑαυτὸν ἀξιῶ. Exponitur et, inferior: ut apud Xen. pæd. 5. οὔτε εἰ τὸ εἶδος ἐστὶ χείρων, οὔτε τὴν γνώμην. † χεῖρον τι ποιῶν, in quid faciendo. Xen. Pæd. l. 2. 41. d.† Poëticè pro eodem dicitur et χερείων et χειρότερος. quod apud Hom. exp. etiam, vilior. Item, χερειότερος, apud Hesiod. in Erg. † Asp. 51.† Ac pro iisdem χειρότερος sumi dicitur. Item, χερείων, apud Hesych. Invenitur et dat. χέρηϊ, accusat. χέρηα. Item nominat. plur. χέρηες. Od. ξ. Superlativi sunt χείριστος et χερειότατος, deterrimus, pessimus, vilissimus. ☞ Dicitur autem χείρων propriè ὁ τοῖς χερσὶν ἥττων καὶ ἐλάττων, teste Etymol. vel (juxta alios) ὁ διὰ τῶν χειρῶν πορίζων τὸ ζῆν.

¶ Est et nomen unius ex Centauris: de quo Hom. Iliad. λ. qui Achilli pædagogus fuit, Herculi astrologiam tradidit, Æsculapio verò medicinam. ¶ Sagittarii denique signum in Zodiaco habet Chironis nomen.

Χειρώνειον ἕλκος, seu χειρώνιον, ulcus malignum, inveteratum, oras habens duras, callosas, et tumentes: quod sic dicitur tanquam Chirone medico opus habens. utitur Diosc. et Alex. Aphr. probl. l. 2. quæst. 92.

Χειρώνιον, seu χειρωνὰς, herba etiam centaurium magnum: ut est in append. Diosc.

Composita: ac primùm ex χείρ.

Ἀκρόχειρ, ἡ, ab Hippocr. dictum fuit totum id quod à cubito ad extremam usque digitorum aciem est. In qua significatione dicitur et ἀκρόχειρον, et ἀκροχειρία.

Ἀκρόχειρες verò Hesych. est ἀνδροφόνος, homicida.

Ἀκροχειρίτης, dictus fuit pancratiasta quidam Sicyonius, quòd ἄκρας χεῖρας adversarii comprehendere soleret, nec priùs dimittere, quàm illum viribus defici sentiret. Pausan. Eliac. l. 2.

Ἀντίχειρ, ὁ, pollex: sic dictus quòd solus tantùm valeat, quantum reliqui quatuor digiti, teste Gal. seu quòd quasi manus altera sit, quippe quo dempto manca futura sit manus, et mancus ejus usus. Quidam tamen et ex eo nomen habere tradunt, quod digitis oppositus sit, et ex adverso situs.

Ἀριστόχειρ, ὁ καὶ ἡ, cui manus est præstantissima seu strenuissima: ex quo intelligitur strenuissimus, fortissimus. Apud Soph. in Ajace, ἀριστόχειρ ἀγὼν, dicitur certamen propositum τοῖς ἀρίστοις χερσί.

Ἀρτίχειρ, cui manus sunt perfectæ nec ullo laborant vitio: seu, qui utraque manu æquè utitur. Plat. de leg. l. 7.

Αὐτόχειρ, qui sua ipse manu aliquid facit. Ut, αὐτόχειρ τῆς μάχης, apud Herodian. lib. 7. dicitur Maximinus, quoniam ipsemet manus conserebat in prælio. Sic, αὐτόχειρ τῆς ἀσελγείας, qui manum infert, qui vim facit, per insolentiam. apud Dem. in Mid. Apud Isocr. in orat. ad Philipp. dii dicuntur αὐτόχειρες τῶν ἀγαθῶν καὶ κακῶν, quasi bonorum et malorum sua manu datores. ¶ Interdum αὐτόχειρ, dicitur pro αὐτόχειρ τοῦ φόνου, qui sua manu, seu sibi, seu aliis, cædem infert et immittit; [illegible], [illegible], αὐτοέντης, αὐθέντης, homicida, interfector: ut apud eundem in orat. Plataica. Et cum genit. personæ; apud Appian. bell. civil. l. 4. αὐτόχειρας Γαΐου Καίσαρος. Platoni φόνος αὐτόχειρ, est cædes propriâ manu facta. Dicitur etiam aliquis aliquem κτανεῖν αὐτόχειρι μοίρᾳ, i. cæde suis manibus patrata: ut apud Euripid. in Med. Item αὐτόχειρ σφαγῇ λιπεῖν βίον, is qui cædem sibi ipsi infert: apud eundem in Or. (Phœniss. 295. 842. Soph. Aj. 57. Tr. 1211. Cum Gen. et Dat. Œdip. Tyr. 274. Æsch. Suppl. 600.)

Αὐτοχειρία, ἡ, homicidium quod quis manu propriâ perpetravit. Plat. ep. 7.

Αὐτοχειρίᾳ, sua ipsius manu. Herodotus in Thal. Philo de vita Mos. lib. 3.

Αὐτοχειρί, idem. Eur. in Or. Paus. in Ach.

Αὐτόχειρος, qui se ipsum occidit. Hesych.

Αὐτοχείριος, idem quod αὐτόχειρ. schol. Eurip.

Ἄχειρ, manu seu manibus carens, mancus. Hermog.

Ἄχειρος, idem. unde apud Xen. in Pæd. [lib. 3.] terga dicuntur τὰ τυφλὰ τοῦ σώματος, καὶ ἄοπλα, καὶ ἄχειρα. [Aristot. de Hist. Animal. lib. 3. cap. 5. ἔχει δὲ νεῦρα, πάντα ὅσα ἔχει αἷμα, ἀλλ' ἐν οἷς μὴ εἰσι καμπαί, ἀλλ' ἄποδα καὶ ἄχειρά ἐστι, καὶ λεπτὰ καὶ ἄδηλα.]

Ἀχειρὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, idem cum præcedentibus. ¶ Exp. et, multas habens manus: ut ἀ sit epitaticon, apud autorem Batrachom. Signif. et, inutilis: unde, ἀχειρής, Hesych. est ἀχρεῖος. dicitur enim inutilis, qui manuum ministerio est destitutus.

Βριαρόχειρ, qui manibus est robustis et validis, fortis manu.

Γαστρόχειρ, ex manibus vivens, i. manuum labore. Etym.

Δαιδαλόχειρ, artificiosas manus habens et solertes, in Epigr.

Δεξιόχειρος, manibus dexter et agilis, ambidexter. Soph. in Ant.

Ἐγχειρίδιον, parvus gladius, pugio, sica. Thuc. l. 6. Xen. 2. Sic dicitur, quòd aptè, ob brevitatem, manu gestari et tractari possit. ¶ Item, libellus qui manu facilè gestari potest vel debet: utitur Gell. l. ult. c. ult. ¶ Item, pars qua manus aliquid prehendit; ansa, capulus, um, manubrium. Athen. et Pol. (Æsch. Suppl. 22. Philostr. l. 2. c. 32.)

Ἐγχειρέω, (q. d. in manum sumo,) manum admoveo, aggredior, capesso. Plat. in Pol. ταῦτ', ὦ Θεόδωρε, ποιητέον, ἐπείπερ ἅπαξ γε ἐνεχειρήσαμεν. Et cum dat. ἐγχειρῶ μάχῃ, pro quo Thuc. dixit, ἐγχειρῶ μάχεσθαι. Interdum exp. incipio, vel conor. Xen. πρότερος ἐγχειρῶ ἐπιμελεῖσθαι, prior incipio curare. Dem. τοὺς ἐγχειροῦντας τὰ ψευδῆ μαρτυρεῖν. ¶ Item, aggredior, adorior: cum dat. pers. Arist. pol. l. 5. ὅταν τοῖς μονάρχοις ἐγχειρῶσιν. (Eurip. Med. 378.) ‡ Aristoph. Plut. 717.‡

Ἐγχειρεῖσθαι, dicitur quod aggredimur. Synes. ὅπερ ἂν τότε φύσις ἐπιχειρήσειε.

Ἐγχείρημα, τὸ, id quod aliquis aggreditur, seu aggressus est, molimen, molimentum. Synes. † Soph. Œd. Tyr. 540.† ¶ Interdum ipsa actio aggrediendi aliquid. Isocr. ad Nic.

Ἐγχείρησις, eadem actio. Exponitur et, tractatio. Gal.

Ἐγχειρητὴς, qui aliquid aggreditur seu molitur. Aristoph. in Aul.

Ἐγχειρητικὸς, aptus ad aggrediendas res seu moliendas: vel, solers in hominibus vel rebus aggrediendis. Xen. Hell. 4.

Παρεγχειρέω, (decomp.) aggredior præter id quod quis aggressus est et molitus.

Παρεγχείρησις, ipsa actio admoliendi quidpiam molimini alieno. ¶ Item, quod quis admolitus est molimini aliorum. Themist. com. in Anal. post.

Ἑκατόγχειρ, centum manus habens. Poll. l. 2.

Ἑκατόγχειρος, idem. Il. α.

Ἐκεχειρία, cessatio pugnæ pactitia, vacatio à bello, dicta quasi ἐχεχειρία, παρὰ τὸ ἔχειν τὰς χεῖρας, quòd eo tempore manus cohibeantur à pugna: teste Gell. l. 1. c. 25. Utitur Thuc. l. 5. et Synes. ep. 4. Interdum dicitur de induciarum formula, teste scholiast. Thuc. ¶ Metaph. apud Aristoph. in Pace sic nominatur cessatio seu intermissio ab accipiendis muneribus. ¶ Item simpliciter, vacatio, cessatio. Joseph.

Ἑξάχειρ, qui sex manus habet. Luc.

Ἐπίχειρ, qui est ad manum, qui præsto est. Pol.

Ἐπίχειρον, manupretium. (Æsch. Pr. 319.) ¶ Ἐπίχειρα, τὰ, præmia militiæ et autoramenta. Plat. de rep. l. 10. ¶ Item pro pœna. Luc.

Ἐπιχείρια, Polluci sunt, quæ aliàs ἔπαθλα et τιμωρίαι.

Ἐπιχειρέω, manum admoveo, manus injicio. Il. δ. οἵτε ἐπιχειρήσειν μεμαῶτες. Isocr. in or. ad Phil. μὴ τούτοις ἐπιχειρεῖν ἃ καὶ τῶν τυχόντων ἄν τις κατασκευάσειεν. Idem cum accus. ad Dem. κακῶν μὲν ἔργων ἐπιχειροῦσιν, inceptant. Interdum exp. conor, nitor, aggredior. cum infin. Dem. † Xen. Pæd. l. 3. p. 64. b. et φεύγειν. p. 83. b. et l. 4. p. 94. b. et ἀδικεῖν τινα. l. 6. p. 150. b. ἄρχειν. l. 7. p. 196. a. γαμεῖν. l. 8. p. 223. a. Sic apud Lucam cap. 1. ver. 1.† ¶ Item, aggredior, adorior: cum dat. Pers. Herodot. et Arist. pol. 5. † Cum dat. pers. Xen. Pæd. l. 3. p. 83. d.† ¶ Item, argumentis astruere et tueri conor: quasi peto argumentis, et invado. Arist. de cœl. l. 1. Laërt. in Pol. et Arcesil. (Aristoph. R. 81.)

Ἐπιχειρεῖσθαι, dicitur res cui incumbitur, vel quæ tentatur Plat. Item, ἐπιχειροῦμαι, invador, me adoriuntur. Plut. in Sert. Thuc. lib. 2. Dicitur et ἐπιχειρεῖσθαι, quod argumentis infertur, seu quod argumentatione adstruitur. Phil. de mundo.

Ἐπιχείρημα, τὸ, quod quis aggreditur seu molitur, molimentum, conatus. Thuc. l. 7. Xen. Hell. 1. ¶ Item, argumentum, quo aliquid probari, illustrari, et argui potest. de quo agit inventio, prima Logices pars. de quo multa et Quint. l. 5. c. 10. Sic utitur Plut. in lib. de primo frig. Verùm Alex. Aphr. in Top. l. 8. dicit, esse dialecticum syllogismum.

Ἐπιχειρηματικὸς, exercitatus in argumentationibus. ¶ Item, qui novit petitiones athleticas et gladiatorias.

Ἐπιχείρησις, εως, ἡ, aggressio, molitio. Thuc. l. 1. ¶ Item, argumentatio. Ammon.

Ἐπιχειρητὴς, aggressor, molitor, promptus ad res aggrediendas. Thuc. lib. 8.

Decomp. Ἀνεπιχείρητος, qui talis est ut invadi non possit. Hesych.

Ἀντεπιχειρέω, contrà aggredior, vicissim molior. cum dat. rei. Item, contrà invado. cum dat. pers. Item, contrà argumentor. Aristot.

Δυσεπιχείρητος, qui non facilè invadi potest. Item, adstructu et confectu difficilis: ut, δυσεπιχείρητος θέσις. Alex. Aphr.

Εὐεπιχείρητος, quem facilè adoriri licet. Problemata εὐεπιχείρητα, quæ facilè adstrui et confici possunt. Idem.

Προεπιχειρέω, prior aggredior seu molior. prior invado.

Ἐργόχειρον, opus manus, seu manuum. Χρήσομαι τῷ ἐργοχείρῳ σου, utar operâ tuâ. Quod et ἰδιόχειρον.

Εὔχειρ, cui sunt manus habiles, qui manuum dexteritate valet. [Pind. Olymp. Od. ix. 165. Ὄρθιον ὠρύσαι θαρσέων, τόνδ' ἀνέρα δαιμονίᾳ γεγάμεν, εὔχειρα, δεξιόγυιον, ὁρῶντ' ἀλκάν. Soph. Œd. Col. 485. Κρατῆρές εἰσιν, ἀνδρὸς εὔχειρος τέχνη, &c.]

Εὐχειρία, manuum dexteritas seu agilitas. Herodian. l. 1.

Ἠπιόχειρ, epitheton Apollinis in Epigr. ex eo quòd medicus esset, et benigna manu opem ferret laborantibus.

Θρασύχειρ, audax manu. in epigr.

Θρασυχειρία, audacia manus, seu manuum.

Ἰδιόχειρον, propria manu scriptum, factumve. ἐργόχειρον.

Ἰδιοχείρως, propria manu: in Pand.

Καλλίχειρ, pulchras habens manus, Athen. l. 13.

[Κατάχειρος. Apoll. Rhod. Arg. i. 1189. κατάχειρον. Schol. τὸ τῇ χειρὶ ἁρμόδιον.]

Μακρόχειρ, longimanus, cui manus una longior est altera. Plut. in Artox.

Μαλακόχειρ, mollem habens manum. Pind. [Nem. Od. γ. 95. Τὸν φαρμάκων δίδαξε μαλακόχειρα νόμον.]

Μεταχείριος, qui est inter manus, qui versatur in manibus. Nonn.

Μονόχειρ, unam tantùm habens manum, unimanus.

Ὀμπνιόχειρ, larga manu dans; abundans, almus. Hesych.

Ὀξύχειρ, celer manu seu manibus. Athen. ex Nicom. [Lysiæ Orat. de Vuln. &c. εἶτα ἐπὶ τὰς ἀνθρώπων παροξυμένος, ὀξύχειρ λίαν καὶ πάροινός ἐστι.] (Æsch. Choëph. 21.)

Ὀξυχειρία, celeritas manus seu manuum. Menand.

Περίχειρον, quod brachio vel manui circumponitur. Polyb. l. 2.

Πολύχειρ, multimanus, cui multæ sunt manus. [Æschyl. Pers. 83. πολύχειρ καὶ πολυναύτας, Σύριόν θ' ἅρμα διώκων, &c. Soph. Elect. 491. ἥξει δὲ καὶ πολύπους καὶ πολύχειρ ἁ δεινοῖς κρυπτομένα λόχοις χαλκόπους Ἐρινύς.]

Πολυχειρία, multitudo manuum. Apud historicos, multitudo manuum est, quas diversi alicui operi admovent: ut apud Thuc. l. 2. [cap. 77.] † Xen. Pæd. l. 3. p. 60. c.†

Πρόσχειρος, ad manum situs.

Πρόχειρος, qui est ad manum, qui est in promptu, obvius, inventu facilis. Unde βιβλίον aliquis πρόχειρον ἔχειν dicitur, i. in manibus tenere: apud Plut. in lib. de utili. percip. Sic πρόχειρα σκεύη, vasa expedita: apud eundem in Lyc. Apud Luc. πρόχειρος κεραυνὸς, fulmen quod Jupiter in manu tenet. † κοπίδας προχείρους ἔχειν, in manu gladios habere. Xen. Pæd. l. 4. p. 96. c.† ¶ Item de homine dictum, promptus: interdum et, temerarius, apud Suid. (Πρόχειρος εἶ κτανεῖν. statim interficis. Soph. El. 150.)

Προχείρως, promptè. Synes. Item, temerè. Athen. l. 4. [Προχειροτέρως. Æneæ Poliorcet. διὰ γὰρ ταῦτα προχειροτέρως ἂν ἐγχειροῖεν. Plat. Alcibiad. ἃ νῦν ἐστι εἰδέναι τοῦτο ὃ ἂν προχειροτέρως μάλλον τι ἢ λέγειν ἢ πράττειν.]

Ταχύχειρ, idem quod ὀξύχειρ. Pol. l. 2. ex Critia.

Ταχυχειρία, idem quod ὀξυχειρία. Idem.

Ὑποχείριος, qui sub manu est, vel sub manibus. Od. ὁ. (Æsch. Suppl. 397.) ¶ Item, qui est in potestate alicujus, in potestatem redactus. † Xen. Pæd. 2. 58. c. ὑποχειρίους γενέσθαι. et θηρία ὑποχείρια ποιεῖσθαι. l. 4. p. 98. d.† Interdum exp. et obnoxius. Thuc. l. 3. ὑποχειρίους ἔχοντες τοὺς πλείους. Metaph. apud Herodian. l. 1. τὸν ἄρχοντα ὑπαρχεῖς εἶχον αὐτὸν ὑποχείριον, eum sibi addictum habebant. Dicitur et, ὑποχείριος, ἡ, apud Soph.

Χρυσόχειρ, aureas vel auratas habens manus. Item, qui aureos annulos in manu gestat. Luc. in Tim.

Composita ex χειρίζω.

Ἀκροχειρίζομαι, summa manu capto. Propriè de Pancratiastis dicitur, quorum alter alterum manibus captat ante ipsam συμπλοκήν. Athen. l. 4. πρὸς ἀλλήλους ἀκροχειρίζονται. [Plat. Alcib. Εἰ δὲ βουλεύοιντο Ἀθηναῖοι τίσι χρὴ προσπαλαίειν, καὶ τίσιν ἀκροχειρίζεσθαι, &c.]

Ἀκροχειρὶξ, idem significare videtur quod ἀκροχειρισμὸς, apud Hippocr. lib. de diæta. Idem tamen lib. 3. hæc distinguit.

Ἀκροχειρισμὸς, exercitatio pancratiastarum, quum alter alterum manu capiat. Luc. [Ἀκροχειρισμοῖς. Lucian. Lexiph. pag. 326. C. ἥκομεν εἰς τὸ γυμνάσιον ἀποδυσάμενοι εἶτα, ὁ μέν τις ἀκροχειρισμῷ, ὁ δὲ, τραχηλισμῷ καὶ ὀρθοπάλῃ ἐχρῆτο, &c. Genus luctæ ἀκροχειρισμὸς, qua solebant ἄκραις χερσὶ παλαίειν, quoniam autem in plicaturis et nodis digitorum frequenter solebant vitam oppetere, ἀκρόχειρες dicti ἀνδροφόνοι. Vide Bourdelot. Notam ad loc. pag. 22.]

Ἀκροχειριστὴς, qui se exercet ἀκροχειρισμῷ.

Ἀποχειρίζω, manum amputo, manu privo. unde pass. apud Suid. ἀποχειρίσθαι τὴν δεξιάν.

Αὐτοχειρίζω, manu propria facio. unde, αὐτοχειρίσαντες, apud Philist. teste Poll. quod tamen improbat.

(Διαχειρία, distributio. Æsch. S. c. Th. 794.)

Διαχειρίζω, administro, rego: quasi διὰ χειρὸς ἔχω. Æschin. in Ctesiph. ὅσοι διαχειρίζουσί τι τῶν τῆς πόλεως. ¶ Item, interficio, manibus conficio. Plut.

Διαχειρίζομαι, idem. in prima signif. apud Plut. in Pericl. In posteriore apud Herodian. l. 3.

Διαχειρισμὸς, administratio, διαχείρισις, idem. Thuc. l. 1.

Ἐγχειρίζω, in manum seu manus do: trado, committo. cum accus. Dem. Plat. in Fab. et Herodian. † cum accus. rei et dat. pers. Xen. Pæd. l. 5. p. 121. a.†

Ἐγχειρίζομαι, in manus mihi traditur, mihi committitur vel creditur. Herodian. l. 3. τὴν πατρῴαν φρουρὰν ἐν ταμείῳ ἐγκεχειρισμένος. Dicitur et res ἐγχειρίζεσθαι, unde, ἐγκεχειρισμένα τῆς φρουρᾶς χωρία, apud eund. l. 8.

Ἐγχειρισμὸς, ipsa actio tradendi aliquid in manus. Theophr.

Ἐγχείρισις, idem.

Εἰσχειρίζω, idem quod ἐγχειρίζω. (Soph. Œdip. Tyr. 393.)

Ἐπιχειρίζω, enitor, conor. Strabo.

Μεταχειρίζω, tracto: μετὰ χεῖρας ἔχω. ut, μεταχειρίσαι τὰ περὶ τὰς ναῦς. Thuc. l. 1. ¶ Item, tracto cum attentione, excutio, examino. Chrysost. com. in ep. Paul. ad Rom. ¶ Alia tractandi significatione apud Thuc. l. 1. χαλεπῶς μετεχείρισαν, durè tractarunt.

Μεταχειρίζομαι, tracto vulnus, manu medicor. Lys. ¶ Item, administro, gero, fungor: unde, ἀρχὰς μεταχειρίζεσθαι, magistratibus fungi, apud Plat. ¶ Exponitur et, rego, moderor. apud Xen. ὁ νοῦς τὸ σὸν σῶμα, ὅπως βούλεται, μεταχειρίζεται.

Μεταχειρισμὸς, tractatio. ¶ Item, retractatio, emendatio sui errati. Œcum. in Act. Ap. c. 13.

Μεταχείρισις, idem: in prima signif. Et pro tractatione chirurgica, apud Gal. comm. 1. in l. περὶ ἀγμῶν.

Decomp. Ἀμεταχείριστος, ὁ καὶ ἡ, intractabilis. Aristoph. Expon. et, incomprehensibilis. Hesych.

Δυσμεταχείριστος, apud Synes. ep. 67. Expon. et, qui capi aut teneri facilè nequit.

Δυσμεταχειρίστως, ita ut vix tractari queat.

Εὐμεταχείριστος, commodè tractabilis. Plut. ¶ Item, qui facilè capi potest. Xen. Pæd. 8.

Εὐμεταχειρίστως, ita ut facilè tractari queat.

Συμμεταχειρίζομαι, unà cum alio tracto, vel administro. Isæus in orat. περὶ τοῦ Κίρωνος κλήρου. Cum accus.

Προχειρίζω, omnibus notum facio: et quasi ante manus colloco. Suid. Exponitur etiam, desumo, deligo. Arrian.

Προχειρίζομαι, facio, ut quid in promptu sit, profero in medium, produco. Luc. ἐνδύντα καθαρὰν προχειρισάμενος. ¶ Item, deligo, sumo ad aliquid faciendum, designo. Polyb. cum accus. ¶ Item, prævertio, ante omnia facio, primùm in manus sumo. Arist. de cœl. lib. 1. ¶ Et passive, deligor, desumor. Polyb. ¶ Item, instituor: ut, λόγος de re aliqua προχειρίζεσθαι dicitur: apud Plat.

Προχειρίζομαι, promo, depromo, edo. Plut.

Composita formata ex tertia persona præt. pass. verbi χειρόω.

Ἀχείρωτος, ὁ καὶ ἡ, qui subigi non potest, insuperabilis. Item, manu non factus. Pol. l. 2. ex Soph. [Œd. Col. 730. φύτευμ' ἀχείρωτον, αὐτόποιον, ἐγχέων φόβημα δαΐων, &c.]

Δυσχείρωτος, qui difficulter subjugari potest. Plut. in Alcib. [Herodot. Hist. lib. 8. εἰ δὲ πάντας ἴδοι πολεμέοντας πρὸς ἀλλήλους, ἐξηπίστατο χεῖν τῷ ἑκατέρῳ εἶεν δυσχειρωτότεροι, καὶ ταύτῃ ποιέειν.]

Εὐχείρωτος, qui facilè in potestatem redigi potest, facilè superabilis. (Æsch. Pers. 452.) Polyb. l. 5. Plut. de deo Socr. † Superl. apud Xen. Pæd. l. 6. 31. et Comparat. p. 196. b.†

Composita, quæ ι ex ει diphthongo abjecerunt.

Ἄχερδος, Etymol. est spina quædam: Od. ξ. Quidam dixerunt, esse sylvestrem pirum, quæ et ipsa solet esse spinosa. ☞ Dicitur autem quasi ἄχειρος, pleonasmo τοῦ δ, quoniam difficulter tangi et tractari manu potest.

Ἀχερδώδης, spinosus, intractabilis: apud Etym.

Δυσχερὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, manibus non facilè tractabilis: difficilis, arduus. Aristot. ¶ Item, molestus, odiosus, gravis. Dem. in Epit. (Eurip. Med. 734. Æsch. Suppl. 577.)

Δυσχερῶς, difficulter: Hippocr. aphor. lib. 1. Item, molestè, odiosè. Demosth.

Δυσχέρεια, ἡ, difficultas. Item, molestia, tædium, incommodum. Synes. ep. 44.

Δυσχεραίνω, molestè fero, gravor: item, pertæsus sum, indignor. Cum accus. Arist. Demosth. &c. Cum dat. Plut. in Per. δυσχεραίνοντες τῇ τρυφῇ, moræ pertæsi. Cum ἐπὶ seq. dat. Aristot. et Herodian. Cum κατὰ seq. gen. Luc. Et cum infinit. ut apud Plat. de rep. lib. 3. Cum partic. apud eundem, ep. 7. ¶ Item rem difficilem esse censeo, addubito, hæsito. Aristot.

Δυσχεραινόντως, cum indignatione et stomacho. Arist. rhet. l. 3.

Δυσχεραίνομαι, molestus sum, odiosus, invisus. Plat. in Publ.

[Δυσχεραντέον. Plat. de leg. lib. 8. καὶ οὐ δυσχεραντέον πολεμικοῖς ἀνθρώποις τὸν τοιοῦτον θεὸν, ἀλλὰ τιμητέον, &c.]

Δυσχέρασμα, morositas. Plat. in Phileb.

Decomp. Ὑποδυσχεραίνω, submolestè fero, subindignor. Plat.

Εὐχερὴς, manibus facilè tractabilis: facilis. Item, levis. Demosthen. Apud Plat. de leg. l. 12. ἐλέφας οὐκ εὐχερὲς ἀνάθημα, exp. non aptum munus quod diis consecretur.

Εὐχερῶς, facilè. Aristot. eth. l. 4. c. 1.

Εὐχέρεια, ἡ, facilitas. Plat. in Pericl. Item, levitas: apud eundem, de educandis liberis. (Æsch. Eum. 498.)

Εὐχερίζω, idem quod εὐμαρίζω.

Κατευχερίζω, (decomp.) idem quod κατευμαρίζω.

Ὁλοσχερὴς, integer, plenus, totus, consummatus; manum implens quasi, et omnes vires requirens, extremus, summus. Polyb. l. 3. ὁλοσχερὴς κίνδυνος, summa belli dimicatio. Idem, κόγχος ἡ τὰς ὁλοσχερεῖς ἀποστέγει πληγὰς λίθων καὶ σαρισσῶν, ostreum, quod ictus lapidum et sarissarum summâ vi intentos diluit et rumpit. Theophr. hist. pl. l. 3. c. ult. (de rhu coriariorum;) ἄνθος λευκὸν βοτρυῶδες, τῷ σχήματι ὁλοσχερὲς, flos habitu plenus. Phil. ὁλοσχερέστεραι μοῖραι, ampliores partes. Ὁλοσχερέστερα φυτὰ, præcipuæ stirpes. Dioscor. cap. 84. εἰς ὁλοσχερέστατα μέρη θλάσας, particulatim frangens.

Ὁλοσχερῶς, planè, ad extremum, ἀκριβῶς, τελείως. Polyb. (de equo Scipionis;) οὐ μὴν ὁλοσχερῶς ἐσφάλησαν, non planè, non omnibus totisque viribus. Diosc. c. 74. ὁλοσχερῶς συνθλάσας, pleniusculè confringens. Idem l. 2. c. 94. ὁλοσχερῶς κεκομμένον, contusum, sed non ad scobem. Polyb. l. 1. Ῥωμαῖοι ὁλοσχερέστερον ἐμπεπλεγμένοι εἰς τὰ κατὰ τὴν Σικελίαν, plusquam satis. Ibid. ἀποθλάσαι ὁλοσχερέστερον [illegible], paullo hebetiùs contusum. Ibid. ὁλοσχερέστερα, (etiam adv.) κατεαγμένα, contusa, sed non ad scobis modum; integrè tusa.

Πρόσχειρος, idem quod πρόχειρος, ad manum situs. Athen. l. 4.

ΧΕΛΙΔΩ'Ν, όνος, ἡ, hirundo. Hesiod. in Erg. Τὴν δὲ μετ' ὀρθογόη Πανδιονὶς ὦρτο χελιδών. Od. χ'. Χελιδόνι εἰκέλη ἄντην. Eurip. χελιδόνων μουσεῖον, ubi hirundines garriunt, quod proverbialiter etiam de garrulitatis officina dixit Aristoph. in Ran. (93. 693. Æsch. Ag. 1059.) ¶ Item, piscis polypo similis, apud Aristot. Ælian. et Athen. l. 8. ¶ Item, cavitas ungulæ equorum. Xen. de re eq. ¶ Item, cavitas in brachii hominis flexu circa cubitum. Hesych. ¶ Item, pudendum muliebre. Suid. ¶ Eodem teste sic dicitur Peloponnesiacum nomisma. ¶ Item, navis, quæ in Massiliam transvehebat, apud eundem. ¶ Item, ornamenti muliebris genus quoddam. Eccles. c. 21. ¶ Χελιδόνες Barbari dicuntur, quoniam sermo eorum intelligi nequit: ut nec hirundinum garritus. Hes. ¶ Item, χελιδόνες, ficus Atticæ, Pol. l. 6. c. 11. quæ et χελιδόνιαι ἰσχάδες, et apud Athen. l. 3. χελιδόνια σῦκα.

Χελιδόνιος λίθος, lapis Chelidonius, de quo Plin. l. 11. c. 37. ¶ Χελιδονία (πόα,) seu χελιδόνιον (φυτὸν,) hirundinaria herba; quæ ita nominata, vel quòd hirundines eam monstravère, vel quod sub adventum hirundinum floreat. Diosc. l. 2. c. 121. et 212. Plin. l. 8. c. 27.

Χελιδόνειος, ὁ καὶ ἡ, hirundininus.

Χελιδονίας, idem quod χελιδόνιος: nomen piscis, apud Athen. lib. 8. et venti, apud Plin. l. 2. c. 47. Sunt et χελιδόνιαι λαγαναὶ, apud Athen.

Χελιδονιδεῖς, hirundinum pulli. Eust.

Χελιδονίζω, hirundines imitor garrulitate: vel, barbarè loquor, ita ut non magis intelligi possim quam hirundo. schol. Aristophan. [Av. 1680.] ¶ Item, hirundini stipem colligo, circumeundo oppidanorum ædes, et cantilenam quandam canendo de adventu hirundinis. Athen. lib. 8.

Χελιδόνισμα, cantilena, quam canunt οἱ χελιδονίζοντες.

Χελιδονισμὸς, ipsa circuitio et collectio stipis.

Χελιδονιστὴς, qui hirundini stipem colligit. Hesych.

Χελιδὼ, όος, ἡ, idem quod χελιδὼν, hirundo: Eust.

ΧΕ'ΛΥΣ, υος, ἡ, testudo, animal durissimæ testæ. Hom. hym. 1. in Merc. Ἔνθα χέλυν εὑρὼν, ἐκτήσατο μυρίον ὄλβον. Apud Plut. symp. 1. probl. 2. Καὶ μὴν κεράμῳ τε λιθίνῳ, χελώνῃ τε, testudinum lapidea cute tectarum. ¶ Item, chelys, testudo: i. instrumentum musicum à similitudine illius animalis sic dictum. Arat. in Phænom. ¶ Item, machinamentum quoddam. Hesych. ¶ Pectus etiam significat, teste eodem et schol. Nic.

Χέλειον, seu χέλυον, testa qua integitur testudo. Nic. in Alex.

Χελύσσω, Spartanis est, tussio, screo, βήσσω. A quo particip. χελύσσοντα legitur apud Lycophr. teste Etymol. quod ipse expon. navi permeans, natans.

Χελύσσομαι, seu χελύττομαι, expectoro, è pectore ejicio, eructo. Pro quo metri gratiâ dicitur χελλύσσομαι, apud Nic. in Alex.

Χέλυσμα, τὸ, assamentum, quod postremùm clavis substernitur carinæ et affigitur, ne atteratur frangaturve, quum navis subducitur. Theophr. l. 5. c. 8. asser, στείρωμα, statumen carinæ.

Χέλυσκον, Erotian. exp. τρυβλίον.

Χελύσκιον, sicca tussicula, quâ nihil excreatur. Hippocr.

Χελλὺς, idem quod χέλυς. Hesych.

Χελοῦς, instrumentum musicum, testudo. Hesych.

Χελύειν, tussire: apud eundem.

Χελύνη, ἡ, itidem, testudo. ¶ Item, instrumentum bellicum: apud eundem. ¶ Eodem teste significat etiam ungulam. ¶ Aliam signif. vide in Χέλος.

Χελώνη, idem quod præcedens, de testudine dictum: apud Aristot. histor. an. lib. 2. et Nic. in Alexiph. ¶ Item, genus nomismatis Peloponnesiaci, sic à testudine insculpta nominatum. Hesych. ¶ Item, scabellum, sedicula; apud Suid. ¶ Item, testudo, i. continuata series scutorum, curvata in modum testudinis. Xiphil. in Aug. Joseph. de cap. Jud. ¶ Item, bellicum instrumentum, quo in oppugnandis urbibus utebantur. Xenoph. Hellen. 3. et Polyb. Pro eodem dicitur et χελὼν, teste Hesych. ¶ Est χελὼν mugilis etiam quædam species, apud Arist. hist. an. l. 5. et Athen. l. 7.

Χελώνιον, tegumentum testudinis. Arist. Metaph. 4. Plut. de Orac. Pyth. ¶ Item, convexa dorsi pars: vel pars illa gibbosa, quæ in scapulis prominet. Poll. l. 2.

Χελωνὶς, ίδος, ἡ, limen ostii, in lib. Jud. c. 4. ¶ Item, musicum instrumentum: apud Athen. l. 14.

Χελωνὰς, dicitur ἡ σταλὶς κανθαρὶς, Hesych.

Χελωνᾶς, et χελωνίτης, testudinarius.

Χελωνία, et χελωνῖτις λίθος, gemma chelonia seu chelonitis: de qua Plin. l. 37. c. 10.

Composita.

Ἀποχελύσσομαι, exscreo, tussio, screando educo ex pectore. Hippocr.

Καλλιχέλωνος, dicitur ὁ ὀβολὸς, obolus: habebat enim testudinis effigiem sibi insculptam. Hesych.

Χελιχελώνη, ludus quidam virginum: apud Poll. l. 9.

ΧΕ'ΡΣΟΣ, sive χέρρος, ὁ καὶ ἡ, desertus incultusque, asper. Χέρσος γῆ, terra quæ non aratur, sed inculta relinquitur. Χέρσος τόπος, apud Diosc. l. 2. c. 158. Χέρσος λιμὴν, in Epigr. Metaph. apud Greg. ψυχὴ χέρσος. et apud Soph. in Œdip. Tyranno, [1503.] χέρσοι παῖδες, vocantur virgines illocatæ ac innuptæ: translatione ab agris, qui aut coluntur aut inculti deseruntur. (Æschyl. S. c. Th. 866. Ag. 567. Eum. 240. Suppl. 39.) ¶ Plerunque χέρσος, sicut ἔρημος, ponitur subst. pro χέρσος γῆ, desertum et asperum solum. Sic apud Theoph. de caus. pl. l. 3. exp. ager rudis. Interdum et simpliciter pro terra seu solo accipitur. Ut Od. ι. Τὴν δ' ἂψ ἤπειρόνδε παλιρρόθιον φέρε κῦμα, Πλημμυρὶς ἐκ πόντοιο θέμωσε δὲ χέρσον ἱκέσθαι. Sic Philoni de mundo, χέρσος θαλαττωθεῖσα, dicitur terra admisso mari mersa.

Χερσαῖος, ου, ὁ, terrestris: ut, χερσαῖοι μύες, et, χερσαῖαι χελῶναι, apud Arist. Τὰ χερσαῖα dici etiam traduntur, quæ locis incultis nascuntur.

Χερσῖνος, idem quod χερσαῖος. Plin. l. 9. c. 10.

Χερσόνδε, in terram seu continentem. Il. φ'.

[Χερσόθεν. Eurip. Helen. 1285. Ποῦ ἐξερᾶσθαι ῥᾴδια χερσόθεν μένεις.]

Χερσόθι, in continenti. Epigr.

Χερσεύω, incultus jaceo, negligor, non color. Xen. ἂν ἀναγκασθῇ ἡ γῆ χερσεύειν, ἀποσβέννυνται αἱ ἄλλαι τέχναι.

Χερσεύομαι, idem. Expon. etiam sylvesco, aut sterilesco. Plut.

Χερσεία, ἡ, solitudo.

Χερσόω, ῶ, desolo, efficio ut terra fiat inculta et deserta.

Χερσοῦμαι, desertus, incultusque fio, instar inculti loci me habeo. Theodor. hist. Eccles. l. 4. ¶ Item, exiccor. Nonn. Dionys. 6. θερμοτέρας ἀκτῖνος ἐχερσώθη πάλιν ὕλη.

ΧΕ'Ω, seu χεύω, (F. χέσω, et χεύσω, et χεύσω, tanquam à χεύω, à quo et aor. 1. ἔχευσα, et ἔχεα,) fundo, effundo, diffundo. Propriè de rebus liquidis dicitur: ut Od. α. Ὕδωρ ἐπὶ χεῖρας ἔχευαν, aquam manibus infuderunt. Od. ω. πολλὰ δέ σ' ἀμφὶ δάκρυα θερμὰ χέον Δαναοὶ, multas circum te fundebant lacrymas, i. multis te lacrymis deplorabant. Metaph. aliis rebus tribuitur: ut Od. ε. ὕπνον δὲ θεὸς κατ' ἀμβροσίην χεῦεν, veluti fundendo somnum sparserat. (Ἑλλάδα χεύονται φθόγγον. Æsch. S. c. Th. 73.) ¶ Item, fundo, i. liquefaciendo diffundo, et diffluere facio. Gal. τὸν μὲν πάντων ἰᾶσθαι χρὴ τοῖς ἀφυσικῶς, τὸν δὲ σώματι τοῖς χέουσι. Item, è terra fossili educo. unde, τύμβον χεύαντες, humo egesta busto structo, Od. μ'. Pro quo et σῆμα χεῦαι dicitur, Odyss. δ. Interdum et absolutè χέειν dici, pro γῆν ἐπιχεῖν τοῖς τεθνεῶσι, i. humare, sepelire, tradit Eust. cum schol. Hom. ¶ Item, χέω, seu χεύω, capax sum. Eust.

Derivata à χέω, fundo.

Χέομαι, idem quod χέω. Iliad. ι. Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἐν φίλον υἱὸν ἐχεύατο πήχεε λευκώ. Item, libamina manibus fundo, supina manu libo. Isæus et Apoll. Arg. l. 2.

Χεῦμα, τὸ, quod fusum, effusum, aut diffusum fuit, flumen. Dion. Long. ¶ Item, libamen, apud Suid. et schol. Aristoph. (Æschyl. Eum. 293. Suppl. 1027. Eurip. Phœnis. 749.)

Χεύματα, τὰ, dicuntur vasa escaria, disci, &c. quoniam plerunque ex stanno aliòve metallo fusili conficiuntur. Poll. l. 6. c. 13.

Χοὴ, ἡ, libamen paterâ fusum: peculiariter, inferiæ, exequiæ super tumulo alicujus. Eurip. in Hec. (Phœniss. 695. Æsch. Ch. 513.) Arist. de mund. &c.

Χοάνη, ἡ, infundibulum, vasculum in summo oris lati, in imo angustam habens fistulam: quo uti solent in liquore ex uno vase in aliud transfundendo. ¶ Ab hujus similitudine, apud Gal. et cæteros med. nominari dicitur cerebri concavitas meatus excipiens. Vide et in χέω, liquando diffundo.

Χώνη, (factum per contract. ex præcedenti,) idem. Alexand. Aphr. ¶ Apud eundem in probl. gula etiam χώνη nominari dicitur, tum à forma infundibuli, tum quoniam per eam velut per infundibulum cibus potusque in ventriculum transfunduntur.

Χῶνος, ὁ, (contractum ex χόανος, de quo in χέω, liquefaciendo diffundo,) itidem infundibulum significat: apud Hippocr. in lib. de corde. Vide et tertium ord. deriv. ex Χέω.

Χοῦς, ὁ, dicitur vas aquarium, quo aqua manibus datur, et in mensam infunditur miscendo vino. Eust. ¶ Χοῦς mascul. vide in derivatis à χέω, humo egestâ extruo.

Χέω, seu χεύω, format ex se fut. χεύσω: unde, χεύσω, apud Aristophan. fundo. Et præt. pass. κέχυμαι, fusus aut effusus sum: unde tertia persona plusquam. augmento carens, χύτο, Il. ψ'. Hinc et particip. κεχυμένος, apud Luc. εἰς ἀφροδίσια κεχυμένος, in venerem effusus: metaph. (Soph. Tr. 866.) ¶ Aliam signif. vide in Χέω, humo egestâ extruo.

Χύμα, τὸ, idem quod χεῦμα, et χύσις. Hesych. exponitur etiam multitudo. Maccab. l. 2. c. 2.

Χυμὸς, οῦ, ὁ, succus quem plantæ aut alia prelo manuve pressa fuderunt. Athen. lib. 2. et 3. Alex. Aphr. &c. ¶ Item, sapor: Plut. symp. problem. 6. Luc. in Tim. Atque sic utrobique χυλὸς cum χυμὸς confunditur. Ubi vide. ¶ Alium signific. vide in tertio ordine derivatorum ex Χέω.

[Χυμίζω. Aristoph. Thesm. 169. ἐχύμισεν. Schol. Biset. Ἀντὶ τοῦ ἔγχυμον ἐποίησεν, ὡς ὁ Σμίλας ἑρμηνεύει. Lege quæ sequuntur.]

Χυμίον, τὸ, succulus, modicum succi. Athen. l. 7.

Χύσις, εως, ἡ, fusio, fusura, effusio: ut, σίτου χύσις, apud Hom. et χύσις ὕδατος, Arat. in Phæn. (Æsch. Choeph. 95.) ¶ Exponitur etiam, scaturigo. ¶ Vide et ordinem derivatorum duos sequentes.

Χυτὸς, ἡ, ὁ, fusus, fusilis. Χυτὸς ἄργυρος, ab Alex. Aphr. dicitur argentum vivum, quòd aquæ modo diffluat, et liquidum semper sit ut argentum in χώνῃ diffusum. Χυτοὶ ἰχθύες, apud Arist. hist. an. l. 5. c. 9. dicuntur pisces, qui fusim retibus capiuntur. ¶ Vide et aliam significationem in tertio ordine derivatorum.

Χυτικὸς, diffundendi vim habens. Exp. et, qui diffundit, vel resolvit.

Χύδην, fusè, more eorum quæ fusa sunt. Item abundanter, copiosè, affatim. Epigr. l. 2. Item, temerè, inconsideratè, absque delectu quidvis effundendo. Isocr. in Panath. Dicitur etiam aliquid χύδην vel efferri vel scribi, quod soluta oratione effertur aut scribitur: Aristot. Rhet. l. 3.

Χυδαῖος, ου, ὁ, cujus magna copia est; abundans. Interdum etiam, vilis, vulgaris: apud Diosc. l. 5. c. 40. Exponitur etiam, diffusus. Item, confusus.

Χυδαιότης, ητος, ἡ, vulgaritas, vilitas.

Χύτλον, ου, τὸ, oleum aquâ mixtum, quo perfundi et inungi balneantium corpora solebant, schol. Aristoph. ex epig. ¶ Item, species quædam divinationis, quæ fiebat cum aqua et oleo: Hesych. ¶ Item, vas olearium, in quo oleum servabant ungendis à balneo corporibus; pro quo dicitur potiùs voce compositâ κατάχυτλον. Polluci dicuntur χύτλα etiam libamina, quæ in mortuorum busta effundebantur. Apoll. Rhod. Arg. l. 1. σὺν δ' ἄρα σφιν ἔπειτα χύτλα χέοντες. ‡ ii. 928.‡

Χυτλόω, ῶ, perfundo oleo aquâ mixto. Item, lavo, abluo. Odyss. ζ. et Callim.

Χυτλάζω, idem. Aristoph. in Vesp. Hippocr. Gal.

Διαχυτλάζω, (comp.) perfundo, humecto: Hesych.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀμφιχέω, circumfundo, fundo et spargo circùm. Hesiod. in Erg. χάριν ἀμφιχέαι κεφαλῇ χρυσῆν Ἀφροδίτην.

Ἀμφιχύω, idem. Unde apud Hom. Il. ξ'. in metaph. sign. ὥς δέ μιν ἀμφέχυτ' ἔρως.

Ἀμφίχυτος, circumfusus. ¶ Vide et in comp. ex Χέω, terrâ egestâ extruo.

Ἀναχέω, refundo: unde, ἀναχυθεὶς, apud Greg. Item, confundo.

Ἀναχοὴ, refusio. Item, meatus: Hesych.

Ἀναχύω, idem quod ἀναχέω.

Ἀνάχυσις, refusio.

Ἀναχύσεις, dicuntur maris æstuaria navigabilia, Strab. l. 6. Exponitur et, confusio. Hesych. Item, animi viriumque exolutio, mollities.

(Ἐπαγχέασα, (decomp.) συναμίξασα, συγκεράσασα. Æsch. Ag. 1116.)

Ἀποχέω, effundo, profundo: unde, ἀποχεόμενον ὕδωρ, apud Diosc. l. 2. c. 90. Exponitur et, fundo: ut, ἀποχεῖν παρειά. Gaz.

Ἀποχεύομαι, idem. Eurip. in Ione, [146.] Γαίας παγὰς, Ἃς ἀποχεῖονται Κασταλίας δῖναι.

Ἀποχύω, idem quod præcedentia.

Ἀπόχυμα, id quod effusum est alicunde. ¶ Apud medicos est zopissæ genus, quod fit derasa à navibus resina, unà cum cera. Diosc. l. 1. c. 99.

Ἀπόχυσις, ἡ, effusio. ¶ Item, spicæ emissio, in frumento. Theophr. hist. pl. 8.

(Διαμοχέω. Æsch. S. c. Th. 925.)

Διαχέω, diffundo, fundendo dissipo: ut nix διαχεῖσθαι dicitur, apud Xen. ¶ Apud Greg. οἱ πόροι διαχέονται, i. aperiuntur. ¶ Item, dissipo, discutio. ut, διαχεῖν φύματα, apud Diosc. l. 3. c. 170. ¶ Item, disseco, divido, Od. ξ'. et γ'. ¶ Significat et, transfundo, perfundo.

Διαχύω, itidem diffundo. Plut. de def. orac. ὑφ' ἡμᾶς διακεχυμένους τοῖς προσώποις, lætitiâ diffusos et hilaritate. Sic apud Syn. Ep. 98. ὥστε διαχυθῆναι τῇ ψυχῇ.

Διάχυσις, diffusio. Plut. symp. 4. et de fort. Alex.

Διάχυτος, diffusus. ut, οἶνος διάχυτος. Plin.

Διαχυτικὸς, diffundendi vim habens et discutiendi. Diosc. ¶ Exponitur et prodigus, qui res suas profundit.

Decomp. Ἀδιάχυτος, qui diffusus non est, qui diffundi nequit, vel, qui non dissolvitur.

Εὐδιάχυτος, qui facilè diffunditur et effluit. Plut. de primo frig. Et pro, lætus, diffusus. Epicur.

Ἐγχέω, infundo. Xenoph. ‡ Pæd. 1. 3. 8.‡ ἐγχέω σοι πίνειν. Apud Synes. ep. 140. ταῖς ἐπιστολαῖς δάκρυα ἐγχεῖν, epistolas lacrymis rigare.

(Ἐπεγχέω. (decomp.) Philostr. l. 3. c. 2.) [Eurip. Cycl. 422. ἐγὼ δ' ἐπεγχέων Ἄλλην ἐπ' ἄλλῃ, σπλάγχν' ἐθέρμαινον ποτῷ.]

Decomp. Ὑπεγχέω, suffundo. Item, ἐγχέω, fundo vinum. Plut.

Ἐγχύω, idem quod Ἐγχέω.

Ἔγχυμα, quod infunditur, seu infusum est. ¶ Item, placenta, infundibulo fusa ad frigendum.

Ἐγχύματα apud medicos, et ἔγχυτα, dicuntur medicamenta liquida, quæ guttatim in dolentes aures, vel oculos, &c. instillantur. ¶ Iisdem ἔγχυμα est altera species plenitudinis et copiæ humorum, quam locus continens metitur.

Ἐγχυματίζω, infundo, instillo. Diosc. l. 1. et 2.

Ἐγχυματισμὸς, infusio, salviatum, in Hippiatr.

Ἔγχυμος, vide in comp. ex χυμός.

Ἔγχυσις, infusio.

Ἔγχυτος, infusus, qui infundi solet aut potest.

Ἔγχυτα, vide Ἐγχύματα.

Decomp. Ἐπεγχέω, insuper infundo, iterum infundo.

Ἐπέγχυμα, idem cum ἔγχυμα.

Ἐπεγχυματίζω, instillo, infundo, Diosc. l. 5. c. 23.

Ἐπεγχύτης, pincerna, qui vinum infundit. Athen. l. 10.

Μητρεγχύτης, instrumentum, quo in uterum medicamentum infunditur, clysteris modo. Gal. meth. l. 5.

Παρεγχέω, prætereinfundo, aut obiter infundo.

Παρέγχυμα ab Erasistrato dicta fuit propria cujusque visceris substantia: ex eo, quòd existimaret, viscerum molem ex sanguine è venis effuso concrescere. Gal. simp. med. l. 11.

Ῥινεγχυσία, ἡ, infusio, seu instillatio in nares.

Ῥινεγχύτης, ου, ὁ, instrumentum per quod in nares infunditur aliquid. Cæl. Aur. chr. l. 2. c. 4.

Ῥινεγχυτεῖσθαι, dicitur, quod naribus infunditur. Diosc.

Ὠτεγχύτης, instrumentum chirurgicum, quo aliquid auribus infunditur.

Εἰσχέω, idem quod Ἐγχέω.

Ἐκχέω, effundo, in propria et metaph. signif. Luc. in Tim. Synes. ep. 152. ¶ Item, erumpo in modum effusæ plenis vasis aquæ. Il. ε'. ¶ Item, velut effundendo abjicio aut amitto: ut, δόξαν τὴν προϋπηργμένην ἐκχέειν, apud Plut. de inst. lib. ¶ Exponitur et, diffundo. ¶ Item transitivè, elicio: ut, δάκρυα ἐκχέειν. Plut. in Alcib. (Æschyl. Ag. 330. Cum Dat. Il. γ'. 296. nisi ibi ἔγχεον legendum.)

Ὑπερεκχέω, (decomp.) supereffundo. Solom.

Ἐκχύω, seu ἐκχύνω, idem quod ἐκχέω. Unde Il. φ'. ἐν δ' ἄρα πάντα χύντο χαμαὶ χηλόθεν, humi effundebantur. ¶ Metaph. multitudo ex loco ἐκχέεσθαι dicitur, et in locum alium ἐκχέεσθαι. ut apud Joseph. et Synes. ep. 59. ¶ Dicitur et ἐκχέεσθαι, qui amore captus est alicujus rei, vel qui summa lætitia affectus veluti cor suum effundit. ut apud Aristoph. in Vesp. Item, ἐκχέεσθαι, solvi, languescere: unde, ἐκκεχυμέναι παλάμαι, apud Apoll.

(Ἐκκεχυμένως, effusè. Plato. Euthyphr.)

Ἐκχυμόω, vide in comp. ex Χυμός.

Ἔκχυσις, effusio. Athen. l. 14. et Greg.

Ἐκχύτης, effusor, profusor: Luc. in vit. auct.

Ἔκχυτος, profusus, effusus. ut, ἔκχυτον αἷμα, in Epigr.

Ἔκχυτα dicitur vocari potionis genus, seu eduli liquidi, in iisdem.

Αἱματεκχυσία, ἡ, (decomp.) sanguinis effusio: Hebr. c. 9.

Ἐπιχέω, infundo, superinfundo. Odyss. δ. Χέρνιβα δ' ἀμφίπολος προχόῳ ἐπέχευε. Sic apud Diosc. l. 2. c. 91. (Ἐπιχέομαι. Theoc. Id. 2. 152.)

Ἐπιχύω, seu ἐπιχύνω, idem. Dioscor. ἐπιχυθεὶς γάλακτι. ¶ Dicitur et multitudo aliqua ἐπιχέεσθαι in locum aliquem, quum catervatim eò se effundit, vel confluit: ut Il. π'.

Ἐπίχυσις, infusio, infusus. ¶ Item vasculum, quo aliquid infundimus. Poll. et Hesych. ¶ Eidem est etiam delibatio. Apud Plat. de leg. ἐπίχυσις πολιτῶν, exp. redundans civium numerus.

Ἐπίχυτος, infusus, infusione factus. ἐπίχυτον λάγανον, placenta infundendo cocta. Athen. l. 14.

Προσεπιχέω, (decomp.) insuper infundo. Diosc. l. 2. c. 90.

Καταχέω, defundo, effundo: vel, profusum aut effusum dejicio. Od. σ'. Ἥν τ' Εὖρος κατέτηξεν, ἐπὴν Ζέφυρος καταχεύῃ. Metaph. Il. ε. πέπλον κατέχευεν, peplum dejecit. Cum dativo. Il. β'. Καί σφιν θεσπέσιον πλοῦτον κατέχευε, in eos effudit seu profudit. Sic et Il. γ'. et Odyss. ζ'. Pro dativo interdum gen. ponitur. ut Herodot. καταχέουσι τὸ αἷμα τοῦ ἀκινάκεω, acinacem cruore perfundunt. Sic et apud Aristoph. et Gal.

Decomp. Περικαταχέω, circùm effundo. Strab.

Καταχεύομαι, idem. Hesiod. in Erg. λιγυρὴν καταχεύετ' ἀοιδήν.

Καταχύω, pro iisdem. Unde pass. Il. ι.

Κατάχυμα, seu κατάχυσμα, quod defunditur seu effunditur in aliquem. Καταχύματα, propriè volunt esse aquam quæ in balneis in aliquem effunditur. Καταχύσματα autem, bellaria, quibus sponsi et sponsæ in ædes primùm ingressæ; nec non qui primi legationem obituri aut oraculum sciscitaturi emittebantur; ut et servi novitii, boni ominis causâ perfundebantur, apud Aristoph. ‡ Plut. 768.‡ et Dem. Καταχύσματα sunt et juscula, quibus carnes aut panis intritus perfunduntur: et apud eundem Aristoph. in Avib. Item, aqua, quâ in balneo perfunduntur se lavantes.

Καταχυσμάτιον, jusculum et condimentum, quo perfunditur caro assa, aut tale quid. Poll. l. 6.

Κατάχυσις, defusio, affusio, vel profusio. Item, instrumentum, quo aqua vel manibus infunditur, vel mensæ infertur. Hesych.

Κατάχυτλον, q. d. perfundibulum: vas, ex quo eos, qui se lavant, aquâ perfundunt balneatores. Poll. l. 10. c. 17. ex Eupolide.

Μεταχέω, transfundo, ex uno vase in aliud fundo.

Παραχέω, affundo: cum dat. apud Gal. et Diosc. ¶ Expon. et, aquâ affusâ rigo: unde, σπόγγον παραχεόμενον ὕδατι, apud eundem Diosc.

Παραχύω, idem.

Παράχυσις, affusio. Strabo.

Παραχύτης, balneatoris minister aquam affundens iis qui lavantur. Plut. et Athen. l. 12.

Ἀπαράχυτος, (decomp.) affusione carens. Οἶνος ἀπαράχυτος, peculiariter dicitur vinum, cui aqua marina non est affusa seu admixta. Gal. meth. l. 12.

Περιχέω, circumfundo. Cum accus. Il. φ'. cum dat. Luc. Item perfundo. itidem cum accus. apud Diosc. l. 4. c. 155.

Περιχέομαι, oculis obversor: apud Luc. in Judicio Dearum.

Περιχεύομαι, idem cum περιχέω. Od. ψ'.

Περίχευμα, quod circumfusum est, seu circumcircà affusum. Il. ψ'.

Περιχύω, idem quod περιχέω, et περιχέομαι. Unde in pass. apud Luc. περιχυθεὶς αὐτῷ. Dicitur et περιχεῖσθαι τινὶ hominum aut negotiorum multitudo circumdans: apud Plut. in Per. et Synes. de insom.

Περίχυμα, quod circumfunditur alicui aut circumfusum est.

Περίχυσις, circumfusio, vel effusio.

Εὐπερίχυτος, (decomp.) qui facilè circumfunditur. Plut. de primo frig.

Προχέω, idem cum προχύω. Unde in pass. Luc. τὸ αἷμα πίνοντες τοῖς βωμοῖς προκεχυμένον. ¶ Item, perfundo, affundendo rigo: itidem in pass. cum dat. apud Aristot. in probl.

Προχύω, idem.

Πρόχυσις, affusio.

Προχέω, profundo, effundo, cum genit. et accus. Herodian. l. 5. Cum dat. Epigr.

Προχέομαι, effundor. Metaph. Il. β'. Ὧς τῶν πολλὰ νεῶν ἄπο καὶ κλισιάων Ἐς πεδίον προχέοντο Σκαμάνδριον.

Πρόχυμα, profusio, vel id quod profunditur. [Eurip. Helen. 1143. Ὅτε σὺν πατρίδος ἄτερ, προχυμάτων σπονδῶν τίρας, σὺ τέρας, &c.]

Πρόχοος, seu πρόχους, † ἡ,† aqualis. idem quod suprà χοῦς. Od. δ. † Hes. Th. 785.† Athen. l. 11. † Xen. Pæd. l. 5. p. 190. b.†

Προχοή, idem. Suid. ex Epigr. Athen. lib. 11. Pro eodem scribitur et προχυή. (Æsch. Suppl. 1032.) ¶ Significat προχοή etiam ostium, quo fluvius in mare effunditur. Od. λ. Hesiod. in Erg. † Sic Aristoph. Nub. 271.†

Προχοΐς, et προχοΐδιον, aqualiculus; parvus aqualis: quo aqua effunditur manibus abluendis, vel miscendo vino. illud apud Xen. Pæd. 8. hoc apud Strab.

Προχύω, idem quod Προχέω, profundo, effundo. Unde apud Phil. de v. Mos. l. 1. (loquentem de manna,) ἣ διὰ τὸ ἐπάλληλον φορᾶς σωρηδὸν προὐκέχυτο τῆς σκηνῆς, ante tabernaculum cœlitus profusa jacebat.

Πρόχυμα, quod profunditur aut profusum est. Peculiariter vinum sponte defluens antequam uvæ calcentur. Geop. l. 6. c. 16. Idem dicitur et σταφιδίτης οἶνος, quasi χυθιλίτης, apud Aët. l. 9. c. 24.

Πρόχυσις, profusio, effusio. Herodot.

Προχύτης, ὁ, et προχύτη, ἡ, poculi species: apud Athen. l. 11.

Προχύτη est quoque vas ad libandum. Item, primitiæ, hordeæ. Item, aqua, quæ in aurem victimæ infundebatur. ¶ Vide et post.

Προχύται, αἱ, vel αἱ, dicebantur fruges, seu mola salsa, quâ conspergebatur victima mactanda: apud Eurip. in Iph. Aul. ¶ Item, variarum rerum missilia, quæ jaci solebant à populo, faustis acclamationibus principes salutante. Quod et victoribus in certamine accidebat: ut apud Plut. in Dion. Quando plerumque folia quoque et flores spargebantur, et objiciebantur. quod est φυλλοβολεῖν.

Decomp. Καταπροχέω, effundo, profundo. Apoll.

Περιπροχέομαι, circumfundor, unde, περιπροχυθείς. Il. ξ'.

Συγχέω, confundo, confundendo misceo. cum accus. Il. ι. et apud Isæum. Item, conturbo. Il. ι. Phil. de v. M. l. 1. ¶ Item, enervo, dejicio, prosterno. Il. ι. Βῆ μὲν ἐς καὶ ταρφέας ἰὼς Κοῖλον, ἐπεὶ συνέχευε [illegible] μεγάλως. (Eurip. Med. 795. Soph. Tr. 1246. Σύν γ' ἐμοὶ ἔχευεν. Il. Ξ. 269.)

Συγχύω, idem: ut Il. ν'. ἵππω δὲ σφε σύγχυτ', habena confundebantur. [Συγχυθείς. Eurip. Med. 1006.] Pro eodem dicitur et συγχύνω. Act. Ap. c. 9.

Συγκεχυμένως, confusè. Plut. περὶ δυσωπίας.

Σύγχυσις, confusio, commixtio, conturbatio. Isocr. in Pan. Athen. &c.

Ἀσύγχυτος, ὁ καὶ ἡ, (decomp.) non confusus, non permixtus, distinctus.

Ἀσυγχύτως, citra confusionem, distinctè.

Ὑπερχέω, superfundo, superfusione obruo.

Ὑπερχέομαι, supra modum excresco et exubero. Plut. de deo Socr.

Ὑπερχύω, idem quod ὑπερχέω. [Ὑπερχύομαι. Philostr. l. 3. c. 14.]

Ὑπέρχυσις, immodica effusio, profusio. Greg.

Ὑποχέω, suffundo. Metaph. clanculum admisceo: cum dat. Plut. in Pericl.

Ὑποχέομαι, idem quod ὑποχέω, suffundo. Oppian.

Ὑποχύω, idem. [Herodot. Hist. lib. 3. Περσέων δὲ τοῖσι παρεοῦσι ἀπιστίη πολλὴ ὑπεκέχυτο, &c.]

Ὑπόχυμα, et ὑπόχυσις, id quod suffusum est, suffusio. ¶ Medicis est crassi humoris in cornea membrana juxta pupillam concretio. Dioscorid.

[Ὑπόχευμα. Pind. Pyth. 2. 134. ἔμπαν δ' ὑποχεύμασιν, &c. Cl. Schmidt legit ὑπὸ χευμάτων. Vide ejus Notam, pag. 234. col. 2.]

Ὑποχυτὶς, guttus olearius, quo oleum lychno suffundunt. Suid.

Ὑπόχυτος, cui suffusum est aliquid, et ex eo subturbidus: ut, ὑπόχυτος οἶνος, apud Athen. l. 1.

Composita sine præpositione: ac primùm terminatis o, quæ sunt desinentia in χοος, χοῦς, χοέω, &c.

Ἑκατοντάχοος, cum centesimo fundens, centies tantum sese in horreum refundens. Theophr. hist. pl. l. 8.

Λουτροχόος, aquam lavantibus fundens. Xen. Pæd. 8.

Οἰκτροχοέω, miserabiliter fundo. Aristoph. in Vesp.

Οἰκτροχοεῖν, miserabilia verba fundere.

Οἰνοχόος, qui vinum infundit, pincerna. Il. β'. Xen. Hell. 7. † Pæd. 1. 3. 7. et l. 5. p. 147. b.† [Philostr. l. 3. c. 27.]

Οἰνοχόη, ἡ, vas ex quo vinum in pocula infunditur, trulla. Hesiod. in Erg. Thuc. l. 6. [Philostr. l. 3. c. 27.]

Οἰνοχοέω, vinum infundo, sum pincerna. Od. ο'. Xen. Pæd. 1. Et cum accus. οἶνον ἐοινοχόει. Il. γ'. Metaph. Plat. in Rep. πολλὴν καὶ ἄκρατον τοῖς πολίταις ἐλευθερίαν οἰνοχοεῖν.

Οἰνοχοεῖσθαι, vinum à ministris infusum accipere. Greg.

Οἰνοχόημα, quod à pincerna infunditur. Plut. in Phoc.

Οἰνοχοεύω, idem quod οἰνοχοέω. Il. δ'.

Οἰνοχοΐα, vini infusio, munus pincernæ.

Decomp. Ἀρχοινοχόος, qui principem locum inter pocillatores tenet.

Ἀρχοινοχοΐα, dignitas τοῦ ἀρχοινοχόου.

Διοινοχοέω, vinum fundo, misceo. Athen. lib. 3. διοινοχοεῖται γὰρ εὐθέως.

Ὀλιγόχοος, et ὀλιγόχους, parum refundens. Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 9.

Ὀλιγοχοέω, parum refundo, exiguo cum fœnore refundo.

Οὐλοχεῖον, vasculum in quod molæ conjiciuntur à sacrificaturis.

Πεντηκοντάχοος, seu πεντηκοντάχους, cum quinquagesimo fundens. Theophr. hist. pl. l. 8.

Πολύχοος, seu πολύχους, multa cum usura se refundens. Idem ibidem. Apud Arist. rhet. 4. πολύχους ἀντίτασις, fusa et varia contentio.

Πολυχοέω, multo cum fœnore refundo, fœcundus sum et fertilis. Aristot. de gen. an. l. 4.

Ῥινόχοος, idem videtur esse quod ῥινεγχύτης, instrumentum quo aliquid naribus infunditur. Hesych.

Σιαλόχοος, qui salivam fundit dum aliquem alloquitur. Hesych.

[Τυμβόχοος. τυμβόχοα χειρώματα. i. e. θήματα ἀπὸ τοῖς ταφοῖς ἃ χειρῶν ἐργαζόμεθα τῷ τύμβῳ τοῦ νεκροῦ. Æschyl. S. c. Th. 1030.]

Ὑδρόχοος, et ὑδροχοεύς, aquarius: unum ex duodecim signis Zodiaci: apud Arat. et Procl. in sphæra.

Ὑδροχόη, aquæ ductus, meatus aquam aliquò effundens. Hesych.

Φυλλόχοος, q. d. folia fundens: nomen mensis illius quo folia decidunt. apud Plut. symp. 8. probl. ult.

Φυλλοχοεῖν, dicuntur arbores quibus folia decidunt.

Composita ex nomine χυμός.

Ἄχυμος, ὁ καὶ ἡ, exsuccus, succo destitutus. Item, insipidus.

Δύσχυμος, difficilem et molestum succum habens seu saporem.

Ἔγχυμος, succulentus, succis plenus. Item, sapidus. Arist. Theophr.

Ἐγχύμωμα, et ἐγχύμωσις, apud medicos dicitur sanguinis et humorum in partem aliquam naturalis effusio, per quam et partis ejus venulæ replentur sanguine, et color lividus parti redditur: ut apud Hippocr. epid. l. 2.

Ἐκχυμίζω, exp. exugo, saporibus perfruor. Item neutr. evaporo.

Ἐκχυμόω, unde ἐκχυμοῦσθαι aliquid dicitur, quod succos et humores extra vasa sua effundit: ut apud Hippocr. περὶ ἀγμῶν.

Ἐκχύμωμα, et ἐκχύμωσις, sanguinis sub cutem per grumos effusio.

Συνεκχυμόω, (decomp.) coeffundere, i. naturam effundentem et vacuationes molientem adjuvare et incitare. Hippoc. epid. l. 6. Expon. etiam, succis salutaribus miscere: apud Gal. in lex. Hipp.

Κακόχυμος, malis et vitiosis humoribus plenus. Athen. l. 3.

Κακοχυμία, redundantia vitiosi humoris in toto corpore. Alex. Aphr. &c.

Παχύχυμος, qui succo est crasso: apud eundem.

Composita partim ex χύσις, et χυτὸς, partim desinentia in χύτος.

Ἀρτίχυτος, ὁ καὶ ἡ, nuper seu modò fusus.

Αὐτόχυτος, per sese et sponte sua fusus vel diffusus. Phocyl.

Ἄχυτος, longè lateque et in multas partes fusus: ut, ἀχύτοιο [illegible], apud Nic. in Alex. Est autem à ἐπιτατικόν.

Γήχυτον, exterior pars terræ mollis, et minimè lapidosa. Gal. apud Hipp.

* Νήχυτος, laté fusus, fluidus. Apoll. Arg. 3. ‡ 530.‡

[Οἰνόχυτος. Soph. Phil. 731. ὃς μηδ' οἰνοχύτου πώματος ἥσθη δεκέτει χρόνῳ. Schol. τουτέστιν, οἴνου (περιφραστικῶς) ἀπελαύσθη, ὃ ἐστὶν οἴνου μετέλαβε.]

Οὐλόχυτα, τὰ, seu οὐλοχύται, αἱ, primitiæ ante sacrificium, seu ipsæ molæ quæ victimis affundebantur. prius apud Hesych. posterius Il. α'.

Οὐλοχύται, αἱ, dicuntur etiam ipsa canistra, ex quibus molæ effunduntur. Eust.

Πολύχυτος, idem quod ἄχυτος, schol. Apol.

Ὑδρόχυτος, aquam fundens: ut, κρήναις ὑδροχύτοις, apud Euripid. in Cyclop. ¶ Exponitur et, aqua perfusus. Nonn.

Φωτοχυσία, luminis abundantia. Dion. Areop.

Compositum remotius est

Ἴσχυδα, excrementum quod sus effundit: succerda: quasi ὕσχυδα. Hesychius.

Derivata à χέω, liquefaciendo diffundo.

Χόανος, seu χόανον, vas ex argilla, quo argentarii et chymici utuntur in fundendis ac liquefaciendis metallis; fornax fusoria. Il. σ'. Hesiod. in Asp. † Th. 863.† ‡ Apoll. Arg. iii. 1298.‡ ¶ Suidæ τὰ χόανα sunt etiam μέταλλα.

Χοάνη, idem quod χόανος. apud Greg. Nyss. de hom.

Χοανεύω, fundo et liquo ἐν τῷ χοάνῳ, conflo. Hes. et Eust. ex Aristoph. [Thesm. 62. 68.]

Χῶνος, idem quod χόανος.

Χόννος, poculi ærei genus, apud Gortynios. Eust. Quod et χόνος scribunt, uno ν.

Χώνη, idem quod χοάνη, vas argillaceum, in quo metalla funduntur et liquefiunt. Dios. l. 5. c. 85. ¶ Vide et in Χέω, quod præcessit.

Χωνεύω, in fornacem conflatoriam conjicio. Item, in fornace fusoria fabrico. Alex. Aphr. probl. l. 1.

Χώνευμα, quod in fusoria fornace conflatum est, vel, conflatura.

Χωνευτὴς, conflator, flator, fusor.

Χωνευτήριον, fornax, in qua metalla conflantur. Greg. Nyss. de hom.

Χωνευτὸς, conflatilis, à fusore fabricatus.

Χωνεία, ἡ, conflatura. Suid.

Χωνεῖον, τὸ, idem quod χωνευτήριον. Hesych. et Suid.

Χωνίον, instrumentum fusorium, apud eundem Suid.

Χώνευσις, exp. fusura, liquefactio.

Composita: ac primùm desinentia in χόος, et χοέω.

Ἀργυροχόος, argenti fusor, faber argentarius.

Μολυβδοχοεῖν, plumbum fundo, tracto artem fundendi plumbi. Poll. [Aristoph. Eccles. 1102.]

Χρυσοχόος, auri fusor, aurifex. Dem. pro cor. Plut. de non fœn.

Χρυσοχοϊκὸς, ad auri fusorem pertinens, quo aurifex utitur. Unde χρυσοχοϊκὴ, sc. τέχνη, vel ἐπιστήμη, ars fundendi aurum seu tractandi: apud Dem. in Mid.

Χρυσοχοεῖον, aurifactorium, aurificina: apud eundem ibidem.

Χρυσοχοέω, aurifex sum, aurum fundo, aurum conflo: apud Dinarch. Aristoph. in Plut. et Poll. l. 7. c. 24.

Composita ex χώνη, seu χωνεύω.

Ἀναχωνεύω, rursus conflo, refundo. Greg. de Baptis.

Αὐτοχόωνος, crassa minerva fusus, et veluti sua sponte. Il. ψ'. Pro eo Hesych. habet αὐτόχωνος.

Αὐτοχώνευτος, idem. utitur Hesych. illud in exposit. præcedentis.

Ἀχώνευτος, non conflatus: qui conflari nequit.

Καταχωνεύω, et Συγχωνεύω, conflo. Demosth.

Derivata à χόω, terrâ aggestâ extruo, ex terra fossili educo.

Χοῦς, ὁ, terra egesta, vel quæ egeritur aut egeri potest: vel simpliciter, terra, humus. Thuc. l. 2. Arist. hist. an. l. 9. Item, terra in tumulum egesta, vel tumulus. Interdum et, bustum quo defunctus aliquis conditur: in Psal. et apud Hesych.

Χοϊκὸς, seu χόϊνος, ὁ, terrenus, terreus: in ep. ad Cor. 1. c. 16.

Χῶος, fovea, scrobs: item, collis, tumulus. Hesych.

Χόω, unde, χωννύω, et χώννυμι, f. χώσω, aggerem duco. Thuc. l. 2. χῶμα ἔχουν πρὸς τὴν πόλιν. Sic in epit. Ctesiæ, ἐχώννυτο χῶμα ἐπὶ Σαλαμῖνι. Æsch. in Ctesiph. τοὺς λιμένας ἔχωσαν. † μέτωπα. Xen. Pæd. p. 183. c.† Passivè χοῦσθαι μέτωπα dicitur, quum humo aggesta extruitur, apud Pausan. locus verò, quando aggere educto munitur. † μέτωπα ἀναχῶσθαι. Xen. Pæd. p. 136. a.†

Χῶμα, τὸ, opus quod ii χώσαντες reliquerunt, agger. Thuc. Xen. Plut. Item, tumulus, sepulchrum. Plat. de leg. Paus. in Att. [Æsch. Ch. 721. Suppl. 877.]

Χωμάτιον, parvus agger: vel parvum bustum, modicâ humo aggesta.

Χῶμαξ, idem quod χῶμα. Hesych.

Χῶσις, aggeris eductio, aggestus. Exp. et agger, obex ad obstruendum.

Χωστὸς, humo egesta eductus vel extructus: ut, χωστὸς τάφος, apud Eur.

Χωστρὶς, ίδος, ἡ, ut, χωστρὶς χελώνη, testudo ad congestiones fossarum seu fodiendum parata. Diod. Sic. l. 9.

Χύσθαι dicitur, quod terra fossili aggeritur seu extruitur. unde apud Apol. κέχυται τύμβος.

Χυμὸς, bustum ex humo fossili aggestum. Hesych.

Χύσις, exp. congeries, tumulus.

Χυτὸς, fossitius, ut, χυτὴ γαῖα, terra fodiendo eruta, qua mortui obruuntur. Il. ζ'. et ψ'. Sic χυτὸς λιμὴν, portus aggesta terra structus. Apoll. Arg. l. 1.

Composita: ac primùm ex χόω, seu χώννυμι, et inus. χώνω.

Ἀναχόω, ἀναχωννύω, et ἀναχώννυμι, aggero, è terra aggesta extruo. Demosth. τὴν ὁδὸν ἀνακεχωκότες, aggeribus lapidum et ruderum viâ obstructâ. Hinc, ἀνακεχωσμένος, expon. obrutus: apud Synes.

Ἀποχόω, ἀποχωννύω, seu ἀποχώννυμι, terrâ aggestâ averto: vel aggere communio. Xen. Hell. 6.

Ἀπόχωσις, terra aggesta ad arcendum flumen intra ripas. Plut.

Διαχόω, διαχωννύω, aut διαχώννυμι, aggerem perduco. Herodot. ἐς τὴν Σαλαμῖνα χῶμα ἐπειρῶντο διαχοῦν. Exp. et, aggere arceo. Phalar.

Ἐγχόω, ἐγχωννύω, aut ἐγχώννυμι, terrâ aggestâ impleo. Appian.

Ἔγχωσις, impletio quæ fit terrâ aggestâ in locum cavum: vel, quum alveus fluminis obducto limo paullatim completur. Poll.

Ἐκχοΐζω, humum egero, fodio. Suid.

Ἐπιχόω, ἐπιχωννύω, aut ἐπιχώννυμι, aggere munio. Item, terrâ aggestâ operio.

Ἐπίχωμα, et ἐπίχωσις, agger et aggestus. Polyb.

Ἐπιχωματίζω, unde, ἐπιχωματισμὸς, exp. exaggeratio.

Προσεπιχόω, (decomp.) obturo, operio, terrâ aggestâ obruo. Plut.

Εὔχωστος, unde (decomp.) Δυσεύχωστος, qui difficulter muniri potest, qui difficulter aggerari potest, qui non facilè aggerationem ferre potest. Strabo.

Καταχόω, καταχωννύω, aut καταχώννυμι, terrâ aggestâ obruo: vel, defodio. cum accusat. in epit. Ctesiæ. Item metaph. obruo, velut aggestâ terrâ sepelio. itidem seq. accusat. apud Plat. in Gorg. et Plut. περὶ ἀδολεσχ.

Ἐπικαταχωννύω, (decomp.) exp. adobruo.

Περιχόω, περιχωννύω, aut περιχώννυμι, circumaggero, humo circumcirca aggestâ operio.

Πολύχωστος, multâ terrâ aggestâ exstructus. Æsch. [Χοηφ. 349. πολύχωστον ἂν εἶχες τάφον &c. Schol. ὑπὸ πολλῶν κεχωσμένον.]

Ποταμόχωστος γῆ, terra limo operta, arenâve à fluvio devectâ. schol. Apoll. [Arg. iv. 269.] quæ et πρόχωσις χθονὸς. et χῶμα τὸ μεταξύ. alluvio.

Προσχόω, προσχωννύω, seu προσχώννυμι, aggero, terrâ aggestâ munio. unde pass. apud Thuc. l. 2.

Πρόσχωμα, et πρόσχωσις, agger: terra et limus à fluvio aggestus. Æschyl. in Prometh. Joseph. de antiq. Jud.

Προχόω, προχωννύω, aut προχώννυμι, aggere præmunio. Herodot.

Συγχόω, συγχωννύω, aut συγχώννυμι, aggere communio. Item, terrâ aggestâ obruo, contumulo. Greg. [Æsch. Pr. 1040.]

Σύγχωσμα, unde, συγχώσματα, apud eundem, dici videntur sordes et maculæ, quas contrahunt quæ terrâ aggestâ obruta sunt.

Τυμβοχοέω, tumulum struo, sepelio. Hesych.

Τυμβοχόη, tumulus. Il. χ'.

[Τυμβόχωστος. Soph. Antig. 861. πρὸς ἕργμα τυμβόχωστον ἔρχομαι τάφου ποταινίου.]

Composita ex χῶμα.

Αἱματεκχυσία, sanguinis effusio: in ep. ad Hebr. c. 9.

Ἀμφίχυτος, ὁ καὶ ἡ, utrinque terrâ aggestâ munitus: ut, ἀμφίχυτον τεῖχος, Il. υ'.

Ἐγχώννυμι, terrâ aggestâ munio. unde apud Herodot. ἀναχωσμένης ὑψοῦ τῆς πόλιος, alto aggere circum urbem extructo.

Προχώννυμαι, agger ante me extruitur.

Πρόχωσις, terra ante locum aliquem aggesta. Apoll. Arg. l. 2.

Προχύτη νῆσος, πρόχυσις χθονὸς, terra avulsa à continente, et insula facta. Strab. l. 5. Qualis Prochyta fuit, insula in sinu Puteolano. ¶ Vide et praecedens Ποταμόχωστος.

Προχυταῖος, qui natus est in Prochyta insula, vel in ea habitat: apud Steph.

Derivata à χάω, seu χαίω, capio, capax sum.

Χείομαι, idem quod χάω. Hom. Od. σ'. Οὐδὸς δ' ἀμφοτέρους ὅδε χείσεται.

Χειά, seu χειὴ, dicitur ἡ τοῦ ὄφεως κατάδυσις, ἡ καταδεχομένη τὸ ζῶον, latibulum serpentis, Athen. lib. 11. Φωλάδες τοῦ ἐξάντος χειᾶ. Plut. de def. or.

Χοῦς, χοὸς, et χοεὺς, έως, ὁ, et Dor. χῶς, apud Athen. congius: mensura liquidorum, apud Atticos, capiens sextarios sex, seu libras novem, seu cotylas Atticas duodecim, teste Ægin. l. 7. c. ultim. Prius apud Aristoph. in Nub. † 1240.† ἓξ χοᾶς χωρήσεται. contractè pro χόας. Posterius apud Diosc. et cet.

Οἱ χόες dictum etiam fuit festum quoddam Athenis, anthesterione mense celebrari solitum in honorem Bacchi: à congio vini, quem Pandion unicuique convivarum apposuit, quum Orestes post caedem matris Athenas venisset. vide schol. Aristophan. in Acharn.

Χοαῖος, congium capiens, congium aequans: ut, σκύφος χοαῖος, apud Eustath.

Χοΐδιον, diminut. Suidae est σταμνίον.

Χοῖον, idem esse dicit crassum intestinum.

Χηλὸς, arca seu arcula, capsula, ἡ χωροῦσα τὰ ἐντιθέμενα. Od. ν'. Εἵματα μὲν δὴ ξείνῳ ἐϋξέστῃ ἐνὶ χηλῷ κεῖται. Sic et Od. θ'. et φ'. (Theoc. κϛ'. 10.)

Composita ex χοῦς.

Δίχοος, qui duorum est congiorum. Diosc. l. 3. c. 59.

Ἑξάχοος, sex congiorum capax. Plut. in Sol.

Ἡμίχοος, dimidium continens congium.

Ἡμίχουν, τὸ, sc. ἀγγεῖον, dimidiatus congius. Arist. hist. an. l. 9.

Ἡμιχοαῖος, idem cum ἡμίχοος. Theophr. hist. pl. l. 9. c. 6.

ΧΗΛΗ', ῆς, ἡ, forfex cancrorum. Arist. hist. an. l. 4. c. 2. (de astacis,) εἶτα δὲ διαφέρουσι τῶν καράβων τῷ ἔχειν χηλάς. ¶ De cancro coelesti apud Arat. ¶ Item, ungula, bisulca et bipartita instar forficis cancri. De bobus, apud Plut. de sera num. vind. De ovibus et capris: apud Suid. De equi ungulis: apud Hesiod. in Asp. † 62.† De lupo, Theocr. epigr. 6. Τραχὺς γὰρ χαλαῖς ἀμφεπίαξε λύκος. Tribuitur et avibus: apud Soph. et specialiter, ungulis columbarum: apud Eur. in Ione. (Phoeniss. 42. 765. 987. V. Æschyl. Pers. 208.) ¶ Χηλὴ, dicitur etiam specillum bifurcum, à similitudine: apud Hipp. de morb. l. 1. ¶ Item, saxa litoreo muro praestructa, ut undarum appellentium vim retundant et murum defendant. Columellae, crepido. Virg. saxea pila: quòd ungulam bovis referant, teste schol. Thuc. ap. eund. l. 1. ¶ Χηλαὶ appellantur etiam ciliorum extrema, per somnum se contingentia. Ruf. ¶ Hesychio χηλὴ est etiam maxilla. ¶ Numeratur et inter morbos: apud Poll.

Χηλόω, in chelas findo, bisulcum reddo: unde, κεχηλωμένος, apud Hermem.

Χήλωμα, fissura bisulca: crena sagittae, cui applicant nervum inter jaculandum. Gal. in lex. Hippocr.

Χηλεύω, necto, plecto, suo. Hesych. à χηλὴ dictum: forsan, quoniam, qui suunt, forficibus uti solent, cancri forficibus non absimilibus.

Χήλευμα, τὸ, instrumentum ejus qui suit aliquid vel nectit: subula. Pol. l. 7. c. 21. ¶ Item, ipsum opus textile vel sutile. unde apud Herodot. galeae suae χηλεύματα dicuntur, habentes quasdam forfices; teste Hesych.

Χηλευτὸς, nexilis, plexilis, sutilis: vel, nexus, plexus, sutus: ut, κράνεα χηλευτὰ, apud Herodot. l. 7. Pro eodem dicitur et χηλεός. ut, χηλεὸν ἄγγος, apud Anacreontem.

Composita ex χηλή.

(Ἀγκυλοχήλης. Batrach. 285.)

Διχηλὸς, (et Doricè δίχαλος,) ὁ καὶ ἡ, in duas chelas fissus, bisulcus, bifidus. Aristot.

Διχηλέω, ungulam habeo bisulcam. Levit. 11.

Μακρόχηλος, qui ungulas longiores habet.

Ὀξύχηλος, ungulam seu pedem acuminatum habens.

ΧΗ'Ν, ηνὸς, ὁ, vel ἡ, anser. (☞ Dictus παρὰ τὸ χαίνειν καὶ χανδὸν ἐσθίειν, Eust.) Odyss. ό. Αἰετὸς ἀργὴν χῆνα φέρων ὀνύχεσσι πέλωρον, Athen. l. 9. χῆνες σιτευτοί.

Χήνειος, ου, ὁ, anserinus: ut, χήνεια ἧπατα, apud eundem Athen. ibid. Pro eodem dicitur et χήνεος, apud Gal. et χήνιος, apud Dioscor. lib. 1. cap. 92.

Χηνίσκος, ὁ, anserculus, plerunque is qui in puppi navis ad ornamentum effingebatur. Luc. in Dial. cui tit. πλοῖον. ¶ Locus anchorarum in prorâ suspensarum et ipse hoc nomen habet.

Χηνίον, τὸ, idem. Athen. l. 4.

Χηνιδεῖς, οἱ, anserum pulli. Eust.

Χηνίζω, dicitur de iis qui tibiis canunt: apud Athen. l. 14.

Χήνω, irrideo, illudo: propriè, ore hiante et in cachinnos resoluto. Hesych.

Χήνημα, illusio, irrisio: apud eundem.

Χηνοττέω, clamo, vociferor: eidem.

Χανίστρα, hiatus, χάσμα. Idem.

Composita.

Ἀγριοχηνάρια, anserculi feri. Theophil. Inst. 2.

Ἀκροχηνίσκοι, extremitates ejus partis jugi, quae dicitur ζεύγλη. Poll. lib. 1.

ΧΗΡΑΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, caverna, latibulum, lustrum ferarum. ‡ Apoll. Arg. iv. 1283.‡ Phocyl. πέτρης κοίλης κατὰ χηραμὸν, in cavi saxi recessu. Synes. ep. 122. ἐν χηραμοῖς ὀρῶν, in latebris montium. Metaph. χηραμοὶ dicuntur etiam duo linguae sinus cavi. Poll. l. 2.

Χηραμὶς, ἴδος, ἡ, cavernula, latibulum parvum. Hesych.

ΧΗ'ΡΟΣ, ου, ὁ, desertus, μονωθείς. Inde, viduus, qui vel prima conjuge amissa uxorem non duxit: ut scribit Suid. vel qui uxorem non habet, ut vult Hesych. coelebs. Dicuntur et perdices mares χῆροι, quum femellae incubant ovis: apud Aristot. hist. anim. l. 9. c. 8. Item, χῆρος, orbus, dejectus, aut aliqua re indigens. Ut, δρυμοὶ χῆροι, luci vidui, arboribus orbati nempe. Epigr. χῆρα δένδρα, arbores omnis viduatae. Ibid. Sic, χῆρον λέχος, apud Apoll. Arg. l. 2. ¶ Foem. χήρα interdum cum γυνὴ dicitur: ut Il. ζ'. Interdum absolutè: ut apud Plut. in Erot. Aliquando cum genit. ut Il. ζ'. ἢ τάχα χήρη σεῦ ἔσομαι.

Χηροσύνη, viduitas. Apoll. Arg. 4.

Χηράζω, idem quod χηρόω, viduo, viduam vel viduum reddo. Job.

Χηρόω, viduo, viduum reddo. Il. ρ'. Χήρωσας δὲ γυναῖκα μυχῷ θαλάμοιο νέοιο. Metaph. Il. έ. χήρωσεν δ' ἀγυιάς, desolavit. Item, privo, destituo: cum genit. ¶ Item neutr. idem quod χηρεύω. Plut. in Erot.

Χήρωσις, ἡ, viduatio, orbatio, desolatio.

Χηρωσταὶ, οἱ, quibusdam sunt viduarum tutores: aliis, qui propinquitate juncti sunt generi et familiae, haeredibus successoribusque viduatae; vel, qui succedunt ubi nulli legitimi et propinqui haeredes sunt; ut Eust. exp. Iliad. ί. schol. Soph. et Hesiod. † Th. 607. ubi sic Schol. ἀλλότριοι, ἢ οἱ πόῤῥωθεν συγγενεῖς, ὅτι χηρεύοντος τοῦ οἴκου καὶ ἐρήμου ὄντος τινος, αὐτοὶ κληρονομοῦσι.† Dicuntur et χηρωσταὶ, quorum uxores manent viduae.

Χηρεύω, viduus sum, vel vidua, viduam vitam dego: ut, χηρευούσας γυναῖκας. Reg. 2. c. 13. Metaph. apud Soph. in Œd. Tyr. ταῦρος χηρεύων. ¶ Item, destituor, privor: vel, destitutus sum, careo. cum genit. Od. ί. et apud Synes. ep. 159. ¶ Item transitivè, idem quod χηρόω. Aphthon.

Χήρευσις, et χηρεία, viduitas, vita vidua. Theo. l. 2.

Χήρειος οἶκος, vidua domus. ¶ Exponitur et ἄνανδρος. Hesych. ex Antimach.

ΧΘΕ'Σ, heri. Hom. hymn. in Merc. Χθὲς γενόμην, ἁπαλοὶ δὲ πόδες, &c. Xen. χθὲς καὶ τρίτην ἡμέραν. i. χθὲς καὶ πρώην. ¶ Pro eodem dicitur ἐχθὲς, apud Theoc. Idyll. 2. et 8. † et Xenoph. Paed. p. 195. c.†

Χθεσινὸς, οῦ, ὁ, hesternus. ¶ Interdum signif. idem quod ἕωλος, translatione sumpta à cibis pridie relictis. (Aristoph. R. 1018.)

Χθιζὸν, idem quod χθὲς. in Epigr.

Χθιζὰ, pro iisdem, Il. β'.

Χθιζὸς, idem quod χθεσινός. Il. β'. et apud Nonn.

Composita.

Κἀχθὲς, pro, καὶ ἐχθὲς, apud Aristot. l. 1.

Πρόχθες, ante hesternum diem, nudiustertius.

ΧΘΩ'Ν, ονὸς, ἡ, terra, humus. idem quod γαῖα apud poëtas. Iliad. ε'. αἵματι δὲ χθὼν δεύετο πορφυρέῳ. Il. γ'. κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας. Sic et alibi apud Hom. &c. † Sic Aristoph. Nub. 281.† (Soph. Tr. 711.)

Χθόνιος, terrestris: ut, χθόνιος σεισμὸς, Aristot. de mun. ¶ Item, qui hujus vel illius territorii est, ex hoc vel illa regione ortus. ut, χθονίας νύμφας, Apol. Arg. l. 2. ‡ 506. Schol. ταῖς ἐγχωρίαις.‡ ¶ Item, subterraneus, qui est sub terra; apud Euripid. in Hec. et Soph. in Ajac. (Æsch. Pers. 630.) ¶ Apud antiquos omnia gravia et infesta seu infausta χθόνια dicebantur, teste schol. Aristoph. ¶ Χθόνιος ἄνθρωπος dicitur homo subdolus et fraudulentus. Eustath.

Composita.

Ἀντίχθων, ὁ καὶ ἡ, oppositam pedibus nostris terram incolens. Plin. lib. 6. c. 22.

Αὐτόχθων, ex ipsa terra ortus. Eur. Isocr. Dem. &c. [Herodot. Hist. lib. 4. cap. 197. ἔτι τέσσερα ἔθνεα νέμεται ταύτην (sc. χώρην.)—Καὶ τὰ μὲν δύο, αὐτόχθονα τῶν ἐθνέων, τὰ δὲ, οὔ. Λίβυες μὲν καὶ Αἰθίοπες, αὐτόχθονες——Φοίνικες δὲ καὶ Ἕλληνες ἐπήλυδες.]

(Αὐτόχθονος. Æsch. Ag. 514.)

(Βαθύχθον' αἶαν. i. e. εὔγεων. Æschyl. S. c. Th. 310.)

Ἐγχθόνιος, qui in terra est: terrenus, testaceus. Epigr.

Ἐλελίχθων, qui terram rapido motu concutit et commovet. Soph. in Antig.

Ἐνοσίχθων, idem: παρὰ τὸ ἐνέειν (κινεῖν) τὴν χθόνα. Ἐννοσίγαιος. Epithetum Neptuni, et interdum nomen ipsum. Od. γ'.

Ἐπιχθόνιος, qui super terra est seu vivit. Od. δ'. Il. ά. † Hesiod. Theog. 241. et 755.†

Καταχθόνιος, subterraneus. Hom. Hesiod. &c. (Eurip. Phoeniss. 767.)

Κατάχθονος, pinguis, nutriendi vim habens. Hesych.

Μεσόχθων, mediterraneus.

Μεταχθόνιος χιτὼν, tunica terrestris. Nonn. Apud Apoll. Arg. 3. μεταχθόνιαι πωτῶντο, exp. quae terram reliquit, relictâ terrâ.

Παλαίχθων, antiquam terram habens, antiquus terrae possessor. ut, παλαίχθων δῆμος, apud Æschyl. de populo Atheniensi, semper ejusdem terrae incolâ. (Παλαίχθων, Ἄρης dicitur. Æsch. S. c. Th. 105. Suppl. 250. 352.)

(Πλουτόχθων. Æsch. Eum. 949.)

Σεισίχθων, motor seu quassator terrae. epit. Neptuni ac nomen quandoque, sicut et ἐνοσίχθων. (Philostr. l. 4. c. 6.)

Ὑποχθόνιος, idem quod καταχθόνιος. Hesiod.

ΧΙ'ΛΙΟΙ, foem. χίλιαι. Neut. χίλια, mille. Il. λ'. Plat. Isocr. &c. Legitur et, χιλὶς ἵππος, † Xen. Paed. l. 4. p. 111. c.† pro χίλιοι ἱππεῖς, mille equites: apud Herodot. [lib. 8.] Æolicè pro χίλιοι scribitur et χέλλιοι. Etym.

Χιλιοπλάσιος, millecuplex, millies auctus. Themist.

Χιλιοστὸς, millesimus. † Xen. Paed. 2. 51. a.† ¶ Χιλιοστὴ, tributum quoddam ex sacrificiis. Hesych. millesima. sicut decima, centesima.

Χιλιοστὺς, ύος, ἡ, millesima pars. † Xen. Paed. 2. 56. d.† ¶ In exercitu, mille viri seu mille milites. Exponitur et, cohors millenaria. ¶ General. millenarius numerus. Xenoph. Paed. 6. Pro eodem scribitur et χιλιαστύς. Etymolog.

Χιλιὰς, άδος, ἡ, numerus mille continens: seu, hoc mille. Theoc. Idyll. 17.

Χιλιασταὶ, οἱ, millenarii, seu milliarii. Sic dicebantur haeretici illi, qui ad mille annos postremos praesentis mundi restringebant impletionem quarundam prophetiarum.

Χιλιόω, f. ώσω, mille drachmis mulcto. unde apud Lyc. in Aristog. χιλιωθέντα.

Δισχίλιοι, bis mille. Plat. † Xen. Paed. l. 5. p. 119. c.†

Δισχιλία, ας, ἡ, numerus bis mille continens. Eus.

Δισχιλιοστὸς, unus è duobus millibus.

Δισχιλιὰς, άδος, ἡ, duo millia, numerus bis mille continens.

Τρισχίλιοι, ter mille. Aristoph. in Plut.

Τρισχιλιοστὸς, unus ex tribus millibus. Sic, τετρακισχίλιοι, πεντακισχίλιοι, et deinceps, in infinitum usque, praemittendo semper nomini χίλιοι adverbium ejus numeri quem significare volumus. † Sic ἑξακισχίλιοι. Xen. Paed. l. 3. p. 68. c.† Apud poëtas pro δεκακισχίλιοι δεκάχιλοι dicitur: ut Il. έ. Sic ἐννεάχιλοι, pro ἐννακισχίλιοι, ibidem. [Il. Ε. 859.] Sic et, τετράχιλοι pro τετρακισχίλιοι.

ΧΙΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, pabulum: peculiariter jumentorum. Ut apud Suid. ex Xen. τὰ δὲ κτήνη πάντα χιλῷ ἔδει ἐτρέφετο. Et ex Herodot. διὰ τὰς ἵππους χιλὸν, τῷ χιλῷ τε ἵππους καὶ ὅσα ἦν. Sic Arr. lib. 3. καὶ χιλὸς τοῖς ἵπποις, καὶ τὰ ἐπιτήδεια. Scribitur et χιλλός, apud Æl. Dionys.

Χιλόω, ῶ, f. ώσω, pasco, pabulum praebeo. Xenoph. anab. 7. Pro eodem scribitur et χιλόω.

Χιλωτὴρ, fiscella pabulum continens, quae equi sui circumponitur è vertice suspensa: Hesych. apud quem et scribitur et χιλωτρίς. ¶ Vide et suprà in χιλός.

Χιλόω, idem quod χιλόω, pasco, sagino. Theophr. de caus. pl. lib. 2. c. 23. τούτω καὶ τοὺς βοῦς καὶ τὰ ὑποζύγια χιλοῦσιν. Item, pascor, depascor. Nic. in Ther. Scribitur et χιλαίω, apud Hesych.

Composita.

Ἄχιλος, ὁ καὶ ἡ, pabulo destitutus. Et generaliter, qui non nutritur. Item, pabulo abundans; à existente ἐπιτατικῷ.

(Βούχιλος. Æsch. Suppl. 946.) [παλαιὸν δ' εἰς ἴχνος μετέσταν ματέρος ἀνθονόμους ἐπωπάς, λειμῶνα βούχιλον, &c. Schol. ἔνθα ἐχιλοῦτο ὁ βοῦς καὶ ἤσθιεν.]

'Εγχιλόω, unde ἐγχιλοῦσθαι, locus aliquis dicitur, qui vel neglecta culturam, vel frigoris vi, gramine nudatur, ac sylvestrem naturam induit: vel in quo nihil nisi χιλὸς nascitur. Paus.

Εὔχιλος, abundans pabulo et alimonia. [Xenoph. περὶ 'Ιππ. cap. 1. §. 12. καὶ πλευρὰ δὲ ἡ βαθυτέρα, καὶ πρὸς τὴν γαστέρα ὀγκωδεστέρα, ὅσω —— εὐχιλότερος ὡς ἐπὶ πολὺ τὸν ἵππον παρέχεται.] Pro pro scribitur et εὔχειλος, apud Hesych.

Παρχιλόω, et περιχιλόω, abunde pasco, bene sagino. Et neutraliter, bene saginor: unde, περιχιλοῦντες, apud Hesych. exp. ὅλον κορεσθέντες.

ΧΙ'ΟΣ, ου, ὁ, (sc. ἀστράγαλος,) jactus taxilli minimus. ἡ μονάς. Cujus oppositus est κῶος, ἡ ἑξάς. ☞ Ab insulâ Chio, quæ ἡ Χίος. ¶ Hinc et adject. gentile, χῖος. Οἶνος χῖος. Ναῦς χία.

ΧΙΤΩ'Ν, ῶνος, ὁ, (pro quo Ionicè κιθὼν, transpositis aspiratis apud Herodot.) tunica. Interdum de interiore tunica dicitur, i. indusio seu interula. Ut Il. β'. Εἰ μὴ ἐγώ σε λαβὼν ἀπὸ μὲν φίλα εἵματα δύσω, Χλαῖνάν τ' ἠδὲ χιτῶνα, τά τ' αἰδῶ ἀμφικαλύπτει. Sic et Od. ξ'. et apud Plut. περὶ ἀδολεσχίας. Interdum de exteriore tunica intelligitur. Ut apud Hesiod. in Asp. † 287.† ἐπιστολάδην δὲ χιτῶνας 'Εσταλτο, tunicas succincti erant. Xen. Pæd. 1. μέγαν ἔχων χιτῶνα. Plut. symp. 4. χιτῶνα ποδήρη φορῶν. Dicitur et de militari tunica, cui arma superinduuntur. ut Il. ι. [illegible] χιτών. Metaph. etiam dicitur aliquis ἀποδύεσθαι τὸν χιτῶνα τῆς ἀρετῆς vel δόξης, apud Athen. l. 7. et 11. Tribuitur etiam aliis rebus quæ membranâ teguntur veluti tunicula: apud Athen. l. 2. ex Theophr. et Gal. 7. de anatomicis administrationibus. Animantibus etiam quibusdam tribuitur: ut apud Aristot. (de tinearum quodam genere,) ὅταν τις τὸν χιτῶνα περιέλῃ, ἀποθνήσκει. ☞ Derivant grammatici à χέω, quoniam περιχέεται τῇ σαρκὶ, seu τῷ σώματι.

Χιτωνάριον, ου, τὸ, tunicula. Lucil. Epigr. l. 2.

Χιτώνιον, idem: peculiariter de muliebri tunica: apud Luc. in Lex. Aristoph. in Plut. et Plut. in symp. 7. sap.

Χιτωνίσκος, itidem tunicula: tam virorum, quàm mulierum. Dem. in Mid. Plut. de fort. Alex.

Χιτωνισκάριον, pro eodem.

Composita.

'Αβροχίτων, ὁ καὶ ἡ, molli indutus tunica. Et, in malam partem, molliter vestitus. (λέκτρων εὐνὰς ἁβροχίτωνας. Æsch. Pers. 541.)

'Αστροχίτων, stellis velut tunicâ indutus, stellis amictus. Orph. in Arg.

'Αχίτων, tunica carens. Plut. in probl. Rom.

Διχίτων, duabus tectus seu involutus tunicis.

'Ελκεχίτων, cui longa tunica est, cui vestis ad imos pedes diffluit, ita ut eam post se trahat. Il. ν'. ☞ Quidam ἑλκεχίτωνας dici voluerunt ab ἕλκω, quasi ἕλκας ποιοῦντας ἐν τοῖς τῶν σκελῶν χιτῶσι. Eust.

Κισσοχίτων, hederacea indutus tunica, hedera velut tunica amictus. Orph. de lapid.

Λευκοχίτων, candidam tunicam gerens seu habens. Hom.

Μελαγχίτων, nigra vestitus tunica. Et metaph. mœstus, tristis: atrati enim sunt luctum præ se ferentes: apud Æschyl.

Μιτροχίτων, tunicam mitra cingens. Athen.

'Αμιτροχίτων, (decomp.) cujus tunica cincta non est: vel, cujus tunica mitra non est redimita: vel qui humi jacet spoliatus et mitra et tunica. Eust. in Il. π'.

Μονοχίτων, unica vel simplici indutus tunica. Hesych.

Οἰοχίτων: idem: vel, qui tunicam ex ovis lana gestat, apud eundem.

Πολυχίτων, multis amictus tunicis. Theophr. de caus. pl. l. 3. c. 16.

Προβατοχίτων, idem quod οἰοχίτων. in post. sign. Hesych.

'Υποχίτων, sub tunica latens.

(Φαιοχίτων. Æsch. Ch. 1048.) [Vide Notam Cl. Stanl.]

Χαλκοχίτων, ærea indutus tunica, æream loricam gestans. Il. β'.

ΧΙΩ'Ν, όνος, ἡ, nix. Od. τ'. 'Ως δὲ χιὼν κατατήκετ' ἐν ἀκροπόλοισιν ὄρεσσιν. Plut. symp. 3. ἐν τοῖς σκιεροῖς τόποις ἐπὶ πλεῖστον αἱ χιόνες μένουσι. (Æsch. Ag. 573.) ☞ Dicitur quasi χύσις, ἡ χέω. Etym.

Χιονώδης, nivosus, nivalis, nivibus oppletus. Dionys. de situ orb. Item, niveus, candidus in modum nivis. Epigr.

Χιονόεις, εντος, ὁ, idem. Nic. in Alexiph.

Χιόνεος, idem: ut, χιονέῳ χιτῶνι, apud Athen. l. 12.

Χιονόω, nivibus obruo, nive operio: unde ὄρη κεχιονωμένα, apud Diog. Laert. Item, dealbo, niveo colore imbuo: apud Hesych.

Χιονῶτις φύσις, nivalis natura. Nonn.

Χιονίζω, idem quod χιονόω. Hesych. Neutraliter significat, ningo: unde, ἐχιόνιζε, apud Herodot.

ΧΛΑ'ΖΩ, βοάω, sibilo, θρυλλίζομαι. Pindar. Præt. med. κέχλαδα.

ΧΛΑΙ'ΝΑ, ἡ, læna: vestis, quæ tunicæ exteriori superindui solebat, ut frigus à corpore arceret. (☞ Unde et παρὰ τὸ χλιαίνειν derivant grammatici.) Od. ξ'. 'Εν μέν με χλαῖνάν τε χιτῶνά τε, εἵματ' ἔδωκαν. Sic et alibi apud Hom. Dicitur etiam de crassioribus illis tegminibus, in quibus dormimus aut cubamus: ut Il. ω. Χλαίνας τ' ἐνθέμεναι οὔλας, καθύπερθεν ἕσασθαι. (Æsch. Ag. 881. Aristoph. R. 1507. Soph. Tr. 550.)

Χλαινόω, ῶ, lænâ induo aut operio. Et simpliciter, induo, in Epigr.

Χλαίνωμα, idem quod χλαῖνα. vel, vestimentum quod pro læna gestatur. Epigr.

Χλανίς, ίδος, ἡ, læna tenuior et mollior: apud Athen. l. 6. et 12. Luc. in Herodot.

Χλανίδιον, τὸ, ejusmodi lænula. Eurip. in Suppl. Plutarch. Symp. 6. probl. 6.

Χλανίσκος, et χλανίσκιον, pro eodem. Poll. l. 7.

[Χλανισκίδιον. Aristoph. Pac. 1002. δειλαίας χλανισκιδίων μακρῶν.]

Χλανίδες, torques, quibus virgines utuntur.

Composita.

'Αλίχλαινος, exp. ex mari lænam habens.

'Αναχλαινόω, lænâ vestio. Et generaliter, vestio.

"Αχλαινος, ὁ καὶ ἡ, lænam non habens: Athen. l. 3.

('Αχλαινία. Eurip. Hel. 1297. φάρος δέ μοι 'Ελλὰς ἱκανόν γ', ἀντὶ τῆς ἀχλαινίας.)

Διάχλαινος, attrita et lacera læna indutus.

Δυσχλαινία, mala et detrita læna. Et quævis vestis squalida et pannosa. Eurip. in Helena.

Λεοντόχλαινος, pelle leonina pro læna seu veste utens: epith. Herc. in Epigr.

Μελάγχλαινος, atra indutus læna. Mosch. in epitaph. Bion. Smyrn. [27. Herodot. Hist. lib. 4. Μελάγχλαινοι δὲ εἵματα μὲν μέλανα φορέουσι πάντες, &c.]

Περιχλαινίζεσθαι, læna operiri vel involvi. Hesych.

Φιλόχλαινος, bonam vestem amans. Nonn.

ΧΛΑΜΥ'Σ, ύδος, ἡ, chlamys: vestis, quæ tunicæ superindui solet. quidam paludamentum, alii sagulum vocant. Plut. in apophth. et in polit. præc. ἀναλαμβάνων τὴν χλαμύδα, ὅταν μέλλοι στρατηγεῖν. Herodian. lib. 7. χλαμύδα πορφυρᾶν περιβάλλουσι, purpuream chlamydem circumponunt. Præcipuè autem militiæ fuit usitata chlamys: et apud Macedonas rotunda ac circularis fuisse dicitur: ut patet etiam ex Plut. in Alex. ☞ Ejusdem autem originis cum χλαῖνα putatur esse.

Χλαμύδιον, ου, τὸ, chlamydicula, parva chlamys. Item, idem quod χλαμύς, apud Plut. in Eum.

Χλαμυδόω, ῶ, chlamyde induo: unde in pass. μειράκιον κεχλαμυδωμένον, apud Athen. l. 2.

Χλαμμίς, Hesych. idem est quod χλαῖνα.

ΧΛΕΥ'Η, ης, ἡ, risus, derisio, illusio, ludibrium. ‡ Apoll. Arg. iv. 1726.‡ Herodian. lib. 8. οὐ θαύματος, ἀλλὰ χλεύης καὶ γέλωτος ἄξια. Philo de vita Mos. lib. 1. χλεύην τίθεται τὰ ἐπίγεια, ludibria censet.

Χλευάζω, f. άσω, ludificor, i. ludo, irrideo: vel subsanno, cavillor. Herodian. l. 4. οἱ πολῖται χλευάζοντες κατεβόων; Plutarch. in Oth. πολλὰ βλάσφημα χλευάζοντες ἀλλήλους ἔγραφον.

Χλευάζομαι, irrideor, &c. Athen. l. 2.

Χλευασμὸς, illusio, irrisio, cavillatio. Dem. pro cor. Plut. symp. 9. ¶ Est et nomen figuræ Rhet. de qua Jul. Rufin.

Χλευασία, ἡ, idem. Aristot. top. l. 6.

Χλευαστὴς, οῦ, ὁ, illusor, irrisor. Aristot. Rhet. l. 2.

Χλευαστικὸς, et χλεύαξ, idem. Poll.

[Διαχλευάζω. Æschin. Dial. iii. §. 2. αὐτός γε τὸν πρόσθεν χρόνον διαχλευάζων τοὺς μορμολυττομένους τὸν θάνατον, καὶ πρὸς ἐπιτωθάζων.]

'Επιχλευάζω, et καταχλευάζω, (comp.) idem quod χλευάζω.

ΧΛΙΑΙ'ΝΩ, F. ανῶ, tepefacio, modicè calefacio: vel simpliciter, calefacio. Athen. l. 9. "Ωστε περιττεύοντα χλιαίνειν πάλιν. Soph. apud eundem lib. 13. "Ηλιος ὃν, ὦ παῖ, Σίριδε, ὅς με χλιαίνοι τήμερον ἐναντίον.

Χλιαίνομαι, tepesco, calesco. Luc. in Lexiph.

Χλίασμα, τὸ, fomentum seu medicamentum tepidum. Hippocr. de morb. l. 1. et alibi. Pro eodem dicitur et χλίασμα, apud Athen. l. 8.

Χλιαρότης, τος, ἡ, tepefactio: vel tepor, tepiditas.

Χλιαρὸς, ᾶ, ὸν, tepidus, egelidus. Ut, χλιαρὸν ὕδωρ, apud Athen. lib. 3. et, χλιαρῷ ἐλαίῳ, Gal. ad Glauc. Pro eodem dicitur et λιαρὸς, Il. χ'. Odyss. ι. et ὁ.

Composita.

'Αμφιχλίαρος, summa parte tepidus. Diosc. lib. 2.

'Αναχλιαίνω, idem quod χλιαίνω.

'Υποχλιαίνω, subcalefacio. Plut.

ΧΛΙ'Ω, deliciis frango, luxu effœmino: unde, χλίει, Hesych. expon. θρύπτει. (Æsch. Choeph. 135 Suppl. 244.)

Χλιδὴ, ἡ, deliciæ, luxus: effœminata mollities. Xen. Pæd. 4. οὐκ ἐν χλιδῇ τεθραμμένοι, ἀλλὰ χωριτικῶς. Item, vestis delicata, qua uti solent homines luxui dediti: apud eundem eodem libro. Sic apud Eurip. in Rhes. πέπλων χλιδὴ, dicuntur pepli molles et delicati. (Phœniss. 240. Æsch. Pr. 435. 465. Pers. 610. Ag. 1456. Suppl. 840. 1010.) Dicuntur χλιδαὶ et capilli molliores et delicatiores: apud Soph. in El. 452.†

Χλιδανὸς, delicatus, luxuriosus. (Æsch. Pers. 544.) Poll. l. 6. c. 39.

Χλιδανῶς, delicatè, luxuriosè, molliter. Poll.

Χλιδαίνω, idem quod χλίω. unde, χλιδαινόμενος, qui deliciis frangitur. vel simpliciter, qui effœminatur: apud Xen. in Symp.

Χλιδάω, luxui deditus sum, in deliciis vivo. (Æsch. Pr. 971.) Poll. lib. 6. cap. 39. Part. κεχλιδὼς, vide in comp. Διαχλιδάω.

Χλίδημα, τὸ, luxus, deliciæ, vel id in quo luxuriamus. Exp. et, vestis, amictus, paludamentum: sed delicatius et luxuriosius. Eurip. in Iph. Aul. de Paride. [74.] Χρυσῷ τε λάμπων βαρβάρῳ χλιδήματι.

Χλιδῶνες, οἱ, brachialia, monilia: sic dicta, quoniam χλιδῶντες iis utuntur. Athen. et Diodor. l. 18.

Χλῖδος, εος, τὸ, idem quod χλίδημα ornamentum luxuriosius. Ion. in Agamem.

Χλῆδος, ου, ὁ, dicitur omnis cumulus, maximè verò lapidum, excrementorum, et terræ, quem fluvius aut torrens in unum locum convehit. Apud Æschyl. in Argiv. et Demosthen. orat. contra Callicl.

Χλίδεος, delicatus, mollis. Nicand.

Composita.

Διαχλιδάω, idem quod χλιδάω. Unde particip. præt. med. διακεχλιδὼς, apud Plut. in Alcib. (Procul dubio per syncop. ex act. διακεχλιδηκώς.)

'Εγχλίω, delicias habeo in, luxurior in. Hesych. (Æsch. Suppl. 921.)

'Εγχλιδάω, idem. Athen. l. 3.

Κατεγχλιδάω, (decomp.) delicias facio. delicatiusculo fastidio rejicio. fastidiosè indulgeo. cum dat. pers. Athen. l. 13.

Καταχλιδάω, delicias facio. Athen. l. 5.

'Υπερχλιδάω, in deliciis modum excedo. Item, insolentia et petulantia modum supero. Soph. in Trachin.

ΧΛΟ'Α, vel χλόη, (Ionicè χλοίη,) ας, ἡ, herba virens, gramen: vel viride germen. ¶ Interdum et, herba, folia, fœnum. Euripid. in Bacch. αἱ δὲ νεμομέναις χλόην Μόσχοις ἐπῆλθον, χειρὸς ἀσιδήρου μέτα, vituli invasêre gramine vescentes. Aristot. de mundo, γῆ πεποικιλμένη χλόαις μυρίαις. ¶ Est etiam Cereris epitheton: vel ob viriditatem plantarum: vel quòd fruges ad maturitatem perductæ flavescunt, quarum inventrix esse dicitur. Eust.

Χλοώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, virenti gramini similis, herbaceus, viridis: apud Hippocr. Pro quo Ionicè apud eundem dicitur χλοιώδης.

Χλοερὸς, idem: ut, χλοεροῖσι λαχάνοισι. apud eundem.

Χλοηρὸς, pro iisdem, apud Apoll. Rhod. Theoc. et Plut. Symp. 3. (Eurip. Phœniss. 656.)

Χλωρὸς, (per crasin ortum ex χλοερὸς seu χλοηρὸς.) idem cum præcedentibus: virens, herbidus, viridis in modum germinum recens ex planta germinantium. ut, χλωραῖς πετάλοισιν, apud Theocr. Idyll. 7. et, ἰσχὰς χλωρὰ, Plut. symp. 2. Interdum opponitur τῷ ξηρῷ seu αὔῳ, ut viridis sicco: ut apud Hesiod. in Erg. Αὖον ἀπὸ χλωροῦ τάμνειν αἴθωνι σιδήρῳ. ¶ Interdum exp. recens, tener, mollis: ut, χλωρὸς τυρὸς, et, χλωρὰ κάρυα, apud Athen. l. 7. Metaphoricè apud Aristot. πράγματα χλωρὰ dicuntur et apud Theocr. Idyll. 14. γόνυ χλωρόν. ¶ Item, χλωρὸς, ita viridis ut in pallorem vergat, pallidus instar herbarum arescentium et flaccescentium. ut, χλωροῦ ἀδάμαντος, apud Hesiod. in Asp. et, μέλι χλωρὸν, Il. λ'. ¶ Exponitur etiam, decolorem efficiens. ut, χλωρὸν δέος, Od. μ'. (Χλωρὸν αἷμα, Soph. Tr. 1072. Æsch. Suppl. 573.)

Χλωρὸς, nom. prop. fluvii Ciliciæ. Plin. l. 5. c. 27.

Χλωρότης, ητος, ἡ, viriditas, viror. Plut. symp. l. 5. Item, palliditas, pallor: apud Hippocr.

Χλωρίτης, ου, ὁ, viridans, virens. ¶ Item, gemma herbacei coloris. Vide Plin. l. ult. c. 10.

Χλωρίων, ωνος, ὁ, et, χλωρεὺς, έως, ὁ, avis nomen ex colore. Aristot. hist. an. lib. 9. c. 1. et 22. Trallianus χλωρὸν πυργίτην appellat. Ex passerum genere.

Χλωρὶς, ίδος, ἡ, virens, viridis: ut, κάμπην χλωρίδα, apud Nicand. in Ther. viridem erucam. ¶ Subst. est lutea avis. Item χλωρηΐς, et χλωρὶς, luscinia: quoniam vere apparet, quum omnia virent: aut, quoniam in virentibus arborum frondibus sedet; schol. Hom. apud eum, Od. τ'. vel à colore; à quo et χλωραύχην nominatur.

Χλωρὶς, Græcis, et Romanis Flora, florum genius.

Χλωρεὼν, ὁ, itidem est animalculum quoddam ob viriditatem sic dictum. Suid. Aliis χλωρίων, magnitudine turturis, per solstitium æstivum apparens, non aliàs.

Χλωραίνω, viridem reddo: unde, χλωρανθεὶς, apud Sophocl. viridis factus.

Χλωράζω, viridi pascor gramine, vel viridibus herbis. Gal.

Χλώρασμα, viror seu pallor. Hippocr. epidem. l. 6.

Χλωρίζω, viridis sum, vireo: ut, χλωρίζουσα ἴασπις, apud Areth. in apoc. Item metaph. vigeo, firmus sum: ut, χλωρίζει κήρυγμα τοῦ εὐαγγελίου, apud eundem. ¶ Item, palleo, pallidus sum. Levit. c. 14.

Χλωρίασις, (tanquam à χλωριάω,) viror, pallor.

Χλοάω, (Ionicè χλωάω,) idem quod χλωρίζω, vireo. Nic. in Ther.

Χλοάζω, idem: apud Hesych.

Χλόασμα, idem quod χλώρασμα.

Χλοᾶσθαι, virere, germinare. Pro quo Ionicè χλωεῦσθαι, apud Hippocr.

Χλόος, idem quod χλόη, significans viriditatem. ¶ Item, pallor. Apoll. Arg. l. 2. Nic. in Alexiph.

Χλοῦς, idem. Hippocr.

Χλωρὸς, aurum. à χλόος denominatum, ob pallorem.

Composita, ac primùm ex χλωρός.

Ἀείχλωρος, semper virens: vel, perpetuò pallidus. Nic.

Ἀντιχλωρίας, ου, ὁ, cui color faciei mutatur ex pudore aut insania, propriè, in pallorem. Hesych.

Ἐγχλοάω, idem quod χλοάω, vireo, viridis sum. Nicand.

Ἐγχλοάσθαι, ἐμφῦναι. Hesych.

Ἔγχλωρος, virorem in se habens, viridis. Exponitur et, propè viridis: apud Nicand.

Εὔχλωρος, pulchrè viridans: vel simpliciter, viridis.

‡ Εὔχλοος, frugifer. Soph. Œd. C. 1600. ‡

Μελάγχλωρος, colorem habens atrum pallore mixtum: vel, viridis simul, nigerque: Hippocr.

Μελίχλωρος, pallens mellis colore. Nicand. in Ther. Theocr. Id. 10. ¶ Est et gemma, coloris partim flavi, partim mellei: apud Plin. l. ult. c. 11.

Ὑπόχλωρος, subviridis. Item, aliqua ex parte pallens. Hippocr. in Progn.

Ὑπόχλοος, idem quod ὑπόχλωρος, subviridis, subpallidus. Callim. [Hymn. in Del. 80. καὶ ὑπόχλοον ἔσχε παρειήν, &c.]

Composita ex χλόος, et χλοῦς.

Ἄχλοος, ὁ καὶ ἡ, virore destitutus. [Eurip. Hel. 1343. Βροτοῖσι δ' ἄχλοα πεδία γᾶς οὐ καρπίζουσ' ἀρότοις.] Hippocr. in Coac. progn.

Δονακόχλοος, arundinibus virens: unde, δονακόχλοα Σιμόεντα, apud Eurip. in Iph. Aul. [Taur. 400.]

Μεσόχλοος, dimidia ex parte virens. Nic. in Ther.

ΧΝΑΎΩ, F. αύσω, carpo, vellico. Hesych. ¶ Item, catillonum more voro et deglutio. Eurip. in Cyclop. ἕτοιμά σοι Ἑφθὰ καὶ ὀπτὰ καὶ ἀνθρακιᾶς ἄπο χναύειν, parata sunt elixa et assa, quæ vel à prunis deglutire tibi licet. Athen. lib. 9. ex Ephippo com. καὶ τευθίσι χναύειν σηπίδια, sepiolas unà cum teuthidibus devorare.

Χναύομαι, carpor, vellicor: unde, χναύεται, Hesych. est σπαράσσεται.

Χναῦμα, τὸ, quod carpitur, et catillonum more deglutitur: Poll. lib. 6. cap. 9.

Χναυμάτιον, ου, τὸ, unde apud Athen. l. 9. στρούθια χναυμάτια dicuntur aviculæ, quæ delicatiùs apparatæ guloseè devorantur.

Χναυστικὸς, οῦ, ὁ, qui χναύμασι delectatur, catillo. apud eundem Athen. lib. 14. ex Posidippo.

Χνόος, et contractè χνοῦς, rasio. Hesych. Item, primi pili qui in gena erumpentes rudi possunt: lanugo. apud Aristoph. in Nub. Callim. hymn. in Apoll. ¶ Item, molle tomentum, quo culcitræ infarciuntur, ex tenera lana constans, ut genarum lanugo mollissima est. Poll. 10. cap. 8. ex Aristoph. Babyl. ¶ Maris etiam spuma χνοῦς ἁλὸς dicitur, Od. ζ. quoniam veluti lanugo ei innatat. ¶ Exponitur χνόος etiam, strepitus, sonitus. Hesych.

Χνοώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, lanuginosus. Theophr. hist. plant. lib. 1. c. 21. et apud Diosc.

Χνοάω, seu χνοάζω, f. άσω, lanugine obsitus sum. Interdum de ipsis genis dicitur, aut pubescente aut adolescente. ut apud Luc. ἀγένειοι ἀκριβῶς, οὐδ' ἐπ' ὀλίγον χνοῶντα τὰς παρειάς. ¶ Interdum de ipsis pilis lanuginosis: unde apud Apoll. Arg. 2. χνοάοντας ἰούλους Ἀντέλλων. (Soph. Œdip. Tyr. 742.)

Χνόη, ἡ, idem quod χνόος, seu χνοῦς, strepitus. Unde apud Æschyl. σύριγγες χνόαι ποδῶν dicuntur de continuo motu pedum, qui cum strepitu perficitur. ¶ Item fistula axis, cui axis immittitur: apud Soph. in Elect. †747. v. 719. pro toto curru.† ¶ Interdum et, ipsa axis extrema pars, quæ modiolo inseritur, ut apud Æschyl. in trag. Ἑπτὰ ἐπὶ Θήβας. ¶ Pro eodem χνόη Ionicè dicitur χνοίη.

Composita ex χνόος.

Ἀποχνοιάζεσθαι, lanugine obsitum esse: vel, primam lanuginem emittere. Aristoph. in Acharn.

Ἄχνοος, seu ἄχνους, lanugine carens, impubis: ut, ἄχνους ἴουλος, in Epigr.

[Ἀποχναύω. Eurip. Cycl. 356. Ἀποτρώγειν τὸ χεῖλος, ὡς ἕτοιμά σοι Ἑφθὰ καὶ ὀπτὰ, καὶ ἀνθρακιᾶς ἀποχναύειν.]

Ἔγχνοος, seu ἔγχνους, lanuginem in se habens, lanuginosus.

Ἐπίχνοος, et ἐπίχνους, lanugine tectus, super quo lanugo est seu conspicitur.

Ἐπιχνοάω, sum ἐπίχνους, Apoll. Arg. l. 1. λάχνῃ ἐπιχνοάουσαι ἔθειραι.

[Ἐπιχνοάζω. Sch. Theoc. ζ. 130.]

Ἰσόχνοος, æquè lanuginosus. in Epigr.

Καλαμόχνοος, et καλαμόχνους, q. d. arundinum lanugo. Sic dicitur ἀδάρκης, quòd in arundinibus concretæ lanuginis modo inveniatur: apud Plin. l. 32. c. 10.

Πρωτόχνοος, seu πρωτόχνους, primam lanuginem habens.

ΧΟΙ͂ΝΙΞ, ικος, ἡ, mensuræ nomen est, sextarios duos continentis, seu cotylas quatuor, ut tradit Paul. Ægin. Athen. l. 5. χοίνικα κριθῶν εἰς τέσσαρας ἡμέρας διαμετρεῖ τοῖς ἀστοῖς Ἀθηναίοις. ¶ Erant χοίνικες et pedicæ quædam, videlicet ligna crassa et rotunda chœnicis modo, in quæ crura immittebantur. Aristoph. in Plut. αἱ κνῆμαι δέ σου βοῶσιν ἰοὺ ἰού, τὰς χοίνικας καὶ τὰς πέδας ποθοῦσαι.

Χοινικίον, τὸ, et Χοινικὶς, ίδος, ἡ, modiolus rotæ, qui et χνόη dicitur, axem in cavitatem suam recipiens. Gal. εἰς τὸ περὶ ἀγμῶν comm. 1. ¶ Item modiolus, i. instrumentum quoddam chirurgicum: apud Cels. l. 3. c. 8. et Ægin. l. 6. c. 90. Pro χοινικὶς, in prima sign. dicitur et χοινίκη, apud Hesych.

Composita.

Διχοίνικος, ὁ καὶ ἡ, duas capiens chœnicas: unde, διχοίνικον, subint. μέτρον, dicitur mensura continens duas chœnicas. Aristoph. in Nub. †640.†

Ἡμιχοίνικος, dimidiatam chœnicem capiens. Diosc. l. 5.

Decomp. Πενθημιχοίνιξ, duæ chœnices cum dimidia. Theophrast. hist. plant. l. 8. c. 4.

Τριημιχοίνιξ, chœnix cum dimidia: apud eundem ibidem.

Ὁμοχοίνιξ, qui eadem chœnice victitat. ¶ Item, ὁμοχοίνικες, qui dimensum acceptum conferunt, et communes ex eo sumptus faciunt. Plut. symp. 2. probl. 10.

Τετραχοίνικος, quatuor continens χοίνικας. ut, τετραχοίνικον μέτρον, apud Diosc. l. 1. c. 39.

Τριχοίνικος, trium chœnicum capax. ¶ Item, trium chœnicum pretio dignus. Aristoph. in Vesp.

ΧΟΙ͂ΡΟΣ, ου, ὁ, porcus, sus. Aristoph. in Plut. ὑμεῖς δὲ γρυλλίζοντες ὑπὸ φιλίας, ἕπεσθε μητρὶ, χοῖροι. Plat. de leg. 2. Θυσάμενοι οὐ χοῖρον, ἀλλά τι μέγα καὶ ἄπορον θῦμα. Fœmin. etiam gen. dicitur ἡ χοῖρος. ut, ἀγρίας χοίρου, apud Athen. lib. 9. ex Hipponacte. ¶ Item porcus, i. pudendum muliebre: apud Aristoph. in Acharn. (Theoc. ιε'. 15.) ¶ Est et nomen Nilotici piscis: apud Athen. l. 7.

Χοίρειος, ου, ὁ, porcinus: χοίρειον ἐγκέφαλον, apud Athen. lib. 2. Pro eodem, eliso ι, dicitur χόρειος. Od. ξ. Et, eliso ε, χοίριος. ut, κύστις χοιρία, apud Gal. ad Glauc. l. 2.

Χοιρέα, ἡ, sc. δορὰ, porcina pellis. ¶ Item, subint. θρὶξ, seta porcina, Aristoph. in Vesp. ¶ Χοιρίναι dicuntur etiam conchæ marinæ, quibus olim in suffragiis utebantur: apud eundem in eadem comœdia, et in Equit. ¶ Sunt et in placentarum genere: apud Athen. lib. 14.

Χοίριον, et χοιρίδιον, τὸ, porculus, porcellus. Aristoph. in Acharn. ¶ Item, muliebre pudendum: apud eundem in Vesp.

Χοιρεᾶται, οἱ, q. d. porculatores vel porcarii: sic à Clysthene Sicyonis tyranno dicti fuere tribules quidam Sicyonii, per derisionem pristino mutato nomine: apud Herodot. l. 5.

Χοιρὰς, άδος, ἡ, porcula, scrofula. ¶ Item, rupes è mari aliquantùm eminens, ita ut porco natanti similis sit; quæ undis marinis circumluitur, et cavum antrum habet. Eur. in Andromed. Theocr. Idyll. 13. (Χοιράδες. Sch. ex. θαλάσσιαι πέτραι. Æsch. Pers. 421. Eum. 9.) ¶ Item, morbus struma, tumor glandulosus. sic dictus, vel à petris, quæ χοιράδες dicuntur; vel à porcis, in quorum gutture frequenter ejusmodi tumores reperiuntur. Cels. l. 5. cap. 28. Scrofula, scroma scrofularia, indurati adenes.

Χοιραδώδης, strumosus. Plut. symp. 4. Χοιραδώδη φύματα, pro ipsis strumis morbo.

Composita.

Ἀκανθόχοιρος, q. d. porcus spinis horrens: echinus terrestris. Suid.

Καλλίχοιρος, ἡ, pulchros porculos pariens. Aristot. hist. an. l. 6. c. 18.

Μετόχοιρος, seu μετάχοιρον, porcellus, qui, in utero matris læsus, post statum tempus partu editur. Idem ibidem.

Ὑποχοιρὶς, oleris quædam species: apud Theophr. hist. pl. l. 7. porcelia, Gaza.

ΧΟΛΗ͂, ῆς, ἡ, bilis, fel. Χολὴ ξανθὴ, quæ et χολέρα, flava bilis. Χολὴ μέλαινα, bilis atra, i. μελαγχολία. Plut. περὶ εὐθυμ. οἱ Σοφοκλέους ἰατροὶ Πικρὰν χολὴν κλύζουσι φαρμάκῳ πικρῷ, amaram bilem eluunt pharmaco amaro. Apud eundem de sera num. vind. ὑαίνης χολὴ, fel hyænæ. ¶ Item, bilis, i. ira. Athen. lib. 11. κινεῖται γάρ εὐθύς μοι χολὴ, Ἐξ οἵας ἴδω τι τοιοῦτος φάρμακον, statim bilis mihi in nauseam concitur. Sic et alibi apud eundem et Luc. in Tim. ¶ Item, fastidium, nausea: apud Plut. Symp. 7. probl. 7. ¶ Item, vesica, continens bilem seu fel. ¶ Dicitur et de sepiæ atramento, quod velut atram bilem effundit. Nic. in Alexiph. σηπιάδος φυξήλιδος, ὅτε μέλαιναν Οἴδμα χολῆς. (Aristoph. R. 4. Æsch. Pr. 494.) ‡ Χολαί. Brunckius exp. exta. Soph. Antig. 1010. ‡

Χολώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, biliosus, felleus. Hippocr. Gal. Ægin.

Χολικὸς, idem. Plut. in lib. de virtut. et vit. χολικῷ μάλα σφοδρῶς, homini in quo flava bilis exuperat.

Χολόεις, εντος, ὁ, idem cum præcedentibus: ut, χολόεντος νηδύος ἔχμα, apud Nic. in Ther.

Χολαγὸς, bilem educens, bilem vacuans seu purgans. Galen. apud Hippocr.

Χολαῖος, idem cum χολώδης, et χολικός. unde, χολαῖον, dicitur hepar, apud Suid. in cujus parte cava inferiore dependet follis receptaculum.

Χολέρα, ἡ, cholera: morbus, in quo bilis vel excernitur, vel evomitur. De quo Cels. lib. 4. c. 11. Et Alex. Trallian. l. 7. ☞ Qui tamen non à χολὴ nomen habere scribit, sed à χολὰς, intestinum: quoniam materia, quæ per ventrem advehitur, per intestina excernatur. ¶ Est et χολὴ ξανθὴ, vide in χολή.

Χολερώδης, qualis est eorum qui cholerâ vexantur: choleræ similis: ut, ἀλγεῖν τρόπον χολερώδη, doloribus infestari similibus eorum qui cholerâ laborant: Hippocr. in Coac. prognost.

Χολερικὸς, idem. Ut, χολερικὰ πάθη, morbi quales sunt cholerâ laborantium. apud eundem epidem. l. 5. ¶ Item, χολερικὸς, obnoxius choleræ seu χολερικῷ πάθει, cholericus. Diosc. l. et c. 4.

Χολεριάω, cholerâ vexor: apud Galen. τῶν κατὰ τόπ. lib. 7. c. 7. Dioscor. lib. 1. cap. 161.

Χολὰς, άδος, ἡ, intestinum. (☞ Dictum παρὰ τὸ δέχεσθαι τὰ χολώδη τοῦ ἥπατος. Hesych. tamen sic appellari scribit ἀπὸ τοῦ κεχαλᾶσθαι. alii à κοῖλος, quasi κολάς.) Utitur Hom. Il. δ'. et φ'.

Χόλιξ, ικος, ὁ, itidem intestinum, sed crassum. Aristoph. in Equit. et in Pace.

Χολάω, bile mihi jecur accenditur, irâ inflammor, irascor. Cum dat. pers. Joan. c. 7. ¶ Item, furo, insanio: apud Athen. l. 9. † χολῶσιν ἀνδράσι πιθοῦ, insanientibus credis. Aristoph. Nub. 831. † (Il. β'. Cat. N. 106.)

Χόλος, idem quod χολὴ, fel, bilis. Iliad. π'. χόλῳ ἄρα σ' ἔτρεφε μήτηρ. ¶ Item, bilis, i. ira. passim apud Hom. et ceteros poëtas. † Hes. Th. 533. † (Χόλος καρδίας. Eurip. Med. 245. Æschyl. Pr. 313. Soph. Tr. 273.)

Χόλιος, iratus. Epigr.

Χολόω, bile inflammo, ad iram concito. Od. δ'. ἐπεί μ' ἐχολώσατο λίην. † χολόω ἦτορ, ad iram commovere cordem. Hes. Th. 568. † (Soph. Tr. 1053.)

Χολοῦμαι, ad iram concitor: irascor, indignor. Il. δ'. Ἥρῃ δ' οὔ τι τόσον νεμεσίζομαι οὐδὲ χολοῦμαι. (cum Dat. Il. ι. 9.)

Χολωτὸς, iratus, iracundus: ut, χολωτοῖσιν ἐπέεσσιν, Il. δ. et Od. χ'.

Χόω, idem cum χολόω. ex quo et, eliso λ, et duobus ο in ω contractis, ortum putatur.

Χώομαι, idem cum χολοῦμαι. Cum genit. subint. ἕνεκα, Iliad. β'. cum dat. pers. Odyss. ι. et ψ'. Et cum περὶ, seq. dat. Hesiod. in Asp. †12.† χωσάμενος περὶ βουσί.

Composita.

Ἀκρατόχολος, ὁ καὶ ἡ, ὁ ἄκρατον ἀθροίζων χολὴν, qui meram bilem congerit. Hippocr.

Ἀκρόχολος, extremè biliosus: cui subitò bilis accenditur, qui repente irascitur. Aristot. eth. 2. c. 5. [lib. 4. cap. 11. οἱ δ' ἀκρόχολοι ὀξεῖς καὶ πρὸς πᾶν ὀργίλοι καὶ ἐπὶ παντί· ὅθεν καὶ τοὔνομα. Plat. de Rep. lib. 3. ἀκρόχολοι οὖν καὶ ὀργίλοι ἀντὶ θυμοειδῶν γεγένηνται, δυσκολίας ἔμπλεοι. Aristoph. Lys. 689. Schol.] Pro eodem dicitur et ἀκράχολος, apud Aristoph. in Equit. et Theocr. Idyll. 25.

Ἀκροχολία, proclivitas ad iram. Plut. περὶ ἀοργησ. Pro quo dicitur et ἀκραχολία, Hesych.

Ἀκροχολέω, subitò irascor, repente ad iram concitor. Plat. de lib. 5.

Ἀμφιχολόομαι, irascor circum, vel propter. Greg. Naz.

Αὐτοχόλωτος, qui sua sponte iram concipit; sibi ipsi iratus. Epigr.

Ἄχολος, bile seu felle carens. Item, bilem tollens et abigens: ut, φάρμακον ἄχολον, Od. δ'.

Ἀχολία, bile carere, mens non biliosa. Plut. in consol. ad uxor.

Ἀψίχολος, qui citò irascitur, sed facilè iram deponit.

Διχόλωτος ἀνάγκη, exp. necessitas duplicis iræ. in Epigr.

Ἐγκρασίχολος, cui admixtum fel est, biliosus. ¶ Ἐγκρασίχολοι dicuntur pisces quidam, quòd bilem in capite habeant, teste Etym. De iis Athen. l. 7. et Aristot. hist. an. l. 6. c. 5.

Ἐγχολόω, in bilem verto. unde pass. ἐγχολοῦται, apud Gal. de alim. facul. l. 5. et alibi.

Ἐπίχολος, exp. iracundus. Pol. l. 2.

Ζάχολος, valde iracundus.

Ἡμιχολώδης, semibiliosus. Hippoc. epidem. l. 7.

Κλεψίχολος, bilem occultans, bilem occultam habens. Lucian.

Κρυψίχολος, qui bilem celat et dissimulat. Eustath.

(Μελάγχολος, atrâ bile tinctus. Soph. Tr. 582.)

Μελαγχολία, ἡ, furor seu desipiscentia ex atræ bilis redundantia, apud Hippocr. &c. Vide et Χολή.

Μελαγχολικὸς, ex melancholia seu crasso humore proficiscens: ut, μελαγχολικὸν πάθος, apud eundem. Item, in quo dominatur melancholicus humor: melancholiæ obnoxius: et qui facilè in eam incidit. Plut. de def. orac. et alibi.

Μελαγχολικῶς, melancholicè, melancholicorum more. Galen. 2. comm. in prorrhet.

Μελαγχολάω, melancholiâ laboro, ex atræ bilis redundantia, furo. Aristoph. in Plut. Luc. in Lexiph.

Μελαγχολόω, melancholiam genero, melancholicum efficio: unde μελαγχολωθῆναι, apud Pol. exponi posse videtur, melancholiæ obnoxium factum esse.

Ξανθόχολος, qui flava bile laborat. Eust.

Ξανθοχολικὸς, biliosus, cholericus. Ægin.

Ὀξύχολος, qui subito et acriter irascitur.

Ὀξυχολία, ira repentina et acris iracundia.

Πικρόχολος, in quo redundat amara bilis. Hippocr. In Epigr. metaph. Archilochi στόμα πικρόχολον dicitur, i. os effundens verba ex amara bile profecta.

Ἀπικρόχολος, (decomp.) qui biliosus non est. Hesych.

Ὑδατόχολα διαχωρήματα, excrementa promixta bile aquosâ: apud Actuar.

Ὑπέρχολος, supra modum iratus. Suid. in Antiphonte.

Ὑπερχολάω, valde biliosus sum: vehementer irascor.

Ὑπόχολος, subiratus. Ab Atticis sic dicitur ὁ μελαγχολῶν, teste Poll. lib. 2.

ΧΟ'ΝΔΡΟΣ, ου, ὁ, granum: vel omne id quod ex continuo aliquo seorsim concrevit: ut salis grumi, et thuris micæ: unde χόνδρος ἁλὸς, apud Aët. l. 9. c. 39. ¶ Item, alica, i. vel tritici genus et certæ frugis species, ut quidam ex Gal. tradunt, de facul. alim. lib. 3. vel farina ex seu certo modo concinnata, quam describit Constant. Geopon. l. 3. sic dicta, quòd aquâ aspersâ exsiccetur, et in grumos granaque concrescat, quæ ad usum reponuntur. ¶ Athenæus Aristoph. in Δαιταλεῦσι, ῥόφημα χόνδρον appellasse scribit, quod quidam exp. granum quod sorbetur. ¶ Item, χόνδρος, cartilago, i. pars corporis, omnium post os maximè terrea et solida, sensûs expers: apud Nic. in Alexiph.

Χονδρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, speciem grani gerens: grumosus. Athen. lib. 3. ¶ Item, cartilagineus, cartilaginosus. Aristotel. histor. anim. lib. 1.

Χονδρίτης, ου, ὁ. ut, χονδρίτης ἄρτος, panis è chondro seu alica. Athen. lib. 12.

Χονδρῖτις, ἡ, (sc. σίλιγνις.) Hesych. exp. crassa, i. grumosa simila.

Χόνδρινος, (sc. ἄρτος,) itidem est panis species, apud Athen. ibidem.

Χονδρόω, sum grumosus: ut, χονδρούμενοι μαστοὶ, mammæ ita turgescentes, ut in eis grumi concreti esse videantur: apud Diosc. l. 2.

Χονδρίζω, facio alicam seu similam. Hesych.

Χονδρίλη, ἡ, nomen herbæ, de qua Diosc. l. 2. c. 161.

Composita.

Ἔγχονδρος, grumos in se habens, grumosus: ut, ἔγχονδρος λίβανος, apud Diosc. l. 1. Item, cartilagineus.

Ἐγχονδρίζω, chondro seu alica perspergo: vel, ipsam cataplasmatis modo impono: item, cartilagineam concipio: apud Galen. τῶν κατὰ τόπ. lib. 3.

Νευροχονδρώδης, ex nervis et cartilagine constans. Galen.

Συγχόνδρωσις, quum ossa coalescunt cartilaginis interventu: apud eundem de oss.

Ὑποχόνδριος, qui sub cartilagine est. Unde,

Ὑποχόνδριον, medicis dicitur tota illa corporis humani regio, quæ à mucronata cartilagine utrinque ad ilia usque protenditur: quòd sub cartilagine jaceat, postquam eam sit.

Ὑποχονδριακὸς, ab hypochondrio inflammationem perpessus. Ὑποχονδριακὸν νόσημα. Ægin. Ὑποχονδριακὸν νόσημα, morbus hypochondriacus. Πάθημα φησὶ, παρὰ τὸ φλεγμαίνειν γνῶσιν ἔχοντα, ἐκ τῆς φλεγμονῆς τῶν ὑποχονδρίων γεγονός. Ἔστι ταῦτα καὶ ζυλοκοπίας λεγόμενον τὸ πάθος, ὅτι ὁ φροντιστὴς, ζήλῳ τινὶ ἀσκῶν τι καὶ ἄλλο, τῷ φρονήματι αὐτοῦ ἑαυτὸν καταβάλλει. Ὅλῳ τῷ ἀνθρωπίνῳ γένει (κατὰ τὸ πλεῖον καὶ τὸ ἧττον) κοινὸν τοῦτο, ἕκαστον δὲ τοῖον ὀλίγως ἀνθρώπων ἴδιον ὑπάρχει.

ΧΟΡΔΗ', ῆς, ἡ, intestinum: ut, χορδαὶ ἑφθαὶ, apud Athen. lib. 7. ¶ Item, chorda, fides, ex intestino contorto et arefacto; quæ, musico instrumento intenta, pulsa melodicos sonos reddit. Il. φ'. et apud Plat. polit. 1.

Χορδέω, implico et involvo: ut chordæ involvi solent. unde apud Aristoph. in Conc. χορδεύματα σώματα, corpora quæ in coitu sibi mutuò implicantur.

Χορδεύω, idem. apud eundem in Equit. χόρδευ' ὁμοῦ τὰ πράγματα Ἅπαντα.

Χόρδευμα, idem quod χορδὴ, intestinum. Idem ibidem.

Composita.

Ἀκροχορδὼν, όνος, ἡ, dicitur verruca, quæ sub cute coit, durior et paullo asperior, callosa, et plerunque teres; ejusdem coloris, infrà tenuis, ad cutem latior; pueros maximè infestans. ☞ Quod similis sit vertice suo resectæ chordæ secundum extremitatem: ut scribit Aët. vel quòd in imo adeò angusta sit, ut pendere videatur, ut vult Cels.

Ἀντίχορδος, ὁ καὶ ἡ, contrarias chordas habens, vel contrarium sonum chordis emittens. Exponitur et ἰσόχορδος. Item, σύγχορδος. Hesych.

Ἄχορδος, nullas habens chordas: ut, φόρμιγξ ἄχορδος, apud Aristot. rhet. 3.

Δεκάχορδος, decem intentus fidibus: ut δεκάχορδον ψαλτήριον, Psalm. 18.

Ἐννεάχορδος, novem chordas habens: ut, ἐννεάχορδα ὄργανα, apud Athen. lib. 14.

Ἐπίχορδις, corpus membranosum, in medio intestinorum situm: idem quod μεσεντέριον. Areth. de morb. acut. l. 2. c. 6.

Ἑπτάχορδος, septem chordis constans.

Εὔχορδος, pulchras chordas habens. Pind. [Nem. Od. X. 39. Ἀλλ' ὅμως εὔχορδον ἔγειρε λύραν, καὶ παλαισμάτων λαβὲ φροντίδ'.]

Ἰσόχορδος, paribus vel æqualibus constans chordis. Hesych.

Καταχορδεύω, exp. rescindo. Herodot. [lib. 6. ἐς ὃ ἐς τὴν γαστέρα ἀπίκετο, καὶ ταύτην καταχορδεύων, ἀπέθανε &c. Vide Longin. de Subl. cap. 31.]

Μονόχορδος, unica intentus chorda. Poll. l. 4. c. 9.

Ὀλιγοχορδία, ἡ, paucitas fidium.

Παράχορδος, aberrans à chorda, absonus. Suid.

Παραχορδίζω, dissono à chordis, à chorda aberro. Aristoph. in Conc. [295.]

Παραχορδέω, idem. Suid.

Πεντάχορδος, quinque habens chordas: ut, πεντάχορδον ὄργανον, apud Poll. lib. 4. c. 9.

Πολύχορδος, multas habens chordas seu fides: ut, πολύχορδος γῆρυς. Eurip. in Rhes. [548.] (Πολυχόρδοις αὐλοῖς. Med. 196.)

Πολυχορδία, chordarum multitudo. Athen. l. 8.

Πρόσχορδος, ad chordas quadrans, chordis consonus. Et generaliter, consonus. Plat. de leg.

Σύγχορδος, idem. Hesych.

Τετράχορδος, quatuor instructus chordis.

Τρίχορδος, triplici intentus chorda. Poll. l. 4. c. 9.

ΧΟΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, chorus, chorea, tripudium: tam de actione saltandi, quam de saltantium multitudine. Od. θ'. Αἰεὶ δ' ἡμῖν δαίς τε φίλη, κίθαρίς τε, χοροί τε. Il. π'. τῆς δὲ κρατὺς Ἀργειφόντης Ἠράσατ', ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν μετὰ μελπομένῃσιν Ἐν χορῷ Ἀρτέμιδος. Xen. Pæd. 7. τοῦ χοροῦ ἡγεῖτο Πέρσαις κατὰ τὰ πάτρια, primas obtinuit in ducendo choro. ¶ In tragœdiis, comœdiis, et satyris peculiariter χορὸς dicebatur multitudo quæ saltabat et canebat inter actus: interdum interloquebatur, histrionis personam sustinens: ut apud Athen. lib. 8. et 14. Aristot. de Arte poët. &c. ¶ Locus etiam choreis agitandis destinatus chorus dicitur. Od. θ'. (Metaph. de dentibus. Aristoph. R. 556. χορὸν λαμβάνων. 94.)

Χορικὸς, ὁ, choricus, ad chorum pertinens, quo chorus uti solet: ut, χορικὰ μέλη vel ᾄσματα, apud Poll. l. 4. c. 15. et 16. ¶ Item, τοῦ χοροῦ ἐξάρχων. Suid.

Χόρειος, et χορεῖος, pes in doctrina metrica, idem qui trochæus, ex longâ brevique constans syllabâ; sic dictus, quòd eo conscripti versus choreis apti erant. schol. Hephæst. ¶ Item, χορεῖος, ὁ καὶ ἡ, quo chorus utitur, saltationi conveniens. Ut, χορεία ᾠδὴ, Apoll. Arg. l. 1. Sic, χορείους αὐλούς. Athen. l. 14.

Χορεύω, choros agito, salto, tripudio: propriè, cum cantu. ¶ Isocr. in Areop. χορεύοντας ἐν χρυσοῖς ἱματίοις; χορεύειν πόδας, exp. agitare pedes more saltantium. Epigr. l. 2. ¶ Γάμους χορεύειν, choreis nuptias celebrare. Eurip. in Iph. Aul. (Soph. Œdip. Tyr. 916.)

Χορεύομαι, unde κεχόρευται, exp. tripudiatum est et saltatum. (Æsch. Ag. 31. Soph. Œdip. Tyr. 1115.) Aristoph. in Nub. Et aor. 1. χορευθεὶς, sub specie saltationis expressus. Plat. de leg.

[Χορευτέον. Eurip. Bacch. 314. ἀλλ' ὅμως χορευτέον Κοὐ θεομαχήσω, σῶν λόγων πεισθεὶς ὕπο.]

Χόρευμα, quod saltando exprimitur: vel, saltatio. Eurip. in Phœn.

Χόρευσις, idem. Suid.

Χορευτὴς, οῦ, ὁ, saltator, tripudiator: vel, qui simul cantat et saltat. Plat. in symp. Aristot. polit. 3.

Χορεία, ἡ, tripudium cum cantu mixtum, chorea. (Eurip. Phœniss. 1274. χορείαν φθέγξασθαι. Aristoph. R. 250.) Plat. de leg. Plut. de def. orac.

Χορεῖον, idem quod χορὸς, de loco, ubi saltatur, dictum.

Χορῖτις, ιδος, ἡ, saltatrix, quæ choros agitat. Callim. [Hym. in Dian. 13. Δὸς δέ μοι ἑξήκοντα χορίτιδας Ὠκεανίνας, &c. Hom. in Del. 306. Vide Illustr. Spanhem. Observ.]

Χορόνδε, i. ἐπὶ χορόν. ductum choreas. Il. γ'.

Χόριον, τὸ, extima fœtus membrana, ipsum totum involvens: tam in animantibus cæteris, quam in homine. De homine apud Hip. γονῆς. l. 1. et alibi. De cerva apud Aristot. hist. an. l. 9. ☞ Quidam dictum putant ἀπὸ τοῦ χοροῦ, quòd in eo vasa veluti in choro disposita sint. Scribitur et χορίον, apud Hippoc. de nat. inf. quòd fœtûs velut domicilium sit: vel à χωρίον, quòd unà cum fœtu procedat. ¶ Χόρια dicuntur etiam edulia ex lacte et melle, teste Athen. l. 14. Pro quo scribitur et χορεῖα, apud eundem l. 12.

Composita.

Ἀγησίχορος, ducens chorum vel auspicans. Pind. [Secundum Athenæum, in Deipn. lib. 4. pag. 180. 2. Pindarus vocat φροιμία (Hymnos) ἀγησίχορα, eodem sed simili modo, quo Stesichorus vocat Musam ἀρχεσίμολπον. Vide Pind. Pyth. A. 6.]

Ἀμφιχορεύω, circumtripudio cantans saltansque obeo. [Eurip. Pirith. 4. ἄστρων ὄχλος ἐνδελεχῶς ἀμφιχορεύει.]

Ἀναχορεύω, idem quod χορεύω, vel, saltatione et tripudio celebro. Eurip. in Bacch. Πῶς ἀναχορεύσω βαρβάρων τάδ' ἔργα. [Bacch. 1151. Ἀναχορεύσωμεν Βακχεῖον. Celebremus. Ion. 1078. ὅτε καὶ Διὸς ἀστερωπὸς Ἀνεχόρευσεν αἰθὴρ, Χορεύει δὲ σελάνα, &c. Herc. Furens. 782. Ἑπταπύλου πόλεως Ἀναχορεύσατ' ἀγυιαί. Aristoph. Thesm. 1003. Choris qui delectaris —— Εὐοῖ, εὐοῖ, εὐοῖ ἀναχορεύων. Schol. Ἀναχορεύων. Χορεύων.] (Eurip. Phœniss. 1090. Aristoph. R. 329.)

Συναναχορεύω, (decomp.) unà tripudio, unà ad cantum moveor: unde metaph. apud Aristot. de mundo, ὁ κόσμος συναναχορεύων πᾶσι τούτοις ἀνιόντας.

Ἀντιχορία, opposita chori pars: vel, quod opposita pars chori canit. Poll. lib. 4. c. 15.

Ἀρτιχόρευτος, recens choreis celebratus: ut, ἀρτιχόρευτος ἑορτή. Nonn.

Ἀρχέχορος, qui præest choro, choragus, seu qui choros inchoat, in Epigr. [Eurip. Troad. 151. Πολὺ ἀρχεχόρου πληγαῖς Φρυγίας Εὐκόμποις ἐξῆρχον θεούς.]

Ἄχορος, ὁ καὶ ἡ, chororum expers, qui sine choreis est vel fit. (Æsch. Suppl. 641.) Eurip. in Androm. [1036.] Plut. de aud. poëm.

Ἀχόρευτος, non celebratus choreis. Item alienus à choreis, choreæ nunquam usus. Plat. de leg. l. 2. [Eurip. Troad. 120. Μοῦσα δὲ χ' αὕτη τοῖς δυστήνοις, Ἄτας κελαδεῖν ἀχορεύτους. Soph. El. 1074. ἀχόρευτα φέρουσ' ὅπλα. Schol. ἐφ' οἷς οὐκ ἄν τις χορεύσειε.]

Διχορία, divisio chori in duas partes; vel, chorus in duas partes divisus. Poll. l. 4. c. 15.

Διχοριάζειν, in duobus choris canere. Hesych.

Ἐγχορεύω, choreas duco in.

Ἐκχορεύομαι, è choro excludo, è choro ejicio. Eurip. in Helen. [387.] Ἅν τί ποτ' Ἄρτεμις ἐξεχορεύσατο.

Ἐγερσίχορος, choreas excitans. Callim.

Εὐρύχορος Ἑλλὰς, in qua ampli chori duci possunt, ideoque ampla, spatiosa. Il. ι'.

Ἡμιχόριον, altera pars chori bipertiti. Poll. l. 4. c. 5.

Καλλίχορος, in quo pulchræ choreæ duci possunt: ex quo intelligitur, pulcher, amabilis, amœnus. ut, καλλιχόροις παγαῖς, apud Eur. in Ione. [1075.] Item activè, pulchras choreas agitans; vel simpliciter, tripudiis se oblectans: ut, καλλίχορον δελφῖνα, apud eundem in Helen. [1470. Phœn. 793. Suppl. 392. 619. Heracl. 360. Herc. Fur. 690. Hom. Odyss. Λ. 580. Πανοπῆος ἰὼν διὰ καλλιχόρου Πανοπῆος. Schol. καλοὺς τόπους ἐχούσης. Hym. in Herc. 2.] (Superl. Aristoph. R. 454.)

Καταχόρευσις, species cantûs, quo in Pythiis ludis repræsentabatur Apollo jam ovans. Poll.

Μεσόχορος, qui medius in choro est. Plin. ep. 2. ad Max.

Παραχορεύω, choreas agito apud. unde apud Eur. in Ione, [463.] παραχορευομένῳ τρίποδι, tripodi, apud quem choreæ ducuntur.

Περιχορεύω, idem quod ἀμφιχορεύω. (Ἐκεῖσε καὶ τὸ δῶμα περιχορεύουσα. Eurip. Phœniss. 282.)

Περιχορίζω, pro iisdem. Hesych.

Πρόσχορος, in choro seu choreæ junctus, in choro adstans. Apud Aristoph. etiam sic dicitur fœmina, quæ cum alio aut alia saltat. teste Polyb.

(Προχορεύω. Eurip. Phœniss. 746.)

Συγχορεύω, unà tripudio.

Συγχορευτὴς, qui unà choros exercet et celebrat. Plat. de leg.

Συγχορεύτρια, quæ alicui in chorea juncta est et adstat. Poll. ex Aristoph.

Τερψίχορος, tripudiis se vel alios oblectans: epith. Apoll. in Epig.

Τερψιχόρη, una ex novem Musis: apud Plut. symp. 9. probl. 14.

Τριχορία, triplex chorus. Poll. l. 4. c. 15.

Φιλόχορος, chori seu chorearum amans. ut, φιλόχορος αὐλὸς, apud Eurip. in Iph. Aul. [1037. Aristoph. Thesm. 997. ἐγὼ δὲ κόραις σε φιλοχόροισι μέλψω Εὔιε, &c. 1147. Æschyl. Pers. 448. ἣν ὁ φιλόχορος Πὰν ἐμβατεύει, &c. Schol. φιλόχορον τὸν Πᾶνα τὸν θεὸν λέγει, τὸν αὐλητήν.]

Φιλοχορευτὴς, choreas ducendi studiosus. Aristoph. [Ran. 405. Ἴακχε φιλοχορευτὰ συμπρόπεμπέ με. 411. 416.]

ΧΟ'ΡΤΟΣ, ου, ὁ, fœnum. Xen. Pæd. 8. μόνον ἵππους ἀγομπάντας χόρτον ἐμβάλλοντα. Sic Plut. in apophth. οὐδέποτε ἔτι χόρτος οὐκ ἔστιν ὑπεξαιρέσεως. ¶ Interdum dicitur de herba adhuc virenti: ut Mat. 13. et Marci 4. ¶ Aliquando pro quolibet cibo sumitur: ut apud Athen. lib. 7. σῦκα μέτρια τρώγων, Καὶ πρότερον μᾶλλον, ἐσθίειν χόρτον. Item, septum quo cincta est cors: ut Il. λ'. Αὐλῆς ἐν χόρτῳ. Et Il. ω'. Αὐλῆς ἐν χόρτοισι κυλινδόμενος κατὰ κόπρον.

Χορτώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, herbaceus, gramineus, ad formam fœni seu graminis accedens.

Χορταῖος χιτὼν, tunica hirsuta, qualem Sileni gestabant. Polyb. lib. 6 cap. 8.

Χορτάριον, τὸ, idem quod χόρτος.

Χορτάζω, gramine pasco, fœno sagino. Hesiod. in Erg. Et simpliciter, pasco, alo. apud Athen. l. 2. Βολβοῖς τ' ἐμαυτὸν χορτάζων ἐλήλυθα. ¶ Interdum, satio, exsaturo: ut, χορτάσαι ἄρτων, Marci octavo.

Χόρτασμα, τὸ, pabulum, cibus. Act. Ap. c. 7.

Χορτασμὸς, saturatio, repletio. Poll. l. 6. c. 8. ex Anax. comico.

Χόρτινος, gramineus, ex gramine. ut, χόρτινον ἔλαιον, Plut.

Composita.

Ἀχόρταστος, ὁ καὶ ἡ, insatiatus, inexpletus: vel, insaturabilis, inexplebilis. Hesych.

Δύσχορτος, graminis seu fœni non ferax, graminis penuriâ laborans: ex quo intelligitur, incultus, desertus, inamœnus. Eurip. Iph. Taur. [219.] Δυσχόρτους οἴκους ναίω.

Εὔχορτος, fœno seu gramine abundans: ut, εὔχορτα πεδία, Poll. l. 7.

Σύγχορτος, gramine consitus: vel simpliciter, consitus; ut, σύγχορτά τ' Ὁμόλας ἔναυλα πεύκαισιν, torrentes piceis arboribus consiti. Eurip. in Herc. fur. (Æsch. Suppl. 6.)

ΧΡΑ´Ω, F. ήσω, P. ηκα, commodo, commodatò do, do utendum, mutuo, i. mutuum do. Unde apud Plut. κέχρηκε, commodavit. et, κεχρήκει, commodaverat, apud Appian. apud Demetr. προσελθὼν τῷ πατρὶ ἐμοῦ, ἐκέλευσε χρῆσαι χιλίας τριακοσίας πεντήκοντα μίαν. ¶ Item, oraculo edo, responsum reddo oraculo, prædico, is, vaticinor. Eurip. in Iph. Taur. πῶς μ' αὖ τόνδ' ἐς ἄρκυν ἤγαγες χρήσας; oraculo reddito. (Med. 679. ἔχρησε χρησμόν. id. Phœniss. 366. 616.) Apud Hermog. de stat. Ἀνδροφόνοις οὐ χρῶ. Apoll. Arg. 2. Ἔχραεν ἑξείης πάντεσσιν, prædicebat omnibus futura. ¶ Item, coloro, imbuo, tingo, polluo. Hesych. ¶ Item, invado furiosè, et cum impetu aggredior. Ut Il. φ'. Ἥρη, τίπτε σὸς υἱὸς ἐμὸν ῥόον ἔχραε κήδειν Ἐξ ἄλλων; Sic Od. κ'. Πῶς ἦλθες Ὀδυσεῦ, τίς τοι κακὸς ἔχραε δαίμων; furiosè te est aggressus?

Derivata à χράω, i. commodo, mutuo.

Κιχράω, ῶ, et κίχρημι, idem quod χράω, commodo. Demosth. τὸν δὲ χρησάμενόν σοι τὸν ἐμαυτοῦ κέχρηκα, ἤ τι ἄλλο. Sic et apud Plut. in Pomp. et Greg. de bapt. Particip. κιχράμενος, qui utendum rogavit. apud Plut. περὶ δυσωπίας.

Χράομαι, ῶμαι, P. κέχρημαι, commodatò accipio, mutuor. Plutarch. in Ant. ἐκάλει δὲ, ὅτι χρησάμενος ναῦς παρ' αὐτοῦ πρὸς τὸν πόλεμον, ἀπεστέρησε, quod naves non reddiderat quas ab eodem acceperat. ¶ Item, utor: in qua signif. cum dat. rei plerunque jungitur. ut apud Plut. in Rom. χρῶνται βολαῖς λίθων πρὸς ἀλλήλους. † Xen. Pæd. l. 2. 9. et 13.† Interdum cum dat. et accusat. ut Aristoph. Τοῖς δ' ἐμβάσι τί χρήσεταί τις, εἰπέ μοι; quem in usum converlet aliquis calceos? † Sic τί χρήσαιτό τις ἰσχυρῷ. Xen. Pæd. l. 3. p. 65. b.† Interdum et dat. pers. habet. ut apud Dem. in Mid. ἐπεί μοι προσῆκεν τῶν χρωμένων αὐτῷ, utentium ipso. i. familiaritate ejus. Dicitur et, χρῶμαί σοι φίλῳ, et, χρῶμαί σοι ἐχθρῷ, utor te inimico: ut apud Liban. † Χρῆσθαι ὡς πολεμίῳ, pro hoste habere aliquem. Xen. Pæd. l. 5. p. 66. c.† ¶ Aliquando χράομαι significat utor, i. præditus sum. ut, τοιαύτῃ διανοίᾳ χρῶμαι, apud Isocr. † εὐτυχίᾳ χρῆσθαι ἀνελπίστως. Xen. Pæd. l. 4. p. 89. c.† ¶ Item, habeo. ut apud Thucydid. ὥστε οὔτε ἱεροῖς καὶ κατασκευαῖς πολυτελέσι χρησάμενοι. † Xenoph. Pæd. l. 1. cap. 1. sec. 1. τούτοις χρῆσθαι πειθομένοις, his uti vel hos habere obedientes. Sic l. 7. p. 175. b.† ¶ Exponitur et, sum. apud eundem lib. 6. ταῖς ἐπιθυμίαις μείζοσιν, ἢ κατὰ τὴν ὑπάρχουσαν οὐσίαν ἐχρῆτο, majores erant ejus cupiditates. † οὕτω χρῶνται Πέρσαι, sic in more habent Persæ. Xen. Pæd. l. 4. p. 107. b.† ¶ Χρῆσθαι λόγῳ, interdum exp. ratione præditum esse. Interdum significat, verba facere, loqui: ut apud Soph. in El. et Plutarch. in Num. ¶ Significat χρῆσθαι et, respondere. apud Plat. in Phæd. πάνυ ἐθαύμαζον εἴ τι ἕξει τις χρήσασθαι τῷ λόγῳ αὐτοῦ, neminem futurum putabam qui ei respondere possit. ¶ Χρῆσθαι τοῖς πράγμασι, interdum est, potiri rebus, esse in summo actu rerum: ut apud Plutarch. ¶ Interdum est, gerere et administrare res. ut apud Dem. Olynth. 2. et Isocr. in Archid. Sic, καλῶς χρῆσθαι φίλοις, honestè se gerere erga amicos. apud Xen. † Sic Pæd. l. 5. 11. Χρῆσθαί τινι, agere cum aliquo, tractare aliquem. l. 6. p. 149. d. ὅτι χρῆσθαι περὶ φρουρίων συμβουλεύσειαν. l. 5. p. 141. b.† ¶ Χρῆσθαι βίῳ, vitam agitare, vivere, apud Synes. Τέλει χρῆσθαι, mori. Herodian. ¶ Dicitur et, χρῆσθαί τι τινὶ ἀνθρώπῳ, aliquid de homine aliquo statuere: ut apud Thuc. l. 2. (χρῶ χειρί. i. e. ἀνάλαβε τῆς χειρὸς πρὸς τὸ σὸν θέλημα. Soph. Aj. 115. σωφρονεῖν κεχρημένοι. i. e. χρῄζοντες καὶ θέλοντες. Æschyl. Pers. 831. Unde à χρῄζω potius derivatur, quod vid. loco suo. V. Eurip. Med. 240. συμφορᾷ κεχρημένους. ib. 348. 617. id. Phœniss. 916. Œdip. Tyr. 117. 898. 1265. [illegible] χρ. Philostrat. l. 1. c. 18.)

† Χρηστέον. verb. utendum. Xen. Pæd. p. 208. p.†

Χρῆμα, &c. vide suo loco.

Χρεία, ἡ, exp. commodum, utilitas. ut apud Herodot. [illegible] τὰ χρέα αὐτοῦ.

Χρῆσις, εως, ἡ, usus. † Xen. Pæd. p. 226. c.† Herodian. Plat. &c. Exponitur et, commodatum. Aristot.

Χρήσιμος, ὁ καὶ ἡ, utilis, commodus. Dem. Philip. παρέχειν αὐτὸν χρήσιμον τῇ πόλει. Dicitur et, χρήσιμος πρός τι, et εἴς τι, apud Aristoph. et Plat. † χρήσιμός τι, utilis ad quid. Aristoph. Nub. 202.† Dicitur et, χρησίμη, fœm. gen. apud Aristot. in Polit. [Eurip. Phœniss. 1676. Soph. Œdip. Tyr. 898.]

Χρησίμως, utiliter. Thuc.

Χρησιμεύω, utilis sum, commodo, commodus sum. cum dat. Luc. et Greg. Et cum εἰς seq. accus. apud Alex. Aphr. in top. l. 1. Item, in usu sum, usitatus sum. Exponitur etiam, commodo afficio.

Χραισμέω, opitulor, opem fero: dictum (ut quidam putarunt) quasi χρησιμῶ. Il. π'. Ἆ δείλ', οὐδέ τοι ἐσθλὸς ἐὼν χραίσμησεν Ἀχιλλεύς. Sic et alibi. ¶ Il. ά. extat χραίσμῃ, ex χραίσμω. [Apoll. Rhod. Arg. ii. 218. Χραισμετέ μοι. Schol. βοηθεῖτέ μοι. τὸ γὰρ χραισμεῖν βοηθεῖν λέγουσι τὸ ἐπαρκεῖν, ἀπὸ βαρυτόνου δὲ κέκλιται τοῦ χραίσμω, ὡς βαίνω, βαίνετε, τὸ γὰρ παρασχηματισμένον, χραισμεῖτε.]

Χραῖσμα, auxilium, remedium. Nic. in Ther.

Χραισμήτωρ, ορος, ὁ, auxiliator, opem ferens. Nonn.

Χραισμήεις, εντος, ὁ, idem. Nic. in Ther.

Χρήστης, ου, ὁ, qui commodavit, vel mutuò dedit: creditor. Apud Aristoph. in Nub. †239 † et Phocyl. ¶ Item, qui commodatò accepit, debitor: itidem apud Phocyl. et Demosth. in orat. pro Phorm. ¶ Aliam signif. vide in χράω, oraculum edo.

Χρηστὸς, ὸν, ὁ, utilis, commodus. Aristoph. in Nub. †791.† Plut. in quæst. Hellen. Item, bonus. Sic χρηστοὶ οἱ πονηροῖς opponuntur: apud Xenoph. in Athen. rep. Sic, χρηστὴ λέξις, χρηστὴ ἐλπὶς, &c. apud Aristoph. (R. 180. Eurip. Med. 1106. id. Phœniss. 979.) et Dem. ¶ Interdum pro strenuo ponitur: ut apud Thucyd. lib. 3. ¶ Interdum significat, mitis, clemens, benignus. ut apud Hesiod. Theocr. Idyll. 15. χρηστοῦ κ' οἰκτίρμονος ἀνδρός. Sic et apud Herodian. lib. 4. et in epist. Paul. ad Ephes. c. 4. ¶ Exponitur et, suavis, jucundus, facilis. apud Matth. cap. 11. et Gregor. ¶ Item, levis, in metaph. signif. ut, χρηστὰ ἤθη, apud Menand. in hoc versu, φθείρουσιν ἤθη χρησθ' ὁμιλίαι κακαί. 1 Cor. c. 15.

[Χρηστῶς. Aristoph. Ran. 1094. Eccl. 219. ὦ τοῦτο χρηστῶς εἶχε, &c. Herodot. Hist. lib. 4. Φωνῇ δὲ οἱ Σαυρομάται νομίζουσι Σκυθικῇ, σολοικίζοντες αὐτῇ ἀπὸ τοῦ ἀρχαίου, ἐπεὶ οὐ χρηστῶς ἐξέμαθον αὐτὴν αἱ Ἀμαζόνες.]

Χρηστότης, ητος, ἡ, utilitas. Item, bonitas, apud Plut. et Herodian. Item, clementia, benignitas. in epist. Paul. ad Gal. c. 5.

Χρηστεύομαι, benignitate utor, clementer me gero: in epist. ad Cor. 1. c. 13. Exponitur et, probè ago. Basil.

Χρηστικὸς, qui novit commodè uti rebus. Arist. Œcon. lib. 1. Exp. et, qui est frugi.

Χρηστικῶς, frugaliter, utiliter.

Χρηστήριος, utilis, usum præbens. Athen.

Χρηστήριον, τὸ, unde χρηστήρια, τὰ, cædes, corpora occisa. Sophocl. in Ajace.

Composita: ac primùm cum præpositione.

Ἀντικιχράω, ῶ, seu ἀντικίχρημι, vicissim commodo seu utendum præbeo.

Ἀντίχρησις, εως, ἡ, mutuus usus: ut cùm ei, à quo res aliqua utenda accipitur, alia vicissim utenda datur.

Ἀποχράομαι, abutor. Aristotel. Œcon. 2. ἀποχρῆσθαι τῷ στρατεύματι. ¶ Item, utendo consumo, seu attero. Plut. in Cæs. Exponitur et, vehementer utor: apud Luc. in tyr. ¶ Item pro simpl. χράομαι. Plut. in Pomp. ¶ Item, interficio. Aristoph. τοὺς ἄνδρας ἀπεχρήσαντο τοὺς [illegible]. ¶ Item, contentus sum. apud Herodot. οὐκ ἀπεχρᾶτο ἄρχων Μήδων.

Ἀπόχρησις, abusus. Item, interfectio, occisio.

Διαχράομαι, idem quod χράομαι, utor. Herodot. διαχρέωνται τρίτην ζόης ταύτῃ. † Xen. Pæd. l. 5. 12.† ¶ Apud Arrian. ὕδατι ὀλίγῳ διαχρῆσθαι χαλεπῶς, exp. ægrè se sustentare exiguæ aquæ usu. ¶ Item διαχράομαι, idem quod ἀποχράομαι, interficio. (Theoc. id. 24.) ¶ Διαχρῆσθαι exp. etiam, mutuò sumi: unde, διακεχρημένος, mutuò sumptus.

Ἐγχράομαι, utor: id est, familiaris sum alicui. Plat. de leg. l. 12.

Καταχράομαι, abutor. Synes. epist. 63. χρῆσθαι δεῖ ταῖς τῶν ἑταίρων φιλίαις, οὐ καταχρῆσθαι. Item, immodicè utor, absumo, profundo. cum accus. apud Luc. et Plut. in Demetr. Hinc præt. καταχεχρῆσθαι, absumptum esse seu consumptum, vel absumpta aut consumpta. Isocr. in Panegyr. ¶ Pro χράομαι apud Plat. ep. 8. οὐκ ὀρθῶς κατακέχρηται δωρεᾷ. ¶ Item καταχράομαι, malè accipio verberibus, vel morte afficio: cum dat. pers. Æschin. in Tim.

Κατάχρησις, ἡ, abusio, abusus. Est et schema apud rhet. de quo Fab. lib. 8. c. 6.

Καταχρηστικὸς, abusivus, per abusionem dictus.

Καταχρηστικῶς, abusivè, per abusionem: apud gram.

Demosp. Παρακαταχράομαι, exp. abutor: apud Aristot.

Προκαταχράομαι, antè utor. Item, prius consumo: unde, προκαταχρῆσθαι, prius consumptum esse; Demosth. περὶ παραπρ.

Παραχράομαι, itidem, abutor. Plutarch. περὶ φιλοπλ. ¶ Item, negligo, aspernor, floccifacio: apud Herodot. παραχρησάμενος τὸν βασιλέα χρησμόν. [lib. 2. τὸν ἐν ἀλογίῃσι ἔχειν παραχρησάμενον τῶν μαχίμων Αἰγυπτίων, &c.]

Παράχρησις, idem quod κατάχρησις. Suid.

Προσχράομαι, insuper utor. Et simpliciter, utor. Plut. in Tim. ταύτῃ τοι προσχρώμενος παραδείγματι.

Συγχράομαι, commodatò peto: vel, utendum accipio. Polyb. libro primo, παρὰ Λοκρῶν συγχρησάμενοι τριήρεις. ¶ Item, unà cum alio vel aliis utor. ¶ Exponitur et, commercium habeo. Joan. c. 4.

Σύγχρησις, communis usus, commercium. In nov. testam.

Alia composita itidem cum præpos. quorum tamen significatio à præcedentibus diversa est.

Ἀποχρῇ, sufficit, satis est. Pausanias, οὐδὲ ἀποχρᾷ σφίσιν, ἐντίμους τὰς μοίρας. Sic et apud Herodotum, ἀποχρῶσι σφι χειρώσασθαι. Infinit. ἀποχρᾶν, apud eundem. Particip. ἀποχρῶν, sufficiens, apud Plut. in Public. itidemque apud Luc. et Synes.

Ἀποχρώντως, sufficienter, satis, abunde, quantum satis est; apud Suid. et Hesych. [Thucyd. lib. 1 §. 21.]

Ἀπόχρη, idem quod ἀποχρῇ. (ex χρῆμι, pro ἀποχρᾶται.) Præt. imperf. ἀπέχρη. Fut. ἀποχρήσει. Aor. 1. ἀπέχρησε. Infinit. ἀποχρῆν, pro ἀποχρῆναι, per apocopen, ut Eust. tradit. Luc. ἀπόχρη, τὰ πρῶτα κεφάλαια εἰπεῖν, satis est, prima capita exponere. Demosth. adversus Midiam, οὐκ ἀπέχρησεν αὐτῷ ταῦτα, ἀλλὰ καὶ, &c. non satis illi fuit. Idem pro eod. καὶ οὐκ ἀπόχρη ταῦτα, nec verò his contentus erat. Rursus apud Luc. ἀπόχρη εἰς εὐμορφίαν. (Æsch. Ag. 1584.)

Ἐκχρῇ, sufficit. Ut apud Herodot. οὐκ ἐξέχρησέ σφι ἡ ἡμέρη, non suffecit eis dies, defecit eos dies. Apud eundem: ἐκχρήσει περιυβρίσθαι τάδε, exp. ex usu erit, hanc injuriam intulisse.

Καταχρῇ, idem quod præcedentia; apud Herodot. lib. 1. Sic, καταχρήσει, sufficiet, satis erit; apud eundem.

Composita sine præpositione.

Ἀείχρηστος, semper utilis, perpetuo bonus. Hesych. est vinum (subint. οἶνος.)

Ἀχρηστεία, idem quod ἀχρηστία, inutilitas. in Pand.

Ἄχρηστος, ου, ὁ καὶ ἡ, inutilis, incommodus. Dem. Philipp. 3. Aristot. in Œcon. † Xen. Pæd. l. 6. p. 161. d.† ¶ Interdum, inusitatus. ¶ Item, improbus. Vide et χράω in secunda signif.

Ἀχρήστως, inutiliter. Item, inusitatè. [Demosth. Orat. Amat. ἐν ᾧ δ' ἐστὶ τὸν μὲν ἐκ τῶν πράξεων ἐμπειρίαν γεγενημένων, σφαλερὰν εἶναι, καὶ πρὸς τὸν λοιπὸν βίον ἀχρήστως ἔχουσαν. Isocrat. Panegyr. pag. 114. 11. Ed. Cant. μήτε τὰς εὐδαιμονούσας, μήτε τὰς δυστυχούσας ἐν ταῖς ἑαυτῶν ἀχρήστως ἔχειν.]

Ἀχρηστία, ἡ, inutilitas. Appian. Item simpliciter, non usus, Plutarch. Usus et utilitatis privatio, incommoditas.

Ἀχρηστέω, vel ἀχρηστοῦμαι, inutilis sum: vel inusitatus sum.

Βιόχρηστος, vitæ et victui utilis. [illegible]

Δύσχρηστος, quo difficulter uti possumus. Xen. Pæd. 3. Polyb.

Δυσχρήστως, ita ut facilè uti non possis. Polyb. l. 16.

Δυσχρηστία, difficultas utendi re aliqua, incommoditas. Exponitur et, anxietas et inextricabilis difficultas, apud eundem. l. 1.

Δυσχρηστέω, difficilis usus sum, aut, nullius sum usus. Idem l. 2.

Δυσχρηστοῦμαι, usu rei cujuspiam offendor. Athen. lib. 3. Item, incommodè et impeditè versor, inextricabili difficultate opprimor. Polyb.

Δυσχρήστημα, τὸ, incommodum. [Cic de Fin. lib. 3. cap. 21. Commoda autem et incommoda, (ita enim εὐχρηστήματα et δυσχρηστήματα appello) communia esse voluerunt, paria noluerunt.]

Εὔχρηστος, cujus facilis est usus, usui accommodatus. Polyb. Exponitur etiam, utilis. † Comp. εὐχρηστότερος. Xen. Pæd. l. 5. p. 131. a.†

Εὐχρήστως, commodè, utiliter.

Εὐχρηστία, utendi facilitas, usus commodus. Polyb. Exponitur et, utilitas.

Εὐχρηστέω, facilem seu commodum usum præbeo: vel, utilis sum. Diosc. lib. 1.

Εὐχρηστοῦμαι, commodè tractor, commodis afficior, seu beneficiis. Plut. in apophth.

Εὐχρήστημα, commodum.

Ἡμίχρηστος, semibonus, semiprobus. Aristot. Polit. 5. μὴ πονηρὸς, ἀλλ' ἡμιπόνηρος, inter bonum et malum medius, semimalus.

Κακοχράσμων, (Ion. pro κακοχρήσμων,) qui malitia utitur: ὁ τοῖς κακοῖς χρώμενος. Theocr. Idyll. 5. κακοχράσμων γὰρ ὁ Λάκων.

Κοινοχρησία, communis usus. Œcumen. in acta Apost.

Μισόχρηστος, bonorum osor. Xen. Hellen. 2.

Πάγχρηστος, ad omnia usum præbens: vel, omnino utilis, apud eundem. [Aristoph. Acharn. 934. Πάγχρηστον ἄγγος ἔσται, κρατὴρ κακῶν, &c. Xenoph. Memorab. l. 5.]

Πολύχρηστος, ad multa utilis seu commodus. Exponitur et, multum utilitatis. Gal. ad Glauc.

Φιλόχρηστος, amans bonorum. Item, æquus, bonus. Xen. [Memorab. lib. 2. cap. 9. §. 3. οὐ γὰρ ἦν οἷος ἀπὸ παντὸς κερδαίνειν, ἀλλὰ φιλόχρηστός τε, καὶ &c.]

Derivata à χράω, oraculo edo.

Χράομαι, ῶμαι, oraculum consulo. Odyss. κ'. Ψυχῇ χρησομένους Θηβαίου Τειρεσίαο. Æschin. συνθύοντας καὶ χρησομένους τῷ Θεῷ. Sic et apud Plat. in amat. narr. Passivè χρησθῆναι dicitur, quod oraculo editum est, apud eundem Plut. de sera num. vindict. Hinc et, τὸ χρησθὲν, quod oraculo responsum est. (Eurip. Phœniss. 919. χρησθέν. Soph. Œdip Tyr. 611.)

Χρησμὸς, οῦ, ὁ, idem quod τὸ χρησθὲν, responsum, oraculum. (Eurip. Med. 677. Phœniss. 366. Soph. Œdip. Tyr. 731. 817.) Aristot. Plut. &c.

(Χρησμῳδία, vis fatidica. Philostr. l. 2. c. 37.)

Χρήστης, ου, ὁ, qui oracula edit, vates. Hesych.

Χρηστήριον, τὸ, locus in quo eduntur oracula; cortina. Plutarch. de Pyth. Significat et idem quod χρησμὸς, apud Herodian. et schol. Sophocl. (Æschyl. S. c. Th. 236. Suppl. 439. pro victima.

(Χρηστήριος. Adj. ἐσχαρὰς Λοξίου χρηστηρίους. Æsch. Ag. 1279. Eum. 194.)

Χρηστηριάζομαι, oraculum consulo seu sciscitor: vel, confero me ad locum, in quo editur oraculum, ad responsum accipiendum. Xen. et Alciphr.

Χρῆμα, et χρηματίζω, vide suo loco.

Χρείω, vaticinor, oracula edo. Apoll. Arg. 2. χρείων ἀτρεκέως ἱερὸν νόον ἀνθρώποισι.

Composita.

Ἀποχράω, ῶ, idem quod χράω. Suid.

Ἄχρηστος, cui oraculum nihil respondit. Athen.

Δύσχρηστος, exp. κακόμαντις. Suid.

Παραχρηστηριάζω, malè oraculum sciscitanti respondeo; fallax oraculum seu responsum edo. Strabo.

(Πυθόχρηστος, ὁ. Æsch. Ch. 940.)

Πυθόχρηστος, Pythico oraculo editus vel comprobatus. ut, πυθόχρηστος στάσις. Eurip. in Ione: et, πυθόχρηστοι νόμοι, Xen. (Æsch. Ch. 901.)

Derivata à χράω, coloro, vel polluo.

Χράομαι, ῶμαι, polluor. Hesych.

Χραύω, leviter saucio, vel summam tantùm cutem vulnerando perstringo: propriè, leviter vulnerans, sanguine corpus fœdo. Il. ε. Eustath. tamen compositè etiam dictum vult quasi χρόα αὔω, i. ξύω, καὶ ἅπτομαι. ¶ Exponitur et, appropinquo.

Χραῦτις, εος, ἡ, anchora unicum duntaxat uncum habens. Hesych.

Χραίνω, itidem, coloro, imbuo. Interdum et, ungo, lino, seu inungo, illino. Ut apud Nic. in Alexiph. Τῷ μὲν (sc. τοξικῷ) Γέῤῥαιοι νομάδες χαλκήρεας αἰχμὰς Χραίνουσι. Item, contamino, fœdo, inquino. Ut apud Eur. in Hippol. Steph. Τὰ [illegible] μὴ χρᾶναι λέχη. (Æsch. Eum. 170. Soph. Œdip. Tyr. 841.)

(Χραίνομαι. δοκῶν ἐν ὑμῖν χεῖρα χραίνεσθαι φόνῳ, In vobis credens se manum cæde polluere. i. e. cæde vestra. Soph. Aj. 43. Æschyl. Suppl. 274.)

Composita.

Ἀποχραίνω, idem quod χραίνω, colorem do, vel, floribus orno. Plat. de rep. lib. 6.

Ἀχρανής, έος, et, Ἄχραντος, ου, ὁ καὶ ἡ, impollutus, incontaminatus, intactus. prius apud Hesych. posterius apud Eurip. in Iph. Aul. legitur. Ἄχραντον αἷμα καλλιπαρθένου δέρης. Pro Ἀχρανὴς dicitur et ἀχραὴς, apud Nic. in Ther.

Καταχραίνω, idem quod χραίνω. Epigr.

Quæ sequuntur, composita sunt ex χράω, significante ἐπιπίπτω.

Ἐγχράω, seu ἐγχραύω, idem quod χράω. Item transitivè, impingo, infringo, infigo, ut apud Herod. [lib. 6. cap. 75.] ἐνέχραυε εἰς τὸ πρόσωπον τὸ σκῆπτρον.

Ἐπιχράω, itidem significat, invado, adorior vehementi cum impetu. Iliad. π'. Ὡς δὲ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον ἢ ἐρίφοισιν. Sic et Odyss. β'. et apud Apoll. Argon. 2.

Ζαχρηής, έος, ὁ καὶ ἡ, magno cum impetu irruens et invadens. Il. ε. et μ'.

ΧΡΕΙ'Α, ας, ἡ, usus, utilitas, commodum. Isocr. τὴν μὲν γὰρ τούτων χρείαν ῥᾳδίως εἴδετε. Plut. κοινωνίας ἐπὶ χρείᾳ συντεταγμένης ἡρμοσμένα τε, pro usu, ad utilitatem societatis; communis vitæ causâ. Plur. χρεῖαι, usus. ut apud Aristot. Œcon. 2. εἰς τὰς καθ' ἡμέραν χρείας ἀναλίσκειν, in quotidianos usus impendere. Dativus χρείᾳ interdum exp. vice, loco. Ut apud Laërt. in Aristot. Sic dicitur aliquid χρείαν παρέχειν τοῖς et ἀναπληροῦν, usum præbere. ☞ Derivatur à verbo χράομαι, i. utor. ¶ Apud Rhetores χρεία est dictum, breviter aliquid ostendens; aut factum, scitè in personam certam, quódve pro persona sit, collatum; ut definitur à Theone. ¶ Alii exp. celebre et apophthegmaticum responsum: apud Laërt. ¶ Item, χρεία, indigentia, egestas, opus. Et, ἐν χρείᾳ εἶναί τινος, aliqua re egere; Aristot. in Polit. Et, οἱ ἐν χρείᾳ ὄντες, egeni, inopes. Dem. Sic, χρεία ἐστὶ τούτου, opus est hac re. Sic, χρεία τίς σε ἐμοῦ: apud Eurip. ¶ Exponitur etiam, necessitas. Ut, εἰς χρείαν τοῦ μάχεσθαι ἀφικέσθαι, eò venire necessitatis, ut dimicandum sit. Plat. de leg. ¶ Item, χρεία, negotium: ut exp. Act. Apost. c. 6. Sunt tamen qui ibi exp. necessarium munus, vel, necessarium negotium. (ἐν χρείᾳ τύχης. Æsch. S. c. Th. 512. χρεία προσήκει. Pers. 143. Pr. 213. 639. Soph. Œdip. Tyr. 564. 745. 811. 1196. 1439. 1447.)

Derivata et composita ex χρεία, in prima signif.

Χρειώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, utilis, commodus. Plut. Herodian.

Ἀχρεῖος, ου, ὁ, inutilis. Plat. de rep. l. 2. ἀχρεῖον ἄλλο ἔργον πράττειν. † Xen. Pæd. 6. p. 166. c.† (Eurip. Med. 300. Æschyl. Pr. 363.)

Ἀχρεῖον, adverbialiter capitur pro ἀχρείως, apud Homer. (Theoc. xi. 72.)

Ἀχρείως, inutiliter.

Ἀχρειόω, inutilem seu inutile reddo. Unde in Psal. David. aor. pass. ἠχρειώθησαν. Et apud Eust. ἀχρειοῦσι τὴν Ὁμηρικὴν ἀρετήν. [Polyb. Hist. lib. 1. ὥστε καὶ τὰς βάσεις τῶν πύργων, καὶ τὰ τόνια τῶν κριῶν ὑπὸ τοῦ πυρὸς ἀχρειωθῆναι.]

Ἀχρήϊος, poëticè dicitur pro ἀχρεῖος, apud Hesiod. in Erg. Pro quo legitur et ἀχρέος, apud Hesych.

Ζαχρεῖος, valde utilis.

Derivata à χρεία, indigentia, opus.

Χρεῖος, egenus, inops. Philo de vita Mos. lib. 1. παρασκευῆς οἰκουμένης ἐστὶ χρεῖος ὁ σοφός. Sic et alibi apud eundem. (Æsch. Suppl. 202. 210.) ¶ At χρεῖος pro χρέος, vide in χρέος.

Χρειὼ, Ionicè, idem quod χρεία. Cum genit. Iliad. λ. Exponitur et, necessitas, Iliad. κ'. Odyss. δ'. Pro eodem dicitur et χρεὼ, Iliad. ζ. et alibi apud Hom.

Χρῄζω, egeo, indigeo, cum genit. apud Plut. Herodian. &c. ¶ Exponitur et, desidero; ut apud Soph. in Ajace. Αἰσχρὸν γὰρ ἄνδρα τοῦ μακροῦ χρῄζειν βίου, Ὅστις κακοῖσι μηδὲν ἐξαλλάσσεται. † Cum inf. Xen. Pæd. 1. 6. 12.† ¶ Item, volo. Aristoph. in Nub. 1452.† ἐρώτησον [illegible], τι χρῄζεις. ¶ Item, rogo, efflagito, peto. ut apud Herodot. χρῄζει σφέων, δεῖται. Eurip. ἴσα χρῄζω, justa peto. (Med. 1401. Soph. Œdip. Tyr. 603. 605. 953. Æsch. Ch. 338. 528.) ¶ Sumi dicitur et pro χράω, oraculum edo: apud Athen. l. 8. ὁ Θεὸς αὐτοῖς ἐχρῆζεν. Sed sunt qui legendum putent ἔχρησεν, ut sit aoristum primum à χράω.

Κεχρημένος, egens, indigens. ut, βίου κεχρημένος, Hesiod. in Erg. Item, egenus inops. unde apud Hom. et Hesiod. κεχρημένος ἀνήρ.

Χρησμοσύνη, egestas, indigentia: sæpe apud Theogn. [Apoll. Rhod. Arg. i. 837. Χρησμοσύνης. ii. 475. Χρησμοσύνης. Schol. ἀπορία, πενία, ἔνδεια.] Item, oraculum. Herodot. [lib. 9. ἅμα ἐπαΐων τε καὶ μανθάνων τῆς χρησμοσύνης τοσαύτης.]

Χρηΐζω, idem quod χρῄζω. Od. ζ'. Ὅντινα χρηΐζων ἱκόμην Λακεδαίμονα δῖαν. (Æsch. Ch. 813.)

[Χρηΐσκομαι. Herodot. Hist. lib. 3. συνήθεας μᾶλλον, καὶ σύναμα, χρηΐσκοντο τοῦ ὕδατος.] ‡ aquam desiderabant.‡

Χρὴ, (impersonale,) opus est. Odyss. γ'. οὐ μέν σε χρὴ ἔτ' αἰδοῦς οὐδ' ἠβαιόν, non tibi opus est verecundiâ. ¶ Item, oportet, decet, par est. Iliad. δ. Χρὴ μὲν δὴ τὸν μῦθον ἀπηλεγέως ἀποειπεῖν. Sic, χρὴ ποιεῖν, apud Plat. et, χρὴ πολεμεῖν. Thuc. Interdum omittitur infinit. ut apud eundem l. 1. ¶ Præt. imperf. ἐχρῆν, et χρῆν, oportebat. Xenoph. apomn. l. 1. χρῆν τὸν Σωκράτην τὰ πολιτικὰ διδάσκειν. (Χρῆν. Æsch. Ag. 1667.) ¶ Interdum exp. fatale erat. ¶ Interdum χρῆν pro χρῆναι ponitur: ut apud Eur. ¶ Scribit autem Eust. quosdam χρὴ per apocopen dictum voluisse pro χρήζει, ideoque etiam acuto tono notari: alios putasse, adverbium esse.

† Προσχρῄζω. hinc προσχρῄζων apud Soph. Œd. Tyr. 1165.†

ΧΡΕΜΕΤΙ'ΖΩ, F. ίσω, hinnio, hinnitum edo. apud Herodot. Xenoph. Lucian.

Χρεμετισμὸς, et χρεμέτισμα, hinnitus.

Χρεμετιστικὸς, q. d. hinnibilis. ut, equus dicitur esse animal χρεμετιστικόν.

Χρεμετάω, ῶ, idem quod χρεμετίζω.

Χρεμέθω, idem.

Χρεμίζω, per syncopen pro χρεμετίζω. unde apud Hesiod. in Asp. † 348 † ἵπποι χρέμισαν.

[Ἐπιχρεμέθω. Apoll. Rhod. Arg. iii. 1259. Σκαρθμῷ ἐπιχρεμέθων κρούει πέδον, αὐτὰρ ὕπερθε &c.]

ΧΡΕ'ΜΠΤΟΜΑΙ, screo, exscreo. Luc. χρεμψάμενος πλατὺ, καὶ καταπτύσας μου. Idem, ὡς ἐμμελὲς ἐχρέμψατο.

Χρέμμα, τὸ, screatus, sputum. Diog. Laërt.

Χρέμψις, idem.

Composita.

Ἀποχρέμπτομαι, exscreo, screatu egero.

Ἀπόχρεμψις, exscreatio, aut cum screatu egestio. Item, extussitio. Gal. comment. in Prorrhet. l. 1.

Συναποχρέμπτομαι, (decomp.) unà exscreo, unà cum screatu egero. Luc. in somn. συναποχρεμψάμενος τὴν ψυχὴν μετὰ τοῦ φλέγματος.

Ἀναχρέμπτομαι, exscreo, screatu ejicio.

Ἀνάχρεμμα, id quod exscreatum seu screatu ejectum est, sputum. Hesych.

Ἀνάχρεμψις, exscreatio. Hippocr. aphor. sect. 4. artic. 46.

Ἀναχρεμπτικὸς, exscreabilis.

Ἐγχρέμπτομαι, inspuo, exscreo in.

Ἔγχρεμμα, τὸ, quod in aliquem exscreamus. Plut.

Καταχρέμπτομαι, exscreo in, conspuo: vel, despuo. Aristoph. in pace, Ὡς καταχρεμψαμένη μέγα καὶ πλατὺ Μοῦσα.

ΧΡΕ'ΟΣ, (et poëticè χρεῖος,) εος, τὸ, interdum etiam χρέως, et χρεώς, (quod est Atticum,) debitum, mutuum, æs alienum. Ut, χρεῖος ὀφέλλετ', Iliad. λ'. et, χρέος ἀποδοῦναι, apud Aristoph. Sic Aristot. Œcon. ἡ πόλις τοῦ χρέως ἀπηλλάγη, civitas ære alieno liberata est. Dicitur et, ὀφείλειν χρέος, apud Plat. de leg. ¶ Item, fatum, mors: q. d. debitum fatale. Alciphr. epist. 26. ζῆν μὲν γὰρ καὶ τεθνάναι μεμοιραμένον ἡμῖν, καὶ οὐκ ἔστι τὸ χρέος φυγεῖν. ¶ Interdum χρέος ponitur pro munere seu officio. Ut apud Sophocl. in El. σὸν δ' ἦν, γέρον, τὸ σὸν [illegible] χρέος, tuum implere munus. Sic Eur. χρέος σὸν τόδε, ἀνηγόρευσε, tuum est munus, tuæ sunt partes. ¶ Nonnunquam exp. negotium. Item, res, vel causa. Ut apud Oppian. Τί χρέος ἐν μερόπεσσι δὲ ἀλιτὰς ἡμετέρας γυναῖκας; Hippocr. in ep. ad Damagetum, τί δέ σε χρέος δεῦρ' ἤγαγεν, ἑταῖρε; quæ causa te huc venire pepulit? ¶ Item, χρέος, indigentia, egestas. Ut Epigr. lib. 4. Μόχθον τοσσάτιον σὺ τε χρέος. Aristoph. in Acharn. Τί δ', ὦ τάλας γε, τοῦδ' ἔχεις πλείστου χρέος; Herodot. χρέος ἔχω οὐδὲν ἀνδρὸς Ἕλληνος. ¶ Interdum ponitur etiam pro necessitate: ut, χρέος οὐδέ μοι ἐλθεῖν, apud Nonn. ¶ Ponitur et pro χρεία, i. utilitas: apud Eurip. ¶ Item, χρέος, vaticinium, oraculum: ut quidem nonnulli accipiunt. Odyss. λ'. Ἦλθον Τειρεσίαο κατὰ χρέος. Alii tamen aliter exponere malunt. ¶ Theocrito χρέος est portentum. (V. Æschyl. Pers. 779. Ag. 85. 466. Soph. Œdip. Tyr. 160.) ☞ Deducitur autem χρέος in prima signif. (ex quo nonnullæ sequentium pendent) à χράω, significante, do mutuò, et χράομαι, mutuò accipio: in postrema autem signif. itidem à χράω, quod est, oracula edo.

Χρεώστης, ου, ὁ, debitor. Plat. et Herodian.

Χρεωστέω, ῶ, sum debitor, debeo. Greg.

Χρεωστεῖσθαι, deberi. Idem, χρεωστεῖταί σοι μισθὸς τῆς διακονίας καὶ πλήθους.

Χρεωστεύω, idem quod χρεωστέω.

Χρεὼν, τὸ, idem quod χρέος, fatum, fatale debitum. Herodot. et Pausan. Interdum, fatum, i. mors: ut apud Luc. in Hermot. ¶ Annotant grammatici, vocem indeclinabilem esse. ac, pro fato, seu morte, cum articulo semper usurpari. At χρεὼν, sine articulo, habens subauditum verbum ἐστι, interdum exp. necesse est, oportet, fatale est: apud Hom. et Plat. in Tim. † Aristoph. Nub. 1419.† ¶ Interdum exp. decet, convenit, fas est: item, operæ pretium est. apud eundem Plat. Eurip. et Aristoph. ‡ ὑμεῖς ἐν τῷ χρεὼν ἄρχετε, justè. Thuc. iii. 40.‡ (Eurip. Med. 243. Soph. Œdip. Tyr. 643. 1302. Æsch. Ch. 930.)

[Χρεῖος. Apoll. Rhod. Arg. iii. 1197. Σὺν πᾶσι χρέεσσι. Vide Notam Cl. Hœlz.] ‡ Cum rebus necessariis Hœlzl. vertit, lectorem simul breviter monens, "Χρεῖος pro χρέος, lexicis aggregandum."‡

Composita.

Ἀξιόχρεως, ὁ καὶ ἡ, qui solvendo est, locuples. ut, ἀξιόχρεως ἐγγυητὴς, apud Dem. Philip. 4. ¶ Item generaliter, sufficiens, par, idoneus. † Superl. ἀξιοχρεώτατος. Xen. Pæd. p. 197. c.† Cum infinit. apud Herodot. et Dem. Cum præpos. εἰς, seq. acc. Paus. ¶ Item, satis amplus, non aspernandus, non pœnitendus: ut, μέγεθος ἀξιόχρεων, apud Athen.

Ἀξιοχρέως, sufficienter. Hesych.

Κατάχρεως, seu κατάχρεος, ære alieno pressus, obæratus, apud Syn. Metaphoricè in lib. Sap. c. 1. ἐν σώματι κατάχρεῳ ἁμαρτίας, in corpore obnoxio peccato.

Ὑπέρχρεως, qui supra facultates est obæratus, seu ære alieno premitur. Hesych.

Ὑπόχρεως, (q. d. qui subjacet æri alieno,) obæratus, qui ære alieno premitur. Aristoph. in Nub. †241.† Exponitur et generaliter, obnoxius, obstrictus: ut, ὑπόχρεως τῇ συγκλήτῳ, apud Polyb.

ΧΡΗ͂ΜΑ, ατος, τὸ, res, negotium. Plat. in Gorg. ἐπειδὰν δὲ ἴδω πρεσβύτερον ἄνθρωπον ἔτι φιλοσοφοῦντα, καταγέλαστον, ὦ Σώκρατες, τὸ χρῆμα γίγνεται. Sophocl. in Ajace, τί χρῆμα δρᾷς; quid rei agis? † Xen. Pæd. 1. 2. p. 39. a. παμπολύ τι χρῆμα σφενδονητῶν i. e. ingens copia.† Interdum, rei magnæ, multæ, pulchræ, &c. χρῆμα dicitur esse πολὺ, μέγα, καλὸν, &c. Ut apud Aristoph. in Nub. πολὺ χρῆμα τεμαχῶν καὶ κρεῶν ἀνατετμημένον, i. πολλὰ τεμάχη καὶ κρέατα ἀνατετμημένα. † Xen. Pæd. 1. 4. 8. de cerva.† Sic apud eundem initio Nubium, τὸ χρῆμα τῶν νυκτῶν ὅσον ἀπέραντον, i. noctes quàm sunt infinitæ. Sic apud Luc. πάγκαλόν τι χρῆμα παρθένου, i. pulcherrima virgo. (Æsch. Ag. 1017. Theoc. xi. 4.) ¶ Χρῆμα θεοῦ, χρῆμα θεῖον, δαιμόνιον χρῆμα, oraculum, responsum, à Deo. ¶ Apud tragicos idem significat quod χρεία, indigentia, necessitas. Eust. ¶ Χρήματα, et, χρήματα ἀναγκαῖα, dicuntur utensilia. Χρήματα ἐν ἀγρῷ, instrumenta ad colendum agrum necessaria. Sic apud Hesiod. in Erg. Χρήματα δ' εἰν οἴκῳ πάντ' ἄρμενα, et, Χρήματα οἰκεῖα, res familiaris: Gaza. ¶ Χρήματα, pecuniæ, et ea quæ pecuniæ nomine Jurisconsulti intelligunt, corpora, bona mobilia, immobiliaque, οὐσία, κτήματα, βοσκήματα, census, opes, τὰ ὑπάρχοντα, τὰ ὄντα, hæreditas, fortunæ, facultates. Ut Xen. in Œcon. καὶ ὡμολογημένως γε, ὦ Σώκρατες, ὁ λόγος ἡμῖν χωρεῖ, ἐπείπερ εἴρηται, τὰ ὠφελοῦντα χρήματα εἶναι. † χώρα ἡ χρήματα ἔχουσα, regio opulenta. Xen. Pæd. l. 3. p. 71. e. Sic l. 3. p. 68. b.† ¶ Peculiariter de mercibus dicitur, apud Dem. in Orat. πρὸς τὴν Λακρ. ἀναγκάζειν πάλιν χρήματα. † Χρῆμα in sing. pro πρᾶγμα, uti docet ex Suida et exemplis, sed in plur. χρήματα pro πράγματα, uti dubitat Æm. Portus ad Xen. Pæd. l. 5. p. 124. e.† ☞ Deducitur autem χρῆμα παρὰ τὸ χρῆσθαι, ab usu. et τὰ χρήματα, παρὰ τὸ χρήσιμα εἶναι.

Χρηματίζω, rebus explicandis constituendisque vaco, actui rerum operam do, jus reddo. Diodor. in hist. Alex. ἐν τῷ παραδείσῳ ἔκειτο αὐτοῦ θρόνος, καὶ κλῖναι ἀργυρόποδες, ἐφ' ὧν καθεζόμενος ἐχρημάτιζε μετὰ τῶν ἑταίρων. Sic Plut. in Camill. χρηματίζοντος τοῦ Καμίλλου ἐπὶ τῆς ἀγορᾶς. Lucian. ἐπεὶ ὁ Ζεὺς ἱκανῶς ταῖς εὐχαῖς ἐχρημάτισε, quum Jupiter hominum votis audiendis vacavit, et de iis statuit. ¶ Interdum expon. refero ad populum, ago cum populo. ut apud Dem. in Mid. ἐν δὲ ταύτῃ ἐκκλησίᾳ ὁ νόμος κελεύει, ἐπειδὰν χρηματίσωσιν οἱ πρυτάνεις περὶ ὧν διοικεῖ ὁ ἄρχων, χρηματίζειν περὶ ὧν ἄν τις ἀδικῶν ᾖ περὶ τὴν ἑορτήν. ¶ Interdum significat, consilium agito, consulto, decerno. ut apud Dem. pro cor. ἐπὶ Νεοκλέους ἄρχοντος, Βοηδρομιῶνος ἕκτῃ καὶ νέᾳ, βουλῆς γνώμῃ πρυτάνεις καὶ στρατηγοὶ ἐχρημάτισαν τὰ ἐκ τῆς ἐκκλησίας ἀνενεχθέντα, de concilii sententia concilium agitatum est super iis, de quibus πρυτάνεις retulerant ad curiam, quæ in concione populi priùs agitata fuerant. ¶ Item, conversor, commercium habeo. ut apud Thuc. ἐχρημάτισέ τισι πόλεσι. ¶ Et simpliciter, alloquor, compello, ago cum aliquo de negotio. ut apud Dinarch. καὶ συμπάντων τῶν Ἑλλήνων ἱκετείαν διαλεγομένης Βοιώτοις, καὶ χρηματίσας περὶ ὧν ἐβούλεσθε, ἑκάστῳ ἑαυτὸν παρεσκεύαζες, πράξοντα ἂν καὶ δωροδοκεῖν. ¶ Item, negotium gero et tracto. ut apud Æschin. in ep. ad Ctesiph. καὶ αὐτὸς δὲ ἐπίστευσα περὶ ὧν ἐχρημάτιζεν, Ἀθηναῖοί μοι γενέσθαι πολλάκις. ¶ Item, χρηματίζω, nomen mihi sumo, appello me; et consequenter, appellor, nominor. Plut. de virt. mul. νόμος ἐν τοῖς Ξανθίοις μὴ πατρόθεν, ἀλλὰ ἀπὸ μητρὸς χρηματίζειν. Sic Act. c. 11. ἐγένετο δὲ πρῶτον ἐν Ἀντιοχείᾳ χρηματίσαι τοὺς μαθητὰς χριστιανούς. Orta est autem hæc significatio ex præcedenti: quum cognomenta hominibus imponi soleant ex negotio quod tractant, vel officio quo funguntur. Exponitur etiam, sum: apud Damasc. ¶ Item oraculum reddo. Greg. ὁ θεὸς χρηματίζων Μωσεῖ ἐπὶ τοῦ ὄρους. General. responsum do ad postulata. Ut, πρεσβείαις χρηματίζειν, Diodor.

Χρηματίζομαι, oraculum percipio, oraculo admoneor. ad Hebr. c. 11. πίστει χρηματισθεὶς Νῶε. Sic Matth. 2. et alibi. ¶ Item, pecuniam colligo. In qua signif. usurpatur potiùs vox pass. Ut apud Thuc. l. 7. καὶ εἵμαρτο χρηματίζεσθαι μᾶλλον ἢ μάχεσθαι. Isocr. in Busir. ἐκ φιλοσοφίας χρηματίζεσθαι ζητοῦσιν, ex literarum studio quæstum facere. † Potius Med. Xen. Pæd. p. 224. e.† Unde part. perf. κεχρηματισμένος, apud Dinarch. qui locupletatus est et quæstus uberes fecit. † Xen. Pæd. l. 3. p. 76. e.†

[Χρηματιστέον. Xenoph. Lacedæm. Resp. cap. 7. ἀλλὰ μὴν οὐδὲ ἱματίων γε ἕνεκα χρηματιστέα.]

Χρηματισμὸς, οῦ, ὁ, responsum divinum, oraculum; monitum, mandatum à Deo. Rom. 11. ¶ Item, responsum quod dant magistratus ad postulationes. Athen. ¶ Item, pecuniæ comparatio, studium quod impenditur comparandæ pecuniæ, studium faciendi quæstus. Interdum et pro ipso quæstu: ut apud Plat. in Apol. Exponitur et, quæstuaria negotiatio. Item, res pecuniaria.

Χρημάτισις, εως, ἡ, χρηματισμὸς magistratuum. ¶ Itidemque, pecuniarum collectio. Ælian. Item, quæstus. Xenoph.

Χρηματιστὴς, οῦ, ὁ, qui colligendæ aut comparandæ pecuniæ deditus est: aut qui artem pecuniæ comparandæ novit. Aristotel. eth. lib. 1. cap. 5.

Χρηματιστικὸς, οῦ, ὁ, comparandæ pecuniæ peritus. ¶ Τὸ χρηματιστικὸν, ex quo quæstus percipi potest.

Χρηματιστήριον, ου, τὸ, locus in quo ars quæstuaria exercetur: aut locus in quo χρηματισταὶ suam negotiationem exercent.

Composita: ac primùm ex χρῆμα, i. res.

(Ἀποχρῆμα. Lectio dubia. Æschyl. Ch. 273.)

Αὐτόχρημα, (adverb.) re ipsa, revera, plane, omnino. Synes. ep. 4. ὁ δὲ αὐτόχρημα Μακκαβαῖος οὐκ ἐν ἐμμαρτυρῆσαι τῷ ὀνόματι, ille autem plane Maccabæus.

Παραχρῆμα, q. d. in ipsa re, i. dum ipsa res geritur, in præsentia, è vestigio, continuò, ex tempore. Thucyd. lib. 7. ἀνεστρατοπεδεύσαντο γὰρ πάλιν τι καὶ οἱ πλεῖστοι παραχρῆμα. Aristoph. in Pluto, ὡς χαλεπόν ἐστιν ὦ φίλοι οἱ φαινόμενοι παραχρῆμα, ὅταν πράττῃ τις εὖ. ¶ Plerumque construitur cum articulo. Ut apud Thucyd. lib. 1. ὑπὸ τῆς παραχρῆμα ἀνάγκης, ob præsentem necessitatem, vel ex subita necessitate. Idem lib. 2. τῷ παραχρῆμα περιχαρεῖ, ob præsentem lætitiam. Apud Dem. ἐκ τοῦ παραχρῆμα, subitò. Et, εἰς τὸ παραχρῆμα, pro eodem, apud Plat. Apud Xenoph. αἱ ἐκ τοῦ παραχρῆμα ἡδοναὶ, extemporaneæ voluptates. Dicitur et, ἀπὸ τοῦ παραχρῆμα, apud eundem, i. ex tempore. et, ἐν τῷ παραχρῆμα, in præsentia, in præsens, hac vice. † Xen. Pæd. 2. 58. e. statim.†

Composita ex plur. χρήματα, pecuniæ.

Ἀχρήματος, ου, ὁ καὶ ἡ, carens pecunià, inops. (Æsch. Pers. 167.) [Herodot. Hist. lib. 1. cap. 89. Πέρσαι φύσιν ἐόντες ὑβρισταὶ, εἰσὶ ἀχρήματοι.]

Ἀχρηματία, pecuniæ penuria, inopia. [Thucyd. Hist. lib. 1. §. 11. Αἴτιον δ' ἦν οὐχ ἡ ὀλιγανθρωπία τοσοῦτον ὅσον ἡ ἀχρηματία. Hunc locum citat fere verbatim Hermogenes, περὶ ἰδεῶν σχηματίζων.]

Ἀχρηματέω, ῶ, pecunia careo, sum inops.

Ἀχρήμων, ονος, ὁ et ἡ, idem quod ἀχρήματος, in Solonis elegiis. (Eurip. Med. 462.)

Ἀχρημοσύνη, idem quod ἀχρηματία.

Ἀχρημονία, idem quod ἀχρηματία. Poll. ex Plat. com.

Ἀχρηματίζομαι, q. d. expilo aliquem pecunia, vel emungo pecunia. Thuc. lib. 8.

Ἐραστοχρήματος, pecuniæ amans, pecuniæ avidus. Xen. apomn. l. 1. [cap. 2. §. 5. οὐ μὴν οὐδ' ἐραστοχρημάτους γε τοὺς συνόντας ἐποίει.]

Εὐχρήματος, pecuniosus, locuples, opulentus.

Εὐχρηματία, opulentia.

Εὐχρηματέω, ῶ, pecunià abundo.

Εὐχρημονέω, idem. Poll. ex Plat. com.

Περιχρήματος, admodum pecuniosus, prædives. Plat.

Πολυχρήματος, cui multum est pecuniæ, pecuniosus.

Πολυχρηματία, pecuniæ abundantia, opulentia. [Xenoph. Conviv. cap. 4. §. 42. Ἀλλὰ μὴν καὶ πολὺ δικαιοτέρους γε εἰκὸς εἶναι τοὺς εὐτέλειαν μᾶλλον ἢ πολυχρηματίαν σκοποῦντας.]

Πολυχρηματίζω, valde ditesco, valde dives fio. Strabo.

Πολυχρήμων, idem quod πολυχρήματος.

Πολυχρημοσύνη, idem cum πολυχρηματία.

Φιλοχρήματος, cupidus pecuniæ, avarus. Plat. epist. 7.

Φιλοχρημάτως, avarè, cum cupiditate pecuniæ. Isocr.

Φιλοχρηματία, pecuniæ cupiditas, avaritia. Plat. de leg.

Φιλοχρηματέω, ῶ, pecuniæ avidus sum, sum avarus. Plut. et Plat.

[Φιλοχρηματιστής. Plat. de Rep. lib. 8. Ἀντὶ δὴ φιλονείκων καὶ φιλοτίμων ἀνδρῶν, φιλοχρηματισταὶ καὶ φιλοχρήματοι τελευτῶντες ἐγένοντο.]

Φιλοχρήμων, idem quod φιλοχρήματος.

Φιλοχρημοσύνη, idem quod φιλοχρηματία.

Φιλοχρημονία, idem quod φιλοχρηματία. Plat. de leg. l. 5.

Ἀφιλοχρηματία, (decomp.) pecuniæ contemptus neglectusque: pecuniarum nullus amor.

ΧΡΙ'ΜΠΤΩ, F. ψω, appropinquare facio, appello, admoveo. Soph. in Electra, †723.† Κροὺς δ' ὑπ' αὐτὴν ἐσχάτην στήλην ἔχων, Ἔχριμπτ' ἀεὶ σύριγγα. ¶ Item neutraliter, appropinquo, accedo, appello. Apoll. Arg. l. 3. Χρίμψε δ' ἔπειτα κιὼν, deinde ivit et accessit propiùs. Idem Arg. l. 2. cum dat. ἀλλ' ὅτε νήσῳ Χρίμψαντες [illegible], cùm ad insulam appropinquassent, ubi ad insulam venissent. Eur. in Androm. λίσσου δὲ γόνασι δεσπότου χρίμπτου, ὦ τέκνον. (Æsch. Pr. 712.) ¶ Item fulcior, fulcio me, nitor. Hesych. ¶ Item ungo, illino. Hesych. et Eust. (Χρίμπτομαι, cum Dat. Æsch. Eum. 185. Eurip. Phœniss. 99.)

Composita.

Ἐγχρίμπτω, idem quod χρίμπτω, in prima sign. Herodot. ἐγχρίμψαντες βάριν τῇ γῇ, navigium appellentes ad terram. Idem lib. 3. ἐγχρίμπτει τῇ θήλεϊ, admovet fœminæ. Item pro ἐγχρίμπτομαι, appropinquo, propè accedo. Il. ψ'. Τῷ σὺ μάλ' ἐγχρίμψας ἐλάαν σχεδὸν ἅρμα καὶ ἵππους. Apoll. Arg. l. 2. ἐνὶ μυχάτῃ ἐνιχρίμψωσι θαλάσσῃ.

Ἐγχρίμπτομαι, appropinquo, propè accedo. Herod. lib. 4. et Hom. Il. ζ'. At Il. ε'. Ἀσπίδι ἐγχριμφθεὶς, quidam exp. impactus, illisus. (Æsch. Suppl. 797.)

Ἐπιχρίμπτω, idem quod simplex. unde ἐπιχριμφθεὶς, innixus et inclinatus. [Apoll. i. 1234. Αὐτὰρ ὅγ' ὡς τάπρωτα ῥόῳ ἔνι κάλπιν ἔρεισε Λέχρις ἐπιχριμφθεὶς, &c. Schol. πλαγίως πρὸς τὴν κρήνην ἐπικλιθεὶς.]

(Περιχριμπτὴς, cum var. Lect. Æschyl. Suppl. 885.) [περιχριμπτὰ βρυάζεις ὃς ἐρωτᾷς. Cl. Stanl. legit περιχριμπτὰ, ut apud Pindarum ἀνεχριμπτά. Vide Not. Stanl.]

Συγχρίμπτω, collido, seu committo et coire facio. unde, συγχριμφθεὶς, collisus, offensus.

ΧΡΙ'Ω, F. ίσω, ungo, perungo, inungo: seu, lino, oblino, illino. Od. γ'. Ἀλλ' ὅτε δή μιν ἐγὼ λοῦσα, καὶ χρῖσα ἐλαίῳ. Sic Od. δ'. Τοὺς δ' ἐπεὶ οὖν δμωαὶ λοῦσαν, καὶ χρῖσαν ἐλαίῳ. ¶ Item, pungo, stimulo, extimulo. Æschyl. in Prom. χρίει τις αὖ με τάλαιναν οἶστρος. (Ἱμέρου χρίσας ἄφυκτον οἰστόν. Eurip. Med. 636.) ☞ Ex χραίω, coloro, originem traxisse creditur, mutato α in ι.

Χρίομαι, ungor, inungor: seu, illinor, perlinor, oblinor. Xenoph. Pæd. 7. τὰ μὲν ἄλλα ἐπέχριστο τῷ χρυσοειδεῖ χρώματι. ¶ In voce media idem significat quod χρίω. ut Od. ζ'. χρισάμεναι λίπ' ἐλαίῳ.

Χρῖσμα, seu χρῖμα, τὸ, unguentum; id quo ungitur seu oblinitur aliquid. prius apud Phil. de vita Mos. l. 1. posterius apud Athen. l. 9. ex Philoxeno. ¶ Χρῖσμα interdum exp. oleum: quoniam ejus præcipuus in ungendo usus est: ut apud Diosc. l. 1. c. 161. (Χρίσματος ἁγνοῦ. Æsch. Ag. 94.)

Χρῖσις, εως, ἡ, unctio, illitio: apud Suid.

Χριστήριον, ου, τὸ, idem quod χρῖσμα, apud eundem.

Χριστὸς, οῦ, ὁ, unctus, inunctus, perunctus. Item, τὸ χριστὸν, res quæ inungitur, vel, quo inungi solemus: ut, χριστὸν φάρμακον, apud schol. Theocr. ¶ Peculiari nomine Χριστὸς, dicitur filius Dei et servator noster, (sicut eodem sensu apud Hebræos Messias,) verè sacerdos, propheta, et rex: quæ tria hominum genera sola sacro oleo in veteri testamento inungi solebant.

Χριστιανὸς, οῦ, ὁ, Christianus, qui Christi sese discipulum profitetur, et à Christo sese denominat, propter unctionem Spiritus sancti, quam per fidem in sanguine Christi percipiunt.

Χριστιανίζω, Christianis faveo, vel Christianus sum. Greg.

Χριστιανισμὸς, οῦ, ὁ, professio religionis Christianæ: sæpe apud Basil. et Eust.

Composita: ac primùm ex Χρίω.

Ἀναχραίνω, idem quod ἀναχρίω: unde ἀγχραίνεσθαι, (per syncopen pro ἀναχραίνεσθαι,) apud Hesych.

Ἀποχρίω, detraho seu derado quod inunctum fuit. Et simpliciter, derado: apud Diosc.

Διαχρίω, perungo, perlino. Aristot. in hist. an.

Διάχρισμα, id quo perlinimur: unguentum. Exponitur et, perunctio.

Decomp. Ἐνδιαχρίω, illino, oblino.

Προδιαχρίω, ante perlino.

Ἐγχρίω, inungo, illino. Epigr. l. 2. Ἰατρὸς Καπίτων Χρύσην ἐνέχριεν. ¶ Item, pungo, stimulo. Eust. ex Æl. Dionys. παίω, ut vespa vel scorpius percutit aculeo.

Ἔγχριστος, inunctus, illitus. Item, qui illinitur seu inungitur. ut, ἔγχριστον φάρμακον, apud Theocr. Idyll. 11.

Ἐλαιοχριστία, unctio olei. Laert.

Ἐπιχρίω, inungo, illino: propriè, in superficie. apud Luc. de scrib. hist. et Gal. ad Glauc.

Ἐπίχρισμα, id quod illinitur, quo inungimur. Diosc. l. 1. c. 91.

Ἐπίχριστος, qui litus est: ut, ἐπίχριστος σφραγίς. Luc. Item, qui inungi solet aut potest.

Καταχρίω, idem quod ἐπιχρίω. Gal. ad Glauc. l. 2.

Κατάχρισμα, id quo inungimur; unguentum. Diosc. lib. 2.

Κατάχρισις, inunctio, illitio. Alex. Aphr. probl. l. 2.

Κατάχριστος, inunctus, illitus: vel qui inungitur.

Decomp. Νεοκατάχριστος, recens inunctus seu illitus.

Προκαταχρίω, priùs illino.

Μυρόχριστος, ὁ et ἡ, unguentis illitus, unguentis nitidus. Euripid. in Cyclope. [497.]

Περιχρίω, circumcirca illino seu oblino. Luc.

Περίχρισις, ipsa circumlinendi seu oblinendi actio. Dioscorid. lib. 1. cap. 131.

Περίχριστος, circumlitus: vel qui circumlini solet aut potest: ut, περίχριστα φάρμακα, apud eundem l. 1. c. 97.

Περιχριστάριον, s. φάρμακον, medicamentum quoddam ex argumento nomen habens. Marcell. Empir. c. 4.

Προχρίω, antè inungo. Geopon. l. 5. (Soph. Tr. 709.)

Συγχρίω, simul ungo. Et simpliciter, perungo, oblino.

Σύγχρισμα, unguentum quo illinimur. Diosc. l. 1. c. 138.

Ὑποχρίω, subtus ungo: vel lino, pingo. Xen. Pæd. 8. †p. 206. c. ὑποχρίεσθαι.†

Composita ex nomine Χριστὸς epitheto Servatoris nostri.

Ἀντίχριστος, qui se Christo opponit: Christi adversarius sub nomine Christi, conspicuus, vel occultus. Damassonus generaliter sic nominari ait, qui ea, quæ Christi sunt, non sentit: specialiter autem, qui Christo regiam sedem (quæ publicè in audita verbi fœderis absolutè vero et sancto posita) eripere conatur; sese illum Christum et Deum esse mentiens. 1 Joan. 2.

'Ἄχριστος, non unctus: qui unctus seu illitus non est.

'Ἄχριος, idem. Hesych.

Μισόχριστος, osor Christi, qui Christum odit. apud Greg.

Φιλόχριστος, amator Christi, amans et studiosus Christi, apud eundem.

Ψευδόχριστος, qui Christi nomen mentitur, qui falsò Christi nomen sibi usurpat.

ΧΡΟ'Α, ας, ἡ, color. (☞ A verbo χρόω, coloro.) Plat. in symp. χροιᾶς δὲ κάλλος ἡ κατ' ἄνθη δίαιτα τοῦ θεοῦ σημαίνει, coloris pulchritudinem. Ὕπωχρος χρόα, Galen. et, ὑπόχλωρος χρόα, Hippocr. subpallidus color. Μεταβάλλειν τὰς χρόας, apud Theophr. ¶ Item, superficies rei cui inductus color est, seu color cum ipsa superficie: peculiariter, corpus seu cutis hominis. Aristoph. in Pluto, Ὄζειν τε τῆς χροιᾶς ἔφασκεν ἡδύ μου, dicebat, suavem esse odorem cutis seu corporis mei. ¶ Χρόα, interdum est etiam accusat. ex contracto χρῶς, ut χόα ex χοῦς.

Χροιὰ, inserto ι, pro eadem, Dor. Ut apud Aristoph. in Nub. Ὡς ἥδομαί σου πρῶτα τὴν χροιὰν ἰδών, quàm me delectat primus coloris tui aspectus. Gal. ad Glauc. l. 2. τῇ χροιᾷ χλωρός, colore viridis. Dicitur etiam de corpore hominis cum suo colore, apud Hom. Il. ξ. (Æsch. Pr. 492.)

Derivata ex χρόα, i. color.

Χροΐζω, f. ίσω, coloro, colore imbuo, tingo. Aristot. in lib. de color.

Χρώζω, idem; ex eoque per crasin ortum: apud eundem in probl.

Χρωστήρ, ῆρος, ὁ, colorator, infector. Suid. in Epigr.

Χρόω, χρωννύω, seu χρώννυμι, idem cum χροΐζω et χρώζω. Liban. χρωννύειν τὰς σταφυλάς. Item, quasi colore et fuco exorno; apud Lucian. de hist. scrib. Item, contamino, fœdo, polluo: ut in Epigr. αἵματι χρώσας παλάμας.

Χρῶμα, τὸ, color. Plat. Xen. † Pæd. 1. 3. 2. et 1. 6. 13.† &c. ¶ Metaphoricè dicitur oratio sua habere χρώματα, quibus elegantior redditur et illustrior: ut apud Plat. de leg. ¶ Musicæ etiam harmoniæ χρῶμα tribuitur: apud eundem ibidem. Vide et Boeth. ¶ Sic dicitur et radicula quædam quæ ex Syria affertur, cujus usus est in colorandis tingendisque unguentis: apud Theophr. in lib. de odor.

Χρωματικός, οῦ, ὁ, ad colores pertinens: vel coloribus ornatus. Plut. symp. 3. probl. 1. Γένος ἁρμονίας χρωματικόν, Musicis.

Χρωμάτιον, ου, τὸ, idem quod χρῶμα, in Epigr.

Χρωματίζω, f. ίσω, idem quod χρώζω, coloro. Theophr. in l. de odor.

Χρωματισμός, οῦ, ὁ, coloratio. schol. Aristoph. † Nub. 516.†

Χρῶσις, coloratio, tinctura. Poll. l. 7.

Χρωτίζω, inficio. Plut. † Aristoph. Nub. 516. τὴν φύσιν πράγμασι χρωτίζεται.†

Χροιάω, idem quod χρόω. Greg. Τίς πρῶτος χροιὰν θεοῦ ἔπλασεν;

Composita.

'Ἀερόχροος, οος, ὁ καὶ ἡ, colorem aëris habens.

Αἱμόχροος, όχρους, sanguineo colore infectus.

'Ἀναιμόχροος, (decomp.) qui est exangui colore. Galen.

'Ἀλλόχροος, qui est alio colore: vel in quo color subinde mutatur. Eurip. in Hippol. coron. [175.] Ἀλλόχροον δέμας βασιλείας.

'Ἀλλοχροία, mutatio coloris. Polem.

'Ἀλλοχροέω, alium atque alium colorem induo, colorem muto. Aristot. in probl. sect. 4. quæst. 30.

'Ἀλφιτόχροος, farinæ colorem habens. Hesych.

'Ἀλωπεκόχροος, vulpicolor, vulpis colorem habens. Suid. et Eust.

'Ἀμφίχροος, seu ἀμφίχρους, utrinque coloratus.

'Ἀναχρωννύω, sive ἀναχρώννυμι, idem quod χρωννύω seu χρώννυμι. Et metaph. contagio inficio velut colore.

'Ἀνάχρωσις, coloratio, ipsa actio inficiendi. Item, contagium. Plut. de discern. adul. ab am.

Decomp. Προσαναχρωννύω, exp. transformo me in eosdem colores.

Συναναχρώννυμι, q. d. concoloro.

Συναναχρώννυμαι, q. d. concoloror. i. ex conjunctione cum alio colorem accipio. Plut. de educ. lib. μὴ συναναχρωννύμενοι τοῖς βαρβάροις καὶ τὸ ἦθος μιχθῶσι.

Συνανάχρωσις, q. d. concoloratio. Et metaph. contagium, quale est corporum quæ contactu aliquem colorem imbibunt.

'Ἀπόχρωσις, coloratio, tinctura. Plut.

Αὐτόχροος, et αὐτόχρους, per se coloratus, ascititium colorem non habens.

'Ἄχροος, et ἄχρους, nullo imbutus colore, coloris expers; ut, ἄχρουν σκότος, apud Ocell. de Univ. Item, qui nativum colorem amisit, decolor.

'Ἀχροια, q. d. coloris carentia, nullus color. Item, pallidus color amisso colore genuino. Gal. ad Glauc. l. 1.

'Ἀχροέω, sum coloris expers. Item, pallidus sum, nativum colorem amisi.

'Ἄχρωμος, idem quod ἄχροος. ¶ Exponitur et, inverecundus, impudens. Suid.

'Ἀχρωμάτιστος, nullo colore imbutus: vel, qui colorari non solet. Theophr. in lib. de odor.

[Ἀχρώματος. Plat. Phædrus ἡ γὰρ ἀχρώματός τε καὶ ἀσχημάτιστος καὶ ἀναφὴς οὐσία ὄντως οὖσα ψυχῆς κυβερνήτῃ μόνῳ θεατὴ νῷ χρῆται.]

'Ἄχρωστος, idem.

Βαθύχροος, seu βαθύχρους, profunde coloratus, qui denso est colore.

Γαλακτόχροος, lactis colorem habens.

Διαχρόω, διαχρωννύω, aut διαχρώννυμι, idem quod simplicia.

Διδυμόχροος, qui gemini coloris est, bicolor.

Δίχροος, seu δίχρους, idem. Aristot.

Διχροια, ἡ, geminus color.

Δίχρωμος, idem quod δίχροος, Galen. ad Glauc. l. 2.

Δύσχροος, et δύσχρους, malè coloratus. Athen. l. 3. et Hippocr. aph. l. 3.

Δυσχροια, ἡ, deformis color, decoloratio. Gal.

'Ἐγχροΐζω, ἐγχρόω, seu ἐγχρωννύω, et ἐγχρώννυμι, colore imbuo. Item, imbuo velut colore: ut, πάθος ἐγκεχρωσμένον τῷ βίῳ, apud Aristot. eth. 2. cap. 3.

'Ἐκχροΐζω, coloro, inficio. Strabo.

'Ἐπιμόχρωτες, mortuorum colorem habentes, luridi.

'Ἐπιχροΐζω, seu ἐπιχρόω, aut ἐπιχρωννύω, et ἐπιχρώννυμι, in superficie coloro: unde, ἐπικεχρωσμένος, per summa coloratus. Plat. in ep.

'Ἐπίχρωσις, macula superficiei affricata. Theophrast. de caus. plant. lib. 2. cap. 7.

'Ἐπιχρωματίζω, colore inficio. unde metaph. χρώματα ἐπιχρωματίζειν τοῖς ὀνόμασι καὶ ῥήμασι. apud Plat. de leg. l. 10.

'Ἐρατόχροος, seu ἐρατόχρους, amabili præditus colore. in Epigr.

'Ἑτερόχροος, et ἑτερόχρους, et ἑτερόχρως, diverso præditus colore.

'Ἑτερόχροος, idem. Nonn.

'Ἑτεροχροιότης, diversitas coloris. Laërt.

'Ἑτεροχροια, diversitas coloris, mutatio coloris. Gal.

'Ἑτεροχροέω, alio et diverso colore sum. Basil.

'Ἑτερόχρωμος, idem quod ἑτερόχροος. in Hippiatr.

Εὔχροος, et εὔχρους, bono præditus colore, probè coloratus. Xen. in Lac. rep. † Pæd. l. 6. p. 206. c. ubi comparat.†

Εὐχροια, pulcher color, bene coloratum esse. Galen. comm. 3. in Epidem. lib. 6.

Εὐχροέω, bono sum colore, vel hilari aut jucundo. Idem ibidem.

Εὐχροιής, έος, ὁ καὶ ἡ, idem quod εὔχροος: ut, εὐχροιὲς δέρμα, apud Hom.

Εὔχρως, idem. Theophr. hist. pl. l. 3.

[Εὐχρώιστος. Xenoph. περὶ ἱππ. cap. 1. §. 17. πολλοὶ γὰρ πῶλοι εὐχρώσαντα ἐξ αἰσχρῶν, ἃ ἐκ τούτων αἰσχρὰ γίγνονται.]

'Ἡδύχροος, seu ἡδύχρους, jucundo colore præditus. ut, ἡδύχρουν μῖγμα, apud Diosc. lib. 2.

Θειόχροος, et θειόχρους, sulphuris colorem habens, luridus.

'Ἰσόχροος, et ἰσόχρους, æquali vel simili colore præditus.

Κακόχροος, seu κακόχρους, decolor, pallore decoloratus.

Κακοχροια, malus color. Gal. loco antè citato.

Κακοχροέω, mali sum coloris, decoloratus sum turpi pallore.

Καταχροΐζω, καταχρόω, καταχρωννύω, et καταχρώννυμι, idem quod χροΐζω, seu χρόω. ut, φόνῳ κατάχρωται, in Epigr. Item metaph. contamino, fœdo: ut, τὸ καλὸν τοῦ πράγματος κατέχρωσε, apud Suid.

Κατάχρωσις, coloratio, infectio. Pol. l. 7.

Κρατερόχρως, qui forti et robusto est corpore. Oppian.

[Κυανόχροος. Eurip. Helen. 1515. Οἳ κατ'—Κυανόχροά τε κυμάτων Ῥόθια πολιὰ θαλάσσας, &c.]

Κυανόχροος, qui cyani colore est, cæruleus: ut, κυανόχροος πλόκαμος. Eurip. in Phœn. [315.]

Λευκόχροος, seu λευκόχρους, qui albi coloris est, colore albicans. à posteriori est, λευκόχροα κόμαν, apud eundem ibidem.

Λευκόχροια, candidus color.

Λευκόχρως, idem quod λευκόχροος. [Eurip. Phœn. 326. Ὅθεν ἐμάν τε λευκόχροα κείρομαι—κόμαν, &c.]

Λυκόχροος, lupi colorem habens.

Μελάγχροος, seu μελάγχρους, qui nigri coloris est.

Μελαγχροής, et μελαγχροιής, idem. Pro quo posteriore per syncopen dicitur μελαγχρής, apud Athen. l. 2. Et inserto ι μελαγχροιής.

[Μελανόχροος. Hom. Odyss. τ. 246. Γυρὸς ἐν ὤμοισιν, μελανόχροος, οὐλοκάρηνος.]

Μελάγχροος, pro iisdem. Luc. et Laërt.

Μελανόχρως, idem quod μελανόχροος. [Eurip. Hec. 1105. Ἢ τὸν ἐς Ἅιδα μελανοχρῶτα πορθμὸν ἄξω τάλας; Theocrit. Idyll. τ. 35.] (Æsch. Suppl. 792.)

Μελίχροος, et μελίχρους, item μελίχρως, mellis colorem imitans: unde μελίχροα, apud Plutarch. de discer. adul. ab am. et μελίχρουν, apud Theocr. in idyll. et ibi schol. legit. Μελίχρως utitur et Philostr. in Heroic. Apud Hippocr. de morb. lib. 1. vinum μελίχρουν dicitur, non solùm dulce, sed etiam mel admixtum habens.

Μελίχρως, ωτος, ὁ καὶ ἡ, idem cum præcedentibus. Plin. lib. ult. c. 12.

Μεταχρόω, seu μεταχρωννύω, aut μεταχρώννυμι, alio colore inficio et imbuo. Item, transfiguro. Suid.

Μολιβδόχρους, et μολιβδόχρως, qui plumbi colore est. illud apud Diosc. l. 3. c. 100. hoc apud Gal. de arte medendi. l. 12.

Μονόχροος, seu μονόχρους, unicolor, qui unius ejusdemque est coloris: ut, ὄις μονόχρους, apud Aristot. de gen. an. l. 5.

[Μονόχρωμος. Aristot. de Gen. Animal. Τῶν δὲ χρωμάτων αἴτιον τοῦ μὲν ἄλλως ζῶον, καὶ τοῦ μονόχρωμα εἶναι, καὶ τοῦ ποικίλα, ὁ τοῦ δέρματος χρώς.]

Ξανθόχροος, qui flavo est colore: ut, δέμας ξανθόχροον, apud Mosch. Idyll.

Οἰνόχρους, vinum colore referens. Theophr. hist. pl. l. 9. c. 13.

'Ὁλόχροος, q. d. toticolor, toto corpore unum colorem habens: ut, ὁλόχροα ζῶα, apud Aristot. de gener. an. l. 5. c. 6.

'Ὁμόχροος, seu ὁμόχρους, qui ejusdem coloris est, concolor.

'Ὁμοχροια, ἡ, idem seu similis color. Aristot.

Οὐρανοχρώματος, cœli colorem habens, cæruleus.

Παράχροος, aut παράχρους, perversè tinctus aut coloratus. Lucian.

Ποικιλόχροος, vario colore tinctus.

Πολιόχρως, qui est colore canus, albus. Eurip. [Bacch. 1362. Ὥστε κηφῆνα πολιόχρως κύκνος;]

Πολύχροος, qui multis est coloribus præditus. [Aristot. de Generat. Animal. Τῶν δὲ ζώων, τὰ μὲν ἐστι, μονόχροα— τὰ δὲ, πολύχροα μὲν, ὁλόχροα δὲ—τὰ δὲ, ποικίλα. Πολύχροος. Steph. Thes. iv. 630. F. Aristot. de Hist. Animal. Μόνος δὲ μάλιστα, ὁ μᾶλλον τῶν ζώων ἄνθρωπος, πολύχρους τὰ ὄμματά ἐστι.]

Πολυχροια, colorum varietas.

Πολυχρώματος, idem. Plat.

Πυρόχροος, et πυρόχρους, ignei coloris, rutilus, fulvus. Aristot. rhet. 2.

'Ῥοδόχροος, ῥοδόχρους, et ῥοδόχρως, roseum colorem habens, roseus. Dioscorid. [Ῥοδόχρως. Theoc. ιή. 31.]

Σιτόχροος, vel σιτόχρους, qui est colore frumenti.

Σύγχροος, seu σύγχρους, qui unius ejusdemque coloris est, concolor. Plut. de sera num. vind.

Συγχροΐζω, simul colore imbuo, simul coloro. Plut.

'Ὑδατόχροος, aqueo colore præditus: ut, ὑδατόχροα οὖρα, apud Hipp.

Χιονόχροος, seu χιονόχρους, qui niveo colore est: ut, χιονόχροος μάζας. Athen. l. 4. Pro eodem dicitur et χιονόχρως, apud Eur. in Hel. [216.]

Ψαφαρόχρους, qui squalido colore est.

Derivata à χρὼς, i. cutis.

Χρὼς, ωτὸς, ὁ, et contractè χρῶς, χροός, χροΐ, † acc. χρόα. Hesiod. Theogn. 5.† &c. cutis; idem quod ἡ χρόα. (Aristoph. R. 1347.) Interdum significat cutem cum carne subjecta. ut Iliad. ψ'. Ἀντικρὺ χρόα τε ῥῆξε, σὺν δ' ὀστέ' ἄραξε. Dativus χρῷ contractus ex χροΐ passim occurrit apud prosæ scriptores. ut apud Luc. in Hermot. ὁ πώγων βαθὺς, καὶ ἐν χρῷ ἡ κουρά. Sic apud Thucyd. in Plutarch. &c. schol. Thucyd. hunc dat. per apocopen dici vult pro χρωτὶ, ita ut subscribere non sit necesse, Suidas verò Atticum esse ait, à nomin. χρὼς, τοῦ χρῶ.

Χρώζω, et χρώζομαι, applico, tango ad cutem, vel simpliciter, tango: unde apud Theocr. Idyll. 10. Μάντις τοι τὰν νύκτα χρωΐζεται ἁ καλαμαία. i. unde cute te nudum tangit.

Χρώζω, idem. Eurip. in Phœn. τὰ γόνατα μὴ χρώζειν ἐμά. (ὡς μάτην κεχρῴσμεθα κακοῦ πρὸς ἀνδρός: Med. 498.) Exponitur etiam, applico, admoveo. Hesych.

Χρῶμα, τὸ, idem quod χρὼς, seu χρόα. Hipp. de insomn. τὸν γὰρ αἰσθανόμενον διὰ τοῦ χρώματος συμφέρει ποιεῖσθαι. (Pl. Eurip. Phœniss. 1305.)

Χρὼς, ωτὸς, ὁ, idem. Interdum est cutis cum subjecta carne: ut Il. ν'. Αἰεὶ τοῦγ' ἔσται χρὼς ἔμμενος, ἃ καὶ ἀρείων. Sic et Aristot. in probl. διὰ τί, ὅταν φρίξωσιν, ἀφροδισιάζειν δύνανται, εἰ χρῶτα ἔξωσι. Interdum pro ipso corpore sumitur, aut tota corporis compage: ut Il. ν'. Τοῦ μὲν γάρ τε κακοῦ τρέπεται χρὼς ἄλλυδις ἄλλῃ. Sic et apud Plut. in Alex. et alios. (Eurip. Med. 690.)

Χρωτίζω, idem quod χρώζω.

Χρωτίζομαι, pro eodem. Aristophan. in Nub. νεωτέροις τὴν φύσιν αὐτοῦ πράγμασι χρωτίζεται, naturam suam applicans.

Composita.

'Ἀλλόχρως, aliam corporis speciem gerens. Eurip. in Androm. [879. Phœn. 140. Ὡς ἀλλόχρως ὅπλοισι μιξοβάρβαρος.]

'Ἀπαλόχροος, οος, ὁ καὶ ἡ, qui tenera et delicata est cute seu tenero corpore: ut, παρθενικῆς ἀπαλόχροος. Hesiod. in Erg.

'Ἀταλόχρως, ωτος, ὁ καὶ ἡ, idem.

Θρυψίχρως, qui molli est cute et delicata. Hesych.

Λευκόχρως, qui albo seu nitido est corpore. Epigr.

Λιπαρόχροος, idem. Theocr. Idyll. 2. [165.]

Μελάγχρως, ωτος, qui nigra cute est, vel atro corpore. Eur. in Orest.

Συγχρωτίζω, idem quod χρωτίζω, apud Diog. Laërt. in Zen. Cittieo.

Τακερόχρως, ωτος, cui corpus colliquefactum est, corpus liquatum habens. Athen. lib. 10.

Ταμεσίχρως, cutem seu corpus incidens ac vulnerans. Il. ψ'.

Τρυφερόχρως, ωτος, vel τρυφερόχρωτος, habens cutem teneram, delicatulus. Diosc. l. 1. c. 87.

Ψαφαρόχρως, qui squalida est cute. Eur. in Rhes.

ΧΡΟ'ΝΟΣ, ου, ὁ, tempus, temporis spatium. Il. ψ'. Μᾶλλον ὑποδραμέτην ὀλίγῳ χρόνῳ. Dem. Olynth. 3. τίνα γὰρ χρόνον ἢ τίνα καιρὸν τοῦ παρόντος βελτίω ζητεῖτε. (Mora. Æsch. Pers. 694. χρόνῳ. Eurip. Med. 905. 913. Phœniss. 160. 834. εἴσω τίνος χρόνου. quamdiu est ex quo. Soph. Œdip. Tyr. 566. σὺν χρόνῳ. Tr. 204. χρόνῳ πολλῷ. post longum tempus. 231. 477. Aristoph. R. 160. Æsch. Ag. 734. 530. Ch. 936. Theoc. xi. 1.) ¶ Ἀνὰ χρόνον, aliquandiu, item, tandem. item, interjecto tempore. ¶ Sic et, ἐπὶ χρόνον, aliquandiu. Iliad. β'. μείνατ' ἐπὶ χρόνον. ¶ Item, χρόνος, temporis diuturnitas, seu longinquitas: † vel progressus. Xen. Pæd. l. 1. 4. 4.† in qua signif. usurpatur et dies. Eur. in Alc. χρόνος μαλάξει. Plutarch. in consol. ad Apoll. χρόνος, ὁ πάντα πεπαίνειν εἰωθώς. Hinc, χρόνῳ, exp. tandem, progressu temporis: ut apud Thuc. l. 1. ἐκβάλλουσι δὲ τοὺς Ἀργείους οἱ Ἀμπρακιῶται χρόνῳ. † χρόνῳ ποτέ, tandem aliquando. Aristoph. Nub. 863.† ¶ Item, χρόνος, tempus ætatis, ætas anni. ut in Axioch. ἀνὴρ τοσόσδε τὸν χρόνον. ¶ Χρόνος, cœlum. vide Μεταχρόνιος, post. ¶ Apud gramm. de quantitate syllabarum dicitur, apud Eust. &c. quâ brevis unum, longa syllaba duo tempora habere dicitur. ¶ Sunt et verborum χρόνοι, ἐνεστὼς, παρατατικὸς, παρακείμενος συντελικὸς καὶ ὑπερσυντελικὸς, ἀόριστος, καὶ ὁ μέλλων.

Χρονικὸς, ὁ, ad tempus seu tempora pertinens. Unde, τὰ χρονικὰ, libri in quibus annotatur quo tempore quidque gestum sit vel evenerit: apud Luc. in Macrob. et Plut. in Themist. Item, χρονικαὶ ἔννοιαι, tempori obnoxiæ cogitationes. Basil.

Χρονικῶς, ut tempus declarat.

Χρόνιος, multo durans tempore, diuturnus: ut, χρόνια πάθη, apud Aret. et, χρόνιαι βῆχες, Diosc. l. 1. c. 107. Item, qui diu moratur, serus, tardus, lentus. unde, χρόνιος aliquid ποιεῖν quis dicitur, quum id serò facit, et longo temporis spatio interjecto. Eurip. in Iph. Aul. [illegible] χρόνιον ἀντῶν. (Phœniss. 14. 324.) Alexis apud Luc. ὡς χρόνιος ἐλήλυθας; (Χρόνια. Adverb. Æsch. S. c. Th. 712.)

Χρονίως, longo tempore, diu post, serò, cunctanter.

Χρονιότης, diuturnitas, longum temporis intervallum.

Χρονία, ἡ, vetustas.

Χρονιαῖος, diuturnus; vetus.

Χρονίζω, longo tempore duro, inveterasco: ut, χρονίζοντα ἕλκη, apud Gal. ad Glauc. l. 1. ¶ Item, moror, tardo; serò venio. Eurip. in Herc. fur. χρονίζοντος πατρὸς, Παῖδας προσέχω ὄμμα. (Med. 625. Æschyl. Ag. 856. 1365.)

Χρονίζομαι, idem: ut, χρονιζόμενον ὕδωρ, aqua inveterascens; Aristot. de color. (Æsch. Ag. 736.)

Χρονισμὸς, diuturnitas, longinquitas. Item, mora, cunctatio.

Χρονιστὴς, qui cunctat, serus. Ælian.

Composita.

Ἀναχρονισμὸς, tropus seu figura; quasi temporis retractio.

Ἀντιχρονισμὸς, et ἀντιχρόνισμα, temporis pro tempore positio: apud gramm. ut schol. Eurip.

Ἀνισόχρονος, ὁ καὶ ἡ, qui tempori seu annis impar non est. Theophrast. de caus. pl. l. 1. c. 22.

Ἄχρονος, expers temporis, nullo comprehensus tempore, æternus. Nonn.

Ἀχρόνως, sine tempore, extra omnem temporis mensuram. Themist. et Philop.

Βραχυχρόνιος, brevi tempore durans.

Δίχρονος, duplex tempus habens: vox gramm.

Διχρονέω, sum duorum temporum.

Ἔγχρονος, temporarius, per aliquod tempus durans. Appian.

Ἐγχρονίζω, diu permaneo in, immoror. Thuc. lib. 3. Item, inveterasco. Phil. de vita Mos. l. 3.

Ἐπίχρονος, idem.

Ἐπιχρόνιος, diuturnus, inveteratus.

Ἐπιχρονίζω, immoror. Item, inveterasco. Gal. ad Glauc.

Ἰσόχρονος, tempore seu ætate æqualis et par, contemporaneus.

Ἰσοχρονέω, tempore æquo, æquali tempore vivo. Heraclit. in epist. ad Hermod.

Ἰσοχρόνιος, idem quod ἰσόχρονος. Theophr. de caus. pl. l. 4.

Μακροχρόνιος, longo tempore durans, diuturnus. Plut. in Tim.

Μακροχρονίζω, longævus sum. Deut.

Μετάχρονος, idem quod μεταχρόνιος. Lucian.

Μεταχρόνιος, aliquanto post tempore faciens aliquid. Apud Hesiod. in Theog. † 269.† (de Harpyis;) μεταχρόνιαι γὰρ ἴαλλον, exp. in cœlum volabant. cœlum enim etiam χρόνον dici, annotat schol. Sed sunt qui legunt μεταχθόνιαι, ut sit, relictâ terrâ. † V. ibi Grævius.† ‡ Eadem diversitas lectionum occurrit in Apoll. Rhod. 2. 300.‡

Ὀλιγοχρόνιος, qui brevis est temporis, exiguo temporis spatio durans. Xen. Pæd. 4.

Παντολιγοχρόνιος, (decomp.) omnino exiguo tempore circumscriptus.

Ὁμόχρονος, idem quod ἰσόχρονος. Greg. in Maccab. enc.

Ὁμοχρονέω, eodem tempore sum, tempore æquo. Luc. de scrib. hist.

Πολυχρόνιος, multo seu longo tempore durans, diuturnus. Exponitur et, antiquus. Aristot. Xen. Hippocr.

Πολυχρονίως, diutissimè. Hippocr. epist. ad Demag.

Πολυχρονέω, diu duro, longævus sum.

Πρόχρονος, tempore anterior, tempore præcedens. Lucian.

Σύγχρονος, contemporaneus, coævus, æqualis.

Συγχρονίζω, coætaneus sum. ¶ Exponitur et, commoror.

Συγχρονισμὸς, de iis dicitur quæ concurrunt in idem tempus. Gel. lib. 17. c. 21. q. coævitas.

Τρίχρονος, qui trium temporum est.

Ὑπέρχρονος, omne tempus exsuperans.

Ὑπερχρονίζω, supra modum χρόνιος sum. Hesych.

Φιλόχρονος, amans temporis. Greg. Naz.

ΧΡΥΣΟ'Σ, οῦ, ὁ, aurum. Od. γ'. χρυσοῖο τάλαντον [illegible] τιμήεντος. Athen. l. 12. μὴ ἀναπαίεσθαι χρυσῷ, μηδ' [illegible] φορεῖν. ¶ Item, vas aureum seu ex auro confectum. ut apud eundem l. 11. χρυσοῦς οἶνον ἔχων. ¶ Item, piscis quidam aurei coloris. Plin. 32.

Χρυσότερος, magis aureus. Demetr. Phal.

Χρύσεος, et contractè χρυσοῦς, aureus, ex auro factus. Ut, χρύσεος ὅρμος. Il. σ'. et, ὅρμος χρυσοῦς, Od. δ'. Sic, χρυσᾶ ποτήρια. Xen. Hellen. 7. Item, χρυσοῦς, subaud. στατὴρ, aureus stater. Plutarch. in Galb. Phal. in epist. (Χρύσεος. de Personâ. Soph. Œdip. Tyr. 161. 197.) ¶ Τὸ χρυσοῦν, in ovo, dicitur vitellus, quoniam fulvi et aurei est coloris. apud Athen. l. 9.

Χρύσειος, idem quod χρύσεος, poëticè, ut, χρύσεια τάλαντα, Il. θ'. et, χρύσεια κάνεα, Od. κ'.

Χρύσινος, idem quod χρυσοῦς. Item, aureus nummus, sc. στατήρ. Synes. ep. 129.

Χρυσίον, τὸ, idem quod χρυσός. Plut. in Alex. βασιλικὸν χρυσίον κομίζοντα. ¶ Τὰ χρυσία dicuntur interdum nummi aurei, interdum vasa et instrumenta, interdum alia ex auro ornamenta: ut apud Thucyd. lib. 2. Plat. de rep. lib. 2. Plut. in Artox. ¶ Scribitur et χρυσεῖον, pro χρυσίον, apud Poll. l. 7. c. 24. Quod etiam significat officinam aurariam: apud Strab. l. 3. à nominat. χρυσεῖον. ¶ Χρυσίον, Hesych. est etiam puerorum pudendum.

Χρυσὶς, ίδος, ἡ, aurea: ut, χρυσὶς φιάλη, aurea phiala: quæ absolute χρυσὶς dicitur, apud Athen. lib. 11. Sic, χρυσὶς, sc. ἐσθὴς, aurea vestis. Luc.

Χρυσίτης, ου, ὁ, aureolus, auri colorem referens. ¶ Fœm. χρυσῖτις. ut, χρυσῖτις ψάμμος, Herodot. ¶ Λίθος χρυσίτης seu χρυσῖτις, dicitur lapis Lydius, cui affricatum aurum probatur. Poll. l. 7. ¶ Herba quoque χρυσάνθεμον, χρυσῖτις dicitur, teste Gal. ¶ Item, sedum majus: apud Diosc.

Χρυσίδιον, q. d. aurulum. Isocr. in orat. contra sophist. ¶ Item, parum auri. Phal.

Χρυσιδάριον, et χρυσάριον, idem. Aristoph. in Babyl. et Eust.

Χρυσαλλὶς, ίδος, ἡ, nomen insecti: apud Aristot. hist. an. l. 5. cap. 19. Gaza, aureola seu aurelia.

Χρυσαΐζω, auro exorno, vel aureis vestibus et monilibus. Hesych.

Χρυσίζω, auro similis sum, sum aureolus: ut, ῥάβδοι χρυσίζουσαι. Athen. lib. 7.

Χρυσόω, auro obduco, inauro, deauro: unde, εἴδωλα κεχρυσωμένα, apud eundem, lib. 5.

Χρύσωμα, vas aureum. Idem lib. 6. ex Lys.

Χρύσωσις, auratura, deauratio, inauratio. Plut.

Χρυσωτὴς, deaurator. Plut.

Χρυσώνης, ῶνος, monetarius. In edict. Just.

Composita.

Ἀμμόχρυσος, ὁ, gemma in qua aurum arenis videtur mistum esse. Plin. lib. 7. c. 11.

[Ἀμφίχρυσος. Eurip. Hec. 543. Εἶτ' ἀμφίχρυσον φάσγανον κώπης λαβὼν, &c. Schol. ἤγουν περικεχρυσωμένον ξίφος λαβὼν ἐπὶ τῆς λαβῆς.]

Ἀποχρυσόω, deauro, auro perlino. [Herodot. Hist. lib. 4 cap. 26. τὴν δὲ κεφαλὴν αὐτοῦ ψιλώσαντες καὶ ἐκκαθήραντες, ἀποχρυσοῦσι.]

Ἄχρυσος, ὁ καὶ ἡ, auro carens, nihil auri habens. Plat. de leg. l. 3.

Διάχρυσος, auro distinctus, aurum intextum habens, inauratus: ut, στολαὶ διάχρυσοι, Athen. lib. 5.

Ἔγχρυσος, aurum habens, in quo aurum est.

Ἑλειόχρυσος, nomen plantæ agrestis, florem aurei coloris habentis, apud Theophr. pl. l. 9. c. 29. Eadem dicitur et ἑλίχρυσος, apud Theocr. Idyll. 1. ‡ 30.‡ (2. 78.) Nic. in Ther. et Diosc. l. 4. c. 57.

Ἐπίχρυσος, auro obductus, inauratus: ut, ἐπίχρυσος κόσμος, apud Plat. de leg.

[Εὔχρυσος. Soph. Philoct. 398. ἃ τὸν μέγαν Πακτωλὸν εὔχρυσον νέμεις, &c. Vide Schol.]

Ζάχρυσος, auro abundans, dives auri. Eur. [Alcest. 498. Ἄρεος, ζαχρύσου Θρῃκίας πέλτης ἄναξ. Rhes. 370.]

Ἡμίχρυσος, ex dimidia parte aureus: vel nummus aureus dimidium staterem valens. Poll. ex Anaxand.

Ἰσόχρυσος, auro par, qui auro rependitur.

Κατάχρυσος, idem quod ἐπίχρυσος, Eurip. Metaphoricè apud Diphilum, Ἐλπίδες dicitur κατάχρυσος.

Καταχρυσόω, inauro, deauro. Apud Plut. in Per. καταχρυσώσαντες τὴν πόλιν, exp. auro urbem illustrantes.

Λευκόχρυσος, aureus interveniente candida vena. Plin. l. 37. c. 9.

Ὁλόχρυσος, qui est totus ex auro, ex auro solido factus. Plut.

Πάγχρυσος, totus aureus. Eur. [Med. 5.] et Aristoph. † Nub. 598.†

Παγχρύσεος, idem. Il. β'. † Hesiod. Th. 335.†

Περίχρυσος, circumcircà aureus vel inauratus.

Περιχρυσόω, deauro, auro circumvestio. [Herodot. Hist. lib. 4. ἔσωθεν δὲ περιχρυσώσας, οὕτω χρᾶται ποτηρίῳ.]

Πολύχρυσος, multum auri habens, affluens auro. Il. σ'. † Hes. Th. 980. et Asp. 8.† Xen. Pæd. 8. (Æschyl. Pers. 3. 9. 45. 53. Soph. Œdip. Tyr. 152.)

Τυψίχρυσος ῥίνη, exp. lima aurum atterens; ex Epigr. Pro quo scribendum videtur Τριψίχρυσος, à Τρίβω.

Ὑπόχρυσος, cui aliquid auri subest, subaureus. (Philostr. l. 2. c. 6.)

Φιλόχρυσος, auri amans, auro inhians. Luc. in Gal.

Φιλοχρυσία, auri amor.

Ψευδόχρυσος, aurum arte mentiens.

ΧΥΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, succus, humor, qui manibus, torculari, igne &c. è corpore suo exprimitur, vel è re funditur et exudat. (☞ Unde et à χέω dicitur.) Ut, χυλὸς πτισάνης, Gal. ad Glauc. l. 1. Χυλὸς σταφυλῆς. Diosc. lib. 5. ¶ Apud medicos peculiariter sic dicitur succus, quem ventriculus per concoctionem è cibis elicit, et qui chymi, (chylo in hepar attracto, ibique in chymum cocto,) ut et chymus sanguinis, est materia, quando chymus, in venas distributus, exactiùs coquitur, et tandem, ad universas corporis partes delapsus, vertitur in illarum alimentum, instauratque quod à calore naturali fuerat dissipatum. ¶ Iidem Medici, cum Physicis, quatuor humores recensent, τὸ αἷμα, χολὴν τὴν ξανθὴν, (quæ et ἡ χολέρα,) καὶ τὴν μέλαιναν, i. μελαγχολίαν, καὶ τὸ φλέγμα. ¶ Porro, χυλὸς confunditur cum χυμὸς, quando sign. sapor. Ut apud Aristot. eth. lib. 3. c. 10. τῆς γὰρ γεύσεώς ἐστιν ἡ κρίσις τῶν χυλῶν. Sic Theophr. de caus. pl. l. 6. c. 18. διαφέρει καὶ κατὰ χυλοὺς καὶ ὀσμὰς, saporibus discrepant et odoribus.

Χυλώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, succosus, vel succi speciem gerens: aut qui è succorum genere est. Τὸ χυλῶδες, pars succosa, ipse succus; Diosc. lib. 3. cap. 22.

Χυλάριον, q. d. succulus. ¶ Apud Actuar. et Nicol. Alex. sic dicitur decoctio herbarum; quæ fit adjecto mediocri melle aut saccharo.

Χυλόω, in succum redigo, liquo: vel, succum exprimo: unde, ῥίζαι χυλωθεῖσαι, apud Diosc. l. 2. c. 212.

Χύλωσις, εως, ἡ, succi expressio: vel, ipse succus et cremor expressus. Diosc. l. 2. c. 108. ¶ Item succi generatio, propria ventriculi actio cibum in chylum mutantis.

Χυλίζω, idem quod χυλόω, succum elicio, in succum resolvo: unde passivè apud Diosc. lib. 2. c. 213.

Χύλισμα, τὸ, succus expressus. Theophr. hist. pl. l. 9.

Χυλισμὸς, ὁ, ipsa succi expressio. Idem ibidem.

Composita.

Ἀποχυλίζω, succum extraho. Diosc.

Ἄχυλος, ὁ καὶ ἡ, exsuccus, vel insipidus, Theophr. de caus. pl. l. 6. c. 19.

Δύσχυλος, difficilem habens saporem, i. ingratum et insuavem. Idem ib.

Δυσχυλία, saporis injucunditas, ingratus sapor: apud eundem.

Ἔγχυλος, succum in se habens, succulentus. Idem de caus. pl. l. 4. Item, sapidus, apud eundem de caus. pl. l. 6.

Ἐγχυλίζω, in succum redigo. succum elicio. ibidem.

Ἐγχυλισμὸς, succus expressus.

Ἐκχυλίζω, idem quod ἐγχυλίζω.

Εὔχυλος, bono succo præditus: vel succo abundans. Item, sapore gratus. Athen. lib. 7.

Εὐχυλία, bonitas succi: vel, gratus sapor.

Κακόχυλος, qui mali est succi. Athen. l. 3.

Λεπτόχυλος, qui tenuis succi est.

Ὀλιγόχυλος, paucum succum habens. Athen.

Παχύχυλος, crasso succo præditus.

Πολύχυλος, multum habens succi, succosus. Diosc.

Ὑποχυλίζω, subliquesco, obliquesco, Diosc. in succum liquesco.

ΧΥ'ΤΡΟΣ, ου, ὁ, olla. (☞ Derivatum à χύω, fundo: quippe in quam liquores fundantur, et ex qua liquida transfundi possunt.) Diphilus apud Poll. l. 10. c. 24. Χύτραν μίγνυ παρὰ τοῦ μαγείρου. ¶ Χύτροι, erat etiam festi nomen apud Athenienses, in quo (teste Suida) semina omnis generis in olla coquere solebant, atque sacrificare Baccho et Mercurio: vide et schol. Aristoph. in Ran. ¶ Sic dicebantur etiam lavacra calida apud Thermopylas. Herodot. l. 7.

Χύτρα, ἡ, idem quod χύτρος, olla, testa, cacabus. (Aristoph. E. 1014.) Xen. Hell. 4. φέροντες πῦρ ἐν χύτραις. ¶ Χύτραι, dicuntur etiam tabernæ, in quibus ollæ venduntur. Hesych.

Χυτρεοῦς et χύτρεος, ου, ὁ, fictilis, testaceus. Pro χύτρεος, contractè dicitur χυτροῦς, apud Aristoph. in Nub. † 1470.†

Χύτρινοι, idem: unde, χύτρινοι ἀγῶνες, in quibus χύτραις utebantur. schol. Aristoph. ex Philochoro. ¶ Χύτρινος, (sc. κέραμος,) idem quod χύτρα, apud Hippocr. γυναικ. lib. 2.

Χυτρίτης, ου, ὁ, ollaris, in ollâ coctus.

Χυτρεὺς, έως, ὁ, ollarum figulus. Plat. in lib. de rep. et Luc.

Χυτρεῖον, τὸ, locus ubi ollæ conduntur et asservantur.

Χυτρεῖα, τὰ, dicuntur etiam ollarum testæ. Poll. l. 7.

Χυτρίον, τὸ, ollula. Aristoph. Exponitur et, ollæ operculum.

Χυτρὶς, ίδος, ἡ, olla, vel ollula. Dion. ¶ Χυτρίδες, dictæ fuerunt etiam tabernæ, in quibus ollæ venum exponebantur. Poll.

Χυτρίδιον, τὸ, ollula. Aristoph. in Acharn.

Χυτρίνδα, ἡ, ludi genus; quod describit Poll. lib. 9. in quo quidam in medio sedens, quem χύτραν nominant, à circumcursantibus pueris vellicatur et percutitur tamdiu, donec arreptum unum in locum suum collocet.

Χυτρίζω, in olla pono vel expono. Hesych.

Χυτρισμὸς, expositio infantis in testa seu fictili: apud eundem.

Composita.

Ἐγχυτρίζω, idem quod χυτρίζω, in testa condo. Item, in fictili expono. Exponitur et, occido: ducta signif. ab infantibus, qui morti exponuntur. Aristoph. in Vesp.

Ἐγχυτρίστρια, seu ἐγχύτρια, quæ cacabo seu fictili aliquid imponit. schol. Aristoph. ex Plat. Min.

Ἐκχυτρίζω, ex olla effundo, vel eximo: vel simpliciter, effundo. Hesych.

Ἐμβασίχυτρος, nomen est muris. Hom.

Καταχυτρίζω, idem quod ἐγχυτρίζω.

ΧΩΛΟ'Σ, ὴ, ὸ, claudus. Iliad. Β. χωλὸς δ' ἕτερον πόδα. Plutarch. symp. 9. ποτέρῳ σκέλει χωλὸς ἦν ὁ Φίλιππος, utro pede claudicaret Philippus. Item, claudus, i. mutilus, imperfectus. Ut, χωλὴ φύσις. Plat. χωλὴ ἀρετὴ, apud Plut. de educ. lib. Sic et, χωλὸν μέτρον, apud Dem. Phal. At apud Xen. Hellen. 3. χωλὴ βασιλεία, dicitur regnum quod claudus administrat. † χωλὸς et ἄκωλος, claudus, mutilus, sc. hoc natura, illud truncando partem. Xen. Pæd. l. 4. 11.† ☞ A κῶλον significante interdum pedem, dici χωλὸν, ut ait ὁ πεπονθὼς τὸ κῶλον, testatur Eust.

Χωλότης, ητος, ἡ, claudities, claudicatio, claudum esse. Plutarch. de orac. Pyth. Tribuitur et metro, apud Athen. l. 14.

Χωλαίνω, claudus sum, claudico. Greg.

Χωλαίνεσθαι, claudum fieri.

Χώλευμα, idem quod χωλότης. in Hippiat.

Χώλευσις, idem. Epict.

Χωλεύω, idem quod χωλαίνω. Il. σ'. βῆ δὲ θύραζε χωλεύων. Item, claudum reddo, vel mancum et mutilum. Gal. in lex. Hippocr.

Χωλεύομαι, claudus fio. Luc. de sacrific.

Χωλεία, ἡ, claudicatio. Poll. lib. 4. c. 25.

Χωλόω, itidem claudum reddo: unde, χωλοῦσθαι, idem quod χωλαίνεσθαι, apud Hippocr. de natura inf.

Χώλωμα, τὸ, claudicatio. Et generaliter, mutilatio: apud eundem περὶ ἄρθρων.

Χώλωσις, ἡ, idem: apud eundem prorrhet. lib. 2.

Composita.

Ἀμφίχωλος, ὁ καὶ ἡ, aliquantùm claudus. Suid.

Ἀμφίχωλος, utrinque claudus.

Ἀποχωλόω, claudum reddo. Xen. Pæd. 7.

Ἀποχωλόω, idem: unde, ἀποχωλοῦσθαι, claudum fieri. Paus. in Phoc.

Δίσχωλος, idem quod ἀμφίχωλος.

Δύσχωλος, graviter claudicans.

Ἐπίχωλος, aliquantum claudus: vel idem quod χωλός.

Καταχωλεύω, claudico. Greg.

Πρόχωλος, claudicans, χωλός. Lucian.

Χειρόχωλος, manu debilis, mancus. Poll. ex Hipponacte.

ΧΩΡΕ'Ω, ῶ, F. ήσω, eo, accedo, proficiscor, profero me. Eur. χώρει σὺ δεῦρο, huc veni. Idem in Medea, χώρει, καὶ [illegible], abi, proficiscere. † χώρει δευρὶ, huc veni. Aristoph. Nub. 886. et 1111. abi.† Sæpe in hac signif. cum præpositionibus construitur. Ut, χωρῶ πρὸς ἔργον, confero me ad opus, Sophocl. in Ajace. (Œdip. Tyr. 626. Tr. 308. χωρεῖν πρὸς ἡμᾶς appropinquare. 978. Aristoph. R. 654. 1050.) Thucyd. lib. 2. κατὰ γῆν χωρήσαντες, terra profecti. Apud eundem l. 8. ἐπὶ Ἴωνας χωροῦντες, adversus Ionas tendentes. Interdum cum adverb. sequente dat. sine præpositione. ut, ὁμόσε χωρεῖν τοῖς πολεμίοις, prodire adversus hostes, hostiliter obviam ire. Metaphoricè etiam usurpatur. Dicuntur enim λόγοι χωρεῖν, rumores manare, apud Plat. epist. 7. † Xen. Pæd. l. 3. p. 86. b.† Dicitur et, ὁμόσε χωρεῖν τῷ πράγματι, periculo occurrere. Sic, ὁμόσε χωρῆσαι ταῖς συμφοραῖς, rebus adversis fortiter resistere. Polyb. ¶ Interdum exp. cedo, evado: ut Pausan. ἥκιστα χωρήσειν πολεμοῦντι, cessurum belluæ. Item, cedo, locum do. ut Iliad. ν'. Οὐδ' ἂν Ἀχιλλῆι ῥηξήνορι χωρήσειεν Ἔν γ' αὐτοσταδίῃ. ¶ Item, χωρέω, capio, capax sum: ut de loco capacitas dicitur. (☞ Unde et à χῶρος seu χώρα derivatur.) Theo. l. 2. οὐ γὰρ ἐχώρησεν ξυνελθόντας αὐτοὺς ἡ πόλις. Metaphoricè ἀνθρώπινος λογισμὸς μωρία ἄλλα οὐ χωρεῖ dicitur, apud Phil. de mundo. Et apud Phocyl. Οὐ χωρεῖ μεγάλην διδαχὴν ἀδίδακτος ἀκούειν. ¶ Apud Synes. τὴν αἰτίαν ἐχώρει, exp. suspectus erat criminis quod ei objiciebatur. ¶ Exponitur et, comprehendo, percipio. ¶ Item, χωρεῖ, impersonaliter interdum ponitur pro ἐγχωρεῖ, locus est, facultas datur. Exemplum inferiùs est ex Demosth. πάντι χωρεῖ ταῦτα πράττειν. Exemplum Aristot. ex lib. 9. histor. huc non quadrat, quòd ibi non est impersonale, sed nominativum habet; ὅταν μηκέτι τὰ κρέα χωρῇ αὐτοὺς (μαλάττοντας) ἐγχυλιζομένους. apud Aristot. hist. an. l. 9.

Χωρέομαι, in med. voce, idem quod χωρῶ. unde fut. χωρήσομαι, pro χωρήσω. Ut apud Thuc. lib. 2. ἀδεέστερον ἔδει ἐς τὸ ἔσχατον, τό, τε πλεῖον τιμαῖς, καὶ ἐς αὐτὸν πάλιν χωρήσεσθαι. Plato in Theæt. καὶ ὁμόσε χωρήσεται. ¶ Item pro χωρῶ, capio, capax sum. ut apud Aristoph. † Nub. 1240.† ἓξ χοᾶς χωρήσεται. ¶ Item passivè, capior, contineor. Item, comprehendor, percipior, apud Greg. Naz.

Χώρημα, τὸ, capacitas. Item, receptaculum. Geopon. l. 1.

Χώρησις, ἡ, ipsa capiendi actio.

Χωρητὸς, οῦ, ὁ, cujus aliquis capax esse potest. Et metaph. qui percipi et intelligi potest. Greg. Naz.

Χωρητικὸς, οῦ, ὁ, qui talis est ut capere possit, seu capax esse: aut simpl. capax: apud eundem.

Composita.

Ἀχώρητος, ου, ὁ καὶ ἡ, qui capi non potest, cujus aliquis capax esse nequit: apud eundem.

Ἀναχωρέω, ῶ, retrocedo, redeo, revertor. † πρός τινα. Xen. Pæd. l. 3. p. 83. a εἰς τόπον τινά, p. 221. a.† Thucydid. lib. 2. ἀναχωρήσαντες οἱ Ἀθηναῖοι τρόπαιον ἔστησαν. (Eurip. Phœniss. 684.) ¶ Item, interius recedo, remotus sum à via: unde, ἀναχωρητικὸς τόπος, penetrale, locus qui est in recessu, apud Herodian. lib. 1. ¶ Dicitur et, ἀναχωρεῖν, alienum esse, abhorrere: ut, τὸ ἀναχωρητικὸν τῆς φύσεως, apud Chrysost.

Ἀναχώρημα, τὸ, recessus, secessus: ut, ἀναχωρήματα θαλάσσης, Aristot. de mund. Item, locus qui est secessus.

Ἀναχώρησις, itidem, recessus, secessus. Item, reditus; Polyb. Item, receptus ex pugna et periculo, apud Æschin. Item, locus semotus, solitudo, apud Greg. Item, locus refugii, vel refugium. Demosth.

Ἀναχωρητὴς, οῦ, ὁ, recessor, secessor: qui in solitudine vivit: eremita. in Novel. constitut. 5.

Decomp. Ἐξαναχωρέω, recedo è. Phil. de mundo.

Ἐπαναχωρέω, redeo, revertor. (Thucyd. Hist. lib. 3. Plat. de Leg. lib. 6. Πάλιν τοίνυν ἐπὶ τὰ πρῶτα ἐπαναχωρήσωμεν λεχθέντα.) † recedo. Xen. Pæd. l. 5. p. 134. c.†

Ἐπαναχώρησις, reditus. Thuc. l. 3.

Ὑπαναχωρέω, sensim recedo, clàm retro abeo. Herodian.

Ὑπαναχώρησις, recessio quæ sensim fit.

Ἀποχωρέω, abscedo, discedo, recedo. Cum genit. Greg. τὰ ἀποχωροῦντα, exp. excrementa, quæ è corpore ejiciuntur. Xen. † Pæd. l. 4. 26.†

Ἀποχώρημα, unde ἀποχωρήματα, retrimenta. Hippocr.

Ἀποχώρησις, abscessus, discessus. † Xen. Pæd. l. 5. p. 141. a.† Exponitur et, egestio: apud eundem. (Polyb. Hist. lib. 1. καὶ τοὺς μὲν ἀπὸ τῆς προνομείας ἀναστρέφοντας, εὐκόλως ποιεῖσθαι τὴν ἀποχώρησιν ἐκώλυσεν. lib. 2. φυγῇ παραπλησίαν ἐποιήσαντο τὴν ἀποχώρησιν εἰς τὴν οἰκείαν. lib. 3.)

Διαχωρέω, pervado: ut, [illegible] διαχωρεῖν dicitur παρὰ τοῖς κάτω, apud Leo. † discedere. Xen. Pæd. p. 177. c.† ¶ Item, excerno, onus ventris pono. Plat. in Phæd. Dicitur et γαστὴρ διαχωρεῖν τι, apud Aristot. de part. an. l. 3.

Διαχωρεῖσθαι dicitur quæ egeruntur. Diosc. l. 4.

Διαχώρημα, excrementum. Alex. Aphr. ¶ Exponitur etiam, hiatus, apud Luc.

Διαχώρησις, ipsa excernendi actio, egestio. Aristot. de partibus anim. lib. 3. Hippocr. in Aphor.

Decomp. Δυσδιαχώρητος, qui difficulter excernit. Alex. Aphr. lib. 1. probl. 90. ¶ Τὸ δυσδιαχώρητον, quod difficulter excernitur.

Εὐδιαχώρητον, quod facilè egeritur.

Προδιαχωρέω, priùs discedo, prior me ab amicitia alicujus separo. Aristot. rhet. 1.

Ἐγχωρέω, concedo, admitto, tanquam locum dans. Lys. ὁ χρόνος οὐκ ἐγχωρεῖ ἄλλα ἀπολογεῖσθαι, non dat facultatem tempus narrandi aliud. ¶ Hinc ἐγχωρεῖ impersonaliter, exp. licet, locus est, facultas est. Ut apud Demosth. πάντα μᾶλλον ἐνεχώρει ταῦτα πράττειν. Sic et partic. ἐγχωροῦν, cùm liceat, cùm possibile sit, apud Lys. Οὐκ ἐγχωρεῖ, non contingit; Aristot. et Gal.

Ἀνεγχώρητον, (decomp.) quod fieri non contingit, impossibile. Greg.

Ἐκχωρέω, cedo, locum do. Soph. Χηραμὸν ἐκχωρεῖτε ἡμέρου θηρός. Item, discedo, emigro. cum genit. Plut. in Apophth. ¶ Hinc et ἐκχωρῆσαν ἄρθρον, membrum loco motum. Poll.

Ἐκχώρησις, cessio, recessio. Epicur.

Ὑπεκχωρέω, (decomp.) sensim excedo seu abscedo, cum genit. Plat. de leg. (Æsch. Pers. 401.)

Ἐπιχωρέω, concedo, permitto. Plut. in Alex.

Ἐπιχωρεῖσθαι, concedi, permitti. Maccab. l. 2. c. 4.

Ἐπιχώρησις, concessio, permissio. Expon. et, cessio, apud Arrian.

Μεταχωρέω, secedo, migro, transeo. Greg. Item, transitionem facio, transeo in diversas partes. Plut. in Demetr.

Μεταχώρησις, secessio, migratio, transitio.

Παραχωρέω, cedo. Herodian. lib. 4. σοὶ τε τῆς ἀρχῆς παραχωρῶ, cedo tibi imperio. Demosth. τῇ πόλει παραχωρεῖ τῆς τιμωρίας, cedo civitati ulciscendi jure. † Xen. Pæd. p. 191. b.† ¶ Item, cedo, concedo: tanquam superatus. Synes. τῶν μαθητῶν ὁ βέλτιστος εἰς ἄλλους λόγων οὐδαμοῦ παραχωρεῖ μουσικῇ. ¶ Item, cedo, ut in Pand. τὸ τίμημα τοῦ πράγματος τῷ δεσπότῃ παραχωρεῖν dicitur, i. in rem domini cedere.

Παραχώρημα, id quo quis alii cedit.

Παραχώρησις, ipsa cedendi actio.

Decomp. Ἀντιπαραχωρεῖν, dicuntur qui sibi invicem cedunt.

Ἀντιπαραχώρησις, ipsa actio cedendi sibi mutuò. Areopag.

Ἀντιπαραχώρητος, nihil cedens, pertinax.

Περιχωρέω, tandem cedo. Paus. in Phoc. ἐς Φάλαικον τὸν παῖδα αὐτοῦ περιεχώρησεν ἡ Φωκέων ἡγεμονία. ¶ Exponitur etiam, circuitu redeo. ut apud Greg. mors et vita εἰς ἄλληλα περιχωροῦσι πως, καὶ ἀντικαθίστανται.

Περιχώρησις, q. d. cessio, quæ fit tandem. ¶ Item, reditus per circuitum. ¶ Exponitur etiam, unio, apud Damasc. Ἡ περιχώρησις τοῦ ἁγίου πνεύματος ἐν τῷ πατρὶ καὶ τῷ υἱῷ, ἐν τῷ νῦν τοῦ αἰῶνος, causa est τῆς προχωρήσεως ἐκ τοῦ πατρὸς καὶ ἐκ τοῦ υἱοῦ, ἐν τῷ χρόνῳ οὐ μόνον, μάλιστα δ' ἐν τῷ νῦν καὶ αὐτῷ τοῦ αἰῶνος.

Decomp. Ἀντιπεριχωρέω, contra aliquem circuitu redeo; adversus aliquem tandem hostiliter admoveo. Plut.

Προσχωρέω, accedo, i. me confero. (Eurip. Med. 222.) Thucyd. lib. 1. προσεχώρησαν καὶ Μεγαρῆς Ἀθηναίοις ἐς ξυμμαχίαν, concesserunt in societatem. ¶ Item, dedo me, deditionem facio, venio in fidem. Idem lib. 3. ὡς δ' οὐ προσεχώρουν. † φρούρια προσκεχωρηκέναι σοι, castella tibi concedisse, se dedisse. Xen. Pæd. l. 5. p. 145. a.† ¶ Item, attribuor, contribuor. ut apud Pausan. οἱ Ἐλευθερεῖς τοῖς Ἀθηναίοις προσεχώρησαν.

Προσχώρησις, deditio.

Προχωρέω, procedo, progredior: tam de re, quàm persona. Herodian. l. 5. τὸν Μακρῖνον [illegible] προκεχωρηκότα. Idem lib. 2. τὸ πλεῖστον τῆς νυκτὸς προκεχωρηκυίας. † ὡς προχωρεῖ, de re. ut cedat. Xen. Pæd. p. 209. a.† ¶ Exponitur et, ingredior: ut apud Thuc. lib. 2. προὐχώρει ἐς τὴν χώραν αὐτῶν, regionem eorum ingrediebatur. ¶ Item, προχωρεῖν, succedere, bene cedere: ut, προχωρήσαντος τοῦ ἔργου, apud Herodian. † Sic Xen. Pæd. 2. 54. a.† ¶ Sæpe ponitur tanquam impersonaliter: ut apud Thuc. lib. 2. εἰ μέν τι προεχώρει γε. ¶ Apud Xenoph. † Pæd. l. 3. p. 73. d.† ὃ ἂν πέμψῃς αὐτῷ χρήματα, ὅσα σοι προχωρεῖ, exp. quantum tibi commodum erit. † ὅπῃ ἂν ἑκάστῳ προχωρῇ, quum cuique commodum sit. Xen. Pæd. l. 2. 4.† ¶ Item, procedo. (Eurip. Phœniss. 1225.)

Προχώρημα, τὸ, id quod succedit seu successit. ¶ Enoch. c. 32. προχωρήματα dicuntur excrementa, quæ et διαχωρήματα.

Προχώρησις, successio: quemadmodum προχωρεῖν signif. succedere. In Anthol. ¶ Item, processio.

Συγχωρέω, concedo, assentior, consentio, non reclamo. Plat. polit. 2. συγχωρεῖς ἄρα, ἔφη, τοῦτο τὸ δεύτερον εἶναι &c. Et cum accusat. apud eundem eodem libro, πάνυ μὲν οὖν ἔγωγε τοὺς τύπους τούτους συγχωρῶ. Cum dat. pers. et accus. rei, apud eundem, ejusdem operis l. 1. † Cum dat. rei. Aristoph. Nub. 1440.† ¶ Item, indulgeo, gratiam facio, condono. Isocr. μηδὲ συγχωρήσαντες τοῖς πλημμελοῦσι παρὰ τὸ δίκαιον. Dem. φασὶ γὰρ, τοὺς δανειστὰς συγκεχωρηκέναι αὐτῷ τοὺς τόκους, condonasse ipsi fœnora. ¶ Item, ignosco, veniam do: ut, συγχωρῶ τὸ ἁμάρτημα, apud eundem. (Philostr. 2. c. 39.)

Συγχωρεῖσθαι dicitur id, quod paciscuntur aliqui, de quo inter aliquos convenit. Dem. συγχωρηθέντος δὲ τούτου.

Συγχώρημα, et συγχώρησις, concessio, assensus, stipulatio. Item, actio ignoscendi, venia. Chrysost.

Συγχωρητικὸς, ad veniam dandam propensus.

Ἀσυγχώρητος, (decomp.) non concedendus seu permittendus. ¶ Item, venia non dignus, cui non est ignoscendum. ut apud Greg. ἀσυγχώρητος, βλασφημία εἰς τὸ πνεῦμα. ¶ Item activè, qui ad veniam dandam propensus non est, nimiùm severus, inclemens: ut, κατήγορος ἀσυγχώρητος, apud eundem.

Ἀσυγχωρήτως, ita ut venia dari non possit, citra spem veniæ.

Ὑποχωρέω, sensim recedo, clàm me subduco, pedem refero. Iliad. χ'. Ὣς Ἕκτωρ ἀλεείνων ἔχων μένος οὐχ ὑπεχώρει. Thuc. οἱ δὲ πολέμιοι ὑπεχώρουν. Item, decedo, cedo: ut, ὑποχωρήσας ὁδοῦ, Plutarch. in Apoph. † Xen. Pæd. 6. p. 169. d.† Et cum dat. pers. Item, pro cor. ἐγὼ μὲν τῷ Πύθωνι θρασυνομένῳ [illegible], οὐχ ὑπεχώρησα. ¶ Exponitur et, in excrementum abeo. Aristot. in probl. (cum Dat. Pers. Gen. Rei. Aristoph. R. 802.)

Ὑποχώρημα, excrementum. Diosc. l. 2.

Ὑποχώρησις, idem. Aristot. meteorol. l. 4. ¶ Exponitur et, discessio, recessus, apud Plut. de primo frig.

Ὑποχωρητικὰ μέλη, carmina quæ cantabantur in catastrophe fabulæ ab histrionibus à scena excessuris. schol. Aristoph.

Decomp. Ἀνθυποχώρησις, recessus, regressus.

Συνυποχωρέω, unà retrocedo.

ΧΩΡΙ'Σ, seorsum, separatim, singulatim. Æschin. in Ctesiph. τὴν βουλὴν χωρὶς καὶ ἐν μέρει περὶ ἑκάστου τὴν γνώμην ἀποφαίνεσθαι. Xen. Pæd. 6. χωρὶς ἦμεν ἀλλήλων, separati eramus alteri ab alteris. † χωρὶς γενέσθαι, de militibus, copias dividere. Xen. Pæd. l. 4. p. 90. c.† ¶ Item, sine, absque, præter. ut Aristot. in Rhet. χωρὶς δὲ τῶν εἰρημένων, præter ea quæ dicta sunt. †Sic Xen. Pæd. l. 5. 5.† ¶ Interdum dicitur et, χωρὶς δὲ, præterea verò: ut apud Thuc. lib. 2. ¶ Interdum significat, præterquam, nisi: sequente ἂν μὴ, vel εἰ μὴ, vel ἢ ὅτι. ut apud Plat. in Cam. et Herodot. lib. 6. (Æschyl. Pers. 340. χωρὶς ἡ τιμὴ θεῶν. Sch. ex. ταῦτα λέγοντες ἀνῄρουν τοὺς θεούς. Ag. 646. Eurip. Phœniss. 1143. Adverbialiter pro procul. Soph. Œdip. Tyr. 616. Theocr. ιζ'. 10. Philostr. l. 3. c. 20.) ☞ Derivari χωρὶς à χώρα, scribit Eust. διὰ τὸ χώραν οἷον χωρὶς εἶναί τι μεταξὺ τῶν χωρὶς ὄντων.

Χωρίζω, separo, secerno: vel, dispesco, dirimo. Plat. in Phæd. χωρίζειν ἀπὸ τοῦ σώματος τὴν ψυχήν. (Eurip. Phœniss. 107.)

Χωρίζομαι, segregor, &c. Isocr. de Pace, πλεῖστον δ' ἀλλήλων κεχώρισται. † Xen. Pæd. l. 6. p. 149. d.†

Χωρισμὸς, separatio, sejunctio, divisio. Plut. in l. adversus Colot.

Χώρισις, idem. Hesych.

Χωριστὸς, separabilis: vel, separatus, secretus, sejunctus. Aristot. metaphys. 5.

[Χωριστέον. Plat. Politic. ἀλλὰ χωριστέον ἐν τῷ τοῦ Πλάτωνος μετὰ τῷ διδασκάλῳ κατὰ τὸν νόμον ἀπολελύσθαι.]

Composita.

† Ἀποχωρίζω, recedere facio. Xen. Pæd. p. 179. b. V. Stephani Appendix.†

Ἀποχωρίζω, idem quod χωρίζω. [Plat. Politic. ὁ τὴν ἀγέλην τις ἂν τέμοι κατ' εἴδη δὶς διαιρεῖν, μικρὸν ἀποτεμνόμενος ἀπὸ πάντων, ὡς ἐν εἴδει ἀποχωρίζει, &c.]

Ἀχώριστος, ὁ καὶ ἡ, inseparabilis, qui secerni non potest. Greg. [Xenoph. Lacedæm. Resp. cap. 9. §. 5. Πολλάκις δὲ ὁ τοιοῦτος καὶ διαρραπίζεται τοῖς ἀντιφερομένοις, ἀχώριστος περιγίγνεται. Plat. de Rep. lib. 7.]

Διαχωρίζω, disgrego, discerno, disjungo. Xen. in Œcon.

Διαχωρισμὸς, et διαχώρισις, separatio, sejunctio.

Διαχωριστικὸς, separandi vim habens; qui discernit ac dirimit.

Ἀδιαχώριστος, (decomp.) inseparabilis.

Δυσχώριστος, qui difficulter sejungi et secerni potest.

Εὐχώριστος, separatu et secretu facilis.

ΧΩ͂ΡΟΣ, ου, ὁ. locus, sedes: item spatium. Iliad. γ'. χῶρον μὲν πρῶτον διεμέτρεον. Odyss. λ'. ἀτερπέα χῶρον, sedes tristes, sedes infernas. (Æsch. Eum. 24. Ch. 541. Suppl. 983. Soph. Œdip. Tyr. 1147. Tr. 148. Il. γ'. 315.) ¶ Item, ager, prædium, fundus. Xenoph. Pæd. 7. μετὰ δὲ οἱ χῶροι ἐργαζόμενοι. ¶ Χῶρος plurium est simul; ὁ τόπος, singulorum suus.

Χώρα, ἡ, idem quod χῶρος, locus, sedes. Xenoph. in Œconom. ἐν χώρᾳ ἕκαστα τεταγμένα κεῖται. † Pæd. l. 2. 4.† Plut. ἐν βασιλικῇ χώρᾳ κατέκλινε, in sede regia. Dicitur et, κατὰ χώραν ἔχειν, quiescere, nihil movere aut tentare. † Κατὰ χώραν ἕπεσθαι, loco suo sequi. i. e. sine mutatione. Xen. Pæd. 2. 56. d. Sic et l. 3. p. 87. a. στῆναι.† ¶ Ἐν χώρᾳ, interdum expon. vice, loco. ut, ἐν χώρᾳ μισθοφόρου εἶναι, esse loco mercenarii, Xenoph. † Pæd. l. 2. p. 42. a.† ¶ Item, χώρα, spatium, Iliad. ψ'. ¶ Item, loculamentum, conceptaculum; Plut. in Demetr. ¶ Item, solum, ager, terra; Thucydid. Aristot. Demosthen. ¶ Item, regio, provincia. ut, τῆς χώρας τῆς Ἀττικῆς, Athen. lib. 3. quæ Attica, omisso ἡ Ἀττικὴ, synecdochicè χώρα frequenter dicitur: apud Plut. in Apophth. &c. Interdum per solum articulum, subintellecto χώρα, nominatur. ut apud Thuc. l. 4. οἱ γὰρ ἀπὸ τῆς αὐτῶν ὁρμῶνται οἱ Ἀθηναῖοι. (Eurip. Med. 714. Soph. Œdip. Tyr. 14. 1224.)

Χωρίον, τὸ, idem quod χῶρος, locus. Unde, χωρία τὰ ἐπιτήδεια apud Xenoph. ¶ Item, locus munitus, castellum, oppidulum. Aristotel. polit. 2. Demosth. in epist. ad Phil. † Xen. Pæd. l. 5. p. 127. d.† ¶ Item, ager, prædium, villa, campus, &c. Demosthen. in orat. contra Nicostr. † Sic Aristoph. Nub. 1121.† ¶ Item apud geometras id spatii, quod intra concurrentes lineas figurarum continetur: quod et area dicitur. Galen. meth. lib. 1. ¶ Χωρίον, locus; ut dicitur locus autoris. Suid. ¶ Χωρία, τὰ, regiones. Herodian.

Χωρίτης, ου, ὁ, rusticus, rusticanus. Fœmin. χωρῖτις, ἡ, rustica, villica. Lucian.

Χωριτικὸς, ut, χωριτικὸν πλῆθος, rustica multitudo, multitudo agrestis. Plut. in Per.

Χωριτικῶς, rusticè, ut rusticis convenit. Xen. Pæd. 4.

Χωρικὸς, idem quod χωριτικός.

Χωρικῶς, idem quod χωριτικῶς. Syn. in epist.

Χωριάζω, rusticor.

Χωρίδιον, τὸ, agellus, prædiolum. Plut. de exil.

Composita.

Ἁδρόχωρος, seu ἁδροχῶρος, qui uberem regionem habitat. Hesych.

Ἀναχωρίζω, suæ terræ restituo, recedere facio, τὸ ἀναχωρεῖν ποιῶ. Xen. Pæd. 2. ὁ ἀρχηγὸς αὐτοὺς ἀνεχώριζε.

Ἄχωρος, ὁ καὶ ἡ, q. d. qui sine loco est aut regione: cui interdictum est igni et aqua: extorris. Hesych.

Διάχωροι, intervalla quæ sunt inter cohortes et centurias. Suid.

Δυσχωρία, ἡ, difficultas regionis seu locorum, loca difficilia. Xenoph. Pæd. 1.

Ἔγχωρος, qui natus est in ea regione in qua versatur, indigena. Item, de re dictum, patrius: ut, νόμοι ἔγχωροι.

Ἐγχώριος, idem. ut, ἐγχώριοι θεοὶ καὶ ἥρωες, apud Thuc. lib. 2. et, ἐγχωρίη ἐσθής. Herodot.

Ἐγχώριον, τὸ, subst. Hesych. est τόκος et δάνος, pignus, usura, quæ ἐν χώρᾳ τοῖς, &c. pro usu rei, &c. solvuntur.

Ἐπιχώριος, idem quod ἐγχώριος. Ut, ἡ τῶν ἐπιχωρίων πομπή, indigenarum; Plat. de rep. l. 1. Sic, ἡ ἐπιχώριος θεὸς, patria dea; Aristoph. † Nub. 605.† (R. 464. Soph. Œdip. Tyr. 959. Æsch. Suppl. 669.) Et, ἐπιχώριον ἔρνος, apud Theocr. Idyll. 27. germen, quod in loco aliquo seu regione nasci solet; vernaculus frutex. † ὅρος. Xen. Pæd. 6. p. 169. b. τὰ ἐπιχώρια. l. 4. 25.†

Ἐπιχωρίως, more regionis, more patrio. Aristoph. in Vesp.

Ἐπιχωριάζω, sum indigena, sum vernaculus: ut, γλώττῃ ἐπιχωριαζούσῃ, apud Dionys. Halic. in vita Lys. ¶ Item, ad locum aliquem ventito; frequenter versor apud. Plat. in Phæd. τῶν πολιτῶν Φλιασίων οὐδεὶς πάνυ τι ἐπιχωριάζει τὰ νῦν Ἀθήναζε. ¶ Ἐπιχωριάζεσθαι, consuetum esse et patrium. Aristot.

Εὐρύχωρος, latum locum habens, amplus, spatiosus, capax: ut, εὐρυχώρους ἀγυιάς, apud Euripid. [Pind. Nem. Od. 1. 96. Ἐστὶ εὐρυχώρου ταμίαι Σπάρτας &c. Homerus dicitur usurpasse vocem εὐρύχορος pro εὐρύχωρος, posito ο pro ω. Hom. Iliad. B. 498. (al. 5.) εὐρυχόρου Μυκαλησσοῦ. Schol. πλατείας, μεγάλης. Odyss. Z. 4. Schol. πλατυχώρου, μεγάλης. A 255. Schol.] Pro eodem dicitur et εὐρυχωρής, apud Strab.

Εὐρυχωρία, locus amplus, latum spatium. Thuc. l. 2. † Xen. Pæd. l. 4. p. 90. c.†

Καλλίχωρος, pulchram regionem habens. Hom.

Καταχωρίζω, in aliquo loco colloco. Xen. Pæd. 2. † p. 46. d. et l. 4. p. 99. b. καταχωρίζεσθαι. p. 225. c.†

Μικρόχωρος, parvam habens regionem, exiguum solum habens. Strabo.

Ὁμόχωρος, ejusdem regionis, popularis. Plut.

Περίχωρος, regioni circumjacens: aut simpl. circumjacens, finitimus, vicinus. Plut. et Luc. cap. 3.

Πλησιόχωρος, vicinus, habitans in loco vicino, accola. [Herodot. Hist. lib. 3. ἔστι οἱ Αἰθίοπες καὶ οἱ πλησιόχωροι τούτοισι, &c. Thucyd. Hist. lib. 3.]

Πολύχωρος, idem quod εὐρύχωρος. unde, πολυχωροτάτη ψυχὴ, apud Synes.

Πρόσχωρος, idem quod πλησιόχωρος. † νόμος. Soph. Œd. Tyr. 1138. Xen. Pæd. l. 4. p. 108. c.† (Æschyl. Pers. 273.)

Στενόχωρος, angustum habens spatium, arctus, angustus.

Στενοχωρία, angustum spatium, angustus locus.

Στενοχωρέω, coangusto, coarcto. Alex. in probl.

Στενοχωροῦμαι, in angustiis versor. Basilius.

Φιλόχωρος, qui locum amat, qui in loco aliquo libenter versatur. Gregor.

Φιλοχωρία, amor, quo quis libenter in loco aliquo commoratur. Aristoph. in Vesp.

Φιλοχωρέω, libenter in loco versor aut habito; Plut. de Socr. dæm. Et simpliciter, libenter versor, aut habito: ut apud Phil. de mun. πατρίδι φιλοχωρεῖ.

Ἐμφιλοχωρέω, (decomp.) libenter habito in. Theophyl. in ep. ἐμφιλοχωρῶ τῷ [illegible]. Metaphoricè apud Synes. de insomn. ἐμφιλοχωρῆσαι τῷ περὶ αὐτὸν σκέμματι, commorari in illa commentatione, tanquam in loco quo delectamur.

Ψ.

Ψ LITERA, quæ ψῖ vocatur, duplicium est consonarum tertia, valens modò πσ, aliàs βσ. φσ ad πσ reducitur. Quod cognoscitur ex declinatione, conjugatione, et similitudine. Ὤψ, ὠπὸς, est πσ. Ἄραψ, Ἄραβος, est βσ. Sic porrò. Τύψας est πσ, quoniam ex τύπτω. Λείψω, ex λείβω, est βσ. et ex λείπω, πσ. Apsis, vel hapsis, non absis; quòd hæc talia ex ἅπτω. Apsinthium, non absinthium, per similitudinem cum aliis; quando nulla ratio pro bs apparet. ¶ Quatenus ψ nota est numeralis septingentorum, id in Appendice lustrabis.

ΨΑ'ΓΔΑΣ, unguenti genus, ut tradit Gal. in glossis.

ΨΑΘΥΡΟ'Σ, et Atticè ψαφυρὸς, ᾶ, ὁ, friabilis, qui in minutas particulas friari potest. ¶ Exponitur et, arenosus, contracta siccitate fragilis. Ut, ψαθυρὰ κρέα, apud Gal. comm. 3. in prorrhet. Hippocr. Sic apud Athen. lib. 2. ψαθυρὰ θρίδαξ. et, ψαθυρὰ [illegible], apud Aristotel. in lib. de sensu. ☞ Derivatur à ψάω, comminuo, frango.

Ψαθυρότης, ητος, ἡ, friabilis natura, fragilitas ex siccitate. Aristotel. hist. anim. lib. 4.

Ψαθυροῦσθαι, friabilem fieri. ¶ Item, arescere, seu inarescere. Unde in Psal. David. τὰ ὀστᾶ μου ὡσεὶ [illegible] ἐψαθυρώθη.

Ψαθύριον, ου, τὸ, frustulum ex friatura. Athen. lib. 14.

Ὑποψάθυρος, ὁ καὶ ἡ, (comp.) qui aliquantùm seu aliquatenus ψαθυρός est. Hippocr. in prorrhet.

ΨΑΙΔΡΟ'Σ, ᾶ, ὁ, rarus. et, raros habens capillos. Hesych. et Eust.

ΨΑΚΑ'Σ, άδος, ἡ, ros. ¶ Item, stilla, gutta. Unde apud Aristoph. in Pace, Ἔδει δ' ἀργυρίου μοι ψακὰς ἐν [illegible]. (Æsch. Ag. 1399. 1543.) ☞ Deducitur à ψάω, λεπτύνω, quoniam minutissimum et tenuissimum quiddam est ros, et guttula.

Ψακάδιον, ου, τὸ, roris guttula: vel, guttula, stillula. Athen. l. 2.

Ψακάζω, roro, roris guttas stillo: vel generaliùs, stillo. Athen. l. 6. ψακαζέτω δ' ἄρτοισιν. Item, rore vel aliis guttis aspergo, et madefacio: unde, λύκος ψακαζόμενος, apud Arist. rhet. 3. Vide et mox.

Ψακαστὸς, ᾶ, ὁ, stillatitius: ut, μάζης ψακαστῆς, Athen. l. 4.

Ψαικὰς, idem quod ψακάς. Suid. et Hesych.

Ψαικάζω, pro ψακάζω, apud eundem.

Ψαίκαλον, et ψάκαλον, idem quod ἔμβρυον, βρέφος. Hesych. et Eust.

Ψεκὰς, itidem, ros: vel, guttula roris. Eurip. initio Helenæ de Nilo, Ὃς, ἀντὶ δίας ψακάδος, Αἰγύπτου πέδον Λευκῆς τακείσης χιόνος ὑγραίνει γύας. Exponitur et generaliter, gutta minuta in modum roris, apud Aristot. de mundo. Dici traditur et de aliis rebus minutis, ut est arena inter arenas. Item, ψεκάδας dictas volunt ancillas, quæ delicatarum matronarum capillos medicato fuco conspergebant.

Ψεκάδιον, ου, τὸ, guttula roris vel pluviæ. Theophr. de caus. pl. l. 2.

Ψεκάζω, idem quod ψακάζω, roris in modum minutulis guttulis pluo. Aristoph. in Nub. Item, stillo, guttatim defluo. Item, rore seu guttulis in modum roris minutis conspergo et madefacio. unde apud Theophr. de caus. plant. l. 6. c. ultim. τὰ [illegible] ψεκασθέντα. ¶ Apud Aristotel. rhet. 3. λύκος ψεκαζόμενος, exp. lupus frendens. (Philostr. l. 3. c. 15.)

Composita ex ψακάζω.

Ἐπιψακάζω, irroro, rore aspergo: interdum et, instillo. Xenoph. in sympos.

Καταψακάζω, idem: vel generaliùs, adspergo. (Æsch. Ag. 570.) Plut. in Alex.

Ὑποψακάζω, aliquantùm irroro. ¶ Apud Poll. l. 6. c. 6. πίνειν ὑποψακάζειν, de conviviis dici videtur, qui poculum alii propinatum non uno haustu exhauriunt, sed sæpius bibentes guttatim quasi id sibi infundunt. ¶ Dicitur tamen significare, largiorem haustum facere, ἀντιφραστικῶς, ex eodem Poll.

ΨΑ'ΛΙΟΝ, vel ψαλίον, pro quo et ψέλλιον, ου, τὸ, frænum. Ut apud Plat. in Lyc. ὁρῶντες ἀκμάζουσαν ἔτι τὴν ὀλιγαρχίαν καὶ ἰσχυρὰν οἱ μετ' αὐτὸν ἑώρων, σπαργῶσαν καὶ θυμουμένην, ὡς ψάλιον ἐμβάλλουσιν αὐτῇ τὴν τῶν ἐφόρων δύναμιν. ¶ Apud Xenoph. lib. de re eq., pro fræni parte inferiori ponitur. ¶ Quidam dicunt, esse catenulam illam ferream equorum mentum substringentem. ¶ Item, ψάλια, sive ψέλλια, dicuntur torques, monilia, collaria: item, armillæ, brachialia: apud Paus. in Arcad. Plut. in Artox. Xen. Pæd. 1. et 6.

¶ Generaliter etiam quivis annuli sic vocantur. (Ψέλιον. Philostr. l. 2. c. 1. Eurip. Phœniss. 146. Æschyl. Pr. 54. Ch. 963.)

Ψέλλισμα, vide in Ψελλός.

ΨΑΛΙ'Σ, ίδος, ἡ, forfex. Epigr. l. 2. Τῷ σε χρὴ δρεπάνοισι, καὶ οὐ ψαλίδεσσι, καρῆναι, tonderi falcibus, et non forficibus. ¶ Apud architectos ψαλίδες dici traduntur in fornicibus et frontibus ædificiorum, maximè verò in fornicato aditu portarum, oblongi lapides, qui in sui coagmentatione forficum figuram efficiunt: item ipsæ fornices seu structuræ arcuatæ. Sic usurpasse putatur Plat. de leg. lib. 12. et Aristot. de mundo. † Sic vocatur vitis *Capreolus* ab Diacono ad Hesiod. Asp. p. 213. a.† ☞ Ab Hesychio exponitur etiam, motus celer. qua expositione innuere videtur derivatum esse à ψάλλω, moveo.

Ψαλίδιον, ου, τὸ, forficula. ¶ Numeratur et inter ornamenta muliebria apud Poll. l. 7. c. 22.

Ψαλιδόω, opus facere fornicatum.

Ψαλίδωμα, τὸ, fornicatum opus. Strab.

Ψαλίζω, f. ίσω, vel ίξω, forfice reseco. Apsyrt. in Hippiatr. Item, forfice tondeo: unde, ψαλίζω, apud Anacr. ode in hirundinem.

Composita ex ψαλίζω.

Ἀποψαλίζω, forfice reseco seu abscindo. Diosc. l. 1. c. 131.

Διαψαλίζω, forfice discindo. Gal.

Παραψαλίζω, unde παραψαλιστής, qui circumcidit perperam et dolosè, ut qui radit: in Pand.

ΨΑ'ΛΛΩ, F. αλῶ, P. αλκα, tango, pulso, et leni quodam motu perstringo. Eurip. in Bacch. Πῆκτας δ' ἴσα ψάλλουσι, καὶ τόξων χερὶ ψάλλουσι νευράς, qui arcuum nervos tangunt et impellunt. Sic musici dicuntur suas χορδὰς ψάλλειν, citharam pulsare, canere fidibus, apud Aristotel. in probl. vel simpliciter, ψάλλειν. ut apud Plut. in Pericl. πρὸς τὸν υἱὸν ἐντεχνῶς ἔν τινι πότῳ ψήλαντα, qui suaviter fidibus tactis luserat. Item metaph. psallo, carminibus ac hymnis deum celebro; deo grates canto. in ep. ad Ephes. cap. 5. Ψάλλοντες ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν τῷ Κυρίῳ. ¶ Generaliter etiam significat moveo, quatio: ut apud Æsch. in Persis, ψάλλ' ἔθειραν. ☞ Derivatur à ψάω, significante, appropinquo, accedo, attingo, contingo.

Ψάλλεσθαι dicitur chorda quæ tangitur, movetur, aut impellitur. Item homo cui fidibus canitur, cui cithara pulsatur: ut apud Athen. lib. 9. ψαλλόμενος Στρατόνικος.

Ψάλμα, τὸ, fidium cantus: vel carmen fidibus cantatum. Eurip.

Ψαλμός, οῦ, ὁ, idem. Athen. l. 14.

Ψαλτὴς, ῆρος, et ψάλτης, ου, ὁ, qui psallere novit, qui scit fidibus ludere. Idem l. 8. et Plut. in Apophth. Fœm. ψάλτρια, ἡ, psaltria, fœmina quæ scit fidibus ludere. apud Athen. l. 14.

Ψαλτικός, οῦ, ὁ, ad psalten pertinens, quo psaltes utitur: ut, ὄργανον ψαλτικόν.

Ψαλτήριον, ου, τὸ, psalterium: instrumentum quo psallitur, quod olim magadis dicebatur: ut testatur Athen. l. 14.

Ψαλτός, οῦ, ὁ, qui psalli potest, citharæ aptus.

Ψάλτιγξ, sive ψάλτιξ, idem quod κιθάρα, cithara. Suid. et Hesych.

Composita.

Ἀντιψάλλω, vicissim psallo, alteri in psallendo respondeo. Aristoph. [Av. 217. τοῖς σοῖς ἐλέγοις ἀντιψάλλων ἐλεφαντόδετον φόρμιγγα, &c. Schol. Ἀντιψάλλων. ἀντὶ τοῦ ἀνακρίνω.]

Ἀντίψαλμος ᾠδὴ, cantilena quæ vicissim canitur, carmen ex adverso respondens, vel reciprocum. Eurip. in Iphig. Taur. [178.]

Ἀποψάλλω, perstringendo evello: ducta metaphora à psallentibus. Hesych.

Ἄψαλτος, fidium pulsu carens.

Ἀναψάλλω, idem quod ψάλλω. Athen. l. 14.

Διάψαλμα, melodiæ et cantus modulationisque immutatio. Suid.

Ἐπιψάλλω, idem cum ψάλλω. unde, ὄργανα ἐπιψαλλόμενα, instrumenta quæ pulsantur à psallente. Poll. l. 4. c. 8.

Ἱεροψάλτης, qui sacra canit. Basil.

Καταψάλλω, fidibus cano, fidibus oblecto. (cum Gen. Athan. V. S. Ant. 475.)

Καταψάλλεσθαι is dicitur, qui fidium cantu oblectatur: apud Plutarch. in Ant.

Παραψάλλω, fidibus accino. ¶ Item, leviter tango et pulso: apud eundem in præcept. san. et in Demetr.

Τρυγονοψάλλειν, proverbialiter dicitur ἐπὶ τῶν φειδωλῶς πραττόντων. Hesychius. et κατ' ἀντίφρασιν, ut qui minime turtures in tractando imitentur.

ΨΑ'ΜΜΟΣ, ου, ἡ, arena, sabulum. Plut. ex Pind. ψάμμας ἀριθμὸν περιπέφευγε. Athen. τὰς ἐν Λιβύῃ ψάμμους. ☞ Quidam ψάμμος ex ἄμμος factum esse censent, addita litera ψ. aliis probabilius esse videtur, ἄμμος ex ψάμμος originem habere: ipsum autem ψάμμος à ψάω, deduci, significante λεπτύνω, quòd arenâ nihil exilius sit aut minutius.

Ψαμμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, arenosus, sabulosus.

Ψαμμωτός, idem.

Ψαμμίτης, ιδος, ὁ, ut, ἰχθὺς ψαμμίτης, q. d. arenosus, qui in arenâ se volutat. apud Athen. l. 7.

Ψαμμίζω, unde ψαμμισμός, defossio in arenam. Paul. Ægin. l. 3. c. 48.

Ψάμμιον, ου, τὸ, arenula. Alex. Aphr. probl. l. 1.

[Ψάμμινος. Æsch. p. 206.]

[Ψάμμινος. Herodot. Hist. lib. 2. τὸν γὰρ ποταμὸν πάντα ἰέναι παρὰ τὸ ὄρος τὸ ψάμμινον πρὸς Λιβύης.]

Ψάμαθος, ἡ, idem quod ψάμμος. Iliad. ι. Οὐδ' εἴ μοι τόσα δοίη ὅσα ψάμαθός τε κόνις τε. ¶ Accipitur et pro ipso littore. apud Soph. ἀμφὶ χλωρὰν ψάμαθον ἐκβεβλημένος.

Ψαμαθώδης, idem quod ψαμμώδης. [Apoll. Rhod. Arg. iv. 1376. ψαμαθώδεος ἔνδοθι γαίης Οὔλυμπον, &c.]

Ἄμμος, ου, ἡ, idem quod ψάμμος. Athen. l. 7.

Ἀμμώδης, idem quod ψαμμώδης.

Ἄμαθος, ου, ἡ, idem quod ψάμαθος. Suidas verò ἄμαθον tradit esse campi pulverem, ψάμαθον autem eum qui est prope mare, i. littoralem. Hom. Il. ε. τύχε γάρ ῥ' ἀμάθοιο βαθείης.

Ἀμαθῖτιδες κόγχαι, αἱ, conchæ gaudentes arenâ littoreâ. apud Athen. lib. 3. ex Epicharm.

Ἀμαθώδης, et ἀμαθεὶς, idem quod ψαμαθώδης. †et ἠμαθόεις. Hesiod. Asp. 360.†

Ἀμαθύνω, in ἄμαθον redigo; perdo, destruo. Iliad. ι. πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει. (Æsch. Eum. 940.)

Composita.

Ἄψαμμος, seu ἀψάμαθος, ὁ καὶ ἡ, arenis carens: non sabulosus. Hesychius.

(Διαμαθύνω. Æsch. Ag. 833.)

Καθαμμίζω, arenâ obruo. Aristot. de anim. l. 9.

Λιάμαθοι, quære in ἄμαθος, verbi [illegible]. ¶ At λιάμαθος, admodum arenosus, huc pertinet. Hesych.

Πολυψάμαθος, ὁ καὶ ἡ, arenosus, multam habens arenam. Oppian. [Æschyl. Suppl. 876. κατὰ Σαρπηδόνιον χῶμα πολυψάμαθον ἀλαθεὶς, &c.]

Ὑπόψαμμος, subtus arenam habens, arenosus. [Herodot. Hist. lib. 2. τὴν δὲ Λιβύην ἴδμεν ἐρυθροτέρην τε γῆν καὶ ὑποψαμμοτέρην. Xenoph. Græc. Hist. lib. 3. καὶ λίμνην πλῆν ἢ σταδίου, ὑπόψαμμον, &c.]

Ὕφαμμος, idem. Theophr.

Ἀνύφαμμος, (decomp.) non arenosa terra, vel, non arenosus ager.

Χρυσόψαμμος, ου, ὁ καὶ ἡ, aurea arena. Potiùs adjectivum est, ut omnia talia composita; auream habens arenam; auream in arenâ vehens.

ΨΑΥΚΡΟ'Σ, οῦ, ὁ, celer, levis, tenuis. delicatus, qui vix pedem in terram ponit, κούφως βαίνων καὶ ἁβρῶς, quod delicatuli mollesque solent. ☞ Ἀπὸ τοῦ ἄκρως ψαύειν τὴν γῆν.

ΨΑΦΑΡΟ'Σ, ά, όν, aridus, squalidus, infirmus, friabilis. Hesych. Apud Theophr. de caus. pl. l. 1. ψαφαροὶ τόποι, exp. loca arenacea et sabulosa. Et, ψαφαρὰ χώρα, apud eundem hist. pl. l. 8. [Ψαφαρὰ κόνις. i. e. ἄνυδρος. ἐλατρεῖ. Æsch. S. c. Th. 329.] ¶ Item, tenebrosus: ut, ψαφαρὰ νεφέλη, apud Hesych. Sic apud Dioscor. l. 5. c. 136. λίθος ψαφαρός, quidam expon. minùs splendens. Pro ψαφαρὸς, scribitur et ψαφηρός.

Ψαφαρία, ἡ, squalor, vel fragilitas ex squalore. Diosc. l. 1. c. 19.

ΨΑ'Ω, ῶ, F. ήσω, tergo, abstergo: vel, radendo detergeo. Exponitur et, mulceo. Eust. Item, radendo complano. ¶ Item, appropinquo, accedo. Vel, attingo, contingo. Unde apud Sophocl. ψῇ κατ' ἄκρας, in summa parte attingit. (διαψήχεται. Tr. 680.) ¶ Item, in tenues partes comminuo, extenuo. Suid. in Eustath. ¶ Item, uro, ferveo, calefacio.

Derivata a ψάω, tergo, &c.

Ψηστός, οῦ, ὁ, tersus, detersus: vel, rasus, radendo detersus.

Ψήχω, f. ξω, idem cum ψάω, rado, frico: vel, fricando detergeo. Xenoph. Hellen. 2. ἱπποκόμοι ψήχοντες τοὺς ἵππους, ψήχω ἵππους, destringentes equos. Sic et apud eundem in l. de re equ. ¶ Exp. etiam, delinio, demulceo: more eorum qui animal aliquod levius destringentes demulcent et deliniunt. Hesych.

Ψήχομαι, radior, tergor, destringor, &c. apud Xen. de re equ. Item activè, delinio, demulceo. ut apud Hesych. ψήχομαι τὸν ἵππον.

Ψῆγμα, τὸ, quod radendo, destringendo et detergendo detractum est. ramentum. (Æsch. Ag. 431.) Herod. Plut. symp. 8. Strab. l. 3.

Ψῆξις, εως, ἡ, rasura, defrictio, detersio. Xen. de re equ.

Ψηκτὴρ, ῆρος, ὁ, et ψήκτρα, ἡ, instrumentum quo radimus, destringimus et detergimus; radula, strigil: in Epigram. et apud Eurip. in Hippol. coron. Pro iisdem dicitur etiam ψηκτρίς, et ψίκτρα, apud Hesych.

Ψαίω, idem quod ψήχω, et ψάω. Hesych.

Ψαιστὴρ, ῆρος, ὁ, destrictorius, derasorius, detersorius: ut, σπόγγον ψαιστῆρα, apud Epigr.

Ψαιστὸς, ὁ, contusus, contritus: unde, τὰ ψαιστὰ, Suidas sunt ἄλφιτα ἐπὶ μέλιτι κατεψηγμένα. ¶ Item, farinæ vino et oleo subactæ, quæ adolebantur diis. Ut apud Aristophan. in Plut. ‡138.‡ Ὁ, τ' οὐδ' ἂν εἷς θύσειεν ἀνθρώπων ἔτι Οὐ βοῦν ἄν, οὐχὶ ψαιστὸν, οὐκ ἄλλ' οὐδὲ ἕν. ¶ Hinc et ψαιστὴ μᾶζα, Galeno apud Hippocrat. est placenta melle et oleo imbuta.

Παλίμψαιστος, (comp.) idem quod παλίμψηστος. de quo in comp. ex ψάω.

Ψαύω, ab Hesych. expon. ψαίω. Item, τινάσσω, ψώχω, σείω. ¶ Galen. expon. innato, attingo: unde apud Hippocr. γυναικ. lib. 2. ἔστε ψαύσῃ τὰς ὑστέρας. ¶ Significat etiam, accelero, propero, festino. Suid.

Ψαρὸς, οῦ, ὁ, mobilis, agilis, celer, velox: ut, ψαρὸς ἵππος, apud Aristoph. † Nub. 1227.† ¶ Exponitur etiam, varius, cinerei coloris. Hesych. Hinc comp. λευκόψαρος, qui simul ψαρὸς est et albus. In Hippiatr. exp. albicans in cinereum colorem.

Ψάρος, avis nomen, itidem variis distinctæ maculis: ut testatur Aristot. hist. anim. l. 9. c. 26. Eadem et ψὰρ dicitur. Unde genit. plur. ψαρῶν, Il. ρ'. Et ψῆρας, pro ψᾶρας, Il. π'. Hesych. genus passeris esse dicit. Latini sturnum vocant.

Αἰψαρὸς, et αἰψηρὸς, idem cum ψαρός. Unde, λαιψηρὰ γούνατα, Il. χ'. Il. τ'. λῦσεν δ' ἀγορὴν αἰψηρὴν, expon. concionem celeriter dimisit, pro αἰψηρῶς. Sic Od. β'. αἰψηρὸς δὲ κόρος κρυεροῖο γόοιο, exp. citò capit satietas lamentorum. Vide et in Αἶψα.

Αἰψηρῶς, velociter, confestim.

Composita: ac primùm ex ipso ψάω.

Ἀναψάω, tergo: vel, tergendo demulceo. Item, detergendo colligo et excipio. Ut apud Ctes. οἷς ἔριον ἀναψῶντες ἀπὸ τοῦ δένδρου ἀποπιέζουσιν εἰς ἀλαβάστρους λιθίνους, lanâ ex arbore detergentes et accipientes.

Ἀποψάω, abstergo. Interdum et, abstergendo colligo: ut apud Dioscorid. lib. 4. cap. 65. ἀποψᾶν τὸ δάκρυον ἐπιχεόμενον δακτύλῳ εἰς μύακα. (Aristoph. R. 493.)

Ἀποψάομαι, idem quod ἀποψάω. Lucian. in insomn. ἐκεῖθεν οὐ ἀποψήσῃ ἀπὸ τῶν βλεφάρων τὸ μέλι, ubi absterseris mel ab oculis. Xenoph. Pæd. 1. ὅταν μὲν τοῦ ἄρτου ἅψῃ, εἰς οὐδὲν τὴν χεῖρα ἀποψώμενον ὁρῶ σε. ¶ Peculiariter significat, nares abstergere: ut apud Aristoph. in Plut.

Ἀπόψημα, τὸ, quod abstergendo seu radendo detractum est: ramentum.

Ἀπόψηστος, detersus, derasus. ¶ Τὸ ἀπόψηστον, substantivè dicitur hostorium: lignum quo mensuræ deraduntur. Hesych.

Διαψάω, radendo seu tergendo penetro. Et simpliciter, perforo, perfodio: unde, διαψῆν τὸν ὦμον, apud Suid.

Καταψάω, tergendo fricandóve demulceo. Et simpliciter, defrico, demulceo. Ut apud Xenoph. in apol. Socr. καταψήσας αὐτοῦ τὴν κεφαλήν. Sic apud Philostr. καταψήσας τοῦ ἵππου καὶ τὰ ὦτα καὶ τὴν κεφαλήν.

Παλίμψηστος, (pro quo scribitur παλίψηστος, et παλιμψαιστος, à ψαίω,) ὁ καὶ ἡ, iterum derasus vel deradendo tersus: ut, παλίμψηστον βιβλίον, apud Plut. Latini itidem palimpsestum dicunt: ut Cic. ad Trebat. lib. 7. ep. 18. Charta deletilis, deleticia. Catullo palimxestus, παλίμξεστος, tabula, in quâ delentur scripta et eraduntur, quoties lubet, et alia rescribuntur.

Περιψάω, circumcircà abstergo vel defrico. Aristoph. καθαρὸν ἡμιτύβιον λαβὼν, τὰ βλέφαρα περιέψησεν.

Περίψημα, sordes et purgamenta, ejusmodi detersione defrictionéve detracta: in ep. ad Corinth. 1. c. 4.

(Ποδόψηστρα, τά. Æsch. Ag. 935.) [χωρὶς ποδοψήστρων τε καὶ τῶν ποικίλων κληδὼν ἀϋτεῖ. Schol. ἀπὸ μεταφορᾶς τῶν πίλων, δι' ὧν τοὺς πόδας ἐκμάσσοντες, λαμπροτέρους ποιοῦσιν οἱ τοίχους ἐκπλύνοντες συνεχῶς. ποδόψηστρα γὰρ κυρίως ταῦτα λέγεται. νῦν δὲ τὰ ὑπὸ τοὺς πόδας ἁπλῶς πέπλα ὑποστρώματα.]

Συμψάω, corrado. Item, radendo complano. Aristoph. in Nub. †971.† Dicitur et fluvius aliquid συμψᾶν, quod sorbens ex conspectu hominum subducit: ut apud Herodot.

Composita ex ψήχω.

Ἀναψήχω, idem quod ἀναψάω.

Ἀποψήχω, derado, destringo, detergo. Diosc. l. 5. c. 89.

Ἀπόψηγμα, ramentum, strigmentum, purgamentum.

Ἄψηκτος, ὁ καὶ ἡ, qui non est rasus, destrictus, aut detersus. Exponitur et, durus, non mollitus: ut, ἄψηκτος κηρὸς, apud Suid.

Ἐπιψήχω, in superficie rado, destringo, detergo.

Ἐπίψηγμα, ejusmodi ramentum seu strigmentum. Dioscor. l. 5. cap. 119.

Καταψήχω, derado, destringo, detergo. Unde apud Nic. in Ther. Κέδρος πελεκεῖσι καταψηχθεῖσα γενείας, cedrus dentatis securibus, gladiis dentatis, i. serris, destricta.

¶ Exponitur etiam, æquo, complano. Suid. ¶ Item, leviter contrecto, seu defrico; demulceo, adulor. Hesych. ¶ Significat etiam, contero, contundo, apud Nic. in Alexiph. in qua signif. pertinet ad ψάω, significans λεπτύνω. (Soph. Tr. 700.)

Παραψήχω, idem quod καταψήχω. Plut. symp. 2. probl. 7. παραψήχουσι τοὺς τοίχους.

Συμψήχω, corrado. ¶ Item contero: συμψηχθεῖσα, contrita: apud Dioscorid.

Composita ex ψαίρω.

Διαψαίρω, perpurgo. Hesych. Item, perflo, perspiro, Aristoph. in Avib. Αὖραι διαψαίρουσι πλεκτάνην καπνοῦ, perflant cirros fumi. metaphora sumpta à re nautica. ¶ Exponitur etiam, distraho. ¶ Item, dissolutus sum, diffluo. ¶ Item, quietus sum. ex Eurip.

Καταψαίρω, moveor, commoveor. Hesych. et Suid.

Μεταψαίρω, Hesych. est μεταφέρω, transfero: afferenti particip. μεταψαίρων, ex Eurip. Phœn. [1399.] ubi legitur, Ἐτεοκλῆς δὲ ποδὶ μεταψαίρων πέτρον, saxum pede transferens. ¶ Quidam exp. pede ad saxum offendens.

Derivata à ψάω, significante accedo et attingo.

Ψαύω, f. σω, idem quod ψάω, tango, contrecto. Peleus apud Eurip. in Androm. Χώρει, τίς ὑμῶν ἅψεται; κλαίων ἄρα Ψαύσει, flens vos attinget. (Med. 1322. Phœniss. 82. 1653. pro διαψαύειν. Æsch. Pr. 394. Pers. 202. Soph. Tr. 1038. 1231.) Sic apud Gal. ad Glauc. l. 2. ἀλλήλων ψαύοντα σώματα, corpora quæ se mutuò attingunt. ¶ Item assequor vel pervenio ad. Plut. de Deo. Socr. ἐστὶν ὅπου ψαύει τῆς ἀληθείας καὶ τὸ μυθῶδες. ¶ Item, tango, contingo, ita ut capessam vel accedam. Polyb. καλῶν ἔργων ἐφίενται μὲν πολλοί, τολμῶσι δ' ὀλίγοι ψαύειν.

Ψαύομαι, idem quod ψαύω, apud Diosc. l. 5. c. 27.

Ψαῦσις, εως, ἡ, tactus, attactus, contactus. Plut. in Alcib.

Ψαυστὸς, ῦ, ὁ, qui tactus est. Item quem tangere aut contingere licet: ut, ἄγαλμα ψαυστόν. Herodian. l. 1.

Ψαλάσσω, f. ξω, itidem significat, tango, contrecto. Hesych. et Suid. Pro eodem dicitur et ψαθάλλω, apud eosdem.

Ψάλαγμα, τὸ, tactus, contactus. Hesych.

Ψαλακτὸς, ὁ, ἡ, tactui patens, sub tactum cadens: apud eundem.

Ψύαι, sive ψόαι, et ψοαί, duo maximi musculi in interna lumborum regione siti: apud Hippocratem in libro de Arte. Sunt et, qui externos spinæ musculos ψόας vocent, carnem lumborum musculosam, lumborum pulpam et pulpamentum, ut scribit Poll. Marcellus Virgilius ψόας propriè dici lumbos contendit: idque nomen grammaticos à libidine deductum velle, quoniam illic libidinis pruritus excitatur maximè, quòd iis renes subjacent. Athen. lib. 9. ψόας vocari dicit διὰ τὸ ῥᾳδίως ἀποψᾶσθαι, οἷόν τις οὖσα ἐπιψαύουσα σὰρξ, καὶ ἐπιπολῆς τοῖς ὀστέοις ὑπάρχουσα.

Ψοίτης μυελὸς, medulla lumbaris.

Composita: ac primùm ex ψαύω.

Ἄψαυστος, ὁ καὶ ἡ, intactus, illibatus: ut, ἀψαύστοιο κορῆς, in Epigr. Item, non tangendus. Thuc. l. 4. (Soph. Œdip. Tyr. 969.) ¶ Item activè, qui non tetigit. cum genit. Apoll. Arg. l. 2.

Ἀψαυστεὶ, sive ἀψαυστί, citra tactum. Plut. symp. 4.

Ἀψαυστέω, non tango. Appian.

Ἐπιψαύω, attingo, attrecto: vel in superficie et leviter tango. Hesiod. in Asp. †27.† Οὔτ' ἄρ ἐπιψαύων σάκεος ποσὶν, οὔθ' ἑκὰς αὐτοῦ. Cum dat. Od. Θ'. Ἀνὴρ ὅς τ' ὀλίγον περ ἐπιψαύῃ πραπίδεσσιν. (Theoc. ad. 84.)

Ἐπιψαύδην, ita ut summis tantùm digitis attingas, et leviter, strictim.

Παρεπιψαύω, (decomp.) leviter attingo, stringo.

Καταψαύω, tango, contrecto, ψαύω. Strab.

Παραψαύω, idem.

Περιψαύω, circùm tango, comprehendo. Nicand.

(Προσψαύω, attingo, vel idem quod ἐπιψαύω. [Soph. Philoct. 1066.] (accedo. Œdip. Tyr. 682.)

Συμψαύω, contingo, tactu mutuo junctus sum.

Σύμψαυσις, contactus.

Ὑποψαύω, leniter attingo, tango.

Composita ex ψαλάσσω.

Ἀψάλακτος, qui tactus non est, vel tangi nequit. Expon. etiam, immotus, immobilis. Soph. in Scythis.

Διαψαλάττεσθαι, Suid. et Hesych. exp. εἰς ἔρωτας διατίλλεσθαι. Pro eodem ponitur et διαψαθάλλειν.

Ὑποψαλάσσω, subtus contrecto, vel, leviter contrecto: apud Suid. ex Aristoph.

ΨΕ'ΓΩ, f. ξω, reprehendo, vitupero. Plat. in Minoë, νεμεσᾷ γὰρ ὁ θεὸς, ὅταν τις ψέγῃ τὸν ἑαυτῷ ὅμοιον, ἢ ἐπαινῇ τὸν ἑαυτῷ ἐναντίως ἔχοντα. Aristoph. in Nub. †1401.† τίνα γνώμην ἔχων ψέγεις τὰ θερμὰ λουτρά; (Æschyl. Ag. 194. 1412. Soph. Œdip. Tyr. 346.)

Ψέγομαι, reprehendor, vituperor. Plat. περὶ δικαίου· κακός ἐστιν ἄνθρωπος, ὁ κακῶς ἐπαινῶν ὁ ἐπὶ χρηστῷ ψεγόμενος.

Ψέγμα, τὸ, vituperium.

Ψέκτης, ου, ὁ, vituperator, reprehensor. Poll. ex Plat.

Ψεκτὸς, ὁ, vituperatus, reprehensus.

Ψεκτικὸς, vituperatori proprius: quo vituperator uti solet: reprehensorius. Item, propensus ad reprehendendum. Poll. l. 5. c. 12.

Ψεκτικῶς, more τῶν ψεκτικῶν, sive ut ψεκτικὸν decet: apud eundem ibidem.

Ψόγος, ου, ὁ, reprehensio, vituperium. Plat. de virt. mor. ἡ νουθεσία καὶ ψόγος ἐμποιεῖ μετάνοιαν καὶ αἰσχύνην. (Eurip. Phœniss. 94. Æsch. Ag. 946. Eum. 441.)

Ψογερὸς, et Ψόγιος, vituperabilis: Hesych.

Composita.

Ἀψεγὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, irreprehensus, vituperio carens. Soph. in El.

[Ἀψεγέως. Apoll. Rhod. Arg. ii. 1023. Ὅσσα δ' ἐνὶ μεγάροις πεπαλαγμένα, κεῖνα θύραζε Ἀψεγέως μέσσῃσιν ἐνὶ ῥέζουσιν ἀγυιαῖς.]

Ἄψεκτος, ὁ καὶ ἡ, idem. Hesych.

Διαψέγω, idem quod ψέγω, apud Plut.

Ἐπίψογος, qui reprehensionem meretur, in vituperium incurrens. Poll. l. 5. c. 44. (Æsch. Ag. 620.)

Κακόψογος, maledicus, qui perperam et nequiter reprehendit. Theogn.

Φιλόψογος, reprehendere amans. Eurip. in Phœniss.

ΨΕΔΝΟ'Σ, ῦ, ὁ, raros habens pilos, calvus, glaber. μαδαρὸς, ἀραιόθριξ. Iliad. Β'. (de Thersite,) Φοξὸς ἔην κεφαλὴν, ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη.

ΨΕ'ΔΩ, curam gero, ἐπιτρέπω, φροντίζω. Hesych.

Ἐπιψέδω, (comp.) ἐπιχώνω, Hesych. inhumo, sepelio. Ubi male ἐπιψέγω.

ΨΕΛΛΟ'Σ, ῦ, ὁ, balbus, blæsus, inarticulatè loquens, ita ut vix intelligi possit. Suidæ specialiter sic dicitur, qui crassiùs pronuntiat literam σ, teste Hesych. Generali significatione apud Plutarch. symp. lib. 1. cap. 4. τοῖς λεγομένοις προστάγμασιν ἐξελέγχουσι, προστάττοντες ᾄδειν ψελλοῖς. ¶ Dicitur et aliquid nobis ψελλὸν esse quod non intelligimus. Æschyl. in Prometh. Τοῦδ' εἴ τι σοὶ ψελλόν τε καὶ δυσεύρετον.

Ψελλότης, ητος, ἡ, balbuties, blæsitas. Aristot.

Ψελλίζω, f. ίσω, balbutio: apud eundem in probl. sect. 11. 1.

Ψελλίζομαι, idem. Plat. in Gorg. ¶ Item, ineptè loquor, nugor. Aristot. metaphys. l. 1.

Ψέλλισμα, τὸ, et ψελλισμὸς, ὁ, balbuties: linguæ hesitatio atque titubatio. Plut. symp. 3. probl. 1. ¶ Apud eundem, ποδάγρας ψελλισμὸν dici quidam volunt quasi catenam et compedes; ut sit à ψέλλιον derivatum. Quidam exp. balbutientem podagram.

ΨΕΥ'ΔΩ, F. σω, fallo, decipio, frustror. Soph. in Ajace, καί με ἔψευσας ἐλπίδος πολύ, multùm fefellisti spem meam. Xen. Pæd. 1. πειρῶ τοι, μὴ ψεῦσαί με ταύτας τὰς ἀγαθὰς ἐλπίδας. (cum Gen. Rei Acc. Pers. Æschyl. Pers. 472.)

Ψεύδομαι, fallor, decipior, frustror. Herodot. ψευσθεὶς ἐλπίδος, spe falsus seu frustratus. Cum dat. Soph. in Ajace, πλευρᾶν ἐμᾶν ψευσθεῖσα δέμας. (Æsch. Ag. 1217.) ¶ Item activè, idem quod ψεύδω. Herodian. lib. 2. τοὺς στρατιώτας ψευσάμενος καὶ ἀπατήσας. †Sic Xen. Pæd. 1. 6. 16.† ¶ Exponitur et, non servo, frango. Ut Il. ή. ὅρκια πιστὰ ψευσάμενοι μαχόμεσθα. Xenoph. Pæd. 6. οὐδὲν γὰρ ψεύδεται ὧν ὑπέσχετο. ¶ Item neutraliter, falsò dico, verbis fallo, mentior. Odyss. Γ'. Ψεύσομαι, ἢ ἔτυμον ἐρέω; Demosth. Olynth. 2. ἀλλ' οὐδαμῶς οἷόν τε ψεύδεσθαι, qui mentiri nequit. † Xen. Pæd. 1. 6. 27.† Cum dat. pers. Act. Apost. cap. 5. Cum infinit. Plut. ἐψεύσατο Θεμιστοκλέους εἶναι. ¶ Dicitur passivè ψεύδεσθαι, ementitum et confictum esse fallendi causa: unde, ἐψευσμέναι ἀγγελίαι, apud Thuc. lib. 6.

Ψεῦσμα, τὸ, mendacium. ¶ Item mendacii nota: pustula quæ mendacium hominum naribus vulgò supercrescere creditur. Schol. Theocr.

Ψεῦσις, εως, ἡ, idem quod ψεῦσμα, in prim. signif.

Ψεύστης, ου, ὁ, mentitor, mendax. Il. ώ. Demosth. de malè gest. leg.

Ψευστέω, mendacium dico, mentior: vel, fallor, scopum propositum non assequor. Iliad. ψ'.

(Ψεληγὶς, q. à ψεύδομαι derivat. Sch. sed potest à ψέω deriv. Æschyl. Suppl. 1050.)

Ψευδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, falsus, mendax: ut, ψευδὴς λόγος, apud Demosth. et Isocr. Exponitur et, fictus, fictitius, simulatus, apud Plut. de discern. adul. ab am. (Æsch. Ag. 629. ψευδῆ. 634.)

Ψευδῶς, falsò, ementitè. Thuc. lib. 1.

Ψεῦδος, εος, τὸ, mendacium, idem quod ψεῦσμα. sæpe apud Hom. et Plat. ¶ Item pustula quæ nari mendacis supercrescere dicitur apud Theocrit. idyll. 12. ¶ Adverbialiter etiam sumitur, pro ψευδῶς. ut Il. ί. Ὦ γέρον, οὔτι ψεῦδος ἐμὰς ἄτας κατέλεξας.

Ψευδίστατος, falsissimus, mendacissimus. apud Aristoph.

Ψευδαλέος, idem cum ψευδής. Nonn.

Ψευδήμων, idem.

Ψύθω, idem quod ψεύδω. unde, ἔψυθον, Hesych. exp. ἐψεύσατο.

Ψύθος, idem quod ψεῦδος, ex quo factum ait Eust. more Dorico, exempto ε, et δ in θ mutato.

Ψυθὴς, apud Hesych. idem valet quod ψευδής. ut, ψυθὸν αἶνον, apud Callim.

Ψυθὴς exp. etiam susurro. Hesych. (Æsch. Ag. 486. 1098.) —— Hinc

Ψυθίζω, susurro, susurra lingua murmuro.

Ψυθιστὴς, susurrator: apud eundem. Quæ cum ψιθυρίζω, et ψιθυριστὴς, cognationem habere videntur.

Ψυδρὸς, (ortum ex ψευδρὸς, per syncopen, ut vult Eust.) falsus, fictitius, ementitus. Hesych.

Composita.

Ἀποψεύδομαι, mentior, fingo, confingo.

Ἄψευστος, ὁ καὶ ἡ, non mendax, non fallax. ¶ Item, non mentitus, non fictus ad fallendum. ¶ Item, non falsus, non violatus, non corruptus.

Ἀψευστέω, non mentior. Polyb. l. 3.

Ἀψευδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, verus, minimè falsus, minimè fallens, certus: ut, ἀψευδεῖ ὄψει, Eurip. in Iph. Taur. † Hesiod. Theog. 232. V. ibi Scholiast.† [Epist. ad Tit. i. 2. ἣν ἐπηγγείλατο ὁ ἀψευδὴς Θεὸς πρὸ χρόνων αἰωνίων, &c. Æschyl. Χοηφ. 557. Ἄναξ Ἀπόλλων, μάντις ἀψευδὴς, &c. Ἀψευδὴς non tantum Personis et brutis Animalibus, sed etiam Rebus tribuitur. Æschyl. Sept. c. Theb. 25. ἐν ὠσὶ νωμῶν καὶ φρεσὶν, πυρὸς δίχα, Χρηστηρίους ὄρνιθας ἀψευδεῖ τέχνῃ. Suppl. 254. Εἴρηκας ἀμφὶ κόσμον ἀψευδῆ λόγον. Eurip. Herc. Fur. 57 Ταύτην ἀνθρώποισιν ἡ δυσπραξία, Ἧς μή ποτ', ὅστις καὶ μέσως εὔνους ἐμοὶ, Τύχοι, φίλων ἔλεγχον ἀψευδέστατον. Pind. Pyth. A. 166. ἀψευδεῖ δὲ πρὸς ἄκμονι χάλκευε γλῶσσαν. Schol. ὅ ἐστι, φιλαλήθως ἴσθι, ἀληθεῖ.]

[Ἀψευδέως. Herodot. Hist. lib. 9. cap. 57. ἐδήλωσέ τε, ἐπεί σφεας ἴδε πρὸς τοὺς ἀψευδέως ἀρίστους ἀνθρώπων μάχῃ διακριθῆναι, &c.]

Ἀψεύδεια, ἡ, veritas, veracitas. apud Aristot. de mundo: ἡ τῶν ὡρῶν ἀψεύδεια, statæ et non aberrantes vices, quæ nunquam fallunt.

Ἀψευδέω, non mentior, verax sum. Dem. in epistol. ad Heracl. et Xenoph. Pæd. 1. † l. 5. p. 120. d.† [Soph. Trach. 474. σοὶ δ' ἐγὼ φράζω κακὸν Πρὸς ἄλλον εἶναι, πρὸς δ' ἔμ' ἀψευδεῖν ἀεί. Demosth. c. Ctesiph. δεῖ γὰρ τὸν κήρυκα ἀψευδεῖν ὅταν τὴν ἀνάρρησιν ἐν τῷ θεάτρῳ ποιῆται πρὸς τοὺς Ἕλληνας.]

Διαψεύδομαι, idem cum ψεύδομαι. Isocrat. in Orat. ad Philipp. διαψευσθεὶς ὑπὸ τῆς ἐλπίδος ἧς εἶχον περὶ σοῦ, deceptus. Et cum genit. Plutarch. in Lyc. διεψεύσθη τοῦ λογισμοῦ, opinione sua est falsus. ¶ Item activè, idem quod ψεύδω, decipio. apud eundem in Fab. διαψεύσασθαι τὸν Ἀννίβαν οὐχ ὑπέμεινε. ¶ Exponitur et, mentior.

Ἀδιάψευστος, (decomp.) qui falli et decipi nequit: vel, qui non fallit, nec decipit. Athen. l. 8.

Ἐπιψεύδομαι, affingo, ementior. Philo de v. M. l. 3.

Καταψεύδομαι, mentior, mendaciter confingo. Item sequente genit. pers. mendaciter dico contra, mendaciter traduco. Demosth. in Mid. οὗτοι δ' ἐχθρὸν καταψεύδονταί μου. Plat. in ep. καταψεύσομαί σου προδοσίαν, proditionis crimen tibi affingam. ¶ Dicuntur et passivè καταψεύδεσθαι, quæ mentita et conficta sunt, apud Plut. in Themist.

Κατάψευσις, figmentum, mendacium. Strabo.

Καταψευσμὸς, mendacium.

Decomp. Ἀκατάψευστος, non ementitus, non confictus. [Herodot. Hist. lib. 4. §. 191. καὶ ἄγριοι ἄνδρες, καὶ γυναῖκες ἄγριαι, καὶ ἄλλα πλῆθει πολλὰ θηρία ἀκατάψευστα.]

Ἐπικαταψεύδομαι, idem quod καταψεύδομαι, vel, mentior adversus. [Herodot. Hist. lib. 5. ὁ μὲν δὴ σφι ἔλεγε, οὐδὲν ἐπικαταψευσάμενος. Thucyd. Hist. lib. 8. καὶ ἄλλα πολλὰ ἐπικαταψευδόμενος ἔλεγον.]

Συγκαταψεύδομαι, simul mendacio opprimo. Æschin. [de falsa Legat. Ἀριστοφάνης μου συγκατεψεύσατο, &c.]

Προσψεύδομαι, idem quod ἐπιψεύδομαι.

[Συμψεύδομαι. Polyb. Hist. lib. 6. ᾗ καὶ συμψεύδονται καὶ συγχρῶνται πάντες οἱ μόναρχοι, καθ' ὅσον οἷοί τ' εἰσί, τῷ τῆς βασιλείας ὀνόματι.]

Φιλοψευδὴς, mendaciorum amans.

Φιλοψευδία, ἡ, mendacii studium. Hippocr. epist. ad Demag.

ΨΕ'ΦΟΣ, τὸ, tenebræ, obscuritas, σκότος. Suid. Item, fumus. Hesych. ¶ Item adjectivè, tenebrosus, obscurus: ut, ψέφος νυκτὸς, apud eundem Hesych.

Ψεφαρὸς, obscurus, non clarus: apud eundem.

Ψεφεννὸς, idem. Eurip.

Ψεφὰς, ἡ, idem quod ψέφος, tenebræ, apud eundem Hesych.   obtenebro, κατασκοτίζω Idem.

Καταψεφόω, ῶ, (comp.)

ΨΗ'Ν, ηνὸς, ὁ, vermiculus vel culex in caprificis nascens, teste Aristotel. histor. anim. lib. 5. cap. 32. et Theophrast. de caus. pl. lib. 2. cap. 21.

Ψηνίζω, caprifico, i. [illegible] culicibus ficariis grossos ad maturitatem perduco.

ΨΗΝΟ΄Σ, οῦ, ὁ, calvus, φαλακρὸς, ψιλὸς, rarus. Hesych. Suid. ¶ Ridiculus, jocosus.

Ψηνίζω, rado. (nam rasi sunt calvi.) Suid. ¶ Ineo, in obscœnâ signif. Suid. [Aristoph. Equit. 520.]

Ὑποψηνίζω, (comp.) unde ὑποψηνισμένη, ἡ ἐγκύμων, feta, turgentem habens uterum, à mare impleta.

ΨΗ͂ΣΣΑ, et Atticè, ψῆττα, piscis è latorum genere. Athen. lib. 7. et Aristot. hist. anim. l. 9. c. 37.

ΨΗ͂ΦΟΣ, ου, ἡ, lapillus, calculus. Herodot. in Thalia, αἱ μὲν τῶν Περσέων κεφαλαὶ εἰσὶ ἀσθενέες οὕτως, ὥστε, εἰ θέλοις ψήφῳ μούνῃ βαλεῖν, διατετρανέεις. ¶ Item pro lapillo pretioso, gemma: apud Dioscorid. ¶ Item, scrupus, calculus, quo luditur. Plutarch. in lib. de def. orac. ¶ Item, calculus, quo in computando utimur. ¶ Item, calculus, quo suffragium fertur in comitiis. et, calculus judicialis. apud Lys. et Plut. in Alcib. et in Apophth. ¶ Interdum pro eo quod calculo et calculatione efficitur; quod vulgo computus et computum dicitur. Sic et pro ipso suffragio sumitur, seu sententiâ et decreto, quod calculis ferebatur. ut apud Dem. in Ctesiph. ἕως αἱ ψῆφοι αὐτοῦ ἐγένοντο. Sic et alibi apud eundem. † Xen. Pæd. 1. 3. 14. ψῆφον ἐμβάλλειν, referre in decretum fut. l. 2. p. 49. b.† [Æsch. Ag. 579. 825. Philostr. l. 2. c. 40. l. 3. c. 27.] ☞ Deducitur à ψάω, significante λεπτύνω. Sunt enim propriè ψῆφοι attenuati lapilli.

Ψήφινος, ὁ καὶ ἡ, qui calculis constat, ex calculis factus.

Ψηφίζω, calculis computo. Et general. computo, supputo. Epigr. lib. 2. ζῇ δ' ἡ ψῆφος νῦν τοῦ ψηφίζοντος ἑταίρα. Cum accus. Lucæ 14. ψηφίζει τὴν δαπάνην. ¶ Item, decerno, statuo. Soph. in Ajace, οὐκ ἄν ποτε Δίκην κατ' ἄλλου φωτὸς ὧδ' ἐψήφισαν. Sic et apud Herodian. lib. 2.

Ψηφίζομαι, idem cum ψηφίζω, in post. signif. calculo meo aut suffragio statuo, vel simpliciter, decerno, scisco. Thuc. l. 1. ἐψηφίσαντο ἃ ἐκέλευε. † Xen. Pæd. l. 2. 49. a.† Plut. in Per. ψηφίζεται τὸν εἰς Σάμον πλοῦν. Et cum infin. apud Dem. in orat. πρὸς Πολυκλ. Hinc partic. ἐψηφισμένος, et ψηφισθεὶς, decretus. Isocrat. et Appian. ¶ Dicuntur et judices ψηφίζεσθαι, cùm sententiam ferunt: et apud Aristoph. in Vesp. et Dem. adversus Olymp. ¶ Item, ψηφίζομαι, suffragor, adstipulor, ejusdem sum sententiæ, cum dativ. apud Philostr. et Chrysost. [Æsch. Ag. 1362.]

Ψήφισμα, τὸ, psephisma, i. decretum, scitum, plebiscitum, sæpe apud Dem. Tribuitur etiam diis et deabus, apud Plut. in lib. de exil. ex Emped. et Aristoph. in Vesp. † et Nub. 1015. γράφειν. ver. 1431.†

Ψηφισματώδης, ad decretum pertinens, aut decreto similis, de naturâ decreti, decreti naturam resipiens. Aristot. eth. l. 5. c. 7.

Ψηφιστὴς, οῦ, ὁ, calculator, computator, supputator.

Ψηφὶς, ῖδος, ἡ, idem quod ψῆφος, calculus, scrupus, lapillus. Plut. symp. 4. Phil. de mund. ¶ Item, calculus computatorius. Epigram. lib. 2. ¶ Item, calculus quo suffragium fertur. ¶ Item, lapillus pretiosus, gemma. in Anth. Epigr.

Ψηφάω, cogito, curo, ratiocinor. unde, ψηφᾶν, Hesych. est φροντίζειν.

Ψῆφαξ, Æolicè dicitur pro ψῆφος. Dicitur et ψάφιγξ, pro iisdem.

Composita.

Ἀναψηφίζω, iterum fero suffragia. Dion. hist. l. 39.

Ἀναψήφισις, suffragiorum iteratio.

Ἀντιψηφίζομαι, contrà decerno, contrà statuo seu scisco. Max. Tyr.

[Ἀντίψηφος. Plat. Alcibiad. οὐδὲ γὰρ ἂν οἷός σε ἀντίψηφον ἐμοὶ τῷ θεῷ γενέσθαι.]

Ἀποψηφίζομαι, suffragio meo absolvo: vel simpliciter, absolvo. Demosthen. ἀπεψηφίσασθέ μου, decreto vestro me absolvistis. ¶ Item, suffragio meo antiquo seu aboleo: ut, ἀποψηφίζεσθαι τὴν γραφὴν, apud Æsch. antiquare criminationem. Exponitur et, abrogo: cum accusat. pers. Plut. in Dione. Item, repello suffragio à magistratu quem quis petit: ut apud eundem in Coriol. ¶ Item, censeo. Demosthen. ἀπεψηφίσαντο μὴ πέμπειν, censuerunt, non mittendum.

[Ἀποψηφιστέον. Demosth. Adv. Androtion. ὅτι τοίνυν οὐδ' εἰ φανερῶς ἔμελλεν, ἀδίκως τούτων, μηδὲν εἰπόντων, μηδ' ἐθελόντων εἰσπράττειν.]

Ἀποψήφισις, absolutio, actio absolvendi reum. Item q. d. è tribu motio et ejectio: judicium, quo quis, peregrinitatis arcessitus, quasi in tribus suæ tabulas obrepserit, judicum sententiâ, damnatur.

Ἄψηφος, ὁ καὶ ἡ, suffragio carens.

Ἀψήφιστος, qui non tulit suffragium et sententiam. [Aristoph. Vesp. 750. Τίς ἀψήφιστος ἀνιστάσθω. Vide Schol. et Suid. Lex. i. 406.] ¶ Item, non computatus.

Διαψηφίζομαι, calculum in urnam mitto, sententiam de aliqua re dico. Plat. de leg. et Dem.

Διαψήφισις, suffragiorum disquisitio et latio, sententiarum dictio. Exponitur et, disquisitio, apud Plat. de leg. l. 9. et Lys. ¶ Sic propriè dicebatur recognitio recensióve civium populatim tributimque citatorum: ob id instituta, ut obreptitii cives, et falsò in civitatem adscripti, tribu et populo moverentur, apud Demosthen.

Διαψηφιστὴς, calculator, qui suffragia colligit. Paul.

Ἐπιψηφίζω, in suffragium mitto, ad suffragium ferendum voco, rogo sententias. Thuc. l. 1. Plat. in Gorg. ¶ Item, suffragio meo confirmo, decreto comprobo. Xen. anab. l. 7. et Æschin. in Ctesiph. Cum dat. Luc. in Tim. ἐπεψήφισε τῇ ἐκκλησίᾳ Τίμων, confirmavit decretum concionis.

Ἐπιψηφίζομαι, scisco, decerno. Xen. ¶ Dicitur et passivè, ἐπιψηφίζεσθαι, quod decreto confirmatur, aut decernitur: unde, ἐπιψηφισμένη ἀμνηστία, apud Appian. bell. civil. l. 3.

Ἐπιψήφισις, actio vocandi in suffragia. ¶ Item, confirmatio decreti.

Συνεπιψηφίζω, (decomp.) unà cum aliis suffragio meo confirmo. Aristot. polit. l. 2.

Ἰσόψηφος, ὁ καὶ ἡ, qui par est in suffragio ferendo, parem autoritatem in suffragio ferendo habens. Thuc. l. 3. [Æsch. Eum. 744. 798.] Dicuntur et versus quidam Homeri ἰσόψηφοι, apud Gell. l. 14. c. 6.

Ἰσοψηφία, ἡ, par autoritas in suffragiis ferendis. Exponitur et, par numerus suffragiorum.

Καταψηφίζομαι, suffragio meo damno: vel simpliciter, damno, condemno. Cum genit. pers. Plat. in apolog. Cum genit. et accus. rei: apud eundem in Gorg. et Xenoph. in apolog. Pret. κατεψήφισμαι, damnatus sum: unde, κατεψηφισμένος, et, καταψηφισθεὶς, damnatus: apud eundem Plat. ¶ Item, καταψηφίζομαι, faciendum esse censeo: vel simpliciter, censeo, Aristotel. polit. ¶ Item negativam sententiam fero, pronuncio negativè.

[Καταψηφιστέον. Demosth. Orat. adv. Androtion. ἔστ' εἰ μηδενὸς ἄλλου ἕνεκα, διά γε ταῦτα καταψηφιστέον.]

Συγκαταψηφίζομαι, (decomp.) unà damno. Act. Apost. c. 3. συγκατεψηφίσθη, exp. communibus calculis est allectus.

Μελαμψηφὶς, ῖδος, ἡ, nigros calculos seu lapillos habens. Gell. [Callim. Hym. in Dian. 100. αἱ μὲν ἐπ' ὄχθῃ Αἵν' ἐβόσκοντο μελαμψηφῖδος Ἀναύρου, &c. Vide Observ. Illustr. Spanh. pag. 203. Hym. in Del. 76.]

Μεταψηφίζω, quod uni decretum est, in alium transfero: unde apud Appian. belli civil. lib. 4. Συρία καὶ Μακεδονία ἐς τοὺς ὑπάτους Ἀντώνιον καὶ Δολοβέλλαν μεταψηφίζεσθαι dicuntur, i. in consules Antonium et Dolabellam transferri, cum aliis decretæ essent.

Μεταψήφισις, decretum quo aliquid ex uno in alium transfertur.

Μονόψηφος, unius suffragii. Pind. [Æsch. Suppl. 378.]

Ὁμόψηφος, cujus idem est suffragium, seu eadem sententia. Item, annumeratus in ferenda sententia. Herodot. [lib. 7. μετὰ δὲ δύο τῶν στρατηγῶν ὁμόψηφον τὸν Ἀργεῖον εἶναι, κελεύειν αὐτόν.]

Παμψηφεὶ, omnium calculis, omnium suffragiis.

Περίψηφος, calculator, ratiocinator. Suid.

Πολύψηφος, qui multa æquat suffragia: propter dignitatem. Luc.

Πολυψηφία, multitudo suffragia ferentium. Thuc.

Πολυψηφὶς, ῖδος, ὁ καὶ ἡ, multos habens calculos seu lapillos: ut, πολυψηφῖδι ῥηγμῖνι θαλάσσης, Naumach. [Herodot Hist. lib. 1. cap. 55. ex Orac. Delph. Καὶ τότε Λυδὲ ποδαβρὲ πολυψηφῖδα παρ' Ἕρμον φεύγειν.]

Προψηφίζομαι, ultrà decerno. Exponitur et, aliud scisco et decerno. Appian.

Σύμψηφος, idem quod ὁμόψηφος, in prima signif. Plat. de rep. l. 2.

Συμψηφίζω, cum σύμψηφος. [Aristoph. Lysistr. 142. ξυμψηφίσαι. Lege omnino Schol. Bisct.]

ΨΙΑ͂, ἡ, lætitia, χαρὰ, ludus, παιδιὰ, voluptas, (naturæ rorantis.) Suid.

Ψιὰς, άδος, ἡ, roris gutta, stilla minuta et exilis, ros: idem quod ψακὰς, ῥανὶς, σταγών. Il. π'. Αἱματοέσσας δὲ ψιάδας κατέχευεν ἔραζε Παῖδα φίλον τιμῶν. Hesiod. in Asp. † 384.† ψιάδας βάλεν αἱματοέσσας, Σῆμα τιθεὶς πολέμοιο ἑῷ μέγα θαρσεῖ παιδί.

Ψιάδω, ludo: παίζω. Hesych.

Ψιαρὸς, roris instar exhilarans, odore imprimis; odorus, εὐώδης.

Ψιάζω, roro, guttatim cado, minutatim stillo. idem quod ψακάζω. Aristoph. in Lysist. τοὶ δὲ παρ' Εὐρώταν ψιάζοντι.

ΨΙ΄ΑΘΟΣ, ἡ, vel ὁ, storea, teges: peculiariter ea quæ è junco aut vitili contexitur. Aristoph. in Ran. Ὁ δ' ἔχετ' ἐξάξας γε τὰς ψιάθους λαβών. Apud eundem legitur et masculino genere. Item, ipsa planta ex qua texitur storea. Hesych.

Ψιάθιον, ου, τὸ, storeola, tegeticula, Dioscorid. l. 5. c. 103. φορμίσκος. Diosc. ibid. c. 95. ψιάθιον καλάμινον, teges vel storea arundinea.

Ψιαθηδὸν, in modum tegetis seu storeæ. schol. Theo.

ΨΙΒΑΖΩ, suffio, pedo. ἐκπνεῖ, βδεῖ. Hesych.

ΨΙ΄ΔΩΝ, ωνος, et ων, calumniator, susurro, ψίθυρος, λάβδος. Hesychius.

ΨΙ΄ΖΟΜΑΙ, fleo, κλαίω. Hesych.

ΨΙΘΙ΄Α, ἡ, vitis Pramnia, interpr. Nicand. in Alexiph. Sic, οἶνος ψίθιος, et passum psithium, et melampsithium passum, apud Plin. l. 14. c. 9.

ΨΙ΄ΘΟΣ, ου, ὁ, convitium.

ΨΙ΄ΘΥΡΟΣ, ου, ὁ καὶ ἡ, susurrus, tenuiorem et exiliorem sonum edens. Soph. in Ajace, Τοιούσδε λόγους ψιθύρους πλάσσων Εἰς ὦτα φέρει πᾶσιν Ὀδυσσεύς. ¶ Item substantivè, susurro, qui maledicis susurris alios traducere solet. Plut. symp. 7.

Ψιθύρα, instrumentum quoddam musicum, de quo Poll. l. 4. c. 9.

Ψιθυρίζω, f. ίσω, susurro. † Aristoph. Nub. 1004.† Plut. in Agesil. ψιθυρίζουσαν εἶναι πρὸς τὰς χελιδόνας. Pollux hirundinum proprium esse vult. [Theoc. Id. 2. 141.] ¶ Significat etiam, obtrecto, obloquor, occulta delatione accuso. ut apud Suid. Σαῦλος dicitur ψιθυρίσαι Θεοῦ κατὰ Ἰωνάθαν.

Ψιθύρισμα, τὸ, susurrus et lene murmur. Theocr. idyll. [ver. 1.]

Ψιθυρισμὸς, οῦ, ὁ, susurratio: Plut. de aud. Item, occulta delatio. in epist. ad Corinth. 2. c. 12.

Ψιθυριστὴς, οῦ, ὁ, susurrator: item, occultus delator, in epist. ad Roman. cap. 1.

Composita.

Διαψιθυρίζω, murmuro, susurro. Lucian. in conv.

Καταψιθυρίζω, insusurro. Plut.

Προσψιθυρίζω, q. d. adsusurro, adsibilo. in Epigr.

Συμψιθυρίζω, q. d. consusurro: unà susurro. Plut. περὶ πολυπραγμ.

Ὑποψιθυρίζω, clanculum murmuro, leniter susurro. Hesych.

ΨΙΛΟ΄Σ, οῦ, ὁ, tenuis, exilis. † μάχαιρα. Xen. Pæd. l. 4. p. 111. c. V. ibi Leunclavius.† In qua signif. frequenter legitur apud gramm. Demetr. Phal. et Athen. Πνεῦμα ψιλὸν, spiritus tenuis et lenis. ¶ Item, nudus, glaber, ut, ψιλὸς ὅπλων, armis nudus, Plat. de leg. et, ψιλὸς ἱππέων. Herodot. † Sic ψιλὸς ἱππέων, nudus equitibus. Xen. Pæd. l. 5. p. 133. a.† Sæpe aliquid dicitur esse ψιλὸν, omisso genitivo declarante id à quo est nudum. Sic, ψιλὸν δέρμα dicitur, pro ψιλὸν τριχῶν, apud Hom. Il. ι'. Sic, γῆ ψιλὴ, pro ψιλὴ δενδρέων, terra nuda et non consita, Il. ι'. et apud Dem. Dicitur et, ψιλὸς, pro ψιλὸς ὅπλων, apud Thuc. l. 3. Unde, οἱ ψιλοὶ στρατιῶται, milites levis armaturæ, apud eundem, et cæt. historicos. Sic, ψιλὴ, pro, ψιλὴ μαλλῶν δάπις, apud Athen. l. 5. Sic et, τὰ ψιλὰ, pro, τὰ ψιλὰ δένδρων καὶ φυτῶν χωρία, apud Xen. de venat.

Ψιλῶς, cum tenui litera vel spiritu: apud Athen. lib. 9. Item, nudè, leviter. Hesych.

Ψιλότης, ητος, ἡ, nuditas, glabrities. Plut. symp. 3. probl. 4.

Ψιλεῖς, οἱ, sc. στρατιῶται, iidem qui et ψιλοί. Eust.

Ψιλεὺς, έως, ὁ, Suidæ est ὁ ἐπ' ἄκρου χοροῦ ἱστάμενος. Hesychio ψιλεῖς sunt, qui postremo in chorea loco sunt.

Ψιλίζω, nudo: apud Eust.

Ψιλόω, itidem, nudo, privo. Thucyd. lib. 3. Xenoph. Pæd. 4. Item, deglabro, depilo. unde, ἐψιλωμένος, cui pili evulsi sunt, apud Aristotel.

Ψίλωσις, ἡ, nudatio, deglabratio. Athen l. 12. ¶ Spiritus lenis frequens usus.

Ψιλωτὴς, nudator, denudator.

Ψιλωτικὸς, qui gaudet vocabulorum ψιλώσει, Eustath. ut Æolica dialectus.

Ψίλωθρον, τὸ, medicamentum, quo utuntur in deglabrando et depilando corpore. ¶ Peculiariter sic dicta est vitis alba: ut est apud Dioscorid. quòd esset ex genere eorum quibus corpus pilis nudari potest.

Composita.

Ἀκρόψιλος, ὁ et ἡ, in summo nudus. Gal. apud Hippocr.

Ἀποψιλόω, idem quod ψιλόω. [Aristoph. Thesm. 545. Ταύτης ἀποψιλώσομεν τὸν χοῖρον. Schol. Ἀποτιλοῦμεν, ἐκτιλοῦμεν τὰς τρίχας τῆς γαστρὸς, ἡ μήτρας. Lysistr. 827. Schol. Æschyl. Choëph. 693. φίλων ἀποψιλοῖς με τὴν παναθλίαν. Schol. ἀπογυμνοῖς με. Herodot. Hist. lib. 3. cap. 32. νῦν δ' εἰπεῖν, Ταῦτα μέν τοι κατά σε τὸν ἀδελφεὸν ἐμιμήσαο, τὸν Κύρου οἶκον ἀποψιλώσας.]

Ἀποψίλωσις, idem quod ψίλωσις.

Ἄψιλος, non nudus vel glaber. Hesych.

Καταψιλόω, connudo, compilo, idem cum ἀποψιλόω.

Περιψιλόω, circumcircà nudo, in orbem deglabro. [Herodot. Hist. lib. 9. ἐφάνη δὲ καὶ τόδε ὕστερον ἐπὶ τούτων τῶν νεκρῶν περιψιλωθέντων τὰς σάρκας —— εὑρέθη κεφαλὴ &c.]

Φιλόψιλος, φιλῶν καὶ φιλοῦσα ἐπ' ἄκρω χερῶ ἵστασθαι. Suid. ex Alcmane.

ΨΙ'ΜΜΥΘΟΣ, sive ψιμυθὸς, ου, ὁ, cerussa. Lucil. in Epigr. Μὴ τοίνυν τὸ πρόσωπον ὅλον ψιμύθῳ κατάπλαττε.

Ψιμύθιον, sive ψιμμύθιον, τὸ, idem. Aristot. eth. 1. c. 6. Athen. lib. 13. Diosc. l. 5. c. 65. ‡ Aristoph. Plut 1065.‡

Ψιμμυθίω, ῶ, cerussa illino, seu dealbo, cerussa fuco. Plutarch. in Alcib.

ΨΙ'ΝΑΘΟΣ, ἡ, caprea, ἀγρία αἴξ. Hesych.

ΨΙ'ΝΔΕΣΘΑΙ, flere, κλαίειν. Hesych.

ΨΙ'ΝΕΣΘΑΙ dicitur vitis quum deflorens irrorat, aut quum acini defluunt, et remanentes parvuli constant. Theophr. hist. pl. lib. 4. cap. 16.

Ψινὰς ἄμπελος, vitis cui fructus decidit seu defluit, vitis quæ fructum amittere solet: ibid. Eadem dicitur et ῥοάς. At vicium ac defluvium ῥοάδον vitium, est ἡ ῥοάς.

Ψινάζειν, foliis defluere, φυλλοῤῥοεῖν.

ΨΙ'ΝΘΟΣ, delectatio, τέρψις. Hesych. ¶ Unde nomen habet ἄψινθος, et ἀψίνθιον, herba, ob amarorem, minimè delectabilis.

ΨΙΝΥ'ΘΙΟΣ, vilis, vitiosus, φαῦλος. Suid.

ΨΙ'Ξ, ψιχὸς, mica, minutum frustulum panis friati. Alex. Aphr. ἐὰν ψὶξ ἡ τυχοῦσα εἰς τραχεῖαν ἀρτηρίαν παραδέξηται, πνιγμοὺς ἐμποιεῖ. Sic apud Greg. ἡ ψὶξ παραδραμοῦσα ἀπώλεσε. ¶ Pro eodem dicitur et ψίχη, apud Hesych.

Ψιχίον, τὸ, parva mica, minutissimum frustulum. Matth. c. 15.

Ψιχώδης, micæ speciem gerens, minutus instar micæ: apud Eust.

ΨΙΤΤΑ'ΚΗ, ης, ἡ, psittaca: Indica avis humanam vocem imitans. apud Arist. hist. anim. l. 8. c. 12. Dicitur et ψιττακὸς, ab Athen. l. 9. et Plut. de solert. anim. itidemque psittacus à Latinis. Vocatur etiam σιττακός. Vide Ælian. Oppian. et Plin.

ΨΟ'ΛΟΣ, ου, ὁ, fumus. item flamma, et fuligo. Æschyl. apud schol. Nicandri, Κάρφει παλαιῷ [illegible] ψόλῳ.

Ψολόεις, εντος, ὁ, fumidus, fumosus: vel, flammeus, flammans. item, fuliginosus ut, ψολόεις κεραυνὸς, Od. ψ'. et apud Hesiod. in Asp. ‡ 422. Theog. 515.‡ et apud Aristot. de mundo.

ΨΟ'ΦΟΣ, ου, ὁ, strepitus, crepitus. Interdum et, fragor: vel generaliùs, sonus. Epigr. l. 2. Ὁ ψόφος ἐν [illegible] ἐν ὠσὶ, strepitus scuticæ audiebatur. Thuc. l. 3. (de tegula,) ἣ πεσοῦσα ψόφον ἐποίησε, καὶ αὐτίκα βοὴ ἦν. Aristotel. οἱ δὲ ἰχθύες ἄφωνοι μέν εἰσι, ψόφους δέ τινας ἀφιᾶσι, sonos quosdam emittunt.

Ψοφώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, crepitu seu sonitu plenus, sonorus, sonans. Aristot. rhet. l. 3.

Ψοφέω, strepitum seu crepitum edo: sonitum do: vel sono. Aristoph. ψοφεῖ λάλον τι. Plut. in Publ. ψοφοῦντες τὰς αὐτῶν θύρας, foribus pulsatis strepitum excitant.

Ψόφημα, τὸ, idem quod ψόφος. Greg.

Ψοφητικὸς, οῦ, ὁ, strepitum edens, streperus: vel, qui strepitum et sonum edere potest: apud Suid.

Composita.

Ἀποψοφῶ, idem quod ψοφῶ. vel, magnum strepitum edo. Item, crepitum ventris edo, pedo. Aristotel. histor. anim. lib. 9. cap. 48. Athen. lib. 9.

Ἄψοφος, ου, ὁ καὶ ἡ, strepitum seu crepitum nullum edens: tacitus, silens. (Soph. Tr. 984.) [Eurip. Troad. 887. πάντα γὰρ δι' ἀψόφου Βαίνων κελεύθου, κατὰ δίκην τὰ θνήτ' ἄγεις. Ἄψοφον autem vocat viam Providentiæ Divinæ, quia nec vestigium, nec velum relinquit, nec strepitum facit, quo vel aures vel oculi hominum ad illam investigandam dirigantur. (J. Barnes.)]

Ἀψόφητος, ut apud Soph. in Ajace, ἀψόφητος κωκυμάτων, nullum strepitum edens lamentis.

Ἀψοφητὶ, sine strepitu. Hesych. et Suid. [Aristot. de Hist. Animal. lib. 4. cap. 8. ἐν μὲν ἀψοφητὶ προσπλέουσι, λανθάνουσι, καὶ καταλαμβάνουσιν ἐντυγχάνοντας· ἐὰν δέ τις ψοφήσας &c.] [Philostr. l. 3. c. 36.]

Ἔμψοφος, cui sonitus inest, sonitus non expers.

Περιψοφέω, obstrepo, circumstrepo, circumsono.

Περιψόφησις, circumstrepitus, strepitus circumsonans. Plut.

[Συμψοφέω. Polyb. Hist. lib. 1. τότε δὲ καὶ τὸ τῶν Ῥωμαίων στρατόπεδον κατὰ τὰ παρ' αὐτοῖς ἔθη συνεψόφησε τοῖς ὅπλοις.]

Ὑποψοφέω, leviter strepo.

ΨΥ'ΔΡΑΚΕΣ, et ψυδράκια, dicuntur pustulæ parvæ veluti bullæ quædam supra cutem eminentes. Gal. l. 1. κατὰ τόπ. Diosc. l. 4. c. 119. ☞ Ἀπὸ ψύχους, i. à frigore, à quo oriuntur.

Ἀψυδράκιστος, (comp.) pustulis illis, quæ ψύδρακες dicuntur, non infestatus. Diosc.

ΨΥ'ΛΛΟΣ, ου, ὁ, et ψύλλα, ης, ἡ, pulex. Aristotel. hist. anim. l. 5. c. 31. Apud Theophr. hist. pl. l. 7. c. 5. dicuntur ψύλλαι infestare etiam olera. ¶ Ψύλλα dicitur etiam genus phalangii, apud Aristot. hist. an. l. 9. c. 39.

Ψύλλιον, ου, τὸ, psyllium, pulicaria herba. Dioscor. lib. 4. cap. 70. et Plin. l. 25. c. 11.

Ψυλλίζω, pulico, i. pulices venor.

ΨΥ'ΛΩΝ, ωνος, ὁ, psylon, piscis in littoribus pariens. Aristotel. anim. l. 6. c. 14.

ΨΥΧΗ', ῆς, ἡ, anima, vita. (☞ A ψύχω, significante spiro, vel refrigero. Nam Chrysippus, apud Plutarch. περὶ στωϊκῶν ἐναντιωμάτων, putat, τὸ βρέφος ἐν τῇ γαστρὶ φύσει τρέφεσθαι, καθάπερ φυτόν. ὅταν δὲ τεχθῇ, ψυχόμενον ὑπὸ τοῦ ἀέρος, καὶ στομούμενον, τὸ πνεῦμα μεταβάλλειν, καὶ γίνεσθαι ζῶον. ὅθεν οὐκ ἀπὸ τρόπου τὴν ψυχὴν ὠνομάσθαι παρὰ τὴν ψύξιν. Itidemque Socr. apud Plat. in Cratylo, οἶμαί τι τοιοῦτον νοεῖν τοὺς τὴν ψυχὴν ὀνομάσαντας, ὡς τοῦτο ἄρα, ὅταν παρῇ τῷ σώματι, αἴτιόν ἐστι τοῦ ζῆν αὐτῷ, τὴν τοῦ ἀναπνεῖν δύναμιν παρέχον, καὶ ἀναψῦχον. ἅμα δὲ ἐκλείποντος τοῦ ἀναψύχοντος, τὸ σῶμα ἀπόλλυταί τε καὶ τελευτᾷ.) Iliad. ι. Οὐ γὰρ ἐμοὶ ψυχῆς ἀντάξιον, οὐδ' ὅσα φασὶν Ἴλιον ἐκτῆσθαι, non tanti æstimo, quanti animam seu vitam meam. Thuc. l. 8. περὶ τῆς ψυχῆς δι' ἐκείνους κινδυνεύειν, de vita periclitandi. Brutis quoque animantibus tribuitur. Ut Od. ξ'. (de sue,) Τὸν δ' ἔλιπε ψυχή· τοὶ δ' ἔσφαξάν τε καὶ εὗσαν. Et apud Luc. ἡ ψυχὴ τῶν ἐντέρων. Dicitur etiam de plantis. Impropriè pro sanguine accipitur, apud Aristoph. in Nub. ‡ 711.‡ Καὶ τὴν ψυχὴν ἐκπίνουσι, animam mihi exsugunt. ¶ Ψυχὴ interdum peculiariter dicitur animæ pars ratione prædita, qua à cæteris animantibus distinguimur. Latinè animus, ratio. Isocr. ad Demon. ἡ ψυχὴ τοῖς σπουδαίοις λόγοις αὔξεσθαι δεῖ. ‡ οὐ ψυχὴ ἀλλὰ νόμος μέτρον αὐτῷ ἐστι. Xen. Pæd. 1. 3. 15.‡ ¶ Interdum sic dicitur animi audacia et strenuitas. ut Xen. Hell. 3. τὸ εἶδος [illegible], καὶ τὴν ψυχὴν [illegible]. ‡ Pæd. l. 2. 40. d. quod et pag. 41. b. in φρόνημα mutatur.‡ In bestiis ψυχὴ, dicitur etiam ferum ingenium. ut apud Isocr. Θηρίων τὰς ψυχὰς ἡμεροῦμεν, ferarum ingenia cicuramus. ¶ Ψυχὴ phrasi Hebraicæ linguæ peculiari dicitur homo. Ut Rom. c. 13. πᾶσα ψυχὴ ἐξουσίαις ὑπερεχούσαις ὑποτασσέσθω. Sic et Act. c. 2. et alibi in Nov. Test. ¶ Ψυχὴ, anima, i. spiritus, flatus. Hes. ¶ Item, papilio. apud Plut. symp. 2. prob. 3. et Arist. hist. an. l. 5. 19. [μεγάλων ψυχῶν, pro viris magnis. Soph. Aj. 154. Æsch. Pers 632. 843. Eum. 115. Ag. 1652. Eurip. Med. 226. id. Phœniss. 901. Theoc. ις'. 24.]

Ψυχῖνος, ου, ὁ, animatus, anima præditus, vivus. Luc.

Ψυχικὸς, animalis, qui animæ vel animi est, ad animum vel animam pertinens. ut, ψυχικὴ νόσος, Plut. περὶ φιλοπλουτ. et, ψυχικαὶ ἡδοναὶ, Aristot. eth. 3. c. 10. ¶ In sacris literis τῷ πνευματικῷ opponitur: ut in Epist. ad Cor. 1. c. 15. vers. 45. et c. 2. vers. 14.

Ψυχικῶς, animaliter, animo. Ψυχικῶς [illegible], animo contristatus.

Ψυχάριον, animula. Plat. [de Rep.]

Ψυχίδιον, idem. Luc.

Ψυχόω, animo, animam et vitam indo, vivum facio. Epigr. l. 4. Τίς λίθον ἐψύχωσε; Item, animo, i. animum addo, calcar et stimulum subdo. Theophyl. ep. 1.

Ψυχόομαι, animatus fio, animum sumo. Phil. de vita M. l. 1. ἃ δ' αἰτίας ψυχωθεῖσα εἶχε.

Ψύχωσις, εως, ἡ, animatio, et q. d. animæ inditio. Greg.

Composita.

Ἀντίψυχος, ου, ὁ καὶ ἡ, vicem animæ præstans. Τὸ ἀντίψυχον, quod pro anima datur. Chrysost. in epist. ad Coloss.

Ἀπαλόψυχος, qui est animo molli, effœminato: pusillanimis. Epigr.

Ἀσθενόψυχος, debilis animo, animus infirmus. Joseph.

Ἄψυχος, animâ carens, inanimatus seu inanimus. Plut. de solert. anim. et alibi. Item timidus. Hesych.

Ἀψυχία, ἡ, inanimum esse. Item, timiditas, ignavia. Eurip. Significat etiam, animi deliquium, defectio animi; apud Hippocr. in prorrhet. et alibi.

Ἀψυχέω, animæ expers sum. Item, animo linquor, exanimor. apud eundem.

Βαρύψυχος, qui gravi et ignavo animo est. Soph. in Ajace.

Δειλόψυχος, ὁ καὶ ἡ, timidus. Joseph.

Δίψυχος, qui duplicis animi est, duplex animo: in ep. Jacobi c. 1.

Ἔμψυχος, in quo anima est: animâ vitali præditus; spirans, vivus. (Eurip. Med. 230.) Plat. in Phædr. et in Tim. &c.

Ἐμψύχως, vivè, vivaciter, animatè. Hermog.

Ἐμψυχία, animatio, vivificatio. Plut.

Ἐμψυχόω, ῶ, animam indo seu inspiro, animo, vivifico. Epigr.

Μετεμψυχόω, (decomp.) transfero in aliud ἔμψυχον, traduco animam ex uno corpore animato in aliud.

Μετεμψύχωσις, translatio seu traductio animæ ex uno corpore in aliud. Plat. in Phæd. qualem Pythagoras asserebat.

Εὔψυχος, qui generoso et alacri animo est, animosus, magnanimus. (Æsch. Pers. 394.) Thuc. lib. 2. Synes. ep. 4. Exponitur etiam, lætus, animo miti præditus.

Εὐψύχως, animosè, forti et magno animo. Poll. l. 3. c. 28.

Εὐψυχία, ἡ, animi præstantia et fortitudo, magnanimitas. Thucyd. lib. 1. et 2. (Θαρσαλέως, ἀνδρεία. Æsch. Pers. 326. Eurip. Med. 404.)

Εὐψυχέω, sum animo præstanti, forti magnoque animo sum, vel bono sum animo, confido. Poll. l. 3. c. 28.

Ἱερόψυχος, qui est divinæ mentis, divinum animum habens. Joseph.

Ἰσόψυχος, pari animo præditus: vel, unanimus. (Æsch. Ag. 1479.)

Κακόψυχος, pusillanimis, qui est animo demisso.

Κακοψυχία, pusillanimitas, demissio animi. [Plat. de Leg. lib. 7. οὐ σμικρὸν μέρος εὐψυχίας καὶ κακοψυχίας ἑκάτερον γεγονέναι, γίγνοιτ' ἄν.]

Λαμπρόψυχος, qui egregio et præstanti animo est.

Λειποψυχέω, ῶ, animo linquor, animo deficio. Isocr. et Xen. Hell. 5. ¶ Item, ignavus sum. Thuc. ¶ Dicitur etiam, λιποψυχέω, apud Athen. l. 6. quod exp. etiam, efflo animam: in Epigr.

Λειποψυχία, defectio seu deliquium animi, exanimatio. Herod. l. 1.

Λειποψυχώδης, qualis est in animi deliquio: ut, λειποψυχώδεα συμπτώματα, apud Hippocr. de victu in morb. acut.

Μαλακοψυχέω, sum molli animo. Joseph.

Μεγαλόψυχος, magno et excelso animo præditus: magnanimus. Aristot. eth. 1. c. 10.

Μεγαλοψύχως, magno animo et excelso. Demosth.

Μεγαλοψυχία, magnanimitas, animi celsitudo. Aristot. eth. 4. c. 3. et rhet. lib. 1.

Μικρόψυχος, pusillanimis, qui est animo pusillo et dejecto. Aristot. eth. 4. c. 3. Item, illiberalis, sordidus. Dem.

Μικροψυχία, pusillanimitas, animus demissus et abjectus. Arist. rhet. 2.

Μικροψυχέω, pusillo animo sum. Exponitur etiam, animo deficio.

Ὀλιγόψυχος, idem quod μικρόψυχος. [1 Epist. ad Thess. ver. 14. παραμυθεῖσθε τοὺς ὀλιγοψύχους, &c.] Exponitur et, impatiens.

Ὀλιγοψυχέω, idem quod μικροψυχέω. Hesych.

Ὁλοψύχως, toto animo. Cyrill.

Ὁμόψυχος, qui ejusdem animi est, unanimis, concors.

Ὁμοψύχως, uno animo, unanimiter, unanimi consensu.

Παλίμψυχος, qui resumpsit animam, redivivus.

Πάμψυχος, Amphiarai epith. quòd omnibus apud inferos animabus imperet: vel quòd immortalis sit: apud Soph. in El.

Σύμψυχος, qui ejusdem animi et sententiæ est: unanimis.

Συμψυχία, unanimitas, animorum concordia.

Φιλόψυχος, animarum amans: Dei epitheton, Sapient. 11. De homine dictum expon. nimiùm vitæ cupidus, nimiùm timens ne animâ et vitâ suâ privetur: timidus: ut, φιλόψυχος γενοῦ, Euripid. in Hec. (Phœniss. 554.)

Φιλοψυχία, amor vitæ nimius. Plat. in apol. Socr.

Φιλοψυχέω, nimiùm amo animulam meam, vitæ turpiter et ignavè parco. Eurip. in Iphig. Aul. et Heracl.

ΨΥ'ΧΩ, F. ξω, frigefacio, refrigero. Plut. symp. 6. probl. 6. ταὐτὸ ἱμάτιον ἐν χειμῶνι θερμαίνειν, ἐν δὲ ἡλίῳ ψύχειν λέγομεν. Plat. in Tim. οὐ ξένα τινα, ἀλλ' αὐτὰ εἶναι τὰ πάντα ψύχοντα καὶ θερμαίνοντα, πηγνύντα τε καὶ διαχέοντα. ¶ Item, sicco, arefacio, Hesych. In qua significatione scribitur et ψύω, apud Diosc. l. 1. c. 21. ¶ Item, flo, spiro. Iliad. ύ. Καὶ τό γ' Ἀθήνη Πνοιῇ Ἀχιλλῆος πάλιν ἔτραπε κυδαλίμοιο, Ἦκα μάλα ψύξασα, flatu ab Achille eam hastam retorsit, leniter admodum spirans. (Æsch. Pr. 692.)

Ψύχομαι, frigesco, refrigeror. Athen. l. 3. ex Strattide, οἶνον ψυχόμενον ἐν τῷ φρέατι, χιόνι μεμιγμένον. Dicitur et flamma ignis ψύχεσθαι quæ extinguitur, apud Suid. ex Epigr. (Theoc. Id. 2. 106.)

Ψυγμὸς, οῦ, ὁ, refrigeratio vel perfrictio. Item, siccatio: ut, ψυγμὸς σαγηνῶν, Ezech. 26.

Ψύξις, εως, ἡ, refrigeratio, perfrictio. Item, flatus. Hesych.

Ψυκτὴρ, ῆρος, ὁ, refrigerator: vas in quo pocula abluuntur, et vinum refrigeratur. Suid. ¶ Putatur sic etiam dici vas in quo vinum et aqua simul miscentur, et refrigerantur, quod aliàs κρατὴρ nominatur, apud Athen. lib. 4. ¶ Numeratur et inter pocula, apud Poll. l. 6. c. 16. et Plat. in symp. ¶ Dicuntur et ψυκτῆρες loca umbrosa et opaca condensis arboribus, in quibus ad captandum frigus deambulatur, apud Athen. l. 11.

Ψυκτηρίδιον, τὸ, parvus ψυκτὴρ, idem l. 11. et l. 13.

Ψυκτήριος, ὁ, aptus ad refrigerandum, frigefaciendi vim habens: ut, ψυκτήρια φάρμακα, Gal. ¶ Τὰ ψυκτήρια, dicuntur eadem quæ et ψυκτῆρες, pro vasis in quibus vinum refrigeratur. utitur Athen. lib. 5. ¶ Pro locis nemorosis apud eundem legitur l. 11.

Ψυκτηρία, ἡ, et ψυκτηρίας, ὁ, idem quod ψυκτήρ. Prius apud Athen. lib. 11. posterius apud Eust.

Ψυκτὸς, refrigeratus: vel, qui frigefieri potest. Hesychio ψυκτὰ, est maza non multâ aquâ subacta.

Ψυκτικὸς, οῦ, ὁ, idem quod ψυκτήριος. Plut. in lib. adversus Colot. ὁ μὲν ψυκτικὸν φασὶν εἶναι τὸν οἶνον, ὁ δὲ θερμαντικόν.

Ψυγεὺς, έως, ὁ, idem quod, ψυκτὴρ, Athen. l. 11.

Ψυγεῖον, τὸ, vas vel locus in quo aliquid frigefit. Hesych. Pro eodem dicitur et ψυχεῖον. Athen. lib. 3.

Ψῦχος, εος, τὸ, frigus. Odyss. ξ'. Ψύχεος ἱμείρων κατακλίξατο ἐπιδεξιόων. Plut. in symp. ἐν τῷ ψύχει καθεύδειν. Dicitur plerunque de intentiore frigore et gelu, quale est hibernum: ut apud Xen. Hell. 4. Aristot. polit. 7. Plut. &c. † frigus, quale noctes in æstate habeat. Xen. Pæd. l. 4. p. 96. a. opponitur calori 1. 2. 10.† (Æsch. Ag. 980.)

Ψυχεινὸς, frigidus: interdum et gelidus. Xen. in Cyneg.

Ψυχάζω, frigus capto, apud Suid.

Ψυχαστὴς, οῦ, ὁ, qui frigus captat. ¶ Ψυχασταὶ, nomen est fabulæ Strattidis, apud Athen. l. 2.

Ψυχρὸς, (per syncopen factum ex ψυχερὸς,) idem quod ψυχεινὸς. ut, ὕδωρ ψυχρὸν, Odyss. ι. et, ψυχροῦ πόματος λῆψις, Athen. l. 3. ¶ Τὸ ψυχρὸν interdum dicitur pro ἡ ψυχρότης. ut apud Xenoph. in Cyneg. interdum pro ψυχρὸν ὕδωρ. ut apud Athen. lib. 3. ¶ Itidem τὰ ψυχρὰ absolutè dicuntur ψυχρὰ βρώματα seu ἐδέσματα, apud eundem lib. 8. ¶ Item, ψυχρὸς, frigus inducens: peculiariter lethale et mortiferum. ut, ψυχρὸν ἰὸς, apud Hom. et, ψυχρὸν ὕδωρ, Theocr. idyll. 13. ¶ Usurpatur et metaphoricè: dicitur enim homo ψυχρὸς, frigidus et jejunus in verbis: apud Isocr. ad Nic. et Xenoph. Pæd. 8. ¶ Dicitur et, ψυχρὸς βίος, vita misera et molesta, apud Aristoph. in Plut. et, ψυχρὰ φλὸξ, Athen. l. 13.

Ψυχρῶς, frigidè. Item, ineptè.

Ψυχρότης, ητος, ἡ, frigiditas. Luc. de scrib. hist. Metaphoricè apud Dem. pro cor. et Plut. in Fab.

Ψυχρία, ἡ, idem. Plut. in Alex.

Ψυχραίνω, refrigero.

Ψυχρεύω, et ψυχρεύομαι, frigidè loquor, aliquid loquor quod omnino gratiâ caret. Hermog. de ideis.

Ψύχρευμα, idem quod ψυχρότης, frigus. Item, ineptiæ. Gal. de crisimis diebus lib. 3.

Ψυχρίζω, idem quod ψυχραίνω. Alex. Trall.

Composita.

Ἀναψύχω, refrigero, eventilo. ¶ Item, abstergo, desicco. Od. δ'. et Iliad. ι. Plut. in Themist. ¶ Item metaph. refocillo, recreo: propriè à calore. Hesiod. in Erg. Δμῶας ἀναψῦξαι φίλα γούνατα. Eurip. in Iph. Aul. Εὔριπον παρὰ κρήναις ἀναψύχουσι θηλύτεραν βάσιν. Exponitur et, respiro: in metaph. signif. apud Gregor. ¶ Dicuntur et ἀναψύχειν, quæ animum reducunt; et ἀναψύχεσθαι, qui ex animi deliquio recreantur, teste Eust. in Il. ε'. ἀνέψυχθεν φίλον ἦτορ, innuente, in hac signif. etiam à ψυχὴ deduci posse.

Ἀνάψυξις, εως, ἡ, refrigeratio. Item, recreatio, refocillatio: Act. Apost. cap. 3. [19.]

Ἀναψυχὴ, ἡ, idem. Plat. in symp. [Eurip. Suppl. 615. κακῶν δ' ἀναψυχὰς θεοὶ βροτοῖσι νέμουσιν Ἀπάντων τέρμ' ἔχοντες αὐτοί. Ion. 1604. ἐκ γὰρ τῶνδ' ἀναψυχὰς πόνων, Εὐδαίμον' ὑμῖν πότμον ἐξαγγέλλομαι.]

[Ἀναψυκτήρ. Eurip. Androm. 10. Ὁ μὲν γέλαντος αἰσχρὸν φέρει σκάφος, Πόνων ἀναψυκτῆρ', ὁ δ' ἀμπέλων γάνος.]

Ἐξαναψύχω, (decomp.) idem quod ἀναψύχω.

Ἀντιψύχω, contrà vel vicissim refrigero.

Ἀποψύχω, idem quod ψύχω, frigefacio. Athen. l. 9. ¶ Item, restinguo. Hesiod. ¶ Item, exicco, vel depurgo. apud Diosc. l. 5. c. 89. ¶ Item, expiro, animam efflo. Eust. ¶ Item, animi deliquium patior. Od. ω'. τὸν δὲ ποτὶ οἷ εἷλεν ἀποψύχοντα πολύτλας δῖος Ὀδυσσεύς. ¶ Significat et, excerno, alvum exonero. Hesych.

Ἀποψύχομαι, refrigeror, frigefio. Aristot. Diosc. et Gal. ¶ Expon. et, consumor: apud Aristot. hist. anim. l. 9. c. 45. ¶ Item activè, idem quod ἀποψύχω. Iliad. χ'. ἱδρῶ ἀπεψύχοντο, sudorem abstergendo, se à calore reficiebant.

Ἀπόψυγμα, id quod excernitur, stercus. Hesych.

Ἀπόψυξις, ventris exoneratio. Eustath. ex Pausan.

Ἐναποψύχω, (decomp.) exspiro et efflo animam in, immorior. ¶ Item, flatum et crepitum ventris emitto in: vel excrementa ventris ejicio in. Hesiod. in diebus.

Ἄψυκτος, ὁ καὶ ἡ, qui refrigerari nequit: vel, qui refrigerationem non sentit. [Plat. Phæd. Ὡς δ' αὕτως, οἶμαι, κἂν εἰ τὸ ἄψυκτον ἀνώλεθρον ἦν, ὁπότε ἐπὶ τὸ πῦρ ψυχρόν τι ἐπῄει, οὔποτ' ἂν ἀπεσβέννυτο,——ἀλλὰ σῶν ἂν ἀπελθὸν ᾤχετο.]

Διαψύχω, perfrigero: item, recreo, reficio. Significat et, aëri seu ventis perflandum expono, exicco: ut, τὰς ναῦς διαψῦξαι, apud Thuc. l. 6. † Xen. Pæd. p. 211. d.†

Ἐκψύχω, idem quod ἀποψύχω, exanimor, animo linquor. Hesych. Item neutraliter, refrigeror, frigesco. Exponitur et, exspiro.

Ἐμψύχω, refrigero, frigus ingenero. Al. Aph. et Gal. ad Glauc.

Ἔμψυξις, refrigeratio.

Ἐπιψύχω, idem quod ἐμψύχω. Item, perflo, perspiro. Apoll. Arg. l. 2. Γαῖαν ἐπιψύχωσιν ἀήταις ἐκ Διὸς αὖραι.

Εὔψυκτος, refrigeratu facilis: item, qui facilè frigus sentit.

Ἡμίψυκτος, semigelatus, semifrigefactus. Strabo.

Ἡμιψυχὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, semifrigefactus. Diosc. l. 5.

Καταψύχω, idem quod ἀναψύχω. Plut. symp. 3. probl. 5. Item, inarefacio, exicco: unde, κατεψυγμένος, aridus, siccus: apud eundem.

Κατάψυξις, refrigeratio: vel, perfrictio, frigiditas. apud eundem symp. lib. 4. probl. 5.

Κατάψυκτος, refrigeratus: vel, qui refrigerari potest.

Καταψυκτικὸς, refrigerandi vim habens, refrigeratorius.

Κατάψυχρος, perfrigidus, prægelidus. Gal. et Diosc.

Παραψύχω, unde παραψυχὴ, refectio, recreamentum; vel, consolatio, solatium. Eurip. in Hec. Dem. in epitaph.

Περιψύχω, perfrigero, refrigero. Plut. symp. 6. probl. 4.

Περίψυξις, perfrigeratio, refrigeratio. Idem symp. 6. probl. 5. Apud medicos accipitur pro vehementi frigore, et affectione illa febri laborantium, quæ horrorem præcedit: ut apud Gal. et Al. Aphr. probl. lib. 2.

Περίψυκτος, perfrigeratus, perfrigidus, vel, qui perfrigerari potest.

Decomp. **Ἀντιπεριψύχω**, vicissim perfrigero seu refrigero. Plut. sympos. 6. probl. 5.

Δυσπερίψυκτος, qui difficulter perfrigerari potest, vix perfrigescens. Diosc. lib. 1.

Προψύχω, priùs refrigero. Plut. symp. 6. probl. 5.

Ὑπέρψυχρος, supra modum frigidus.

Ὑποψύχω, leviter refrigero.

Ὑπόψυχρος, aliquatenus frigidus.

Παρεμψύχω, (decomp.) idem quod ἐμψύχω. Diosc.

Φιλόψυχρος, qui frigida amat: vel amans frigidi. Plut. sympos. 3. problem. 2.

ΨΩ'Α, ας, ἡ, fœtor, odor teter. ut apud Suid. ἄηλετον ἦν ψόαν ποιοῦσαν.

Ψοία, ἡ, idem. Hesych.

Ψώζος, idem, apud eundem, qui exponit etiam, liquidum excrementum: item, inquinamentum: item, situs, squalor.

Ψώζα, idem quod ψώα, apud Etym. et Suid. Sed hic dicit, esse pruritum cum fœtore conjunctum.

ΨΩ'ΘΙΟΝ, ου, τὸ, frustulum, mica: Hesych. Eustath. Athen. l. 14. ¶ Item, inferior crusta panis. ☞ Ἀ ψάω, significante λεπτύνω.

ΨΩΛΟ'Σ, οῦ, ὁ, verpus, apella, recutitus. Aristoph. in Avib. ¶ Exponitur etiam, ἀρχόμενος κατὰ περίτασιν τοῦ αἰδοίου, apud eundem comicum in Plut. et in Equit. [960.] ☞ Ἀπὸ τοῦ ψάω, ῶ, i. κνῶ. ¶ Item, titio, δαλὸς ἐκκεκαυμένος. ☞ Παρὰ τὸ ψῶ, i. καίω, ut annotant grammatici.

Ψωλὴ, ἡ, mentula, apud Aristoph. in Lysistr. [143. 979. 962. Schol. ψωλὴ δὲ, τὸ ἀνδρὸς αἰδοῖον. Av. 560. ἵππους δ' ἴσως, ἐπιβάλλειν σφραγῖδ' αὐτοῖς ἐπὶ τὴν ψωλὴν, &c.]

Composita.

Ἀκρόψωλος, qui in summa tantùm parte recutitus est. schol. Aristoph.

Ἀποψωλῶ, ῶ, præputium detraho, glandem nudo, vel apellam et verpum facio: unde, ἀπεψωλημένος, cui præputium detractum est. Aristoph. in Pluto. [295. Ἕψεσθε ἀπεψωλημένοι. Vide Notam Cl. Kusteri, pag. 7. Acharn. 160. 592. Τί μ' οὐκ ἀπεψώλησας. Pac. 903. Vide Notam Christ. Thesm. 1199. Ἀπεψωλημένης. Schol. ἀνεσταλμένης, ἀνασπασμένης τὴν ψωλήν. Schol. Bisett. Lysistr. 1138. Schol.]

ΨΩΜΟ'Σ, οῦ, ὁ, frustum rei esculentæ, quantum bucca possit semel capere: buccea, bucella. Od. ι. φάρυγος δ' ἐξέσσυτο οἶνος, Ψωμοί τ' ἀνδρόμεοι. Athen. l. 4. ἀναματτόμενοι τοὺς ψωμούς. ☞ Derivatur à ψάω, significante λεπτύνω, κόπτω.

Ψωμίον, ου, τὸ, frustulum quod ori ingeritur, offula, offella. Laërt. in vita Diog.

Ψωμίζω, ίσω, (Att. ιῶ,) buccea seu tarundâ in os insertâ pasco et nutrio. Aristot. hist. an. l. 8. c. 3. Et simpl. pasco, cibo. Paul. ad Rom. c. 12. Item, in pastum consumo. in epist. ad Cor. 1. c. 13. ἐὰν ψωμίσω πάντα τὰ ὑπάρχοντά μου.

Ψωμίζομαι, nutrior bucellis in os insertis. Aristoph. in Equ. ἐπίσταμαι γὰρ αὐτὸν, οἷς ψωμίζεται.

Ψώμισμα, idem quod ψωμός. Aristot. rhet. l. 3. Plut. de fort. Rom.

Ἐπιψωμίζω, (comp.) insuper cibo, insuper ingero bolos in buccam. Hesychius.

ΨΩ'ΡΑ, ας, ἡ, scabies: asperitas summæ cutis, ex se furfures eliciens cum pruritu et colliquatione corporis. Suidæ est κνησμὸς, pruritus. ☞ Unde à ψάω derivari putatur, significante scalpo, rado. vel à ψαύω deducitur, quod est tango: qui enim psora laborant, eam radere et contrectare subinde solent ut extinguant. ¶ Est etiam arborum, et inter has ficuum, impetigo, apud Theophr. hist. pl. l. 3. c. 16. ¶ Est etiam nomen bestiolæ. schol. Nic. quæ in lychnos ardentes involitur, aliter pyrausta et phalæna dicta. Eust.

Ψωραλέος, ου, ὁ, scabiosus. Xen. Pæd. 1.

Ψωρώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, idem.

Ψωρικὸς, qui ex genere τῆς ψώρας est: ut, ψωρικὰ ἐξανθήματα, apud Plut. symp. 4. probl. ult. ¶ Item, faciens contra psoram: ut, ψωρικαὶ σμήξεις. Diosc. l. 5. c. 118.

Ψωριάω, ῶ, scabie laboro, psorâ infestor. Plutarch. in præcept. san. Theophr. hist. pl. l. 4. c. 16.

Ψωρίασις, ἡ, affectus seu vitium illud. scabies. Diosc. l. 3. c. 7.

Ψωρὸς, idem quod ψωρώδης. scaber: apud eundem l. 5. c. 139.

Ψῶρος, Hesych. est πυδαριστὴς, perdico.

Composita.

Ἀγριοψωρία, scabies fera. Hesych.

Λιμόψωρος, scabies et strigositas, qua animantia in fame corripiuntur. Suid. [Polyb. Hist. lib. 3. ἵπποις δὲ καὶ τοῖς ἀνδράσιν ἡ λεγομένη λιμόψωρος, καὶ τοιαύτη καχεξία. Vide Suid. Lex. ii. 448. ubi hæc ferè verbatim citantur, nullo tamen nominato Scriptore.]

ΨΩ'ΧΩ, f. ξω, in frusta comminuo, attenuo: idem quod ψάω, significans λεπτύνω. ☞ Unde et derivatum est, ut tradit Eust. et Hesych. ¶ Exp. etiam, πλάσσω, ab eodem Hesych. itidemque ψώχοντες, exp. λεπτύνοντες, item πλάσσοντες, item ἀναξαίνοντες.

Ψωχὸς, οῦ, ὁ, terra arenosa. Hesych. et Suid.

Ω.

Ω ULTIMA in literarum serie litera. Interdum pro fine capitur, sicut α pro principio. Apocal. 1. et 21. et 22. cap. Ἐγώ εἰμι τὸ ἂ καὶ τὸ ὦ. Quod de Christo dicitur, quippe qui sit æternus Deus, omnium rerum principio antiquior, et omni fine posterior: quique verbum est patris, ad communem publicamque salutem viginti quatuor literis descriptum, in iisque ab omnibus audiendum, et in auditu supra omnia conservandum. ¶ Pro nota numerali, vide append.

Ὦ, (cum tenui et circumfl.) adverb. interdum vocantis. Ut apud Aristoph. in Nub. ὦ Σώκρατες, ὦ Σωκρατίδιον. Ad quæ respondet Socrates, Τί με καλεῖς, ὦ 'φήμερε; Interdum subauditur. ¶ Sæpe adhibetur simplici interrogationi seu compellationi. Od. ζ'. Ὦ Ἀρήτη αὐδῆσα, τίς [illegible] σὺ τόνδε ἀθάλαι Ἤγαγες; ¶ Interdum est exclamantis cum admiratione: ut, ὦ Ἡράκλεις, ὦ Ζεῦ. Sic apud Demosth. pro cor. Ἀκούετέ μ', ὦ γῆ, καὶ θεοί. Et sequente genit. apud Aristoph. in Nub. †363.† ὦ γῆ, τοῦ φθέγματος. ibidem, ὦ Ζεῦ βασιλεῦ, τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν. Et cum πρὸς, Xenoph. ὦ πρὸς τῶν θεῶν, ô dii immortales. ¶ At ὦ, sim, est conjunct. ab εἰμὶ, i. sum. Est et indicativ. ex ἔω, pro, sum. Joan. c. 9. v. 5.

Ὤ, (oxyton.) adverb. admirantis. Cum genit. Luc. in Piscat. ὢ τῆς ἀναισχυντίας! Greg. ὢ τοῦ θαύματος, ô rem miram! Cum nominat. Julian. in epist. quadam ad Liban. ὢ λόγος, ὢ φρένες, ὢ σύνεσις, ὢ ἐπιχειρήματα, ὢ ἁρμονία, ὢ σύνθεσις. In hac signif. interdum invenitur scriptum ὦ. ¶ Nonnunquam est dolentis, itidem cum genit. Luc. ὢ τῆς συμφορᾶς, ô calamitatem. Interdum cum nominat. Sophoc. in Ajace, ὢ τάλας ἐγώ. (Ὤμοι. Tr. 988.) Lucian. ὢ δείλαιος ἐγὼ, (φεῦ) καὶ ἄθλιος. Interdum sine casu, sequente particula πῶς. ut apud Greg. ὢ πῶς δακρύσω τὴν τούτων ἐκείνων μοῖραν.

Ὦ, ᾖς, ᾖ, aor. 2. subj. à verb. ἵημι, mitto.

Ὧ, (cum ι subscripto,) dat. est articuli ὅς. ¶ Item pro ἑῷ, suo.

Ὠὴ, adverb. vocantis. Eurip. in Iph. Taur. [Ion. 907. Ὠὴ, τὸν Λατοῦς αὐδῶ, &c. Herc. Fur. 1106.] (Phœniss. 242. 1097. 1686. Æsch. Eum. 94.)

Ὤζω, dico ὦ, exclamo cum admirativâ particulâ ὦ. Aristophan. in Vesp. ὤζουσιν οἱ θεοί. Utitur et Æschyl. (Ὠγμός. V. Æschyl. Eum. 123.)

ὨΒΗ', ῆς, ἡ, tribus, pars populi in certas classes distincti; dialecto Laconica. Plut. in Lyc.

Ὠβάζω, populum in ὠβὰς distribuo. ibidem.

Ὠβάτης, ου, ὁ, tribulis, contribulis. Hesych.

ὨΓΥ'ΓΙΟΣ, Ogygios. Pro antiquo seu vetusto accipitur. ab Ogygo antiquissimo Thebanorum rege. Ut, ὠγυγίη Τύρος, antiqua Tyrus, Dionys. de situ orb. Et, ὠγύγια τείχη, apud Hesych. Et, ὑπ' ὠγυγίοις ὄρεσι, sub vetustis montibus. Pind. (Æschyl. S. c. Th. 327. Pers. 37. Eurip. Phœniss. 1073.)

ὨΘΕ'Ω, ῶ, (f. ὠθήσω, et ὤσω, tanquam ab ὤθω,) trudo, pello. interdum et, impello, propello. motu violento à me dimoveo. Od. λ'. Λᾶαν ἄνω ὤθεσκε ποτὶ λόφον, saxum volvebat contra montem. †ὤσω πάλιν τινὰ, rursum protrudere. Xen. Pæd. l. 3. p. 71. d.† Aristoph. in Vesp. Τί δὴ μαθὼν τῷ δακτύλῳ λύχνον ὠθεῖς; lucernæ ellychnium digito trudis?

Plat. in Charm. Ἰσαντες γὰρ ἐμοῦ τῶν καθημένων συγχωρῶν τὸν πλησίον ὠθεῖ σπουδῇ, ἵνα παρ' αὐτῷ καθίζοιτο, proximum quemque obnixè trudebat. Cum præposit. Iliad. ί. ὦσε δ' ἀφ' ἵππων. Plat. polit. 8. ἐπὶ κεφαλὴν ὠθεῖ ἐκ τοῦ θρόνου. Demosth. in Nicostr. ὠθεῖ με εἰς τὰς λιθοτομίας. Et cum κατὰ, Plutarch. in Cam. ὦσεν ὕπτιον κατὰ τῆς πέτρας, protrusit, et resupinatum de rupe præcipitem dejecit. (μὴ θηκτὸν ὤσῃ φάσγανον δι' ἥπατος. Eurip. Med. 41.)

Ὠθοῦμαι, trudor, pellor, &c. Item irruo, et me quasi intrudo. Plat. in Cam. ὠθούμενος εἰς τοὺς διώκοντας, in persequentes irruens. †Med. Sic ὠθουμένων αὐτῶν, se intrudentibus et quasi trudendo se promentibus. Xen. Pæd. l. 3. p. 86. c.† (Eurip. Med. 336.)

Ὠσμὸς, οῦ, ὁ, impulsio, propulsio. Interdum et, eversio. Hesych.

Ὤθησις, εως, ἡ, trusio, extrusio, expulsio. Alex. Aphr. probl. l. 1. qu. 90.

Ὦσις, idem. Aristot. et Hippocr. aphor. l. 3.

Ὠστης, ου, ὁ, impulsor, trusor. Arist. de mund.

Ὠστικὸς, impulsorius.

Ὠστικῶς, impulsorum modo, impellendo, trudendo. Item, irrumpendo, apud Suid.

Ὠστίζω, idem quod ὠθῶ.

Ὠστίζομαι, idem quod ὠθοῦμαι, trudor, premor. Aristophan. in Plut. {330.} Δεινὸν γὰρ, εἰ τριωβόλου μὲν οὕνεκα Ὠστιζόμεσθ' ἑκάστοτ' ἐν τῇ 'κκλησίᾳ. Sic et alibi apud eundem, et Luc. in Lexiph.

Ὠθίζω, idem quod ὠθῶ. Item, vexo, concutio, malè tracto. Joseph. l. 2. in Ap. ὠθίζουσι τὰ πλήθη μετὰ πολλῆς ἀτιμίας.

Ὠθίζομαι, idem quod ὠστίζομαι, in conferta turba premor. ¶ Item, discrepo, contendo, in unam sententiam non convenio: ducta signif. ex eo quòd interdum rixæ oboriantur in turba mutuò se trudente. Herodot. in Thal. ¶ Significat etiam, irruo, irrumpo: ut, πρὸς τὸ ξίφος ὠθίζεσθαι. Greg.

Ὠθισμὸς, οῦ, ὁ, nixus quo aliquid amoliri, pellere vel dejicere conamur: impulsio, propulsio. Plut. symp. 2. probl. 3. Dicitur et de trusione turbæ mutuò se prementis: apud Luc. in Nig.

Composita.

Ἀνωθέω, sursum impello. Od. ί. Οἱ μὲν ἀνώσαντες πλέον ἐς πόλιν, navi subvecta. Item, repello, retrudo.

Ἀνωθοῦμαι, sursum impellor, subvehor. Aristot. in probl. Item, repellor: apud eundem ibidem.

Ἀνώθησις, impulsio sursum versus, vel repulsio.

Ἀντωθέω, repello, renitor, obnitor; Theophr. hist. pl. l. 5. Ἀντωθεῖσθαι dicuntur aliqua, cùm alterum ab altero retruditur; Aristot. in prob.

Ἄντωσις, repulsio, renixus. Idem in lib. de respiratione.

Ἀπωθέω, detrudo, depello: vel arceo, prohibeo. Od. ί. Οὐ μὲν δή σ' ἐθέλοντά γ' ἀπώσω σοῖς ἔτης. Demosth. Olynth. 1. ἀπῶσαι ἱκανὸν τὸ πρᾶγμα. Item, detrudo, dejicio, deturbo. Thuc. l. 3. Item, repello, renitor. Arist. in probl. Item, retrudo, removeo. Il. φ'. ἀπῶσαι ὀχῆας. (Eurip. Phœniss. 76.)

Ἀπωθοῦμαι, (medium,) idem. Thuc. l. 2. τὰς προσβολὰς, ἃ προσπίπτοιεν, ἀπεωθοῦντο, impressionem repellebant. †prohibere, rejicere. Xen. Pæd. p. 152. c.† (Eurip. Med. 624. Soph. Œdip. Tyr. 685. pro ἐξωθοῦμαι. Tr. 28. 1266. Non obtempero. Œdip. Tyr. 242. recuso.)

Ἀπωσμὸς, et Ἄπωσις, repulsio, rejectio.

Ἀπωστὸς, depulsus, propulsatus, extrusus. Soph. in Ajace.

Ἀπωστικὸς, expellendi vim habens vel repellendi.

Decomp. Ἀνταπωθέω, vicissim repello: vel retrudo, repello. Aristot in probl. sect. 24.

Ἀνταπώθησις, et ἀντάπωσις, repulsio, renixus, relisio.

Προσαπωθέω, insuper expello, ἀπωθέω. Eccles.

Συναπωθέω, unà expello, unà repello.

Εἰλείθυια, dicebatur Lucina, quoniam partus dolores, qui ὠδῖνες nominantur, amoliri et ὠθεῖν credebatur, teste Etym.

Βοώτης, ου, ὁ, boum agitator, bubulcus, i. qui bobus arat. ¶ Est et nomen signi cœlestis, quod et Arctophylax dicitur: apud Arat.

Βοωτέω, bobus agitatis arare: vel simpliciter, arare. Hesiod. in Erg. Exponitur etiam, boves pascere, apud ejus schol. Hesych. ὠτεῖν Laconibus esse dicit, arare sub Orionis occasum.

Διωθέω, dispello, disjicio. Item, diluo, refello; Dem. in Mid. Item, intrudo per, trajicio impellendo et intrudendo; Athen. l. 5. Item, detrudo, deturbo, dejicio; Hesych. Item, ejicio, propulso, repello. unde apud Plat. in Pol. διωσάμενοι τὸν ὄχλον. Idem, διωσάμενος τὴν ἀρχὴν, repudiato imperio, et à se rejecto.

Δίωσις, ἡ, depulsio, deturbatio, propulsio. Aristot. rhet. 1. Item, dilatatio cum pulsu, Aristot. probl. sect. 34.

Διωστὴρ, ῆρος, ὁ, chirurgicum instrumentum, quo in vulnus immisso, telum expellitur seu extruditur. Paul. Ægin. l. 6. c. 88.

Διωστῆρες, dicuntur etiam vectes et phalangæ, quibus, per annulos impulsa trajectis, arca aliqua vel mensa portatur, ut Exod. c. 36.

Διωθίζω, idem quod διωθέω.

Διωθισμὸς, idem quod ὠθισμός. Plut. in Cam.

Εἰσωθέω, intrudo, intropello.

Ἐξωθέω, extrudo, expello, ejicio. †Xen. Pæd. 6. p. 171. b.† Aristot. in probl. sect. 34. ἐξωθούμενον τὸ πῦρ μετὰ τοῦ πνεύματος. Et specialiter, ex cœtu aut civitate hominum ejicio. Soph. in Ajace, τοὺς δίκῃ νικῶντας ἐξωθούμενοι. Item, sedibus expello et extermino. Act. Ap. 7.

Ἐξώθησις, εως, ἡ, expulsio, ejectio. Alex. Aphr. probl. l. 1. q. 90.

Ἐξώστης, et ἐξωστὴρ, ῆρος, ὁ, expulsor. Synes. ep. 129. ¶ Ἐξῶσται dicuntur meniana, Codic. lib. 8. tit. 11.

Ἐξώστρα, ἡ, machina quædam lignea, quæ circumacta, et foras impulsa conversa, ostendebatur spectatoribus quid in scenæ penetralibus secretò pararetur. Poll. et Hesych.

Παρεξωθέω, (*decomp.*) obiter et per errorem expello, quasi aliud agens extrudo. Aristot. de mun.

Ἐπωθέω, impello. (Ἐπώσθη. Æsch. Ch. 182.)

Ἔπωσις, impulsio.

Ἐπωθίζω, idem quod ἐπωθέω, Luc.

Κατωθέω, depello, dejicio.

Παρωθέω, idem quod ἀπωθέω, expello, ejicio. Gregor. Et specialiter, domo expello. Æschin. orat. in Timarch. Item, rejicio, aspernor, negligo. Eurip. in Orest. παρώσαντες τὸ ἴσον. (Soph. Tr. 362.) Item ejicio in aliud tempus, procrastino. Plat. de rep. l. 5.

Ὑποπαρωθέω, (*decomp.*) clàm summoveo, latenter dejicio. Iren.

Περιωθέω, indignè trudo, pulso, aut vexo: vel, per singularem injuriam trudo aut vexo. Dem. in Mid. πάντα τρόπον περιωθεῖ καὶ ἐλαύνει τοὺς ἀνθρώπους.

Ἀντιπεριωθέω, (*decomp.*) comprimo, coarcto, cohibeo intro (obnitens et repellens).

Ἀντιπερίωσις, ejusmodi obnixus et compressio. ambo apud Plut. in quæst. Plat.

Προωθέω, protrudo, propello. Theophr.

Πρόωσις, protrusio, actio pellendi in anteriorem partem: apud eundem.

Προωστικὸς, propellendi vim habens: ut, προωστικὴ δύναμις, ipsa vis expultrix. Gal. de diff. symp. l. 3.

Προσωθέω, impingo, allido, pulsu aut impulsu. Hesych.

Συνωθέω, simul detrudo. Herodian. l. 4. Item, contrudo, trudendo in unum locum cogo. ut apud Xen. συνῶσαι τὸν καθαρὸν σῖτον. Item generaliter, cogo, coarcto, compello: apud Aristot. de respirat. Item, trudendo conturbo: apud Polyb. l. 5.

Συνώθησις, et σύνωσις, compulsio, coarctatio. Aristot. ibid.

Ὑπωθέω, summoveo. Hom.

ὨΚΕΑΝΟ'Σ, οῦ, ὁ, Oceanus: mare ambiens terrarum orbem, omnes ceteras fundens recipiensque aquas. (☞ Nomen habens ἀπὸ τῆς ὠκύτητος, à celeritate, teste Jul. Solino polyhistore c. 56.) †Clericus ad Hesiod. Theog. 133. a Chaldæa voce, quæ circulum sonat, deducit. Diaconus ad Hesiod. Asp. p. 214. b. ab ὠκέως νάειν.† Arist. de mundo, πέλαγος δὲ τὸ μὲν ἔξω τῆς οἰκουμένης, Ἀτλαντικὸν καλεῖται, καὶ Ὠκεανὸς, περιρρέων ἡμᾶς. Apud Hom. substantivè et adjectivè usurpatur. Substantivè dicitur. Il. φ'. μέγα σθένος Ὠκεανοῖο. Adjectivè, Od. λ'. Τὴν δὲ κατ' Ὠκεανὸν ποταμὸν φέρε κῦμα ῥόοιο.

Ὠκεάνειος, ου, ὁ, Oceanus: ut, ὠκεάνειον ῥεῦμα. Suid.

Ὠκεανίτης, ου, ὁ, idem.

Ὠκεανῖτις, ιδος, ἡ, Oceanitis.

Ὠκεανίνη, ἡ, Oceanina, filia Oceani. Hesiod. in Theog. †364.†

Composita.

Ἐξωκεανῶσθαι, egressum fuisse in Oceanum.

Ἐξωκεανισμὸς, οῦ, ὁ, egressio in Oceanum.

Παρωκεάνιοι, οἱ, qui ad Oceanum habitant, Oceani accolæ.

Παρωκεανίτης, idem quod παρωκεάνιος, Oceani accola. Plut.

Παρωκεανῖνος, maritimus, littoralis: vel, qui est ex littore Oceani.

Παρωκεανιτικὸς, juxta Oceanum, maritimus. Strabo.

ὨΚΥ'Σ, εῖα, ύ, celer, velox, pernix. Od. θ'. οὐκ ἀρετᾷ κακὰ ἔργα, κιχάνει τοι βραδὺς ὠκύν. Cum accus. sæpe apud Hom. πόδας ὠκὺς Ἀχιλλεύς. Pro fœm. ὠκεῖα dicitur et ὠκέα metri gratia: ut, ὠκέα Ἶρις. Hesiod. in Theog. †266. 780. et 269. πτέρυξ, ala.†

Comparat. ὠκύτερος. Superl. ὠκύτατος. Od. θ'. Pro quibus dicitur et ὠκίων, et ὤκιστος.

Ὠκύτης, ητος, ἡ, velocitas, celeritas, pernicitas. in Axioch.

Ὠκύνω, accelero, festino. Hesych.

Ὠκέως, celeriter, velociter, citò. Gal. ad Glauc. Pro eodem usurpatur et nominat. plur. ὠκέα. unde per syncopen et ὦκα, quod legitur Od. μ'. et alibi apud Hom. Ὤκιστα, celerrimè, velocissimè.

Ὤκιμον, ου, τὸ, ocimum: herba quædam sic appellata à celeritate proveniendi, teste Plin. et Varr. Vide Theophrast. hist. pl. l. 7. c. 3. Diosc. l. 2. c. 130. et Gal. 8. simpl.

Ὠκιμώδης, εος, ὁ καὶ ἡ, ocimum referens.

Ὠκίμινος, ex ocimo confectus: ut, ὠκίμινον μύρον. Diosc. l. 1. c. 67.

Composita.

Ἀνεμώκης, εος, ὁ καὶ ἡ, q. d. venti celeritatem habens: velox. idem quod ὠκύς. Aristoph. [Av. 698.] (Eurip. Phœniss. 157.)

Ποδώκης, pedibus celer. Iliad. β'. et κ'. †Hes. Th. 320.† (Πόδωκες ἁμέραι. Æsch. S. c. Th. 629. Ch. 576. Palæph. p. 10.)

Ποδωκεία, et Ionicè, ποδωκείη, ἡ, pedum pernicitas. Il. β'. Pro eodem dicitur et ποδωκία. Xen. [Κυνηγ. cap. 5. §. 27.] (Ποδωκίᾳ σκελῶν. Æsch. Eum. 37.) At ποδώκεια adjectivum exp. ταχεῖα, utpote à πόδωκος seu ποδώκους, quod idem cum ποδώκης.

Πτερυγώκης, et πτερύγωκυς, alis celer. Æschyl. [Πτερυγωκής. Æschyl. Prometh. 286. τὸν πτερυγωκῆ τόνδ' οἰωνὸν γνώμῃ στομίων ἄτερ εὐθύνων. Schol. ἵνα τοῦτο τὸ ἐν ταῖς πτεροῖς ταχύτατον ποιοῦν τὸν γρῦπα, &c. Schol. β'. τὸν ταχὺν ταῖς πτέρυξι γρύπα ὃ ἐπαχεῖτο.]

ὨΛΕ'ΝΗ, ης, ἡ, cubitus, brachium, ulna: idem quod πῆχυς, ut scribunt Poll. lib. 2. et Hesych. Eurip. in Phœn. Ἀμφίβαλλε ματρὸς ὠλέναισι ματρός. (φίλην ὀρέξατ' ὠλένην. Med. 903. id. Phœniss. 629. Arist. R. 1357.)

Composita.

Ἀκρωλένιον, ου, τὸ, summitas, vel extremitas cubiti. Poll. Item, retis pars quædam, apud Xenoph. in Cyneg. Item metaph. montis cacumen.

Δεωλένος. Arat.

Ἐπωλένιος, qui in ulnis fertur, quem ulnis impositum gestamus. Apoll. Rhod.

Εὐώλενος, pulchros habens lacertos. Pind. [Pyth. Od. θ'. 31. Ὁ δὲ τὰν εὐώλενον θρέψατο παῖδα Κυράνα. Schol. τὴν λευκόπηχυν.]

Λευκώλενος, †ὁ, ἡ,† candidos habens lacertos. Et synecdochicè, formosus, seu formosa. Il. ά. †Hesiod. Theog. 913.†

Παρωλένιος, qui ad brachia seu lacertos est: vicinus brachiis seu ulnis: ut, παρωλένια φαρέτρα. Vocantur παρωλένια etiam interiores lacertorum tori. Poll. l. 2.

Ὑπωλένιος, pharetræ epithetum. Laërt. (Theoc. ιζ'. 30.)

ὨΜΙΛΛΑ, ης, ἡ, ludus, in quo vincit is, qui in circumscriptum circulum nucem ita conjecerit, ut ibi maneat, nec circumductam lineam excurrat. ☞ Suid. ex Eupol. innuens, compositum esse ex ὦ ἅμιλλα.

ὨΜΟΣ, ου, ὁ, humerus: et totum quod in articulatione brachii cum omoplata apparet sensibus. Il. χ'. Σείων Πηλιάδα μελίην κατὰ δεξιὸν ὦμον. Isocr. φέρειν ἐπὶ τὸν ὦμον, humeris impositum bajulare. (Aristoph. R. 30.)

Ὠμαδὶς, et ὠμαδὶς, super humero vel humeris. Hesych.

Ὠμάδιον, eidem est τὸ ἐπ' ὤμοις.

Ὠμιαῖος, humerarius, humeralis, ut, ὠμιαία φλὲψ, Aristot.

Ὠμίας, ου, ὁ, qui repandis et amplis est humeris: ideoque robustis. Hesychius.

Ὤμιον, τὸ, humerulus. Epigr.

Composita.

Ἀκρωμία, ἡ, vel ἀκρώμιον, τὸ, summitas humeri, pars humeri exterior prominens et brachio hærens. Poll. [Aristot. de Hist. Anim. lib. 2. cap. 1. ἔχει δὲ καὶ ὁ ἱππέλαφος ἐπὶ τῇ ἀκρωμίᾳ χαίτην, καὶ τὸ θηρίον ἱππάρδιον ὀνομαζόμενον· ἀπὸ δὲ τῆς κεφαλῆς ἐπὶ τὴν ἀκρωμίαν, λεπτὴν ἑκάστην. Xenoph. Ἱππ. cap. 1. §. 11.] ¶ Item metaph. montis vertex.

Ἄνωμος, ὁ καὶ ἡ, humero carens.

Ἔξωμος, (sc. χιτὼν,) Hesychio est tunica servilis. ¶ Aliàs ἔξωμος est, expeditus, humeros nullo indutu adstrictos.

Ἐξωμὶς, ίδος, ἡ, brevis et absque manicis substricta tunica, circa humerum desinens. Xen. et Aristoph. in Vesp. (Philostr. l. 3. c. 15.)

Ἐξωμίας, ου, ὁ, qui est humeris altis. Luc. in vitarum vendit. ¶ Exponitur et, exertos.

Ἐξωμάδιος, ου, ὁ, superhumeralis: vel, ex humeris dependens.

Ἐξωμίζω, humero tenus nudo. Aristoph. in Concion.

Ἐπωμὶς, ίδος, ἡ, superhumerale, i. summa humeri pars, quæ et ἀκρωμία. Eur. in Hec. ¶ Exp. et simpliciter, humerus, apud eundem in Iph. Taur. ¶ Est et nomen vestis muliebris, teste Poll. l. 7. et Athen. l. 13. ¶ Item, in navi sic dicitur eminens pars, ubi inscriptum est elogium; apud eundem Athen. ex Archimelo.

Ἐπωμίδιον, pars epomidis.

Ἐπώμιος, humeralis, superhumeralis. Luc.

Ἐπωμαδὶς, super humeros. Apoll. Arg. l. 1.

Ἐπωμάδιος, superhumeralis, humeris superimpositus. Epigr.

Κάτωμος, qui est demissis humeris vel armis. in Hippiatr.

Κατωμαδὸν, idem quod κατὰ τὸν ὦμον. Iliad. ψ'. Apollon. Arg. lib. 2. et apud Synes.

Κατωμάδιος, qui humeris fertur, vel ex humeris dependet. Epig. l. 4.

Κατωμίζω, humeris tollo. Hippocr. in l. περὶ ἄρθρων.

Κατωμισμὸς, sublatio in humeros. ¶ Peculiariter chirurgis sic dicitur modus reponendi humeri prolapsi, quo super summum humerum alterius qui major sit, hominem ægrum collocant, ut summo illius humero æger alâ suspendatur.

Κατωμοστὶς ἵππος, equus ex humeris sessorem excutiens, sternax. Hesychius.

Παρωμὶς, superhumerale. Exodi. 28.

Παχώμιος. De Pachomii regulâ videsis Salmasii commentarium de Usuris.

Περιώμιος, qui circum humeros est, humeris circumdatus.

Συνωμία, compages humerorum vel armorum, quâ humeri committuntur. Ab aliis dicitur esse scapularum contractio, quâ scapularum discrimen confunditur: in Hippiatr.

Ὑπερωμία, eminentia humerorum. Chrysost.

Ὑπωμιαῖος, subhumeralis, qui sub humero est. Arat.

Ὑπωμία, q. d. subhumeralis pars. Hippocr.

ὨΜΟ'Σ, ἡ, ὁ, crudus: propriè de fructibus dicitur, teste Arist. meteor. l. 4. Metaphoricè cibis, humoribus, et morbis tribuitur. Ut Od. μ'. κρέα δ' ἀμφ' ὀβελοῖς ἐμεμύκει Ὀπταλέα τε καὶ ὠμὰ, carnes assatæ et crudæ. Sic, ὠμοὶ ἰχθῦς, apud Athen. lib. 6. et, ὠμὰ ᾠὰ, apud eundem lib. 13. Dicitur et, ὠμὸν γῆρας. Od. ό. senecta ante tempus adveniens: itidem ducta metaph. à fructibus, qui ante tempus et crudi decerpuntur. ¶ Homini etiam tribuitur immiti, duro, rigido. Item sævo, inhumano, crudeli: ut Xenoph. Pæd. 4. λέγονται ὠμοὶ εἶναι καὶ ἄγριοι. (Æsch. Ag. 1054. Suppl. 195. Soph. Œdip. Tyr. 848.)

Ὠμῶς, crudeliter, sævè.

Ὠμότης, ητος, ἡ, cruditas. Aristot. meteor. l. 4. ¶ Item, crudelitas, sævitia. Isocr. [illegible] panath. † Xen. Pæd. l. 4. p. 106. c.†

Ὕπωμος, ὁ καὶ ἡ, (comp.) cui cruditatis aliquid adhuc inest: crudiusculus, acerbus: ut, ὕπωμος καρπός. Diosc. l. 1.

ὨΝΕ'ΟΜΑΙ, οῦμαι, F. ἠσομαι, emo, mercor. Mercurius apud Luc. in vitarum vendit. βίον ἄριστον πωλῶ, βίον ἄριστον καὶ γενναῖον, βίον ἐλεύθερον. τίς ὠνήσεται; Interdum pretium, quo emimus, in dativo ponitur, interdum in genitivo: ac tum exp. etiam, impetro, comparo, obtineo. In dat. apud Greg. ὠνεῖσθαι τῷ θανάτῳ τὴν σωτηρίαν, morte salutem redimo. Cum genit. Demosth. Phil. 3. χρημάτων ὠνεῖσθαι παρ' οὐδενὸς οὐδέν. ‡ ὁ ἐωνημένος, qui emit. Aristoph. Pl. 7.‡ ¶ Dicitur et passivè aliquid ὠνεῖσθαι, emi, ut apud Xen. ἐωνῆσθαι δ' ἔφη. Legitur et activum ὠνῶ, expositum, vendere, frui: apud Hesych. ¶ Est et ἐξωνοῦμαι, redimo. Τὰς θέσεις τῆς φιλοτίμους ἐωνήμεθα, invisam maximè rem re carissimâ redimimus. Aristot. polit. l. 5. ☞ Quidam ab ὄϊς originem habere censent: ut ὠνέω à ὄϊες, quòd in pecoribus et jumentis veterum divitiæ et commercia consisterent. (Philostr. l. 3. c. 31.)

Ὤνημα, τὸ, res empta. Appian.

Ὤνησις, ἡ, emptio: interdum et, redemptio. Expon. et, venditio, mancipatio. Hesych. Pro eodem dicitur [illegible] ὠνὴ, (sicut βοὴ pro βόησις) apud Plat. de leg. et Plut. [illegible] Alcib.

Ὠνητὴς, οῦ, ὁ, emptor. (Soph. Œdip. Tyr. 1164.) Luc. in vit. auct. Xen. et Isæus.

Ὠνητικὸς, ή, όν, propensus [illegible] emendum.

Ὠνητὸς, ἡ, όν, emptus, pretio comparatus: ut, ὠνητὴ μήτηρ. Od. ξ'. Item, emptitius, qui emi potest: vel, venalis. Isocr. ad Nicocl. Chrysost. de sacerdot.

Ὠνητιάω, ῶ, empturio, emere cupio. Suid.

Ὤνιος, ου, ὁ καὶ ἡ, emptoribus expositus, venalis. apud Plat. Luc. et Synes. Item, qui emitur, vel emi potest. Æschin. in Ctesiph. αἰμαντός ἐστιν ὁ ἄρτος ὤνιος. Hinc, τὰ ὤνια, res venales, apud Demost. et Athen. † et Xen. Pæd. 1. 2. 3.†

Ὦνος, ου, ὁ, pretium quod emptor persolvit venditori pro re quam emit, Od. ό. Il. φ'. ‡ Theoc. Id. 1. 58.‡ ¶ Interdum accipitur et pro emptione: ut exp. Od. ό. ἐπείγετε δ' ὦνον ὁδαίων.

Composita.

Αἰγωνῆς, ἐως, ὁ, caprarum emptor. Suid.

Ἁλώνητος, ου, ὁ καὶ ἡ, sale emptus, mancipium, quoniam Thraces olim mancipia sale emebant. Eust. et Suid.

Ἀντωνέομαι, liceor adversus alium: certatim emo, oblationem alterius augeo. Lys. [Xenoph. Œconom. cap. 20. §. 26. καὶ ἀποδίδοσθαί γε, —— ἀλλὰ ἄλλον τινὰ εἶδες ἀντωνοῦντα ἀγρὸν, διὰ τὴν φιλεργίαν.]

Ἀργυρώνητος, emptus argento vel pecuniâ. Eurip. in Alc. (Æsch. Ag. 938.) [Demosth. de Fœd. Alex. ἢ ἐπιταχθέντας γε δουλεύειν ἀντὶ τῶν ἀργυρωνήτων. Herodot. Hist. lib. 4. cap. 72. οὗτοι εἰσὶ Σκύθαι ἐγγενέες· οὗτοι γὰρ εἰσι θεραπεύοντες τοὺς ἂν αὐτὸς ὁ βασιλεὺς κελεύσῃ. ἀργυρώνητοι δὲ οὐκ εἰσί σφι θεράποντες.]

Ἀρχώνης, qui præest emptionibus. Etymol.

Βιώνης, qui ad victum seu vitam necessaria emit. Suid.

Βοώνης, ου, ὁ, boum emptor: Dem. in Mid.

Βοώνητος, bove seu bovis pretio emptus. Hesych.

Δεκατώνης, qui decimas redimit. Poll. l. 6. c. 31.

Δημοσιώνητος, vilis, plebeius: quasi è populari fæce emptus. apud Suid.

Δημοσιώνιον, ου, τὸ, proventus publicus. Plut. in polit. præcept.

Δυσώνης, difficilis emptor, i. qui morosus est in emendo, et plus semper de pretio indicato detrahere vult, quàm æquum sit. Athen. l. 6.

Δυσωνέω, seu δυσωνοῦμαι, difficilem me præbeo in emendo, noloque tantum dare, quantum petitur. Poll. ex Plat. com. et Nic. epig. l. 3.

Ἐξωνέομαι, redimo. Aristot. œcon. 2. χρημάτων ἐξωνοῦντο τοὺς συνειλημμένους. Item passivè, redimor: apud Greg.

Ἐξώνησις, redemptio, vel licitatio. in Pand.

Ἐπώνιον, τὸ, tributum, quod pro aliquâ re emptâ penditur. Poll. l. 7.

Εὔωνος, qui boni pretii est, qui vili pretio emi potest. Dem. pro cor.

Εὐώνως, bono seu vili pretio.

Εὐωνία, vile pretium, vilitas mercium. Poll. l. 7.

Εὐωνίζω, vilis pretii rem facio.

Decomp. **Ἀπευωνίζω**, idem quod εὐωνίζω. Luc.

Ἐπευωνίζω, idem. Plut. in Cic.

Θεατρώνης, ου, ὁ, theatri magister, qui theatrum conduxit. Theophr.

Θητώνιον, pretium quo mercenarius conducitur. Suid.

Ἱππώνης, equorum emptor, qui equariam mercaturam exercet.

Ἱππωνία, equorum emptio. Xen.

Ἱππωνέω, equos emo: apud eundem de re equ.

Νεώνητος, nuper emptus. Aristoph. in Plut. [769. Equit. 2. Schol. τὸν νεωστὶ ἠγορασμένον. Vide Steph. Thes. iv. 500. D.]

Ὀσπριώνης, leguminum emptor, cui commissum est munus emendorum leguminum.

Ὀσπριωνία, ipsum munus τῶν ὀσπριωνῶν.

Ὀψώνης, ου, ὁ, opsonator, qui opsonia coëmit: vel opsoniis coëmendis deditus. Aristoph. in Tagenistis.

Ὀψωνία, ἡ, opsonii coëmptio, opsonatus. Plut. in Lyc. Athen. l. 4.

Ὀψώνιον, τὸ, opsonium, [illegible] quod ab opsonatore emitur. ¶ Sæpe accipitur pro annona, quæ militibus in singulos menses dabatur pro stipendio seu salario. Polyb. [illegible] Greg.

Ὀψωνιάζω, stipendia præbeo. ¶ Exponitur etiam, alo: unde apud [illegible]ion. Halic. l. 9. in τῶν ἀλλοτρίων ὀψωνιαζόμενοι χρημάτων, dicuntur qui ex alienis aluntur pecuniis.

Ὀψωνιασμὸς, annona, stipendium. Polyb. l. 5.

Ὀψωνέω, opsonia coëmo, opsonor. Aristoph. in Vesp. Plut. Symp. 7. probl. 3. cum accus.

Ὀψωνητικὸς, idem cum ὀψώνης. ¶ Item, opsoniorum coëmendorum peritus: unde, τέχνη ὀψωνητικὴ, apud Athen. l. 6.

Decomp. **Παροψωνέω**, clàm opsonia coëmo. Aristoph. in Conc.

Παροψώνημα, opsonium, quod extrà et clàm è foro comparatum est et coëmptum. Metaphoricè eo usus Æschyl. in Agam. [1455. ἐμοὶ δ' ἐπήγαγεν εὐνῆς παροψώνημα τῆς ἐμῆς χλιδῆς. Schol. τὴν ἐκ περιουσίας τρυφήν.]

Ὑποψωνέω, [illegible] opsoniis coëmendis decipio. Idem in Acharn.

Σιτώνης, frumenti emptor, annonæ coëmendæ præfectus. Greg.

Σιτωνία, frumenti emptio, seu munus publicæ annonæ coëmendæ. Dion. Halic. l. 7. Pro eodem dicitur et σιτώνιον.

Σιτωνέω, frumentum coëmo, seu, rei frumentariæ curandæ præfectus sum.

Συνωνέομαι, coëmo. Herodian. l. 1.

Τελώνης, q. d. tributorum seu vectigalium emptor: vectigalium redemptor, publicanus. Plut. in lib. περὶ πολυπραγμ. (Philostr. l. ... c. 20.) ¶ Pro eodem dicitur [illegible] τέλων, ωνος, ὁ.

Τελωνικὸς, ad publicanum seu publicanos pertinens.

Τελώνιον, τὸ, locus in quo sedent publicani, publicanorum mensa, apud Matth. et Marc. utitur et Pisides apud Suid.

Τελωνία, seu τελωνεία, vectigalium redemptura, vel vectigalis exactio. Poll.

Τελωνέω, vectigalis redimo. ¶ Item, vectigal exigo. ¶ Significat et generaliter, quæstui habeo, apud Basil. in ep. ad Liban.

Τελωνοῦμαι, à me exigitur vectigal aut tributum, tributum solvo. Maccab. l. 1. c. 13.

Decomp. **Ἀρχιτελώνης**, publicanorum princeps. Lucæ 19.

Ἀτελώνητος, ὁ καὶ ἡ, pro quo aut cujus nomine vectigal non pensum est aut non penditur.

Παρατελωνέω, exp. adversus publicanorum jura aliquid committo.

Χαλκώνητος, emptus ære; vel simpliciter, emptus. Hesych.

Χρυσώνητος, auro emptus. Athen. l. 5.

Χρυσωνέω, aurum emo: numisma aureum argento permuto. Isocr. in Trapez.

ὨΙΟΝ, (per ω cum ι subscripto,) ου, τὸ, superior domus pars. Eust. τὰ μετέωρα τῶν οἰκημάτων, ἃ καλοῦσιν οἱ Λακεδαιμόνιοι. Pro ᾠὰ dicitur etiam ὤια, apud Athen. l. 1.

Ὑπερῷος, ου, ὁ, (comp.) qui in summa ædium parte est. Ut, ὑπερῷος θάλαμος. Plut. in Pelopida. Et, ὑπερῷον οἴκημα, apud eundem. Pro quo interdum absolutè dicitur ὑπερῷον, ut apud Aristoph. in Pluto. Plut. symp. 1. (Antiph. Orat. l. p. 20.)

Ὑπερῴα, sive ὑπερῴη, Ionicè dicitur palatum, quoniam summum in ore locum occupat. Il. χ'. Plut. de aud. poem. Gal. l. 1. ad Glauc.

Ὑπερώϊον, etiam legitur, pro ὑπερῷον. Apud Athen. l. 2. Et, ὑπερώϊα pro ὑπερῷα. Od. ά. Il. β'.

Ὑπερωϊόθεν, ex summa ædium parte, Od. ά.

ὨΟΝ, οῦ, τὸ, ovum; tam piscium et serpentium, quàm avium. Athen. de perdice mare, τὰ ἐκ τῆς θηλείας συντρίβει, ἵνα ἀπολαύῃ τῆς ἀφροδίτης. Idem de polypo, τὰ ᾠὰ τίκτει βοτρυδόν. Apud eundem l. 11. dicitur et, ᾠὸν χρυσοῦν. ☞ Etym. derivari scribit παρὰ τὸ οἶον, solum: quoniam solum pariatur.

Ὤεον, τὸ, q. d. ovulum. Athen. l. 2.

Ὤιον, idem quod ᾠὸν, apud eundem ibidem.

Ὠεὸν, pro eodem, ibid. ex Epicharmo.

Ὠοειδὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, ovi speciem gerens.

Ἐπῳάζω, (comp.) ova incubo. Athen. l. 9. et 7.

Ἐπῳασμὸς, et ἐπῴασις, incubatio, incubitus. Aristot. hist. an. l. 6.

Ἐπῳαστικὸς, qui incubare solet ova: apud eundem.

ὨῸΠ, et, Ὢ ὄπ, sunt acclamationes nauticæ, apud Aristoph. in Ran. et Avibus.

ὭΡΑ, ας, ἡ, tempus, ut dicitur tempus anni. Il. β'. Ὥρῃ ἐν εἰαρινῇ, ὅτε τε γλάγος ἄγγεα δεύει. Thuc. lib. 7. τῆς τε ὥρας τοῦ ἐνιαυτοῦ ταύτης οὔσης, ἐν ᾗ ἀσθενοῦσιν ἄνθρωποι μάλιστα. ¶ Interdum dicitur de certo anni tempore. Ut de vere, apud Hom. et Aristoph. † Nub. 1004. ἦρος ὥρᾳ.† Item de tempore quo exoritur canicula, quod est dierum ferè quadraginta, æstas, teste Galen. Hinc, ὧραι, αἱ, quatuor anni temporum genii, ipsaque tempora. Il. έ. et θ'. ¶ Item, ὥρα, tempus: in generali significatione. Ut Od. λ'. Ὥρη μὲν πολέων μύθων, ὥρη δὲ καὶ ὕπνου. Sic, ὥρα δείπνου, apud Xen. Hell. 1. † Pæd. 2. 4. 13. et 28.† ¶ Item, hora, pars vicesima quarta diei naturalis. Epigr. lib. 2. Dicitur et semel pro ipsa die, apud Gal. τῶν κατὰ τόπ. l. 7. c. 2. ¶ Item, tempus ætatis florentis, flos et vigor ætatis. Unde apud Luc. οἱ ἐν ὥρᾳ παῖδες. Plut. οὔπω γὰρ αὐτοῦ συνακμὴν ὥραν εἶχεν ἡ Κορνηλία, perfectam ætatem. ¶ Item, pulchritudo, venustas; propriè talis, qualis est in flore ætatis, seu quam ipse flos affert: vel, coloris bonitas cum gratia, qualis in τοῖς ὡραίοις fructibus elucet: apud Xenoph. in symp. et Athen. ¶ Hinc ὧραι dici putantur deæ pulchritudinis, apud Hesych. [illegible] Erg. In hac signif. communiter scribi ὥρα, Att. autem ὧρα, annotat Eust. † Ὧραι, anni partes quatuor. Hesiod. Theog. 58. V. ibi Clericus qui τὸ Ὥρα deducit ab Phœnicia voce, quæ lucere significat.† (Æsch. S. c. Th. 541. Eurip. Phœniss. 741. Aristoph. R. 353. Soph. Œdip. Tyr. Athen. V. 8. Aut. 494. Theoc. Id. 40.)

Ὡραῖος, α, ον, tempestivus. Ut, ἄροτος ὡραῖος, apud Hesiod. in Erg. Sic, ὡραῖοι χειμῶνες, apud Theoph. Dicitur et aliquis ὡραῖος ποιῶν τι, quum tempestivè [illegible] facit. Sic apud Hesiod. in Erg. jubetur Perses ὡραῖος γυναῖκα ἄγεσθαι, tempestivè uxorem ducere. Sic [illegible] apud Plutarch. in Apophth. ὡραῖος ἀπέθανε, tempestivam mortem obiit. ¶ Adolescentes aut puellæ ὡραῖοι aut ὡραῖαι dicuntur, cùm sunt ætate maturi conjugio: apud Xen. in symp. Interdum tamen additur genit. γάμου, ut apud eundem Pæd. 4. et genit. ἀνδρὸς, apud Athen. l. 12. ¶ Item, ὡραῖος, qui formâ venustâ est et decorâ: ut, ὡραῖοι ἑταῖροι, apud Athen. lib. 13. ‡ formosus. Theoc. Id. i. 109.‡ ¶ Dicuntur et fructus quidam ὡραῖα, qui colliguntur ea anni parte, quæ peculiariter ὥρα nominatur, i. æstas. Gal. de alim. facul. † æstate collectus. Sic βίος. Hesiod. op. et Di. v. 31. V. ibi Grævius.† (Eurip. Phœniss. 930. Aristoph. R. 397. Philostr. l. 3. c. 26.)

Ὡραίως, tempestivè, Hippocr. aphor. l. 3.

Ὡραιότης, ητος, ἡ, tempestivitas, maturitas. ¶ Interdum et, pulchritudo, decor formæ. [Xenoph. Œconom. cap. 7. Τὰ γὰρ καλά τε κἀγαθὰ, ἔφη ἐγὼ, οὐ διὰ τὰς ὡραιότητας, ἀλλὰ διὰ τὰς ἀρετὰς εἰς τὸν βίον τοῖς ἀνθρώποις ἐπαύξεται.]

Ὡραιόω, ῶ, decoro, venusto, venustatem concilio. † V. Grævius ad Hesiod. Theog. 963.†

Ὡραΐζω, idem.

Ὡραΐζομαι, excolo seu exorno me: vel, exornor, decore conspicuus fio. Greg. et Athen.

Ὡραϊσμὸς, οῦ, ὁ, decoratio ad venustatem formæ ostentandam. Plut. in lib. de solert. anim. ¶ In oratione sic metaph. dicitur, cùm lenociniis quibusdam [illegible] fuco exornatur, ut venustior et decentior esse videatur: apud eundem in Fabio et Hermog.

Ὡρικὸς, ή, όν, tempestivus. ¶ Item, florens ætate: ideoque venustâ et decenti formâ conspicuus. Aristoph. [illegible] Acharn.

Ὡρικῶς, venustè, lepidè, scitè. Idem in Plut.

Ὥριμος, ὁ καὶ ἡ, idem tempestivus, maturus. Athen. l. 7.

Ὧρος, ου, ὁ, idem. Ut, ὥρια ἔργα, Hesiod. in Erg. Sic Odyss. ι. φέρει [illegible] κατ' ὥρια πάντα, omnia tempestivè profert. ¶ Interdum exp. qui stato solennique anni tempore fieri solet: ut apud Synes. ep. 148. ¶ Interdum exp. maturus: ut, ἀπάργματα ὥρια, apud Nazianz.

Ὥρια, τὰ, pro fructibus. Bion.

Ὡραίνω, idem quod ὡραΐζω, unde, ὡραίνομαι, idem quod ὡραΐζομαι, apud Athen. lib. 13.

Ὡρία, ἡ, maturitas. item, venustas, pulchritudo. Epigr.

Ὡρίως, tempestivè. Item, venustè, eleganter. Suid.

Ὡριαῖος, qui est unius horæ, horæ spatium æquans: ut, ὡριαῖα διαστήματα. Ptolem.

Ὧρος, ου, ὁ, annus. Hesych. et Suid. Item generaliter, tempus: apud Hippocr. in secunda præfat. περὶ ἐπιτηδείου.

Ὡρέω, exp. χρονίζω. Erotian. in lex. Hippocr.

Composita.

Ἀνθωραΐζομαι, vicissim decorem ostento. Greg. in homine.

Ἄωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, intempestivus. [Herodot. Hist. lib. 2. §. 79. ἔφασαν δέ μιν (sc. Λίνον) Αἰγυπτίοι τοῦ πρώτου βασιλεύσαντος Αἰγύπτου παῖδα μουνογενέα γενέσθαι· ἀποθανόντα δ' αὐτὸν ἄωρον, θρήνοισι τούτοισι ὑπ' Αἰγυπτίων τιμηθῆναι.] ¶ Item immaturus, præcox.

Ἀωρία, ἡ, intempestivitas, importunitas. [Herodot. Hist. lib. 8. §. 113. Ἐδόκει γὰρ Μαρδονίῳ, ἅμα μὲν προπέμψαι βασιλέα, ἅμα δὲ ἀωρίη εἶναι τοῦ ἔτεος πολεμέειν.]

Αὐθωρεὶ, eâdem horâ, eodem momento. Hesych.

Αὐθωρὶ, eâdem horâ, idem quod αὐθωρεί. Plut.

Ἄωρος, idem quod ἄωρος, qui non suo tempore fit. Ut, ἄωρος θάνατος, apud Plut. in consol. ad Apoll. Apud eundem in symp. sept. sap. ἄωρος ἥκει, exp. intempestivè venit. ¶ Significat etiam, immaturus: ut, ἄωρος πρὸς γάμον, apud eundem in Lyc. ¶ Item, invenustus, informis. Xenoph. ¶ Vide et in compositis ab Ὤρα, i. cura.

Ἀωρία, intempestivum tempus. Aristoph. in Acharn. ¶ Exponitur etiam, deformitas.

Ἀωρὶ, intempestivè. Athen. l. 12. (Theoc. κδ'. 38.)

Ἀώριος, idem quod ἄωρος. Et metaphoricè, durus, agrestis. Hesych.

Decomp. Παναώριος, ὁ καὶ ἡ, omnino intempestivus. Talem Homerus vocat eum, qui præcoci fato et immatura morte periturus est, ideoque infelix est: ut Il. ω.

Τριςάωρος, ter intempestivus, i. admodum intempestivus. Epigr.

Ἐννέωρος, novennis, qui novem annorum est. Il. σ'. et Od. κ'.

Εὔωρος, tempestivus. ¶ Exponitur et, in vigore constitutus.

Ἐνωραΐζομαι, idem quod ἐγκαλλωπίζομαι, placeo mihi, et ostento me in. Luc.

Ἔξωρος, qui et quæ justum et legitimum tempus excessit. Vir et mulier ἔξωροι dicitur, qui vel quæ jam ætate grandior est: exoletus, vetula: ut, ἔξωρος γραῦς, apud Luc. de sacrif. † Ἔξωρα, ætati sexu non convenientia. Soph. El. 620. ibi Camerar.† (Philostr. l. 3. c. 4.)

Ἐξωραΐζομαι, exorno me, et venustiorem reddo. Hesych.

Εὔωρος, idem cum ἔνωρος, tempestivus: ut εὔωρος γάμος, apud Soph. in Eride.

Ἐφώριος, exp. tempestivus, item maturus. Etym.

Ἡμιώριον, ου, τὸ, semihora. Apoc. c. 8.

Καθωραΐζομαι, exp. glorior.

Μινυώριος, qui brevis est temporis: fluxus, caducus. μινυνθάδιος.

Οὐδενόωρος, exp. qui ne uno quidem momento durat. ¶ Vide et in comp. ex Ὤρα cura.

Παλίνωρος, qui suis horis redit. Aratus. (Æsch. Suppl. 696.)

Πάρωρος, idem cum ἄωρος, intempestivus. Theophr. de caus. pl. l. 5.

Πρόωρος, qui justum legitimumque tempus prævenit, præmaturus, præcox: ut, πρόωρος μοῖρα, in Epigr.

Πρώριος, idem. Nonn.

Ὑπέρωρος, qui excessit tempus legitimum, exoletus, apud Æschin. in epist.

Χιλίωρος, (sc. χρόνος,) exp. mille annorum tempus. Lycophr.

ὨΡΑ, ας, ἡ, (cum tenui,) cura. Hesiod. in Erg. Ὤρη γάρ τ' ὀλίγη πέλεται νεικέων τ' ἀγορέων τε, Ὧ τινι μὴ βίος ἔνδον ἐπηετανὸς κατάκειται. Suid. ex Æliano, ἀνὴρ [illegible] καὶ τὰ θεῖα ἐν μηδεμιᾷ ὥρᾳ τιθέμενος, homini divina nihil curanti.

Ὠρέω, ῶ, curo, curam gero. Interdum et, custodio. Hesych. et Galen. in lex. Hippocr. quod ad Οὖρος, custos, pertinet.

Ὠρίσσω, et Ὠρίζω, idem: apud Hesych.

Ὠρακιάω, curis nimiis confectus concido. Aristoph. in Ran. ἀλλ' ὠρακιῶ. Ἀλλ' οἶσε πρὸς τὴν καρδίαν μου σπογγιάν. Sic et apud eundem in Pace.

Composita: quorum etiam nonnulla cum compositis ex οὖρος. custos, collocata sunt.

Ἄωρος, ου, ὁ καὶ ἡ, curam non gerens, negligens. ¶ Item, qui difficulter custodiri potest: ut exp. Odyss. μ'. ¶ Exponitur et, ᾧ πολλὴ φροντίς, ab Eustath. (ex ἀ intens.) ¶ Vide et in comp. ex Ὥρα, et ex Οὖρος, custos.

Ἀωρέω, non curo, negligo. Hesych.

Πανάωρος, (decomp.) quem omnino nulla dignamur cura. Æschyl. in Prom.

Ἐγχεσίμωροι, quidam dici volunt, quasi ὁ ἐγχέων ὥραν ἔχων, i. φροντίδα. ¶ Vide et in comp. ex Μόρος in Μώρος, et ex Μωρός.

Εὔωρος, malè curatus, neglectus, per antiphrasin. Suid. ex Euphr. ¶ Exponitur et activè, qui non curat, negligens. Hesych.

Εὐωρία, ἡ, negligentia, incuria. apud eundem.

Εὐωριάζω, negligo, non curo. Hesych. ex Soph.

Εὐωρέω, idem: apud eundem.

Ἐξευωριάζω, idem quod εὐωριάζω. Æschyl. in Prom. Ἐξευωριάζειν γὰρ λόγους πατρὸς, βαρύ, negligere patris dicta, grave fuerit.

Ἰόμωρος, secundum quosdam dicitur ὁ τοῖς ἰοῖς ὥραν ἔχων, cui sagittæ curæ sunt, teste Eust. Il. ξ. ¶ Vide et comp. ex Μόρος in Μώρος.

Κηπωρὸς, hortulanus, olitor: horti curam habens vel gerens.

Ὀλίγωρος, qui aliquid parum curat, negligens, incuriosus. Isocr. Panath. Aristot. rhet. 3.

Ὀλιγώρως, negligenter, contemptim. Dem. in Xen.

Ὀλιγωρία, ἡ, negligentia, incuria: vel, neglectus, contemptus. Aristot. Thuc. Plut. &c.

Ὀλιγωρέω, parvam curam habeo, negligo, contemno. Isocr. in Paneg. οὐ γὰρ ὠλιγώρουν τῶν κοινῶν. (Athen. V. 5. Ast.)

[Ὀλιγώρησις. Themist. Orat. X. pag. 136. 10. Ed. Hard. τὰς μὲν γὰρ ἐν τῇ περὶ τὰς φρουρὰς ὀλιγωρήσεως ἐπιτετεύχασιν οἱ πολέμιοι &c.]

Decomp. Ἐξολιγωρέω, prorsus negligo et contemno.

Κατολιγωρέω, idem. Polyb.

Παρολιγωρέω, susque deque habeo. Polyb. [lib. 4.] μεγαλείως παρολιγωρεῖσθαι, insigniter contemni. [Plat. Epinom. εἰρῆσθαι τὸ, θεῶν εἶναι πάντα πλέα· καὶ μηδέποτε λήθῃ μηδὲ ἀμελείᾳ τῶν κρειττόνων ἡμᾶς παρολιγωρεῖσθαι.]

Οὐδενόωρος, nulla cura dignus, minimè curandus. Il. θ'. ¶ Vide et in comp. ex Ὥρα, tempus.

Πολυωρέω, multa cura dignor, magnam curam gero. Æschin. in Timocr. Laërt. in Antisth. ¶ Exponitur et, honoro, in honore et pretio habeo. ¶ Item Ionicè et accuratè scripsêre.

Πολυωρητικός, οῦ, ὁ, multam curam gerens, sollicitus. Plut. in Problemat. Rom.

Πολυωρία, ἡ, multa cura. vel, ratio et observatio. Suid. ex Ælian.

ὨΡΙΩΝ, ωνος, ὁ, Orion: signum cœleste; apud Proclum de Sphæra. ¶ At, ὡρίων, (cum aspiratione,) nomen avis, apud Ælian.

ὨΡΥ´Ω, seu ὠρύομαι, ululo. Propriè de canibus dicitur, lupis et leonibus, propter famem ingemiscentibus, aut alio ex dolore ejulatui similem vocem edentibus. Apoll. Arg. 4. (de leone;) ὅς ῥά τ' ἀν' ὕλην Σύννομον ἐν μεγάροισιν ὠρύεται. Luc. in dial. Char. et Merc. ἀκούεις τῶν κυνῶν μετ' ὀλίγον ὠρυομένων ἐπιπεσόντων ἐπ' ἐμοί. Dicuntur et lupi quondam cum ejulatu deplorare: ut apud Theocr. Idyll. 1. ‡71.‡ Τῆνον μὰν θῶες, τῆνον λύκοι ὠρύσαντο. (de tigribus. Philost. l. 3. c. 14.) Metaphoricè de homine dicitur, erumpente in ejulatus, similes canum luporumque ululatibus, et leonum rugitibus. Hesych.

Ὤρυμα, τὸ, rugitus. Ezech. 19.

Ὠρυθμός, οῦ, ὁ, ululatus: vel rugitus. Theocr. Idyll. 26.

Ὠρυγὴ, ἡ, idem. Plut. de dæm. Socr. Athen. l. 13.

Ὠρυδὸν, cum ululatu. Nic. in Alexiph.

Ὦρες, à quibusdam nominari dicuntur feræ. Unde in Ovo Simmiæ Rhod. Αἶγας μὲν κεροφορώτερος ὅλας Ἀγραῖς ὀλένας, ὠρῶν δ' ἄγριος.

Composita.

Ἀνωρύομαι, magno cum ululatu exclamo. Interdum, graviter ejulo ac lamentor.

Ἐπωρύω, seu ἐπωρύομαι, ululo, infremo. Epigr.

ὩΣ, particula varios habens usus. ¶ Frequentissimè est adverbium similitudinis, ut, sicut, velut. Luc. ὡς ᾤετο, ut putabat. ὡς εἰκὸς, ut par est. † ὡς ἄξιον ὄντα θαυμάζεσθαι τὸν ἄνδρα. Xen. Pæd. 1. 1. 4. Postponitur. Hes. Th. 863.† Sæpe adhibetur comparationibus, eique subjungitur οὕτω, vel ὥς cum accentu: ut Il. π'. ύ. et alibi passim. ¶ At, ὡς, ὡς, est, tam, quàm. Plat. Χαρᾶς γὰρ οὐδὲν ὡς γλυκερὸν ἐστιν ὡς χάρις, quasi, οὕτως, ὡς. ¶ Item, ὡς, tanquam, quasi, perinde, ac si. ¶ Interdum significat, οὕτω, ita, sic. In qua signif. scribitur potiùs ὥς cum accentu. Ut, ὥς φάτο, passim apud Hom. Sic, ὥς ἄρα φωνήσας, &c. Dicitur et de proportione. Ut apud Aristot. de hist. an. l. 8. ὡς κατὰ μέγεθος, proportione magnitudinis. Sic apud Thuc. l. 3. ὡς πρὸς τὸ μέγεθος τῆς πόλεως, pro magnitudine urbis. Et cum nomine comparativi gradus: μείζων ἢ ὡς κατὰ ἄνθρωπον, major quàm pro humana statura. Et cum præpositione πρός. Luc. τυφλὸς ὁ Λυγκεὺς ἐδόκει ὡς πρὸς ἐμέ, si mecum comparetur. Sic Xen. Pæd. 1. ἰδιώτας ὄντας ὡς πρὸς ἡμᾶς ἀγωνίσασθαι, si nobiscum comparentur. ¶ Exponitur etiam, ferè, fermè, propemodum, circiter. Herodian. ἀπέσχον τοῦ στρατοῦ ὡς πέντε μυριάδας. Thuc. ὡς πεντήκοντα. ¶ Apud Sophocl. in Ajace. Ὡς ἔστιν ἀνδρὸς τοῦδε τἄργα ταῦτά σου, exp. ὄντως et ἀληθῶς, certè, revera. quasi pro οὕτως. ¶ Interdum est adverbium temporis, significans, ut, i. postquam, simul atque. Il. φ'. Ὡς εἶδεν τὸν ἄριστον, &c. Aristoph. in Plut. ὡς ἐμοὶ παρήγγειλε καθεύδειν. Et cum infinit. Plato, οὐδὲν οὖν ὡς ἰδεῖν τὸν Ἀγάθωνα, Demosth. ὡς δὲ ἀκοῦσαι τοὺς παρόντας. Interdum geminatur. Theocr. Idyll. 2. Χ' ὡς ἴδον, ὡς ἐμάνην, ὡς μοι περὶ θυμὸς ἰάφθη δειλαίας. Sæpè ponitur cum τάχιστα: ut ὡς τάχιστα, simul atque, quum primùm, apud Euripid. in Hecuba, et Æschin. de legat. perperam obita. ¶ Apud Hom. Od. ζ'. Ἧος δ' ὡς ἐν' ἀοιδὸς ἐνὶ μεγάροισιν ἄειδεν. Eust. exp. ἕως ὅτε, donec. ¶ Interdum indicat causam finalem, poniturque pro ἵνα vel ὅπως, ut. Cum Optat. Il. φ'. ἄλλα δ' ἄρ' ἔθελγεν Ἀπόλλων, Ὡς αἰεὶ ἔλποιτο μιχήσεσθαι ποσὶν οἷσιν. Herodian. l. 1. ὡς ἄν τις εἴποι, ut ita dixerim. Cum conjunct. Soph. Κόμιζέ νύν μοι παῖδα τὸν ἐμὸν, ὡς ἴδω. Cum infinit. ὡς εἰπεῖν, ut ita dicam, vel, propè dixerim. Plut. symp. lib. 4. οὐδὲν γὰρ, ὡς εἰπεῖν, ἀπολαυστικὸν ἐστι. ¶ Item pro ὥστε, ita ut, adeò ut. Paus. et Xenoph. ¶ Item pro εἴθε, utinam. Od. α'. Ὡς ἀπόλοιτο καὶ ἄλλος, ὅτις τοιαῦτά γε ῥέζοι. Sic et apud Synes. Dicitur etiam ὡς εἴθε. ut apud Luc. ὡς εἴθε γε καὶ ἐξηράνθη τοῦτο. Item, ὡς ὄφελες, Il. γ'. ¶ Item, ὡς, quàm. Cum adverbio superl. gr. ut apud Xen. †Pæd. l. 3. p. 73. a.† ὡς ἐδύνατο τάχιστα, quàm celerrimè potuit. Cum nomine itidem superl. gr. ut apud eundem, ἵνα ὁ βίος αὐτοῦ ὡς βέλτιστος ᾖ. Cum ὅτι, sequente itidem superlativo. ut, ὡς ὅτι βέλτιστον, apud Plat. ¶ Sæpe subjungitur adverbio θαυμαστῶς sive θαυμασίως. Plat. in Phædone, νῦν δὲ θαυμασίως ὡς ἄδηλος γέγονε. Demosth. θαυμαστῶς ὡς ἠλείπετο. Interdum et adverbio ὑπερφυῶς. Plat. in Symp. ὑπερφυῶς ὡς χαίρω, mirificè lætor. Idem in Phædone, ὑπερφυῶς μὲν οὖν ὡς βούλομαι. ¶ Cum adverbio ἑτέρως, item ἀληθῶς, vacat. Nam, ὡς ἑτέρως, apud Demosth. pro cor. idem est quod ἑτέρως, aliter. Sic, ὡς ἀληθῶς, verè, apud Plat. de rep. l. 1. † Aristoph. Nub. 209.† ¶ Interdum admirationi adhibetur: ut Latinè quàm. Aristoph. in Pluto, † ver. 1.† Ὡς ἀργαλέον πρᾶγμ' ἐστὶν, ὦ Ζεῦ, καὶ θεοὶ Δοῦλον γενέσθαι παραφρονοῦντος δεσπότου, quàm molesta res, vel quàm dura res est aut acerba. Luc. in dialogo Jovis et Ganymedis, ὡς ἀφελὴς ὁ παῖς ἐστι καὶ ἀπλοϊκὸς, καὶ αὐτὸ δὴ τοῦτο παῖς ἔτι. ¶ Item pro ὅτι, quid. Plut. in Lyc. Ἐπαμεινώνδαν εἰπεῖν λέγουσιν, ὡς τὸ τοιοῦτον ἄριστον οὐ χωρεῖ προδοσίαν, Epaminondam dixisse ferunt, hujusmodi prandium non admittere proditionem. Sic et apud Herodot. in Melp. et Demosth. Philip. 1. † Sic Aristoph. Nub. 1335. Xen. Pæd. l. 3. p. 65.† Dicitur et ὡς ὅτι. ut apud Xen. in Hell. εἰπὼν τῷ Θώρακι ὡς ὅτι ἐκεῖνα μή. † cum inf. Pæd. l. 2. 40. d.† ¶ Item, nam, quippe, quandoquidem, ἐπεί. Luc. ὡς νῦν γε καὶ σε ἐλεῶ, τελέως οὕτω ἐκβεβακχευμένον, nam nunc quidem te misereor, ut bacchari cœpisti. Thuc. l. 1. ὡς εἰκότως ἐλέγχεται. Idem l. 2. ὡς οὕτως πρὸς τὰς ξυμφορὰς γνώμῃ μὲν ἥκιστα λυποῦνται, &c. ¶ Item pro πρὸς, vel εἰς, ad. Od. ρ'. Ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον. Xen. apom. 2. συνελελύθεσαν ὡς ἐμέ. † Xen. Pæd. 1. 3. 22. (ἐνὶ vel παρὰ intelligitur.† ¶ Jungitur etiam variis particulis vacantibus. Ut, ὡς ἄρα, in admiratione, Od. ά. Ὡς οὖν, postquam, Paus. Ὡς δ' αὔτως, similiter, itidem. Od. ι. † Hesiod. Th. 600.† Apud Xen. scribitur et divisim, ὡς δ' αὔτως, et conjunctim, ὡσαύτως. Ubi dicit, ὡσαύτως δὲ λοχαγῷ τὸν λόχον, ὡς δ' αὔτως ταξιάρχῃ, ὡς δ' αὔτως δὲ ἑκάστῳ τῶν ἄλλων ἀρχόντων. † ὡς μή, ne. Xen. Pæd. 1. 2. 3. et 1. 4. 17. ὡς ἄν, quasi. 1. 4. 23. ὅς σε δύναιο, quantum posses. Hesiod. Asp. 121.† ¶ Sunt et aliæ particulæ cum quib. ὡς cohæret. Ut infra. (Sch. exp. λίαν. Æsch. Pers. 188. 251. Ag. 623. 920. 1245. 1667. Ch. 378. ὡς τί μ' ἱστορεῖς τόδε; Eurip. Phœniss. 591. 949. Cum Particip. Accus. post Verbum pro Infinit. Soph. El. . . . . item cum Particip. Nom. post Verbum pro Futuro, —— interdum omittitur. Cum Particip. Acc. Aristot. Art. Poët. c. 3. Cum. τοσοῦτον. Soph. Tr. 1133. 1199. 1258. Œdip. Tyr. 333. 1138. 1196. 1242. 1315. 1367. 1446. Aristoph. R. 1223. Cum Indicat. 1280. Theoc. 4. 88. 90.)

Ὡσεὶ, velut, tanquam, quasi. Apud Hesiod. in Asp. Αἶψα τε φωνήσαι ὡσεὶ ζωοῖς ἰκέλοισι. Sic. Od. ζ'. Od. ξ'. ὡσεί τε κατὰ ῥόον, quidam exp. utpote secundum undas. (Theoc. κέ. 163.) Huic particulæ respondet ὡς, tanquam. ¶ Sæpe etiam ponitur ὡσεὶ pro, circiter, ferme, apud Xen. Sic et apud Lucam c. 22. itidemque cap. 1. et 3. ¶ Disjunctim quoque multis in locis scribitur. ¶ Pro ὡσεὶ dicitur etiam ὡσανεί.

Ὡσανεὶ, interjectâ particulâ ἄν, apud Plut. de prod. anim. ¶ Eademque in tres particulas divisa invenitur. Ut apud Aristot. de mundo, ὡς ἂν εἰ λέγοιμεν, tanquam si dicamus.

Ὥσπερ, ut, sicut, quemadmodum. cui sæpe subjungitur οὕτω, †Xen. Pæd. 1. 2. 10.† vel καὶ, †Xen. Pæd. 1. 6. 3.† aut aliquid tale. ¶ Item, veluti, quasi, tanquam, apud Thucyd. Isocr. et alios. †Xen. Pæd. l. 4. p. 89. c.† ¶ Sæpe etiam jungitur aliis particulis vacantibus, vel divisim vel conjunctim. ut, ὥσπερ οὖν, vel ὡσπεροῦν, idem quod ὥσπερ. sic, ὥσπερ ἂν εἰ, vel ὡσπερανεί. †ὥσπερ εἰ. Aristoph. Nub. 1361.† (Soph. Œdip. Tyr. 1134. ὡσπερεί. Æsch. Ag. 1228. 1424. Ch. 751.)

Ὥστε, ut, ita ut, adeo ut. Cum infinit. † Xen. Pæd. 1. 1. 5.† Plut. in Themist. λέγεται οὕτω κατάφορος πρὸς δόξαν εἶναι, ὥστε νέος ὢν ἔτι σφόδρα ἐφίεσθαι τὰ πολλὰ πρὸς ἑαυτοῦ, καὶ τὰς πάντας ἀγρυπνεῖν, fertur adeo amori gloriæ deditus fuisse, ut, &c. Æschin. de falsa leg. τοσοῦτο ἦσαν ἐμοὶ ὁ Δημοσθένης, ὥστε ἀποῤῥάπτειν τὸ στόμα τοῦ Φιλίππου. †Cum Imperativo. Xen. Pæd. 1. 3. 15. Cum optativo. l. 3. p. 82. a.† ¶ Aliquando exp. et quidem. Plato, ἡμεῖς γὰρ ἔτι νέοι, ὥστε τοσοῦτον πρᾶγμα διελέσθαι, nos enim adhuc juvenes sumus, et quidem est tantæ rei explicatio et judicium. ¶ Præcedente comparativo cum particula ἢ, exp. ut. βαρύτερον φορτίον ἢ ὥστε δύνασθαι φέρειν, gravius onus quam ut ferre possim. Cum Indicativo, Atticè. Aristoph. in Nub. †830.† Σὺ δ' εἰς τοσοῦτο τῶν μανιῶν ἐλήλυθας, Ὥστ' ἀνδράσιν πείθει χολῶσιν. Sic et apud Thuc. Isocr. Demosth. Xen. et alios. ¶ Item, ὥστε, quamobrem, itaque. Plato in Timæo, ὥστε, ὡς ἔπος εἰπεῖν, οὐκ ἴσασι χρόνον ὄντα τὰς τούτων πλάνας, itaque nesciunt, hos siderum errores id ipsum esse quod ritè dicitur tempus. ¶ Item, ὥστε, pro ὡς, ut, significatione similitudinis, apud Apollon. itidemque Il. γ'. sequente ὣς, i. sic. (Ὥστε cum Præt. Indic. ut, ὥστ' οὐκέτ' Αἴανθ' οἵδ' ἀτιμάσουσ' ἔτι. Ita ut non amplius Ajacem sint contumeliis affecturi. Soph. Aj. 98. V. Æsch. Pers. 244. post ἐχθρὰς. ib. 278. Eurip. Phœniss. 1553. Aristoph. R. 1121. Soph. Tr. cum Infin. pro Quantum. 1237. Œdip. Tyr. 1065. Aristoph. R. 893.)

Τὼς pro ὡς, i. οὕτως, sic, ita. Iliad γ'. Τὼς δέ σ' ἀπεχθήρω, ὡς νῦν ἔκπαγλ' ἐφίλησα. Et apud Soph. τὼς αὐτοφαγὰς ἐλάσατε. ¶ Item, τὼς Doricè pro τούς.

Καθὼς, idem quod ὡς, ut, velut, sicut. Aristot. de mundo. Item, postquam, quum: Act. c. 7.

Ἕως, et poëticè εἵως, idem quod ὡς (ex quo factum esse per Atticam literæ ἐ pleonasmum, tradit Eust. sicut ἐὰν ex ἄν,) id est, ἵνα. Ut Od. δ'. ὁρμώμενος ἕως ἵκοιο, procurrens ut pervenires ad societatem. Item, donec, usquedum, tantisperdum, quoad, quamdiu. Il. ζ. Ἀλλ' ἀναχασσάμενος μένω πάλιν, ἕως ἐπέλθω Ἐς στρατόν. Od. μ'. Οἱ δ' ἕως μὲν σῖτον ἔχον, καὶ οἶνον ἐρυθρὸν, Τόφρα βοῶν ἀπέχοντο, quam diu habuerunt frumentum et vinum, tam diu ab esu boum abstinuerunt. Plutarch. in Lyc. ἕως ἐπάνεισιν ἐκ Δελφῶν αὐτὸς, οὐδὲν ἀλλάσσειν, quoad ipse ex Delphis reverterit. Demosth. Olynth. 1. ἕως ἐστὶ καιρὸς, ἀντιλάβεσθε τῶν πραγμάτων. Cum optativo. ut apud Aristoph. ἕως ἀφίκοιτο, donec pervenerit. Cum subjunct. Herodot. οὐ γὰρ ἄν τι ἐκπλήξαις ἔργον, ἕως νέος ᾖς, quoadiu es juvenis. Matth. c. 5. οὐ μὴ ἐξέλθῃς ἐκεῖθεν, ἕως ἂν ἀποδῷς τὸν ἔσχατον κοδράντην, usque dum reddideris. Marci c. 6. ἕως αὐτὸς ἀπολύσῃ τὸν ὄχλον, dum dimitteret turbam, vel dimisisset. Matth. 10. οὐ μὴ τελέσητε τὰς πόλεις τοῦ Ἰσραὴλ, ἕως ἂν ἔλθῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, exp. non obieritis urbes Israëlis, quin venerit filius hominis. † Xen. Pæd. 1. 6. 10.† ¶ Interdum ἕως significat, interim, ad tempus aliquod. Odyss. μ'. Οἱ δ' ἤτοι εἷος μὲν ἐϋκνήμιδας Ἀχαιοὺς Ὄρνυον ἔνδον ἐόντες ἀμύνεσθαι περὶ νηῶν. ubi Eust. ἕως exp. τέως. item, πρός τι ταχύ. ¶ Ἕως interdum adjunctam habet aliquam particulam tempus significantem. Ut, ἕως ὅτε, pro ἕως, donec, quoad, apud Xen. Pæd. 5. Ἕως πότε; interrogativè sumitur, usquedum? quousque? sæpè apud Evangelistas. Dicitur et, ἕως νῦν, et, ἕως ἄρτι, apud eosdem, q. d. usque nunc. † ἕως ἔτι. Xen. Pæd. 1. 6. 9.† Et, ἕως σήμερον, apud Paulum. Et cum adverbiis loci. Ut, ἕως ὧδε, apud Luc. ἕως ἔξω τῆς πόλεως, apud eundem. Jungitur etiam aliis adverbiis. Cum ἄνω et κάτω, cum ἔσω, apud eosdem Evang. Et cum præposit. εἰς, apud Polyb. l. 3. ἕως εἰς τὸν χάρακα, usque ad vallum. ¶ Genitivo quoque jungitur. Qui interdum vacat. Ut, ἕως οὗ, pro ἕως, frequens in Novo Test. Sic et apud Herodot. ἕως οὗ ἀπίκοντο. Dicitur et, ἕως ὅτου, pro, ἕως οὗ, itidem in Novo Test. i. donec, usquedum, quousque: interdum et pro, quoadiu, sive tantisper dum. Legitur et apud Demosthen. ἕως ὅτου κομισαίμεθα τὰ ἡμέτερα αὐτῶν, i. donec. Dicitur et, ἕως τίνος; quousque? et, ἕως τινὸς, usque ad aliquod tempus. et, ἕως τούτου, huc usque, Luc. 22. Apud Aristot. vero de anim. l. 9. ἕως τούτου προέρχεται, ἕως ἂν μικρὸς ὑπερέχῃ αὐτοῦ, catenus mergitur, quatenus ejus promuscis extat. Dicitur et, ἕως τῆς σήμερον ἡμέρας, usque in hodiernum diem. et ἕως τοῦ νῦν, apud Matth. et Marc. et, ἕως ὥρας ἐνάτης, apud Matth. Marc. et Luc. Item, ἕως τῆς τελευτῆς Ἡρώδου, usque ad mortem Herodis, Matth. 2. Item, ἕως τῆς ὀφρύος τοῦ ὄρους, Luc. 4. ἕως τοῦ οὐρανοῦ, usque ad cœlum. ¶ Ἕως, aurora, vide in Ἠώς.

Τέως, tam diu: cui respondet ἕως, quam diu. Luc. in Alcyone, ἀβεβαιότερόν ἐστι τέως ἕως ἂν ὦσιν ἀνεπιστήμονες, tam diu quam diu fuerint imperiti: vel, tantisper dum fuerint imperiti. ¶ Τέως, antea. Plato in symp. τέως γὰρ καὶ τὰ αἰδοῖα ἐκτὸς εἶχον, καὶ ἐγέννων, καὶ ἔτικτον, οὐκ εἰς ἀλλήλους, ἀλλ' εἰς τὴν γῆν. ¶ Exponitur etiam, interim. Odyss. δ. ὁ δὲ τέως μὲν ἐπὶ μεγάροις θαλάσσης Δεσμῷ ἐν ἀργαλέῳ, δῆθεν, κρατέρ' ἄλγεα πάσχων. Ex Demosth. τέως ἔτι, interim etiam. Ex Phalaride. τέως τοῦ παρόντος, ad hunc usque diem. (Aristoph. R. 1090. Luc. Prometh. in Verb. p. 15.) † Poet. τείως. Apollon. Arg. 1. 359.†

Εἵως, ἕως ἄν. donec. Il. γ'. 409.)

ὨΦΕΛΕ´Ω, ῶ, F. ήσω, juvo, prosum: idem cum ὀφέλλω. † τινὰ ἔς τι, juvare aliquem vel prodesse alicui ad quid. Xen. Pæd. 1. 3. p. 85. a. Aristoph. Nub. 577. ὠφελήσας τὴν πόλιν. ὠφελεῖ τι τὴν χώραν ἐκ τῶν δικαίων. 1114. et 1414. Xen. Pæd. 1. 4. 23.† ☞ A quo et originem traxisse creditur. Plat. epist. 7. ἀλλήλους εἰς τὰ μέγιστα ὠφελεῖν. Luc. in Anach. ἐκεῖνο ἔσῃ τὰ μέγιστα ὠφεληκὼς, maximum in eam beneficium contuleris. Cum dat. apud Aristot. rhet. 1. et Dioscorid. (Eurip. Phœniss. 321.)

Ὠφελέομαι, οῦμαι, juvor, fructum et utilitatem capio. Thucydid. et Xenoph. † Cyri Pædiæ l. 1. 1. 2. et l. 2. 43. d. πρός τι.†

Ὠφέλημα, τὸ, adjumentum, emolumentum.

Ὠφέλησις, ἡ, utilitas, emolumentum. Soph.

Ὠφελήσιμος, ὁ καὶ ἡ, utilis, quo juvari possumus. Idem in Ajace.

Ὠφέλεια, ἡ, utilitas, emolumentum. Plat. polit. 1. et in Tim. † Xen. Pæd. 6. p. 159. a.† Item, adjumentum, auxilium: ut, ὠφέλειαν πέμπειν, Thuc. 1. 1. Pro eodem poëticè dicitur ὠφελία, sive ὠφελίη. ut in Epigr.

Ὠφέλιμος, ὁ καὶ ἡ, utilis, adjumentum et emolumentum afferens. ὁ ὠφέλιμος ἡμεροῦν. Plat. polit. 1. τὸ αὐτῷ ὠφέλιμον παρασκευάζει. † Xen. Pæd. 6. p. 168. a.†

Ὠφελίμως, utiliter, cum commodo et emolumento: Diosc.

Composita.

Ἀντωφελέω, ῶ, vicissim adjuvo: unde, ἀντωφελεῖσθαι, apud Xen. [Memorab. lib. 2. cap. 8. § 3. cui addas, cap. 10. § 3. αἰσχύνοιτ' ἂν, εἰ ὠφελημένος ὑπὸ σοῦ, μὴ ἀντωφελοίη σε. Κύρ. Παιδ. lib. 1. Τὸ δ' ἔχοντα δύναμιν, ᾗ ἔστι μὲν φίλους εὖ ποιοῦντα ἀντωφελεῖσθαι, &c.]

Ἀνωφέλητος, non adjutus, nullo commodo affectus. Soph. Item, inutilis. Xen. Pæd. 1. †6. 11.† (Æsch. Ch. 750.) [Soph. El. 1149. οἴμοι τάλαινα, τῆς ἐμῆς πάλαι τροφῆς Ἀνωφελήτου, &c. Schol. ματαίας. ἐπ' οὐδεμίᾳ γὰρ ὠφελείᾳ ταύτην ἐποίουν· ἤγουν, οὐδεμιᾶς ὠφελείας ἀπέλαυσα παρ' αὐτῆς. Antig. 636. ὅστις δ' ἀνωφέλητα φιτύει τέκνα, Τί τόνδ' ἂν εἴποις ἄλλο πλὴν αὑτῷ πόνους Φῦσαι, πολὺν δὲ τοῖσιν ἐχθροῖσιν γέλων; 1278. ἀναλβῆ. Schol. ἀνωφέλητα.]

Ἀνωφέλεια, contrarium τῆς ὠφελείας. Laërt.

Ἀνωφελὴς, έος, ὁ καὶ ἡ, inutilis. Plat. in Crat. [Aristot. de Morbis. lib. 1. cap. 1. ὅτι δὲ τοῖς πάθεσιν ἐπακολουθοῦντας ἦν, ματαίως δοκέονται καὶ ἀνωφελῶς.]

Ἀνωφελῶς, inutiliter, nullo commodo.

Ἀπωφελέω, juvo, prosum: idem quod ὠφελέω. Max. Tyr.

Βιωφελὴς, vitæ utilis, vitæ humanæ usibus idoneus: utitur Gell. l. 1. cap. 22.

Δημωφελὴς, populo utilis. Philo de v. M. l. 3. et apud Synes.

Δημωφελέω, populo prosum.

Ἐπωφελέω, insuper juvo seu prosum. Aristoph. in Nub.

Ἐπωφέλημα, utilitas. Soph. [Philoct. 280.]

Ἐπωφελὴς, utilis.

Ἐπωφέλεια, utilitas. Basil.

Ἐπωφέλιμος, idem quod ἐπωφελής. Pythag. in Carm.

Κατωφελὴς, idem.

Κοινωφελὴς, communem afferens utilitatem. Suid. (Æsch. Eum. 988.)

Κοινωφελία, communis utilitas.

Κοινωφέλιμος, idem quod κοινωφελής.

Μεγαλωφελὴς, maximam utilitatem afferens, multæ frugis. Plut.

Οἰκωφελὴς, domui seu familiæ utilis. Theocr. Idyll. 29.

Οἰκωφελῶς, cum utilitate totius familiæ. Dion.

Οἰκωφελία, frugalitas toti familiæ utilitatem afferens: Od. ξ'.

Πολυωφελὴς, valde utilis, multam utilitatem afferens. [Aristot. Eth. Nicom. lib. 1. cap. 3. pag. 7. 4. Ed. Oxon. τοῖς δὲ κατὰ λόγον τὰς ὀρέξεις ποιουμένοις καὶ πράττουσι, πολυωφελὲς ἂν εἴη τὸ περὶ τούτων εἰδέναι. Xenoph. Ἱππαρχ. lib. 1. cap. 1. § 1. σαυτῷ [illegible] καὶ φίλοις, καὶ τῇ πόλει προσφιλέστατα, καὶ εὐκλεέστατα, καὶ πολυωφελέστατα.]

[Πολυωφελής. Aristoph. Thesm. 311.]

Προσωφελέω, insuper prosum et commodo: vel, adjuvo, auxilium affero. Eurip.

Προσωφέλημα, subsidium, auxilium. Eurip. (Med. 612.)

Προσωφέλησις, auxilium. Soph. [Philoct. 1440. Τῆς προσωφελήσεως ἔξεις.]

Συνωφελέω, ῶ, una prosum seu adjuvo. Xen. in Œcon.

ὨΧΡΟ´Σ, ᾶ, ὸ, pallidus. Athen. lib. 2. χρῶμα δ' αὐτῶν ὑμῶν γίνεται ὠχρόν. Luc. in Hermot. ὠχρὸν ἀεὶ ὑπὸ φροντίδων, καὶ τὸ σῶμα κατεσκληκότα.

Ὦχρος, ου, ὁ, pallor, palliditas. Iliad. γ'. ¶ Sic dicitur et legumen quoddam, Latinis ervilia, apud Aristot. hist. anim. l. 9. c. 40. et Theophr. de caus. pl. l. 4. c. 3.

Ὤχρα, ἡ, coloris quoddam genus à pallore denominatum. Galen. comm. 2. in l. Hipp. de victus ratione in morb. acut.

Ὠχρότης, ητος, ἡ, palliditas, pallor. Plut. de orac. Pyth.

Ὠχρίας, ου, ὁ, pallidus. dicitur tantùm de homine, cujus facies pallet, et velut ochra videtur esse profusa. Aristot. in prædicam. qualitatis.

Ὠχριάω, ῶ, palleo, pallore perfusus sum. Athen. l. 5. Item pallesco, pallore perfundor. Aristot. eth. 4. c. 8. (Aristoph. R. 309.)

Ὠχρίασις, pallor: vel τὸ pallescere. Plut. symp. 3. probl. 6.

Ὠχράω, idem quod ὠχριάω. Od. λ'.

Ὠχραίνω, pallefacio, pallidum reddo. Nic. in Alexiph.

Ὠχρέω, idem significare putatur quod ὠχραίνω. apud Suid.

Ὤχρωμα, pallor, palliditas corpori alicui inducta.

Composita.

Ἔνωχρος, ὁ καὶ ἡ, in quo pallor est: pallidum colorem in se habens.

Ἔξωχρος, præpallidus, admodum pallidus.

Κατωχριάω, perpalleo, perpallesco, admodum pallidus fio.

Κατωχράω, idem. in Epigr.

Πάρωχρος, ad pallidum colorem vergens.

Ὕπωχρος, subpallidus, quadantenus pallidus. Galen.

JACOBI ZUINGERI

PHILOSOPHI ET MEDICI BASILIENSIS,

GRÆCARUM DIALECTARUM

HYPOTYPOSIS,

SEORSIM PRIMUM SINGULARUM, TUM CONJUNCTIM OMNIUM,
TABULIS METHODICIS,

JUDICIO MEMORIÆQUE SERVIENTIBUS, PROPOSITA.

LÆTIS STUDIORUM INITIIS

GEMINI THEODORI:

ALTERIUS QUIDEM,

PASCHALIS GALLI,

VIRI CLARISS. PHILOS. ET MEDICI PICTAVIENSIS:

ALTERIUS VERO; PROPRII FILII, BENE COMPRECATUS

JACOBUS ZUINGERUS,

PASCHALI SUO:

Εὐδαιμονίστατα διάγειν.

TE appello, Clarissime Vir, cum FILIOS nostros debebam. Sed quando illi, in morem benè natorum à nostro pendent ore, quod Meo occino, id tu, me interprete, Tuo. Ait Philosophus, *λόγον μόνον ἄνθρωπος ἔχει τῶν ζώων.* Quid ergò mirum, si præclara hac nota à bestiis distet in ipsa quoque infantia puer, cujus linguam à sollicitis matribus formari, ut articulatim, distincteque vocem edat? Id verò etiam in Literarum curriculo in usu venit. Ut rerum omnium postliminiò reminiscatur, quæ Platonis non spernenda sententia est, ductore opus habet, cujus monitis rectam viam ingrediatur. At solis nutibus nequicquam id fiet, ni sermonis præcepta singula, observanda indigitârint. Jam quia Græcorum jactis fundamentis, quicquid humanæ est vel divinæ scientiæ, jure debetur: illorum certè sermonis cognitio tàm necessaria est, ut qui aliàs loquelæ defectu non homo putari queat, Græci sermonis inscitia, non Sciens habendus sit. Id non nescivit decus literariæ tuæ Galliæ, Gulielmus Budæus. Ætate grandior Græcas didicit literas: et quod commendat stupendum ingenium hominis, quantumvis *ὀψιμαθὴς*, in Græciam, viam, vel *αὐτοδίδακτος* invenit: maximoque bono *τῶν ἐπιγιγνομένων*, inoffensam eam et facilem patefecit. Scilicet is Censorii Catonis exemplum secutus est, qui senex Græcè didicisse, à Plutarcho traditur. At ipsa jam Græca lingua copia verborum diffluit, quam componendorum festivitas ita restinguit, ut pro concisa minimeque redundante habeatur. Est tamen præter ambigua vocum significata, tàm varia dialectorum idiotismis, ut nisi hac parte discentium infirmitas sublevetur, nimio satius difficilem impeditamque se objiciat. Heic ergò mihi, vel opera duntaxat subcisiva, desudandum existimavi, et uno quasi obtutu, quæ notanda varietas esset, non magis exacta, quam cuivis obvia methodo, regulis et canonibus ferè perpetuis edocendum. Non fui subveritus, eandem proprietatem, diversis id locis poscentibus, identidem ingeminare. Communis quidem regula, ad plura se extendens, compendio servit: sed damnosa obscuritas est, quam secum vehit, usumque præceptorum et impeditum et inutilem discentibus reddit. Quod si jam operæ curæque precium est, quod feci, quibus id verius, quàm Nostris fecisse videbor? Nostris, inquam, ea in ætate constitutis, qua similes variegatis Psittacis, maturi judicii penuriam, Latini, Græci, Hebraici sermonis oblectamento compensent: eò liberius subinde ad REBUM notitiam, cujus ambitu vitæ humanæ beatitas inclusa est, provehendi. Memor sum nostræ juventutis, quam magnam partem in Italia egimus. Ibi tum, Venetiis imprimis occasionem quotidiani convictus Græcorum sollicitè petebamus: ea nimirum cupiti sermonis usum sine majore labore facilem nobis comparaturi. Sed nulla fuit, quod omnes barbarè, non Græcè loquerentur: vel si fuit peregrinis nobis minus secura, tutave putabatur. Viximus interea vita, studiisque unanimes. Ego candore tuo delectatus, unicè gaudebam, ingenuitatem meam ita probari tibi, ut voluntas utriusque communis esset, quodque vellet alter, alter non nollet. Italiam universam perambulavimus, plantarum sarcinas, quæ tum istius philosophematis nostra cupido erat, humeris gestavimus, quæque literariæ peregrinationis prima est utilitas, doctos, quos licuit, Antonium Musam Ferariæ, Mercurialem, Aldroandum, Tagliacotium, Costæum Bononiæ: Andream Baccium Romæ; Portam Neapoli, viros ad invidiam præclaros omnes: binos idem solertes Pharmacopœos, Ferdinandum Imperatum Neapoli, Joannem Ponam Veronæ, qui rerum naturalium accurata notitia in omnium ore versabantur, nobis conciliavimus. Adjuti nimirum virtute et doctrina verè illustris Jo. Vincentii Pinelli, bonorum omnium communis amici, tum Herculis Saxoniæ, medici et Philosophi perelegantis, amborum Patavii Antenoris viventium. Ita peregrinati sumus. Quod eò libentiùs hac occasione publicè profiteor, qua nostram prolem ad mutui amoris fraternum adfectum, paternæ adolescentiæ exemplo, eorundemque studiorum communitate invitandam duxi. Ut ergo tu mecum quantumvis absens jugiter es: sic hoc literariæ amicitiæ communi nexu Theodoros quoque nostros devincio: ut ubi ubi fuerint memores dicti Homerici:

Ξεῖνοι ἀλλήλων πατρώϊοι εὐχόμεθ' εἶναι, Parentum vestigiis innutriti, discant se mutuò amare. Uterque Theodori Zuingeri, quem nemo non magni inter mortales æstimavit unquam, fert nomen. Utinam, utinam quod tuum pariter votum est, omine nominis, et Deo servire et proximo prodesse, *τετραγώνου δίκην* ex animo conetur uterque. Qua bona spe jam finem facturus, tibi Meum ita commendo, ut mihi Tuus perpetuò alterius filii loco futurus sit. Optimè vale. Basileæ, 16 Novemb. 1605.

DIALECTUS ATTICA.

Atticorum et Ionum antiquitùs eadem fuit sermonis proprietas et Attica Europææ Ioniæ pars. Crescente verò multitudine postea quam missæ in Asiam coloniæ, Ionum appellationem usurpassent, cæteri, qui remansêre, avito Atticorum nomine retento, vernaculam suam magno studio excoluerunt, opeque præclarorum ingeniorum, Lysiæ, Platonis, Aristotelis, Æschinis, Isocratis, Xenophontis, Demosthenis, Aristophanis, et aliorum longè lateque propagârunt, ut rectè dixerit Fabius, Venerem, Atticis concessam, ne Græcos quidem in alio genere linguæ obtinuisse. Horum ergo dialectum, vel sermonis genus, ea methodo, quæ discentibus facilis, docentibus peropportuna futura est, considerabimus, et ostendemus primùm generalissima divisione, quatenus obtineat peculiaris, ratione tum

- *Significationis.* Hæc enim unius et ejusdem dictionis apud diversas gentes nonnunquam diversa est. Attici ergo præter communem usum cæterorum Græcorum aliam significationem tribuunt partibus orationis: quod nonnullis exemplis docebimus,
  - *Articulorum.* Quis enim communiter sit usus præpositivi ὁ, non ignoratur. Attici tamen attribuunt illi significationem nominis interrogativi et infiniti τις: ut, apud Demosthenem, τοῦ χάριν ταῦτα λέγω, pro τινὸς χάριν. Τὸ etiam pro τοῦτο usurpant, ut et τόγε, et ὅγε, pro οὗτος. Compositivum etiam ὅδε pro οὗτος· τόδε pro τοῦτο: et extra compositionem ὁ δὲ, pro οὗτος δὲ. Pari ratione postpositivum ὅς, pro pronomine οὗτος: ut, apud Platonem, ἦ δ' ὅς, pro ἔφη δὲ οὗτος.
  - *Nominum.* Προμηθεὺς communi dialecto est providus: Atticè figulus. Ὦτος, avicula nycticoraci similis: Atticè, homo simplex, fatuus. Ὄρνις, avicula quævis: Atticè gallina. Τέχνη ars: Att. ars mechanica. Μάμμη, avia: Att. mater. Γραμματεῖον, libellus, tabella: Att. locus, in quo pecuniæ reponuntur. Ῥύπος, sordes: Att. cera sigillaris. Ἄστυ, urbs: Atticè Athenæ. Μουσικὴ, ars musica: Att. ars quævis. Ἰδίως ἀλλοκότως λέγουσιν, ait Etymologus, οἱ Ἀττικοὶ, τὰς τέχνας τῶν ἐνδοξοτάτων, ὁ τῶν κωμῳδῶν, ὁ τῶν τραγῳδῶν.
  - *Pronominum.* Οὗτος pro ἐγὼ ab Atticis usurpari testis est Schol. Aristophanis.
  - *Verborum.* Ait Suidas βαστάζειν, Atticis non esse αἴρειν, portare, sed rem aliquam manu contrectando, pondus ejus explorare: ut, apud Homer. Odyss. φ'. v. 405. Αὐτίκ' ἐπεὶ μέγα τόξον ἐβάστασε καὶ ἴδε πάντη. Annotat Aristophanis scholiastes in Pluto χολᾶν Atticis significare, furere, μαίνεσθαι: communiter autem θυμοῦσθαι, irasci. Ἐθέλω, volo: Att. δύναμαι, possum: ut, apud Platonem, τὰ χωρία οὐδέν μ' ἐθέλει διδάσκειν. Θαυμάζειν, admirari: Att. mercedem dare. Ἰδεῖν τινα, videre aliquem. Att. colloqui cum aliquo. Καλοῦμαι, voco: Att. in jus voco.
  - *Adverbiorum.* Οὐδὲν μᾶλλον, nihil magis, apud Thucydidem, Atticorum scriptorum principem, idem est, quod simplex οὐ. Scholiastes Thucydidis illud οὐδὲν μᾶλλον reddit per οὐδόλως. Οὐ γὰρ ἀλλὰ, non enim, vel, sed non, Atticè pro καὶ γὰρ dici Aristophanis schol. habet. Ἧττον minus, Atticè significat οὐδαμῶς, nequaquam.
  - *Conjunctionum.* Δὲ, communiter, vero: Atticè significat δὴ, sanè, item ἀλλὰ, sed, γὰρ, enim, καὶ, et, ut annotat Thucyd. enarrator, Atticè etiam significat idem quod ἔτι, adhuc. Ἀλλὰ communiter sed, hortando utuntur Atticè, ut Corinthus scribit. Ὡς pro ἐς et πρός.
  - *Præpositionum.* Ἐν utuntur Atticè pro εἰς: ut ἐν τοῖς ἀποστόλοις ἐμβαλεῖν, pro εἰς τοὺς ἀποστόλους. Εἰς pro ἐν: ut, εἰς οἶκον εἶναι, pro ἐν οἴκῳ. Ὑπὸ pro πρό: ut, ὑπόθεσις pro πρόθεσις. Ἐπὶ pro κατά.
- *Vocis seu dictionis,* quatenus ea, cum ore formatur, tum literarum notis scribitur. De hac latissimus est dicendi campus, in quo, ne multitudine dicendorum obruamur, distinctè notanda est varietas, quæ se offert in
  - *Una tantùm dictione.* Hæc enim apud Atticos vel
    - Omninò diversa est à communi Græcorum loquendi consuetudine: atque adeò solis Atticis propria. Ait Plato in Cratylo, ὥσπερ δὲ καὶ ταῖς πόλεσιν ἐστὶν ἴδια ἐπὶ τοῖς αὐτοῖς κείμενα ὀνόματα, καὶ Ἕλλησι παρὰ τοὺς ἄλλους Ἕλληνας, καὶ Ἕλλησι παρὰ βαρβάρους. Talia sunt Atticis propria Mensium nomina: Ἑκατομβαιὼν, Junius: Μεταγειτνιὼν, Julius, &c. Τριώβολον, διώβολον, Atticorum numismatum nomina. Ἀπληγὶς, teste Polluce, vestis simplex est, nullis rugis plicata. Σαυλὸς, scribit Hesychius, apud Atticos significare mollem, delicatum. Πάμπαλα, minimè gentium. Ἀλουργὶς, indumentum. Plura annotat H. Stephanus, de Attica dialecto.
    - *Ex parte tantum:* aliquot literis transpositis, mutatis, aut penitus sublatis. Quod generatim prius, tum specialim docebimus: ut si quæ generalem supputationem confusionis vitandæ causa, non attingent, speciali examini inserantur: quæ vero specialiùs ob sui copiam recenseri omnia non possunt, ad generalem classem referantur. Hanc ergo diversitatem expediemus, tum
      - *Generaliter* ratione primorum dictionis principiorum, Literæ et Syllabæ: quorum considerationem vulgus Grammaticorum, illius quidem Orthographiæ, hujus verò Prosodiæ demandat. Afficiunt quidem hæc ipsa principia, dum patiuntur, et variè immutantur, suum opus. Sed cùm dictio, qua talis est, peculiari sua proprietate gaudeat: eam Etymologiæ classi relinquemus, et impræsentiarum generatim duntaxat Atticas literarum et syllabarum affectiones adumbrabimus. Vide sign. A
      - *Specialiter,* revocantes eam ad singulas Etymologiæ partes distinctas. Vide sign. B.
  - *Pluribus,* quocunque modo syntacticè cohærentibus. Vide sign. C.

- **A.** Generales Atticarum vocum affectiones exhibent, tum
  - *Orthographiæ*: quæ non externam respicit literarum formam, sed quantitatem et qualitatem: quatenus vel plures sunt, vel pauciores: vel saltem aliæ ab hactenus consuetis. Ergo in dictionibus singulis habenda est ratio literarum, tum
    - *Quantitatis*. Nam solent Attici, iis vocabulis, quæ sunt communis Dialecti, literas vel
      - *Adjicere novas alias: idque tum in*
        - *Initio*, per πρόσθεσιν, ut inde dictio augeatur, tum Litera Γ: ut, γλάμων pro λήμων: tum Syllaba, E: ut, ἑώρακα pro ὥρακα. A: ut, ἄσταχυς, pro στάχυς. Dicunt hoc proprium Atticorum esse, ut initio abundet α. Sunt quoque apud ipsos frequentes Anadiplasiasmi, quod ex augmentis verborum clarissimè perspicietur: ut, ἤγαγον pro ἦγον.
        - *Medio*, per ἐπένθεσιν, ut accedat, vel sola litera, vel syllaba. *Litera* quidem, I: ut χροιὰ pro χρόα, quod Stephanus libenter concedit Atticum esse, cùm eo sæpius utatur Aristophanes. Y: ut, πτύλις, pro πόλις, quod inquiunt veterum Atticorum fuisse; [illegible] pro [illegible]. P, ut, κατέῤῥηξε pro κατέρηξε. Observat enim Eustathius literæ ρ geminationem consuetam esse Atticis. *Syllaba* verò: ut, O: ἀγόχα pro ἄγχα, κοράμβη pro κράμβη: et meritò ait Corinthus, cum dictum sit ἀπὸ τοῦ τὰς κόρας ἀμβλύνεσθαι, quod pupillas hebetet. Quamvis H. Stephanus vocem illam haud quaquam Atticam, et ne Græcam quidem existimet. Ω, quod veteres Attici interponebant: ut, εἴωδα pro εἶδα, ita quidem, ut iota diphthongi eliderent, et ἔωδα pro εἶδα dicerent: quod tamen nonnullis est Æolicum, pro ᾔδε, præter. medio verbi εἴδω. Δε: ut, [illegible], pro [illegible]. Νε: ut, [illegible] pro [illegible]. Κε: ut, [illegible] pro [illegible].
        - *Fine*, per παραγωγὴν, ut accedat tum *Litera*: ut, N. ἐφελκυστικὸν, dativis pluralibus et tertiis verborum addunt sequente licet consonante: ut, εἰσῆλθεν πόλιν. Quanquam tertiæ quoque plusquamperfecti id ipsum præter aliorum usum adjicere sunt soliti: ut ᾔδειν pro ᾔδει, tum *Syllaba*: ut, I, οὑτοσί, pro οὗτος, ταυταισί pro ταύταις, νυνί pro νῦν. ΔΙ: ut, νυνδί pro νῦν, ἐνθαδί pro ἐνθάδε. ΘΕ: ut, ἔξωθε pro ἔξω, ἄλλοθε pro ἄλλος, ἔνθα, pro ἐν. Hoc enim H. Stephanus inter atticismos refert. Huc etiam pertinent dictiones παραπληρωματικαί, δὴ, γε, θὴν, περ, ὡστε: ut, τόγε pro τό, ὅτιπερ pro ὅτι, &c. ΣΙ: ut, [illegible] pro [illegible]. ΤΙ: ut, πάνυτι pro πάνυ. ΧΙ: ut, ναιχὶ pro ναί.
      - *Demere hactenus usitatas, idque tum in*
        - *Initio*, per ἀφαίρεσιν, *Syllabæ*, E: ut, [illegible], pro [illegible], μοῦ pro ἐμοῦ. A, intercedente apostropho: ut, τῇ ʼγορᾷ pro τῇ ἀγορᾷ.
        - *Medio* per συγκοπὴν, *Literæ*, I, quam ex diphthongis auferunt: ut, κλάω pro κλαίω, χρύσεως pro χρυσέοις, ποῶ pro ποιῶ, ὑὸς pro υἱὸς, quod ab Eustathio dicitur Atticum esse. E: ut, βέλτερον pro βέλτιον, apud Corinthum. Y: ut, [illegible] pro [illegible]. *Syllabæ* vero, O: ut, οἶμαι pro οἴομαι. Ω: ut, [illegible] pro [illegible]. ΕΙ: ut, ὦφλον pro ὠφείλον. Δε: ut, οἶσθα pro οἴδασθα, quod Stephanus Atticis attribuit.
        - *Fine*, per ἀποκοπὴν, *Literæ*, N: ut, ἄλλο pro ἄλλον, καλὸ pro καλόν. *Syllabæ*, I: ut, πρῷ pro πρωΐ. Να: ut, ἀπόλλω pro ἀπόλλωνα, κρείττω pro κρείττονα. Amant enim concisiones Attici, teste Corintho. Να: ut, κέρα et Ionicè κέρα pro κέρατα. Σα: ut, βασιλὶς pro βασίλισσα. Τος: ut, [illegible] pro [illegible], ut vult Corinthus. Hoc tamen pernegat Stephanus.
    - *Qualitatis*, quando mutatio fit per ἀντιστοιχίαν. Mutantur enim
      - *Vocales*
        - *Una*
          - A in
            - E, ut λεὼς pro λαὸς, ἵλεως, pro ἵλαος.
            - H: ut, [illegible], pro ἐπιχ[illegible], in verbis compositis cum præpositione ἐπί. Hoc agunt quoque Attici in 4. verbis secundæ circumflexorum, et α ex contractione natum mutant in η, nec tamen iota subscribunt: ut, ζῶ, ζῇς, ζῇ: πεινῶ, πεινῇς: διψῶ, διψῇς: χρῶμαι, χρῇ, χρῆται, χρῆσθαι: quo pertinet νῆ, νῆ imperativus, à νάω, νῶ. Sic apud Homerum Ulysses, [illegible]. Dicunt etiam [illegible] pro [illegible], [illegible] pro [illegible].
            - O: ut, ὀσταφὶς pro ἀσταφὶς apud Athenæum, ὀσταχὺς pro ἀσταχύς.
            - Ω: ut, κρώζω, pro κράζω. Atheniensib. usitatum fuit, teste Etymologo.
          - E in
            - A: ut, βάλλω, pro βέλλω.
            - H: ut, ἠδυνάμην pro ἐδυνάμην.
            - I: ut, ἰδὲ pro ἠδέ, [illegible] pro [illegible].
            - Y: ut, in contractionibus, τοὔδαφος pro τὸ ἔδαφος. Hoc annotat Jo. Grammat.
            - O: ut, τέτροφα pro τέτρεφα.
            - AI: ut, αἰεὶ pro ἀεί.
          - H in
            - A: ut, ἀνάβα ascende, pro ἀνάβηθι. In paucissimis hoc egerunt, dicit Caninius suavitatis causa: ut, [illegible] pro [illegible]: ἀχέτας pro ἠχέτης. [illegible] pro [illegible], admirantis adverbium. Sic è λήμων fecerunt γλάμων, suavitatis causa.
            - E: ut, νεὸς pro νηός.
            - EA: ut, ἐάλωκα pro ἥλωκα.
            - EI: ut, κείρυλος pro κήρυλος.
          - I in E: ut, ἱερὸς pro ἱρὸς, teste H. Stephano.
          - O in
            - I: ut, δευρὶ pro δεῦρο.
            - Ω: ut, [illegible] pro [illegible], [illegible] pro [illegible], βασιλέως pro βασιλέος.
        - Plures etiam vocales inter se permutant Attici:
          - AEI in H, sine iota subscripto, quod in nonnullis verbis Attici cum Doribus commune habent: ut, πεινῆς, pro πεινάεις, διψῆς pro διψάεις.
          - AE in OY, in quibusdam compositis ex ἔτος: ut, τριακοντούτης pro τριακονταέτης.
          - AO in Ω: ut, [illegible] pro [illegible].
          - EA in A: ut, ὑγιᾶ pro ὑγιέα.
          - EI in EY: ut, [illegible] pro [illegible].
          - EO in
            - EI: ut, πλεῖν pro πλέον, δεῖν pro δέον.
            - OY: ut, ἐπίθου pro ἐπίθεο, quod excussit σ, pro ἐπίθεσο.
          - EΩ in Ω: ut, ὑγιῶς pro ὑγιέως.
          - HI in H. cum iota subscript. ut, [illegible] pro [illegible].
          - OE in OY, in iis compositis, quorum pars prior desinit in ο, posterior ab ε incipit: ut, φορτοῦργος, pro φορτοεργός. Excipiuntur tamen composita ab [illegible]. Dicunt enim [illegible], non [illegible]. Composita etiam ab αὐτὸς excipiuntur: quamvis αὐτουργὸς legatur, pro αὐτοεργός. Sin pars posterior incipiat ab ει diphthongo tum nulla fit contractio: ut, [illegible].
          - OY in OI: ut, οἷς pro οὖς. Hoc tamen Poëtis adscribit Antesignanus.
          - OO in ου: ut, [illegible].
          - ΩI in Ω cum iota subscripto: ut, λῷον pro λώιον.
      - *Diphthongi*. Vide sign. D. *Consonantis*. Vide sign. B.
  - *Prosodiæ*: quæ syllabarum affectiones expendit. Tempus, Spiritum, Tonum, Passiones: de quibus sign. F.

D. *Diphthongos quoque permutant Attici:*

- AI in H cum iota subscripto: ut, ἐμῆνα aoristus primus, à verbo μαίνω.
- EI in
  - H cum iota subscripto: ut, βασιλῆς pro βασιλεῖς. Aliqui iota non subscribunt. Henricus Stephanus reprehendit Jo. Grammaticum, aliàs dictum Philoponum, quòd iota subscripti nullam fecerit mentionem, et hanc mutationem tantùm pluralibus tertiæ contractorum adscripserit: cùm testetur Eustathius, id etiam in verbis fieri: ut quando dicunt ᾔκαζον pro εἴκαζον. Apud Aristophanem invenitur ἱερεῦς, non ἱερῆς, et è contra Ἀχαρνῆς, non Ἀχαρνεῖς.
  - ΕΩ: ut, ἀρέωμεν pro ἀρεῖμεν, ἀρέωνται pro ἀρεῖνται.
  - ΗΙ: κλῄδα pro κλεῖδα.
- OI in
  - EI: ut, δυεῖν pro δυοῖν, ὀεῖς pro ὀΐς, apud antiquos Atticos.
  - Ω cum iota subscripto: ut, κλῳὸς pro κλοιὸς, νεῴ pro ναοί, templa.
- EY in HY: ut, ηὐχόμην pro εὐχόμην.
- OY in Ω: ut, μωλύω pro μουλύω.
- H cum iota subscripto in EI: ut, βούλει pro βούλῃ.

E. *Consonantes itidem permutantur apud Atticos:*

- *Mutæ,*
  - Π in Φ: ut, apud Etymologum, ἀτράφαξυς pro ἀτράπαξυς.
  - K in Γ: ut γναφεῖον pro κναφεῖον. Sic Grammaticus et Corinthus. Quamvis autem id improbet H. Stephanus, colligimus tamen ex Aristophanis Scholiaste, antiquos Atticos dixisse κναφεῖον, à κνᾶν radere: posteriores autem γναφεῖον.
  - B in Δ: ut, [illegible] pro [illegible], alveorum favus.
  - Γ in B: ut, βλήχων pro γλήχων, dictamnus. Observat hoc Aristoph. Scholiastes et Corinthus.
  - Δ in
    - Σ: ut ὀσμὴ pro ὀδμὴ, ἴσμεν pro ἴδμεν.
    - T: ut, ἐντελέχεια pro ἐνδελέχεια: Hoc tamen non vult H. Stephanus Atticis attribui debere, necessarium esse dicens, ut priùs quàm de dialectis feratur judicium, constet, quænam prima sit et vera dictionis alicujus scriptura.
  - X in Ξ: ut, διξὰ pro δίχα, τριξὰ pro τρίχα, πένταξα pro πένταχα. Sic Eustathius.
  - Θ in
    - Σ: ut, κλαυσμὸς pro κλαυθμὸς, apud Etymologum, ἀρισμὸς pro ἀριθμός.
    - T: ut, [illegible] pro [illegible], ut vult Corinthus. Contrarium scribit Caninius, τ in θ mutari Atticè, ut, [illegible] pro [illegible].
    - Φ: ut, φλῶ pro θλῶ, quod Eustathius observat.
- *Semivocales quæ etiam inter se Attica dialecto permutantur.*
  - Λ in
    - Γ: ut, μόγις, vix, pro μόλις. Corinthus.
    - P: ut, κρίβανος pro κλίβανος. Hoc non probat Stephanus, quamvis Grammaticus eo exemplo utatur. Sequendo enim Etymologiam, ait, ex κρίβανος factum est κλίβανος, et ρ potius in λ mutatum, quàm vice versa, κεφαλαργία quidem pro κεφαλαλγία, et ἀργαλέος pro ἀλγαλέος dici videtur. Sed et hæc ipsa, ait Stephanus, non carent controversia.
  - M in Σ: ut, πέφασμαι pro πέφαμμαι, μεμόλυσμαι pro μεμόλυμμαι.
  - N in Λ: ut, πλεύμων, pulmo, pro πνεύμων: λίτρον pro νίτρον.
  - P in Σ: ut, μυρρίνη, pro μυρσίνη, myrthus: apud Jo. Grammaticum et Corinthum, quod tamen penitus negat H. Stephanus.
  - Σ in
    - T: ut, τεῦτλον pro σεῦτλον: et si duplex fuerit σ in duplex τ: ut, ἐλάττων pro ἐλάσσων, πράττω pro πράσσω. Lucianus in judicio vocalium asseverat, in plerisque hanc mutationem locum non habere, præsertim simplicis σ in τ initio dictionis. Ælius Dionysius refert, primum Periclem vitasse oris conformitatem, quæ fit in pronuncianda litera σ, tanquam indecentem, quam se, adhibito in consilium speculo, exercuerit. Annotat H. Stephanus Thucydidem, qui primas tenet inter Atticæ linguæ scriptores, nunquam has literas invicem permutare, dicereque non θάλαττα, sed θάλασσα. Id tamen Xenophontem et Demosthenem agere. Putatur etiam μεταίχμιον Atticum esse pro μεσαίχμιον, τήτες pro σήτες.
    - Δ: ut, πέφραδμαι pro πέφρασμαι.
    - P: ut, ἄρρην pro ἄρσην: præsertim ubi literam ρ sequitur σ. Hoc Eustathius vult: contrarium planè Corinthus, ρ nimirum pro σ apud Atticos in usu esse, ut dicant ἄρσην pro ἄρρην. At H. Stephanus adversatur Corintho, et Aristophanem ἄρρεν dicere, non ἄρσεν ostendit. Et quamvis apud Thucydidem θάρσος legatur, legi tamen etiam apud eundem θάρρος, ut passim, apud Platonem, Demosthenem, Aristophanem. Unde colligere liceat, θάρσος, antiquissimam dictionem, à posteris in θάρρος, σ nimirum in ρ, mutatum fuisse.
    - Ξ: in compositis a σὺν: ut, ξύμπας pro σύμπας, ξύμμαχος pro σύμμαχος. Hoc semper agit Thucydides: non item Xenophon et Demosthenes. Extra compositionem etiam ξὺν pro σὺν dicit Thucyd. Annotat Eustath. ἀναξυρὶς dici pro ἀνασυρὶς, ἐκ τοῦ ἀνασύρεσθαι.
  - Z in
    - Δ: ut, ὄδος pro ὄζος, nodus.
    - TT: ut, σφάττω pro σφάζω, apud Corinthum.
  - Ξ in Σ: ut, παίσω, pro παίξω, a παίζω, Caninius.

F. *Prosodia Attica* circa syllabas versatur, et earum tum

- *Quantitatem.* Heic Attici vocales
  - *Ancipites,*
    - *Producunt:* sunt enim illorum productiones propriæ. Ergo
      - A, in βασιλέα, ἀγυιά, producunt: item in ἀληθεία, ἀγνεία. Aliàs enim α breve, suntque propterea proparoxytona. ἀλήθεια, ἄγνεια.
      - I, in ἔρις, εὐκνήμις, aliisque nonnullis producitur: quando aliàs barytona in ις in omnibus casibus corripiuntur.
    - *Corripiunt,* apud Comicos et Tragicos I. ut, ἴσος prima correpta pro ἶσος prima producta. Sic ἡμὶν et ὑμὶν vel ἧμιν posteriora habent correpta, pro ἡμῖν et ὑμῖν: ideo amittunt circumflexum, qui productionis nota est.
  - *Correptas,* producunt, ο nimirum in ω mutatum: ut videre est in genitivis in εως, à recto in ευς, βασιλέως pro βασιλέος.
- *Qualitatem:* et quidem syllabarum, vel
  - *Integrarum.* Vide sign. G.
  - *Affectarum,* et apostropho immutatarum. Apostrophum Attici initio quoque dictionis usurpant, ut vocalis brevis sequentis dictionis, à præcedentis vocali longa vel diphthongo obliteretur: ita quidem, ut ambæ dictiones vel
    - *Disjunctæ* maneant: ut, ὦ 'γαθὲ, pro ὦ ἀγαθέ: ποῦ 'στι, pro ποῦ ἐστί.
    - *Conjungantur,* per crasin, et in unam coalescant: ut, ὦναξ pro ὦ ἄναξ: ὦνερ pro ὦ ἄνερ.

G. *Integras* syllabas affectis opponimus, et quo pacto Atticè comparatæ sint, examinamus respectu tum

- *Accentus.* Hunc Attici vel
  - *Transferunt* in aliam syllabam: nimirum ex
    - Ultima in
      - *Penultimam:* Ergo
        - *Oxytonum* vertunt Attici in Paroxytonum et Properispomenon: ut, τρύγητος pro τρυγητός, ἴδε pro ἰδέ, λάβε pro λαβέ, quod in aliquot Imperativis agunt, εἰπέ, ἐλθέ, εὑρέ: quamvis communis dialectus, Atticos in tribus his verbis imitetur: ut apud Aristophanem εἰπέ μοι, φράσον ἐμοί: Item μῶρος pro μωρός.
        - *Perispomenon* mutant Attici in Properispomenon: ut, ἧμιν pro ἡμῖν.
      - *Antepenultimam.* Ex Oxytono faciunt Attici Proparoxytonon: ut, πόνηρος pro πονηρός, [illegible] pro [illegible], apud Demosth.
    - Penultima in
      - *Ultimam.* Paroxytonum vertunt in Oxytonum Attici: ut, [illegible] pro [illegible].
      - *Antepenultimam.* Ex Paroxytono faciunt Attici Proparoxytonum, licet ultima sit longa: ut, πίλεως pro πιλέως. Id imprimis fit in Hyperdissyllabis quartæ simplicium: ut, εὔγεως, Μενέλεως, Νείλεως. Ex Properispomeno etiam faciunt Proparoxytonum. ut, ἄγροικος pro ἀγροῖκος.
    - *Antepenultima* in Penultimam. Ex Paroxytono faciunt Attici Proparoxytonum, et Properispomenon: ut, [illegible] pro [illegible], [illegible], pro [illegible]: [illegible] pro [illegible], [illegible] pro [illegible], [illegible] pro [illegible].
  - *In* eadem syllaba retinent: mutant tamen, et
    - *Ex* Oxytono faciunt Perispomenon: ut, γλαῦξ pro γλαύξ, φαλῆς pro φαλής.
    - *Ex* Perispomeno faciunt Oxytonum. Cùm enim communiter omnis genitivus, cujus ultima est longa, si in ea tonum habeat, circumflectatur, Attici duos excipiunt, λεὼ et νεώ. Sic in ες pluralia Atticè acuunt penultimam: ut, γυναίκες pro γυναῖκες, χείρες pro χεῖρες.
    - *Desinentia* in ω Atticè acuuntur, eò quòd ω finale circumflecti non possit nisi in Atticæ apocope: ut, Ποσειδῶ pro Ποσειδῶνα, κυκεῶ pro κυκεῶνα, ἰχὼ pro ἰχῶρα.
- *Spiritus.* Hunc amant asperum, præsertim in ἀθροιστικῷ, ut testatur Eustathius, α enim ἀθροιστικὸν adspirabant, et ἅθρους dicebant, non ἄθρους: ἕνος pro ἐνιαυτός: unde ἄφενος ait Stephan. ἀπὸ ἐνιαυσίων γεννημάτων πλοῦτος, divitiæ, ab iis quæ annuatim nascuntur. Mutant ergo tenues in aspiratas: ut, [illegible] pro [illegible], ἅμαξα pro ἄμαξα. Teste Tzetze. Quod locum attinet, cui inscribitur, is non prima tantùm est, sed etiam
  - *Ultima.* Hæc enim Atticè recipit et
    - *Densum,* teste Tryphone apud Athenæum lib. 9. ut, ταώς: quamvis alii malint eum tenui. Litera densa aliquando, ut docet Eustathius, in densum spiritum abit. Densæ enim cum denso scribebantur: ut, [illegible].
    - *Tenuem.* Est Canon Athenæi: Nomina quæ exeunt in ως purum, ultimam tenuant: ut [illegible], υἱώς, λαώς, πρώς: νεώς, λεώς, [illegible].
  - Penultima. Ait Eustathius composita differentiæ causa in medio spiritum mutare. Exprimitur ergo uterque et
    - *Tenuis:* ut, [illegible], Φίλιππος, [illegible], quæ propria sunt nomina. Item [illegible], [illegible].
    - *Densus;* ut, [illegible], [illegible], [illegible], [illegible]. [illegible], [illegible], in antepenultima.

B. Quod si jam generales Atticæ linguæ proprietates, ad speciales Etymologiæ classes adhibuerimus, apparebunt, ceu in speculo, illustriores. Recenseamus partes orationis, in quibus singulis communis formatio diversimodè accipitur ab Atticis:

- *ARTICULUS* quo pacto communiter habeat, non ignoratur. Attici tamen aliter efferunt
  - *Simplicem*, præpositivum et postpositivum. Vel enim
    - *Declinant* eos more nominum, quibus adhærent, aut à quorum terminatione non discrepant: ut, τοῖσι λόγοισι pro τοῖς λόγοις.
    - *Adjiciunt* eis per paragogen voculas συμπληρωματικάς, δε, γε, νυ, περ: ut, τόγε pro τό, ὅγε pro ὅ, ὁτῳοῦν et ὁτῳδήποτε pro ὅτῳ.
  - *Compositum*. Nam
    - Ὅδε, ἥδε, τόδε, ultimum ε Attici mutant in ι, translato etiam tono: ut, ὁδί, ἡδί, τοδί. Id etiam in reliquis casibus. Dicunt enim τουδί, τῃδί, τωδί.
    - Ὅστις, in genitivo habet οὗτινος, &c. Attici vero id ipsum declinant, ac si esset ὅτις, et ratione terminationis duntaxat flecteretur. In Genitivo ergo dicunt ὅτου, in Dativo ὅτῳ, ὁτῳοῦν, et ὁτῳδήποτε pro ᾧτινι: in plurali ἅττα. Hoc tamen est Atticum pro ἅσσα: et hoc pro ἅτα: quod dicitur quasi esset ἅττα. Nam cùm Megarenses, ut annotat Caninius, usurpent σ, pro τ, σα dicitur pro τα: et hoc pro τινά.
- *NOMEN* plura habet accidentia, quæ seorsim singula examinanda sunt.
  - *Species Derivativa*: est vel
    - Comparativa vel superlativa. Heic ergo Attici comparativum et superlativum terminant in
      - Αίτερος et αίτατος: ut, φίλος, φιλαίτερος, φιλαίτατος, pro φιλώτερος, φιλώτατος: παλαιός, παλαίτερος, pro παλαιότερος, γεραιός, γεραίτερος, pro γεραιότερος.
      - Ἰστερος et ἴστατος: ut, λάλος, λαλίστερος, λαλίστατος, pro λαλώτερος, &c. ἐλεγχίστερος pro ἐλεγχότερος. Iones pro ἴστερος dicunt έστερος, quo etiam Attici nonnunquam utuntur: ut, ἀκρατής, ἀκρατέστερος, ἀρχαῖος, ἀρχαιέστερος.
      - Ὕτερος et ὕτατος: ut, βραχύτερος, βραχύτατος pro βραχίων, et βράχιστος.
      - Ιων: ut, βέλτιον pro βελτίων, πλεῖν pro πλέον: Aristophanes, πλεῖν ἢ μύρια.
      - Σων: ut, μάσσων pro μείζων, μᾶσσον pro μεῖζον. Quod licet à nonnullis Poëtarum licentiæ adscribatur, reperitur tamen apud Xenophontem et Hippocratem.

        Nonnunquam etiam per Metaplasmum dicunt θάττων pro θάσσων, ἐλάττων pro ἐλάσσων.
    - *Diminutiva*. Hæc licet non aliter forment, quàm cæteri Græci: ea tamen libentiùs utuntur, quam primitiva: ut, λεπτάδιον dicunt, pro λεπτός: τριβώνιον pro τρίβωνα.
    - *Denominativa*, et Numeralis. Attici per metaplasmum δύο dicunt pro δύω.
    - *Possessiva*. In possessivis nominibus, quæ duplicem habent terminationem, altera magis est in usu apud Atticos, altera minus: ut, ἀνθρώπεια φύσις potius dicunt, quam ἀνθρωπίνη. Hoc ex Thoma Magistro colligit H. Stephanus.
    - *Verbalia*. Hæc Attici aliter formant. Pro θλίμμα dicunt θλίψις: pro αὔξησις dicunt αὔξη, pro ἔρρωσις, ῥώμη: pro δῆξις, δῆγμα: pro διάγνωσις, διαγνώμη.
    - *Patronymica*. Πηλείδης dicunt pro Πηλεΐδης, à πηλεὺς πηλέως. Περσείδης pro περσεΐδης, à περσεύς.
  - Genus apud Atticos diversum habent
    - *Adjectiva*. Nam adjectiva in ος trium generum, inprimis compositiva et derivata, apud Atticos communia sunt: ut, ὁ καὶ ἡ κόσμιος καὶ τὸ κόσμιον: ὁ καὶ ἡ φιλέταιρος. Simplicia et primitiva rarò admodum communis generis in prosa oratione inveniuntur. Sic illa quæ observat Eustath. γυνὴ ἀργός, πληγὴ αὐτός.
    - *Substantiva*, terminatione vel
      - *Eadem*. Sic Masculina Attici in genere fœminino usurpant: ut, ἡ ἄσβολος pro ὁ ἄσβολος. Fœminina etiam in genere Masculino: ut, ὁ χοῦς pro ἡ χοῦς. Ita in duali nonnulla ex Fœminis Masculina fiunt Atticè: ut τὼ ἡμέρα, pro τὰ ἡμέρα: quod in linguæ communi sequuntur hæc quatuor, γυνή, ὁδός, πόλις, χείρ. Hæc autem generis mutatio observanda est interpretibus, ne si legant τὴν ἵππον, exponant Equam, in Fœminino genere.
      - *Diversa*. Sic ex Masculino faciunt Neutrum: ut, τὸ ζυγὸν pro ὁ ζυγός. Fœmininum item: ut, ἡ κάνναβις, pro ὁ κάνναβος.
  - *Numerus* dualis apud Atticos crebrò est in usu, ut annotat Caninius. Usurpant etiam pluralem sæpiùs in verbalibus in τεος, aliisque compluribus: ut, βαδιστέα pro βαδιστέον: ἀκτέα pro ἀκτέον: συγγνωστὰ pro συγγνωστόν: γάμους ποιεῖν pro γάμον: λαβόντας γράψαι pro λαβόντα: ὄψεις pro ὄψιν. Quamvis hoc quoque Atticum sit, κατὰ χειρὸς ὕδωρ ἐδίδοτο, pro κατὰ χειρῶν, ut vel hic solum libentius etiam singulari quam plurali utantur Attici.
  - *Figura*. Apud antiquos Atticos ἐξ in compositis non mutabatur in ἐκ, quanquam sequeretur consonans: ut, ἔξωσε pro ἔκωσε: ἔξβαλον pro ἔκβαλον. Jam interponunt ε: ut, ἐξέωσε, ἐξέβαλον. Sic notat Caninius.
  - *Declinatio*. De qua vide sign. H.
- *RELIQUÆ* partes, *Pronomen* signo I. *Verbum* K. *Participium* L. *Adverbium* M.

II. *Declinatio* Atticorum à communi forma diversa est ratione Casuum, vel

- *Omnium*, qui in aliam declinationis speciem transferuntur, terminatione nominativa, vel
  - *Eadem* existente. Exempli gratia, Nomen desinens in
    - Ους: ut, τρίπους, quintæ declinationis simplicium, formant Attici more tertiæ simplicium: ut, τρίπου, τρίπῳ pro τρίποδος, τρίποδι, &c.
    - Ον: ut, δένδρον, tertiæ simplicium, declinant Attici more primæ contractorum, δένδρους, δένδρεϊ, δένδρεα, δένδρεσι, tanquam à δένδρος. Vide Stephani animadversiones in Corinthum.
    - Ως: ut, ἥρως, quartæ contractorum, ipsi declinant more quartæ simplicium, ἥρω pro ἥρωος, ἥρῳ pro ἥρωϊ.
    - Ης: ut, ἀργυροφάνης, primæ contractorum, ipsi declinant more primæ simplicium, ἀργυροφάνου, ἀργυροφάνῃ. Sed tantùm habentur in usu, ait Antesignanus, nominativus, accusativus et vocativus in singulari et plurali.
  - *Diversa* quam novam constituunt Attici: exempli gratia
    - Ευς: dicentes, υἱεὺς pro υἱός: ut apud Xenoph. primo Cyropæd. ἠσπάζετο αὐτῶν τοὺς υἱεῖς. Sic βραβεὺς pro βραβευτής.
    - Η: ut, μεθύση pro μέθυσος sæpius utitur Aristophanes, ἐρήμη pro ἔρημος, χερσαίη pro χέρσαιος, Aristoteles et Thucydides.
    - Ις: ut, βασιλὶς pro βασίλισσα: αὐλητρὶς pro αὐλήτρια, μαθητρὶς pro μαθήτρια: μεταβόλησις pro μεταβολὴ, ἀγάπησις pro ἀγάπη: πρέσβευσις pro πρεσβεία.
    - Ωδης. Nam composita à πούς, quintæ simplicium transferuntur ad primam terminatione mutata: ut, ἱπποπώδης, ἱπποπώδου pro ἱππόπους, ἱππόποδος.
    - Ως. Nam desinentia in ος (non solùm in αος, ut nimis strictè loquitur Grammaticus) linguæ communis apud Atticos efferuntur per ως, sique α purum præcesserit ο, mutatur in ε: unde quarta declinatio Attica nominum simplicium penes nonnullos Grammaticos. Dicunt ergo νεὼς pro ναός, λαγὼς pro λαγός, πλέως pro πλέος.
- *Aliquorum* tantum: idque in declinationis speciebus, vel
  - *Generatim.* Ita
    - *Vocativus* singularis apud Atticos similis est Nominativo: ut, Ἀγάμεμνον ἄναξ dicit Euripides, pro ἄνα. Hoc non intelligens Jo. Grammaticus, Atticos ait nominativum pro vocativo usurpare.
    - *Dativus* pluralis desinens in iota ν ephelcysticum Atticè recipit, sequente licet consonante.
  - Specialius nominum tam
    - Simplicium. In declinatione igitur
      - *Prima et secunda*, Ad dativum pluralem Atticè assumitur iota: ut, λεπταῖσι pro λεπταῖς: μούσαισι pro μούσαις.
      - *Tertia*
        - *Nominativum*, Accusativum, Vocativum singularem neutrius generis in ο desinentem efferunt Attici abjecto ν: ut, ἄλλο pro ἄλλον, ταὐτὸ pro ταὐτόν, καλὸ pro καλόν. Quamvis ν quandoque adscriptum legatur sequente vocali, vel consonante: ut apud Eurip. in Iphig. ἐς ταὐτὸν ὦ θύγατερ οὐδ' ἥκεις σῷ πατρί. Et apud Aristot. 2. Post. cap. 8. ἐπεὶ δ' ἐστὶν, ὡς ἔφαμεν, ταὐτὸν τὸ εἰδέναι τί ἐστι, καὶ τὸ αἴτιον τοῦ εἰ ἔστι. Exempla sunt hæc pronominis, cui idem quod nomini contingit.
        - *Genitivum* singularem terminant Attici in ω: ut, λόγω pro λόγου.
        - *Dativo* plurali additur per paragogen Atticam iota: ut, λόγοισι pro λόγοις.
      - *Quarta* Attica
        - Quinque nomina, more antiquorum Atticorum ν abjiciunt in accusativo, Ἄθω, ἕω, Κέω, Κῶ, λαγὼ, quibus adjiciunt nonnulli ταώ.
        - *Nomina* à communibus Atticè formata, non mutant accentum, nisi in duobus, λαγὼς pro λαγός, ὀρφὼς pro ὀρφός: propterea etiam hyperdisyllaba antepenultimam acuunt, licet ultima sit longa: ut, Μενέλεως, Μενέλεω: quia Μενέλαος erat proparoxytonum.
      - *Quinta*
        - *In* Genitivo singulari pro ο Atticè substituitur ω in tribus, teste Clenardo et Antesignano: ut, πόλεως, πόλιος, pro πόλεος: πρέσβεως, πρέσβιος, pro πρέσβεος. Sic et πῆχυς. Ναῦς, ναὸς, Ionicè νεὸς, Atticè νεώς: ubi α penultimum vel ε Ionicum etiam in pluralibus casibus mutatur Atticè in ε: ut, νέες, νεῶν, νέεσι, νέας, νεῖς.
        - *Accusativum* singularem abbreviant Attici: ut, Ἀπόλλω pro Ἀπόλλωνα. Μίνω pro Μίνωα, teste Eustathio, Atticum est et Ionicum, et ait δῆλον, ὅτι ἐν πολλοῖς ἐπικοινωνοῦσιν αἱ δύο αὗται διάλεκτοι.
        - *Nominativum* pluralem in ες fœmininorum acuunt Atticè in penultima: ut γυναῖκες pro γυναίκες, χεῖρες pro χείρες, pro ὄρνιθες ὀρνῖθες.
    - *Contractorum*: in quib. Attici potius casibus utuntur contractis, quam solutis. In declinatione igitur
      - *Prima*:
        - *Genitivi* singularis ο Atticè mutatur in ω: ut, ἀληθέως pro ἀληθέος.
        - *Accusativus* singularis desinet Atticè in
          - Α, si ε nominativi fuerit purum: ut, ὑγιᾶ pro ὑγιῆ. Annotat H. Stephanus per apocopen fieri ex ὑγιέα: ut Τυδῆ ex Τυδέα.
          - Ην, nominum tam propriorum, quam adjectivorum compositorum: ut, Δημοσθένην pro Δημοσθένη, ἱππαίτην pro ἱππαίτη.
        - *Nominativus* pluralis Atticè in αι desinit, Accusativus in ας. Hoc est, quod suprà diximus, quædam hujus declinationis nomina transire in primam simplicium.
      - *Secunda*:
        - *Genitivus*
          - *Singularis* Atticè in ως desinit, et retinet accentum, quamvis ultima sit longa: ut, ὄφεως pro ὄφεος.
          - *Dualis* Atticè contrahitur οιν in ων: ut, ὄφων pro ὀφέοιν.
          - *Pluralis* loco translato effertur ab Atticis: ut πόλεων pro πολέων.
        - *Dativus* singularis, Nominativus, item Accusativus et Vocativus plurales contrahuntur Atticè in ει: ut, ὄφει ὄφει, pro ὄφεϊ ὄφεϊ: ὄφεις ὄφεις, pro ὄφεες, ὄφεας.
        - *Nominativus* et Accusativus dualis: ut et in neutris Nominativus, Accusativus et Vocativus plurales contrahuntur in η Atticè: ut ὄφη ex ὄφεε: τείχη ex τείχεα.
      - *Tertia*:
        - *Genitivus* singularis
          - *Mutat* ο in ω Atticè: ut, βασιλέως pro βασιλέος.
          - *Contrahitur* Atticè, si ε ante ος fuerit purum: ut πειραιῶς pro πειραιέως.
        - *Accusativus*
          - *Singularis* Atticè contrahitur in α, si genitivus in ος contrahatur: ut, πειραιᾶ ex πειραιέα. Apud Lycophronem autem etiam φωῖ ex φωΐα factum legitur. Quamvis videri possit Apocope Poetica ex φωΐα.
          - *Pluralis* contrahi videtur apud Thucydidem, δωριᾶς pro δωριέας. Non tamen in omnibus est Atticus Thucydides.
        - *Nominativus* pluralis Atticè contrahitur in ης, iota à nonnullis subscripto: ut, βασιλῆς vel ῇς pro βασιλεῖς.
      - *Quinta*: omnis casus Ionici, qui possunt recipere contractionem, Atticè contrahuntur: ut, κέρως, ex κέρεος Ionicè, communiter κέρατος.
      - *Comparativorum* in ων Accusat. singularis Ionicus contrahitur Atticè in ω: Nominativus, Accus. et Vocat. plurales neutrius quidem in ω: reliquorum generum in ους: ut, μείζω, pro μείζονα, μείζους pro μείζονες, &c.

- **I. *PRONOMINA* quoque apud Atticos nonnulla habent peculiaria:**
  - *Possessiva*, et alia quæ more nominum secundæ et tertiæ simplicium declinantur, easdem quas nomina, mutationes recipiunt: ut, ἐμοῖν, ἐμοῖσι, pro ἐμοῦ, ἐμοῖς. Neutra etiam ν abjiciunt Atticè, ut nomina. Ait Stephanus in indice Thesauri, αὐτό Atticè pro αὐτόν, ut, ἐποίει ταὐτό, et alia similia iidem efferunt sine ν, quod tamen addi interdum comperitur, sed rariùs. Aliquando αὐτό habet adjunctum τοῦτο: ut, αὐτὸ τοῦτο αἰσχυνόμεθα. Hæc Stephanus.
  - *Demonstrativa:*
    - Ἐγώ, σύ, in fine recipiunt Atticè particulam γε: ut, ἔγωγε, ἐμοῦγε, ἔμοιγε, ἐμέγε, transposito tono in nominativo et dativo: σύγε, σοίγε. Annotat H. Stephanus, Atticos mirum in modum amasse πρόσθεσιν τοῦ γε, ut id etiam cum aliis pronominibus junxerint, dicentes τούτογε, αὐτόγε, pro τοῦτο, αὐτό.
    - Οὗτος, ἐκεῖνος et eorum composita, si desinant in consonantem, vocalem longam, aut diphthongum, acquirunt iota per paragogen Atticam: sin in vocalem brevem, eam in iota mutant, ultima semper acuta: ut, οὑτοσί pro οὗτος, τουτῳί pro τούτῳ, ἐκεινί pro ἐκεῖνο, τοσουτοσί pro τοσοῦτος, τουτί pro τοῦτο, ταυτί pro ταῦτα. Scribit Clenardus, Atticos in neutro singulari dicere, τουτό, et sæpius τουτί, pro τοῦτο. Addunt autem iota, ait Antesignanus, ad vim significationis intendendam, ut res præsens veluti digito indicetur: quemadmodum Latinis additur met, te, pte, ce, in egomet, tute, meapte, hujusce.

- **K. *Verborum* Atticis affectionibus, cum plures sint, diligenter et methodicè est attendendum, quantoque fieri potest compendio, in una vel altera tabella temporum omnium diversitates certis regulis comprehensæ ob oculos discentium sunt collocandæ. Contingunt igitur verbis nonnulla ratione**
  - *Thematum.* Vide sign. ☞
  - *Temporum*, quorum apud Atticos à communi lingua varietas notari potest, tum in verborum
    - *Initio*, quod occupat AUGMENTUM. Hoc suo modo formant Attici in
      - *Simplicibus, in quibus vel*
        - *Inducunt*, cùm alias non adesset. Sic
          - Ευ mutatur Atticè in ηυ: ut, ηὐχόμην, pro εὐχόμην. Contrarium affirmat H. Stephanus, communiter nimirum hac ratione augeri: Atticè verò nullatenus: seque Eustathii potius quam recentiorum Grammaticorum opinionem sequi: quum dicat: τὸ δὲ εὔξατο, καὶ ὅσα τοιαῦτα, οἱ μὲν ἀττικοὶ ἀναύξητα, ποιοῦνται δὲ πλείω, ὅπως τὰ μετὰ αὐξήσεως κοινά.
          - Ει mutatur Atticè in η: ut, ᾔκαζον pro εἴκαζον: ᾔειν pro εἴειν. Sic Eustathius. Hinc etiam pro εἴωθα et εἶδα dicunt ᾔδα.
        - *Abjiciunt*
          - *Penitus:* ut, ἀπολαύον pro ἀπήλαυον, συγγεγύην pro ἐσυγγεγύην.
          - *Ex parte duntaxat*, non adjiciendo, ut notat Eustathius, ad syllabicum imperfecti primam literam præsentis: ut, ἔκοφα pro κέκοφα, ἐβλήμην pro ἐβεβλήμην, ἐτύμμην pro ἐτετύμμην.
        - *Mutant:* nimirum,
          - *Syllabicum* augmentum in temporale vertunt Attici: ut, ἤμελλον pro ἔμελλον: inprimis in tribus verbis βούλομαι, δύναμαι, μέλλω.
          - *Augmentum* commune λε et με Attici vertunt in ει: ut, εἴληφα pro λέληφα, à λήβω, pro quo λαμβάνω: εἵμαρμαι pro μέμαρμαι, à μείρομαι.
          - *Temporale* augmentum ω, verborum ab ο incipientium, resolvunt Attici, teste Eustathio, in εω: ut, ἐώλπειν pro ὤλπειν. Hoc nonnulli poëticum existimant.
        - *Multiplicant: ubi notandæ sunt regulæ*
          - *In* verbis ab α brevi, ε et ο incipientibus, Attici perfecto communi præponunt duas primas thematis literas: ut, ἐλάω, ἤλακα, Atticè ἐλήλακα. ἀκούω, ἤκουκα, Atticè ἀκήκοα. Hoc ipsum verò augmentum in Plusquamperf. denuò augent tempore: ut, ἀκήκοα, ἠκηκόειν: ἐγήγερκα, ἠγηγέρκειν. In plusquamperfectis tamen, activo et medio, verbi ἐλεύθω, hoc non agunt. Dicunt enim ἐληλύκειν et ἐληλύθειν, ab perfecto ἐλήλυκα et ἐλήλυθα. Intereà etiam notari debet, quod attinet, penultimam, hoc est, tertiam syllabam à prima ejusmodi Atticorum præteritorum, eam nonnunquam
            - *Variare*, quando præteritum excedit numerum trium syllabarum. Tunc enim corripitur, et si fuerit η, mutatur in ε: si ω, in ο. si ει vel ευ, prior vocalis abjicitur: si αι et οι, posterior; ut, ἠρέτικα, ἐρερέτικα: ἤλεικα, ἀλήλικα; ἤλειφα, ἀλήλιφα: ἤλευθα, ἐλήλυθα: ἤκουκα, ἀκήκοα: ἐτρώμακα, ἐτετρόμακα. Excipitur tamen ἐρήρεικα ab ἤρεικα, verb. ἐρείδω, ut differat ab ἐρήρικα, verbi ἐρίζω.
            - *Non variare*, in iis verbis quæ non excedunt numerum trium syllabarum: ut, ἔλω, ἦλα, ἐλήλα. Vel quorum tertia syllaba est positione longa: ut, ἤγερκα, ἐγήγερκα. Hic verò notanda duo:
              - 1. *Quædam* per Atticam epenthesin accipiunt ο: ut, ἦδεκα, ἐδήδοκα, ἦχα, ἀγήοχα.
              - 2. *Quædam* per metathesin transponuntur: ut, ἦγον, ἄγαγον et ἤγαγον.
          - *Verbis* ab α, ε et ο incipientibus, ut et nonnullis aliis Attici, præter commune augmentum præponunt ε, eodem spiritu manente: ἦγα, ἔαγα; ἡσάμην, ἑησάμην, ab ἥδομαι: οἶκα, ἔοικα: ἦκα, ἕηκα, ἀνοίγω, aperio, ἀνέῳγα: ἁνδάνω, placeo, ἑάνδανον. Sic οἰνοχοεῖν, vinum fundo, ἐῳνοχόει, Atticum est, apud Eustath. Hæc autem in plusquamperfecto alio adhuc tempore in medio augentur: ut, εἴκω, οἶκα, ἔοικα, et in plusquamperfecto Attice ἐῴκειν: ἔλπω, ἔολπα, ἐώλπειν: ἔργω, ἔοργα, ἐώργειν.
      - *Compositis*, quorum vel sint, vel non sint in usu simplicia, augent Attici
        - *Initium:* ut, ἀμφισβητέω, ἠμφισβήτουν: ἀφίει, dimittebat, Atticè ἠφίει, et ἠφεῖτο pro ἀφεῖτο, dimissum est.
        - *Medium*, simplex nimirum verbum inusitatum: ut, ἀπολαύω, ἀπέλαυον: ἐπιχειρέω, ἐπεχείρουν.
        - *Utrumque:* ut, ἐνοχλέω, ἠνώχλουν: παροινέω, ἐπαρῴνουν: ἀνέχομαι, ἠνειχόμην.
    - *Fine.* Vide sig. ☞

☞ *Themata Attici permutant, ut conjugationis characteristicam literam vel*

- *Eadem maneat*: ut, ἔλκω dicunt pro ἑλκύω: ἔγω pro ἐγείρω: ἄγω pro ἀγείρω. In quarta conjugatione duplex σσ mutant in duplex ττ: ut, πράττω pro πράσσω.
- *Diversa evadat, abeatque vel*
  - *Barytona in*
    - *Aliam barytonam*: ut, ἀμυνάθω pro ἀμύνω, διωκάθω pro διώκω, ἀγερέθω pro ἀγείρω, ἀνύτω pro ἀνύω. Τ rarò est characteristicum, et in Atticis tantum, ait Antesignanus, vel poeticis.
    - *Circumflexam*: ut, μενῶ pro μενέω: ἐπιμέλομαι pro ἐπιμελοῦμαι: κάω pro καίω, κλάω pro κλαίω, pro quibus Æoles dicunt καίω, κλαίω: σαλαγῶ pro σαλαγίζω, τυπτέω pro τύπτω.
  - *Circumflexa in Barytonam*: ut, ἀμβλυώττω pro ἀμβλυωττῶ: ἀνώγω pro ἀνωγέω. Finita in ξω Atticè à circumflexis facta: ut, αὔξω, ἀλέξω, ultra imperfectum non conjugantur, sed reliqua tempora à circumflexis, unde decta sunt, mutuantur, teste Antesignano.

☞ *Fini verborum penultimam adjungimus, et alia quæ præter augmentum occurrunt: et ita secundum Atticorum proprietatem consideramus GENUS tum*

- *ACTIVUM, ejusque modos,*
  - *Indicativum: cujus tempora Attica formatione sunt ferè talia:*
    - *Præsens*:—
      - *Verborum*: in μι tertiam pluralem, quæ similis est dativo plurali Participii, resolvunt Attici: ut, τιθέασι pro τιθεῖσι: διδόασι pro διδοῦσι. Hoc alii proprium Ionum faciunt.
      - Quod Dores agunt in secunda circumflex. ut α perpetuò mutant in η, id Attici sunt imitati in 4. verbis. ζῶ, ζῇς, ζῇ: πεινῶ, διψῶ, χρῶμαι.
    - *Imperfectum*:
      - *Tertia* pluralis in ν desinens, vertitur in σαν: ut, ἐτύπτοσαν pro ἔτυπτον: ἐδίδοσαν, ἐδιδοῦσαν pro ἐδίδον, ἐδίδουν. Hoc Bœoticè vel Chalcidicè dictum est. Fuit autem Chalcis in Eubœa, Atheniensium vetus colonia.
      - *Verbum* εἰμί, in prima persona habet ἦ pro ἦν, per crasin, ex Ionico ἔα.
    - *Perfectum*:—
      - *Verba* disyllaba 1. et 2. barytonorum ε penultimum mutant Atticè in ο: ut, πέπομφα pro πέπεμφα.
      - *Tertia* pluralis in σι mutatur Chalcidicè in ν: ut, τέτυφαν pro τετύφασι.
      - Penultima η, Bœotorum more, vertitur in α: ut, τέθνακα pro τέθνηκα, ἇκα pro ἧκα.
      - *Verbum* anomalum ἵημι Atticè resolvit penultimam, et pro ἀφεῖκα, demisi, habet ἀφέωκα: pro ἀφεῖνται, demissi sunt, ἀφέωνται: pro ἀνεῖνται remissi sunt, ἀνέωνται. Ergo in locum τοῦ iota substituunt ω. Ita aliàs in hoc eodem tempore, loco η usurpant ω: ut, ᾤχωκα dicunt pro, ᾤχηκα, ab οἴχομαι, abeo; teste Antesignano.
    - *Plusquamperfectum.*
      - *Prima* et tertia singularis Atticè desinit in η: ut, ᾔδη pro ᾔδειν et ᾔδει. Ait Caninius, à prima Ionica, in εα, et tertia εε, fiunt duæ Atticæ in η: ut, ἐκεχήνεα, ἐκεχήνεε, à χαίνω: ᾔδεα, ᾔδεε, ab εἴδω.
      - *Tertia* pluralis Atticè desinit in εσαν: ut, ἐτετύφεσαν pro ἐτετύφεισαν.
    - *Aoristus primus*:
      - *In* quinta conjugatione α penultimum mutatur in η, αι in ῃ: ut ψάλλω, ψαλῶ, ἔψηλα: μιαίνω, μιανῶ, ἐμίηνα. Alii iota non subscribunt: nec necessarium est. Ad producendam enim penultimam Aoristi sufficit α breve futuri mutasse in η. Qui vero subscribunt, ad præsentis αι respiciunt, quod solet in ῃ converti.
      - *Tertia* pluralis formatur Atticè, ut in Imperfecto: ut, ἐτύψασαν, pro ἔτυψαν.
    - *Aoristus* secundus: Tertia pluralis formatur, ut in imperfecto: ut, ἐτύποσαν pro ἔτυπον. In verbis autem in μι contrarium agunt Attici. Per syncopen enim contrahunt eam personam: ut, ἔσταν pro ἔστασαν, ἔδον pro ἔδοσαν.
    - *Futurum primum*:
      - *Secunda* et tertia singularis effertur Atticè per ε: ut, τύψες pro τύψεις, τύψε pro τύψει.
      - *In* quibusdam barytonis formatur Atticè Futurum more circumflexorum: vel quod ipsorum præsens quondam fuerit circumflexum: ut, θελήσω, à θέλω: quod olim θελέω: vel quod habeatur, tanquam esset circumflexum: ut, ἀλεξήσω ab ἀλέξω, quasi esset ab ἀλεξέω.
      - *Desinens* in σω, plus quàm disyllabum, asperi soni vitandi causa, terminatur Atticè in ῶ, circumflexum, abjecto σ: ut, κομιῶ pro κομίσω à κομίζω. Sin desinat in ασω vel εσω, non cum σ, abjicit quoque adhærentem proximè vocalem α et ε, ut, βιβῶ pro βιβάσω, à βιβάζω: ἐξελῶ pro ἐξελάσω ab ἐξελάω: ἀμφιῶ, pro ἀμφιέσω ab ἀμφιέω.
  - *Imperativum* et reliquos qui ipsi quoque variant, de quibus Vide sign. N.
- *PASSIVUM*, de quo inferiùs sub signo, O: et *MEDIUM*, de quo sign. P.

- **N.** *Reliquorum modorum variatio similiter notanda est*
  - *Imperativi:* in quo
    - *In verbis duobus tonus mutatur Atticè, λαβὲ, ἰδὲ, pro λάβε, ἴδε.*
    - *Tertia* pluralis præsentis et aoristorum Atticè formatur, ut genitivus pluralis participiorum, vel saltem ut tertia dualis præsentis Imperativi: ut τυπτόντων pro τυπτέτωσαν: ποιούντων pro ποιείτωσαν: τιθέντων pro τιθέτωσαν, et subauditur, ἔστωσαν τυπτόντων, sint ex numero verberantium. Ait Neander hanc tertiam nonnunquam similem esse tertiæ dualis: ut τυπτέτων pro τυπτέτωσαν, ἔστων pro ἔστωσαν. De quo Eustath. Il. ά. ἔστων, ait, aut per syncopen factum est ex ἔστωσαν: aut à tertia singulari ἔστω per assumptionem literæ ν. Plutarchus compositi meminit, ἐπέστων pro ἐπέστωσαν.
    - *Secunda* singularis verborum in μι contrahitur Atticè: ut, τίθει pro τίθετι, ἵστη pro ἵσταθι, ἀνάβα pro ἀνάβαθι, κατάβα pro κατάβαθι. Ait Neander usurpare Atticos tertiam personam Imperfecti pro Imperativo. Dicitur ita μέτει pro μέτιθι, ἔξει pro ἔξιθι, δίει pro δίιθι, ἄπει pro ἄπιθι. Cur autem diximus ἀνάβαθι; cùm videatur dicendum esse ἀνάβηθι, quemadmodum στῆθι. Ergo quamvis communiter Aor. 2. Imperativi verborum in μι vocalem Indicativi servet Doricè, tamen et in sequentibus exemplis Atticè ponitur α, pro η, ut rectè observat Antesignanus: ut, φάθι, dic, pro φῆθι; σύμφαθι, consitere, pro σύμφηθι, ἀνάβαθι pro ἀνάβηθι, κατάβαθι pro κατάβηθι.
  - *Optativi:* in quo
    - *Prima* singularis præsentis ultima syllaba μι vertitur Atticè in ν: ut, τρέφοιν pro τρέφοιμι: ut apud Euripid. Ἀργὸν ἂν εἴη, εἰ τρέφοιν τὰ τῶν πέλας. Observat hoc Casinius. Vel etiam in ην in verbis circumflexis post factam contractionem; ut, ποιοίην pro ποιοῖμι; βοῴην pro βοῷμι, χρυσοίην pro χρυσοῖμι. Sic Aoristus secundus λαχοίην pro λάχοιμι, ab antiquo λάχω. Hunc morem circumflexorum imitantur etiam verba in μι tertiæ conjugationis non solum in præsenti, sed etiam in Aoristo secundo: ut, διδῴην, διδῴης, διδῴη, et δῴην, δῴης, δῴη pro διδοίην, δοίην. Quidam iota non subscribunt, Dorum more.
    - *Secunda* et tertia singularis et tertia pluralis Aoristi primi Atticè formatur, ut apud Æoles: ut, τύψειας, pro τύψαις, τύψειε pro τύψαι, τύψειαν, pro τύψαιεν.
    - *Prima* et tertia pluralis verborum in μι apud Atticos per syncopen efferuntur: ut, τιθεῖμεν pro τιθείημεν, ἱσταῖμεν pro ἱσταίημεν, διδοῖμεν pro διδοίημεν.
  - *Infinitivi.* In hujus temporibus Attici ante ν et ναι finale, ponunt syllabam μι, et ex diphthongo, si quæ μι antecedat, subjunctivum iota vel υ detrahunt: sique solum ν fuerit, αι addunt: ut τύπτειν, Ionicè τυπτέμεν. Atticè τυπτέμεναι: δοῦναι, δόμεν, δόμεναι, &c. Ἰέναι, ire ab εἶμι, Ionicè habet ἴμεν, Att. ἴμεναι. Habet tamen etiam εἶναι, pro quo per metathesin, ἰέναι, et Atticè ἴμεναι, ex Ionico ἴμεν.

- **O.** *PASSIVI* quoque generis, quo Attici libentius, quam activo utuntur, proprietates occurrunt, in modo
  - *Indicativo:* cujus tempora sunt ferè talia:
    - *Præsens:*
      - *Secunda* singularis finale, Atticè mutatur in ει, idque in omnibus ferè præsentibus et futuris, passivæ et mediæ vocis, plerarumque conjugationum; ut, τύπτει pro τύπτῃ, ἔσει pro ἔσῃ. Olim autem in εαι terminabatur: ut, φάγεαι pro φάγῃ: quo pacto nonnunquam formantur secundæ personæ circumflexorum: ut, καυχᾶσαι, ἔδαι pro καυχάῃ καυχᾷ, à καυχάομαι.
      - *Eadem* secunda singularis verborum in μι, abjecto σ, contrahitur Atticè, ut, τίθεσαι, τίθεαι, τίθῃ: ἵστασαι, ἵστααι, ἵστᾳ.
      - Breves vocales Attici abjiciunt, ait Plutarchus: ut, λοῦται pro λούεται, οἶμαι pro οἴομαι. Quinetiam in nonnullis in μαι vocalem longam servant: ut, ἔρημαι, ἔρῃ, ἔρηται, pro ἔραμαι, &c. ab ἔραμαι: ἐράω. ὄνημαι, ὄνῃ, ὄνηται, pro ὄναμαι, ὄνασαι, ὄναται: φίλημαι pro φίλομαι, κάλημαι pro κάλομαι.
    - *Imperfectum* secundam singularem verborum in μι, passivæ et mediæ vocis, Atticè contrahit, ex resolutione Ionica: ut, ἐτίθεσο, Ion. ἐτίθεο, Att. ἐτίθου; ἵστασο, ἵσταο, ἵστω: ἐδίδοο, ἐδίδου.
    - *Perfectum:*
      - *Primæ* singularis penultima si duplex μμ fuerit, prius mutatur Atticè in σ: πέφασμαι pro πέφαμμαι. Sin fuerit σ, illud nonnunquam in δ mutatur: ut, πέφραδμαι pro πέφρασμαι. nonnunquam penitus abjicitur: ut, κεκόνιμαι pro κεκόνισμαι, ὁ κεκονιμένος, pulverulentus; [illegible] pro [illegible].
      - *Tertia persona pluralis,* in
        - *Quatuor* prioribus conjugationibus ante ται Atticè acquirit α, sique præcesserit tenuis, mutat in aspiratam: ut ex τέτυπται, fit τετύπαται, τετύφαται, pro τετυμμένοι εἰσί: sin præcesserit σ, mutat ipsum in characteristicam præteriti Medii: ut, πεπλάδαται à πέπλασται, pro πεπλασμένοι εἰσί.
        - *Quinta* conjugatione tantum α interponit Atticè: ut, ἐφθάραται, ab ἔφθαρται, pro ἐφθαρμένοι εἰσί.
        - *Sexta* α ante ται collocat Atticè, præcedente vocali, in brevem mutata: ut, πεποιέαται pro πεποίηνται. Quidam tamen diphthongum seu vocalem antepenultimam servant longam: ut, δεδαίαται pro δέδαινται, divisi sunt: βεβλήαται, ab inusitato βλέω, pro βέβληνται, jacti fuerunt.
    - *Plusquamperfectum,* tertiam pluralem Atticè format à tertia perfecti, αι mutando in ο, et augmentum imperfecti præponendo: ut, ἐτετύφατο, à τετύφαται, pro ἐτετυμμένοι ἦσαν: ἐπεποιέατο à πεποιέαται: ἐβεβλήατο, et per epenthesin Atticam ἐβεβολήατο, pro ἐβέβληντο.
    - *Aoristum* posteriorem magis amant Attici, quàm priorem: ut, ἐῤῥίφην potius dicunt, quàm ἐῤῥίφθην, ἐγράφην quàm ἐγράφθην. Hoc tradit scholiastes Sophoclis, priores Aoristos passivos ut plurimum inusitatos esse, ubi posteriores in usu sunt. Addit Stephanus, inusitatos esse præterquam apud Poëtas.
    - *Futurum* primum secundæ finale ῃ mutat Atticè in ει: ut, τυφθήσει pro τυφθήσῃ: ut in præsenti dictum est.
  - *Imperativo:* &c. Vide sign. 23.

- *Imperativo*: in quo
  - *Secunda* singularis verborum in μι non aliter quàm in Imperfecto Atticè contrahitur, ut, τίθου pro τίθεο ex τίθεσο ἵστω pro ἵσταο, ἵστασο : δίδου pro δίδοο, δίδοσο.
  - *Tertia* dualis usurpatur Atticè pro tertia plurali præsentis, et utriusque aoristi : ut, τυπτέσθων, pro τυπτέσθωσαν, τυπέσθων pro τυπέσθωσαν. Caninius in præterito quoque τετύφθων inquit, pro τετύφθωσαν usurpari.
- *Optativo*: Hoc in præterito perfecto, Xenophon, pro μεμνῇτο dicit μεμνῷτο meminisset. In prima Cyropæd.
- *Infinitivo*: Ubi non minùs syllaba μι ante ναι collocatur, quàm in activis : ut, τυφθήμεναι pro τυφθῆναι, τυπήμεναι pro τυπῆναι.

Γ.
MEDII generis Attica formatio eadem est, quæ activi et passivi : quatenus cum iis temporum similibus terminationibus conveniat. Ergo in

- *Indicativo*
  - *Præsentis* et futuri secunda persona singularis Atticè desinit in ει, ut in passivo : ut τάττει pro τάττῃ, τάξει pro τάξῃ. In verbis autem in μι, contrahitur ut in passivo : ut, τίθῃ pro τίθεσαι.
  - *Imperfecti* et Aoristi secundi verborum in μι secunda singularis ex Ionica resolutione Atticè contrahitur, ut in Imperfecto passivo : ut, ἐτίθου pro ἐτίθεο, ἐτίθεσο, ἔθου pro ἔθεσο, ἵστω pro ἵστασο ; ἔδου pro ἔδοσο.
  - *Plusquamperfecti* prima et tertia singularis, eodem pacto, ut in Activo Atticè variat : ut, ἐτετάγη pro ἐτετάγειν, ἐτετάγει : ἐτετάγεσαν pro ἐτετάγεισαν.
  - *Futura*, quibus medii libentiùs, quàm activi, Attici utuntur, formantur Atticè à futuris activis ut, ἀναβιβῶμαι pro ἀναβιβάσομαι. Eorundem etiam secundam personam ut præsentis in terminant : ut, ἀπολοῦμαι, ἀπολῇ, et Atticè ἀπολεῖ.
- *Imperativo*
  - *Secunda* singularis verborum in μι Ionicam terminationem contrahit Atticè, ut in passivo : ut, θοῦ ex θέο pro θέσο : ἵστω ex ἵσταο pro ἵστασο : δίδου ex δίδοο pro δίδοσο : δοῦ ex δόο pro δόσο.
  - *Tertia* pluralis præsentis et Aoristorum Atticè formatur instar tertiæ dualis, ut in passivo quoque dictum est : ut, τυψάσθων pro τυψάσθωσαν : τυπέσθων pro τυπέσθωσαν.
- *Infinitivo*, perfectum formatur, ut nonnulla tempora infinitivi activi et passivi : ut τεταγέμεναι pro τεταγέναι.

Λ.
PARTICIPIA partem nominis et verbi capiunt. Ergo iisdem, quibus nomen et verbum, affectionibus Atticis obnoxia sunt. Notandum tamen hic est,

- *Participia* dualis feminina formant Attici, ut masculina, ait Caninius in Hellenismo : ut apud Sophoclem, pro ἀφειδήσαντε, πράσσοντε, λαβόντε, de duabus sororibus dicitur pro ἀφειδήσασα, πράσσουσα, λαβοῦσα. Videtur tamen hoc non ad formam participiorum, sed ad constructionem et ἐναλλαγὴν Atticam generum, referendum esse.
- *Perfectum* Ionicum Atticè contrahitur : ut, ἑσταὼς, Ionicè, ἑστεὼς, et Atticè ἑστώς. Apud Euripidem in Iphig. legimus ἀγρίας γεγὼς, pro γεγαώς.

M
ADVERBIA apud Atticos diversimodè et ipsa formantur, quando præter communem penes alios usum, vel

- *Augentur*: ita ut accedat ipsis aliquid in
  - *Initio*, per πρόσθεσιν : ut ἐχθὲς pro χθές.
  - *Fine*: nimirum
    - I : ut, οὑτωσὶ pro οὕτως : νυνὶ pro νῦν, cum punctum temporis significat, dicit Caninius νυμμὶ, pro νύμμι : τυγχὶ pro τύγας.
    - EI : ut, ἀσπερχεὶ pro ἄσπερχες : αἰεὶ pro αἰὲν : αὐθαδεσχεὶ pro αὐθάδως.
    - TI : ut, πάνυτι pro πάνυ : οὕτωτι pro οὕτω : ὁμοῦτι, pro ὁμοῦ : μεγαλωστὶ pro μεγάλως : νεωστὶ pro νέως.
    - XI : ut, ναιχὶ pro ναί : οὐχὶ, pro οὐ.
- *Minuuntur* in
  - *Initio*: ut, ἄτερ pro [illegible].
  - *Fine*: ut πρῶ pro πρωΐ. Scribunt Corinthus et Philoponus, Atticos qualitatis adverbia terminare in ον, quæ alii in ως : ut, δέον pro δεόντως, πρέπον pro πρεπόντως. Ipsos tamen reprehendit H. Stephanus : dicens δέον, πρέπον et similia, esse participia accusativi casus, loco genitivi Atticè usurpata, pro δέοντος, πρέποντος.
- *Mutantur*: nimirum
  - A in ε : ut, ἐνταυθοῖ pro ἐνταῦθα.
  - E in I : ut, ἐνθαδὶ pro ἐνθάδε.
  - O in I : ut, δευρὶ pro δεῦρο.
  - Ως in H : ut, ἄλλη pro ἄλλως, πῆ pro πῶς, ἀμηγέπη, pro ἀμωσγέπως.
  - Ον in α : nimirum desinentia in ον, neutris nominibus similia, in terminatione plurali efferunt Attici et ab Eustathio vocantur πληθυντικὰ ἀττικά : ut, πρῶτα pro πρῶτον, πρότερα pro πρότερον, φίλα pro φίλον.
  - Nomina dativi pluralis secundæ simplicium pro adverbiis usurpant Attici ; ut, Θήβησι, pro ἐν Θήβαις, Ἀθήνησι pro ἐν Ἀθήναις.

C. PLURES quoque dictiones, præter communem usum diversimodè invicem Atticorum exemplo jungi possunt, ratione tum

- *Orthographiæ:* quando sola scriptio diversa est, non sensus verborum: ita ut plures una dictiones vel
  - *Dissolvantur*, cùm essent jungendæ. Atticorum est, dividere, ait Corinthus: ut, οὐδὲ ἓν pro οὐδέν, οὐδ' ἂν εἷς pro οὐδεὶς ἄν, μηδ' ἂν μία, pro μηδεμία ἄν. Hoc tamen rarius fit, quam inter Iones: quorum dissolutio propria est.
  - *Junguntur cùm essent dissolvendæ, Contractione vel*
    - *Intercedente*, quam, inquit Plutarchus, familiarem Atticis esse: et Corinthus eos κατακόρως, ad satietatem usque synalœphis uti. Contrahuntur autem inprimis Atticis Præpositio et Conjunctio καὶ cum suo nomine: præter illa tamen et alia. Contrahuntur ergo vel
      - *Simpliciter*
        - *Diphthongi, in alias;*
          - ΑΙ ΕΙ in ᾳ: ut, κᾆτα pro καὶ εἶτα.
          - ΑΙ ΟΙ in ῳ: ut, κᾦον pro καὶ οἷον.
          - ΑΙ ΟΥ in ω: ut, κὠκ pro καὶ οὐκ.
        - *Vocales*
          - *Breves omnes*
            - Αα in α: ut, τἀγγεῖα, pro τὰ ἀγγεῖα. } Si neutrum plurale sequatur α vel ε.
            - Αε in α: ut, τἀπὶ pro τὰ ἐπί. }
            - ΑΙ^ in α: ut, θαἰμάτια, pro τὰ ἱμάτια.
            - Αο in ω: ut, [illegible] pro τὰ [illegible].
            - ΟΑ in
              - ω: ut, ὡνὴρ pro ὁ ἀνήρ.
              - ω: ut, τὤλλο pro τὸ ἄλλο, in neutris.
              - α: ut, τἀργύριον pro τὸ ἀργύριον.
            - ΟΕ in
              - ου: ut, οὑμὸς pro ὁ ἐμός.
              - α: ut, ἅτερος pro ὁ ἕτερος.
            - ΟΙ^ in ω: ut, θῳμάτιον pro τὸ ἱμάτιον.
            - Οο in ου: ut, οὑλίγιστος pro ὁ ὀλίγιστος.
          - *Mixtæ*
            - Οε in ου: ut, θοὔρμαιον pro τὸ ἕρμαιον.
            - Ηε in η: ut, [illegible] pro μὴ [illegible].
      - *Mixtæ, vocales et diphthongi: ut præcedat vel*
        - *Vocalis*
          - Ο αι in ω: ut, [illegible] pro ὁ [illegible].
          - Η ευ in ευ: ut, μεὕρω pro μὴ εὕρω.
          - Ω οι in ῳ: ut, ἐγᾦδα pro ἐγὼ οἶδα.
        - *Diphthongi*
          - Αια in α: ut, κἄδικα pro καὶ ἄδικα.
          - Αιε in
            - ᾳ: ut, κᾀγὼ pro καὶ ἐγώ.
            - α: ut, κᾆν pro καὶ ἐν.
          - Αιη in ῃ: ut, [illegible] pro [illegible].
          - Αιο in ω: ut, χὠ κίων pro καὶ ὁ κίων.
          - Ηε in ῃ: ut, τἠλευθερίᾳ pro τῇ ἐλευθερίᾳ.
          - Οια in α: ut, ἄλλοι pro οἱ ἄλλοι.
          - Οιε in
            - α: ut, ἅτεροι pro οἱ ἕτεροι.
            - ου: ut, οὑμοὶ pro οἱ ἐμοί, μοὐστὶ pro μοι ἐστί.
          - Ουα in
            - ω: ut, τὠπόλλωνος pro τοῦ Ἀπόλλωνος.
            - α: ut, τἀνδρὸς pro τοῦ ἀνδρός.
          - Ουε in α: ut, θατέρου pro τοῦ ἑτέρου.
          - Ουη in η: ut, θἠμετέρου pro τοῦ ἡμετέρου.
          - Ωα in ῳ: ut, τὠπόλλωνι pro τῷ Ἀπόλλωνι.
          - Ωε in α: ut, θατέρῳ pro τῷ ἑτέρῳ.
          - Ωϊ in ῷ: ut, πατρῷον pro πατρώϊον.
          - Ηη in η: ut, θἠμέρᾳ, pro τῇ ἡμέρᾳ.
    - *Non intercedente*, quando integræ dictiunculæ, nulla literarum ablatione aut permutatione, in unum coëunt: ut, κατακάρα pro κατὰ κάρα, διαχρόνου pro διὰ χρόνου, apud Xenophontem; οὐδὲν pro οὐδὲ ἓν apud Aristoph. in Ranis.
- *Syntaxeos:* quando plures dictiones orationis constituendæ gratia concurrunt, hic igitur notanda est Atticorum consuetudo, quatenus in orationis structura aliquid vel
  - *Abundat*
    - *Integrum membrum.* Hoc vocat Eustath. παράλληλα πάθη τὰ ἰσοδυναμοῦντα, quando orationis membra synonyma copulantur. Apud Homerum, μὴ πρὶν ἐπ' ἠέλιον δῦναι καὶ ἐπὶ κνέφας ἐλθεῖν: ubi ἠέλιον δῦναι et κνέφας ἐπελθεῖν idem significat, crepusculum nimirum. Idem Hom. ait: Μάντι κακῶν, οὐ πώποτέ μοι τὸ κρήγυον εἶπας, Αἰεί τοι τὰ κάκ' ἐστὶ φίλα φρεσὶ μαντεύεσθαι, Ἐσθλὸν δ' οὐδέ τί πω εἶπας ἔπος, οὐδ' ἐτέλεσσας: quorum omnium idem ferè sensus est.
    - *Una tantum dictio. Scilicet*
      - *Articulus.* Solent Attici, inquit schol. Aristophan. τὰ ἄρθρα πλεονάζειν. Ergo abundat Articulus
        - *Simplex id*
          - *Præpositivus:* quando nimirum is otiosè repetitur: ut apud Thucyd. lib. 8. καὶ οἱ μὲν Δήλου λαβόμενοι, οἱ πλείους, pro οἱ μὲν πλείους Δήλου λαβόμενοι.
          - *Postpositivum.* Annotat Soph. schol. solitos fuisse veteres, utramque articulum uni eidemque nomini adjungere: ut apud Cratinum, ὅστις φιλοκλέος τὸν λόγον διέφθορε: ubi ὃν et τὸν adhærent nomini λόγον, et τὸν superfluum est.
          - *Nomen:* ut, apud Aristoph. in Pluto, ὅπως τὰ βέλτιστ' ὁ θεράπων λέξας τύχῃ. Annotat hic schol. τὰ redundare. Apud eundem in Ran. οὐ καθέξω ταῦτα τὸν πλείω χρόνον, pro πλείω χρόνον, non retinebo ista longiore tempore. Inprimis etiam otiosè præponitur, numeralibus, superlativis, infinitivis, interrogativis: ut, τὰ τίνα λέγεις; quæ dicis? Apud Gregor. ὁ τίς, καὶ πόσος, καὶ πόθεν: quisnam, et quantus, et unde. Apud Lucam cap. 1. ἐνένευον τῷ πατρὶ τὸ τί ἂν θέλοι καλεῖσθαι αὐτόν. Ita dicimus τὰ ἄττα, pro τίς, ποῖα ἄττα pro ποῖα. Apud Luc. τὴν ἡσυχίαν ἄγειν, τὴν redundat.
          - *Verbum.* Sic τὸ Atticè abundat ante Infinitivum, præfixas habens voculas μὴ οὐ: ut apud Xenoph. ἀλλ' οὐδείς σοι ἀντιλέγει, τὸ μὴ οὐ λέγειν: τὸ redundat. Opinatur quidem schol. Thucydidis ellipsin esse præposit. διὰ pro διὰ τὸ μὴ οὐ λέγειν: sed resistit ipsi H. Stephanus. Huc etiam reducit Stephanus pleonasmum Articuli τὸ, qui legitur apud Lucam, cap. 20. καὶ ἐζήτουν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς, τὸ πῶς ἀνέλωσιν αὐτόν. Qui pleonasmus similis est illi, quem inter conjunctiones particulæ ὅτι annotabimus. Ait autem Stephanus: Nonnulla in suo sermone habent Evangelistæ, quæ, quum à sermonis Græci consuetudine abhorrere videantur, debent contra illis, cum optimis quibusque scriptoribus communia existimari.
        - *Geminatus:* ut apud Platonem, τὰ ποῖα τὰ ταῦτα λέγεις, pro ποῖα ταῦτα λέγεις; ita etiam dicitur, τὰ ποῖα ἄττα ἔργα, pro ποῖα ἔργα.
      - *Nomen, Pronomen, Verbum, &c.* de quibus vide sign. Q.
  - *Deficit.* Vide sign. R. Vel *Mutatur.* vide sign. S.

Q *Abundant etiam in orationis structura reliquæ partes Etymologiæ.*

- *Nomen:* Quando abundantis significatio, vel
  - *Aliena* est penitus ab eo quod dici debet: ut, si addatur, τὶς, ὅσος, ἥλικος. Exempli gratia, apud Lucianum: ποῖός δέ τίς ἐστι, pro ποῖος δέ ἐστι. Apud Platonem, οἷός τίς ἐστιν ὁ πατήρ, pro οἷος ἐστιν ὁ πατήρ. Sic ποῖός τις pro ποῖος, ὀλίγοι τινὲς pro ὀλίγοι, πᾶς τις pro πᾶς, ἑκαστός τις pro ἕκαστος, αὐτός τις pro αὐτός, πόσος τις pro πόσος, ἐγὼ δέ τις pro ἐγὼ δὲ, ὀλίγον ὅσον pro ὀλίγον, μακρὸν ὅσον pro μακρόν. Non item θαυμαστόν. Nam ὅσον hic abesse non potest. Significat enim, miram quantum.
  - *Non* quidem est aliena, sed tamen inclusa alteri, cui adhæret, vel nomini vel verbo. Nomini quidem: ut, si synonyma, ἰσοδυναμοῦντα vel παράλληλα jungantur: ut, θάνατόν τε μόρον τε, apud Hom. Sunt autem παράλληλα, vel, σχῆμα ἐκ παραλλήλου, quando duæ voces simul ponuntur παράλληλαι, quæ non significatione, sed προφορᾷ duntaxat differunt, ut ait Eustathius. Verbo autem: ut, ὀφθαλμοῖσιν ἰδὼν, oculis videns; ἐκαλέσατο φωνῇ, voce vocavit. Quo pertinet, quando nomen verbale additur verbo, quod est παρατιθέναι τοῖς ῥήμασι τὰ ἐξ αὐτῶν ὀνόματα, et ab Eustathio vocatur, παρονομασία: ut, λῆρον ληρεῖς, δουλείαν δουλεύεις, vel saltem id additur, quod pars est verbi compositi: ut, ξενοτροφεῖν ξένον, οἰκοδομεῖν οἶκον, νομοθετεῖν νόμον. Hæc omnia sunt Attica.
- *Pronomen:* et quidem vel
  - *Simplex:* ut, ἡμῖν apud Sophoclem abundat, teste scholiaste. Dicunt quin etiam Attici ἐμὸν αὐτοῦ pro ἐμόν. Item σφῶν αὐτῶν, σφίσιν αὐτοῖς, ἡμῖν αὐτοῖς, ubi pleonasmus est, vel σχῆμα ἐκ παραλλήλου.
  - *Geminatum.* H. Stephanus Pronomen με geminatum invenit apud Aristoph. in Acharnensibus. Νῦν οὖν με πρῶτον πρὶν λέγειν ἐάσατε ἐκσκευάσασθαί μ' οἷον ἀθλιώτατον.
- *Verbum:* ut apud Xenophontem verbum φάναι ἐκβαλῶ σε τῆς τιμῆς· τάτε γὰρ ἄλλα, φάναι, σοῦ κάλλιον οἰνοχοήσω. Heic ait Steph. non solùm superfluum est φάναι, sed ferè etiam orationem turbat. Abundat etiam, quando cum εἰπεῖν ἐκ παραλλήλου ponitur ab eodem Xenophonte: ut, καὶ τὸν Ἀστυάγην γελάσαντα εἰπεῖν, οὐχ' ὁρᾷς, φάναι, ὡς καλῶς οἰνοχοεῖ. Tales pleonasmi apud Homerum, à quo schematum omne genus meritò fluxisse dicitur, sunt frequentissimi. Ita abundat εἶναι: ut, τὸ νῦν εἶναι pro τὸ νῦν: τὸ σήμερον εἶναι pro τὸ σήμερον.
- *Participium.* Hoc Atticè redundat, adjectum Nominibus, Verbis, aut aliis partibus orationis. *Nominibus* quidem, ut, γραπτέον ὄν, pro γραπτέον: et apud Xenophontem 1. Pæd. εὐθὺς, ὡς δὲ παῖς φιλόστοργος ὢν φύσει ἠσπάζετο αὐτόν, ubi ὢν redundat. *Verbis:* ut, παίζεις ἔχων pro παίζεις. Apud Gregorium, τῷ μέν γε κλήρῳ φέροντες ἑαυτοὺς ἐνεκατέλεξαν, id est, nomina inter clericos dare cœperunt. Hinc si tollas, ait Budæus, verbum φέροντες, eadem erit sententia. Ita etiam ἄγων, ἰὼν, et alia, πλεονάζει.
- *Adverbium.* Hoc ita redundat Atticè, ut ejus significatio ad rem præsentem, vel
  - *Non faciat omninò.* Sic πλεονάζει, οὐ, ὡς, πάνυ, μάλα, τι adverbialiter positum: ut, οὐ μὴν ἀλλὰ pro ἀλλὰ μήν: οὐδὲ πολλοῦ δεῖ, pro πολλοῦ δεῖ, πολύ τι pro πολύ: ὅτι pro ὅ.
  - *Faciat* quidem, sed tamen jam prius adsit inclusa alteri. Sic adverbia παράλληλα junguntur, λίαν πάνυ: πάνυ σφόδρα: μάλα σφόδρα. τυχὸν ἴσως. τάχα ἴσως: τάχα που: ἴσως που, quia, ut ait Budæus, πού per se significat Fortasse: σχεδὸν ἀμφί: πάλιν αὖθις vel αὖ μάλα πάνυ: τήμερον ἡμέραν. Ait Demosth. σκοπεῖτε ἐς τοῦτο τοὺς πάλιν αὖ. Ita apud Esaiam οὐ μὴ pro μὴ ponitur, quando ait de Lapide offendiculi, ὁ πιστεύων ἐπ' αὐτῷ, οὐ μὴ καταισχυνθῇ. Aliquando enim duæ vel plures negationes Atticè junguntur, intendendæ negationis ergò, πρὸς τὴν παντελῆ ἄρνησιν τοῦ πράγματος, ait Eustath. ut, ἀπαγορεύω σοι μὴ ποιεῖν, interdico tibi hoc facere: μὴ enim redundat. Ait Æschines, ἀπαγορεύω μὴ στεφανοῦν, prohibeo coronare. Sic οὐ μὰ Δία pro μὰ Δία ponitur. Ita etiam μὴ οὐ vel μὴ οὐχὶ, cum voce negativa junguntur, ut tres negationes pro una ponantur: ut apud Lucianum, νῦν μὲν ὁ Ἀλέξανδρος, οὐκ ἂν ἔξαρνος γένοιτο, μὴ οὐκ ἡμᾶς υἱὸς εἶναι. Hic ἔξαρνος negativum, adjuncta habet superflua μὴ οὐκ. Est tamen advertendum, geminationem sæpiùs, non majorem negationem, sed servata naturali constructionis significatione affirmationem efficere: ut apud Demosthenem οὐδὲν, ἢ, τι οὐ ποιήσει, nihil est, quod non præstabit. Huc etiam pertinet, quando adverbia comparativa et superlativa nominibus comparativis et superlativis Atticè junguntur ex abundanti; ut, μᾶλλον ὀλβιώτερον, πλεῖστα εὐδαιμονέστατος. Nam μᾶλλον et πλεῖστα, παρέλκει.
- *Conjunctio tum*
  - *Simplex.* Abundat ergo sæpius apud Atticos, ἀλλὰ, ἂν, γὰρ, ἢ, καὶ, ὅτι, ὡς, τοὶ: ut, ἀλλὰ apud Aristophanem, οὐ γὰρ ἀλλ' ἔχω καλῶς, pro οὐ γὰρ ἔχω καλῶς. Et, οὐ μὴν ἀλλ' οὐδὲ pro οὐ μὴν οὐδέ. Apud Xenoph. καὶ ὡς, φανερὸς ἦν καὶ ποιῶν καὶ λέγων. Sic γὰρ abundat, ut, ἀλλὰ γὰρ pro ἀλλά. Inprimis etiam pleonasmus τοῦ ὅτι observandus est, apud Plutarch. in apophth. Alexandri: τοῦ δὲ παιδὸς λέγοντος, ὅτι, ταῦτά σοι πάντα. Et apud Marcum cap. 1. καὶ γονυπετῶν αὐτὸν, καὶ λέγων αὐτῷ, ὅτι, ἐὰν θέλῃς, δύνασαί με καθαρίσαι. Id cum frequenter fiat in Novo Testamento miratur H. Stephanus, cur vetus interpres, in quibusdam locis eam particulam reddiderit, in quibusdam non reddiderit: cùm reddenda non sit. Quamvis idem affirmet, alibi nequaquam prætermittendam esse, sed affirmativa quadam particula reddendam: ut, Marci 7. ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτοῖς, ὅτι καλῶς προεφήτευσεν Ἡσαΐας, &c. ubi vir quidam doctus ὅτι reddendum censuerit, sanè, equidem.
  - *Geminata:* et vel
    - *Eadem* nimirum ἀλλὰ, γὰρ, ἂν, &c. ut apud Aristoph. in Pluto. ἀλλ' οὐ μέντοι χρή σ' ἀλλ' ἀπιτέον. Ubi prius ἀλλὰ omitti posset. Apud eundem in Vespis: μὰ τὸν Δί' οὐ γὰρ οἴδαμεν ξύμφορον, καὶ γὰρ πρότερον, &c. ubi posterius γὰρ, παρέλκει. Ait Corinthus Atticum esse, in eodem membro conjunctionem ἂν sæpiùs usurpare: ut apud Plat. 4. de Legib. τὰ νῦν ἂν λεγόμενα ὀρθῶς τ' ἂν φέροιτο. Addit H. Steph. in uno et eodem membro bis tantùm, non pluries observari ἄν.
    - *Diversa*, ἐκ παραλλήλου posita ὡς nimirum et ὅτι. Affert H. Stephanus verba Xenophontis Hellenic. l. 6. ἐνταῦθα γνόντες οἱ Μαντινεῖς, ὡς εἰ μὴ ἀποπαύσονται αὐτοῖς, ὅτι πολλοὶ σφῶν καταπατηθήσονται. Et dicit alterum esse superfluum.
- *Præpositio cujus significatio*
  - *Aliena* est à sensu verborum propositorum. Ita πρὸς ex Corinthi sententia non solùm in compositione abundat, sed etiam extra compositionem. Profert locum Thucydidis, καὶ πρὸς αὐτῶν τῶν Ἀθηναίων ἐγένετο: cui tamen non fidit H. Steph. In compositione autem et πρὸς et aliæ extra controversiam abundant: ut, μετάγγελος idem quod ἄγγελος: ἀπάνευθεν idem quod ἄνευθεν.
  - *Non* quidem aliena, sed quæ priùs adhæret, tum alteri *Præpositioni:* ut quando ἀμφὶ et περὶ ἐκ παραλλήλου ponuntur. Iliados Β. ἀμφὶ περὶ κρήνην ἱεροὺς κατὰ βωμούς, &c. tum *Adverbio:* ut, si ἐξ præpositio adjungatur adverbiis de loco, quæ tamen jam antea significationem ejus inclusam habeat: ut, ἐξ ὄπισθεν pro ὄπισθεν, ἐξ οὐρανόθεν pro οὐρανόθεν.

R.
Deficiunt quinetiam Attica consuetudine in orationis contextu partes orationis.

Articulus. Atticorum est, inquit Budæus, articulos supprimere. Fit hoc frequenter in nominibus propriis: ut, Φιλωνίδης ἐστὶ, pro ὁ Φιλωνίδης ἐστί. Aristot. in Problematibus, διὰ τί λύγγα παύει πταρμός, pro τὴν λύγγα ὁ πταρμός. Xenoph. καὶ γὰρ χωρὶς ἐξ ἀνθρώπων συγκειμένη ἐστί, pro ἡ χώρα. Ante participia quoque redundat: ut, apud Platonem, παρῆσαν δὲ αὐτοῖς λεγομένοις, pro τοῖς λεγομένοις. H. Stephanus in iis verbis Thucydidis, quæ leguntur lib. 7. ἐν τοῖς χαλεπώτατα ἔχων, existimat articulum cum præpositione ἐν redundare, pro χαλεπώτατα ἔχων, et rationem structuræ verborum subjungit.

Nomen. Ait Corinthus, defectus Atticorum sunt. Deest ergo quandoque substantivum: ut, ἐν ἀρχῇ, scilicet χρόνῳ: αἴνυτ' ἀμφοτέρῃσι, scilicet χερσί: καθ' ἑκάστην: scilicet ἡμέραν: ποῖον ἔειπες apud Homerum, scilicet μῦθον: ἔρχομαι εἰς διδασκάλου, scilicet οἶκον: εἰς Ἀπόλλωνος, scilicet ναόν. Apud Lucam Evangel. δαρήσεται πολλὰς, scilicet πληγάς: ut et Aristophanes dicit, ἐπετρίβετο τυπτόμενος πολλὰς, scilicet πληγάς. Sæpiùs substant. articulo suo deficit: ut apud Aristoph. μὰ τὸν, scilicet, Δία: τρίχας τὰς περὶ [illegible], scilicet [illegible]: τὸ δὲ, scilicet, τὸ χωρίον: εἰς τὴν ἑαυτοῦ, scilicet πατρίδα. Quandoque etiam deest Adjectivum: ut, διὰ βίου, scilicet ὅλου, per totam vitam: διὰ χρόνου, scilicet πολλοῦ: ἐξ [illegible], scilicet [illegible].

Verbum. Ait Eustathius 2. Iliados, in Agamemnonis oratione quæ incipit Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, κελαινεφὲς, αἰθέρι ναίων, Μὴ πρὶν ἐπ' ἠέλιον δῦναι καὶ ἐπὶ κνέφας ἐλθεῖν, Atticam elleipsin inesse verbi δὸς, vel ποίησον, vel εὔχομαι, vel alterius similis. Desideratur quandoque ἐστι: ut apud Homerum Odysseæ 4: ἢ ἤδη τέθνηκε, καὶ εἰν Ἀΐδαο δόμοισι, scilicet ἐστι. Deficit quandoque infinitivus sub articulo: ut apud Thucyd. οὐδὲν ἧσσον τὸ ἐς τὴν Χίον, ἔπλει ἐς τὴν Χίον, pro τὸ εἰς τὴν Χίον πλεῖν. De hoc uberius consulendum moneo H. Stephanum, qui talium Atticismorum proprietatem, multis verbis, exemplisque copiosis in Attica docuit appendice. Huc etiam pertinet, quod Corinthus ἀνανταπόδοτον vocare videtur, si membro conditionali verbum non subjicitur, ut apud Sophoclem, εἰ μέν τι σοὶ ἔξεστιν, εἰ δὲ μὴ, λέγε: pro ἔξεστιν, σιώπα.

Participium. Hoc sæpiùs Atticè ad Articulum desideratur: ut, ὁ ἐν ταῖς εἱρκταῖς, scilicet ὤν: ὁ πάνυ, scilicet ὤν: οἱ περὶ vel ἀμφὶ Σωκράτην, scilicet ὄντες, qui circa Socratem sunt, vel Socrates.

Adverbium. Sic deest ὦ exclamandi: ut, τοῦ θράσους, τῆς ἀναιδείας, pro ὦ τοῦ θράσους, ὦ τῆς ἀναιδείας. Item ὡς: ut apud Thucydidem, τοῖς μὲν σώμασιν ἀλλοτριωτάτοις χρῶνται, pro ὡς ἀλλοτριωτάτοις. Negativum quoque: ut apud Demosthenem, πρὸς ἓν δ' ἑκάστου τούτων ἀπολογήσεται, pro πρὸς οὐδὲν οὐδ' ἑκάστου, &c. Ἕνεκα similiter omittitur: ut apud Thucydidem, τοῦ μή τινα ξυνεῖναι ποτε, pro ἕνεκα τοῦ: et apud Matthæum cap. 2. μέλλει γὰρ Ἡρώδης ζητεῖν τὸ παιδίον τοῦ ἀπολέσαι αὐτό, pro ἕνεκα τοῦ. Μᾶλλον: ut apud Lucam, cap. 18. κατέβη οὗτος δεδικαιωμένος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, ἢ ἐκεῖνος, pro μᾶλλον δεδικαιωμένος: et in proverbiali senario, θέλω τύχης σταλαγμὸν ἢ φρενῶν πίθον pro μᾶλλον θέλω. Sic in 1 ad Corinth. cap. 14. ἀλλ' ἐν ἐκκλησίᾳ θέλω πέντε λόγους διὰ τοῦ νοός μου λαλῆσαι, ἵνα καὶ ἄλλους κατηχήσω, ἢ μυρίους λόγους ἐν γλώσσῃ, pro θέλω μᾶλλον. Μόνον item: ut, Paulus ad Rom. cap. 4. ὁ μακαρισμὸς οὖν οὗτος, ἐπὶ τὴν περιτομὴν ἢ καὶ ἐπὶ τὴν ἀκροβυστίαν, pro ἐπὶ τὴν περιτομὴν μόνον. Sic apud Xenophontem 3. anabas. τοὺς θεοὺς προσκυνεῖτε, pro τοὺς θεοὺς μόνον. Deficiunt etiam Attica consuetudine ὥστε, ἄλλως, ὀλίγου, et alia, quorum exempla quotidiana dabit lectio.

Præpositio: ut, ταῦτ' ἄρα, pro διὰ ταῦτα. Ait H. Stephanus, Post ταῦτα positum ἐλλειπτικῶς additur frequenter particula δὲ, vel, δὴ, ἄρα, &c. ut apud Plat. in Sympos. ταῦτα δὴ ἐκαλλωπισάμην, pro διὰ ταῦτα: γνώμην ἐμὴν, pro κατ' ἐμὴν γνώμην: ἂν ἐκεῖθεν pro ὅπως ἂν ἐκεῖθεν. Sic etiam desunt, ἀπὸ, ἀντὶ, εἰς, ἐκ, ἐν, ἐπὶ, περὶ, πρὸ, πρὸς, σὺν, ὑπὸ, &c. Apud Xenoph. πατρὸς μὲν δὴ λέγεται Κῦρος γενέσθαι Καμβύσου, pro ἐκ vel ἀπὸ πατρός. Isocrates autem et alii exprimunt quandoque in tali loquendi ratione præpositionem: ut, πρὸς δὲ μητρὸς ἀπὸ [illegible] ὤν. Huc etiam pertinet Synecdoche Grammatica, καλὸς τὸ σῶμα, pro κατὰ τὸ σῶμα, quæ elleipsis jam est in usu, ut εὕρεσις μὲν sit Atticæ linguæ, χρῆσις δὲ Communis. Nonnunquam præpositiones in compositis quoque desiderantur: ut Iliados α. ἀλλ' ἴθι, pro ἀλλ' ἄπιθι. Sic ὅπερ pro καθάπερ.

S.
Mutantur autem nonnulla ab Atticis, in orationis structura, quatenus ea, quæ cohærent, diversa sunt à communi usu, ratione tum

Ordinis, qui invertitur, ut posteriora prius, priora posterius collocentur, idque cum ejus quod transfertur mutatione, vel

Aliqua. Etenim quando nomen membri

Præcedentis additur membro sequenti, tum mutat Atticè accusativum in nominativum: ut apud Xenophontem in Symposio, ἀλλ' οἶσθα σὺ, ἔφη, ἀντιλέγειν, τὸ μὴ σὲ λέξαι, ὅτι ἕκαστος ἡγεῖται, πλείστου ἄξιον ἐπίστασθαι, pro τὸ μὴ σὲ λέξαι ἕκαστον, ὅτι ἡγεῖται. Item Xenophon. 1. anab. ἔστιν ἄρα λέγειν, ὅ, τί τις, γενόμενος ἄριστον εἶναι, pro ἄρα λέγειν τινὶ, ὅ, τι γενόμενος, &c.

Sequentis attribuitur membro præcedenti, tum mutat Atticè nominativum in accusativum. Fit hoc inprimis cum verbis ἰδεῖν, οἶδα, φοβοῦμαι, quæ nomen eo casu, qui ipsis acceptus est, admittunt: ut, apud Demosthenem, ἤδειν γὰρ ὑμᾶς, ὡς ἐνασφαλισόμεθα ἐπὶ τούτων, pro ἤδειν, ὡς ὑμεῖς ἐνασφαλισόμεθα. Marci 1. et Lucæ 4. οἶδά σε, τίς εἶ, pro οἶδα, τίς σὺ εἶ. et Paulus 1. ad Corinth. ultim. οἴδατε, τὴν οἰκίαν Στεφανᾶ, ὅτι ἐστὶν ἀπαρχὴ τῆς Ἀχαΐας, pro οἴδατε, ὅτι ἡ οἰκία Στεφανᾶ.

Nulla. Accidit quandoque, ut id, quod præcedentis membri fuisset, posteriori, nulla sui parte mutatum, Atticè inseratur: ut apud Aristotelem 3. polit. οὐδεὶς γὰρ ἴσον ἐπιμαίνει τῶν ἐλευθέρων τὴν τοιαύτην ἀρχήν, pro οὐδεὶς τῶν ἐλευθέρων. Sic negativa quandoque particula non datur suo verbo: ut, οἴονται οὐ τιμάζουσιν, pro τιμάζουσιν οὐκ οἴονται. Nec articulus suo adhæret nomini: ut apud Aristoph. in Acharn. τοὺς νῦν μου λίθους χαμᾶζε πρῶτον ἐξεράσατε, pro τοὺς λίθους νῦν μου, &c. Lucianus in Nigrino, τὸ γάρ μοι πάθος, τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ δεῖξον, pro τὸ πάθος γὰρ, &c. Plutarchus in Symposio, οἱ δὲ τὰ μαλθακὰ, καὶ τὰ κοῖλα τῆς χώρας, Αἰγύπτιοι γεωργοῦντες, pro οἱ Αἰγύπτιοι δὲ, &c. quæ verba vult Stephanus exemplo cujusdam Attici scriptoris dicta esse.

Terminationis, quæ apud Atticos diversis modis evariat. Vide sign. T.

T. *Terminatio* plurium verborum syntacticè cohærentium, Atticâ consuetudine à communibus loquendi regulis diversa, observari debebit in orationis membro, vel

- *Uno*, et vocatur τῆς φράσεως ἐνάλλαξις, in omnibus Orationis partibus consideranda: in
  - *Nomine*: ratione tum
    - *Articulo*: ratione tum
      - *Generis*, ubi notandum
        1. Του et τῳ sine accentu in fœminino genere adduntur nominibus Atticè. Scribit Schol. Sophoclis quemadmodum ἔστιν communis est generis Æolibus, sic Atticis, του et τῳ: ut, οὔτε του κλύων σάλπιγγος: et του χρείας: et ἐν τύχῃ γέ τῳ. Videtur autem pro τινός et τινί poni.
        2. *Nonnullis* fœmininis in duali numero additur articulus masculinus Atticè: ut apud Platonem τὼ τέχνα, pro τὰ τέχνα: apud Xenophontem τὼ ἡμέρα pro τὰ ἡμέρα. Vel saltem nomina, quæ priùs fœminina erant, jam inter masculina Attica recepta sunt.
        3. *Articulus* præpositivus neutrius generis τὸ, cum genitivo plurali, usurpatur pro quovis alio genere singularis numeri: ut, ut τὸ τῶν ὄχλων, pro ὁ ὄχλος apud Thucydidem: τὸ τοῦ πολέμου, pro ὁ πόλεμος: et apud Plutarchum, τὸ τῆς ὀργῆς pro ἡ ὀργή.
      - *Numeri*. Quandoque articulus pluralis numeri cum præpositione περὶ usurpatur Atticè loco singularis: ut, οἱ περὶ Πλάτωνα pro ὁ Πλάτων.
    - *Speciei*: Nam
      - *Qualitatis*, Substantiva usurpant pro adjectivis Attici, teste Caninio: ut ἄνθρωπον ἔθος pro ἀνθρώπινον: Ἑλλὰς διάλεκτος, pro Ἑλληνικὴ: γυνὴ μάζος, pro γυναικεῖος. Hoc etiam dici potest, nomen primitivum sumptum esse pro derivativo.
      - *Derivativa*: nempe
        - *Primitiva* usurpantur Atticè pro
          - *Comparativis*: ut in Psalm. 117. ἀγαθὸν πεποιθέναι ἐπὶ κύριον, ἢ ἐπ' ἄνθρωπον: ubi ἀγαθὸν pro ἄμεινον ponitur. Nisi subaudiri quis velit μᾶλλον, pro μᾶλλον ἀγαθὸν, de quo in adverbiis deficientibus.
          - *Possessivis*: ut apud Homerum Il. 4. Ἑλλὰς γλῶττα pro Ἑλληνικὴ, ἄλλο γένος pro ἀλλοδαπόν. Convenit cum eo quod jam dictum est, substantivum pro adjectivo usurpari.
        - *Comparativa* Atticè sumuntur pro
          - *Positivis*: ut, Actor. 17. Ἀθηναῖοι δὲ πάντες, καὶ οἱ ἐπιδημοῦντες ξένοι, εἰς οὐδὲν ἕτερον εὐκαίρουν ἢ λέγειν τι καὶ ἀκούειν καινότερον, pro καινόν. Ita loquitur Demosth. πυνθανόμενοι κατὰ τὴν ἀγορὰν εἴ τι λέγεται νεώτερον, pro νέον. Usum hunc comparativorum pro positivis, non audet Stephanus affirmare Atticum, quamvis id Corinthus dicat et scholiastes Thucydidis. Affert tamen illius exempla ex Demosth. et aliis: ut sibi vix constare videatur.
          - *Superlativis*: ut apud Synesium, μακρῷ πάντων βαρύτερος pro βαρύτατος, 1 ad Corinth. 13. μείζων δὲ τούτων ἡ ἀγάπη, pro μεγίστη.
        - *Superlativa* apud Atticos usurpantur pro Comparativis: ut, δημωδέστατος πάντων pro δημωδέστερος. Apud Aristot. κοινωνικώτατά ἐστι [illegible] τὰ ἄῤῥενα τῶν θηλειῶν pro κοινωνικώτερα.
        - *Denominativa* pro primitivis adhibent Attici: ut, παρθενικὴ pro παρθένος. Hoc tamen Stephanus merè Poëticum esse ait, et Atticis inusitatum; et peccare Corinthum, quod quodlibet sermonis genus, à communi lingua remotum, etiam sine exemplo, Atticis tribuerit.
    - *Numeri*: Nam
      - *Singulari* numero Attici vice pluralis nonnunquam utuntur. Ita Thucydides τὸν Λακεδαιμόνιον, τὸν Συρακούσιον dicit, pro τοὺς Λακεδαιμονίους, τοὺς Συρακουσίους. quod reprehendit Dionysius Halicarnassæus, quasi apud solum Thucydidem id fieret, cùm tamen etiam apud Demosthenem, Aristophanem et alios reperiatur.
      - *Dualis* loco pluralis apud Atticos frequenter in usu est: quum ament dualem.
      - *Pluralis* ab Atticis adhibetur loco
        - *Dualis*: ut apud Homerum, Ἀτρεΐδαι καὶ ἄλλοι, pro Ἀτρείδα: cùm duo tantùm Atridæ fuerint: Agamemnon et Menelaus.
        - *Singularis*: nimirum, Collectivo nomini singulari adjungitur adjectivum plurale. Hoc quamvis videatur ex traditione quoque Grammaticorum communis esse dialecti, et Synthesis dici; attamen Stephanus Atticis proprium facit, atque adeo ἀποδίδοσθαι πρὸς τὸ σημαινόμενον, οὐ πρὸς τὴν φωνήν: sive μὴ ἀποδίδοσθαι πρὸς τὴν σύνταξιν, ἀλλὰ πρὸς τὸ σημαινόμενον: ut apud Demosth. ὑμεῖς δὲ ὁ δῆμος καθῆσθε ἐκπεπολιορκημένοι. Præterea neutra adduntur verbis aut participiis singularibus impersonalibus in numero plurali: ut apud Lucianum, ταῦτα λῆρός ἐστι. Et apud Platonem, δόξαν δὲ ἡμῖν ταῦτα, pro δόξαντα.
    - *Casus*: Etenim
      - *Nominativus* Atticè sumitur pro *Genitivo*: ut apud Hom. οἱ δὲ δύο σκόπελοι, &c. pro τοῖν δὲ δυοῖν σκοπέλοιν, nimirum pro duobus genitivis absolutè positis, usurpant Attici duos nominativos: ut apud Philonem Judæum de mundo: πᾶν γὰρ τὸ αἰσθητὸν ἐν γενέσει καὶ μεταβολαῖς οὐδέποτε κατὰ τὰ αὐτὰ ὄν, τὸ μὲν [illegible] καὶ [illegible], &c. pro παντὸς γὰρ τοῦ αἰσθητοῦ ὄντος &c. Pro *Vocativo* etiam: ut, ὦ φίλος pro ὦ φίλε: imprimis cum Imperativo: ut Marci 5. ἔξελθε τὸ πνεῦμα τὸ ἀκάθαρτον.
      - *Genitivus* Atticè usurpatur pro *Accusativo*: ut apud Homer. πῖνε οἴνου, pro οἶνον. Apud Platonem, ἐπιπίνοντες τοῦ οἴνου, pro τὸν οἶνον. Putat Stephanus cum Eustathio subaudiri posse μέρος vel τί: ut, πῖνε οἴνου scil. μέρος. Pro Nominativo singulari, si regatur à verbo substantivo: ut, Κροῖσός ἐστι τῶν πλουσίων, pro πλούσιος.
      - *Dativus* pro *Genitivo* absolutè Atticè collocatur: ut apud Thucyd. lib. 4. ἐπιχωρήσασι δὲ αὐτοῖς χαλεπὴ [illegible] ἔσται μᾶλλον [illegible], pro ἐπιχωρησάντων δὲ. Matth. 8. καταβάντι δὲ αὐτῷ ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἠκολούθησαν αὐτῷ ὄχλοι πολλοί, pro καταβάντος δὲ, &c.
      - *Accusativus* Atticè pro *Genitivo* sumitur propter vim verborum privandi et sentiendi: ut, ἀποστερῶ σε τὰ χρήματα pro τῶν χρημάτων: ἀκούω σε λέγοντα pro σου λέγοντος. Sic Philop. pro *Dativo*: ut, apud Thucyd. εἰ οἶόν τί σε τούτων ἀρέσκει pro σοι τούτων: οὐ με [illegible], pro μοι.
      - *Vocativus* pro *Nominativo* Atticis familiaris est: ut, νεφεληγερέτα Ζεὺς, pro νεφεληγερέτης. Hoc Stephanus non Atticorum, sed Æolum et Bœotorum esse contendit.
  - *Reliquis* partibus orationis, de quibus signo V.
- *Duobus*, vel Pluribus. Vide sign. X.

V. *Est quoque Atticæ constructionis varietas consideranda in cæteris partibus: in*

- *Pronominum ratione tum*
  - *Significationis.* Atticum est sumere relativum αὐτὸς pro reciproco αὑτός: ut, Psalm. 103. ἐγνώρισε τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ τὰ θελήματα αὐτοῦ pro αὑτοῦ. Apud Plut. in Apophth. Antigoni, ἀξιοῦντος τὴν κρίσιν αὐτῷ γενέσθαι, petente sibi judicium institui, αὐτῷ pro αὑτῷ. Vice versa etiam Attici usurpant reciprocum loco relativi: ut apud Thucyd. lib. 2. μεθ' ἑαυτὸν, pro μετ' αὐτὸν, post eum. In Apocalypsi cap. 9. ὄνομα ἑαυτῷ ἑβραϊστὶ Ἀβαδδὼν, pro ὄνομα αὐτῷ.
  - *Numeri.* In pronominibus etiam plurali numero quandoque utuntur Attici, loco singularis: ut apud Isocr. in Panegyr. οὐδὲν τοιοῦτον κατασκευάζοντα, ἐξ ὧν ἔσται αὐτοῖς τὰ πρὸς ὑμᾶς ἐγκλήματα, pro ἐξ οὗ.
  - *Casus.* Relativum Atticè sequitur casum præcedentis verbi, non sequentis: ut χρῶμαι, οἷς ἔχω, βιβλίοις, pro χρῶμαι βιβλίοις, ἃ ἔχω. Valde hoc est familiare Græcis, et appellatur à Schol. Sophoclis συνάγειν τὸν λόγον τῷ ὑποτακτικῷ ἄρθρῳ.
- *Verbo, respectu*
  - *Generum.* Nam
    - *Passivis* utuntur Attici pro activis: ut ἐποιεῖτο pro ἐποίει, ὁρίζεται pro ὁρίζει. Philoponus ait semper hoc agere Atticos: cum tamen plerumque tantum, non semper: nec oratoribus Atticis hoc adeo frequens est, qui solo futuro medio impensè delectantur: ut, ἀκούσομαι pro ἀκούσω, non ἀκούομαι pro ἀκούω.
    - *Activa* pro Passivis usurpant Attici: ut apud Hom. ζωννύειν pro ζώννυσθαι, et apud Thucyd. ἐπιμιγνύντες ἀδεῶς, pro ἐπιμιγνύμενοι, invicem mixti sine formidine. Et ita vetus interpres intelligendum dicit.
  - *Modorum.*
    - *Indicativo* vice Optativi utuntur Attici. Observat hoc H. Stephanus: ut apud Demosth. οὐ γὰρ ἐξῆν σοι εἰ Ἀθηναίων, εἴτε ῥήτωρ, εἴτε στρατηγὸς, δι' ὅτου δικαιώσειν ἐτύγχανες, pro δικαιώσειας. Apud Xenoph. 2. Pæd. εἰ οὖν εἴην, ὡς τάχιστα ὅπλα ἐποιησάμην, pro ποιησαίμην, arma conficerem.
    - *Imperativo utuntur Attici pro*
      - *Indicativo:* ut, δρᾶσον pro δράσεις, apud Eurip. Dicit hoc Corinthus, negat Stephanus in appendice Attica, et ad Corinthi exempla respondet. Apud Menandrum οἶσθ' ὅτι ποίησον, pro ποιήσεις.
      - *Subjunctivo:* ut apud Aristoph. μὴ ψαῦσον, pro μὴ ψαύσῃς.
    - *Optativum usurpant Attici loco*
      - *Indicativi:* ut apud Thucyd. καταλύσειαν pro κατέλυσαν, λαλέοι pro ἐλάλει. Apud Xenoph. καταφρονοίη pro καταφρονεῖ, πέμποι pro πέμπει. Dicit Eustath. Optativum loco præteritorum sumi, Indicativi non meminit.
      - *Imperativi*, ut annotat scholiastes Lycophronis: ut, κλύοις ἂν pro κλῦθι. Ait Nicandri scholiastes Optativum συνήθως sumi pro Imperativo γνοίης; id est, νόει, γνῶθι.
      - *Subjunctivi*, teste Jo. Grammatico: ut, ἐὰν ἔλθοις pro ἐὰν ἔλθῃς. Stephanus desiderat exemplum probati auctoris.
    - *Infinitivum adhibent Attici pro*
      - *Imperativo:* ut apud Homerum, αὐτοῦ μένειν pro μένε. Possumus tamen cum Eustathio subaudire verbum κελεύω. Sic apud Hesiodum γυμνὸν σπείρειν, γυμνὸν δὲ βοωτεῖν, subaudiri potest ἐπιτέλλομαι. H. Stephanus non audet affirmare hoc ab Atticis fluxisse.
      - *Indicativo:* imprimis Aoristum Infinitivi, ut observat Stephanus; ut, ἐπειδὴ δ' ἀκοῦσαι, pro ἤκουσε, apud Demosth.
  - *Temporum.*
    - *Præsenti* tempore utuntur Attici pro *Imperfecto:* ut ἴασι pro ἴσαν, teste H. Stephano. Pro *Futuro* etiam, imprimis verbi εἶμι et compositorum. Apud Homerum hæc ἐνάλλαξις frequens est, ut Attici ipsum imitati esse credantur, sive jam futuro careat verbum, sive formet ut præsens: ut ἔπεισι pro ἐπελεύσεται, τελεῖ pro τελέσει, διαδιδῶ pro διαδώσω. Apud Hesiodum, νῦν δ' εἶς, hoc ibis, et apud Homerum εἶμι, ibo.
    - *Imperfectum* pro Præsenti nonnunquam usurpant Attici: ut apud Hesiodum, οὐκ ἄρα μοῦνον ἔην ἐρίδων γένος, ἔην pro ἐστι.
    - *Perfectum* loco Præsentis apud Atticos in usu est: ut, ἔολπα pro ἐλπίζω, πέφρικα pro φρίσσω. Lucianus in Toxaride ait: θεοὺς ἄλλους πεπιστεύκασιν αὐτοῖς, pro πιστεύουσι. Aristoph. ὥστ' αὐτὰς τετρέμαινε καὶ πεφόβημαι, pro φοβοῦμαι.
    - *Plusquamperfecto* utuntur Attici loco *Præsentis:* ut apud Hesiod. 2. Oper. τὴν δὲ μετ' ὀρθογόη Πανδιονὶς ὦρτο χελιδὼν: ὦρτο pro ὄρνυται, ab ὄρνυμαι. Loco *Imperfecti:* ut apud Xenoph. 2. Cyrop. ὁ μὲν πατὴρ πάλιν εἰς Πέρσας ᾤχετο, Κῦρος δὲ εἰς Μήδους ἀπῄει; ἀπῄει pro ἀπεῖ.
    - *Aoristum* utrumque sed maximè primum, usurpant Attici pro *Præsenti:* ut Soph. οὐκ ἀπώλεσεν pro οὐκ ἀπόλλυσι. Pro *Futuro:* ut apud Callim. οὐ γὰρ ἀπωλὸς ἡμετέρης ἐφύλαξα; ubi schol. ait ἐφύλαξα pro φυλάξω dici.
    - *Futurum* adhibent Attici vice Præsentis, aut Aoristi in Infinitivo: ut apud Thuc. l. 8. καὶ διανοοῦνται ὅπως τε ἐν Σάμῳ στρατεύσεσθαι, μὴ ἔτι; τῆς σφετέρας γνώμης: ταύτην πάντως τοὺς πρεσβεύοντας λαβόντας εἴξειν, ubi scholiastes, εἴξειν pro εἶξαι positum esse admonet. Plutarch. in Apophthegm. Antigoni: σὺ τὴν ἡμέραν γράμμα ἕψειν pro ἕψαι. *Futurum* etiam Medium pro præsenti activo sumi Atticè, docet Moscopulus in Syntaxi.
  - *Numerorum.* Est enim Atticorum synthesis propria, de qua in Nominum numero etiam diximus, quando collectivo singulari additur verbum plurale: ut apud Thuc. ὁ δῆμος ἐν πολλῷ πρὸς ἀλλήλους ἔριδι ἦσαν, pro ἦν. Et apud Hom. ὣς φάσαν ἡ πληθύς: φάσαν pro ἔφη. Huc etiam pertinet quando Neutro plurali frequenter Atticè jungitur verbum singulare: ut apud Lucam, ἕτοιμά ἐστι πάντα, pro εἰσί.
- *Participio.* Vide sign. ¶
- *Adverbio:* Atticè adverbiis non rarò addunt articulos: ut τὰ πρῶτα pro πρῶτα, τὰ μάλιστα pro μάλιστα, τὸ παραυτίκα, τὸ καταρχὰς, pro παραυτίκα, καταρχάς.
- *Præpositione.* Casum enim mutat.
  - Ἐπὶ, in significatione motus ad locum pro accusativo genitivum habet, ut apud Thuc. l. 1. ἀποχωροῦντες ἐπ' οἴκου pro οἶκον. Nonnunquam etiam ἐπὶ accusativo junctum Atticè pro κατὰ cum genitivo usurpatur: ut ἐφ' ὑμᾶς ἥμαρτεν pro καθ' ὑμῶν.
  - Εἰς loco accusativi genitivum acquirit Atticè: ut, εἰς ᾅδου pro εἰς ᾅδην. Hoc tamen alii nominis defectum, de quo dictum est, censentur, pro εἰς ᾅδου τόπον. Aliàs etiam, teste Steph. εἰς pro κατὰ sumitur: ut, εἰς πάντας, pro κατὰ πάντων, ut et ἐπί.
  - Ἐν Atticè admittit genitivum loco dativi: ut, ἐν ᾅδου pro ἐν ᾅδῃ. H. Stephanus hic ellipsin proprii casus observandum dicit, pro ἐν ᾅδου τόπῳ.
  - Διὰ accusativo penes Atticos jungitur, loco genitivi; ut, διὰ πόλιν, pro πόλεως.
  - Ὑπὸ dativum vice genitivi regit Atticè: ut, ὑπ' Ἄρει καὶ Ἕκτορι, pro ὑπ' Ἄρεος καὶ Ἕκτορος. Sic scribit Eustath. Genitivum item, vice dativi: ut apud Hom. Iliad. 2. ὑπὸ πτέρυγος λάβε, pro ὑπὸ πτέρυγι.

Participium in verborum constructione mutant Attici, per

- *Heterosin*
  - *Temporum*, Praesens tempus usurpant Attici loco Futuri: ut apud Demosth. ἀπιόντα pro ἀπελευσόμενον.
  - *Casuum*, Participia δέον, πρέπον, παρὸν, ἐξὸν, προσῆκον, μέλον, τυχὸν, δόξαν, δεῆσαν, aliaque similia in accusativo usurpant Attici, cum in Genitivo deberent. Dicit schol. Sophoclis, Atticos nonnunquam πλαγιάζειν, hoc est, in obliquo casu efferre τὰ οὐδέτερα μετοχικὰ, participialia neutra ἐξὸν, παρὸν, ἐὸν, &c. eamque constructionem vocat πλαγιασμόν: ut Lysias ait: παρὸν μετὰ πολλῶν χρημάτων γῆμαι ἄλλην pro παρόντος, cum posset opulentam aliam ducere. Ita ἐξὸν pro ἐξόντος, τυχὸν pro τυχόντος, δόξαν pro δόξαντος, ἄδηλον ὂν, pro ἀδήλου ὄντος. Id verò non solùm in Praesenti participii, sed etiam Aoristo et futuro fieri solet: ut, δεῆσαν pro δεήσαντος, δεῆσον pro δεήσοντος: imprimis cum particulis ὡς et ὥσπερ: ut, ὡς τὸν ἄνδρα ταῦτα ποιήσαντα, pro ὡς τοῦ ἀνδρὸς ταῦτα ποιήσαντος: item ὥσπερ οὐκ αὐτῷ χώραν τινὰ οὖσαν, pro χώρας τινὸς οὔσης, tanquam nullum ei territorium fuisset. Sic Clenardus.
- *Antimeriam.* Participium Atticè sumitur, pro
  - *Nomine*: ut, οἱ φεύγοντες pro οἱ φυγάδες, δεόμενοι pro δεηταί, ἱκόμενοι pro ἱκεταί.
  - *Verbo*: idque tribus ferè modis.
    1. *Indicativi*, aliusve modi loco utuntur Attici participiis: ut apud Demosth. ὅστις ἂν, ὁ πάντα ταῦτα ἀδικῶν, pro ὅστις ἀδικεῖ. Item τίς ὁ ταῦτα φενακίσας, pro τίς ἦν, ὅστις ταῦτα ἐφενάκισε. Apud Thucydidem, ἔπεμψαν Δημοσθένην ἐξάξοντα, pro ἵνα ἐξάξῃ. Item ἕως ποιῶν pro ἵνα ποιῶ.
    2. *Infinitivo* neglecto usurpant Participium Attici: ut apud Aristoph. ἴσθι τοῦτο οὕτως ἔχων: pro ἔχειν: διατελῶ ποιῶν, pro ποιεῖν: μέμνημαι ποιήσας pro ποιῆσαι. Simile est quod ait Thucydides l. 1. καὶ ἐν τῷ μὴ μελετῶντι ἀξυνετώτεροι ἔσονται pro ἐν τῷ μὴ μελετᾷν. Grammatici dicunt verbis cognitionis, perseverandi, desistendi, et aliis nonnullis hoc contingere.
    3. Circumscribunt verbum Attici adhibito participio et verbo substantivo, aut alio aliquo habente significationem congenerem, quale est εἰμί, τυγχάνω, γίνομαι, &c. ut, σὺ ἔσει σιωπήσας pro σὺ σιωπήσεις. Cum enim sint φιλομέτοχοι, pro verbo σιωπήσεις, usurpant participium σιωπήσας. Hoc autem, quia per se non absolvit sententiam, opus habet verbo substantivo, quod solum tempus adsignificet, aut certè alio verbo, quod discrepantem significationem non habeat: ut, ἴσω ἐγγίζοντες pro ἐγγίζω: γενέσθω τὰ ὦτά σου προσέχοντα, pro προσεχέτω τὰ ὦτά σου: ἴσθι φέρων pro φέρε: δεδωκότες ἦτε pro δεδώκητε τυθέντες, apud Demosth. Sic τῷ πλήθει οὐ βουλομένῳ ἦν pro τὸ πλῆθος οὐκ ἐβούλετο: εἴ σοι ἡδομένῳ ἐστὶ pro εἰ ἥδῃ.
  - *Adverbio*: ut, πρᾶττε ἀνύσας, fac properè, pro ἀνυσίμως. Aristoph. in Pluto, φράσον νυν, ὅ, τι λέγεις, ἀνύσας ποτέ. Dicit H. Stephanus heic evenire, ut participium in verbum, et vicissim verbum in participium mutetur: ut, πρᾶττε ἀνύσας, et ἄνυε πράττων. Interea adhibent Attici participium loco adverbii, quia vim verbi aliquam includens, efficaciorem reddit orationem, quam simplex adverbium.

Plura etiam orationis membra praeter communem usum ab Atticis junguntur: ut posterius ab antecedente diversum sit, et vocari solet πρὸς τὸ σημαινόμενον, non πρὸς τὴν φωνὴν seu λέξιν, ad sensum non ad verba respicere: item πρὸς τὸ σημαινόμενον vel τοῦτο ἀποδιδόναι, ἀλλ' οὐ πρὸς τὴν σύνταξιν: item ἀκαταλλήλως ἔχειν, et κατ' ἄλληλα εἶναι πρὸς τὸ σημαινόμενον. Diversitas autem illa oritur, ratione tum

- *Generis.* Posterius membrum apud Atticos vel habet *Masculinum* genus pro neutro: ut apud Demosthenem, μὴ δ' οὖν τὰ τοιαῦτα κλάδε, οἱ στεφανώσει μὲν οὐδὲν, pro ἃ στεφανώσει. Et apud Anacreontem, βρέφος μὲν ὁρῶ, φέροντα τόξα pro φέρον. *Vel Masculinum* pro Foeminino: ut apud Demosth. καὶ ταῦτα ἔλεγεν ἡ μιαρὰ καὶ ἀναιδὴς κεφαλὴ, ἐξεληλυθὼς τῇ προτεραίᾳ παρὰ Ἀριστάρχου pro ἐξεληλυθυῖα. Hoc in relativis etiam contingit: ut apud Platonem in Philebo, λόγοι μὲν εἰσιν ἐν ἑκάστοις ἡμῶν, ἃς ἐλπίδας ὀνομάζομεν, pro λόγοι, οὓς ἐλπίδας, &c. Vel neutrum loco Foeminini: ut apud Thucyd. ἡ νόσος πρῶτον ἤρξατο γενέσθαι τοῖς Ἀθηναίοις: λεγόμενον μὲν καὶ πρότερον, pro λεγομένη μέν.
- *Numeri.* Quod in simplici membro fit, id etiam in pluribus, ut nomini collectivo singulari adjiciatur Atticè in sequenti membro numerus pluralis: ut apud Xenophontem Hell. 2. εἰσιόντας δὲ αὐτοὺς ὄχλος περιεχεῖτο πολὺς, φοβούμενοι μὴ ἄπρακτοι ἥκοιεν. Heic singulari ὄχλος additur pluralis φοβούμενοι. Apud Sophoclem in Antigone: ὅστις γὰρ αὐτὸς ἢ φρονεῖν μόνος δοκεῖ, Ἢ γλῶσσαν, ἣν οὐκ ἄλλος, ἢ ψυχὴν ἔχειν, Οὗτοι διαπτυχθέντες ὤφθησαν κενοί, pro οὗτος. Dicit scholiastes Atticum esse, singularibus pluralia adjungere.
- *Casus*: ubi notandum.
  1. *Transitur* quandoque Atticè à genitivo ad accusativum: ut apud Aristot. ὡς οὐχ' ἡμῶν φύσει τῆς διαλέκτου οὔσης, καὶ τῆς φωνῆς, ἀλλ' ἐπιδεχόμενον πλάττεσθαι, pro ἀλλ' ἐπιδεχομένης: ubi etiam foemininum in neutrum genus transit. *Quandoque* etiam à dativo ad accusativum: ut apud Demosthenem, οὐ προσέχειν ὑμῖν ἐστὶ τοῖς λόγοις, εἰδότας ὅτι ἐν πάντων τούτων γέγονε συνεργός: εἰδότας pro εἰδόσι.
  2. *Oratio* nonnunquam obliquis casibus praecedentibus, recto clauditur: ut ζῇ ἄνθρωπος ἔτη ἑβδομήκοντα, ἢ ὀγδοήκοντα, ἢ ἑκατὸν, τὸ μακρότατον, pro ὅ ἐστι τὸ μακρότατον. Sic H. Stephanus. Nisi velimus τὸ μακρότατον adverbium esse, significans longissimè. Ita apud Gregorium Ἰωάννης βαπτίζει, πρόεισιν Ἰησοῦς, ἁγιάσων, τυχὸν μὲν, καὶ τὸν βαπτιστήν. τὸ δὲ πρόδηλον πάντα τὸν παλαιὸν Ἀδὰμ, &c. pro ὃ δὲ πρόδηλόν ἐστι. Possumus autem dicere, hunc nominativum non per parenthesin reliquis associari.
  3. *Oratio* nonnunquam apud Atticos praecedentium constructionem non admittit, propter vim verbi sequentis, à quo regitur: ut apud Philostratum, ὁ Πρωτεὺς ὁ Φάριος, τὸ δαιμόνιον τὸ Αἰγύπτιον πολλαὶ μὲν αὐτοῦ καὶ πολυειδεῖς αἱ μορφαί. Hic nominativus Πρωτεὺς praecedit, cui verbum finitum adhaerens regere deberet sequentem casum accusativum: ut ὁ Πρωτεὺς εἶχε πολλὰς μορφάς. Sed quia sequens verbum est, non ἔχω, sed εἰμί, subauditum, quod sua natura cum genitivo personae et nominativo rei jungitur, ideo πολλαὶ nominativus est, respiciens εἰσί, quod subauditur, discordans à praecedentium nominativa constructione.
- *Temporis.* Membra nonnunquam temporibus Atticè discordant: ut apud Synesium, σὺ δὲ ὑγιαίνοις, καὶ ἀσπάσαι τοὺς μακαρίους ἑταίρους. Heic ἀσπάσαι aoristus primus est, ὑγιαίνοις praesens: simul etiam modo diversa sunt, hoc Optativi, illo Imperativi existente.
- *Modi.* Modis etiam diversis junguntur membra apud Atticos: ut apud Xenoph. 2. Cyrop. τοὺς μὲν γὰρ Ἕλληνας τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ οἰκοῦντας, οὐδέν πω σαφὲς λέγεται, εἰ ἕπονται. Hic indicativus conditionalis, ponitur pro infinitivo ἕπεσθαι.
- *Personae.* Huc pertinet quando oratio ἀπὸ τοῦ διηγηματικοῦ εἴδους seu τύπου ad μιμητικὸν, ab obliquo ad rectum transit, ut Lucae cap. 5. καὶ αὐτὸς παρήγγειλεν αὐτῷ μηδενὶ εἰπεῖν, ἀλλ' ἀπελθὼν, δεῖξόν σεαυτὸν τῷ ἱερεῖ.

Antiqua Ias intercidit, ob inhabitantium commutationem. At cum ex Attica in Asiam tempore regni Davidici, ut nonnulli existimant, colonias duxissent Iones, Ephesum, Miletum, Samum, aliasque præclaras urbes condidissent, Ionum regio constituta est, et terra Ionia dicta, linguaque, qua utebantur, Ionica: quam viri præstantissimi, Pythagoras, Hippocrates, Homerus, Hesiodus, Phocylides, Theognis, Herodotus, Anacreon, Archilochus, aliique complures monumentis literarum celebrem reddiderunt. De hac compendiosè et methodicè acturi generalissima divisione considerabimus, tum

- *Voce ipsa, quæ à communi non diversa est: sive sit*
  - *Significatione*: quam hactenus usitatis dictionibus attribuunt Iones diversam: quod in partibus orationis, exempli gratia, ostendi potest: in
    - *Articulo.* Iones enim frequenter utuntur præpositivis loco subjunctivorum: ut, τὸ pro ὃ. Ait Hom. Iliad. 1. [illegible] Dicunt alii, postpositivo per πρόσθεσιν accedere τ.
    - *Nomine.* Herodotus in quinto testis est, prisca consuetudine in pellibus caprinis et ovillis scriptitatum esse. Quas cùm διφθέρας vocarent prisci Iones, translatum est nomen ad ipsa scripta, ut annotat Polydor. lib. 2. cap. 8. de rerum invent. [illegible], domesticus, Ionicè conterraneus. Λόγχη, lancea. Ionicè, ut scribit Etymol. et Hesych. sors, portio. Μῦθος, fabula: Ionicè sermo. Ὅμηρος, vades, obses: Ionicè cæcus. Τέλος, finis: Ionicè sumptus. Τρύφος, fragmentum: Ionicè summa vel extrema pars montis, τὸ ἀκρωτήριον. Φάρμακον, venenum: Ionicè color.
    - *Pronomine.* Ἓς Ionicè pro τίς. Σφέες pro αὐτοί.
    - *Verbo.* Ἀντιάζω, occurro: Ionicè bellum gero. Ἀναιρέω, occido: Ionicè vaticinor. Ἀναγινώσκω, recognosco: Ionicè persuadeo. Σπαργάω, luxurior: Ionicè desidero. Εἶναι pro γενέσθαι Ionicè sumi testatur Eustathius 2. Iliados.
    - *Adverbio.* [illegible] Ion. pro [illegible]. Ἐπιστρεφέως pro [illegible]. Μὲν pro μήν. Περὶ pro πρός.
    - *Conjunctione.* Μὲν Ionicè pro μήν: ut apud Herod. [illegible] Sic Corinthus.
    - *Præpositione,* [illegible] pro εἰς: ut [illegible] pro εἰς [illegible]. Ἐς pro εἰς. Ἐς ὃ pro ἕως οὗ, apud Herod.
- *Usu tantum: quæ apud Iones variat, vel*
  - *Omnino.* Habent ergo et Iones peculiares quasdam voces, cæteris Græciæ populis inusitatas. Exempli gratia: Αἱμασιά, sepes, maceria. Ἄλσος, lucus. [illegible], manifestus. Ἡμαντίων, apud Suidam in manuscripto codice ex Herodoto, pro ἀγανακτῶν, indignans: et ἡμαντεῖν, pro indignari apud Camerarium. [illegible], milites. Μέζεα, genitalia. Οἴσυπον, sordidarum ovium lana, et excrementum. Συρμαΐζειν, purgare potione ex aqua et sale. [illegible], olus quoddam apio simile: seu cibus ex adipe et melle. [illegible], cicadæ, locustæ. Multa annotat Corinthus, quæ sola significationis diversitate propria sunt Ionibus.
  - *Ex parte duntaxat. Quod ostendemus tum*
    - *Specialim*, in singulis Etymologiæ classibus. Vide B.
    - *Generatim, respectu tum*
      - *Orthographiæ: quæ dictio Ionicè vel*
        - *Augetur*
          - *Initio*, per πρόσθεσιν, tum *Literæ*, nimirum Τ: ut, τὸν pro ὅν, τὸ λέγεις pro ὃ λέγεις: Θ: ut, [illegible] pro [illegible]: tum *Syllabæ*: nimirum Ο: ὄου pro οὗ. Ε: ut, ἓ pro ἑ. Α: ut, ἄπας pro πᾶς, ait Corinthus. Anadiplosis etiam apud Ionas frequens est: ut, λελάχωσι pro λάχωσι, κέκλυθι pro κλῦθι.
          - *Medio*, per ἐπένθεσιν, tum *Literæ*, nimirum Ι, quod ut scribit Corinthus, vocali ε adjungunt. ut, ξεῖνος pro ξένος: vocali item ο: ut, χροΐα pro χρόα. Hoc enim utitur Hippocrates et Homerus: quamvis alii Doricum, alii Atticum, nonnulli poëticum faciant. Υ ad ο adjiciunt: ut, νοῦσος pro νόσος, κοῦρος pro κόρος, μοῦνος pro μόνος. Non autem dicunt πνοῦος et φοῦος, pro πνόος et φόος, quoniam hæc, ut ait Corinthus, à verbis πνέω et φέω deducta sunt. Et quamvis μόνος quoque à verbo descendat, quia tamen est trium generum, assumit υ. Γ: ut, ἐρίγδουπος pro ἐρίδουπος. Μ: ut, λάμψομαι pro λήψομαι. Σ: ut, [illegible] pro [illegible]. Τ: ut, ἔστι pro ἔτι. tum *Syllabæ*: nimirum Ε: ut, αἰετὸν pro αἰτόν, ἀδελφειὸς, pro ἀδελφός. Ι, ut, λόγοισι pro λόγοις. Τυ: ut, ἐνέτυψας pro ἔτυψας.
          - *Fine*, per παραγωγὴν *Syllabæ* Ι: ut, [illegible] pro [illegible], ποιητῇσι pro ποιητῇς. Τι: ut, ἐφ' ὅτι pro ἐφ' ὅ.
        - *Minuitur*
          - *Initio*, per ἀφαίρεσιν, quæ Ionibus est familiaris: tum *Literæ* Δ: ut, αἰνὸς pro δεινός. Γ: ut, αἶα pro γαῖα. Λ: ut, εἴβειν pro λείβειν. Σ: ut, μικρὸς pro σμικρός. tum *Syllabæ*, nimirum Ε: ut, ὁρτὴ pro ἑορτή, [illegible] pro [illegible]. Extrahunt enim Iones è dictionibus primas vocales, teste Corintho. Præterea augmenta detrahunt perfectis et aoristis, vel omnia vel aliqua: ut, βλημένος pro βεβλημένος.
          - *Medio* per συγκοπήν, tum *Literæ* Ι: ut, δέξω pro δείξω, ἐς pro εἰς, [illegible] pro [illegible]. Ex ει enim subjunctivam tollunt Iones, et aliquando aliam literam substituunt: ut, ποιέεσθαι pro ποιεῖσθαι. Γ: ut, [illegible] pro [illegible], substituto iota: sic Corinthus ex Herodoto. Δ: ut, [illegible] pro [illegible]. Κ: ut, [illegible] pro [illegible], ἑστεὼς pro ἑστηκώς. Λ: ut, κάλιον pro κάλλιον. Σ: [illegible] pro [illegible]. Τ: ut, κρέας pro κρέατος. tum *Syllabæ*, Ε: ut, φέρτε pro φέρετε. Κε: ut, [illegible] pro [illegible]. Με: ut, [illegible] pro [illegible]. Με: ut, [illegible] pro [illegible]. Ρε: ut, ἔξαιτος pro ἐξαίρετος. [illegible]: ut, [illegible] pro [illegible].
          - *Fine*, per ἀποκοπήν, tum *Literæ* Ν. hoc enim ἐφελκυστικὸν non usurpant, adhibita potius apostropho: ut, ἔσθ' ὅπως pro ἔστιν ὅπως, tum *Syllabæ*, Να, ut, [illegible] pro [illegible]. Σι: ut, σφὶ pro σφισί. Τα: ut, ἱδρῶ pro ἱδρῶτα.
        - *Mutatur*: de quo signo C.
      - *Prosodiæ, quæ consistit in syllabarum tum*
        - *Quantitate.* Ionum propriæ sunt correptiones, teste Corintho, ut Atticorum productiones. Dicunt ergo νέας pro νῆας, [illegible] pro [illegible].
        - *Tono.* Canonem profert Etymologus: Ἐπὶ τῶν εἰς α βραχυκαταληκτικῶν, εἰώθασιν οἱ Ἴωνες βαρύνειν τὰς λέξεις, ὡς καὶ ἡμεῖς, οἷον ἄγυια, ἔργυια. ὅταν δὲ γένηται ἡ τελευταία συλλαβὴ μακρὰ Ἰωνικῷ ἔθει κατοξύνεται ὁ τόνος, οἷον, ἀγυιά, ἐργυιά, [illegible]. Interea auctis vel minutis dictionibus, observantur Iones quoque tonum mutare: ut [illegible] pro [illegible], [illegible], pro [illegible], [illegible] pro [illegible], [illegible] pro [illegible]. Ait Neander, Fœminina in ια proparoxytona, Ionibus fieri paroxytona, sublato ι ut, ἀληθέα pro ἀλήθεια.
        - *Spiritu.* Ionas non minus, quam Æoles Eustathius ψιλωτικοὺς vocat.
- *Plures*, de quibus signo D.

C. Mutantur literæ ab Ionibus ratione

- *Figuræ per ἀντιστοιχίαν:* quando altera alterius locum subit. Mutantur ergo
  - Vocales
    - *Una in aliam*
      - A in
        - E: ut, γέμμα pro γάμμα dicunt Iones, imprimis Democritus, qui pro μῦ μῶ λέγει, ait Eustath. 3. Iliados. τέσσερες pro τέσσαρες.
        - EA: ut, σφέας pro σφᾶς.
        - H: si α sit longum: ut, σοφίη pro σοφία, στοιὴ pro στοιά: vel etiam si breve, apud recentiores: ut, ἀληθείη pro ἀλήθεια. Sic Plutarchus, Philoponus et Corinthus. Hinc regula: In omnibus partibus orationis, cujuscunque numeri, casus et personæ fuerit, α in η mutare consueverunt Iones, Doricis nominibus exceptis.
        - Ω: ut, χρεὼν pro χρεᾶν, ὤριστος pro ἄριστος, ὠυτὸς pro αὐτὸς in diphthongo. existimat Corinthus Iones hoc agere in solis rectis ex collisione, et in Vocativis, quemadmodum et Atticos: ut apud Herodotum, ὤνθρωπε μὴ ἀπτεῖο Κροῖσε, pro ὦ ἄνθρωπε.
      - E in
        - A breve: ut, μέγαθος pro μέγεθος, τάμνω pro τέμνω apud Herod.
        - H: ut, θηεῦμαι pro θεῶμαι, ἐθηεῦντο, pro ἐθεῶντο, ἐθηέοντο pro ἐθεάοντο, ἀγγήϊον pro ἀγγεῖον.
        - I: ut, ἱστίη pro ἑστία, ἱρέως pro ἱερέως.
      - H in
        - A breve: teste Plutarcho et Corintho: ut, πάλα pro πήλη, λελασμένος pro λελησμένος.
        - AI: assumpto insuper α: ut, ναιαὶ pro νῆε.
        - E: ut, ξερὸν pro ξηρὸν, νέας pro νῆας per Systolen.
        - EA Ionicè resolvi testatur Etymologus in voce ἕαται, quando dicit istiusmodi resolutionis beneficio pro ἧνται Ionicè dici ἕαται, iota nimirum adscripto.
        - Ω: ut, ἀρωγός pro ἀρηγός.
      - I in
        - H: ut, φημίζειν pro φαμίζειν, κονίη pro κονία, πόλῃ pro πόλι.
        - E: ut, ἱρεῖ pro ἱρί, πόλεες pro πόλιες, τίθεμαι pro τίθημαι.
      - O in Ω: ut, ὤρος pro ὅρος.
      - Ω in
        - AO; ut σαόφρων pro σώφρων, apud Theognidem, Anacreontem et alios.
        - EΩ, si ω sit circumflexum: ut, πιθέω, pro πιθῶ, ἔω pro ὦ.
    - *Plures*
      - IE in I longum: ut vult Corinthus: ut, ἱρὸς pro ἱερός.
      - EA in H: ut, φρητὸς pro φρέατος, ἦρ pro ἔαρ, στητὶ pro στέατι.
      - EE in H: ut, ἦρα pro ἔερα.
      - EO in EY: ut, πλεῦνας pro πλέονας.
      - OA in Ω: ut, βῶξ pro βόαξ, Gaza lib. 3. Gramm.
      - OH in Ω: ut, ὀγδώκοντα pro ὀγδοήκοντα, βώσω pro βοήσω, νώσω pro νοήσω, βωθῶ pro βοηθῶ.
  - Diphthongi in
    - EY in
      - Ω: ut, ἐκπλώσας pro ἐκπλεύσας: Corinthus ex Herodoto, κατὰ λόγον ἐκπλώσαντες.
      - HY: ut, ἠύκομος pro εὔκομος.
    - EI in
      - EA: ut, ποιέεσθαι pro ποιεῖσθαι.
      - EE: ut, σφέες pro σφεῖς.
      - EY: ut, πλεῦν pro πλεῖν.
      - HI: ut, πληΐδος pro πλεῖδος, κληῒς pro κλείς.
    - *Vocales*
      - A cum iota subscripto in H cum iota subscripto: ut, αἰνῇς pro αἰνᾷς: vel saltem HI: ut, θρῆϊξ pro θρᾷξ, ῥηΐδιον pro ῥᾴδιον.
      - AY in Ω: ut, τρῶμα pro τραῦμα.
    - H cum iota subscripto in HI: ut, χρηΐζειν pro χρῄζειν.
    - OY in
      - EO: ut, ἐμέο pro ἐμοῦ: et EΩ: ut, τέω pro τοῦ, βορέω pro βορέου.
      - OO: ut, νόος pro νοῦς: et OA: ut, χρόα pro χροῦ: et OIO: ut, λόγοιο pro λόγου.
      - Ω: ut, ὦν pro οὖν.
    - Ω cum iota subscripto in ΩI: ut, τῶι λόγωι pro τῷ λόγῳ. Et apud Hom. ἐπερῶι pro ἐπερῷ nisi sit poëticum.
    - Diphthongos *alias*
      - AY in
        - HY: ut, νηῦς pro ναῦς.
        - ΩY: ut, θῶυμα pro θαῦμα. Nam ωὒ diphthongus Ionum est propria, quæ nonnunquam dissolvitur: ut, ὠϋτὸς pro αὐτός.
      - Consonantes de quibus consule sign. E.
- *Situs et ordinis.* Transponunt enim Iones literas per
  - *Metathesin* in una tantùm syllaba: ut, κραδίη pro καρδία, κάρτερος pro κράτερος.
  - *Hyperthesin*, in duabus: ut, ἴθυνος pro ἰθύνος, γουνὸς pro γόνος.

D. Consonantes quoque inter se permutantur Ionicè, nimirum

- *Tenues* mutantur in Densas: ut, ἐνθαῦτα pro ἐνταῦθα, ἐνθεῦτεν pro ἐντεῦθεν, βάθρακος pro βάτραχος. Quod ipsum in nonnullis factitat communis dialectus: ut, ἀντήλιος pro ἀνθήλιος, ἀπηλιώτης, pro ἀφηλιώτης. Vel saltem in Tenues aliàs Π nimirum in K: ut, κότε pro πότε, ὅκως pro ὅπως, quod imprimis, inquit Antesignanus et Guillonius, in interrogativis fit et relativis.
- *Densæ* in Tenues: qua mutatione unicè delectantur Iones, in compositis imprimis, tum in simplicibus: ut ἀπίκετο pro ἀφίκετο, δέκομαι pro δέχομαι, οὐκ ἐῶ pro οὐχ ἐῶ, ἀπ' οὗ pro ἀφ' οὗ, κατ' ἣν pro καθ' ἥν, οὐκ οὕτω pro οὐχ οὕτω, κιθὼν pro χιτών. Quamvis teste Grammatico, et Corintho, X etiam in Ξ mutent: ut, τρηξὺ pro τρηχύ, λέξο pro λέχο.
- *Mediæ* mutæ: B et Γ in Z: ut, ζέρεθρον pro βέρεθρον, φύζα pro φυγή.
- *Semivocales:* Duplex σσ in Ξ: ut, διξὰ pro δισσά, teste Grammatico.

B. *Specialius* jam examinanda sunt ea, quæ hucusque generatim nobis secundum literarum affectiones dicta sunt: atque adeo in singulis orationis partibus Ionum proprietates declarandæ et ob oculos discentium evidenter collocandæ sunt. Ergo

- ARTICULUS hæc ferè propria habet.
  - *Articuli* fœminini generis in secunda, masculini et neutri in tertia declinatione eandem cum nominibus recipiunt dialectorum varietatem: ut, τῇσι pro ταῖς, τοῖσι pro τοῖς, ἡ pro ἁ, Nicander τέων dicit pro τῶν seu ὧν masculino: quod tamen teste Caninio, non probatur Grammaticis. Nisi dicere velimus ad exemplum primæ et secundæ declinationum, in genitivo plurali accipere ε.
  - *Postpositivo* Articulo præfigunt Iones literam τ, exceptis nominativis ὅς et ἥ: ut, τοῦ pro οὗ, τῆς pro ἧς, τοὺς pro οὕς. Nisi quod jam dictum est ex Jo. Grammatico, velimus Iones nonnunquam præpositivo articulo vice postpositivi uti. Præfigunt etiam genitivo οὗ vocalem ε: ut, apud Homerum ἕο pro οὗ.
  - *Compositivi* Articuli ὅστις nonnullos casus aliter quàm consuetum est, formant Iones: ὅτευ dicunt pro ὅτου, ὅτεῳ pro ὅτῳ, ὁτέων pro ὅτων, ὁτέοισι pro ὅτοις, ἅσσα pro ἅτινα, ait Eustathius.
- NOMEN iisdem diversum est ratione
  - *Derivationis.* Nam
    - Comparativa nonnulla formant Iones præter usum communem et Atticorum in
      - έστερος et superlativum in έστατος, cum prius esset, vel ότερος: ut, δίκαιος, δικαιέστερος pro δικαιότερος. Vel αίτερος: ut, πλεονέστερος pro πλεοναίτερος. Vel ων: ut, ῥηιδέστερος pro ῥᾴων. Vel tandem secundum Atticos ίστερος: ut, ἀκρατέστερος pro ἀκρατίστερος.
      - ίτερος, cùm prius esset έστερος: ut, ῥηΐτερος pro ῥηιδέστερος. Nam Iones positivum communem ῥᾴδιος resolvunt in ῥηΐδιος. Ab hoc regulariter formaretur comparativus ῥηϊδιώτερος. Iones autem per Syncopen dicunt ῥηΐτερος, et in superlativo ῥήϊστος pro ῥᾷστος.
      - ευ, ubi Attici ει et communes εο dicebant: ut, πλεῦν pro πλεῖν, et πλέον.
    - *Denominativa*, et inter hæc numeralia Iones quoque per metaplasmum suo modo efferunt: ut, τέσσερες pro τέσσαρες, τριήκοντα pro τριάκοντα: et sic de cæteris, ὀγδώκοντα pro ὀγδοήκοντα.
    - *Possessiva* nonnulla Ionico more amittunt iota teste Corintho: ut, ἀργύρεος pro ἀργύρειος, χρύσεος pro χρύσειος.
    - *Patronymica*, Iones vel
      - *Consueta* mutant. Quæ enim desinebant in ιδης, illi per ιων efferunt: ut, ἀτρείων pro ἀτρείδης, πηλείων pro πηλείδης.
      - *Nova* formant ex desinentibus in ων: ut, πηληϊάδης pro πηλείων.
  - *Generis.* Etenim
    - *Substantiva*, masculina in fœminina vertunt Iones, servata terminatione: ut, ὁ κίων pro ἡ κίων, columna: vel mutata: ut, ἕσπερος, pro ἑσπέρα, ait Grammat. et Corinthus. τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἕσπερος ἦλθε. Ait Etymol. in voce ἕσπερος. ἰστέον δὲ ὅτι οἱ Ἴωνες πάσας τὰς ὥρας ἐκδεδώκασι τῇ προφορᾷ, τὰς ἑσπέρας, καὶ τὰς ἕως, καὶ τὰς δείλας λέγοντες. Eustathius scribit Atticis cum Ionibus commune esse, et fœmininum genus pro masculino usurpent: Iones tamen non mutare terminationem.
    - *Adjectiva* in ος apud Iones fiunt generis communis: ut, κλυτὸς Ἱπποδάμεια, pro κλυτή. Quinetiam Fœminina masculinorum in ος vel ρος, mutantur in η: ut, ὀγδόη pro ὀγδόα, ἀθρόη pro ἀθρόα.
  - *Numeri.* Numerorum dualium diligentem habent rationem Iones, teste Jo. Grammatico.
  - *Declinationis*, quæ à communi forma diversa est, ratione tum
    - *Terminationum* quæ desinunt apud Iones vel in
      - Αιη ex η: ut, σεληναίη pro σελήνη.
      - Αιη ex α: ut, ἀθηναίη pro ἀθήνα.
      - Ας ablato finali ος: ut, Νικόλας pro Νικόλαος, Μενέλας pro Μενέλαος.
      - Αμις ex ις: ut, σίδαμις pro σίδις, in omnibus casibus: plurali σίδαμοι pro σίδιες, μαλίδες, quibus oratores etiam utuntur.
      - Εος ex ος: ut, ἑὸς pro ὅς. Hoc ab aliis tribuitur Atticis.
      - Λος ex λυ: ut, πολλὸν pro πολύ, πολλὸς pro πολύς.
      - Ηρ ablato finali ος: ut, ἐρίηρ, pro ἐρίηρος, amabilis.
    - Casuum ut dicetur folio seq. sign. ☞
- *Reliquæ* partes orationis. *Pronomen* signo G. *Verbum* signo H. *Participium* signo I. *Adverbium* et *Conjunctio* signo K.

☞ *Ionum proprietas in Declinationibus observanda est, tum*

- *Simplicibus:*
  - *Prima:*—
    - Iones in toto singulari numero et dativo plurali primæ simplicium mutant α in η, exceptis iis nominibus quæ Dorica sunt in ας desinentia: ut, αἰνείης pro αἰνείας, αἰνείῃ pro αἰνείᾳ, αἰνείαν, αἰνεία. In dativo plurali ταμίῃς, αι mutato in η. In Doricis nominibus hoc non usu venit, quia antea sunt versa ex ης in ας: ut, ληστὰς pro ληστής.
    - *Genitivus* singularis Ionicè in εω, cum accentu in antepenultima; ut, βορέω pro βορέου. Jo. Grammaticus ait, Omne ης, cujus genitivus in ου desinit, format eum per εω.
    - *Accusativus* singularis Ionicè desinit in εα: ut, αἰνέα pro αἰνείαν, ταμίεα pro ταμίαν.
    - *Genitivus* et Accusativus plurales per epenthesin Ionicam accipiunt ε: ut, ταμιέων pro ταμιῶν, ταμιέας pro ταμίας.
    - *Dativus* pluralis αι mutat Ionicè in η, assumpto nonnunquam per paragogen ι: vel retento αι, eandem recipit paragogen, hoc est, desinit Ionicè in ῃς vel ῃσι: ut, ταμίῃς pro ταμίαις, ἀλφηστῇσι pro ἀλφησταῖς, λῃσταῖσι pro λῃσταῖς.
  - *Secunda:*—
    - Iones in secunda simplicium α passim mutant in η: ut, μελίσση pro μέλισσα, γεφυρή, pro γέφυρα, γεφυρῆς, γεφυρῇ, &c.
    - *Genitivus* et Dativus plurales formantur Ionicè, ut in prima declinatione: ut, ἀρετέων pro ἀρετῶν, ἀρετῇσι pro ἀρεταῖς, &c.
  - *Tertia:*—
    - *Genitivum* singularem resolvunt Iones in οιο: ut, λόγοιο pro λόγου.
    - *Genitivus* et Dativus duales inter ο et ι assumunt Ionicè iota, ut, λόγοιιν pro λόγοιν.
    - *Dativo* plurali addunt Iones ι per paragogen: ut, λόγοισι pro λόγοις.
  - *Quinta:*—
    - *Barytona* in ις et υς Ionicè declinantur purè duntaxat: ut, ἶρις ἴριος, non ἴριδος, χάρις, χάριος, χάρι, χάριν.
    - *Genitivum* pluralem Iones in quibusdam formant ut in prima declinatione: ut, χηνέων pro χηνῶν, παιδέων pro παιδῶν.
    - *Dativum* pluralem Iones ducunt à nominativo plurali addendo σι, et in neutris insuper α mutando in ε: ut, ἄνδρες, ἄνδρεσσι, ἔπεα, ἐπέεσσι.
- *Contractis*, &c. Vide sign. ☞

☞ *Contractis*, in quibus notandum est, Iones malle uti non contractis casibus, idque in omnibus speciebus. Ergo dicunt ἀληθέες pro ἀληθεῖς, ὄρεϊ pro ὄρει, βασιλῆϊ pro βασιλεῖ, νόος pro νοῦς, ῥόος pro ῥοῦς, &c. Versus primus primi libri Homeri Iliados est, μῆνιν ἄειδε θεὰ Πηληϊάδεω Ἀχιλῆος: in quo recte observat Gualtperius, nulla necessitate πηληϊάδεω dici pro πηληϊάδου, primæ simplicium, quandoquidem in scansione δεω contrahitur per συνίζησιν in δω. Notanda tamen quædam sunt in singulis speciebus declinationum, in

- *Prima*, Iones nonnunquam ex genitivo contracto nominum in κλῆς desinentium formant alium genitivum, et ex eo cæteros casus: ut, ἡρακλέης Hercules, et contracta terminatione ἡρακλῆς. Hoc genitivum habet ἡρακλέεος, quem duobus modis contrahit: primum εο in ευ: ut, ἡρακλέευς pro ἡρακλέεος: secundo εε in ε: ut, ἡρακλέος pro ἡρακλέεος. Ab hoc posteriore contracto genitivo formant Iones alium, η in ε resolvendo vel saltem ε per epenthesin assumendo: ut, ἡρακλέεος, pro ἡρακλῆος, in dativo ἡρακλέϊ, &c. Sic Anteignanus.
- *Secunda*,
  - *Mutant* Iones penultimum ι in ε nonnunquam: ut, πόλεος pro πόλιος, πόλεϊ, pro πόλιϊ, πόλεα pro πόλια, πόλεας pro πόλιας: nonnunquam in η: ut, πόληος pro πόλιος, πόληας pro πόλιας. Hoc est, quod dicit Corinthus, in ος desinentes genitivos, à rectis in ις factos, Iones per ιος proferre: ut, ὄφις, ὄφιος. πόλις, πόλιος.
  - *Contrahunt* Iones ιε et ια in iota, Corintho teste: ut, ὄφις pro ὄφιες ὄφιας. Ait Crasius: In Ionica declinatione etiam Nominativa terminatio dualis contrahitur: ut, ὄφιε, ὄφι: quod aliàs Atticorum est.
  - *Dativum* pluralem à nominativo formant Iones, ut dativum quintæ simplicium: ut, ὀφίεσι pro ὄφεσι, à plurali Ionico ὄφιες.
- *Tertia*,
  - *Penultimum* ε in omnibus casibus, excepto nominativo singulari Ionicè mutatur in η: ut, βασιλῆος pro βασιλέως, βασιλῆες pro βασιλεῖς, et in dativo plurali βασιλῆσι pro βασιλεῦσι, abjecto etiam υ. Veteres tamen Iones, teste etiam Anteignano, ε in ι vertebant: ut, βασιλῖος pro βασιλέως.
  - *Dativum* pluralem à nominativo quandoque formant Iones, ut dativum quintæ Simplicium: ut, βασιλέεσσι, pro βασιλεῦσι.
- *Quarta*, Accusativum in ω desinentem, Iones mutant in ουν: ut, λητοῦν pro λητώ.
- *Quinta*, Iones ex obliquis detrahunt τ literam: ut, κέραος pro κέρατος, κέραϊ pro κέρατι.
- *Oligopathes*, Iones in accusativo singulari, nominativo, accusativo et vocativo plurali ν abjiciunt: ut, μείζονες, Ionicè μείζοες, unde Atticum contractum μείζους.

G. *In* PRONOMINE Iones suis quoque privatis gaudent loquendi modis:

- *Quæ* more secundæ et tertiæ conjugationis simplicium declinantur pronomina, iisdem modis variant Ionicè: ut, ἐμεῦ pro ἐμοῦ, σεῖο pro σοῦ, εὖ pro οὗ, ἑοῖο pro ἑοῦ, ἐμοῖσι pro ἐμοῖς, ἡμετέρῃσι pro ἡμετέραις, &c.
- *Syllabas* circumflexas in Primitivis ἐγὼ, σὺ, οὗ, dividunt Iones, ου in εο, εις in εες, ων in εων, ας in εας: ut, ἐμέο pro ἐμοῦ, σέο pro σοῦ, ἕο pro οὗ: ἡμέες pro ἡμεῖς, ὑμέες pro ὑμεῖς, σφέες pro σφεῖς: ἡμέων pro ἡμῶν, ὑμέων pro ὑμῶν, σφέων pro σφῶν: ἡμέας pro ἡμᾶς, σφέας pro σφᾶς. Additur quandoque iota ad ε: ut, ἐμεῖο, σεῖο, εἷο, ἡμείων, ὑμείων, σφείας, &c. quod Anteignanus Poëticum esse dicit: alii Ionibus relinquunt.
- *Reciprocum* οὗ in dativo Ionicè habet ἑοῖ pro οἷ, accusativo ἑὲ pro ἕ, in dativo plurali σφὶ vel σφὶν pro σφίσι.
- Οὗτος, Αὐτὸς, Αὑτὸς, et eorum composita ante vocalem longam vel diphthongum terminalem, admittunt per epenthesin Ionicam ε, in αὐτὸς quandoque mutato Ionicè αυ in ευ: ut, τουτέων pro τούτων, τουτέῳ pro τούτῳ, ταυτέων pro ταύτων: αὐτέῳ pro αὐτῷ, ταυτέας pro ταύτας, αὐτέων pro αὐτῶν, αὐτέης pro αὐτῆς: αὐτέῃ pro αὐτῇ, ἑωυτέου pro αὑτοῦ: ἐμεωυτέου pro ἐμαυτοῦ, ἑωυτέῳ pro ἑαυτῷ, &c.

H. VERBORUM Ionicæ proprietates, in eorum accidentibus consideranda sunt, in

- *Conjugatione*, in qua ratio habenda est
  - *Thematum*. Iones verbis contractis secundæ circumflexorum per epenthesin immittunt ε: ut, ὁρέω pro ὁρῶ, ex ὁράω, μνεώμενος pro μνώμενος. Annotat etiam H. Stephanus in Thesauro, ὀπτέω Ionicum esse pro ὀπτῶ, ex ὀπτάω, quod tamen etiam pro Poëtico habetur.
  - *Temporum* reliquorum. Eorum enim varietates cum plures sint, nunc omnibus speciebus conjugationum; nunc aliquibus usitatæ, nos omnes et singulas, in discentium gratiam, Methodi ἀκριβείᾳ neglecta, per sola genera et eorum modos et tempora enumerabimus: sub quibus, si quæ singularum conjugationum fuerint proprietates, facilè deprehendentur. Heic ergo jam nunc considerabimus, tum
    - Initium verborum: ipsum scilicet AUGMENTUM: quod Iones vel
      - *Tollunt*. Iones augmenta verborum tollunt: ut, τίσε pro ἔτισε, τύψε pro ἔτυψε, hoc adeo est familiare Ionib. ut sæpiùs Plusquamperf. aliisque temporibus, quæ plura habent augmenta, tollant omnia: ut, δέκτο pro ἔδεκτο, δέδεκτο, ἐδέδεκτο: δέκαται pro ἔδεκται, δέδεκται: βλῆσθαι pro βεβλῆσθαι, βλήμενος pro βεβλημένος. Ita quoque detrahunt augmenta temporalia. Hinc aliqui diphthongos αι et οι ab Ionibus non mutari volunt: ut, αἰτέω, αἴτεον, αἴτεσα, αἴτησα: οἰκέω, οἴκεον, οἴκεσα, οἴκησα. Quod etiam fit in Passiva voce αἴτημαι, οἴκημαι, &c.
      - *Addunt*, ubi
        - *Non deberent* Iones multis temporibus eorum modorum, quibus non conveniunt, addunt persæpe augmenta: ut in Præsenti indicativi κέκλυτε dicunt pro κλῦτε: in Futuro πεπιθήσω pro πιθήσω: in Imperativo κέκλυθι pro κλῦθι, à κλῦμι: τετλάθι pro τλάθι à τλῆμι: in Conjunctivo λελάχωσι pro λάχωσι: in Infinitivo δεδιπτάσαι pro διπτάσαι, λελαβέσθαι pro λαβέσθαι, &c.
        - *Deberent* quidem, sed tamen per consuetudinem duplicant. Ergo, Iones quandoque repetunt primam literam præsentis: quandoque Atticam anadiplosin usurpant: ut, τέτυκον pro ἔτυκον, ἴεν pro ἦν ex εἰμί: ἀραίρηκα pro ᾕρηκα, ex αἱρέω: unde participium ἀναραιρηκὼς, quo utitur Herodotus in Terpsichore. Sic ὀρώρυγμαι pro ὤρυγμαι, ἐμήμεκα pro ἤμεκα, ab ἐμέω.
      - *Mutant*
        - *Quod* Atticorum est, hoc Etymologus Ionibus tribuit, ut augmenta λε et με mutent in ει: ut, εἵμαρμαι pro μέμαρμαι, εἴληφα pro λέληφα.
        - *In* verbis ab ε incipientibus Iones assumunt pro augmento iota, non solùm in iis thematibus, quæ communia sunt, sed et in aliis nonnullis: ut, εἰρώτων, pro ἠρώτων, ab ἐρωτάω. Quanquam fateatur Corinthus, præsens quoque Ionicum esse εἰρωτάω, quod apud Herodotum et alios legatur.
    - *Finem*: sub quo non solam terminationem, sed et penultimam, quæque post augmentum leguntur alia comprehendimus. Heic autem Generatim à primo notamus, quod Iones non solos circumflexorum verborum terminationes sine crasi eloquuntur: sed etiam cæterarum conjugationum quævis tempora circumflexa resolvunt, inserto per epenthesin, ε: ut ποιέω dicunt pro ποιῶ, ποιέεσθαι pro ποιεῖσθαι, ἐχρέετο pro ἐχρῆτο, χρυσέου pro χρυσοῦ, ζώω item pro ζῶ, quamvis hoc varius agant in secunda circumflexorum: ἐρέω pro ἐρῶ futuro primo verbi εἴρω: τυπέω pro τυπῶ verbi τύπτω: τυπείημι pro futuro secundo Optativi τυποῖμι: ταγέειν pro ταγεῖν Aoristo 2. Infinitivi: ταχθέω pro ταχθῶ, ταγέω pro ταγῶ, qui sunt Aoristi Conjunctivi vocis Passivæ: τιθέω pro τιθῶ, θέω pro θῶ, ἱστέω pro ἱστῶ, στέω pro στῶ, ἕω pro ὧ, ἰέω pro ἰῶ, quæ omnia conjunctiva sunt verborum in μι, τίθημι, ἵστημι, εἰμὶ, ἵημι, &c. Hæc generatim: jam ad Speciales proprietates. Vide sign. L.
- *Figura*. Ait Jo. Grammaticus: Compositiones verborum proferunt Iones per consonantes tenues: ut κατεψῶ, κατεψὸς, κατεψῶ pro καθεψῶ, &c.

L. *Temporum ergò Ionicè formatorum ratio observanda est in Genere*

- **Passivo** et Medio, de quibus signo M.
- **Activo**: et illius modo
  - *Indicativo. Cujus tempora*
    - *Præsens est:*
      - *Ad* tertiam singularem adjiciunt Iones syllabam σι, et ι mutant in η, Æolum more: ut, ἴδῃσι pro ἴδῃ. Hanc formam loquendi, qua delectatus est Ibycus, Ἰβύκειον σχῆμα vocat Eustathius.
      - *Reduplicatio* verborum in μι apud Ionas fit per ε: ut, τίθεμι pro τίθημι, ἵσταμι pro ἵστημι, ἕημι pro ἵημι, unde ἕεμαι pro ἵεμαι: τέθνημι, morior, à θνάω.
      - *Tertia* pluralis verborum in μι resolvitur Ionicè, ponendo α ante σ, et abjiciendo è diphthongo, si adsit, subjunctivum: ut, τιθέασι pro τιθεῖσι, ἱστάασι pro ἱστᾶσι, διδόασι pro διδοῦσι, ζευγνύασι pro ζευγνῦσι, ἴασι pro εἶσι, ἱᾶσι pro ἱεῖσι.
    - *Imperfectum:*
      - *Tertia* singularis Imperfecti et Aoristi utriusque omnium conjugationum, formatur Ionicè à secunda, addendo κε, et augmentum abjiciendo, penultima correpta, longis scilicet vocalibus in breves mutatis, et è diphthongis posteriori sublata: ut, τύπτεσκε pro ἔτυπτε, τίθεσκε pro ἐτίθει, ποίεσκε pro ἐποίει, στάσκε pro ἔστη. Quamvis autem hoc idem fieri dicant Caninius et alii nonnulli in reliquis personis, non tamen illius, nisi ex Poëtis exempla proferri posse, sunt qui contendant.
      - *Prima* et tertia singularis nonnullorum verborum in μι Ionicè desinunt in εα et εε, ut plusquamperfectum: ut, ἐτίθεα pro ἐτίθην, ἐτίθεε pro ἐτίθη. Sic εἰμὶ habet ἔα et ἔεν pro ἦν primæ et tertiæ personæ. Pro Poëtico etiam ἔας, εἶς, à prima persona ἔα, Iones dicunt ἔας pro ἦς.
    - *Perfectum*: Characteristicam literam κ exterunt Iones, et longam antecedentem corripiunt: ut βέβαα pro βέβηκα, ἕστεα pro ἕστηκα: Nonnunquam tamen longam retinent: ut, κεκμήωτα pro κεκμηκότα, κεχάρηα, pro κεχάρηκα: nisi poëticum sit.
    - *Plusquamperfectum*: Primam in ειν vertunt Iones in εα, tertiam ει in εε: ut, ἐτετύφεα pro ἐτετύφειν. Pro ᾔειν autem dicunt ᾔια, teste Eustathio: qui etiam observat εα rursum contrahi ab Ionibus in η: ut, εἰρήκεα, εἰρήκη. Tertiæ autem in ει adjungi ν: ut, εἰρήκειν, ἐοίκειν: quod rursum contrahatur in η: ut, εἰρήκη pro εἰρήκειν, ἐοίκη pro ἐοίκειν: unde apud Homerum, ἐπεὶ εἴρη καλὰ, pro ἐπεί: in 3. Iliad. Sic ᾔδεε pro ᾔδει.
    - *Aoristus* uterque in tertia singulari formatur ab Ionibus, ut dictum est in Imperfecto: ut, τάξασκε pro ἔταξε, τάγεσκε pro ἔταγε, ποιήσασκε pro ἐποίησε, ἴδεσκε pro ἴδε, ἐλάσασκε pro ἔλασε.
    - *Futurum primum:*
      - *Ad* tertiam singularem addunt Iones per paragogen σι: ut, τύψεισι pro τύψει.
      - *Quintæ* conjugationis circumflexum resolvunt Iones: ut, ἐρέω pro ἐρῶ, νεμέω pro νεμῶ.
      - *Unum* est verbum ἔρδω Ionicum, quod futurum habet ἔρξω. Fit enim à ῥέζω, ῥέξω, et per metathesin ἔρξω.
    - *Futurum* secundum resolvunt Iones: ut, τυπέω pro τυπῶ, τυπέομαι pro τυποῦμαι.
  - *Subjunctivo*: Tertiis personis singularibus subjunctivorum, sæpè addunt Iones σι vel σιν sequente vocali: ut ἦσι pro ᾖ. Quidam iota non subscribunt, λάβησι pro λάβῃ, τύπτησι pro τύπτῃ, ποιῇσι pro ποιῇ. Quod si circumflexam terminationem resolvant, ut initio dictum est, terminant in έῃσι: ut, ποιέῃσι pro ποιῇ, τιθέῃσι pro τιθῇ. Varinus annotat Atticam hanc esse in subjunctivis paragogen et nominatam fuisse Ἰβύκειον, quod ea inprimis Ibicus uteretur.
  - *Infinitivo:*
    - *Hujus* tempora omnia, excepto Aoristo primo, formant Iones, ut Attici, eo solum discrimine quod αι non adjiciant: ut, τυπτέμεν pro τύπτειν, πεποιηκέμεν pro πεποιηκέναι, δόμεν pro δοῦναι.
    - *Perfectum* formant Iones à perfecto activo, sublato etiam κ: ut, τεθνάναι à τέθνεα pro τεθνηκέναι: ἑστάναι ab ἕστεα pro ἑστηκέναι: βεβάναι à βέβαα pro βεβηκέναι.

M. *Reliqua genera sunt*

- **Passivum**, cujus considerandus est Modus
  - *Indicativus:*
    - *Nonnulla* verba in μι in Passivo genere apud Iones vocalem longam servant, Atticorum more: ut, ἕημαι pro ἕεμαι, ἵημαι pro ἵεμαι.
    - *Secunda* persona singularis aliquot temporum, Præsentis, Imperfecti, Futurorum trium, Subjunctivi item, formatur à tertia ejusdem numeri, ex ultima Syllaba detracto τ: ut, τύπτεαι pro τύπτῃ, ἐτύπτεο pro ἐτύπτου, ταχθήσεαι pro ταχθήσῃ, ταγήσεαι pro ταγήσῃ, τετάξεαι pro τετάξῃ, ἐτίθεο pro ἐτίθεσο ab ἐτίθετο: τίθεαι pro τίθεσαι, à τίθεται; ἵστασο pro ἵστασο, ab ἵστατο: ἐδίδοο pro ἐδίδοσο, ab ἐδίδοτο: ἐζεύγνυο pro ἐζεύγνυσο, ab ἐζεύγνυτο: δύναι vel δύνῃ, α in η mutato ex δύνασαι pro δύνᾳ. Dicunt alii secundam personam Imperfecti in ου circumflexum resolvi Ionicè in εο: ut, ἐτύπτεο pro ἐτύπτου. Est tamen prior datus canon generalior etiam eas secundas comprehendens, quæ non desinunt in ου circumflexum.
    - *Prima* pluralis desinens in μεθα, omnium temporum et modorum, ad θ per epenthesin acquirit Ionicè σ: ut, τυπτόμεσθα, pro τυπτόμεθα, ἐποιεύμεσθα pro ἐποιούμεθα, τιθέμεσθα pro τιθέμεθα.
    - *Tertia* persona pluralis Præteriti perfecti et Plusquamperfecti omnium conjugationum formatur à tertia singulari, ut apud Atticos dictum est: ut, τετύφαται pro τετυμμένοι εἰσί, ἐψάλαται pro ἐψαλμένοι εἰσί, ἐτετύφατο pro ἐτετυμμένοι ἦσαν. Addit Antesignanus, in quinta Conjugatione, non inveniri hanc Ionicam personam, nisi verbum desinat in λω et ρω, ubi λ et ρ manent ante α, et ρ adspiratur, ut quibusdam placet: ut, ἐσπάραται seminati sunt. Herodotus in Plusquamperfecto pro ἐστάλατο, dixit ἐσταλάδατο, per pleonasmum syllabæ δα. Neque enim invenitur in verbis sextæ, quæ ante ται habent σ.
  - *Imperativus.* Secundam syllabam Imperativi Passivi desinentem in ου Iones resolvunt in εο: ut, τύπτεο pro τύπτου, φιλέο pro φιλοῦ. Desinentem autem in σο per Syncopen minuunt, abjecto σ, et fit in verbis in μι: ut, τίθεο pro τίθεσο, ἵσταο pro ἵστασο, δίδοο pro δίδοσο, ζεύγνυο pro ζεύγνυσο.
  - *Optativus.* Nam
    - Prima pluralis in μεθα, acquirit Ionicè σ: ut in Indicativo: ut, τυπτοίμεσθα pro τυπτοίμεθα.
    - Tertia pluralis in ντο desinens, loco ν abjecti, acquirit α: ut, τυπτοίατο pro τύπτοιντο: ταχθησοίατο pro ταχθήσοιντο.
  - *Subjunctivus.* Nam
    - *Secunda* singularis præsentis formatur à tertia apud Iones, ut in Indicativo: ut, τύπτηαι pro τύπτῃ.
    - Prima pluralis in μεθα acquirit Ionicè σ, more temporum Indicativi: ut, τυπτώμεσθα pro τυπτώμεθα.
  - *Infinitivus.* Hic
    - *Diphthongus* ει primæ circumflexorum nonnunquam resolvitur Ionicè in εε: ut apud Hesiodum ἐξαλέεσθαι pro ἐξαλεῖσθαι, ἀπαλέεσθαι pro ἀπαλεῖσθαι.
    - *Aoristus* uterque Ionicè desinit in μεν, abjecto αι ab Attica formatione: ut, ταχθῆμεν pro ταχθῆναι, ταγῆμεν pro ταγῆναι, σταθῆμεν pro σταθῆναι.
- **Medium**: Vide sign. N.

☞ **Medium**: cujus Ionicæ variationes eædem sunt, cum Activo et passivo genere: quatenus cum iis terminationum debita proportione conveniunt. Nos carptim perstringemus omnia, vel saltem pleraque:

- Secunda singularis Medii generis indicativi et subjunctivi modi formatur Ionicè à tertia, abjecto τ: ut dictum est in præsenti Indicativo passivo: ut, τάττεαι pro τάττῃ, à τάττεται. ἐτάξαο pro ἐτάξω, ab ἐτάξατο, τάττηαι pro τάττῃ, à τάττηται. In hoc genere eodem pacto formatur secunda Aoristorum modi Subjunctivi: ut, τάξηαι pro τάξῃ, τάγηαι pro τάγῃ.
- *Prima pluralis* in μεθα, Indicativi, Optativi et Subjunctivi, acquirit σ, ut in Passivo: ut, ταττόμεσθα pro ταττόμεθα, ταξαίμεσθα pro ταξαίμεθα, &c.
- *Tertia* singularis, ut et prima Plusquamperfecti Indicativi Ionicè desinunt in εα et εε, ut in Activo: ut, ἐτετάγεα pro ἐτετάγειν, ἐτετάγεε pro ἐτετάγει.
- *Futurum* secundum circumflexum Iones resolvunt: ut, ταγέομαι pro ταγοῦμαι, ταγέεσθαι pro ταγεῖσθαι.
- *In Imperativo* secundam in ου, vel verborum in μι in σο desinentem Iones efferunt, ut in Passivo dictum est: ut, τάττεο pro τάττου, ἵσταο pro ἵστασο.
- *In Optativo* tertia pluralis in ντο desinens formatur, ut in Passivo: ut, ταττοίατο pro τάττοιντο, ταξαίατο pro τάξαιντο.
- *In Infinitivo*, Præteritum perfectum Attico more formatur, sed tamen neglecto αι: ut, τετάγμεν pro τετάχθαι.
- *Verbi* εἶμι Perfectum εἶα et ᾖα Ionicè habet ᾔα et Plusquamperfectum ᾔειν, Ionicè habet ᾔεα, ut ἐτετάγεα.

I.
Participii Ionici eadem est ratio, quæ Nominum, quæ Verborum, quatenus cum iis declinationum et conjugationum similitudine convenit. Ergo ratione

- *Nominis*, quæ secundæ et tertiæ declinationis sunt participia, eodem, ut illæ, modo declinantur: ut, ταττομένοιο pro ταττομένου, ταξαμένοισι pro ταξαμένοις.
- *Verbi*, et illius, tum
  - *Initii.* Participia quoque augmenta vel abjiciunt: ut, βλήμενος pro βεβλημένος: vel præter usum communem acquirunt: ut, κεκαμὼν Aor. 2. pro καμὼν, πεπαλὼν pro παλών.
  - *Finis*, vel etiam Penultimæ:
    - *Participia* circumflexa eodem modo, ut verba, resolvuntur Ionicè: ut ταγέων pro ταγῶν, λυπεόμενος pro λυπούμενος: in secunda circumflexorum χρεώμενος pro χρώμενος, ὁρμεώμενος pro ὁρμώμενος. Ita verbum substantivum ὤν, οὖσα, ὄν, Ionicè habet ἐών, ἐοῦσα, ἐόν.
    - *Perfectum* formatur Ionicè à perfecto activo omisso κ: ut, ἑστεὼς pro ἑστηκώς: βεβαὼς pro βεβηκώς.
    - Participio εἰπὼν, ait Corinthus, non utuntur Iones, sed solo εἴπας ut τύψας.
    - *Futurum* medium τυπούμενος, Iones faciunt τυπεόμενος, ut Dores, teste Caninio.

K.
In reliquis orationis partibus pauca observantur, quæ Iones peculiaria habent: In

- **Adverbio**:
  - Ea quæ descendunt à genitivis pluralibus contractis primæ conjugationis in ης et ες, Ionicè resolvuntur: ut, ἀληθέως pro ἀληθῶς, ἀτρεκέως pro ἀτρεκῶς.
  - Δεύρω dicunt Iones pro δεῦρο, ultima producta.
  - Οὕτω, sequente vocali apud Ionas non recipit σ: ut apud Herod. οὕτω [illegible].
- *Conjunctione*, Iones ω in ου mutant: ut, ὦν pro οὖν, γῶν pro γοῦν.

D.
Audivimus hactenus, quæ sint unius dictionis Ionicæ affectiones. Jam quæ duarum sint, aut plurium, videndum est, ratione tum

- *Orthographiæ*, si diversitas aliqua in scriptis et pronunciatis literis oboriatur, ut diversæ voces vel
  - *Disjunguntur*, cum junctæ esse deberent: simulque vel
    - *Intercedat* aliquid, estque Tmesis vel Hyperbaton: ut, ἐξ ὧν εἷλον pro ἐξεῖλον. Consueverunt enim Iones ὦν redundans inter verbum et præpositionem inserere. Sic λίαν κατὰ ταῦρον ἰδὼν pro κατιδών. Item κατὰ δ' ἔκτανεν Ἰλιονῆα pro κατέκτανεν.
    - *Nihil* intercedat: ut, [illegible], pro [illegible]: αἶγα ἄγριον pro αἰγάγριον: ἄγριον ἔλαιον pro ἀγριέλαιον: δῶρα ἀπὸ αἱρεῖσθαι pro ἀφαιρεῖσθαι.
  - *Conjunguntur* disjungendæ: per contractionem, quæ fit vel
    - *Simpliciter* Vocalium
      - AO in Ω, ut θὤπλα pro τὰ ὅπλα.
      - OA in Ω: ut, τὤγαλμα pro τὸ ἄγαλμα, ὤνθρωπος pro ὁ ἄνθρωπος, quod alii tribuunt Atticis.
      - OE in A: ut, ἅτερος pro ὁ ἕτερος.
      - ΩA in Ω: ut, ὦναξ pro ὦ ἄναξ.
    - *Mixta*
      - *Vocalium* et Diphthongorum: ut, OAY in AY: ut, αὑτὸς pro ὁ αὐτός.
      - *Diphthongorum* et Vocalium
        - OIA in Ω: ut, ὤνθρωποι pro οἱ ἄνθρωποι.
        - OIE in A: ut, ἅτεροι pro οἱ ἕτεροι.
        - OYE in A: ut, θατέρου pro τοῦ ἑτέρου.
        - ΩE in A: ut, θατέρῳ pro τῷ ἑτέρῳ.
- *Syntaxeos*. Iones appellatos falsò μακρολόγους, quòd longiore uterentur verborum ambitu, testatur Cœl. Rhodig. lib. 28. cap. 4. Est autem in ipsa orationis structura notanda Ionibus usitata
  - *Redundantia* vel Pleonasmus Articuli, Pronominis, aliarumve partium orationis, quod lectio auctorum facilè edocebit. Sic γε, ἄρα, ὧν, τε, et similia sæpe παρέλκει.
  - *Defectus* Ἔλλειψις. Ita dicunt, μετὰ δὲ scilicet ταῦτα posthæc vel postea: καὶ πρὸς scilicet τούτοις, et πρὸς δὲ scilicet τούτοις, Præterea, &c.
  - *Enallage*,
    - *Numerorum*. Plurali numero pro singulari frequenter utuntur Iones, ut apud Herodotum βιώσιμα pro βιώσιμον.
    - Casuum. Nominativum pro Genitivo instar Atticorum usurpant Iones: apud Homerum, οἱ δὲ δύω σκόπελοι, ὁ μὲν οὐρανὸν, pro τῶν δὲ δύω σκοπέλων.
    - *Modorum*. Infinitivus sæpè apud Ionas Imperativi vice ponitur: ut, ἀγορευέμεν pro ἀγόρευε apud Homerum. Fit hoc imprimis in præceptis, pactionibus et præconiis.
    - *Temporum*. Nam
      - *Imperfectum* sumunt pro præsenti Iones: ut apud Homer. Iliad. 22. ἀλλά τις ἀρτιεπὴς καὶ ἐπίκλοπος ἔπλεο μύθων: ubi Eustathius annotat ἔπλεο vel ἔπλευ, Ionicè sumi pro πέλῃς.
      - *Perfecto* pro præsenti utuntur Iones, teste Eustath. ut, [illegible] pro [illegible].
  - *Anastrophe*: ut, ᾧ ἐπὶ pro ἐπὶ ᾧ, ἐρωδιὸς ὥς, pro ὡς ἐρωδιός. Herodotus lib. 4. ὑπερβορέων δὲ πέρι ἀνθρώπων οὔτε τι Σκύθαι λέγουσι οὐδὲν, pro περὶ ὑπερβορέων δὲ ἀνθρώπων.

Doriensium idioma asperius est, ut et Æolum. Dicti ob id πλατυστόμοι, et apud Theocritum mulieres πλατειάζοισαι ἅπαντα, ob frequentem usum literæ α: Peloponnesiis usitatum fuit, Spartanis inprimis, Doriensium nobilissimis; Argivis item, Rhodiis, Cretensibus et aliis; qui tamen inter se non penitus consenserunt. Eo etiam sunt usi Pythagorei, Epicharmus, Pindarus, Ibycus, Bacchilides, Archytas, Simonides, Theocritus. Nos ejus naturam investigaturi generalissima divisione considerabimus et

- *Significationes* vocum quæ peculiares sunt Doriensibus. Ergo Ῥήτρα, pactum, conventio: Doricè est lex, ὁ νόμος. Φόνοι, cædes: Doricè ii, qui perpetrant dignas cæde. Ταύτας dicunt pro τάς. Τὰ pro τινά. Κοιζεῖν, deturpare: Doricè sudere. Ἄψ, iterum: Doricè retrò, ὀπίσω. Ἐν pro ἐς, ἐν χορῷ pro ἐς χορόν. ut notat Jo. Grammaticus. Ἀνὰ pro σύν: ut, χρύσεα ἀνὰ σκήπτρῳ, pro σὺν χρυσέῳ: ἄντασον pro σύντασον.
- *Voces ipsas*, tum
  - *Usum desinunt*: quæ à communi usu diversæ sunt, vel
    - *Ex parte aliquando*: Considerandum hoc est
      - *Generatim ratione*
        - *Orthographiæ*, quatenus dictio, vel
          - *Augetur*
            - *Initio*: tum *Literæ* Β: βαλία pro ἀλία. Solent enim Dores β præfigere dictionibus à vocali incipientibus. Τ: ut, τὺ pro σύ, τὸς pro ὅς, Χ: ut, χαλκὶς quasi ἀλκίς, ait Etymologus. tum *Syllabæ*. Sic nova formant themata per reduplicationem, τετάχω pro τάττω.
            - *Medio*: tum *Literæ*, Ι: ut, ποιὰ pro ποία, ἱλάσσαις pro ἱλάσας. Est enim Dorum proprium Iota ad α apponere, teste Corintho. Τ: ut, ζατεῖν pro ζητεῖν. Β: ut, ἴδα pro ἴα, ἴδαμι pro ἴσαμι, Grammaticus. Θ: ut, ἰχθὰ pro ἰχῖ, τριχθὰ pro τριχῆ. Ν: ut, ἔρνω pro ἔρω. Ξ: ut, τετιμάσθα pro τετιμήμεθα. Diplasiasmo etiam utuntur, geminatione nimirum trium consonantium, ut vult Corinthus, ut: ἔττι pro ἔτι, ὀπιθθεν pro ὄπισθεν, ὄττω pro ἔστω. tum *Syllabæ*, Λ: ut, πεπύλασιν pro πύλαις. Ξ: ut, ἀμὸς pro ἁμός, ἀεργὸς pro ἀργός. Με: ut, θέμεναι pro θεῖναι. Jo. Grammat.
            - *Fine*: tum *Literæ*, Ν: ut, ἐγὼν pro ἐγώ. Σ: ut, οἴκαδις pro οἴκαδε. tum *Syllabæ*, Ι: ut, καλοῖσι pro καλοῖς. Γα: ut, ἐγώγα pro ἐγώ. Νη: ut, ἐγώνη pro ἐγώ.
          - *Minuitur*
            - *Initio*: tum *Literæ*, Τ: ut, ἦμος pro τῆμος: tum *Syllabæ*, Θε: ut, λῶ pro θέλω, λῇς pro θέλεις.
            - *Medio*: tum *Literæ*, Ι: πῆς pro παῖς, γράφεν pro γράφειν. Ait Grammat. Iota semper detrahunt Dores: secundum Corinthum autem, è materialibus etiam subducunt: ut, ἀργύρεος pro ἀργύρειος, χρύσεος pro χρύσειος. Υ: ut, τῶς pro τοῦς, βασιλῆσι pro βασιλεῦσι. Δ: ut, πάριμε pro πάριδες. Θ: ut, ἐσλὸς pro ἐσθλός. Ρ: ut, ἔμποσθεν pro ἔμπροσθεν. Σ: ut, ὄπιθεν pro ὄπισθεν. Illius autem loco quandoque asperum spiritum sequenti vocali inscribunt: quod etiam agunt Argivi, Lacones, Pamphylii, Eretrii, Oropii: ut, βώα pro βῶσα, μωΐκα pro μουσικά. tum *Syllabæ* Σ: ut, ἔγεντο pro ἐγένετο, ἵλαμαι pro ἱλάσκομαι. ΣΤ: ut, πέδημαι pro πεδάομαι. Με: ut, ὁμάτριος pro ὁμομάτριος, ὄτριχες pro ὁμότριχες. Ο: ut, μαΐδας pro μαιάδας.
            - *Fine*: tum *Literæ*, Σ: ut, ὅ pro ὅς: tum *Syllabæ*, Α: ut, πὰρ pro παρά, ἂν pro ἀνά. Βλα: ut, κὰμ pro κάμβλα. Μα. ut, δῶ pro δῶμα. Θην: ut, κρῖ pro κριθήν. Τα: ut, κάρα pro κάρατα. Apocope certè, Dorum est propria.
          - *Mutatur*: de quo vide sign. A.
        - *Prosodiæ*, syllabarum nimirum, tum
          - *Quantitatis*. Ergo
            - *Productiones* ancipitum, Dorum sunt propriæ, teste Grammatico, et Corintho: ut, ἶσος ἰσοπαλεῖν. Sic τὸ ἵλαος καὶ ἴλαος, ut scribit Etymologus, producunt. Ἶλος tamen ait Corinthus, Ionicè et ipsi corripiunt, ut apud Theocr. ἐν ἴλᾳ, ἐν ἄλσει, καὶ ἰδεῖν τὶ τῷ μὴ ἴδοντι.
            - *Corripiunt* Dores accusativos plurales appellativorum in ας desinentes, similiter etiam participia: ideo etiam tonum mutant: ut, νύμφας pro νύμφας, ἀρίστας pro ἀρίστας, πάνας pro πάνας, πρᾶξας pro πράξας.
          - *Spiritus*. Solent Dores expuncto sigma in medio, asperum spiritum sequenti vocali adscribere: ut, μῶα pro μῶσα.
          - *Toni*, quem Dores vel
            - *Transferunt* in alias syllabas ex
              - Ultima in Penultimam. Nam
                - *Ex* Oxytono in ευς masculino Doricè et Æolicè fit barytonum: ut, βασίλευς pro βασιλεύς, Ὀδύσσευς pro Ὀδυσσεύς.
                - *Ex* Perispomeno faciunt Dores, in adverbiis inprimis Qualitatis Paroxytonon: ut, σόφως pro σοφῶς, ἄπλως pro ἁπλῶς.
              - *Penultima* in Ultimam. Ex Paroxytono faciunt Dores Perispomenon, in genitivis pluralibus, adverbiis qualitatis, et futuris primis verborum: ut, παιδῶν pro παίδων, παντῶν pro πάντων: ἐντῶς pro ἔντως, παντῶς pro πάντως: τυψῶ pro τύψω, ποιησῶ pro ποιήσω.
              - *Antepenultima* in Penultimam;
                - *Proparoxytona* pluralia in αι, nomina et participia. Fœminina item pluralia in ες recti casus, et Indefinita in αν et εν desinentia Doricè fiunt paroxytona: ut, φιλοτέραι pro φιλότεραι, καλουμέναι pro καλούμεναι: ἤνθες pro ἦνθες: ἱστάσαν pro ἵστασαν, ἐλάβεν pro ἔλαβεν.
                - *Proparoxytona* mutant Dores in Properispomena futurorum mediorum: ut, τυψεῦμαι pro τύψομαι.
            - *Retinent* in eadem syllaba: sed ex Properispomeno faciunt Paroxytonon: ut, χέρες pro χεῖρες, νᾶες pro νῆες.
      - *Speciatim*. Vide sign. B.
    - *Omnino*. Habent enim et ipsi quasdam voces peculiares, quales sunt: Αἱματουρίαι, mortuorum parentationes. Αἶτις, lucus. Ἄπφυς, pater. Βαίτη, vestis pastoralis. Μύχος, palearum acervus. Πρώξ, roris gutta, &c.
  - *Plures*, vel Syntacticè vel Orthographicè cohærentes. Vide sign. C.

A. Mutantur inter se Literæ apud Dores respectu

- *Figuræ per ἀντιστοιχίαν, quatenus mutatur*
  - *Vocalis*
    - *Una*
      - A in
        - Ε: ut, παῖδε pro παῖδα, ἄτερος pro ἕτερος.
        - Η: ut, σιγᾷ pro σιγῇ: nimirum si α natum sit ex contractione αε et αη: vel etiam si fuerit ᾳ ex αει et αῃ. Tum enim mutatur in α, licet iota subscribendum negligatur.
        - Υ: quod Æoles quoque agunt: ut, σύρξ pro σάρξ Etymologus.
      - Ε in
        - Α breve: ut, γα pro γε, ἄσσω pro ἴσσω, τράχω pro τρέχω, αἶκα pro εἶκα.
        - Ο: ut, λάβεν pro λάβε, assumpto insuper ν.
        - Ω: ut, τιμεῦ pro τίμω, quando nimirum verba circumflexa sumuntur pro barytonis: ὤτερος pro ἕτερος.
      - Η in
        - Α longum: ut, σελάνα pro σελήνη. Et si duo η in duabus syllabis se mutuo sequantur, utrumque abit Doricè in α: ut, παγὰ pro πηγή. Quamvis dicat Corinthus, primæ conjugationis circumflexorum passiva indefinita corripi in penultima: ut apud Theocritum γαμεθεῖσα pro γαμηθεῖσα: ubi per penultimam non potest, nisi μα, quod ex μη Doricè factum est, intelligi, quod in masculino γαμαθεὶς, est penultima. Regula est. In omnibus partibus orationis, cujuscunque numeri, casus et personæ, Dores η in α longum mutare consueverunt.
        - ΕΕ: ut, φιλείω pro φιλέω, ait Etymologus.
        - ΕΙ: ut, τέθεικα pro τέθηκα Bœoticè.
        - Ω: ut, τῶς μελίσσως pro τῆς μελίσσης, τῷ μελίσσῳ pro τῇ μελίσσῃ.
      - Ο in
        - Α: ut, εἴκατι pro εἴκοσι.
        - Ε: ut, ἀργυφέεντες pro ἀργυφόεντες, ἀδελφεὸς pro ἀδελφιός.
        - ΟΥ: ut, ταξοῦμαι pro τάξομαι.
        - Ω: ut, ὦρος pro ὅρος, κῶρος pro κόρος.
      - Ω in
        - Α productum: ut, πρᾶτος pro πρῶτος, μωσᾶν pro μουσῶν, γελᾶν pro γελῶν. Hinc Crusius ait, se credere ω pronunciatum fuisse per α obscurum.
        - ΕΥ: ut, ἠρώτευ pro ἠρώτων, ἐντεύμενος pro ἐντώμενος. Hoc raro inquit fieri Caninius.
    - *Plures, nimirum*
      - ΑΙ in Η: ut, ἦξε pro ἦξαι. Et licet αι fuerit, tamen in η vocalem abit, iota subscribendo vel neglecto: ut, ζώῃς pro ζώαις.
      - ΕΑ in Α: ut, θᾶσαι pro θεάσαι: et in Η: ut, κρῆς pro κρέας.
      - ΕΟ in ΕΥ: ut, πλεῦς pro πλέος, ἀμεῦς pro ἄμεος. In verbis passivis hoc frequens, ubi ο per diæresin ex ου factum est: ut, ἐτάσσευ pro ἐτάσσεο.
      - ΟΑ in Ω: ut, ὦξ pro ὄαξ.
      - ΩΗ in Α: ut, πρᾶν pro πρώην. Nisi dicamus eliso ω, vocalem η mutatam fuisse in α.
  - *Diphthongus.*
    - Α cum iota subscripto, ut et η et ω, impropriæ sono carentes diphthongi Doricè amittunt iota subscriptum, et in simplices vocales abeunt, ut τῶ αἰπόλω pro τῷ αἰπόλῳ. Quamvis hoc non ita sit generale, ut non frequenter etiam iota subscriptum retineant.
    - ΑΥ in
      - Α: ut, νᾶς pro ναῦς; item in Ω; ut, ὦλαξ pro αὖλαξ.
      - ΟΥ: ut, τοῦτας pro ταύτας.
    - ΕΙ in
      - Α: ut, κλᾷδες pro κλεῖδες, κλᾷξ pro κλείς. Quidam enim iota subscribunt.
      - ΑΙ: ut, αἰ pro εἰ, φθαίρω pro φθείρω.
      - Η: ut, ἰδῆν pro ἰδεῖν, τῆνος pro κεῖνος. Et vero non debet esse factum per pleonasmum literæ ι, ut in Ionico ξεῖνος pro ξένος: tum enim non mutatur ε, ut vult Eustathius.
    - ΕΥ in ΟΥ: ut, ἔσσουμαι pro ἔσευμαι. Sic ille Scaron: ἵξω τὰ καλὰ, Μίδακος ἐνίκασε, id est, τέθνηκε: Observavit hoc Caninius.
    - ΟΙ in Ω cum iota subscripto: ut, συρμαιῷς pro συρμαιοῖς.
    - ΟΥ in
      - Α: ut, αἰπία pro αἰπίαν, σῶ pro σοῦ: et in ΟΙ: ut, μοῖσα pro μοῦσα, ἔχοισα pro ἔχουσα.
      - ΕΥ, quoties ου venit ex contractione, facta in εο vel εου, et quoties in verbis circumflexum habet, quamvis non veniat ex contractione: ut, φιλεῦσι pro φιλοῦσι, ἀλεῦμαι pro ἀλοῦμαι, saliam.
      - Ω: ut, ὠρανὸς pro οὐρανὸς, μῶσα pro μοῦσα.
  - *Consonans*
    - *Muta*
      - Π in Θ: ut in κῆφα pro καὶ εἶπα. ΠΤ etiam in Σ: ut τίζω pro τύπτω, apud Etymologum.
      - Κ in Τ: ut, τῆνος pro κεῖνος.
      - Τ in
        - Π: in σπάδιον pro στάδιον: in Κ etiam: ut, πόκα pro πότε, ὅκα pro ὅτε.
        - Δ: ut, θέμιδος pro θέμιστος, teste Guillonio: et in Ν: ut, τετρανὶς pro τετρατίς.
      - Β in Δ: ut, ὀδελὸς pro ὀβελός: et in Μ: ut, [illegible], ait Etymologus: et in Ζ: ut, ζέρεθρον pro βέρεθρον.
      - Γ in Δ: ut, δνόφος pro γνόφος, δᾶ pro γᾶ: et in Ζ: ut, φύζα pro φυγή.
      - Δ in Θ: ψεῦθος pro ψεῦδος: et in Ζ, ut, ἀζαχὶς pro ἀδαχίς, Etymologus.
      - Θ in Σ: ut, σιὸς pro θεός: et in Χ: ut, ὄρνιχα pro ὄρνιθα.
      - Χ in Κ: ut, κύτρα pro χύτρα, κιτὼν, pro χιτών, teste Jo. Grammatico.
    - *Semivocalis*
      - Λ in Ν, sequente θ et τ, ut ait Caninius. Eam certè literam nominatim dicit H. Stephanus in hac Dialecto τῷ ν.
      - Λ ἀντιστοιχῶν: ut, φίντατος pro φίλτατος, ἔνθομες pro ἔλθομεν.
      - Ν in Σ: ut, τύπτομες pro τύπτομεν, in omnibus pluralibus verborum, desinentibus in μεν.
      - Ρ in Κ: ut, μικκὸν pro μικρόν.
      - Ζ in
        - Δ simplex et duplex: ut ὄσδω pro ὄζω, per metathesin τοῦ ζ, θερίδδω pro θερίζω.
        - ΣΔ: ut, συρίσδω pro συρίζω.
      - Σ in
        - Τ: ut, φατὶ pro φασὶ, τὺ pro σύ: et in Δ: ut, πέφραδμαι pro πέφρασμαι, ἴδμεν pro ἴσμεν.
        - Ζ: si duplex σσ fuerit: ut, νίζω pro νίσσω, διάζω, pro διάσσω, ait Etymologus.
        - Ξ: ut, καθίξας pro καθίσας, quod fit in futuris, et Aoristis primis 4. barytonorum.
- *Situs, et ordinis.* Ait Plutarchus, Doriensium esse literas transponere: ut, ἴγνυμαι pro ἄγνυμαι per hyperthesin: et βάλλοντες pro βράλλοντες, κρίνος pro κίρνος, κάρτερος pro κράτερος per metathesin.

B.
Jam verò specialius Doricas proprietates, inprimis quoad finem seu terminationem vocum consideraturi, Partes orationis singulas examinabimus,

- *Articulum*: ubi notanda sunt:
  - *Uterque* articulus easdem mutationes Doricè recipit cum iis declinationibus nominum, juxta quas inflectitur: ut, τᾶν μωσᾶν pro τῶν μουσῶν, τὼς pro τοὺς, τῶ pro τοῦ, ἁ pro ἡ, &c.
  - *Præpositivus* pluralis οἱ et αἱ invenitur Doricè cum τ et accentu: ut, τοὶ pro οἱ, ταὶ pro αἱ, τοὶ θεοὶ pro οἱ θεοὶ, ταὶ μῶσαι pro αἱ μοῦσαι.
  - *Postpositivus*
    - Ὃς Doricè emittit σ: ut, ὃ pro ὅς. Apud Theocritum, ὃ τριφίλητος Ἄδωνις. Sic Corinthus. Hinc etiam ὅτις pro ὅστις: apud Homerum Odyss. 4. κλῦθι ἄναξ, ὅτις ἐσσί.
    - *Ionum* more apud Dores quoque per prosthesin acquirit τ, exceptis nominativis ὅς et ἥ, teste Caninio: ut, τοῦ pro οὗ, τῆς pro ἧς.
  - *Compositivus* ὅστις Genitivum Doricè in ευ format: ut, ὅτευ pro ὅτου Attico.
- Nomen ratione accidentium esse
  - *Speciei*
    - *Comparativa*. Dores per Metaplasmum et ἀντιστοιχίαν jam dictam varia efficiunt comparativa, pro κρείσσων dicunt κρέσσων, pro μείων μέων, pro πλείων πλέων, pro ἔσσω ἄσσω, pro πλέον πλεῖν. Inprimis autem notanda sunt quædam:
      - Comparativorum syllabam penultimam, γι, δι, θι, κι, χι, vel similem Dores in σσ vertunt: ut, ἄσσον pro ἐγγίον, βράσσων pro βραδίων, βάσσων pro βαθίων, γλύσσων pro γλυκίων, πάσσων pro παχίων, θάσσων pro ταχίων, ἐλάσσων pro ἐλαχίων.
      - Ος mutant Dores in ων, interveniente syncope: ut, κάῤῥων pro κάρτερος, elisa syllaba τε.
      - Ιω in τω vertunt Dores: ut, βέλτων pro βελτίων, quod alii Atticis tribuunt.
    - *Denominativa*, et Numeralia. Dicunt Dorienses τέτορες pro τέσσαρες, εἴκατι pro εἴκοσι, διχθὰ pro διχῇ, τριχθὰ pro τριχῇ, τετραχθὰ pro τετραχῇ, &c.
    - *Diminutiva*. Habent Dores nonnulla peculiaria diminutiva, φίντις amiculus, πυῤῥίχος rufulus, ἁλίχος quantulus.
  - *Generis*. Nam
    - *Substantivorum* nominum genera mutant Dores terminatione vel eadem existente: ut, ἁ τάρταρος pro ὁ τάρταρος, ἁ ἰσθμὸς pro ὁ ἰσθμός; vel diversa: ut, ὁ φθόγγος pro ἡ φθογγή.
    - *Adjectiva*
      - *Desinentia* in ος, communia faciunt Dores: ut, ἡ καὶ ὁ γενναῖος, στιφρός. Dicunt enim γενναῖος pro γενναία, στιφρὸς pro στιφρά.
      - *Fœminina* in η, masculinorum in ος, Dores per α reddunt: ut, καλὰ pro καλὴ, ἀγαθὰ pro ἀγαθή.
  - *Declinationis*. Ubi observanda est varietas
    - Casuum in declinationibus
      - Simplicium:
        - Prima:
          - *In* singulari numero η Doricè mutatur in α longum: ut, ποιητὰς pro ποιητὴς, ποιητὰν pro ποιητήν.
          - *Genitivus* singularis Doricè desinit in α: ut, Αἰνεία pro Αἰνείου. Hoc imitatur communis usus in nominibus maximè propriis. ut, θωμᾶ pro θωμοῦ, Πυθαγόρα pro Πυθαγόρου. Hoc ipsum sic eloquitur H. Stephanus: Primæ declinationis nomina in ας, quædam non in ου tantum, sed etiam in α genitivum habent: quædam in α tantum: ut, ἀρχύτας, πατραλώας, habent ἀρχύτου et ἀρχύτα, πατραλώου et πατραλώα. Sed μινᾶς, θωμᾶς, &c. solum habent μινᾶ, θωμᾶ.
          - *Dativo* sæpiùs non scribunt iota Dores: ut, Αἰνεία pro Αἰνείᾳ, ποιητᾶ pro ποιητῇ.
          - *Genitivus* pluralis apud Dores desinit in αν: ut, τᾶν ταμιᾶν pro τῶν ταμιῶν.
          - *Dativus* pluralis Doricè desinit in ᾳς vel ᾳσι, vel αισι, ut apud Iones: ut, ταμίᾳς, ταμίᾳσι, ταμίαισι pro ταμίαις.
          - *Accusativos* in ας corripiunt Dores, ut in Prosodia dictum est.
        - Secunda:
          - *Dores* η singularis numeri mutant in α: ut, τιμὰ pro τιμὴ, τιμὰν pro τιμήν.
          - *Genitivi* et Dativi singularis η vel ῃ mutant Dores in α: ut, τᾶς μελίσσας pro τῆς μελίσσης, τᾷ μελίσσᾳ pro τῇ μελίσσῃ, iota subscripto, vel neglecto.
          - *Genitivus* pluralis apud Dores desinit in αν, ut in prima: ut, τᾶν τιμᾶν pro τῶν τιμῶν. In εων etiam, ut apud Iones. Ait enim Etymologus Genitivi in ων à rectis in α, Æolicè quidem habent άων, μελισσάων: Doricè autem έων σπυδέων.
          - *Dativus* pluralis formatur Doricè, ut in prima declinatione: ut, γεφυραῖς, γεφυραῖσι, γεφύρᾳσι, pro γεφύραις.
        - Tertia:
          - *Genitivus* singularis Doricè in ω desinit, vel in οιο: ut, λόγω vel λόγοιο pro λόγου.
          - *Nominativus* pluralis in οι penultimam acuit, ut dictum in Prosodia: ut φιλοσόφοι, pro φιλόσοφοι.
          - *Dativus* pluralis Doricè per paragogen acquirit ι: ut λόγοισι pro λόγοις.
          - *Accusativus* pluralis Doricè in ως vel ος desinit: ut, τὼς λόγως, vel τὸς λόγος pro τοὺς λόγους.
        - Quinta:
          - *Ex* obliquis casibus singularis numeri Dores auferunt δ et τ: ut, πάρις, πάριος pro πάριδος: χάρις, χάριος pro χάριτος. Sic Jo. Grammaticus. Hoc aliàs est Ionum.
          - *Genitivum* et Dativum singularem formant Dores à nominativo, ablato ς: ut, θόας, θόα, pro θόαντος: φέρης, τοῦ φέρη, τῷ φέρῃ pro φέρητος, φέρητι. Ita quoque ἱερεὺς, ἱερῆ, ἱερεῦ, ἱερέως declinatur.
          - *Accusativum* singularem terminant Dores in ε: ut, παῖδε pro παῖδα: in ν item, nominum in ους: ut, βῶν pro βοῦν: et in plurali βῶς pro βοῦς.
          - *Vocativum* quandoque resolvunt Dores: ut, Ποσείδαον pro Πόσειδον.
      - *Contractorum*, de quibus signo D.
    - *Terminationum*, quas novas ex antiquis et usitatis condunt Dores, exempli gratia:
      - Ἀξ ex ακις: ut, πάλλαξ pro παλλακίς: vel ex αλος, ut, πάσσαξ pro πάσσαλος.
      - Ας ex ους, ut, πῶς pro ποῦς.
      - Η ex ις: ut, δαμάλη pro δάμαλις, φύα pro φύσις.
      - Ιων ex ων: ut, ἀγώνιον pro ἀγών.
      - Ας etiam ablato ε: ut ἀκοντίλας pro ἀκοντίλεας. Ionum etiam consuetudine.
- *Reliquas partes*. Pronomen sign. *E*. Verbum sign. *F*. Participium sign. *G*. Adverbium, Præpositionem, Conjunctionem sign. *H*.

D.
In Contractis quoque declinationibus Dores suas habent proprietates, in

- *Prima:* Genitivum singularem Dorienses per ως reddunt: ut, λογέως pro λογέου, ἅρεως pro ἅρεου. Alii Doriensibus etiam tribuunt genitivum primæ simplicium, λογέω pro λογέους: ut et Vocativum in ι desinentem, qui aliàs est Æolum: ut, ὦ Σώκρατι, pro ὦ Σώκρατες.
- *Secunda:* Genitivus singularis apud Dores in ως desinit: ut, πλόως pro πλόος.
- *Tertia:*
  - *Omnia in ευς masculina oxytona Doricè et Æolicè sunt Barytona, teste Caninio: ut, βασίλευς pro βασιλεύς, Ὀδύσσευς pro Ὀδυσσεύς.
  - *Genitivum* singularem formant Dores in ως ut in prima et secunda declinatione: ut, βασιλῶς pro βασιλέως: ut idem Caninius observat.
  - *Dativos* plurales à rectis in ευς efferunt Dores, ut Dativum pluralem primæ declinationis: ut, βασιλέεσσι pro βασιλεῦσι, Δωριέεσσι pro Δωριεῦσι. Apud Theocritum, Δωρίσδεν δ' ἔξεστι (δοκῶ) τοῖς Δωριέεσσι.
- *Quinta:*
  - *Dores* in obliquis singularis numeri τ sæpiùs auferunt: ut, κέραος pro κέρατος.
  - *Desinentia* in ας Doricè sæpiùs contrahuntur: ut, κρῆς pro κρέας.

E.
Pronominum Doricas variationes in plerisque speciatim annotabimus:

- Ἐγὼ in
  - *Nominativo* Doricè, addito ν, habet ἐγών. Sin ν auferatur, ἐγώ: et adjecta syllaba γα, ἐγώγα.
  - *Genitivo* ἐμεῦ vel μεῦ pro μοῦ.
  - *Dativo* ἐμίν vel μίν pro ἐμοί vel μοί.
  - *Nominativo* et Accusativo duali ἄμμε pro νῶϊ. Antesignanus.
  - *Nominativo* Plurali ἆμες vel ἄμμες pro ἡμεῖς. Et sic in reliquis casibus η mutatur Doricè in α ἁμέων vel ἁμῶν, ἁμῖν, ἄμμε. Alii Accusativum ἁμᾶς faciunt, quem fatetur Caninius se nusquam legisse.
- Σὺ in
  - *Nominativo* Doricè habet τύ, σ in τ mutato: et addito ν vel γα, τύν, τύγα.
  - *Genitivo* σεῦ, τεῦ, τεοῦ, et quod addit Joan. Grammaticus, σέθεν pro σοῦ.
  - *Dativo* τοί, τίν, et τείν pro σοί.
  - *Accusativo* τύ et τέ pro σέ.
  - *Nominativo* et Accusativo duali ὔμμε pro σφῶϊ. Antesignanus.
  - *Nominativo* plurali ὕμες et ὔμμες pro ὑμεῖς. In cæteris casibus Dores sunt Æolibus similes ὑμμέων, ὔμμιν, ὔμμας. Apud Theognidem, πάντας κεῖνε καὶ ὔμμας ἰδεῖ.
- Οὗ in
  - *Genitivo* habet Doricè εὗ.
  - *Dativo* σφίν pro οἷ.
  - *Accusativo* μίν et νίν pro ἕ: ducentes à nominativo inusitato ἴς pro ἕς, cujus accusativus est ἵν et præposito μ vel ν, μίν vel νίν.
  - *Nominativo* plurali σφές pro σφεῖς.
  - *Accusativo* ψέ pro σφᾶς.
- Σός. Mutant hîc Dores σ in τ, et inserunt per epenthesin ε: ut, τεός, τεά, τεόν, pro σός, σά, σόν.
- Ἡμέτερος. Doricè ἁμέτερος: item, ἁμός, ἁμά, ἁμόν, pro ἡμέτερος, &c.
- Ὑμέτερος. Doricè ὑμός, ὑμά, ὑμόν, pro ὑμέτερος, &c.
- Σφέτερος. Doricè σφός, σφά, σφόν, pro σφέτερος, &c.
- Οὗτος. Accusativum pluralem ταύτας, efferunt Dorienses per ταυτᾶς.
- Ἐκεῖνος. Dores ablato ε, et κ in τ verso, ει in η, dicunt τῆνος, τῆνα, τῆνο, et τῆνο pro ἐκεῖνος, η, ο. Servatur nonnunquam κ, teste Etymologo, diciturque κῆνος.
- Αὐτός. Dores, unà cum poëtis, utuntur dictiunculis μίν, νίν, et ut vult Hesychius, ψὲ pro αὐτόν, αὐτήν, αὐτό, αὐτούς, αὐτά. Caninius observat νὶν Dorum esse, μὶν Æolum.
- Ἑαυτοῦ: Pro ἑαυτὸν dicunt Cretenses αὑτὸν, teste Corintho.

F.
Verborum Doricas affectiones sigillatim omnes pendendas veniunt, in eorum

- *Temporibus et horum vel*
  - *Augmento:* quod vel
    - *Detrahitur:* Dores et syllabicum et temporale augmentum è nonnullis verbis submovent: ut, apud Pindarum, γέρας δῶκε pro ἔδωκε: ᾆδον et ᾆσα pro ᾖδον et ᾖσα, ab ᾄδω cano. Hoc potius mutatione τοῦ η in α, quàm augmenti sublatione factum videtur.
    - *Mutatur:* nimirum
      - Ου augmentum Dores nonnunquam in ω vertunt: ut, ὤταζον pro οὔταζον.
      - Ει quorundam verborum, nimirum illorum sedecim, quæ ad ε augmenti loco acquirunt iota, Dores veteres vertebant in η: ut, ἧλκον pro εἷλκον, ἦχον pro εἶχον.
      - *Perfecti* Attici penultimam longam servant Dores: ut, ἐλήλουθα pro ἐλήλυθα. Vide Perfectum.
  - *Reliquis* omnibus, quæ ad Doricam formationem requiruntur, et proximè post initium vel augmentum verborum occurrunt, ultima scilicet, et penultima. Vide L.
- *Figura.* Concidunt Dores in compositis præpositiones, teste Corintho: ut, ἄντεινε pro ἀνάτεινε, ἀμβολαργὶς pro ἀναβολαργὸς, καββαλεῖν pro καταβαλεῖν.
- *Thematibus quæ vel*
  - *Nova fingunt:*
    - A præterito perfecto Dores nova ducunt themata: τετάχω à τέταχα verbi τάττω. πεφύκω à πέφυκα: ἀνώγω ab ἄνωγα pro [illegible], verbi [illegible].
    - A Barytonis Dores circumflexa producunt, ait Corinthus: ut, στροφέω, στροφῶ, à στρέφω: τομέω, τομῶ, à τέμνω: πωτέω, πωτῶ, à πέτω.
  - *Characteristicas permutant:*
    - *Verbis* in εω et αω veteres Dorienses addunt υ: ut, ζευτέω pro ζετέω, φαύω pro φάω.
    - *Quæ* in ιω et υω desinunt, Doricè accipiunt ν: ut, πίνω pro πίω, δύνω pro δύω, κωλύνω pro κωλύω.
    - *Quartæ* barytonorum ζ Doricè in σδ abit: ut, κωμάσδω pro κωμάζω.

L. Ut autem Tempora Doricè probè cognoscamus nonnulla communia inter se habent, ut cum ε in α, ει in α, ου in ευ, μεν in μες frequenter mutatur. Quia tamen magis conducet, singulis privatam, propriamque suam varietatem, assignabimus, et considerabimus Genus verborum.

- ACTIVUM ejusque modus
  - *Indicativum et Tempus*
    - *Praesens*:
      - *In* secunda et tertia singulari à diphthongo ει, posteriorem vocalem abjiciunt Dores: ut, τάττες pro τάττεις, τάττε pro τάττει.
      - *Secundam* circumflexorum contrahunt Dores, non in ᾶ, sed in ῆ, iota neglecto: ut, ὁρῆς pro ὁρᾷς, βοῆς pro βοᾷς. Hoc imitati sunt Attici in πεινῆς, διψῆς, ζῆς, et aliis. Η contra in aliis nonnullis η penultimum mutant in α: ut, φαμὶ pro φημὶ, ἵσταμι pro ἵστημι.
      - *Tertia* singularis verborum in μι Doricè mutat σ in τ: τίθητι pro τίθησι, ἵστατι pro ἵστησι, δίδωτι pro δίδωσι, ζεύγνυτι pro ζεύγνυσι.
      - *Prima* pluralis in μεν desinens, ut et caeterorum omnium temporum, modorum, generum, Doricè mutatur in μες: ut, τάττομες pro τάττομεν, ποιοῦμες pro ποιοῦμεν, τίθεμες pro τίθεμεν.
      - *Eadem* prima pluralis, ου penultimum, mutat Doricè in ευ: ut, ποιεῦμες pro ποιοῦμεν, ποιεῦσι vel ποιεῦντι pro ποιοῦσι. Sin ου contractum sit verborum in οω, tunc ut vult Antesignanus, in annotationibus circumflexorum non abit in ευ: ut ita pro χρυσοῦμεν, non dicamus χρυσεῦμεν, quamvis Caninius dicat χρυσεῦντι pro χρυσοῦσι.
      - *Tertia* pluralis omnium conjugationum, Praesentis et Futurorum, Doricè similis est dativo singulari participii masculini ejusdem generis: ut, τύπτοντι pro τύπτουσι, ποιοῦντι vel ποιεῦντι pro ποιοῦσι, βοῶντι pro βοῶσι, χρυσοῦντι pro χρυσοῦσι, τιθέντι pro τιθεῖσι, ἱστάντι pro ἱστᾶσι, διδόντι pro διδοῦσι, ζευγνύντι pro ζευγνῦσι, ἐντὶ pro εἰσὶ, φαντὶ pro φασί.
      - *Verbi* substantivi εἰμὶ Dorica formatio nonnulla habet peculiaria. Pro εἰμὶ dicunt Dores ἠμμί, pro εἶς, ἐσσί: pro ἐστὶ, ἐντί: pro ἐσμὲν, dicunt ἡμὲν, εἰμὲς et ἡμές: pro εἰσὶ, ut jam vidimus, ἐντί.
    - *Imperfectum*:
      - *Dores* ου quoque in Imperfecto vertunt in ευ, et μεν in μες: ut, ἐποίευν pro ἐποίουν, ἐποιεῦμες pro ἐποιοῦμεν, ἐτάττομες pro ἐτάττομεν, ἐβοῶμες pro ἐβοῶμεν.
      - *In* secunda circumflexorum observavit Caninius ω in ευ contrahi Doricè: ut, ἠγάπευν pro ἠγάπαον, ἠγάπων. Hoc tamen rarius ait contingere. Contingit etiam, ut contractio fiat non in α, sed in η, ex αε: ut, ἔζη pro ἔζαε, ἔζα.
      - *Tertia* pluralis Imperfecti et Aoristi utriusque Barytonorum formatur Doricè, pro litera ν ponendo σαν: ut, ἐτύπτοσαν pro ἔτυπτον, εἴδοσαν pro εἶδον, ἐμάθοσαν pro ἔμαθον. Sic Imperfectum tertiae circumflexorum ἐδολιόωσαν, ἐδολιοῦσαν pro ἐδολίοον, ἐδολίουν, à δολιόω, dolosè ago. Hoc invenitur in Psalm. 5. ἐδολιοῦσαν ταῖς γλώσσαις αὐτῶν, linguis suis dolosè agebant.
      - *Tertia* pluralis imperfecti et Aoristi secundi verborum in μι formatur Doricè à prima singulari, ultima longa in brevem mutata: ut, ἐτίθεν pro ἐτίθεσαν, ἐδίδον pro ἐδίδοσαν, ἵσταν pro ἵστασαν, ἐζεύγνυν pro ἐζεύγνυσαν, ubi υ breve est.
      - *Verbi* substantivi tertiam singularem formant Dores, ν in ς mutato, ἧς pro ἦν vel ἦ.
    - *Perfectum*:
      - *Penultima* perfecti Attici, tres syllabas excedentis, apud Dores retinetur longa: ut, ἐλήλουθα pro ἐλήλυθα, et Poëticè εἰλήλουθα. Quidam enim inquiunt ι et ο in ει et ου Poëticè redundare. Eustathius πρόσθεσιν τοῦ ι Ionicam esse dicit, τοῦ ο Boeoticam.
      - *In* nonnullis verbis η mutant Dores in α: ut, ἕστακα pro ἕστηκα, κέκμακα pro κέκμηκα, à κάμνω.
      - *Prima* pluralis in μεν, Doricè μες habet: ut, τετάχαμες pro τετάχαμεν.
      - *Tertia* pluralis Doricè terminatur in αντι: ut, τετάχαντι pro τετάχασι, ἑστάκαντι pro ἑστήκασι, πεποίηκαντι pro πεποιήκασι, τετέλεκαντι pro τετελέκασι.
    - *Plusquamperfectum*:
      - *Prima* et tertia singularis Doricè in η desinit, Tertia pluralis in σαν, ut apud Atticos: ut, ἐτετάχη pro ἐτετάχειν et pro ἐτετάχει, ἐτετάχεσαν pro ἐτετάχεισαν.
      - *Prima* pluralis in μεν Doricè in μες desinit: ut, ἐτετάχειμες pro ἐτετάχειμεν.
    - *Aoristum primum*:
      - *Eandem* cum futuro characteristicam et penultimam Doricè habet Aoristus primus: ut, ἔκλαξα pro ἔκλεισα, à futuro κλάξω; hinc Imperativus ἀπόκλαξον, exclude: ἐβάδιξα pro ἐβάδισα, à βαδίξω: ἐβόασα pro ἐβόησα, à futuro βοασῶ, pro βοήσω, ἔστασα pro ἔστησα, à στασῶ pro στήσω.
      - *Primam* pluralem, ut praesentis, in μες terminant Dores: ut, ἐτύψαμες pro ἐτύψαμεν, &c.
      - *Tertia* pluralis Barytonorum Doricè desinit in σαν, ut in Imperfecto: ut, ἐτάξασαν pro ἔταξαν.
    - *Aoristum secundum*:
      - *Prima* pluralis Doricè in μες desinit: ut, ἐτάγομες pro ἐτάγομεν.
      - *Tertia* pluralis Barytonorum quidem Doricè in σαν desinit: verborum autem in μι à prima singulari formatur, ut in Imperfecto: ut, ἐτάγοσαν pro ἔταγον: ἔθεν pro ἔθεσαν, ἔσταν pro ἔστησαν, ἔδυν pro ἔδυσαν, ἔφυν, ita ut υ corripiatur, pro ἔφυσαν.
    - Futurum primum.
      - *Characteristica* litera σ, saepe mutatur Doricè in ξ, maximè in 4. Barytonorum, vel penitùs omittitur: ut, βαδίξω pro βαδίσω, καθίξω pro καθίσω, κλάξω pro κλείσω, ει in α quoque mutato à κλείω: ἀγωνιεῦμαι pro ἀγωνίσομαι.
      - *Nonnunquam* hoc quoque mutant Dores η in α: ut, βοασῶ pro βοήσω: στασῶ pro στήσω, δοκασῶ pro δοκήσω.
      - *In* omni conjugatione futurum primum Doricè circumflectitur, ut simile evadat secundo: ut, τυψῶ pro τύψω, ποιησῶ pro ποιήσω, δωσῶ pro δώσω, στασῶ pro στήσω.
      - *Prima* pluralis Doricè in μες desinit, tertia similis est dativo singulari participii in utroque Futuro: ut dictum est in Imperfecto: ut, τάξομες pro τάξομεν: τάξοντι vel ταξεῦντι, vel etiam ταξοῦντι pro τάξουσι: ταγεῦντι vel ταγοῦντι pro ταγοῦσι.
      - *Desinentia* in ω Dores mutant in ευ: ut, ποιησεῦντι pro ποιησοῦντι, δωσεῦντι pro δωσοῦσι,
  - *Reliqui*: quorum non minor est quàm Indicativi varietas. Vide signum M.
- PASSIVUM et Medium. Vide sign. N.

M. *In reliquis modis Activi generis et quidem in*

- *Imperativo.*
  - *Præsens:*
    - *In prima circumflexorum* ε mutatur Doricè in α: in tertia autem ου in ω: ut, ποιάτε pro ποιεῖτε, ποιάτω: χρυσώτω pro χρυσούτω, χρυσούτω. Sic verbum εἰμὶ in Imperativo habet ἔντω pro ἔστω, tanquam à verbo ἔω.
    - *In secunda circumflexorum* contractio Doricè fit in η: ut, ζῆ, ζήτω pro ζῆ, ζάτω, ex ζάε, ζαέτω.
    - *In verbis in* μι usurpatur potius à Doriensibus terminatio contracta: ut, τίθει pro τίθετι, ἵστα pro ἵσταθι, δίδω pro δίδω vel δίδοθι.
  - *Aoristus secundus:*
    - *Mutari* solet ε in ω exemplo Syracusanorum: ut, λάβω pro λάβε, τύπω pro τύπε.
    - *In secunda conjugatione* Verborum in μι ponitur α pro η: ut, στᾶθι pro στῆθι.
- *Optativo.*
  - *Prima pluralis* in μεν omnium conjugationum et temporum Doricè in μες desinit: ut, τύπτοιμες pro τύπτοιμεν, ποιήσαιμες pro ποιήσαιμεν, &c.
  - *Præsens tempus* verborum circumflexorum terminant Dorienses et Æoles in ην: ut, ποιοίην pro ποιοῖμι, χρυσοίην pro χρυσοῖμι, βοώην pro βοῷμι.
  - *Aoristi* utriusque tertia pluralis formatur Doricè in σαν, ferè ut imperfecti indicativi: ut, ἔλθοισαν pro ἔλθοιεν, τύψαισαν pro τύψαιεν, ἐλάσαισαν pro ἐλάσαιεν.
- *Conjunctivo.*
  - *Prima pluralis* in μεν omnium temporum et conjugationum effertur apud Dores per μες: ut, τύπτωμες pro τύπτωμεν.
  - *Tertia pluralis* omnium temporum Doricè est dativo participii similis, ut in Præsenti Indicativi: ut, τύπτωντι pro τύπτωσι, ποιῶντι pro ποιῶσι, βοῶντι pro βοῶσι, τετύφωντι pro τετύφωσι.
- *Infinitivo.*
  - *Tempora* quæ in ειν desinunt formant Dores tribus diversis modis: 1. ut Attici in ἔμεναι: ut, τυπτέμεναι pro τύπτειν, ποιησέμεναι pro ποιήσειν, &c. Ait tamen Etymologus in voce βασκέμεν: καὶ οἱ Δωριεῖς τὰ εἰς ειν ἀπαρέμφατα, διὰ τοῦ ἔμεν προφέρουσι: γεγάμεν pro γεγάειν, τιθέμεν pro τιθέναι. Ita certè εἶναι non solùm Doricè habet ἔμεναι, vel ut scribit Corinthus εἴμεναι: sed etiam ἦμεν, ε insuper in η mutato vel ἦμες, si ν Dorico more in σ abeat. 2. Ex ει diphthongo auferunt iota: ut, τύπτεν pro τύπτειν, ποιὲν et translato tono ποιῆν pro ποιεῖν. 3. Ει in η mutant iota vel subscripto vel neglecto: ut, τύπτῃν vel τύπτην pro τύπτειν, δραμῆν pro δραμεῖν, λαβῆν pro λαβεῖν, γελῆν pro γελᾷν.
  - *Perfectum* in έναι Doricè, ut apud Atticos in ἔμεναι desinit: ut, πεποιηκέμεναι pro πεποιηκέναι, τεταχέμεναι pro τεταχέναι.
  - *Secunda* circumflexorum α mutatur Doricè in η: ut, βοῆν vel βοήμεναι pro βοᾷν, iota vel subscripto, vel neglecto. Viceversa in secunda in μι, η in α: ut, στᾶναι pro στῆναι.

N. *Reliqua* Genera sunt

- MEDIUM: quod easdem habet Doricas variationes, quas Activum et Passivum quandoquidem cum iis temporum nonnullorum terminationibus convenit. Ergo
  - *Dores* ου vertunt in ευ, ubicunque possunt: ut, ἐτάττευ pro ἐτάττου, ἐποιεῦμαν pro ἐποιούμην, ἴδευ pro, ἴδου τάττευ pro τάττου.
  - *Personam* primam numeri pluralis in μεθα et μεν desinentem omnium temporum, modorum, conjugationum in μεσθα et μες terminant Dores: ut, τυπτόμεσθα pro τυπτόμεθα, βοώμεσθα pro βοώμεθα: ἐτετάγμες pro ἐτετάγμεν, τετάγμες pro τετάγμεν, &c.
  - *Præteriti* perfecti tertia pluralis Doricè in αντι desinit, ut in activo: ut, τετάγαντι pro τετάγασι.
  - *Plusquamperfecti* prima et tertia singularis in η, tertia pluralis in σαν desinit apud Dores, ut in activo: ut, ἐτετάγη pro ἐτετάγειν, et ἐτετάγει: ἐτετάγεσαν pro ἐτετάγεισαν.
  - *Aoristi* primi secunda singularis Doricè in α desinit: ut, ἐτάξα pro ἐτάξω.
  - *Futurum* in Medio quoque circumflectitur Doricè: ut, τυψοῦμαι vel τυψεῦμαι pro τύψομαι, στασεῦμαι pro στήσομαι, δωσοῦμαι pro δώσομαι, &c.
  - *Infinitivi* perfectum tempus Doricè in έμεναι desinit, ut in Pass. ut, τετυπέμεναι pro τετυφέναι.
- PASSIVUM cujus expendimus modum
  - *Indicativum:* In quo
    - Prima pluralis in μεθα acquirit ad θ literam σ, in μεν autem ν mutat in ς, Dorico more: ut, τυπτόμεσθα pro τυπτόμεθα, τιθέμεσθα pro τιθέμεθα: ἐτύφθημες pro ἐτύφθημεν, ἐτάγημες pro ἐτάγημεν.
    - *In* Præsenti et imperfecto ου Doricè mutatur in ευ; ut, ἐτάττευ pro ἐτάττου, ποιεῦμαι pro ποιοῦμαι, ἐτίθευ pro ἐτίθου.
    - *Secunda* singularis præsentis secundæ circumflexorum contrahitur in ῃ: ut, βοῇ pro βοᾷ, vel etiam ut annotat Antesignanus, βοᾶσαι pro βοᾷ. Viceversa secundæ conjugationis in μι personam secundam Atticam ἵστη Dores ἵστα dicunt, η in α mutato.
    - *In* Perfecto quartæ baryton, loco σ assumunt Dores characteristicam Aoristo secundi: ut, πέφραδμαι pro πέφρασμαι. Hoc alii Atticis tribuunt.
    - *Aoristus* uterque.
      - *Frequenter* hic Dores η in α mutant: ut, ἐπίθαν pro ἐπίθην, ἀνεστάμαν pro ἀνεστάμην.
      - *Tertiam* pluralem formant Dores et Æoles à prima singulari; longa in brevem mutata, η in ε; ut, ἐτάχθεν pro ἐτάχθησαν ab ἐτάχθην; ἔταγεν pro ἐτάγησαν, ab ἐτάγην.
      - *Prima* pluralis ultimam ν mutat Doricè in ς; ut ἐτάχθημες pro ἐτάχθημεν, ἐτάγημες pro ἐτάγημεν.
      - *Penultima* Aoristi primi per omnes modos et tempora Doricè corripitur, ut observat Neander; ut, ἐποιέθην pro ἐποιήθην.
      - In participio γαμεθεῖσα pro γαμηθεῖσα. Corinthus locum ex Theocrito citat; αὔτα καὶ νύμφα γαμεθεῖσα ἀνέχετο. Hic ε breve est, ex η factum Doricè.
  - *Imperativum;* Dores ου in ευ vertunt; ut, τάττευ pro τάττου, ποιεῦ pro ποιοῦ, τίθευ pro τίθου.
  - *Optativum.* Hic
    - *Præsentis* η Doricè in α mutatur; ut, γενοίμαν pro γενοίμην.
    - *Prima Pluralis* in μεσθα vel μες Doricè effertur, ut Indicativo; ut, γενοίμεσθα pro γενοίμεθα, ταγοίμες pro ταγοίμεν.
  - *Subjunctivum,* ubi
    - *Prima* pluralis in μεθα acquirit σ, in μεν desinens, abit in μες Doricè; ut, ταττώμεσθα pro ταττώμεθα, τυφθῶμες pro τυφθῶμεν.
    - *Tertia* pluralis Aoristorum in ῶντι desinit Doricè, teste Caninio; ut, ταχθῶντι pro ταχθῶσι, ταγῶντι pro ταγῶσι.
  - *Infinitivum.*
    - *Aoristum* utrumque in ημεναι terminant Dores, ut Attici; ut, ταχθήμεναι pro ταχθῆναι, ταγήμεναι pro ταγῆναι, τιθήμεναι pro τιθῆναι.
    - *Secunda* circumflexorum Doricè mutat α in η: ut, χρῆσθαι, pro χρᾶσθαι, βῶσθαι pro βοᾶσθαι.

Digitized by Google

G.
Participii Dorica formatio propter terminationis similitudinem in plerisque convenit cum

- *Nominibus*, quibuscum easdem recipit declinationum formas: ut, ἁ τετυμμένα, pro ἡ τετυμμένη.
- *Verbis*, ratione
  - *Initii*, vel augmenti. Participia quoque Dores augent præter usum communem aliorum: ut, ἐκλελαθόντα φυλάσσεις pro ἐκλαθόντα.
  - *Finis*, vel etiam penultimæ:
    - *In* Barytonis activis præsentis temporis, ου fœmininorum Doricè abit in οι: τύπτοισα pro τύπτουσα.
    - *Primæ* circumflexorum participia ου mutant in ευ: ut, ποιεῦσα pro ποιοῦσα, ποιεύμενος pro ποιούμενος.
    - *Aoristus* primus in ας desinens per epenthesin Doricam acquirit iota: ut τύψαις pro τύψας. Pindarus etiam τύψαισα dicit. παύσαις pro παύσας.
    - *Circumflexa* in ῶν efferunt Dores per ᾶν: ut, γελᾶν pro γελῶν, ἰδᾶν pro ἰδῶν.
    - *Εἰμὶ* in præsenti participii formatur Doricè εἷς, ἔντος: in fœminino, ἔασσα, ἐάσσας, quod apud Timæum frequens esse dicit Caninius. Hoc tamen alii Æolibus tribuunt.

H.
Reliquæ orationis partes in multis etiam Dorum privatam inflexionem sequuntur:

- *Adverbium* diversimodè afficitur cui vel
  - *Initio.* Dicunt ergo Dores τῶς pro ὥς. Ἄψ item pro ὀπίσω, ο mutato in α, π et σ in ψ, abjecto iota et ω.
  - *Medio:* πλατίον dicunt pro πλησίον.
  - *Fine*
    - *Frequenter* apud Dores adverbia in α desinunt: ut, ἄλλακα pro ἄλλοτε, ἀμᾶ pro ἁμῇ, ὅκα et ὅκκα pro ὅτε, ἁνίκα, ὁπηνίκα, ὅπα: ὅπα pro ὅπῃ vel ὅπου: τῆ pro τῇ: παντᾶ pro παντῇ: τῆνα pro τῆδε: τόκα pro τότε.
    - *Præterea* dicunt ἔνδοι pro ἔνδον, οἴκοις pro οἴκοι, τῶ pro τόθεν, [illegible] pro [illegible].
- *Præpositiones* Dores ut
  - *Mutant:* ut ποτὶ et προτὶ pro πρός: nimirum σ in τ mutato, et post adjectum iota, litera ρ, vel retenta, vel abjecta. Hinc composita, ποτάγε pro πρόσαγε.
  - *Minuunt* per apocopen: ut, πὰρ pro παρὰ, ἂν pro ἀνά.
- *Conjunctiones* Doricæ sunt, αἰ pro εἰ, αἴτε pro εἴτε, αἶκε vel αἶκα pro ἐὰν, αἴπερ pro εἴπερ: γα pro γε: κἄν, pro καὶ ἐὰν: κα pro ἄν.

C.
Hucusque, quæ unius dictionis Dorica proprietas esset generatim primùm, tum speciatim quantum licuit et decuit breviter comprehendimus. Quod si jam plurium quoque connexum requiremus, eum quoque apud Dorienses diversum esse comperiemus, ratione tum

- *Orthographiæ*, quatenus innectuntur dictiones, contractione vel
  - *Aliqua* intercedente: ut nimirum
    - ΑΑ contrahuntur in Α: ut, ἀναγοράν pro ἀνὰ ἀγοράν.
    - ΑΟ in Ω: ut, τώπερα pro τα ὅπερα.
    - ΑΙΑ in Α: ut, κᾆπος pro καὶ ἄπος.
    - ΑΙΕ in
      - Α: ut, θάτεραι pro ταὶ ἕτεραι.
      - Η: ut, κἠκτοῦ αὐτοῦ, pro καὶ ἐκ τοῦ αὐτοῦ.
    - ΑΙΕΙ in Η: ut, κῆπα pro καὶ εἶπα, utroque iota abjecto.
    - ΑΙΕΥ in ΗΥ: ut, κηὖ pro καὶ εὖ.
    - ΗΕ in Η: ut, μήστι pro μὴ ἔστι.
    - ΗΕΥ in ΗΥ: ut, μηὕρω pro μὴ εὕρω.
    - ΟΕ in Ω: ut, ὠγὼ pro ὁ ἐγὼ, ὡξ Αἴτνας pro ὁ ἐξ Αἴτνας.
    - ΟΑ in Ω: ut, Ὤδωνις pro ὁ Ἄδωνις.
    - ΟΙΑΙ in Ω cum iota subscripto: ut ᾡπόλοι pro οἱ αἰπόλοι, οι in ω mutato, et posteriore iota subscripto.
    - ΟΥΑ in Ω: ut, τὤλγεος pro τοῦ ἄλγεος.
    - ΟΥΑΥ in ΩΥ: ut, τωὐτοῦ pro τοῦ αὐτοῦ.
    - ΩΑ in Ω: ut, τὠγάλματι pro τῷ ἀγάλματι.
    - ΩΕ in Ω: ut, ὠτᾶν pro ὦ ἐτᾶν.
  - *Nulla:* ita tamen, ut literæ auferantur: ut, ποττὰν ματέρα pro ποτὶ τὰν ματέρα, καττοῦτο pro κατὰ τοῦτο.
- *Syntaxeos:* Ubi notatur
  - *Ellipsis:* ut, οὐ γᾶν pro οὐ μὰ τὰν γᾶν, apud Theocrit.
  - Enallage
    - *Spirituum*, Primitivo uti possessivo Doribus et Atticis commune esse dicit Eustathius, et addit, quæ duriora sunt nostris auribus Dorum esse, quæ molliora et jucundiora Atticorum: ut, ἀνθρώπων εἶδος pro ἀνθρώπινον, γυναικῶν μάζῳ pro γυναικείῳ.
    - *Numerorum*,
      - *Pro* singularibus fœmininis plures casus proferunt Dores: teste Jo. Gram. ut καλὰς dicunt pro καλήν, σοφὰς, pro σοφήν.
      - *Pluralia* sæpè ut dualia proferunt Dores, ait Corinthus, et exemplum subjicit ex Pindaro, Μαθόντες δὲ λάβροι παγγλωσσίᾳ κόρακες ὣς, ἄκραντα γαρύετον Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον.
    - *Casuum*, pro Genitivo singulari utuntur Dores Dativo ejusdem numeri in prima et tertia simplicium. Sic quidam inquiunt. Est autem ea ratio, quam diximus suo loco, quoniam ου genitivi primæ declinationis mutant in α: tertiæ autem in ω, ut ita genitivi et dativi sint similes.
    - *Verborum*. Nam Tertiis personis pluralibus utuntur Dores loco participiorum. Ait Corinthus, proferunt et tertias personas plurales pariter cum dativis propriorum participiorum: ut apud Pindarum: ἔμπας τὰς χάριας ἀναπλάσοντι καὶ στεφάνοις pro ἀναπλάσουσι.
    - *Modorum*. Subjunctivum loco Indicativi Dores quoque adhibent: ut, τὰ μάλιστα ᾄδωντι pro ᾄδουσι.

Æoles Doriensium colonia fuêre, in Siciliam et Italiam ducta. Illorum ergo sermonis proprietas Doriensium assimilis. Ut autem horum Lacones, sic Æolum integerrimi Thessali fuêre, teste Scaligero. Æolicâ linguâ Sappho et Alcæus scripsêre: Homerus, item Aristophanes eâ sunt usi. Nos illius naturam examinaturi, considerabimus vocum

- *Significationem*, quam diversam habent à cæteris Græcis. Ἄφαντος, ignobilis: Æolicè Vulcanus est. Κλάδος, ramus: Æolicè saltus. Πεμπάζω, mitto: Æolicè, in quinque metior. Χελώνη, testudo; Æolicè cithara. Σταλαγμὸς, gutta: Æolicè dolor. Κατὰ pro μετὰ accipiunt Æoles, teste Grammatico.
- *Diversitatem*, quæ sese in scriptione et pronunciatione offert, partim.
  - *Unius* dictionis, quæ à communi usu diversa est vel
    - Ex parte duntaxat: quod considerabimus et
      - *Generatim* ratione tum
        - *Orthographiæ*: quâ dictio Æolica vel
          - *Augetur*
            - *Initio*, tum *Litera*, Ο, quod præponunt Æoles υ psilo: ut, οὔδωρ pro ὕδωρ. Β, quod præmittunt literæ ρ, sequente δ, ι, τ, teste Jo. Grammat. vel etiam ζ, ut annotat Caninius: ut, βρόδον pro ῥόδον, βράκος pro ῥάκος, βρυτὴρ pro ῥυτήρ, βρίζα pro ῥίζα. Ϝ, Digamma, quod Æolicum vocatur, quoniam ab iis inventum et usurpatum est: ut, Ϝελένη pro Ἑλένη, Ϝοῖς pro ὄϊς. Apud Alcæum semel tantùm inveniri, Ϝρῆξις pro ῥῆξις, inquit Tryphon Grammaticus, qui eodem vult Iones uti, Dores, Lacones, Bœotos. Præfigebatur autem vocibus à vocali aut diphthongo incipientibus: tum *Syllaba* Ε: ut, ἐΐδεσθαι pro ἴδεσθαι.
            - *Medio*: *Litera*, Ι: ut, παλαῖς pro παλάς. Υ, inprimis si post ε sequatur alia vocalis, teste Grammat. aut aliàs nulla sequatur post vocalem consonans: ut, εὔαδε pro ἔαδε, χεύοντες pro χέοντες, αὔως pro ἀώς. Β: ut, ἀλιβίνω pro ἀλίνω. Κ: ut, κάχος pro ἄχος. Σ: ut, στέρφω pro στερῶ. Inprimis diplasiasmo gaudent consonantium, λ, μ, ν, π, ρ, σ, τ, et aliarum: ut, ἄμμες pro ἡμεῖς, ἔμμα pro εἷμα: ἔννεσε pro ἔνεσε: στελλέω pro στελῶ, ἐγέρρω pro ἐγείρω, ὅππως pro ὅπως, ὅππως pro ὅπως, ὅττι pro ὅτι: quamvis dicat Grammat. ὅππω et ὅππως communia esse. Nam communis, ait, relativa duplicat, ὁπποῖος pro ὁποῖος, ὅττω pro ὅτω: tum *Syllaba*, Α: ut, θεάων pro θεῶν. Ε: ut, δόρει pro δορί. Ο: ut, ἐστήρονται pro ἔστρονται.
            - *Fine*: tum *Litera*, Ν: ut, λευτὸν pro λευτὸ, ἐγὼν pro ἐγώ. tum *Syllaba*, Θα: ut, οἶσθα pro οἶδας, ἦσθα pro ἦς.
          - *Minuitur*
            - *Initio*. *Litera*, Δ: ut, αἰὸς pro δαιός. Μ: ut, ἴα pro μία. Σ: ut, μίλαξ pro σμίλαξ, μαστὶς pro σμαστίς.
            - *Medio*. Syncopes Æolum sunt propriæ, ait Jo. Grammat. tum *Litera*, Ι: ut, ἄρχαος pro ἀρχαῖος, ἔταρος pro ἑταῖρος. Hoc vero non solum ex αι aufertur, sed etiam ex ει, ita quidem, ut in illius locum succedat consonans aliqua, vel similis sequenti, vel alia aliqua: ut, χέρρες pro χεῖρες, τέννω pro τείνω, σπέλλα pro σπεῖλα. Hic ν succedit, non δ duplicatur, ut in prioribus. Γ, ex iis quæ desinunt in γξ: ut, φάρυξ pro φάρυγξ. Δ: ut, πάϊες pro πάϊδες. tum *Syllaba*, Ε: ut, ἱρὸ pro ἱερό. Με: ut, ἆρτο pro ἄρμενο. Ο: ut, ἀγύναμος pro ἀγονάμος.
            - *Fine*. *Litera*, Ν. ut, ἔνερθα pro ἔνερθεν. Σ: ut, ὁ pro ὅς, ἀρχέτα pro ἀρχέτας.
          - *Mutatur*. Vide signum A.
        - *Prosodiæ*. In quâ consideratur
          - *Spiritus*. Æoles asperum semper vertunt in tenuem: quem ob id H. Stephanus Æolicum vocat, ipsosque Æoles, ψιλωτικούς, Eustathius: ut, ἄλιος pro ἅλιος. Inde fit, ut in Compositione tenuis non vertatur in aspiratam. Interea Æoles loco spiritus asperi usurpabant notulam, ex duobus Γ sibi mutuò erectè insistentibus, Ϝ, vel inversè Ⅎ effictam, quam ut v consonans Latinorum proferebant. Ait Victorius: Æolis Ϝ idem valet, quod apud nos v, cùm pro consonante scribitur, vocaturque βαῦ, et δίγαμμα Æolicum. Addit Lipsius, pro βαῦ, voluisse dicere οὐαῦ. At verò Græci sæpiùs β pro υ usurpant, et Caninius testatur, Lacones et Cretenses β usos fuisse loco digammi: ut, ὠόν, ὤεον, unde Latinorum ovum: ἀΐλιος, βαΐλιος. Digamma ergo pro v consonante, vel etiam pro aspero spiritu usurpabatur: ut Ϝεσπέρα pro ἑσπέρα, Ϝάλων pro ἅλων, Ϝεστία pro ἑστία. Quamvis inveniantur nonnunquam etiam pro tenui spiritu adhibuisse: ut, Ϝοῖνος pro οἶνος, Ϝίσχυς pro ἴσχυς.
          - *Tonus*, sive Accentus. Vide sign. B.
      - *Speciatim*: quatenus ea pertinebant ad singulas etymologiæ classes. Vide sign. C.
    - *Penitus*. Tales Æolum propriæ dictiones sunt, Ἀαρὰ, debilis. Ἄγος, aquila. Κυπασσίς, indumentum muliebre. Ἀρίμων, vir, ἀνήρ. Μίσ, prætextus, πρόφασις. Ῥῶπος, facies.
  - *Plurium*, invicem conjungendarum. Vide sign. D.

A. *Permutantur inter se unius dictionis literæ, Æolico more; vel*

- Figura
  - Vocales,
    - Unæ
      - A in
        - E: ut, τρέμος pro τράμος, λεγόμεθε pro λεγόμεθα.
        - H: ut, ἠὴρ pro ἀήρ.
        - Υ: ut, σύρκες pro σάρκες.
        - O: ut, στροτὸς pro στρατὸς, μέμορχμαι pro μέμαρχμαι, ὄνω pro ἄνω.
      - E in
        - A: ut, ἀδὶς pro δυσὶς, ἔσεσθα pro ἔσεσθαι.
        - H: ut, ἀχιλλῆος pro ἀχιλλέος.
        - O: ut, ἄλοσθα pro ἔλθεσθε, teste Etymologo.
      - H in
        - A longum, vel in breve, secundum alios, ad differentiam Dorum: ut, πύλα pro πύλη.
        - E: ut, ἄρες pro ἄρης. Imprimis hoc fit ab Æolibus, quando sequentem consonantem duplicant: ut τίθεμμι pro τίθημι, ἀδικέσσαι pro ἀδικῆσαι.
        - AI: ut, τίθαιμι pro τίθημι, μιμναίσκω pro μιμνήσκω.
        - EI: ut, πείλαος pro πήλαος, μεὶς pro μὴν mensis.
      - I in
        - E: ut, ἀδέκαστος pro ἀδίκαστος, apud Etymol.
        - H: ut, ἀκτὴν pro ἀκτίν, φαρμακῆθιν pro φαρμακίθιν.
      - Υ in
        - Ω: ut, ὠφελλὶς pro ὑφελλίς.
        - H: ut, ἡ νὺς, ait Etymologus, fit νύος, (ὡς τὸ νῦν ἀνδρῶν αἰχμητάων, pro νήμερον) et Æolica mutatione νῆος. Sylburgius in notis ait: Haud scio, an verior lectio, παρὰ τὸ νέος, γίνεται νεός, καὶ Αἰολικῇ τροπῇ, νύος.
        - I: ut, ἴφελλις pro ὔφελλος, ἴσως pro ὕσως.
      - O in
        - A: ut, ἄσσα pro ἴσα, Etymologus.
        - E: ut, πρὲς pro πρὸς, ἔδοντες pro ὀδόντες.
        - Υ: ut, ὄνυμα pro ὄνομα. Ἐπώνυμος autem, teste Eustathio, commune est.
        - Ω: ut, ὤμοιος pro ὅμοιος, ὤσσα pro ὄσσα.
      - Ω in
        - O: ut, ὄρα pro ὥρα.
        - A: ut, γελᾶν pro γελῶν.
    - *Plures* EA in H per contract. idque in quibusdam tantum, non in omnibus, teste Gramm. ut, ἠρῆς pro ἠρέας.
  - Diphthongi.
    - A cum iota subscripto in AÏ: ut, βοάϊς pro βοᾷς. Non enim subscribunt iota Æoles, sed adscribunt separatim.
    - AI in AÏ per diæresin, quam amant Æoles: ut, πάϊς pro παῖς.
    - EI in
      - H: ut, λῆθω pro λείθω. Priscianus ait, ει ab Æolibus verti in ε. Constat tamen iota ab iis vel negligi, vel adscribi, non autem subscribi. Sic ἀηδὼν, luscinia, ab ἀείδω derivatur, Æolica mutatione τοῦ ει in η, teste Eustathio. Unde etiam Lycophron Σειρῆνας vocavit ἀηδόνας ὡς καλὸν ἀειδούσας.
      - EÏ per diæresin: ut, ἀργυρέϊω pro ἀργυρείω.
      - OI: ut, ὄνοιρος pro ὄνειρος, κλοὶς pro κλεῖς.
    - EY in H: ut, ἱππῆς pro ἱππεῦς, ἀχίλλης pro ἀχίλλευς.
    - OI in OÏ per diæresin: ut, κόϊλα pro κοῖλα, χρόϊα pro χροιά.
    - OY in
      - Ω si non fuerit natum ex crasi: ut, μῶσα pro μοῦσα. Fit hoc præcipuè, ut ait Jo. Grammat. in participiis fœmininis, desinentibus in οῦσα circumflexum: ut, ἰδῶσα pro ἰδοῦσα.
      - AO: ut, αἰνέαο pro αἰνέου.
      - H: ut, φοβήμενος pro φοβούμενος.
      - EY: si ex crasi natum fuerit: ut, λαλεῦσα pro λαλοῦσα, δοκεύμενος pro δοκούμενος.
      - OI: ut, χρύσοισ vel χρύσοις pro χρυσοῦς. In participiis inprimis fœmininis verborum gravitonorum præsentis temporis: ut, τύπτοισα pro τύπτουσα, γελάοισα pro γελάουσα, quod ab aliis Doriensibus adscribitur.
- Consonantes, iam
  - Mutæ, de quibus signo E.
  - Semivocales
    - M in
      - B: ut, βύρμαξ pro μύρμαξ, βέλλω pro μέλλω.
      - Π, et simplex et duplex; ut, παθῶσα pro μαθοῦσα, ὄππατα pro ὄμματα.
    - N in Σ: ut, φρίσες pro φρενῶν, νέες pro ναῦς.
    - Z in
      - Δσ vel ΣΔ: ut, δσεὺς vel σδεὺς pro ζεύς, corruptas pronunciatione, ait Corinthus.
      - Δ: ut, δυγὸς pro ζυγός, teste Etymologo.
    - Ξ in Kσ vel Σκ: ut, κσένος vel σκένος pro ξένος.
    - Ψ in Πσ vel Σπ: ut, πέλοπς pro πέλοψ, σπαλὶς pro ψαλίς.
    - Σ in
      - T: ut, τὺ pro σὺ, quemadmodum Dores.
      - Δ: ut, ἴδμεν pro ἴσμεν, teste Plutarcho.
      - Θ: ut, μεσόθμας pro μεσόσμας, ut notat H. Stephanus.
      - N: ut, in perfectis participiis, πεποίκων pro πεποικώς.
      - P: ut, μάρτυρ pro μάρτυς, Eustath. teste, ἵππορ pro ἵππος, οὗτορ pro οὗτος, ἄῤῥην pro ἄρσην, κόῤῥη pro κόρση, ait Caninius.
      - Z, si σσ duplex fuerit: ut, μάζων vel μᾶζων, à μάσσων, positivi μέγας. Sic Etymologus.
- Situ, et ordine. Æoles transponunt, et quandoque duplicant, ι in ε mutato; ut, πέῤῥαμος pro πρίαμος, κόπῤῥα pro κόπρια, μέτῤῥος pro μέτριος, τέρτος pro τρίτος, τέρτα pro τρίτα.

tized by Google

E. Mutæ consonantes ab Æolis per ἀντιστοιχίαν variis modis permutantur.

- Π in
  - Κ : ut, κῶυ pro πῶυ.
  - Μ : ut, ματῶ pro πατῶ.
- ΠΤ in ΣΣ præeunte vocali brevi : ut, ἐμπίσσω pro ἐμπίπτω, ἴσσω pro ἴπτω, πέσσω pro πέπτω. Non autem πίσσω dicunt pro πίπτω, quoniam ι longum est.
- Τ in Π : ut, πέτρακτυς pro τέτρακτυς, σπολὰ pro στολά.
- Β in
  - Ζ : ut, ζέρεθρον pro βέρεθρον.
  - Δ : ut, ὀδελὸς pro ὀβελός.
  - Μ : ut, σάμματος pro σάββατος, teste Etymol.
- Γ in Ζ : ut, ὀλίζων pro ὀλίγων.
- Δ in
  - Ζ : ut, ζὰ vel ζὰ, pro διὰ, ζαβάλλω pro διαβάλλω.
  - Β : ut, [illegible] pro [illegible].
  - Θ : ut, θάσος pro δάσος.
- Φ in Π : ut, ἀμπὶ pro ἀμφὶ, ἀμπέχω pro ἀμφέχω.
- Χ in
  - Κ : ut, [illegible] pro [illegible], [illegible] pro [illegible]. Hoc alii Doribus tribuunt.
  - Φ : ut, [illegible] pro [illegible].
- Θ in
  - Τ : ut, [illegible] pro [illegible] : nimirum aspirationem nescientes, tenues non mutant.
  - Φ : ut, φλᾶται pro θλᾶται.

B. Quæ etiam sit accentus vel toni apud Æoles scribendi ratio, brevi dicendum est. Tonum ergo contra communis linguæ consuetudinem Æoles vel

- Movent loco, nimirum ex
  - *Ultima in*
    - *Penultimam*, ut, accentum vel eundem servent vel mutent. Ergo
      - *Oxytonum* mutant Æoles in Paroxytonon. Ait Dionysius, omnem dictionem supra unam syllabam, communiter oxytonam, Æoles gravant, præter præpositiones et conjunctiones. Et Jo. Grammaticus Dissyllaba apud nos in acutum tonum desinentia, Æoles gravi tono proferunt : ut, σόφος pro σοφός, φίλαις pro φιλαίς, ἴτας : ἰράτα pro ἱρατὰς, βασίλευς pro βασιλεύς. Idem fit, si pronomen σος, cum articulo coalescat : ut, ὄσος pro ὁ σὸς, ἄσα pro ἁ σὰ, τόσον pro τὸ σόν.
      - *Perispomenon* mutant Æoles in Paroxytonon : ut, φρόνω pro φρονῶ, γέλαις pro γελᾷς, ἄμμιν pro ἡμῖν, χέῤῥας pro χεῖρας.
      - *Oxytonon* mutant Æoles in properispomenon : ut, λεῦκος pro λευκός, θῦμος pro θυμός, χῶλος pro χωλός.
    - *Antepenultimam.* Ex oxytono faciunt Æolii proparoxytonum : ut, πόταμος pro ποταμός, ἄπαλος pro ἀπαλός, κάλον pro καλόν, ὄμφαλος pro ὀμφαλός.
  - *Penultima* in Antepenultimam : nimirum, Ex paroxytono et properispomeno faciunt proparoxytonon Æoles : ut, χρύσεον pro χρυσέον, τίθεισι pro τιθεῖσι, δίδοισι pro διδοῖσι : βασίλεως, pro βασιλέως, βασίληος pro βασιλῆος.
  - *Antepenultima in*
    - *Penultimam.* Proparoxytonon mutant Æolii in paroxytonon : ut, [illegible] pro [illegible].
    - *Ultimam.* Ex Proparoxytono formant Æoles oxytonon : ut, ἰφαλὸς pro ἴφαλος.
- *Non movent, sed mutant :* nimirum
  - *Oxytonon* mutant Æoles in perispomenon, et ut ait Jo. Grammat. et alii Monosyllaba longa circumflectunt : ut, ῥῶξ pro ῥώξ, Ζεῦς pro Ζεύς, χῶν pro χών. Sic, dicunt ἐγῶν pro ἐγώ.
  - *Properispomenon* mutant in paroxytonum : ut, φάραξ pro φᾶρος.

C. Ut verò has ipsas generales literarum mutationes ad speciales partium orationis classes adhibeamus, consideranda sunt partes singulæ :

- ARTICULUS. Ergo
  - *Præpositivum* Æoles eodem pacto inflectunt, quo nomen cui præponitur : ut, τᾶν μουσᾶν pro τῶν μουσῶν.
  - *Postpositivus* amittit Æolicè σ : ut, ὃ pro ὅς. Unde compositum ὅτις pro ὅστις.
  - *Compositivus* genitivum habet Æolicè ὅττω pro ὅτου, ὅτω. Ait scholiastes Sophoclis, Æolias accusativum ὅττω in utroque genere usurpare, quemadmodum Attici του et τῳ.
- NOMEN ratione accidentium
  - *Speciei.* Ergo
    - *Patronymica* in δης efferunt Æolii per αδιος, ut, Ὑῤῥάδιος pro Ὑῤῥάδης.
    - *Numeralia* suo more formant Æoles, ἴα dicunt pro μία, τέρτος pro τρίτος, hinc Latinorum tertius, τέρτα pro τρίτα, πέσσυρες pro τέσσαρες, πέσσυρα pro τέσσαρα, πέμπε pro πέντε.
  - *Generis.* Masculinum in fœmininum mutant Æoles : ut, ἡ αἰθὴρ pro ὁ αἰθήρ, ἡ ἀὴρ pro ὁ ἀήρ.
  - *Numeri.* Duali numero non utuntur Æolii, ait Corinthus, ut nec Romani, qui ab iis sunt deducti.
  - *Declinationis.* De qua vide signum F.
- RELIQUA Pronomen *G.* Verbum *H.* Participium *I.* Adverbium *K.*

E. *Declinationis Æolicæ varietas deprehenditur ex nominum*

- *Terminatione*, quam diversam ab usu communi formare solent. Mutant enim
  - Ας neutrum in Ος: ut, τὸ ἶδος pro ἶδας, αἶος pro αἶας.
  - Ευς in Αν: ut, ζὰν, ζανὸς, pro ζεύς.
  - Ην in Εις: ut, μεὶς, mensis, pro μήν.
  - Ις in Ος: ut, τὶς pro τίς.
  - Υς, adjiciendo Ος: ut, μάρτυρος pro μάρτυς, à cujus Genitivo μάρτυρος, fit novum nomen.
  - Ος in
    - Αξ: ut, φέρμαξ pro φῶρος.
    - Ος: ut, ἄνις pro ἄνις, ἴσως pro ἴσως.
  - Ωρ in Ος: ut, ἶδος pro ἶδωρ.
  - Ων in Ος: ut, ἄγωνος pro ἄγων: nimirum à genitivo ἄγωνος novum nomen ducentes.
  - Ως in Ος: ἔρος, ἔρω, pro ἔρως, ἔρωτος.
- Casibus, qui variant in Declinationum speciebus tum
  - *Simplicibus:*
    - *Prima:*
      - *Nominativus* singularis *Æolicè* desinit in α: ὁ ἀρχύτα pro ἀρχύτας, ἱδραγέτα pro ἱδραγέτας, ἱππηλάτα pro ἱππηλάτης, ἱππότα pro ἱππότης. Ab his Nominativis Æolicis Latini suos fecêre, Propheta, Bibliopola, Geometra, Scytha, &c. Eustathius Poëtas ait Nominativum primæ simplicium in ας et ης formare ut vocativum: ut, ἀρχέτα pro ἀρχέτας, ὁ μητιέτα pro μητιέτης, ὁ Θυέστα pro Θυέστης. Quod si sciatur Æoliorum esse proprium, cur non dicantur potius Æolicè loqui Poëtæ, quam Poëticè? Inquiunt nonnulli vocativum loco nominativi usurpari: quod improbat Caninius, versiculo epigrammatis quem citat Eustathius, πατὴρ δέ μ' ἔφυσε νεσαίας. Potuisset enim in fine versus νεσαίας dici, nullo obstante metro.
      - *Genitivus* singularis Æolicè desinit, vel in ω, vel in αο: ut, αἰνείδω pro αἰνείδου, αἰνείαο pro αἰνείου.
      - *Genitivus* pluralis per epenthesin acquirit Æolicè α: ut, αἰνειάων pro αἰνειῶν.
      - *Dativus* pluralis per Æolicam paragogen assumit, ut apud Atticos, iota: ut, λεπταῖσι pro λεπταῖς.
      - *Accusativus* pluralis per syncopen Æolicam amittit nonnunquam ex diphthongo ι: ut, τιμὰς pro τιμαῖς, ὥρας apud Hesiodum pro ὥραις.
    - *Secunda:*
      - *Genitivus* pluralis per epenthesin Æolicam accipit ο: ut, θεόων pro θεῶν.
      - *Dativus* pluralis apud Æolicos acquirit iota. Ait enim Antesignanus: Dativis pluralibus cujuscunque declinationis in σ desinentibus, Atticè, Ionicè, Æolicè additur iota: ut, πτυχαῖσι pro πτυχαῖς.
      - *Accusativo* plurali Æoles inserunt iota servato tono: ut, καλοὶς pro καλὰς, σοφοὶς pro σοφάς.
    - *Tertia:*
      - *Genitivus* singularis Æolicè ου mutat in ω: ut, τῶ λόγω pro τοῦ λόγου.
      - *Dativus* singularis apud Æolas iota subscriptum non habet: ut, τῶ λόγω pro τῷ λόγῳ: ut ita Genitivus et Dativus sint similes.
      - *Dativus* pluralis, teste Jo. Grammat. apud Æolas acquirit iota per epenthesin: ut, τοῖς λόγοισι pro τοῖς λόγοις.
      - *Accusativus* pluralis ου mutat Æolicè in ω, vel secundum alios etiam in οι: ut, τὼς λόγως pro τοὺς λόγους, τοῖς νόμοις pro τοὺς νόμους.
    - *Quinta:*
      - *Nominativus:*
        - *Monosyllaba* in αις resolvuntur per diæresin, mutato et transposito tono: ut, πάϊς pro παῖς, δάϊς pro δαΐς. Jo. Grammaticus.
        - *Masculina* in ας acquirunt Æolicè iota: ut μέλαις pro μέλας. Non tamen αἶας pro ἄας dicitur, ne duæ vocales duriter coincidant, teste Corintho.
      - *Genitivus* in ις fœminina per δος declinata, amittunt Æolicè δ, in reliquis quoque casibus: ἀρτέμιος pro ἀρτέμιδος, μήνιος pro μήνιδος, σφραγῖν pro σφραγῖδα, κνῆμιν pro κνημῖδα.
      - *Vocativus* nominativorum in ων, desinit Æolicè in ω, accentu non retracto, sed servato: ut, λείμων, ὦ λείμω pro λεῖμον: ἀπόλλων, ὦ ἀπόλλω pro ἄπολλον: χελιδὼν, ὦ χελιδὼ pro χελιδόν.
      - *Dativos* plurales Æolii formant à Genitivo singulari, ος vertendo in εσσι: ut, ἀνδρὸς, ἄνδρεσσι pro ἀνδράσι: γυναικὸς, γυναίκεσσι pro γυναιξί: τρωὸς, τρώεσσι pro τρωσί, ἄνακτος, ἀνάκτεσσι pro ἄναξι. Item pro dativis pluralibus 5. simplicium, Æoles usurpant dativos tertiæ: ut, πάθημα, παθημάτοις pro παθήμασι. Apud Eustath. μὴ καταγελᾶτε τοῖς ἐμοῖς παθημάτοις.
  - *Contractis:*
    - *Prima:*
      - *Genitivum* singularem contrahunt Æoles in εος: ut, Δημοσθένεος pro Δημοσθένους. Nonnunquam etiam à communi detrahunt sigma: ut, Σωκράτου pro Σωκράτους. Utramque volunt Doriensium esse nonnulli.
      - *Vocativus* Nominativi in ης, Æolicè desinit in η: ut, ὦ σώκρατη pro ὦ σώκρατες.
    - *Secunda:* Æoles genitivi penultimum iota secundum aliquos in ο vertunt: quod aliàs Ionibus adscribitur: ut, πόλεος pro πόλιος.
    - *Tertia:*
      - *Æoles* in hac declinatione retrahunt accentum: ut, βασίλευς pro βασιλεὺς, βασίληος et βασίληα pro βασιλῆος et βασιλῆα.
      - *Genitivus* singularis nonnunquam etiam Doribus similis est apud Æolas: ut, βασιλῆς pro βασιλῆος.
    - *Quarta:*
      - *Genitivus* singularis Æolicè desinit in ως, ut, λητῶς pro λητοῦς.
      - *Accusativus* singularis Æolicè in ων desinit, quemadmodum Ionicè in ουν: ut, λητῶν pro λητώ: vel etiam retracto tono λήτω.
      - *Numerus* pluralis Æolicè secundum quintam simplicium in nonnullis flectitur, quod tamen alii Poëticum esse inquiunt, ut, αἱ κλῶθες, ταῖς κλωσὶ pro αἱ κλωθοὶ, κλωθοῖς.

G.

Pronominum Æolicæ proprietates nonnullæ communes sunt iis nominibus, quibus cum declinationis modo conveniunt: ut ἡμέων pro ἡμῶν, ἡμέες pro ἡμεῖς. Nos de iis loquemur tantùm, quæ singulis eveniunt:

- Ἐγὼ in
  - *Nominativo* Æolicè circumflectitur: ut, ἐγῶ et ἐγῶν.
  - *Genitivo* habet ἐμεῦ et μεῦ, ut apud Dores, pro μοῦ.
  - *Duali*, ἄμμε pro νῶϊ, νῷν.
  - *Plurali Nominativo*, ἄμμες pro ἡμεῖς: ἀμμέων et ἀμμέων pro ἡμῶν: ἄμμι et ἄμμιν pro ἡμῖν: ἄμμε et ἄμμας pro ἡμᾶς.
- Σὺ in
  - *Nominativo* Æolicè habet τὺ pro σύ.
  - *Genitivo* σεῦ et τεῦ pro σοῦ, ut apud Dores.
  - *Duali* ὔμμε pro σφῶϊ σφῷ.
  - *Plurali* ὔμμες pro ὑμεῖς: ὑμμέων et ὑμμέων pro ὑμῶν: ὔμμι et ὔμμιν pro ὑμῖν: ὔμμας pro ὑμᾶς.
- Οὗ in
  - *Genitivo* habet Æolicè εὗ pro οὗ. Cyprii pro οὗ per digamma Æolicum, ϝίς dicunt. Hoc cum scribatur à nonnullis per γ simplex, γίς, erratum esse videtur, digamma Æolici non animadverso. Et Caninius Hesychium malè ait multa per gamma scribere, quæ per digamma debebant: ut, γελλάς, γισχίς, γεκάμενος, quæ scribi debebant ϝελλάς, ϝισχίς, ϝεκάμενος.
- Σὸς cum suo articulo coit, retracto tono: ut, ὦνς pro ὁ σὸς, ὦν pro ὁ σὸ, τὤν pro τὸ σόν.
- Ἡμέτερος, α, ον, Æolicè ἄμος, ἄμα vel ἄμη, ἄμον.
- Ὑμέτερος, α, ον, Æolicè habet ὔμος, ὔμα vel ὔμη, ὔμον.
- Αὐτὸς in Accusativo omnis generis et numeri habet Æolicè μίν.
- Ἐκεῖνος efferunt Æoles per aphæresin, dicentes κῆνος.

H.

In verbis quoque suos habent idiotismos Æoles. Consideranda sunt accidentia eorum:

- *Conjugatio*, quæ à natura thematum dependet. Heic ergo vel
  - *Mutant* Characteristicas literas Æoles:
    - Σω in
      - Ξω. Etenim verba primæ circumflexorum, per ξω efferunt Æolii, teste Caninio: ut, ἀδικήξω pro ἀδικήσω.
      - Ζω: ut, ῥέζω pro ῥέω. Hinc in Aor. ἔρξεν. Ait Antesignanus, διάσθαι dici Poëticè pro διᾶσθαι, διζήμαι pro δίζημαι.
    - Πτω in Σσω: ut, ἔσσω pro ἔπτω, πέσσω pro πέπτω.
    - Σσω in Ζω: ut, ταράζω pro ταράσσω. Unde creditur ζ non solùm valere σδ sed et duplex σσ.
  - *Nova themata* fingunt. Nam à verbis circumflexis omnium conjugationum Æoles nova verba in μι formant; ut, Ὁρέω, ὄρημι: νοέω, νόημι: δαμάω, δάμαμι: γελάω, γέλαμι: ἀλιθρέω, ἀλιθρήμαι: δαμιόω, δαμίωμι. Nonnunquam geminant initium: ut, ἀχέω, ἀκάχημαι: ἀλάω, ἀλάλημαι: πλάω, πλῆμι, πίμπλημι: ἀλιτέω, ἀλαλίτημαι.
  - *Metaplasmo* themata communia aliter efferunt ratione penultimæ: ut, φθίῤῥω dicunt pro φθείρω, &c.
- *Tempora*: quorum observandum vel et
  - *Initium*, seu Augmentum: quod vel
    - *Tollunt*. Augmentum quandoque abjicitur Æolicè, in verbo tantùm Passivo, ait Caninius: ut, δέχαται pro δεδέχαται, βλῆται pro βέβληται, ἔρθαι pro ἦρθαι, ἐλέγμην pro ἐλελέγμην. Ita in optativo λελύμην pro λελῦμαι apud Homerum, idem quod λελυμένος εἴην. Pro ἔφη etiam dicere videntur φῆ, φῆς, φῆ.
    - Mutant
      - *Ad* augmentum ει, resolutum ex ε, addunt Æoles υ: ut in Aor. 2. εὔαδε pro ἔαδε, quod dictum est pro ἧδε, placuit, ab ἅδω.
      - *Verbis* à ρ incipientibus, dicunt βρέξα pro ἔρρεξα. Hinc apud Pindarum βρόφος, quod Caninius Æolicum esse dicit.
  - *Finis, tum etiam Penultima omnium Generum*
    - *Activi* et ejus Modorum.
      - *Indicativi*, de quo, ut et de Imperativo et Optativo, consule sign. L.
      - *Subjunctivi*. Æoles secundæ personæ singulari addunt per paragogen θα: ut, ἐθέλῃσθα pro ἐθέλῃς, ἔλθῃσθα pro ἔλθῃς, εἴπῃσθα pro εἴπῃς, ᾖ, ᾖς et Æolicè ᾖσθα.
      - *Infinitivi*
        - *Barytonorum* ειν Æoles in ην vel εν transformant: ut, τύπτην vel τύπτεν pro τύπτειν, idque Dorum more, ποιὲν pro ποιεῖν. Dicunt nonnulli Æolios ην usurpare in Præsenti et Futuro primo duntaxat.
        - *Circumflexorum* ειν Æoles vertunt in ης, quamvis etiam in ν et εν aliquando: ᾶν autem in αις vel ᾶις, ῶν in ως et ων: ut ποίης pro ποιεῖν: item ποίην aut ποίεν pro ποιεῖν: γελᾶις, et γελᾶν pro γελᾶν: χρύσως et χρύσων pro χρυσοῦν. Hesiodus ait ἀρήμεναι pro ἀρᾶν, ut ita etiam in ημεναι Æolicè desinere videri possit.
        - *Perfectum* quintæ conjugationis, habens ε in Penultima Præsentis, α mutat Æolicè in ο, et tonum retrahit: ut, τέτροφθαι pro τετράφθαι, à τρέπω.
    - *Passivi*. Etenim
      - *Prima* pluralis in μεθα ab Æolibus terminatur in μεσθα et μεσθεν: ut, λεγόμεσθα, vel λεγόμεσθεν pro λεγόμεθα.
      - *Doricum* ντι Æolicè amittit ν: ut, ποιεῦται pro ποιεῦνται.
      - *Imperfectum* per epenthesin trium literarum ατα, efferunt Æoles, abjecto augmento: ut, τυπτατόμην pro ἐτυπτόμην.
      - *Præteriti* perfecti penultima α frequenter abit Æolicè in ο: ut, ἔφθορμαι pro ἔφθαρμαι, μέμορμαι pro μέμαρμαι.
      - *Verba* in μι primæ conjugationis ε penultimam in Imperfecto retinent Æolicè: ut ἐκαλέμην pro ἐκαλήμην, ἐφιλέμην pro ἐφιλήμην.
      - *Aoristi* utriusque tertia pluralis Æolicè formatur à prima singulari mutata ultima in ν, quod etiam fit à Doriensibus: ut, ἐτύφθεν pro ἐτύφθησαν, ἔτυπεν pro ἐτύπησαν. Ait Eustathius fieri à prima plurali, per syncopen in duarum literarum η et μ, ab ἐτύφθημεν nimirum, ἐτύφθεν, ab ἐτύπημεν, ἔτυπεν.
      - *In* Optativo Aoristo 2. Æoles pro θείημεν, θεῖε, θεῖτε, dicunt θεῖεν, θεῖς, θεῖτε.
      - *In* Infinitivo verba quintæ baryton. quæ habent ε in penultima præsentis, revocant tonum in tertiam à fine, α in ο mutando: ut, τέτροφθαι pro τετράφθαι, à τρέπω: μέμορθαι pro μεμάρθαι à μείρω.
    - *Medii*: eadem nimirum quæ in duobus jam dictis, quatenus scilicet cum iis terminationum similitudine convenit. Exempli gratia:
      - *Prima* pluralis in μεθα, α ultimam Æolicè in ε mutat, sumpto nonnunquam per paragogen ν: ut, ἐταξάμεθε pro ἐταξάμεθα, ἐτυψάμεθεν pro ἐτυψάμεθα.
      - *Doricum* ντι hic quoque ν amittit Æolicè: ut, ταξεῦται pro ταξεῦνται, ποιεῦται pro ποιεῦνται.
      - *Secunda* persona singularis Æolicè acquirit θα: ut, εἴπασθα, et per syncopen εἶσθα pro εἶπας.
      - *Imperfectum*, et Aoristi, ut in Activo, per epenthesin recipit tres literas ατα abjecto augmento: ut, τυπτατόμην, τυπτάτου, τυπτάτετο, τυπτάσαντο, pro ἐτυπτόμην, ἐτύπτου, ἐτύπτετο, ἐτύπτοντο: ἱλάσκατο pro ἱλάσατο.
- *Figura*. Heic ergo
  - *Syncope* frequenter utuntur Æoles, teste Plutarcho: ut, ἀββάλλειν pro ἀναβάλλειν, καμμαθέναι pro καταμαθέναι.
  - *Tenues* non vertunt in aspiratas Æolii: ut, ἀπεχῶται pro ἀφεχῶται. Nam ignorant aspirationem.

H.
Reliquorum modorum Activi generis ratio itidem habenda est.

- Indicativi: cujus observanda tempora.
  - Præsens:
    - Secunda et tertia persona Præsentis et Futuri ει mutat Æolicè in η, iota non subscripto: ut, τύπτης pro τύπτεις, τύπτη pro τύπτει.
    - In nonnullis verbis secunda persona singularis præsentis Indicativi, sed et aliorum Modorum et Temporum Æolicè acquirit θα: ut, εἶσθα pro εἶς, ab εἶμι, eo. Huc spectare videtur χρῆσθα, quod Æolicè dicitur pro χρή: quamvis id Varinus Doricum esse velit.
    - Dorica in ευ Æoles formant abjecto ν: ut, ποιεῦτι pro ποιεῦντι.
    - Verba secundæ circumflexorum contractionem in α resolvunt Æolicè, iota non subscripto sed adscripto: ut, γελάις pro γελᾷς, γελάι pro γελᾷ.
    - Primæ conjugationis in μι, η in ε mutatur Æolicè, μ geminato: ut, τίθεμμι pro τίθημι, φίλεμμι pro φίλημι. In tertia plurali τίθεντι pro τιθεῖσι. In duali autem, et in prima et secunda plurali retinet η, φίλητον, φίλημεν, φίλητε. Sic Caninius.
    - Secunda in μι penultimam η mutat Æolicè in αι: ut, γέλαιμι, γέλαις, γέλαι, pro γέλημι à γελάω.
    - Tertia pluralis Dorica verborum in μι, accentum transfert Æolicè in antepenultimam: ut, τίθεντι pro τιθέντι, ἵσταντι pro ἱστάντι, δίδοντι pro διδόντι, ζεύγνυντι pro ζευγνύντι.
    - Εἰμὶ Æolicè habet ἔμμι, et in tertia plurali ἔντι pro εἰσί.
    - Φημὶ in tertia plurali habet Æolicè φαισὶ pro φασί. Æoles etiam per aphæresin auferunt φ: et dicunt ἠμί, ἦς et ἦσθα, ἠσὶ et ἠτί.
  - Imperfectum:
    - Totum singularem numerum Imperfecti et Aoristi utriusque Activi et Medii generis formant Æoles in σκον, σκες, σκε, primum pluralem in σκομεν, tertiam in σκον: hoc est, per epenthesin ultimæ syllabæ præmittunt tres literas: ut, τύπτεσκον, τύπτεσκες, τύπτεσκε, τυπτέσκομεν, τύπτεσκον: ποίεσκον, ποίεσκες, pro ἐποίουν, &c. ἔσκον, ἔσκες, ἔσκε, pro ἦν verbi substantivi.
    - Tertia persona in ει desinens Æolicè aliquando per η effertur: ut, ἐφίλη pro ἐφίλει, ἤιη pro ἤιει.
    - Secunda singularis acquirit nonnunquam Æolicè θα: ut, ἦσθα pro ἦς, ἔφησθα pro ἔφης.
  - Plusquamperfect. Secunda persona, ut in Imperfecto, Æolicè nonnunquam acquirit θα: ut, ᾔδησθα pro ᾔδης.
  - Aoristus uterque formatur Æolicè, ut Imperfectum: ut, τάξασκον, τάξασκες, τάξασκε, ταξάσκομεν, τάξασκον. τάγεσκον, τάγεσκες, τάγεσκε, ταγέσκομεν, τάγεσκον.
  - Futurum:
    - Quintæ barytonorum in ρω et λω Æolicè inseritur σ: ut, σπέρσω pro σπερῶ, ψάλσω pro ψαλῶ.
    - Secunda et tertia singularis Æol. mutatur in η, ut in præsenti dictum, ut, τάξης pro τάξεις, τάξη pro τάξει.
    - Doricum ευ Æolicè amittit ν: ut, σπευσεῦτι pro σπευσεῦντι, ταξεῦτι pro ταξεῦντι.
- Imperativi. Hic Æoles retinent penultimam longam in verbis in μι: ut, τίθητι τιθήτω, pro τίθετι τιθέτω, ἴσταθι pro ἵσταθι, δίδωθι pro δίδοθι.
- Optativi.
  - Præsens primæ circumflexorum contrahitur Æolicè in οιν: ut, ποιοίν, ποιοίς, ποιοί pro ποιοῖμι. Ab ἀξιῶ autem tertiæ circumflexorum, venit etiam ἀξιοίν pro ἀξιοῖ, ut rectè annotat Crusius: quod tamen Atticum esse potest. Ait enim Aristot. 3. de cœlo cap. ult. ὅπως ἂν εἴ τις ἀξιοίη. Antesignanus dicit Æoles sequi Dorienses terminando Optativum in ῳν: ut, ποιῴν pro ποιοῖμι, χρυσῴν pro χρυσοῖμι.
  - Secunda persona acquirit nonnunquam Æolicam θα: ut, κλαίοισθα pro κλαίοις, στρέφοισθα pro στρέφοις.
  - Aoristus primus Æolicè inflectitur per εια, ειας, ειε: ut, τύψεια, τύψειας, τύψειε, pro τύψαιμι: quam formam Eustathius communem factam esse dicit. Scribit Corinthus, primam singularem et tertiam pluralem esse Æolicam: secundam et tertiam Atticorum. Alii omnium personarum formationem ambobus relinquunt. Annotat Caninius in solo duali Atticos et Æolios nihil mutare.
- Infinitivi.
  - Barytona in ειν terminant Æol. in ην, accentu retento vel translato: ut, τύπτην pro τύπτειν, ἰδῆν vel ἴδην pro ἰδεῖν.
  - Primæ conjugationis circumflexa in ειν terminant Æoles in ης vel ην iota subscripto vel neglecto, accentu quinetiam retento vel translato: ut, ποίης vel ποιῆν, pro ποιεῖν, φρονῆν vel φρόνην pro φρονεῖν.
  - Secundæ conjugationis circumflexa in αν, iota ad latus scripto, Æoles vel contractè efferunt, vel solutè per diæresin, ν quandoque in ς mutato, sæpiùs etiam translato tono: ut, γελᾶιν vel γελάιν vel γελάις, vel γέλαις pro γελᾶν.
  - Tertiæ conjugationis circumflexa in οῦν, terminant Æoles in ως vel ων, accentu retento vel translato: ut, χρυσῶς χρυσῶν, χρύσων pro χρυσοῦν.

I.
Participii Æolismi conveniunt partim cum

- Nominibus, quibuscum easdem recipiunt formas declinationum: ut, τυπτοντάων pro τυπτοντῶν, τετυφμένοισι pro τετυφμένοις, τῶ ταξαμένω pro τῷ ταξαμένῳ, &c. Ita quoque τύψαις dicunt pro τύψας.
- Verbo in
  - Initio, ratione augmenti. Nam Æoles, ablato incremento, tonum in antepenultimam transferunt: ut, βλήμενος pro βεβλημένος, δέγμενος pro δεδεγμένος.
  - Fine. Ergo.
    - Fœmininorum ου circumflexum Æolicè mutatur in οι, teste Antesignano: ut, ἰδοῖσα pro ἰδοῦσα.
    - Perfecti ultima Æolicè mutat ς in ν translato tono: ut, τετύφων pro τετυφώς.
    - Ejusdem characteristicam Æoles nonnunquam negligunt: ut, τεθνεὼς pro τεθνηκώς.
    - Prima circumflexorum in ων Æolicè in εις abit, quasi esset verbum in μι: ut, ποιεὶς pro ποιῶν, φιλεὶς pro φιλῶν, ἀεὶς pro ἄων. Sic εἰς pro ὤν, ab εἰμι. Hoc scribunt nonnulli: sed non animadvertunt, participium illud esse non verbi circumflexi ποιέω ποιῶ, sed verbi in μι, ποίημι, quod à circumflexis Æoles frequenter derivant.
    - Secunda circumflexorum pro ων Æolicè habet αις: ut, γελαὶς pro γελῶν, ἰλαὶς pro ἰλῶν. Alii hoc Doribus tribuunt.

K.
Quæ cæteræ sunt partes orationis, parum variant Æolicè:

- Adverbium. Quæ desinunt in θεν, ν abjecto, mutant ε in α: ut, ὄπισθα pro ὄπισθεν, ἔνθα pro ἔνθεν, ὕπερθα pro ὕπερθεν.
- Præpositio. Dicunt Æoles ἀμφεὶ pro ἀμφί, ζὰ pro διὰ, πρὲς pro πρός.

D.
Plurium autem dictionum connexio Æolica heic considerari potest, vel

- Orthographica, quando diversæ dictiones quæ dividendæ erant junguntur, contractione vel
  - Intercedente. Sic mutatur ΟΑ in
    - Ω: ut, ὤλλος pro ὁ ἄλλος.
    - ΟΥ: ut, τοὔλλο pro τὸ ἄλλο.
  - Non intercedente, literis nonnullis mutatis et ablatis: ut, κάδδε pro κατὰ δὲ: ζαπαντὸς pro διὰ παντός: ὧς pro ὁ εἷς, solo accentu et spiritu mutato.
- Syntactica, quando constructio genuina variat, per enallagen
  - Partium orationis. Participiis verborum loco utuntur Æoles: ut, καρπῷ βρίθοισα pro βρίθεται.
  - Accidentium, Casus.
    - Dativum pluralem tertiæ simplicium usurpant Æoles pro accusativo ejusdem numeri: ut, τὰς τίμαις pro τὰς τιμάς. Hoc ideo fit quia gaudent τροπῇ τοῦ ν in ι.
    - Vocativo primæ simpl. utuntur Æoles loco Nominativi: ut, ἱππότα Νέστωρ pro ἱππότης. An non hoc, quia Nominat. eam terminant in α? Ait H. Steph. Quod Philoponus Atticorum esse perperam tradidit, id Eustathius de Æolibus et Bœotis refert.

In POETARUM describenda licentia, eorum duntaxat meminerimus, quæ præter alias dialectos, et usum communem metri causa diversimodè extulerunt. Ergo Tempora verborum in σκον, σκες, σκε terminare frequenti consonantium diplasiasmo gaudere, non Poëtarum licentiæ est, sed utramque Æoliorum consuetudinis. Ita dativorum pluralium quintæ simplicium à nominativo formationem Ionibus et Æolibus relinquemus, et id tantùm Poëticum censebimus, quod diversarum Græciæ nationum Poëtæ, communi licentiâ, præter usum vulgarem Oratorum, Historicorum, Populi metri constituendi gratiâ adhibebant. Ergo hic quoque generalissima divisione considerabimus et

- Voces ipsas, quatenus à soluta lingua diversæ sunt: vel
  - Significationes vocum Poëticas easque multatis aliquot scholarum schematismis exempli gratiâ determinabimus:
    - Metaphora. Sic θάλλειν florere significat: Poëticè gaudere, θάλλειν. Δόμος, domus est: apud Hesiod. dolium: Καλιά, nidus: Poët. domus. Φυή, natura, vel indoles: Poët. ætas.
    - Metalepsi. Sophocles per ἄργυρον, argentum, significat avaritiam. Ait Homerus ἔῤῥε κακὴ γλήνη, pereat timida virguncula. Cum enim γλήνη, significet κόρην, pupillam, et κόρη quandoque virginem: per metalepsin voci γλήνη, eandem virginis significationem tribuit.
    - Synecdoche. Ὀφρύς, supercilium, apud Homer. totum caput significat. Δρῦς, quercus: Poët. non rarò quævis arbor, ut etiam vitis dicatur δρῦς εἰνοχίτων. Hesiodus voce πηδάλιον temo, omne rusticum instrumentum intelligit.
    - Metonymia. Apud Homer. Apollo δῶκε τόξα Pandaro: id est, τοξικὴν ἐμπειρίαν. Per Δήμητρα Cererem, intelligunt Poëtæ fruges. Per μούσας, quæ Deæ sunt tutelares liberalium artium, Artes ipsas.
    - Catachresi. Hesiodus per βασιλῆα, regem, abusivè quemvis judicem intelligit.
    - Periphrasi. Jovem vocant Poëtæ μακάρεσσιν ἀνάσσοντα beatis imperantem. Musas τέκνα Διὸς, filias Jovis. Cycnum παῖδα Ἐνυαλίου ἄνακτος, filium regis Martis. Invisibilem appellant ἠέρα ἑσσάμενον, aëre indutum.
  - Una duntaxat, tum
    - Omnino. Κρίζε, stridebat, λίγξε, Poëtica verba esse videntur, per onomatopœiam facta. In compositionibus, inprimis licentiam suam exercuerunt Poëtæ. Λακκόπλουτος, ex fossa locupletatus: quam vocem Plut. in Aristid. vita, ex Comicis adducit. Κρημνοφρασιλοβήμων, gravibus et sesquipedalibus verbis utens, apud Aristoph. legitur. Ψαμμακοσιογάργαρα, innumera et infinita. Huc referri potest Hegesandri Epigramma, quod extat apud Athenæum lib. 4. adversus Philosophos.

      Ὀφρυανασπασίδαι, ῥινεγκαταπηξιγένειοι,
      Σακκογενειοτρόφοι, καὶ λοπαδαρπαγίδαι,
      Ἱματανωπερίβαλλοι, νηλιποκαιβοτρόχαιοι,
      Νυκτιλαθραιοφάγοι, νυκτιπάται πλάγιοι,
      Μειρακιεξαπάται καὶ συλλαβοπευσιλαβηταί,
      Δοξοματαιόσοφοι, ζητareτάδαι.
    - Ex parte, quod extenduntur in
      - Specie: adhibitis iis, quæ generatim dicuntur, ad singulas Orationis partes. Vide sign. A.
      - Genere, ratione tum
        - Orthographiæ, quatenus vox aliqua ad metrum aptius constituendum literis
          - Augetur
            - Initio, tum Litera, Γ: ut, γέντο pro ἕντο. tum Syllaba, Α: ut, ἄεσα pro ἆσα. Ε: ut, ἐείκοσι pro εἴκοσι. Πρό: ut, προπάροιθεν pro πάροιθεν.
            - Medio, tum Litera ι, quo frequenter utuntur: ut, ἀγεινέω pro ἀγινέω, γελοίω pro γελόω, εἴρω pro ἔρω. Υ: ut, ἀχεύω pro ἀχέω. Κ: ut, ἰκχὼς pro ἰχώς. Σ: ad ε aut aliam vocalem brevem adjiciunt, si plures in eodem composito occurrant: ut, θεόσδοτος pro θεόδοτος, ἀνάσπαλος pro ἀνάπαλος. tum Syllaba, Α: ut, κεράατος pro κέρατος. Σ: ut, γενέσθαι pro γενέσθαι. ΕΙ: ut, θαμειὸς pro θαμὸς, ἀραιὸς pro ἀρὸς. Η: ut, δηΐος pro δάϊος.
            - Fine, Syllaba, Ι: ut, ἢ pro ἦ. Θεν: ut, πάροιθεν pro πάρος. Ο: ut, μέσσον pro μέσον, à nomine μέσος. Φι: ut, στρατόφι pro στρατοῦ.
          - Minuitur
            - Initio, Litera, Σ: ut, κεδάννυμι pro σκεδάννυμι. Syllaba, Ε: ut, πέπτανται pro ἐπέπτανται.
            - Medio, Litera, Ι: ut, ἀγέρω pro ἀγείρω. Υ: ut, Οἰδίπος pro Οἰδίπους, in compositis à ποῦς: Γ: ut, φάρυξ pro φάρυγξ. Δ: ut, μόλιβος pro μόλυβδος. Λ: ut, Ἀχιλεὺς pro Ἀχιλλεύς. Syllaba, Α: ut, ἔλασας pro ἠλάσας. Ε: ut, ἔπλε pro ἔπελε, δότε pro δίδοτε. Ο: ut, τίπτε pro τίποτε, δύσπαλος pro δυσόπαλος. Ω: ut, ἑκάτερθεν pro ἑκατέρωθεν. Κα: ut, δεδέγμαι pro δεδέκαμαι, ἴκμενος pro ἱκόμενος. Νε: ut, ἀμείνω pro ἀμείνονα. Ρι: ut, ἔξαπινες pro ἐξαίφνης. Συ: ut, δάσκιον pro δασύσκιον.
            - Fine, Litera, Ν: ut, πρόσθε pro πρόσθεν. Σ: ut, πολλάκι pro πολλάκις. Syllaba, Α: ut, ἀλκὶ pro ἀλκῇ. Ε: ut, λῖν pro λίαν, ἄνακτ pro ἄνακτα, ab ἄναξ, ἄνακτος. Ου: ut, ἦρ pro ἦρος. Μα: ut, τρέφε pro τρέφομαι.
          - Mutatur, per ἀντιστοιχίαν. Vide sign. B.
        - Prosodiæ. Poëtæ enim
          - Quantitatem syllabarum metri gratia mutant, longas corripiunt, breves producunt, ancipites vel corripiunt vel producunt tantum: de quo consulantur libelli ea de re scripti.
          - Accentus etiam mutant, et ex inflexis acuta faciunt in dativis pluralibus pronominum: ut, ἧμιν pro ἡμῖν, ὕμιν pro ὑμῖν. Præterea omnes præpositiones dissyllabæ postpositæ suis nominibus transferunt tonum apud Poëtas: ut, ἐμῶν μέτα. Sed in oratione soluta περὶ duntaxat postponitur nominibus, et tonum transfert: ut τούτου πέρι. Sic Varennius.
          - Spiritum asperum quandoque relinquunt literæ ρ in medio dictionis, quando prima ρ metri causa abjicitur: ut, ἄρηκτον pro ἄῤῥηκτον, ab ἄῤῥηκτον.
          - Apostrophos negligunt: ut, ἀποφαίνεσθαι pro ἀφοφαίνεσθαι.
  - Plures, de quibus consule sign. C.

- **B.** Mutant ergo literas Poëtæ tum
  - Forma, quatenus alia in aliam mutatur,
    - Vocalis
      - Una
        - A in O et Ω: ut, ὁρόω pro ὁράω, δρόω pro δράω. Nisi dicamus ο et ω post contractionem forinsecus Poëtice assumi.
        - E in
          - H: ut, ἀητὴς pro ἀέτης.
          - Ω: ut, τρωπάω pro τρέπω. Ejusmodi enim τρεπω ε in ω transmutitur.
        - H in
          - E: ut, ξερὸς pro ξηρὸς, [illegible].
          - EA: ἐάγω pro ἤγω. Hoc nonnulli Atticis adscribunt.
          - EY: ut ἄμευς pro ἄμης.
        - O in
          - H: ut, Θεητόκος pro Θεοτόκος. In compositis inprimis, ne tot breves concurrant.
          - OY: ut, οὐρεσχίους pro ὀρεσχίους.
        - Ω in O: ut, εὐρύχορος pro εὐρύχωρος.
      - Plures
        - EE in EI: ut, Δημοσθένει pro Δημοσθένεε.
        - EO in EY: ut, σπῆλευς pro σπῆλεος.
    - Diphthongus.
      - AI in H cum iota subscripto: ut, στῄω pro σταίω.
      - EI in
        - EÏ per diæresin: ut, θέϊος pro θεῖος.
        - EE: ut, ἐέργω per εἴργω.
      - EY in
        - EŸ per diæresin: ut, ἐΰζωος pro εὔζωος.
        - HŸ per diæresin: ut, ἠΰκομος pro εὔκομος.
      - H cum iota subscripto in HÏ per diæresin: ut, κληΐδιν pro κλῃδίν.
    - Consonantes. Tenues enim, mutæ, et aspiratæ abeunt in medias: ut, δείδεγμαι pro δεδείκαμαι, ἔγμαι pro ἴχμαι. Quamvis etiam γ medium in χ aspiratam abeat: ut, ἄνωχθι pro ἄνωγα.
  - Situ et ordine per
    - Metathesin: ut, ἔμμορα pro μέμορα, [illegible].
    - Hyperthesin: δρίφος pro δίφρος, ὑπείρεχω pro ὑπερέχω. Quamvis dici possit compositum esse à præpositione ὑπεὶρ Poëtica, et ἔχω abjecto augmento, pro εἴχω.
- **A.** Speciali examine affectionum Poëticarum, considerandæ sunt Orationis partes:
  - ARTICULUS
    - Præpositivus.
      - Liberum est Poëtis articulum servare integrum, etiamsi vox cui servit, dialecti alicujus formam induat: ut, τοῦ λόγοιο pro τοῖο λόγοιο, Gualtperius. τοῦ pro τίνος interrogativo Poëticè habet τεῦ vel τέο.
      - Dativus pluralis τοῖσδε Poëticè habet τοίσδεσι vel τοίσδεσσι.
    - Postpositivus. Pro ὅς dicunt ὅστε Poëtæ: item ἶ abjecto σ, quod alii Doriensibus tribuunt.
    - Compositus. Dicunt Poëtæ ὅτις pro ὅστις vel ὅττις. Item ὅτεω pro ὅτου vel ὅτω: ὅτινας pro οὕστινας.
    - Dativum etiam pluralem τοῖσδε, compositi ὅδε, efferunt adjecto σι: ut, τοίσδεσι vel τοίσδεσσι pro τοῖσδε.
  - NOMEN et ejus accidentia:
    - Qualitas. Adjectiva nova fingunt Poëtæ: ut, δότης, δότειρα: πρέσβυς, πρέσβειρα.
    - Species:
      - Comparativa et Superlativa. Hæc apud Poëtas vel
        - Usitata mutatur, per Syncopen: ut, πλέον dicunt Poëtæ pro πλεῖον: ῥήων pro ῥᾴων. Per Hyperthesin etiam: ut, χερείων pro χείρων, assumpto ε.
        - Nova fingitur, à
          - Positivis. Solent nonnunquam Poëtæ à nominibus adjectivis vel substantivis, vel aliis etiam partibus orationis, præter usum communem, novos formare comparativos et superlativos: ut κακώτερος, à κακὸς pro κακίων: φίλιστος pro φίλτατος à φίλος: θεώτερος à θεὸς apud Homerum. ἀρείων ab ἄρης, Mars, βέλτερος pro βελτίων, à βάλλω: μουνότατος, à μόνος, solus, &c.
          - Comparativis: ut, χερειότερος, vel χειρότερος, à χερείων. ῥηΐτερος, à ῥᾴων, ἀσσότερος ab ἄσσων, προτεραίτερος, à πρότερος, λωΐτερος, à λώων.
          - Superlativis: ut ἐσχατώτατος ab ἔσχατος: χειριστότερος à χείριστος.
      - Denominativa. Numeralia nonnunquam aliter efferunt Poëtæ: ut, δυὼ et δυοῖ pro δύο, teste Henrico Stephano. Antesignanus Poëtas ait δύο dicere per omnes casus, præterquam in dativo: pro communi δυοῖν, ipsi dicunt δυσὶ, et genitivum pluralem formant δυῶν. Dicunt etiam πίσυρες et πίσυρα, pro τέσσαρες et τέσσαρα: δυοκαίδεκα pro δώδεκα, τριηκόντα pro τριάκοντα, ut idem observat Antesignanus.
      - Patronymica.
        - In Patronymicis frequenter apud Poëtas occurrit epenthesis literæ α, si masculina fuerint: literæ verò ι, si fœminina: ut πηληϊάδης pro πηλείδης, καδμηΐς pro καδμίς.
        - Nonnunquam per Syncopen efferuntur Patronymica: ut, ἰαπετίδης pro ἰαπετιονίδης.
    - Genus. Poëtæ, ut annotat Eustath. mutant genera: ut, τὰ κέλευθα pro αἱ κέλευθοι, τὰ μηρὰ pro τοὺς μηρούς. Hoc quamvis aliis quoque dialectis sit usitatum, observari tamen debebit, quibus in dictionibus soli Poëtæ id agant.
    - Declinatio, de qua signo D.
  - Reliquæ partes orationis, Pronomen, signo E. Verbum F. Adverbium, Conjunctio, Præpositio, G.

D. Declinatio nominum Poëtica diversa est, ratione tum

- Terminationis, quam vel
  - Mutant Poëtæ: ut species quandoque declinationis etiam immutetur. Terminant ergo in
    - Αος, pro ως: ut, φάος, φάεος, φάους pro φῶς, φωτός.
    - Ας, pro υ: ut, δόρας, δόρατος vel δούρας, δούρατος, pro δόρυ, δόρυος, et per metathesin Poëticam δουρός. Hoc δόρυ aliàs etiam Poëticè effertur per ος, δόρος, δόρεος, δόρους, ut sit primæ contractorum. Sic etiam Γόνας, γόνατος pro γόνυ, γόνυος, et Poëticè γουνός. Κάρας, Καρήατος, et κρὰς, κρατὸς, pro κάρηνον, καρήνου, caput.
    - Ευς, pro ας: ut, αἰγανεὺς pro αἰγανέας: pro ης: ut, Ἄρευς pro Ἄρης: pro ων: ut, γεροντεὺς pro γέρων: pro ας: ut, βορεὺς pro βορέας: pro ος: ut, πατροφονεὺς pro πατροφόνος, [illegible] pro [illegible].
    - Ις, pro η: ut, ἄλκις pro ἀλκή: φύξις, φύξιδος, pro φυγή: pro ν etiam: ut, ῥὶς pro ῥὶν, δελφὶς pro δελφίν.
    - Ην pro ευς: ut, Ζὴν, Ζηνὸς, pro Ζεὺς, Διὸς, &c. Hujus alii adhuc octo nominativi inveniuntur apud Poëtas, nempe Δεὺς, Βδεὺς, Ζὰν, Ζὰς, Δὰν, Δὴν, Δὶς, à quo ultimo fiunt communes obliqui Διὸς, Διῒ, Δία.
    - Ηυς, pro αυς: ut, γρηῢς pro γραῦς, νηῦς pro ναῦς, et in accusativo νῆα, γρῆα, pro ναῦν, γραῦν.
    - Φι. Poëtæ nonnunquam adjiciunt nominibus per paragogen syllabam φι seu φιν, ultima vel non mutata, in desinentibus in ι vel α: ut, ἶφι pro ἶνι, ἀγρανίαφι pro ἀγρανία: vel mutata: sic quidem, ut α vertatur in η, ος primæ contractorum in ες, ος et ω tertiæ simplicium ultimam consonantem amittant: ον quintæ simplicium formato prius genitivo, in locum abjecti ς, acquirat tum primam syllabicam illam adjectionem: ut, βίηφι pro βία, στήθεσφι pro στῆθος, στρατόφι pro στρατός, ἑστίηφι pro ἑστία, κοτυληδονόφι pro κοτυληδὼν, à genitivo κοτυληδόνος.
  - Eandem servant, sed declinationis speciem mutant: vel saltem obliquorum formationem:
    - Ex tertia simplicium faciunt quintam: ut, πολὺς, genit. πολλοῦ, Poëticè regulariter formatur, πολέος, tanquam ὄϊς, ὄϊος.
    - Ex quinta simplicium faciunt quartam: ut, γέλως, γέλωτος, et Poëticè γέλως, γέλω, &c.
    - Ex prima contractorum faciunt primam simplicium, aut quintam: ut, pro Ἄρης, Ἄρεος dicunt Ἄρης, Ἄρεω, vel Ἄρης, Ἄρητος. H. Stephanus annotat Ἄρεω non legi, quamvis illius præter Antesignanum et alios Grammaticos, etiam Lascaris meminerit.
    - Ex secunda contractorum fit quinta simplicium: ut, οἶς, οἰός, Poëtæ dicunt ὄϊς, ὄϊδος: ut, φθοῖς, φθοΐδος. Dicunt etiam per synæresin οἶς, οἶς.
    - Licet declinationis eadem species maneat, tamen ratione penultimæ aliter nonnunquam obliqui à Poëtis formantur: ut, χάρις, χάριδος vel χάρητος pro χάριτος: θέμις, θέμιτος et θέμιστος pro θέμιδος: χεὶρ, χερὸς, χερὶ, pro χειρὸς, χειρί. H. Stephanus ridet Antesignani genitivum Poëticum χάριδος vel χάρητος, quod nullibi bonorum auctorum inveniatur. Legitur tamen is non apud Ceporinum duntaxat, sed etiam apud Lascarim.
- Casuum, in declinatione
  - Simplicium
    - Prima:
      - Genitivum singularem primæ simplicium terminant Poëtæ in ᾱο: ut, Αἰνείαο pro Αἰνείου. Notari hic potest canon qui apud Etymologum legitur: In metro Heroico genitivi rectorum in ας, non in ου fiunt, sed vel in αο: ut, Πηλείδαο pro Πηλείδου: vel in εω, Ἑρμείεω pro Ἑρμείου: vel etiam ascito iota ad ε, fit ειω: ut, Πηλείδειω. Hæ tamen formationes non sunt propriè Poëtarum, sed Ionum vel Æolum.
      - Dativum singularem, nonnunquam efferunt Poëtæ terminatione quintæ simplicium: ut, ἀλκὶ pro ἀλκῇ.
    - Secunda: Dativus singularis effertur Poëticè, more dativi quintæ simplicium: ut, τῷ δαλὶ pro δαλῷ.
    - Tertia: Dativus et Accusativus singularis, Nominativus, Dativus et Accusativus pluralis nonnunquam Poëticè fiunt quintæ declinationis: ut, τῷ ἀλκὶ pro τῷ ἀλκῇ, τῷ ὑσμῖνι pro τῷ ὑσμίνῃ, τῷ λιτὶ pro τῷ λιτῷ, τῷ μελάθρατι pro τῷ μελάθρῳ, τῷ παρθένι pro τῷ παρθένῳ, tanquam à nominativis, ἡ ἄλξ, ἡ ὑσμὶν, ὁ λὶς, τὸ μελάθρατ, ἡ παρθίν. Sic etiam τὸν λῖτα pro τὸν λιτὸν, τὸν ἰκτῖνα pro τὸν ἰκτῖνον, tanquam ab ἰκτίς. Et, προσώπασι pro προσώποις. Item προσώπατα pro πρόσωπα, κρίνεα pro κρίνα.
    - Quarta: Genitivus singularis per paragogen Poëticam acquirit ο: ut, μέσοιο pro μέσου, αὐτοῖο pro αὐτοῦ.
    - Quinta:
      - Nomina in ις et υς puri genitivi, formant Poëticè Accusativum singularem in α: ut, εὐρέα pro εὐρὺν, ὄϊα pro ὄϊν, ἰξύα pro ἰξύν.
      - Accusativum nonnunquam concidunt Poëtæ contra communem aliorum usum: ut, θύγατρα pro θυγατέρα.
      - Vocativus oxytonorum in ις ιδος formatur Poëticè à nominativo, abjecto ς: ut, ἀμαρυλλὶς, ἀμαρυλλίδος, in vocativo Poëticè ἀμαρυλλί.
      - Nominum per ντ declinatorum vocativus in ας vel ων, Poëticè amittit ν: ut, ὦ Λαοδάμα pro Λαοδάμαν, ὦ Αἶα pro Αἶαν, ὦ σημῶ pro σημῶν, ὦ πλανῶ pro πλανῶν.
      - E Dativo plurali Ionico et Æolico Poëtæ nonnunquam alterum σ extrudunt: ut, Αἰάντεσι pro Αἰάντεσσι, θυμάτεσι pro θυμάτεσσι.
  - Contractorum
    - Prima:
      - Propria quædam in κλέης bifariam contrahuntur, propter vocalium concursum, Poëticè: ut Ἡρακλέης, et contractè Ἡρακλῆς, in genitivo habet Ἡρακλέεος, quod bifariam contrahitur, εο in ου, fit Ἡρακλέους, et εε in ε, fit Ἡρακλέος, tanquam à nominativo contracto Ἡρακλῆς. Et contractio Ἡρακλέους, rursum contrahitur Ἡρακλοῦς. Vocativus autem ὦ Ἡρακλέες vel contrahitur in εις: ut, ὦ Ἡράκλεις: vel alterum ε amittit, Ἡράκλες. Quæ syncope Poëtis etiam in aliis casibus usurpatur: ut, Ἡρακλεῖ pro Ἡρακλέεϊ, Ἡρακλέι: Ἡρακλέα pro Ἡρακλέεα, Ἡρακλῆα. Hinc regula extruitur. Quæ desinunt in duplex εε, loco contractionis, alterum nonnunquam amittunt Poëticè: ut, κλέος, in accusativo κλέεα, κλέα pro κλέη. χρέος, χρέεα, χρέα pro χρέη. Sic in duali τὼ ὄσσε pro ὄσσεε. Sic verò etiam quædam in ος bifariam contrahuntur: ut, σπέος, σπέεος, σπείους, et σπῆος: Dativo σπέϊ, σπῆι et σπῇ: Accusativo, σπέεα, σπῆα, et σπῆα: vel etiamsi alterum ε abjiciatur, σπέα.
      - Dualis nominativus et accusat. Poët. desinit in ει: ut, Δημοσθένει pro Δημοσθένεε, σκέλει pro σκέλεε.
      - Plurale εις Poëticè amittit iota: ut, εὐσεβὲς pro εὐσεβεῖς.
    - Secunda: Quædam in ως contrahunt Poëtæ per omnes casus: ut, λᾶς, facta synæresi in α, λᾶς: λᾶος, λᾶος; λᾶϊ, λᾶ, λᾶν, λᾶ.
    - Tertia:
      - Accusativus singularis amittit α per apocopen, vel per crasin Poëticam: ut, βασιλῆ pro βασιλῆα, vel βασιλέα.
      - Dativo plurali subtrahunt Poëtæ υ: ut, βασιλέσι pro βασιλεῦσι, ἱππέσι pro ἱππεῦσι, ἱερέσι pro ἱερεῦσι.
    - Quarta: pluralem numerum nonnunquam more quintæ simplicium inflectunt: ut, αἱ κλωθῶες, Parcæ, κλωθώων, κλωθοῖ, pro κλωθοί, κλωθῶν, κλωθοῖς, à singulari ἡ κλωθώ.
    - Quinta: contractio, quæ communiter fit in α productum, à Poëtis fit in α correptum: ut, κέρατα, κέραα, κέρα. Hoc tamen ita intelligit Antesignanus, ut non velit fieri contractionem duorum αα in α: cùm talis ex necessitate longa foret: sed fieri apocopen Poëticam syllabæ τα: ut, κέρα pro κέρατα.

- **E.** In Pronominibus etiam sua libertate utuntur Poëtæ, et præter usum variarum dialectorum, nonnulla peculiari ratione efferunt.
  - Ἐγώ.
    - *Hoc* apud Comicos et Tragicos frequenter legitur per aphæresin seu apostrophum ε fronte scriptum. ut, 'γὼ pro ἐγώ.
    - *Ad* Ionicos casus, Poëtæ, vel iota addunt, per epenthesin: vel syllabam θεν, per paragogen: ut, ἐμεῖο pro ἐμέο, ἐμεῖος pro ἐμέος: ἐμέθεν et per syncopen ἐμεῦθεν pro ἐμέο. Volunt hoc aliqui Ionibus usitatum esse, ut et σεῖο, ἐμεῖο, &c.
    - *In* duali νῶι et νῶϊν Poëtarum esse inquiunt.
    - *Dativi* pluralis ultimam corripiunt Poëtæ: ut, ἧμιν pro ἡμῖν.
  - Σύ.
    - *Ad* Ionicos casus Poëtæ vel iota addunt per epenthesin, vel syllabam θεν: ut, σεῖο pro σέο, ὑμείων pro ὑμέων, σέθεν pro σέο.
    - *In* duali σφῶϊ et σφῶϊν Poëtarum esse inquiunt.
    - *Dativi* pluralis ultimam corripiunt Poëtæ: ut, ὕμιν pro ὑμῖν.
  - Οὗ.
    - *Ad* Ionicos casus Poëtæ et iota addunt, et θεν: ut, σφείων pro σφέων: ἕθεν pro ἕο.
    - *Pro* hujus accusativo ἕ, Poëtæ dicunt σφέ. Nam sic Antesignanus: Euripides et Sophocles interdum usurpant duale σφέ, pro singulari ἕ. Cui etiam addunt θεν: ut, ἕθεν pro ἕο.
    - *In* duali nominativo et accusativo Poëticè habet σφῶε pro σφώ, in genitivo et dativo σφωῒν pro σφῷν.
  - Οὗτος. Pro hujus genitivo plurali τούτων, Poëtæ dicunt τάων. Sic quidam inquiunt: sed nos hic Æolica proprietate existimamus τάων pro τῶν dici: τῶν autem articulum præpositivum usurpari pro pronomine τούτων: ut ὁ, pro οὗτος.
  - Αὐτός. Pro hoc sæpenumerò usurpatur Poëticè, relativum ὅς, cujus genitivus οὗ. Ut ita pro αὐτοῦ Poëtæ dicunt οὗ, pro αὐτῷ, σφί.
  - Ἑαυτοῦ declinatur in singulari divisim, præcipuè apud Homerum: ut, ἕο αὐτοῦ pro ἑαυτοῦ, οἷ αὐτῷ pro ἑαυτῷ, ἓ αὐτὸν pro ἑαυτόν: Antesignanus.
  - Δεῖνα. Pro hoc Poëtæ dicunt et declinant, ὁ δεῖς, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα.

- **F.** *Verbi*, Poëtica variatio in ejus accidentibus conspicitur, in
  - *Figura*: Quando cum verbo copulantur vel
    - *Præpositiones.* In Figura Poëtica, nonnunquam ex præpositione ἀνὰ, κατὰ, παρὰ, solum α abjicitur: ut, κάτθεο pro κατάθεο, ἄνσχεο pro ἀνάσχεο: παρμένετε pro παραμένετε: nonnunquam consonantes quoque antecedentes: ut, κασχέθε pro κατασχέθε, ἀμνήσω pro ἀναμνήσω. Aliquando præpositio et verbum integra servantur: ut, ἀμφαπέλεται pro ἀμφιπέλεται, ἐνδέομαι pro ἐδέομαι. Quandoque et præpositio et verbum aliquid mutationis recipiunt: ut, κάββαλε pro κατέβαλε, κάππεσον pro κατέπεσον, ἄνστας pro ἀναστάς.
    - *Aliæ partes orationis.* Conjungunt Poëtæ quasvis, etiam plures orationis partes, præter usum communem liberrimè: ut, μεγαλαυχενοκαύχην, qui longum obtortum collum habet. Huc pertinent id quod in fine Ἐκκλησιαζουσῶν apud Aristophanem legitur, quod singularem facilitatem Græcæ compositionis arguit, ex partibus undeviginti constans: λοπαδοτεμαχοσελαχογαλεοκρανιολειψανοδριμυποτριμματοσιλφιοπαραομελιτοκατακεχυμενοκιχλεπικοσσυφοφαττοπεριστεραλεκτρυονοπτοκεφαλλιοκιγκλοπελειολαγῳοσιραιοβαφητραγανοπτερύγων.
  - *Conjugatione*: ubi habenda ratio et
    - *Thematis.* Hic ergo
      - *Obsoleta* verba in usum vocant Poëtæ: ut, ἴσω, εἴω, πεύθομαι: etiam ea, quorum characteristica est π: ut, πίτω pro πίπτω, λίτομαι pro λίσσομαι. Dicunt etiam διδοῖ pro δίδωσι, à διδόω, παρατιθεῖ pro παρατίθησι, à παρατιθέω, &c.
      - *Ex* Barytonis faciunt alia verba Poëtæ: vel Barytona: ut, ἀλεγίζω ex ἀλέγω, βρονταίω pro βρόντω, νηχέω pro νήχω, ἐρέω pro ἔρω: accedente etiam reduplicatione: ut, τιταίνω pro τείνω, λιλαίω pro λάω. Vel circumflexa: ut ἱκνῶ pro ἵκω, μαχέομαι pro μάχομαι, ἀγνῶ pro ἄγω, et per epenthesin ἀγινῶ, τρωπάω à τρέπω, τομάω à τέμνω. Vel verba in μι: ut, ἴσχημι pro ἴσχω, φέρημι à φέρω.
      - *Ex* circumflexis faciunt Poëtæ Barytona: ut, τρωπαλίζω à τρωπαλῶ, πολεμίζω à πολεμῶ, νωμαίζω à νωμάω.
      - *Ex* verbis in μι formant barytona in ω: ut, ῥώω pro ῥωννύω.
      - *Themata* nova formant Poëtæ à Futuris: ut, οἴσω, à futuro οἴσω, verbi οἴω: δεισέω, à δείσω, verbi δέω: νίσομαι et νίσσομαι, à futuro νίσω, verbi νέω. Hæc tamen ultra imperfectum non declinantur, teste Etymologo.
    - *Temporum*: ipsorumque tum
      - *Initii, seu Augmenti*: in quo pauca quædam habent peculiaria:
        - *Augmentum* commune ε resolvunt Poëtæ in εε: ut, ἐάγη pro ἄγη, ἐάφθη pro ἥφθη, ἐάλω pro ἥλω, ἐάλωκα pro ἥλωκα: quamvis hoc alii Atticis attribuant. Nonnunquam temporali adjiciunt syllabicum: ut, ἔασα pro ἦσα, ἔειπα pro εἶπα, ἐώρων pro ὥρων.
        - *Incipientia* à ρ augent Poëtæ, ut cætera, quæ à consonante incipiunt: ut ῥέρυπα pro ἔρρυπα, à ῥύπω, ῥερυπωμένα pro ἐρρυπωμένα, ἔρεζον pro ἔρρεζον, à ῥέζω.
        - *Syllabicum* augmentum producunt nonnunquam positione Poëtæ, geminata consonante sequente, vel assumpta externa: ut, ἔλλαξε pro ἔλαξε, à λήγω, ἐδδείσατο pro ἐδείσατο, à δείω.
        - *Verbis* ἄγω et ἔδω Atticè auctis, per epenthesin inserunt Poëtæ syllabas δε et γο: ut, ἀγήγοχα, vel ablato γ, ἀγήοχα pro ἄγοχα: ἐδήδεκα pro ἔδεκα. Sic εἶπα recipit σα Poëticè: ut, εἶπασα pro εἶπα, ab inusitato ἔπω.
      - *Finis*, de quo consule signum H.

- II. *Finem, ut et penultimam, fini proximam, temporum Poëticorum considerabimus in Genere*
  - *Activo, ejusque modo*
    - *Indicativo: cujus Poëticum*
      - *Præsens est:*
        - *In secunda circumflexorum*, si contractio fiat in α, præmittunt Poëtæ aliud α: sin, in ω, præmittunt ω vel ο. Ait Antesignanus, si vocalis præcedat longa, præmittitur ω, sin brevis, ο: ut βοάω, βοῶ et Poët. βοόω: μνάω, μνῶ et Poët. μνώω. πολάω, πολῶ et Poët. πολόω: ὁράω, ὁρῶ et Poët. ὁρόω. Id verò etiam in tertia videtur contingere, ut contractioni præmittatur ω. Dicunt enim ἀρώω pro ἀρόω, ἀρῶ: χώω pro χόω, χῶ.
        - *Verbum εἰμὶ* in secunda persona Poëticè habet ἐσσὶ pro εἶ. In plurali εἰμὲν et εἰμὲν pro ἐσμὲν, ἐντὶ pro ἐστί.
        - *Composita ab ἐστὶ* per apocopen Poëticam amittunt verbum, sola remanente præpositione et accentu in penultimam retracto: ut, ἔνι pro ἔνεστι, μέτα pro μέτεστι, πάρα pro πάρεστι, ἔπι pro ἔπεστι, πέρι pro περίεστι, ἄπο pro ἄπεστι, ὕπο pro ὕπεστι.
      - *Imperfectum:*
        - *Contractioni secundæ circumflexorum* Poëtæ α, ω vel ο præmittunt, ut in Præsenti: ut, ἐβόαον pro ἐβόων, ἤβωα pro ἤβα.
        - *Verbum substantivum* in prima Persona habet Poëticè, εἶον, ἔον, ἦον, et ἔα pro ἦν. In secunda ἔης; et crasi ἦς pro ἦς. In tertia ἔε, ἦε, ἔην, ἤην pro ἦν. In duali pro ἦτον, habet ἔστον ἤστον, et in tertia pro ἤτην habet ἔστην et ἤστην. Tandem in plurali, secunda persona ἔστε pro ἦτε: in tertia pro ἦσαν, ἔσσαν et ἦν pro ἦσαν.
        - *Verbum εἶμι* in Imperfecto Poëticè habet εἶον, εἶες, εἶε, pro ἴον, ἴες, ἴε, tanquam esset ab ἴω.
      - *Perfectum:* Hoc nonnunquam per Syncopen efferunt Poëtæ: ut, τέτμηκα pro τετάμηκα, κέκμηκα pro κεκάμηκα. Nonnunquam per epenthesin inserto γ ante κ: ἔκταγκα pro ἔκτακα, à κτείνω, occido.
      - *Plusquamperfectum:* Nonnunquam Poëtæ Syncopen usurpant correpta vocali vel diphthongo antecedente: ut, ἐπέπιθμεν pro ἐπεποίθειμεν. Quidam, ait Caninius, ab Aor. 2. Ionico ἐπεπίθομεν, ducunt, sed ι repugnat, quod non ponitur ante Ionicam duplicationem. Sic εἴκω, per diæresin ἐΐκω: in plusquamperfecto εἴκειν: in duali εἰκείτην, diæresi ἐϊκείτην, et per Syncopen Poëticam ἐΐκτην.
      - *Indefinitum:*
        - *Quædam* Poëtica habent α purum, neglecto σ, futuri characteristica: ut, χέω χεύσω, ἔχεα, et Æolicè ἔχευα pro ἔχευσα: καίω, καύσω, ἔκεα: ἀλεύω ἀλεύσω ἄλευα pro ἄλευσα.
        - *Metathesin* nonnunquam usurpant Poëtæ: ut, ἔδρακον pro ἔδαρκον: à δέρκω: ἔπραθον pro ἔπαρθον à πέρθω.
        - *Penultima* brevi Poëtæ geminant sequentem consonantem: ut, ἐτέλεσσα pro ἐτέλεσα, ἔφρασσα pro ἔφρασα.
      - *Futurum:*
        - *Anadiplasiasmus* quoque frequens est Poëtis: ut, ἔσσομαι pro ἔσομαι, ἐσσεῖται pro ἐσεῖται, ἀμφιέσσω pro ἀμφιέσω.
        - *Verba sextæ conjugationis* haud rarò σ abjiciunt in futuris primis: δήω pro δήσω, inveniam, à δέω: κλείω pro κλείσω, laudabo, à κλείω: κέω pro κείσω, dormiam, à κέω. Hinc Italorum cheto, id est, quietè still. χεύω pro χεύσω, spargam, à χέω. Sic βείομαι pro βείσομαι, à βείω, id est, βιόω.
        - *Quædam* futura Poëtæ à regulari themate formant, quæ communiter irregularia fuissent: ut, δεικέσω pro δείξω, à verbo δεικέω. Hinc participium perfectum δεδεικημένος.
    - *Imperativo:*
      - *Contractioni secundæ circumflexorum* α præmittunt Poëtæ: ut, βοαάτω pro βοάτω.
      - *Verbum εἰμὶ* habet Poëticè ἔσθι et ἔσσο pro ἔσο: ἔτω pro ἔστω.
    - *Optativo:*
      - *Contractioni secundæ circumflexorum* præmittunt Poëtæ ω: ut, βοῴμι pro βοῷμι.
      - *Aoristus secundus*, secundæ et tertiæ verborum in μι Poëticè contrahitur: ut, στῴην, στῴης, στῴη, pro σταίην, &c. δῴην, δῴης, δῴη, pro δοίην, &c.
      - *Anomala in μι* Poëtæ efferunt per ἴοιμι, ἴοις, ἴοι, pro εἴην, &c. ἵοιμι, ἵοις, ἵοι, pro ἱείην, ης, η. Sic Antesignanus.
    - *Conjunctivo:*
      - *Contractioni secundæ circumflexorum* præmittitur ο, ω vel α: ut, βοόω pro βοῶ, βοάᾳ, pro βοᾷ: id etiam videmus Aoristo secundo tertiæ in μι contingere: ut, δώω, δώῃς, δώῃ, pro δῶ, δῷς, δῷ: et in plurali δώωσι pro δῶσι, γνώωσι pro γνῶσι.
      - *Terminationi Ionicæ* inserunt Poetæ iota: στείω pro στέω, εἴω pro ἔω, βείω pro βέω: Id quod etiam fit in pronuntiatione, ἐμεῖο pro ἐμέο.
      - *Primam pluralem* in ωμεν, efferunt per ομεν, ait Antesignanus: ut, δείμομεν pro δείμωμεν, ædificemus, à δέμω, ἔδειμα in Aoristo primo. Ita δώομεν pro δώωμεν, quod etiam Poëticè dicitur pro δῶμεν demus: τύπτομεν pro τύπτωμεν.
    - *Infinitivo:*
      - *Contractioni* hic quoque præmittitur α: ut, βοάαν pro βοᾶν.
      - *Atticè* formato tempore in ἔμεναι, Poëtæ geminant μ per anadiplasiasmum: ut, τυπτέμμεναι pro τυπτέμεναι. Quandoque per ἔκτασιν, ε in η mutant, imprimis in prima circumflexorum: ut, φιλήμεναι pro φιλέμεναι, κιχήμεναι pro κιχέμεναι.
  - *Passivo*, de quo signo I.
  - *Medio, cujus variationes Poeticæ ferè sunt eædem cum Activo et Passivo. Etenim*
    - *Contractis* in α vel secundæ circumflexorum quoque Poëtæ in quovis modo præmittunt α, ο vel ω: ut, βοόωμαι pro βοῶμαι, βοάασθαι pro βοᾶσθαι.
    - *Præterita* nonnunquam transponunt Poëtæ per metathesin: ut, ἔμμορα pro μέμορα, δέδρακα pro δέδορκα à δέρκω.
    - *Præteriti* quoque penultimam producunt Poëtæ: ut, δέδηα pro δέδαα, à δαίω: μέμηλα pro μέμελα, à μέλομαι.
    - *Cùm* rarò formetur præteritum medium in sexta barytonorum, fingunt illud frequenter Poëtæ: ut, δέδηα à δαίω, κέκηα à καίω, πέφυα à φύω.
    - *Tertia* conjugatio circumflexorum futurum secundum non habet. At verò Poëtæ hoc sibi pro libito fingere permissum existimant: ut, ὀμοῦμαι dicunt in futuro medio, ab ὀμόω, juro.
    - *Infinitivi* Perfectum Atticum per diplasiasmum reddunt: ut, τετυπέμεναι pro τετυπέναι.

I. Passivi quoque generis Poëtica formatio examinari debet per modos ejus et tempora. Est ergo Poëtica

- *Indicativus:*
  - Contractio in α et ω per epenthesin poëticam; hic quoque, ut in reliquis modis, acquirit alterum α, ε et ω: inprimis tertiis pluralibus imperfecti: ut, [illegible] pro [illegible]: ἠγορόωντο pro ἠγορῶντο, ab ἀγοράομαι: ἐστιχόωντο pro ἐστιχῶντο ab στιχάομαι. In participio ἀντιόωσα pro ἀντιῶσα ab ἀντιάω.
  - *Tertia* pluralis praesentis Imperfecti et Futurorum formatur Poëticè à tertia singulari, ponendo α ante ται, vel το: servata nonnunquam vocali longa, vel diphthongo metri causa, idque non solùm in dictis temporibus, sed etiam in Praeterito perfect. et Plusquamperfecto, Ionicè eodem modo formatis: ut, τετύφαται pro τέτυφνται, ποιέαται et ποιήαται pro ποιοῦνται: ἐποιέατο vel ἐποιεύατο pro ἐποιοῦντο, ἥατο et εἵατο vel ἕατο pro ἧντο ab ἧμαι: ταχθείαται pro ταχθῶνται, &c. πεποιέαται Ionicè et πεποιήαται Poëticè pro πεποίηνται.
  - *Verba* in νω, et alia nonnulla, quae in praeterito amittebant ν, illud in Aoristo primo recipiunt: ut, ἐκλίνθην pro ἐκλίθην, à κλίνομαι: ἐκρίνθην pro ἐκρίθην, à κρίνομαι, ἐπνεύσθην pro ἐπνεύθην, à πνέω spiro.
  - *Nonnunquam* in perfecto per μετάθεσιν dicunt Poëtae ἔσσυμαι pro σέσυμαι. Hinc plusquamperfectum ἐσσύμην: aoristus ἐσσύθην: participium ἐσσύμενος. In aoristo item, ἐτάρφην pro ἐτράφην, ἐτάρφθην pro ἐτράφθην, à τρέφομαι.
- *Imperativus:* In hoc modo, ut et in sequentibus, ubi contractio secundae circumflexorum in α vel ω fit, Poëtae alterum interserunt vel α vel ω: ut, βοάασθαι pro βοᾶσθαι, βοάω pro βοῶ, βοόωμεν pro βοῶμεν, &c.

G. *In reliquis etiam orationis partibus Poëtarum notanda est consuetudo. Ergo*

- *Adverbia*
  - *Nonnulla* à nominibus formant Poëtae, adjecta particula δε: ut, Μέγαράδε, ad Megara: οἶκόνδε, domum: ἅλαδε, ad mare: θανάτοιο τέλοσδε, ad terminum mortis: ubi δὲ videtur assumere significationem praepositionis εἰς.
  - *Unitate* immutant Poëtae, vel addendo aliquid per paragogen: ut, τίη pro τί, cur? vel auferendo: ut, τίπτε pro τί ποτε, πῇ, pro πηί. Σ inprimis et ν abjiciunt: ut, πολλάκι pro πολλάκις, πλειστάκι pro πλειστάκις, χθὲ pro χθές: πρόσθε pro πρόσθεν, ὄπισθε pro ὄπισθεν, ἐναντίοθε pro ἐναντίοθεν.
- *Conjunctiones* suo modo efferunt metri causa Poëtae: pro καθὼς dicunt ὡς, pro ἄρα ἄρ. Particulas παραπληρωματικὰς proprias habent, κε, κεν, αἰ, τὸ, θην, τοι, νυ.
- *Praepositiones* Poëtae efferunt nonnunquam per apocopen: ut, πὰρ pro παρὰ, ἂν pro ἀνά. Nonnunquam iota ex abundanti adjiciunt: ut, ἐνί, εἰνί et εἰν pro ἐν, ὑπαὶ pro ὑπὸ, παραὶ pro παρὰ, καταὶ pro κατὰ, παραί, διαί, ὑπαί, pro παρά, διά, ὑπό.

C. *Duae vel plures dictiones poëtica licentia respectum habent inter se, vel*

- *Orthographicum*, quando à Poëtis solvuntur ea, quae deberent esse juncta. Est ergo tmesis apud Poëtas frequentissima et et hysterologia: ut, πέμψαι ἐπ' ἀγρόν, pro ἐπιπέμψαι ἀγρόν.
- *Syntacticum, ubi observari potest*
  - *Ellipsis:* exempli gratia Nominis: ut, [illegible] ait Homerus, et subauditur λίθος vel αἰχμή. Praepositionis item: ut, αἰθέρι ναίων pro ἐν αἰθέρι. Et certè apud Poëtas frequenter omittuntur praepositiones, sed subaudiendae sunt.
  - *Pleonasmus* frequens apud Poëtas, particularum, μὲν, δὲ, aliarum, inprimis completivarum.
  - *Enallage*
    - *Antimeria:*
      - *Nomina* pro Adverbiis usurpant Poëtae: ut, πλατὺ χαίρειν pro πλατέως. [illegible] pro [illegible], [illegible] pro [illegible], παννύχιος, pernox pro tota nocte: apud Homer. Il. 2. οὐ χρὴ παννύχιον εὕδειν βουληφόρον ἄνδρα.
      - *Praepositionibus* verborum loco videntur uti Poëtae: ut, πάρα pro πάρεστι, ἔνι pro ἔνεστι. Quamvis revera praepositio non sit, sed verbum per apocopen Poëticam formatum.
      - *Verbis* utuntur Poëtae vice Nominum: ut, [illegible] καὶ μάχεσθαι pro μάχῃ.
      - *Adverbia* pro Nominibus usurpant Poëtae: ut, ἐξ οὐρανόθεν, pro οὐρανοῦ. Sic Nicander. Nisi dicere velimus, praepositionem ἐξ abundare.
    - *Qualitatis:* Annotat Eustathius, substantiva innumera facere apud Poëtas officia epithetorum: ut, ἀνὴρ γενεῇ pro γενναῖος.
    - *Speciei.*
      - *Possessivis* utuntur Poëtae pro primitivis: ut, παρθενικὴ pro παρθένος. Hoc Atticorum esse dicit Corinthus, sed pernegat H. Stephanus.
      - *In pronominibus* etiam loco Derivatorum primitivis utuntur Poëtae: ut apud Hesiod. μηδὲ γυνή σε νόον πυγοστόλος ἐξαπατάτω. Hic σὲ pro σὸν usurpatur.
    - *Numeri:* Dualem pro plurali frequenter usurpant Poëtae: ut, δράξαντε pro δράξαντες, βάντε pro βάντες.
    - *Heterosis:*
      - *Generis*
        - *Nominum:*
          - *Terminationis* similitudine quandoque genus pro genere usurpant Poëtae: ut, ἐκ Πύλου ἠμαθόεντος, ex Pylo arenosa. Hic Πύλος ratione terminationis videtur esse masculinum, cùm revera foemininum sit.
          - *Nonnunquam* solius significationis ratione habita negligunt Genus Poëtae: ut apud Hom. τέκνα δέ [illegible] ἐμόν, καὶ ἀνάγκῃ ἑλκομένας, pro ἑλκόμενα.
        - *Verborum:*
          - *Activum* pro Passivo adhibent Poëtae: ut, πόλις εὖ ναιετάουσα, civitas benè habitans, pro benè habitata: πεπληγὼς, qui percussit, pro percussus. Ait Caninius se unum observasse Aor. secundum apud Poëtas, qui passivam habeat significationem, nimirum, ἔτραφον, ἔτραφες, ἔτραφε, pro nutritus fui, &c.
          - *Passivum* vice Activi usurpant Poëtae: ut apud Euripid. ἐπαιδευόμεσθα αὐτὸς πατήρ pro ἐπαιδεύομεν. Sic inquiunt nonnulli. Et tamen medium terminationem duntaxat, quae sua quoque natura activè significat, pro passiva usurpant: ut, ὁρῶμαι pro ὁρῶ. Est enim illa non minus media, quàm passiva terminatio.
      - Casuum in praepositionibus:
        - Μετὰ Poëticè cum Dativo construitur: ut, μετ' ἀνθρώποισιν ἄνασσεν id est, σὺν ἀνθρώποις.
        - Περὶ Dativum acquirit Poëticè: ut δεῖσα περὶ ξανθῷ Μενελάῳ, timui à flavo Menelao.
        - Κατὰ cum Genitivo pro ἀπὸ Poëticè usurpatur: ut, κατ' Οὐλύμποιο καρήνων, de verticibus Olympi.
  - *Hyperbaton:* ut apud Sophoclem: μὴ νῦν ὀναίμην, ἀλλ' ἀραῖος, εἴ σέ τι δέδρακ', ὀλοίμην, ὧν ἐπαιτιᾷ με δρᾶν, pro ἀραῖος ὀλοίμην: id est, Ne mihi sit usura ullius boni, sed execratus peream, si quicquam contra te, &c. de quibus me accusas. Apud eundem, [illegible], pro ἀπὸ [illegible] καὶ [illegible].

Singillatim jam vidimus, quæ sint Dialectorum Græciæ præcipuarum diversæ proprietates. Quod si in unum collectis singulis, Methodi ὑγιεινῆς, convenientiam omnium et discrepantiam ostenderemus, laboris quidem plus satis fuerit, sed discentium utilitati perquam opportunum. Ergo quæ prius fuêre dicta, generali moderatione revocabimus hîc in scenam, ut quam posset accuratiorem considerationem desiderare quispiam, in speciali tabula depictam cogitet. Sed et minus celebratarum Græciæ nationum idiomata suo loco et ordini adjiciemus, quòd prius ob loci importunitatem fieri non potuit. A communi itaque Græcorum lingua, quam doctissimi Grammatici ex probatorum auctorum scriptis in compendiosa præcepta redegerunt: particularium quorundam ejusdem Græciæ populorum loquendi usus variat, tum

- *Significatione*, quam inter se earundem vocum habent diversam: quod paucis aliquot exemplis ducebimus, plurium seligendorum dexteritatem, quotidianæ studiosorum lectioni relinquentes.
  - *Æoles*, ut audivimus, κλάδον saltum vocant, ut notat Etymologus, quæ vox aliàs ramum denotat. Sic σταλαγμὸς, dolor, al. gutta.
  - *Attici* τέχνας vocant artes mechanicas, aliàs in genere Artem denotante voce.
  - *Bœotis* λέσχαι, τὰ κοινὰ δειπνητήρια, cœnacula publica: aliàs confabulationes.
  - *Cretensibus* ἄκαρα, τὰ σκέλη, aliàs civitas est Asiæ, nunc Nysæ. ἀμάτορες, ἀθάνατοι, al. matre carentes. ἄνθρυσκα, τὸ ἄνισον, al. flores. γάστρων, τέμαχά τι στρογγυλῶδες, aliàs γάστρις, gulosus. δορὰ, trabs, al. pellis. ἔλλοπες, muti, al. pisces.
  - *Cypriis* κέραμος, carcer, al. regula. κίρις, Adonis, al. piscis.
  - *Cyrenensibus* ἀμάμαξ, αἱ τῶν ἀμπέλων ἄμαι, al. nepotes. βάσσαρος, vulpes, teste Herodoto, al. βασσάρα, bacche. βρέτας, insensatus, al. idolum. γέρανος, imber, aliàs grus.
  - *Delphis* ζύγαστρον, γραμματοφυλάκιον, al. arca.
  - *Doriensibus* σκυζᾶν, est radere, al. detergere.
  - *Ephesiis* ἐσσὴν, rex, al. rex apum.
  - *Ionibus* μῦθος sermo, al. fabula. φάρμακον, color: aliàs venenum.
  - *Lacones* εἰσπνεῖν vocant ἐρᾶν, al. inspirare et εἰσπνήλας, τοὺς ἐραστάς. μάλον, verna, al. terribilis.
  - *Lydis* ἄκυλος, τὸ αἰδοῖον, al. glans Ilicis.
  - *Macedonibus* ἄγημα, τὸ ἄριστον τῆς Μακεδονικῆς τάξεως, al. agmen, quod ducem præibat. ἀκραία, ἡ θεὰ, al. quæ præest arcibus, ut Ἀφροδίτη quæ est in Acropoli.
  - *Megarenses* σὰ dicunt pro τίνα.
  - *Phœnicibus* vel Pœnis, γάλασος, τὰ πεφρυγμένα, al. χρῶμα ἵππου τὸ ψαρόν. Etym.
  - *Rheginensibus* ἄτερπνος, insomnis, al. ἀτερπής, tristis.
  - *Siculis* μέζα, τὰ αἰδοῖα, al. media. κίναδος, ὁ κατ' ἄλλους τῶν πανούργων, al. vulpes.
  - *Syracusiis* ἀντίφαρος, ὁ ζῆλος, æmulatio, al. ἀντίφαρος contrarium significat. ἀΰειν, invocare, al. haurire. κῦδος, calumnia, aliàs gloria. πᾶς, pater, al. omnis.
  - *Tarentinis* γύης, merces, al. colonus. μέσα, τὰ αἰδοῖα, al. media.
  - *Thessalis* δημιουργὸς, ὁ περὶ τὰ τέλη, al. artifex.
- *Voce*, vel dictione, quæ pronuntiata, scriptionis adminiculo oculorum sensu discernitur. Hujus diversitates variæ sunt, quando vel sola literis et syllabis multis modis afficitur: vel cum aliis juncta præter communem usum, alienam copulam nanciscitur. Ut [illegible] clarè deprehendamus, distinctè considerandum fuerit, quæ sit affectio tum
  - Unius dictionis, quæ à communi lingua diversa est, vel
    - Omnino, ut illius totius usus communis nullus sit: sed distinctis nationibus proprius. Sic apud
      - *Æoles*, καταγωγὶς, indumentum muliebre significat.
      - *Atticos*, varia sunt et privata mensium, sacrificiorum, judiciorum nomina, de quibus abundè H. Stephanus in app. Thesauri.
      - *Bœotos*, βάσταγος, divites, βάστραξ, collum.
      - *Chios*, φλεὺς, Bacchus.
      - *Cretenses*, κραδαὶ vocantur ficus. Etymol.
      - *Cyprios*, κυδύλα est capitis involucrum.
      - *Doras*, αἶτας, locus, ἄμφις, pater.
      - *Iones*, ἐμμανεῖν, indignari, ὀπίας, milites.
      - *Lacones*, βέττον est ἱμάτιον. δεικηλισταὶ, mimi, imitatores, alii scribunt δικηλισταί. ἐμβραμένα, fatum. σάς, magnus. μόρα, ordo militaris.
      - *Lycios*, ἀλαμῆνας, οἱ τὰς ἄλας φυλάττοντες. Nam ἀρῶ, est φυλάττειν.
      - *Macedones* γυάλα genus poculi.
      - *Phœnices* et Pœnicos, ἄνιξ, crater. Βεναγάν, Saturnus. Ἐλλὼ, vagabunda. ἰλλίτια, virgo. Κινάμωμον, cinnamomum, Phœnicam dictionem esse Herodotus in Thalia his asserit: ὄρνιθας δὲ λέγουσι μεγάλας φορέειν ταῦτα τὰ κάρφεα, τὰ ἡμεῖς ἀπὸ Φοινίκων μαθόντες, κινάμωμον καλέομεν.
      - *Spartanos*, γεραίστιος mensis nomen. Thucyd. ἐνωμότια et μόρα, vocabula propria fuisse Spartanorum Pollux testatur.
      - *Syracusios*, γαφάγας, vermis, ἀφαίτας, Apollo.
      - *Tarentinos*, ἐγάλιος, obtrectatio, ἐγαλίζεσθαι, obtrectari, ἀνεμώτας, ὁ ἴσος, ὁ ἀνέμους θέμενος. βαυκίς, coronum.
      - *Thessalos*, γογγύζειν, clamare, Philostr. in Gorgia.
      - Trœzenios, βέαρος, τὸ ἔαρ, ver.
    - *Aliquo* tantùm ex parte. Vide A a.
  - *Plurium* invicem, quacunque demum ratione cohærentium. E e.

A a. Si aliqua tantùm ex parte, diversa vox fuerit, expendenda quædam in
- Genere, eorum respectu quæ dictioni præter usum vulgatiorum contingunt, ratione tum
  - Literarum, quæ varia patiuntur, ut vel suo loco moveantur, et mutentur, vel accedant de novo, aut evanescant penitus, de quibus signo B b.
  - Syllabarum, quarum tum quantitas est, tum accessio eorum, quæ inscribuntur, Toni et Spiritus, de quibus signo C c.
- Specie, quatenus specialioribus Etymologiæ classibus jam adhibentur ea, quæ in genere fuêre adumbrata. D d.

B b. Orthographiæ tribuimus, ut doceat quomodo dictio afficiatur ratione literarum tum
- Quantitatis: quatenus vel
  - Augetur
    - Initio,
      - Litera, quæ esse potest O, quod Bœoti præponunt τῷ υ, οὖλε pro ὖλε, οὖλος pro ὖλος. Hoc Æoliorum est, secundum alios.
      - B: quod Dores præfigere solent dictionibus à vocali incipientibus, βελία pro ἀλία: quod etiam agunt Cretenses, Lacones et Pamphylii. βάξω pro ἄξω, βαλικιώτας pro ἀλικιώτας. Æoles illud præponunt literæ ρ, sequentibus ο, α, η. βρόδον pro ῥόδον, βράκος pro ῥάκος.
      - Γ: Poët. γέντο pro ἕντο. Il. Θ'. γέντο δ' ἱμάσθλην. Atticè: ut, γλάμων pro λήμων.
      - Ϝ Digamma: Æoles, Ϝοῖνος pro οἶνος.
      - Θ: Iones, [illegible] pro [illegible].
      - Σ: Ait Herodotus Syracusios τοὺς μύρμους dicere σμύρμους.
      - Τ: Ion. Dor. Æol. Poët. τὸς pro ὅς, τὸ pro ὅ. Cyprii [illegible] pro [illegible].
      - Χ: Dor. ut annotat Etymol. χαλαὶς quasi ἀλαίς.
      - Syllaba, A: Atticè, ἄσταχυς pro στάχυς: Poët. ἄεσα pro ἆσα. Ion. ἅπας pro πᾶς, ut ait Corinthus.
      - E: Atticè, ἑώρακα pro ὥρακα. Ion. ἑὲ pro ἕ. Æol. [illegible] pro [illegible]. Poët. ἐείκοσι pro εἴκοσι.
      - O: Ion. [illegible], pro [illegible].
      - Βα: Cretenses aliquando hanc syllabam præponunt. βασκαρίζω pro σκαρίζω, βαστραχηλίζω pro τραχηλίζω, assumpto etiam σ.
      - Reduplicationes et anadiplasiasmi usitatæ sunt Atticis, nonnunquam etiam reliquis, inprimis Poëtis, Bœotis item, τετέλλομαι pro τέλλομαι.
    - Fine: vide F f.
    - Medio,
      - Litera, Ι: Iones adjungunt literæ ε, ξεῖνος pro ξένος. Attici quoque et Dores interserunt: ut, χρεῖα pro χρέα, [illegible] pro [illegible], Æol. μοίσας pro μούσας. Poët. [illegible] pro [illegible]. Syracusani excluso ν, iota substituunt, εἴνατος pro ἔννατος.
      - O: Bœoticè ἐλήλουθα pro ἐλήλυθα.
      - Υ: Iones literæ ε addunt: [illegible] pro [illegible]. Dor. [illegible] pro [illegible]. Æol. [illegible] pro [illegible]. Poët. ἀχεύων pro ἄχων. Cretenses αὖσις pro ἄλσις, etiam detracto λ. Bœoti, [illegible] pro [illegible].
      - B: Æol. [illegible] pro [illegible]. Doricè ἴβα pro ἴα. Lacones [illegible] pro [illegible]. Cretenses ἴβα pro ἴα: omni enim vocali præmittunt β, quod apud Eustath. Heraclides de Pamphyliis dicit.
      - Γ: Ion. ἐρίγδουπος pro ἐρίδουπος. Bœot. ἰὼ pro ἐγώ.
      - Ζ: καλέζω pro καλέω, quod pro καλῶ dicitur, Cypriis.
      - Θ: Dor. ἰχθὰ pro ἰχά.
      - Κ: Æol. [illegible] pro [illegible]. Maced. [illegible] pro [illegible]. Poët. [illegible] pro [illegible].
      - Μ: Ion. λάμψομαι pro λήψομαι.
      - Ν: Dor. [illegible] pro [illegible]. Lacones [illegible] pro αὐτῷ, sublato υ. Cretenses [illegible] pro [illegible], extrito υ.
      - Ρ: Atticè: ut, [illegible] pro [illegible], Eustath.
      - Σ: Ion. Dor. Æol. λεγόμεσθα pro λεγόμεθα.
      - Τ: Att. et Cypr. πτόλις pro πόλις. Ion. ὅττι pro ὅτι.
      - Diplasiasmum inprimis Poëtæ amant: Iones item, Dores, et maximè Æoles, qui hac parte aliquid peculiare habere videntur.
      - Syllaba, A: Dor. [illegible] pro [illegible]. Æol. [illegible] pro [illegible]. Poët. [illegible] pro [illegible]. Bœot. [illegible] pro [illegible].
      - E: Ion. αἰνέειν pro αἰνεῖν. Dor. [illegible] pro [illegible]. Æol. [illegible] pro [illegible]. Poët. γείνεσθαι pro γενέσθαι.
      - H: Poëticè: ut, θεῖος pro θεός.
      - I: Ion. λόγοισι pro λόγοις. Poët. ἵπποισι pro ἵπποις.
      - O: Att. ἀγήοχα pro ἄγοχα. Æolicè [illegible] pro [illegible].
      - Ω: Attici veteres, εἴωθα pro εἶθα.
      - Ιι: Poët. θαμινὰ pro θαμά.
      - Δε: Att. [illegible] pro [illegible].
      - Τε: Ion. ἐτήτυμος pro ἔτυμος.
      - Verba alia suo modo nova per epenthesin formabant Attici, ut suo loco dicitur, διωκάθω pro διώκω.
  - Minuitur, de quo sequente pagina G g.
- Qualitatis, quæ mutatur per ἀντιστοιχίαν. Vide H h.

F f. In fine augetur dictio

- LITERA, Ν: ἐφελκυστικὸν etiam seq. consonante, addunt Attici et Poëtæ. Illi aliàs dicunt [illegible] pro [illegible]. Æol. [illegible] pro [illegible]. Dor. ἐγὼν pro ἐγώ.
- Σ: Dores et Megarenses εἴκαδις pro εἴκαδε. Cret. ἄγες pro ἄγε.
- SYLLABA, Ε: Poëticè ἦε pro ἦ.
- Ο: Poëticè, μίνυν pro μίν.
- Ι: Att. Dor. Ion. λόγοισι pro λόγοις. Attici imprimis hoc agunt, ad intendendam vim significationis, νυνί, ὡδί.
- ΕΙ: Att. αἰεὶ pro αἰέν. Ion. et Ephesii, ἀφαρεὶ pro ἄφαρ.
- Δε, et alias similes dictiunculas paragogicas Attici usurpant.
- Δι: ut, ναιδὶ pro ναί Atticè.
- Θεν: Poëticè πάροιθεν pro πάρος.
- Θα: Æol. ἔφησθα pro ἔφης, χρῆσθα pro χρῇ, ἦσθα pro ἦς. Hoc etiam Atticis tribuit Stephanus.
- Νε: Dor. ἔγωνε pro ἐγώ.
- Γα: Dor. ἔγωγα pro ἐγώ.
- Τι: Att. πάνυτι pro πάνυ.
- Τε: Ion. ἐφ' ὧτε pro ἐφ' ᾧ.
- Χι: Att. ναιχὶ pro ναί, Dor. ᾇχι pro ᾇ.
- Φι: Poët. ut, στρατόφι pro στρατός.

G g Minuitur dictio Dialectorum:

Initio,

- LITERA, Δ: Ion. et Æol. ἀὴς pro δαής.
- Γ: Ionicè αἶα pro γαῖα.
- Λ: Ionicè εἴβειν pro λείβειν.
- Μ: Æolicè ἴα pro μία.
- Σ: Ionicè et Doricè μικρός pro σμικρός. Æol. μίλαξ pro σμίλαξ. Poëticè καμάνδριον pro σκαμάνδριον. Cyr. ἀγύαν pro σαγύαν.
- Τ: Dor. ἦμος pro τῆμος.
- SYLLABA, Α: Attici et Poëtæ mediante apostropho τῇ 'γορᾷ pro τῇ ἀγορᾷ. Alii hoc tribuunt Æoliis.
- Ε: Atticè μοῦ pro ἐμοῦ. Ion. κεῖνος pro ἐκεῖνος. Poët. πίσταται pro ἐπίσταται.
- Θε: Dor. λῶ pro θέλω.
- Iones, etiam Poëtæ augmentum detrahunt, βλήμενος pro βεβλημένος.

Medio,

- LITERA, Ε: Dor. ἔγεντο pro ἐγένετο.
- Ι: Ion. δέξω pro δείξω. Att. ποῶ pro ποιῶ. Dor. σφὲς pro σφεῖς. Æol. ἄρχαος pro ἀρχαῖος. Atticè ἔταρος pro ἑταῖρος. Poët. ἀγέρω pro ἀγείρω.
- Υ: Dor. βασιλέσι pro βασιλεῦσι. Poët. [illegible] pro [illegible]. Cret. [illegible] pro [illegible].
- Β: Att. βέλτιον pro βέλβιτον.
- Γ: Æol. et Poët. φάρυξ pro φάρυγξ. Ion. ἰαίνω pro ἰγαίνω. Bœot. ἰὼ pro ἐγώ. Tarent. ὀλίος pro ὀλίγος.
- Δ: Ion. Dor. Æol. ἴρις pro ἴδρις. Poët. μόλιβος pro μόλυβδος.
- Θ: Dor. ἐσλὸς pro ἐσθλός.
- Κ: Ion. et Dor. βέβαα pro βέβακα.
- Λ: Dor. κάλιον pro κάλλιον, parelleipsis. Ionicè item.
- Σ: Att. νομιῶ pro νομίσω. Ion. ἐπίθεο pro ἐπίθεσο. Dor. ἐπαύθεν pro ἐπαύσθεν, qui asperum spiritum illius loco seq. vocali inscribunt, ut et Pamphilii, Eretrienses, Lacones, μῶαι pro μοῦσαι. Bœot. ἐγγάη pro ἐγγάσῃ.
- Ρ: Dor. σκῆπτον pro σκῆπτρον.
- Τ: Ion. κέραος pro κέρατος.
- SYLLABA, Α: Poët. ἔλσας pro ἐλάσας, γλακτοφάγοι pro γαλακτοφάγοι. Sic et Maced. κεβλὴ pro κεφαλή.
- Ε: Att. νοττίας pro νεοττίας. Dor. [illegible] pro [illegible]. Poët. [illegible] pro [illegible]. Ion. φέρτε pro φέρετε. Æolicè ἶρον pro ἱερόν.
- Ο: Att. οἶμαι pro οἴομαι. Dor. [illegible] pro [illegible]. Æol. [illegible] pro [illegible]. Poët. τίπτε pro τί ποτε.
- Ω: Att. et Poët. ἑκάτερθεν pro ἑκατέρωθεν.
- ΕΙ: Att. ὄφλω pro ὀφείλω.
- Ευ: Dor. κέλομαι pro κελεύομαι.
- Δα: Att. ut, οἶσθα pro οἴδασθα.
- Μι: Dor. ὁπάτριος pro ὁμοπάτριος. Ion. ἄφεντες pro ἀμφιέντες.
- Με: Æol. [illegible] pro [illegible]. Ion. εἶμα pro εἵμενα.
- Νε: Poët. [illegible] pro [illegible].
- Ρε: Ion. ἔξαιτος pro ἐξαίρετος.
- Τι: Laconicè et Creticè, αὖς pro αὐτίς.
- Est etiam Poëtica Syncope compositorum notanda: de qua suo loco.

Fine minuitur dictio vel

- LITERA, Ν: Att. ἄλλα pro ἄλλον. Æol. ὄπισθα pro ὄπισθεν. Iones ν ἐφελκυστικὸν, non addunt, ut nec Attici veteres Poëtæ: πρόσθε pro πρόσθεν. Syracusani ν auferunt substituto iota. ἐνδοῖ pro ἔνδον.
- Σ: Dor. ὦ pro ὡς. Æol. ἃ pro ἅς. Poët. πολλάκι pro πολλάκις. Maced. [illegible] pro [illegible].
- SYLLABA, Α: Dor. πὰρ pro παρά. Poët. [illegible] pro [illegible].
- Ε: Poët. [illegible] pro [illegible].
- Ι: Atticè: ut, πρῷ pro πρωΐ.
- Μα: Dor. δῶ pro δῶμα.
- Να: Att. κρείττω pro κρείττονα. Ion. εἰκὼ pro εἰκόνα.
- Νω: Att. ut, κάρα. Ion. κάρη pro κάρηνα.
- Μνον: Dor. κρὶ pro κρίμνον.
- Βδα: Dor. λάμ pro λάμβδα.
- Σα: Att. βασιλὶς pro βασίλισσα.
- Σι: Ion. σφὶ pro σφισί.
- Τα: Ion. ἱδρῶ pro ἱδρῶτα. Dor. κάρα pro κάρατα.
- Τος: Atticè, ut, κρέως pro κρέατος, ut ait Corinthus, quod tamen negat Stephanus.

H h. **Qualitas dictionis** per dialectos variatæ, comprehendit in se mutationem literarum: et eam tum

- **Ordinis, qui turbatur, ut posteriores præeant, præeuntes sequantur, quod per Hyperthesin et Metathesin ab Ionibus fit, Doribus, Æolibus et Poëtis, ut suo loco exemplis ostenditur.**
- Figuræ: per ἀντιστοιχίαν, quam Enallagen vocat Grammaticus. Mutatur ergo
  - Vocalis vel
    - Una tantum
      - A in
        - E, Atticè, λεὼς pro λαός. Ion. γέμμα pro γάμμα. Dor. ἅτερος pro ἕτερος. Æol. λεγόμεθεν pro λεγόμεθα, addito ν.
        - H, Atticè, ἐπεχήμην pro ἀπεχάμην. Ionicè α mutatur in η, si sit longum: quamvis apud posteriores etiam breve α in η abeat: θύρη pro θύρα. Dor. pro πηγὴ παγά. Æol. ἦϊς pro ἀΐς. Poët. [illegible] pro [illegible]. Cret. ἦμαι pro ἆμαι. Bœot. [illegible] pro [illegible]. Sicul. φῆμα pro φάμα.
        - O, Atticè, ὀσταφὶς pro ἀσταφίς. Æol. στροτὸς pro στρατός. Poët. ἱρέω pro ἱράω.
        - Y, Dor. σὺρξ pro σάρξ. Æol. σύρμος pro σάρμος. Dor. item.
        - Ω, Att. κρώζω pro κράζω. Ion. χρέω pro χράω. Poët. ἱρώω pro ἱράω. Bœot. ἄρωτος pro ἄροτος, ait Etymol.
        - AI, Æol. φαισὶ pro φασί.
        - EA, Ion. σφέας pro σφᾶς.
      - E in
        - A, Ion. μέγαθος pro μέγεθος. Dor. τράχω pro τρέχω. Æol. ὄπισθα pro ὄπισθεν. Att. ἄτερος pro ἕτερος.
        - H, Att. ἠδυνάμην pro ἐδυνάμην. Ion. θηήσαντο pro ἐθεάσαντο. Æol. ἀχιλλῆος pro ἀχιλλέως. Poët. ἀητὴς pro ἀέτης.
        - I, Atticè, ἰδὶ pro ἐδί. Ion. ἱστίη pro ἑστία. Bœot. ἰὼ pro ἐγώ. Cret. ἰς φάος pro ἐς φάος.
        - Y, in contractionibus Atticè: ut, τοὔδαφος pro τὸ ἔδαφος.
        - O, Att. τέτροφα pro τέτραφα. Dor. λάβω pro λάβε. Æol. εἴδοσθα pro εἴδεσθε.
        - Ω, Dor. τιμῶ pro τιμῶ. Poët. τρωπάω pro τρέπω.
        - AI, Att. ut, δαὶ pro δέ.
      - H in
        - A, longum Atticè: ut, ἐμᾶ pro ἐμῆ. Ion. in α breve πάλα pro πάλη, λαλαγιὰ pro λαλαγιῆ. Dor. in α longum στάλα pro στήλη, ἅμος pro ἦμος. Æol. etiam et Bœot. πάλα pro πάλη, pleno hujus literæ sono delectati.
        - E, Att. νεὼς pro νηός. Ion. in paucis ἑστεὼς pro ἑστηώς. Doricè ἔρως pro ἤρως. Poët. κατρὶς pro πατρίς. Æolicè ἀδικέοισι pro ἀδικοῦσι.
        - I, Bœot. πιλὶξ, unde πίλαξ, pro πηλήξ. Etymol.
        - Ω, Ion. ἀρωγὸς pro ἀρηγός. Dor. τὼς μελίσσως pro τὰς μελίσσας. Att. ὤχυρα pro ἤχυρα.
        - AI, Ion. et Poët. ναιοίς pro νηός, assumpto α: Lacon. ἄλαιτὲ pro ἄλητε. Dor. τίθαιμι pro τίθημι. Hoc etiam Æoliis tribuunt.
        - EI, Att. κείρυκας pro κήρυκας. Æol. πεῖλὶς pro πηλίς. Ion. ποιεῖσομαι pro ποιήσομαι, assumpto ε, Dor. τίθειμι pro τίθημι, quod etiam Bœoti agunt, quorum est proprium ε in ει commutare, nimirum, ut, Antesignanus annotat, ubi Dores servant ε: ubi verò mutant in α, tunc servare in ε.
        - EA, Att. ἐδέατο pro ἤδετο. Poët. ἐᾶγον pro ἦγον.
        - EE, Dor. φιλέεω pro φιλέω. Etymol.
        - EY, Poët. ἔρευς pro ἤρως.
      - I in
        - E, Ion. ἱρεῖ ἱρεῖ. Æol. ἀλέσαντες pro ἀλίσαντες. Att. ἰερὸς pro ἱρός.
        - H, Ion. κηὶς pro κίς. Æol. ἀντὴν pro ἀντὶν.
      - Y in
        - E, Æol. vide tabulam propriam.
        - I, Æol. ἴφελος pro ὄφελος.
        - Ω, Æol. ὤφελος pro ὄφελος.
      - O in
        - A, Æol. ἄνυμα pro ὄνυμα. Doricè εἴκατι pro εἴκοσι. Cret. ἄπωρος pro ὄπωρος.
        - E, Dor. ἀδελφεὸς pro ἀδελφός. Æol. σπέκ pro σπόκ.
        - I, Att. ut, ἰσχίον pro ὀσχίον.
        - Y, Æol. ὄνυμα pro ὄνομα.
        - Ω, Att. ἕως pro ἕος. Ion. δῶρον pro δόρον. Dor. ὤρος pro ὄρος. Æol. ὤμαις pro ὄμαις. Poët. δόω pro δόω.
        - H, Poët. Ἐκτήσιος pro Ἐκτόσιος.
        - EY, Poët. ὀλευχέας pro ὀλοχέας.
        - OI, Dor. ποιὰ pro ποά.
        - OY, Dor. ταχύμαι pro τάχομαι.
      - Ω in
        - A, productum, Dor. γελᾶν pro γελῶν. Æol. quoque Bœot. πραπίδας pro πρωπίδας. Tarentini ἆτα pro ὦτα. Cret. ἄθω pro ὤθω metathesi. Siculè etiam ἔτρεφα pro ἔτρεφω, ut quidam volunt.
        - O, Æol. ἔρο pro ἔρω. Poët. εὐρύχορος pro εὐρύχωρος.
        - AO, Ion. σαόφρων pro σώφρων. Poët. φάος pro φῶς.
        - OY, Lac. ἀπίτουφω pro ἀπίτωφω.
        - EY, Dor. ἐγένευ pro ἐγένω.
        - EΩ, Ion. ut, τιθέω pro τιθῶ.
        - OI, Syrac. ἐξοῖ pro ἐξῶ.
    - Plures, quæ, vel in unam solam, vel in diphthongum abeunt: de quibus I i.
  - Diphthongi K k. Consonantes L l.

I i. Plures quoque vocales cum aliis permutantur

- ΑΕΙ in Η sine iota subscripto, Atticè et Doricè: ut, κλῆς pro κλεῖς, λῆς pro λεῖς. Attici quoque in aliquibus verbis idem agunt. κλῆς pro κλεισάτης.
- ΑΕ in
  - Η, Doricè ἦζες pro ἄζεε, ἐγέλες pro ἐγέλας, κρῆτε pro κρᾶτε.
  - ΟΥ Atticè τριακοντούτης pro τριακονταέτης.
- ΑΟ in Ω, Atticè ἕστω pro ἕσταο.
- ΕΑ in
  - Α, Atticè πειραιᾶ pro πειραιέα. Doricè θᾶσαι pro θέασαι. Æolicè, item Poët. βασιλῆ pro βασιλέα.
  - Η, Ionicè σκῆπτρα pro σκέπτρα. Doricè κρῆς pro κρέας.
- ΕΕ in ΕΙ, Ionicè ὄρεις pro ὄρεες. Poeticè δημεεθέω pro δημεεθέοιο.
- ΕΗ in ΕΙ, Atticè πέλειες pro πελείηες.
- ΕΟ in
  - ΕΙ, Atticè ἴδει pro ἴδεο.
  - ΕΥ, Ionicè πλεῦνες pro πλέονες. Dor. ἄρευς pro ἄρεος. Poët. πλεῦν pro πλέον.
  - ΟΥ, Att. ἐτίθου pro ἐτίθεσο, extrito σ.
- ΕΩ in Ω, Att. πειραιῶς pro πειραιέως.
- ΗΙ in Η, cum iota subscripto πηλῆς pro πηλέης.
- ΙΕ in Ι longum, Ion. ἱρός pro ἱερός.
- ΟΑ in Ω, Ion. ὦξ pro ὄαξ. Doricè item.
- ΟΕ in ΟΥ, Att. φυτοῦργος pro φυτοέργος.
- ΟΙ in ΟΙ, Att. οἷς pro ὄϊς.
- ΟΗ in Ω, Ion. βῶσα pro βόησα.
- ΟΟ in ΟΥ, Atticè: ut, ἁπλοῦ pro ἁπλόου, ἁπλοῦς.
- ΩΗ in Ω, Dor. πρῶν pro πρώην.
- ΟΙ in Ω, cum iota subscripto, λῷν pro λώϊον Atticè.
- ΟΙ in ΟΙ, Bœot. γελᾶιος pro γελοῖος.

K k. Diphthongi similiter transmutantur, et quidem

- Propriæ,
  - ΑΙ in
    - Η cum iota subscripto, Att. ἐμήνατο à μαίνω. Ion. αἰνέης, pro αἰνέαις. Poët. στρῆν pro στραίν. Bœot. πνευμῆν pro πνευμαίν: ubi iota non subscribitur.
    - ΑΙ per diæresin Æol. παῖς pro παῖς, in monosyllabis.
  - ΑΥ in
    - Α, Dor. ναῦ pro ναῦ.
    - Ω, Dor. ὦλαξ pro αὖλαξ. Ion. τρῶμα pro τραῦμα.
    - ΗΥ, Ion. νηῦς pro ναῦς.
    - ΟΥ, Dor. τούτας pro ταύτας.
    - ΩΥ, Ion. θωῦμα pro θαῦμα: vel etiam ωϋ dissolvitur.
  - ΕΙ in
    - Α: ut, Dor. κλᾶδας pro κλεῖδας.
    - Η cum iota subscript. Att. βασιλῆς pro βασιλεῖς. Dor. τῆνος pro κεῖνος. Æol. ἦλθον pro ἦλθεν, etiamsi iota subscribatur. Bœot. πῆρα à πείρω, ait Etymol. Lac. λῆνος pro λεῖνος.
    - ΕΑ, Ion. κτεῖνασθαι pro κτεῖσθαι.
    - ΕΕ, Ion. σφέες pro σφεῖς. Poët. ἔεργω pro εἴργω.
    - ΕΥ, Ion. πλεῦν pro πλεῖν.
    - ΕΙ, Æol. ἀεργεῖν pro ἀργεῖν. Poët. θέϊος pro θεῖος.
    - ΕΩ, Att. ἀφίεκα pro ἀφεῖκα.
    - ΗΙ, Att. κλῇδα pro κλεῖδα. Ion. πεληΐδος pro πελείδος.
    - ΟΙ, Æol. ἴνοιος pro ἴνειος.
    - ΑΙ, Dor. φθαίρω pro φθείρω. Cret. ὄναιρος pro ὄνειρος.
  - ΕΥ in
    - Η, Æol. ἦρε pro εὗρε. Ἀχίλλης pro Ἀχιλλεύς.
    - Ω, Ion. ἐκπλώσας pro ἐκπλεύσας.
    - ΕΥ, Poët. δίζευς pro δίζευς.
    - ΟΥ, Dor. ut, ἔσσουα pro ἔσσευα.
    - ΗΥ, Att. ηὐχόμην pro εὐχόμην: et in ΗΥ, Poët. et Ion. ἤνεμος pro εὔνεμος.
  - ΟΙ in
    - ΕΙ, Att. δεῖν pro δοῖν.
    - ΟΥ, Æol. καλῦ pro καλοῖ.
    - Ω cum iota subscripto. Att. μειλῷω pro μειλίσσω. Dor. τιμωναῖς pro τιμωναῖς. Bœot. quoque. Sic ἀπαλῷ ἔτι
  - ΟΥ in
    - Ω, Att. μειλῶν pro μειλόων. Dor. et Æol. μῶσα pro μοῦσα. Ion. ὦν pro οὖν. Bœot. quoque. Sic ὠτειλή ab οὐτάω. Etym.
    - Α, Dor. αἰτίας pro αἰτίους.
    - Η, Æol. φιλήμενος pro φιλούμενος.
    - ΑΟ, Æol. αἰτίαο pro αἰτίου. Bœot. itidem.
    - ΕΟ, Ion. ἐμέο pro ἐμοῦ.
    - ΕΩ, Ion. δηιέω pro δηιοῦν.
    - ΕΥ, Æol. λαλεῦσα pro λαλοῦσα. Dor. φιλεῦσι pro φιλοῦσι.
    - ΟΑ, Ion. χρόα pro χρῶ.
    - ΟΙ, Dor. μοῖσα pro μοῦσα. Æol. χρύσοιο pro χρυσοῦ.
    - ΟΟ, Ion. ῥόος pro ῥοῦς.
    - ΟΙΟ, Ion. et Poët. λόγοιο pro λόγου. Att. item et Dor.
- Impropriæ, quas Dores in simplices vocales mutant, ablato iota subscripto, ᾳ in α, ῃ in η, ῳ in ω. Præterea
  - Α cum iota subscripto in
    - Η cum iota subscripto, Ion. mutatur αἰνῇ pro αἰνᾷ.
    - ΑΙ, Æol. βοαῖς pro βοᾷς.
    - ΗΙ, Ion. ῥηΐδιον pro ῥᾴδιον.
  - Η cum iota subscripto in
    - ΕΙ, Att. θείλει pro θέλῃ.
    - ΗΙ, Ion. χρηΐζειν pro χρῄζειν. Poët. κληΐδες pro κλειδάς.
    - Α cum iota subscripto, Dor. ᾆχι pro ᾗχι.
  - Ω cum iota subscripto in
    - ΩΙ, Ion. τῷ λόγῳ pro τῷ λόγῳ.
    - ΟΙ, Bœot. ἠρώοις pro ἥρῳος. Syrac. ἁμοῖ pro ἁμῶ.

M m. Σ pariter in alias consonantes mutatur, vel

- Simplex, in
  - Δ, Att. πέφραδμαι pro πέφρασμαι. Dor. ἴδμεν pro ἴσμεν.
  - Κ, Bœot. ἴδοκα pro ἴδοσα. Lac. ἀσκὸς pro ἀσπίς. Elei ἴσως pro ἴσως dicunt.
  - Ρ, Æol. ἄῤῥην pro ἄρσην. Att. μάρτυς pro μάρτυς. Lac. ἀσκὶρ pro ἀσπίς. Æol. τὺ pro σύ. Bœot. ἴττω pro ἴστω. Lac. πλατίον pro πλησίον.
  - Τ, Att. τεῦτλον pro σεῦτλον. Dor. φατὶ pro φασί.
  - Θ, Æol. μενεθμὸς pro μενεσμός.
  - Ξ, Att. ξύμπας pro σύμπας. Dor. παδίξας pro παδίξας.
  - Ν, Æol. νεανίαν pro νεανίας.
- Duplex, in
  - Ζ, Dor. πίζω pro πίσσω. Æol. μέζων à μέσσων. Etymol. Tarentini pro πλάζω πλάσσω dicunt. Iones ἀξὰ pro ἀσσὰ, teste Grammatico.
  - Ξ, Ion. δεξὰ pro δισσὰ, τριξὰ pro τρισσά.
  - ΤΤ, Att. ἐλάττων pro ἐλάσσων. Bœot. φράττω pro φράσσω, apud Corinth. Et hanc mutationem potiùs Bœoticam esse quam Atticam dicit Caninius, θάλαττα, πίττα, μαλαττία, θαττάλια.

L l. Consonantium variationes et mutuæ permutationes diversæ sunt. Nam quoad

- **Mutas,**
  - Iones hoc habent ferè peculiare, ut mutent Tenues in Densas, et Densas in Tenues vice versa, ἐνδαῦτα pro ἐνταῦθα, δέκω pro δέχω.
  - Poëtæ mutant tenues et aspiratas in medias, [illegible] pro [illegible], [illegible] pro [illegible].
  - Π in
    - K : Æol. κῶς pro πῶς. Ion. in Interrog. et relativis maximè, κόσα pro ὅσα.
    - Φ : Dor. [illegible] pro καὶ εἶτα. Att. ἀσφάραγος pro ἀσπάραγος.
    - M : Æol. [illegible] pro [illegible]. Maced. ἀμαλὸς pro ἀπαλός.
  - K in
    - Γ : Att. γναφεῖον pro κναφεῖον, γνάφαλλον pro κνάφαλλον.
    - Ξ : Bœot. ἔξασι pro εἴκασι, apud Aristoph.
    - T : Dor. τῆνος pro κεῖνος.
  - T in
    - Θ : Att. ait Caninius κελάρυσθα pro κελάρυστα : contrarium Jo. Grammat.
    - K : Dor. ὅκα pro ὅτε, ἄλλοκα pro ἄλλοτε.
    - N : Dor. [illegible] pro [illegible].
    - Π : Dor. et Cret. [illegible] pro στέλλω. Æol. πίσυρες pro τέσσαρες.
    - Σ : Cyprii, σίθεσθαι pro τίθεσθαι. Hesychius. Megarenses σὰ pro τὰ, id est, τινά, σά μοι, pro τί μοι.
    - Δ : Doricè, [illegible] pro [illegible].
  - Ττ, in Ππ, Maced. ἄππα pro ἄττα.
  - Πτ in Ξ : Dor. [illegible] pro [illegible]. Etymol.——et in Σσ : Æol. [illegible] pro [illegible].
  - B in
    - Δ : Dor. ὀδελὸς pro ὀβελός. Æolicè quoque.
    - Γ : γλέφαρα pro βλέφαρα, Atticè : Ionicè etiam φύζα pro φυγή.
    - Z : Æol. ζέρεθρον pro βέρεθρον. Ionibus hoc alii tribuunt ; alii Doribus.
    - Λ : Att. [illegible] pro [illegible].
    - M : Dor. [illegible] pro [illegible]. Etymol. Æolii, βάρμιτος pro βάρβιτος, Etym.
    - Π : Creticè, [illegible] pro [illegible].
  - Γ in
    - B : Bœot. βανῆκες pro γυναῖκες.
    - Δ : Dor. δνόφος pro γνόφος.
    - Z : Æol. ὀλίζων pro ὀλίγων, Doricè, φύζα pro φυγή.
  - Ϝ in B, Pamph. Lacones, Cretenses, ἀβὴρ pro ἀήρ, βαβέλιος pro ἀβέλιος.
  - Δ in
    - Γ : Poet. [illegible] pro [illegible].
    - B : Æol. [illegible] pro [illegible]. Bœoti et Æolii βελφῖνες pro δελφῖνες dicunt.
    - Z : Dor. [illegible] pro [illegible]. Æol. ζὰ pro διά.
    - Θ : [illegible] pro [illegible]. Æol. [illegible] pro [illegible].
    - T : Att. [illegible] pro [illegible].
    - Σ : Atticè : ut ἴσμεν pro ἴδμεν.
  - Φ in Π : Æol. ἀμπὶ pro ἀμφί.——et in B : Siculi et Macedones, [illegible] pro [illegible], [illegible] pro [illegible], κεβλὰ pro κεφαλή.
  - X in
    - K : Siculi, κιτὼν pro χιτών. Hoc Doriensibus tribuit Gramm.
    - Ξ : Att. [illegible] pro [illegible]. Æol. [illegible] [illegible]. Hoc etiam Ionibus tribuit Corinthus.
    - Φ : Æol. αὔφενα pro αὐχένα.
  - Θ in
    - Σ : Att. κλαυσμὸς pro κλαυθμός. Dor. σιὸς pro θεός. Lac. σιὸς pro θεός.
    - T : Att. [illegible] pro [illegible]. Æol. [illegible] pro [illegible].
    - Δ : Maced. teste Etymol. à [illegible] enim fit [illegible], [illegible] et [illegible].
    - Φ : Att. φλᾶν pro θλᾶν. Æol. quoque.——et in X : Dor. ὄρνιχα pro ὄρνιθα.
- **Liquidas,**
  - Λ in
    - Γ : Att. μόγις pro μόλις.
    - N : Dor. φίντατος pro φίλτατος.——et in P : Att. κρίβανος pro κλίβανος.
  - M in
    - B : Æol. [illegible] pro [illegible].
    - Π : Æol. [illegible] pro [illegible]. et MM in ΠΠ, ὄππατα pro ὄμματα.——et in Σ : Att. [illegible] pro [illegible].
  - N in
    - Λ : Att. πλεύμων pro πνεύμων.
    - Σ : Dor. τύπτομες pro τύπτομεν. Æol. [illegible] pro [illegible]. Cret. ἐς pro ἐν.
  - P in Σ : Att. μυρσίνη pro μυῤῥίνη.——et in K : Dor. [illegible] pro [illegible].
- **Duplices,**
  - Z in
    - Δ : Att. et Æol. [illegible] pro [illegible]. Dor. ἵσδω pro ἵζω, in ΔΔ : Bœot. et Lacon. μάδδα pro μᾶζα.
    - Σδ et Δσ : Dor. et Æol. συρίσδω pro συρίζω, σδυγὸς pro ζυγός.
    - Σσ : Dor. μάσσω à μάσσω. Etymol. Tarentini σαλπίσσω pro σαλπίζω dicunt.
    - Ττ : Att. συρίττω pro συρίζω.
  - Ξ in Κσ vel Σκ : Æol. κσένος vel σκένος pro ξένος. Item in Σ : Att. ut, παίσω pro παίξω.
  - Ψ in Πσ vel Σπ : Æol. [illegible] pro [illegible], σπάλις pro ψαλίς.
- Solitarium Σ, hoc sui privati juris esse Grammatici dicunt. Vide M m.

Q q. Participia Nominis et Verbi naturam in plerisque recipiunt. Ergò conveniunt etiam Dialectorum proprietate cum

- Nominibus, quæ iisdem sunt terminationibus et declinationibus obnoxia.
- Verbis : ratione tum
  - Initii, Augmenti, quod inducunt, duplicant, mutant, demunt in participiorum etiam variis temporibus, pro natura et compositione verborum.
  - Finis, vel reliquorum quæ insunt participiis, præter augmenta. Hic jam varietates participiorum vel sunt
    - Propriæ
      - Atticorum
        - Præteritum Ionicum sublato ε, Attici contrahunt : ut, ἑστεὼς ἑστὼς pro ἑστηκώς.
        - Secundæ in μι activæ et mediæ vocis penultimum α mutatur Atticè in ω : ut καθιστῶσα pro καθιστᾶσα.
      - Ionum :
        - Participio εἴας, ait Corinthus, non utuntur Iones : sed solo εἴμας : ut, τύψας.
        - Futurum medium τυψόμενος Iones faciunt τυψεόμενος, ut Dores, teste Caninio.
      - Dorum
        - In Barytonis activis præsentis temporis ου fœmininorum Dor. abit in ω. ut, τύπτωσα pro τύπτουσα.
        - Aoristus primus Doricè in ας desinit : ut, τύψας pro τύψας.
        - Εἰμὶ in præsenti habet Doricè ἐὼν, ἐοῖσα, ἔασσα, ἔασσας.
      - Æolum :
        - Fœmininorum ου Æolicè mutatur in οι : ut, [illegible] pro [illegible].
        - Perfecti ultima mutatur Æolicè in ν : ut, τετύφων pro τετυφώς.
        - Characteristicam perfecti nonnunquam Æoles negligunt : ut, τεθνακὼς pro τεθνηκώς.
        - Secunda circumflexorum ων mutat Æolicè in ως : ut, γελῶς pro γελῶν. Ab aliis tribuitur Doriensibus.
      - Poëtarum : Præterito Attico contracto Poëtæ α vel ι per epenthesin immittunt : ut, γεγαὼς, γεγαῶτες, γεγαῶσα, γεγαὸς, pro γεγὼς, γεγῶτες, γεγῶσα, γεγὸς. Nec Ionicum est : quia hoc habet γεγαὼς, γεγαῶτες, γεγαῶσα, γεγαός.
    - Communes, quas imitantur, quatenus à verbis derivantur. Exempli causa proferemus omnium Dialectorum specimen.
      - Atticum : Primæ et secundæ conjugationis penultima Atticè est ι : ut, πεποιηκὼς pro πεποιηκώς.
      - Ionicum : Circumflexa resolvunt Iones : ut, ταχέων pro ταχῶν, &c.
      - Doricum : Mutant Dores ου in ευ : ut, ποιεῦσα pro ποιοῦσα.
      - Æolicum : primæ circumflexorum ων, abit Æolicè in εις : quia ex circumflexo fit verbum in μι : ut, φιλεὶς pro φιλῶν. εἰς pro ὤν, ab εἰμί.
      - Poëticum : Contractioni præmittunt α, ε vel ο Poëtæ : ut, ἀντιόωσα pro ἀντιῶσα.

C c. Syllabarum affectiones Prosodiæ respectu jam recensendæ, cùm quæ literarum sint, satis superque ostenderimus. Attendenda est tum

- Quantitas. Hcic Poëtæ pro sua agunt libertate producendis vel corripiendis metri gratia syllabis. Reliquæ Dialectorum vel
  - Producunt correptas
    - Ancipites. Attici α et ι, ἀληθεία, ἶρος, Dores ι et υ. Ἶλας, ἰχύς.
    - Natura. Attici, ut id possint legitimè, formam mutant brevium, ε in ω. βασιλέως pro βασιλέος. Sunt enim Atticorum propriæ productiones.
  - Corripiunt productas
    - Ancipites. Id imprimis etiam Comici et Tragici, sed Iones etiam: ut et Dores, desinentia in ας, νίκας.
    - Natura. Ionibus usitatæ sunt correptiones, longis in breves mutatis: νέας pro νῆας, ζόη pro ζωή.
- Accentus. Hunc mutant et transponunt plures dialecti, Attica, Ionica, Dorica, Æolica, Poëtarum item, pro cujusque terminationis varietate: quod in singularum tabulis, quæ consulendæ sunt, nonnihil est adumbratum, et quotidiana lectione observari poterit.
- Spiritus. Hunc
  - Attici, non primæ tantùm, sed et reliquis inscribunt: ut, ῥῥίς, ταὼς: ultimæ et penultimæ in polysyllabis: ut, ἀμφιῤῥώς.
  - Iones spiritum asperum in tenuem mutant: ut, κύθρας dicunt pro χύτρας. Etym.
  - Æoles, si densus sit vel asper, penitus ignorant, et ejus loco nonnunquam suum usurpant digamma: ut, ἄγιος non ἅγιος, Ϝιλάω pro ἱλάω.
  - Poëtæ asperum etiam medio solitario ρ relinquunt: ut, ἄρητος pro ἄῤῥητος.
  - Dores, Argivi, Lacones, Eretrienses, Oropii, teste Etymologo, in locum sigma, per Syncopen abjecti, densum spiritum sequenti vocali inscribunt: ut, παύω pro παύσω.
- Apostrophus. Hunc Attici amant vocalis initialis, sive junguntur dictiones, sive maneant solutæ: ut, ὦναξ pro ὦ ἄναξ, ὦ 'γαθὲ pro ὦ ἀγαθέ. Iones item, qui hujus adminiculo ν attractivi necessitatem elevant, Poëtæ negligunt.

D d. Generatim hactenus Dialectorum varietatem, quà literas, quà syllabas occupat, delineavimus. Eandem jam speciatim in singulis orationis partibus ita considerabimus, ut quæ in privatis singularum tabulis dicta fuêre, hoic uno quasi fasce comprehensa, gratiæ brevitatis ergò simus prolaturi. Ergo,

- Articulus considerandus est.
  - Præpositivus: cujus affectio est vel
    - Communis cum nominibus quibuscum jungitur: ut, τοῖο λόγοιο pro τοῦ λόγου, Atticè, Ionicè, Dor. τᾶς μελίσσας pro τῆς μελίσσης, Dor. τᾷ μελίσσᾳ pro τῇ μελίσσῃ, Doricè. τᾶν ἀρετᾶν pro τῶν ἀρετῶν, Ionicè: τοῖσι λόγοισι pro τοῖς λόγοις, Atticè, Ionicè, Doricè: τάων μουσάων pro τῶν μουσῶν, Æolicè, &c.
    - Propria,
      - Attici per paragogen adjiciunt voces complectivas, δε, γε, ιν, ουτι: ut, τόγε pro τό.
      - Dores nominativis pluralibus οἱ et αἱ addunt per πρόσθεσιν τ: ut, τοὶ pro οἱ, ταὶ pro αἱ.
      - Poëtæ articulum quandoque ad nominis variationem non mutant: ut, τοῦ λόγοιο pro τοῖο λόγοιο.
  - Compositus
    - Ὅδε.
      - Attici ε mutant in iota acutum, ὁδί, ἡδί, τοδί, τουδί, ταυτί, τουτί, &c. Æoles dicunt ὄδε, ἄδε, τόδε.
      - Poëtæ dativo plurali per paragogen addunt σι: ut, τοῖσδεσι vel τοῖσδεσσι pro τοῖσδε.
    - Ὅστις. Hoc habet in
      - Nominativo Doricè ὅτις pro ὅστις: Æolicè ὄτις.
      - Genitivo Atticè ὅτου pro οὕτινος: Ion. ὅτευ: Dor. ὅτω: Æol. ὄττω: Poët. ὅττεο.
      - Dativo Att. ὅτῳ et ὁτῳοῦν et ὁτῳδήποτε pro ᾧτινι: Ion. ὅτεῳ. Æol. ὄτῳ vel ὅττεῳ.
      - Accusativo Æol. ὄττινα pro ὅντινα: Poët. ὅτινα abjecto ν. Æoles quinetiam ὄττινα dicunt in utroque genere, et masculino et fœminino, teste Sophoclis Scholiaste.
      - Plurali Nominativo Poët. ὅτις pro οἵτινες.
      - Genitivo Ionicè ὅτεων pro ὧντινων.
      - Dativo Ionicè ὁτέοισι pro οἷστισι.
      - Accusativo Poët. ὅτινας pro οὕστινας. Et in neutro Atticè et Ionicè ἅττα vel ἄσσα pro ἅτινα.
  - Postpositivus.
    - Attici adjiciunt particulam γε: ut, ὅγε pro ὅ.
    - Iones præfigunt literam τ, excepto nominativo. ὅς et ἥ: ut, τοῦ pro οὗ, τῆς pro ἧς, τοί pro οἵ. Dicunt etiam ὅου pro οὗ.
    - Dores nunc abjiciunt à masculino σ, et dicunt ὃ pro ὅς, unde ὅτις pro ὅστις: nunc præfigunt τ, Ionum more, exceptis nominativis ὅς et ἥ: ut, τοῦ et οὗ, τῶν pro ὧν.
    - Æoles dicunt ὀ pro ὅς, neglecta aspiratione: unde etiam ὄτις pro ὅστις.
    - Poëtæ pro ὅς dicunt ὅτε.
    - Consentit etiam hic Articulus iis declinationibus, secundum quas inflectitur: ut Doricè, ἁ pro ἥ: ᾗσι vel αἷσι vel ᾗς pro αἷς Atticè, Ionicè, Doricè.
- Vide in signum ☞

☞

- **Nomen, et ejus accidentia diversimodè habent secundum proprietatem Dialectorum**
  - **Qualitas, Adjectiva nova fingunt Poëtæ: ut, [illegible], à [illegible], πρέσβειρα à πρέσβυς.**
  - **Species Derivativa**
    - **Comparativa et Superlativa.**
      - Attici formant Comparativos et Superlativos. 1. in αιτερος et αιτατος: ut, παλαίτερος, παλαίτατος pro παλαιότερος, παλαιότατος: φιλαίτερος pro φιλώτερος. 2. In ιστερος et ιστατος: ut, λαλίστερος, λαλίστατος pro λαλέτερος, λαλέτατος. 3. In υτερος et υτατος: ut, βραχύτερος, βραχύτατος pro βραχίων, βράχιστος. 4. In ω: ut, βέλτιω pro βέλτιον, πλεῖω pro πλεῖον. 5. In σων: ut, μάσσων pro μείζων. Nonnunquam etiam per metaplasmum dicunt θάττων pro θάσσων, ἐλάττων pro ἐλάσσων.
      - Iones Comparativos et Superlativos terminant. 1. in εστερος et εστατος: ut, ἀσμενέστερος, ἀσμενέστατος pro ἀσμενώτερος, &c. ῥηιδέστερος pro ῥᾴων. 2. in ιτερος: ut, ῥηΐτερος pro ῥηιδέστερος. 3. in ευ: ut, πλεῦν pro πλεῖν et πλέον.
      - Dores pro κρείσσων dicunt κάρρων: pro βελτίων βέλτων, quod alii tribuunt Atticis. Nonnullorum etiam comparativorum penultimam in σσ vertunt: ut, ἄσσον pro ἐγγίον, βράσσων pro βραδίων, βάσσων pro βαθίων. per metaplasmum item κρέσσων dicunt pro κρείσσων, πλέων pro πλείων, ἄσσω pro ἄσσον, πλεῦν, ut inquiunt nonnulli, pro πλέον.
      - Poëtæ novos comparativos et superlativos, ab usitatis positivis, vel nominibus vel etiam aliis orationis partibus formant, tum etiam à comparativis et superlativis: ut, κακώτερος à κακὸς pro κακίων: ἀρείων ab ἄρης: ἀγαθώτατος ab ἀγαθός: χερειότερος à χερείων comparativo: χειρότερος à χείριστος superlativo. Per metaplasmum etiam πλέω dicunt pro πλείω, ῥῆος pro ῥήϊος, &c.
    - **Possessiva.**
      - Apud Atticos, si Possessivorum nominum duplex sit terminatio, altera magis est in usu: ut, ἀνθρώπεια φύσις potiùs dicunt quàm ἀνθρωπεία.
      - Ionico more nonnulla possessiva, teste Corintho, amittunt iota: ut, ἀργύρεος pro ἀργύρειος, χρύσεος pro χρύσειος.
    - **Diminutiva.**
      - Attici diminutivis gaudent, et libentiùs dicunt λεπάδιον quàm λεπὰς, τρυβλίον quàm τρύβλιον.
      - Dores nonnulla peculiaria habent: φίλιχος, amiculus, πυρρίχος, rufulus.
    - **Denominativa. Hæc Numeralia.**
      - Attici δύω dicunt pro δύο.
      - Iones per metaplasmum τέσσερες dicunt pro τέσσαρες, τριήκοντα pro τριάκοντα, ἐείκοσι pro εἴκοσι.
      - Dores dicunt τέτορες pro τέσσαρες, εἴκατι pro εἴκοσι, [illegible] pro [illegible], &c.
      - Æoles τέρτος dicunt pro τρίτος, πίσυρες pro τέσσαρες, ἴα pro μία, πέμπε pro πέντε.
      - Poëtæ δοιὼ et δοιοὶ dicunt pro δύο, πίσυρες pro τέσσαρες, δυώδεκα pro δώδεκα. Dicunt etiam δύο per omnes casus, pro δυοῖν dicunt δυοῖ, et in genitivo plurali δυῶν.
    - **Verbalia.** Attici nonnulla habent peculiaria verbalia: ut, βλέμμα pro βλέψις, λέγμα pro λέξις.
    - **Patronymica.**
      - Attici [illegible] dicunt pro [illegible], [illegible] pro [illegible].
      - Iones terminant Patronymica in ων: ut, Κρονίων pro Κρονίδης, Πηλείων pro Πηλείδης. Nonnunquam etiam alterum derivant ab altero: ut, Πηληϊάδης à Πηλείων.
      - Æoles, quæ in ιδης desinunt mutant in αδης: ut, [illegible] [illegible].
      - Poëtæ usitatis Patronymicis inserunt per epenthesin α vel η: ut, Πηληϊάδης, pro Πηλείδης, [illegible] pro [illegible]. Nonnunquam etiam syncopa utuntur: ut, [illegible] pro [illegible].
  - **Reliqua, de quibus sequenti signo N n.**
- **Reliquæ partes.** Pronomen, vide sig. O o. Verbum P p. Participium Q q. Adverbium, Præpositio et Conjunctio, sig. R r.

N n. Reliqua accidentia Nominis sunt

- **Genus. Hoc secundum dialectorum proprietatem diversum est, Nominis**
  - **Adjectivi**
    - Attici desinentia adjectiva in ος trium generum, inprimis composita et derivata, communia efficiunt; ut, ὁ καὶ ἡ κόσμιος.
    - Iones et Dores Atticorum morem communis generis observant: ut, ὁ καὶ ἡ κλυτὸς, ὁ καὶ ἡ γεννικὸς. Fœminini etiam η mutant in α: ut, ἁγνὰ pro ἁγνὴ, καλὰ pro καλή.
  - **Substantivi:**
    - Attici substantiva masculina mutant in fœminina, et vice versa, inprimis in duali numero: ut, ἡ ἀσβόλος, pro ὁ ἀσβόλος, ὁ χοῦς pro ἡ χοῦς, τὼ ἡμέρα pro τὰ ἡμέρα. Quandoque etiam terminatione mutata vertunt masculinum in fœmininum vel neutrum: ut, ἡ κανάβη pro ὁ κάνναβος, τὸ ζυγὸν pro ὁ ζυγός.
    - Iones etiam genus mutant terminatione vel servata, vel mutata: ut, ἡ αἰὼν pro ὁ αἰών, ὁ ἕσπερος pro ἡ ἑσπέρα.
    - Doriensibus idem, quod Ionibus tribuitur: ut, ἡ τάρταρος pro ὁ τάρταρος, ἡ φθόγγος pro ὁ φθόγγος.
    - Æoles masculinum in fœmininum vertunt, Dorum exemplo: ut, ἡ αἰθὴρ pro ὁ αἰθήρ.
    - Poëtis quoque generum mutationes tribuuntur: ut, τὰ κέλευθα pro αἱ κέλευθοι, τὰ μηρὰ pro τοὺς μηρούς.
- **Numerus:**
  - Attici et Iones, teste Grammatico et Caninio frequenter adhibent dualem.
  - Æolii dualem negligunt, teste Corintho.
- **Figura:** Apud antiquos Atticos ἐξ in compositis non mutabatur in ἐκ: ut, ἔξπωμα pro ἔκπωμα. Jam interponunt σ, ἔξσπωμα.
- **Declinatio. In hac ratio habenda est**
  - **Terminationis, quæ vel**
    - **Eadem manet, sed alio quàm communi modo declinatur,**
      - Atticè: Tertia simplicium transit in primam contractorum: ut, δένδρει, δένδρεος, δένδρεσι, &c. pro δένδρον. 2. Quinta simplicium transit in tertiam simplicium: ut, τρίπους, τρίπου, τρίπουν, pro τρίποδος, &c. 3. Prima contractorum in primam simplicium: ut, Ἀριστοφάνου, Ἀριστοφάνην, pro Ἀριστοφάνους. 4. Quarta contractorum abit in quartam simplicium: ut, ἥρω, ἥρω, ἥρω pro ἥρωος, &c.
      - Poëticè:
        - Tertia simplicium mutatur in quintam simplicium: ut, πολὺς, πολέος, pro πολλοῦ.
        - Quinta simplicium abit in quartam simpl. ut, γέλως, γέλω pro γέλωτος.
        - Prima contractorum fit prima simpl. aut quinta: ut, ἄρης ἄρεω, vel etiam ἄρης ἄρεος, pro ἄρους.
        - Secunda contractorum transit in quintam simplicium: ut, ἴς, ἶδος pro ἰός.
        - Quantumvis eadem species declinationis maneat, tamen metaplasmus aliquis intervenit: ut, χάρις, χάριδος, vel χάριτος, ut præter Antesignanum, etiam Lascaris annotat, indignante licet H. Stephano, pro χάριτος: χεὶρ, χερὸς, χερὶ, pro χειρὸς, χειρί.
    - **Diversa efficitur, à variis Græciæ Nationibus.**
      - Attici nomina communis Dialecti terminant in Η, Εως, Ις, Ωδης, Ον, Ως: ut, κλῇς pro κλείς, [illegible] pro [illegible], βασίλιννα pro βασίλισσα, [illegible] pro [illegible], ναῦς pro ναῦς, ζυγὸν pro ζυγός.
      - Iones terminant in Αια, Αιη, Ας, Αμας, Εος, Ης, Ος: ut, [illegible] pro [illegible], [illegible] pro [illegible], [illegible] pro [illegible], extrito ε, [illegible] pro [illegible], quod Atticis etiam tribuitur, ἱρὸς pro ἱερὸς ablato ε, [illegible] pro [illegible], [illegible] pro [illegible].
      - Dores terminant in Ας, Αξ, Η, Ιν, Ος, Ως: ut, πὼς pro πούς, ablato υ, [illegible] pro [illegible], ablato ε, Ionico more, πάλλαξ pro [illegible], [illegible] pro [illegible], δαμάλη pro δάμαλις, [illegible] pro [illegible], [illegible] pro βοῦς, φθόγγος pro φθόγγη.
      - Æoles terminant in Αν, Αξ, Εις, Ος, Οι: ut, ζὰν, ζανὸς pro ζεὺς, [illegible] pro [illegible], [illegible] pro [illegible], τὶς pro τίς, [illegible] pro [illegible], [illegible] pro [illegible], μάρτυρος pro μάρτυς, [illegible] pro [illegible], ἄγωνος pro ἀγών, ἴρος, ἴρου pro ἱερὸς, ἱεροῦ.
      - Poëtæ terminant in Ας, Ας, Εως, Ις, Ηις, Οι, Ην: ut, φάος pro φῶς, [illegible] pro [illegible], [illegible] pro [illegible], [illegible] pro [illegible], [illegible] pro [illegible], [illegible] pro [illegible], ζὴν pro ζεὺς, cujus alii adhuc sunt octo nominativi Poëtici Δεύς, Βδεὺς, Σὰν, Ζὰς, Ζὰς, Δὶς, Δὴν, Δάν.
  - **Casuum. Vide signum ☞**

☞ Casuum, in quibus generatim considerandum est apud Atticos Vocativum similem esse Nominativo, Dativum etiam pluralem, sequente licet consonante, ν ἐφελκυστικὸν acquirere. Separatim autem declinationum species singulæ examinandæ sunt nominum

- **Contractorum**, de quibus signo 8 s.
- **Simplicium**: et quidem
  - **Prima**:
    - In toto singulari numero α mutatur Ionicè in η, et vice versa η mutatur Doricè in α: ut, αἰτίης pro αἰτίας: ποιητᾶς pro ποιητής.
    - Nominativus singularis Æolicè desinit in α: ut, ἀρχέτα pro ἀρχέτης, [illegible]. Hoc etiam Bœotis, Thessalis, et Macedonibus tribuitur. Nec esse vocativum pro nominativo sumptum probat Caninius.
    - Genitivus singularis Ionicè desinit in εω, Doricè in α, Æolicè et Bœoticè in αυ vel αο, Poëticè in α vel εω, ut, Βορέω pro Βορέου, Αἰνεία pro Αἰνείου, Ἀτρείδαο pro Ἀτρείδου, Αἰνείαο pro Αἰνείου, Αἰνείαυ pro Αἰνείου.
    - Dativus singularis caret sæpiùs apud Dorienses iota subscripto: ut, τῷ ποιητᾶ pro ποιητῇ. Apud Poëtas nonnunquam terminatione quintæ simplicium effertur: ut, τῷ Ἄδι pro τῷ Ἄδῃ.
    - Accusativus singularis Ionicè desinit in εα: ut, ποιητέα pro ποιητήν.
    - Genitivus pluralis Ionicè desinit in εων, Doricè in αν, Æolicè et Bœoticè in αων: ut, ταμιέων pro ταμιῶν, ταμιᾶν pro ταμιῶν, ταμιάων pro ταμιῶν, aliàs regula est: Genitivi singulares in α, ο et ω desinentes, adjecta litera ν, formant genitivos plurales, sed ο in ω converso.
    - Dativis pluralibus in σ desinentibus omnes quatuor dialecti vocalem iota per proschematismum adjungere solent, αις nonnunquam in ῃς converso: ut, ταμίαισι pro ταμίαις, λεσχῇσι pro λέσχαις, &c. Æoles nonnunquam ex αι tollunt subjunctivam: ut, τιμᾶς pro τιμαῖς.
    - Accusativus pluralis Ionicè desinit in εας: ut, ταμιέας pro ταμίας.
  - **Secunda**:
    - In singulari numero α mutatur Ionicè in η: et vice versa η Doricè in α: ut, μελίσση pro μέλισσα, τιμὰ pro τιμή.
    - Genitivi et Dativi singularis η et ῃ mutantur Doricè in α, iota subscripto, vel neglecto: ut, τᾶς μελίσσας pro τῆς μελίσσης, τᾷ μελίσσᾳ pro τῇ μελίσσῃ, τᾷ τιμᾷ pro τῇ τιμῇ.
    - Dativus singularis Poëticè formatur secundum quintam simplicium: ut, τῇ ἀλκὶ pro τῇ ἀλκῇ.
    - Genitivus et Dativus plurales eodem modo Ionicè, Doricè, Æolicè formantur, ut in prima declinatione: ut, ἀρετέων pro ἀρετῶν, τιμᾶν pro τιμῶν, θεάων pro θεῶν, ἀρετῇς vel ἀρετῇσι vel ἀρεταῖσι pro ἀρεταῖς. Atticè quoque desinit in αισι.
    - Accusativus pluralis per epenthesin Æolicam accipit iota retento tono: ut, καλαίς pro καλάς.
  - **Tertia**:
    - Nominativum, Accusativum et Vocativum neutrorum efferunt Attici abjecto ν: quod tamen aliquando adscriptum legitur: ut, ἄλλο pro ἄλλον, αὐτὸ pro αὐτόν: nimirum Atticos communis dialectus imitatur.
    - Genitivus singularis Atticè, Ionicè, Doricè et Thessalicè ου mutat in οιο: ut, λόγοιο pro λόγου. Dores tamen et Æoles quandoque ου mutant in ω: ut, τῶ λόγω pro τοῦ λόγου.
    - Dativus singularis apud Æoles iota subscriptum non habet: ut, τῶ λόγω pro τῷ λόγῳ.
    - Dativus et Accusativus singularis, Nominativus, Dativus et Accusativus plurales, nonnunquam Poëticè fiunt quintæ simplicium: ut, τῷ κλαδὶ pro τῷ κλάδῳ, τὸν ἰατῆρα pro τὸν ἰατρόν, τὰ προσώπατα pro τὰ πρόσωπα, τοῖς προσώπασι pro τοῖς προσώποις.
    - Genitivus et Dativus dualis per epenthesin Ionicam acquirit iota: ut, λόγοιϊν pro λόγοιν.
    - Nominativus pluralis omnium dialectorum acquirit per paragogen iota: ut, λόγοισι pro λόγοις, ἵπποισι pro ἵπποις.
    - Accusativus pluralis Doricè in ως desinit: vel ut et Æolicè, in ος: ut, τὼς κυρίως pro τοὺς κυρίους, τὸς αἰπόλος pro τοὺς αἰπόλους. Apud Æoles etiam in οις, secundum quosdam: ut, τοὶς ἵπποις pro τοὺς ἵππους.
  - **Quarta**, quamvis tota sit Attica, præter cætera tamen notandum est:
    - Nomina Atticè formata à communibus, non mutant accentum nisi in duobus, λαγῶς pro λαγός, ταῶς pro ταός.
    - Genitivus singularis per paragogen Poëticam acquirit ο: ut, Μίνωο pro Μίνω.
    - Accusativus singularis quinque nominum, more antiquis Atticis usitato amittit ν: ut, Ἄθω, ἕω, κέω, κῶ, λαγὼ, pro Ἄθων, ἕων, κέων, κῶν, λαγών.
  - **Quinta**:
    - Barytona in ις et υς purè declinantur apud Iones et Dores, apud Æoles etiam, ut quidam volunt: ut, χάρις, χάριος pro χάριτος, ἶρις, ἴριος pro ἴριδος. Sic etiam fœminina in ις declinata per δος Æolicè, purè declinantur: ut, ἄρτεμις, ἀρτέμιος pro ἀρτέμιδος, σφραγίς, σφραγῖος pro σφραγῖδος.
    - Monosyllaba in αις Æolicè resolvuntur, mutato et transposito tono: ut, πάϊς pro παῖς.
    - Desinentia in ας apud Æoles acquirunt per epenthesin iota: ut, μέλαις pro μέλας.
    - Genitivus singularis trium nominum ο mutat Atticè, in ω: ut, πόλιος, πόλεως pro πόλεος: πήχεως, πελέκεως. Addunt aliqui ἐγχέλεως.
    - Genitivus et Dativus singulares formantur Doricè à nominativo ablato σ: ut, ὁ Φέρης fit τοῦ Φέρη, τῷ Φέρη, pro Φέρητος, Φέρητι: Αἴας, τοῦ Αἶα, pro Αἴαντος.
    - **Accusativus singularis**:
      - Attici eum in nonnullis efferunt per Apocopen, Poëtæ per Syncopen: ut, Ἀπόλλω pro Ἀπόλλωνα. Att. θύγατρα pro θυγατέρα Poëticè.
      - Dores eum terminant aliquando in ι: ut, παῖδι pro παῖδα; aliquando in ω: ut, ἥρω pro ἥρωα.
      - Poëtæ in nominibus in ις et υς genitivorum purum terminant Accusativum in α: ut, εὐρέα pro εὐρύν, ἴρια pro ἶριν.
    - **Vocativus singularis**:
      - Dores eum nonnunquam resolvunt: ut, Ποτείδαν pro Πόσειδον.
      - Æoles Vocativum singularem nominum in ων, terminant in ω, accentu servato: ut, Ἀπόλλων, ὦ Ἄπολλω, pro Ἄπολλον.
      - Poëtæ vocativum oxytonorum in ις, ιδος formant à nominativo, abjecto σ: ut, ἀμαρυλλίς, ἀμαρυλλίδος, ὦ ἀμαρυλλί. Nominum item per ντ declinatorum vocativus communis amittit Poëticè ν: ut, ὦ Κάλχα pro Κάλχαν, ὦ Αἶα pro Αἶαν.
    - Genitivus et Dativus dualis per Ionicam epenthesin desinit in οιϊν, ut in tertia: ut, σειρήνοιϊν pro σειρήνοιν.
    - Nominativus pluralis in ες fœmininorum Atticè acuitur in penultima: ut, γυναίκες pro γυναῖκες.
    - Genitivum pluralem in quibusdam formant Iones secundum primam declinationem: ut, χειρέων pro χειρῶν, πασσαλέων pro πασσάλων.
    - **Dativus pluralis**:
      - Iones et Æoles eum formant à nominativo plurali, addendo σι, et in neutris mutando insuper α in ες: ut, ἄνδρεσσι ab ἄνδρες pro ἀνδράσι, ἐπέεσσι ab ἔπεα pro ἔπεσι, τριέσσι pro τρισί.
      - Æoles dativos quintæ simplicium, nonnunquam secundum tertiam inflectunt: ut, παθημάτοις pro παθήμασι.
      - Poëtæ è dativo Ionico et Æolico nonnunquam alterum σ exterminant: ut, δωμάτεσι pro δωμάτεσσι.
    - Accusativus pluralis nominum in ους mutatur Doricè in ως: ut, βῶς pro βοῦς.

5 s. In Contractis quoque declinationibus, in quibus Iones potiùs non contractis utuntur casibus, Attici contractis, dialectorum proprietas observanda est, in

- **Prima:**
  - Propria quædam in κλῆς et alia nonnulla apud Poëtas bifariam contrahuntur: ut, ἡρακλέης, ἡρακλέεος: hoc jam contrahitur bifariam ἡρακλῆος, vel ἡρακλέους, et hoc rursum in ἡρακλοῦς. Sic σπέος, σπείους, σπεῦς et σπέεος, &c. Consule privatam tabulam Poëtarum.
  - **Genitivus:**
    - Attici genitivum singularem terminant in ως: ut, ἀληθέως pro ἀληθέος.
    - Iones à Genitivo bifariam Poëticè contracto alium novum formant, ab ἡρακλῆος, dicunt ἡρακλῆιος, à σπεῖος, σπείους.
    - Dorienses eum terminant in ευς, ut et Æoles: ut, δημοσθένευς pro δημοσθένους, κλέευς pro κλέους.
    - Æoles à contracto nonnunquam detrahunt σ: ut, σωκράτω pro σωκράτους. Hoc etiam Doribus tribuitur.
  - Accusativus singularis Atticè in α desinit, si ε nominativi fuerit purum, ait Eustathius: ut, ὑγιᾶ pro ὑγιῆ. In nonnullis similis est apud Atticos primæ simplicium: ut, δημοσθένην pro δημοσθένη.
  - Vocativus Nominum in ης Æolicè desinit in ε: ut, ὦ σώκρατε pro ὦ σώκρατες. Aliis hoc est Doricum.
  - Nominativus pluralis Atticè in αι nonnunquam desinit, Accusativus in ας. Hoc esse videtur, quòd suprà diximus Atticos nomina primæ contractorum declinare secundum primam simplicium.
  - Desinentia in εις Poëticè amittunt iota: ut, ἐυτειχῆς pro ἐυτειχεῖς.
- **Secunda:**
  - Penultimum iota Iones nonnunquam in ε mutant, aliquando in η: ut, πόλεος vel πόληος pro πόλιος, et in Accusativo ὄφεα pro ὄφιν. Nonnulli η volunt esse Æoliorum.
  - Quædam in ις contrahunt Poëtæ per omnes casus: ut, ὄϊς, οἶς: ὄϊος, οἶος, ὄϊ, οἶ, &c.
  - Genitivus singularis Atticè terminatur in ως, accentu retento: ut, ὄφεως pro ὄφεος. Doricè in ιος: ut, πόλιος pro πόλεως, ὄφιος pro ὄφεος.
  - Dativus singularis, Nominativus item, Accusativus et Vocativus plurales, Atticè contrahuntur in ει: ut, ὄφεϊ, ὄφει, pro ὄφεϊ, ὄφεε: ὄφεες et ὄφεας, ὄφεις pro ὄφις. Annotat Corinthus Iones solitos esse Nominativum, Accusat. et Vocativum pluralem, ιες nimirum et ιας, in ις contrahere: ut, ὄφιες, ὄφιας, et Ionicè contractè ὄφις.
  - Nominativus, Accusativus et Vocativus dualis, et in Neutris Nom. Acc. et Vocativus plurales Atticè contrahuntur in η: ut, ὄφεε, ὄφη, σινάπεα, σινάπη. Ait Crusius in declinatione Ionica, etiam Nominativam terminationem dualem contrahi: quod alii Atticorum esse dicunt.
  - Genitivus et Dativus dualis contrahitur Atticè in ῳν: ut, ὄφῳν pro ὄφέοιν.
  - Genitivus pluralis tonum Atticè retrahit: ut, πόλεων pro πολέων.
  - Dativum pluralem formant Iones à Nominativo plurali, addendo σι: ut, ὄφιες, ὀφίεσι pro ὄφεσι.
- **Tertia:**
  - Penultimum υ, Nominativo excepto, Iones in omnibus casibus mutant in η: ut, βασιλῆος pro βασιλέος, &c. Veteres Iones ηι dicebant: ut, βασιλῆες pro βασιλέες.
  - Omnia in ευς masculina oxytona, Doricè et Æolicè sunt barytona, teste Canisio: ut, βασίλευς pro βασιλεύς, βασίλεως pro βασιλῆος, βασίλεας pro βασιλεῖς.
  - **Genitivus:**
    - Attici eum contrahunt, si ε ante ος fuerit purum: ut, πειραιέως, πειραιῶς. Mutant quinetiam ο in ω: ut, βασιλέως pro βασιλέος.
    - Dores et Æoles eum terminant in ευς: ut, βασιλεῦς pro βασιλέος. Bœoti in ιος: ut, βασίλιος.
  - Accusativus singularis contrahitur Atticè, si genitivus contrahatur: ut, πειραιέα, πειραιᾶ: Poëticè verò abjicit α per apocopen: ut, βασιλῆ pro βασιλῆα, φωτῆ pro φωτῆα, πολῆ pro πολῆα. Dicit hic Neander, si Nominativus non fuerit purus, tunc contractio fit in η: ut, τυδῆ pro τυδέα vel τυδῆα Ionicè.
  - Nominativus pluralis contrahitur Atticè in ης, iota à nonnullis subscripto: ut, βασιλῆς, vel βασιλῇς pro βασιλεῖς.
  - Dativum pluralem formant Iones et Dores à nominativo plurali non contracto, addendo σι: ut, βασιλέεσι, à βασιλέες, βασιλήεσι à βασιλῆες. Poëtæ ex ευ auferunt υ: ut, βασιλέσι pro βασιλεῦσι.
  - Accusativum pluralem contrahit Thucydides, Atticus scriptor: ut, ἱππῆς pro ἱππέας. Neander ait similem esse Nominativo plurali Attico.
- **Quarta:**
  - Genitivus singularis Æolicè et Laconicè desinit in ως: ut, λατῶς pro λατοῦς.
  - Accusativus singularis Ionicè in ουν, Æolicè in ων desinit, ut, λατοῦν vel λατῶν pro λατώ.
  - Pluralem numerum Poëtæ secundum quintam simplicium, nonnunquam flectunt: ut, αἱ κλῶθες, κλωθῶν, κλωσί, pro κλωθοί, κλωθῶν, κλωθοῖς. Hoc nonnulli Æolis adscribunt.
- **Quinta:**
  - Desinentia in ας Doricè sæpiùs contrahuntur: ut, κρῆς pro κρέας.
  - Ex omnibus casibus Iones τ auferunt, quod alii etiam Doribus adscribunt: Attici autem terminationem Ionicam contrahunt: ut, κέρας, κέρατος, Ionicè et Doricè κέραος, et Atticè κέρως.
  - Contractio apud Poëtas fit in ο correptam. Vide tabulam Poëtarum.
- **Oligopathia:** Comparativorum in ων Accusativus singularis, Nominativus, Accusativus et Vocativus plurales, Ionicè amittunt ν, Atticè contrahuntur in ω vel ου: ut, μείζονα, μείζοα: μείζονες, μείζοες, μείζους, &c.

O o.
De Pronomine acturi, hoc prius generatim monebimus, quæ more secundæ et tertiæ simplicium nominum declinantur, easdem etiam perpessiones non respuere: ut, ἐμεῦ pro ἐμοῦ, ἡμέες pro ἡμεῖς, τούτω pro τούτου. Speciatim verò singulorum pronominum privatas dialectorum varietates paucis annotabimus.

Ἐγὼ in
- Nominativo Atticè habet ἔγωγε. Doricè ἐγών, vel ἐγὼν, vel ἐγώνγα. Æol. ἐγῶ et ἐγῶν: Poët. cum apostropho, 'γὼ pro ἐγώ. Bœoticè ἰώγα et ἰώνγα et ἐγώνγα.
- Genitivo Atticè ἐμοῦγε pro ἐμοῦ. Ionicè ἐμέο: Doricè et Æolicè, ἐμεῦ vel μεῦ: Poëticè ἐμεῖο, vel ἐμέθεν, vel ἐμέθεν. Scribit Crusius ἐμεῖο Ionicum esse, ἐμέθεν Atticum.
- Dativo Atticè habet ἔμοιγε pro ἐμοί: Doricè ἐμὶν vel μίν.
- Accusativo Atticè habet ἔμεγε pro ἐμέ.
- Nominativo et accusativo duali Doricè et Æolicè habet, ἄμμε pro νῶ, Poëtarum est νῶϊ.
- Nominativo plurali Ionicè habet ἡμέες pro ἡμεῖς: Doricè ἁμὲς et ἄμμες: Æol. ἄμμες.
- Genitivo plurali Ion. ἡμέων pro ἡμῶν: Poët. ἡμείων. Dor. ἁμέων, ἁμῶν: Æol. ἀμμέων, ἄμμων.
- Dativo plurali Att. habet ἧμιν pro ἡμῖν: Ionicè quoque ut vult Urbanus: Doricè ἁμῖν, Æol. ἄμμι et ἄμμιν: Poëticè ἡμὶν, ultima correpta.
- Accusativo plurali Ionicè habet ἡμέας pro ἡμᾶς: Dor. ἁμὲ, vel secundum alios ἁμᾶς, Æolicè ἄμμε et ἄμμας.

Σὺ in
- Nominativo Atticè habet σύγε: Dor. τὺ, vel τύνη vel τύγα.
- Genitivo Att. σοῦγε pro σοῦ. Ion. σέο: Dor. et Æol. σεῦ, vel τεῦ, vel τεοῦ. Poët. σεῖο vel σέθεν, vel σέθεν. Alii tamen σεῖο Ionibus, σέθεν Atticis tribuunt.
- Dativo Dor. habet τοὶ vel τὶν vel τεὶν pro σοί.
- Accusativo Dor. τὲ vel τὺ pro σέ.
- Nominativo et Accusativo duali Doricè et Æolicè habet ὔμμε pro σφῶ. Poëtarum est σφῶϊ.
- Genitivo et Dativo duali Poëtarum est σφῶϊν, communis dialecti σφῷν.
- Nominativo plurali Ionicè ὑμέες pro ὑμεῖς: Dor. ὑμὲς et ὔμμες: Æolicè ὔμμες.
- Genitivo plurali Ionicè ὑμέων: Poëticè ὑμείων: Doricè et Æol. ὑμμέων et ὑμμείων.
- Dativo plurali Dor. et Æol. ὔμμι vel ὔμμιν pro ὑμῖν: Poët. ὑμὶν.
- Accusativo plur. Ionicè ὑμέας. Dor. et Æol. ὑμμέας: vel ut annotat Caninius, ὔμμε.

Οὗ in
- Genitivo Ion. habet ἕο; Poët. εὗ et ἕθεν et εἷο: illud tamen alii Ionibus relinquunt, hoc Atticis adscribunt: Dor. εὖ. Æol. εὗ. Pro hoc Cyprii ϝο scribunt per digamma Æolicum.
- Dativo Poët. habet σφὶν pro οἷ, apud Sophoclem, ut notat Crusius: Ion. ἑοῖ.
- Accusativo Ion. ἓε pro ἕ. Dor. et μὶν, et νίν: Cypriè ἓν: Poët. σφέ, apud Euripidem, vel ἑέ.
- Nominativo plurali Ion. σφέες pro σφεῖς: Dor. σφές.
- Nominativo et Accusativo duali Poët. habet σφωὲ pro σφώ.
- Genitivo et Dativo duali Poët. habet σφωῒν pro σφῷν.
- Genitivo plurali Ion. σφέων pro σφῶν: Poët. σφείων.
- Dativo plurali Ion. σφὶν pro σφίσιν, ait Caninius, vel etiam σφὶ per apocopen et Poet. per aphæresin φίν.
- Accusativo plurali Ion. σφέας pro σφᾶς: Dor. ψέ: Æol. σφέ.

Σός:
- Dores pro σὸς, σὰ, σὸν, dicunt τεὸς, τεὰ, τεόν.
- Æoles contrahunt σὸς cum articulo et dicunt ὦσος, ὦσα, ὦσον, pro ὁ σὸς, ἁ σὰ, τὸ σόν.

Ἡμέτερος, Dor. habet ἁμετέρος, ἁμετέρα, ἁμέτερον: vel etiam per syncopen, ἁμὸς, ἁμὰ, ἁμόν. Æol. ἄμμος, ἄμμα vel ἄμμη, ἄμμον.

Ὑμέτερος Dor. habet ὑμὸς, ὑμὰ, vel ὑμή, ὑμόν: Æol. ὔμμος, ὔμμα vel ὔμμη, ὔμμον.

Σφέτερος Dor. habet σφὸς, σφὰ vel σφὴ, σφόν.

Οὗτος:
- Attici: si desinat in consonantem, vocalem longam aut diphthongum, addunt ipsi, ut compositis, per paragogen iota: sin in vocalem brevem, eam in iota mutant, ultima semper acuta: ut οὑτοσὶ pro οὗτος, τουτὶ pro τοῦτο, ταυτὶ pro ταύτῃ, τουτωὶ pro τουτῷ.
- Iones per epenthesin ante vocalem longam seu diphthongum, excepto duali et Nominativo plurali inserunt ε: ut, τουτέου pro τούτου, &c.
- Dores in Accusativo plurali τούτως dicunt pro τούτους.
- Poëtæ in Genitivo plurali τάων dicunt pro ταύτων.

Ἐκεῖνος:
- Attici per paragogen iota addunt, vel brevem vocalem in iota mutant, ut in οὗτος: ut, ἐκεινοσὶ pro ἐκεῖνος, ἐκεινὶ pro ἐκεῖνο.
- Dores pro ἐκεῖνος dicunt τῆνος, τήνα, τῆνο et τῆνον, vel etiam teste Etymologo, κῆνος.
- Æoles per aphæresin κεῖνος dicunt pro ἐκεῖνος: Alii hoc Poëtis vel Ionibus adscribunt.

Αὐτός:
- Iones αυ in ωυ mutant, etiam in compositis: ut, ὠυτὸς pro αὐτός, ἐμεωυτοῦ pro ἐμαυτοῦ. Inserunt etiam ante diphthongum seu vocalem longam ε, ut in οὗτος: ut, αὐτέου pro αὐτοῦ, ἐμεωυτέου pro ἐμεωυτοῦ.
- Dores pro accusativis omnis generis et numeri, αὐτὸν, αὐτὴν, αὐτὸ, αὐτοὺς, αὐτὰς, αὐτά: dicunt, μὶν, νὶν, et secundum Hesychium ψέ. Dicunt nonnulli μὶν Æolum esse.
- Poëtæ pro αὐτῷ frequenter usurpant οἷ, pro αὐτὸν, σφέ.

Ἑαυτοῦ:
- Cretenses pro ἑαυτὸν dicunt αὐτόν, teste Corintho.
- Poëtæ hoc divisim declinant in singulari: ἓο αὐτοῦ pro ἑαυτοῦ, οἷ αὐτῷ, ἓ αὐτόν.

Δεῖνα: Pro hoc Poëtæ dicunt, ὁ δεῖς: et declinant, τοῦ δεῖνος, τῷ δεῖνι, τὸν δεῖνα.

F p.
Quod VERBA attinet Dialectorum varietates, distinctè eæ considerandæ sunt in

- Terminationes, quæ thematis et conjugationis diversitatem indicat. Ergo
  - Attici themata mutant. 1. Augent ea per epenthesin, vel minuunt per syncopen: ut, ἀμυνάθω pro ἀμύνω, διωκάθω pro διώκω, ἔγρω pro ἐγείρω, ἄγρω pro ἀγείρω. 2. Barytona mutant in circumflexa, et vice versa circumflexa in barytona: ut, τυπτέω pro τύφω, tanquam à τυπτίω, μενῶ pro μενέω, σκεδῶ pro σκεδάζω: ἀνύω pro ἀνυτέω, αἴξω pro αἰξέω. 3. Quartæ conjugationis duplex σσ mutant in duplex ττ: ut, πράττω pro πράσσω.
  - Iones desinentia in αω mutant in εω: ut, ὁρέω pro ὁράω. H. Stephanus [illegible] pro [illegible] Ionicum esse inquit et Poëticum.
  - Dores nova verba fingunt à barytonis et præteritis: ut, τετάχω à τέταχα: τιμάω à τίμω. 2. Verbis in εω et αω, inserunt υ: verbis autem in ιω et υω, inserunt ν: ut, ζατεύω pro ζατέω, φαύω pro φάω: φύνω pro φύω, θύνω pro θύω. 3. Quartæ barytonorum ζ mutant in σδ: ut, κωμάσδω pro κωμάζω.
  - Æoles nova verba in μι formant à circumflexis: ut, νόημι à νοέω, δίψημι à διψάω, ἐλευθέρωμι ab ἐλευθερόω. 2. Characteristicam ι mutant in ε, ττ in σσ, σσ in ζ: ut, ἀλεκέω pro ἀλκιέω: ἴσσω pro ἴττω: ταράζω pro ταράσσω. Verbis in αω inserunt quoque υ, ut Dores: ut, ῥαύω pro ῥάω. 4. Per metaplasmum etiam φθίρρω dicunt pro φθείρω, &c.
  - Poëtæ obsoleta themata usurpant: ut, ἵκω, πίτνω. 2. Nova formant à futuris: ut, οἴσω, à futuro, οἴσω, verbi οἴω. 3. Ex barytonis faciunt alia barytona, vel circumflexa, vel verba in μι: et vicissim ex circumflexis faciunt barytona: ut, ἐρύω, ex ἔρω, τρωπάω à τρέπω, ἴσχημι ab ἴσχω, στεναχίζω à στενάχω. 4. Ex verbis in μι faciunt barytona in ω: ut, ἱέω pro ἵημι.
  - Bœoti addunt reduplicationem verbis in μι, et υ penultimam mutant in ει: ut, δεδείκνυμι pro δείκνυμι, πεφίλημι à φίλημι.
  - Cyprii Æolica in εω terminant in αζω: ut, καλάζω pro καλέω, sic Etymologus.
  - Siculi cum Doribus à præteritis themata nova formant: ut, ἑστήκω à ἕστηκα, λελάθω à λέληθα, πεπόνθω à πέπονθα, πεφύκω à πέφυκα.
- Temporibus: quorum apud Dialectos variat tum
  - Initium AUGMENTUM: quod præter usum communem vel
    - Inducitur:
      - Attici ευ mutant in ηυ, ει in η: ut, ηὐχόμην pro εὐχόμην, ἤκαζον pro εἴκαζον. In compositis etiam, quem augendi modum servent, propria tabula explicat.
      - Iones temporibus et modis iis, qui communiter respuunt augmentum, illud adjungunt per anadiplasiasmum: ut, πεπίθω pro πίθω, λελάχωσι pro λάχωσι.
    - Duplicatur vel etiam multiplicatur:
      - Attici verbis incipientibus ab α brevi ε et ο, perfecto communi præmittunt duas primas præsentis literas, cum tertiæ à prima correptione: plusquamperfectum verò alio adhuc tempore augent: ut, ἔλω, ἔλα, ἐλήλα. ἀκόω, ἄκοα, ἀκήκοα, ἠκηκόειν. Vide Atticam tabulam. Dores tamen nonnunquam tertiam à prima productam servant: ut, ἐλήλουθα pro ἐλήλυθα. Poëticè εἰλήλουθα, adjecto ad ε iota. Nonnunquam etiam incipientibus ab α, ε et ω præter commune augmentum, addunt ε, eodem spiritu manente: ut, ἑάω, ἔαγα, ἑώρακα. Videatur Atticorum tabula.
      - Iones in nonnullis imitantur Atticos: ut, ἀραίρηκα pro ᾕρηκα. Aoristo secundo etiam primam literam præsentis præponunt: ut, τέτυπον pro ἔτυπον.
      - Poëtæ syllabicum augmentum positione producunt: ut, ἔλλαξε pro ἔλαξε, à λήγω. Tum etiam præteritum Atticum verborum ἔδω et ἄγω augent per epenthesin: ut, ἐδήδοκα pro ἔδηκα, ἀγήγοχα, vel ἀγήοχα pro ἄγηχα. Eodem ferè pacto pro εἶπον dicunt ἔειπον. Nonnullis etiam communibus augmentis præmittunt ε: ut, ἔεισε pro εἶσε, ἔεσσα pro ἕσσα.
    - Demitur:
      - Attici quandoque omninò detrahunt augmenta: quandoque primam duntaxat literam præsentis: ut, συγγεγόνει pro ἐσυγγεγόνει, ἔκοφα pro κέκοφα.
      - Ionum proprium est detrahere augmenta, nunc aliqua, nunc omnia: ut pro ἐβέβλητο dicunt βέβλητο, ἔβλητο, et βλῆτο. Hoc etiam fit nonnunquam à Doriensibus: ut, ἆγον pro ἦγον, ἄκουσα pro ἤκουσα, non tam ut augmentum abjiciant, quàm ut η in α mutent.
      - Æoles etiam abjiciunt, sed tantùm, ut vult Caninius, in verbo passivo: ut, βλῆται pro βέβληται.
    - Mutatur:
      - Attici ε syllabicum vertunt in η, λε et με in ει, ε in εα: ut, ἤμελλον pro ἔμελλον, εἴληφα pro λέληφα, εἵμαρμαι pro μέμαρμαι, ἑάλωκα pro ἥλωκα.
      - Iones ε in nonnullis augent abjecto iota: ut, [illegible] pro [illegible]. Sunt qui ipsis ει pro λε et με non minùs, quàm Atticis attribuant.
      - Dores αυ mutant in α, ει communium augmentum in η: ut, ἄυαζε pro αὔαζε, ἧλκον pro εἷλκον.
      - Æoles ad α ex ο assumunt υ: et quæ à ρ incipiunt, augent præmissa prima litera præsentis: ut, αὔαδε pro ἅδε, et ἅδε ab ἅδω, ῥέρεφα pro ἔρρεφα. Hoc aliis Poëticum est.
      - Poëtæ η resolvunt in εα, quod alii Atticorum esse inquiunt: incipientia etiam à ρ, formant ut cætera, quæ à consonante incipiunt: ut, ἔαγον pro ἦγον: ῥέρυμμαι pro ἔρρυμμαι, ῥέρραπται pro ἔρραπται.
  - Finis: de quo signo U u.
- Figura:
  - Iones in compositis non mutant tenues in aspiratas: ut nec Æoles: ut, κατορῶ pro καθορῶ.
  - Dores et Æoles frequenter utuntur syncope in compositis: ut, καββάλλω pro καταβάλλω, ἄντεινον pro ἀνάτεινον.
  - Poëtæ non solùm ejusmodi concisionibus utuntur, sed etiam quandoque nulla mutatione intercedente componunt: ut, ἐπίσταμαι pro ἐφίσταμαι. Imprimis diversarum partium orationis multiplici compositione, Comici delectationis et risus movendi causa utuntur: ut, [illegible]. Vide Poëtarum tabulam.

U u.

Finem Verborum cùm dicimus, non solùm intelligimus characteristicam, solamve terminationem, sed et penultimam quæque præter Augmentum in aliqua dictione occurrere possunt alia, idiomatis varietatem exhibitura, ut eo minori errore confusionis periculum vitetur. Huic ergo examen instituemus Verbalium Generum, sub iis etiam Conjugationum species comprehensuri. Verbum itaque vel est

- Passivum, de quo signo Z z. et Medium, de quo signo a a.
- Activum: ejusque Modus est
  - Indicativus, et tempus
    - Præsens
      - Atticum:
        - Quod Dores agunt in secunda circumflexorum, ut α perpetuò mutent in η, id Attici sunt imitati in 4. verbis; ζῶ, ζῇς, ζῇ, pro ζᾷς ζᾷ, πεινῶ, διψῶ, χρῶμαι.
        - Verborum in μι tertiam pluralem, quæ similis est dativo plurali Participii, resolvunt Attici, quod aliàs Ionibus tribuitur: ut, τιθέασι pro τιθεῖσι, διδόασι pro διδοῦσι.
        - Substantivum εἰμὶ Atticè in secunda singulari habet ἐς pro εἶς vel εἶ.
      - Ionicum:
        - Terminationem circumflexam Iones et hic et ubicunque inveniunt, resolvunt: ut, ποιέω pro ποιῶ, βοάω pro βοῶ. Hoc tamen rariùs ait Jo. Gramm. in secunda circumflexorum fieri.
        - Reduplicatio verborum in μι apud Iones fit in ι: ut, τίθημι pro τίθημι.
        - Tertiæ singulari Ionicè additur σι, et ι mutatur in η: ut, τύπτησι pro τύπτει.
        - Tertia pluralis in μι resolvitur Ionicè, ponendo α ante σ, et abjiciendo è diphthongo postpositivam: ut, τιθέασι pro τιθεῖσι, ἴασι pro εἰσί.
      - Doricum:
        - Vocalis η mutatur Doricè in α, non hic solùm, sed in multis aliis temporibus: ut, φαμὶ pro φημί, ἵσταμι pro ἵστημι. Vice versa secunda circumflexorum contrahitur Doricè in η, iota neglecto: ut, ὁρῆς pro ὁρᾷς, ζῆς pro ζῇς.
        - Ex secunda et tertia singulari aufertur Doricè iota: ut, τύπτες pro τύπτεις, τύπτε pro τύπτει.
        - Tertia singularis verborum in μι Doricè mutat σ in τ: ut, τίθητι pro τίθησι, &c.
        - Prima pluralis in μεν, Doricè et Creticè in μες desinit: idque in omnibus omnium modorum et generum temporibus: ut, τύπτομες pro τύπτομεν, ποιεῦμες pro ποιοῦμεν.
        - Eadem prima pluralis ut tertia ου penultimam mutat Doricè in ευ: ut, ποιεῦμες pro ποιοῦμεν, ποιεῦντι pro ποιοῦσι. Id tamen ut vult Antesignanus: non fit in tertia circumflexorum, quamvis Caninius in infinitivo χρυσεῦν pro χρυσοῦν dicat.
        - Tertia pluralis præsentis et futurorum omnium conjugationum Doricè similis est dativo singulari participii masculini ejusdem generis: ut, τύπτοντι pro τύπτουσι, ποιεῦντι vel ποιοῦντι pro ποιοῦσι, &c.
        - Pro verbo substantivo εἰμὶ dicunt Dores ἐμμί: pro εἶς, ἐσσί: pro ἐστί, ἐντί, pro ἐσμὲν dicunt ἦμεν, εἶμεν et εἰμές: pro εἰσί, ἐντί.
      - Æolicum:
        - Secunda et tertia singularis præsentis et futuri ει mutant Æolicè in η, iota non subscripto: ut, τύπτης pro τύπτεις, τύπτη pro τύπτει.
        - In nonnullis verbis secunda persona singularis præsentis Indicativi, sed et aliorum modorum et temporum acquirit Æolicè θα: ut, εἶσθα pro εἶς, ab εἶμι, eo. Huc spectare videtur χρῆσθα pro χρή.
        - In ευ Dorica Æoles formant abjecto ν: ut, ποιεῦτι pro ποιεῦντι.
        - Verba secundæ circumflexorum contractionem in ᾳ resolvunt Æolicè iota non subscripto, sed adscripto: ut, γελάις pro γελᾷς.
        - In prima conjugatione in μι Æoles η penultimam mutant in ε, et μ geminant: ut, τίθεμμι pro τίθημι. In duali autem, ut et in prima et secunda plurali retinent ε: ut, φίλετον, φίλεμεν, φίλετε.
        - Secunda in μι penultimam η mutat Æolicè in αι: ut, γέλαιμι, γέλαις, γέλαι, pro γέλημι, ὃ γελάω.
        - Tertia pluralis Dorica verborum in μι, accentum transfert Æolicè in antepenultimam: ut, τίθεντι pro τιθέντι, δίδοντι pro διδόντι.
        - Εἰμὶ Æolicè habet ἔμμι, et ἔμμαι, et in tertia plurali ἔντι pro εἰσί.
        - Φημὶ in tertia plurali Æolicè habet φαισὶ pro φασί. Æoles etiam per aphæresin dicunt ἠμί, ἦς, et ἠσί, et ἦσθα ἠσί, pro φημί.
      - Poëticum:
        - Si contractio in secunda circumflexorum fiat in ᾶ, præmittunt Poëtæ aliud α: sin in ω, tum vocali præcedente longa præmittunt ο: brevi verò præcedente, ω: ut, βοάει, βοᾷ, Poët. βοάᾳ: πελάω, πελῶ, πελόω, ἡβάω, ἡβῶ, ἡβώω. Sic in tertia circumflexorum ὑπνώει dicunt Poëtæ pro ὑπνόει, ὑπνοῖ: χώω pro χόω, χῶ.
        - Verbum εἰμὶ in secunda persona Poëticè habet ἐσσὶ pro εἶ. In plurali εἰμὲν et εἶμεν pro ἐσμέν, ἐντὶ pro ἐστί.
        - Composita ab ἔστι per apocopen Poëticam amittunt verbum, sola remanente præpositione, et accentu in penultimam retracto: ut, ἔνι pro ἔνεστι, μέτα pro μέτεστι.
    - Imperfectum et reliqua quære fol. seq. sign. X x.
  - Imperativus et cæteri de quibus signo Y y.

- **X 2. Reliqua tempora Modi Indicativi activi sunt:**
  - **Imperfectum:**
    - **Atticum:**
      - Tertiam pluralem Atticos formare, ut Dores et Bœoti, nonnulli sunt qui affirmant.
      - Verbi substantivi εἰμὶ prima persona imperfecti Atticè habet ἦ per crasin, ex Ionico ἔα pro ἦν: vel etiam ut volunt nonnulli, ἦν, ἦς, ἦε.
    - **Ionicum:**
      - Tertia singularis imperfecti utriusque Aoristi omnium conjugationum formatur Ionicè à secunda, addendo σκε, et augmentum abjiciendo, penultima correpta: ut, τύπτεσκε pro ἔτυπτε, ποίεσκε pro ἐποίει.
      - Prima et tertia singularis nonnullorum verborum in μι Ionicè desinunt in εα et ει, ut plusquamperfectum: ut, ἐτίθεα pro ἐτίθην, ἐτίθει pro ἐτίθη. Sic εἰμὶ habet ἔα et ἔην pro ἦν Ionicè primæ et tertiæ personæ. Pro Poëtico etiam ἦς, εἶς, à prima persona ἔα, Iones dicunt ἔας pro ἦς.
    - **Doricum:**
      - Dores ον quoque in imperfecto vertunt in ευ, μην in μας: ut, ἐποίευν pro ἐποίουν, ἐτυπτόμας pro ἐτυπτόμην.
      - In secunda contractorum observat Caninius α in ευ contrahi Doricè: ut, ἠγάπευν pro ἠγάπων. Ubi etiam contractio ex αε fit in η: ut, ἵζαε, ἵζα, et Doricè, ἵζη.
      - Tertia pluralis imperfecti et Aoristi utriusque verborum Barytonorum Doricè et Bœoticè desinit in σαν: ut, ἐτύπτοσαν pro ἔτυπτον. Eadem autem tertia verborum in μι formatur Doricè et Bœoticè à prima singulari, longa in brevem mutata: ut, ἐτίθεν pro ἐτίθεσαν.
      - Verbi substantivi tertia singularis Doricè habet ἦς pro ἦ.
    - **Æolicum:**
      - Totum singularem numerum imperfecti et Aoristi utriusque formant Æoles in σαν, σας, σα, primam pluralem in σαμεν, tertiam in σαν, abjecto augmento: ut, τύπτεσαν, τύπτεσας, τύπτεσα, &c.
      - Tertia in ει Æolicè in η mutatur: ut, ἐφίλη pro ἐφίλει.
      - Secunda singularis acquirit in aliquibus syllabam θα: ut, ἦσθα pro ἦς, ἔφησθα pro ἔφης.
    - **Poëticum:**
      - Contractioni præmittunt Poëtæ α, ε, vel ο: ut, ἐβόαον pro ἐβόων, ἐβόαα pro ἐβόα.
      - Verbum substantivum in singulari habet Poëticè, ἔον, ἔα, ἔην et ἦα pro ἦν, ἔας et εἶς pro ἦς: ἦς, ἦν, ἦν, ἔεν, ἦε pro ἦ. In duali ἦτον, ἔστον et ἤστον pro ἦτον: ἤστην et ἔστην pro ἤτην. In plurali ἔστε pro ἦτε: ἦσαν, ἔσαν et ἦν pro ἦσαν.
      - Verbum εἶμι in imperfecto Poëticè habet εἶον, εἶες, εἶε, pro ἦιν, ἦις, ἦε, tanquam ab εἴω.
  - **Perfectum:**
    - **Atticum:**
      - Verba dissyllaba 1. et 2. barytonorum ε penultimam mutant Atticè in ο: ut, πέπομφα, pro πέπεμφα.
      - Verbum anomalum ἵημι resolvit penultimam, et pro ἀφεῖκα, misi, Atticè habet ἀφέωκα, pro ἀφεῖνται, ἀφέωνται.
    - **Ionicum:** Characteristicam literam κ exterunt Iones et longam antecedentem corripiunt: ut, βέβαα pro βέβηκα.
    - **Doricum:**
      - Penultima perfecti Attici tres syllabas excedentis Doricè servatur longa: ut, ἐλήλουθα pro ἐλήλυθα.
      - Prima pluralis in μεν Doricè habet μες: ut, τετάχαμες pro τετάχαμεν.
      - Tertia pluralis omnium conjugationum Doricè terminatur in αντι: ut, τετάχαντι pro τετάχασι.
    - **Bœoticum:**
      - Penultima η primæ conjugationis in μι mutatur Bœoticè in ει: ut, τέθεικα pro τέθηκα. Tradunt enim Grammatici: Ubi Dores servant η, Bœoti scribunt ει: ubi Dores mutant η, in secunda nimirum in μι, ut quando dicunt ἕστακα pro ἕστηκα, ibi Bœoti servant η.
      - Tertia pluralis in σι mutatur Chalcidicè in ν: ut, τέτυφαν pro τετύφασι.
    - **Poëticum:** Hoc nonnunquam Poëtæ efferunt per syncopen: ut, τέτμηκα pro τετέμηκα, κέκμηκα pro κεκάμηκα. Nonnunquam per epenthesin ante κ inserunt γ: ut, ἔσταγκα pro ἕστακα.
  - **Plusquamperfectum.**
    - **Atticum:** Prima et tertia singularis Atticè et Doricè desinit in η, tertia pluralis in εσαν: ut, ᾔδη pro ᾔδειν et ᾔδει, ἐτετύφεσαν pro ἐτετύφεισαν.
    - **Ionicum:** Prima singularis Ionicè desinit in εα, tertia in εε: ut, ἐτετύφεα pro ἐτετύφειν, ἐτετύφεε pro ἐτετύφει.
    - **Doricum:** Prima pluralis in μεν Doricè in μες desinit: ut, ἐτετάχειμες pro ἐτετάχειμεν.
    - **Æolicum:** Secunda singularis nonnunquam Æolicè acquirit θα: ut, ᾔδησθα pro ᾔδεις.
    - **Poëticum:** Nonnunquam Poëtæ syncope utuntur correpta vocali vel diphthongo antecedente: ut, ἐπέπιθμεν pro ἐπεποίθειμεν.
  - **Indefinitum:**
    - **Atticum:**
      - Tertiam pluralem Atticos formare ut Dores et Bœoti, sunt qui affirment.
      - In quinta conjugatione α penultimum mutatur in η Atticè, αι in ῃ: quamvis alii non subscribant iota: ut, ἔψηλα pro ἔψαλα: ἐμίῃνα vel ἐμίηνα pro ἐμίανα.
    - **Ionicum:** Tertia singularis Ionicè formatur, ut tertia imperfecti: ut, τάξασκε pro ἔταξε, τάγεσκε pro ἔταγε.
    - **Doricum:**
      - Eandem cum futuro Characteristicam et penultimam Doricè habet Aoristus primus: ut, ἔκλαξα pro ἔκλεισα à futuro κλάξω: ἐβόασα pro ἐβόησα, à βοασῶ: ἔστασα pro ἔστησα, à στασῶ.
      - Prima pluralis Doricè desinit in μες: ut, ἐτάξαμες, ἐτάγομες pro ἐτάξαμεν, ἐτάγομεν.
      - Tertia pluralis Barytonorum utriusque Aoristi Doricè et Bœoticè in σαν desinit: ut, ἐτάξασαν, ἐτάγοσαν pro ἔταξαν, ἔταγον. Tertia autem pluralis Aoristi secundi verborum in μι, Doricè et Bœoticè à prima singulari formatur, ut tertia imperfecti: ut, ἔθεν pro ἔθεσαν, ἔσταν pro ἔστησαν.
    - **Æolicum:** Aoristus uterque formatur Æolicè, ut imperfectum: ut, τάξασαν, τάγεσαν, pro ἔταξα, ἔταγον, &c.
    - **Poëticum:**
      - Poëtica quædam α purum habent neglecto σ: ut, ἔλαα pro ἔλασα, ab ἐλάω.
      - Penultima brevi Poëtæ geminant sequentem consonantem: ut, ἐτέλεσσα pro ἐτέλεσα.
      - Metathesin nonnunquam usurpant Poëtæ: ut, ἔπραθον pro ἔπαρθον à πέρθω: ἔδρακον pro ἔδαρκον à δέρκω.
  - **Futurum:**
    - **Atticum:**
      - Secunda et tertia sing. Att. desinit in ε: ut, τύψες, τύψε pro τύψεις, τύψει. Hoc aliis est Æolicum.
      - Barytona quædam tanquam à præsenti circumflexo formant Atticè futura: ut, θελήσω à θέλω, ἀλεξήσω ab ἀλέξω.
      - Desinens in σω abjecto σ circumflectitur: in ασω autem vel εσω σ abjicit cum adhærente vocali: ut, τεμῶ pro τεμέσω, βαδιῶ pro βαδίσω.
    - **Ionicum:**
      - Tertiæ singulari per paragogen Ionicam additur σι: ut, τύψεισι pro τύψει.
      - Futurum primum et secundum circumflexum, Ionicè resolvitur: ut, τεμέω pro τεμῶ, τενέω pro τενῶ.
      - Verbum ἔρδω Ionicum in futuro habet ἔρξω.
    - **Doricum:**
      - In omni conjugatione futurum primum Doricè circumflectitur: ut, τυψῶ pro τύψω.
      - Characteristica σ mutatur Doricè in ξ, vel penitus omittitur: ut, βαδίξω pro βαδίσω, κλάξω pro κλείσω, ἀγωνίξομαι pro ἀγωνίσομαι.
      - Penultimam η mutant Dores in α, ου in ευ: βοασῶ pro βοήσω, ποιησεῦντι pro ποιησοῦντι.
      - Prima pluralis in μες desinit Doricè, tertia similis est dativo plurali participii: ut, τάξομες pro τάξομεν, τάξοντι pro τάξουσι.
    - **Æolicum:**
      - Verbis in λω et ρω inseritur Æolicè σ: ut, σπέρσω pro σπερῶ, ψάλσω pro ψαλῶ.
      - Secunda et tertia singularis ει mutat Æolicè in η, ut in præsenti: ut, τάξης, τάξη, pro τάξεις, τάξει.
      - Doricum σευ Æolicè amittit ν; ut, ποιησεῦτι pro ποιησεῦντι.
    - **Poëticum:**
      - Verba sextæ conjugationis frequenter amittunt Poëticè σ: ut, δήω pro δήσω, à δέω, invenio, κλείω, laudabo, pro κλείσω, à κλείω.
      - Anadiplasiasmus quoque frequens est Poëticus in futuro: ut, ἔσσομαι pro ἔσομαι, ἔσσεαι et ἔσσῃ pro ἔσῃ, ἐσσεῖται pro ἔσται, ἀμφιέσσω pro ἀμφιέσω.
      - Quandoque loco irregularis communis, usurpant Poëtæ regulare, ut, δαήσω pro δέξω, à δαίω.

Y y. Reliqui Modi generis Activi sunt:

- **Imperativus:**
  - **Atticus:**
    - Tertia pluralis præsentis et Aoristorum formatur Atticè, vel ut genitivus pluralis participiorum, vel ut tertia dualis ejusdem temporis imperativi: ut, *τυπτόντων* pro *τυπτέτωσαν*: *τυπτέτων* pro *τυπτέτωσαν*, *ἔστων* pro *ἔστωσαν*, *χρήσθων* pro *χρήσθωσαν*.
    - Secunda singularis verborum in *μι* contrahitur Atticè: ut, *τίθει* pro *τίθετι*, *ἵστη*, &c.*
    - In duobus verbis tonus Atticè mutatur: ut, *λαβέ*, *ἰδέ*, pro *λάβε*, *ἴδε*.
  - **Doricus:**
    - In prima circumflexorum *ει* mutatur Doricè in *η*: in tertia *ου* in *ω*: ut, *ποιήτω* pro *ποιείτω*, *χρυσώτω* pro *χρυσούτω*. Sic *εἰμὶ* habet *ἦτω* pro *ἔστω*, tanquam ab *ἔω*.
    - In secunda circumflexorum contractio Doricè fit in *η*: ut, *ζῆ*, *ζήτω*, pro *ζᾶ*, *ζάτω*, ex *ζάε*, *ζαέτω*.
    - In verbis in *μι* usurpatur à Doriensibus terminatio circumflexa: ut, *τίθη* pro *τίθετι*, *ἵστα* pro *ἵσταθι*.
    - In Aoristo secundo secundæ in *μι* *η* mutatur in *α* Doricè: ut, *στᾶθι* pro *στῆθι*.
  - **Æolicus:** in verbis in *μι* retinent Æoles penultimam longam: ut, *τίθητι*, *τιθήτω*, pro *τίθετι*, *τιθέτω*, &c.
  - **Syracusanus:** Aoristus secundus more Syracusanorum desinit in *ω*: ut, *λάβω* pro *λάβε*.
  - **Poëticus:**
    - Contractioni præmittunt Poëtæ *α*: ut, *βοάατω* pro *βοάτω*.
    - Verbum *εἰμὶ* in Imperativo Poëticè habet *ἴσθι* et *ἔσσο* pro *ἴσο*, *ἔσο* pro *ἔστω*.
- **Optativus:**
  - **Atticus:**
    - Præsens verborum circumflexorum post contractionem Atticè desinit in *ην*: ut, *ποιοίην* pro *ποιοῖμι*, *βοῴην* pro *βοῷμι*, *χρυσοίην* pro *χρυσοῖμι*. Ita nonnunquam etiam barytona formantur: ut, *τρεφοίην* et per syncopen *τρέφοιν* pro *τρέφοιμι*, *λαχοίην* pro *λάχοιμι*. Interdum verba tertiæ conjugationis in *μι*, illum circumflexorum optativum imitantur in præsenti et Aoristo primo: ut, *διδῴην* pro *διδοίην*, *δῴην* pro *δοίην*.
    - Secunda et tertia singularis, et tertia pluralis Aoristi primi Atticè formatur, ut apud Æoles: ut, *τύψειας* pro *τύψαις*, &c.
    - Numerus pluralis Aoristorum per syncopen apud Atticos redditur: ut, *τιθεῖμεν* pro *τιθείημεν*, *τιθεῖεν* pro *τιθείησαν*, *ταχθεῖμεν* pro *ταχθείημεν*, *ταχθεῖτε* pro *ταχθείητε*, *ταγεῖεν*, *ταγείησαν*, *ἱσταῖμεν*, *ἱσταῖτε*, *ἱσταῖεν*, &c.
  - **Doricus:**
    - Prima pluralis omnium conjugationum Doricè in *μες* desinit: ut, *τύπτοιμες* pro *τύπτοιμεν*, *ποιοίημες* pro *ποιοίημεν*.
    - Præsens circumflexorum terminant Dores et Æoles secundum Antesignanum in *ῴμαν*: ut, *ποιῴμαν* pro *ποιοῖμι*, *βοῴμαν* pro *βοῷμι*, &c.
    - Aoristi utriusque pluralis formantur Doricè et Bœoticè in *σαν*: ut, *λύθεισαν* pro *λύθειεν*, *θερμάνθεισαν* pro *θερμανθεῖεν*.
  - **Æolicus:**
    - Præsens tempus circumflexorum Æolicè desinit in *ῴμαν*, et ut notat Crusius, in *οιν*: ut, *ποιῴμαν* vel *ποιοίν* pro *ποιοῖμι*.
    - Secunda persona acquirit nonnunquam Æolicum *θα*: ut, *κλαίοισθα* pro *κλαίοις*.
    - Aoristus primus Æolicè formatur per *εια*, *ειας*, *ειε*: ut, *τύψεια* pro *τύψαιμι*, &c.
  - **Poëticus:**
    - Contractioni secundæ circumflexorum præmittunt Poëtæ *ο* vel *ω*: ut, *βοῴμι* pro *βοῷμι*.
    - Aoristus secundus secundæ et tertiæ verborum in *μι* Poëticè contrahitur: ut, *στῴη* pro *σταίη*, *δῴη* pro *δοίη*.
    - Anomala in *μι* formant Poëtæ in *οιμι*: ut, *ἔοιμι* pro *εἴην*, *ἴοιμι* pro *ἰοίην*.
- **Conjunctivus:**
  - **Ionicus:**
    - Tertia singularis Ionicè formatur in *σι*, ut tertia præsentis indicativi: ut, *τύπτῃσι* pro *τύπτῃ*, *τετύφῃσι* pro *τετύφῃ*, *ποιέῃσι* pro *ποιῇ*, vel *ποιέῃ* pro *ποιῇ*. Varinus ait hanc paragog. esse Att. Sic *δῷσι* pro *δῷ*.
    - Terminatione potius soluta utuntur Iones, quàm contracta: ut, *ποιέω* pro *ποιῶ*, *ἔω* pro *ὦ*, *στέω* pro *στῶ*.
  - **Doricus:**
    - Prima Pluralis in *μεν* omnium temporum et conjugationum Doricè in *μες* desinit: ut, *τύπτωμες* pro *τύπτωμεν*, *ποιέωμες* pro *ποιέωμεν*.
    - Tertia pluralis omnium temporum Doricè desinit in *ωντι*, ut in præsenti Indicativi dictum est: ut, *τύπτωντι* pro *τύπτωσι*.
  - **Poëticus:**
    - Contractioni secundæ circumflexorum præmittitur Poëticè *ο*, *ω*, vel *α*: ut, *βοόω*, pro *βοῶ*, *βοάᾳ* pro *βοᾷ*, quod etiam contingit Aoristo secundo tertiæ in *μι*: ut, *δώω* pro *δῶ*: præcipuè in plur. *δώωσι* pro *δῶσι*.
    - Terminationi Ionicè inserunt Poëtæ iota: ut, *στήω* pro *στέω*, *εἴω* pro *ἔω*.
    - Primam pluralem in *ωμεν* efferunt per *ομεν*: ut, *τύψομεν* pro *τύψωμεν*, verberemus.
- **Infinitivus:**
  - **Atticus:** Ante *ν* vel *ναι* finale Attici constituunt *με*, et ex diphthongo *ι* vel *υ* detrahunt, sique solùm *ν* fuerit, *αι* addunt: ut, *τυπτέμεναι* pro *τύπτειν*.
  - **Ionicus:**
    - Infinitivum in *ν* vel *ναι* desinentem Iones et Attici formant, solo *ει* vel abjecto, vel non assumpto: ut, *τυπτέμεν* pro *τύπτειν*, *πεποιηκέμεν* pro *πεποιηκέναι*.
    - Perfectum infinitivi formant Iones à perfecto activo, sublato etiam *κε*: ut, *τεθνάναι* pro *τεθνηκέναι*, à *τέθνηκα*.
  - **Doricus:**
    - Tempora in *ειν* tribus diversis formant Dores. 1. ut Attici in *έμεναι*: ut, *τυπτέμεναι* pro *τύπτειν*. 2. ex *ει* diphthongo auferunt iota: ut, *τύπτεν* pro *τύπτειν*. 3. *ει* in *η* mutant, iota vel subscripto, vel neglecto: ut, *τύπτην* vel *τύπτῃν*.
    - Perfectum in *ναι*, ut apud Atticos, Doricè in *μεναι* desinit: ut, *πεποιηκέμεναι* pro *πεποιηκέναι*.
    - Secunda circumflexorum *α* mutat Doricè in *η*: ut, *βοῆν* pro *βοᾶν*. At secunda in *μι*, *η* in *α* mutat: ut, *στᾶναι* pro *στῆναι*.
    - In tertia circumflexorum *ου* mutatur in *ω* Doricè: ut, *χρυσῶν* pro *χρυσοῦν*.
  - **Æolicus:** Barytonorum *ειν* mutant Æoles in *ην*, primæ circumflexorum *ειν* in *ης* et *ην*, secundæ circumflexorum *αν* in *αν*, vel *ας* vel *αις*, tertiæ *ουν* in *ων* vel *ως*, accentu ubique vel retento vel translato: ut, *ἐλθῆν* vel *ἔλθην* pro *ἐλθεῖν*, *ποιῆν* vel *ποίης* pro *ποιεῖν*, *γελᾶν* vel *γέλας* vel *γελαῖς* pro *γελᾶν*, *χρυσῶς* vel *χρύσων* pro *χρυσοῦν*.
  - **Poëticus:**
    - Contractioni præmittunt Poëtæ *α*: ut, *βοάαν* pro *βοᾶν*.
    - In temporibus Atticè formatis *μ* geminant Poëtæ, quandoque verò *ε* in *ει* mutant per *ἔκτασιν*: ut, *τυπτέμμεναι* pro *τυπτέμεναι*, *ποιείμεναι* pro *ποιέμεναι*.

- **Ζ ζ. Passivum quoque genus suis Dialectorum vicibus perfungitur, in Modo**
  - **Indicativo cum tempus est tam**
    - **Præsens:**
      - **Atticum:**
        - Secundæ singularis finale η mutatur Atticè in ει, idque in omnibus ferè præsentibus et futuris Passivæ et Mediæ vocis: ut, τύπτει pro τύπτῃ. Olim in εαι terminabatur: ut, φάγεαι pro φάγῃ, καυχάεαι, καυχᾶσαι, pro καυχάῃ, καυχᾷ.
        - Eadem secunda singularis verborum in μι Atticè contrahitur abjecto σ: ut, τίθεσαι, τίθεαι, τίθῃ, &c.
        - Breves vocales ex verbis abjiciunt Attici: ut, λοῦται pro λούεται, οἶμαι pro οἴομαι.
        - In verbis in μι vocalem longam servant Attici et Iones: ut, ἔρημαι pro ἔραμαι.
      - **Doricum:**
        - Secunda singularis præsentis, imperfecti et futurorum, ut et in Subjunctivo, formatur Ionicè à tertia singulari detracto τ ex ultima syllaba: ut, τύπτεαι pro τύπτῃ.
        - Prima pluralis desinens in μεθα omnium conjugationum, temporum et modorum, ad θ per epenthesin Ionicam et Doricam acquirit σ, ut, τυπτόμεσθα pro τυπτόμεθα.
      - **Ionicum:**
        - Mutant Dores ου in ευ: ut, ποιεῦμαι pro ποιοῦμαι.
        - Secunda singularis primæ circumflexorum contrahitur Doricè in α: secunda autem in μι desinit in α: ut, βοᾷ pro βοῇ, ἵστα pro ἵστη. Dicit Antesignanus βοᾶται pro βοῇ esse Doricum, quod alii antiquis Atticis tribuunt.
      - **Æolicum:**
        - Prima pluralis in μεθα omnium temporum, modorum et conjugationum Æolicè desinit in μεθε vel μεθεν: ut, λεγόμεθε vel λεγόμεθεν pro λεγόμεθα.
        - Doricum ευ Æolicè amittit ι: ut, ποεῦται pro ποιεῦται.
      - **Poëticum:**
        - Contractioni in α præmittitur α: in ω autem, ο vel ω Poëticè: ut, βοόωμαι pro βοῶμαι, ζώονται pro ζῶνται.
        - Tertia pluralis præsentis, imperfecti et futurorum formatur Poëticè à tertia singulari, ponendo α ante ται vel το, servata nonnunquam vocali longa vel diphthongo metri causa: ut, τυπτέαται pro τύπτονται, ποιέαται et ποιεύαται pro ποιοῦνται.
    - **Imperfectum:**
      - **Atticum:** Secunda singularis verbi in μι passivæ et mediæ vocis Atticè contrahitur ex resolutione Ionica: ut, ἐτίθου pro ἐτίθεο, ἐτίθεσο.
      - **Ionicum:**
        - Secunda singularis formatur Ionicè ut tertia præsentis: ut, ἐτύπτεο pro ἐτύπτου, ab ἐτύπτετο.
        - Prima pluralis desinit in μεσθα Ionicè et Doricè, ut in præsenti: ut, ἐτυπτόμεσθα pro ἐτυπτόμεθα.
      - **Doricum:** mutant Dores ου in ευ: ut, ἐποιεύμαν pro ἐποιούμην.
      - **Æolicum:**
        - Hic quoque inserunt Æoles ante μαν per epenthesin tres literas σκο, abjecto augmento, et dicunt τυπτεσκόμαν pro ἐτυπτόμαν.
        - Prima pluralis formatur, ut in præsenti: ut, ἐτυπτόμεθε pro ἐτυπτόμεθα.
        - Doricum ευ Æolicè amittit ι: ut, ἐποεῦντο pro ἐποιεῦντο.
        - Prima conjugatio in μι retinet Æolicè α: ut, ἐκαλήμαν pro ἐκαλούμαν.
      - **Poëticum:**
        - Contractioni præmittitur α, ε vel ο: ut, ἐβοόωμεν pro ἐβοῶμεν, ἐβοόωντο pro ἐβοῶντο.
        - Tertia pluralis formatur, ut tertia præsentis: ut, ἐτυπτέατο pro ἐτύπτοντο.
    - **Perfectum:**
      - **Atticum:**
        - Primæ singularis penultima, si duplex μμ fuerit, alterum mutatur in σ Atticè: ut, πέφασμαι pro πέφαμμαι. Sin fuerit σ, illud vel in λ mutatur, vel abjicitur: ut, πέφαλμαι pro πέφασμαι, κεκίνημαι pro κεκίνησμαι.
        - Tertia pluralis formatur à tertia singulari, apud Atticos et Iones, eo ferè pacto, quo apud Poët. ut, τετύφαται pro τετυμμένοι εἰσί. Consule tabulam Atticam. Hic brevitati studemus.
      - **Ionicum:** Prima pluralis, in μεσθα desinit Ionicè et Doricè: ut, τετάγμεσθα pro τετάγμεθα.
      - **Doricum:** Quartæ Barytonorum σ penultimam mutant Dores in λ: id quod alii Atticis attribuunt: ut πέφαλμαι pro πέφασμαι.
      - **Æolicum:**
        - Prima pluralis Æolicè desinit in μεθε: ut, τετάγμεθε pro τετάγμεθα.
        - Penultimum α frequenter abit Æolicè in ο: ut, ἔφθορται pro ἔφθαρται.
      - **Poëticum:**
        - Nonnunquam per μετάθεσιν dicunt Poëtæ ἔσσυμαι pro εἴσυμαι.
        - Tertia pluralis Atticè et Ionicè formata antepenultimam Poëticè nonnunquam servat longam: ut, πεποιήαται pro πεποίηνται.
    - **Plusquamperfectum:**
      - Atticum: Tertia pluralis formatur Atticè et Ionicè, ut tertia perfecti: ut, ἐτετύφατο pro ἐτετυμμένοι ἦσαν.
      - Ionicum: Prima pluralis Ionicè et Dor. desinit in μεσθα: ut, ἐτετύμμεσθα pro ἐτετύμμεθα.
      - Æolicum: Prima pluralis Æolicè desinit in μεθε: ut, ἐτετύμμεθε pro ἐτετύμμεθα.
      - Poëticum: Tertia pluralis Attica et Ionica antepenultimam Poëticè servat longam: ut, ἐπεποιήατο pro ἐπεποίηντο.
    - **Indefinitivum:**
      - **Atticum:** Aoristum posteriorem magis amant quàm anteriorem Attici.
      - **Doricum:**
        - Tertiam pluralem formant Dores, Æoles et Bœoti à prima singulari, longa in brevem mutata: ut, ἔταχθεν pro ἐτάχθησαν, ἔταγεν pro ἐτάγησαν ab ἐτάχθην, ἐτάγην, ἄγερθεν pro ἤγερθεν vel ἠγέρθησαν.
        - Prima pluralis ultimum ν mutat Doricè in ς: ut, ἐτάχθημες pro ἐτάχθημεν.
        - Penultimam Aoristi primi per omnes modos et tempora Doricè corripi observat Neander: ut, ἐπαίθεν pro ἐπαίθην. In participio, γαμεθεῖσα pro γαμηθεῖσα.
      - **Poëticum:** Verba quæ in præterito amittebant ν, illud in Aoristo primo Poëticè recipiunt: ut, ἐκλίνθην pro ἐκλίθην.
    - **Futura:**
      - **Attica:** Secunda persona Atticè in ει desinit: ut, τάξει pro τάξῃ, τετάξει pro τετάξῃ, ἔσει pro ἔσῃ.
      - **Ionica:**
        - Secunda singularis à tertia formatur Ionicè, ut secunda præsentis: ut, τάξεαι pro τάξῃ, à τάξεται.
        - Prima pluralis Ionicè et Doricè desinit in μεσθα: ut, ταξόμεσθα pro ταξόμεθα.
      - **Poëtica:** Tertiam pluralem formant Poëtæ, ut tertiam præsentis: ut, πευθησέαται pro πευθήσονται, ταγησέαται pro ταγήσονται, τεταξέαται pro τετάξονται.
  - **Imperativo, et reliquis modis, de quibus consule signum θ θ.**

α α. Medii generis eadem ferè est, quæ activi et passivi, inflexionis Dialectorum proprietas. Nos singula paucis adumbrabimus. Est ergo

- **Indicativus**
  - **Atticus:**
    - Præsens et futuri secunda singularis omnium conjugationum Atticè formatur, ut in Passivo: ut, τάττει pro τάττῃ, τάξει pro τάξῃ, τίθη pro τίθεσαι. Vide passivam vel Atticam tabulam.
    - Imperfecti et Aoristi secundi verborum in μι secunda singularis contrahitur, ut in imperfecto Passivo: ut, ἐτίθου pro ἐτίθεσο, ἔδου pro ἔδοσο.
    - Plusquamperfecti prima et tertia singularis formantur Atticè, ut in activo: ut, ἐτετάγη pro ἐτετάγμην et ἐτέτακτο.
    - Futura quibus libentiùs Attici quàm activis utuntur, formantur ut Attica activa: ut, ἀναβιβῶμαι pro ἀναβιβάσομαι, βαδιοῦμαι pro βαδίσομαι.
  - **Ionicus:**
    - Secunda singularis præsentis, imperfecti Aoristi secundi et futurorum, formatur, ut dictum in præsenti indicativi Passivi: ut, τάττεαι pro τάττῃ, ἐτάττεο pro ἐτάττου, ἐτύπεο pro ἐτύπου.
    - Prima pluralis in μεθα acquirit Ionicè σ: ut, ταξόμεσθα pro ταξόμεθα.
    - Plusquamperfecti prima et tertia singularis desinunt in εα et εε, ut in activo: ut, ἐτετάγεα pro ἐτετάγειν, ἔεε pro ἔει.
    - Aoristi primi secunda singularis in ω, resolvitur Ionicè in αο, ut, ἐτύψαο pro ἐτύψω.
    - Futurum secundum resolvunt Iones: ut, ταγέομαι pro ταγοῦμαι. Sic resolvunt perfectum verbi εἶμι, dicentes ἤϊα pro ἦα.
  - **Doricus:**
    - Mutant ου in ευ Dores: ut, ἐτάττευ pro ἐτάττου, ἐτύπευ pro ἐτύπου, βαλεῦμαι pro βαλοῦμαι.
    - Prima pluralis in μεθα acquirit Doricè σ: in μεν mutat ν in σ: ut, ταττόμεσθα pro ταττόμεθα, τετάγμες pro τετάγμεν.
    - Perfecti tertia pluralis Doricè desinit in αντι: ut, τετάγαντι pro τετάγασι.
    - Plusquamperfecti prima et tertia singularis in η, tertia pluralis in σαν desinit Doricè: ut, ἐτετάγη pro ἐτετάγειν, ἐτετάγεσαν pro ἐτετάγεισαν.
    - Aoristi primi secunda singularis Doricè et Syracusiè in α: ut, ἐτάξα pro ἐτάξω.
    - Futurum primum circumflectunt Dores: ut, τυψεῦμαι et τυψοῦμαι pro τύψομαι.
  - **Æolicus:**
    - Imperfectum et Aoristos formant Æoles, ut imperfectum activum, insertis per epenthesin tribus literis σκε, et augmento ablato: ut, ταττεσκόμην, ταττέσκου, ταττέσκετο, ταττέσκοντο pro ἐταττόμην, ἐτάττου, ἐτάττετο, ἐτάττοντο: δασάσκετο pro ἐδάσατο. Hic tres literæ invertuntur, pro σκα sunt σκε.
    - Prima pluralis in μεθα α mutat Æol. in ι vel εν: ut, ἐταξάμεθι vel ἐταξάμεθεν pro ἐταξάμεθα.
    - Doricum ευ omittit Æolicè υ: ut, ταξεῦται pro ταξεῖται.
    - Secunda singularis acquirit aliquando syllabam θα Æolicè: ut, οἶσθα et οἶδα pro οἶδας.
  - **Poëticus:**
    - Contractis in α et ο Poetæ præmittunt α, ο vel ω: ut, βοόωμαι pro βοῶμαι, &c.
    - Præterita nonnunquam transponunt Poetæ: ut, ἔμμορα pro μέμμορα, δέδρμαι pro δέδερμαι, à δέρω.
    - Præterita penultimam producunt Poetæ: ut, δεῖδα pro δέδια.
    - Futurum secundum in tertia quoque circumflexorum fingunt Poetæ: ut, ἀμοῦμαι ab ἀμάομαι. Ita etiam, cùm rarò formetur præteritum medium in verbis sextæ barytonorum, Poetæ illud non rarò fingunt: ut, δέδηα à δαίω, κέκηα à καίω, πέφηα à φάω.
  - **Bœoticus:**
    - Præteriti perfecti tertia pluralis, ut, præteriti Activi, Bœoticè et Chalcidicè in αν desinit: ut, τετάγαν pro τετάγασι.
    - Futuri primi secundam syllabam ablato σ contrahunt in nonnullis Bœoti: ut, ἐργῷ, operaberis, pro ἐργάῃ ex ἐργάσῃ, ἐργάσομαι, σκιᾷ pro σκιάσῃ.
- **Imperativus:** et reliqui modi exhibentur signo γ γ.

β β. Passivi verbi reliqui modi sunt

- **Imperativus:**
  - **Atticus:**
    - Secunda singularis verborum in μι contrahitur Atticè, ut secunda imperfecti: ut, τίθου pro τίθεσο, ἵστω pro ἵστασο.
    - Tertia pluralis usurpatur Atticè pro tertia duali, in præsenti et utroque Aoristo: ut, τυπτέσθων pro τυπτέσθωσαν, τυπέσθων pro τυπέσθωσαν. In præterito quoque τετύφθων pro τετύφθωσαν.
  - **Ionicus:** Resolvunt Iones ου in εο, ex εο autem removent ε: ut, φιλέο pro φιλοῦ, τίθεο pro τίθεσο.
  - **Doricus:** Mutant ου in ευ Dores: ut, τάττευ pro τάττου.
- **Optativus:**
  - **Atticus:** In præterito perfecto Xenophon dixit μεμνῷτο pro μεμνῇτο.
  - **Ionicus:**
    - Prima pluralis fit in μεσθα Ionicè: ut, ταττοίμεσθα pro ταττοίμεθα.
    - Tertia pluralis extrito ν acquirit α: ut, ταττοίατο pro τάττοιντο.
    - Soluta potius terminatione, quàm contracta utuntur Iones: ut, ποιεοίμην pro ποιοίμην.
  - **Doricus:**
    - Præsentis η Doricè mutatur in α: ut, γενοίμαν pro γενοίμην.
    - Prima pluralis in μεθα vel μεν Doricè fit in μεσθα et μες: ut, γενοίμεσθα pro γενοίμεθα, ταγοίμες pro ταγοίμεν.
  - **Æolicus:** In Aoristo 2. Æoles pro θείμην, θεῖο, θεῖτο dicunt, θείμαν, θεῖς, θεῖτο.
- **Conjunctivus:**
  - **Ionicus:**
    - Terminationes circumflexas resolvunt Iones. ut, τυφθέω, pro τυφθῶ, τυπέω pro τυπῶ, ποιέωμαι pro ποιῶμαι.
    - Secunda singularis præsentis formatur à tertia Ionica, ut in præsenti indicativo: ut, τάττεαι pro τάττῃ.
    - Prima pluralis in μεθα acquirit Ionicè et Doricè σ: ut, ταττώμεσθα pro ταττώμεθα.
  - **Doricus:**
    - Prima pluralis in μεν, ν mutat Doricè in σ: ut, τυφθῶμες pro τυφθῶμεν.
    - Tertia pluralis Aoristorum Doricè desinit in ῶντι: ut, ταχθῶντι, ταγῶντι, pro ταχθῶσι, ταγῶσι.
- **Infinitivus:**
  - **Atticus:** Aoristi desinunt Atticè et Doricè in ήμεναι, ut in activo dictum: ut, ταχθήμεναι pro ταχθῆν, &c.
  - **Ionicus:**
    - Aoristi Ionicè desinunt in ῆμεν ut in activo dictum: ut, ταχθῆμεν pro ταχθῆναι.
    - Diphthongus ει primæ circumflexorum nonnunquam resolvitur Ionicè in εε: ut, ἀπολέεσθαι pro ἀπολεῖσθαι.
  - **Doricus:** Secunda circumflexorum mutat α in η: ut, χρῆσθαι pro χρᾶσθαι.
  - **Æolicus:** Verba quintæ barytonorum, quæ habent ε in penultima præsentis, revocant tonum in tertiam à fine, ε mutando in ο: ut, τέτορθαι pro τετάρθαι, à τείρω, &c.
  - **Poëticus:** In secunda circumflexorum penultimæ contractæ, Poetæ ε præponunt: ut, ζώεσθαι, βιῶσθαι.

γ γ. Reliqui Modi Medii generis sunt

- **Imperativus:**
  - **Atticus:**
    - Secunda singularis verborum in μι Ionicam terminationem Atticè contrahit, ut in passivo: ut, θοῦ pro θέσο, δοῦ pro δόσο, ex θέο et δόο.
    - Tertia pluralis præsentis et Aoristorum Atticè formatur instar tertiæ dualis, ut in passivo dictum est: ut, τυψάσθων pro τυψάσθωσαν.
  - **Ionicus:** Secundam in ου vel verborum in μι in εο desinentem Iones formant, ut in passivo: ut, τάττεο pro τάττου.
  - **Doricus:** Mutant ου in ευ Dores: ut, τάττευ pro τάττου.
- **Optativus:**
  - **Ionicus:** prima pluralis in μεθα et tertia in ντο formantur Ionicè et Doricè, ut in passivo dictum est: ut, ταξαίμεσθα pro ταξαίμεθα, ταξαίατο pro τάξαιντο.
  - **Doricus:** Prima pluralis in μεν mutat ν in σ Doricè: ut, τεταγοίμες pro τεταγοίμεν.
  - **Æolicus:** Prima pluralis in μεθα Æolicè mutat α in ι vel εν: ut, ταξαίμεθι vel ταξαίμεθεν pro ταξαίμεθα.
- **Conjunctivus:**
  - **Ionicus:**
    - Secunda singularis præsentis Aoristorum formatur à tertia singulari, ut in indicativo dictum est: ut, τάξεαι pro τάξῃ, τάγεαι pro τάγῃ.
    - Prima pluralis in μεθα acquirit Ionicè et Doricè σ: ut, ταγώμεσθα pro ταγώμεθα.
  - **Doricus:** Prima pluralis in μεν mutat ν in σ Doricè: ut, τετάγωμες pro τετάγωμεν.
- **Infinitivus:**
  - **Æolicus:** Prima pluralis in μεθα Æolicè mutat α in ι vel εν: ut, ταξάμεθι pro ταξάμεθα.
  - **Atticus et Doricus:** Perfecta α formatur in έμεναι Atticè et Doricè: ut, τεταγέμεναι pro τεταγέναι.
  - **Ionicus:**
    - Perfectum in έμεν desinit Ionicè: ut, τεταγέμεν pro τεταγέναι.
    - Futurum secundum resolvunt Iones: ut, ταγέεσθαι pro ταγεῖσθαι.
  - **Poëticus:** Perfectum Atticum efferunt Poetæ duplicato μμ: ut, τεταγέμμεναι pro τεταγέμεναι.

Digitized by Google

- **Π π.** Ostensum hactenus, quomodo Dialectorum varietas sese habeat in unâ tantum dictione. Jam etiam, quomodo si duæ vel plures conjungantur. Quæ conjunctio respicit vel
  - Orthographiam solam, quando aliquid in scriptione plurium committitur contra vulgatam aliorum consuetudinem. Accidit ergo ut dictiones
    - Disjungantur quæ conjuncta esse debebant: sive jam
      - Intercedat aliquid, per tmesin aut hyperbaton: quod Iones agunt et Poëtæ: et alii quoque aliorum Græcorum quandoque.
      - Nihil interveniat. Sic Attici dicunt οὐδ' ἓν pro οὐδέν. Iones πάλιν αὖτις pro παλιναύτως.
    - Conjungantur, quod fit vel
      - Simplici conjunctione. Sic Attici dicunt κατακάρα pro κατὰ κάρα. Æoles, ἔσς pro ἐ εἰς.
      - Conjunguntur enim vel Contractione quæ varia est.
        - Vocales tantùm.
          - Αα in α: Atticè, τἀρχαῖα pro τὰ ἀρχαῖα. Dor. ἀναγορὰν pro ἀνὰ ἀγοράν.
          - Αε in α: Att. τἀπί pro τὰ ἐπί.
          - Αο in ω: Att. τὤντια pro τὰ ὀντία. Ion. ὦπλα pro τὰ ὅπλα. Dor. τὠπίματα pro τὰ ὀπίματα.
          - Αἱ in αι: Att. θαἰμάτια pro τὰ ἱμάτια.
          - Ηε in η: Att. μἤνδον pro μὴ ἔνδον. Dor. μἤστι pro μὴ ἔστι.
          - Οα in
            - α: Att. τἀγγεῖον pro τὸ ἀγγεῖον.
            - ω: Att. ὡνὴρ pro ὁ ἀνήρ. Ion. τὤγαλμα pro τὸ ἄγαλμα. Dor. ὦλλος pro ὁ ἄλλος. Æol. ὤλλος pro ὁ ἄλλος.
            - ω: Æol. τὤλλο pro τὸ ἄλλο.
          - Οε in
            - α: Att. ἅτερος pro ὁ ἕτερος. Ion. item.
            - ου: Att. οὑμός pro ὁ ἐμός.
            - ω: Dor. ὦξ αἴτας pro ὁ ἐξ αἴτας.
          - Οἰ in ι: Att. θοἰμάτιον pro τὸ ἱμάτιον.——Οε in ου: Att. οὑλέφαντος pro ὁ ἐλέφαντος.
          - Οη in ω: Att. θὤμισυ pro τὸ ἥμισυ.——Ωα in ω: Ion. ὦναξ pro ὦ ἄναξ.
          - Ωε in ω: Dor. ut, ὠτᾶν pro ὦ ἐτᾶν.
        - Diphthongi
          - Αιει in
            - ᾳ: Att. κᾆτα pro καὶ εἶτα.
            - η: Dor. κῆτα pro καὶ εἶτα.
          - Αιευ in ευ: Dor. κεὖ pro καὶ εὖ.
          - Αιοι in ῳ: Att. κᾦον pro καὶ οἶον.
          - Αιω in ω: Att. κὤα pro καὶ ὤα.
          - Οιαι in ῳ: Dor. ᾡπόλοι pro οἱ αἰπόλοι.
        - Mixtè vocales et diphthongi simul. Ita ergo invicem miscentur, ut vel præcedant
          - Vocales
            - Ηου in ου: Dor. et Att. μοὖρον pro μὴ οὖρον.
            - Οαυ in ωυ: Ion. ὡυτὸς pro ὁ αὐτός.
            - Οει in ου: Att. οὑστρεψ pro ὁ εἰστρεψ.
            - Ωοι in ῳ: Att. ἐγᾦδα pro ἐγὼ οἶδα.
            - Αιη in ῃ: Att. κᾖλκα pro καὶ εἶλκα. Dor. κῶνς pro καὶ ὄνυ.
          - Diphthongi
            - Αι in
              - ᾳ: Att. κἀγὼ pro καὶ ἐγώ. Dor. θἄτεραι pro ταὶ ἕτεραι.
              - α: Att. κἀν pro καὶ ἐν. Dor. κἠντοῦ αὐτῶ pro καὶ ἐν τῷ αὐτῷ.
            - Αιο in ω: Att. χὠ κίων pro καὶ ὁ κίων.
            - Ηε in η: Att. τἠλεφαντίνῃ pro τῇ ἐλεφαντίνῃ.
            - Ηι in η: Att. θἠμέρᾳ pro τῇ ἡμέρᾳ.
            - Οια in ω: Att. ὤλλοι pro οἱ ἄλλοι. Ion. ὤνθρωποι pro οἱ ἄνθρωποι.
            - Οιε in
              - ου: Att. οὕτεροι pro οἱ ἕτεροι. Ion. quoque.
              - ου: Att. οὑμοὶ pro οἱ ἐμοί.
            - Ουα in
              - α: Att. τἀδελφοῦ pro τοῦ ἀδελφοῦ.
              - ω: Att. τὠπόλλωνος pro τοῦ Ἀπόλλωνος. Dor. τὤλγεος pro τοῦ ἄλγεος.
              - ωυ: Dor. τωὐτοῦ pro τοῦ αὐτοῦ.
            - Ουε in α: Att. et Ion. θατέρου pro τοῦ ἑτέρου.
            - Ουη in η: Att. θἠμετέρου pro τοῦ ἡμετέρου.
            - Ωα in ω: Att. τὠπόλλωνι pro τῷ Ἀπόλλωνι. Dor. τὠγάλματι pro τῷ ἀγάλματι.
            - Ωε in α: Ion. et Att. θατέρῳ pro τῷ ἑτέρῳ.
            - Ωι in ω: Att. πατρῷω pro πατρῴῳ.
  - Syntaxin, in qua etiam singularum Dialectorum proprietates observandæ essent. Sed quando Atticorum longè plures sunt, quàm cæterorum, ex privatis tabulis, quæ hic observanda, imitandáve fuerint, quisque commodiùs longè addiscet, quàm si hac proportionis singularum imparitate, in unum locum consarcinarentur omnia. Nos ope viri optimi, H. Stephani, æterna memoria dignissimi, quæ Atticorum elegantia fuit, studiosè consignavimus. In reliquis taciturniores fuimus, quòd tali vice præmonstratore careremus, et ipsi aliorum negotiorum πολλῶν, in hac grammaticuli statione, minùs vigilantes esse possemus. Sed bene habet: ad aditum singularem diligens lector constitutus est. Si, quam monstravimus in bonorum auctorum lectione regiam eam fuerit ingressus, tandem eò perveniet; unde communis linguæ, et singularum nationum privatæ discrimen facili negotio sit deprehensurus. Interea ne quis hac parte nostrum jure officium desiderare possit, ad fontem duntaxat syntacticæ varietatis digitum intendimus. Vide signum ϡϡ.
- **Ρ ρ.** Reliquas etiam partes orationis diversimodè eloquuntur privatæ Græcorum nationes et populi
  - ADVERBIA vel
    - Nova fingunt:
      - Attici Adverbia in locò efferunt per dativum pluralem secundæ simplicium: ut, Θήβησι pro ἐν Θήβαις, Ἀθήνησι pro ἐν Ἀθήναις.
      - Poëtæ ex omnibus faciunt adverbia per paragogen vocalis δε: ut, μέγαράδε, ad Megaram, οἴκαδε, ad domum, ἅλαδε, ad mare: ubi δε videtur supplere significationem præpositionis εἰς.
    - Usitata vel
      - Augent:
        - Attici per prosthesin dicunt ἐχθὲς pro χθές: per paragogen, οὑτωσὶ pro οὕτως, ὁπωσὶ pro ὅπως, πάνυτι pro πάνυ, ναιχί pro ναί.
        - Iones ea adverbia, quæ descendunt à genitivis pluralibus nominum in ης et ος primæ contractorum, dissolvunt immisso per epenthesin ε: ut, ἀληθέως pro ἀληθῶς, ἀτρεκέως pro ἀτρεκῶς.
        - Dores dicunt τὼς pro ὡς, οἴκαδις pro οἴκαδε.
        - Poëtæ τίη inquiunt pro τί, cur?
      - Minuunt:
        - Attici ἅτε dicunt pro καθάπερ, πρῴ pro πρωΐ. Scribit Corinthus et Philoponus, ἴδε dici pro ἴδετε, πρῴην pro πρωϊαίτερον: quod pernegat Stephanus.
        - Iones εἶτεν dicunt pro εἶτα, sequenti vocali: ut, εἶτεν ἀσπασίως, apud Herodotum.
        - Dores πῶ dicunt pro πόθεν.
        - Æoles ὕπερθα, ὄπισθα, pro ὕπερθεν, ὄπισθεν, ε in α mutato.
        - Poëtæ τάχα pro τάχιστα dicunt, ἀντικρὺ pro ἀπαντικρύ, [illegible] pro [illegible], ἄντα pro ἐναντίον, πῶς pro καλῶς. Imprimis, ς et ν per apocopen detrahunt: ut, πολλάκι pro πολλάκις, χῶρι pro χωρίς, πρόσθε pro πρόσθεν, ὄπισθε pro ὄπισθεν, ἑκατέρωθε pro ἑκατέρωθεν.
      - Mutant:
        - Attici adverbia in ως à neutris nominibus ducta, in terminatione plurali efferunt, et ab Eustathio vocantur πληθυντικὰ ἀττικά: ut, πρῶτα pro πρῶτον, πρότερα pro πρότερον, φίλα pro φίλον. Præterea dicunt, ἐνταυθοῖ pro ἐνταῦθα, ἐνθαδὶ pro ἐνθάδε, δευρὶ pro δεῦρο, ἄλλῃ pro ἄλλως, πῆ pro πῶς, ἀμαχεὶ pro ἀμαχητί.
        - Iones dicunt δεῦρω pro δεῦρο.
        - Dores ἦ ex [illegible] formant. Dicunt etiam πλατίον pro πλησίον, ἄλλοκα pro ἄλλοτε, ἁμῶ pro ἁμοῦ, ὅκα pro ὅτε, ἕνα pro ἕνα, πᾶ pro πῇ, τόκα pro τότε, ἔνδοι pro ἔνδον.
        - Æoles adverbia in θεν, ν abjecto, mutant in α: ut, ὕπερθα pro ὕπερθεν, ὄπισθα pro ὄπισθεν.
  - Vide in signo ϛϡ.

☞
- Præpositiones
  - Augent: Poëtæ frequenter iota vel inserunt vel adjiciunt præpositionibus: ut, ἐνὶ, εἰνὶ, εἰν pro ἐν, ὑπεὶρ pro ὑπὲρ, καταὶ pro κατὰ, παραὶ pro παρὰ, διαὶ pro διὰ, ὑπαὶ pro ὑπό.
  - Minuunt: Dores inquiunt πὰρ pro παρὰ, ἂν pro ἀνά. Hoc tamen alii Poëtis tribuunt.
  - Mutant:
    - Dores ποτὶ et προτὶ dicunt pro πρός. Nam mutant σ in τ, iota etiam per paragogen adjiciunt, et literam ρ vel retinent vel negligunt. Hinc composita, πόταγε pro πρόσαγε.
    - Æoles ἀμπὶ pro ἀμφὶ dicunt, ζὰ pro διὰ, πρὲς pro πρός.
- Conjunctiones tum
  - Augent: Poetæ πάρος à πρὶ faciunt, pro quo etiam dicunt, πάροιθεν, προπάροιθεν.
  - Minuunt: Poetæ τὼς dicunt pro τούτως, ἄρ' pro ἄρα.
  - Mutant:
    - Iones ὦν pro οὖν dicunt, γῶν pro γοῦν.
    - Dores αἰ dicunt pro εἰ, αἴτις pro εἴτις, αἶκα pro ἐάν, αἶθε pro εἴθε, γὰ pro γε, κἄν pro καὶ ἄν. Nonnulli ipsis etiam tribuunt, ὦν pro οὖν.

§ 3.
De syntactica orationis structura, secundum Idiomatum et Dialectorum varietatem dicturi, viam hactenus inter Grammaticos usitatam, servare possemus. Sed quando materiæ dicendi serviendum est, nos omnes diversitates ad quantitatem orationis compendio reducemus. Quantitatem vocamus, quum una dictio vel plures abundârint, defecerintve: qualitatem, cùm accidentis alicujus mutatio intervenerit. In orationis ergo structura vel

- Abundat
  - Integrum membrum: quando membra synonyma copulantur, Attico more: ut apud Homerum, μὴ πρὶν ἐπ' ἠέλιον δῦναι, καὶ ἐπὶ κνέφας ἐλθεῖν.
  - Una tantùm dictio: nimirum
    - Articulus. Hic apud Atticos abundat, vel bis positus, vel postpositivo, Nomini, verbo junctus: ut, τὰ παῖ τὰ ταῦτα λέγεις; pro παῖ ταῦτα λέγεις; τὰ τίνα λέγεις; pro τίνα λέγεις; Vide Atticorum tabulam quæ de hoc et de aliis copiosè præcipit.
    - Nomen: ut, παῖς δέ τίς ἐστι, apud Atticos pro παῖς δέ ἐστι; παῖς τις pro παῖς: δάκνει τε μέριμνα τε λύπη λυπεῖ, &c. Vide suo loco.
    - Pronomen: ut, quando Attici dicunt, ἐμοῦ αὐτοῦ pro ἐμοῦ, ἡμῶν αὐτῶν pro ἡμῶν.
    - Verbum. Sic apud Atticos abundat φάναι, εἶναι, et alia: ut, τὸ τήμερον.
    - Participium. Inquiunt Attici γραπτέον ὂν pro γραπτέον: παίζεις ἔχων pro παίζεις. Sic ἄγων, ἰὼν et alia παρέλκει.
    - Adverbium. Apud Atticos πλεονάζει οὐ, ὡς, πάνυ, μάλα, τι adverbialiter positum: ut, οὐ μὴν ἀλλὰ pro ἀλλά μην. Dicunt etiam λίαν πάνυ pro λίαν: in primis duas vel tres negationes, intendendæ inficiationis ergò jungunt: ut in ἀπαγορεύω; μὴ στεφανοῦν, μὴ abundat, et in οὐκ ἂν ἔξαρνος γένοιο, μὴ οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἶναι, μὴ οὐκ superfluit.
    - Conjunctio. Attici frequenter otiosè adhibent particulas, ἀλλά, ἄν, γάρ, δὲ, καί, ὅτι, ὡς, τοι: ut, τὸν δὲ παῖδα λεγόντων, ὅτι ταῦτά σοι κτᾶται, apud Plut. Cætera vide suo loco. Apud Iones etiam sæpius redundant particulæ, ἄρα, γε, ὦν, τε: ut, ἔπειτε ταῦτα ἐγένετο pro ταῦτα ἐγένετο.
    - Præpositio. Apud Atticos πρὸς et aliæ, in et extra compositionem superfluum est: ut, μετάγγελος pro ἄγγελος. Quandoque ἀμφὶ et περὶ ἐκ παραλλήλου junguntur: ut, ἀμφὶ περὶ κρήνην.
- Deficit
  - Articulus. Atticorum est, articulos supprimere: ut apud Platonem, παρῆσθα δὲ αὐτὸς λεγομένοις pro τοῖς λεγομένοις.
  - Nomen hoc facit, quod ait Corinthus, Defectus Atticorum sunt: ut, ἐν βραχεῖ scilicet χρόνῳ, διὰ ὅλου scilicet βίου.
  - Verbum. Apud Atticos sæpè desiderantur ἐστι et alia verba. Vide tabulam Atticorum.
  - Participium. Articulus brevitati serviens, sæpiùs est indicium subauditi participii apud Atticos: ut, ὁ ἐν τοῖς [illegible], scilicet ὤν.
  - Adverbium:
    - Attici persæpè omittunt adverbia, ὦ exclamandi, ὡς, ἵνα, μᾶλλον, μόνον, ὥστε, ἄλλως, ὀλίγου, et alia: negativa item. Exempla propria tabella exhibebit.
    - Dores οὐ γᾶν dicunt pro οὐ μὰ τὰν γᾶν, apud Theocritum.
  - Præpositio. Desunt sæpiùs apud Atticos, διὰ, ἀπὸ, ἀντὶ, εἰς, ἐκ, ἐν, ἐπὶ, περὶ, πρὸ, πρὸς, σὺν, ὑπὸ, &c. καλὸς τὸ σῶμα pro κατὰ τὸ σῶμα: quæ synecdoche est Grammatica.
- Mutatur partim orationis
  - Ordo:
    - Atticorum consuetudo hac parte notanda est diligenter. Sæpiùs enim, dum membra copulant, quod prioris fuerat, sequenti tribuunt, et vice versa: nominum transpositorum casibus vel mutatis, vel servatis integris. Exempla cùm sint prolixiora, ex Atticorum tabella mutuari quisque potest.
    - Ionibus etiam anastrophe frequenter in usu est: ut apud Herod. lib. 4. ὑπερβάλομαι δὲ περὶ ἀνθρώπων, pro περὶ ὑπερβάλομαι δὲ ἀνθρώπων, &c.
  - Terminatio in membris vel
    - Pluribus. Atticorum hac parte loquendi modum propria tabella exhibebit, quo pacto Genere, Numero, Casu, Tempore, Modo, Persona, discordent invicem duo vel plura orationis membra.
    - Uno in quo τῆς φράσεως ἐναλλαξις observari potest, in omnibus partibus orationis, in
      - Articulo. Attici hujus et genus mutant: ut, τὼ τέχνα pro τὰ τέχνα, τὸ τῆς ἰσχύος pro ἰσχύς, vide suo loco: et Numerum: ut, οἱ περὶ Πλάτωνα pro ὁ Πλάτων.
      - Nomine. Hoc in constructione variat
        - Qualitatem. Substantiva usurpant pro adjectivis Attici et Dores: ut, ἀνθρώπων ἔθος pro ἀνθρώπινον.
        - Speciem. Attici Primitiva usurpant pro comparativis: Comparativa pro Positivis et Superlativis: Superlativa pro comparativis: Denominativa pro primitivis. Exempla dabit privata tabula.
        - Numerum. Attici utuntur singulari pro plurali: Duali pro plurali, ut et Dores: plurali pro duali et singulari. Quod postremum etiam inter Dores in usu est.
        - Casum. Attici Nominativum usurpant loco Genitivi, ut, et Iones: loco vocativi etiam: Genitivum loco nominativi et accusativi, Dativum loco genitivi, ut et Dores et Æoles: Accusativum vice genitivi et dativi: Vocativum loco nominativi, ut et Æoles.
      - Pronomine. Apud Atticos quandoque Relativum sequitur casum verbi præcedentis. Reliqua vide suo loco.
      - Verbo quod variat
        - Genus. Attici Activis utuntur pro passivis, et vice versa. Hoc etiam Poëtis usitatum.
        - Modum. Attici Indicativum usurpant vice Optativi: Imperativum vice indicativi et subjunctivi: Optativum vice indicativi, imperativi et subjunctivi: Infinitivum vice indicativi et imperativi. Hoc postremum etiam Iones factitant. Dores Subjunctivo pro indicativo utuntur.
        - Tempora. Attici utuntur Præsenti tempore pro imperfecto et futuro: Imperfecto pro præsenti, ut et Iones perfecto pro præsenti, unà cum Ionibus: Plusquamperfecto pro præsenti et imperfecto. Aoristo pro Præsenti et futuro. Futuro pro præsenti et Aoristo.
        - Numerum. Attici Neutro plurali adjungunt verbum singulare: ζῷα ἐστι πάντα.
      - Participio. Attici præsens tempus loco futuri usurpant: et accusativum casum loco genitivi. Usurpant etiam participium pro nomine, verbo et adverbio, ut suo loco docetur: Æoles similiter Participio pro verbo utuntur. Poetæ numerum dualem pro plurali adhibent.
      - Adverbio. Attici adverbiis addunt articulos: ut, τὰ πρῶτα pro πρῶτα.
      - Præpositione. Attici et Poëtæ Præpositionibus nonnunquam eos casus adjungunt, quos usus Græcorum communis respuere solet. Docebunt id peculiares tabulæ. Nos brevitati servientes, duntaxat ad fontem intendere voluimus.

Δόξα τῷ Θεῷ.

APPENDIX

EORUM

Quæ in ipso Lexico commodè tractari non potuerunt, interim tamen iis, qui feliciter in Græcis Auctoribus, inprimis verò Poëtis versari cupiunt, apprimè necessaria visa sunt,

Cùm ad Idiomata Græcorum varia percipienda, tùm ad diversas vocabulorum plurimorum, diversis accentibus insignitorum, Significationes cognoscendas, Græcæ linguæ studiosis utilissima futura.

DE GRÆCÆ LINGUÆ DIALECTIS, EX SCRIPTIS JOANNIS GRAMMATICI, QUÆ TEXNIKÀ FUERUNT INSCRIPTA.

ΔΙΑ'ΛΕΚΤΟΣ est linguæ ἰδίωμα, id est, proprietas. Sunt autem dialecti quinque, Attica, Dorica, Æolica, Ionica, Communis. Et Attica quidem vocata est ab Atthide Cranai filia: Æolica verò, ab Æolo Hellenis filio. Dorica, à Doro Hellenis filio: Ionica, ab Ione filio Xuthi, qui fuit Hellenis et Creüsæ Erechthei filiæ. Communis autem, quæ ex his quatuor constat. Habet autem unaquæque dialectus proprium idioma.

De Ionica dialecto.

Ionica dialectus illa est, quâ usi sunt Iones: hæc autem illis antiqua esse videtur. Proprium illius est, pro α uti η, et circumflexas syllabas in duas partes dividere: et pro ϖ, accipere κ: et pro aspiratis collisionibus tenues proferre: et è quibusdam dictionibus ι eximere.

Utuntur igitur η pro α: ut (quum dicunt) θύρη pro θύρα, et ἡμέρη pro ἡμέρα, et ἀφελέειν pro ἀφελεῖν. Circumflexas autem syllabas in duas dividunt, quum pro ϖοιεῖν dicunt ϖοιέειν. Pro ϖ, κ accipiunt: pro ϖῶς enim κῶς dicunt. Pro aspiratis synalœphis tenues proferunt, quum dicunt pro ἐφίστασι ἐπίστασι: et pro ἐφορᾶν ἐπορᾶν. Quibusdam dictionibus ι auferunt, pro ϖοιῆσαι, ϖοῆσαι dicentes. Dicta est autem Ionica ab Ione filio Apollinis et Creüsæ Erechthei filiæ.

De Attica dialecto.

Attica verò dialectus est, quâ usi sunt Athenienses. Peculiare autem ipsius est, affatim uti contractionibus, et dictiones indivisim proferre. Præterea verò τ et ρ pro σ sumere: et υ pro ι, et σ pro ξ.

Contractionibus igitur abunde utuntur, quum dicunt θοἰμάτιον pro τὸ ἱμάτιον, et φροίμιον pro προοίμιον. Indivisim verò nonnullas dictiones proferunt, quum dicunt ϖατρῷον pro ϖατρωΐον: et Νηρῇδα pro Νηρηΐδα. Accipiunt præterea ρ et τ, pro σ. nam θάλασσαν efferunt θάλατταν: et ϖράσσειν ϖράττειν. Rursus pro θαρσαλέως, ἄρσενα, θαῤῥαλέως, ἄῤῥενα dicunt. Pro ε sumunt ου: ut, τοὔδαφος pro τὸ ἔδαφος: τοὔγκλημα pro τὸ ἔγκλημα: τοὔλαιον pro τὸ ἔλαιον: τοὐπίταγμα pro τὸ ἐπίταγμα: τοὔργον pro τὸ ἔργον. Pro σ verò ξ usurpant, quando dicunt ξύμπας pro σύμπας: et ξυμφορὰν pro συμφορὰν: et ξυνιέναι pro συνιέναι: et ξύμβολον pro σύμβολον: et ξυνθεῖναι pro συνθεῖναι. Vocata autem est Attica, quæ Atticorum est, ab Atthide Cranai filia.

De Dorica dialecto.

Dorica autem vocata est dialectus, qua usi sunt Dores. Ejus proprium est, pro η, α uti, et pro ω, α, et pro fœmininis nominibus singularibus, plurales casus proferre: et pro ου diphthongo ω uti, et pro ει diphthongo η assumere, et interdum pro θ, σ, et quibusdam dictionibus ι detrahere.

Pro η igitur α utuntur, quum dicunt ἅλιον pro ἥλιον: pro ἡμέραν, ἁμέραν: et pro ἡ Κύπρις, ἁ Κύπρις: et ἀδὺ pro ἡδύ. Pro ω autem α utuntur, quum dicunt pro μουσῶν, μουσᾶν: pro θυρῶν, θυρᾶν. Pro singularibus autem fœmininis nominibus plurales casus proferunt, dicendo pro καλὴν καλάς, σοφὴν σοφάς. Pro ου autem diphthongo ω utuntur, dicendo pro μούσας μώσας. Pro ει autem diphthongo η utuntur, quum dicunt pro ἰδεῖν, δραμεῖν, λαβεῖν: ἰδῆν, δραμῆν, λαβῆν. Sed et λάβεν pro λαβεῖν: et δράμεν pro δραμεῖν: et ἔλθεν pro ἐλθεῖν dicunt. Dorica autem appellata est à Doro Hellenis filio.

De Æolica dialecto.

Æolica autem dicitur dialectus, qua usi sunt Æoles. Proprium autem ipsius est acutas dictiones invertere, et quibusdam nominibus fœmininis accusativi casus ι addere: et aliquando pro υ, ο uti, et pro ο, ω: et incipientia à vocalibus tenuiter proferre: et pro αι diphthongo α ponere: et collocare in dictionibus ante ρ, β: pro gemino μμ, geminum ππ assumere.

Invertunt igitur acutas dictiones, pro ϖοταμὸς, ϖόταμος dicentes, et pro καλὸς, κάλος. Quibusdam autem nominibus fœmininis accusativi casus ι apponunt, ut quum dicunt pro καλὰς, καλαῖς: pro σοφὰς σοφαῖς. Pro ου verò ω utuntur, ut quum dicunt λιπῶσαι pro λιποῦσαι, et ἰδῶσαι pro ἰδοῦσαι: et λαβῶσαι pro λαβοῦσαι. Pro ο, υ utuntur, quum dicunt ὄνυμα pro ὄνομα. Inchoantia verò a vocalibus, tenuiter proferunt, quum ἥμερα attenuant, ἄλιος et ἄμεις. Pro αι autem diphthongo utuntur α, pro Κιθαίρων Κιθάρων dicentes, et pro μαθεῖν, et ἐλθεῖν, μαθῆν et ἐλθῆν. Ponunt in quibusdam dictionibus ante ρ, β: pro ῥόδα βρόδα dicentes: pro ῥάκος βράκος. Pro gemino autem μμ geminum ππ accipiunt, pro τὰ ὄμματα, ὄππατα dicentes. Sunt et quædam quæ peculiariter apud eos formantur. nam ϖεδὰ pro μετὰ præpositione accipiunt. Aliquando et pro ζάλον σδάλον dicunt, et pro γῆν, γᾶν: et pro ἀγῶνα, ἄγωνα, ac pro Πρίαμον, Πέῤῥαμον. Appellata est Æolica lingua ab Æolo Hellenis filio.

De communi Dialecto.

Qui nolunt communem dialectum annumerare prædictis quatuor, hanc rationem afferunt. Neque enim aiunt habere proprium, sed sicut quadripharmaca vis ex quatuor pharmacis constans quadripharmacum dicitur, nihil proprii habens: sic et communis dialectus ex quatuor conflata, non debet his annumerari. Ex iis autem qui communem dialectum introducunt, alii dicunt quòd omnibus immixta est dialectis ejusdem vocis, ut φῶς, νὺξ et hujusmodi: alii inquiunt non habere formam, sed ex variis dictionibus esse congregatam. Mutationes autem ipsius non inveniuntur. Ionicè scripsit Homerus, Atticè Aristophanes, Doricè Theocritus, Æolicè Alcæus, communi Pindarus.

ALITER DE DIALECTIS.

Dialectus, est dictio propriam formæ notam ostendens, vel dictio peculiarem vel communem ostendens notam. Dialecti autem sunt (si et communem quis annumeraverit) quinque, Ionica, Attica, Dorica, Æolica, Communis. Nam quinta propriam non habens notam, communis nominata est, vel quia communiter omnium notis utitur, et ex quatuor constat: vel quia communiter eâ omnes utuntur: vel quia eæ omnes ex hac tanquam subjecta incipiunt. Remittere autem oportet hanc quidem quasi ad regulam, reliquas verò ad proprietatem. Barbaras quidem certè, quum sint multæ, eæque comprehendi nequeant, non est facilè tradere: atque adeò dicendæ non sunt dialecti, sed linguæ. At verò Hellenicas inde contigit appellari, quòd quum Hellen Jovis quidem filius, cognomento autem Deucalion loca per Græciam occupâsset: omnes quidem contigit dici Hellenicas voces, sigillatim verò denominationes ab illius filiis accepisse. Dispersis enim iis in plura loca, atque eandem vocem non ampliùs servantibus, sed cum locorum mutatione unà vocem quoque mutantibus accidit dialectos dici. A Doro ergo Deucalionis et Pyrrhæ filio, qui migrarunt in loca circa Parnassum et Asopum, Dores ab ipso appellari omnes contigit, et dialectum Doricam, quâ valde utuntur Rhodii et Cretenses et Peloponnesii, et Siculi, et Libyci, et antiqui Epiri incolæ.

Ab Æolo autem Hellenis filio et Pyrrhæ, Æolica vocata est. Hic enim quum decem urbes condidisset, et regionem Æoliam, dialectum Æolicam nominavit.

Ionica autem ab Ione Xuthi filio Hellenis et Creüsæ Erechthei filiæ vocata est. Hic enim linguam quæ eadem atque Attica videbatur, quum commigrasset et condidisset tredecim urbes, à se Ionicam appellavit: urbes autem hæ sunt, Clazomenæ, Lebedus, Phocæa, Priene, Miletus, Mycale, Erythra, Teus, Samus, Colophon, Ephesus, Chius, Smyrna.

Attica autem vocata est, vel ab Atthide Cranai filia, (fuit autem is Atticæ rex) vel eo quòd ad littus esset, quasi ἀκταίαν dixeris.

Intelligitur autem dialectus trifariam: per totius nominis immutationem, per immutationem quæ est in parte quadam, per immutationem quæ est per accidens. Per totius nominis immutationem, ut quum Æoles muliebre indumentum κατωγωγὶν vocant; Attici autem, ἀλουργίτιν, quod nos πέπλον, et similia. Per immutationem, quæ est in parte quadam, vel per Prosthesin, (ut Æoles pro ῥόδα βρόδα dicunt:) vel per Aphæresin, (ut Dores φέρε et λέγε pro φέρειν, et λέγειν efferunt) vel per metathesin, ut pro δίφρος dicunt δρίφος. At ex immutatione quæ est per accidens, vel in accentu, vel in spiritu, quam appellamus. In accentu, ut Attici quidem dicunt ἰκέτα, ἴκετα; et ἐλαίαν, ἔλαιαν: Dores autem pro ϖάντας dicunt ϖαντᾶς, et αὐτᾶς pro αὐτὰς: et similia, quæ dividimus per singularem dialectorum proprietates. In spiritu autem, ut Attici, quod apud nos tenuiter est, ipsi aspiratè proferunt.

De singulis quæ Atticæ dialecto propria sunt.

Attica dialectus mutat σ, modò in τ, modò in ξ: nam pro θάλασσαν, θάλατταν dicit: et pro σεῦτλον, τεῦτλον: et pro συμφορὰν, ξυμφορὰν, et pro σύμβολον, ξύμβολον. Vertunt autem σ in ξ, in præpositione σὺν, etiam seorsum.

Semper in ες plurales nominativos à masculinis in ευς factos, per η profert: ut, γονῆς pro γονεῖς, et βασιλῆς pro βασιλεῖς.

In ος desinentia masculina antepenult. vel ultima acuta, per ως profert: ut, Μενέλεως pro Μενέλαος: et λεὼς pro λαός: et νεὼς pro ναός.

Dictionibus addit iota: ut νυνί, οὑτοσί, τουτί, ὡδί, non autem νῦν, οὗτος, τοῦτο, ὧδε.

In ης nomina, per ους in Genitivo effert: ut, Ἀρεστῆς, Ἀρεστοῦς: simili modo, Πηλεύς, Πηλέως.

Synalœphæ Atticorum sunt propriæ: ut, τῇ 'μῇ pro τῇ ἐμῇ: sic ἔρχομ' ἔχων pro ἔρχομαι ἔχων.

Ablationes literæ iota Atticorum sunt propriæ, et Dorum, et Æolum: ut, ἔπαρε pro ἔπαιρε: et ἐς χρόνον pro εἰς χρόνον.

Sumere vocativos pro nominativis, Atticorum est proprium; ut, νεφεληγερέτα Ζεὺς pro νεφεληγερέτης: et ἱππότα Νέστωρ pro ἱππότης: et εὐρύοπα Ζεὺς pro εὐρύοπης. Nominativi enim pro vocativis, et vocativi pro nominativis. Hæc autem solùm Atheniensium figura.

Defectus partium orationis Atticorum sunt, et Dorum, et Ionum: ut in κεῖνον ἀμφοτέρων, deest χωρίς.

Accipere accusativos casus pro genitivis, Atticorum est: ut, Μήτε σὺ τόνδ' ἀγαθός περ ἐὼν ἀποαίρεο κούρην pro τούτου.

Semper passivis verbis pro activis utitur: ut, γράφομαι pro γράφω: et ϖοιοῦμαι pro ϖοιῶ.

Item Atticorum est ϖοιείσθων et ϖοιείτων dicere pro ϖοιείσθωσαν et ϖοιείτωσαν.

In ως desinentia adverbia qualitatis, in ω terminat. nominibus enim pro adverbiis utitur: ut, ἄκων et σιωπῶν, pro ἀκόντως et σιωπώντως.

In ων desinentes nominativos comparativorum nominum in ως terminat: ut, μείζως, et χείρως, et καλλίως, pro μείζονες, et χείρονες, et καλλίονες.

Synalœphis immodicè utitur: nam pro τὸ ἱμάτιον, θοἰμάτιον: et pro τὸ ἔλαιον, τοὔλαιον dicit.

Σ pro ρ utitur: nam pro θάῤῥος, θάρσος dicit: et pro θαῤῥαλέον, θαρσαλέον: et ἄρσην pro ἄῤῥην.

Ου pro ο usurpat quum dicit, τοὔδαφος, et τοὔγκλημα, et τοὔπος: pro τὸ ἔδαφος, et τὸ ἔγκλημα, et τὸ ἔπος.

Nominativis pro vocativis sæpe utitur: ut, ὦ φίλος pro ὦ φίλε.

Superlativis pro comparativis sæpe utitur, ubi dicendum esset θαυμαστότερος πάντων, dicens θαυμαστότατος.

Η pro ε usurpat, vertit enim ε in η, velut quum dicit ἠθέλησαν, et ἠβουλόμην.

Attica dialectus licet mutationes acceperit pro temporum varietate, tamen antiquam formam refert. nam dualibus videmus uti et comicos Poëtas, et Atticos scriptores: dicentes τὼ πόδε, et τὼ χεῖρε, et νὴ τὼ θεώ, et δυοῖν χεροῖν. Dicit Plato Philosophus in Gorgia, τὼ γὰρ ἔστον τούτω, Γοργίας τε καὶ Πῶλος, σοφὼ μὲν ἀμφοτέρω ἐστὸν, καὶ φίλω ἐμώ. Item δυοῖν ὀβολοῖν, et δυοῖν χαλκοῖν, et τοῖν θεοῖν.

Quæcunque in ος desinentia habent α in penultima, ea per ω et ς efferunt: λεὼς pro λαός, et per obliquos sequendo nominativi formam: ut, Μενέλεω pro Μενελάου: et in dativo similiter, cum ι subscripto Μενέλεῳ, additione ι, τῷ Μενέλεῳ. Accusativum, Μενέλεων. Pluralem autem rectum, æquè atque singularem dativum, Μενέλεῳ. Genitivum Μενέλεων: Dativum autem cum ι, τοῖς Μενέλεῳς. Accus. τοὺς Μενέλεως.

Item Atticæ est dialecti, pro εὐφυῆ et ὑγιῆ, εὐφυᾶ et ὑγιᾶ dicere: et pro Εὐβοία et Πειραιά, dicere Εὐβοιᾶ et Πειραιᾶ. Hoc autem consuevere facere in quibus ultima syllaba in purum α desinit, penultima autem habet ι vel ε, ut in propositis. Minimè verò in quibus cum consonante desinit: ut, τιμωρῆ, εὐτυχῆ. non enim dicunt τιμωρᾶ aut εὐτυχᾶ. Neque rursum in quibus consonans præfixa est literæ ε quæ habetur in penultima: ut, βασιλέα, ἱερέα.

In hujusmodi verbis, ἐθέλησαν, et ἐβουλόμην, et ἔμελλον, ε in η mutat dicendo ἠθέλησαν, et ἠβουλόμην, et ἤμελλον. Etiam in ἀνὰ præpositione mutant α in ο, ὀνεχόμην dicentes pro ἀνεχόμην.

In verbis secundam personam passivam habentibus desinentem in η, eam per ει diphthongum efferunt: βούλει enim dicunt pro βούλῃ. Quum verò fuerit subjunctivum, dicunt quemadmodum nos, ἐὰν βούλῃ.

Optativa sumunt pro subjunctivis: ἐὰν ἔλθοις pro ἐὰν ἔλθῃς, et ἐὰν ἔλθοι pro ἐὰν ἔλθῃ.

Auferunt autem sæpius et ι, pro κλαίειν dicentes κλάειν, et μύας pro μυίας: et μετρίως pro μετρίοις: et ποεῖν pro ποιεῖν: et πόημα pro ποίημα.

Et loco πρὸς præpositionis, ὡς usurpant: ubi dicimus πρὸς τὸν βασιλέα, et πρὸς τὸν φίλον, dicentes ὡς τὸν βασιλέα et ὡς τὸν φίλον.

Proprium autem ipsorum est et in α desinentes singulares accusativos mascul. per η proferre: ut, Εὐρυσθῆ pro Εὐρυσθέα, et Πηλῆ pro Πηλέα, et Τυδῆ pro Τυδέα.

Utuntur et passivis pro activis: ut, Ἀνδραγαθισάμενος pro ἀνδραγαθῶν: Φαινόμενος pro φαίνων: Θεσπισάμενος pro θεσπίζων: Διακινησάμενος pro διακινῶν: Διαβαλλόμενος pro διαβάλλων: [illegible] pro [illegible].

Interdum verò activa ponunt pro passivis: ut, πολιτεύειν pro πολιτεύεσθαι, et γράφειν pro γράφεσθαι, et similia.

Indefinita tempora, et futura integra passiva ipsi in communia sæpe mutantes, dicunt pro μεταδοθήσεται, μεταδώσεται: et pro ζητηθήσεται, ζητήσεται: et pro τιμηθήσεται, τιμήσεται, ac similia.

Ab ἴζω autem futuro, abjicientes σ, circumflectunt, [illegible] dicentes pro [illegible]: et ῥαντιῶ pro ῥαντίσω: et μακαριῶ pro μακαρίσω.

Delectantur etiam plerumque syncopa. nam pro [illegible], [illegible] dicunt, et pro Ἀπόλλωνα, Ἀπόλλω, et pro ἀμείνονα, ἀμείνω, et pro κρείττονα, κρείττω.

Mutant præterea tonos, et sonos, et tempora. Tonos quidem, quum pro [illegible] et ταξίας dicunt [illegible] et τάξιας. Sonos autem, quum pro σταφίδα et στάχυς dicunt ἀσταφίδα et ἄσταχυς. Tempora verò quum in βασιλέα producunt α, et Ἀτρέα, et ἱππέα, et ἁλιέα.

Dicunt etiam Ἀθήναζε πορεύομαι pro εἰς Ἀθήνας: et Ἀθήνησι στρατεύω pro ἐν Ἀθήναις: et Ἀθήνηθεν pro ἐξ Ἀθηνῶν: et ἀγρόθεν ἔρχομαι pro ἐξ ἀγροῦ. Et pro εἰς οἶκον, οἴκαδε: pro ἐξ οἴκου, οἴκοθεν: pro ἐν οἴκῳ, οἴκοι. Item pro ἐξ οὗ χρόνου, ἐξ ὅτου χρόνου.

Et ρ pro λ utuntur: nam pro κλίβανον, κρίβανον dicunt.

De singulis quæ Ionicæ dialecto propria sunt.

Ionica dialectus in ας desinentia nomina in ης mutat, (si non sint Dorica) ut pro Ἑρμείας, Ἑρμείης: et pro Σωσίας, Σωσίης. Tunc enim Iones vertunt, quum non fuerint versa ex Doribus, ut dictum est, pro Ἑρμέας, Ἑρμείας, cum Dores non vertunt ea.

Omne in ης desinens, cujus genitivus in ου terminatur, apud eos in εω desinit, pro Πέρσης, Πέρσου, Πέρσεω: pro Ξέρξης, Ξέρξου, Ξέρξεω: pro Πολυμάδης, Πολυμάδου, Πολυμάδεω.

In ης masculina quorum genitivus in ους, per εος proferuntur: ut, Δημοσθένης, Δημοσθένεος: et ἀμαθὴς, ἀμαθέος. Accusativum autem in εα faciunt, Δημοσθένεα, ἀμαθέα.

In ους desinentes genitivos, qui à neutris in ος rectis fiunt, dividit: ut, σκεύους, σκεύεος: itidemque εὐγενοῦς, εὐγενέος.

Omnis nominativus in ευς, per εος profertur in genitivo apud Ionas: ut, βασιλεὺς, βασιλέος.

Neutra genitivum in ους habentia, per εος terminant Iones: ut, κλέος, κλέους, κλέεος.

In ας rectos plurales à singularibus in ευς factos, in ης dividunt Iones: ut, βασιλῆες pro βασιλεῖς.

In ων pluralia dividunt in genitivo per ε: ut, Πέρσαι, Περσῶν, Περσέων: et νύμφαι, νυμφῶν, νυμφέων. At verò νυμφάων, Æolicè.

Omnis dativus pluralis in ις desinens, assumit ι in fine: ut, καλοῖσι pro καλοῖς: et σοφοῖσι pro σοφοῖς, ac similia.

Omnis dativus pluralis in αις desinens, mutat α in η apud Ionas, subscripto quidem ι, sed non pronuntiato: ut pro καλαῖς, καλῇσι: pro νύμφαις, νύμφῃσι.

In α rectos, in η vertunt Iones: ut pro Ἥρα, Ἥρη: pro χώρα, χώρη.

Οὖν, conjunctionem Iones dicunt ὦν.

Verborum compositiones per tenues consonantes proferunt Iones: ut, κατορῶ, κατορᾷς, κατορᾷ.

Præpositivis articulis Iones pro subjunctivis utuntur: ut, τὸν εἶδον pro ὃν εἶδον: τὴν εἶδον pro ἣν εἶδον.

Κ pro π in interrogativis et relativis: ut pro πότε, κότε: et pro ὁπότε, ὁκότε: et pro ὅπως, ὅκως.

Ω pro ο aliquando usurpant Iones, dicentes ἀνθρώπων et ἀρίστων, pro ἄνθρωπον et ἄριστον.

Ωυ pro αυ diphthongo utuntur θῶυμα pro θαῦμα dicentes.

Sectiones sunt Ionum propriæ: ut, Πέλοπος νῆσος pro Πελοπόννησος: ἄγριον ἔλαιον pro ἀγριέλαιον: et ἄγριον αἶγα pro αἴγαγρον: et σῦς ἄγριον pro σύαγρον.

Sumere infinitivos pro imperativis, Ionum est: ut, πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορευέμεν pro ἀγόρευε. Sic Πειρᾶν δ' ὅς κε Τρῶας pro πείρα, et infinita alia.

Masculinis dare locum fœmininorum, Ionum est: ut, Τοῖσι δὲ [illegible] μάλας ἐπὶ ἕσπερος ἦλθεν pro ἑσπέρα.

Nominativis dare locum genitivorum, Ionum est: ut, Οἱ δὲ δύο σκόπελοι, ὁ μὲν οὐρανὸν, pro τῶν δὲ δύο σκοπέλων, ὁ μὲν, ὁ δέ.

In ω desinentia fœminina in accusativo, in ουν terminant: ut, pro Ἰὼ, Ἰοῦν: pro Λητὼ, Λητοῦν: pro Σαπφὼ, Σαπφοῦν.

Ex quibusdam dictionibus ι aufert Ionica: nam pro ποιεῖσθαι, ποιέεσθαι dicit, unde ποιεῦνται.

In ις desinentia fœminina, nunquam per ε declinant Iones, sed per ι: ut, πόλις πόλιος, et ἔρις ἔριος.

Divisiones singularium dativorum in ει desinentium, Ionum sunt propriæ: ut, βέλεϊ pro βέλει: et ἔγχεϊ pro ἔγχει.

Reduplicationes peculiares sunt Ionum: ut, λελάχωσι pro λάχωσι: κέκλυθι pro κλῦθι.

Transpositione elementorum Ionica dialectus utitur: ut, κραδίη pro καρδία.

Ex ει diphthongo Iones auferunt ι: ut, ἐπιτήδεος, [illegible] pro ἐπιτήδειος, [illegible].

In ις desinentes plurales Iones semper dividunt, si à nominativo in ευς sint per η et per ε pronuntiantes: ut pro βασιλεῖς, βασιλῆες, βασιλέες. Si autem sint à nominativo in ης vel ις, pronuntiantes per εε: ut, ἀληθεῖς, ἀληθέες, ἀληθέας: ὄφις, ὄφεις, ὄφιες.

Adjectiones τοῦ ι ad ε, sequente vocali, vel una immutabilium, Ionum sunt, ut, εἷος, κεινὸς, pro ἕως, κενός.

Immutatio α diphthongi in syllabam ηι, Ionum est: ut, ἱρήιον pro ἱερεῖον: νηὸς pro ναός: γραμματήιον pro γραμματεῖον.

In η pluralia neutra, in εα dividunt Iones: ut pro τείχη, τείχεα: pro ἔτη, ἔτεα. Similiter et genitivum per έων.

Semper ι adjiciunt dictionibus Iones: ut pro ἕως, εἵως: pro τέως, τείως: [illegible], [illegible].

Geminum σσ in ξ vertunt Iones: nam pro διασσὰ, διξὰ dicunt.

Ex dictionibus Iones sæpe ι auferunt: nam pro δείξω, δέξω: et pro ἀποδείξω, ἀποδέξω dicunt.

Ου in participiis passivis Iones dividunt: ut pro λυπούμενος dicentes λυπεόμενος.

In ων desinentia participia à prima conjugatione circumflexorum facta, quorum imperativus in secunda persona in ει diphthongum desinit, dividunt Iones: ut pro φρονῶν, φρονέων. Est enim φρόνει imperativus: sic νοῶν, νοέων, est enim imperativus νόει.

At θεῶν non vult dividi. Nam quæ sunt secundæ, divisiones non patiuntur. Sed tamen quæ dividunt pauca sunt.

Mutationes ε in α breve, Ionum sunt: μεγαθέα pro μεγεθέα: et λελασμένος pro λελησμένος: et ἄλαστος pro ἄληστος.

Immutationes α longi in η, Ionum sunt: ut pro ἴσα, ἴση: et pro σφαῖρα, σφαίρη.

Immutationes α brevis in η, recentiorum sunt: ut pro ἀλήθεια, ἀληθείη.

Ablationes earum quæ sunt in principio consonantium, Ionum sunt: ut, εἴβειν pro λείβειν: et αἶα pro γαῖα.

Semper ἂν syllabam supervacaneam ponunt inter præpositiones: ut, ἐξ ἂν εἷλον, et ἀπ' ἂν ἔδοντο, pro ἐξεῖλον, et ἀπέδοντο.

Primas literas dictionum Iones auferunt: ut pro [illegible], [illegible]: et pro ἑορτὴ, ὀρτή. Similiter et ε præteritorum: ut pro ἔθεε, θέε: pro ἔτευχε, τεῦχε: pro ἔτικτε, τίκτε.

Π pro φ utuntur, pro ἀφαιρεῖσθαι enim ἀπαιρέεσθαι dicunt.

Composita verba dissolvunt et interponunt: ut, [illegible] κατὰ τεῖχος [illegible], pro [illegible], et κατὰ δ' ἔκτανον [illegible], pro κατέκτανον.

Anastrophæ et hyperbata, Ionum sunt. Anastrophæ: ut, ἄπο αἱρεῖσθαι, pro ἀφαιρεῖσθαι. Hyperbata autem, ut

——Νέκυν οἱ κατὰ θῖνα [illegible] [illegible], pro [illegible].

Divisiones in ως desinentium adverbiorum à masculinis in ος desinentibus, et neutris in ες Ionum sunt: ut, ἀτρεκέως pro ἀτρεκῶς.

Ionica dialectus est eadem quæ antiqua Attica. Hac plerumque Homerus et Hesiodus et Archilochus usi sunt et Anacreon et Herodotus. Sunt autem ejus proprietates, η pro α ponere: ut, θύρη pro θύρα, ὥρη pro ὥρα, ἑστίη pro ἑστία. At pro καλαῖς, καλῇσι: pro σοφαῖς, σοφῇσι: pro φίλαις, φίλῃσι. Et ut ι non in loco manere sinunt, sic η (ut dictum est) pro α Iones ponunt.

Utuntur et correpto α pro η Iones, Dores autem producto.

Fit autem in Ionica dialecto, Prosthesis, Aphæresis, Syncope, Parenthesis, Pleonasmus, Diæresis.

Prosthesis igitur fit apud eos, si in principio orationis alia assumatur litera: ut, [illegible] [illegible], pro [illegible]. Sic [illegible] [illegible], pro [illegible]. Et μοῦνος ἐὼν, pro μόνος. Et ξεῖνος δ' [illegible] [illegible], pro ξένος. Et [illegible] ἄλλο [illegible], pro [illegible], et alia innumera.

Aphæresis contrarium patitur quàm Prosthesis, nam Prosthesis in principio assumit extrinsecus aliam literam, Aphæresis autem abjicit eam etiam quæ posita est: quum Iones pro ἑορτὴν, ὀρτὴν dicunt, pro ἱερὸν, ἱρόν.

Syncope, quum mediæ literæ in nominibus concidantur: ut, μώνυχας ἵππους, pro μονόνυχας: et κάππεσον, pro κατέπεσον: et φέρτε pro φέρετε: et καμμύοντες pro καταμύοντες.

Parenthesis contrarium patitur quàm syncope. Illa enim demit, hæc assumit literam extrinsecus: ut, ἐρίγδουπος, pro ἐρίδουπος, ubi redundat γ. Sic pro ἡμῶν, ἡμείων: pro σφῶν, σφείων.

Exallage fit, quum aliud elementum assumitur loco proprii: ut, ποτὶ pro πρὸς: et [illegible] pro [illegible]: et ὁ δ' [illegible] μὲν [illegible], pro [illegible]. Et τιθήμεναι ἔντεα καλὰ pro τιθέμεναι. Sed et α pro ω juniores utuntur: ut, [illegible] pro [illegible].

Metathesis fit, quum quædam transponuntur in eodem nomine: et vel prima litera propriæ syllabæ, vel secunda: ut, κραδίην pro καρδίαν: et τέτρατον ἦμαρ pro τέταρτον: et κρατερὰς ἀσπίδας, pro καρτερὰς, ac similia.

Pleonasmus est, quum in pluralibus dativis masculinis casibus in οις desinentibus, vel fœmininis, in αις, assumunt ι: ut pro ποταμοῖς, ποταμοῖσι: pro καλαῖς, καλῇσι: et pro σοφαῖς, σοφῇσι.

Diæresis fit non solùm apud ipsos in dissyllabis nominibus, sed etiam in monosyllabis et appellativis: ut pro ῥοῦς, ῥόος: pro χνοῦς, χνόος. Sed in nominibus unam syllabam excedentibus, et appellativis masculinis singularibus in ης desinentibus, quorum genitivus in ου desinit, ipsi ω in αο dividunt: pro τεχνίτου, τεχνίταο efferentes: et pro Ἀτρείδου, Ἀτρείδαο: pro Λαέρτου, Λαέρταο. Et per parenthesin, Πηληϊάδαο, Λαερτιάδαο, et similia. In ων autem desinentes genitivos in εων dividunt: ut pro [illegible], [illegible]: pro [illegible], [illegible]. Et dativos solos dividunt, [illegible] dicentes et βασιλῆϊ, et Πηλῆϊ: pro [illegible], βασιλεῖ, Πηλεῖ. Idem et in neutris: ut, ἔγχεϊ, τείχεϊ, &c. Et in αι desinentia pluralia nomina, quorum genitivus apud nos desinit in ῶν circumflexè: illi per άων proferunt penacutè: ut pro κρῆναι, κρηνῶν, κρηνάων: pro πυλῶν, πυλάων: pro μουσῶν, μουσάων.

In verbis tollunt augmentum: ut, ἦγον, ἄγον: ἔφερον, φέρον: ἤλαυνον, ἔλαυνον: ἠρχόμην, ἐρχόμην: ἔτρεχον, τρέχον: ἔλεγον, λέγον.

Utuntur infinitivis pro imperativis: ut, τεῦξαι pro τεῦξον, et εἰπεῖν pro εἰπέ.

Habent et formas eloquutionis tales: pro γεγραμμένοι εἰσὶ, γεγράφαται: pro τεταγμένοι εἰσὶ, τετάχαται; sic pro κέκλινται, κεκλίαται.

Etiam verba quæ in ultima circumflectuntur, dividunt: ut pro φρονῶ, φρονέω: pro λαλῶ, λαλέω: pro νοῶ, νοέω: pro χρυσῶ, χρυσόω: pro ἀργυρῶ, ἀργυρόω. Et participia ipsorum similiter dividunt: ut, φρονέων, λαλέων, νοέων.

Dualium autem diligens observatio apud eos servatur. Vetus quidem Ionica degeneravit ob habitantium diversitatem: permansit autem usque ad ea tempora in quibus fecerunt Iones colonias, et tunc sparsi sunt in plura loca.

Dicitur autem apud eos, pro κλέπτας, [illegible]: pro [illegible], [illegible]: pro λόγος, μῦθος: et pro [illegible], [illegible]: (unde τὰ [illegible] τῶν γραμμάτων, etiam nunc [illegible] dicimus) et pro αὐτοῦ et αὐτῆς, σφέας et σφέαs proferunt: pro σοῦ autem, σέο: et pro αὐτῆς, αὐτέης. Pronomina dividunt sic, pro σφῶν, σφέων, et interjiciendo ι, σφείων, sic ἡμῶν, ἡμείων: ὑμῶν, ὑμείων, et similia.

De singulis quæ Doricæ dialecto propria sunt.

Dorica dialectus α pro η utitur: nam pro ἥλιος, ἅλιος dicit, et pro ἡμέραν, ἁμέραν: et pro μητέρα, ματέρα: et hujusmodi.

Α pro ω utitur in genitivis pluralium casibus: nam μουσᾶν dicit, et θυρᾶν, et θεᾶν: pro μουσῶν, θυρῶν, θεῶν.

In ους desinentes genitivos, à rectis in ης factos, in ευς vertit: ut, Διογένευς, Διογένεος, pro Διογένους.

Ω Litera ω pro diphthongo utitur: μώσας enim pro μούσας dicit.

Η pro ει diphthongo utitur, veluti quum dicit: [illegible] pro [illegible].

Σ pro θ utitur : nam pro θεὸς, σιὸς dicit : et pro θεῶ, σιῶ.

Ex dictionibus semper ι aufert : nam λαβὲν et ἐλθὲν dicit pro λαβεῖν et ἐλθεῖν.

Item reduplicationibus earundem consonantium utitur : ut, ὅττι, ὁππόθι, et ὅππω, pro ὅτι et ὁπόθι, et ὅπω. Æolica quoque his utitur.

Productiones ancipitum propriæ sunt Doricæ linguæ : ut, ἶσος [illegible].

Α pro ε sæpe utuntur : pro ἕτερος, ἅτερος dicentes : et pro Ἄρτεμις, Ἄρταμις.

Apocopæ Dorum sunt propriæ : fiunt autem in fine : ut, ἀμέρτω, δῶ pro δῶμα.

Parenthesis syllabæ μεν in iis quæ apud nos in ναι desinunt infinitivis, Dorum est : ut, θέμεναι pro θεῖναι.

Ablationes δ et τ ex obliquis singularium casibus, Dorum sunt : ut, πάρος, pro πάροδος : similiter κέρας pro κέρατος.

Doricæ linguæ multæ sunt subdivisiones locales, aliter enim Cretenses loquuntur, aliter Rhodii, aliter Argivi et Lacedæmonii. Generales verò ipsorum sunt proprietates, pro ο enim ω ponunt, pro πόλιν dicentes πώλιν.

Et pro genitivis casibus circumflexis, apud nos in ου desinentibus, ω proferunt, servantes eundem accentum : ut pro φιλοῦ, φιλῶ : pro καλοῦ, καλῶ : pro στρατοῦ, στρατῶ. Et similiter in participiis, pro γελοῦν, γελῶν : pro ἐλοῦν, ἐλῶν : et pro νοῦν, νῶν dicentes : pro πλόος, πλῶος : et pro νίκην, νίκαν.

Monosyllaba nomina acuunt : similiter autem et qualitatis significativa adverbia : ut, κάλως, σόφως, κόμψως, ἄπαλως. Quæ autem apud nos gravitona sunt, illi circumflectunt : ut, τουτῶς, παντῶς, αὐτοματῶς.

In οι desinentia pluralia nomina, in penultima tonum habent : ut, φιλοσόφοι. Idem et in participiis : ut, παιδευμένοι, καλουμένοι.

Simili autem modo et in ες desinentia fœminina nomina pluralia, recti casus penultimam acuunt : ut, γυναίκες, χήρες, νᾶες, ὀρνίθες.

Item indefinita tempora in αν desinentia, in penultima acuunt : ἐστάσαν, ἐφάσαν, ἐλύσαν, ἐλίπαν, ἐκρίξαν. Etiam in ον desinentia, in penultima acuunt : ἐλάβον, ἐφύγον, ἐλέγον, ἐτρέχον.

Circumflectunt verò ejusmodi, παιδῶν, τριῶν, στρατῶν. Itidem quæ in ω desinunt verba gravitona, in futuro tempore circumflectunt : δωσῶ, θεραπευσῶ, ποιησῶ, λαλησῶ, μενεσῶ. Etiam et tertiam personam gravitonorum verborum in ω desinentem futuri temporis circumflectunt : ut, δωσεῖ, ποιησεῖ, θεραπευσεῖ, λαλησεῖ. Dicunt et pro δώσουσι, δωσοῦντι : pro λέξουσι, λεξοῦντι : et pro ποιήσουσι, ποιησοῦντι.

Corripiunt autem et in ας desinentes plurales accusativos, in nominibus appellativis, et similiter in participiis : ut, ἡμέρας, κρίνας, μοίρας, πράξας.

Et quæ per ειν efferuntur infinitiva, per ablationem ι efferunt : ut pro φρονεῖν, φρονὲν : pro ἰδεῖν, ἰδὲν : pro φαγεῖν, φαγέν.

In ου autem desinentes genitivos efferunt per ω : ut, pro οὗ, ὧ : pro σοφοῦ, σοφῶ. pro καλοῦ, καλῶ. Et accusativos plurales masculinos in ους desinentes, per ως proferunt : τὼς καλὼς, σοφὼς, ἀνθρώπως, ἵππως : pro τοὺς καλοὺς, σοφοὺς, ἀνθρώπους, ἵππους.

Et imperativa verba, quæ pronuntiantur per ε, per ω pronuntiant : ut pro λάβε, λάβω : pro δέχε, δέχω : pro δράμε, δράμω.

Siculi dicunt pro χύτρας, κύτρας : pro χιτῶνα, κιτῶνα : et pro γυναῖκα, γυνάν.

Cretenses autem, pro ἑαυτοῦ, αὐς : pro αὐτοῦ, αὐτῶ : pro βέλτιον, βέλτιν : pro ἐλθεῖν, ἐνθεῖν : pro ἐς χέρα, ἐν χερί : pro εἰς τὴν ἀγορὰν, ἐς τὰν ἀγοράν : pro ἴα, ἴδα : pro ἴκασιν, κάσιν : pro ἐν, ἐς : pro ἴδια, ἴδδα. Pro ἀναχωρεῖσθαι, κιδ. Et θιασῶδες, θυμιάτας, θυφράντας, pro θυσιάδες, θυμιάτας, θύφραντας : Pro κρέα, κρῆ : Pro ἄροτρον, ἄρατρον : Pro κέλευε, κέρευ : Pro κελεῦσαι, κέλεσαι : Pro καταβαλεῖν, καββαλεῖν : Pro σοφὸς ἀχέρων, μάχεσαι : Pro κλειδὶ, κλαΐδι : Pro ὄρνιθες, ὄρνιχες : Pro χεῖρες, χῆρες : Pro σίαλον, σίαλον : Pro αὐτὸς, αὖτος : Pro σύ, τύ.

Et pro λέγουσι et φέρουσι, λέγοντι et φέροντι : et pro τὰς, ταύτας : et pro πρὸς, ποτί : et pro τότε, τόκα : et pro τῆμος, τᾶμος : et pro ἦμος, ἆμος : et pro θεὸς, σιός : denique pro βουλὴν, βωλάν, pronuntiant.

Differt autem Cretensium dialectus, qua usus est Cypselus, et Laconum, qua usus est Alcman et Sophron : Pindari tamen et Ibyci, et Simonidæ, et Bacchylidæ omnino laudatur, quòd non sint Poëtæ natura Dores, sed utantur tantùm idiomate Dorico.

De singulis quæ Æolicæ dialecto propria sunt.

Literam β ipsi ρ asciscit, quum ei subjungitur κ, vel τ, vel δ : ut, βρυτὶς pro ῥυτὶς : βράκος pro ῥάκος : βρόδον pro ῥόδον.

Æolica dialectus genitivos à nominativis in αι dividit, et per α profert : ut, νύμφαι, νυμφάων, θύραι, θυράων : μελισσάων ἐρχομενάων, πυλάων, et similia.

Syncopæ, Æolum sunt propriæ, fiunt autem in medio : ut, ὄρσω pro ὄρμασον.

Additiones θα syllabæ in subjunctivorum secundis personis in ς desinentibus, Æolum sunt : ut, εἴπῃσθα pro εἴπῃς, et ἔλθῃσθα pro ἔλθῃς.

Addere υ ad ε sequente vocali, Æolum est : ut, χεύοντες pro χέοντες. In αις monosyllaba nomina dividit : ut, πάϊς, δάϊς, pro παῖς, et δαῖς.

Ω litera pro ου diphthongo utitur ; ut, μῶσαι pro μοῦσαι, λιπῶσαι pro λιποῦσαι.

Υ pro ι utitur : nam pro ἴμαν, ὔμαν dicit.

Η pro ει diphthongo utitur : nam ἔλθην pro ἐλθεῖν dicit.

Immutabiles geminant, et σ solam : ut pro ἤγειρε ἤγερρε, pro ἐγείνατο, ἐγέννατο, pro [illegible], [illegible], pro νέσω, νέσσω, pro τοσοῦτον, τοσσοῦτον.

Ὅπω et ὅππως, commune est, communis enim relativa duplicat : ut pro ὁποῖος, ὁπποῖος : et pro ὅσος, ὅσσος.

Semper ex αι diphthongo ι abjicit, si eam sequatur vocalis : ut pro ἀλκαίας, ἀλκάας.

Π pro μ utitur : nam dicit ὄππατα pro ὄμματα.

Secundæ conjugationis circumflex. ι in secunda et tertia persona, quod non pronuntiatur apud alias dialectos, pronuntiat : ut, βοᾶις, βοᾶι.

Vocativos in οι desinentium nominativorum corripit : ut pro χελιδοῖ, χελιδὸ : pro [illegible] : pro ἀηδοῖ, ἀηδόν.

Æoles consueverunt ο pro α ponere : ut pro θράσεως, θρόσεως : pro στρατὸς, στροτός : pro ἄνω, ὄνω : pro δέλεται, ὀδέλεται : pro ἀναχώρησον, ὀνοχώρησον : pro σταλὰς, στολάς. Aliquando autem ε vel υ : ut pro κράτος, κρέτος : pro Πρίαμον, Πέρραμον : pro γαλήνη, γελάνα : pro ὥς, ὕς. Aliquando etiam addunt υ ad α : ut pro ναὸς, ναυὸς : pro ἠὼς, αὐώς : pro ἄως, αὔως.

Pro δ autem ζ ponunt : ut pro διαβάλλειν, ζιαβάλλειν : pro διακονὸς, ζιακονός. At pro ι et α, ε : ut pro κρέας, κρές. Oportet autem nosse quòd in quibusdam, sed non in omnibus, hoc faciunt : fieri enim non posset.

Pro ζ autem ponunt δ et σ : ut pro ζεὺς, δεύς : pro ζυγὸν, σδυγόν : pro μελίζειν, μελίσδειν.

Pro υ autem ponere ι vel ο commune est his cum Doribus : ut pro ἄγυς, ἄγις : pro ἀρύειν, ἀρίειν : pro ἀλαλύσσειν, ἀλαλίσσειν. At α pro ο : ut pro ἰάβον, ἰάβαν : pro πύλον, πύλαν : pro ἴσον, ἴσαν : pro ὁδὸς, ἀδός : pro ἀνάτου, ἀνάτας.

Pro θ ponunt φ, ut pro θλᾶται, φλᾶται. Pro μ, π : ut pro μετ' ἐμοῦ, πετ' ἐμοῦ : pro ὄμματα, ὄππατα.

Pro ξ autem ponunt κ et σ : ut pro ξένος, κσένος : et pro ἱέραξ, ἱέρακς.

Pro ι ponunt υ : ut pro ὀμφαλὸς, ὐμφαλός : pro μόγις, μύγις : pro ἴμαν, ὔμαν. Interdum et ι : ut pro πρὸς σοὶ, πρὶς σοί. Aut ο : ut pro ἴσσα, ὄσσα.

Pro π, utuntur μ : ut pro πατὴρ, ματήρ : pro παθοῦσα, μαθοῦσα.

Pro στ, σσ : ut pro ἠμαρίστευε, ἠμαρίσσευε.

Pro σ, τ : ut pro σύ, τύ : ut pro εἰς σέ, εἰς τέ.

Pro τ, π : ut pro στολὴ, σπολή : pro στολαὶς, σπολαίς : pro τέτρωται, πέτρωται.

Pro υ autem ι : ut pro ὑφηλὸς, ἰφηλός : pro ὑφέδω, ἰφέδω : pro ὕπνος, ἴπνος.

Pro χ, φ : ut pro αἰχμὰ, αἰφμά.

Pro ψ, σπ : ut pro πίλοψ, πίλοσπ : pro ἄραψ, ἄρασπ.

Et pro ω, ο : ut pro ὥρα, ὄρα : pro ἀγκὼ, ἀγκό.

Quæcunque autem per ει diphthongum apud nos efferuntur, illi per solum ι, geminantes consonantem, proferunt. Efficiunt autem ex sola duas consonantes : ut pro χεῖρες, χέῤῥες : pro ἱμείρω, ἰμέῤῥω : pro ἐτειλὰς, ἐτελλάς : pro εἵματα, ἔμματα : pro κτεῖναι, κτέννας : pro ἡμῖν, ἄμμιν : pro ἡμεῖς, ἄμμες : pro ἔστειρεν, ἔστερρε.

Quinetiam in α sæpe mutant ει diphthongum : ut pro ἵμερον, ἴμερον.

Consueverunt item vocalibus præponere digamma : ut pro εἶν, Ϝεῖν.

Complura autem geminant : ut pro [illegible], [illegible], pro σελήνη, σελλάνα : pro πρόσωπα, προσώππα : pro κατέπεσον, κάππεσον : pro ἐπίθω, ἐππίθω : pro κατὰ δὲ, καδδέ : pro ἔτι, ἔττι.

Incipientibus apud nos à ρ, ipsi præponunt β, ut tenue fiat : ut pro ῥόδα, βρόδα : pro ῥοδάκτυλος, βροδάκτυλος : pro ῥητῆρες, βρητῆρες.

Peculiariter autem quæcunque apud nos aspirantur aut acuuntur, illi tenuiter dicunt, et gravitonè, ὄρος, αὖτος, ἶσα, ἄμας. Servant autem tenuem literam et in contractionibus : ut pro καθίσαι, κατίσαι : pro ἀφῆκεν, ἀπῆκεν : pro ἀφικνέοντο, ἀπικνέοντο.

Gravi tono efferunt non solùm nomina, sed et articulos, quando nominum ordinem habent : ut pro ὁ σὸς, ὄσος : pro τὸ σὸν, τόσον : pro ἃ σά, ἄσα : pro τῆς σῆς, τῆσης.

Quando autem pronomina proferunt circumflectunt : ut, ἐγῶ pro ἐγώ.

Circumflectunt in universum monosyllaba vel in αξ desinentia : ut, ῥᾶξ, πτᾶξ, ῥῶψ : vel in ους : ut, χροῦς, ῥοῦς, θροῦς, βοῦς, νοῦς. Item pro χὴν, ζεὺς, χῆν, ζεῦς.

Dissyllaba autem in acutum tonum apud nos desinentia, ipsi gravi tono proferunt : ut, σόφος, κάλος, λεῦκος, ὄξυς, κάκος, θῦμος, ἄλς, ἄστρος, θῆρος, τράχυς, θῆμος, σκλῆρος, χάλκος.

Assolent et appellativa gravi tono afficere : ut, ἔριν, ἄρα, ἡμέρα, et propria : ut, Ἀφρόδιτα, Ἥρα, Ἔλενα.

Quæcunque nos in ις fœminina per δος declinamus : ut, Ἀρτέμιδος, θέτιδος, μήνιδος, illi sine δ dicunt : ut, Ἀρτέμιος, θέτιος, μήνιος.

In ης nomina quorum vocativi in ες, illi sine σ dicunt : ut Σώκρατε, Ἀριστόφανε, Δημόσθενε.

Et à genitivis casibus σ auferunt : ut, Σωκράτω, Δημοσθένω, Σοφοκλέω.

Pro accusativo dativum assumunt in passivis : ut, τοῖς θεοῖς pro τοὺς θεοὺς, τοῖς ἀνθρώποις pro τοὺς ἀνθρώπους. Hoc autem faciunt quia utuntur ι pro υ.

Accusativum per ως efferunt : ut, τὼς ἵππως pro τοὺς ἵππους : id quod et Dorum proprium est.

Dativum pluralem adjecto ι faciunt : ut, τοῖσι θεοῖσι, σοφοῖσι, quemadmodum Dores.

Infinitiva verba à participiis in ων desinentibus, desinentia in ειν, ipsi in ες transferunt : ut, νοῶν, νοεῖν, νόεις : et φρονῶν, φρονεῖν, φρόνεις : et καλῶν, καλεῖν, κάλεις.

Quando infinitiva apud nos desinunt in αν, ipsi in αις transmutant : ut pro γελᾶν, γέλαις : pro τιμᾶν, τίμαις.

In ουν terminata infinitiva, ipsi per οις proferunt : ut pro ὀρθοῦν, ὄρθοις : pro χολοῦν, χόλοις : pro χρυσοῦν, χρύσοις. Hæc autem omnia gravi tono pronuntiant.

Adhibent et η pro ει in infinitivis : ut pro φιλεῖν, φίλην, pro καλεῖν, κάλην : pro φρονεῖν, φρόνην.

Verba in ω desinentia apud nos, pro indicativis optativa faciunt : ut pro τιμῶ, τίμαιμι : pro φιλῶ, φίλημι.

Quæcunque autem participia acutitona in ας finiunt, per αις apud illos desinunt : ut, εἴπαις, ὀρχαῖς, ποιήσαις, νοήσαις. Servant autem eorum etiam flexiones, nominativo juxta analogiam respondentes. Dicitur præterea apud eos pro χρυσίω, χρύσω : pro ταύρω, ταύρα : pro παῖς, παῖζα : pro παῖς, πάϊς : pro ἦρσε, ἦρσεν : pro γέλωτα, γέλων : pro στόμαχος, στόμαχος : pro ἐπαινῶ, αἴνημι : pro χείρων, χέρρων : pro ἔλπιδα, ἐλπίδα : pro ἐστρωμένα, ἐστόρεσαι : pro ἀνὴρ, ἄνηρ : pro θεὸς, θῆος : pro ὄμματα, ὄππατα : pro ὁ μία, ἴα : pro θώραξ, θώρακς : pro ἰσχυῒ, et ἰσχύϊ, ἄκρα : pro ἐγὼ, ἐγών : pro σὺ, τύ : pro ἡμῖν, ἄμμιν : pro ἡμεῖς, ἄμμες : pro ἐθέλει, θέλει : pro ἄλλοτε, ἐτέρωτα. Usi autem ea Alcæus et Sappho.

En tibi et dialectos in manus trado, juvenum mihi omnium amantissime literarum, in quibus et Philoponus Joannes laboravit, et Tryphon grammaticus, et alii plerique, quibus multum in libris studii et exercitationis fuit. Nondum autem quispiam in hunc usque diem quicquid ad unamquamque dialectum pertinet, notum fecit. Nec putes nos dicendis his existimare aliquid magni de nobis. Lingua enim (secundum Lysiam oratorem) intellectus neque multum neque parum habet : intellectus autem, cui multum, multus : cui parum, parvus. Non igitur nostra laudantes, eos viros in hac parte accusabimus : sed, amici quum sint, pluris facientes quàm ipsos, veritatem, quemadmodum et Plato Philosophus summus ait. Ipsi igitur Atticæ eloquutionis regulam, comicum Aristophanem nobis proponentes, et Thucydidem historicum et oratorem : Ionicæ autem, Hippocratem, Ionem, et Halicarnasseum, Herodotum : Doricæ verò, Terentinum Archytam, et Theocritum, qui Bucolica conscripsit : Æolicæ, Alcæum : forsan de dialectis abundè tractaverimus. Si quid verò et à nobis per oblivionem omissum fuerit, non simili id accusatione dignum apud benignos : ab illis enim major pars omissa est, à nobis autem pauca forte non dicentur.

Quid sit dialectus, et quot sint.

Dialectus est idioma linguæ, vel, Dialectus est dictio, proprium characterem formæ ostendens.

Ionica, appellata est ab Ione filio Apollinis, et Creūsæ Erechthei filiæ : qua scripsit Homerus.

Attica autem ab Atthide Cranai filia, qua scripsit Aristophanes.

Dorica, à Doro Hellenis, qua scripsit Theocr.

Æolica, ab Æolo Hellenis, qua scripsit Alcæus.

Communis, qua omnes utitur : sed et Pindarus hac usus est.

De Attica Lingua.

Αἴρω λεγεῖς, Attica loquutio et figura : ut, μανίαν μαίνῃ : est enim Atticæ idioma loquutionis ubi dixeris rem, inferre verbum quod à re deducatur : ut, ὕβριν ὑβρίζεις, et φυγὴν φεύγεις.

Utuntur imperativis Attici pro subjunctivis abnegativis : et rursus ipsis imperat. pro indicativis. Et illius quidem illud Aristoph. in Thesmophoriaz. exemplum.

Μὴ ψεῦσον ὦ Ζεῦ τῆς ἐπιούσης ἐλπίδος. Pro μὴ ψεύσῃς. Hujus autem, Menander.

Οἶδ' ὅτι ποίησον, pro ποιήσεις. Sed et Eurip. in Polydori tragœdia, Οἶσθ' οὖν ὃ δρᾶσον : pro δράσεις usurpavit.

Τρωπαῖον apud Thucyd. circumflexa penultima acceptum est, et apud Aristophanem in Thesmophoriazusis, ὦ γυναῖους εἰς ἄρξεν', οὐ πολλῶν δεῖν συνέστη καὶ τροπαῖον. Et puto per analogiam hoc magis apud ipsos sic proferri, sicuti à τρίτη, τριταῖον: ab εἰρὰ, εἰραῖον: sic etiam à τροπὴ, τροπαῖον.

Item ὁμοῖος circumflexa penultima proferunt: ut apud Homerum, ὡς αἰεὶ τὸν ὁμοῖον ἄγει θεὸς ὡς τὸν ὁμοῖον. Et est analogum: nam appellativa per οιος, quæ duas syllabas superant, omnia in penultima circumflectuntur: ut, γελοῖος, ἀλλοῖος, ἑτεροῖος, παντοῖος, sic et ὁμοῖος. Supra duas syllabas tamen dictum est, propter κλοιός, φλοιός. Additum est autem Appellativa, propter κολοιὸς nomen avis. Sed ὅμοιος in antepenultima acuitur secundum communem consuetudinem.

Vertit Attica σ, modò in τ, modò in ξ: nam pro θάλασσαν, θάλατταν dicit: et pro σεῦτλον, τεῦτλον: et pro συμφοράς, ξυμφοράν. Vertit autem σ in ξ, in iis dictionibus, quæ à συν præpositione incipiunt: sed compositis tantùm. Quinetiam ipsa σὺν per se in ξ vertitur, ut [illegible] ξύν.

Ταῦτ' ἄρα, Attica loquutio est, pro διὰ ταῦτα. Deficiunt enim præpositiones apud Atticos, sicut et apud Homerum, ὡς οἱ μὲν μάρναντο δέμας πυρὸς αἰθομένοιο: pro κατὰ πῦρ ἐμάχοντο, ὄχοιν ἐς πῦρ ἐνεσίματα ἅπαντα. Et apud Aristophanem, γνώμαν ἐμάν: pro κατὰ γνώμαν ἐμάν. Et Thucyd. in tertio histor. καὶ τὸν πλεῖστον ἔμελλε τῶν φίλων εἴργειν τὸ μὴ προσβάλλοντας τοὺς ἔξωθεν τὰ ἐγγὺς τῆς πόλεως κακουργεῖν: pro διὰ τὸ μὴ κακουργεῖν. Generaliter autem defectus Atticorum sunt: ut, καθ' ἑκάστην deest ἡμέραν, et ἐν βραχεῖ, suppletur καιρῷ, vel λόγῳ. Quinetiam ἐν ἅπαξ tale est. Et, ὃ δ' ἄγε μὲν [illegible], ἵνα γνῶσι καὶ οἵδε, deest ἄνθρωποι, ubi enim, εἰ βούλει, [illegible]. Et, πίπτων ἀμφοτέραις, deest ταῖς χερσί. Et apud Aristophanem, Πόθεν βροντῆς με προσέβαλεν ἅπαξ ἐμβάλλεις, deest enim φωνὴ vel ὁρμή.

Atticorum autem est et nominativum pro genitivo accipere, ut, apud Aristophanem in Lysistrate, ἔδοξεν δ' αὐταῖς ἁπάσαις ἐνθάδε βουλευσαμέναις οὐ περὶ πράγματος φαύλου, ἔδοξε καὶ οὐχ' ἕκαστα, pro βουλευσαμένων: et Thucydides in quarto, κυρωθὲν δὲ οὐδὲν ἐν τῆς διαφορᾶς ἐποίησε χρὴ ἐγμάχεσθαι, [illegible] ἐχώρησαν ἐπ' οἴκου, pro κυρωθέντος.

Βλήχωνα per β, non per γ proferunt Attici.

Λαὸς et ναὸς, et quæ ex ipsis, Μενέλαος, πρωτεσίλαος, et in genere omnia quæ nos per αος, illi per εως efferunt: ut, Μενέλεως, Πρωτεσίλεως, νεώς, λεώς: declinant autem omnia per abjectionem σ: ut, τοῦ Μενέλεω, τοῦ ναίλεω.

Βλέπος dicunt pro βλέμμα ut apud Aristophanem, ὡς ἔστι τοῦτο Ἀττικὸν βλέπος.

Etiam hoc Atticum est, assumere sæpe in eodem membro ἂν conjunctionem, ut est invenire apud Platonem et Aristophanem: ut in Avibus, ὁ δ' ἄλλος ἂν ἐξεφρόνησε' ἂν ὑμᾶς ἐλθεῖν.

Atticorum autem et hoc, ἐν præpositionem et εἰς construere cum genitivo: ut εἰς vel ἐν ᾅδου: et puto hic deficere præpositiones nominum: quale est et hoc, ἐν διδασκάλου.

Atticorum est non respondere antecedentibus: ut Thucydid. in tertio histor. statim in principio, καὶ εἰ μὲν ξυμβῇ ἡ πεῖρα: εἰ δὲ μή, μεταβαλοῦσι ναῦς τε παραδοῦναι, καὶ τείχη καθελεῖν: μὴ πειθομένους δὲ, πολεμεῖν: deest enim καλῶς ἂν εἶχε. Et Homerus, ἀλλ' εἰ μὲν δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί, deest ποιήσουσι, vel ἀρκέσει.

Pro περιβάλλειν dicunt περιβαλεῖν: pro καταβαλεῖν, καταβάλλειν: et pro ἀγάγων, ἀγάγοντα dicunt: et magis cæteris Thucydides.

Est hoc quoque novum generaliter et Atticum, ut apud Demosthenem, ὑμεῖς δ' ὁ δῆμος καθεστηκὼς ἐπιτετραμμένοι. Et Homerus, ὡς φάσαν ἡ πληθύς.

Item οὐδὲν dividere Atticorum est: ut Thucyd. in 2. ἐσπεσόντες δὲ οἱ μὲν ἀμαθίᾳ, οἱ δὲ καὶ πάνυ διεφθείροντο, ἐν τε οὐδὲ ἓν ἐπιτήδειον, ὡς εἰκός, ὅ, τι χρὴ προσφέροντας ὠφελεῖν, pro οὐδέν.

Novum et hoc dicatur tibi, dicere optativa pro indicativis, quod est Atticorum: ut Thucydides, τὰ σκάφη μὲν οὐχ' εἷλον, ἀναδούμενοι τὰς ναῦς ὡς καταδύοιεν, pro κατέδυσαν.

Et uti τὸ οὐδὲν μᾶλλον pro οὐ, Atticæ linguæ nota, statim enim Historicus in secundo, ἀλλ' αὐτὴ ἐσέβαλε ἐς τὴν Ἀττικὴν Πελοποννησίων οὐδὲν μᾶλλον τοὺς Ἀθηναίους ἀναπείσαντας, pro οὐκ ἀναπείσαντας.

Item ἐνδέξιος dicitur apud ipsos, ut Thucyd. καὶ πρῶτα μὲν περιπατουμένοις αὐτοῖς τοῖς ἐνδέξιον, ἃ ἐκέλευε τὸ μέλλον ἐπὶ ἔξεσθαι. Et Homerus, Ἀνδρῶν ἐξεξῆς ἐδέξατο. Hujus autem rectus ἐνδέξιος: et flectitur ἐνδέξιος, dativis ἐνδεξίῳ, et per metaplasmum ἐνδεξίῳ.

Et pro fœmininis, masculinorum nominum utuntur dictionibus: ut Homerus, κλυτὸς ἱπποπόλοιο. Et apud Euripidem in Hecuba, Τὸ δ' αὖ λίαν παρεῖλες, ἀγγελθεῖσά μοι γενναῖος, pro γενναία.

Et pro δεῖ μοι, [illegible] dicunt: et pro μόλις, μόγις.

Pro dativo amant accusativum: ut Thucyd. εἰ ἄρα τί σε τούτων ἀρέσκει, τίθημι δέξαι παρ' ἐπὶ θάλατταν, pro σοί. Et Sophocl. Οὐ γάρ μ' ἀρέσκει γλῶσσά σου τεθηγμένη, pro οὐ γάρ μοι. Aliaque præterea invenias infinita eorum quæ dicimus exempla, et apud Homer. et omnes Atticæ linguæ autores.

Genitivi ναὸς (cujus rectus ναῦς) α in ε vertentes, et ο parvum in ω magnum producentes, νεὼς scribunt et proferunt.

Genitivorum in ὸς qui à rectis in υς fiunt, ο producunt Attici: ut, πήχεως et ὄφεως. Illud autem, ὦ Ἀχιλεῦ, Πηλέος υἱέ, μέγα φέρτατ' Ἀχαιῶν apud Poëtas productum, communis est linguæ.

Pro ἀνύων, ἀνύτων dicunt, ut Aristoph. in Avib. μάτην ἄρα τὴν ὁδὸν ἀνύτομεν. Et Thucyd. in tertio Historiæ, καὶ εἴ τι ἄλλο ἀνύτων μέλλει ἐπιβαλλόμενον.

In quibusdam dictionibus addunt ι: ut, τουτοΐ, ταυτί, οὑτοσί, νυνί.

Verbum εἶναι abundare apud eos cognovimus, ut apud Thucydidem in octavo, καὶ τὸ μὲν ἐπ' ἐκείνοις εἶναι, καὶ ἄκροι καὶ βουλεύσεσιν ἀπεθάνετον.

Ablationes τοῦ ι Atticorum sunt propriæ, ἐνάρων enim dicunt pro ἐναίρων. (Inveni autem ego quod et Dorum et Æolum sunt) pro κλαίω, κλάω dicunt: pro ποιῶ, ποῶ: pro ποίημα, πόημα.

Ὡς etiam superabundare apud eos solitum est, ut in octavo fecisse Thucydides invenitur, καὶ γὰρ ὡς αὐτοὺς οὐδὲν ἔμελλε χρήσεσθαι, pro καὶ γὰρ αὐτούς.

Εἰς præpositionem ἐς dicunt: ἐς χρόνον, ἐς πατρίδα proferentes. Et loco πρὸς, ὡς utuntur, ὡς τὸν θεὸν dicentes, et ὡς τὸν διδάσκαλον: pro πρὸς τὸν θεόν, et πρὸς τὸν διδάσκαλον.

Particula δὴ pro δὲ sæpius utuntur: ut Thucyd. in octavo, Κεφαλαιοῦντες, μάλιστα δὴ ὡς ἐξὸν αὐτοῖς τὸν Ἀλκιβιάδην κατάγαγεῖν, καὶ μὴ τὸν αὐτὸν τρόπον δημοκρατουμένους, βασιλέα τε ξύμμαχον ἔχειν καὶ Πελοποννησίων δὲ περιγενέσθαι. Hic enim μάλιστα δὴ, et Πελοποννησίων δὲ pro δὴ usurpata sunt.

Hi etiam et accusativo et recto utuntur pro obliqua constructione: ut in octavo Thucydid. ἀλλήλοις γὰρ ἅπαντες οἱ τοῦ δήμου ὑπόπτως προσῄεσαν, ὡς μετέχοντά τινα τῶν γιγνομένων, pro μετέχοντας τινὰς τῶν γιγνομένων. In tertio autem, recto pro genitivo sic usus est, οἱ δὲ Ἀθηναῖοι οὐ πολὺ ὕστερον καταπλεύσαντες, ὡς ᾔσθοντο, ἀπήγγειλαν οἱ στρατηγοί, pro τῶν Ἀθηναίων καταπλευσάντων. Homer. Οἱ δὲ δύο σκόπελοι, ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει. Et Philostratus in Vitis sophistarum, ὁ Πρωτεὺς ὁ φάσμα, τὸ θαῦμα τὸ Ἑλληνικὸν πολλοὶ μετὰ αὐτοῦ καὶ παλαιοὶ αἱ μορφαί. Item, δαίμονες δὲ οἱ μετέωροι, ἐμέμφοντο ἐπὶ τῷ πάθει τοῦ εἰσαεὶ [illegible], pro τῶν δὲ μεταρσίων δαιμόνων.

Et pro participiis, Attici verbis utuntur: et pro verbis vicissim participiis: ut Thucyd. ὁ δὲ χρηματίσαντο ἀφείς, pro ὁ δὲ ἀφῆκε χρηματισάμενος.

Et ὁ abundat apud Atticos, ut in 8. Thuc. ὡς τοῦ ἰδίου πολέμου μείζονος ὁ ἀπὸ τῶν πολεμίων οὐχ' ἧσσον, ἀλλὰ πρὸς τῷ λιμένι ὄντος.

Ἀλλὰ conjunctionem pro hortativa sæpe ponunt, ut apud Homerum, ἀλλά γε μηκέτι ταῦτα λεγώμεθα.

Et accipere accusativos casus pro genitivis, Atticorum est proprium: ut, μήτε σὺ τόνδ' ἀγαθός περ ἐὼν, ἀποαίρεο κούρην: pro ἀπὸ τούτου.

Et proferre vocativos, pro nominativis: ut, νεφεληγερέτα Ζεύς, pro νεφεληγερέτης.

Sumere duas negationes pro affirmatione una, Atticorum est. Thucyd. lib. 3. Hist. ξύμμαχοι μέν τοι ἐγενόμεθα οὐκ ἐπὶ καταδουλώσει τῶν Ἑλλήνων, pro ἐλευθερίᾳ. Quamvis enim una sit hic negatio, videlicet οὐ, at vox illa καταδούλωσις negatio est quodammodo, quum libertatis privationem significet et libertatis dignitati opponatur. Sic et Homerus, ἐπεί σύ μοι ἀφραδέστατος ἔπλευ Ἀχαιῶν, pro [illegible].

In fœminino genere aliquid dicere consuevêre, inde inferre neutrum non ad vocem sed ad significatum respicientes: ut Homerus, νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκε κυανέη, τὸ μὲν οὔ ποτε λήγει: nam τὸ intulit, ut ad νέφος relatum. Et Thucydides, Ἡ νόσος πρῶτον ἤρξατο γενέσθαι τοῖς Ἀθηναίοις, λεγόμενον μὲν καὶ πρότερον πολλαχόσε ἐγκατασκῆψαι καὶ περὶ Λῆμνον καὶ ἐν ἄλλοις χωρίοις: nam λεγόμενον intulit, respiciens ad νόσημα.

A rectis in ευς plurales in εις, per ης scribunt: ut, βασιλῆς, ἱππῆς. Et ει diphthongi ε in η vertunt: interdum et ι adscribunt: ut pro κλεῖδα, κλῇδα: et pro [illegible], [illegible].

Et οὐ negationem supervacuam sæpe accipiunt, ut Thucyd. in 3. histor. ὠμὸν τὸ βούλευμα καὶ μέγα, πόλιν ὅλην διαφθεῖραι, ἢ οὐ τοὺς αἰτίους, pro παρὰ τοὺς αἰτίους. Et Hom. Οὐ μὰ γὰρ Ἀπόλλωνα Διῒ φίλον. Et Μή τί τοι οὐ χραίσμῃ σκῆπτρον. Sic et nos consuevimus sæpe negationibus uti, quale est illud, ἀναγορεύω σε μὴ ποιῶ: pro ἀναγορεύω σε ποιῶ. Et Theologus, ἐν οὐ προλάβοιμι οὐδὲ καθυφείμην, οὐ μὰ τοὺς ἐμοὺς ἀρετὰς τοῦ ἀνδρὸς ἀγῶνας καὶ τὰ παλαίσματα.

Etiam περὶ abundare bis solet, ut Thucydides, καὶ περὶ αὐτοῦ τῶν Ἀθηναίων ἐγένετο, pro αὐτοῦ τῶν Ἀθηναίων. Et Aphthonius, τοιαῦται γὰρ ἀρεταὶ πρὸς βίαν ἔχουσι στάσιν, pro βίαν ἔχουσι.

Supervacua et καὶ conjunctio apud eos: et hujus infinita exempla est invenire, statim in tertio est videre hoc utentem Thucydidem: ait enim, οἱ δὲ πολλῷ θορύβῳ καὶ παραθέμενοι, τότε ἐν πόλει καὶ τὴν ἀπόστασιν παρασκευάζοντό τε ἅμα ἐξέπεμπον.

Atticorum est et possessiva accipere pro primitivis: ut, παρθενικὴ pro ἡ παρθένος: et ipsa primitiva pro possessivis: ut, γυναικί τε θήλειῃ μιγῆναι: pro γυναικείῃ ἤθελε μιγῆναι.

Accusativos etiam accipere pro genitivis: ut Hesiodus, Ὅν τε διὰ pro δι' οὗ. Et Theologus, ὁ θυμὸς ἔστω σοι κατὰ μέσον τοῦ ἔρωτος, δι' ὃν ἐξέπεσες: pro δι' οὗ ἐξέπεσες.

Consueverunt præterea augmentis et aliis augmenta superinducere: ut pro ἐβουλόμην, ἠβουλόμην: pro ἐδυνάμην, ἠδυνάμην: pro παρῴνησα, ἐπαρῴνησα.

Et comparativa pro simplicibus accipiunt, ut Thucydides in 3. Historiæ, τοὺς γὰρ ἀφισταμένους ἐν τοῖς πολέμοις, καὶ ξυμμαχίαν τὴν πρὶν ἀπολείποντας, οἱ δεξάμενοι, καθ' ὅσον μὲν ὠφελοῦνται, ἐν ἡδονῇ ἔχουσι, νομίζοντες δὲ εἶναι προδότας τῶν πρὸ τοῦ φίλων, χείρους ἡγοῦνται, hic enim est χείρους pro κακούς. Et Homerus, Ζεῦ πάτερ, οὔτις σεῖο θεῶν ὀλοώτερος ἄλλος. Et Theologus sermone in Christi natalem, καὶ ὥσπερ ἐν τῶν χρηστοτέρων ἦλθε τὰ λυπηρά, οὕτω καὶ ἐν τῶν λυπηρῶν ἐπανελθεῖν τὰ χρηστότερα, dixit enim pro ἀπὸ γὰρ τῶν χρηστῶν ἦλθε τὰ λυπηρά.

Utuntur et superlativo pro comparativo sæpe, ubi enim dicendum θαρραλεώτερον πάντων dicunt θαρραλεώτατον.

Ου pro ο ε utuntur, velut quum dicunt, τοὔδαφος et τοὔγαλμα, et τοὔμπαλιν, pro τὸ ἔδαφος, et τὸ ἄγαλμα, et τὸ ἔμπαλιν.

Rectos et accusativos eodem modo efferunt: ut, Ὦ οὗτος Αἴας, δεύτερόν σε προσκαλῶ.

Atticorum est etiam dicere, ὧν ἕνεκα ὀργὴν ἔχει: pro ὑπὲρ ὧν ἕνεκα, extrinsecus accepta ὑπὲρ præpositione.

Atticè proferuntur per ει diphthongum passivorum secundæ personæ: ut, ζηλωτὸς ἔσει, pro ἔσῃ, Atticum est et λοῦει pro λούῃ.

Atticorum est, et ᾔδειν pro ᾔδει: et ἐνενοήκειν pro ἐνενοήκει, utuntur etiam in plusquamperf. primis pers. pro tertiis.

Pro accusativo genitivum accipiunt, ut Aristoph. Ἵνα συντρίβῃ τῆς κεφαλῆς, pro τὴν κεφαλήν.

Et pro ἐπὶ τὴν κεφαλὴν πεσεῖν dicunt Attici κατακάρα non divisim, sed sub uno accentu, ut Pindarus, οἱ μὲν κατακάρα δεσμοῖσι δέδενται, pro ἐπὶ κεφαλήν.

Atticorum autem et pluralia singulariter pronuntiare, quemadmodum pro τοὺς Λακεδαιμονίους, dicere τὸν Λακεδαιμόνιον, orator in Philippicis, ἀλλὰ μὴν τόν γε παίσαι, pro παίσας.

Atticorum etiam dicere [illegible] et ἀκοντία, pro [illegible] et ἀκοντίω.

Apud eos præterea deficiunt imperativa, ut apud Aristoph. Ὦ Ζεῦ δέσποτα, καὶ κατάδοτε πανταχῇ, [illegible] μ' ἐν ἀθλιώτατον, deest enim ποίησον.

Βόλιτον Attici dicunt sine β, quod nos βόλβιτον dicimus, videlicet κόπρον, id est, stercus.

Atticum est etiam θέλω pro ἐθέλω: ut Plato, τὰ χωρία οὐδέν μ' ἐθέλει διδάσκειν.

Et pro recto accusativum assumere, ut Aristoph. in Avibus. Ὡς τὸ δεινόν γε τὸν κήρυκα τὸν παρὰ βροτοῖς οἰχόμενον, εἰ μηδέποτε νοστήσει πάλιν, pro δεινόν γε εἰ μὴ νοστήσει πάλιν ὁ κῆρυξ ὁ παρὰ βροτοὺς οἰχόμενος.

Pro κράμβην, κοράμβην dicunt. Atque hoc meritò, quia dicunt ab hac τὰς κόρας ἀμβλύνεσθαι, id est, pupillas hebetari.

Atticorum etiam dicere τοῦ θράσους, et τῆς ἀναιδείας, pro ὦ τοῦ θράσους, et ὦ τῆς ἀναιδείας. Et apud Aristophanem, Ὦ Ζεῦ τῆς λεπτότητος τῶν φρενῶν.

Et uti participiis pro nominibus. ut in Ran. Aristoph. Εἴπω τι τῶν εἰωθότων ὦ δέσποτα, pro τῶν ἐθίμων. Et Hom. Τὸν δ' αὖ Τηλέμαχος πεπνυμένος ἀντίον ηὔδα, pro συνετός.

Atticorum etiam hæc loquendi forma, εἰπὲ τινὰ, pro εἰπὲ περὶ τινός. Arist. in Acharn. ἀλλὰ τόν λέγε, εἴ σοι δοκεῖ, τὸν Λακεδαιμόνιον αὐτὸν, ὅτῳ τρόπῳ σοι φίλον, ἤγουν περὶ τῶν Λακεδαιμονίων αὐτῶν.

Atticorum etiam πλέω, pro πλέον: et [illegible], et [illegible], ac ἦ δ' ὅς.

Et ponere ἢ supervacuum, ut Aristophan. in Ranis, Ἢ χρήματα ταῖς τῶν ἀντιπάλων ναυσὶν παρέχειν τινὰ πείθει, ἢ κατατιλᾷ τῶν Ἑκαταίων, κυκλίοισι χοροῖσιν ὑπᾴδων, ἢ τοὺς μισθοὺς τῶν ποιητῶν, ῥήτωρ ὢν εἶτ' ἀποτρώγει. Item λαμπρὰς ἔχειν, et παίζειν ἔχειν, Atticum.

Pro πνεύμονα, πλεύμονα dicunt: et pro νίτρον, λίτρον: et pro σπογγιάς, σπογγιάς.

Atticum etiam est elidere simulque uti crasi: ut, οὐ γάρ μοὔστιν, pro οὐ γάρ μοί ἐστιν, eliditur enim ι, et per crasin coalescunt ο et ε in ου diphthongum: ut quum pro ἐχρῆν ἐστιν, ἐχρῆν 'στιν, pro ποῦ ἐστι, ποῦ 'στι dicunt, elidentes ε.

Bifariam dicunt ἕνεκα et ἕνεκεν.

Item defectivè jurare, ut μὰ τὸν, non addendo θεόν, Atticum est.

Et accipere extrinsecus verbum ἐστί. ut Hom. Ἐγ' δ' ἔτι νῦν ἔτι καὶ ἄλλοι ἔασιν: deest enim εἰσί.

Pro [illegible], [illegible] dicunt: et pro σφίζειν, σφίζεσθαι: et pro ἐνενήκοντα, ἐνενήκοντα: et κολακεύω pro κολακεύω.

Pro κναφεῖον, γναφεῖον dicunt: et pro κεφαλαλγίαν, κεφαλαργίαν.

Atticum etiam pro obliquis nominativis uti, ut Aristoph. in Ranis, Εἴ τις στρατηγὰς κλείσειεν ποιεῖν, αἰροῦσι ἀγρεῖ στρατηγίας ἐπὶ πλέον, pro τοὺς στρατηγούς.

In ως adverbia qualitatis, in ω finiunt: [illegible] dicentes et πρόσω, pro [illegible] et προσώτως.

In ες desinentes rectos plurales comparativorum nominum, in ους finiunt: ut, μείζους, χείρους, καλλίους, pro μείζονες, χείρονες, καλλίονες.

Proprium ipsorum et in ω parum desinentes accusativos masculinos, ab in ως rectis factos, per ω proferre: ut pro [illegible], [illegible]: pro τυφῶ, τυφῶ.

Atticorum et pro σοφοί, ἐγώ, σοφῶ et ἐγὼ dicere: et pro τιθέασι, τιθεῖσι, τιθῶ et τιθεῖ dicere. Amant plerumque et concisiones, Ἀπόλλω pro Ἀπόλλωνα dicentes, et ἀμείνω pro ἀμείνονα, et κρείττω pro κρείττονα, et similia.

Eorundem est dicere ἀθήναζε πορεύομαι, pro εἰς ἀθήνας, et ἀθήνησι σοφιστεύειν, pro ἐν ἀθήναις. et ἀθήνηθεν ἔρχομαι, pro ἐξ ἀθηνῶν. Et pro εἰς οἶκον, οἴκαδε: pro ἐξ οἴκου, οἴκοθεν: denique pro ἐν οἴκῳ, οἴκοι.

Contractionibus copiosè utuntur: nam pro τὸ ἱμάτιον, θοἰμάτιον dicunt: et ὤναξ pro ὁ ἄναξ: et ὤνθρωπος pro ὁ ἄνθρωπος.

Σ pro ρ utuntur: ut, θαρσαλέον pro θαῤῥαλέον: et pro ἄῤῥην, ἄρσην.

Passivis pro activis utuntur: ut, γράφομαι pro γράφω: et ποιοῦμαι pro ποιῶ: et ποιεῖσθον, ac ποιεῖσθε, pro ποιεῖτωσαν et ποιεῖτε.

Ab ζω futura, abjicientes σ, circumflectunt, ἐνδικῶ enim dicunt pro ἐνδικίσω: et βαδιῶ pro βαδίσω, ac similia.

Genitivis pluralibus participiorum pro pluralibus tertiis personis imperativorum verborum utuntur: ut, ποιούντων et λεγόντων, pro ποιείτωσαν et λεγέτωσαν.

In ις appellativa quæ per ιος flectuntur, per εος proferunt, vertentes ι in ε, et vocales quæ sunt in penultima, in ε mutantes: ut, ὄφις, ὄφιος communiter, et ὄφεως Atticè.

De singulis quæ Doricæ dialecto propria sunt.

Dores autem ε in ευ diphthongum contrahunt, ut apud Theocritum, pro πολέος, πολεῦς: pro Ἰθμωνέος, Ἰθμωνεῦς: et Homerus, Ἰθμωνεῦς αὖτε χῦσ' ἐπὶ κηρῷ. Hoc est Ionicum.

Primas plurales verborum activorum τύπτομεν et ποιοῦμεν efferunt τύπτομες et ποιοῦμες.

Imperfectorum passivorum indicativorum et præsentium primas personas: ut, τυπτόμεθα, ποιούμεθα, et ἐτυπτόμεθα, ἐποιούμεθα, dicunt τυπτόμεσθα, et ποιούμεσθα, et ἐτυπτόμεσθα, et ἐποιούμεσθα. Theocrit. Οἱ θνατοὶ πελόμεσθα, τὸ δ' αὔριον οὐκ ἐσορῶμες. Est autem hoc et Ionicum.

Η in α longum vertunt, nam pro σελήνη, σελάνα dicunt: et pro ἥλιον, ἅλιον.

Pro ποτὲ, πόκα dicunt: ut Theocrit. Ἦ πόκ' ἐς [illegible] ἐνάεστο.

Geminationes secundorum indefinitorum, Dorum sunt: ut Theocritus, τὰν γὰρ ἀοιδάν. Οὔτι πω εἰς ἄδαν γε τὸν ἐκλελαθόντα φυλαξεῖς, pro λαθόντα.

Pro genitivo singulari in ου desinente ab in ος recto dativo eorum utuntur Dores: ut Theocritus, ὁ κατὰ πετρῶ [illegible] ἢ κατὰ πέτρω.

Contrahere ὁ articulum cum alia vocali, videlicet α aut ο in ω, Ionum et Dorum est: ut Theocritus, Θύρσις ὅδ' ὡξ Αἴτνας καὶ Θύρσιδος ἁδέα φωνά.

Pro πρόσαγε et πρόσεχε, πόταγε et πότεχε dicunt: Theocritus, πρᾶξον πόταγ' ὦδε.

Pro πρῶτος, πρᾶτος: et pro πρώτιστον, πράτιστον: et pro ἦλθον, ἦνθον. Theocritus, ἦνθον τοὶ βοῦται, τοὶ ποιμένες, ᾡπόλοι ἦνθον.

Οι articulum pluralem, qui habet sequentem dictionem à vocali incipientem, per ω proferunt, elidentes priùs ι articuli οἱ: ut, ᾡπόλοι, pro οἱ αἰπόλοι; elidunt enim ι, et contrahunt ο et α in ω, adscribunt autem et ι diphthongi αι.

Et pro καὶ εἶπε, dicunt κῆφα, ab αι diphthongo elidentes ι, et contrahentes α et ε in η, tenuem quoque in aspiratam vertentes: ut Theocritus, κῆφα, Δάφνι τάλαν, τί τὺ τάκεαι; ἁ δέ τυ κώρα πάσας ἀνὰ κράνας πάντ' ἄλσεα ποσσὶ φορεῖται.

Erat autem Diplasiasmus non solùm Ionum, ut dictum est, sed et Dorum. Est verò Diplasiasmus ejusdem consonantis additio in medio, non perficientis syllabam: ut pro μέσον, μέσσον, pro τόσον, τόσσον.

Pro ἐγένετο, ἔγεντο dicunt concidentes syllabam: ut Theocritus, Ὡπόλος ὅκκ' ἐσορῇ τὰς μηκάδας οἷα βατεῦνται, τάκεται ὀφθαλμὼς ὅτι οὐ τράγος αὐτὸς ἔγεντο, pro ἐγένετο.

In secunda conjugatione circumflexorum, tertias personas plurales activorum: ut, βοῶσι et γελῶσι, βοῶντι et γελῶντι dicunt: sicut in dativo singulari propriorum participiorum. Pindarus: Ὑπὲρ τὸν ἀλαθῆ λόγον δεδαιδαλμένοι ψεύδεσι ἐξαπατῶντι μῦθοι.

Pro εἶναι, ἔμμεναι dicunt, ante ναι ponentes με, et pro ε interponentes μ.

Præpositionem ἀνὰ pro σὺν accipiunt: ut Homerus, χρυσέῳ ἀνὰ σκήπτρῳ. Et Pindarus, χρυσέαις ἀν' ἵπποις.

Pro σοῦ genitivo, σέθεν dicunt. Pindarus, τραπέζαισί τ' ἀμφὶ δεύτατα κρεῶν σέθεν διεδάσαντο, καὶ φάγον.

Παρὰ præpositionem concidunt, consonante sequente. Hom. Οἱ δὲ ἐπεὶ πὰρ ζωὴ καθέμενοι ἐγγύθεν.

Vocativum ποσείδαον Æoles, πόσειδα proferunt, et Dores ποτείδαν.

Pro ἴδοι, ἴδοι, et alia similiter ac tertias personas optativorum pronuntiant. Pindarus, τοῦ δὲ πρᾶξιν φίλαι ἴδοι.

Pro ἐσθλὸς, ἐσλὸς dicunt. Pindarus, ἐσλῶν γὰρ ὑπὸ χαρμάτων πῆμα θνάσκει παλίγκοτον δαμασθέν.

Πάντα circumflectunt, παντᾷ dicentes: ut Pindarus, προφαντὸν σοφίᾳ καθ' Ἕλλανας ἔοντα παντᾷ.

Αἱμακουρίας solent vocare mortuorum parentationes, id est, τὰ τῶν νεκρῶν ἐναγίσματα.

Proferunt autem et tertias personas plurales pariter cum dativis propriorum participiorum. Pindarus, ἔμπαν τὰς χεῖρας ἀναπλέκοντι καὶ στεφάνοις, pro ἀναπλέκουσι.

Pro ἦρξε, ἔρχε dicunt. Idem Pindarus, πρὸς δὶς ἔρχε θυῶν.

Pluralia sæpe ut dualia proferunt, Pindarus, μαθόντες δὲ λάβροι παγγλωσσίᾳ κόρακες ὥς, ἄκραντα γαρύετον Διὸς πρὸς ὄρνιχα θεῖον.

Participiis indefinitorum addunt ι. Pindarus, ἐπεὶ τρεῖς τε καὶ δέκα ἄνδρας ὀλέσαις μναστῆρας.

Pro τί, τὰ dicunt. Pindarus, τά τε τὶς ἀσάμενος γέρας.

Αἶνος solent dicere pro τίμημα. Pindarus, διὰ αἶνον πάθον, sive τῷ ἐπιτιμήματι.

Interponere ι τῷ ε, Dorum est proprium: nam pro κενὸν, κεινὸν dicunt: et pro χρεὸν, χρειόν: et pro πνόαν, πνοιάν. Pindarus, [illegible].

Erat Dorum et ablatio contraria geminationi: ut Pindarus, ἀθάνατοι μὲν γὰρ αὐτὰς γέρας δῶκαν, pro ἔδωκαν.

Extentiones etiam Dorum sunt: ut pro ποδός, πωδός.

Pro ὄπισθεν, ὄπιθεν dicunt, elidentes σ.

Genitivos plurales in ων desinentes et circumflexos, per αν proferunt: nam ubi dicendum est μουσῶν, μουσᾶν dicunt.

Pro μή ἐστι, dicunt μῆστι, contrahentes η et ε, in η, ut Aristophan. Μῆστιν αὔτοις χοῖρος.

Ubi dicendum est αὐτὸν, νιν dicunt Dores. Pro οἶμαι, οἴομαι.

Pro χρὴ, χρῆσθα.

Pro σιγᾶν, σιγῆν. ut Aristophanes, Οὐ χρῆσθα σιγῆν. Sic pro διψᾶν, διψῆν: et pro πεινᾶν, πεινῆν.

Pro οἴκαδε, οἴκαδις dicunt, et pro σὺ, τύ. Sicuti, τεῦ ἀνασσῶ, pro ἀνασσείω.

Loco πρὸς, ποτὶ dicunt, deinde ι abscindunt. Ποτὰν ματέρα dicit Aristoph.

Et pro καὶ ἐκ τοῦ αὐτοῦ, κὴκ τοῦ αὐτοῦ dicunt, elidentes ι, deinde α et ε in η contrahentes: ut pro ἶξαι, ἶξε: pro ἄνεμος, ἄνεμε, et similia: hoc autem Atticum et Ionicum est.

Pro τοῦ αὐτοῦ, ταὐτοῦ dicunt: et pro κρέας, κρῆς.

Pro Ὀϊλεὺς dicunt Ὀιλῆς.

Circumflectunt item futura, dicentes pro ἀκούσω, ἀκουσῶ.

Pro τεμὼν, ταμὼν dicunt. Pro παρ' ἡμᾶς, παρ' ἁμᾶς.

Pro ἡμεῖς, ἁμὲς efferunt.

Οἱ articulo nominativi pluralis, τ addunt: ut τοὶ θεοὶ, et ταὶ μοῖσαι, pro οἱ et αἱ.

Πάσσαλος pro πάσσαλον dicunt.

Ὄκκα pro ὅταν et ὅτε et ὅπου utuntur.

Ἀγλίθας dicunt pro κεφαλὰς τῶν σκορόδων, id est, alliorum capita.

Pro ὡς dicunt τὰς, ut Aristoph. in Acharnensibus, Ὑμὲς δὲ ἐνεβάλλετε τὰς δραχμὰς μίας, Πάσσαλε τὰς ἀγλίθας ἐξεφόρεστε.

Diphthongum ου in ω mutant: ut pro μοῦσας, μώσας: et pro κεραοῦ, κεραῶ: et pro κοῦρον, κῶρον.

Pro φησὶ, φατὶ dicunt: et pro ἐγὼ, ἐγών: et pro γέ, γά, ut Aristoph. καὶ γνωτά γα.

Λῆς per η pro θέλεις: ut, αἱ δὲ λῆς αἰγάδας. Et Aristoph. Ἄντιον αἱ λῆς ἐς [illegible] καὶ κακά.

Ἀνὰ præpositionem concidunt et in compositis: ut pro ἀνάτεινον, ἄντεινον. et iis quæ per appositionem dicuntur, ut ἀμαγοράν, pro ἀνὰ τὴν ἀγοράν.

Pro σφὰς, ψὲ dicunt. Theocritus, Ἦ ῥά ψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πάσας ἀμέλγες. Hoc est ἔσω αὐτὰς τὰς ὄϊς ἀφ' ἑσπέρας πάσας ἀμέλγεις.

Pro τίθησι et ὑφίησι, τίθητι et ὑφίητι dicunt. Theocritus, ἀλλ' ὁ γέρων ὑφίητι τὰ μοσχία, κἠμὲ φυλάσσει.

Præteriti plusquamperfecti tertias personas per ε scribunt, ut Theocrit. Καὶ πόκα τῆνον ἐγὼν ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὄπωπε.

Pro δαμάλεις, dicunt δαμάλαι. Theocrit. ταὶ δαμάλαι δ' αὐτὸν μυκώμεναι αἶψα ποθεῦντι.

Pro ἄλλοτε, ἄλλοκα dicunt.

Particulam μα extrinsecus accipiunt. οὐ γᾶν, inquit Theocrit. pro οὐ μὰ τὴν γῆν.

Pro ἐν, ἐς dicunt. Theocrit. Οὐδὲ γὰρ [illegible] ἐς τι ἐκεῖθεν. Οἷα ἐν (inquit) οὐδὲ τῷ [illegible].

Pro κοιμῶμαι, κοιμεῦμαι dicunt: inde vertunt ου diphthongum in ευ, ut Theocrit. Κοιμεῦμαι δὲ [illegible].

Futura in ζω verborum per ξ proferunt, καθίξας pro καθίσας, et λογίξω pro λογίσω, et similia.

Pro θήσεις, θασεῖς dicunt. Theocritus, θασεῖ φίλος ὡς καλὸν ἕρδει. Et rursus, Θασεῖ μὰν θυμαλγὲς ἐμὶν ἄχος.

[illegible] dicunt pro ἔρια μαλλά.

Pro ἡμῶν, ἁμῶν dicunt.

Pro ἔμαρψεν, ἔμαρψε. Theocrit. — [illegible]. Sed quidam pro [illegible] hanc dictionem usurpaverunt: aut ἐν πρὸς ἐν ὀθόνῃ, id est, [illegible].

Quum fuerint duo ττ, unum post aliud, hæc in σ vertunt: ut Theocr. Νῦν μὰν οὐδ' ἄλλο, ἀνάσσοντι δ' ἐγένοντο, pro ἀνάττοντι.

Et ἐβόατε, et ἐγελᾶτε, et ἐκαλᾶτε in ε vertunt.

Pro σοὶ et ἐμοὶ, τὶν et ἐμὶν dicunt.

Et ubi dicendum πλησίον, πλατίον dicunt.

Pro πρωὶ, πρᾶι. Theocrit. Ἔγεντο πρᾶι.

Ὁ articulus cum vocali alia inducta, contractus in ω magnum apud Dores sic pronuntiatur ut apud Iones: ut et Theocritus.

Οὐχ' οὕτως ἄδειος ἐπὶ πλέον ἄγαγε λέοντας;

Pro ἕτερος, ἅτερος dicunt.

Pro τέτρασι, τετράσις. Theocr. Τετράσις [illegible] κρατὸς ἀλοιφᾶς.

Pro σὺ, τύ, pro πλὴν, πλὰν dicunt. Pro ἡμέραν, ἁμέραν: pro πηγὴν, παγάν.

Pro εἴκοσι, εἴκατι: Theocrit. Φεῦ φεῦ, [illegible] σχεδὸν εἴκατι [illegible].

Pariter cum Atticis et ipsi à barytonis circumflexa producunt: ut pro στρέφω, στραφῶ, pro τέμω, ταμῶ, pro πέτω, ποτῶ. Theocrit. Πωτῶντι ξουθαὶ παρὰ πίδακας ἀμφὶ μέλισσαι.

Utuntur et ἂν pro ἀνὰ, ut Iones, [illegible].

Primæ conjugationis circumflexorum passiva indefinita corripiunt in penultima. Theocr. Οὕτω καὶ [illegible] ἀνάχοντα.

Pro στεγνῶς τῆς ἀγέλης, dicunt Dores σηκόν.

Pro ὀρθοῦται, dicunt φραμίσσεται.

Ἐλάθεσεν, pro ἐμάστιξε accipiunt.

Κιγκλίζειν, pro κινεῖν τὴν ὀσφὺν: ut à γοῶ, γόγγω, sic à κλῶ, κιγκλῶ et inde κιγκλίζω.

Media futura prima circumflectunt, et in subjunctivis per diphthongum scribunt. Theocritus, Μή μευ λακτιξεῖτε τὰς ἀμνίδας.

Pro μικρὸν, μικκὸν dicunt. Theocrit. — Ἦ ὁ ξεῖνε μικκὸν ἀκούσας. Τῇ δ' ἐλθών.

[illegible] pro καλαστρέφομαι accipiunt.

Pro κύριε ἰδὲ dicunt.

Pro ἴδε dicunt ἠνίδε: Synesius quoque ἠνίδε itidem usurpat. Theocritus, Ἠνίδε τοι τὸ δέπας.

Ἐντὶ pro εἰσί, accipiunt. Theocrit. — ἐντὶ γὰρ αἶγες.

Pro ἐφθῆμεν, ἔφθεν dicunt.

Ὄλπις dicitur apud ipsos ἀλπίς, ὁ τὰς λεπιδωτὰς ἰχθῦς ἀγρεύων: à λέπω, λεπίς: et transpositione literæ ὄλπις: et mutatione brevis ε in ο breve, ὄλπις.

Πελὸν, pro πορφυροῦν [illegible] dicunt: nigram enim corporis superficiem quando suffusione sanguinis nigrescit, πελίωμα vocant.

Πύῤῥιχος, dicitur apud eos ὁ πυῤῥός: et [illegible].

Ὀσσίχον, pro ὅσον. Theocrit. Ὀσσίχον ἐστὶ τὸ τίμημα, καὶ [illegible].

Pro ἐγένετο, dicunt ἐγεύατο: et pro ἐκρύπτομεν, ἐκρύπτομες.

Scire oportet quòd Doricæ linguæ sunt subdivisiones locales: aliter enim Cretenses loquuntur, aliter Rhodii, aliter Argivi, aliter Lacedæmonii, aliter Syracusii et Siculi. Universales tamen ipsorum proprietates prædictæ sunt; etsi non omnes.

Item hoc, vertere in ος desinentes genitivos ab in ις rectis factos, in ως proprium habent: ut, [illegible], pro [illegible].

Η pro ει diphthongo utuntur: pro ἐλθεῖν, ἐλθὴν dicentes. Subtrahunt autem et ab infinitivis ι. nam λαβὴν pro λαβεῖν, et ἐλθὴν pro ἐλθεῖν, et [illegible] pro [illegible]. utuntur et geminatione trium consonantium, ut Æoles ἔττι, [illegible], ἔσσω.

Pro θεοὺς, σιοὺς dicunt: ut Lacedæmonii quum per Dioscuros jurant, dicunt. Ναὶ τὼ σιὼ, id est, μὰ τοὺς θεούς.

Productiones ancipitum propriæ linguæ Doricæ, ut ἴσος ἰσοκλέος.

Α pro ε sæpe utuntur, pro ἕτερος, ἅτερος dicentes: et pro Ἄρτεμις, Ἄρταμις.

Abscissiones propriæ ipsorum sunt, pro Ποσειδῶνα, Ποσειδῶ: pro δῶμα, δῶ: pro κριθή, κρῖ.

Additiones μεν syllabæ, in iis quæ apud nos in ναι desinunt infinitivis, Dorum sunt, ut θέμεναι pro θεῖναι.

Subtractiones δ ex genitivis qui per δ declinantur, pro Πάριδος, Πάριος, et [illegible] pro [illegible], Ionum sunt proprietates linguæ et Dorum.

Acuta penultima scribunt Dores qualitatis significativa adverb. κάλως, σόφως, [illegible], ὤλλως dicentes. Quæ nobis acuta penultima sunt, circumflectunt, ut, αὐτᾶς, παντᾶς. Et in α nomina, similiter et participia, quæ antepenultimam acuunt, ipsi penultima acuta dicunt: ut, φιλοσόφα, [illegible].

Et participia in ων desinentia, circumflexorum in ᾶν terminant pro γελῶν et ἰδῶν: γελᾶν, et ἰδᾶν.

Pro παῖς, πῶς: et pro κλεῖδες, κλᾶδες, proferunt.

Acuta penultima proferunt et tertias personas in ον desinentes indefinitorum, ἐστάθον, ἔφασαν. Et in ω desinentes, acuta penultima: ut ἐλάβον, ἐνέγκω, ἐλέγον, ἐφάγον.

Circumflectunt et hujusmodi, παιδῶν, τρωῶν, παντῶν.

Et futura, pro δώσουσι, δωσεῦντι: et pro λέξουσι, λεξεῦντι circumflexè.

Circumflectunt et ipsi ἁμῶς, ut Attici.

Accusativos plurales masculinos in ους desinentes per ος proferunt, τὸς καλὸς, τὸς σοφὸς, τὸς ἀνθρώπος, τὸς ἵππος.

Quæ per ε proferuntur imperativa verba, per ω proferunt, pro λάβε, λάβω: pro ἄγε, ἄγω.

Pro πατέρα, ἀφφῦν, et pro παῖδας, παίδας dicunt.

Ὧς Ionicè et ipsi corripiunt. Theocrit. in Adoniazusis, Ὦ ἴθις, ὤν εἶπας, καὶ [illegible].

Ἀγγὸν per epenthesin [illegible] dicunt.

Pro ἀδελφὰς, ἀδῆς: pro παῖδα, παῖδα proferunt.

Subjunctivis utuntur pro indicativis. Theocritus, Ἴσως καὶ τὸν ψυχρὸν ἔρον, τὰ μάλιστα δεδοίκω: pro δεδοίκα.

Pro ἔσονται, ἔσσονται dicunt: et pro ἑστήκασιν, ἑστάκαντι.

Theocritus, Ὡς ἔτυμ' ἑστάκαντι, καὶ ὡς ἔτυμ' ἐνδινεῦντι, Ἔμψυχ', οὐκ ἐνυφαντά· σοφόν τι χρῆμ' ἄνθρωπος.

Materialium et ipsi ι abjiciunt, dicentes ἀργύρεος et χρύσεος.

Et ex ἐς subjunct. articulo σ abjiciunt: Theocritus, Ὁ τριφίλητος Ἄδωνις, ὃ κ' ἐν Ἀχέροντι φιλεῖται.

Pro κλείειν, κλαξῶ dicunt. Theocrit. Τὰν αὐλείαν ἀπόκλαξον.

Defectiva etiam apud eos sunt. Παύσασθ' ὦ δύστανοι ἀνάνυτα κωτίλλοισαι. Τρυγόνες ἐκκναισεῦντι πλατειάσδοισαι ἅπαντα.

Pro Πελοποννησιστὶ, Πελοποννασιστὶ dicunt.

Dativos plurales ab in ευς rectis factos, non sic proferunt ut nos: Πηλεῦσι et βασιλεῦσι: sed ut primæ contractionum inflectionis nomina, pariter ac Δημοσθένει, ut ibi enim Δημοσθένεσι dativus pluralis, sic et hic Theocritus: Δωρίσδεν δ' ἔξεστι (δοκῶ) τοῖς Δωριέεσσι.

Pro φέρειν, φεῖν dicunt.

Pro βράδιστα dicunt βάρδιστα. Theocr. Βάρδιστοι μαλάκων ὧραι φίλαι ἀλλὰ ποθειναὶ Ἔρχονται πάντεσσι βροτοῖσιν αἰεί τι φέροισαι.

Πλαθανὸν, vocant speciem vasis cujusdam in quo præparant placentulas.

Corripiunt et in ας accusativos: ut, ἁμέρας, κρίσας: et participia τύψας, πράξας.

Et imperativa verba pronuntiata per ε tenue, per ω pronuntiant. ut pro σίγε, σίγω.

Peculiariter dicunt Siculi, pro χύτραν, κύτραν: et pro χιτῶνα, κιτῶνα: et pro ματέρα, δελφίας: pro γυναῖκα, γύναν. Cretenses verò pro [illegible], αὔς: pro αὐτοῦ, αὐτεῖ: pro βέλτιον, βέττον dicunt: pro ἐν, ἐα: pro ἑαυτὸν, αὑτόν. Vertunt iidem et ἐς præpositionis σ in ν: ut pro ἐς χερὶ, ἐν χερί: pro ἐς τὰν ἀγορὰν, ἐν τὰν ἀγοράν.

Pro οἶδα, ἰδῶ: et pro σιωπᾶσθαι, σιῶ.

Pro Θεωνίδας, Θιωνίδας: pro Θευφάνης, Θιοφάνης: pro Θεόφραστος, Θιόφραστος.

Pro κρέα, κρῆ: pro ἄκρατον, ἄκρητον. Pro κρίνει, κρίνει: pro καλεῖται, κάλεται. Pro καταβαλεῖν, καββαλεῖν. Pro σωρὸς τῶν ἀχύρων, μύχωνας dicunt. Pro τίνι, τίνα: pro ἡμᾶς, ἅμας.

Pro ἐκεῖθε, ὠκεῖς: pro στάδιον, στάδιν.

Pro μὲν, μὰν, et ubi dicendum ταύτας, τεύτας dicunt: et pro ἰδὲ, ἰδοῦ: pro κρανίον, κράνον.

Ἀλέματον ψυχὰν, τὰν κενὰν, hoc est, τὰν ἔξω τοῦ σώματος. Et hæc de lingua Dorica. Differt autem Cretensium dialectus, qua Cypselus usus est: et Laconum, qua Alcman et Sophron. Pindari autem et Simonidæ et Bacchylidis omnino ignoratur, eo quòd natura non sint Dores Poëtæ: habebant autem peculiarem sibi loquutionem.

De singulis quæ Ionicæ dialecto propria sunt.

In ας desinentes rectos supra duas syllabas in ες proferunt Iones. Herodot. ὁ δὲ Ἀρχίης καὶ Λυκώπης μοῦνοι συνεσπεσόντες.

Dativis pluralibus desinentibus in αις, addunt ι: Herodotus, τῇσι Σαμίῃσι.

Pro κλεισθέντες, κληϊσθέντες dicunt: et pro Πηλείδου, Πηληϊάδεω, dissolvunt enim diphthongum in ε et ι, deinde producunt ε in η syllabam, sicut pro ἱερῶν, ἱρήων.

In ων desinentes genitivos plurales fœmininos dissolvunt, pro ὡρῶν, θυρῶν, πυλῶν: ὡρέων, et θυρέων, πυλέων dicunt. Homerus, Ὣς εἰπὼν, πυλέων ἐξέσσυτο. Et Hippocrates, αἱ μεταβολαὶ τῶν ὡρέων τίκτουσι νουσήματα.

Sed et masculinorum genitivos ab in ας rectis factos, per εων proferunt, dicentes Περσέων et πολιτέων. Herodotus in tertio, κατ' ἀρχὰς [illegible] μάλιστα [illegible].

Dativis pluralibus fœmininis nominum non solùm ι addere consueverunt, ut in dativis pluralibus masculinorum nominum, sed αι diphthongi vertere α in η consueverunt: ut Hippocrates, ἐν τῇσι χρονίῃσι λειεντερίῃσιν ὀξυρεγμίη ἐπιγενομένη, πρόσθεν μὴ γενομένη σημεῖον ἀγαθόν.

In ω desinentes genitivos ab in ας aut in ης rectis factos, per εω proferunt. Ab iis qui in ας Herodot. τρίτῳ δὲ ἀπ' Ἀρχίεω γεγονότι: pro ἀπ' Ἀρχίου: ab iis autem qui in ης: ut, Ἀτρείδεω [illegible].

Subjunctivis articulis, qui à vocali incipiunt addunt τ Iones: ut apud Herodotum, αὐτὸς ἐν Πιτάνῃ συνεγενόμην δήμου τούτου τῷ ἐν: pro ᾧ ἐν. et alibi. τοῖς ἐνείλλοντο pro οἷς.

Ad ε addunt ι: ut, Χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν. Et Εἴ μοι ξεῖνα δέω. Et εἰνάλιος θεὸς, pro ἐνάλιος.

O adjiciunt ipsi υ, pro κόρη, κούρη: pro νόσος, νοῦσος: pro ὄρος, οὖρος: pro μόνος, μοῦνος. Dixerit quispiam igitur, quomodo πόνος et φόνος non assumunt υ? non enim dicunt ποῦνος et φοῦνος. Dicimus igitur quod à verbis πένω et φένω, deducta sunt: μόνος autem, etsi à verbo deductum, quoniam trium generum est, assumit υ.

A in η vertunt, pro Ἥρα, Ἥρη: pro σφαῖρα, σφαίρη: pro δημοσία, δημοσίη: pro πρᾶγμα, πρῆγμα.

In ους desinentes genitivos per εος proferunt, eodem modo et alios casus non contractos, sed integros faciunt, Πολυκράτεα et Δημοσθένεα dicentes.

Τὸ πολλὸν dicunt non τὸ πολύ: et ὁ πολλὸς, non ὁ πολύς.

Εἰς præpositionem ἐς dicunt, ut Attici.

Præsentibus similiter et imperfectis præt. et partic. circumflexorum, et ut universaliter dicam, omnibus modis integrè utuntur: ut in Anacreonteis, Λαλέει λαλέειν γὰρ ἤδη, Λαλέειν τίς εἰ θελήσει. Et in oraculo, καὶ οὐ λαλέοντος ἀκούω.

Pro ἐρῶ, ἐρέω dicunt, ω in ε vertentes: et pro ἐχρῶντο, ἐχρέωντο.

Ὦν pro οὖν dicunt, Herodot. καὶ ὦν φασὶ πολλοί.

Ὦ quod significat ὑπάρχω, ἐῶ efferunt: ut Homer. Ὃς ᾔδη τά τ' ἐόντα, τά τ' ἐσσόμενα, πρό τ' ἐόντα.

Tenues pro aspiratis amant, ἀπιγμένοι et ἀπίκοντο dicentes non in compositionibus solum, sed in collisionibus. Herod. οὐκ οἷά τε ἦσαν.

Pro νῆας, νέας dicunt.

In ως genitivos ab in ευς rectis factos, per ηος proferunt, dicentes βασιλῆος et Πηλῆος.

In ου desinentes genitivos ab in ης rectis factos, per εω proferunt: ut pro Μιλτιάδου, Μιλτιάδεω: pro Θάλου, Θάλεω.

In ως desinentes genitivos ab in ις rectis factos, per ιος proferunt, dicentes ὄφις, ὄφιος per ο: πρέσβυς, πρέσβεως: μάντις, μάντιος: πόλις, πόλιος, ut in Oreste Eurip. Ὃς ἂν δύνηται πόλεος ἔν τ' ἀρχαῖσιν ᾖ. Et rursus in alia fabula, Ἔρωτι' ἔρως ἐν γαίᾳ θέρος.

Solent eodem modo incipientia facere præterita quo præsentia ex quibus ea facta sunt: ut, τύπτε δ' ἐπιστροφάδην. Et, ἄγε Θεῖα. Et, βῆ δ' ὁ γέρων. Et, ἐπεί φασι θεαὶ διὰ Λυκάονος Ἥρης. Et, ξανθὰς δ' ἐκ κεφαλῆς ἕλετο τρίχας. Et, Καλὸν δ' οὕτως ἐγὼν οὔπω ἴδον ὀφθαλμοῖσιν, Οὐδ' οὕτω γεραρόν. Et, Τοιοῦτο δ' αὖτις [illegible] ἀντιβόλησαι, Πάντας κ' αὐτοῦ ὄλεσσε. Præterea autem, Καί τέ με δεξάμενος Πηλεὺς τρόφε ἐνδυκέως. Et, [illegible]. Et, Ἐκ δ' Ὀλύμπου ἐγὼν ἰδέμεν, καὶ ξεῖνα δῶκα.

Et ut universaliter dicam, correptiones Ionum sunt: ut, νέας ἀμφιελίσσας, pro νῆας: et ὄφιος et πόλιος: sicut Atticorum productiones: ut, Πηλεῖται τις δῶρα γέρων ἄλλως ὑπερφυής. Et, Οἰδίπου' εἰς ἀγορὰν πολλάκις ἐκάλεσεν.

Puto quòd et εὐοχία Atticè producitur et scribitur per ω: ὀχὴ enim dicitur τροφὴ et εὐωχία, quòd benè habet corpus et continent.

Secundas personas singulares passivorum faciunt ex tertia persona singulari per subtractionem τ: Homerus, Γνώσεαι Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα, τὸν περὶ πάντων Ζεὺς ἐνέηκε πόνοισι διαμπερές. Et rursus, τῷ μάχας ἔδραμες καὶ ἀγχίον, Σὺ δ' ἔχεαι κραδίην.

Similiter et genitivos à rectis in ας neutrorum nominum per τος declinatorum, per subtractionem τ dicentes: ut, κέραος, γέραος.

Τε abundat apud eos, et superfluum est: ut Herodotus, ἐκεῖνε ἐγένετο ταῦτα: pro ἐκεῖ.

In ους desinentes genitivos neutrorum per εος proferunt.

Et omnem casum hujusmodi integrè deducunt: ut, τείχεος, βέλεος. Et, Ἕκτορα δ' ἐκ βελέων ὕπαγε Ζεύς.

Κ pro π in interrogativis et relativis uti solent: ut pro πόσα, κόσα: pro ὅπως, ὅκως: pro ὁπότε, ὁκότε. non tamen in aliis.

Vertunt autem aspiratas in tenues, et tenues in aspiratas: ut pro χιτὼν, κιθών: pro ἀκάνθων, ἀχάνθων: pro βάτραχος, βάθρακος, et similia.

Ω pro ο aliquando uti eos dicunt: ut pro ἄνθρωπε, ὤνθρωπε: et pro ἄριστε, ὤριστε. ego autem puto ex collisione in solis rectis hoc facere eos, et in vocativis, quemadmodum et Attici faciunt. Initio Herodotus in vocativo sic inquit, ὤνθρωπε μὴ ποιέε Κροῖσε. Et rursus alibi, ὦναξ Ἡράκλεις: pro ὦ ἄναξ. Et Sophocl. Ἀλλὰ γὰρ ὦναξ, εἰ δ' ὥς σε βλαστῇ, μάτην Νὺξ τοὺς κακὰς πράττουσιν, ἀλλ' ἐξίσταται. Et Homerus, Λοῖσθος ἀνὴρ, ὤριστος ἐλαύνει μώνυχας ἵππους: pro ὁ ἄριστος. Nam ο et α in ω contrahitur, vel colliditur.

Et ε et α in ω magnum contrahunt: ut, θέαξ, θῶξ, piscis genus.

Item α et ε in ω magnum commiscetur: ut, τὰ ὅπλα, θὤπλα. Et quoniam ὅπλα aspiratur, vertitur τ in θ: hoc verò Atticum est: si enim esset Ionicum, non versum esset, quia tenuibus gaudent Iones.

Ω pro ο in diphthongo utuntur, ὡυτὸς dicentes pro αὐτός. et θωυμάσας pro θαυμάσας. Hinc puto Ionicè sic dictum φωριαμὸς pro φαριαμὸς, ut sit ab origine vocabuli quod vestes continet arca.

Incidere et dividere dictiones, Ionum proprium, ubi enim dicendum Πελοποννήσου, Πέλοπος νήσου dicunt: et pro αἰγάγρων, αἰγῶν ἀγρῶν.

Acceptiones infinitivorum pro imperativis, Ionum sunt. Homerus: Πάντα μάλ' ἀτρεκέως ἀγορευέμεν, pro ἀγόρευε. Et Πειρᾶν δ' ὥς κεν Τρῶες ὑπερκύδαντας Ἀχαιοὺς, pro πειρῶ. Et innumera alia ejusmodi apud Homerum et Hesiodum invenimus.

Acceptiones masculinorum pro fœm. Ionum sunt: ut illud, Τοῖσι δὲ τερπομένοισι μέλας ἐπὶ ἕσπερος ἦλθε, pro ἑσπέρα.

Divisiones in ει desinentium singularium dativorum, Ionum sunt propriæ: βέλεϊ pro βέλει: ἔγχεϊ pro ἔγχει.

In ω desinentia fœminina accusativo in ουν faciunt: ut pro Λητὼ, Λητοῦν: pro Σαπφὼ, Σαπφοῦν.

Ι extrahunt Iones interdum ex dictionibus: dicunt enim ποιέεσθαι pro ποιεῖσθαι.

Antea diximus Ionum esse scribere et dicere, ὄφιος et πόλιος. nunc autem dicimus communibus ipsorum genitivis uti Iones, et præcipuè Homerum: ut, Ἐξ ἀγροῦ [illegible] πόλιος. Et Hippocr. ὑπὸ φθίσιος ἐχομένῳ διάρροια ἐπιγενομένη, θανάσιμον.

Geminationes in secundis indefinitis Ionum sunt, ut hoc, [illegible] τε λαῶν.

Transpositione literarum Ionica lingua utitur: ut, κραδίην pro καρδίην: ἀταρπιτὸς pro ἀτραπιτός.

Duplex σσ in ξ vertunt Iones: nam pro δισσὰ, διξά: et pro τρισσὰ, τριξὰ dicunt.

Subtrahunt sæpe ι ex dictionibus: ut, Ἡροδότου Ἁλικαρνησσέος ἱστορίης ἀπόδεξις, pro ἀπόδειξις.

Sed et subtrahere ex possessivis ι, Ionum est: ut, ἀργύρεος, χρύσεος. Homerus, Ἀργύρεόν τε χρυσέῳ περὶ [illegible].

In ες desinentes rectos plurales, si ab in ευς rectis fiunt, per εες proferunt: ut, βασιλέες, ἱππέες, quoniam et genitivum sic proferunt. Si verò ab in ις, vel in υς, per ι, ut ὄφιες, rectus singularium et rectus pluralium apud nos ὄφεις per ει diphthongum, Ionicè autem ὄφιες: et rursus pro πόλεις, πόλιες: ut illud, Πόλιες δέ μοι [illegible], καὶ ὀξέες ἦσαν.

Dubitaverit autem quispiam, quomodo genitivos ab in ας rectis, non proferant per εος, ut λᾶος, λάεος, sicut βασιλῆος et [illegible]. Est igitur dicendum, quod nunquam penultima genitivi major vult esse ultima nominativi in iis quæ inæqualiter declinantur: ut Αἴας rectus ας habet natura longum: Αἴαντος genitivus longam habet penultimam; sed et Λάχητος natura longam penultimam. Aut igitur æqualis debet esse penultima genitivi ultimæ recti, aut minor, ut in Αἴαντος, et χαρίεντος, et λέων λέοντος, nunquam autem major. Quoniam igitur Πηλεὺς et similia habebant ultimam longam, fecerunt et Iones penultimam longam genitivi, ut sit æqualis ultimæ nominativi, quum non fieret ex hoc regulæ transgressio. In λᾶας autem non potuerunt vertere genitivum λᾶος in ε. sic enim inveniretur major penultima genitivi, ultima recti, quoniam λᾶας brevem habet ultimam, et ἄξιος et hujusmodi. In σ enim desinentia cum ambiguo, per abjectionem σ neutrum facientia, correptam habent ambiguam: ὁ μέγας τὸ μέγα, ὁ ἴδις τὸ ἴδι.

Ex θηλείᾳ extrahunt ι, et in omni casu hoc faciunt. Herodotus, τῶν θηλέων ἵππων μίαν τὴν ὁ Δαρεῖος ἐς τὸ μάλιστα ἔστεργε. Et rursus, Ἐγχρίμψαντα τῇ θηλέῃ.

Non expressum ι pronuntiare solent. Homer. Τοὺς δίω εἰσαναβᾶσα, et πατρώϊος ἐστὶν ἑταῖρος. Et Hesiodus, Χρηΐζων ἀνιόντας.

Additiones ι τοῦ ε sequente vocali, vel una immutabilium, Ionum sunt: ut, pro ἕως, εἵως: κεινὸς, pro κενός: et ξεῖνος pro ξένος.

Mutare ει diphthongum in ης syllabam, Ionum est. Homerus, ἐρίηρες ἑταῖροι, pro ἐρίηροι. Et, [illegible] ἵππους, pro [illegible].

Immutationes α in η breve, Ionum sunt. ut [illegible] pro [illegible]. et λελασμένος pro λελεσμένος. et ἄλεντες pro ἀλέντες. Si quis autem dicat, Quomodo aliàs α in η vertunt: ut pro Ἥρα, Ἥρη, pro τιμὰν, τιμήν. aliàs η in α? scito quòd α in η vertunt, quum est α longum: α autem in η non generaliter, sed quum est α breve. Immutationes autem brevis α in η, posteriorum Ionum sunt. Hæc igitur ad veritatem tendunt.

Exemptiones earum quæ in principio sunt consonantium, Ionum sunt, ut, pro λείβω, εἴβω: pro γαῖα, αἶα: pro λινὸς, εἰνός.

Semper ἂν syllabam abundantem ponunt inter præpositiones: ut, ἐξ ἂν ἕλοι, et ἀπ' ἂν ἔλυσε.

Primas vocales literas ex dictionibus extrahunt Iones: ut pro ἐκεῖνος, κεῖνος: pro ἑορτὴ, ὁρτή.

Composita verba dissolvunt, et interponunt nomina: ut, λίαν κατὰ τάφρον ἔθηκε, pro κατέθηκε. Et Κατὰ δ' ἔκτανεν Ἠετίωνα, pro κατέκτανε.

Invertere dictiones, Ionum est proprium: [illegible]. Et, Ὧ ἐπὶ πολλ' ἐμόγησα.

Hyperbata Ionum sunt: ut, Αὐτὰρ ἐπεὶ διά τε σκόλοπας καὶ τάφρον ἔβησαν, hoc est, διέβησαν.

Diæreses in ως desinentium adverbiorum quæ à genitivo plurali fiunt, cujus rectus singularis in ης terminatur, et in ους genitivus singularis, Ionum propriæ: ut, εὐσεβής, εὐσεβοῦς: genitivus pluralis εὐσεβῶν: et mutatione ν in ς, εὐσεβῶς. Sic ἀληθὴς, ἀληθοῦς, genitivus pluralis ἀληθῶν: et mutatione ν in ς, ἀληθῶς, et id genus alia. Hæc igitur et hujusmodi dividunt Iones, ut nomina, ἀληθέως dicentes et ἀτρεκέως et εὐσεβέως. Tamen in ὁσίων, ὁσίως, et δικαίων, δικαίως, et θαυμαστῶν, θαυμαστῶς, non item. horum enim genitivi non in ους desinunt, ut sint divisi et in nominibus et adverbiis.

Dores (ut dictum est) producto utuntur α vertentes η in ipsum: ut pro ἥλιος, ἅλιος: pro νῆσος, νᾶσος: pro σελήνη, σελάνα. Iones autem correpto utuntur eo.

Et ut in universum dicam, et Prothesi et Aphæresi, et Epectasi et Syncopa utuntur. Est autem Prothesis Aphæresi contraria, et Epectasi Syncope.

Et Prothesis quidem est, quum in prima syllaba nominis assumitur aliqua litera, ut pro ἴσα, εἶσα: et Ἴλιον εἴσω pro ἔσω. Sic pro μόνος, μοῦνος: pro ὅλος, οὖλος. Hæc autem ego Protheses non dico, sed Paratheses: et et illa, pro ἕνεκα, εἵνεκα: pro [illegible], [illegible], ut Homerus, Οἱ [illegible] ἴσαν σιγῇ μένεα πνείοντες Ἀχαιοί. Et, Ἡμῖν δ' εἴνατός ἐστι περιτροπέων ἐνιαυτός.

Prosthesis autem dicitur, quum in principio orationis alia assumitur litera: ut pro σταφίς, ἀσταφίς: pro πᾶς, ἅπας: pro [illegible], [illegible], estque hoc Atticum etiam. Sive igitur sit Prosthesis sive sit Parenthesis, Ionum est. Sed et quæ sunt contraria his. Est autem contraria (ut dictum est) Prosthesis Aphæresi, et Parenthesis Ellipsi.

Est verò Aphæresis, in principio sublatio: ut pro ἐκεῖνος, κεῖνος: pro ἐκεῖσε, κεῖσε: pro ἐχθές, χθές: pro ἐμέ, μέ: pro ἑορτή, ὁρτή.

Ellipsis autem abjectio est vocalis de medio, non faciens syllabam, ut ᾄξας pro ἀΐξας: et ἔταρος pro ἑταῖρος. Est autem hoc et Atticum. Hæc igitur propria Ionum sunt, Prosthesis inquam et Ellipsis, et Parenthesis et Aphæresis, itemque Syncope, quæ est contraria Epectasi.

Est autem Syncope, defectus unius syllabæ in medio dictionis: ut pro [illegible], [illegible]: pro [illegible], [illegible]: pro [illegible], [illegible]: pro [illegible], [illegible].

Parectasis, abundantia est unius syllabæ in medio: ut pro ἀδελφός, ἀδελφειός: pro κενός, κεινός: pro ἔτυμος, ἐτήτυμος.

Fit autem aliquando syncope etiam duarum syllabarum, ut pro Δευκαλιωνίδης, Δευκαλίδης. Hac syncope utuntur et Æoles, utuntur et Diæresibus: ut, Ἤδει γὰρ κατὰ θυμὸν ἀδελφεὸν ὡς ἐπονεῖτο. Diæresis autem Synalœphæ contraria.

Est autem Synalœphe, duarum vocalium divisarum in unam syllabam unio, ut pro τὸ ὄνομα, τοὔνομα: et est proprium hoc Atticorum. Anadiplosis verò (ut diximus) propria est Ionum, ut pro λάχωσι λελάχωσι: et κεκαμὼν, pro καμών: et πεπαλὼν, pro παλών. Sed et sublatio, ipsorum est, ut pro βεβλημένος, βλήμενος. Est autem Anadiplosis contraria Arsei.

Rursus, Systole quidem Ionum est: ut, Ῥόχθει δὲ μέγα κῦμα ποτὶ ξερὸν ἠπείροιο, pro ξηρὸν, et νέας ἀμφιελίσσας, pro νῆας, correptum enim Ionicè fuit η in ε.

Ectasis verò Atticorum est, quæ breves in longas vertit: ut, τιθήμενος pro τιθέμενος.

Rursum qui dicitur Proschematismus, est Ionum. Est autem Proschematismus, abundantia syllabæ in fine: ut pro θεοῖς, θεοῖσι: pro σοφοῖς, σοφοῖσι: pro μούσαις, μούσῃσι. Huic autem contraria est Apocope, est verò hæc Dorum: ut pro ἱδρῶτα, ἱδρῶ. Homerus, Ἱδρῶ ἀπεψύχοντο. Sic pro κυκεῶνα, κυκεῶ.

Rursus paremptosis, quæ erat contraria Ecthlipsi, Ionum est, ut pro λεγόμεθα, λεγόμεσθα.

Ecthlipsis autem Dorum tantùm est: ut pro [illegible], [illegible].

Rursus διπλασιάζειν (id est duplicare) sive διπλασιασμὸς (id est duplicatio) Ionum est: qui est contrarius Parelipsi. Est autem Diplasiasmus, quum in aliqua consonantium eadem consonans additur: ut pro ὅτι, ὅττι: ut, ἔσσεται ἦμαρ. Sic pro ὅσον, ὅσσον: Homerus: Τόσσον ἐχώσατο Φοῖβος Ἀπόλλων.

Parelipsis est quum aliqua ex geminatis consonantibus deficit: ut pro κάλλιον, κάλιον, et est Dorum. Ionum autem proprium abjicere ex ει diphthongo ι: ut pro μείζων, μέζων, pro κρείσσων, κρέσσων. At verò Ellipsis (ut prædixi) est abjectio vocalis de medio: qualis est pro ἀΐξας, ᾄξας.

Pro ἐπάν, ἐπεὰν dicunt. Herodotus, ἐπεὰν ἐκβῇ ἐς τὴν γῆν ἐκ τοῦ ὕδατος ὁ κροκόδειλος.

Pro ἐνταῦθα, ἐνθαῦτα dicunt permutatim. Herodotus, ἐνθαῦτα ὁ τροχίλος εἰσδύνει.

Ζωὴν vocant et τὴν ζῶσαν γυναῖκα, (id est viventem mulierem) tanquam à ζωός.

Pro λίαν, λίην dicunt.

Pro μέγεθος, μέγαθος. Herodotus in 2 hist. [illegible] δὲ ἐς τὰ μάλιστα ἐπίγρυπον, μέγαθος ὅσον κρέξ.

Ε et ο in ευ diphthongum miscentur apud eos. Herodotus, [illegible]. Et πλεῦνες pro πλέονες. Sic Μετὰ τὴν Ἑλένης ἁρπαγὴν Ἑλλήνων στρατιὴν πολλὴν βοηθεῦσαν Μενελάῳ.

Pro σφίσιν, σφιν dicunt. Homerus, Ὅς σφιν ἐϋφρονέων ἀγορήσατο καὶ μετέειπεν.

Μὲν copulativam conjunctionem pro μὴν expletiva accipiunt, ut apud Herodotum, Μὴ μὲν ἔχειν Ἑλένην.

Pro ἕως οὗ, ἐς ὃ dicunt. Herodotus, Ἐς ὃ [illegible].

Pro πάλιν dicunt semper αὖτις, et non αὖθις.

Ex ἐπιτήδειος ι eximunt, et ἐπιτήδεος dicunt. Herodotus, [illegible] ἐπιτηδεότατα.

Contractio ι et ε in ι longum, Ionum est, pro ἱερὸς ἱρός: pro ἱέραξ, ἵρηξ.

Et mutatio α in η: ut ἵρηξ, per eandem fit dialectum. Hesiodus, Ὡς ἴρηξ προσέειπεν ἀηδόνα ποικιλόδειρον.

Et pro [illegible], [illegible], Ionicum est.

Pro τέμνω, τάμνω dicunt. Herodotus in secundo, τοὺς ἱρέας τοὺς ἐν Αἰγύπτῳ συλλέξαντας πάντας μούνους [illegible]. Et Hippocrates, φλέβα τάμνειν.

Ex ὀλίγος auferunt γ, et pro eo interponentes ι, ὀλίος dicunt. Herodotus millies hoc utitur.

Pro ἐκπλεύσας, ἐκπλώσας dicunt. Herodotus, Κατὰ λόγον ἐκπλώσαντες.

Χωρὶς σφᾶς et σφῶν dividunt, et sic proferunt, σφέας et σφέων. Hom. Ἀλλὰ σφέας κρατερῆς Δαναῶν ἐξελάσει. Νοῦ et ῥοῦ et χροῦ dividunt, νόου et ῥόου et χροὸς dicentes. Homerus, Ταμεσίχροα χαλκόν. Herodotus, Οἱ [illegible].

Participio εἰπὼν non utuntur, sed εἴπας et τύψας.

Εἰρέτο per diphthongum scribunt, idque ideo, ut opinor, quoniam idem principium habentia faciunt præterita cum suis præsentibus. Est enim apud ipsos præteritum imperfectum ἐρέτο: deinde interpositione ι, fit εἰρέτο. Sic et ἐπειρέατο apud eos per ει diphthongum scriptum. Vel à themate assumit ει diphthongum. Est enim ἐρωτῶ et ἔρω, et fit interponendo ι, εἰρωτῶ et εἴρω. Et passivum εἴρομαι, εἰρόμην, εἴρου, εἴρετο.

Præterea Iones tertias personas plurales præteritorum perfectorum sic faciunt. In tertiis personis singularibus habentibus tenuem ante τ, vertunt tenuem in suam aspiratam, et addunt α: ut pro τέτυπται, τετύφαται: pro λέλεκται, λελέχαται: pro γέγραπται, γεγράφαται. Si verò vox communis linguæ gravitona fuerit per σται, tunc Ionica habet ante αται characteristicam medii præteriti perfecti, πέφρασται, πεφράδαται, quia πέφραδα dicitur. Si verò à circumflexis natura longam penultimam habentibus, hanc corripiunt ante αται in debitam correptionem: ut, πεποίηται, πεποιέαται.

Item constituunt Iones in ἴδης desinentibus patronymicis Epectases, dicentes, Πηληϊάδεω et Ἀτρεϊάδεω, debebat enim esse genitivus Πηλείδου et Ἀτρείδου.

Quoniam in ἴδης patronymica una syllaba superant gen. primitivi: ut, Πηλέως et Πηλείδης, Πριάμου, Πριαμίδης: sic et Ἀτρέως, Ἀτρείδης debebat esse Patronymicum, sed Iones faciunt Epectasin, et sic proferunt, Ἀτρεϊάδης dicentes, et Πηλειάδης, deinde per productionem Atticam Πηληϊάδης.

Utuntur autem et Metathesibus. Est autem Metathesis, quum vel prima litera [illegible] secunda suæ propriæ syllabæ, ut pro ἀτραπιτός, ἀταρπιτός: (ex τρέπεσθαι enim jam et α privativa particula facta est hæc vox ἀτραπιτός, et significat τὴν εὐθεῖαν ὁδὸν, id est rectam viam, inde facta est metathesis, id est transpositio, primæ literæ, et dicitur ἀταρπιτός) aut secunda, ut prima, ut κραδίη pro καρδία: pro καρτερός, κρατερός: pro τέταρτον, τέτρατον. Homerus, Τέτρατον ἦμαρ ἔην καὶ τῷ τετέλεστο ἅπαντα.

Sciendum est autem differre Metathesin ab Hyperthesi: nam Metathesis, in eadem syllaba fit: Hyperthesis verò in posteriore: ut, [illegible]: nam à [illegible] erat [illegible], sed per Hyperthesin, [illegible]: et rursus γόνυ, γόνος, et δόρυ, δόρος: sed per Hyperthesin, γουνὸς et δουρός. Utuntur et hac mutatione Iones.

Scire autem oportet quòd antiqua Ias interciderit, ob inhabitantium commutationem, et permansit usque ad illud tempus quo fecerunt Iones colonias et in loca multa dispersi sunt.

Dicitur autem apud eos, pro ὑγιαίνω, οὔλω: unde et sanata vulnera, οὐλὰς dicimus.

Et pro λόγος, μῦθος: pro μαντεύεσθαι, [illegible]. Et loca in quibus versantur, ἤθεα. Et pro [illegible], [illegible]: pro [illegible], [illegible]: et pro [illegible], vel [illegible], [illegible]: pro [illegible], [illegible]: pro [illegible], et [illegible], [illegible]: pro [illegible], [illegible]: pro [illegible], [illegible]: pro [illegible], [illegible]: et pro [illegible], [illegible]. Item [illegible] dicunt τὰ κατὰ ὤμους καὶ ἀρθρὰ τῶν [illegible].

Pro [illegible], [illegible]: pro [illegible] vel [illegible], [illegible]: pro [illegible], φάρμακα: pro [illegible], τίλη: pro [illegible] dicunt [illegible], id est, τὰς ἀμφιδέας. Σαγάρεις autem [illegible], vel τὰ ἐν χερσὶ ὅπλα: et φαρέτρας vocant [illegible].

Φάλαρα appellant τὰ περὶ τὰς γνάθους [illegible]: [illegible], bestiolas quæ in grossis nascuntur.

[illegible] dicunt quod longum est et rectum. [illegible] pro [illegible]. [illegible] autem vocant τὸ ἐν χαλινοῖς [illegible] [illegible]. Dicunt præterea φάρεος pro [illegible]: [illegible] pro [illegible]. Et [illegible] vocant τὸν [illegible] οἱ [illegible] τὴν [illegible]. [illegible], appellant rostrum navis. Ἐναγίζειν verò dicunt τὸ χοὰς ἐπιφέρειν, ἢ θύειν τοῖς κατοιχομένοις, id est, inferias inferre aut sacrificare mortuis. Et Πρόχυσιν, libationem.

[illegible] dicunt τὴν μὴ βαθεῖαν [illegible] ἀλλ' [illegible]. [illegible] verò morbum quendam circa totum corpus. [illegible], τὰ γυρὰ [illegible]: [illegible], τοὺς γῆς [illegible] καὶ [illegible].

Pro [illegible], [illegible] dicunt, ut Herodot. in secundo. [illegible] dicunt τὸ μέτριον καὶ καλῶς ἔχειν.

Pro [illegible], [illegible] dicunt: [illegible] verò infimum quoddam lignum appellant: et [illegible], [illegible].

Pro [illegible] dicunt [illegible]: et βάρις pro ναῦς.

Ὄσιριν vocant Dionysum. [illegible] pro [illegible]: aut pro φύλλα secundum quosdam.

[illegible] dicunt τὸ καθαίρειν [illegible] ἐν ζωῇ καὶ [illegible].

Αἶλον, cantilenæ nomen, vel lyræ chordam.

[illegible] dicunt pro [illegible]. Et [illegible] appellant τὸν [illegible] παρὰ τὸν [illegible] τοῖς [illegible].

[illegible] vocant τὸν [illegible] καὶ [illegible].

[illegible] apud eos dicitur olus quoddam apio simile, vel cibus ex adipe et melle.

[illegible] sunt [illegible].

Τριφάσια pro τριπλάσια, τρίφασα.

[illegible] pro [illegible].

[illegible] verò dicunt pro [illegible].

Pro [illegible], [illegible]: pro [illegible], [illegible] dicunt. Accipiunt autem hoc et in contrario.

Καταπροΐξεσθαι dicunt pro [illegible] (gratis seu impunè facere.) Et pro [illegible], [illegible].

Λάξις verò, partitionem vel sortem.

Pro [illegible], dicunt [illegible].

Pro [illegible] dicunt [illegible], et pro [illegible], μάζα. Hesiod. [illegible] δ' ὑπὸ μάζ' [illegible].

Pro [illegible] vel [illegible] dicunt [illegible]. Herodotus, ὦ βασιλεῦ, [illegible] ὑπὸ Ἀμάσιος οὐ [illegible];

Pro [illegible] dicunt [illegible]: ut, [illegible] ἐς ἑωυτοῦ θυγατέρα.

Pro ὁπλῖται dicitur [illegible] ab illis.

[illegible] illis sunt αἱ [illegible].

[illegible] significat illis, cognoscere suam imbecillitatem et inimicorum robur.

[illegible] ab iis dicitur βαρβαρικὸς χιτών.

[illegible] pro [illegible], ab illis ponitur.

[illegible], ipsis est sordidarum ovium lana, et ovium excrementum.

[illegible] pro [illegible].

[illegible] pro [illegible].

[illegible] pro [illegible].

[illegible] pro [illegible].

[illegible], apud Iones dicuntur locustæ, eo quòd quatuor habeant pennas, duas extra majores: minores autem intus alias duas.

[illegible] pro [illegible] sive [illegible].

[illegible] pro [illegible], [illegible] enim [illegible], ex quo [illegible], [illegible], unde et pro [illegible], [illegible] apud Sophoclem in Triptolemo, et Homerus, [illegible].

Et [illegible] pro [illegible]. Est autem apud eos [illegible], rustica compellatio.

Κόλλιξ autem species est panis rotundi, ex quo et apud nos κολλίκια.

[illegible], dicuntur ab ipsis [illegible].

[illegible] sunt οἱ γνήσιοι παῖδες, id est, legitimi liberi.

[illegible] sunt præfecti civitatum, et curatores, et qui hospitio suscipiunt.

[illegible] pro [illegible], et [illegible].

[illegible] verò pro [illegible], sed scribitur et [illegible].

[illegible] ab iis appellatur ἡ [illegible].

[illegible] verò τὸ [illegible] καὶ [illegible], quod et [illegible] dicitur.

Pro [illegible] (id est, marcidum) dicunt [illegible].

Pro [illegible], [illegible] dicunt.

Pro [illegible] dicunt [illegible].

[illegible] pro [illegible].

[illegible] vocant τοὺς [illegible]. Potius autem [illegible] vocatur ἡ [illegible].

[illegible] pro [illegible] sive [illegible], [illegible] enim dicitur [illegible].

[illegible] vocant τὸν [illegible], id est, panem coctum.

[illegible], dicunt pro [illegible].

Pro [illegible], [illegible].

Pro [illegible], [illegible].

Et pro [illegible], [illegible].

[illegible] appellant medicamenta τὰ τὰς [illegible] [illegible].

Pro [illegible] dicunt [illegible].

[illegible] dicunt pro, in duo divisum est.

Et pro [illegible] [illegible] dicunt.

Pro [illegible] dicunt [illegible], et [illegible] pro [illegible].

Pro [illegible] et [illegible] dicunt [illegible].

Pro [illegible] dicunt [illegible]. Pro [illegible], [illegible].

Pro [illegible], [illegible] dicunt. Pro [illegible], [illegible].

Pro [illegible] dicunt [illegible]. Et [illegible] pro τὸ κατὰ ψυχὴν ἐξίστασθαι, id est, μαίνεσθαι.

De Æolica Dialecto.

Æoles τὸ β τῷ ρ addunt quum τῷ ρ infertur τ, vel κ, vel δ, ut βρυτὴρ pro ῥυτήρ, et βράκος pro ῥάκος, et βρόδον pro ῥόδον.

Genitivos à rectis in ας dividunt *Æoles*, et per αο proferunt: ut, νύμφαι, νυμφάων, et παρθενικαί, παρθενικάων.

Syncope in medio, Æolum sunt: ut ἄρσεν pro ἄρρεν, et ὤλλος pro ὁ ἄλλος, item τἄλλα pro τὰ ἄλλα.

Pro [illegible] Æoles [illegible] dicunt.

[illegible] et [illegible] pro [illegible] et [illegible].

Additiones θε syllabæ, Æolum sunt: ut, [illegible].

In ας unius syllabæ nomina dividunt: ut pro παῖς, πάϊς: pro δαΐς, δάϊς.

Ω pro ου utuntur. [illegible] pro [illegible], et [illegible] dicentes pro [illegible].

Υ pro ο utuntur: pro ὄνομα, ὄνυμα, et pro ὄμοιον, ὅμοιον dicentes. Interdum autem et ι pro ε. nam pro πρός σε, illi πρίς σε dicunt. Et pro ο parvo, ω magno: ut pro ὄρος, ὤρος.

Η pro ει diphthongo utuntur. [illegible] enim dicunt, et [illegible] et [illegible], per η, pro [illegible], et [illegible], et [illegible].

Quæcunque per ει diphthongum apud nos efferuntur, per solum ε proferunt, multiplicantes immutabiles: ut, pro ἱμείρω, ἱμέῤῥω: pro ἐστείλας, ἐστέλλας: pro εἵματα, ἔμματα: pro ὑμᾶς, ὔμμας.

Geminant et σ, et π, et τ: ut τοσσάτον, ὅππα, ὅππως, ὄττι.

Pro ἱερεῖα, ἴρηα dicunt: pro ἱερὸν, ἰρόν.

Genitivos in nominativos transferentes, declinant, ὁ μάρτυρς, τοῦ μαρτύρου: sic ὁ φύλακς, τοῦ φυλάκου.

Π pro μ utuntur: ὄππατα pro ὄμματα dicentes: et πεδ' ἐμοῦ pro μετ' ἐμοῦ.

Vocativos in οι desinentium singularium corripiunt: ut pro χελιδοῖ, χελιδὸ: pro ἀηδοῖ, ἀηδὸ: pro Ψαπφοῖ, Ψαπφό.

Ex αι diphthongo abjiciunt ι, quum eas consonans non sequitur: pro Ἀλκαῖος, Ἀλκάος scribentes, et pro ἀρχαῖος, ἀρχάος.

Τὸ εἷμα scriptum per ει diphthongum, ἔμμα dicunt.

Pro ἰδὼν, ἴδων: et pro ἰδόντας dicunt ἴδοντας.

Μέλιτος per ι scriptum, per ε proferunt, μέλετος dicentes.

Errantes autem per quandam pronuntiationem dicunt σδυγὸν pro ζυγὸν: pro ξίφος, σκίφος: pro ψέλλιον, σπέλλιον: et pro ψαλίδα, σπαλίδα.

Pro θέας, θέαις dicunt: et pro μέλας, μέλαις: pro τάλας, τάλαις. At pro αἴας, αἴαις non dicunt, propter concursum vocalium et αι diphthongi: quoniam malè sonaret. Sed dicet aliquis, Quare desinentibus in ας, habentibus α longum, addant ι, ut in θέας, et reliquis? Possumus autem dicere quòd productione gaudeant, simul et breviorum syllabis, pro παλάς, παλαῖς dicentes: et pro φθίσω, φθίσσω: nam positione longa minor est quàm ea quæ natura est longa. Quoniam igitur α natura longum, majus est αι diphthongo habente ι quod pronuntiatur, (nam qui duorum militum munia obit, fortior est duobus illis) diphthongo αι utuntur.

Itidem sæpe in α faciunt rectos: ἀρχέτα enim dicunt pro ἀρχέτης. sic νεφεληγερέτα pro νεφεληγερέτης. Item γέρων ἱππηλάτα Πηλεὺς, pro ἱππηλάτης. Et ἱππότα Νέστωρ, apud Homerum.

Optativa primi indefiniti activi per εια proferunt: ut pro τύψαιμι, τύψεια: pro ποιήσαιμι, ποιήσεια: pro λέξαιμι, λέξεια. Et prima persona hi soli utuntur: secunda verò et tertia, Athenienses, τύψειας, τύψειε. Et τύψειαν, tertia persona pluralis.

Horum sunt et diæreses: nam pro ἀργεῖα, ἀργέϊα dicunt: et contractiones: nam pro βασιλέϊ, dicunt βασιλεῖ.

Vertunt ει diphthongum in η: ut quum pro ὄνειρος, dicunt ὄνηρος.

Dualibus numeris hi minimè utuntur, quemadmodum et Romani qui ex his sunt deducti.

Hi in ω desinentibus dativis non subscribunt ι: ut τῶ φαύλω et τῶ σοφῶ.

Ἄρευς per ε flectunt.

Extractiones ι non solùm Æolum sunt, sed et Atticorum et Dorum. nam pro ἑταῖρον, ἑτάϊρον dicunt.

Hi consonantes omnes geminant in brevibus, ut τὸ ὄππα, et τὸ ἴσσον, et his similia.

Pro τρισὶ καὶ γυναιξὶ, [illegible] τρίεσσι, καὶ γυναίκεσσι scribunt, et his similia.

In ου desinentes genitivos per ω proferunt: αἰακίδου enim Ionicè, αἰακίδαο verò Atticè, αἰακίδω autem Æoles scribunt.

Quod non pronuntiatur ι, pronuntiare consueverunt in secunda et tertia persona: ut pro βοᾷς, βοάϊς, pro γελᾷ, γελάϊ.

Pro ξ proferunt κς: ut pro ξένος, κσένος. [illegible] πς, pro ψ: ut pro πέλοψ, πέλοπς.

Et pro η proferunt ε vel α, quod commune est etiam Doribus. Ac vertunt η in ε quidem, ut quum pro ἦρος dicunt ἔρος: in α autem, ut quum pro ἐλάβην, ἐλάβαν: pro πύλην, πύλαν: pro νίκημα, νίκαμα: pro ἡδὺς, ἀδύς: pro ἀπάτην, ἀπάταν: pro ἀδικῆσαι, ἀδικᾶσαι dicunt.

Pro θ proferunt φ: ut, φλᾶσαι pro θλᾶσαι.

Pro duobus ττ, duo σσ: ut ἐμπίσσειν, pro ἐμπίττειν.

Pro σ, τ: ut pro σὲ, τέ: pro εἰς σὲ, εἰς τέ.

Pro τ, π: ut pro στιλῶ, σπιλῶ: pro στιλάς, σπιλάς.

Pro ω magno, ο parvum: ut pro ὥρα, ὄρα: pro ὡπλὴ, ὀπλή.

Utuntur syncope et in compositis vocabulis, geminantes mutas: ut, κάππεσον pro κατέπεσον: et κάδδὲ pro κατὰ δέ: et κάββαλεν pro κατέβαλεν.

Gravitonè pronuntiant non solùm nomina, sed et articulos quum nominum locum habent: ut pro ὁ σὸς, ὅσος: pro ὁ σὲ, ὅσε: pro τὸ σὸν, τόσον.

Eodem autem modo et dissyllaba quæ apud nos acuunt ultimam, ipsi gravitonè pronuntiant: ut, σόφος, κάλος, ὄξυς, βράδυς, βάρυς, λεῦκος, βῶμος, θῦμος, τράχυς, σκλῆρος, χῶλος, et similia.

Vocativum nominum in ης, qui est in ες, absque σ proferunt: ut pro σώκρατες, σώκρατε: ἀριστόφανες, ἀριστόφανε: pro δημόσθενες, δημόσθενε. Et à genitivis casibus σ auferunt, dicentes: σωκράτεω, δημοσθένεω, ἀριστοφάνεω.

Pro accusativo dativum accipiunt in pluralibus: ut, τοῖς ἀνθρώποις pro τοὺς ἀνθρώπους. Hoc autem faciunt quia utuntur ι pro υ. Accusativum verò pluralem proferunt οις pro ους accipientes: ut, τοὶς ἀνθρώποις, τοὶς ἵπποις.

Infinitiva verba in εῖν desinentia, ipsi per ην efferunt penultimam acuentes pro φιλεῖν, φίλην: pro καλεῖν, κάλην: pro φρονεῖν, φρόνην.

Quæ autem apud nos desinunt in ᾶν, ipsi in αις mutant: ut pro γελᾶν, γέλαις: pro τιμᾶν, τίμαις.

In ουν desinentia infinitiva ipsi per οις efferunt: ut pro ὑψοῦν, ὕψοις: pro ὀρθοῦν, ὄρθοις: pro χρυσοῦν, χρύσοις.

In ω terminata verba apud nos, in μι faciunt: ut pro νοῶ, νόημι: pro φιλῶ, φίλημι.

Quæcunque autem participia in ultima acuimus, et in ως terminamus, per ν apud illos efferuntur, et acuunt penultimam: ut pro εἰρηκὼς, εἰρήκων: pro πεποιηκὼς, πεποιήκων, servant autem et horum declinationes cum terminatione illa convenientes.

Dicitur apud eos pro ἔρως, ἔρος: et pro γέλως, γέλος: et inflectunt ea quemadmodum quæ in ος desinunt propria nomina.

Ἐγὼ circumflectunt, ἐγῶν dicentes, et pro ἐμοῦ, ἐμέω.

Pro σὺ dicunt τὺ, sicut Dores: et pro ἡμῖν, ἄμμιν: pro ἡμᾶς, ἄμμας.

Pro ἐνθάδε, τυῖδε: pro ἄλλοτε, ὀτέρωτα dicunt.

Pro χείρονα, χέρρονα: pro ἱμάτια, ἔμματα.

Pro ἐπαινῶ, αἴνημι.

Pro μία, ἴα.

Pro ψῆφος, ψᾶφος.

Pro ἐστρωται, ἐστόρεται.

In medio duarum vocalium interponunt υ: ἀὴρ enim αὐὴρ dicunt: et pro ἠὼς, αὔως. Quum verò consonans est media, non interponunt υ.

Et hæc quidem de dialectis dicta sunt à me pro viribus: fortasse autem et alia quispiam accuratè indagans, inveniet quæ ab his sunt diversa.

Ex Plutarcho excerpta de Dialectis, et Homerico earum usu.

Varia dictione usus (Homerus) ex omni Græcorum dialecto characteras suis Poëmatis interseruit. Unde eum totam Græciam et cunctas nationes peragrasse constat. Nam Doriensium ἔλλειψις (quæ perquam familiaris est brevitati studentibus) usus est, pro δῶμα dicens δῶ, ut hic, αἶψά τέ οἱ δῶ ἀφνειὸν πέλεται, et pro ὅτι, ὅ: ut, ὅ μοι [illegible]: et pro ὀπίσω, ἄψ, ο quidem in α, π verò et σ in cognatam ipsis literam, nimirum ψ, mutando. Denique pro ἄλλοτε, ἄλλο: ut, ἄλλο γάρ μοι καὶ ἄλλο τεῷ ἐπίνευσεν ὀφρύσι, et hujusmodi. Ad eundem modum et medias syllabas concidendo, dicit ἔτραχες pro ἐπέτραχες, et [illegible] pro [illegible], et [illegible] pro [illegible]: item [illegible] pro [illegible], et [illegible] pro [illegible]. Eorundem Doriensium est et literas transponere, ut quum pro κράτιστα, κάρτιστα dicunt.

Æolum verò τῇ συγκοπῇ in compositis utitur, καββαλέειν dicens pro καταβαλέειν, et ἀββάλλειν pro ἀναβάλλειν. Deinde tertias imperfecti personas apud alios in ει diphthongum desinentes, Æoles per η efferunt: ut, ἐφίλη, δίδη, pro ἐφίλει, δίδει, quem morem sequutus Homerus ait, δίδη μόσχοισι λύγοισι, pro δίδει, quod est ἐδέσμει, ligabat. Et,

Τοὺς μὲν ἄρ' οὔτ' ὄνομαι [illegible].

Eorum est et commutare σ in δ, ac pro ἰσμὲ dicere ἰδμὲ, et ἴδμεν pro ἴσμεν. Præterea et pleonasmo in quibusdam vocibus utuntur: ut quum pro ἴκελος, εἴκελος, et pro ἀτὰρ, αὐτὰρ, dicunt. Item secundæ verborum personæ θα syllabam adjicere, pro ἔφης, ἔφησθα, et pro εἴπῃς, εἴπῃσθα dicendo. Porrò consonantium duplicationem alii Doriensibus, alii Æolibus tribuunt. quale est illud, ἔλλαβε πορφύρεος θάνατος: et, ὀππότερος τάδε ἔργα.

Ionum autem proprietatem observat, dum τῇ ἀφαιρέσει in præteritis verborum temporibus utitur: veluti quum βῆ dicit pro ἔβη, et δῶκε pro ἔδωκε: siquidem in more habent præterita tempora ab iisdem literis inchoare, quibus et præsens: et auferre ε in voce [illegible] et [illegible]. Præterea quum tertiis subjunctivi modi personis σι addit: ut quum pro ἔλθῃ, ἔλθῃσι, et pro λάβῃ, λάβῃσι dicit: necnon dativis eandem adjicit, θύρῃσι et ὕλῃσι dicens. Adhæc dum τοὔνομα pro τὸ ὄνομα, et ξεῖνον pro ξένον, et κεινὸν pro κενὸν, et μοῦνος pro μόνος effert. Denique et α quum productum fuerit, in η mutat: ut, ἥρη, ἀθήνη, pro ἥρα, ἀθηνᾶ. Accidit autem nonnunquam ut è contra η in α mutantes, pro λελησμένος, λελασμένος dicant. Insuper et circumflexa ita per διαίρεσιν efferunt: pro φρονῶ, φρονέω: et pro νοῶ dicentes νοέω. Eodem modo et genitivos in ους desinentes proferunt: ut, δημοσθένεος, [illegible], pro δημοσθένους, [illegible], et circumflexos genitivos plurales: ut, πολέων, [illegible]: denique et plurales nominum neutrius generis rectos in α desinentes: ut, στήθεα, μέλεα: idemque de ejusdem numeri genitivis judicium. Cæterùm hoc eis proprium est: ut, [illegible] et similia dicant.

Maximè verò Attica dialecto usus est, quippe quæ sit varia et ex aliis mixta. Nam quemadmodum Attici λεὼς pro λαὸς usurpant, ita et ipse Πηνέλεως et χρέως dicit. Est autem eis familiare contractionibus nonnunquam uti, et pro duabus unam syllabam efficere: ut, pro τὸ ἔπος, τοὔπος: pro τὸ ἱμάτιον, θοἰμάτιον, quibus hoc (Homeri) est simile, [illegible]: et πεδία λωτεῦντα, pro λωτόεντα. Atticum quoque est ex hujusmodi optativis ε tollere, δηιόεις, δηιοῦς, τιμήεις, τιμῆς, secundum quem Atticismum dictum est, ἀλλὰ δὲ διακρινθεῖτε τάχιστα. Atticum est etiam hoc, οἱ πλέονες κακίους, παῦροι δέ τε πατρὸς ἀρείους: quod nos κακίονες et ἀρείονες dicere solemus. Solent quoque hujusmodi accusativos non per διαίρεσιν efferre, βοῦς, ἰχθῦς, ut in hoc, βοῦς [illegible]: et ἰχθῦς ὄρνιθάς τε. Et illud Atticè dictum est, οὐδέ τί μοι [illegible], ut [illegible]. Præterea et breves vocales Attici ex verbis abjiciunt: ut, pro λούεται, λοῦται: pro οἴομαι, οἶμαι, ad quem modum et pro ἐλόετο dicunt λοῦτο. Eorundem est dicere [illegible] et [illegible], ex abundanti addentium ε, unde etiam est [illegible]. Elidunt etiam ι, quum pro [illegible], [illegible], et pro [illegible], [illegible] dicunt. Sic verò et illud habet σφῶ δὲ μάλ' ἠθέλετον. Denique in dativis in ι purum desinentibus quorum penultima α obtinet, idem fit, ut in his κέραι, γέραι, σέλαι. Est et hoc Atticum, ubi dicitur ἔσταν et ἐπέπιθον, pro ἔστησαν et ἐπεποίθεσαν. Ejusdem consuetudinis est quòd optativos pro præteritis indicativorum usurpant: quo et Homerus identidem utitur. Præterea quum nominibus fœmininis articulos, participia, et adjectiva masculina conjungunt: ut, τὼ χεῖρε, τὼ γυναῖκε: quod et Platoni familiare est, ἄγοντε καὶ φέροντε, et ὁ σοφὴ γυνὴ, et ὁ ἵππος. Sic igitur et Homerus de Junone et Minerva dixit: Οὐκ ἂν ἐφ' ὑμετέρων ὀχέων πληγέντε κεραυνῷ: et ἤτοι ἀθηναίη ἀκέων ἦν: et κλυτὸς Ἱπποδάμεια. Porrò quum dialecti multam quoque in constructionibus proprietatem habeant, quando Poëta dicit, Ἀλλ' ἄγ' ὀΐστευσον Μενελάου κυδαλίμοιο, Atticam consuetudinem refert et quando ait, δέξατό οἱ σκῆπτρον, et Θέμιστι δὲ καλλιπαρῄῳ δέκτο δέπας, in his deficit. Quo pacto igitur omnium Græcorum voces congerendo, variam orationem efficiat, dum utitur nonnunquam peregrinis ut sunt prædictæ, aliquando verò priscis, ut quum dicit ἄορ et σάκος, interdum etiam communibus et assuetis, ut quum dicit ξίφος et ἀσπὶς, manifestum est. Sed est hoc admiratione dignum, vulgares etiam dictiones apud eum orationis gravitatem retinere.

Ex eodem Plutarcho excerpta de tropis, et Homerico eorum usu.

Cæterum quoniam ornata oratio à communi consuetudine discedit, unde aut evidentior, aut gravior, aut modis omnibus jucundior fit: et verborum quidem immutatio, tropus; sententiarum autem, schema vocatur, et horum species in arte dicendi perscriptæ sunt: videamus num horum aliquid ab Homero prætermissum sit, númve aliud quiddam à posteris inventum sit, quod ille non priùs dixerit.

Inter tropos igitur ὀνοματοποιΐα admodum illi familiaris est. Noverat enim priscam nominum originem, quòd hi qui primitus nomina rebus indiderant, pleraque ab eventu appellassent, et inarticulatas voces in scripta retulissent, ut quum dicerent βοᾶν, et τρίζειν, et βροντᾶν, et quæ istis sunt similia. Unde et ipse quædam nomina prius non extantia ita finxit ut conformia essent rebus per ipsa significatis: cujusmodi sunt hæc, δοῦπος, ἄραβος, βόμβος, et ῥόχθει, ἀνέβραχε, et σίζε, aliaque istiusmodi, quibus nemo significantiora invenerit. Et rursus ubi alias voces et alias res pertinentes aliis tribuit, ut quum dicit φλέγμα κακὸν φέρουσα, (id est, malum incendium ferens) efficaciam in conflagrando significans: et dum πυρετὸν dicit pro πῦρ, (id est ignem pro febre.) Quibus et hoc affine est, χαλκοτύπους ὠτειλάς. vult enim dicere, τὰς ὑπὸ τοῦ χαλκοῦ τετυπωμένας. Denique (ut summatim omnia complectar) multa verborum novitate multa cum licentia usus est, alia quidem præter consuetudinem immutans, alia verò eam ob causam insigniora reddens, ut orationi decus et magnificentiam adderet.

Præterea epithetorum copia illi est, quæ propriè et suo loco subjectis accommodata, vim propriis nominibus æquipollentem habent, et quum singulis diis, singulas appellationes attribuit, Jovem μητίετα et ὑψιβρεμέτην, et Solem ὑπερίονα, et Apollinem φοῖβον vocans. Jam absoluta ὀνοματοποιΐα, alios quoque tropos videamus.

Κατάχρησις quidem (quæ usum ex eo quod propriè significatur, in aliud proprium nomen non habens, transfert) apud Poëtam est, ubi ait σειρὴν χρυσείην, (id est catenam auream) σειρὰ namque funiculum propriè denotat. Et ubi dicit αἰγείην κυνέην, siquidem galea apud eum κυνέη appellatur, quòd ea olim ex canina pelle conficeretur, ibi verò et eam galeam caninam vocat quæ ex caprina pelle facta erat.

Μεταφορὰ autem, (quæ inde nomen sortita est quòd rem à propria significatione in aliam, cum conveniente utriusque rei similitudine, transferat) et multa et varia apud illum est, ut illud,

Ἧκεν ἀπορρήξας κορυφὴν ὄρεος μεγάλοιο.

id est,

Contulit huc fracto ex magni vertice montis.

Et,

Νήσῳ, τὴν πέρι πόντος ἀπείριτος ἐστεφάνωται.

id est,

Insula, quam pontus circumluit atque coronat.

Quam enim rationem vertex in homine, eam et cacumen in monte: et quam corona ad eum cui imponitur, eandem et mare ad insulam habet. Porrò affinibus pro propriis nominibus utens, orationem non solùm speciosiorem, verumetiam evidentiorem facit. Sunt autem variæ apud eum metaphoræ: quædam ab animatis ad animata: ut *φθέγξατο δ' ἡνίοχος νηὸς κυανοπρώροιο*, (id est, Cæruleæ navis sic est auriga loquutus) pro *ναύτης*, nauta. et *βῆ δὲ μετ' Ἀτρείδην Ἀγαμέμνονα ποιμένα λαῶν*, (id est, Ivit ad Atridem pastorem tot populorum) pro *βασιλέα*, regem. Aliæ autem ab animatis ad inanimata: ut, *ὑπαὶ πόδα νείατον Ἴδης*, (id est, sub extremum Idæ pedem) pro *τὰς ἐσχατιάς*, radices. Et *οὖθαρ ἀρούρης*, (uber agri) pro *τὸ γόνιμον*, fertilitas. Aliæ è contrà ab inanimatis ad animata, veluti *σιδήρεόν νύ τοι ἦτορ*, (id est, ferreum certè tibi pectus) pro *σκληρὸν*, durum. Postremò ab inanimatis ad inanimata: ut, *σπέρμα πυρὸς σώζων*, (id est, semen ignis servans) pro *γόνιμον ἀρχήν*. Porrò sicuti nominum, ita et verborum translationes apud eum sunt, quale est, *ἠϊόνες βοόωσιν ἐρευγομένης ἁλὸς ἔξω*, (id est, Littora namque boant, feriente salo atque procellis) pro *ἠχοῦσιν*, sonant.

Alius deinde tropus (quæ *μετάληψις* vocatur) fit quando per cognominationem res diversa significatur: ut, *ἔνθεν δ' αὖ νήσοισιν ἐπιπροέηκε θοῇσιν*, insulas enim quæ propriè appellantur *ὀξεῖαι*, significare vult, siquidem *θοὸν* et *ὀξὺ* idem declarant. Ὀξὺ autem non solùm velocitatem motus significat, sed etiam id cujus forma tendit in tenuitatem. Istius modi et hoc est, *ἐγὼ δὲ θόωσα παραστάς*.

Alius tropus *συνεκδοχὴ* vocatur, quando ex eo quod propriè significatur, aliud quiddam ejusdem generis intelligitur: estque simili modo varius. Aut enim ex toto partem intelligimus: ut, *πρὸς τεῖχος ἔδμητον βόας αὔας*, (id est, ad murum bene structum boves torridos) boum namque appellatione corium, ex quo scuta fieri solent, innuere vult. Aut ex parte totum: ut, *Τοίην δ' αὖ κεφαλὴν ποθέω*, (id est, hujusmodi autem caput desidero) nam voce capitis totum hominem significat. Et quando pro Pulchra, *λευκώλενος* dicit, (id est. Candidis ulnis prædita) et pro Bene armati, *ἐϋκνήμιδες*. (id est Bene ocreati.) Aut ab uno multa, ut quando ita de solo Ulysse dicit, *ἐπεὶ Τροίης ἱερὸν πτολίεθρον ἔπερσεν*, (id est, Postquam Trojæ sacrum oppidum devastavit) neque enim ille solus, sed unà cum aliis Græcis Trojam evertit. Et contrà ex multis unum: ut, *στήθεα δ' ἱμερόεντα*, pro *στῆθος*. Præterea ex specie genus: ut, *μαρμάρῳ ὀκριόεντι βαλὼν*, marmor namque saxi species est. Aut è contrà, ex genere speciem intelligimus: ut, *ὀρνίθας γνῶναι, καὶ ἐναίσιμα μυθήσασθαι*, siquidem non quasvis ὄρνιθας, (id est, aves) sed augurales tantùm dicere vult. Adhæc ex adjunctis, effectum rei: ut, *Πάνδαρος, ᾧ καὶ τόξον Ἀπόλλων αὐτὸς ἔδωκεν*. (Pandarus, huic dono dedit arcum Phœbus Apollo) arcus enim nomine jaculandi peritiam notat. Et *ἑζόμενοι λεύκαινον ὕδωρ*. (id est, Sedentes dealbabant aquam.) Et *οἱ δὲ πανημέριοι σεῖον ζυγόν*. (id est, Tota die jugum movebant) ex accidenti namque in priori exemplo, Remigabant, in posteriori autem, Currebant, intelligi debet. Insuper ex præcedenti consequens: ut, *λῦσε παρθενίην ζώνην*, (id est, Virgineam solvit zonam) ex eo namque sequitur quòd vitiaverit. Et contrà, ex consequenti præcedens, ut quando pro *φονεύειν* (id est occidere) *ἐναρίζειν* dicit, id est, spoliare.

Est autem et alius tropus *μετωνυμία*, quæ fit quando vocabulum quod de re alia positum est, aliud quiddam secundum relationem significat, quale est apud eundem,

Ἦμος ὅτ' αἰζηοὶ Δημήτερα κωλοτομεῦσι,

id est,

Ast juvenes terræ Cererem concredere pergunt.

Triticeum namque fructum designat, quem sic à nomine *Δήμητρος* (id est, Cereris) inventricis appellavit. Et ubi ait,

Σπλάγχνα δ' ἄρ' ἀμπείραντες ὑπείρεχον Ἡφαίστοιο,

id est,

Viscera Vulcanum supra transfixa tenebant.

Nam *Ἡφαίστου*, (id est, Vulcani) nomine ignem declarat. Porrò affine jam dictis et hoc est, *ὅς κεν ἐμῆς γε χοίνικος ἅπτηται*, (id est, qui meam chœnicem attigerit) ea namque quæ in chœnice continentur, innuit.

Præterea et alius tropus *ἀντονομασία* vocatur, et fit quum epithetum aut consignificativum pro proprio nomine accipitur: ut

Πηλείδης δ' ἐξαῦτις ἀταρτηροῖς ἐπέεσσιν
Ἀτρείδην προσέειπε. ——

id est,

Æacides Atriden rursus voce petulca
Increpuit. ——

Per hæc enim nomina Achillem et Agamemnonem intelligit. Et rursus,

Θάρσει Τριτογένεια φίλον τέκος.

id est,

Sis animo fidens Tritonia, filia chara.

Et alibi,

Φοῖβος ἀκερσεκόμης, (id est, Phœbus intonsus.) Ille enim Minervam, hic verò Apollinem denotat.

Est et *ἀντίφρασις*, dictio, quæ contrarium quàm præ se fert, significat: ut in hoc,

Οὐδ' ἄρα τώ γε ἰδὼν γήθησεν Ἀχιλλεύς.

id est,

Hos ubi comperit, non est lætatus Achilles.

Contrarium enim dicere vult, nempe quod his conspectis indoluerit.

Est et *ἔμφασις*, quæ animi cogitatione vehementiam dicto addit: ut,

Αὐτὰρ ὅτ' εἰς ἵππον κατεβαίνομεν ὃν κάμ' Ἐπειός,

id est,

Ast in equum descendentes, quem struxit Epeus.

Dum enim inquit *κατεβαίνομεν*, equi magnitudinem declarat. Simile autem illud est, *πᾶν δ' ὑπεθερμάνθη ξίφος αἵματι*, (id est, totus enim gladius sanguine incaluit.) Per hoc enim majorem emphasin ostendit, quòd sit ensem adeò sanguine tinctum fuisse ut incaluerit. Atque hujusmodi quidem tropi qui sic vocantur, ab Homero ficti sunt.

De Schematis, et Homerico eorum usu, ex eodem Plutarcho.

Videamus autem nunc et eas constructionis mutationes quæ *σχήματα* (hoc est figuræ) appellantur, ipse quoque Homerus primus invenerit. Porrò schema est sermo à communi consuetudine recedens, ornatus seu utilitatis gratia secundum quamdam fictionem mutatus. Dicendi namque varietas orationem non solùm venustiorem, sed etiam stylum graviorem efficit. Utilis autem est, quòd rerum qualitatem ac vim extollit, intenditque.

Inter schemata autem *πλεονασμῷ* nonnunquam metri causa utitur: ut in hoc,

Χρυσοῦ δὲ στήσας Ὀδυσεὺς δέκα πάντα τάλαντα.

id est,

Auri autem appendens Ulysses decem tota talenta.

Vox enim *πάντα*, nihil ad sensum faciens, adjicitur. Est etiam quando ornatus causa fit: ut,

Ἦ μάλα δὴ τέθνηκε Μενοιτίου ἄλκιμος υἱός.

id est,

Certè omnino mortuus est Menœtii strenuus filius.

Vox namque *μάλα* Attica consuetudine abundat.

Nonnunquam verò pluribus vocibus significatum refert: quæ figura *περίφρασις* appellatur, ut quum dicit *υἷας Ἀχαιῶν*, pro *Ἀχαιοὺς* (filios Græcorum pro Græcos) et *βίην Ἡρακλείην*, pro *Ἡρακλέα*. (vim Herculeam, pro Herculem.)

Talia verò per mutationem figuratè dicit, dum consuetam structuram invertit: et dictionem in medio interponit: quæ figura *ὑπερβατὸν* vocatur: ut in hoc,

Αἱμονίδης, ὅς τίς τε λίθον κατὰ τάφρον ἔθηκε,

pro eo quod est, *λίθον τάφρον κατέθηκε*: ac dictionem quidem sic transponit per *ὑπερβατόν*. Aliquando verò totam orationem: ut in hoc,

—— *Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον, ἀμφὶ δὲ νῆες*
Σμερδαλέον κονάβησαν ἀϋσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν,
Μῦθον ἐπαινήσαντες Ὀδυσσῆος θείοιο.

Ordo namque orationis est, *Ἀργεῖοι δὲ μέγ' ἴαχον, μῦθον ἐπαινήσαντες Ὀδυσσῆος θείοιο*.

Ejusdem speciei figura est quæ *παρεμβολὴ* vocatur, et fit quando extrinsecus quædam nihil ad institutum pertinentia interseruntur: quæ etsi quis eximat, tamen constructioni nihil decedit: ut est illud,

Ναὶ μὰ τόδε σκῆπτρον, τὸ μὲν οὔποτε φύλλα καὶ ὄζους
Φύσει, ἐπειδὴ πρῶτα τομὴν ἐν ὄρεσσι λέλοιπεν,
Οὐδ' ἀναθηλήσει· περὶ γάρ ῥά ἑ χαλκὸς ἔλεψε.

id est,

Juro per hoc sceptrum, quod nec folia ulla nec ullos
Ramos producet, postquam trunco illud ademptum.
Nam librum illius ferrum circumundique rasit.

et cætera quæcunque de sceptro dicit. Tandem quod principio quadrat, infert,

Ἦ ποτ' Ἀχιλλῆος ποθὴ ἵξεται υἷας Ἀχαιῶν.

id est,

Certè etiam cupiet Peliden turba Pelasga.

Est autem apud eum et *παλιλλογία*, hoc est, repetitio alicujus partis orationis, aut plurium vocum quæ repetuntur: quæ figura etiam *ἀναδίπλωσις* appellatur: quale est,

Τοῦ δ' ἐγὼ ἀντίος εἶμι, καὶ εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικεν,
Εἰ πυρὶ χεῖρας ἔοικε, μένος δ' αἴθωνι σιδήρῳ.

id est,

Hunc adversus eo, quamvis sit flammea dextra,
Flammea dextra licet, vis ignea denique ferri.

Aliquando vero interseruntur alia quædam, et eadem rursus repetuntur: ut in hoc,

Ἀλλ' ὁ μὲν Αἰθίοπας μετεκίαθε τηλόθ' ἐόντας,
Αἰθίοπας, τοὶ διχθὰ δεδαίαται, ἔσχατοι ἀνδρῶν.

id est,

Ille quidem Æthiopas adiit, procul inde colentes,
Æthiopas reliquis divisos partibus orbis.

Hæc autem figura non solùm dicentis affectum declarat, sed etiam auditorem movet.

Ejusdem generis est et *ἐπαναφορὰ*, quum ab initio plurium membrorum eadem particula repetitur, cujus exemplum apud Poëtam hoc est,

Νιρεὺς δ' αὖ Σύμηθεν ἄγε τρεῖς νῆας ἐΐσας,
Νιρεὺς Ἀγλαΐης υἱὸς Χαρόποιό τ' ἄνακτος,
Νιρεὺς, ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἴλιον ἦλθε.

id est,

Nireus tres Syma naves adduxit et ipse,
Nireus Aglaia Charopoque potente creatus,
Nireus quo Trojam venit non pulchrior alter.

Atque similiter et hæc figura affectui movendo et suaviloquentiæ perquam familiaris.

Est præterea apud eum et *ἐπάνοδος*, quæ fit quando duas res et nomina proponens aliquis, sensu nondum finito, ad utrumque nominum redit, ac sententiæ defectum complet: ut in illo,

Ἄρης τε βροτολοιγὸς, Ἔρις τ' ἄμοτον μεμαυῖα,
Ἡ μὲν, ἔχουσα κυδοιμὸν ἀναιδέα δηϊοτῆτος
Ἄρης δ' ἐν παλάμῃσι πελώριον ἔγχος ἐνώμα.

id est,

Mars homicida, dea et Contentio litigiosa,
Hæc etiam turbas ciet, ac hostilia multa:
Mars autem manibus prægrandem concutit hastam.

Officium autem schematis istius est, orationem variegatam et perspicuam reddere.

Ad hæc, schema apud illum est *ὁμοιοτέλευτον*, in quo membra in voces sono similes desinunt, easdem in fine syllabas habentia, ut est,

Χρὴ ξεῖνον παρεόντα φιλεῖν, ἐθέλοντα δὲ πέμπειν,

Et in illo,

Οὔλυμπόνδ' ὅθι φασὶ θεῶν ἕδος ἀσφαλὲς αἰεὶ
Ἔμμεναι· οὔτ' ἀνέμοισι τινάσσεται, οὔτε ποτ' ὄμβρῳ
Δεύεται, οὔτε χιὼν ἐπιπίλναται· ἀλλὰ μάλ' αἴθρη
Πέπταται ἀνέφελος, λευκὴ δ' ἐπιδέδρομεν αἴγλη.

Quando verò in nomina quæ similiter declinantur, periodi seu membra desinunt, idque in eodem casu fit, *ὁμοιόπτωτον* propriè nuncupatur: quale est,

Ἠΰτε ἔθνεα εἶσι μελισσάων ἀδινάων,
Πέτρης ἐκ γλαφυρῆς αἰεὶ νέον ἐρχομενάων.

Prædicta autem et his similia, multum gratiæ et voluptatis addunt orationi. Cæterum specimen industriæ suæ circa compositionem dedit, quòd sæpenumero duabus etiam figuris in iisdem versibus est usus, nimirum *τῇ ἐπαναφορᾷ*, et *τῷ ὁμοιοτελεύτῳ*: ut in illo,

Εὖ μέν τις δόρυ θηξάσθω, εὖ δ' ἀσπίδα θέσθω·
Εὖ δέ τις ἵπποισι δεῖπνον δότω ὠκυπόδεσσι.

Sub his illud schema continetur quod *πάρισον* appellatur, fitque ex duobus aut pluribus membris pares inter se voces habentibus. Hujus verò Homerum primum autorem esse constat: qui dixit,

Αἴδεσθεν μὲν ἀνήνασθαι, δεῖσαν δ' ὑποδέχθαι,
Μνῆσθαι μὲν ἀπορρῖψαι, φιλέοντα δ' ἑλέσθαι.

Quòd verò et hæc figura multum ornatus in dicendo habeat, nemini obscurum est.

Porrò eandem gratiam et *παρονομασία* habet, quando præter nomen de quo agitur, aliud ei simile statim modico spacio interjecto subjungitur: quale est hoc,

Οὐδὲ γὰρ οὐδὲ Δρύαντος υἱὸς, κρατερὸς Λυκόοργος.

Et illud,

Τὼ ὅτε σχεδὸν ἦσαν ἐγχείῃσιν.

Cæterùm prædicta aut per pleonasmum, aut per alium quempiam schematismum figuratè dicuntur: alia verò per vocabuli defectum, quorum è numero et ea figura est quæ ἔλλειψις appellatur: quando etiam omissa aliqua voce sensus ex prædictis patet: quale est,

Δώδεκα μὲν σὺν νηυσὶ πόλεις ἀλάπαξ᾽ ἀνθρώπων,
Πεζὸς δ᾽ ἕνδεκά φημι. ———

Deest enim ἀλαπάξαι, (id est, vastasse) sed ex prædictis intelligitur. Illud quoque per ἔλλειψιν (id est, defectum) dicitur.

Εἷς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης.

Deest enim verbum ἐστί. Item hoc,

Ὢ πόποι, ἦ μοι ἄχος μεγαλήτορος Αἰνείαο.

Deest enim verbum πάρεστι, vel συμβέβηκε: aut aliquod hujusmodi.

Tale est etiam ἀσύνδετον, quum eximuntur σύνδεσμοι (id est, conjunctiones) orationem conjungentes: quod non solùm celeritatis gratia fit, sed et emphasis affectu plenum: quale est istud,

Ἤομεν ὡς ἐκέλευες ἀνὰ δρυμά, φαίδιμ᾽ Ὀδυσσεῦ·
Εὕρομεν ἐν βήσσῃσι τετυγμένα δώματα καλά.

In his enim et conjunctio exempta est, dum is qui loquitur, celerrimum enuntiationis modum quærit.

Est inter schemata quoque quod ἀντίπτωτον appellatur, sive ἀλλοίωσις: quum consueta structura fit ἀλλοία, id est, diversa, redditurque varia: ut ornatum aut venustatem orationi afferat, dum consueta quidem structura non videtur esse ἀκατάλληλος, id est, inconsequens, sed relatio ad peculiare quidpiam: habet ἀκολουθίαν, id est, consequentiam. Contingit autem multifariam, quum nominum genera permutantur, quale est κλυτὸς Ἱπποδάμεια, pro κλυτή. Et θῆλυς ἐέρση, pro θήλεια. Veteribus namque familiare fuit, masculinis pro femininis etiam uti, tanquam præstantioribus et vehementioribus. Nec tamen immodicè, nec citra certam rationem hoc fecerunt: sed quum Epitheto utendum fuit, quod est extra corpus cujus mentio fiebat. Illa namque circa corpus versantur, ὁ μέγας, et ἡ μεγάλη, id est, magnus et magna, item ὁ καλὸς, et ἡ καλὴ, id est, pulcher et pulchra, et hujusmodi. Extra corpus autem, ut ἔνδοξος, id est, gloriosus, et εὐτυχὴς, id est, fortunatus. Quinetiam propter compositionem, utrumque genus admittunt. Generaliter enim omnia composita, utrique generi communia sunt. Præterea quum verbum masculino et feminino nomini commune subjungitur, aut participium, masculinum prævalet: ut in hoc,

Παρθενικαί τε καὶ ἠΐθεοι ἀταλὰ φρονέοντες.

Quædam etiam sunt quæ præter dialectorum proprietatem, aut morem tum receptum, aliter ab eo dicuntur: quale est,

——— *ἔχε δέ τε πίονας αὐτὸς*
Μακρός. ———

Sæpenumero autem et metri causà genera commutat: ut in hoc,

Δῶρόν τοι καὶ ἐγὼ τέκνον φίλε τοῦτο δίδωμι.

Quum enim nomen τέκνον neutrius sit generis, ei subjunxit masculinum φίλε, vocem nimirum ad personam referens. Simile est et illud quod à Dione ad Venerem dicitur,

Τέτλαθι τέκνον ἐμὸν, καὶ ἀνάσχεο, κηδομένη περ.

Eandem quoque rationem habet et illud,

Ἦλθε δ᾽ ἐπὶ ψυχὴ Θηβαίου Τειρεσίαο,
Σκῆπτρον ἔχων. ———

Participium namque ἔχων (id est tenens) non ad ψυχὴν, sed ad genus corporis, hoc est ad ipsum Tiresiam, accommodavit. Plerumque enim non ad dictionem, sed ad id quod significatur, respicit: ut in hoc,

Πᾶσιν ὀρίνθη θυμός. ἐκίνηθεν δὲ φάλαγγες
Ἐλπόμεναι παρὰ ταῖσιν ἀμύμονα Πηλείωνα.

Illud enim ἐλπόμεναι non cum φάλαγγες est construendum, sed cum (subaudito) ἄνδρες, ex quibus illæ constant.

Præterea et secundum aliam rationem genera permutat: ut quum dicit,

— *νεφέλη δέ μιν ἀμφιβέβηκε Κυανέη· τὸ μὲν οὔποτ᾽ ἐρωεῖ.*

Quum enim νεφέλη et νέφος ejusdem significationis sint, et antè usus esset nomine νεφέλη articulum τὸ neutrius generis intulit, ut quo νέφος subintelligeretur. Huic autem speciei similes quoque hi sunt versus;

Τῶν δ᾽ ὥς τ᾽ ὀρνίθων πετεηνῶν ἔθνεα πολλὰ
Χηνῶν, ἢ γεράνων, ἢ κύκνων δουλιχοδείρων,
Ἔνθα καὶ ἔνθα ποτῶνται ἀγαλλόμενα πτερύγεσσι.

Etenim quum generale avium nomen in neutro genere præmisisset, (τὰ πετεηνὰ) ac deinde illarum species in masculino subjunxisset, rursus neutraliter infert κλαγγηδὸν προκαθιζόντων: reddens videlicet id quod generali avium nomini convenit.

Non solum autem genus, sed et numerum Poëta sæpe commutat: veluti quum dicit,

——— *ἡ πληθὺς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν ἀπονέοντο.*

Præposito enim singulari, pluralem subjunxit, dum videlicet sensum magis quàm vocem respicit: namque πληθὺς (id est, multitudo) appellatione quidem singularis numeri est, multos autem in se complectitur.

Porrò simile est à contrario, quando plurali præposito singularis subjungitur: ut in hoc,

Οἱ δ᾽ ἄλλοι ἦτορ ἔχοντες, Πριάμου παῖς πάντας.

Dictio enim παῖς voce quidem singularis est, sed dum ad multitudinem refertur, idem pollet quod πάντες. Eandem schematis formam et illud habet,

Οἱ δὲ Πύλον Νηλῆος ἐϋκτίμενον πτολίεθρον
Ἷξον. τοὶ δ᾽ ἐπὶ θινὶ θαλάσσης ἱερὰ ῥέζον.

Pylii namque intelliguntur.

Fit apud eum et casuum mutatio, ut quum nominativus et vocativus in talibus commutantur,

Αὐτὰρ ὁ αὖτε Θυέστ᾽ Ἀγαμέμνονι λεῖπε φορῆναι.

Et,

Νεφεληγερέτα Ζεύς.

Et,

Δὸς φίλος. οὐ γάρ μοι δοκέεις ὁ κάκιστος Ἀχαιῶν.

Genitivus autem et dativus in hujusmodi commutantur,

Τρωσὶ μὲν προμάχιζεν Ἀλέξανδρος θεοειδὴς, pro τῶν Τρώων.

Et vicissim,

Ἡ δ᾽ αὐτοῦ τετάνυστο περὶ σπείους γλαφυροῖο, pro περὶ σπεῖ.

Atque mutationis istius causa est, quòd nominativus, accusativus et vocativus quandam inter se cognationem habere videantur, præsertim quum nomina neutrius generis, et pleraque masculina ac feminina, tres istos casus similes habeant. Similiter autem et genitivus cum dativo quandam affinitatem habet, idque in duali omnium vocum numero deprehenditur. Quo fit ut et Homerus casus haud immeritò præter consuetudinem mutet. Nonnunquam verò rationes quoque istius mutationis invenire quis possit: ut in hoc, ἀποτάμνεσθαι πόλιος: et in hoc, διέπρεπε πόλιος, quod perinde est atque ἐκεῖθεν διὰ τοῦ πόλεως.

Bellè autem et casuum permutatio apud illum se habet, in utriusque Poëmatis exordio, in quibus præposito accusativo, nominativum intulit: dicens,

Μῆνιν ἄειδε θεὰ, ———
Ἣ μυρί᾽ Ἀχαιοῖς ἄλγε᾽ ἔθηκε.

Item:

Ἄνδρα μοι ἔννεπε μοῦσα πολύτροπον, ὃς μάλα πολλὰ Πλάγχθη.

Est etiam quando genitivo rectum infert: ut in hoc,

Τῶν οἱ νῦν βροτοί εἰσι.

Multa et alio modo figuratè dicit: quale est hoc,

Φημὶ γὰρ οὖν κατανεῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα
Ἤματι τῷ ὅτε νηυσὶν ἐν ὠκυπόροισιν ἔβαινον
Ἀργεῖοι, Τρώεσσι φόνον καὶ κῆρα φέροντες,
Ἀστράπτων ἐπιδέξι᾽, ἐναίσιμα σήματα φαίνων.

Huic simile est et illud,

——— *Ὁ δ᾽ ἀγλαΐηφι πεποιθὼς,*
Ῥίμφα ἑ γοῦνα φέρει. ———

Et hoc quidem secundum veterem consuetudinem extulit, idque non sine ratione. Si quis enim participia in verba dissolvat, consequentiam orationis deprehendet. Siquidem ἀστράπτων idem valet quod ἤστραψε, et πεποιθὼς idem quod πέποιθε. His et alia sunt affinia,

Οἱ δὲ δύω σκόπελοι, ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει.

Item:

Τὼ δὲ διακρινθέντε, ὁ μὲν μετὰ λαὸν Ἀχαιῶν
Ἤϊ᾽, ὁ δ᾽ ἐς Τρώων ὅμαδον κίε.

Non enim ratione caret si quis de duobus aliquibus dicturus, nominativum casum præponat, et eo quod ipsorum utrique commune est, observato, commune orationis genus efficiat. Id autem quod in oratione commune est, multum gratiæ illi afferri, nemini obscurum est. Denique est et ubi casu communi præposito, sermonem de uno infert: ut in hoc,

Ἄμφω δ᾽ ἑζομένω, γεραρώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς.

Nominum autem species immutat, dum sæpenumero comparativum pro absoluto, tanquam per hyperbolen, usurpat: ut, *σαώτερος ὥς κε νέηαι.*

Nonnunquam vero superlativum iisdem pro positivo: sicuti hoc, ἐλεεινότατος κυνάμυια. Talis in nominibus quidem mutatio est.

In verbis autem mutatio: modorum quidem, veluti quum infinitivus pro imperativo sumptus fuerit: ut,

Θαρσῶν νῦν Διόμηδες ἐπὶ Τρώεσσι μάχεσθαι, pro *μάχου.*

Aut indicativus pro optativo: ut,

Πληθὺν δ᾽ οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ᾽ ὀνομήνω, pro *μυθησαίμην.* et *ὀνομήναιμι.*

Vicissim optativus pro indicativo: ut,

Καί νύ κεν ἔνθ᾽ ἀπόλοιτο Ἄρης, pro *ἀπώλετο.*

Temporum autem mutatio fit, quum præsens pro futuro positum fuerit: ut in hoc,

Τὴν δ᾽ ἐγὼ οὐ λύσω πρίν μιν καὶ γῆρας ἔπεισιν, pro *ἐπελεύσεται.*

Aut pro præterito: ut,

Ἔνθ᾽ ἦτοι πλυνοὶ ἦσαν ἐπηετανοὶ, πολὺ δ᾽ ὕδωρ
Καλὸν ὑπεκπρορέει, pro *ἔῤῥει.*

Aut futurum pro præsenti: ut,

Οἱ μὲν δυσομένου Ὑπερίονος, οἱ δ᾽ ἀνιόντος.

Aut pro præterito,

Αἰδῶ μὲν δὴ πάντα διὰ κυμαρνία εἶσι, pro *ᾔει.*

Quinetiam diatheses (verborum) sæpius mutantur, et passiva aut media pro activis ponuntur: veluti,

Ἕλκετο δ᾽ ἐκ κολεοῖο μέγα ξίφος, pro *εἷλκε.*

Item:

Καθηράμενος ἀλὸς, pro *ἐμῶν.*

Vicissimque activum pro passivo usurpant: ut,

Δαμάσω τρίποδα χρυσώσαντα, pro *ὁπλίσομαι.*

Est etiam cernere quomodo numeros immutans, pluralem pro singulari ponat; velut in familiari sermone, quum quis de seipso loquitur: veluti,

Τῶν ἀμόθεν γε θεὰ θύγατερ Διὸς εἰπὲ καὶ ἡμῖν, pro *ἐμοί.*

Fit autem apud illum et personarum mutatio, idque uno quidem modo sic,

Ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες ὅσοι θεοί εἰσ᾽ ἐν Ὀλύμπῳ,
Σοί τ᾽ ἐπιπείθονται, καὶ δεδμήμεσθα ἕκαστος.

Multi namque quum dii essent (inter quos et ea persona erat quæ loquebatur) bellè utrumque extulit, et ἐπιπείθονται et δεδμήμεσθα.

Alio autem modo, quum missa facta ea persona de qua verba faciebat, ab altera ad alteram transit. id quod ἀποστροφὴ propriè nominatur: atque per mimesin auditorem movet et ducit: cujusmodi hoc est,

Ἕκτωρ δὲ Τρώεσσιν ἐκέκλετο, μακρὸν ἀΰσας,
Νηυσὶν ἐπισσεύεσθαι, ἐᾶν δ᾽ ἔναρα βροτόεντα.
Ὃν δ᾽ ἂν ἐγὼν ἀπάνευθε νεῶν ἑτέρωθι νοήσω.

id est,

Hector voce jubet clara Teucros agitare ad
Naves, exuviasque sinant ut quæque cruentas
Quem verò ratibus cernam procul ire relictis.

A narratione namque transitum facit ad mimesin.

In ipsa verò etiam narratione, τῇ ἀποστροφῇ sæpe utitur: ut,

Ἀμφί σε Πηλέος υἱὲ μάχης ἀκόρητοι Ἀχαιοί.

Verùm et per mimesin, mutatione personarum utitur: sicuti in illo,

——— *ἦ δὴ παισὶν ἐοικότες ἀγοράασθε*
Νηπιάχοις, οἷς οὔτι μέλει πολεμήϊα ἔργα.
Ἀτρεΐδη, σὺ δ᾽ ἔθ᾽ ὡς πρὶν ἔχων ἀστεμφέα βουλὴν,
Ἄρχευ᾽ Ἀργείοισι κατὰ κρατερὰς ὑσμίνας.

id est,

Revera pueris par est hæc concio vestra
Insipidis, quibus haud curæ sunt bellica facta.
Ast Atride, prius veluti consultus eras, nunc
Præcipe Graiugenis quo pacto pugna ineunda.

Est et alia ἀντιστροφῆς species hujusmodi,

Τυδείδην δ' οὐκ ἂν γνοίης ποτέροισι μετείη. Ponitur enim pro οὐκ ἄν τις γνοίη. Et rursum,

——— Ὀδμὴ δ' ἡδεῖα ἀπὸ κρητῆρος ὀδώδει
Θεσπεσίη, τότ' ἂν οὔτοι ἀποσχέσθαι φίλον ἦεν.

Participiis quoque loco verborum utitur: ut in hoc,

Ἐπὶ οἴνῳ κρατερῷ βεβαρηότα, pro βεβάρητο.

Hoc item:
Ἢδ' ἄρ γ' εἰσέλασαν πρὶν εἰδότες, pro πρὶν εἰδέναι.

Articulos quoque sæpè commutat, pro postpositivis præpositivos usurpans: veluti,

Τοὺς ἔτεκε Ζεφύρῳ ἀνέμῳ Ἅρπυια Ποδάργη.

Item:
Θώρηχ' ὃν οἱ ἀπώλεσε πιστὸς ἑταῖρος,

quod vice versa etiam accidit.

Præpositiones quoque ad hunc modum commutare solet: ut,

Χθιζὸς ἔβη μετὰ δαῖτα, pro ἐπὶ δαῖτα.

Item:
Νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὦρσε κακήν.

Similiter et præpositioni casum nominis non proprium infert: ut in isto,

Μή πως καὶ διὰ νύκτα μενοινήσωσι μάχεσθαι, pro διὰ νυκτός.

Nonnunquam verò præpositiones aufert: ut,

Τῆς ὅγε κεῖτ' ἀχέων, pro περὶ ἧς.

Item:
—— Πεπλήγμενος εἴ τί μοι εἴπῃ, pro προσείπῃ.

Ad hunc modum et alias præpositiones partim commutat, partim tollit.

Adverbia etiam quædam mutat, dum iis quæ ad locum significant, in loco, et de loco, indifferenter utitur: ut,

Τοῖσι δ' ἐνέρωθε κάθιζε, pro ἐνέρθε.

Item:
Αἴας δ' ἐγγύθεν ἦλθεν, pro ἐγγύς.

Conjunctionum etiam mutatio apud illum extat: quale est,

—— Εἰσῷ δ' [illegible] ἔμμεναι.
Χήρη δ' ἀλόχου γυναικὸς, pro χήρη γὰρ ἀλόχου γυναικός.

Atque hæc quidem dictionis schemata sunt, quibus non solùm Poëtæ, verùm etiam orationis solutæ scriptores usi sunt.

Cæterum et schematum sententiæ species multæ apud illum sunt: qualis est et προαναφώνησις, quæ fit quando aliquis inter narrandum, id prædicit quod in aliis dicendi locum habet: sicut in hoc,

Ἤτοι ὀϊστοῦ γε πρῶτος γεύσεσθαι ἔμελλεν.

Item, ἐπιφώνησις: quale est, ῥεχθὲν δέ τε νήπιος ἔγνω.

Est et προσωποποιΐα apud eum frequens et varia; multas enim et diversas personas colloquentes introducit, quibus et omnis generis mores attribuit: personas verò etiam quæ non sunt, interdum fingit: ut,

Ἦ κε μέγ' οἰμώξειε γέρων ἱππηλάτα Πηλεύς.

Est autem (apud eum) et διατύπωσις, accurata tractatio rerum aut factarum, aut quæ fiunt, aut futurarum: ut id quod dicitur, evidentius reddat: veluti hic,

Ἄνδρας μὲν κτείνουσι, πόλιν δέ τε πῦρ ἀμαθύνει,
Τέκνα δέ τ' ἄλλοι ἄγουσι, βαθυζώνους τε γυναῖκας.

id est,
Sternunt Marte viros, urbem depascitur ignis:
At alii abducunt prolem cum matribus omnem.

Aut ad movendam misericordiam,

Δύσμορον, ὅν ῥα πατὴρ Κρονίδης ἐπὶ γήραος οὐδῷ
Αἴσῃ ἐν ἀργαλέῃ φθίσει, κακὰ πόλλ' ἐπιδόντα,
Υἷάς τ' ὀλλυμένους, ἑλκηθείσας τε θύγατρας,
Καὶ θαλάμους κεραϊζομένους, καὶ νήπια τέκνα
Βαλλόμενα προτὶ γαίῃ, ἐν αἰνῇ δηϊοτῆτι,
Ἑλκομένας τε νυοὺς ὀλοῇς ὑπὸ χερσὶν Ἀχαιῶν.

hoc est,
Me miserum, extrema cui tristia fata senectæ
Jupiter immittet, quam cernere tanta coëgit
Totque mala: occisos natos, raptasque puellas,
Pollutos thalamos, allisos denique terræ
Infantes, ardente feri certamine Martis:
Atque nurus ipsas abductas hoste Pelasgo.

Est et εἰρωνεία apud eum, sermo per contrarium (cum quadam morali simulatione) contrarium declarans: quale est hoc Achillis,

Ἀλλ' Ὀδυσεῦ, σὺν σοί τε καὶ ἄλλοισιν βασιλεῦσι
Φραζέσθω νήεσσιν ἀλεξέμεναι δήϊον πῦρ.

Hoc item:
—— Ὁ δ' Ἀχαιῶν ἄλλον ἑλέσθω
Ὅς τις οἷ τ' ἐπέοικε, καὶ ὃς βασιλεύτερός ἐστιν.

Id est,
Sed Laërtiade, tecum consultet, et omni
Consilio regum, quo pellat navibus ignem.

Item:
—— *Alium leget inter Achivos*
Ipsum qui deceat, regno qui dignior illi.

Declarat enim eum haud facilè alium regno digniorem inventurum. Atque hic quidem modus est, quando aliquis se extenuat, et contrarium sui existimationem præbeat. Alius autem, quando quis se quempiam maximè laudare simulat, quum re vera vituperet. Atque hoc est quod apud Homerum à Telemacho dicitur,

Ἀντίνο', ἦ μευ καλὰ, πατὴρ ὣς, κήδεαι υἷος.

Inimicos namque dicit, tanquam pater filium, sic me curas. Et rursus quando quis irridendi gratia alterum extollit: ut proci,

Ἦ μάλα Τηλέμαχος φόνον ἡμῖν μερμηρίζει.
Ἤ τινας ἄξει ἀμύντορας ἐκ Πύλου ἠμαθόεντος,
Ἤ νύ κε ἐκ Σπάρτηθεν, ἐπεί νύ περ ἵεται αἰνῶς.

id est,
Telemachus cædem haud dubiè nobis meditatur,
Auxilium ex Sparta cogens, Pyliisque disertis,
Multum namque sibi tribuit sumitque adolescens.

Est et σαρκασμὸς, quædam τῆς εἰρωνείας species, quando quis per contrarium alicui convitians, risum simulat, quemadmodum Achilles,

Τοῖσι μὲν ἔμπεδα κεῖται· ἐμεῦ δ' ἀπὸ μούνου Ἀχαιῶν
Εἵλετ', ἔχει δ' ἄλοχον θυμαρέα, τῇ παριαύων
Τερπέσθω.———

id est,
Salva manent istis sua dona, sed unus Achilles
Munere privatur, licet illi grata sit uxor
Atridæ, cum qua accumbens se oblectet amanter.

His ἀλληγορία haud dissimilis est, quæ aliud per aliud exhibet, quale est istud,

Νῦν μὲν δὴ μάλα πάγχυ Μελάνθιε νύκτα φυλάξεις,
Εὐνῇ ἔνι μαλακῇ καταλέγμενος, ὥς σε ἔοικεν.

Atræ noctis eris custos, vigilatque Melanthi
In tenero strato cubitans, ceu maximus heros.

Vinctum namque et suspensum, in cubili delicato somnum capere dicit.

Usus est sæpenumero et τῇ ὑπερβολῇ, quæ veritatem superans multum vehementiæ ostendit: ut,

Λευκότεροι χιόνος, θείειν δ' ἀνέμοισιν ὁμοῖοι,

id est,
Hi candore nivem superant, cursuque Aquilonem.

Hujusmodi tropis et figuris Homerus ita usus est, et ad posteros eosdem eandem transmisit, ut ob hoc ingentem gloriam ab omnibus meritò reportet.

Περὶ παθῶν λέξεων, ἐκ τῶν τοῦ γραμματικοῦ Τρύφωνος.

ΤΑ' τῶν λέξεων πάθη εἰς δύο γενικώτατα διαιροῦνται, ποσόν τε καὶ ποιόν· καὶ τοῦ μὲν ποσοῦ εἴδη, Ἔνδεια, καὶ Πλεονασμός. τοῦ δὲ ποιοῦ, Μετάθεσις καὶ Μετάληψις. ἀμφοτέρων δὲ ὁμοῦ συνελθόντων, Τμῆσις γίνεται. ἔστι δὲ (ὡς ἐν κεφαλαίῳ εἰπεῖν) πάθη πέντε, Πλεονασμὸς, Ἔνδεια, Μετάθεσις, Μετάληψις, Τμῆσις.

De passionibus dictionum, ex Tryphone Grammatico.

Dictionum passiones in duo generalissima dividuntur (videlicet) in quantitatem et qualitatem. Quantitatis quidem sunt species, Endia et Pleonasmus: sed Qualitatis, Metathesis et Metalepsis. Quum autem ambo in unum convenerunt, Sectio fit. Sunt verò (ut summatim dicam) passiones quinque: Pleonasmus, Endia, Metathesis, Metalepsis et Tmesis.

Πλεονασμός.

Πλεονασμὸς, (id est, Redundantia) est πρόσθεσις χρόνου ἢ χρόνων, στοιχείου ἢ στοιχείων, id est, superfluitas temporum vel temporis, elementorum vel elementi: ut, ἠέρ pro ἀέρ, et κάλλος pro καλός.

Ἔνδεια.

Ἔνδεια, (id est Defectus) est contrà χρόνου ἢ χρόνων, στοιχείου ἢ στοιχείων ἐλάττωσις, id est, temporis vel temporum, elementi vel elementorum defectus: ut, εἴδων pro εἴδωλον, et σκῆπτον pro σκῆπτρον.

Μετάθεσις.

Μετάθεσις, (id est, Transpositio) est στοιχείου μετακίνησις ἐκ τῆς ἰδίας τάξεως ἐφ' ἑτέραν, id est, elementi dimotio à propria sede in aliam: ut, ἀρτὰ pro ἱερὰ, et κραδία pro καρδία, et κάρτος pro κράτος. Vocatur autem et ἐπάλλαξις et ὑπέρθεσις, Permutatio et Transpositio.

Μετάληψις.

Μετάληψις, (id est Transsumptio) est στοιχείου μετακίνησις, id est, Elementi mutatio: ut, ἀσπίδας pro ἀσπίδος, et αἱματόεντες pro αἱματόεντος.

Τμῆσις.

Τμῆσις, (id est, Sectio) est συνθέτου λόγου ἀνάλυσις εἰς δύο λέξεις, id est, compositi vocabuli resolutio in duas dictiones: ut, ἄκρη πόλις pro ἀκρόπολις.

Τούτων δὲ τῶν πέντε παθῶν τὰ μὲν εἰς εἴδη τέμνεται, ὅ τε Πλεονασμὸς, καὶ ἡ Ἔνδεια, τὰ δὲ λοιπὰ, εἰσὶν ἄτμητα. Τοῦ δὲ πλεονασμοῦ εἴδη εἰσὶν ἐννέα, Πρόσθεσις, Ἀναδίπλωσις, Ἔκτασις, Ἐπέκτασις, Διαίρεσις, Παρένθεσις, Διπλασιασμὸς, Παρέμπτωσις, καὶ Προσχηματισμός. Τῆς δὲ ἐνδείας εἴδη εἰσὶν ἐννέα, Ἀφαίρεσις, Ἄρσις, Συστολὴ, Συγκοπὴ, Συναλοιφὴ, Ἔλλειψις, Παρέλλειψις, Ἔκθλιψις, καὶ Ἀποκοπή. Ἀντίκειται οὖν Πρόσθεσις μὲν Ἀφαιρέσει, Ἀναδίπλωσις δὲ Ἄρσει, Ἔκτασις Συστολῇ, Ἐπέκτασις Συγκοπῇ, Διαίρεσις Συναλοιφῇ, Παρένθεσις Ἐλλείψει, Διπλασιασμὸς Παρελλείψει, Παρέμπτωσις Ἐκθλίψει, Προσχηματισμὸς Ἀποκοπῇ.

Harum autem quinque passionum aliquæ in species secantur, ut Pleonasmus et Endia, id est Redundantia et Defectus: aliquæ verò sunt insecabiles. Sed Pleonasmi species sunt novem, Additio, Reduplicatio, Extensio, Superextensio, Divisio, Interpositio, Duplicatio, Paremptosis et Proschematismus. Endiæ autem, id est, Defectus, species sunt novem, Detractio, Ablatio, Correptio, Concisio, Synalœphe, Ellipsis, Parellipsis, Elisio, et Abscissio. Adversatur ergo Additio quidem Detractioni, Reduplicatio autem Ablationi, Extensio Correptioni, Superextensio Concisioni, Divisio Synalœphæ, Interpositio Ellipsi, Geminatio Parellipsi, Paremptosis Elisioni, Proschematismus Abscissioni.

Πρόσθεσις.

Πρόσθεσις, (id est, Additio) est προσθήκη στοιχείου κατ' ἀρχὴν τῆς συλλαβῆς, id est, adjunctio elementi in principio syllabæ: ut, ἀσταφὶς pro σταφὶς, ἄσταχυς pro στάχυς, θαμὰ pro ἅμα.

Ἀναδίπλωσις.

Ἀναδίπλωσις, (id est, Reduplicatio) est ἡ τῶν πρώτων ἢ δευτέρων συλλαβῶν διὰ τῶν αὐτῶν συμφώνων ἢ ἀντιστοίχων ἐπάλληλος ἐκφορά. Id est, primarum vel secundarum syllabarum per easdem consonantes, vel ἀντιστοίχους, repetita prolatio. Fit autem in verbis et participiis et nominibus: estque frequens apud Ionas et Æoles: ut, κεκάμωσι pro κάμωσι, λελάχωσι pro λάχωσι, ἀταρτηρὸς pro ἀτηρός, ὀνόσομαι pro ὄνομαι.

Ἔκτασις.

Ἔκτασις, (id est, Extensio, sive productio) est ὅταν τὰ συστελλόμενα δίχρονα ἐκταθῇ, ἢ τὰ βραχέα ἐς τὰ μακρὰ ἀντίστοιχα αὐτῶν μετατεθῇ. Id est, quando literæ correptæ bitemporeæ extenduntur, sive producuntur, vel breves in longas earum ἀντιστοίχους mutantur: ut, κᾶλος pro καλὸς, οὖρος pro ὄρος.

Ἐπέκτασις.

Ἐπέκτασις, (id est, Superextensio, sive superproductio) est πλεονασμὸς συλλαβῆς κατὰ μέσον ὁμοφώνου, ὅταν μὴ γενικὸν παράγγελμα κωλύῃ, id est, redundantia syllabæ in medio, quæ ejusdem est sonitus, quum generalis observatio id (fieri) non prohibet: ut, εὐτείχεον pro εὔτειχον, et ἀδελφειὸς pro ἀδελφὸς, [illegible] pro [illegible].

Διαίρεσις.

Διαίρεσις, (id est, Divisio) est συλλαβῆς ἀνάλυσις ἢ διάστασις εἰς δύο. Id est, syllabæ resolutio vel disjunctio in duo. Sed hæc passio Ionum et Thessalorum propria est: ut, πάϊς pro παῖς, et κόϊλον pro κοῖλον, et [illegible] pro [illegible].

Παρένθεσις

Παρένθεσις, (id est, Interpositio) est προσθήκη φωνήεντος κατὰ μέσον οὐ ποιοῦντος συλλαβήν. Id est, additio vocalis in medio non facientis syllabam: ut, πνείοντες pro πνέοντες, κεινὸ pro κενὸ, νοῦσος pro νόσος, ξεῖνος pro ξένος, εἰλήλουθας pro ἐλήλυθας. Porro hæc passio Ionum est.

Διπλασιασμός.

Διπλασιασμός, (id est, Duplicatio, vel geminatio) est τοῦ αὐτοῦ συμφώνου πρόσθεσις κατὰ μέσον, οὐκ ἀποτελοῦντος συλλαβήν. Id est, ejusdem consonantis additio in medio, non efficientis syllabam: ut, ὅττι pro ὅτι, ἄλλο pro ἄλο, μέσσον pro μέσον, ἴσσον pro ἴσον, ὀπίσσω pro ὀπίσω. Et hæc quoque passio Ionum est.

Παρέμπτωσις.

Παρέμπτωσις, (id est, Intercidentia) est πρόσθεσις συμφώνων κατὰ μέσον, οὐκ ἀποτελούντων συλλαβήν. Id est, additio consonantium in medio, non efficientium syllabam: ut, πτόλις pro πόλις, et πτόλεμος pro πόλεμος.

Προσχηματισμός.

Προσχηματισμός est πρόσθεσις συλλαβῆς κατὰ τὸ τέλος. Id est, additio syllabæ in fine, quæ quatuor dialectorum est propria: ut, λέγῃσι pro λέγῃς, μείνῃσι pro μείνῃς, [illegible] pro [illegible], ἐγὼν pro ἐγώ. Porrò dicendum quoque de ἐνδείᾳ.

Ἔνδεια.

Ἔνδεια, (id est, Defectus) est ἀφαίρεσις κατ' ἀρχὴν στοιχείου, id est, ablatio elementi ab initio: ut, ἱρὰ pro ἱερὰ, αἶα pro γαῖα, κεῖνος pro ἐκεῖνος. Sed hæc passio Ionum est.

Ἄρσις.

Ἄρσις, (id est, Ablatio) est ἀποβολὴ κατ' ἀρχὴν τῆς ἀναδεδιπλασιασμένης συλλαβῆς, id est, abjectio geminatæ syllabæ à principio: ut, βλῆσθαι pro βεβλῆσθαι, δέχθαι pro δεδέχθαι, βλήμενος pro βεβλημένος.

Συστολή.

Συστολή, (id est, Contractio, seu correptio) est quando τὰ ἐκτεταμένα δίχρονα συστέλλῃ, ἢ τὰ μακρὰ εἰς τὰ βραχέα ἀντίστοιχα αὐτῶν μετατεθῇ. Id est, quando producta bitemporum corripiuntur: vel longæ, in breves earum ἀντιστοίχους commutantur: ut, [illegible] pro [illegible], ξερὸν pro ξηρόν.

Συγκοπή.

Συγκοπή, (id est, Concisio) est ἀποβολὴ συλλαβῆς κατὰ τὸ μέσον, id est, abjectio syllabæ in medio: ut, [illegible] pro [illegible], δέδιμεν pro δεδίαμεν.

Συναλοιφή.

Συναλοιφή, est δύο συλλαβῶν κατὰ φωνήεντος ἕνωσις, καταβολῇ τόνων, id est, duarum syllabarum in vocalem unio, dejectione tonorum. Fit autem Synalœpha per modos septem: simplices quidem, tres, per θλίψιν, per κρᾶσιν, per συναίρεσιν: compositos autem, quatuor per θλίψιν et κρᾶσιν, per θλίψιν et συναίρεσιν, per κρᾶσιν et συναίρεσιν, per θλίψιν et κρᾶσιν et συναίρεσιν. Per θλίψιν igitur, ut ἐπ' ἐμοὶ pro ἐπὶ ἐμοί. Per κρᾶσιν, ut τἀμὰ pro τὰ ἐμά. Per συναίρεσιν, ut τείχους pro τείχεος. Per θλίψιν et κρᾶσιν, ut κἀγὼ pro καὶ ἐγώ. Per θλίψιν et συναίρεσιν, ut [illegible] pro [illegible]. Per κρᾶσιν et συναίρεσιν, ut ᾡπόλος pro ὁ αἰπόλος. Denique per θλίψιν et κρᾶσιν et συναίρεσιν, ut ἐν τᾐθιοπίᾳ pro ἐν τῇ Αἰθιοπίᾳ.

Ἔλλειψις.

Ἔλλειψις, (id est, Defectus) est ἀποβολὴ φωνήεντος κατὰ μέσον, οὐ ποιοῦντος συλλαβήν, id est, abjectio vocalis in medio, non facientis syllabam, ut [illegible] pro [illegible], et γερὸν pro γεραιόν.

Παράλειψις.

Παράλειψις, (id est, Prætermissio) est ὅταν ἕν τι τῶν διπλασιαζομένων συμφώνων παραλείπηται, id est, quando una aliqua geminatorum consonantium omittitur, ut κάλιον pro κάλλιον, θᾶτον pro θᾶττον.

Ἔκθλιψις.

Ἔκθλιψις, (id est, Elisio) est ἀποβολὴ ἑνὸς συμφώνου ἐντὸς τῆς πρώτης καὶ τελευταίας συλλαβῆς, οὐ ποιοῦντος συλλαβήν, id est, abjectio unius consonantis inter primam et ultimam syllabam, non facientis syllabam, ut σκῆπτον pro σκῆπτρον.

Ἀποκοπή.

Ἀποκοπή, (id est, Abscissio) est ἀφαίρεσις συλλαβῆς κατὰ τὸ τέλος, id est, ablatio syllabæ in fine, ut δῶ pro δῶμα, Ἀπόλλω pro Ἀπόλλωνα, Ποσειδῶ pro Ποσειδῶνα.

Συναγωγὴ τῶν πρὸς διάφορον σημασίαν διαφόρως τονουμένων λέξεων, κατὰ στοιχεῖον.

Id est,

Collectio vocum quæ pro diversa significatione accentum diversum accipiunt.

Invenitur et hæc inscriptio Græca, cujus eadem est sententia.

Ὅσαι λέξεις πρὸς διάφορον σημαινόμενον, διάφορον δέχονται τόνον, κατὰ στοιχεῖον.

Autor autem vulgo quidem Cyrillus esse creditur, sed ego Philoponum esse arbitror, vel potius persuasum habeo.

ἈΓΕΛΑΙ͂ΟΣ, qui est è grege, penultima circumflexa.

Ἀγέλαιος, imperitus, rudis, indoctus, antepenacuitur.

Ἀγητὸς, οῦ, ὁ, admirabilis, acuitur.

Ἄγητος, γήτου, ὁ, Agetus, nomen proprium, antepenacuitur.

Ἄγκυρα, ἡ, anchora, antepenacuitur.

Ἀγκύρα, ἡ, urbs Galatiæ, penacuitur.

Ἄγνος, vitex, penacuitur.

Ἁγνὸς, purus, cum spiritu denso, et acuto in fine.

Ἀγόραιος, in foro educatus, antepenacuitur.

Ἀγοραῖος, ὁ, forensis, penult. circumflectitur.

Ἀγὸς, ἀγοῦ, ὁ, dux, acuitur.

Ἄγος, τοῦ ἄγεος, τὸ, scelus, penultima acuta.

Ἄγριος, agrestis, ferus, antepenacuitur.

Ἀγρεῖος, rusticus, ruri degens, penult. circumflectitur.

Ἄγροικος, imperitus, rudis, antepenacuitur.

Ἀγροῖκος, ruri degens, habitans agrum, penult. circumflectitur.

Ἀγρονόμος, in agro pascens, penacuitur.

Ἀγρόνομος, in agro pastus, antepenacuitur.

Ἀγχιαλὴ, ἡ, urbs Thraciæ, acuitur.

Ἀγχίαλος, ὁ, ἡ, maritimus, antepenult. acuta.

Ἀγχοῦ, adverbium, propè, circumflectitur.

Ἄγχου, imperativi modi, suffoca, penacuitur.

Ἄγων, τοῦ ἄγοντος, ὁ, agens, penult. acuta.

Ἀγὼν, τοῦ ἀγῶνος, ὁ, certamen, ult. acuta.

Ἀδελφὸς, frater, ult. acuta.

Ἄδελφος, ὁ, nomen proprium, antepenacuitur.

Ἀδολέσχης, ἀδολέσχου, ὁ, nugator, penacuitur.

Ἀδολεσχὴς, έος, ὁ, ἡ, contemplativus, acuitur.

Ἁδρὰ, crassa, aspiratur et acuitur.

Ἄδρα, urbs Illyrica, tenuatur et penacuitur.

Ἄδω, Fut. ᾄσω, Præt. ᾖκα, canto, tenuatur.

Ἅδω, Fut. ἅσω, Præt. ἧκα, placeo, aspiratur.

Ἀζόμενος, siccatus, tenuatur.

Ἁζόμενος, venerans, aspiratur.

Ἀθηναῖος, Atheniensis, penult. circumflectitur.

Ἀθήναιος, Athenæus, nomen proprium, antepenacuitur.

Ἄθροος, ου, ὁ, clamore carens, seu strepitu, antepenacuitur.

Ἀθρόος, ὁ, confertus, penacuitur.

Ἀθῷος, ὁ, indemnis, penult. circumflectitur.

Ἄθωος, ὁ, Jovis epitheton, antepenacuitur.

Αἶθος, τὸ, calor, penult. circumflectitur.

Αἰθὸς, ὁ, ardens, acuitur.

Αἶνος, gloria, penult. circumflectitur.

Αἰνὸς, gravis, acuitur.

Αἰνοτόκος, gravia parens, seu gignens, penacuitur.

Αἰνότοκος, gravi fato natus, antepenacuitur.

Αἴολος, ὁ, Æolus, rex ventorum, antepenacuitur.

Αἰόλος, varius, penacuitur.

Αἰπεῖα, alta, circumflexa penult.

Αἴπεια, nomen oppidi, antepen. acuitur.

Αἴρων, τοῦ αἴροντος, ὁ, tollens, tenuatur et penacuitur.

Αἱρῶν, τοῦ αἱροῦντος, ὁ, accipiens, aspiratur et circumflectitur.

Ἀκεστὴς, medicus, acuitur.

Ἀκέστης, Acestes et sartor, penacuitur.

Ἀκήλητος, inexorabilis, antepenacuitur.

Ἀκηλιτὸς, immaculatus, acuitur.

Ἀκὶς, ἀκίδος, ἡ, cuspis, acuitur.

Ἄκις, ἄκιδος, ὁ, Acis fluvius, penacuitur.

Ἄκρις, ἄκριδος, ἡ, Acris oppidum, penacuitur.

Ἀκρὶς, ἀκρίδος, ἡ, locusta, acuitur.

Ἄληθες, verè, adverbium, antepenacuitur.

Ἀληθὲς, verum, acuitur.

Ἀμητὸς, ἀμητοῦ, ὁ, messis tempus, acuitur.

Ἄμητος, ἀμήτου, ὁ, messis fruges, antepenacuitur.

Ἀμυγδαλῆ, arbor, circumflectitur.

Ἀμυγδάλη, fructus, penacuitur.

Ἄμφις, τοῦ ἄμφιος, ὁ, Amphis, nomen proprium, penacuitur.

Ἀμφὶς, adverbium, circa, acuitur.

Ἀνὰ, præpositio, per, acuitur.

Ἄνα, Rex, penacuitur.

Ἀντικρὺ, contra, è regione, acuitur.

Ἄντικρυς, palàm, antepenultima acuta.

Ἅτε, quæ, aspiratur.

Ἄτε, tanquam, cum tenui spiritu.

Ἄπλοος, ἀπλόου, ὁ, innavigabilis, antepenultima acuitur.

Ἁπλόος, όου, ὁ, simplex, penacuitur.

Ἀπολλύω, per duplex λ, perdo.

Ἀπολύω, per unicum λ, dimitto.

Ἁπτὸς, ἁπτοῦ, per ο, tangibilis, acuitur.

Ἀπτὼς, ἀπτῶτος, per ω, non cadens, acuitur.

Ἆρα, adverb. an, utrum, penult. circumflexa.

Ἄρα, completiva particula, penacuitur.

Ἀρὰ, τῆς ἀρᾶς, ἡ, imprecatio, acuitur.

Ἀραῖος, subditus maledictioni, penult. circumflexa.

Ἀραιὸς, tenuis, rarus, acuitur.

Ἄργος, ἄργου, ὁ, canis, penacuitur.

Ἄργος, ἄργεος, τὸ, Argos, civitas Peloponnesi, penacuitur.

Ἄργος, ἄργου, ὁ, Argus, penacuitur.

Ἀργὸς, ἀργοῦ, ὁ, albus, aut velox, acuitur.

Ἀρίστων, τοῦ ἀρίστωνος, ὁ, Aristo, viri nomen, penultima acuta.

Ἀριστῶν, τοῦ ἀριστῶντος, ὁ, optima faciens, ultima circumflexa.

Ἄρνειος, agninus, antepenacuitur.

Ἀρνειὸς, agnus nuper natus, acuitur.

Ἁρπαγὴ, rapina, acuitur.

Ἁρπάγη, hamus, penacuitur.

Ἄρρητος, non dictus, arcanus, antepenacuitur.

Ἀρρητὸς, odiosus, acuitur.

Ἀρτεμὴς, ἀρτεμέος, ὁ, integer, acuitur.

Ἄρτεμις, ἀρτέμιδος, ἡ, Diana, antepenacuitur.

Ἀρτιτόκος, ἡ, nuper enixa, penacuitur.

Ἀρτίτοκος, ὁ, nuper natus, antepenacuitur.

Ἀρτίτομος, nuper incisus, antepenacuitur.

Ἀρτιτόμος, qui nuper incidit, penacuitur.

Ἅσσα, aspiratum, quæ, neutrius generis.

Ἄσσα, tenuatum, quædam.

Ἀστὴρ, stella, acuitur.

Ἄστηρ, Aster urbs, penacuitur.

Ἀσφοδελὸς, locus apud inferos, acuitur.

Ἀσφόδελος, albucum, antepenultima acuta.

Ἅττα, aspiratum, quæ.

Ἄττα, tenuatum, quædam.

Ἄττα, Homerus Iliad. ι. Φοῖνιξ ἄττα γεραιὲ· λέγει ὁ Ἀχιλλεὺς πρὸς τὸν Φοίνικα, id est, Phœnix Atta senior, inquit Achilles ad Phœnicem. vox est qua minores honorant majores.

Ἀτεχνῶς, adverbium, omnino, circumflectitur.

Ἀτέχνως, adverbium, sine arte, penacuitur.

Ἄτροπος, ἀτρόπου, ὁ, ἡ, immutabilis, antepenacuitur.

Ἄτροπος, ἀτρόπου, ἡ, Atropus, Parca, antepenacuitur.

Αὔγη, αὔγης, ἡ, Auge mulier, penacuitur.

Αὐγὴ, αὐγῆς, ἡ, splendor, aurora, acuitur.

Αὕτη, ταύτης, ἡ, hæc, penacuitur.

Αὐτὴ, αὐτῆς, ἡ, ipsa, acuitur.

Ἀφετὴ, ἀφετῆς, ἡ, dimissio, acuitur.

Ἀφέτη, ἀφέτης, ἡ, Aphete insula, penacuitur.

Ἄφρος, ἄφρου, Afer, penacuitur.

Ἀφρὸς, ἀφροῦ, ὁ, spuma, acuitur.

Ἄχυρον, ύρου, τὸ, palea, antepenacuitur.

Ἀχυρὼν, ἀχυρῶνος, ὁ, stabulum palearum, acuitur.

Ἄορ, ἄορος, τὸ, ensis, penacuitur.

Ἄορ, ἄορος, ἡ, mulier, penacuitur.

B.

Βαιὸν, adverbium, paullùm, acuitur.

Βαῖον, βαΐου, τὸ, ramus, penult. circumflectitur.

Βαιὸς, βαιοῦ, ὁ, brevis, acuitur.

Βαῖος, βαίου, ὁ, Bajus Ulyssis socius, penult. circumflectitur.

Βασίλεια, βασιλείας, ἡ, regina, antepenacuitur.

Βασιλεία, βασιλείας, ἡ, regnum, penacuitur.

Βάτος, βάτου, ὁ, cadus, penacuitur.

Βάτος, ἡ, rubus, penacuitur.

Βατὸς, unico τ, pervius, acuitur.

Βάττος, gemino τ, Battus, penacuitur.

Βῆλος, βήλου, ὁ, Belus, penult. circumflectitur.

Βηλὸς, βηλοῦ, ὁ, limen, acuitur.

Βῆσα, unico σ, Besa urbs, penacuitur.

Βῆσσα, gemino σ, convallis, penult. circumflectitur.

Βίος, βίου, ὁ, vita, victus, penult. acuta.

Βιὸς, βιοῦ, arcus, acuitur.

Βίοτος, βιότου, ὁ, vita, antepenult. acuitur.

Βιοτὸς, βιοτοῦ, ὁ, vivendus, acuitur.

Βλῆχρον, ου, τὸ, herbæ species, penult. circumflectitur.

Βληχρὸν, βληχροῦ, τὸ, infirmum, acuitur.

Βοὰ, βοᾶς, ἡ, custodia, apud Alexandrinos, acuitur.

Βοῶν, βοῶντος, ὁ, clamans, circumflectitur.

Βροτὸς, βροτοῦ, ὁ, mortalis, acuitur.

Βρότος, βρότου, ὁ, sanies, penacuitur.

Βρωτὸς, per ω, comestibilis, acuitur.

Βροῦχος, ου, ὁ, bruchus vermis, penult. circumflectitur.

Βρουχὸς, βρουχοῦ, ὁ, præco, acuitur.

Βρύων, βρύοντος, ὁ, scaturiens, penacuitur.

Βρυῶν, βρυῶνος, ὁ, Cyrenes littus, circumflectitur.

Γ.

Γαλάτεια, per ει, Galatea Nereis, antepenacuitur.

Γαλατία, per ι, Gallia regio, penacuitur.

Γαλήνη, γαλήνης, ἡ, tranquillitas maris, penacuitur.
Γαληνή, γαληνῆς, ἡ, tranquilla, acuitur.
Γαυλὸς, γαυλοῦ, ὁ, situla, vas pastorale, acuitur.
Γαῦλος, ου, ὁ, navigium onerarium, penult. circumflectitur.
Γέλοιος, ridiculus, antepenacuitur.
Γελοῖος, qui risum movet, penult. circumflectitur.
Γέλων, γέλωνος, ὁ, Gelon, viri nomen, penacuitur.
Γελῶν, γελῶντος, ὁ, ridens, circumflectitur.
Γενετή, γενετῆς, ἡ, nativitas, acuitur.
Γενέτη, γενέτης, ἡ, stirps, penacuitur.
Γεραιὸς, γεραιοῦ, ὁ, senex, acuitur.
Γεραῖος, γεραίου, ὁ, Geræus, gentile, penult. circumflectitur.
Γῆρας, senectus.
Γήρασις, ad senectutem profectio, antepenacuitur.
Γλαύκη, γλαύκης, ἡ, cæsia, penacuitur.
Γλαυκή, γλαυκῆς, ἡ, Glauce mulier, acuitur.
Γλαῦκος, γλαύκου, ὁ, glaucus, cæsius, penult. circumflectitur.
Γλαυκὸς, γλαυκοῦ, ὁ, Glaucus, viri et piscis nomen, acuitur.
Γῦρος, γύρου, ὁ, ambitus, gyrus, penult. circumflectitur.
Γυρὸς, γυροῦ, ὁ, rotundus, acuitur.

Δ.

Δάφνη, δάφνης, ἡ, laurus, penacuitur.
Δαφνή, ῆς, ἡ, Daphne puella, acuitur.
Δαΐα, ας, καὶ δαιή, δαιῆς, ἡ, mala, acuitur.
Δαιὸς, δαιοῦ, ὁ, gravis, acuitur.
Δειρὴ, δειρῆς, ἡ, collum anterius, acuitur.
Δείρη, δείρης, ἡ, civitas Æthiopiæ, penacuitur.
Δεκαετὴς, decennis, de tempore, acuitur.
Δεκαέτης, decennis, de reliquis, penacuitur.
Δελφὶς, καὶ δελφὶν, delphin piscis, acuitur.
Δελφὺς, per υ, vulva, venter, acuitur.
Δεξαμενὴ, δεξαμενῆς, ἡ, Cisterna, acuitur.
Δεξαμένη, ης, ἡ, quæ accipit, penacuitur.
Δεσπότης, per η, herus, dominus, penacuitur.
Δέσποτις, per ι, domina, antepenacuitur.
Δῆλος, δήλου, ὁ, manifestus, penult. circumflectitur.
Δῆλος, ου, ἡ, Delus insula, penult. circumflectitur.
Δῆμος, τοῦ δήμου, ὁ, populus, tribus, penult. circumflectitur.
Δημὸς, τοῦ δημοῦ, ὁ, pinguedo, acuitur.
Δημοσίᾳ, adverbialiter, publicè, penacuitur.
Δημόσια, τῶν δημοσίων, τὰ, res publicæ, antepenacuitur.
Δῃῶν, per η, populans, circumflectitur.
Δίων, ωνος, ὁ, Dion vir, penacuitur.
Δία, accusativus, Jovem, penacuitur.
Διὰ, præpositio, per, propter, acuitur.
Δίνη, δίνης, ἡ, vortex aquarum, penacuitur.
Δῖνος, δίνου, ὁ, aëris turbo, penult. circumflectitur.
Δίνων, δίνωνος, ὁ, Dino vir, penacuitur.
Δινῶν, δινοῦντος, ὁ, volvens, circumflectitur.
Διογενὴς, έος, ὁ, nobilis, acuitur.
Διογένης, εος, ὁ, Diogenes vir, penacuitur.
Δῖος, τοῦ δίου, ὁ, divinus, penult. circumflectitur.
Διὸς, genitivus, Jovis, acuitur.
Δισσὸς, τοῦ δισσοῦ, ὁ, per σ duplex, geminus, ult. acuta.
Διχοτόμος, in duo dividens.
Διχότομος, in duo divisus.
Δόκος, τῆς δόκου, ἡ, apparentia, opinio, penacuitur.
Δοκὸς, τῆς δοκοῦ, ἡ, trabs, acuitur.
Δόλιος, δολίου, ὁ, dolosus, antepenacuitur.
Δολίος, δολίου, ὁ, Dolius vir, penacuitur.
Δολίχη, τῆς δολίχης, ἡ, Doliche insula, penacuitur.
Δολιχὴ, τῆς δολιχῆς, ἡ, longa, acuitur.
Δόλων, τοῦ δόλωνος, ὁ, Dolon vir, penacuitur.
Δολῶν, τοῦ δολοῦντος, ὁ, decipiens, circumflectitur.
Δρύμος, τοῦ δρύμου, ὁ, Drymus vir, penacuitur.
Δρυμὸς, οῦ, ὁ, sylva, condensum, acuitur.
Δύω, dualiter, duo, penacuitur.
Δύω, verbaliter, ingredior, penacuitur.

E.

Εἰδυία, τῆς εἰδυίας, ἡ, Idyia mater Medeæ, penult. acuta.
Εἰδυῖα, τῆς εἰδυίας, ἡ, quæ scit, penult. circumflectitur.
Εἴκων, τοῦ εἴκοντος, ὁ, obediens, penacuitur.
Εἰκὼν, τῆς εἰκόνος, imago, similitudo, acuitur.
Εἶπε, indicativi modi, dixit, penult. circumflectitur.
Εἰπὲ, imperativi modi, dic, acuitur.
Εἰς, præpositio, in, accusativo junctum.
Εἷς, numerale, unus, circumflectitur.
Ἕκτος, τοῦ ἕκτου, ὁ, sextus, penacuitur.
Ἐκτὸς, adverbium, extra, sine, acuitur.
Ἐκπλέω, verbum, enavigo, penacuitur.
Ἔκπλεω, adverbium, plenè, antepenacuitur.
Ἐλαιὼν, τοῦ ἐλαιῶνος, ὁ, olivetum, acuitur.
Ἐλεῶν, τοῦ ἐλεοῦντος, miserans, circumflectitur.
Ἐλάττων, τοῦ ἐλάττονος, ὁ, minor, pen. acuta.
Ἐλαττῶν, τοῦ ἐλαττοῦντος, ὁ, minuens, circumflectitur.
Ἐλάων, τοῦ ἐλάοντος, ὁ, insequens, penacuitur.
Ἐλαιὼν, τοῦ ἐλαιῶνος, ὁ, olivetum, acuitur.
Ἔλεος, τοῦ ἐλέου, τὸ, misericordia, antepenacuitur.
Ἐλεὸς, τοῦ ἐλεοῦ, ὁ, Eleus fluvius et mensa, acuitur.
Ἔλευσις, τῆς ἐλεύσεως, ἡ, adventus, antepenacuitur.
Ἐλευσὶς, τῆς ἐλευσῖνος, ἡ, Eleusis civitas, acuitur.
Ἔλπις, τοῦ ἔλπιδος, ὁ, Elpis, vir, penacuitur.
Ἐλπὶς, τῆς ἐλπίδος, ἡ, spes, acuitur.
Ἕμμεναι, ab ἵημι, mittere, aspiratur.
Ἔμμεναι, ab εἰμὶ, esse, tenuatur.
Ἐνὰς, τῆς ἐνάδος, ἡ, novenarius numerus, tenuatur.
Ἑνὰς, τῆς ἑνάδος, ἡ, unitas, aspiratur.
Ἐν, præpositio, in, dativo juncta, tenuatur.
Ἓν, numerus, unum, acuitur et aspiratur.
Ἔνι, pro ἔνεστι, est, penacuitur.
Ἐνὶ, pro ἐν, in, acuitur.
Ἑνόρχης, τοῦ ἑνόρχου, ὁ, unicum habens testiculum, aspiratur.
Ἐνόρχης, τοῦ ἐνόρχου, ὁ, mas habens testiculos, tenuatur.
Ἑνὸς, unius, genitivus, acuitur.
Ἔνος, ἔνου, ὁ, annuus, vetus, penacuitur.
Ἑνόω, unio, aspiratur.
Ἐνόω, quatio, tenuatur.
Ἐντροπῇ, revera, circumflectitur.
Ἐντροπὴ, ῆς, ἡ, confusio, reverentia, acuitur.
Ἕξ, sex, nomen, cum aspiratione, acuitur.
Ἐξ, præpositio, tenuatur.
Ἐξαίρετος, τοῦ ἐξαιρέτου, ὁ, ejiciendus, antepenacuitur.
Ἐξαιρετὸς, τοῦ ἐξαιρετοῦ, ὁ, præcipuus, acuitur.
Ἐξαίρει, auget, penacuitur.
Ἐξαιρεῖ, liberat, circumflectitur.
Ἐξανέψιοι, οἱ, consobrinorum filii, antepenult. acuta.
Ἐξανεψιοί, οἱ, consobrini, acuitur.
Ἔξω, adverbium, extra, tenuatur.
Ἕξω, futurum, habebo, aspiratur.
Ἔοικα, cum dativo, similis sum, antepenacuitur.
Ἔοικα, sine casu, videor, itidem antepenacuitur.
Ἐοικὸς, ἐοικότος, τὸ, simile.
Ἐοικὼς, ἐοικότος, similis.
Ἔπαινος, ἐπαίνου, laus, antepenacuitur.
Ἐπαινὸς, ἐπαινοῦ, ὁ, gravis, acuitur.
Ἐπαρχία, τῆς ἐπαρχίας, ἡ, provincia, penacuitur.
Ἐπάρχια, ας, ἡ, Eparchia mulier, antepenacuitur.
Ἐργάτης, ἐργάτου, ὁ, operator, penacuitur.
Ἐργάτις, ἐργάτιδος, ἡ, operatrix, penacuitur.
Ἐρινεὸς, τοῦ ἐρινεοῦ, ὁ, ficus genus, acuitur.
Ἐρίνεος, τοῦ ἐρινέου, ὁ, fructus ficus sylvestris, antepenult. acuitur.
Ἕρκειος, per ει diphthongum, Jovis epitheton, antepen. acuta.
Ἕρκιος, per ι, septum, antepenacuitur.
Ἑρμαῖος, ἑρμαίου, ὁ, Mercurialis, penult. circumflectitur.
Ἕρμαιος, ου, ὁ, λόφος, tumulus, antepenacuitur.
Ἑρμηνεία, ἑρμηνείας, ἡ, interpretatio, penacuitur.
Ἑρμινία, ἑρμινίας, ἡ, fulcrum lecti, penacuitur.
Ἔρω, unico ρ, dico, penacuitur.
Ἔῤῥω, duplici ρ, pereo, penacuitur.
Ἑταῖρος, ου, ὁ, amicus, socius, penult. circumflectitur.
Ἕτερος, τοῦ ἑτέρου, ὁ, alter, antepenacuitur.
Ἔτος, ἔτεος, τὸ, annus, penacuitur.
Ἐτὸς, ἐτοῦ, ὁ, incassum, acuitur.
Εὐάνθης, εὐάνθους, ὁ, Euanthes vir, penacuitur.
Εὐανθὴς, εὐανθέος, ὁ, ἡ, floridus, acuitur.
Εὐήθεια, εὐηθείας, ἡ, ignavia, antepenacuitur.
Εὐηθία, εὐηθίας, per ι, bonus mos, penacuitur.
Εὐθύβολος, εὐθυβόλου, ὁ, rectè jactus, antepenult. acuta.
Εὐθυβόλος, εὐθυβόλου, ὁ, rectè jaciens, penacuitur.
Εὐθὺς, ἐπιῤῥηματικῶς, id est, adverbialiter, statim, acuitur.
Εὐθὺς, ὀνοματικῶς, id est, nominaliter, rectus, acuitur.
Εὐμαρὴς, per α, facilis, acuitur.
Εὐμαρὶς, per ι, calceus, acuitur.
Εὐπειθὴς, έος, ὁ, ἡ, obediens, acuitur.
Εὐπείθης, εὐπείθεος, ὁ, ἡ, obediens principi, penult. acuta.
Εὗρος, aspiratum, latitudo
Εὖρος, tenuatum, Eurus ventus.
Εὐσεβῶν, τοῦ εὐσεβοῦντος, ὁ, pietatem exercens, ultima circumflexa.
Εὐσέβων, ωνος, ὁ, Eusebon vir, penacuitur.
Εὐσθένης, εος, Eusthenes vir, penacuitur.
Εὐσθενὴς, έος, ὁ, ἡ, fortis, acuitur.
Εὐτυχία, εὐτυχίας, ἡ, felicitas, penacuitur.
Εὐτύχια, εὐτυχίας, ἡ, Eutychia mulier, antepenacuitur.
Ἔχθρα, τῆς ἔχθρας, ἡ, inimicitia.
Ἐχθρὰ, τῆς ἐχθρᾶς, ἡ, inimica, acuitur.

Z.

Ζὰν, ζανὸς, ὁ, Jupiter, acuitur.
Ζῆν, infinitivus, vivere, circumflectitur.
Ζυγὸς, ζυγοῦ, ὁ, jugum boum, masculinum.
Ζυγὸς, ζυγοῦ, ὁ, jugum libræ, fœm.
Ζῷον, ζῴου, τὸ, animal, penult. circumflectitur.
Ζωὸν, ζωοῦ, τὸ, vivum, acuitur.

H.

Ἠδὲ, conjunctio, et, acuitur et tenuatur.
Ἥδε, aspiratum, hæc, penacuitur.
Ἠὲ, conjunctio, sive, acuitur.
Ἦε, ῥηματικῶς, id est, verbaliter, ibat, penult. circumflectitur.
Ἧ, aspiratum et circumflexum, ubi, cui, quatenus.
Ἦ, tenuatum et circumflexum, certè, ait.
Ἥλιος, ἡλίου, ὁ, sol, antepenacuitur.
Ἡλεῖος, ἠλείου, ὁ, Eleus, gentile, penult. circumflectitur.
Ἧλος, ἥλου, ὁ, clavus, penultima circumflectitur.
Ἠλὸς, ἠλοῦ, ὁ, stolidus, acuitur.
Ἥμων, ἥμονος, ὁ, jaculator, penacuitur.
Ἡμῶν, genitivus, nostrûm, circumflectitur.
Ἥραιος, ἡραίου, ὁ, Heræus vir, antepenacuitur.
Ἡραῖος, ἡραίου, ὁ, Junonius, penult. circumflectitur.
Ἡράκλεια, είας, ἡ, Heraclea mulier et urbs, antepenacuitur.
Ἡρακλεία, ἡρακλείας, ἡ, Herculea, penacuitur.
Ἡράκλειος, ἡρακλείου, ὁ, Heraclius, antepenacuitur.
Ἡρακλεῖος, ου, ὁ, Herculeus, penult. circumflectitur.
Ἡράκλεις, Hercules, item adverbium jurandi, penult. acuitur.
Ἡρακλῆς, ἡρακλέος, ὁ, Hercules, circumflectitur.
Ἥττων, ἥττονος, ὁ, minor, penacuitur.
Ἡττῶν, ἡττῶντος, ὁ, minuens, circumflectitur.
Ἧττον, adverbium, minus, penult. circumflectitur.
Ἤχω, ἤχους, ἡ, fama, penacuitur.
Ἧχι, adverbium, ubi, quo, penult. circumflectitur.

Θ.

Θαλάμαι, αἱ, lustra ferarum, penacuitur.
Θαλαμαὶ, αἱ, templum Castoris et Pollucis, acuitur.
Θάρσος, θάρσεος, τὸ, audacia, penacuitur.
Θράσος, θράσεος, τὸ, temeritas, penacuitur.
Θαλία, θαλίας, ἡ, convivium, festivitas, penult. acuta.
Θάλεια, θαλείας, ἡ, celebritas, Thalia, antepenult. acuta.
Θαμβὸς, θαμβοῦ, ὁ, attonitus, acuitur.
Θάμβος, θάμβεος, τὸ, pavor, stupor, penacuitur.
Θεὰ, θεᾶς, ἡ, Dea, acuitur.
Θέα, θέας, ἡ, spectaculum, penacuitur.
Θεοτόκος, θεοτόκου, ὁ, Deum pariens, penacuitur.
Θεότοκος, θεοτόκου, ὁ, ex Deo natus, antepenacuitur.
Θέρμη, θέρμης, ἡ, calor, caliditas, penacuitur.
Θερμὴ, θερμῆς, ἡ, calida, acuitur.
Θέρμος, θέρμου, ὁ, lupinus, penacuitur.
Θερμὸς, θερμοῦ, ὁ, calidus, penacuitur.
Θῆλυς, θήλεος, ἡ, fœmina, penult. circumflectitur.
Θηλὴ, θηλῆς, ἡ, papilla, acuitur.
Θηρῶν, θηρῶντος, ὁ, venans, circumflectitur.
Θήρων, θήρωνος, ὁ, Theron vir, penacuitur.
Θόλος, θόλου, ὁ, testudo, et locus scripturarum Athenis, penacuitur.
Θολὸς, θολοῦ, ὁ, turbidus, acuitur.
Θύμος, θύμου, ὁ, cepa agrestis, penacuitur.
Θυμὸς, θυμοῦ, ὁ, animus, furor, ira, desiderium, acuitur.
Θύρα, θύρας, ἡ, ostium, hoc est, lignum ipsum, penacuitur.
Θύραι, θυρῶν, αἱ, fores, hoc est apertura, penacuitur.
Θυρσὸς, θυρσοῦ, ὁ, Thyrsus, acuitur.
Θύρσος, θύρσου, ὁ, Thyrsus vir, penacuitur.

I.

Ἰά, τῆς ἰᾶς, ἡ, una, acuitur.
Ἴα, τῆς ἴας, ἡ, vox, penacuitur.
Ἱδρύμενος, ὁ ἑδραζόμενος, sedens, antepenult. acuitur.
Ἱδρυμένος, ἱδρυμένου, ὁ, firmatus, rectus, penult. acuitur.
Ἰδὲ, conjunctio, et, acuitur.
Ἴδε, verbum, vide, penacuitur.
Ἰδοὺ, ecce, acuitur.
Ἰδοῦ, vide, circumflectitur.
Ἱέρων, ωνος, ὁ, proprium nomen viri, penacuitur.
Ἱερῶν, ἱερῶντος, sacrificans, circumflectitur.
Ἱκέτις, τῆς ἱκέτιδος, ἡ, supplicatrix, penacuitur.
Ἱκέτης, τοῦ ἱκέτου, ὁ, supplicator, supplex, penacuitur.
Ἶνα, τῆς ἰνὸς, ἡ, occasus, penult. circumflectitur.
Ἵνα, ut, penacuitur.
Ἰνδὸς, τοῦ ἰνδοῦ, ὁ, Indus, nomen gentile, acuitur.
Ἴνδος, τοῦ ἴνδου, ὁ, fluvius Indiæ, penacuitur.
Ἴον, ἴου, τὸ, viola, penacuitur.
Ἰὸν, ἰόντος, τὸ, iens, acuitur.
Ἰπνὸς, τοῦ ἰπνοῦ, ὁ, furnus, acuitur.
Ἴπνος, τοῦ ἴπνου, ὁ, laterna, penacuitur.
Ἴρις, τῆς ἴριδος, ἡ, iris herba, penacuitur.
Ἶρις, ιδος, ἡ, Iris Dea, penult. circumflectitur.
Ἱρὸς, ἱροῦ, ὁ, sacer, acuitur.
Ἶρος, ἴρου, ὁ προσαίτης, mendicus, penult. circumflectitur.
Ἵππων, ἵππωνος, ὁ, Hippon vir, penacuitur.
Ἱππὼν, ἱππῶνος, τὸ, quod est περιληπτικὸν, id est, collectivum, acuitur.
Ἰχθὺς, τοῦ ἰχθύος, ὁ, piscis, acuitur.
Ἴχθυς, τοῦ ἴχθυος, ὁ, viri nomen, penacuitur.
Ἰωνία, τῆς ἰωνίας, ἡ, Ionia regio, penacuitur.
Ἰωνιὰ, τῆς ἰωνιᾶς, ἡ, violetum, acuitur.
Ἰῶν, ἰοῦντος, ὁ, plenus veneno, circumflectitur.
Ἴων, ἴωνος, ὁ, proprium et gentile, penacuitur.

K.

Καίνη, τῆς καίνης, ἡ, Cæna urbs, penacuitur.
Καινὴ, τῆς καινῆς, ἡ, nova, acuitur.
Κακὴ, τῆς κακῆς, ἡ, mala, acuitur.
Κάκη, τῆς κάκης, ἡ, Cace, penacuitur.
Καθαιρῶν, οῦντος, ὁ, subvertens, circumflectitur.
Καθαίρων, τοῦ καθαίροντος, ὁ, purgans, penacuitur.

- Καλλισθένης, ους, ὁ, Callisthenes, penacuitur.
  - Καλλισθενὴς, έος, ὁ, ἡ, potens, acuitur.
- Κᾶλον, κάλου, τὸ, lignum, penacuitur.
  - Καλὸν, καλοῦ, τὸ, bonum, acuitur.
- Κάλλος, κάλλεος, τὸ, pulchritudo, penacuitur.
  - Καλὸς, unico λ, honestus, bonus, acuitur.
- Κάλως, κάλω, ὁ, funis, penacuitur.
  - Καλῶς, adverbium, bene, circumflectitur.
- Καμπὴ, καμπῆς, ἡ, flexura, curvamen, acuitur.
  - Κάμπη, κάμπης, ἡ, eruca, penacuitur.
- Κανθὸς, κανθοῦ, ὁ, angulus oculi, acuitur.
  - Κάνθος, κάνθου, ὁ, Canthus vir, penacuitur.
- Κέδρος, τοῦ κέδρου, ὁ, fructus cedri, mascul.
  - Κέδρος, τῆς κέδρου, ἡ, cedrus arbor, fœmin.
- Κεῖνος, pro ἐκεῖνος, ille, penult. circumflectitur.
  - Κενὸς, κενοῦ, ὁ, pro κεινὸς, vacuus, acuitur.
- Κὴρ, τῆς κηρὸς, ἡ, Parca, mors, sors, acuitur.
  - Κῆρ, τοῦ κῆρος, τὸ, cor, anima, circumflectitur.
- Κῆρος, τοῦ κήρου, ὁ, Corus, fluvius Armeniæ, penult. circumflectitur.
  - Κηρὸς, κηροῦ, ὁ, cera, acuitur.
- Κίῤῥα, ας, ἡ, urbs, penacuitur.
  - Κιῤῥὰ, κιῤῥᾶς, ἡ, ignea, acuitur.
- Κίων, κίονος, ὁ, columna, penacuitur.
  - Κιὼν, κιόντος, ὁ, iens, acuitur.
- Κλεῖτος, τοῦ κλείτου, ὁ, Clitus, penult. circumflectitur.
  - Κλειτὸς, τοῦ κλειτοῦ, ὁ, gloriosus, acuitur.
- Κλειὼ, κλειοῦς, ἡ, Clio musa, acuitur.
  - Κλείω, verbum, laudo, claudo, penacuitur.
- Κλῆρος, κλήρου, ὁ, sors, penult. circumflectitur.
  - Κληρὸς, κληροῦ, sorte datus, electus, acuitur.
- Κλίσις, τῆς κλίσεως, ἡ, inclinatio ad dextram, penacuitur.
  - Κλίσις, ίσεως, ἡ, inclinatio totius exercitus, penacuitur.
- Κλωθὼ, κλωθοῦς, ἡ, Clotho Parca, acuitur.
  - Κλώθω, verbum, circumvolvo, penacuitur.
- Κόμπος, τοῦ κόμπου, ὁ, crepitus, penacuitur.
  - Κομπὸς, τοῦ κομποῦ, ὁ, superbus, acuitur.
- Κονὶς, τῆς κονίδος, ἡ, pulvis, acuitur.
  - Κόνις, τῆς κόνιος, ἡ, lendes aut furfures capitis, penacuitur.
- Κόρη, κόρης, ἡ, virgo, puella, unico ρ penacuitur.
  - Κόῤῥη, ης, ἡ, caput cum collo, gemino ρ, penacuitur.
- Κόρυς, τῆς κόρυθος, ἡ, galea, penacuitur.
  - Κόρις, τοῦ κόριος, ὁ, cimex, penacuitur.
- Κόρωνος, τοῦ κορώνου, ὁ, Coronus mons, antepenacuitur.
  - Κορωνὸς, κορωνοῦ, ὁ, angulus, acuitur.
- Κουρικὸς, τοῦ κουρικοῦ, ὁ, tonsorius, vas ligneum, acuitur.
  - Κούριον, τοῦ κουρίου, ὁ, emporium, antepenacuitur.
- Κούριον, τοῦ κουρίου, τὸ, civitas Cypri, antepenacuitur.
  - Κουρεῖον, τοῦ κουρείου, τὸ, tonstrina, penult. circumflectitur.
- Κρὴς, τοῦ κρητὸς, ὁ, Cres, Cretensis, acuitur.
  - Κρῆς, ἀντὶ τοῦ κρέας, per συναίρεσιν, caro, circumflectitur.
- Κρίνω, in præs. judico, penacuitur.
  - Κρινῶ, in fut. judicabo, circumflectitur.
- Κρίνων, τοῦ κρίνοντος, ὁ, judicans, penacuitur.
  - Κρινὼν, τοῦ κρινῶνος, ὁ, lilietum, acuitur.
- Κριὸς, τοῦ κριοῦ, ὁ, aries, acuitur.
  - Κρῖος, τοῦ κρίου, ὁ, Crius vir, penult. circumflectitur.
- Κρότων, κρότωνος, ὁ, ἡ, musca canina, vel civitas, penacuitur.
  - Κροτῶν, τοῦ κροτοῦντος, ὁ, plaudens, circumflectitur.
- Κύδος, τοῦ κύδου, convitium, penacuitur.
  - Κῦδος, τοῦ κύδεος, gloria, penultima circumflectitur.
- Κυκάω, misceo, turbo, penacuitur.
  - Κυκεῶ, pro κυκεῶνα, potionem ex multis herbis, circumflectitur.
- Κυνώπης, τοῦ κυνώπου, ὁ, inverecundus, penult. acuitur.
  - Κυνῶπις, τῆς κυνώπιδος, inverecunda, penult. circumflectitur.
- Κυπάρισσος, τοῦ κυπαρίσσου, ὁ, Cyparissus puer, antep. acuitur.
  - Κυπάρισσος, τῆς κυπαρίσσου, ἡ, Cypressus arbor, antepen. acuitur.
- Κῦρος, τοῦ κύρου, ὁ, Cyrus vir, penult. circumflectitur.
  - Κῦρος, τοῦ κύρεος, τὸ, autoritas, dominium, penult. circumflectitur.
- Κύριος, τοῦ κυρίου, ὁ, dominus, antepenacuitur.
  - Κυριὸς, τοῦ κυριοῦ, ὁ, nomen loci, acuitur.
- Κυρτὸς, τοῦ κυρτοῦ, ὁ, gibbosus, acuitur.
  - Κύρτος, τοῦ κύρτου, ὁ, vas piscatorium, penacuitur.
- Κυφὸς, τοῦ κυφοῦ, ὁ, gibbosus, acuitur.
  - Κῦφος, τοῦ κύφου, ὁ, urbs Thessaliæ, penult. circumflectitur.
- Κύων, κυνὸς, ὁ, ἡ, canis, penacuitur.
  - Κυῶν, κυοῦντος, ἡ, prægnans, circumflectitur.

Λ.

- Λαβὲ, Atticè, accipe, acuitur.
  - Λάβε, communiter, accipe, penacuitur.
- Λαβὴ, λαβῆς, ἡ, capulus, ansa, acuitur.
  - Λάβη, λάβης, ἡ, exenatio, penacuitur.
- Λαβρὸς, λαβροῦ, ὁ, abundans, acuitur.
  - Λάβρος, λάβρου, ὁ, mediocris, vehemens, penult. acuitur.
- Λᾶγος, λάγου, ὁ, Ptolemæi pater, penult. circumflectitur.
  - Λαγὸς, λαγοῦ, ὁ, lepus, acuitur.
- Λάκων, λάκωνος, ὁ, Lacon, gentile, penacuitur.
  - Λαχὼν, λαχόντος, ὁ, sortitus, acuitur.
- Λάθων, λάθωνος, ὁ, Lathon fluvius, penacuitur.
  - Λαθὼν, λαθόντος, qui latuit, acuitur.
- Λάμπρα, ας, ἡ, Lampra urbs, penacuitur.
  - Λαμπρὰ, λαμπρᾶς, ἡ, splendida, acuitur.
- Λάας, λάου, ὁ, lapis, penacuitur.
  - Λαὸς, λαοῦ, ὁ, plebs, populus, acuitur.
- Λαρὸς, λαροῦ, ὁ, dulcis, acuitur.
  - Λάρος, λάρου, ὁ, larus avis, penacuitur.
- Λάχος, per ε, ὁ, sors, penacuitur.
  - Λάχος, per α, quasi, penacuitur.
- Λαχανοπώλης, λαχανοπώλου, ὁ, venditor leguminum, penacuitur.
  - Λαχανόπωλις, λαχανοπώλιδος, ἡ, venditrix leguminum, antepenacuitur.
- Λέπας, τοῦ λέπατος, τὸ, promontorium, penacuitur.
  - Λεπὰς, τῆς λεπάδος, ἡ, genus ostrei, acuitur.
- Λέπτη, λέπτης, ἡ, Lepte urbs, penacuitur.
  - Λεπτὴ, λεπτῆς, ἡ, tenuis, acuitur.
- Λευκὴ, λευκῆς, ἡ, alba, acuitur.
  - Λεύκη, λεύκης, ἡ, arbor quæ populus dicitur, pen. acuta.
- Λεύκων, λεύκωνος, ὁ, Leucon vir, penacuitur.
  - Λευκῶν, λευκοῦντος, ὁ, albificans, circumflectitur.
- Λῆμμα, τοῦ λήμματος, quæstus, seu captio.
  - Λῆμα, τοῦ λήματος, spatium, seu fortuna.
- Λήναιος, ληναίου, ὁ, Lenæus vir, antepenacuitur.
  - Ληναῖος, αίου, Lenæus Bacchus, penult. circumflectitur.
- Λειτουργεῖν, per ει, populo ministrare.
  - Λιτουργεῖν, per ι, maledicere.
- Λίγυς, λίγυος, ὁ, Ligur, penacuitur.
  - Λιγὺς, λιγύος, ὁ, stridulus, canorus, acuitur.
- Λιθότομος, τόμου, ὁ, incisus è petra, antepenacuitur.
  - Λιθοτόμος, λιθοτόμου, ὁ, lapicida, penacuitur.
- Λιπάρα, ας, ἡ, Lipara insula, penacuitur.
  - Λιπαρὰ, λιπαρᾶς, ἡ, pinguis, acuitur.
- Λὶς, λιὸς, ὁ, leo, acuitur.
  - Λὶς, λιτὸς, ὁ, pannus lineus, acuitur.
- Λόγιον, ίου, τὸ, oraculum, antepenacuitur.
  - Λογεῖον, λογείου, τὸ, pulpitum, penult. circumflectitur.
- Λυσίας, ου, ὁ, Lysias vir, penacuitur.
  - Λυσιὰς, λυσιάδος, ἡ, Lysias mulier, acuitur.
- Λύσις, λύσεως, ἡ, solutio, penacuitur.
  - Λυσὶς, λυσίος, ὁ, Lysis vir, acuitur.
- Λῶτος, λώτου, ὁ, Lotus vir, penult. circumflectitur.
  - Λωτὸς, λωτοῦ, ὁ, lotus herba et arbor, acuitur.

M.

- Μάκρον, μάκρου, promontorium Siciliæ, penacuitur.
  - Μακρὸν, μακροῦ, τὸ, longum, acuitur.
- Μείων, μείονος, ὁ, minor, penultima acuta.
  - Μειῶν, μειοῦντος, τὸ, minuens, circumflectitur.
- Μελιτίνη, τῆς μελιτίνης, ἡ, Melitina mulier, penacuitur.
  - Μελιτινὴ, μελιτινῆς, gentile nomen, acuitur.
- Μένω, præs. temp. maneo, penacuitur.
  - Μενῶ, fut. temp. manebo, circumflectitur.
- Μειλικὸς, τοῦ μειλικοῦ, ὁ, ἡ, placabilis, demulcens, acuitur.
  - Μείλικος, τοῦ μειλίκου, ὁ, ἡ, facile cedens, penacuitur.
- Μηδίκη, τῆς μηδίκης, ἡ, medica herba, penacuitur.
  - Μηδικὴ, τῆς μηδικῆς, ἡ, Medica regio, acuitur.
- Μῆδος, τοῦ μήδου, ὁ, medus, penult. circumflectitur.
  - Μῆδος, τοῦ μήδεος, τὸ, cura, consilium, penult. circumflectitur.
- Μισήτη, ἡ, libidinosa, penacuitur.
  - Μισητὴ, ἡ, odibilis, acuitur.
- Μόνη, μόνης, ἡ, sola, penacuitur.
  - Μονὴ, μονῆς, ἡ, mansio, acuitur.
- Μοχθηρὸς, οῦ, ὁ, laboriosus, acuitur.
  - Μοχθῆρος, ου, ὁ, difficilis, penultima circumflexa.
- Μύλλος, μύλλου, ὁ, Myllus vir, penacuitur.
  - Μυλλὸς, μυλλοῦ, ὁ, strabo, acuitur.
- Μυρία, τῶν μυρίων, τὰ, infinita, penacuitur.
  - Μύρια, τῶν μυρίων, τὰ, decem millia, antepenacuitur.
- Μύριοι, decies mille, antepenacuitur.
  - Μυρίοι, innumeri, penacuitur.
- Μύρων, τοῦ μύρωνος, ὁ, Myron vir, penacuitur.
  - Μυρῶν, τοῦ μυροῦντος, ὁ, redolens, circumflectitur.
- Μύω, τὸ καμμύω, claudo oculos, penacuitur.
  - Μυῶ, τὸ διδάσκω, doceo, propriè sacra, circumflectitur.

N.

- Νάρκισσος, τοῦ ίσσου, ὁ, Narcissus puer, antepenacuitur.
  - Ναρκίσσος, τῆς ίσσου, ἡ, Narcissus herba, penacuitur.
- Νεὸς, νεοῦ, ἡ, novale, campus, acuitur.
  - Νέος, τοῦ νέου, ὁ, novus, juvenis, penacuitur.
- Νίκων, τοῦ νίκωνος, ὁ, Nicon, penacuitur.
  - Νικῶν, τοῦ νικῶντος, ὁ, vincens, circumflectitur.
- Νόμιμον, τοῦ νομίμου, τὸ, legitimum, antepenacuitur.
  - Νομαῖον, τοῦ νομαίου, τὸ, pascuale, penult. circumflectitur.
- Νόμος, τοῦ νόμου, ὁ, lex, penacuitur.
  - Νομὸς, οῦ, ὁ, pascuum, regio, plaga, acuitur.
- Νύμφιος, τοῦ νυμφίου, ὁ, sponsalis, antepenacuitur.
  - Νυμφίος, τοῦ νυμφίου, ὁ, sponsus, penacuitur.
- Νῦν, de præsenti, præterito et futuro.
  - Νυνὶ, de præsenti tantùm.

Ξ.

- Ξάνθος, τοῦ ξάνθου, ὁ, Xanthus fluvius, et viri nomen, penacuitur.
  - Ξανθὸς, τοῦ ξανθοῦ, ὁ, flavus, acuitur.
- Ξάνθη, τῆς ξάνθης, ἡ, Xanthe mulier, penacuitur.
  - Ξανθὴ, τῆς ξανθῆς, ἡ, flava, acuitur.
- Ξένων, ξένωνος, ὁ, Xenon vir, penacuitur.
  - Ξενὼν, τοῦ ξενῶνος, ὁ, hospitium, acuitur.

O.

- Οἰκεῖοι, οἱ, per affinitatem domestici.
  - Οἰκέται, οἱ, domestici quivis.
- Οἶμος, ὁ, via, masculinum.
  - Οἴμη, ἡ, cantilena, fœmininum.
- Ὄκνος, ὄκνου, ὁ, pigritia, penacuitur.
  - Ὀκνὸς, ὀκνοῦ, ὁ, piger, acuitur.
- Ὅλος, τοῦ ὅλου, totus, penacuitur.
  - Ὁλὸς, τοῦ ὁλοῦ, atramentum sepiæ, acuitur.
- Ὅμως, tamen, penacuitur.
  - Ὁμῶς, simul, similiter, circumflectitur.
- Ὄν, ens, acuitur, et tenuatur.
  - Ὅν, quem, aspiratur.
- Ὄναρ, adverbialiter, insomnis, penacuitur.
  - Ὄναρ, ὄναρος, τὸ, somnium, penacuitur.
- Ὀξὺς, per υ, acutus, velox, acuitur.
  - Ὀξὶς, per ι, vas acetarium, acuitur.
- Ὅπη, adverbium, ubi, quo, aspiratur, et penacuitur.
  - Ὀπὴ, ῆς, ἡ, foramen, sine aspiratione, acuitur.
- Ὅπως, per ω, quomodo, ut, penacuitur.
  - Ὀπὸς, ὀποῦ, ὁ, succus, acuitur.
- Ὄρθος, τοῦ ὄρθου, ὁ, Orthus, vir, penacuitur.
  - Ὀρθὸς, τοῦ ὀρθοῦ, ὁ, rectus, acuitur.
- Ὅρμος, ὅρμου, ὁ, portus artificialis, penacuitur.
  - Ὁρμὸς, ὁρμοῦ, ὁ, monile, acuitur.
- Ὄρος, ὄρεος, τὸ, mons, tenuatur et penacuitur.
  - Ὅρος, ὅρου, ὁ, terminus, aspiratur et penacuitur.
  - Ὀρὸς, τοῦ ὀροῦ, ὁ, serum, tenuatur et acuitur.
- Ὄσσα, Ossa, mons Thessaliæ.
  - Ὄσσα, vox, fama.
- Οὗ, aspiratum, cujus et ubi, circumflectitur.
  - Οὔ, tenuatum, non, acuitur.
- Οὐδὲν, ne unum quidem, imperfectum.
  - Οὐδὲν, nihil, perfectum est.
- Οὐκοῦν, igitur, circumflectitur.
  - Οὔκουν, non, nequaquam, penacuitur.
- Οὐρὰ, οὐρᾶς, ἡ, cauda, acuitur.
  - Οὖρα, οὔρας, ἡ, impetus, penult. circumflectitur.
- Οὐρὸς, οὐροῦ, ὁ, navale, acuitur.
  - Οὖρος, εος, τὸ, mons, penult. circumflectitur.
  - Οὖρος, εος, τὸ, terminus, penult. circumflectitur.
  - Οὖρος, οὔρου, ὁ, ventus secundus, penult. circumflectitur.
  - Οὖρον, τὸ, urina, penult. circumflectitur.
- Οὗτος, demonstrativum et relativum.
  - Οὑτοσὶ, demonstrativum solùm.
- Οὗτος, per ο, hic, penult. circumflectitur.
  - Οὕτως, per ω, sic, penacuitur.

Π.

  - Παίδευσις, disciplina.
- Παιδεία, eruditio.
  - Παιδιὰ, τῆς παιδιᾶς, ἡ, ludus, acuitur.
- Παιδία, τῶν παιδίων, τὰ, pueri, per αι.
  - Πεδία, τῶν πεδίων, τὰ, campi, per ε.
- Παιὰν, τοῦ παιᾶνος, ὁ, Apollo, acuitur.
  - Παίων, τοῦ παίωνος, ὁ, Pæon, metri genus, penult. acuta.
- Παλλὰς, τῆς παλλάδος, ἡ, Minerva, acuitur.
  - Πάλλας, τοῦ πάλλαντος, ὁ, Pallas, gigas, penult. acuta.
- Πᾶν, τοῦ παντὸς, τὸ, omne, circumflectitur.
  - Πὰν, τοῦ πανὸς, ὁ, Pan, deus pastorum, acuitur.
- Πανταχῆ, per η, ubique.
  - Πανταχοῦ, per ου, quocunque.
- Πάρα, pro πάρεστι, adest, et adsunt, penult. acuta.
  - Παρὰ, apud, ab, præter, acuitur.
- Παρακοίτης, παρακοίτου, ὁ, maritus, penacuitur.
  - Παράκοιτις, κοίτιος, ἡ, uxor, antepenacuitur.
- Παράῤῥητος, duplici ρ, dictus, antepenacuitur.
  - Παραρητὸς, unico ρ, supplicabilis, acuitur.
- Παρειὰ, τῆς ειᾶς, ἡ, maxilla, acuitur.
  - Παρείας, τοῦ παρείου, ὁ, pareas, serpens, acuitur.
- Πάρειμι, adsum, antepenacuitur.
  - Παρεῖμι, accedo, penult. circumflectitur.
- Παρθενίκη, τῆς παρθενίκης, ἡ, Parthenice, mulier, penult. acuta.
  - Παρθενικὴ, ῆς, ἡ, virgo, acuitur.
- Πάσασθαι, α producto, possidere.
  - Πάσασθαι, α correpto, gustare.
- Πατρόκτονος, τόνου, ὁ, occisus à patre, antepenacuitur.
  - Πατροκτόνος, τόνου, ὁ, parricida, penacuitur.
- Πατρῷος, τοῦ πατρῴου, ὁ, paternus, penult. circumflectitur.
  - Πατρωὸς, τοῦ ωοῦ, vitricus, acuitur.

Πειθώ, τῆς πειθοῦς, ἡ, persuasio, acuitur.
Πείθω, Fut. πείσω, Perf. πέπεικα, suadeo, penacuitur.
Πελίας, τοῦ Πελίου, ὁ, Pelias vir, penacuitur.
Πελειάς, άδος, ἡ, columbæ genus, acuitur.
Πέρα, ultra, penacuitur.
Περί, de et circum, acuitur.
Πείρων, τοῦ πείροντος, ὁ, transiens, penacuitur.
Πειρῶν, πειρῶντος, ὁ, experiens, circumflectitur.
Πευκίας, ου, ὁ, qui ex picea arbore fit, penult. acuta.
Πευκεῖος, τοῦ Πευκείου, ὁ, Peuceus, gentile, penult. circumflectitur.
Πίνων, τοῦ πίνοντος, ὁ, bibens, penacuitur.
Πεινῶν, τοῦ πεινῶντος, ὁ, esuriens, circumflectitur.
Πλεῖον, τοῦ πλείονος, τὸ, comparativum, penacuitur.
Πλειών, τοῦ πλειῶνος, ὁ, annus, acuitur.
Πλούτων, πλούτωνος, ὁ, Pluton, deus, penacuitur.
Πλουτῶν, πλουτοῦντος, ὁ, ditescens, ult. circumflectitur.
Ποία, τῆς ποίας, ἡ, qualis, interrogativè, penacuitur.
Ποιά, τῆς ποιᾶς, ἡ, quædam, indefinitè, acuitur.
Ποῖος, τοῦ ποίου, ὁ, qualis, interrogativè, penult. circumflectitur.
Ποιός, τοῦ ποιοῦ, ὁ, quidam, indefinitè, acuitur.
Πολέμων, τοῦ πολέμωνος, ὁ, Polemon vir, penacuitur.
Πολεμῶν, τοῦ πολεμοῦντος, ὁ, bellans, circumflectitur.
Πόνηρος, τοῦ πονήρου, agricola, antepenacuitur.
Πονηρός, τοῦ πονηροῦ, ὁ, pravus, acuitur.
Πότε, quando, penacuitur.
Ποτέ, aliquando, acuitur.
Πότος, πότου, ὁ, potus, convivium, penacuitur.
Ποτός, οῦ, ὁ, potulentus, potabilis, acuitur.
Πρασία, σίας, ἡ, urbs Peloponnesi, penacuitur.
Πρασιά, τῆς πρασιᾶς, ἡ, areola, sulcus, acuitur.
Πρίν, adverbium, prius, antea, acuitur.
Πρίν, πρινός, ὁ, arbustum, acuitur.
Πρυτάνεια, τὰ, pretium statutum magistratus Atheniensium.
Πρυτανεία, ἡ, tempus magistratus Atheniensium.
Πρυτάνις, per ι, præfectus, administrator, penultima acuta.
Πρύτανις, πρυτάνεως, ἡ, providentia, penacuitur.
Πρωτόγονος, τοῦ πρωτογόνου, primogenitus, antepenacuitur.
Πρωτογόνος, τοῦ πρωτογόνου, ἡ, primò enixa, penultima acuta.
Πρῶτος, πρώτου, ὁ, primus, penult. circumflectitur.
Πρωτός, πρωτοῦ, fatalis, acuitur.
Πρωΐ, manè, penacuitur.
Πρωΐα, ας, ἡ, matutina hora, itidem penacuitur.
Πρωτότοκος, πρωτοτόκου, ὁ, ἡ, primogenitus, antepenultima acuitur.
Πρωτοτόκος, πρωτοτόκου, ἡ, primò enixa, penultima acuitur.
Πτύχη, πτύχης, ἡ, plicatio, penacuitur.
Πτυχή, πτυχῆς, ἡ, concavitas vallis, acuitur.
Πυγμή, πυγμῆς, ἡ, cestus, acuitur.
Πυκνᾶ, crebrò, ultima circumflectitur.
Πυθών, ὁ, loci nomen, acuitur.
Πύθων, ὁ, Python serpens, penacuitur.
Πύλαιος, ου, ὁ, Pylæus, antepenacuitur.
Πυλαῖος, ου, ὁ, Mercurii epitheton, penult. circumflectitur.
Πύλη, πύλης, ἡ, porta, penacuitur.
Πυλίς, πυλίδος, ἡ, portula, acuitur.
Πυῤῥός, πυῤῥοῦ, ὁ, fulvus, acuitur.
Πύῤῥος, πύῤῥου, ὁ, Pyrrhus, penacuitur.

Ρ.

Ῥάκκος, duplici κ, naris cadi.
Ῥάκος, unico κ, vestis attrita.
Ῥίπη, τῆς ῥίπης, ἡ, Rhipe urbs, penacuitur.
Ῥιπή, τῆς ῥιπῆς, ἡ, flatus venti, acuitur.
Ῥινή, ῥινῆς, ἡ, lima, acuitur.
Ῥίνη, ῥίνης, ἡ, Rhina piscis, penacuitur.
Ῥήγιον, ῥηγίου, τὸ, onerosum, antepenacuitur.
Ῥηγεῖον, ῥηγείου, τὸ, pannus ad cooperiendum, penult. circumflectitur.
Ῥεία, ῥείας, ἡ, Rhea, pro ῥέα.
Ῥεῖα, facilè, adverbium.
Ῥόα, cum ι, malus punica.
Ῥοά, τῆς ῥοᾶς, malum punicum.
Ῥόδιος, τοῦ ῥοδίου, ὁ, Rhodiensis, antepenacuitur.
Ῥοδιός, τοῦ ῥοδιοῦ, ὁ, Rhodius fluvius, acuitur.
Ῥοδών, ῥοδῶνος, ὁ, rosetum, acuitur.
Ῥόδων, ῥόδωνος, ὁ, proprium viri, penacuitur.
Ῥύμβος, ου, ὁ, Rhymbus fluvius, penacuitur.
Ῥυμβός, ῥυμβοῦ, ὁ, impetus, turbo, acuitur.

Σ.

Σάκκος, duplici κ, saccus, cilicium, penacuitur.
Σάκος, unico κ, scutum, penacuitur.
Σάρων, σάρωνος, ὁ, Deus marinus, penacuitur.
Σαρῶν, σαρῶντος, ὁ, verrens, circumflectitur.
Σαμιακή, σαμιακῆς, ἡ, gentile nomen, acuitur.
Σαμία, ας, ἡ, proprium mulieris, penacuitur.
Σείων, σείοντος, ὁ, proprium viri, penacuitur.
Σειῶν, σειῶντος, ὁ, ludens, circumflectitur.
Σίμων, σίμωνος, ὁ, Simo, penacuitur.
Σιμῶν, σιμῶντος, ὁ, impendens, circumflectitur.
Σίγηλος, σιγήλου, ὁ, Sigelus, Narcissus, antepenult. acuitur.
Σιγηλός, σιγηλοῦ, ὁ, taciturnus, acuitur.
Σίμος, σίμου, ὁ, simus piscis, penacuitur.
Σιμός, σιμοῦ, ὁ, simus, acuitur.
Σιγή, σιγῆς, ἡ, silentium, acuitur.
Σιγῇ, adverbium, tacitè, circumflectitur.
Σίδηρος, σιδήρου, ὁ, ferrum, antepenacuitur.
Σιδηρός, σιδηροῦ, ὁ, ferreus, acuitur.
Σῖτος, σίτου, ὁ, frumentum, circumflectitur.
Σιτός, σιτοῦ, ὁ, esculentus, acuitur.
Σκαφή, σκαφῆς, ἡ, effossio, acuitur.
Σκάφη, σκάφης, ἡ, pelvis, scapha, penacuitur.
Σκότιος, σκοτίου, ὁ, natus ex rapina, antepenult. acuitur.
Σκοτίας, Σκοτίου, ὁ, Scotius, viri nomen, penult. acuitur.
Σπάρτη, σπάρτης, ἡ, filum, rubrica carpentarii, penacuitur.
Σπαρτή, σπαρτῆς, ἡ, seminata, acuitur.
Σπάρτος, σπάρτου, ὁ, Spartus, penacuitur.
Σπαρτός, σπαρτοῦ, ὁ, seminatus, acuitur.
Σπουδή, σπουδῆς, ἡ, studium, acuitur.
Σπουδῇ, adverbium, cum studio, cum labore, circumflectitur.
Στάχυς, correptè, spica, singulariter.
Στάχυς, productè, spicæ, pluraliter.
Σταφυλή, uva, acuitur.
Σταφύλη, perpendiculum, penacuitur.
Στύραξ, ὁ, lignum jaculi, penacuitur.
Στύραξ, ἡ, odoris genus, penacuitur.
Στένων, pro στενάζων, suspirans, penacuitur.
Στενῶν, pro στενοχωρῶν, coarctans, circumflectitur.
Στίλβον, στίλβοντος, τὸ, splendidum, penacuitur.
Στιλβόν, στιλβοῦ, τὸ, lascivè nutritum, acuitur.
Στρατιά, στρατιᾶς, exercitus, acuitur.
Στρατεία, στρατείας, ἡ, expeditio, penacuitur.
Σύνεργος, συνέργου, ὁ, in re quapiam cooperans, antepenacuitur.
Συνεργός, συνεργοῦ, ὁ, adjutor, acuitur.
Σύν, præpositio, cum, acuitur.
Σῦν, accusativus, suem, circumflectitur.
Σφόδρα, adverbium, valdè, penacuitur.
Σφοδρά, σφοδρᾶς, ἡ, vehemens, penacuitur.
Σχέδιος, σχεδίου, ὁ, extemporalis, antepenacuitur.
Σχεδιός, σχεδιοῦ, ὁ, proprium nomen, acuitur.
Σχιστός, σχιστοῦ, ὁ, vestis muliebris, acuitur.
Σχισταί, αἱ, calceamenta, acuitur.
Σχολή, σχολῆς, ἡ, otium, aut schola, acuitur.
Σχολῇ, adverbium, circumflectitur.

Τ.

Τάρσος, τάρσου, ἡ, Tarsus in Cilicia urbs, penult. acuta.
Ταρσός, ταρσοῦ, ὁ, ordo remigantium, acuitur.
Ταυρόκτονος, ὁ, à tauro cæsus, antepenacuitur.
Ταυροκτόνος, qui taurum occidit, penacuitur.
Τεός, τεοῦ, ὁ, tuus, acuitur.
Τέος, τέου, ὁ, aliquis, penacuitur.
Τεῦκρος, τεύκρου, ὁ, Teucer, proprium, penult. circumflectitur.
Τευκρός, τευκροῦ, ὁ, Trojanus, acuitur.
Τηλεσκόπος, όπου, ὁ, longè aspiciens, penacuitur.
Τηλέσκοπος, όπου, longè visus, antepenacuitur.
Τίμων, τίμωνος, ὁ, Timon, viri nomen, penacuitur.
Τιμῶν, τιμῶντος, honorans, circumflectitur.
Τίνες, qui, interrogativè, penacuitur.
Τινές, aliqui, quidam, infinitè, acuitur.
Τόμος, τόμου, ὁ, charta, penacuitur.
Τομός, τομοῦ, ὁ, incisus, acuitur.
Τρίετες, triennio, antepenacuitur.
Τριετές, triennale, acuitur.
Τριτῶν, τριτοῦντος, tertiò faciens, circumflectitur.
Τρίτων, τῶν, tertiorum, penacuitur.
Τρυφῶν, τρυφῶντος, ὁ, delicatè vivens, circumflectitur.
Τρύφων, τρύφωνος, ὁ, Tryphon, viri nomen, penacuitur.
Τρεῖς, οἱ καὶ αἱ, hi et hæ tres, circumflectitur.
Τρίς, ter, acuitur.
Τροχός, τροχοῦ, ὁ, revolutio, rota, acuitur.
Τρόχος, τρόχου, ὁ, cursus, penult. acuta.
Τρυγητός, οῦ, ὁ, vindemiæ tempus, acuitur.
Τρύγητος, τρυγήτου, ὁ, vindemia, antepenult. acuta.
Τῦρος, τύρου, ἡ, urbs Phœnissa, penult. circumflectitur.
Τυρός, τυροῦ, ὁ, caseus, acuitur.
Τύχων, ωνος, ὁ περὶ τὴν Ἀφροδίτην θεός, Deus qui est circa Venerem, penacuitur.
Τυχών, τυχόντος, ὁ, qui contigit, acuitur.

Φ.

Φανός, φανοῦ, ὁ, clarus, laterna, acuitur.
Φάνος, φάνου, ὁ, viri nomen, penacuitur.
Φάρος, φάρου, ἡ, insulæ nomen, penacuitur.
Φᾶρος, φάρεος, τὸ, vestis, penult. circumflectitur.
Φαῖδρος, φαίδρου, ὁ, Phædrus Platonis, penult. circumflectitur.
Φαιδρός, φαιδροῦ, ὁ, clarus, alacer, acuitur.
Φαιά, φαιᾶς, ἡ, fusca, acuitur.
Φαῖα, φαίας, ἡ, urbis nomen, penult. circumflectitur.
Φάσις, φάσεως, ἡ, fama, dictio, penacuitur.
Φᾶσις, φάσιδος, ὁ, Phasis fluvius, penult. circumflectitur.
Φιλητής, φιλητοῦ, ὁ, amator, acuitur.
Φιλήτης, φιλήτου, ὁ, fur, deceptor, penacuitur.
Φίλων, φίλωνος, ὁ, Philo, penacuitur.
Φιλῶν, φιλοῦντος, ὁ, amans, circumflectitur.
Φόρος, φόρου, ὁ, tributum, penacuitur.
Φορός, φοροῦ, ὁ, ventus prosper, acuitur.
Φυλακή, φυλακῆς, ἡ, custodia, acuitur.
Φυλάκη, άκης, ἡ, urbs Thessaliæ, penacuitur.
Φῦλον, per unum λ, genus, penult. circumflectitur.
Φύλλον, per duo λ, folium, penacuitur.
Φῶς, φωτός, τὸ, lux, circumflectitur.
Φώς, φωτός, ὁ, vir, acuitur.

Χ.

Χάραξ, ακος, ἡ, vallus in vineis, penacuitur.
Χάραξ, ακος, ὁ, vallum in bello, penacuitur.
Χαρίτων, χαρίτωνος, ὁ, nomen proprium, et genitivus pluralis, penacuitur.
Χαριτῶν, χαριτοῦντος, ὁ, gratificans, circumflectitur.
Χάριεν, pro χαριέντως, gratiosè, antepenacuitur.
Χαρίεν, χαρίεντος, τὸ, gratiosum, penacuitur.
Χάλκη, χάλκης, ἡ, nomen insulæ, penacuitur.
Χαλκῆ, χαλκῆς, ἡ, ærea, circumflectitur.
Χαλκιδίκη, ικης, ἡ, urbis nomen, penacuitur.
Χαλκιδική, κῆς, ἡ, Chalcidica, nomen gentile, acuitur.
Χεῖλος, χείλους, τὸ, labrum, penult. circumflectitur.
Χιλός, per ι, cibus, acuitur.
Χία, χίας, ἡ, Chia, gentile nomen, penacuitur.
Χιά, χιᾶς, ἡ, serpentis domus, acuitur.
Χίλων, χίλωνος, proprium, Chilo, penacuitur.
Χιλῶν, χιλοῦντος, ὁ, participium, circumflectitur.
Χίτων, χίτωνος, urbis nomen, penacuitur.
Χιτών, χιτῶνος, ὁ, tunica, acuitur.
Χρόα, absque ι, color, penacuitur
Χροιά, per ι, color, acuitur.
Χόα, τῆς χόας, ἡ, genus mensuræ, acuitur.
Χοά, τῆς χοᾶς, ἡ, festum quoddam, penacuitur.
Χρέων, fatale decretum, penacuitur.
Χρεών, debitum, acuitur.
Χρηστός, ὁ, bonus, utilis, acuitur.
Χρῆστος, χρήστου, ὁ, Chrestus, viri nomen, penacuitur.

Ψ.

Ψάλλω, præsens, gemino λ, canto, penultima acuitur.
Ψαλῶ, futurum, unico λ, cantabo, circumflectitur.
Ψύχρος, ψύχρου, ὁ, Psychrus fluvius, penacuitur.
Ψυχρός, ψυχροῦ, ὁ, frigidus, acuitur.

Ω.

Ὦμος, ὤμου, ὁ, humerus, penult. circumflectitur.
Ὠμός, ὠμοῦ, ὁ, crudus, crudelis, acuitur.
Ὦχρος, ὤχρου, ὁ, pallor, penult. circumflectitur.
Ὠχρός, ὠχροῦ, ὁ, pallidus, acuitur.
Ὦ, ὦ, adverbium vocandi, circumflectitur.
Ὤ, heu, acuitur.
Ὥρα, ὥρας, pulchritudo, hora, aspiratur.
Ὤρα, ὤρας, cura, tenuatur.

Α Μ Μ Ω Ν Ι Ο Υ

περὶ ὁμοίων καὶ διαφόρων λέξεων.

A M M O N I I

De similibus et differentibus vocabulis libellus.

EX EDITIONE L. C. VALCKENAER LUGD. BAT. APUD JOHANNEM LUZAC 1739.

Ἄβαξ καὶ Ἀβάκιον διαφέρει. Ἄβαξ μὲν γάρ, ἐφ' οὗ τὰ πράγματα παρατιθέασιν. Ἀβάκιον δὲ, ἐφ' οὗ ψηφίζουσιν.

Ἀβέβηλα καὶ Βέβηλα διαφέρουσι, ἄμφω ἐπ' ἀγαθῶν λαμβανόμενα. Ἀβέβηλα μὲν γὰρ, τὰ ἱερὰ, καὶ τὰ ἄψαυστα, καὶ μὴ βάσιμα. Βέβηλα δὲ, τὰ ὅσια μὲν, οὐχ ἱερὰ δὲ, εἰσβάσιμα ὄντα. ἡ δὲ αὐτὴ [illegible] τοῦ Βεβήλου τὴν ἐναντιωτάτην ἔχει πρὸς τὸ Ἀβέβηλον διαφοράν.

Ἄγγελος καὶ Ἐξάγγελος καὶ Αὐτάγγελος διαφέρουσιν. Ἄγγελος μὲν γὰρ, πᾶς ὁ ἀγγέλλων τὰ ἔξωθεν. Ἐξάγγελος δὲ, ὁ τὰ ἔνδοθεν τοῖς ἔξω ἐξαγγέλλων· (ὁ Θουκυδίδης διάγγελον λέγει· ἦσαν γάρ τινες τῷ Νικίᾳ διάγγελοι.) Αὐτάγγελος δὲ, ὁ τὰ ἑαυτοῦ διαγγέλλων, καὶ μὴ ὑφ' ἑτέρου.

Ἄγειν καὶ Φέρειν διαφέρει. Ἄγεται μὲν γὰρ τὰ ἔμψυχα, φέρεται δὲ τὰ ἄψυχα.

Οἱ δ' ἦγον μὲν μῆλα, φέρον δ' εὔφρονα οἶνον.

Ἀγχιστεῖς καὶ Συγγενεῖς καὶ Οἰκεῖοι διαφέρουσιν. Ἀγχιστεῖς μὲν γὰρ, οἳ ἐπειδάν τις ἐκ τοῦ γένους ἀποθάνῃ, συγχωρεῖ ὁ νόμος ἀντιποιεῖσθαι τῶν τούτου δικαίων. Συγγενεῖς δὲ, οἱ ὄντες ἐκ τοῦ αὐτοῦ γένους, οὐ καλούμενοι δὲ ὑπὸ τῶν νόμων ἐπὶ τὰ ἀγχιστικὰ δίκαια. Οἰκεῖοι δὲ, οἱ κατ' ἐπιγαμίαν ἐπιμιχθέντες τῷ οἴκῳ.

Ἀγροῖκος καὶ Ἄγροικος διαφέρει. προπερισπωμένως μὲν, ὁ ἐν ἀγρῷ κατοικῶν. προπαροξυτόνως δὲ, ὁ σκαιὸς τοὺς τρόπους.

Ἄγριος καὶ Ἀγρεὺς διαφέρει. Ἄγριος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ὠμός. Ἀγρεὺς δὲ, ὁ ἀγρευτής.

Ἀγνοεῖν καὶ Ἀμφιγνοεῖν διαφέρει. Ἀγνοεῖν μὲν γάρ ἐστι τὸ καθόλου μηδὲν εἰδέναι. ἀμφιγνοεῖν δὲ, τὸ ἔν τισιν ἐπιδιστάζειν.

Ἀγωνοθέται μὲν ἐπὶ τῶν σκηνικῶν λέγονται, Ἀθλοθέται δὲ ἐπὶ τῶν γυμνικῶν.

Ἀγρόνομος, ἐὰν μὲν παροξύνωμεν, ἔσται ὁ ἐν ἀγροῖς νέμων· ἐὰν δὲ προπαροξύνωμεν, ἔσται ὁ ἐν ἀγροῖς νεμόμενος. τὰ γὰρ προπαροξυνόμενα χαίρουσιν ἀνακλᾶσθαι εἰς πάθη.

Ἀγόραιος, ἐὰν προπαροξυτόνως, σημαίνει τὸν πονηρὸν τὸν ἐν ἀγορᾷ τεθραμμένον. ἐὰν δὲ προπερισπωμένως, σημαίνει τὸν ἐν ἀγορᾷ τιμώμενον.

Ἀδεὴς καὶ Ἀδειὴς διαφέρει. Ἀδεὴς μὲν γὰρ διὰ τοῦ ἐψιλοῦ, ὁ ἄφοβος. Διὰ δὲ διφθόγγου, ὁ ἀναιδής.

Ἄελλα καὶ Θύελλα διαφέρει. Ἄελλα μὲν, ἄνεμος συνεστραμμένος. Θύελλα δὲ, ἄελλα θύουσα καὶ ὁρμῶσα.

Ἆθλος καὶ Ἆθλον διαφέρει. Ἀρσενικῶς μὲν γὰρ τὸν ἀγῶνα δηλοῖ, οὐδετέρως δὲ, τὸ ἔπαθλον.

Οὗτος μὲν γὰρ ἄεθλος ἀάατος ἐκτετέλεσται.

ἐπὶ δὲ τοῦ ἐπάθλου,

—— ἀέθλια ποσσ' ἀνελόντες.

Ἀθῆναι καὶ Ἀττικὴ διαφέρει. Ἀθῆναι μὲν γὰρ ἡ πόλις ἐστίν, Ἀττικὴ δὲ ἥ τε πόλις καὶ ἡ χώρα.

Αἰτῶ καὶ Αἰτοῦμαι διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ αἰτῶ ἐπὶ τοῦ ἅπαξ τι λαβεῖν, καὶ μὴ ἀποδοῦναι. τὸ δ' αἰτοῦμαι, ἐπὶ τοῦ χρήσασθαι εἰς ἀπόδοσιν. Μένανδρος ἐν τῷ Ὑμνίδι διαστέλλει,

Οὐ πῦρ γὰρ αἰτῶ, οὐδὲ λοπάδ' αἰτούμενος.

Αἰδὼς καὶ Αἰσχύνη διαφέρει, ὅτι ἡ μὲν αἰδώς ἐστιν ἐντροπὴ πρὸς ἕκαστον, ὡς σεβασμίως τις ἔχει. Αἰσχύνη δ' ἐφ' οἷς ἕκαστος ἁμαρτὼν αἰσχύνεται, ὡς μὴ δέον τι πράξας. καὶ αἰδεῖται μέν τις τὸν πατέρα. αἰσχύνεται δὲ ὃς μεθύσκεται. Διαστέλλει δὲ Ἀριστόξενος ὁ μουσικὸς τὴν διαφορὰν ἐν τῷ πρώτῳ νόμων παιδευτικῶν. φησὶ γὰρ, διαφορὰν τοιάνδε [illegible] αἰδοῦς τε καὶ αἰσχύνης, ὅτι ἡ μὲν αἰδὼς, πρὸς ἡλικίαν, πρὸς ἀρετὴν, πρὸς ἐμπειρίαν, πρὸς εὐδοξίαν. ὁ γὰρ ἐπιστάμενος αἰδεῖσθαι, πρὸς ἕκαστον τῶν εἰρημένων ἐντρεπτικῶς προσέρχεται, τούτους [illegible], οὐ διὰ τὸ ἡμαρτηκέναι τι, ἀλλὰ διὰ τὸ σέβεσθαι καὶ τιμᾶν τὰς εἰρημένας ὑπεροχάς. ἡ δ' αἰσχύνη πρῶτον μὲν πρὸς πάντα ἄνθρωπον, ἔπειτα ἐπὶ τοῖς ἡμαρτημένοις αἰσχροῖς.

Αἶνος καὶ Παροιμία διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ αἶνός ἐστι λόγος κατὰ ἀναπλασμὸν μυθικὸν, ἀπὸ ἀλόγων ζώων ἢ φυτῶν, πρὸς ἀνθρώπους εἰρημένος, ὥς φησι Λούκιλλος Ταρραῖος ἐν τῷ πρώτῳ παροιμιῶν. οἷον, ἀπὸ μὲν ἀλόγων ζώων, ὡς παρ' Ἀρχιλόχῳ,

Αἶνός τις ἀνθρώπων ὅδε,
Ὡς ἄρ' ἀλώπηξ τε κἀετὸς
Ξυνωνίην ἔμιξαν. καὶ τὰ ἑξῆς.

καὶ πάλιν ὅταν λέγῃ,

Ἐρέω τιν' ὑμῖν αἶνον, ὦ Κηρυκίδη,
Ἀχνυμένη σκυτάλη,

εἶτ' ἐπιφέρει,

Πίθηκος ᾔει θηρίων ἀποκριθεὶς
Μοῦνος ἀν' ἐσχατιήν.
Τῷ δ' ἄρ' ἀλώπηξ κερδαλῇ συνήντετο,
Πυκνὸν ἔχουσα νόον.

καὶ Ἡσίοδος,

Νῦν δ' αἶνον βασιλεῦσ' ἐρέω φρονέουσι καὶ αὐτοῖς.
Ὧδ' ἴρηξ προσέειπεν ἀηδόνα ποικιλόδειρον.

ἀπὸ δὲ φυτῶν, ὡς παρὰ Καλλιμάχῳ,

Ἄκουε δὴ τὸν αἶνον. Ἔν κοτε Τμώλῳ
Δάφνην ἐλαίῃ νεῖκος οἱ παλαιοὶ Λυδοὶ
Λέγουσι θέσθαι. καὶ τὰ ἑξῆς.

καὶ ἔστιν ὁ Αἶνος ἐξηπλωμένη παροιμία, μετὰ διηγήσεως ἀπαρτίζουσα τὸ νοούμενον, πρὸς παραμυθίαν τε καὶ ὠφέλειαν ἀνθρώπων. Παροιμία δὲ ἡ τὸν ἀπὸ κεφαλαίου ὑπὸ τὸ χεῖρον ἀναφορὰν ἔχει ἐνδέουσαν τοῦ αἴνου, καὶ τὴν ἔξωθεν ἐνδεχομένη μετάθεσιν. οἷον, Μένει βοῦς πότ' ἐν θυτάνῃ. καὶ, Ὁ κισσὸς μετ' Ἀνθεστήρια.

Αἴθε καὶ Ὤφελον διαφέρει, τὸ μὲν γάρ ἐστιν ἀπαρέμφατον τῶν προσώπων. τὸ δ' Ὤφελον ἐμφαίνει πρόσωπα, οἷον, ὤφελον ἐγὼ, ὤφελες σὺ, ὤφελεν ἐκεῖνος. διὸ τὸ Αἴθε ἐστὶν ἐπίρρημα, τὸ δ' Ὤφελον, ῥῆμα.

Αἰκίαι καὶ Ὕβρεις διαφέρουσιν. Αἰκίαι μὲν γάρ εἰσιν, αἱ ἄνευ προπηλακισμοῦ πληγαί. καθὰ καὶ Δημοσθένης ὁ ῥήτωρ φησίν· Ὕβρισμαι μὲν ἐγὼ, προπεπηλάκισται δὲ τὸ σῶμα τοὐμόν.

Αἰπόλος καὶ Ποιμὴν διαφέρει. Αἰπόλος μὲν γὰρ, ὁ ἐπὶ τῶν αἰγῶν τεταγμένος νομεύς. Ποιμὴν δὲ, ὁ ἐπὶ τῶν προβάτων.

Ἀκταὶ καὶ Θῖνες διαφέρουσιν. Ἀκταὶ μὲν γάρ εἰσιν οἱ πετρώδεις τόποι τῆς θαλάσσης. Θῖνες δὲ, αἱ ἀμμώδεις.

Ἀκόντιον Δόρατος διαφέρει. Ἀκόντιον μὲν γὰρ, τὸ ἀκοντιζόμενον, ἔλαττον δόρατος. Δόρυ δὲ, τὸ μεῖζον, ὃ ἐν χερσὶν ἔχουσι. παρὰ δὲ Ὁμήρῳ, καὶ τὸ δόρυ προΐεσθαι.

Ἀκαιρία Ἀσχολίας διαφέρει. Ἀκαιρία μὲν γάρ ἐστιν ἔνδεια καιροῦ ἐπιτηδείου. Ἀσχολία δὲ, ἡ περὶ τὰ ἄλλα ἀναστροφή.

Ἀκαρὴς σὺν τῷ σ, καὶ Ἀκαρῆ ἄνευ τοῦ σ, διαφέρει. Ἀκαρῆ μὲν γὰρ ἄνευ τοῦ σ, σημαίνει τὸ βραχύ. οἷον, Οὐδ' ὅσον ἀκαρῆ τῆς τύχης ἐπίσταμαι. Ἀκαρὴς δὲ σημαίνει τὸ παρὰ βραχὺ ἕν. Κατέσπασεν ἀκαρὴς τῷ δεῖν.

Ἀληθὲς καὶ Ἄληθες διαφέρει. Ἀληθὲς μὲν γὰρ ὀξυτόνως, τὸ ἐναντίον τῷ ψεύδει. Ἄληθες δὲ προπαροξυτόνως, τὸ κατ' ἐπερώτησιν λεγόμενον.

Ἀλοᾶν καὶ Ἀλοιᾶν διαφέρει. Ἀλοᾶν μὲν γὰρ δασέως, τὸ ἐπὶ τῆς ἅλω πατεῖν καὶ τρίβειν τοὺς στάχυας. Ἀλοιᾶν δὲ ψιλῶς, τὸ τύπτειν. Ἀριστοφάνης,

Ἢ μητέρ' ἠλοίησεν, ἢ πατρὸς γνάθον
Ἐπάταξεν.

ἀφ' οὗ καὶ μητραλῴας φαμὲν καὶ πατραλῴας.

Ἀλλοίωσις Ἑτεροιώσεως διαφέρει. Ἀλλοίωσις μὲν γὰρ οὐ μόνον μετασχηματισμὸς, ἀλλὰ καὶ τῆς προτέρας ὑπολήψεως [illegible] ἑτέρα. Ἑτεροίωσις δὲ, ὅταν ἀφ' ἑτέρου χρώματος εἰς ἕτερον μεταβάλλῃ.

Ἀλίπαστον καὶ Ἀλίσπαρτον διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ ἁλὶ πασσόμενον κρέας ἢ ἰχθὺν, λέγει Ἀλίπαστον. Ἀλίσπαρτον δὲ, τὸν ἁλὶ ἐσπαρμένον χῶρον, ὡς τινῶν φθονερῶν τοῦτο ποιούντων. ὅθεν καὶ ὁ βίος τοὺς [illegible] καὶ δυσθεραπεύτως ἔχοντας τὰ σώματα, ἀλισπάρτους καλεῖ.

Ἄλλος καὶ Ἕτερος διαφέρει. Ἕτερος μὲν γὰρ, ἐπὶ δυοῖν. Ἄλλος δὲ, ἐπὶ πλειόνων.

Ἁματροχία καὶ Ἁρματροχία διαφέρει. Ἁματροχία μὲν γάρ ἐστιν ἡ ταυτοσυνδρομὴ τῶν ἁρμάτων.

Τῇ ῥ' εἶχε Μενέλαος ἁματροχίας ἀλεείνων.

Ἁρματροχιὰ δὲ, ὁ τύπος καὶ ἡ ἐγχάραξις τοῦ τροχοῦ ἐπὶ τῆς γῆς,

—— οὐδέ τι πολλὴ
Γίνετ' ἐπισσώτρων ἁρματροχιὴ κατόπισθεν
Ἐν λεπτῇ κονίῃ.

Ἀμυγδαλῆ καὶ Ἀμυγδάλη διαφέρουσιν. Ἀμυγδαλῆ μὲν γὰρ περισπωμένως, τὸ δένδρον δηλοῖ. Ἀμυγδάλη δὲ παροξυτόνως, τὸν καρπόν. καθὰ καὶ Εὔπολις ἐν Ταξιάρχαις φησὶ,

Δοῦναι μασᾶσθαι Ναξίας ἀμυγδάλας.

Ἅμα καὶ Ὁμοῦ διαφέρει. Ἅμα μὲν γάρ ἐστι χρονικὸν ἐπίρρημα. Ὁμοῦ δὲ, τοπικόν. Σόλων μὲν γὰρ ἅμα ἐγένετο Ἀναχάρσιδι τῷ Σκύθῃ, εἴπερ κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἤκμασαν. ὁμοῦ μέντοι οὐκ ἦσαν· οὐ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ ἐγεννήθησαν, ἀλλ' ὁ μὲν Ἀθήνησιν, ὁ δ' ἐν Σκυθίᾳ. καὶ Ὅμηρος διαστέλλει,

Ἔνθ' ἅμα οἰμωγή τε καὶ εὐχωλὴ πέλεν ἀνδρῶν,
Ὀλλύντων καὶ ὀλλυμένων.

ἀντὶ τοῦ, κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον. καὶ,

Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ' ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι.

καὶ,

Οἱ δ' ἅμα πάντες ἐφ' ἵπποιιν μάστιγας ἄειραν.

τοπικῶς δὲ τὸ Ὁμοῦ,

Τῷ ὁμοῦ ἐτρεφόμην

καὶ πάλιν,

Ἀλλά σ' ὁμοῦ πίνακάς τε νεῶν καὶ σώματα φωτῶν.

ἀντὶ τοῦ, ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ. καὶ,

Τοῦ ὥς κε δύο παῖδε λάβῃ κρείων Ἀγαμέμνων
Εἰν ἑνὶ δίφρῳ ἐόντας, ὁμοῦ δ' ἔχον ὠκέας ἵππους.

ἐσθ' ὅτε δ' ὁ ποιητὴς τὸ Ὁμοῦ καὶ ἐπὶ χρονικοῦ τάσσει ἐπιρρήματος, ὥς φησιν Ἀσκληπιάδης.

Εἰ δὴ ὁμοῦ πόλεμός τε δαμᾷ καὶ λοιμὸς Ἀχαιούς.

οὐ μὴν ἀλλά τις εἴποι, καὶ νῦν τὸ Ὁμοῦ, ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ. οἷον, ἐν Τροίᾳ ὅ τε λοιμὸς καὶ ὁ πόλεμος δαμάζει τοὺς Ἀχαιούς.

Ἀμφότεροι καὶ Ἑκάτεροι διαφέρουσιν. Ἀμφότεροι μὲν γὰρ λέγομεν, ὅταν ἐν τῷ αὐτῷ κατὰ ταὐτὸ πράττωσιν. Ἀμφότεροι τὸν δεῖνα μίαν κλίνην φέρουσιν. Ἑκάτεροι δὲ, ἐπειδὰν χωρὶς ἑκάτερος τὸ ἑαυτοῦ πράττῃ. οἷον, Ἑκάτερος αὐτῶν δεῖπνον φέρει. ὅτε ὅταν ἑκάτερος αὐτῶν μίαν φέρῃ κατ' ἰδίαν.

Ἀμύνασθαι καὶ Ἀμύνειν διαφέρει. Ἀμύνασθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ κολάζειν τοὺς προαδικήσαντας. Ἀμύνειν δὲ, τὸ βοηθεῖν.

Ἁμαρτάνει ὁ πλημμελῶν, Διαμαρτάνει δὲ ὁ ἀποτυγχάνων.

Ἄμητος καὶ Ἀμητὸς διαφέρει. Ἄμητος μὲν γὰρ προπαροξυτόνως, σημαίνει αὐτὰ τὰ θερίσματα, τουτέστι τὸν καρπόν. ὀξυτόνως δὲ, ὁ καιρὸς τοῦ θερισμοῦ. ὥσπερ καὶ ὁ Τρυγητὸς, ὁ καιρὸς τοῦ τρυγᾶν.

Ἄμαθος καὶ Ψάμαθος διαφέρει. Ἄμαθος μὲν γὰρ, ἡ ἐν πεδίῳ κόνις. Ψάμαθος δὲ, ἡ παραθαλάσσιος ἄμμος.

Ἀνακεῖσθαι καὶ Κατακεῖσθαι διαφέρει. Ἀνάκειται μὲν γὰρ ὁ ἀνδριὰς καὶ ὁ ὅπλον τόδε κατὰ τιμήν. Κατάκειται δὲ ὁ εὐωχούμενος.

Ἀνδραγάθημα καὶ Ἀνδρεία διαφέρει. Ἀνδραγάθημα μὲν γάρ ἐστιν, εἰ καὶ τὴν ψυχικὴν ἀρετὴν ἔχει μαρτυροῦσαν. Ἀνδρεία δὲ, [illegible] ἐπαινουμένη.

Ἀνοχὴ καὶ Ἐκεχειρία διαφέρει. Ἀνοχὴ μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐν πολέμῳ διά τινα χρείαν ἀνάπαυσις κατὰ συνθήκην κοινὴν, τοῦ ἐπιθέσθαι ἀλλήλοις. Ἐκεχειρία δέ ἐστιν, ὅταν οἱ ἕτεροι πέμπωσι τοὺς αἰτουμένους ἀνοχάς. ἢ σπονδὰς, ἢ εἰρήνην.

Ἀνάμνησις καὶ Ὑπόμνησις διαφέρει. Ἀνάμνησις γάρ ἐστιν, ὅταν τις ἔλθῃ εἰς μνήμην τῶν παρελθόντων. Ὑπόμνησις δὲ, ὅταν ὑφ' ἑτέρου εἰς τοῦτο προαχθῇ.

Ἀναβάλλεσθαι καὶ Ὑπερτίθεσθαι διαφέρει. Ἀναβάλλεσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ ὀκνεῖσθαι καὶ παριέναι τὸν ἐπιτήδειον καιρὸν τῶν πράξεων. Ὑπερτίθεσθαι δὲ, τὸ ἐπιμένειν τὸν ἐπιτήδειον καιρὸν τῶν πράξεων.

Ἀνακωχὴ καὶ Ἀνοκωχὴ διαφέρει. Ἀνακωχὴ μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐπὶ τῶν νεῶν ἀναχώρησις· ἡ δὲ διὰ τοῦ ο Ἀνοκωχὴ, ἀνοχὴ μακρὰ πολέμου. Διοκωχὴ καὶ Ὀκωχὴ, διάλειψίς τις καὶ ἄνεσις.

Ἀνάλγητος καὶ Ἀναλγὴς διαφέρει. Ἀνάλγητος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἀνεπαίσθητος τοῦ πάσχοντος. Ἀναλγὴς δὲ, ὁ μὴ ἀλγῶν.

Ἀντικρὺ καὶ Ἄντικρυς διαφέρει. Ἀντικρὺ μὲν γὰρ τὸ ἐπ' εὐθείας, καὶ ἐξ ἐναντίας, χωρὶς τοῦ σ, ὡς κατεναντίον. Ἄντικρυς δὲ, τὸ διαρρήδην καὶ φανερῶς, καὶ ἐπ' εὐθείας τοπικόν.

Ἀναβάτης καὶ Ἐπιβάτης διαφέρει. Ἀναβάτης μὲν γὰρ, ἐπὶ ἵππων. Ἐπιβάτης δὲ, ἐπὶ νεῶν.

Ἀναστῆναι καὶ Ἐγερθῆναι διαφέρει. Ἀναστῆναι μὲν γὰρ ἐπὶ ἕδρας. Ἐγερθῆναι δὲ, ἐξ ὕπνου.

Ἀναγόμενοι καὶ Ἀναχθέντες διαφέρει. Ἀνάγονται μὲν γὰρ οἱ πλέοντες, ἀναγόμενοί τε αἱ νῆες· [illegible] δὲ τινὲς εἰς τὸ στρατηγεῖον.

Ἀνεψιοὶ καὶ Ἐξανεψιοὶ διαφέρουσιν. Ἀνεψιοὶ μὲν γάρ εἰσιν οἱ τῶν ἀδελφῶν παῖδες· Ἐξανεψιοὶ δὲ, οἱ τῶν ἀνεψιῶν παῖδες.

Ἀναγκάζειν καὶ Βιάζεσθαι διαφέρει. Ἀναγκάζειν μὲν γάρ ἐστιν ἐπὶ ἐμψύχων. Βιάζεσθαι δὲ, ἐπὶ ἀψύχων, οἷον, βιάζεσθαι τὴν ναῦν.

Ἄναρχον καὶ Ἀναίτιον διαφέρει· ὅτι τὸ μὲν Ἀναίτιον πρὸς ἕτερον λέγεται· τὸ δ' Ἄναρχον πρὸς ἑαυτό.

Ἄντρον καὶ Σπήλαιον διαφέρει. Ἄντρον μὲν, τὸ αὐτοφυὲς κοίλωμα. Σπήλαιον δὲ, τὸ χειροποίητον.

Ἄνοια καὶ Ἀφροσύνη διαφέρει. Ἀνόητος μὲν γάρ ἐστιν ὁ μηδὲν νοῶν· Ἄφρων δὲ, ὁ νοῦν μὲν, οὐ φρόνιμος δὲ διανοῶν.

Ἄξονες καὶ Κύρβεις διαφέρουσιν. οἱ μὲν Ἄξονες ἦσαν τετράγωνοι, αἱ δὲ Κύρβεις τρίγωνοι. καὶ οἱ μὲν Ἄξονες εἶχον τοὺς ἰδιωτικοὺς νόμους ἐγγεγραμμένους, αἱ δὲ Κύρβεις δημοσίας ἱεροποιίας, καὶ εἴ τι ἕτερον τοιοῦτον.

Ἀξιόχρεως μέν ἐστιν, ὁ ἱκανός τι ἐκτῖσαι. Ἀξιόπιστος δὲ, ὁ πιστεύεσθαι ἄξιος.

Ἀξίωμα μέν ἐστι τὸ καθ᾽ ὑπεροχὴν διαπρέπον. Ἀξία δὲ, ἡ ἐκ δοκιμασίας διαφέρουσα.

Ἀποστάσιον Ἀπροστασίου διαφέρει. Ἀποστασίου μὲν δίκην ἔλεγον, ὁπότε ἀπελεύθερος κρίνοιτο, ὡς ἀποστὰς τοῦ δεσπότου. Ἀπροστασίου δὲ, ὁπότε μέτοικος ἐγκαλοῖτο, ὡς μὴ ἔχων προστάτην.

Ἀποκήρυκτος, καὶ Ἐκποίητος διαφέρει. Ἀποκήρυκτος μὲν γάρ ἐστιν, ὁ ἐπὶ ἀδικήματι ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐκβληθεὶς τῆς οἰκίας. Ἐκποίητος δὲ, ὁ δοθεὶς ὑπὸ τοῦ πατρὸς εἰς υἱοθεσίαν ἄλλῳ· ὃ λέγουσιν, εἰσποίητος γέγονεν.

Ἀπολογεῖσθαι καὶ Ἀπολογίζεσθαι διαφέρει. Ἀπολογεῖσθαι μὲν γάρ ἐστι, τὸ ἐπὶ τῷ λόγῳ τὴν κατηγορίαν ἀνασκευάζειν. Ἀπολογίζεσθαι δὲ, τὸ ἀποδοῦναι τὸν λόγον τῶν διαπεπραγμένων. καὶ γὰρ τὸ ἁπλοῦν λογίζεσθαι, καὶ Λογισταὶ, ἀριθμηταί.

Ἀποδρᾶναι καὶ Ἀποφυγεῖν διαφέρει. Ἀποδρᾶναι μὲν γὰρ, τὸ ἀναχωρήσαντά τινα εἰδέναι εἶναι ἔνοχον ἑαυτόν. Ἀποφυγεῖν δὲ, τὸ μὴ δύνασθαι καταληφθῆναι. λέγει δὲ Ξενοφῶν τὴν διαφορὰν ἐν τῇ Ἀναβάσει, Οὔτε ἀποδεδράκασιν, (οἶδα γὰρ ὅπου οἴχονται) οὔτε ἀποπεφεύγασιν.

Ἀπὸ καὶ Παρὰ διαφέρει. ἡ μὲν γὰρ Ἀπὸ τίθεται ἐπὶ τῶν ἀψύχων, οἷον, ἀπ᾽ Ἀθηνῶν· ἡ δὲ Παρὰ, ἐπὶ τῶν ἐμψύχων, οἷον, παρὰ Ἰσοκράτους. οἱ ἐναλλάσσοντες δὲ ἁμαρτάνουσιν, ᾗ ἀλλαγῇ ποιητικῶς χρῶνται, ὡς καὶ Ὅμηρος,

——— παρὰ νηῶν ἀνιόντι.

ἀντὶ τοῦ ἀπὸ τῶν νεῶν. ὡς καὶ ἀλλαχοῦ φησι κυρίως,

Οὐδέ ποτε προτρέποντο μελαινάων ἀπὸ νηῶν.

Ἀπελεύθερος καὶ Ἐξελεύθερος διαφέρουσιν. Ἀπελεύθερος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐκ δούλων ἐλευθερωμένος. Ἐξελεύθερος δὲ, ὁ γενόμενος διὰ χρέα προσήλυτος, ἢ κατὰ ἄλλην τινὰ αἰτίαν δουλεύσας, εἶτα ἐλευθερωθείς. ἤδη μέν τοι καὶ ἀδιαφόρως χρῶνται τοῖς ὀνόμασιν.

Ἀποφορὰ καὶ Εἰσφορὰ διαφέρει. Ἀποφορὰ μὲν γάρ ἐστι τὰ ἀπὸ τῶν δούλων τοῖς δεσπόταις παρεχόμενα χρήματα, ἃ καὶ Ἀποφορὰς καλοῦσιν. Εἰσφορὰ δὲ, τὰ ὑπὸ τῶν πολιτῶν.

Ἀποκριθῆναι καὶ Ἀποκρίνασθαι διαφέρει. Ἀποκριθῆναι μὲν γάρ ἐστι τὸ ἀποχωρισθῆναι. Ἀποκρίνασθαι δὲ, τὸ ἐρωτηθέντα λόγον δοῦναι.

Ἀπονίψασθαι, καὶ Κατὰ χειρὸς ὕδωρ αἰτοῦσι, διαφέρει. Ἀπονίψασθαι μὲν γάρ ἐστι μετὰ τὸ φαγεῖν. Κατὰ χειρὸς δὲ ὕδωρ αἰτοῦσι, πρὸ τοῦ φαγεῖν.

Ἀποφορὰ καὶ Ἀναφορὰ διαφέρει. Ἀποφορὰ μὲν γάρ ἐστιν, ὁ τῶν καλουμένων φόρος. Ἀναφορὰ δὲ, ὁ ἀπὸ τῶν [illegible] ἢ [illegible] ἀναφερόμενος ἰκμάς.

Ἀπέθανε καὶ Τέθνηκε διαφέρει. Ἀπέθανε μὲν νῦν, Τέθνηκε δὲ πάλαι· ὡς, Πεπονθότων μὲν ὁ ἄρτι σήμερον, Πεπονθότες δὲ πάλαι.

Ἀπόθετος μὲν ἀψύχου λέγεται, Ἀποκατάστατος δὲ ἐμψύχου καὶ ἀγαμένου.

Ἄρχειν καὶ Κρατεῖν διαφέρει. Ἄρχειν μὲν γὰρ, τὸ τινῶν ἐπ᾽ ὠφελείᾳ προΐστασθαι· Κρατεῖν δὲ, τὸ βίᾳ τινὰς ἄγειν ὑποτεταγμένους ἐπὶ δουλείᾳ. καθὸ καὶ τῶν θηρίων κρατεῖν, ἀλλ᾽ οὐκ ἄρχειν λέγεται.

Ἁρπαγὴ καὶ Ἁρπάγη διαφέρει παρὰ τοῖς παλαιοῖς Ἀττικοῖς, ὥς φησι Τρύφων ἐν τῷ τρίτῳ περὶ Ἀττικῆς προσῳδίας. ἐὰν μὲν ὀξυτόνως προενεγκώμεθα, καθάπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ, τὴν αἰφνίδιον καὶ μετὰ βίας ἀφαίρεσιν δηλοῦσιν· ἐὰν δὲ βαρυτόνως ἁρπάγην, ὡς ἀγκύλην, ἐν ᾗ ἐκ τῶν φρεάτων τοὺς κάδους ἐξαίρουσι· καὶ παρὰ Μενάνδρῳ ἀναγινώσκομεν,

Ποτήριον, τράπεζαν, ἁρπάγην, διάτρητον κάδον.

καὶ ἐν Ἡνιόχῳ,

Τὸν παῖδα δ᾽ οὐ δέδοικα, ἀλλ᾽ ἁρπάγην
Αὐτῷ κατασκευάζομαι.

Ἄρα καὶ Ἆρα διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ κατὰ περισπασμὸν λεγόμενος σύνδεσμος, ἐπερωτηματικός ἐστιν, ὅτε ἀποροῦντες λέγομεν, Ἆρα τέλος ἕξει τὸ πρᾶγμα; ὁ δὲ κατὰ συστολὴν, συλλογιστικός. εἰ ἡμέρα ἐστὶ, φῶς ἐστιν· ἀλλὰ μὴν ἡμέρα ἐστὶ, φῶς ἄρα ἐστί. εἰ ταῦτα συμφέρει ποιεῖν, ποιητέον ἡμῖν ἄρα ἐστί.

Ἄρτι καὶ Ἀρτίως διαφέρει. Ἄρτι μὲν γάρ ἐστι χρονικὸν ἐπίρρημα, τὸ δ᾽ Ἀρτίως, ἐπὶ τοῦ ἀπηρτισμένου ἔργου τελείως. ὥστε ἁμαρτάνει Σαπφὼ, λέγουσα,

Ἀρτίως μὲν ἁ χρυσοπέδιλος αὔως.

ἀντὶ χρονικοῦ ἐπιρρήματος. παρὰ δὲ τοῖς Ἀττικοῖς Ἀρτίως σημαίνει αὐτῆς τῆς ὥρας· τὸ δ᾽ Ἄρτι παρατατικῶς, καὶ ἐπὶ τοῦ παρῳχηκότος.

Ἀράχνη καὶ Ἀράχνιον διαφέρει. Ἀράχνη μὲν γὰρ θηλυκῶς, τὸ ὕφασμα, καὶ οὐδετέρως τὸ Ἀράχνιον· ἀρσενικῶς δὲ ὁ Ἀράχνης, τὸ ζῶον.

Ἀρνὲς καὶ Ἀρνειοὶ διαφέρουσιν. Ἀρνὲς μὲν γὰρ λέγονται οἱ νεογνοί.

Ὡς δὲ λύκοι ἄρνεσσιν ἐπέχραον.

Ἀρνειοὶ δὲ, οἱ προήκοντες τῇ ἡλικίᾳ.

Ἀρνειῷ μιν ἔγωγε ἐΐσκω πηγεσιμάλλῳ,
Ὅστ᾽ οἰῶν μέγα πῶϋ διέρχεται ἀργεννάων.

Ἄῤῥωστος καὶ Ἀῤῥωστῶν διαφέρει. Ἄῤῥωστος μὲν γὰρ, ὁ νοσῶν. Ἀῤῥωστῶν δέ ἐστιν, ὁ ἀδυνατῶν ἐκτελεῖν τὰ κατὰ τὰς πράξεις, ὡς Ἀριστοφάνης φησίν.

Ἀῤῥωστεῖν τοῦ Νοσεῖν διαφέρει. Ἀῤῥωστεῖ μὲν γὰρ ὁ κακοπαθῶν τῷ σώματι. Νοσεῖ δὲ ὁ κλινήρης.

Ἀῤῥωδεῖν καὶ Ὀῤῥωδεῖν διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ διὰ τοῦ ο, σημαίνει τὸ εὐλαβεῖσθαι. οὕτως γὰρ ἐξηγοῦνται τὴν λέξιν. Ὄῤῥος λέγεται ὁ περὶ τοὺς γλουτοὺς τόπος, ὃν τινες ταῦρον λέγουσιν· ὅθεν καὶ τῶν ὀρνέων ὁ τόπος οὗτος ὀῤῥοπύγιον καλεῖται, οὐχ, ὥς τινες ἀγνοοῦντες, ὀρθοπύγιον. ὠνόμασται δ᾽ εἴρεσθαι, ὥσπερ ἐκ τῆς πυγῆς, καὶ οἷον ὀρσοπύγιον. οἱ δ᾽ εὐλαβούμενοι περί τινος, ἀνασπᾶν εἰώθασι τὸ αἰδοῖον, πολλάκις δὲ καὶ τὰ ἄλογα τῶν ζώων ὑποστέλλειν εἰώθασι τὴν οὐρὰν, ὅταν εὐλαβῶνται. εὐλόγως οὖν ἐκ τοῦ παρακολουθοῦντος τῇ ὀῤῥωδεῖν εἴρηται ἐπὶ τοῦ εὐλαβεῖσθαι. καὶ Εὐριπίδης τὸν Πηλέα λέγοντα εἰσάγει,

Τὰς συμφορὰς γὰρ τῶν κακῶς πεπραγότων
Οὐ πώποθ᾽ ὕβρισ᾽ αὐτὸς ὀῤῥωδῶν παθεῖν.

καὶ τὸ μὲν Ὀῤῥωδεῖν τοιοῦτον. τὸ δ᾽ Ἀῤῥωδεῖν, οἷον κατὰ στέρησιν, τοῦτ᾽ ἔστι, μὴ εὐλαβεῖσθαι, ἀλλὰ καταφρονεῖν, καὶ τεθαῤῥηκέναι.

Ἀσφόδελος καὶ Ἀσφοδελὸς διαφέρει. προπαροξυτόνως μὲν γὰρ, τὸ φυτόν. ὀξυτόνως δ᾽ ὁ τόπος.

——— κατ᾽ ἀσφοδελὸν λειμῶνα.

Ἀστεῖος καὶ Ἀστικὸς διαφέρει. Ἀστεῖος μὲν γὰρ, ὁ πιθανὸς καὶ χαρίεις, ὁ καθόλου ἐπιδέξιος ἐν πολιτικῇ ὁμιλίᾳ· Ἀστικὸς δὲ, ὁ ἐν ἄστει διατρίβων.

Ἄστρον καὶ Ἀστὴρ διαφέρει. Ἄστρον μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐκ πολλῶν ἀστέρων μεμορφωμένον ζώδιον, οἷον Ὠρίων, Ἄρκτος. Ἀστὴρ δὲ, ὁ εἷς.

Ἀτέχνως καὶ Ἀτεχνῶς διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ παροξύτονον σημαίνει τὸ χωρὶς τέχνης, καὶ ἀμαθῶς. τὸ δὲ περισπώμενον τίθεται ἀντὶ τοῦ ἁπλῶς, καὶ ἀδόλως καὶ [illegible], καὶ καθόλου, ἄντικρυς, ὁ φανερῶς.

Ἀτιμοῦται καὶ Ἀτιμάζεται διαφέρει. Ἀτιμοῦται μὲν γάρ τις ὑπὸ τῶν νόμων ἐλεγχθεὶς ἀτιμίᾳ. Ἀτιμάζεται δὲ ὁ ὑβριζόμενος ἔν τινι πράγματι.

Ἄττα ψιλούμενον καὶ δασυνόμενον διαφέρει. ψιλούμενον μὲν γὰρ σημαίνει τὸ τινά. δασυνόμενον δὲ, τὸ ἅτινα.

Ἀτελὲς καὶ Ἀτέλεστον διαφέρει. Ἀτελὲς μὲν γάρ ἐστι τὸ μήπω τετελεσμένον· Ἀτέλεστον δὲ, τὸ ἀδύνατον τελεσθῆναι. οἱ οὖν ἐναλλάσσοντες ταῦτα, ἀκυρολογοῦσιν.

Αὐχὴν καὶ Δέρη διαφέρει. Αὐχὴν μὲν γὰρ λέγεται τὸ ὄπισθεν τοῦ τραχήλου. Δέρη δὲ τὸ ἔμπροσθεν, καθ᾽ ὅ ἐστιν ὁ φάρυγξ.

Αὖθις καὶ Αὖθι χωρὶς τοῦ σ διαφέρει. τὸ μὲν Αὖθις ἐστι τὸ πάλιν, ἢ μετὰ ταῦτα· τὸ δ᾽ Αὖθι, αὐτόθι. κακῶς οὖν Καλλίμαχός φησι,

Αὖθι τὰ δ᾽ ἐκλέομαι. ἀντὶ τοῦ μετὰ ταῦτα.

Αὖθις διὰ μὲν τοῦ θ, σημαίνει τὸ πάλιν· διὰ δὲ τοῦ τ, τὸ ὕστερον.

Ἄχρι χωρὶς τοῦ σ, χρονικὸν ἐπίρρημα. Ἄχρις δὲ μετὰ τοῦ σ, ἀντὶ τοῦ ἀκριβῶς. Ὅμηρος, Ἄχρις ἀπηλοίησεν· οἷον ἀκριβῶς ἀπέκοψεν.

B.

Βασιλεὺς, Κοίρανος, καὶ Ἡγεμὼν διαφέρει. Βασιλεὺς μὲν γάρ ἐστιν ὁ πατρόθεν ἢ ἀπὸ γένους τὴν ἀρχὴν παραλαβών. Κοίρανος δὲ, ὁ πρὸς καιρόν τι τοῦ βασιλέως ἔργον ἐκτελῶν, οἷος ἦν πρὸ τῆς μήνιδος ὁ Ἀχιλλεύς.

Ὡς ἄγε κοιρανέων δίεπε στρατόν.

Ἡγεμὼν δέ ἐστιν ὁ τάξεως στρατιωτικῆς ἡγούμενος, ὡς ὁ ποιητής φησιν,

Αὐτὰρ ἐπεὶ κόσμηθεν ἅμ᾽ ἡγεμόνεσσιν ἕκαστοι.

Βάρβαρον καὶ Βαρβαρικὸν διαφέρει. Βάρβαρον μὲν γάρ ἐστιν ὄνομα τὸ οὐχ᾽ ἑλληνικόν. Βαρβαρικὸν δὲ, τὸ τῶν βαρβάρων.

Βάραθρος καὶ Βάραθρον διαφέρει. Βάραθρος μὲν γὰρ, ὁ βαράθρου ἄξιος ἄνθρωπος· Βάραθρον δὲ, ὄρυγμά τι Ἀθήνησιν, εἰς ὃ τοὺς κακούργους ἐνέβαλλον, ὥσπερ οἱ Λακεδαιμόνιοι τοὺς καταδικαζομένους ἔβαλλον εἰς τὸν Καιάδα.

Βασιλεία καὶ Βασίλεια διαφέρει· παροξυτονουμένως μὲν ἡ βασιλέως ἀρχή· προπαροξυτόνως δὲ, ἡ βασιλέως γυνή.

Βᾶρις μὲν γάρ ἐστιν Αἰγύπτιον πλοῖον, λέγεται δὲ καὶ ἡ μεγάλη οἰκία, ὡς ὑπὸ Θετταλῶν.

Βάσανος, ἥ τε δοκιμασία, καὶ ἡ τῶν πληγῶν.

Βασκαίνειν οὐ μόνον τὸ φθονεῖν, ἀλλὰ καὶ τὸ συκοφαντεῖν. ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ περὶ στεφάνου, Ἄν τι δύσκολον συμβῇ, τοῦτο βασκαίνουσιν.

Βεβλῆσθαι καὶ Οὐτᾶσθαι διαφέρει. Βεβλῆσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐκ βέλους τετρῶσθαι, καὶ ἐκ τῶν ἐναντίων. Οὐτᾶσθαι δὲ, τὸ ἐκ χειρὸς τετρῶσθαι.

Βιοῦν καὶ Ζῆν διαφέρει. Βιοῦν μὲν γὰρ, ἐπὶ ἀνθρώπων μόνον λέγεται. Ζῆν δὲ, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ἀλόγων ζώων. ἤδη δέ ποτε καὶ ἐπὶ φυτῶν.

Βίος Ζωῆς διαφέρει. Βίος μὲν ἐπὶ τῶν λογικῶν τάσσεται ζώων, τουτέστιν ἀνθρώπων μόνων. Ζωὴ δὲ, ἐπὶ ἀνθρώπων καὶ ἐπὶ τῶν ἀλόγων ζώων. ἐπειδὴ Ἀριστοτέλης τὸν βίον ὡρίσατο οὕτως, Βίος ἐστὶ λογικὴ ζωή. ὁ οὖν ἐπὶ τῶν θηρίων βίον τάσσων ἀκυρολογεῖ.

Βιῶναι μέν ἐστι τὸ ζῆν. Βιοτεύειν δὲ, τὸ πορίζειν τὰ πρὸς τὸν βίον. Βιοῦν μὲν φάσκομεν ἀνθρώπους. Ζῆν δὲ καὶ τὰ ἄλογα ζῶα.

Βλέπειν καὶ Θεᾶσθαι διαφέρουσιν. Βλέπειν μὲν γὰρ κυρίως, τὸ ὁρᾶν τι ὁπωσοῦν· Θεᾶσθαι δὲ, τὸ ὁρᾶν τι τῶν τεχνικῶς γινομένων, οἷον πόλιν, πανήγυριν, γραφήν.

Βλέφαρα καὶ Βλεφαρίδες διαφέρουσι. Βλέφαρα μὲν γάρ ἐστιν αὐτὰ τὰ ἐπικλείοντα δέρματα. Βλεφαρίδες δὲ, αἱ τρίχες αἱ ἐπὶ τῶν βλεφάρων.

Βίος καὶ Βίοτος διαφέρει. Βίος μὲν γὰρ πῶς ἐστιν ἐπὶ ζῶντος. Βίοτος δὲ, ὁ τοῦ νεκροῦ.

Βούλει καὶ Βούλῃ διαφέρει. τὸ Βούλει μὲν γὰρ ἐρωτηματικόν ἐστιν, οἷον Βούλει σχολάσωμεν. τὸ Βούλῃ δὲ, ὑποτακτικῶς, οἷον Βούλῃ περιπατήσωμεν.

Βοηθεῖ μὲν ὁ συνὼν, Ἐπικουρεῖ δὲ ὁ ἔξωθεν εἰς βοήθειαν ἥκων. Συμμαχεῖ δὲ ὁ αὐτόθεν. Ὑπερμαχεῖ δὲ ὁ ἀδυνάτῳ χρησιμεύων. Ἀμύνει δὲ ὁ τιμωρούμενος ὑπὲρ τοῦ ἀπολωλότος.

Βωμολοχεῖν καὶ Ἐξαπατᾶν διαφέρει. Βωμολοχεῖν μέν ἐστι τὸ ἐπιπλεῖστον ἀεὶ παραλογίζεσθαι. Ἐξαπατᾶν δὲ, τὸ περὶ οἷον πράγματα συναρπάζειν.

Βδελύσσεσθαι καὶ Βδελύττει διαφέρει. Βδελύσσεσθαι μὲν γάρ ἐστι ταυτὸν τῷ σικχαίνεσθαι. Βδελύττει δὲ, τὸ ἐνθυμηθῆναί τι, καὶ συντάξας κακόν· οἷον Βδελύττει φασὶ, ὁ ἱεροσυλῶν.

Βάλλεσθαι μὲν ἐπὶ μόνου λέγεται τοῦ λογικοῦ· τὸ δὲ Θάλλειν, καὶ ἐπὶ ἀλόγων ζώων.

Βλύειν καὶ Βρύειν διαφέρει. Βρύειν μὲν γὰρ, ἐπὶ τοῦ ἀνθεῖν. Βλύειν δὲ ἐπὶ τοῦ ἀναβάλλειν.

Βρύκειν καὶ Βρύχειν διαφέρει. Βρύκειν μὲν γὰρ διὰ τοῦ κ, τοῖς ὀδοῦσι. Βρύχειν δὲ διὰ τοῦ χ, ἐπὶ λέοντος τὸ βρυχᾶσθαι.

Βωμὸς, Ἑστία, Ἐσχάρα καὶ Μέγαρα διαφέρουσι. καθὼς καὶ Ἀμμώνιος ὁ Λαμπτρεὺς ἐν πρώτῳ περὶ βωμῶν. φησὶ γὰρ, Βωμοὶ μὲν γὰρ, οἱ τὰς προβάσεις ἔχοντες. Ἐσχάρα δὲ, ἡ πρὸς τὴν δίαιταν γινομένη, ἐπὶ τῆς γῆς τιθεμένη. τὰ δὲ Μέγαρα, ἡ περιῳκοδομημένη Ἑστία, ἔνθα τὰ μυστικὰ τῆς Δήμητρος. παρὰ δ᾽ Ὁμήρῳ ἡ Ἐσχάρα, ἡ αὐτὴ καὶ Ἑστία καλεῖται. ὁ δὲ Βωμὸς καὶ τὴν βάσιν σημαίνει.

Χρύσειοι δ᾽ ἄρα κοῦροι ἐϋδμήτων ἐπὶ βωμῶν.

ἀντὶ τοῦ ἐπὶ βάσεων. καὶ ἡ Ἑστία σημαίνει τὸν οἶκον.

Ἑστίη τ᾽ Ὀδυσῆος ἀμύμονος.

καὶ Ἀθήνησιν, ὁ δόμος παρ᾽ Ἡσιόδῳ. καὶ ἡ στρατηγικὴ θεὸς Ἑστία ἐστίν.

Ἢ καὶ Δήμητρος, καὶ Ἥρης χρυσοπεδίλου.

Πῶς δὲ Νεάνθης ὁ Κυζικηνὸς ἐν τρίτῳ τῶν κατὰ πόλιν, βωμοὺς θεῶν φησιν, ἐσχάρας δ᾽ ἡρώων· παρὰ δὲ Εὐριπίδῃ Ἐσχάρα ἀντὶ τοῦ βωμοῦ κεῖται ἐν Πλεισθένει,

Μηλοσφαγεῖτε δαιμόνων ἐπ᾽ ἐσχάραις.

καὶ Σοφοκλῆς ἐν Χρύσῃ.

Γ.

Γαμήλιος καὶ Ἐπιθαλάμιος διαφέρει. Ἐπιθαλάμιος μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπὶ τῷ θαλάμῳ τῆς γαμουμένης γραφὲν ποίημα· ὁ δὲ Γαμήλιος οὐ περιγράφεται χρόνῳ. τάττοιτο δ᾽ ἂν καὶ κατὰ τῆς δωρεᾶς ἐν γάμῳ διδομένης.

Γεγεννῆσθαι ἐροῦμεν τὸ ἔμψυχον γεγεννημένον. Γεγονέναι δὲ, τὸ ἄψυχον πρᾶγμα.

Γενέθλια καὶ Γενέσια διαφέρει. ὅτι μὲν γὰρ Γενέθλια τάσσεται ἐπὶ τῶν ζώντων, καὶ ἐν ᾗ ἕκαστος ἡμέρᾳ ἐγεννήθη, αὕτη καλεῖται Γενέθλιος ἡμέρα. Γενέσια δὲ ἐπὶ τῶν τεθνεώτων, ἐν ᾗ ἕκαστος ἡμέρᾳ τετελεύτηκε. ὁ οὖν λέγων ἐπὶ τῶν ζώντων Γενέσια, ἀκυρολογεῖ.

Γέρων καὶ Πρεσβύτης καὶ Πρεσβυτικὸς διαφέρει. Ἀλεξίων δὲ καὶ ἐν τῇ ἐπιτομῇ τῶν Διδύμου συμμίκτων, λέγων οὕτως, ἐκ τῶν Ἀρίστωνος περὶ ἀνθρώπων γενέσεως καὶ αὐξήσεως· ἄχρι γήρως. Βρέφος μὲν γάρ ἐστι τὸ γεννηθὲν εὐθέως· Παιδίον δὲ, τὸ τρεφόμενον ὑπὸ τιτθῆς. Παιδάριον δὲ, τὸ ἤδη περιπατοῦν, καὶ τῆς λέξεως ἀντεχόμενον. Παιδίσκος δ᾽, ὁ ἐν τῇ ἐχομένῃ ἡλικίᾳ. Παῖς δ᾽ ὁ διὰ τῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων δυνάμενος ἰέναι· τὴν δ᾽ ἐχομένην ταύτης ἡλικίαν, οἱ μὲν Πάλληκα, οἱ δὲ Βούπαιδα, οἱ [illegible] Ἀντίπαιδα, οἱ δὲ Μελλέφηβον καλοῦσιν. ὁ δὲ μετὰ ταῦτα, Ἔφηβος· ἐν δὲ Κυρήνῃ τοὺς Ἐφήβους Τριακατίους καλοῦσιν· ἐν Κρήτῃ Ἀποδρόμους, διὰ τὸ μηδέπω τῶν κοινῶν δρόμων μετέχειν· ὁ δὲ μετὰ ταῦτα, Μειράκιον, εἶτα Μεῖραξ, εἶτα Νεανίσκος, εἶτα Νεανίας, εἶτα Ἀνὴρ μέσος, εἶτα Πρεσβυτικὸς, (ὃν καὶ Ὠμογέροντα καλοῦσι) εἶτα Γέρων, εἶτα Πρεσβύτης, εἶτα Ἐσχατόγηρως.

Γέλοιον καὶ Εὐτράπελον διαφέρει. Γέλοιον μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπὶ διαχύσει τῶν ἀκροατῶν χωρίς τινος ὕβρεως· Εὐτράπελον δὲ, τὸ μετὰ σεμνότητος χαριέντως λεγόμενον. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ εὖ τρέπεσθαι τὸν λόγον.

Γέλοιος καὶ Γελοῖος διαφέρει. Γέλοιος μὲν, ὁ καταγέλαστος. Γελοῖος δὲ, ὁ γελωτοποιός.

Γῆμαι τοῦ Γήμασθαι διαφέρει. ὅτι Γαμεῖ μὲν ὁ ἀνήρ. Γαμεῖται δὲ ἡ γυνή. καὶ Ὅμηρος τὴν διαφορὰν τετήρηκεν αὐτῶν, ἐπὶ τοῦ Γήμασθαι εἰπών·

Γημαμένη ᾧ υἷι· ὁ δ᾽ ὃν πατέρ᾽ ἐξεναρίξας,
Γῆμεν·

καὶ Ἀνακρέων διασύρων τινὰ ἐπὶ θηλύτητι,

Καὶ θαλάμοις ἐν οἷς ἐκεῖνος
Οὐκ ἔγημεν, ἀλλ᾽ ἐγήματο.

καὶ Αἰσχύλος ἐν Ἀμυμώνῃ,

Σοὶ μὲν γαμεῖσθαι μόρσιμον, γαμεῖν [illegible] μοί.

Γῆρας μέν ἐστιν ἡ τελευταία ἡλικία· Γήρασις δὲ, ἡ ἐπ᾽ αὐτὸ πορεία· μήποτε οὖν ταύτῃ καὶ γηρᾶν τοῦ γεράσκειν διαφέρει.

Γράμμα Στοιχείου διαφέρει. Στοιχεῖον μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐκφώνησις, καὶ ὁ φθόγγος· τὸ δὲ Γράμμα ἐστὶ σημεῖον ἢ τύπος, ἢ σχῆμα. ὡς ἐν τῷ Δ. Ο. τρίγωνον μὲν γάρ ἐστι τὸ Δ. στρογγύλον δὲ τὸ Ο. τὸ δὲ στοιχεῖον, τὸ ἐλάχιστον, οἷον, Α. Β. καὶ τὰ λοιπά. τὰ δὲ στοιχεῖα καταχρηστικῶς γράμματα. καὶ τὰ συγγράμματα ἐκάλουν οἱ παλαιοὶ, γράμματα. Καλλίμαχός που φησί,

Γράμματα δ᾽ οὐχ ἑλίσσειν ἀδιάφορα.

τοῦτ᾽ ἔστι τὰ συγγράμματα. καὶ πάλιν,

——— Πλάτωνος
Ἓν τὸ περὶ ψυχῆς γράμμ᾽ ἀναλεξάμενος.

καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ πολλὰ φαμὲν εἰδέναι γράμματα τόνδε. οὐ γὰρ τὰ εἴκοσι τέσσαρα, ἀλλὰ τὰ τῶν πολλῶν ἐμπειρίαν γραμμάτων.

Γυμνασθῆναι καὶ Γυμνάσασθαι διαφέρει. Γυμνασθῆναι μὲν γάρ ἐστι τὸ ὑφ᾽ ἑτέρου. Γυμνάσασθαι δὲ, τὸ ὑφ᾽ ἑαυτοῦ.

Γυμνασία μὲν λέγεται ἡ τῶν γεγυμνασμένων ἄσκησις. Ἄσκησις δὲ, ἡ τῶν λεγόντων καὶ γραφόντων.

Δ.

Δαμάλης καὶ Δάμαλις διαφέρει. Δαμάλης μὲν γὰρ, ὁ ἄῤῥην μόσχος. Δάμαλις δὲ, ἡ θήλεια. Μόσχος δὲ, κοινῶς ἐπ᾽ ἀμφοτέρων.

Δαὶ σύνδεσμος ἐρωτηματικὸς, ἐκτεταμένος,

——— τίς δαὶ ὅμιλος.

καὶ,

Πῶς δαὶ τῶν ἄλλων Τρώων.

ὁ δὲ συμπλεκτικὸς δὲ, συνεσταλμένος.

Δεσπότης καὶ Κύριος διαφέρει. Δεσπότης μὲν γὰρ, ὁ τῶν ἀργυρωνήτων, καὶ κύριος. Κύριος δὲ, καὶ πατὴρ υἱοῦ, καὶ αὐτός τις ἑαυτοῦ.

Δέος καὶ Φόβος διαφέρει. Δέος μὲν γάρ ἐστι πολυχρόνιος κακοῦ ὑπόνοια· Φόβος δὲ, ἡ παραυτίκα πτόησις. ὥσπερ Ἡρόδοτος ἐν τῇ τετάρτῃ, Ἡμέας ἔχει φόβος τε καὶ δέος.

Δήμιος καὶ Δημόκοινος διαφέρει. Δήμιος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἀναιρῶν τοὺς καταδίκους. Δημόκοινος δὲ, ὁ βασανίζων.

Δάματερ καὶ Δαμάτερ διαφέρει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, φησὶ Τρύφων. Δάματερ γὰρ, φησὶν, ἐστὶν ἐπὶ τῆς θεοῦ· Δαμάτερ δὲ, ἐπὶ θαυμασμοῦ.

Δῆμος καὶ Δημὸς διαφέρει. Δῆμος μὲν βαρυτόνως, τὸ πλῆθος τῆς πόλεως. Δημὸς δὲ ὀξυτόνως, τὸ λίπος.

Δίσκος καὶ Σόλος διαφέρει. Δίσκος μὲν γάρ ἐστι λίθος τετρημένος, ὥς φησι Τρύφων ἐν πέμπτῳ περὶ ἑλληνισμοῦ. Σόλος δὲ, τὸ χαλκοῦν ὁλοσφαίριον. Ὅμηρος,

——— σόλον αὐτοχόωνον,

καὶ ἐν ἄλλοις,

——— λάβε δίσκον.

εἶτ' ἐπιφέρει,

Βόμβησεν δὲ λίθος.

καὶ Πίνδαρος,

Λιθίνοις ποτ' ἀνὰ δίσκοισι.

Δικαστὴς καὶ Διαιτητὴς διαφέρει. Δικαστὴς μὲν γάρ ἐστιν ὁ κατὰ κλῆρον αἱρεθεὶς κριτής. Διαιτητὴς δὲ, ὁ κατὰ συμφωνίαν αἱρεθεὶς, συμβιβάζειν χάριν. Μένανδρος ἐν Παιδίῳ,

Εἴ τις δικαστὴς, ὁ διαιτητὴς θεῶν.

Διέφθαρται καὶ Διέφθορε διαφέρουσι. Διέφθαρται μὲν γὰρ ὑφ' ἑτέρου, Διέφθορε δ' ἕτερον. Ἀριστοφάνης Κόραις,

Διέφθορας τὸν ὕπνον ἐμόν.

Μένανδρος Ἀδελφοῖς,

Εἰ δ' ἐστὶ τὴν κόρην διεφθορώς.

Ὅμηρος,

——— φρένας ἠλὲ διέφθορας,

διαφθείρας τὰς σαυτοῦ φρένας.

Διαβόητος καὶ Ἐπιβόητος διαφέρει. Διαβόητος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐπ' ἀρετῇ ἐγκωμιαζόμενος. Ἐπιβόητος δ', ὁ μοχθηρὰν ἔχων φήμην. Ἀνακρέων ἐν δευτέρῳ,

——— καί μ' ἐπιβόητον

Κατὰ γείτονας ποιήσεις.

τοῦτο δ' ἔνια τῶν ἀντιγράφων ἐπίρρητον καλοῦσιν.

Διαβόητος Περιβοήτου διαφέρει. Διαβόητος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐπ' ἀρετῇ πολυθρύλλητος· Περιβόητος δὲ, ὁ ἐπὶ κακίᾳ. καὶ Περιβόητον πᾶσιν ἀνθρώποις αὐτὸν παραδίδωσιν ὁ ἐρωτικός· καὶ τοῦτο δὲ τὸ λεγόμενον.

Ἥττων ἑαυτοῦ πορνιδίου τρισαθλίου

Ἑαυτὸν οὕτω παραδίδωσιν.

Διπλοῦν καὶ Διπλάσιον διαφέρει. Διπλοῦν μὲν γάρ ἐστι κατὰ μέγεθος. Διπλάσιον δὲ, κατὰ ἀριθμόν. ὡς διπλάσιον καὶ τετραπλάσιον. οἷον διπλάσια χρήματα ἔχει. ἐπὶ δὲ τῶν διπλουμένων τὸ διπλοῦν. ὥσπερ ἐπὶ τῶν πτυσσομένων ἱματίων, διπλοῦν τὸ ἱμάτιον, οὐχὶ διπλάσιον.

Διχότομος καὶ Διχοτόμος διαφέρει. Διχότομος μὲν, ὁ εἰς δύο διῃρημένος· Διχοτόμος δὲ, ὁ εἰς δύο διαιρῶν.

Διήγησις καὶ Διήγημα διαφέρει. Διήγησις μὲν γὰρ καὶ ποίησίς ἐστιν ἡ ἐν μήκει τὸ τέλειον ἔχουσα· Διήγημα δὲ, καὶ ποίημα τὸ βραχύτερον.

Διδάξω καὶ Διδάξομαι διαφέρει. Διδάξω μὲν γὰρ, δι' ἑαυτοῦ. Διδάξομαι δὲ, δι' ἑτέρου. ὡς Οἰκοδομῆσαι μὲν δι' ἑαυτοῦ. Οἰκοδομήσασθαι δὲ, δι' ἑτέρου.

Διφθέρα καὶ Μηλωτὴ διαφέρει. Διφθέρα μὲν γὰρ, αἰγῶν· Μηλωτὴ δὲ, προβάτων.

Διορθοῦν καὶ Ἐπανορθοῦν διαφέρει. Διορθοῦν μὲν γὰρ, καὶ ἐπὶ δοράτων, καὶ ἐπὶ βιβλίων, καὶ ἐπὶ λόγων. Ἐπανορθοῦν δὲ, ἐπὶ μόνων λόγων.

Διαπολιτεύεσθαι καὶ Ἀντιπολιτεύεσθαι διαφέρει. Διαπολιτεύεσθαι μὲν γὰρ, λέγουσι τοὺς ἐκ τῆς αὐτῆς πόλεως· Ἀντιπολιτεύεσθαι δὲ, τοὺς ἐξ ἑτέρας δι' ἑτέρας ἀντιδιαστατοῦντας ἀλλήλοις. Θεόπομπος δὲ, καὶ τοὺς ἐν μιᾷ πόλει φιλοτιμουμένους πρὸς ἀλλήλους, Ἀντιπολιτεύεσθαι ἔφη.

Διδάσκαλος καὶ Ἐπιστάτης διαφέρει. Διδάσκαλος μὲν γάρ ἐστι λόγων. Ἐπιστάτης δ' ἔργων.

Διαλέγεται μὲν ὁ δεδοὺς λόγον καὶ λαμβάνων. Λαλεῖ δὲ, ὁ μὴ συνδιαλεγόμενος. Λέγει δὲ καὶ ὁ κατὰ διέξοδον ἐπεξιὼν πρᾶγμα· Φάσκει δὲ ὁ βραχυλόγος.

Δίκη, ἥ τε κρίσις, καὶ ἡ τιμωρία, καὶ τὸ δίκαιον.

Δοάσσατο τοῦ Δοάσσατο διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Δοάσσατο, σημαίνει τὸ ἔδοξε· τὸ δὲ Δοάσσατο, ἀντὶ τοῦ ἐδίστασε.

Δοῦλοι καὶ Οἰκέται διαφέρουσι. Δοῦλοι μὲν γάρ εἰσι καὶ οἱ τῶν ἐθνῶν, καὶ πάντες οἱ ὑποτεταγμένοι ὑπὸ βασιλέα. Οἰκέται δὲ, δεσποτῶν.

Δίξα καὶ Κλεὶς διαφέρει. Δίξα μέν ἐστιν ὁ παρὰ τῶν παλαιῶν [illegible]. Κλεὶς δὲ, ὁ παρὰ τῶν σπουδαίων.

Δύναμις καὶ Ἰσχὺς διαφέρει, ὥς φησι Πλάτων ἐν Πρωταγόρᾳ. οὐ γὰρ ταυτόν ἐστι δύναμίς τε καὶ ἰσχύς. ἡ μὲν γὰρ Δύναμις καὶ ἀπὸ ἐπιστήμης γίνεται καὶ μανίας καὶ θυμοῦ· ἡ δὲ Ἰσχὺς ἀπὸ φύσεως καὶ εὐτροφίας τῶν σωμάτων.

Δυσπειθὴς καὶ Ἀπειθὴς διαφέρει. Δυσπειθὴς γάρ ἐστιν, ὁ δυσχερῶς παραδεχόμενος τὸν πιστὸν λόγον· Ἀπειθὴς δὲ, ὁ ἀντιπράσσων, καὶ οὐχ οἷός τέ ἐστι πείθεσθαι.

Δῶμα καὶ Δωμάτιον διαφέρει. Δῶμα μὲν γὰρ, κοινῶς τὸ οἰκοδόμημα· Δωμάτιον δὲ, θάλαμος.

Δωροδοκία, ἥ τε δόσις τῶν δώρων καὶ ἡ λῆψις.

Ε.

Ἐγχρίσαι καὶ Ἐναλεῖψαι διαφέρει. Ἐγχρίσαι μὲν γὰρ, ἐπὶ σπογγίου ἢ σφηνῶν, ἢ τινος τοιούτου λέγουσιν· Ἐναλεῖψαι δὲ, ἐπὶ ὀφθαλμῶν.

Ἐγγυᾷ καὶ Ἐγγυᾶται διαφέρει. Ἐγγυᾷ μὲν γὰρ ὁ διδούς· Ἐγγυᾶται δ' ὁ λαμβάνων.

Ἐδίδαξε καὶ Ἐδιδάξατο διαφέρει. Ἐδίδαξε μὲν γὰρ ὁ καθηγητής. Ἐδιδάξατο δ' ὁ πατὴρ συστήσας. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις,

Ἐδιδαξάμην μέν τοι σὲ νὴ Δί' ὦ μέλεε.

Εἰκὼν καὶ Προτομὴ διαφέρει. Εἰκὼν μὲν γάρ ἐστιν ἐπ' ἀνθρώπων· Προτομὴ δὲ, λέοντος, καὶ ἵππου, καὶ τῶν ἄλλων.

Ἐκκλησία καὶ Κατάκλησις διαφέρει. Ἐκκλησίαν μὲν γὰρ ἔλεγον οἱ Ἀθηναῖοι τὴν σύνοδον τῶν κατὰ τὴν πόλιν· Κατάκλησιν δὲ, ὁπότε καὶ τοὺς ἐκ τῶν ἀγρῶν συνεκάλουν, πρὸς ἐπίσκεψιν μείζονα τῶν πραγμάτων.

Ἐκεῖ καὶ Ἐκεῖσε διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Ἐκεῖ δηλοῖ τὸ ἐν τόπῳ· τὸ δὲ Ἐκεῖσε, εἰς τόπον. οὕτως ἐροῦμεν, Ἐκεῖ κατέλαβον αὐτὸν, καὶ Ἐκεῖσε πορεύομαι.

Ἐκπολεμῶσαι καὶ Ἐκπολιῶσαι διαφέρουσιν. Ἐκπολεμῶσαι μὲν γάρ ἐστι τὸ εἰς πόλεμον ἐμβαλεῖν. Ἐκπολιῶσαι δὲ, τὸ πόλιν ἐξελεῖν.

Ἔκγονος καὶ Ἀπόγονος διαφέρει. Ἔκγονος μὲν γάρ ἐστιν ὁ υἱός. φησὶ γὰρ Ὅμηρος,

——— εἰ ἐτεόν γε

Κείνου ἔκγονός ἐστι, σέβας μ' ἔχει εἰσορόωντα.

καὶ δι' ὅλης τῆς ποιήσεως τετήρηκεν. Ἀπόγονος δ' ὁ υἱωνὸς, ὁ ἔτι ἀπωτέρω. καταχρῶνται δ' ἐσθ' ὅτε οἱ ἱστορικοὶ τῷ ἀπογόνῳ ἀντὶ υἱοῦ.

Ἐκμαρτυρία Μαρτυρίας ἔν τινι διαφέρει. δηλοῖ Δείναρχος ἐν τῷ κατὰ Κλεομέδοντος, λέγων, Ἀναγινώσκεται δὲ τῶν μὲν ἐπιδημούντων τὰς μαρτυρίας, τῶν δὲ ἀποδημούντων ἐκμαρτυρίας.

Ἕλκος Ὠτειλῆς διαφέρει. Ἕλκος μὲν γάρ ἐστι χρόνιον πάθος μόνον, ἐκ σιδήρου γινόμενον· ἔστι δ' ὅτε καὶ ἐξ αὐτομάτου. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ διελκύσθαι τὴν σάρκα. Ὠτειλὴ δ' ἐστιν ἡ ἐκ τοῦ σύνεγγυς ὑπὸ σιδήρου πληγή.

Ἐλέατρος καὶ Ἐδέατρος διαφέρει. Ἐλέατρος μὲν γάρ ἐστιν ὁ μάγειρος, παρὰ τοὺς ἐλεούς. τράπεζαι δ' εἰσὶ μαγειρικαί. Ὅμηρος,

——— καὶ ἐν ἐλεοῖσιν ἔχευαν.

Ἐδέατρος δὲ, ὁ προγεύστης παρὰ τὰ ἐδέσματα.

Ἐμβάδες καὶ Ἔμβατα διαφέρει. Ἐμβάδες μὲν γὰρ, τὰ κωμικὰ ὑποδήματα· Ἔμβατα δὲ, τὰ τραγικά.

Ἐμεῖο καὶ Ἐμοῖο διαφέρει. Ἐμεῖο μὲν γάρ ἐστιν ἀσύναρθρον, ὡς Ὅμηρος,

——— ἐμεῖο δὲ σύνθεο μύθων.

τὸ δὲ Ἐμοῖο σύναρθρον. τοῦ ἐμοῦ παιδός. καὶ,

Μνῆσαι πατρὸς σοῖο θεοῖς ἐπιείκελ' Ἀχιλλεῦ.

ἀντὶ τοῦ πατρὸς σοῦ.

Ἐμπειρία Πείρας διαφέρει. Πεῖρα μὲν γὰρ ἐφ' ἑνὸς ἢ δευτέρου γνῶσίς ἐστι δοκιμαζομένου. Ἐμπειρία δὲ ἡ ἐπὶ πολλῶν κατάληψις βεβαία. πάλιν δὲ Τέχνη Ἐμπειρίας διαφέρει· ὅτι ἡ μὲν ἐν τοῖς πλείοσι. ἡ γραμματικὴ δὲ τέχνη ἀδιάπτωτος, ὡς καὶ ἡ ἐπιστήμη.

Ἔνδον καὶ Ἔσω διαφέρει. Ἔνδον μὲν γὰρ, τὸ ἐν τόπῳ σημαίνει. Ἔσω δὲ, τὸ εἰς τόπον. Ἔνδον μὲν γάρ ἐστιν ὁ παῖς. Ἔσω δὲ εἰσέρχομαι. ἁμαρτάνει οὖν ὁ λέγων, Ἔνδον εἰσέρχομαι, ἢ Ἔσω ἐστὶν ὁ παῖς. Σοφοκλῆς τὴν διαφορὰν συγχεῖ. φησὶ γὰρ ἐν Τραχινίαις,

Γυναῖκας αἵ τ' ἔσω στέγης, αἵ τ' ἐκτός.

δέον εἰπεῖν, γυναῖκας αἵ τ' ἔνδον. καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἡρακλείδαις,

Καὶ τὴν γεραιὰν, τήν τ' ἔσω γραῖαν δέμας.

ἀντὶ τοῦ ἔνδον. Εὔπολις ὁ τῆς μέσης κωμῳδίας ποιητὴς ἐν Καλαθηφόροις,

Ὅπως δὲ πεύσεσθ' ὅτι τίς γέρων ἔσω.

δέον εἰπεῖν, ἔνδον.

Ἐνταυθοῖ καὶ Ἐνταῦθα καὶ Ἐνθάδε διαφέρει. Ἐνταυθοῖ μὲν γὰρ, τὴν εἰς τόπον σημασίαν δηλοῖ· Ἐνταῦθα δὲ, καὶ τὴν ἐν τόπῳ, καὶ τὴν εἰς τόπον. ὁμοίως καὶ τὸ Ἐνθάδε. τὸ δ' Ἐνταῦθα, καὶ Ἐνθάδε, καὶ τὴν ἐν τόπῳ, καὶ τὴν εἰς τόπον, καὶ ἀντὶ χρονικοῦ ἐπιῤῥήματος τοῦ τότε. ἐπὶ μὲν οὖν ἐνταυθοῖ,

Ἐνταυθοῖ νῦν ἧσο κύνας ἀπερύκων.

ἐπὶ δὲ τοῦ Ἐνταῦθα, Σοφοκλῆς ἐν Ἠλέκτρᾳ,

Ἐνταῦθα πέμψαι, ἔνθα μήποθ' ἡλίου

Φέγγος κατόψῃ.

ἔχει γὰρ καὶ τὴν εἰς τόπον σημασίαν, καὶ τὴν ἐν τόπῳ. ὁμοίως καὶ ἐπὶ τοῦ Ἐνθάδε φησὶν ἡ Καλυψὼ,

Ἐνθάδε αὖθι μένων σὺν ἐμοὶ, τόδε δῶμα φυλάσσοις.

καὶ Ἕκτωρ φησὶ,

——— σὲ δὲ τ' ἐνθάδε γῦπες ἔδονται.

τοῦτο γὰρ τὴν ἐν τόπῳ σημασίαν δηλοῖ. Τὸ δ' εἰς τόπον οὕτως,

——— τῆς δ' αὐτοῦ λύτο γούνατα καὶ φίλον ἦτορ,

Τοῦ δ' αὐτοῦ λυκάβαντος ἐλεύσεται ἐνθάδ' Ὀδυσσεύς.

ἐπὶ τοῦ Ἔνθα ἐν τόπῳ,

Ἔνθα μὲν Αἴας κεῖται ἀρήϊος, ἔνθα δ' Ἀχιλλεύς.

εἰς τόπον,

Ἔνθα κατεπλέομεν, καί τις θεὸς ἡγεμόνευεν.

ἀντὶ χρονικοῦ ἐπιῤῥήματος τοῦ τότε,

Ἔνθ' αὖ Τυδεΐδῃ Διομήδεϊ Παλλὰς Ἀθήνη.

Ἐνθύμημα καὶ Ἐνθύμιον διαφέρει. Ἐνθύμημα μὲν γάρ ἐστι ποιὸν λόγου σχῆμα· τὸ δ' Ἐνθύμιον τιθέασιν ἐπὶ τοῦ προστροπαίου οἱ Ἀττικοί. ὁ γοῦν Ἀντιφῶν ἐν τοῖς φονικοῖς φησι, Τεθνεὼς οὗτος ἡμῖν ἐνθύμιος γενήσεται.

Ἔνδοξος καὶ Ἐπίδοξος διαφέρει. Ἔνδοξος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐπίσημος. Ἐπίδοξος δὲ, ὁ προσδοκώμενος, καὶ ἐλπιζόμενος.

Ἕνεκα καὶ Χάριν διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ Ἕνεκα, ψιλὴν τὴν αἰτίαν δηλοῖ. οἷον, Ἕνεκα Ἀλεξάνδρου, καὶ ἕνεκα Ἑλένης ἐστράτευσε Μενέλαος. ὁ δὲ Χάριν, μετὰ τῆς αἰτίας δηλοῖ καὶ τὴν χάριν. Χάριν Μενελάου Ἀχιλλεὺς ἐστράτευσε. τουτέστι, Μενελάῳ χαριζόμενος.

Ἐννοεῖν καὶ Ἐννοεῖσθαι διαφέρει. Ἐννοεῖν μὲν γὰρ ἄφνω μὴ ὑπονοήσας· Ἐννοεῖσθαι δὲ, ἀπὸ μακροῦ διαλογιζόμενος.

Ἐξέτι καὶ Ἐξότου διαφέρει. Ἐξέτι μὲν γὰρ, χρόνου. Ἐξότου δὲ, τὸ ἐξ οὗ τινος.

Ἐξανέψιοι καὶ Ἐξανεψιοὶ διαφέρει. καὶ βαρυτόνως προφέρονται τοὔνομα· φησὶ γὰρ Τρύφων ἐν δευτέρῳ περὶ Ἀττικῆς προσῳδίας, Ἐξανέψιοι, ὡς [illegible], ἀναστελλομένης τῆς ὀξείας ἐκ τοῦ Ἀνεψιοὶ, ὁμοίως ὀξυνομένου· εἰσὶ δὲ οἱ μὲν Ἀνεψιοὶ, τῶν ἀδελφῶν παῖδες, καθὰ καὶ ἡμεῖς ἐκδεχόμεθα· Ἐξανέψιοι δὲ, οἱ τῶν ἀνεψιῶν παῖδες.

Ἑκάτερα Ἑκάτερα διαφέρει. τὰ μὲν γὰρ, πάντως ἐχόμενα· τὰ δ' ἡμερησίᾳ, Ἑκάτερα.

Ἐπικήδειος καὶ Θρῆνος διαφέρουσι. Ἐπικήδειον μὲν γάρ ἐστι, τὸ ἐπὶ τῷ κήδει. Θρῆνος δὲ, τὸ ἐν ᾅδῃ. οὕτω Τρύφων. Ἀριστοκλῆς δὲ ὁ Ῥόδιος ἐν τῷ περὶ ποιητικῆς ὑπομνήματι. φησὶ γὰρ, Θρῆνος δ' ἐστὶν ᾠδὴ τῆς συμφορᾶς οἰκεῖον ὄνομα ἔχουσα· ἔλεγχον ἔχει σὺν ἐγκωμίῳ τοῦ τελευτήσαντος· τινὲς μὲν οὖν κοινῶς πάντα εἶπον θρήνους· οἱ δὲ διαφέρειν θρῆνόν τε καὶ Ἐπικήδειον· τῷ τὸν θρῆνον ᾄδεσθαι παρ' αὐτῇ τῇ συμφορᾷ πρὸ τῆς ταφῆς, καὶ μετὰ τὴν ταφὴν, καὶ κατὰ τὸν ἐνιαύσιον χρόνον τῆς κηδείας, ᾀδόμενον ἐπὶ τῶν θεραπαινίδων, καὶ τῶν σὺν αὐταῖς. τὸ δ' Ἐπικήδειον, ἔπαινόν τινα τοῦ τελευτήσαντος μετά τινος μετρίου σχετλιασμοῦ.

Ἐπιστρεφὴς Εὐστρόφου διαφέρει. Ἐπιστρεφὴς, ὁ προστατικὸς καὶ ἐπιμελής. Εὔστροφος δ' ὁ ἐπιδέξιος ἐν ταῖς μεταβολαῖς.

Ἐπίκουροι καὶ Σύμμαχοι διαφέρουσι. Ἐπίκουροι μὲν γάρ εἰσιν οἱ τοῖς πολεμουμένοις βοηθοῦντες καὶ συλλαμβανόμενοι. Σύμμαχοι δὲ, οἱ τῶν πολεμούντων. Ὅμηρος δι' ὅλης ἐφύλαξε τῆς ποιήσεως τὴν διαφοράν. οὐκ ἔστιν οὖν παρ' αὐτῷ ἐπίκουρος Ἑλλήνων λεγόμενος, ἀλλὰ Τρώων.

Ἐπιστεῖλαι καὶ Ἐπισκῆψαι διαφέρουσιν. Ἐπιστεῖλαι μὲν, διὰ γραμμάτων. Ἐπισκῆψαι δὲ, διὰ λόγων.

Ἐπαγγέλλει καὶ Ἐπαγγέλλεται διαφέρει. Ἐπαγγέλλει μὲν, τὸ προστάσσει· Ἐπαγγέλλεται δὲ, τὸ ὑπισχνεῖται. Ὑπισχνεῖται δὲ, ὁ τῷ αἰτήσαντι δώσειν ὁμολογήσας. Ἐπαγγέλλεται δὲ, ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ δώσειν ὁμολογήσας.

Ἐπιτίμιον καὶ Ἐπίτιμον διαφέρει. Ἐπιτίμιον μὲν γὰρ, ἡ ζημία. Ἐπίτιμον δὲ, τὸ τῆς τιμῆς μετέχον. ὥστε οὐ δεῖ λέγειν, Ἐξέτισε τὸ ἐπίτιμον, ἀλλ' Ἐξέτισε τὸ ἐπιτίμιον.

Ἐπικηρῦξαι καὶ Ἐπικηρυκεύσασθαι διαφέρει. Ἐπικηρῦξαι μὲν γὰρ ἔλεγον τὸ ὑπισχνεῖσθαι χρήματα δώσειν τῷ συλλαβόντι, καὶ ἀγαγόντι, ἢ ἀποκτείναντί τινα τῶν καταδικασθέντων. οἱ Ἀθηναῖοι ἐπεκήρυξαν, εἰ μέν τις ζῶντα ἀγάγοι Διαγόραν, τὸν Μήλιον, λαβεῖν τάλαντον, εἰ δ' ἀνέλοι, τὸ ἥμισυ. Ἐπικηρυκεύσασθαι δὲ ἔλεγον, τὸ περὶ συμβάσεως καὶ σπονδῶν τὰς πόλεις κήρυκας πρὸς ἀλλήλας διαπέμψασθαι.

Ἐπίτιμος καὶ Ἐπιτίμιος διαφέρει. Ἐπίτιμος μὲν γὰρ, ἔντιμος. Ἐπιτίμιος δὲ, ὁ ἐπιζήμιος, καὶ ἐπίπληκτος. ἀφ' οὗ τὴν ἐπίπληξιν Ἐπιτίμιον φαμέν. καὶ, Ἐπετίμησεν αὐτῷ, ἀντὶ τοῦ ἐπέπληξεν.

Ἐπιχαίρειν καὶ Συγχαίρειν διαφέρει. Ἐπιχαίρειν μὲν γάρ ἐστι, τὸ ἐπευφραίνεσθαι τοῖς ἀλλοτρίοις κακοῖς· Συγχαίρειν δὲ, τὸ συνήδεσθαι τοῖς ἀγαθοῖς.

Ἐπιδοτικὸς μέν ἐστιν, ὁ ἀφθόνως ἐπιδιδούς· Μεταδοτικὸς δὲ, ὁ φίλος.

Ἐρωτᾶν τοῦ Πυνθάνεσθαι διαφέρει. Πυνθάνεσθαι μὲν γάρ ἐστι, τὸ κατ' ἀκοὴν διεξοδικῶς ἀκούειν τὰ ὑπό τινος λεγόμενα, αὐτὸν οὐκ ἐρωτῶντα· Ἐρωτᾶν δὲ, τὸ ἐθέλειν τινὰ παρ' ἄλλου λαβεῖν ἀπόφασιν περὶ τοῦ ζητουμένου πράγματος. ὁ γοῦν Τηλέμαχος φησὶ πρὸς Νέστορα,

Εἴρεαι ὁππόθεν εἰμὲν, ἐγὼ δέ κέ τοι καταλέξω.

καὶ Ἀχιλλεύς φησιν,

Ἀλλ' ἴθι νῦν Πάτροκλε Διῒ φίλε, Νέστορ' ἔρειο,

Ὅντινα τοῦτον ἄγει·

ὅτι δὲ τὸ Πυνθάνεσθαι ἐπὶ ψιλοῦ τοῦ ἀκούειν τάσσεται, φανερὸν ἐκ τοῦ λέγειν Τηλέμαχον,

Νῦν δ' ὅτε δὴ μέγας εἰμὶ, καὶ ἄλλων μῦθον ἀκούων

Πυνθάνομαι, καὶ δή μοι ἀέξεται ἔνδοθι θυμός.

καὶ Ὀδυσσεύς φησι·

Πυνθανόμην Ἰθάκης καὶ ἐν Κρήτῃ εὐρείῃ.

Κατὰ δὲ τοὺς φιλοσόφους Ἐρώτησίς ἐστι φράσις συμβολικῶς ἀπαίτησιν ζητοῦσα, οἷον ναὶ, ἀμφίδοξον, σαφὲς, ἄδηλον. αὗται γὰρ αἱ πέντε ἀποφάσεις, συμβολικαὶ καλοῦνται. ἔστι μέν τοί γε ὅτι οὐχ οὕτως, ἀλλ' ἑτέρως ἀποκρινόμεθα πρὸς τὰς ἐρωτήσεις. οἷον, ἡμέρα ἐστίν. καὶ οὕτως· ἡμέρα ἐστὶν ἡμέρα· καὶ οὕτως, ἡμέρα ἐστίν. Πεῦσις δέ ἐστι λέξις, πρὸς ἣν οὐκ ἔστι συμβολικῶς ἀποκρίνεσθαι, οἷον Ποῦ οἰκεῖ Ἀρίστων; φησὶ γὰρ, ἐν τῷδε τῷ τόπῳ. καὶ, Πῇ ἔβη Ἀνδρομάχη; ὁ δ' ἀποκρίνεται·

Ἀλλ' ἐπὶ πύργον ἔβη μέγαν Ἰλίου, οὕνεκ' ἄκουσε

Τείρεσθαι Τρῶας. ———

Οὐ γὰρ ἐνεχώρει ἐνταῦθα συμβολικῶς εἰπεῖν, ναὶ ἢ οὔ. κατά τι οὖν περὶ τῆς διαφορᾶς ταύτης φέρονται καὶ οἱ φιλόσοφοι συμφώνως τοῖς προειρημένοις. Ποτάμων περὶ τῆς διαφορᾶς φησιν οὕτως.

Ἐρώτησις Πεύσεως καὶ Ἀνακρίσεως διαφέρει. Ἐρώτησις μὲν γάρ ἐστι σύντομος ἀπαίτησις· Πεῦσις δὲ, μακρᾶς πράξεως ἀπαγγελία. Ἀνάκρισις δὲ, ὑποδεικτήριος ἐξήγησις.

Ἔρως καὶ Πόθος διαφέρουσιν. Ἔρως μὲν γὰρ, τῶν παρόντων. Πόθος δὲ, τῶν ἀπόντων.

Ἐρᾷν καὶ Ποθεῖν διαφέρει. Ἐρᾷν μὲν γάρ ἐστι, τῶν ἐν ὄψει. Ποθεῖν δὲ, τοὺς ἀπόντας. διαστέλλει δὲ καὶ Ὅμηρος·

Ὡς σέο νῦν ἔραμαι, καί με γλυκὺς ἵμερος αἱρεῖ.

πρὸς τὴν Ἥραν φησὶν ὁ Ζεὺς παροῦσαν. ἐπὶ δὲ τοῦ ἀπόντος,

Ἀλλά με σός τε πόθος, σά τε μήδεα, φαίδιμ' Ὀδυσσεῦ,
Σή τ' ἀγανοφροσύνη μελιηδέα θυμὸν ἀπηύρα.

φυλάσσει γὰρ ἄκρως ὁ ποιητὴς τὰς τοιαύτας ἐναλλαγάς.

Ἐρωτᾷν μέν ἐστι, τὸ θέλειν κεφαλαιώδη λαβεῖν ἀπόφασιν, ἢ ναὶ ἢ οὔ. Πυνθάνεσθαι δὲ, τὸ κατὰ διέξοδον ἀξιοῦν πρᾶγμα· οἷον, Πῶς ἀπελογήσατο;

Ἔρως μέν ἐστιν ἐπιβολὴ φιλοποιΐας. Πόθος δ' ἀπόντος. Ἵμερος δ' ἔρως σπεύδων τῆς πρὸς τὸν ἐρώμενον χρείας.

Ἔσται τοῦ Γενήσεται διαφέρει. Ἔσται μὲν γὰρ, τὰ καὶ νῦν ὄντα. Γενήσεται δὲ, τὰ γενέσεως τευξόμενα. οἷον, τοῖς προσιοῦσιν ἔσται· τοῦ δ' ἀτέκνου παῖδες γενήσονται. Ἄλλως. Ἔσται μὲν γὰρ τὸ ὑποκείμενον· οἷον ὁ παῖς ἔσται ἀνήρ. Γενήσεται δὲ, τὸ ἄριστον.

Ἑστιάτωρ καὶ Δαιτυμὼν διαφέρει. Ἑστιάτωρ μὲν γὰρ, ὁ ὑποδοχεύς· Δαιτυμόνες δὲ, οἱ ἑστιώμενοι.

Ἑσπέρα καὶ Ὀψὲ διαφέρει. Ἑσπέρα μὲν γάρ ἐστι, δυομένου τοῦ ἡλίου. Ὀψὲ δὲ, βραδέως, καὶ μεθ' ὁποιονοῦν χρόνον. διὰ τοῦτο καὶ προστιθέασιν, Ὀψὲ τῆς ἡμέρας.

Ἑταῖρος καὶ Φίλος διαφέρουσιν. ὁ μὲν γὰρ Φίλος, καὶ Ἑταῖρος· ὁ δ' Ἑταῖρος, οὐ πάντως φίλος. διὸ καὶ ἐπὶ τοῦ ἀνέμου φησὶν Ὅμηρος.

———— πλησίστιον ἐσθλὸν ἑταῖρον.

καὶ ἄλλως. Φίλοι μὲν κοινῶς λέγονται πάντες οἱ τὰ τῆς φιλίας δίκαια πρὸς ἑαυτοὺς ἔχοντες. Ἑταῖροι δὲ, ἰδίως οἱ καὶ τῇ ἡλικίᾳ παραπλησίως ἔχοντες, καὶ ἐν συνηθείᾳ καὶ ἐν συνεργίᾳ πολὺν χρόνον γεγονότες.

Ἑτερόφθαλμος καὶ Μονόφθαλμος διαφέρουσιν. Ἑτερόφθαλμος μὲν γὰρ, ὁ κατὰ περίπτωσιν πηρωθεὶς τὸν ἕτερον τῶν ὀφθαλμῶν. Μονόφθαλμος δὲ, ὁ μόνον ὀφθαλμὸν ἔχων, ὡς ὁ Κύκλωψ.

Ἕτερος καὶ Ἄλλος διαφέρει. Ἕτερος μὲν ἐπὶ δυοῖν τάσσεται. ὡς Ὅμηρος.

Φολκὸς ἔην, χωλὸς δ' ἕτερον πόδα.

τὸ δὲ Ἄλλος ἐπὶ πολλῶν. ὡς αὐτὸς Ὅμηρος·

———— Δὴ δ' Ἀρεὺς σύσσημον ἄλλο.

Εὐφυὴς καὶ Εὐμαθὴς διαφέρει. Εὐφυὴς μὲν γὰρ λέγεται παρὰ Ἀττικοῖς ὁ συνετικός. Εὐμαθὴς δὲ, ὁ εἰς τὸ μαθεῖν ταχύς.

Εὑρεῖν καὶ Εὑρέσθαι διαφέρει. Εὑρεῖν μὲν γὰρ, τὸ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ. Εὑρέσθαι δὲ, αἰτοῦντά τι ἐκπορίσασθαι. Μένανδρος Δυσκόλῳ,

Εὑρεκὼς κἀγὼ τούτου τέχνην.

Δίφιλος ἐν Πύρρᾳ,

Δῶρον δ' ἐμαυτῷ παρὰ θεῶν εὑρημένον.

Εὔμορφος Εὐειδοῦς διαφέρει. Εὔμορφος μὲν γὰρ, ὁ τὴν μορφὴν εὖ ἔχων, οἷον εὐπρόσωπος. (καὶ γὰρ τὸ τὴν ὄψιν πως σχηματίζειν, Μορφίζειν λέγομεν) Εὐειδὴς δὲ, ὁ τὸ εἶδος καλῶς ἔχων, οἷον τὸ σῶμα.

Εὐθὺς, Εὐθὺ, καὶ Εὐθέως, διαφέρουσιν. Εὐθὺς μὲν γὰρ, ὁ κανών· Εὐθὺ δὲ τοῦ γυμνασίου αὐτῶν, κατ' εὐθεῖαν τοῦ γυμνασίου· ἢ Εὐθὺ τὸ κανόνιον. τὸ δὲ Εὐθέως, ἀντὶ τοῦ χρονικοῦ ἐπιρρήματος. ὃ οὐκ ἐναλλάσσων ἁμαρτάνει, καθὰ Μένανδρος ἐν Δυσκόλῳ,

Τί φῄς; ἰδὼν ἐνθάδε γε παῖς δ' ἐλευθέρων,
Ἀπῆλθες εὐθὺς, ὡς ταχύ.

Τινὲς μὲν τῶν ἀρχαίων φασὶ, καὶ τὸ Εὐθὺς ἀντὶ χρονικοῦ κεῖσθαι. φασὶ γοῦν κατὰ λέξιν. Τινὲς δὲ τὸ μὲν εὐθὺ λέγουσιν ἐπί τινος εὐθέως. οἷον ἐὰν μὲν ᾖ θηλυκὸν τοὔνομα, ἡ εὐθεῖα ὁδὸς, εὐθεῖα διατριβή. ἐὰν δὲ ἄρρεν, εὐθὺς ὁ κανών· ἐὰν δ' οὐδέτερον, εὐθὺ τὸ ξύλον. οἱ δὲ ἀρχαῖοι ἐνίοτε τὸ Εὐθὺ ἐτίθεσαν, τὸ ἐφ' ὁδοῦ τῆς τεινούσης ἐπί τινος τόπου· εὐθὺ τῆς στοᾶς, εὐθὺ τῶν ἀρωμάτων. τὸ δὲ κατὰ τοὺς χρόνους οὐ λέγεται, ἀλλ' Εὐθύς. οἷον

Γήμαντος αὐτοῦ δ', εὐθὺς ἔσομ' ἐλεύθερος.

καί,

Ὡς τοῦτο δ' εἶδεν, εὐθὺς ἦν ἄνω, κάτω.

Εὐφραίνεσθαι καὶ Ἥδεσθαι διαφέρει. Πλάτων Πρωταγόρᾳ. Εὐφραίνεσθαι μὲν γάρ ἐστι, μανθάνοντά τι καὶ φρονήσεως μεταλαμβάνοντα αὐτῇ τῇ διανοίᾳ. Ἥδεσθαι δὲ, ἐσθίοντά τι ἢ ἄλλο ἡδὺ πάσχοντα αὐτῷ τῷ σώματι.

Εὐθὺς καὶ Εὐθὺ διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Εὐθὺς, χρονικόν ἐστιν ἐπίρρημα· τὸ δὲ Εὐθὺ, τὸ ἐξ ἐναντίας δηλοῖ.

Εὐεργεσία καὶ Χάρις διαφέρει. Εὐεργεσία μὲν γάρ ἐστιν, ἡ μεγάλη χάρις. Χάρις δὲ, ἡ ἐλάττων. οἷον, χιτῶνα ἢ κύνα χαρίζεται, εὐεργετεῖ δὲ οὔ.

Εὐθὺ καὶ Ὀρθὸν διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Εὐθὺ ἀντίκειται τῷ στρεβλῷ· τὸ Ὀρθὸν, τῷ πλαγίῳ.

Εὖ τοῦ Καλῶς διαφέρει. Εὖ μὲν, τὸ ὀρθῶς σημαίνει. Καλῶς δὲ, τὸ χρησίμως συνεμφαίνει. τὸ οὖν Εὖ καὶ Καλῶς σημαίνει ὀρθῶς καὶ χρησίμως.

Ἐχθρὸς Πολεμίου καὶ Δυσμενοῦς διαφέρει. Ἐχθρὸς μὲν γάρ ἐστιν, ὁ πρότερον φίλος. Πολέμιος δὲ, ὁ μεθ' ὅπλων χωρῶν [illegible]· Δυσμενὴς δ' ὁ χρόνιον πρὸς τὸν ποτὲ φίλον τὸ μῖσος διατηρῶν, καὶ δυσδιαλλάκτως ἔχων.

Ζ.

Ζῆλος καὶ Ζηλοτυπία διαφέρει. Ζηλοτυπία μὲν γάρ ἐστιν αὐτὸ τὸ πάθος ὅταν τὸ ἐν μέσῳ ὑπάρχῃ. Ζῆλος δὲ, μίμησις καλοῦ· οἷον, ζηλοῖ τὸν καθηγητὴν ὁ παῖς. Ζηλοῖ δέ τε γείτονα γείτων, Ἡσίοδος, ἐπὶ καλοῦ. Ζηλοτυπεῖ δὲ ἡ δεῖνα τόνδε.

Ζηλοῦν τοῦ Ἐρίζειν διαφέρει. Ζηλοῦν μὲν γάρ ἐστι τὸ σὺν ἐπιθυμίᾳ μιμεῖσθαι. Ἐρίζειν δὲ, τὸ μετὰ μάχης φιλονεικεῖν.

Ζῆλος Φθόνου διαφέρει. Ζῆλος μὲν γάρ ἐστιν, ἡ δι' ἐπιθυμίαν μίμησις γινομένη, ἐλλείποντος τινὸς καλοῦ. Φθόνος δὲ, βασκανία τις τῶν ἄλλοις μὲν προσόντων ἀγαθῶν, ἡμῖν δ' οὔ.

Ζῆλος μέν ἐστι λύπη ἐπ' ἀλλοτρίοις ἀγαθοῖς, οἷα καὶ ἑαυτῷ τις ἐπιθυμεῖ περιποιῆσαι.

Ζήλου τρία εἴδη. ὁ μὲν γάρ ἐστι Μακαρισμὸς, καθὰ καὶ φασί τις, Ζηλῶ σε τοῦ βίου ἐπὶ τῷδε· δεύτερος, καθὸ ζηλωτάς τινας λέγεται· οἷον, Θησεὺς Ἡρακλέους. τρίτος δὲ, ὁ φθόνῳ ὅμοιος.

Ζυγὸς, ἀρσενικῶς μὲν, ἐπὶ τῶν βοῶν· θηλυκῶς δὲ, ἐπὶ τῶν σταθμῶν.

Ζώνη καὶ Ζώνιον διαφέρει. Ζώνη μὲν γάρ ἐστιν ἡ τοῦ ἀνδρός. Ζώνιον δὲ, τὸ τῆς γυναικός.

Η.

Ἠγέρθη καὶ Ἀνέστη διαφέρει. Ἠγέρθη μὲν λεκτέον, ἀπὸ ὕπνου. Ἀνέστη δὲ, ἀπὸ κλίνης.

Ἦθος μέν ἐστιν ἀρχὴ ἐπιτηδεύματος. Τρόπος δὲ, ὑπόστασις πράξεων κατὰ στάσιν καὶ ἀναστροφήν.

Ἤλπισαν καὶ Ἐπήλπισαν διαφέρει. Ἤλπισαν μὲν γὰρ αὐτοί τινες ἐλπίδας ἔχοντες περί τινος. Ἐπήλπισαν δὲ ἕτεροι ἑτέρους, εἰς ἐλπίδα ἤγαγον.

Ἡμέρα Ἠοῦς διαφέρει. Ἡμέρα μὲν γάρ ἐστι τὸ κατάστημα μόνον ἀσώματον, ἣν Ἡσίοδος Νυκτὸς γενεαλογεῖ,

Νυκτὸς δ' αὖτ' Αἰθήρ τε καὶ Ἡμέρη ἐξεγένοντο.

Ἠὼς δὲ τὸ σωματικώτερον, ἣν πάλιν Ἡσίοδος θεὸν ὑποτίθεται·

Θεία δ' Ἠέλιόν τε μέγαν, λαμπράν τε Σελήνην,
Ἠῶ θ', ἣ πάντεσσιν ἐπιχθονίοισι φαείνει,
Γείνατο. ——

ἐπὶ δὲ τῆς σωματοειδοῦς,

Ἀλλ' ἤτοι τοῦτον χρυσόθρονος ἥρπασεν Ἠώς.

Ἦς, καὶ Ἦσθα, καὶ Ἦ, διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Ἦσθα, παρῳχημένου δηλοῖ χρόνου· τὸ δὲ Ἦς, τὸν μέλλοντα. Ὅμηρος,

Δηΐφοβ' ἦ μέν μοι τὸ πάρος πολὺ φίλτατος ἦσθα.

ἐπὶ δὲ τοῦ Ἦς, Μένανδρος ἐν Ψευδηρακλεῖ·

Ὕστις μὲν οὖν, μηδὲ γρῦ τουτὶ λέγε,
Ἂν τἄλλα δ' ἧς ἀμέμπτως, εἰς τὸν ἑβδόμον
Βοηδρομιῶνος ἐνδελεχῶς ἕξεις ἀεί.

καὶ καθόλου πάντοτε οὕτω λέγεται ἐπὶ τοῦ μέλλοντος, καὶ κατὰ τὴν ἡμετέραν συνήθειαν. οἷον, ἐὰν νοῇς, ἐὰν λαλῇς, ὅπως λαλῇς. ἐὰν ἧς ἀγαθός. ὁ γοῦν λέγων πρός τινα, Ἦς σύ τε πλούσιος, ἀγνοεῖ τὴν διαφοράν, δέον φάναι Ἦσθα. τὸ δὲ Ἦ ἀντὶ τοῦ ἔφη, τίθησιν Ὅμηρος.

Ἦ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων.

διαφέρει δὲ τὰ ῥήματα τῷδε, ὅτι τὸ μὲν ἐπὶ τρίτου προσώπου τάσσεται· τὸ δὲ ἔφη, ἐπὶ τριῶν, ὡς ἔφημεν.

Ἡσυχία ὁτὲ μὲν σιωπὴν σημαίνει, ὁτὲ δὲ τὴν ἐπιείκειαν, ὥσπερ φαμὲν, ἐν πολλῇ διάγειν ἡσυχίᾳ.

Θ.

Θαλαμὰς, ὡς ἀγαθὰς, καὶ Θαλάμας, ὡς μεγάλας, διαφέρειν φησὶ Τρύφων παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἐν δευτέρῳ περὶ Ἀττικῆς προσῳδίας. ἐὰν μὲν γὰρ ὀξυτονήσωμεν, δηλώσει τὸ τῶν Διοσκούρων ἱερόν· ἐὰν δὲ βαρυτονήσωμεν, τὰς καταδύσεις μυχίας.

Θαυμάζω, γενικῇ μὲν συντασσόμενον σημαίνει τὸ καταγινώσκω καὶ κατηγορῶ. οἷον, Θαυμάζω τῶν ταῦτα ἐχόντων τὴν γνώμην. αἰτιατικῇ δὲ, τὸ ἐπαινῶ. οἷον, Θαυμάζω τοὺς οὕτω φρονοῦντας.

Θεομαχία καὶ Θεομαχία διαφέρει. Θεομαχία μὲν γάρ ἐστιν ἡ πρὸς θεὸν μάχη· Θεομαχία, αὐτῶν τῶν θεῶν πρὸς ἀλλήλους μάχη.

Θεωρὸς καὶ Θεατὴς διαφέρει. Θεωρὸς μὲν γάρ ἐστιν ὁ εἰς θεοὺς πεμπόμενος. Θεατὴς δὲ, ὁ ἀγῶνος καὶ θεάτρου.

Πότερον θεωρὸς, ἢ χάριν μαντευμάτων;

καὶ Αἰσχύλος.

Πῶς τοιοῦδε πράγματος θεωρὸς ὤν.

ἁμαρτάνουσιν οὖν οἱ λέγοντες, Θεωρῆσαί με δεῖ τὸν ἀγῶνα· δέον εἰπεῖν, Θεάσασθαι. διαστέλλει οὖν τοῦτο ἐπιμελῶς Λυσιμαχίδης ἐν τῷ πρὸς Καικίλιον περὶ τῶν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ῥητόρων, καὶ πολλῶν παραθέσεις ποιεῖται, καὶ ἔστι τὸ θεάσασθαι, ὥσπερ πρόκειται, παρὰ τὸ θέαν· τὸ δὲ θεωρεῖν (φησὶν) οὐκ ἄλλο τι ἢ τὸ τῶν θεῶν ὁρᾶν, τοῦτο δὲ τὸ φροντίζειν. διὸ καὶ τοὺς τῶν θεαμάτων ἕνεκα παραπεμπομένους, οὐ θυσίας δὲ καὶ εὐσεβείας, πάντας ἀπέμαξεν θεωρούς. καὶ τὸ τοῖς Ἀθηναίοις διδόμενον θεωρικὸν, οὐχὶ διὰ τὰς θέας, (ὡς Καικίλιος ὑπέλαβεν) ἀλλὰ διὰ τὸ ἐν ταῖς ἑορταῖς εἰς τοὺς θεοὺς εὐσεβεῖν, καὶ ἐπιθύειν, καὶ εὐφραίνεσθαι.

Θεράποντες καὶ Οἰκέται διαφέρουσι. Θεράποντες μὲν γὰρ οἱ ὑποτεταγμένοι φίλοι, ὑφ' ὧν θεραπεύονται οἱ προεστῶτες. Οἰκέται δὲ, δεσποτῶν.

Θέσθαι καὶ Ὑποθέσθαι διαφέρει. Θέσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ λαβεῖν ὑποθήκην· Ὑποθέσθαι δὲ, τὸ δοῦναι ὑποθήκην.

Θέλειν καὶ Βούλεσθαι ἐὰν λέγῃ τις, δηλώσει, ὅτι ἀκουσίως τε καὶ οὐχ ἑκὼν ἄρχεται τινός.

Θερίζειν, τὸ, τε διατρίβειν τὴν τοῦ θέρους ὥραν, (ὡς τὸ Χειμάζειν) καὶ τὸ τοὺς Δημητριακοὺς καρποὺς συλλέξαι.

Θηβαῖοι καὶ Θηβαγενεῖς διαφέρουσιν, καθὼς Δίδυμος ἐν ὑπομνήματι τῷ πρώτῳ τῶν παιάνων Πινδάρου φησίν, Καὶ τὸν τρίποδα ἀπὸ τούτου Θηβαγενεῖς πέμπουσι τὸν χρύσεον εἰς Ἰσμηνοῦ πρῶτον. τίς δ' ἐστὶ διαφορὰ Θηβαγενῶν πρὸς Θηβαίους, Ἔφορος ἐν τῇ τετάρτῃ φησί. οὗτοι μὲν οὖν συνετάχθησαν εἰς τὴν Βοιωτίαν. τοὺς δὲ τοῖς Ἀθηναίοις ὁμόρους προσοικοῦντας ἰδίᾳ Θηβαῖοι προσηγάγοντο πολλοὺς ὄντας. ὕστερον δὲ οἱ σύμμικτοι ὄντες πολλαχόθεν, ὠκήσαντο δὲ τὴν ὑπὸ τὸν Κιθαιρῶνα χώραν, καὶ τὴν ἀπέναντι τῆς Εὐβοίας. ἐκαλοῦντο δὲ Θηβαγενεῖς, ὅτι προσεγένοντο τοῖς ἄλλοις Βοιωτοῖς διὰ Θηβαίων.

Θὴς, Λάτρις, Ἀμφίπολος, Ἄτμενος, διαφέρουσι. Θὴς μὲν γὰρ, ὁ ἐπὶ μισθῷ δουλεύων

———— θῆτές τε δμῶές τε.

Λάτρις δὲ, ὁ κατὰ πολεμικὴν περίστασιν ἁλοὺς, καὶ ἐπὶ δουλείαν προσαχθείς. Ἀμφίπολος δὲ, κοινὸν ὄνομα ἄρρενος καὶ θηλείας δούλης. Ἄτμενος δὲ, οὐ μόνον ὁ δοῦλος, ἀλλὰ καὶ ὁ ἐπιτεταγμένος ἐλευθέροις.

Θράσος καὶ Θάρσος διαφέρει. Θράσος μὲν γάρ ἐστιν, ἡ ἄλογος ὁρμή. Θάρσος δὲ, ἔλλογος ὁρμή.

Θύρα καὶ Θύρετρα διαφέρει. Θύρα μὲν γάρ ἐστιν, ἡ ἐξ ἀρχῆς γενομένη. Μένανδρος ἐν Παρακαταθήκῃ, θύρας ἐξάξω. Θύρετρα δὲ, τὸ μᾶλλον πρὸς ἱκανὸν ὕψος μεγέθους.

Θύεσθαι τοῦ Σφάττεσθαι διαφέρει. Θύεσθαι μὲν γάρ ἐστιν, ἐπὶ τιμῇ θεοῦ· καὶ τὸ μαντεύεσθαι ἐπὶ τιμῇ διὰ σπλάγχνων θύεσθαι φαμέν. Σφάττεσθαι δὲ, τὸ ἢ ἐπὶ ἄλλην αἰτίαν φονεύεσθαι, καὶ τὸ μὲν ἐπ' ἀλόγων, τὸ δ' ἐπ' ἀνθρώπων τάττεται.

Θύεται καὶ Θύσεται διαφέρει. Θύεται μὲν γὰρ ὁ σφάττεται τὰ ἱερεῖα. Θύσεται δὲ οἱ διὰ τῶν σπλάγχνων μαντευόμενοι.

Θύρα καὶ Θύραι διαφέρει. Θύρα μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπίζυγμα τὸ ἐκ τῶν σανίδων. Θύραι δὲ, τὸ ἄπειγμα αὐτό, καὶ τὸ χάλασμα τῆς θύρας.

Θυμὸς μέν ἐστι πρόσκαιρος. Ὀργὴ δὲ, πολυχρόνιος μνησικακία.

Ι.

Ἱερῶσαι καὶ Καθιερῶσαι λέγεται ἐπὶ τῶν θυμάτων ἱερεῖα. Ἱερῶσαι δὲ καὶ Καθιερῶσαι, ἐπὶ τῶν ἀναθημάτων.

Ἱερεῖον καὶ Χρηστήριον διαφέρει. Ἱερεῖον μὲν γάρ ἐστιν αὐτὸ τὸ σφαζόμενον πρὸς θυσίαν ἅπασαν. Χρηστήριον δὲ, τὸ ἱερὸν ᾧ χρῶνται χρηστηριαζόμενοι. Ἡρόδοτος, Καθὼς ἔτι καὶ νῦν, ὅταν χρηστήρια θύωσιν ἐν τῷ ἱερῷ.

Ἱερὰ, τούς τε περιβόλους τῶν ναῶν, καὶ τὸ σφάγιον, καὶ τὰ ἔστα τῶν ἀνθρώπων, ὡς Ὑπερείδης ἐν τῷ κατὰ Ἀρχεστρατίδου· καὶ τὰ ξόανα, ὡς Θεόπομπος ἐν εἰκοστῷ ἔστι.

Ἱλάσασθαι καὶ Ἀρέσασθαι διαφέρει. ὥς φησιν Ἡρακλείδης. Ἱλάσασθαι μὲν γάρ ἐστι, τὸ ἐλθεῖν. Ἀρέσασθαι δὲ, τὸ ἐπανελθεῖν. Ὅμηρος τὴν διαφορὰν φησί.

———— οὐδ' αὖτις ἀφίκετο πατρίδα γαῖαν.

καί,

Ἵκετο δ' ἐς Μαραθῶνα καὶ εὐρυάγυιαν Ἀθήνην.

Ἰδουμαῖοι καὶ Ἰουδαῖοι διαφέρουσιν, ὥς φησι Πτολεμαῖος ἐν πρώτῳ περὶ Ἡρώδου τοῦ βασιλέως. Ἰουδαῖοι μὲν γάρ εἰσιν, οἱ ἐξ ἀρχῆς φυσικοί. Ἰδουμαῖοι δὲ, τὸ μὲν ἀρχῆθεν οὐκ Ἰουδαῖοι, ἀλλὰ Φοίνικες καὶ Σύροι, κρατηθέντες δὲ ὑπ' αὐτῶν, καὶ ἀναγκασθέντες περιτέμνεσθαι, καὶ συντελεῖν εἰς τὸ ἔθνος, καὶ τὰ αὐτὰ νόμιμα ἡγεῖσθαι, ἐκλήθησαν Ἰουδαῖοι.

Ἶπες, καὶ Θρῖπες, καὶ Κίες, καὶ Ἶπες διαφέρουσιν. Ἶπες μὲν γὰρ λέγονται θηρίδια τὰ διαβιβρώσκοντα τὰ κέρατα. Ὅμηρος,

Μὴ κέρα ἶπες ἔδοιεν.

Θρῖπες δὲ, τὰ ἐσθίοντα τὰ ξύλα· καὶ Θριπηδέστατα, τὰ ὑπὸ θριπῶν βεβρωμένα ξύλα, ὡς καὶ ἀντὶ [illegible]. Κίες δὲ, τὰ ἐν τοῖς σίτοις θηρίδια. Ἶπες δὲ, τὰ διεσθίοντα τοὺς [illegible] Ἀλκμάν, καὶ σκώληκα ἴπα, τὸν ὀφθαλμὸν τῶν ἀμπέλων ἐλάττει.

Ἴσαι καὶ Κοιναὶ διαφέρει. Πλάτων ἐν Πρωταγόρᾳ, Χρὴ γὰρ τοὺς ἐν τοῖσδε λόγοις παραγενομένους, κοινοὺς μὲν εἶναι ἀμφοῖν τοῖν διαλεγομένοιν ἀκροατάς, ἴσους δὲ μή. ἔστι γὰρ οὐ ταὐτόν. κοινῇ μὲν γὰρ ἀκοῦσαι ἀμφοτέρων χρή, μὴ ἴσον δὲ νεῖμαι ἑκατέρῳ, ἀλλὰ τῷ μὲν σοφωτέρῳ, πλέον, τῷ δὲ ἀμαθεστέρῳ, ἔλαττον.

Ἰσοτελὴς καὶ Μέτοικος διαφέρει. Ἰσοτελὴς μὲν γάρ, ὁ τετιμημένος μέτοικος ἐν τῷ ἴσῳ τάγματι τοῖς πολίταις· καὶ τὸ μὲν μετοίκιον μὴ τελῶν, πάντα δὲ ἔχων τὰ αὐτὰ τοῖς πολίταις, πλὴν τοῦ ἄρχειν. Μέτοικος δὲ, ὁ μετοικήσας εἰς ἑτέραν πόλιν ἐκ τῆς ἑαυτοῦ, καὶ τοῦ μὲν ξένου πλέον ἔχων, τοῦ δὲ πολίτου ἔλαττον. ἐτέλει δὲ ὁ Μέτοικος κατ' ἐνιαυτὸν Μετοίκια, δραχμὰς δέκα, καὶ ἐν τῇ τῶν Ἀθηναίων πομπῇ σκάφας ἔφερον· ὅθεν καὶ Σκαφηφόρους ἔλεγον τοὺς μετοίκους. οὐδαμῶς δὲ καὶ συνεστράτευον τοῖς Ἀθηναίοις.

Ἰσθμὸς καὶ Πορθμὸς διαφέρει. Ἰσθμὸς μὲν γάρ ἐστι γῆς στενὴ δίοδος, ἑκατέρωθεν θαλάσσης περιεχομένη. Πορθμὸς δὲ ἐστι στενὸς θαλάσσης πόρος, ἑκατέρωθεν ὑπὸ γῆς περιεχόμενος.

Ἴσθι καὶ Γίνωσκε διαφέρει. Ἴσθι μὲν γὰρ, ἐπὶ τοῦ γίνωσκε τάσσεται. αὐτὸ δ' οὐκ ἴσθι, ἀντὶ τοῦ γίνωσκε. καὶ τὸ πληθυντικὸν Ἴστε, ἀντὶ γινώσκετε. καὶ Μένανδρος ἐν Ἥρῳ.

Εὖ ἴσθι, κἀγὼ τοῦτο συγχωρήσομαι.

τάσσουσι δὲ ἔνιοι καὶ ἐπὶ τοῦ Ἴθι τὸ Ἴσθι. Εὔπολις.

———— Ἴσθι μᾶλλον ἐξηρμοσμένος,

ἀντὶ τοῦ γίνου.

Ἱστοριογράφος Συγγραφέως διαφέρει. Ἱστοριογράφος μὲν γάρ ἐστιν ὁ τὰ πρὸ αὐτοῦ γεγονότα συγγράφων, ὡς Ἡρόδοτος. Συγγραφεὺς δὲ, ὁ τὰ ἐφ' ἑαυτοῦ, ὡς Θουκυδίδης.

Ἱστοδόκη καὶ Ἱστοπέδη διαφέρουσιν. Ἱστοδόκη μὲν γάρ ἐστιν, ἐφ' ἣν ὁ ἱστὸς κατακλίνεται. Ὅμηρος,

Ἱστὸν δ' ἱστοδόκῃ πέλασαν.

Ἱστοπέδη δὲ, ἡ ἐν μέσῳ τῆς νεὼς κοίλη τρύπη (ἣν ἔνιοι Ληνὸν καλοῦσιν,) εἰς ἣν ὁ ἱστὸς ἐντίθεται.

———— ἀλλά με δεσμῷ
Δήσατ' ἐν ἀργαλέῳ, ὄφρ' ἔμπεδον αὐτόθι μίμνω,
Ὀρθὸν ἐν ἱστοπέδῃ.

Ἰταλοὶ καὶ Ἰταλιῶται διαφέρουσιν. Ἰταλοὶ μὲν γὰρ, οἱ ἀρχῆθεν τὴν χώραν οἰκοῦντες· Ἰταλιῶται δὲ, οἱ ὕστερον Ἑλλήνων ἐποικήσαντες μετὰ ταῦτα. τὸ αὐτὸ καὶ ἐπὶ τῶν Σικελιωτῶν.

Κ.

Κατοίκησις, καὶ Κατοίκισις διαφέρει, ὥς φησιν Ἀπολλόδωρος ὁ Νικαεὺς ἐν τῷ τρίτῳ περὶ κατεψευσμένων. Κατοίκησις μὲν γάρ ἐστιν ἡ ὑφ' ἑτέρων γινομένη ἵδρυσις. Κατοίκισις δὲ, ὅταν αὐτοί τινες οἰκίσωσι τόπον ἢ πόλιν τινὰ κατοικισθέντες. Ἀθηναῖοι κατῴκισαν μὲν τὴν Ἀμφίπολιν, κατῴκησαν δὲ Ἴωνες. καὶ ἔστι παρὰ μὲν τὸ κατοικεῖν, ἡ Κατοίκησις. παρὰ δὲ τὸ κατοικίζειν, ἡ Κατοίκισις.

Καταβολὴ καὶ Εἰσβολὴ διαφέρει. Καταβολὴ μὲν γὰρ, ἡ ἔκτισις τοῦ εἰσφερομένου ἀργυρίου. Εἰσβολὴ δὲ, περίοδος τοῦ ποταμοῦ.

Κάτεαγμα καὶ Κάταγμα διαφέρει. Κάτεαγμα μὲν, ἐκτεταμένως, τὸ κατεαγὸς καὶ συντετριμμένον. Κάταγμα δὲ, βραχέως, τὸ τοῦ ἐρίου ἕλκυσμα.

Καταχύματα καὶ Καταχύσματα διαφέρει. Καταχύματα μὲν γὰρ χωρὶς τοῦ σ, τὰ καταχυθέντα ὕδατα, ἐπὶ λουτρῶνος, καὶ τῶν ἄλλων ὁμοίων. Καταχύσματα δὲ σὺν τῷ σ, αἱ ἰσχάδες καὶ τὰ ἄλλα τραγήματα, ἃ τῶν νεωνήτων δούλων κατέχεον. Ἀριστοφάνης,

Εἶτ' οὐχὶ δέξῃ [illegible] τὰ Καταχύσματα;

καὶ Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου ψευδομαρτυριῶν, Ἀλλ' αὐτὸς μὲν οὐκ ἔστιν ὅστις τὴν δέσποιναν ἂν γήμαι, ἧ τὰ Καταχύσματα αὐτοῦ κατέχεαν τότε, ἡνίκα ἐωνήθη.

Κάδος καὶ Καδίσκος διαφέρει. Κάδος μὲν λέγεται, ᾧ ἐκ τοῦ φρέατος ἀνιμῶσι τὸ ὕδωρ· Καδίσκος δὲ, ἀγγεῖον εἰς ὃ τὰς ψήφους ἐμβάλλουσι.

Καθάρσια καὶ Καθάρματα διαφέρει. Καθάρσια μὲν γὰρ λέγονται τὰ ἱερὰ, καὶ τὰ ἄλλα οἷς καθαίρονται. Καθάρματα δὲ, τὰ μετά τι καθαρθῆναι ἀποῤῥιπτούμενα.

Κανθαρίζειν καὶ Τονθορύζειν διαφέρει. Κανθαρίζειν μὲν γὰρ λέγουσιν οἱ Ἀττικοὶ τὸ τρέμειν· Τονθορύζειν δὲ, τὸ ψιθυρίζειν καὶ γογγύζειν.

Καιρὸς καὶ Χρόνος διαφέρει. Καιρὸς μὲν γάρ ἐστι μέρος χρόνου, οἷον μεμετρημένων ἡμερῶν σύστημα. Χρόνος δὲ, πολλῶν καιρῶν περιοχὴ καὶ σύλληψις. Ἄλλως, Ὁ μὲν Καιρὸς δηλοῖ ποιότητα χρόνου, οἷον, ὅτε πόλεμος ἦν. Χρόνος δὲ, ποσότητα, οἷον, πρὸ δέκα χρόνων, ἢ μετὰ δέκα ἔτη.

Κάλλαια καὶ Κάλλη διαφέρει. Κάλλαια μὲν γὰρ, οἱ τῶν ἀλεκτρυόνων πώγωνες. Κάλλη δὲ, τὰ ἄνθη τῶν βαμμάτων.

Κάθισον τοῦ Κάθισον διαφέρει. Κάθισον μὲν γὰρ ἐροῦμεν αὐτῷ τινι περὶ ἑαυτοῦ κελεύοντες. Κάθισον δὲ, περὶ ἑτέρου, Κάθισον αὐτόν.

Κακὸς Πονηροῦ διαφέρει, ὥσπερ ὁ Ἄκακος τοῦ Ἀγαθοῦ. Κακὸς μὲν γὰρ, ὁ πανοῦργος. Πονηρὸς δὲ, ὁ δραστικὸς κακοῦ.

Κακοήθεια μέν ἐστι κακία κεκρυμμένη. Κακοτροπία δὲ, ποικίλη καὶ παντοδαπὴ πανουργία.

Κέλης καὶ Ἐπακτροκέλης διαφέρει. Κέλης μὲν γάρ ἐστι πλοιάριόν τι μικρόν. Ἐπακτροκέλης δὲ, κακοῦργον καὶ λῃστρικὸν σκάφος, μεταξὺ ἐπακτρίδος καὶ κέλητος. Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου, Ἀλλ' αἱ προστάτιδες τοῦ σώματος ἡδοναὶ, καὶ τὸ μηδὲν ἱκανὸν εἶναι, ταῦτα πληροῖ τὰ λῃστήρια· ταῦτα εἰς τὸν ἐπακτροκέλητα ἐμβιβάζει. Ἐπακτρὶς [illegible] καλεῖται κελήτιον.

Κέλυφος, Κελύφανον, καὶ Ἔλυτρον διαφέρει. Κέλυφος μὲν γὰρ λέγεται ἐπὶ τῶν ὀστρακοδέρμων, οἷον τῶν κογχυλίων. Κελύφανον δὲ, ἐπὶ τῶν τραγημάτων καὶ ὀσπρίων. Ἔλυτρον δὲ, τὸ ὑγρὸν χώρημα.

Κέδρος θηλυκῶς μὲν, τὸ δένδρον· ἀρσενικῶς δὲ, ὁ καρπός. Ἀλλὰ δὴ τοὺς κέδρους.

Κηρῦξαι, Ἀποκηρῦξαι, καὶ Ἐπικηρῦξαι διαφέρει. Κηρῦξαι μὲν γὰρ, καὶ Ἀποκηρῦξαι λέγουσιν ἐπὶ τοῦ ὑπὸ κήρυκι ἀπαλλάσσεσθαί τι. Μένανδρος, Ἀποκήρυξον αὐτὸν ἀγαγὼν, οἷον, ἐπὶ κήρυκι ἐπώλησεν. Ἐπικηρῦξαι δὲ, τὸ ὑπισχνεῖσθαι χρήματα δώσειν τῷ συλλαβόντι, καὶ ἀνάγοντι, καὶ ἀποκτείναντι τινα τῶν ἐλασθέντων.

Κιβωτὸς καὶ Κίστη διαφέρει. Κιβωτὸς μὲν γάρ ἐστιν ὁ ξύλινος, ὃς καὶ Ἀττικὴ καλεῖται. Κίστη δὲ, ὁ πλεκτός.

Κίνησις Περιφορᾶς διαφέρει. Κίνησις μὲν γάρ ἐστι κυρίως ἡ ἐκ τόπου εἰς τόπον μετάβασις. Περιφορὰ δὲ, ἡ περὶ τὸν αὐτὸν τόπον στροφή.

Κίθαρις καὶ Κιθάρα διαφέρει, φησὶν Ἀριστόξενος, ἐν τῷ περὶ ὀργάνων. Κίθαρις γάρ ἐστιν ἡ λύρα, καὶ οἱ χρώμενοι αὐτῇ, Κιθαρισταὶ, οἷς ἡμεῖς λυρῳδοῖς φαμέν. Κιθάρα δὲ, ᾗ χρῆται ὁ κιθαρῳδός. Αἰσχίνης ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου διαστέλλει, καὶ φησὶν οὕτω· Περὶ αὐτὸν εἶχε κιθαριστὰς καὶ κιθαρῳδούς. Κιθαριστὴς μέν ἐστιν ὁ μόνον ψάλλων. Κιθαρῳδὸς δὲ, ὁ ᾄδων καὶ ψάλλων.

Κλῆσις καὶ Πρόκλησις διαφέρει. Κλῆσις μὲν γάρ ἐστιν ἡ εἰς ἕτερον τῶν δικαστηρίων γινομένη. Πρόκλησις δὲ, ἡ εἰς Ἄρειον πάγον.

Κλῆμα Κλίματος διαφέρει. Κλῆμα μὲν γάρ ἐστιν εἶδος ἀμπέλου. Κλίμα δὲ, μέρος τι τοῦ κόσμου.

Κλάσαι μὲν λέγεται [illegible] ἀγγεῖον· Κλάσαι δὲ, πρέμνα καὶ κῶλα. [illegible]

Κόρδαξ καὶ Κορδὰξ διαφέρει. Κόρδαξ μὲν γάρ ἐστιν εἶδος ὀρχήσεως. Κόρδαξ δὲ [illegible] στρατιώτης, βάρβαρος δὲ ἡ λέξις. καλεῖται δὲ ἡ μὲν τραγικὴ ὄρχησις, Ἐμμέλεια. Σίκιννις δὲ, ἡ σατυρική. Κόρδαξ δὲ, ἡ κωμική.

Κομιδῆ καὶ Κομιδὴ διαφέρει. Κομιδῆ γὰρ περισπωμένως ἐπίῤῥημα, καὶ σημαίνει τὸ παντελῶς. Κομιδὴ ὀξυτόνως, ὄνομα, οἷον. Οὐ σφόδρα κομιδῆ. λέγεται δὲ ἡ ἀνάληψις τινος Κομιδὴ, παρὰ τὸ κομίζεσθαι καὶ ἀπολαβεῖν.

Κόπτει καὶ Ψοφεῖ διαφέρει. Κόπτει μὲν γὰρ τὴν θύραν ὁ ἔξωθεν. Ψοφεῖ δὲ, ὁ ἔνδοθεν ἐξιών.

Κομᾶν καὶ Κουρᾶν διαφέρει. Κομᾶν μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπί τινος σεμνύνεσθαι τῷ καλῶς κατεσχηματίσθαι, καὶ τρέφειν τὴν κόμην. Κουρᾶν δὲ, τὸ ἀγορᾶς ἀπολελύσθαι, καὶ τὴν κόμην καθεῖναι.

Κόρυδος καὶ Κορυδαλλὸς διαφέρει. Κόρυδος μὲν γὰρ, τὸ ὄρνεον· [illegible]. Κορυδαλλὸς δὲ, δῆμος Ἀθήνησιν, ἐν ᾧ [illegible].

Κόνις καὶ Κονὶς διαφέρει. τὸ γὰρ λεπτότατον τῆς γῆς, Κονὶς, ὀξύνεται· τὸ δ', ἐπὶ τῆς κεφαλῆς γινόμενον φθειρῶδες, βαρύνεται.

Κόσμος οἰκουμένης διαφέρει. τὸ μὲν, περιέχει οἰκουμένην καὶ ἄστρα· τὸ δὲ, γῆν μόνον τὴν [illegible].

Κτήματα καὶ Ἐπικτήματα διαφέρει. Κτήματα μὲν γάρ ἐστι τὰ ἐν τῇ οὐσίᾳ. Ἐπικτήματα δὲ, τὰ [illegible] ἀλλότρια.

Κτῆσις, μέν ἐστι πᾶσα ἡ οὐσία. Κτῆμα δ', ἕν τι.

Κρυστάλλη καὶ Μάθη διαφέρει. Κρυστάλλη μὲν γάρ ἐστιν ἡ χθεσινὴ μάθη. Μάθη δὲ, ἡ τῆς αὐτῆς ἡμέρας γινομένη σίτησις.

Κύπτειν καὶ Κυπτάζειν διαφέρει. Κύπτειν μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπικάμπτεσθαι τῷ σώματι. Κυπτάζειν δὲ ἐστι τὸ στραγγεύεσθαι. Ἀριστοφάνης [illegible] Νεφέλαις,

Χώρει, τί κυπτάζεις ἔχων περὶ τὴν θύραν;

Κυβεύειν καὶ Πεττεύειν διαφέρει. Κυβεύειν γάρ ἐστι τὸ διὰ ψήφων ἢ ἀστραγάλων παίζειν. Πεττεύειν δὲ, τὸ διὰ ψήφων.

Κρίνειν τοῦ Διακρίνειν διαφέρει. Κρίνειν μὲν γὰρ, τὸ κυρίως δοκιμάζειν. Διακρίνειν δὲ, τὸ πρᾶγμα πράγματος διιστᾶν, καὶ χωρίζειν.

Κύειν καὶ Τίκτειν διαφέρει. Κύειν μὲν, τὸ ἔγκυον εἶναι. Τίκτειν δὲ, τὸ ἀπαλλάττεσθαι τοῦ κύειν. Εὐριπίδης ἐναντίον,

Ἡ κύουσα τίκτει (τίκτει) ἐπ' ὀχήματι πάλιν.

Κύριος καὶ Δεσπότης διαφέρει. Κύριος γὰρ τῆς γυναικὸς ὁ ἀνὴρ, καὶ τῶν υἱῶν ὁ πατήρ. Δεσπότης δ' ἀργυρωνήτων τινῶν ἄλλων.

Κωφὸς καὶ Ἐνεὸς, ὁ αὐτὸς παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἐλέγετο ὁ μὴ φθεγγόμενος. Ὅμηρος·

—— κύματι κωφῷ.

τῷ μὴ ἀποτελοῦντι ἦχον, καὶ ἡ Πυθία,

Καὶ κωφοῦ ξυνίημι, καὶ οὐ λαλέοντος ἀκούω.

παραλλήλως ἔταξε, νῦν [illegible] Κωφὸς ὁ βεβλαμμένος τὴν ἀκοὴν λέγεται.

Κωμῳδὸς καὶ Τραγῳδὸς λέγεται ὁ χορευτὴς καὶ ὑποκριτής. Κωμῳδοποιὸς δὲ καὶ Τραγῳδοποιὸς, οἱ ποιηταί. ἐνίοτε [illegible] συγχέουσι τὴν διαφοράν.

Λ.

Λαγχάνειν καὶ Κληροῦσθαι διαφέρει. Λαγχάνει μὲν εἰς, οὗ ἂν ὁ κλῆρος ἔλθῃ. Ὅμηρος.

Κλήρῳ νῦν πεπάλαχθε διαμπερὲς ὅς κε λάχῃσι.

Κληροῦνται [illegible] οἱ καθιέντες εἰς τὸν κλῆρον. καὶ Λαγχάνειν μέν ἐστι τὸ ἐκ τῶν κληρουμένων τοῦ προκειμένου τυχεῖν. Κληροῦσθαι δὲ, τὸ κλήρῳ χρήσασθαι.

Λαλεῖν καὶ Λέγειν καὶ Διαλέγεσθαι διαφέρει. Λέγειν μὲν, τὸ τεταγμένως προφέρεσθαι τὸν λόγον. Λαλεῖν δὲ, τὸ ἀτάκτως ἐκφέρειν τὰ ἐπιπίπτοντα ῥήματα· Διαλέγεσθαι δὲ, τὸ ἀμείβεσθαι, καὶ λόγον ἀντὶ λόγου παραδιδόναι πρὸς τὸν ἀντιλέγοντα. Πλάτων ἐν Σοφιστῇ, οἱ δ' ἄλλοι φιλόσοφοι διαιροῦσιν οὕτως, Λαλεῖν μὲν τοὺς ἀτάκτως ἐκφέροντας ἐστερημένον λόγον. Διαλέγεσθαι [illegible] καὶ Λέγειν, τοὺς μετ' ἐπιμελείας λέγοντας. διαφορὰν [illegible] τῶν δύο τούτων λέγουσι, καὶ τὸ μὲν διεξιέναι λόγον συνειρόμενον, Λέγειν φασί. Διαλέγεσθαι δὲ, τὸ ἀμειβόμενον τοὺς λόγους κατ' ἐρώτησιν καὶ ἀπόκρισιν ποιεῖσθαι.

Λαβεῖν καὶ Δέξασθαι διαφέρει. Λαβεῖν μὲν γάρ ἐστι, τὸ κείμενόν τι ἀνελέσθαι· Δέξασθαι δὲ, τὸ διδόμενον ἐκ χειρός.

Λέπας καὶ Λεπὰς διαφέρει. Λέπας μὲν γὰρ βαρυτόνως ἐστὶν ὄρους ἀπόσπασμα. Λεπὰς δὲ, ὀξυτόνως, ἐν ταῖς πέτραις γινόμενόν τι ὄστρεον.

Λέμβος καὶ Λέμφος διαφέρει. Λέμβος μὲν γάρ ἐστι πλοιαρίου τινὸς εἶδος. Λέμφοι δὲ παρὰ Ἀττικοῖς οἱ κορυζῶντες ἐλέγοντο καὶ μυξώδεις. Μένανδρος Ὑποβολιμαίῳ,

Γέρον ἀμείμαστ' ἄθλιος λέμφος.

Λέχος καὶ Εὐνὴ διαφέρει. Λέχος μὲν γάρ ἐστιν ἡ κλίνη. Εὐνὴ δὲ, ἡ ἐπὶ ταύτης στρωμνή. φησὶ γὰρ Πίνδαρος·

Ἔνθα οἱ ἐκθεῖσαι πυκινὸν λέχος, ἐμβάλετ' εὐνὴν,
Δέμνια καὶ χλαίνας. ——

Λείαν καὶ Λίαν διαφέρει. Λεία μὲν γὰρ διὰ διφθόγγου σημαίνει τὴν ἀπέλασιν τῶν τετραπόδων·

Ληΐδα δ' ἐκ πεδίου συνελάσσαμεν.

διὰ δὲ τοῦ ι, ἐπίῤῥημα δηλοῖ ἐπίτασιν, ἐάν τε ἐκτείνηται, ἐάν τε συστέλληται.

Λῆμα καὶ Λῆμμα διαφέρει. Λῆμα μὲν γάρ ἐστι δι' ἑνὸς μ, τὸ παράστημα τῆς ψυχῆς. Λῆμμα [illegible] διὰ δύο μμ, τὸ λαμβανόμενον.

Λειτουργεῖν διὰ τοῦ ε, καὶ Λιτουργεῖν διὰ τοῦ ι, διαφέρει, φησὶ Δίδυμος ἐν ὑπομνήματι δευτέρας Ἰλιάδος. τὸ μὲν γὰρ Λειτουργεῖν, τὸ τὰ δήμου ὑπουργεῖν· λήϊτον γάρ φασι τὸ δημόσιον.

Λήϊτον ἀμφιπολεύοντο.

τὸ [illegible] Λιτουργεῖν, κακὰ λέγειν.

Λίβανος καὶ Λιβανωτὸς διαφέρει. Λίβανος μὲν γὰρ κοινῶς καὶ τὸ δένδρον καὶ τὸ θυμιώμενον. Λιβανωτὸς δὲ, μόνον τὸ θυμιώμενον.

Λογογράφος καὶ Λογοποιὸς διαφέρει. Λογογράφος μὲν γάρ ἐστιν ὁ τοὺς δικανικοὺς λόγους γράφων. Λογοποιὸς δὲ, ὁ λόγους τινὰς καὶ μύθους συντιθείς.

Λόγος Ποιήσεως διαφέρει. Λόγος μὲν γάρ ἐστιν ἡ δίχα μέτρου σύνταξις. Ποίησις δὲ, ἡ σύνθεσις ἡ μέτρῳ κατεσκευασμένη.

Λυχνοῦχον καὶ Λαμπτῆρα φασὶ τὸν νῦν φανόν. Φανὸν δὲ, τὴν λαμπάδα. καὶ οἱ μὲν κωμικοὶ διὰ τοῦ φ, οἱ [illegible] τραγικοὶ διὰ τοῦ π. Πανόν. Λυχνεῖον [illegible] ἐκάλουν τὴν λυχνίαν.

Λυχνεῖον Λύχνου διαφέρει. Λυχνεῖον μὲν γάρ ἐστιν ἡ λυχνία, ὡς Ἀντιφάνης φησὶν ἐν Ἀφροδίτης γοναῖς· Λύχνος δὲ, ὁ φανός. Μένανδρος ἐν Νομοθέταις.

Ἕτερον λυχνοῦχος, ἕτερον λύχνος.

M.

Μάχαιρα καὶ Μαχαιρὶς διαφέρει. Μάχαιραν μὲν γὰρ ὁμοίως ἡμῖν λέγουσιν οἱ Ἀττικοί. Μαχαιρίδας δὲ, τὰς τῶν κουρέων.

Μακρολόγος καὶ Πολυλόγος διαφέρει. Μακρολόγος μὲν γάρ ἐστιν ὁ περὶ ὀλίγων πολλὰ λέγων. Πολυλόγος δὲ, ὁ περὶ πολλῶν πολλὰ λέγων.

Μαστὸς Μαζοῦ διαφέρει. Μαστὸς μὲν γάρ ἐστιν ὁ γυναικεῖος κυρίως δὲ τὸ οἷον μαστεύειν γάλακτος. Μαζὸς δὲ, ὁ ἀνδρεῖος. ὡς καὶ ὁ ποιητής φησι·

Νευρὴν μὲν μαζῷ πέλασεν, τόξῳ δὲ σίδηρον.

Μάρτυς Ἐλέγχου διαφέρει. Μάρτυς μὲν γὰρ ὑπ' ἀγαθῷ λαμβάνεται. Ἔλεγχος δὲ, ἐπὶ φαύλῳ.

Μάχη καὶ Πόλεμος διαφέρει. Μάχη μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐν πολέμῳ ἐνέργεια. Πόλεμος δὲ, ὁ χρόνος, καὶ ἡ πᾶσα τῆς μάχης παρασκευή.

Μαρτυρία καὶ Ἐκμαρτυρία διαφέρει. Μαρτυρία μὲν γάρ ἐστιν ἡ τῶν παρόντων. Ἐκμαρτυρία δὲ, ἡ τῶν ἀποδημούντων, ὡς [illegible]

Μάρτυς [illegible] ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος [illegible]

[illegible]

Μαντεῖον μέν ἐστιν ὁ τόπος. Μαντεία δὲ, ὁ χρησμός.

Μέτοικος καὶ Ἰσοτελὴς διαφέρει. Μέτοικος μὲν γάρ ἐστιν ὁ [illegible]. Ἰσοτελὴς δὲ, ὁ [illegible] τι, ὁ ξένος.

Μεταβάλλεσθαι [illegible] καὶ Ἀλλάσσεσθαι καὶ [illegible] διαφέρει. Μεταβάλλεσθαι μὲν γάρ ἐστι πάθος κοινόν. καὶ γὰρ καιρῶν γίνεται καὶ πράξεων, καὶ ἀφροδισίων. ὁ γὰρ Εὐριπίδης ἐν Ὀρέστῃ, παριστὰς τὴν δύναμιν τῆς λέξεως, φησί·

—— Μεταβολὴ πάντων γλυκύ.

μεταμορφοῦσθαι δὲ, [illegible], καὶ μετατύπωσις σώματος [illegible]. Ἀλλάσσεσθαι δὲ, οἱ μόνον μετασχηματισμοῦ [illegible].

[illegible]

ἀλλὰ καὶ [illegible] ἑτέρα. Ἀμείβεσθαι δ', ὅταν ἀφ' ἑτέρου [illegible] μεταβάλλῃ, οἷον Νιόβη εἰς λίθον.

Μεῖραξ καὶ Μειράκιον καὶ Μειρακίσκος διαφέρει. Μειράκιον γὰρ, καὶ Μειρακίσκος, ὁ ἄρσην. Μεῖραξ δὲ, ἡ θήλεια.

Μετρεῖσθαι καὶ Ἵστασθαι διαφέρει. Μετρεῖσθαι μὲν γὰρ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ μέτρῳ λαμβάνειν πυρὸν, ὅ τι τοιοῦτον [illegible], ἵνα ἀποδῶ. Ἡσίοδος,

Εὖ μὲν μετρεῖσθαι παρὰ γείτονος, εὖ δ' ἀποδοῦναι.

οὐχὶ ἀργύριον, ἢ χρυσίον. [illegible] γὰρ ἐπὶ νομίσματος. Ἵστασθαι δὲ. Ὅμηρος,

Ἀλλὰ μετὰ χρῆμ' ἐστήσαντο Ἀχαιοὶ
Χρυσῷ.

οἷον, τὸ γενόμενον αὐτοῖς ἐλάττωμα ἐν τῷ μάχεσθαι. ἀντὶ τοῦ χρυσὸν ζυγοστατοῦσι καὶ ἀντιστατοῦνται, ὥσπερ ὀφειλόμενον ἴσως. Χρήσασθαι [illegible] ἔλεγον ἱμάτιον ἢ σκεῦος.

Μέμφεσθαι, Ἐγκαλεῖν καὶ Ψέγειν διαφέρει. Μέμψις μέν ἐστιν ἀπολαύοντος κατηγορία. Ψόγος δ', ἐπιτιμήσεως.

[illegible] καὶ Μνήσασθαι διαφέρει. [illegible] μὲν γάρ ἐστι [illegible]. Μνήσασθαι δὲ, τὸ [illegible] τὰ δ' αὐτὰ καὶ [illegible].

[illegible] παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ὥς φησι Τρύφων [illegible] Ἀττικῆς [illegible] μὲν γὰρ [illegible] καὶ [illegible] ἐν τῷ συνθέτῳ [illegible] κατηφορεῖ πρὸς [illegible] παρὰ Δωριεῦσι φασὶ φυλάττεσθαι, καὶ παρ' Ἴωσι.

Μισθὸς Μισθώματος διαφέρει. Μισθὸς μέν ἐστιν ὁ ἴδιος μισθός. Μίσθωμα δὲ, τὸ ἐνοίκιον.

Μνήμη καὶ Μνεία διαφέρει. εἴ τι μὲν γὰρ Μνήμη, τοῦτο οὐ πάντως καὶ Μνεία· εἴ τι δὲ Μνεία, τοῦτο εὐθέως καὶ Μνήμη. ἔστι δὲ Μνήμη, μονὴ τύπωσις ψυχῆς. Μνεία δὲ, λόγος κατὰ ἀναπόλησιν λεγόμενος. ὁ μὲν γὰρ μεμνημένος, οὐ πάντως καὶ μνημονεύει· ὁ δὲ μνημονεύων, πάντως καὶ μεμνημένος. Ἄλλως, Μνήμη ἐστὶν ἡ τῷ μνημονικῷ ἀεὶ συνοῦσα· Μνεία δὲ, προγεγονότος τινὸς ὑπόμνησις, ὡς τὸ ὁ τούτου ἐνδεὴς χρήματος ἁμαρτήσαντος.

Μνημεῖα καὶ Μνήματα διαφέρει. Μνημεῖα μὲν γὰρ ἔλεγον τὰ μνημόσυνα. Μνήματα δὲ, τοὺς τάφους. Μνῆμα μὲν γὰρ γίνεται, [illegible] Μνεία δὲ, ζῶντος.

Μοχθηρὸς, Μόχθηρος καὶ Πονηρὸς διαφέρουσι. Μοχθηρὸς μὲν γὰρ ὀξυτόνως, ὁ [illegible] πονηρός. λέγεται δὲ ἁπλῶς τὰ φαῦλα μοχθηρά, Πονηρὰ ὡς Θουκυδίδης, Πονηρὰ τὰ πράγματα τῶν Ἀθηναίων, ἀντὶ τοῦ φαῦλα. Μόχθηρος δὲ, ὁ ἐπίπονος, ὡς καὶ Πίνδαρος.

Μύριοι, ἐπὶ ἀριθμοῦ. Μυρίοι δὲ, οἱ πολλοί.

Μῦθος καὶ Ἱστορία διαφέρει. Ἱστορία μὲν γὰρ γεγονότα πράγματα περιέχει, ὁ [illegible] Μῦθος, ἀναπεπλασμένα καὶ ψευδῆ. ὁ γοῦν λέγων, Εὖ πεποίηται ἡ περὶ τὸν Κύκλωπα ἱστορία, ἢ ἄλλο τι ποιῶν, οὐκ ἄγαν ὀρθοεπεῖ. μᾶλλον γὰρ ἁρμόζει λέγειν, Εὖ πεποίηται ὁ περὶ τὸν Κύκλωπα μῦθος.

N.

Ναὸς καὶ Νεὼς διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ Ναὸς, ἐστι θεῶν· ὁ δὲ Νεὼς, ἡρώων.

Ναύκληροι καὶ Ναύαρχοι διαφέρει. Ναύκληροι μὲν γὰρ εἰσιν οἱ ναῦς κεκτημένοι· Ναύαρχοι δὲ, οἱ ἐπιστρατευόμενοι τὰ δημόσια πληρώματα. καὶ Ναύαρχοι, οἱ τούτων ἄρχοντες τὰ πληρώματα. ἐλέγοντο [illegible] ὁμοίως Ναύκληροι καὶ οἱ μισθωταὶ τῶν συνοικιῶν.

Ναυαγία μέν ἐστιν αὐτὴ ἡ τῆς νεὼς διαφθορά. Ναυάγιον δὲ, τὸ ἐξ αὐτῆς ἐκβρασθέν.

Νεαρὸν Νεαλοῦς καὶ Προσφάτου διαφέρει. Νεαρὸν μὲν γάρ ἐστι τὸ νεωστὶ κομισθὲν ὕδωρ· ἔγκειται γὰρ τῇ λέξει τὸ ἀρύσαι.

Πρόσφατον δὲ τὸ πρόσφαγον· ἦκται γὰρ ἀπὸ τοῦ φάσαι, ὅ ἐστι τὸ φονεῦσαι· ὅθεν καὶ τὸ φάσγανον. Νεαλὲς δὲ, τὸ νεωστὶ ἑαλωκὸς, οἷον ἰχθῦς, δύναται καὶ νεωστὶ ἁλὶ πεπασμένον.

Νηρεΐδες τῶν τοῦ Νηρέως θυγατέρων διαφέρει. Δίδυμος ἐν ὑπομνήματι Βακχυλίδου ἐπινικίων, φησὶ γὰρ κατὰ λέξιν. Εἰσὶ τινὲς οἵ φασι διαφέρειν τὰς Νηρεΐδας τῶν τοῦ Νηρέως θυγατέρων, καὶ τὰς μὲν ἐκ Δωρίδος, γνησίας αὐτοῦ θυγατέρας νομίζεσθαι· τὰς δὲ ἐξ ἄλλων, ἤδη κοινότερον Νηρεΐδας καλεῖσθαι· καὶ τὰς μὲν γνησίας, καὶ τὸν ἀριθμὸν, πλείους δὲ τὰς ἄλλας. ταῦτα φησὶ Μνασέας ἐν τοῖς περὶ τῆς Εὐρώπης τὸν τρόπον τοῦτον. εἶτα ἐκθεὶς διὰ μακρῶν τὴν λέξιν, καὶ ἐπιφέρει, πιθανὸς τὰς μὲν ἐκ μιᾶς τῆς Δωρίδος γνησίας τῶν ἄλλων οὔσας, Νηρέως θυγατέρας λέγεσθαι· τὰς δὲ συμμιγείσας αὐτῷ, μόνον Νηρεΐδας.

Νῆες Πλοίων διαφέρει. Δίδυμος ἐν δεκάτῃ ῥητορικῶν ὑπομνημάτων φησὶν οὕτως, ὅτι διαφέρουσιν αἱ Νῆες τῶν πλοίων. τὰ μὲν γάρ ἐστι στρογγύλα, αἱ δὲ, μακραὶ καὶ στρατιώτιδες. Ἀριστοτέλης δὲ ἱστορεῖ ἐν Δικαιώμασι τῶν πόλεων οὕτως, Ἀλέξανδρος ὁ Μολοττὸς ὑπὸ τοῦτον χρόνον, Ταραντίνων αὐτὸν μεταπεμψαμένων ἐπὶ τὸν πρὸς τοὺς βαρβάρους πόλεμον, ἐξέπλευσε ναυσὶ μὲν πεντεκαίδεκα, πλοίοις δὲ συχνοῖς ἱππαγωγοῖς καὶ στρατηγικοῖς.

Ναῦς μέν ἐστιν ἐπίκωπος λεγομένη. Σχεδίαι δὲ, αἱ ἀρχαῖαι βάρεις.

Νῦν καὶ Νυνὶ διαφέρει, φησὶ κατά τινας Ἡρακλείδης ἐν πρώτῳ περὶ καθολικῆς προσῳδίας. τὸ μὲν γὰρ Νῦν χρονικὸν ἐπίῤῥημα τάσσεται ἐπὶ τῶν τριῶν χρόνων, ἐνεστῶτος, παρῳχημένου, καὶ μέλλοντος, οἷον, ὅτι ἀγὼν νῦν ἐστι, νῦν ἔσται. τὸ δὲ Νυνὶ, ἐπὶ μόνου ἐνεστῶτος.

Νωθέστερος μὲν, ὁ ὀκνηρός. Νωχελέστερος δὲ, ὁ ἀσθενέστερος.

Ξ.

Ξόανον, Βρέτας, Ἄγαλμα διαφέρει. Ξόανον μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐξεσμένον λίθινον, ἢ ἐλεφάντινον· Βρέτας δὲ, τὸ βροτῷ ἐοικὸς, ἤτοι χαλκοῦν, ἢ ἐκ τῆς ἐμφεροῦς ὕλης κατεσκευασμένον. Ἄγαλμα δὲ, τὸ Πάριον, ἢ ἐκ τινος ἑτέρου λίθου κατεσκευασμένον.

Ξενίζειν μὲν οὐ μόνον τὸ καταδέχεσθαι ξένον, ἀλλὰ καὶ τὸ ξένως διαλέγεσθαι, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Ἐρατώ.

Ξυστὸς, τὸ, τε ἀκόντιον, ὡς παρ' Ἡροδότῳ ἐν τῷ πρώτῳ· καὶ τὸ εἰληθέρημα, ὡς παρὰ Ξενοφῶντι ἐν Οἰκονομικῷ.

Ο.

Ὀβελὸς Ὀβολοῦ διαφέρει. Ὀβελὸς μὲν γάρ ἐστιν εἰς ὃν διαπείροντες τὰ κρέα μέλλοντα ὀπτᾶσθαι. Ὀβολὸς δὲ, μέρος δραχμῆς.

Ὅδε καὶ Ὁδὶ διαφέρει. Ὅδε μὲν γὰρ, ἀναφορικὸν καὶ δεικτικόν. Ὁδὶ δὲ, δεικτικὸν μόνον κατ' ἐπίτασιν.

Οἰκεῖος καὶ Οἰκέτης διαφέρειν φασίν. Οἰκεῖοι μὲν γὰρ, καὶ οἱ κατ' ἐπιγαμίαν προσήκοντες. Οἰκέται δ', ἅπαντες καὶ οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ τυγχάνοντες τῇ αὐτῇ, εἴτε οἰκέται, εἴτε ἐλεύθεροι. φησὶ γοῦν Ἕκτωρ,

———— ὄφρα ἴδωμαι
Οἰκῆας, ἄλοχόν τε φίλην, καὶ νήπιον υἱόν.

καὶ,

Ἐξ ὕπνου γοόωσα φίλους οἰκῆας ἐγείρω.

καὶ ἐν Ὀδυσσείᾳ,

Κήδετο οἰκήων οὓς κτήσατο δῖος Ὀδυσσεύς.

Οἰκίζεται καὶ Συνοικίζεται διαφέρει. Οἰκίζεται μὲν γὰρ πόλις ἐπὶ τοῖς πρῶτον τῶν οἰκητόρων ἀθροίσασι καὶ καθιδρύσασι. Συνοικίζεται δὲ, ἡ ἐκ πολλῶν πόλεων εἰς μίαν πόλιν συναγομένη, ὥστε τοῦ πλείονα δύναμιν σχεῖν. Διοικίζεται δὲ, ἡ ἐκ μιᾶς πόλεως μεγέθει ἰσχυούσης εἰς πολλὰ καταδιαιρουμένη ὑπὸ τῶν ἐχθρῶν, ἵνα ἀσθενὴς γένηται. ὡς οἱ Λακεδαιμόνιοι τὴν ἐν Ἀρκαδίᾳ Μεγάλην πόλιν διῴκισαν.

Οἰκότριψ καὶ Οἰκέτης διαφέρει. Οἰκότριψ μὲν γὰρ, ὁ ἐν τῇ οἰκίᾳ διατεθραμμένος, ὃν ἡμεῖς θρεπτὸν καλοῦμεν. Οἰκέτης δὲ, ὁ δοῦλος ὠνητός. παρὰ δὲ Σόλωνι ἐν τοῖς ἄξοσιν Οἰκεὺς καλεῖται ὁ οἰκότριψ.

Οἶμος Οἴμης διαφέρει. Οἶμος μὲν γάρ ἐστιν ἀρσενικῶς, ἡ ὁδός. Οἴμη δὲ, ἡ ᾠδή.

Οἶκτος καὶ οἰκτιρμὸς διαφέρει. Οἶκτος μὲν γάρ ἐστιν οἰκτιζομένου ἔλεος. Οἰκτιρμὸς δὲ, ὁ λόγος τοῦ οἰκτείραντος.

Οἴνη καὶ Οἰνάνθη διαφέρει. Οἴνη μὲν γὰρ, ἡ ἄμπελος. Οἰνάνθη δὲ, ἡ πρώτη τῶν βοτρύων ἐξάνθησις. Οἰνάρια δὲ, τὰ φύλλα.

Οἴκαδε τοῦ Εἰς οἶκον διαφέρει. Οἴκαδε μὲν γὰρ, τὸ εἰς τὴν ἰδίαν οἰκίαν βαδίζειν. Εἰς οἶκον δὲ, καὶ ἐφ' ἕτερον.

Οἶκος, Οἰκία, Συνοικία, Οἰκίσκος, καὶ Δῶμα διαφέρουσιν. Οἶκος μὲν λέγεται ἡ πᾶσα κτῆσις. Οἰκία δὲ, ἡ ὑπὸ ἑνὸς ἢ ἐπὶ δευτέρου κατοικουμένη. Συνοικία δὲ, ἡ πολλοῖς, καὶ μισθουμένη. Οἴκημα δὲ, τὸ τέγος, ἢ τὸ δεσμωτήριον. Οἰκίσκος, τὸ μικρὸν δωμάτιον· Δῶμα δὲ, ὁ λεγόμενος κοιτών.

Ὄλβιος καὶ Εὐτυχὴς διαφέρει. Ὄλβιος μὲν γάρ ἐστιν ὁ τελείαν τὴν εὐδαιμονίαν ἔχων· Εὐτυχὴς δὲ, ὁ ζῶν ἡδέως καὶ ἀλύπως.

Ὀλίγον καὶ Μικρὸν διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Ὀλίγον, ἐπ' ἀριθμοῦ· τὸ δὲ Μικρὸν, ἐπὶ μεγέθους τάσσεται. Ἀριστόνικος ἐν ὑπομνήματι, ἐκάλει ἐπὶ στιχιδίων, ὀλίγον νησίδα Καλυψοῦς, φησὶ δὲ οὕτως, ὀλίγον μικρὸν ἐναλλακτικῶς. τὸ μὲν γοῦν Ὀλίγον, ἐπ' ἀριθμοῦ· τὸ δὲ Μικρὸν, ἐπὶ μεγέθους τάσσεται, καὶ Ὅμηρος,

Δίφρον ἀεικέλιον καταθεὶς, ὀλίγην τε τράπεζαν.

τὴν μικράν.

Ὅλμος καὶ Ὅρμος διαφέρει. Ὅλμος μὲν γάρ ἐστι μακροφανὲς σκεῦος, εἰς ὃ κόπτονται τὰ εἴδη τὰ μακροφανῆ. Ὅρμος δὲ ἐστι λιμήν.

Ὄρθρος καὶ Πρωῒ διαφέρει. Ὄρθρος μὲν γὰρ, ἡ πρὸ ἀνατολῆς ἡλίου ὥρα, καθ' ἣν ἀναστάντες ἐξ ὕπνου ὀρθοὶ γινόμεθα· Πρωῒ δὲ, ἡ πρὸ τοῦ καθήκοντος καιροῦ. Ὅμηρος,

Πρωῒ δ' ὑπ' ἠοῖοι σὺν τεύχεσι θωρηχθέντες.

καὶ Ἡσίοδος, τελευτῶσι τινὰ Πρωῒ μάλ' εἴδων, τοῦτ' ἔστι, πρόωρα.

Ὀρθὸν καὶ Ὑπέρφρον διαφέρει. Ὀρθὸν μὲν γάρ ἐστι τὸ ὑψηλόν. Ὑπέρφρον δὲ, τὸ καταφρονοῦν.

Ὀρνιθευτὴς καὶ Ὀρνιθοσκόπος διαφέρει. Ὀρνιθευτὴς μὲν γάρ ἐστιν ὁ θηρεύων ὄρνιθας. Ὀρνιθοσκόπος δὲ, ὁ οἰωνοσκόπος.

Ὀροφὴ καὶ Τέγος διαφέρει. Ὀροφὴ μὲν γάρ ἐστιν ἡ στέγη. Τέγος δὲ, τὸ δῶμα.

Ὅσιον καὶ Ἱερὸν διαφέρει. Ὅσια μὲν γάρ ἐστι τὰ ἰδιωτικὰ ἃ ἐφίεται καὶ ἔξεστι προσάπτεσθαι· ἱερὰ δὲ, τὰ τῶν θεῶν, ἃ οὐκ ἔξεστι προσάπτεσθαι. Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους λόγῳ. Ὥστε τίθησι τοῦτον τὸν νόμον, δι' οὗ τῶν μὲν ἱερῶν χρημάτων τοὺς θεοὺς, τῶν ὁσίων δὲ τὴν πόλιν ἀποστερεῖ.

Ὅτι καὶ Διότι διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Ὅτι ἐπὶ μὲν αἰτίας δηλοῖ, ἐπὶ δὲ βεβαιώσεως· τὸ δὲ Διότι αἰτίαν δηλοῖ. αὐτίκα γοῦν Ὅτι μὲν ἐκλείπει ὁ ἥλιος, πάντες ἴσμεν. Διότι δὲ, οὐκέτι, ἀλλὰ μόνοι οἱ ἔμπειροι.

Οὔκουν παροξυτόνως μὲν, ἀποφαντικὸν, ἴσον τῷ οὐχί, οἷον, Οὔκουν ἐπιστεῖς. περισπωμένως δὲ, συλλογιστικός ἐστι σύνδεσμος, καὶ σημαίνει κατάφασιν.

Οὐδὲν διὰ τοῦ δ, καὶ Οὐθὲν διὰ τοῦ θ διαφέρει. Οὐδὲν μὲν γὰρ τὸ ἐν τῷ καθόλου, ὡς φαμὲν, Οὐδὲν ἐν κόσμῳ κενόν· πᾶσα γὰρ ἡ τοῦ κενοῦ φύσις βαστάζεται. Οὐθὲν δὲ ἀναλυθὲν εἰς τὸ Οὐδὲ ἓν ἀντιστοιχεῖ, σημαίνει τὴν τοῦ ἑνὸς ἄρσιν, καὶ ὑπεραγὲν ἑτέρας ἀρχῆς· Οὐδ' ἓν, οὔτε δύο. τὸ δὲ διὰ τοῦ δ, ἀπαρτίζει. διὸ καὶ ὁ ποιητὴς φησὶν,

Οὐδὲν ἀκιδνότερον γαῖα τρέφει ἀνθρώποιο.

ὑποδιαλλάσσοντες ἁμαρτάνουσι, διὸ καὶ Ζηνόδοτον αἰτιῶνται, γράφοντα,

Οὐθὲν ἀκιδνότερον.

Οὕνεκα καὶ Εἵνεκα διαφέρει. Οὕνεκα μὲν σημαίνει τὸ ὅτι· Εἵνεκα δὲ, χάριν. Ὅμηρος διαστέλλει,

Οὕνεκα τὸν Χρύσην ἠτίμασ' ἀρητῆρα,

ἀντὶ τοῦ ὅτι.

Εἵνεκα ῥιγεδανῆς Ἑλένης.

Ἥμαρτεν οὖν ὁ Καλλίμαχος, εἰπὼν,

Εἵνεκεν οὐχ ἓν ἄεισμα.

ὅπερ ἄτοπον· ἔδει γὰρ εἰπεῖν Οὕνεκα, ἵνα γένηται, ὅτι οὐχ ἓν ἄεισμα.

Οὗτος καὶ Οὑτοσὶ διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Οὑτοσὶ, δεικτικὸν μόνον· τὸ δὲ Οὗτος δεικτικὸν καὶ ἀναφορικόν. δεικτικὸν μὲν,

Οὗτός τοι Δαρείδης.

ἀναφορικὸν δὲ,

Οὗτος μὲν ἀπώλετο, ὡς αὐτῷ πάντα τελεῖται.

ὁ αὐτὸς λόγος καὶ ἐπὶ Τούτῳ καὶ Τουτῳΐ.

Οὐλὴ καὶ Ὠτειλὴ διαφέρει. Οὐλὴ μὲν ἐστιν ἡ ὑγιασμένη σὰρξ ἐκ παλαιοῦ τραύματος. Ὠτειλὴ δὲ, τὸ πρόσφατον τραῦμα, παρὰ τὸ οὐτᾶσθαι. καὶ Ὅμηρος τὴν διαφορὰν τετήρηκεν· ἐπὶ μὲν τῆς Οὐλῆς εἰπών,

—— τήν ποτέ μιν σῦς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι,

ἐπὶ δὲ τῆς Ὠτειλῆς,

Αὐτίκα δ' ἔῤῥεεν αἷμα κατ' οὐταμένην ὠτειλήν.

Οὖρος καὶ Οὐρὸς διαφέρει. Οὖρος μὲν, ὁ ἄνεμος. Οὐρὸς δὲ, ὁ τόπος, ἢ τὸ νεώριον,

Οὐρούς τ' ἐξεκάθαιρον.

Ὄφλειν καὶ Ὀφείλειν διαφέρει. Ἀπολλωνίδης ὁ Νικαεὺς ἐν ὑπομνήματι περὶ παραπρεσβείας Δημοσθένους. Ὀφλεῖν μὲν γάρ τις, (φησὶν) ἐπὶ καταδίκῃ· Ὀφείλει δέ τις, ὡς ἡμεῖς ἐκδεχόμεθα.

Ὄφλημα καὶ Χρέος διαφέρει. Ὄφλημα μὲν γὰρ καὶ Ὀφείλημα, τὸ ἐκ καταδίκης τῷ δημοσίῳ ὀφειλόμενον. Χρέος δὲ, τὸ ἰδιωτικὸν δάνειον.

Ὄχθαι καὶ Ὀχθοὶ διαφέρουσι. Ὄχθαι μὲν γάρ εἰσι ποταμῶν χείλη. Ὀχθοὶ δὲ, ἐπάρματα γῆς.

Ὀψὲ καὶ Ἑσπέρα διαφέρει. Ἑσπέρα μὲν γάρ ἐστιν ἡ μετὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου ὥρα. Ὀψὲ δὲ, ἡ μετὰ πολὺ τῆς δύσεως, καὶ καθόλου μετὰ πολὺν χρόνον. ὡς Ὅμηρος,

Ὀψὲ δὲ δὴ μετέειπε.

καὶ, —— ὀψαρότης πρωτηρότῃ ἰσοφαρίζει·

ὀψαρότης γὰρ, ὁ μετὰ πολὺ τοῦ προσήκοντος χρόνου ἀροτριῶν.

Π.

Παρέχειν καὶ Παρέχεσθαι διαφέρει. Παρέχειν μὲν γὰρ λέγεται τὰ διὰ χειρὸς διδόμενα, οἷον ἐνδύματα, ἢ ἱμάτια· τὸ δὲ Παρέχεσθαι λέγεται ἐπὶ τῶν τῆς ψυχῆς διαθέσεων, οἷον προθυμίαν, εὔνοιαν. Θουκυδίδης, καὶ πᾶν τι ᾧ ἴδιον παρεχόμενοι. Δημοσθένης ἐν Φιλιππικοῖς, τὴν αὐτὴν παρεχόμεθα προθυμίαν.

Παρειαὶ καὶ Παρεῖαι διαφέρουσι. Παρειαὶ μὲν γὰρ ὀξυτόνως, αἱ τοῦ ἀνθρώπου· Παρεῖαι δὲ προπερισπωμένως, ὄφεις τοὺς μεγάλα τὰ παρεῖα ἔχοντας·

———— ὡς παρείας ἐν ὄφις.

Πάσασθαι, βραχέος μὲν ὄντος τοῦ α, τὸ γεύσασθαι δηλοῖ· ἐν ἐκτάσει δὲ τούτου, τὸ κτήσασθαι.

Παραβολὴ καὶ Παράδειγμα διαφέρει. Παραβολὴ μὲν γάρ ἐστιν ἡ οὐδέ ποτε γενέσθαι ἐπὶ παραδείγματος. οἷον,

Ὡς δ' ὅτε τίς τε δράκοντα ἰδών.

Παράδειγμα δὲ, γεγονότος πράγματος ἀντιπαράθεσις.

Οἷος καὶ Κλυταιμνήστρα ἀπώλεσεν.

Πάλτον καὶ Πέλτη διαφέρει. Πάλτον μὲν γάρ ἐστι τὸ δόρυ· Πέλτη δὲ, ἀσπὶς ἴτυν οὐκ ἔχουσα.

Παρακέκρουσται καὶ Παρακέκρουται διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ σὺν τῷ σ, ἐνεργητικόν ἐστι, καὶ σημαίνει τὸ ἐξηπάτησε· τὸ δὲ χωρὶς τοῦ σ, παθητικὸν, καὶ σημαίνει τὸ ἐξηπάτηται.

Παῖς, Ἀντίπαις, καὶ Βούπαις διαφέρει. Παῖς μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐν τῇ παιδικῇ ἡλικίᾳ. Ἀντίπαις δὲ, ὁ ἐκβεβηκὼς τοῦ παιδὸς τὴν ἡλικίαν, καὶ ἤδη πρόσηβος. Βούπαις δὲ, ὁ μέγας παῖς.

Παιδίσκη καὶ Θεράπαινα διαφέρει. Παιδίσκη μὲν γάρ ἐστι πᾶσα ἡ τὴν παιδικὴν ἔχουσα ἡλικίαν, ὡς καὶ Παιδίσκος· Θεράπαινα δὲ, ἡ δούλη.

Παίδευσις καὶ Παιδεία διαφέρει, ὡς φησὶ Πλάτων ἐν ὅροις. Παιδεία μὲν γάρ ἐστι δύναμις θεραπευτικὴ ψυχῆς· Παίδευσις δὲ, παιδείας καὶ ἀρετῆς παράδοσις, καὶ ἐκ παιδὸς ἀρετῆ ἐπ' ἀρετὴν ὁδηγοῦσα.

Παιδίσκη καὶ Παῖς διαφέρει. Παιδίσκη μὲν γὰρ, ἡ ἐλευθέρα παρ' Ἀττικοῖς· Παῖς δὲ, ἡ δούλη. Μένανδρος ἐν Δακτυλίῳ,

Ἐπὶ τοῖσι δ' αὖθ' αὕτης ἡ μακαρία ἔφη,
Ὡς οὐκ ἂν ἐκδοίη θυγατέρας ἀσμένως,
Καὶ ταῦτα, πεντήκοντα παιδίσκας ἔχων.

Παρθενία καὶ Σωφροσύνη διαφέρει, καὶ Παρθένος Σώφρονος. καθὸ ἡ μὲν Παρθένος σώφρων ἐστὶ πάντως· ἡ δὲ Σώφρων οὐ πάντως παρθένος.

Πάσχειν καὶ Συμπάσχειν διαφέρει, ὡς Πάσχων Συμπάσχοντος. ὁ μὲν γὰρ Πάσχων ἀλγεῖ· ὁ δὲ Συμπάσχων λυπεῖται μὲν ἐπὶ τῷ τοῦ πάσχοντος πάθει, οὐ μέντοι ἀλγεῖ καθάπερ ὁ πάσχων· οἷον, πυρέττει τις τῶν φίλων σφόδρα, καὶ συμπάσχομεν τούτῳ πυρέττοντι, οὐ μὴν δὲ καὶ πυρέττομεν.

Πάτρια Πατρῴων καὶ Πατρικῶν διαφέρει. Πατρῷα μὲν γὰρ, τὰ ἐκ πατέρων εἰς υἱοὺς χωροῦντα· Πατρικοὶ δὲ ἢ φίλοι ἢ ξένοι. Πάτρια δὲ, τὰ τῆς πόλεως ἔθη.

Παιδίσκος καὶ Παιδισκάριον διαφέρει. Παιδίσκον μὲν γὰρ λέγομεν τὸν ἐλεύθερον. Παιδισκάριον δὲ, τὸν δοῦλον.

Παῖδα, οὐ μόνον τὸν υἱὸν, ἀλλὰ καὶ τὸν δοῦλον, ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ πρὸς Πανταίνετον.

Πελαστὴς καὶ Πενέστης διαφέρει. πελαστὴς μὲν γὰρ, ὁ πρόσφυξ. Πενέστης δὲ παρὰ Θετταλοῖς, ὁ κατὰ πόλεμον δουλωθεὶς, ὡς παρὰ Λάκωσιν οἱ Εἵλωτες.

Πένης καὶ Πτωχὸς διαφέρει. Πένης μὲν γὰρ, ὁ ἀπὸ τοῦ ἐργάζεσθαι καὶ πονεῖν ποριζόμενος τὸν βίον· Πτωχὸς δὲ, ὁ ἐπαίτης, ὁ τοῦ ἔχειν ἐκπεπτωκὼς, ἢ ἀπὸ τοῦ πτώσσειν.

Πτωχὸν ἀνιηρὸν δαιτῶν ἀπολυμαντῆρα.

καὶ ἐτυμολογῶν φησὶν,

——ἀλλὰ πτώσσων κατὰ δῆμον,
Βούλεται αἰτίζων βόσκειν ἣν γαστέρ' ἄναλτον.

Περιμάξαι καὶ Ἐκμάξαι, τὸ τοὺς οἰομένους πεφαρμάχθαι, δι' ἐπῳδῶν καὶ καθαρμῶν προσποιεῖσθαι ἀπολύειν.

Πειραστὴς καὶ Πειρατὴς διαφέρει. Πειραστὴς μὲν γὰρ, ὁ πειράζων. Πειρατὴς δὲ, ὁ θαλάσσιος λῃστής. καὶ [illegible], Τὰς θαλασσίους σανίδας καταλιπόντες τοὺς πειρατάς.

Πεῖρα καὶ Πήρα διαφέρει. Πεῖρα μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐπιστήμη τε καὶ ἐμπειρία. Πήρα δὲ, τὸ ἰατρικὸν ἐγχειρίδιον, καὶ δέρμα τὸ ἀρτοφόρον, ὃ ἐπὶ τῶν ὤμων φέρουσιν οἱ ποιμένες.

Πηδάλιον καὶ Πληθρίον διαφέρει. Πηδάλιον μὲν γὰρ, νεώς. Πληθρίον δὲ, σχεδίας.

Πῆ καὶ Ποῖ, καὶ Ποῦ διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ πῆ καὶ Ποῖ, εἰς τόπον· οἷον,

Πῆ ἔβη Ἀνδρομάχη;

τὸ δὲ ποῦ, ἐν τόπῳ· οἷον,

Ποῦ νῦν δεῦρο κιὼν λίπες Ἕκτορα;

ὅθεν ἁμαρτάνουσιν οἱ λέγοντες, Ποῦ ἀπέρχῃ; δέον εἰπεῖν, Πῆ ἀπέρχῃ;

Πλεῖν τοῦ Ἀποπλεῖν, καὶ Παραπλεῖν, καὶ Περιπλεῖν, διαφέρει. Πλεῖν μὲν γάρ ἐστι, τὸ κατ' εὐθὺ πλέειν. Ἀποπλεῖν δὲ, τὸ ἐκ τόπου τινὸς ἀπαίρειν. Παραπλεῖν δὲ, τὸ τόπον τινὰ διὰ πλοίου διέρχεσθαι. Περιπλεῖν δὲ, τὸ περὶ σκάφος ἀναστρέφεσθαι περὶ τὸν αὐτὸν τόπον.

Πλούσιος, Εὔπορος, Ἀφνειὸς, Ὄλβιος, καὶ Εὐτυχὴς διαφέρει. Πλούσιος μὲν γὰρ ὁ πολυκτήμων, ὁ πολλὴν ἔχων οὐσίαν· Εὔπορος δὲ, ὁ πρὸς τὰς ἐπιβαλλούσας τύχας ἀνενδεής· Ἀφνειὸς δὲ, ὁ ἀπ' ἐνιαυτοῦ τὴν τροφὴν συλλέγων· (ἔνος γὰρ, ὁ ἐνιαυτός.) Ὄλβιος δὲ, ὁ τελείαν τὴν εὐδαιμονίαν ἔχων, οἷον, ὁλόβιος. Εὐτυχὴς δὲ, ὁ ζῶν ἡδέως καὶ ἀλύπως.

Πλῆμαι καὶ Πλῆμναι διαφέρουσι. Πλῆμαι μὲν γὰρ, αἱ πλημμυρίδες τῶν ποταμῶν. Πλῆμναι δὲ, αἱ τῶν τροχῶν σύριγγες.

Πλῆθος καὶ Ὄχλος διαφέρει. πλῆθος μὲν γάρ ἐστι σύστημά τινων· Ὄχλος δὲ, κυρίως ἡ ὄχλησις.

Πλούσιοι Εὐπόρων διαφέρουσιν. οἱ μὲν γὰρ Πλούσιοι οὐ πάντως εὐποροῦνται, ἀλλὰ ἐκ τινων περιστάσεων καὶ ἀποροῦνται ποτὲ χρημάτων, ἢ ἄλλων τινῶν· οἱ δὲ Εὔποροι κἂν μὴ πλουτῶσιν, ὧν δέονται ἔχουσιν. τινὲς δὲ Εὐπόρους μὲν τὸν μέτριον πλοῦτον ἔχοντας· Πλοῦτον δὲ, τὴν μεγάλην εὐπορίαν.

Πολεμικὸς καὶ Αἰχμητὴς διαφέρει. Πολεμικὸς μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐμπειρίας πολέμων. Αἰχμητὴς δὲ, ὁ ἐμπείρως τοῖς κατὰ πόλεμον ὅπλοις χρώμενος.

Πόμα καὶ Πῶμα διχῶς λέγουσι. τὸ μὲν ἁπλοῦν, διὰ τοῦ ο μικροῦ· ἐν δὲ συνθέτοις, μόνον διὰ τοῦ ω μεγάλου· οἷον γαλακτοποτῶν, καὶ ὑδροποτῶν.

Πομπὴ καὶ Πομπεία διαφέρει. Πομπὴ μὲν γὰρ, ἐν ταῖς θυσίαις πέμπεται· Πομπεία δὲ, ἡ λοιδορία. Δημοσθένης, Τῆς δὲ πομπείας ταύτης ὕστερον.

Παῤῥησία καὶ Παρουσία διαφέρει. Παῤῥησία μὲν γὰρ, ἡ διὰ λόγων πρός τινα οἰκείωσις· Παρουσία δὲ, ἡ ἐπέλευσις.

Πολίτης καὶ Πατριώτης διαφέρει. Πολίτης μὲν γὰρ ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς πόλεως, ἐλεύθερος ἐλευθέρῳ. Πατριώτης δὲ, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς χώρας, δοῦλος δούλῳ. ἡ γὰρ Πατρὶς καὶ ἐπὶ τῆς χώρας τάσσεται. ὡς τὸ,

Τοῖσι δ' ἄφαρ πόλεμος γλυκίων γένετ' ἠὲ νέεσθαι
Ἐν νηυσὶ γλαφυρῇσι φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.

οὐ γὰρ πάντες ἐκ μιᾶς ἦσαν πατρίδος, ἀλλ' ἐκ μιᾶς χώρας.

Πόλις καὶ Ἄστυ διαφέρει. Πόλις μὲν γὰρ, καὶ ὁ τόπος καὶ οἱ κατοικοῦντες, ἤγουν τὸ συναμφότερον. Ἄστυ δὲ, μόνον ὁ τόπος.

Φράζεο νῦν ὅπως κε πόλιν καὶ ἄστυ σαώσεις.

Ποιεῖν τοῦ Περιποιεῖν διαφέρει. Ποιεῖν μὲν γάρ ἐστι τὸ κατασκευάζειν τι. Περιποιεῖν δὲ, τὸ περιπτᾶσθαι, ἢ κοσμεῖν.

Πόνηρον βαρυτονούμενον, ὡς [illegible], καὶ Πονηρὸν ὀξυτονούμετον, ὡς καθαρόν, φησὶ διαφέρειν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ὁμοίως Μόχθηρον καὶ Μοχθηρόν. Πονηρὸς γὰρ ἐστὶν ὀξυτόνως ὁ κακοήθης. Πόνηρος δὲ, ὁ ἐπίπονος. Ἀττικοὶ φησὶ Τρύφων, καὶ τὰ φαῦλα μόχθηρα λέγομεν. κατὰ δ' ὀξύτητα φησὶ καὶ ἐπ' ἐμμόχθων. μοχθηρός γέ τοι τέχνης ἐκμαρτύρημα φαμὲν εἶναι. εἰ δὲ τὰ τοῦ τόνου κεκαινώκασιν, ἀμφοῖν ὀφείλει καὶ τὸν αὐτὸν τόνον μετέχειν, ὅτι ὀξυτονεῖν ἀπαιτεῖ ὁ λόγος δι' ἀνάγκης. πᾶν γὰρ παρώνυμον εἰς ρος λῆγον παρασχηματιζόμενον τοῖς γένεσιν ὀξυτονεῖται· οἷον κάματος καματηρός, ἐλεύθω ἐλευθηρός, μέλι μελιτηρός, τόλμα τολμηρός, πόνος πονηρός. εἰ δὲ Πόνος καὶ Μόχθος τὰ πρωτότυπα, Πονηρὸς καὶ Μοχθηρὸς ῥητέον ὀξυτόνως. εἰ δ' οἱ Ἀττικοὶ βαρυτονοῦσιν, οὐ θαυμαστόν ἐστι· χαίρουσι γὰρ τῇ βαρύτητι. Ἄδελφε γοῦν λέγουσι, τὴν πρώτην ὀξυτονοῦντες, ὡς ἀσπάζει· φησὶν ὁ Τρύφων, παρατιθέμενος Φιλήμονα τὸν Αἰξωνέα, ὡς Θεττάλην, ὡς Μυρτάλην, καὶ χάριν, τὴν πρώτην συλλαβὴν ὀξυτονοῦντες. ἔστι τινὰ ἃ διαστέλλει (φησὶν) τοῦ σημαινομένου ἕνεκεν βαρύτονα, ἀλλ' ὡς ἰδίοις ἐκπληροῦντες, οὕτω προενήνοχαν.

Πεῖ καὶ Ποῖ παρὰ τοῖς Δωριεῦσι τὴν εἰς τόπον σημασίαν δηλοῖ. Πᾶ μὲν, τὸ ἐπὶ τόπου· Πεῖ δὲ, τὸ ἐν τόπῳ.

Πονεῖν καὶ Ἀλγεῖν διαφέρει. Πονεῖν μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐνεργεῖν. Ἀλγεῖν δὲ, τὸ ὀδυνᾶσθαι.

Πότος βαρυτόνως καὶ Ποτὸς ὀξυτόνως διαφέρει. Πότος μὲν γάρ ἐστι βαρυτόνως τὸ συμπόσιον· ὡς Μένανδρος, Πότοι συνεχεῖς, πόθοι. ὀξυτόνως δὲ, αὐτὸ τὸ πόμα· ὡς Δημοσθένης ἐν τῷ κατὰ Ἀριστοκράτους, βρωτοῦ καὶ ποτοῦ μεταλαβεῖν.

Πολύτιμος καὶ Πολυτίμητος διαφέρει. Πολύτιμος μὲν γάρ ἐστιν ὁ πολλῆς τιμῆς ἠγορασμένος ἄνθρωπος. Πολυτίμητος δὲ, ὁ πολλῆς τιμῆς ἄξιος. ὡς τοὺς θεοὺς πολυτιμήτους λέγομεν.

Πρεσβεύεσθαι καὶ Πρεσβεύειν διαφέρει. Πρεσβεύεσθαι μὲν γὰρ, τὸ πέμπειν πρέσβεις. Πρεσβεύειν δὲ, τὸ πέμπεσθαι πρεσβευτὴν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσι.

Πρόξενος καὶ Ἰδιόξενος καὶ Δορύξενος διαφέρει. Πρόξενος, πόλεως καὶ ἔθνους, ὡς παρὰ Θουκυδίδῃ· Ξένος δ' ὁ ἐξ ἰδίας. ὁ δὲ αὐτὸς καὶ Ἰδιόξενος. οὐκ ὀρθῶς οὖν Εὐριπίδης ἐν Τηλέφῳ Πρόξενον εἴρηκε τὸν Ἰδιόξενον·

> Καλός τις ἐστὶ πρόξενος σοι χρήματος.

Δορύξενος δὲ, ὁ κατὰ πόλεμον γενόμενος φίλος. ἁλοὺς γὰρ ξενίας τυχὼν ἀφείθη πρὸς τοῦ πολεμίου λύτρα λαβόντος, μετὰ δὲ ὁ τετυγμένος. κρατήσας δὲ καὶ φυλάξας τὴν πίστιν, ἐγένετο φίλος, καὶ Δορύξενος ἐκαλεῖτο.

Προτέρα καὶ Προτεραίᾳ διαφέρει. Προτέρα μὲν γὰρ, ἐπὶ τάξεως· Προτεραίᾳ δὲ, ἐπὶ μόνης ἡμέρας.

Πρῶτος καὶ Πρότερος διαφέρει. Πρῶτος μὲν γὰρ, ἐπὶ πολλῶν. Πρότερος δὲ, ἐπὶ δύο. καὶ τῷ μὲν Πρώτῳ ἀνάλογόν ἐστιν ὁ ἔσχατος· τῷ δὲ Προτέρῳ, ὕστερος. καὶ Πρότερος μὲν, ἐπὶ τάξεως, Πρῶτος δὲ, ἐπὶ ποιότητος, ὡς ὅταν ἐπὶ ἀγάλματος λέγωμεν, πρώτως ἔχειν τῇ τέχνῃ, οἷον ἐξόχως. Πλάτων γοῦν διαιρούμενος τὰς πολιτείας, τὴν μὲν Πρώτην ἔχειν φησὶ, τὴν δὲ ὑστέραν· δοκοῦντι ἡ μὲν πρωτεία, ἡ δὲ ὕστερα. εἰ δέ τις εἴποι, πρότερον ἦλθεν εἰς Ἀθήνας, ἁμαρτάνει. Πρῶτον γὰρ χρή.

Πρυτανεῖα, τὰ καταβαλλόμενα ὑπὸ τῶν διωκόντων τὴν δίκην· ἦν δὲ τὰ ἐπιδέκατα τοῦ τιμήματος τῆς δίκης· Πρυτανεία δὲ θηλυκῶς, ὁ χρόνος. διῄρητο γὰρ παρὰ Ἀθηναίοις ὁ ἐνιαυτὸς εἰς δέκα Πρυτανείας, ὅσαι καὶ φυλαὶ ἦσαν, καὶ ἐπρυτάνευεν ἑκάστη φυλὴ κατ' ἐνιαυτὸν ἅπαξ. ὅθεν καὶ τοὺς μισθοὺς καὶ τὰ ἐνοίκια κατὰ τὰς πρυτανείας, οὐ κατὰ μῆνα ἐτέλουν.

Πρὸ μοίρας καὶ Πρὸ ὥρας διαφέρει. Πρὸ μοίρας μὲν γὰρ, ὁ βιαίως ἀποθανών. Πρὸ ὥρας δὲ, ὁ ἐν νεότητι.

Πρεσβεύονται καὶ Πρεσβεύουσι διαφέρει. Πρεσβεύονται μὲν γὰρ, οἱ τοὺς πρέσβεις χειροτονοῦντες καὶ πέμποντες. Πρεσβεύουσι δὲ, οἱ χειροτονούμενοι ἐπὶ τὴν πρεσβείαν.

Πρέσβεις, οἱ Πρεσβευταί. Πρέσβυς δὲ οὐδέποτε λέγεται. τὸ γὰρ ἑνικὸν Πρεσβευτὴς ἐπέγνωσται.

Πρότερος καὶ Πρῶτος διαφέρει. Πρότερος μὲν, ἐπὶ δυοῖν τάσσεται. ὡς Ὅμηρος ἐπὶ Τληπολέμου καὶ Σαρπηδόνος,

> Τὸν δὲ Τληπόλεμος πρότερος.

τὸ δὲ Πρῶτος, ἐπὶ πολλῶν·

> Ὦρτο πολὺ πρῶτος ἄναξ ἀνδρῶν Ἀγαμέμνων.

Πρωτότοκος μὲν προπαροξυτόνως, ὁ πρῶτος τεχθείς· πρωτοτόκος δὲ παροξυτόνως, ἡ πρῶτον τεκοῦσα.

Προσπταίειν μὲν λέγεται τοῖς κάτω μέρεσιν, ἢ ποσὶν, ἢ σκέλει. Προσκρούειν δὲ, τοῖς ἄνω καὶ κεφαλῇ.

Πείθεσθαι μὲν τὸ ἑκουσίως συγκατατίθεσθαι· Πειθαρχεῖν δὲ, τὸ κελεύοντι πείθεσθαι.

Πυθὼν θηλυκῶς καὶ ὀξυτόνως, ὁ τόπος· βαρυτόνως δὲ καὶ ἀρσενικῶς, ὁ δράκων.

Πῶς καὶ Ποῖ, καὶ Πεῖ καὶ Πᾶ διαφέρει παρὰ τοῖς Δωριεῦσι. τὸ μὲν γὰρ Πῶς καὶ Ποῖ, τὴν εἰς τόπον σημασίαν δηλοῖ· τὸ δὲ Πεῖ, τὴν ἐν τόπῳ· τὸ δὲ Πᾶ, τὴν ἐκ τόπου. ὅθεν οἱ Δωρίζοντες καὶ λέγοντες, Πεῖ πορεύῃ, ἁμαρτάνουσι· δεῖν γὰρ, Πῶς πορεύῃ. τὸ γὰρ Πεῖ τὴν ἐν τόπῳ σχέσιν δηλοῖ. Σώφρων,

> Πεῖ γὰρ ἄσφαλτος, παῖς ἐλλοχεύεται.

ἀντὶ τοῦ ποῦ. ὅταν δ' εἰς τόπον θέλῃ εἰπεῖν, φησὶ, Πῶς ἐς μυχὸν καταδύς; ἀντὶ τοῦ, εἰς τίνα μυχόν;

Ρ.

Ῥάφανος καὶ Ῥαφανὶς διαφέρει. Ῥάφανον μὲν γὰρ Ἀττικοὶ λέγουσι τὴν παρ' ἡμῖν κράμβην. Ῥαφανίδα δὲ, τὴν παρ' ἡμῖν ῥάφανον.

Ῥάφανον καὶ Ῥάφανον διαφέρει παρ' Ἴωσι καὶ Ἀττικοῖς. Ῥάφανον μὲν, ὃ καὶ ἡμεῖς φαμέν· Ῥάφανον δὲ, τὴν κράμβην.

Ῥεῖθρον Ῥεύματος διαφέρει. Ῥεῖθρον μὲν γάρ ἐστιν ὁ τόπος, δι' οὗ φέρεται τὸ ῥεῦμα. Ῥεῦμα δὲ, αὐτὸ τὸ ὕδωρ.

Ῥάβδος μὲν τὸ ῥόπαλον, ἢ βέργα τῷ ἰδίῳ ἐπιστηρίζονται. Βιχωρὶς δὲ, τὸ τοῦ χειρὸς ταχέως ἀποπληρωθέν. Βακτηρία δὲ, τὸ ἐμπεσὸν εἰς εὐμάρειαν.

Ῥὶς καὶ Ῥύγχος διαφέρει. Ῥὶς μὲν γὰρ λέγεται ἐπὶ ἀνθρώπου. Ῥύγχος δὲ, ἐπὶ ἀλόγων ζώων.

Ῥὶς καὶ Μυκτὴρ διαφέρει. Ῥὶς μὲν γὰρ λέγεται ἡ ἀπὸ τοῦ μεσοφρύου καταγωγὴ μέχρι τοῦ χείλους· Μυκτῆρες δὲ, αἱ τῶν ῥινῶν κατατρήσεις, δι' ὧν ἔξεισι τὸ ὑγρὸν ἀπομυσσόμενον.

Ῥοιὰ μὲν μετὰ τοῦ ι, τὸ δένδρον· Ῥοὰ δὲ, ὁ καρπός.

Ῥόδον καὶ Ῥοδωνιὰ καὶ Ῥοδῆ διαφέρει. Ῥόδον μὲν γὰρ, τὸ ἄνθος. Ῥοδωνιὰ δὲ, ὁ τόπος. Ῥοδῆ δὲ, τὸ φυτόν. Ἀρχίλοχος,

> Ἔχουσα θαλλὸν μυρσίνης ἐτέρπετο,
> Ῥοδῆς τε καλὸν ἄνθος.

Ῥύεσθαι καὶ Ἐρύεσθαι διαφέρει. Ἀριστόξενος ἐν τῷ πρώτῳ τραγῳδοποιῶν περὶ ποιητῶν οὕτω φησὶ κατὰ λέξιν. Ῥύεσθαι καὶ Ἐρύεσθαι διαφορὰν ἔχει πρὸς ἄλληλα. τὸ μὲν γὰρ Ῥύεσθαι, ἐκ θανάτου ἕλκειν· τὸ δὲ Ἐρύεσθαι, φυλάττειν.

Σ.

Σταθῆναι καὶ Στῆναι διαφέρει. Σταθῆναι μὲν γάρ ἐστι τὸ ὑφ' ἑτέρου. Στῆναι δὲ, τὸ κατ' ἰδίαν ὁρμὴν καὶ προαίρεσιν. οἷον, Ἐστάθη ὁ ἀνδριὰς ὑφ' ἑτέρου, Ἐστάθη ὁ νόμος. Ἔστη δ' ὁ ἄνθρωπος δι' αὑτοῦ.

Στάχυς, βραχέως τὸ ἑνικόν· ἐκτεταμένως, τὸ πληθυντικόν.

Σταφυλὴν ὀξυτονητέον, ὡς ἀλκήν, καὶ Σταφύλην βαρυτόνως, ὡς Μελίτην, διαφέρειν φησὶ Πτολεμαῖος ἐν δευτέρῳ περὶ τῆς ἐν Ὀδυσσείᾳ προσῳδίας. τὸ μὲν γὰρ βαρυτονούμενον (φησὶν) ὄργανον ἐπὶ τῆς καθέτου μολιβδὶς παρὰ τοῖς ἀρχιτέκτοσι τίθεται· τὸ δ' ὀξυτονούμενον, ἐπὶ ὀπώρας. ὁ αὐτὸς, πάλιν ἐν δευτέρῳ τῆς ἐν Ἰλιάδι προσῳδίας κατὰ λέξιν φησὶν οὕτως,

> —— σταφύλῃ ἐπὶ νῶτον ἐΐσας.

Σταφύλῃ βαρυτόνως, ὡς Νιόβῃ· εἰ γάρ ἐστιν ὄργανον τῷ οἰκοδόμῳ· τοῦτο γὰρ διαιρεῖται, σπαρτίον· ἐκεῖνο δ' οὐ διαιρεῖται. Ἡρακλείδης ὁ Μιλήσιος φησὶν, Ἡμαρτῆσθαι δοκεῖ παρὰ τοῖς Ἕλλησιν ὀξυτονούμενον τοὔνομα. οὐδὲν γὰρ τῶν εἰς η λῃγόντων θηλυκῶν ὀνομάτων μετέχον γένους τοῦ οὐδετέρου, παραληγομένου τοῦ υ, ὀξυτονεῖται, ἀλλὰ πάντα τὰ ὑπὲρ δύο συλλαβὰς βαρυτονεῖται, κατὰ τὸ υ μὴ ὀξυτονούμενα, ἀλλὰ βαρυτονοῦντα τὸ στοιχεῖον ἔχει. οἷον κοτύλη, Δαμύλη, Φαιύλη. ἐπεὶ δ' αὕτη μία τῶν τιθηνησαμένων τὸν Διόνυσον, ὡς ὁ Ἀντίμαχος

> Σὺν κατ' ἠγάθεον Νυσήϊον.

ἰδίᾳ, ὅθεν καὶ τὸ Σταφύλη βαρυτονητέον. οἱ δ' ὀξυτονοῦντες φασὶν, ὅτι ἀπὸ βαρυτόνων ἀρσενικῶν εἰς ος λῃγόντων τὰ εἰς η λήγοντα θηλυκὰ ὀξυτονεῖται· ἢ, ἐὰν τὰ ἀρσενικὰ ὀξυτονῆται, τὰ θηλυκὰ βαρυτονηθήσεται. οἷον πόθος, ποθή· τόμος, τομή· ἄλος, ἀλή· τόνος, τονή· φόνος, φονή,

> —— ἐν ἀργαλέῃσι φονῇσι.

καὶ τἄλλα παρόμοια. Δανὸς, Δανή. ἐπεὶ οὖν καὶ ἐπὶ τούτων τὸ ἀρσενικόν ἐστι Στάφυλος, (οὕτω γὰρ ἐκαλεῖτο ὁ τοῦ Διονύσου υἱὸς) τὸ θηλυκὸν Σταφυλὴ ὀξυτονηθήσεται. Πρὸς οὓς ῥητέον, ὅτι λόγχος, λόγχη, καὶ οὐκ ὀξυτονεῖται. φίλος, φίλη· μόνος, μόνη· μύλος, μύλη. καὶ ἐπὶ τῶν ὀξυτόνων, καλός, καλή· σοφός, σοφή. καὶ τὰ θηλυκὰ οὐ βαρύνεται, ἀλλ' ἑκατέρως τοῖς μὲν βαρυτόνοις τὰ βαρύτονα· τοῖς δὲ ὀξυτόνοις, τὰ ὀξύτονα. ὅθεν οὐ παράδοξον καὶ ἀπὸ τοῦ στάφυλος βαρυτόνου ὀνόματος καὶ τὸ θηλυκὸν βαρυτονεῖν Σταφύλη, ὡς Ἰόλη. Τινὲς δὲ ἐκβιάζοντες τὴν συνήθειαν, καὶ ὀξυτονεῖν βουλόμενοι, φασὶν ὅτι ὅσα τοῦ αὐτοῦ ἀπαράλλακτος ἔχεται σχηματισμοῦ, ὁμοτονεῖ· ὅσα δὲ διαλλάσσει τῶν σχηματισμῶν, οὐκέτι. ὁ μὲν οὖν φίλος καὶ φίλη, καὶ ξένος καὶ ξένη, καὶ τὰ προκείμενα, ἀπαράλλακτά ἐστι· διὸ ὁμοτονεῖ. τὰ δὲ διαφέροντα, οὐκέτι. καθάπερ γὰρ χόλος, χολή· καὶ τρόπος, τροπή· καὶ νόμος, νομή· γόνος, γονή· δρόμος, δρομή· στρόφος, στροφή· πόθος, ποθή. περὶ τούτου οὖν ἐν ἄλλοις ἐντελῶς εἴρηται ὅτι διαφέρει. οἱ οὖν ἐστι στάφυλος ἀρσενικόν, διαφέρει δὲ τῷ σχηματισμῷ, ἡ σταφυλή, ὀπώρα δὲ, ὄντως ὀξύνεται. Τὸ μὲν τι προκείμενον τοῦ Ἡρακλείδους παράγγελμα ἰσχυρὸν, καθὰ παραγγέλλεται ὀξυτονεῖν, οὐ μόνον διὰ τὰ παρακολουθοῦντα τῷ ὀνόματι, ἀλλ' ὅτι καὶ ὑπὲρ δύο ἐστὶ συλλαβάς· τὰ γὰρ προκείμενα, δισύλλαβα. ὥστε οὐδὲ τὴν ἑτέραν ὀξυτονεῖν ἀναλογία ἐπιτρέπει. ἀλλὰ καὶ ὁ Πτολεμαῖος ἀθετεῖται παρατήρησις, καθ' ἣν διαφέρειν φησὶ τοὺς τόνους τοὔνομα καὶ τῷ σημαινομένῳ.

Σημεῖον καὶ Τεκμήριον διαφέρει. Ἀντιφῶν ἐν τῇ τέχνῃ, τὰ παρῳχημένα σημείοις πιστοῦσθαι, τὰ δὲ μέλλοντα, τεκμηρίοις.

Σισύρα καὶ Σίσυρνα διαφέρει. Σισύρα μὲν γὰρ, τὸ ἐκ τῶν τετριχωμένων δερμάτων ἀναπεπταμένον στέγαστρον· Σίσυρνα δὲ, τὸ ἐκ τῶν κωδίων ῥαπτόμενον ἀμπεχόνιον.

Σιμὸς δύο σημαίνει, θῆλύ τε τοιόν, καὶ προβάτων περιφερόμενα.

Σικελὸς καὶ Σικελιώτης διαφέρει. Σικελὸς μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐξ αὐτῆς τῆς Σικελίας ὤν· Σικελιώτης δὲ, ὁ Σικελὸς μὲν μὴ ὢν, τὴν δὲ χώραν αὐτὴν οἰκῶν.

Σιωπὴ καὶ Σιγὴ διαφέρει. Σιωπὴ μὲν γάρ ἐστι κατάσχεσις λόγου· Σιγὴ δὲ, στέρησις λόγου.

Σκώπτεσθαι καὶ Σκέπτεσθαι διαφέρει. Σκέπτεσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ προφασίζεσθαι, Σκώπτεσθαι δὲ, τὸ χλευάζεσθαι.

Σκῶμμα, Γέλοιον, Εὐτραπελία, καὶ Γεφυρισμὸς διαφέρει. Σκῶμμα μὲν γάρ ἐστι, τὸ ἐπὶ διασυρμῷ τοῦ πέλας λεγόμενον, οἷον σκῶμμα. Γέλοιον δὲ, τὸ ἐπὶ διαχύσει τῶν ἀκροατῶν χωρίς τινος ὕβρεως· Εὐτραπελία, τὸ μετὰ σεμνότητος χαρίεντος λεγόμενον. εἴρηται δὲ παρὰ τὸ εὖ τρέπεσθαι τὸν λόγον. Γεφυρισμὸς δὲ, ἀπὸ τοῦ τοὺς Ἀθήνησιν ἐπὶ τῶν γεφυρῶν ἐπιγράφειν ὅτι ἥμαρτεν, ὁ καὶ δίχα μέτρου, ἐπισκώπτειν τινά.

Σοφὸς καὶ Σοφιστὴς διαφέρει. καθὸ ὁ Σοφὸς, καὶ Σοφιστὴς ὁ δὲ Σοφιστὴς, οὐ πάντως Σοφός.

Σοῖο καὶ Σοῦ παρὰ ποιηταῖς κατὰ τοὺς ἀκριβῶς ἀναγνώσαντας διαφέρει. Σοῖο μὲν γάρ ἐστι σύναρθρος ἀντωνυμία· οἷον,

> Μνῆσαι πατρὸς σοῖο.

ὁ δὲ Σοῦ, οὐ σύναρθρος.

> Σοῦ δὲ κεν ζωοῦ καὶ τρὶς τόσα δοῖεν ἄποινα.

ἀντὶ τοῦ, Σοῦ ζῶντος καὶ τρὶς τοσαῦτα δοῖεν ἄποινα, οὐκέτι Σοῦ ζῶντος· καὶ φυλάττεται ταῦτα ἄκρως παρ' Ὁμήρῳ.

Σπονδαὶ καὶ Συνθῆκαι διαφέρει. Σπονδαὶ μὲν γὰρ, ὡς ἐν πολέμῳ συντίθενται πρὸς ἀλλήλους, ὡς ἀναχωρήσονται, ἐφ' οἷς διακρίνονται. οἷον συντιθέμενοι μὴ πολεμήσειν, μηδ' ἀδικήσειν ἀλλήλους. Συντίθενται δὲ εἰρήνην καὶ φιλίαν πρὸς ἀλλήλους, καὶ τὸ παρὰ ταύτας πραχθὲν ἀρχὴ γίνεται πολέμου.

Σπουδάζειν καὶ Σπεύδειν διαφέρει. Σπουδάζειν μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐναντίον τοῦ παίζειν· Σπεύδειν δὲ, τὸ βοηθεῖν τινι καὶ συναίρεσθαι.

Στρατόπεδον καὶ Στρατὸς διαφέρει. Στρατόπεδον μὲν, ὁ τόπος ἐν ᾧ ἡ στρατιά. Στρατὸς δὲ, τὸ στρατιωτικὸν πλῆθος.

Στρατεία ἐκτεταμένως, τὸ πρᾶγμα. Στρατιὰ συνεσταλμένως, τὸ τῶν στρατιωτῶν πλῆθος. ἐναλλάσσουσι δὲ πολλάκις ἐν τῇ χρήσει.

Στρατὸς καὶ Στράτευμα καὶ Στρατόπεδον διαφέρει. Στρατὸς μὲν γὰρ καὶ Στράτευμα, κυρίως τὸ πλῆθος λέγεται. Στρατόπεδον δὲ, ὁ τόπος ἐν ᾧ εἰσι.

Συμμαχεῖν καὶ Ἐπιμαχεῖν διαφέρει. Συμμαχεῖν μὲν γὰρ λέγουσι τὸ σὺν ἑαυτοῖς, φησὶ Δίδυμος, εἴτ' αὐτοῖς ἐπίοιεν πολέμιοι, εἴθ' ἑτέροις ἐπιστρατεύοιεν. Ἐπιμαχεῖν, ὅταν τοῖς ἐπιοῦσιν ἀμύνωσι μόνον. διέσταλκε Θουκυδίδης ἐν τῇ πρώτῃ, λέγων, Κερκυραίοις Ἀθηναίους συμμαχίαν μὲν οὐ ποιήσασθαι, ἐπιμαχίαν δέ.

Σύνεργος καὶ Συνεργὸς διαφέρει. Συνεργὸς μὲν γὰρ ὀξυτόνως, ὁ περί τι ἔργον ἀποτελέσαι συμπονῶν. Σύνεργος δὲ, προπαροξυτόνως, ὁ τὸ αὐτὸ μετιών, οἷον σύντεχνος.

Σύγγραμμα Συντάξεως διαφέρει. Σύγγραμμα μὲν γάρ ἐστιν ὁ δίχα μέτρου λόγος, ὁ προσαγορευόμενος πεζός. Σύνταγμα δὲ πολεμικόν τι σύστημα. ἀφ' οὗ καὶ Συνταγματάρχης, ὁ τοῦ συντάγματος αὐτοῦ ἄρχων.

Σύνθεσις Συντάξεως διαφέρει. Σύνθεσις μὲν γάρ ἐστιν ὁ λόγος ὁ ἔμμετρος· Σύνταξις δὲ, ὁ λόγος ὁ πεζός.

Συμβουλὴ Παραινέσεως διαφέρει. Συμβουλὴ μὲν γάρ ἐστιν εἰσήγησις, ἀντιλογίαν ἐπιδεχομένη, διὰ τὸ ἄδηλον τοῦ ἐκβησομένου. καὶ γὰρ ἐάν τις συμβουλεύσῃ πόλεμον, ἀμφίβολον εἰ συμφέρει. διὸ καὶ ἔχει τὸ ἐνιστάμενον. Παραίνεσις δέ ἐστι συμβουλὴ ἀντίρρησιν οὐκ ἐπιδεχομένη, διὰ τὸ ἐξ αὐτῆς λεγόμενον πάντως ὁμολογεῖσθαι ἀγαθὸν, ὡς εἴ τις παραινέσει σωφρονεῖν. τοῦτο γὰρ ἐστὶν ὁμολογούμενον ἀγαθόν.

Σφάξαι καὶ Θῦσαι διαφέρει. Θῦσαι μὲν γάρ ἐστι τὸ θυμιᾶσαι. Σφάξαι δὲ, τὸ ἱερουργῆσαί τι ζῷον. καὶ Ὅμηρος τὴν διαφορὰν τετήρηκεν, οὕτως μὲν Θῦσαι εἰπὼν,

> ———— θεοῖσι δὲ θῦσαι ἀνώγει
> Πάτροκλον ὃν ἑταῖρον· ὁ δ' ἐν πυρὶ βάλλε θυηλάς.

ἐπὶ τοῦ σφάξαι,

> Αὖ ἔρυσαν μὲν πρῶτα, καὶ ἔσφαξαν, καὶ ἔδειραν.

Στύραξ θηλυκῶς μὲν, θυμίαμα· ἀρσενικῶς δὲ, τὸ ξύλον τοῦ δόρατος.

Σχισταί, τὰ ὑποδήματα. Εὔπολις Φίλοις,

> Οἱ λευκὰ ταυτί γ' Ἀργείας φέρον
> Σχιστάς; ἐμβάδας;

Σχιστὸς δὲ ἀρσενικῶς, χιτὼν γυναικεῖος. Ἀπολλόδωρος ἐν Ἱερείαις,

> Σχιστὸν χιτωνίσκον τιν' ἐνδέδυκας.

Σχολὴ τὸ ἠρέμα, καθὸ φαμὲν, Σχολῇ βαδίζω· καὶ τὸ ἐν παρέργῳ, καθ' ὃ λέγεται· Οὐκ ἔχω σχολήν. καὶ ἡ διατριβὴ, καὶ οἱ μαθηταί· διὸ φαμὲν λαμπρὰν σχολήν.

Τ.

Τάλαν διὰ τοῦ ν, τὸ ἐπίρρημα. Διὰ δὲ τοῦ ς, ὁ ταλαίπωρος.

Τάπητες, καὶ Ἀμφιτάπητες διαφέρουσι. Τάπητες μὲν γὰρ εἰσὶν οἱ ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους μαλλὸν ἔχοντες. Ἀμφιτάπητες δὲ, οἱ ἐξ ἀμφοτέρων.

Ταυρόκτονος, ὁ ὑπὸ ταύρου ἀναιρεθείς· Ταυροκτόνος δὲ παροξυτόνως, ὁ ταῦρον ἀποκτείνας.

Τέχνη Ἐπιτηδεύματος διαφέρει. Τέχνη μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἄνευ λόγου μὴ δυναμένη εἶναι, οἷον γραμματική, ἰατρική. Ἐπιτήδευμα δὲ, τὸ λόγου χωρὶς, οἷον χαλκευτική, τεκτονική.

Τεχνίτης, καὶ Βάναυσος διαφέρει. Τεχνίτης μὲν γάρ ἐστιν ὁ λογικῆς τινος τέχνης ἔμπειρος καθεστώς· Βάναυσος δὲ, ὁ δι' ἀλόγου τινὸς ἐπιτηδεύματος.

Τέτραχμον καὶ Τετράδραχμον διαφέρει. Τέτραχμον μὲν γάρ ἐστι τὸ ἡμίσημα. Τετράδραχμον δὲ, τῶν τεσσάρων δραχμῶν.

Τέρας Σημείου διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Τέρας, παρὰ φύσιν γίνεται· τὸ δὲ Σημεῖον, παρὰ συνήθειαν.

Τεχνάσματα καὶ Τεχνήματα διαφέρουσι. Τεχνάσματα μὲν γὰρ, τὰ κακουργήματα· Τεχνήματα δὲ, αἱ τέχναι.

Τείχη καὶ Τειχία διαφέρει. Τείχη μὲν γάρ ἐστι τὰ τῶν πόλεων· Τειχία δὲ, τὰ τῶν οἰκιῶν.

Τίτθη καὶ Τηθὶς διαφέρει· Τίτθη μὲν γάρ ἐστιν ἡ τοῦ παιδὸς τροφός· (ταύτας δ' ἔνιοι Μαίας καὶ Μάμμας καλοῦσι) Τηθὶς δέ ἐστιν ἡ τοῦ πατρὸς ἢ μητρὸς ἀδελφὴ, ἣν ἔνιοι θείαν καλοῦσι.

Τιτθὴ καὶ Τροφὸς καὶ Τιθηνὸς διαφέρει. Τιτθὴ μὲν γάρ ἐστιν ἡ μαστὸν παρέχουσα· Τροφὸς [illegible] καὶ Τιθηνὸς, ἡ τὴν ἄλλην ἐπιμέλειαν ποιουμένη τοῦ παιδὸς, καὶ μετὰ τὸν ἀπογαλακτισμόν.

Τιμωρεῖσθαι καὶ Τιμωρεῖν διαφέρει. Τιμωρεῖσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ κολάζειν· Τιμωρεῖν δὲ, τὸ βοηθεῖν τοῖς ἀδικουμένοις.

Τίθησι καὶ Τίθεται διαφέρει. Τίθησι γὰρ τὸν νόμον ὁ νομοθέτης. Τίθεται δὲ τὸν νόμον οἱ δικάζοντες καὶ αἱρούμενοι.

Τοῖσπα καὶ Οἶσπα διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Τοῖσπα, ἔστι τούτου ἕνεκα· τὸ δὲ Οἶσπα, ἀντὶ τοῦ ὅτι. ἁμαρτάνει οὖν ὁ Καλλίμαχος ἐν Ἑκάλῃ κατὰ δύο τρόπους, λέγων,

Τοῖσπα Αἰγεὺς ἔσχεν.

ὅτι τε δέον εἰπεῖν Οἶσπα, Τοῖσπα εἶπεν· καὶ ὅτι ἀντὶ τοῦ σα, σπα εἶπεν.

Τιμωρεῖν καὶ Τιμωρεῖσθαι διαφέρει. Τιμωρεῖν μὲν γάρ ἐστι τὸ βοηθεῖν τινὶ καὶ συναίρεσθαι· Τιμωρεῖσθαι δὲ, τὸ κολάζειν. καὶ συντάττουσι, Τιμωρῶ τῷ φίλῳ, ἀντὶ τοῦ βοηθῶ· Τιμωροῦμαι τὸν ἐχθρὸν, ἀντὶ τοῦ κολάζω.

Τιθήνη τίτθης, καὶ Τιθήνη, διαφέρει. Τιθήνη μὲν γὰρ, ἡ ἀνατρέφουσα· Τίτθη δὲ, ἡ τροφός.

Τόμος καὶ Τομὸς διαφέρει. Τόμος μὲν γάρ ἐστιν ὁ τεμνόμενος χάρτης· Τομὸς δὲ, ὁ τέμνων σίδηρος.

Τρίστις βαρυτόνως, καὶ Τριστὶς ὀξυτόνως διαφέρει, φησὶ Πτολεμαῖος ὁ Ἀσκαλωνίτης. ἐὰν μὲν γὰρ βαρυτονήσωμεν, ἔσται ἐπὶ χρόνου. διὸ καὶ ὁ ποιητής φησι,

Ὡς τρίστις μὲν ἔλασε ἄλλων·

ἐὰν δὲ ὀξυτονήσωμεν Τριστὶς, ὡς σοφὸς, ἔσται ἐπὶ ἐλαίας. οἷον, τριστὶς τὸ φαλίον· ἴδεν τὸ,

Ἐξιτὶ, ἀλμάτων.

χρὴ οὖν ἀναγινώσκειν ὡς ἀξιοῖ Ἀσκαλωνίτης.

Τροχοὶ ὀξυτόνως, καὶ Τρόχοι βαρυτόνως διαφέρουσι παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, φησὶ Τρύφων ἐν δευτέρῳ περὶ Ἀττικῆς προσῳδίας. τοὺς μὲν γὰρ περιφερεῖς Τροχοὺς ὁμοίως ἡμῖν προφέρονται ὀξυτονοῦντες· Τρόχους δὲ βαρυτόνως λέγουσι τοὺς δρόμους. Ἀναγινώσκομεν γὰρ, ὥς φησι, μὲν ἐν Ἀλόπῃ Εὐριπίδου,

Ὁρῶ μὲν ἀνδρῶν τόνδε γυμνάδα στόλον
Στείχοντα δευρὶ ἐκ τρόχων πεπαυμένον.

ἀναλογώτερον δὲ τὸ βαρύνειν. τὰ γὰρ εἰς χος δισύλλαβα, παρατελεύτου ὄντος τοῦ ο, βαρυτονεῖται. οἷον λόχος, ὄχος, βρόχος, ὄγχος, κόλχος, μόσχος· οὕτω καὶ τρόχος. καὶ ὅτι τὰ παρὰ ῥήματος εἰς ο βαρύτονα, καὶ αὐτὰ βαρυτονεῖται ἰσοσυλλαβοῦντα. οἷον πλέκω, πλόκος· σπείρω, σπόρος. λέγω, λόγος. φέρω, φόρος. οὕτω καὶ τρέχω, τρόχος.

Τραγῳδοὶ καὶ Κωμῳδοὶ, καὶ Τραγῳδοποιοὶ καὶ Κωμῳδοποιοὶ διαφέρουσι. Τραγῳδοὶ μὲν γὰρ καὶ Κωμῳδοὶ, εἰσὶν οἱ ὑποκριταὶ τῆς κωμῳδίας καὶ τραγῳδίας· Τραγῳδοποιοὶ δὲ καὶ Κωμῳδοποιοὶ, οἱ ποιηταὶ τῶν δραμάτων.

Τύραννον οἱ ἀρχαῖοι ἐπὶ βασιλέως ἔταττον. Ἡρόδοτος ἐπὶ Κροίσου, Τύραννος δ' ἐθνέων. καὶ προβάς, Τελευτήσαντος δὲ Ἀλυάττεω, ἐδέξατο τὴν βασιλείην. καὶ Ἀριστοφάνης ἐν Λημνίαις,

Ἐνταῦθ' ἐτυράννευεν Ὑψιπύλης πατὴρ Θόας, βραδύτατος τῶν ἐν ἀνθρώποις δραμεῖν.

ἔσθ' ὅτε καὶ τὸν τύραννον βασιλέα εἶπεν, ὡς Εὔπολις ἐν Δήμοις ἐπὶ τοῦ Πεισιστράτου.

Τήθη μὲν ἐστιν ἡ μάμμη. Ἐπιτήθη δὲ, ἡ προμάμμη. Τηθὶς δὲ, ἡ θεία. Τιτθὴ δὲ, ἡ τροφός.

Υ.

Ὕμνος Ἐγκωμίου διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ Ὕμνος ἐστὶ θεῶν· τὸ δὲ Ἐγκώμιον, ἀνθρώπων.

Ὕπαρ Ὀνείρατος διαφέρει. Ὕπαρ μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐναργὴς ὄψις. Ὄναρ δὲ, ἡ ἐν τῷ καθεύδειν φαντασία.

Ὑπαντῆσαι καὶ Ἀπαντῆσαι διαφέρει. Ὑπαντῆσαι μὲν γὰρ ἐπὶ θεοῦ λέγεται. Ἀπαντῆσαι δὲ, τὸ περιτυχεῖν ἄλλῳ. οἷον, Ἀπήντησε κατὰ τὴν ὁδὸν, ἀντὶ τοῦ περιέτυχεν.

Ὑπόσχεσις καὶ Ἐπαγγελία διαφέρει. Ὑπισχνεῖται μὲν γὰρ, ὁ τὸ ἀξιωθὲν διδόναι μέλλων. Ἐπαγγέλλεται δὲ, ὁ δίχα παρακλήσεως παρέχειν βουλόμενος.

Ὑποψία Ὑφοράσεως διαφέρει. Ὑποψία μὲν γάρ ἐστι κακοῦ τις ἔννοια. Ὑφόρασις δὲ, δόξα ἐπὶ τὸ χεῖρον.

Ὑπάρξαι, τὸ, τε γενέσθαι, καὶ τὸ κατάρξασθαι.

Ὑπάγειν καὶ Πορεύεσθαι διαφέρει. ὅτι τὸ Πορεύεσθαι μέν ἐστι τὸ βαδίζειν· Ὑπάγειν δὲ, τὸ ὑπὸ ζυγὸν ἄγειν βοῦς ἢ ἵππους, ἢ τι τῶν τοιούτων. ὡς Ὅμηρος,

—— ὕπαγε ζυγὸν ὠκέας ἵππους.

οἱ δὲ Ἀθηναῖοι τῇ λέξει φασὶν, ὅτι Ὑπάγειν λέγομεν ἀντὶ τοῦ προάγειν. ὥσπερ Ὑφηγητὴν ἀντὶ τοῦ προηγητὴν, καὶ Ὑπογραμμὸν ἀντὶ τοῦ προγραμμόν· ὥς φησι καὶ Ἀριστοφάνης,

Ἐγὼ δὲ ὕπαγε τὸν ἵππον, ἀντὶ τοῦ προάγε.

οὕτως οὖν καὶ Ὑπάγειν λέγομεν ἀντὶ τοῦ προάγειν, τοῦτ' ἔστιν εἰς τοὔμπροσθεν πορεύεσθαι. κέχρηται τῇ λέξει Εὔπολις ἐν Βάπταις,

Σὺ δ' ὕπαγε εἰς τοὔμπροσθεν.

Φ.

Φαυλὸς Φαῦλος διαφέρειν φασί. Φαυλὸς, ὁ ἔτι ὠμὸς, οὐχ ἱκανός· Φαῦλος δὲ, ὁ ἀφελής. τετήρηται παρὰ τοῖς παλαιοῖς ἡ διαφορά.

Φαυλία καὶ Φυλία διαφέρει. Φαυλία μὲν γὰρ, εἶδος ἐλαίας. Φυλία δὲ, ὁ σχῖνος.

Φάκελος καὶ Σφάκελος διαφέρει. Φάκελος μὲν γάρ ἐστι φορτίον ξύλων. Θουκυδίδης, φακέλους ὕλης ἀγρίας· Σφάκελος δὲ, ὁ μετὰ φλεγμονῆς σπασμός.

Φάσκωλος Φασκωλίου διαφέρει. Φάσκωλος μὲν γάρ ἐστιν ἱματιοφόρος· Φασκώλιον δέ ἐστι δερμάτιον.

Φαρμακεία Γοητείας διαφέρει. Φαρμακεία μὲν γὰρ κυρίως, ἡ βλάβη ἡ διὰ δηλητηρίου τοῖς γινομένη φαρμάκοις. Γοητεία δὲ, ἡ ὑπὸ ἐπικλήσεώς τε καὶ ἐπῳδῆς.

Φαρμακεύς. Φαρμακὸς δὲ ὀξυτόνως, ὁ ἐπὶ καθάρσει τῆς πόλεως ἀναιρούμενος.

Φάσμα μέν ἐστι τὸ ὅραμα ἀληθινόν. Φάντασμα δὲ, τὸ ἐνύπνιον. Εἴδωλον δὲ, τὸ ἴνδαλμα τῆς σκιᾶς· Τύπος δὲ, ἐναργὲς σῶμα ἐντετυπωμένον· Βρέτας δὲ, τὸ ξόανον.

Φάρμακα μὲν λέγεται ἃ μετὰ τὰς νόσους προσφέρεται. Φυλακτήρια δὲ, φάρμακα ἀνίκητα.

Φεύγει καὶ Ἀποφεύγει διαφέρει. Φεύγει μὲν γὰρ ὅσον ὁ κατηγορούμενος (καὶ γὰρ ὁ κατηγορῶν διώκει) Ἀποφεύγει δὲ, ὁ νικήσας, καὶ λυθεὶς τῆς κατηγορίας.

Φθίοι καὶ Φθιῶται διαφέρουσι. Φθίοι μὲν γὰρ, οἱ ὑπὸ τῷ Πρωτεσιλάῳ. φησὶ γοῦν Ὅμηρος,

—— πρὸ Φθίων τε Μέδων τε

οἷον, οὐκ ἀπὸ πόλεως, οὐδ' ἀπὸ χώρας, ἀλλ' ἀπ' ἀνδρὸς Φθίοι. Φθιῶται δὲ, οἱ ὑπὸ τῷ Ἀχιλλεῖ, ἀπὸ πόλεως Θεσσαλικῆς Φθίας, καὶ χώρας ὁμωνύμου.

Φθίην δ' ἐξίκανον ἐριβώλακα.

ἠγνόησεν οὖν Καλλίμαχος, εἰπὼν,

Οὐδ' ἔτι τὴν Φθίων εἶχεν ἀνακτορίην.

Φιλεῖν καὶ Κυνεῖν διαφέρει. ὅτι τὸ μὲν Κυνεῖν, τὸ τοῖς χείλεσιν ἀσπάζεσθαι· Φιλεῖν δὲ, τὸ ἀγαπᾶν καὶ ξενίζειν.

Φίλος καὶ Ἑταῖρος διαφέρει. Φίλοι μὲν γὰρ, κοινῶς ἅπαντες οἱ τὰ τῆς φιλίας δίκαια πρὸς ἑαυτοὺς ἔχοντες· Ἑταῖροι δὲ ἰδίως οἱ καὶ τῇ ἡλικίᾳ παραπλησίως ἔχοντες, οἱ καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, καὶ ἐν τῇ συναγωγῇ πολὺν χρόνον γεγονότες.

Φόρος καὶ Φορὸς διαφέρει. Φόρος μὲν γὰρ λέγεται ὁ φόρος, οὕτως καὶ Φόρος ἡ ἀπαίτησις· Φορὸς δὲ, ὁ τόπος τῆς ἀναφέρσεως, καὶ Φορὸς ὁ φερόμενος.

Φράσον καὶ Φράσαι διαφέρει. Φράσον μὲν γάρ ἐστι τὸ εἰπέ· Φράσαι δὲ, ἀντὶ τοῦ διανοῆσαι·

—— σὺ δὲ φράσαι εἴ με σαώσεις.

Φριμάττεσθαι καὶ Φρυάττεσθαι διαφέρει. Φριμάττεσθαι μὲν γὰρ τὸν τράγον φασίν (καὶ Φριμαγμὸς ἡ τοῦ τράγου φωνὴ, ὥσπερ ἵππων Φρυαγμός.) Φρυάττεσθαι δὲ, τὸν ἵππον τὸν φυσῶντα καὶ γαυριῶντα.

Φρονεῖν τοῦ Καταφρονεῖν διαφέρει. Φρονεῖν μὲν γάρ ἐστι τὸ λογίζεσθαί τι καὶ ἐνθυμεῖσθαι· Καταφρονεῖν δὲ, τὸ ἐξευτελίζειν καὶ ὑπερορᾶν.

Φρουρὰ μὲν ἡ φυλακή· Φρούριον δὲ, τὸ ἀλιευτικὸν σκαφίδιον.

Φύλλον καὶ Φῦλον διαφέρει. Φύλλον μὲν γὰρ, τὸ πέταλον δένδρου. Φῦλον δὲ, τὸ γένος.

Φωνεῖν καὶ Ὠρύεσθαι διαφέρει. Φωνεῖν μὲν γὰρ ἐπὶ ἀνθρώπων λέγεται. Ὠρύεσθαι δὲ, ἐπὶ λύκων. παρατηρητέον δὲ ἐπὶ τῶν λοιπῶν τὸ οἰκεῖον ἑκάστου. ὅτι Βληχᾶσθαι μὲν γὰρ λέγεται ἐπὶ τῶν προβάτων. Μηκᾶσθαι δὲ ἐπὶ τῶν αἰγῶν, διὰ τοῦ η. Μυκᾶσθαι δὲ ἐπὶ τῶν βοῶν διὰ τοῦ υ. Βρωμᾶσθαι, ἐπὶ ὄνων. Βρυχᾶσθαι δὲ, ἐπὶ λεόντων. Χρεμετίζειν δὲ, ἐπὶ ἵππων. Ἀρράζειν δὲ, ἐπὶ κυνῶν, παρ' Ἀθηναίοις, ἀπὸ τῆς ἄρ φωνῆς· παρ' ἡμῖν Ὑλακτεῖν λέγεται.

Φωλεὸς καὶ Κοίτη διαφέρει. Φωλεὸς μὲν γὰρ ἐπὶ τῶν ἑρπετῶν τάσσεται· Κοίτη δὲ, ἐπὶ ἀνθρώπων. ἔστι ἐπὶ μὲν τῶν ἑρπετῶν μᾶλλον τὸ Φωλεύειν· ἐπὶ δὲ ἀνθρώπων, τὸ Κοιτάζειν· ἐπὶ δὲ τῶν ὀρνίθων, τὸ Νοσσεύειν. ὁ γοῦν λέγων Νοσσιὰς τῶν τέκνων, ἁμαρτάνει. Τέκνα μὲν γὰρ, ἀνθρώπων. Νεοσσοὶ δ' ὀρνίθων· Νεβροὶ δ', ἐλάφων· Σκύμνοι δὲ, λεόντων· Σκύλακες δὲ, κυνῶν.

Χ.

Χάραξ θηλυκῶς μὲν, ἐπὶ τῶν τῇ ἀμπέλῳ παρεμπηγνυμένων· ἀρσενικῶς δὲ, ἐπὶ τῶν ἐν τοῖς πολέμοις περιπηγνυμένων· ἀφ' οὗ λέγουσι Χαρακώσαντες, ἀντὶ τοῦ περιφράξαντες· καὶ Χαρακώματα, τὰ περιφράγματα.

Χαρὰ καὶ Εὐφροσύνη καὶ Τέρψις καὶ Εὐθυμία καὶ Ἡδονὴ καὶ Ἀπόλαυσις διαφέρουσι. Χαρὰ μὲν γάρ ἐστι πρόσφατος ψυχῆς ἔπαρσις καὶ διάχυσις· Εὐφροσύνη δὲ, πάθος χρόνιον μετὰ σωφροσύνης γινόμενον. Τέρψις δὲ, ἀκοῆς τρυφὴ καὶ ψυχαγωγία διὰ τοῦ ἀκοῦσαι ἐπὶ τὸ κρεῖττον. Εὐθυμία δὲ, βραχεῖα ψυχῆς χαρά. Ἡδονὴ δὲ, ἐκ ψυχῆς ἀρεσκία· Ἀπόλαυσις δὲ, ἕξις ποιὰ ἐπὶ πάσης μεταλήψεως τελειουμένη, ἀγαθῆς τε καὶ φαύλης.

Χειμάζειν, οὐ μόνον τὸ παραχειμάζειν, ἀλλὰ καὶ τὸ ἐνοχλεῖν· ὡς Μένανδρος ἐν Ἡνιόχῳ.

Χλαῖναν καὶ Χλανίδα διαφέρειν φησὶ Τρύφων ἐν τῷ πέμπτῳ περὶ Ἑλληνισμοῦ, καὶ παρατίθεται Ξενοφῶντα· Χλαίνας μὲν γάρ φησι λέγεσθαι ἐπὶ τῶν ἐγχωριωτέρων καὶ παχέων· διὸ καὶ Ὅμηρον φάναι·

Ἔνθα οἱ ἐκθεῖσαι πυκινὸν λέχος, ἐμβάλετ' εἴσω,
Δέμνια, καὶ χλαίνας, καὶ ῥήγεα σιγαλόεντα.

Χλανίδας δὲ, τὰς φορουμένας καὶ μαλακωτέρας. ἀντικεῖται τῷ παραγγέλματι,

Χλαῖναν πορφυρέην ἀντ' ὀφθαλμοῖσιν ἐπισχών.

μήποτε οὖν ἄμεινον λέγειν, τὰς μὲν Χλαίνας ἐπὶ τῶν ἐγχωριωτέρων, καὶ φορουμένων. Χλανίδας δὲ, ἐπὶ μόνων τῶν φορουμένων, οὐκέτι δὲ ἐπὶ τῶν ἐγχωριωτέρων.

Χλαμὺς καὶ Χλαῖνα διαφέρει. καθὸ διὰ πολλῶν ἀπέδειξε Δίδυμος ἐν ὑπομνήματι δευτέρῳ Ἰλιάδος. ἡ μὲν Χλαῖνα ἱματίου φόρημα. Χλαμὺς δὲ, Μακεδονικὸν, μετὰ ἐξουσίαν ἔτι τῶν ἱππικῶν ὑπομαρτυροῦσα. Σαπφὼ πρώτη γὰρ μέμνηται τῆς Χλαμύδος· διαφέρειν φησὶ καὶ τῷ σχήματι. ἡ μὲν γὰρ Χλαῖνα, τετράγωνον (φησὶν) ἱμάτιον· ἡ δὲ Χλαμὺς εἰς τέλειον περὶ τὰ κάτω συνάπτεται· καὶ τοὺς χρησαμένους πολὺ καὶ ἀπ' ἀλλήλων διεστάναι. προσάγεται Ἀριστοτέλην, Φύλαρχον, Πολέμωνα, ὅτι πολὺ διαφέρουσι.

Χιτώνιον καὶ Χιτωνίσκος διαφέρει. Χιτωνίσκος μὲν γὰρ, ὁ τοῦ ἀνδρὸς χιτών. Χιτώνιον δὲ, τὸ τῆς γυναικὸς ἔνδυμα.

Χόας συστελλομένως, τὴν ἑορτήν. Ἀριστοφάνης Ἀχαρνεῦσιν,

Ἀκούετε λεῴ· κατὰ τὰ πάτρια τοὺς χόας.

Χοᾶς δὲ περισπωμένως, ἐπὶ μέτρου τοῦ οἴνου.

Χορηγεῖον καὶ χορηγὸς διαφέρει. Χορηγεῖον μὲν, τὸ διδασκαλεῖον, καὶ Χορηγὸς, ὁ διδάσκαλος. Χορὸς δὲ, τὸ σύστημα τῶν παίδων καὶ τῶν ᾀδόντων.

Χελιδὼν καὶ Χελῶναι διαφέρει. Χελιδὼν μὲν γὰρ, τὸ ὄρνεον.

Χεῖτο χαμαὶ χελιδών.

Χελῶναι δὲ, αἱ τῶν βοῶν κοιλίαι. Ἀριστοφάνης Βαβυλωνίοις,

Ἡ βαλβίδων τις ἀνέσπασε ζεῦγος, χελώνας ἐπιθυμῶν.
Χρίοντας, καὶ λοπιστὰς λοπῶν, καὶ τοὺς χρυσοφυλάκας.
Χρυσοτέχνου ὁ τόπος, καὶ ὁ χρυσοχόος, καὶ τὸ ἱερόν.

Χύτραι καὶ Χυτρεῖα διαφέρει. Χύτραι μὲν γὰρ, καὶ αὐτὰ τὰ σκεύη, καὶ τὰ χυτροπωλεῖα. Χυτρεῖα δὲ, τὰ τῶν χυτρῶν ὄστρακα.

Ψ.

Ψάλλιον καὶ Ψέλλιον διαφέρει. Ψάλλιον μὲν, τὸ τοῦ ἵππου· Ψέλλιον δὲ, τὸ ἄκροις βραχίοσι περιτιθέμενον κόσμιον· οἱ Δωριεῖς Ψέλλιον καλοῦσι τὸ ἄκρον. ὅθεν καὶ ἡμεῖς τὴν ἐπ' ἄκρων χειλέων λεγομένην προσῳδίαν, ψιλὴν ἐκαλέσαμεν, ὥς φησι Τρύφων.

Ψάμαθος καὶ Ἄμαθος διαφέρει. Ψάμαθον μὲν γὰρ, τὴν παραθαλασσίαν ἄμμον·

——— ὅσα ψάμαθος ἁλίων.

Ἄμαθον δὲ, τὴν κόνιν·

——— τύχε γὰρ ἀμάθοιο βαθείης.

Ω.

Ὥρα, δασέως, τοῦ ἔτους, καὶ τῆς ἡμέρας· ψιλῶς δὲ, ἡ φροντίς.

Ὠνεῖσθαι καὶ Ἀγοράσαι διαφέρει. Ὠνεῖσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ πρίασθαί τι τῶν πωλουμένων· Ἀγοράσαι δὲ, καὶ τὸ ἐν ἀγορᾷ διατρῖψαι.

Ὠτειλὴ καὶ Οὐλὴ διαφέρει. Ὠτειλὴ μὲν γάρ ἐστι τὸ πρόσφατον τραῦμα, παρὰ τὸ οὐτᾶσθαι. Οὐλὴ δὲ, ἡ ὑγιασμένη σὰρξ ἐκ τραύματος παλαιοῦ. ὡς Ὅμηρος,

Οὐλὴν τήν ποτέ μιν σῦς ἤλασε λευκῷ ὀδόντι.

INDEX AUCTORUM,

QUI AB AMMONIO CITANTUR.

Æschines, ἐν τῷ κατὰ Κτησιφῶντος. in Voce Μάγος.
——— ἐν τῷ κατὰ Τιμάρχου. in V. Κάλος. et in Κίθαρις.
Æschylus, in V. Θεωρός.
——— ἐν Ἀμυμώνῃ. V. Γῆρας.
Alcman, V. Ἴσως.
Alexion, ἐν Ἐπιτομῇ τῶν Διδύμου Συμμίκτων. V. Γέρων.
Ammonius ὁ Λαμπρεὺς, ἐν πρώτῳ περὶ θυσιῶν. V. Βωμός.
Anacreon. V. Γῆρας.
——— ἐν δευτέρῳ. V. Διαβέτης.
Antiphanes, ἐν Ἀφροδίτης γοναῖς. V. Λυχνίον.
Antiphon, ἐν τῇ Τέχνῃ. V. Σημεῖον.
——— ἐν τοῖς Φονικοῖς. V. Ἐνθύμημα.
Apollodorus, ἐν Ἐφήβοις. V. Σχιστοί.
Apollonides ὁ Νικαεὺς, ἐν τῷ τρίτῳ περὶ Κατεψευσμένων. V. Κατοίκησις.
——— ἐν ὑπομνήματι περὶ παραπρεσβείας Δημοσθένους. V. Ὀφλεῖν.
Archilochus. V. Αἶνος. Ῥῖνος.
Aristocles ὁ Ῥόδιος, ἐν τῷ περὶ Ποιητικῆς. V. Ἐπεισόδιος.
Aristonicus, ἐν Ὑπομνήματι. V. Ὀλίγον.
Aristophanes [Grammaticus] V. Ἀβρότης.
——— περὶ Ἀνθρώπου γενέσεως καὶ αὐξήσεως ἄχρι γήρως. (ex conjectura) V. Γέρων.
——— V. Ἀλεῖν. Καταχύσματα. [Παροιμ.] Ὑπάγειν.
——— Ἀχαρνεῦσι. V. Χόας.
——— Βαβυλωνίοις. V. Χελῶναι.
——— Κάρυς. V. Διέφθαρται.
——— ἐν Λημνίαις. V. Τύραννος.
——— ἐν Νεφέλαις. V. Ἔλαβε. et Κυνεῖν.
Aristoteles. V. Βίος. Χλαμύς.
——— ἐν Δικαιώμασι τῶν πόλεων. V. Νῆες.
Aristoxenus, ἐν τῷ περὶ Ὀργάνων. V. Κίθαρις.
——— ὁ Μουσικὸς, ἐν τῷ πρώτῳ νόμων Παιδευτικῶν. V. Αἰδώς.
——— ἐν τῷ τετάρτῳ Τραγῳδοποιῶν περὶ Ποιητῶν. V. Ῥέσθαι.
Ascalonita. V. Τρίστις.
Asclepiades. V. Ἅμα.
Cæcilius [sub testimonio Lysimachidæ] V. Θεωρός.
Callimachus. V. Αἶνος. Αὖθις. Γράμμα. Οἶσπα. Φθίοι.
——— ἐν Ἑκάλῃ. V. Τοῖσπα.
Demosthenes. V. Παρεῖναι.
——— ὁ Ῥήτωρ. V. Αἰτίας.
——— ἐν τῷ κατὰ Ἀνδροτίωνος. V. Πόνος.
——— ἐν τῷ πρὸς Βοιωτόν. V. Σκίζειν.
——— ἐν τῷ πρὸς Πανταίνετον. V. Παῖδα.
——— ἐν τῷ περὶ στεφάνου. V. Βασκαίνειν.
——— ἐν τῷ κατὰ Στεφάνου ψευδομαρτυριῶν. V. Καταχύσματα.
——— ἐν τῷ κατὰ Τιμοκράτους. V. Ὅρος.
——— ἐν Φιλιππικοῖς. V. Παρέχειν.
Didymus. V. Συμμαχεῖν.
——— ἐν ὑπομνήματι Βακχυλίδου Ἐπινικίων. V. Νηρεΐδες.

Didymus, ἐν ὑπομνήματι δευτέρῳ Ἰλιάδος. V. Ἀνεψιαδοῖ. Χλαμύς.
——— ἐν ὑπομνήματι τῷ πρώτῳ τῶν Παιάνων Πινδάρου, V. Θηβαῖοι.
——— ἐν ἕκτῳ Ῥητορικῶν ὑπομνημάτων. V. Νῆες.
Dinarchus, ἐν τῷ κατὰ Κλεομέδοντος αἰκίας. V. Μαρτυρία et V. Ἐκμαρτυρία.
Diphilus, ἐν Πύρρᾳ. V. Ξίφη.
Ephorus, ἐν τῇ δευτέρᾳ. V. Θηβαῖοι.
Eubulus, ὁ τῆς μέσης κωμῳδίας ποιητὴς, ἐν Καλαθηφόροις. V. Ἔνδον.
Euphemus. V. Ἴσθι.
Eupolis, ἐν Βάπταις. V. Ὑπάγειν.
——— ἐν Δήμοις. V. Τύραννος.
——— ἐν Ταξιάρχοις. V. Ἀμυγδαλῆ.
——— Φίλοις. V. Σχοινία.
Euripides. V. Ἀμφίδοξις. [Θεωρός.] Κέαρ.
——— ἐν Ἀλόπῃ. V. Τρέχει.
——— ἐν Ἡρακλείδαις. V. Ἔνδον.
——— ἐν Ὀρέστῃ. V. Μεταβάλλεσθαι.
——— ἐν Πλεισθένει. V. Βωμός.
——— ἐν Τηλέφῳ. V. Πρόξενος.
Heraclides. V. Ἰκέσθαι.
——— ὁ Ἐρέτριος. V. Σταφυλή.
——— ἐν πρώτῳ περὶ Καθολικῆς Προσῳδίας. V. Νέα.
Herodotus. V. Ἱερεῖον. Μάγοι. Τύραννος.
——— ἐν τῷ πρώτῳ. V. Κοιτών.
——— ἐν τῷ τετάρτῳ. V. Δέος.
Hesiodus. V. Αἶνος. Βωμός. Ζῆλος. Ἡμέρα. Μετρεῖσθαι. Ὄρθρος. (Οὕτως. Ὀψέ.)
Homeri loca, pagg. 826. 827. 828. 829. 830. 831. 832. 833.
Hyperides ἐν τῷ κατὰ Ἀρχεστρατίδου. V. Ἱερά.
[*Incertorum fragmenta*. V. Ἀκαρής. Ἀναγκάζειν. Διαβόητος. Εὐθύς. Ἐπικηρῦξαι. Ἑσπέρα. Κατάκλισις. Κῆδος. Ἀνεψιαδοῖ. Οἰκίζεται. Ὀλίγον. Οὐδέν. Πρᾶξις.]
Lysimachides, ἐν τῷ πρὸς Καικίλιον περὶ τῶν παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ῥητόρων. V. Θεωρίς.
Lucius ὁ Ταρραῖος, ἐν τῷ πρώτῳ Παροιμιῶν. V. Αἶνος.
Menander. V. Ἁρπαγή. Κηρῦξαι. Πότος.
——— Ἀδελφοῖς. V. Διέφθαρται.
——— ἐν Δακτυλίῳ. V. Παιδίσκη.
——— ἐν Δυσκόλῳ. V. Εἰπεῖν. Εὐθύς.
——— ἐν Ἡνιόχῳ. V. Ἁρπαγή. Χειμάζειν.
——— ἐν Ἥρῳ. V. Ἴσθι.
——— ἐν [illegible]. V. Λυχνίον.
——— ἐν Παιδίῳ. V. Δυνάστης.
——— ἐν Παρακαταθήκῃ. V. Θύρα.
——— ἐν τῷ Ὑμνίδι. V. Αἰτῶ.
——— Ὑποβολιμαίῳ. V. [illegible].
——— ἐν Ψευδηρακλεῖ. V. Ἦς.
Mnaseas, ἐν τοῖς περὶ τῆς Εὐρώπης. V. Νηρεΐδες.
Neanthes ὁ Κυζικηνὸς, ἐν τρίτῳ τῶν κατὰ πόλιν.
Nilus. V. Πειρατής.
Philemon ὁ Λεξικὸς, V. Πέπων (*citatur a Tryphone*.)
[*Philosophi*. V. Ἐρωτᾶν. Λαλεῖν.]
Phylarchus. V. Χλαμύς. (*sub teste Didymo*)
Pindarus. V. Δίσκος.
Plato. V. Πρῶτος.
——— ἐν Ὅροις. V. Παίδευσις.
——— ἐν Πρωταγόρᾳ. V. Δύναμις. Εὐφραίνεσθαι. Ἴσον.
——— ἐν Σοφιστῇ. V. Λαλεῖν.
[Item τῶν Πλατωνικῶν. V. Διαβόητος.]
Polemo. V. Χλαμύς. (*teste Didymo*)
Posidippus. V. Βάρις. (*ex conjectura*.)
Potamo. V. Ἐρωτᾶν.
Ptolemaeus, ἐν πρώτῳ περὶ Ἡρώδου τοῦ Βασιλέως. V. Ἰδουμαῖοι.
——— ὁ Ἀσκαλωνίτης. V. Τρίτος.
——— ἐν δευτέρῳ τῶν ἐν Ἰλιάδι Προσῳδιῶν. V. Σταφυλήν.
——— ἐν δευτέρῳ περὶ τῶν ἐν Ὀδυσσείᾳ Προσῳδιῶν. V. Σταφυλήν.
Pythia. V. Κωφός.
Sappho. V. Ἄρτι. [*citatur Didymo in V*. Χλαμύς.]
Solon, ἐν τοῖς Ἄξοσιν. V. Οἰκότριψ.
Sophocles, ἐν Ἠλέκτρᾳ. V. Ἐνταυθοῖ.
——— ἐν Τραχινίαις. V. Ἔνδον.
——— ἐν Χρύσῃ. V. Βωμός.
Sophron. V. Πῶς.
Theopompus. V. Διαπολιτεύεσθαι.
——— ἐν εἰκοστῷ ἕκτῳ. V. Ἱερά.
Thucydides. V. Ἄγγελος. Μοχθηρός. Παρέχειν. Πρόξενος. Φάσηλος.
——— ἐν τῷ πρώτῳ. V. Συμμαχεῖν.
Trypho. V. Δάμαρ. Ἐπιπόλαιος. Πέπων. Ψάλλειν.
——— ἐν πέμπτῳ περὶ Ἑλληνισμοῦ. V. Δίσκος. Χλαῖνα.
——— ἐν δευτέρῳ περὶ Ἀττικῆς Προσῳδίας. V. Ἐξαίφνης. Θαλαμός. Μεσοῦ. Τρέχει.
——— ἐν τῷ τρίτῳ περὶ Ἀττικῆς Προσῳδίας. V. Ἁρπαγή.
[*Veteres*, οἱ παλαιοὶ, *in V*. Γράμμα. Κωφός. Μετρεῖσθαι. † τινὲς τῶν ἀρχαίων.. V. Εὐθύς. † οἱ ἀρχαῖοι, V. Εὐθύς. Τύραννος.]
Xenophon. V. Χλαῖνα. (*citatus Tryphoni*)
——— ἐν τῇ Ἀναβάσει. V. Ἀποδέχεσθαι.
Xenophon. ἐν Οἰκονομικῷ. V. Κοιτών.
Zenodotus. V. Οὐδέν.

ΕΡΑΝΙΟΥ ΦΙΛΩΝΟΣ

ΠΕΡΙ

ΔΙΑΦΟΡΑΣ ΣΗΜΑΣΙΑΣ

Κατ' Ἀλφάβητον.

Ἆθλον Ἐπάθλου διαφέρει. Ἆθλος μὲν γὰρ καλεῖται ὁ ἀγών· Ἔπαθλον δὲ, τὸ διδόμενον τῷ νικήσαντι δῶρον.

Ἄστρον Ἀστέρος διαφέρει. Ἄστρον μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐκ πολλῶν ἀστέρων συνεστάμενον σχῆμα· Ἀστὴρ δὲ, ὁ μοναδικός.

Ἀστρολογία Ἀστρονομίας διαφέρει. Ἀστρονομία μὲν γάρ ἐστιν ἡ κατάληψις τῶν ἄστρων· Ἀστρολογία δὲ, ἡ τὰ, ἐκ τῶν κινήσεων τῶν ἀστέρων, ἀποτελέσματα δηλοῦσα ἐπιστήμη.

Ἀράχνιον καὶ Ἀράχνης διαφέρει. Ἀράχνιον μὲν γάρ ἐστι τὸ λεπτότατον ὕφασμα τοῦ ζώου· Ἀράχνης δέ ἐστιν αὐτὸ τὸ ζῶον, ἀρσενικῶς ἐκφερόμενον.

Ἀνὴρ Ἀνθρώπου διαφέρει. Ἀνὴρ μὲν γάρ ἐστι κυρίως ὁ ἐπ' ἀρετῇ διαπρέπων· Ἄνθρωπος δὲ, ὁ ἐπὶ μαθεῖ διαπρέπων.

Ἄγροικος βαρυτόνως, καὶ Ἀγροῖκος προπερισπωμένως διαφέρει. Ἄγροικος μὲν γὰρ ὁ γεώργος ἄμουσος, ὁ ἐν τῷ ἀγρῷ οἰκῶν· Ἀγροῖκος δὲ προπερισπωμένως, ὁ μὴ ἥμερος, ἴσος τῷ ἀγρίῳ.

Ἀποκήρυκτος καὶ Ἐκποίητος διαφέρει. Ἀποκήρυκτος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἐπ' ἀδικήμασί τισι τῆς οἰκίας ἐκβληθείς· Ἐκποίητος δὲ, ὁ δοθεὶς εἰς ποιητόν.

Ἀπεκήρυξε καὶ Ἐπεκήρυξε διαφέρει. Κηρῦξαι μὲν γὰρ, καὶ Ἀποκηρῦξαι λέγεται ἐπὶ τοῦ ὑπὸ κήρυκι ἀποδόσθαι τι. Μένανδρος, ἀπεκήρυξεν αὐτὸν Ἀγαμέμνων. οἷον ἐπὶ κήρυκι ἀπώλεσεν. Ἐπικηρῦξαι δὲ, τὸ ὑποσχέσθαι χρήματα.

Ἀρνειαὶ καὶ Ἄρνες διαφέρουσιν. Ἀρνειαὶ μὲν γὰρ αἱ θήλειαι· Ἄρνες δὲ, οἱ νέοι.

Ἀπαράσκευος καὶ Ἀπαρασκεύαστος διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ δι' ἑαυτοῦ τὴν χρείαν ἔχων, Ἀπαράσκευος ἂν λέγοιτο· ὁ δὲ ἐξ ἑτέρου, Ἀπαρασκεύαστος.

Ἀλίπαστον Ἀλιπάστου διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ ἁλσὶ πεπασμένον κρέας, Ἀλίπαστον λέγεται· Ἀλίπαστον δὲ, ἡ ἁλσὶ κατεσπαρμένη χώρα. ὥς τινες τῶν παλαιῶν ἱστορήκασιν. Ῥωμαῖοι γὰρ πρὸς τοὺς Ἕλληνας διαπολεμήσαντες, τὰς χώρας αὐτῶν ἁλσὶ κατέσπειραν, εἰς τὸ μηκέτι δύνασθαι φέρειν καρπούς.

Ἄγειν καὶ Φέρειν διαφέρει. Ἄγεται μὲν γὰρ τὰ ἔμψυχα· Φέρεται δὲ, τὰ ἄψυχα.

Ἄρρωστος Ἀρρωστοῦντος διαφέρει. Ἄρρωστος μὲν γάρ ἐστιν ὁ ἀδυνατῶν ἐπιτελεῖν τι κατὰ τὰς πράξεις· Ἀρρωστεῖ δὲ ὁ νοσῶν. οὕτως Ἀριστοτέλει δοκεῖ.

Αὖθις, καὶ Αὖθι χωρὶς τοῦ ς, διαφέρει. Αὖθις μὲν γὰρ τὸ πάλιν, ἢ μετὰ ταῦτα· Αὖθι δὲ, τὸ αὐτόθι.

Ἀρρωδεῖν καὶ Ὀρρωδεῖν διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Ὀρρωδεῖν σημαίνει τὸ εὐλαβεῖσθαι, καθὰ Εὐριπίδης τὸν Περσέα εἰσάγει λέγοντα,

> Τὰς συμφορὰς γὰρ τῶν κακῶς πεπραγότων
> Οὐπώποθ' ὕβρισ' αὐτὸς ὀρρωδῶν παθεῖν.

τὸ δὲ Ἀρρωδεῖν, τὸ ἐναντίον, τοῦτ' ἔστι μὴ εὐλαβεῖσθαι, ἀλλὰ θαρρεῖν καὶ καταφρονεῖν.

Ἄνοια Ἀνίας διαφέρει. Ἄνοια μὲν γὰρ μανία τίς ἐστι καὶ ἐπιφροσύνη μεμηνυῖα· ἡ δὲ Ἀνία, στέρησις φρενῶν οὖσα, ἐλεεῖται μᾶλλον ἢ μισεῖται.

Ἀμύνεσθαι καὶ Ἀμύνειν διαφέρει. Ἀμύνεσθαι γάρ ἐστι τὸ κολάζειν τοὺς ἀδικήσαντας· Ἀμύνειν δὲ, τὸ βοηθεῖν.

Ἀτελὲς καὶ Ἀτέλεστον διαφέρει. Ἀτελὲς μὲν γάρ ἐστι τὸ μέσως τετελεσμένον· Ἀτέλεστον δὲ, τὸ μὴ δυνάμενον τελεσθῆναι.

Αἰτῶ καὶ Αἰτοῦμαι διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Αἰτῶ, ἐπὶ τοῦ λαβεῖν καὶ μὴ ἀποδοῦναι· τὸ δὲ Αἰτοῦμαι ἐπὶ τοῦ χρῆσθαι εἰς ἀπόδοσιν. ὡς καὶ Μένανδρος διαστέλλει τὴν διαφοράν,

> Οὐ πῦρ γὰρ αἰτῶν, οὐδὲ λοπάδ' αἰτούμενος.

οἱ οὖν ἐναλλάσσοντες ταῦτα ἁμαρτάνουσιν.

Αἰδὼς καὶ Αἰσχύνη διαφέρει. Αἰδὼς μὲν γάρ ἐστιν ἡ ἐντροπὴ πρὸς ἕκαστον οἷον σεβασμὸν ἔχειν· Αἰσχύνη δὲ, ἐφ' οἷς ἕκαστος ἁμαρτάνων αἰσχύνεται. ὡς τὸ, Αἰδεῖται μὲν τὸν πατέρα, Αἰσχύνεται δὲ μεθύσκεσθαι.

Ἄμητος καὶ Ἀμητὸς διαφέρει. Ἄμητος γὰρ ὁ καιρὸς τοῦ θέρους· Ἀμητὸς δὲ, ὁ θερισμός.

Ἀπολείπει καὶ Ἐκβάλλει διαφέρει. Ἀπολείπει μὲν ἡ γυνὴ τὸν ἄνδρα· Ἐκβάλλει δὲ ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα.

Ἀντικρὺ μὲν τὸ ἐπ' εὐθείας, ἐξεναντίας· Ἄντικρυς δὲ, τὸ διαρρήδην καὶ φανερῶς.

Ἀμφὶ μὲν σημαίνει τὸ περί· Ἀμφὶς δὲ, τὸ χωρὶς, ἀμφοτέρωθεν.

Ἀκταὶ μὲν οἱ πετρώδεις τόποι ἐν τῇ θαλάσσῃ· Θῖνες δὲ, οἱ αἰγιαλοί.

Ἀναφορὰ καὶ Εἰσφορὰ διαφέρει. Ἀναφορὰ γάρ ἐστι τὸ ὑποτεταγμένοις δούλοις τελούμενον τοῖς δεσπόταις· τὸ δὲ ὑπὸ τῶν πολιτῶν δημοσίᾳ διδόμενον τέλος, Εἰσφορά.

Ἁρπαγὴ μὲν γὰρ ἡ αἰφνίδιος ἁρπαγὴ, καὶ ἀφαίρεσις μετὰ βίας· Ἁρπάγη δὲ, ὡς ἄγκυρα.

Ἀσφόδελος, τὸ φυτόν· Ἀσφοδελὸς δὲ, τόπος, ἐν ᾧ ὁ ἀσφόδελος γίνεται.

Ἀνδραγαθία Ἀνδρείας διαφέρει. Ἀνδρεία μὲν γάρ ἐστι δύναμις σώματος ἐπαινουμένη· Ἀνδραγαθία, τῆς κατὰ ψυχὴν ἀρετῆς μαρτυρία.

Ἅμα καὶ Ὁμοῦ διαφέρει. Ἅμα μὲν γάρ ἐστι χρονικὸν ἐπίρρημα· Ὁμοῦ δὲ, τοπικόν. Ἅμα μὲν οὖν ἐγένοντο Σκύθαι, οἱ τὴν κατὰ τὸν αὐτὸν χρόνον ἤκμασαν· Ὁμοῦ μέντοι οὐκέτι, οὐ γὰρ ἐν τῷ αὐτῷ τόπῳ ἐγεννήθησαν, ἀλλ' οἱ μὲν Ἕλληνες Ἀθήνησιν, οἱ δὲ ἐν Σκυθίᾳ.

Αἶνος καὶ Παροιμία διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ Αἶνος, ὃς καὶ παραίνεσις λέγεται, ἔστι λόγος μυθικὸς ἐκφερόμενος ἀπὸ ἀλόγου ζώου, ἢ φυτοῦ, πρὸς ἀνθρώπων παραίνεσιν· Παροιμία δὲ, τὸν ἀπὸ τοῦ κεφαλαίου ἐπὶ στοιχείων ἀναφορὰν ἐνδείκνυται τοῦ αἴνου.

Ἄρτι καὶ Ἀρτίως διαφέρει. Ἄρτι μὲν γάρ ἐστι χρονικὸν ἐπίρρημα· τὸ δὲ Ἀρτίως, ἐπὶ τοῦ ἀπηρτισμένου καὶ τελείου.

Ἆρα καὶ Ἄρα διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ μετὰ προπερισπωμένου λεγόμενος, σύνδεσμος ἐρωτηματικός ἐστιν· ὅταν διαπορεῦντες λέγωμεν, ἆρα πῶς ἔχει τὸ πρᾶγμα. ὁ δὲ κατὰ συστολὴν, ἐπὶ συλλογιστικῶς χρῆται. ὡς τὸ, Ἀλλ' ἦ μὲν γὰρ ἀμάρτανε Βασιλεῦ.

Αἴθε καὶ Ὤφελον διαφέρει. τὸ μὲν γάρ ἐστιν ἀπαρέμφατον προσώπων· τὸ δὲ Ὤφελον ἐμφαίνει πρόσωπον. Ἄλλως, τὸ μὲν Αἴθε ἐστὶν ἐπίρρημα· τὸ δὲ Ὤφελον, ῥῆμα καὶ ἐπίρρημα.

Ἆθλος ἀρσενικῶς καὶ Ἆθλον οὐδετέρως διαφέρει. ἀρσενικῶς μὲν γὰρ τὸν ἀγῶνα δηλοῖ· οὐδετέρως δὲ, τὸ ἔπαθλον.

B.

Βασιλεὺς καὶ Κοίρανος καὶ Ἡγεμὼν διαφέρει. Βασιλεὺς μὲν γάρ ἐστιν, ὁ πατρόθεν ἢ ἐκ γένους τὴν ἀρχὴν παραλαβών· Κοίρανος δὲ, ὁ πρὸς καιρὸν τὸ τοῦ Βασιλέως ἔργον ἐπιτελῶν· Ἡγεμὼν δὲ, ὁ τάξεως στρατιωτικῆς ἡγούμενος.

Βίος μὲν λέγεται ἡ λογικὴ ζωή· Ζωὴ δὲ, ἡ χρῆσις τῆς ψυχῆς. καὶ Βιοῦν ἐπὶ ἀνθρώπων μόνων λέγεται· Ζῆν δὲ, καὶ ἐπὶ ἀνθρώπων, καὶ ἐπὶ ζώων.

Βλέφαρα μὲν αὐτὰ τὰ ἐπικαλύμματα δέρματα· Βλεφαρίδες δὲ, αἱ ἐπὶ τῶν βλεφάρων τρίχες.

Βοῦς μὲν ὁ τέλειος· Μόσχος δὲ, ὁ νεαρός. ἀφ' οὗ καὶ Μοσχίον, ὁ νέος.

Γ.

Γαμήλιον καὶ Ἐπιθαλάμιον διαφέρει. Ἐπιθαλάμιον μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπὶ θαλάμῳ τῆς γαμουμένης γραφὲν ποίημα.

Γαμήλια καὶ Γαμηλία διαφέρει. Γαμήλια μὲν γὰρ τὰ τελούμενα ἐν τῇ ἡμέρᾳ, ἐν ᾗ ὁ γάμος τελεῖται· Γαμηλία δὲ, ἡ εἰς τὸν χαρτοφύλακα διδομένη ἐγγραφή.

Γέρων καὶ Πρεσβύτης καὶ Πρεσβυτικὸς διαφέρει. Λεκτέον δὲ περὶ ἀνθρώπου γενέσεως καὶ αὐξήσεως μέχρι γήρως. Βρέφος μὲν γὰρ, τὸ γεννηθὲν ἀρτίως· Παιδίον δὲ, τὸ τρεφόμενον ὑπὸ τῆς τιθήνης· Παιδάριον δὲ, τὸ ἤδη περιπατοῦν καὶ τῆς λέξεως ἐχόμενον. Παιδίσκος δὲ, ὁ ἐν τῇ ἐχομένῃ ἡλικίᾳ· Παῖς δὲ, ὁ διὰ τῶν ἐγκυκλίων μαθημάτων δυνάμενος ἰέναι· μετὰ ταῦτα Ἡλικιώτης· εἶτα Ἔφηβος· ὁ δὲ μετὰ ταῦτα Μειράκιον, ὁ Μεῖραξ. εἶτα Νεανίσκος, καὶ Νεανίας. ὁ δὲ τριακονταέτης, Ἀνήρ. εἶτα Πρεσβυτικὸς, ὃν καὶ Ὠμογέροντα καλοῦσιν· εἶτα Γέρων· εἶτα Πρεσβύτης· εἶτα Ἐσχατογέρων.

Δ.

Δοῦλοι Οἰκέται καὶ Θεράποντες διαφέρουσι. Δοῦλοι μὲν γὰρ καὶ τῶν ἄλλων λέγονται, καὶ πάντες ὑποτεταγμένοι τῷ βασιλεῖ· Οἰκέται δὲ, οἱ ἀργυρώνητοι· Θεράποντες δὲ, οἱ ὑποτεταγμένοι φίλοι, ἐφ' ὧν θεραπεύονται οἱ προεστῶτες. ὡς Ἀχιλλεὺς καὶ Πάτροκλος.

Διαβόητος καὶ Ἐπιβόητος διαφέρει. Διαβόητος μὲν γὰρ, ὁ ἐπ' ἀρετῇ βοώμενος· Ἐπιβόητος δὲ, ὁ μοχθηρὰν ἔχων φήμην.

Διπλοῦν καὶ Διπλάσιον διαφέρει. Διπλοῦν μὲν γὰρ κατὰ τὸ μέγεθος. Διπλάσιον δὲ, κατὰ τὸν ἀριθμόν.

E.

Ἔνδοξος καὶ Ἐπίδοξος διαφέρει. ὁ μὲν γὰρ ἐπίσημος. Ἐπίδοξος δὲ, ὁ προσδοκώμενος.

Ἑταῖρος καὶ Φίλος καὶ Ξένος διαφέρει. Ἑταῖρος μὲν γὰρ, ὁ σύνεργος καὶ ἐν παντὶ συναιρόμενος. Φίλος δὲ, ὁ ἀπὸ συμποσίου γεγονώς. Ξένος δὲ, ὁ ἀπὸ ξενίας φίλος.

Ἔγγονος καὶ Ἀπόγονος διαφέρει. Ἔγγονος μὲν γὰρ υἱός· Ἀπόγονος δὲ, ὁ τοῦ υἱοῦ υἱός.

Ἐπίκουροι καὶ Βοηθοὶ διαφέρουσιν. Ἐπίκουροι μὲν γάρ εἰσιν οἱ τοῖς πολεμουμένοις ἐπικουροῦντες, ὡς τοῖς Τρωσίν. Βοηθοὶ δὲ, οἱ σύμμαχοι τῶν πολεμούντων, ὡς τῶν Ἑλλήνων.

Ἔρνος καὶ Ἔρνεον διαφέρει. Ἔρνος ἐπὶ φυτῶν. Ἔρνεον ἐπὶ παίδων.

Εἰκότα Ἐοικότων διαφέρει. τὰ μὲν πίστεως ἐχόμενα, Εἰκότα· τὰ δὲ ὁμοφυῆ, Ἐοικότα.

Ἐχθρὸς Πολεμίου καὶ Δυσμενοῦς διαφέρει. Ἐχθρὸς μὲν γάρ ἐστιν, ὁ πρότερον φίλος· Πολέμιος δὲ, ὁ ἐφ' ὅπλοις χωρῶν πρὸς τοὺς φίλους· Δυσμενὴς δὲ, ὁ χρόνιος πρὸς τοὺς ποτὲ φίλους ἔχθραν διατηρῶν.

Ἐρωτᾶν καὶ Πυνθάνεσθαι διαφέρει. Πυνθάνεσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ κατὰ ἀκοὴν διαδοχικῶς ἀκούειν τὰ ὑπό τινος λεγόμενα, αὐτὸν οὐδὲν ἐρωτῶντα· Ἐρωτᾶν δὲ, τὸ θέλειν παραλαβεῖν τινὰ λαβεῖν ἀπόκρισιν.

Ἐρώτησις Πεῦσις καὶ Ἀνάκρισις διαφέρει. Ἐρώτησις μὲν γάρ ἐστι ζήτησις ἀποκρίσεως σύντομος· Πεῦσις δὲ, μακρᾶς πράξεως ἀπαγγελία· Ἀνάκρισις δὲ, δευτέρα ἐξέτασις.

Ἔσται τοῦ Γενήσεται διαφέρει. Ἔσται μὲν γὰρ τὰ νῦν ὄντα· Γενήσεται δὲ, τὰ γενέσεως τευξόμενα.

Ἐρῶ τοῦ Ποθῶ διαφέρει. Ἐρᾷν μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐν ὄψει. Ποθεῖν δὲ, τὰ ἀπόντα.

Εὔμορφος Εὐειδοῦς διαφέρει. Εὔμορφος μὲν γάρ ἐστιν ὁ εὐσχήμων. Εὐειδὴς δὲ, ὁ τὸ εἶδος καλὸν ἔχων, οἷον ὄψιν τὸ σῶμα.

Ἔνδον πρὸς τὸ Ἔσω διαφέρει. Ἔνδον μὲν γὰρ λέγομέν ἐστιν ὁ παῖς· Ἔσω δὲ εἰσέρχομαι.

Ἐνταυθοῖ καὶ Ἐνταῦθα καὶ Ἐνθάδε διαφέρει. Ἐνταυθοῖ μὲν γὰρ τὴν ἐν τόπῳ σημασίαν δηλοῖ· Ἐνταῦθα δὲ, καὶ τὴν εἰς τόπον, καὶ ἐν τόπῳ. ὁμοίως καὶ τὸ Ἐνθάδε· τὸ δὲ Ἔνθα καὶ τὴν εἰς τόπον, καὶ ἐν τόπῳ, καὶ ἀντὶ χρονικοῦ ἐπιῤῥήματος. σημαίνει δὲ καὶ τὸ τότε. ὡς τὸ, ἔνθ' ἄλλοι μὲν πάντες. καὶ τὸ ὅπου, ὡς τὸ, ἔνθα μὲν Αἴας κεῖται. καὶ τὸ, ἔνθα κατεπλεύσαμεν.

Ἐξ ὅτου καὶ Ἐξ ὅτου διαφέρει. Ἐξ ὅτου μὲν χρόνου· Ἐξ ὅτου δὲ, ἐξ οὗτινος.

Εὐθὺς καὶ Εὐθὺ διαφέρει. Εὐθὺς μὲν γὰρ ἀντὶ τοῦ εὐθέως· Εὐθὺ δὲ, ἀντὶ τοῦ κατ' εὐθεῖαν.

Z.

Ζῆλος καὶ Ζηλοτυπία διαφέρει. Ζηλοτυπία γάρ ἐστι τὸ ἐν μίσει ὑπάρχειν· Ζῆλος δὲ, ἡ μίμησις τοῦ καλοῦ.

Ζώνη Ζωστῆρος διαφέρει. Ζωστὴρ μὲν ὁ τοῦ ἀνδρός· Ζώνη δὲ, τῆς γυναικός.

H.

Ἡσυχάζειν καὶ Σιγᾷν διαφέρει. Ἡσυχάζειν μὲν τὸ ἀτρεμεῖν δι' ὅλου· τὸ δὲ Σιγᾷν ἐπὶ γλώττης μόνον.

Ἠγγύα καὶ Ἠγγυᾶτο διαφέρει. Ἠγγύα μὲν γὰρ, ἔγγυον ὁμολόγως δούς. Ἠγγυᾶτο δὲ ὁ λαμβάνων.

Ἡμέρα Ἠοῦς διαφέρει. Ἡμέρα γάρ ἐστι τὸ αὐτήμαρον· Ἠὼς δὲ, ἣ πάντεσσιν ἐπιχθονίοισι φαείνει.

Ἢ ἀντὶ τοῦ ἔφη, φησὶν Ὅμηρος· διαφέρει δὲ, ὅτι τὸ μὲν Ἢ ἐπὶ μόνου τρίτου τάσσεται προσώπου· τὸ δὲ Ἔφην, Ἔφης, Ἔφη, καὶ ἐπὶ πάντων.

Θ.

Θεωρὸς καὶ Θεατὴς διαφέρει. Θεωρὸς μὲν γὰρ ὁ εἰς θεοὺς πεμπόμενος· Θεατὴς τοῦ ἀγῶνος καὶ τῶν θεάτρων. ὡς καὶ Εὐριπίδης ἐν Ἴωνι,

Πύθιον θεατὴς ὁ χώρα μαντευμάτων.

ἁμαρτάνουσι γοῦν οἱ ἐναλλάσσοντες ταῦτα.

Θὴς Λάτρις καὶ Ἀμφίπολος. Θὴς μὲν γὰρ, ὁ μισθωτός· Λάτρις δὲ, ὁ κατὰ πολεμικὴν περίστασιν ἁλοὺς καὶ δουλεύων· Ἀμφίπολος δὲ, ἐπὶ θηλείας ἡ ταῖς α . . . ὑποτεταγμένη.

I.

Ἰσθμὸς καὶ Πορθμὸς διαφέρει. Ἰσθμὸς γὰρ ἡ μέση δύο θαλασσῶν γῆ· Πορθμὸς δὲ, ἡ μέση δύο γαιῶν θάλασσα.

Ἱκέσθαι καὶ Ἀφικέσθαι διαφέρει. Ἱκέσθαι μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐλθεῖν· Ἀφικέσθαι δὲ, τὸ ἐπανελθεῖν.

Ἰουδαῖοι καὶ Ἰδουμαῖοι διαφέρουσιν. Ἰουδαῖοι μὲν γὰρ οἱ ἐξ Ἰούδα τοῦ τετάρτου παιδὸς Ἰακὼβ κληθέντες. Ἰδουμαῖοι δὲ οἱ ἐξ Ἡσαῦ τοῦ ἀδελφοῦ Ἰακώβ.

K.

Κύριος καὶ Δεσπότης διαφέρει. Κύριος μὲν γὰρ τῆς γυναικὸς ὁ ἀνὴρ, καὶ υἱῶν ὁ πατήρ· Δεσπότης δὲ, ὁ ἀργυρωνήτων.

Κωφὸς καὶ Ἐνεὸς ὁ αὐτὸς παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἐλέγετο, ἤγουν ὁ μὴ φθεγγόμενος. ὡς Ὅμηρος,

κύματι κωφῷ.

ὁ ἄφθογγος. καὶ ἡ Πυθία,

Καὶ κωφοῦ ξυνίημι, καὶ οὐ λαλέοντος ἀκούω.

νῦν δὲ Κωφὸς, ὁ τὴν ἀκοὴν βεβλαμμένος ἔχων.

Λ.

Λῆμμα μὲν διὰ δύο μμ, τὸ κέρδος· Λῆμα δὲ δι' ἑνὸς μ, ἡ ἀνδρεία.

Λέχος καὶ Εὐνὴ διαφέρει. Λέχος μὲν γάρ ἐστιν ἡ κλίνη· Εὐνὴ δὲ, ἡ ἐπ' αὐτῆς στρωμνή.

Λαβεῖν καὶ Δέξασθαι διαφέρει. Λαβεῖν μὲν γάρ ἐστι τὸ ἀνελέσθαι μηδενὸς διδόντος· Δέξασθαι δὲ, τὸ παρά τινος προτεινόμενον.

M.

Μάχη καὶ Πόλεμος διαφέρει. Μάχη μὲν γὰρ ἡ ἐν πολέμοις ἐστὶν ἐνέργεια· Πόλεμος δὲ, ὁ χρόνος, καὶ ἡ πρὸς τὴν μάχην παρασκευή.

Μυρία καὶ Μυρὰς διαφέρει. Μυρία μὲν γὰρ, τὰ ἀνεξαρίθμητα τοῖς θεοῖς· Μυρὰς δὲ, τὰ μὴ οὕτως ἔχοντα.

Μνᾶται καὶ Μνηστεύεται διαφέρει. Μνᾶται μὲν ὁ ἀνὴρ γυναῖκα· Μνηστεύεται δὲ ἡ γυνὴ ἀνδρί.

N.

Νῆες τῶν Πλοίων διαφέρουσι. Νῆες μὲν αἱ φορτηγοὶ, αἱ καὶ μέγισταί εἰσιν· Πλοῖα δὲ, τὰ τριήρικα καὶ στρατιωτικά.

Νῦν καὶ Νυνὶ διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Νυνὶ ἐπὶ μόνου τοῦ ἐνεστῶτος· τὸ δὲ Νῦν ἐπὶ τῶν τριῶν χρόνων. ὡς τὸ, νῦν ἔσται ὁ ἀγών. νῦν ἡ μάχη πέπαυται.

O.

Οὗτος καὶ Οὑτοσὶ διαφέρει. Οὑτοσὶ μὲν γὰρ μετὰ τοῦ ι δεικτικὸν μόριον. Οὗτος δὲ, δεικτικὸν καὶ ἀναφορικόν.

Οὐδὲν διὰ τοῦ δ καὶ Οὐθὲν μετὰ τοῦ θ μακρῶς διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Οὐδὲν δηλοῖ, ἐκ τοῦ οὔτε καὶ ἓν σύγκειται, ἤγουν οὔ τι ἓν, οὔ τε δύο.

Ὀλίγον καὶ Μικρὸν διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Ὀλίγον ἐπὶ ἀριθμοῦ· τὸ δὲ Μικρὸν ἐπὶ μεγέθους τέτακται.

Ὁ Ὄρθρος καὶ Πρωῒ διαφέρει. Ὄρθρος μὲν γὰρ ἡ πρὸ ἀνατολῆς ὥρα· Πρωῒ δὲ, τὸ ἐκ τῆς ἡλίου παρουσίας φῶς, ὡς καὶ τὸ ὀψὲ καὶ ἑσπέρας.

Οὕνεκα καὶ Ἕνεκα διαφέρει. τὸ μὲν Οὕνεκα σημαίνει τὸ ὅτι· τὸ δὲ Ἕνεκα, ἀντὶ τοῦ χάριν.

Ὅτι καὶ Διότι διαφέρει. τὸ μὲν γὰρ Διότι αἰτίαν δηλοῖ· τὸ δὲ Ὅτι, ποτὲ μὲν αἰτίαν, ποτὲ δὲ βεβαίωσιν. αἰτίαν, ὅτι μὲν ἐκλείπει ἡ σελήνη, ἴσμεν, διότι δὲ οὐκέτι.

Οἴκαδε τοῦ Εἰς οἶκον διαφέρει. Τὸ μὲν γὰρ εἰς τὸν ἴδιον βαδίζειν, Οἴκαδε φαμέν· τὸ δὲ εἰς ἑτέρου, Εἰς οἶκον.

Π.

Πρεσβεύειν τοῦ Πρεσβεύεσθαι διαφέρει. Πρεσβεύεσθαι τὸ μὲν πέμπειν πρέσβεις· Πρεσβεύειν δὲ τὸ πέμπεσθαι πρεσβευτὴν οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν.

Πόλις καὶ Ἄστυ διαφέρει. Πόλις μὲν τὸ οἰκοδόμημα· Ἄστυ [illegible], ἡ κατασκευὴ τῆς πόλεως.

Πάγετος μὲν τὸ κρύος· Παγετὸς δὲ, ὁ χειμών.

Πλούσιος Ἀφνειοῦ καὶ Ὀλβίου διαφέρει. Πλούσιος μὲν γὰρ ὁ πολλὴν περιουσίαν ἔχων· Ἀφνειὸς δὲ, ὁ ἀπ' ἑκάστου τὴν οὐσίαν συλλέγων· Ὄλβιος δέ ἐστιν, ὁ τελείαν εὐδαιμονίαν ἔχων.

Πένης καὶ Πτωχὸς διαφέρει. Πένης μὲν γὰρ ἀπὸ τοῦ ἐργάζεσθαί τε καὶ πονεῖν περὶ τὸν βίον· Πτωχὸς δὲ, ὁ ἐπαίτης.

Πολεμικὸς καὶ Αἰχμητὴς διαφέρει. Πολεμικὸς γὰρ ὁ ἔμπειρος τῶν πολέμων· Αἰχμητὴς δὲ, ὁ ἔμπειρος τῆς κατὰ πόλεμον ὅπλοις χρήσεως.

P.

Ῥαφανὶς καὶ Ῥάφανος διαφέρει. Ῥαφανὶς μὲν γὰρ τὸ παρ' ἡμῖν λεγόμενον· Ῥάφανος δὲ, ἡ κράμβη.

Ῥεῖθρον Ῥεύματος διαφέρει. Ῥεῖθρον μὲν γάρ ἐστιν ὁ τόπος, δι' οὗ φέρεται· Ῥεῦμα δὲ, τὸ ὕδωρ.

Σ.

Σημεῖον Τέρατος διαφέρει. Σημεῖον μὲν γάρ ἐστι τὸ ἐπὶ τοῦ ἀέρος γινόμενον· Τέρας δὲ, τὸ ἐν γῇ.

Σημεῖον καὶ Τεκμήριον διαφέρει. τὰ μὲν παρῳχημένα Σημείοις πιστοῦσθαι, τὰ δὲ μέλλοντα Τεκμηρίοις.

T.

Τεῖχος καὶ Τοῖχος διαφέρει. Τεῖχος μὲν γὰρ ἐπὶ πόλεως· Τοῖχος δὲ, ἐπὶ ἐπαύλεως.

Τιμωρεῖν καὶ Τιμωρεῖσθαι διαφέρει. Τιμωρεῖν μὲν γὰρ τὸ τοῖς ἀδικουμένοις βοηθεῖν· Τιμωρεῖσθαι δὲ τὸν ἀδικήσαντα. Τιμωρὸς Πατρόκλου Ἀχιλλεύς, Τιμωρεῖται δὲ Ἕκτορα.

Τοὔνεκα καὶ Οὕνεκα διαφέρει. τὸ μὲν γάρ ἐστι τούτου ἕνεκα· τὸ δὲ Οὕνεκα διότι.

Τίτθη καὶ Τηθὶς διαφέρει. Τίτθη μὲν γάρ ἐστιν ἡ μάμμη· Τηθὶς, ἡ τοῦ πατρὸς ἢ τῆς μητρὸς ἀδελφή.

Τύραννοι καὶ Βασιλεῖς διαφέρουσι. Τύραννοι μὲν γὰρ οἱ ἐξ [illegible] ἢ ἁρπαγῆς τὴν βασιλείαν δεξάμενοι· Βασιλεῖς δὲ, οἱ πατροπαράδοτοι. . . . . .

Y.

Ὑποψία Ὑφοράσεως διαφέρει. Ὑποψία μὲν γάρ ἐστι κακοῦ τινος ἐπίνοια· Ὑφόρασις δὲ, δόξα ἐπὶ τὸ χεῖρον ταχθεῖσα.

Ὑπόσχεσις Ἐπαγγελίας διαφέρει. Ὑπισχνεῖται μὲν ὁ τὸ ἀξιωθὲν διδόναι μέλλων· Ἐπαγγέλλεται δὲ, ὁ δίχα παρακλήσεως παρέχειν τι ὑπισχνούμενος, ὁ ἐθελοντής.

Φ.

Φλαῦρον καὶ Φαῦλον διαφέρει. Φλαῦρον μὲν γάρ ἐστι τὸ μικρὸν καὶ κοῦφον κακόν· Φαῦλον δὲ, τὸ μέγα. ὡς καὶ ἐν ἄλλοις παρεδηλώσαμεν.

ΛΕΣΒΩΝΑΚΤΟΣ
ΠΕΡΙ
ΣΧΗΜΑΤΩΝ.

Σχῆμα λόγου ἐστὶ πλοκὴ τῶν τοῦ λόγου μερῶν κατά τινα διάλεκτον. Εἴδη τῶν Σχημάτων εἰσὶ καὶ δύο. Εὐβοϊκὸν, Κορίνθιον, Ἰβύκειον, Χαλκιδικὸν, Ἀλκμανικὸν, Κλαζομένιον, Κολοφώνιον, Σικελικὸν, Κνιδιακόν, Τῶν ἐπὶ τῆς Ἀσίας Ἑλλήνων, Ἰωνικὸν, Ἀττικὸν, Θηβαϊκὸν, Ἰωνικὸν καὶ Δώριον, Δώριον τῶν ἐν Πελοποννήσῳ Δωριέων, Ἀττικὸν, Ἄλλο Ἀττικὸν, Περιγραμματικὸν, Ἄλλο Ἀττικὸν, Ἄλλο πολλάκις εἰρημένον, Ῥοδιακὸν, καὶ Ἀσιανόν.

Εὐβοϊκόν. ὡς τὸ, ἅλις παιδίον βαδίζον. Οὐδετέροις γὰρ ὀνόμασι συντάσσουσιν ἀρσενικὰ καὶ θηλυκὰ ἐπίθετα καὶ μετοχάς. ὡς καὶ Ὅμηρος,

Δῶρόν τοι ἐγὼ τέκνον φίλε τοῦτο δίδωμι.

Κορίνθιον. ὡς τὸ, ὅπως ἔσται τάδε ἔργα. καὶ, ἵνα εἴδωμεν ἄμφω. Ὁριστικοῖς γὰρ χρῶνται, ἀνθ' ὑποτακτικῶν, ὡς τὸ,

Ὀππότ' ἂν ἰθύσῃ τε καὶ ἐς ἱμείρεται αἶος.

Ἰβύκειον. ὡς τὸ, λαμπρὸν παραφαίνουσι, καὶ ὁ λύχνος φαίνουσι. ἀντίστροφόν ἐστι τῷ Κορινθίῳ, ὑποτακτικῷ χρώμενον ἀντὶ ὁριστικοῦ.

Χαλκιδικόν. ὡς τὸ, Σωκράτης ἀπολογούμενός ἐστιν, ἀντὶ τοῦ ἀπολογεῖται. Τὰ γὰρ ὁριστικὰ τῶν ῥημάτων εἰς μετοχὰς ἀναλύει, μετὰ τοῦ ἐστὶν, ἢ εἰμί. ὡς καὶ Ὅμηρος,

Αἰεὶ γὰρ ῥίγιστα θεοὶ τετληότες εἰμέν.

Ἀλκμανικόν. ὡς τὸ, Πλάτων ἐπηρεάζοντο καὶ Ἀριστείδης. Γίνεται γὰρ δυοῖν ὀνομάτων μεταξὺ πίπτοντος πληθυντικοῦ ῥήματος.

Ἔνθα μὲν εἰς Ἀχέροντα, Πυριφλεγέθων τε ῥέουσι
Κωκυτός τε
Εἰ δὲ κ' Ἄρης ἄρχωσι μάχης καὶ Φοῖβος Ἀπόλλων.

Κλαζομένιον. ὡς τὸ, πορεύομαι τὸν ἀγρὸν, ἀντὶ τοῦ εἰς ἀγρόν. Ἀλλάσσουσι τὴν αἰτιατικὴν εἰς δοτικὴν, καὶ τὴν πρόθεσιν εἰς πρόθεσιν. ὡς τὸ, σὺν πατρίδι ἴδη, ἀντὶ τοῦ εἰς τὴν πατρίδα· οὕτως Ἀντιφῶν. Ἀντίστροφον δὲ τούτῳ τὸ Ποιητικόν·

Ζεὺς γὰρ ἐς Ὠκεανὸν μετ' ἀμύμονας Αἰθιοπῆας
Χθιζὸς ἔβη μετὰ δαῖτα.

ἐνήλλακται γὰρ ἡ δοτικὴ εἰς αἰτιατικὴν, καὶ ἡ ἐν πρόθεσις εἰς τὴν μετά· ἀντὶ τοῦ, ἐν τοῖς ἀμύμοσιν Αἰθίοψιν, εἶπε, μετ' ἀμύμονας.

Κολοφώνιον. ὡς τὸ, χαλινὸν τῷ ἵππῳ, ἀντὶ τοῦ ἵππου. ἡ κεφαλὴ τῷ ἀνθρώπῳ, ἀντὶ τοῦ ἀνθρώπου. ὡς καὶ Ὅμηρος,

Καὶ παρὰ πρύμνῃ,

ἀντὶ τοῦ νεώς. καὶ,

Ἀλλ' οὐκ Ἀτρεΐδῃ Ἀγαμέμνονι ἥνδανε θυμῷ.

Σικελικόν. δέξαι ἱερέως, ἀντὶ τοῦ, παρὰ τοῦ ἱερέως. Γίνεται δὲ παραλαμβανομένης δοτικῆς πτώσεως, ἀντὶ γενικῆς, καὶ κατὰ παράλειψιν τῆς παρὰ, προθέσεως· ὡς καὶ Ὅμηρος,

Θέμιστι δὲ καλλιπαρῄῳ
Δέκτο δέπας·

ἀντὶ τοῦ παρὰ τῆς Θέμιδος. καὶ,

Δέξατό οἱ σκῆπτρον·

ἀντὶ τοῦ παρ' αὐτοῦ.

Κνιδιακόν. πλείονος ἐν χρυσοῦ, ἀντὶ τοῦ ἕνεκα χρυσοῦ. Γίνεται δὲ οὕτως, τὰ συντασσόμενα τῇ δοτικῇ ῥήματα αὐτοὶ γενικῇ συντάσσουσιν. ὡς καὶ Ὅμηρος,

ἀφνειότεροι χρυσοῖό τ' ἐσθῆτός τε.

Ἀττικοὶ δὲ ἐκφέρουσι τοιαῦτα, τὸ ἕνεκα προστιθέντες.

Τῶν ἐπὶ τῆς Ἀσίας Ἑλλήνων. ἀρέσκει με, ἀντὶ τοῦ μοι. Οὕτως δὲ γίνεται, συντασσομένης δοτικῆς πτώσεως ῥήμασιν αὐτοὶ ἐπὶ αἰτιατικὴν προφέρουσι, συνίστησί με, ἀντὶ τοῦ μοι.

Καὶ γ' Ἀχιλεὺς τοῦτό γε μάχῃ ἔνι κυδιανείρῃ
Ἔρξαι ἀντιβολῆσαι,

ἀντὶ τοῦ τούτῳ. καὶ Ἀττικοὶ, ὡς καὶ Ἀριστοφάνης ὁ κωμικὸς, ἀρέσκει με, λέγων. Ἀλλὰ καὶ τὰ ῥήματα, ἃ γενικῇ πτώσει συντάσσονται, ἐκφέρουσιν ἐπὶ αἰτιατικὴν, αὐτός με ἦρχε, καὶ ἀφαιρεῖταί με, ἀντὶ τοῦ ἐμοῦ. Καὶ Ὅμηρος,

ἐπεί μ' ἀφέλεσθέ γε δόντες.

Ἰωνικόν. Σκύλαξ τραφῆναι τὸν Ἀλέξανδρον ἵππον, ἀντὶ τοῦ, τοῦ Ἀλεξάνδρου. συντασσομένων γὰρ τῶν πρός τι ἐχόντων ὀνομάτων παρ' ἡμῖν ἐπὶ γενικῆς πτώσεως, ἐκεῖνοι ἐπὶ αἰτιατικὴν ἐκφέρουσιν ὡς τὸ,

γυναῖκα τεθήσατο μαζόν,

ἀντὶ τοῦ γυναικὸς μαζὸν ἐθήλασεν. ἔθει ταῖς λέγουσι τὸ γυναῖκα εἰρῆσθαι ἀντὶ τοῦ κτητικοῦ τὸ γυναικεῖον. ὡς Ἀττικοὶ, Ἕλληνα στρατὸν, ἀντὶ τοῦ Ἑλληνικόν. ἐν δὲ αὐτῷ εἶπεν ταῖς τοιαύταις συντάξεσιν, εἰ μὴ ἐκείνως διελέγοντο οἱ Ἕλληνες τὰ πρός τι ἔχοντα συντάσσοντες αἰτιατικαῖς πτώσεσιν.

Τρῶας στίχας αὐτὰρ Ἄρης ὄτρυνε μετελθών·

τὰς στίχας. τινὲς δὲ τὰς Τρωὰς, ἐκτείνας καὶ θηλυκῶς, ἀλλ' ἐλέγχει αὐτοὺς ἡ γραφὴ, χωρὶς οὖσα τοῦ ι. ἐπὶ κατηγορίας φέρεται. ἀντὶ τοῦ, κατηγορίαν, τὸ γὰρ προσηγορικὸν ἔλαβεν ἀντὶ τοῦ κτητικοῦ.

Ἀττικὸν, σύνηθες Ξενοφῶντι καὶ Πλάτωνι, στρατευόμενοι Θηβαῖοι ἐπὶ Ἀττικήν. Ἀλκιβιάδης ἐξελθὼν τῶν φυλῶν. τὸ γὰρ κατ' ἐπιφορὰν δεῖ εἰπεῖν. Λακεδαιμόνιοι συνέθεσαν. Γίνεται δὲ οὕτως, τῇ ἐπιφορικῇ ἐκφράσει προσυντασσομένης ὀρθῆς πτώσεως, ἀντὶ γενικῆς ἢ δοτικῆς· ἡ μὲν γάρ ἐστι προσηγορική, ἡ δὲ ἐπιφορική, ἐξ ὧν ἀμφοτέρων ὁ λόγος αὐτοτελὴς γίνεται· καὶ ὥσπερ ἐλλείπων πάλιν αὐτοτελὴς ἑτέρας συνθήκης. ὡς καὶ Ὅμηρος,

Οἱ δὲ δύο σκόπελοι, ὁ μὲν οὐρανὸν εὐρὺν ἱκάνει.

ἀντὶ τοῦ, τῶν δύο σκοπέλων.

Νεστορίδαι δ' ὁ μὲν οὔτασ' Ἀτύμνιον.
Ἄμφω δ' ἑζομένω, γεραρώτερος ἦεν Ὀδυσσεύς.

Ἴσως δὲ καὶ πολλὴν φράσιν οἱ παίζοντες πάλιν, ὡς γὰρ ἡμεῖς λέγομεν, ἐξεγχομένου μοι ἔδωκας, αὐτοί φασιν, ἐξεγχόμενος δέδωκέ μοι. Χαλκιδεῖς δὲ οἱ ἐν Εὐβοίᾳ ποιοῦσιν αἰτιατικὰς πτώσεις ἐπιφορᾶς ποιοῦντες καὶ ζευγνύντες· ὡς Διονύσιος ὁ Χαλκιδεύς, οὗτος γὰρ ἔφη περὶ Μυρίνης τῆς Ἀμαζόνος, τὴν Μυρίνην ἐξελθοῦσαν καὶ περιβλεψαμένην, ἔδοξεν αὐτὴν τὰς ἄλλας Ἀμαζόνας ἀνακαλέσασθαι.

Θηβαϊκόν. ἔστι δὲ καὶ ἄλλο σχῆμα ἀπὸ Βοιωτίας, ὃ δὲ καὶ Πινδαρικὸν λέγεται, ὅτι πολλάκις αὐτῷ κέχρηται. Γίνεται δὲ οὕτως, Λακεδαιμόνιοι πολεμοῦ Ἀθηναίοις μελλήσθω ὃ ἔσται φλοισμοί, ἀντὶ τοῦ ἔσονται. Καί, δέχεται σάρκας, ἀντὶ τοῦ δέχονται. Ὅμηρος,

Καὶ δὴ δοῦρα σέσηπε νεῶν καὶ σπάρτα λέλυνται.

ἀντὶ τοῦ σεσήπασιν.

Ἰωνικὸν δὲ καὶ Δώριον ὁμοῦ εἰλημμένον ἀπὸ τῶν κατὰ Σικελίαν Δωριέων. Γίνεται δὲ παραλαμβανομένου ἀπαρεμφάτου ῥήματος ἀντὶ προστακτικοῦ ἐν ταῖς τοιαύταις συντάξεσιν, ὅταν λέγῃ τις, δός μοι τὸ βιβλίον, αὐτὸ δοῦναι φάσκει, καὶ Ὅμηρος,

Ἐλθεῖν ἐς κλισίην Ἀγαμέμνονος Ἀτρείδαο
Πάντα μάλ' —— ἀγορεῦσαι.

ἀντὶ τοῦ ἀγόρευε. καί,

Πειρᾶν δ' ὥς κεν Τρῶας,

ἀντὶ τοῦ πείραζε. Χρῶνται δὲ τῷ ἀπαρεμφάτῳ ἀντὶ ἑνικοῦ προστακτικοῦ καὶ πληθυντικοῦ ὁμοίως· γράφειν λέγοντες, ἀντὶ τοῦ γράφετε. Ὅμηρος,

Ὑμεῖς δ' ἄλλοθεν ἄλλος ἐρητύειν ἐπέεσσιν,

ἀντὶ τοῦ ἐρητύετε.

Δώριον, μάλιστα τῶν ἐν Πελοποννήσῳ Δωριέων. Γίνεται δὲ οὕτως· παραλαμβανομένης δοτικῆς πτώσεως, ἀντὶ αἰτιατικῆς, παρεπομένης τῆς διὰ προθέσεως, οἷον εἴ τις φαίη τῷ στρατηγῷ οἱ πολέμιοι ἀπώλοντο, ἀντὶ τοῦ, διὰ τὸν στρατηγόν. καὶ τούτῳ ἔπραγε, ἀντὶ τοῦ διὰ τοῦτο. Ὅμηρος,

Σοὶ δὲ πάντες μαχόμεσθα,

ἀντὶ τοῦ διὰ σέ.

Ἀττικὸν δὲ γίνεται οὕτως. Συντασσομένης γενικῆς πτώσεως ἀντὶ δοτικῆς κατ' ἐπιφοράν. οἷον εἴ τις φαίη, οὐκ ἂν ἐμοῦ συνεῖδε σύνθεσιν ἐνταῦθα τοῦτο παθεῖν. καί, ἐμοῦ εἴρηται πράγματα μὴ πλευσάντων· καὶ Ὅμηρος,

ἡμῖν —— κατεκλάσθη φίλον ἦτορ,
Δεισάντων φθόγγον τε βαρὺν αὐτόν τε πέλωρον.

Ἄλλο Ἀττικόν. τό, ἵνα, μορίον. Ἀττικὰ μόρια ἀντὶ ὑποτακτικοῦ, οἷον ἵνα θύσαντε. ὁ Πλάτων τούτῳ κέχρηται καὶ Ὅμηρος. ἵνα μή ποθεν ἄλλος ἴδοιτο. καί, ἵν' ἀθανάτοισι φαείνοι.

Περιηγητικόν. ᾧ πυκνοτέρως χρῶνται οἱ περιηγηταί. γίνεται δὲ οὕτως. Προταττομένης αἰτιατικῆς πτώσεως κατ' ἐπιφοράν, ὅταν ἐν μεταβάσει λόγου ὑποτάσσωμεν ὀρθὴν πτῶσιν. οἷον, παραπλέομεν δύο πόλεις, αἱ καλοῦνται Σηστὸς καὶ Ἄβυδος. καὶ Ὅμηρος,

Ἄνδρ' ὁρόω κρατερὼ ἐπὶ σοὶ μεμαῶτε μάχεσθαι,
Ἶν' ἀπέλεθρον ἔχοντε, ὁ μὲν τόξων ἐῢ εἰδώς.

ἀντὶ τοῦ, τὸν μέν.

Τῶν δὲ Ἀττικῶν τὸ συντάσσειν τὸ μὴ μετὰ μέλλοντος χρόνου. μὴ πείσομαι. ἐστὶ δὲ τὸ σχῆμα τῶν περὶ Ἀντιφῶντα. σπανίως δὲ καὶ Ὅμηρος κέχρηται. ἡμεῖς δὲ τὰς ἐξ ἀμφοτέρων φωνὰς τοῦτο μή, ἀπαγόρευσιν, καὶ τὸν οὐ, ἄρνησιν, ὑποτακτικοῖς ῥήμασι συντάσσομεν· οἷον, οὐ μὴ διαλεχθῶ σήμερον, οὐ μὴ εἴπω. Ἀνακύπτει δ' ἐκ τούτου τοῦ σχήματος καὶ ἕτερον Δώριον, ὃ γίνεται τῆς αὐτῆς συντάξεως [illegible]. οἷον, οὐκ εἴπω σοι, ἀντὶ τοῦ, οὐκ ἐρῶ σοι. καί, σήμερον οὐκ ἴδῃς, ἀντὶ τοῦ, μὴ ἴδῃς. καὶ τό,

Οὐ γάρ πω τοίους ἴδον ἀνέρας, οὐδὲ ἴδωμαι.

Ἄλλο πολλοῖς εἰρημένον. Ὅταν τὸ ῥῆμα συντάσσηται ἄλλαις πτώσεσιν. οἷον τὸ θαυμάζω, καὶ τὸ ὀνειδίζω, καὶ λοιδοροῦμαι, καὶ βοῶ, καὶ ἐγκαλῶ. ἐστὶ δὲ πλεονάζοντα παρ' Ἀττικοῖς. Δοτικαῖς γὰρ συντάσσουσι πτώσεσιν, οἷον ἐστὶ τὸ μέμφομαί σοι, καὶ ὀνειδίζω σοι· οἱ δὲ Δωριεῖς, ὥσπερ τοῖς Ἀττικοῖς ἀντὶ δοτικῆς συνεῖδον, ταῦτα ἐπὶ γενικὴν μετάγουσι, μέμφομαί σου λέγοντες, ὡς πλήρη φασίν. Ἀττικοὶ δὲ συντάσσουσιν αἰτιατικαῖς πτώσεσι γενικάς, καὶ δοτικῇ τὴν αἰτιατικήν.

Ῥηγῖνον, τῶν Δωριζόντων ἐν τῇ ἀορίστῳ δοτικῇ, ὅταν τὴν ὀρθὴν καὶ αἰτιατικὴν πτῶσιν ἐπ' αἰτιατικὴν συντάσσωσι δοτικῇ πτώσει· οἷον εἴ τις εἴποι, κάλεσον τῷ ἀνθρώπῳ, ἀντὶ τοῦ τὸν ἄνθρωπον. τεκμήριον δ' ἂν εἴη ἐκ τοῦ σχήματος μάλιστα τῶν Δωριζόντων, διά τε τὸ τίν, καὶ τὸ σφὶν ἀντωνυμιῶν· αὗται γὰρ οὐδεμιᾶς πτώσεως, ἢ δοτικῆς δηλωτικαί. καὶ Ὅμηρος,

Σοί με πατὴρ προέηκε τεῷ τάδε μυθήσασθαι.

Ἀσιανόν, μᾶλλον ἐπιχωριάζον τοῖς ἐπὶ Σικελίας Ἕλλησι. Γίνεται δὲ οὕτω συμπεπτωκὸς ἔχον ἀορίστοις ῥήμασιν ἀντὶ ὀρθῆς. εἰ θέλεις ἀναστάντα κλεῖσαι τὴν θύραν, ἀντὶ τοῦ ἀναστάς. ἀπελθόντα λούσασθαι, ἀντὶ τοῦ ἀπελθών. Ἐναντίον δ' ἂν εἴη τούτῳ τῷ σχήματι, ὃ ἔμπαλιν ἔχει τὴν μετοχὴν ἐπὶ ὀρθῆς πτώσεως ἀντὶ αἰτιατικῆς. οἷον εἴ τις εἴποι, λέγεται Ἀλέξανδρος Μακεδὼν τρώσας τοὺς Πέρσας ἐλθεῖν εἰς χωρίον τῆς Περσίδος, ἀντὶ τοῦ ἐλθόντα. καὶ Ὅμηρος,

Φημὶ —— οὖν κατανεῦσαι ὑπερμενέα Κρονίωνα,
Ἀστράπτων ἐπὶ δεξιά,

ἀντὶ τοῦ ἀστράπτοντα.

ΠΕΡΙ ΒΑΡΒΑΡΙΣΜΟΥ

Βαρβαρισμός ἐστι λέξις ἢ περὶ τὰ στοιχεῖα, ἢ περὶ τὰς προσῳδίας ἡμαρτημένη. Διαφέρει δὲ τοῦ Σολοικισμοῦ, ἐπεὶ ὁ μὲν Βαρβαρισμὸς ἐν λέξει γίνεται, ὁ δὲ Σολοικισμὸς ἐν λόγῳ. Γίνεται δὲ ὁ Βαρβαρισμὸς ἐν τῇ λέξει, περὶ πλεονασμὸν στοιχείου, περὶ ἔνδειαν, περὶ ἐναλλαγήν, περὶ τόνον, περὶ χρόνον, περὶ πνεῦμα. Λέγομεν δὲ βαρβαρίζειν καὶ τοὺς ἀλλοφύλῳ λέξει χρωμένους· ὡς εἴ τις τὸ μὲν ὑποκάμισον Καρβικάριον λέγοι, τὸ δὲ χειρόμακτρον, Μάππαν.

ΠΕΡΙ ΣΟΛΟΙΚΙΣΜΟΥ.

Σολοικισμός ἐστι λόγος περὶ τὴν σύνταξιν τῶν λέξεων ἡμαρτημένος. Διαφέρει δὲ Σχήματος, ἐπεὶ τὸ μὲν Σχῆμα ἔχει τινὰ αἰτίαν εὔλογον καθισταμένην εἰς εὐπρέπειαν, ὁ δὲ Σολοικισμὸς οὐκ ἔχει. Γίνεται δὲ ὁ Σολοικισμὸς ἐν τῷ λόγῳ, περὶ πλεονασμὸν λέξεως, περὶ ἔνδειαν, περὶ ἐναλλαγήν, περὶ εἶδος, περὶ γένος, περὶ ἄρθρον, περὶ ἀριθμόν, περὶ πτῶσιν, περὶ πρόσωπον, περὶ χρόνον, περὶ διάθεσιν, περὶ ἔγκλισιν. Λέγεται δὲ Σολοικισμός, ἐπεὶ σόλοικον καὶ βάρβαρον τὴν προφορὰν ἔχει. Σολοίκους δὲ ἔλεγον οἱ παλαιοὶ τοὺς βαρβάρους. ὁ γὰρ Ἀνακρέων φησί, Κοίμισον δὲ σόλοικον φθόγγον. καὶ Ἱππῶναξ,

Καὶ τοὺς σολοίκους ἢν λάβωσι, περνᾶσι
Φρύγας μὲν εἰς Μίλητον ἀλφιτεύσοντας.

ΕΤΕΡΩΣ
ΠΕΡΙ ΒΑΡΒΑΡΙΣΜΟΥ
ΚΑΤΑ ΠΛΑΤΟΣ.

Τοῦ λόγου ἀρεταὶ μέν εἰσιν ἕξ. Ἑλληνισμός, Σαφήνεια, Κυριολογία, Συντομία, Εὐσυνθεσία, Εὐπρέπεια. Κακίαι δὲ ταύταις ἀντικείμεναι ὁμοίως ἕξ. Βαρβαρισμός, Ἀσάφεια, Ἀκυρολογία, Μακρολογία, Κακοσυνθεσία, Ἀπρέπεια.

Ἑλληνισμὸς μὲν οὖν ἐστι λέξις ὑγιής, καὶ ἀδιάστροφος λόγου μερῶν συμπλοκὴ κατάλληλος· Βαρβαρισμὸς δέ ἐστι λέξις ἡμαρτημένη παρὰ τὴν τῶν Ἑλληνιζόντων συνήθειαν.

Διαφέρει δὲ Βαρβαρισμὸς Σολοικίας· ὅτι ἡ μὲν Σολοικία τὴν τάξιν βλάπτει τοῦ λόγου, ὁ δὲ Βαρβαρισμὸς τὰ ἴσα τῆς λέξεως.

Γίνεται δὲ Βαρβαρισμὸς κατὰ τρόπους ἐννέα. προσθέσει, ἀφαιρέσει, ἐναλλαγῇ, μεταθέσει, συναλοιφῇ, διαιρέσει, τόνῳ, χρόνῳ, πνεύματι.

Κατὰ μὲν οὖν Πρόσθεσιν βαρβαρίζουσιν οἱ λέγοντες Σωκράτην, Δημοσθένην. τὰ γὰρ εἰς ης λήγοντα σύνθετα οὐ προσλαμβάνει ἐπὶ τῆς αἰτιατικῆς τὸ ν, ὅταν ᾖ πως συνθετώτερα πρὸς τὴν κατάληξιν, ἢ ῥῆμα ἐπὶ τέλει ἐμφαίνηται.

Κατὰ δὲ Ἀφαίρεσιν· ὡς εἴ τις λέγοι τὸν Ἑρμῆ, δεῖ γὰρ λέγειν τὸν Ἑρμῆν.

Κατὰ δὲ Πρόσθεσιν λέγοντες τὸ ἔφερον, ἐφέρον καὶ τὸ φέρω, φέρω· καὶ Μιτυληναῖον, Μυτιληναῖον· ἀπὸ γὰρ τοῦ Μύτωνος τοῦ κτίστου Μυτιλήνη καλεῖται.

Κατὰ δὲ Ἐναλλαγήν, ὅσοι λέγουσιν ἀντὶ τοῦ ἐδυνάμην, ἠδυνάμην· καὶ ἀντὶ τοῦ ἐβουλόμην, ἠβουλόμην. ὅσα γὰρ ἀπὸ συμφώνου ἄρχεται τῶν ῥημάτων ἐν τῷ ἐνεστῶτι χρόνῳ, ταῦτα κατὰ τὸν παρατατικὸν ἀπὸ τοῦ ε ἄρχεται. λέγω, ἔλεγον· φέρω, ἔφερον· οὕτω μέλλω, ἔμελλον· βούλομαι, ἐβουλόμην· καὶ δύναμαι, ἐδυνάμην.

Κατὰ δὲ Συναλοιφήν, ὡς Μένανδρος λέγει,

Ὁ θάτερος μὲν τοῖν δυοῖν Διοσκόροιν.

ἀντὶ τοῦ φάναι, ὁ ἕτερος· ἡ γὰρ τοιαύτη συναλοιφὴ γίνεται ἐπὶ οὐδετέρου ἄρθρου, ὅταν αὐτῷ ἐπιφέρηται ὄνομα ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενον, οἷον τό, ἕτερον, λέγω θάτερον. ἐπὶ ἀρσενικοῦ δὲ οὐδαμῶς.

Κατὰ δὲ Διαίρεσιν, ὡς ὅταν Ἡσίοδος λέγῃ,

Μάγνης δ' αὖ Δίκτυν τε καὶ ἀντίθεον Πολυδέκτεα.

οὐ γὰρ διαιρεῖται, ἐν ᾗ ἡ αἰτιατικὴ εἰς ν λήγει· αἱ γὰρ εἰς α λήγουσαι αἰτιατικαὶ διαιροῦνται, Δημοσθένεα, Δημοσθένη γὰρ καὶ Διογένη.

Κατὰ δὲ Τόνον βαρβαρίζουσιν οἱ λέγοντες, ἐὰν βουλῶμαι, καὶ ἐὰν ἀρχῶμαι, δεῖ γὰρ λέγειν, ἐὰν βούλωμαι, καὶ ἐὰν ἄρχωμαι· ἐπειδὴ τὰ ὑποτακτικὰ τοῖς ἰδίοις ὁριστικοῖς ὁμοτονεῖ, φέρομαι, ἐὰν φέρωμαι· λέγομαι, ἐὰν λέγωμαι· οὕτω καὶ ἐὰν βούλωμαι, καὶ ἐὰν ἄρχωμαι. Ὁμοίως καὶ περὶ τοὺς τόνους βαρβαρίζουσιν, οἱ λέγοντες ἀρατὸν προπερισπωμένως· δεῖ γὰρ λέγειν ἄρατον προπαροξυτόνως· ἡ γὰρ τοῦ α στέρησις προτιθεμένη τῶν δισυλλάβων ὀνομάτων εἰς ος ληγόντων, ἀναβιβάζει τὸν τόνον· οἷον κακός, ἄκακος· φθαρτός, ἄφθαρτος· οὕτω καὶ ἀρατός, ἄρατος.

Κατὰ δὲ Χρόνους βαρβαρίζουσιν, οἱ λέγοντες σπιλάς, ἐκτεταμένως· δεῖ γὰρ λέγειν σπιλὰς συνεσταλμένως, ὡς θυρίς, σανίς.

Κατὰ δὲ Πνεῦμα βαρβαρίζουσιν οἱ λέγοντες αὔριον δασέως. δεῖ γὰρ αὔριον, ψιλῶς· ἐπειδὴ εἴρηται παρὰ τὴν αὔραν, ἥτις ἐκ τῶν ποταμῶν ἕωθεν ἀναδίδοσθαι φιλεῖ,

Αὔρη δ' ἐκ ποταμοῦ ψυχρὴ πνέει ἠῶθι πρό.

ἄλλως τε καὶ διὰ ψιλοῦ τοῦ στοιχείου συναλείφεται,

Μηδ' ἀναβάλλεσθαι ἔς τ' αὔριον, ἔς τ' ἔνηφι.

εἰ γὰρ ἦν δασύ, πάντως ἂν διὰ τοῦ θ ἀφώνου εἶναι ἡ συναλοιφή.

Ἀκυρολογία δέ, ἥτις περὶ τὸ σημαινόμενον ἁμαρτάνεται· τῆς δὲ κακίας μέρος ἐστὶ καὶ ἡ ἀκυρολογία. ὡς παρὰ τῷ Καλλιμάχῳ ἐπὶ τῶν ἀπολομένων τέκνων,

Μητέρας ἐξεκένωσαν, ἐκούφισαν δὲ τιθήνας.

Τοὐναντίον γάρ, ἐβάρυναν ἀπολέσαντες τὰ ὑπ' αὐτῶν τρεφόμενα βρέφη. καὶ παρ' Αἰσχύλῳ,

Ὁρῶμεν ἀνθοῦν πέλαγος Αἰγαῖον νεκροῖς.

ΠΕΡΙ
ΣΟΛΟΙΚΙΑΣ
ΚΑΤΑ ΠΛΑΤΟΣ.

Σολοικία ἐστὶν ἀκατάλληλος πλοκὴ τῶν τοῦ λόγου μερῶν παρὰ τὴν τῶν Ἑλληνιζόντων συνήθειαν.

Σολοικίζουσι δὲ κατὰ τρόπους ιγ' περὶ γένη, περὶ ἀριθμούς, περὶ τὰς πτώσεις, περὶ τὰ εἴδη, περὶ τὰ γενικὰ καὶ εἰδικά, περὶ τὰ πάθη, περὶ τὰ ἐνεργήματα, περὶ τοὺς χρόνους, περὶ τὰ πρόσωπα, περὶ τὰς ἐγκλίσεις τῶν ῥημάτων, περὶ τὰ ἄρθρα, περὶ τὰς ἀντωνυμίας, περὶ τὰς προθέσεις, περὶ τὰ ἐπιῤῥήματα, περὶ τοὺς συνδέσμους.

Περὶ μὲν οὖν Γένη· ὡς παρ' Ὁμήρῳ,

Δῶρόν τοι καὶ ἐγὼ τέκνον φίλε τοῦτο δίδωμι.

ἀντὶ τοῦ, τέκνε φίλε.

Περὶ δὲ τοὺς Ἀριθμούς· ὡς παρ' Ἡσιόδῳ,

Τῆς δ' ἦν τρεῖς κεφαλαί.

ἀντὶ τοῦ, ἦσαν.

Περὶ δὲ τὰς Πτώσεις·

Ζεῦ κύδιστε, μέγιστε, κελαινεφές, αἰθέρι ναίων,
Ἠέλιος, ὃς πάντ' ἐφορᾷς καὶ πάντ' ἐπακούεις.

ἀντὶ τοῦ, ὦ ἥλιε.

Περὶ τὰ Εἴδη· ὡς εἴ τις ἁπλοῦν ἀντὶ συγκριτικοῦ τάξειεν, οἷον, δῖα θεάων, ἀντὶ τοῦ διοτάτη. καὶ γυναικῶν θηλυτεράων, ἀντὶ τοῦ θηλειῶν. καί, δικαιότατος Κενταύρων, ἀντὶ τοῦ δίκαιος.

Περὶ δὲ Γενικὰ καὶ Εἰδικά· ὡς παρ' Ὁμήρῳ,

πατὴρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε.

εἶδος μὲν γὰρ ἄνδρες, γένος δέ, ἄνθρωποι.

Περὶ δὲ τὰ Πάθη· ὡς εἴ τις λέγοι, οἰκοδομοῦμαι πύργον, ἀντὶ τοῦ οἰκοδομῶ.

Περὶ δὲ Ἐνεργήματα· ὡς παρ' Ὁμήρῳ,

Ναιετάουσι πόληες·

ἀντὶ τοῦ ναιετάονται. καί,

ῥέε δ' αἵματι γαῖα.

ἀντὶ τοῦ ἐῤῥεῖτο.

Περὶ δὲ τὰ Πρόσωπα· ὡς παρ' Ὁμήρῳ,

Ἄλλοι μὲν γὰρ πάντες ὅσοι θεοί εἰσ' ἐν Ὀλύμπῳ,
Σοί τ' ἐπιπείθονται, καὶ δεδμήμεσθα ἕκαστος.

ἀντὶ τοῦ δέδμηνται.

Περὶ δὲ Χρόνους· ὡς παρ' Εὐριπίδῃ,

Θύρσον δέ τις λαβοῦσ' ἔπαισεν εἰς πέτραν,
Ὅθεν δροσώδης ὕδατος ἐκπηδᾷ νοτίς.

ἀντὶ τοῦ ἐπήδησεν.

Περὶ δὲ τὰς Ἐγκλίσεις τῶν ῥημάτων· ὡς εἴ τις ἐναλλάσσοι εὐκτικὰ ὁριστικοῖς, ἢ προστακτικὰ ἀπαρεμφάτοις, ἢ ἄλλο τι τῶν τοιούτων, ὡς παρ' Ὁμήρῳ,

Αἶψα μάλ' ἐς στρατὸν ἐλθὲ μετὰ Τρῶας καὶ Ἀχαιούς,
Πειρᾶν δ' ὥς κεν —— ὑπερκύδαντας Ἀχαιούς.

ἀντὶ τοῦ πείραζε. ὡς καὶ προείρηται ἐλθέ. καί,

Πληθὺν δ' οὐκ ἂν ἐγὼ μυθήσομαι, οὐδ' ὀνομήνω.

ἀντὶ τοῦ οὐ μυθησαίμην.

Περὶ δὲ τὰ Ἄρθρα· ὡς εἴ τις ὑποτακτικοῖς χρήσαιτο ἀντὶ προτακτικῶν. οἷον,

Μῦθος δ' ὃς μὲν νῦν ὑγιὴς εἰρημένος ἔστω.

ἀντὶ τοῦ, ὁ μέν· καὶ ἔμπαλιν προτακτικοῖς ἐχρήσατο ἀντὶ ὑποτακτικῶν,

Ἠπιόωντι μύθῳ, ὁ δὲ τετελεσμένος ἔσται.

ἀντὶ τοῦ, ὃς δέ. καί,

ὅ μοι πρόφρων ὑπέθηκε.

ἀντὶ τοῦ, ὅς μοι.

Περὶ δὲ τὰς Ἀντωνυμίας· ὡς εἴ τις ἀσύνθετον ἀντὶ συνθέτου παραλαμβάνοι. ὡς παρ' Ὁμήρῳ Ζηνόδοτος παραγράφει λέγων, πρὸς σὲ ἀντὶ τοῦ σὲ σύνθετος. ἢ εἴ τις, ἐπὶ μὲν τοῦ πρώτου προσώπου λέγοντος ὑμεῖς, ἐπὶ δὲ δευτέρου προσώπου τάξειεν ἀντωνυμίαν τὴν ἁρμόζουσαν τρίτῳ προσώπῳ. ὡς παρ' Ἡσιόδῳ,

Δεῦτε Δί' ἐννέπετε σφέτερον πατέρ' ὑμνείουσαι.

ἀντὶ τοῦ, ὑμέτερον.

Περὶ δὲ τὰς Προθέσεις·

Εἰς ἐλάτην ἀναβάς,

ἀντὶ τοῦ, ἐλάτῃ. καί

Κάππεσεν ἐν Λήμνῳ

ἀντὶ τοῦ, εἰς Λῆμνον.

Περὶ δὲ Ἐπιῤῥήματα·

καὶ εἴσω δόμον ἦλθε.

ἀντὶ τοῦ ἔνδον. καὶ παρ' Εὐριπίδῃ,

Πολλὴ μὲν ἐν βροτοῖσι κοὐκ ἀνώνυμος
Θεὰ κέκλημαι Κύπρις, οὐρανοῦ τ' ἔσω.

ἀντὶ τοῦ ἔνδον. καί,

Πωλεῖταί τις δεῦρο γέρων.

ἀντὶ τοῦ, ἐνθάδε. καί,

Καὶ μὰ τόδε σκῆπτρον.

ἀντὶ τοῦ, νὴ τοῦτο. καὶ ὅταν τις ἀπαγορευτικῷ χρήσηται ἀντὶ ἀρνητικοῦ. οἷον,

Μὴ δι' ἐμὴν ἰότητα Ποσειδάων ἐνοσίχθων,

ἀντὶ τοῦ, οὐ δι' ἐμήν.

Περὶ δὲ τοὺς Συνδέσμους· ὅταν τις τῷ μὲν μὴ ἐπιφέρῃ τὸν δέ, ἢ ἕτερον ἰσοδυναμοῦντα. ἢ τῷ ἤτοι διαζευκτικῷ μὴ ἐπιφέρῃ τὸν ἤ. ἢ εἴ τις χρήσαιτο τῷ μὲν ἢ προτακτικῷ, τῷ δὲ ἤτοι ὑποτακτικῷ λέγων, ἢ τόδε, ἤτοι τόδε· τοὐναντίον γὰρ χρὴ ποιεῖν, προτάσσειν μὲν τὸν ἤτοι, ὑποτάσσειν δὲ τὸν ἤ, λέγοντας, ἤτοι τόδε, ἢ τόδε.

Σολοικίζουσι δὲ καὶ περὶ τὸ μικτὸν καλούμενον· ἐπειδὰν δύο ἢ πλείονα εἴδη τῶν εἰρημένων ἐμπεριέχηται. ὡς ἐν τῷ, ἵνα λίθον πάνθ' ὑπεῖσιν σκορπίον. Σολοικίζει δὲ καί, ὁ τὸ παιδίον δακνοῦς, καὶ λέγων οὕτως.

Σολοικία δὲ καὶ Βαρβαρισμὸς τούτῳ διενηνόχασιν ἀλλήλων, ὅτι ἡ μὲν Σολοικία περὶ πλείονας γίνεται λέξεις ἀκαταλλήλως πλεκομένας, καὶ τὸ σημαινόμενον ἐναλλάσσει. οἷον, Ναιετάουσι πόλιν, ἀντὶ τοῦ ναιετάονται· ὁ δὲ Βαρβαρισμὸς περὶ μίαν γίνεται λέξιν, καὶ μόνης τῆς φωνῆς ἐστιν ἁμάρτημα. ὁ γὰρ λέγων προπερισπωμένως εὐγενῆς, τὸ μὲν σημαινόμενον φυλάττει, πταίει δὲ κατὰ τὴν προφοράν, προπερισπωμένῃ χρώμενος ἀντὶ ὀξείας.

Digitized by Google

Ὠνόμασται δὲ ὁ μὲν βαρβαρισμὸς κατὰ ἀντιδιαστολὴν τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἐπειδήπερ ἡ κατωρθωμένη λέξις Ἑλληνισμὸς καλεῖται, καὶ ὅτι πᾶν τὸ ἐκ τῆς συνηθεστάτης λέξεως μετατετραμμένον, βάρβαρον λέγεται. Σολοικισμὸς δὲ, ὅτι τοῦ ὑγιοῦς λόγου αἰκία· αἰκίζεται γὰρ τὴν ἀκολουθίαν τοῦ λόγου· ἢ ὅτι οἱ παλαιοὶ σολοίκους ἐκάλουν τοὺς βαρβάρους, καθὰ φησὶν Ἱππῶναξ,

Καὶ τοὺς σολοίκους, ἢν λάβωσι, περνᾶσι.

Ὥστε τῷ γένει σολοικίαν εἶναι τὸν βαρβαρισμόν.

ΛΕΞΙΚΟΝ
ΠΕΡΙ
ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ.
ΕΚΛΕΓΕΝ
ΕΚ ΤΩΝ ΠΕΡΙ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ
ΤΡΥΦΩΝΟΣ. ΧΟΙΡΟΒΟΣΚΟΥ. ΘΕΟΔΩΡΙΤΟΥ.
ΚΑΙ ΕΤΕΡΩΝ.

Καὶ ἀντιγράφοις διαφόροις ἀντιβληθὲν καὶ ὀρθωθέν.

Τὸ Α πρὸ ἑαυτοῦ ψιλοῦται ἀεί, οἷον, ἀαγές. Ἄαπτος, ὁ ἀπροσπέλαστος, καὶ οὗ μὴ δύναταί τις ἅψασθαι.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Β, εἰ μὴ ἐπάγοιτο τῷ Β τὸ Ρ ψιλοῦται. οἷον, ἀβακεῖν. ἀβιμέλεχ. ἄβακες. ἄβολος. καὶ τὰ λοιπά. τὸ μέντοι ἁβροδίαιτα. καὶ ἁβρόμοιος. καὶ ἁβρός. ἁβρότης. ἁβρύνω. ἃ πάντα ἀπὸ τοῦ ἁβρὸς γίνεται, καὶ ὅσα ἐκ τούτου, δασύνεται, ὅτι ἐπάγεται τῷ Β τὸ Ρ. σεσημείωται ἐν τούτοις τὸ Ἄβροτε νὺξ, ἐν ᾗ βροτοὶ οὐ περιΐασι. καὶ Ἀβροτάζω, τὸ ἁμαρτάνω, κυρίως δὲ, τὸ βροτοῦ ἀποτυγχάνειν· τοῦ Α κατὰ στέρησιν ἐπὶ τούτων λαμβανομένου. καὶ Ἄβρομοι, οἱ πολύηχοι, τοῦ Α κατ' ἐπίτασιν λαμβανομένου, ἢ κατὰ στέρησιν, ἤγουν οἱ βρόμον μὴ ἔχοντες.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Γ ψιλοῦται. ἄγαν. ἀγείρω. ἀγορά. Ἄγος, τὸ φονικόν. τὸ μέντοι Ἁγνὸς, ὁ καθαρός. καὶ ἅγιος. καὶ ἁγιάζω. καὶ ἁγιαστεῖον. καὶ ἁγνίζω. καὶ ἁγνισμός. καὶ ὅσα ἐκ τοῦ Ἅζω, ῥήματος, ὃ δηλοῖ τὸ σέβομαι, τὴν δασεῖαν φυλάττουσι.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Δ ψιλοῦται. ἀδάμ. ἀδεής. ἀδελφός. Ἀδρίας, κόλπος θαλάσσης. πλὴν τοῦ ἅδος. ἁδρύνω. ἁδρότης. τὸ μέντοι Ἁδριὰς παρ' Ὁμήρῳ δασύνεσθαι φησὶν Ἡρωδιανὸς, ἐν δὲ τῷ Καθόλου ψιλοῦσθαι.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Ε ψιλοῦται. οἷον, ἀεί. ἀετός. Ἀέλλα, ἡ συστροφὴ τοῦ ἀνέμου. Ἀερόεν, κυρίως. ἀέναον. ἄεσα.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Ζ ψιλοῦται. Ἄζω, τὸ ξηραίνω. ἐξ οὗ καὶ Ἀζαλέος, ὁ κατάξηρος. καὶ Ἀζηνίας, κύριον. Ἄζωτος, πόλις. πλὴν τοῦ Ἅζω, τὸ σέβομαι, καὶ θαυμάζω. ἅζομαι. ἁζόμενος.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Η ψιλοῦται. οἷον, Ἀήτης, ἄημι. ἀηδών. καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Θ ψιλοῦται. οἷον, Ἄθως, ὄνομα ὄρους, οὗ ἡ γενικὴ, Ἄθω· ὡς ὁ κάλως, τοῦ κάλω· καὶ ὁ λαγὼς, τοῦ λαγώ· καὶ ὁ ταὼς, τοῦ ταώ. Ἆθλος, ὁ ἀγών. ἀθλῶ. ἀθροίζω. ἀθυρολόγος. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Ι ψιλοῦται. οἷον, Ἀΐδης, ὁ ᾅδης. Ἀΐσσω, τὸ ὁρμῶ. Ἀΐω, τὸ ἀκούω. Ἀϊστῶσαι, τὸ ἀφανίσαι. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Κ ψιλοῦται. ἀκοή. ἄκμων. ἀκέων. Ἀκαλήφη, εἶδος βοτάνης, ἡ λεγομένη κνίδη. Ἀκωκὴ, ἡ κεφαλὴ τοῦ βέλους, καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Λ, ἢ ἑνὸς ἢ διπλοῦ, ψιλοῦται. οἷον Ἀλῶ, τὸ πλανῶ. Ἄλη, ἡ πλάνη. Ἀλήτης, ὁ πλανήτης. Ἀλίτης, ὁ ἁμαρτωλός. καὶ ἀλιτρός. Ἀλιθίως, ἀντὶ τοῦ μάτην. Ἀλδήσκω, τὸ αὐξάνω. ἄλλος. καὶ ὅσα ἐξ αὐτοῦ. ἀλλοῖος. ἀλλοδαπός. ἀλλότριος. ἀλλόκοτος. ἀλλάξ. ἀλλάττω. πλὴν τοῦ Ἅλς, ὃ θηλυκῶς μὲν λεγόμενον σημαίνει τὴν θάλασσαν, ἀρσενικῶς δὲ, τὸ ἅλας. καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ, Ἁλίτης, ὁ θαλάσσιος. Ἅλιος, ὁ μάταιος, καὶ ὁ θαλάσσιος. ἁλουργής. ἅλμη. ἁλιεύς. Ἁλικαρνασσὸς, πόλις. καὶ ἁλιαίετος. Ἁλίαρτος. Ἁλιζῶνες, ἔθνος, ἀπὸ τοῦ ὑπὸ τῆς ἁλὸς περιζωννῦσθαι. Ἁλικόν, τὸ ἁλμυρόν. Ἁλίζω, τὸ ἅλατι πάσσω. σὺν τούτοις καὶ τὰ ἄθροισμα σημαίνοντα. Ἁλὴς, ἀντὶ τοῦ ἀθρόως, καὶ αὐτάρκως. Ἁλίζω, τὸ συναθροίζω. καὶ Ἅλως, τὸ ἁλώνιον. σὺν τούτοις καὶ Ἁλῶ, τὸ κρατῶ. ἅλωσις. ἁλωτός. ἁλίσκω. ἥλωκα. σὺν αὐτοῖς καὶ τὸ Ἅλλομαι, διὰ δύο λλ. ὃ σημαίνει τὸ πηδῶ, καὶ ἁλλόμενος. καὶ Ἅλμα, τὸ πήδημα. Ἄλμα δὲ, τὸ ἄλσος, ψιλοῦται, ὡς καὶ ὁ Λυκόφρων,

Ἐν ἀλμαδ' ἕστωσι καὶ χαμαικοίτης μόνος.

καὶ τὰ ὅμοια. τὸ μέντοι Ἆλτο, ἀντὶ τοῦ ἐπήδησε. ὡς καὶ Ὅμηρος,

ἆλτο χαμᾶζε

ψιλοῦται. τὸ Ἀλετρίβανον, εἰ μὲν παρὰ τὸ τοὺς ἅλας τρίβειν ἐτυμολογεῖται, δασύνεται· εἰ δὲ παρὰ τὸ Ἀλῶ, ἤγουν ἀλήθω καὶ τρίβειν, ψιλοῦται. λέγεται δὲ καὶ ἀλετρίς. Ἀλκυὼν, ἐκ τοῦ ἐν ἁλὶ κύειν ἐτυμολογεῖται, ὅμως ψιλοῦται, διὰ τὸ ἐπάγεσθαι τὸ Κ. Ἀλέα, ἡ θερμασία, δασύνεται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς, ἐν δὲ τῷ Καθόλου ψιλοῦται· σὺ δὲ ψίλου κατὰ συνήθειαν. Ἄλυς, ποταμὸς, ὅθεν καὶ ἀλύειν ψιλοῦται. ὡς καὶ Ἀλύτης, πολλὴν τῆς χώρας περιτρέχει· τινὲς δὲ δασύνουσιν, ἁλυκὸν ὕδωρ λέγοντες ἔχειν αὐτόν. Ἄλυς δὲ, ἡ ἀθυμία, παρὰ πᾶσι ψιλοῦται.

Ἄλλως. Τὸ Α πρὸ τοῦ Λ, ἐπαγομένου συμφώνου τῆς πρώτης συζυγίας τῶν βαρυτόνων, ἢ τῆς δευτέρας, ἢ τῆς τρίτης, ψιλοῦται. οἷον, Ἄλπεις, ὄνομα ὄρους ἐν Ἰταλίᾳ. Ἀλφειὸς, ποταμὸς ἐν Ἀρκαδίᾳ. ἀλγεινόν. Ἀλκὴ, ἡ δύναμις. Ἀλδήσκω, τὸ αὐξάνω. Ἀλθαία, εἶδος βοτάνης. καὶ Ἀλθαίνω, τὸ θεραπεύω. ἔδει τὸ Ἀλκυὼν, ὄνομα ὀρνέου τινὸς ἐν τῇ θαλάσσῃ τίκτοντος, εἰ καὶ παρὰ τὸ ἐν τῇ ἁλὶ κύειν ἐτυμολογεῖται, ἀλλ' ὅμως ψιλοῦται, διότι ἐπάγεται τὸ Κ. ὡσαύτως καὶ τὸ ἆλτο. καὶ τοῦτο δείκνυσιν ἡ συναλοιφή. φησὶ γὰρ Ὅμηρος ἐν τῇ Φ ῥαψῳδίᾳ τῆς Ἰλιάδος,

Ἀστεροπαίῳ ἐπᾶλτο κατακτάμεναι μενεαίνων.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Μ, ἢ ἑνὸς ἢ διπλοῦ, ψιλοῦται. οἷον ἀμυδρός. Ἀμύνω, τὸ βοηθῶ. καὶ Ἀμύνομαι, τὸ τιμωρῶ. ἀμείβω. Ἀμῶ, τὸ θερίζω. Ἄμη, ἡ δρεπάνη. τινὲς δὲ δασύνουσι τὴν ἅμην, ἐτυμολογοῦντες ἀπὸ τοῦ ἅμα πολλοὺς τέμνειν στάχυας. Ἀμάλη, ἡ ἀγκάλη. ἀμαθύνω. Ἄμυς, πλακοῦς. ἄμοιρος. ἀμαθής. Ἄμυδις, Αἰολικῶς, ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ. καὶ τὰ ἔχοντα τὸ Α στερητικόν. ἄμορφος. ἀμείλικτος. πλὴν τοῦ ἅμα, καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. οἷον Ἁμαρτῇ, ἀντὶ τοῦ ὁμοῦ. ἅμιλλα. ἁμιλλῶμαι. ἅμαξα. σὺν τούτοις, ἁμαρτοεπής. ἁμαρτάνω. ἁμαρτία. ἁμαρτωλός. Ἅμμα, ὁ δεσμός. (γρ. τὸ σχοινίον) παρὰ τὸ ἅπτομαι. Ἁμὶς, τὸ οὐροδόχον ἀγγεῖον. Ἀμνίον, τὸ εἰς ὑποδοχὴν αἵματος ὑποτιθέμενον ἀγγεῖον. καὶ Ὅμηρος,

Περσεὺς δ' ἀμνίον εἶχε.

γίνεται δὲ ἀπὸ τοῦ αἷμα αἱμνίον, καὶ ἀμνίον κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ι. Ἄμυδις, τὸ ὁμοῦ. ἀμογήτως. καὶ ἀμογητί. ταῦτα δὲ παρὰ ἐνίοις ψιλοῦται, εἰ ἀπὸ τοῦ Ἁμὸς, ὃ σημαίνει τὸν ἡμέτερον, ἐτυμολογοῦνται εἶναι. τὸ Ἅμμος παρὰ πᾶσι τοῖς Τεχνολόγοις δασυνόμενον εὗρον καὶ δι' ἑνὸς μ. ἡ μέντοι συνήθεια τοῦτο ψιλοῖ, καὶ διὰ δύο μμ γράφει. τὸ Ἅμαξα δασύνεται, ὡς εἴπομεν, ἐκ τοῦ ἅμα ἄγεσθαι ὑπὸ δύο βοῶν· τινὲς δὲ ψιλοῦσιν αὐτὸ, ἐτυμολογοῦντες ἐκ τοῦ τὸν ἄμητον ἄγειν. ὅθεν καὶ Κατημαξευμένας ὁδοὺς καὶ λέξεις λέγομεν, τὰς συνήθεις καὶ κατατετριμμένας. καὶ Ἀμαξιτὸς, ἡ ὁδός. δηλοῖ δὲ καὶ Ὅμηρος εἰπὼν,

Τείχεος αἰὲν ὑπ' ἐκ κατ' ἀμαξιτὸν ἐσσεύοντο.

Τὸ Α λῆγον εἰς Μ, ἐπιφερομένου συμφώνου, ψιλοῦται ἀεί. ἄμφω. ἀμφίς. ἄμπυξ. ἄμπελος, καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Ν ψιλοῦται. ἀνώ. ἄνεμος. ἀνεμώλιον. Ἀνύω, ὃ καὶ Ἀνύτω Ἀττικῶς γράφεται. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἁνδάνω, τὸ ἀρέσκω. ἐκ γὰρ τοῦ Ἥδω, τὸ εὐφραίνω, γενόμενον τὴν δασεῖαν ἐφύλαξε τοῦ γεννήσαντος.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Ξ ψιλοῦται ἀεί. ἄξων. ἀξίνη. ἀξία. Ἄξυλος ὕλη, ἡ πολύξυλος. καὶ Ἄξυλος, κύριον ὄνομα.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Ο ψιλοῦται. οἷον Ἄορ, τὸ ξίφος. Ἀολλέες, οἱ συναθροισμένοι. Ἀοσσητὴρ, ὁ βοηθός. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Π ψιλοῦται. ἀπατῶ. ἀπειλῶ. Ἀπολλῶς, ὄνομα ἀποστόλου. ἀπόδειξις. ἀπάλαιστος. ἀπό, πρόθεσις· καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς πάντα. πλὴν τοῦ ἅπας. ἁπλοῦς. ἁπλῶς, ἐπίρρημα. ἁπλότης. ἅπαξ. ἁπαξάπαντες. ἅπτομαι. καὶ ἅπτω.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Ρ, φωνήεντος ἢ συμφώνου ἐπαγομένου, ψιλοῦται. οἷον ἀρά. ἀραιός. ἄρθρον. ἄρτι. ἀριπρεπής. ἄρδω. ἀργός. ἄροτρον. ἄρης. ἀρετή. Ἀρβύλη, καὶ Ἀρβυλίς, εἶδος ὑποδήματος. ἀρχή. Ἄρδω, τὸ ποτίζω. Ἄργος, πόλις. ἀργός. ἄρμενον. ἀρχαῖος. καὶ Ἀρμοῖ, ἀντὶ τοῦ νεωστί, παρὰ Λυκόφρονι, ὡς τὸ,

Θύουσιν ἀρμοῖ μηλάτων ἀπάργματα
Θύουσιν.

πλὴν τοῦ ἁρμόζω. ἁρμογή. ἁρμός. ἁρμονία. Ἁρμαλιὰ, ἡ τροφή, ὅπερ ἀπὸ τοῦ ἁρμόζω γίνεται. ἅρμα. Ἅρπυς, ὁ ἔρως. Ἅρπη, ἡ δρεπάνη. Ἅρπυια, εἶδος ἀνέμου σφοδροῦ. ἁρπάζω. ἅρπαξ. ἁρπαλέως. καὶ τῶν λοιπῶν, τῶν ἐχόντων ἐπαγόμενον τὸ Π.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Σ, ἑνὸς ἢ διπλοῦ, ψιλοῦται· φωνήεντος ἢ συμφώνου ἐπαγομένου. ἄσις. Ἄση, ἡ βλάβη. Ἀσάμινθος, ἡ λεκάνη, παρὰ τὸ τὴν Ἄσιν, τουτέστι τὸν ῥύπον, μινύθειν καὶ ἐλαττοῦν. Ἆσσον, ἀντὶ τοῦ ἐγγύς. ἀσιτία. ἀσπίς. ἀσύμφορος. ἄστυ. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἅσσα, ἀντὶ τοῦ ἅτινα. Ἄσσα δὲ, ἀντὶ τοῦ τινὰ ἀορίστως, ψιλοῦται.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Τ, ἢ ἑνὸς ἢ διπλοῦ, ψιλοῦται. οἷον Ἄτη, ἡ βλάβη. Ἀτέραμνον, ὁ σκληρός. Ἄτρακος, κύριον. Ἀττέλεβος, ἡ ἀκρίς. ἀττικός. Ἄτερ, ἀντὶ τοῦ χωρίς. Ἀτταγὰς, εἶδος ὀρνέου κατεστίκτου, τὸ λεγόμενον τετράζιον. καὶ Ἄττα, ἀντὶ τοῦ τινὰ ἀορίστως. πλὴν τοῦ Ἅττα, ἀντὶ τοῦ ἅτινα. Ἅτε, ἀντὶ τοῦ καθά. καὶ Ἅτερος, ἀντὶ τοῦ ἕτερος. καὶ ἁτέρα, θηλυκόν.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Υ ψιλοῦται. Ἀϋτὴ, ἡ βοή. Αὔω, τὸ φωνῶ. ἐξ οὗ καὶ τὸ παρ' Ὁμήρῳ,

ἀμφὶ δὲ νῆες
Σμερδαλέον κονάβησαν ἀϋσάντων ὑπ' Ἀχαιῶν.

ἀντὶ τοῦ φωνησάντων.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Φ, ψιλοῦται. οἷον, ἄφνω. ἀφανής. Ἄφαρ, ἀντὶ τοῦ εὐθέως. πλὴν τοῦ Ἁφὴ, εἴτε τὴν χεῖρα σημαίνει, εἴτε τὴν ἅψιν.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Χ ψιλοῦται. οἷον Ἄχος, ἡ θλίψις. Ἄχθος, τὸ βάρος. ἄχυρον. ἀχιλλεύς. ἀχυροθήκη. ἀχαιός. ἀχυρμιά. ἀχεύω. καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Ψ ψιλοῦται. οἷον Ἄψ, ἀντὶ τοῦ πάλιν, καὶ εἰς τοὐπίσω. ἐξ οὗ καὶ Ἄψορρος, ὁ ὑποστρέφων. Ἄψευστος, καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τῶν παρὰ τὸ ἅπτω, καὶ ἅπτομαι· Ἀψίκορος, ὁ ἅμα τοῦ ἅψασθαι κορεννύμενος, τουτέστιν, ὁ ταχέως χορταζόμενος. ἁψιμαχία. ἁψίς, ἁψῖδος. καὶ Ἅψεα, τὰ μέλη.

Τὸ Α πρὸ τοῦ Ω μέγα ψιλοῦται. οἷον Ἄω, τὸ πνέω. Ἀωτῶ, τὸ ὑπνώττω, καὶ ἀποκαθεύδω. καὶ Ὅμηρος,

Ὕπνον ἀωτεῖς.

καὶ Ἀωρὶ, ἀντὶ τοῦ παρὰ καιρόν.

Καθολικοὶ κανόνες περὶ τοῦ Α.

Τὸ Α, εἴτε στέρησιν δηλοῖ, ὡς τὸ ἄφιλος καὶ ἄοικος· εἴτε ἐπίτασιν, ὡς τὸ Ἄξυλος ὕλη, ἡ πολύξυλος· εἴτε κακόν, ὡς τὸ Ἄμορφος, ὁ κακόμορφος· εἴτε ὀλίγον, ὡς τὸ Ἀμαθὴς, ὁ ὀλιγομαθής· εἴτε πλεονάζει, ὡς ἐν τῷ, στάχυς ἄσταχυς, σταφὶς ἀσταφὶς, σπαίρω ἀσπαίρω· εἴτε τὸ ἕνωσιν σημαίνει, ὡς τὸ Ἀκόλουθος, ὁ ὁμοῦ τὴν κέλευθον ποιούμενος· εἴτε τὸ ὁμοῦ, ὡς τὸ Ἄλοχος, ἡ ὁμόκοιτος, καὶ Ἀκοίτης, ὁ ἀνήρ· εἴτε τὸ ἴσον, ὡς τὸ Ἀτάλαντον, τὸ ἰσόσταθμον, ψιλοῦται. Εἰ δὲ ἄθροισιν σημαίνει, δασύνεται. οἷον ἅπας. Ἁλίζω, τὸ συναθροίζω. τὸ μέντοι Ἅλυσις, καὶ ἅλως, καὶ στερητικὸν ἔχουσι τὸ Α, δασύνονται. ἐκ γὰρ τοῦ Α στερητικοῦ μορίου, καὶ τοῦ λύω· καὶ ἐκ τοῦ Α, τοῦ σημαίνοντος τὸ ὁμοῦ, καὶ τοῦ εἱλῶ· πάντας γὰρ δεσμεῖ ὁ ἅλως.

Τὸ Α ἐν ταῖς προθέσεσι ψιλοῦται. ἀνά. ἀντί. ἀπό. ἐπειδὴ καὶ πᾶσαι προθέσεις ψιλοῦνται. ἐκτὸς τῶν ἀπὸ τοῦ Υ ἀρχομένων.

Τὸ Α πρὸ παντὸς φωνήεντος, κατὰ διάστασιν, ψιλοῦται. ἀαρών. ἀηδών. τὸ γὰρ αἷμα, καὶ τὰ τοιαῦτα, μὴ κατὰ διάστασιν ὄντα, δασύνονται.

Τὸ Α ἐν τοῖς ὑποτακτικοῖς ἄρθροις δασύνεται. ἅ, ἅς, αἷς. ἀναλόγως καὶ ἐν τοῖς Δωρικοῖς. ἁμῶν, Ἁμῖν. ἁδύ. Ἁλίς. Σημειωτέον, ὅτι τὸ Α πρὸ παντὸς φωνήεντος, καὶ πρὸ τῶν δύο δασέων τοῦ Θ Χ, καὶ πρὸ τοῦ Κ Ξ ψιλοῦται ἀεί.

Ε.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Α δασύνεται. οἷον Ἑανὸς, τὸ λεπτὸν ἱμάτιον, ἢ τὸ ποικίλον. Ἕα, τὰ ἀγαθά. Ἑάλω, ἀντὶ τοῦ ἐκρατήθη. Ἕαται, ἀντὶ τοῦ κάθηνται, παρ' Ὁμήρῳ, ὡς τὸ,

Οἱ δὲ νῦν ἕαται σιγῇ.

καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ἔαρ. καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. ἐαρίζω. Ἐαρινὸς καιρός. Ἐάω, τὸ καταλιμπάνω. καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. καὶ Ἑαδότα, τὸν ἀρέσκοντα.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Β ψιλοῦται, εἰ μὴ ἐπάγοιτο τῷ Β τὸ Δ ἢ τὸ Ρ. οἷον Ἔβενος, ξύλον. Ἐβὲρ, κύριον. Ἐβιωναῖος, ὄνομα αἱρετικοῦ τινός. καὶ τὰ ὅμοια. τὸ μέντοι Ἕβδομος. ἑβραῖος. καὶ ὅσα ἐξ αὐτῶν, δασύνονται· ὅτι ἐπάγεται τῷ Β τὸ Δ καὶ τὸ Ρ.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Γ ψιλοῦται ἀεί. οἷον ἐγώ. ἐγείρω. ἐγγύς.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Δ ψιλοῦται. οἷον ἔδαφος. Ἐδέσσα, πόλις. Ἐδὼς, ὁ λαίμαργος. Ἔδω, τὸ ἐσθίω. Ἐδητὺς, ἡ εὐωχία. Ἐδωδὴ, ἡ τροφή. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἕδος, τὸ ἔδαφος. ἕδρα. καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ, ἑδραῖος, ἑδράζω, ἑδραίωμα. σὺν τούτοις Ἕδνον, ἡ προίξ. Ἑδώλιον, ἡ τῶν ἱερωμένων καθέδρα. Ἑδανὸν, τὸ ἡδύ. καὶ Ἑδεῖται, ἀντὶ τοῦ καθίσει.

Τὸ Ε πρὸ ἑαυτοῦ ψιλοῦται. οἷον ἐείκοσι, ἀντὶ τοῦ εἴκοσι. Ἐεισάμενος, ἀντὶ τοῦ ὁμοιωθείς. καὶ Ὅμηρος,

Τῷ μιν ἐεισάμενος προσεφώνεε θεῖος ὄνειρος.

καὶ Ἔεργεν, ἀντὶ τοῦ ἐκώλυσεν. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἕεδνα, τὰ δῶρα. καὶ Ἕετο, ἀντὶ τοῦ ἐκαθέζετο. καὶ Ἑὲ, ἀντὶ τοῦ ἑαυτὸν, ὡς καὶ Ὅμηρος,

Σκύζεσθαί σοι φησὶ θεοὺς, ἑὲ δ' ἔξοχα πάντων.

καὶ Ἐέλδωρ, τὸ ἐπιθύμημα. τοῦτο δὲ ψιλούμενον εὗρον ἐν τοῖς Ἰωνικοῖς.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Ζ ψιλοῦται. οἷον Ἐζεκίας. καὶ ὅσα κλιτικὸν ἔχει τὸ Ε, οἷον ἔζων. ἐζηλοτύπουν. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἕζω, τὸ καθέζομαι.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Η δασύνεται. οἷον Ἑὴ, ἡ ἰδία. Ἑῆος, τοῦ ἀγαθοῦ, καὶ προσηνοῦς. ἑήνδανε. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἔην, τοῦ ὑπῆρχε. καὶ Ἐηνὸς, ὄνομα ποταμοῦ.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Θ ψιλοῦται, οἷον ἔθνος. ἔθος. Ἐθὰς, ὁ συνήθης. Ἔθειρα, ἡ θρίξ. ἐθέλω. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἕθεν, ἀντωνυμίας, ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ. ὡς Ὅμηρος,

Πρόσθεν ἕθεν φεύγοντα.

καὶ πάλιν,

οὐ ἕθεν ἐστὶ χερείων.

καὶ Ἑθεὶς ὁ ἐμβληθεὶς, καὶ ὁ ἀφεθείς. ἐκ τοῦ Ἕω, τὸ ἐμβάλλω, καὶ τὸ ἀπολύω.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Κ δασύνεται. οἷον ἑκατόν. ἕκαστος. ἑκάτερος. Ἕκηλος, ὁ ἥσυχος. ἑκών. ἑκοῦσα. Ἑκατομβαιὼν, ὄνομα μηνός. Ἕκατι, ἀντὶ τοῦ χάριν. Ἑκὰς, τὸ πόῤῥω. καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ, ἑκηβόλος. ἑκάεργος. ἑκατηβελέτης. σὺν τούτοις, ἑκάβη. ἕκτωρ. ἑκάτη. ἕκτη. ἑκταῖος. ἕκτος, καὶ ὅσα ἀπὸ τοῦ ἓξ ἀριθμοῦ. πλὴν τοῦ Ἐκ, προθέσεως, καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς συγκειμένων. οἷον ἐκπέτομαι. ἐκβάλλω. καὶ τῶν ἀπὸ κλίσεως ἐχόντων τὸ Ε, οἷον ἐκάλουν. ἔκρινον. ἐκαυχώμην. καὶ τῶν ἀποβολῇ πεποιημένων τοῦ Ε. οἷον ἐκεῖνος. ἐκεῖθεν. ἐκεῖθι. ἐκεῖσε, καὶ γὰρ λέγεται, καὶ κεῖνος, καὶ κεῖθεν, καὶ κεῖθι, καὶ κεῖσε, κατὰ ἀποβολὴν τοῦ Ε. τὸ δὲ Ἑκυρὸς, ὁ πενθερός. καὶ Ἐκεχειρία, ἡ εἰρήνη, κατὰ τὸ δηλούμενον κανόνας οὐκ ἔχοντα, ὅμως ψιλοῦνται.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Λ, ἢ ἑνὸς ἢ διπλοῦ, ψιλοῦται, οἷον ἔλαφος. ἔλεος. Ἐλάτη, εἶδος δένδρου. ἐλαιών. ἐλεγεῖον. Ἐλλεδανὸς, ὁ δεσμός. ἐλάχιστος. Ἐλλύχνιον, τὸ [illegible]. Ἐλῶ, τὸ ἐλαύνω. Ἔλλοπες, οἱ ἰχθύες. ἐλευθερία. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ἕλκω. ἑλκάς. Ἑλλανοδίκαι, οἱ κριταὶ, οἱ εἰς τοὺς ἀγῶνας καθήμενοι. καὶ Ἕλλη, κύριον. ἀφ' ἧς καὶ Ἑλλήσποντος. ἑλλησποντιακός. ἑλένη. ἕλενος. Ἑλλὸς, ὁ ἔλαφος. Ἑλῶ, τὸ λαμβάνω, καὶ τὸ φονεύω, καὶ τὸ ἐλαύνω, (ἀφ' οὗ καὶ Ἑλώρια, τὰ σπαράγματα, καὶ ἑλκύσματα τῶν κυνῶν.) καὶ τὸ πραιδεύω, ἀφ' οὗ καὶ Ἑλόμενος, ὁ πραιδεύσας. Ἕλος, ὁ σύμφυτος τόπος. ἑλώδης. ἑλεῖν. ἕλιξ. ἑλίσσω. ὅθεν καὶ Ἑλικῶπες Ἀχαιοὶ, καὶ Ἑλικῶπις κούρη. ἑλιγματώδης. Ἑλικὼν, ὄρος. ἑλίκη. ἑλικοειδής. καὶ Ἐλισάβετ.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Λ, ἐπαγομένου τοῦ Κ ἢ τοῦ Μ, δασύνεται. οἷον ἕλκος. ἕλκω. ἑλκύω. Ἕλμινς, ὁ ἐν τῇ γαστρὶ ἐκ σήψεως τικτόμενος σκώληξ. καὶ κλίνεται ἕλμινθος. ὡς τίρυνς, τίρυνθος. εἰ δὲ ἐπάγεται ἕτερον σύμφωνον, ψιλοῦται. οἷον ἐλπίς. ἔλπω. Ἔλδεται, ἀντὶ τοῦ ἐπιθυμεῖ. καὶ Ὅμηρος,

Καλὰ κτήματα πολλὰ, τά τ' ἔλδεαι ἐνθάδ' ἐόντα.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Μ, φωνήεντος ἢ συμφώνου ἐπαγομένου, ψιλοῦται. ἐμέ. ἐμός. Ἐμῶ, τὸ χέω. ἔμετος. ἔμπορος. ἐμπόρευμα.

καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἑρμῆς, ἡ χελώνη, παρὰ τὸ ἔχειν ἑαυτὴν Μαῖαν, τουτέστι κρύπτειν ἐντὸς τοῦ ὀστράκου. καὶ Ἕρμα, τὸ ἔρεισμα, καὶ ὁ στέμφυς.

Τὸ Ε περὶ τοῦ Ν ἢ ἑνὸς ἢ δισσοῦ ψιλοῦται. Ἐνός, ἐνιαυτός. Ἐνυώ, ὄνομα πολεμικῆς θεᾶς. ἐξ ἧς καὶ Ἐνυάλιος, Ἄρης, καὶ σάλπιγξ ὁ τῆς Ἐνυοῦς παῖς. καὶ Ἐνῶ, ἐνόσω, τὸ κινῶ, ἐξ οὗ καὶ Ἔνοσις, ὁ σεισμός. καὶ Ἐννοσίχθων καὶ Ἐνοσίγαιος Ποσειδῶν, ὁ τὴν γῆν κινῶν. καὶ ἔνατος. καὶ ἐννέα. καὶ ἐνενήκοντα. Ἔνη, ἡ νεομηνία. καὶ ἔνερθε. Ἐνεός, ὁ πρᾶος. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ἕνεκα, ὃ καὶ ἕνεκεν γράφεται. ἕν, ἑνός. καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. Ἑνάς, ἡ μονάς. καὶ ἑνίζω. Ἑνῶ, τὸ μιγνύω, καὶ Ἕνωσις, ἡ μίξις. καὶ Ἕντο, ἀντὶ τοῦ ἐνεδύσαντο. ἐν τοῖς Θεοδωρήτου τὸ Ἕνις καὶ Ἕνι, δασυνόμενα εὗρον, ὡς ἀπὸ τοῦ ἑνός. καὶ δι' ἑνὸς ν, τὸ ἕνι. σὺ δὲ ψίλου αὐτὰ κατὰ τὴν κρατοῦσαν συνήθειαν.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Ξ δασύνεται. ἕξ, ἐπὶ ἀριθμοῦ. ἑξήκοντα. ἑξακόσια. ἑξῆς. ἑξείης, τὸ αὐτό. Ἕξω, ἀντὶ τοῦ λάβω, ἐπὶ μέλλοντος, καὶ Ἕξις, θετικόν. πλὴν μόνης τῆς ἐξ, προθέσεως, καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς γενομένων. Ἔξωρος, ὁ παλαιός. ἐξουσία. Ἐξαίρετος, ὁ ἐξαιρέτης, κατὰ συγκοπήν. καὶ τῶν ἀπὸ κλίσεως ἐχόντων τὸ ε. οἷον ἔξειν. ἔξαινον.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Ο δασύνεται. οἷον Ἑόν, τὸ ἴδιον, καὶ τὸ ἀγαθόν. ὡς τὸ,

Θεοὶ δωτῆρες ἑάων.

ἑορτή. ἑορτάζω. καὶ Ἕο, ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ. ὡς τὸ,

ὃς μέγ' ἀμείνονα φῶτα
Ἠτίμησεν. ἑλὼν γὰρ ἔχει γέρας αὐτὸς ἀπούρας.

πλὴν τῶν ἀπὸ θέματος ἐχόντων αὐτό. ἔοικα. ἔοργεν. Ἔολπεν, ἀντὶ τοῦ ἔπραξε, καὶ ἀντὶ τοῦ ἤλπισε. καὶ Ἐόν, τὸ ὑπάρχον.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Π ψιλοῦται. Ἔπω, τὸ λέγω. Ἔπος, τὸ λόγιον. ἐπαίτης. Ἐπίτης, ὁ λόγιος. ἐπί, πρόθεσις. καὶ ὅσα ἐξ αὐτῆς. οἷον ἐπιφορά. ἐπιτήδειος. ἐπίβουλος. καὶ ἐπιβολή. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἕπω, ἕπομαι, τὸ ἀκολουθῶ. καὶ ἑπτά, ἐπὶ τοῦ ἀριθμοῦ. καὶ ἑπτάς, ἑπτάδος. καὶ ὅσα ἀπὸ τοῦ ἑπτά.

Τὸ Ε ἐπιφερομένου τοῦ Ρ, μετὰ φωνήεντος ἢ συμφώνου, ἢ αὐτοῦ τοῦ Ρ, ψιλοῦται· εἰ μὴ ἐπάγοιτο τῷ Ρ, τὸ Δ, ἢ τὸ Μ, ἢ τὸ Κ, ἢ τὸ Π, ἢ τὸ Σ. οἷον ἔρως. ἐρωτῶ. Ἔρνος, ὁ κλάδος. Ἔρις, ἡ φιλονεικία. Ἐρύω, τὸ ἑλκύω. Ἔρρω, τὸ φθείρομαι. ἔρχομαι. καὶ τὰ λοιπά. εἴρηται δὲ μὴ ἐπάγοιτο τῷ Ρ, τὸ Δ, ἢ τὸ Κ, ἢ τὸ Μ, ἢ τὸ Π, ἢ τὸ Σ, διὰ τὸ Ἕρδω, τὸ πράττω. τοῦτο γὰρ ἐν τοῖς Ἰωάννου δασυνόμενον εὗρον, ὅπου δὲ ψιλοῦσιν αὐτό, εὖ ὁ μέλλων ἔρξω. Ἕρκος, τὸ περίφραγμα. Ἕρπω, ἀφ' οὗ καὶ ἑρπετόν. καὶ ἑρπύζω. ἑρμῆς. Ἕρση, ἡ δρόσος. καὶ Ἑρσήεις, ὁ δροσώδης. καὶ Ἕρμα, τὸ κάλυμμα. Ἕρμα δέ, τὸ ἔρεισμα, ψιλοῦται· ὡς ἀπὸ τοῦ ἔρεισμα γεγονὸς κατὰ συγκοπήν. ἐν δὲ τοῖς Θεοδωρήτου, ἀλλὰ καὶ ἐν πολλοῖς τῶν Χαλκεντέρου τὸ ἕρμα δασυνόμενον εὗρον. καὶ σὺ γοῦν δάσυνε μᾶλλον αὐτό. οἱ δὲ ψιλοῦντες κατὰ ἐτυμολογίαν ψιλοῦσιν, ὡς ἐκ τῆς ἔρας φυόμενον.

Τὸ Ε πρὸ Σ, φωνήεντος ἢ συμφώνου ἢ αὐτοῦ τοῦ Σ ἐπαγομένου, ψιλοῦται. οἷον ἔσω, ἀντὶ τοῦ ἔνδον. ἔσοπτρον. Ἐσπαῖοι, καὶ Ἐσσηνοί, ὀνόματα ἐθνῶν. ἐσθής, ἐσθῆτος. ἐσθίω. Ἔσδρας, κύριον. Ἐσθλός, ἀγαθός. ἔσχατος. ἐσχάρα. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἑστία, ἡ ἐσχαρίς. καὶ Ἕσσο, ἀντὶ τοῦ ἐνεδέδυσο. καὶ Ἑσσάμενος, ὁ ἐνδυσάμενος, ἀπὸ τοῦ Ἕω, ὃ σημαίνει τὸ ἐνδύομαι. ἑσπέρα. καὶ τῶν ἐξ αὐτῆς. Ἑσπερόθεν, ἀντὶ τοῦ ἀπὸ ἑσπέρας. ταῦτα δὲ ἐν τοῖς Θεοδωρήτου ψιλούμενα εὗρον. Ἕς τε, ἀντὶ τοῦ ἕως οὗ. καὶ τῶν ἐχόντων τὸ Τ μετὰ τοῦ Σ. οἷον ἑστία. ἑστιῶ. ἑστίασις. Ἑστιαῖος, κύριον. ἕστηκα, ἑστηκώς. ἑστώς, καὶ ἑστάναι. τὸ δὲ ἔστην, ἔστησα, ἐστάθην, ἐστησάμην, ψιλοῦται, ὡς ἀπὸ κλίσεως ἔχοντα τὸ Ε, ἤγουν ἀπὸ αὐξήσεως. σὺν τούτοις καὶ τὸ ἔστιν, ἀντὶ τοῦ ὑπάρχει. καὶ τὸ ἔστω. ἀπὸ τοῦ Ἔω, τὸ ὑπάρχω, γενόμενα.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Τ ψιλοῦται. ἔτος. Ἐτεόν, τὸ ἀληθές. ἔτυμον, καὶ ἐτήτυμον, τὸ αὐτό. Ἐτώσιον, τὸ μάταιον. Ἔτνος, τὸ φάβα. πλὴν τοῦ Ἕτοιμος, ὁ πρόχειρος. ἑτοιμάζω. ἑτοιμοτάτως. Ἕτερος, ὁ ἄλλος· Ἑταῖρος, ὁ φίλος. ἑτέρα, ἡ ἄλλη. καὶ ἑτεροῖον. Ἑταίρα καὶ Ἑταιρίς, ἡ πόρνη. καὶ ἑταιρεία. καὶ τὰ τούτοις ὅμοια. τινὲς δὲ καὶ τὸ Ἔτος δασύνουσιν, ὤφειλον ψιλοῦσθαι· δηλοῖ δὲ τὸν ἐψεγμένον χρόνον· γίνεται δὲ παρὰ τὸ Ἕω, τὸ ἀπολύω, ἕτος, καὶ πλεονασμῷ τοῦ ε ἔτος, τὸ ἀπολελυμένον ὑπὸ τῆς ἑψέσεως, καὶ κλίνεται ἔτους. καὶ Ἐτνήρυσις, τὸ κοχλιάριον, παρὰ τὸ, τὸ ἔτνος ἀρύεσθαι.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Υ, εἴτε ἐν συναλοιφῇ εἴτε ἐν διαστάσει ἐστί, ψιλοῦται. οἷον Ἐΰς, ὁ πλατύς, καὶ ἀγαθός. εὐρύς. εὐρύνω. εὖ, ἀντὶ τοῦ καλῶς, καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ. πλὴν τοῦ εὑρίσκω, εὕρεσις, εὕρημα. εὗρον. εὑρήσω. Εὕω, τὸ φωτίζω. καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Φ ψιλοῦται. ἔφεσις. ἐφετήν. ἔφεσος. ἐφραίμ. ἔφορος. καὶ τὰ ὅμοια. πλὴν τοῦ Ἑφθός, ὁ ἑψημένος.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Χ ψιλοῦται. ἔχος. ἐχθρός. ἔχω. ἐχῖνος. καὶ τὰ παραπλήσια.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Ψ δασύνεται ἀεί. οἷον ἕψω, καὶ ἑψῶ. ἑψήσω. ἕψημα. ἑψητόν. Ἕψω, τὸ ἀκολουθήσω, ἐπὶ μέλλοντος. εἰ μὴ ἀπὸ κλίσεως εἴη, ἤγουν αὐξήσεως. οἷον ἐψιλωμένος. ἔψευσα. ἐψάμμισα. ἐψυχαγώγησα. Ἔψεν, τὸ ἐπηγγέλλετο. σημαίνεται καὶ τὸ Ἐψία, ὅ ἐστιν ἡ διὰ λόγων παιδιά, ἐκ τοῦ ἔπω, ἔψω, ὃ δηλοῖ τὸ λέξω. ἐξ οὗ καὶ Φιλέψιος, ὁ φιλοπαίγμων.

Τὸ Ε πρὸ τοῦ Ω δασύνεται. οἷον Ἕως, ἡ ἡμέρα, καὶ ἡ ἀνατολή. καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ. ἑωθινόν. ἑωθινός. Ἕωλος, ὁ χθεσινός. ἑωσφόρος. καὶ Ἑωυτόν, Ἰωνικῶς ἀντὶ τοῦ ἑαυτόν. σὺν τούτοις ἕως, ἐπίρρημα χρονικόν. καὶ Ἕω, τὸ ἐνδύομαι, καὶ τὸ πληρῶ, καὶ τὸ πορεύομαι, καὶ τὸ ἀπολύω. καὶ ἑώρακα, ἀπὸ θέματος καὶ ἑωρακώς, καὶ ἑωράκειν. πλὴν τοῦ Ἔω, τὸ ὑπάρχω. καὶ Ἐῶ, τὸ καταλιμπάνω. καὶ τῶν κατὰ αὔξησιν, ἐωσμένος. ἐώνουν. ἐώργειν. περὶ ὧν αἰτίαν ἐροῦμεν.

Καθολικοὶ κανόνες περὶ πνεύματος τοῦ Ε.

Τὸ Ε πλεονάζον, ἐν μὲν λέξεσι ψιλουμέναις ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομέναις μεταλαμβάνει τοῦ ψιλοῦ πνεύματος, ἐν δὲ δασυνομέναις, τοῦ δασέος. καὶ τοῦ μὲν προτέρου παράδειγμα τὸ ἀσπαμένος, Ἐασπαμένος, ὁ ἀγαπασάμενος. ὠνοχόει, Ἐῳνοχόει. ᾦξεν, Ἐῷξεν, ἀντὶ τοῦ ἀνέῳξεν. ἦν, Ἔην, ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχεν. εἴκοσι, Ἐείκοσι. τοῦ δὲ δευτέρου τὸ ὥρων, ἑώρων. ὅραμα, ἑόραμα. ἕδνον, ἑέδνον. εἷς, ἕεις.

Τὸ Ε δασυνόμενον, ἐὰν προσλάβῃ τὸ Υ, ψιλοῦται. οἷον Ἕκηλος, ὁ ἥσυχος, Εὔκηλος. Ἕαδεν, τὸ ἤρεσεν, Εὔαδεν. τὸ δὲ Εὔαδεν, ἀντὶ τοῦ ἤρεσε, ψιλοῦται. διότι καὶ ἕαδον. ἥμαρτον γὰρ οἱ δασύνοντες αὐτό.

Τὸ Ε κατὰ τοὺς παρῳχημένους προερχόμενον καὶ ἀποπίπτον ψιλοῦται· καὶ προέρχεται μὲν ἐν τοῖς ἐνεργητικοῖς καὶ παθητικοῖς τῶν ὁριστικῶν ῥημάτων, οἷον τύπτω ἔτυπτον. λέγω ἔλεγον. τύπτομαι ἐτυπτόμην. ἀποπίπτει δὲ ἐπὶ τῶν ἄλλων ἐγκλίσεων.

Τὸ Ε ἐν ταῖς ἀντωνυμίαις πρὸ συμφώνου ψιλοῦται. ἐγώ, ἐμοῦ, ἐμοί, ἐμέ, ἐμός, ἐμαυτόν. ἐκεῖνος. καὶ τὰ ὅμοια. τὸ δὲ ἑαυτόν, καὶ τὰ τοιαῦτα, πρὸ συμφώνου μὴ ὄντα, δασύνεται.

Τὸ Ε ἐν τοῖς ἀριθμοῖς δασύνεται. ἕν. ἕνδεκα. ἕξ. ἑξήκοντα. ἑξακόσια. ἑπτά. ἑβδομήκοντα. ἑπτακόσια. ἑκατόν. πλὴν τοῦ ἐννέα. ἐνενήκοντα. καὶ εἴκοσιν.

Τὸ Ε ἐν ταῖς προθέσεσι ψιλοῦται. ἐπί. ἐξ. ἐκ. ἐν. εἰς. ἐς. ὡς καὶ πᾶν φωνῆεν ἐν αὐταῖς ἄνευ τοῦ υ.

Σημειωτέον ὅτι τὸ Ε πρὸ τριῶν φωνηέντων τοῦ Ε Η Ι ψιλοῦται ἀεί. πλὴν τοῦ Ἑέλδωρ, τὸ ἐπιθύμημα. καὶ πρὸ τῶν τριῶν δασέων τοῦ Θ Φ Χ ψιλοῦται ἀεί. πλὴν τοῦ ἑφθός. καὶ πρὸ τοῦ διπλοῦ Ψ καὶ πρὸ τοῦ Γ.

Η.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Α ἀπὸ κλίσεως ἤτοι αὐξήσεως εὑρίσκεται, καὶ ψιλοῦται. οἷον Ἠάγη, ἀντὶ τοῦ ἐθραύσθη. καὶ Ἠάμιζον, ἀντὶ τοῦ, περὶ ἄμας ἔλεγον. καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Β δασύνεται. οἷον Ἥβη, ἡ ἡλικία. καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ, Ἡβῶ. ἡβάσκω. Ἡβηδόν, ἀντὶ τοῦ σὺν πάσῃ ἡλικίᾳ. πλὴν τοῦ Ἠβαιόν, τὸ ὀλίγον, καὶ μικρόν. καὶ ἠβόλησα. καὶ τῶν μὴ παρὰ τὴν ἥβην γενομένων. τὸ μέντοι ἡβρύνετο, ὡς ἀπὸ τοῦ ἁβρὸς γενόμενον, δασύνεται.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Γ δασύνεται ἀεί. οἷον ἡγεμών. ἡγεμονία. ἡγοῦμαι. ἡγούμενος. ἡγήτωρ. ἡγήσιππος. ἡγεσίλαος. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν εἰ μὴ ἀπὸ κλίσεως εἴη. οἷον Ἠγμένος, ὁ ἀγόμενος. ἠγρίαινον. ἠγριώθην. ἤγαγον. ἠγάπησε. τὸ μέντοι ἡγνικότες, ἐκ τοῦ ἁγνίζω γέγονε. τοῦτο δὲ ἐκ τοῦ ἁγνός· τὸ δὲ ἁγνὸς ἐκ τοῦ ἅζω ῥήματος τὴν δασεῖαν ἐφύλαξε. καὶ πλὴν εἰ μὴ κατὰ τροπήν ἐστι τοῦ Α εἰς Η οἷον Ἠγάθεος, ὁ ἄγαν θεῖος.

Τὸ Η περὶ τοῦ Δ δασύνεται. ἡδύς, ἥδιον, ἥδιστος. ἥδιον. ἡδονή. ἥδομαι. καὶ ἥδω. πλὴν τοῦ Ἠδωνοί, οἱ Μακεδόνες. Ἤδη, ἀντὶ ἀπάρτι. Ἦδος, τὸ ὄφελος, ὅπερ ἐστὶν ἄκλιτον. καὶ Ἤδει, ἀντὶ τοῦ ἠπίστατο. καὶ τῶν ἀπὸ κλίσεως ἐχόντων τὸ Η. ἠδυνάμην. Ἤδειν, ἀντὶ τοῦ ἔλεγον. ἠδυνάμην. τὸ μέντοι ἡδρασμένος καὶ ἡδρασμένως, ἀπὸ κλίσεως ἔχοντα τὸ Η, δασύνεται. ἀπὸ γὰρ τοῦ ἑδράω καὶ ἑδράζω γεγόνασι.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Ε ψιλοῦται. Ἠετίων, κύριον. Ἠέλιος, ὁ ἥλιος. ἠερίβοια. Ἠεροφοῖτις ἐριννύς, ἡ ἐν τῷ ἀέρι φοιτῶσα.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Ζ ψιλοῦται. οἷον Ἤζανοι, ἔθνος. εἰ δὲ εὕρηται ἀπὸ κλίσεως, ἔχει τὸ πνεῦμα τοῦ θέματος. ὡς τὸ ἅζομαι ἡζόμην.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Θ ψιλοῦται. οἷον ἦθος. Ἠθμός, τὸ σακκελιστήριον, ἐκ τοῦ Ἠθῶ, τὸ διυλίζω. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Ι ψιλοῦται. οἷον Ἤιος, ἐπίθετον Ἀπόλλωνος, σημαίνει δὲ τὸν τοξότην. Ἠΐθεος, ὁ ἄγαμος, ἢ ὁ ἠλίθιος. Ἤια, τὰ βρώματα. Ἠιών, ὁ αἰγιαλός. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Κ δασύνεται. Ἥκω, τὸ ἔρχομαι. καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ. Ἥκιστα, ἀντὶ τοῦ οὐδαμῶς. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἦκα, ἀντὶ τοῦ ἡσύχως. ἠκέστης. Ἠκέσατο, ἀντὶ τοῦ ἐθεράπευσεν. Ἤκαλον, ἀντὶ τοῦ ἠρέμα. καὶ τῶν ὁμοίων.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Λ ψιλοῦται. Ἠλέας καὶ Ἠλίδα, ὀνόματα κύρια. ἠλακάτη. Ἠλεός, ὁ μάταιος. Ἠλεῖοι, ἔθνος, τοῦτο δέ τινες δασύνουσιν, ἐκ τοῦ ἥλιος ἐτυμολογοῦντες. Ἠλιτόμηνος, τὸ ἐμπεσὸν χρόνου, ἀπὸ τοῦ ἀλίζω, τὸ ἁμαρτάνω, καὶ τοῦ μὴν μηνός, τὸ ἐστερημένον τῆς ἐπιμηνίου γεννήσεως. ἠλίβατος. ἠλιθιότης. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ἥλιος. Ἧλος, τὸ καρφίον. ἡλικία. καὶ τῶν ἐξ αὐτῶν. ἡλικιώτης. Ἡλῶ, τὸ προσκαρφῶ. ἧλιξ, ἥλικος, ἡλικιώτης. Ἥλω, ἀντὶ τοῦ ἐκρατήθη, ἀπὸ κλίσεως τοῦ ἁλῶ. Ἡλίσκετο, ἀντὶ τοῦ συνεθρείσθη. Ἥλατο, ἀντὶ τοῦ ἐπήδησεν. Ἡλκωμένος, ὁ τετραυματισμένος. τούτων γὰρ τὰ θέματα δασύνονται. τὰ δὲ λοιπά, ὅσα ἔχουσιν ἀπὸ κλίσεως τὸ Η, ψιλοῦνται. οὐ γὰρ ἔχουσιν ἀπὸ πρωτοτύπου φανερὸν τὸ δασὺ πνεῦμα. οἷον Ἠλώμην, τὸ ἐπλανώμην. ἠλαυνόμην. ἤλειφα. καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Μ ψιλοῦται. ἦμαρ. Ἠμάτιος, ἀντὶ τοῦ καθ' ἡμέραν. Ἦμος. Ἠμαθίων, ὁ φαρμακώδης. Ἠμαθίη, ὄρος. Ἠμί, τὸ φημί. Ἠμύω, τὸ ἐγκλίνω. καὶ Ὅμηρος,

Ἐπί τ' ἠμύει ἀσταχύεσσι.

καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ἡμέρα. ἥμερος. ἡμερῶ, ῥῆμα. ἥμισυ. ἡμιόλιον. ἡμέτερον. ἡμεδαπός. Ἥμων, ὁ ἀκοντιστής. καὶ ἀπὸ κλίσεως Ἡμμένος, ἐκ τοῦ ἅπτω. Ἥμενος, ὁ καθήμενος. τὸ δὲ Ἤμησεν, ἀντὶ τοῦ ἐθέρισεν, ἐκ τοῦ ἀμῶ, ψιλοῦται.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Ν ψιλοῦται. οἷον Ἦνις, ὁ ἐνιαύσιος. Ἦνοψ, ὁ μέλας, ἢ ὁ λαμπρός. Ἠνορέη, ἡ ἀνδρεία. Ἠνεμόεις, ὁ ὑψηλός. καὶ Ἠνεμόεσσα, ἡ ὑψηλή. καὶ τὰ ἀπὸ κλίσεως, οἷον ἠνώχλησα. ἠναισχυντησάμην. ἠνάσθην. καὶ Ἠνίπαπεν, ἀντὶ τοῦ ἐπαπειλήσατο. πλὴν τοῦ Ἡνία, ὁ χαλινός, καὶ Ἡνίον, τὸ αὐτό. καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. ἡνίοχος. ἡνιοχεύω. ἡνιοχικός. ἡνίαι. Ἥνδανεν, ἀπὸ τοῦ ἁνδάνω. καὶ Ὅμηρος,

Βουλὴ δ' ἄρα θυμῷ ἑήνδανε μνηστῆρσι.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Ξ ἐν τῷ ἕξω μέλλοντι μόνῳ εὑρίσκεται καὶ δασύνεται. τὰ δὲ ἔχοντα αὐτὸ ἀπὸ κλίσεως ψιλοῦνται. οἷον ἠξίωσα. Ἦξεν, ἀντὶ τοῦ ἤγαγε.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Ο ψιλοῦται. οἷον Ἠοῖος, κύριον. καὶ ἀπὸ κλίσεως Ἤιεν, ἀντὶ τοῦ ἔβραχε.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Π ψιλοῦται. Ἠπῶ, τὸ ῥάπτω. Ἠπεδανός, ὁ ἀσθενής, καὶ ὁ χθαμαλός. Ἤπιος, ὁ πρᾶος. Ἠπεροπευτής, ὁ ἀπατεών. Ἤπειρος, ἡ γῆ. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ἧπαρ, ἥπατος. ὅθεν καὶ ἡπατοσκοπία. καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Ρ, μετὰ φωνήεντος μακροῦ, δασύνεται. οἷον ἥρως. ἥρωος. Ἡρῷον, κύριον. ἡρωΐνη. ἡρωϊκός. ἡρωϊκῶς. μετὰ δὲ βραχέος ψιλοῦται. οἷον Ἠριδανός, ποταμός. Ἠρύγγιον, εἶδος βοτάνης. ἠριγένεια. ἠρύγη. Ἠρίον, ὁ τάφος. Ἤρεμος, ὁ ἥσυχος. ἠρεμῶ. ἠρεμία. Ἠριγέρων, βοτάνη, παρὰ τὸ ἐν τῷ ἦρι γηρᾶν. Ἠρινὸς κῆρυξ, ὁ ἐαρινός. καὶ Ἠρέτριος, κύριον. τὸ μέντοι [illegible] καὶ [illegible], ἐκ τοῦ ἕρω γεγονότα, κατὰ τροπὴν τοῦ μακροῦ εἰς βραχὺ δασύνεται. τὸ δὲ ἤρεμον. καὶ ἠρέμιστο. καὶ ἦρχε. ἐκ κλίσεως ὄντα, ψιλοῦται.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Σ, φωνήεντος ἢ συμφώνου ἐπαγομένου, ἢ αὐτοῦ τοῦ Σ, δασύνεται. οἷον Ἧσις, ἡ ἡδονή. καὶ ὅσα ἀπὸ τοῦ ἥδω. Ἥσθην, ἀντὶ τοῦ εὐφράνθην. καὶ Ἧσαι, ἀντὶ τοῦ εὐφρᾶναι. ἡσαΐας. ἡσαῦ. ἡσίοδος. Ἡσιόνη, κύριον. Ἥσυχος, ὁ ἤρεμος. ἡσυχάζω. ἡσυχία. Ἥσσων, ὁ ἐλάττων. Ἧσσα, ἡ τροπή. πλὴν τοῦ Ἠσίν, ἀντὶ τοῦ φησίν, ὅπερ ἀπὸ θέματος ἔχει τὸ η. καὶ χωρὶς τῶν ἀπὸ κλίσεως· Ἦσε, ἀντὶ τοῦ ἔλεξε. Ἤσται, ἀντὶ τοῦ λέλεκται. Ἤσθιον, τὸ ἔτρωγον. Ἦσθα, ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχες. Ἤσθη, ἀντὶ τοῦ ἐλέχθη. τὸ μέντοι Ἧστο, ἀντὶ τοῦ ἐκάθητο. καὶ Ἧσται, ἀντὶ τοῦ καθῆσθαι, ἐκ τοῦ ἕω γενόμενα, δασύνεται.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Τ ψιλοῦται. Ἦτορ, ἡ ψυχή. Ἦτρον, τὸ ἦπαρ, ἢ τὸ ἔντερον. Ἦτα, τὸ στοιχεῖον. Ἤτοι, διαζευκτικὸς σύνδεσμος. καὶ ἀπὸ κλίσεως ἠτησάμην. ἠτίασα. ἠτύχησα. ἠτίμησα. καὶ ἥττημαι. πλὴν τοῦ ἧττα. καὶ ἡττῶ. καὶ ἥττων. καὶ τῶν ἀπὸ κλίσεως δασυνομένων. Ἡταιρευκώς, ὁ πορνεύσας. καὶ ἡταίρηκα. τὸ δὲ ἥτις ἐκ τοῦ ἡ ἄρθρου καὶ τοῦ τὶς γέγονε. διὸ καὶ δασύνεται.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Υ ψιλοῦται ἀεί. Ἠΰς, ὁ πλατύς. ἠϋγένειος. ἠΰκομος. Ἠΰτε, ἀντὶ τοῦ καθά.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Φ δασύνεται ἀεί. Ἥφαιστος ἡφαιστεῖον. χωρὶς τῶν ἀπὸ κλίσεως· ἠφανισμένος. Ἠφίεσαν, ἀντὶ τοῦ ἐτέλεσαν. ἠφίει. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Χ ψιλοῦται. ἠχῶ. καὶ ὅσα ἀπὸ τοῦ ἦχος. καὶ ὅσα ἀπὸ κλίσεως. Ἦχθεν, ἀντὶ τοῦ ἔφερεν. ἠχθέσθη. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ἧχι, ἀντὶ τοῦ ὅπου.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Ψ ἀπὸ κλίσεως τοῦ ἅπτω καὶ ἅπτομαι εὑρίσκεται, διὸ καὶ δασύνεται. ἡψάμην. ἥψατο. ἧψα.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Ω ψιλοῦται ἀεί. οἷον Ἠώς, ἡ ἡμέρα. Ἠιών, ὁ αἰγιαλός. Ἠῶθεν, ἀντὶ τοῦ ἐκ πρωΐας. καὶ ἀπὸ αὐξήσεως. Ἠωρημένος. Ἠωνηκώς, ὁ χρηματίσας. καὶ τὰ ὅμοια.

Καθολικὸς κανὼν περὶ πνεύματος τοῦ Η.

Τὸ Η πρὸ τοῦ Φ ἢ τοῦ Χ, ἢ καὶ πρὸ δύο δασέων, ἢ τῷ δασεῖ ὑποτασσομένου ἀμεταβόλου, ψιλοῦται. ἠφίει. ἦχος. ἠχθόμην. ἤχλυεν. σεσημείωται τὸ ἥφαιστος καὶ ἡφαιστεῖον.

Σημείωσαι ὅτι τὸ Η πρὸ τοῦ Β. Γ. Σ. Φ. Ψ. δασύνεται ἀεί. πλὴν τῶν ἀπ' αὐξήσεως. ἠφίει. ἠφάνισε. καὶ τῶν ἀπὸ πλεονασμοῦ. ἠβαιός. ἠγάθεος. πρὸ δὲ παντὸς φωνήεντος ψιλοῦται ἀεί. ὡσαύτως καὶ πρὸ τοῦ Ξ καὶ πρὸ τοῦ Θ.

Τὸ Η ἐν τροχαϊκῇ λέξει ψιλοῦται. Ἦδος, τὸ ὄφελος. Ἦμαρ, ἡ ἡμέρα. Ἦμος. Ἠμί, τὸ λέγω. καὶ τὰ ὅμοια, πλὴν τοῦ Ἧλος, ὅπερ ἐκ τοῦ ἥμαι. ἧσω, γίνεται. καὶ ἧπαρ, ὅπερ ἀπὸ τοῦ ἕδω ἐστίν.

I.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Α ψιλοῦται. Ἰατρός. ἰαμβικός. ἴαμβος. ἰάπτω. Ἰάμβλιχος. ἴαμα. ἰατήρ. ἴασις. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Β ψιλοῦται. Ἴβυκος, κύριον. Ἶβις, τὸ ζῷον. Ἴβηρες, ἔθνος.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Γ ψιλοῦται. οἷον Ἰγνύς, Ἰγνύη, τὸ ὄπισθεν τοῦ γόνατος. ἰγνάτιος. ἴγδη. πλὴν τῶν ἀπὸ κλίσεως. Ἵγμαι, ἀντὶ τοῦ ἔρχομαι. καὶ ἵγμενος.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Δ ψιλοῦται. οἷον Ἴδος, ὁ κόπος, καὶ ὁ ἱδρώς. Ἰδίω, τὸ κοπιῶ. Ἴδον. Ἴδε, ἀντὶ τοῦ θέασαι, καὶ ἀντὶ τοῦ, ἰδοὺ ἰδού. Ἴδη, ἡ βοτάνη, καὶ τὸ ὄρος. καὶ Ἰδαῖος, ἀπὸ τῆς Ἴδης. πλὴν εἰ μὴ τῷ Δ τὸ Ρ ἐπάγοιτο. σεσημείωται τὸ ἴδρις· ἐν τισὶ δὲ δασυνόμενον εὗρον αὐτό.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Ε ψιλοῦται. ἰεσσαί. ἰεχονίας. ἰερεμίας. πλὴν τοῦ ἱερός. καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. ἱερεύς. ἱέρεια. Ἱερεῖον, τὸ θῦμα. ἱερατεῖον. ἱερουργῶ. ἱεριχώ. ἱερουσαλήμ. ἱέραξ. καὶ ἀπὸ κλίσεως, Ἵει, ἀντὶ τοῦ ἔπεμπε. ἱείς, ἡ μετοχή. Ἵεμαι, ἀντὶ τοῦ προθυμοῦμαι. ἵετο. καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Ζ δασύνεται ἀεί. Ἵζω, τὸ κάθημαι. καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ. ἱζάνω. ἵζανον.

Τὸ Ι πρὸ Η ψιλοῦται. οἷον Ἰησοῦς. Ἰητρός. ἰητήρ. Ἴημι, τὸ πορεύομαι. Ἴε, ἀντὶ τοῦ ἦλθε. πλὴν τοῦ Ἵημι, ἵω, τὸ πέμπω, καὶ Ἵημι, τὸ αὐτό, ὧν ὁ παρατατικὸς ἵην.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Θ ψιλοῦται ἀεί. Ἰθύς, ὁ εὐθύς. Ἰθαγενής, ὁ ἐγχώριος. ἰθάκη. ἰθακήσιος. Ἰθώμη, πόλις. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Κ ψιλοῦται. Ἴκελος, ὅμοιος. Ἰκάριον, πέλαγος. Ἴκριον, τὸ ὀρθὸν ξύλον. Ἰκτῖνος, ὄρνεον. ἰκμάς. ἰκμαλέον. πλὴν τοῦ ἱκανός. ἱκετῶ, ῥῆμα. Ἵκω, τὸ ἱκετεύω, ἀφ' οὗ καὶ ἱκετεία, καὶ ἱκέσιος, καὶ ἱκεσία. Ἵκω, τὸ καταλαμβάνω, ποιητικὸν διὰ τοῦ ι γραφόμενον. ἀφ' οὗ καὶ ἱκάνω, παράγονται. ἐπισῆμαι καὶ ἀπὸ πλείστης Ἵκετο, ἀντὶ τοῦ ἦλθε, καὶ ἵκετο τὸ αὐτό.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Λ, ἑνὸς ἢ δισσοῦ, ψιλοῦται. Ἴλιος, ἡ Τροία. Ἶλος, κύριον. Ἰλύς, ὁ βόρβορος. Ἴλη, ἡ τάξις. Ἴλλος, ὁ ὀφθαλμός. Ἰλλάς, τὸ σχοινίον. καὶ Ἰλλώστρεπτος, τὸ ἀξίωμα. Ἰλεύς, ὁ φωλεύς. ἴλιγγος. ἰλιγγιῶ. πλὴν τοῦ Ἵλαος, ὁ εὐμενής, καὶ Ἵλεως, Ἀττικῶς τὸ αὐτό. Ἱλῶ, ῥῆμα. ἱλαρός. ἱλαρότης. Ἱλαρίων. ἱλάσκω. ἱλασμός. καὶ ἱλήκοις, ἀντὶ τοῦ ἵλεως εἴης.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Μ, φωνήεντος ἐπιφερομένου, δασύνεται ἀεί. Ἵμερος, ἡ ἐπιθυμία. Ἱμέρως, κύριον. Ἱμάς, ὁ λῶρος. ἱμάσθλη. Ἱμῶ, τὸ ἀντλῶ. ἱμονιά. Ἱμαῖα, ᾠδής. πλὴν τοῦ Ἴμεναι, ἀντὶ τοῦ πορεύεσθαι. καὶ Ἴμεν, ἀντὶ τοῦ πορευώμεθα. Συμφώνου δὲ ἐπαγομένου ψιλοῦται. Ἴμβρος, νῆσος. καὶ ἕτερα.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Ν ψιλοῦται. Ἴναχος, ποταμός. Ἰνώ, ὄνομα θεᾶς. Ἰνίον, τὸ νεῦρον. Ἴς, Ἰνός, ἡ δύναμις. Ἰνῶ, τὸ ἐνδυναμῶ. πλὴν τοῦ Ἵνα, αἰτιολογικοῦ συνδέσμου. καὶ Ἵνα, ἀντὶ τοῦ ὅπου, τοπικοῦ ἐπιρρήματος.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Ξ ψιλοῦται. Ἴξ, ὁ σκώληξ. Ἰξίων, κύριον. πλὴν τοῦ Ἵξομαι, ἀντὶ τοῦ παραγίνομαι. καὶ Ἷξε, ἀντὶ τοῦ κατέλαβεν. ὡς τό,

Οἱ δ' ἷξον κοίλην Λακεδαίμονα κητώεσσαν.

τὸ μέντοι Ἴξαλος, ὁ ὁρμητικός. καὶ ἰξύς, εἰ καὶ ἀπὸ τοῦ ἵξω γέγονεν, ἀλλ' ὅμως ψιλοῦται. πολλάκις γὰρ ἡ παραγωγὴ εἴωθεν ἀλλάσσειν καὶ τὸ πνεῦμα. ὡς ἐν τῷ ἅμα, ἄμυδις. Ἴδω, Ἴδρις. ἵξω, ἰξύς. ὁδός, ὁδοιπορίς. εἴρω, εἱρμός. εἴργω, εἱρκτή.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Ο ψιλοῦται ἀεί. οἷον, ἰοβλητής. ἰοβόλος. Ἰόλαος. ἰοδόκος. Ἴον, τὸ ἄνθος. Ἰοθόρ, ὁ πενθερὸς τοῦ Μωσέως. Ἰοκάστη. ἰός. καὶ τὰ λοιπά. ζητεῖ, διὰ τὸ Ἰὸς ἐλήφθη καὶ εἰς τὸ βέλος. οὐ γὰρ εὗρον διαστολὴν τούτου ἐν τοῖς περὶ πνευμάτων. παρὰ μέντοι τοῖς Νεωτέροις Γραμματικοῖς καὶ δασυνόμενον τοῦτο κατέλαβον, ἐκ τοῦ ἵημι, τὸ πέμπω, καὶ ψιλούμενον ἐκ τοῦ ἵεσθαι.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Π, ἑνὸς ὄντος, ψιλοῦται. Ἴπτω, τὸ βλάπτω. Ἰπνός, ὁ φοῦρνος. Ἶπος, ἡ παγὶς τοῦ μυός. καὶ Ἶπες, οἱ σκώληκες. ἀπὸ ἐννοίας σεσημείωται τὸ Ἵπταμαι, δασυνόμενον. Διπλοῦ δὲ ὄντος δασύνεται. οἷον Ἵππος. καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ συγκείμενα. Ἱππεύς. ἱππότης. ἱππίας. ἱπποκράτης. ἱππώναξ. Ἱππόκομος, ὁ τῶν ἵππων ἐπιμελούμενος. ἱππηλάτης. ἱππηλάσιον. ἱππημολγός.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Ρ ψιλοῦται. Ἶρος, ὁ πτωχός. Ἶρις, τὸ τόξον. πλὴν τῶν ἀπὸ ἱερὸς γινομένων κατὰ κρᾶσιν τοῦ ι καὶ ε εἰς ι μακρόν. οἷον Ἱρός, ὁ ἱερός. Ἱρεῖον, τὸ θῦμα. Ἵρηξ, ὁ ἱέραξ. τινὲς δὲ παραλόγως ψιλοῦσι τὰ τοιαῦτα, λέγοντες ὅτι τὰ συγκοπέντα κατὰ Αἰολεῖς ψιλοῦνται. οἷον ἁρμόσαι, Ἆρσαι. ἁρμόσας, Ἄρσας. πρὸς οὓς ἔστιν εἰπεῖν, ὅτι οὔτε τὸ ἁρμόσαι ἐγένετο κατὰ συγκοπὴν ἆρσαι, οὔτε τὸ ἁρμόσας, ἄρσας. ἀλλὰ ἀπὸ τοῦ Ὄρω, τὸ διεγείρω, ὁ μέλλων ὀρῶ, καὶ Αἰολικῶς ὄρσω. καὶ Ἄρω, τὸ ἁρμόζω, ἀρῶ, καὶ Αἰολικῶς ἄρσω. τὰ τοιαῦτα ψιλοῦται γοῦν. οὔτε μὴν τὸ ἱρὸς καὶ ἱρεῖον καὶ ἵρηξ, συγκέκοπται Αἰολικῶς. ἀλλὰ κρᾶσιν ἔπαθον τοῦ ι καὶ ε εἰς ι. ὡς ἐν τῷ ὄφεις ὄφις ἐστὶν εὑρεῖν.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Σ, εἰ μὴ τὸ Τ ἐπάγοιτο, ψιλοῦται ἀεί. Ἴσος, ὁ ὅμοιος. Ἶσις, ὄνομα θεᾶς. ἰσόθεος. ἰσομοιρία. ἰσμαήλ. Ἰσαυρία, χώρα. ἰσχάς. ἰσχίον. ἰσχύς. ἰσχύω. εἰ δὲ ἐπάγοιτο τὸ Τ δασύνεται. Ἵστωρ, ὁ ἐπιστήμων. ἱστορία. Ἱστιαῖος, κύριον. Ἵσμα, τὸ στήριγμα. Ἵστημι. ἱστός. ἱστάριον. ἱστίον. σημείωσαι, τὸ Ἴστω, ἀντὶ τοῦ γινωσκέτω. ἰστέον. καὶ Ἴστρος, ποταμός.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Τ ψιλοῦται. Ἴτυς, ἡ περιφέρεια τοῦ ἅρματος. καὶ Ἴτυς, ὁ υἱὸς τῆς ἀηδόνος. Ἰταλία. ἰτέα. Ἰτέον, ἀντὶ τοῦ πορευτέον. Ἰταμός, ὁ ἀναίσχυντος. Ἴτης, ὁ πτωχός. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Υ ψιλοῦται. Ἴυγξ, εἶδος ὀρνέου, καὶ ἐργαλείου. Ἰύζω, τὸ βοῶ. καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Φ ψιλοῦται. Ἴφικλος. ἴφιτος. Ἶφι, ἀντὶ τοῦ ἰσχυρῶς, καὶ λίαν. καὶ ἴφια μῆλα. καὶ Ἶφις, ὁ ταχύς. Ἰφιγένεια καὶ Ἰφιάνασσα, κύρια. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Χ ψιλοῦται. Ἴχνος. ἰχώρ. ἰχθύς.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Ψ ψιλοῦται. Ἴψ, ὁ σκώληξ. ἰψοφαγία. Ἴψω, ἐπὶ μέλλοντος, ἀντὶ τοῦ βλάψω.

Τὸ Ι πρὸ τοῦ Ω ψιλοῦται. Ἰωάννης. Ἰωάσης. Ἴων, Ἴωνες. Ἰωνικός. Ἰωλκός. Ἰωή. Ἰωκή, ἡ δίωξις. Ἴωξις, τὸ αὐτό. Ἰῶτα, τὸ στοιχεῖον. καὶ τὰ λοιπά. Ἰὼ δέ, τὸ κύριον, δασύνεται.

Καθολικὸς κανὼν περὶ πνεύματος τοῦ Ι.

Σημειωτέον, ὅτι τὸ Ι πρὸ παντὸς φωνήεντος ψιλοῦται ἀεί, καὶ πρὸ τῶν τριῶν δασέων τοῦ Θ. Φ. Χ. πρὸ τοῦ Ζ διπλοῦ ἀεὶ δασύνεται, πρὸ δὲ τῶν ἑτέρων δύο διπλῶν Ξ. Ψ. ἀεὶ ψιλοῦται. καὶ πρὸ τοῦ Β. Γ. πρὸ δὲ τοῦ Μ δασύνεται ἀεί, πλὴν τοῦ Ἴμβρος.

Ο.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Α ψιλοῦται. οἷον Ὄαρες, αἱ γυναῖκες. καὶ Ὀαρίζειν, τὸ γυναιξὶ συνομιλεῖν, ἤγουν μίγνυσθαι. καὶ Ὀαριστύς, ἡ τῶν γυναικῶν ὁμιλία. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Β ψιλοῦται. οἷον ὀβελός. ὀβολός. ὀβελίσκος. Ὄβριμος, ὁ ἰσχυρός. Ὀβίνης, κύριον. Ὀβάρης, ὁ πύργος. καὶ τὰ ὅμοια.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Γ ψιλοῦται. οἷον Ὄγμος, ἡ τάξις. ὄγκος. ὄγδοος. ὀγδοήκοντα. Ὄγμιος, ἐπίθετον τοῦ Ἡρακλέος. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Δ ψιλοῦται. οἷον ὀδύνη. ὀδμή. ὀδόντος. Ὀδάξ, ἀντὶ τοῦ μετὰ τῶν ὀδόντων. ὀδαξμός. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ὁδός, καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. ὁδεύω. ὁδίτης. ὁδοιπόρος. Ὁδοιδόκος, ὁ λῃστής. σὺν τούτοις καὶ Ὁδὶ ἀντὶ τοῦ οὗτος, καὶ ἡ ἡδί. τὸ μέντοι Ὀδυσσεὺς οἱ μετὰ δ' ἑνὸς σ γράφοντες δασύνουσιν αὐτὸ ἐτυμολογοῦντες παρὰ τὴν ὁδὸν καὶ τὸ ὕω τὸ βρέχω. Ἱστόρηται γὰρ ὅτι ἡ μήτηρ Ἀντίκλεια πρὸ γάμου δοθεῖσα τῷ Λαέρτῃ ἐγέννησεν αὐτὸν καθ' ὁδὸν ὑετοῦ γενομένου. διὸ καὶ Ὀδυσσεὺς ἐκλήθη. Οἱ δὲ ψιλοῦσιν, ἐτυμολογοῦντες ἀπὸ τοῦ Ὀδύσσω, τὸ ὀργίζομαι. ὀργίλος γὰρ ἔφυ, ὅτι ἐγεννήθη. καθὰ δηλοῖ καὶ Ὅμηρος λέγων περὶ αὐτοῦ,

[illegible]

φαίνονται οὖν καὶ ἀμφότεραι αἱ ἐτυμολογίαι ἀρεσταί, εὕρηται δὲ παρ' Ὁμήρῳ ψιλούμενον καὶ δι' ἑνὸς σ γραφόμενον διὰ τὸ μέτρον, ὡς ἐν τῷ,

Ἦρχε δ' ἔπειτ' Ὀδυσεὺς Διῒ μῆτιν ἀτάλαντος.

καὶ ἐν ἄλλοις πολλοῖς. εἰ δὲ καὶ παρὰ τὴν ὁδὸν ἐτυμολογεῖται, οὐδὲν καθίστησιν ἄτοπον, πῶς οὐ δασύνεται. εὕρηται γὰρ ὡς αἱ παραγωγαὶ πολλάκις εἰώθασιν ἀμείβειν τὰ πνεύματα. ἅμα, ἄμυδις. ἵδω, ἰδρώς. οὕτως καὶ ὁδός, Ὀδυσσεύς.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Ε ψιλοῦται. Ὀεργίλος, κύριον. Ὀέτης, ὁ ὁμοέτης, κατὰ συγκοπήν. ὡς καὶ Ὄπατρος, ὁ ὁμόπατρος.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Ζ ψιλοῦται. Ὄζος, ὁ κλάδος. ὄζω, ῥῆμα. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Θ ψιλοῦται. οἷον ὀθόνη. Ὀθνεῖος, ὁ ξένος. Ὄθων, κύριον. Ὄθομαι, τὸ ἐπιστροφὴν ποιοῦμαι. ὡς τό,

Οὐδ' ὄθομαι κοτέοντος.

πλὴν τοῦ Ὅθι, ἀντὶ τοῦ ὅπου. καὶ ὅθεν.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Ι ψιλοῦται. ὀϊστός. Οἴω, τὸ ὑπολαμβάνω. καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Κ ψιλοῦται. οἷον ὄκνος. ὀκλάζω. ὀκρίβας. Ὀκριόεις, ὁ φρικώδης καὶ ὁ τραχύς. Ὀκέλλω, τὸ προσεγγίζω τὴν ναῦν. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τῶν κατὰ τροπὴν τοῦ Π εἰς Κ γινομένων κατὰ διάλεκτον Ἰωνικήν. οἷον Ὁκόσον, ἀντὶ τοῦ ὁπόσον. Ὁκοῖος, ἀντὶ τοῦ ὁποῖος. Ὅκως, ἀντὶ τοῦ ὅπως. καὶ τῶν ὁμοίων.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Λ ἢ ἑνὸς ἢ δισσοῦ ψιλοῦται, συμφώνου ἐπαγομένου ἢ φωνήεντος. ὀλβίζω. ὀλίγωρος. ὄλεθρος. Ὄλορος, κύριον. ὀλίγος. ὀλλύω. ὄλλω. Ὀλοίτροχος, ὁ στρογγύλος λίθος. Ὄλβος, ὁ πλοῦτος. Ὀλμειός, ποταμός. Ὄλπη, ἡ λήκυθος, ὅ ἐστι τὸ ἐλαιοδόχον ἀγγεῖον, ἐλαιοθήκη τις οὖσα. πλὴν τοῦ ὅλος. Ὅλμος, ὁ ἴγδις. Ὁλκός, τὸ σύρμα τοῦ ὄφεως, καὶ πᾶν ἑλκόμενον σῦρμα, καὶ ὁ λιμὴν ἐν ᾧ αἱ ὁλκάδες ἵστανται. Ὁλκάς, ἡ ναῦς. Ὁλκή, τὸ βάρος. Ὅλως, ἐπίρρημα. ὁλικῶς. ὁλότης. καὶ τὰ ἀπὸ τοῦ ὅλος.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Μ, ἑνὸς ἢ δισσοῦ, φωνήεντος ἢ συμφώνου ἐπαγομένου, ψιλοῦται. οἷον Ὀμῶ, τὸ ὀμνύω. Ὀμιχῶ, τὸ οὐρῶ. ὀμίχλη. ὄμμα. ὀμματῶ. ὄμβρος. Ὄμφαξ, ἡ ὠμὴ σταφυλή. Ὀμόργνυμι, ἀντὶ τοῦ ἀπομάσσω, καὶ ἀποσπογγίζω. πλὴν τοῦ ὁμοῦ, καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. οἷον ὁμαίμων. Ὅμουρος, ὁ γείτων. ὁμοιότης. ὁμῆλιξ. ὅμηρος. ὁμοιοῦμαι. ὅμιλος. ὁμιλία. ὅμαδος. Ὁμαλή, ἡ ἁπαλή. καὶ ὁμαλός.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Ν, ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι, φωνήεντος ἢ συμφώνου ἐπαγομένου, ψιλοῦται. οἷον ὄνος. ὄνυξ. Ὄνθος, ἡ τῶν βοῶν κόπρος. ὄνειρος. Ὀνείατα, τὰ βρώματα. καὶ Ὅμηρος,

Οἱ δ' ἐπ' ὀνείαθ' ἑτοῖμα προκείμενα χεῖρας ἴαλλον.

πρόσκειται ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι. διὰ τὸ Ὅν, τὸ ἴδιον. καὶ Ὅν, ἀντὶ τοῦ ὅντινα, ἄρθρου ὑποτακτικοῦ πτώσεως αἰτιατικῆς τῶν ἑνικῶν. Ὂν δέ, τὸ ὑπάρχον, ψιλοῦται, Ἐὸν γὰρ ἦν. καὶ ἀφαιρέσει τοῦ ε γέγονεν ὄν.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Ξ ψιλοῦται. οἷον ὄξος. ὀξύς. Ὀξύα, εἶδος δένδρου. Ὀξυόεν δόρυ, τὸ ταχύ, ἢ τὸ ἐντεταμένον, ἢ τὸ ἀπὸ ὀξύης δένδρου κατεσκευασμένον. (ὡς καὶ Μείλινον, τὸ ἀπὸ μελίας καὶ Οἰσύϊνον, τὸ ἀπὸ οἰσύας.) τινὲς δὲ τὸ καλῶς ἐξεσμένον ἀποδεδώκασιν. ἀπὸ γὰρ τοῦ ξέω γίνεται ξυόεν, καὶ πλεονασμῷ τοῦ Ο ὀξυόεν.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Π ψιλοῦται. οἷον ὀπίσω. Ὀπή, ἡ τρύπη. ὀπώρα. καὶ Ὀπωρινός, καιρός, καὶ Βορρᾶς.

Ὡς δ' ὅτ' ὀπωρινὸς Βορέης νεοαρδέ' ἀλωὴν
Αἶψα ξηραίνει.

Ὀπαδός, καὶ Ὀπάων, ὁ ἀκόλουθος. πλὴν τῶν ἐχόντων τῷ Π ἐπιφερόμενον τὸ Λ. οἷον ὅπλον. ὁπλίζω. Ὁπλή, ἡ ὄνυξ. καὶ τῶν ἀναφορικῶν. οἷον ὅπη, καὶ ὅπου. ὁπόθεν. ὁπόθι. ὁπότε. ὁποῖος. ὁπόσος. ὁπότερος. ὅπως. ὁπωσοῦν καὶ ὁπωστιοῦν.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Ρ, φωνήεντος ἢ συμφώνου ἐπαγομένου, ἢ τοῦ Ρ αὐτοῦ, ψιλοῦται. οἷον ὄρνις. ὄργυια. Ὀρέστης. Ὄρος, ὁ βουνός. ὀργίζομαι. Ὀρρός, τὸ γάλα. Ὀρρωδῶ, τὸ δειλιῶ. ὀρχοῦμαι. ὀρθός. Ὄρπηξ, ὁ κλάδος. ὀρφνός. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ὁρῶ, τὸ βλέπω. ὅρος, ὁριστικός. καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. οἷον ὁρίζω. ὁρισμός. ὁριστικός. Ὅρκος, τὸ ἐμβάτιον. καὶ πλὴν τῶν ἐχόντων τὸ Κ ἢ τὸ Μ ἐπαγόμενον. οἷον Ὅρμος, ὁ λιμήν. ἀφ' οὗ καὶ Ὁρμίζω, τὸ ἐλλιμενίζω. ὁρμαθός. ὁρμῶ. ὁρμῶμαι. ὁρμώμενος. Ὄρμενος δέ, ὁ διεγερθείς, ὡς ἀπὸ τοῦ ὄρω, ψιλοῦται. ὅρκος. ὁρκίζω. τὸ Ὄργιον, τὸ μυστήριον, δασυνόμενον εὕρηται ἔν τε τοῖς Θεοδωρήτου, καὶ ἐν ἑτέροις, καίτοι ἐν τῇ συνηθείᾳ ψιλούμενον. τὸ δὲ Ὄρπηξ ἐν πολλοῖς ψιλούμενον. ἀπὸ γὰρ τοῦ ὀρούειν εἰς ὕψος, ψιλοῦσιν, ἀπὸ δὲ τοῦ ἕρπειν δασύνουσί τινες. Ὁρμαθὸς παρά τισι ψιλοῦται.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Σ, ἑτέρου συμφώνου ἢ αὐτοῦ τοῦ Σ ἐπαγομένου, ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι, ψιλοῦται. οἷον ὄστρεον. ὀστράκινον. ὀστοῦν. Ὀσφύς, ὁ περὶ τοὺς νεφροὺς τόπος. ἀφ' οὗ καὶ Ὀσφύαξ, ὁ κυλλοσχήμων καὶ ἀσθενὴς τὴν ὀσφύν. ἐκ τοῦ Ἄγω, ἄξω, ὃ δηλοῖ τὸ κλῶ. ὡς τό, γέροντες ἐαγότες. Ὀστία, ἡ θύρα παρὰ Ῥωμαίοις. καὶ Ὀστιάριος, ὁ θυρωρός. Ὄσσα, ἡ φήμη, καὶ ἡ μαντεία, καὶ ὄνομα θεᾶς. Ὄσσω, τὸ βλέπω. ἀφ' οὗ καὶ Ὄσσε, τὼ ὀφθαλμώ, δυικῶς, ὀσσόμενος καὶ τὰ λοιπά. πρόσκειται ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι. διὰ τὸ Ὅς, ὁ ἴδιος. Ὅς, ἀντὶ τοῦ οὗτος. καὶ Ὅς ἀντὶ τοῦ ὅστις. φωνήεντος δὲ ἐπαγομένου δασύνεται. οἷον ὅσιος. ὁσιῶ. ὅσος. ὅσῳ. καὶ Ὁσία, ἡ ταφή. τὸ μέντοι Ὄσιρις, κύριον, φωνήεντος ἐπαγομένου, ψιλοῦται.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Τ ψιλοῦται. οἷον Ὄτλος, ἡ κακοπάθεια. καὶ Ὀτλεύειν, τὸ κακοπαθεῖν. Ὀτοτοῖ, (γρ. θρηνητικόν) ἀντὶ τοῦ φεῦ. Ὀτρηρός, ὁ σπουδαῖος. Ὀττεία, ἡ μαντεία. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ὅτε. ὅτι. ὅτου. Ὅτῳ, ἀντὶ τοῦ ᾧτινι. Ὅτοισι, ἀντὶ τοῦ οἷστισι. καὶ ὅ τε, ἀντὶ τοῦ ὅστις παρ' Ὁμήρῳ, ὡς τό,

[illegible]

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Φ ψιλοῦται. ὄφις. Ὀφελ, κύριον. ὄφελος. Ὀφειλή, τὸ χρέος. ὀφλισκάνω. ὀφρύς. Ὄφρα, ἀντὶ τοῦ ἕως, ἀπὸ τοῦ τόφρα κατὰ ἀφαίρεσιν γινόμενον τοῦ ψιλοῦ τ ὤφειλε δασύνεσθαι. ἀλλ' ὅμως ψιλοῦται. διὰ τὸν λέγοντα κανόνα, τὸ Ο πρὸ δασέος ψιλοῦται, ὄφις. ἔθνος. ἔφεσις. Ὄφελον, ἀντὶ τοῦ εἴθε. ὡς τό, ὄφελον κατατεθνηκέναι οἱ ἐμοί μου. Ὀφφίκιον, παρὰ Ῥωμαίοις, ἁπλῶς πᾶσα ὑπηρεσία.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Χ ψιλοῦται. Ὄχος, τὸ ἅρμα. ὀχεύς. ὀχεύω. ὀχετός. ὀχυρός. ὄχλος. ὀχληρός. Ὄχα, ἀντὶ τοῦ ἐξόχως καὶ τὰ λοιπά.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Ψ ψιλοῦται. ὄψις. ὀψία. ὀψέ. ὄψον. ὀψώνιον. ὀψοφάγος. ὀψάριον.

Καθολικοὶ κανόνες περὶ πνεύματος τοῦ Ο.

Τὸ Ο πλεονάζον ἐν ταῖς ἀπὸ συμφώνου ἀρχομέναις λέξεσι ψιλοῦται. βριμῶ, ὄβριμος. βελός, ὀβελός. σταφίς, ὀσταφίς. κρυόεις, ὀκρυόεις.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Α. Β. Γ. ψιλοῦται ἀεί, καὶ πρὸ τοῦ Ε. Ζ. Κ. Θ. Ι. πλὴν μόνου τοῦ ὅθι, καὶ ὅθεν. ὡσαύτως καὶ πρὸ τοῦ Γ. Ξ. καὶ Φ. Χ. Ψ.

Τὸ Ο πρὸ τοῦ Ρ δασυνόμενον, ὅτε περιλάβῃ τὸ Υ, ψιλοῦται. οἷον ὅρος, οὖρος.

Υ.

Τὸ Υ πάσης λέξεως ἀρχὴν δασύνεται. οἷον ὑάκινθος. ὕλη. ὑγεία. ὕδωρ. ὕαλος. ὕθλος. ὕλη. ὑμέτερος. ὕπνος. ὕπτιος. ὑσσωπία. Ὗς, ὁ χοῖρος. ὕρον. ὕφος. υἱός. υἱωνός. πλὴν τοῦ Ὕμμες, ἀντὶ τοῦ ὑμεῖς, Αἰολικῶς. ἀλλὰ διὰ τὴν ἄνω ῥηθεῖσαν αἰτίαν ὁ Τυραννίων παρὰ τῷ ποιητῇ ἐδάσυνε τὸ ὕμμες. καὶ Ὕρχας, τὸ ταριχηρὸν ἀγγεῖον.

Ω.

Τὸ Ω ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι ψιλοῦται. οἷον ὠδή. καὶ ὠδί, ἀντὶ τοῦ ἐνταῦθα. ὦχρος, καὶ ὠχρός. ὠχρότης. Ὦσχος, ὁ κλάδος. Ὠμός, ὁ ἀπηνής. Ὦμος, ὁ βραχίων. Ὦτος, κύριον. Ὠστός, ὁ ἀποδεδειγμένος. Ὧρος καὶ Ὠρίων, κύρια. πλὴν τοῦ Ὥρα, ὁ καιρὸς καὶ τῶν παρ' αὐτοῦ. Ὧρος, ὁ χρόνος. ὡραῖος. Ὥρα, ἡ εὐμορφία. καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ. ὡραΐζω. ὡραΐζομαι. Ὡραΐζω, τὸ ὀχεύω. καὶ ὡραῖον, τὸ αὐτό. Ὡραῖος ἀνήρ, ὁ ἀκμαῖος. καὶ τῶν παρὰ τὸ Ὤρα, ἡ φροντίς. Ὠρῶ, τὸ φυλάσσω. ὠρεῖον. Ὧδε, ἀντὶ τοῦ κατὰ τοιοῦτον τὸν τρόπον. καὶ Ὧδί, τὸ αὐτό. πρόσκειται ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι. διὰ τὸ ᾧ, ἀντὶ τοῦ ᾧτινι, ὑποτακτικοῦ ἄρθρου πτώσεως δοτικῆς τῶν ἑνικῶν. καὶ ᾧ, τῷ ἰδίῳ. ὧν, ἀντὶ τοῦ ὧντινων, ἐπὶ γενικῆς τῶν πληθυντικῶν. καὶ ὧν, τῶν ἰδίων. τὸ μέντοι Ὦ, σχετλιαστικὸν ἐπίρρημα, καὶ ὦ τῆς κλητικῆς, καὶ ὦ ῥῆμα ὑποτακτικόν, ἀντὶ τοῦ ὑπάρχω. καὶ ὤν, ὁ ὑπάρχων, ψιλοῦται.

Καθολικοὶ κανόνες περὶ πνευμάτων.

Πᾶν φωνῆεν εἰς Ρ λῆγον, ἐπιφερομένου συμφώνου δασέος, ψιλοῦται. οἷον ἀρχή. ἔρχομαι. ὀρφανός. ὀρθός. καὶ τὰ ὅμοια. διὸ καὶ οἱ Αἰολεῖς, ὡς εἴρηται, τὸ Ὕρχας ψιλοῦσι.

Πᾶν φωνῆεν πρὸ δασέος ψιλοῦται. ὄφις. ἔθνος. ἔφεσις. ἰχθύς. ἔχω. ἔθος. πλὴν τοῦ ἁφή. ὅθεν καὶ Ἥφαιστος, τὸ πῦρ, ἀλληγορικῶς, ἀπὸ τοῦ τὴν ἁφὴν αἴθειν. τὸ δὲ Ἧχι, ἀντὶ τοῦ ὅπου, κατ' ἐπέκτασίν ἐστι τῆς χι συλλαβῆς.

ΠΕΡΙ ΥΠΑΡΚΤΙΚΩΝ ῬΗΜΑΤΩΝ.

Τὰ ὑπαρκτικὰ ῥήματα ψιλοῦνται. οἷον Εἰμί, τὸ ὑπάρχω. Ἦν, ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχε. τρίτον πρόσωπον. καὶ Ἦν, ἀντὶ τοῦ ὑπῆρχον ἐγώ. ὡς τὸ παρ' Εὐριπίδῃ,

Νεώτατος δ' ἦν Πριαμιδῶν.

λέγει δὲ περὶ ἑαυτοῦ τοῦτο ὁ Πολύδωρος. Εἴην, ἀντὶ τοῦ ὑπάρχοιμι, εὐκτικόν. ἐὰν ὦ ὑποτακτικόν, καὶ πάντα τὰ πρόσωπα, ταῦτα καὶ αἱ μετοχαί, ὤν, οὖσα, ὄν.

ΠΕΡΙ ΑΡΘΡΩΝ.

Πᾶν ἄρθρον προτακτικόν, ἢ ὑποτακτικόν, ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενον, δασύνεται. προτακτικὰ μὲν οἷον, ὁ. οἱ. ἡ. αἱ. ὑποτακτικὰ δὲ ὅς, ἀντὶ τοῦ ὅστις. οὗ, ᾧ, ὅν. δυϊκά, ὥ, οἷν. πληθυντικά, οἵ, ὧν, οἷς, οὕς. θηλυκὰ ἥ, ἀντὶ τοῦ ἥτις. ἧς, ᾗ, ἥν. δυϊκά, ἅ, αἷν. πληθυντικά, αἵ, ὧν, αἷς, ἅς. οὐδέτερα ὅ, οὗ, ᾧ, ὅ. δυϊκά, ὥ, οἷν. πληθυντικά, ἅ, ὧν, οἷς, ἅ. τὸ δὲ ὦ τῆς κλητικῆς ψιλούμενον, πολλαχῶς ἐλέγχεται μὴ εἶναι ἄρθρον, ἀλλὰ κλητικὸν ἐπίρρημα. πρῶτον μέν, ὅτι πᾶν ἄρθρον ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενον δασύνεσθαι θέλει. τοῦτο δὲ ψιλοῦται. δεύτερον, ὅτι πᾶν ἄρθρον προτακτικὸν ἢ πνεῦμα ἢ τόνον ἐπιδέχεται. τοῦτο δέ, καὶ ἀμφότερα. τρίτον, ὅτι πᾶν ἄρθρον διαλλάττειν θέλει ἐν τοῖς τρισὶ γένεσι καὶ ἐν τοῖς τρισὶν ἀριθμοῖς· ἐν μὲν τοῖς τρισὶ γένεσιν. οἷον, ὁ Αἴας, ἡ Μοῦσα, τὸ βῆμα. ἐν δὲ τοῖς τρισὶν ἀριθμοῖς. οἷον ὁ Αἴας, τὼ Αἴαντε, οἱ Αἴαντες, ἡ Μοῦσα, τὼ Μούσα, αἱ Μοῦσαι. τὸ βῆμα, τὼ βήματε, τὰ βήματα. τοῦτο δὲ οὐ διαλλάσσουσιν, οὔτε ἐν τοῖς τρισὶ γένεσι, οὔτε ἐν τοῖς τρισὶν ἀριθμοῖς. τέταρτον, ὅτι πᾶν ἄρθρον πρώτου προσώπου θέλει εἶναι ἢ τρίτου, οὐχὶ δευτέρου· τοῦτο δὲ δευτέρου προσώπου ἐστί. πέμπτον, ὅτι πᾶν ἄρθρον φανερὸν θέλει σημαίνειν καὶ πρόδηλον ἀριθμόν. ἕκτον, ὅτι οὐ φυλάττει τὸν κανόνα τὸν λέγοντα, πᾶσα κλητικὴ τὸν ἴσον χρόνον θέλει ἔχειν τῆς ἰδίας εὐθείας, ἢ ἐλάττονα. εὑρίσκεται δὲ μείζονα· τοῦτο γὰρ μεῖζόν ἐστι τῆς ἰδίας εὐθείας.

ΠΕΡΙ ΑΝΤΩΝΥΜΙΩΝ.

Τὸ ἐν ἀντωνυμίαις Ε ψιλοῦται. οἷον ἐγώ, ἐκεῖνος, ἐμός, ἐμοί. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ἕ, ἀφ' οὗ καὶ τὸ ἑαυτόν, καὶ τὸ ἕθεν καθ' Ὅμηρον.

Πρόσθεν ἕθεν φαίνοντο.

ΠΕΡΙ ΠΡΟΘΕΣΕΩΝ.

Πᾶσα πρόθεσις ἀπὸ φωνήεντος ἀρχομένη ψιλοῦται. οἷον ἀπό, ἀμφί. ἀντί, ἀπό, ἐπί, ἐν, εἰς, ἐξ, ἥτις καὶ ἐκ λέγεται. καὶ ὅτε μὲν ἐπάγεται φωνῆεν, φυλάττει τὸ Ξ. οἷον ἐξ οὐρανοῦ· ἐξ ἵππου. ἐξ ᾅδου. ὅτε δὲ σύμφωνον ἐπάγεται, ἐκφέρεται διὰ μόνου τοῦ Κ διὰ τὸ εὔφωνον. οἷον ἐκ τῶν οὐρανῶν, ἐκ χώρας, ἐκ τῆς γῆς, ἐκ θαλάσσης, καὶ τῶν ὁμοίων. πλὴν τῆς ὑπὸ καὶ ὑπέρ.

ΠΕΡΙ ΣΥΝΔΕΣΜΩΝ.

Πᾶς σύνδεσμος ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενος ψιλοῦται. οἷον ἀλλά. ἐάν. εἰ, ἀντὶ τοῦ ἐάν. καὶ ὁ διαζευκτικὸς, διὰ τοῦ η, καὶ ἤτοι. πλὴν τῶν αἰτιολογικῶν. οὗτοι γὰρ δασύνονται. ἵνα, ὅπως, ὅτι, ἕνεκα. τὸ μέντοι ὄφρα ψιλοῦται καὶ τοῦτο κατὰ ἀποβολὴν τοῦ τ γενόμενον. ἔστι γὰρ [illegible], τὰ κατὰ ἀποβολὴν ψιλοῦ δασύνονται. οἷον τέως, ἕως. τοῖος, οἷος. ποτέ, ὁτέ. τότε, ὅτε. ποῖον, οἷον. καὶ τὰ ὑποτακτικὰ ἄρθρα ἀπὸ τῶν προτακτικῶν κατὰ ἀποβολὴν τοῦ Τ. περὶ οὗ εἰρήκαμεν πλὴν τοῦ τόφρα, ὄφρα. ὡς καὶ Ὅμηρος.

Τόφρα γὰρ ἐς στρατὸν εἶμι διαμπερές.

καὶ τῆμος, ἦμος. ψιλοῦται δὲ τὸ μὲν ἦμος, διὰ τὸν λέγοντα κανόνα, τὸ Η ἐν τροχαϊκῇ λέξει ψιλοῦσθαι. ἦχος. ἦδος. ἦθος, πλὴν τοῦ ἧπαρ, καὶ ἧλος. τὸ δὲ ὄφρα διὰ τὸν λέγοντα κανόνα, ὅτι τὸ ο πρὸ δασέος ὄντα ψιλοῦται. ὄφις. ὄθνος. ὄφρυς. ὄφρα. ὄχις. Ὄχος, τὸ ἅρμα. ὄθη.

ΠΕΡΙ ΑΡΙΘΜΩΝ.

Τὸ Ε τῶν ἀριθμῶν, δασύνεται. ἕν, ἀπὸ τοῦ εἷς, ἑνὸς γενόμενον, ἕξ, ἑπτά, ἑβδομήκοντα, ἑκατόν, καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ ἐννέα, εἴκοσι, καὶ ἐνενήκοντα. καὶ, καθόλου εἰπεῖν, πᾶς ἀριθμὸς, ἀπὸ φωνήεντος ἀρχόμενος, δασύνεται. πλὴν τῶν ῥηθέντων. καὶ τῶν ὀκτὼ καὶ τοῦ ὀγδοήκοντα.

ΠΕΡΙ ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ ΤΩΝ ΕΚ ΔΙΦΘΟΓΓΩΝ.

Ἡ αι δίφθογγος ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι ψιλοῦται. οἷον αἰάζω. αἰδοῦμαι, αἰζηός. αἰπολικός. Αἴλουρος, ζῷον. αἰάζω. Αἴρω, τὸ ἐπαίρω. καὶ τὰ λοιπά. εἰ μὴ τὸ Μ ἐπάγοιτο. οἷον αἷμα. Αἱμύλος, ὁ πανοῦργος, καὶ δόλιος. Αἶμος, ἴχος. πλὴν τοῦ Αἵμων, ὁ ἐπιστήμων. σημειοῦνται τὸ αἱρῶ, τὸ κρατῶ. Αἱροῦμαι, τὸ βούλομαι, ὑπὲρ μίαν ὄντα συλλαβὴν καὶ δασυνόμενα. εὕρηται δὲ ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι, διὰ τὰ ἄρθρα τὰ ὑποτακτικά, οἷον αἵ, ἀντὶ τοῦ αἵτινες. αἷν, δυϊκόν. καὶ αἷς, ἀντὶ τοῦ αἷστισι, σημαίνουσι τὸ Αἴ, ἀντὶ τοῦ φεῦ, ψιλούμενον.

Ἡ αυ δίφθογγος ψιλοῦται αὔξω. αὐδῶ. αὐτός. αὔριον. αὐτή. πλὴν τοῦ αὑτῆς, βαρύτονον, ὡς ἀπὸ τοῦ αὑτος. καὶ αὑτὸν, ἀντὶ τοῦ ἑαυτόν.

Ἡ ει δίφθογγος ψιλοῦται. οἷον. εἶδος. εἰκάζω. Εἴκω, τὸ πλέκω. εἴργω. εἰδῶ. Εἴρων, ὁ κόλαξ. εἴλη. καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ εἰληδόν. εἰλεός. εἰλικρίνεια. πλὴν τοῦ Εἵλως, ὁ δοῦλος. Εἱλωτεύω, τὸ δουλεύω. καὶ Εἱλωτεία, ἡ δουλεία. εἱλίσσω. εἱλόμην, ἀπὸ αἱρέσεως. Εἱρκτὴ, ἡ φυλακή. εἱμαρμένη. Εἷμα, τὸ ἱμάτιον. καὶ Εἱμένος, ὁ ἐνδεδυμένος. εἷς, ἕνα, τὸν ἕνα. καὶ εἷο ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ. Εἵσατο, ἀπὸ κλίσεως, ἀντὶ τοῦ ἐκαθέσθη. Εἷσεν, ἀντὶ τοῦ ἐκάθισε, καὶ ἐπὶ τοῦ ἔστησεν. Εἵατο, ἀντὶ τοῦ ἐκάθηντο. καὶ Εἵαται, ἀντὶ τοῦ κάθηνται, ποιητικῶς. καὶ εἵως, ἀντὶ τοῦ ἕως. ταῦτα δὲ πάντα, ἀπὸ πλεονασμοῦ ἔχουσι τὸ ι ἐκτὸς τοῦ εἷς. σημειοῦνται δὲ, ὅτι τὸ εἱρμὸς καὶ εἱρκτὴ, καὶ τὸ μέσον, ἀπὸ τοῦ Εἴρω, τὸ συμπλέκω· τὸ δὲ, ἀπὸ τοῦ Εἴργω, τὸ κωλύω, γίνονται, δασύνονται. εὕρηται γὰρ, ὡς αἱ παραγωγαὶ πολλάκις ἀμείβουσι τὰ πνεύματα. οἷον ἅμα, ἄμυδις. ἴδιον, [illegible]. [illegible]. οὕτως οὖν καὶ εἴρω, εἱρμός. καὶ εἴργω, εἱρκτή.

Ἡ ευ δίφθογγος ψιλοῦται. εὐχή. Εὐλὴ, ἡ σκώληξ. εὐδία. εὐθύς. εὐθεῖα. εὐτυχής. πλὴν τοῦ εὕδω, τὸ καθεύδω. Εὕω, τὸ φωτίζω, καὶ φλογίζω. εὑρῶ, καὶ τῶν ἐξ αὐτοῦ, εὑρίσκω, εὕρεσις, εὕρημα, εὑρεσιλόγος. Εὗ, ἀντὶ τοῦ ἑαυτοῦ, ἀπὸ τοῦ εο κατὰ τροπὴν Δωρικὴν τοῦ εο εἰς τὴν ευ δίφθογγον. ὡς τὸ ἐμέο, ἐμεῦ. καὶ σέο, σεῦ. καὶ Ὅμηρος,

Τὸν δ' ἄλλον οὔτις εὖ ἀπόλεσεν.

Ἡ οι δίφθογγος ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι ψιλοῦται. οἶκος. οἶστρος. Οἰδῶ, τὸ ἐξογκῶ. Οἴδημα, τὸ κῦμα. οἴδημα. Οἴγω, τὸ ἀνοίγω. Οἰνεύς, κύριον. οἶνος. Οἶος, ὁ μόνος. Οἶμος, ἡ ᾠδή. Οἶμαι καὶ οἰμώζω. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Οἶμος, ἡ ὁδός. Οἱμῶ, τὸ ὁρμῶ. Οἷος, ὁ ποῖος, καὶ Οἷος, ὁ δυνατός. εὕρηται ἐν ταῖς ὑπὲρ μίαν συλλαβὴν λέξεσι, διὰ τὸ οἷ, ἀντὶ τοῦ αὐτῷ, ἀντωνυμία. καὶ οἷ, ἀντὶ ὅπου. καὶ οἱ, ἄρθρον προτακτικὸν πληθυντικοῦ ἀριθμοῦ δασυνόμενον μόνον. βαρυνόμενον δὲ καὶ δασυνόμενον, ὑποτακτικὸν γίνεται. Οἶς δὲ, τὸ πρόβατον ψιλοῦται, ὡς ἀπὸ τοῦ ὄις γενόμενον κατὰ συναίρεσιν. τὸ οἱμάζω, δασυνόμενον εὗρον ἐν Σχεδευτοῦ Μουζάλωνος, γράφοντος οὕτως.

Σὺ δ' οἱμαζόντων ἄλυπος.

τὸ Οἶμος, ἡ ὁδὸς, τινὲς δασύνουσιν, ἀπὸ τοῦ ἐν Οἴμοις, ὅ ἐστιν, ἐν ὁδοῖς, ψάλλεσθαι. καὶ ὁ στίχος Προδρόμου

Τέρπει δ' οἶμος τῶν καλῶν.

τὸ δὲ οἰμάζω ψιλοῦσιν ἐκ τοῦ οἴμου.

Ἡ ου δίφθογγος ψιλοῦται. οἷον Οὐδὸς, ἡ φλιά. Οὖθαρ, ὁ μαστός. οὐλή. οὐλόθριξ. Οὖρος, ὁ ἐπιτήδειος καὶ φορὸς ἄνεμος. καὶ Ὅμηρος,

Τοῖσιν δ' ἴκμενον οὖρον ἵει ἑκάεργος Ἀπόλλων.

καὶ Οὐρῆες, αἱ ἡμίονοι. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ οὗτος, οὕτω. οὗ, ἀντὶ τοῦ ὅπου. καὶ οὗ, ἀντὶ τοῦ οὗτινος. καὶ οὕς, ἀντὶ τοῦ οὕστινας, ἐπὶ αἰτιατικῆς τῶν πληθυντικῶν. Οὖς δὲ, τὸ ὠτίον. καὶ οὐ, τὸ ἀρνητικὸν μόριον, ψιλοῦται.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΡΩ.

Τὸ ῥῶ πάσης λέξεως ἀρχόμενον δασύνεται. οἷον ῥῆμα. ῥωμαλέος. ῥύπτω. ῥίζα. ῥίς. καὶ τὰ λοιπά. πλὴν τοῦ Ῥᾶρον, πεδίον. καὶ Ῥάρος, τὸ ἀμβλωθρίδιον βρέφος.

Τὸ ῥῶ ἐὰν διπλοῦν γένηται ἐν μέσῃ λέξει, τὸ μὲν πρῶτον ψιλοῦται, τὸ δὲ δεύτερον δασύνεται, οἷον ἐπίῤῥημα. ἄῤῥηκτος. συῤῥάπτω. καὶ τὰ λοιπά. ψιλοῦται δὲ τὸ μὲν πρῶτον, διότι οὐδέποτε συλλαβὴ Ἑλληνικῆς λέξεως εἰς δασὺ λήγει, τὸ δὲ δεύτερον δασύνεται, διότι φίλαρχός ἐστιν ἡ δασεῖα.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΚΟΡΩΝΙΔΟΣ.

Ἰστέον ὅτι ἡ κορωνὶς, ὅτι οὐκ ἐν πάσαις τίθεται ταῖς κράσεσιν, ἀλλ' ὅτε ἐν ἁρμογῇ δύο λέξεων γίνεται ἡ κρᾶσις. οἷον τὸ ἔργον, τοὔργον, τὸ ἔλαιον, τοὔλαιον. τὸ ἴσως, τοὔσως. καὶ ἐγὼ, κἀγώ. τὰ ἄλλα, τἆλλα. καὶ τὰ ἕτερα. ὅτε δὲ μὴ ἐν ἁρμογῇ λέξεων δύο γίνεται ἡ κρᾶσις, οὐ τίθεται ἡ κορωνίς. οἷον νόος, νοῦς. πλόος, πλοῦς.

Τάξις παλαιὰ καὶ ὀνομασίαι τῶν ἀρχόντων.

Καταλοχίσαι ἐστὶ τὸ εἰς λόχους καταμερίσαι τὸ πλῆθος τοῦ στρατοῦ. Λόχος, ἔνιοι μὲν, τὸ σύστημα τὸ ἐξ ἀνδρῶν η΄. οἱ δὲ, τὸ ἐξ ἀνδρῶν ιβ΄. οἱ δὲ, τὸ ἀπὸ ἑκκαίδεκα ἀνδρῶν πλῆθος, ὃ καὶ τέλειον φασὶ καὶ σύμμετρον.

Λοχαγὸς, πρωτοστάτης καὶ ἡγεμὼν, ὁ αὐτός ἐστιν. ἔστι δὲ ὁ πρῶτος καὶ ἄριστος τοῦ λόχου.

Οὐραγὸς, ὁ τελευταῖος τοῦ λόχου.

Στίχος καὶ δεκανία καὶ λόχος, τὸ αὐτό ἐστιν. οἱ δὲ καὶ ἐνωμοτίαν αὐτὸ καλοῦσιν. οἱ δὲ τὸ ϛ΄ λέγουσι τοῦ λόχου τὴν ἐνωμοτίαν, οἱ δὲ τὸ δ΄.

Ἐνωμοτάρχης, ὁ τῆς ἐνωμοτίας ἄρχων.

Διμοιρίαν καὶ ἡμιλοχίαν τὸ αὐτό φασι· καὶ διμοιρίτης καὶ ἡμιλοχίτης, ὁ ἄρχων τῆς διμοιρίας καὶ ἡμιλοχίας.

Ἐπιστάτης, ὁ τῷ λοχαγῷ ὄπισθεν τεταγμένος. ὁ δὲ μετ' αὐτὸν, πρωτοστάτης. ὁ δὲ μετὰ τοῦτον πάλιν, ἐπιστάτης· ὡς εἶναι τὸν ὅλον στίχον ἐκ πρωτοστατῶν καὶ ἐπιστατῶν συγκείμενον, ἔνιοι δὲ λοχαγὸν μὲν τὸν πρωτοστάτην λέγουσιν, ὥσπερ καὶ οὗτοι. καὶ οὐραγὸν τὸν ἐπιστάτην· τοὺς ἐν μέσῳ δὲ, οὐχ ὁμοίως. ἀλλ' ἐπιστάτην μὲν, τὸν μετὰ τὸν πρωτοστάτην, ἤτοι δεύτερον· τὸν δὲ τρίτον ἀπὸ τοῦ πρωτοστάτου, ἐπιστάτην.

Συλλοχισμός ἐστιν, ὅταν τῷ πρώτῳ λόχῳ ἕτερος λόχος ὑποτεθῇ, ὥστε λοχαγὸν λοχαγῷ, καὶ οὐραγὸν οὐραγῷ, καὶ τοὺς μεταξὺ τοῖς ὁμοζύγοις παρίστασθαι.

Παραστάται, οἱ ἡμίλοχοι, ἀνδρῶν ξδ΄. καὶ ὁ ἡγούμενος, τετράρχης.

Τάξεις, αἱ δύο τετραρχίαι, ἀνδρῶν ρκη΄. καὶ ὁ ἡγούμενος, πάλαι μὲν ταξίαρχος· νῦν δὲ, ἑκατοντάρχης.

Σύνταγμα, ὃ ἔνιοι παράταξιν, αἱ β΄ τάξεις, ἄνδρες σνϛ΄, καὶ ὁ ἡγούμενος, συνταγματάρχης, τοῦτο δὲ ἔνιοι καὶ ξεναγίαν καλοῦσι, καὶ ξεναγὸν τὸν ἡγούμενον.

Πεντακοσιαρχία, τὰ β΄ τάγματα, ἄνδρες φιβ΄. καὶ ὁ ἡγούμενος, πεντακοσιάρχης.

Ἔκτακτοι, τούτους τὸ μὲν παλαιὸν ἡ τάξις εἶχεν, ὡς καὶ τοὔνομα δηλοῖ, διότι τάξεως ἐξαρίθμου ἦσαν, εἰσὶ δὲ ε΄. στρατοκήρυξ. σαλπιγκτής, σημειοφόρος, ὑπηρέτης, οὐραγός. νῦν δὲ, καὶ τοῦ συντάγματος λέγονται καὶ τῶν ἄλλων. ἔχειν δὲ δεῖ τούτους τὴν τάξιν, ἢ τὸ σύνταγμα. τὸν μὲν, ὅπως τῇ φωνῇ σημαίνῃ τὸ προστεταγμένον· τὸν δὲ, ὅπως τῷ σημείῳ, εἰ μὴ ἡ φωνὴ κατακούοιτο διὰ θόρυβον· τὸν δὲ σαλπιγκτὴν, ὁπότε μηδὲ σημεῖα βλέπωσι διὰ κονιορτόν. καὶ τὸν ὑπηρέτην, ὥστε τι τῶν εἰς τὰς χρείας παρακομίσαι· τόνγε μὴν ἔκτακτον οὐραγὸν, πρὸς τὸ ἐπανάγειν τὸ ἀπολειπόμενον ἐπὶ τὴν τάξιν, ὃς, τῶν τεσσάρων ἄνω τυπουμένων κατὰ μέτωπον, κάτω τάσσεται.

Ξεναγία, αἱ β΄ πεντακοσιαρχίαι, ἀνδρῶν ακδ΄. οἱ δὲ πλεῖστοι τοῦτο τὸ πλῆθος χιλιαρχίαν καλοῦσι, καὶ χιλίαρχον, τὸν ἡγούμενον.

Μεραρχία, αἱ β΄ χιλιαρχίαι, ἀνδρῶν βμη΄. οἱ δὲ καὶ τέλος ὀνομάζουσι, καὶ τὸν ἡγούμενον, μεράρχην· οἱ δὲ, τελάρχην.

Φαλαγγαρχία, αἱ β΄ μεραρχίαι, ἄνδρες δϟϛ΄. τοῦτο ἔνιοι καὶ ἀποτομὴν κέρατος φασίν, οἱ δὲ μέρος. πάλαι δὲ καὶ στρατηγίαν ἐκάλουν, καὶ ὁ ἡγούμενος, στρατηγός. νῦν δὲ, φαλαγγάρχης.

Διφαλαγγία, αἱ β΄ φαλαγγαρχίαι, ἄνδρες ηρϟβ΄. τοῦτο δὲ καὶ μέρος ὑπ' ἐνίων καλεῖται· ἀλλὰ καὶ κέρας. καὶ ὁ ἡγούμενος, κεράρχης.

Φάλαγξ, ἡ τετραφαλαγγαρχία, αἱ β΄ φάλαγγες, ἄνδρες, ϛτπδ΄. τοῦτο γὰρ, ἡ τελεία καὶ σύμμετρος φάλαγξ.

Μῆκος ἐστὶ φάλαγγος τὸ ἅμα ἐκ τῶν λόχων σύνταγμα, ὃ μὲν εὐθεῖαν τάσσεται, ἀπὸ κέρατος εἰς κέρας διατεῖνον. καλεῖται δὲ τοῦτο καὶ πρόσωπον, καὶ μέτωπον, καὶ στόμα, καὶ παράταξις, καὶ πρωτολοχία, καὶ πρωτοστάται. ὁ δὲ κατόπιν τούτου στίχος καὶ παράλληλος κείμενος, δεύτερον ζυγὸν καλεῖται. καὶ ὁ τρίτος, τρίτον ζυγὸν, καὶ ἑξῆς ὁμοίως.

Βάθος ἐστὶ φάλαγγος τὸ κατὰ τὸ μέτωπον ἅπαν· καὶ ὁ ἀπὸ λοχαγοῦ ἐπὶ οὐραγὸν στίχος, κατὰ βάθος λέγεται.

Ζυγεῖν ἐστι τὸ ἐπ' εὐθείας τῷ κατὰ μῆκος στίχῳ κεῖσθαι, ἤτοι παραλλήλως ἔχειν.

Στοιχεῖν ἐστι τὸ ἐπ' εὐθείας κεῖσθαι τῷ κατὰ βάθος στίχῳ. τοῦτο γὰρ, καὶ κυρίως στίχος λέγεται.

Διχοτομία φάλαγγος, ἡ εἰς δύο ἴσα τομή. ταῦτα δὲ τὰ μέρη καλεῖται κέρατα. ὧν τὸ μὲν, εὐώνυμον κέρας λέγεται, καὶ οὐρά. τὸ δὲ λοιπὸν δεξιὸν, καὶ κεφαλὴ, καὶ δεξιὸν ἀκρωτήριον, καὶ δεξιὰ ἀρχή.

Ἄραρος καὶ ὀμφαλὸς καὶ συνοχὴ, πρᾶγμα ὥς φασι, καὶ στόμα, ὡς ἕτεροι, ἡ διχοτομία καλεῖται.

Ὁπλῖται, πελτασταὶ, ψιλοὶ, τῆς πεζικῆς εἰσι καὶ μαχίμου δυνάμεως· ἔχουσι δὲ διαφοράν. Ὁπλῖται μὲν γὰρ λέγονται οἱ βαρυτάτῃ κεχρημένοι ὁπλίσει, κατὰ τὸν μακεδονικὸν τρόπον, ἀσπίσι περιφερέσι καὶ δόρασι περιμηκεστέροις. Ψιλοὶ δὲ, οἱ κουφότατοι. κέχρηνται γὰρ τόξῳ καὶ ἀκοντίοις καὶ λίθοις ἐκ σφενδόνης, ἢ ἐκ χειρός. οἱ δὲ πελτασταὶ μέσῃ πως κέχρηνται σκευῇ. ἡ γὰρ πέλτη μικρά τις ἐστὶν ἀσπιδίσκη, καὶ κούφη, καὶ τὰ δόρατα πολὺ τῶν ὁπλιτῶν λειπόμενα.

Εἰσὶ δὲ καὶ τῆς ὀχηματικῆς δυνάμεως τρεῖς διαφοραί. ἡ μὲν γάρ ἐστιν ἱππική, ἡ δὲ, δι' ἁρμάτων, ἡ δὲ, δι' ἐλεφάντων. τοῦ δὲ ἱππικοῦ τὸ μὲν ἁπλῶς οὕτω καλεῖται, ἱππεῖς καὶ ἱππικόν. τὸ δὲ, ἀμφιππον, καὶ ἀμφίπποι μὲν, οἱ ἐπὶ δυοῖν ἀστρώτων ἵππων συνδεδεμένων ὀχούμενοι, οἳ καὶ μεταπηδῶσιν ἀφ' ἄλλου ἐπ' ἄλλον, ὅταν ἡ χρεία καλῇ. τοῦ δὲ κυρίως ἱππικοῦ τὸ μὲν ἐστι κατάφρακτον, ὃ καὶ τοὺς ἵππους καὶ τοὺς ἱππέας πεφραγμένους παρέχεται. τὸ δὲ, ἀκατάφρακτον. τούτων δὲ, οἱ μὲν θυρεοὺς ἔχοντες, θυρεοφόροι καλοῦνται. οἱ δὲ, ἁπλῶς δορατοφόροι. αὐτῶν δὲ οἱ μὲν μόνον ἀκοντίζουσιν, εἰς δὲ χεῖρας τοῖς πολεμίοις οὐκ ἔρχονται, καὶ καλοῦνται ἱππακοντισταὶ, καὶ ταραντῖνοι. οἱ δὲ, τόξοις, οἳ λέγονται ἱπποτοξόται. ἔτι δὲ, οἱ μὲν δορατοφόροι, ἢ κοντοφόροι, ἢ ξυστοφόροι· καλοῦνται γὰρ τοῖς τρισὶν ὀνόμασιν. οὗτοι δὲ εἰσιν οἱ ἀπὸ τῶν ἵππων καὶ πλησίον πολεμίοις δόρασι μαχόμενοι. οἱ δὲ, ἀκροβολισταὶ, οἷον πόῤῥωθεν βάλλοντες. ἔτι τῆς ἱππικῆς δυνάμεως κατάφρακτοι, ἱππακοντισταὶ, ἐλαφροὶ, θυρεοφόροι, οἱ καὶ ταραντῖνοι, ἱπποτοξόται.

Πύκνωσις, κατὰ παραστάτην καὶ ἐπιστάτην. τουτέστι, σύνεσις κατὰ μῆκος καὶ βάθος. κατέχει δὲ ὁ πεπυκνωμένος ἀνὴρ πήχεις β΄. ὁ δὲ ἁπλῶς τεταγμένος, πήχεις δ΄.

Συνασπισμὸς, ὅταν ἕκαστος ἀνὴρ τῶν ἐν τῇ φάλαγγι κατέχῃ πῆχυν ἕνα, τοῦτο καλεῖται συνασπισμός.

Πρόταξις ψιλῶν, ὅτε τῶν ἄλλων οὗτοι ἐν πολέμῳ προτάττονται. Ὑπόταξις δὲ, ὅτε ὑποτάττονται. Πρόσταξις δὲ, ὅτε καὶ ἐμπεπλεγμένοι τῇ φάλαγγι, παρ' ἄνδρα τάττονται. λέγεται δὲ καὶ παρένταξις τοῦτο.

Παρεμβολὴ παρεντάξεως διαφέρει. ἡ μὲν γάρ ἐστι τῶν ὁμοίων παρένθεσις, οἷον ὁπλιτῶν παρ' ὁπλίτας, ἢ ψιλῶν παρὰ ψιλούς. Παρένταξις δὲ, ἡ τῶν ἀνομοίων, οἷον ὁπλιτῶν παρὰ ψιλοὺς, ἢ ψιλῶν παρ' ὁπλίτας.

Λόχος, ἀνδρῶν ὀκτώ.

Σύστασις, τέσσαρες λόχοι, ἀνδρῶν λβ΄.

Πεντηκονταρχία, β΄ συστάσεις, ἀνδρῶν ἑξήκοντα τεσσάρων.

Ἑκατονταρχία, β΄ πεντηκονταρχίαι, ἀνδρῶν ρκη΄. ἑκάστη δὲ ἑκατονταρχία ἐκτάκτους ἔχει πέντε.

Ψιλαγία, β΄ ἑκατονταρχίαι, ἀνδρῶν διακοσίων πεντηκονταέξ.

Ξεναγία, β΄ ψιλαγίαι, ἀνδρῶν φιβ΄.

Σύστρεμμα, β΄ ξεναγίαι, ἀνδρῶν ακδ΄.

Ἐπιξεναγία, δύο συστρέμματα, ἀνδρῶν βμη΄.

Στῖφος, δύο ἐπιξεναγίαι, ἀνδρῶν δϟϛ΄.

Ἐπίταγμα, δύο στίφη, ἀνδρῶν ηρϟβ΄. τούτων ἔκτακτοι ἄνδρες ϛ΄. ἐπιξεναγοὶ μὲν δύο, συστρεμματάρχαι δὲ, οἱ λοιποί.

Ἔμβολον παρατάξεως ὄνομα τοιόνδε. ἔστι δὲ τὸ ἥμισυ τοῦ ῥόμβου τοιοῦδε ὄντος.

Ῥομβοειδὲς, παράταξις ὀνομάζεται καὶ σφηνοειδής.

Ἴλη ἱππέων ἐστὶν ἑξηκοντατεσσάρων.

Ἐπιλαρχία, β΄ ἶλαι, ἱππέων ρκη΄.

Ταραντιναρχία, β΄ ἐπιλαρχίαι, ἱππέων διακοσίων πεντηκονταέξ.

Ἱππαρχία, β΄ ταραντιναρχίαι, ἱππέων πεντακοσίων δώδεκα.

Ἐφιππαρχία, β΄ ἱππαρχίαι, ἱππέων χιλίων εἴκοσι τεσσάρων.

Τέλος, δύο ἐφιππαρχίαι, ἱππέων δισχιλίων τεσσαράκοντα ὀκτώ.

Ἐπίταγμα, β΄ τέλη, ἱππέων τετρακισχιλίων ϟϛ΄.

Κλίσις, ἡ κατὰ ἄνδρα κίνησις.

Κλίσις ἐπὶ δόρυ, ἔστιν ἡ ἐπὶ τὰ δεξιὰ κλίσις. Ἐπανάκλισις δὲ, ἡ ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ κλίσις.

Ἐπ' ἀσπίδα κλίσις, ἔστιν ἡ ἐπὶ τὰ ἀριστερὰ ὁμοίως.

Μεταβολή ἐστιν ἡ δὶς ἐπὶ τὸ γινόμενον κλίσις, κατὰ τοῦτο τὰς τῶν ὁπλιτῶν ὄψεις μετατιθεῖσα, ἧς δύο διαφοραί. ἡ μὲν, ἀπὸ τῶν πολεμίων, ἣν καὶ ἐπ' οὐρὰν ὀνομάζουσιν· ἡ δὲ, ἐπὶ τοὺς πολεμίους, ἀπ' οὐρᾶς καλουμένη. ἔνιοι δὲ, οὕτω καὶ αὐτὴν ὑπογράφουσι. Μεταβολή, ἐστι μετάληψις τῆς προϋπαρχούσης ἐπιφανείας εἰς τὴν κατ' οὐρὰν ἐπιφάνειαν, ἢ ἀπὸ ταύτης ἐπὶ τὴν ἐναντίαν, καὶ ἡ μὲν ἀπὸ τῶν πολεμίων μεταβολὴ, δὶς ἐπὶ δόρυ κλινάντων γίνεται. ἡ δὲ ἐπὶ τοὺς πολεμίους, δὶς ἐπ' ἀσπίδα.

Ἐπιστροφή ἐστιν, ἐπειδὰν τὸ πᾶν σύνταγμα πυκνώσαντες κατὰ παραστάτην καὶ ἐπιστάτην, καθάπερ ἑνὸς ἀνδρὸς σῶμα, ἐπὶ δόρυ ἢ ἐπ' ἀσπίδα ἐγκλίνωμεν, καθάπερ περὶ κέντρῳ τῷ λοχαγῷ, παντὸς τοῦ τάγματος περιενεχθέντος, καὶ μεταλαβόντος τόπον. μετὰ τὸν ἔμπροσθεν. Ἐπιφάνειαν δὲ τὴν ἐκ δεξιῶν, διαμένοντος ἑκάστῳ τῶν παραστατῶν καὶ τῶν ἐπιστατῶν.

Ἀναστροφή ἐστιν ἡ ἀποκατάστασις τῆς ἐπιστροφῆς εἰς τὴν προτέραν χώραν. Περισπασμὸς δὲ ἐστιν ἡ ἐκ δυοῖν ἐπιστροφῶν τοῦ τάγματος κίνησις, ὥστε μεταλαμβάνειν τὸν ὄπισθεν τόπον. Ἐκπερισπασμὸς δὲ ἐστιν, ἐκ τριῶν ἐπιστροφῶν συνεχῶν κίνησις, ὥστε μεταλαμβάνειν, ἐὰν μὲν ἐπὶ δόρυ γένηται, τὴν ἐξ ἀριστερῶν ἐπιφάνειαν. ἐὰν δὲ ἐπ' ἀσπίδα, τὴν ἐκ δεξιῶν. εἰς ὀρθὸν δὲ ἐστιν ἀποδοῦναι, τὸ ἐπὶ τὴν ἐξ ἀρχῆς θέσιν ἀποκαταστῆσαι ἄνδρα ἕκαστον. ὥστε εἰ ἐπὶ δόρυ κλίνειν ἐκ τῶν πολεμίων κελεύοιτο, εἶτ' αὖθις εἰς ὀρθὸν ἀποδοῦναι, δεήσει ἐπὶ τοὺς πολεμίους πάλιν τρέπεσθαι. καλεῖ δὲ τοῦτο καὶ ἐπ' ὀρθὸν ἀποκαταστῆσαι.

Ἐξελιγμῶν δισσαὶ εἰσὶν ἰδέαι. ἡ μὲν, κατὰ λόχους· ἡ δὲ, κατὰ ζυγά. εἴδη δὲ ἀνὰ ἑκάτερον αὐτῶν, β΄. καλεῖται γὰρ ὁ μὲν μακεδὼν, ὁ δὲ χορεῖος, ὃν καὶ κρητικὸν καὶ περσικὸν καλοῦσι. τούτων δὲ, μακεδὼν ἐξελιγμός ἐστιν, ὁ κατὰ λόχους, ὁ μεταλαμβάνων τῆς φάλαγγος τὸν ἔμπροσθεν τόπον, ἀντὶ δὲ τῆς κατὰ πρόσωπον ἐπιφανείας τὴν ὄπισθεν. Χορεῖος δὲ ὁ τὸν αὐτὸν ἐπέχων τόπον τῆς φάλαγγος τῶν ἑκατέρων κατὰ μέρος, ἀνθ' ὧν πρωτοστάται τόπον ἑτέρους μεταλαμβανόντων. τοῦ μὲν λοχαγοῦ, τὸν τοῦ οὐραγοῦ· τοῦ δὲ οὐραγοῦ, τὸν τοῦ λοχαγοῦ. ἀντὶ δὲ τῆς κατὰ πρόσωπον ἔμπροσθεν ἐπιφανείας, τὴν ὄπισθεν, οἱ δὲ κατὰ ζυγὰ ἐξελιγμοὶ γίνονται, ἐπειδὰν ἐπὶ τῶν ἀποτομῶν βούλεταί τις τὰ κέρατα καθιστάναι· τὰς δὲ ἀποτομὰς ἐπὶ τῶν κεράτων, χάριν τοῦ τὰ μέσα ἰσχυροποιεῖν. καὶ ὁμοίως τὰ δεξιὰ ἐν τοῖς εὐωνύμοις, καὶ τὰ εὐώνυμα, ἐν τοῖς δεξιοῖς.

Διπλασιασμοὶ διχῶς λέγονται. ἢ γὰρ τόπου ἢ ἡ φάλαγξ, μένοντος τοῦ πλήθους τῶν ἀνδρῶν, ἢ ἀριθμοῦ αὐτῶν. γίνεται δὲ ἑκάτερον διχῶς, ἢ κατὰ λόχον, ἢ ζυγά. τουτέστι δ' αὖ κατὰ μῆκος καὶ κατὰ βάθος. Κατὰ μῆκος μὲν οὖν γίνεται διπλασιασμὸς ἀνδρῶν, ὅταν μεταξὺ τῶν πρωτοστατούντων λόχων παρεμβάλλωμεν ἢ παρεμπλέκωμεν ἄλλους αὐτοῖς ἀριθμοὺς, τὸ μῆκος φυλάττοντες τὸ αὐτὸ τῆς φάλαγγος, ὥστε πυκνοτέραν γενέσθαι μόνον ἐκ τῆς τῶν ἀνδρῶν διπλασιάσεως. Κατὰ βάθος δὲ, ὅταν μεταξὺ τῶν πρωτοστατούντων ζυγῶν παρεμβάλλωμεν ἢ παρεμπλέκωμεν ἄλλα αὐτοῖς ἰσάριθμα, ὥστε κατὰ βάθος πυκνοτέραν εἶναι μόνον. Κατὰ μῆκος δὲ, τόπου γίνεται διπλασιασμὸς, ὅταν τὸν προειρημένον κατὰ μῆκος πυκνότερον μανότερον μετατάττωμεν, ἢ οἱ παρεντεθέντες ἐξελίξωσι κατὰ μῆκος. Κατὰ βάθος δὲ γίνεται τόπου διπλασιασμὸς, ὅταν τὸν προειρημένον κατὰ βάθος πυκνότερον μετατάττωμεν μανότερον, ἢ οἱ παρεντεθέντες ἐξελίξωσι κατὰ βάθος. ὅμως δὲ τοὺς τοιούτους διπλασιασμοὺς ἀποδοκιμάζουσι, καὶ μάλιστα ἐγγὺς ὄντων τῶν πολεμίων· ἀφ' ἑκατέρων δὲ τῶν κεράτων τοὺς ψιλοὺς καὶ τοὺς ἱππεῖς ἐπιτάττοντες, τὴν ἔμφασιν τοῦ διπλασιασμοῦ, χωρὶς ταραχῆς τῆς φάλαγγος ἀποδιδόασι.

Πλαγία λέγεται φάλαγξ, ἥτις ἔχει τὸ μῆκος τοῦ βάθους πολλαπλάσιον. Ὀρθία δὲ λέγεται ὅταν ἐπὶ κέρατος πορεύηται, πολλαπλάσιον ἔχουσα τοῦ βάθους τὸ μῆκος. καθόλου δὲ παράμηκες μὲν λέγεται πᾶν τάγμα, ὃ ἂν τὸ μῆκος ἔχῃ πλέον τοῦ βάθους.

Λοξὴ λέγεται φάλαγξ, ἡ τὸ μὲν ἕτερον κέρας, ὁπότερον ἂν προέληται, πλησίον τῶν πολεμίων ἔχουσα, καὶ ἐν αὐτῷ τὸν ἀγῶνα ποιουμένη, τὸ δὲ ἕτερον, ἐν ἀποστάσει δι' ὑποστολῆς ἔχουσα. Δεξιὰ μὲν, ἡ τὸ δεξιὸν προβαλλομένη, λαιὰ δὲ, ἡ τὸ λαιόν.

Παρεμβολὴ λέγεται ἐπειδὰν προτεταγμένων τινῶν, εἰς τὰ μεταξὺ διαστήματα ἐκ τῶν ἐπιτεταγμένων καθιστῶνται αὐτοῖς ἐπ' εὐθείας.

Πρόταξις δὲ ὅταν ἐξ ἑκατέρου τῶν μερῶν τῆς τάξεως, ἢ ἑκατέρου κατὰ τὸ κέρας αὐτὸ προστεθῇ τι στῖφος τῇ πάσῃ φάλαγγι, κατ' εὐθὺ τοῦ μετώπου τῆς τάξεως.

Ἔνταξις δὲ, ἐπειδάν τις προσαφίῃ τοὺς ψιλοὺς εἰς τὰ διαστήματα τῆς φάλαγγος ἐντάσσων, ἄνδρα παρ' ἄνδρα. ἔνιοι δὲ τοῦτο καὶ παρένταξιν ὀνομάζουσιν.

Ἐπαγωγὴ δὲ λέγεται, ὅταν τάγμα τάγματι ἐπιτάσσηται. οἷον, τετραρχίας ἡγουμένης, αἱ λοιπαὶ τετραρχίαι ὑποτάσσονται· ἢ ξεναγίας ἡγουμένης, αἱ λοιπαὶ ξεναγίαι ἐπακολουθοῦσι. καὶ καθόλου ὅταν σύνταγμα συντάγματι ἐν πορείᾳ ἕπηται, ὥστε τοὺς τοῦ προηγουμένου συντάγματος οὐραγοὺς τοῖς τοῦ ἑξῆς τάγματος ἡγεμόσι συνάπτειν.

Παραγωγὴ λέγεται ὅταν ἡ φάλαγξ πορεύηται τοὺς ἡγεμόνας ἐκ τῶν εὐωνύμων ἔχουσα, ἢ ἐκ τῶν δεξιῶν. κἂν μὲν ἐκ τῶν εὐωνύμων ἔχῃ τοὺς ἡγεμόνας, εὐώνυμος παραγωγὴ λέγεται. ἐὰν δὲ ἐκ τῶν δεξιῶν, δεξιὰ παραγωγή. εἴτε δὲ ἡ πορεία ἐν ἐπαγωγῇ γίνεται, εἴτε ἐν παραγωγῇ, ἐν μονοπλεύρῳ, ἢ διπλεύρῳ, ἢ τριπλεύρῳ, ἢ τετραπλεύρῳ τάγματι βαδίζεται. μονοπλεύρῳ μὲν, ὅταν μοναχόθεν φοβηθῇ. διπλεύρῳ δὲ ὅταν διχόθεν. τριπλεύρῳ δὲ, ὅταν τριχόθεν. καὶ τετραπλεύρῳ, ὅταν οἱ πολέμιοι πανταχόθεν ἐπιτίθεσθαι ὑφορῶνται.

Ἀμφίστομος φάλαγξ καλεῖται ἡ τοὺς ἡμίσεας τῶν τοὺς λόχους ἀνδρῶν ἀπεστραμμένους ἀπὸ σφῶν ἔχουσα, ὡς ἀντιπρόσωπους εἶναι. Διφαλαγγία δὲ ἀμφίστομος, ὅτε ἐν τῇ πορείᾳ τοὺς ἡγεμόνας ἔχει ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν ἐν ἐπαγωγαῖς τεταγμένους. οὓς μὲν δεξιᾷ παραγωγῇ, οὓς δὲ ἐν εὐωνύμῳ. τοὺς δὲ οὐραγοὺς, ἔσω τεταγμένους.

Ἀντίστομος διφαλαγγία, ἡ τοὺς μὲν ἡγεμόνας ἔχει μέσους τεταγμένους, τοὺς δὲ οὐραγοὺς ἔξω ἔχουσα ἐξ ἑκατέρων τῶν μερῶν ἐν παραγωγαῖς τεταγμένους.

Ἑτερόστομος φάλαγξ καλεῖται, ἥτις ἂν πορεύηται, τὸ μὲν ἡγούμενον ἥμισυ ἔχουσα ἐν εὐωνύμῳ παραγωγῇ. τουτέστι, τοὺς ἡγεμόνας ἐξ εὐωνύμου, τοῦ δὲ λοιποῦ ἡμίσεως τοὺς ἡγεμόνας, ἐν δεξιᾷ παραγωγῇ.

Ὁμοιόστομος δὲ ἐν πορείᾳ διφαλαγγία ἐστὶν, ἥτις τοὺς ἡγεμόνας ἑκατέρας τῆς φάλαγγος ἐκ τῶν αὐτῶν μερῶν ἔχει τεταγμένους, οἷον ἐκ δεξιῶν ἢ ἐξ εὐωνύμων ἑκατέρας φάλαγγος.

Ἔμβολον δὲ καλεῖται, ὅταν ἡ ἀμφίστομος διφαλαγγία τὰ μὲν ἡγούμενα κέρατα ἀλλήλοις συνάψῃ, τὰ δὲ οὐραῖα διαστήσῃ.

Κοιλέμβολον δὲ καλεῖται, ἐπειδὰν ἀντίστομος διφαλαγγία τὰ μὲν οὐραῖα κέρατα συνάψῃ, τὰ δὲ ἡγούμενα διαστήσῃ.

Πλαίσιον ὀνομάζεται ὁπόταν πρὸς πάσας τὰς πλευρὰς παρατάξηταί τις ἑτερομήκει σχήματι.

Πλινθίον δὲ ἢ πλινθίον λέγεται, ὅταν ἐν τετραγώνῳ σχήματι ταυτὸ τοῦτο πράξῃ. ὅπερ Ξενοφῶν ὁ τοῦ Γρύλλου πλαίσιον ἰσόπλευρον καλεῖ.

Πεπληγμένη φάλαγξ ἐστὶν, ἥτις τοῖς ἐμπίπτουσι τόποις ἀναγκαζομένη ἐξομαλοῦσθαι, σκολιῶς λόγον ἐπέχει. καὶ ξιφοειδὴς ἡ φάλαγξ ὅλη γίνεται, καὶ ποικίλη τῇ τάξει.

Ἐπικαμπὴ δὲ, ὅταν τὰ μέσα τῆς πολεμίας προκύπτῃ, τὰ δὲ κέρατα ἐκ τῶν ὀπίσω μερῶν ὀρθὰ ἐφ' ἑαυτὸν ἔχῃ τεταγμένα.

Ἐσωπεπηγμένη δὲ, ὅταν εἰς ἴχνος πλαγίους διαλύηται τῶν ταγμάτων.

Κυρτὴ δὲ καὶ κοίλη καὶ ἐπικάμψεις λέγεται εἰς τοὐπίσω καὶ πρόσω, ἡ τὸ στόμα κοῖλον ἔχουσα ἢ κυρτὸν ἐπικαμπτής. καὶ τοῦτο (ὡς εἴρηται) ἢ εἰς τοὐπίσω, ἢ εἰς τὸ πρόσω, ὥστε τὰ εἴδη αὐτῶν γίνεσθαι ἐξ ἑκάστης τῶν τριῶν εἰς τοὐπίσω σχηματιζομένης, ἢ εἰς τὸ πρόσω.

Ὑπερφαλάγγισις λέγεται ὅταν ἐκ ἑκατέρων μερῶν τῆς φάλαγγος ὑπερέχωμεν τῶν πολεμίων.

Ὑπερκέρασις δὲ, ὅταν ἐκ τοῦ ἑτέρου μέρους μόνον ὑπερέχωμεν τῶν πολεμίων.

Λειποσμός ἐστιν, ὅταν τὸ βάθος τῆς φάλαγγος συναιρῆται, καὶ ἀπὸ ις' τυχὸν ἀνδρῶν ἐλάττους γίνονται.

Ὀρβικίου περὶ τῶν περὶ τὸ στράτευμα τάξεων.

Ἰστέον δὲ ὅτι τῶν περὶ τὸ στράτευμα τάξεων καὶ ἡγεμονιῶν, ὁ μὲν πέντε ἀνδρῶν ἀριθμὸς καλεῖται Πεμπάς, ὁ δὲ ἄρχων Πεμπάδαρχος. ὁ δὲ τῶν δέκα, Δεκὰς, καὶ Δεκάδαρχος. ὁ δὲ τῶν πέντε καὶ εἴκοσι, Λόχος, καὶ Λοχαγός. ὁ τῶν πεντήκοντα, πεντηκοστὺς, καὶ πεντηκόνταρχος. ὁ τῶν ἑκατὸν, Τάξις, καὶ Ταξίαρχος. ὁ τῶν πεντήκοντα καὶ διακοσίων, Σύνταγμα, καὶ Συνταγματάρχης. ὁ τῶν πεντακοσίων, Πεντακοσιοστὺς, καὶ Πεντακοσίαρχος. ὁ τῶν χιλίων, Χιλιοστὺς, καὶ Χιλίαρχος. ὁ τῶν δισχιλίων, Μεραρχία, καὶ Τέλος, καὶ Μεράρχης, καὶ Τελάρχης. ὁ τῶν τετρακισχιλίων, Φαλαγγάρχης. ὁ τῶν μυρίων, Μυριοστὺς, καὶ Μυρίαρχος. αἱ δύο διφαλαγγαρχίαι, Τετραφαλαγγαρχία, ἀνδρῶν μυρίων ἑξακισχιλίων, καὶ ὁ ἄρχων Τετραφαλαγγάρχης. τὸ μέντοι πεζικὸν ἅπαν στράτευμα ὁμοτίμως τοῖς μικροῖς τάγμασι λέγεται Φάλαγξ· καὶ ὁ ἡγούμενος, Στρατηγός. τοῦ δὲ ἱππικοῦ, Ἵππαρχος. τὸ δὲ συναμφότερον πεζοῦ τε καὶ ἱππικοῦ, Στρατιά. τῆς δὲ στρατιᾶς τὸ Μέτωπον λεγόμενον, (ὃ καὶ πρῶτον ζυγὸν καλοῦσι) Πρωτοστάται, καὶ ὁ ἡγούμενος Πρωτοστάτης. οἱ δὲ παρ' ἑκάτερα τεταγμένοι κέρατα, δεξιόν τε καὶ εὐώνυμον, οὗτοι καὶ Παραστάται, ὁ δὲ ἀρχὸς ὁμωνύμως· οἱ δὲ ὄπισθεν αὐτῶν ὡς ἐπὶ τὸ βάθος τεταγμένοι, Ἐπιστάται. τὸ δὲ ἐπὶ πάσης πρὸς τὸ βάθος ἔσχατον ζυγὸν, οὐρὰ καὶ οὐραγός. ὁ αὐτὸς δὲ ὀπισθοφύλαξ. ἡ συνήθεια Πεντηκονταφύλακα αὐτὸν καλεῖ. ὁ δέ γε τοῦ παντὸς στρατοῦ ἡγεμονεύων, Βασιλεύς.

VERBORUM QUORUNDAM THEMATA,

Quæ magna ex parte vel sunt Anomala, vel Poëtica, aut certè ejusmodi ut non obviam cuilibet habeant originem,

Quæ jam in gratiam juniorum, multo quam antehac auctiora prodeunt et correctiora:

De hac autem illorum collectione aliquid in ejus calce dicetur.

Ἄαδε, (molestus fuit: ἐλύπησε, Hesych.) Aor. 2. verbi ἀάδω. Præsentis autem ἀάδω idem Hesych. meminit, exponens ὀχλεῖν, ἀδικεῖν, item λυπεῖσθαι, δυσφορεῖσθαι.

Ἀάσθην, (deceptus fui, ἐνεποδίσθην, Var.) Aor. 1. passivus verbi ἀάζω.

Ἀασάμην, (damnum dedi: interdum et damnum accepi, læsus sum, ἐβλάβην, Hesych. et Eustath.) Aor. 1. medius, ab Aor. activo ἄασα, ex verbo ἀάω. Unde et Aor. 1. pass. ἀάσθην, significans itidem ἐβλάβην. Sed et ἀᾶται tertia persona præsentis temporis apud Homerum legitur, ex prima ἀάομαι.

Ἄασι, flant, 3. pl. ab ἄημι, flo; ut ἵστημι, ἱστᾶσι, hinc ἄαται, ται, ται, saturatur. Th. ἄω, flo, spiro.

Ἄαται, (satiatur: χορτάζεται, Varino) ab ἄαμαι. [illegible] autem ab ἄω, activo.

Ἀβάκησαν, (nesciebant: ἠγνόησαν, Hesych. et alii) Poëtice et Ionice pro ἠβάκησαν, ab ἀβακέω.

Ἄββαλε, Poëticè pro ἀνέβαλε, (ut κάββαλε pro κατέβαλε, et ἔββαλε pro ἐπέβαλε) ex præsenti ἀναβάλλω.

Ἀβούτεω, gen. Ion. pro ἀβούτου, ab ἀβούτης, ου, bobus carens, ex α priv. et βοῦς, bos, vacca.

Ἀγάγας pro ἀγαγὼν dici Hesych. tradit. Est autem ἀγαγὼν particip. Aor. 2. activæ vocis, ab ἄγω. Idem et ἄγαγον pro ἄγαγε usurpari scribit, quod est imperativi modi Aor. 2. ab ἄγω.

Ἀγαπῴην, optativo modo et tempore præsenti dicunt Attici pro ἀγαπάοιμι, ἀγαπῷμι, à Themate ἀγαπάω.

Ἀγασαίμην, Aor. 1. optativi modi: cujus indicativus ἠγασάμην, à Themate ἄγαμαι vel potius ἀγάζομαι, significante admiror, vel etiam, colo. Hesych. enim ἀγάζεται exp. etiam σέβεται. Poëticè et Ionicè ἀγάσαντο etiam dicitur pro ἠγάσαντο, admirati sunt: et ἀγασάμην pro ἠγασάμην. Unde et particip. ἀγασσάμενος metri causa duplicatum habens σ pro ἀγασάμενος, admiratus. ut ἀγασόμενος est futuri 1. medii participium.

Ἀγασθεὶς, admiratus: part. Aor. 1. passivi, ab eodem Themate, nimirum ab ἄγαμαι vel potius ἀγάζομαι.

Ἀγγελέων, nuntiaturus. fem. ἀγγελέουσα, nuntiatura. Ionice pro ἀγγελῶν et ἀγγελοῦσα. Est autem ἀγγελῶν particip. à futuro indicativi ἀγγελῶ: id vero ex præsenti ἀγγέλλω. Itidem in aliis solent Iones ῶ in έω resolvere, et οῦ in έου.

Ἀγγελλόντων, Attici dicunt pro ἀγγελλέτωσαν, nuntient; participii activi genitivo plurali posito pro tertia persona plurali imperativi modi. Sic βαινόντων dicunt pro βαινέτωσαν, et τυπτόντων pro τυπτέτωσαν.

Ἀγεῖραν, 3. pl. a. 1. act. Ion. pro ἤγειραν, ab ἀγείρω, congrego. f. ερῶ. p. ἤγερκα, et Att. ἀγήγερκα. a. 1. ἤγειρα.

Ἀγέμεν, Dor. et Ion. pro ἄγειν, ducere: ab ἄγω, f. ξω, p. χα. a. 1. ἦξα.

Ἄγεν, Bœoticè pro ἄγησαν, fracti sunt: tertia persona plur. Aor. 2. pass. ab ἄγην: id autem ab ἄγνυμι seu ἄγω significante, frango.

Ἆγει, prima syllaba producta et aspirata, Doricum est pro ἥγει, ἡγοῦ, duc: à præsenti ἡγέομαι. At ἄγει prima correpta et tenuata, Ionice pro ἄγου, ducere: à præsenti ἄγομαι, ducor.

Ἀγείμεναι quidam pro ἀγέμεναι positum aiunt: Hesych. tamen exp. θαυμάζοντες, admirantes: ab ἄγαμαι.

Ἀγέρθεν, congregati sunt: Aor. 1. pass. Ionicum pro ἠγέρθησαν, ab ἠγέρθην: id autem ab ἀγείρω. Similiter ἀγέρθη dicunt iidem Iones pro ἠγέρθη, congregatus est. Unde particip. ἀγερθεὶς, et futurum indicativum ἀγερθήσομαι.

Ἀγέροντο, Ionice pro ἠγέροντο, congregati sunt. Aor. 2. medius. ἀγείρω enim facit fut. 2. ἀγερῶ, unde Aor. 2. ἤγερον: ex quo ἠγερόμην. Quidam Poët. pro ἠγείροντο dictum volunt imperfecti esse temporis dicentes: itidemque ἀγέρεσθαι pro ἀγείρεσθαι, dici aiunt Poët. exemplo.

Ἄγες. Hesych. ἄγε, εἶα: Poët. forsan adjecto ς.

Ἄγεσκεν, pro ἦγε dicunt Iones, ut, τύπτεσκεν pro ἔτυπτεν: abjecto primum augmento, deinde annexo σκε, ab ἄγω.

Ἄγη, Ion. pro Att. ἐάγη, fractus est: tertia pers. sing. Aor. 2. passivi: à Them. ἄγνυμι pro ἄγω. Unde fut. 2. ἀγῶ: ex quo Aor. 2. ἦγον: unde pass. ἤγην, Ion. ἄγην. Attic. ἐάγην.

Ἀγηγέραται, tertia persona plur. præt. passivi Ionica pro ἀγηγερμένοι εἰσί: itidemque in plusquamperf. ἀγηγέρατο pro ἀγηγερμένοι ἦσαν: ex ἀγείρω facto præterito activo ἤγερκα, et Attica reduplicatione ἀγήγερκα: passivè ἤγερμαι, et Attica reduplicatione ἀγήγερμαι.

Ἀγήγερκα (congregavi) Atticè iteratis duabus initialibus literis præsentis pro ἤγερκα. Itemque ἀγήγερμαι pro ἤγερμαι dicitur, congregatus seu collectus sum. Quorum illud activæ vocis, hoc autem passivæ præteritum est, a Them. ἀγείρω.

Ἀγῆλαι, (exornasse, consecrasse: Hesych. κοσμῆσαι, σεμνῦναι, ἀναθεῖναι, nec non εἰς ἀγέλην ἀγαγεῖν) Aor. 1. infinitivi modi, ab Aor. 1. indic. modi, ἤγηλα, ex Them. ἀγάλλω. Unde et conjunctivo modo, ἀγήλω, quod idem exp. κοσμήσω, exornavero: et partic. ἀγήλας, qui exornavit. At ἀγηλάμεναι, quod idem lexicographus affert pro χαίρουσαι, ab alio profectum Themate videtur.

Ἀγήοχα, duxi: præt. perf. activum ex ἦχα factum formatione Att. primùm enim reduplicatis primis duabus literis, fit ἄγηχα, ut ἀγήγερκα ex ἤγερκα, deinde ο inserto ἀγήοχα.

Ἀγήρω, acc. sing. 4. simpl. ab ἀγήρως, ω, ὁ καὶ ἡ, senii expers. ex α priv. et γῆρας, αος, τὸ, senectus.

Ἀγκαλίει, tertia pers. sing. præs. indic. Poët. pro ἀνακαλεῖ: ab ἀνακαλέω, ut ἀγκαλέω etiam dicitur pro ἀνακαλῶ, teste Hesych.

Ἀγκαλῶ, idem lexicogr. affert pro ἀνοῖξαι, aperi. Pro quo fortassis scribendum ἄγχαλα ab ἀγχαλάω Poët. itidem usurpato pro ἀναχαλάω, relaxo et aperio.

Ἄγκειμαι, Poët. pro ἀνάκειμαι, recumbo, vel repositus sum.

Ἀγκλίνας, part. Aor. 1. activi, pro ἀνακλίνας, more Poët. à Them. ἀνακλίνω, reclino, resupino, vel etiam aperio: Hesych. ἀγκλίνας exponente non solum ἀνακλίνας, sed etiam ἀνοίξας.

Ἀγκρεμάσασα, itidem pro ἀνακρεμάσασα apud Hesych. qui exp. ἀνατεθεῖσα.

Ἀγκρινάμεναι, quod idem pro ἀποκρινάμεναι affert, Poët. et ipsum est pro ἀνακρινάμεναι: ab ἀγκρίνω Poët. dicto pro ἀνακρίνω.

Ἀγνοίαμες, teste eodem, dicunt Æoles pro ἠγνοήκαμεν ignoravimus: a Them. ἀγνοέω.

Ἄγνυτ', pro ἄγνυτο. 3. sing. imperf. pass. ab ἄγνυμι, frango, vel ἀγνύω. Th. est ἄγω. f. ξω, frango.

Ἀγοίατο, (ducerentur) tertia pers. plur. optativi passivi, Ionicè pro ἄγοιντο, à Th. activo ἄγω.

Ἆγον, penult. circumfl. præt. imperf. Doricum est pro ἦγον, ducebam: ἄγον autem penultima correpta et penacuta, Aor. 2. duxi: pro quo Attici dicunt ἤγαγον, à Th. ἄγω.

Ἀγοράασθαι, Poët. pro ἀγοράεσθαι seu ἀγορᾶσθαι, concionari, διαλέγεσθαι: à Th. ἀγοράομαι. Hesych.

Ἀγγελίειν, referre, præs. inf. Ion. pro ἀγγέλλειν.

Ἀγγέλεον, Ion. et Poët. pro ἤγγελλον, nunciabant, à Th. ἀγγελέω. Ἄγγειλεν, aor. 1. ind. pro ἤγγειλεν, Ion.

Ἀγρόμενοι, (quod Hesych. exp. συναθροισθέντες, συνελθόντες, qui coierunt et in unum congregati sunt) particip. est per syncopen factum ex ἀγερόμενοι. est autem ἀγερόμενος particip. aor. 2. à Th. act. ἀγείρω.

Ἄγχαζε, Poët. pro ἀνάχαζε: et ἀγχάσαι pro ἀναχάσαι, itidemque ἀγχάσασθαι pro ἀναχάσασθαι, à Th. ἀγχάζω Poët. pro ἀναχάζω, quod est ἀναχωρέω, recedo.

Ἄγχασδε, Dor. pro ἄγχαζε: ἄγχαζε autem pro ἀνάχαζε, ut dictum est. ambo apud Hesych.

Ἀγχιάσσασε, Dor. pro ἀγχιάσασθαι, prope accessit: ab ἀγχιάζω. unde et ἀγχιάζατε et ἀγχιάσατε. id autem ἀγχιάζω futurum facit ἄσω.

Ἄγχεο, imperativus pass. à Th. act. ἄγχω, suffoco, strangulo, ango: ut ἀγχοῦ, perispomenon, adverbium est, significans prope.

Ἀγωνίδαται, Ion. pro ἠγωνισμένοι εἰσί: tertia pers. pl. præt. perf. pass. Them. activi ἀγωνίζω, facta ex tertia singulari ἠγώνισται, abjecto primum augmento, deinde correpta penultima, hoc est exempto σ et ejus loco inserta syllaba δα ut πεφράδαται dicitur pro πεφρασμένοι εἰσί. Quidam ex prima persona præteriti medii formare malunt, abjecta syllaba ται.

Ἀγωνιεῦμαι, Ionicè et Doricè pro ἀγωνιοῦμαι, pugnabo. Hoc autem ἀγωνιοῦμαι, Attic. est pro ἀγωνίσομαι, a. 1. imperat. med. ἀγώνισαι, certato, ab ἀγωνίζω, certo. f. σω. p. ἠγώνικα. Th. ἀγὼν, certamen.

Ἀδδηκότες, metri causa pro ἀδηκότες dicitur. Id autem ἀδηκότες est part. præt. temp. Ionicum pro ἠδηκότες, à Th. ἀδέω: quod ἀδέω ex ἀάδω factum putatur, et significat, ærumnis seu laboribus et molestiis conficior seu fatisco.

Ἆδε, prima circumflexa, et iota ascripto est vel imperfectum Doricum pro ᾖδε, canebam: vel partic. neutrius generis, à masculino ᾄδων: utrumque autem à Th. activo ᾄδω. At ἅδε, prima brevi et aspirata, est aor. 2. activæ vocis, ab ἁνδάνω vel ἅδω, f. ἅσω. et significat, placeo: ut apud Hom. ἅδε δ' ἔπαγε μῦθος, pro ἤρεσε, teste Hesych. etiam

Ἄειδε, canebat, imperf. pro ἤειδε, Poët. verbi ᾄδω.

Ἄειρα, (sustuli vel extuli) aor. 1. activæ vocis sine augmento, à Th. ἀείρω.

Ἀεὶς part. præs. temp. ab. ἄημι significante flo, spiro.

Ἄεισε, cecinit, aor. 1. act. ab ἀείδω, Poët. verbo, pro quo in prosa dicitur ᾄδω. Caret autem illud ἄεισε augmento, more Ion. et Poët.

Ἀέντι, Æol. pro ἀεῖσι, spirant: à Th. ἄημι.

Ἀέντων, gen. pl. part. præs. act. ab ἄημι, flo.

Ἄεξε, augebat, et ἀέξετο, augebatur: Poët. et Ion. sine augmento, ab ἀέξω, itidem Poët. verbo pro αὔξω, et αὐξάνω. f. ήσω. p. ηὔξηκα. ἀεξομένοιο, genit. Ion. part. præs.

Ἀεξήσω, Poët. pro αὐξήσω, augebo: à Poët. Them. ἀέξω.

Ἀερθεὶς, particip. aor. 1. pass. significans sublatus, elatus, erectus: à Th. activo ἀείρω. itidem ἀέρθη est aor. 1. pass. indic. modi, augmento carens pro ἠέρθη, ex tertia pers. præt. pass. ἤερται: et ipsum à Th. activo ἀείρω, cujus fut. 1. ἀερῶ: aor. 1. ἤειρα, præt. perf. ἤερκα.

Ἄερε, sustuli, extuli, aor. 2. act. à Th. ἀείρω. Unde in subjunctivo ἀέρῃ, quod Hesych. exp. ἄρῃ, βαστάσῃ.

Ἀέσαι, aor. 1. infinitivi modi, ab inusitat. Th. ἀέω, significans spirare, dormire: Hesychio ἀέσαι, κοιμηθῆναι. apud quem est et ἀέσσαμεν pro ἐκοιμήθημεν duplicato σ. Meminit et Eustath. Rursum verò apud Hesych. est ἀέσκοντο, ab eodem Them. derivato verbo ἀέσκομαι: quod idem exp. ἀσχαίνοντο, ἰσχναίνοντο.

Ἄζεο, (cole, reverere: ἐντρέπου, σέβου, εὐλαβοῦ, Hesych.) Ion. pro ἄζου, à Them. ἄζομαι.

Ἄη, (spirabat: ἔπνει, ἐφύσα, Hesych.) tertia persona præt. imperf. activi, à Them. ἄημι.

Ἀήδιζε, sine augmento dicitur pro ἠήδιζε, propter cacophoniam illam ex concurrentia duorum η: à Them. ἀηδίζω, Eustath.

Ἄηθ' pro ἄητο, spirabat. imperf. ab ἄω, flo. hinc ἄημι, et ἄημαι.

Ἀήθεσσον, itidem pro ἠήθεσσον dicitur, euphoniæ causa, à Them. ἀηθέσσω, insuetus sum.

Ἀήμεναι, infinitivus præs. Ion. pro ἀῆναι, spirare, flare: πνεῖν, Hesych. à Them. ἄημι. Quanquam Eustath. hoc ἀήμεναι dicit tanquam ex ἀέω: tunc autem esset aor. 1.

Ἀθέριζον, parvi penderunt, imperf. Ion. ab ἀθερίζω. f. σω. Them. ἀθὴρ, spica.

Ἀῆτον, spirant. in dual. verb. ἄημι, vel ἀέω.

Αἴδαο, genit. Æol. pro ᾅδου, ab ᾅδης, orcus.

Αἴδεσθεν, Ion. pro ᾐδέσθησαν, veriti sunt: ab ᾐδέσθην, aor. 1. pass. verbi αἰδέομαι. Ex quo Aoristo est et imperat. αἰδέσθητι, reverere. Nota autem hoc αἰδέομαι duplex habere futurum, alterum per σ, nimirum αἰδέσομαι, alterum per η αἰδήσομαι. unde et imper. med. αἴδεσαι, reverere, et geminato σσ, Poët. αἴδεσσαι.

Αἴδεσσαι, reverere, aor. 1. imperat. med. Vide in αἴδεσθεν.

Αἴνημ', pro αἰνέομαι, probo, et hoc pro αἰνέω. laudo. Them. αἶνος, laus.

Αἴνυτο. 3. sing. imperf. ab αἴνυμαι, capio.

Ἀΐξας, irruens, aor. 1. part. act. ab ἀΐσσω. f. ξω. ruo.

Ἄϊον, præt. imper. augmento carens pro ἤϊον: audiebam: a Th. ἀΐω.

Αἰσθέσθαι, aor. 2. med. infin. modi, ex Aoristo indicativo ᾐσθόμην, a Them. αἴσθομαι vel αἰσθάνομαι. Ex quo αἴσθωμαι est et fut. med. αἰσθήσομαι, sentiam.

Αἴρει per syncopen pro ἀείρει, ex Them. ἀείρω, cum ab αἴρω fit αἴρει sine diphthongo.

Αἱρεθέωσι, aor. 1. pass. subjunct. modi, Ion. pro αἱρεθῶσι, cujus indicat. modus est ᾑρέθην, ex Them. αἱρέομαι.

Αἱρέθη, tertia pers. sing. aor. 1. pass. indic. modi, Ion.

Digitized by

pro ᾑρέθη, captus est : unde et fut. 1. pass. αἱρεθήσομαι. ambo ab act. Th. αἱρέω.

Αἶρε, tolle. præs. imperat. pro αἶρε. ab αἴρω, tollo f. ἀρῶ. p. ἦρκα.

Αἵρεον, apud Herodot. Ion. pro ᾕρεον, ceperant, ab act. Them. αἱρέω.

Αἰτιόωντο, apud Hom. et Herod. Ion. pro αἰτιῶντο, culparent à Th. αἰτιάομαι.

Ἀἰχθῆναι, moveri, aor. 1. inf. pass. ab ἀΐσσομαι. p. ἦγμαι. aor. 1. ᾔχθη.

Ἀκαχήατο, (pro quo et ἀκηχέδατο dicitur metri gratia) Ionicè pro ἀκάχηντο, tristati erant, vel etiam tristabantur, ex ἄχομαι reduplicatione Attica facto præt. ἀκάχημαι. Ex quo particip. ἀκαχημένος. Quod si ἀκαχήμενος scribas, signific. λυπούμενος : estque particip. præsentis temporis, à Th. ἀκάχημαι, cujus Hesych. meminit, apud quem legitur et ἀκαχήδατο, expositum itidem λυποῦνται pro quo et ἀκηχέδαται infrà.

Ἀκαχήμενος, ex animo dolens, præs. part. ab ἀκάχημαι pro ἀκαχίζω. Th. ἄχος, εος, τὸ, dolor.

Ἀκάχμενος, quidam ex ἀκάζω formant, quidam ex ἀκαχήμενος factum per syncopen aiunt, quorum probabilior est opinio. Exponit autem ἀκάχμενον ἔγχος Hesych. apud Hom. ἠκονημένον καὶ ἐστομωμένον δόρυ, acuta hasta. Possis etiam, tristis seu dolorifica hasta, interpretari, ex eo quòd ἄχος et dolorem afferat suo ictu : ut, ψυχρὸς χαλκὸς ab eodem Poëta dicitur ex eo quòd lethale frigus inferat ictis.

Ἀκειόμενος. Ionicè et Poëticè pro ἀκεόμενος.

Ἀκηδέαται apud Hesych. λύπῃ κατέχονται, pro quo fortassis scribendum ἀκηχέδαται.

Ἀκήκοα, præt. med. Atticum pro ἦκοα, reduplicatis literis initialibus præsentis : à quo et ἀκηκόεσαν, in plusquamperf. pro ἠκόεσαν seu ἀκηκόεισαν, audiverant : à Th. ἀκούω.

Ἀκηχέατο, præt. plusquamperf. pass. Ion. pro ἀκήχηντο, ex ἄχομαι reduplicatione Attica literarum initialium facta ἀκηχέμην, tristitia affectus fueram, vel etiam tristitia afficiebar.

Ἀκηχέδαται, Ionicè itidem pro ἀκήχηνται, interposito etiam δ, sicut in ἐληλέδαται pro ἐλήλανται interpositum itidem δ est una cum ε, ut Eustath. testatur, qui illud ἀκηχέδαται expon. λελύπηνται. Est et partic. præt. pass. ἀκηχεμένη, ex indic. ἀκάχημαι, ut ἀκαχήμενος est ex ἀκάχημαι.

Ἀκουέμεν, Ionicus infin. est pro ἀκούειν, audire : à Th. ἀκούω.

Ἄκουκα, præt. perf. Ionicum augmento carens pro ἤκουκα, audivi : itidem à Th. ἀκούω.

Ἀκουόντεσσι, dat. pl. part. præs. Ion. ab ἀκούω, audio.

Ἀκουτιεῖς, fut. Attic. pro ἀκουτίσεις, audire facies : ex Th. ἀκουτίζω.

Ἀκοῶ, (audiam) fut. 2. ex Th. ἀκούω : unde et aor. 2. ἤκοον.

Ἀληθείς, part. aor. 1. signif. vagatus, qui erravit. ex Th. ἀλάομαι. unde et præt. imperf. ἀλᾶτο apud Hom.

Ἀλάλημαι, (erravi, vagatus sum, Hesych. πεπλάνημαι) præt. perf. pass. ab ἀλάομαι, reduplicatione literarum initialium. Quidam præsentis etiam temporis esse hoc ἀλάλημαι dicunt ex ἄλημαι, reduplicatis itidem initialibus literis. Unde est infinitivus ἀλαλῆσθαι, præsentis temporis et ipse significationem habens : itidemque part. ἀλαλήμενος. Sic verò et ἀκάχημαι secundum quosdam præsentis, secundum alios præter. temporis est. Rursum tamen Hesych. ἀλάλητο per præt. plusquam exp. ἐπεπλάνητο.

Ἀλαλκομενής, per reduplicationem, pro ἀλκομενής, potens. ab ἀλκή, robur.

Ἄλαλκε, aor. 2. act. pro ἤλαλκε, ex ἀλαλκέω, ut [illegible] ex [illegible]. Unde et subjunct. modo ἀλάλκῃ, quod Hesych. exp. βοηθήσῃ, ἀπαλεξήσῃ, juverit, propulsarit. Th. ἀλκὴ, robur.

Ἀλαλύκτημαι, perturbatus sum : (Hesych. τεθορύβημαι, ἀπὸ τοῦ κατὰ ἔκπληξιν ἀλύειν) præt. perf. pass. Atticam reduplicationem habens, à Them. ἀλυκτέομαι. Quidam verò et præsentis esse temporis volunt ut ἀλάλημαι et ἀκάχημαι : facto nimirum primùm ἀλύκτημαι ex ἀλυκτῶ, indeque passivo ἀλύκτημαι, ex hoc autem, repetitis initialibus literis, ἀλαλύκτημαι. Utriusque derivationis meminit Eustath.

Ἀλάπαξα, vastavi, aor. 1. Ion. ab ἀλαπάζω. f. ξω. p. χα.

Ἀλέασθαι, vitare, aor. 1. m. infinit. pro ἀλέσασθαι, pro quo ἀλεύασθαι et ἀλέασθαι. ab ἀλέω, molo. f. έσω. et pro hoc dicitur etiam ἀλεύω.

Ἀλείς, Partic. præs. temp. à Them. ἄλημι. Est autem ἄλημι, contorqueo me et conglobo. Unde apud Hesych. ἀλέντων, quod exp. συστραφέντων, item ἀθροισθέντων, nec non συγκλεισθέντων. Et ἀλήμεναι, eidem συστραφῆναι, nec non πλανηθῆναι, errare. Apud eundem et ἀλείς legitur, exponiturque non modò συστραφείς, sed etiam πληγείς, ἡττηθείς, ἀθροισθείς, item φοβηθείς, et κυλισθείς.

Ἀλέξασθαι, quidam per syncopen factum aiunt ex ἀλεξήσασθαι, aor. 1. verbi medii ἀλεξήσομαι. Potest tamen et regularis esse Aoristus ille ex barytono Themate ἀλέξω.

Ἀλεξέμεναι. Dor. et Ion. pro ἀλέξειν seu ἀλεξεῖν, à Them. ἀλέξω vel ἀλεξέω. f. ήσω.

Ἀλεύασθαι. Vide in Ἀλέασθαι.

Ἀλεώμεθα, vitemus, præs. sub. m. ab ἀλέω. f. έσω et εύσω, effugio.

Ἀλήλεκα, (molui) præt. perf. Attica reduplicatione factum ex communi ἤλεκα, à Th. ἀλέω. unde et præt. pass. ἀλήλεσμαι, molitus sum : ex quo particip. ἀληλεσμένος, molitus.

Ἀλήλημαι, Atticum præteritum pass. ex Them. ἀλάομαι, reduplicatis literis initialibus : et synonymum τῷ ἀλάλημαι, erravi, vagatus sum : sed ab eo differens ea re sola quòd ἀλάλημαι augmento caret, hoc autem ἀλήλημαι non item : sicut ἀκάχημαι quoque augmentum non habet, habet autem ἀκήχεμαι. Sunt tamen et qui præsentis temporis hæc esse dicant, uti suprà quoque admonui.

Ἀλήλιμμαι, Atticum itidem præter. pass. pro ἤλειμμαι, reduplicatis literis initialibus, et exempto ε ex diphthongo, à Th. activo ἀλείφω. Unde partic. ἀληλιμμένος, pro ἠλειμμένος, unctus. Itidem ἀλήλιπται dicitur pro ἤλειπται, unctus est.

Ἀλήλιφα, Atticum præter. activum pro ἤλειφα, ex eodem Th. ἀλείφω, eodem modo quo passivum formatum.

Ἀλήμεναι, Dor. pro ἀλῆναι, præs. inf. significans ἀθροισθῆναι vel συγκλεισθῆναι, congregari aut concludi : ex Them. ἄλημι. et hoc ab ἀλάομαι, vagor.

Ἄλθετο, sanata est, imperf. Ion. pro ἤλθετο, ab ἀλθέομαι, vel ἄλθομαι.

Ἀλιτημένος, part. præt. pass. Ion. ab ἀλιτέω, pecco.

Ἀλλάξαιτο, permutaret, a. 1. opt. med. ab ἀλλάσσω. f. ξω. p. χα.

Ἀλλέξαι, Poët. metri causa pro ἀναλέξαι, à Th. ἀναλέγω. Eustath.

Ἀλλύεσκε, Poët. et Ion. pro ἀνέλυε, resolvebat. Poëtæ enim ἄλλυε dicunt pro ἀνέλυε metri causa : et Iones addunt suum σκε : ex Th. ἀναλύω. Eustath.

Ἄλμενος, pro ἀλλόμενος, ex Th. ἅλλομαι, per syncopen, et Æolicè tenui facto ex aspirata.

Ἀλοία, pulsabat. imperf. Ion. pro ἠλόα, ab ἀλοιάω, et hoc ab ἀλοάω, tritero.

Ἁλοίην, (captus sim) aor. 2. activi opt. modi, à Them. ἅλωμι, ut δοίην à δῶμι, pro quo dicitur ἁλῴην et ἁλῷν pro ἁλοίην.

Ἁλοὺς (captus) partic. aor. 2. activi ab eodem Them. Fit enim ex ἅλωμι ἁλοὺς, ut δοὺς ex δῶμι.

Ἆλσο et ἆλτο, (saliisti, salit : seu cum saltu irruisti et irruit) secundum quosdam per syncopen sunt ex ἅλασο et ἅλατο, abjecto augmento pro ἥλασο et ἥλατο, et exempto α : et tunc essent aor. 1. medii : ab ἅλλομαι. secundum alios sunt præt. plusquamperf. temporis, abjecto itidem augmento pro ἧλσο et ἧλτο, et aspirata in tenuem conversa. Quæ posterior opinio est probabilior et simplicior : sed tunc ἆλσο et ἆλτο imperfecto potius reddenda sunt, insiliebas, insiliebat.

Ἀλύξεται, vitabit, fut. 1. m. ab ἀλύσκω, fugio, f. ξω. Th. ἀλύω, vito.

Ἁλῴη, captus sim vel caperet, Atticè pro ἁλοίη : quod vide.

Ἅλωθι, capere seu capiaris. imperativus aor. 2. ab ἅλωμι, ut δῶθι ex δῶμι, et γνῶθι, ex inusitato γνῶμι.

Ἅλωκα, captus sum, præt. perf. act. vocis, pro ἥλωκα, ex Them. ἅλωμι : pro quo Attici dicunt ἑάλωκα.

Ἅμαρτεν, erravit, peccavit, aor. 2. act. Ion. augmento carens pro ἥμαρτε, ab inusitato Them. ἁμαρτέω, vel ἁμαρτάνω, f. ήσω. aor. 2. ἥμαρτον. a. 1. part. pass. ἁμαρτηθείς.

Ἁμαρτήσω, futurum ejusdem inusitati Them. ἁμαρτέω.

Ἀμαυρωθείη, interiret, a. 1. opt. pass. ab ἀμαυρόω, obfusco. Th. ἀμαυρός, obscurus.

Ἀμβαλλώμεσθα, Poët. et metri causa pro ἀναβαλλώμεθα.

Ἀμβήσῃ, Poët. et Dor. pro ἀναβήσῃ, ascendes : ex Poët. Them. ἀμβαίνω pro ἀναβαίνω : cujus fut. Poët. et Dor. ἀμβάσομαι pro ἀναβήσομαι. Itidem verò ἄμβασις et ἀμβατὸς Poët. dicuntur pro ἀνάβασις et pro ἀναβατός.

Ἀμέρσῃς, 2. sing. a. 1. act. sub. ab ἀμέρδω, privo. f. σω. Th. μέρδω, privo.

Ἄμμεναι, satiatum esse, infinitivus Doricus ex Them. ἄω. inde enim primùm fit ἄειν, regulariter : ex quo ἀέμεναι, Dor. seu Ion. et exempto ε ejusque loco inserto μ, ἄμμεναι, ut Varinus tradit. Apud Hesych. unico μ scriptum ἄμεναι, itidem expositum πληρωθῆναι, quod simpliciter Dor. seu Ion. est pro ἄειν.

Ἀμυνέμεν et ἀμυνέμεναι, auxiliari, inf. Ion. et Dor. pro ἀμύνειν, ab ἀμύνω. f. νῶ. p. ἤμυγκα. a. 1. ἤμυνα.

Ἀμύξεις, lacerabis, f. 1. ab ἀμύσσω. f. ξω. p. χα.

Ἀμπνεύσας, Poët. pro ἀναπνεύσας, ex ἀναπνέω.

Ἀμπεπαλών, partic. aor. 2. Poët. pro ἀναπεπαλών, ex Th. ἀναπάλλω. Inde enim regulariter fit ἀναπαλών, ex quo Poët. ἀμπαλών, et inserto augmento præteriti perf. ἀμπεπαλών. Est autem ἀναπάλλω, vibro.

Ἀμπέσαι, Lacon. pro ἀμφιέσαι apud Hesych. ex inusit. Th. ἀμπέω, pro quo dicitur ἀμφιέννυμι. Sic ἀμπέχειν pro ἀμφιέχειν.

Ἀμπετάσασα, Poët. pro ἀναπετάσασα, à Them. ἀμπετάζω pro ἀναπετάζω.

Ἀμπλακών, qui erravit, partic. aor. 2. act. ex Th. ἀμπλακέω : ex quo primùm fit ἤμπλακον, inde autem ἀμπλακών.

Ἀμπνύνθη, tertia persona aor. 1. pass. Ion. pro ἠμπνύνθη, tanquam ex Them. ἀμπνύνομαι, ex quo et ἀμπνύνθη. duplici enim modo formant præteritum illa in ύω terminata, vel in μμαι vel in σμαι. Est autem ἀμπνύνθη, respiravit : pro ἀνέπνευσε. Verum et ἀμπνυνθῆναι legitur apud Poëtas, ab ἀμπνύομαι, idem significante quod ἀναπνέω in prosa.

Ἀμφιέποντο, imperf. med. ab ἀμφιέπομαι, ferveo, agito. Th. ἕπω, operor.

Ἀμφέστην, circumstiti, aor. 2. act. vocis, ab ἀμφίσταμαι.

Ἀμφέχυτο, circumfusus erat, vel etiam circumfundebatur, præt. plusquamperf. pass. augmento ex parte carens pro ἠμφεκέχυτο, ex Th. ἀμφιχέω : unde et aor. 1. pass. ἀμφεχύθην, circumfusus sum.

Ἀμφιβάλῃ, aor. 2. m. sub. ab ἀμφιβάλλω, circumjicio, f. λῶ. p. βέβληκα. a. 2. ἔβαλον. p. m. βέβολα. Th. βάλλω.

Ἀμφιβέβηκας, tueris, perf. act. à βαίνω, eo. f. βήσομαι. aor. 2. ἔβην.

Ἀμφιδέδηε, 3. sing. pl. perf. m. à δαίω, divido, scio, comburo. a. 2. act. ἔδαον. p. m. δέδηα.

Ἀμφιεσάμενος, part. ex a. 1. med. ἀμφιεσάμην : id autem ex Th. ἀμφιέννυμαι, circuminduor seu circuminduo me.

Ἀμφιέσω, futurum ejusdem Them. ἀμφιέννυμι seu ἀμφιέω : pro quo metri gratia dicitur interdum ἀμφιέσσω, circuminduam seu circumamiciam.

Ἀμφιχέαι, aor. 1. inf. act. à χέω, fundo. f. χεύσω. aor. 1. ἔχευσα, ἔχεα et ἔχευα. perf. κέχυκα. p. pass. κέχυμαι. aor. 1. pass. ἐχύθην.

Ἀμῶνται, 3. pl. ind. pass. ab ἀμάω, f. ήσω. meto.

Ἄνα, per apocopen pro ἀνάστα vel ἀνίστασο, retracto etiam accentu, ab ἀνίσταμαι significante surgo, ex ἀνὰ καὶ ἵσταμαι.

Ἀνάβα, pro ἀνάβηθι, ascende : imp. aor. 2. ex indic. ἀνέβην, ut ἀνάστα ex ἀνέστην : ἀναβάντες. a. 2. part. à Th. ἀνάβημι pro ἀναβαίνω.

Ἀναγνόντες, a. 2. part. act. ab ἀναγινώσκω, lego.

Ἀνάγοντο, reducti sunt, imperf. vel aor. 2. m. ab ἀνάγομαι.

Ἀναθεματιῶ, fut. Att. pro ἀναθεματίσω, ex Them. ἀναθεματίζω, devoveo.

Ἀναθηλήσει, revirescet, ab ἀναθηλέω. Th. θάλλω, vireo.

Ἀνάκειτο, recumbebat. imperf. Ion. pro ἀνέκειτο, ab ἀνάκειμαι.

Ἀμλαβεῖν, aor. 2. inf. à λαμβάνω, capio.

Ἀναλλέξας, Poët. metri causa duplicato λ, pro ἀναλέξας, ex Them. ἀναλέγω, relego, seu subligo, aut colligo.

Ἀνάλωκα, præt. perf. augmento carens pro ἀνήλωκα, ex Th. ἀναλόω seu ἀναλίσκω. Sic ἀνάλωσα ab eodem Th. pro ἀνήλωσα : pro quo ἀνήλωσα, transpositis literis dicitur interdum ἠνάλωσα. Futurum ejusdem Them. est. ἀναλώσω, consumam seu insumam.

Ἀναλῶσαι, consumere, aor. 1. inf. act. ab ἀναλίσκω. f. ἀναλώσω. p. ἀνάλωκα. aor. 1. ἀνάλωσα.

Ἀναπρήσας, cum gemitu effundens, a. 1. part. ab ἀναπρήθω, f. σω.

Ἀνασσέμεν, Ion. pro ἀνάσσειν, ex Th. ἀνάσσω, regno, impero.

Ἀνάστα, surge, a. 2. imperat. act. pro ἀνάστηθι ab ἀνίσταμαι ut ἀνάβα pro ἀνάβηθι.

Ἀνάστε, per syncopen ex ἀνάστητε factum est, ab eodem Them.

Ἀναστήσειε, dimoveret, a. 1. opt. Æol. ab ἀνίσταμαι. f. στήσω. a. 2. ἔστην.

Ἀνασφῆλαι, aor. 1. act. infin. modi, ex indic. ἀνέσφηλα : id autem ex ἀνασφάλλω, significante, resurgo ex lapsu, vel resurgo ex morbo.

Ἀνάσχεο, imperat. Ion. pro ἀνάσχου, suffer. ab ἀνασχέω, Th. σχέω, vel ἔχω.

Ἀναχάσσασθαι, a. 1. m. inf. pro ἀναχάσασθαι. Poët. ab ἀναχάζω, recedo. Th. χάζω. f. άσω, recedo.

Ἀναψύξαι, a. 1. inf. act. ab ἀναψύχω, refocillo. f. ξω. Th. ψύχω, refrigero.

Ἀνατιθεῖσι, transferent, 3. pl. præs. ind. pro ἀνατιθέασι, à τίθημι, pono.

Ἀναφανέντες, a. 2. part. pass. ab ἀναφαίνω, appareo.

Ἀνδραποδιεῦνται Ion. est pro ἀνδραποδιοῦνται. hoc autem ἀνδραποδιοῦνται est fut. 2. mediæ vocis, Attic. pro ἀνδραποδίσονται, mancipabuntur, seu in servitutem rapientur : ex act. Them. ἀνδραποδίζω.

Ἀνεγνωρίσθη, agnitus est, aor. 1. pass. ab ἀναγνωρίζω.

Ἀνέδυ, prodiit, aor. 2. vel imperf. ab ἀνάδυμι, vel ἀναδύω, hinc ἀνεδύσατο. a. 1. m.

Ἀνέζευξε, discessit, a. 1. ind. ab ἀναζευγνύω, vel ζεύγνυμι, f. ζεύξω. a. 1. ἔζευξα, a. 2. ἔζυγον.

Ἀνέηκεν, pro ἀνῆκεν, Attic. induxit, a. 1. ind. ab ἀνίημι. f. ήσω. a. 2. ἀνῆν.

Ἀνεθείς, (remissus) part. pass. ex aor. 1. pass. ἀνέθην. id autem ex activo Them. ἀνίημι.

Ἀνέθεν, laxata sunt : a. 1. pass. ab ἀνίημι.

Ἀνεθρέψατο, nutrivit, a. 1. m. ab ἀνατρέφω.

Ἀνεῖλεν, (sustulit seu interemit) tertia pers. aor. 2. activi, ex Th. ἀναιρέω : quod fut. 2. habet mutuatitium ἀνελῶ, ex ἀνέλω : unde a. 2. ἀνεῖλον.

Ἀνεῖναι, (remisisse, vel omisisse) infin. aor. 2. ex Them. ἀνίημι cujus aor. 2. indic. modi, est ἀνῆν, ex quo infinit. illo. Inde et partic. ἀνείς : nec non infin. med. ἀνέσθαι. At ἀνεῖσθαι, est præt. perf. pass. infin. modi, ab eodem Th.

Ἀνῆσαν, tertia pers. plur. aor. 1. à Them. ἄνειμι, ascendo.

Ἀνεῖσθαι, (remissum seu resolutum esse) infin. præt. perf. pass. ex indic. ἀνεῖμαι: id autem ex act. Them. ἀνίημι, ut paulò antè dixi in ἀνεῖται.

Ἀνελεῖ, (tollet, interimet) tertia persona fut. temp. tanquam à Them. ἀνέλω. Isto porro futuro ἀνελῶ verbum ἀναιρέω utitur mutuatio loco fut. 2. estque inde aor. 2. ἀνεῖλον: ex quo infin. ἀνελεῖν, et partic. ἀνελών. Inde et infin. med. ἀνελέσθαι, ejusdem temporis et signif. cum ἀνελεῖν.

Ἀνελόντα acc. part. aor. 2. act. ab ἀναιρέω, tollo, aufero. in aor. 2. ἀνεῖλον, aor. 2. part. act. ἀνελών, όντος, aor. 2. m. ἀνειλόμην. Them. αἱρέω, ῶ, f. ήσω. p. ᾕρηκα. aor. 2. εἷλον.

Ἀνελπίσῃς, desperes, aor. 1. sub. ab ἀνελπίζω. f. σω. p. ἤλπικα. Th. ἐλπὶς, ίδος, ἡ, spes.

Ἀνέντες, omittentes, nom. plur. ex sing. ἀνείς. part. aor. 2. ex indic. ἀνῆν. Id autem ex Them. ἀνίημι, remitto.

Ἀνεπάλμενος, pro ἀνεπαλλόμενος, ex Them. ἀναπάλλομαι: ex quo et ἀνέπαλτο, pro ἀνεπάλλετο, ut ἆλτο pro ἥλατο dici suprà monui.

Ἀνερειψάμενοι, abripiens, aor. 1. m. part. ab ἀνερείπομαι. Th. ἐρείπω, everto.

Ἄνες, (omitte vel remitte) imper. Aor. 2. ex ἀνῆν id autem ex Them. ἀνίημι. Ex illo verò aor. 2. ἄνεν. Est et tertia pers. plur. num. ἄνεσαν, remiserunt aut demiserunt.

Ἀνέσταν, ex ἀνέστησαν factum est Æolica syncope. Est autem ἀνέστησαν tertia persona plur. num. aor. 2. indic. modi, à prima pers. ἀνέστην. Hoc verò ἀνέστην à Th. ἀνίσταμαι.

Ἀνέτειλεν, tertia pers. sing. aor. 1. ἀνέτειλα, exortus sum: a Them. ἀνατέλλω.

Ἀνέῳγα, præt. med. Att. pro ἤνοιγα apertus sum: à Them. ἀνοίγω. Solent enim Att. in præt. et aor. verborum ab ε vel ο incipientium, augmento præponere ε, dicentes ἑώρακα pro ὥρακα, ἐώνημαι pro ὤνημαι, ἔῳγα pro ᾦγα: non id tamen faciunt in omnibus. Itidem in aor. 1. dicitur ἀνέῳξα pro ἀνῷξα: pro quo et ἤνοιξα interdum reperitur, ut ἠνάλωσα pro ἀνάλωσα.

Ἀνεῳγμένους, apertos. perf. part. ab ἀνοίγω.

Ἀνέωνται, Att. est tradunt nonnulli pro ἀνεῖνται, dimissi sunt, quod est præt. perf. pass. ab act. Th. ἀνίημι. Ego tamen potius esse judico a. 2. conjunct. modi, pro ἀνῶνται, ut ἀφέωνται pro ἀφῶνται dici tradit Eustath.

Ἀνεῴχθησαν, adapertæ sunt, a. 1. ind. pass. ab ἀνοίγω.

Ἀνήγαγε, adduxit, aor. 2. ab ἀνάγω, f. ξω. p. χα. aor. 2. ἦγον, et Att. ἤγαγον.

Ἀνῇς pro ἀῇς, epenthesi literæ ν: vel etiam ex ἀνείς, diphthongo ει conversa in vocalem η, à Them. ἀνίημι, teste Eustathio. Hesych. priorem opinionem sequitur, exponens ἀῇς, item ἀναπαύσῃς: utrumque esse aor. 2. conjunctivi modi.

Ἀνῆκε, remisit, aor. 1. ab. ἀνίημι.

Ἀνηλώθη, tertia pers. aor. 1. pass. ab inusit. Them. ἀναλόω. Unde et præt. perf. activum ἀνήλωκα, et aor. 1. ἀνήλωσα, consumpsi seu insumpsi. Pro quibus mutata vocalium sede reperitur etiam ἀνάλωσε, ἀνάλωκα, ἀναλώθην.

Ἀνῆμεν tradunt nonnulli per syncopen dici pro ἀνήκαμεν, remisimus: à Them. ἀνίημι: quidam pro ἀνεῖμεν, producta penultima, ex eodem Them. At ἀνῇμεν est præt. imperf. ab ἄνειμι significante ἀνέρχομαι.

Ἀνήνασθαι, (renuisse) ab ἀνηνάμην, aor. 1. med. ex Th. ἀναίνομαι, ut ἐμηνάμην ex μαίνομαι. perf. ἀνήνημαι, σαι, ται.

Ἀνώγεω, et ἄνωγα, et ἀνώχθω, sunt ab inusitato Themate ἀνώγω, à quo verbum ἀνωγέω hæc tempora mutuatur.

Ἀνῃρέθη, interemptus est, aor. 1. pass. ab ἀναιρέω.

Ἀνῃρηκὼς, part. præt. perf. activi, ex ἀνῄρηκα, quod significat, sustuli. Id autem, ex Them. ἀναιρέω.

Ἀνήρπασε, rapuit, aor. 1. ab ἁρπάζω. f. σω. et ξω. a. 2. ἥρπαγον.

Ἀνθέμενος, Poët. metri causa pro ἀναθέμενος: ex. Th. ἀνατίθεμαι.

Ἀνθέξομαι, fut. med. à Them. ἀντέχω: tenui in aspiratam mutata quoniam et ἕξω suum spiritum in futuro mutat.

Ἄνθεσαν, Poët. metri causa pro ἀνέθεσαν, est autem ἀνέθεσαν, tertia persona plur. num. ex prima sing. ἀνέθην: quod est aor. 2. verbi ἀνατίθημι.

Ἀνθεῦντι, 3. pl. ind. Dor. pro ἀνθοῦσι, florent. ab ἀνθέω ῶ, f. ήσω. Th. ἄνθος, εος, τὸ, flos.

Ἄνθετο, itidem Poët. dicitur pro ἀνέθετο, metri causa: aor. 2. medius ex eodem Them.

Ἄνθορε quoque Poët. metri causa dicitur pro ἀνέθορε, ex Them. ἀνθρώσκω Poet. pro ἀναθρώσκω, estque itidem aor. 2.

Ἀνιᾶσι (sursum mittunt) tertia pers. plur. indic. modi, ex Them. ἀνίημι.

Ἀνίεσκε, Poët. pro ἀνίει. 3. pers. imperf. ab ἀνίημι, in imperf. ἀνίειν, εις, ει et Poët. ἀνίεσκον, ες, ε. Th. ἵημι, vel ἵω, mitto.

Ἀνίστω, (surge) Attic. pro ἀνίστασο: imper. modo, ex Th. ἀνίσταμαι.

Ἀνιὼν (qui ascendit vel exortus est) part. act. aor. 2. ab ἀνέω id autem ex Them. ἄνειμι.

Ἀνιεὶς, έντος, remittens, præs. part. ab ἀνίημι. Th. ἵημι.

Ἀνοῖξαι, aor. 1. inf. act. ab ἀνοίγω, aperio.

Ἀνώρουσε, surrexit, tertia pers. sing. aor. 1. Ion. ab ἀνορούω. Th. ὄρω, excito.

Ἀνστὰς, Poët. pro ἀναστὰς, qui surrexit. ab ἀνέστην, aor. 2. verbi ἀνίσταμαι.

Ἀνστήτην, Poët. itidem pro ἀναστήτην seu ἀνεστήτην, in duali, ab ἀνέστην, aor. 2. ab ἀνίσταμαι. f. ἀναστήσω.

Ἀνστρέφεται, pro ἀναστρέφεται, percurrit. ab ἀνὰ et στρέφω, verto.

Ἀνσχήσεσθαι, toleraturus, per syncop. pro ἀνασχήσεσθαι, f. 1. inf. m. à σχέω, vel ἔχω.

Ἄνσχοιτο et ipsum Poët. et metri causa pro ἀνάσχοιτο dicitur, optativo modo, ab ἀνεσχόμην aor. 2. medio verbi act. ἀνέχω. Facit enim ἀνέχω fut. 2. act. ἀνασχῶ: unde aor. 2. ἀνέσχον: ex quo med. ἀνεσχόμην.

Ἄντεινε quoque dicitur eodem modo pro ἀνάτεινε, extende. imper. modo aor. 1. ex ἀνέτεινα. aor. 1. verbi ἀνατείνω. Similiter ἀντείνω pro ἀνατείνω reperitur. Quam syncopen nonnulli non Poëticam solùm metri causa esse dicunt, sed etiam Doricam.

Ἀντιληπτέον, suscipiendum. verbale ab ἀντιλαμβάνω.

Ἀντιόω et ἀντιόωσα, Poëticè pro ἀντιῶ et ἀντιῶσα, epenthesi literæ ο, et retractione accentus facta: à Them. ἀντιάω, obvio seu occurro.

Ἀνύσσας, part. aor. 1. act. pro ἀνύσας, Poët. ab ἀνύω vel ἀνύτω, aor. 1. ἤνυσα.

Ἄνωγα, præt. med. verbi ἀνώγω seu ἀνωγέω, augmento carens: ex quo Th. et imperf. ἤνωγον, et aor. 2. ἄνωγον. f. ξω. p. m. ἄνωγα.

Ἀνώιχθεν, resoluta diphthongo pro ἀνῴχθην, apertus sum, à Th. ἀνοίγω.

Ἄνωχθι, imperativus μεταπεπλασμένος ἐκ τοῦ ἄνωγα, teste Eustath. cujus Hesych. quoque meminit, allato etiam ἀνώχθω pro ἀνωγέτω, jubeat, κελευέτω.

Ἄξαις, 2. sing. aor. 1. opt. act. ab ἄγνυμι seu ἄγω. f. ξω. frango. hinc ἄξειας, aor. 1. opt. Æol.

Ἄξε, ut volunt nonnulli, est imperativus præsentis temporis futuri formam habens, à verbo ἄξω, quod Poëtæ fecerunt ex ἄξω futuro verbi ἄγω. Vel dictum est pro ἄξον, in aor. 1. ut vicissim in aor. 2. reperitur λάβε pro λαβέ.

Ἀξιώσαιεν, aor. 1. opt. Æol. ab ἀξιόω, ῶ, dignum esse censeo, f. ώσω. p. ἠξίωκα. ab ἄξιος, dignus.

Ἄξον, imper. aor. 1. à Th. ἄγω vel ἄγνυμι, significans vel duc vel frange, à quo est et futur. indic. ἄξω.

Ἀξῶ Dor. est pro ἄξω, à Them. ἄγω vel ἄγνυμι.

Ἀπαγγεῖλαι, nuntiare, aor. 1. inf. ab ἀγγέλλω. f. λῶ. p. κα. aor. 1. ἤγγειλα.

Ἀπαλήσεται, vagabitur, f. 1. m. ab ἀλάω vel ἀλάομαι. f. ήσομαι.

Ἀπαμμένος, Ionic. pro ἀφημμένος, sublata aspiratione et augmento: à Them. ἀφάπτομαι.

Ἀπαινήσασθαι, recusare, aor. 1. m. inf. ab ἀπαινέομαι, recuso. aor. 1. m. ἀπῃνησάμην, ex ἀπὸ et αἰνέομαι, recuso, quod ab αἰνέω, laudo.

Ἀπάρας, part. act. a. 1. à Them. ἀπαίρω. id enim fut. facit ἀπαρῶ, aor. 1. ἀπῆρα seu ἄπηρα, unde istud partic.

Ἀπάτησε, decepit, aor. 1. Ion. ab ἀπατάω, f. ήσω.

Ἀπέβα, Dor. pro ἀπέβη, aor. 2. verbi ἀποβαίνω.

Ἀπέβη, discessit, aor. 2. act. et ἀπεβήσατο. aor. 1. m. à βαίνω. f. βήσομαι.

Ἀπέδοσθε, vendidistis, aor. 2. m. ab ἀποδίδομαι.

Ἀπέδρα, per apocopen secundum quosdam pro ἀπέδραμε, aufugit. unde plur. ἀπέδραμεν et ἀπέδρασαν. Alii verò ab ἀποδίδρημι derivare malunt.

Ἀπέειπε, negabat, imperf. vel aor. 2. per prosthesin Poët. ab ἔπω, dico.

Ἀπέθανε, aor. 2. ind. ab ἀποθνήσκω, morior. f. 2. θανοῦμαι. p. τέθνηκα.

Ἄπει, secunda pers. præs. indic. à Them. ἄπειμι, absum, secundum quosdam est secunda pers. præs. indic. ab ἄπειμι, abeo, et imper. verbi ejusdem pro ἄπιθι, abi.

Ἀπελάετον, per ε scriptum in penultima est per syncopen factum ex ἀπελαύνετον: at per ει diphthongum est præt. imper. dualis num. à Them. ἀπελάω. Eustath.

Ἀπέκτανε, a. 2. act. ind. ab ἀποκτείνω, occido, f. κτενῶ. p. ἔκτακα. a. 1. ἔκτεινα. p. m. ἔκτονα.

Ἀπέκτεινε, occidit, aor. 1. ind. Vide ἀπέκτανε.

Ἀπέλασεν et ἀπέλασσα sunt ex Them. ἀπελαύνω: pro quibus reperitur etiam ἀπήλασεν et ἀπήλασσα.

Ἀπελέσθαι, Ionic. pro ἀφελέσθαι, abstulisse, infinitivi modi, ex aor. 2. med. indic. ἀφειλόμην. à Them. ἀφαιρέω, quod fut. 2. mutuatitium facit ἀφελῶ.

Ἀπεμνήσαντο, aor. 1. m. ab ἀπομιμνήσκομαι, vel μνάομαι, recordor. f. μνήσομαι. p. μέμνημαι. aor. 1. pass. ἐμνήσθην.

Ἀπεόντος, gen. part. pro ἀπόντος, Ion. ab ἄπειμι, absum.

Ἀπέπλευσαν, navigarunt, aor. 1. act. ab ἀποπλέω, f. πλεύσω.

Ἀπέπτην, (avolavi) aor. 2. ind. modi, à Them. ἀφίπταμαι. ἵπταμαι enim facit ἔπτην, ut ἵσταμαι facit ἔστην: unde comp. ἀπέπτην.

Ἀπεῖργμαι, præt. perf. pass. ex Them. ἀπείργω, abarceo: unde part. ἀπειργμένος.

Ἄπες, Ion. pro ἄφες: imper. modo, aor. 2. à Them. ἀφίημι, dimitto.

Ἀπέσομαι, fut. verbi ἄπειμι, absum.

Ἀπέσσυθεν. 3. pl. a. 1. pass. Æol. vel Bœot. pro ἀπεσσύθησαν, proruperunt. Th. σεύω, vel σύω, agito.

Ἀπέσσυτο, 3. sing. perf. pass. pro ἀπεσέσυτο. in perf. enim est σέσυμαι, Poët. ἔσσυμαι, item ἔσσυμαι à σύω.

Ἀπεστάλη, missus est, aor. 2. pass. ab ἀποστέλλω. a. 1. pass. ἀπεστάλθην.

Ἀπέσταλκα, perf. act. ab ἀποστέλλω, mitto. f. λῶ. a. 1. ἀπέστειλα. a. 2. ἀπέσταλον. p. m. ἀπέστολα.

Ἀπέστη, aor. 2. indic. modi, à Them. ἀφίσταμαι.

Ἀπέστησαν, abscesserunt, aor. 2. act. ab ἀφίσταμαι.

Ἀπεφθέγξατο, locutus est, aor. 1. m. ἀποφθέγγομαι.

Ἀπέχθηαι, odio sis. subjunct. Ion. pro ἀπέχθῃ ab ἀπέχθομαι, ἀπεχθάνομαι, aor. 2. m. ἀπηχθόμην. Th. ἔχθος, εος, odium.

Ἀπεχθήσομαι, fut. 1. mod. verbi ἀπεχθέομαι, pro quo dicitur potius ἀπεχθάνομαι: unde et aor. 2. med. ἀπηχθόμην, odio fui, invisus fui, nisi imperfectum id esse malis.

Ἀπέχρη, præt. imperf. impersonalis verbi ἀποχρῆ, sufficit.

Ἀπεὼν, partic. Ionicum pro ἀπὼν, à Them. ἄπειμι, absum.

Ἀπῆκε, aor. 1. Ionic. indic. modi, pro ἀφῆκε, dimisit: à Them. ἀφίημι.

Ἀπήλασε, abegit, a. 1. ind. act. ab ἀπελαύνω. f. άσω.

Ἀπηλλάγη, a. 2. pass. ind. ab ἀπαλλάττω, committo, f. ξω. p. ἤλλαχα. aor. 1. ἤλλαξα.

Ἀπήλασεν et ἀπήλασσα. pro ἀπέλασεν et ἀπέλασσα, ex Th. ἀπελαύνω. Utrorumque exempla suo loco reperies in ἀπελαύνω.

Ἀπήμυνε, adjuvit. imperf. ab ἀμύνω. f. νῶ.

Ἀπῆν, præt. imperf. indic. modi ab ἄπειμι significans, aberam. Quidam aiunt esse etiam præt. imperf. ab ἄπειμι, significante, abeo. Sed tunc scribendum esset potius ἀπῄειν. nam verbi εἶμι præt. imperf. est ᾔειν.

Ἀπηνάσθην, (obstupefactus sum et obmutui) aor. 1. pass. indic. modi ab ἀπηνέομαι.

Ἀπῆνθε, Dor. pro ἀπῆλθε, apud Theocritum frequens. Est autem ἀπῆλθε, aor. 2. indic. modi, à Them. ἀπέρχομαι seu ἀπελεύθω.

Ἀπαῦρα, quod Hesych. ex Eurip. Androm. affert pro ἀφείλετο, est aor. 2. indic. modi ab ἀπαυράω. unde et ἀπηύρα, 3. sing. imperf. quod idem expon. ἀφεῖλεν, necnon ἀφῄρει: Th. αὔρα, aura.

Ἀπήχθημαι, præt. perf. pass. indic. modi, à Them. ἀπεχθέομαι: pro quo usitatius est ἀπεχθάνομαι. significans, odio sum, invisus sum.

Ἀπῇ, absit. præs. sub. ab ἄπειμι. Th. εἰμὶ, sum.

Ἀπῄεσαν, abiverunt, a. 1. Att. pro ἀπῇσαν, ab ἄπειμι vel ἀπίημι, abeo.

Ἀπηώρευν, pro ἀπηώρεον, suspensi erant, Dor. pro ἀπῃωρεῦντο, imperf. ab ἀπαιωρέω, ῶ, ex sublimi dependeo. Th. αἰωρέω, ῶ, sursum tollo.

Ἀπιέναι, abire, præs. inf. ab ἄπειμι, f. ἀπείσω, aor. 2. ἄπιον. Th. εἶμι, eo.

Ἀπίενται, Ion. pro ἀφίενται, ex Ion. Them. ἀπίεμαι pro ἀφίεμαι.

Ἀπικόμενος, itidem Ion. pro ἀφικόμενος: partic. ex aor. 2. indic. modi ἀπικόμην pro ἀφικόμην, ex Ion. Them. ἀπικνέομαι, pro ἀφικνέομαι.

Ἀποβήσομαι, descendam. fut. 1. m. à βαίνω. f. βήσομαι. a. 2. ἔβην.

Ἀπογνῷς, a. 2. sub. act. ab ἀπογιγνώσκω, non agnosco. f. γνώσομαι, p. ἔγνωκα. a. 2. ἔγνων.

Ἀπογυμνωθεὶς, a. 1. part. pass. ab ἀπογυμνόω. f. ώσω. nudo. Th. γυμνὸς, ῆ, ὁ, nudus.

Ἀποδόμεναι, reddere, a. 2. inf. Æol. pro ἀποδοῦναι. à δίδωμι.

Ἀποδρὰς, partic. aor. 2. ab ἀπέδρα, tanquam ex ἀπόδρημι: pro quo dicitur potius ἀποδιδράσκω, aufugio.

Ἀποδραίην, Attic. optat. pro ἀποδραίοιμι, aufugerem.

Ἀποειπεῖν, Poët. pro ἀπειπεῖν, aor. 2. ab inusitato Them. ἀπείπω, à quo ἀπαγορεύω mutuatur futurum secundum. a. 2. inf. ἀπειπεῖν.

Ἀποέρσε, et ἀπόερσε, et ἀπόερσεν, aor. 1. à Them. ἀποέρρω, quod Æol. format futurum suum ἀποέρσω, ut tradit Eustathius, ἀποέρσω illud exponens ἀπέφθειρε itidemque cætera duo.

Ἀποθέσθαι, a. 2. m. inf. à τίθημι, pono.

Ἀποίσετον, auferent. fut. dualis, ab ἀποφέρω, f. οἴσω, a. 1. ἤνεγκα.

Ἀπόλᾳξον, imp. aor. 1. Dor. pro ἀπόλειξον seu ἀπολεῖξον. nam loco communi futuri ἀπολείξω, dicunt primum ἀπολῄξω, deinde η in α converso, et subscripto ι, ἀπολᾴξω. unde aor. 1. ἀπέλᾳξα: et ex eo imper. ἀπόλᾳξον.

Ἀποκρινθέντε, semoti. aor. 1. part. Poët. ab, ἀποκρίνομαι, aor. 1. ἐκρίθην.

Ἀποκρύπτασκε vel ἀποκρύπτεσκε, Ion. pro ἀπέκρυπτε. 3. imperf. act. à κρύπτω. f. ψω. abscondo. p. φα. a. 2. ἔκρυφον.

Ἀποκτάμεν, interficere, a. 1. inf. Ion. pro ἀποκτεῖναι. à κτείνω. f. νῶ. p. ἔκτακα. a. 1. ἔκτεινα.

Ἀπολαμφθέντες, partic. aor. 1. pass. Ionicum pro ἀποληφθέντες. Nam ab ἀπολαμβάνω Iones in futuro dicunt non ἀπολήψω, cum aliis Græcis, sed peculiari modo ἀπολάμψω, tanquam ab ἀπολάμβω. Itidem vero ἀπολελαμμένοι dicunt pro ἀπολελημμένοι seu ἀπειλημμένοι. Ambo apud Herodotum frequenti in usu.

Ἀπολεῖ, Attic. pro ἀπολῇ, peribis. secunda persona fut. 2. medii ἀπολοῦμαι, ex Them. ἀπόλλυμαι seu ἀπολέομαι.

Ἀπειλημμένος, vide in præcedente ἀπειλημφθέντος.

Ἀπελήλακα, præt. perf. act. à Them. ἀπελάω.

Ἀπόλεσσαν, interfecerunt, a. 1. ind. Poët. pro ἀπώλεσαν ab ὄλλυμι. f. ὀλέσω, hinc ἀπολέσθαι, aor. 2. inf. m.

Ἀπόλοιτ', a. 2. opt. m. ab ὄλλυμι, perdo. f. ὀλέσω, p. m. ὄλα, Att. ὄλωλα, a. 2. m. ὠλόμην.

Ἀπολεῦμαι, fut. 2. med. verbi ἀπόλλυμαι seu ἀπόλλυμι.

Ἀπολωλεκέναι, perf. inf. act. Att. ab ἀπόλλυμι, perdo. f. ἀπολέσω. p. ἀπώλεκα et Att. ἀπολώλεκα. a. 2. m. ἀπωλόμην. p. m. ἀπῶλα, et Att. ἀπόλωλα. hinc,

Ἀπολωλὼς, quod perierat.

Ἀπόλωλα, præt. med. ejusdem Thematis. Ejusdem præteritum activum est ἀπολώλεκα. Ambo habentia reduplicationem Atticam literarum simplicis Thematis initialium, ut ἔγρηγορα, ἐρήρεικα, ὄκωχα, et similia.

Ἀπομηνίσαντος, irato me, aor. 1. part. ab ἀπομηνίζω. f. σω. Them. μῆνις, ira.

Ἀποπαύεο, abstine, imper. Ion. pro ἀποπαύου, à παύω, cesso, f. σω.

Ἀποπνείουσα, pro πνέουσα, præs. part. f. g. Poët. à πνέω et Poët. πνείω, spiro. f. πνεύσω.

Ἀπονενοημένος, desperatus. perf. part. pass. à νοέω, ῶ, cogito.

Ἀποξύσας, abradens. aor. 1. part. ab ἀποξύω, f. ύσω. p. κα.

Ἀποπτάμενος, a. 2. m. part. ab ἀφίπταμαι, avolo, ex ἀπὸ et ἵπταμαι, volo. f. πτήσομαι. a. 2. ἔπτην. a. 2. med. ἐπτάμην.

Ἀπορρίψαντα, cum abjecerit, a. 1. part. à ῥίπτω. f. ψω. p. φα.

Ἀπόστα pro ἀπόστηθι, et ἀνάστα pro ἀνάστηθι: imper. aor. 2. ex Th. ἀφίσταμαι.

Ἀποστάντα, aor. 2. part. act. ab ἀφίσταμαι, discedo.

Ἀποστὰς, part. aor. 2. ab eodem Themate.

Ἀποστῆναι, infinitivus aor. 2. ejusdem. Ex quo etiam fut. 1. act. ἀποστήσω.

Ἀπόστητε, abstinete, a. 2. imperat. act. ab ἀφίσταμαι, ου.

Ἀποτμήξας, aor. 1. part. act. ab ἀποτμήγω, abscindo. f. ξω. aor. 2. ἔτμαγον. Th. τέμνω, seco.

Ἀπούρας, per syncopen pro ἀπουρίσας: itidemque ἀπούρας pro ἀπουρίσας, et ἀπουράμενος, voce media pro ἀπουρισάμενος: à Them. ἀπουρίζω pro ἀπορίζω et hoc pro ἀφορίζω, composito ex οὖρος Ion. pro ὅρος. Eustath. Sic vero ἀπούρας dictum putatur pro ἀπουρίσας.

Ἀπουράμενοι privati, per syncop. pro ἀπουρισάμενοι, a. 1. part. m. ab ἀπουρίζω Ion. pro ἀφορίζω extermino, ab ὅρος, ου, vel Ion. οὖρος, εος, mons.

Ἀποσφήλειε, aberrare faceret, a. 1. opt. Æol. ab ἀποσφάλλω. f. λῶ. p. κα. a. 1. ἔσφηλα.

Ἀπόφασθε, renuntiate, aor. 2. imperat. m. ab ἀπόφημι, aor. 2. m. ἐφάμην.

Ἀποφθίμενος, præs. part. per syncopen, pro ἀποφθιόμενος, ab ἀποφθίω, perdo, Th. φθίω vel φθίνω, corrumpo.

Ἀποφθίσειε, perdiderit, a. 1. opt. Æol. pro ἀποφθίσαι, à φθίω, perdo.

Ἀπόχρη, impersonale verbum significans, sufficit, satis est. Unde infinit. ἀποχρῆν pro ἀποχρᾶν, satis esse seu sufficere. Futur. ἀποχρήσει, satis erit, sufficiet. particip. ἀποχρῶν, sufficiens: cujus fœmin. ἀποχρῶσα.

Ἀπώμνυες, Poët. pro ἀπώμνυς, abjurabas: à Poët. Th. ἀπομνύομαι pro ἀπόμνυμαι.

Ἀπώλεσας, perdidisti, a. 1. ind. ab ἀπολλύω, f. ἀπολέσω, p. ἀπώλεκα, p. m. ἀπῶλα. ab ὄλλυμι, perdo.

Ἀπώλεσε, perdidit, aor. 1. act. Th. ὄλλυμι. perdo. f. ὀλέσω. p. m. ὄλα.

Ἀπώσατο, repulit. a. 1. m. ab ἀπωθέομαι.

Ἀράβησε, insonuit, aor. 1. Ion. ab ἀραβέω, f. ήσω. Them. ἄραβος, tumultus.

Ἆραι infinitivus ab ἦρα seu ἆρα aor. 1. verbi αἴρω.

Ἀραιρημένος, Atticè et Ionicè simul pro ᾑρημένος, à Themate αἱρέω. Illa enim reduplicatio initialium literarum, Attica est: augmenti autem omissio, Ionica est. Sic ἀραίρητο pro ᾕρητο. Ambo apud Herodot.

Ἀράμενος, aor. 1. part. m. ab αἴρω, tollo. f. ἀρῶ. p. ἦρκα. aor. 1. ἦρα. hinc

Ἄραρε facta reduplicatione pro ἦρε in præt. med. et Poët. ἄραρε à Them. ἄρω. Unde part. ἀραρὼς, ἀραρυῖα.

Ἀραροίατο, Ionicè pro ἀράροιντο, convenissent. Potest autem hoc ἀραροίμην esse vel præsens optativi passivi, vel aor. 2. optativi medii: ambo habentia Atticam literarum initialium reduplicationem. Sed est potius aor. 2. quàm præsentis, quia reperitur activ. aor. ἄραρον eandem habens reduplicationem pro ἦρον, ut λελαθόμην pro ἐλαθόμην, et κέκαμον pro ἔκαμον, quæ tamen Poëtis duntaxat usitata sunt.

Ἄρας, aor. 1. part. act. Vide αἴρω.

Ἄρασθαι, infin. med. ab ἠράμην aor. 1. med. verbi αἴρω.

Ἀρᾶται, precatur, præs. ind. ab ἀράομαι. f. άσομαι.

Ἀρέσσομαι, fut. 1. med. verbi ἀρέσκω, tanquam à Them. ἀρέω. A quo Them. est et fut. 1. ἀρέσω, et aor. 1. ἤρεσα, hinc 3. pl. a. 1. m. Ion. ἀρέσωνται. et infin. act. ἀρέσαι. p. ἤρεκα.

Ἀρεσσάμενος, placans, aor. 1. m. Poët. pro ἀρεσάμενος. ab ἀρέσκω. f. έσω.

Ἀρέσθαι, a. 2. m. inf. ab αἴρω, tollo. f. ἀρῶ. p. ἦρκα, a. 1. ἦρα, a. 2. ἦρον. a. 1. pass. ἤρθην. f. 1. pass. ἀρθήσομαι.

Ἄρετο, caperet, imperf. Ion. pro ᾕρετο. ab αἱρέομαι.

Ἄρηαι, Ionica consuetudine pro ἄρῃ: est autem aor. 1. med. subjunct. modi à Them. αἴρω.

Ἀρηγέμεν, Ion. pro ἀρήγειν, præs. inf. ab ἀρήγω, auxilior.

Ἄρηρα, Attica reduplicatione pro ἦρα. Est autem præt. med. vel ab ἄρω, et significat, compactus sum, aut congrui: vel ab αἴρω, et significat, sustuli vel abstuli. Ubi discriminis causa subscribi posset ι. præt. plusquamperf. ἀρήρειν.

Ἀρησώμεθα, supplicemus, pro ἀρασώμεθα, f. 1. m. ab ἀράομαι. f. άσομαι.

Ἀρθεὶς, partic. pass. ab aor. 1. indic. ἤρθην, ex quo et infin. ἀρθῆναι, et futurum primum pass. ἀρθήσομαι: ex Them. activo αἴρω.

Ἄρθητι, imper. pass. itidem ab ἤρθην aor. 1. pass. verbi αἴρομαι.

Ἀρμένα, apta, pro ἡρμένα, ab ἄρω, apto. f. ἄρσω et ἀρῶ.

Ἀρόῃς, ῷς, 2. sing. præs. act. sub. ab ἀρόω, ῶ, aro. f. όσω, p. ἤροκα.

Ἀροίμεθα, retulerimus. a. 2. opt. ab αἴρω. f. ἀρῶ, a. 1. ἦρα.

Ἀρόμμεναι, Poët. pro ἀρόμεναι, hoc Dor. pro ἀρόειν, arare. ab ἀρόω. f. όσω. hinc ἀρόσῃς. a. 1. act. sub. ab a. 1. ἤροσα.

Ἀροῦν, præs. inf. pro ἀρόειν, extra crasin ἀρόον. præs. part. ab ἀρόω.

Ἀρσάμενος, Æol. pro ἀράμενος, a. 1. part. m. ab ἄρω. f. ἀρῶ. et ἄρσω, hinc ἄρσαντες, aor. 1. part. Æol. a. 1. ἦρα.

Ἄρσον, imper. aor. 1. ab ἦρσα, Æol. aor. verbi ἄρω. Fecit enim Æol. futurum ἄρσω pro ἀρῶ, unde illi duo aor.

Ἄρχμενος, per syncopen pro ἀρχόμενος. ex ἄρχομαι. Varro.

Ἄρω, interdum est Thema, cujus fut. ἄρσω, et præt. med. ἄρηρα seu ἄραρα. interdum est aor. 1. subjunctivi modi à Them. αἴρω.

Ἆσαι, infin. aor. 1. act. significans interdum βλάψαι. et tunc per contractionem ex ἀάσαι factum putatur, ex Them. ἀάω: interdum κορέσαι aut ἐμπλῆσαι, à verbo ἄω. Unde et media voce ἄσασθαι, pro κορέσασθαι, et optat. act. ἄσαιμι significans itidem κορέσαιμι.

Ἀασθείην, aor. 1. pass. optat. modi, ex ἀάσθην aor. 1. pass. indic. modi. Id autem ex Them. ἀάομαι. Unde et aor. 1. med. subjunct. ἀάσῃ. quod Hesych. exp. λυπηθῇ, θλιβῇ.

Ἀσθεὶς, partic. pass. ex ἤσθην aor. 1. pass. verbi ἥδω.

Ἄσθω, Poëtic. et Ionic. pro ἀάσθω dici tradunt ex Them. ἄτω vel ἄω significante, damno afficio, lædo, pro quo tamen potius ἀάω dicitur.

Ἄσμενος pro ἡσμένος, ex Them. ἥδομαι secundum nonnullos. Videtur tamen potius ex ἄδω derivandum, Ionicè primùm detracto augmento et spiritu aspero in tenuem mutato, postea retracto accentu more Æolico.

Ἀτιμάζεσκε, ignominia afficiebat. imperf. Ion. et Poët. pro ἠτίμαζε. ab ἀτιμάζω.

Ἀτιταλλέμεναι, Dor. pro ἀτιτάλλειν, præs. inf. ab ἀτιτάλλω, vel ἀτάλλω, delicatè nutrio.

Αἰδέσθην, aor. 1. pass. indic. modi, ex Them. αἰδέομαι.

Αὐγάσδεο, Dor. imper. præs. temporis pro αὐγάζου, ex Them. αὐγάζομαι, ζ in σδ mutato, et diphthongo ου in εο resoluta.

Αὐγάσσεαι, respicies, Ion. pro αὐγάσῃ fut. 1. m. ab αὐγάζομαι, video. Th. αὐγὴ, ῆς, ἡ, splendor.

Αὐδήσασκ' vociferabatur, aor. 1. Ion. per epenthesin τοῦ σκ. ab αὐδάω, f. ήσω.

Αὐξήσω, fut. 1. verbi αὐξέω: pro quo dicitur potius αὐξάνω vel αὔξω, augeo.

Αὔτευν, pro ἤϋτευν Dor. resonabant. 3. pl. imperf. act. ab αὐτέω, clamo. Th. αὔω, clamo.

Ἀφεθήσεται, remittetur. f. 1. pass. ab ἀφίημι.

Ἀφέντι, a. 2. part. act. ab ἀφίημι, emitto. Th. ἵημι, mitto.

Ἀφεῖμαι, præt. perf. pass. ind. mod. ex Th. act. ἀφίημι, ut τέθειμαι ex τίθημι. Unde part. ἀφειμένος, dimissus.

Ἀφεῖμεν pro ἀφείημεν, ab ἄφεν, Aor. 2. verbi ἀφίημι. Unde et inf. ἀφεῖναι, dimisisse.

Ἀφεὶς, et fœm. ἀφεῖσα, et neutrum ἀφὲν, part. ab eodem Aor. ἄφεν ex eodem Th. ἀφίημι.

Ἀφεκτέον, adverb. positivum à verbo ἀπέχω.

Ἀφέλεσθε, aufertis, pro ἀφείλεσθε, a. 2. m. Ion. ab ἀφαιρέω. f. ήσω. a. 2. ἀφεῖλον. Th. αἱρέω.

Ἀφέλωμαι, auferam, a. 2. sub. m. ab ἀφαιρέω, aufero, f. ήσω. p. ἀφῄρηκα. a. 2. ἀφεῖλον. Th. αἱρέω, capio.

Ἀφέξω, futurum 1. ab ἀπέχω.

Ἄφες, remitte, a. 2. imperat. ab ἀφίημι, f. ἀφήσω. p. ἀφεῖκα. a. 2. ἀφῆν. præt. pass. ἀφεῖμαι. a. 1. part. pass. ἀφεθείς. Th. ἵημι, mitto.

Ἀφεσταὼς, novo et Poëtico more pro ἀφεστὼς apud Hom. secundum quosdam ex Th. ἀφίσταμαι.

Ἀφέστατε, per syncopen pro ἀφεστήκατε, ab ἀφίσταμαι. Eust.

Ἀφετέον, adverb. positivum ab ἀφίημι, dimitto.

Ἀφίεσα, pro ἀφιεῖσα, ἐλλείψει literæ ι, et pleonasmo τοῦ σ, ex Th. ἀφίημι. Var.

Ἀφέωνται, remissa sunt. 3. pl. perf. pass. Att. pro ἀφεῖνται, ab ἀφίημι.

Ἀφῃρέθην, Aor. 1. pass. indic. modi, à Th. ἀφαιρέομαι.

Ἀφθεὶς, part. ab ἤφθην. Aor. 1. pass. verbi ἅπτομαι.

Ἀφιᾶσι, tertia pers. plur. præs. indic. ἀφίημι, per contractionem ex Ion. ἀφιέασι pro quo communiter dicitur ἀφιεῖσι.

Ἀφῖγμαι, præt. perf. pass. indic. modi, ex Th. ἀφίκομαι, pro quo frequentius dicitur ἀφικνέομαι.

Ἀφίει, tertia pers. sing. præt. imperf. act. indic. modi, ex Th. ἀφιέω, pro quo dicitur etiam ἀφίει, ex Th. ἀφίημι. ut non solùm ἐτίθη dicitur, sed etiam ἐτίθει, ex baryt. Th. τιθέω. Idem ἀφίει est etiam imperativus ab eodem Th. barytono ἀφιέω: pro quo alioquin ex ἀφίημι dicitur ἀφίεθι.

Ἀφίκηαι, Ion. paragoge pro ἀφίκῃ: secunda persona Aor. 2. medii subjunctivi modi ex Th. ἀφικνέομαι. cujus aor. 2. indic. est ἀφικόμην, ου, ετο. f. ἵξομαι. p. ἷγμαι.

Ἀφίξομαι, fut. 1. med. ejusdem Th. ἀφικνέομαι. vel potius ἀφίκομαι. Unde et præt. perf. pass. ἀφῖγμαι. ex quo infin. ἀφῖχθαι.

Ἀφοῦ, imper. Aor. 2. vocis mediæ: sed irregularis: regulariter enim ἄφεσο dicitur, unde postea fit ἄφου, exempto σ et εο contracto in ου diphthongum, sicut θοῦ quoque pro θέσο dicitur, ac similia alia. ex Th. activo Ἀφίημι.

Ἀφύξειν, exhausturus. f. 1. inf. ab ἀφύσσω. f. ξω.

Ἀφύσσαι pro ἀφύσαι, Poët. a. 1. inf. act. ab ἀφύω. f. σω.

Ἀφῶσι, aor. 2. conjunct. modi, ab eodem Them.

Ἄχει, prima longa, Dor. pro ἤχει, resonabat: ex Th. ἠχέω. Sin priore brevi reperiatur usurpatum, est à Th. ἀχέω, augmento carens.

Ἀχθεὶς, part. pass. ex ἤχθην, Aor. 1. pass. indic. modi, Th. activi ἄγω.

Ἀχθέσει, Att. pro ἀχθέσῃ, molestè feres: secunda persona futuri ἀχθέσομαι, ex inusitato Th. ἀχθέομαι, pro quo usurpatur ἄχθομαι. unde et aor. 1. pass. ἠχθέσθην. ex quo part. ἀχθεσθείς. Reperitur tamen et ἀχθήσομαι pro ἀχθέσομαι in futuro medio.

Ἀχθῆναι, adduci, a. 1. inf. pass. ab ἄγω.

Ἀχνύμενος, contristatus, præs. part. ab ἄχνυμαι. f. ύσομαι. p. ἤχυσμαι.

Ἄωρτο, per syncopen pro ἀώρητο, ex Th. αἰωρέω. Sin ἄορτο scribas, est à Th. ἀείρω. Eustath. Quidam ex ἦρτο factum volunt, η in α converso, et inserto ω. Est autem illud ἦρτο præt. plusquamperf. pass. ex Th. ἄρω, vel etiam ab αἴρω.

B.

Βᾶ, pro βῆθι, incede: ab ἔβην, Aor. 2. verb. βῆμι, ut κατάβα etiam dicitur pro κατάβηθι.

Βαδιοῦμαι, Att. pro βαδίσομαι, fut. med. verbi act. βαδίζω. Sic βαδιῶ, Att. itidem dicitur pro βαδίσω, ab eodem Th.

Βαίη, Aor. 2. opt. modi, per contractionem pro βαίησι, ex prima persona, βαίην, ut σταίην. Hoc autem βαίην, ex aor. 2. ἔβην, à Themate βῆμι.

Βαῖνε, Ion. pro ἔβαινε, incedebat: à Th. βαίνω. Alioqui et imperativus esse potest ejusdem verbi. f. βήσομαι. p. βέβηκα.

Βαλέειν, Ion. et Poët. pro βαλεῖν, infin. aor. 2. vel fut. 2. à Th. βάλλω. hinc βάλε, vel βάλεν, a. 2. ind. Ion. hinc βαλέτην. a. 2. dualis. de quo futuro dicetur et paulo post.

Βάλλε, Ion. pro ἔβαλλε, vel etiam imperativus: à Th. βάλλω.

Βάλλεο, imper. Ion. pro βάλλου, et βάλλεαι pro βάλλῃ.

Βαλλήσομεν, fut. inusitati Th. βαλλέω: apud Aristoph. Alioqui βάλλω fut. 1. mutuatitium habet à βλέω, nimirum βλήσω. (sicut præt. βέβληκα ex eodem sumit.) nam βαλῶ (licet quidam utrumque esse velint) est fut. 2. Itidem βάλλετε Poët. pro ἐβάλλετε, ex eodem βαλλέω.

Βαλὼν, part. ex ἔβαλον. aor. 2. act. Th. βάλλω.

Βᾶμεν, Dor. apud Theocr. pro βῶμεν, eamus: aor. 2. subjunct. modi ex ἔβην aor. 2. indic. modi, Th. βῆμι.

Βᾶν, pro ἔβησαν, itidem aor. 2. ind. modi, verbi βῆμι.

Βὰς, βάντος, et βᾶσα, a. 2. part. ex ἔβην, aor. 2. Th. βῆμι vel βαίνω.

Βασεῦντας, Dor. pro βήσοντας, ex eodem βῆμι seu βαίνω. Sed et βασεῦνται affertur pro βήσονται, diciturque Æolicum esse.

Βᾶτε, Dor. pro βῆτε: et βάτην pro ἐβήτην ambo aor. 2. ejusdem Thematis.

Βάτω, tertia pers. imper. ex prima pers. βῆθι: itidem ex aor. 2. ἔβην, ejusdem verbi.

Βέβαα, quidam ex βέβηκα, factum esse dicunt, detracto κ, et η in α mutato Ion. (quemadmodum et ἕστακα formatur ex ἕστηκα.) Unde tertia pers. plur. βεβάασι pro βεβήκασι, et part. βεβαὼς, ῶτος.

Βέβαμεν quoque ex βεβήκαμεν per syncopen esse dicunt. At βεβάμεν infinitivus est pro βεβηκέναι, ivisse. Ambo ex inusitato Th. βῆμι.

Βεβαρηὼς, Ion. pro βεβαρημένος, exempto μ, ex Th. βαρέω.

Βέβαφα, præt. act. ex verbo βάπτω.

Βεβαὼς, part. ex præt. βέβαα, de quo paulo ante.

Βέβηκα, præt. perf. activæ vocis ex inus. Th. βάω, pro quo alioqui βαίνω dicitur. Unde præter. plusquamperf. βεβήκειν: et part. βεβηκώς.

Βεβίηκα, præt. perf. act. à Th. βιάω, unde et part. pass. βεβιημένος.

Βεβίημαι, præt. pass. ex act. Th. βιάω. Pass. tertiam personam præteriti habet βεβίηται, quæ impersonaliter nonnunquam ponitur. Hinc part. pass. βεβιημένος.

Βέβλαφα, præt. perf. act. ex Th. βλάπτω. Medium præteritum, βέβλαβα: pass. βέβλαμμαι, unde aor. 1. ἐβλάφθην.

Βεβλήαται, Ion. pro βέβληνται et βέβληαι. Ion. pro βέβλησαι itidemque βεβλήατο pro βέβληντο: quorum illa sunt præt. perf. pass. hoc verò præt. plusquamperf. Ambo ex Activo Th. βάλλω, habente futurum mutuatitium βλήσω.

Βέβληκα, præt. perf. act. verbi βάλλω, habentis (ut jam dixi) mutuatitium futurum βλήσω, ex inusitato Th. βλέω, unde præt. plusquamperf. ἐβεβλήκειν. Et præt. pass. βέβλημαι: ex quo part. βεβλημένος.

Βεβολήατο, Ion. consuetudine pro βεβόληντο, ex Th. βολέω.

Βεβολέαται et βεβολέατο, Ion. pro βεβόληνται et βεβόληντο. Hæc autem sunt vel ex Th. βολέομαι, vel ex βέβληνται et βέβληντο, inserta litera ο, à βάλλομαι, id quod et de part. βεβολημένος dicendum est pro βεβλημένος. nec non de infinit. βεβολῆσθαι.

Βέβουλα, præt. med. verbi βούλομαι.

Βεβούλημαι, præt. pass. verbi βούλομαι: ex inus. βουλέομαι formatum.

Βεβρέμηκα, præt. perf. act. verbi βρέμω, interposito η euphoniæ causa, secundum quosdam: ut in νενέμηκα et similibus. Nisi potius est mutuatitium præteritum ex inusitato βρεμέω.

Βέβρεχα, præt. perf. act. verbi βρέχω: βέβροχα autem, mediæ vocis præt. ab eodem Th.

Βέβριθα, præt. med. verbi βρίθω, sum gravis. Unde part. βεβριθώς, υῖα, ός.

Βεβρῶθε, Them. habet ex verbo βρῶ (ut κλώθω ex κλῶ) reduplicatione Att. syllabæ βε. Eust. Alii tamen βεβρώθοις volunt esse secundam personam præt. med. in opt. modo.

Βέβρωκα, mutuatitium præteritum verbi βιβρώσκω, ex inusitato Them. βρόω. Unde plusquamperf. ἐβεβρώκειν, et præt. perf. pass. βέβρωμαι.

Βεβρὼς, part. præt. perf. ab eodem Th. per syncopen ex βεβρωκὼς, secundum Eust. Nisi malis esse præteriti medii, ut sit ex βεβρωὼς, sicut ἑστὼς ex ἑσταώς.

Βέβηκα, mutuatitium præt. perf. verbi βαίνω, ex inus. Th. βάω.

Βεβὼς, ex βεβαὼς, ut ἑστὼς ex ἑσταώς. Est autem βεβαὼς part. ex præt. med. βέβαα, ab inusitato Th. βάω. Alii ex βεβηκὼς esse factum aiunt Att. more, exempto primùm κ, deinde η in α converso, et α atque ω contractis.

Βέω, Ion. pro βῶ, ut θέω pro θῶ, aor. 2. subjunctivi modi, ex Themate βῆμι.

Βέομαι, apud Homerum pro βιώσομαι, facto βέω, ex βιῶ, aut ex βέομαι, interjecto ι. Eustath. Fuerit itaque βέομαι pro βιώσομαι, ut πίομαι pro πιοῦμαι, et φάγομαι pro φαγοῦμαι.

Βείω, Poët. metri causa pro βῶ. Primùm enim ex βῶ, Ion. fit βέω, inde ι inserto βείω. Ambo aor. 2. conjunctivi modi, ex inusit. Th. βῆμι seu βάω.

Βελτίω, meliora, acc. pl. n. g. ab ἀγαθὸς, bonus, βελτίων, βέλτιστος.

Βῆ, aor. 2. Poëticus augmento carens, pro ἔβη, à βαίνω. Sin cum ι subscripto occurrat βῇ, est tertia pers. sing. subjunctivi modi, ejusdem temporis, et ex eod. Th. At βῇη pro βαίη, ut στῇη pro σταίη, teste Eustath.

Βῆθι, imper. aor. 2. activi ex eodem Th.

Βήμεναι, Dor. et Poët. pro βῆναι: aor. 2. infin. modi, ex eodem Them.

Βῆν, Poët. sine augmento, pro ἔβην, ex eodem verbo.

Βησάμενος, part. ex ἐβησάμην aor. 1. medio, verbi βαίνω, mutuantis sua tempora ex inusitato βάω.

Βῆσαν, Poët. sine augmento, pro ἔβησαν. aor. 2. verbi βῆμι. Sic βῆσε pro ἔβησε, a. 1. act. à βαίνω, ex f. βήσομαι. p. βέβηκα. a. 2. ἔβην.

Βήσομαι, fut. med. verbi βαίνω, mutuò sumptum ex βάω. à quo habet et activum fut. βήσω.

Βήτην, Poët. pro ἐβήτην, quod est tertia pers. dualis num. ex ἔβην, aor. 2. verbi βῆμι.

Βιβὰς, ingrediens, part. a. 2. à βίβημι. Th. βαίνω.

Βιήσατο, Poët. itidem sine augmento, ex Th. βιάομαι.

Βιοὺς, part. aor. 2. ex ἐβίων, ut δοὺς ex ἔδων. Hoc autem ἐβίων, ex Th. βίωμι, ut ἔδων ex δίδωμι.

Βιῴη, Att. pro βιοίη, ut δῴη pro δοίη, ex eodem Th. Βιῶναι quoque est ex ἐβίων, ut γνῶναι ex ἔγνων.

Βιώτω, tertia pers. imper. modi, temporis aor. 2. ex prima βίωθι, ut δότω et δόθι. Ambo autem illa ex Th. βίωμι, ut hæc ex δίδωμι.

Βλαβεὶς part. aor. 2. pass. ex ἐβλάβην: ambo ex Th. βλάπτω, faciente fut. 2. βλαβῶ, tenui in mediam commutata. Unde fœm. βλαβεῖσα. Ex eodem verò ἐβλάβην est et infin. βλαβῆναι: nec non fut. 2. βλαβήσομαι.

Βλαστήσω, mutuatitium fut. verb. βλαστάνω, ex inus. βλαστέω.

Βλαφθεὶς, læsus, a. 1. part. pass. a βλάπτω. f. ψω. a. 2. ἐβλάβην.

Βλείμην, βλεῖο, βλεῖτο, opt. modo, aor. 2. med. ex inus. Them. βλῆμι: ut θείμην, θεῖο, θεῖτο, ex τίθημι: et εἵμην, εἷο, εἷτο, ex ἵημι.

Βλεὶς, part. ex ἔβλην aor. 2. verbi βλῆμι, ut θεὶς, ex ἔθην. Alii verò per syncopen ex βληθεὶς factum volunt, teste Varino.

Βληθεὶς, βληθῆναι, βληθῶ, et hujusmodi alia, sunt aor. 1. pass. ex Th. βάλλω, cujus mutuatitium futurum est βλήσω.

Βλῆτο, Poët. pro ἐβέβλητο, abjecto augmento præt. plusquamperf. ex eodem Them. Sic in infinitivo præt. perf. et plusquamperf. dicitur βλῆσθαι, pro βεβλῆσθαι, et part. βλήμενος pro βεβλημένος.

Βοάα, Poët. pro βοᾷ dicitur, ut ὁράα pro ὁρᾷ, pleonasmo literæ α.

Βολέων, ictuum, gen. pl. Æol. à βολὴ, Th. βάλλω.

Βοσκήσω, mutuatitium fut. verbi βόσκω, ex inus. Th. βοσκέω.

Βούλει Att. pro βούλῃ ut et βούλεαι, pro βούλῃ Ion. 2. pers. verbi βούλομαι.

Βουλεύησθα, consulas, pro βουλεύῃς, per paragogen τοῦ θα à βουλεύω.

Βουλήσομαι, fut. 1. medium, verbi βούλομαι, mutuatitium ex Th. βουλέομαι, quod inusitatum est. a. 1. pass. ἐβουλήθην.

Βοόωσι, Att. pro βοάουσι seu βοῶσι, à Th. βοάω. Βόων, imperf. pro ἐβόων, clamabant.

Βρασθεὶς, part. ex ἐβράσθην, aor. 1. verbi βράζομαι.

Βραχεὶς, part ex ἐβράχην, aor. 2. verbi βρέχομαι. Ex quo aor. 2. ἐβράχην, est etiam infin. βραχῆναι.

Βρωθεὶς, particip. ex aorist. 1. ἐβρώθην. Nam verbum βιβρώσκω futur. 1. βρώσω, mutuatitium ex inus. Them. βρόω. unde præt. perf. act. βέβρωκα, pass. βέβρωμαι, ex cujus tertia pers. est aor. 1. ἐβρώθην.

Βρωθῆναι, aor. 1. inf. pass. à βρώσκω, comedo, fut. ώσω, præt. βέβρωκα.

Βρῶθι per contractionem ex βρώθητι. Eust.

Βώσομαι, itidem ex βοήσομαι per contractionem factum esse testatur idem Grammaticus et βώσεσθαι pro βοήσεσθαι. Testatur verò et Hesych. qui præterea affert βῶσον pro βόησον, κάλεσον. Nec non Varinus βώσαντι affert pro βοήσαντι, κράξαντι: afferens tamen et βώσεσθε pro βοήσεσθε. procul dubio ex Apollonio. apud eum enim lib. 1. Πῇ τῆμος βώσεσθε δυσάμμοροι; Schol. exponit πῶς βοήσεσθε καὶ ζήσεσθε;

Γ.

Γαθεῦ, Dor. pro γηθεῖν. ex Th. γαθέω pro γηθέω.

Γαμοῖτο, præs. opt. nubat. a γαμέω.

Γαμέσσεται Poët. pro γαμέσεται seu γαμήσεται, ex Them. γαμέω, quanquam Eust. inter illa duo γαμέσεται et γαμέσσεται discrimen facit. Annotat enim γαμεῖται per ε, significare εἰς γάμον ἐλθεῖν, sive γυναῖκα λαβεῖν: γαμέσαι autem per ι, esse τὸ γυναῖκα δοῦναι: dicente Homero Iliad. ι. Πηλεύς θήν μοι ἔπειτα γυναῖκα γαμέσσεται αὐτός: neutiquamque illud γαμέσασθαι pro ἐγγυαλίσασθαι et ἐκγαμίσαι, ut recentiores loquuntur.

Γαρύεν apud Pind. Dor. pro γηρύειν: à Dor. Th. γαρύω pro γηρύω. Primùm enim η in α vertunt, deinde ex infinitivis in ειν desinentibus ι tollunt.

Γέγαα, Poët. præt. ex γάω. tradunt enim ex ejus præt. γέγακα, exempto κ, fieri primum γέγαα, deinde α etiam dempto, γέγα. Unde et tertia pers. plur. γεγάασι, et part. γεγαὼς, pro γεγακώς. Possit tamen hoc ipsum γέγαα pro præt. etiam medio haberi: facto videlicet ex γάω, fut. 2. γαῶ, et inde præt. med. γέγαα.

Γεγάμεν, Dor. pro γεγονέναι dicitur: facto nimirum γέγαμι ex inus. γάω, indeque infin. γεγάναι, ut ἱστάναι ex ἵστημι, et Dor. γεγάμεν pro γεγάναι, ut ἱστάμεν pro ἱστάναι. Etymolog.

Γεγένημαι, præt. perf. pass. verbi γένομαι seu γίνομαι, mutuatitium ex inus. Th. γενέομαι.

Γέγηθα, per syncopen ex γεγήθηκα, quod est præt. perf. act γήθω ex inus. Th. γηθέω. unde part. γεγηθώς.

Γέγονα, præt. med. verbi γίνομαι ex inus. Th. γένομαι vel γείνομαι. Hujus enim γείνω seu γένω fut. 2. est γενῶ unde γέγονα, ut τείνω, τενῶ, τέτονα: μένω, μενῶ, μέμονα. Unde part. γεγονώς. inf. γεγονέναι. a. 1. m. ἐγενάμην. a. 2. m. ἐγενόμην.

Γεγωνέμεν, Dor. pro γεγωνεῖν: et γεγώνευν Dor. itidem pro ἐγεγώνει, abjecto etiam augmento. Hoc autem γεγωνεῖν est ex præt. med. γέγωνα, teste Eust. qui id ipsum γέγωνα per metathesin factum esse ait ex γέγονα, ab inus. Th. γνόω.

Γεγὼς, per contractionem pro γεγαὼς dicitur, ut βεβὼς pro βεβαώς. Hoc autem γεγαὼς part. ex præter. perf. γέγαα, de quo paulo antè.

Γεινάμην Poët. et Ion. pro ἐγεινάμην, abjecto augmento, quod ἐγεινάμην est aor. 1. med. verbi γείνομαι, ut ἐτεινάμην verbi τείνομαι. itidemque γείνατο dicitur pro ἐγείνατο. Unde part. γεινάμενος apud Homerum pass. signif. pro γεννηθείς.

Γεινόμην itidem Poët. pro ἐγενόμην abjecto primùm augmento, deinde ι inserto metri causa. Itidemque γείνετο pro ἐγένετο et γεινόμεθα pro ἐγενόμεθα seu ἐγεννήθημεν, nati sumus, apud Homerum, apud quem tamen γεινομένῳ in hoc hemistichio Odyss. Η. —— [illegible], Eust. accipi posse ait non solùm pro γεννηθέντι, sed etiam pro γενομένῳ et γινομένῳ. Et tunc præsentis esset temporis ex Th. γείνομαι, ex quo et γείνατο pro ἐγείνατο act. signific. γεινάμενος enim pro γεινόμενος seu γεννηθεὶς, est aor. 2. medii, passivam habens significationem.

Γείνεαι, Ion. pro γείνῃ, ex Th. γείνομαι: activa signif. apud Homer. Odyss. υ. Οὐκ ἐλεαίρεις ἄνδρας, ἐπὴν δὴ γείνεαι αὐτός. Ubi tamen Eust. videtur innuere esse conjunctivi modi, quum exponit γεννήσῃς: esse etiam aor. 2. non præs.

Γελαῖς, Æol. pro γελᾷς, secundum quosdam: ex Th. γελάω.

Γελᾶν, Dor. pro γελᾷν, ut ὁρᾶν pro ὁρᾷν. γελᾷν cum ι subscripto, infin. est. contractus ex γελάειν. Ambo ex Th. γελάω.

Γελᾶσα, Dor. itidem pro γελῶσα, quod est part. fœm. gen. ex eodem Them. Ambo apud Var. et γελᾶσα nimirum et præcedens γελᾶν.

Γελῇς, Dor. iterum pro γελᾷς, Atticè etiam secundum quosdam.

Γελοίωντες, et γελώοντες, Poët. pro γελῶντες. Ambo apud Homer. sub finem Odyss. υ. Ibi enim quidam codices habent γελώοντες τετίηντο, quidam γελοίωντες, teste etiam Eustath. Sed et γελοίων paulò antè locum illum legitur pro ἐγέλων: γναθμοῖσι γελοίων ἀλλοτρίοισι.

Γεμίσατε, implete, aor. 1. imperat. act. à γεμίζω. Them. γέμω, plenus sum.

Γένω, Poët. et Doric. pro ἐγένου abjecto augmento et ου in ω converso: et γένετο, pro ἐγένετο. et γένεο Ion. pro γένου et hoc pro ἐγένου, aor. 2. med. ex Them. γένομαι seu γίνομαι. Infin. γενέσθαι, part. γενόμενος.

Γενήσομαι, fut. 1. med. verbi γένομαι seu γίνομαι, ex inus. Th. γενέομαι vel γενήομαι. Ex quo et præt. pass. γεγένημαι, et aorist. 1. ἐγενήθην. At γένηται est tertia pers. aorist. 2. med. subjunctivi modi.

Γίνετο significans ἐγένετο, Var. ait factum esse vel ex ἐγένετο, abjecto primùm augmento, deinde ε in ι converso Æol. consuetudine, vel ex ἐγενήσατο per syncopen et aphæresin.

Γενοίατο, Ion. pro γένοιντο. Ambo aor. 2. med. vocis opt. modi ex Them. γένομαι seu γίνομαι.

Γέντο, Poët. pro ἐγένετο, abjecto primùm augmento deinde exempto ε. Ambo aor. 2. med. vocis ind. modi, ex eodem Them. Interdum verò hoc γέντο significat ἔλαβεν: estque itidem aor. 2. med. vocis ind. modi, sed factum ex ἕλετο seu ἔλτο, pleonasmo literæ γ, exempto itidem ε, et λ in ν converso, more Dor. ut ἦνθε iidem dicunt pro ἦλθε. Etymol. et Eustath.

Γήθησε, Ion. et Poët. pro ἐγήθησε, abjecto augmento: γηθήσειε, lætetur, aorist. primum opt. Æolic. a γηθέω. Nam et γηθέω reperitur et γήθω. Sic γήθησαν pro ἐγήθησαν ex eodem γηθήσας, aoristus 1. part.

Γῆμε, Ion. itidem et Poët. pro ἔγημε. Est autem ἔγημε, aor. 1. act. pro ἐγάμησε. verbi γαμέω, tanquam ex Th. γάμω, ut ἔφηλα ex φάλλω. Ex quo aor. est et infin. γῆμαι et part. γήμας.

Γεράντεσσι, Ion. pro γεράσι. Est autem hoc, dativus plur. part. γερὰς, quod est ex inusitato Them. γέραμι. ut ἱστὰς ex ἵστημι: vel etiam per syncopen factum ex γεράσας. part. mutuatitio verbi γεράσκω ex γεράω.

Γεράσω, fut. mutuatitium verbi γεράσκω ex γεράω, uti jam dictum est unde aor. 1. ἐγέρασα, præt. perf. γεγέρακα: ex quibus participia γεράσας et γεγερακώς.

Γνοίην, Aor. 2. opt. modi, ex inus. Them. γνῶμι vel γνώσκω: ut ἁλοίην ex ἅλωμι. δοίην ex δίδωμι cujus secunda persona singular. γνοίης, et tertia plur. γνοῖεν apud Homer. Att. autem γνῴην pro eodem dici potest, ut δῴην pro δοίην, et ἁλῴην pro ἁλοίην. a. 2. part. γνούς, inf. γνῶναι.

Γνοὺς part. ex aor. 2. ἔγνων, ut δοὺς pro ἔδων, ab eodem Th.

Γνῶ Ion. et Poët. pro ἔγνω, a. 2. ind. γνώσκω.

Γνῶθι, imp. aor. 2. ex inus. Th. γνῶμι ut δόθι ex δίδωμι: Itemque γνῶναι ab eodem Th. ut ἁλῶναι ex ἅλωμι.

Γνωριῶ. Att. pro γνωρίσω, ex Th. γνωρίζω.

Γνώσω, fut. 1. act verbi γιγνώσκω, mutuatitium à Them. inus. γνόω, unde fut. med. γνώσομαι, cujus secunda persona Ion. est γνώσεαι pro γνώσῃ. Inde et aor. 1. pass. part. γνωσθείς.

Γνώωσι Poët. pro γνῶσι, aor. 2. subjunctivi modi, à γιγνώσκω. Etym. tamen ex Th. γνόω derivare mavult.

Γνώμεναι, Dor. infin. ex Th. γνῶμι vel γνόημι. Eust.

Γρηγορὼς, part. augmento carens ex ἐγρήγορα præt. medio verbi γρηγορέω.

Γυιωθεὶς, mutilatus, aorist. 1. part. pass. à γυιόω. Them. γυῖον, τὸ, membrum.

Δ.

Δαήμεναι, Dor. pro δαῆναι, ambo infinitivi modi ex ἐδάην aor. 2. pass. verbi δαίω: ex quo fut. 2. δαήσομαι, cujus secunda persona Ion. est δαήσεαι pro δαήσῃ apud Homerum.

Δαίνυ pro δαίνυο per apocopen, præbe convivium, ex Them. δαίνυμαι.

Δάεν, Poët. abjecto augmento pro ἔδαεν, a. 2. à Th. ind. act. δάω. fut. 2. δαῶ, vel ex εο nimirum abjecto ν, vel ex inus. Them. δάω: unde postea aor. illo ἔδαεν. et ex eo infin. δαεῖν.

Δάμασον, mitiga, a. 1. imperat. à δαμάζω. vide in δάμασσα.

Δάμασσε, itidem Poët. pro ἐδάμασε, abjecto augmento et duplicato σ metri causa. Itidemque δάμασσεν pro ἐδάμασεν, et voce media δαμάσσατο pro ἐδαμάσατο. Ex Th. δαμάζω, Poëtis usurpato.

Δαμείω, a. 2. opt. vide in Δάμεν.

Δάμεν, itidem Poët. et Bœot. pro ἐδάμησαν: aor. 2. pass. ex Th. δάμνω, facit enim id fut. 2. δαμῶ, unde aor. 2. ἔδαμον, et voce pass. ἐδάμην. Unde opt. quoque δαμείην, et infin. δαμῆναι, partic. δαμείς, δαμέντες, et similia alia.

Δαμήμεναι, Dor. pro δαμῆναι: infin. a. 2. pass. ex Th. δάμνω, uti jam dictum est.

Δαμναίμαν, Dor. itidem pro δαμναίμην: opt. pass. præsent. temporis ex activo Th. δάμνημι: cujus tertia pers. δάμνησι apud Homerum, et pass. δάμναται apud eundem.

Δαρήσομαι, fut. 2. pass. verbi δέρω, facit enim id fut. 2. δαρῶ, unde aor. 2. ἔδαρον, pass. ἐδάρην, ex quo δαρήσομαι. aor. 1. ἔδειρα. Th. δέρας, pellis.

Δαρθεῖν, infin. aor. 2. ἔδαρθον, ex δαρθάνω seu δάρθω: unde et fut. med. δαρθήσομαι.

Δάσαντο, Poët. et Ion. pro ἐδάσαντο, a. 1. medii abjecto augmento: ex Th. δάζω, vel δαίω, abjecto ι. unde infin. δάσασθαι.

Δασάσκετο, itidem Poët. et Ion. pro ἐδάσατο, a. 1. med. detracto augmento et interposito σκε. Nisi ex Them. δασάσκω derivare malis, ut ἔσασκε ex ἐσάσκω.

Δασεῖται, Dor. pro δάσεται, circumflectunt enim Dores futura sua, dicentes οἰσῶ pro οἴσω, et οἰσοῦμαι pro οἴσομαι.

Δατεῦντο, pro ἐδατοῦντο, Ion. abjecto augmento, et ου in ευ converso: à Them. δατέομαι.

Δάωμεν, aorist. 2. subjunctivi modi ex Them. δαίω seu δάω: et δαῶμεν est pass. vocis, ejusdem tamen et temporis et modi, ut τυφθῶμεν ex ἐτύφθην, sic illud ex ἐδάην, teste Eustath. Possit tamen δαῶμεν esse etiam præsens activum subjunctivi itidem modi ex Th. δαέω.

Δέαται, Ion. pro δέδενται, abjecto etiam augmento: ex Them. δέω. Etymol.

Δέγμενος, Poët. pro δεχόμενος, facta primum syncope, deinde χ in γ verso, vel etiam pro δεδεγμένος, perf. part. pass. abjecto augmento et retracto accentu, more Æolico. Eustath.

Δεδάασθαι, infin. aor. 1. à præt. δεδάασθαι: hoc autem ex δαίσασθαι, exempto ι et reduplicatis primis literis, ut annotat idem Grammaticus.

Δεδάηκα, præt. perf. act. ex Them. δαέω. pass. δεδάημαι ejusdem temporis et ex eodem. Unde part. δεδαημένος, sicut ex δεδάηκα, infin. δεδαηκέναι et itidem participium δεδαηκώς.

Δεδαίαται, Ion. pro δέδανται: itidemque δεδαίατο pro ἐδέδαντο: ex Them. δαίω. Etymol.

Δέδαεν, reduplicatione Poët. pro ἔδαεν, ut λέλαθον pro ἔλαθον: ex Them. δαίω seu δαέω.

Δέδαρμαι, præt. perf. pass. ex Them. δέρω, facit enim fut. δαρῶ, præt. perf. act. δέδαρκα.

Δέδασμαι, præt. perf. pass. verbi δάζω.

Δεδαώς, particip. ex δέδαα præt. medio verbi δαίω.

Δέδεγμαι, præt. perf. pass. verbi δέχομαι, habet enim id fut. mutuatitium δέξομαι, ex inus. Them. δέκομαι.

Δεδείκομαι, ex inus. Them. δείκομαι, reduplicatione Ion. primarum literarum, ut Eustath. tradit. Possit tamen dici esse etiam præt. medium verbi δεικνύω, ut δέδοικα est à δείκω.

Δεδῖσαι, Ion. reduplicatione apud Poëtas pro δεῖσαι: in aor. 1. infin. modi à Them. δείδω.

Δέδειχα, (pro quo Ion. δέδεχα) præt. perf. act. verbi δείκνυμι, mutuatitium ex inus. Them. δείκω.

Δέδεμαι, et **Δεδέμην**, præt. perf. et plusquamperf. pass. verbi δέω, sine σ, contra communem regulam irregulariter etiam pro δέδεσμαι et δεδέσμην. nam fut. facit. δήσω.

Δέδμηκα, præt. perf. act. verbi δέμω, ut τέτμηκα verbi τέμνω: mutuatitium ex inus. Them. δμέω.

Δεδέξεται, Ion. reduplicatione pro δέξεται, teste Eustath. Potest tamen esse et fut. paulo post, ut τετύψομαι.

Δέδετο, pro ἐδέδετο, Ion. ligatus erat, plusquamperf. à δέω.

Δεδέχαται, Ion. pro δεδεγμένοι εἰσί. Itidemque δεδέχατο pro δεδεγμένοι ἦσαν: quod aliquando accipitur etiam pro imperf. ἐδεξιοῦντο seu ἐδέχοντο.

Δέδηε et **Δεδήει**, præt. perf. et plusquamperf. med. à Them. δαίω, ut κέκηε ex καίω: Att. vel Ion. pro δέδαια, α in η verso et subscripto ι.

Δεδῇσθε, pro δεδεμένοι εἶτε: secunda persona plur. præt. perf. et plusquamperf. optativi pass. à Them. δέω. facit enim id fut. δήσω, præt. pass. δέδεμαι, unde hoc δεδέμην, ut πεποιήμην ex πεποίημαι à Them. ποιέω.

Δεδήσομαι, fut. paulo post, ex eodem Them. facit enim fut. duplex verbum illud, et δήσω nimirum et δέσω.

Δέδηχα, præt. perf. activum verbi δάκνω, mutuatitium ex inusitato δήκω: unde particip. δεδηχώς. pass. δέδηγμαι. unde partic. δεδηγμένος: aor. 1. ἐδήχθην, unde particip. δηχθείς.

Δεδίηνται, præt. perf. pass. ex Them. διαίνω.

Δέδια, præt. med. verbi δείδω, ex inus. Them. δίω, secundum Eustath. Nisi ex δέδοικα factum esse malis dicere, exempto primum κ, deinde ι ex diphthongo sublato: vel potius ex δέδιδα, regulari præt. medio, exempto itidem δ etc.

Δεδιῄτηκα, præt. perf. act. ex verbo διαιτάω, duplex habens augmentum, ex quo pass. δεδιῄτημαι.

Δέδιθι, imper. verbi δείδω, factus ex δέδιε, converso ε in θ, ut tradunt Grammatici. Videtur tamen potius esse ex inus. Them. δείδημι.

Δέδιμεν et **Δέδιτε** per syncopen, pro δεδίαμεν et δεδίατε, præt. med. verbi δείδω, ut paulo antè etiam dictum est.

Δεδιακόνηκα, præt. perfect. act. verbi διακονέω, duplex habens augmentum.

Δεδιῄρηνται, præter. perf. pass. ex verbo διαιρέω, duplici augmento pro διῄρηνται: pro quo et δεδιαίρηνται dicitur. Eustath.

Δεδμήατο, Ion. pro δέδμηντο seu δεδμημένοι ἦσαν: ut et δεδμήαται pro δέδμηνται seu δεδμημένοι εἰσί, ex inus. Th. δμάω signific. δαμάω. Etymol. addit, ἐνδείᾳ literæ ι (dicendum enim fuisse δεδμῄατο, ut πεποιῄατο) hoc δεδμήατο factum esse, ut πεφιλέατο.

Δέδμηκα, per syncopen pro δεδάμηκα: præt. perf. act. verbi δέμω, vel δμάω, ut supra etiam annotavi. Itidem δέδμημαι pro δεδάμημαι, ex eodem: nec non δέδμητο pro ἐδέδμητο in plusquamperf.

Δέδογμαι, præter perf. pass. verbi δοκέω, mutuatitium ex inus. Them. δόκω.

Δέδοιγμεν, per syncopen pro δεδοίκαμεν, tenui in mediam conversa, præt. med. verbi δείδω.

Δέδοικα, præter. med. verbi δείδω, euphoniæ gratia pro δέδοιδα, teste Eustath. et aliis: et ε verso in ο, sicut in πέποιθα, λέλοιπα, λέλοιβα, οἶδα, et similibus. Subjunctivo modo δεδοίκω, quo Theocrit. utitur loco præsentis, more Dorico.

Δεδόκημαι, præt. perf. pass. verbi δοκέω.

Δέδορκα, præt. perf. med. verbi δέρκω, ut ἐλήλουθα ex ἐλεύθω, πέπορδα ex πέρδω. fut. 2. δρακῶ, a. 2. ἔδρακον.

Δέδουπα, præt. perf. med. verbi δουπέω, unde particip. δεδουπώς.

Δέδρακα, perf. act. verbi δράω: unde pass. δέδραμαι. ex quo particip. δεδραμένος.

Δεδράμηκα, præt. perf. act. inus. verbi δρέμω. facit enim fut. δραμῶ, unde præt. δεδράμηκα, ut τέτμηκα ex τεμῶ fut. verbi τέμνω.

Δέδραται apud Homer. pro δέδαρται, facta literarum transpositione: itidemque περιδέδραται pro περιδέδαρται, ex Them. δέρω et περιδέρω, facit enim δέρω futurum δαρῶ, præt. δέδαρκα, pass. δέδαρμαι, et per metathesin δέδραμαι.

Δέδρακα quoque pro δέδαρκα dici transpositis literis aiunt.

Δέδρομα, præter. med. verbi τρέχω, mutuatitium ex inus. Them. δρέμω.

Δεδυκεῖν pro δεδυκέναι Poët. vel etiam Dor. ut quum Theocr. apud Eustath. [illegible] dicit τὸν ἅλιον πάντα δεδυκεῖν, totum occidisse solem: à verbo δύω seu δύνω.

Δεδύνημαι, præt. perf. pass. verbi δύναμαι mutuatitium à δυνέομαι: facit enim δύναμαι fut. δυνήσομαι.

Δεδυστύχηκα præt. perf. verbi δυστυχέω, foris assumpto augmento. Quæ ratio est in cæteris quoque verbis compositis ex δύς.

Δεήσει, fut. imperson. verbi δεῖ, mutuatitium ex inus. δεέω. Unde particip. a. 1. δεῆσαν: et futuri primi, δεῆσον, quorum illud significat, quod oportuit: hoc verò, quod oportebit.

Δεήσομαι, fut. 1. med. verbi δέομαι, mutuatitium ex δεέομαι. unde et præt. perf. pass. δεδέημαι.

Δείδεκτο, Ion. et Poët. pro ἐδέδεκτο, præt. plusquamperf. pass. verbi δέχομαι, Poët. ectasin primæ syllabæ habens pro δέδεκτο seu ἐδέδεκτο: et apud Homer. δείδεκτ' Ἀχιλῆα. Sic in infin. δειδέχθαι dicitur pro δεδέχθαι.

Δειδέχαται, Ion. pro δεδεγμένοι εἰσί: et δειδέχατο itidem pro δεδεγμένοι ἦσαν, ex eodem Them. habentia et ipsa ectasin primæ syllabæ metri causa, apud Homer.

Δείδια quoque primæ syllabæ ectasin Poët. habet, propter metrum, pro δέδια. quod esse præteritum medium verbi δείδω, supra docui.

Δείδιθι, eodem modo pro δέδιθι, et hoc pro δέδιε, à p. m. δέδια, à δείδω. Itidemque δείδιμεν pro δέδιμεν: de quo supra dictum est. Et δειδίξασθαι pro δεδίξασθαι, a δεδίττομαι.

Δειδίξεται, perterrebit, fut. med. Poët. a δεδίττομαι. Th. δείδω.

Δείδοικα, etiam pro δέδοικα eodem ratione dicitur, ex Th. δείδω. vel pro δέδοιδα. p. m.

Δείκνυ, secundum quosdam pro ἐδείκνυ, Ion. ablato augmento, secundum quosdam pro δείκνυσι per apocopen: in hoc loco Hesiodi, Οὐ γάρ οἱ ἄλλως δείκνυ νηὸν ἐμφανῆναι. Alioqui et imperativi modi est, ut apud Gregor. in Maccab. encom. δείκνυ τὸ τῆς μιᾶς γαστρὸς τέκνοις πολυάνδριον. velut et ἵστη dicitur imperativè. Etymol.

Δεῖμε, Ion. et Poët. pro ἔδειμε, ædificavit, aor. 1. verbi δέμω. Unde particip. δείμας, et aor. 1. med. infin. modi δείμασθαι, nec non particip. aor. 1. δειμάμενος.

Δείομεν, Poët. pro δέωμεν, indicativo posito loco subjunctivi: ut ἴομεν iidem dicunt pro ἴωμεν et τραπείομεν pro τραπέωμεν, ac hujusmodi alia.

Δεῖξε, Ion. et Poët. pro ἔδειξε, abjecto augmento: aor. 1. activus mutuatitius ex Th. inus. δείκω. Facit enim δείκνυμι seu δεικνύω fut. 1. δείξω: unde aor. 1. ἔδειξα, præt. perf. δέδειχα.

Δείρας, particip. aor. 1. ex Them. δέρω, ut δείμας ex δέμω, τείμας ex τέμω.

Δεῖσε, Ionicè et Poëticè pro ἔδεισε: veritus est, aor. 1. act. verbi δείδω.

Δέκομαι, Ion. pro δέχομαι: itidemque δεκόμεθα pro δεχόμεθα: frequentia apud Herodot. imprimis.

Δέκτο, itidem Ion. et Poët. pro δέδεκτο seu ἐδέδεκτο ablato augmento. præt. plusquamperf. pass. verbi δέχομαι.

Δεξάμενος, qui excepit, aor. 1. med. part. à δέχομαι.

Δεξιόωντο. Poët. pro ἐδεξιοῦντο, ablato augmento à Themat. δεξιόομαι.

Δερκιόωνται pro δερκιῶνται, à δερκιάομαι. Th. δέρκω.

Δερχθείς, part. pass. aor. 1. ex Th. δέρκω.

Δευήσομαι, Poët. pro δεήσομαι, ut δεύομαι quoque pro δέομαι, opus habeo. Alioqui δεύομαι est etiam verbum pass. ab act. δεύω, significante, madefacio, humecto.

Δευοίατο, indigerent, pro δέοιντο, opt. Ion. m. a δεύομαι pro δέομαι.

Δέχαται pro δεδέχαται, abjecto augmento. Ambo præt. perf. pass. Ion. pro δεδεγμένοι εἰσί, à Them. δέχομαι.

Δέχθαι, Ion. et Poët. pro δεδέχθαι, præt. perf. pass. infin. modi ab eodem Them. apud Hesych.

Δέχμενος, apud eundem pro δεχόμενος, per syncopen, pro quo suprà δέγμενος.

Δήετε, invenietis, ex Th. δήω, derivato ex δαίω, α in η converso et subscripto ι.

Δήξω, fut. 1. verbi δάκνω, mutuatitium à verbo δήκω: unde et fut. 2. δακῶ mutuatur, et tempora ex his formata.

Δῄουν, feriebant, imperf. à δηιόω, à δηΐς, pugna. Th. δαίω.

Δῆσαν, pro ἔδησαν, a. 1. à δέω.

Δῃώσειν, f. 1. inf. à δῃόω pro δηιόω à δηΐς, pugna. Th. δαίω, uro.

Διαβάς, part. a. 2. à διαβαίνω, hinc διαβῇ, a. 2. sub.

Διαδραμοῦσα, a. 2. part. f. g. à διατρέχω, f. θρέξω, a. 2. ἔδραμον.

Διῆσαι, aor. 1. infin. modi, à Th. διέω, cujus fut. διήσω.

Διάγε, Dor. pro διῆγε, præt. imperf. vel aor. 2. indic. act. vocis, à Them. διάγω.

Διάδος, imperat. act. aor. 2. à διδῶ, ut δὸς ab ἔδων: ex Them. διαδίδωμι.

Διαδράκοι, aor. 2. opt. modi, act. vocis, ex Them. διαδέρκω, δέρκω enim facit δρακῶ, unde ἔδρακον, et in opt. δράκοιμι.

Διαδρᾶναι, infin. aor. 1. ex inus. Th. διάδρημι, pro quo διαδιδράσκω, dici solet. Unde et part. διαδράς, ab a. 2. διέδραν ut στάς ex ἵστημι.

Διαείσομαι, fut. 1. med. verbi διαείδω seu διείδω significantis perspicio, cognosco. Item verbi διαΐω significantis idem quod διακρίνω, ut annotat Eustath. in hoc loco Hom. Iliad. Υ. διὰ πρὸ δὲ εἴσατο καὶ τῆς.

Διάησι, perflat. 3. sing. ind. à διάημι. Th. ἄω vel ἄημι.

Διαέσαι, Poët. pro διεῖναι, à Them. διαΐημι pro διΐημι, transmitto, mutuante sua tempora ex διέω. Hesych. verò διάεσαι, exp. etiam διαπνεῖ, perflat. Pro quo scribendum potius διάησι, à Th. διάημι: aut certè pro διαπνεῖ reponendum διαπνεύσει, ut illud διαέσαι sit fut. verbi hujus διάημι.

Διακονιεῖ, Att. pro διακονίσει, ex Th. διακονίζω.

Διακλάσσας, qui infregit. a. 1. part. gem. σσ à κλάω.

Διακριθῆμεν pro διακριθῆναι, per syncop. ex διακρίνω.

Διακρινθεῖτε, Poët. metri causa pro διακριθείητε, per syncopen etiam, opt. aor. 1. pass. ex Them. διακρίνω. Nisi potius existimandum est dici non solum ἐκρίθην ut ἐκλίθην, sed etiam ἐκρίνθην ut ἐκλίνθην.

Διακρινθήμεναι, Dor. pro διακριθῆναι, ex Th. διακρίνω.

Διακρινθέντες, discreti, a. 1. part. Poët. pro διακριθέντες, à διακρίνομαι.

Διαλαχεῖν, et part. διαλαχών, aor. 2. act. ex Th. διαλαγχάνω, verbum enim λαγχάνω fut. 1. facit λήξω seu λήξομαι, mutuatitium ex inus. λήχω, ex quo habet et fut. 2. λαχῶ, unde aor. 2. ἔλαχον.

Διαμπραθέειν, quod Hesych. exp. διαπορθῆσαι, est infin. aor. 2. ex Th. διαπέρθω, inserto μ, ut sit sonantius. Nisi fortè est Poët. pro διαπραθεῖν metri causa. Porrò πέρθω fut. 2. facit πραθῶ, ut δέρκω facit δρακῶ, et δαρθάνω seu δαρθέω, δραθῶ, unde aor. 2. ἔπραθον, ex quo infin. πραθεῖν, et Ion. ac Poët. πραθέειν.

Διάραι, aor. 1. act. infin. modi ex Th. διαίρω.

Διανεῖμαι, aor. 1. act. infin. modi, ex Th. διανέμω: ex quo et pass. aor. 1. sub. διανεμηθῇ. Ambo apud Hesych.

Διανεμηθῇ serpat, a. 1. sub. pass. à νέμω.

Διαπερᾶναι, aor. 1. act. infin. modi, ex Them. διαπεραίνω.

Διαπεσεῖσθαι, infin. fut. med. ex verbo διαπίπτω: ex quo et aor. 2. act. διαπεσεῖν.

Διαπραθέειν a. 2. inf. pro διαπραθεῖν, ex διαπέρθω, ut docui paulo antè in διαμπραθέειν.

Διαπρήσσουσα, pertransiens, præs. part. f. g. à διαπρήσσω, Ion. pro διαπράττω, conficio.

Διαρραγείη, opt. pass. aor. 2. ex διαρρήγνυμι, mutuante sua tempora ex inus. διαρρήγω, vel potius ex διαρρήσσω.

Διαρραίσει, vastabit, f. 1. à διαρραίω, f. σω.

Διασκιδνᾶσι, dissipant, à διασκίδναμι, f. άσω. p. ακα.

Διαστῆσαι, aor. 1. act. infin. modi, ex Th. διίστημι.

Διαστάτην, disjuncti sunt, pro διεστάτην, a. 2. dual. à διΐσταμαι.

Διασχὼν part. a. 2. act. verbi διέχω, mutuatitium à διασχέω.

Διατετάχθαι, præt. inf. act. à διατάσσω, edico.

Διαφθαρῇ, corrumpitur a. 2. sub. pass. à διαφθείρω.

Διαχανθῆναι, aor. 1. pass. infin. modi ex Th. διαχαίνω.

Διαχέαι, infin. aor. 1. act. ex Th. διαχέω.

Διδάξω, fut. 1. verbi διδάσκω, mutuatit. ex inus. Th. διδάχω.

Διδασκέμεναι, docere, inf. Dor. pro διδάσκειν.

Διδασκῆσαι, infin. aor. 1. act. ab eodem Them. ex inus. verbo διδασκέω. Hesych.

Διδέασι, Poët. pro διδοῦσι seu διδόασι, ut τιθέασι pro τιθεῖσι seu τιθέασι, ex Them. δίδωμι: apud Hesych.

Δίδε, Ion. et Poët. pro δίδου, ex Th. δίδωμι.

Διδοίμεν pro δίδομεν, pleonasmo literæ ι, ex Th. δίδωμι. Eust.

Διδοῦσθα pro διδοῖς, pleonasmo, seu paragoge Æol. syllabæ θα, ut in ἔφησθα et similibus apud Var. διδοῖ pro δίδωσι.

Δίδον, imperf. Ion. pro ἐδίδουν, quasi à διδόω. Th. δίδωμι.

Διδοῦναι, pro διδόναι, Poët. epenthesi literæ υ, ut τιθεῖναι pro τιθέναι iidem dicunt. Eust. apud Hom.

Δίδωθι pro δίδοθι, Æol. esse tradunt nonnulli, aiunt enim Æoles in imperativis verborum in μι, retinere longas vocales, dicentes φίληθι, ἵλαθι, πίμπλαθι. Quin apud Homerum quoque legi δίδωθι illud, brevi propter metrum in longam conversa, scimus ex Eust.

Δίε pro timuit, afferunt nonnulli, deducentes ex inus. Th. δίω pro δείδω, cujus a. 2. ist. ἔδιον, ἔδιες, ἔδιε, ex quo δίε, detracto augmento. Alioqui posset esse ex δίω significante διώκω, vel tertia pers. imperf. aut aor. 2. augmento carens, vel imperativus.

Διεδάσσατο, distribuit, a. 1. med. Poët. à διαδάζω. Them. δαίω, divido.

Διέθετο, pepigit, a. 2. m. à διατίθημι.

Δίει, imperf. præsens verbi δίεμαι, ex inus. Th. δίω, per contractionem pro δίεε, pro quo et δίες dicitur. Alioqui δίει est etiam aliquando tertiæ pers. præs. temp. a Th. δίω.

Διεῖλε, aor. 2. act. verbi διαιρέω, mutuat. ab inus. ἕλω, cujus infin. διελεῖν. Sic et διέλετε, pro διείλετε, a. 2. med.

Διείρεο, interroga, imperat. Ion. pro διείρου ab εἴρομαι.

Διεξέμεναι, Dor. pro διεξιέναι, à Th. διέξειμι à quo et διεξιέμεθα significans διεξερχόμεθα.

Διέπεσε, a. 2. act. ind. modi, verbi διαπίπτω, mutuat. ab inus. Them. διαπετέω.

Διεπέφραδε, Poët. anadiplosi pro διέφραδε: ex διαφράζω. sicut πέφραδον quoque dicitur pro ἔφραδον.

Διεπράθομεν, a. 2. act. ind. modi, ex Th. διαπέρθω: Facit enim πέρθω fut. 2. πραθῶ, unde ἔπραθον.

Διέπρησσον, exegi, imperf. Ion. à διαπράσσω.

Διεσπάρησαν, dispersi sunt, a. 2. ind. pass. à διασπείρω.

Διεστειλάμεθα, præceperamus, a. 1. m. à διαστέλλω.

Διεστραμμένα, perversa, part. præt. pass. à διαστρέφω.

Διέστη, aor. 2. verbi διΐστημι: cujus part. διαστάς.

Διεστὼς, part. præt. perf. ex eodem Them. pro διεστηκώς. Tradunt enim primùm dici Ionicè διεσταὼς exempto κ, et correpta penult. deinde sublato etiam α, fieri διεστώς. Nisi malis dicere ex στάω esse præt. med. ἔσταα, ex quo part. ἑσταὼς, unde ἑστὼς, absorpto α.

Διέσχε, divisit. a. 2. à διέχω.

Διέτμαγεν, divisi sunt. a. 2. pass. pro διετμάγησαν, Bœot. syncope, à τμήγω vel τμήσσω, f. 2. τμαγῶ, a. 2. ἔτμαγον. Th. τέμνω, seco.

Διετεκμήραντο, destinarunt, 3. pl. a. 1. m. à διατεκμαίρω. f. ρῶ, a. 1. διετέκμηρα. Th. τέκμαρ, signum.

Διεχειρίσασθε, interfecistis, a. 1. m. à διαχειρίζομαι.

Δίζεαι, Poët. pro δίζῃ, facta solusi literæ ε metri causa: hoc autem δίζεαι Ion. est pro δίζῃ secunda pers. sing. verbi δίζημαι.

Δίεσαν, præt. imperf. verbi δίεμαι.

Διέδεξεν, a. 2. act. à διεξέρχομαι.

Διέωξε, adaperuit, a. 1. act. à διοίγω.

Διεφέρον, ambigebant, imperf. à διαφέρω.

Διήγειρα, a. 1. ind. verbi διεγείρω, secundum quosdam.

Διήχθη, quod Hesych. exp. διεσαλεύθη, est a. 1. pass. ind. modi, ex Th. διάγω.

Δίησα, a. 1. act. ind. modi, ex Them. δίεμαι, cujus fut. διήσω ex inus. Them. διέω.

Διίξομαι permeabo, f. 1. à διϊκνέομαι, a. 2. m. διϊκόμην.

Διΐχθαι, præt. perf. pass. infin. modi, ex Th. διϊκνέομαι, mutuante fut. suum ab inus. verbo διΐκομαι.

Δικαζέμεν, Dor. vel Ion. pro δικάζειν, a δικάζω, decerno.

Δικάσσαι, a. 1. inf. pro δικάσαι, à δικάζω.

Δινέμεν, vertere, præs. inf. Ion. pro Æol. δινέμεναι, et hoc pro δινεῖν à δινέω. Th. δίνη, ης, ἡ, vertex.

Δινήσασκε, Ion. pro ἐδίνησε, à Them. δινέω.

Διοίσω, fut. 1. verbi διαφέρω, mutuatitium, à διοίω.

Δίσδημαι, Dor. pro δίζημαι, ζ in σδ converso.

Διωκέμεν, insequi inf. Ion. pro διώκειν.

Δμηθήτω, imper. aor. 1. pass. ex inus. Th. δμάω, f. ήσω. p. δέδμημαι, pro quo dicitur δάμνημι et δάμνω, nec non δαμάζω, hinc δμηθείς, a. 1. part.

Δοάσσατο, dictum putatur pro δοιάσατο, detracto ι et geminato σ: vel pro ἐδοιάσατο, sublato primùm augmento, deinde exempto ι, et Æol. duplicato σ. Vide Etymol.

Δοῖεν pro δοίησαν: tertia plur. a. 2. act. opt. modi, à prima δοίην, hæc autem ab ἔδων, a. 2. ind. modi, ex Th. δίδωμι.

Δοκεῦ, per jocum, apud Hermipp. comicum pro δοκῶ, ut refert Varin.

Δόμεν, Dor. pro δοῦναι, vel ut alii Ion. ut ἴμεν pro εἶναι, θέμεν pro θεῖναι, et similia: aorist. 2. infin. modi, à δίδωμι. Iidem Dores et Æoles, δόμεναι dicunt pro δοῦναι, ut ἴμεναι pro εἶναι, θέμεναι pro θεῖναι ab eodem Th.

Δόξω, fut. 1. verbi δοκέω, mutuatitium ab inus. Th. δόκω, ex quo a. 1. ἔδοξα, et part. δόξας.

Δὸς, imperat. ab ἔδων aor. 2. act. verbi δίδωμι: pro quo et δόθι dicitur, ut θέθι et θές.

Δόσαν, Ion. et Poët. pro ἔδοσαν, tertia pers. plur. aor. 2. ἔδων, ex eodem Th.

Δόσκον, imperf. Poët. itidem pro ἐδίδουν: et δόσκες pro ἐδίδους, δόσκε pro ἐδίδου, derivato ex δόω verbo δόσκω, ut βόσκω ex βόω. Them. δίδωμι.

Δοῦ, pro δόσο, sublato σ, et duobus ο in ου coalescentibus: secunda pers. imper. aor. 2. vocis mediæ, ex Th. δίδωμι.

Δούπησε, Ion. pro ἐδούπησε, sonuit. a. 1. à δουπέω.

Δοῦναι, infin. ejusdem aor. 2. ἔδων, ex eodem Th. Itidemque δοὺς, part. ejusdem aor. ab eodem verbo.

Δοχμωθεὶς, a. 1. part. pass. à δοχμόω. Th. δοχμὸς, obliquus.

Δραθεῖν, aor. 2. act. inf. modi à Th. δαρθάνω, mutuante sua tempora à δαρθέω. facit hoc δαρθήσω, fut. 2. δραθῶ, transpositis literis, ut πέρθω facit πραθῶ: unde aor. 2. ἔδραθον, ex quo infin. δραθεῖν. Alii tamen à δρέθω derivatum malunt.

Δραίην, fugerem: opt. aor. 2. ab ind. ἔδρην. hoc autem ab inus. Th. δρῆμι, ut σταίην ab ἵστημι, pro quo usurpari solet διδράσκω.

Δράκον, aspiciebant, pro ἔδρακον, a. 2. act. à δέρκω, video, a. 2. ἔδαρκον, et per metathesin ἔδρακον.

Δραμεῖν, aor. 2. infin. modi verbi inus. δρέμω: pro quo solet usurpari τρέχω. Ejusdem fut. 2. med. est δραμοῦμαι.

Δρᾶναι, a. 2. infin. modi, ab ἔδρην a. 2. indic. verbi δίδρημι, cujus aor. part. est, δρὰς, ut στάς.

Δράσω apud Aristoph. Att. pro δράσεις, ex Th. δράω, faciente fut. δράσω. Sic enim ille, οἶσθ' οὖν ὃ δράσω.

Δρώντων, Att. pro δράτωσαν ex Th. δράω. Solent enim Att. gen. plur. participiorum quorundam usurpare pro tertiis pers. plur. imperativorum præs. temporis.

Δρώοιμι, quod Hesych. exp. ὑπηρετοίην, est pro δρῷμι seu δρώοιμι, opt. præsens ex Th. δράω.

Δῦ, Poët. et Ion. pro ἔδυ, detracto augmento: a. 2. verbi δῦμι seu δύομαι.

Δύῃς, ineas, præs. sub. à δύω.

Δῦθι, imperat. ejusdem aor.

Δύμεναι, Dor. pro δῦναι, infin. ejusdem aor.

Δυνάσθη, Ion. pro ἐδυνάσθη, detracto augmento: a. 1. pass. ind. modi, à Th. δύναμαι, mutuatitium habente fut. δυνάσομαι, tanquam à δυνάζω.

Δῦνε, induit, imperf. pro ἔδυνε, Ion. pro ἔδυεν, ex Th. δύνω.

Δύῃ ut ἐπίστῃ pro δύνασαι et ἐπίστασαι: ex quibus et κατὰ πάθος facta putantur. Ion. enim δύνεαι et ἐπίστεαι, unde δύῃ et ἐπίστῃ, contracto ε et α in η, et subscripto ι. Var.

Δυνέεαι, Ion. pro δυνέῃ, η resoluto in εαι. Ambo secunda pers. fut. δυνήσομαι, quod verbum δύναμαι mutuatitium habet ex inus. δυνέομαι.

Δυόωσι, Poët. pro δυῶσι, ex Th. δυάω derivato ex δύω.

Δῦσαι, a. 1. inf. δύσεαι, Ion. pro δύσῃ, secunda pers. fut. 1. medii δύσομαι, ex Th. δύω seu δύνω. Nisi malis esse secundam pers. præs. temp. ex Poët. verbo δύσομαι, formato et translato ex fut. in præsens, à cujus imperfecto est secunda pers. δύσεο, et tertia δύσετο sive δύσατο, augmento carentes. Nec non imp. δύσεο, Ion. pro δύσου, ut apud Hom. δύσεο δ' ἀλκὴν, indue te robore, δῦθι.

Δυσωπίστετο, imperf. verbi δυσωπιστέω.

Δύσκε, Ion. pro ἔδυσκε, à Poët. verb. δύσκω pro δύω seu δύνω.

Δύσετο et Ion. δύσατο pro ἔδυσε, à δύσομαι. Th. δύω, induo.

Δυσομενάων, gen. pl. f. g. Æol. pro δυσομένων, præs. part. Poët. à δύσομαι, mergor, idem quod δύω vel δύνω.

Δῶ, domum pro δῶμα per apocopen.

Δῷεν, δῴης, δῴη, Att. pro δοίην, δοίης, δοίη, a. 2. opt. modi à Th. δίδωμι.

Δῶκ', dedit, pro δῶκε, et hoc pro ἔδωκε, apocope Poët. a. 1. ind. à δίδωμι.

Δῶσι, cum ι subscripto est singul. numeri et tertiæ pers. Poët. seu Ion. habens paragogen, ut λάβῃσι, ἔλθῃσι, et similia, pro δῷ: sin absque ι, est tertia pers. pluralis. Ambo subjunct. modi. aor. 2. act. à Th. δίδωμι. Hesych. et alii.

Δωσεῦντι, Dor. pro δώσουσι, ut λεξεῦντι pro λέξουσι. Solent enim Dores circumflectere futura, et in tertiis plur. pro σι, dicere ντι.

Δῶχ', dedit, pro δῶκε, et hoc pro ἔδωκε a. 1. Ion. à δίδωμι.

Δώωσι, Poet. pleon. literæ ω, pro δῶσι, a. 2. sub. de quo paulò antè. Sed et δώω affertur pro δῶ, dicitúrque esse Ionicum.

E.

Ἔα, interdum est præt. imperf. Ion. pro ἦν, vel ἦ, ab εἰμί. secundum quosdam συνεσταλμένον ex ἦα, dicentes etiam regulariter debuisse dici ἔα: secundum alios ex ἦν, per τμῆσιν sive ἔκθλιψιν, ut ᾔδεα ex ᾔδειν. Interdum est tertiæ personæ singul. præs. temp. per apocopen facta ex ἐάω, nam ἐάω facit ἐᾷ in tertia pers. per contractionem ex ἐάει, pro quo Poëtæ dicunt ἐάα, ut ὁράα, ἰσχανάα, pleonasmo seu epenthesi literæ α ut apud Hom. Il. ε. Ἀντίον εἶμ' αὐτῶν, τρεῖν μ' οὐκ ἐᾷ Παλλὰς Ἀθήνη, non sinit me trepidare et metuere. Nonnunquam est imper. præs. temp. per contractionem ex ἔαε sinebat. Alioqui est interjectio ἐπιπλήξεως, ut tradunt nonnulli.

Ἐάα Poët. pro ἐᾷ, uti jam dixi in præcedente Ἔα.

Ἔαγε, Att. seu Ion. dialysi diphthongi pro ἦγε, præt. med. verbi ἄγνυμι seu ἄγω significantis, frango. Unde part. ἐαγώς.

Ἐάγην, Att. itidem pro ἤγην: aor. 2. pass. ab eodem Th. Unde part. ἐαγείς, et inf. ἐαγῆναι, retento augmento.

Ἕαδε, itidem Att. seu Ion. diphthongi resolutione, pro ἧδε. quod ἧδε est præt. med. verbi ἀνδάνω seu ἅδω, significantis ἀρέσκω, placeo. Unde part. ἑαδὼς, ότος.

Ἔακα, pro εἴακα, præt. perf. verbi ἐάω.

Ἕαλω, similiter Att. seu Ion. diphthongi resolutione pro ἧλω: aor. 2. Th. ἄλημι significantis ἐκκλίνω, συστρέφομαι, ex quo part. ἀλείς. Etymol.

Ἑάλων, eodem modo pro ἥλων: aor. 2. verbi ἁλίσκομαι. Et ἑάλωκα itidem pro ἥλωκα, ab eodem ἁλίσκομαι, mutuante sua tempora ab ἁλόω.

Ἑάνδανε, eadem ratione pro ἥνδανε dicitur, à Th. ἀνδάνω.

Ἕαται, Ion. resolutione diphthongi et ipsum dicitur pro ἧνται, et ἕατο pro ἧντο, ab ἧμαι. Ambo apud Hesych.

Ἔαξε quoque pro ἦξε dicitur, ut ἔαγε pro ἦγε, itidem ab ἄγνυμι seu ἄγω significante, frango.

Ἐάσομεν, sinamus, 1. aor. ab ἐάω, f. σω. p. εἴακα. ἐάσῃ a. 1. Ion. pro εἴασε.

Ἕασας etiam Var. affert pro ἐγχορεύσας, annotans et ipse Ion. diphthongi dissolutione dictum esse pro ἧσας, ab ἥδω. Alioqui et ab ἅδω seu ἀνδάνω esse posset, si neutralem significationem haberet.

Ἔασι, Ion. pro εἰσί sicut τιθέασι iidem Iones dicunt pro τιθεῖσι et διδόασι pro διδοῦσι, resolventes diphthongum penultimæ syllabæ in tertiis pers. plur. præs. temp. vocis activæ verborum in μι.

Ἔασον, Ion. itidem pro ἔα, ex Th. ἐάω: nisi malis ἐάσαι.

Ἕαται et ἕατο, Ion. pro ἧνται, et ἧντο, sicut πεποιέαται et πεποιέατο pro πεποίηνται et πεποίηντο. Ambo à verbo ἧμαι, quod formam præteriti, præs. autem habet significationem. Paulò antè ἕανται et ἕαντο habuimus ex Hesych. Ionic. itidem, sed tantùm cum vocalis η resolutione in εα.

Ἐάφθη etiam Ion. habet diphthongi resolutionem pro εἴφθη ex Th. ἕπομαι, sicut ἔασι pro εἰσί iidem Iones dicunt, et τιθέασι pro τιθεῖσι: nec non ἐάλη secundum Eust. pro εἴλη ex εἴλομαι, derivato ab εἴλω: secundum alios tamen pro ἄλη ab εἴλομαι. Utitur autem isto ἐάφθη Homer. Il. ν'. dicens, Ἐκλίνθη δ' ἑτέρωσε κάρη, ἐπὶ δ' ἀσπὶς ἐάφθη, insequuta est, ἐπηκολούθησε. Minus probabilis eorum opinio est qui ἐάφθη istud pro ἥφθη dictum volunt pleonasmo literæ α. Verùm affertur ἐάφθη et pro ἔφθη, ab ἕπομαι, η in εα resoluto, ut paulo antè in multis aliis.

Ἔβα, pro ἔβη, aor. 2. indic. verbi βῆμι, significantis gradior, vado. quod ἔβα Aristoph. usurpavit etiam pro ἐπέβη seu ἐπῆλθε, aggressus est et invasit, simplici usurpato pro composito: dicens τί χρέος ἔβα με. Rursum ἔβα Lacon. usurpari sicut pro ἔα, pleonasmo literæ β, ut ἔβασαν pro ἔασαν dici, paulò post annotabo.

Ἔβαλε, jecit, a. 2. à βάλλω. f. λῶ. p. βέβληκα. p. m. βέβολα.

Ἔβαν per syncop. et Poët. pro ἔβησαν, aor. 2. indic. verbi βῆμι vel βαίνω.

Ἐβαρύνθησαν, a. 1. ind. à verbo βαρύνω.

Ἔβασον pro ἔασον, hoc est συγχώρησον, pleonasmo literæ β, Syracusano et Lacon. ut testatur Etym. qui itidem ἐβάσαι pro ἐᾶσαι dici annotat.

Ἔβαφον, a. 2. act. ind. modi, à verbo βάπτω, tanquam ex βάφω, vel etiam tenui in aspiratam conversa, euphoniæ causa. Unde pass. ἐβάφην.

Ἔβην, a. 2. ind. modi, à verbo βῆμι, vel βαίνω. ut ἔστην ab ἵστημι, ἔθην à τίθημι cujus tertia plur. est ἔβησαν.

Ἔβησα, a. 1. ind. modi, itidem a βῆμι seu βαίνω, mutuantibus sua tempora à βάω, ut ἵστημι, à στάω.

Ἐβήσετο, imperf. verbi βήσομαι, quod Poët. more ex fut. in præs. translatum est. Sic δύσετο ex δύσομαι, de quo paulo supra. Sunt verò et alia quorum ὁ μᾶλλον εἰς ἐκεῖνα ἀνατρέχω.

Ἐβίου, imperf. act. à βιόω, vivo.

Ἐβίων, aor. 2. verbi βίωμι, ut ἔγνων et ἔδων et ἔβην à γνῶμι, δίδωμι, βῆμι. Verum pro βίωμι dicitur potius βιόω.

Ἔβλαβεν, a. 2. verbi βλάπτω, tenui in mediam versa. unde pass. ἐβλάβην.

Ἐβλάστηκα, Att. secundum quosdam pro βεβλάστηκα ex Th. βλαστέω.

Ἐβλάμμαι, itidem Att. pro βέβλαμμαι, a Th. βλάπτω, Eustath.

Ἐβλαστηκότες, itidem pro βεβλαστηκότες, Att. abjectione consonantis ex augmento. quemadmodum iidem Att. ἐβρυχημένος dicunt pro βεβρυχημένος, ἐβρωμένος pro βεβρωμένος: Æol. lingua è contra consonantem augmenti in communi etiam lingua omitti solitam, asciscente, dicentéque σπεσπάραγμαι pro ἐσπάραγμαι, et στεστέργωμαι pro ἐστέργωμαι. præsente enim incipiente à duplici consonante, tantum ε augmenti loco asciscitur. Etym. et lex. meum vetus.

Ἔβλαστον, a. 2. indic. à Th. βλαστάνω seu βλαστέω, ut ἥμαρτον ab ἁμαρτάνω seu ἁμαρτέω.

Ἔβλητο, per syncopen pro ἐβέβλητο, quod est præt. plusquamperf. pass. verbi βάλλω, mutuantis fut. primum, a βλέω. Nisi quis esse velit imperf. à Th. βλῆμαι.

Ἐβούλημαι, Att. pro βεβούλημαι, propter euphoniam, ut refert Eustath. At ἐβόλλοντο Hesych. affert pro ἐβούλοντο et ἐβουλεύσαντο, quod haud scio an sit a. 2. verbi βούλομαι.

Ἐβουλήθην, a. 1. pass. verbi βούλομαι, mutuatitius ab inus. βουλέομαι.

Ἐβράσθην, aor. 1. pass. verbi βράζω seu βράσσω.

Ἔβραχον, aor. 2. act. verbi βρέχω. unde pass. ἐβράχην, et particip. βραχείς.

Ἔβρω aor. 2. verbi βρῶμαι, ut ἔβη ex βῆμαι, ἔγνω ex γνῶμαι. Legitur apud Hesych. et exponitur non solum ἔφαγεν, sed etiam ἔβαινε, διέβαινε.

Ἔβωσα, apud eundem pro ἐβόησα, seu ἔκραξα, ἐκάλεσα. ut Var. quoque ἔβωσαν affert pro ἐβόησαν. Sic βώσομαι suprà habuimus pro βοήσομαι.

Ἐγγέγαα præt. med. verbi ἐγγίνομαι seu ἐγγείνομαι, tanquam ex ἐγγάω. Pro cujus secunda et tertia pers. duali ἐγγεγάατον per syncopen metri causa dicitur ἐγγέγατον, ut infrà ἐκγέγαμεν pro ἐκγεγάαμεν. Homer. Iliad. ζ. τοῦ ἄλλοι ἐγγεγάασι. Et apud Etymol. Ἄμφω δ' ἐγγέγατον φαεσιμβρότω ἠελίω. Ubi legendum videtur ἐκγέγατον et φαεσιμβρότου.

Ἐγγεγύηκα, præt. perf. verbi ἐγγυάω, habens augmentum intrinsecus, alioqui et extrinsecus augmentum assumendo, facit ἠγγύηκα.

Ἐγγιῶ, fut. Att. verbi ἐγγίζω pro ἐγγίσω.

Ἐγγυαλίξαι, tradere. aorist. 1. act. infin. ab ἐγγυαλίζω. f. ίξω.

Ἐγγύησα, a. 1. act. verbi ἐγγυάω, augmento carens, ut et in comp. παρεγγύησε apud Synes. et in ἐνεγγύησε apud Plutar. itidemque in ἐνεγγυησάμην apud Demosth. Quorum hæc duo sunt ab ἐνεγγυάω, illud à παρεγγυάω.

Ἐγεγράφειν, præt. plusquamperf. activ. verbi γράφω. mutuatitium ex γραφέω. facit enim γράφω non solum γράψω, sed etiam γραφήσω, ut τύπτω non solum τύψω, verum etiam τυπτήσω.

Ἔγειραι, surge, a. 1. imperat. med. ab ἐγείρω. f. ερῶ.

Ἐγέμισα, a. 1. ind. a γεμίζω. Th. γέμω, plenus sum.

Ἐγενόμην, aor. 2. med. verbi γίνομαι.

Ἔγεντο, per syncopen Poët. ex ἐγένετο, à verbo γίνομαι seu γείνομαι. Exponitur etiam εἵλετο, de qua signif. dixi suprà in Γέντο.

Ἐγέρθεν, Dor. seu Bœot. pro ἐγέρθησαν: aor. 1. pass. verbi ἐγείρω. facit enim id fut. ἐγερῶ vel ἐγέρσω, unde ἤγερσα. et pass. ἐγήγερμαι, ex quo ἐγέρθην.

Ἐγηγέρατο, Ion. pro ἐγηγερμένοι ἦσαν: plusquamperf. pass. indic. modi, ab eodem Them.

Ἐγήγερμαι, præt. perf. pass. ejusdem verbi ἐγείρω. Att. pro ἤγερμαι, ut act. quoque voce ἐγήγερκα dicitur pro ἤγερκα. Unde plusquamperf. pass. ἐγηγέρμην et part. ἐγηγερμένος.

Ἔγημα, aor. 1. act. verbi γαμέω, tanquam ex γάμω, ut ἔψηλα ex ψάλλω, ἔφηνα ex φαίνω. Alii tamen per syncopen ex ἐγάμησα factum aiunt, α in η Ion. converso. Unde part. γήμας.

Ἐγήρα pro ἐγήρω, ut ἔβα pro ἔβη, ex inus. Th. γήρημι, ut Eust. tradit. Potest tamen et à γηράω deduci.

Ἐγκάτθετο, condidit, per syncop. pro ἐγκατέθετο, a. 2. m. in ἐγκατατίθημι.

Ἐγκέκριγα, præt. med. verbi ἐγκρίζω, ut τρίζω facit τέτριγα. ι autem in ejusmodi bisyllabis verbis in præt. medio verti in ο, notum est, ut λείπω, λέλοιπα.

Ἐγκεχειρισμένος, part. pass. ex præt. perf. verbi ἐγχειρίζω ut ἐγκεχειρισμένος ex verb. ἐγχειρίζω. facit ἐγχειρίζομαι, præt. perf. ἐγκεχείρισμαι, ut ἐγχειρίζομαι dat ἐγκεχείρισμαι. Verum non solùm intrinsecus augeri dicunt hoc verbum, sed etiam extrinsecus, et dici ἐνεχειρισμένος. Quod tamen non est ab hoc ἐγχειρίζω, sed ab ἐνεγχειρίζω. Itaque dicendum foret ἐνεγκεχειρισμένος, ut non modo ἀνέλαμψα, sed etiam ἐνέλαμψα reperimus.

Ἐγκέρσας part. ex ἔγκερσα aor. 1. act. ἐγκείρω, facientis fut. non modò ἐγκερῶ, sed etiam ἐγκέρσω, Æol.

Ἔγμεν, per syncopen ex ἐχέμεν Dorico infin. verbi ἔχω, apud Hesych.

Ἔγνωκα, præt. perf. act. verbi γινώσκω, mutuatitium ex γνόω. facit enim γινώσκω fut. γνώσω, unde et a. 1. ἔγνωσα. a. 2. ἔγνων.

Ἔγνων, a. 2. verbi γνῶμι vel γινώσκω, quod in 3. pers. a. 2. est ἔγνωσαν, ut ἥλων ex ἄλωμι est.

Ἔγνωσμαι, præt. perf. pass. ejusdem verbi γνῶμι seu γινώσκω, mutuatitium itidem ex γνόω. Unde aor. 1. pass. ἐγνώσθην.

Ἔγρεο, Att. syncope, ut volunt nonnulli, pro ἐγείρεο: imperat. verbi ἔγρομαι, eadem syncope facti ex ἐγείρομαι. Unde et imperf. ἔγρετο pro ἠγείρετο.

Ἐγρήγορα, præt. med. verbi ἐγείρω. Id enim fut. 2. facit ἐγερῶ, præt. med. ἤγορα. Att. ε in ο converso, ut in ἔσπαρκα, ἔφθορα, et similibus. inde repetitis duabus initialibus literis præsentis Attico more: inserto etiam ρ, ἐγρήγορα. Unde Poët. verbum ἐγρηγορέω, pro quo alioqui dici solet γρηγορέω, abjecto ε.

Ἐγρήγορθαι, inf. pass. ex medio formatus. ἐγείρω, enim facit præt. med. ἐγρήγορα, uti jam dictum est. unde fit ἐγρήγορκα, terminatione activa, inserto κ, ex pass. ἐγρήγορμαι, ex quo infinitivus ἐγρήγορθαι. quanquam nonnulli ex passivo ἐγρηγορῆσθαι factum malint per syncopen. Solent autem Æoles ejusmodi infinitivos passivos in ορθαι desinentes προπαροξύνειν, contra communem regulam, ut πέπορθαι, μέμορθαι, ἔφθορθαι, Eustath. pag. 790. Idem tamen alibi imperativum ἐγρήγορθε per syncopen et τροπὴν factum esse scribit ex ἐγρηγόρατε. sicut infinitivum ἐγρήγορθαι nonnulli ex ἐγρηγορέναι quoque deducunt, dicentes primò pleonasmum esse literæ θ, de industria à Poëta admissum, ut alluderet ad nomen ὄρθρος: deinde syncopen literarum ε et ν, insuperque Æolicam accentus retractionem.

Ἔγρεται, Hesych. affert pro ἀγρεῖται: fortasse ex inus. Th. γρέω, ex quo ζωγρέω, significans ζωὸν ἀγρέω, vivum capio.

Ἔγρομαι, Attica syncope pro ἐγείρομαι: itidemque è part. ἐγειρόμενος per syncopen fit ἐγρόμενος.

Ἐγύμνασμαι, Att. pro γεγύμνασμαι, apud Hesych.

Ἔγχεεν, Poët. et Ionic. pro ἐνέχεεν, sine augmento à Themate ἐγχέω.

Ἐγχρίψας, part. a. 1. act. verbi ἐγχρίμπτω, mutuat. ab ἐγχρίπω.

Ἔδαον, ἔδαες, ἔδαε, aor. 2. act. verbi δαίω seu δάω. Unde aor. 2. pass. ἐδάην.

Ἔδακον, aor. 2. act. verbi δάκνω, vel propriùs vel mutuatitius ab inus. Th. δήκω. f. δήξομαι. p. δέδηχα.

Ἐδάμασσα, domui. a. 1. Poët. à δαμάω. f. σω.

Ἐδάμην, a. 2. pass. verbi δάμνω seu δάμναμαι. facit enim fut. 2. δαμῶ aor. 2. act. ἔδαμον, ex quo pass. ἐδάμην.

Ἔδαμον, præt. imperf. verbi δαμάω, secundum quosdam. Potest tamen esse et à δάμναμαι, habereque τροπὴν τοῦ ν, sicut ἴδα et ἐγέρα.

Ἔδαρθον, a. 2. act. verbi δαρθάνω seu δαρθέω. Apud Hesychium legitur et pass. aor. 2. ἐδάρθην, expos. ἐκοιμήθη.

Ἔδρακον, per metathesin pro ἔδαρκον, metri gratia. est autem a. 2. act. verbi δέρκω.

Ἐδασσάμεθ' divisimus, a. 1. m. Poët. geminat. σ. à δάσομαι. Them. δαίω.

Ἐδαφιῶ, fut. 1. Att. verbi ἐδαφίζω, pro ἐδαφίσω.

Ἔδδεισε, Poët. geminata consonante metri gratia, pro ἔδεισε: a. 1. act. verbi δείδω.

Ἔδεαι, Ion. pro ἔδῃ: secunda pers. verbi ἔδομαι.

Ἐδέγμην, per syncopen vel pro ἐδεδέγμην, exempta syllaba δε, et tunc est præt. plusquamperf. vel pro ἐδεχόμην: exempto ο, et aspirata in mediam conversa. Them. δέχομαι.

Ἐδεδοίκειν, præt. plusquamperf. med. verbi δείω. facit id præt. perf. δέδοικα. At ἐδεδίειν est præt. plusquamperf. med. verbi δείδω. facere enim id præteritum δέδια supra docui.

Ἐδέδμητο, præt. plusquamperf. pass. verbi δέμω, per syncopen pro ἐδεδέμητο. facit enim δέμω fut. δεμῶ. unde præt. perf. δεδέμηκα, ut τετέμηκα ex τέμω: et per syncopen δέδμηκα, exempto ε. pass. δέδμημαι, ex quo ἐδεδμήμην.

Ἔδησε, a. 1. act. verbi δέω, vel etiam impersonalis verbi δεῖ, mutuat. ex δεέω, seu δεήω.

Ἐδέθην, aor. 1. pass. verbi δέω, cujus præt. pass. δέδεμαι.

Ἐδείδισαν, per syncopen pro ἐδεδίεσαν, ut testatur Etymol. est autem hoc ἐδεδίεσαν tertia pers. plur. præt. plusquamperfect. verbi δείδω, ex perfecto med. δέδια, de quo supra.

Ἔδειμα, a. 1. act. verbi δέμω, ut ἔνειμα. Et voce med. ἐδειμάμην, cujus tertia pers. plur. num. est ἐδείμαντο.

Ἔδειξα, aor. 1. act. verbi δείκνυμι seu δεικνύω, mutuantis fut. suum ab inus. Th. δείκω. Unde med. aor. ἐδειξάμην, pass. autem ἐδείχθην.

Ἔδειρα, a. 1. act. verbi δέρω, ut ἔδειμα paulò antè.

Ἔδεκτο, Dor. pro ἐδέδεκτο per syncopen: plusquamperfect. pass. verbi δέχομαι.

Ἐδέξατο, a. 1. à δέχομαι.

Ἐδεύησε, Poët. pro ἐδέησε seu ἔδεε. dicunt enim δεύομαι pro δέομαι, et δεύω pro δέω, metri gratia.

Ἑδῇ, secunda persona fut. 2. ἑδοῦμαι. ex verbo ἕζομαι.

Ἔδηδα, præt. med. verbi ἔδω pro ἔσθω, habens Att. reduplicationem duarum præsentis initialium literarum.

Ἐδήδοται et ἐδηδέατο, Ion. pro ἐδηδεσμένοι εἰσί, et ἐδηδεσμένοι ἦσαν: præt. perf. et plusquamperf. pass. verbi ἔδω. facit ἔδω fut. 1. act. ἐδέσω. præt. perf. ἔδεκα. et Att. ἐδήδεκα: unde præt. perf. pass. ἐδήδεσμαι, cujus tertia persona ἐδήδεσται, abjecto σ ἐδήδεται, et Ion. ἐδήδοται, ut refert Etymol. ex Herodiano Gramm. Utitur autem eo verbo Hom. dicens, Ὅσσά τοι ἐκπέποται καὶ ἐδήδοται, quæcunque tibi ebibita et comesa sunt.

Ἐδήδοκα, præt. perf. act. verbi ἔδω Att. Fut. enim facit ἐδήσω, ex inus. Th. ἐδέω. Unde præt. perf. ἤδηκα, et Att. primùm reduplicatis duabus præs. initialibus literis, deinde η in ο converso, (ut in τέτροφα, εἴλοχα, πέπομφα, et similibus aliis) ἐδήδοκα. Sic in præt. plusquamperf. ἐδηδόκειν, et part. ἐδηδοκώς. ex quibus compos. κατεδήδοκα et κατεδηδοκώς. Var. vero et ἐδήδεται ex vet. schol. seu comment. affert: quod pass. est ex Th. ἐδῶ faciente fut. ἐδήσω, præt. ἤδηκα, et Att. ἐδήδηκα, ex quo pass. ἐδήδημαι, ut δέδημαι.

Ἐδηδώς, part. præt. medii ἔδηδα, ex eodem Th. Facit enim ἔδω fut. 2. ἐδῶ, præt. med. ἦδα, et Att. reduplicatis primis duabus literis præsentis ἔδηδα.

Ἔδηκα, quoque esse dicitur præt. Att. præfixis præs. primis literis, pro ἦκα. cujus tamen nullam apud Græcos mentionem reperio, ideoque suspectum ipsum habeo.

Ἔδησα, a. 1. à δέω, ligo.

Ἐδέχθη, a. 1. pass. verbi δέχω. habet enim id fut. δέξω, mutuat. ab inus. Them. δέκω. Unde præt. pass. δέδεγμαι, et ex eo aor. 1. ἐδέχθην.

Ἐδίδαξα, a. 1. à διδάσκω. f. ξω. p. χα. doceo.

Ἐδίδου pro ἐδίδω, ut ἐτίθει pro ἐτίθη. Iliad. ex διδόω pro δίδωμι usurpato. hoc ex τιθέω pro τίθημι. Sic et ἐδίδον pro ἐδίδοσαν. 3. plural. imperf.

Ἐδίψα, a. 1. act. verbi διψάω, ut ἐπείνα, ἔζη.

Ἔδμεναι, Dor. et Poët. pro ἔδειν, ex Them. ἔδω. Habet autem syncopen hoc ἔδμεναι. nam pro ἔδειν prius dicitur ἐδέμεν et ἐδέμεναι, unde postea illud ἔδμεναι, per syncopen factum est.

Ἔδομαι, Att. interdum pro ἐδοῦμαι, ut φάγομαι pro φαγοῦμαι. fut. 2. med. verbi ἔδω.

Ἔδον pro ἔδοσαν, ab ἔδων a. 2. verbi δίδωμι more Bœot.

Ἔδοντι, Dor. seu Æol. pro ἔδουσι à Th. ἔδω.

Ἑδοῦμαι, fut. 2. med. verbi ἕζω: tenui autem spiritu scriptum ἐδοῦμαι, est fut. 2. med. verbi ἔδω.

Ἔδουπον, a. 2. act. verbi δουπέω. Facit enim fut. 2. δουπῶ et a. 2. ἔδουπον ut στυγέω facit ἔστυγον, et κτυπέω, ἔκτυπον.

Ἔδρα pro ἔδρη, τροπῇ τοῦ η εἰς α, ut supra in ἴδα, ἐγέρα. Ἔδραμον, a. 2. verbi τρέχω seu δρέμω. Alioqui potest esse et imperfect. verbi δράω, contractum ex ἔδραε.

Ἔδραθον, aor. 2. act. verbi δαρθάνω seu δαρθέω, Poët. literarum metathesin habens pro ἔδαρθον, ut ἔδρακον, ἔπραθον. Sunt tamen qui à δρέθω derivare malint. Eodem modo comp. καταδαρθάνω seu καταδαρθέω facit κατέδραθον. Hesych. verò et ἐδράθη affert pro κατεκοιμήθη. quod est pass. aor. 2. ejusdem Them.

Ἔδρακον, aor. 2. act. verbi δέρκω, ut jam dictum est.

Ἔδραμον, aor. 2. act. verbi inus. δρέμω, pro quo usurpari solet τρέχω. f. θρέξω. p. δεδράμηκα. p. m. δέδρομα.

Ἔδραν, pro ἔδρασαν, ut ἔβαν pro ἔβησαν, ἔδυν pro ἔδυσαν. aor. 2. act. verbi δρῆμι seu δίδρημι. Nisi malis esse aor. 1. act. verbi διδράσκω seu δράω per syncopen itidem pro ἔδρασαν: nam verbum illud διδράσκω, facit fut. δράσω, à δράω.

Ἐδριάαντο, Poët. pro ἐδριῶντο, ut ὁρόωντες pro ὁρῶντες. ex Them. ἑδριάομαι.

Ἔδυν, ἔδυς, ἔδυ, aor. 2. act. verbi δῦμι. Verum ἔδυν interdum est prima pers. sing. numeri, interdum tertia plur. pro ἔδυσαν, more Bœotico, ut ἔβαν pro ἔβησαν.

Ἐδυνάσθην, aor. 1. pass. verbi δύναμαι, mutuatitium ex inus. Th. δυνάομαι, ex quo habet. fut. δυνήσομαι, præt. δεδύνημαι. Atticè verò et ἠδυνάσθην dicitur pro ἐδυνάσθην.

Ἐδύσσετο, Poët. metri gratia, geminato σ pro ἐδύσετο: aor. 1. med. verbi δύω seu δῦμι.

Ἔδωκα, pro ἔδοσα, ut ἔθηκα pro ἔθεσα: aor. 1. act. verbi δίδωμι, mutuatitium ex inus. Them. δόω.

Ἔεσται, Poët. pleonasmo pro ἕσται: ut ἐέλδεσθαι pro ἔλδεσθαι et ἐείκοσι pro εἴκοσι dicunt iidem. Est autem hoc ἕσται præt. perf. pass. verbi ἕννυμι seu ἕω.

Ἔελσαν, eodem modo pro ἔλσαν, ex Them. εἴλω.

Ἔεισα, itidem Poët. pleonasmo dicitur pro εἶσα: et ἔειπον pro εἶπον. quorum illud est aor. 1. verbi inus. ἕω, hoc autem aor. 2.

Ἐεισάμενος, similiter pro εἰσάμενος: part. ex ἐεισάμην pro εἰσάμην, aor. 1. med. verbi εἴδω. Cujus aor. secunda pers. est ἐείσαο pro εἴσαο vel potius εἴσω, significans ὡμοιώθης, nam passivam habet signif. Hesych. verò ἐεισάσθω affert etiam pro ὁρμάσθω, ἐπελθέτω quod videtur esse ab εἴω, eo.

Ἐεισάμην autem est pro εἰσάμην, ab ἕννυμι seu ἕω significante induo.

Ἐείσατο, Ion. pro εἴσατο, visus. a. 1. m. εἰσάμην, ab εἴδω. f. σω.

Ἐέλδομαι etiam pleonasmo literæ ε dicitur pro ἔλδομαι. Et derivatum inde ἐέλδωρ pro ἔλδωρ.

Ἐελμαι itidem pro ἔλμαι: hoc autem per syncopen interdum pro ἔλασμαι, interdum pro εἴλημαι. Unde partic. ἐελμένος itidem pro ἐλμένος. significans ἐληλαμένος vel εἰλημένος: interdum et ἀποκεκλεισμένος et ἀπειργμένος. Ambo apud Homer.

Ἐέλπετο similiter pro ἔλπετο seu ἤλπετο: et ἐελπόμην pro ἐλπόμην seu ἠλπόμην. Ambo Poëtica.

Ἐέργνυ, eodem modo pro ἔργνυ seu εἴργνυ, à Th. εἴργνυμι.

Ἐέργαθε, itidem Poët. pleonasmo pro ἔργαθε seu εἴργαθε, à Them. εἰργάθω.

Ἐέργε quoque pro ἔργε seu εἶργε, à Them. ἔργω pro εἴργω. Unde et præt. imperf. ἐέργετο pro ἔργετο seu εἴργετο: et præter. plusquamperfect. ἐέρχατο pro εἴρχατο: particip. ἐεργμένος pro εἰργμένος.

Ἐεργμένοι, muniti, pro εἰργμένοι. præt. part. ab εἴργω, arceo. f. ξω. præt. εἶργμαι.

by Google

Ἐέργνυσθαι eadem ratione pro ἔργνυσθαι, quod ἔργνυσθαι derivatum est ex ἔργω.

Ἔεργε autem, quod Hesych. affert pro ἰκρίωμα, dubium sit ne pro εἶργε an ἔργε an alio quopiam.

Ἐέρχατο, rursum pro ἔρχατο seu εἴρχατο. Est autem hoc Ion. pro εἰργμένοι ἦσαν, præt. plusquamperf. pass. ab ἔργω.

Ἐέσθω item pro ἕσθω: tertia pers. aor. 2. pass. imper. modi, ex activo Them. ἕννυμι seu ἕω. Ex quo ἔεστο pro εἷτο præt. plusquamperf. pass. Et a. 1. med. ἐέσσατο pro ἕσσατο, geminato etiam ε metri causa.

Ἔζεε, fervebat, tertia imperf. à ζέω.

Ἔζεν, ἔζες, ἔζε, Doricè secundum quosdam dicitur pro ἶζεν, ἶζες, ἶζε, à Them. ἵζω. Potest tamen esse etiam ab inus. Th. ἕζω, quomodo ζέω aor. 1. est ἔζεσα.

Ἐζύγην, aor. 2. pass. verbi ζεύγνυμι seu ζεύγω, facit enim fut. 2. ζυγῶ, aor. 2. ἔζυγον, unde postea passivum illud.

Ἔζωσα, Poët. pro ἔζησα, ex Th. ζάω. f. ζήσω. p. ἔζηκα. vixi.

Ἔζωσμαι, præt. pass. verbi ζώννυμι, mutuatitium ex ζόω, ut χώννυμι sua tempora ex χόω mutuatur. Unde aor. 1. ἐζώσθην, et particip. ἐζωσμένος.

Ἔῃ, Poët. pro ᾖ tertia pers. præsentis subjunctivi ὦ, ex verbo εἰμί. Vide et Ἔῃσι infra.

Ἔην, itidem Poët. pro ἦν, eram: ἔης, pro ἦς, eras: imperf. indic. modi, ab eodem Them.

Ἔηκα, similiter pro ἧκα, pleonasmo literæ ε Poëtico: et ἕηκα pro ἧκα. aor. 1. act. verbi ἵημι, facientis fut. 1. ἥσω, ex ἕω.

Ἐήνδανε, eodem modo pro ἥνδανε, à Th. ἁνδάνω, apud Varin.

Ἔησθα quoque pro ἦσθα usurpatum, habet Poëticum istum literæ ε pleonasmum. Rursum vero ἦσθα illud Poët. vel Æol. habet paragogen pro ἦς, ut ἔησθα pro ἔης. est autem imperfect. verbi εἰμί.

Ἔῃσι item pro ἔῃ. Hoc autem ἔῃ Poët. adhuc paragoge pro ᾖ. solent enim Poëtæ tertiis pers. singul. conjunctivorum adsciscere illud σι, dicereque λάβῃσι pro λάβῃ, eodemque modo ἔῃσι pro ἔῃ. Atticam tamen esse hanc τοῦ σι in ταῖς ὑποτακτικαῖς προσθήκην, et peculiariter nominatam fuisse Ἰβύκειον, quòd Ibycus imprimis ea uteretur, annotat ex priscis Grammaticis Varin.

Ἐήσω, idem quod ἐάσω, teste Hesych. Unde intelligimus ἐάω duplex facere futurum, et ἐάσω nimirum et ἐήσω.

Ἔητε rursum pro ἧτε, miseritis. a. 2. conjunctivi modi, à Th. ἵημι.

Ἔθαλον, aor. 2. act. verbi θάλλω.

Ἔθανον, a. 2. act. verbi θνήσκω, mutuatitium ex inus. Th. θάνω.

Ἔθαψα, a. 1. à θάπτω, sepelio.

Ἔθεε, currebat, imperf. à θέω. f. θεύσομαι seu θευσοῦμαι.

Ἐθείς, partic. ab ἔθην, seu εἴθην, aor. 1. pass. verbi act. ἵημι.

Ἐθέλεσκε, pro ἤθελε volebat, imperf. per epenth. τοῦ σκε.

Ἐθέλῃσθα, Poët. paragoge pro ἐθέλῃς, præs. sub. ut ἔῃσθα pro ἔῃς, et ἦσθα pro ἦς. Conjunct. præs. ex Them. ἐθέλω. Sic ἐθέλῃσι, pro ἐθέλῃ.

Ἐθελήσω, fut. 1. verbi ἐθέλω, mutuatitium ex inus. Th. ἐθελέω.

Ἔθεσαν, aor. 2. indic. modi à Them. τίθημι. Media voce ἔθεντο dicitur in eodem tempore et ab eodem Them. cujus prima pers. sing. est ἐθέμην, tertia ἔθετο.

Ἐθηεύμεθα et Ἐθηεῦντο, Ion. pro ἐθεώμεθα et ἐθεῶντο: à θηέομαι Ionicè itidem usurpato pro θεάομαι, unde et aor. 1. med. ἐθηήσαντο pro ἐθεάσαντο. nec non ἐθήησαν voce activa Varinus affert pro ἐθεάσαντο, et ἐθαύμασαν.

Ἔθηκα, aor. 1. verbi τίθημι contra regulam pro ἔθησα, ut ἧκα irregulariter itidem pro ἧσα usurpari notum est. Mutuatur autem hoc τίθημι futurum suum ab inus. Them. θέω.

Ἔθηλα, aor. 1. act. verbi θάλλω, ut ἔσφηλα est à σφάλλω.

Ἔθην, aor. 1. pass. indic. modi, à verbo act. ἵημι: pro quo et εἵθην dicitur. Dicitur enim et εἵθη et ἔθη, quia duplex est præteritum pass. ἧμαι et εἷμαι.

Ἐθοίνων, depascebant, 3. pl. imperf. à θοινάω. f. ήσω. Them. θοίνη, epulum.

Ἔθου pro ἔθεσο, Ion. ἔθεο, et per crasin Atticam ἔθου, ut σοῦ pro σέο: secunda pers. a. 2. med. indic. modi, ex Th. τίθημι a. 2. act. ἔθην, unde pass. ἐθέμην, et secunda pers. ἔθεσο, ex quo ἔθεο, ejecto σ, et εο contracto in ου.

Ἔθρεξα, a. 1. act. verbi τρέχω. tenui in aspiratam reversa, propter χ enim sequens θ in τρέχω mutatum fuit in τ.

Ἔθρεψα, itidem tenui in aspiratam reversa est a. 1. à verbo τρέφω, cujus fut. θρέψω. At a. 1. pass. ἐθρέφθην, an recte itidem per aspiratam scribatur, dubito. a. 2. ἐτράφην. p. m. τέτροφα.

Ἑθῶσι, tertia pers. aor. 2. pass. conjunct. modi à Them. ἵημι: ex prima ἑθῶ. Ea autem ex a. 2. pass. indicat. ἕθην.

Εἶ, secunda pers. verbi εἰμί vel εἶμι: interdum et imper. præsens verbi εἶμι, unde ἄπει et ἔπει pro ἄπιθι et ἔπιθι: sicut τίθει quoque pro τίθετι reperitur.

Εἷα, εἷας, εἷε, præt. med. verbi ἕω. pro quo et ἔα dicitur Poët. Alioqui εἶα est interjectio quædam hortantis, pro quo εἷε quoque scribitur.

Εἵατο, Poët. metri causa pro ἕατο. hoc autem ἕατο Ionicam resolutionem habet τοῦ ε pro ἧντο, sicut ἑάλω pro ἥλω dicitur, et similia alia, præt. imperf. ab ἧμαι. Hesych. tamen exp. ἦσαν.

Εἴας, sinebas, imperf. εἴαον, ας, ε, et per crasin, εἴων, ας, α. Ion. ab ἐάω.

Εἴασκε, Ion. paragoge τοῦ σκε, pro εἴα: imperf. verbi ἐάω. Et εἴασε est a. 1. ejusdem.

Εἵαται et Εἵατο Poët. et metri gratia pro ἕαται et ἕατο. Ἕαται autem et Ἕατο Ion. dicta pro ἧνται et ἧντο: quorum illud est præter. perf. temporis vel præsentis, hoc plusquamperf. vel imperfecti, verbi ἧμαι, sedeo.

Εἴβω, Ionica στερήσει τοῦ κατάρχοντος λ, pro λείβω, sicut εἴβεσθαι quoque et εἰβόμενος pro λείβεσθαι et λειβόμενος.

Εἰδείην, opt. præs. verbi εἴδημι: ex quo et infin. præsens εἰδέναι, ut τιθείην et τιθέναι ex τίθημι. Hæc enim formatio simplicior est quam eorum qui illud ex εἴδημι dicunt μεταπεπλάσθαι, hoc autem ex εἰδηκέναι συγκοπῆναι, et perf. inf. esse tradunt, ab εἰδέω. f. ήσω. Notum autem est esse multa verba quorum quædam tempora sequuntur normam verborum in μι desinentium, quædam τῶν εἰς ω.

Εἰδήσω, fut. 1. act. verbi εἴδω, mutuatitium à Them. εἰδέω. nam ex εἴδω εἴσω facit.

Εἰδῆτ', pro εἰδῆτε peritum, et id quidem per syncopen pro εἰδήσετε, ab εἰδέω, f. ήσω. p. m. οἶδα.

Εἶδον, aor. 2. act. verbi εἴδω: pro quo et ἴδον dicitur.

Εἴδοσαν, Bœot. pro εἶδον, viderunt. Tradunt enim Bœot. tertia pers. plur. imperfecti et utriusque aoristi, ἰσοσυλλάβως facere primis plur. dicentes ἐτύπτοσαν pro ἔτυπτον, ἐτύψασαν pro ἔτυψαν, εἴδοσαν pro εἶδον, ἐμάθοσαν pro ἔμαθον, ἤλθοσαν pro ἦλθον.

Εἰδῶ, præsens subjunctivi à verbo εἴδημι, ut τιθῶ à τίθημι, ἱστῶ ab ἵστημι. Nam εἴδω seu εἰδέω facit quædam tempora in modum verborum in μι, nimirum εἰδείην, in optativo præsentis temporis: εἰδῶ in subjunctivo: εἰδέναι, in infinitivo. Mutuantur autem verba in μι præsens illud subjunctivi à suis verbis circumflexis, τιθῶ, à τιθέω, ἱστῶ ab ἱστάω, διδῶ, à διδόω, et sic alia ab aliis.

Εἰδώς, partic. medium ejusdem Them. εἴδω seu εἰδέω. facit enim in indicativo præteritum med. οἶδα à fut. 2. εἰδῶ, unde et aor. 2. εἶδον. Quamvis alii hoc εἰδὼς per syncopen ex εἰδηκὼς factum existiment, inter quos est Eustath. Sed Etymol. sententia simplicior est.

Εἰδώς, ότος, et in f. g. εἰδυῖα, pro εἰδηκώς, εἰδηκυῖα, perf. part. ab εἰδέω, scio.

Εἶεν, tertia pers. præs. opt. per syncop. Att. pro εἴησαν, ex Them. εἰμί. Quia et cæteras personas pluralis numeri syncopen hanc pati annotant, dicique εἶμεν pro εἴημεν, et εἶτε pro εἴητε, sicuti διακρινθεῖτε pro διακρινθείητε apud Homerum legi, supra docui. Prima autem singul. est εἴην.

Εἶεν autem est aor. 2. opt. act. ex Th. ἵημι, ut θεῖεν ex τίθημι.

Εἴθην, seu ἔθην, aor. 1. pass. indic. modi ex eodem Them. Facit enim ἵημι seu ἕω præt. pass. duplex, ἧμαι et εἷμαι, unde duplex iste aor. εἴθην et ἔθην.

Εἴθισα, aor. 1. act. verbi ἐθίζω, ex quo et particip. præter. act. εἰθικώς, et præt. pass. εἴθισμαι.

Εἶκα, præt. perf. med. verbi εἴκω: pro quo Att. ἔοικα dicitur, repetita initiali præsentis litera, et ι in ο verso sicut in πέπονθα, οἶδα. Quidam tamen volunt esse, aor. 1. Bœoticum pro εἶξα, ut ἔδωκα pro ἔδωσα.

Εἶκα, præt. perf. med. activum verbi ἵημι, Bœoticum secundum quosdam pro ἧκα, ut τέθεικα pro τέθηκα. Potest tamen ex ἕω formatum tale habere augmentum dici quale εἶρα, εἶλον, εἶχον, et quæ his sunt similia, quæ nimirum ε augmenti loco sibi asciscunt in præteritis et Aoristis.

Εἶκτον et Ἐΐκτον, Poët. diphth. dialysi dicuntur, pro εἶκτον et εἴκτην. hæc autem syncopen passa, usurpantur pro εἴκατον et εἰκάτην, personis dualibus præteriti perfecti et plusquamperf. εἶκα et εἴκειν, ex Th. εἴκω. vel est imperf. per syncopen pro εἴκετο et soluta diphth. ἐΐκετο.

Ἔϊκτο autem, est tertia pers. singul. præt. plusquamperf. passivi, ex prima εἴγμην, passa itidem Poët. diphthongi dialysin. facit enim εἴκω præt. perf. pass. εἶγμαι, ex activo εἶχα.

Εἰκυῖα et Εἰκώς, particip. præt. perf. εἶκα, ex eodem Th. εἴκω.

Εἷλε, cepit, aor. 2. ab αἱρέω, f. ήσω. p. ᾕρηκα. aor. 2. εἷλον ab inusit. ἕλω.

Εἴλεγμαι, præt. perf. pass. verbi λέγω, Att. pro λέλεγμαι, solent enim Attici augmentum λε quorundam à λ incipientium in præt. vertere in ει, ut εἴληφα etiam dicunt pro λέληφα, euphoniæ gratia, ut putatur. Inde partic. εἰλεγμένος pro λελεγμένος.

Εἴληφα, itidem præt. Att. verbi λήβω, pro λέληφα.

Εἵλετο, tertia pers. singul. a. 2. med. εἱλόμην, ex verbo αἱρέω, mutuante suum fut. 2. ab inus. Them. ἕλω.

Εἰλεῦντες, Dor. pro εἰλοῦντες seu εἰλέοντες, a Them. activo εἰλέω.

Εἰλήλουθα, Poët. pro ἐλήλυθα, metri gratia insertis ι et ο. hoc autem ἐλήλυθα est præt. med. verbi ἔρχομαι, mutuantis fut. 2. act. ab ἐλεύθω. facit enim fut. 2. ἐλυθῶ, exemplo ε ex diphthongo ad corripiendam (juxta regulam) penultimam. unde aor. 2. ἤλυθον, et per syncopen ἦλθον: præt. med. ἤλυθα, et Att. redoplicatis primis præsent. ἐλεύθω literis, ἐλήλυθα.

Εἰλήλουθμεν, Poët. syncope pro εἰληλούθαμεν. 1. pl. præt. m. ab ἔρχομαι. Notandum verò præterea est, quod ad εἰλήλουθα attinet, esse qui dicant in prima quidem syllaba Poët. esse ἔκτασιν τοῦ ι, in penultima verò syncopen Æol. propriam. Eustath. τὴν πρόσθεσιν τοῦ ι ἐν τῇ ἀρχούσῃ Ionicam esse scribit, alteram autem Bœot.

Εἴλημμαι, Att. pro λέλημμαι, ut εἴλεγμαι paulo antè pro λέλεγμαι: præt. pass. verbi act. λαμβάνω, mutuatitium ab inus. Them. λήβω. Unde partic. εἰλημμένος pro λελημμένος.

Εἴληφα, præt. activum ejusdem Them. Att. itidem pro λέληφα. Unde particip. εἰληφώς.

Εἴληχα, itidem præt. Att. verbi λαγχάνω, pro λέληχα: ex inus. Them. λήχω.

Εἰλιγμένος, intortus, perf. part. ab εἱλίσσω. Th. εἱλέω.

Εἰλίχατο, Ion. pro εἰλιγμένοι ἦσαν: tertia pers. plur. præt. plusquamperf. pass. ab act. Them. ἑλίσσω, ut ὀρωρέχατο iidem dicunt pro ὀρωρεγμένοι ἦσαν, ante το in tertia singul. inserto α, et tenui quæ præcedit, conversa in asperatam.

Εἱλόμην, aor. 2. med. verbi αἱρέω, mutuatitius ab ἕλω. cujus tertia plur. εἵλοντο: secunda singul. εἵλου.

Εἷλον, aor. 2. act. ejusdem Them.

Εἴλοχα, Att. secundum quosdam pro λέλοχα: præt. perf. activum verbi λέγω. habet autem ο in penultima ut κέκλοφα, τέτροφα et similia.

Εἰλύαται, Ion. pro εἰλυμένοι εἰσί, ex Them. εἰλύω. Dictum enim est paulò antè etiam, Ionas tertias personas præteritorum passivorum indicativi modi formare ex tertiis singularibus, inserto α ante ται vel το.

Εἷμαι, præt. perf. pass. interdum verbi ἵημι, interdum verbi ἕννυμι: ideoque significans modò missus sum, modò indutus sum. Unde partic. εἱμένος.

Εἵμαρμαι, Atticè pro μέμαρμαι, præt. perf. passivum verbi act. μείρω. facit enim μείρω præt. pass. μέμαρμαι, ut σπείρω ἔσπαρμαι, κείρω κέκαρμαι: unde εἵμαρμαι fit, augmento με Atticè in ει converso, sicut in εἴληφα, εἴληχα, εἴλεγμαι augmentum λε in ει versum esse videmus.

Εἶμεν, Poët. pro ἐσμέν, prima pers. plur. verbi εἰμί.

Εἴμεναι, Dor. pro εἶναι: præs. infin. ejusdem Them. Habet verò illud εἴμεναι ι ascititium. Dicitur enim primùm ἔμεναι Dor. pro εἶναι, deinde εἴμεναι, advocato ι ad ε, ut volunt nonnulli.

Εἰμές, Dor. iidem pro εἰμέν, ut λέγομες pro λέγομεν dicunt iidem. εἰμὲν autem Poët. pro ἐσμέν, ut paulo antè docui, est à Them. εἰμί. quanquam secundum Heraclidem εἰμὲν regularius est quam ἐσμέν, ut prolixius docet Varin. et alii.

Εἶν, præt. imperf. verbi εἶμι, ibam: secundum quosdam Poeticè etiam usurpari solitum pro ἦν, eram, à Them. εἰμί. quibus nondum assentiri possum.

Εἶναι, infin. aor. 2. act. à Them. ἵημι, ut θεῖναι est infin. aor. 2. verbi τίθημι. At verò εἶναι est infin. præs. verbi substantivi εἰμί. nam εἶμι significans πορεύομαι, et properispomenon, facit ἰέναι.

Εἶνται, tertia pers. plur. præt. perf. pass. εἷμαι, de quo supra. cujus plusquamperf. εἷντο.

Εἶξα, a. 1. verbi εἴκω. At tertia pers. plur. εἴξασι, Bœot. pro εἴκασι usurpata comperitur, pleonasmo literæ σ, estque præt. med. non item a. 1. act. Aristoph. εἴξασι δ' οὐ λέγειν κατατεταμένως. Etymol.

Εἶπα, a. 1. anomalus verbi inus. ἔπω, ut tradunt nonnulli. Quod si præteritum medium esse dicamus, regulare erit, ut εἶκα. Aoristum tamen potius esse, ostendit partic. εἴπας. Sic εἰπάτωσαν, dicunt, aor. 1. imperat.

Εἰπέ, imper. aor. 2. ab εἶπον, ut λαβὲ ab ἔλαβον, Att. mutato accentu, ut volunt nonnulli. Ab eodem Them. ἔπω.

Εἰπεῖν, infin. ejusdem aor. ab eodem verbo.

Εἰπέμεν, inf. Ion. pro εἰπεῖν.

Εἴπεσκε, Ionic. pro εἶπε: tertia pers. singularis aorist. 2. εἶπον.

Εἴπῃσθα, Æolica paragoge pro εἴπῃς, ut ἔησθα pro ἔῃς, aor. 2. subjunct. ab eodem Them.

Εἱπόμην, imperf. verbi ἕπομαι, augmenti loco ascititium habens ι, ut εἷλον, εἶχον, et similia.

Εἶπον, aor. 2. act. verbi ἔπω, itidem augmenti loco habens ascititium ι, quod in reliquorum quoque modorum temporibus inde formatis retinetur peculiari quodam privilegio, nam εἰπὲ dicitur in imperativo, εἴποιμι in optativo, εἴπω in subjunctivo, εἰπεῖν in infinitivo, itidemque participium facit εἰπών. At εἶπον est imper. ex aor. 1. εἶπα, mutatum habens accentum itidem ut εἰπέ, pro εἰπέ: forsan etiam ad differentiam aor. 2. indic. modi.

Εἴργασμαι, εἴργασται, εἰργάσθη, sunt præt. perf. et aor. 1. pass. ab act. Them. ἐργάζω, quod itidem augmenti loco assumit ι. Unde et a. 1. med. εἰργασάμην.

Εἶργμαι, præt. pass. verbi ἔργω vel εἴργω: at εἶργμαι est ab εἴργνυμι, mutuante itidem ab εἴργω sua tempora. Εἴργων, coërcens, part. præs. m. g.

Εἴρεαι, Ion. pro εἴρῃ, secunda pers. sing. verbi εἴρομαι.

Εἴρεο, Ion. itidem pro εἴρου: secunda pers. imper. præs. ab eod. Th.

Εἰρεῦσαι, enumerantes pro ἐρεῦσαι Dor. præs. part. f. g. ab ἐρέω, Poët. pro εἴρω. Th. εἴρω.

Εἴρηκα, præt. perf. act. ionn. verbi ἐρέω, habens ascititium ι loco augmenti, ut εἶχον, εἰργασμαι, et similia. Cujus pass. εἴρημαι: unde partic. εἰρημένος. Alii à ῥέω, quod in perf. est ἔῤῥημαι, Att. εἴρημαι.

Εἴρυκα præt. perf. act. verbi ἐρύω, habens et ipsum ι loco augmenti ascitum, cujus a. 1. εἴρυσα: præt. imperf. εἴρυον.

Εἰρύατο, Ion. pro εἰρυμένοι ἦσαν: tertia pers. plur. facta ex tertia singul. ante το inserto α, sicut in εἰλύατο, ab eodem Th. ἐρύω.

Εἰρύαται, tertia pl. n. præt. pass. Iones tertiam pluralem perf. formant à tertia sing. ante ται α breve inserentes. ab ἐρύω, custodio. f. σω. p. εἴρυμαι. a. 1. εἰρύσθην.

Εἰρύμεναι, præs. inf. Dor. pro εἰρύειν, ab ἐρύω, traho.

Εἰρύσασθαι, custodire, a. 1. inf. m. ab ἐρύομαι.

Εἴρυτο, tertia pers. singul. num. præt. plusquamperf. passivi, ab eodem Them.

Εἴρχαται et Εἴρχατο, Ion. pro εἰργμένοι εἰσὶ et εἰργμένοι ἦσαν: præt. perfect. et plusquamperfect. verbi εἴργομαι seu εἴργω, sicut εἰλήχατο supra.

Εἶρξα, aor. 1. verbi ἔργω, habens et ipse ι loco augmenti ascitum, ut εἶρπον, εἴρυσα, et similia. Itidem in imperf. facit εἴργομεν.

Εἰρώτων et Εἰρώτα, pro ἠρώτων et ἠρώτα, tanquam ex εἰρωτάω, habente Ionicam πρόσθεσιν τοῦ ι, sicut et εἴρω pro ἔρω Ionice usurpari creditur.

Εἶς, secunda persona præsentis vel imperfecti à Them. εἶμι. Ab εἰμὶ autem non dici εἶς, sed εἰς tradunt, oxytonôs, idque encliticum esse interdum.

Εἷς, particip. aor. 2. activi à Them. ἵημι, ut θεὶς à τίθημι. Cujus fœm. εἷσα, neutrum ἕν.

Εἶσα aor. 1. act. interdum verbi εἴδω: interdum verbi ἵημι, pro quo ἧσα etiam dicitur, resoluta diphthongo, conversoque ι in η, et subscripto ι. At εἷσα aspiratum, est a. 1. verbi ἕννυμι seu ἕω.

Εἰσάμην, a. 1. med. verbi εἴδω scio vel εἶμι, exponitur enim non solum ὡμοιώθην, nec non ἔδοξα, sed etiam ἐπορεύθην. unde est εἴσατ' ἰέναι, pro eo quod Homerus dixit βῆ δ' ἰέναι. Quanquam in hac signif. sunt qui non ab εἶμι, sed ab εἴω derivatum velint.

Εἰσανιών, scandens, a. 2. part. ab εἶμι, eo.

Εἰσδραμών, introcurrens, a. 2. part. à τρέχω. f. ξω. a. 2. ἔδραμον.

Εἰσῄει, introiit plusquamperf. m. ab εἴσειμι.

Εἴσεται, sciet. f. 1. ab εἴδομαι.

Εἴσεαι, Ionicè pro εἴσῃ, secunda pers. fut. 1. medii. ex Th. εἴδω, vel εἴω.

Εἷσε, a. 1. ind. ab ἕω, induo. perf. εἷμαι.

Εἶσθα. Æol. paragoge pro εἶς, ut ἤνεσθα pro ἦνες, ἔφησθα pro ἔφης: à Them. εἶμι. apud Homer.

Εἶσθαι, infin. præt. perfect. pass. interdum à verbo ἵημι, interdum à Them. ἕννυμι seu ἕω, ut, εἷμαι quoque.

Εἶσι, tertia pers. singul. verbi εἶμι: at verò oxytonum εἰσί, est tertia pluralis, verbi substantivi εἰμί.

Εἴσκω, Poët. pro ἴσκω, præs. ab εἴκω, similis sum.

Εἴσομαι, fut. 1. med. verbi εἴδω: item verbi εἶμι, ab Ionn. εἴω. unde et a. 1. med. eadem duo verba commune habent. Hesych. verò εἴσομαι exp. non solum εἴδομαι, γνώσομαι: nec non ὑποπτεύσομαι, ab εἴδω: adhæc πορεύσομαι, ἐλεύσομαι, ab εἶμι: verum etiam ἱδρύσομαι. In qua postrema significatione videtur ι habere κατὰ πρόσθεσιν Ionicè, ab εἴω pro ἕω. Significat enim ἕω etiam statuo. unde a. 1. εἷσε, quod Etymolog. exp. ἐκάθισε: et comp. καθ' εἷσε pro ἐκάθισε δέ.

Εἰσορόων, inspiciens, pro εἰσορῶν, præs. part. et εἰσορόωσα, pro εἰσορῶσα, part. f. g. Poët. ab ὁράω.

Εἷται, tertia pers. præt. perf. pass. εἷμαι: quod est non solum ab ἵημι, sed etiam ab ἕννυμι seu ἕω significante induo, interdum et ab ἕω significante καθίζω. unde in plusquamperf. εἷτο.

Εἱστήκει, præt. plusquamperf. act. verbi ἵστημι, pleonasmo literæ ι in prima syllaba.

Εἴσω, fut. 1. act. verbi εἴδω.

Εἶτε, per syncopen pro εἴητε, ut δαινῦτε apud Homer. pro δαινύοιτε. præs. opt. à Th. εἰμί.

Εἴτω, per contractionem ex ἰέτω: quod est tertia pers. imper. præsentis pro ἴτω, à Th. εἶμι. Eustath. At εἵτω quod Hesych. exp. ἐλθέτω, est ab ἵημι.

Εἰχέναι, quod idem Hesych. affert pro ἐοικέναι, est inf. præt. perf. activi ab εἴκω. facit enim εἴκω, fut. 1. εἴξω, præt. perf. εἶχα.

Εἶχον, præt. imperf. verbi ἔχω, augmenti loco ascitum habens ι.

Εἴωθα, præt. med. verbi ἔθω, ι augmenti loco itidem ascitum habens. ω autem κατὰ πλεονασμόν, ut tradunt Grammatici. hinc εἰωθώς, ότος.

Εἴων, præt. imperf. verbi ἐάω, contractum ex εἴαον, habens verò et ipsum ι loco augmenti. At in εἰῶσι, præsente conjunctivi, pleonasmus est τοῦ ι, pro ἐῶσι.

Εἰῶσι pro ἐῶσι, itidem habet pleonasmum τοῦ ι, apud Hesych.

Ἐκάδευε, Dor. pro ἐκήδευε, à καδεύω, Dorico Th. pro κηδεύω: apud eundem. exponit autem ἐκήδετο.

Ἐκάη, a. 2. pass. verbi καίω, f. καύσω. facit enim fut. 2. καῶ, a. 2. ἔκαον. unde pass. ἐκάην.

Ἐκάθηδον, præt. imperf. verbi καθεύδω: habens augmentum extrinsecus assumptum, sicut a. 1. ἐκάθισα, et similia.

Ἐκαθήμην, itidem augmentum habet extrinsecus, hoc est præpositioni præfixum: à verbo κάθημαι.

Ἐκάθηρα, aor. 1. act. verbi καθαίρω, duplex habens augmentum, et intrinsecus et extrinsecus, ut et alia quædam.

Ἐκάθιζον, præt. imperf. verbi καθίζω, habens et ipsum augmentum extrinsecus, ut ἐκαθήμην. Itidemque ἐκαθέζετο dicitur: nec non ἐκαθέσθη à καθέζομαι.

Ἐκάλεσσε, pro ἐκάλεσε, a. 1. Poët. à καλέω, voco. p. κέκληκα.

Ἐκαλήμαν, Æolice pro ἐκαλούμην, ut ἐποίημαν pro ἐποιούμην. apud Varin.

Ἔκαμον, aor. 2. act. verbi κάμνω: med. autem, ἐκάμοντο apud Hesych. qui exp. κατειργάσαντο.

Ἐκάμμυσε, Poët. pro κατέμυσε, à καμμύω pro καταμύω. aor. 1 ἐκάμμυσα.

Ἔκανον, aor. 2. act. verbi καίνω, facit enim fut. 2. κανῶ.

Ἔκαον, aor. 2. act. verbi καίω. unde med. voce ἐκαόμην.

Ἐκάρη, aor. 2. pass. verbi κείρω.

Ἐκαρτύναντο, confirmabant, a. 1. med. à καρτύνω. Th. κράτος. et per metathesin κάρτος.

Ἔκαυσα, aor. 1. act. verbi καίω. at pass. aor. 1. ἐκαύθην.

Ἔκβαλε, Poët. pro ἐξέβαλε: aor. 2. act. verbi ἐκβάλλω.

Ἐκβήσῃ, eris. f. 1. m. ab ἐκβαίνω.

Ἐκγεγάμεν, Poët. pro ἐκγεγονέναι: ex verbo ἐκγίνομαι. facit enim fut. 2. ἐκγανῶ, mutatitium ab ἐκγάω: unde præt. med. ἐκγέγαα. ex quo infin. ἐκγεγαέναι, et Dor. ἐκγεγαέμεν ex quo ἐκγεγάμεν per syncopen. ἐκγεγαυῖα præt. part. f. g.

Ἐκδεδαρμένος, particip. præt. perf. pass. à Them. ἐκδέρω.

Ἐκέδασσε, dissipavit, a. 1. gemin. σσ, à κεδάω, idem quod σκεδάω.

Ἐκεκάσμην et Ἐκέκαστο, præt. plusquamperf. pass. verbi κάζω, f. σω. p. κέκασμαι.

Ἐκέκαλτο, pro ἐκέκλετο, pleonasmo τοῦ α, ex Them. κέκλομαι pro κέλομαι. Varinus tamen longius petitam formationem affert.

Ἔκερσα, Æol. pro ἔκειρα, aor. 1. act. verbi κείρω.

Ἐκεχέατο, Ion. pro ἐκεχύατο et ἐκέχυντο, pro quo Att. ἐκέχυντο dicitur, contractis ε et α in υ. Varin.

Ἔκηα, aor. 1. act. verbi καίω. f. καύσω, κέω et κήσω. ut χέω facit ἔχευα, verum hic retenta brevi, illic autem in longam versa sicut in ἔφηνα. Sic ἔκεα.

Ἔκηδε, affligebat. imperf. à κήδω.

Ἐκίκλεον, per reduplicationem Poëticam pro ἐκάλεον, tanquam ex Them. κικλέω.

Ἐκθέμεν, Dor. pro ἐκθεῖν, signific. ἐκτρέχειν, apud Hesych. Posuit verò alicubi esse etiam pro ἐκθεῖναι, à verbo ἐκτίθημι.

Ἔκιχε, aor. 2. verbi κιχάνω mutatitium à κίχω.

Ἔκλαγον, aor. 2. act. verbi κλάγγω, mutatitium à κλάγω. at a. 1. ejusdem est ἔκλαγξα.

Ἐκλάπη, a. 2. pass. à κλέπτομαι. p. m. κέκλοφα.

Ἐκλάσθην, aor. 1. pass. verbi κλάω: ut ἐκλείσθην, aor. 1. pass. verbi κλείω.

Ἐκλείσθησαν, a. 1. ind. pass. à κλείω, claudo.

Ἐκλέλαθον, Poët. pro ἐξέλαθον, aorist. 2. act. verbi ἐκλήθω. At ἐκλέλαθε est præt. med. ejusdem verbi, habens η in α conversum.

Ἐκλήϊσαν, Ion. pro ἔκλεισαν, resoluta diphthongo, et ε in η converso. Nisi malis esse à κλῄζω. Utroque certe modo derivat Kust.

Ἐκλίθη, inclinata est, a. 1. pass. ind. à κλίνω. f. νῶ. p. κέκλικα.

Ἐκλιπεῖν, a. 2. inf. ab ἐκλείπω. f. ψω. a. 2. ἐξέλιπον.

Ἔκλυον, audiebam, imperf. à κλύω.

Ἐκμανῶ, aor. 2. pass. conjunctivi modi, ex Them. ἐκμαίνομαι. Unde infin. ἐκμανῆναι.

Ἔκμολε, Poët. pro ἐξέμολε: à Them. ἐκμολέω.

Ἐκόπη, aor. 2. pass. verbi κόπτω.

Ἐκορέσθη, aor. 1. pass. verbi κορέννυμαι, facientis fut. 1. κορέσω, ex Ionn. Them. κορέω.

Ἐκόσμηθεν, Bœot. pro ἐκοσμήθησαν, converso ησαν in εν, aor. 1. pass. verbi κοσμέω.

Ἐκπέρσωσ', a. 1. sub. ab ἐκπέρθω. vasto. f. σω. a. 2. ἔπραθον.

Ἐκπέσωσι, a. 2. sub. act. ab ἐκπίπτω, incido.

Ἐκπονιεῖται, fut. Attic. pro ἐκπονίσεται, à Th. ἐκπονίζομαι.

Ἔκραγα, præt. med. verbi κράζω. facit enim fut. 2. κραγῶ, unde et aor. 2. ἔκραγον, a. 1. ἔκραξα. At ἐκραγῆναι, et ἐκραγείς, sunt ab ἐξεῤῥάγην, a. 2. pass. verbi ἐκρήγνυμι seu ἐκρήσσω.

Ἐκραίαινε, implebat, imperf. à κραιαίνω, pro κραίνω.

Ἐκρέματο, tertia pers. præt. imperf. à κρέμαμαι. At ἐκρέμω, pro ἐκρέμασο, est ejusdem imperf. secunda persona. Ion. enim ἐκρέμαο dicitur pro ἐκρέμασο, exempto σ, unde postea ἐκρέμω per contractionem et Atticè.

Ἐκρήηνα pro ἔκρηνα, a. 1. act. verbi κραιαίνω pro κραίνω.

Ἐκρύψω, secunda pers. aor. 1. med. ἐκρυψάμην, à Them. κρύπτομαι. Pro quo Iones dicunt ἐκρύψαο. At ἐκρύφθην est aorist. 1. pass. ejusdem verbi.

Ἐκρύβην, aor. 2. pass. verbi κρύπτω, facientis fut. 2. κρυβῶ, tenui in mediam versa. ut in [illegible].

Ἔκρυφα, Att. pro κέκρυφα. præt. perf. act. verbi κρύπτω.

Ἔκτα, per apocopen pro ἔκτανε, teste Eust. aor. 2. act. ex κτείνω. Vel potius est ἔκτα pro ἔκτη, ut ἔβα pro ἔβη, ex ionn. Them. κτῆμι. unde et particip. κτάς.

Ἔκταγκα, Poët. pro ἔκτακα, à κταίνω, ut τέτακα à τείνω.

Ἔκταθεν, Bœot. pro ἐκτάθησαν, occisi sunt, converso ησαν in εν et retracto accentu: itidem à verbo κταίνω. At ἐκτάθαι est infin a. 1. pass. à verbo ἐκταίνω. Ambo apud Varin.

Ἐκτάμεναι, Ionica paragoge pro ἐκτάμῃ: aor. 2. act. subjunctivi modi ex Them. ἐκτέμνω.

Ἔκταν, pro ἔκτανον, ut ἔβαν pro ἔβησαν seu ἔβησαν. aor. 2. act ionn. verbi κτῆμι. medius autem ἐκτάμην. Varin. et Etymol.

Ἔκτανεν, aor. 2. act. verbi κταίνω. facit enim fut. 2. κτανῶ, ut σπείρω, σπερῶ, unde aor. 2. ἔκτανον.

Ἐκτάσθαι, infin. præt. pass. à κταίνω, ut ἐσπάρθαι à σπείρω. Et ἐκτάθην, aor. 1. pass. indic. modi ab eodem Them. Facit enim κταίνω, perf. act. ἔκταγκα, tanquam à κταίνω.

Ἔκτας, per syncopen pro ἔκτανας, secundum quosdam. Sed est potius a. 2. verbi κτῆμι, ut in ἔκτα paulo antè admonui.

Ἔκτατο, a. 1. med. verbi κτῆμι, facit enim ἔκτην voce media ἐκτάμην. Varin.

Ἐκτὸς, adverbium positivum à verbo ἔχω.

Ἐκτίατο, Ion. pro ἔκτηντο seu ἐκέκτηντο. Solent enim tertias plurales præteritorum ex verbis in ω purum desinentibus formare ex tertiis singularibus, inserto α ante ται et το. Nota verò et ἔκτημαι pro κέκτημαι, Ionicè itidem usurpatum, vel Atticè secundum quosdam; et similiter ἐκτῆσθαι pro κεκτῆσθαι, quæ apud Herodotum sunt frequentia.

Ἔκτανε, occidit. a. 1. act. à κταίνω. f. νῶ. p. ἔκταγκα. a. 2. ἔκτανον.

Ἐκτήσατο, acquisivit, a. 1. m. à κτάομαι. f. κτήσομαι. hinc ἐκτῆσθαι, perf. inf. pro κεκτῆσθαι.

Ἔκτονα, præt. med. verbi κτείνω, ut ἔσπορα.

Ἔκτυπε, intonuit, a. 2. à κτυπέω. Th. κτύπος, ου, ὁ, fragor.

Ἐκυδάσσαο, Ionicè et Poëticè pro ἐκυδάσω, aor. 1. med. verbi κυδάζομαι.

Ἔκυρσα, aor. 1. Æol. verbi κύρω, ut ἔκερσα.

Ἔκφανεν, Poët. et Bœot. pro ἐξεφάνησαν, sublato primum augmento, deinde ησαν in εν converso. Ex Them. ἐκφαίνω.

Ἐκφερέμεν, efferre, Ion. pro ἐκφέρειν. à φέρω.

Ἔκφυγε, a. 2. pro ἐξέφυγε, ab ἐκφεύγω, effugio.

Ἐλᾶ, Att. pro ἐλάσει.

Ἐλάαν, Poët. pro ἐλᾶν seu ἐλαύνειν, ut ὁράαν pro ὁρᾶν. Itidemque ἐλάα in Epigram. pro ἐλᾶν seu ἐλαύνει. Alioqui ἐλάα est et nomen Atticum pro Ἐλαία.

Ἐλάασκον, Ionice pro ἤλαον seu ἤλαυνον, ab ἐλάω. Nisi malis ab ἐλαάσκω.

Ἔλαβε, aor. 2. act. verbi λαμβάνω, mutatitius ex ionn. Them. λήβω.

Ἐλαθείς, particip. ex ἐλάθην, a. 1. pass. verbi ἐλαύνω seu ἐλάω.

Ἔλαθον, a. 2. act. verbi λανθάνω, mutatitius ab ionn. Th. λήθω. Unde et aor. 2. med. ἐλαθόμην.

Ἔλακον, a. 2. act. verbi λακέω, teste Eustath. Dor. pro ληκέω.

Ἐλάσασκε, Poët. et Ion. pro ἤλασε, abjecto primum augmento, deinde σε in σασκε converso, a. 1. act. verbi ἐλαύνω, ex ἐλάω. hinc ἐλάσαι. a. 1. inf.

Ἐλάασκε, itidem Poët. et Ion. pro ἤλα seu ἤλαυνε: præt. imperf. verbi ἐλάω. Et ἔλασε, Ion. pro ἤλασε. ἐλάσειας. a. 1. opt. Æol.

Ἐλασσάμενος. Poët. geminato σ metri causa, pro ἐλασάμενος, particip. a. 1. med. à verbo ἐλαύνω, faciente fut. 1. act. ἐλάσω, ex Th. ἐλάω. Itidem voce act. ἐλάσσασι pro ἐλάσασι, ἔλασσε pro ἤλασε. a. 1.

Ἐλαστρέμεν, inf. Ion. pro ἐλαστρεῖν, abigere.

Ἐλάγχανε, aor. 1. act. verbi λαγχάνω.

Ἔλαχον, aor. 2. act. verbi λαγχάνω, ex ionn. Them. λήχω. p. m. λέλογχα.

Ἑλὲ imper. aor. 2. act. pro αἷλε, verbi αἱρέω, ex Th. ἕλω, ἑλεῖν, a. 2. inf.

Ἐλέγξῃς, spreveris, aor. 1. sub. ab ἐλέγχω, f. ξω.

Ἑλέειν, Ion. et Poët. pro ἑλεῖν: aor. 2. vel fut. 2. ejusdem verbi ab eodem Them.

Ἐλεηθῇ, aor. 1. pass. conjunctivi modi ex Them. ἐλεέω.

Ἐλείφασαν, Ion. pro ἔλειψαν, αν (terminatione plurali tertiæ pers. aor. 1. act. indic. modi) verso in ασαν, ut ἤρσασαν et ἔσσασαν iidem Iones dicunt pro ἦρσαν et ἔσσαν. Etymol.

Ἔλεκτο, Ion. et Poët. pro ἐλέλεκτο: præt. plusquamperf. pass. verbi λέγομαι. Nisi quis malit esse præter. imperf. exempto per syncopen ε, et media in aspiratam conversa. Sic ἔλεκτο dicitur vel pro ἐλέλεκτο, vel pro ἐλέγετο: et sic millia alia.

Ἐλελήθεε, Ion. diphthongi ει resolutione pro ἐλελήθει: præt. plusquamperf. med. verbi λανθάνω, ex inus. Them. λήθω. A quo est et ἐλελήθεσαν pro ἐλελήθεισαν, Att. exempti ι ex diphthongo.

Ἐλέλικτο, præt. plusquamperf. pass. verbi ἑλίσσω, facit enim fut. 1. ἑλίξω, præt. perf. act. ἕλιχα, pass. ἕλιγμαι, et Att. repetitis duabus initialibus Thematis literis ac systole facta τοῦ η, ἐλέλιγμαι. Ita Etym. Possit tamen dici etiam esse ab ἐλελίζω, et carere augmento, sicut aor. 1. act. ἐλέλιξεν itidem augmento carens, ab eodem verbo deflexit. ex quo et part. ἐλελιξάμενος. Utitur autem his Homerus, apud quem et part. pass. ἐλελιζομένη.

Ἐλέλιξεν, concussit, a. 1. Ion. ab ἐλελίζω. f. ξω. hinc ἐλελίχθησαν, a. 1. pass.

Ἐλέλιχθεν, Bœot. pro ἐλελίχθησαν, converso σαν in ν aor. 1. pass. verbi ἐλελίζω, augmento carens: vel etiam verbi ἑλίσσω habens reduplicationem Atticam et τροπὴν τοῦ η εἰς ε, sicut præcedens ἐλέλικτο.

Ἐλελοίπεσαν, Att. pro ἐλελοίπεισαν: tertiæ pers. plur. præt. perf. med. à Them. λείπω, ut ἐπεπείθεσαν à πείθω.

Ἕλεν pro εἷλεν, aor. 2. vide in ἑλεῖν.

Ἐλέξατο, dormivit, a. 1. m. à λέχομαι, f. ξομαι.

Ἑλέσθαι, infin. aor. 2. med. ex Them. αἱρέω, mutuatitius ex inus. verbo ἕλω. At ἑλέσθω et ἕλεσθε, sunt imperativi, ejusdem temporis et ab eodem Th. et ἕλετε, pro εἵλετε. a. 2. m.

Ἑλέτην Ion. et Poët. pro εἱλέτην, dempto augmento. tertia pers. dualis num. ex prima ἕλον pro εἷλον: aor. 2. act. ab eodem verbo.

Ἑλεῦ, Dor. pro ἑλοῦ: imp. aor. 2. med. ab eodem.

Ἐλεύσομαι, fut. 1 med. verbi ἔρχομαι, mutuatitium ab ἐλεύθω. Unde et part. ἐλευσόμενος.

Ἐλέχθην, aor. 1. pass. indic. modi, à Them. act. λέγω.

Ἔλεψε, decorticavit. a. 1. à λέπω. f. ψω.

Ἔλεα, aor. 1. act. verbi λέω, pro ἔλεσα, exempto σ, ut ἔχεα et ἔχευα, pro ἔχευσα, et ἔκεα pro ἔκεσα seu ἔκαυσα. Nisi quis per aphæresin duarum initialium literarum et syncopen τοῦ σ ex ἐξέλασα factum esse malit.

Ἐλέθετο, secundum quosdam aor. 2. med. verbi λανθάνω pro ἐλάθετο. Potest tamen esse et imper. pass. verbi λήθομαι.

Ἐλήλακα, præt. perf. activum verbi ἐλαύνω, ex ἐλάω, habens Atticam duarum initialium præsentis literarum reduplicationem, pro ἤλακα. Unde præt. plusquamperf. ἐληλάκειν cujus tertia pers. plur. ἐληλάκεσαν pro ἐληλάκεισαν, Attico itidem more correpta penultima. Inde et part. ἐληλακώς.

Ἐλήλαμαι et ἐλήλαται, præt. perf. pass. ejusdem Th. habens et ipsum reduplicationem Att. pro ἤλαμαι. Unde præt. plusquamperf. ἐληλάμην, cujus tertia pers. ἐλήλατο. Ex ambobus autem part. ἐληλάμενος pro ἐληλασμένος, amisso σ et accentu in antepenultimam retracto, sicut in εὐτάμενος pro εὐτασμένος. solent enim ejusmodi participia præteritorum passivorum μετὰ τὴν ἀποβολὴν τοῦ σ, προπαροξύνεσθαι, ὡς συμπίπτουσι τῷ χαρακτῆρι τῶν εἰς άμενος καταληγόντων δευτέρων, ut Etymol. annotat.

Ἐλήλεγκται, præt. perf. pass. verbi act. ἐλέγχω, itidem initialium duarum Them. literarum reduplicationem habens pro ἤλεγκται, sicut et prima pers. ἐλήλεγμαι pro ἤλεγμαι: in qua nota etiam unum γ omissum esse, quod in secunda et tertia resumitur.

Ἐληλέδατο, Ion. pro ἐλήλαντο seu ἐληλασμένοι εἰσί, tertia pers. plur. num. præt. perf. pass. verbi ἐλαύνω seu ἐλάω, facta ex tertia singulari pleonasmo τοῦ δε, sicut ἀκηχέδαται pro ἀκήχονται ex ἀκήχεται, et πεφράδαται pro πεφρασμένοι εἰσὶ ex πέφρασται. In quibus tamen δα per pleonasmum insertum est tertiæ singulari, correpta simul penultima.

Ἐληλουθὼς part. præt. perf. medii, à verbo ἔρχομαι seu ἐλεύθω, facit enim ἐλεύθω fut. 2. ἐλυθῶ, præt. med. ἤλυθα, et Att. reduplicatis primis duabus literis Th. ἐλήλυθα: ex quo postea ἐλήλουθα, Æolica epenthesi τοῦ ο. Nisi potius υ hoc dicendum est ex ipso Them. fuisse retentum, et ε in ο conversum, sicut in πέπονθα, λέλοιπα et similibus.

Ἐληλύθειν, præt. plusquamperf. med. ejusdem verbi, cujus tertia plur. ἐληλύθεσαν Attico more correpta penult. pro ἐληλύθεισαν.

Ἐληλυθυῖα, part. fœm. præt. perf. et plusquamperf. medii, ab eodem Them.

Ἕλοιτο, adimeret, a. 2. sub. ab αἱρέω. f. ἑλῶ. a. 2. εἷλον.

Ἐλθὲ, Att. pro ἔλθε, ut λαβὲ pro λάβε, εἰπὲ pro εἶπε. solent enim Att. in aor. 2. imperativis quorundam verborum accentum ex penultima transferre in ultimam. est autem hoc ἐλθὲ, aor. 2. imp. verbi ἐλεύθω, ἐλθεῖν, a. 2. inf. ἔλθῃ, a. 2. sub.

Ἐλθέμεν sive ἐλθέμεναι, Dor. pro ἐλθεῖν, infin. aor. 2. act. ab eodem Them.

Ἐλθῆν, itidem Dor. pro ἐλθεῖν. ἔλθοι. a. 2. opt.

Ἔλθοσαν, Bœot. pro ἦλθον, inserto σα ante ν in tertia persona plurali aor. 2 activi indicativi modi, ut εἴδοσαν supra pro εἶδον. unde etiam ἔλθοισαν apud Græcos Bibliorum interpretes pro ἔλθοιεν, in optativo.

Ἐλθών, part. ab ἦλθον, aor. 2. act. indic. verbi ἐλεύθω, ἐλθόντε. a. 2. dual. part.

Ἐλιγήσομαι, fut. 2. pass. verbi activi ἑλίσσω, facit enim id fut. 2. act. ἑλιγῶ, aor. 2. ἕλιγον, passiva voce ἐλίγην, unde postea futurum illud.

Ἔλιπον, aor. 2. act. verbi λείπω: cujus pass. ἐλίπην. p. m. λέλοιπα.

Ἑλισσέμεν et ἑλισσέμεναι, Dor. pro ἑλίσσειν, à Them. ἑλίσσω. Apud Homerum.

Ἔλιφθεν, Bœotica seu Æolica syncope pro ἐλείφθησαν, exempto simul ε ex diphthongo, ut volunt nonnulli. Est autem aor. 1. pass. ejusdem Th.

Ἕλκεο pro ἕλκου, Ion. diphthongi resolutione. est autem imper. præs. pass. vocis, ab act. ἕλκω. Sic ἕλκον, Imperf. Ion. pro εἷλκον.

Ἔλλαβε, Poët. metri gratia duplicato λ pro ἔλαβε, aor. 2. act. indic. à verbo λαμβάνω seu λήβω. Itidem voce media ἐλλάβετο dicitur pro ἐλάβετο.

Ἐλλάσαι annotant quidam dictum esse pro ἐλάσαι, itidem Poëtico more propter metrum geminato λ: Hesych. tamen exp. συγκλεῖσαι, κωλῦσαι.

Ἔλλαχε, itidem geminatum habet λ metri causa, pro ἔλαχε, aor. 2. act. verbi inusitati λήχω, ex quo λαγχάνω mutuatur sua tempora.

Ἔλλεξα, eodem modo pro ἔλεξα: aor. 1. act. verbi λέγω.

Ἐλλίσευ, Dor. pro ἐλλίσου seu ἐλίσσου, à Poët. Them. λίσω.

Ἕλοιμι, ἕλοις, ἕλοι, a. 2. opt. nimirum ab αἱρέω facit enim id fut. 2. ἑλῶ, aor. 2. εἷλον. Unde optativus activæ vocis ἕλοιμι, et imperativus vocis mediæ ἑλοῦ. at ἕλον Poëticum est pro εἷλον, augmento carens, hinc ἑλόντα, a. 2. part. ut et ἑλοῦσα, f. g.

Ἐλοῦμεν, per syncopen Att. pro ἐλούομεν præt. imperf. act. verbi λούω. At ἑλοῦμεν, aspiratum, est fut. 2. act. verbi αἱρέω, mutuatitium ab inus. Them. ἕλω.

Ἐλόωσι, Poët. pro ἐλῶσι seu ἐλάουσι, ut ἐρόωσι Poët. itidem pro ἐρῶσι seu ἐράουσι. Homer. in fut. utitur pro ἐλάσουσι, ut ἐλῶ quoque pro ἐλάσω, et ἐλᾷ pro ἐλάσει Att. usurpata comperiuntur.

Ἔλπεο, Ion. diphthongi resolutione pro ἔλπου, imper. præsentis temp. à Poët. verbo ἔλπομαι.

Ἐλπιῶ, fut. 1. act. verbi ἐλπίζω, Att. pro ἐλπίσω. solent enim Attici futura verborum in ίζω terminatorum circumflectere in ultima syllaba exempto σ.

Ἔλσαι, apud Homerum per syncopen aliàs pro εἰλῆσαι, aliàs pro ἐλάσαι, ut tradunt Grammatici est a. 1. inf. ab ἐλαύνω. Itidemque partic. ἔλσας pro ἐλάσας.

Ἐλύμην, aor. 2. med. indic. modi, significans ἐλυτρώθην, ut tradit Etymolog. Est igitur à Th. λύω. Utitur autem eo Homerus dicens, Νῦν δ' ἐλύμην τρὶς τόσσα παρών.

Ἐλυμήνατο, aor. 1. med. verbi λυμαίνομαι.

Ἐλύσατο, a. 1. m. à λύω, solvo.

Ἐλυτρώσω, secunda pers. aor. 1. med. act. Th. λυτρόω.

Ἕλω, aor. 2. act. conjunctivi modi, similis ipsi Them. ἕλω, à quo αἱρέω suum fut. 2. mutuatur. At ἑλῶ, perispomenon, est fut. 2. act. ejusdem αἱρέω: unde aor. 2. εἷλον.

Ἕλωμαι, aor. 2. med. subjunctivi modi, ab eodem Them.

Ἑλών, part. aor. 2. activi, ejusdem Them. αἱρέω.

Ἔμαθον, aor. 2. act. indic. modi, ex inus. Them. μάθω, unde μανθάνω suum fut. 2. mutuatur.

Ἐμάθοσαν, Bœot. pro ἔμαθον tertia pers. pluralis ejusdem temporis, ut εἴδοσαν supra pro εἶδον, et ἔλθοσαν pro ἦλθον.

Ἐμαίμασσε, Poët. metri causa geminato σ pro ἐμαίμασε, aor. 1. act. verbi μαιμάω.

Ἐμαλάχθην, aor. 1. pass. verbi μαλάσσω.

Ἐμάνην, aor. 2. pass. verbi μαίνομαι.

Ἐμάξατο, aor. 1. med. verbi μάσσω seu μάττω.

Ἐμαράνθην, aor. 1. pass. verbi μαραίνω, facit enim fut. 1. μαρανῶ, præt. act. μεμάραγκα, passivum μεμάραμμαι, ex cujus tertia pers. sing. μεμάρανται fit ἐμαράνθην.

Ἐμαργήναντο, aor. 1. med. verbi activi μαργαίνω.

Ἐμαρνάσθην, 3. dual. imperf. à μάρναμαι pugno.

Ἐμαχεσάμην, aor. 1. med. verbi μάχομαι, facientis fut. 1. μαχέσομαι, ex inus. Them. μαχέομαι.

Ἔμβα, per apocopen pro ἔμβηθι, ut κατάβα pro κατάβηθι, et ἀνάστα pro ἀνάστηθι: imperativus a. 2. act. à Th. ἔμβημι.

Ἔμβαινον, præt. imp. verbi ἐμβαίνω, augmento carens pro ἐνέβαινον: apud Hom. et alios Poetas.

Ἔμβαλλε, a. 2. act. ind. modi, augmento et ipse carens pro ἐνέβαλλε, a Th. ἐμβάλλω. Alioqui est etiam imperativus ejusdem temporis ab eodem verbo. ἐμβάλοι, a. 2. opt.

Ἐμβάλλεο, Ion. diphthongi dissolutione pro ἐμβάλλου: imper. præsens pass. ab eodem Them.

Ἐμβέβασαν, per syncopen pro ἐνεβεβήκεισαν, tradunt enim ex βῆμι seu βαίνω, faciente fut. 1. βήσω, fieri primùm præt. perf. βέβηκα, itidemque præter. plusquamperfect. ἐβεβήκειν, et tertia plurali ἐβεβήκεισαν, deinde η in α verso ἐβεβάκεισαν, et per syncopen exempto κει, ἐβέβασαν: unde comp. ἐνεβέβασαν, et dempto ε, ἐμβέβασαν.

Ἐμβεβαὼς quoque ex ἐμβεβηκὼς fieri eodem modo dicitur, η nimirum in α verso et exempto κ. habet enim præt. et formam et signif. ab eodem Th.

Ἐμβέω, Ion. pro ἐμβῶ, et ἐῃ pro ῇ, aor. 2. subjunct. modi, act. vocis, ex eodem verbo.

Ἔμβη, Ion. item et Poët. sine augmento pro ἐνέβη: aor. 2. act. indic. modi ab eodem Th.

Ἐμβήῃ, pro ἐμβαίη, ut στήῃ pro σταίη, φήῃ pro φαίη: aor. 2. act. opt. modi ab eodem Th. habens α conversum in η, et ι subscriptum.

Ἔμβηθι, aor. 2. act. imper. modi, ab ἐνέβην, aor. 2. ind. ut στῆθι ab ἔστην. cujus secunda pers. dualis est ἔμβητον, tertia ἐμβήτων, et sic deinceps.

Ἔμβραμαι, Lacon. pro εἵμαρμαι: itidemque ἔμβραται pro εἵμαρται, et ἐμβραμένα pro εἱμαρμένα sublato primùm ι et mutato spiritu, deinde transposito ρ, et præmisso ei β euphoniæ causa. Apud Hesych. et Etymol.

Ἐμέγηρε, aor. 1. act. verbi μεγαίρω.

Ἔμεθα, aor. 2. med. ab activo verbo ἵημι. facit enim in prima pers. ἕμην, ut τίθεμαι, ἐθέμην.

Ἔμεινα, aor. 1. act. verbi μένω. f. νῶ. p. μεμένηκα. a. 1. inf. μεῖναι.

Ἔμελε, aor. 2. vel præt. imperf. impersonalis verbi μέλει.

Ἐμέλησε, aor. 1. ejusdem verbi ex fut. μελήσει, tanquam à μελέω.

Ἐμημεκὼς, part. præt. perf. activi à Th. ἐμέω. facit enim id fut. 1. ἐμέσω (interdum verò et ἐμέσω) unde ἤμεκα, et Att. reduplicatis duabus initialibus literis præsentis ἐμήμεκα.

Ἔμεν et ἔμεναι, Dor. pro εἶναι: infin. verbi substantivi εἰμί. At ἐμέν, Dor. itidem est, sed pro ἐσμέν, sumus, ab eodem Th.

Ἕμεν et ἕμεναι, Dor. et ipsa pro εἶναι: aor. 2. act. infin. modi, à Them. ἵημι. Alioqui ἕμεν est etiam prima pers. plur. aor. 2. indic. modi, ab eodem Them. ut ἔθεμεν à τίθημι: cujus prima persona est ἧν, ut ἔθην.

Ἐμενοίνα, curabat. imperf. à μενοινάω. Th. μένος, εος, τό.

Ἕμενος, part. ex ἕμην, aor. 2. med. ejusdem Th. ut θέμενος.

Ἐμέσας, part. aor. 1. act. à verbo ἐμέω, faciente fut. 1. ἐμέσω.

Ἕμην, aor. 2. med. verbi ἵημι, ut ἐθέμην ex τίθημι.

Ἐμίανθεν, Bœot. sive Æol. syncope pro ἐμιάνθησαν, converso σαν in ν. aor. 1. pass. act. verbi μιαίνω.

Ἐμηνάμην, aor. 1. med. verbi μαίνομαι, ut ἐφηνάμην.

Ἐμήσατο, aor. 1. med. verbi μήδομαι. f. ήσομαι, cogito.

Ἔμιγον, aor. 2. act. verbi activi μίγνυμι, ex inus. Th. μίγω. unde et pass. aor. 2. ἐμίγην.

Ἐμίηνα, aor. 1. act. verbi μιαίνω.

Ἔμικτο, Ion. pro ἐμέμικτο, ut ἔκτατο pro ἐκέκτατο, ἔλεκτο pro ἐλέλεκτο, præt. plusquamperf. pass. verbi act. μίγνυμι ex inus Th. μίγω.

Ἔμιχθεν, Bœot. seu Æol. syncope pro ἐμίχθησαν. ab eodem Th. ut ἐμίανθεν paulo ante habuimus itidem pro ἐμιάνθησαν.

Ἔμμαθε, Poët. pro ἔμαθε, metri causa geminato μ, ut λ in ἔλλαβε, ἔλλαχε, et similibus aor. 1. act. verbi activi μανθάνω, ex inus. Them. μάθω.

Ἐμμεμαυῖα, p. m. part. f. g. à μάω. cupio.

Ἐμμέμηνα, præt. med. verbi ἐμμαίνομαι.

Ἔμμεν et ἔμμεναι, pro ἔμεν et ἔμεναι, utrunque dialecti Dor. propria pro εἶναι: ex substantivo verbo εἰμί, ut τιθέμεν et τιθέμεναι ex τιθέναι.

Ἐμμί Dor. itidem pro εἰμί, sublato ι et duplicato μ.

Ἔμμορα pro μέμορα, transpositis primæ syllabæ literis: præt. med. verbi μείρω.

Ἐμνήμυκα, Eustath. teste dictum est pro ἤμυκα ab ἠμύω, reduplicatione Attica et pleonasmo τοῦ ν. exponit autem ἐστύγνακα, τεταπείνωμαι, καταβέβλημαι.

Ἔμνησα, aor. 1. verbi μιμνήσκω, mutuatitius à verbo μνάω.

Ἐμνήσθην, aor. 1. pass. verbi μνάομαι. facit enim fut. μνήσομαι, præt. pass. μέμνημαι.

Ἐμνώοντο Poët. pro ἐμνῶντο, pleonasmo τοῦ ο, ex eodem Them.

Ἔμολον, aor. 2. act. verbi μολέω.

Ἐμπάζεο, Ion. pro ἐμπάζου secunda pers. verbi ἐμπάζομαι.

Ἐμπέλα, imper. præsens verbi ἐμπελάω.

Ἐμπεπαρμένος, part. præt. perf. pass. ab act. Th. ἐμπείρω. facit enim præt. act. ἐμπέπαρκα, ut ἔσπαρκα.

Ἔμπεσε, Poët. et Ion. pro ἐνέπεσε, abjecto augmento, aor. 2. verbi ἐμπίπτω, mutuatitius ab inus. Them. ἐμπέσω. Unde infin. ἐμπεσεῖν et ἐμπεσεῖσθαι.

Ἐμπεφυυῖα, part. præt. perf. medii ἐμπέφυα, à Themate ἐμφύω. f. autem generis, ex masculino ἐμπεφυώς. Sunt tamen qui πέφυα per syncopen factum dicant ex activo præt. πέφυκα.

Ἐμπίπλη, Att. pro ἐμπίπληθι seu ἐμπίπλαθι: (utrunque enim reperitur) præsens imper. modi à Th. ἐμπίπλημι.

Ἐμπλήμην, aor. 2. med. verbi ἐμπίπλημι, ut θέμην ex τίθημι, et βλήμην ex βλῆμι. Apud Varin.

Ἐμπλήμενος per syncopen pro ἐμπλησάμενος, ab eodem ἐμπίπλημι: apud Aristoph. teste Eustathio. Sed apud Suid. scribitur ἐμπλημένος, qui præteritum esse innuit augmento carens, exponitque πεπληρωμένος, in hoc loco ejusdem Aristoph. Ἔδοντο τοῖχ' ἕως τοιχῶν ἐμπλημένος.

Ἐμπλήσατο, Poët. pro ἐνεπλήσατο, abjecto augmento, ab eodem Them.

Ἐμπνεύσας, inspirans, a. 1. part. à πνέω. f. πνεύσω.

Ἐμπρήσθη apud Hesych. aor. 1. pass. tanquam à verbo ἐμπεπάσμαι aut ἐμπέπασμαι unde et ἐμπέπαστο apud eundem ab eodem Th. Utrumque autem caret augmento.

Ἐμπωλέοντο, Poët. pro ἐμπωλοῦντο, pleonasmo τοῦ ε. hoc autem ἐμπωλοῦντο est præt. imperf. verbi ἐμπωλέομαι augmento carens more Ion. et Poët.

Ἐμπρησθείς, particip. ab ἐνεπρήσθην, aor. 1. pass. verbi ἐμπίπρημι seu ἐμπρήθω. At ἐμπρησθείς est particip. itidem aor. 1. pass. ex Th. ἐμπρήθω.

Ἔμυκε, aor. 2. act. verbi μυκάω.

Ἐναγκαλιεῖς, fut. 1. act. verb. ἐναγκαλίζω, Att. pro ἐναγκαλίσεις.

Ἐναλόντες, particip. act. aor. 2. interdum ab ἐνάλλομαι, et nominativum sing. habet ἐναλείς, interdum ab ἐνάλλω, (ut Hesych. innuit) et habet ἐναλών.

Ἔναξε, aor. 1. act. verbi νάσσω.

Ἐνάριξε, Poët. et Dor. pro ἐνάρισε, abjecto augmento et σ in ξ verso, à Them. ἐναρίζω.

Ἔναρον, aor. 2. act. Poët. verbi ἐναίρω, pro ἤναρον vel ἔνηρον.

Ἐνάσθην, aor. 1. pass. inus. Them. νάω, pro quo ναίω dici solet.

Ἐνάσσατο, Poët. geminato σ metri causa pro ἐνάσατο: a. 1. med. ejusdem Them.

Ἐνδέδυντο, præt. plusquamperf. pass. verbi ἐνδύνομαι mutuantis sua tempora ab ἐνδύω, augmento carens pro ἐνεδέδυντο seu ἐνδεδύνηντο, ut δέδυντο pro ἐδέδυντο seu δεδύνηντο reperitur. Quidam ἐνδέδυνται scribendum aiunt, sed non assentientibus Hesych. exemplaribus.

Ἐνδῆκαν, Poët. sine augmento pro ἐνέδηκαν, à Them. ἐνδίημι, ut ἐνθῆκαν à τίθημι. Eustath. verò annotat, hoc ἐνδῆκαν quosdam non solum accipere pro ἐνεδίωξαν, à Them. ἐνδίημι, sed etiam pro ἐνῆκαν significante ἐνέβαλον, dicentes esse pleonasmum pro ἐνῆκαν, à Them. ἐνίημι: alios rursum dicere esse compositum ex δίημι significante διώκω.

Ἐνεβίβασε, a. 1. ind. act. ab ἐμβιβάζω, impono.

Ἐνεγγύησα, aor. 1. act. verbi ἐγγυάω, augmento carens, pro ἐνηγγύησα: quemadmodum apud Demosth. quoque ἐνεγγυησάμην legitur pro ἐνηγγυησάμην.

Ἔνεγκον, aor. 2. act. verbi φέρω, mutuatitius ab inus. Th. ἐνέγκω, caretque augmento, more Ion. et Poët. pro ἤνεγκον. Potest esse et imper. aor. 1. ab eodem.

Ἐνέγκαι, aor. 1. act. infin. modi, ab eodem Them. Unde et particip. ἐνέγκας.

Ἐνέγκατο, aor 1. med. augmento carens, pro ἠνέγκατο: ab eodem verbo. Ex quo aor. est infin. ἐνέγκασθαι, et particip. ἐνεγκάμενος.

Ἐνεγκάτω, imper. aor. 1. activi, ab eodem Them.

Ἐνεγκεῖν, infin. a. 2. act. ejusdem verbi. unde et particip. ἐνεγκών, ejusdem cum ἐνεγκεῖν temporis.

Ἐνεῖκαι, Poët. pro ἐνέγκαι: sic et ἤνεικα pro ἤνεγκα. Ambo aor. 1. act. itidemque à φέρω mutuante sua tempora ab ἐνέγκω. ambo etiam apud Hesych.

Ἐνέηκα, Poët. et Ion. pro ἐνῆκα. aor. 1. act. vel etiam præter. perf. act. verbi ἐνίημι.

Ἐνεθῆναι, aor. 1. pass. infin. modi, à Them. act. ἐνίημι, ut τεθῆναι, à τίθημι.

Ἐνείη, optativus interdum præsentis temporis, à verbo ἔνειμι, insum. interdum aor. 2. act. à Them. ἐνίημι. facit enim ἵημι in opt. aor. 2. act. εἵην, ut τίθημι facit θείην.

Ἔνεικα, aor. 1. act. verbi φέρω, mutuatitius ab ἐνέγκω, carens autem augmento pro ἤνεικα. Itidem verò ἔνεγκα pro ἤνεγκα, ejusdem temporis, et ab eodem Them. Quanquam hoc ἔνεικα sit potius ab ἐνείκω usurpato Ionicè pro ἐνέγκω, ut Eustath. quoque indicat. Unde infin. ἐνεῖκαι, et particip. ἐνείκας. Item media voce ἐνεικάμην pro ἠνεικάμην: cujus subjunct. est ἐνείκωμαι, infin. ἐνείκασθαι, particip. ἐνεικάμενος.

Ἔνειμεν, ab ἔνειμα, est a. 1. act. verbi νέμω. ut ἔνειμα. Interdum tamen ἔνειμεν pro ἔνεσμεν, est prima pers. plur. verbi ἔνειμι.

Ἐνείς, part. aor. 2. activi, à verbo ἐνίημι. facit enim ἵημι, aor. 2. act. ἕν, unde part. εἵς, et τίθημι facit ἔθην, unde particip. θείς. fœm. autem genus ejus participii est ἐνεῖσα, neutrum ἐνέν.

Ἐνεῖσθαι, præter. perf. pass. infin. modi, interdum ab activo Them. ἐνίημι, interdum ab ἐνέω seu ἐνέννυμι. nam et ἕννυμι et ἵημι faciunt præt. pass. indic. modi εἷμαι.

Ἐνείχθην, sine augmento pro ἠνείχθην, Ion. etiam insertum ι habens pro ἠνέχθην, ab ἐνείκω Ion. verbo pro ἐνέγκω. Unde particip. ἐνειχθείς.

Ἐνέκειτο, inerat, imperf. ab ἔγκειμαι.

Ἐνεκτέον, adverbium positivum ex verbo ἐνέγκω.

Ἐνελίπανεν, aor. 1. act. verbi ἐλλιπαίνω.

Ἐνεμήθην, aor. 1. pass. verbi νέμω, facientis præt. perf. act. νενέμηκα, tanquam ex νεμέω.

Ἐνένωτο Hesych. exp. ἐνενόητο, ideoque pro ipso per syncopen usurpatum indicat. Est autem hoc ἐνενόητο præter. plusquamperf. pass. verbi activi νοέω. Vide in ἐνενώκασι paulo post.

Ἐνένιπε, Att. reduplicatione pro ἔνιπε, à Them. ἐνίπτω.

Ἐνενώκασι et ἐνένωτο, Ion. apud Herodot. per contractionem pro ἐνενοήκασι et ἐνενόητο: ab act. Them. νοέω.

Ἐνεπάγησαν, aor. 2. pass. indic. modi, à verbo activo ἐμπήγνυμι seu ἐμπήσσω, ut ἐνεπλάγησαν est ab ἐμπλήσσω seu ἐμπλήττω.

Ἐνεπέτασαν, a. 1. act. ab ἐμπετάω, f. άσω.

Ἐνεπνύνθη, aor. 1. pass. tanquam à Them. ἐμπνύω, pro quo in prosa dicitur ἐμπνέω. Sic ἀνεπνύνθη supra dixi esse quasi ex Them. ἀναπνύω. Nisi quis esse malit pleonasmum τοῦ ν, tanquam ex ἀνέπνυμαι et ἔμπνυμαι. Apud Hesych. enim et ἐμπνύθη legitur sine ν, augmento carens, et ἐνεπνύνθη, cum ν.

Ἐνέσαν, tertia pers. plur. aor. 2. activi indic. modi à Them. ἐνίημι, ut ἔθεσαν à τίθημι. Etymolog. dicit esse etiam ab ἔνειμι signific. ἐνυπάρχω. nam imperf. ἦν habere numero plurali ἦμεν, ἦτε, ἦσαν. systole igitur fuerit pro ἐνῆσαν.

Ἐνέσεται, per syncopen pro ἐνέσσεται: fut. med. verbi ἔνειμι.

Ἐνεστησάμην, aor. 1. med. verbi activi ἐνίστημι.

Ἐνεστώς, per syncopen pro ἐνεστηκώς sublato κ et correpta penultima, ut tradunt grammatici. Est igitur particip. præt. perf. à Them. ἐνίστημι.

Ἐνετείλατο, aor. 1. med. verbi ἐντέλλω.

Ἐνέτυχε, compellavit, a. 2. ind. ab ἐντυγχάνω.

Ἐνεφάνισας, a. 1. act. ab ἐμφανίζω, indico.

Ἐνεχθῆναι, aor. 1. pass. infin. modi à verbo φέρω, mutuante sua tempora ab ἐνέγκω. Reperitur et in indic. modo ἐνέχθη, sine augmento pro ἠνέχθη, ab eodem Them.

Ἐνέχεας, aor. 2. act. verbi ἐγχεύω vel ἐγχέω.

Ἐνέην, Poët. pro ἐνῆν, tanquam ab ἐνέω. Immò sunt qui ἦν per contractionem ex ἔεν factum dicunt, ex Them. ἔω. Qua de re prolixius apud Varin.

Ἐνῆκα, præt. perf. activum verbi ἐνίημι, mutuatitium ab ἐνέω, ex quo habet fut. ἐνήσω. Vel etiam aor. 1. act. irregularis pro ἐνῆσα, ut ἔθηκα quoque pro ἔθησα usurpari notum est, et ἔδωκα pro ἔδωσα.

Ἐνήνοθε, Poët. præter. verbi ἀνθέω habens primùm reduplicationem Atticam, ut ἐνήνοχα, et similia: deinde interpositum ο: nam regulariter dici debuisset ἤνθα. Unde compos. ἐπενήνοθε.

Ἐνήνοχα, præt. med. verbi φέρω, ex ἐνέκω seu ἐνέγκω. facit enim fut. ἐνέξω, præt. perf. act. ἤνεχα, med. ἤνοχα, et Attica reduplicatione duarum initialium præsentis literarum, ἐνήνοχα. Etymol.

Ἐνήρατο, a. 1. m. ab ἐναίρω, occido, f. ρῶ.

Ἐνῆσαν, tertia pers. plur. præt. imperf. à Them. ἔνειμι.

Ἐνήσω, fut. 1. act. indic. verbi ἐνίημι, mutuatitium ab ἐνέω, unde infin. ἐνήσειν, et particip. ἐνήσων.

Ἔνθεο, interdum est indicativi modi, temp. aor. 2. med. pro ἐνέθου seu ἐνέθεσο, augmento carens: interdum imperativi modi est, ejusdem temporis. Ab act. Them. ἐντίθημι.

Ἔνθες, imper. aor. 2. activi, ab eodem Them. facit enim τίθημι, aor. 2. ἔθην, unde in imper. θές, ut δὸς à δίδωμι, ἕς ab ἵημι.

Ἔνθορε, Ion. et Poët. pro ἐνέθορε, metri causa abjecto augmento. aor. 2. act. verbi ἐνθορέω.

Ἐνθρύψατο, a. 1. m. ind. ab ἐνθρύπτω.

Ἔνι, per syncopen pro ἔνεστι, à Them. ἔνειμι.

Ἐνίει, imper. præsens verbi ἐνίημι, mutuatitius ab ἐνιέω. ut τίθημι quoque facit interdum τίθει, ex τιθέω. Suidas verò ἐνίει affert etiam pro ἐμβάλλει: quod suspectum est. si enim præsentis esset temporis, potius scribendum foret ἐνιεῖ, ab ἐνιέω: alioqui esset à Them. ἐνίω.

Ἔνιον, aor. 2. act. verbi ἔνειμι, compositi ex ἐν et εἶμι signific. ἐπέρχομαι. Ita nonnulli, non tamen allato exemplo vel nominato autore. At pro ἔνιε, quod Varin. affert pro εἶσι, fortasse scribendum ἔνεε, ut ita sit à νέω sicut ἔνεεν à νάω seu νέω.

Ἐνιέναι, infin. præs. act. à Them. ἐνίημι. Unde et particip. ἐνιείς, cujus fœm. ἐνιεῖσα. Ex eodem verò ἐνίημι est et imperf. ἐνίεσαν, et imper. præs. ἐνίετε. Alioqui ἐνιέναι posset esse et infin. præsens verbi ἔνειμι compositi ex εἶμι signific. ἐπιπορεύομαι, si usus ejus aliquis comperiretur.

Ἐνικάτθεο, Poët. et Ion. pro ἐγκατάθου seu ἐγκατάθεσο, a. 2. med. imper. modi, à Them. ἐγκατατίθημι.

Ἔνισπε, aor. 2. act. indic. modi, ex Them. ἐνισπέω. vel ἐνίσπω præs. inus. pro ἐνέπω. Th. ἔπω, dico.

Ἐνισπέμεν, Dor. pro ἐνισπεῖν, à Them. ἐνίσπω.

Ἐνίσπετε, præs. imperat. Poët. pro ἐνέπετε. Th. ἔπω, dico.

Ἐννεπέμεν, Dor. itidem pro ἐνέπειν, ab ἐνέπω, habente ν geminatum metri gratia. Hesych. verò illud ἐννεπέμεν exp. ἐκπλῆξαι.

Ἐννώσας, Ion. apud Herodot. pro ἐννοήσας, teste Suida sicut supra βώσας pro βοήσας, et βωθεῖν pro βοηθεῖν accipi dictum est. Itidem ἐννωσάμην pro ἐννοησάμην: Ambo à Them. ἐννοέω.

Ἐνόσουν, imperf. à νοσέω. f. ήσω.

Ἐνταθείς, particip. aor. 1. pass. à Them. act. ἐντείνω.

Ἐνταλθείς, particip. aor. 1. pass. à Them. ἐντέλλω, in perf. pass. ἐντέταλμαι. p. m. ἐντέτολα.

Ἐντέταται, præt. perf. pass. verbi activi ἐντείνω.

Ἐντετύχηκα, præt. perf. act. verbi ἐντυγχάνω, ex ἐντυχέω.

Ἐντί, Dor. pro εἰσί: à verbo substantivo εἰμί.

Ἔντο, aor. 2. med. à verbo ἵημι. facit enim ἕμην, ut τίθημι facit θέμην, unde tertia illa pers. plur. ἕντο ut θέντο.

Ἔντυε, sine augmento pro ἤντυε, à verbo ἐντύω.

Ἐντύνασθαι, a. 1. inf. m. ab ἐντύνομαι. Th. ἐντύω.

Ἐνωπασθήσομαι, f. 1. pass. ab ἐνωπάζω.

Ἐνῶρσε, aor. 1. act. verbi ἐνόρω, Æolicus, ut κέρσα. Ex quo et præt. plusquamperf. pass. ἐνῶρτο: ὄρω faciente ὦρσα, pass. ὦρμαι.

Ἐνῶσι, subjunct. præsens verbi ἔνειμι.

Ἐνωτίσασθε, auribus percipite. a. 1. imperat. ab ἐνωτίζομαι. ab ἐν et οὖς ὠτός, auris.

Ἐξαγαγέτωσαν, educant. a. 2. imperat. ab ἐξάγω.

Ἐξαιρεόμην, pro ἐξῃρεόμην, omisso augmento et ῃ verso in αι.

Ἐξαλαπάξει, decipiet, f. 1. Th. λαπάζω. f. ξω.

Ἐξαλέασθαι, evitare, a. 1. m. inf. vide in ἀλέασθαι.

Ἐξαπάτησε, pro ἐξηπάτησε, a. 1. ind. Th. ἀπατάω. f. ήσω, decipio.

Ἐξαπαφίσκω, Poët. idem quod ἐξαπατάω.

Ἐξέδου, per syncopen pro ἐξέδοσο: aor. 2. verbi ἐκδίδωμι.

Ἐξεγένοντο, procreati sunt, a. 2. m. ab ἐκγίνομαι.

Ἐξέδυσε, a. 1. ind. ab ἐκδύω, a. 2. ἔδυν.

Ἐξέθετο, a. 2. m. ab ἐκτίθημι.

Ἐξέθορε, a. 2. act. ab ἐκθρώσκω, prosilio. Th. θόρω.

Ἔξει, imper. præs. verbi ἔξειμι, ex inus. Them. ἐξέω, et εἶμι quoque facit εἶ, ex Th. ἔω. At ἔξει erit imper. ab ἔξειμι, ex inus. Them. ἐξίω.

Ἐξελόμην, ἐξείλου, ἐξείλετο, aor. 2. med. verbi ἐξαιρέω, ab inus. Them. ἐξέλω. aor. 2. act. ἐξεῖλον. præt. ἐξῄρηκα.

Ἐξείνισα, aor. 1. act. Ion. verbi ξεινίζω pro ξενίζω.

Ἐξείς, particip. aor. 2. act. à Them. ἐξίημι. Ex quo est et infinit. ἐξεῖναι, sicut ἐνθεῖναι ab ἐντίθημι.

Ἔξεισι, tertia pers. sing. verbi ἔξειμι.

Ἐξελάαν, Poetica τοῦ α epenthesi, pro ἐξελᾶν, ab ἐξελάω, expello. hinc ἐξελάοντες.

Ἐξελέξω, elegisti, a. 1. med. 2. persona, ab ἐκλέγω.

Ἐξελθεῖν, aor. 2. inf. ab ἐξέρχομαι.

Ἔξελε, aor. 2. act. verbi ἐξαιρέω, augmento carens pro ἐξεῖλε, itidemque ἔξελε pro ἐξεῖλε. Unde etiam infin. ἐξελεῖν, et particip. ἐξελών. hinc a. 2. m. ἐξέλεθ' pro ἐξέλετο.

Ἐξελῶ, interdum est fut. 2. verbi ἐξαιρέω, ab ἐξέλω: et tunc aspero spiritu notandum esset in media syllaba, hoc modo ἐξελῶ. Interdum fut. Attic. pro ἐξελάσω, ab ἐξελαύνω seu ἐξελάω, et tunc differentiæ causa tenui spiritu scribi posset ἐξελῶ. nam medias quoque syllabas in compositis admittere spiritum discriminis causa, Eustath. docet, ut inter alia, videre est in iis quæ in Ἄνεος ab H. Steph. dicta sunt.

Ἐξέμεν, infin. aor. 2. act. Doricus pro ἐξεῖναι, à Them. ἐξίημι. Itidem verò ἐξέμεναι Dor. dicitur pro ἐξεῖναι. Verum ἐξέμεν et ἐξέμεναι dici possent etiam pro ἐξεῖναι, ab ἔξεστι, sicut ἦμεν et ἤμεναι pro εἶναι usurpari suprà annotatum fuit. Et ἑξέμεν, fut. 1. infin. pro ἕξειν, ab ἔχω.

Ἐξενάριξε, a. 1. ind. verbi ἐξεναρίζω. f. ξω. Th. ἐναίρω, occido.

Ἐξενεῖκαι, pro ἐξενέγκαι, Ionicè, ab Ionico itidem Them. ἐξενείκω pro ἐξενέγκω, refertur autem ad ἐκφέρω.

Ἐξένισεν, a. 1. à ξενίζω, f. σω. in hospitio habeo.

Ἐξέντο, tertia pers. plur. aor. 2. med. ἐξέμην, ab act. Them. ἐξίημι.

Ἐξεπλάγη, a. 2. pass. à Them. ἐκπλήσσω faciente fut. 2. ἐκπλαγῶ.

Ἐξέπλει, imperf. ab ἐκπλέω enavigo f. πλεύσω. hinc aor. 1. m. ἐξεπλευσάμην.

Ἐξεπράθομεν, aor. 2. act. verbi ἐκπέρθω, habens literarum transpositionem ut aor. 2. ἔδρακον ex δέρκω.

Ἐξέπτη, aor. 2. act. verbi ἐξίπταμαι, nam ἵπταμαι, aor. 2. facit ἔπτην ut ἵσταμαι ἔστην.

Ἐξεριπόντες, a. 2. part. act. ab ἐξερείπω. cado. f. ψω. a. 2. ἤριπον.

Ἐξέσμων, præt. imperf. verbi ἐκσμάω.

Ἐξέσκληκα, præt. perf. verbi ἐκσκέλλω seu ἐκσκελέω, vel etiam verbi ἐκσκλῆμι, mutuantis fut. ab ἐκσκελέω.

Ἐξέστην, aor. 2. act. verbi ἐξίστημι, aor. autem 1. est ἐξέστησα: præt. ἐξέστακα sive ἐξέστηκα, unde apud Varin. ἐξεστακέναι, quod exp. καταπλῆξαι.

Ἐξέταμον, aor. 2. act. verbi ἐκτέμνω. p. ἐκτέτμηκα.

Ἐξετμήθη, aor. 1. pass. ejusdem verbi, tanquam ab ἐκτμάω.

Ἐξετράπησαν, aor. 2. pass. verbi ἐκτρέπω, facientis fut. 2. ἐκτραπῶ. unde aor. 2. ἐξέτραπον.

Ἐξέτρωσε, aor. 1. act. verbi ἐκτιτρώσκω, ab ἐκτρόω.

Ἐξεφαάνθη, pleonasmo τοῦ α pro ἐξεφάνθη: aor. 1. pass. verbi activi ἐκφαίνω.

Ἐξεφρείομεν, Ion. pro ἐξεφρέομεν, tanquam à Them. ἐκφρέω: apud Aristophan. Videtur autem ex φέρω factum primum φρέω, per metathesin, deinde Ionica epenthesi τοῦ ι, φρείω. unde postea compos. illud.

Ἐξέχεε, effudit, a. 1. act. ab ἐκχέω, f. χεύσω. a. 1. ἐξέχευα, &c.

Ἐξεχύθη, effusa sunt, a. 1. ind. pass. ab ἐκχέω.

Ἐξέψυξε, a. 1. act. ab ἐκψύχω, animam efflo.

Ἐξέωσαν, Att. pro ἐξῶσαν, à Them. ἐξωθέω seu ἐξώθω.

Ἐξήγρετο, per syncopen pro ἐξηγείρετο vel ἐξηγέρετο, à Them. ἐξέγρομαι, habente itidem syncopen pro ἐξεγείρομαι.

Ἐξήλατο, aor. 1. med. verbi ἐξάλλομαι, ut à ψάλλω est ψῆλαι.

Ἐξῆλθον, per syncopen pro ἐξήλυθον: aor. 2. act. verbi ἐξέρχομαι, facientis fut. 2. ἐξελυθῶ, ab ἐξελεύθω.

Ἐξήντλητο, præt. plusquamperf. pass. verbi ἐξαντλέω. Ineptiunt enim qui ab ἐκπλέω detorquent.

Ἐξῆρε, aor. 1. act. verbi ἐξαίρω. ut ἐπῆρε ab ἐπαίρω. a. 2. ἐξῆρε.

Ἐξήραμμαι sive Ἐξήρασμαι, præt. perf. pass. verbi activi ξηραίνω. Unde et aor. 1. pass. ἐξηράνθην.

Ἐξίκετ', pervenit, a. 2. m. ab ἐξικνέομαι, f. ἐξίξομαι. p. ἶγμαι.

Ἐξίμεναι, Dor. pro ἐξιέναι, teste Eustath. etiam, nec non Hesych. exponente ἐξελθεῖν. Idem exp. et ἐξαφεῖναι, pro quo scribendum potius esset ἐξέμεναι, de quo paulo antè.

Ἐξοίσουσι, efferent. f. 1. ab ἐκφέρω.

Ἐξοιχνεῦσιν, pro ἐξοιχνοῦσι, Dor. et Ion. ab οἰχνέω, ῶ.

Ἐξοπίσω, vide infrà in Ὀπίσω.

Ἐξύρημαι, præt. perf. pass. verbi act. ξυράω sive ξυρέω.

Ἕξω, fut. 1. act. verbi ἔχω: cujus med. fut. ἕξομαι.

Ἐξῴδηκα, præt. perf. act. verbi ἐξοιδέω.

Ἐξώκισα, a. 1. act. verbi ἐξοικίζω.

Ἐξωλώλει, præt. plusquamperf. act. verbi ἐξόλλυμαι ab ἐξόλλω.

Ἐξώλισθεν, a. 2. act. verbi ἐξολισθάνω ab ἐξολισθέω.

Ἐξώπλισε, armavit, a. 1. act. ab ἐξοπλίζω. f. σω. Th. ὅπλον, arma.

Ἐξώρκιζον, imperf. ab ἐξορκίζω, adjuro. Th. ὅρκος, jusjurandum.

Ἐξῶσαι, expellere, a. 1. inf. act. ab ἐξωθέω. a. 1. ἔξωσα.

Ἐξῴχοντο, præt. imperf. verbi ἐξοίχομαι.

Ἔοι, a. 2. opt. modi à verbo εἰμί, mutuatitius ab ἔω. facit enim a. 2. ἔον. unde optativus ille ἔοι, et conjunctivus ἔῃ Poetis usurpatus pro ᾖ, nec non particip. ἐών. Ita Eustath.

Ἔοιγμεν, per syncopen pro ἐοίκαμεν, ejecto α et κ in γ converso. Ambo præt. med. verbi εἴκω cum reduplicatione Attica, ut ἔοικα, ἐοίκειν.

Ἐΐκτην, Att. pro ἐοίκτην, exempto ο ex diphthongo. præter. plusquamperf. med. ejusdem Th. Facit enim εἴκω præt. med. οἶκα, ut πείθω πέποιθα, et Attica initialis literæ præsentis repetitione ἔοικα, ut ἔολπα. Unde particip. εἰκώς.

Ἕοιμι, a. 2. act. verbi ἵημι ex ἕω, sicut εἰμὶ facit ἔοιμι ex ἔω. Meminit autem hujus ἕοιμι Hesychius: exponens ἐμβάλλοιμι.

Ἔοισα, Dor. pro ἐοῦσα, particip. a. 2. ab εἰμί.

Ἔολπα, præt. med. verbi Poët. ἔλπω seu ἔλπομαι, ut enim εἴκω facit primum οἶκα, sic ἔλπω ὄλπα, et Atticè reduplicata initiali præsentis litera ἔοικα et ἔολπα.

Ἔον, a. 2. verbi εἰμί, ab ἔω, augmento carens pro ἦον. Unde opt. ἔοιμι, ut apud Homerum, Πῶς γὰρ ἔοι τάδε ἔργα; Atque adeo hæc regularia sunt ut et ἦν. Nec non ἔω ab εἰμὶ regularius est quàm ὦ, ut Eustath. annot. ἔοντα pro ὄντα.

Ἔοργα pro ἔῤῥογα, per metathesin literarum, præt. med. verbi ἔργω vel ῥέζω, eandem habens formationem quam ἔολπα. Hinc ἔοργαν, tertia pl. præt. m. pro ἐόργασι.

Ἐοῦσα, particip. fœm. gen. ex masculino ἐών. Ambo a. 2. verbi εἰμί, ut in ἔοι paulo ante annotavi.

Ἐπάγην, a. 2. pass. verbi πήγνυμι seu πήσσω, facientis f. 2. act. παγῶ ex quo a. 2. act. ἔπαγον, et inde pass. ἐπάγην, ut ἐπλάγην, à πλήσσω.

Ἔπαθον, a. 2. act. verbi πάσχω, ex inus. Them. παθέω: secundum alios ex πήθω.

Ἐπαινέσαις, a. 1. opt. Æol. ab ἐπαινέω.

Ἐπαίχθη, a. 1. pass. verbi act. παίζω.

Ἐπάλμενος, per syncopen pro ἐφαλλόμενος, Æol. mutato etiam spiritu aspero in tenuem, à Them. ἐφάλλομαι.

Ἔπαλτο, eodem modo pro ἐφάλλετο, abjecto simul augmento.

Ἐπάμειπτο, præt. plusquamperf. pass. verbi ἐπαμείβομαι, augmento carens.

Ἐπανεθήσεται, f. 1. pass. verbi act. ἐπανίημι, ut τεθήσεται est à τίθημι. Ex quo ἐπανίημι est et partic. a. 2. act. ἐπανείς, ut θείς à τίθημι.

Ἐπανιτέον, adverbium theticum ex verbo ἐπάνειμι, ex quo et particip. ἐπανιών.

Ἔπαον, a. 2. act. verbi παίω: unde pass. ἐπάην.

Ἐπάρη, a. 2. pass. à verbo πείρω, ut ἐσπάρη à σπείρω. At ἐπάρῃ est a. 1. act. subjunctivi modi, à Them. ἐπαίρω, ex quo et particip. ἐπάρας.

Ἐπαρήρει, præt. plusquamperf. medium verbi ἐπάρω, facit enim ἄρω præt. med. ἦρα, et Atticè reduplicatis duabus initialibus literis præsentis, ἄρηρα.

Ἔπαρδον, a. 2. act. verbi πέρδω, pro quo et ἔπραδον dicitur transpositis literis. Sic δέρκω aor. 2. facit ἔδρακον, simul et ἔδαρκον.

Ἐπάσαντο, per syncop. quidam usurpatum tradunt pro ἐπατήσαντο, à Them. πατέω, significante ἐσθίω. Alii præsenti carere aiunt. præsens enim mutuatitium esse πατέομαι, ex quo imperf. ἐπατεόμην. fut. πάσομαι, aor. 1. med. ἐπασάμην, præt. pass. πέπασμαι, omnia autem hæc esse Poetica. Ἐπᾶσαι autem, est a. 1. infin. modi, ex verbo ἐπάδω.

Ἐπάρμενον, vide in ἄρμενος.

Ἐπάσσατο pro ἐπάσατο, a. 1. m. à πάομαι. f. άσομαι.

Ἐπατήθην, a. 1. pass. verbi πατέω.

Ἐπαύρηαι, Ion. pro ἐπαύρῃ, secunda pers. præsentis subjunct. à Th. ἐπαύρομαι. Ex quo et infin. a. 1. med. ἐπαύρασθαι. At ἐπαυρέμεν, sive ἐπαυρέμεναι, Dorica sunt pro ἐπαυρεῖν.

Ἐπαύσω, secunda pers. a. 1. med. indic. modi, à παύομαι.

Ἐπαφανίσθη, a. 1. pass. indic. modi, à Them. ἐπαφανίζω.

Ἐπάφησα, a. 1. act. indic. verbi act. ἐπαφίημι, ex ἐπαφέω: unde et med. vocis particip. ἐπαφησάμενος. Ejusdem ἐπαφίημι tertia plur. est ἐπαφιᾶσι: præt. perf. ἐπαφεῖκα: et a. 2. conjunct. ἐπαφῶ.

Ἐπαχύνθη, pinguefactum est. a. 1. pass. à παχύνω.

Ἐπεβήσατο, a. 1. med. verbi ἐπίβημι seu ἐπιβαίνω: activum autem a. 1. est ἐπέβησε, aor. 2. ἐπέβην.

Ἐπέγρετο, per syncopen Poëticam pro ἐπεγείρετο, ex Poët. itidem et syncopen passo Them. ἐπέγρομαι pro ἐπεγείρομαι.

Ἐπέδραμε, a. 2. ab ἐπιτρέχω. f. θρέξω. p. δεδράμηκα.

Ἐπέθεν, a. 2. vel præt. imperf. act. verbi ἐπίθημι.

Ἐπεζάρεσαν pro ἐπεβάρησαν dici κατὰ ξένην τινὰ γλῶσσαν, annotat Eustath.

Ἐπέζεσε, aor. 1. act. verbi ἐπιζέω.

Ἐπέθετο et Ἐπέθεντο, a. 2. med. à verbo ἐπιτίθημι: à quo est et a. 1. act. ἐπέθηκα irregularis pro ἐπέθεσα, ut ἔδωκα pro ἔδωσα itidem usurpari scimus contra regulam.

Ἐπεφράσω, secunda pers. a. 1. med. indic. à Th. ἐπιφράζομαι.

Ἐπέραε, Ion. pro ἐπέρα: præt. imperf. act. verbi περάω.

Ἐπείχθη, Ἐπείχθητι, Ἐπειχθῶ, a. 1. pass. verbi ἐπείγομαι: ut ἐπείχθη augmento carens pro ἠπείχθη à Poët. usurpatum est.

Ἐπεκέκλητο, appellasset, pl. perf. pass. ab ἐπικαλέω.

Ἐπέμεμψε, a. 1. ab ἐπιμέμφομαι. f. ψω.

Ἐπεμηνάμην, a. 1. med. verbi ἐπιμαίνομαι.

Ἐπέποιθε, præt. med. secundum quosdam ex ἐπιπείθω. dicunt enim ἐπείθω facere præt. med. ἔπιθα, unde fieri ἔποιθα, epenthesi τοῦ ι, et ἐπέποιθα reduplicatione Attica. Secundum alios est præt. med. verbi ἐπιπιθέω, dicentes primum pro θέω dici ἴθω, per metathesin, unde ἰθόω facere præt. med. ἔοιθα, ex quo fieri ἔποιθα, Att. reduplicatis duabus initialibus literis præsentis: et ἐπέποιθα per compositionem.

Ἐπίξεο, imper. act. verbi ἐπίξομαι, ut ἄρσο ab ἄρνυμαι.

Ἐπέπεσεν, incidit, a. 2. act. ab ἐπιπίπτω.

Ἐπεπήγει, pl. perf. med. à πήγνυμι. f. ξω. p. χα. p. m. πέπηγα.

Ἐπέπιθμεν, per syncopen Æolicam pro ἐπείθομεν, Ionicè reduplicatis etiam primis duabus literis: aor. 2. act. verbi πείθω. Ita quidam. Sed aliorum probabilior videtur sententia qui dicunt esse præt. plusquamperfect. med. pro ἐπεποίθειμεν seu ἐπεποιθεῖμεν. nam πείθω præt. perf. med. facere potest et πέπειθα, ut ἔοικα, et πέπιθα, ut λέλιπα, abjecto ε ex diphthongo. Passivè certè accipitur pro ἐπεθαρρήκαμεν.

Ἐπέπληγον Syracusana lingua pro ἔπληγον, ut ἐπέφευγε pro ἔφευγε, et ἐπέφραδον pro ἔφραδον: formato præsenti πεπλήγω ex præt. πέπληγα, ut κεκλήγω ex κέκληγα.

Ἐπέπλως, præt. imperf. act. verbi ἐπίπλωμι, ut ἔδως. secundum alios verò per apocopen dictum est pro ἐπέπλωσας, a. 1. verbi ἐπιπλώω vel ἐπίπλωμι. Th. πλέω f. πλεύσω, navigo.

Ἐπεποίθειν, præt. plusquamperf. med. verbi πείθομαι seu πείθω. facit enim id præt. perf. πέποιθα, ut λείπω λέλοιπα. Facit verò et πέπιθα sine diphthongo, ut λέλιπα quemadmodum in Ἐπέπιθμεν admonui paulo ante.

Ἐπεπόνθει, Att. vel Ion. pro ἐπεπόνθειν, ut ἑωράκει pro ἑωράκειν, ᾔδει pro ᾔδειν. præt. plusquamperf. med. verbi πάσχω tanquam ex πένθω. Apud Suid.

Ἐπέσπαρε, a. 2. act. verbi ἐπισπείρω.

Ἐπεπτώκει præt. plusquamperf. act. verbi πίπτω, ex πτόω.

Ἐπέπυστο, præt. plusquamperf. pass. verbi πυνθάνομαι, ex πεύθομαι seu πύθομαι.

Ἐπερήρεισμαι, præt. perf. pass. verbi ἐπερείδομαι, habens duarum initialium præsentis literarum reduplicationem Atticam. Itidem pro ἐπερείσασθαι, quod Varin. affert pro ἐπιστηριχθῆναι, videtur scribendum potius ἐπερηρεῖσθαι, ut sit infin. ejusdem præteriti.

Ἐπεῤῥάγη, a. 2. pass. verbi ἐπιῤῥήγνυμι seu ἐπιῤῥήσσω.

Ἐπεῤῥίφη, a. 2. pass. verbi ἐπιῤῥίπτω, facientis fut. 2. act. ἐπιῤῥιφῶ, tanquam ab ἐπιῤῥίφω.

Ἐπεῤῥώοντο et ἐπεῤῥώσαντο, præt. imperf. pass. et a. 1. med. verbi ἐπιῤῥώω, signific. ἐπισπῶ καὶ ἐπικινέω, ut Etymolog. annotat.

Ἑπέσθων, sequantur, imperat. dual. ab ἕπομαι.

Ἔπεσον, a. 2. act. verbi πίπτω, ex inus. Them. πέτω.

Ἔπεσπον, aor. 2. act. indic. verbi inusitati ἐπισπέω: unde et infin. ἐπισπεῖν, et particip. ἐπισπών: nec non med. vocis particip. ἐπισπόμενος. Varin.

Ἐπέσσεται, Poëtica geminatione τοῦ σ metri causa pro ἐπέσεται, f. 1. med. verbi ἔπειμι derivati ab εἰμί.

Ἐπέσσυται, præt. perf. pass. pro ἐπεσεύεται, verbi ἐπισεύομαι seu ἐπισσύομαι, habens ὑπερβιβασμὸν τοῦ ε pro ἐπέσευται, secundum quosdam. Veruntamen ut dicitur ἐπέσσυτο et ἐπεσσύμενον, metri causa duplicato σ pro ἐπέσυτο, et ἐπεσύμενον, ita ἔσσυται dici potest esse pro ἔσυται, hoc autem Ionicè pro σέσυται, ut ἔστημαι, pro σέστημαι, ἔβαλκα pro βέβαλκα.

Ἐπέσταλμαι, præt. perf. pass. verbi act. ἐπιστέλλω.

Ἐπεστήριξαν, confirmarunt, a. 1. ab ἐπιστηρίζω.

Ἔπεσχε, a. 2. ab ἐπέχω. f. ἐφέξω.

Ἐπετάσθην, a. 1. pass. verbi act. πετάννυμι seu πετάζω, ridiculi enim sunt, qui ex πέταμαι derivant.

Ἐπέτειλα, aor. 1. act. verbi ἐπιτέλλω.

Ἐπετίθουν, imperf. quasi ab ἐπιτιθέω, à τίθημι.

Ἐπετράπην, aor. 2. pass. verbi ἐπιτρέπω, facientis fut. 2. act. ἐπιτραπῶ.

Ἐπέτυχον, a. 2. act. verbi ἐπιτυγχάνω, ex ἐπιτεύχω.

Ἐπεύχεο, Ionica diphthongi resolutione pro ἐπεύχου: imp. præsens verbi ἐπεύχομαι.

Ἐπέφαντο, tertia pl. plusquamperf. Poët. pro πεφασμένοι ἦσαν. à φαίνομαι, appareo.

Ἔπεφνον, per syncopen pro ἐπέφενον, hoc autem Syracusanæ linguæ propria reduplicatione pro ἔφενον. aor. 2. verbi φένω derivati ex φῶ signific. φονεύω. Ita Etymol. qui etiam addit, imperitè quosdam dicere esse præt. imperf. verbi πέφνω, id enim πέφνω non esse præsentis indic. sed aor. 2. conjunctivi.

Ἐπέφραδε, Syracusana reduplicatione pro ἔφραδε, facto Them. πεφράδω ex præt. med. πέφραδα, quod est ex φράζω faciente fut. 2. act. φραδῶ. Sic ἐπέφραδον pro ἔφραδον aor. 2. act. ejusdem Them. Ambo apud Hesych.

Ἐπέφυκον, itidem Syracusano more pro ἔφυκον, facto Them. πεφύκω ex præt. act. πέφυκα, ut κεκλήγω ex κέκληγα. Legitur autem apud Hesiod.

Ἐπιέχθη, aor. 1. pass. verbi act. πιέω.

Ἐπέχραον, a. 2. act. verbi act. ἐπιχραίω seu ἐπιχράω.....

Ἐπῄει et ἐπῄεσαν, præt. imp. verbi ἔπειμι signific. ἐπέρχομαι.

Ἐπήϊσα, a. 1. act. verbi ἐπαΐω: ut ἐπήϊξε est ab ἐπαΐσσω.

Ἐπηβηκώς, particip. præt. perf. act. à Them. ἐπηβάω.

Ἔπηλε, a. 1. act. verbi πάλλω, ut ἔψηλε à ψάλλω.

Ἐπήμηνα, a. 1. act. verbi πημαίνω.

Ἐπῄνουν pro ἐπῄνεον, præt. imperf. act. verbi ἐπαινέω. Unde et a. 1. ἐπῄνεσα: et pass. ἐπῃνέθην. item præt. act. ἐπῄνεκα, unde infin. ἐπῃνεκέναι: sed rarioris usus. Apud Homer. verò et ἐπῄνησαν legitur pro ἐπῄνεσαν.

Ἐπηνύσθη, a. 1. pass. verbi act. ἐπανύω seu ἐπανύτω: ex quo et activæ vocis a. 1. ἐπήνυσα.

Ἐπηπείλησα, a. 1. ab ἐπαπειλέω. f. ήσω.

Ἐπηράσσατο, Poët. metri causa geminato σ pro ἐπηράσατο, aor. 1. med. verbi ἐπαράομαι, ex inus. Them. ἐπαράω.

Ἐπῆρα, a. 1. act. verbi ἐπαίρω. unde media voce ἐπηράμην: et pass. ἐπήρθην, ex præt. pass. ἐπῆρμαι.

Ἐπήρετο, præt. imperf. verbi ἐπέρομαι. significantis apud Poetas ἐπερωτῶ. At ἐπῄρετο, cum ι subscripto, est imperf. pass. verbi ἐπαίρομαι significantis, attollor.

Ἐπήρθη, a. 1. pass. ejusdem verbi ἐπαίρω, ex præt. perf. ἐπῆρμαι.

Ἐπῆρσαν, a. 1. Æol. verbi ἐπάρω, ut ἔκερσε.

Ἐπῇσαν, per synæresin pro ἐπῄεσαν, teste Var. Ambo præt. imperf. verbi ἔπειμι signific. ἐπέρχομαι.

Ἐπεσθεῖν, Ion. pro ἐφεσθεῖν et ἐπιχειρεῖν, ab Ion. Th. ἐπέθομαι pro ἐφέθομαι. Itidemque ἐπεσθέντες pro ἐφεσθέντες. Apud Suid. et Var.

Ἐπιάνθεντο a. 2. med. verbi ἐπανατίθεμαι ex ἐπανατίθημι.

Ἐπιβαίην, a. 2. opt. act. à βαίνω, vel βῆμι, ῶ.

Ἐπιβαινέμεν, præs. inf. Ion. pro ἐπιβαίνειν.

Ἐπιβήμεναι, Æol. pro ἐπιβῆναι, a. 2. inf. à βαίνω.

Ἐπιβήσεο, imper. præsens ex Th. ἐπιβήσομαι. Ionica diphthongi resolutione pro ἐπιβήσου. Thema autem illud ἐπιβήσομαι contra regulam è fut. in præsens est translatum, sicut πεπλήγω ex præt. med. πέπληγα, κεκλήγω ex κέκληγα, et similia.

Ἐπιβησέμεναι, f. 1. inf. pro ἐπιβήσειν.

Ἐπιβρίσῃ, a. 1. sub. act. ab ἐπιβρίθω, ingruo.

Ἐπιγνόντες, a. 2. act. part. ab ἐπιγινώσκω.

Ἐπιδῶμεν et Ἐπιδώμεθα, a. 2. subjunct. verbi ἐπιδίδωμι.

Ἐπιειμένος, particip. præt. perf. pass. ex Th. ἐπιέννυμαι seu ἐπιέω: pro quo in prosa diceretur potius ἐφειμένος et ἐφίεμαι.

Ἐπιείσεται, fut. 1. med. verbi ἔπειμι, ex ἐπιέω. Interdum vero est fut. 1. med. verbi ἐπείδω.

Ἐπιέσσασθαι, Poët. metri causa geminato σ, pro ἐπιέσασθαι seu ἐφέσασθαι. a. 1. med. verbi ἐπιέννυμαι, facientis fut. 1. act. ἐπιέσω, ex ἐπιέω. Unde particip. ἐπιεσσάμενος. At ἐπιέσαι et ἐπιεσάμην sunt itidem a. 1. ab eodem Themate, sed activæ vocis.

Ἐπίηλε, a. 1. act. verbi ἐπιάλλω, ut πάλλω, facit ἔπηλε.

Ἐπισθέντες, Ion. vel Poët. pro ἐφεσθέντες, a Them. ἐπίεμαι usurpato pro ἐφίεμαι.

Ἐπιθεῖτε, per syncop. pro ἐπιθείητε, ut δαμεῖτε pro δαμείητε, a. 2. act. opt. modi, à Th. ἐπιτίθημι. At ἐπιθεῖναι, infin. est ejusdem temporis: et ἐπιθείς, partic. ἐπίθες autem imperat.

Ἐπίθι, imper. præs. verbi ἔπειμι signific. ἐπέρχομαι, ut ἄπειμι quoque facit ἄπιθι.

Ἐπίθον, a. 2. act. Sed ἐπίθοντο, a. 2. m. verbi πείθω.

Ἐπιθῶνται, a. 2. med. subjunct. modi ex activo Them. ἐπιτίθημι. facit enim a. 2. indic. ἐπεθέμην.

Ἐπιμαρανεῖς, fut. 1. vel 2. verbi act. ἐπιμαραίνω. Unde et infin. a. 1. act. ἐπιμαράναι.

Ἐπιμαράνθη, a. 1. pass. verbi act. ἐπιμαραίνω.

Ἐπάερσον pro ἐπάειρον, a. 1. imper. à ἀείρω.

Ἐπαείρομεν, a. 1. act. subjunct. ab ἐπαείρω, facientis a. 1. act. indic. modi ἐπάειρα, et ἦρα, ἐπῆρα. Imper. autem ejusdem temporis est ἐπάειρον, pro quo dicitur et ἐπάερσον.

Ἐπαρθέναι, Ion. pro ἐπαρθῆναι, tanquam ex ἐπαρθέω aut ἐπαρθάω.

Ἐπιλήσομαι, fut. 1. med. verbi ἐπιλανθάνομαι ex ἐπιλήθομαι.

Ἐπιλελῆσθαι, perf. inf. pass. ab ἐπιλανθάνομαι.

Ἐπιμάσσασθαι, Poët. metri causa geminato σ pro ἐπιμάσασθαι, ex Them. act. ἐπιμάω, ut Eustath. tradit.

Ἐπιμέμφεαι, Ion. pro ἐπιμέμφῃ, à Them. ἐπιμέμφομαι.

Ἐπίμπλω, secunda pers. præt. imperf. à Them. πίμπλαμαι: per contractionem ex ἐπίμπλαο, id autem Ion. more ex ἐπίμπλασο factum est exempto σ. ut ἐκρέμω ex ἐκρέμαο, id verò ex ἐκρέμασο.

Ἐπιπεπεισμένος, particip. præt. perf. pass. ex Th. ἐπιπείθω, unde a. 1. pass. ἐπιπεισθεῖσα.

Ἔπιον, a. 2. act. verbi πίνω, ex Them. πίω.

Ἐπιοῦσα, a. 2. part. f. g. ab ἐπιών. ab εἶμι, eo.

Ἐπιπλομένοιο, volvente, gen. Ion. pro ἐπιπλομένου. à πέλομαι, sum.

Ἐπίπλαν, implebant, 3. pl. a. 2. act. à πιμπλάω, vel πίμπλημι.

Ἐπιπεπτωκώς, perf. part. ab ἐπιπίπτω.

Ἐπιπνείουσι, Ion. epenthesi τοῦ ι pro ἐπιπνέουσι, ex Th. ἐπιπνέω.

Ἐπισπέσθαι, a. 2. med. infin. modi, ex ἐπισπέω aut ἐπίσπημι, ut σχέσθαι, ex σχέω vel σχῆμι, ἕσθαι ex ἧμι seu ἕω. estque a. 2. med. ind. modi ἐπεσπόμην, unde apud Soph. [illegible] δ' ἀπεσπόμην, ut ἐσχόμην itidem à σχέω. Nisi malis esse per syncopen pro ἐπισέπεσθαι. Etymol.

Ἐπισμῇ, Ion. pro ἐπισμᾷ, à Them. ἐπισμάω.

Ἐπιστάντες, a. 2. part. ab ἐφίσταμαι.

Ἐπίστῃ, Attic. pro ἐπίστασαι, secunda pers. præs. indic. ab ἐπίσταμαι. primum enim ex isto ἐπίστασαι fieri tradunt ἐπίσταε, Ion. exempto σ, unde postea ἐπίστῃ esse per contractionem.

Ἐπιστήσῃ, itidem secunda pers. fut. 1. med. ab eodem ἐπίσταμαι, tanquam ex ἐπιστάομαι.

Ἐπιστιβέεσκον, Ion. pro ἐπεστίβεον seu ἐπεστίβουν, ex Them. ἐπιστιβέω. Varin. ex Apollonio.

Ἐπίστω, interdum est persona secunda præt. imperf. pass. ab ἐπίσταμαι: interdum imperativus præsens ejusdem verbi. Dicitur autem per contractionem pro ἐπίσταο, quod Ionico more factum est ex ἐπίστασο, exempto σ, ut ἐπίμπλω et ἐκρέμω ex ἐπίμπλαο, et ἐκρέμαο, pro ἐπίμπλασο, et ἐκρέμασο.

Ἐπίσχεο, Ion. diphth. resolutione pro ἐπίσχου imper. a. 2. med. à Them. act. ἐπέχω, mutante fut. 2. ab ἐπισχέω. Inde est et particip. a. 2. med. ἐπισχόμενος, uti non particip. a. 2. act. ἐπισχών.

Ἐπιτεῖλαι, a. 1. act. infin. modi, à Them. ἐπιτέλλω, ut ἐπιστεῖλαι est ab ἐπιστέλλω. Unde et particip. ἐπιτείλας. Inde imper. quoque ἐπίτειλον, et subjunct. ἐπιτείλω.

Ἐπιτέλλεο, Ion. diphthongi dissolutione pro ἐπιτέλλου: imper. præsens pass. ex eodem ἐπιτέλλω.

Ἐπιτέταται, præt. perf. pass. indic. verbi act. ἐπιτείνω. facit enim id præt. perf. act. ἐπιτέτακα, tanquam ex ἐπιτάω.

Ἐπιτετράφαται, Ion. pro ἐπιτετραμμένοι εἰσί, ut ὀρωρύχαται pro ὀρωρυγμένοι εἰσί, tertia pers. plur. præt. perf. pass. ἐπιτέτραμμαι, ex act. Them. ἐπιτρέπω, facta ex tertia singul. inserto α ante ται finale et tenui in aspiratam conversa.

Ἐπλάγην, a. 2. pass. verbi πλήσσω, facientis fut. 2. act. πλαγῶ: ab ἔπλαγον, a. 2. act. ejusdem Them. Dicitur et ἐπλήγην.

Ἐπλάγχθης, a. 1. pass. ab inus. Them. πλάγγω, unde et f. 1. med. πλάγξομαι. Secundum alios verò per epithesin τοῦ γ pro ἐπλάχθη ex πλάζω.

Ἔπλασε, a. 1. act. indic. modi ex act. Th. πλάττω seu πλάσσω: unde et a. 1. pass. ἐπλάσθη, faciente præterito perf. passivo tertiam pers. πέπλασται.

Ἔπλεο, Ἔπλευ, et Ἔπλετο, per syncop. dicta sunt pro ἐπέλεο, ἐπέλου, ἐπέλετο, ex Poëtico verbo πέλομαι. priora vero duo Ion. etiam terminationem habent pro ἔπλου seu ἐπέλου, ut σέο et σεῦ pro σοῦ dici novimus. Sic et ἔπλε affertur per syncopen usurpatum pro ἔπελε, ex act. πέλω. At ἔπλει est tertia persona singul. præt. imp. verbi πλέω, per contractionem ex ἔπλεε.

Ἐπλεύσαμεν, navigavimus, a. 1. act. à πλέω, f. πλεύσω.

Ἔπληγον, a. 2. act. verbi πλήσσω facientis f. 2. act. πληγῶ. Unde pass. a. 2. ἐπλήγην. Dicitur verò et ἔπλαγον et ἐπλάγην ex futur. 2. πλαγῶ. Inter quæ discrimen statuunt, dicentes τὸ διὰ τοῦ η ad corpus referri, τὸ δὲ διὰ τοῦ α, ad animum.

Ἐπλήσθη, a. 1. pass. verbi act. πίμπλημι mutuantis futurum suum ab inus. Them. πλήω.

Ἔπλητο, Ion. pro ἐπίμπλητο, sicut ἔβλητο et ἔκλητο pro ἐβέβλητο et ἐκέκλητο. præt. plusquamperf. pass. verbi act. πίμπλημι, ex inus. Th. πλάω. Nonnulli tamen præt. imperf. pass. esse malunt ex Them. πλῆμι, facit enim id imperf. pass. ἐπλήμην, ἔπλησο, ἔπλητο.

Ἐπλεύσθη, a. 1. pass. verbi act. πλέω facientis præt. pass. πέπλευσμαι, ut πνέω πέπνευσμαι, νέω νένευσμαι.

Ἔπνευσε, a. 1. act. verbi πνέω, sicut ἔπλευσε à πλέω est, assumpto υ ad ε in futuro.

Ἐπνύνθη, a. 1. pass. tanquam à Th. πνύω, et ἐπλύνθη à πλύνω. unde comp. ἀμπνύνθη et ἐμπνύνθη augmento carentia pro ἀνεπνύνθη et ἐνεπνύνθη. Verum et sine ν reperitur ἀμπνύθη et ἄμπνυτο, itidemque ἔπνυτο, tanquam à Th. πνύω vel πνῦμι. unde et πέπνυμαι. Omnium mentio apud Hesych. Vide et Ἐπνύχετο, paulo infra.

Ἐποῖσαι, a. 1. infin. modi, à verbo ἐπιφέρω, mutuatitius à Th. inus. ἐποίω: unde et fut. 1. act. ἐποίσω, et pass. ἐποισθήσεται.

Ἐπομόσαι, a. 1. act. infin. modi à Them. ἐπόμνυμι, faciente f. 1. act. ἐπομόσω, ex ἐπομόω. Sic ἐπομόσσῃ, tertia sing. a 1. act. sub. Poët. pro ἐπομόσῃ.

Ἔπορσον, a. 1. act. imper. modi à Them. ἐπόρω, faciente f. 1. act. ἐπόρσω, more Æolico.

Ἐπρόδειν, Ion. pro ἐπεπόρδειν, præt. plusquamperf. med. verbi πέρδω facientis fut. 2. act. παρδῶ, aor. 2. ἔπαρδον, præt. med. πέπορδα, et plusquamperf. ἐπεπόρδειν, ex quo πεπόρδειν, imminuto augmento sicut in λελύκειν. Itidem verò πέρδω, facit fut. 2. πραδῶ, et δέρκω δρακῶ, unde itidem ἔδρακον et ἔπραδον. Apud Suid.

Ἐπράθη, a. 1. pass. verbi πιπράσκω, ex inus. Th. πράω per syncopen facto ex περάω, ut suo loco docui.

Ἔπραθον, a. 2. act. verbi πέρθω facientis fut. 2. πραθῶ, ut πέρδω πραδῶ, δέρκω δρακῶ.

Ἔπρασε, a. 1. act. verbi πιπράσκω, itidem ex inus. Them. πράω per syncopen facto ex περάω.

Ἔπρησε vel ἔπρεσε, a. 1. act. verbi πρήθω, vel etiam verbi πίμπρημι ex inus. Th. πρέω. At pass. a. 1. ἐπρήσθη, est duntaxat à πρήθω, faciente præt. pass. πέπρησμαι.

Ἐπρήχθη, Ion. pro ἐπράχθη, ab Ion. itidem Th. πρήσσω pro πράσσω. Sic ἐπρησσόμην pro ἐπρασσόμην dicitur: et voce act. ἔπρηξε pro ἔπραξε, itidemque in aliis temporibus et modis.

Ἐπρίω, secunda pers. præt. imperf. à Them. πρίαμαι: facta per contractionem ex ἐπρίαο, Ion. habente exemptum σ. Sic ἐκρέμω, ἐπίστω, et similia, facta sunt ex ἐκρέμαο, ἐπίσταο: hæc autem ex ἐκρέμασο, ἐπίστασο.

Ἔπρωτο, quod Hesych. exp. ἐμείρετο, per syncopen est ex ἐπορῶτο, si verum est quod Eustath. dicit πεπρωμένος per syncopen esse pro πεπορωμένος: tanquam ex πρόω per syncopen itidem dicto pro πορόω.

Ἐπτάμην, a. 1. med. verbi ἵπταμαι, teste Eustathio: forsan per syncopen pro ἐπετάμην. Sunt tamen qui dicant esse aor. 2. πτῆμι enim facere aor. 2. act. ἔπτην, et ἵστημι, ἔστην, unde media voce fieri ἐπτάμην ut ἐστάμην. Inde infin. πτάσθαι, particip. πτάμενος: et in compos. διαπτάσθαι apud Eurip. initio Medeæ, ἀποπτάμενος apud Homer.

Ἔπταρον, aor. 2. act. indic. verbi πταίρω.

Ἐπτύρην, aor. 2. pass. verbi πτύρομαι.

Ἔπτην, a. 2. act. verbi ἵπταμαι seu πτῆμι, ut ἵστημι facit ἔστην. unde infin. πτῆναι, particip. πτάς, sed rarioris usus.

Ἐπτοίηται, evolat. tertia sing. præt. pass. à πτοέω. Poët. πτοιέω.

Ἐπτόμην, a. 2. med. ab ἵπταμαι, ut testantur omnes ferè Grammatici. quorum tamen nonnulli dicunt eum habere τροπὴν τοῦ α εἰς ο, regulariter enim debuisse dici ἐπτάμην, ut ἐστάμην, ab ἔστην. alii vero dicunt per syncop. esse ex ἐπετόμην, à Th. πέτομαι. Unde infin. πτέσθαι, particip. πτόμενος: et in comp. ἐπιπτέσθαι, ἐπιπτόμενος.

Ἐπτηκὼς, Ionicè pro πεπτηκὼς, ut ἐπταμένος pro πεπταμένος: particip. præt. perf. activi ἔπτηκα, à Th. πτήσσω, faciente fut. 1. πτήσω ex inus. verbo πτάω.

Ἐπυθόμην, a. 2. med. verbi πυνθάνομαι, ex πεύθομαι seu πύθομαι. f. πεύσομαι. p. πέπυσμαι.

Ἐπάλειψαν, illinerunt, a. 1. act. ab ἐπαλείφω.

Ἐπώλουν, imperf. act. à πωλέω, vendo.

Ἐπωρωρέχατο, Ion. pro ἐπωρωρεγμένοι ἦσαν, præt. plusquamperf. pass. tertia pers. plur. facta ex tertia singul. ἐπωρώρεκτο, inserto α ante το, et tenui præcedente versa in aspiratam: sicut ὀρωρύχατο, positum itidem pro ὀρωρυγμένοι ἦσαν, factum est ex ὀρώρυκτο, ac ut hoc est à Th. ὀρύσσω, ita illud ab ὀρέγω: ambo habentia reduplicationem Atticam primarum duarum præsentis literarum: in eo tamen illud ab hoc differens quod augmentum transsumpsit in prius ο sicut ὤρορα. regulariter enim scribi debebat ἐπορωρέχατο. Legitur autem apud Hesych.

Ἐπῶρσε, a. 1. act. ab ὄρω, f. ὀρῶ, et ὄρσω. concito.

Ἐπώχατο, itidem Ion. pro ἐπωγμένοι ἦσαν. tertia pers. plur. præt. perf. passivi, facta ex tertia singulari ἐπῶκτο, inserto α ante το, et tenui versa in aspiratam: à Them. simplici οἴγω, faciente futur. 1. act. οἴξω, præt. perf. act. ᾦχα, pass. ᾦγμαι, et in comp. ἐπώξω, ἐπῷχα, ἐπῶγμαι. At ἐπῴχετο est tertia pers. singul. præt. imperf. pass. à Th. ἐποίχομαι. Ambo apud Homer.

Ἐῤῥαίσθη, aor. 1. pass. verbi act. ῥαίω.

Ἐράσθη, Ion. vel Poët. pro ἠράσθη, sine augmento: a. 1. pass. verbi ἔραμαι seu ἐράομαι.

Ἐργᾷ, Bœot. pro ἐργάσῃ: secunda pers. singul. fut. 1. medii ex ἐργάζομαι, hoc autem modo formatur. eximitur primum σ, et itidem in secunda pers. aor. 1. med. et præt. imperf. pass. in αμαι terminatorum, nec non imperativorum pass. in ασο finitorum: deinde α et η in ᾳ contrahuntur, secundum regulam.

Ἔργαθεν, Poët. pro εἴργαθεν, sine augmento, ex Th. ἐργάθω.

Ἔρδεσκε, Ionicè, primum augmento carens deinde Ionicam illam paragogen σκε habens, ut τύπτεσκε: à Poët. Them. ἔρδω.

Ἔρειο, Ion. itidem pro ἔρου, ex Them. ἔρομαι: primum videlicet diphthongo ου in εο resoluta, deinde ι ascito ad ε metri causa.

Ἐρείσατο, hæsit, a. 1. m. ab ἐρείδω. f. σω.

Ἐρείω, itidem pro ἐρέω dicitur metri causa assumpto ι: unde ἐρείομεν itidem pro ἐρέομεν.

Ἐρήρειστο, sine augmento pro ἠρήρειστο: præt. plusquamperf. pass. verbi ἐρείδω, habens reduplicationem Atticam duarum initialium præsentis literarum, et dialysin diphthongi quæ erat in penultima, sicut ἀλείφω facit ἀλήλιφα et ἀλήλιμμαι. Minus aptè quidam ex ἔρω deducunt.

Ἐρεσσέμεναι, præs. inf. Dor. pro ἐρέσσειν. ab ἐρέσσω. f. ξω. p. χα.

Ἐρέμεναι, Ionicè pro ἐρεῖμεν, apud Hesiodum à Them. εἴρω seu ἐρέω.

Ἐρέω, Ion. circumflexæ vocalis dialysi pro ἐρῶ: fut. 1. verbi εἴρω.

Ἐρηρέδαται, Ionicè pro ἐρηρεισμένοι εἰσὶ tertia pers. plur. præt. perf. pass. ex Them. ἐρείδω: facta ex tertia singul. ἐρήρεισται, inserto primùm δα, deinde correpta syllaba præcedente. Sicut πεφράδαται, positum itidem pro πεφρασμένοι εἰσί, fit ex πέφρασται, correpta penultima, et δα ante ται inserto: aliis tamen ex præter. medio hæc formare malentibus.

Ἐρήρεικα, præt. act. verbi ἐρείδω, Atticam habens reduplicationem duarum initialium præsentis literarum pro ἤρεικα: unde pass. ἐρήρεισμαι, ex quo infin. ἐρηρεῖσθαι.

Ἐρήρικα, præt. perf. act. verbi ἐρίζω, habens et ipsum Atticam duarum initialium præsentis literarum reduplicationem. Unde pass. ἐρήρισμαι.

Ἐρήριφα, præt. perf. activi verbi ἐρείπω, præter Atticam istam duarum initialium præsentis literarum reduplicationem, habens etiam συστολὴν τῆς παραληγούσης, exempto ι ex diphthongo, sicut ἀλήλιφα ex ἀλείφω. Unde præt. perf. pass. ἐρήριμμαι, ἐρήριψαι, ἐρήριπται: et præt. plusquamperf. ἐρηρίμμην, ἐρήριψο, ἐρήριπτο ut ἀλήλιμμαι, ἀληλίμμην.

Ἐρηρώτηκα, præt. perf. act. verbi ἐρωτάω, Attico more habens et ipsum repetitas duas initiales literas præsentis. Unde partic. ἐρηρωτηκὼς, apud Suidam.

Ἐρήσομαι, fut. 1. med. verbi ἔρομαι seu ἐρέομαι. unde et a. 1. med. opt. modi ἐρήσαιο apud Hesych. quod expon. ἐρωτήσειας.

Ἐρέτισθεν, Bœot. syncope pro ἐρετίσθησαν: tertia pers. plur. aor. 1. pass. indic. modi, ἐρετίσειαν, aor. 1. opt. Æolic. à Them. ἐρετίζω, habens συγκεκομμένην [illegible] εἰς ω, deinde etiam augmento carens, more Poëtico et Ionico.

Ἐρίδηνε, a. 1. act. verbi ἐριδαίνω, carens augmento pro ἠρίδηνε.

Ἐριδήσασθαι, Poët. more pro ἐρίσαι seu ἐρίσασθαι, facto Th. ἐριδέω ex fut. 2. ἐριδῶ.

Ἐριδμαίνω, Poët. pleonasmo τοῦ μ, metri causa, pro ἐριδαίνω, à Them. ἐριδαίνω.

Ἐρίζεμεν et Ἐριζέμεναι, Doricè pro ἐρίζειν, ex Them. ἐρίζω.

Ἐριζέμεναι, pro ἐρίζειν, præs. inf. Dor. ab ἐρίζω. f. σω.

Ἐριπεῖν, infin. aor. 2. vel fut. 2. act. ex Th. ἐρείπω, faciente fut. 2. ἐριπῶ, aor. 2. ἤριπον.

Ἔρξαν, Ion. pro εἶρξαν. omisso augmento, aor. 1. act. verbi ἔργω significantis vel arceo, prohibeo: vel facio, ἐργάζομαι. Aliis tamen in hac postrema signif. malentibus esse à ῥέζω κατὰ μετάθεσιν τῶν τῆς πρώτης συλλαβῆς γραμμάτων. Idem dicendum de futur. 1. act. ἔρξω, ἔρξεις: et de participio ἔρξας, cæterisque vel à futuro vel ab aor. 1. derivatis.

Ἐρῆν, Atticè pro ἐρᾶν. et πεινῆν pro πεινᾶν.

Ἐροῦσι, tertia pers. plur. fut. 1. act. ἐρῶ ex Them. εἴρω.

Ἔῤῥαγον, aor. 2. act. verbi ῥήγνυμι seu ῥήσσω, facientis fut. 2. act. ῥαγῶ, ut πλήσσω πλαγῶ. Unde aor. 2. pass. ἐῤῥάγην, ut ἐπλάγην.

Ἐῤῥάδαται et Ἐῤῥάδατο, Ionico more pro ἐῤῥασμένοι εἰσὶ et ἐῤῥασμένοι ἦσαν: tertia pers. plur. præt. perf. et plusquamperf. pass. ex tertia singul. ἔῤῥασται, correpta primum penultima, deinde ante ται et το inserto δα, ut fiunt item πεφράδαται et πεφράδατο ex πέφρασται et πέφραστο. Nisi malis formare hæc ex præterito med. ἔῤῥαδα, abjecto ται et το. Activum autem horum Thema est ῥάζω, significans idem quod ῥαίνω, teste Eustath. et Etymol.

Ἐῤῥάφη, a. 2. pass. verbi act. ῥάπτω, facientis fut. 2. ῥαφῶ aspirata sumpta loco tenuis, ut in aliis quoque ferè docent exempla.

Ἔῤῥει et ἔῤῥεε, imperf. verbi ἔῤῥω, significantis μετὰ φθορᾶς ἄπειμι, existimatur enim ex φθείρω factum esse aphæresi duarum initialium literarum, Æolibus φθέῤῥω dicentibus.

Ἐῤῥέθη, contra regulam pro ἐῤῥήθη, ut εἰρέθη pro εἰρήθη. a. 1. pass. verbi ῥέω. Ambo apud Var.

Ἔῤῥηξα, aor. 1. act. verbi ῥήγνυμι seu ῥήσσω.

Ἔῤῥιψε, a. 1. act. à ῥίπτω. f. ψω.

Ἐῤῥήσω, fut. 1. act. verbi ἔῤῥω, tanquam ex ἐῤῥέω: apud Aristoph. οὐκ ἐς κόρακας ἐῤῥήσετε;

Ἔῤῥωγα, præt. med. verbi ῥήγνυμι. cujus tertia pers. ἔῤῥωγε apud Homer. Quidam tamen malunt dicere συγκεκόφθαι ἐκ τοῦ ἐῤῥώγεια.

Ἐῤῥήγει, Ion. seu Poët. paragoge pro ἐῤῥώγῃ: tertia pers. singul. præt. perf. medii, conjunctivi modi, ab eodem Them.

Ἐῤῥώγοντες, partic. præsent. act. à Them. ἐῤῥώγω. novo et Poëtico more è præterito perf. transumpto in præsens: quale est et κεκλήγω, πεφύκω.

Ἐῤῥίζωμαι, præt. perf. pass. verbi activi ῥιζόω: unde et aorist. 1. ἐῤῥιζώθην.

Ἔῤῥαμμαι, præt. perf. pass. verbi activi ῥάπτω. ex quo Th. et imperf. ἔῤῥαπτον, aor. 1. ἔῤῥαψα, aor. 2. ἔῤῥαφον, tenui in aspiratam versa ut in Ἔῤῥαφα. ex pass. autem præt. perf. secunda pers. ἔῤῥαψαι, est imperf. ἔῤῥαφθε, cujus tertia dualis ἐῤῥάφθον apud Var.

Ἔῤῥιψα, a. 1. act. à ῥίπτω, abjicio. a. 2. ἔῤῥιπον.

Ἐῤῥύηκα, præt. perf. act. verbi ῥέω.

Ἐῤῥύην aor. 2. pass. ejusdem Them.

Ἐῤῥύπηνα, aor. 1. act. verbi ῥυπαίνω. Idque Attic. esse tradunt, non item ἐῤῥύπανα.

Ἐῤῥύσατο, aor. 1. med. verbi ῥύομαι. Ab ἐρύομαι enim est potius εἰρύσατο, vel ἐρύσατο sine augmento apud Poëtas. Eustath.

Ἔῤῥωγα, præt. perf. med. verbi ῥήγνυμι seu ῥήσσω, habens η vel α versum in ω. regulariter enim dicendum foret ἔῤῥηγα vel ἔῤῥαγα, futuro secundo faciente ῥηγῶ et ῥαγῶ. unde tertia pers. ἐῤῥώγασι: et particip. ἐῤῥωγώς.

Ἔῤῥωμαι, præt. perf. pass. verbi ῥώννυμι, tanquam ex ῥόω. Unde et aor. 1. pass. ἐῤῥώσθην, ut ἐχώσθην: imper. præt. perf. ἔῤῥωσο, infin. ἐῤῥῶσθαι, particip. ἐῤῥωμένος.

Ἐῤῥώσαντο, aor. 1. med. verbi ῥώω, ex quo et præt. imperf. ἐπεῤῥώοντο.

Ἔρσω, fut. 1. Æolicum verbi ἔῤῥω.

Ἐρυγεῖν, a. 1. vel fut. 2. act. inf. modi à Th. ἐρεύγω, faciente fut. 2. ἐρυγῶ, et a. 2. ἤρυγον. exempto ε ex diphth. ut et in ἐλεύθω fit.

Ἐρυθήνας, particip. aor. 1. act. ex verbo ἐρυθαίνω.

Ἐρυσάμαν et Ἐρυσσάμαν, Dor. pro ἐρυσάμην, ex ἐρύω.

Ἐρυσαίατο pro ἐρύσαιντο, a. 1. opt. m. ab ἐρύω. Sic ἔρυτο, pro ἐρύσατο. a. 1. m.

Ἔρχαται et Ἔρχατο, Ion. pro εἰργμένοι εἰσὶ et εἰργμένοι ἦσαν tertia pers. plur. præt. perf. et plusquamperf. pass. à verbo εἶργμαι seu εἴργω, facta ex tertia singul. inserto α ante ται et præcedente tenui in aspiratam versa: deinde ι ex diphth. sublato et mutato spiritu.

Ἐρχατόωντι, Ion. pro ἐρχατῶσι: ex Them. ἐρχατάω, novo more facto ex Ionico illo præterito ἔρχαται, ut ἐῤῥίγω, πεφύκω, κεκλήγω, ex ἔῤῥιγα, πέφυκα, κέκληγα.

Ἐρῶ, fut. 1. vel 2. verbi εἴρω.

Ἐρωτῷ, per contractionem pro ἐρωτάοι, ut ἐρωτῷτε pro ἐρωτάοιτε, et ἐρωτῴμην pro ἐρωταοίμην præs. opt. pass. ab act. Th. ἐρωτάω.

Ἕς, a. 2. imper. modi, ex Them. ἵημι, ut θὲς ex τίθημι, δὸς ex δίδωμι. unde comp. ἄνες, ἄφες, πρόες, et similia alia.

Ἐσάλτο, secundum quosdam pro ἐσῆλτο, præt. plusquamperf. pass. verbi ἅλλομαι, carens augmento: secundum alios autem itidem augmento carens, sed per syncopen pro imperf. εἰσάλλετο, aut aor. 1. med. ἐσήλατο.

Ἔσαν, tertia pers. plur. præt. imperf. à Th. εἰμὶ pro ἦσαν, facta systole: nisi potius est aor. 2. ut ἔσαν, regulariter formatus. corripitur enim η illud a. 2. verborum in μι, in duali et plurali numero, nam ab ἔθην dicitur ἔθεμεν, ab ἧν ἕμεν, ab ἔδων ἔδομεν.

Ἕσαν, a. 2. act. indic. modi, à Th. ἵημι. Interdum ab ἕννυμι seu ἕω est id ipsum ἕσαν, sed tunc est a. 1. act. ex fut. ἕσω, carens augmento pro εἷσαν.

Ἕσατο, sine augmento pro εἵσατο: aor. 1. med. ejusdem Th. ἕω seu ἕννυμι.

Ἐσάπην, a. 2. pass. verbi act. σήπω.

Ἐσάωθεν pro ἐσαώθησαν, syncope Bœotica: solent enim Bœoti tertias pers. a. 1. pass. indic. modi, finitas in ησαν, terminare in εν. A Th. Poët. σαόω. unde est et ἐσάωσε in voce act. à fut. σαώσω.

Ἔσβεσα, a. 1. act. verbi σβέννυμι ex σβέω.

Ἔσβην, a. 2. act. verbi σβῆμι, vel σβέννυμι: ut θῆμι facit ἔθην.

Ἑσδόμεσθα, Doricè pro ἑζόμεσθα, ex Dorico Them. ἕσδομαι pro ἕζομαι.

Ἔσεαι, Ion. pro ἔσῃ: secunda pers. fut. 1. med. à Th. εἰμί.

Ἔσει, autem Atticum est pro eodem ἔσῃ.

Ἐσείσατο, a. 1. med. verbi act. σείω.

Ἐσεῖται, Dor. pro ἔσεται, fut. 1. med. verbi εἰμί. circumflectunt enim Dores fut. act. et med. ut ἐσοῦμαι, ἐσῇ, ἐσεῖται.

Ἐσεσάχατο, præt. plusquamperf. pass. indic. modi, tertia pers. plur. verbi σάττω. facta Ionico more ex tertia singulari ἐσέσακτο, inserto α ante το, et tenui quæ præcedit conversa in aspiratam, ut ἔρχαται quoque paulo antè.

Ἐσεσήρει, præt. plusquamperf. med. Th. σήρω potius quam σαίρω.

Ἔσευα, a. 1. act. verbi σεύω, pro ἔσευσα, ablata characteristica consonante futuri, sicut in ἔχευα. Æolico more secundum quosdam Grammaticos.

Ἐσεῦμαι, Dor. pro ἔσομαι. fut. 1. med. verbi εἰμὶ ex inus. Th. ἔω.

Ἐσέφθην, a. 1. pass. indic. modi, ex Th. σέβομαι.

Ἐσέχυντο, Ion. pro ἐσεκέχυντο, et ἔχυντο pro ἐκέχυντο, ἔσυτο pro ἐσέσυτο. præt. plusquamperf. pass. verbi χέω tanquam ex χύω: ut à σεύω est ἔσυτο et ἐσύθη, tanquam ex σύω.

Ἐσκίασθεν, Bœot. syncope pro ἐσκιάσθησαν: tertia pers. plur. aor. 1. pass. ex Them. σκιάζω.

Ἐσκήλατο, a. 1. med. indic. modi, ex Them. σκέλλομαι.

Ἐσημήναντο, a. 1. med. indic. modi, ex act. ἐσήμηνα alii ἐσήμανα: ambo à Th. σημαίνω.

Ἔσθαι, a. 2. med. infin. interdum ex Them. ἵημι, interdum ex ἕννυμι seu ἕω.

Ἔσθορε, Poët. pro εἰσέθορε: a. 2. act. à Th. ἐσθρώσκω seu εἰσθρώσκω.

Ἔσθω, Poët. Th. factum ex ἔδω, pleonasmo τοῦ σ, καὶ τροπῇ τοῦ δ εἰς θ, unde ἐσθίω in prosa. quanquam nonnulli ex hoc ἐσθίω, illud ἔσθω, per syncopen factum dicere malunt. Unde particip. ἔσθων. Alioqui ἐσθῶ, sive εἰσθῶ, est etiam a. 2. act. subjunctivi modi, ex Th. ἐστίθημι.

Ἕσθω, a. 2. med. imper. tertia pers. sing. ex secunda οὗ, ut θοῦ facit θέσθω, ex act. Them. ἵημι. Ἑσθῶ autem est aor. 1. pass. subjunct. modi à verbo ἕννυμι seu ἕω.

Ἐσίδῃ, Poët. pro εἰσίδῃ, a. 2. act. sub. ab εἴδω, video.

Ἔσκαφα, verbi activi σκάπτω præt. perf. act. vel medium. nam σκάπτω facit fut. 2. σκαφῶ, ut ῥάπτω ῥαφῶ, βάπτω βαφῶ et similia alia, tenui in aspiratam mutata. unde a. 2. ἔσκαφον, ut ἔῤῥαφον, et ἔβαφον. Ex act. autem ἔσκαφα est pass. ἔσκαμμαι. unde a. 1. pass. ἐσκάφθην.

Ἐσκάτθετο, pro εἰσκατέθετο, a. 2. m. à τίθημι.

Ἔσκε, Ion. pro ἦν vel potius ἔε, ut ἔδασκε pro ἔδω. nam εἰμὶ facit non solum ἦν in imperfecto, sed etiam ἔον. (nisi a. 2. esse malis sine augmento:) cujus tertia pers. ἔε et εἶ per contractionem ex inus. Th. ἔω. Sic ἔσκον infra pro ἔον.

Ἔσκεμμαι, præt. perf. pass. verbi σκέπτομαι.

Ἐσκευάδαται, Ion. pro ἐσκευασμένοι εἰσί: itidemque ἐσκευάδατο pro ἐσκευασμένοι ἦσαν. præt. perf. et plusquamperf. pass. indic. modi, pers. tertia plur. facta ex tertia singul. ἐσκεύασται et ἐσκεύαστο, primum correpta penultima, hoc est abjecto σ, deinde inserto δα ante ται et το ut ἐῤῥάδαται et πεφράδαται dictum est. Ex Them. act. σκευάζω, cujus fut. 1. act. σκευάσω, præt. ἐσκεύακα, pass. ἐσκεύασμαι.

Ἐσκίδναντο, præt. imperf. pass. verbi σκίδναμαι.

Ἔσκλη, a. 1. act. vel præt. imperf. verbi inus. σκλῆμι, ut ἔθην ex θῆμι est.

Ἔσκληκα, præt. perf. act. ejusdem σκλῆμι, facti per syncopen ex σκελέω, unde particip. ἐσκληκώς.

Ἔσκον, Ion. pro ἦν eram: vel potius pro ἔον. imperf. verbi substantivi ἔω: vel etiam a. 2. ut quidam volunt.

Ἐσμέν, prima pers. plur. indic. ab eodem Them. εἰμί.

Ἔσμηγμαι, præt. perf. pass. verbi act. σμήχω.

Ἔσο, ἔστω, secunda et tertia pers. imper. præsentis, à Th. εἰμί.

Ἔσομαι, fut. 1. med. ejusdem verbi εἰμί, ex inus. Th. ἔω.

Ἐσορῇ, Dor. pro ἐσορᾷ apud Theoc. Itidemque ἐσορῇς pro ἐσορᾷς. à Them. ἐσοράω.

Ἐσοῦμαι, Dor. itidem pro ἔσομαι, fut. 1. med. verbi εἰμὶ ex ἔω. Solent enim Dores circumflectere fut. act. et med. dicentes ἐσοῦμαι, ἐσῇ, ἐσεῖται, et sic deinceps.

Ἔσπακα, præt. perf. act. verbi σπάω.

Ἔσπαρκα, præt. perf. act. verbi σπείρω, unde pass. præt. perf. ἔσπαρμαι: et infin. ἐσπάρθαι. Itidem verò μείρω facit εἵμαρμαι.

Ἔσπεικα, præt. perf. act. verbi σπένδω ex inus. Th. σπείω. Unde præt. pass. ἔσπεισμαι, ex quo infin. ἐσπεῖσθαι, et particip. ἐσπεισμένος. a. 1. act. ἔσπεισα: med. ἐσπεισάμην.

Ἔσπε, vide in sequente Ἔσπον.

Ἔσπετε, vide in Ἔσπομαι. Et ἕσπετο, pro εἵπετο, sequebatur.

Ἐσπλαγχνίσθη, misertus est, a. 1. ind. pass. ab σπλαγχνίζομαι. præt. ἐσπλάγχνισμαι. Th. σπλάγχνον, ου, τό, viscus.

Ἕσπομαι, Poëtica epenthesi pro ἕπομαι dicitur: unde particip. ἑσπόμενος. Itidemque ἕσπω pro ἕπω. Unde imper. ἕσπετε pro εἴπετε, dicitur frequens apud Homer. qui et præcedente ἕσπομαι non minus crebro utitur, ac inter alia optativo ἑσποίμην, et particip. ἑσπόμενος. Idem vero et imperfecto ἕσπετο utitur sine augmento: Od. δ. Ὣς εἰπὼν ἡγεῖθ᾽, ἡ δ᾽ ἕσπετο Παλλὰς Ἀθήνη.

Ἔσπον, aor. 2. act. Poëtici verbi σπέω. Unde infin. σπεῖν, et particip. σπών, et in compos. ἐπισπεῖν, ἐπισπών. Item media voce ἐσπόμην, σπέσθαι, σπόμενος, et in compos. ἐπισπόμην, ἐπισπέσθαι, ἐπισπόμενος. quod particip. præ aliis frequens est apud Homerum. Meminit vero et Hesych. hujus a. 2. med. indic. modi: afferens ἕσπετο pro ἠκολούθει, et ἕσποντο pro ἠκολούθουν. Meminit et participii σπόμενος: afferens præterea σποίμεν et σπεῖο habentia insertum ι et resolutionem Ionicam vocalis circumflexæ, illud enim pro σπῶμεν dicitur, primùm διαλυθέντος τοῦ ω εἰς οε, καὶ διὰ τὸ μέτρον ἐντεθέντος τοῦ ι: hoc verò pro σποῦ, dissoluta itidem vocali circumflexa οὐ in εο, et inserto ι metri causa. Errant igitur qui ἔσπον esse aiunt aor. 2. verbi σπάω, quanquam iis Hesych. quoque astipulari videtur, dum ἐπισπῇ exp. ἐπισπάσηται, καταλάβῃ.

Ἔσσα, Poët. pro εἷσα, geminato σ metri causa, et abjecto augmento. aor. 1. act. interdum ab ἕω seu ἕννυμι significante induo, interdum ab ἕω seu ἕζω significante, sedere facio, καθίζω. Sic ἑσσάμενος, a. 1. part. med. pro ἑσάμενος.

Ἔσσαι, Poëticè itidem pro ἕσαι, σ geminato metri gratia: aor. 1. act. infin. modi ab iisdem Them. Unde med. voce ἕσσασθαι. Interdum tamen ἕσσαι est secunda pers. præt. perf. pass. eorundem Them. pro ἕσαι, à prima pers. ἕσμαι. sicut ἕσσο quoque pro ἕσο dicitur in plusquamperf.

Ἔσσαν, Poët. rursum pro ἔσαν, duplicato σ ut metro succurreretur: tertia pers. plur. præt. imperf. act. à Th. εἰμί.

Ἕσσας, particip. a. 1. ἕσσα. Qui a. 1. act. ἕσσα, media voce facit ἑσσάμην, unde infin. ἕσσασθαι, et particip. ἑσσάμενος.

Ἕσσε, tertia pers. aor. illius ἕσσα, de quo suprà.

Ἔσσεαι, Poët. pro ἔσῃ, geminato primum σ metri causa, deinde η resoluto in εαι more Ionico secunda pers. fut. ἔσομαι, ex Th. εἰμί.

Ἐσσεῖται, habet et ipsum metri gratia duplicatum σ, pro ἐσεῖται, quod ἐσεῖται, Doricum esse pro ἔσεται, supra dixi.

Ἔσσεται, eodem modo geminato σ dicitur pro ἔσεται: tertia pers. singul. fut. ἔσομαι.

Ἔσσευα, Ἐσσεύαντο, similiter apud Poëtas duplicata litera σ proferuntur cogente metro, pro ἔσευα et ἐσεύαντο, à Th. σεύω. Ambo autem aor. 1. sunt, indicativi modi, sed prius activæ, posterius mediæ vocis: ambo etiam carentia σ characteristica litera futuri, ut ἔχευα. Similiter ἔσσυμαι (quod est prima pers. singul. præt. perf. pass. ex eodem Them.) dici poterat pro ἔσυμαι positum esse: hoc autem, Ion. pro σέσυμαι, ut ἐβούλημαι pro βεβούλημαι, ἔκτημαι pro κέκτημαι. licet alii malint in hoc ἔσσυμαι, ut et in ἔκτημαι, et reliquis ejusmodi, esse metathesin τῶν τῆς ἀρχῆς γραμμάτων.

Ἔσσηται, quoque pro ἔσηται dictum videtur, estque aor. 1. med. conjunctivi modi, à Them. εἰμί. Hesychius tamen in indic. modo ex futuro ἔσται.

Ἐσσί, Poët. et contra regulas grammaticas pro εἶ seu εἶς, es, secunda pers. præs. indic. à Them. εἰμί. licet Varin. annotet Poëticè usurpari pro ἐστὶ quoque. Nunquam autem asciscit ν, sequente vocali aliqua, ut annotat Eustath.

Ἔσσο, Poët. rursum geminatum metri causa σ habet pro ἔσο: estque imper. præsens verbi εἰμί. At ἕσσο, itidem geminatum habens σ pro ἕσο, abjecto augmento pro εἷσο, est secunda pers. singul. præt. plusquamperf. pass. à Them. ἕννυμι seu ἕω, faciente fut. 1. act. ἕσω, præt. εἶκα, pass. εἷμαι et plusquamperf. εἵμην.

Ἐσσόμενος, similiter pro ἐσόμενος, partic. fut. 1 à Them. εἰμί.

Ἕσσον, itidem pro ἕσον geminato metri causa σ, imper. a. 1. act. ab eodem Them. cujus aor. 1. act. indic. est ἕσσα. ut paulo supra docui.

Ἔσσυθεν, Bœot. pro ἐσύθησαν, a. 1. pass. indic. modi, à Them. σύω, habens et ipse metri causa duplicatum σ.

Ἔσσυται et Ἔσσυτο, pro σέσυται, et σέσυτο, dici possunt et ipsa habere σ metri gratia geminatum, ut in ἔσσυμαι paulo supra admonui: afferens tamen et aliorum super iis sententiam. sunt autem ab eodem Them. σύω.

Ἔσταμαι, Ion. pro ἵσταμαι, ab ἱστέαμαι, Ion. Th. pro ἱστάμαι: caret autem augmento pro ἕσταμαι.

Ἔσταα, per syncopen pro ἔστηκα, verso simul η in α, ut volunt nonnulli. præt. perf. verbi ἵστημι mutuantis fut. 1. à στάω.

Ἔσταθεν, pro ἐστάθησαν, Bœotica syncope, ut ἔσυθεν pro ἐσύθησαν. aor. 1. pass. ejusdem verbi facientis præt. pass. ἕσταμαι, ex cujus tertia pers. sing. aor. ille ἐστάθη.

Ἔσται, per syncopen pro ἔσεται tertia pers. sing. fut. ἔσομαι, ex εἰμί.

Ἐσταίην, opt. præs. act. verbi ἕστημι unde et imperat. ἕσταθι, infin. ἑστάναι et particip. ἑστάς: et in comp. ἀφέσταθι, ἀφεστάναι. Varin.

Ἔστακα, per systolen et τροπὴν τοῦ η εἰς α pro ἕστηκα; itidemque ἑστακέναι pro ἑστηκέναι. præt. perf. verbi ἵστημι.

Ἐστάκτο, præt. plusquamperf. pass. verbi στάζω, regulare.

Ἐσταλάδατο, Ionico pleonasmo syllabæ δα pro ἐστάλατο, signific. ἐσταλμένοι ἦσαν seu ἐστάλησαν. Apud Hesych.

Ἐστάλαται et ἐστάλατο, Ion. pro ἐσταλμένοι εἰσὶ et ἐσταλμένοι ἦσαν. tertiæ pers. plur. perf. et plusquamperf. pass. verbi activi στέλλω, factæ ex tertiis sing. ἔσταλται et ἔσταλτο, inserto α ante ται et το.

Ἔσταλκα, præt. perf. act. ejusdem Th. στέλλω: unde præt. perf. pass. ἔσταλμαι, et inde præt. plusquamperf. ἐστάλμην, et a. 1. pass. ἐστάλθην.

Ἔσταλον, aoristus 2. act. ejusdem verbi: ex quo pass. ἐστάλην.

Ἔσταμεν, secundum Eustath. per syncopen usurpatum est pro ἑστήκαμεν, præt. perf. act. verbi ἵστημι ex στάω. Alii tamen dicunt esse præsentis temporis ex Them. ἕστημι. de quo vide quæ in ἐσταίην paulo antè tradidi ex Var.

Ἔσταν Bœot. syncope pro ἔστησαν, ut ἔθεν pro ἔθεσαν, ἔδον pro ἔδοσαν, tertia pers. plur. a. 2. act. indic. à Th.

ἵστημι. Scribitur et ἕστασαν aspirata prima litera, quod potius ex ἑστήκεσαν videtur συγκεκόφθαι.

Ἑστάναι, secundum quosdam συγκέκοπται ex τοῦ ἑστακέναι seu ἑστηκέναι: tuncque est præteriti perf. act. à Them. ἵστημι: secundum alios autem præsens est infinitivi modi, ex Them. ἕστημι, ut ἱστάναι ex ἵστημι. Vide Ἑστάω.

Ἕστασαν per syncopen pro ἑστήκεσαν, verso etiam η in α, ut tradit Eustathius: ut alii, pro ἑστάκεσαν itidem per syncopen. Quidam tenui spiritu ἔστασαν scribunt, et habere dicunt τροπὴν τοῦ η εἰς α, esseque aor. 2. pro ἔστησαν.

Ἑσταότ᾽ pro ἑσταότε, part. perf. dualis ab ἵστημι, etc.

Ἑστᾶσι, per contractionem pro ἑστάασι: hoc autem per syncopen et τροπὴν τοῦ η pro ἑστήκασι, ut tradunt nonnulli, innuentes esse præt. verbi ἵστημι. Potest tamen esse etiam præs. temporis, ex Th. ἕστημι, ut ἱστᾶσι ex ἵστημι. de quo Them. vide in Ἑστάω supra.

Ἑστάτω quoque nonnulli tradunt per syncopen esse pro ἑστακέτω. potest tamen et ipsum esse præsens imperativum ex secunda pers. ἕσταθι, ab ἕστημι. Vide itidem Ἑστάω.

Ἑσταὼς, particip. præt. ἕστακα, ex Them. ἵστημι.

Ἔστειλε, a. 1. act. verbi στέλλω: unde voce media ἐστείλατο.

Ἐστερεώθησαν, confirmati sunt. a. 1. ind. pass. à στερεόω.

Ἐστέρημαι, præt. perf. pass. verbi στερίσκω ex στερέω, unde a. 1. pass. ἐστερήθην.

Ἐστερόπιζε, a. 1. act. verbi στεροπίζω, Dor. pro ἐστερόπισε.

Ἐστεφάνωται, tertia præt. perf. pass. à στεφανόω. Th. στέφω.

Ἑστηὼς, pro ἑστεὼς, apud Hom. ex præt. perf. ἕστηα ἕστακα, ab ἵστημι. Dicit enim, ἑστηότ᾽ ἐν δίφρῳ.

Ἔστη, a. 2. act. verbi ἵστημι, ut τίθημι facit ἔθην. habet tertiam pers. pluralem ἔστησαν communem cum a. 1. ἔστησα. sed in eo differentem quod neutram habeat signif. at aor. 1. transitivam.

Ἕστηκα, præt. perf. act. verbi ἵστημι. unde plusquamperf. ἑστήκειν, et partic. ἑστηκώς. Alii tamen med. vocis esse hæc volunt ex Th. ἑστήκω.

Ἑστήκειν, apud Hom. pro ἑστήκει, facta contractione Ion. ἑστήκεεν, in quo ν propter sequentem vocalem ascitum est. Ambo tertiæ pers. sing. præt. plusquamperf. à Them. ἵστημι.

Ἑστήκαντι, Dor. pro ἑστήκασι, præt. perf. verbi ἵστημι.

Ἑστήξω et Ἑστήξομαι, fut. 1. act. et med. verbi ἑστήκω, facti ex præt. ἕστηκα.

Ἐστήρικται, tertia sing. præt. perf. à στηρίζω. f. ξω, stabilio.

Ἔστησε, a. 1. act. verbi ἵστημι facientis fut. 1. act. στήσω, ex στάω. Tertia autem pers. plur. ἔστησαν, ejusdem aor. eadem est terminatione cum tertia aor. 2. sed non item signific. ut annot. in Ἔστη paulò antè.

Ἐστησάμην, aor. 1. med, ex act. ἔστησα, ab eodem Them.

Ἑστὼς, quoque per syncopen dici pro ἑστηκὼς, ut ἑσταὼς pro ἑστακὼς, κεκμηὼς pro κεκμηκὼς, κεχαρηὼς pro κεχαρηκὼς, annotant nonnulli recentiores Grammatici.

Ἑστιάθη, Ion. pro εἱστιάθη, omisso augmento à Th. ἑστιάομαι. apud Hesych.

Ἔστιβε, aor. 2. act. verbi στείβω, facientis fut. 2. στιβῶ.

Ἐστιχόωντο, Poët. pro ἐστιχῶντο, præt. imperf. pass. verbi στιχάομαι.

Ἕστο, Poët. seu Ion. pro εἷστο: tertia pers. singul. præt. plusquamperf. pass. à Them. ἕννυμι seu ἕω, facientis fut. 1. act. ἕσω, præt. perf. med. εἷκα, unde pass. εἷμαι.

Ἔστον, secunda et tertia dualis numeri, præs. temporis, ex Th. εἰμί.

Ἔστοργα, præt. perf. med. verbi στέργω. ut ἔοργα.

Ἐστόρεσα, aor. 1. act. verbi στορέννυμι ex στορέω, facientis fut. 1. act. στορέσω. Unde et aor. 1. pass. ἐστορέσθην.

Ἐστόρεται, in tertia singul. perf. pass. ab eodem Them. Doricè pro ἐστόρεσται dicitur, ut ex recentioribus quidam tradunt.

Ἔστραμμαι, præt. perf. pass. verbi act. στρέφω, ut τέτραμμαι est ex τρέπω verso ε in α.

Ἐστρατόωντο, Ion. vel Poët. pro ἐστρατῶντο, pleonasmo τοῦ ο, ex Th. στρατάομαι.

Ἐστράφατο, Ion. pro ἐστραμμένοι ἦσαν: tertia pers. plur. præt. plusquamperf. pass. à Th. eodem, facta ex tertia singul. ἔστραπτο, inserto α ante το, et tenui preced. commutata in aspiratam.

Ἐστρέφθην, aor. 1. pass. verbi act. στρέφω, ex tertia præt. ἔστραπται, α præteriti reverso in ε præsentis.

Ἔστροφα, præt. perf. med. ejusdem verbi, ut τέτροφα ex τρέφω est, ε verso in ο, ut in aliis fieri solet bisyllabis ε in priore syllaba habentibus, ut sunt λέγω, πλέκω, τέκω, πείθω, σπείρω, et similia.

Ἔστρωμαι, præt. perf. pass. verbi act. στρώννυμι, ex στρόω faciente fut. 1. act. στρώσω, ut χώννυμι ex χόω facit χώσω.

Ἔστρωσα, aor. 1. act. ejusdem Thematis.

Ἔστυγον, aor. 2. act. verbi στυγέω, facientis fut. 2. στυγῶ.

Ἔστω, tertia pers. imper. præs. à Them. εἰμί.

Ἐστωμυλάμην, aor. 1. med. verbi στωμύλλω.

Ἔστων, Att. syncope pro ἔστωσαν ponitur, ut ἰόντων quoque pro ἰόντωσαν: duali numero usurpato pro plurali. est enim ἔστων dualis numeri, pers. tertiæ, imper. modi, à Them. εἰμί: ἔστωσαν autem plur. numeri, et tertiæ pers. ejusdem alioqui modi, et ab eodem Them.

Ἑστὼς, particip. præt. perf. syncopen itidem passum, factumque ex ἑστηκὼς seu ἑστακὼς, vel potius ex ἑσταὼς, aut ἑστεὼς, absorpta vocali præcedente. Itidem in comp. ἀνεστὼς, ἀφεστὼς, ἐπεστὼς, ἐνεστὼς, ἐφεστὼς, καθεστὼς, et ceteris, ab ἵστημι.

Ἐσύθην, aor. 1. pass. verbi σύω, ut ἐχύθην est ex χύω.

Ἐσυνῆκεν, apud Alcæum, et ἐξυνῆκε, apud Anacreontem, Atticè pro συνῆκε sive ξυνῆκε, Attico more ascito duplici augmento, ut in ἐπαρῴνησα, ἠνώχλησα, παρηνώχλησα, à παροινέω, ἐνοχλέω, παρενοχλέω. Etym. Est autem aor. 1. irreg. verbi συνίημι sive ξυνίημι, facientis fut. 1. act. ξυνήσω, tanquam à ξυνέω seu συνέω.

Ἐσφάγην, aor. 2. pass. verbi σφάττω, facientis fut. 2. σφαγῶ, et aor. 2. ἔσφαγον.

Ἐσφάλην, a. 2. pass. verbi act. σφάλλω, facientis fut. 2. act. σφαλῶ, et aor. 2. ἔσφαλον.

Ἔσφαλμαι, præt. perf. pass. ejusdem Them. ex act. ἔσφαλκα.

Ἔσφαξε, aor. 1. act. verbi σφάττω. f. ξω.

Ἔσφηλα, a. 1. act. verbi σφάλλω, ut ἔστειλα à στέλλω, ἔψηλα à ψάλλω.

Ἐσχέθην, a. 1. pass. verbi act. ἔχω seu σχέω, facientis fut. 1. act. σχήσω, præt. perf. ἔσχηκα, pass. ἔσχημαι, ex cujus tertia pers. ἔσχηται fit hic aor. ἐσχέθην, commutata vocali longa in brevem, ut in εὑρέθην, ἐῤῥέθην et similibus. Ἔσχεθεν autem est tertia persona singul. præt. imperf. act. è Th. σχέθω. nonnunquam tamen et Bœot. syncope usurpatum esse potest pro ἐσχέθησαν, ut ἐμίανθεν pro ἐμιάνθησαν, et similia: tuncque rursum est aor. 1. pass. Th. σχέω, plur. num. et tertiæ personæ.

Ἔσχηκα, præt. perf. act. ejusdem Them. σχέω.

Ἐσχίσθη, divisa est, a. 1. pass. à σχίζω.

Ἔσχον, aor. 2. act. verbi ἔχω, mutuatitius ab eodem verbo σχέω. Unde aor. 2. med. ἐσχόμην.

Ἕσω, fut. 1. act. verbi ἕω signific. vel induo (pro quo ἕννυμι potius dicitur) vel sedere facio: pro quo usitatius est, ἵζω, nec non ἕζω.

Ἐσώθη, aor. 1. pass. verbi act. σώζω, ex tertia pers. singul. præt. perf. σέσωσται, detracto σ.

Ἐτάγην, aor. 2. pass. verbi act. τάσσω, facientis fut. 2. act. ταγῶ, aor. 2. ἔταγον.

Ἐτάθην, a. 1. pass. verbi act. τείνω, facientis præt. perf. act. τέτακα, pass. τέταμαι, tanquam ex Them. τάω.

Ἐτάκην, a. 1. pass. verbi act. τήκω, facientis fut. 2. act. τακῶ, aor. 2. ἔτακον.

Ἔταμον, aor. 2. act. verbi τέμνω vel τάμνω.

Ἐτανύσθη, a. 1. pass. à τανύω. Th. τείνω, tendo.

Ἑταρίσσατο, aor. 1. med. augmento carens et σ duplicatum habens metri causa: ex Poët. Them. ἑταρίζω. pro quo in prosa dicitur ἑταιρίζω.

Ἔτασον, aor. 1. act. imper. modi ex Them. act. ἐτάζω.

Ἐτάφην, aor. 2. pass. verbi act. θάπτω, facientis fut. 2. act. ταφῶ, aor. 2. ἔταφον. tenui in aspiratam versa, ut ἔβλαφον, ἔσκαφον, ἔῤῥαφον, ex βλάπτω, σκάπτω, ῥάπτω.

Ἐτεθάλει, præt. plusquamperf. med. verbi θάλλω, [illegible] habens penultimam syllabæ pro ἐτεθήλει, metri gratia ab Homer. admissum. regulariter enim ex fut. 2. θαλῶ, fit præt. med. τέθηλα, unde partic. τεθαλυῖα apud eundem frequentissimum. irregulariter vero propter metrum τέθαλα. non minus crebrum apud eundem.

Ἐτέθην, a. 1. pass. verbi act. τίθημι facientis fut. 1. act. θήσω, ex θέω, (verbo inus.) præt. perf. τέθεικα, et voce pass. τέθειμαι, seu τέθημαι: ex cujus tertia pers. singul. τέθειται, aor. hic ἐτέθην, correpta penultima, et aspirata versa in tenuem propter aliam immediate sequentem aspiratam, ut in ἐτύθην, à θύω.

Ἐτεθήπεε, Ion. pro ἐτεθήπει: tertia pers. præt. plusquamperf. med. verbi θήπω, facientis præt. med. τέθηπα.

Ἐτεθνήκειν, præt. plusquamperf. verbi θνήσκω, facientis fut. θνήξω, præt. τέθνηκα.

Ἔτεινα, aor. 1. act. verbi τείνω.

Ἔτεκον, a. 2. act. verbi τίκτω, ex inus. Them. τέκω.

Ἐτελείετο, Ion. et Poët. pro ἐτελεῖτο, nulla facta contractione ex imperf. pass. ἐτελέετο, et ascito ι ad ε metri causa. ut et τελείω dicunt iidem Iones pro τελέω.

Ἐτέλεσε, a. 1. act. ejusdem verbi τελέω, facientis fut. 1. τελέσω, retento ε. Ex quo est et pass. aor. 1. ἐτελέσθην, factus ex tertia pers. singul. præt. pass. τετέλεσται.

Ἔτεμον, aor. 2. act. verbi τέμνω: ἔταμον potius à τάμνω est. Unde pass. aor. 2. ἐτμάγην.

Ἔτερσε, aor. 1. act. verbi τείρω, Æolicè, ut ἔκερσε ex κείρω est. alioqui est et à τέρσω, signific. exsicco, unde τερσαίνω etiam.

Ἐτετάλμην, præt. plusquamperf. pass. verbi act. τέλλω, facientis præt. perf. act. τέταλκα, et ἔσταλκα, pass. τέταλμαι, ἔσταλμαι.

Ἐτετάχατο, verbi activi τάσσω in præt. plusquamperf. pass. tertia pers. pluralis, Ionicè pro ἐτεταγμένοι ἦσαν, ex tertia singul. ἐτέτακτο, inserto α ante το, et tenui præcedente versa in aspiratam. Sic ἐστράφατο supra.

Ἐτετεύχατο, Ionicè, ut præcedens ἐτετάχατο, tertia pers. plur. præt. plusquamperf. pass. à Them. act. τεύχω, facta ex tertia singul. ἐτέτυκτο, inserto α ante το, et tenui præcedente versa in aspiratam. Communi lingua dicitur ἐτετυγμένοι ἦσαν.

Ἔτετμον, imperf. inusitati verbi τέτμω, facti ex τμῶ pleonasmo syllabæ τε: pro quo in prosa dicitur τέμνω. Nisi pleonasmum esse malis τοῦ τ pro ἔτεμον.

Ἐτετρήχει, præt. plusquamperf. med. tanquam ex τρήχω vel τρηχέω: cujus usus apud Poëtas duntaxat est pro ἐτετράχυντο.

Ἐτέτυκτο, præt. plusquamperf. pass. verbi τεύχω tanquam ex τύχω. Usurpatur verò et ipsum tantummodo à Poëtis. secunda persona est ἐτέτυξο, ex prima ἐτετύγμην.

Ἐτετύφεα, Ion. pro ἐτετύφειν, et ἐτετύφεε pro ἐτετύφει: ut ἐπεποιήκεα pro ἐπεποιήκειν, et ἐπεποιήκεε pro ἐπεποιήκει, resoluta diphthongo et abjecto ν. Est autem præt. plusquamperf. act. verbi τύπτω.

Ἐτετοίμακα, præt. perf. act. verbi ἑτοιμάζω, Attic. pro ἑτοίμακα reduplicatis duabus initialibus literis præsentis. Dicitur verò pro eodem et ἐτετόμακα, exempto ι ex diphthongo.

Ἐτίθη, tertia pers. præt. imperf. ex verbo τίθημι, Attico more transsumpta ab inus. Th. τιθέω, ut ἠφίει ex ἀφιέω.

Ἐτίθεο, secunda pers. præt. imperf. pass. ἐτιθέμην, pro ἐτίθεσο. Solent enim Iones excluso σ dicere ἐτίθεο, ut ἐκρέμαο pro ἐκρέμασο: unde postea Atticè et in communi lingua factum ἐτίθου, per contractionem. Sunt verò ex eodem Them. τίθημι.

Ἔτλην, præt. imperf. vel aor. 2. verbi τλῆμι facti ex τλάω, pro ταλάω, f. τλήσω, p. τέτληκα.

Ἔτμαγεν, Bœot. syncope pro ἐτμάγησαν, ab ἐτμάγην, a. 2. pass. verbi activi τμήγω seu τμήσσω facientis fut. 2. act. τμαγῶ, aorist. 2. ἔτμαγον. Alioqui et tertia pers. singul. esse potest aor. 2. act. habens ascitum ν, pro ἔτμαγε.

Ἔτμαγον, aor. 2. act. ejusdem Them. τμήγω seu τμήσσω, facientis fut. 2. act. non solùm τμαγῶ, sed etiam τμηγῶ, ut πλήσσω et πλαγῶ facit et πληγῶ.

Ἐτμήθη, aor. 1. pass. verbi τέμνω, tanquam ex τμάω. facit enim fut. 1. act. τμήσω, præt. perf. τέτμηκα, pass. τέτμημαι, ex cujus tertia pers. τέτμηται fit aor. ille.

Ἔτμηξα, aor. 1. act. verbi τμήγω seu τμήσσω.

Ἐτόλμα, imperf. à τολμάω, audeo.

Ἕτον, ἕτην, ἕμεν, ἕτε, ἕσαν, dual. et plur. aor. 2. act. à Th. ἵημι, facientis in prima sing. ἧν, ut ἔθην.

Ἔτραγον, a. 2. act. verbi τρώγω, tanquam ex τράγω vel τραγέω.

Ἔτραπον, aor. 2. act. verbi τρέπω facientis fut. 2. τραπῶ. quo Homerus in passiva significatione usus est pro ἐτράπην, (est enim ἐτράπην, aorist. 2. pass. ex activo illo ἔτραπον) dicens, Ἐς δίφρον δ᾽ ἀναβὰς φύγαδ᾽ ἔτραπε. ut annotat Eustath. Alioqui enim subaudiendus foret accusativus aliquis, nimirum τοὺς ἵππους vel ἑαυτόν. Media voce dicitur ἐτραπόμην, ἐτράπου, ἐτράπετο. Rursum ἔτραπεν potest alicubi Bœotica syncope positum esse pro ἐτράπησαν, in aor. 2. pass.

Ἐτράφην, aor. 2. pass. verbi τρέφω, facientis fut. 2. act. τραφῶ, et aor. 2. ἔτραφον.

Ἔτρεσα, a. 1. act. verbi τρέω, facientis fut. 1. τρέσω, retento ε.

Ἔτρησα, a. 1. act. verbi τίτρημι seu τιτράω, ex Themate, τράω.

Ἔτριγον, aor. 2. act. verbi τρίζω facientis fut. 2. τριγῶ, verso ζ in γ, ut alia quoque secundæ conjugationis verba in ζω desinentia, κράζω, κλάζω.

Ἐτρύγων, tertia pl. imperf. pro ἐτρύγαον, à τρυγάω.

Ἐτρύφην, aor. 2. pass. verbi activi θρύπτω, facientis fut. 2. act. τρυφῶ, ut ῥάπτω ῥαφῶ: ῥίπτω ῥιφῶ, et similia quæ tenuem mutant in aspiratam: propter quam etiam aspiratam coactum est verbum hoc præcedentis syllabæ aspiratam vertere in tenuem, ne duæ aspiratæ concurrentes τραχύτητα quampiam et cacophoniam efficerent. sicut ἐτέθην quoque et ἐτύθην mutarunt Thematis sui aspiratam θ in tenuem, à θύω et τίθημι.

Ἔτρωσα, a. 1. act. verbi τιτρώσκω, ex inus. Th. τρόω, unde fut. 1. τρώσω. pass. a. 1. est ἐτρώθην, ex præt. pass. τέτρωμαι tertia pers. singul. quæ est τέτρωται.

Ἐτύθην, a. 1. pass. verbi θύω in quo aspirata præsentis litera θ versa est in tenuem propter sequentem immediatè aliam aspiratam: qualem mutationem factam esse in Ἐτέθην quoque et Ἐτρύφην, paulo supra admonui.

Ἐτύχθη, a. 1. pass. verbi act. τεύχω, abjectum habens ε ex diphthongo. nisi potius est ex inus. Them. τύχω vel τύκω.

Ἔτυχον, a. 2. act verbi τυγχάνω, ex τεύχω, faciente fut. 2. τυχῶ, sublato ε ex diphthongo.

Εὔαδε, pleonasmo Æolico τοῦ υ, pro ἔαδε, mutato simul spiritu. hoc autem ἔαδε factum est (resoluta Ion. seu Att. vocali circumflexa ᾶ in αα) ex ἇδε, aorist. 2. verbi Poëtici ἁνδάνω seu ἅδω, ut supra docui.

Εὐγυίας, apud Homer. pro εὖ γυίας.

Εὐηγγέλην, aorist. 2. pass. verbi εὐαγγελέω, intrinsecus habens augmentum.

Εὐηπόρουν, præterit. imperf. verbi εὐπορέω, intrinsecus habens augmentum.

Εὐηργέτησα, a. 1. act. verbi εὐεργετέω, similis præcedentibus.

Εὐκτιμένον, bene exstructum, perf. part. pro εὖ ἐκτισμένον, à κτίζω, f. ίσω, condo.

Εὔξαιο, a. 1. opt. m. ab εὔχομαι, opto.

Εὐασθεῖσα, a. 1. part. f. g. ab εὐάω.

Εὑράμην, per syncopen pro εὑρησάμην, ut tradunt quidam Grammatici veteres: aor. 1. med. verbi act. εὑρίσκω mutuantis futurum εὑρήσω ex εὑρέω. Nisi quis ex εὕρω malit facere fut. 1. εὑρῶ, aor. 1. act. εὗρα, indeque medium εὑράμην. Ex quo infinitivus εὑράσθαι. Ambo autem rarioris usus sunt: atque adeo quidam eorum usu interdicunt.

Εὑρέ, aor. 2. act. imper. modi, Atticè mutatum habens accentum pro εὗρε, ut εἰπέ pro εἶπε, λαβέ pro λάβε. Fit autem ex indic. εὑρίσκω, a. 2. εὗρον.

Εὑρέθην, a. 1. pass. verbi ejusdem εὑρίσκω ex εὑρέω, faciente fut. 1. act. εὑρήσω, præt. perf. act. εὕρηκα, pass. εὕρημαι, ex cujus tertia pers. εὕρηται factus est aor. ille εὑρέθην, mutata vocali longa in brevem. Unde particip. εὑρεθείς, et infin. εὑρεθῆναι.

Εὑρήσω, fut. 1. act. verbi εὑρίσκω, ex inus. Them. εὑρέω: ex quo aor. 1. εὕρησα, et præt. perf. εὕρηκα.

Εὗρον, a. 2. act. ejusdem Th. ex eodem verbo εὑρέω. facit enim fut. 2. εὑρῶ, unde hic aor. εὗρον, et inde aor. 2. med. εὑρόμην.

Εὕρησα, a. 1. act. verbi εὑρίσκω, carens augmento.

Εὖσαι, a. 1. act. verbi εὕω, facientis fut. 1. act. εὕσω.

Εὔχεο, Ion. pro ηὔχου, primum omisso augmento, deinde diphthongo ου resoluta in εο secunda pers. præt. imperf. pass. à Them. εὔχομαι.

Εὐχετοῴμην, pleonasmo Poëtico τοῦ ο pro εὐχετῴμην. Est autem hoc εὐχετῴμην, opt. præs. per contractionem ex εὐχεταοίμην à Them. εὐχετάομαι, sicut βοῴμην fit ex βοαοίμην: et pleonasmo τοῦ ο, βοοῴμην.

Εὔχθω, tertia pers. imper. modi, præt. perf. pass. ex secunda εὖξο. Ambo ex Them. εὔχομαι.

Ἐφαάνθη, vide paulo post in Ἐφάνθη.

Ἔφαγον, aor. 2. verbi φάγω, facientis fut. 2. φαγῶ.

Ἔφαθ', pro ἔφατο, τ in θ mutato ob sequent. aspirat. aor. 2. med. à φημί.

Ἔφαλε, quod Hesych. exponit [illegible], Dor. est pro ἐφήλου, ex Them. φηλόω.

Ἐφάμην, aor. 2. med. verbi φημί, ex aor. 2. act. ἔφην, ut ἐθέμην ex ἔθην. Etymol.

Ἔφαν, Bœotice syncope pro ἔφασαν, ut ἔθεν pro ἔθεσαν exempta syllaba σα. est autem præterit. imperf. act. ejusdem Them. Idem Etymol.

Ἐφάνην, aor. 2. pass. verbi act. φαίνω, facientis fut. 2. act. φανῶ, aor. 2. ἔφανον.

Ἐφάνθη, aor. 1. pass. ejusdem Them. facientis præt. pass. πέφασμαι, ex cujus tertia pers. πέφανται Aor. ille formatus est. Poëtæ autem ἐφαάνθη dicunt pleonasmo τοῦ α, nec non φαάνθη, sine augmento, pro eodem.

Ἐφάρξαντο, a. 1. med. verbi φάργνυμι, facientis fut. 1. act. φάρξω. Factum est autem φάργνυμι hoc ex φράγνυμι, transpositis literis, meminitque ejus Hesych. afferens ἐφάργνυσαν, quod exp. ἔφραξαν, quamvis id potius sit aor. 1. act. ex Them. φαργνύω.

Ἐφέηκα, Ion. seu Poët. pro ἐφῆκα: aor. 1. act. verbi ἐφίημι, facientis fut. 1. ἐφήσω ex inus. Them. ἐφέω: habens η circumflexum Ionico more dissolutum in εη. ut et προέηκα, ξυνέηκα, et similia, dicuntur pro προῆκα, συνῆκα.

Ἐφεθείς, particip. aor. 1. pass. ex eodem Them. Facit enim præt. perf. pass. ἐφεῖμαι, ex cujus tertia pers. fit ἐφέθην hoc, exempto ι ex diphthongo, correptoque penult. ut ex τέθειται fit ἐτέθην.

Ἐφεῖναι, aor. 2. act. ejusdem verbi, ut θεῖναι ex τίθημι est.

Ἐφεῖτο, præt. plusquamperf. pass. vel ex eodem Them. vel ex ἐφίεμαι seu ἐφίω, habent enim hæc commune perf. pass. ἐφεῖμαι, quod eandem cum τέθειμαι formationem est sortitum.

Ἐφείσθω, imper. præt. perf. pass. ab eodem.

Ἐφείω, Poët. pro ἐφῶ, resoluto primum ω circumflexo in εω, deinde metri causa ascito ι ad ε aor. 2. act. subjunct. modi ab eodem verbo, ἐφίημι.

Ἐφέμεν, Dor. pro ἐφεῖναι, a. 2. act. infin. modi ex eodem Them.

Ἐφέπεσκον, Ion. pro ἔφεπον, abjecto augmento, et inserto σκ. præt. imperf. vel a. 2. act. à verbo ἐφέπω.

Ἔφερσα, quod Hesych. affert pro ἐκύησα, videtur esse aor. 1. act. verbi φέρω, facientis Æol. more fut. 1. φέρσω, et signific. eo in loco quem exponit, in utero fero.

Ἔφες, a. 2. act. imper. modi, à Th. ἐφίημι, ut θές ex τίθημι.

Ἐφέσσαι, Poët. metri causa geminato σ pro ἐφέσαι: aor. 1. med. imper. modi, ex Them. ἐφίζομαι aut ἐφέζω, faciente fut. 1. act. ἐφέσω. Unde med. aor. 1. infin. modi ἐφέσσασθαι pro ἐφέσασθαι.

Ἐφέστασαν, imperf. ab ἐφίσταμαι pro ἐφίσταμαι. f. ἐπιστήσω.

Ἐφεστεῶτα, perf. part. pro ἐφεστηκότα ab ἐφίστημι.

Ἐφεώρα, tertia imperf. ab ἐφοράω, ῶ, f. άσω, præt. Att. ἑώρακα.

Ἐφεψιόωντο, Poët. pleonasmo τοῦ ο pro ἐφεψιῶντο: præt. imperf. verbi ἐφεψιάομαι.

Ἔφηκα, præt. perf. act. verbi ἐφίημι ex fut. ἐφήσω, quod mutuatur, à Th. inus. ἐφέω. Vel etiam aor. 1. act. irregularis, ut ἔθηκα, ἔδωκα, pro ἔφησα, ἔθησα, ἔδωσα. Mediæ certè vocis aor. 1. ἐφήκατο, apud Hesych. legitur. At ἐφίησι præsens est tertia pers. ex Th. ἐφίημι.

Ἐφήλατο, aor. 1. med. verbi ἐφάλλομαι.

Ἔφην, præt. imperf. vel aor. 2. act. verbi φημί, ut ἔθην.

Ἔφηνα, aor. 1. act. verbi φαίνω. Unde med. voce ἐφηνάμην.

Ἐφήρμοσε, a. 1. ind. ab ἐφαρμόζω. Th. ἄρω, apto.

Ἔφησα, a. 1. act. verbi φημί, mutuatitius ab inus. φάω, faciente fut. 1. φήσω.

Ἔφησθα, paragoge Æol. pro ἔφης, ut εἴπῃσθα pro εἴπῃς, secunda pers. aor. 2. ἔφην, ab eodem Them.

Ἐφησθείη, opt. aor. 1. pass. ex Th. ἐφήδομαι, faciente præt. pass. ἐφῆσμαι, aor. 1. pass. ἐφήσθην, unde et particip. ἐφησθείς.

Ἐφήσομαι, fut. 1. med. verbi act. ἐφίημι vel etiam verbi pass. ἐφίεμαι. Habet verò ἐφίημι hoc fut. medium, ut et act. ἐφήσω, ex inus. Them. ἐφέω: ἐφίεμαι autem suum ex seipso.

Ἔφθακα, præt. perf. act. verbi φθάνω, ejecto ν.

Ἐφθάρην, aor. 2. pass. verbi φθείρω facientis fut. 2. act. φθερῶ, a. 2. ἔφθαρον.

Ἔφθαρκα, præt. perf. act. verbi ejusdem mutuatitium à Dor. φθαίρω, ut Eustath. tradit. Unde præt. perf. pass. ἔφθαρμαι, cum suo infin. ἐφθάρθαι, et part. ἐφθαρμένος: nec non a. 1. ind. ἐφθάρθην.

Ἔφθασα, a. 1. act. verbi φθάνω ex Th. φθάω.

Ἔφθην, aoristus 2. ejusdem verbi, ex Them. φθῆμι, ut ἔφην.

Ἐφθίατο, Ion. pro ἔφθιντο: tertia pers. plur. præt. plusquamperf. ex Th. φθίνω seu φθίω, facta ex tertia singulari, inserto α ante το.

Ἐφθίσθη, a. 1. pass. verbi φθίω facientis præt. pass. ἔφθισμαι. Legitur apud Hesych.

Ἔφθιτο, præt. plusquamperf. pass. ejusdem Th. uti jam dixi, φθίω nimirum.

Ἔφθορα, præt. perfect. med. verbi φθείρω, ut ex σπείρω est ἔσπορα.

Ἐφιᾶσι, tertia pers. plur. verbi ἐφίημι, in præs. indic. modi, ut ἵημι quoque facit ἱᾶσι.

Ἐφιγμένος, part. præt. perf. pass. ab ἐφικνέομαι faciente fut. 1. med. ἐφίξομαι, et præt. pass. ἔφιγμαι, ex inus. Th. ἐφίκομαι, unde fut. 2. etiam habet, et aor. 2.

Ἐφίει, tertia pers. sing. præt. imperf. act. ex inus. Th. ἐφιέω, pro quo ἐφίημι in usu est. Interdum est et secunda persona imperativi præs. ab eodem Th.

Ἐφιέμεν et Ἐφιέμεναι, Dor. pro ἐφιέναι. præs. infin. ab eodem ἐφίημι, ἐφίεσαν, 3. pl. imperf.

Ἐφιέναι, infin. præsens verbi ἐφίημι, ut dixi: veluti τιθέναι est ex τίθημι.

Ἐφίησι, tertia pers. sing. præs. indic. ab eodem. At ἐφίῃσι, est præsens quidem itidem, sed subjunctivi modi, habens Ion. paragogen σι, ut λάβῃσι, θῇσι et similia, pro ἐφίῃ, λάβῃ, θῇ.

Ἐφίκοντο, aor. 2. med. verbi ἐφικνέομαι facientis fut. 2. med. ἐφικοῦμαι, aor. 2. ἐφικόμην, cujus hoc ἐφίκοντο est tertia persona plur.

Ἐφίλατο, aor. 1. med. verbi φίλομαι, unde et imper. φίλαι, ut Eustath. tradit: vel a. 1. m. pro ἐφιλήσατο, à φιλέω. Ambobus utitur Homerus, illo pro ἠγάπησε. Iliad. έ: hoc autem pro ἀγάπησον. Iliad. κ': ι in ambobus producens.

Ἐφίληθεν, Bœot. syncope pro ἐφιλήθησαν. a. 1. pass. verbi activi φιλέω, facientis fut. 1. act. φιλήσω, præt. perf. pass. πεφίλημαι.

Ἐφίστατο, tertia pers. sing. præt. imperf. à Th. ἐφίσταμαι. Quidam et imperativum esse aiunt pro ἐφίστασο.

Ἔφλαδον, aor. 2. act. verbi φλάζω: apud Etymolog.

Ἐφλέχθη, aor. 1. pass. verbi act. φλέγω facientis fut. 1. act. φλέξω, præt. pass. πέφλεγμαι.

Ἐφόβηθεν, ut ἐφίληθεν paulò antè, Bœot. syncope pro ἐφοβήθησαν. aor. 1 pass. verbi activi φοβέω.

Ἐφόρεον, ferebant. imperf. Dor. pro ἐφόρουν, à φορέω. Th. φέρω.

Ἔφραδε, aor. 2. act. verbi φράζω, facientis fut. 2. φραδῶ, converso ζ in δ, ut in aliis quoque verbis tertiæ declinationis quæ in ζω finiuntur, ἐφράσαθ', a. 1. m.

Εὐφράνθη, oblectatum est, a. 1. pass. ab εὐφραίνω.

Ἔφριξα, a. 1. act. verbi φρίσσω seu φρίττω.

Ἔφυ, tertia pers. a. 2. ἔφυν, de quo mox.

Ἔφυγον, a. 2. act. verbi φεύγω facientis fut. 2. φυγῶ exempto ε ex diphthongo, ut in λείπω, τεύχω, et similibus.

Ἐφύγοσαν: Dor. epenthesi syllabæ σα pro ἔφυγον, tertia plur. a. 2. act. ut ἐνέπτοσαν pro ἐνέπτον.

Ἐφύη, a. 2. pass. verbi act. φύω, ex a. 2. act. ἔφυν.

Ἔφυν, a. 2. act. verbi inusitati φῦμι unde part. φύς.

Ἔχ', contine, pro ἔχε. præs. imperat. ab ἔχω.

Ἔχαδε, a. 2. act. verbi χάζω, ut ἔφραδε.

Ἐχαλέπηνα, a. 1. act. verbi act. χαλεπαίνω, verso α in ε, et subscripto ι.

Ἔχανον, a. 2. verbi act. χαίνω, facientis fut. 2. χανῶ. At a. 1. fuerit ἔχηνα.

Ἐχάρην, a. 2. pass. verbi act. χαίρω, facientis fut. 2. act. χαρῶ, a. 2. ἔχαρον. p. m. κέχαρα.

Ἔχεα, a. 1. act. verbi χέω, ex ἔχευα. unde infin. χέαι.

Ἐχέμεν, Dor. pro ἔχειν: infin. præs. verbi ἔχω. et ἔχε, imperf. pro εἶχε.

Ἔχεσκον, Ion. pro εἶχον, abjecto primùm augmento, deinde adjecta paragoge σκ, ut et in aliis præt. imperf. ind. modi, ab eodem Th. f. ἕξω. p. ἔσχηκα. a. 2. ἔσχον. a. 2. sub. σχῶ.

Ἔχευα, a. 1. act. verbi χέω, uti jam dixi: contra regulam pro ἔχευσα, exempto σ, characteristica futuri litera in tertia conjugatione, unde, dempto præterea υ, fit ἔχεα. Nisi quis potius hoc ἔχευα ex illo ἔχεα factum existimet pleonasmo τοῦ υ Æolico, qualis est in εὔαδε, et [illegible], ac similibus. Inde in med. voce ἐχεύατο.

Ἔχηρα, a. 1. act. verbi χαίρω, ut à δαίρω est ἔδηρα. Var. Ion. esse ait pro ἔχαρα.

Ἐχθήραι, a. 1. act. optat. modi, Att. et Æol. pro ἐχθήρειε, à Th. ἐχθαίρω faciente a. 1. ind. modi ἤχθηρα, ut præcedens ἔχηρα à χαίρω est. subjunct. a. 1. act. est ἐχθήρω.

Ἐχθήσομαι, fut. 1. med. verbi ἔχθομαι ex ἐχθέομαι.

Ἐχόντων, Att. pro ἐχέτωσαν: part. præs. temporis pluralis numeri genitivi casus usurpato pro tertia pers. pluralis imperativi modi. Ambo à Th. ἔχω.

Ἔχραον, aor. 2. act. verbi χραύω facientis futurum secundum χραῶ exempto υ ex diphthongo, ad corripiendam penultimam. Interdum est et imperf. verbi χράω.

Ἐχρεόωντο, Poët. pleonasmo τοῦ ο pro ἐχρῶντο, ut ἐφεψιόωντο pro ἐφεψιῶντο, et similia. præter. imperf. verbi pass. χράομαι.

Ἐχύη, a. 2. pass. verbi χύω seu χέω, ut ἐῤῥύη. Apud Hesych.

Ἐχύθη, a. 1. pass. ejusdem verbi, ut ἐλύθη.

Ἐχώσθη, a. 1. pass. verbi χώννυμι seu χόω, facientis futurum 1. act. χώσω, præt. pass. κέχωσμαι, ut χρώννυμι facit κέχρωσμαι: et similia, assumpto σ contra morem aliorum in όω desinentium.

Ἐψαθήλατο, aor. 1. med. verbi act. ψαθάλλω, ut ἥλατο ab ἅλλομαι formatum est.

Ἐψάλαται, Ion. pro ἐψαλμένοι εἰσί. tertia pers. plur. præt. perf. pass. verbi activi ψάλλω, ex tertia sing. facta inserto α ante ται.

Ἔψεαι, Ion. itidem pro ἕψῃ, resoluta diphthongo. secunda pers. singul. fut. 1. med. ἕψομαι, ex Th. ἕπομαι. Apud Hesych. verò et ἕψεο, legitur, quod itidem Ionicam diphthongi dissolutionem admisit pro ἕψου: ipse in imper. modo et temp. præs. exp. ἀκολούθει, ἕπου, sequere: tanquam fut. 1. medio ἕψομαι, transeunte in præsens, sicut à δέξομαι et λέξομαι est ἐδέξατο et ἐλέξατο.

Ἐψεύσθησαν, a. 1. pass. à ψεύδω, fallo. p. ἔψευκα, hinc ἐψεύσω, 2. person. a. 1. m.

Ἐψιάασθαι, Poët. pleonasmo τοῦ α pro ἐψιᾶσθαι, et μηχανάασθαι pro μηχανᾶσθαι, et similia.

Ἐψιθυρίσδομες, Dor. pro ἐψιθυρίζομεν: à Dor. itidem Th. ψιθυρίσδω pro ψιθυρίζω.

Ἐψιόωντο, Poët. pleonasmo τοῦ ο pro ἐψιῶντο, ut ἐχρεόωντο, pro ἐχρῶντο: à Th. ἐψιάομαι seu ἐψιῶμαι.

Ἕω, ἕῃς, ἕῃ, Ion. pro ὦ, ᾗς, ᾗ, resoluta vocali circumflexa, aor. 2. act. subjunct. modi, à Th. ἵημι seu ἕω, nam interdum ἕω Thema quoque est, et aliquando est origo τοῦ ἵημι, faciens fut. 1. act. ἥσω, aliquando τοῦ ἕννυμι vel ἕζω, faciens ἕσω.

Ἔω, ἔῃς, ἔῃ, itidem Ion. pro ὦ, ᾖς, ᾖ, resoluta vocali circumflexa, præsens est subjunctivi à Th. εἰμί nisi aor. 2. esse malis. nam tradunt Grammatici hoc εἰμί in aor. 2. facere ἦν, optativo ἔοιμι, subjunctivo ἔω, participio ἐών. Hoc verò ἔω est et ipsum à Them. ἔω. nam et ἔω, ut ἕω, Thema interdum est, et primitivum atque origo est modò τοῦ εἰμί, faciens fut. 1. med. ἔσομαι, modò τοῦ εἶμι, significantis πορεύομαι, faciens fut. 1. med. εἴσομαι, assumpto ι.

Ἔωγα, pr. m. verbi act. ἄγω. Att. assumpto ε pro ἦγα.

Ἔωγμαι, præt. pass. ejusdem Th. itidem habens Att. assumptum ε pro ἦγμαι. Unde part. ἐωγμένος.

Ἐωγυῖα part. fœm. gen. ex masculino ἐωγώς. Ambo part. ex præt. med. ἔωγα.

Ἔωθα, præt. med. verbi ἔθω, ut ἄγω, facit ἔωγα, pro ἦθα, et ἦγα, verso primùm ε prioris syllabæ in η, deinde repetita initiali litera præsentis, ut ἔλπω etiam facit ἔολπα. Utitur porrò hoc præterito ἔωθα Aratus, ut et Thucyd. plusquamperfecto Attico ἐώθεσαν pro εἰώθεσαν: et Archippus participio ἐωθώς. Var. Alioquin et εἴωθα dicitur pro ἔωθα assumpto ι.

Ἐώθειν, itidem Att. assumpto ε dicitur pro ᾔθειν: hoc autem per contractionem pro ἤθεον. præt. imperf. act. verbi ἔθω.

Ἐῴκειν, pro ἐοίκειν, ο verso in ω et subscripto ι. plusquamperf. med. verbi activi εἴκω, habens et ipsum ε, ex Attica reduplicatione initialis literæ præsentis, ut ἔοικα.

Ἐώλπειν, pro ἠόλπειν, κατὰ χρόνου μετάθεσιν, ut scribit Eustathius, innuens regulariter debuisse dici ἠόλπειν in hoc plusquamperfecto verbi ἔλπω, assumpto aliquo augmento præter augmentum præt. ἔολπα: sed Poët. quadam licentia ab Homero transposito augmento, hoc est è prima syllaba translato in secundam, dictum fuisse ἐώλπειν. Habet verò et hoc ἔολπα, nec non ἔολπειν, Att. more reduplicatam initialem præs. literam. Sic ἔοργα dicitur.

Ἔωμεν, pleonasmo τοῦ ε pro ὦμεν: a. 2. subjunct. act.

ab inus. Th. ἕῳμι ex ἕω, significante πληρῶ, ut tradit Eust. qui etiam addit, pro eo ἔῳμεν scribi et ἕωμεν.

Ἐῷμι, per contractionem ex ἐάοιμι: opt. præsens verbi act. ἐάω.

Ἐῶν, Poët. pleonasmo τοῦ ε pro ὤν, ut tradunt nonnulli, qui part. præs. esse temporis indicant. Alii a. 2. esse aiunt, regulare, ab a. 2. indic. modi ἔων, ut paulo ante etiam in Ἕω admonui.

Ἔων, sine augmento pro εἴων, Poët. vel Ion. more præt. imperf. act. verbi ἐάω.

Ἑώνημαι, Att. assumpto ε dicitur pro ὤνημαι, ut ἐώθουν et ἔωσα pro ὤθουν et ὦσα. Est autem præt. perf. pass. verbi ὠνέομαι. Ex quo et a. 1. pass. ἐωνήθην. Itidem in præt. imperf. ἐωνούμην, dicitur pro ὠνούμην.

Ἐῳνοχόει, præt. imperfect. act. verbi οἰνοχοέω, habens et ipsum Attico more assumptum ε, pro ᾠνοχόει, ut ἔῳγα dici pro ᾦγα suprà docui.

Ἔωξα eodem modo pro ὦξα: a. 1. act. verbi οἴγω.

Ἑώρα itidem Att. assumpto ε pro ὥρα. tertia pers. præt. imperf. act. ex prima ἑώρων pro ὥρων. ambo ex act. Th. ὁράω.

Ἑώρακα, similiter pro ὥρακα dicitur: præt. perf. act. ejusdem Th. ὁράω.

Ἐώργειν, præt. plusquamperf. medium verbi ἔργω, ex perf. ἔοργα, assumpto augmento intrinsecus, quod extrinsecus assumi oportebat, ut in ἐῴκειν supra. Similem ectasin habere tradunt et ἐωργὼς pro ἐοργώς. Legitur verò et in præt. perf. indic. modi apud Hesych. ἔωργε, quod exp. εἴργασται, similem habens ectasin.

Ἑώρταζον, præt. imperf. act. verbi ἑορτάζω, habens augmentum intrinsecus.

Ἑώρων, Att. pro ὥρων, assumpto ε, ut in ἐῳνοχόει. præt. imperf. verbi act. ὁράω.

Ἔωσα, itidem Att. assumpto ε, pro ὦσα: a. 1. act. verbi ὠθέω ex inus. Them. ὤθω. Itidemque media voce in eodem tempore dicitur ἐωσάμην et ἐώσατο pro ὠσάμην et ὤσατο.

Ἐώσθην, simili modo assumpto Att. ε pro ὤσθην dicitur, est autem aor. 1. pass. ejusdem Th. ὠθέω, itidem ab inus. ὤθω, ex præt. pass. ἔωσμαι.

Ἑῶσι, Ion. pro ὦσι, resoluta vocali circumflexa, ut volunt nonnulli, qui aiunt esse præsentis temporis subjunctivi modi. Potest tamen esse et regularis aor. 2. subjunctivi ex aor. 2. indicativi ἕω, qua de re vide et quæ paulo antè dixi in Ἕω.

Ἔωσμαι, præt. perf. pass. verbi activi ὠθέω, ex inus. Th. ὤθω facientis fut. 1. ὤσω, habet autem Att. assumptum ε, ut et aor. ἔωσα et ἐωσάμην, itidemque præt. ἔωσμαι pro ὦσμαι, itidemque in tertia pers. ἔωσται pro ὦσται.

Z.

Ζαείς, part. præs. ex Th. Poët. ζάημι, ut ἀείς ex ἄημι. Idemque ferè significant ζάημι et ἄημι, nisi quod ζάημι videtur significare πολλὰ ἄημι, tanquam compositum ex ζα particula intensiva, et verbo ἄημι.

Ζαῖεν, syncope Attica pro ζαείησαν tertia pers. pluralis, ex prima ζαείην. præs. optativi modi, ex inus. Th. ζάημι, ut θεῖεν ex τίθημι, ἱσταῖεν ex ἵστημι. Itidem verò ζαῖμεν et ζαῖτε syncope illa Attica dici aiunt pro ζαείημεν et ζαείητε.

Ζαλοῦ, Dor. pro ζηλοῦ verso η in α, et [illegible], imperat. præs. pass. verbi act. ζηλόω. Legitur apud Hesych. ab eoque exponitur μιμοῦ.

Ζατεῦσα, eodem modo pro ζητοῦσα dicunt iidem Dores. Est autem part. præs. act. ex Th. Dor. ζατέω pro ζητέω.

Ζείεσκε, Ion. et Poët. inserto ι, pro ζέεσκε, à Th. ζείω pro ζέω.

Ζέσσε, Ion. itidem et Poëticè pro ἔζεσε, abjecto augmento: a. 1. act. verbi ζέω, facientis fut. 1. act. ζέσω, retento ε. Passiva autem voce facit aor. 1. ἐζέσθην, unde est part. ζεσθείς, fervefactus.

Ζευγνύασι, Var. tradit elegantius esse quam ζευγνῦσι. Videtur tamen id Ionicum esse, ut τιθέασι pro τιθεῖσι. Est autem tertia pers. plur. præs. temporis vocis activæ, à Th. ζεύγνυμι, habens epenthesin τοῦ α pro ζευγνῦσι, et ἱᾶσι.

Ζεῦξαι, infin. aor. 1. ejusdem verbi ζεύγνυμι facientis fut. 1. act. ζεύξω ab inus. Th. ζεύγω.

Ζιώσκεσθαι, Dor. pro γιώσκεσθαι, verso γ in ζ. à Dor. itidem Th. ζιώσμαι pro γιώσμαι seu ζιώ pro γιώ. Etymol. et Var.

Ζῆ, interdum est imper. modi, καθ' ἀποκοπὴν pro ζῆθι: interdum indic. modi est, et tertia pers. singularis vel præter imperf. vel aor. 2. activi, cæsum augmento pro ἔζη, ut βῆ scimus à Poëtis usurpari pro ἔβη. Ambo ab inus. Th. ζῆμι. Quidam verò per contractionem esse dicunt pro ζάει.

Ζημιωθῇ, a. 1. sub. pass. à ζημιόω.

Ζῆθι, imperat. præsent. vel aorist. 2. act. a ζῆμι, ut στῆθι ab ἵστημι. Alii tamen ex ζάω formare malunt. volunt enim ex eo primùm esse ζάε, ex quo per contractionem fieri ζῆ, indeque ζῆθι, adjecta syllaba θι, quam cæteris quoque monosyllabis imperativis adscisci aiunt. Sed altera formatio simplicior est.

Ζῆν pro ζῇν. Dor. mutat. τοῦ ῇ εἰς ῆ, ut πεινῆν pro πεινῇν iidem dicunt. infin. act. verbi ζάω, Att. etiam linguæ et communi usitatus.

Ζῆς, itidem pro ζῇς seu ζάεις iidem Dores dicunt, ut γελᾶς pro γελᾷς, contracto ει et ε in α, et subscripto ι. Quòd si verò dicamus esse secundam pers. verbi inus. ζῆμι, non amplius ι subscribendum fuerit.

Ζῆσαι, a. 1. act. infin. modi, ab eodem Th. ζάω faciente fut. 1. act. ζήσω, ex quo med. ζήσομαι.

Ζητεύῃ, præs. sub. à ζητεύω, Poët. pro ζητέω.

Ζωννύσθω, tertia pers. sing. imper. pass. ab inus. Th. ζόω, pro quo ζώννυμι solet usurpari.

Ζυγέντες, part. plur. ex singulari ζυγείς: quod est aor. 2. pass. à Them. activo ζεύγνυμι faciente fut. 2. act. ζυγῶ ex inus. Th. ζεύγω, ut ἐρείκω facit ἐρικῶ.

Ζώγρει, imper. præs. act. verbi ζωγρέω per compositionem dicti pro ζωὸν ἀγρεῖν.

Ζώεσκον, imperf. Poët. pro ἔζων, et ζῶε 3. imperf. à ζώω, Poët. pro ζάω.

Ζῴην, Att. pro ζῷμι, ut βοῴην pro βοῷμι: opt. præsens act. verbi ζάω, facit enim id communiter ζάοιμι, ex quo per contractionem ζῷμι, et Att. ζῴην verso μι in ην, contractisque α et ο in ω, et subscripto ι.

Ζωσθεῖσα, part. fœm. gen. a. 1. pass. ex Th. ζώννυμι, faciente fut. 1. act. ζώσω, ex inus. Th. ζόω: præt. perf. pass. ἔζωσμαι, ut ἔχρωσμαι ἔγχρωσμαι: a. 1. pass. infinitivi modi est ζωσθῆναι.

Ζώεσκε, Ion. pro ἔζων abjecto primùm augmento, deinde inserta syllaba σκε: ut ἔθεσκε et τύπτεσκε iidem dicunt pro ἔθεε et ἔτυπτεν. Est autem illud ζώεσκε præt. imperf. ab Ion. Th. ζώω.

Ζωννύσκετο, Ion. pro ἐζώννυτο, abjecto augmento, et inserta syllaba σκε, imperfectum passivum verbi ζώννυμι.

Ζώοντες, Ion. vel Poët. pro ζῶντες, pleonasmo τοῦ ο, ut κομόωντες pro κομῶντες apud Hom. legimus. Part. præs. act. verbi ζάω.

Ζῶσαι, a. 1. act. infin. verbi ζώννυμι facientis fut. 1. act. ζώσω, ex inus. Th. ζόω, uti jam dictum est. Unde media voce ζώσασθαι, et ind. modo ζώσατο apud Poëtas pro ἐζώσατο, abjecto augmento. Rursum vero ζῶσαι interdum est particip. præsens fœm. gen. pl. num. per contractionem pro ζάουσαι, ut ζώσας itidem legimus pro ζαούσας. Tunc autem est à Th. ζάω, vivo. ζώσας autem est part. a. 1. act. ex Th. ζόω.

H.

Ἦ Att. apud Aristoph. abjecto ν pro ἦν vel ἤμην. Quidam sic formatum aiunt. dicunt εἰμὶ præt. imperfectum facere εἶν, ut τίθημι facit ἐτίθην. ex eo fieri ἦ, primùm abjecto ν, et diphthongo more Ion. resoluta in εα, (ut iidem Iones dicunt ᾔδεα pro ᾔδειν, ἐπεποιθέα pro ἐπεποίθειν, ἐτεθήπεα pro ἐτεθήπειν) deinde contractis ε et α in η. Interdum ἦ est pro ἔφη, inquit: præter. imperf. vel a. 2. act. verbi ἠμί, per apocopen pro φημί, ut iidem Grammatici tradunt. Alioquin est et conjunctio seu particula significans interdum ἄρα, interdum ἀληθῶς, interdum etiam δέ. Etymol.

Ἦ, cum ι ascripto sive subscripto, est tertia pers. conjunct. modi, ex primo ὦ: ambo ex inus. verbo ἔω ex quo εἰμὶ quædam sua mutuatur tempora.

Ἧ, itidem ascripto sive subscripto ι, sed asperum gerens spiritum, interdum est tertia pers. singul. conjunctivi modi, itidem ex prima ὧ, sed a. 2. activi, ex Th. inus. ἕω, ex quo ἵημι sua mutuatur tempora. Interdum est dativus articuli fœm. postpositivi, nonnunquam adverbium etiam ex eodem articulo factum.

Ἦα, Att. pro εἶα. Ambo autem sunt præteritum med. verbi εἶμι significantis πορεύομαι: sed prius formatum ex posteriore. tradunt etenim esse Thema εἴω, epenthesi Ion. vel Poët. pro ἴω, hujus præt. medium esse εἶα. ex quo ἦα hoc fieri, ε in η verso, et subscripto ι: id quod satis est manifestum ex Ion. illo ἤϊα. Interdum vero ἦα nomen quoque est plurale ex singulari ἦον, itidem per contractionem pro ἤϊα et ἤϊον. Ἦα autem esse a. 1. verbi εἰμὶ ex ἔω, annotat Eust. Innuit enim εἰμὶ ex ἔω facere a. 1. ἔα, ut χέω facit ἔχεα, unde κατ' ἔκτασιν esse ἦα. Ita verò ἦα sive ἔα facere hoc verbum in a. 1. ut facit ἦν sive ἔην in a. 2.

Ἥατο, Ion. pro ἧντο ab ἧμαι.

Ἠακότες, quod Suidas exp. θρηνήσαντες, videtur esse part. præt. perf. act. à Th. αἰάζω, ideòque deberet habere subscriptum ι.

Ἡβηκώς, part. præt. perf. act. à Th. ἡβάω faciente fut. 1. ἡβήσω, unde et particip. a. 1. ἡβήσας.

Ἡβήσειε, a. 1. opt. Æol. ab ἡβάω. Th. ἥβη, pubes.

Ἠβουλήθην, Att. more pro ἐβουλήθην dicitur, ut ἠδυνήθην pro ἐδυνήθην, assumpto præter syllabicum augmentum etiam temporali. Est autem a. 1. pass. verbi βούλομαι ex inus. Th. βουλέομαι, ex quo habet fut. βουλήσομαι. Sed et ἠβουλόμην dicitur pro ἐβουλόμην, Att. itidem.

Ἡβῴην, ης, η, opt. Att. præsent. pro ἡβάοιμι, ῷμι ab ἡβάω.

Ἡβώοιμι, Poët. pro ἡβάοιμι seu ἡβῷμι: optat. præs. act. ab eodem verbo. Utitur autem eo Homerus. Sic et ἡβώοντα pro ἡβῶντα.

Ἡβώωντα, Poët. pleonasmo τοῦ ω pro ἡβῶντα: part. præs. ab eodem Th. Varin.

Ἤγαγον, a. 2. act. verbi ἄγω, Att. reduplicationem habens mediæ syllabæ γα pro ἦγον. Itidem media voce in eodem tempore ἠγαγόμην dicitur pro ἠγόμην.

Ἠγαλλιάσατο, a. 1. m. ab ἀγαλλιάω, exulto.

Ἠγάμην, præt. imperf. verbi ἄγαμαι.

Ἠγάσθην, a. 1. pass. indic. verbi ἄγαμαι vel potius ἀγάζομαι: ex quo habet et præt. perf. ἤγασμαι, unde tertia persona præt. plusquamperf. ἤγαστο apud Hesych.

Ἠγάσσατο, Poët. metri causa geminato σ pro ἠγάσατο: tertia pers. singul. a. 1. med. indic. ab eodem Th. ἄγαμαι faciente fut. 1. med. ἀγάσομαι ex verbo ἀγάζομαι.

Ἠγγειλάμην, a. 1. med. ind. ex Th. act. ἀγγέλλω.

Ἠγγέλην, a. 2. pass. verbi ἀγγέλλω, facientis fut. 2. ἀγγελῶ, a. 2. ἤγγελον, a. 1. ἤγγειλα, imperf. pass. ἠγγελλόμην.

Ἠγγέλθην, a. 1. pass. indic. ab eodem Th. faciente fut. 1. ἀγγελῶ, præt. ἤγγελκα, pass. ἤγγελμαι.

Ἠγγυᾶτο, præt. imperf. pass. verbi act. ἐγγυάω.

Ἤγειρα, a. 1. act. verbi ἐγείρω. f. ρῶ. p. ἤγερκα. a. 1. pass. ἠγέρθην.

Ἠγερέθοντο, præt. imperf. pass. Poët. verbi ἀγερέθω derivati ex ἀγείρω, ut tradunt Grammatici.

Ἤγερθεν, Bœot. syncope pro ἠγέρθησαν, tertia pers. plural. a. 1. pass. ex act. Th. ἀγείρω. Prima verò persona est ἠγέρθην.

Ἤγερκα, præt. perf. act. verbi ἐγείρω facientis fut. 1. act. ἐγερῶ. Ex quo pass. præt. perf. ἤγερμαι.

Ἡγησάμην, a. 1. med. verbi ἡγέομαι facientis fut. 1. ἡγήσομαι.

Ἡγιασμένος, sanctificatus, perf. part. pass. ab ἁγιάζω.

Ἧγμαι, præt. perf. pass. verbi act. ἄγω ex quo part. ἠγμένος.

Ἡγνισμένοι, perf. part. pass. ab ἁγνίζω, sanctifico.

Ἠγνοίησε, pleonasmo τοῦ ι, dicitur pro ἠγνόησε: ab ἀγνοιέω habente itidem pleonasmum τοῦ ι, pro ἀγνοέω.

Ἦγον, præt. imperf. vel a. 2. act. verbi ἄγω, pass. est ἠγόμην. unde apud Hom. ἤγετο κούρην.

Ἠγορεύθησαν, a. 1. pass. verbi act. ἀγορεύω.

Ἠγορόωντο, Poët. et Ion. pleonasmo τοῦ ο pro ἠγορῶντο, præt. imperf. verbi ἀγοράομαι.

Ἤγρετο, Poët. syncope pro ἠγείρετο, ex ἔγρομαι itidem per syncopen usurpato à Poët. pro ἐγείρομαι.

Ἠγρίωσαι, apud Soph. secunda pers. sing. præt. perf. pass. à Th. ἀγριόω, facit enim id fut. 1. act. ἀγριώσω, præt. perf. ἠγρίωκα, et pass. voce ἠγρίωμαι. Unde et infin. præt. perf. pass. ἠγριῶσθαι.

Ἠγρυπνησάμην, a. 1. med. verbi act. ἀγρυπνέω, apud Hesych.

Ἠδάφισται, præt. perf. pass. verbi act. ἐδαφίζω.

Ἤδεα, præt. plusquam. med. verbi εἴδω, habens Ion. diphthongi dissolutionem pro ᾔδειν, solent enim Iones primas pers. singul. præt. plusquamperf. act. communiter in ειν desinentes, terminare in εα, resoluta diphthongo, nimirum πεποιθέα dicentes pro ἐπεποίθειν, τετύφεα pro ἐτετύφειν, ἤϊα pro ᾔειν. unde apud Homer. ἤϊα πολλὰ [illegible]. qui et altero ᾔδεα utitur dicens, Ἦ γὰρ ἐγὼ τάδε ᾔδεα. Iidem Iones itidem ᾔδεε dicunt pro ᾔδει, resoluta diphthongo. Eust.

Ἤδειν, præt. plus. perf. med. Att. pro εἰδεῖν et hoc pro εἰδήκειν: sic ᾔδεσαν pro εἰδήκεσαν, verbi εἴδω, vel εἰδέω habens diphth. ει conversam in η cum ι subscripto. Alioqui et ᾔδη pro eodem dici solet verso ει in η, sicut in ἐπεποίθειν. At εἰδήκειν est præt. plusquamperf. act. ejusdem verbi εἰδέω ex εἴδω.

Ἤδησθα, Æol. paragoge syllabæ θα pro ᾔδης: secunda pers. sing. præcedentis præt. plusquamperf. medii ᾔδειν. Similiter οἶσθα dicitur pro οἶδας. Etym. Att. et ᾔδησθα dici scribit pro illo ᾔδεισθα. Potest tamen ᾔδησθα illud esse et conjunct. modi, sed tunc subscribendum ei potius ι, ut in εἴπῃσθα.

Ἤδηκα, præt. act. verbi ἔδω ex ἐδέω. pro quo Att. dicitur ἐδήδοκα, repetitis duabus initialibus literis præsentis, et ε converso in ο.

Ἤδεσαν, Att. pro ᾔδεισαν, correpta penult. tertia pers. plur. præt. plusquamperf. ᾔδειν, de quo suprà

Ἠδέσθην, a. 1. pass. verbi αἰδέομαι, facientis fut. αἰδέσομαι, et præt. pass. ᾔδεσμαι.

Ἤδη, Att. per contractionem ex Ion. ᾔδεα, solent enim Att. plusquamperf. Ion. desinentia in εα, factaque ex communibus terminatis in ειν, resolutione diphthongi, contrahere, et pro πεποιθέα dicere πεποιθῆ, itidemque ᾔδη pro ᾔδεα. Est autem hoc ᾔδη prima pers. sing. præt. plus. perf. med. pro ᾔδειν, et hoc pro εἰδεῖν et pro εἰδήκειν, ex Them. εἴδω.

Ἦδον, a. 2. act. verbi ἀνδάνω ex ἄδω.

Ἥδρασα, a. 1. act. verbi ἑδράζω, facientis fut. 1. ἑδράσω. Unde et pass. præt. perf. ἥδρασμαι, et a. 1. pass. ἡδράσθην.

Ἠδρύνθη, a. 1. pass. verbi act. ἀδρύνω. Est verò et Thema ἀδρόω, ex quo part. ἀδρωθεὶς apud Diosc. et a. 1. pass. ἠδρώθη.

Ἠδυνάμην, Att. pro ἐδυνάμην, augmento syllabico verso in temporale, præt. imperf. verbi δύναμαι. Similiter ἠδυνήθην dicitur pro ἐδυνήθην, in aor. 1. pass. ejusdem Th. facientis fut. 1. δυνήσομαι, ex δυνέομαι. Habet verò idem δύναμαι et alium a. 1. pass. nimirum ἠδυνάσθην, ex inus. Th. δυνάζομαι.

Ἤδεσται, tertia pers. sing. præt. perf. pass. ἤδεσμαι, ex act. Th. αἰδέω.

Ἦε, tertia pers. sing. a. 2. ἦον, ex Th. inus. ἔω, pro quo usurpari solet εἰμί: vel etiam præt. medii ἦα ab eodem verbo. Nonnunquam ἦε est etiam ex ἴω significante πορεύομαι, et declarat ἐπορεύετο: cujus Hesych. meminit, ἦε afferens pro ᾔει, sed tunc est subscribendum ι, ut ex ᾔει sit per contractionem seu synæresin.

Ἤει, quod idem Hesychius affert pro ἐπορεύετο, ἤρχετο, est præt. plusquamperf. tertia pers. sing. itidem per contractionem ex ἤϊει, subscripto ι, εἶμι (significante πορεύομαι) faciente præt. perf. ἤϊα, et per contractionem ᾖα.

Ἤεα, Ion. diphthongi resolutione pro ᾔειν, ut ᾔδεα pro ᾔδειν suprà. Est autem hoc ᾔειν præt. plusquamperf. med. ex præt. ᾖα. Ambo ex Th. εἶμι.

Ἠείδη, pleonasmo τοῦ ε pro ᾔδη: vel etiam pro ᾔδει, Att. epenthesi τοῦ ε, ut tradit Eustath. apud Homerum, qui etiam addit, esse præt. plusquamperf. med. verbi εἴδω.

Ἤειν, præt. plusquamperf. medium verbi εἶμι significantis πορεύομαι: unde in compos. ἀνῄειν. Fit autem hoc plusquamperf. ᾔειν ex perfecto ᾖα: hoc autem ex εἶα, verso ε in η et subscripto ι. Sed notandum est, in plurali numero, facta syncope, dici ᾖμεν pro ᾔειμεν, et ᾖσαν pro ᾔεσαν. Quorum ambobus Aristophanes usus esse comperitur. Dicit enim in Pluto, Ἔπειτα πρὸς τὸ τέμενος ᾖμεν τοῦ θεοῦ. Et in Gerytade, ᾖσαν εἴσω τοῦ Διονυσίου. Apud Etymol.

Ἤειρα, a. 1. activum verbi ἀείρω. Quidam et pro ἦρα, a. 1. activo verbi αἴρω, usurpatum volunt pleonasmo τοῦ ε.

Ἦεν pro ἦε, ascito ν propter sequentem vocalem: tertia pers. sing. aor. 2. ἦον, ex inus. Them. ἔω pro εἰμί, sum. At ᾖεν cum ι subscripto, est à Them. εἶμι significante πορεύομαι, itidem ex ᾖον, quod factum sicut ex εἶον (aor. 2. vel imperf. verbi εἴω inus. pro εἶμι) verso ε in η et subscripto ι. quanquam esse potest et tertia pers. præt. med. ᾖα. Utitur autem illo ᾖε Apollonius, dicens ᾖε Σύραζε. Apud Var. et Eustath.

Ἠερέθονται et Ἠερέθοντο, apud Poëtas duntaxat leguntur, suntque ex Poëtico verbo ἠερέθομαι facto ex ἀείρω, ut suprà ἠγερέθοντο ex Them. Poëtico ἠγερέθομαι derivato ab ἀγείρω. Ea enim formatio simplicior est, quippe cum ἠερέθεσθαι exponatur εἰς ἀέρα αἴρεσθαι.

Ἠέρθη, aor. 1. pass. ind. verbi act. ἀείρω, facientis fut. ἀερῶ. Unde tertia pers. pluralis est ἠέρθησαν.

Ἤερτο, præt. plusquamperf. pass. verbi act. ἀείρω.

Ἦες, secunda pers. sing. a. 2. ἦον.

Ἤεσαν, tertia pers. plur. præt. plusquamperf. ᾔειν, Att. exemptum ex diphthongo habens ι, ex prima ᾔειν, de qua suprà.

Ἤην, apud Hesych. legitur, ab eoque exponitur ἦν, ἦεν. Legitur verò et apud Eust. qui dicit habere Poët. pleonasmum τοῦ η, esseque tertiam pers. à Them. εἰμί significante ὑπάρχω.

Ἠζάνθη, a. 1. pass. ind. verbi act. ἀζαίνω, ut ἐράνθη ex ῥαίνω est.

Ἦθα, præt. med. verbi ἔθω, ut tradunt nonnulli, sed ego ejus rarissimum esse usum existimo. nam pro eo εἴωθα solet usurpari.

Ἠθέλησα, a. 1. act. verbi ἐθέλω ex ἐθελέω. ex eo enim mutuatur fut. 1. ἐθελήσω.

Ἤθηκα, præt. perf. act. verbi ἠθέω, facientis fut. 1. ἠθήσω, a. 1. ἤθησα, unde etiam part. præt. perf. pass. ἠθημένος.

Ἤϊα, Eustathius alicubi esse dicit præt. med. verbi εἴω vel εἶμι, dissoluta diphthongo, et ε in η verso: alibi aor. 1. act. esse scribit ex eodem Th. eodem modo formatum: alicubi etiam ait esse præt. plusquamperf. act. resolutione Ion. usurpatum pro ᾔειν. Solent enim Iones primas personas plusquamperfectorum in ειν, resolvere in εα pro ᾔδειν dicentes ᾔδεα, et πεποίθεα pro ἐπεποίθειν, ut suprà ex eodem Grammatico docui. Pro hoc verò ἤϊα per syncopen dicitur etiam ᾖα, vel potius per contractionem. Tertia ejus persona est ἤϊε, seu ἤϊεν sequente vocali.

Ἤϊκα, præt. med. verbi act. εἴκω.

Ἠΐειν, præt. plus. perf. ex præt. perf. ἤϊα: ambo ex Th. εἴω, pro quo εἶμι dici solet. Solet autem pro isto ἠΐειν per contractionem dici etiam ᾔειν, subscripto ι. Meminit Eust.

Ἤϊεν seu ἤϊε, tertia pers. singularis præteriti ἤϊα ut suprà annotavi: pro quo per synæresin dicitur ᾖε, ut ᾖα pro ἤϊα. Potest esse tertia pers. a. 2. ἤϊον, de quo infrà.

Ἤϊκτο, præt. plusquamperfect. pass. verbi activi εἴκω facientis futurum 1. activum εἴξω. Interdum est plusquamperf. pass. verbi activi ἀΐσσω, habens resolutionem diphthongi ει, et τροπὴν τοῦ ε εἰς η. Utriusque meminit Hesych. illud exponens ἐφαίνετο, hoc verò ὡμοίωτο.

Ἤϊμεν, quod Hesych. exp. ἐπορευόμεθα, per diphthongi resolutionem dictum est pro ᾖμεν. hoc autem ᾖμεν per syncopen pro ᾔειμεν usurpatum esse ab Aristoph. docui paulo ante in Ἤειν.

Ἤϊξα, a. 1. act. verbi ἀΐσσω.

Ἤϊξαι, Poët. diphthongi resolutione pro εἶξαι, verso simul ε in η. est autem hoc εἶξαι secunda pers. sing. præt. perf. pass. ind. modi, à Th. εἴκω, faciente fut. 1. act. εἴξω. et præt. perf. pass. εἶγμαι.

Ἤϊον, præt. imperf. vel aor. 2. act. verbi inus. εἴω, habens Poëticam diphthongi dissolutionem, et τροπὴν τοῦ ε εἰς η. Prima pers. pluralis est ἤϊομεν, pro quo dicitur etiam ᾔομεν, facta synæresi et subscripto ι, ut refert Var. Tertia autem sing. ἤϊε sive ἤϊεν, communem habet cum præt. med. ἤϊα. In compos. porro ἤϊον facit ἀνήϊον, ut Eust. annotavit.

Ἠϊστῶσαι, apud Hesych. legitur, exponiturque καταλῦσαι. Videtur autem habere Poët. vel Ion. diphthongi αι dissolutionem, simulque τροπὴν τοῦ α εἰς η, pro αἰστῶσαι, à Them. αἰστόω.

Ἤϊσαν, prima pers. præt. imperf. verbi ἴσαμι pro ἴσαν, verso primùm ι in η, deinde per pleonasmum assumpto ab initio ε. Meminit Etym. Alioqui ἤϊσαν significans ἐπορεύοντο, est tertia pers. plur. secundum quosdam præt. imperf. secundum quosdam aor. 1. secundum quosdam præt. plusquamperf. Qui imperfecti esse volunt, sic declinant, ἴον, ἴες, ἴε. ἴτον, ἴτην. ἴομεν, ἴτε, ἴσαν, et pleonasmo literæ η, ἤϊσαν. Qui aor. primi, dicunt εἴω (ex quo hoc verbum εἶμι) facere εἶσα: ex cujus tertia plurali εἶσαν fieri hoc ἤϊσαν, dissoluta diphthongo ει et ε verso in η. Qui verò tradunt esse præt. plusquamperf. ita formant: ἤειν, ἤεις, ἤει, et per syncopen subscripto simul ι, ᾖν, ᾖς, ᾖ: plur. num. ᾖμεν, ᾖτε, ᾖσαν, et dempto ε ex diphthongo, ἤϊσαν. Sed tunc ι subscribendum foret in prima syllaba. Hæc ferè Eust.

Ἤϊσκον, præt. imperf. Poëtici verbi ἐΐσκω, à quo et prima plur. ἠΐσκομεν.

Ἠΐστωσας, a. 1. act. verbi ἀϊστόω.

Ἠΐχθη, a. 1. pass. verbi act. ἀΐσσω.

Ἧκα, tenui scriptum spiritu, est præt. perf. act. modò verbi ἵζω, modò verbi ἵκω, facientium fut. 1. ἵξω. aspero vicissim notatum spiritu, est itidem præt. act. modò verbi ἕω, modò verbi ἵημι seu ἵω, facientium fut. 1. ἥσω, unde in comp. ἀφῆκα, ἀφεῖκα. item præt. med. verbi ἥκω. Rursum tenui spiritu scriptum et subscripto ι, est præt. perf. act. modò verbi ᾄω, modò verbi αἴθω, modò verbi ἀΐω. Eust. Vide et ᾖκα paulò post.

Ἤκαζον, Att. pro εἴκαζον, verso ει, diphthongo propria, in impropriam ῃ, ut idem Eustath. annotat. Sic ᾖκα pro εἶκα.

Ἤκαχον, a. 2. act. inus. Th. ἄχω insertam habens κα, ut ἤγαγον insertum habet γα, more Att. pro ἦχον et ἦγον.

Ἧκε, immisit, a. 1. act. ab ἵημι.

Ἦκε, Atticè pro εἶκε, ut paulo antè ᾔκαζον pro εἴκαζον, propria diphthongo ει versa in impropriam ῃ. Est autem tertia pers. sing. præt. plusquamperf. ᾔκει seu εἴκει, à Them. εἴκω faciente præt. ἔοικα et εἶκα. Utitur autem hoc ᾖκε Aristoph. apud Suid. dicens, Ὄρτυξ καλεῖται. καὶ γὰρ ᾖκε ὄρτυγι, quod exp. ἐῴκει, ὡμοιοῦτο, similis erat.

Ἠκεσάμην, a. 1. med. verbi ἀκέομαι facientis f. 1. med. ἀκέσομαι.

Ἠκηκόειν pro ἀκηκόειν, assumpto novo augmento in plusquamperf. Legitur apud Aristoph. in Pace, atque ita per η scribi annotat Schol. ex Phrynicho: unde et tertia plur. ἠκηκόεσαν. Attico more correpta penultima pro ἠκηκόεισαν: dicentibus iisdem ἐγεγράφεσαν, ἐπεποιήκεσαν, ἐπεπόνθεσαν, ut idem Phrynich. tradit.

Ἠκίσατο, a. 1. med. verbi activi αἰκίζω: ex quo et partic. præt. pass. ᾐκισμένος.

Ἠκόνημαι, præt. perf. pass. verbi activi ἀκονάω.

Ἦκτο, tertia pers. singul. præt. plusquamperf. pass. ab act. Them. ἄγω, faciente fut. 1. act. ἄξω, præt. perf. act. ἦχα, pass. ἦγμαι.

Ἠλάθην, aor. 1. pass. verbi ἐλαύνω facientis fut. 1. act. ἐλάσω, ex Them. ἐλάω.

Ἤλακα, præt. perf. act. ejusdem Th. cujus a. 1. act. est ἤλασα.

Ἡλάμην, a. 1. med. verbi ἅλλομαι: cujus prima plur. ἡλάμεθα, tertia ἥλαντο. Sic verò ψάλλω in eodem tempore facit ἐψηλάμην.

Ἤλασα, a. 1. act. verbi ἐλαύνω ex Th. ἐλάω: cujus tertia pers. sing. ἤλασε sive ἤλασεν, frequens est apud Homerum.

Ἠλάστεον, præt. imperf. act. verbi ἀλαστέω, non contractum pro ἠλάστουν. Similiter ἠλάστρεον, à verbo ἐλαστρέω derivato ex ἐλάω.

Ἤλγηκα, præt. perf. act. verbi ἀλγέω: unde part. ἠλγηκώς.

Ἤλειφα, præt. perf. act. verbi ἀλείφω: unde pass. ἤλειμμαι. Inde et aoristo 1. act. ἤλειψα, et voce media ἠλειψάμην.

Ἤλευα, a. 1. act. verbi ἀλεύω, Poët. vel Æol. pro ἤλευσα, sublata litera characteristica fut. et aor. Itidemque media voce ἠλευάμην, ἠλεύατο. Similiter ἔχευα dicitur pro ἔχευσα, et quædam alia.

Ἠλήλατο, assumpto novo in præt. plusquamperf. augmento pro ἐλήλατο, ut ἠκηκόειν pro ἀκηκόειν. Est enim hoc ἐλήλατο, sive ἐλέλατο, plusquamperf. pass. Att. reduplicatione, pro ἤλατο, ab ἀλάομαι, vagor. Alii ab ἐλαύνω faciente fut. 1. act. ἐλάσω, (ex ἐλάω) præt. perf. act. ἐλήλακα, repetitis Att. duabus initialibus literis præsentis, et in pass. ἐλήλαμαι.

Ἤλθον, a. 2. act. verbi ἐλεύθω, per syncopen pro ἤλυθον, facit enim fut. 2. ἐλυθῶ. Secunda pers. ἦλθες, tertia ἦλθε sive ἦλθεν, et sic deinceps.

Ἤλθοσαν, Chalcidica seu Bœot. dialecto pro ἦλθον: συσχηματιζομένη πρὸς τὸ ἔθεσαν, traditque Etymologus, Bœotos ἐπὶ τῶν μὴ ἐχόντων τὴν μετοχὴν εἰς ς λήγουσαν, ποιεῖν ἰσοσύλλαβα.

Ἠληλίμμην pro ἀληλίμμην, ut ἠκηκόειν, pro ἀκηκόειν, et ἠλήλατο pro ἐλήλατο, assumpto novo augmento in plusquamperf. pass. verbi act. ἀλείφω, habens Atticam duarum initialium Th. literarum reduplicat. et συστολὴν diphthongi quæ est in penultima.

Ἤλεον imperf. ab ἀλέω, pinso. f. έσω.

Ἠλινδῆσθαι, præt. perf. pass. infin. modi à Th. ἀλινδέω: ex quo et part. præt. perf. pass. ἠλινδημένος, et a. 1. act. ἠλίνδησε.

Ἤλιτον, a. 2. act. verbi Poët. ἀλείτω, ut tradunt quidam Grammatici. potest tamen esse et aor. 2. verbi ἀλιτέω, unde est aor. 1. ἠλίτησα, et part. ἀλιτήσας.

Ἠλλάγησαν, a. 2. pass. verbi activi ἀλλάσσω seu ἀλλάττω facientis fut. 2. act. ἀλλαγῶ, a. 2. ἤλλαγον. Ejusdem Th. præt. perf. pass. est ἤλλαγμαι, unde infin. ἠλλάχθαι, et part. ἠλλαγμένος.

Ἠλλοίωμαι, præt. perf. pass. verbi activi ἀλλοιόω.

Ἠλλοτρίωνται, itidem perf. pass. verbi act. ἀλλοτριόω.

Ἠλοίησε, pleonasmo literæ ι pro ἠλόησε, ut ἠγνοίησε pro ἠγνόησε. a. 1. act. verbi ἀλοιάω Poët. insertum ι habentis pro ἀλοάω.

Ἠλοήθην, a. 1. pass. ejusdem Them. ἀλοάω facientis fut. 1. act. ἀλοήσω.

Ἤλυθον, a. 2. act. verbi ἔρχομαι, mutuatitius ab ἐλεύθω facientis fut. 2. act. ἐλυθῶ, exempto ε ex diphthongo juxta regulam. Veruntamen regularis hic Aor. ἤλυθον non nisi apud Poëtas usum habet, in prosa enim dicunt ἦλθον per syncopen, ut suprà quoque admonui, præt. med. ἐλήλυθα.

Ἤλυξα, a. 1. act. verbi ἀλύσκω.

Ἤλωκα, præt. perf. act. verbi ἅλωμι ex ἁλόω, ut ἅλωμι ex ἁλόω sua tempora mutuatur. Unde part. ἠλωκώς. Att. pro iis dicitur ἑάλωκα et ἑαλωκώς, dissoluta vocali η in εα, ut sua serie suprà docui. Verùm notandum est, ἤλωκα esse interdum mutuatitium præt. perf. verbi ἁλίσκω, præsertim in compositione. Ideoque Suid. ἠλωκότες exponens ἀφανισθέντες, in neutrali seu passiva significatione, simul affert ἤλωκεν pro ἠφάνισεν in significatione act.

Ἠλώμην, præt. imperf. verbi ἀλάομαι significantis, vagor, erro.

Ἤλων, a. 2. act. verbi ἅλωμι, ut ἔγνων ex γνῶμι est. pro quo Att. ἑάλων quoque dici suprà docui. At ἤλων quod exponitur ἤλαυνον, est præt. imperf. act. verbi ἐλάω. Eustath. affert et aliud ἦλον significans ἤλαυνε, ex Th. ἐλάω, pro quo debuisset dici potius ἤλαον. Affert autem ex Athen. ἦλαν ὄρθριαι τὰ σιτία.

Ἤλωσαν, tertia pers. plur. ejusdem a. 2. ἤλων.

Ἠμάθυνεν, a. 1. act. verbi ἀμαθύνω. Ἠμάθυνε autem est aor. 1. vel 2. vel imperf. act. verbi ἀμαθύνω.

Ἧμαι, per contractionem ex ἕημαι: hoc autem ex ἕημαι, derivato ex ἕω, ut ἕμαι ex ἕω, velut tradunt Grammatici. eoque sequendo est præsentis temporis.

Ἡμάρτηκα, præt. perf. act. verbi ἁμαρτάνω ex inus. Th. ἁμαρτέω. f. ήσω.

Ἥμαρτον, a. 2. act. ejusdem verbi ex eodem Th.

Ἡμάτωμαι, præt. perf. pass. verbi αἱματόω.

Ἤμβλακον, a. 2. act. verbi Poëtici ἀμβλακίσκω.

Ἤμβροτον, apud Poëtas pro ἥμαρτον frequens est, α verso in ο, et pleonasticè inserto β, ut Grammatici docent. Similiter ἤμβροτε pro ἥμαρτε, et ἀμβροτὴς pro ἁμαρτής. Eodem propemodum modo Lacones ἀβρότεμαι dicunt pro ἁμαρτάνω.

Ἠμείδηκα et Ἠμειδηκὼς præt. perf. activi à Them. ἀμειδῶ significante οὐ γελῶ.

Ἠμελημένος, part. præt. perf. pass. ex act. Th. ἀμελέω.

Ἤμελλον, Att. pro ἔμελλον: præt. imperf. act. verbi μέλλω.

Ἠμέλεον, imperf. act. ab ἀμελέω, negligo. Them. μέλει, curæ est.

Ἧμεν, per contractionem pro ᾔειμεν, ut ex Etymologico suprà docui in Ἤειν. At ἦμεν sine ι subscripto, est præteritum imperf. verbi εἰμὶ significantis sum. Alioqui ἧμεν Eustath. apud Homer. poni ait etiam pro ἦμεν.

Ἦμεν et Ἤμεναι, Dor. etiam pro εἶναι usurpata comperiuntur. Itidemque Ἧμεν et Ἥμεναι pro εἶναι, aspiratè. illud ab εἰμί, hoc ab ἵημι. Prioris meminit Hesych. exponens ὑπάρχειν, et scribens etiam εἶμεν, quæ scriptura longè magis consentanea videtur.

Ἥμενος, part. verbi ἧμαι, de quo suprà. At ἠμμένος part. præt. pass. à Th. act. ἅπτω.

Ἠμφιεσμένος, part. præt. perf. pass. ab act. Th. ἀμφιέω.

Ἥμην, præt. imperf. pass. verbi εἰμὶ seu ἴω, tradunt enim ἴω voce pass. facere ἵεμαι, præt. imperf. ἱέμην, et per syncopen ἥμην. Vel pass. præsens ἧμαι facere imperf. ἥμην. Sed notandum est Poëticum esse hoc verbum, et apud Eurip. tantùm legi in Helena, ἐγὼ δὲ πρόσθεν οὐκ ἥμην τίνων. Etymol.

Ἥμην autem aspiratum, est præt. imperf. verbi ἧμαι, de quo suprà.

Ἤμησα, a. 1. ind. ab ἀμάω, meto. f. ήσω.

Ἠμί, ablata initiali litera φ, pro φημὶ dicitur significante λέγω, unde imperf. ἦν pro ἔφη.

Ἥμμαι: præterit. perf. pass. verbi activi ἅπτω: ex quo particip. ἡμμένος.

Ἠμημεκὼς, part. præt. perf. act. à verbo ἀμάω.

Ἠμπεχόμην pro ἀμπεχόμην dicitur geminato augmento, à Th. act. ἀμπέχω.

Ἠμπεσχόμην, itidem pro ἀμπεσχόμην dicitur duplici augmento et intrinsecus et extrinsecus: a. 2. medius verbi act. ἀμπέχω.

Ἠμπισχόμην quoque ab ἀμπίσχομαι extrinsecus augmentum accepit.

Ἠμπόλησε eodem modo auctum est. est autem a. 1. act. verbi ἐμπολάω.

Ἤμυον, imperf. vel a. 1. verbi act. ἠμύω.

Ἤμυσε, a. 1. act. verbi ἠμύω, carens augmento.

Ἠμφαγνόουν, præt. imperf. verbi ἀμφαγνοέω apud Hesych. quod exp. ἐδίσταζον, ἠγνόουν, dubitabant et ambigebant.

Ἠμφιεσμένος, part. præt. perf. pass. ab act. Th. ἀμφιέννυμι facientis fut. 1. act. ἀμφιέσω ab ἀμφιέω, præt. pass. ἠμφίεσμαι, utrinque assumpto augmento, et extrinsecus et intrinsecus.

Ἠμφίβαλλον pro ἀμφέβαλλον, forinsecus assumpto augmento: à Them. ἀμφιβάλλω.

Ἠμφιγνόησα, similiter augmentum extrinsecus accepit. Est autem a. 1. act. verbi ἀμφιγνοέω, unde et imperf. ἠμφιγνόουν.

Ἠμφιεννύμην, eodem modo augmentum extrinsecus assumpsit. Est autem imperf. pass. verbi act. ἀμφιέννυμι.

Ἠμφίεσα, a. 1. act. ejusdem verbi ἀμφιέννυμι, ex inus. Th. ἀμφιέω. habet verò et ipsum extrinsecus augmentum. nam regulariter dici debuisset ἀμφίεσα.

Ἠμφίεσμαι, præt. perf. pass. ejusdem verbi: unde part. ἀμφιεσμένος. pro quo suprà habuimus etiam ἠμφιεσμένος. nam simplex ἕννυμι seu ἕω facit præt. pass. εἷμαι.

Ἦν, eram: præt. imperf. verbi εἰμὶ ex ἔω. facit enim id ἔω imperf. (aor. etiam 2.) ἔον, ex quo hoc ἦν fit per syncopen. Ideoque regulariter habet ν, non item tertia pers. singularis. ea enim regulariter esset ἦ per contractionem ex ἔε vel ἐε ab eodem Th. ἔω. Nisi fortè ἦν tertia pers. asciviise ν putandum sit, sicuti Dor. ἐφίλην, contractum ex ἐφίλεεν. Eustath. Sunt nonnulli qui dicant ἦν Dorica etiam dialecto usurpari pro ἦσαν, erant. sed ejus rei exemplum desidero.

Ἦν, ἦς, ἦ, ab ἠμὶ pro φημὶ, idem valent quod ἔφην, ἔφης, ἔφη, dicebam, dicebas, dicebat. dicitur enim et ἠμὶ pro φημὶ, ut paulo suprà annotavi.

Ἧν, autem aspiratum, est aor. 2. act. verbi ἵημι, ut ἔθην à τίθημι est.

Ἠναγκάσθην, coactus sum. a. 1. pass. ab ἀναγκάζω.

Ἠνδηκότες, part. præt. perf. act. à Them. ἁνδάνω.

Ἠνάλωσα, a. 1. act. verbi ἀναλίσκω facientis fut. 1. act. ἀναλώσω, ex inus. Th. ἀναλόω: augmentum habens extrinsecus pro ἀνάλωσα. Similiter verò præt. perf. act. facit ἠνάλωκα, pass. ἠνάλωμαι, et a. 1. pass. ἠναλώθην, pro ἀνάλωκα, ἀνάλωμαι, ἀναλώθην.

Ἠναντίωμαι, præt. perf. pass. verbi ἐναντιόομαι, unde et a. 1. pass. ἠναντιώθην, et part. præt. perf. ἠναντιωμένος.

Ἤνωξα, a. 1. act. verbi ἀνοίγω.

Ἤνυσα, aor. 1. act. verbi ἀνύω.

Ἤνασσον, præt. imperf. act. verbi ἀνάσσω.

Ἠνδραγαθηκέναι, perf. infinit. act. ab ἀνδραγαθέω, viriliter ago.

Ἠνέχθην, a. 1. pass. verbi ἀνέχομαι: ex quo Th. est et part. præt. pass. ἠνεσχημένος, a. autem 1. ἀνεχθείς.

Ἤνεγκα, a. 1. act. verbi φέρω, mutuatitius ab inus. Th. ἐνέγκω. a. 2. act. est ἤνεγκον. Medio autem vocis aor. 1. est ἠνεγκάμην, aor. 2. ἠνεγκόμην.

Ἤνεγμαι, præt. perf. pass. ejusdem Th. act. φέρω, mutuatitium ab ἐνέγκω, uti dictum est. nam ἐνέγκω facit fut. ἐνέγξω, pass. præt. ἤνεγμαι, ut ἐλέγχω facit ἤλεγμαι. Unde particip. ἠνεγμένος.

Ἠνέθην, a. 1. pass. verbi act. αἰνέω facientis fut. 1. act. αἰνέσω, unde compos. ἐπῃνέθην.

Ἤνεικα, a. 1. Ion. pro ἤνεγκα, à Th. ἐνείκω, contra regulam etiam pro ἤνειξα, ut ἤνεγκα pro ἤνεγξα, et εἶπα pro εἶψα, et similia. Media voce ἠνεικάμην dicitur et hoc ἤνεικα: ambo autem referuntur ad verbum φέρω.

Ἠνῖπε, a. 1. vel 2. verbi inus. ἐνίπω, pro quo ἐνίπτω dici solet: duplici augmento pro ἐνῖπε. pro quo Poëtæ dicunt ἐνένιπε per anadiplasiasmum.

Ἠνείχετο, præter. imperfect. pass. verbi ἀνέχομαι, duplex augmentum habens pro ἀνείχετο. Sic ἠμπεχόμην suprà pro ἀμπεχόμην.

Ἤνωγον, præt. imperf. vel a. 2. act. verbi Poët. ἀνώγω, extrinsecus habens augmentum pro ἄνωγον.

Ἤνεσα, a. 1. act. verbi αἰνέω, facientis fut. αἰνέσω. Ex quo Them. est et imperfect. ᾔνεον Poët. vel Ionicè pro ᾔνουν, nulla facta contractione.

Ἠνεσχέθην, a. 1. pass. verbi act. ἀνέχω, mutuantis fut. act. ab ἀνασχέω, facientisque præt. pass. ἀνέσχημαι: ex cujus tertia pers. sing. fit aor. ille ἠνεσχέθην, facta systole vocalis longæ quæ erat in penultima, cujusmodi systole facta est et in εὑρέθην ac similibus. a. 2. m. ἠνεσχόμην. Habet verò idem aor. ἠνεσχέθην duplex augmentum ut ἠμπεσχόμην, ἠνεσχόμην, et similia.

Ἠνεσχόμην, a. 2. med. ejusdem verbi ἀνέχω habentis fut. 2. act. ἀνασχῶ, mutuatitium ab ἀνασχέω. unde a. 2. act. ἀνέσχον, ex quo ille medius: ambo habentes duplex augmentum, ut et præcedens ἠνεσχέθην pro ἀνέσχον et ἀνεσχόμην.

Ἠνέχθην, a. 1. pass. verbi act. φέρω, ex inus. Th. ἐνέγκω. facit enim id præt. pass. ἤνεγμαι, ut ἐλέγχω, ἤλεγμαι.

Ἠνέωγα, duplici augmento dicitur pro ἀνέωγα: præt. perfect. med. verbi act. ἀνοίγω, Att. etiam pro ἄνοιγα, assumpto ε præter augmentum. Similiter part. præt. pass. ἠνεωγμένος est pro ἀνεωγμένος seu ἀνῳγμένος.

Ἠνάλωμαι, duplici itidem augmento pro ἀνάλωμαι: itidemque ἠναλωμένος pro ἀναλωμένος, et ἠναλώθην pro ἀναλώθην, et voce activa ἠνάλωκα pro ἀνάλωκα, et ἠνάλωσα pro ἀνάλωσα: à Th. ἀναλίσκω faciente fut. 1. ἀναλώσω ab inus. verbo ἀναλόω. Verùm et alterutra tantùm ex parte augentur illa. nam modò ἀνήλωκα et ἀνήλωσα dicitur, modò ἠνάλωκα et ἠνάλωσα, itidemque in cæteris temporibus.

Ἠνήνατο, a. 1. med. verbi ἀναίνομαι, facientis fut. 1. ἀνανοῦμαι. Prima pers. est ἠνηνάμην.

Ἦνθε sive Ἦνθον, Dor. τροπῇ τοῦ λ εἰς ν dicitur pro ἦλθε, venit: sicut βέντιστος pro βέλτιστος, et φίντατος pro φίλτατος. Est autem ἦλθε aor. 2. act. verbi ἐλεύθω syncopen habens pro ἤλυθε, ut suprà docui.

Ἠνθισμένος, part. præt. perf. pass. ex act. Th. ἀνθίζω.

Ἠνί, vide paulo post in Ἠνίδε.

Ἤνιγμαι, præt. perf. pass. verbi αἰνίττομαι. unde part. ᾐνιγμένος. At a. 1. med. est ᾐνιξάμην.

Ἠνίδε Dor. est pro ἰδοὺ seu ἴδε, respice, legiturque lib. 3. Epig. Verùm et ἠνὶ dicunt iidem Dores eodem significatu, reperiturque id apud Aristophanem quoque.

Ἠνίπαπε, pleonasmo Poët. pro ἤνιπε, quod est præt. med. verbi Poët. ἐνίπτω. Ita Eust. Sunt qui a. 2. act. esse velint.

Ἠνίσσετο, præt. imperf. verbi αἰνίσσομαι. sine ι autem subscripto, foret præt. imperf. pass. Poët. verbi ἐνίσσω.

Ἤνοθε, præt. med. verbi ἀνθέω, interpositum Poëticè habens ο, pro ἦνθε, ut volunt nonnulli recentiores.

Ἠνοίγην, a. 2 pass. verbi act. ἀνοίγω, præposterè habens augmentum pro ἀνοίγην.

Ἤνοιξε, aperuit, a. 1. Ind. ab ἀνοίγω. f. ξω.

Ἤνυσται, quod Hesych. affert pro συντετέλεσται, est præt. perf. pass. verbi activi ἀνύτω vel ἀνύω, mutuatitium fut. 1. act. ab inus. Th. ἀνύω. Habetque præt. hoc augmentum suum extrinsecus.

Ἤνοχα, præt. med. verbi ἐνέγκω seu ἐνέκω: pro quo Att. reduplicatis duabus initialibus literis præsentis dicitur ἐνήνοχα.

Ἤνον, præt. imperf. act. Poët. verbi ἄνω. Sunt tamen qui malint dicere per syncopen positum esse pro ἤνυον ab ἀνύω derivato ex illo ἄνω.

Ἧνται, tertia pers. plur. verbi ἧμαι, de quo suprà.

Ἤντετο, imperf. verbi Poët. ἄντομαι, pro quo in prosa dicitur ἤντων, vel ἠντίαζον à verbo ἀντιάω.

Ἤντησα, a. 1. act. verbi ἀντάω, facientis fut. 1. ἀντήσω. Pro ἤντησε autem quod Varinus accepit ex vulgatis Suidæ exemplaribus, reponendum ἤντησα ex manuscripti etiam codicis auctoritate.

Ἠντιβόλουν, præt. imperf. verbi ἀντιβολέω.

Ἠντιδίκουν, præt. imperf. verbi act. ἀντιδικέω, extrinsecus habens augmentum. At ἠντεδίκουν, sicubi reperiretur, esset præt. imperf. verbi ἀντιδικέω, utrinque habens augmentum pro ἀντεδίκουν.

Ἦντο, tertia pers. plur. præt. imperf. ἥμην.

Ἤνυον, præt. imperf. act. verbi ἀνύω, nisi malis esse a. 2.

Ἤνωγα, præt. perf. med. Poët. verbi ἀνώγω significantis, jubeo.

Ἤνημαι, præt. perf. pass. verbi act. ἀνέω: unde et infin. ἠνῆσθαι, apud Hesych.

Ἤναξε, a. 1. act. verbi Poët. ἀνάγω.

Ἠνώρθουν, præt. imperf. act. verbi ἀνορθόω, habens geminum augmentum pro ἀνώρθουν. Itidemque in a. 1. ἠνώρθωσα dicitur pro ἀνώρθωσα, atque eodem modo in voce passiva.

Ἠνώχλουν, similiter est præt. imperf. verbi ἐνοχλέω duplex habens augmentum pro ἐνώχλουν. Itidemque in a. 1. ἠνώχλησα pro ἐνώχλησα, et in præt. perf. ἠνώχληκα pro ἐνώχληκα, et similiter in voce passiva.

Ἧξα, aspiratum, est aor. 1. act. verbi ἕω facientis fut. 1. ἕξω, unde et ἧξε apud Hesych. quod exp. ἐκαθέσατο.

Ἦξα autem tenui notatum spiritu, est aor. 1. verbi ἄσσω facti ex ἀΐσσω per syncopen vel synæresin, unde ἦξαν apud Varin. quod exp. ὥρμησαν: et apud Sophoc. Καὶ πρός τι δυσκλήιστον δ᾽ ἦξε χέρα, transitive pro impulit. Alioquin ἦξα est etiam aor. 1. act. verbi ἄγω, significans communiter ἤγαγε, interdum verò et κατέαξε, ab ἄγω seu ἄγνυμι quod significat, frango, ut apud Homerum πάντων αὐχένας ἦξε, omnibus confregit cervices. pro quo ἦξε seu κατῆξε, Att. solent dicere ἔαξε et κατέαξε, vocali η in εα resoluta, ut supra annotavi.

Ἦξε autem, quod Hesych. exp. συνεπλάσθη, [illegible], factum est ex εἶξε ut idem innuit, verso ε in η, et subscripto seu ascripto ι. ut suprà ᾖσα habuimus et ᾔκαζε pro εἶσα et εἴκαζε.

Ἠξίουν, imperf. ab ἀξιόω.

Ἦμεν, per syncopen pro ἤειμεν, unde et ι subscriptum seu ascriptum habet. Istud verò ἤειμεν, est prima pers. plur. præt. imperf. vel a. 2. ἤιον ex Th. εἴω seu ἴω, pro quo usurpari solet εἶμι. Utitur autem eo Homerus, dicens Odyss. κ. Ἦμεν, ὡς ἐκέλευες, ἀνὰ δρυμὰ, φαίδιμ᾽ Ὀδυσσεῦ. Et aliquanto pòst, Ἀλλ᾽ ὅτε δή ῥ᾽ ἐπὶ νῆα θοὴν καὶ θῖνα θαλάσσης Ἦμεν ἀχνύμενοι. Sunt qui pro ἴωμεν quoque dictum velint, significante, eamus, in subjunctivo. sed pro eo dici ἴωμεν sic.

Ἦιν, per synæresin dicitur pro ᾔειν, ut suprà quoque admonui. est autem præt. imperf. vel a. 2. verbi εἴω (pro quo εἶμι usurpari solet) habens diæresin diphthongi ει, et τροπὴν τοῦ ε εἰς η. Prima pers. pluralis hujus sive imperf. sive a. 2. est præcedens ᾖμεν. At ex ᾖειν per syncopen fieri ἦν cum iota annotat Eust.

Ἥνωσας, a. 1. act. verbi ἑνόω, unde et particip. præt. pass. ἡνωμένος.

Ἤπαφον, ἤπαφες, ἤπαφε, a. 2. act. verbi ἀπαφίσκω seu ἀπάφω.

Ἤπειγμαι, præt. perfect. pass. verbi activi ἐπείγω, unde part. ἠπειγμένος.

Ἠπεχθάνετο, effertur pro ἀπηχθάνετο, præposterè assumpto augmento extrinsecus, à Them. ἀπεχθάνομαι.

Ἠπιάθη, a. 1. pass. verbi activi ἠπιάω.

Ἠπιστήθην, a. 1. pass. verbi ἀπιστέομαι significantis, non creditur mihi, ex activo ἀπιστέω, non credo, fidem non adhibeo. Quidam aiunt esse etiam a. 1. pass. verbi ἐπίσταμαι, interpretantes, scivi, dicentesque præt. perf. ejusdem ἐπίσταμαι esse ἠπίστημαι. Sed hi parum ἐπεσκεμμένως mihi illa asserere videntur.

Ἠπίμην, Varin. pro ἐπελάθον effert, dicitque esse imperf. verbi ἤπιμαι: itidemque apud Hesych. legimus, ἦπτο expositum ἐπελάθετο. Unde discimus ἤπιμαι, duplex facere imperfectum, vel ἠπίμην vel εἰπίμην. posterioris tamen per diphthongum ει, major usus est tam in carmine quam in prosa: quod augmenti loco ascivit ι, ut εἶχον, εἷλκον, εἷρπον, et similia.

Ἠπόρουν, hæsitabant, imperf. ab ἀπορέω.

Ἦπται, tertia persona sing. præt. perf. pass. ἧμμαι, ex act. Them. ἅπτω.

Ἦρα, a. 1. act. verbi αἴρω, unde in compos. ἀνῆρα, ἐπῆρα. At ἦρα, sine ι subscripto seu ascripto, est præt. med. verbi ἄρω. pro quo usitatius est ἄραρα, Att. reduplicatis duabus initialibus literis præsentis.

Ἤρα, tertia pers. sing. præt. imperf. ἤρων, ex Th. ἐράω.

Ἠράμην, aor. 1. med. verbi act. αἴρω, ex aor. activo ἦρα, de quo paulo antè. cujus tertia plur. ἤραντο apud Hesych. legitur. Et apud Homerum ἤρατο μέγα κλέος τῷ παιδί: et rursum, ἠράμεθα μέγα κῦδος.

Ἤραρα, metri causa transposito augmento dicitur pro ἄρηρα, ut ἤραρε pro ἄρηρε. Est autem præt. med. verbi ἄρω apud Homerum, ubi Eust. et alii exponunt ἥρμοσε.

Ἠρασάμην, a. 1. med. verbi ἔραμαι, frequens apud Homer. cum tertia pers. ἠράσατο. pro qua metri causa geminato σ dicit interdum ἠράσσατο. Vide et Ἠράσσατο paulo infrà.

Ἠράσθην, a. 1. pass. verbi ἔραμαι.

Ἠρᾶτο, præt. imperf. pass. verbi ἀράομαι. Ἤρατο autem, est a. 1. med. verbi αἴρω.

Ἠργάσθη, aorist. 1. pass. verbi activi ἐργάζω, ut ἐσπάσθη est à σπάω.

Ἦργμαι, præt. perf. pass. verbi ἔργομαι: unde et part. ἠργμένος. Illud autem part. ἐργμένον, quod Hesych. exp. ἐργόμενον, κεκωλυμένον, est à Th. act. ἔργω significante, arceo, prohibeo.

Ἠρέθην, a. 1. pass. verbi act. αἱρέω, habens systolen τοῦ η, ut εὑρέθην, et similia. nam αἱρέω facit fut. 1. act. αἱρήσω, præt. perf. act. ἥρηκα, pass. ἥρημαι.

Ἥρει, præt. imperf. act. ejusdem Th. αἱρέω.

Ἠρείκει, præt. plusquamperf. act. verbi ἐρείκω: unde part. ἠρεικώς. Ἤρεικον autem est imperf. verbi ἐρείκω.

Ἠρείσατο, sustinuit, a. 1. m. ab ἐρείδω, fulcio.

Ἡρεῖτο, præt. imperf. pass. verbi αἱρέομαι, act. autem voce αἱρέω in eadem persona præt. imperf. facit ᾕρει, et in prima sing. ᾕρεον, et per contract. ᾕρουν.

Ἠρέψατο, aor. 1. med. verbi activi ἐρέφω. facit enim act. voce aor. 1. ἤρεψα.

Ἦρε, tertia pers. sing. a. 1. ἦρα, de quo suprà.

Ἤρεισται, præt. perf. pass. verbi activi ἐρείδω.

Ἤρεσα, aor. 1. act. verbi ἀρέσκω ex ἀρέω. Est etiam a. 1. act. verbi ἐρέσσω significantis remigo, ut apud Apollon. Rhod. Argon. lib. 1. Οἱ δ᾽ ἄρα λευκαίνοντες [illegible] ὕδωρ, Ἤρεσαν ἐς λιμένα Θρηΐκιον.

Ἠρετισάμην, a. 1. med. verbi act. αἱρετίζω.

Ἤρετο, præt. imp. verbi ἔρομαι, Att. nam Ion. per diphthongum ει dicunt εἴρετο, ut annotat Varin. Atticum igitur fuerit, ut imperf. ἠρόμην pro εἰρόμην, ab ἔρομαι. Vide et Ἠρόμην.

ᾕρεον, cum ι adscripto. est imperf. verbi act. αἱρέω.

Ἦρων pro θήρων, Dor. venabantur, à θηράω. Alii ἦρων imperf. Dor. esse dicunt pro ᾕρουν ab αἱρέω, capio.

Ἠρεύνησα, a. 1. act. verbi ἐρευνάω.

Ἥρημαι, præt. perf. pass. verbi activi αἱρέω facientis præt. perf. act. ἥρηκα, cujus apud Etym. mentio. tertia pers. plur. ἡρήκασι: plusquamperf. ἡρήκειν, infin. ἡρηκέναι, et part. ἡρηκώς. Ex ἥρημαι autem est part. ἡρημένος.

Ἤρμαι, Varin. per syncopen dici tradit pro ἥρημαι.

Ἠρήρει, præt. plusquamperf. med. verbi ἄρω, novum habens augmentum ut ἠκηκόειν, ἐλέλειπτο, et similia ex præt. perf. medio ἄρηρα, ut ἠκηκόειν ex ἀκήκοα, et ἐλέλειπτο ex λέλειμμαι. Illud autem ἄρηρα Att. est præt. med. verbi ἄρω pro ἦρα, habens Att. reduplicatas duas initiales literas præsentis.

Ἠρήρειστο, quoque est præt. plusquamperf. pass. verbi ἐρείδω, novum habens augmentum pro ἐρήρειστο, ex præt. perf. ἐρήρεισμαι. quod et ipsum habet Att. reduplicatas duas initiales literas præsentis pro ἤρεισμαι. Apud Suid. ex historico quopiam, τὸ δὲ στέφος εὖ μάλα ἠρήρειστο τῷ συνασπισμῷ, καὶ ἀκριβῶς ὑπῆρχε στεῤῥόν τε καὶ ἀπαράῤῥηκτον. ubi tamen ipse exp. ἥρμοστο.

Ἠρέσατο, apud Homerum a. 1. med. verbi ἀρέσκω. Prosæ autem scriptores dicunt ἠρέσατο, ut ostendit comp. ἐξαρέσασθαι. item ἀπαρέσιμος, ἀπάρεστος, κατάρεστος. fueritque illud ἀρέσασθαι Ion. potius, cum apud Arist. quoque legamus καταρεσάμενος. At ἡρέσατο, spiritu aspero, et subscripto ι, est a. 1. med. verbi αἱρέομαι.

Ἤρθην, a. 1. pass. verbi act. αἴρω facientis perf. pass. ἦρμαι.

Ἤρθρωσας, a. 1. act. verbi ἀρθρόω.

Ἠριθμημένος, perf. part. pass. ab ἀριθμέω.

Ἤριπον, a. 2. act. verbi ἐρείπω, apud Homerum.

Ἠρίκει, præt. plusquamperf. act. verbi ἐρείκω unde et part. ἠρικώς.

Ἤριπε, tertia pers. sing. a. 2. ἤριπον, ex Th. ἐρείπω.

Ἠριπώθη autem, quod Suid. affert pro ἔπεσεν, est a. 1. pass. verbi ἐριπόω.

Ἤρισα, a. 1. act. verbi ἐρίζω, ἤρεισα autem cum diphthongo ει in penultima, est a. 1. act. verbi ἐρείδω.

Ἦρκα, præt. perf. act. verbi αἴρω: unde pass. ἦρμαι, et in comp. ἐπῆρκα, ἐπηρκώς.

Ἤρκει, præt. imperf. verbi ἀρκέω.

Ἤρκεσε, a. 1. act. ejusdem Them.

Ἦρκται, tertia pers. sing. præt. perf. pass. ἦργμαι, ex Th. ἄρχομαι.

Ἠρκώς, part. præt. act. ἦρκα, ex αἴρω.

Ἦρμαι, præt. perf. pass. verbi act. αἴρω, ex act. præt. ἦρκα. unde part. ἠρμένος, et in compos. ἐπηρμένος.

Ἠρνούμην, præt. imperf. verbi ἀρνέομαι.

Ἤρνυντο, præt. imperf. verbi ἄρνυμαι usitati apud Poëtas.

Ἦρξα, a. 1. ind. act. ab ἄρχω impero. f. ξω.

Ἤρωμαι, præt. perf. pass. verbi activi ἀρόω facientis fut. 1. ἀρόσω per σ.

Ἠρόμην, sine ι subscripto, est præt. imperf. verbi Poët. ἔρομαι, significantis ἐρωτῶ interrogo: unde est ἤροντο, quod Hesych. exp. ἠρώτων, interrogabant. Pro quo aliqui solet dici εἰρόμην, ascito ι loco augmenti, ut εἰρόμην pro ἠρόμην. Ἡρόμην autem, habens ascriptum seu subscriptum ι, est imperf. pass. verbi activi αἴρω. Utriusque meminit Etym.

Ἤροσα, a. 1. act. verbi ἀρόω facientis fut. 1. ἀρόσω, per σ.

Ἤρου, secunda pers. sing. imperf. ἠρόμην, significans ἠρώτησας: itidemque ἥρου secunda pers. imperf. ἡρόμην ab act. Th. αἴρω. At ἡροῦ, est secunda pers. præt. imperf. ἡρούμην, ab αἱρέομαι.

Ἡροῦντο, tertia pers. plur. ejusdem imperf. ἡρούμην, ab act. Them. αἱρέω.

Ἠροῦτο, præt. imperf. pass. verbi act. ἀρόω, apud Hesych. qui exp. ἠροτριᾶτο, ἐσπείρετο.

Ἦρσα, a. 1. act. verbi ἄρω. unde ἦρσεν quod Hesych. exp. ἥρμοσεν. At ἦρσεν, quod idem affert pro ἐπότισεν, est ab ἄρδω, significante humecto, irrigo.

Ἦρται, tertia pers. sing. præt. pass. ἦρμαι, ex act. Th. αἴρω.

Ἤρτημαι, præt. perf. pass. verbi act. ἀρτάω facientis fut. 1. ἀρτήσω. unde imper. præt. perf. ἠρτήσθω. ut in proverb. ἠρτήσθω βρόχος.

Ἦρτο, tertia pers. sing. præt. plusquamperf. pass. ἤρμην, ex act. Th. αἴρω. ut τὸ χῶμα ἐπὶ τοσοῦτον ἦρτο.

Ἤρυγον, aor. 2. act. verbi ἐρεύγω facientis fut. 2. ἐρυγῶ, ut ἐλεύθω ἐλυθῶ, dissoluta diphthongo et exempto ε.

Ἤρυκον, præt. imperf. vel a. 2. verbi ἐρύκω.

Ἤρων, præt. imperf. act. verbi ἀράω, unde et a. 1. med. ἠράσατο.

Ἤρωτο, præt. plusquamperf. pass. verbi act. ἀρόω: Hesych. tamen ἤρωτο active exp. ἠρόσατο.

Ἤρχατο, idem Hesych. exp. καθεῖρκτο. Videtur tamen potius exponendum καθειργμένοι ἦσαν, nam formam habet præt. plusquamperf. Ion. facientis tertiam pluralem ex tertia singulari, inserto α ante το, et præcedente tenui in aspiratam conversa, ut in ἔρχατο videre est et similibus aliis. Est autem vel à Th. ἔργω, vel à Th. ἄρχω. habent enim ea duo et part. præt. pass. ἐργμένος commune, ut suprà ex Hesych. docui.

Ἤρχθη, a. 1. pass. verbi ἄρχομαι, idem significans cum aor. med. ἤρξατο, ut ἤρχθη χειρῶν ἀδίκων apud Hesych.

Ἧρω, secunda pers. a. 1. med. ἡράμην, ex act. Th. αἴρω. Alioqui ἥρω, et nomen est, vel dativi casus per apocopen pro ἥρωϊ, vel accusativi pro ἥρωα, per contractionem.

Ἤρων, præt. imperf. verbi act. ἐράω.

Ἠρώτων, rogabant. 3. pl. imperf. act. ab ἐρωτάω. f. ήσω.

Ἧς, secunda pers. præt. imperf. ἦν, idque vel ab εἰμί, sum, vel ab ἠμί usurpato pro φημί, sicut ἦν quoque est interdum ab εἰμί, interdum ab illo ἠμί. Ἧς autem cum iota ascripto sive subscripto, est secunda pers. subjunctivi ὦ, ab eodem Th. εἰμί.

Ἧς, Dor. ponitur etiam pro ἦν, erat, nominatimque eo Alcman usus est, ut refert Eust. ex Heraclide. solent enim Dores ν in σ vertere dicentes πεποιήκαμες et λέγομες pro πεποιήκαμεν et λέγομεν: quorum similia exempla passim occurrunt apud Theocr.

Ἧσα, a. 1. act. verbi ᾄδω: vel etiam verbi εἴδω, verso ι in ε et subscripto ι, ut in plusquamperf. ᾔδειν.

Ἧσαι, secunda pers. verbi ἧμαι, præs. temporis et ind. modi.

Ἦσαν, tertia pers. plur. præt. imperf. ἦν, à Th. εἰμί, sum. At ᾖσαν habens subscriptum iota, est tertia persona pluralis modo aorist. 1. ᾖσα ab ᾄδω, modo aorist. 1. ᾖσα ab εἴδω: ideoque à Varino exponitur non solum ὑπῆρχον, sed etiam ὕμνησαν, ἔδειξαν, nec non εἴδησαν, ἐγίνωσκον, afferente, οὐδ' ἀφιγμένον τὸ πάμπαν ᾖσαν. quæ apud Suidam quoque leguntur. Est etiam per synæresin positum pro ᾔεσαν, ut tradit Eust. Hoc autem ᾔεσαν est tertia pers. plur. præt. plusquamperf. ᾔειν, à Th. ἴω seu εἶμι significante πορεύομαι. Vide ᾖσμεν paulo infra.

Ἧσας, secunda pers. aor. 1. ἧσα, à Them. ἕω.

Ἥσατο Hesych. exp. ἱδρύσατο: et tunc est aor. 1. verbi ἕω, ex quo ἕζω et ἵζω: exponit etiam ἥσθη, εὐφράνθη, διεχύθη, et tunc est a. 1. med. verbi ἥδομαι. At ᾔσατο, esset a. 1. med. verbi vel ᾄδω vel εἴδω, ex activo ᾖσα.

Ἧσε, tertia pers. sing. a. 1. ἧσα.

Ἥσει, tertia pers. sing. fut. 1. act. vel ab ἵημι (ex inus. Th. ἕω) vel ex ἥδω. Ideoque Hesych. ἥσει exp. non solùm ἀφήσει, πέμψει, sed etiam τέρψει.

Ἧσεν, idem lexicographus interpr. ἐκάθισεν, quod est à Th. ἕω significante ἕζω seu ἵζω. exponit etiam εἴασεν, sed tunc tenui spiritu scribendum, existimandumque est per contractionem factum esse ex ἔασε, à Th. ἐάω. At ᾖσεν, est tertia pers. a. 1. ᾖσα, ab ᾄδω vel εἴδω, ut suprà annotavi.

Ἠσέλγησε, a. 1. act. verbi ἀσελγαίνω.

Ἦσθα, Æol. paragoge syllaba θα, pro ἦς, eras: secunda pers. præt. imperf. ἦν, à Th. εἰμί. Ἦσθα autem cum ι subscripto sive ascripto pro ᾖς ponitur, secunda pers. singul. conjunctivi ὦ, ab eodem Th. Sunt qui hoc ipsum ᾖσθα dicant per syncopen poni etiam pro ᾔδεισθα quod est secunda persona sing. præt. plusquamperf. act. ᾔδειν, à Th. εἴδω. Pro quo frequentius ᾔδεις usurpatum comperitur, scriptum per ει.

Ἧσθαι, infinitivus verbi ἧμαι, sedere.

Ἦσθας, quoque dicitur pro ἦσθα, et οἶσθας, pro οἶσθα, ascito σ, ut Ælius Dionysius refert apud Eustath.

Ἡσθείην, a, 1. pass. opt. modi à verbo ἥδομαι.

Ἠσθένουν, præt. imperf. act. verbi ἀσθενέω: unde et a. 1. ἠσθένησα.

Ἤσθετο, a. 2. med. verbi αἰσθάνομαι, ex αἴσθομαι.

Ἥσθη, a. 1. pass. verbi ἥδομαι. Ἤσθη autem tenui spiritu et subscripto ι, est a. 1. pass. verbi act. ᾄδω vel εἴδω, ut et a. 1. act. ᾖσα eadem duo verba habere commune suprà docui.

Ἤσθημαι, præt. perf. pass. verbi αἰσθάνομαι, ex αἰσθέομαι faciente fut. 1. αἰσθήσομαι, unde apud Aristoph. ᾔσθηται, quod exponitur ἔγνωκεν, et tertia pers. sing. præt. plusquamperf. ᾔσθητο. nec non infin. præt. perf. et plusquamperf. ᾐσθῆσθαι.

Ἠσθησάμην, a. 1. med. ejusdem Th. αἰσθάνομαι facientis fut. 1. αἰσθήσομαι ex αἰσθέομαι.

Ἡσθήσομαι, fut. 1. pass. verbi ἥδομαι, ex a. 1. ἥσθην.

Ἤσθητο, præt. plusquamperf. pass. inus. Th. ἐσθέομαι, significantis ἕννυμαι, induor, vestior. ut apud Suidam καὶ ἤσθητο κροκωτὸν χιτῶνα. quod exp. περιεβέβλητο. Et apud Herodotum sine augmento, ἐσθημένος ἐσθῆτα Μηδικήν: nec non ἐσθημένος ῥάκεσι. At ᾔσθητο, cum ι subscripto, est plusquamperf. pass. verbi αἰσθάνομαι ex αἰσθέομαι, unde mutuatur fut. 1. αἰσθήσομαι.

Ἤσθιον, præt. imperf. verbi ἐσθίω.

Ἤσθμηνα, a. 1. act. verbi ἀσθμαίνω.

Ἠσθόμην, a. 2. med. verbi αἰσθάνομαι, ex inus. Them. αἴσθομαι.

Ἦσιν, Poët. seu Ibycea paragoge syllabæ σιν pro ᾖ, ut λάβῃσι pro λάβῃ, εἴπῃσι pro εἴπῃ tertia pers. sing. subjunctivi ὦ, à Them. εἰμί. Eust. ἦσι dialecto Rheginorum ait usurpari etiam pro ἐστὶ seu ὑπάρχει, ut apud Homer. καὶ μένος εὖ τοῖσιν ἦσιν ἐνὶ στήθεσσιν ἑκάστου. Sed tunc ι non est subscribendum.

Ἠσί, per apocopen pro φησί, ab ἠμί usurpato itidem per apocopen pro φημί, apud Hesych. et Eustath. qui Ion. esse ait.

Ἠσίτουν, præt. imperf. act. verbi ἀσιτέω.

Ἤσκει, apud Homer. pro ἤσκεε, exercebat, dicentem, ἤσκειν εἴρια καλά. solet verò et in aliis imperfectis verborum in εω in tertia pers. singulari ε assumentium ν propter sequentem vocalem, in contractione id ipsum ν retinere, est enim hoc ἤσκειν præt. imperf. verbi ἀσκέω, per contractionem factum ex ἤσκεεν.

Ἠσκήθην, a. 1. pass. ejusdem verbi ἀσκέω, facientis fut. act. ἀσκήσω, a. 1. act. ἤσκησα, præt. perf. act. ἤσκηκα, pass. ἤσκημαι, ex cujus tertia singulari aor. ille ἠσκήθην.

Ἤσκουν, præt. imperf. ejusdem Th. ἀσκέω.

Ἦσμαι, præt. perf. pass. verbi act. ᾄδω.

Ἧσμαι, præt. perf. pass. verbi ἥδομαι. Sunt qui interpretentur etiam, sedi, dicantque esse præt. perf. pass. verbi ἕω significantis ἕζω seu ἵζω, à quo suprà habuimus etiam a. 1. med. ἥσατο. Id tamen rarissimi admodum usus esse existimo.

Ἦσμεν pro ᾔδειμεν, sic positum ait Etymologicus, verbum εἴδω facere præt. med. ᾔδειν: in duali ᾔδειτον, ᾐδείτην, in plur. ᾔδειμεν, ᾔδειτε, ᾔδεισαν. Pro quibus dici ᾖστον, ᾖστην, ᾖσμεν, ᾖστε, ᾖσαν, syncope diphthongi ει, et τροπῇ τοῦ δ εἰς σ. Nonnullorumque horum affert exempla, ut τοῦ ᾖστην pro ᾐδείτην, hoc sine autoris nomine, τὼ δ' ἄρ' οὐδὲν ᾖστην ἄλλο πλὴν δάκνειν. Et primæ pers. plur. ᾖσμεν pro ᾔδειμεν, ex Eurip. Hec. εἰ δὲ μὴ Φρυγῶν πύργοις πεσόντας ᾖσμεν. Nec non tertiæ pluralis ᾖσαν pro ᾔδεισαν, hoc ex ejusdem Rheso, οὐδ' ἀφιγμένον τὸ πάμπαν ᾖσαν. Item hoc secundæ ᾖστε pro ᾔδειτε, ex Sophoclis Colchis, Ὑμεῖς μὲν οὖν ἄρ' ᾖστε τὸν Προμηθέα. Hæc Steph. in Lex. suo vet. in quo ι subscribitur, quod perperam in Etymologi exemplaribus est neglectum, quum tamen rationem ipsam exigere manifestum sit vel ex ipso ᾔδειν facto ex εἴδω verso ι in ε, et subscripto ι.

Ἦσο, eras vel fueras: secunda pers. imperf. ἤμην, de quo suprà: ἧσο autem, aspiratum, est secunda pers. imperf. ἥμην, sedebam: illud à Th. εἰμί, hoc à verbo ἧμαι. Rursum verò ἧσο est imperativi modi, habetque formam imperativi præt. perf. pass. ut τέτυψο: velut apud Hom. Ἧσο παρ' αὐτὸν ἰοῦσα, κ. τ. λ.

Ἠσπακότες, part. ex ἤσπακα præt. perf. act. verbi ἀσπάζω.

Ἠσπάσθην, a. 1. pass. verbi ἀσπάζομαι. ex quo et præt. plusquamperf. pass. ἤσπαστο, et infin. ἠσπάσθαι. Ex act. autem ἀσπάζω est particip. perf. ἠσπακώς.

Ἠστάτουν, præt. imperf. verbi ἀστατέω.

Ἦστε, sciebatis: per syncopen pro ᾔδειτε. verso simul δ in σ: secunda pers. pluralis præt. plusquamperf. ᾔδειν, ex Th. εἴδω, ut prolixius annotavi in ᾖσμεν paulo suprà.

Ἥστην, tertia pers. dualis imperf. ἥμην: apud Aristoph. in Avibus, τὼ δ' ἄρ' ἥστην. id est, ἐκαθιζέτην, sedebant.

Ἤστην, tertia pers. dualis præt. imperf. ἤμην, de quo suprà, quidam tamen malunt habere pleonasmum τοῦ σ pro ἤτην, easque ab imperf. ἦν, à Them. εἰμί.

Ἦστον autem, per syncopen factum est ex ᾔδειτον, verso δ in σ, ex Th. εἴδω, ut suprà docui in ᾖσμεν, ubi etiam exemplum habes.

Ἧστο, Poët. pro ἧτο, tertia pers. sing. præteriti imperf. ἥμην à verbo ἧμαι.

Ἦστον, secunda pers. dualis præt. imperf. ἤμην significantis, eram: aliis tamen malentibus habere pleonasmum τοῦ σ pro ἦτον, ex imperf. ἦν. Est à Th. εἰμί. At ᾖστον, cum ι subscripto, est secunda dualis syncopen passa pro ᾔδειτον, verso simul δ in σ, ex prima sing. ᾔδειν, quod est præt. plusquamperf. med. verbi εἴδω, ut videbis in ᾖσμεν. Ἧστον verò aspero notatum spiritu, erit secunda dualis præt. imperf. ἥμην ab ἧμαι.

Ἠσυνθέτησας, a. 1. act. verbi ἀσυνθετέω.

Ἠσχολήθησαν, a. 1. pass. verbi act. ἀσχολέω.

Ἠσχύνθην, a. 1. ind. pass. ab αἰσχύνομαι. perf. ᾔσχυμμαι.

Ἥσω, fut. 1. act. verbi ἵημι ex inus. Them. ἕω, vel etiam fut. 1. act. verbi ἥδω.

Ἤτασεν, a. 1. act. verbi ἐτάζω.

Ἦτε, secunda pers. plur. præt. imperf. ἦν ab εἰμί. Ἦτε autem, cum ι subscripto, est secunda pers. plur. præsentis subjunctivi ὦ, ab eodem Th.

Ἤτει, præt. imperf. act. ab αἰτέω: ex quo et præt. plusquamperf. ᾐτήκει, a. 1. ᾔτησεν, et part. præt. pass. ᾐτημένος.

Ἤτην, et Ἦτον, tertia et secunda dualis præt. imperf. ἦν à Them. εἰμί. Dicitur etiam ἦστον et ἤστην, sed et ἥμην præt. imperf. pass. ejusdem Them.

Ἠτήσασθε, postulastis. a. 1. m. ab αἰτέω.

Ἠτιᾶτο, objurgabat. imperf. ab αἰτιάομαι. perf. ᾐτίαμαι.

Ἤτω, sit: per crasin ex ἐέτω, ut volunt Grammatici. nam ἔω, primitivum verbi εἰμί, in imper. facit ἔε, ἐέτω, unde per contractionem fit εἴτω, ex quo τροπῇ Dorica hoc ἤτω fieri dicunt. Alioqui et ἔστω dicitur pro hoc ἤτω, ab eodem Them.

Ηὔγει, præt. imperf. verbi αὐγέω.

Ηὔδα, præt. imperf. act. verbi αὐδάω, f. ήσω.

Ηὐδάξαντο, Dor. pro ηὐδάσαντο: a. 1. med. verbi αὐδάζομαι.

Ηὐδηκώς, part. præt. perf. ηὔδηκα, ex αὐδάω faciente fut. αὐδήσω.

Ηὖδον, præt. imperf. vel a. 2. act. verbi εὕδω.

Ηὐθύνθη, a. 1. pass. verbi act. εὐθύνω.

Ηὐλίσθησαν, à 1. pass. verbi αὐλίζομαι: ex quo est et a. 1. med. ηὐλίσαντο.

Ηὔξανε, invalescebat, imperf. vel a. 2. ab αὐξάνω. f. αὐξήσω.

Ηὐξήθην, a. 1. pass. verbi act. αὔξω facientis fut. 1. αὐξήσω: unde et præt. pass. ηὔξημαι. præt. autem act. est ηὔξηκα, et a. 1. ηὔξησα.

Ηὑράμην, ηὕρω, ηὕρατο, per syncopen pro ηὑρησάμην, ut volunt nonnulli aor. 1. med. verbi εὑρίσκω ex εὑρέω. Potest

Googl

tamen fingi verbum εἴρω, quod faciat aor. 1. act. εἶρα seu εἶρσα, et med. voce εἰράμην sive εἰρσάμην, sicut facit aorist. 2. act. εἶρον, et media voce εἰρόμην.

Ἠιρῆσθαι, infin. præt. perf. pass. à Th. act. εἰρέω faciente fut. 1. εἰρήσω ab εἴρω. Dicitur etiam sine augmento εἰρῆσθαι, ut εἴρημαι quoque et εἰρῆσθω.

Ἤρω, secunda pers. a. 1. εἰράμην, de quo jam dixi.

Ἤϋσε, a. 1. act. verbi ἀΰω significantis vociferor apud Poët. dicitur autem illud per διάλυσιν esse factum ex αὔω.

Ἠφειδήκεσαν, præt. plusquamperf. act. verbi ἀφειδέω, ex quo et part. præt. perf. ἠφειδηκώς, et præt. imperf. ἠφείδεε.

Ἠφέθη, duplici augmento pro ἀφέθη: a. 1. pass. verbi act. ἀφίημι facientis præt. perf. pass. ἀφεῖμαι.

Ἠφεικώς, itidem duplici augmento dicitur pro ἀφεικώς: part. præt. perf. act. à Th. ἀφίημι.

Ἧφθαι, infin. præt. perf. pass. ἧμμαι, ab act. Th. ἅπτω.

Ἠφίει, duplici augmento pro ἀφίει tertia pers. sing. præt. imp. act. ex inus. Th. ἀφιέω pro ἀφιῶ quod ex Th. ἀφίημι: sicut ἐτίθει quoque reperimus pro ἐτίθη, ex τιθέω. Varin. videtur innuere ἠφίει usurpari etiam pro σὺ ἀφίεις: sed hoc parum est probabile, opusque habet exemplis.

Ἤφιεν pro ἠφίει apud Marc. Evang. legimus, cap. 11. καὶ οὐκ ἤφιεν ἵνα τις διενέγκῃ σκεῦος διὰ τοῦ ἱεροῦ. Et cap. 1. καὶ οὐκ ἤφιε λαλεῖν τὰ δαιμόνια ὅτι ᾔδεισαν αὐτόν. Sunt qui dicant esse a. 2. ex Th. ἀφίω pro ἀφίω aut ἀφίημι. Sed est potius a. 2. Them. ἀφίω facientis fut. 2. ἀφιῶ. a. 2. ἄφιον.

Ἠφυσάμην, a. 1. med. verbi ἀφύσσω seu ἀφύω.

Ἠφωρίσθαι, duplici augmento pro ἀφωρίσθαι: infin. præt. perf. pass. à Them. ἀφορίζω. Itidemque in a. 1. act. ejusdem Th. ἠφώρισεν dicitur pro ἀφώρισεν. Ambo apud Suidam.

Ἦχε, tertia pers. sing. præt. perf. act. ἦχα, à Th. ἄγω, ut apud Suidam ἦχεν ἐπὶ τὸν οἶκον. Unde et infin. præt. perf. pass. ἦχθαι.

Ἠχθέσθην, a. 1. pass. verbi ἄχθομαι ex ἀχθέομαι, faciente fut. 1. ἀχθέσομαι. Alioqui est etiam tertia pers. dualis præt. imperf. ἠχθέμην ab eodem Them. ἀχθέομαι.

Ἤχθημαι, præt. perf. pass. verbi ἐχθάνομαι facientis fut. ἐχθήσομαι ab inus. Th. ἐχθέομαι.

Ἤχθην, a. 1. pass. verbi act. ἄγω facientis præt. pass. ἦγμαι.

Ἤχθηρα, a. 1. act. ab ἐχθαίρω, odio prosequor. f. ρῶ. p. m. Th. ἔχθος, ος, odium.

Ἠχθόμην, odio fui: a. 2. med. verbi ἐχθάνομαι ex ἐχθέομαι. Alioqui est et præt. imperf. verbi ἄχθομαι.

Ἤχλυσε, a. 1. act. verbi ἀχλύω.

Ἥψησεν, a. 1. act. verbi ἑψέω, unde et med. vocis a. 1. ἡψήσατο.

Ἧψω, secunda pers. sing. a. 1. med. ἡψάμην, à Th. ἅπτομαι. Activum autem ἅπτω facit ἧψα, ex fut. ἅψω.

Ἠκίκει, præt. plusquamperf. act. verbi αἰκίζω.

Ἠώρει, præt. imperf. act. verbi αἰωρέω: unde et plusquamperf. pass. ᾐώρητο, et infin. ᾐωρῆσθαι, et part. ᾐωρημένος.

Θ.

Θαγῇ, quod Hesych. exp. ἥξεις videtur esse secunda pers. fut. 2. med. θαγοῦμαι, ex verbo θάσσω, quod eidem significat, propero: nam θάσσοντα exp. σπεύδοντα.

Θάεο, Dor. pro θῶ seu θάου: ex Them. θάομαι, pro θεάομαι est autem imperat. præs.

Θαλέθω, Poët. pro θάλλω: à Th. θαλέω pro θάλλω. unde apud Homerum σύες θαλέθοντες ἀλοιφῇ.

Θαλφθῇ, aor. 1. pass. subjunctivi modi à verbo θάλπω, θαλφθείς, a. 1. part. pass.

Θάλωμεν, a. 2. act. subjunct. modi à θάλλω vel etiam θαλέω.

Θάμβησε, Ion. et Poët. pro ἐθάμβησε: a. 1. act. verbi θαμβέω.

Θανέειν, itidem Ion. et Poët. pro θανεῖν, infin. a. 2. act. secundum quosdam à Them. θανέω, secundum alios à θνήσκω. Unde part. θανών, et infin. fut. 2. med. θανεῖσθαι.

Θάνοιμι, a. 2. opt. modi ab eod. θανέω seu θάνω, vel etiam à θνήσκω secundum alios: quanquam id θνήσκω ex θανέω originem sumpsit.

Θανοῦμαι, fut. 2. med. ejusdem Th. unde infin. θανεῖσθαι.

Θάοντο, Ion. vel Dor. pro θεάοντο, à θάω pro θεάω, ut suprà θάεο habuimus pro θεάου seu θεῶ.

Θάπτε, imperf. Ion. à θάπτω. f. ψω. a. 2. ἔταφον. p. m. τέθαφα.

Θάρσει, imper. verbi θαρσέω.

Θᾶσαι, pro θέασαι, Ion. vel. Dor. a. 1. med. imper. modi à Them. θάομαι pro θεάομαι usurpato. ex quo et θάεο et θάοντο, de quibus paulo antè. Theocr. θᾶσαι φίλας ὡς καλὸν ἔρπει, aspice.

Θαυμανέοντες, Ion. et Poët. diphthongi dissolutione pro θαυμανοῦντες: part. fut. 1. act. à verbo θαυμαίνω.

Θέε, imperf. pro ἔθεε, à θέω, curro. f. θεύσομαι.

Θέα, imperat. præsens verbi θεάω per contract. ex θέαε.

Θείω, Ion. et Poët. pro θῶ, assumpto ι metri causa: itidemque θείῃς pro act. θῇς seu θέῃς.

Θείην, θείης, θείη, a. 2. opt. verbi τίθημι.

Θείομεν, Poët. pro θῶμεν aor. 2. act. subjunct. ab eod. Them. Faciunt enim Poëtæ ex illo θῶμεν primùm θέωμεν resolutione Ionica vocalis circumflexæ, deinde inserto ι θείωμεν, et systole τοῦ ω, θείομεν: quomodo et στείομεν dicunt pro στῶμεν, et τραπείομεν pro τραπῶμεν.

Θεῖναι, infin. aor. 2. act. θείς a. 2. part. à verbo τίθημι.

Θεῖτε per syncopen pro θείητε, ut ἀναθεῖτε pro ἀναθείητε. secunda pers. plur. optativi θείην, de quo suprà.

Θεῖνεν, Ion. et Poët. augmenti detractione pro ἔθεινεν: aor. 1. act. verbi θείνω.

Θέλγεν, eodem modo pro ἔθελγεν: à Them. θέλγω.

Θελήσω, fut. 1. act. verbi θέλω ex inus. θελέω.

Θέμεν et Θέμεναι, Dor. vel Ion. pro θεῖναι, ut ἴμεν et ἴμεναι pro εἶναι, a. 2. act. infin. modi à Them. τίθημι. At θέμενος est part. a. 2. med. ab eodem Th.

Θερέω, Ion. vocalis circumflexæ resolutione pro θερῶ: hoc autem θερῶ est a. 2. subjunct. modi à verbo act. θέρω, ut apud Homerum, θερέω πυρὸς pro θερμανθῶ διὰ πυρός, calefiam igni.

Θερίσδεν, Dor. pro θερίζειν, à θερίζω.

Θέρμετο, Ion. et Poët. sine augmento pro ἐθέρμετο: præt. imperf. pass. verbi Poëtici θέρμω.

Θές pro θέτι, pone: a. 2. act. imper. modi, à τίθημι.

Θέσθαι, a. 2. med. infin. modi, ab eodem Them.

Θέσθω, a. 2. med. imper. modi, ab eodem.

Θέτω, tertia pers. imperativi θές, de quo paulo antè. Θέτο vero pro ἔθετο a. 2. med. à τίθημι.

Θεύγεσθαι, Cretensium dialecto pro θέλγεσθαι. Hesych.

Θεύσεαι, Ion. resolutione diphthongi η pro θεύσῃ. hoc autem θεύσῃ secunda est persona f. 1. med. θεύσομαι, à Th. θέω, ut πλεύσομαι à πλέω. unde et infin. θεύσεσθαι. Ambo apud Hesych.

Θευσούμενος pro θευσόμενος, fut. verbi θέω Dor. potius quàm linguæ communi proprium. utitur tamen prosæ quidam scriptor apud Suid. cujus nomen tacetur. οἱ δὲ ἀφέντες, (inquit) ὁ μὲν, ἀγωνιούμενος συμμαχίαν, ὁ δὲ θευσούμενος στάδιον, id est, δραμούμενος.

Θέωμεν, Ion. vocalis circumflexæ resolutione pro θῶμεν: a. 2. act. subjunctivi modi à verbo τίθημι.

Θηεῖτο, Ion. et Poët. pro ἐθεᾶτο, detracto augmento. præt. imperf. pass. verbi Ionici θηέομαι usurpati pro θεάομαι: unde et infin. θηεῖσθαι pro θεᾶσθαι.

Θηεῦντο pro ἐθηοῦντο, Ion. primùm abjecto augmento, deinde οῦ verso in εῦ. præt. imperf. pass. ejusdem Th.

Θηήσαντο, itidem pro ἐθηήσαντο. a. 1. med. ejusdem Th.

Θηοῖο, præsens optat. pass. secundæ pers. ab eodem.

Θηησαίατο, Ion. pro θεάσαιντο, contracto primùm εα in η, deinde ν in α verso et tralato accentu. a. 1. med. opt. modi, à θεάομαι.

Θῆσαι, quod exp. θρέψαι, θηλάσαι, per syncopen ex θηλάσαι factum creditur. Est tamen potius a. 2. act. verbi θάω, ut videbis paulo post in Θῆσθαι.

Θήσειν, fut. 1. act. infin. modi à τίθημι faciente fut. 1. θήσω: unde et med. vocis fut. 1. θήσομαι.

Θῆσθαι, quod significare aiunt non modò θηλάζειν, sed etiam ἀμέλγειν, ex θάεσθαι contractum volunt, à θάω: unde θηλὴ derivata creditur.

Θήσω, fut. 1. act. verbi τίθημι, ex θέω: unde med. voce θήσομαι.

Θίγον, Dor. pro θίγε: solent enim Dores imper. quosdam in ε, mutata propria terminatione, finire in ον, est autem hoc θίγε imper. verbi θίγω.

Θνήσκω, Thema derivatum ex θανέω per syncopen: pro quo Dor. θνάσκω dicitur. Unde fut. 1. act. θνήξω, et med. θνήξομαι, pro quo et τεθνήξομαι dicitur, sed potius in fut. paulò post.

Θοίμην, θοῖο, θοῖτο, reperiri aiunt nonnulli pro θείμην, θεῖο, θεῖτο, quæ sunt aor. 2. med. à verbo τίθημι. Sed iis parum fidei adhibeo, quum apud Græcos Grammaticos et Lexicographos eorum nullam repererim mentionem.

Θόρε, Poët. et Ion. sine augmento pro ἔθορε, a. 2. act. à Th. θρώσκω seu θόρω. unde et infin. θορεῖν et part. θορών.

Θοῦ, per contractionem pro θέσο, exempto primùm Ion. more σ, deinde εο contracto in ου: a. 2. med. imper. modi à verbo τίθημι.

Θρέξασκον, Ion. pro ἔθρεξαν, ut ἔασκον pro ἔων, abjecto primùm augmento, deinde inserto σκο: a. 1. act. verbi τρέχω.

Θρέξω, f. 1. act. verbi τρέχω, habens τροπὴν tenuis literæ in aspiratam, ut in sequenti θρέψω.

Θρέφθην, a. 1. pass. Ion. à τρέφω. f. ψω.

Θρέψω, fut. 1. act. verbi τρέφω, tenui in aspiratam conversa ut in præcedenti θρέξω, nec enim poterat scribi θρέχω et θρέφω, propter concursum duarum aspiratarum. unde imper. θρέψον, et part. aor. 1. med. θρεψάμενος. Inde et infin. a. 1. pass. θρεφθῆναι. a. 2. ἔτραφον. p. m. τέτραφα.

Θρανθῆναι, aor. 1. pass. infin. modi, à Them. θραίω. unde et part. θρανθείς.

Θυμήνας, et in f. g. θυμήνασα, particip. a. 1. act. ἐθύμηνα, à Them. θυμαίνω.

Θῶ, θῇς, θῇ, a. 2. subjunct. modi à verbo τίθημι.

I.

Ἰάθη, a. 1. pass. verbi act. ἰάω.

Ἰᾶσθαι, præs. inf. ab ἰάομαι. p. ἴαμαι.

Ἴασι, tertia pers. plur. præs. indic. verbi εἶμι significantis πορεύομαι, Ion. secundùm quosdam pro ἴσι. unde in comp. ἐξίασι, εἰσίασι, προσίασι.

Ἱᾶσι, per contractionem ex ἱέασι: hoc autem ἱέασι Ion. est pro ἱεῖσι, ut τιθέασι pro τιθεῖσι. tertia pers. plur. præs. indic. à Th. ἵημι: unde per comp. ἀφιᾶσι.

Ἴαυχεν, Æol. pro ἴαχεν. Hoc autem ἴαχεν est tertia pers. sing. vel a. 2. ἴαχον. vel præt. med. ἴαχα: quæ ambo sunt ex Th. ἰαχέω.

Ἰαφθῆναι, a. 1. pass. infin. modi à Them. act. ἰάπτω faciente f. 1. ἰάψω. unde et part. ἰαφθείς.

Ἰαχυῖα, part. fœm. gen. ex masculino ἰαχώς. Ambo ex præt. med. ἴαχα facta ex Th. ἰαχέω.

Ἰγμένος, particip. præt. pass. ex ἵγμαι vel ἱκνέομαι. unde comp. ἀφιγμένος.

Ἴδε, tertia pers. singul. aor. 2. ἴδον, à Th. εἴδω faciente fut. 2. ἰδῶ. Alioqui hoc ἴδε (pro quo Att. et ἰδὲ dicunt, ut εἰπέ) est imper. ejusdem a. 2. act. ab eodem Th. significans, vide, respice, aspice: vel etiam, ecce. Pro quo ἰδοὺ quoque dicitur adverbialiter ex ἰδοῦ a. 2. med. imper. modi. Dores verò et ἠνὶ et ἠνίδε dicunt pro eodem. Theocr. ἠνίδ' αὖ πάλιν ἅδε ποθέρπει, ecce iterum hæc adrepit. Rursum ἰδὲ pro ἠδὲ ponitur interdum apud Poëtas, et signif. καί.

Ἰδέειν, Ion. diphthongi circumflexæ resolutione pro ἰδεῖν: aor. vel fut. 2. act. infin. ab eodem Th.

Ἰδέσθαι, a. 2. med. infin. modi, ab eodem εἴδω.

Ἴδεσκε, Ion. paragoge τοῦ σκε pro ἴδε: a. 2. act. ind. modi, ab eod.

Ἰδέω, Ion. diphthongi circumflexæ dissolutione pro ἰδῶ: fut. 2. act. subjunct. modi, ab eodem εἴδω.

Ἴδηαι, Ion. pro ἴδῃ secunda pers. singul. aor. 2. med. ab eodem Them.

Ἴδησε, a. 1. act. verbi ἰδέω.

Ἴδμεν, Dor. sive Æol. τροπῇ τοῦ σ εἰς δ pro ἴσμεν, ut veteres Grammatici tradunt. Sunt qui ex ἴδομεν etiam per syncopen factum dicant, vel ex præt. med. εἴδαμεν, ut refert Etymol. apud quem et exemplum hoc legitur, ἴδμεν γὰρ οὐδὲν τρανές.

Ἴδμεν, per syncopen dicitur etiam pro ἰδέμεν: quod ἰδέμεν Ion. seu Dor. est pro ἰδεῖν, a. 1. act. infin. modi ex verbo εἴδω. ut apud Homerum, Ἀλλ' ἐθέλω ἴδμεν καὶ παραθέμενος ἰδέσθαι, volo videre et tueri oculis.

Ἰδοίατο, Ion. pro ἴδοιντο, tertia pers. plur. a. 2. med. opt. modi à Th. act. εἴδω.

Ἰδόμην, a. 2. med. indic. ex eodem εἴδω. Activa autem voce idem Thema a. 2. facit ἴδον.

Ἴδοσαν, Bœot. more pro ἴδον, et ἐλάβοσαν pro ἔλαβον. solent enim Bœoti tertiis pluralibus imperfectorum et aor. inserere σα. Est autem hoc ἴδοσαν tertia pers. plur. à prima ἴδον aor. 2. act. indic. modi ex Them. εἴδω. Apud Suid. ἴδοσάν σε ἴδοντο.

Ἰδού, adverbium demonstrandi factum accentûs mutatione ex ἰδοῦ, a. 2. med. imper. modi, ab eodem Them.

Ἰδυῖα, part. fœm. gen. ex ἴδα præt. med. verbi εἴδω: unde apud Hom. ἰδυίῃσι πραπίδεσσι.

Ἴδωμι, pro ἴδω dici ἐκτάσει τῆς συμπληρώσεως, tradit Eust.

Ἴε, significans, i, vade, est aor. 2. imper. modi ex ἴεν a. 2. infin. modi, quem verbum εἶμι mutuatitium habet ex Th. ἴω.

Ἵεθι, ἱέτω, præsens imperat. act. à Them. ἵημι.

Ἵει, pro ἵη usurpatum alicubi reperitur, ut ἐτίθει pro ἐτίθη, estque tertia pers. singul. præt. imperfect. ἵειν ex inus. Th. ἱέω. Est interdum et secunda pers. imperativi præsentis activi, ab eodem Them. pro ἵεθι.

Ἱείην, ἱείης, ἱείη, præsens optat. act. ex eodem Them. ἵημι, ut τιθείην ex τίθημι.

Ἱείς, part. præs. act. ejusdem Them. ut τιθείς ex τίθημι est. fœm. ἱεῖσα, neutrum ἱέν. At ἵεις, est secunda pers. sing. præter. imperf. indicat. modi, pro ἵης, mutuatitia ab ἱέω, referri tamen solita ad idem ἵημι.

Ἱεῖσι, tertia pers. plur. præs. indic. act. ejusdem Th. ut τιθεῖσι est ex τίθημι.

Ἵεμαι, præsens ind. pass. ex act. ἵημι: unde imperf. ἱέμην et part. ἱέμενος.

Ἱέμεν, et ἱέμεναι, Ion. et Dor. pro ἱέναι: infin. præsens act. ab eodem Th. ut τιθέμεν et τιθέμεναι pro τιθέναι dicunt iidem. Alioqui ἱεμένη est etiam part. fœm. et masc. ἱέμενος: ambo ex ἵεμαι.

Ἴμεν et ἴμεναι, itidem Ion. et Dor. pro ἰέναι dicuntur, suntque præs. infin. act. à Th. εἶμι.

Ἱέμενος, part. ex ἵεμαι, pass. verbi ἵημι.

Ἷεν, aspiratum, Bœot. est pro ἵεσαν, mittebant, ab ἵημι. ἴεν autem, tenui spiritu, est tertia pers. sing. a. 1. ἴε, assitum habens ν propter sequentem vocalem, ex Th. εἶμι.

Ἱέναι, infin. præsens verbi ἵημι: ἰέναι autem est infin. præsens Th. εἶμι.

Ἱεῖσι, tertia pers. plur. præsentis ἵημι: ἵεντο autem tertia plur. imperf. ἱέμην. At ἱέντες est part. nominat. plur. ex singul. ἱείς, de quo suprà.

Ἵεσαν, tertia pers. plur. præteriti imperf. ἵειν, ex ἵημι.

Ἱέσθην, tertia dualis præt. imperf. ἱέμην ex ἵεμαι, cujus secunda pluralis est ἵεσθε, tertia sing. ἵετο, et tertia pluralis ἵεντο.

Ἴζεο et ἵζευ, Ion. pro ἵζου, imperat. præs. pass. à Th. ἵζομαι.

Ἰζήσας, part. a. 1. act. ab ἰζάνω, ex ἰζέω.

Ἴηλα, a. 1. act. verbi ἰάλλω. unde et subjunct. ἰήλω.

Ἵησι, tertia pers. sing. verbi ἵημι.

Ἴῃσι, Ion. et Poët. paragoge pro ἴῃ. Hoc autem ἴῃ, est tertia pers. sing. a. 2. ἴω, ex Them. εἶμι faciente a. 2. indic. ἶον ex inusit. Them. ἴω. Sic ἵῃσι pro ἵῃ dicitur, quod est subjunct. præs. ex Them. ἵημι.

Ἴθι, imper. præs. ejusdem Th. εἶμι, secundum quosdam Grammaticos μεταπεπλασμένος ἐκ τοῦ ἴε.

Ἵκεο, Ion. diphthongi dissolutione pro ἵκου: imper. a. 2. med. Sic ἵκετ' pro ἵκετο, a. 2. m. à Th. ἱκνέομαι, faciente fut. 2. ἱκοῦμαι.

Ἵκηαι, Ion. itidem pro ἵκῃ, ut apud Hesiod. ἐπὴν δ' ἐς ἄμμ' ἵκηαι, secunda pers. sing. a. 2. med. subjunct. modi, ab eodem Them. ἱκνέομαι, faciente a. 2. indic. ἱκόμην, ex ἵκομαι.

Ἵκμενος, per syncopen pro ἱκόμενος, part. ex Th. ἵκομαι.

Ἱκόμην, a. 2. med. verbi ἱκνέομαι ex ἵκομαι. unde infin. ἱκέσθαι, et part. ἱκόμενος. Dor. verò pro ἱκόμην dicitur ἱκόμαν.

Ἵκτο, præt. plusquamperf. pass. eodem Them. Nisi quis aor. 2. med. esse velit per syncopen factum ex ἵκετο.

Ἵλαθι, imper. præs. ex inus. verbo ἵλημι, ut ἵσταθι ex ἵστημι: ex quo Th. est et part. ἱλάς, ut ἱστάς ex ἵστημι.

Ἱλάσθητι, imper. aor. 1. pass. à Them. ἱλάσκομαι faciente fut. 1. ἱλάσομαι.

Ἱλάσομαι, fut. 1. med. verbi ἱλάζομαι seu ἱλάομαι.

Ἵληθι pro ἵλαθι, ab inus. Th. ἵλημι.

Ἱλήκῃσι, Ion. Poëticeque paragoge pro ἱλήκῃ. Est autem hoc ἱλήκῃ tertia pers. sing. præt. perf. act. subjunctivi modi ab inusit. illo Them. ἵλημι faciente fut. ἱλήσω ex ἱλάω vel ἱλέω: nec alia alia ab iis tempora in usu sunt quàm imper. ἵληθι, sive ἵλαθι, præt. perf. opt. ἱλήκοις et ἱλήκοι, et subjunct. ἱλήκῃ, ut apud Hom. Odyss. γ'. ἀλλὰ ἄνασσ' ἵληθι, δίδωθι δέ μοι κλέος ἐσθλόν. Et Od. φ'. εἴ κεν Ἀπόλλων ἡμῖν ἱλήκῃσι, nobis sit propitius.

Ἱμάσσας, Poët. pro ἱμάσας, a. 1. part. act. ab ἱμάζω, loris cædo.

Ἴμεν, prima pers. plur. præs. εἶμι, imus. Alioqui ἴμεν et ἴμεναι, Ion. et Dor. dicuntur pro ἰέναι, ire: à Th. eodem.

Ἴναι, pro ἰέναι dici ex εἶμι, tradunt quidam recentiores: sed nulla autoritate vel exemplo id confirmantes.

Ἶξα, a. 1. ind. ab ἵκω, venio. f. ἵξω. Sic ἶξαι, Ion. pro ἵξῃ. f. 1. m. ab ἱκνέομαι.

Ἵξομαι, fut. 1. med. verbi ἱκνέομαι mutuatitium ab ἵκομαι.

Ἶξον, Bœot. dialecto pro ἶσον. solent enim ii σ in ξ commutare, dicentes itidem εἴξασι pro εἴκασι. quorum hoc εἴξασι est præt. med. verbi εἴκω pro ἐοίκασι, uti jam dictum est, apud Aristoph. εἴξασι γοῦν ἐρίφοις ἀπεσταλμένοις: illud vero a. 2. act. indic. modi à Th. ἵκω: apud Hom. Iliad. κ'. Αἶψα δ' ἐπὶ Θρῃκῶν ἀνδρῶν τέλος ἶξον ἰόντες. Et Il. γ'. Οἱ δὲ Πύλον Νηλῆος ἐϋκτίμενον πτολίεθρον Ἶξον. Itidemque alibi, Οἱ δ' ἶξον κοίλην Λακεδαίμονα.

Ἴοιμι ἴοις ἴοι, opt. a. 2. act. à Them. εἶμι. Facit enim εἶμι. aor. 2. indicat. mod. ἶον, ex inus. Th. ἴω, unde part. ἰών.

Ἴον, præt. imperf. act. verbi ἵημι, mutatitium ab ἵεω, ut ut τίθημι facit interdum ἐτίθουν ex τιθέω.

Ἱστήσομαι, fut. 1. med. verbi ἵσταμαι, ut volunt nonnulli, sed parum πιθανὰ λέγοντες. nam ἵσταμαι facit fut. στήσομαι, ut ἵσταμαι facit στήσομαι. Ἱστήσομαι autem sicubi reperitur, est à verbo ἱστάσθαι, quod tamen rejicit Phrynichus.

Ἱρᾶται, Ion. pro ἱερᾶται apud Herodotum, à Th. ἱεράομαι.

Ἴσαμι, Dor. pro ἴσημι.

Ἴσαν, tertia pers. plur. præt. imperf. ᾖσαν, ex Th. εἶμι. Interdum per syncopen positum reperitur pro ἴσασαν, tertia pers. plur. præt. imperf. ἴσην, sciebam, ex Th. ἴσημι, ut apud Homerum, τὰ δ' οὐκ ἴσαν ὡς ἐτέτυκτο.

Ἴσας, part. præs. verbi ἴσημι, contra regulam pro ἰσάς, ἱστὰς ex ἵστημι.

Ἴσασι similiter pro ἰσᾶσι contra morem aliorum verborum in μι, Dor. ut volunt nonnulli, tertia pers. plur. præsentis ἴσημι. deberet enim περισπᾶσθαι, ut ἱστᾶσι ex ἵστημι, πιμπρᾶσι ex πίμπρημι, et similia.

Ἴστε pro ἴσατε secunda pers. singul. verbi ἴσημι. Varin. ἴστε exp. μάθετε, derivans ex ἴσημι significante γινώσκω. ea tamen cum diphthongo potius scribenda forent εἶστε, εἴσημι. Quanquam apud Hesychium legimus ἴσατο expositum ὡμοιώθη, itidem pro εἴσατο, a. 1. med. verbi act. εἴδω facientis fut. 1. εἴσω. At ἴσατο, quod Suid. affert pro καθίζετο, est à Them. ἵζω, itidem a. 1. med.

Ἴσθι, imper. præsens duo significans, nimirum γίνωσκε et ὕπαρχε. Prius est ab ἴσημι, per syncopen pro ἴσαθι, ut et in tertia pers. ἴστω pro ἰσάτω, itidemque in duali ἴστον pro ἰσάτον, et in plur. ἴστε pro ἴσατε, ἴστωσαν pro ἰσάτωσαν. Posterius autem ἴσθι significans ὕπαρχε, est ab εἰμί, à posteris Homeri usurpatum pro ἔσο, nec similiter facit ἴστω in tertia pers. ut præcedens, sed ἔστω, et sic deinceps, ut cùm alii tradunt Grammatici, tum Varin.

Ἴσθι, præs. imperat. ab εἰμὶ sum. vel est per syncop. pro ἴσαθι, præs. imperat. ab ἴσημι scio.

Ἴσκε apud Homerum imperfectum est verbi ἴσκω facti ex εἴδω, eandemque plerumque cum eo habentis significationem. unde et part. ἴσκων.

Ἴσμεν, per syncopen pro ἴσαμεν, prima pers. plur. Th. ἴσημι: pro quo ἴσμεν dici etiam ἴδμεν, suprà docui.

Ἴσονται apud Hesychium legitur cum his duabus expositionibus ἱδρύονται, περιέσονται. Ac quod ad ἱδρύονται attinet, scribendum esset potius aspero spir. ἵσονται, à Th. ἵζομαι: quod verò ad περιέσονται attinet, si ἴσονται in ea significatione scribamus, videtur omisisse primam ex diphthongo vocalem, pro εἴσονται, à Them. εἴω. siquidem apud eundem legimus εἴσομαι expositum περιελεύσομαι: nec non εἰσίμενον, διαπεραιοῦντα.

Ἰσοῦσθαι pro ἰσόεσθαι, præs. inf. ab ἰσόω, ῶ. Th. ἴσος, ου, par.

Ἵστα, præt. imperf. verbi ἵστημι tertia pers. sing. ex Th. ἱστάω, ut τίθημι scimus facere ἐτίθει, et ἵημι ἵει, ex τιθέω et ἱέω. Est interdum et præsens imperativi, itidem contractum ex ἵσταε.

Ἵσταο, Ion. exempto σ pro ἵστασο: secunda pers. sing. præt. imperf. ἱστάμην, ex pass. Th. ἵσταμαι.

Ἴστε, per syncopen ex ἴσατε, quod est verbi ἴσημι secunda pers. pluralis modò in præsenti indicativi pro, scitis; modò in præsenti imperativi pro, scite.

Ἰστέον, adverbium Θετικὸν ex Th. εἴδω, amisso ε ex diphthongo. nam olim εἰστέον scriptum fuisse, testatur Eust.

Ἵστη, interdum est tertia pers. sing. præt. imperf. ἵστη ex ἵστημι, interdum secunda imperat. præsentis. nam ex tertiis singularibus imperfectorum activorum fiunt secundæ imperativorum, abjecto augmento, idque tam in verbis in ω terminatis quàm finitis in μι: nec enim solùm ex ἔτιε, ἐφίλει, ἐβόα, ἔλεγε, fit τίε, φίλει, βόα, λέγε: sed etiam ex ἐτίθη et ἐπίμπλη fit τίθη, πίμπλη. Quanquam sunt qui hos imperativos verborum in μι, factos per apocopen velint ex iis qui in θι finiuntur, brevi quæ præcedebat in longam conversa, ut ex πίμπλαθι et ἵσταθι fieri πίμπλη et ἵστη. Etym. et Varin.

Ἴστω, per syncopen pro ἰσάτω. tertia pers. sing. imper. modi ex Them. ἴσημι: itidemque ἴστον pro ἰσάτον dicitur, et sic deinceps in reliquis pers.

Ἵστω, autem per contractionem est ex ἵσταο, quod Ion. more factum est ex ἵστασο, exempto σ. sunt verò hæc secunda pers. singul. vel præt. imperf. pass. ἱστάμην, vel imperativi præsentis passivi, à Them. ἵσταμαι.

Ἵστων pro ἵστην, per contractionem ex ἵσταον præt. imperf. verbi ἱστάω. At ἴστων per syncopen pro ἰσάτων, est tertia pers. dualis imperativi præs. ex Th. ἴσημι, ut in Ἴσθι suprà admonui.

Ἰσχανάᾳ, Poët. pleonasmo pro ἰσχανᾷ, ex Th. ἰσχανάω. itidemque ἰσχανόων pro ἰσχανῶν.

Ἰσχανόων, itidem Poët. pleonasmo pro ἰσχανῶν: et ἰσχανόωσα pro ἰσχανῶσα. part. præs. act. ab eodem Th.

Ἰσχέμεν et Ἰσχέμεναι, Ion. et Dor. pro ἴσχειν: infinitivi præsens à Them. ἴσχω.

Ἴσχεο, Ion. diphthongi resolutione pro ἴσχου: imperat. præs. pass. ab eodem Th. cujus imperativi secunda plur. est ἴσχεσθε.

Ἴσχευ, Ion. itidem vel Dor. pro eodem ἴσχου.

Ἴτον, secunda pers. dualis interdum præsentis εἶμι, et tunc tertiam dualis facit itidem ἴτον: interdum imperat. ab eodem Th. et tunc tertiam dualis facit ἴτων. Utrobique autem secundam pluralis facit ἴτε, quæ servit et imperativo.

Ἴττω, apud Aristophanem pro ἴστω, ut Schol. ipsius et Suid. tradunt.

Ἴτω, tertia pers. sing. imperat. præs. Th. ἴτων autem et ἴτωσαν, sunt tertiæ dualis et pluralis num. ab eodem.

Ἴψαο, Ion. pro ἴψασο, exempto σ: secunda pers. singul. aor. 1. med. ἰψάμην à Th. ἴπτω: pro quo Att. per contractionem dicitur ἴψω. Homerus, μέγα δ' ἴψαο λαὸν Ἀχαιῶν. At præt. ἶψα, quod ab eodem ἴπτω affertur, rarum admodum existimo usum esse.

Ἴω, præsens act. subjunctivi modi, verbi εἶμι ex ἴω.

Ἴωμεν, a. 2. subjunct. verbi εἶμι ex εἴω, ex quo facit a. 2. ἶον.

Ἰών, part. ex eodem aor. ἶον. cujus fœm. ἰοῦσα.

K.

Καββαλεῖν Dorica συγκοπῇ, et τροπῇ dicitur pro καταβαλεῖν: itidemque κάββαλε pro κατέβαλε. quæ ambo sunt aor. 2. activi, sed prius infinitivi modi, alterum indicativi: ambo etiam à Them. καταβάλλω.

Κὰδ δ' ἔβαλεν, eodem modo pro κατέβαλε δέ.

Κὰδ δ' ἔθηκε, itidem pro κατέθηκε δέ, à κατατίθημι.

Κὰδ δ' ἴσχομεν, similiter pro κατίσχομεν δέ.

Κὰδ δὲ κονὶς σχίσθη, pro κατεσχίσθη δὲ κονίς.

Καδδραθέτην, Dor. vel Æol. itidem pro κατεδραθέτην: a. 2. act. verbi καταδαρθάνω seu καταδρέθω, facientis fut. 2. καταδραθῶ.

Καδδῦσαι, itidem pro καταδῦσαι: aor. 1. act. infinit. modi à Th. καταδύω.

Κάδμουσιν autem, quod Hesych. affert pro κάθηνται, si per ν in penultima scriptum esset, per syncopen positum videretur pro καθέζουσι.

Καείς, part. a. 2. pass. ἐκάην, ex act. Th. καίω.

Καήσομαι, fut. 2. pass. ex eodem a. 2. ἐκάην.

Καθαρθῆναι, a. 1. pass. infin. modi, à Them. activo καθαίρω. Affertur et præter. perfect. pass. infin. καθάρθαι per syncopen pro κεκαθάρθαι.

Καθεδοῦμαι, καθεδῇ, καθεδεῖται, fut. 2. med. verbi καθέζομαι. Unde et fut. 1. pass. καθεσθήσομαι.

Καθεικέναι, præt. perf. act. infin. modi à Them. καθίημι faciente præt. perf. indic. modi καθεῖκα: unde et part. καθεικώς. Passiva autem voce præt. perf. facit καθεῖμαι, unde part. καθειμένος, demissus.

Καθεῖδον, a. 2. act. verbi καθοράω ex inusitato Th. καθείδω.

Καθεῖναι, a. 2. act. infin. modi, à Th. καθίημι.

Καθεῖντο, tertia pers. plur. præt. plusquamperf. pass. ab eodem Th. καθίημι faciente præt. perf. pass. καθεῖμαι.

Καθεῖρκται et καθεῖρκτο, præt. perf. et plusquamperf. pass. verbi act. καθείργνυμι ex καθείργω.

Καθείς, part. a. 2. act. à Th. καθίημι.

Καθεῖσα, a. 1. act. verbi καθίζω vel καθέω, habens ascitum ι loco augmenti. Apud Varin.

Καθεῖτο, tertia pers. sing. præt. plusquamperf. pass. à Th. καθίημι faciente præt. perf. pass. καθεῖμαι.

Καθελεῖς, fut. 2. act. verbi καθαιρέω ex inus. Th. καθέλω: unde infin. aor. 2. καθελεῖν, et part. καθελών.

Καθέξω, fut. 1. act. verbi κατέχω unde med. καθέξομαι.

Καθέω, Ion. diphthongi dissolutione pro καθῶ, de quo mox.

Καθές, a. 1. act. imper. modi à Them. καθίημι.

Κάθεσαν, a. 2. act. verbi καθίημι, ut κατατίθημι facit κατέθεσαν.

Καθεσταμένος, part. præt. perf. pass. καθέσταμαι, ex act. Them. καθίστημι.

Καθεστηκώς, part. præt. perf. act. καθέστηκα, ex eodem Th.

Καθεστώς, ῶτος, part. ejusdem præt. perf. act. per syncopen ex καθεστηκώς, ut volunt nonnulli: nisi potius existimandum est καθίστημι habere præt. med. καθέστακα à καθεστάω, ex quo per contractionem fiat hoc part. καθεστώς.

Κάθῃ, secunda pers. singul. verbi κάθημαι pro κάθεσαι, ut volunt nonnulli: tradunt enim ex κάθεσαι Ion. fieri κάθεαι et κάθηαι, indeque Att. contractione κάθῃ.

Καθῆκα, a. 1. act. verbi καθίημι facientis fut. 1. act. καθήσω ex καθέω. irregularis autem est pro καθῆσα, ut ἔθηκα et ἧκα quoque pro ἔθησα et ἧσα dicuntur.

Καθηρέθην, a. 1. pass. verbi καθαιρέω facientis fut. 1. act. καθαιρήσω, præt. pass. καθῄρημαι. habet autem systolen pro καθῃρήθην, ut εὑρέθην. Ex eodem καθαιρέω est et imperf. act. καθῄρεον apud Homerum pro καθῄρουν.

Καθῄρητο, præt. plusquamperf. pass. verbi activi καθαιρέω.

Καθῆσθαι, infin. verbi κάθημαι, καθήσθω autem est tertia pers. imperat. κάθησο, ex eodem Th.

Καθῆστο, tertia persona sing. præt. imperf. καθήμην, ab eodem κάθημαι.

Καθῆψε, invasit, a. 1. act. à καθάπτω.

Καθίει, præt. imperf. verbi καθίημι ex καθιέω, ut ἀφίει, ἐτίθει pro καθίε, ἀφίε, ἐτίθε. Ex quo καθίημι est et particip. καθιείς, et infin. καθιέναι.

Καθίεσαν, præt. imperf. act. ejusdem Th.

Καθίκεο, Ion. resolutione diphthongi pro καθίκου. aor. 2. med. à Th. καθικνέομαι faciente fut. 2. καθικοῦμαι ex καθίκομαι. Ex eodem a. 2. καθικόμην est a. 2. subjunct. καθίκωμαι.

Καθίξω, Dor. pro καθίσω: itidemque καθίξῃ et καθίξας pro καθίσῃ et καθίσας: à Th. καθίζω.

Καθιοῦμαι. Att. pro καθίσομαι, fut. 1. med. verbi act. καθίζω.

Καθίστα, imper. præs. verbi καθίστημι ex καθιστάω.

Κάθου pro κάθησο, a. 2. med. imperat. modi à Th. act. καθίημι, ut κατατίθημι facit κατάθου. hoc autem κάθου per contractionem est ex Ion. κάθεο, facto ex κάθεσο exempto σ. Sunt etiam qui κάθου ex κάθησο factum velint, primùm ἀποβολῇ τοῦ σ, deinde συστολῇ τοῦ η, et contractione τοῦ ε συνεσταλμένου καὶ τοῦ ο.

Καθυφείς, part. a. 2. act. à Th. καθυφίημι: ex quo et a. 2. med. infin. καθυφέσθαι. Ex eodem καθυφίημι est a. 1. act. καθυφῆκα, irregulariter pro καθυφῆσα: ex quo med. voce καθυφηκάμην. Item καθυφῇς, secunda pers. sing. a. 2. act. subjunct. modi.

Κάῃ, a. 2. act. subjunct. modi à Th. καίω, faciente fut. 2. καῶ. At καῆναι est infin. aor. 2. pass. ἐκάην ex act. ἔκαον.

Κακκείων, Æol. syncope pro κατακείων, quod est κοιμητικῶς ἔχειν et dormiturire. Hinc κακκείοντες. Th. κεῖμαι, jaceo.

Κακκῆαι, autem est Æol. itidem syncope pro κατακῆαι, quod est κατακαῦσαι. nam καίω sive κάω, a. 1. act. facit non solùm ἔκαυσα, sed etiam ἔκηα.

Κακκρύπτων pro κατακρύπτων, præs. part. à κρύπτω.

Καπτάμεναι, Dor. pro καταπετάμεναι, et hoc pro καταπετάσαι, a. 1. inf. à καταπετάω.

Κάππεσε, itidem per syncopen pro κατέπεσε: præt. im-

Digitized by Google

perf. act. verbi κατακαίνω. Itidemque κάκτανε pro κατέκτανε, in a. 2.

Καχχεῦαι, similiter pro καταχεῦαι: aor. 1. act. infinit. modi à καταχέω.

Καχχερεῖ, quoque pro καταχερεῖ positum videtur. ab Hesychio tamen exponitur [illegible], κακουργεῖ.

Κάλει, Ion. pro ἐκάλει, præt. imperf. act. verbi καλέω. Itidem Ion. in præsente optativi passivi καλεοίμην dicitur pro καλοίμην.

Καλεῦνται, Ion. et Dor. pro καλοῦνται, ab eodem. Et καλεῦντο pro ἐκαλοῦντο.

Καλήμεναι, Dor. et Poët. pro καλεῖν, tanquam ex καλείω vel κάλημι, ut annotat Eustath. apud Hom.

Καλήμενος, pro καλούμενος, ut νοήμενος pro νοούμενος, Æol. μεταθέσει τῆς οὐ διφθόγγου εἰς η, ut tradit Varin. Nisi potius sit part. ex Th. κάλημι.

Κάλλιπε, Æol. syncope pro κατέλιπε: a. 2. act. verbi act. καταλείπω. Sic καλλείψω iidem dicunt pro καταλείψω.

Κάμβαλε, itidem pro κατέβαλε positum sicut nonnulli. Sed viderint ne scribendum sit κάββαλε.

Καμμάρψαι, eadem syncope pro καταμάρψαι, quod est καταλαβεῖν, apud Hesych.

Καμμένων, similiter pro καταμένων: Lacon. tamen id esse dicitur.

Καμμορίην pro κακομορίην seu κακοπαθίαν, ex nomine κάμμορος usurpato itidem apud Poëtas pro κακόμορος.

Καμμύειν, eodem modo pro καταμύειν.

Κάμον, Ion. pro ἔκαμον, abjecto augmento: a. 2. act. verbi κάμνω: unde et part. καμών, facit enim fut. 2. καμῶ, ut τέμνω τεμῶ.

Κανεῖν, a. 2. act. infinit. modi à Th. καίνω significante, perimo, unde part. κανών. Ambo apud Hesych.

Κάπεσον, Æol. syncope pro κατέπεσον, quod est a. 2. verbi καταπίπτω, mutuatitius à καταπετέω.

Καρῆναι, a. 2. pass. infin. modi, à Th. act. κείρω. facit enim id f. 2. καρῶ, a. 2. ἔκαρον. unde a. 2. pass. indic. modi ἐκάρην.

Καῤῥέζειν, Æol. syncope pro καταῤῥέζειν, apud Eustath. qui exp. καταψᾷν.

Καρτῦναι, Poët. μεταθέσει pro κρατῦναι, quod est a. 1. act. infin. modi à Th. κρατύνω.

Κάσχεθε, Æol. syncope pro κατέσχεθε. præt. imperf. act. verbi κατασχέθω, apud Homerum. Itidem κάσχετο dicitur pro κατέσχετο, quod est aor. 2. med. indic. modi, à Th. κατασχέω, mutuante fut. 2. κατασχῶ et aor. 2. act. κατέσχον ex Th. κατασχέω.

Κατάβα, per syncopen pro κατάβηθι apud Att. aor. 2. act. imper. modi à Th. inus. καταβῆμι, pro quo usurpatur καταβαίνω.

Καταγνοίη, condemnet. a. 2. opt. à καταγινώσκω.

Καταδύμεναι, Dor. pro καταδύειν, vel ut alii pro καταδῦναι, a. 2. inf. à Th. καταδύνω.

Καταλέξεο, Ion. pro καταλέξου: præsens imper. pass. à Th. καταλέξομαι. quod ex futuro in præsens abiit.

Κατειμένος, Poët. pro καθειμένος. part. præt. perf. pass. ex Th. καθίεμαι seu καθίω faciente præt. pass. καθεῖμαι. (quod tamen præt. commune est et verbo καθίημι.) Similiter κατειμένος est à κατιέω pro καθιέω seu καθίημι posito.

Κατακείατο, a. 1. med. verbi κεῖμαι ex inus. Th. κατακέω.

Καταιρημένος, Ion. apud Herodotum pro καθαιρημένος, ab Ion. Th. καταιρέω pro καθαιρέω.

Κατάκανε, a. 2. act. imper. modi à Th. κατακαίνω.

Κατακλιθῆναι, a. 1. inf. pass. à κατακλίνω. f. νῶ.

Κατακτανέσθαι, aorist. 2. med. infinitivi modi, à Them. act. κατακτείνω.

Καταλελειμμένος, relictus, part. præt. à καταλείπω.

Καταπαγῇ, a. 2. pass. subjunctivi modi, à Th. act. καταπήσσω faciente fut. 2. act. καταπαγῶ. unde et part. a. 2. pass. καταπαγείς.

Καταξέμεν, Ion. pro κατάξειν: fut. 1. act. infin. modi à Th. κατάγω, apud Homer.

Καταπεπτηυῖα, secundum quosdam pro καταπεπτωκυῖα, exemplo per syncopen κ, et ω in η verso: part. præt. perf. act. verbi καταπίπτω ex καταπτέω. Vide et Πεπτηώς.

[illegible], a. 1. act. optativi modi. à Th. [illegible].

Καταποθῇ, a. 1. pass. subjunctivi modi, à Th. activo καταπίνω faciente fut. 1. act. καταπόσω ex inus. verbo καταπόω.

Καταπρησθῇ, a. 1. pass. subjunctivi modi, ab act. Th. καταπρήθω.

Καταπροΐξεσθαι, f. 1. med. infin. modi, à Th. καταπροΐξομαι. unde est et aor. 2. med. infin. modi καταπροϊέσθαι.

Καταστείλας, quum repressisset. a. 1. part. à καταστέλλω.

Καταστῆσαι, a. 1. inf. act. à καθίστημι, constituo.

Κατάσχῃ, a. 2. act. subjunct. à Th. κατέχω mutante fut. 2. act. κατασχῶ à κατασχέω. Unde et infin. κατασχεῖν; et part. aor. 2. med. κατασχόμενος.

Καταχεύῃ, a. 1. act. subjunct. modi, à Th. καταχεύω, faciente a. 1. act. indic. κατέχευα.

Κατεαγέναι, præt. perf. med. infin. modi, à Th. κατάγω seu κατάγνυμι, dissoluta vocali more Ion. et Att. pro κατηγέναι, unde part. κατεαγώς. At κατεάγη est aor. 2. pass. indic. modi ab eodem Them. Inde est et a. 1. act. κατέαξα pro κατῆξα.

Κατεγνώσθη, damnatus est, a 1. pass. à καταγινώσκομαι. f. γνώσομαι. a. 2. ἔγνων.

Κατεδάη, aor. 2. pass. indic. modi, à Them. act. καταδαίω, ut κατεκάη à κατακαίω.

Κατεδήδοκα, præt. perf. act. verbi κατέδω, Att. pro κατέδοκα, à κατεδέω: unde et pass. κατεδήδεσμαι.

Κατεῖα, præt. perf. med. verbi κάτημαι ex κατέω, ut tradit Varin.

Κατείλοχα, Att. præt. perf. act. verbi καταλέγω pro καταλέλοχα.

Κατέκανε, a. 2. act. verbi κατακαίνω.

Κατέκεκλε, quod Hesych. affert pro κατέκλασε, videtur esse aor. 2. act. verbi κατακελέω, ex quo est aor. 1. act. κατεκέλευσε apud eundem.

Κατεκλάσθησαν, a. 2. pass. indicativi à Th. κατακλάω.

Κατέκτα, secundum quosdam per apocopen pro κατέκτανε, ex κατακτείνω, secundum alios pro κατέκτα, ex κατάκτημι.

Κατέκταθεν, Bœot. syncope pro κατεκτάθησαν: aor. 1. pass. verbi κατακτείνω, facientis præt. perf. act. κατέκτακα, pass. κατέκταμαι, tanquam ex κατακτάω.

Κατέλεκτο, Ion. pro κατελέλεκτο. præt. plusquamperf. pass. verbi act. καταλέγω.

Κατένεικα, a. 1. act. irregularis pro κατήνεγκα, ab Ion. Themate κατενείκω, quod subservit verbo καταφέρω.

Κατενεχθείς, ruens, a. 1. part. pass. à καταφέρω. f. οἴσω.

Κατενήνεκται, præt. perf. pass. ejusdem verbi καταφέρω. ex inus. Th. κατενέγκω seu κατενέγχω, unde et præterit. med. κατενήνοχα. ambo habentia Atticam duarum initialium præsentis literarum reduplicationem, et pro κατένεκται et κατένοχα.

Κατενήνοθε, præt. med. verbi κατανθέω, secundum quosdam veteres Grammaticos, quod sic formant: Dicunt ex ἀνθέω, fieri primùm ἔνθω, metathesi literarum: inde præt. med. ἔνοθα, et Att. duarum initialium literarum præsentis reduplicatione ἐνήνοθα, unde præmissa præpositione κατὰ, κατενήνοθα.

Κατήρατο, aor. 1. med. verbi act. καταίρω, apud Hesych.

Κατεάγησαν, comminuti sunt, a. 2. pass. indicativi à κατάγνυμι.

Κατεπανέστησαν, insurrexerunt, a. 2. act. à κατεπανίσταμαι.

Κατέστασθεν pro κατεστάθησαν. Æolic. a. 1. pass. indic. à καθίσταμαι.

Κατεσκευάσθη, a. 1. pass. verbi act. κατασκευάζω.

Κατεπόθη, a. 1. pass. verbi act. καταπίνω, facientis fut. 1. καταπόσω ex inus. Th. καταπόω.

Κατέσβη, a. 2. pass. verbi act. κατασβέννυμι. facit enim id fut. 2. κατασβῶ, ex κατασβέω, unde aor. 2. κατέσβην, ex quo pass. aor. 2. κατέσβην, quidam tamen malunt dicere esse aor. 2. act. ex Them. κατάσβημι.

Κατεσκαμμένα, ruinas, perf. part. pass. à κατασκάπτω. fut. ψω.

Κατέστην, aor. 2. act. verbi καθίσταμαι, cujus tertia pers. plur. κατέστησαν.

Κατῄδεσα, aor. 1. act. verbi καταιδέω, apud Hesych. qui exp. αἰσχυνθῆναι ἐποίησα.

Κατηθαλωμένην, particip. præt. perfect. pass. ex Them. activo καταθαλόω.

Κατέατο, Ion. pro καθῆντο, ex Ion. Th. κατέω pro καθέω.

Κατῴκιζον, præt. imperf. act. verbi κατοικίζω. unde et præt. pass. κατῴκισμαι, et aor. 1. med. κατῳκισάμην.

Κατῃκίσται, præt. perf. pass. verbi act. καταικίζω.

Κατηλωκυῖα, Ion. pro καθηλωκυῖα, part. fem. præt. perf. act. ex Th. καθάλλομαι faciente fut. 1. καθαλέσω.

Κατημύχθη, a. 1. pass. verbi act. καταμύσσω.

Κατήραξε, a. 1. act. verbi καταράσσω.

Κατήνοχα, præt. med. verbi act. κατενέγκω seu κατενέγχω subservientis verbo καταφέρω.

Κατήντησε, pervenit, a. 1. ind. act. à καταντάω.

Κατηξιώθησαν, digni sunt habiti, a. 1. pass. à καταξιόω.

Κατηριθμημένος, perf. part. pass. à καταριθμέω. f. ήσω. Them. ἀριθμός, numerus.

Κατῄνουν, præt. imperf. verbi act. καταινέω.

Κατῆρε, a. 1. act. verbi καταίρω.

Κατῆσθαι, Ion. pro καθῆσθαι, à Themate κατῆμαι pro κάθημαι.

Κατῃωρεῦντο, suspensi erant, 3. pl. imperf. pass. Dor. pro κατῃωροῦντο, à καταιωρέομαι.

Κατῄθοντο, præt. imperf. pass. verbi act. καταίθω.

Κάτθεσαν, Æol. syncope pro κατέθεσαν, a. 2. act. verbi κατατίθημι ex καταθέω.

Κατθέμεν, itidem pro καταθέμεν: hoc autem Ion. vel Dor. pro καταθεῖναι, quod est a. 2. act. infin. modi, à Th. act. κατατίθημι. Similiter κάτθεο pro κατάθεο. Hoc autem pro κατάθεσο seu κατάθου, quod est a. 2. med. imper. modi ab eodem Th.

Κάτθεο, Poët. pro κατάθεο et κατάθεσο, recondo, a. 2. imperat. med. à κατατίθημι.

Κατέαται, tertia pers. plur. præsentis κάθημαι, et καθῆνται præsentis καθῆμαι.

Καυάξαις pro κατάξαις, sublato primùm τ, deinde ejus loco inserto υ more Æolico, ut in αὐὼς pro ἀώς: aor. 1. act. optativi modi, itemque in infinitivo pro κατάξαι dicitur καυάξαι. hoc autem κατάξαι est à κατάγω seu κατάγνυμι significante, frango.

Καυχάεσαι et Καυχᾶσαι ex καυχάομαι pro καυχᾷ in secunda persona dici annotant Grammatici quidam recentiores.

Κεάσσας, Poët. metri causa geminato σ pro κεάσας: part. aor. 1. à Th. κεάζω.

Κέαται et Κέατο, Ion. pro κεῖνται et κεῖντο, abjecto etiam augmento in posteriore, sicut δεδέαται iidem dicunt pro δέδενται, et ἐπεποιέατο pro ἐπεποίηντο.

Κείαντες et Κειάμενοι, pro καύσαντες et καυσάμενοι dicitur, tanquam ex κείω. ambo a. 1. alterum activi, alterum medii.

Κείαται et Κείατο, rursum Ion. pro κεῖνται et ἔκειντο, inserto etiam ι metri causa.

Κεισεῦμαι et Κεισοῦμαι, Dor. pro κείσομαι. à Th. κεῖμαι.

Κεκαδήσει pro στερήσει et χάσασθαι ποιήσει, ex χάζω derivant. nam ex fut. 2. χαδῶ, faciunt κεχαδῶ, per anadiplasiasmum et τροπὴν τοῦ χ εἰς κ. unde et fut. 1. med. κεκαδησόμεσθα. Similiter ex ἔχαδον faciunt κέκαδον, et med. voce κεκάδοντο.

Κεκαδμένος verso σ in δ dicitur pro κεκασμένος, ut ἴδμεν pro ἴσμεν. est autem id præt. perf. pass. verbi act. κάζω.

Κεκάθικα, duplici augmento pro κάθικα dicitur, in præt. perf. act. verbi καθίζω.

Κεκάμω, Poët. anadiplasiasmo pro κάμω, quod est a. 2. act. subjunct. modi à Th. κάμνω.

Κεκάρθαι, præt. perf. pass. infin. modi à Th. act. κείρω. facit enim id fut. 1. κερῶ, præt. κέκαρκα, et in præt. plusquamperf. ἐκεκάρκειν, in pass. κέκαρμαι.

Κεκάσθαι, præt. perf. pass. infinit. modi, à Them. act. κάζω faciente præt. pass. κέκασμαι: cujus secunda pers. κέκασσαι apud Homerum legitur, geminato metri causa σ, pro κέκασαι.

Κεκαῦσθαι, præt. perfect. pass. infin. modi, à verbo act. καίω faciente fut. 1. act. καύσω.

Κεκαφηώς, Ion. pro κεκαφώς: part. præt. perf. act. à Them. καφέω, quod ex κέκαφα præt. perf. act. verbi κάπτω esse factum dicitur.

Κεκινέαται, præt. perf. pass. verbi κινέω, Ion. pro κεκινημένοι εἰσί, ut τετιμέαται pro τετίμηνται seu τετιμημένοι εἰσί.

Κέκλαμμαι, præt. perf. pass. verbi κλέπτω, habens versum ε in α, ut ἔστραμμαι.

Κεκλάγξω, Poët. anadiplasiasmo pro κλάγξω: itidemque med. voce κεκλάγξομαι pro κλάγξομαι. ambo futura sunt verbi κλάγγω vel κλάζω.

Κεκλαμένον, Varin. affert pro κεκλασμένον usurpatum. quorum utrinque est partic. præt. pass. à verbo κλάω. facit enim id præter. perf. pass. κέκλασμαι, unde etiam in plusquamperf. κέκλαστο, Ion. vel Att. pro ἐκέκλαστο, omisso augmento.

Κεκλειμένος, itidem pro κεκλεισμένος affertur, à Them. κλείω faciente præter. pass. et κέκλειμαι et κέκλεισμαι. quorum hoc tamen usitatius est.

Κέκλεο, Ion. pro κέκλου, resoluta diphthongo: quod est imper. præs. à Poët. verbo κέκλομαι habente pleonasmum τοῦ κ pro κέλομαι. Itidem κέκλετο ab eodem est, augmento carens pro ἐκέκλετο. Apud Hesychium verò et κεκλοῦ legitur, expositum itidem κάλεσον, καλοῦ, à Them. κεκλέω.

Κεκλέαται et Κεκλέατο, Ion. pro κέκληνται et κέκληντο, ut κεκλίαται paulo ante pro κέκλινται, tertia pers. plur. præt. perf. et plusquamperf. pass. à verbo καλέω, faciente fut. 1. act. κλέσω et præt. κέκληκα, ex inus. Th. κλέω.

Κέκληγα, præt. perf. med. verbi κλάζω, habens τροπὴν τοῦ α εἰς η pro κέκλαγα: unde part. κεκληγὼς apud Homerum. Ab eodem κέκληγα fit Th. κεκλήγω, ex quo part. κεκλήγων apud eundem.

Κεκλήσομαι, paulo post fut. verbi act. καλέω, ex secunda pers. præt. perf. pass. κέκλησαι, facit enim præt. pass. κέκλημαι ex inus. Them. κλέω, ex quo habet futurum κλέσω.

Κεκλίαται et Κεκλίατο, Ion. pro κέκλινται et κέκλιντο seu ἐκέκλιντο: tertia pers. pluralis præt. perf. et plusquamperf. pass. à Th. κλίνω, ut κεκλέαται paulo antè.

Κεκλόμενος, part. Poët. verbi κέκλομαι usurpati pro κέλομαι. Unde et imper. κέκλεο pro κέλου.

Κέκλοφα, præt. perf. act. verbi κλέπτω, Atticè habens ε versum in ο, ut τέτροφα et similia. unde infin. κεκλοφέναι.

Κέκλυθι, Poëtico anadiplasiasmo pro κλῦθι: imper. præs. verbi κλῦμι.

Κέκλυσμαι, præt. perf. pass. verbi act. κλύζω.

Κεκμακώς, Dor. pro κεκμηκώς. Apud Hesych. itidem pro κεκμᾶτες, quod exp. κεκοπίακε, videtur legendum κέκμαται, ut Doricum sit pro κέκμηται. Est autem κέκμηκα præt. perf. act. verbi κάμνω, tanquam ex κμάω, ut τέμνω facit τέτμηκα tanquam ex τμάω. Unde part. κεκμηκώς.

Κεκμηώς, apud Homerum Ion. τοῦ κ ἐξαιρέσει pro κεκμηκώς, ut κεκαφηὼς paulo antè pro κεκαφηκώς, et similia alia. Præterea verò κεκμηῶτας idem dicit pro κεκμηκότας, metri causa.

Κέκναισμαι, præt. perf. pass. verbi act. κναίω.

Κέκτημαι, præt. perf. pass. verbi act. κτάω.

Κέκτανε, apud Sophoclem pro ἔκτανε, ejecto ε, ideoque reduplicata initiali litera præs. præter. med. verbi κτείνω. Etymol.

Κεκονιαμένα, perf. pass. à κονιάω, dealbo.

Κεκονιμένος, Att. pro κεκονισμένος, à κονίζω. Th. κόνις, pulvis.

Κεκορηὼς, Ion. ponitur pro κεκορηκὼς, apud Homerum excepto κ, ut de bobus, ἄμφω κεκορηότε ποίης. Ubi etiam nota κεκορηότε neutraliter vel passivè usurpatum pro κεκορεσμένω seu κορεσθέντε, satiati, saturi.

Κεκορυθμένος, ab eodem per syncopen usurpatum creditur pro κεκορυθωμένος, quod est participium præteriti perfecti passivi, à Themate activo κορυθόω. Sed verisimilior Eustathii opinio est, qui κεκορυθμένος dictum τροπῇ τοῦ σ εἰς θ ait pro κεκορυσμένος, à Them. κορύσσω, præsertim quum particip. κεκορυσμένος legatur apud Hesychium.

Κεκοτηὼς, pro κεκοτηκὼς, Ion. ut κεκορηὼς pro κεκορηκὼς, paulo suprà exemplo α, veluti κεκοτηότι θυμῷ apud Homerum. Est autem part. præter. act. à Th. κοτέω.

Κεκόφθαι, præt. perf. pass. infinitivi modi, à Th. activo κόπτω.

Κεκράαντο, Poët. pleonasmo τοῦ α, et Ionica detractione augmenti dicitur pro ἐκέκραντο, præt. plusquamperf. pass. verbi act. κραίνω. Similiter φαάνθη pro ἐφάνθη reperitur apud Poëtas, à φαίνω.

Κέκραγα, præt. perf. med. verbi κράζω facientis fut. 2. κραγῶ. Ex quo et Th. κεκράγω fit, ut κεκλήγω ex κέκληγα. At κεκραγέσω, quod Hesych. affert. pro κραυγάσω, est ex Th. κεκραγέω.

Κέκρακα, præt. perf. act. verbi κεράω facientis fut. 1. κεράσω per syncopen pro κεκέρακα. Itidemque in pass. voce κέκραμαι dicitur pro κεκέραμαι, ex quo part. κεκραμένος.

Κεκράξομαι, paulo post fut. verbi act. κράζω, ex κέκραξαι secunda pers. singulari præt. perf. pass. κέκραγμαι.

Κεκράχαται, Ion. pro κεκραγμένοι εἰσί: tertia pers. plur. præt. perf. pass. à Th. κράζω. facta autem est ex tertia singulari, inserto α ante ται, et tenui præcedente versa in aspiratam, sublatoque τ.

Κέκραχθι, imperat. est verbi κράζω pro κέκραχε, ut annotatur apud Varinum. Apud Suidam verò perperam κέκραθι scribitur, qui exponit κράζε.

Κέκρηγα, præt. perf. med. verbi κράζω, habens τροπὴν τοῦ α εἰς η, sicut κέκληγα ex κλάζω fit. Unde infin. κεκρηγέναι apud Suidam, et part. κεκρηγότα apud Hesych.

Κέκρητο, Ion. pro ἐκέκρατο, sublato primùm augmento, deinde α verso in η præt. plusquamperf. pass. verbi κεράω facientis fut. 1. κράσω per syncopen pro κεράσω.

Κεκριγότες, apud Aristoph. est part. præt. perf. med. à verbo κρίζω, quod Hesych. exp. κράζω.

Κέκρυβα, præt. med. verbi act. κρύπτω, tenui versa in mediam, veluti in βέβλαβα, et similibus.

Κεκρυμμένα, perf. part. pass. à κρύπτω. f. ψω.

Κεκρύφαται, Ion. pro κεκρυμμένοι εἰσὶ, tertia pers. plur. præt. perf. pass. ab eodem Th. κρύπτω, facta ex tertia singulari, inserto α ante ται, et præcedente tenui versa in aspiratam.

Κέκτημαι, præt. perfect. pass. verbi κτάομαι: pro quo et ἔκτημαι dicunt Iones.

Κεκύθωσι, Ion. et Poët. anadiplasiasmo pro κύθωσι, ut λελάβωσι pro λάβωσι, κεκάμωσι pro κάμωσι: aor. 2. act. subjunct. modi, à Them. κεύθω.

Κέλεαι, Ion. pro κέλῃ, resoluta diphthongo: secunda pers. sing. Poëtici verbi κέλομαι.

Κελήσεται, fut. 1. med. verbi κέλομαι ex κελέομαι, ut θέλω et μέλω ex θελέω et μελέω sua fut. mutuantur. Apud Homerum κελήσεται [illegible].

Κέλσαι, a. 2. act. infin. modi à Th. κέλλω.

Κένσαι, a. 1. med. syncopen passus pro κέντησαι, ex Th. act. κεντέω. Est et aor. 1. act. infin. modi pro κεντῆσαι, ab eodem Th.

Κέονται, apud Theocr. pro κεῖνται. nec non κέοντο, Ion. abjecto augmento reperitur pro ἔκειντο, ex Th. κεῖμαι. Apud Hesych. et κέατο legitur expositum κεῖτο: quod ipsum Suid. exp. ὑπάρχει.

Κέρασσε, Ion. pro ἐκέρασε, omisso augmento, et geminato simul σ metri causa. aor. 1. act. verbi κεράω facientis fut. 1. act. κεράσω.

Κερατιοῦμαι, Att. pro κερατίσομαι: fut. 1. act. verbi κερατίζω.

Κερδήνῃ, aorist. 1. sub. act. à κερδαίνω. f. ανῶ. Them. κέρδος, lucrum.

Κερόωντο, Poët. seu Ion. pleonasmo τοῦ ο pro κερῶντο: præt. imp. pass. verbi act. κεράω.

Κέρσαι, Æol. more pro κεῖραι, nam Æoles fut. 1. verbi κείρω faciunt κέρσω, ut φθέρσω à φθείρω est. Hinc κέρσε, a. 1. ind. Ion.

Κερῶ, ejusdem κείρω fut. 1. regulare et commune. ex quo infin. Poëticus κερέειν pro κερεῖν, vel potius Ionicus. solent enim Iones ει circumflexum dissolvere in εε. Alioqui κερῶ, est etiam Thema contractum ex κεράω.

Κέσκετο, Ion. pro ἔκειτο, ex κέω facto Th. κέσκω, ut ex ἔω fit ἔσκω, teste Eustath. Apud Hesychium κέσκεετο legitur, itidem expositum ἔκειτο.

Κέχαδε, præt. perf. med. verbi χάζω.

Κεχάδοντο, Ion. diplasiasmo pro ἐχάδοντο, ut λελάβοντο pro ἐλάβοντο. a. 2. med. ejusdem Th. χάζω facientis fut. 2. χαδῶ, a. 2. ἔχαδον.

Κεχανδότα, pleonasmo Poët. metri causa pro κεχαδότα: particip. præt. perf. med. ab eodem verbo χάζω.

Κέχαρα, præt. med. verbi χαίρω vel χαρέω, rarissimi usus ut existimo.

Κεχάρηκα, præt. perf. act. verbi χαίρω, ex inus. Th. χαρέω, ut μεμένηκα et τετμήκα ex μενέω et τεμέω. nisi potius futura horum verborum χαρῶ, μενῶ, τεμῶ, ex sese præterita illa formare putanda sunt, [illegible] εἰς ἑστῶτας. unde pass. κεχάρημαι.

Κεχαρησέμεν, Ion. apud Homerum pro χαρήσειν, quod est fut. 1. act. infin. modi ex Them. χαρέω faciente fut. 1. χαρήσω. Unde et media voce κεχαρήσομαι. quanquam hoc κεχαρήσομαι potest esse etiam futurum paulo post ex κεχάρησαι secunda pers. singulari præt. perfect. κεχάρημαι.

Κεχάροντο, a. 2. m. per reduplicationem pro ἐχάροντο. Alii à pl. perf. Ion. ἐκεχαρήμην, ησο, ητο.

Κεχαρηὼς, Ion. ἐξαιρέσει τοῦ κ pro κεχαρηκὼς, ut κεκοτηὼς pro κεκοτηκὼς velut apud Homer. κεχαρηότα νόον.

Κεχαροίατο, Ion. pro κεχάροιντο. Hoc autem κεχάροιντο Poëticum anadiplasiasmum habet pro χάροιντο, ut λελάβοιντο pro λάβοιντο: itidemque κεχάροντο dicitur pro ἐχάροντο eodem anadiplasiasmo, ut λελάβοντο pro ἐλάβοντο. Est porro utrumque illorum, κεχάροιντο nimirum et κεχάροντο, aor. 2. med. ab eod. Th. χαίρω. Illud, opt. modi: hoc indicativi.

Κέχηνα, præt. med. verbi activi χαίνω: unde part. κεχηνώς.

Κέχλαδα, præt. perf. med. verbi χλάζω, apud Pind. teste Var.

Κεχλίαγκα, præt. perf. act. verbi χλιαίνω.

Κεχλιδώς, præt. perf. med. verbi χλιδάω.

Κεχολώσεται, paulò post fut. verbi act. χολόω. ex κεχόλωσαι secunda pers. sing. præt. perf. pass. κεχόλωμαι.

Κέχρημαι, præt. perf. pass. verbi activi χράω, vel passivi χράομαι.

Κέχρισμαι, præt. perf. pass. verbi activi χρίω.

Κεχωρήκεσαν, Att. pro κεχωρήκεισαν, correpta penultima, et sublato simul augmento plusquamperf. nam secundum regulam dici debebat ἐκεχωρήκεισαν: præt. plusquamperf. act. verbi act. χωρέω.

Κεχαρίδαται, Ion. pro κεχαρισμένοι εἰσὶ, tertia pers. plur. præt. perf. pass. à verbo χαρίζω, facta ex tertia singulari, correpta primùm penultima, hoc est, sublato σ, deinde inserto δα: vel etiam ex præterito medio, adjecta syllaba ται.

Κῆαι: a. 1. act. infin. verbi κέω. facit enim id in indicativo modo aor. 1. ἔκεα, unde particip. act. κέας, et med. voce κεάμενος.

[illegible], Poët. pro [illegible], a. 2. act. verbi κίω. facit enim id a. 2. [illegible], et Poët. anadiplasiasmo [illegible], ut λέλαβεν pro ἔλαβεν: inde [illegible] vocalis brevis [illegible], ut tradit Varin. post Etymologum et Eustathium. Homer. μέλαν δ᾽ ἀνεκήκιεν αἷμα.

Κᾆφα, Dor. pro καὶ ἔφη. Theoc. Κᾆφα Δάφνι τάλας τί τυ τάκεαι;

Κίε, Ion. et Poët. pro ἴκε: aor. 2. act. verbi κίω seu [illegible]. Itidemque κίεν sequenti vocali pro ἴκεν.

Κίρνα, Ion. pro ἐκίρνα: præt. imperf. verbi κιρνάω.

Κίρνη autem pro ἐκίρνη, est præt. imperf. verbi κίρνημι, quanquam nonnulli Doricum esse malint pro ἐκίρνα, ut ἔζη pro ἔζα.

Κιχείη, præsens opt. act. ex κίχημι, ut τιθείη ex τίθημι, unde et part. κιχείς, ut τιθείς. At κιχεῖν, est a. 2. act. infin. modi à Th. κιχάνω seu κιχέω.

Κιχεῖτε, Att. syncope pro κιχείητε, itidem præsens opt. ex eod. κίχημι. Sic κιχεῖμεν et κιχεῖεν dicitur pro κιχείημεν et κιχείησαν.

Κιχήμεναι, Dor. pro κιχῆναι vel κιχεῖν. Eust.

Κιχῆναι, infin. ex eodem κίχημι vel κιχαίνω, ut Eust. tradit. Sed si ex κιχαίνω esset, scribendum foret κιχῆναι, cum ι subscripto.

Κιχήσατο, Ion. pro ἐκιχήσατο: a. 1. med. verbi κιχάνω seu κιχέω, facientis fut. κιχήσομαι. unde et infin. κιχήσεσθαι.

Κιχήτην, per syncopen pro κιχησάτην seu ἐκιχησάτην: tertia pers. dualis aor. 1. medii ἐκιχησάμην à κίχημι, sin κιχήτην scribas, est tertia dualis præteriti imperf. ἐκίχην, ut ἐτιθέτην, à Them. κιχάω. Eustath. apud Hom.

Κλαύσει, quod Hesych. exp. κλαύσεται, fut. est à Them. κλαίω.

Κλαίεσκε, Ion. pro ἔκλαιε, abjecto augmento et annexo σκε, præt. imperf. act. verbi κλαίω.

Κλαίοισθα, Æolica paragoge pro κλαίοις, ut εἴποισθα pro εἴποις, præsens opt. act. à Them. eodem.

Κλᾳξῶ, Dor. pro κλείσω, ex κλῄζω. Faciunt enim primum fut. κλαΐξω, deinde ι verso in α et subscripto ι κλᾳξῶ. Theocr. τὰν αὐλείαν ἀπόκλᾳξον. Similiter κλᾷξαι pro κλεῖσαι in aor. 1. infin. modi.

Κλαίοισα, Dor. pro κλαίουσα, particip. verbi κλαίω.

Κλασθείσης, a. 1. part. pass. f. g. à κλάω, frango, f. σω.

Κλαιξῶ, quoque dicunt pro κλείσω, eodem modo, nam futura verborum in ίζω, et per ξ faciunt more suo, et per σ communi more.

Κλαυσεῖται, Doricè itidem pro κλαύσεται, solent enim circumflectere futura activa et media, itidemque κλαυσῶ dicunt pro κλαύσω, et sic deinceps in cæteris personis. Est autem hoc κλαύσω, fut. 1. act. verbi κλαίω, ut ex καίω καύσω est.

Κλείεαι, Ion. et Poët. pro κλείῃ, ex Them. κλείω usurpato pro κλέω: unde est et opt. κλείοιμι significans ἄδοιμι, ὑμνοῖμι: nec non pass. κλείομαι significans ἐπαινοῦμαι. Est alioqui aliud Thema κλείω significans, claudo.

Κληθέντες, citati. a. 1. part. pass. à καλέω, voco.

Κληΐσαι, Ion. pro κλεῖσαι, seu κλῆσαι, à Th. κλείζω et κλείω.

Κλῇσον, apud Aristoph. pro κλήϊσον per synæresin, à Th. κλείζω. At κλῆσον, sine ι subscripto, est aor. 1. imperativi modi, à Them. καλέω faciente fut. 1. κλήσω, per syncopen.

Κλίνθησαν, a. 1. pass. indic. modi, augmento carens pro ἐκλίνθησαν, à Them. act. κλίνω.

Κλίζεσκε, Ion. pro ἔκλιζε: præt. imperf. act. verbi κλίζω.

Κλῦθι, imperat præsens secundum alios ex inus. Th. κλῦμι, secundum alios ex κλύω per metaplasmum pro κλύε, ut κέκραχθι itidem metaplasmum habere dicunt pro κέκραχε.

Κνᾶσαι, Dor. pro κνῆσαι: aor. 1. act. infin. modi, à Th. κνάω, vel κνήθω.

Κνισθείη, a. 1. pass. opt. modi à Th. act. κνίθω, faciente præt. perf. pass. κέκνισμαι.

Κνῆ, Ion. pro ἔκνη, quod est præt. imperf. act. vel ex Th. κνῆμι, vel ex κνάω. nam ἔκνη per contractionem quidem fieri aiunt ex ἔκναε, ut ἔζη ex ἔζαε.

Κνίσσαι, metri gratia pro κνίσαι quod est aor. 1. act. infin. modi à Them. κνίζω.

Κνυζεῦνται, apud Theocr. Dorico more pro κνυζοῦνται, à Them. κνυζέομαι.

Κολᾶσαι, aor. 1. act. infin. modi à Them. κολάζω, faciente a. 1. ἐκόλασα.

Κολλήθητι, adjunge, a. 1. imperat. pass. à κολλάω.

Κομείτην, Ion. detracto augmento pro ἐκομείτην: tertia pers. dualis præt. imperf. act. ex Th. κομέω.

Κομιῶ, Attico more pro κομίσω, fut. 1. act. verbi κομίζω: itidemque media voce κομιοῦμαι pro κομίσομαι.

Κοπεῖν, a. 2. vel fut. 2. act. infin. modi à verbo κόπτω faciente fut. 2. indic. modi κοπῶ, a. 2. ἔκοπον, unde pass. ἐκόπην, ex quo infin. κοπῆναι, et particip. κοπείς.

Κοράξαι, a. 1. act. infin. modi à Them. κοράσσω, vel κοράττω.

Κορέει, apud Homerum pro κορέσει, itidemque κορέεις pro κορέσεις: forsan fut. 2. verbi κορέω habens dialysin Ion. diphthongi ει circumflexæ, ut in ἐρέει pro ἐρεῖ.

Κορέσατο, Ion. pro ἐκορέσατο, nec non κορέσσατο, geminato metri causa σ, pro eod. aor. 1. med. verbi κορέννυμαι seu κορέω, facientis fut. 1. act. κορέσω, unde et pass. voce aor. 1. infin. modi κορεσθῆναι. a. 1. part. κορεσθείς.

Κορθύεται, per metathesin ab Homero usurpatum creditur pro κορύθεται, à κορύθομαι significante, galeæ in modum fastigior.

Κόσμηθεν, Bœot. syncope pro ἐκοσμήθησαν, abjecto simul augmento, aor. 1. pass. verbi act. κοσμέω, facientis fut. 1. κοσμήσω.

Κοχύδεσκον, Ion. pro ἐκοχύδεον, ut ἔθεσκον pro ἔθεον, à Themate κοχυδέω.

Κόψε, Ion. pro ἔκοψε, omisso augmento, a. 1. act. verbi κόπτω.

Κραίαινε, pleonasmo Poët. pro κραῖνε, et κρηήνατε pro κρήνατε: a. 1. act. imper. modi à Them. act. κραίνω.

Κραγείς, part. a. 2. pass. ex Th. act. κράζω faciente fut. 2. κραγῶ, et aor. 2. ἔκραγον, ac voce pass. ἐκράγην: unde et infin. κραγῆναι.

Κραθείς, part. aor. 1. pass. ex Th. act. κεράω faciente fut. 1. act. κράσω, per syncopen, pro κεράσω.

Κρανέεσθαι, dialysi Ion. et Poët. pro κρανεῖσθαι, fut. 1. vel 2. med. verbi act. κραίνω. facit enim act. voce in indicat. modo κρανῶ, et media κρανοῦμαι.

Κρήηνον, aor. 1. act. imper. modi à Them. κραίνω faciente aor. 1. act. indic. ἔκρηνα, pleonasmum Poëticum habens pro κρῆνον. Itidemque in infinitivo modo κρηῆναι, dicitur pro κρῆναι.

Κρέμα, Ion. pro ἐκρέμα: præt. imperf. act. verbi κρεμάω. Item imper. præsens ejusdem Them. nam imperat. activi præsentis secunda persona similis est tertiæ præteriti imperfecti activi, dempto augmento.

Κρῆναι, aor. 1. act. infin. modi à Them. κραίνω, ut φῆναι ex φαίνω. Itidemque imperativus κρῆνον, ex eodem est.

Κρίγε, Poët. pro ἔκριγε, omisso augmento: a. 2. act. à Th. κρίζω, faciente fut. 2. κριγῶ, unde et præt. med. κέκριγα. κρίκε autem videtur potius esse à Them. κρίκω. Ambo legi apud Homerum testatur Eustath. in hoc loco Iliad. π. de equis, Τὼ δὲ διαστήτην, κρίκε δὲ ζυγόν. Ambo sunt ὀνοματοπεποιημένα, ut τρίζω quoque. ex iisdem est a. 1. act. infin. modi κρίξαι. apud Hesych. pro ἠχῆσαι.

Κρῖνε, Ion. sine augmento pro ἔκρινε: præt. imperf. verbi κρίνω. κρῖναι, a. 1. inf. itidemque in aor. 1. pass. ab eodem dicitur κρίθη pro ἐκρίθη.

Κρυβείς, part. aor. 2. pass. à Them. κρύπτω faciente fut. 2. act. κρυβῶ, vel etiam a Them. κρύβω. nam et ipsius esse usum aliquem credunt nonnulli. Unde et infin. κρυβῆναι, Ab eodem est fut. 2. pass. κρυβήσομαι.

Κτὰ, Ionicè abjecto augmento pro ἔκτα, hoc autem ἔκτα ab aliis per apocopen factum dicitur ex ἔκταν, ab aliis ex a. 2. ἔκταν, τροπῇ τοῦ ν, ut ἴδα pro ἴδον.

Κτάμεν, Ion. et κτάμεναι Dor. pro κτεῖναι. a. 1. inf. à κτείνω. Et κτάμενος, particip. a. 2. med. ex Th. κτῆμι. facit enim id aor. 2. ἔκταν, et voce media ἐκτάμην. Quanquam Eustath. præsentis temporis esse innuit, et pass. vocis. scribit enim ex κτῶ fieri κτῆμι, unde particip. κτὰς, ut ἱστάς, et pass. κτάμενος, ut ἱστάμενος. Utitur certè Homerus passiva signific. Iliad. ὀ. Τὸν μὲν ἀλωόμενον, τὸν δὲ κτάμενον παρ' ὄχεσφι, occisum.

Κτὰν, Ion. et Poët. sine augmento pro ἔκταν, hoc autem Bœotica syncope pro ἔκτασαν, ut ἴδαν, pro ἴδασαν. tertia pers. plur. aor. 2. ἔκτην ex Them. κτῆμι significante, occido, ut κτείνω. Hinc κτὰς, pro ἔκταν, aor. 2.

Κτανέεσθαι, Ionica et Poëtica dialysi diphthongi circumflexæ pro κτανεῖσθαι: aor. vel futur. 2. med. verbi κτείνω, facientis futur. 2. act. κτανῶ.

Κτανέοντες, itidem Poëtica et Ionica diphthongi circumflexæ dialysi pro κτανοῦντες, particip. act. fut. 2. κτανῶ, ex eodem Them. κτείνω.

Κτάνθεν, Bœot. syncope, simulque Ionica augmenti detractione, pro ἐκτάνθησαν: aor. 1. pass. indic. modi ab eodem κτείνω faciente præt. perf. act. ἔκταγκα.

Κτάσθαι, infin. aor. 2. med. à Them. κτῆμι, unde supra particip. κτάμενος. Eustath. exp. στερεῖσθαι. At κτᾶσθαι est infin. verbi κτάομαι. per contractionem ex κτάεσθαι.

Κτάτο, Ionica et Poëtica augmenti detractione pro ἔκτατο, tertia pers. singul. ejusdem aor. med. ἐκτάμην, ab eodem Them. κτῆμι, Hesych. pass. exp. ἀπέθανεν. At κτᾶτο pro ἐκτᾶτο, est imperf. pass. verbi κτάομαι.

Κτεάτισσε, itidem Ion. et Poët. pro ἐκτεάτισε, geminato etiam σ metri causa, aor. 1. act. verbi κτεατίζω.

Κτείνας, a. 1. part. à κτείνω, f. νῶ, occido. p. ἔκτονα. a. 2. ἔκτανον.

Κτένομαι pro κτείνομαι dici κατ' ἔκτασιν, tradit Eustath.

Κτενῶ, fut. 1. act. verbi κτείνω, signific. occidam.

Κτεριοῦσι, Atticè pro κτερίσουσι, fut. 1. act. verbi κτερίζω. Suidas exp. θάψουσι.

Κτέωμεν, Ion. vocalis circumflexæ resolutione pro κτῶμεν, aor. 2. act. subjunct. modi à Them. κτῆμι, quod derivant ex κτῶ idem signific. quod κτείνω. Eustath. apud Homer. exp. φονεύσωμεν.

Κτήσομαι, fut. 1. med. verbi κτάομαι.

Κτίμενος, Poët. pro ἐκτισμένος, ut ἐϋκτίμενος pro ἐϋκτισμένος. particip. præt. perf. pass. ab act. Them. κτίζω.

Κυδανῶ, fut. 1. act. verbi κυδαίνω.

Κυείς, particip. a. 2. pass. ἐκύην, ex act. Them. κύω, ut tradunt nonnulli, sed rarum ejus esse usum puto.

Κυέμεναι, Dor. pro κυεῖν ex κυέω.

Κύθε, κύθες, κύθε, Ion. pro ἔκυθον, ἔκυθες, ἔκυθε: aor. 2. act. infin. modi à Poët. Them. κεύθω faciente fut. 2. κυθῶ, exempto ε ex diphthongo, ut ἐλεύθω facit ἐλυθῶ.

Κυκηθέντες, Ion. dempto augmento pro ἐκυκηθέντες, aor. 1. pass. indic. modi, à Them. act. κυκάω faciente fut. 1. act. κυκήσω.

Κυκόωντι, pro κυκῶντι, miscenti, Poët. à κυκάω.

Κυνέον, apud Hesych. legitur expositum ἐφίλουν: quod habet Poët. pleonasmum τοῦ ε, et Ionicam augmenti detractionem, pro ἐκύνουν, à Them. κυνέω.

Κῦρε, Ion. et Poët. pro ἔκυρε: præt. imperf. verbi κύρω. Homer. —— Αἰὲν ἐπ' αὐχένι κῦρε φαεινοῦ δουρὸς ἀκωκή. id est, ἐπετύγχανε καὶ κατετύγχανε.

Κύρσαι, a. 1. act. infin. modi, Æolico more pro κῦραι. faciunt enim Æoles fut. 1. verbi κύρω, non κυρῶ sed κύρσω. Unde et particip. κύρσας. Ambo apud Homerum.

Κῦσε sive **Κύσσε**, Poëtica et Ionica augmenti detractione pro ἔκυσε. aor. 1. act. verbi κύω. Homer. Κῦσε δέ μιν κεφαλήν. Inde et imper. κῦσον, quo Aristoph. utitur in Nub. Κῦσόν με, καὶ τὴν χεῖρα δὸς τὴν δεξιάν.

Λ.

Λάβε, itidem apud Poëtas legitur pro ἔλαβε: aor. 2. act. indic. modi, à verbo λαμβάνω faciente fut. 2. act. λαβῶ, ex inus. Th. λήβω, unde et futur. 1. mutuatur. Λαβὲ autem, imperativus est ejusdem Them. in eodem tempore, Atticam habens mutationem accentus, ut εἰπέ, et similia. Ex hoc porro aor. 2. ἔλαβον, est præterea opt. λάβοιμι, subjunct. λάβω, infin. λαβεῖν, particip. λαβών.

Λάβῃσι, Ion. et Poët. paragoge τοῦ σι, pro λάβῃ, ut εἴπῃσι pro εἴπῃ, tertia pers. singul. a. 2. act. conjunct. modi ab eodem Them.

Λαζοίατο, Ion. pro λάζοιντο. præs. opt. pass. à Them. Poët. λάζομαι, ex quo est et imperf. λάζετο, augmento carens more Poët. et Ion. pro ἐλάζετο.

Λάμεναι, Dor. pro λᾶν. Hesych. exp. φθέγγεσθαι, qui λάε (Poët. et Ion. carens augmento pro ἔλαε) exp. itidem ἐφθέγγετο, ἐβόησε, afferens hoc Hemistichium, ὁ μὲν λάε νεβρὸν ἀπάγχων. à Them. λάω: quod tamen et alias habet signif.

Λάθε, Ion. et Poët. abjecto augmento pro ἔλαθε: aor. 2. act. indic. modi, à Them. λανθάνω faciente fut. 2. λαθῶ, ex inus. verbo λήθω. Est alioqui λάθε etiam imperativus ejusdem Them. in eodem tempore. Ex hoc porrò aor. 2. ἔλαθον, est optat. λάθοιμι, subjunct. λάθω, infin. λαθεῖν, particip. λαθών. et in media voce ex ἐλαθόμην est imper. λαθοῦ, optat. λαθοίμην, subjunct. λάθωμαι, infin. λαθέσθαι, particip. λαθόμενος.

Λάκε, a. 2. act. verbi λακέω. unde et infin. λακεῖν.

Λαμπετόων, Poët. pleonasmo τοῦ ο, pro λαμπετῶν, à Them. λαμπετάω. Th. λάμπω, luceo.

Λαμφθείη, aor. 1. pass. optat. modi, Ion. pro ληφθείη, à Them. λαμβάνω. Sic in infin. iidem dicunt λαμφθῆναι pro ληφθῆναι, et λαμφθεὶς pro ληφθείς. Itidemque in fut. med. λάμψομαι pro λήψομαι. Quæ frequentia sunt apud Herodotum.

Λάξασθαι, quod Hesych. affert pro [illegible], Dor. est pro λήξασθαι. hoc autem λήξασθαι est a. 1. med. infin. modi, ex inus. Them. λήχω, ex quo λαγχάνω sua tempora mutuatur. Ex Herodoto quoque affertur verbale λᾶξις pro λῆξις, exponiturque μερισμός, κλῆρος.

Λαπῆναι, a. 2. pass. infin. modi, à Them. act. λάπτω.

Λαχεῖν, a. 2. act. infin. modi à Them. λαγχάνω, faciente fut. 2. act. λαχῶ, ex inus. verbo λήχω. Unde et particip. λαχών.

Λαχήνας, particip. a. 1. act. à Them. λαχαίνω.

Λαχοίην, λαχοίης, λαχοίη, Attica formatione usurpari aiunt pro λαχοῖμι, λαχοῖς, λαχοῖ. ut ποιοίην, ποιοίης, ποιοίη, pro ποιοῖμι, ποιοῖς, ποιοῖ. fut. 2. act. opt. modi, à Them. λαγχάνω, faciente fut. 2. λαχῶ, et a. 2. ἔλαχον, à verbo inus. λήχω.

Λαψεῦμαι, sive λαψοῦμαι, λαψῇ, λαψεῖται, Dor. pro λήψομαι, λήψῃ, λήψεται, fut. 1. med. verbi λαμβάνω ex λήβω.

Λεᾶναι, a. 1. act. infin. modi à Th. λεαίνω.

Λεγόμεσθα, Æolice pro λεγόμεθα, ut φερόμεσθα pro φερόμεθα. Iidem vicissim pro ἔσεσθε et ἄγεσθε dicunt ἔσεσθα et ἄγεσθα, ut annotat Etymol.

Λειεῦμαι, Dor. et Ion. pro λειοῦμαι, ex act. Them. λειόω.

Λείηνεν, Poët. et Ionicè dempto augmento pro ἐλείηνεν; aor. 1. act. verbi λειαίνω. Unde et particip. λειήνας.

Λεῖπε, itidem sine augmento pro ἔλειπε: et λείπετο pro ἐλείπετο: præteritum imperf. act. et pass. hinc λείπετ' pro ἐλείπετο. verbi λείπω et λείπομαι.

Λείποισα, Doricè pro λείπουσα: participium fœmininum verbi λείπω.

Λεῖψαν, Poët. et Ion. sine augmento pro ἔλειψαν: a. 1. act. verbi λείπω.

Λέκτο, itidem pro λέλεκτο seu ἐλέλεκτο dicitur: plusquamperf. pass. verbi act. λέγω.

Λελάβῃσι, Ionico anadiplasiasmo et paragoge τοῦ σι, pro λάβῃ: a. 2. act. subjunct. modi, à Them. λαμβάνω, faciente fut. 2. λαβῶ, et aor. 2. ἔλαβον. Sic λελαβόμην dicitur pro ἐλαβόμην, et λελαβέσθαι pro λαβέσθαι.

Λελάβηκα pro εἴληφα, præt. perf. act. ex Them. λαβέω, nimirum τοῦ δευτέρου μέλλοντος λαβῶ, ἀναδραμόντος εἰς ἐνεστῶτα, quod in aliis quoque fieri notum est.

Λέλαθα, præter. med. verbi λανθάνω seu λήθω, Doricum pro λέληθα. unde apud Pind. ἐκλέλαθα. Ex hoc verò præt. λέλαθα fit Thema λελάθω, more Siculo. Solent enim ii ex præteritis formare Themata præs. ut πεποίθω ex πέποιθα, δεδίω ex δέδοικα. Varin. ex Eustath.

Λέλαθον, anadiplasiasmo Ion. pro ἔλαθον, a. 2. act. indic. à Them. λανθάνω, faciente fut. 2. λαθῶ, et aor. 2. ἔλαθον, ex inus verbo λήθω. Sic λελαθόμην pro ἐλαθόμην, et λελάθοντο pro ἐλάθοντο, et λελαθέσθαι pro λαθέσθαι, et λελάθῃ pro λάθῃ.

Λέλακα, præt. med. verbi λακέω: unde particip. fœm. gen. λελακυῖα. Quidam tamen hoc particip. ex λελακυῖα factum volunt per systolen: id autem ex λελακηκυῖα per syncopen.

Λελάσθαι, Dor. pro λελῆσθαι: præt. perfect. pass. infin. modi, ex Them. act. λήθω, faciente præt. perfect. pass. indic. λέλησμαι. Sic λέλασται dicitur pro λέλησται, et λελασμένος pro λελησμένος, apud Homer. λελασμένος ὅσσ' ἐπεπόνθει. Nisi ex Them. λάθω derivare malis.

Λέλαχα, (ut λέλαθα) præt. med. verbi act. λαγχάνω, facientis f. 2. λαχῶ, ex inus. Them. λήχω.

Λελαχήσωμεν, quod Hesych. exponit λαχεῖν ποιήσωμεν, ex aor. 1. act. subjunct. modi, à Them. λελαχέω, facto ex præt. med. λέλαχα, ut λελάθω fit ex λέλαθα, more Siculo, qui ex præt. faciunt Them. præs. temporis.

Λελάχωσι, Ion. anadiplasiasmo pro λάχωσι. ut supra λελάβωσι pro λάβωσι: aor. 2. act. subjunct. modi, à Th. λαγχάνω, faciente fut. 2. λαχῶ, ex inus. λήχω.

Λελειχότες, præt. part. act. per syncopen pro λελειχμηκότες, à λιχμάω. Th. λείχω, lingo. f. ξω. etiam posset ab hoc præt. formari.

Λέληθα, præt. med. verbi λανθάνω seu λήθω.

Λέληκα, præt. med. verbi ληκέω. unde particip. λεληκὼς, et apud Hesiodum in secunda pers. λέληκας, in Erg. Δαιμονίη τί λέληκας; ἔχει νύ σε πολλὸν ἀρείων. Ubi tamen et λέλακας scribitur. Sunt qui hoc λέληκας ex λελάληκας per syncopen factum dicant. Sed quid opus est e longinquo originem petere quum habeamus in propinquo verbum ληκέω; cujus Hesych. meminit, ληκεῖ afferens pro βοᾷ et κροτεῖ: et ληκοῦσι in eadem signif.

Λέλημμαι, præt. perf pass. verbi λαμβάνω ex λήβω.

Λελῆσθαι, præt. perfect. pass. infin. modi à Them. act. λήθω seu λανθάνω. facit enim id præt. pass. indic. λέλησμαι: unde et particip. λελησμένος.

Λελεῖσθαι autem, per synæresin dictum est pro λελεΐσθαι, itidemque λελεισμένος pro λελεϊσμένος. quæ sunt præt. perf. pass. ex Them. λήζω, pro λείζω.

Λέληφα, præt. perf. act. verbi λαμβάνω ex λήβω. Sic λέληχα et λέλαχα.

Λελιημένος, partic. præt. perf. pass. ex act. Them. λιῶ, facto ex λῶ. Homer. Iliad. μ'. Ἐν δ' ἔβη Δαναῶν λελιημένος.

Λέλογα, præt. med. verb. act. λέγω, versa ε in ο, ut in λέλοιπα ex λείπω.

Λέλογχα, præt. act. verbi λαγχάνω seu λήχω, contra regulam formatum tanquam ex λέγχω. Homer. Odyss. λ'. Τιμὴν δὲ λελόγχασιν ἶσα θεοῖσι. Unde particip. λελογχὼς, et fœm. gen. λελογχυῖα. At λελογχευμένος, est particip. præt. perf. pass. à Them. act. λογχεύω.

Λέλοιπα, præt. med. verbi act. λείπω, mutatum habens ει in οι, ut πέποιθα ex πείθω. Unde particip. λελοιπώς.

Λελυμένος, particip. præt. perf. pass. ex Them. act. λύω.

Λέλοχα, præt. perf. act. verb. λέχω, habens Atticam τροπὴν τοῦ ε εἰς ο, ut λέλοιπα ex λείπω. Unde particip. λελοχὼς, et fœm. gen. λελοχυῖα.

Λελύμασμαι, præt. perf. pass. verbi act. λυμαίνω.

Λέλυνται, præt. perf. pass. verbi act. λύω. Et in plusquamperf. λέλυντο, numero plur. Unde et infin. λελύσθαι, et particip. λελυμένος. Homerus verò λέλυντο usurpavit etiam pro λελῦντο seu λύοιντο, indicativo usurpato pro optativo, ut annotat. Eustath. in hoc loco Od. σ'. Νεύοιεν κεφαλὰς, λέλυντο δὲ γυῖα ἑκάστου.

Λέξο, imper. præsens ex Them. λέξομαι, quod ex futuro in præsens abiit. ut ὄρσεο, ἄξεο, itidem ex futuris sunt quæ εἰς ἐνεστῶτας ἀνέδραμον.

Λεξοῦντι, Doricè pro λέξουσι. fut. 1. act. verbi λέγω.

Λευκανθείς, part. a. 1. pass. ex Them. act. λευκαίνω.

Λεχθέν, dictum, a. 1. part. pass. à λέγω.

Λεχόωντο, Poët. pleonasmo τοῦ ο, et Ionica detractione augmenti dicitur pro ἐλεχῶντο, à Them. λεχάομαι, apud Hesych.

Λεῷμι, apud eundem legitur, exponiturque θέλοιμι. quod per contractionem est ex λεάοιμι, opt. verbi λεάω.

Λῆ, Dor. pro θέλει. Itidemque λῆς pro θέλεις ut in illo hemistichio chorico, αἰ δὲ λῆς, αἰγάξεθι. Ex Them. λάω.

Λήσσατο, Poët. pro ἐλήσατο, abjecto augmento et geminato σ metri causa. a. 1. med. verbi act. λήζω.

Λῆξαν, itidem Poët. et Ion. pro ἔληξαν: a. 1. act. verbi λήγω facientis fut. 1. λήξω, unde et in opt. λήξαιμι χεῖρας φόνοιο apud Homerum. alioqui λήξασθαι est etiam a. 1. med. verbi λαγχάνω, ex λήχω. unde et verbale λῆξις.

Λῆς, Doricè pro θέλεις, ut paulo supra dixi ex Them. λάω, faciente in secunda pers. λάεις, et Dor. contractione λῆς, ut γελῆς est ex γελάεις.

Λήσομαι, fut. 1. med. verbi λανθάνω, ex λήθω. At λασμένη, Ion. more abjecto augmento, est pro λελασμένη, particip. præt. pass. λέλασμαι, ex eodem Them. a. 2. ἔλαθον. p. m. λέλαθα.

Λησῶ, Dor. pro λήσω, fut. 1. act. verbi λήθω.

Λῆτε, Hesych. affert pro ἐπελάθετε. quod forsan per syncopen usurpatum est pro λήθετε, vel pro λήσετε, dempto augmento et exempto σ.

Ληφθείς, particip. aor. 1. pass. ex Them. act. λαμβάνω, faciente fut. 1. act. λήψω, ex inus. Them. λήβω. Ejusdem aor. 1. infin. est ληφθῆναι.

Λήψομαι, fut. 1. med. verbi λαμβάνω ex λήβω.

Λίγξε, Poët. vel Ion. pro ἔλιγξε: a. 1. act. verb. inus. λίγγω.

Λιθασθῶσι, lapidarentur, a. 1. sub. pass. à λιθάζω.

Λίπε, itidem pro ἔλιπε dicunt iidem Poëtæ, quod est a. 2. act. verbi λείπω, facientis fut. 2. λιπῶ. unde optat. λίποιμι, conjunct. λίπω, infin. λιπεῖν, et per dialysin Poët. λιπέειν. particip. λιπών: et media voce ἐλιπόμην, imper. λιποῦ, opt. λιποίμην. subjunct. λίπωμαι, infin. λιπέσθαι, particip. λιπόμενος. Sed et λιπόμην sine augmento apud Poëtas reperitur pro ἐλιπόμην.

Λιπόων, Poët. pleonasmo τοῦ ο pro λιπῶν: particip. præs. verb. act. λιπάω.

Λισσέσκετο, Ionicè apud Homerum pro ἐλίσσετο, abjecto primum augmento, deinde inserto σκ ante το. præt. imperf. pass. verbi λίσσομαι.

Λιτέσθαι, a. 2. med. infin. modi, à Them. λίτομαι.

Λίε, a. 2. act. indic. verbi Poëtici λίω ex quo per contractionem λῶ.

Λίσσαν, a. 1. act. ejusdem verbi, augmento carens geminatumque metri causa σ habens pro ἔλισσαν, et hoc pro ἔλισαν. Unde infin. λίσσαι, et particip. a. 1. med. λισσάμενος. Item fut. 1. med. indic. λίσσεται pro λίσεται.

Λοιδορηθεὶς, a. 1. part. pass. à λοιδορέω. f. ήσω. convitior.

Λοῦμαι, Attice syncope pro λούομαι, itidemque λοῦται pro λούεται, ἐλούμην pro ἐλουόμην, ἐλοῦτο pro ἐλούετο: et infinit. λοῦσθαι pro λούεσθαι, ac in particip. λούμενος pro λουόμενος.

Λύθεν, Bœot. syncope et Ionica augmenti detractione dicitur pro ἐλύθησαν. a. 1. pass. indic. à Them. act. λύω.

Λύμην, apud Homerum pro λυθείην seu λελυμένος εἴην. Iliad. φ'. Νῦν δὲ λύμην τρὶς τόσσα πορών. præt. perf. seu plusquamperf. optat. pass. pro λελύμην, secundum alios a.

2. med. opt. modi, ut θεῖο, ex Them. λῶμαι. In qua sententia Eustath. est.

Λυμηνάμενος, particip. a. 1. med. ex Them. λυμαίνω. faciente a. 1. indic. ἐλύμηνα.

Λῦντο, Ion. pro λέλυντο seu ἐλέλυντο, abjecto augmento, præt. plusquamperf. pass. à Them. act. λύω.

Λῦσε, itidem Ion. et Poët. sine augmento pro ἔλυσε, et λῦσαν pro ἔλυσαν. a. 1. act. ejusdem verbi λύω. unde et in a. 1. opt. λύσαιτε, et particip. λύσας. a. 1. infin. λῦσαι.

Λυσσῆν, Dor. pro λυσσᾶν. infin. act. verbi λυσσάω.

Λυσσώων, Poët. pleonasmo, seu Ionica dissolutione vocalis circumflexæ pro λυσσῶν. particip. præsens à Them. λυσσάω.

Λῦτο, Ion. et Poët. sine augmento pro λέλυτο seu ἐλέλυτο. præt. plusquamperf. pass. verbi act. λύω. Quidam pro ἐλύετο usurpatum aiunt per syncopen vel synæresin.

Λῶντι, Dor. pro λῶσι quod contractum est ex λάουσι tertia pers. plur. verbi λάω significante idem quod θέλω, unde et particip. fœm. λῶσα, quod est θέλουσα.

M.

Μαθήσομαι, fut. 1. med. verbi act. μανθάνω ex inus. Them. μαθέω.

Μαθὼν, particip. a. 2. act. ejusdem Them. itidem ex μαθέω, vel etiam μάθω facit enim fut. 2. μαθῶ, a. 2. ἔμαθον, unde opt. μάθοιμι, subjunct. μάθω, et infin. μαθεῖν.

Μαιμάων, Poët. pleonasmo, vel Ionica vocalis circumflexæ resolutione, pro μαιμῶν, itidemque μαιμώωσα pro μαιμῶσα, à Them. μαιμάω. At μαιμάων et μαιμάωσα sunt à Them. μαιμάω.

Μανεὶς, particip. ex ἐμάνην, a. 2. pass. verbi μαίνομαι.

Μανοῦμαι, fut. 1. vel 2. ex Th. μαίνομαι, unde a. 2. ἐμανόμην. At μανήσομαι est fut. 2. pass. ex a. 2. pass. ἐμάνην.

Μακαριῶ, Att. pro μακαρίσω. fut. 1. act. verbi μακαρίζω.

Μακὼν, particip. a. 2. act. à Them. μηκάω. Exponitur etiam εἰς μῆκος ἐκταθεὶς, quasi ex μακέω vel μακάω.

Μάνυσον, Dor. pro μήνυσον: a. 1. act. imper. modi, à Dor. Th. μανύω pro μηνύω.

Μαπέειν, per syncopen τοῦ ρ, pro μαρπέειν, et hoc pro μαρπεῖν, a. 2. infin. à μάρπτω.

Μαρανθῆναι, a. 1. pass. infin. modi, à Them. act. μαραίνω.

Μαρπέειν, Ion. diphthongi circumflexæ resolutione pro μαρπεῖν, aor. vel fut. 2. act. infin. verbi μάρπτω.

Μαρίεται, Dor. apud Theocr. pro μαρνέεται, à Dor. Them. μαρίομαι pro μαρνέομαι.

Μαστιγούσθω, flagelletur, præs. imperat. pass. à μαστιγόω. Them. μάστιξ.

Μαστίετον tertia dual. imperf. à μαστίω. Poët. pro μαστίζω.

Μαστίσδων, Doricè itidem pro μαστίζων, à Them. μαστίσδω pro μαστίζω.

Μαχειόμενος, Poët. epenthesi τοῦ ι metri causa pro μαχεόμενος, ex Them. μαχέομαι pro μάχομαι.

Μαχέοιτο, Ion. diphthongi circumflexæ resolutione pro μαχοῖτο, præs. opt. pass. à Them. μαχέομαι.

Μαχεσαίμην, a. 1. med. opt. modi, à Them. μάχομαι seu μαχέομαι faciente fut. 1. med. μαχέσομαι. Alioqui facit et μαχήσομαι. unde præt. perf. μεμάχημαι.

Μαχοῦμαι, fut. 2. med. verbi μάχομαι seu μαχέομαι, cujus usus apud optimos quosque scriptores est, ut tradunt Grammatici.

Μεγαλίζεο, Ion. diphthongi dissolutione pro μεγαλίζου, præsens imperf. pass. à Them. act. μεγαλίζω.

Μεδέατο, Ionicè pro μέδοιντο, præsens optativus pass. à Them. μέδομαι.

Μεθέηκα, a. 1. act. verbi μεθίημι facientis fut. 1. μεθήσω ex μεθέω. habet verò Ionicam vocalis circumflexæ dissolutionem pro μεθῆκα, estque irregularis pro μεθῆσα, ut ἔθηκα et ἧκα pro ἔθησα et ἧσα reperiantur.

Μέθελε, a. 2. act. verbi act. μεθαιρέω, ex inus. Them. μεθέλω.

Μεθειμένος, particip. præt. pass. à Th. act. μεθίημι. facit enim id μεθεῖμαι in præt. perfect. pass. unde præt. plusquamperf. μεθείμην.

Μεθεῖναι, a. 2. act. infin. ex eodem, ut θεῖναι ex τίθημι est. Unde et particip. μεθείς.

Μεθεῖτε, per syncopen pro μεθείητε, ut θεῖτε pro θείητε, more Attico, a. 2. act. opt. modi ab eodem.

Μεθείω, Poët. vel Ion. pro μεθῶ. primùm enim vocalem circumflexam ω resolvunt in εω, deinde ι metri gratia inserunt a. 2. act. subjunct. modi ex eodem.

Μεθελεῖν, aor. 2. act. infin. modi, à Them. μεθαιρέω, mutuans fut. 2. ex inus. μεθέλω.

Μεθέμεν, Ion. pro μεθεῖναι, ut θέμεν pro θεῖναι. a. 2. infin. modi ex μεθίημι.

Μεθέξομαι, fut. 1. med. verbi act. μετέχω.

Μέθες, a. 2. act. imper. modi ex Them. μεθίημι. cujus secunda pers. plur. μέθετε. Ex medio autem a. 2. μεθέμην est secunda pers. plur. μέθεσθε, et infin. μεθέσθαι.

Μεθεστάναι, præt. perf. infin. modi ex Them. μεθίσταμαι, per contractionem pro μεθεστηκέναι.

Μεθέστασαν, præt. perf. act. ejusdem Them. unde particip. μεθεστεὼς et per syncopen μεθεστώς.

Μεθήσω, dimittam. fut. 1. ind. à μεθίημι.

Μεθῆκα, a. 1. act. verbi μεθίημι facientis fut. 1. μεθήσω ex μεθέω: irregularis pro μεθῆσα, ut ἔθηκα pro ἔθησα. At μεθιέναι est infin. verbi μεθίημι.

Μεθῇς, secunda pers. singularis aor. 2. act. subjunctivi modi, ab eodem.

Μεθήσω, fut. 1. act. ejusdem Th. ex μεθέω. unde et infin. μεθήσειν.

Μεθιέμεν, Ionicè pro μεθιέναι, de quo jam dixi.

Μεθίει, præt. imperf. verbi μεθίημι ex μεθιέω, ut ἐτίθει ex τιθέω.

Μεθιέμεναι, Dor. pro μεθιέναι, quod est præsens infin. modi ex eodem Them. ut τιθέναι.

Μεθίεν, Bœot. syncope pro μεθίεσαν, tertia pers. plur. a. 2. act. ind. ab eodem.

Μεθυσθεὶς, a. 1. part. pass. à μεθύσκω, ebrium reddo. f. ύσω.

Μεθῶ, a. 2. act. subjunct. modi, ab eodem.

Μειλίσσεο, Ionica diphthong. irresolutione pro μειλίσσου. præs. imper. pass. à Them. μειλίσσομαι. Item Ionica augmenti detractione μειλίξατο pro ἐμειλίξατο, in aor. 1. med. indic. modi, ab eodem Them.

Μείνας, particip. ex ἔμεινα, a. 1. act. indicat. modi à Them. μένω. hinc μείνωσιν, manserint, a. 1. sub. act.

Μείρεται, aiunt accipi interdum pro ἱμείρεται, primæ syllabæ aphæresi: alioqui est à Them. μείρομαι.

Μελάνθησαν, a. 1. pass. ind. à μελαίνω. f. ανῶ. Th. μέλας, niger.

Μελήσει, fut. 1. act. impersonalis verbi μέλει, tanquam ex μελέω. Similiter μέλομαι facit μελήσομαι ex μελέομαι.

Μελίσδεις, Doricè pro μελίζεις, ex Dorico Them. μελίσδω pro μελίζω.

Μελλήσω, fut. 1. act. verbi μέλλω, ex inus. Th. act. μελλέω.

Μελόντων, Att. pro μελέτωσαν, cum sint; genitivo plur. particip. mascul. usurpato pro tertia plur. imperat. à verbo impers. μέλει.

Μεμάασι, per syncopen pro μεμαήκασι, à Them. μάω, unde fit μεμάω. Similiter μέμαμεν per syncopen dicitur pro μεμαήκαμεν. At μεμάμεν. infin. Ionicum vel Doricum est pro μεμαέναι. Rursum in particip. quoque μεμαὼς et μεμαυῖα syncope est pro μεμακὼς et μεμακυῖα: quorum ambo leguntur apud Hom.

Μεμάθηκα, præt. perfect. activum verbi μανθάνω ex inus. Them. μαθέω.

Μεμακυῖα, particip. ex μέμακα, præt. med. verbi μηκάω, habente systolen τοῦ η, pro μέμηκα.

Μεμάπωσιν, vide in μαπέειν.

Μέμαρπον, Ion. pleonasmo pro ἔμαρπον, ut λέλαβον pro ἔλαβον, a. 2. act. verbi μάρπτω. at μεμαρπὼς, est particip. ex μέμαρπα, præt. med. ejusdem Them.

Μέμασαν, per syncopen dictum videtur pro μεμαήκεισαν seu μεμαήκεσαν, ut μέμαμεν pro μεμαήκαμεν, à Them. μάω, Apud Homer. Iliad. ε. initio, ἐν δ᾽ ἄρα θυμῷ Ἀμφότεροι μέμασαν πολεμίζειν ἠδὲ μάχεσθαι, prompti erant et cupiebant.

Μεμαὼς, partic. ex præt. μέμαα, de quo paulo supra in μεμάασι.

Μέμβλεται, syncope et pleonasmo τοῦ β dici pro μεμέληται tradit Eustath. Itidemque μέμβλετο pro μεμέλητο. Quin et μεμβλέω Thema ex μελέω facit diplasiasmo τοῦ με, et παρενθέσει τοῦ β, euphoniæ gratia.

Μέμβλωκε, quoque dicitur pro μεμόλωκε seu παρῆλθε: ut apud Homer. Odyss. ρ΄. Νὺξ γὰρ μέμβλωκε μάλιστα Ἦμαρ. Est autem syncope in hoc μέμβλωκε pro μεμόλωκε, pleonasmusque τοῦ β, et τροπὴ τοῦ ο εἰς ω. à Them. μολέω.

Μεμένηκα, præt. perf. verbi μένω, ut τέμνω facit τέτμηκα, τοῦ μέλλοντος ἀνατρέχοντος εἰς ἐνεστῶτα. futurum enim τεμῶ facit, quasi præsens, aliud fut. τεμέσω, ex quo præt. hoc τέτμηκα.

Μεμετρέαται, Ion. pro μεμέτρηνται, ut πεποιέαται pro πεποίηνται. tertia pers. plur. præt. perf. pass. à Them. act. μετρέω.

Μεμεστωμένοι, pleni sunt, perf. part. pass à μεστόω.

Μέμηκα, præt. perf. med. verbi μηκάω. unde particip. μεμηκὼς. pro quibus μέμακα etiam dicitur et μεμακὼς, facta systole vocalis longæ.

Μέμηλε, præt. med. verbi impers. μέλει, habens ectasin vocalis brevis pro μέμελε. Quidam tamen ex μεμέληκε per syncopen factum volunt. Unde in subjunct. modo μεμήλῃ. Est verò et particip. μεμηλὼς ex μέλω, signific. φροντίζων, ἐπιμελούμενος.

Μέμηνα, præt. med. verbi μαίνομαι.

Μεμίασμαι sive Μεμίαμμαι, præt. perf. pass. verbi act. μιαίνω.

Μέμιγμαι, præt. perf. pass. verbi act. μίγνυμι ex inus. Them. μίγω. unde et infin. μεμίχθαι. in paulo post f. μεμίξομαι.

Μεμνέωτο, factum aiunt Grammatici veteres vel ex μεμνῷτο, κατ᾽ ἔκτασιν τοῦ ω, vel à μεμνοῖτο, ὑπερθέσει τοῦ ε, ut θέωμεν Iones dicunt pro θῶμεν, resoluta vocali circumflexa, à quo posterius est apud Soph. Ἀρχῆς δὲ τῆς σῆς μανθάνω μεμνώμεθα. Quidam anadiplasiasmo Ionico usurpatum aiunt pro μνῷτο, quod est tertia pers. singul. præsentis opt. contracta ex μνάοιτο, habereque itidem dialysin Ionicam diphthongi circumflexæ.

Μέμνῃ pro μέμνησαι usurpatum reperitur per contractionem hujusmodi. Iones primum μέμνηαι dicunt pro μέμνησαι: ex quo per systolen fit μέμνεαι, vocali longa conversa in brevem: inde postea per contractionem μέμνῃ, Attico more ε et α in η coalescentibus, et ι quod remansit, subscripto.

Μέμονα pro μεμένηκα dici per syncopen tradunt nonnulli ex recentioribus, tuncque est præt. perf. act. verbi μένω.

Μέμορμαι, præt. perf. pass. verbi μορέομαι, usurpatum tamen pro præsenti, ut ἧμαι. hinc perf. imperat. μέμορσο.

Μεμνῄμην, μεμνῷο, μεμνῷτο, præt. perf. pass. opt. modi, ab eodem Them. vel etiam à μιμνήσκομαι. Aristoph. Pluto. Ἵνα τοιαύτ᾽ ἱμάτιον φορῶν μεμνῇτό μου. mei meminerit. προπερισπᾶσθαι autem hoc μεμνῇτο Suidas annotat ex Homerica Herodiani prosodia.

Μεμοίραται, præt. perf. pass. verbi μοιράομαι: unde et particip. μεμοιραμένος.

Μέμονα, μέμονας, μέμονε: præt. med. verbi μένω.

Μέμορα, præt. med. verbi μείρω, ut σπείρω facit ἔσπορα.

Μέμορται, per syncopen pro μεμοίρηται, hoc autem pro μεμοίραται. Sic μεμορμένος pro μεμοιραμένος. Apud Suid. et Varin.

Μέμυκα, præt. med. verbi μυκάω, ut μέμηκα à μηκάω est. Est etiam præt. perf. act. verbi μύω, unde particip. μεμυκώς.

Μέμφεαι, Ionica diphthongi dissolutione pro μέμφῃ, à Them. μέμφομαι.

Μεμὼς pro μεμαὼς, absorpto α, ut ἑστὼς ex ἑσταώς.

Μενέηνα, a. 1. act. verbi μενεαίνω, Ionicam habens augmenti detractionem pro ἐμενέηνα. Sic μενέαινε pro ἐμενέαινε.

Μενέω, Ionica vocalis circumflexæ dialysi pro μενῶ: fut. 1. vel 2. act. verbi μένω.

Μεταδοῦναι, a. 2. infin. act. à μεταδίδωμι.

Μεταείσεσθαι, Poët. pro μετιέσεσθαι, quod est fut. 1. med. infin. modi, vel à μέτειμι ex μετιέω, vel à μετεῖμι, unde ab Hesych. exponitur non solum μετελθεῖν sed etiam μεταγαγεῖν. quanquam sine diphthongo μεταίσεσθαι apud eum scriptum sit.

Μετάλμενος, per syncopen pro μεθαλλόμενος, mutata simul aspirata in tenuem, ut in ἐπάλμενος.

Μεταστῆσαι, a. 1. infin. à μεθίστημι.

Μετασχεῖν, a. 2. inf. à μετέχω. f. μεθέξω, a. 2. μετέσχον.

Μήδεο, Ionica diphthongi resolutione pro μήδου. præs. imper. à Them. μήδομαι.

Μήσατο, Ion. augmenti sublatione pro ἐμήσατο, a. 1. med. ex Th. μήδομαι vel μήδω.

Μῆστο, Ion. itidem augmenti detractione pro μέμηστο seu ἐμέμηστο: plusquamperf. pass. ab eodem Them.

Μηχανάαται, tertia pers. præs. ind. m. pro μηχανῶνται. à μηχανάω.

Μιανῶ, fut. 1. vel 2. act. verbi μιαίνω.

Μιγεὶς, particip. a. 2. pass. ex act. Them. μίγνυμι faciente f. 2. act. μιγῶ ex inus. Them. μίγω, unde aor. 2. ἔμιγον, et voce pass. ἐμίγην.

Μιγέωσι, Ion. vocalis circumflexæ resolutione pro μιγῶσι, aor. 2. pass. subjunct. ab eodem Them.

Μιγήμεναι, Doricè pro μιγῆναι: infin. ejusdem aor. 2. pass. ab eodem Them.

Μιγήσομαι, fut. 2. pass. ex eodem aoristo.

Μίξω, fut. 1. act. ejusdem Them. μίγνυμι, ex inus. Them. μίγω.

Μίσγεαι, Ionica diphthongi resolutione pro μίσγῃ, secunda pers. singul. verbi μίσγομαι.

Μιανθεὶς, particip. a. 1. pass. à Them. act. μιαίνω.

Μιχθεὶς, particip. a. 1. pass. à Them. act. μίγνυμι faciente fut. 1. μίξω. ab inus. μίγω, unde præt. perf. pass. μέμιγμαι.

Μνώο, Poët. pleonasmo τοῦ ο pro μνῶ. hoc autem μνῶ, est vel secunda pers. Them. μνάομαι, per contractionem ex μνάου, vel tertia singul. ex Them. act. μνάω, per contractionem ex μνάε.

Μναμονεύθημεν, Dor. pro ἐμνημονεύθημεν, sublato simul augmento, a. 1. pass. à Them. act. μναμονεύω pro μνημονεύω.

Μνησαίατο, Ion. pro μνήσαιντο, a. 1. med. optat. modi, à Them. μιμνήσκομαι pro μνάομαι.

Μνησάσκετο, Ion. pro ἐμνήσατο. abjecto primùm augmento, deinde inserta syllaba σκε. a. 1. med. ind. modi ab eodem Them.

Μνησθεὶς, partic. a. 1. pass. ab eodem Them. Facit enim ἐμνήσθην. unde et fut. 1. pass. μνησθήσομαι. Ab eodem est imper. μνήσθητι, optat. μνησθείην. subjunct. μνησθῶ, infin. μνησθῆναι.

Μνήσομαι, fut. 1. med. ejusdem Th. μιμνήσκομαι seu μνάομαι. ex quo et aor. 1. infin. modi μνήσασθαι.

Μνάεο, Ionica diphthongi dissolutione pro μνῶ. præsens imper. modi à Poët. Them. μνάομαι.

Μνώοντο, Poët. pleonasmo τοῦ ο pro μνῶντο. præt. imperf. verbi μνάομαι, augmento carens. Nisi ex Them. μνώομαι esse malis.

Μολὼν, particip. a. 2. act. à Them. μολέω.

Μόρξαι, a. 1. act. infin. verbi μόργνυμι ex inus. Them. μόργω.

Μοχθίζοντι, Dor. pro μοχθίζουσι. à Them. μοχθίζω.

d by Google

Μυδοώσης, Poët. pleonasmo pro μυδώσης: particip. fœm. gen. à Them. μυδάω.

Μύθεαι, apud Suidam legitur expositum λέγεις, Ionicam autem habet diphthongi resolutionem pro μυθῇ, ex Them. μυθέω. pro quo solet usurpari frequentius μυθέομαι.

Μυθήσατο, Ion. omisso augmento dicitur pro ἐμυθήσατο, estque a. 1. med. verbi Poët. μυθέομαι. hinc μυθησαίμην, a. 1. opt. m.

Μύκε, Ion. augmenti detractione pro ἔμυκε: a. 2. act. verbi μυκάω. Sic in a. 1. med. ab eodem dicitur μυκήσατο pro ἐμυκήσατο. Et rursum in tertia pers. plur. aor. illius secundi activi, μύκον pro ἔμυκον. ut apud Homer. Iliad. Ε. Αὐτόμαται δὲ πύλαι μύκον οὐρανοῦ.

Μυλιόωντες, præs. part. pro μυλιῶντες, à μυλιάω, ῶ, dentibus frendeo.

Μῦσαν, itidem pro ἔμυσαν: aor. 1. act. verbi μύω, pro quo alicubi et μύσσαν reperitur σ geminato metri causa.

Μωρανθεὶς, partic. a. 1. pass. ἐμωράνθην. ex act. Th. μωραίνω.

N.

Ναιετάασκε, Ionicè pro ναίεταε seu ἐναίεταε, abjecto primum augmento, deinde annexo illo σκε, præt. imperf. Poët. verbi ναιετάω.

Ναιετάουσι, Poët. pleonasmo τοῦ α, vel Ionica vocalis circumflexæ resolutione, pro ναιετῶσι, ab eodem Them.

Νάσατο, Poët. et Ion. itidem augmento detracto pro ἐνάσατο, a. 1. med. verbi νάω, unde et infin. νάσασθαι.

Νάσθη, itidem pro ἐνάσθη, a. 1. pass. ind. ab eodem Them.

Νάσσα, itidem pro ἔνασσα, a. 1. act. ejusdem Them. habens præterea geminatum metri causa σ, pro ἔνασα.

Ναυηγήσασι, naufragis, dat. pl. part. a. 1. act à ναυηγέω. f. ήσω.

Νέαται, Ion. detracto augmento dicitur pro νενέαται, quod vide infra. Alioqui νέαται est etiam nomen fœm. gen. à masc. νέατος.

Νέηαι, Ionica paragoge pro νέῃ secunda pers. præs. subjunct. pass. à Them. νέομαι.

Νεικείεσκε, Ion. pro ἐνείκειε, abjecto primum augmento, deinde annexo σκε, præt. imperf. act. verbi Poëtici νεικείω.

Νεικείῃσι, Ionica paragoge pro νεικείῃ. præsens subjunct. act. ab eodem νεικείω Poët. metri causa usurpato pro νεικέω inserto ι.

Νέμεσα et **Νέμεσε**, Ionicam augmenti detractionem habent pro ἐνέμεσα et ἐνέμεσε. Ambo a. 1. act. à Them. νεμεσάω, faciente fut. 1. act. et νεμεσήσω et νεμέσω. Sed et νέμεσσε metri causa geminato σ dicitur pro ἐνέμεσε.

Νεῖμαν, itidem pro ἔνειμαν, aor. 1. act. verbi νέμω, unde et particip. νείμας. Itidem media voce νείματο pro ἐνείματο, ab eod. Them. et in eod. tempore.

Νίσσεαι, Ionica diphthongi dissolutione pro νίσσῃ, secunda pers. sing. præs. temp. à Them. νίσσομαι. Sic in imper. νίσσεο dicitur pro νίσσου.

Νεῖται, per contractionem ex νέεται. à Them. νέομαι.

Νεμεσσᾷ, Poët. pro νεμεσᾷ, tertia pers. præsent. ind. à νεμεσάω, ῶ, irascor.

Νεμηθεὶς, particip. a. 1. pass. ἐνεμήθην, ab act. Them. νεμέω faciente præt. perf. act. νενέμηκα, pass. νενέμημαι.

Νεμήσασθαι, a. 1. med. infin. modi, ex νεμῶ, fut. act. verbi νέμω transeunte in præsens.

Νένησται, præt. perf. pass. verbi act. νέω, signific. inter alia σωρεύω, ut tradunt Grammatici quidam.

Νενέαται, Ion. pro νένηνται: tertia pers. plur. præt. perf. pass. νένημαι, ex act. Them. νέω faciente fut. 1. act. νήσω. Ionica præterea ἀφαιρέσει ἀναδιπλασιασμοῦ, qui augmenti locum tenet, νέαται dicitur.

Νενέμηκα, præt. perf. act. verbi νέμω, ex fut. circumflexo νεμῶ, faciente ex se aliud fut. νεμήσω, unde a. 1. med. infin. νεμήσασθαι.

Νένημαι, præt. perf. pass. verbi act. νέω. νένησμαι autem, verbi act. νήθω.

Νένοφα, præt. perf. med. verbi act. νίφω, apud Eustath.

Νενήμεθα, quod Hesych. et Suid. afferunt pro ἀπονενήμεθα, habet contractionem seu synæresin Ionicam pro νενεήμεθα. Itidemque νένηται, quod idem Hesych. exp. ἐν τῷ ἔχει, factum est Ionicè ex νενέαται. Ambo præt. perf. pass. à Them. act. νέω faciente futur. 1. act. νήσω.

Νεῦμαι, Doricè vel Ionicè pro νέομαι.

Νεῦσε, Ion. et Poët. pro ἔνευσε, sublato augmento aor. 1. act. verbi νεύω significantis, nuo. At νευσόμεθα significans Hesych. νηξόμεθα, est fut. 1. med. vocis, à Them. νέω significante, nato. unde et particip. νευσόμενοι apud Suid. ex Xenoph.

Νῆσαν, Poët. et Ionicè detracto augmento pro ἔνησαν. a. 1. act. verbi νέω, unde et infin. νῆσαι, et particip. νήσας: nec non a. 1. med. imperat. modi νησάσθω. Factum est autem hoc νέω, ex νῶ, pleonasmo τοῦ ε.

Νῆσαι, a. 1. act. infin. modi à Them. νέω. At νήσαντο, significans ἐπλήσαντο seu ἐνεπλήσαντο, est a. 1. med. ind. modi, à Them. act. νέω, habens Ion. seu Poët. augmenti detractionem pro ἐνήσαντο.

Νῆχε pro ἔνηχε, imperf. à νήχω, nato.

Νοῖεν, Att. contractione ex νοοῖεν, tertia pers. plur. præs. opt. act. à Them. νοέω

Νεὶς, partic. præsens ex Æol. Th. νέημι facto ex νέω.

Νοεῦντες, Dor. seu Æol. pro νοοῦντες, part. præs. verbi νοέω. At νοήσας, quod Hesych. affert pro νοήσας, est particip. aor. 1. act. à Them. νοέω. Nisi potius pro νοήσας, scribendum est νοήσαις, ut νοήσαις itidem Doricum seu Æolicum sit pro νοήσας.

Νόησε, Poëticè seu Ionicè dempto augmento, pro ἐνόησε. aor. 1. act. verbi νοέω.

Νομισεῦ, Dor. pro νομισέω, fut. act. verbi νομίζω.

Νομιῶ, Att. fut. 1. act. verbi νομίζω pro νομίσω. Itidemque νομιοῦμαι voce media pro νομίσομαι.

Νυγεὶς, particip. aor. 2. pass. à Them. act. νύσσω faciente fut. 2. act. νυγῶ, aor. 2. ἔνυγον, et pass. voce ἐνύγην.

Νύξεν, aor. 1. ind. ab eodem νύσσω faciente fut. 1. act. νύξω. caret autem augmento, more Ionico seu Poëtico, pro ἔνυξε. unde et infin. νύξαι, et particip. νύξας.

Νώθητι, Ionica synæresi pro νοήθητι: a. 1. pass. imperat. modi à Them. νοέω. Hesych. exp. ἐνθυμήθητι, γνῶθι.

Νωμήσας, aor. 1. part. à νωμάω, agito.

Νῶσαι, itidem pro νοῆσαι dicunt Iones. quod est aor. 1. act. infin. modi, ab eodem Them. Similiter media voce νώσατο pro ἐνοήσατο, abjecto simul augmento: et νώσασθαι pro νοήσασθαι, nec non νωσάμενος pro νοησάμενος. Sed et νώσω pro νοήσω dicitur in fut. 1. act.

Ξ.

Ξανῶ, fut. 1. vel 2. act. verbi ξαίνω.

Ξενισθῶμεν, hospitaremur, a. 1. sub. pass. à ξενίζω. f. σω. p. ἐξένικα. Th. ξένος, hospes.

Ξεσθεὶς, partic. aor. 1. pass. à Them. ξέω faciente fut. 1. ξέσω, retento ε.

Ξυνδέδεντο, Ion. pro ξυνεδέδεντο: tertia pers. plur. præt. plusquamperf. pass. à Them. act. ξυνδέω.

Ξυνέηκα, Ionica vocalis circumflexæ dissolutione pro ξυνῆκα, a. 1. act. verbi ξυνίημι faciente fut. 1. ξυνήσω, ex ξυνέω. irregularis autem est pro ξυνῆσα, ut ἔθηκα pro ἔθησα.

Ξύνες, aor. 2. act. imper. modi, ab eod. Them. Communiter σύνες dicitur per σ.

Ξύνετο, a. 2. med. indic. modi, ab eodem Them.

Ξυνιεῖσι, tertia pers. plur. præs. indic. à Them. ξυνίημι seu συνίημι, unde et infin. ξυνιέναι. Ab eodem imperf. est ξυνίεσαν.

Ξυνίεν pro ξυνίεσαν: præt. imperf. ξυνιέντων, a. 2. part. act. verbi ξυνίημι: ex ξυνιέω vel ξύνιημι.

Ξυνεορυῖαν, partic. fœm. præt. perf. med. à Them. ξυνείρω. facit enim id ξυνέορα, Att. mutatione ε in ο.

Ξυνοίσεις, fut. 1. act. verbi ξυμφέρω, ex inus. Them. ξυνοίω.

Ξυσθεὶς, particip. a. 1. pass. ἐξύσθην, ex Them. act. ξύω.

O.

Ὀδύρεο, Ionica diphthongi dissolutione pro ὀδύρου, imperat. præs. verbi ὀδύρομαι.

Ὀδύσσατο, a. 1. m. ab ὀδύσσομαι, irascor.

Ὄδωδα, præt. med. verbi ὄζω, Atticam duarum initialium præsentis literarum reduplicationem habens pro ὦδα, ex futur. 2. ὀδῶ. Unde infin. ὀδωδέναι, et partic. ὀδωδώς.

Ὀδώδῃ, in plusquamperfect. medio ejusdem Them. pro ὠδώδει, dicitur verso ει in η et subscripto ι. Ὀδώδη autem, sine ι subscripto, foret primæ personæ, contractum ex ὀδώδεα, quod Ionica resolutione diphthongi factum est ex ὀδώδειν, ut πεποίθεα ex πεποίθειν.

Ὀδώδυσται, itidem Attica reduplicatione duarum initialium præsentis literarum pro ὤδυσται dictum est. præt. perf. pass. verbi ὀδύσσω.

Οἰγήσομαι, f. 2. pass. indic. modi, ex act. Them. οἴγω. facit enim id aor. 2. pass. ὤγην.

Οἶδα, præt. med. verbi εἴδω, habens Atticam τροπὴν τοῦ ε εἰς ο, ut in πέποιθα. Alioqui et εἶδα dicitur, nulla facta mutatione. quin et ἶδα, sublato ε ex diphthongo. Sic et οἶδ᾽ pro οἶδε. p. m.

Οἴεαι, Ionica diphthongi resolutione pro οἴῃ. secunda pers. sing. præsentis Them. οἴομαι.

Οἴει, Atticè pro eodem οἴῃ dicitur verso ῃ in ει: quod in aliis quoque passivis fieri usu docemur.

Οἰηθῆναι, a. 1. pass. inf. modi, et οἰηθεὶς, a. 1. part. pass. ab eod. Th. οἴομαι faciente fut. 1. med. οἰήσομαι. ex inus. verbo οἰέομαι.

Οἶκα, præt. med. verbi εἴκω. ut οἶδα est ex εἴδω, verso ε in ο, sed frequentius pro eo usurpatur ἔοικα, habens Atticè repetitam initialem literam præsentis.

Οἴκεντι, Æol. pro οἰκοῦσι dici, ut τίθεντι pro τιθέασι, tradunt nonnulli ex recentioribus Grammaticis. est autem id tertia pers. plur. præsentis οἴκημι facti ex οἰκέω.

Οἰκτέοιτο, Ionica diphthongi circumflexæ resolutione pro οἰκτοῖτο: præsens opt. pass. ex act. Them. οἰκτέω.

Οἰκῆσαι, infin. aor. 1. act. ex Them. οἰκέω: οἰκίσαι autem, ex Them. οἰκίζω. quorum illud, neutralem habet significationem: hoc verò activam.

Οἰκιῶ, Att. fut. 1. act. verbi οἰκίζω pro οἰκίσω.

Οἶμαι, Thema per synæresin ex οἴομαι factum.

Οἴσατο, quidam dicunt esse a. 1. med. verbi οἴομαι, sed perperam. scribendum enim divisim, ὀΐσατο, à Them. ὀΐομαι.

Οἶσε, imper. ex οἴσω, fut. verbi φέρω mutuatitio ex οἴω, sicut δύσεο et βήσεο sunt ex futuris δύσομαι et βήσομαι, transumptis more Poët. in præsentia. unde οἴσετε secunda pers. plur.

Οἰσῶ, Dor. pro οἴσω. fut. 1. med. verbi φέρω, mutuatitium ab οἴω. Itidem verò in tertia pers. οἰσεῦται dicitur pro οἴσεται, et οἰσεῦμαι in prima pro οἴσομαι.

Οἶσθα, per syncopen pro οἴδασθα, quod οἴδασθα, Æol. paragoge dicitur pro οἶδας. præt. perf. med. verbi εἴδω.

Οἰσθεὶς, partic. a. 1. pass. ὠΐσθην, ex Poët. Them. ὀΐομαι.

Οἴσομαι, fut. 1. med. verbi φέρω ex Them. οἴω. pro quo Dores οἰσεῦμαι dicunt, ut jam admonui.

Ὀΐσσατο, a. 1. med. verbi ὀΐομαι, augmento carens, et metri gratia geminatum σ habens. unde partic. ὀϊσσάμενος.

Οἰστέον, adverbium positivum verbi φέρω ex οἴω.

Οἴσω, fut. 1. act. ejusdem verbi ex eodem οἴω, pro quo Dor. οἰσῶ dicitur circumflexa ultima.

Οἰχήσομαι, fut. 1. med. verbi οἴχομαι, ex οἰχέομαι.

Οἰχθεὶς, particip. a. 1. pass. ᾤχθην. ex act. Them. οἴγω.

Οἴχνεσκον, Ion. pro ᾤχνεον, abjecto augmento et inserto σκ, præt. imperf. act. verbi οἰχνέω.

Οἰχοίατο, Ion. pro οἴχοιντο. præs. opt. pass. à Them. οἴχομαι.

Οἴχωκα, Ion. seu Att. (ut volunt nonnulli) pro ᾤχηκα, dempto augmento et verso η in ω. præt. perf. act. verbi οἴχω ex οἰχέω.

Ὀκείλαντες, particip. ex ὤκειλα, a. 1. act. verbi ὀκέλλω.

Ὀλέεσκον, Ion. pro ὤλεον, abjecto primum augmento, deinde inserta syllaba σκ, præt. imperf. act. verbi ὀλέω.

Ὀλέκοντο, imperf. pass. Ion. ab ὀλέκομαι pro ὄλλυμαι.

Ὀλέσθαι, a. 2. med. infin. modi, ab eod. Them.

Ὀλέσσῃ, a. 1. act. subjunct. modi, ab eodem, habens σ metri causa geminatum pro ὀλέσῃ. unde et infin. ὀλέσσαι, et partic. ὀλέσσας.

Ὄληαι, aor. 2. med. subjunct. modi, Ionicè pro ὄλῃ, ex eodem Them.

Ὄλισθε, aor. 2. act. indic. modi, à Them. ὀλισθάνω, carens augmento. unde infin. ὀλισθεῖν.

Ὄλληαι, Ion. pro ὄλλῃ, secunda pers. singul. præs. subjunct. ὄλλωμαι, à Them. ὄλλω. Sic in a. 2. med. ὄληαι dicitur pro ὄλῃ.

Ὀλοίατο, Ion. itidem pro ὄλοιντο: aor. 2. med. opt. ab eodem Th. ὄλλω vel ὀλέω.

Ὄλοντο, Poëticè et Ionicè dempto augmento pro ὤλοντο, aor. 2. med. indic. modi, ab eodem ὀλέω seu ὄλλω faciente futurum 2. ὀλῶ, aor. 2. ὤλον.

Ὀλοῦμαι, fut. 2. med. ejusdem Them. ex act. ὀλῶ.

Ὄλωλα, præt. perf. med. ejusdem, habens Atticam duarum initialium præsentis literarum reduplicationem pro ὦλα, ex f. 2. ὀλῶ. Unde prima pers. plur. ὀλώλαμεν, et subjunct. ὀλώλῃ. Similiter ὀλώλεκα, in præt. perf. act. dicitur pro ὤλεκα ex Them. ὀλέω, faciente fut. 1. ὀλέσω.

Ὀμεῖται, f. 2. m. ab ὄμνυμι, juro. f. ὀμόσω, p. ὤμοκα.

Ὁμηρεῦσαι pro ὁμηροῦσαι, præs. part. f. g. ab ὁμηρέω, in unum convenio.

Ὄμνυ pro ὄμνυθι, præs. imper. act. à Them. ὄμνυμι.

Ὀμόρξω, tergam, fut. 1. act. verbi ὀμόργνυμι ex ὀμόργω.

Ὀμόσω, fut. 1. act. verbi ὄμνυμι ex ὀμόω, retento ο. hinc ὀμόσῃ, aor. 1. sub.

Ὀμοῦμαι, fut. 2. med. ejusdem verbi ex eodem ὀμόω.

Ὁμωθῆναι, quidam dici scribunt pro ὁμοιωθῆναι. Hesych. tamen exp. εἰς ὁμόνοιαν ἐλθεῖν, Eustath. ἑνωθῆναι, innuentes ex ὁμοῦ fieri verbum ὁμόω. utrorumque opinio verisimilior est. quorsum enim illa syncope diphthongi οι;

Ὀμώμοκα, præt. perf. act. verbi ὄμνυμι ex ὀμόω, habens Atticam duarum initialium præsentis literarum reduplicationem pro ὤμοκα, ut ὀλώλεκα.

Ὀναίμην, per syncopen pro ὀνησαίμην: a. 1. med. optat. modi, à Th. ὄνημι, ex quo et præs. infin. ὄνασθαι, et part. ὀνάμενος. Quanquam sunt qui et hæc duo per syncopen dicta velint pro ὀνήσασθαι et ὀνησάμενος: sed ii non habentes assentientem Eustath. qui ὄναμαι et cætera pro ὄνημι dici annotat, ex Th. ὄνημι, facto ex ὀνάω.

Ὀνασῶ, Dor. seu Æol. pro ὀνήσω, translato accentu in ultimam, et verso simul η in α.

Ὄνασθαι, præsens infin. à Them. ὄναμαι. unde apud Homer. compos. verbo [illegible] ἀπόνασθαι.

Ὀνειδιῶ, Att. fut. 1. act. verbi ὀνειδίζω pro ὀνειδίσω.

Ὀνηθῆναι, a. 1. pass. infin. à verbo ὄνημι seu ὀνάω, ex quo et aor. 1. med. ὀνήσασθαι.

Ὀνήμενος, particip. pass. verbi ὄνημι, ex ὄνημαι. pro quo alioqui ὀνάμενος quoque dicitur ex ὄναμαι.

Ὀνήσεαι, Ionica diphthongi dissolutione pro ὀνήσῃ. fut. 1. med. verbi ὄνημι seu ὄναμαι ex ὀνάομαι, unde et infinitivus ὀνήσεσθαι.

Ὄνασο, præs. imper. pass. ex Th. ὄναμαι, ut τίθεσο ex τίθεμαι.

Ὄναιτο autem est præs. opt. pass. à Them. ὄναμαι: vel etiam a. 2. med. ex ὀνέομαι, ex quo et imp. ὄνησο, in aor. 1. med. et opt. ὀνήσαιτο in eodem temp.

Ὄπασε, Poët. et Ion. dempto augmento pro ὤπασε. a. 1. act. ind. modi à Them. ὀπάζω, unde [illegible] aor. 1. med.

ὀπίπτευε, habens præter augmenti detractionem etiam geminatum metri causa π.

Ὄπωπα, præt. perf. med. verbi ὄπτομαι, habens Attico more reduplicatas duas initiales literas præs. pro ὦπα, unde particip. ὀπωπώς.

Ὀπωριῶ, Atticè pro ὀπωρίσω, fut. 1. act. verbi ὀπωρίζω. Itidemque media voce ὀπωριοῦμαι pro ὀπωρίσομαι. Sed et ὀπωριεῦντες Dorico seu Æolico more dicitur pro ὀπωριοῦντες, quod Atticum est pro ὀπωρίσοντες.

Ὀργισθῇς, aor. 1. sub. pass. ab ὀργίζομαι, irascor. fut. ὀργιοῦμαι. præt. ὤργισμαι.

Ὀρεῖται, tertia pers. sing. fut. 2. med. ὀροῦμαι, ex act. Th. ὄρω.

Ὀρέξαι, infin. ab ὤρεξα, aor. 1. act. verbi ὀρέγω.

Ὀρέοντο, Poët. detractione augmenti et pleonasmo τοῦ ε dicitur pro ὤροντο, in præt. imperf. vel aor. 2. med. verbi act. ὄρω.

Ὀρέω, Ionicum Thema pro ὁράω. unde ὁρέω pro ὁρῶ, et particip. ὁρέοντι pro ὁρῶντι.

Ὄρηαι, apud Homer. legitur pro ὁρᾷς, vides: Odyss. ξ. τὰ καὶ αὐτὸς ἐν ὀφθαλμοῖσιν ὄρηαι. Ubi Eustath. annotat, quosdam paroxytonως legere ὀρῆαι, à Them. ὄρημαι quo Theocr. usus est: quosdam properispomenως, ut sit ex ὁρᾶται, exempto primum τ, deinde α verso in η. Possimus etiam dicere Ionicum esse pro ὁρᾶσαι, exempto σ, ex pass. ὁρᾶμαι, cujus Hesych. meminit, exponens ipsum per act. ὁρῶ. At verò ὄρηαι, Ionicum itidem est pro ὄρῃ, secunda pers. sing. a. 2. med. subjunct. ὄρωμαι, ex Them. act. ὄρω.

Ὀρῇς, Dorica contractione τοῦ αει εἰς η pro ὁρᾷς, ut τιμῇς pro τιμᾷς. ab eodem Them. ὁράω. Itidem verò ὁρῆτε pro ὁρᾶτε dicunt iidem.

Ὀρθαι, apud Suid. legitur expositum ἐγερθῆναι. quod, si mendo caret, habet systolen Ionicam τοῦ ω pro ὦρθαι. quod est præt. perf. pass. infin. ex indic. ὦρμαι. ambo à Them. act. ὄρω.

Ὀρθοῖν, Doricè seu Æolicè pro ὀρθοῦν, à Them. ὀρθόω. Apud Hesychium.

Ὀρθριῶ, Atticè pro ὀρθρίσω. fut. 1. act. verbi ὀρθρίζω.

Ὀριῶ, itidem Atticè pro ὁρίσω. fut. 1. act verbi ὁρίζω.

Ὀρμάσται, Grammatici quidam recentiores dictum aiunt pro ὥρμασται, facta literarum metathesi, est autem ὥρμασται præt. perf. pass. verbi act. ὁρμάζω, augmento carens pro ὥρμασται.

Ὀρογυῖα, Ion. systole pro ὀρωγυῖα, hoc autem ὀρωγυῖα particip. est fœm. generis: ex ὄρωγα præt. perf. med. verbi ὀρέγω, habente Atticam τροπὴν τοῦ ε εἰς ω, veluti λέλογα, et similia.

Ὄρουσεν pro ὤρουσεν, a. 1. ind. ab ὀρούω, irruo.

Ὀρόωτε, Ionico pleonasmo τοῦ ο, vel etiam Ionica diphthongi circumflexæ resolutione, pro ὁρῷτε. quod est contractum ex ὁράοιτε, secunda pers. plur. præs. opt. act. à Them. ὁράω.

Ὀρόωντες, itidem pro ὁρῶντες, ab eodem Them.

Ὄρσαι, Æolicè pro ὦρσαι: aor. 1. act. infin. modi à Them. ὄρω. faciunt enim Æoles fut. 2. act. non ὀρῶ, sed ὄρσω, more quodam peculiari.

Ὄρσεο, Ionica diphthongi dissolutione pro ὄρσου, quod est præs. imper. pass. à Them. ὄρσομαι, hoc autem ὄρσομαι est μέλλων εἰς ἐνεστῶτα μετηγμένος. solent enim quidam μέλλοντας εἰς ἐνεστῶτας ἀνατρέχειν, ut ἄξομαι, οἴσομαι, et hujusmodi.

Ὁρῴην, Atticè pro ὁρῷμι: præs. opt. act. à Them. ὁράω.

Ὄρωρα, præt. med. Att. verbi ὄρω, habens nimirum Attico more reduplicatas duas initiales præs. literas pro ὦρα. Unde præt. plusquamperf. ὀρώρει, et in subjunct. ὀρώρῃ.

Ὀρωρέχατο, Ion. pro ὀρωρεγμένοι ἦσαν. tertia pers. plur. præt. plusquamperf. pass. à Them. ὀρέγω: facta ex tertia sing. ὀρώρεκτο, inserto α ante το, et præcedenti tenui versa in aspiratam. habent vero et hæc Atticam reduplicationem duarum præsentis initialium literarum præter augmentum.

Ὀρώρηκα, itidem Attica reduplicatione duarum initialium præsentis literarum pro ὤρηκα. præt. perf. act. verbi ὀρῶ, facientis fut. 1. act. ὀρήσω. Unde præt. pass. ὀρώρηται, quod apud Homer. legimus, Iliad. ν. ὁππότ' ὀρώρηται πόλεμος. Hoc autem ὀρέω Thema est ex futuro verbi ὄρω. scimus enim nonnullos μέλλοντας εἰς ἐνεστῶτας μετάγεσθαι à Poëtis. Nisi potius hoc ὀρώρηται est præsens subjunctivi pass. ex Them. ὀρώρω, quod factum sit ex præt. medio ὄρωρα. unde in pass. ὀρώρεται. apud eundem Homer. Odyss. τ. ἐπεί μοι ὀρώρεται ἔνδοθι θυμὸς κήδεσιν. Similiter verò ex aliis quoque præteritis perf. faciunt iidem Poëtæ præsentia.

Ὀρῶρε quoque dici aiunt pro ὦρε, anadiplasiasmo Ionico, ut λέλαθον pro ἔλαθον. est autem ὦρε præt. imperf. vel aor. 2. act. verbi ὄρω.

Ὀρώρυχα, præt. perf. act. verbi ὀρύσσω seu ὀρύττω, habens et ipsum præter augmentum Atticam reduplicationem duarum initialium præsentis literarum.

Ὄττετο, Ionica seu Poëtica augmenti detractione pro ὤττετο. præt. imperf. pass. verbi ὄττομαι, quod Poëtas Æolicè pro ὄσσομαι usurpare tradunt quidam Grammatici.

Ὄσφραμαι, per syncopen aiunt dictum pro ὀσφραίνομαι. Videtur tamen hoc potius ex illo derivatum, atque illud antiquius. elegantius certè esse illud quàm hoc tradunt nonnulli, afferentes ejus unum exemplum ex Libanio. Leguntur verò et apud alios infin. ὀσφρᾶσθαι et particip. ὀσφράμενος.

Οὗ, pro ἕο, exempto Ionicè ε, et facta deinde contractione. est interdum secunda pers. aor. 2. medii ἕμην, in indicativo modo: interdum secunda pers. ejusdem aor. in imper. unde compos. κάθου, πρόθου, et similia. Ex act. Them. ἵημι. Alioqui est et genitivus singul. artic. postpositivi ὅς, nec non pronomen est, itidem genitivi casus.

Οὐλόμενος, Poët. pro ὀλόμενος, metri gratia, est a. 2. part. ab ὄλλυμι. f. ὀλέσω. p. m. ὄλωλα.

Οὖτα, apud Homer. pro οὔτασε vel οὔταζε, per apocopen. unde et α in eo corripitur. à Them. οὐτάω vel οὐτάζω.

Οὐτάμεναι, Dor. vel Æol. et οὐτάμεν Ion. pro οὐτᾶναι, et ἱστάμεναι pro ἱστάναι, hoc autem οὐτᾶναι est ex Them. οὔτημι, ut ἱστάναι ex ἵστημι. Ex pass. autem οὔταμαι est particip. οὐτάμενος, et ἱστάμενος. Nisi potius id οὐτάμενος censendum est per syncopen factum ex οὐτασμένος, ut ἐλαλαμένος ex ἐληλασμένος, exempto σ et accentu ex penultima translato in antepenultimam. Exponitur certe per præt. perf. τετρωμένος et βεβλημένος.

Ὄφελον, ὄφελες, ὄφελε, Poët. pro ὤφελον, ὤφελες, ὤφελε, abjecto augmento et correpta penultima. præt. imperf. verbi ὀφείλω, habens plerumque usum adverbii.

Ὀφθείς, visus, a. 1. part. pass. ab ὄπτομαι, video.

Ὀφλήσω, fut. 1. act. verbi ὀφλέω seu ὀφλίσκω aut ὀφλισκάνω, ex ὄφλω. unde aor. 2. act. ὦφλον, infin. ὀφλεῖν, et part. ὀφλών.

Ὀχέεσκον, Ion. pro ὤχεον, abjecto primum augmento, deinde inserto σκ. præt. imper. act. verbi act. ὀχέω. ex quo et fut. 1. med. ὀχήσομαι.

Ὀχλεῦνται, Dor. vel Æol. pro ὀχλοῦνται: præs. pass. a Them. act. ὀχλέω. Nec non ὀχλεῦντι pro ὀχλοῦσι dicunt iidem.

Ὄψει, Attic. pro ὄψῃ: secunda pers. singul. fut. 1. medii ὄψομαι à Them. ὄπτομαι.

Π.

Παγείς, part. aor. 2. pass. ἐπάγην, ex act. Them. πήγνυμι seu πήγω faciente fut. 2. παγῶ, aor. 2. ἔπαγον. Ex eodem aor. 2. pass. ἐπάγην, est opt. παγείην, subjunct. παγῶ, et infin. παγῆναι, nec non futurum 2. pass. παγήσομαι.

Παθέειν, Ionica diphthongi circumflexæ resolutione pro παθεῖν: a. 2. act. infin. Th. πάσχω mutuante fut. 2. à πάθω, unde aor. 2. ind. modi ἔπαθον, ex quo opt. πάθοιμι, subjunct. πάθω, et part. παθών, παθόντος, p. m. πέπονθα.

Παίσατε, aor. 1. act. imper. à Them. παίζω, faciente non solùm παίξω, sed et παίσω: unde et subjunct. παίσωμεν, et infin. παῖσαι: et in pass. voce apud Herodot. πέπαισται, nec non comp. ἀναπέπαισται. Alioqui παῖσαι est et aor. 1. act. infinitivi modi à Them. παίω significante, cædo.

Παίσδε, Dor. pro παῖζε, à Dorico Them. παίσδω pro παίζω.

Παιχθείς, part. aor. 1. pass à Th. παίζω faciente fut. 1. act. παίξω, et præt. perf. pass. πέπαιγμαι.

Παλαξέμεν, Ion. seu Æol. pro παλάξειν, fut. 1. act. infin. modi, à Them. παλάσσω. Ab eodem est præt. imperf. pass. παλάσσετο, Ion. carens augmento pro ἐπαλάσσετο.

Πάλτο, Ion. pro πέπαλτο seu ἐπέπαλτο, abjecto augmento, præt. plusquamperf. pass. verbi act. πάλλω. Alii pro ἐπάλλετο positum aiunt, abjecto itidem augmento, et factâ præterea syncope.

Παμφαίνῃσι, Ion. paragoge τοῦ σι pro παμφαίνῃ: præsens subjunct. act. a Them. Poëtico παμφαίνω.

Παμφανόων, Poët. pleonasmo τοῦ ο, vel Ionica vocalis circumflexæ resolutione, pro παμφανῶν. itidemque παμφανόωντα pro παμφανῶντα: part. præs. act. à Themat. παμφανάω.

Παρακεκαρίαται, legitur apud Hesychium, expositum τῶν φρενῶν ἠλαττῶντο, quod videtur esse præt. perf. pass. Ionicum pro παρακεκαρωμένοι εἰσί: faciunt enim ii tertias pers. plur. à tertiis singul. correptâ primùm penultimâ, ut et hic ejecto υ et σ, deinde inserto α ante ται: vel etiam ex prima persona præter. med. addito ται: faceret autem παρακαίρω in præter. med. παρακέκαρα, exempto ι ex diphthongo, ut ἐλεύθω facit ἤλυθα. Sed pro ἠλαττῶντο, puto scribendum ἠλάττωνται. quod si ἠλαττῶντο esset, scribendum foret παρακεκαρίατο, et tunc esset præt. plusquamperf.

Παρακεχυμακότι, dat. sing. part. præt. act. à παραχυμάζω.

Παρακεώμεθα, apud eundem est præsens subjunctivi à Them. παράκειμαι.

Παραστήσεται, fut. 1. à παρίσταμαι, accido.

Παρασχεῖν, a. 2. infin. act. a παρέχω.

Παραχορδιεῖ, Atticè pro παραχορδίσει: futur. 1. act. verbi παραχορδίζω.

Παρέβασκε, Ion. pro παρέβαε, inserto σκ: præt. imperf. act. verbi παραβάω, nisi à Them. παραβάσκω esse malis.

Παρέζεο, Ionica diphthongi dissolutione pro παρέζου: præs. imp. pass. à Them. παρέζομαι.

Παρείθη, aor. 1. pass. indic. modi à Them. act. παρίημι, faciente fut. 1. παρήσω, præt. perf. παρεῖκα, pass. παρεῖμαι, ex cujus tertia παρεῖται fit aor. ille παρείθη, exempto ι, ut ἐτέθη ex τέθειται. Inde particip. παρεθείς. Reperitur tamen et παρείθη retento ι, cujus meminit Hesych. Alioqui παρέθη est etiam aor. 2. act. indic. modi à Th. παρατίθημι.

Παρέδραμον, per syncopen pro παρεδράμεσαν: a. 1. act. ind. modi, à Them. παραθρέζω signific. παρατρέχω. Apud Apollon. Rhod.

Παρῇς, secunda pers. singul. præt. imperf. à Them. πάρειμι signific. παραγίνομαι. Apud Soph. in Ajace, et apud Eurip. in Phœniss.

Παρείατο, Ion. pro παρεῖντο, præt. plusquamperf. pass. ex præt. παρεῖμαι, cujus paulò post mentio fiet. Alioqui apud Homer. παρείατο [illegible] significat παρῆσαν vel παρίζοντο: quod sic formet Etymol. Dicit ab ἕω esse εἶμι, medium ejus aor. 2. esse ἕμην, ἕσο, ἕτο, et εἶτο, epenthesi τοῦ ι: unde pleonasmo τοῦ α fieri εἴατο et παρείατο, accita præpositione.

Παρείθην, aorist. 1. pass. verbi παρίημι, ut dixi in παρείθη.

Παρεῖκα, præt. perf. act. verbi παρίημι, ut jam dixi, unde apud Hesychium παρείκαμεν, expositum παρητήσαμεν. Alioqui est etiam præt. med. verbi παρείκω.

Παρεῖμαι, præt. perf. pass. ejusdem παρίημι, ut à παρατίθημι est παρατέθειμαι, ex præt. act. παρεῖκα. Unde part. παρειμένος, et plusquamperf. παρείμην, cujus secunda pers. παρεῖσο. Alioquin hoc παρείμην est etiam plusquamperf. seu perf. pass. opt. modi, nec non a. 2. medius ejusdem modi, sed tunc in secunda pers. facit παρεῖο.

Παρείς, particip. aor. 2. act. πάρες, ab eodem Them. παρίημι, et παραθείς à παρατίθημι.

Παρείσθω, præt. perf. pass. imper. modi, tertiæ personæ, ex secunda πάρεισο.

Παρελεύσεαι, Ionica diphthongi resolutione pro παρελεύσῃ, futur. 1. med. verbi παρέρχομαι ex παρελεύθω. Hinc, præt. med. part. παρεληλυθώς.

Παρέλθωσι, a. 2. sub. act. à παρέρχομαι.

Παρέστη, a. 2. act. verbi παρίστημι, ut παρέστην.

Παρεστάμεν, Ion. pro παρεστάναι, præs. infin. à παρέσταμι, pro παρίστημι.

Παρέτραπε, a. 2. act. à παρατρέπω. f. ψω.

Παρεχέμεν, Ion. pro παρέχειν, à Them. παρέχω.

Παρῇ, subjunct præsens tertiæ personæ ex prima παρῶ, à Them. πάρειμι significante, adsum.

Παρέθη, apud Hesychium legitur, expositum εἰάθη; quod si mendo caret, est a. 1. pass. indic. modi, ab eodem Them. παρίημι faciente præt. perf. παρεῖκα, et pass. παρεῖμαι. Alioqui παρέθη dicitur pro eodem et παρείθη, ut jam docui.

Παρῆσα, aorist. 1. act. verbi παρίημι ex παρήσω, irregulariter, pro παρῆκα, ut ἔθησα pro ἔθηκα poni scimus et similia alia. Varin. παρῆσαν affert etiam pro παρῆλθον: quod est præt. med. verbi παρέω.

Παρήλθοσαν, Bœot. pro παρῆλθον: solent enim tertiis pluralibus imperfectorum et aoristorum ante ν inserere σα, dicentes itidem ἐτύψασαν pro ἔτυψαν, et [illegible] sint personæ plur. numeri. Apud Varin. [illegible] παρήλθοσαν τρεῖς. Est autem hoc παρήλθοσαν sive παρῆλθον a. 2. act. medii verbi παρέρχομαι ex παρελεύθω.

Παρῄνει, admonebat, imperf. act. à παραινέω.

Παρθέμενοι, Poët. seu Ion. syncope pro παραθέμενοι, metri causa. particip. a. 2. med. παρεθέμην, à Them. act. παρατίθημι. Similiter πάρθεσαν pro παρέθεσαν reperitur in a. 2. act. ab eodem Them.

Παρκατέλεκτο, eandem syncopen habet pro παρακατέλεκτο, truncato simul augmento: præt. plusquamperf. pass. verbi παρακαταλέγομαι.

Παρκλίνωσι, itidem pro παρακλίνωσι, à παρκλίνω pro παρακλίνω. Similiter παρκύπτω pro παρακύπτω.

Παρμέμβλωκε, habet et ipsum Æol. istam syncopen pro παραμέμβλωκε, quod autem ad μέμβλωκε attinet, factum illud ex μέμολκε tradunt Grammatici, nimirum syncope τοῦ ο, ejusque loco propter euphoniam inserto β, et ο verso in ω, sicut παρώχωκα pro παρῴχηκα dicitur. Tradunt hoc ipsum παρμέμβλωκε pro παραμέμβλωκε etiam dici, ideoque exponi non solum [illegible], sed etiam παρῆλθε, factumque hoc παρμέμβλωκε ex παραμέμολκε tradunt, videlicet syncope ipsius præpositionis, deinde β posito loco ο, et ο verso itidem in ω, ut in præcedente.

Παρενεχθέντι, partic. aor. 1. pass. ex Them. παραφέρω, mutuante fut. 1. παροίσω, ex inus. Them. παροίω.

Παρεῦσι, dat. pl. part. præs. à παρέω. hoc à πάρειμι, adsum.

Παρπεπιθεῖν, apud Homerum pro παραπιθεῖν, factâ primum syncope in præpositione, deinde anadiplasiasmo Ionico qualis est in λελαβεῖν pro λαβεῖν: a. 2. act. infin. modi, à Them. παραπείθω. Itidem in partic. παρπεπιθών dicitur pro παραπιθών.

Παρτίθετε, itidem Æol. illam syncopen habet pro παρατίθετε: est autem præs. imper. act. à Them. παρατίθημι. Similiter παρτέλλεται, quod Hesych. affert pro παραγίνεται, eandem syncopen habet pro παρατέλλεται, à Them. παρατέλλομαι.

Παρφάμεν, itidem pro παραφάμεν. quod Ionicum est pro παραφάναι, aor. 2. act. infin. modi, à Them. παράφημι. Itidemque in part. aor. 2. med. παρφάμενος pro παραφάμενος et in infin. παρφάσθαι pro παραφάσθαι. Sed et verbale πάρφασις eandem syncopen habet pro παράφασις.

Παρώκισμαι, præt. perf. pass. verbi act. παροικίζω.

Παρῶπτο, præt. plusq. pass. verbi παρόπτομαι.

Παρῳχημένοις, præteritis, perf. part. pass. à παροίχομαι.

Παρῴχωκα, Poët. τροπῇ τοῦ η εἰς ω, pro παρῴχηκα: ut supra extra compositionem ᾤχωκα pro ᾤχηκα detracto etiam augmento.

Πάσασθαι, aor. 1. med. infin. modi ab inus. Them. πάω, unde et particip. πασάμενος, significans γευσάμενος. Eustath. Est alioqui πάσασθαι etiam à πάσσω seu πάττω, itidem aor. 1. med. significans inspergere vel conspergere; unde verbale πάσμα. Quanquam præcedens quoque πάσασθαι à Them. πάσσεσθαι deduci potest: siquidem apud Hesychium legimus πάσσεται expositum ἐσθίει. Aliis tamen volentibus ipsum syncopen habere pro πατήσασθαι, ex Them. πατέω, significante ἐσθίω, quorum opinio mihi equidem parum est probabilis. Metri causa reperitur etiam πάσσε pro ἔπασε, dempto augmento, et geminato σ. itidemque πασσάμενος pro πασάμενος, ab iisdem Them.

Πεδάα, Ion. pleonasmo vel etiam diphthongi circumflexæ resolutione pro πεδᾷ, à Th. πεδάω. Sic in infin. πεδάαν pro πεδᾶν.

Πεδάασκον, Ionicè itidem pro ἐπέδων seu ἐπέδα, abjecto primùm augmento, deinde inserto σκ. præterit. imperfect. act. verbi πεδάω.

Πέδησε, a. 1. act. ejusdem verbi, Ionicam et ipse augmenti detractionem habens pro ἐπέδησε.

Πείθεο, Ionica diphthongi resolutione pro πείθου. præs. imper. pass. à Them. πείθομαι.

Πειθήμεναι Dor. et Æol. pro πειθῆν, seu (ut alii volunt) pro πιθεῖν, ut πειθήμεναι pro πειθῆναι, ἴδμεναι et φιλέμεναι pro ἰδεῖν et φιλεῖν. Derivant autem ii πειθῶ ex Them. πείθημι vel πειθάω: itidemque cætera: πειθῆν vero ex πειθέω, est Doricum itidem pro πειθεῖν, ut γελῆν.

Πείρησαι, a. 1. med. imper. modi à Them. πειράομαι. At πείρας est partic. a. 1. act. a. 1. inf. pass. πειρηθῆναι. à Them. πείρω.

Πειρῴατο, Ion. pro πειρῷντο, quod est tertia pers. plur. opt. pass. per contractionem ex πειράοιντο, à Them. πειράομαι.

Πεισθέντι, a. 1. part. à πείθομαι, a. 2. ἐπιθόμην. p. m. πέποιθα.

Πείσομαι, fut. 1. med. verbi πείθομαι, signific. parebo. Est etiam fut. 1. med. verbi πάσχω mutuatitium: unde πείσεται, quod Hesych. exp. ἐκπαθεῖ: et infin. πείσεσθαι eidem significans παθεῖν. Apud eundem legimus πείσαντες expositum πεπείσαντες, ἐγχάναντες: unde procul dubio sunt πίσεα, apud Homer. λειμῶνες καὶ πίσεα ποιήεντα. Sed quænam hæc duorum posteriorum Them. sint, an itidem πείθω, an aliud quodpiam, dubium adhuc est; certe videtur pro πείσαντες signific. ποτίσαντες, scribendum potius πίσαντες, à πίω.

Πέλεσκε, Ion. pro ἔπελε, abjecto primum augmento, deinde annexo σκε, præt. imperf. act. à Poët. Them. πέλω.

Πενθήμεναι, Doricè pro πενθεῖν, quod πενθῆναι aiunt esse infin. verbi vel πένθημι, vel πενθαίω. Nisi potius est κατ' ἔκτασιν pro πενθήμεναι, Dor. pro πενθεῖν posito, ut εἰπήμεναι pro εἰπεῖν.

Πεπαθυῖα, part. fem. præt. perf. πεπάθυια. per syncopen pro πεπαθηκυῖα, ut ἑστὼς pro ἑστηκώς, itidem per syncopen dici aiunt. Ita Eustath. et alii Grammatici. Potest tamen esse etiam præter. med. hoc participium, πάθω (ex quo πάσχω hoc præteritum mutuatur) faciente fut. 2. παθῶ et præt. med. πέπαθα, ut λαθῶ facit λέλαθα, μαθῶ, μέμαθα.

Πεπασμένος, part. præt. perf. pass. ab act. Them. πεπαίνω, et quidem Varin. vult; sed parum probabilis videtur ejus opinio: regulariter enim facere hoc πεπαίνω debet πεπεπανσμένος, ut μιαίνω facit μεμιασμένος: unde verbale πέπανσις, et part. a. 1. pass. πεπανθείς. Itaque πεπασμένος est potius partic. præt. perf. pass. ex Them. vel πάζω, vel πάω, ea enim fut. 1. act. faciunt πάσω. præt. perf. pass. πέπασμαι.

Πεπαλαγμένος, pollutus, perf. part. pass. à παλάσσω. f. ξω. Th. πάλλω, vibro.

Πεπαλὼν, part. a. 2. act. à Th. πάλλω, habens Ion. anadiplasiasmum pro παλὼν, ut λελαβὼν pro λαβὼν, πεπιθὼν pro πιθών.

Πεπᾶναι, aor. 1. act. infin. modi, à Them. πεπαίνω, ex quo est et particip. a. 1. pass. πεπανθείς.

Πεπάρθαι, præt. perf. pass. infin. modi, à Them. πείρω, faciente præt. perf. pass. indic. modi πέπαρμαι, unde et participium πεπαρμένος.

Πεπαρῴνηκα, duplici augmento dicitur pro παρῴνηκα, Atticè. est autem præt. perf. act. verbi παροινέω.

Πεπείθαται, Ionice pro πεπεισμένοι εἰσί, præt. perf. pass. verbi act. πείθω, Etymol. Πέπεισθε, secunda pers. imperat.

Πεπερακέναι, præt. perf. seu plusquamperf. act. infin. modi, à Them. περαίνω.

Πεπιθήμενος, partic. præt. perf. pass. ex Themat. πιθέω, quod est ἐκπτωτὸς ἐκ δευτέρου μέλλοντος μετηγμένος. Ab eodem est futur. 1. act. πεπιθήσω, habens Ionicum anadiplasiasmum pro πιθήσω, idemque apud Homerum significans quod πείσω.

Πέπιθμεν, per syncopen pro πεπίθομεν, vel pro πεποίθαμεν. Si pro πεπίθομεν, est a. 2. act. à Th. πείθω, Ionico anadiplasiasmo pro ἐπίθομεν. Si pro πεποίθαμεν est præt. med. ab eodem Them. faciente fut. 2. πιθῶ, excepto ε ex vocali, ut ἐλείθω facit ἐλιθῶ, et ea derivatio est vero magis consentanea, quum in pass. signific. exponatur ἐπεπείσμεθα, secundùm quam expositionem est pro ἐπεποίθειμεν, in plusquamperf. med. Vide et ἐπέπιθμεν.

Πεπίθοιμι, Ionico anadiplasiasmo pro πίθοιμι, a. 2. act. opt. modi, ab eodem Them. πείθω. Itidem πεπίθοιμεν in eodem modo et temp. pro πίθοιμεν: et in part. πεπιθὼν et πεπιθοῦσα pro πιθὼν et πιθοῦσα. Homer. φειδοῖ παρπεπιθόντες.

Πεπιστεύκεσαν, crediderant, plusquamperf. Attic. pro ἐπεπιστεύκεισαν, à πιστεύω, credo.

Πεπλήγομεν et Πεπληγέμεναι, Ion. et Dor. sunt pro πεπληγέναι, à Th. πεπλήγω, quod ex præt. med. πέπληγα in præsens abiit; unde et præt. imperf. πέπληγον, augmento carens pro ἐπέπληγον, nisi hoc πέπληγον esse malis a. 2. act. verbi πλήσσω, facientis fut. 2. πληγῶ, anadiplasiasmo Ion. pro ἔπληγον, et λέλαβον pro ἔλαβον. Ex hujus porro verbi πλήσσω præt. med. πέπληγα, est partic. πεπληγώς. At πεπληγμένος, est partic. præt. perf. pass. ab eodem Them.

Πεπνυμένος, part. perf. pass. πέπνυμαι, à Th. vel πνέω, per syncopen derivato ex πνῶ, vel ex πινύσσω: Eustath.

Πεποιέαται, Ion. pro πεποιημένοι εἰσί, præt. perf. pass. verbi act. ποιέω. Sic pro κεκίνηνται seu κεκινημένοι εἰσί, iidem dicunt κεκινέαται, à Them. κινέω.

Πεποιήκαντι, Dor. pro πεποιήκασι, præt. act. ejusdem Them.

Πέποιθε, præt. med. verbi πείθω, habens Attico more ει versum in οι, ut λέλοιπα à λείπω. Unde partic. πεποιθώς.

Πεποίθημι, præs. ind. à Th. πεποίθω, quod Syracusano seu Siculo more factum est ex præt. med. πέποιθα, ut πεπλήγω ex πέπληγα, κεκλήγω ex κέκληγα, et hujusmodi alia infinita.

Πέπομφα, præt. perf. act. à Them. πέμπω, habens et ipsum Atticam τροπὴν τοῦ ε εἰς ο, ut κέκλοφα, τέτροφα, et similia.

Πέπονθα, præt. med. verbi πάσχω, ex πάθω, ut volunt nonnulli, per pleonasmum τοῦ ν. Etymolog. et Eustath. Idem tamen Eustath. alibi πάσχω hoc præt. med. mutuari ait à πένθω, mutato ε in ο, et pleonasticè inserto ι et θ.

Πέπορδα, præt. med. verbi πέρδω, habens Atticam τροπὴν τοῦ ε εἰς ο, ut λέλογα ex λέγω.

Πεπορεῖν, Ionico anadiplasiasmo pro πορεῖν, ut supra πεπιθεῖν pro πιθεῖν. a. 2. act. infin. modi, à Them. πόρω, Hesych.

Πέποσθε, apud Homerum quidem aiunt per syncopen factum ex πεπόνησθε, præt. perf. pass. verbi act. πονέω. quidam ex πέπονθε, præt. med. verbi inus. πένθω verso ε in ο, et σ pleonasticè inserto; nonnulli etiam ex πεπόνθατε, facta syncope, et itidem pleonasticè inserto σ. Refertur autem ad Thema πάσχω, quod mutuatitia habet cætera, præsente et præterit. imperf. excepto, tempora.

Πέποσχα pro πέπονχα dicitur κατὰ τροπὴν τοῦ ν. præt. perf. act. verbi πάσχω facientis futuri πάξω, et præt. perfect. πέπονχα. Epicharmus. Ἀρπαγαῖς, ἁ δὲ Σικελία πέποσχε. Etymol.

Πεποτέαται pro πεπότηται dicunt Iones, η resoluto in εα, ut ἰάλω itidem usurpant pro ἥλω, et ἔαγε pro ἦγε, est autem tertia pers. singul. præt. perf. pass. ab act. Th. ποτάω faciente fut. 1. ποτήσω. Ita Varin. Alioqui est etiam tertiæ pers. plur. pro πεπότηνται, Ion. itidem, ut πεποιέαται pro πεποίηνται.

Πεποτίαται pro πεποτέαται dici κατ' ἔκτασιν tradit Etymol. qui ipsum accipit pro tertia pers. plur. præt. perf. pass. ab eodem Them.

Πεπρᾶσθαι, præt. perf. pass. infin. modi, à Them. act. πιπράσκω, faciente fut. 1. act. πράσω, ex inus. Them. πράω, per syncopen facto ex περάω, ut κράω ex κεράω. Ex eodem est fut. paulò post πεπράσομαι, quod magis Att. esse tradunt, quàm πραθήσομαι, quod est fut. 1. pass. ejusdem verbi, ex a. 1. ἐπράθην.

Πεπραχέναι, perf. infin. act. à πράσσω, facio.

Πέπρωται, per syncopen apud Poëtas pro πεπεράωται, itidemque participio πεπρωμένος pro πεπεραωμένος, præt. perf. pass. à Th. act. πρόω facto itidem per syncopen ex περαόω. Th. πέρας, ατος, τὸ, finis.

Πέπταμαι tradunt nonnulli esse præt. perf. pass. verbi act. πτῆμι facientis fut. 1. πτήσω, ut ἔσταμαι est ex ἵσταμαι. Ego tamen, quum videam ipsam nullam habere volandi significationem apud Homer. qui passim eo utitur, sed τοῦ ἀνεπτύχθαι et ἐκτετάσθαι, quod est apertum et expansum esse, idem per syncopen dictum existimo, pro πεπέτασμαι, ut ἐλήλαμαι pro ἐλήλασμαι, à Them. act. πετάζω. Unde infin. πέπτασθαι, et partic. πεπταμένος.

Πεπτηῶτα, Homerus pleonasmo τοῦ η dicit pro πεπτῶτα: πεπτῶτα autem per syncopen pro πεπτηκότα, ut ἑστῶτα per syncopen pro ἑστηκότα seu ἑσταότα, part. præt. perf. act. à Them. πίπτω, faciente f. 1. πτήσω ex πτάω.

Πεπτηότα, quidam per syncopen itidem usurpatum aiunt pro πεπτηχότα, part. præt. perf. act. à Them. πτήσσω. Sed magis vero consentaneum videtur κατ' ἔκτασιν dictum esse pro πεπτεῶτα, ut πεποτίαται tradunt κατ' ἔκτασιν pro πεποτέαται usurpari.

Πέπτωκα, præt. perf. act. verbi πίπτω, ex πτόω faciente fut. 1. act. πτώσω, ut paulò ante quoque admonui.

Πεπτῶτα, per syncopen pro πεπτωκότα, ut ἑστῶτα pro ἑστακότα. At πεπτωκώς, cujus accusativus est hoc πεπτωκότα, est partic. præt. perf. πέπτωκα, cujus jam memini.

Πεπύθωνται, Ionico anadiplasiasmo pro πύθωνται, ut λελάβωνται pro λάβωνται, aor. 2. med. subjunct. modi, à Themate πυνθάνομαι, mutuante futur. 2. πυθοῦμαι, ex verbo πεύθομαι, sublato ε ex diphthongo.

Πεπυκασμένος, perf. part. à πυκάζω, denso.

Πεπύσθην, Ion. dempto augmento pro ἐπεπύσθην, quod est tertia pers. dualis præt. plusq. pass. à Them. πυνθάνομαι, faciente præt. perf. pass. πέπυσμαι, ex Th. πεύθομαι, excepto ε. Homer Iliad. ρ. Δοιὼ δ' οὔπω φῶτε πεπύσθην Πατρόκλοιο θανόντος, nondum audierant de Patroclo mortuo.

Πέπωκα, præter. perfect. act. verbi πίνω, mutuatitium ex Themate πόω.

Περάαν, Ion. pleonasmo τοῦ α, vel Ion. diphthongi circumflexæ resolutione, pro περᾶν, infin. præsent. act. à Them. περάω.

Περῆσαι, a. 1. act. infin. modi, ab eodem περάω, faciente fut. 1. act. περήσω. Alioqui idem et περάσω facit. quorum hoc prosæ scriptoribus Atticis, illud Poët. et Ion. scribentibus familiarius est.

Πέρθαι, Ionica augmenti detractione pro πεπέρθαι, ut δέχθαι pro δεδέχθαι, præt. perf. pass. infin. modi, à Them. act. πέρθω. Etymolog. et Varin.

Περίαχε, insonuit, aor. 2. act. à περιηχέω, Doricè περιαχέω. Them. ἦχος.

Περιδδείσασα, ectasi Poët. pro περιδείσασα, metri causa, partic. a. 1. act. à Them. περιδείδω, unde et præt. med. περιδέδοικα.

Περίελαι, apud Hesychium legitur expositum κόψον, ἀφελοῦ, est autem aor. 1. med. imperat. modi, à Them. περιαιρέω, futur. etiam 1. περιελῶ mutuante ex inus. Them. περιέλω, unde aorist. 1. περιεῖλα.

Περιελόντες, aor. 2. part. act. à περιαιρέω.

Περιήστραψε, circumfulsit, a. 1. indic. act. à περιαστράπτω.

Περιέφθησαν, aor. 1. pass. verbi activi περιέπω, carens augmento, Eustath.

Περίζωσαι, præcingere, a. 1. imperat. à περιζώννυμαι.

Περιῃρεῖτο, ablata erat, imperf. pass. à περιαιρέομαι.

Περικαλέο, Ion. dissolutione diphthongi pro περικαλοῦ, præs. imperat. pass. à Them. περικαλέομαι.

Περιπαρῆναι, a. 2. pass. infin. modi, à Th. act. περιπείρω.

Περιπατοίην, Att. pro περιπατοῖμι, ut ποιοίην pro ποιοῖμι, præs. opt. act. à Them. περιπατέω.

Περιπλομένων ἐνιαυτῶν, apud Homer. per syncopen usurpatum aiunt pro περιπελομένων seu περιπολουμένων, à Them. περίπλομαι, syncopen itidem passo pro περιπέλομαι seu περιπολέομαι.

Περίσχεο, Ion. diphthongi dissolutione pro περισχοῦ, aor. 2. med. imper. modi, à Them. act. περιέχω, mutuante fut. 2. περισχῶ à περισχέω, unde et infin. περισχέσθαι.

Περιτρομέεσθαι, præs. infin. Ion. pro περιτρομεῖσθαι à περιτρομέομαι, pro περιτρέμω.

Περιφθὰς, part. a. 2. act. ab inus. verbo περιφθῆμι, pro quo περιφθάνω usurpatur.

Περνὰς, partic. præs. act. à Them. πέρνημι.

Περρήξαντο, apud Hesych. pro περιρήξαντο, procul dubio metri causa sublato ι, et geminato ρ. Sic περρίχετο, quod idem exponit ἐσπαρίχετο, positum est pro περιίχετο.

Πέρσαι, aor. 1. act. infin. modi, à Them. πέρθω.

Πεσέεσθαι, Ion. diphthongi circumflexæ dissolutione pro πεσεῖσθαι, fut. med. verbi πίπτω ex πεσέω. Hinc πεσεῖται, f. 2. med.

Πεσέω, Ionicè pro πεσῶ, fut. 2. act. ejusdem πίπτω ex eodem πεσέω.

Πεσέτωσαν, a. 2. act. imper. modi, ab eodem origine.

Πεσεῦμαι, Doricè seu Æolicè pro πεσοῦμαι, fut. med. ab eodem Themate.

Πέσῃσι, Ionica paragoge pro πέσῃ, a. 2. act. subjunctivi modi, ab eodem.

Πέσον, Ionica augmenti detractione pro ἔπεσον, aor. est 2. act. indicat. modi, itidem à πίπτω faciente fut. 2. πεσῶ ex πεσέω. Alioqui πέσον est etiam a. 2. act. imper. modi, ab eodem.

Πεσοῦμαι, fut. 1. vel 2. med. verbi ejusdem.

Πεσὼν, partic. a. 2. act. ab eodem Them. Facit enim a. 2. indic. ἔπεσον, ex fut. 2. πεσῶ.

Πέτασαν, Ionica augmenti detractione pro ἐπέτασαν, a. 1. act. indic. modi, à Them. πετάζω: unde et aor. 1. opt. Æol. πετάσειε, et partic. πετάσας.

Πετέσθην, itidem pro ἐπετέσθην, tertia dual. præt. imp. pass. à Th. πέτομαι.

Πέτον, Ion. aut Dor. pro πέσον, ab eodem Them.

Πεύθοιατο, Ionicè pro πεύθοιντο, præsens optat. pass. à Themate πεύθομαι.

Πεύσεαι, Ionica itidem diphthongi resolutione pro πεύσῃ, secunda pers. singul. fut. 1. med. indic. modi, ab eodem πεύθομαι, vel etiam à πυνθάνομαι: nam id fut. πεύσομαι hinc mutuatur. Attici autem πεύσει dicunt pro illo πεύσῃ.

Πέφαμαι, præt. perf. pass. verbi act. φάω, signific. φονεύω, cujus tertia pers. πέφαται, et infin. πεφάσθαι. At πέφασμαι sive πέφανσμαι est præt. perf. pass. verbi act. φαίνω.

Πεφραγμένος, particip. præt. pass. à Them. act. φάργνυμι faciente fut. 1. act. φάρξω. Habent autem metathesin hæc literarum pro πεφαργμένος, φάργνυμι, et φάρξω: quorum Th. est φράσσω seu φράττω.

Πεφασμένος, particip. præt. perfect. pass. commune verbi φάω, significantis φονεύω, et Them. φαίνω. Alioqui φαίνω facit etiam πεφαμμένος.

Πεφεισμένος, part. præt. perf. pass. à Them. φείδομαι.

Πεφευγοίην, Attica metaplasmo pro πεφεύγοιμι, ut tradit Eustath. Hoc autem πεφεύγοιμι est præt. med. opt. modi, à Them. act. φεύγω.

Πέφηνα, præt. perf. med. verbi φαίνω, τροπὴν habens τοῦ η pro πέφανα. Sic χαίνω facit κέχηνα. Nisi potius hæc scribenda sunt diphthongo πέφηνα, κέχηνα, et πέπονθα quoque, et λέλοιπα, ac similia retinere diphthongum, mutata tantùm priore ejus litera. Idem de μέμηνα dicendum est et similibus aliis.

Πεφήσεαι, Ionica diphthongi resolutione pro πεφήσῃ, significante φονευθήσῃ, fut. paulò post verbi φάω, facientis futur. 1. φήσω. Commune tamen idem est verbo φάω significanti φαίνω: unde πεφήσεται Eustath. exp. φανήσεται. At πεφείσεται est fut. paulò post verbi act. φείδω.

Πεφιδέσθαι, a. 2. med. infin. modi, à Them. φείδω, habens Ionicum anadiplasiasmum pro φιδέσθαι, ut λελαβέσθαι pro λαβέσθαι.

Πεφιδήσεται, futur. paulo post verbi φείδω, quod ex fut. 2. φιδῶ in præsens abiit. Nisi malis esse fut. 1. med. verbi πεφιδέω, facti ex præt. med. πέφιδα, more Siculo seu Syracusano. Eustath.

Πεφιδοίμην, πεφίδοιο, πεφίδοιτο, a. 2. med. opt. modi, à Them. φείδω faciente fut. 2. φιδῶ: anadiplasiasmum Ionicum habens pro φίδοιτο, ut λελάβοιτο pro λάβοιτο.

Πέφνε, Poët. augmenti detractione pro ἔπεφνε: quod Etymol. deducit ex φένω. Alii à Them. πέφνω, derivato ex eodem φένω, facto anadiplasiasmo et syncope, vel ex φάω. Vide Ἔπεφνε.

Πεφοβήατο, Ion. pro πεφόβηντο seu ἐπεφόβηντο, præt. plusquamperf. pass. indic. modi, à Them. act. φοβέω. Verùm notandum, hoc πεφοβήατο ectasin vocalis habere pro πεφοβέατο, ut πεποτήαται supra pro πεποτέαται.

Πέφραδε, præt. perf. med. à Them. φράζω, facientis fut. 2. φραδῶ. Unde imperat. πέφραδε, signific. dicito; quanquam eum nonnulli putant esse aor. 2. et habere anadiplasiasmum Ion. pro φράδε. At πέφρασμαι, est præt. perf. pass. ejusdem Them.

Πεφράδατο, itidem Ionico more usurpatum pro πεφρασμένοι ἦσαν, præt. plus. perf. pass. verbi act. φράζω.

Πέφραδε, in aor. 2. act. ejusdem Them. reperitur positum pro ἔφραδε, ut λέλαβε pro ἔλαβε. Hinc πεφραδέτην, in dual. pro ἐφραδέτην, à φράζω, dico. Sic in infinitivo πεφραδεῖν pro φραδεῖν, itidem anadiplasiasmo Ionico. Pro quo πεφραδέειν, Ion. vel Dor. πεφραδέμεν dicitur.

Πεφραδέτην, itidem anadiplasiasmo Ionico pro ἐφραδέτην, tertia pers. dual. a. 2. πέφραδε, qui et ipse anadiplasiasmum illum habet pro ἔφραδε.

Πέφραδμαι pro πέφρασμαι dicitur, verso σ in δ, ut κέκαδμαι pro κέκασμαι. præt. perf. pass. ejusdem Them. φράζω, unde particip. πεφραδμένος.

Πέφρικαν pro πεφρίκασι, dici dialecto Chalcidica annotat Varin. ut ἔσχηκαν pro ἐσχήκασι. Est etiam πέφρικα præt. med. verbi φρίσσω, unde part. fem. gen. πεφρικυίας.

Πεφύασι, nati sunt, perf. act. Poët. pro πεφύκασι, à φύω.

Πεφυγμένος, apud Homerum pro πεφευγμένος reperitur, διὰ τὸ λειότερον τῆς φωνῆς, ut πεπυσμένος quoque dicitur pro πεπευσμένος, part. præt. perf. pass. à Them. φεύγω, habens nihilominus significationem activam, et modò genitivum in constructione recipiens, modò accusativum: legimus enim apud Homerum non solum πεφυγμένος ἀέθλων, sed etiam πεφυγμένος ἄεθλον, ut Eustath. quoque annotavit.

Πεφύγω, præsens è præt. med. πέφευγα factum more Syracusano. Alioquin est præt. med. subjunct. modi, à φεύγω.

Πέφυζα, Ion. pro πέφευγα, itidemque partic. πεφυζὼς pro πεφευγὼς, ut refert Eustath. Quidam tamen ex Them. φυζάω derivare malunt.

Πέφυκα, præt. perf. act. verbi φύω, facientis fut. 1. φύσω. Ex hoc porrò πέφυκα fit Thema πεφύκω, more Siculo et Syracusano, ut πεφύγω ex πέφευγα. Unde præt. imperf. ἐπέφυκον, apud Hesiod. in Theogon.

Πεφύρθαι, præt. perf. pass. infin. modi, ex act. Them. φύρω, faciente fut. 1. φύρσω. At πεφυραμένος est partic. præt. perf. pass. sed à Them. φυράω.

Πεφύραται, præt. perf. pass. à verbo act. φυράω, faciente fut. 1. φυράσω. Idem tamen et φυρήσω facit, sed magis Ionicè, unde particip. præt. perf. pass. πεφυρημένος, apud Hesych.

Πῆλε, Ionicè et Poëticè detracto augmento pro ἔπηλε: a. 1. act. verbi πάλλω, ut ψάλλω facit ἔψηλε: unde et particip. πήλας, et infin. πῆλαι.

Πηρώσειε, a. 1. opt. modi, Æolicus pro πηρώσαι, à Them. act. πηρόω faciente in a. 1. indic. modi, ἐπήρωσα. Ab eodem est fut. med. πηρώσομαι. Item aor. 1. pass. πηρώθη, augmento carens pro ἐπηρώθη, ex quo infin. πηρωθῆναι.

Πῆξε, aor. 1. act. indic. modi, à Them. πήγνυμι seu πήσσω faciente fut. 1. act. πήξω: caret augmento pro ἔπηξε, more Ionico et Poëtico.

Πῆχθεν, Bœot. syncope, et simul Ionica augmenti detractione pro ἐπήχθησαν, a. 1. pass. indic. modi, ab eodem Them.

Πιανάτω, aor. 1. act. imper. modi, tertiæ pers. ex prima πίανον, à Them. πιαίνω, faciente fut. 1. πιανῶ, et a. 1. ἐπίανα. Unde et in subjunct. πιάνῃ.

Πίε, aor. 2. act. imperat. modi, à Them. πίω, faciente fut. 2. πιῶ, a. 2. ἔπιον.

Πιέειν, Ionica vocalis circumflexæ resolutione pro πιεῖν, a. 2. vel fut. 2. act. infin. modi, à Them. πίω, faciente fut. 2. act. πιῶ. Media voce fut. 2. facit πιεῖσθαι.

Πίεζεν, Ion. seu Dor. pro ἐπίεζεν, abjecto simul augmento, præt. imperf. act. verbi πιέζω.

Πίῃς, aor. 2. act. subjunct. modi, ab eodem Them.

Πίῃσθα, Æolica paragoge pro πίῃς, a. 2. act. subjunct. modi, ab eodem.

Πίθηαι, Ion. diphthongi resolutione pro πίθῃ, vel potiùs paragoge Ionica aor. 2. med. subjunct. πίθωμαι, ex act. Them. πείθω. p. m. πέποιθα. a. 2. ἔπιθον.

Πῖθι, metaplasmo usurpatum pro πίε, ut κλῦθι pro κλύε, κέκραχθι pro κέκραχε: ut in illo proverbiali dicto, ἢ πῖθι, ἢ ἄπιθι. Est autem πίε a. 2. act. imper. modi, à Them. πίω, faciente fut. 2. πιῶ.

Πιθοίατο, Ion. pro πίθοιντο, aor. 2. med. opt. modi, à Them. act. πείθω, faciente fut. 2. πιθῶ.

Πιμπλεῦσαι, replentes. præs. part. f. g. pro πιμπλᾶσαι, Æolicè. à πίμπλημι, idem quod πλήθω.

Πιμπρὰς, part. præs. act. ex Them. πίμπρημι.

Πιέμεναι, Dor. et πιέμεν Ion. pro πιεῖν: præsens infin. act. à Them. πίω.

Πίομαι pro πιοῦμαι, usurpatum reperitur frequentissimè, ita ut et τοῦ πιοῦμαι usu interdicant: unde partic. πιόμενος pro πιούμενος, id est, πιεῖν μέλλων. fut. 1. vel 2. med. verbi πίω, facientis itidem πιῶ in activa voce: habens systolen diphthongi, et accentus retractionem. Similiter verò φάγομαι pro φαγοῦμαι usurpari scimus. Notandumque est ι in hoc futuro produci, ac si præsentis esset temporis: ut apud Homer. Odyss. ξ'. Ποταμόνδε κατιὼν ἐκ νηοῦ ἴδης, πιόμενος, bibiturus.

Πίσαι, quod Hesych. exp. ποτίσαι, potum præbere, est a. 1. act. infin. modi, à Them. πιπίσκω faciente fut. 1. πίσω, ex inus. Them. πίω. Frequens apud Hippocr. Itidem πίσει ex Eupol. affert Eustath. pro ποτιεῖ.

Πιστωθῆτον, dual. aor. 1. pass. imper. modi, ex prima pers. πιστώθητι: ea autem est à Them. act. πιστόω: unde et a. 1. med. πιστώσαντο augmento carens pro ἐπιστώσαντο. Ambo apud Homerum.

Πίσω et πίσομαι, in fut. 1. act. et medio à Them. πίω, in usu esse, ut πίομαι et πιοῦμαι, tradit Eustath. Attamen πίσω transitivum potiùs est, ut ex eodem docui in Πίσαι paulò antè, nec non ex Hesych.

Πίτνα, Ion. et Poët. pro ἐπίτνα, omisso augmento. præt. imperf. act. vel ex πιτνάω per contractionem pro πίτναε, vel ex Them. πίτνημι, τροπῇ τοῦ ε εἰς α, ut dicitur ἴδα pro ἴδε. Ex quo πίτνημι est præsens partic. πιτνάς.

Πιφάσκεαι, Ion. pro πιφάσκῃ, loqueris, præs. sub. à πιφάσκομαι, pro φάσκω, dico.

Πιών, partic. aor. 2. act. à Them. πίω, faciente fut. 2. πιῶ, ex inus. πίω.

Πλαγγὼν, ut quidem nonnullis recentioribus Grammaticis placet, est partic. aor. 2. Poëticè geminatum habens γ pro πλαγὼν, à Th. πλάζω, faciente fut. 2. πλαγῶ, aor. 2. ἔπλαγον. Sed iis assentiri nondum possum, quum apud Græcos Grammaticos et Lexicographos non reperiam mentionem participii πλαγγὼν, sed nominis, de quo suo loco dicetur.

Πλάγχθη, Ion. et Poët. dempto augmento pro ἐπλάγχθη, aor. 1. pass. verbi πλάζω, habens epenthesin τοῦ γ, euphoniæ causa. Nisi ex πλάγγω aliquis derivare malit.

Πλανείς, part. aor. 2. pass. à Th. πλένω, faciente fut. 2. πλανῶ, aor. 2. ἔπλανον, verso ε in α, ut τρέπω τραπῶ facit.

Πλάσσε, finxit. aor. 1. ind. pro πλάσε, Ion. et Poët. et hoc pro ἔπλασε. à πλάσσω, fingo.

Πλείων, Ion. seu Poët. epenthesi τοῦ ι, pro πλέων.

Πλεῖθι, Ion. metaplasmo pro πλεῖ, seu πλέε, ut ζῆθι pro ζάε seu ζῆ, et πῖθι paulo antè pro πίε. præsens imper. act. à Th. πλέω.

Πλῆτο pro ἔπλητο usurpatum afferunt nonnulli: ἔπλητο autem est præt. imperf. verbi πίλναμαι, syncopen passum pro ἐπίλατο.

Πλεύσεαι, Ion. diphthongi dissolutione pro πλεύσῃ, fut. 1. med. verbi act. πλέω.

Πλευσεῦμαι, πλευσῇ, πλευσεῖται, Dor. pro πλεύσομαι, πλεύσῃ, πλεύσεται, itidem fut. 1. med. ab eodem Them. πλέω, faciente fut. 1. act. πλεύσω, assumpto υ.

Πληγῆναι, a. 2. pass. infin. modi, à Them. act. πλήσσω, facientis fut. 2. πληγῶ. et a. 2. ἔπληγον.

Πλῆντο, Ion. seu Poët. detracto augmento dicitur pro πέπληντο aut ἐπέπληντο. Itidemque πλῆτο pro πέπλητο seu ἐπέπλητο, præt. plusquamperf. pass. verbi act. πίμπλημι, facientis fut. 1. act. mutuatitium πλήσω. vel etiam verbi πλάω, syncopen habentis pro πελάω: nam apud Homerum scimus πλῆτο χθονὶ usurpari pro ἐπεπέλαστο, et appropinquabat.

Πλῆξε, Ion. seu Poët. detracto augmento pro ἔπληξε: aor. 1. act. verbi πλήσσω, facientis fut. 1. act. πλήξω.

Πλῆτο, implebatur, imperf. pass. à πλῆμι. Alii plusquamperf. esse volunt pro ἐπέπλητο, à πλήθω.

Πλωτεῦντα, Dor. pro πλωτεύοντα, præs. part. à πλωτεύω.

Πλυθείς, partic. aor. 1. pass. ἐπλύθην, ex act. Them. πλύνω, faciente præt. perf. pass. πέπλυμαι, tanquam ex πλύω: regulariter enim πέπλυμμαι vel πέπλυσμαι facit, ut μολύνω, μεμόλυμμαι et μεμόλυσμαι.

Πλύνεσκε, Ion. pro ἔπλυνε, abjecto primùm augmento, deinde annexo σκε, præt. imperf. act. verbi ejusdem.

Πλώεσκε, itidem Ion. pro ἔπλωε, à Them. πλώω, similiterque πλωΐζεσκε pro ἐπλώιζε, à Them. πλωΐζω. Th. πλέω, navigo.

Πνείοντες, præs. part. Poët. pro πνέοντες, à πνέω. f. πνεύσω.

Πνεῦσαι, a. 1. act. infin. modi, à Them. act. πνέω, faciente fut. 1. act. πνεύσω, assumpto υ, ut πλέω facit πλεύσω.

Πνιγείς, particip. aor. 2. pass. verbi act. πνίγω facientis fut. 2. πνιγῶ, aor. 2. ἔπνιγον, et pass. voce ἐπνίγην, unde et fut. 2. pass. πνιγήσομαι.

Πνῦτο, Ionicè et Poëticè detracto augmento pro πέπνυτο seu ἐπέπνυτο, præt. plusquamperf. pass. verbi πνέω, ex πνύω, ut χέω facit χύτο ex χύω.

Ποδιῶ, fut. 1. act. Att. pro ποδίσω, à Them. ποδίζω.

Πόει, Att. pro ποίει, præs. imper. act. à Them. ποέω Atticon, pro ποιέω.

Ποθέεσκε, Ion. pro ἐπόθει seu ἐπόθεε, abjecto primum augmento, deinde annexo σκε, præt. imperf. act. verbi ποθέω.

Πόθεσαν, a. 1. act. ind. à Them. ποθέω, faciente fut. 1. act. non solùm ποθήσω, sed etiam ποθέσω, et quidem Atticè, ut volunt nonnulli, aliis tamen ποιητικώτερον id esse affirmantibus: habet autem aor. ille Ion. seu Poët. augmenti detractionem pro ἐπόθεσαν. Sic infin. modo ποθέσαι pro ποθῆσαι dicitur: quo post Homer. Plato usus est, dicente apud Eust. Οὐκέτι ποθέσειν ἄλλο ἄλλος αἰτίας. Indeque est et κεῖν' ἀποθέσοντες rursum apud Homerum, pro ἀποθήσοντες, cujus desiderio nemo tenetur.

Ποθήμεναι, Dor. pro ποθεῖν: à Them. ποθῆμι vel ποθαίω, ut scribit Eust. Sed alii Poët. ἰωνικὸν habere aiunt pro ποθήμεναι.

Ποιεῦμαι, Dor. itidem vel Ion. pro ποιοῦμαι.

Ποιῇσι, Ion. paragoge pro ποιῇ præs. subjunct. act. à Th. ποιέω.

Ποησῶ, Dor. pro ποιήσω, itidemque ποησεῖς et ποησεῖ, pro ποιήσεις, ποιήσει, et sic deinceps. fut. 1. act. verbi ποιέω.

Ποιμανεῖ, fut. 1. act. verbi ποιμαίνω. hinc ποιμανεῦνθ', acc. sing. part.

Ποιοίην, ποιοίης, ποιοίη, Attica inflexione pro ποιοῖμι, ποιοῖς, ποιοῖ, præs. opt. à Them. ποιέω.

Ποιούντων, Atticè itidem pro ποιείτωσαν: genitivo plurali partic. præs. act. posito pro tertia pers. plur. imper. præs. act. itidem à Them. ποιέω.

Ποιῷν pro ποιοῖν, Dor. esse tradunt vel Æolicum, verso ο in ω, et subscripto ι. præs. optat. act. ab eodem ποιέω.

Παίξατο, Dor. pro ἐπαίσατο, sublato simul augmento. aor. 1. med. verbi act. παίζω.

Πωλέσκετο, Ion. pro ἐπωλεῖτο, seu ἐπωλέετο, sublato primum augmento, deinde inserto σκ, præt. imperf. pass. verbi act. πωλέω. Nisi ex πωλέσκω derivare malis, facto ex πωλέω.

Ποτώμενον, Dor. pro ποτούμενον, partic. præs. pass. à Dorico itidem Them. ποτῶμαι pro ποτοῦμαι. Ex quo et imperf. ποτέετο Poët. pro ἐποτεῖτο, sine augmento et contractione. Itidemque in aor. 1. med. ποτήσατο pro ἐποτήσατο.

Πόρε, præt. imperf. vel aor. 2. augmento carens pro ἔπορε, à Them. πόρω.

Πόταγε, Dor. pro πρόσαγε: præs. imper. act. à Dor. Them. ποτάγω pro προσάγω.

Ποτάγχωμαι, apud Hesych. legitur, expositum προσεγγίζομαι, Doricum et ipsum, à Them. ποτάγχομαι pro προσάγχομαι, si mendo caret.

Ποταλεωντίμαν, apud eundem legitur, expositum προσαλεωντίμαν Doricè itidem fortassis pro προσαλεωντίμαν: significante ibi προσαλέντεσθαι, furtim ad aliquem duci vel pervenire.

Πότεχε, itidem pro πρόσεχε. à Them. ποτέχω pro προσέχω.

Ποτῆμεν, similiter Dor. pro προσεῖναι, à Them. πρόσειμι: et in epist. Melissæ Pythagoricæ ad Clearetam, τῷ κατὰ νόμον ἀνδρὶ ποτῆμεν.

Ποτιδέγμενος pro προσδεδεγμένος, Doricum itidem est, habens simul Ionicam detractionem augmenti: partic. præt. perf. pass. à προσδέχομαι.

Ποτιδέρκεται, quoque Doricum est, pro προσδέρκεται.

Ποτίδω, eodem modo pro προσίδω, aor. 2. act. subjunct. modi, à ποτείδω pro προσείδω.

Ποτιμάξατο, itidem pro προσεμάξατο, ablato simul augmento, a. 1. med. verbi Dorici ποτιμάσσω pro προσμάσσω.

Ποτιόσσεται, similiter pro προσόσσεται.

Ποτίσδω, itidem pro προσίζω, dicitur ab iisdem Doribus. Itidemque ποτισπέσεται pro προσπέσεται et προσπεσεῖται dicunt iidem. Quibus similia alia verba composita, nec non et nomina, crebrò occurrunt tum apud alios Poëtas, tum apud Theocritum, apud eos etiam, qui prosa oratione Dorica scripserunt.

Πραθέειν, Ionica diphthongi resolutione pro πραθεῖν, a. 2. act. infinitivi modi, à Them. act. πέρθω, faciente fut. 2. πραθῶ, aorist. 2. ἔπραθον, transpositis literis ad corripiendam penultimam quæ brevis esse debet in penultima fut. 2. et aorist. 2.

Πραθεὶς, partic. a. 2. pass. à Them. act. πιπράσκω, faciente fut. 1. act. πράσω, ex πράω facto per syncopen ex περάω, ut suo loco docui.

Πραϋχθεὶς, partic. aor. 1. pass. à Dorico Them. πραΰζω pro πραΰνω.

Πρησσέμεν, Ionicè et Doricè pro πράσσειν, præs. infin. act. à Them. πράσσω.

Πρῆξαι, a. 1. act. infin. modi, ab Ionico Th. πρήσσω pro πράσσω.

Πρῆσε, a. 1. act. indic. à Them. πρήθω, augmento carens, Ionico more pro ἔπρησε, vel etiam à Them. πίμπρημι ex inus. πρήω. Unde infin. πρῆσαι.

Πρηΰνει, mitigat, præs. ind. Ion. pro πραΰνει. Them. πραός, vel πρᾶος.

Πρίαιτο, præsens opt. pass. à Them. πρίαμαι, unde et imperfect. πρίατο, augmento carens pro ἐπρίατο.

Πρισθεὶς, partic. aor. 1. pass. ἐπρίσθην, ex act. Them. πρίω, seu πρίζω, faciente præt. perf. pass. πέπρισμαι. Ex eodem Them. est a. 1. act. infin. πρίσαι.

Πρίω, Atticè pro πρίασο: primum enim Iones pro πρίασο dicunt πρίαο, exempto σ, deinde Attici πρίω, contractis αο in ω: ut Aristoph. Μὴ πρίω καὶ δᾶδα. præs. imperf. pass. à Th. πρίαμαι. Alioqui πρίω Thema quoque est, ut dixi.

Προβέβουλα, præt. med. verbi προβούλω seu προβουλέω.

Προέηκα, Ionica vocalis circumflexæ dissolutione pro προῆκα, a. 1. act. indic. à Them. προΐημι faciente fut. 1. act. προήσω, ex inus. verbo προέω. Irregularis autem aor. iste est: characteristicam enim futuri commutavit characteristica præteriti, ut ἔθηκα quoque, ἧκα, et similes alii.

Προελοίμεθα, optaremus, aor. 2. opt. med. à προαιρέομαι. præt. ᾕρημαι.

Προέμεν, Ionicè seu Doricè pro προεῖναι. quod est a. 2. act. infin. modi ab eodem Them. προΐημι.

Πρόες, a. 2. act. imperat. modi, ab eod. At πρόεσαν est tertia plur. a. 2. indic. ex prima singul. πρόην, ab eodem.

Προῄδει, præt. plusquamperf. act. ex perfecto προοῖδα, à Themate εἰδῶ, ex εἴω.

Προϊέμεν, Ionicè et Doricè pro προϊέναι, infin. præs. act. à Them. προΐημι.

Προΐηλε, a. 1. act. indic. à Them. προϊάλλω.

Προκεχειροτονημένοις, primo designatis, perf. part. pass. à προχειροτονέω.

Προλιπὼν, aor. 2. part. à προλείπω.

Πρόου, a. 2. med. imper. modi, à Them. προΐημι, per contractionem factum ex πρόεο, quod Iones exempto σ fecerunt ex πρόεσο. Similiter πρόσθου est a. 2. med. imper. à Them. προστίθημι, itidem ex Ionico πρόσθεο contractum.

Προπεφραδμένα, prædeliberata, Dor. pro προπεφρασμένα, perf. part. à φράζω, dico. f. σω. aor. 2. ἔφραδον.

Προσδραμὼν, a. 2. part. act. à προστρέχω.

Προσεβήσατο, aor. 1. med. à προσβαίνω, accedo.

Προσέθου, aor. 2. med. indicativi à Them. προστίθημι. Factum autem est hoc προσέθου itidem ex προσέθεσο, exempto Ionicè σ.

Προσείλεο, a. 2. med. indic. à. Them. προσαιρέω, mutuante fut. 2. προσελῶ ab inus. Them. προσέλω, unde aor. 2. act. προσεῖλον, med. προσειλόμην, cujus illud προσείλεο est secunda pers. sing.

Προσέκυρσε, appulit, a. 1. act. à προσκύρω. f. σω. Æolicè.

Προσελεῦμαι, fut. 2. act. indic. à προσαιρέω ex quo et infin. προσελεῖν.

Προσέπαισε, Plato Att. pro προσέπαιξε dixit: quod est aor. 1. act. indic. à Them. προσπαίζω.

Προσεπλάκη, aor. 2. pass. indic. à Them. προσπλέκω, faciente fut. 2. act. προσπλακῶ.

Πρόσεσθε, a. 2. med. indic. vel imper. modi, à Th. act. προσίημι.

Προσεκολλήθη, adhæsit, a. 1. ind. pass. à προσκολλάω.

Προσήϊκται, quod Hesych. affert pro προσῆκται, est præt. perf. pass. verbi προσείσκομαι. nisi malis Ionicam habere diphthongi dialysin pro προσῄκται, verso ι in υ, et subscripto ι, à Them. act. προσεΐκω.

Προσήκατο, aor. 1. med. indic. à Them. προσίημι faciente fut. 1. act. προσήσω, ex quo fit aor. 1. act. indic. προσῆκα, mutata characteristica futuri in characteristicam præteriti. quam προσῆκα habent ἔθηκα quoque, ἧκα, ἔδωκα, et hujusmodi alii aor. Unde particip. προσηκάμενος.

Προσήσεσθαι, fut. 1. med. ejusdem Them. ex προσέω.

Προσηύδα, imperf. à προσαυδάω. f. ήσω.

Προσῆχα, præt. perf. act. verbi προσάγω, pro quo Attici προσαγήοχα dicunt.

Προσοίσωσι, aor. 1. act. subjunct. modi, à Them. προσφέρω mutuante fut. 1. προσοίσω ab inus. verbo προσοίω.

Πρόσθοιτε, aor. 2. med. opt. modi, ab act. Them. προστίθημι, ut πρόσθοισθε à προστίθεμαι. Vide Πτοίμην.

Πρόσω, vide in Πρόω.

Προσχῇς, aor. 2. act. subjunct. modi, à Them. προσέχω mutuante fut. 2. προσχῶ ex inus. Them. προσχέω, unde particip. προσχὼν, et med. voce προσχόμενος.

Προταμοίμην, a. 2. med. opt. modi, à Them. προτέμνω faciente fut. 2. προταμῶ.

Προτιβάλλεαι pro προσβάλλῃ, ab initio Dor. est, in fine Ionicam diphthongi habet dissolutionem. Itidem verò προτιάπτω, Dor. est pro προσάπτω.

Προτιδέγμενος, similiter Dor. est, habens simul augmenti detractionem vel syncopen, pro προσδεδεγμένος vel προσδεχόμενος, à Dorico Them. προτιδέχομαι pro προσδέχομαι.

Προτιείλεο, quoque pro προσείλεο, à προτιέλω pro προσέλω.

Προτιελεῖν, eodem modo pro προσελεῖν. quod est a. 2. act. infin. modi, à Them. προσαιρέω faciente fut. 2. προσελῶ, ex inus. Them. προσέλω. Similiter προτιόσσομαι signific. προσβλέπω, est pro προσόσσομαι: quod Æol. esse ferunt pro προσόπτομαι. Nec non προτιπτυσσοίμεσθα pro προσπτυσσοίμεσθα.

Προὔβαλεν, Attica synæresi pro προέβαλε: a. 2. act. indic. à Them. προβάλλω.

Προὔβη, itidem pro προέβη: aor. 2. act. indic. à Them. προβίβημι. Sic προὔγραφε pro προέγραφε. Προὐδιδάξατο pro προεδιδάξατο: aor. 1. med. à προδιδάσκω. Προὔδωκας pro προέδωκας, aor. 1. act. infin. à Them. προδίδωμι. Προὔθηκα pro προέθηκα, aor. 1. act. indic. à Them. προτίθημι. [illegible] pro [illegible]. Προὔπεμψε pro προέπεμψε: aor. 1. act. indic. à Them. προπέμπω. Προυτίθεσαν pro προετίθεσαν: aor. 1. à προτιθέω. Προὐτίθει pro προετίθει, præt. imperf. verbi προτίθημι ex προτιθέω. Προυτρέποντο pro προετρέποντο, præt. imperf. pass. à Them. act. προτρέπω. Προὔτυψαν pro προέτυψαν. aor. 1. act. à προτύπτω. Προὔφειλες pro προέφειλες: imperf. à Them. προοφείλω, augmento etiam carens pro προώφειλες. Προὔχειν pro προέχειν. et προὔχοντο pro προέχοντο, itidem sine augmento pro προείχοντο. In aliis quoque infinitis fit hæc Attica synæresis ε et ο, vel ου, ut usus abunde docet.

Προὔθεσαν pro προέθεσαν, a. 1. ind. à προτίθημι.

Προφυγεῖν, a. 2. infin. à προφεύγω.

Πρόωμαι, a. 2. med. subjunct. modi, à Them. act. προΐημι: cujus prima plur. προώμεθα, et tertia πρόωνται.

Πταίη, a. 2. act. opt. modi à Them. ἵπταμαι, ut σταίη ab ἵστημι.

Πτάμενος, partic. aor. 2. med. ab eodem Them. ut στάμενος ab ἵστημι.

Πτάτο, aor. 2. med. indic. ejusdem verbi, augmento carens pro ἔπτατο. Unde infin. πτάσθαι, et in comp. διαπτάσθαι apud Eurip. initio Medeæ.

Πτέσθαι, a. 2. med. infin. modi, syncopen habens pro πετέσθαι, à Them. πέτομαι. unde comp. ἐπιπτέσθαι apud Homerum. Alii tamen à πτάω derivare malunt.

Πτῆναι, aor. 2. act. verbi ἵπταμαι in infin. modo, ut ab ἵστημι est στῆναι.

Πτήσω, fut. 1. act. indic. à verbo ἵπτημι, ut στήσω ab ἵστημι, ex inus. Them. πτάω.

Πτοίμην, (unde in comp. apud Plat. in Phæd. ἀπόπτοιτο) a. 2. med. opt. modi, syncopen habens pro πετοίμην, à Them. πέτομαι. Quidam tamen à πτάω derivare malunt, qui etiam addunt pro πταίμην dici, ut θοῖντο pro θεῖντο, οἶτο (unde πρόσοιτο) pro εἶτο.

Πτυχθεὶς, particip. a. 1. pass. ἐπτύχθην, ex act. Them. πτύσσω faciente fut. 1. πτύξω.

Πτωκαζέμεν, Ion. sive Dor. pro πτωκάζειν. præsens infin. act. à Them. πτωκάζω.

Πτώσω, fut. 1. act. indic. verbi πίπτω ex πτόω.

Πυθέσθαι, a. 2. med. infin. à Them. πυνθάνομαι seu πεύθομαι, faciente fut. 2. πυθοῦμαι, unde et particip. πυθόμενος.

Πύθευ, Ion. seu Dor. pro πύθου. aor. 2. med. imper. modi, ab eodem Them.

Πύθηαι, Ion. itidem pro πύθῃ. aor. 2. med. subjunct. modi, ab eodem.

Πυθοίατο, Ion. rursum pro πύθοιντο. a. 2. med. optat. modi, ab eodem. At πύθοντο est a. 2. med. indic. modi, ab eodem verbo, augmento carens pro ἐπύθοντο.

Πυκάσαι, aor. 1. infin. à πυκάζω. f. άσω.

Πύσω, futur. 1. act. verbi πύθω significantis, putrefacio. unde et particip. a. 1. pass. πυσθείς.

Πῶ pro πῶθι per ectasin dici, in præs. imper. act. à Them. πῶμι, volunt quidam recentiores Grammatici, cujus apud veteres Grammaticos et Lexicographos Græcos nulla occurrit mentio, nec apud Varinum quidem. Alioqui πῶ Doricum est pro ποῦ.

Πωλέαι, Ionica dialysi diphthongi circumflexæ pro πωλῇ, secunda pers. præs. indic. à Them. πωλέομαι.

Πωλέσκε, Ion. itidem pro ἐπώλει, objecto primum augmento, deinde annexo σκε. præt. imperf. act. ejusdem Them. πωλέω.

Πωλέσκετο quoque Ionicum est pro ἐπωλεῖτο, detracto itidem augmento et inserto σκ, ut supra in Πωλέσκε. Quidam tamen ex πωλέσκομαι derivatum malunt hoc imperfectum, dempto itidem augmento.

Πωλεύμην, Ion. seu Dor. pro ἐπωλούμην, sublato simul augmento. præt. imperf. ejusdem πωλέομαι.

Πωλήσεαι, Ion. pro πωλήσῃ, dissoluta diphthongo. fut. 1. med. ejusdem πωλέομαι.

Πώσω, fut. 1. act. verbi πίνω, ex Them. πῶμι seu πόω.

Ρ.

Ῥαγεὶς, partic. a. 2. pass. ἐῤῥάγην, ex act. Th. ῥήγνυμι, seu ῥήσσω faciente fut. 2. act. ῥαγῶ. Unde et fut. 2. pass. ῥαγήσομαι.

Ῥανθεὶς, particip. a. 1. pass. ἐῤῥάνθην. Ab act. Them. ῥαίνω, faciente præt. perf. act. ἔῤῥαγκα, pass. ἔῤῥασμαι. Ab eodem est a. 2. subjunct. ῥάνωσι, facit enim fut. 2. act. ῥανῶ.

Ῥάσατε, a. 1. act. imper. modi, à Them. ῥάζω pro ῥαίνω, apud Homer. unde et præt. perf. pass. Ionicum ἐῤῥάδαται pro ἐῤῥασμένοι εἰσί. Scribitur et ῥάσσατε duplici σ metri causa.

Ῥαχθεὶς, partic. a. 1. pass. ἐῤῥάχθην ex Them. act. ῥάσσω.

Ῥέε seu ῥέεν, Ion. et Poët. dempto augmento pro ἔῤῥεεν, præt. imperf. act. verbi ῥέω.

Ῥέζεσκε, Ion. itidem pro ἔῤῥεζε, abjecto primum augmento, deinde annexo σκε. præt. imperf. act. verbi ῥέζω.

Ῥέῃσι, Ion. rursum et Poët. epenthesi τοῦ ι, metri causa, pro ῥέῃ. præs. subjunct. act. à Them. ῥείω pro ῥέω.

Ῥέξαι, aor. 1. act. opt. modi, à Them. ῥέζω. Alii tamen sese torquere malunt in eo ab ἔρδω deducendo.

Ῥεύσω, fut. 1. act. verbi ῥέω, assumpto υ, ut πνέω facit πνεύσω.

Ῥηγῆναι, aor. 2. pass. infin. modi, à Them. act. ῥήγνυμι seu ῥήσσω faciente futur. 2. act. non solum ῥαγῶ, sed etiam ῥηγῶ, ideoque duplicem aor. 2. et ἔῤῥαγον et ἔῤῥηγον. sicut à πλήσσω scimus esse non tantum πλαγῆναι, ex futur. 2. πλαγῶ, sed etiam πληγῆναι, ex fut. 2. πληγῶ.

Ῥηθεὶς, partic. a. 1. pass. ἐῤῥήθην. ab inus. Th. ῥέω faciente fut. 1. act. ῥήσω, et significante, dico. refertur ad ἀγορεύω. Ab aor. autem illo ἐῤῥήθην, est et fut. 1. pass. ῥηθήσομαι.

Ῥῆξαι, a. 1. act. infin. à Them. ῥήγνυμι seu ῥήσσω, faciente fut. 1. act. ῥήξω. At ῥηξάτω est a. 1. act. imper. modi, ab eodem.

Ῥήσατο, Ionicè et Poëticè dempto augmento pro ἐῤῥήσατο. a. 1. med. indic. modi, ab inus. Them. ῥέω significante, dico, et faciente fut. 1. act. ῥήσω. Unde et particip. ῥησάμενος. Referuntur autem hæc ad ἀγορεύω.

Ῥιγήσεαι, Ion. diphthongi dissolutione pro ῥιγήσῃ. fut. 1. med. verbi act. ῥιγέω.

Ῥίπτασκον, Ion. syncope pro ῥιπτάζεσκον, hoc autem ῥιπτάζεσκον Ion. itidem est pro ἐῤῥίπταζον, abjecto primum augmento, deinde inserto σκ. præt. imperf. act. verbi ῥιπτάζω.

Ῥιπτοῦμαι, Atticum est pro ῥίπτομαι. ab act. Them. ῥίπτω.

Ῥιφεὶς, partic. a. 2. ἐῤῥίφην, ex Them. act. ῥίπτω faciente fut. 2. ῥιφῶ, mutata tenui in aspiratam, ut ῥάπτω ῥαφῶ. unde a. 2. ἔῤῥιφον, et voce pass. ἐῤῥίφην. At aor. 1. est ἐῤῥίφθην, unde ῥιφθῆναι in infin. et partic. ῥιφθεὶς, item fut. 1. pass. ῥιφθήσομαι.

Ῥῖψαι, a. 1. infin. act. à ῥίπτω, projicio. f. ψω.

Ῥοίζασκε, stridebat, tertia imperf. pro ῥοίζεσκε, à ῥοιζέω.

Ῥυεὶς, partic. a. 2. pass. ἐῤῥύην, ex act. Them. ῥύω idem significante quod ῥέω.

Ῥύεο, Ion. diphthongi dissolutione pro ῥύου. præs. imper. pass. à Them. ῥύομαι.

Ῥύηθι, itidem a. 2. pass. imper. modi, ab eodem ἐῤῥύην, ut τύπηθι ab ἐτύπην.

Ῥυήσομαι, fut. 2. pass. ex a. 2. ἐῤῥύην, facto ex Them. ῥύω.

Ῥυσθῆναι, a. 1. pass. infin. modi, à Them. act. ῥύω, vel à pass. ῥύομαι.

Ῥῦμαι, Ionicè dempto augmento pro ἔῤῥυμαι: præt. perf. pass. ejusdem Them. ῥύω seu ῥύομαι. Nisi potius per synæresin factum est ex ῥύομαι, ut λοῦμαι ex λούομαι. Certè ῥῦσθαι pro ῥύεσθαι dici, infra annotabo.

Ῥῦντο, itidem pro ἔῤῥυντο: præt. imperf. ejusdem verbi ῥύομαι.

Ῥυόω, Ionico pleonasmo τοῦ ο, vel Ionica vocalis circumflexæ resolutione pro ῥυῶ dicitur, ut ὁρόω pro ὁρῶ, βοόω pro βοῶ.

Ῥῦσαι, significans φυλάξαι, est a. 1. med. imper. modi, à Them. ῥύομαι. a. 1. med. ἐῤῥυσάμην.

Ῥῦσθαι, per synæresin pro ῥύεσθαι dici tradunt Grammatici veteres. quemadmodum λοῦσθαι quoque contractione Attica pro λούεσθαι usurpari novimus.

Ῥῦτο, quod Hesych. exp. ἐῤῥύσατο, ἔσωσε, est præt. plusquamperf. pass. ab eodem Them. ῥύομαι, Ion. more seu Poët. abjectum habens augmentum, pro ἔῤῥυτο, ut λῦτο pro λέλυτο. Nisi quis per syncopen ex ἐῤῥύετο vel ἐῤῥύσατο factum existimet, detracto itidem augmento, ut λῦτο ex ἐλύετο factum prædicant nonnulli.

Ῥωσθεὶς, particip. a. 1. ἐῤῥώσθην, ex act. Them. ῥώννυμι seu ῥόω, faciente præt. perf. pass. ἔῤῥωμαι.

Ῥώσω, fut. 1. act. ejusdem Them. ῥώννυμι seu ῥόω, ut χώννυμι seu χόω facit χώσω. Unde in med. voce ῥώσομαι.

Σ.

Σαίει, præs. ind. à σαίω, idem quod σείω, moveo.

Σαμαίνεται, ab Epicharmo usurpatum pro σφραγίζεται, teste Hesychio, Dor. est pro σημαίνεται, à Dorico itidem Them. σαμαίνω pro σημαίνω.

Σαπεὶς, particip. a. 2. act. à Th. σήπω, faciente fut. 2. act. σαπῶ ut λέχω λαχῶ, πλήσσω πλαγῶ, unde a. 2. ἔσαπον, et in pass. ἐσάπην ex quo infin. pass. σαπῆναι, et particip. σαπεὶς, σαπεῖσα.

Σαρεῖ, fut. 1. act. verbi σαίρω, ut χαίρω facit χαρῶ. Utitur autem verbo σαίρω Eurip. in Hecuba, dicens, Σαίρω τε δῶμα, παρέχω τ' ἐφεστίους. At σαρεῖ, est à verbo σαρέω, quod huic σαίρω synonymum.

Σαφηνιῶ, fut. 1. act. verbi σαφηνίζω, Att. pro σαφηνίσω.

Σαχθεὶς, particip. a. 1. pass. ἐσάχθην, ex act. Th. σάττω.

Σάω apud Homer. modò est tertia pers. præt. imperf. act. modò secunda præsentis imperativi, per apocopen pro σάωζε, ut αὖτα pro αὔτει seu αὔταζε, à Them. σαόω. in imperf. autem Ion. habet augmenti detractionem pro ἐσάω seu ἐσάωζε. Quanquam sunt qui imper. σάω Doricum esse dicant pro σάου, verso ου in ω more Dorico, ex Them. pass. σάομαι, faciente imperat. σάεο, σάου. Quin et secunda pers. præt. imperf. pass. ἐσαόμην eodem modo esse potest hoc σάω, detracto augmento, pro ἐσάω.

Σβεννυμενάων, Æolicè pro σβεννυμένων. gen. pl. part. præsent. à σβέννυμι. f. σβέσω. p. ἔσβεσα.

Σβέσε, Ionica seu Poëtica augmenti detractione pro ἔσβεσε, ut σβέσαν pro ἔσβεσαν. aor. 1. act. verbi σβέννυμι ex inus. Them. σβέω, faciente fut. 1. act. σβέσω. præt. perf. pass. ἔσβεσμαι, et aor. 1. pass. ἐσβέσθην. unde infin. σβεσθῆναι, particip. σβεσθεὶς, et fut. 1. pass. σβεσθήσομαι.

Σβήσομαι quoque esse dicitur fut. 1. med. verbi σβέννυμι ex σβέω. Ego tamen puto id potius esse fut. 2. pass. ex a. 2. ἔσβην. nam fut. 2. σβῶ facit aor. 2. ἔσβην, unde in pass. voce ἔσβην, ex quo σβήσομαι. Certe fut. 1. act. σβήσω, vel a. 1. ἔσβησα, nulla mihi occurrit mentio apud Græcos Grammaticos aut Lexicographos.

Σεβάσθησαν, Ion. augmenti detractione pro ἐσεβάσθησαν. aor. 1. pass. à Them. σεβάζομαι.

Σεισθεὶς, particip. a. 1. pass. ἐσείσθην, ex act. Them. σείω faciente fut. 1. σείσω.

Σέσαγμαι, præt. perf. pass. verbi act. σάττω. Unde infin. σεσάχθαι.

Σεσαρυῖα, particip. fœm. gen. ex præt. med. σέσαρα, derivato ex σαίρω signific. ἀκουσίως μειδιῶ, seu ἀκούσιον μειδίαμα πάσχω. Dicitur etiam σεσηρυῖα. Varin.

Σεσεῖσθαι, præt. perf. pass. infin. modi, à Them. act. σείω faciente fut. 1. σείσω.

Σέσηπα, præt. perf. med. verbi act. σήπω, facientis fut. 2. non solùm σαπῶ, sed et σηπῶ. unde particip. σεσηπυῖα.

Σέσηρα, vel potius σέσαρα, præt. med. verbi σαίρω, ut φαίνω facit πέφηνα seu πέφανα. unde particip. σεσηρὼς, et fœm. gen. σεσηρυῖα, pro quo paulò ante habuimus σεσαρυῖα. Quidam à σήρω derivare malunt.

Σεσοφισμένος, perf. part. pass. à σοφίζω.

Σεῦα, Ion. augmenti detractione pro ἔσευα: a. 1. act. verbi σεύω, carens futuri litera characteristica, ut ἔχεα. Itidem voce media σεύατο pro ἐσεύατο: unde particip. σευάμενος.

Σεύσθω, per syncop. pro σευάσθω usurpari aiunt Grammatici quidam recentiores. hoc autem σευάσθω est tertia pers. a. 1. med. imp. σεῦαι, ex eodem Them. σεύω.

Σέψασθαι, a. 1. med. infin. à Them. act. σήπω: passivus autem a. 1. infin. ab eodem Them. est σηφθῆναι.

Σήκασθεν, Bœot. syncope pro ἐσηκάσθησαν, abjecto simul augmento more Ionico. a. 1. pass. indic. modi, à Th. act. σηκάζω. apud Suid.

Σημανέω, Ion. vocalis circumflexæ resolutione pro σημανῶ. fut. 1. vel 2. act. verbi σημαίνω. Ab eodem et a. 1. act. ἐσήμηνα, cujus infin. σημῆναι, et σημᾶναι.

Σιγηθεὶς, particip. aor. 1. pass. ἐσιγήθην, à Th. act. σιγάω faciente fut. 1. σιγήσω.

Σιγῆν, Dor. pro σιγᾷν, præs. infin. act. ab eodem Them.

Σκαφθῆναι, a. 1. pass. infin. modi, à Them. act. σκάπτω. Hinc σκαφεῖσα, a. 2. part. pass. f. g.

Σκελᾷ, pro σκελάσεαι per contractionem, excepto prius σ more Ionico, secunda pers. sing. fut. 1. med. à Them. act. σκελάννυμι seu σκελάζω.

Σκέλλε, quod Homer. usurpavit pro ξήρανε et σκληρὸν ποίησε, Eustath. ait esse potius à Them. σκέλλω: a. 1. act. subjunct. modi, ut φῆλε à φάλλω. nam si à σκέλλω esset, faceret σκῆλε ut ἀνατέλλω ἀνάτειλε, ἀγγέλλω ἄγγειλε. Veruntamen σκέλλω longè diversam habet significationem. Ab eadem origine est optat. σκέλαι apud Hesychium, expositum σκληρύνειε, ξηράνειε: et infin. σκῆλαι, eandem habens expos.

Σκιόωντο, Ion. pro ἐσκιῶντο, abjecto primùm augmento, deinde pleonasticè inserto ο, seu resoluta vocali circumflexa, præt. imperf. pass. verbi act. σκιάω.

Σκλῆναι, a. 2. infin. modi, à Th. σκλῆμι, facto ex σκλέω. unde et præt. perf. act. ἔσκληκα, ex quo particip. ἐσκληκώς.

Σκοπιαζέμεν, Ion. seu Dor. pro σκοπιάζειν, infin. præs. act. à σκοπιάζω.

Σκυλῆναι, a. 2. pass. infin. modi à Them. σκύλλομαι.

Σμερδανεῖς, fut. 1. act. à Them. σμερδαίνω, vel etiam fut. 2.

Σμυγεὶς, partic. a. 1. pass. ἐσμύγην, ex act. Them. σμύχω, faciente fut. 2. act. σμυχῶ, versa aspirata in mediam.

Σόῃς, secunda pers. sing. Poët. verbi σόω pro σώζω. à quo et in subjunct. modo est σόῃ pro σώζῃ. Et σόωσι pro σώζωσι. Homer. Ἢν γάρ δή με σόωσι θεοὶ, καὶ οἴκαδ' ἵκωμαι.

Σοῦ, imper. præs. pass. verbi σόομαι, per contractionem ex σόου. unde tertia pers. σούσθω, per contractionem ex σοέσθω: et secunda plur. σοῦσθε per contractionem ex σοέσθε. Alioqui σοῦ est etiam pronomen genitivi casus, ex nominativo σὺ vel σύς.

Σπαλεὶς, Æol. pro σταλεὶς. quod est partic. a. 2. pass. à Them. act. στέλλω faciente fut. 2. σταλῶ. Sic σπολὴ dicunt iidem pro στολή.

Σπαργανίσασα, a. 1. part. act. à σπαργανίζω.

Σπαρεὶς, partic. aor. 2. pass. ἐσπάρην, ex act. Them. σπείρω faciente fut. 2. σπαρῶ.

Σπείω, Ion. pro σπῶ dicitur, resoluta primum diphthongo ω in εω, deinde inserto metri gratia ι. Est autem hoc σπῶ, præsens vel aor. 2. med. verbi Poët. σπέομαι seu σπείομαι, signific. idem quod ἕπομαι, unde et a. 2. indic. ἐσπόμην.

Σπείομεν, itidem Ionicè dicitur pro σπῶμεν, aor. 2. act. subjunctivi modi, resoluta itidem vocali circumflexa ω in εω, deinde facta systole τοῦ ω, et inserto itidem metri causa ι, ut θείομεν pro θῶμεν. significat autem σπείομεν Hesychio σπουδάσωμεν, ἀκολουθήσωμεν. estque ab act. Them. σπῶ.

Σπεῖσαι, aor. 1. act. infin. modi, ab act. Them. σπένδω faciente fut. 1. σπείσω, ex inus. Th. σπείδω. Unde med. vocis a. 1. infin. σπείσασθαι, et particip. σπεισάμενος.

Σπείσκον, Ion. pro ἔσπειον, abjecto primum augmento, deinde annexo σκ. præt. imperf. act. ejusdem verbi σπείω.

Σπὲς, a. 2. act. imper. modi, à Them. σπῶ, faciente fut. 1. σπήσω, aor. 2. ἔσπον, ex quo factum est hoc σπὲς, pleonasmo τοῦ ς, pro σπὲ, ut σχὲς pro σχὲ, ad formam verborum in μι, nam τίθημι, in aor. 2. imper. act. θὲς facit, ἵημι ἕς. Inde compos. ἔνισπες: ambo signific. λέγε, εἰπέ. Porro videtur hoc Thema σπῶ usurpatum esse pro εἴπω: ut præcedens σπῶ significans ἀκολουθῶ, pro ἕπω: vel potius hæc duo ex illis duobus facta sunt.

Σπέσθαι, a. 2. med. infin. modi, à Them. σπέομαι facto ex ἕπομαι dempto ε et ejus loco posito σ.

Σπέτε, secunda pers. plur. a. 2. σπὲς, de quo paulo antè.

Σπόμενος, partic. a. 2. med. ἐσπόμην, ex Poët. verbo σπέομαι facto ex ἕπομαι, ut paulo antè etiam annotavi in σπέσθαι, unde comp. ἐπισπόμενος. Ambo apud Homer.

Σταθεὶς, partic. a. 1. pass. ἐστάθην, ex act. Th. ἵστημι, ex quo aor. est et infin. σταθῆναι, et fut. 1. σταθήσεται.

Στάθι pro στῆθι. ut πίμπλαθι pro πίμπληθι. præs. imper. act. à Them. ἵστημι.

Σταῖμεν, σταῖτε, σταῖεν, Attica syncope pro σταίημεν, σταίητε, σταίησαν, ut θεῖμεν, θεῖτε, θεῖεν, pro θείημεν, θείητε, θείησαν. a. 2. act. opt. modi, à Them. ἵστημι.

Σταλῆναι, a. 2. pass. infin. modi, ab act. Them. στέλλω faciente fut. 2. act. σταλῶ, aor. 2. ἔσταλον. Unde particip. σταλείς.

Στάμεν, Ion. seu Dor. pro στῆναι, ut στῆμεν pro στῆναι.

Στὰν, Bœot. syncope, simul cum Ion. augmenti detractione, pro ἔστησαν, ut βὰν pro ἔβησαν. a. 2. act. indic. modi, à Them. ἵστημι.

Στὰς, particip. ejusdem a. 2. ἔστην, ab eodem Them.

Στείλαντο, a. 1. med. verbi στέλλω, augmento carens pro ἐστείλαντο, more Ionico.

Στείομεν, Ion. pro στῶμεν resoluta primùm vocali circumflexa ω in εω, deinde facta systole τοῦ ω, et inserto metri gratia ι, ut σπείομεν paulo supra pro σπῶμεν. a. 2. act. subjunct. modi, ab eodem Th.

Στέομεν, itidem pro στῶμεν, Ion. vocalis circumflexæ ω resolutione in εω, et systole τοῦ ω.

Στερέσαι, Poët. metri causa pro στερῆσαι. aor. 1. act. infin. modi, à Them. στερέω subserviente verbo στερίσκω.

Στερέθμεν, apud Hesych. legitur expositum στερηθῆναι. Videtur igitur habere syncopen simulque systolen pro στερεθῆμεν, quod Ionicum seu Doricum est pro στερηθῆναι, ut θῆμεν pro θεῖναι.

Στέρξαι, aor. 1. act. infin. modi, à Them. στέργω ex quo et particip. a. 1. pass. στερχθείς. facit enim præt. perf. pass. indic. ἔστεργμαι, et a. 1. ἐστέρχθην.

Στεῦται, Eust. per syncopen factum ait ex στεύεται: quod est præs. pass. verbi act. στεύω facti ex στέω pleonasmo τοῦ υ. Itidemque in imperf. στεῦτο pro ἐστεύετο, sublato simul augmento. Exponitur verò hoc στεῦται alias διαβεβαιοῦται, alias ὑπισχνεῖται, alias ἵσταται. quæ primaria ejus est signific. utpote originem trahentis ex στῶ.

Στείψας, particip. act. aor. 1. à Th. στείβω faciente fut. 1. στείψω.

Στήομεν, Ionica vocalis circumflexæ resolutione pro στῶμεν. aor. 2. act. subjunct. modi, à Them. ἵστημι.

Στοίη pro σταίη, α verso in ο et ι subscripto, ut φθοίη pro φθαίη, teste Eustath. Alii pleonasmo τοῦ ι pro στῇ dictum volunt. Illum sequendo, est opt. modi: hos autem, erit conjunctivi. utrobique autem a. 2. act. à Them. eodem.

Στῆναι, infin. ejusdem aor. 2. ἔστην, ex eodem Them.

Στῆσαι, a. 1. act. infin. modi, ab eodem Them. faciente fut. 1. act. στήσω, ex inus. verbo στάω.

Στήτην, Ion. et Poët. dempto augmento pro ἐστήτην. tertia pers. dual. aor. 2. act. indic. ab eodem Them.

Στοίω, στοίῃς, στοίῃ, factum aiunt ex στῶ, στῇς, στῇ, quod Ionicam habere diphthongi dissolutionem supra dixi, factum (inquam) ex eo [illegible] τοῦ ι: vel etiam ex στάω, στάῃς, στάῃ, verso α in ο et ι subscripto, quam formationem sequendo, ubique isti ω subscribendum ι fuerit, στῴω, στῴῃς, στῴῃ.

Στίχε, aor. 2. act. imper. modi, à Them. στείχω faciente fut. 2. στιχῶ.

Στιχθεὶς, particip. a. 1. pass. ἐστίχθην, ex act. Them. στίζω.

Στορέσαι, a. 1. act. infin. modi, à Them. στόρνυμι faciente fut. 1. στορέσω, ex Them. στορέω. In eodem a. 1. act. indic. modi Poëtæ στόρεσαν dicunt, Ion. detracto augmento, pro ἐστόρεσαν: itidemque voce media στορέσαντο pro ἐστορέσαντο.

Στρατόωντο, Ion. pro ἐστρατῶντο, dempto primum augmento, deinde vocali circumflexa resoluta, seu ο pleonasticè inserto. præt. imperf. verbi στρατάομαι.

Στραφῆναι, a. 2. pass. infin. modi, à Them. act. στρέφω, faciente fut. 2. act. στραφῶ, a. 2. ἔστραφον.

Στρεφθεὶς, particip. aor. 1. passivi ἐστρέφθην, ex eodem Themate.

Στρῶσον, a. 1. imperat. sterne, à στρώννυμι. f. στρώσω.

Στύξαιμι, a. 1. act. opt. modi, à Them. στυγέω, mutuante ipsum à στύγω. quanquam nonnulli sunt qui fut. 1. στύξω per contractionem factum velint ex στυγέσω, exempto ε, et γ ac σ abeuntibus in ξ.

Συγγνωσθῆναι, a. 1. inf. pass. à γινώσκω.

Συγκατεψηφίσθη, a. 1. ind. pass. à συγκαταψηφίζω.

Σύθεν, Bœotica syncope et Ionica simul augmenti detractione pro ἐσύθησαν, aor. 1. pass. indic. modi, à Them. σεύω vel σύω. unde particip. συθείς.

Σύθι, quod Hesych. affert pro ἐλθὲ, metaplasmum habere videtur pro σύε, ut κλῦθι pro κλύε, ἴθι pro ἴε, et similia alia. ut sit præs. imper. ab eodem σύω.

Σύλασκε, imperf. Ion. et Poët. pro ἐσύλα. à συλάω, ῶ.

Συμβάμεν, Dor. pro συμβῆναι, aor. 2. act. infin. modi, à Them. σύμβημι.

Συμπασθεὶς, partic. aor. 1. pass. συνεπάσθην. à Them. συμπάσσω, faciente fut. 1. συμπάσω, ex inus. verbo συμπάω.

Συναγρόμενοι, particip. à Poët. verbo συνάγρομαι, quod metri causa factum est ex συναγείρομαι.

Συναΐχθην, tertia dual. plusquamperf. pro συνηΐχθην, irruebant. à συναΐσσω. f. ξω. perf. pass. συνῄγμαι.

Συνεμβᾶσι, dat. pl. a. 2. part. à συνεμβαίνω.

Συνάρασθαι, a. 1. med. infin. modi, à Them. act. συναίρω.

Συναρήρανται, præt. perf. pass. indic. modi ab act. Th. συναραρίσκω. habet autem præter augmentum Atticum reduplicationem duarum initialium præsentis literarum, ut ἀρήρομαι ab ἀρόω.

Συναχθῆναι, a. 1. infin. pass. à συνάγω.

Συνέηκα, Ion. vocalis circumflexæ dissolutione pro συνῆκα, a. 1. act. verbi συνίημι ex συνέω, habens characteristicam futuri mutatam contra regulam in characteristicam præteriti perfecti, ut ἔθηκα, ἔδωκα, ἧκα, et similes alii Aoristi.

Συνεθέμεθα et συνέθεντο, sunt a. 2. med. indic. modi, ab act. Th. συντίθημι.

Συνεζεύγνυ, imperf. à συζευγνύω.

Συνειλεγμένω, particip. præt. perf. pass. Atticum pro συλλελεγμένω, à Th. act. συλλέγω. Itidemque part. præt. perf. act. ab eodem Th. est συνειλεχὼς pro συλλελεχώς. Atticè augmento λε verso in ει.

Συνείληχας itidem pro συλλέληχας. præt. perf. act. verbi συλλαγχάνω et συλλήχω. Similiter συνειλήχασι, Atticè pro συλλελήχασι dicitur, quod est præt. perf. act. verbi συλλήγω, habens Atticè rursum ε mutatum in ει.

Συνεσήνεγκαν, Attica syncope pro συνεισήνεγκαν. aor. 1. act. verbi συνεισφέρω.

Συνελθεῖν, a. 2. infin. ab ἔρχομαι.

Σύνες, aor. 2. act. imper. modi à Them. συνίημι. unde secunda plur. σύνετε.

Συνέστειλαν, aor. 1. act. à συστέλλω.

Συνετιῶ, Att. fut. 1. verbi συνετίζω pro συνετίσω.

Σύνετο, a. 2. med. indic. modi ab eodem Them.

Συνέχεαν, imperf. vel aor. 2. à συγχέω.

Συνηθροισμένον, perf. part. pass. à συναθροίζω. f. σω.

Συνῆκα, a. 1. act. verbi συνίημι, ut paulo antè dixi in συνέηκα.

Συνήλασε, compulit. a. 1. ind. act. à συνελαύνω.

Συνῆτε, intelligetis, et συνῆσι, a. 2. sub. à συνίημι.

Σύνθεο, Ion. excepto σ pro σύνθεσο, ex quo postea contractione Att. fit σύνθου, est a. 2. med. imper. modi à Th. συντίθημι.

Συνιέμεν, Dor. vel Ion. pro συνιέναι: quod est præs. infin. act. vel à Them. συνίημι vel à σύνειμι signific. συμπεραίνομαι.

Συνίεν pro συνίεσαν, est præt. imperf. act. verbi συνίημι, mutuatitium à Them. συνιέω.

Συνίεσκε, Ion. pro συνίει, detracto primùm augmento, deinde annexo σκε, præt. imperf. act. verbi συνιέω.

Συνείαται, Ion. pro συνεῖνται. præt. perf. pass. ex act. verbo συνίω.

Συνοχωκότε, part. præt. perf. act. συνόχωκα, Ionico more carentis augmento, et præter augmentum habentis amissum etiam ι, præterque passi τροπὴν τοῦ ε εἰς ο, pro συνέχηκα, à Th. συνέχω. Apud Homer. Iliad. Β. de humeris Thersitæ, Κυρτὼ, ἐπὶ στῆθος συνοχωκότε. Hesych. habet συνοχωκότε exponens συμπίπτοντε: quoniam (inquit) συνοχὴ dicitur ἡ σύμπτωσις. Etymol. et Eustath. ex συνοχὴ faciunt verbum συνοχέω, ex quo particip. illud derivant. A quibus dissentire videtur Hesych. ex συνέχω derivatum innuens, nam ex ἔχω innuit fieri præt. med. ὦχα, et Att. reduplicatis initialibus præsentis ὄχωκα, et addita præpos. συνόχωκα.

Συρίσδω, Dor. pro συρίζω. Itidem συρίσδεν et συρίσδες pro συρίζειν, et συρίζεις dicunt, exempto ι ex vocali.

Συστῶ, a. 2. act. subjunct. modi, à Them. συνίστημι. ex quo et particip. aor. 1. pass. συσταθείς, facit enim præt. pass. συνίσταμαι, ex quo aor. 1. συνεστάθην.

Συσχεθῇ, aor. 1. pass. subjunct. modi, à Them. συνέχω, faciente fut. 1. συσχήσω, præt. perf. pass. συνέσχημαι, aor. 1. συνεσχέθην, facta systole vocalis longæ, ut in εὑρέθην. unde et particip. συσχεθείς.

Σύτο, præt. plusquamperf. pass. verbi σύω seu σεύω, augmento carens pro ἔσσυτο, ut χύτο pro κέχυτο.

Σφαγείς, particip. aor. 2. pass. ἐσφάγην, ab act. Them. σφάττω faciente fut. 2. σφαγῶ.

Σφαλῆναι, a. 2. pass. infin. modi, à Them. σφάλλω faciente f. 2. σφαλῶ. Ex eodem est aor. 2. pass. opt. modi σφαλεῖεν, Att. habens syncopen pro σφαλείησαν.

Σφαραγεῦντο, Ion. seu Dor. apud Homer. pro ἐσφαραγοῦντο, sublato enim augmento præt. imperf. verbi σφαραγέομαι.

Σφῆλαι, a. 1. act. infin. modi, à Them. σφάλλω. unde et part. σφήλας.

Σχασθείη, aor. 1. pass. opt. modi, à Them. act. σχάζω, faciente fut. 1. σχάσω.

Σχέθε seu σχέθεν, præt. imperf. act. verbi σχέθω, augmento carens pro ἔσχεθε.

Σχεθείς, particip. aor. 1. pass. ab act. Them. ἔχω, faciente fut. 1. σχήσω, (ex Them. σχέω) et præt. pass. ἔσχημαι, a. 1. pass. ἐσχέθην, facta systole vocalis longæ, ut in εὑρέθην. unde aor. infin. σχεθῆναι.

Σχέμεν, Ionicè seu Doricè pro σχεῖν. aor. 2. act. infin. modi, ab eodem Them.

Σχέο, Ionica diphthongi dissolutione pro σχοῦ, aor. 2. med. imper. modi ab eodem Them.

Σχές, pleonasmo τοῦ ς pro σχέ. aor. 2. act. imper. modi ab eodem. Similiter σπές dicitur pro σπέ, et ἐνίσπες pro ἐνίσπε, sequendo formam aor. 2. imper. verborum in μι, nimirum θές, ἕς.

Σχήσεσθαι, fut. 1. med. infin. modi, ab eodem verbo ἔχω, faciente fut. 1. act. σχήσω, ex inus. Them. σχέω.

Σχισθῆναι, aor. 1. pass. infin. modi, à Them. act. σχίζω faciente præt. perf. pass. ἔσχισμαι.

Σχοίατο, Ion. pro σχοῖντο. aor. 2. med. opt. modi, à verbo ἔχω faciente fut. 2. σχῶ, ex inus. Them. σχέω. Idem in aor. 2. act. facit σχοίην, Atticè pro σχοῖμι, ut φιλοίην pro φιλοῖμι: ex quo postea med. ille σχοίμην.

Σχόμενος, particip. aor. 2. med. ἐσχόμην ex eodem Them.

Σχοῦ, aor. 2. med. imper. modi, ab eodem.

Σχὼν, particip. aor. 2. act. ab eodem. σχῶ, a. 2. sub. act.

Σώεσκε, Ion. pro ἔσωε, abjecto primùm augmento, deinde annexa Ionica illa syllaba σκε. præt. imperf. act. verbi σώω. quanquam nonnulli à σωίσκω derivare malunt. Ex eodem σώω est præt. imperf. pass. σώετο, itidem augmento carens pro ἐσώετο: alii tamen id pro σώζετο usurpatum dicentibus per syncopen. Sed notandum est esse Thema σώω alterius etiam significationis. à quo est præt. imperf. pass. σώοντο, quod Hesych. expon. ὡρμῶντο, ἤρχοντο.

Σωθείς, particip. aor. 1. pass. ἐσώθην, facti ex tertia pers. præt. perf. pass. σέσωσται, dempto σ. fut. 1. pass. σωθήσεται. σῶσαι, a. 1. infin. act. à Them. act. σώζω.

T.

Τακείς, particip. aor. 2. pass. ἐτάκην, ex act. Them. τάσσω seu τάττω, faciente fut. 2. act. ταγῶ.

Ταθείς, part. a. 1. pass. ἐτάθην, ex act. Them. τείνω faciente præt. perf. act. τέτακα, tanquam ex τάω. Inde et infin. ταθῆναι.

Τακείς, particip. aor. 2. pass. ἐτάκην, ex act. Them. τήκω faciente fut. 2. act. τακῶ. unde aor. 2. ἔτακον, et pass. voce ἐτάκην: ex quo fut. 2. τακήσομαι.

Τάμε, aor. 2. act. indic. modi, augmento carens more Ionico et Poëtico pro ἔταμε. facit enim τέμνω fut. 2. ταμῶ, unde aor. ille 2. ἔταμον, ex quo participium ταμών. aor. 2. pass. est ἐτάμην, unde in subjunct. est ταμῶ.

Ταμέω, Ion. diphthongi circumflexæ dissolutione pro ταμῶ, itidemque ταμέειν pro ταμεῖν in fut. 2. act. ejusdem verbi τέμνω.

Τάρπημεν, Ion. et Poët. augmenti detractione pro ἐτάρπημεν: itidemque τάρπησαν pro ἐτάρπησαν. a. 2. pass. indic. modi, à Them. act. τέρπω faciente fut. 2. act. ταρπῶ, mutato ε in α, ut in præcedenti ταμῶ. Legitur cum genitivo apud Homerum, τάρπημεν ἐδητύος ἠδὲ ποτῆτος, pro, ad satietatem usque nos oblectavimus et exhilaravimus cibo potuque: vel etiam simpliciter, nos satiavimus. nam et infin. pass. hujus aor. exponunt κορεσθῆναι simpliciter. Inepti autem sunt qui in his à τρέφω deformandis sese torquent.

Ταρφθήμεναι, Dor. pro τερφθῆναι. aor. 1. pass. infin. modi, ab eodem Them. habens præterea mutatum ε in α.

Ταφείς, particip. a. 2. pass. ἐτάφην, ex act. Them. θάπτω, faciente fut. 2. ταφῶ, propter sequentem aspiratam priore conversa in tenuem, ut in aliis quoque fieri notum est. Itidem particip. aor. 2. act. est ταφών. Suntque qui Ion. esse putent harum cognatarum literarum enallagen. ii siquidem dicunt ἐνθαῦτα, κιθὼν, κύθρα, βάθρακος, pro ἐνταῦθα, χιτὼν, χύτρα, βάτραχος. Notandum porro est hoc ταφὼν duplicem habere significationem, nonnunquam enim declarat idem quod θάψας, qui sepelivit: nonnunquam idem quod θαμβήσας et ἔκστασιν παθών. In qua significatione sunt qui hoc participium itidem à θάπτω derivent, significante θαμβέω, nonnulli à θήπω. Vide et Τεθηπέναι infra.

Τεθαλυῖα, part. fœm. gen. ex τέθηλα præterito medio verbi θάλλω.

Τεθεῖεν, Att. syncope pro τεθείησαν, a. 1. pass. opt. modi, ex a. 2. indic. ἐτέθην, unde et part. τεθείς.

Τέθεικα, præt. perf. act. indic. verbi τίθημι, Bœot. pro τέθηκα. nam id regulare est ex fut. 1. act. θήσω. Itidemque in præter. perf. pass. τέθειμαι dicitur pro τέθημαι, ut εἷκα et εἷμαι pro ἧκα et ἧμαι, à Th. ἵημι faciente fut. 1. act. ἥσω.

Τεθελωκέναι dici Alexandrinorum dialecto tradunt pro ἠθεληκέναι, in infin. præt. perf. act. à Them. θέλω. Sed improbatur ejus usus.

Τέθηλα, metri gratia verso α in η dicitur pro τέθαλα, in præter. medio verbi θάλλω. Frequens apud Homerum, unà cum particip. τεθαλώς.

Τεθελήμεθα apud Hesych. legimus expositum [illegible], quod est præt. perf. med. habens terminationem passivi, ut ἐγρήγορθαι, quoque apud Poetas reperimus pro ἐγρηγορέναι.

Τεθηπέναι, infin. præt. perf. med. τέθηπα, ex quo et part. τεθηπώς. secundum quosdam à verbo θήπω, secundum alios ex θάπτω, inter quos est Eustath.

Τεθέσσατο, Ion. pleonasmo pro ἐθέσατο. aor. 1. med. verbi θέομαι, ex quo suprà Dor. infinit. θᾶσθαι. significat autem ἐθεάσατο.

Τέθναα, quidam κατὰ συγκοπὴν καὶ τροπὴν factum aiunt ex τέθνηκα. simplicius tamen possumus dicere esse præter. perfect. med. verbi inus. θνάω, ut ἕσταα est ex στάω. Inde τεθνάναι, præt. inf. m.

Τέθναθι, præsens imper. act. à Them. τέθνημι, ut ἵσταθι ab ἵστημι. Apud Eust. τέθνατι scribitur, tenui posita loco aspiratæ ob immediatè præcedentem aspiratam.

Τεθναίην, a. 2. act. opt. modi, anadiplasiasmum Ion. habens pro θναίην ex verbo τέθνημι facto ex θνάω, ex quo τέθνημι est prima plur. τέθναμεν, infin. τεθνάναι, et part. τεθνάς.

Τεθναῖμεν, τεθναῖτε, τεθναῖεν, Att. syncope pro τεθναίημεν, τεθναίητε, τεθναίησαν: numerus pluralis præcedentis τεθναίην.

Τεθνάκαμες, Dor. apud Theocritum pro τεθνήκαμεν, de quo mox.

Τεθνάμεν, Dor. pro τεθνάναι, infin. præs. act. ab eod. τέθνημι.

Τεθνᾶσι, per synæresin ex τεθνάασι, ut βεβᾶσι, ex βεβάασι. De τέθναα autem (cujus tertia pers. plur. est hoc τεθνάασι) dixi paulo antè.

Τέθνασο, præs. imperf. pass. ex τέθναμαι, ut ἵστασο ex ἵσταμαι.

Τεθνειώς, part. præt. act. τέθνηκα, quod syncopen passum esse factumque ex τέθνεικα aiunt. hoc autem τέθνεικα Bœot. esse volunt pro τέθνηκα, ut τέθεικα paulo suprà pro τέθηκα: à Them. θνήσκω, faciente fut. 1. θνήσω et θνάω. Quod porro ad obliquos attinet hujus participii, sciendum est eos apud Homerum efferri modò per ε, quum metri lex postulat, modò per ω, ut cum dicit, Ἕλκοντε τεθνειῶτα. Idem in τεθνηώς accidit.

Τεθνεώς quoque legitur apud Suidam, partic. ex præt. τέθνεα habente τροπὴν, ut ἑστεώς, ex ἕστεα. Nisi Pleonasmum τοῦ ε habere dicamus pro τεθνώς.

Τέθνηκα, præt. perf. act. verbi θνήσκω ex θνάω.

Τεθνήξω, apud Aristoph. legitur in Acharnen. Est autem fut. 1. act. verbi τεθνήκω, facti more Siculo seu Syracusano ex præt. τέθνηκα, ut πεφύκω ex πέφυκα.

Τεθνήσω, fut. 1. act. verbi θνήσκω ex θνάω, habens Ionicam reduplicationem pro θνήσω. Nisi ex τεθνάω derivare malis. Legitur apud Suid.

Τεθνηώς, part. præt. perf. τέθνηκα syncopen habens pro τεθνηκώς. Ac quod de obliquis participii τεθνειὼς dictum est, hoc hujus quoque obliquis accidere sciendum est, eos nimirum pro metri necessitate modò per ω proferri ab Homero, modò per ο, ut Odyss. δ. Οὐκ ἔτι μέμνηται τεθνεῶτος, οὐδὲ μεταλλᾷ.

Τεθνεὼς quoque per syncopen dicitur pro τεθνηκὼς ex τέθνηκα, ut in ἑστὼς quoque ex ἕστηκα absorbetur κ. De τέθνεα autem suprà dictum est.

Τεταρπεῖν, anadiplasiasmo Ion. pro ταρπεῖν, ut λελαβέσθαι pro λαβέσθαι. aor. 2. act. infin. modi à τέρπω.

Τεθραμμένον, educati. perf. part. pass. à τρέφω, alo. f. θρέψω.

Τετρᾶσθαι, Dor. pro τετρῆσθαι, præt. perf. pass. infin. modi, ab act. Them. τίτρημι, faciente fut. 1. τρήσω ex inus. τράω. Apud Varin. obscœnam habet significationem pro ὀχεῦσθαι, ut Terebrari quoque apud Latinos.

Τεκτήνατο, aor. 1. med. verbi τεκταίνομαι, augmento carens pro ἐτεκτήνατο.

Τεκών, part. aor. 2. act. à Th. τίκτω mutuante fut. 2. τεκῶ ab inus. Them. τέκω, unde aor. 2. ἔτεκον.

Τελείετο, Ion. pro ἐτελεῖτο. præt. imperf. pass. [illegible], à Them. Poët. τελείω pro τελέω.

Τέλεσαν, itidem sine augmento pro ἐτέλεσαν: aor. 1. act. indic. à Them. τελέω faciente fut. 1. τελέσω, retento ε.

Τελέθοντι et τελέθοισι, Dor. pro τελέθουσι, à τελέθω.

Τεμῶ, fut. 1. act. verbi τέμνω: unde infin. τεμεῖν. Quanquam et fut. 2. hæc esse possunt. nam reperitur etiam a. 2. τεμών. Medii vocis fut. 1. vel 2. est τεμοῦμαι.

Τέξω, fut. 1. act. verbi τίκτω, mutuatitium ab inus. τέκω, unde et fut. τεκῶ. In voce med. fut. facit τέξομαι: at in pass. τεχθήσομαι.

Τέρπεο, Ionica dissolutione diphthongi pro τέρπου. præs. imper. pass. ab act. Th. τέρπω. Dores pro eodem τέρπου dicunt τέρπευ.

Τέρπετο, Ion. sine augmento pro ἐτέρπετο. præt. imperf. pass. verbi activi τέρπω. Alioqui τέρψω est et Æol. fut. 1. act. verbi τρέπω, ut κέρσω à κείρω est.

Τέρψεν, itidem sine augmento pro ἐτέρψεν aor. 1. act. indic. à τέρπω.

Τεταγὼν, Ion. anadiplasiasmo pro ταγών, ut λελαβὼν pro λαβών. part. aor. 2. act. à Them. τάγω, derivato ex τῷ significante λαμβάνω, ut annotat Eust.

Τέτακα, præt. perf. act. indic. verbi τείνω, tanquam ex τάω. Unde præt. pass. τέταμαι, et pl. perf. τέτατο pro ἐτέτατο. ex quo aor. 1. ἐτάθην.

Τετάραγμαι, præt. perf. pass. indic. verbi act. ταράσσω.

Τεταρπόμενος, Ion. et Poët. anadiplasiasmo pro ταρπόμενος. part. a. 2. med. à Th. act. τέρπω faciente fut. 2. act. ταρπῶ. Hom. Iliad. ι. τεταρπόμενοι φίλον ἦτορ Οἴνου καὶ σίτοιο, quum ad satietatem usque animum pectus oblectassent exhilarassentque vino et cibo.

Τετάχαται, Ion. pro τεταγμένοι εἰσὶ præt. perf. pass. verbi act. τάσσω.

Τετεύχαται, itidem pro τετευγμένοι εἰσί. tertia pers. plur. præter. perf. pass. τέτευγμαι. facta ex tertia singul. τέτευκται inserto α ante ται, et præcedente tenui versa in aspiratam. Sic in plusquamp. τετεύχατο pro τετευγμένοι ἦσαν. Ab act. Th. τεύχω.

Τετευχῆσθαι, Poët. pro ὡπλίσθαι, et armis instructum esse, quasi verbo τευχέω facto παρὰ τὰ τεύχη.

Τέτηκα, præt. perf. med. verbi τήκω, ut suprà σέσηπα à σήπω, retenta vocali longa in fut. 2. et aor. 2.

Τετίημαι, apud Poët. pro τέτιμαι seu τετιμώρημαι. præt. perf. pass. tanquam à τιέω, facto ex τίω significante, punio, ulciscor. Ab eodem verbo est part. τετιηὼς Poëticam habens syncopen pro τετιηκώς, ut κεκμηὼς pro κεκμηκώς, et similia. unde in plur. τετιηότες apud Homer.

Τετιμένος, quidam per syncopen pro τετιμημένος usurpatum aiunt, quod est partic. præt. perf. pass. à Th. τιμάω. Sed quid vetat dicere esse part. præt. perf. pass. τέτιμαι, ex act. Th. τίω; nec enim è longinquo petenda sunt quæ habemus in propinquo.

Τέτλα, per apocopen pro τέτλαθι. præs. imper. act. à verbo τέτλημι, ut τίθεθι à τίθημι. sunt tamen qui hoc a. 2. esse dicant, habereque anadiplasiasmum Ion. pro τλᾶ et τλῆθι, ab a. 2. ἔτλην.

Τετλαίην, præsens opt. act. ab eodem τέτλημι, ut τιθείην à τίθημι.

Τέτλαμεν, per syncopen pro τετλήκαμεν, ut τέθναμεν pro τεθνήκαμεν. Prima pers. plur. præt. perf. τέτλαα, quod per syncopen itidem et τροπὴν τοῦ η factum ex τέτληκα dicunt, ego autem habeo pro præt. medio. At τετλάμεν, est infin. Doricus pro τετλάναι, ut in eo ipso videbis.

Τετλάναι, præsens inf. act. ab eodem, ut τεθνάναι à τέθνημι, est. Atque ut Dor. et Æol. τεθνάμεν et τεθνάμεναι dicitur pro τεθνάναι, ita pro hoc τετλάναι itidem τετλάμεν et τετλάμεναι reperiri sciendum est.

Τετληώς, Ion. syncope pro τετληκώς, ut suprà τεθνηὼς pro τεθνηκώς. part. præt. perf. act. τέτληκα, ex τλῆμι seu τλάω, faciente f. 1. act. τλήσω.

Τέτμηκα, præt. perf. act. verbi τέμνω ex inus. Them. τμάω, ut κάμνω facit κέκμηκα ex κμάω. Quidam tamen syncopen habere volunt pro τετέμηκα, quod τετέμηκα factum esset ex futuro τεμῶ, abeunte in præsens, ut νενέμηκα ex νεμῶ, κεχάρηκα ex χαρῶ et hujusmodi alia. Inde pass. præt. τέτμημαι, ex quo part. τετμημένος.

Τέτοκα, præt. perf. med. verbi τίκτω, ex τέκω habente

Google

τροπὴν τοῦ ε εἰς ο, ut λέλογχα et similia. hinc τετοκὼς, præt. part. med. f. g.

Τέτομα, præt. perf. med. verbi τέμνω, habens eandem τροπήν.

Τέτορα, itidem præt. med. verbi vel τείρω vel τορέω. Item τέτορα apud Hesiod. Poëticum nomen numerale est pro τέσσαρα.

Τέτραμμαι, præt. perf. pass. indicat. modi à Th. activo τρέπω, habens τροπὴν τοῦ ε εἰς α, ut ἔστραμμαι, et similia alia. Unde infin. τετράφθαι. et part. τετραμμένος.

Τετράφαται, Ion. pro τετραμμένοι εἰσί. ut suprà τετεύχαται et τετάχαται, præt. perf. pass. indicat. ab eodem verbo τρέπω.

Τετράψομαι, fut. paulo post ejusdem Them. ex τέτραψαι secunda pers. præt. pass.

Τετρήχει, pro τεταράχει seu ἐτεταράχει usurpant Poëtæ, facta syncope alterius α et alterius τροπῇ εἰς η. præt. plusquamperf. med. verbi ταράττω. Homer. Τετρήχει δ' ἀγορή. id est, ἐτετάρακτο. Etym.

Τέτρηνε, aor. 1. act. indic. augmento carens pro ἐτέτρηνε: à Th. τετραίνω. unde et part. τετρήνας apud Lycophr.

Τετρήχει, præt. plusquamperf. med. verbi Poët. τρήχω significantis τραχύνομαι, unde partic. τετρηχὼς, et fœm. τετρηχυῖα. Varin.

Τετρίγει, præt. plusquamperf. med. verbi τρίζω. Unde part. τετριγὼς, cum suo fœminino τετριγυῖα.

Τέτροφα, Att. præt. perf. act. verbi τρέφω, ut κέκλοφα à κλέπτω est, et πέπομφα à πέμπω, mutato ε in ο.

Τέτριμμαι, præt. perf. pass. verbi activi τρίβω.

Τέτρωμαι, præt. perf. pass. verbi activi τιτρώσκω, mutuo sumptum ab inus. τρόω. Unde part. τετρωμένος.

Τέτυγμαι pro τέτευγμαι dicitur ἀποβολῇ τοῦ ε, ut πέπυσμαι pro πέπευσμαι. præt. perf. pass. verbi act. τεύχω. Nisi quis à τύκω derivari malit. Unde infin. τετύχθαι et part. τετυγμένος.

Τετύκοντο, a. 2. med. indic. modi, Ion. habens anadiplasiasmum pro ἐτύκοντο, ut λελάβοντο pro ἐλάβοντο. sunt qui ex τεύχω derivant. verùm cum id facere deberet aor. 2. med. τετύχοντο. ex fut. 2. τυχοῦμαι, ideo magis consentaneum est ut formemus à verbo τύκω, quod Hesych. affert pro ἑτοιμάζω. Similiter in act. voce τετυκεῖν pro τυκεῖν, est aor. 2. infin. ab eodem Them.

Τετύχηκα, præt. perf. act. indic. verbi τυγχάνω ex τυχέω. Unde part. τετυχηκώς.

Τετύχῃσι, Ion. pro τύχῃ, primùm anadiplasiasmo, deinde paragoge aor. 2. act. subjunctivi modi, ab eod. τυγχάνω, ex inus. Them. τυχέω.

Τετύχθαι, infin. præt. perf. pass. à Them. act. τεύχω, dempto ε ex diphthongo: vel potius ex verbo τύκω, cujus meminisse Hesych. jam dixi. At τετύχθω est imperat. ejusdem præt. ab eodem Th.

Τεῦξε, a. 1. ind. pro ἔτευξε. Sic τεύξεαι pro τεύξῃ, f. 1. med. 2. sing.

Τεχθῆναι, a. 1. pass. infin. modi à Th. act. τίκτω faciente fut. 1. act. τέξω ex inus. verbo τέκω. Inde et fut. 2. pass. τεχθήσομαι.

Τῆ, imper. præsens verbi vel τάω, α et ε contractis in η, ut ζῆ pro ζάε reperimus: vel τῆμι, per apocopen, ut τλῆ pro τλῆθι. significat autem λάβε apud Homer. quum ait: Κύκλωψ, τῆ πίε οἶνον.

Τηλεθάεσα ὕλη apud Homer. pleonasmo Poëtico τοῦ ε pro τηλεθᾶσα: quod est part. præs. fœm. gen. ex verbo Poëtico τηλεθάω derivato ex θάλλω.

Τητᾷ, cares, 2. pers. præs. à τητάομαι, ῶμαι.

Τίεσκεν, honorabat, imperf. Poët. pro ἔτιε. à τίω, honoro.

Τίθεαι, Ion. exempto σ pro τίθεσαι. secunda pers. verbi τίθεμαι.

Τιθέαμεν, epenthesi τοῦ α pro τίθεμεν, ut ἴδεαμεν pro ἴδμεν. Eustath.

Τιθέαται, Ion. itidem pro τίθενται, tertia plur. ejus. Th.

Τιθέῃσι, Ion. itidem pro τιθῇ, resoluta primùm circumflexa diphthongo ῇ in εῃ, deinde annexa illa paragoge σι. præsens subj. act. à τίθημι.

Τίθει, præs. imper. act. ab eod. Them. mutuo sumptum ex τιθέω, pro τίθετι.

Τιθεῖμεν, τιθεῖτε, τιθεῖεν, Att. syncope pro τιθείημεν, τιθείητε, τιθείησαν, præs. opt. act. ab eodem.

Τιθήμεναι, assumpto metri gratia η pro τιθέμεναι. Eust.

Τίθημμι, Æolicè dici tradunt pro τίθημι. Itidemque τίθεισι pro τιθεῖσι.

Τιθήμεναι, ectasi Poëtica dicitur pro τιθέμεναι. quod est Doricus infin. verbi τίθημι pro τιθέναι. Verùm et τιθήμενος in part. reperitur pro τιθέμενος, itidem ectasi illa Poëtica verso ε in η, metro ita postulante.

Τίεσκε, Ion. pro ἔτιε, detracto primùm augmento, deinde annexa particula σκε, præt. imper. act. verbi τίω.

Τισαίατο, Ion. pro τίσαιντο. aor. 1. med. verbi τίομαι significantis, ulciscor, punio. facit enim id fut. 1. med τίσομαι. Inde infin. τίσασθαι.

Τλᾶθι, imper. præs. act. à Th. τλῆμι.

Τλαίην, opt. præs. act. ab eod. ut ἱσταίην.

Τλάς, part. præs. act. ab eod.

Τλῆναι, a. 2. act. infin. modi ab eod. ut στῆναι ab ἵστημι.

Τλήσω, ejusdem verbi est fut. 1. act. mutuo sumptum ex inusit. Them. τλάω.

Τμάγεν, Ionica augmenti detractione et Bœotica syncope dicitur pro ἐτμάγησαν, in aor. 2. pass. indic. modi à Them. act. τμήγω seu τμήσσω, faciente fut. 2. act. τμαγῶ. Alioqui τμάγεν Ion. itidem augmenti detractione posset esse pro ἔτμαγε, in aor. 2. activo, tertia nimirum persona sing. ex prima ἔτμαγον.

Τμαγεὶς, ab eod. Th. ἐτμάγην, ab eod. Th. τμήγω, seu τμήσσω, retinente α in fut. 2. quemadmodum πλήττω notum est facere non solum πληγεὶς, sed etiam πλαγείς.

Τμηθεῖσα, itidem part. fœm. aor. 1. pass. ἐτμήθην, ex act. Them. τέμνω, faciente præter. act. τέτμηκα, et pass. τέτμημαι. de quibus supra.

Τμήσω, fut. 1. act. ejusd. verbi τέμνω, mutuatitium ab inus. τμάω, ut κάμνω ex καμάω sua tempora mutuatur. τμήξω autem est fut. verbi τμήγω seu τμήσσω.

Τραγεῖν, a. 2. act. infin. modi, à Th. τρώγω faciente fut. 2. τραγῶ, verso ω in α, ad corripiendam penult. quæ in fut. 2. et aor. 2. plerumque brevis est.

Τραπείομεν, Ion. pro τραπῶμεν dicunt Poëtæ, resoluta primùm vocali circumflexa ῶ in εω, deinde facta systole τοῦ ω, et metri causa inserto ι. aor. 2. pass. subjunct. modi, à Them. τρέπω faciente fut. act. τραπῶ. mutato ε in α, ut στέλλω, σταλῶ. Ejusd. aor. 2. pass. infin. est τραπῆναι, et part. τραπείς: et in med. voce τραπέσθαι ac τραπόμενος.

Τράπεν, Ion. augmenti detractione pro ἔτραπεν. a. 2. act. à Th. τρέπω faciente fut. 2. τραπῶ, verso ε in α. Potest τράπεν Ionica itidem augmenti detractione et præterea Bœotica syncope, esse etiam aor. 2. pass. indic. modi pro ἐτράπησαν, ut τμάγεν paulo suprà pro ἐτμάγησαν.

Τράφεν, Ion. augmenti detractione et Bœot. syncope dicitur pro ἐτράφησαν. ut τμάγεν suprà pro ἐτμάγησαν. aor. 2. pass. indic. modi. Sic τραφέμεν Ion. pro τραφεῖν a. 2. inf. à Th. act. τρέφω, faciente f. 2. act. τραφῶ, mutato ε in α, ut τρέπω τραπῶ. Est etiam hoc idem τράφεν, aor. 2. act. ex fut. 2. τραφῶ, augmento itidem carens pro ἔτραφεν, ex prima pers. ἔτραφον.

Τρέσσαν, Ion. et Poët. pro ἔτρεσαν, abjecto primum augmento, deinde geminato σ metri causa, a. 1. act. indic. à Th. τρέω, faciente fut. 1. act. τρέσω, retento ε, ut τελέω, τελέσω.

Τρέφοιν, præs. opt. act. per syncopen pro τρεφοίην, quod Att. est pro τρέφοιμι. Ita Etymologus, afferens ex Eurip. hunc hujus τρέφοιν usum: Ἄφρων ἂν εἴην εἰ τρέφοιν τὰ τῶν πέλας.

Τρηχθῆναι, aor. 1. pass. infin. modi, à Th. act. τρήσσω.

Τρεφοίατο, Ion. pro τρέφοιντο. præs. opt. pass. ab act. τρέφω.

Τροχόωσαι, Ion. itidem seu Poët. pleonasmo τοῦ ο, pro τροχῶσαι, part. præs. à Th. τροχάω.

Τρωθῇ, a. 1. pass. subjunct. modi, à Them. act. τιτρώσκω faciente fut. 1. τρώσω, ex inus. Th. τρόω.

Τρώσω, fut. 1. act. verbi τιτρώσκω ex inus. Th. τρόω.

Τυπτήσω, Att. pro τύψω, ex τύπτω formato. Th. τυπτέω.

Τυπτόντων, itidem Att. pro τυπτέτωσαν: part. præs. genitivo plur. posito loco tertiæ pers. plur. imp. præs. act. ut ἀγγελλόντων iidem dicunt pro ἀγγελλέτωσαν.

Τυφθεῖμεν, τυφθεῖτε, τυφθεῖεν, Att. syncope pro τυφθείημεν, τυφθείητε, τυφθείησαν. aor. 1. pass. opt. modi, à Th. act. τύπτω.

Τυχθεὶς, part. pass. aor. 1. ἐτύχθην, ex Th. τεύχομαι, deposito ε ex diphthongo, vel potius ex τύκομαι, cujus Hes. meminit.

Τυχὼν, particip. aor. 2. act. ἔτυχον, à Th. τυγχάνω, faciente fut. 2. τυχῶ, ex inus. verbo τυχέω. Ex quo Th. est et in indic. modo τύχε pro ἔτυχε, Poët. et Ion. dempto augmento. Ex τυχέω autem est fut. 1. act. τυχήσω.

Τυψάντων, Att. pro τυψάτωσαν, et paulo suprà τυπτόντων pro τυπτέτωσαν.

Τυψεῦντι, Dor. pro τύψουσι. fut. 1. act. verbi τύπτω.

Υ.

Ὑββάλλειν, Æol. syncope pro ὑποβάλλειν dicitur, ut καββάλλειν pro καταβάλλειν, exempto ο et π in β mutato propter sequens β. Eust. annotat hanc λέξιν à quibusdam ψιλοῦσθαι.

Ὑπαλεύασθαι, a. 1. m. inf. ab ἀλεύω, Poët. pro ἀλέω, vito.

Ὑπέδεκτο pro ὑπεδέξατο, ab ὑποδέχομαι, suscipio.

Ὑπείρεχε, Ion. seu Poët. metri causa inserto ι pro ὑπέρεχε, dempto etiam augmento præt. imperf. act. verbi ὑπερέχω.

Ὑπελύσαο, Ion. contractionis dissolutione pro ὑπελύσω, secunda persona sing. aor. 1. med. indic. modi ab act. Th. ὑπολύω.

Ὑπεμνήμυκε, Eust. diplasiasmo et pleonasmo usurpatum scribit pro ὑπήμυκε, à Th. ὑπημύω, significareque ait τεταπείνωμαι, καταβέβλημαι. Idem tradit Etym.

Ὑπερασπιῶ, Att. pro ὑπερασπίσω futur. 1. act. verbi ὑπερασπίζω.

Ὑπεξήλυξε, evitavit, a. 1. ind. ab ἀλύσσω. f. ξω. Th. ἀλύω.

Ὑπέσταν, Bœotica syncope pro ὑπέστησαν. aor. 2. act. indic. à Th. ὑφίστημι, quod in a. 2. habet ὑπέστην.

Ὑπεκπροφύγοιμι, subterfugerim, a. 2. m. ab ὑπεκπροφεύγω.

Ὑπίσχε, imperf. ab ὑπίσχω, sus. f. ξω.

Ὑποδμηθεῖσα, a. 1. part. pass. ab ὑποδαμάομαι. p. δέδμημαι. Them. δαμάω.

Ὑπεσχόμην, aor. 2. med. indic. à Th. ὑπισχνέομαι, mutuante fut. 2. ὑποσχοῦμαι, ex inusit. Th. ὑποσχέω. ex quo habet et fut. 1. ὑποσχήσω ex quo præt. perf. pass. ὑπέσχημαι.

Ὑπῆρμαι, præt. perf. pass. indic. modi, à Them. ὑπαίρω. Unde part. ὑπηρμένος.

Ὑπῆρξα, a. 1. act. indic. modi, à Th. ὑπάρχω: cujus præt. perf. act. est ὑπῆρχα.

Ὑποδραμόντες, cursu delati, a. 2. part. act. ab ὑποτρέχω.

Ὑπομνῆσαι, a. 1. inf. act. ab ὑπομιμνήσκω, in mentem revoco. f. μνήσω. p. μέμνημαι.

Ὑπόσχεο, Ion. diphthongi dissolutione pro ὑπόσχου. aor. 2. med. imper. modi, à verbo ὑπισχνέομαι vel ὑπίσχω faciente fut. 2. med. ὑποσχοῦμαι ex ὑποσχέω. ex quo facit et fut. 1. ὑποσχήσομαι.

Ὑσθῆναι, aor. 1. pass. infin. modi à Th. act. ὕω faciente fut. 1. act. ὕσω.

Ὑφεῖμαι, præt. perf. pass. verbi act. ὑφίημι, unde part. ὑφειμένος.

Ὑφελοίατο, Ion. pro ὑφέλοιντο. a. 2. med. opt. modi à Th. ὑφαιρέω. faciente fut. 2. act. ὑφελῶ, ex inus. Th. ὑφέλω.

Ὑφεῖσθε, secunda pers. plur. a. 2. med. vel in indic. vel in imper. modo, à Them. act. ὑφίημι.

Ὕφηνα, aor. 1. act. indic. modi ab eodem Th.

Ὑφῆναι, a. 1. act. infin. modi à Th. ὑφαίνω, unde et med. a. 1. ὑφηνάμην.

Ὑφέντι, Dor. pro ὑφεῖσι, ut τιθέντι pro τιθεῖσι, à Th. ὑφίημι, ut annotat Varin. A quo Th. est et infin. act. ὑφεῖναι, et part. ὑφείς.

Ὑφέων, Ion. pleonasmo τοῦ ε pro ὑφῶν, à Th. act. ὑφάω.

Ὑφύφανται, præt. perf. pass. indic. modi à Them. act. ὑφυφαίνω faciente præt. pass. ὑφύφασμαι, ut φαίνω πέφασμαι. Zenodot. apud Etymol.

Φ.

Φάανθεν pro ἐφάνθησαν dicitur primùm Ionica augmenti detractione, deinde Poët. pleonasmo τοῦ α, et tertiò Bœot. syncope. a. 1. pass. indic. modi, à Them. act. φαίνω. Similiter φαάνθη pro ἐφάνθη, Ion. habet Them. amissionem et Poëticum pleonasmum τοῦ α.

Φαγεῖν, a. 2. act. infin. modi, à Th. vel φάγω vel φήγω, faciente fut. 2. act. φαγῶ. referunt ad verbum τρώγω vel ἐσθίω.

Φάγεσαι pro φαγῇ more quodam peculiari usurpatum reperitur. secunda pers. sing. futuri φάγομαι, de quo nunc dicitur. Itidemque φάγεται, pro φαγεῖται.

Φάγομαι pro φαγοῦμαι dicitur correpta penultima, et translato accentu, ut πίομαι supra habuimus pro πιοῦμαι. et ἔδομαι pro ἐδοῦμαι. fut. 2. med. verbi act. φάγω seu φήγω.

Φάγωντι, apud Theoc. Dor. pro φάγωσι. a. 2. act. subjunct. modi, ab eodem.

Φάθι, præs. imperat. act. à Th. φημὶ, ut ἵσταθι.

Φαῖμεν, φαῖτε, φαῖεν, Att. syncope pro φαίημεν, φαίητε, φαίησαν. aor. 2. act. opt. modi ab eod. φημί.

Φαινέσκετο, Ion. pro ἐφαίνετο dicitur, dempto primum augmento, deinde inserta syllaba σκε. præt. imperf. pass. verbi φαίνομαι. Nisi à φαινέσκομαι derivare malis.

Φαμί, Dor. pro φημί.

Φὰν, Ion. augmenti detractione et syncope Bœot. pro ἔφασαν seu ἔφησαν. a. 1. act. indic. modi à Th. φημί.

Φάναι, infin. præs. vel a. 2. act. ab eod. ut ἱστάναι et στῆναι. At φᾶναι est aor. 1. act. infin. modi, à φαίνω, ut μιᾶναι, à μιαίνω, pro quo et φῆναι, dicitur. facit enim aor. 1. indic. et ἔφανα et ἔφηνα.

Φανείη, a. 2. opt. pass. hinc φανείς, part. a. 2. ex ἐφάνην, a. 2. pass. verbi φαίνω, facientis fut. 2. φανῶ. p. pass. πέφασμαι.

Φάσκεν, Ion. pro ἔφαν, dempto augmento et inserto σκε, a. 2. act. ab eod.

Φανέῃ, pleonasmo τοῦ ε pro φανῇ. aor. 2. pass. subjunctivi modi, à Th. act. φαίνω. In eod. a. 2. indic. modi φάνη Poët. et Ion. dicitur pro ἐφάνη: et in duali numero φανήτην pro ἐφανήτην. Ab eod. est imper. φάνηθι, et infin. φανῆναι.

Φανθείς, partic. a. 2. pass. ἐφάνθην, ab eod. Th.

Φαντί, Dor. pro φασί, tertia pers. plur. verbi φημί.

Φάο, Ion. pro ἔφασο, dempto primùm augmento, deinde exempto σ. secunda pers. a. 2. med. ἐφάμην, ex Them. φημί. Item aor. 2. med. imper. modi, itidem pro φάσο. Hom. φάο μηδ' ἐπίκευθε, dic nec cela.

Φάς, partic. a. 2. act. ἔφην, ab eod. Th.

Φάσθαι, infin. ex ἐφάμην, a. 2. med. ejusdem Th.

Φασῶ, φασεῖς, φασεῖ, Dor. pro φήσω, φήσεις, φήσει. fut. 1. act. ab eod. φημί, faciente fut. 1. φήσω, ex inus. Th. φάω.

Φάτο, tertia pers. sing. a. 2. med. ἐφάμην, ab eod. Th. At φατί, Dor. esse tradunt pro φησί, ab eod.

Φέρβεμεν, Ion. pro φέρβειν, præs. inf. à φέρβω, pasco.

Φέρεσκεν, Ion. pro ἔφερεν, dempto augmento, et inserta syllaba σκε. præt. imperf. act. verbi φέρω.

Φερέμεσθα, Æol. pro φερόμεσθα dici, ab eodem Themate, tradit Etymol.

Φῆ, Ion. augmenti detractione pro ἔφη, præt. imperf. vel aor. 2. act. verbi φημί.

Φῇ, autem cum ι subscripto, est præsens subjunctivi, vel aor. 2. ab eodem.

Φήῃ, pro eodem φῇ dicitur pleonasmo τοῦ η, ut στήῃ pro στῇ.

Φῆν, Ion. augmenti detractione pro ἔφην. itidemque φῆς pro ἔφης, et sic deinceps. præt. imperf. vel aor. 2. act. ab eod. φημί.

Φάναι, a. 2. act. infin. modi ab eod. Th. φημί, ut στῆναι ab ἵστημι. At φῆναι, cum ι subscripto, est a. 1. act. infin. modi à Th. φαίνω faciente a. 1. act. ἔφηνα. Supra φάναι pro utroque horum.

Φῄς, secunda pers. sing. præs. φημί, præter morem aliorum verborum in μι habens subscriptum ι. Φῆς autem ἀναίξαυτο pro ἔφης, est secunda pers. sing. præt. imperf. vel a. 2. act. ἔφην, ab eod. Th.

Φήσαις, aor. 1. act. opt. modi, ab eod. Th. faciente fut. 1. act. φήσω ex φάω.

Φῆσθα, Ion. augmenti detractione et Æol. paragoge dicitur pro ἔφης. ab eod.

Φῆσι, Ion. paragoge pro φῇ. præs. vel a. 2. subjunct. modi, ab eod. At φησί est tertia sing. à præs. φημί.

Φήσω, fut. 1. act. indic. ejusd. φημί, ex inus. Th. φάω.

Φθαίη, a. 2. act. opt. modi ab inus. Them. φθῆμι, ut σταίη ab ἵστημι. Refertur ad verbum φθάνω.

Φθάμενος, part. a. 2. med. ἐφθάμην, ex eod. φθῆμι, ut στάμενος ab ἵστημι.

Φθῆναι, aor. 2. act. infin. modi, ab eod. φθῆμι, ut στῆναι ab ἵστημι, et φάναι à φημί.

Φθαρείς, part. ex aor. 2. ἐφθάρην, ab act. Th. φθείρω faciente fut. 2. φθερῶ.

Φθάρθι, quidam ex recentioribus positum aiunt pro φθάρηθι per syncopen. est autem hoc φθάρηθι, imper. aor. 2. pass. ab eod. φθείρω, faciente præt. perf. pass. ἔφθαρμαι.

Φθάς, part. ex a. 2. ἔφθην, ut στάς ab ἔστην ab inus. Th. φθῆμι.

Φθάσω, fut. 1. act. verbi φθάνω, tanquam ex φθάω. Unde aor. 1. ἔφθασα, cujus opt. est φθάσαιμι, infin. φθάσαι, partic. φθάσας.

Φθέγγεθ' pro ἐφθέγγετο, imperf. à φθέγγομαι, loquor.

Φθίμην, φθῖο, φθῖτο, a. 2. med. opt. modi, à φθῖμι facto ex φθίω, idemque significante quod φθίνω, ut quidam tradunt nonnulli ex recentioribus.

Φθείομεν, Ion. pro φθῶμεν, resoluta primùm vocali circumflexâ ῶ in εω, deinde facta systole τοῦ ω, et inserto ι metri causa. a. 2. act. subjunct. à Th. φθῆμι, ut θείομεν, pro θῶμεν à τίθημι.

Φθέρρω, Æol. Thema est pro φθείρω, unde fut. 1. φθέρσω.

Φθέωμεν, Ion. vocalis circumflexæ ῶ resolutione in έω, pro φθῶμεν, aor. 2. act. subjunct. modi à Th. φθῆμι.

Φθῆ, Ion. augmenti detractione pro ἔφθη. a. 2. act. indic. modi, à Th. φθῆμι. At φθῇ est a. 2. act. subjunct. modi, ab eodem.

Φθῄη dici pro φθαίη, ut στῄη pro σταίη, α verso in η et subscripto ι, scribit Eustath. Atque ita erit a. 2. act. opt. modi, ab eod. Th. φθῆμι. Alii tamen subjunctivi modi esse volunt et ejusdem temporis, dicentes esse pleonasmum τοῦ η, pro φθῇ, scribentesque φθήῃ.

Φθῖσε, Ion. augmenti detractione dicitur pro ἔφθισε: a. 1. act. indic. modi ab eod. φθίω faciente fut. 1. φθίσω, ex φθίω, unde et fut. 1. med. φθίσονται.

Φθῇσι, Ion. paragoge τοῦ σι pro φθῇ tertia pers. sing. a. 2. subjunct. φθῇ, ex eod. φθῆμι.

Φθίμενος, per syncopen pro φθιόμενος: part. à Th. φθίομαι.

Φθίσθαι, per syncopen aiunt itidem usurpatum esse pro φθίεσθαι. potest tamen esse etiam infin. præt. perf. pass. ab eod. φθίομαι, augmento carens, pro ἐφθίσθαι.

Φθίσθε, itidem per syncopen factum aiunt ex φθίεσθε, præs. imper. à verbo φθίομαι.

Φθίσω, fut. 1. act. verbi φθίω. unde infin. fut. 1. med. φθίσεσθαι.

Φίλατο, Ion. dempto augmento pro ἐφίλατο. præt. imperf. pass. verbi φίλαμαι ex act. φίλημι: quorum tamen utriusque nullus est usus. alii per syncopen malunt ex φιλέσατο factum esse, et tunc esset a. 1. med. verbi act. φιλέω.

Φιλέεσκε, Ion. pro ἐφίλει, dempto primùm augmento, deinde annexa syllaba σκε.

Φιλεῦνται, Dor. pro φιλοῦνται, à Them. eod.

Φιλήμεναι, Ion. itidem seu Dor. pro φιλῆσαι, ex Th. φίλημι ut tradit Eust. Alii ectasin habere dicunt pro φιλέμεναι, quod Dor. itidem est pro φιλεῖν, à Th. φιλέω.

Φιμωθείς, particip. aor. 1. pass. ἐφιμώθην, à Them. act. φιμόω.

Φλεγεθοίατο, Ion. pro φλεγέθοιντο, præs. opt. pass. à Th. φλεγέθω.

Φλεγείς, part. aor. 2. pass. ἐφλέγην, à Th. act. φλέγω.

Φλεγμῆναι, a. 1. act. infin. modi, à Th. φλεγμαίνω faciente a. 1. indic. ἐφλέγμηνα, ut φαίνω ἔφηνα.

Φλεγοίατο, præs. opt. pass. Ion. pro φλέγοιντο, ex act. Themate, φλέγω.

Φλεχθείς, aor. 1. pass. partic. ex eod. Th. φλέγω. Similiter in infin. ejusd. aor. 1. φλεχθῆναι dicitur. facit enim φλέγω fut. 1. act. φλέξω, præt. perf. pass. πέφλεγμαι, ex cujus tertia pers. πέφλεκται, fit aor. 1. pass. ἐφλέχθην.

Φοβέεσκον, imperf. Poët. pro ἐφόβουν, à φοβέω, timorem injicio.

Φοβεύμενος, Ion. seu Dor. pro φοβούμενος. part. à Th. φοβέομαι.

Φρῆναι, a. 1. act. infin. modi, à Th. φραίνω.

Φράδε, a. 2. act. imper. modi, à Th. φράζω faciente fut. 2. act. φραδῶ. Est et a. 2. act. indic. modi augmento carens pro ἔφραδε. ab eod. Th. a. 1. part. φράσας, φράσασα.

Φράζεσκε, Ion. pro ἔφραζε, dempto primùm augmento, deinde annexa paragoge σκε, præt. imper. act. ejusd. φράζω.

Φράζεο et φράζευ, Ion. pro φράζου, præs. imper. pass. ab eod.

Φρασαίατο, Ion. itidem pro φράσαιντο, aor. 1. med. opt. modi ab eodem.

Φραχθείς, part. aor. 1. pass. ἐφράχθην, ab act. Them. φράσσω seu φράττω.

Φρεῖν, per syncopen pro φέρειν seu φερεῖν. Ex eod. φερῶ est fut. 1. act. φρέσω, habens et ipsum syncopen. At φρές est aor. 2. act. imper. à Them. φρῆμι, ut σχές ex σχῆμι, θές ex τίθημι. Nisi in φρές pleonasmum τοῦ σ habere velis pro φρέ, ex eod. Th. φρέω, sicut ἕσι ex ἕω.

Φρῶ, per contractionem ex φρέω: hoc autem per syncopen ex φερέω factum est. Thema est præs. temporis.

Φῦ, Ion augmenti detractione pro ἔφυ, aor. 2. act. indic. modi, à Them. φῦμι.

Φῦντο, itidem pro ἔφυντο, dempto augmento. præt. imperf. pass. ex Th. φῦμαι facto ex act. φῦμι. Possit etiam esse præt. plusquamperf. pass. pro πέφυντο seu ἐπέφυντο, à Them. act. φύω, ut χύντο pro κέχυντο seu ἐκέχυντο ex χύω.

Φύς, φύντος, part. aor. 2. act. ἔφυν, ex Th. φῦμι.

Φωνεῦντα, Dor. seu Ion. pro φωνοῦντα. partic. præs. act. ex Them. φωνέω.

Φωχθείς, part. aor. 1. pass. ἐφώχθην, ex act. Them. φώγνυμι seu φώγω.

X.

Χάδε seu χάδεν, Ion. augmenti detractione pro ἔχαδε. aor. 2. act. indic. modi, à Th. χάζω faciente fut. 2. act. χαδῶ, et a. 2. ἔχαδε. Alioqui χάδε potest esse etiam imper. a. 2. act. ab eodem.

Χαδέειν, Ion. diphthongi circumflexæ resolutione pro χαδεῖν, a. 2. act. infin. modi, ab eod. Them.

Χάζεο et χάζευ, Ion. et Dor. pro χάζου, present. imper. pass. ab eod. χάζω.

Χανεῖν, a. 2. act. vel fut. 1. aut 2. act. infin. modi à Th. χαίνω faciente χανῶ in utroque fut. act. Ex quorum postremo, a. 2. ἔχανον, unde opt. χάνοιμι, et subjunct. χάνω, et part. χανών. fut. med. est χανοῦμαι unde part. χανούμενος.

Χαρείς, part. a. 2. pass. ἐχάρην, ex act. Th. χαίρω faciente utrunque fut. χαρῶ, et ex horum postremo aor. 2. ἔχαρον. Porro ex ἐχάρην est χάρη tertia pers. sing. augmento carens more Poët. pro ἐχάρη. Inde et imper. χάρηθι, opt. χαρείην, subjunct. χαρῶ infin. χαρῆναι: nec non fut. 2. pass. χαρήσομαι.

Χαρισθῆναι, condonari, a. 1. inf. pass. à χαρίζομαι.

Χέαι, aor. 1. act. infin. modi, à Th. act. χέω. contra regulam pro χεῦσαι: nam a. 1. act. infin. modi facit primùm χεῦσαι, abjecta characteristica futuri, ex quo postea hoc χέαι, exempto præterea υ. Sic κῆαι pro καῦσαι usurpatum est. Ex eodem aor. est part. χέας: et voce med. χέασθαι, χεάμενος.

Χαιρήσεται, fut. 1. med. indic. modi, à verbo inus. χαιρέω significante χαίρω, ut cùm alii tradunt, tum Eust.

Χευάντων, Att. pro χευάτωσαν: posito genitivo plur. part. a. 1. act. pro tertia pers. plur. aor. 1. act. imperat. modi. Ambo sunt ex Th. χέω faciente fut. 1. χεύσω, a. 1. ἔχευσα, et dempto σ, ἔχευα.

Χεύσω, fut. 1. act. indic. modi, à Th. χέω. assumpsit autem υ cum σ futurum illud, ut ῥέω facit ῥεύσω, πνέω πνεύσω, et alia hujusmodi verba bisyllaba in εω terminata.

Χλιήνας, part. a. 1. act. à Th. χλιαίνω. Ex quo Th. est χλιανθείς, part. ex a. 1. pass. ἐχλιάνθην, facto ex præt. perf. pass. ἐχλίασμαι.

Χολωσέμεν et Χολωσέμεναι, Dor. sunt pro χολῶσαι, a. 1. act. infin. modi à Th. χολόω, faciente fut. 1. χολώσω.

Χρανθείς, part. aor. 1. pass. ἐχράνθην, ex act. Th. χραίνω, faciente præt. perf. pass. κέχραμμαι, ex quo aor. ille.

Χρεώμενος, Ion. vocalis circumflexæ ῶ resolutione in εω, pro χρώμενος, part. præs. pass. χράομαι seu χρῶμαι. alii pleonasmum esse dicunt sicut in μεμαότες.

Χρῆν, Ion. augmenti detractione pro ἐχρῆν, apud Sophoclem. Alioqui est et infin. præsens, significans, oportere, convenire, apud Eurip. in Hecuba. et tunc habet apocopen pro χρῆναι, soliusque Poëtis est usitatum, ut Varin. tradit ex Vet. Gramm.

Χρῆναι, infin. impersonalis verbi χρή, ut jam dixi.

Χρῇς, Hesych. exp. θέλεις, χρῄζεις. Dorice igitur contractione factum fuerit ex χράεις, ut ζῇς ex ζάεις, et ι ei subscribendum est.

Χρῆσθα pro χρή Dor. esse tradit Varin.

Χρέσθων, idem pro χρήσθωσαν Atticum esse annotat, ut ἐχέσθων et μαχέσθων pro ἐχέσθωσαν, μαχέσθωσαν, positis dualibus passivis loco pluralium in imperandi modo. sicut iidem in act. voce utuntur genitivis pluralibus participiorum pro tertiis pers. plur. itidem in imperativo. Χρῆσθαι autem pro χρᾶσθαι Doricum quidem est, sed in communi usu apud Atticos quoque.

Χρῖσαι, aor. 1. act. infin. modi à Th. χρίομαι, faciente fut. 1. act. χρίσω, ex inus. Th. χρίω. Ab eodem est a. 1. pass. infin. χρισθῆναι.

Χρῷτο, per contractionem pro χράοιτο, præs. opt. pass. à χράομαι.

Χύτο, Ion. detracto augmento pro κέχυτο seu ἐκέχυτο. præt. plusquamperf. ind. modi, à Th. act. χύω. Itidemque in plur. num. χύντο pro κέχυντο seu ἐκέχυντο, ut λύτο et λύντο pro λέλυτο et λέλυντο.

Χώεο, Ion. resolutione diphthongi pro χώου. præt. imper. pass. à Th. χώομαι, significante, irascor. à quo est et imperf. χώετο, augmento carens pro ἐχώετο.

Χῶσαι, a. 1. act. infin. modi, à χώννυμι. mutuante fut. ex inusit. Th. χόω: vel etiam à Poëtico verbo χόω significante idem quod ἐγχώω et χωννῶ. Ab iisdem Th. sunt aor. 1. med. vocis χώσατο, sine augmento pro ἐχώσατο: infin. χώσασθαι, et part. χωσάμενος.

Χωσθείς, part. a. 1. pass. ἐχώσθην, ex Th. χώννυμι seu χόω.

Χώσω, fut. 1. act. indic. modi, vel ex χώννυμι mutuante id ex inus. Th. χόω, vel ex Poët. Th. χόω.

Ψ.

Ψαρῶ, fut. 1. act. indic. modi, à Th. ψαίρω.

Ψαυσθείς, part. a. 1. pass. ἐψαύσθην, à Th. act. ψαύω.

Ψευσθείς, part. aor. 1. pass. ἐψεύσθην, à Th. ψεύδομαι.

Ψυχθείς, part. a. 1. pass. ἐψύχθην, à Th. ψύχω.

Ψήλας, part. a. 1. act. ἔψηλα, à Th. ψάλλω.

Ψαλαφήσαιμι, a. 1. opt. Æol. à ψηλαφάω, palpo.

Ψύξας, part. a. 1. act. ἔψυξα, à Th. ψύχω. Ab eodem Th. est infin. a. 1. pass. ψυχθῆναι, et part. ψυχθείς.

Ω.

Ὦ præs. subj. act. verbi εἰμί, ex inus. Th. ἔω. Ὧ autem, aspiratum, est itidem præs. subjunct. sed verbi ἵημι ex ἕω.

Ὦγα, præt. med. verbi ἄγω, pro quo Att. dicunt ἄγηγα. Sic ἦγον facit idem Thema in præt. imperf. act.

Ὤγνυτο, præt. imperf. pass. à Th. act. ἄγνυμι.

Ὦδα, præt. perf. med. verbi ἄδω. Itidemque in plusquamperf. ᾤδει Ion. resolutione diphthongi pro ᾤδη. sine ι autem subscripto ὦδα, est præt. med. verbi ὄζω, facientis fut. 2. act. ὀδῶ, itidemque ὤδει est præt. plusquamperf. ejusdem.

Ὠίκαντι, Dor. pro ᾠκήκασι, præt. perf. act. à Th. οἰκέω. Unde part. ᾠκακώς.

Ὠκημένος, part. præt. perfect. pass. ᾤκημαι, ex eodem Th. οἰκέω.

Ὤκει, præt. imperf. act. ejusdem verbi per contractionem ex ᾤκεε.

Ὠλίσθανε, metri causa pro ὀλίσθανε, à Th. ὀλισθάνω, unde præt. perf. pass. ὤλισθαι.

Ὠδώδει, præt. plusquamperf. med. ex perfecto ὄδωδα, assumpto augmento. ambo ex Th. ὄζω, habentia reduplicationem Atticam, pro ὦδα et ὤδειν.

Ὤετο, præt. imperf. pass. verbi οἴομαι, facit enim id in prima pers. imperf. ᾠόμην, in secunda ᾤου, in tertia ᾤετο, et sic deinceps.

Ὤϊξα, a. 1. act. verbi οἴγω, facientis fut. 1. οἴξω, ut quidam recentiores tradunt.

Ὠΐσθην, a. 1. pass. indic. modi, ex Th. οἴομαι, faciente fut. 1. οἰήσομαι, ex inus. Th. οἴομαι.

Ὠΐγνυντο, Poët. seu Ion. diphthongi resolutione pro ᾤγνυντο. à Th. ὤγνυμι pro οἴγνυμι.

Ὠΐετο, præt. imperf. pass. verb. ὀΐομαι.

Ὠΐσθη, a. 1. pass. verbi Poëtici ὀΐομαι facientis fut. 1. med. ὀΐσομαι, apud Varin. Deberet autem potius facere ὠΐσθη.

Ὤϊξε, Ion. seu Poët. diphthongi dissolutione pro ᾦξε, a. 1. act. à Th. ὀΐγω pro οἴγω.

Ὠΐσατο, a. 1. med. verbi Poëtici ὀΐομαι. Ex quo est et aor. 1. pass. ὠΐσθη, et præt. plusquamperf. pass. ὤϊστο.

Ὠνίσατο, a. 1. med. verbi act. ὀνίζω. Sic ὠνήσατο est a. 1. act. verbi ὀνίνημι tanquam ex ὀνησέω.

Ὦλα, præt. med. verbi ὄλω seu ὄλλω, pro quo Attici ὄλωλα dicunt, repetitis duabus initialibus præsentis. Ejusdem Th. a. 2. med. est ὀλόμην, ὄλου, ὄλετο. Sed in a. 1. act. est ὄλεσα.

Ὦμεν, præs. subj. act. ex Th. εἰμί, faciente primam pers. subjunct. ὦ ex ἔω per contractionem. Ὧμεν autem, spiritu aspero, est itidem præsens subjunct. act. à Th. ἵημι, quod itidem primam subjunct. act. facit ὧ, ex ἕω. Ὧμαι verò est aor. 2. med. subjunct. modi, ab eodem ἵημι, ut θῶμαι à τίθημι.

Ὤμην, per syncopen pro ᾠόμην. præt. imperf. verbi οἴομαι, habentis itidem syncopen pro οἴομαι. f. οἰήσομαι. p. ᾤημαι.

Ὤμοσα, a. 1. act. verbi ὄμνυμι, facientis fut. 1. ὀμόσω, ex ὀμόω, retento σ. Sic præt. perf. act. idem facit ὤμοκα. pro quo Attici dicunt ὀμώμοκα, repetitis duabus initialibus præsentis.

Ὤιμωξα, aor. 1. act. verbi οἰμώζω.

Ὠνάμην, quidem per syncopen positum aiunt pro ὠνινάμην. nihil tamen vetat quominus sit præt. imperf. verbi ὄναμαι facti ex act. ὄνημι.

Ὤνησο, secunda pers. aor. 1. med. ὠνησάμην, ex Th. ὀνίναμαι seu ὀνίσαμαι, ex quo ὄναμαι est etiam præt. imperf. ὤνητο. Idem tamen ὤνητο potest esse etiam præt. plusquamperf. pass. verbi ὀνίναμαι vel ὀνίσαμαι.

Ὠνομάδαται, Ion. pro ὠνομασμένοι εἰσί, præter. perf. pass. indic. modi à Th. act. ὀνομάζω.

Ὦξα, a. 1. act. verbi οἴγω.

Ὡρᾶτο, præt. imperf. pass. verbi ὁράομαι, cujus tertia plur. est ὡρῶντο.

Ὦπται, præt. perf. pass. indic. ὄπτομαι.

Ὥρεον, Ion. pro ὥρων seu ὥρων. ab Ion. iidem Th. ὁρέω pro ὁράω.

Ὠρεγνῦντο, imperf. pass. ab ὀρεγνύομαι. Th. ὀρέγω.

Ὡρισμένον, perf. part. pass. ab ὁρίζω. Th. ὅρος, terminus.

Ὡρμέατο, Ion. pro ὥρμηντο, præt. plusquamperf. pass. à Th. act. ὁρμάω vel ὁρμέω.

Ὥρμηνε, aor. 1. act. verbi ὁρμαίνω.

Ὤρορα, præt. perf. med. verbi ὄρω, habens vocalem ἀντίστροφον διὰ τὸ, pro ὄρορα, metri causa apud Hom. ὄρωρα autem Att. reduplicationem duarum initialium præsentis literarum habet pro ὦρα.

Ὦρσα, a. 1. act. verbi ὄρω, Æol. pro ὦρα. faciunt enim Æol. fut. ὄρσω, non ὀρῶ, ut κέρσω etiam dicunt iidem, non κερῶ.

Ὦρτο, præt. plusquamperf. pass. ejusdem Th. facientis præt. perf. pass. ὦρμαι.

Ὠρέχαται, Ion. pro ὠρεγμένοι εἰσί, præt. perf. pass. verbi act. ὀρέγω. Atticè reduplicatis duabus initalibus literis præsentis dicitur pro eodem ὀρωρέχαται.

Ὠρχεῦντο, Ion. seu Dor. pro ὠρχοῦντο. præt. imperf. verbi ὀρχέομαι.

Ὤρχαμος dici κατὰ τροπὴν καὶ συγκοπὴν pro ἀρχάμενος tradit Etym. Videndum tamen, ne scribendum Ὄρχαμος pro ὁ ἀρχάμενος.

Ὠρώρει, præt. plusquamperf. med. verbi ὄρω, ex præt. perf. ὄρωρα, assumpto suo augmento.

Ὠρωρέχατο, itidem est plusquamperf. verbi ὀρέγω, habens suum augmentum, sed in pass. voce, et more Ion. pro ὠρωρεγμένοι ἦσαν.

Ὠρωρέχει, similiter augmentum habet, in præt. plusquamperf. à Th. act. ὀρέγω. Sic ἠρωρύχει ex ὀρύττω.

Ὤσασκε, Ion. pro ὦσε, inserta syllaba σκε, ut in τύψασκε. a. 1. act. verbi ὠθέω, ex inus. Th. ὤθω. Unde in med. voce ὤσατο, et particip. ὠσάμενος.

Ὦσι, tertia pers. plur. præs. subjunct. act. à Th. εἰμί faciente primam sing. ὦ ex inus. Them. ἔω. At ὧσι, aspiratum, est itidem tertia pers. plur. præs. subjunctivi activi, sed à Th. ἵημι, quod et ipsum facit ὧ ex inus. Th. ἕω.

Ὦσμαι, præt. perf. pass. verbi act. ὠθέω, facientis fut. 1. act. ὤσω, ex inus. Th. ὤθω. Unde part. ὠσμένος. Inde et a. 1. pass. ὤσθην, ex quo part. ὠσθείς.

Ὠτιεῖ, Att. pro ὠτιῇ. secunda pers. sing. fut. 1. med. ὠτιοῦμαι pro ὠτίσομαι, à Th. act. ὠτίζω.

Ὤφθησαν, aor. 1. pass. indic. modi, ex Them. ὄπτομαι, faciente fut. 1. med. ὄψομαι, præt. perf. pass. ὦμμαι, ex cujus tertia pers. Aoristus ille.

Ὦχα, præt. perf. act. verbi οἴχω.

Ὤχατο, Ion. pro ᾠχημένοι ἦσαν. præt. plusquamperf. pass. ejusdem Them.

Ὤχετο, imperf. m. ab οἴχομαι, abso. futur. οἰχήσομαι. præter. ᾤχημαι.

Ὤχωκα, Poët. τροπῇ τοῦ ο pro ᾤχηκα. præt. perf. act. verbi οἴχω ex οἰχέω.

Hæc ex doctissimis Græcorum commentariis et aliorum nostræ ætatis ἑλληνιστῶν scriptis desumpta proponimus. Cæterùm quum verbum passivæ vocis revocatur ad Thema quod est activæ, sciendum est respici ad primum Thema, non ad id ex quo illud proximè derivatum est. Tum in gratiam juniorum, difficiliora quædam Themata ex Hom. A. E. I. tum ex Hesiodo et Novo Testamento collecta sunt, et addita.

DE

GRÆCORUM NOTIS ARITHMETICIS COMPENDIUM

EX

HADRIANI AMEROTII

SCRIPTIS.

Græci utuntur notis numerorum, literis alphabeticis: idque tribus modis. Primò singulis elementis secundùm alphabeti seriem loci sui numerum significantibus. Nam quorum in ordine alphabeti locum quæque litera sortita est, ejusdem numerum repræsentat, ut α primum, β secundum, et ita deinceps usque ω, quod 24. symbolum habet. Secundò toto alphabeto in tres classes diviso, quarum prima est unitatum ab α prima unitate usque ι decimam unitatem porrecta, hac tamen nota ϛ pro senario usurpata. Secunda est denariorum à litera ι usque ϙ procedens interjecto itidem hoc signo ϙ pro nonagenario. Tertia est centenorum à litera ρ usque ad finem sua serie protensa: sed pari modo hæc nota ϡ pro nongesimo addita. Singulis his literis pariter et notis, si virgula toni gravis nota subscribatur, hoc modo ͵α, prima quidem classis millenariorum monadas, secunda millenariorum decadas, tertia millenariorum centurias significat. Tertio, sex duntaxat literis alphabeti in designandis numeris utuntur ΙΠΔΗΧΜ, quorum Ι unitatem significat. Π πέντε, id est, quinque. Δ δέκα, id est, decem. Η ἑκατὸν, id est, centum. Χ χίλια, id est mille. Μ μύρια, id est, decies mille significat. Reliquæ sunt capitales literæ numerorum suorum, quos eosdem per se significant. Et hæ quidem omnes præter Π usque ad quaternarium numerum, sive per se, sive aliis adjunctæ, multiplicantur, ut Ι. ΙΙ. ΙΙΙ. ΙΙΙΙ. 1. 2. 3. 4. Δ. ΔΔ. ΔΔΔ. ΔΔΔΔ. id est, 10. 20. 30. 40. Η. ΗΗ. ΗΗΗ. ΗΗΗΗ. id est, 100. 200. 300. 400. Χ. ΧΧ. ΧΧΧ. ΧΧΧΧ. id est, 1000. 2000. 3000. 4000. Μ. ΜΜ. ΜΜΜ. ΜΜΜΜ. id est, 10000. 20000. 30000. 40000.

Decadum verò, centuriarum et chiliadum ac myriadum quinarios, hæc elementa ΔΗΧΜ, literæ Π inclusa significant, ut Δ, inclusum Π, efficit 50. Η, inclusum Π, 500. Χ, inclusum Π, 5000. Μ, inclusum Π, 50000. Horum numerorum adjunctione reliqui omnes numeri gignuntur, in quorum compositione semper major minori præponendus est.

HERODIANI DE IISDEM TRACTATUS.

Unitatis numerum significat unum iota: binarium, duo ιι: et ita usque ad quatuor. Quinarium enim (τὰ πέντε) significat litera π: similiterque senarium notat hoc ipsum π adjecto uno ι, veluti ad quinque priora addito uno: et ita deinceps usque ad novem. Nam denarius numerus (τὰ δέκα) significatur litera δ: vicenarius verò duobus δδ, eodemque modo usque ad quadragenarium. Nam quinquagenarius, (τὰ πεντήκοντα) notatur litera π habente δ in medio suo ventre, hoc modo. ΙΔΙ. Sexagenarius autem, hac ipsa nota itidem ut in præcedentibus appositum habente suum δ et ita progressio fit usque ad nonagenarium. Centenarius enim (τὰ ἑκατὸν) significatur litera ε: ducenarius, duplici εε, et ita usque ad quingenarium: ejus quippe (τῶν πεντακοσίων) nota est litera π, in cui medio habens literam ε: sic nimirum, ΙΕΙ. Sexcenarius verò consimiliter notatur eadem hac nota apposita literæ ε: et usque ad nongentarium eodem pacto proceditur. Etenim millenarii, (τῶν χιλίων) nota est litera χ: at duo millia significantur duobus χχ. et sic usque ad quatuor millia progredimur. nam π rursum uti supra, in sese medium continens χ. quinque millia (τὰ πεντακισχίλια) denotat: hoc modo. ΙΧΙ. Idem verò et sex millia significat, consimiliter uti in superioribus apposita ei litera χ: eademque ratione usque ad novem millia. Decem autem millia (τὰ μύρια) notat litera μ. Porrò notæ illæ quæ apponuntur supradictis, quum augendus est numerus, ad dextrum apponuntur latus: quum minuendus, ad sinistrum, nam appositio numeri ea parte facta, significat oportere hunc minorem numerum ab illo majore demere. Verùm subjeci ipsas illas numerorum figuras serie et ordine suo, ab unitate exorsus, singulis ipsarum apposita communis numeri nota: ut eo modo cognosci melius et intelligi possint quæ antè dicta sunt. Faciendum itaque ut prædictum est. appositarum namque literarum unaquæque numeri multitudinem significat. Cæterùm scripsi numeros unitatis, denarios, centenarios, millenarios, quia ex prædictis satis manifestum est quonam pacto singuli horum illis appositis augendi sint, præmittendus autem semper major minori, apposita serie sua tot aliis numeris quot augere illum volumus.

Ι. α'. ἕν.	I. 1. Unum.
ΙΙ. β'. δύο.	II. 2. duo.
ΙΙΙ. γ'. τρία.	III. 3. tria.
ΙΙΙΙ. δ'. τέσσαρα.	IIII. 4. quatuor.
Π. ε'. πέντε.	V. 5. quinque.
ΠΙ. ϛ'. ἕξ.	VI. 6. sex.
ΠΙΙ. ζ'. ἑπτά.	VII. 7. septem.
ΠΙΙΙ. η'. ὀκτώ.	VIII. 8. octo.
ΠΙΙΙΙ. θ'. ἐννέα.	IX. 9. novem.
Δ. ι'. δέκα.	X. 10. decem.
ΔΙ. ια'. ἕνδεκα.	XI. 11. undecim.
ΔΙΙ. ιβ'. δώδεκα.	XII. 12. duodecim.
ΔΙΙΙ. ιγ'. τρισκαίδεκα.	XIII. 13. tredecim.
ΔΙΙΙΙ. ιδ'. τεσσαρεσκαίδεκα.	XIV. 14. quatuordecim.
ΔΠ. ιε'. πεντεκαίδεκα.	XV. 15. quindecim.
ΔΠΙ. ιϛ'. ἑκκαίδεκα.	XVI. 16. sedecim.
ΔΠΙΙ. ιζ'. ἑπτακαίδεκα.	XVII. 17. septemdecim.
ΔΠΙΙΙ. ιη'. ὀκτωκαίδεκα.	XVIII. 18. octodecim.
ΔΠΙΙΙΙ. ιθ'. ἐννεακαίδεκα.	XIX. 19. novemdecim.
ΔΔ. κ'. εἴκοσι.	XX. 20. viginti.
ΔΔΙ. κα'. εἰκοσιέν.	XXI. 21. vigintiunum.
ΔΔΙΙ. κβ'. εἰκοσιδύο.	XXII. 22. vigintiduo.
ΔΔΙΙΙ. κγ'. εἰκοσιτρία.	XXIII. 23. vigintitria.
ΔΔΙΙΙΙ. κδ'. εἰκοσιτέσσαρα.	XXIV. 24. vigintiquatuor.
ΔΔΠ. κε'. εἰκοσιπέντε.	XXV. 25. vigintiquinque.
ΔΔΠΙ. κϛ'. εἰκοσιέξ.	XXVI. 26. vigintisex.
ΔΔΠΙΙ. κζ'. εἰκοσιεπτά.	XXVII. 27. vigintiseptem.
ΔΔΠΙΙΙ. κη'. εἰκοσιοκτώ.	XXVIII. 28. vigintiocto.
ΔΔΠΙΙΙΙ. κθ'. εἰκοσιεννέα.	XXIX. 29. vigintinovem.
ΔΔΔ. λ'. τριάκοντα.	XXX. 30. triginta.
ΔΔΔΙ. λα'.	XXXI. 31.
ΔΔΔΙΙ. λβ'.	XXXII. 32.
ΔΔΔΙΙΙ. λγ'.	XXXIII. 33.
ΔΔΔΙΙΙΙ. λδ'.	XXXIV. 34.
ΔΔΔΠ. λε'.	XXXV. 35.
ΔΔΔΠΙ. λϛ'.	XXXVI 36.
ΔΔΔΠΙΙ. λζ'.	XXXVII. 37.
ΔΔΔΠΙΙΙ. λη'.	XXXVIII. 38.
ΔΔΔΠΙΙΙΙ. λθ'.	XXXIX. 39.
ΔΔΔΔ. μ'. τεσσαράκοντα.	XL. 40. quadraginta.
ΔΔΔΔΙ. μα'.	XLI. 41.
ΔΔΔΔΙΙ. μβ'.	XLII. 42.
ΔΔΔΔΙΙΙ. μγ'.	XLIII. 43.
ΔΔΔΔΙΙΙΙ. μδ'.	XLIV. 44.
ΔΔΔΔΠ. με'.	XLV. 45.
ΔΔΔΔΠΙ. μϛ'.	XLVI. 46.
ΔΔΔΔΠΙΙ. μζ'.	XLVII. 47.
ΔΔΔΔΠΙΙΙ. μη'.	XLVIII. 48.
ΔΔΔΔΠΙΙΙΙ. μθ'.	XLIX. 49
ΙΔΙ. ν'. πεντήκοντα.	L. 50. quinquaginta.
ΙΔΙΙ. να'.	LI. 51.
ΙΔΙΙΙ. νβ'.	LII. 52.
ΙΔΙΙΙΙ. νγ'.	LIII. 53.
ΙΔΙΙΙΙΙ. νδ'.	LIV. 54.
ΙΔΙΠ. νε'.	LV. 55.
ΙΔΙΠΙ. νϛ'.	LVI. 56.
ΙΔΙΠΙΙ. νζ'.	LVII. 57.
ΙΔΙΠΙΙΙ. νη'.	LVIII. 58.
ΙΔΙΠΙΙΙΙ. νθ'.	LIX. 59.
ΙΔΙΔ. ξ'. ἑξήκοντα.	LX. 60. sexaginta.
ΙΔΙΔΙ. ξα'.	LXI. 61.
ΙΔΙΔΙΙ. ξβ'.	LXII. 62.
ΙΔΙΔΙΙΙ. ξγ'.	LXIII. 63.
ΙΔΙΔΙΙΙΙ. ξδ'.	LXIV. 64.
ΙΔΙΔΠ. ξε'.	LXV. 65.
ΙΔΙΔΠΙ. ξϛ'.	LXVI. 66.
ΙΔΙΔΠΙΙ. ξζ'.	LXVII. 67
ΙΔΙΔΠΙΙΙ. ξη'.	LXVIII. 68.
ΙΔΙΔΠΙΙΙΙ. ξθ'.	LXIX. 69.
ΙΔΙΔΔ. ο'. ἑβδομήκοντα.	LXX. 70. septuaginta.
ΙΔΙΔΔΙ. οα'.	LXXI. 71.
ΙΔΙΔΔΙΙ. οβ'.	LXXII. 72.
ΙΔΙΔΔΙΙΙ. ογ'.	LXXIII. 73.
ΙΔΙΔΔΙΙΙΙ. οδ'.	LXXIV. 74.
ΙΔΙΔΔΠ. οε'.	LXXV. 75.
ΙΔΙΔΔΠΙ. οϛ'.	LXXVI. 76.
ΙΔΙΔΔΠΙΙ. οζ'.	LXXVII 77.
ΙΔΙΔΔΠΙΙΙ. οη'.	LXXVIII. 78.
ΙΔΙΔΔΠΙΙΙΙ. οθ'.	LXXIX. 79.
ΙΔΙΔΔΔ. π'. ὀγδοήκοντα.	LXXX. 80. octuaginta.
ΙΔΙΔΔΔΙ. πα'.	LXXXI. 81.
ΙΔΙΔΔΔΙΙ. πβ'.	LXXXII. 82.
ΙΔΙΔΔΔΙΙΙ. πγ'.	LXXXIII. 83.
ΙΔΙΔΔΔΙΙΙΙ. πδ'.	LXXXIV. 84.
ΙΔΙΔΔΔΠ. πε'.	LXXXV. 85.
ΙΔΙΔΔΔΠΙ. πϛ'.	LXXXVI. 86.
ΙΔΙΔΔΔΠΙΙ. πζ'.	LXXXVII. 87.
ΙΔΙΔΔΔΠΙΙΙ. πη'.	LXXXVIII. 88.
ΙΔΙΔΔΔΠΙΙΙΙ. πθ'	LXXXIX. 89.
ΙΔΙΔΔΔΔ. ϙ'. ἐνενήκοντα.	LXXXX. 90. nonaginta.
ΙΔΙΔΔΔΔΙ. ϙα'.	LXXXXI. 91.
ΙΔΙΔΔΔΔΙΙ. ϙβ'.	LXXXXII. 92.
ΙΔΙΔΔΔΔΙΙΙ. ϙγ'.	LXXXXIII. 93.
ΙΔΙΔΔΔΔΙΙΙΙ. ϙδ'.	LXXXXIV. 94.
ΙΔΙΔΔΔΔΠ. ϙε'.	LXXXXV. 95.
ΙΔΙΔΔΔΔΠΙ. ϙϛ'.	LXXXXVI. 96.
ΙΔΙΔΔΔΔΠΙΙ. ϙζ'.	LXXXXVII. 97.
ΙΔΙΔΔΔΔΠΙΙΙ. ϙη'.	LXXXXVIII. 98.
ΙΔΙΔΔΔΔΠΙΙΙΙ. ϙθ'.	LXXXXIX. 99.

Η. ρʹ. ἑκατόν.	C. 100. centum.
ΗΗ. σʹ. διακόσια.	CC. ([illegible]) 200. ducenta.
ΗΗΗ. τʹ. τριακόσια.	CCC. 300. trecenta.
ΗΗΗΗ. υʹ. τετρακόσια.	CCCC. 400. quadringenta.
ΙΗΙ. φʹ. πεντακόσια.	D. (vel IƆ) 500. quingenta.
ΙΗΙΗ χʹ. ἑξακόσια.	DC. 600. sexcenta.
ΙΗΙΗΗ. ψʹ. ἑπτακόσια.	DCC. 700. septingenta.
ΙΗΙΗΗΗ. ωʹ. ὀκτακόσια.	DCCC. 800. octingenta.
ΙΗΙΗΗΗΗ. ϡʹ. ἐννακόσια.	DCCCC. 900. nongenta.
Χ. ͵α. χίλια.	M. (vel CIƆ : ∞. I) 1000. mille.
ΧΧ. ͵β. δισχίλια.	II. (vel II ∞) 2000. duo millia.
ΧΧΧ. ͵γ. τρισχίλια.	III. (vel III ∞) 3000. tria millia.
ΧΧΧΧ. ͵δ. τετρακισχίλια.	IIII. (vel IIII. ∞) 4000. quatuor millia.
ΙΧΙ. ͵ε. πεντακισχίλια.	V. vel V. ∞. IƆƆ.) 5000. quinque millia.
ΙΧΙΧ. ͵ϛ. ἑξακισχίλια.	VI. (vel VI. ∞) 6000. sex millia.
ΙΧΙΧΧ. ͵ζ. ἑπτακισχίλια.	VII. (vel VII. ∞) 7000. septem millia.
ΙΧΙΧΧΧ. ͵η. ὀκτακισχίλια.	VIII. (vel VIII. ∞) 8000. octo millia.
ΙΧΙΧΧΧΧ. ͵θ. ἐννακισχίλια.	VIIII. (vel VIIII. ∞) 9000. novem millia.
Μ. ͵ι. μύρια. Μ.	X. (vel CCIƆƆ. ƆMC. IMI.) 10000. decem millia.

Porro si quis Herodiani myriadem excedere, et aliquanto ulteriùs progredi velit, institutam ab eo rationem sequetur, hoc modò.

ΜΜ. δισμύρια.	XX. (vel XX. ∞) 20000. viginti millia.
ΜΜΜ. ͵λ. τρισμύρια.	XXX. (vel XXX. ∞) 30000. triginta millia.
ΜΜΜΜ. ͵μ. τετρακισμύρια.	XXXX. (vel XXXX. ∞) 40000. quadraginta millia.
ΙΜΙ. ͵ν. πεντακισμύρια.	L. (vel L. ∞. IƆƆƆ.) 50000. quinquaginta millia.
ΙΜΙΜ. ͵ξ. ἑξακισμύρια.	LX. (vel LX. ∞) 60000. sexaginta millia.
ΙΜΙΜΜ. ͵ο. ἑπτακισμύρια.	LXX. (vel LXX. ∞.) 70000. septuaginta millia.
ΙΜΙΜΜΜ. ͵π. ὀκτακισμύρια.	LXXX. (vel LXXX. ∞) 80000. octuaginta millia.
ΙΜΙΜΜΜΜ. ͵ϟ ἐννακισμύρια.	LXXXX. (vel LXXXX. ∞) 90000. nonaginta millia.

Quòd si ulteriùs adhuc progredi velimus, sequemur notas minuscularum literarum: quarum hæc est series.

͵ρ. δεκακισμύρια.	C. (vel CM C. ∞. CCCIƆƆƆ.) 100000. centum millia.
͵σ. εἰκοσακισμύρια.	CC. (vel CC. ∞.) 200000. ducenta millia.
͵τ. τριακοντακισμύρια.	CCC. (vel CCC. ∞.) 300000. trecenta millia.
͵υ. τεσσαρακοντακισμύρια.	CCCC. (vel CCCC. ∞.) 400000. quadringenta millia.
͵φ. πεντηκοντακισμύρια.	D. (vel DC D ∞.) 500000. quingenta millia.
͵χ. ἑξηκοντακισμύρια.	DC. vel (DC. ∞.) 600000. sexcenta millia.
͵ψ. ἑβδομηκοντακισμύρια.	DCC. (vel DCC. ∞.) 700000. septingenta millia.
͵ω. ὀγδοηκοντακισμύρια.	DCCC. (vel DCCC. ∞.) 800000. octingentia millia.
͵ϡ. ἐνενηκοντακισμύρια.	DCCCC. (vel DCCCC. ∞.) 900000. nongenta millia.

Hæc sequuntur ἑκατοντακισμύρια, χιλιακισμύρια, μυριακισμύρια. Quæ integra potius scribuntur quàm notis repræsentantur: quamvis apud Latinos decies centena millia hoc signo CCCCIƆƆƆƆ notata comperiantur.

De Nominibus ordinalibus.

Ordinalia nomina quæ vocant, à superioribus originem ducunt.

Πρῶτος.	Primus.
Δεύτερος.	Secundus.
Τρίτος, (Poëtis τρίτατος.)	Tertius.
Τέταρτος, (Poëtis τέτρατος.)	Quartus
Πέμπτος.	Quintus.
Ἕκτος.	Sextus.
Ἕβδομος.	Septimus.
Ὄγδοος.	Octavus.
Ἔνατος.	Nonus.
Δέκατος.	Decimus.
Ἑνδέκατος.	Undecimus.
Δωδέκατος.	Duodecimus.
Τρεισκαιδέκατος.	Decimus tertius, seu tertius decimus.
Τεσσαρεσκαιδέκατος.	Decimusquartus, seu quartus decimus, utroque enim modo Latini loquuntur, id quod de sequentibus etiam dictum putator.
Πεντεκαιδέκατος.	Decimusquintus.
Ἑκκαιδέκατος.	Decimussextus
Ἑπτακαιδέκατος.	Decimusseptimus.
Ὀκτωκαιδέκατος.	Decimusoctavus.
Ἐννεακαιδέκατος.	Decimusnonus.
Εἰκοστός.	Vigesimus, seu vicesimus.
Εἰκοστὸς πρῶτος.	Vigesimusprimus.
Εἰκοστὸς δεύτερος.	Vegesimussecundus.
Εἰκοστὸς τρίτος.	Vigesimustertius, et sic deinceps.
Τριακοστός.	Trigesimus, seu Tricesimus.
Τριακοστὸς πρῶτος.	Trigesimusprimus, et ita deinceps.
Τεσσαρακοστός.	Quadragesimus.
Τεσσαρακοστὸς πρῶτος.	Quadragesimus primus, &c.
Πεντηκοστός.	Quinquagesimus.
Ἑξηκοστός.	Sexagesimus.
Ἑβδομηκοστός.	Septuagesimus.
Ὀγδοηκοστός.	Octogesimus.
Ἐνενηκοστός.	Nonagesimus.
Ἑκατοστός.	Centesimus.
Διακοσιοστός.	Ducentesimus, vel Ducesimus.
Τριακοσιοστός.	Tricentesimus, vel Tricesimus.
Τεσσαρακοσιοστός.	Quadringentesimus vel Quadragesimus.
Πεντακοσιοστός.	Quingentesimus, vel Quingesimus.
Ἑξακοσιοστός.	Sexcentesimus, vel Sexcesimus.
Ἑπτακοσιοστός.	Septingentesimus, vel Septingesimus.
Ὀκτακοσιοστός.	Octogintesimus, vel Octingesimus.
Ἐννακοσιοστός.	Nongentesimus, vel Noningesimus.
Χιλιοστός.	Millesimus.
Δισχιλιοστός.	Bis millesimus.
Τρισχιλιοστός.	Ter millesimus.
Τετρακισχιλιοστός.	Quater millesimus.
Πεντακισχιλιοστός.	Quinquies millesimus.
Ἑξακισχιλιοστός.	Sexies millesimus.
Ἑπτακισχιλιοστός.	Septies millesimus.
Ὀκτακισχιλιοστός.	Octies millesimus.
Ἐννακισχιλιοστός.	Novies millesimus.
Μυριοστός.	Decies millesimus.
Δισμυριοστός.	Vicies millesimus.
Τρισμυριοστός.	Tricies millesimus, et ita deinceps usque ad μυριακισμυριοστός, et in infinitum usque multiplicando per adverbia numeralia.

Porrò efferuntur hæc ordinalia etiam intercedente copula, et interdum quidem majore numero minorem præcedente, interdum sequente, ut videre est passim apud Athenæum.

Numeratio in πλοῦς et πλάσιος finita.

Sunt et alia numerativa nomina adjectiva unà cum præcedentibus ordinalibus derivata ex numeralibus, vel etiam ex numeralium adverbiis. Duorum ea generum sunt. Quædam enim in πλοῦς desinunt, quædam in πλάσιος.

Διπλοῦς.	Duplex, (quod præcedit Ἁπλοῦς, simplex.)
Τριπλοῦς.	Triplex.
Τετραπλοῦς.	Quadruplex.
Πενταπλοῦς.	Quintuplex.
Ἑξαπλοῦς.	Sextuplex.
Ἑπταπλοῦς.	Septuplex.
Ὀκταπλοῦς.	Octuplex.
Ἐννεαπλοῦς.	Noncuplex.
Δεκαπλοῦς.	Decuplex. et ita deinceps, ἑκατονταπλοῦς, χιλιαπλοῦς, μυριαπλοῦς. Quibus adde infinitum πολλαπλοῦς, multiplex. Sequuntur ea quæ in πλάσιος desinunt.

Διπλάσιος.	Duplus.
Τριπλάσιος.	Triplus.
Τετραπλάσιος.	Quadruplus.
Πενταπλάσιος.	Quincuplus.
Ἑξαπλάσιος.	Sexcuplus.
Ἑπταπλάσιος.	Septuplus.
Ὀκταπλάσιος.	Octuplus.
Ἐννεαπλάσιος.	Noncuplus.
Δεκαπλάσιος.	Decuplus.
Εἰκοσαπλάσιος.	Vigecuplus. Et sic deinceps usque ad ἑκατονταπλάσιος seu ἑκατονταπλασίων, centuplus: χιλιαπλάσιος, millecuplus: μυριαπλάσιος, deno milleno numero auctus. Quibus itidem adde infinitum πολλαπλάσιος, multiplus seu multiplex.

Substantiva quædam ex numeralibus derivata.

Μονάς.	Unitas. numerus singularis.
Δυάς.	Dualis numerus, secundum alios Binarius.
Τριάς.	Ternarius numerus, vel Trinitas.
Τετράς.	Quaternarius numerus.
Πεντάς, sive Πεμπάς.	Quinarius numerus.
Ἑξάς.	Senarius numerus.
Ἑπτάς.	Septenarius numerus.
Ὀγδοάς.	Octonarius numerus.
Ἐννάς.	Novenarius numerus.
Δεκάς.	Denarius numerus.
Ἑνδεκάς.	Undenarius numerus.
Δωδεκάς.	Duodenarius numerus.
Εἰκάς.	Vicenarius numerus.
Τριακάς.	Tricenarius numerus. Et ita deinceps usque ad ἑκατοντάς, centenarius numerus: χιλιάς, millenarius numerus: μυριάς, numerus denarius millenarius.

Adverbia numeralia.

Sunt et adverbia quædam ex numeralibus nominibus orta:

Ἅπαξ.	Semel.
Δίς.	Bis.
Τρίς.	Ter.
Τετράκις.	Quater.
Πεντάκις.	Quinquies.
Ἑξάκις.	Sexies.
Ἑπτάκις.	Septies.
Ὀκτάκις.	Octies.
Ἐννάκις.	Novies.
Δεκάκις.	Decies.
Ἑνδεκάκις.	Undecies.
Δωδεκάκις.	Duodecies.
Τρισκαιδεκάκις.	Tredecies.
Τεσσαρεσκαιδεκάκις.	Quaterdecies.
Πεντεκαιδεκάκις.	Quindecies.
Ἑκκαιδεκάκις.	Sedecies.
Ἑπτακαιδεκάκις.	Decies septies.
Ὀκτωκαιδεκάκις.	Decies octies.
Ἐννεακαιδεκάκις.	Decies novies.
Εἰκοσάκις.	Vigecies, seu Vicies.
Τριακοντάκις.	Trigecies, seu Tricies.
Τεσσαρακοντάκις.	Quadragies.
Πεντηκοντάκις.	Quinquagies.
Ἑξηκοντάκις.	Sexagies.
Ἑβδομηκοντάκις.	Septuagies.
Ὀγδοηκοντάκις.	Octogies.
Ἐνενηκοντάκις.	Nonagies.
Ἑκατοντάκις.	Centies.
Διακοσιάκις.	Ducenties.
Τριακοσιάκις.	Trecenties.
Τετρακοσιάκις.	Quadringenties: et sic deinceps.
Χιλιάκις.	Millies.
Δισχιλιάκις.	Bis millies: et sic deinceps.
Μυριάκις.	Decies millies.
Δισμυριάκις.	Vicies millies: et sic deinceps usque ad μυριάκις μυριάκις. Infinitum autem est πολλάκις, multoties, sæpius. Quibus adde ποσάκις, τοσάκις, quoties, et toties.

DE MENSIBUS ET EORUM PARTIBUS.

Duodecim apud omnes Gentes comperiuntur fuisse menses: sed non eadem apud omnes fuit ratio: inprimis verò Attici menses non conveniunt cum nostris, quod illi, sicut et Hebræorum menses, tantùm ad Lunæ cursum computarentur, Lunâ auspicante et finiente mensem: nostri verò ita descripti sint, ut in conficiendo anno magis ad solis cursum quadrarent. Apud Atticos primus mensis à solstitio æstivo inchoabat annum; quod quum ferè incidat in mediam mensem Junium apud nos, mensem qui illi exactè respondeat, opponere non possumus, quum videamus eum partem sibi ex Junio capere, partem ex Julio, quæ ratio eadem deinceps est in cæteris. Quoniam autem apud Græcos scriptores crebra occurrit mentio non solùm Atticorum mensium, sed etiam Ægyptiacorum et Hebræorum, singulorum nomina et seriem subscribemus.

Atheniensium.

Ἑκατομβαιὼν, Junius. Primus hic fuit mensium Atticorum, et anni initium, ut patet ex Dionys. Hal. Rom. antiq. l. 1. ideoque ab hecatombis sacrificiis majoribus, quæ tunc fiebant, nomen accepit. Antiquitus dictus fuit Κρόνιος, (id est, Saturnalis) à Bœotis Hippodromus, à Macedonibus Lous, ut refert Plut. in Thes. et Cam. et Alex.

Μεταγειτνιὼν, Julius à Metagitniis Apollinis sacris. Hunc mensem fuisse secundum annotat Suid. post Harpocrationem.

Βοηδρομιὼν, Augustus, à Boëdromiis sacris. Plut. in Aristide.

Μαιμακτηριὼν, September, à Mæmacte, quod turbidum aërem significat.

Πυανεψιὼν, October, sic dictus à festo, quod agitabatur frugibus terræ jam collectis atque conditis, ut ex Plut. in Thes. colligere licet.

Ἀνθεστηριὼν, November, dictus quòd ἀνθέων στεφεῖ τὴν γῆν. At Philostr. vernum esse mensem scribit, denominatum ita παρὰ τῶν ἀνθῶν. Vide et Plut. in Sylla, et Appian. l. 2. Bel. civ. et Macrob. Saturn. lib. 1, c. 12.

Ποσειδεὼν, (quasi dicas, Neptunius) December, ut, interpr. Suidas. Januario tamen eum comparat Plut. in Cæs.

Γαμηλιὼν, Januarius: à Junone quæ nuptiis præest, Suid.

Ἐλαφηβολιὼν, Februarius, à venatione cervorum.

Μουνυχιὼν, Martius, à Munichiis Dianæ sacris. Plut. in Thes. Vide et Harpoc. et Suid.

Θαργηλιὼν, Aprilis, dictus, παρὰ τὰ Θαργήλια, quod erat festum ex eo nominatum, quia in eo primitiæ rerum frugum, quas calor solis θέρει καὶ θάλπει τὴν γῆν produxerat, Diis offerrentur.

Σκιροφοριὼν, Maius, à sacris umbraculis. Vide Dionys. Hal. Rom. antiq. lib. 1.

Ægyptiacorum.	*Hebræorum.*
Θὼθ, ἢ Θωθὶ, ὁ Σεπτέμβριος.	Τισρὶ, ὁ Σεπτέμβριος.
Παωφὶ, ἢ Φαωφὶ, ὁ Ὀκτώβριος.	Μαρχεσουὰν, ὁ Ὀκτώβριος.
Ἀθὺρ, ὁ Νοέμβριος.	Κισλεῦ, ὁ Νοέμβριος.
Χοιὰκ, ὁ Δεκέμβριος.	Τηβὴθ, ὁ Δεκέμβριος.
Τυβὶ, ὁ Ἰανουάριος.	Σεβὰτ, ὁ Ἰανουάριος.
Μεχεὶρ, ἢ Μεχὶρ, ὁ Φεβρουάριος.	Ἀδὰρ, ὁ Φεβρουάριος.
Φαμενὼθ, ὁ Μάρτιος.	Νισὰν, ὁ Μάρτιος.
Φαρμουθὶ, ὁ Ἀπρίλλιος.	Ἰὰρ, ὁ Ἀπρίλλιος.
Παχὼν, ὁ Μάϊος.	Σιβὰν, ὁ Μάϊος.
Παϋνὶ, ὁ Ἰούνιος.	Ταμμοὺζ, ὁ Ἰούνιος.
Ἐπιφὶ, ὁ Ἰούλιος.	Ἀβ, ὁ Ἰούλιος.
Μεσωρὴ, ὁ Αὔγουστος.	Ἐλοὺλ, ὁ Αὔγουστος.

De partibus mensis.

Dividunt Græci mensem suum in tres decadas seu τρία δεχήμερα, ut Pollux nominari posse ait. Primam vocant μηνὸς ἱσταμένου sive ἀρχομένου: secundam, μεσοῦντος μηνὸς, vel ἐπὶ δέκα: tertiam, φθίνοντος μηνὸς, sive παυομένου, aut λήγοντος: vel etiam ἐπὶ εἰκάδι. Utuntur igitur in diebus numerandis, nominibus ordinalibus, πρώτη, δευτέρα, τρίτη, τετάρτη, seu τετρὰς, πέμπτη, sive πεντὰς, ἕκτη, sive ἑξὰς, et sic deinceps: nisi quòd prima cujusque mensis dies vocatur νουμηνία: (quoniam in ea erat novilunium) decima quinta peculiariter ab Hesiodo μέση, quoniam medium obtinet locum: ultima, ἔνη καὶ νέα, quæ et Δημητριὰς in honorem Demetrii dicta aliquandiu fuit. Hoc porro est discriminis, quòd in ἱσταμένου et μεσοῦντος μηνὸς diebus numerandis recto ordine progrediuntur, in φθίνοντος autem decade utuntur ordine retrogrado, quali Latini in suis Nonis, Idibus et Calendis, ut ex sequenti diagrammate patebit.

1	Νουμηνία				Calendæ	
2	δευτέρα				IIII	Nonas.
3	τρίτη				III	
4	τετάρτη				Pridie	
5	πέμπτη	ἱσταμένου μηνὸς, sive ἀρχομένου μηνός.			Nonæ.	
6	ἕκτη				VIII	Idus.
7	ἑβδόμη				VII	
8	ὀγδόη				VI	
9	ἐνάτη				V	
10	δεκάτη				IIII	
11	πρώτη				III	
12	δευτέρα				Pridie	
13	τρίτη				Idus	
14	τετάρτη	μεσοῦντος μηνὸς, vel ἐπὶ δέκα, seu δεκάτη.			XVIII	Kal.
15	πέμπτη				XVII	
16	ἕκτη				XVI	
17	ἑβδόμη				XV	
18	ὀγδόη				XIIII	
19	ἐνάτη				XIII	
20	εἰκὰς seu εἰκοστή.				XII	
21	δεκάτη	φθίνοντος μηνὸς vel,	πρώτη	ἐπὶ εἰκάδι, ut Poll. seu μετὰ εἰκάδα.	XI	
22	ἐνάτη		δευτέρα		X	
23	ὀγδόη		τρίτη		IX	
24	ἑβδόμη		τετάρτη		VIII	
25	ἕκτη		πέμπτη		VII	
26	πέμπτη		ἕκτη		VI	
27	τετάρτη		ἑβδόμη		V	
28	τρίτη		ὀγδόη		IIII	
29	δευτέρα		ἐνάτη		III	
30	ἔνη καὶ νέα	ἔνη καὶ νέα, seu τριακάς.			Pridie	

Ita numerandum esse tum ex Polluce constat, tum ex scholiis in Aristophanem scriptis: tum etiam ex ipso Plut. in Solone.

Qui verò Latinis mensium nominibus apud Græcos utuntur, Latinorum quoque supputationem sequuntur. Dicunt enim πρὸ δ' νωνῶν Ἀπριλλίων, πρὸ ή εἰδῶν Ἰουνίων, πρὸ καλανδῶν δ' Σεπτεμβρίων. Id quod in manuscript. quoque ephemeridibus visitur. Sic enim apud Latinos quoque legimus. Plin. qui dies XV. ante Aug. Kal. est. Item is dies sextus est ante Februarias Idus. Et Cic. in epist. ad Atticum, Ut Athenas a. d. VII. Kal. Quinct. venerim. Et rursum, Actium venimus a. d. XVII. Kal. Quinct. Ita enim scribendum esse, a. d. (id est ante diem) non ad, doctissimi quique censent, et Græca consuetudo confirmat. Quæ fuerit autem intercalandi ratio, vide apud Macrob. Saturn. lib. 1. cap. 13.

DE VETERI ET RECTA GRÆCÆ LINGUÆ PRONUNTIATIONE.

Vacaturis aliqui hisce paginis tractatum de veteri et recta linguæ Græcæ pronuntiatione à doctissimis hujus ætatis viris collectum ac memoriæ proditum adjicere, nec ab opere alienum, nec studiosis ingratum aut inutile fore existimavi.

GRÆCORUM literæ XXIIII. ΑΒΓΔΕΖΗΘΙΚΛΜΝ ΞΟΠΡΣΤΥΦΧΨΩ. Quarum omnium vim Latinus sentire probeque exprimere testatur Plinius natur. hist. lib. 7. Grammatici autem à literis tanquam a parte simplicissima exordiuntur. Orationem enim in qua versantur, primùm omnium in vocabula, eaque rursus in syllabas, nisi quæ monosyllaba sunt: syllabas demum in literas dividunt, nisi quum et ipsæ ex una vocali constituuntur. Quamobrem etiam literæ à Græcis, στοιχεῖα, id est, elementa vocantur, ut docet Plato in Cratylo, et Dionysius. Eædem verò etiam γράμματα appellantur à scribendo, sive quòd ex lineis constent. Sunt enim inventæ simplicissimis articulatæ vocis sonis certo linearum ductu exprimendis. Cæterùm divini hujus muneris quis primus inter mortales author fuerit, non liquet: de qua re, si libet, videto Plinium lib. 7. cap. 56. Ex Phœnicia quidem constat à Cadmo in Græciam illatas. Sed, quod ipsi Græci ignorârunt, Hebræis deberi earum inventionem, ipsa nomina apertè declarant. Sexdecim autem initiò fuisse, idem Plinius, Dionysius, et Plutarchus, verè scribunt. Quum enim inventæ sint literæ simplicibus sonis significandis, necesse est profectò in omni lingua, ut quidem commodè scribi possit, totidem omnino literas extare, quot sunt ejus soni simplices. Alioqui sive plures sive pauciores fuerint, et scriptioni et pronuntiationi magnas tenebras offundi necesse fuerit. Idque sollicitè Græcos observasse, vel hoc unum satis ostendit, quòd inter Elenchos Aristoteles nullam ex literis fallacem conclusionem numerat: quum nihil possit frequentius occurrere, si uni literæ duplicem sonum, vel contrà uni sono duas literas tribueris. Simplices igitur Græcæ linguæ sonos sexdecim, totidemque necessarias literas esse, ex eo apparet, quòd ex reliquis octo qui totidem literis scribuntur, alii sint compositi, alii suapte natura iidem cum compositis.

Sexdecim antiquæ Cadmi literæ ex Phœnicia in Græciam illatæ et totidem sonis simplicibus exprimendis repertæ sunt hæ, α β γ δ ε ι κ λ μ ν ο π ρ σ τ υ. Nam aliæ præterea octo illis additæ sunt partim à Palamede, partim à Simonide, videlicet η ω ζ ξ ψ θ φ χ: quod nulla quidem necessitate factum est, sed maximo tamen cum fructu, ut scriptio minus esset laboriosa, magisque compendiosa.

His ita se habentibus, hoc sit pro certo positum et constitutum, quod nemo negare sanè potest, hasce literas α δ ζ θ ι λ μ ν ξ ο π ρ σ τ φ χ ψ sonuisse olim quemadmodum nunc sonant, et ab omnibus citra controversiam ferè rectè pronuntiari. Itaque breviores erimus in earum pronuntiatione pertractanda. Illud solùm obiter admonendum, corruptam hanc qua vulgò utimur, pronuntiationem id nobis invexisse, ut in earundem quibusdam nomenclaturis et appellationibus potius quam sono turpiter peccetur, dum pro mu mi, pro tau taf dicitur: atque ita in nonnullis aliis. Porro has β γ ζ ε η υ ω non solùm vulgus, sed et docti plerique, recepto et pertrito usu vel abusu potius et perversa consuetudine, ita absurdè proferunt, ut non solùm nomen amiserint, sed etiam veræ et genuinæ pronuntiationis nihil planè referant, atque adeò alium prorsus jam sonum induerint; quemadmodum ordine alphabetico suo loco infra declarabimus.

Α, α, a.

ΑΛΦΑ, Alpha, ex Hebræo nomine Aleph, deinde alepha, et per syncopen alpha, nomen habet. Sono respondet A Latino: in id enim vertitur: debetque in imo gutture pronuntiari clarè, et ore prorsus hiante.

Ἀγρὸς, ager.

Ἀργὸς, quasi ἀεργὸς, otiosus, iners.

Β, β, b.

ΒΗΤΑ, Bêta vulgo laxius quam b Latinum profertur, ita ut v consonantem referat: idque ineptè et contra sanum venerandæ antiquitatis. Nunc enim βίος pronuntiant νίος: quo vitio perpetuò laborat in Hispania Burgensis diœcesis, enuntians vestia, vene, pro bestia, bene, quin eodem adhuc vitium geminat, quum præposterè profert bita, bacca, pro vita, vacca: et vonum binum, pro bonum vinum.

Sonanda est ut prior syllaba Gallicæ dictionis beste seu bete, quæ bestiam significat.

Ab Hebræo Beth nomen habet, addita formali litera α.

Eustathius in Homerum β (inquit) μιμητικὸν τῆς τῶν προβάτων φωνῆς, et alio loco βῆ βῆ φωνῆς προβάτων σημαντικόν. Citatque hunc Cratini versum qui est apud Ælium Dionysium.

Ὁ δ' ἠλίθιος ὥσπερ πρόβατον βῆ βῆ λέγων βαδίζει.

Quod ita proferendum est.

Hod' elithios hoosper probaton bee bee legoon badisei.

Hoc est, Is autem fatuus tanquam ovis bee bee sonans, badizat, id est, incedit, vadit, juxta illud Plauti in Asinaria:

Demum herele jam de hordeo tollutim ut badizat.

Quid multis? Ipsius literæ B figura, quæ Græcis et Latinis eadem est, satis indicat eam apud utrosque eundem habere vim, potestatem, et sonum.

Γ, γ, g, et ɟ sive Ϝ digamma Æolicum.

ΓΑΜΜΑ, sive, ut Iones appellant, Gema, de quo docti minus laborant. Sonat ut G Latinum, et ab omnibus ferè rectè pronuntiatur ante pleraque consonantes, ut ὄγδοος, γλῶσσα, ἀγμὸς, γναφεὺς, ἄγχι: et ante vocales α ο ω: γάμος, γονὴ, ἐγώ: sed ante reliquas vocales vulgò vitiosius et effeminatius profertur: tunc enim novum huic literæ sonum quendam tribuunt, cum i consonante (ut quidem vulgò profertur) communem. itaque pro γενεαλογία, legunt *ienealogia*, quum ubique deberet masculum illum, et per omnia similem servare sonum, medium, inquam, inter tenuem et aspiratum, quem perpetuò adhibent Germani: nec in conjugatione λέγω, λέγεις, λέγει, vel alibi, ullo modo variant quæcunque tandem contingat eam præcedere vel subsequi literas. Certum enim est i consonantis sonum à Græcis nunquam fuisse usurpatum, sicut in *iam* dicimus. Deinde uni literæ duplicem sonum tribuere non potes, quin Græcos fatearis literarum inopia laborare, quod ne verisimile quidem esse potest. Eodem igitur sono tam Græcis quam Latinis hæc litera pronuntiari debet, quæcunque tandem vocalis sequatur, eo scilicet quem integrum retinuit inter α et ο.

Ab Hebræo nomine *Ghimel* longius Gamma recessit: unde digamma Æolicum appellatur, quòd duplicis Gamma imaginem referre videatur, de quo plura in φ.

Δ, δ, d.

ΔΕΛΤΑ, Delta, à nomine Hebræo Daleth, sive Deleth. Sonat ut nostrum d.

Ab ejus figura astrum δελτωτὸν nuncupatum est, quod est signum in cœlo supra arietis caput positum, δελτοειδὲς, hoc est, triangulari figura, Δ literæ imaginem referens, à qua etiam nomen habet, duobus æquis lateribus, uno breviori, in unoquoque angulo stellam habens.

Ε, ε, e breve.

ΕΨΙΛΟΝ, id est, e exile seu tenue, peculiare nomen non habet. Nam Hebræis nulla est litera quæ huic respondeat.

Una est ex iis quatuor quas Plato in Cratylo scribit à Græcis pronuntiari, quum reliquæ non enuntientur, sed tantùm ipsarum nomina, ut Alpha, Beta, et cæteræ omnes literæ præter ε, υ, et ο. Ex his autem Platonis verbis liquet, epithetum illud quo psilon vocatur, id est, tenue, postea adjectum esse, quum inter ε et αι distingui, et illud quidem inter literas, hoc verò inter diphthongos numerari cœpisset. Veteres enim initio hanc literam ει vocabant, sicut ostendit Plutarchus in eo libello, quem inscripsit περὶ τοῦ ει ἐν Δελφοῖς, et post eum etiam Eustathius Iliad ι. Item Nigidius apud Gellium libro 19. cap. 14. meritò quidem in eo Græcos reprehendens.

Pierius dicit ε gravi esse sono, ac tum demum exaudiri, quum spiritus aliquantò inferiùs contrahi videtur, et suppresso quodammodò sono enuntiatur. ἐψιλὸν verò acutum habere sonum, quum ad aperta usque labra porrigitur, et vocaliore sono se prodit.

Cavendum autem imprimis, ne ε literam vel αι diphthongum pronuntiemus ut ι: neque incidamus in vitium orationis effeminatæ, quod vocant Grammatici πλατειασμόν: ut inferiùs in ι et αι ostendemus.

Ζ, ζ, z.

ΖΗΤΑ, zeta, non zita: id autem apposuimus Tsade Hebræorum non sain. Neque enim pronuntiari debet sicut hodiè à Gallis z litera effertur, quum est inter duas vocales media, neque etiam ut duplex ss, sed ut ds, qui sonus est suavissimus, et à Latinis nunquam satis exprimi potuit.

Quintilianus libro 12. jucundissimas esse testatur apud Græcos ζ et υ: quibus, inquit, nullæ apud eos dulcius spirant, et subdit, quas mutuari solemus, quoties illorum nominibus utimur. Quod quum contingit, nescio quo modo hilarior protinus renidet oratio, ut in zephyris zopyriaque : quæ si nostris literis scribantur, surdum quiddam et barbarum efficient, et velut in locum earum succedent tristes et horridæ, quibus Græcia caret : Hæc Quintilianus. Contrà Martianus Capella refert Appium Claudium idcirco hanc literam reformidasse, quòd, dum exprimitur, morientis dentes imitetur : hinc factum ut quidam non omnino malè eam cum stridore quodam pronunciandam censeant. Cæterùm quod omnes asserunt Græci Grammatici, nimirum non ds (ut diximus) sed sd valere, hoc quidem probari non potest. Nam primùm omnium debet inter tres duplices eadem esse analogia. Cæteræ autem non valent σκ, vel σπ, sed κσ, vel πσ. Deinde ubi illa esset hujus literæ suavitas, qua Fabius testatur nullam dulcius spirare?

Romani qui peregrinum ζ inter suas adsciverunt, eam aliquando duplici ss reddunt : πατρίζω patrisso, μάζα massa.

Η, η, ee, sive ê longum.

ΗΤΑ, Eta ab Heth densissima Hebræorum consonante nomen traxit, fuitque olim nota aspirationis, ut declarat Athenæus lib. 9. his verbis : Οἶμαι δὲ καὶ διὰ τοῦ η στοιχείου σημαίνεσθαι τοῖς παλαιοῖς τὴν δασεῖαν, διόπερ καὶ Ῥωμαῖοι πρὸ πάντων τῶν δασυνομένων ὀνομάτων τὸ η προγράφουσι, id est, veteres arbitror H elemento aspirationem formasse : quamobrem etiam Romani omnibus aspiratis nominibus η præscribunt.

Ideóque in notis numerorum antiquitùs apud Græcos, H, ἑκατὸν, id est, centum designabat, quòd prima esset ejus vocis litera, quàm tùm sic scribebant HEKATON. Quia verò Græci hanc aspirationem non suprà ponebant, sed ipsi lineæ inserebant, hinc ortus est magnus error. Quo factum est ut cœperint eam suprà ponere, ac tandem illam dissecuerint, hoc pacto H : ita ut anterior pars significaret spiritum asperum, posterior lenem, quibus adhuc utimur in literis grandiusculis : In antiquissimis Heracleensium numismatis, legitur ͰΗΡΑΚΛΕΩΝ, et ͰΗΡΑΚΛΗΤΩΝ, præposito in ipso contextu spiritu aspero.

Eam autem notam postea pro ε longo Græcia usurpavit, ut disertè testatur Plato in Cratylo his verbis, οὐ γὰρ η ἐχρώμεθα, ἀλλὰ ε τὸ παλαιόν, id est, η enim non usurpabamus olim, sed ε. Idipsum Ausonius Poëta de literis Græcis et Latinis, binis versibus, qui submutili videntur, confirmat.

Ητα quod Æolidum, quodque valet hoc Latiar E :
Præsto quod E Latium semper breve Dorica vox E.

Η igitur nullo modo exiliter pronuntiandum ut ἴτα, quicum nihil commune habet, sed e obliquo vastoque quodam sono, medio inter α et ε : et rictu minùs diducto quàm α, hiantiore tamen ac minus in ima depresso sono, quàm ε. Hinc fit ut Græci Δημοσθένεα, τείχεα, in Δημοσθένη, τείχη contraxerint : et ubicunque ferè εα incidit, in η contrahunt.

Legatum Jurisconsulti Græci λεγᾶτον : quod quam absurdè *ligaton* proferretur, quis non videt?

Caius Jurisc. de verb. signif. Telum, inquit, vulgò quidem id appellatur, quod ab arcu mittitur : sed nunc omne significatur quod mittitur manu. Ita sequitur ut et lapis et lignum, et ferrum hoc nomine contineatur : dictumque ab eo quod in longinquum mittitur, Græca voce figuratum ἀπὸ τοῦ τηλοῦ, id est, ab eo quod est longè : quam etiam etymologiam Justinianus in suis Institutionibus retulit.

Franciscus Vergara nostri seculi doctissimus Grammaticus, de vi et prolatione literarum sic scribit, η perinde nunc profertur ac si esset ι longum, quum sit e longum : ex H per virgulam transversam intersecta duæ propemodum EE fiunt, sic H quasi geminas continere dicitur H tam figura quàm etiam tempore, nimirum semper longa, duas semper breves. Atque ita transfertur à Latinis per ē longum, ut Δημοσθένης Demosthenes, κρατὴρ crater.

Ex quibus apparet perperam eos facere, qui η cum iota confundunt.

Θ, ϑ, th.

ΘΗΤΑ, ab Hebræo nomine Thet, ideóque vocatur Theta, non ut nunc thita, quia in priore syllaba est η, sive e longum, quemadmodum etiam ab omnibus veteribus vocatur *beta, zeta, eta, theta*. Persius Satyr. 4.

Et potis es nigrum vitio præfigere theta.

Et Martial. lib. 7.

Nostri mortiferum quæstoris Castrice signum,
Est operæ pretium discere Theta novum.

Θ enim funesta illa in capitalibus judiciis litera (quod dictionem θάνατος inchoet) nota erat condemnationis.

Ι, ι, i.

ΙΩΤΑ, Iota trisyllabum ab Hebræo Iod, t pro d usurpato, respondet i Latino.

Cæcilius hanc literam vocat pusillionem, quòd omnium et figura et sono tenuissima sit et minima : est siquidem μονόγραμμος. Plato indicat accommodatam esse ad exprimendas res subtiles et penetrabiles quod declarant, ut ait, ἰέναι, ἵεσθαι, ac similia. Itaque planè aliter sunt proferenda, ει, υι, οι, αι, ωι, quàm ι : ne inter legendum incidamus in ἰωτακισμὸν et ψιλότητα, quæ orationem faciant exilem, enervem, pipientem et confusam. Neque enim Χρηστὸς sonandum ut Χριστός : neque [illegible] ut [illegible], μακρὸν longum, et μικρὸν parvum.

Κ, κ, k, c, q.

ΚΑΠΠΑ, Kappa sive Cappa ab Hebræo Cup seu Caph, valet c nostrum, item k seu q. Ab omnibus ferè incorruptè et rectè pronuntiatur, scilicet ut k, non solum ante consonantes, ut κλέπτω, ἀκμὴ, κόπτω, κρᾶσις, κραιπάλη crapula, χαρακτὴρ : sed etiam ante vocales α, ο, υ, καλὸς, κόμη coma, κώμη vicus, pagus, et in fine dictionis, ἐκ ex.

Priscianus author est, k et q, quamvis figura et nomine videantur aliquam habere differentiam, cum c tamen eandem tam in sono vocum quam in metro continere potestatem, et k penitus in Latina lingua supervacuam esse, quod ante Priscianum testati sunt etiam Fabius, Terentianus, et Fl. Sosipater Carisius. Unde et in antiquissimis marmoribus legimus PEQVNIAM pro pecuniam.

Certum est igitur κ eodem fuisse sono quæcunque litera sequente, et Κικέρων pronunciandum esse kikeroon.

Veteres quoque Græci quod Latini per q efferunt, per κ reddunt : Quirites Κυιρῖται.

Quintus Κόιντος, alii Κύιντος, numismata quædam ΚΟΥΙΝΤΟΣ.

Λ, λ, l.

ΛΑΜΒΔΑ, Lambda, non Lamda, ex Hebræo nomine Lamed, et syncope interposito β, λάμβδα. Valet l nostrum.

Græci aliquando n sequente l, per λ transtulerunt : Manlius Μάλλιος scribentes. Invenitur tamen et Μάλιος, apud Plutarch.

Ab hujus literæ forma λαμβδοειδὴς figura dicta est.

Μ, μ, m.

ΜΥ, my, hoc est, mu per u exile, non mi, longiùs recessit ab Hebræo nomine Mem. Iones vocant μῶ, idem valet quod Latinum m. Μάμμη avia : hoc etiam infantuli matrem vel nutricem appellant, sicut patrem Tatam. Mart. lib. 1.

Mammas atque Tatas habet Afra : sed ipsa Tatarum
Dici et mammarum maxima mamma potest.

Cato, qui cibum ac potionem Buas et Pappas vocant, et patrem Tatam, et matrem Mammam.

Græcis nulla dictio in eam terminatur, quod et ait Fabius, quo etiam mugiens vocatur, quia mugitum edere videtur.

Ν, ν, n.

ΝΥ, Ny, hoc est, Nu per u exile, ab Hebræo Nun abjecto ultimo n. Sonat n Latinum, debetque linguæ mucrone intimos dentes et palatum feriente enuntiari, sive syllabam inchoet, sive claudat ; apud Græcos præsertim.

Ξ, ξ, x.

ΞΙ, xi, ab Hebræo Schin ductum videtur : Latini nomen invertimus, ix dicentes. Valet cs, vel gs, quod ex obliquorum analogia apparet. Dicimus enim φοῖνιξ, φοίνικος, et ἅρπαξ, ἅρπαγος. Interdum tamen κ in obliquis aspiratur, sed præter recti naturam. Nam inter κ et σ locus adspirationi nullus esse potest. Itaque quamvis dicamus θρὶξ τριχὸς, minimè tamen existimandum est ξ in θρὶξ valere χσ.

Ο, ο, o breve.

Ο ΜΙΚΡΟΝ, o parvum, et ipsum quoque, ut ait Plato, à Græcis pronuntiatur, peculiareque nomen non habet. Nam Hebræorum nulla litera est huic respondens.

Latini ο Græcorum suo u expresserunt, ut Ὀδυσσεὺς Ulysses. Talis est etiam apud Romanos cognatio u cum o. upilio, opilio. Atque etiamnum hodie magna Galliæ Lugdunensis pars sic o pronuntiat ut ou intelligas. Narbonensis contrà ou mutat in o. Sed rectiùs omnino fecerunt recentiores qui o ab ου diphthongo et appellatione et scriptione distinxerunt. Debet enim o intra palatum ore rotundo enuntiari, quod et ipsa figura indicat, ut o breve.

Π, π, p.

ΠΙ, Pi, ab Hebræo Pe nomen habet. sonat P Latinum.

Πατὴρ, pater, German. vatter seu *Fatter*, per digamma Æolicum.

Ρ, ρ, rh, r.

ΡΩ, Rho per o longum, ab Hebræo Resh longiùs remotum nomen habet. Valet r nostrum.

Apud Græcos perpetuò initio aspiratur.

Ῥυτὴρ, defensor, Belgis ruter, id est, eques, miles.

Et in medio dictionis geminatum prius tenue est, posterius aspiratur, ut Πύῤῥος purrhos.

Σ, σ, s.

ΣΙΓΜΑ, Sigma, à Samech Hebræo.

Dores Σὰν vocant, sicut Herodotus et alii testantur. Sonat s Latinum.

Σίγμα apud Lucianum actionem instituit adversus ταῦ constitutis judicibus septem vocalibus, conquerens sese abs ταῦ pluribus dictionibus spoliari.

Pindaro κίβδηλον vocatur, hoc est, adulterina et non vera litera. Messala Corvinus vocat sibilum.

Male autem infracto sono et sicut zain Hebræorum pronuntiari solet, quoties vel in eadem vel in diversis dictionibus reperitur media inter duas vocales. Sic enim causa pronuntiant, ac si Cauza scriptum esset.

Priscianus : S sæpe pro aspiratione ponitur in his dictionibus quas à Græcis sumpsimus, ut semis, sex, septem, se, sal. Nam ἥμισυ, ἕξ, ἑπτὰ, ἕ, ἅλς, apud illos aspirationem habent in principio.

Τ, τ, t.

ΤΑΥ, non taf, sed tau, quo modo nautæ litoris Belgici sonant *tau*, quod denotat funem nauticum. Apud Hebræos idem nomen habet. Valet t Latinum.

Τάνταλος, Tantalos, Ἀντώνιος, Antonios, πάντα panta :

Non (ut habent neotericorum Grammaticorum inventa) Tandalos, Andonios, panda : quum t ante n, ac Latini quidem respondeat.

Υ, υ, y, sive u tenue.

ΥΨΙΛΟΝ, y, hoc est u tenue, gracile, sive exile, (Virgilius literam Pythagoræ vocat) simplex nomen non habet, nec Hebræis litera est quæ huic respondeat.

Valet y, quod à Græcis mutuati sunt Latini.

Cujus sonus medius est inter ι et ου, et tam Græcè quàm Latinè ut u Gallicum enuntiandum est, non ut ι.

Q. Terentius Scaurus ait, Y literam supervacuam Latino sermoni putaverunt, quoniam pro illa U cederet : sed quum quædam in nostrum sermonem Græca nomina admissa sint, in quibus evidenter sonus hujus literæ exprimitur, ut hyperbaton, et hymnus, et hyacinthus, et similia, in eisdem hac litera necessariò utimur.

Terentius dixit, *An in astu venit*, pro ἄστυ, hoc est, civitatem.

Jurisconsulti nostri Senatusconsultum Tertullianum et Tertyllianum dicunt : quod inde accidisse verisimile est, quia quum Romani destituerentur voce υ, nec haberent literam quæ omni ex parte ei responderet, deflexerunt ad vocem proximam, pro υ sonantes u, quod etiamnum hodie evenit Italis et Hispanis Belgicè vel Gallicè loquentibus. Nam pro *buiten*, id est, foris, dicunt *bouten*, pro *merveille*, *mourveille* : hoc est pro θῦν et μῦς, θοῦν et μοῦς.

Φ, φ, ph, f, u consonans, digamma Æolicum.

ΦΙ, nomen habet ex Hebræo Phe, quod et Pe dicitur : respondet f Latino, id est, τῷ δίγαμμα Æolico, ut nunc quidam effertur.

Priscianus : f verò τοῦ δίγαμμα sono enuntiabatur, ita scilicet ut nunc u consonans, eratque is sonus solis inter Græcos Æolibus peculiaris. Sed postea in ejus locum successit u consonans, ipsum verò digamma f in locum p aspiratæ : quod tamen in vocabulis Græcis servatum est ; ut in Philosophia, Philomela, Sophista, et multis ejusmodi. Pauca tamen excipiuntur, ut fama φήμη, fuga φυγὴ, fagus φηγὸς, fur φὼρ, et alia præterea nonnulla quæ usus obtinuit ut per f scriberentur, quamvis Græca sint. Hæc igitur causa est cur Cicero pro Fundanio (sicut annotat Fabius) testem irriserit qui primam ejus literam dicere non posset. Quum enim esset digamma, Græcus ille testis vel ejus literæ sonum ignorabat, à solis scilicet Æolibus inter Græcos usurpatum, vel certè pronuntiabat ut etiamnum hodie Germani solent per u consonantem.

Idem ad Atticum lib. ix. fundum suum *Formianum* vocat digamma, quod nomen ejus ab F litera initium sumeret, cujus figuram et sonum repræsentat : eoque Græci utebantur initio dictionum à vocali aspirata incipientium, Ἐνετοὶ, Fενετοὶ, Heneti, Veneti. Itemque in medio, si vocalium concursus erat, ΩΟΝ ΩFΟΝ dicentes, unde nostrum Ovum : et ΟΙΣ ΟFΙΣ, unde ovis : ΒΟΟΣ ΒΟFΟΣ Bovis. Sed præstat Terentiani Mauri Grammatici antiquissimi et gravissimi versus huc adferre.

Nominum multa inchoata literis vocalibus
Æolicus usus vertit, et digammon præficit :
Æolica dialectus autem mixta ferme est Itala :
Hesperum quem dico Græce, Vesperum cognominat.
Ἑστία, de Vesta facta, Vestis ἐσθὴς dicitur,
Ἶν quem Græci vocamus, Vim jubet me dicere.
Ἔαρ est multis in usu, et magis Poëticum est,
Ἦρ enim nativa vox est ; id a Ver hoc dictitat.
Quos Homerus dixit Ἐνετοὺς, ille Venetos autumat,
Et Viola flos nuncupatur, quem Graii vocant ἴον.
Et Iolaus ille violens credo Marco Tullio.
Quosque ἴτυν dicunt Achæi, hunc Vityn gens Æoli.
Plura Sappho comprobavit, Æoles, et cæteri.

Χ, χ, ch.

ΧΙ, Chi, apud Hebræos nihil habet cui respondeat. Nomen formatum est ad modum πῖ, φῖ, &c. valet ch, seu c aspiratum: profertur enim aëre à gutture erumpente.

Χάλυβες Chalybes, χαὸς chaos, et hujusmodi alia.

Ψ, ψ, ps, bs.

ΨΙ, psi, ab Hebræo etiam nomen non habet, sed ad formam ξῖ, πῖ, χῖ, nominatum est. Sonat ut ps, et aliquando ut bs.

Αἰθίοψ αἰθίοπς, æthiops: ψαλμὸς, psalmus, ἄραψ ἄραβς, arabs.

Ω, ω, oo, sive o longum.

Ω μέγα, id est o magnum, ita vocatum est ex collatione cum altero quod μικρὸν dicitur. Est enim revera magnum, sive quantitatem species, quum sit natura longum, sive figuram, quum sit velut ex duobus o conflatum ex veterum consuetudine, qui (ut inquit Fabius) ante repertam temporis longi notam vocales productas in scribendo geminabant. Valet autem o longum, proferendùmque ut oo duplicatum, non ictu vocis, sed productione, eodemque planè modo pronuntiandum βρῶτος, id est, cibus, ut Belgis broot, hoc est panis, à Græco deductum.

Ex his XXIIII. literis, Vocales sunt septem, id est, quæ per se possunt plenam vocem edere, α ε η ι ο υ ω. Breves duæ, ε ο: quibus respondent totidem longæ η ω contractæ ex duabus brevibus, solaque quantitate ab iis differentes: et tres ancipites sive communes, id est, in quibusdam vocabulis longæ, in quibusdam breves, in paucis indifferentes. Priscianus, Vocales, ait, apud Latinos omnes sunt ancipites vel liquidæ, hoc est, quæ facilè modò produci, modò corripi possunt. Sicut etiam apud antiquissimos erant Græcorum antè inventionem η et ω: quibus inventis quæ ancipites erant, remanserunt perpetuò breves, quum earum productarum loca possessa sint à prædictis vocalibus semper longis. Hæc Priscianus. Quod hâc ratione factum esse aiunt, quia vetustissimi illi, si quando syllabam vellent producere, debebant eandem vocalem bis pingere, ΔΕΕΜΟΣ pro ΔΗΜΟΣ, ΑΝΘΡΟΟΠΟΣ pro ΑΝΘΡΩΠΟΣ. Postea Simonides Melicus ex duobus ΕΕ invertit alterum, hoc modo ΕƎ, deinde ea conjungit ac efficit unum H, quam etiam notam aspirationis fuisse ostendimus. Hinc à Βὴλ, (unde in Evangelio Βεελζεβοὺλ ὁ ἄρχων δαιμονίων) Belus Græcis Βῆλος, primus Assyriorum Rex, Nini pater: cui vita functo Templum erexerunt Babylonii, divinisque eum honoribus sunt prosequuti. Sic etiam duplex ο univit Simonides, hoc modo ω.

Ancipites autem ferè certam habent quantitatem, quanquam apud Græcos in iisdem dictionibus interdum varient: juxta illud Martialis.

Et quos Ἆρες Ἄρες decet sonare.

Et illud Theocriti: *ἦ γὰρ ἔρωτι*
Πολλάκις ὦ Πολύφαμε, τὰ μὴ καλὰ καλὰ πέφανται.

Id est, *O Polypheme*
Quæ minimè, sunt pulchra, ea pulchra videntur amanti.

Sed præstat hanc rem Terentiani Mauri trochaicis versibus illustriorem reddere.

Ergo Græcis esse septem scimus è vocalibus
H et Ω, quæ bina pridem subministrant tempora.
E et O breves vocari singularis temporis.
Cæteras tres quæ supersunt δίχρονας cognominant,
Corripi quod sæpe eædem, sæpe produci valent.
Ἄλφα, primum est, ἰῶτα, tertium quod υ vocant.

Et paulò pòst:

Literam namque E videmus esse ad HTA proximam,
Sicut O et Ω videntur esse vicinæ sibi.
Temporum momenta distant, non soni nativitas.
Inde vertunt hanc in HTA sæpe diphthongum Graii.
Quando quos ἰωνεῖς solebant aut ἀχαιοὺς dicere,
Levigant, ἰωνῆας potius aut ἀχαιῆς nominant.
Nosque Medeam Latinè sic in usum vertimus,
Nomen et Reginæ genti quod fuerat Amazonum.
Sic et αἰνείας Achæus, noster Æneam vocat.

Sed et Martianus Capella dicit e Latinum duarum literarum Græcarum vim possidere: quum brevis est, τοῦ ε, ut hoste: quum longa est, τοῦ η, ut die: eodemque modo de o statuendum esse. Et in hoc Virgilii, *Conticuêre*, συνεσίγησαν, dicunt esse tum ε cum η: primum namque e, ε est, alterum verò η est. In illo autem *rapti Ganymedis honores*, Ὀνόμας dicunt prius esse ο, posterius vero ω esse.

Reliquæ literæ vocem non edunt, ideoque à Platone in Cratylo et Theæteto generali vocabulo ἄφωνα vocantur, id est vocis expertes: à Grammaticis vero σύμφωνα, id est consonantes, quòd cum vocalibus adjunctis sonos suos communicent. Sunt autem numero XVII. β γ δ ζ θ κ λ μ ν ξ π ρ σ τ φ χ ψ.

Ex quibus sunt ἡμίφωνα, id est, Semivocales octo: sic dictæ, quòd, ut nullas habeant vocales adjunctas quandam tamen strepitus et soni speciem edant, ζ ξ ψ λ μ ν ρ σ.

Ex his sunt διπλᾶ, id est, duplices tres, quòd duarum literarum sunt compendia ζ ξ ψ.

Ὑγρὰ, id est, liquidæ quatuor, quòd ita sint lubricæ, et quasi liquescant in pronuntiando, λ μ ν ρ. Eædem etiam ἀμετάβολα dicuntur, id est, immutabiles, quod in formationibus casuum vel temporum non mutentur.

Μοναδικὸν, id est, solitarium, unum σ, quod ab aliis ἄσημον, hoc est sine signo, vel ignobile vocatur.

Cæteræ novem, appellantur ἄφωνα, id est, mutæ, quod per se neque vocem ut vocales, neque strepitum edant, ut semivocales, β γ δ κ π τ θ φ χ.

In aspiratis autem primùm omnium vetus error ille corrigendus videtur, quo nonnulli jampridem has literas pro aspiratis asperas nominant, quum potius densas et crassas vocare oporteat. Neque enim à Græcis τραχέα γράμματα, sed δασέα dicuntur: quod copiosiorem spiritum requirant, ut sit earum opima et quasi adipalis pronuntiatio. Quamobrem etiam literas illas oppositas non lenes, sed ψιλὰ, id est, tenues et exiles appellant. R potius litera est aspera, et l contra admodum lenis, sicut Ovidius his versiculis optimè declarat de Remuriis loquens, quæ posteà Lemuria dicta sunt:

Aspera mutata est in lenem tempore longo
Litera, quæ toto nomine prima fuit.

Itaque à Græcis initio dictionum, et si quando geminata occurrerit, addito spiritu denso lenitur: tantum abest ut rectè faciant qui densum cum aspero confundunt.

Hoc loco obiter adnotandum, omnia ferè vocabula in quibus apud Latinos inveniuntur ζ θ υ φ χ, Græca esse, aut à Græcis derivata, saltem non Latina, ut Gaza, baptizo, thalamus, ocyus ab ὠκὺς, lachrymæ, philtrum, Christus. Quocirca vulgò peccatur in orthographia dictionum, charus, sepulchrum, simulachrum, et similium: quum scribenda sint sine aspiratione, carus, sepulcrum, simulacrum: fiunt enim duo superiora à supinis sepultum et simulatum, ut ab involutum involucrum, à fultum fulcrum, à lavatum lavacrum, ab ambulatum ambulacrum, mutata t in c, et addita r. Testatur Servius in III. Georg. veteres scripsisse sepulchrum: post abjectam esse aspirationem: ejus verba sunt hæc: Tria veteres habebant nomina in quibus c literam sequeretur aspiratio, sepulchrum, orchus, pulcher: è quibus pulcher tantùm hodie recipit aspirationem. Quid apertius? Pulcher certè in veteribus inscriptionibus, et nummis sæpius invenitur, quàm pulcer. Et hæc quidem habuimus hoc tempore quæ de literis et germana earum pronuntiatione diceremus. Libuit autem quosdam Euripidis valde artificiosos et festivos versus ex Athenæo subjicere: ex quibus cognoscere liceat antiquas quarundam literarum formas. Apud Euripidem igitur in Theseo pastor quidam literarum imperitus, literas tamen quibus Thesei nomen scribitur, sic depingit.

Ἐγὼ πέφυκα γραμμάτων μὲν οὐκ ἴδρις,
Μορφὰς δὲ λέξω καὶ σαφῆ τεκμήρια.
Κύκλος τις ὡς τόρνοισιν ἐκμετρούμενος, θ
Οὗτος δ' ἔχει σημεῖον ἐν μέσῳ σαφές.
Τὸ δεύτερον δὲ πρῶτα μὲν γραμμαὶ δύο, η
Ταύτας διείργει δ' ἐν μέσαις ἄλλη μία.
Τρίτον δὲ βόστρυχός τις ὡς εἱλιγμένος. σ
Τὸ δ' αὖ τέταρτον ἓν μὲν εἰς ὀρθὸν μία, ε
Λοξαὶ δ' ἐπ' αὐτῆς τρεῖς κατεστηριγμέναι
Εἰσίν. τὸ πέμπτον δ' οὐκ ἐν εὐμαρεῖ φράσαι, υ
Γραμμαὶ γάρ εἰσιν ἐκ διεστώτων δύο,
Αὗται δὲ συντρέχουσιν εἰς μίαν βάσιν.
Τὸ λοίσθιον δὲ τῷ τρίτῳ προσεμφερές. σ

Quos versus ita reddidit Natalis Venetus:

Quum literarum non peritus ipse sim,
Dicam figuras, signaque evidentia.
Est circulus torno velut factus bene,
Signumque habens in ventre quod clare patet.
Binas secunda forma lineas tenet:
Dispescit medio incidens mox altera.
Concinnus inde tortus ipsa tertia.
Subit figura quarta, recta linea,
Tres incidentes dividunt hanc lineæ,
Quintam minùs promptum sit ipsam dicere.
Sunt differentes lineæ inter se duæ,
Quæ conveniunt ambæ simul in unam basim.
Extrema differt nil figura tertia.

De literis quidem Latinis acutè admodum et breviter his versibus lusit Quintianus Stoa Martianum Capellam imitatus:

A sub directo memorabilis oris hiatu est.
B simul inclusis profertur utrinque labellis.
C linguam adpulsus compellit ad usque molares.
D cogit supernis linguam contingere dentes.
E paulùm pressâ profertur gutture linguâ.
F labrum inferius superis cum dentibus urget.
G domus, extremum quum tangit lingua palatum.
H oritur tractis quum ventus faucibus halat.
I linguam impellit collidi dentibus imis.
K fauces format media cum parte palati.
L facit extremum contingens lingua palatum.
M quum fit, pressum premitur per utrumque labellum.
N lingua adpulsa collidit litera dentes.
O venit, exoritur quum spiritus ore rotundo.
P datur eruptis ter litera quinta labellis.
Q fit, in adpulsu quum stringimus ora palati.
R facit ut supero crispetur lingua repulsu.
S quum fit, peragit colliso sibila dente.
T linguam impulsam contactis dentibus exit.
V facit ut strictum, sic promula labra fatigat.
X reddit quicquid c atque s formare videmus.
Y palam appressis labris procedere justum est.
Z eta sepulchrales imitatur concita dentes.

Hactenus de literis:

De syllabis: deinde de diphthongis.

Ex literis constituuntur syllabæ. Syllabam autem vocamus, docendi causa, spiritus comprehensionem ad unam vocem exprimendam. Est autem in triplici differentia. Constat enim vel ex una vocali: vel ex duabus vocalibus in mixtam unam vocem coëuntibus, vel ex consonante una, vel pluribus cum una vocali, aut duabus ad summum.

Primi generis syllabæ quinque sunt, quot scilicet vocalium soni: nam η et ω non voce, sed vocis quantitate differunt ab ε et ο.

Secundi generis diphthongi, id est, geminisonæ appellantur, quòd ex duabus vocibus tertiam unam efficientibus componuntur.

Tertii generis syllabæ ex consonantium et vocalium multiplici connexione penè sunt infinitæ, quas enumerare minimè necesse est.

Diphthongus autem ita solet definiri à Grammaticis, ut sit syllaba ex duabus vocalibus sonum suum retinentibus conflata, ita dicta quòd duos φθόγγους, id est, sonos efficiat. Sic Terentianus Maurus:

——— *Unde diphthongos eas*
Græcis dicunt magistri: quod duæ junctæ simul
Syllabam sonant in unam, vique gemina prædita.

Ego verò mallem dicere, in unam mixtam vocem coëuntibus (nam alioqui quando distinctæ sunt vocalium voces, duæ syllabæ nascantur necesse est) aut hoc certè addiderim definitioni, Quæ raptim et uno spiritu proferri possunt.

Diphthongi sunt duodecim: novem propriæ, tres impropriæ: quod pace Grammaticorum dictum velim, qui totidem proprias quot improprias numerant.

Propriæ dicuntur, quòd postulet eas naturalis prolatio, hoc est, quòd duæ vocales, ut integrè scribuntur, ita integrè pronuntiantur: vel quod una eademque syllaba geminæ vocalis sonum edat, αι ai, non e, αυ au, non af, ει ei, non i, ευ eu, non ef, οι oi, non i, ου ou, υι ui, non i, ηυ vel eeu, non if, ωυ oou, non of.

Ex quibus hodie vulgò sola ου rectè pronuntiatur, cæteræ omnes depravatè. Tres verò posteriores hactenus inter improprias numerantur.

Impropriæ sive abusivæ diphthongi sunt, quæ contra veram rationem et definitionem diphthongi et scribuntur et proferuntur: hoc est, quando prior solùm vocalis integrè pingitur et enuntiatur, et ι subscriptum non exauditur: sic vocatæ, quòd naturalis pronuntiatio ipsas non requirat. Nam ut simplices vocales efferuntur, nec compositam vocem edunt. ᾳ a, ῃ ee, non i, ῳ oo, non o.

De diphthongorum propriarum sono in genere.

Qui duos sonos in diphthongis non agnoscunt, quomodo illas Diphthongos existimare possunt? quomodo enim à vocalis sono distant, si simplicem aliquem sonum adferunt? diphthongus enim non scriptura, sed voce cernitur: aliàs non diphthongus sed digraphus est. Cur autem quum Diphthongi omnes propriæ definitione diphthongorum continentur, quædam duos sonos, ut αυ ευ ου ηυ ωυ, quædam simplicem habent, ut αι ει οι υι? At id sanè, si diphthongus aliquid sit, et si quid diphthongus à vocali distet, verum esse non potest. Et quum usus in diphthongorum numerum istas retulerit, cur abusus dimidium et meliorem soni partem ab illis auferet? Detur hoc usui ut diphthongos faciat, vocales faciat, syllabas faciat: sed hoc dare usui nemo potest, ut quamdiu diphthongum eam faciat, illud ab ea auferat quo diphthongus sit. Eximantur igitur è numero diphthongorum, si nihil in sono cum diphthongis habent commune. At Quintilianus quærendum putavit, quomodo duabus demum vocalibus in seipsas coëundi natura sit, quum consonantium nulla nisi alteram frangat. Sed hoc est pati illas minimè in seipsas coire, si alteram extrahas, et obtorto collo illam à sonando rapias, ne sonus è duabus vocalibus in seipsas coëuntibus collectus afferatur. Sin in sonando nihil altera vocalis adjuvet, tum non modò tota frangitur, sed etiam consumitur. Igitur ut diphthongus fiat, copulatio non modò literarum, sed sonorum fieri debet, ne videlicet quo cæteræ linguæ omnes abundant, eo Græca et Latina lingua destituatur.

Diphthongi autem cum minimè simplices voces, sed compositæ et divisibiles sint, in varios sonos tribui possunt. Quomodo enim διαίρεσις talis diphthongorum esset, nisi diphthongus coitionem illorum sonorum antea habuisset: ut παῖς πάϊς. Aut quomodo συναίρεσις fieri aliquorum potest, quæ non ante sejuncta separataque voce erant? ut βασιλῆϊ βασιλεῖ, ἧς ᾗς. Videmus autem ut Iones sæpe ex ει rejiciant ι, ε relinquant: sæpe ει et οι in εΐ et οΐ dividant. Sequitur ergo vocalem præpositivam æquè proferendam ut subjunctivam. Nam si eas divisas vocesque diphthongorum separatas pronunciamus, quidni easdem conjunctas? Quid? Itáne illarum natura dissentiens est, ut ad societatem soni adduci non possint? At quare tantopere in Græca lingua dissentirent, quum in omnibus jam aliis linguis cum suavitate usurpentur? Non igitur rei natura hoc fit, neque aurium causa: quia si in re consisteret, in nulla lingua hoc fieri posset. Sin aures ab eo abhorrent, cur in patriis linguis cum voluptate audiuntur, ubi aures omnium et peritissimæ et delicatissimæ sunt? Et quoniam in Græcis diphthongorum sonis vel ι subjungi necesse est vel υ, ut verè Terentianus dixit, nos quoque elaborabimus ut istarum literarum sonus subjungatur, non dominetur. Non enim ibi quicquam subjungimus, ubi nihil antecedit: sed ut subjungatur quod sequitur, necesse est aliquid constituatur quod præponitur. At ι literæ quatuor vocales præponuntur in propriis diphthongis, et υ quoque quinque vocales quasi duces soni antecunt, quibus illæ ut scriptura sic sono subjungantur: quod quemadmodum in diphthongis quibus υ subjicitur est perspicuum, sic in diphthongis quibus postponitur esse quoque debet manifestum. Nam in iis quæ ι subjectum habent, vitium in prioribus literis est: in iis quibus υ subditur, in ipso υ est. Nam una tantùm diphthongus ου nobis pura puta in sono hactenus relicta est.

AI.

AI igitur diphthongus nullo modo sonat ut e, sed planè Latinorum ai respondet, raptim scilicet et uno spiritu pronunciato, ut post a non respires, ne duæ syllabæ pro una audiantur. Hinc Plutarchus in symposiacis α literam semper præesse cæteris vocalibus, nunquam subjici, et eum in dicendo, quicquid consequatur, sonum suum retinere dicit, ac cæteris simul cum eo sonantibus uti. Neque enim vel post ι vel υ si ponatur α cum illis convenict, aut illorum sic ductum sequetur ut ex iis una fiat syllaba, sed quasi indignabunda litera et sese admodum efferens, dominatum quæret semper. Et si alteri illarum præponatur, tum subsequente illa et simul sonante utitur, et syllabas etiam verborum facit, ut in αἴρω, αἰδεῖν, Αἴας, αἰσθέσθαι, et sexcentis aliis. Hæc ille. Quod si ἀναφωνοῦντι καὶ ἀνακαλοῦντι χρῶνται, ut Plutarchus dicit, quis negabit α in eo et ι simul sonare? An eæ literæ dominatum non admittunt, quæ in sono non minuuntur modò et quasi de gradu dejiciuntur, sed prorsus extinguuntur, ut ne minimus quidem ejus sensus in auribus remaneat? An non idem accidit quum α litera τοῦ ι nullo modo consonat, si neutra harum sonum habeat, sed quoddam peregrinum pro utroque reponatur? Itaque simul istæ sic sonent, ut consonare et consultire possint. Nunc autem quasi neutra digna sono sit, tertium aliquid, nempe e pro utroque adhibetur.

Perdet igitur α dominatum suum, et magistratu suo abibit, si in Αἴας, in αἰσθέσθαι, et sexcentis aliis, nihil sonet: sed hoc est impetum facere in magistratum, non pati ut munus suum ubi debet, oportunè administret. Ex hoc igitur satis probetur α in αι reliquisque locis ubi ponitur sonum suum retinere, et ι cum illo consonare.

Quintilianus etiam αι diphthongum Græcos semper per ai extulisse memorat: Nos ergo nequaquam Græci sumus, qui diphthongum non efferimus.

Et Terentius Scaurus de Orthographia testatur priscos Latinos diphthongum æ Græcis literis αι scribere solitos, quam postea mutarint in æ; sed ita pronunciarint ut utraque vocalis exaudiretur: quemadmodum etiam hoc tempore pronunciari deberet. Hinc in quibusdam numismatis antiquis in auro et argento sculptis, videre est ab altera parte caput Vestæ, et ab altera basilicam Æmiliam cum hac inscriptione AIMILIA REF. S. C. M. LEPIDUS. Unde multa divisis syllabis remanserunt. Persius Satyr. 6. citat hoc carmen Ennii.

Lunai portum (est operæ) cognoscite cives.

Idem Ennius, —— *Albai vas longai.*
Lucretius, —— *Ignoratur enim quæ sit natura animai.*
Idem, —— *Gelidai strideт aquai.*
Martialis, —— *Attonitusque legis terrai frugiferai.*
Virgilius etiam vetustatis antiquissimus:

Aulai in medio libabant pocula Bacchi. Et
Dives equum, dives pictai vestis et auri.

In hoc nempe imitati sunt Græcos, qui ex παῖς, hoc est pais, faciunt πάϊς.

Gellius probat hoc verbum *fœnus* non à φαίνεσθαι Græco, ut quidam arbitrantur, sed à fœtu ideo venire, quia M. Cato et cæteri ejus ætatis fenus et feneratorem sine a sonabant, unde existimant à φαίνεσθαι illud deduci non posse. At quis non ex hoc videt, in φαίνεσθαι illos α literæ sono usos esse? nunc per nos æque à φαίνεσθαι ac à fœtu venire potest, qui nullam in istis verbis differentiam ponimus, et propter soni confusionem verborum etymologiam agnoscere non possumus. Sæpe enim Grammatici ineptas Etymologias adferre nobis videntur, qui distinctionem sonorum non advertimus. Quod si veris sonis conquirendis laboremus, in veris Etymologiis constituendis minus hæreremus. Existimemus igitur, si α semper sonum retineat ubicunque inciderit: si semper à Græcis αι efferatur, si in φαίνεσθαι cæterisque pronuncietur α, debere α in αι diphthongo semper sonari. Cur enim non æquè in Græcis hoc fieret, ac in Latinis, ubi Ajax et Achaia dicimus? cur non eodem modo αἴαντα et ἀχαΐαν Græcè sonamus? si Germanicis καῖσαρ rectè *Kaiser* vocatur, quid vetat eodem sono à Græcis hoc fieri? aut quare apud Græcos vastus, apud Latinos et alios sublimis sonus est? cur in eisdem verbis tanta sonorum dissensio existit, ut vix cognoscamus eadem esse? Nunc verò quomodo illos versus apud Sophoclem legimus?

> Αἶ αἶ, τίς ἄν ποτ' ᾤεθ' ὧδ' ἐπώνυμον
> Τοὐμὸν ξυνοίσειν ὄνομα τοῖς ἐμοῖς κακοῖς;
> Νῦν γὰρ πάρεστι καὶ δὶς αἰάζειν ἐμοί,
> Καὶ τρίς. τοιούτοις γὰρ κακοῖς ἐντυγχάνω.

Hoc est:

> *At at, quis unquam putasset sic concinnum*
> *Meum concursurum fuisse nomen meis malis?*
> *Nunc enim res fert et bis lamentari mihi,*
> *Et ter: in tales quippe miserias incido.*

Quanquam enim Pindarus sexto Isthmiorum, nomen Αἴαντος, ἀπὸ τοῦ φανέντος αἰετοῦ deducat: de cujus volatu auguratur Hercules exauditas suas preces, et futurum esse prædicit ut nascatur Telamoni fortissimus filius: non tamen minus fortasse rectè Sophocles et alii à crebra voce αἶ αἶ, vel ἀπὸ τοῦ αἰάζειν, quod Theocrito etiam frequens est, derivant.

Adverbio αἰ confine est αἰβοῖ, id est heu, etiam dolentis et indignantis, interdum et admirantis et gestientis præ gaudio. Quod quidem si *ei* proferatur quis non videt quàm nullum planè affectum mentis designet?

Quid igitur dubitemus hanc diphthongum αι sic sonare, quemadmodum Raiam piscem, Graium, Aio, Aiacem, Maiam, Naiades, et cætera ejus generis, confuso sono a et i: nullo autem modo ut e?

AY.

AY nequaquam af sed au sonat, quia litera υ non est f vel u consonans, sed u Gallicum, non enim diphthongus conflatur ex vocali et consonante. Et quanquam u Latinum sæpè sonum τοῦ digamma habet, illum non in fine syllabæ, sed in principio semper tenet. Temerè igitur hic vitiosus υ literæ sonus nunc in αυ et ευ irrepsit. Si autem hoc natura literæ fieret, cur non hoc in ου quoque usu veniret? At ου diphthongum benè sonamus. Itaque ut reliquæ bene sonentur, idem sonus in reliquis observetur. Si enim vocalis consonanti juncta diphthongus esse non potest (diphthongus enim duarum vocalium copulatio est), junctus etiam ex utraque sonus proficiscetur. Quod si altera à vocali abest, jam non diphthongus, sed alia syllaba erit.

Hic ergo Demosthenis exemplo ne pudeat à canibus diligenter diphthongum αυ cognoscere. Nam Aristoph. Poëta dum canem latrantem exprimere vellet αὖ αὖ dixit.

Terentii fabulam ἑαυτὸν τιμωρούμενον dicimus Heautontimorumenon non heafton timorumenos.

Cæterùm hic posset fortassis alicui scrupum injicere locus Ciceronis qui est lib. 2. de divinat. Quum, inquit, M. Crassus exercitum Brundusii imponeret, quidam in portu caricas Cauno advectas vendens, *cauneas* clamitabat. dicamus, si placet, monitum ab eo Crassum, caveret ne iret: non fuisse periturum, si omini paruisset, quæ si suscipiamus, pedis offensio nobis, et abruptio corrigiæ, et sternutamenta erunt observanda. Hactenus Cicero: ex quo colligitur ea tempestate vicinitatem quandam soni fuisse in vocibus *Cauneas* = *cave ne eas.*

Ex quibus constat voces *cauneas*, et *cave ne eas* pronuntiatione non admodum diversas fuisse, præsertim quum Romani non *cafneas* sonuerint vel *caveas*, sed *cauneas*: cave autem caue.

EI.

EI diphthongum hodie cum simplici iota confundunt homines etiam eruditissimi, sed errore non minùs manifesto quàm periculoso, propter multiplicem unius soni significandi rationem: quum debeat proferri ei, hoc est, utraque vocalis ε et ι conjuncto sono exaudiri, sicut Eia adverbio adhortantis, Martial. lib. 11.

Eia age rumpe moras.

quod Græci dicunt εἶα, ὦ εἶα. Aristoph. εἶα νῦν. Hei interjectio dolentis sive ingemiscentis. unde apud Terentium. Hei hei: ubi in posteriori etiam sonus diphthongi ει exauditur.

Galli diphthongum hanc referunt in sein sinus, *feint* fictus, *plein* plenus.

I longum antiquis Romanis proferebatur ut hæc diphthongus ει, hoc est ei, et e inclusum habebat: quod usitatum fuisse tempore Ciceronis ex vocibus *βίνει* et Latina *bini* constat. Confirmat hoc Quintilianus dum de ei Latino dicit, duravit diutius ut ei jungendis eadem ratione qua Græci ει uterentur. Quomodo autem Latini hoc eadem ratione qua Græci utebantur? Quomodo, nisi quemadmodum tradunt veteres, ubi i longum esset, Valerium semper ei scripsisse, itemque vetustiores Latinos, extareque in vetustis inscriptionibus hanc scripturam *Celeberrimei*, *veis*, *preimus*, pro *celeberrimi*, *vis*, *primus*? et Sosipater ait Varronem lib. 9. Epistolicarum quæstionum dicere *Eclogas ex Annalei descriptas.* Unde in numismatis antiquis LEIBERTAS, SERVEILIUS, EIDUS, quod Plutarchus εἰδούς. Plauti comœdia Capteivei, et passim apud authores, queis, omneis, Tralleis, Sardeis, et id genus alia, quæ etiam per I longiusculum et extans solent scribi: OPEIMIUS OPIMIUS, BINEI BINI, EIRONEIA IRONIA, eodem tamen servato sono ei.

Unde Victorinus de orthographia. Quum verò eadem i, e literæ juncta esset, non solùm pro longa syllaba accipiebatur, sed nominativum pluralem ita scriptum significabat, ut amicei, bonei, doctei, Romanei, et similia. At si per solum i scripta esset, eadem genitivum singularem faciebat, ut *hujus amici.*

Hermogenes autem in dicendi formis, ubi περὶ σεμνότητος loquitur, diphthongos et vocales longas hanc formam illustrare dicit si in finem dictionum cadant, præter ει diphthongum. Sin ι ipsum per se ponatur, minimè: tum grandem orationem eam facit quæ abundat: contrahit enim magis, et ad rictum deducit os, et minimè fauces complet.

Eam verò in lingua Latina hæc diphthongus suavitatem obtinuit, ut quum Sulpitius ex ει diphthongo ι tolleret, et e plenissimum relinqueret, à Crasso apud Ciceronem lib. de Oratore III. reprehensus sit, quòd non antiquos oratores, sed messores videretur imitari. Quid si nos nunc in alteram partem perpetuò peccantes audiret Crassus, mirum ni non messores nos, sed passeres vocaret, qui sic pipitaremus. Cùm nunc ne accusativos quidem illos plurales omneis, treis, parteis, scribamus, sed expuncto ε cum Sulpitio dicamus omnes, tres, partes. Servata est tamen in paucis quibusdam, ut in hei et queis, et Poëticis illis,

Jam validam Ilionei navem, et Orphei Calliopeia.

Vitiosa hujus diphthongi tum pronuntiatio tum scriptio non paucos authorum locos corrupit, virosque alioqui doctissimos decepit. Et, ut de multis unum aut alterum adferamus, elegantissimum adagium τηρεῖ τὴν καρδίαν ἐν πείρῃ, id est, retinere cor in ancorali fune, hoc est, in sua constantia atque firmitudine, apud Synesium in Encomio Calvicii hactenus redditum fuit, in Pira animum præparare. Interpres enim pro πείρῃ (quæ etiam πεῖσμα et πρυμνήσιον vocatur) legit πύρᾳ. Similis menda fuit in libello Plutarchi περὶ ἀοργησίας, ubi librariorum incuria, quæ ob neglectam pronuntiationem solet incidere, vox πείρης depravata est in πύρας: ita ut Erasmo ipsi ansam erroris præbuerit, dum hæc ἐν τῷ ἰσχυρῷ πείρης μένοντι τὸν θυμὸν vertit, in persuasione Homerica permanentem.

EY.

In ευ diphthongo hodie peccatur sicut in αυ paulò antè peccari ostendimus. Nam ευ sonat eu non ef, εὖρος eurus, εὖγε euge, πεντάτευχος, pentateuchos, non pentatefchos.

OI.

OI, sicut in αι tradidimus, integrè quoque proferendum, ut utriusque vocalis sonus possit exaudiri, non tanquam simplex ἰῶτα, quemadmodum vulgò. Sono quippe differunt πιότης obesitas, et ποιότης qualitas. Quod liquet ex dictionibus Gallicis *moi*, *soi*, *toi*: Quas retinuerunt à Græcis μοὶ σοί, Doricè τοὶ et οἷ, aspiratione mutata in s, quemadmodum ἕξ in sex.

Mansit in extremis syllabis integrior hæc diphthongus in iis quidem vocabulis quæ in n desinunt, ut *soin*, *besoin*, *loin*. Et apud Latinos in his vocibus, Troja τροία, non Tria.

Hanc diphthongum etiam retinent antiqui illi dativi *bonei*, *dominei*, pro *bono*, *domino*: et illud Catulli initium *Quoi dono lepidum novum libellum?*

Thucydidis locus ex libro historiarum primo tam planus est, ut de sono οι minime dubitari possit. Nam quum patrum aut avorum memoria oraculum quoddam Atheniensibus datum esset, propter longitudinem temporis iterum pene è memoria illorum abiit, ut ii qui à patribus illud acceperant, in magna varietate et dissensione essent, aliis λοιμὸς in carmine, aliis λιμὸς sonantibus: quum autem præteriisset illud bellum, et magna pestis stragesque hominum et bestiarum totam terram invasisset, tum λοιμὸς fuisse in oraculo dicebant: quòd si alio tempore, inquit Thucydides, illud bellum ingruat quod fames quædam secutura sit, tunc λιμὸς et non λοιμὸς dicent. Carmen verò apud Thucydidem hoc est,

> Ἥξει Δωριακὸς πόλεμος, καὶ λοιμὸς ἅμ' αὐτῷ.

Matthæi xxiii. cap. Καὶ ἔσονται λιμοὶ καὶ λοιμοὶ καὶ σεισμοὶ κατὰ τόπους.

Latini hanc diphthongum per œ reddunt, Φοῖβος Phœbus, Κροῖσος Crœsus.

ΟΥ, u vocalis.

ΟΥ profertur ut u vocalis, id est ou. μοῦσα Musa, τοὺς λόγους, tous logous.

u enim, licet nonnullis hodie corruptè sonet ut υ sive u Gallicum, omnino Latinè proferendum ut hæc diphthongus ου, quæ inter proprias sola rectè ab omnibus pronuntiatur, et pura puta in sono relinquitur.

Igitur u Latinum scriptura simplex, sono conjunctum est: quare diphthongus potiùs quam vocalis censenda videtur.

Nisi enim o in u sonaremus, à Latino u ad Græcum υ veniremus. hoc autem inter se distant, quod υ simplex est, nihil admixtum, nihil alienum adjunctum habet: u verò perpetuum ο ducem soni habet, et junctus cum illo perpetuò in ore exit.

Tradunt etiam nonnulli aliquando pro u longo scriptum ab antiquis fuisse ou ut loumen, nountii: Græci ferè ου diphthongo reddunt vocalem u Latinum idem sonantem.

Tullius Τύλλιος: Gaza et Planudes Τούλλιος, Junius Ἰούνιος, Brutus Βροῦτος, custodia κουστωδία. Itemque u consonantem crescente numero syllabarum, Valerius Οὐαλέριος, Varro Οὐάῤῥων, Servius Σερούιος, Helvetii Ἐλουήτιοι. Plutarch. Ἐλβίτιοι.

ΥΙ.

Tres quæ sequuntur diphthongi, licet propriæ, rariores tamen sunt, et κακόφωνοι vocantur, hoc est malesonantes, quòd difficilioris sint prolationis: quæ videtur esse causa cur à Grammaticis inter improprias numeratæ sint.

υι igitur sonat ui per u Gallicum una syllaba comprehensum, non ι longum, ut vulgo solent efferre: ut ἅρπυια harpuia, non harpia. Quam diphthongum videre licet in his dictionibus Gallicis, puis, puteus, pluie, pluvia, huis, ostium.

Quæ Græcè scriberentur, πυις, πλυιε, υις.

ΗΥ.

ΗΥ sonandum esse aiunt plerique ut eeu, non if, quemadmodum vulgò, quòd sit facta ex ευ, id est, eu, ε in η mutato, ut ab εὔχομαι ηὐχόμην eeuchomeen, non ifchomin.

ΩΥ.

ΩΥ proferendum eodem ferè modo ut ου, sed vastiori sono, nempe oou non of. Ionum propria est: illi enim pro αὐτὸς, dicunt ὠυτὸς ooutos, non oftos ut vulgò. Hoc tamen interest inter ευ ηυ et ου ωυ quòd η et ω in istis, quum longa sint, pronuntiationem ita retineant et hiatum vitare non possis.

De tribus diphthongis impropriis.

Impropriæ diphthongi dicuntur, quòd licet ex duabus constent vocalibus, non tamen duos sonos in unum conflatos exprimant, sed unius tantùm vocalis sonum edant. Ideoque abusivè et καταχρηστικῶς diphthongi vocantur.

ᾳ.

ᾳ id est alpha, ι parvulo subscripto, sonat a longum: neque enim aliter ᾳ atque α simplex vocalis effertur, φιλίᾳ philia.

ᾅδης hadees, id est Pluto, sæpe pro inferis et terra ponitur. quemodo utitur Polyxena apud Euripidem in Hecuba,

> Ἐν δ' ᾅδου κείσομαι χωρὶς σέθεν.

ῃ.

ῃ id est ἦτα subscripto ἰῶτα, sonat ut η, hoc est ee. τῇ τιμῇ tee timee, non ti timi. λῃστὴς leestees κατὰ διαίρεσιν ληϊστής.

ῳ.

ῳ id est, o mega ἰῶτα subscripto, sonat ω. τῷ λόγῳ too logoo. Pro hac Latini œ utuntur, κωμῳδία comœdia, τραγῳδία tragœdia.

Olim ἰῶτα ipsum literis adscribebatur, non subscribebatur, minori tamen forma quàm præcedens litera, quasi dimidiatum ἰῶτα, hoc modo, αι ηι ωι. Quæ scribendi ad latus consuetudo remansit in literis capitalibus Αι Ηι Ωι.

De τ post ν: ν ante β: π post μ: γ ante γ, et similibus.

Grammatici novos quosdam pronuntiationis canones hic solent subjicere.

Illi enim tanquam edicto perpetuo caverunt, literas τ ν π γ κ alios atque alios sonos admittere. τ enim post ν sonare ut d: ν ante β, μ, π, ut m. π post μ, ut b Latinum, itidem post ν in diversis dictionibus: γ ante γ ξ χ sonare perinde ut n, sic ante κ, sed ipsum κ sonandum ut γ.

Εὐφωνίας prætexunt, sic ut in omnium literarum et diphthongorum sonis: Τὸν Τάνταλον et Ἀντώνιον proferunt *ton dandalon et Andonion.*

Atqui si ita sit, quis discernet inter τὸν τρόμον, id est tremorem, et τὸν δρόμον cursum: item inter οἴκαδε adverbium ad locum, id est domum, sive ad domum, et οἶκόν τε domumque, si eadem utrobique est pronuntiatio? Quorsum denique attinebat illa disputatio περὶ ἐντελεχείας καὶ ἐνδελεχείας, quæ tot tantorumque virorum ingenia et labores in utramque partem torsit, dum hic per τ, ille per δ scribendum putat, nisi quia non eadem utriusque significatio nec prolatio?

Harmenopulus ac Theophilus in libris juris Græcè conscriptis utuntur dictione τεσταμέντω, ut verisimile sit non aliter sonuisse quam Latinam vocem *testamento*, non autem *testamendo.*

Euphonia id suadet, quòd omnes literæ sonent ut scribuntur.

Longè verò commodiùs τὸν βίον sonamus ton bion, quàm *tom vion*, quemadmodum Latinis nomen bonum, non nomen vonum: item faciliùs τὸν παῦλον *ton Paulon*, quam *tom Bavlon.* Ad quod etiam facit sententia Fabii, qui ait apud Græcos nullam dictionem in μ finiri, nempe quia molesta ejus sit pronuntiatio.

Γ ante alterum γ, vel κ, vel χ, vel ξ, quod docent Grammatici, sicut ν pronuntiari solere, ut ἄγγελος, ἀγκίλλα, ἀγχίσης, Angelus, Ancilla, Anchises, quo modo proferre solent Latini: nec hoc quidem controversia caret. Nam probabile est, Græcos si pronuntiationem mutarent, ipsam quoque literam fuisse mutaturos, sicut in *συμπληγάδες* pro *συνπληγάδες*, κάββαλε pro κάτβαλε, et similibus: quòd ν ante π, et τ ante β collocari non possit, ut testatur Dionysius. Atqui tantum abest ut eum γ sequentibus illis literis mutârint in ν, ut contrà si ipsum ν occurrerit, sonum illius aversati, et mollitiem illam aspernati, soleant convertere in γ, natata illa orthographiæ regula, quod semper ν ante γ κ ξ χ migrat in γ, quam ita tradit Gaza, τὸ ν, εἶτα πρὸ τοῦ γ, ἢ χ, ἢ κ, ἢ ξ, τάξεται συντιθέμενον, ἀλλὰ τρέπεται εἰς τὸ γ. Cedò, qua ratione dici potest ν converti in γ, ut deinde ipsum γ sicut ν pronuntietur? Nam potius ipsum ν servari, et γ, si occurrisset, in ν converti oportuerat. Quòd si quis objiciat Latinam pronuntiationem: respondemus non de Latina, sed de Græca lingua hic quæri. Γ autem in ν à Latinis mutari non magis miror, quam δ in l, ut Ὀδυσσεὺς Ulysses: et in β, ut δὶς bis. Si rursus quis opponat, id postulare pronuntiationis rationem: iterum quæram, cur igitur ν quum ejusmodi plerisque locis occurrit, in γ convertitur, ac non potiùs retinetur? deinde quid tandem causæ sit, cur hoc dicamus poscere pronuntiandi rationem: quum ipsum potius ν cum illis literis cohærere non posse Dionys. doceat, et regula orthographiæ id apertè declaret? Certè Priscianus author est, vetustissimos scriptores Romanorum, euphoniæ causa pro n scripsisse g. ut Agchises, agceps, aggelus, aggens: quod ostendit Varro 1. de origine linguæ Latinæ his verbis: Aggulus, aggens, agguilla, iggerunt, in ejusmodi Græci, et Actius noster binam g scribunt, alii n et g. quod in hoc veritatem facile videre non est. Similiter agceps et agcora. Victorinus autem cui propter antiquitatem plurimum tribuendum est, ait γ ante γ, et ante κ sonandum potius ut n. Idem vult duo g scribi, quoties duorum g sonum aures exigunt, ut in agger, aggredior, suggero, oggannio, et similibus. Cur enim non consulatur auribus? quarum esse judicium superbissimum dixit Cic. in Oratore. Duplex igitur γγ Græcè efferendum quemadmodum ipsi Latini pronuntiant in aggrego et aggero. et tantò mollius esse videtur quàm duplex κ, quantò mollius pronuntiatur γ quàm κ: illud autem κκ et Latini et Græci usurpant, ut ἐκκλησία Ecclesia.

Fatendum quidem est ante χ vel κ vel ξ, γ proferri non posse, præsertim in ultimis syllabis, ut σύριγξ, φάλαγξ, λύγξ, Syrinx, Phalanx, Lynx, quia nimirum γ nullam habet conjunctam vocalem cum qua cohæreat.

Sed quid hic facias, quum disertè dicant Græci ipsum ν iisdem his literis præponi non posse? quod si verum est, cur Latini tamen id faciunt? (scribunt enim Ancilla, Anxur, Anchises) et Græci Grammatici cur γ ante has literas ut n pronuntiandum esse docent? Nam si pronuntiari potest ut debet, certè etiam scribi. Respondeo in hujusmodi vocabulis literam quidem n et à Latinis scribi, et à Græcis pronuntiari, sed adulterinum, sicut Gellius ex Nigidio observavit, nam n non esse (inquit Nigidius) linguæ indicio est: nam si ea litera esset, lingua palatum tangeret.

Hanc ergo doctissimi Grammatici præceptionem si sequamur, dicemus ν ante γ κ χ ξ, mutari à Græcis in γ, non ut ipsum γ enuntietur, (nam id fieri non potest) sed ut significetur illud ν peregrino quodam sono esse pronuntiandum, id est infracto, ita ut lingua palatum non feriat, quomodo etiamnum hodie à Gallis pronuntiari solet m vel n, in mediis præsertim dictionibus quum syllabam claudunt; *manger* edere, *encre* atramentum, *Anglois* Anglus, *Anjou* Andegavum, *trembler* tremere, *somme* somnus, *colomne* columna: *combatre* pugnare.

JO. DANIEL. A LENNEP

ETYMOLOGICUM LINGUÆ GRÆCÆ,

SIVE

OBSERVATIONES AD SINGULAS VERBORUM NOMINUMQUE STIRPES, SECUNDUM ORDINEM LEXICI, COMPILATI OLIM A JOANNE SCAPULA.

EX EDITIONE

EVERARDI SCHEIDII.

JO. DANIEL. A LENNEP

OBSERVATIONES AD STIRPES

LINGUÆ GRÆCÆ.

PROLEGOMENA.

NIHIL esse tam necessarium, ad acquirendam exquisitiorem linguarum, quæ mortuæ dicuntur, cognitionem, quam diligenter et accurate inquisivisse in vocabulorum stirpes et origines, eorumque notiones proprias; inter omnes hodie constat, qui quidem in linguis sapiunt. Quoniam autem et veteres, et inferiorum ætatum scriptores, vix aliquid scripto consignarunt, unde ista cognitio acquiri possit: non alienum esse duxi, eorum causa, qui quidem Linguæ Græcæ naturam et rationem penitius intueri et perspicere cupiant, hoc anno, diligentius paullo eas res exponere: ut habeant illi, ad quæ pleraque, in scriptis veterum Græcorum obvia, possint perpendere. Fuerunt quidem, tum inter veteres, tum postea, qui, cognitionem hanc utilissimam existimantes, multum operæ et industriæ, in investigandis vocabulorum stirpibus, eorumque propriis notionibus determinandis, collocarent. Sed, quum plerique omnes incerta insisterent via, fieri aliter non potuit, quin multa commenta et ingenii ludibria, pro veris inventis, nobis relinquerent; a quibus tanto cavendum nobis est diligentius, quanto longius possumus, si ea sequimur, a recta ratione (qua omnis linguarum analogia describitur) abduci, et quibusvis erroribus implicari.

Ne de veteribus loquar, qui in patriæ suæ linguæ causis, ut fieri solet, omnino cæcutiverunt; fuerunt jam, a multis inde seculis, qui, quum ad interitum jam vergeret sua lingua Græca, in ejus originibus investigandis et exponendis, sedulo versarentur. Ei quoque numero cum alii quam plurimi accensendi sunt, tum in primis (quorum adhuc scripta quædam superaunt) Scholiastæ veteres et Etymologus magnus. Hi vero tot mala, bonis quibusdam mixta, habent, ut, nisi, quocumque incedas, Analogiam, tanquam filum aliquod Ariadnæum, sequaris, ubique erres, ubique impliceris, et obhæreas.

Quod etsi vere dici potest, tamen existimandum non est, nihil esse in eorum scriptis, cujus causa valde ea requiras: quum multa insint, scitu dignissima et utilissima. Sed lectore opus est peritissimo, qui recta a pravis scienter possit secernere, atque ita, quidquid probum invenerit, in usus suos convertere.

His aliisque subsidiis instructus, primus, post renatas in Italia literas, opus hoc utilissimum aggressus est Henricus Stephanus, edito Thesauro Linguæ Græcæ, quo vocabula, tam derivata, quam composita, ad stirpes suas, seu themata, referret, notiones etiam proprias et figuratas adderet, quarum quidem habuisset notitiam. Sed, quod reliquis omnibus, qui, aut ante eum, aut post eum, idem opus fuerunt aggressi, ipsi quoque accidit, ut in permultis laberetur. Minus perspecta enim vera ratione et analogia linguæ Græcæ, a Grammaticis, et Scholiastis vetustis, omnia fere mutuatus est vir ille doctissimus, et, hoc pacto, imperitos duces suos sequutus, ipse harum rerum imperitus, in eosdem errores, in quos illi ante, adduci se passus est.

Idem dicendum de Lexico Joannis Scapulæ, qui, si eruditionem spectes, H. Stephano longe inferior, hujusque compilator, quæcumque in suo Lexico habet, ex illo Stephani Thesauro depromsit: adeo ut, quod habemus Scapulæ Lexicon, totum excerptum sit ex majori Henr. Stephani opere.

Præter hunc Stephani Thesaurum, nihil fere est in formam Lexici redactum, unde stirpes Græcæ linguæ quodammodo cognosci possint. Nam, quem scripsit M. Martinius, Cadmus Græco-Phœnix tot ludibriis hominum, omnia ab orientalibus linguis repetentium, est repletus, ut tutius ab ejus lectione abstineant, saltem tirones. Quæ autem viri docti alii, de hac parte eruditionis Græcæ, sunt commentati; quemadmodum Salmasius, Casaubonus, duo Scaligeri, Valesius, aliique, qui Analogiam et causas linguæ Græcæ penitius paullo introspexerant; tum pauca sunt, tum, per eorum scripta, tam varie dispersa, ut non possint, nisi ab iis, qui eorum scripta diligenter legant, cognosci.

Quapropter, quum plerorumque in manibus esse soleat memoratum istud Scapulæ Lexicon, idque præ ceteris juventutis studiis accommodatum videatur; ejus ordinem Alphabeticum thematum secuturus, constitui, eorum veras stirpes paullo altius indagare, unaque, quæ sit propria, tum illarum, tum inde propagatarum, vocum vis, quæve translatarum ratio, breviter ostendere. Hoc enim modo, quæ in Lexicis minus recte exposita leguntur, perpendi poterunt aliquanto accuratius.

Sequar autem ubique, hac in tractatione, certam et constantem Analogiam, ipsius linguæ Græcæ rationibus nixam, et usu comprobatam; eamque paucissimis regulis generalibus comprehensam. Quarum ne quis plane nescius sit, pauca quædam, ex illis, quæ ante duos hos annos copiosius cum auditoribus meis communicavi, præmittam excerpta.

I. Nullæ sunt proprie origines, aut stirpes, nisi verba simplicissima. Reliqua omnia vocabula sunt derivata aut composita; sive nomina sint, sive aliæ partes orationis.

II. Verba originalia simplicissima sunt

1. Bilitera, et non nisi quinque dantur, per rei naturam. Sunt ea ἄω, ἔω, ἴω, ὄω, ὕω.

2. Trilitera, eaque duplicis generis: quorum alterum consonantem, in principio, habet; ut βάω, δάω et similia: alterum in medio, ut ἄγω, ἔλω et similia: vel tandem

3. Quadrilitera; ea, nempe, in quibus consonantes et vocales alternatim sunt positæ: ut λέγω, λάγω &c. quæ etsi, ipsa forte a simplicioribus verbis orta, verius derivata videntur posse dici; in hac tamen tractatione, pleraque haberi originalia possunt. Reliqua autem quadrilitera longe minus etiam esse originalia videntur. Nam aut formata sunt a verbis triliteris, præfixa consonante: quemadmodum στέω

à *τίω*, *στάω* à *τάω* &c. vel consonante, vocalive, interposita: quemadmodum *ἅπτω* ab *ἅπω*, *ἄγχω* ab *ἄγω*, &c. *κτίω* à *κίω*, *βαίω* à *βάω* &c. vel contractione: quemadmodum *πλέω* à *πελέω*, *πνέω* à *πινέω*. Et hujusmodi generis omnia verba pro derivatis merito habentur.

III. Verba, quinque literis constantia, omnia sunt derivata: et quidem proxime à quadriliteris, sive addita ab initio litera, sive ea interposita. Formantur autem

1. Addita vocali ab initio: ut *ἐθέλω*, à *θέλω*; *ὀκέλλω*, à *κέλλω* et similia.
2. Addita consonante: ut *σμύχω*, à *μύχω* &c.
3. Vocali interposita; quemadmodum *μείνω* à *μένω*; *μαίνω* à *μάνω*: vel, eadem ante *ω* posita; ut *ποιέω* à *ποίω* &c. vel denique,
4. Interposita consonante; ut *τύπτω* à *τύπω*; *βάπτω* à *βάπω* et similia.

IV. Quæ plures, quam quinque literas, habent, omnia oriuntur à formis verborum simplicioribus: facta, vel additione, vel insertione quarumvis fere literarum, tam consonantium, quam vocalium: eaque, sensim per simpliciores formas eundo, referri debent, vel ad memorata verba originalia quadrilitera, vel ad simpliciora etiam; quemadmodum suis locis videbimus.

V. Verba, quæ non, nisi vocali ante *ω*, inter se differunt, significationem unam propriam, communem, habent. Et, si simpliciora sint, pro iisdem originibus, sunt habenda. Sin autem pluribus literis constant, ut eandem stirpem, ita eandem notionem propriam, habent. Sic verba (Reg. 2. n. 1.) indicata *ἄω*, *ἔω* &c. significationem propriam communem habent, quæ in leni spiramine posita est, quæque, ipsis literis A vel E &c. pronuntiandis, efficitur. Similis ratio est verborum (R. 2. n. 2.) *βάω*, *βέω*, *βίω* &c. quorum significatio propria communis quærenda est in motu, qui fit cum contentione quadam. Similiter res sese habet in verbis *ἀράω*, *ἀρέω*, &c. quæ orta, (secundum Reg. 2. n. 3.) a simpliciori *ἄρω*, hujus verbi significationem sequuntur; quæ est posita in aptando. Atque eadem reliquorum omnium verborum, ad hoc genus pertinentium, ratio est. Quin idem statuendum fere de verbis aliis, quæ, ab eadem stirpe orta, consonante aliqua, vel addita, vel interposita, differunt.

VI. Similis ratio etiam multorum verborum est, tam originalium, quam derivatorum, quæ in principio, sive ante consonantem, sive post primam consonantem, vocali tantum differunt. Ita *ἄρω*, *ἔρω* &c. significatione non tantum conveniunt, sed pro iisdem stirpibus possunt haberi. Similiter *μάνω*, *μένω* &c. eadem quasi verba originalia sunt, significationem communem propriam habentia: uti v. c. *λέχω* et *λάχω*. Huc quoque pertinent ea, quæ consonante vicina differunt, sive ab initio, sive in medio; quemadmodum *γάω* et *χάω*; *λέγω* et *λέχω* et similia.

VII. Notiones verborum propriæ omnes sunt corporeæ, sive ad res pertinentes, quæ sensus nostros externos feriunt. Quibus autem alia notio subjecta est, ea omnia translata sunt et figurate sumta.

VIII. Derivata nomina, quæ proxime descendunt à verbis, simplicissima ea sunt, in quibus terminatio verbi præsentis in eam nominis mutatur. Quemadmodum *λέχος* lectus, à *λέχω* cubo: *γέρων*, à *γέρω* honoribus fungor: quod posterius, ut multa alia, nomen participiale est, formatum à *γέρω*, ut *τύπτων* à *τύπτω*.

IX. Reliqua à variis temporibus aliis, et quidem maxime à præteritis oriuntur; terminatione temporis istius, unde oriantur, in eam nominis mutata, et augmento, si adsit, ablato. Quæ omnia cognosci possunt ex litera istorum temporum characteristica. Ita *ἁφὴ* tactus, discimus esse à præter. perf. activ. *ἧφα* verbi *ἅπτω*, solius literæ *φ* indicio. Similiter litera *μ* docet, vocem *ἅμμα* esse ortam, à præter. perf. pass. *ἧμμαι* verbi ejusdem *ἅπτω*. Litera *ξ* demonstrat, vocem *λέξις* esse à 2da person. præter. perf. pass. *λέλεξαι* verbi *λέγω*. Litera *τ* indicio est, nomen *πατὴρ*, oriri à tertia pers. præt. perfect. pass. *πέπαται* verbi *πάω* alo, nutrio, atque ita in aliis omnibus.

X. A nominibus, variis modis, nova denuo verba formantur. Cujus generis exempla, in ipsa tractatione, multa videbimus.

XI. Nomina, à verbis orta, horum significationem sequuntur. Atque ita verba, à nominibus formata, proxime istorum nominum, unde descendunt, notionem sequuntur.

XII. Quæ, præter verba et nomina, numerantur partes orationis, ea, vel ad verba, vel ad nomina, proprie referenda sunt; nisi sint quædam interjectiones.

XIII. Quæ vocabula, sive verba, sive alia, *ὀνοματοπεποιημένα* sunt, hoc est ficta a sono; cujusmodi, in lingua Græca, quam plurima reperiuntur, ut originem sono alicui debent, ita etiam hujus soni notionem sequuntur.

Atque hæ præcipuæ regulæ generales sunt, quibus Analogia linguæ Græcæ, quantum quidem ad formationem verborum, et significandi rationem attinet, circumscribitur.

Ad has igitur omnia perpendentes, ad ipsam jam rem aggrediamur.

Digitized by

JO. DANIEL. A LENNEP

OBSERVATIONES AD ORIGINES LINGUÆ GRÆCÆ.

A. NOTIONEM habet propriam soni, qui literam hanc pronuntiando editur; (nisi est ab articulo postpositivo formatum:) vel vim privandi, vel intendendi, aut similem, habet.

Ab articulo postpositivo descendit ἃ, quando ponitur pro ἑὰ sua: ut est apud Homerum, [Iliad. M. 280. O. 58. P. 193. Σ. 451. Od. ι. 250. 310. &c. Nempe τὰ ἑὰ sua, dici videtur pro ἃ, adscita ab initio vocali ε, ut alibi sæpe. Vide Analog. p. 203. et Animadv. p. 360. Ut hinc appareat, ἃ hocce non adeo dici pro ἑὰ, quam ἑὰ potius efferri pro ἃ, quod in prosodia breve est. E. S.]

Inde porro est Doricum ᾇ, pro ὅπῃ, quod Latine diceres, quâ viâ. Tum nempe ᾇ, quasi antiquus Dativus, est a Nominativo ἥ, cujus masculinum est ὅς.

Quando autem litera α in compositis vim habet privandi, intendendi, similemve, cognatum videtur esse præpositioni ἀνὰ, et manifesto apparet ex Latina præpositione, huic respondente, a vel ab. [Nisi potius ἀ privativum, στερητικὸν, ortum sit ex ἄνευ: ut primo dixerint ἀν, et dein ἀ. Istius ν vestigia supersunt fortasse in ἄνανδρος effeminatus, ἀνόρατος invisibilis, ἄνορχος testiculis carens, ἄνοσμος odoris expers, ἀνέλπιστος insperatus: pro quibus, litera ν extrita, etiam dixerunt ἀόρατος, ἄορχις, ἄοσμος, ἄελπτος. Alia vide in ἄγαν, ἅμα, ἀνά. E. S.]

Ἀάζω oritur, sine dubio, ab ἄω. Ex regulis enim memoratis patet, non esse primitivum. Oritur igitur proxime ab ἄω verbum ἀάω: atque inde ἀάζω. Est autem ἄω spiro: et, ut postea videbimus, de leni spiritu oris, vel halitu, qualis fere litera α pronuntiando, editur, proprie sumtum videtur. Hinc, quum spiritus, vel halitus lenior, calidus sit, ἀάζω recte sumtum docent Grammatici, pro calidum halitum efflare: ut differat a verbo φυσᾶν, quod quidem etiam à sono flatus factum, tamen notat, ipsa sua natura, cum impetu flatum oris, vel alio quocumque instrumento, exprimere: quod fit, quum rem calidam flando frigefacere volumus.

Ἄβαλε utinam, heu! Stirpem ulteriorem non videtur habere: estque quædam interjectio; cujusmodi generis voces, vel à sono aliquo, vel simili saltem ratione, fere fiunt: ut adeo referendæ sint ad ὀνοματοπεποιημένα. [Dubium adhuc est, scribendumne, divisis voculis, ἆ βάλε, vel ἃ βάλε, ô fuge! atque βάλε, i. e. βάλλε, Belg. pak u weg: an vero ἄβαλε, voce unica, sit efferendum: quæ vox contrahi potuerit ex ἀνέβαλε; quod idem atque ἀνέβαλλε. Vide Etymolog. Magn. pag. 186. vs. 40. ibidemque Sylburg. ad p. 3. vs. 3. porro Hesych. Albertii, p. 12. collato Auctario emendat. col. 1. E. S.]

Ἄβαξ. Respondet Lat. abacus, unde formatum. Proprie id notat, quod quasi baculo nititur. Ortum ex α intensivo, ut vocant; de quo supra, et voce βάξ, formata à verbo antiquo βάζω, vel vicina forma; quemadmodum λὰξ à λάω, πλὰξ à πλάω, et similia. Docet jam litera ξ. (Reg. 9.) βὰξ repetendum esse à 2. præter. perf. pass. βέβαξαι, verbi memorati βάζω. Βάζω autem, etsi originale verbum videri potest, (ut multa alia quadrilitera hujus generis, de quibus Reg. 2. e. 3.) à simpliciori βάω oritur, ejusque significationem retinet: ut adeo notet, nitor. Quæ significatio cum in aliis multis derivatis conspicua est, tum in proximo derivato βάκος, cujus diminutivum superest in lingua Lat., baculus nempe, respondens Græco βάκτρῳ (à 3. pers. præter. pass. βέβακται, verbi nostri βάζω) proprie id notat, quo nitamur, baculum adeo; ut πλῆκτρον id, quo percutiamus, à πέπληκται, verbi πλήσσω. Est ergo ἄβαξ eximie, in usu, mensa vel tabula, baculo vel fulcro nixa. Ex qua notione propria reliquæ significationes, quæ in Lexicis notantur, sponte fluunt. [Potest etiam ἄβαξ compositum censeri ex ἀ privativo et βάσις. Etymol. "Ἄβαξ, ὁ μὴ ἔχων βάσιν." G. I. Vossius, in Etym. Latino "Guicharto est ἄβαξ, quasi μὴ ἔχων βάσιν, ut est apud Etymologum. Itaque proprie abacus est mensa, quæ basin non habet; ut illa logistarum, de parieti suspensa: item coquinaria, quæ nunc parieti applicatur, nunc soluta demittitur, ut vasa super ea reponantur: unde et repositorium dicitur Plinio, lib. 28. c. 2." Posterius hoc forte rectius. E. S.]

Ἄβας [placentæ genus.] Videtur originis peregrinæ, certe ignotæ. [Fortasse ἄβας, per apocopen, dixerunt pro ἄβαρι ab ἄβαρις, cui vicinum ἀβαρὴς pp. non grave, et hinc placenta levior. E. S.]

Ἄβρα [" vel potius ἅβρα Ancilla honestior, quæ delicata Latinis, pedissequa."] Et hoc forte peregrinum: nisi sit femin. à masculino ἁβρὸς pulcher, cultus; ut ita intelligatur hac voce nomen θεράπαινα, vel simile. Est autem ἅβρα, in usu linguæ, Ancilla cultior; quales matronis præsto esse solent, ad ministeria honestiora. Sunt in lingua Græca infinita fere nomina adjectiva, substantive posita. [Plura de hac voce vide in Novo Thesauro Philol. J. C. Bielii, edito à Clar. Mutzenbechero, P. 1. p. 3. E. S.]

Ἁβρὸς [mollis, delicatus, lautus.] Non differt proprie ab αὖρος, quemadmodum promiscue pronuntiabantur olim λαῦρος et λάβρος, καλαῦροψ et καλάβροψ, et sim. Αὖρος autem femin. habet αὔρα, quod est Lat. aura, notans, in usu, substantive flatum lenem, mollemque: ex qua significatione apparet, stirpem esse verbum ἄω, et inde formatum ἀύω, quod produxit nomen αὖρος, vel, quod ejus loco in usu est, ἁβρὸς, à memorata significatione, ad omnem mollitiem designandam. Unde porro eximie significat delicatum, effeminatum; quæ notio dein illam peperit, qua pulchrum, elegantem, cultum, significat. Hinc denuo positum idem pro festivo, lepido; vel, alia quadam translatione, pro elato, vel fastuoso.

Ἀβρότη nox. Adjectivum pp. est, formatum à masc. ἄβροτος, quod, vi originis suæ, idem plane, quod ἄμβροτος. Litera enim μ, ut suo loco videbimus, sæpe interponi solet, ante literas labiales: ut est in κύμβη, formata à κύβη et sim. Est autem ἄμβροτος, ut vulgo reddunt, immortalis, ex ἀ privativo, et nomine βροτὸς mortalis: de quo suo loco. Hoc sensu ἄμβροτοι θεοὶ sæpe, apud Homerum, et alios poëtas, vocantur, qui apud Latinos dii immortales. Quum autem βροτὸς, apud Homerum aliosque poëtas, sæpe ponatur de homine quocumque, (ut, apud Historicos Latinos, vox mortalis) ἄβροτος etiam significare potest sine hominibus, hominibus vacuum. [Hesych. Ἀβρότη, ἀπαράβροτον. ubi vid. Albert. Suidas. Ἀβρότη, ἡ νὺξ, παρὰ τὸ ἐστερῆσθαι βροτῶν. E. S.] Atque inde ἀβρότη, sc. νὺξ, noctem notat solam, ut Latini poëtæ loquuntur, i. e. ubi nemo apparet, et silent omnia [Etymol. ἐν ᾗ βροτοὶ οὐ φαίνονται. E. S.] Quæ significatio quodammodo distinguenda est ab alia loquendi ratione Homerica, qua νὺξ ἀμβροσίη dicitur. Licet enim ἀμβρόσιος ejusdem sit originis, atque ἄβροτος, sequitur tamen hoc adjectivum notionem vocis ἄμβροτος, supra memoratæ, ut proprie id significat, quod ad immortales (deos aliosque), pertineat. Hinc femin. ἀμβροσία, substantive positum, eximie dicitur cibus deorum, quasi subintellecta voce ἐδωδὴ. Jam autem, quidquid in suo genere excellentissimum est, θεῖον, δαιμόνιον [δῖον] similibusque vocabulis, e divinitate repetitis, appellant Græci. Hinc ἀμβροσίη νὺξ, proprie quidem nox divina est, vel qualem dii immortales agunt. Inde vero, ab Homero, nox placidissima sic dicitur. Ex quo facile apparet, quemadmodum hæc locutio ab altera differat. [Rectissime igitur Iliad. Ξ. vs. 87. νὺξ ἀβρότη, à Scholiaste, exponitur, ἐν ᾗ βροτοὶ οὐκ ἀναστρέφονται, à Clarkio vero "nox intempesta:" quam vocis significationem, loco cit. ipse etiam contextus unice commendat. Contra Iliad. B. vs. 57. ἀμβροσίην διὰ νύκτα, i. e. διὰ τῆς θείας νυκτὸς Schol. qua nempe Agamemnoni θεῖος ἐνύπνιον ἦλθε. Vide omnino Apollonii Lexic. Homer. p. 10. 112. ibique eruditissimum amicissimumque nobis Villoisonum, in notis. E. S.]

Ceterum, quod huc refertur à Stephano et Scapula, verbum ἀμβρότω, pro ἁμάρτω, huc plane non pertinet: ut videbimus infra in verbo ἁμάρτω.

Ἀβρότονον [abrotonum] compositum est ex ἁβρὸς, et τόνος, quod pertinet ad verbum τένω; cujus loco usitatum est τείνω, Lat. Tendo. Hinc ἀβρότονον Græci vocarunt plantam, quæ usque vireat, quasi dicas, surculos, vel germina, usque viridia, protendentem. [Ita fere etiam Voss. Etym. Lat. p. 2. post alia. "Nisi malis" inquit "esse à τόνος, quia ἁβρῶς τείνεται, molliter extenditur." Descriptionem vide apud Suidam, in voce, Theophrast. lib. 6. c. 7. Plin. H. N. l. 21. c. 10. et Millar, Garden. Diction. voce Artemisia No. 4. et Santolina, aliosque Botanicos. E. S.]

Ἄβρυνα [" vel ἄβρυνα, ut mora."] Stirps incerta. Lenn. "Forsan fructus iste sic nominatur, παρὰ τὸ ἀβρύνεσθαι, καὶ ἀναλύεσθαι." H. Stephan. Possis et repetere à βρύω, pp. scateo, abundo, unde factum fuerit βρύος; et cum α intensivo, ἄβρυος valde scatens, abundans, copiosus: mororum, ut à copia fructuum, foliorumque, dicantur, quam arbor ista, fontis ad instar scaturientis, effundat quasi, et cum strepitu ejiciat. Plin. H. N. l. 16. c. 25. "Morus novissima urbanarum germinat, nec nisi exacto frigore: ob id dicta sapientissima arborum. Sed, quum cœpit, in tantum universa germinatio erumpit, ut una nocte peragat, etiam cum strepitu." E. S.]

Ἀβυρτάκη dicitur Edulii genus peregrinum. Quapropter etiam peregrinæ originis videtur esse. [Etymol. Βαρβαρικόν τι ἔδεσμα ἐκ δριμέων κατασκευαζόμενον, καρδάμων καὶ σκορόδων, καὶ σινάπεως. Plura vid. apud Suidam. Etymologiam vocis, ex Lingua veteri Persica egregie explicuit H. Relandus, de vet. Ling. Pers. p. 104. ss. laudatus ab Albert. ad Hesych. t. 1. p. 26. E. S.]

Ἀγαθὸς [" bonus, probus, fortis, dives." &c.] Origo est verbum ἄγω, cui vicinæ formæ verborum (ut postea videbimus) sunt ἄζω, præterea ἀγάω, ἀγάλλω, et similia: quorum omnium vis propria in munditie quadam, et puritate, cum splendore conjuncta, quærenda est; ut alio loco, [ad stirp. ἄγω] videbimus. Verbum itaque ἀγάω, et inde formatum ἀγάθω, proprie notat munditie et puritate splendere; mundum et purum esse. Atque hinc ἀγαθὸς proxime descendens, proprie quidem purum, atque adeo probum, notat: generaliter autem accipitur pro eo omni, quod quocumque modo probum adeoque bonum est. In primis internam alicujus rei bonitatem respicit: atque ita à καλὸς differt; ut hoc potissimum ad externam speciem bonitatis referatur, et id quod deceat. Hinc utrumque conjunctum, respectu morum, καλοκάγαθος, significat eum, cujus absolutissima et consummatissima morum probitas est, et honestas. Reliquæ autem notiones, ex memorata significatione, facile cognosci possunt et explicari. [Videri possit hoc pacto ἀγαθὸς, per adspirationem literæ τ, pro ἀγατὸς, proxime derivari posse ab ἄγαται, pro ἤγαται 3. sing. Præteriti perf. pass. verbi ἀγάω. Accedit quodammodo ipsius Platonis auctoritas, in Cratylo, (Opp. t. 1. p. 412.) τὸ Ἀγαθὸν componentis cum ἀγαστόν. Ceterum synonyma huic voci ἀγαθὸς altera est ἀγαυὸς, quam Suidas exponit "καλὸς, ὁ ἀγαθὸς, ὁ ἔνδοξος.—Ἔνθεν καὶ ἀγαυοῦμαι," pro quo ἀγαυοῦμαι legendum esse ἀγαλλοῦμαι, docuit Toup. Cur. Nov. p. 2. Quod quidem ἀγαυὸς quum manifesto jam compositum sit ex ἀ intens. et γαίω, seu vicinum alteri ἀγαυὸς: merito dubites, sitne ἀγαθὸς ab ἄγαται, an formam ἀγαυὸς, h. e. compos. ex ἀ intens. et γάθω. Conf. γήθω, i. e. χαίρω et sim. E. S.]

Ἀγάλλω [" orno"] Vidimus jam in voce ἀγαθὸς, et alibi, propriam hujus verbi notionem positam esse in munditie, puritateque cum splendore conjuncta. Hinc igitur ἀγάλλω notat facere ut quid splendeat, quasi, quadam munditie. Certissimum enim est, ἀγάλλω profectum esse ab origine ἄγω, unde primum ἀγάω, dein ἀγάλω et ἀγάλλω, formata sunt; ut facile apparebit, ex regulis supra positis. Posterius memorata notio illam porro peperit, quæ est in ornando, decorando, et inde sponte fluente significatione honorandi et colendi: quæ postrema notio in primis locum habet in antiquissima lege Rhodia, "θεοὺς κάρποις ἀγάλλειν deos frugibus colunto." Ex supra dictis significationibus facile quoque apparere potest, quæ sit vocis ἄγαλμα, à nostro verbo formatæ, propria potestas. Dicitur, nempe, ἄγαλμα, quidquid ornamento est, vel etiam inde, quidquid oblectamento est. [Conf. Euripid. Helen. vs. 269. 1449. et Hom. Iliad. Δ. 144. 145. ibidemque Ernest. E. S.] Atque hinc porro eximie ἀγάλματα vocata sunt simulacra deorum: præterea statuæ quæcumque, tabulæ pictæ, similiaque: imo ipsæ stellæ, quæ in cœlo apparent, et nocti quasi ornamento sunt, alibi ἀγάλματα νυκτὸς vocantur. Legi possunt quæ, hac de voce, pereradita notavit vir cel. Dav. Ruhnkenius, in notis ad

Timæi Lexic. Platon. voce ἄγαλμα [p. 3-5.] ubi laudatur etiam Tib. Hemsterhusii insignis, de proprietate verbi ἀγάλλειν, observatio, ad Thom. Magistr. voce Ἀγάλλω, p. 4. 5. E. S.]

Medium autem ἀγάλλομαι proprie notat (vi sua reciproca) Memet quasi splendentem facio. Unde transferri solet ad significationem lætitiæ, quæ fronte explicata, serena, et quasi splendente, fiat. [Confr. Lat. renidescere sive renidere, lætari, gaudere: Anglicum *to glad*, *to make one glad*, (exhilarare,) Hebr. שמח, quæ omnia, simili fere ratione, sunt translata. E. S.] Unde porro, hoc verbo, designatur gaudium quodcumque, ex aliqua re perceptum; significatque modo oblectari, modo exsultare præ gaudio, vel gestire lætitia: quo sensu verbum, hinc formatum, ἀγαλλιᾶν, et Medium ἀγαλλιᾶσθαι, à scriptoribus sacris et Christianis, poni solet.

Alia tandem via Ἀγάλλομαι, significans, ut supra vidimus, Memet splendentem facio, memet orno, transfertur ad significandum Glorior, memet jacto: cujus translationis ratio satis aperta. [Plura, de postrema hac metaphora, vide sis in Cl. J. W. Schrœderi Comment. ad Ps. x. 3. p. 54. ss. collata Diss. nostra ad Cantic. Hiskiæ Lugd. edita, anno 1769. 8vo. p. 258. ss. E. S.]

Ἀγάλλοχον Ligni cujusdam genus notat. Ut videtur compositum est ex ἄγαν et λόχος: de qua voce loco suo. [Copiose descripsit Dioscorid. l. 1. c. 21. p. 19. E. S.]

Ἄγαμαι Admiror: pp. splendore afficior, percellor. Est verbum poeticum, constructum cum genitivo. Vide Stephan. Thes. t. 1. c. 8. Perizon. Indic. ad Ael. V. H. Toup. in Suid. P. 1. p. 5. Burgess. ad Dawes. Miscell. Crit. p. 469. Conf. porro inf. p. 17. E. S.]

Ἄγαν [" Valde, nimis, nimium, immodice."] Adverbialiter poni solitum, proprie est nomen adjectivum neutrum, quemadmodum μέλαν et similia. Ut itaque μέλαν est à mascul. μέλας, sic ἄγαν, a masc. ἄγας obsoleto est. Hoc autem non potest non esse proximum derivatum verbi ἄγω, quod est Lat. ago. In cujus verbi significatione sæpe inest vehementia quædam, ut suo loco videbimus: perinde fere atque in Lat. verbo veho, quod respondet aliquando Græco nostro ἄγω. Est autem ista notio verbi Lat. veho in primis conspicua in derivatis vehemens, vehementia, similibusque. Hinc jam τὸ ἄγαν pp. est quidquid vehemens, immodicum, nimium est. Unde simpliciter ἄγαν, tanquam adverbium, poni solitum, modo notat supra modum, nimium; modo valde, [vehementer;] aliasve notiones habet.

Ἀγανακτέω, doleo, &c. compos. est ex ἄγαν, quod vidimus, et verbo ἀκτέω. Verbum autem ἀκτέω oritur a nomine obsoleto ἀκτὸς [cujus vestigium quoddam nobis servavit Etymolog. magn. in voce Ἐχθὲς, p. 405. his verbis, ὡς ἀπὸ τοῦ ἀκτὸς γίνεται ἄχθος, καὶ ἄχθος, ὥσπερ ἀπὸ τοῦ ἐκτὸς, ἐχθὼ, ἐχθῶμαι, γίνεται ἐχθὲς κ. τ. λ. E. S.] Atque adeo pertinet ad Reg. 10. Hujus femin. ἀκτὴ superest, de qua suo loco. Ἀκτὸς porro oritur a tertia præt. perf. pass. ἦκται, quemadmodum λεκτὸς a λέλεκται. ἦκται porro a prima ἦγμαι, hoc vero ab ἦχα, præterito activo, verbi ἄγω, in futuro ἄξω: quemadmodum λέλεκται pertinet ad λέγω. Inter alias autem significationes verbi ἄγω, (de quibus suo loco) hic in primis spectanda est ea frangendi. Hinc adeo ἀκτὸς significat fractum. Nomina enim omnia in τος cadentia, orta à 3. præt. perf. passivi, passivam quoque significationem habent, et congruunt, ex omni parte, Adjectivis Latinis participiis, ut dictus, factus. Ab ἀκτὸς, fractus, verbum itaque ἀκτέω significat fractus sum. Ejus compositum ἀγανακτέω, valde, immodice, fractus sum: unde postea profecta doloris significatio; simili via, qua Latini dicunt frangi dolore. Id quod proprium quidem est corporis, dein vero in primis ad animi dolorem translatum. Item indignor notat similiaque: quasi dicas offensione frangi: unde porro conqueror.

Ἀγαπάω [amo, diligo.] Videri potest esse ab ἄγαν, et πάω, quasi valde curo. Nec tamen est. Obstat enim nomen ἀγάπη, quod non est ab ἀγαπάω: sed hoc ab illo descendere potest. Est enim constans observatio, " vocabula omnia, nisi sint contracta productiora, à minus productis et simplicioribus oriri: non vero hæc ab illis." Quid est itaque ἀγάπη? Docet Analogia, id non posse non oriri ab obsoleto ἀγάπω: quod ab ἀγάω, de quo verbo mox. Ἀγάπη est ergo amor, qui ex admiratione proficiscitur; vel conjunctam habet venerationem. Hinc jam ἀγαπάω proprie significat, eo amore, qui cum veneratione sit conjunctus, prosequor. Unde reliquæ hujus verbi notiones videntur fluxisse: ut sunt hilariter accipiendi, vel excipiendi, acquiescendi, et reliquæ.

Ἀγαρικὸν. Origo incerta est: de voce ipsa consulendi Botanici: [in primis Salmasius Hyl. Iatric. p. 165. Suidas: Ἀγαρικὸν, ῥίζα ἐστὶν, ἐοικυῖα σιλφίῳ, χαύνη τὴν σύστασιν. Dioscorides, l. 3. c. 1. similiter, Ἀγαρικὸν δὲ οἱ μὲν " inquit, φυτὸν ῥίζαν εἶναι. Addit tamen" τινὲς δὲ ἐν τοῖς στελέχεσι τῶν δένδρων κατὰ σῆψιν γίνεσθαι, ὥσπερ οἱ μύκητες, h. e. alii tradunt in caudicibus arborum ex putredine nasci, fungorum instar. Quod etiam placuit Plinio, l. 16. c. 8. " Gallarum glandiferæ maxime arbores agaricum ferunt. Est autem fungus candidus, odoratus, antidotis efficax, in summis arboribus nascens, nocte relucens." Ex qua postrema descriptione, qua dicitur " fungus candens—nocte relucens," verisimile videri possit, ἀγαρικὸν, quasi relucentem vel relucidum, dici ab ἀγαρὸς pp. lucidus, i. e. ἀγαυρὸς, ex stirpe ἄγω, unde ἀγάω, ἀγάλλω. splendeo, luceo: sed Dioscorides h. l. " gigni tradit" ἐν τῇ Ἀγαρίᾳ τῆς Σαρματικῆς, in Agaria, regione Sarmatiæ. Ut ab Agaria nomen adipisci potuerit. E. S.]

Ἀγασυλλὶς, [ίδος, ἡ " Frutex, unde liquor Ammoniacus elicitur."] Et hoc pertinet ad Botanicos, habetque originem incertam. [" Dioscorid. l. 3. c. 98. initio Ἀμμωνιακὸν καὶ τοῦτο ὀπός ἐστι νάρθηκος, γεννώμενον ἐν τῇ κατὰ Κυρήνην Λιβύῃ. Καλεῖται δὲ αὐτοῦ ὕλη, ἡ θάμνος σὺν τῇ ῥίζῃ Ἀγασυλλίς. Videtur vox esse diminutiva formæ Ἀμαρυλλὶς, quod, uti ab ἀμαρύω, (unde ἀμαρύσσω, splendeo) pp. splendidulam, et eximie meretricem significat, ita ἀγασυλλὶς ab ἀγασύω, ex stirpe ἀγάω splendidam facio habeove rem &c. oriri potuit, et a splendore similiter dici, quia, eodem teste Dioscoride, inter proprietates hujus liquoris est, καθαρὸν, μηδεμίαν ἔχον ῥυπαρίαν. E. S.]

Ἀγάω. Est hoc ab ἄγω, quod non multum differt ab ἄζω; et, quemadmodum ἄζω proprie venerationem notat, vel inde proficiscentem honorem, qui rei, quasi sanctæ et puræ, habeatur: unde porro admirationem, et inde natum stuporem, sonat. Hinc apparet, verbum ἀγάω significare primum vereor, dein admiror, stupeo, laudo, quæque similia sunt. Cumque veneratio, et admiratio, aliquando æmulationem pariat, et hæc invidiam, idem illud verbum ἀγάω, cum derivatis suis invidendi quoque notionem, similesque, acquisivit.

Quæ de significationibus hujus verbi breviter dicta sunt, accipienda quoque de formis ejus vicinis ἀγαίω, ἄγαμαι, ἀγάομαι, ἀγάζομαι, similibusque, quæ verbo nostro ἀγάω, in Scapulæ Lexico, subjiciuntur.

[Evolvamus hæc paullo distinctius. Verbum ἄγω, inter alia, notat frangere. Uti Iliad. π'. vs. 801. Inde ἀγὴς, ὁ sive ἡ, ὁ. pp. Frangens, vel fractus, a, um, sive qui, quæ, quod frangitur, et per metonym. ipsa fractio. Hinc ἀγὴ, apud Suidam, exponitur κλάσις τοῦ σώματος, &c. Porro ἀγὴ adhibitum videtur de fractione, s. refractione lucis radiorum, qui ex eadem origine ἀκτῖνες dicuntur. Vide infra suo loco. Ab hac lucis refractione, s. reverberatione, ἀγὴ, dicitur splendor refractus, oculosque feriens, et aciem præstringens. Hinc notio admirationis, cum stupore conjunctæ. Quam vim vocis sentias in illis Iliad. φ'. 221. Ἀλλ' ἄγε δὴ καὶ ἔασον· ἌΓΗ μ' ἔχει, ὄρχαμε λαῶν. " Stupor q. d. perstrictio visus, s. potius splendor oculos præstingens, me invasit." Schol. Ἄγη, ἔκπληξις, θαῦμα. Apollon. θάμβος καὶ κατάπληξις. Vide etiam Odyss. γ'. 227. et π'. 243. Porro ab ἄγω sive ἄγω, est ἄγαμαι vel ἀγάω splendidum facio, habeove; in Medio ἄγαμαι splendore præstringor, i. e. Admiror magnopere, obstupeo. Odyss. ζ'. 168. Ὡς σὲ, γύναι, ἄγαμαί τε, τέθηπά τε, δείδιά τ' αἰνῶς. Tandem ἀγάσθαι splendore perstringi dicitur pro æmulari, invidere. Exempla vide Odyss. ε'. 119. 129. 139. Iliad. ξ'. 111. Et ne dubites amplius, has admirandi stupendi, obstupescendi &c. notiones ductas esse a splendore, oculos mentemve feriente, en Ἀγαίων, Sol, pp. forma particip. activ. verbi ἀγαίω, q. splendens admodum, oculosque præstringens, et hujus neutrum ἄγαιον apud Hesych. Ἄγαιον. ἐπίφθονον. " Ἄγαιον, h. e. invidiæ expositum." Ceterum de differentia notionum in vocibus ἄγασθαι et ἀγᾶσθαι, &c. vide Eustath. ad Homer. (edit. Rom. p. 1321: 40. 1943: 7. &c. E. S.]

Ἄγγαροι. Dicuntur sic nuntii regum, tabellarii: vocabulo Persico, a Græcis recepto. [Vide H. Relandi Diss. 8. de Vet. Ling. Pers. p. 125. — 128. et Albert. ad Hesych. t. 1. col. 37. E. S.]

Ἀγγέλλω, nuntio. Sunt qui putent, corrupta pronuntiatione vocis Persicæ ἄγγαρος, ἄγγελος dici, et inde ἀγγέλλω. Sed sine fundamento. Verbum vetus fuit γέλω explico, aperio: de quo suo loco [in voce Γελάω.] Inde compositum ἀναγέλω quasi significat, identidem aperiundo planum facio, explico, expono. Hoc autem contractum in ἀγγέλω. " Solet enim litera ν, hac in præpositione, in quibusdam compositis, sublata litera α, ante literas palatinas mutari in literam palatinam γ. Sic ἀγχωρέω est pro ἀναχωρέω, ἀγχαλάζω pro ἀναχαλάζω." Jam vero verbi ἀγγέλω derivatum proximum est ἄγγελος nuntius, quasi is, qui mandata explicat, et exponit. Ab eodem verbo etiam ἀγγέλλω significat Mandata explico, adeoque nuntio, nuntium adfero.

Ἄγγος, εος. Vas. Verbi ἄγω, inter alias notiones, hic spectanda ea ducendi, adducendi, et cogendi: quod postremum Latinum nihil aliud est, nisi Græc. συνάγω, contractum, nempe, ex coago. Hinc verbum ἄγγω, inserta litera ν, ante literam palatinam: ut in multis fieri solet. Sic, pro κλάγω, dicitur κλάγγω, pro πάγω, πάγγω: quod utrumque in linguam Lat. transiit, ut etiam nostrum ἄγγω, Lat. ango; quod, significatione sua, Græco verbo ἄγχω, huic nostro vicino, respondet. Proprie notat, adducendo coarctare, et inde eximie strangulare quæ verbi Lat. ango propria in primis notio est; unde reliquæ sunt profectæ. Hinc jam apparet, nomen ἄγγος, proprium derivatum verbi ἄγγω, vas proprie dici quodcumque adductum, et adstrictum, vinculis: unde generatim quæcumque receptacula sive vasa, quibus aliquid recipitur, hoc nomine designantur. Differt autem à σκεῦος, quod quidem etiam vas dicitur, sed eximie vas quodcumque; quo quis, vel quid, instruatur: de quo suo loco.

Ἀγείρω [" congrego, colligo."] Oritur ab ἄγω duco: quemadmodum jam multi viderunt. Est autem primum ab ἄγω, ἀγέω, de quo postea: inde ἀγέρω, cujus derivatum ἀγερέω [sive ἀγερέθω] superest. Porro, ab eodem ἀγέρω, nostrum ἀγείρω propriam notionem maxime habet adducendi, cogendi in unum, adeoque congregandi.

Ἀγέλη [" Grex pp. boum, deinde etiam equorum" &c.] Et hoc est ab ἄγω cogo in unum. Unde superest quoque verbum ἀγέω, in forma passivi ἀγέομαι. Quod peperit nomen ἄγημα, et ἀγέτης, similiaque. Ἀγέτης autem ducem notat, et significatione convenit cum ἀγὸς, proximo derivato ab ἄγω, quod olim quoque ducem significavit. Unde, in Dialecto Laconica, aquilam, avium omnium regem, et quasi ducem, ἀγὴρ, terminatione Laconicâ, vocarunt. Hinc jam ἄγελος, proxime descendens ab ἀγὸς, nihil aliud proprie est, quam duce instructus, vel eo, qui agat et ducat. Unde ἀγέλη fem., positum substantive, proprie est multitudo duce instructa, sive quæ agatur, ducaturve. Unde porro, in usu, notat gregem quorumcumque animalium, quæ gregatim pascuntur; eximie autem boum. Similis ratio est nominis νεφέλη, quod proprie nubilam dicit, à mascul. obsoleto νέφελος, nubilus, id quod à nomine νέφος nubes, ut suo loco videbimus.

Ἀγέρωχος [" Ferox, insolens, superbus," &c.] Apparet facile, non aliam hujus vocis originem esse ac verbum ἀγέρω: stirpem adeoque primam esse verbum ἄγω. Characteristica autem litera χ, hoc in nomine, quasi digito nobis monstrat verbum aliquod, cujus præteritum cadat in χα: et adeo facile patet, non esse compositum nomen; ut vulgo credi solet, sed derivatum verbale. Non potest autem non oriri à præter. perf. activ. ἀγέρωχα; quod pertinet ad obsoletum ἀγερώσσω: quemadmodum nomen πτωχὸς, ortum à præter. ἔπτωχα verbi πτώσσω, formatum est: de quo suo loco. Ἀγερώσσω, vi naturæ suæ, significare potuit multitudinem congregare, atque inde versari in circulis. Hinc ἀγέρωχος is proprie videtur esse, qui circulos habet: ut fere solet ἀγύρτης circulator. Quæ vox ejusdem, cujus nostra, originis est.

Hinc jam bonam in partem si accipias ἀγέρωχος, significare potest honoratum: sin in malam partem, ostentatorem, jactatorem, qui instar agyrtæ sit, superbum, insolentem, &c. Jam autem verbum ἀγερώσσω proxime descendit à futuro in σω, quod ab ἀγερόω; hoc ab ἀγέρω, de quo dictum: simili ratione, ut πτώσσω terreo à πτώσω, verbi πτόω. [Salva optimi præceptoris reverentia, modeste hic ab ipso dissentire mihi liceat. Probat quidem, meo judicio, litera χ, characteristica, ἀγέρωχος formam esse, à præterito perf. ductam: non tamen hæc ipsa characteristica definire potest, sitne vox simplex, an composita. Deinde epitheton hoc ἀγέρωχος, ab Homero, fortissimis bellatoribus toties tributum, (uti Iliad. B. 654. Ῥοδίων ἀγερώχων. E. 623. Τρώων ἀγερώχων, coll. Γ. 36. H. 343. Π. 708. Φ. 584. et K. 430. Μυσοί τ' ἀγέρωχοι. Odyss. denique Λ. vs. 284. de Chlori, pulcherrima Nelei quondam uxore:

Τίκτε δ' οἱ ἀγλαὰ τέκνα
Νέστορά τε, Χρόμιόν τε, Περικλύμενόν τ' ἀγέρωχον.

epitheton hoc, inquam, nullibi eam emphasin videtur habere, ut idem significare possit ἀγέρωχος, atque ἀγύρτης qui circulos habeat, &c. Idem suadebit elegans, de hoc verbo, H. Stephani observatio, Thesaur. t. 1. v. Γέρας, col. 846. 847. " Ego vero" inquit " ἀγέρωχος (quodcumque sit ejus etymum,) puto Latine vertendum ferox, in prosa: potius quam superbus" &c. Quid igitur dicemus, proprie esse ἀγερωχίαν et ἀγέρωχον? Etymo vero inveniendo occasionem præbeat Hesychius. Ἀγερώχευσε " inquit" ἠμέλησε Neglexit, s. curæ non habuit, et alibi; Ἀγερωχεύει— ἀθετεῖ i. e. Sprevit, contumeliose tractat. Quibus inspectis, verisimile mihi accidit, ἀγέρωχος esse vocem compositam ex ἀ privativo et γέρωχος: quod à γερώσσω, hoc vero à γερόω, eadem via arcessendum, qua cel. Lennepius nostrum ἀγέρωχος deduxit ab ἀγερώσσω. Porro γερόω est à γέρος, è stirpe γέρω. Quod ipsum γέρω superstes est in Lat. Gero; atque adeo idem fere significat ac Lat. fero, porto, etsi usu nonnihil sit diversum. Gerere autem in primis dicitur pro curare, sive curam gerere. Vide inter alios, Ægid. Forcellinum, in locupletissimo illo Lexico totius Latinitatis, (edito Patav. 1771. 4. voll. fol.) voce Gero. A γερόω igitur est γερώσσω, γερώσσω, et hinc γέρωχος pp. gerens curam. A γέρωχος, est γερωχὸς, ὸ, ἡ, ὁ. Unde ἡ γερωχία apud Aristophan. in Lysistr. vs. 979. recte edi putem et significare i. q. γερουσία: quæ posterior forma vocis, quum sit à γερουσία, (quod fœmin. est τοῦ γέρων, γέροντος,) priori illi explicandæ aptissima est, et à Scholiaste opportune ibidem adhibita. Quemadmodum enim à γέρω, curam habeo, est γέρων curam habens, sc. rei domesticæ, vel publicæ, et hinc eximie senex, unde etiam γραῖα, γραῦς, γρηῦς, pro γέραια, γεραῦς, γερηῦς, anus, vetula, pp. sollicita, (cerne unde sorg;) ita à γερώσσω, est γέρωχος curæ habens, et hinc γερωχία i. e. γερουσία qui curam reip. gerat, senatus. Unde jam porro ἀγέρωχος, cum α privativo, dici potuit: Qui nihil curæ habet, audax, ferox atque adeo homo αὐθάδης. Qua ipsa voce (αὐθάδης) alteram illam explicuit Scholiast. ad Il. B. vs. 654. coll. ad E. 623. Π. 708. Adde ad Il. K. 430. ubi Μυσοὶ ἀγέρωχοι, exponuntur αὐθάδεις, θρασεῖς, et alia habet Schol. huc facientia. E. S.]

Ἅγιος [sanctus &c.] Sunt varia adjectiva, apud Græcos usitata in rebus sacris; quorum ratio et significandi differentia non melius cognosci potest quam ex origine singulorum. Sunt autem ἅγιος, ἁγνός, ἱερός, ὅσιος: quæ, ut origine, ita significandi natura differunt. Nunc de primo tantum: de reliquis suo loco videndum.

Est autem ἅγιος adjectivum, à nomine ἄγος, vel ἅγος. (Spiritus enim nulla ratio habetur, in derivatione nominum et verborum.) Quum autem ἄγος, ut suo loco videbimus, significet rem, naturali et interna puritate quasi sanctam, consequitur, ut adjectivum inde ortum proprie significet interna sanctitate purum. Quapropter aptissimum epitheton spiritui sancto, in re sacra adscriptum: quemadmodum etiam adyto templi Judaici sanctissimo, quod eximie τὰ ἅγια [sc. δώματα] vel τὰ ἅγια ἁγίων (more Hebræorum) emphatice admodum vocarunt interpretes Alexandrini V. T. ut et scriptores sacri N. T.

[Vox ἅγιος rectissime à veteribus exponitur καθαρός Purus, s. nitidus. Hesych. Ἁγία· ἡ καθαρὰ &c. Ἁγιάζει, ἅγια ποιεῖ, καὶ καθαίρει ἁγνά, ubi Coccej. D. Heinsius, et Alberti recte videntur reposuisse καθαίρει ἅγια. Glossa respicit fortasse ad locum Exod. xxix. 36. Itaque rectissime et Lennep. noster derivavit ab ἄγος, quod proprie est splendidus, nitidus, atque adeo purus. Latinum sanctus, cum spiritu aspero, pro ἅγιος eandem stirpem ἅγω, s. ἄγω, agnoscit. E. S.]

Ἀγκαὶ ulnæ. Non superest nomen hoc nisi in accus. plurali ἀγκάς, ut apud Homerum [Il. Σ. 371. Ξ. 346. 353. Ψ. 711. Ω. 227. Od. H. 252.] sunt locutiones ἀγκὰς ἕλεν, ἀγκὰς ἔχειν, &c. i. e. ulnis complecti, ulnis tenere: quæ locutio plene efferri deberet κατ' ἀγκάς [vel ἐς ἀγκάς] ἕλεν, vel ἔχειν. Est autem ἀγκαὶ à singul. ἀγκή; à qua voce, si formationem spectes, non multum differt ἄγκος, de quo mox. Proxime oritur ab antiquo ἄγκω, in quo verbo litera ν vel γ, ante palatinam literam inserta est: quemadmodum fieri modo vidimus in ἄγχω, in voce ἄγχος. Est ergo ἄγκω, ab ἄκω, et hoc vicinum verbi ἄγω ex Reg. 6. Sunt enim literæ viciniæ γ et κ. [Propior fortasse erit ansa, vocem ἄγκος, ab ἄγω derivandi: modo statuas, ἄγκω derivatum esse à præterito perf. ἦγκα, (pro quo dein dixerunt ἦχα) verbi ἄγω. Ab ἄγω enim, prona analogia, est futur. ἄγσω, contr. ἄξω, et præter. perf. ἤγκα, contr. ἦγκα, ἦχα. Ab ἤγκα porro ablato augmento ἄγκα, unde ἄγκω, &c. Conf. Analog. Lennep. cap. 6. §. 1. ss. et in primis §. 7. Jam vero] ἄγω inter alia notat duco malleis, et ita attenuo, unde acuendi notio verbo ἄγω adhærens. Præterea (ut fieri videmus) ἄγω inde notat, ducendo malleis attenuare, simulque inflectere, incurvare; unde incurvandi, sinuandique notio derivato verbi ἄγκω adhæsit. [Possis et forte simpliciorem notionem inflectendi, incurvandi in verbo ἄγκω ab adducendo, sive cogendo derivare. Vide auctorem in voce ἄγχω superius pag. 19. E. S.]

Hinc jam ἀγκὴ proprie notat [adductum, inflexum, incurvatum, i. e.] quod se flectit, incurvat, vel curvaturam: atque adeo eximie ulnam. Ex qua notione reliquæ, quæ derivatis hujus vocis subjiciuntur, facile cognosci possunt.

Ἄγκιστρον notat eximie hamum piscatorium. Vidimus modo, ἄγκος proprie esse quidquid se flectit et incurvat: formatum, nempe, ab ἄκω, idque vicinum esse verbo ἄγω; [sive potius, rectà viâ, ab ἄγω, cujus futur. ἄγσω, ἄξω, præter. antiquum ἤγκα: consentiente quodammodo Etymol. magno: Ἄγκιστρον παρὰ τοῦ ἄγω ἄκιστρον et ἄγκιστρον. E. S.] Ab isto ἄγκω verbum proxime descendit ἀγκάζω, cujus Medium ἀγκάζομαι notat eximie ulnis complector, ulnis accipio. [Iliad. P. 722. Ὣς ἔφαθ'· οἱ δ' ἄρα νεκρὸν ἀπὸ χθονὸς ἀγκάζοντο. Schol. Ἀγκάζοντο· εἰς τὰς ἀγκάλας ἔλαβον.]

Ab isto verbo ἀγκάζω, non nisi forma, differt proprie inusitatum ἀγκίζω, cujus Medium ἀγκίζομαι non potuit non, generali notione, significare: Instrumento incurvo prehendo et capio. Id jam peperit nomen ἄγκιστρον, significans instrumentum incurvum, quo aliquid capias, atque arripias; atque adeo eximie hamum, et quidem maxime hamum piscatorium. [Hesych. Ἀγκίστρῳ· θηρατηρίῳ ἐν σιδήρῳ καμπτοῖς, ἀγκύλῳ στρεβλῷ. Quæ duæ tamen voces postremæ novam glossam videntur constituere, ut distinguendæ sint Ἀγκύλῳ· στρεβλῷ. Vide apud eundem v. Ἀγκύλον. E. S.] Est autem hæc regula generalis probe observanda: "Nomina, in τρον cadentia, oriri a 3. præter. perf. pass. terminatione verbi in τρον mutata, atque denotare proprie instrumentum, vel quodcumque, quo, tanquam instrumento, id quod verbo exprimitur, fieri significetur. Ita a verbo ἀρόω nomen ἄροτρον significat instrumentum, quo terra aratur, aratrum. [quod ipsum aratrum Græcum est ἄρατρον, ab ἀράω, uti ἄροτρον est ab ἀρόω. E. S.] A πλήσσω nomen πλῆκτρον instrumentum, quo aliquid percutiatur, quod Latini etiam plectrum vocant." Ut jam derivata ab ἀγκὴ, sic illa ab ἄγκιστρον, nominis sui, unde proxime descendunt, significationem sequuntur: ex Regul. nostra 9.

Ἀγκοίνη. Poëtis idem notat quod ἀγκάλη [ulna] in oratione soluta; quod ab ἄγκαλος, masculino, et hoc ab ἀγκή: cujus significationem et ἀγκοίνη, et ἀγκάλη habet. Notat adeo ulnam. Est autem ἀγκοίνη, pro ἀγκόνη. "Jota enim in diphthongis litera originalis haberi nequit." Ἀγκόνη autem est ab ἀγκών, participio verbi ἄγκω. [Ἀγκοίνη fem. est ab ἀγκοῖνος, pp. incurvatus, inflexus. Hesych. Ἀγκοίνους· δαμένους, δούλους. pp. incurvatos heroque suo humiliter subjectos. Etymol. Ἀγκοίνους· δαμέντας, ὑπηκόους, obedientes. Derivata autem videtur vox ἀγκοῖνος, (quæ et cum jota, secundæ syllabæ subjecto, pronuntiatur ἀγκῷνος) à Dativo ἀγκῷ (olim ἀγκωι) vocis ἀγκός, cujus fem. ἀγκὴ superius explicitum. Itaque et ἀγκοίνη (pro quo et ἀγκῴνη scripsere, indicio Etymol. col. 596: 43. et col. 822: 16.) idem origine sua fere est, quod ἀγκὴ et ἀγκάλη pp. incurva, sive inflexa: atque adeo pro his adhibetur. Hesych. Ἀγκοῖναι· ἀγκάλαι &c. Immo et ἀγκοῖναι anchoræ dicebantur, teste Apollonio, pag. 24. οἱ δὲ πάντων καὶ τὰς ἀγκύρας οὕτως λέγουσι. Ἀγκοῖναι denique, i. e. χεῖρες apud Hesych. pp. incurvæ, ut Belgæ dicimus, kromme vingers, kromme handen. Ex quibus omnibus satis confirmari posse arbitror, quod modo diximus, ἀγκοίνη esse fem. gen. nominis adjectivi ἀγκοῖνος: quod quidem ἀγκοίνη, per ellipsin nominis substant. non aliter atque ἀγκὴ et ἀγκάλη, pro incurva anchora, manu, ulnave positum fuerit. Vide auctorem in Ἀγκάλη. E. S.]

Ἄγκος proprie et hoc originem habet ab ἄγκω. Ἄγκος autem [pp. curvatus, inflexus, sive, neutro genere, curvatum,] a curvando translatam significationem habet, ad flexus et curvaturas montium designandas. Ex quo factum, ut [ἄγκος, pp. incurvatum, inflexum, eximie] vallem, vel convallem significaverit. [Etiam ἄγκος, teste Hesychio, (ex eadem hac origine, procul dubio) denotat νῆσον πολλὰ ἄγκη ἔχουσαν, insulam, multos flexus habentem. Imo et, quod apud Suidam est, à Lennepio jam admonitum, Ἄγκος designat ὑψηλὸν τοῦ ὄρους τόπον, excelsum montis locum, inflexum, nempe, variis et incurvum anfractibus. E. S.]

Ἀγκύλη proprie femininum adjectivum est, a masc. ἀγκύλος: quod tanquam ab hoc diversum thema exhibet Stephanus, et hujus compilator Scapula. Ἀγκύλος proprie dicitur quidquid habet curvaturam, quidquid aduncum et curvum est. Sequitur enim generalem notionem nominis, unde proxime oritur ἄγκος, quod à verbo ἄγκω memorato. [Nimirum, ut a μικκός, sive μικρός, parvus, est diminutivum μικκύλος parvulus; a δριμύς acutus, δριμύλος, acutulus; sic ab ἀγκός curvus, sive potius ab ἄγκος, Lat. uncus, est Ἀγκύλος, η, ον, quasi Lat. dicas curvulus, curvatulus, vel simile. Conf. Suid. Ἀγκύλον· καμπύλον. Nempe καμπύλος à κάμπτω, ut ἀγκύλος ab ἄγκος. Hujus ἀγκύλος, η, ον, masculina forma superest in Lat. angulus, pro Anculus, (c et g permutatis, ut in ancustalis pro angustalis,) substantive posito, quod etiam pro sinu maris incurvo superest apud Catonem. (Charis. l. 2. p. 186. Putsch. cit. Forcell. p. 162.) Feminina forma ἀγκύλη nostrum est Ἀγκύλη, Neutrum vero ἀγκύλον, propria forma adjectivi, mansit. Hesych. Ἀγκύλον· ἐπικαμπές, σκολιόν, στρεβλόν &c. E. S.] Sæpe apud Homerum adjective legimus ἀγκύλα τόξα de sagittis, quarum cuspides curvaturam habent. [ut Iliad. E. 209. ubi Schol. Ἀγκύλα, ἐπικαμπῆ. Etiam Ἀγκύλον ἅρμα Iliad. Z. 39. i. e. curvum currum. E. S.]

Inde ἀγκύλη, substantive positum, varias adsciscit notiones, nam et amentum sive lorum incurvum, jaculo alligatum, quo hoc prehendi possit, notat, et ansam lori incurvam, qua canes a venatoribus retinentur; et flexum tum cubiti, tum poplitis, quæque alia sunt hujuscemodi, significat.

Ἀγκύλος. Vide supra in voce Ἀγκύλη.

Ἀγκών [ῶνος Flexus brachii, cubitus, cornu citharæ &c.] Et hoc est ab ἄγκω. Proxime tamen oritur ab ἄγκος vel obsoleto nomine ἄγκη similive forma. Ut hujus nominis natura intelligatur, generalis regula tradenda hæc est. "Nomina in ὼν desinentia, formata ab aliis nominibus, collectiva sunt, sive copiam earum rerum, quæ primitivo designantur, notant. Ut sunt δενδρών, à δένδρον, arboretum; ἐλαιών olivetum, ab ἐλαία; ῥοδών rosetum, à ῥόδον." [Nempe formata videntur hæc nomina in ὼν, a genitivis pluralibus substantivorum. Genitivus singularis, horum nominum, in ῶνος, ut sunt δενδρῶνος, ῥοδῶνος, ἐλαιῶνος, contractione sua, hanc originem satis videtur demonstrare. E. S.] Itaque ἀγκὼν proprie est locus, quasi, ubi plures sunt flexus et curvaturæ: vel ubi plures se flectunt. Hinc eximie ἀγκὼν modo significat brachia fluviorum, modo sinus littorum, modo, in corpore animali, ea loca notat, ubi membra vel ossa flectuntur. Estque vel cubitus, vel curvatura manus, vel quæcumque pars alia corporis, ubi articulatio membrorum fit.

Ἀγλαὸς pp. notat splendidus, et inde, metaphorice, pulcher, insignis, clarus. Oritur ab ἀγάλλω, de quo jam supra in verbo ἀγάλλω, ubi id significare vidimus splendere, ejusque originem esse ἄγω. Peperit autem ἀγάλλω nomen ἀγάλη; quod contractum, ut fieri sæpe solet, in ἄγλη; et, inserto iota, mutatum in αἴγλη, splendorem notat: ut, ad vocem αἴγλη, videbimus. Ab isto ἄγλη [sive altera forma ἄγλα] proxime oritur adjectivum nostrum ἀγλαός, idque illius significationem sequitur.

Ἀγλίη. Est et hoc ab ἄγλη: unde proxime ἄγλιος, et fem. ἀγλίη, quod substantive positum, apud Medicos Græcos, eximie notat subalbam et splendentem cicatricem in oculis.

Ἄγλιθες. Eximie sic dicuntur alliorum capita seu nuclei. A singul. ἄγλις. Videntur autem hæc quoque ita dici a nitore, qui est capitum allii. [Nempe ab ἀγάλλω est nomen ἄγαλις, contracte ἄγλις. Ab ἄγαλις, item ἀγαλίζω, quod nobis servavit Etymol. Ἀγάλις· λοιδορία. καὶ τὸ ἀγαλίζεσθαι, λοιδορεῖσθαι. Metaphora, ut videtur, ducta à splendidis dictis, conviciisque, quibus aliquis infestatur. Porro ex ἄγαλις contractum est ἄγλις. de quo supra in ἀγλίς. E. S.]

[Ἄγλη focus. Hesych. Ἄγλη· ἑστία. Si vera sit lectio, potuit ab ἄγω, splendeo cum refractione radiorum, analogice derivari. Sed rectius fortasse legemus Αἴγλη, ut infra apud eundem Αἴγλη· λαμπηδών, αὐγή, φῶς: potuitque illud αἴγλη de foco lucente adhiberi. E. S.]

Ἁγνὸς [Castus, pudicus &c.] Est a verbo ἄγω splendeo, notatque splendens, quasi, munditie, purus, intaminatus, impollutus: unde ad animi puritatem eximie transfertur, nullis polluti sceleribus, aliisve inquinamentis. Ex qua posteriori notione ea porro nata est, qua ἁγνὸς castum dicit, quasi purum a venere. Credebant enim veteres, non tantum orientales populi, sed Græci quoque, rebus venereis se pollui. Est autem, in re sacra, frequens hujus vocis usus, et quasi proprius: quemadmodum etiam verbi inde formati ἁγνίζειν, quod de lustrationibus sacris poni olim solebat. [Exponamus hæc, si fieri possit, paullo distinctius. Ἁγνὸς contractum videtur ex ἀγινός, uti πυκνὸς, pro πυκινὸς &c. Stirps ἄγω dedit derivata ἄγος, ἅγιος &c. Hinc ἀγινὸς contr. ἁγνός, porro ἅγιος &c. quæ eandem proprietatem habent, et usu tantum nonnihil sunt diversa. E. S.]

Differt autem ἁγνὸς, a voce, vicinæ significationis, et in rebus sacris quoque usitata, καθαρὸς purus. Καθαρὸς enim in primis respicit munditiem, et puritatem externam in rebus sacris; quæ nempe corporis potissimum erat et vestimentorum: ἁγνὸς vero ad internam puritatem, et castimoniam, animi, nullis rebus polluti, pertinet.

Ἄγνος. Sic dicitur frutex quidam, Latine vitex. Est autem proprie eadem vox, quæ præcedens. Dicitur autem sic vitex, quod vim habere credebatur libidinem veneream sedandi: qua, nempe, veteres pollui se credidisse, modo vidimus. Hanc ob causam sacerdotes, quo facilius a rebus venereis abstinerent, et castitatem servarent, hunc fruticem olim lectis suis substernebant. Ex quibus facile apparet, quæ sit nominis hujus ratio. [Dioscorid. l. 1. c. 135. Ἄγνος, ἢ λύγος· θάμνος ἐστὶ δενδρώδης, —— ἐκλήθη [illegible] —— Καλεῖται δὲ ἄγνος, διὰ τὸ τὰς ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις ἁγνευούσας γυναῖκας, εἰς ὑπόστρωμα χρῆσθαι αὐτῷ· λύγος δὲ διὰ τὸ περὶ τὰς ῥάβδους αὐτῆς εὔτονον. Quorum partem Latine sic fere expressit Plinius H. N. l. 24. c. 9. p. 447. "Non multum a salice, vitilium usu, distat vitex, foliorum quoque adspectu, nisi odore gratior esset. Græci λύγον vocant, alii ἄγνον: quoniam matronæ, Thesmophoriis Atheniensium castitatem custodientes, his foliis cubitus sibi sternunt." Quibus, a se productis H. Stephanus, Thes. t. 1. col. 129. E. subjungit: "At Scholiastes Nicandri agnoscit quidem et ipse ἄγνου, in Thesmophoriis, usum, sed tamen ἄγνον tanquam ἄγονον dictum tradit: ac certe eo facit spiritus tenuis, quo passim hæc vox notatur." Hactenus ille. Quam posteriorem etymologiam si sequaris, arbor hæc ἄγονος, i. e. infœcunda, sterilisve, dicta fuerit, et ο eliso, ἄγνος. E. S.]

Ἀγνύθες. Est a sing. ἀγνύς, et hoc proxime ab ἄγνυμι, quod ab ἀγνύω; hoc ab ἄγνω, cujus stirps ἄγω frango. Dicti autem ἀγνύθες eximie lapides, quos stamini appendebant textores: procul dubio a fragilitate, quæ est lapidum durorum. Similis certe significationis ratio est in voce κλῆρος, eximie significante calculum, vel lapillum. Dicitur autem a duritie et fragilitate: quæ notio verbo κλάω, unde oritur, inest. Notat enim frango.

Ἀγορά. Proxime oritur a præter. perfecto ἤγορα verbi ἀγείρω, quod jam supra vidimus, in verbo ἀγείρω. Ἀγορὰ igitur eximie significat hominum congregatorum multitudinem; atque inde concionem, tum hominum, tum eam, quæ in hominum congregatione habetur. Porro, ut fieri solet, idem, translatum ad forum, in quem congregari solent homines, forum eximie notat. Unde porro ipsa judicia, quæ in foro haberi olim solebant, hac voce designantur. Præterea quia res, quæcumque venales, in forum olim congeri et ibi prostare solebant, ipsæ quoque illæ res, quæ in foro venales prostant, ut et ipsum forum rerum venalium, hoc nomine designata fuerunt. Ex hac vero denuo significatione ea profecta est, qua ἀγορὰ annonam et commeatum denotat. [Dubito nonnihil. Rectius forte dixeris, ἀγορὸς ab ἄγος, pro quo etiam pronuntiatum ἀγός, significare i. q. Lat. ductilis, e, sive quod duci, agique possit soleatque. Hinc vero ἀγορά, eximie, pro turba, in forum vendendi causa acta, animalium v. gr. vel et aliarum rerum illuc perductarum: unde notio annonæ, et per metonym. ipsius fori &c. Conf. infr. voce ἄγρα et cel. Lenn. in ἀγείρω. E. S.]

Ἄγος, [sive ἅγος.] Vidimus jam supra alibi, oriri hoc nomen a verbo ἄγω, et notionem habere a splendore ac munditie. Unde, in re sacra positum, rem puritate quasi venerandam et sacram notat. Ut autem sacer (quod à nostro ἄγω quoque est) nonnunquam id significat, quod quasi sacrum horrorem incutit, adeoque abominandum, exsecrandum: sic ἄγος in primis olim fuit positum pro piaculo vel crimine piaculari. [Vid. D. Ruhnken. V. C. ad Timæi Lexic. Platon. v. Ἄγος, p. 8. E. S.]

Ἀγοστός. Non videtur aliud, atque derivatum a 3. præter. perf. pass. verbi obsoleti ἀγόω: et quidem maxime sequitur notiones nominum ejusdem originis, aut saltem cognatæ, ἀγκὴ, ἀγκάλη, ἀγκών, et ἀγκάς. Disputant Grammatici, quid proprie sit ἀγοστός? Ex origine patefacta colligerem equidem, hoc nomine eximie olim designatam fuisse manum digitis incurvatis, et contractis, in morem aliquid prehendentis. [Respexit cel. Lennepius sine dubio ad Homericum illud, sæpius recurrens, ὁ δ' ἐν κονίῃσι πεσὼν ἕλε γαῖαν ἀγοστῷ, quod a Clarkio redditum: Ille vero in pulvere delapsus prehendit terram palma. Sed voce ἀγοστὸς ulnam quoque designari quis dubitat, inspecto illo Theocriti, quod R. Constantinus et H. Stephanus jam laudarunt, Νυμφίον ἐν μεγάροισι γυνὰ περιβάλλετ' ἀγοστῷ. Ulnis enim sive brachiis, potius, quam palmis aut manu, digitisve incurvatis et contractis, amplectimur. Itaque et Toupius, Epist. Crit. p. 13. (Epigramma corrigens ex Anthol. Reisk. p. 15. ἐν ἀγοστῷ Ἀνδρομάχης vertit in ulnis almæ matris. Quid igitur? Verbum ἀγόω deperditum proprie videtur notasse adduco, adducendo incurvo. Hinc ἀγοστὸς adductus, sive potius, qui adduci, adducendo incurvari s. contrahi solet, et eximie, usu substantivo, ulna, brachium; palma manus, &c. pro vario usu vocis. Observandum porro, uti ab ἀγόω, factum est ἠγόσται, et hinc ἀγοστὸς, ita a simpliciori ἄγω, eodem hoc usu olim dictum fuisse ἄγος et ἀγὸς, pro diversis significationibus, diverso spiritu a Grammaticis notata. Posterius, nempe ἀγὸς, sensu activo ipsum notavit adducentem, sive ducem. (Hesych. Ἀγός· ἡγεμών, et Ἀγοί· ἡγεμόνες &c. ubi vid. Albert. et Lennep. voce sequenti ἄγρα.) Prius vero ἄγος pp. idem forte quod ἀγοστὸς, sensu passivo notavit adductum, et hinc cubitum s. ulnam &c. Unde apud Suidam, Ἄγος· μίασμα· ἢ ἀγκάς. et Gloss. apud Meursium, Ἄγος· ὁ ἀγκών, vid. Alberti ad Hes. p. 63. 64. Certius tamen est, ἄγος, neutro genere, apud Hesych. denotare κλάσμα "fragmentum," pp. adductum nimis atque adeo confractum. E. S.]

Ἄγρα feminin. proprie est, ortum a masc. ἄγρος: quod itaque prius explicandum. Vidimus supra in voce ἀγέλη esse eam a mascul. ἀγέλος, et hoc ab ἀγὸς, quomodo olim dictus quicumque tanquam dux et dominus alicui rei præëst. Hinc (nempe ab ἀγὸς dux) primum ortum ἄγερος, et contract. ἄγρος, proprie nihil aliud significat, quam ad ducem vel dominum pertinens, ducem habens. Porro, substantive positum, ἄγρος eximie notat agrum, quem quis, tanquam dominus et dux, quasi possideat. Unde præterea fundum, prædium notat. Ac, latius etiam sumtum, idem est quod ager, rus, apud Latinos. A qua significatione demum ad mores transiit eorum, qui in agris degunt. —— Ita rusticitatem significaverit.

Hujus femin. ἄγρα, eximie substantive positum, ad id translatum est, quod quasi pertinet ad ἀγὸν, seu κυνηγὸν, ducem nempe canum, venatorem adeoque. Unde quamcumque dein venationem significat vox ἄγρα, tam ferarum quæ canibus fit, quam avium et piscium, aliarumque rerum. Hinc porro, generali significatione, quæcumque captura, prædæ, a Græcis ἄγρα dicuntur.

[Derivationis significationisque rationes, his in vocibus, mihi quidem diversæ nonnihil videntur statuendæ. Thema ἄγω, i. q. Lat. ago, pp. notat duco, hinc induco, impello &c. Inde ἀγὸς, pp. Qui agit, ducit, h. e. pascit pecora, v. gr. gregem, aut etiam, qui agit feras, et ἄγερος (s. ἀγερὸς) contr. ἄγρος, non adeo ad ducem, quam potius ad ipsam ductionem deductionemve pertinens, pecudum verbi causa, et similium. Itaque ἄγρος sc. τόπος, per ellipsin nominis subst., locum notat, quorsum pecus pastum educitur, i. e. agrum, Hebr. (ab eadem ducendi origine) מִדְבָּר dictum. Ἄγρα autem contractum ex ἄγερα, sive potius ἀγερὰ (vide supr. v. ἀγερὰ) a posteriori significatione agendi feras, est ipsa turba, quæ agitur, s. ἄγεται à venatoribus, atque adeo captura, præda &c. A priori isto ducendi, s. pascendi, usu Latine etiam videntur dici agnus, et agna, pro aginus, agina, h. e. is qui, vel ea quæ ducitur pasciturve. E. S.]

Ἀγρός. Vide in ἄγρα.

Ἀγυιὰ pp. oritur ab ἄγω duco, et quidem forma sua proxime accedit ad feminina participialia, quemadmodum τετυφυῖα et similia. Est itaque quasi a mascul. ἀγυὼς, ut adeo significet ἀγυιὰ pp. eam, quæ ducat, et intellecto nomine ὁδὸς via, quæ ducit aliquem aliquo, sic dici potest: simili fere ratione, ut Latini ductum simpliciter vocant, atque hinc tandem eximie viæ, urbis et vici ἀγυιαὶ dicuntur. [Nempe ab ἄγω vel ἄγνυμι (secundum Grammaticorum regulas) est, in aoristo secundo Indicativi Passivi, ἐάγην, in eodem aor. partic. ἐαγεὶς, in perfecto Medio indicat. ἔαγα, contracte ἦγα, et perf. partic. Med. ἐαγὼς, ἐαγυῖα, ἐαγός. Ab ἐαγυῖα, ablato augmento, fieri commode potuit ἀγυῖα, sive ἀγυιὰ, accentu mutato. Quod tamen etymon si verum sit, dicendum fortasse erit, vocem ἀγυιὰν, propria vi sua, non adeo ducentem, ductumve denotare, quam potius, ex alia significatione, fractam, diffractam, effractam. Ita certe apud Homer. ἐάγη sæpius legitur, in forma Aorist. Pass. pro fractus, diffractus fuit. Iliad. Γ. 367. ἐάγη ξίφος. Λ. 558. μάλα ἐάγη. Ν. 162. et Ρ. 607. ἐάγη δέ οἱ. Odyss. Κ. 559. et Λ. 65. αὐχὴν ἐάγη. Verum et in præterito, quod vulgo dicunt, Medio eadem vi passiva apud Hesiod. Ἔργ. vs. 533. s. τότε δὴ τρίποδι βροτῷ ἶσοι οὗ τ' ἐπὶ νῶτα ἔαγε, κάρη δ' εἰς οὖδας ὁρᾶται. Τῷ ἴκελοι φοιτῶσιν κ. τ. λ. Et sic κατεαγὸς, υῖα, ὸς: ne alia nunc conquiramus. Itaque ἀγυῖα s. ἀγυιὰ pp. fuerit fracta, et hinc aperta via, compitum, mox via universe. Iliad. Ε. 642. Ζ. 391. Υ. 254. Odyss. Β. 388. Ο. 440. Necdum tamen hæc satis liquida. Fortasse ἀγυιὰ formata vox est cum α intensiva, à simpliciori γυιὰ, hoc vero à γυιὸς, forma υἱὸς. Sane in Hesychio reperias Γύιον· ὁδὸς &c. ubi vid. Albert. p. 862. Est autem γύιον (si vera sit scriptio et non legendum sit γυιαί) forma, alteri illi ἀγυιαὶ cognata. Jam vero γύω pp. notat hisco, pateo: unde γυιὸς (ut υἱὸς est ab ὕω, υἵω), significare potuit patentem, vel patulum, et ἀγυιὸς valde patulum: ἀγυιὰ denique patentem latamque viam. E. S.]

Ἄγυρις. Est quoque hoc ab ἄγω duco, vel adduco. Unde supra vidimus oriri verbum ἀγείρω, significans eximie congrego. Similiter ab ἄγω, antecedente forma productiori ἀγύω, est ἀγύρω, significatione vix differens ab ἀγείρω. Hinc ἄγυρις idem quoque fere, quod ἀγορὰ multitudo adeoque collecta, congregata, ut est cœtus hominum. Hinc et ἀγύρτης agyrta. Conf. supr. in Ἀγορὰ, ἄγρα, &c.

Ἄγχι. Idem quod supra in voce ἄγχω et ἄγω observavimus, hic quoque usu venit; quod nempe litera γ ante palatinam inserta est. Itaque ἄγχι est pro ἄχι, quod proprie neutr. ab ἄχις, quemadmodum τὶ a τὶς. Ἄχις porro est ab ἄχω, quod, ex regulis supra traditis, non potest esse non cognatum verbo ἄγω adduco, cogo in unum. Hinc ἄγχι, adverbialiter positum, in usu idem est quod prope; quasi dicas prope adductum, admotum, atque ita aliquis ἄγχι τινὸς εἶναι dicitur, qui prope aliquem est. [Paullo propius ad Analogiam accedere videtur auctoris clarissimi observatio, quam proposuerat in Proœm. de L. Gr. Analog. (p. 9.) "Ἄγχι autem non potest non oriri ab ἄγω, ἔγγυς vero ab ἔγω" &c. Nimirum stirps est ἄγω duco, adduco. Hinc in futur. ἄξω pro ἄγσω, præter. ἔαγκα, pro quo ἦγκα, mox ἦγα, et ἦχα, quasi ἔαχα. Vid. supr. p. 23. Eadem ratione ab ἄγω est ἄγγω, fut. ἄγγσω, ἄγξω, præter. ἔαγγκα, pro quo ἤγγκα, mox ἤγγα, ἤγχα, quasi ἔαγχα. Ablato augmento ab ἔαγχα, fit ἄγχα; hinc verbum ἄγχω, de quo infra. Observavit cel. Lenn. esse illud pp. "strangulare, constringere fauces." Itaque hoc pacto ab ἄγχω est ἄγχις pp. constrictio, sive adstrictio: cujus vocis casus dativus s. ablativus est ἄγχι pp. adstrictioni vel adstrictione. Porro ἄγχις adstrictio, idem est atque admotio, vicinia. Ut adeo ἄγχι τινὸς εἶναι elliptice dictum sit, quasi ἐν ἄγχι τινὸς εἶναι in vicinia alicujus esse, h. e. prope aliquem esse. Senties hæc aliquando distinctius, ex usu Homeri Iliad. Ε. 185. Non hæc seorsim a Deo ista furens facit, ἀλλά τις ἌΓΧΙ Ἕστηκ' ἀθανάτων sed aliquis (in) vicinia (h. e. prope) adstat immortalium. Vide jam porro Iliad. Ζ. 405. Η. 188. Θ. 118. Κ. 161. Λ. 665. Ξ. 460. &c. &c. Eadem vis hujus nominis ἄγχις, in casu obliquo ἄγχι, cernitur quoque clarissime in compositis ἀγχιγείτων, ἀγχιμαχητὴς, ἀγχίπλοος, ἀγχιφανής. Observandum autem est, pro ἄγχι etiam ἄγχει dixisse in cas. Dat. vel Ablat. veteres, ut Latini dicunt navi et nave (Conf. omnino Animadv. ad Analog. p. 307.) unde ἀγχίμαχος pp. in vicinia, s. appropinquatione, pugnans, cominus pugnans. Denique cognata forma ἀγχοῦ, simili prorsus ratione, explicanda est. Ab ἄγχις nempe (quod ab Hesychio exponitur πνίγμα strangulatio, pp. constrictio, est Gen. ἀγχοῦ. Hoc vero per ellips. præpos. ἐξ vel ἀπὸ, pro ἐξ ἀγχοῦ è vicinia, i. e. prope. Vide Herodot. Clio c. 9. κέεται δὲ ἀγχοῦ τῆς ἐσόδου θρόνος, et sic apud Homerum sæpissime. E. S.]

Ἄγχω. Quemadmodum ἄγγω ab ἄγω, sic ἄγχω ab ἄχω sunt. Ergo ut ἄγω et ἄχω, ita quoque ἄγγω et ἄγχω vicina verba. Id quod planissime apparet ex lingua Latina cum Græca comparata. Quod enim Græcis ἄγχω, idem est Latinis ango, in usu, proprie strangulo. Significationem hanc accepit utrumque à generali notione adducendi, cogendi in unum: atque sic eximie notat constringere fauces, strangulare. Generalior autem notio cernitur quoque in usitata hujus verbi significatione, quæ est cogendi quocumque modo coërcendive. [Adscribamus unum alterumve locum, ex quo hæc verbi proprietas paullo certius perspiciatur. Iliad Γ. 371. Ἄγχε δέ μιν πολύκεστος ἱμὰς ἁπαλὴν ὑπὸ δειρήν. Ubi Schol. Ἄγχεν· ἔπνιγεν, ἔσφιγγε. Aristoph. in Ranis, vs. 470. Qui canem nostrum Cerberum, protractum, Ἀπῇξας ἄγχων abduxisti fauces constringens, &c. Id. in Vespis, vs. 1039. Incubi et febres, οἳ τοὺς πατέρας τ' ἦγχον νύκτωρ, καὶ τοὺς πάππους ἀπέπνιγον. &c. Conf. Thom. Magist. voce Ἄγχω, et ibid. viros doctos. Porro hujus verbi particip. act. f. g. ἄγχουσα pp. constringens fauces, sive suffocans, eximie dicitur "herba quædam vim habens suffocatoriam et strangulatoriam." Vide H. Stephan. in Indice Thes. col. 265. et Albert. ad Hesych. col. 77. v. Ἄγχουσα. De origine verbi ἄγχω ab ἦγχα, pro ἔαγχα, a Them. ἄγγω, vide supra in Ἄγχι. E. S.]

Ἄγω. Vera stirps ea est, unde tot vocabula orta jam vidimus. Hujus propria notio, ut omnes primarum originum, generalis valde et vaga est. In primis tamen quærenda in motu rei impulsæ, et ita motæ, ex uno loco in alium. Hinc sponte natæ significationes ducendi, ferendi, vehendi, adducendi, abducendi, educendi, eliciendi, impellendi, inducendi, rapiendi, trahendi, populandi, diripiendi, hostili more vexandi. Præterea illa ducendi, lancibus æstimandi, aliæque, ex his denuo ortæ. Imo hinc apparet, quemadmodum rex, dux, gubernator, præceptor, aliique, qui præsunt, ἄγειν dicuntur: ut modo significet regere, modo moderari, modo formare, instituere, modo aliquid simile. Porro ex ista significatione trahendi apparet, quomodo significare possit ducere in longum, vel etiam, nominibus temporis junctum, ducere, terere tempus, similiaque.

Quum autem id, quod nimia vi impellitur ad aliquid, frangi soleat, inde quoque frangendi notio, quæ fit ex allisione.

Ex ea autem porro nata est illa rumpendi. Tandem a frangendo translatum verbum quoque ad notionem splendendi seu splendoris, qui fit refractione radiorum lucis. Quæ tamen maxime conspicua est in derivatis ejus: ut postea, variis in locis, videbimus.

Huic autem postremæ notioni vicina est ea nitendi munditie, et puritate: quam supra, in multis derivatis, jam vidimus.

[Ceterum Stirpi ἄγω cognatæ sunt ἔγω, ἴγω, ὄγω, et ὕγω: de quibus vide infra, suis locis. E. S.]

Ἀγὼν, ῶνος. Est ejusdem prope formæ, cujus nomen ἀγκὼν, de quo supra. [Nempe Ἀγὼν, ῶνος ab ἄγω, ἀγκὼν, ῶνος ab ἄγκω descendit, hoc autem ab ἦγκα, quod, cum augmento, ἔαγκα, e stirpe ἄγω. Vide supr. p. 25. E. S.] Est ergo ἀγὼν, ubi plures sunt ἀγοί. Nam proxime oritur ab ἀγὸς, quod, ut vidimus, ab ἄγω. Hinc sollemnes ludi, ad quos, ex omnibus partibus terrarum, principes veniebant, eximie ἀγῶνες dicti. Sic enim in primis quatuor ludi Græciæ sollenniores, vel certamina, ἀγῶνες ipsi dicebantur. Generalius autem quodcumque certamen, atque inde quoque multitudo hominum spectantium certamen, ἀγὼν vocari solebat. Nec tantum ad ludos designandos, sed etiam quodcumque certamen difficilius, quocumque modo institutum, adhibitum fuit. Unde porro sic dicitur actio forensis, actio fabulæ in theatro: quin imo, ulterius translatum, quamcumque contentionem summam, et summum periculum notat. [Nempe, quum nomina in ὼν, ῶνος, locum denotent, in quo plures res vel personæ unæ sint, (vide supr. voce ἀγκὼν,) facile apparet, qua analogia ἀγὼν ipsum locum significet, in quo complures sint ἀγοί. Hesych. Ἀγὼν· ὁ τόπος ἔνθα ἀθροίζονται οἱ ἀγωνισταί· ubi vid. Albert. Itaque ἀγὼν proprie locus est certaminis, dein certamen ipsum &c. Vide Etymol. magn. in voce Ἀγών. E. S.]

Ἀδάρκης. Videtur esse ejusdem formæ nomen, cujus est πολάρκης. Est itaque vox composita e nomine obsoleto ἄδος, similive forma, quod a verbo ἄδω; de quo mox: et verbo ἄρκω, vel ἀρκέω. Quum autem ἄδος significare olim potuerit congestam, et condensatam massam: inde ἀδάρκης proprie fuerit massa condensata, quæ sibimet sufficiat, quæ consistat, et cohæreat. Atque hinc salsilaginem concretam; quæ, in locis palustribus, arundini, aliisque plantis adnasci solet, sic vocarunt. [Descriptionem vide apud Dioscorid. l. 5. c. 137. et Plinium. H. N. lib. 32. c. 10. horumque interpretes.)

[Ἀδαξάω, ῶ. (Pruriginem excito, titillo, scabo. Heder.) Suid. Ἀδαξῆσαι· τὸ κνῆσαι —— καὶ ἀδαχῶν τὸ κνήθων κ. τ. λ. Etymol. Ἀδαξῆσαι· σημαίνει τὸ κνῆσαι, καὶ ἀδαγμός, ὁ κνησμός. Hesych. Ἀδάξω· κνήσομαι. Idem. Ἀδαγμός· κνησμός. Plura vide apud Albert. ll. cc. et Foësium in Œconom. Hippocr. voce Ἀδάξασθαι. Observat autem Foësius, pro ἀδάξασθαι longe crebrius apud Hippocratem legi ὀδάξασθαι. Quemadmodum Hesych. etiam exhibet ὀδαγμός· κνησμός. et ὀδάξει· τοῖς ὀδοῦσι δάκνει et ὀδάξ· τοῖς ὀδοῦσι ἐμπεφυκότας, ac similia. Ex quorum comparatione verisimile fit, stirpem τοῦ Ἀδάξασθαι esse ἄδω· τοῦ ὀδάξασθαι vero ὄδω, adeoque formas vicinas: quibus duobus verbis, ἄδω et ὄδω, cognatum etiam fuerit edo Lat. Itaque, ut ab edo, est edax, ita ab ὄδω, ὀδάξ; ab ἄδω, ἀδάξ. Porro ὀδάξ, pro ὀδακς, mea quidem ex sententia, contractum fuit ex ὄδακος, uti bibax ex bibacus, unde bibaculus et sim.; ὄδακος vero ab ὀδάω, quod ab ὄδακα, pro ἐόδακα, præter. perf. act. verbi ὀδάω &c. Itaque ab ἀδάω, ἤδακα, est ἄδακος. Ab ἄδακος est ἀδακίω, quod cum adspirata ἀδαχίω, in fut. ἀδακίσω. A simpliciori autem ἀδάω, est futur. ἀδάσω, s. ἀδάξω. Ab ἀδάξω iterum ἀδαξέω, unde ἀδαξήσω. De stirpe ἄδω, cum cognatis ἔδω, ὄδω, inferius dicendum erit. E. S.]

[Ἄδδιξ. [Mensura quatuor chœnicum. H.] Etymol. Ἄδδιξ· μέτρον τετραχοίνικον. Eustath. ad Homer. Odyss. Τ. p. 1854. vs. 17. τὸ δὲ καὶ Ἄδδιξ μέτρον τι φασὶ τετραχοίνικον. Ἀριστοφάνης· ἀλφίτων μελαίνων ἄδδιχα. Nisi peregrinum sit vocabulum, videri poterit dictum esse, per reduplicationem mediæ, pro ἄδξ, quod ab ἄδω, e stirpe ἄδω. Conf. infra ἀδινὸς, unde ἀδινῶς, confertim. E. S.]

Ἀδελφός. [Frater] Oritur ex α et nomine δελφὺς, notante uterum. Patet itaque, ἀδελφὸς respondere Lat. uterinus. Unde substantive frater uterinus, et generalius frater, sic dicitur. Adjective autem idem positum significat ex omni parte similem. [Vide Wolf. ad Liban. Ep. 262. 374. 863. G. Kœnium, ad Gregor. de Diall. p. 269. et viros doctos, ibi laudatos. E. S.]

Ἀδέω oritur a simpliciori ἄδω vel ἄδω, quod ipsum superest, et suo loco explicabitur. Cum autem, ut ex derivatis, aliisque vicinis verbis, apparet, propria ejus verbi notio sit posita in conferendo, congerendo in unum, atque sic transferatur ad copiam rerum congestarum, coacervatarumque, designandam: inde porro ἀδέω significare potuit satis esse, sufficere copia sua. Quæ notio tandem videtur peperisse illam, quæ est verbi placendi, verbo ἀδέω tribui solita. Ea autem facile producere potuit eam gratificandi, assentiendi, similesque, quas alibi videbimus. [Vid. etiam infra v. Ἄδω, et ἄζω.]

Ἀδημονέω (Gravissime angor &c.) sine dubio oritur a modo memorato ἄδω, quod, ut suo loco videbimus, translatum ad fastidium, et nauseam, ex nimia repletione cibi. Inde porro transiit ad animum, ut fieri solet, et relatum fuit ad designandum tædium vehementissimum, cum angore et mœrore animi conjunctum, quod oriri solet ex curis nimiis, et molestiis, quasi coacervatis: quæ notio conspicua est in nomine ἄση, formato a nostro verbo ἄδω. Unde quoque apparet, quemadmodum ἄση a λύπη differat, quocum aliquando conjungitur.

Jam autem ab ἄδω est ἀδέω, notans quoque ejusmodi tædio affici. Ab hoc autem derivatum est nomen ἀδήμων, quod (etsi obsoletum) significare debuit eum, qui quasi nimia doloris satietate fatiscat. "Sunt enim nomina, in ων desinentia, generatim fere ejusdem naturæ, cujus apud Latinos nomina in osus: ut adeo copiam significent rerum, quæ primitivo exprimantur, eamque sæpe nimiam et pravam." Hinc jam est ἀδημονία gravissimus animi angor, et ἀδημονέω gravissime angi animo. ["Ab ἀδέω est ἀδήμων, ut ab ἰλάω est ἰλήμων. Ab ἀδήμων vero ἀδημονέω pertædeo, ut ab "ἐπιστήμων ἐπιστημονέω peritus sum, et ab αἰδήμων αἰδημονέω verecundus sum." L. Bos de Etymol. Gr. p. 14. 15. Vide etiam Cl. Albert. ad Hesych. voce ἀδημονῶ, et Biel. Nov. Thes. Phil. voc. ἀδημονέω. Xenoph. Hist. Gr. 4. p. 521. E. S.]

Ἄδην, vel ἄδδην [per reduplicationem, de qua vid. Piers. ad Mœrid. p. 89. 90. "Ad satietatem usque, affatim, vehementer."] Est ejusdem generis adverbium, cujus est λίβδην a verbo λείβω; intercedente nomine, ut videtur, λίβη similive, et addita particula δην. Patet ergo, nostrum esse a verbo ἄδω, intercedente nomine obsoleto ἄδη, similive: quod idem esse potuit, atque ἄση, proprie notans sufficientiam rerum congestarum, et repletionem. Hinc ἄδην in usu notat confertim, affatim, abunde, largiter, satis superque. Omisso autem altero δ, idem pronuntiatur ἄδην. [Ab ἄδω pp. premo, sive constipo, concervo, est ἀδὸς, ο, ν, pp. constipatus, congestus, a, um. Ἄδος, masc. gen., substantive adhibetur pro satietate s. plenitudine insigni. Hinc apud Hesych. Ἄδος· κόρος, πλησμονή. ubi vid. Albert. Porro femin. ἄδη, itidem substantivo usu, notavit satietatem repletionemve. Superest hoc sensu accusativus apud Homer. Iliad. Τ. 423. Οὐ λήξω, πρὶν Τρῶας ἈΔΗΝ ἐλάσαι πολέμοιο. Non cessabo, antequam Trojanos Satietas ceperit belli; et Odyss. Ε. 290. Ἀλλ' ἔτι μέν μιν φημὶ ἈΔΗΝ ἐλάαν κακότητος: Sed adhuc quidem ipsum dico Satietatem capturum esse miseriæ. Proprio sensu apud Athen. 4. p. 128. E. legi: ὡς ἄδην εἴχομεν βρώσεως, observavit cel. Valck. ad Herod. 9. p. 711. not. 10. Quod ipsum ἄδην, (et paullo fortius pronuntiatum ἄδδην) ut fieri solet, per ellipsin præpos. κατὰ, εἰς, similive, absolute positum, deinceps adverbialiter adhibuerunt, pro ad satietatem usque, vel abunde, satis. Ita rursus Iliad. Ε. 203. εἰωθότες ἔδμεναι ἈΔΔΗΝ: soliti edere, sive pascere, satietatem, h. e. ad satietatem. Et Iliad. Ν. 315. οἵ μιν ἈΔΗΝ ἐλόωσι καὶ ἐσσύμενον πολέμοιο: Qui illum ad Satietatem exercerent, etiam satis aliquin incitatum ad bellum. Pro ἄδην, etiam dixerunt ἅδην, cum spiritu aspero; qua de re vide Eustath. ad Homer. Il. Ε. vs. 203. p. 538. l. 46. et p. 539. Il. Ν. 315. p. 933. l. 64. Hesych. Ἅδην· δασύνεται μὲν ὅλως, καὶ τὸ εἰς κόρον· ψιλοῦται δὲ [ἄδην] ἀδήν. "Ἅδην" inquit "cum spiritu aspero, ad Satietatem" &c. Hunc spiritum asperum Latini reddere solent per s, uti v. g. ἡμι est semi; ὑπὲρ super; ὑπὸ sub; ὕδος Lat. vetus sudor, h. e. aqua, Lucret. 2. 464. Qua analogia Lat. satis erit ἄτις, quod (litera vicina τ, pro δ, substituta) facile apparebit esse Gr. ἄδις, adeoque cognatum superiori isti ἄδην. E. S.]

Ἀδὴν, ένος, pp. à memorato verbo ἄδω significat massam, quasi, densam partium congestarum: unde eximie, apud Medicos Græcos, notat massam carnis simplicem, et quasi constipatam ex variis particulis, atque adeo eximie glandulam. Est autem ejusdem formæ nomen, cujus est ἀρὴν, ποιμὴν, ὑμὴν, &c.

[Ἄδης Orcus. Vide infr. sub Ἀΐδης, suo loco.]

Ἀδινὸς, ὴ, ὸν. Forma convenit cum nomine πυκινὸς, ὴ, ὸν, similibusque: ut dubium non sit, quin, quemadmodum πυκινὸς originem habeat verbum πύκω, sic ἀδινὸς natum sit à verbo ἄδω, quocum etiam significatione plane convenit. Notat enim confertus, densus, multus, frequens, continuus, et similia.

Ἀδράχνη genus arboris est, quam portulacam vocant Latini. Nomen autem accepit a natura sua: estque vox composita ex ἀδρὸς et ἄχνη. [Est, nempe, vox formæ ἀράχνη, quam, similiter fere, compositam esse ex ἄρω et ἄχνη, infra statuit cel. Lennepius. De ipsa arbore Plinius H. N. lib. 13. c. 22. "Adrachnen inquit" "omnes fere Græci portulacæ nomine interpretantur; cum illa sit herba et andrachne vocetur, unius literæ diversitate. Ceterum adrachne est silvestris arbor, neque in planis nascens, similis unedoni, folio tantum minore et nunquam decidente, cortice non scabro quidem, sed qui circumgelatus videri possit: tam tristis adspectu est." Quibus perlectis verisimilior fortasse videri possit conjectura, ἀδράχνην, per contractionem, dictam esse pro ἀδραχίνην, hoc vero compositum ex ἀ privativo et δραχίνη, ὁ δράχνος, pro δράχος; quod à stirpe δέρω excorio &c. E. S.]

Ἀδρός. Quemadmodum ἀγρὸς vidimus esse ab ἄγω: sic ἀδρὸς est ab ἄδω. Hinc ἀδρὸς pp. notat quasi confertus, condensatus, stipatus, atque inde eximie validus. Præterea, multus, magnus, abundans, maturus, et similia. [Hesych. Ἀδρὸς explicat παχὺς, μέγας, πολύς: et ἀδρὸν similiter παχὺ, μέγα, δαψιλές: denique ἀδρότερα, ἰσχυρότερα. Vide omnino Foës. in Œcon. Hippocr. v. ἀδρός. Cognata etiam forma fuit ἁδρὸς, unde ἁδρύνω Crassum reddo, et ἁδρύνομαι Crassesco, turgesco &c. Ἅδρωσις Crassatio &c. Conf. Etymol. magn. p. 18. H. Stephan. Thes. t. 1. col. 408. et Biel. Thes. t. 1. p. 27. E. S.]

Ἄδω. Est ipsa stirps. Ut autem verbi ἄγω propria potestas posita est in motu, qui fit rei motæ ex uno in alium locum: sic hujus verbi propria notio quærenda est in motu, qui fit, res plures in unum congerendo et concervando; unde nata ista complendi, explendi, acervandive notio, quæ in tot derivatis conspicua est. Inde porro profecta denuo satiandi notio, quæ, fere ut propria, huic verbo, et quibusdam ejus derivatis, adhæsit. Alias autem translationes, inde factas, jam vidimus in verbo ἀδέω, quod, spiritu mutato, in usu distingui solet ab ἁδέω, quod significationem in primis sequitur verbi nostri ἄδω. Ab ea porro satiandi nata fuit notio illa fastidiendi et nauseandi, quæ in nomine derivato ἄση, hujusque derivatis, in primis cernitur. Propius paullo à generali notione verbi ἄδω abest ea verbi memorati ἀδέω, significantis, quasi, satis superque habere, vel ἄδην ἔχειν. Dicuntur autem eximie καμάτῳ ἀδηκότες, qui plane defatigati sunt labore: ita et eo, tanquam gravi mole rerum, oppressi succumbunt, quæ vis proprie in natura hujus verbi inest. [Reperitur hæc phrasis καμάτῳ ἀδηκότες, vel ἀδηκότες, apud Homer. Iliad. K. 98. 312. 399. 471. Odyss. M. 281. ubi vide Clark. et H. Steph. Thes. t. 1. col. 1441. 1442. coll. Eustath. p. 792. l. 37. 807. l. 24. 833. l. 13. 1721. l. 36. et infra v. ἄζω. E. S.

Ἄεθλος. [Certamen] Proprie est ab ἀέθλω pro ἄθλω, ut ἀέξω pro ἄξω et similia. Ἄθλω autem est, quasi contractum ex ἄθελω, et hoc ab ἀθέω, quod tandem ab ἄθω. Cujus verbi cum nulla fere vestigia, in Lingua Græca, supersint, (nisi forte proxime inde ortum ἄθος; quo nomine olim varii montes dicti fuerant, forte a mole et acervo.) propria ejus potestas repetenda est a vicino verbo ἄδω et, quod videbimus deinceps, ἄγω. Vidimus, quemadmodum ἀδέω fuerit positum de iis eximie, qui, gravi labore defatigati et oppressi, quasi succumbant. Vidimus, quemadmodum ἄδω sic notionem habeat magnæ copiæ congerendi, et coacervandi: in quibus manifesta significatio gravioris laboris fit. Inde itaque, sponte veluti, fluit notio ista, quæ voci ἄεθλος, ἄεθλος, et contract. ἆθλος, tanquam propria tribuitur; laboris nempe gravioris, molestiorisque. Ex qua dein significatione nata est illa certaminis difficilioris, præterea præmii certaminis et similium. Quin inde ad miseriam, et similia, translatio facta est in variis hujus nominis derivatis: quemadmodum ἄθλιος miser, ærumnosus; atque ita aliquando ἀεθλεύω significat mala tolero, perfero. [Nisi sit ab ἄθω, pp. tendo, contendo. Vid. in ἄθος. E. S.]

Ἀεὶ [Semper.] Origo est verbum ἄω, de quo suo loco dicendum. Videtur autem à notione spirandi, in derivatis quam plurimis hujus verbi, translatio facta esse ad temporis durationem: ut, variis in locis, postea videbimus. Est autem ἀεὶ proprie quasi dativus antiquus nominis masculini ἀὴς, cujus loco productior forma αἰὼς neutrum propagavit αἰὲν, simili modo, ut ab εἷς ἓν est. Αἰὲν autem et αἰεὶ poëtis idem est, quod vulgo in usu ἀεὶ semper. [Uti à πόλις, in Dat. Sing. est πόλει, ab ἔρις, ἔρει &c. ita ab ἄις, ἀεὶ, ab αἶς, αἰεὶ &c. αἰὲν vero neutrum est participii αἰὼς, αἰεῖσα, αἰὲν, pro quo, in neutr. gen. etiam αἰὲς Laco dixit apud Aristophanem, laud. Maittaire de Dial. Dor. p. 244. B. Stirps ἄω pp. spiro &c. Itaque ἀεὶ pp. est spiratione, h. e. levi processu, et quasi perpetuo effluxu temporis, atque adeo duratione haud interrupta; αἰὲν verodictum pro κατὰ αἰὲν, per tempus spirans, effluens. E. S.]

Ἀείδω cano, idem est, quod ᾄδω; unde ἀοιδὴ; et hujus loco ἀηδὼν, luscinia, [quasi canens, vel cantor eximie] sic dicta à canendo. Potest quidem nostrum ἀείδω, ex rationibus linguæ Græcæ analogicis, referri ad stirpem ἄω; (quod ὀνοματοπεποιημένον esse, jam supra vidimus, in voce ἀάζω:) sed non opus est, ut eo adscendamus: sed verius puto, hoc ipsum esse verbum ὀνοματοπεποιημένον, à sono, nempe, factum, qui identidem voce canentis repetitur, hujus verbi pronuntiationi fere similis. Similis certe ratio videtur quoque verbi ᾄδω, significantis itidem cano; de quo suo loco. Tribuitur autem eximie nostrum verbum poëtis, carmina sua canentibus, uti oratoribus proprium fuit λέγειν. [Vicina huic verbo ἀείδω, alia fuit forma ἀοίδω, itidem à sono: unde ἀοιδὸς, ἀοιδὴ, et hinc denuo ἀοιδέω, contractum in ἀοιδῶ, porro ἀοιδάω, unde ἀοιδιάω, ἀοιδιῶ, apud Etymol. c. 116. quin et ἀοιδιάω, unde apud Hesych. (ex Odyss. K. 227.) ἀοιδιάει· ᾄδει, ὑμνεῖ. E. S.]

Ceterum pro verbo ἀείδω, per contractionem dicitur ᾄδω. Nomen Ἀοιδὴ contractum peperit ᾠδὴ, unde Latini odam dicunt, id est cantilenam. Lenn. alio loco.

Ἀείρω tollo. Est ab ἀέρω, et hoc ab ἄρω: de quo suo loco. Notat autem proprie, quasi, tendendo, sustentandove, in altum tollo: [Hesych. Ἀείρω· ἄνω αἴρω et ἀείρομαι.] Unde quoque admovendi [uti v. gr. vini poculum ori admoveretur, Il. Ζ. 264.] aliæque significationes ortæ. [Ab ἀείρω deinde ortum, ἀερος et hinc rursus ἀερίω, ex quo productum ἀερίζω; quod nobis servavit Etymolog. c. 8. 22. E. S.]

Ἄελλα procella, turbo. Originem habet verbum ἄω spiro, flo. Unde nomen ἀὴρ proxime descendens, vulgo quidem aërem notat, nonnunquam tamen etiam aërem tenebricosum, et quasi nubibus densum. Ab hujus nominis dativo ἀέρι, adjectivum est ἀέριος, et forma diminutiva ἀέριλος, quod contractum produxit masc. ἄελλος, cujus fem. est ἄελλα. Notat itaque tenebricosam, et eximie, substantive positum, aërem tenebricosum, turbulentum, atque adeo turbinem et procellam.

[Ab obsoleto verbo ἄλω volvo, cui vicina fuerunt ἀλέω, ἴλω, εἴλω &c. productum est ἀέλω volvendo colligo, conglobo. Ex qua notione, in Etymol. col. 143. 49. superest ἀέλεσθαι, i. q. συστρέφεσθαι: et ibid. col. 407. 31. 33. ἄελα, i. q. ταραχὴ τῆς θαλάσσης, ὁ τοῦ ἀέρος, quasi convolutionem, conturbationemque adeo, dixeris. Pro ἀέλω dixerunt deinceps ἀέλλω, uti pro στέλω στέλλω: in quo quidem verbo ἀέλλω significatio volvendi tributa fuit vento, obvia quævis, vi sua, convolventi et avehenti. Conf. Etym. col. 20. 1. Ἀέλλεται· πνεῖ. Ab eodem ἀέλλω porro est ἀελλὴς convolvens, corripiensque cuncta, adeoque per metaphor. μαινόμενος, apud Hesych in Ἀελλής, quo loco clar. Albert. t. 1. col. 110. opportune observavit, unam quoque furiarum ἀέλλω dici ab Hesiodo, Theogon. vs. 267. haud dubie ab insania, cuncta corripiente et conturbante. Hinc tandem nostrum ἄελλα, h. e. συστροφὴ ἀνέμων ἄγων πάντα, Etymol. col. 778. 12. Qua voce eleganter usus fuit princeps poëtarum Iliad. Β. 293. Ὅν περ ἄελλαι χειμέριαι ΕΙΛΕΩΣΙΝ, ὀρινομένη τε θάλασσα: ubi ad originem alludi notat Eustat. p. 223. 12. Adde omnino Iliad. M. 40. 49. Ἶσος ἀέλλῃ—Ὡς Ἕκτωρ, ἀν' ὅμιλον ἘΛΙΣΣΕΤΟ. E. S.]

Ἀέξω [pröveho, accumulo, Augeo. H.] productior forma est a verbo ἄξω, unde quoque descendunt αὔξω, αὐξέω, αὐξάνω. Solent, nempe, ista ratione, tanquam nova denuo verba, verborum quorundam primitivorum futura considerari. Constat autem, ἄξω esse proprie futurum verbi ἄγω, de quo supra; ubi vidimus, ἄγειν significare proprie adducere in unum, atque inde congregandi notionem proficisci. Hinc porro nata significatio augendi, quæ huic verbo nostro subjecta est. Quod ipsum verbum Lat. augeo non aliud est, quam Græc. αὐγέω, formatum ab αὔγω, cujus futurum αὔξω vidimus. [Possis et hoc modo concipere, ut, quemadmodum ab ἄγω ortum ἀέγω, mox αὔγω, αὐγέω, ita ab eodem ἄγω, primum quidem descenderit ἀέγω, et hinc porro ἀέγεω, ἀέξω. E. S.]

Ἀετὸς [aquila.] Verbum ἄω à spirandi notione generali, sponte quasi, transiit ad flatum venti spirantis designandum eximie, in multis derivatis; quemadmodum ἀήτης, quod ab ἀέω, productiori forma verbi ἄω, cujus verbi ἄω tertia persona præteriti perfecti pass. ἄηται, præter nomen ἀήτης, nostrum quoque peperit ἀετός. Differunt autem, natura sua, duo hæc nomina, eodem modo, ut ποιητὴς et ποιητός. Quod enim in altero η, in altero ε est, illud in his rebus momentum nullum habet: quum literas longas, η et ω, ignoraverint antiquiores Græci. Uti itaque ποιητὴς, vi terminationis suæ, personam agentem notat, eum adeo qui faciat: sic ἀήτης dicitur proprie qui flat, et absolute, ventus. Ut [vero] ποιητὸς passive significat factus, sic ἀετὸς is proprie est qui fertur, quasi vento spirante vel aëre, eoque sustentatur. Hinc eximie aquila, sic dicta ob altissimum volatum, quo supra aërem veluti ferri, et à vento sustineri videtur. [Eo fere sensu, quo de scarabæis Laco ait, apud Theocrit. Idyll. 5. 114. Καὶ γὰρ ἐγὼ μισέω τὰς κανθάρας, αἳ, τὰ φιλῶνδα Σῦκα κατατρώγοντες, ὙΠΗΝΕΜΙΟΙ ποτέονται. Nescio tamen, an rectius statui possit, aquilam dictam fuisse ab impetu acerrimo, quo, fulminis instar, in prædam fertur. Etymol. Ἀετὸς, παρὰ τὸ ἄσσειν, τὸ ὁρμᾶν, ἀετὸς καὶ αἰετός. Non, quod ἀετὸς (secundum analogiam Grammaticam) sit ab ἄσσω, quippe quod productum est ab ἄξω, futuro verbi ἄω, sed quod obsol. verbum ἄω, unde proxime descendit nostrum ἀετός, vicinum fuerit forma sua alteri isti ἄω, quod, uti stirpe primaria ἄω, ita significatione cum nostro conveniat. Testis Hesych. in Ἄισαι—ἐμπνεῦσαι, et Ἄησις· πνοή. Ex qua posteriori, Ἀεσίφρων, pp. spirans (h. e. πνέων impetuosus) mente, pro levi, sive potius furenti, ponitur, Il. Υ. 183. ἔμπεδος, οὐδ' ἀεσίφρων. coll. Il. Ψ. 603. 604. et Od. Φ. 302. ἀεσίφρονι θυμῷ, quod Clark. reddidit dementi [pp. impetuoso] animo, Hesych. autem κούφας ἔχων τὰς φρένας. et Etymol. col. 20. 48. ἐξάφρων. Ceterum de aquilæ impetu acerrimo adi Bochart. Hieroz. p. 2. l. 2. c. 2. Observandum autem est, pro ἀετὸς etiam usurpari αἰετός· quod derivationem nostram magis adhuc confirmat. Etymol. Αἰετός—γίνεται δὲ αἰετός, παρὰ τὸ ἄσσειν &c. E. S.]

[Ἀέω. Verbum obsoletum, pro quo poëtæ adhibent ἀίω. Stirps ἄω, pp. spiro, unde ἀέω, ἀίω &c. Proprie notat spirationem, respirationem fortiorem, qualis exprimitur ipsis verbi hujus literis, estque v. gr. hominis, magno labore defatigati: unde, porro, per synecdochen, ἀέω est dormio. Vide Hesych. Ἀέσαι· ἄῦσαι, i. e. spirare: et alia, apud Stephanum. Conf. dein Odyss. Γ. 151. 490. Ο. 40. 188. Τ. 342. ubi reperies formas ἄεσα, ἀέσαμεν, ἄεσαν, ἀέσαι, hinc manifesto ductas, coll. etiam Eustath. p. 1461: 61. ἀέσαμεν ποιητικὴ λέξις ἀντὶ τοῦ ἐκοιμήσαμεν, et 1866: 50. ἄεσα, ἐπ' ἐκοίμησα. A spiratione fortiori simul orta est notio illa impetus ardentioris, de qua diximus in voce ἀετός. E. S.]

Ἄζω. Duplex verbum ἄζω et ἅζω, etsi iisdem literis exarari solitum, non tamen idem est, et ejusdem originis: ut existimasse Grammatici videntur.

Prius ἄζω non videtur differre proprie, nisi forma, à verbo ἀάζω, quod supra vidimus, et est ab ἄω, notatque, ut illud, halitum calidum efflare: unde ad ventum calidum similiaque, quibus res siccari possunt, translatum, porro notat siccare, arefacere.

Alterum ἅζω pertinere arbitror ad originem ἅδω, cujus figuratam notionem placendi, et similes, supra jam vidimus in voce ἁδέω: atque inde profecta videtur ista venerandi significatio, quam verbo huic adsignare solent Grammatici. Est enim ab ἅδω proxime ortum Doricum ἅσδω, quod respondet Ionico et Attico nostro ἅζω. Litera ζ enim composita est ex σ et δ. [Equidem vix persuadeor, verba ἄζω et ἅζω, ab ipsis veteribus inter se permista, esse originis diversæ: tam parum certo atque ἄδην et ἁδρός, ἀγὸς et ἅγος, similiaque, spiritu distingui solita, cel. Lennep. originis esse diversæ statuit. Ergo potius sic statuerim: utrumque verbum ἄδω et ἅδω, unde analogice descendunt ἄζω et ἅζω, primarie significasse premo, premendo denso, constipo, et intrans. pressus sum, hæreo, adhæresco &c. Ab adhærescendo orta est notio placendi, in ἁδέω, ἁνδάνω, eadem prorsus metaphora, qua aliud verbum ἀρέσκω et ἀρέσκομαι, (quod ex ἄρω, ἀρέω, ἀρέσω, ortum pp. nihil aliud est, quam Lat. aresco) à notione adhærescendi transiit ad illam placendi; unde ἥδεν θυμῷ pp. est hæsit animo, et Hebr. רָצָה placere, pp. est adhærescere, uti v. gr. Ies. 42. 1. Porro, ex eadem origine premendi sive condensandi, et hærescendi, in nostro ἄζω pro ἄδω ex ἄδω) est significatio siccandi; quatenus, nempe, corpora expressis humoribus exsiccantur, et minorem in molem quasi comprimuntur: cujus translationis ratio vel ex ipso Lat. aresco, (quod Latinos in significatione propria, Græcos autem in impropria, adhibuisse modo vidimus.) satis perspicua est. Conf. Il. Δ. 487. et Hesiod. Ἔργ. vs. 587. porro Θεογ. vs. 99. ubi notat luctu exarescere.

Vicissim verbo ἅζω, sive potius forma Media ἅζομαι, ex eadem illa premendi, comprimendi, reprimendive, vi propria, in ἅδω, notari potuit comprimo, reprimo me, vel etiam comprimo os meum, præ metu, vel veneratione, aut pudore: qualis metaphora est in Hebr. קָפַץ aliisque verbis. Hinc igitur ἅζοι, vel et ἄζοι, teste Eustathio, p. 1024. 44. et 1090. 56. aliisque, apud Stephanum dicti sunt servi, servæque, metu dominæ, vel heri sui semet reprimentes, et ἅζομαι apud Hesych. est i. q. αἰσχύνομαι, σέβομαι, &c. Conf. jam porro Iliad. Α. 21. Ε. 434. 830. Ζ. 267. Ξ. 261. Od. Ι. 200. 478. Ρ. 401. Hesiod. Asp. 385. Theog. 532. E. S.]

Ἀηδὼν Luscinia. Vidimus jam supra, in voce ἀείδω, oriri hoc ab ἀέδω, quod non, nisi forma, ab ἀείδω, differt.

Ἀὴρ, ἀέρος, aër. Est ab ἄω [sive ἀέω] flo, spiro. Ἀὴρ ergo est qui flat. Idem autem, solis radiis privatus, tenebricosus est, unde factum, ut in femin. ἀὴρ quoque significaret caliginem. [Notio caliginis fortasse rectius derivari possit à spirando, exspirando, exhalando: quatenus exhalationes vaporum tenebras inducunt. Sane de exhalatione balnei tepidi Galenus (laud. Stephano) posuit: quin et ἀέρα pro aëre nubilo est apud Homer. Il. Ε. 864. ubi vid. Clark. et Hesiod. Ἔργ. 449. Ceterum cf. Socr. ap. Plat. in Cratyl. Opp. t. 1. p. 410. E. S.]

Ἀήσυλος. Est ejusdem formæ nomen, cujus ἀγκύλος, καμπύλος, et similia. Itaque oriri debuit à simpliciori nomine ἄησος, similive forma obsoleta: quemadmodum à Dorico μίκκος, vel Æol. μίκκος (quod idem ac μικρός) formatum μικκύλος; ab ὕδος, ὕδυλος &c. Est autem hoc ἄησος pronuntiatum, Ionico more, pro ἄασος, quod ortum à nomine ἄτη, quam vocem supra, in verbo ἀάω, vidimus notare inter alia molestiam, sive ea oriatur ex copia ærumnarum coacervatarum, quarum quasi pondere pressus aliquis gemat, sive ex dolorum nimia satietate. Jam à præfixo, ab eo nomine adjectivum est ἄασος, quod non potuit non notare valde molestum, noxium atque adeo ingratum: quæ significationes vulgo tribuuntur voci derivatæ ἀήσυλος. [Nisi præplaceat fortasse derivatio alia apud Etymol. Ἀήσυλος ἀπὸ τοῦ ἄω, ἄσω, ἄσυλα, καὶ ἀήσυλα· τὰ μὴ σύμμετρα. Quo pacto ἀήσυλα ἔργα apud Hom. Il. Ε. 876. eadem fere fuerint, quæ alibi ἀεικέα. Pro ἀήσυλος dixisse etiam videntur ἄσυφος Conf. Albert. ad Hesych. t. 1. p. 122. E. S.]

Ἄητος. Ionice pronuntiatur pro ἄατος, quod contractum efficitur quoque ἆτος. Est autem ἄατος, ex ἀ et ἆτος, quod est a tertia præt. Pass. verbi ἄω satio, expleo: ut supra vidimus. Hinc ἄατος, ἄητος, et ἆτος pp. est inexpletilis, insatiabilis: unde porro magnum, imperterritum similiaque, significat. [Vid. Il. Φ. 395. et Alb. ad Hesych. in voce. Nescio tamen, an ἄητος habendum sit pro derivato verbi ἄημι flo, spiro: unde ἄητος vehemens, pp. spirans, Etymol. Ἄητον· θερμὸν, σφοδρὸν, μέγα. Ex qua Etymologi interpretatione, comparatis phrasibus ἄητον θάρσος, ἀήματα &c. videri possit, ἄητος pp. datum fuisse mari, et notasse vento agitatum, &c. Unde dein aliis rebus tributum, significaverit immane, vehemens, insatiabile. E. S.]

Ἀθάρα. Origo videtur obscura. Forte, ut quidam volunt, nomen est ex lingua Ægyptiaca repetendum. Notat autem pultem. [Vide viros doctos in Hesych. Alb. t. 1. col. 124. voce ἀθάρα.]

Ἀθέλγω. Ortum sine dubio est a verbo θέλγω mulceo. Unde ἀθέλγω, valde mulceo, et sic eximie [per metonymiam adjuncti] mulgeo notat. Simili ratione verba eadem, quasi, sunt σπαίρω et ἀσπαίρω, σπάζομαι et ἀσπάζομαι. [Etiam pro succo detraho, vel traho, veluti sugendo, adhiberi, ait Foësius, in Œcon. Unde suspiceris, stirpem remotiorem verbi ἀθέλγω esse ἕλω traho: ex quo spiritu aspero, in θ resoluto, facta θέλω, θέλγω, uti a præterito verbi ἕλω est ἕλκω, traho. Itaque hoc pacto apud Nicandrum, ex emend. Foësii, est ἀθέλγων· ἕλκων &c. E. S.]

Ἀθὴρ pars spicæ acuta. Origo incerta. Vox forte ex Ægypto, vel proxime etiam è Scythia in Græciam translata fuit. [Stirps videtur esse ἄθω, unde ἀθέω &c. ejusdem fere indolis ac θέω &c. pp. tendo, extendo, protrudo. Hinc ἰθὺς recta protensus, directus, porrectus; ἰθύω recta feror, &c. Itaque ἀθὴρ pp. fuerit, protensus, pecul. mucro gladii, lanceæ, spicæ &c. Ex eadem origine Ἄθως, Athos, mons celeberrimus, nomen videtur habere, quasi dicas protensum eximie. Est enim ὁ Ἄθως ὄρος ὀξύτατον, ὑψηλότατον κ. τ. λ. Strab. Geogr. Exc. lib. 7. p. 331. a. E. S.]

Ἀθραγένη est nomen arboris [apud Theophr. H. P. l. 5. c. 10. p. 117.] Composit. ex ἄθρα [cujus Plurale ἄθραι apud Hesych. superest, exponiturque ἀτενίδαι καὶ ἐκτάσεις, q. d. directiones, intentiones. E. S.] et γένη, quod posterius est a γίνομαι vel γίγνομαι. Prioris partis ratio incertior videtur. Legi possunt Botanici veteres.

Ἀθρέω. Vicinitas vocis ἀθρόος, confertus, efficit, ut credam, ἀθρέω originem habere obsoletum verbum ἄθω, unde sic oriri potuit: ἄθω, ἀθέω, ἀθέρω, ἀθερέω, ἀθρέω. Ut adeo proprium videatur ei maxime, qui aciem oculorum intendat, ad rerum copiam, in unum congestam, spectandam et considerandam. Non absimili ratione, in voce ἆθλος, vidimus significationem translatam esse à re spectanda ad spectatores. De verbo autem ἄθω dictum jam in nomine ἆθλος [et ἀθήρ. Vide tamen, an simplicior sit etymologia, si statuerim, à notione tendendi, quam verbo ἄθω vindicavimus, esse eam intendendi visum: ut ab ἄθω, ἀθέω, ἀθέρω, ἀθερέω, factum sit ἀθρέω, et hoc idem sit quod ἀτενίζω: recteque adeo Etymologus explicuerit ἀθρεῖν, τὸ μετ' ἐπιτάσεως θεωρεῖν. Unde jam facile intelliges emphasin Homericam, Od. Μ. 232. Οὐδέ πῃ ἀθρῆσαι δυνάμην· ἔκαμον δέ μοι ὄσσε, Πάντῃ παπταίνοντι. Ubi oculi panguntur, nimia intentione visus, defatigati. Itaque recte etiam Apollonius, et Hesych. nostrum ἀθρῆσαι exposuerunt per ἀτενίσαι. Vide quoque Aristoph. in Thesmoph. vs. 665. Hippocr. de Morb. mulier. l. 5. p. 595. 29. E. S.]

Ἀθρόος. Docet significatio hujus nominis, non aliunde id esse, quam ab antiquo ἄθω, quod proximum esse verbo ἄθω congero, concervo, jam supra vidimus. Non potest autem non proxime oriri a, modo memorato, verbo ἀθρέω, vel vicino ἀθρέω: ut adeo proprie admodum significet confertus, in unum collectus, concervatus. [Mea quidem ex sententia verbum ἄθω pp. significavit tendo. Hinc igitur ἀθρόος pp. fuerit contentus, intentus, Oppos. remisso laxoque. Ita certe Galenus apud Foes. in Œcon. τὸ ἀθρόον "inquit" τὸ ἐρρωμένον ἑαυτῷ τε συνεχόμενον: et apud Ælian. V. H. 1. 6. τὸ ἀθρόως πίνειν, Belg. in eenen teug drinken, quasi contente, vel continuo, libere opponitur τῷ ἀνέδην πίνειν, remisse bibere. Porro ἀθρόος, pp. dicitur de eo, qui magno cum studio, et, quasi, contente aliquid facit: adeoque de celeri, festinante Il. Β. 439. Ξ. 38. &c. Alio denique flexu ἀθρόος, Belg. gespannen, opgespannen, dicitur de denso, conferto, frequenti. &c. Il. Ο. 657. Σ. 497. Τ. 236. Od. Β. 356. Δ. 405. Ι. 544. Ν. 122. Veteres diverso spiritu diversas significationes, hac in voce, videntur designasse. Vid. Etymol. col. 25. 53. 655. 21. E. S.]

Ἀθύρω. Et hoc videtur repetendum ab ἄθω. Mos nempe puerorum, puellarumque ludentium est, ut ludentes, quæ ipsis sunt ludicra, maximo molimine in unum acervum congerant. Hinc factum videtur, ut ἀθύρειν, à notione ista conferendi in unum et congerendi, significationem acceperit ludendi puerorum more. Ex qua notione reliqua hujus verbi sponte fluxerunt. [Videtur hæc derivatio, prima fronte, vehementer commendari illo Homeri Il. Ο. 362-364 ὡς ὅτε τις ψάμαθον πάϊς &c., quod tamen si propius inspexeris, non idem, credo, senties: Imo comparatio ejusdem loci Homerici efficiet fortasse, ut verum esse dicas Etymologi conjecturam, qua ponitur, verba θύρω et ἀθύρω esse παρὰ τὸ θύω, τὸ ὁρμῶ, atque adeo, cum α præmisso intensivo, ἀθύρω idem esse quod ἀγάλλεται, παίζει. Vide ipsum col. 26. Conventit Eustath. p. 1848. 56. ad Od. Σ. 322. Ἀθύρματα κατὰ τοὺς παλαιοὺς παίγνια, ἐπιτερπῆ ὄντα παρὰ τὸ ἄγαν θύειν, ὅ ἐστιν ὁρμᾶν. Adde Steph. Th. L. Gr. sub θύρω, col. 1618. E. S.]

Αἰ Lat. Si. proprie Doricum est, nec, nisi dialecto, differt ab εἰ si, et hoc est ab ἔω, cujus productior forma ἐάω notat sino. Videtur autem proprie quasi imperativus esse ἔε, et contracte εἶ, quasi dicas: sine, permitte. Unde facta est particula, qua aliquid significatur concedi, vel permitti, sub conditione. Unde particula conditionalis dicitur. Eandem originem habent particulæ ἐὰν [pro ἔαν, ab ἐάω, quod cognatum τῷ ἐῶ, unde ssino, sino] et ἂν, ut et ἤν, [pro ἐὰν] de quibus suo loco. [Simplicius tamen videri queat, Gr. εἰ idem proprie esse ac Lat. esto, ut Belgæ dicunt het zij zoo, pro indien dit nu zoo is, indien zoo. E. S.]

Αἲ, vel αἶ Lat. heu. Interjectio est facta a sono, unde variam vim habet.

Αἰάζω Lugeo. Verbum factum est à sono ingeminato αἶ, αἶ, quod est lamentantis. [Etymol. Αἰάζω· παρὰ τὸ αἶ, σχετλιαστικὸν ἐπίρρημα γίνεται αἰάζω, τὸ θρηνῶ, ὡς τὸ λακάζω.]

Αἰανὴς adjectivum est, formatum à nomine Αἴας, vel Αἶας. Proprie autem αἴας, vel αἶας, dicitur qui luget vel lugubria patitur, nomine formato à verbo, modo memorato, αἰάζω, similive forma. Cujus verbi secunda pers. Præteriti Pass. Dorice pronuntiata αἴαξαι, vel αἴαξαι, nomen produxit Ajax, quemadmodum à Latinis dicitur is, qui Græcis Αἴας. A memorato αἴαι nostrum αἰανὴς notat lugubris, luctuosus, et inde gravis, acerbus. [Conf. omnino Sophocl. Ajax, vs. 682. apud Albert. ad Hesych. t. 1. p. 134. n. 20. E. S.]

Αἰβοῖ. Interjectio est facta a sono, cujus generis multa sunt apud Græcos.

Αἰγανέα, et αἰγάνεα. Utrumque proprie adjectivum est, a masc. αἰγάνεος, quod ejusdem formæ est, cujus κυάνεος. Ortum adeoque videtur à nomine αἴξ, αἰγὸς, quod ortum à verbo ἀΐσσω, vel ἄττω, cum impetu prorumpo, vel ruo. Inde αἰγάνεος dici videtur, qui cum impetu proruendi vim habeat. Unde eximie, substantive posita, αἰγανέα, et αἰγάνεα, significarunt jaculum, spiculum. De voce autem αἴξ suo loco.

Αἴγειρος [Populus arbor.] Ut multa arborum et animalium nomina originis parum certæ sunt, ita quoque hujus nominis stirps certo indicari posse vix videtur. Patitur tamen analogia, ut repetamus à verbo ἀγείρω congrego. Cujus proximum derivatum videri potest ἄγειρος, quasi dicas congregatorem, et inde αἴγειρος: solet enim Iota sic sæpe interponi. Jam vero antiquissimis temporibus sub populos, similesque arbores, contabulatum convenisse homines otiosos, ex vetustis poëtis abunde constat. Atque hæc forte ratio est, cur, à verbo ἀγείρω, αἴγειρον dixerint populum. [Etymol. Αἴγειρος, διὰ τῆς αι διφθόγγου. Εὕρηται γὰρ καὶ χωρὶς τοῦ ι ὥς τε καὶ αἰγίρων ὄρχατοι ἐγενέσθαι. "Scholiastes Homeri hoc δένδρον nominatum dicit ἀπὸ τῆς ἐγέρσεως καὶ ἀναβάσεως αὐτοῦ, forsan quia Homerus ipsam μακρὴν et μακεδνὴν appellat." Henr. Steph. App. Thes. c. 299.]

Αἰγιαλὸς littus, pp. notat locum, ubi mare subsilit. Compositum, nempe, est ex nomine αἴξ, significante inter alia undam subsilientem, et nomine ἁλὸς, vel ἅλς mare. [Etymologus diversa esse monet ἀκτὴν, ῥηγμῖνα, et θῖνα. Ἀκτὴ nempe dicitur ὁ πετρώδης αἰγιαλός· ῥηγμὶν δὲ ὁ ἔξω ἀντρώδης αἰγιαλός· θὶν δὲ ὁ ψιλὸς, καὶ ὕποχος αἰγιαλός. At αἰγιαλὸς omnibus commune nomen. Scholiastes Sophoclis, referente H. Stephano, t. 1. c. 375. fere similiter, ἀκτὴν dicit esse ὑψηλὸν τόπον ἐν θαλάσσῃ, et αἰγιαλὸν τὸν ἐπίπεδον, καὶ ἀμμώδη. Cf. et Ammon. p. 9. et ibid. Valcken. in notis. Ceterum mihi quidem certissima videtur cel. Lennepii conjectura à subsultu, vel assultu maris, dici αἰγιαλός. Malim tamen vocem hanc habere pro simplici, terminata in λος: uti in vocibus αἱμύλος, αἴσυλος, ἄκυλος, ἄργιλος, ceterisque, ex ipsius viri summi sententia. Alia longe ratio est vocis sequentis αἰγίθαλος. E. S.]

Αἰγίθαλος. Sic dicitur genus aviculæ. Nomen sine dubio compositum est ex αἴξ, et θαλὸς, quod ortum à verbo θάλω, vel θάλλω, floreo, vigeo: ut adeo αἰγίθαλος is proprie sit, qui delectatur procellis. [Confirmare videtur hanc etymologiam, quod scribatur etiam αἰγίθαλλος, per geminum λ. Vide Stephan. Thes. Append. c. 300. E. S.]

Αἴγιθος. Et hoc nomen avis est. Proxime oritur à verbo αἰγίθω, quod non multum differt ab αἰγίζω; habetque originem sæpius jam memoratum αἴξ. Ratio nominis autem petenda est ex historiæ naturalis scriptoribus.

Αἴγλη Fulgor, splendor. Vidimus jam supra, (in voce ἀγλαός) αἴγλη dici pro ἄγλη, et quidem originem ejus esse ἄγω splendeo. [Nempe ex prima notione frangendi orta est significatio refractionis radiorum lucis &c. Ex eadem autem proprietate frangendi αἴγλη etiam, seu αἴγλη μονόλης, dictus videtur panis effractus, sive excavatus: de quo Pollux, l. 6. c. 12. Segm. 87. E. S.]

Αἰγυπιὸς idem notat, quod γὺψ vultur: à quo nomine etiam repetendum est. Verbum nempe γύω, ut suo loco videbimus, notat inter alia partes extremas explico, protendo, et protendendo capio. Inde verbum γύπω, vel γύπτω nomen produxit γὺψ, significans eximie avem rapacem, quæ vultur dicitur. Hinc adjectivum γύπιος, et præfixo α intensivo, ἀγυπιός, et sic tandem αἰγυπιὸς formatum.

Αἰγωλιὸς Ulula. Ejusdem formæ est, cujus nomen ἀνεμώλιος, quod est ventosus. Ut itaque hoc ab ἄνεμος, sic αἰγωλιὸς ab αἰγὸς est, quod ab αἴξ. Proprie igitur αἰγωλιὸς significat quasi procellosum: unde quemadmodum ulula nomen acceperit, historiæ naturalis curiosis explicandum relinquo.

Ἀΐδης, et contracte ᾅδης, Orcus, inferi, deus inferorum. Oritur à simpliciori nomine ἀΐς, quod eandem originem habet, quam vox ἀὴρ, nempe verbum ἄω. Et quidem primum significasse videtur (quemadmodum aliquando ἀὴρ) locum tenebricosum; inde porro inferos, et sic tandem deum inferorum. Simili plane ratione nomen ἀὴρ pro inferis posuisse Theocritus videtur, [et in Novo Test. Ephes. 2. 2. τὸν ἄρχοντα τῆς ἐξουσίας τοῦ ἀέρος, h. e. caliginis inferum, sive inferorum. Vide interpretes, et confer omnino Iliad. Ε. 864. Od. Η. 143. & 144. E. S.]

Αἰδὼς Pudor. Contractum est ex αἰδόος, unde usitatum adjectivum αἰδοῖος pudorem adferens, et inde porro venerandum: cujus neutrum αἰδοῖα eximie veteres posuerunt de partibus pudendis. Αἰδόος autem est à nomine αἶδος, quod itidem redditur pudor: proprie tamen notasse videtur sanguinem coagmentatum in facie, et inde oriundum ruborem; qui, quum pudoris index sit, propterea pro pudore quoque positum fuerit. Origo est verbum ἄδω coagmento.

Αἰζηὸς Juvenis vigens, florens. Proprie forma Ionica est pro αἰζαὸς vel αἰζάς, quod pro ἀζαὸς, vel ἀζαός: et hoc ex α, et verbo ζάω, vel ζέω ferveo. Inde ad fervorem juventutis vigoremque translatum, nomen αἰζηὸς proprie notat, quasi valde fervidum et vigentem; et inde substantive juvenem vigentem. [Substantivum additur Il. Π. 716. Ἀνέρι εἰσάμενος αἰζηῷ τε, κρατερῷ τε. Hesych. Αἰζηοί· νεανίσκοι, οἱ τῷ αἵματι ζέοντες· ἢ οἱ ἄγαν θερμοὶ καὶ θορυβώδεις. E. S.]

Αἰθὴρ, Æther. Certum est, oriri ab αἴθω incendo, uro, ardeo, fulgeo, splendeo, splendore candeo. Atque hinc veteres cœlum, vel æthera hoc nomine designarent. Ratio nominis conspicua est in hoc Ennii versiculo: Adspice hoc sublime candens, quod vocant omnes cœlum. [Conf. Αἴθιξα· ἐμπυρισμὸν, apud Hesych. et ibid. Albert. t. 1. col 152.]

Αἴθρα. Proprie adjectivum est fœminini generis contractum ex αἰθερὰ, quod à mascul. αἰθερὸς, et hoc derivatum ab αἰθήρ. Αἴθρα sic, substantive positum, est quasi cœlum candens, vel splendens: atque hinc eximie notat aëris serenitatem, aërem sudum; cui opponitur aliquando ἀὴρ aër tenebricosus. [Ut Iliad. Ρ. 645. 646.]

Αἴθυια notat avem, quam mergum vocant. Vide historiæ naturalis scriptores. Est similis hujus, quæ nominis ἄγυιά, ratio: ut adeo sit fœmininum, quasi à mascul. αἴθυς, quod ab αἴθω.

Αἴθω. Propria hujus verbi vis quærenda videtur maxime in calefaciendo. Unde cum ea arefaciendi notio fluxit, quam videmus in verbo vicino ἄζω, tum aliæ quoque significationes, huic verbo maxime propriæ. A verbo ἄζω, non nisi forma, diversum fuisse videtur antiquum ἄθω: unde nostrum αἴθω, distinguendum ab alio verbo ἄθω, de quo supra in ἄεθλος. Ἄζω et ἄθω nempe utrumque referendum puto ad verbum originale ἄω, ut vidimus in ἄζω. Ab ἄθω (quod ex hac origine non differt ab ἄζω) profectum nostrum αἴθω, ab illa calefaciendi notione eam incendendi accepit, et inde porro urendi, ardendi, fulgendi, splendendi, candendi, similesque notiones. Porro, quemadmodum frequentissimæ translationes à motu ignis rapidissimo, et vehementissimo, ad animum vehementissimis perturbationibus motum, fiunt, sic quoque verbum αἴθω (in quibusdam derivatis, ut αἰθύσσω, αἴθυγμα aliisque) eandem translationem passum fuit.

Αἰκάλλω. Qui contulerit verbum καλλύνω pulchrum reddo, como, orno, et ejus Medium καλλύνομαι, significans inter alia sibimet placere, non dubitabit hoc nostrum verbum, analogia duce, repetere à nomine κάλλος pulchritudo, de quo suo loco. Ab isto nomine adjectivum oriri potuit ἄκαλλος, idque significare valde pulchrum. Inde porro ἀκάλλω, et, interposito Iota, αἰκάλλω, valde pulchrum facere, valde comere, valde ornare, ex qua significatione, simili fere metaphora, qua nos dicimus *jemand opschikken, jemand de kap cullen*, ea notio nata est, quæ huic verbo tanquam propria tribui solet blandiendi, assentandi, adulandi, similesque. [Egregie quadrat hæc etymologia in locum Aristoph. Equit. vs. 47., ubi de servo vaferrimo, hero suo blandiente, legitur, et Scholiastes simul observat, αἰκάλλειν proprie de canibus dici. Αἰκάλλειν ἐστὶ τὸ τὴν κέρκον σείειν, καὶ τῇ οὐρᾷ σαίνειν τοὺς ἐθάδας: quæ proprietas optime respondet verbis Aristophanis, ὑποτρέχων δὲ, nempe catelli ad instar, τὸν δεσπότην ἨΚΑΛΛΕ. E. S.]

Αἰκία. A verbo ἄκω acuo nomen ἀκὴ proprie eum sonat, qui pungit acumine. Inde eximie Lat. acus. Porro à nomine ἀκὴ (de quo plura suo loco) adjectivum ἀκὸς proprie eum notat, qui quasi habet acumina, vel vim pungendi, vel pungendo lædendi. Hujus fœmin. ἀκία, et inde αἰκία, substantive positum, inde proprie notat cruciatum, vel læsionem, quæ fit pungendo, palando, vel cædendo. Unde eximie αἰκία sæpe verbera sonat, et, altius translatum, quamcumque injuriam cum contumelia conjunctam. [Eadem translatio notissima est in Hebr. כְּלִמָּה. à כָּלַם pupugit, vulneravit, læsit. Etymol. col. 774. 13. voce ὕβρις, αἰκία "ait" πληγαὶ μόνον. Ὕβρις δὲ ἡ μετὰ προπηλακισμοῦ, καὶ ἐπηρείας αἰκία. Inde etiam quæritur apud Aristoph. in Ecclesiaz. vs. 659. Τῆς αἰκίας οἱ τύπτοντες; πόθεν ἐκτίσουσιν; E. S.]

Αἷμα. Dubium non est, quin sit a verbo αἴω, quod ab ἄω flo, spiro, calefacio. Hinc αἷμα proprie id est, quo spiramus, et incalescimus, sanguis. Unde reliquæ notiones hujus vocis sponte fluunt. [Etymol. Αἷμα παρὰ τὸ αἴθω, τὸ καίω. Quo duce rectius fortasse dixeris, sanguinem simpliciter à calore dici, non quo spiramus, sed quo corpora sint calida. E. S.]

Αἱμύλος. Quemadmodum à στόμα adjectivum est στωμύλος, sic ab αἷμα, αἱμύλος, quod ex eo genere nominum est, quæ à Græcis vocantur ὑποκοριστικὰ, id est, diminutiva nomina, vim blandiendi habentia. Hinc αἱμύλος eximie notat festive, et cum quadam affabilitate naturali garrulum, quasi dicas, in quo vis et vigor naturalis sanguinis et sic lepor inest. [Confirmat hanc etymologiam Lat. Æmulus, quod certe ab αἱμύλος nostro, non nisi spiritu, est diversum: quodque idem prorsus esse vocabulum clarissime evincit locus Aristoph. in Lysistr. vs. 1271., ubi Laco etiam Græce cum spiritu leni effert, καὶ τᾶν αἰμυλᾶν ἀλωπέκων παυσαίμεθα: et Scholiastes "δολίων, inquit, κακῶν—τὰν δὲ Λάκων ἐστὶ φωνῆ" κ. τ. λ. Itaque et Latinis æmulus, etsi Vossius in diversa abeat, tamen, cum origine tum significatione vocis, est ζηλωτής. Utque Gr. αἱμύλος apud Hesychium, est ὀξὺς ἐν τῷ λέγειν acer, pp. fervidus in dicendo, ita Lat. æmulus videtur esse acer in imitando &c. E. S.]

Αἶνος pp. eadem vox est, quæ, ordine sequens, in Lexico Scapulæ reperitur αἰνὸς, et adjective redditur gravis. Est autem αἶνος, quasi contractum ex ἄινος: quod ab ἀΐς, uti à κλεῖς, κλεινὸς, &c. Vidimus autem supra, ἀΐς pp. in primis significare tenebras. Αἶνος itaque pp. est tenebricosus, obscurus, atque idem, substantive positum, rem obscuram significat, adeoque eximie orationem obscuram, dictum obscurum, quod Græco vocabulo Latini appellant ænigma. Porro, ob eandem causam, αἶνος quoque orationem fabulosam notat; ex eo, nempe, genere, quo sunt fabulæ Æsopeæ. Latius porro sumtum quodvis dictum, in quo acumen veluti sit, et maxime in laudem alicujus, notat: unde sic encomium, vel oratio laudatoria dicitur. Vidimus autem, vocem ἀΐς notare quoque inferos. Inde αἰνὸς pp. significare poterit non tantum tenebricosus, sed et jam infernalis. Ab utraque significatione proficisci potuit ea, quæ huic voci tribuitur, horrendus, quæ porro aliam propagavit, gravis, similesque. Priorem significandi rationem, qua tenebricosum notat, in animo habuit Eustath. in Comm. ad Homer. [Od. Τ. 568. p. 1878. 9.] cum hoc ipsum αἰνὸς redderet obscurum, ænigmaticum.

Αἰνὸς, Gravis, horrendus. Vide ad vocem præcedentem.

Αἴνυμαι. Origo procul dubio est ἄνω, quod vide in verbo ἀνύω. Significat autem proprie ἄνω (ut suo loco dicetur) hac illac, sursum deorsum, movere, cum incitatione. Unde notio perficiendi verbo ἀνύω tribui solet: atque inde porro idem significat consequor, obtineo. Jam ab ἄνω formatur ἀνύω, et inde αἰνύω, vel αἴνυμι, formam Medium habet αἴνυμαι: et id quoque notat consequor et inde porro percipio, capio. [Αἴνυμαι, nimirum, pp. est sursum tollo, attollo. Il. Λ. 374. 379. Ο. 459. Od. Φ. 53. Χ. 500. Hinc aufero &c. E. S.]

Αἴξ, αἰγὸς, caper, vel capra. Primum oritur a 2. Pret. Perf. Pass. ἤιξαι, verbi ἀΐσσω, de quo suo loco. Notat autem ἀΐσσω motu subsultorio desultorioque ferri, vel ruere. Hinc αἴξ [sive ἀΐξ] eximie a veteribus Græcis positum fuit de undis maris, cum impetu subsilientibus: quæ notio in primis conspicua est in multis compositis, quæ ad tempestatem translata, turbinemque, quibus mare asperum fluctibus redditur, variis modis sumuntur à Græcis. A motu autem isto subsultorio porro eximie capræ, quibus id, præ animalibus ceteris, proprium est, αἶγες dicuntur. [Etymol. Αἴξ ὄνομα ἀρσενικὸν τὸ ζῶον· παρὰ τὸ ἀΐσσω, τὸ ὁρμῶ, ἀΐξω, ἀΐξ, καὶ κατὰ συναίρεσιν αἴξ.—Πάντων δὲ τῶν εἰς ξ ληγόντων ὀνομάτων, τοῦτο μόνον διὰ τοῦ γ κλίνεται: Quod Genitivus hicce desinat in γος, id inde haud dubie est, quod αἴξ dixerint pro αἰγς, ut thema vetus fuerit αἴγω, unde et αἰγίς. Stirps vero remotior ἄγω, de qua supr. 40. &c. E. S.]

Αἰόλος. Etsi primo adspectu stirps hujus vocis videtur obscurior, tamen nullus dubito, quin repetenda sit à nomine ἴλος, ut nempe αἰόλος sit pro ἀόλος, quod natura sua non valde differre videtur à nomine ἀολλὴς, de quo suo loco videbimus. Est autem ἀόλος porro, ut opinor, ex ἀ et ὅλος, vel ἴλος, quod, ut suo loco videbimus, quum oriatur ab ἴλω (unde ἴλλω, ἰλλύω &c. nec non Lat. volvo descendunt) non potest non esse volubilis. Hinc itaque ἀόλος, vel αἰόλος nihil aliud est proprie, quam valde volubilis: quæ notio conspicua maxime est in verbo ejus derivato αἰόλλω, significante, inter alia, verto, volvo. Ab ista autem significatione αἰόλος porro notat varium, multiplicem, versatum, prudentem: præterea quoque velocem. Atque ex dictis facile quoque apparet, quemadmodum vento tribui potuerit hoc vocabulum. Quæ ratio videtur, cur veteres Deum ventorum dixerint Αἴολον. Quemadmodum autem Latinis varius, respectu multiplicis colorum generis, eximie ponitur; sic quoque Græc. αἰόλος variegatum notat. [Etymolog. Αἰόλος——παρὰ τὸ αἰὼ, ὃ δηλοῖ [illegible] κ. τ. λ. Hesych. Αἰόλος——εὐκίνητος, ἀπὸ τοῦ αἰολεῖν, ὅ ἐστι κινεῖν. E. S.]

Αἰονάω adspergo. Origo valde videtur incerta. Si tamen conjecturæ locus sit, repetendum fortassis est ab ἰάω, quod vide in verbo ἴαμαι. Ut, nempe, ἰάω pp. significaverit adspergo, perfundo. Inde autem ἀιάω et nostrum αἰονάω oriri potuit, servata adspergendi notione. [Hesych. Αἶον· κάταντες declive. An hinc αἰονάω per declive fundo, effundo? Etymol. Αἰονῶ, καταντλῶ, καταχέω, λούω. E. S.]

Αἰπύς. Et hujus vocis stirps minus expedita: nisi tamen oriatur à verbo αἴπτω vel αἴπω, ut id vicinum sit alteri ἅπτω subsilio, et dialecto tantum differat, quemadmodum εἴπω et ἔπω &c. Jam vero à subsiliendo translatio facilis ad res, quæ cacuminibus suis in altum surgunt: atque adeo inde nomen αἶπος commode altitudinem significare potuit: quemadmodum nostrum αἰπὺς altum et excelsum. [Sane apud Homerum notio alti, et hinc excelsi, profundi, hac in voce longe frequentissima est, et prope regnat. Unde et Apollon. in Lex. Hom. p. 64. Αἰπὺ "inquit" ὑψηλὸν κυρίως: et Hesych. Αἰπύ· τὸ ὑψηλόν. Αἰπυτάτῳ· ὑψηλοτάτῳ, &c. Ab origine tamen subsiliendi, insiliendi, irruendi apud Homerum vulgo etiam celerem dicitur notare, nempe q. d. insilientem magno cum impetu, ut in tritissimo isto αἰπὺν ὄλεθρον. E. S.]

Αἶρα ("Malleus, securis, lolium.") Etsi non diffiteor, nomen hoc oriri posse ab αἴρω tollo, nihil tamen definio. [Sane uti ab εἴρω, εἶρος, à σπείρω, σπεῖρα, à μαίρω, μαῖρα, ita facillime ab αἴρω, αἶρα duci potest, placuitque adeo simplicissima hæc etymologia dudum veteribus. Vide Stephan. in App. col. 316. Jam vero cum αἴρω sit tollo, pp. αἶρα fuerit quod, vel qui, quæ tollitur, eximie securis, quæ manu cædentis attollitur, ad ictus validiores; malleus item, unde illud Maronis notissimum, Illi inter sese magna vi brachia tollunt. Porro, alio flexu, αἶρα, Lat. æra, lolium notat, herbam segetibus inimicam, de qua Plinius. H. N. l. 18. c. 17. item ab auferendo, quod, ceu maxime noxium, extrahi, et auferri soleat. In Plurali est apud Hesych. Αἶραι· ἄγριαι βοτάναι. Aliud autem est Lat. æra, vox Chronologica, sed originis recentioris, neque huc pertinens. E. S.]

Αἱρέω. Facilis derivatio est à verbo αἴρω, quod, quum inter alia notet tollo, inde αἱρέω significationem accepit capiendi, prehendendi, occupandi: præterea alias, ut expugnandi, subigendi, vincendi, evertendi, convincendi, decidendi, rem peragendi, similesque. [Intransitive idem hoc verbum Latinis est Hærere, h. e. prehensum, captum esse, undique teneri; ut hærere crimine, tanquam in laqueo &c. E. S.]

Αἴρω. Est à simpliciori ἄρω, quod notat sublevando, vel motu vibratorio, in altum tollo: de quo suo loco. Inde αἴρω sonat tollo, attollo, eveho; præterea notiones accepit capiendi, adferendi, auferendi, de medio tollendi, evertendi, abeundi, solvendi navem, castra movendi. Dein, altius translatum, idem sonat quod amplificare, exaggerare; ac tandem de animo adhibetur, idemque est quod animo concipere, uti in αἴρειν θάρσος, cui opponitur αἴρειν δειλίαν.

[Ἀΐς Orcus, inferi. Vide supra in ᾅδης.]

Αἶσα Parca, vel ipsum fatum. Origo quidem vocis videtur esse verbum αἴω flo, spiro: præterea sentio, et ad animum translatum, intelligo. Quæ tamen huic voci subjecta ratio sit, mihi quidem obscurior videtur. Videant alii. [Αἶσα fortasse contractum est ex ἄϊσα, quod formatum cum α intensivo, ab ἴσος, vel ἶσος, η vel α, ον æqualis, e, æquabilis, e. Itaque αἶσα, per ellipsin nominis substantivi, pp. fuerit æqualis portio, et ipsa æqualitas, æquitas. Hesych. Αἶσα· μοῖρα. [Il. Σ. 327.] λαχόντα τε ληΐδος αἶσαν „ adeptumque prædæ portionem," æqualem, vel ex æquo. Idem Hesych. αἶσα· ἡ πεπρωμένη. [Od. Θ. 511.] Αἶσα γὰρ ἦν ἀπολέσθαι. Καὶ τὸ παλαιὸν [Il. Γ. 59.] Ἕκτορ, ἐπεί με κατ' αἶσαν ἐνείκεσας, οὐδ' ὑπὲρ αἶσαν, pp. secundum æquum sive æquitatem, non præter æquum. Plura quære in not. Albert. ad Hesych. t. 1. 171. E. S.]

Αἰσάλων Æsalo, Accipitris species. Quæ stirps hujus vocis sit, inquirendum relinquo historiæ naturalis studiosis.

Αἰσθάνομαι. Origo hujus est αἴω vel ἄω sentio. Inde Futurum αἴσω, quod peperit primum nomen αἶσθις, porro αἰσθάω, et dein αἰσθάνω, cujus Medium, nostrum αἰσθάνομαι, proprium in primis verbum sensibus corporis; unde, ut fieri solet, ad eos animi translatum est: tum autem æque ac Lat. sentio idem est quod intelligo.

Αἰσιμόω. Etsi hujus verbi stirps quoque non omnino manifesta est, videri tamen queat ortum à nomine αἶσα, quod translate quoque notat portionem, vel partem, quæ quasi fato et sorte alicui obtingat. Inde nomen αἴσιμος ad portionem pertinens significare potuit et parere verbum nostrum, cum notione impendendi, quasi dicas, pro portione insumere, quæ vis vera hujus verbi videtur, ut non obscure usus ejus docet. [Etymolog. Ὥσπερ παρὰ τὸ σωτηρία γίνεται σωτήριμος, καὶ παρὰ τὸ ἄλκα ἄλκιμος, οὕτω καὶ παρὰ τὸ αἶσα αἴσιμος, κ. τ. λ.]

Αἴσσω. Oritur, ut omnia verba in σσω cadentia, à Futuro, adeoque ab ἀΐξω, quod non potest non esse ab ἀΐω, et hoc ab ἄω. Est autem verbum ἄω proprie cognatum verbo ἴω. Constat autem verbum ἄω eximie motui venti ruentis designando inservire; atque eandem significationem quoque verbum ἴω habuisse, satis apparet ex derivato ejus ἰωὴ, quod vento ruenti tribuitur. Ab hac significatione verbi ἄω et ἴω communi, generalior notio nata est motus cujuscumque, qui cum impetu quodam fiat. Unde eximie verbo ἴω, vel ἵω, notio adhæsit mittendi, vadendique; quæ utraque cernitur in temporibus quibusdam, quæ tribui solent verbis ἵημι et εἶμι. Memorata autem notio, quæ eodem jure verbo ἄω, atque ἴω tribui potest, propagavit eas, quæ verbis vicinis ἀΐσσω, et ἵσσω (unde Medium ἵσσομαι) adsignantur. Est nempe ἀΐσσω idem, quod ἄσσω; et ἄσσω quidem venit ab ἄξω, verbi ἄω. Ἵσσω vero repetendum ab ἵξω, quod merito referri potest ad stirpem simpliciorem ἴω. Ut ergo ad cognatam stirpem pertinent ἀΐσσω, et ἄσσω, sic significatione conveniunt fere. Et ἀΐσσω quidem notat instar venti ruere, et modo est subsiliendo, desiliendove ferri; modo cum impetu ruere, irruere; modo prosilire, insilire; modo festinare, vel simile: ἄσσω vero iis rebus tribui solet in primis, quæ inopinantibus nobis, instar venti vel turbinis subito exorientis, prosiliunt. Unde notat subito et raptim emico, vel exsilio, vel erumpo, vel similia.

Αἴσυλος. Dubium vix videtur, quin sit derivatum ab ἄσω, et conveniat cum voce ἄσυλος, de qua supra suo loco. Ut adeo proprie notet noxium; dein etiam iniquum, nefarium, flagitiosum. Ab ἄσω nempe primum ἄσυλος, et inde αἴσυλος formatum.

Αἰσυμνήτης Rex, vel certaminis præses. Certum est, nomen hoc oriri a verbo αἰσυμνάω, cujus stirps videtur esse verbum antiquum σύω, quod idem ac σεύω et σοέω agito, vel, proprie magis, cum impetu et studio propello. Hujus verbi participium Medium σύμενος pp. notat qui semet incitat, vel summo studio ad aliquid fertur. Hoc contractum (quemadmodum ab ἔμενος, ἔμνος est) propagare potuit σύμνος, et id verbum συμνάω. Unde dein ἀσυμνάω et αἰσυμνάω: quod primum videtur significasse summo studio ad aliquid agendum semet impellere, studio adeoque summo res curare. Est igitur αἰσυμνήτης is, qui studiose et diligenter res curat, vel cujus curæ res commissa est. Inde modo certaminis præsidem, curatoremve eximie hoc nomine designarunt, modo etiam regem.

Ab eodem verbo σύω, productior forma σεύω, et inde αἰσύω videtur peperisse alterum nomen, quod Lexica exhibent αἰσυήτης: quod, ab impetu festinantis et studio, translatum videtur ad ardorem animi juvenilis, atque hac ratione adsignatum quoque adolescenti robusto et animi calidioris. [Vetustissimi Græci, præsertim Iones et Dores, singularem habuerunt summæ auctoritatis magistratum, qui dictus est αἰσυμνήτης, quasi justi honestique moderatorem dicas. Hujus imperium Aristoteles, Polit. iii. 14. 15. iv. 10. describit αἱρετὴν τυραννίδα, vel μοναρχίαν: cui uni, ex voluntate populi, vel ad certum temporis spatium, vel ad vitam, summa rerum committebatur. Recte igitur Dionys. Halicarnass. Ant. Rom. 1. 5. p. 322. Romanos, more à Græcis ducto, ad æsymnetarum exemplum, dictatores suos creasse censet. Vide totum locum, ubi eximie de regum apud Græcos potestate disputatur. Hinc αἰσυμνᾶν vel αἰσυμνᾶσθαι, Doricum verbum, summo imperio præesse. T. H.]

Etymol. Αἰσυμνῆται· οἱ βραβευταί. Ὅμηρος· οἱ τὸ αἴσιον διανέμοντες τοῖς ἀγωνιζομένοις, κ. τ. λ. Ita fere Budæus Comm. L. Gr. p. 768. "Αἴσιον etiam inter alia καθῆκον significat, et juste officioseque factum. Unde αἰσυμνῆται olim dicti, quod genus est regum ὅσοι αἴσια πάντα νέμοντες." &c. Lennepii derivatio analogiæ videtur convenientior. Ceterum de voce Αἰσυήτης vide Ernest. ad Iliad. Ω. 347. p. 324. E. S.]

Αἶσχος. Dubium vix est, quin sit repetendum a verbo ἄχω, quod vicinum verbo ἄγω. Verbi autem ἄχω notio, quæ hic in primis spectanda videtur, fortasse repetenda est à verbo derivato ἄχθω, cujus Medium ἄχθομαι gravor. Ab ἄχθω nomen proxime descendit ἄχθος onus, quo gravor vel premor. Porro ab ἄχω proximum nomen ἄχος, quod metaphorice positum quoque superest. Ἄχος peperit ἄσχος, quod apparet ex derivato ejus verbo ἀσχάλλω indigne fero, mœreo: de quo suo loco. Porro illud ἄσχος nomen nostrum peperit αἶσχος, iota, ut fieri solet passim, interposito. Αἶσχος itaque pp. est quasi pondus, quo graveris, et inde, facili translatione, molestia, ex qua dolorem capias. Dein, altius translato nomine, fœditas, turpitudo, cujus aliquem pudeat, præterea deformitas, dedecus, infamia, probrum, vel simile. Paullo aliter vir cel. alio loco. Αἶσχος, inquit, pp. significat mœrorem in facie, et inde latius quamvis turpitudinem. Hinc αἰσχύνη pudor, in primis, qui ex turpitudine oritur. Differt enim à nomine αἰδὼς, pudorem notante, profectum ex verecundia, quem ruborem vocarunt Latini: ut quando rubore suffundi et similia dixere; quod Græcis pp. est αἰδεῖσθαι. [Verbum mihi est ἄχω, ut placuit cel. Lennepio: quod, adspiratione omissa, tamen malim repetere ab ἄκω pp. pungo. Ab ἄχω, ἄχσω, est ἄσχω, ut ab ἴχω, ἴχσω, ἴσχω. Ab ἄσχω, porro ἄσχος, αἶσχος, pp. quod pungit, vel deformat, Belg. spitt, à spitten, conf. quod in ἀκὴ composuimus, Hebr. כלמה ª כלם pupugit, vulneravit, læsit, deformavit, &c. Rectissime igitur Hesych. Αἰσχύνει· αἰκίζεται, etymon quasi digito monstrans, et ipse Homerus verbum αἰσχύνω pp. posuit de canibus, occisi senis caput, barbam, pudendaque, unguibus dentibusque suis misere lacerantibus, Iliad. X. 74. 75. E. S.] Ab αἶσχος, αἰσχρὸς " quod in comparativo habet αἰσχίων, nempe à subst. αἶσχος. Sic καλὸς in Comparat. habet καλλίων, cum duplici λ, quod est à subst. κάλλος." [T. H.]

Αἰτέω. Stirps hujus verbi videtur esse ἄτω, quod vide in verbo ἀτάω. Ἄτω autem non multum differt pp. ab ἄδω, de quo supra. Unde facile apparet, quemadmodum ἀτάω nocendi, lædendive notionem acceperit. Præterea, qui contulerit locutiones Latinas fatigare aliquem precibus, flagitare &c. facile animadvertet, quomodo αἰτέω à notione, quæ verbo ἄδω inest, ad eam petendi transire potuerit. [Favet huic etymologiæ constructio verbi αἰτέω, cum gemino Accusativo, uti dicitur v. c. αἰτεῖν τοὺς θεοὺς τὰ ἀγαθὰ, quæ phrasis hoc adspectu pp. significaret fatigare precibus deos bona, id est κατὰ, quantum ad bona. At eidem obest nonnihil alia constructio cum præpos. παρὰ, personæ præmissa, uti in illo Plutarchi αἰτεῖν ΠΑΡ' Ἱέρωνός τε θυγατέρα εἰς γάμον. Itaque malim sic statuere, verbum αἰτέω à notione prima tendendi, (quæ est in ἄτω, ἄδω &c.) pp. significasse protendi ad me, hoc est extenta manu donari mihi, cupio: quæ proprietas in posteriori exemplo sic satis elucet, et priori isti, per ellipsin, haud incommode quoque potest applicari. Conf. omnino illud Odyss. P. 365. 366. Βῆ δ' ἴμεν αἰτήσων ἐνδέξια φῶτα ἕκαστον, Πάντοσε χεῖρ' ὀρέγων, κ. τ. λ. Unde etiam nomen αἴτης et προσαίτης, quo dicitur qui stipem petit, mendicus. E. S.]

Ἀΐτης. Sic olim à Thessalis dicebatur amasius. Si analogiam sequamur, sponte delabimur ad verbum ἀΐω sentio. Ἀΐτης ergo proprie is est qui sentit, sive, ut Græco verbo utar, qui πάσχει patitur, patiens: eximie puer, amasius. [In Theocriti Idyllio xii. qui ΑΙΤΗΣ inscribitur, vs. 2. οἱ ποθέοντες, pp. patientes, distinguuntur ab ἀΐτας. Accedit, quod forma vocis ἀΐτης magis quadret in actorem, quam in patientem, et vox ea sit trisyllaba, non bisyllaba. Itaque malim pro composita habere, ex ἀ comitativo, et ἴτης: ut ἀΐτας pp. sit qui simul eat, qui à latere amantis non discedat. Vide Lexic. Hederico-Ernestianum, in voce. E. S.]

Αἰτία Causa. Videtur pp. sic dici quod confertur, vel adfertur, ad aliquid producendum. Origo nempe videtur esse verbum ἄτω: unde proximum nomen ἄτη, de quo suo loco. Inde Adjectiv. ἄτιος, et usitatum αἴτιος, cujus fœm. αἰτία, neutrum αἴτιον: quæ tria in usu sunt. Est autem verbum ἄτω, (de quo postea pluribus,) repetendum a vicino verbo ἄδω, quod supra exhibitum.

Αἰχμὴ, &c. Vidimus jam supra, in verbo ἄγω et alibi, quomodo vicina verba sint ἄγω et ἄκω. His tertium adjungendum ἄχω. Ut autem ἄκω eximie significationem acquisivit acuendi, sic ἄχω eadem gaudere potuit. Hujus futurum est ἄξω, Præter. perf. Activ. ἦχα, Præt. Pass. ἦχμαι, quod peperit nomen ἀχμὴ, significans acumen, et eximie cuspidem, mucronem. [Uti a τέκω est τέκος, τέκνος, τόκος, τέχνος, et Substantive, τέχνη: sic ab ἄκω, est ἄκος, ἄκμος, ἄχμος, ἀχμός; unde ἀχμὴ, et præposita iota, αἰχμή. T. H.]

Αἴφνης Repente. Proprie est Genitivus antiquus, à Nomin. αἴφνα, quod à mascul. αἶφνος: hoc vero est pro ἄφνος. Solet enim iota, in compositis, interdum interponi post α. Porro ἄφνος contractum est ex ἄφανος, cujus loco usurpatur ἀφανὴς, in Neutro ἀφανὲς, pp. id quod tam subito evanescit, ut non appareat. Fit enim ex α privativo et verbo φαίνω, sive φάω, appareo. Denique, compositione facta cum præpos. ἐκ, una voce dicitur ἐξαίφνης, quasi ex tempore tam brevi, ut sentiri non possit. [Ἐξαπίνης dicitur contracte pro ἐξ ἀπίνης. Hoc autem est Genit. f. g. ab ἄπινος, repens, subitus. Idem hoc ἄπινος contractum est in ἄφνος, iota præposito, ut in αἰχμὴ, pro ἀκμὴ, ab ἄκμος &c. T. H.]

Αἶψα Statim, cito, celeriter. Est pp. neutrum Plurale; qualia multa à Græcis pro Adverbiis poni solent. Singulare inusitatum est αἶψος, quod non potest non oriri a secunda Præter. perf. Pass. ἦψαι, verbi ἅπτω, de quo jam dictum supra in verbo ἄπτω et αἰπύς. Αἶψα itaque notionem suam accepit ab impetu prosilientis, vel celeriter ruentis.

Ἀΐω est à simpliciori ἄω, quod supra jam vidimus, in ἀάζω, et ἄζω. Nostrum ἀΐω pp. quidem verbi ἄω notionem sequitur, et notat flare, spirare: unde aliquando à poëtis positum fuit pro efflare. Porro à spiritu oris ad vitam animalem, atque ita ad sensus corporis animalis, transfertur, et idem est quod sentio. A corpore denuo, ut fieri solet, ad animum translatum, respondet Latinorum intelligere. [Verbum Ἀΐω pp. significasse flare, efflare, probat locus Il. O. 252. ab H. Stephano allatus, Thes. t. 1. col. 257. ubi Eustathium laudat, per ἀπέπνεον exponentem. Vide omnino hunc col. 1296. 21. seqq. A notione spirandi, flandi, ἀΐω eximie videtur fuisse positum pro dicere, quasi dicas proflare voces. Unde Latinis sunt aio, ais, ait, contracta bisyllaba, pro quibus Ciceroni haud aliter, quam Græcis, aïo placuit: ut auctor est Quinctilian. Inst. l. 1. c. 4. §. 11. Cognatum huic est alterum αὔω, unde Latinis est autumo: quod uti aio, itidem notavit dicere, ut illo Plauti, Men. 5. 2. 7. Res plurimas pessumas affert, quas si Autumem omnes, nimis longus sermo sit. Vide infra in αὔω. E. S.] Ἀΐω apud Homerum ponitur, pro audio, et intelligo. Propria vis est sentio. Ἀΐω solute dicitur, et αἴω, unde αἴσω, αἴσθω, αἶσθος, αἶσθις, et αἰσθάω, αἰσθάνω, αἰσθάνομαι sentio: adeoque omnes hominis sensus vocantur αἰσθήσεις. Hæc ratio est, cur ἀΐω non tantum ponatur de sensibus corporis, auditus, visus &c. sed etiam de intellectu &c. T. H. [An eodem e fonte Aius dictus fuit à Romanis deus quidam, cujus vox, "Gallos adventare," in nova via, audita fuerit: quemque deinceps Aium Locutium, et Aium Loquentem, dixere, ut Aius Locutius, hac in voce, idem valeat ac sentiens, præsentiens deus, qui simul elocutus sit, admonueritque cives? Nisi potior sit Ciceronis sententia, 2. Divinat. cap. 32. segm. 69. ab aiendo et loquendo nomen invenisse. E. S.]

Αἰὼν Ævum, æternitas. Nomen est ex eo genere, quod natura sua collectionem et multitudinem rerum notat, ut patet ex terminatione ων: de qua supra, ad vocem ἀγὼν et alibi. Quemadmodum autem in voce ἀεὶ vidimus, eam esse translatam eximie ad significationem temporis, ab illa flandi, spirandive, quæ est in origine ἄω; sic in nostro αἰὼν eadem translationis ratio locum habet, ut adeo quasi temporum collectionem, vel multitudinem significet. A qua denuo significatione propria profectæ sunt eæ, quibus vel ævum, vel æternitatem, vel hominis ætatem descripsere veteres. Formata pp. est à nomine inusitato αἲς vel ἀῒς, quod ab ἄϊς; cujus naturam, cum alibi supra, tum in voce ἀεὶ, exposui. Ceterum à Græco nostro αἰὼν, interposito digammate Æolico, ortum est αἰFὼν, et hinc Lat. ævum.

Αἰωρέω. Præpostere vocabulum hoc positum est à Joanne Scapula. Neque enim hoc verbum produxit nomen αἰώρα, sed αἰώρα peperit αἰωρέω, ut adeo αἰώρα in primis hic spectandum sit. Videtur pp. esse fœm. ab masc. αἰωρὸς, quod ejusdem generis est, cujus sunt θεωρὸς, θυρωρὸς, et similia. Primum αἰωρὸς significasse videtur qui terram spectet, qui in terram quasi vergens pendeat. Videtur, nempe, compositum ex voce αἶα, quomodo antiqui Græci dixerunt pro γαῖα, γῆ terra, et nomine ὠρὸς, quod in compositis idem fere valet ac Lat. spectans, tendens, pertinens, vel simile. Inde αἰωρὸς, cujus fœmin. nostrum αἰώρα de eo poni potuit, quod, supra terram elatum, eam spectat, in eam vergit quasi pendulum. Unde generatim quodcumque vas pensile notat, ac dein quoque funem, vel simile quo quis utatur ad suspendium. A nomine αἰώρα, jam verbum αἰωρέω profectum, vi sua propria, significat sursum elevare, et elevatum pendulum facere: unde reliquæ hujus verbi notiones fluxerunt. [Etymol. Αἰωρῶ, ἀπὸ τοῦ αἴρω, πλεονασμῷ τοῦ ω, αἰωρῶ τὸ κρεμῶ· Καὶ αἰώρα, ἀπὸ τοῦ αἴρω, αἶρα, πλεονασμῷ τοῦ ω, αἰώρα. H. Steph. t. 1. 216. "Ab αἴρω fieri αἰωρῶ, interjecto ω, seu per pleonasmum τοῦ ω, et Grammatici quidam tradunt, et mihi fit verisimile."]

Ἀκαδημία est pp. fœm. à masc. nomine Ἀκαδήμιος, quod à nomine proprio Ἀκάδημος: unde locus iste, qui Ἀκαδη mia dicebatur Athenis, nomen accepit. Nominis Ἀκάδημος ratio paullo obscurior: etiamsi certum sit, oriri ab antiquo ἀκὰ et δῆμος, Lat. populus. Prius enim ἀκὰ quum referendum sit ad stirpem ἄκω, varia significare potest. Videri tamen queat, Ἀκάδημος pp. significasse eum, qui quasi populi malis medeatur. Est enim notio medendi quam plurimis derivatis a verbo ἄκω propria. [Conf. de voce G. J. Vossius, in Etymologico.]

Ἀκακαλὶς notat nomen cujusdam fruticis. Originem vocis, (compositæ forte ex ἀκὰ, et καλὶς, quod ad καλὶς referendum) rationesque Botanicis expediendas relinquo. [Vide Dioscorid. l. 1. c. 119.]

[Ἀκαλανθὶς carduelis avis, item canis, vel catellus. Vide H. Steph. Append. col. 324. et viros doctos in Hesych. Albert. t. 1. p. 181.]

Ἀκαλήφη Urtica. Et hoc Botanicis relinquo. Forte à tactu nomen accepit. Est enim posterior pars (ut videtur) repetenda ab ἅπτω tango [Conf. omnino H. Steph. Append. col. 325.]

[Ἀκαλὸς: et ἄκαλος, lenis, placidus, quietus. Forte compositum ex ἀ intensivo et καλὸς, quod vide suo loco. E. S.]

Ἄκανθα Spina pp. fœmininum est a mascul. ἄκανθος, quæ vox composita est ex ἀκὴ vel ἀκὰ, et ἄνθος. Ἄκανθος itaque et ἄκανθα, utrumque Botanicis notum, pp. sonat florem habentem spinis obseptum: unde etiam ipsa spina ἄκανθα dicitur. [Ita fere præiverat Etymologus: Ἄκανθα, ἀπὸ τοῦ τῇ ἀκῇ ἀνθεῖν ἤγουν τῇ ὀξύτητι. Equidem tamen referre malim ad stirpem κάω, unde κάσω, κάνθω, κάνθος, ἄκανθος. Quodsi jam κάω (ut conjecit cel. Lennepius in καίνω) pp. sit stimulo, pungo, vox ἄκανθος notare poterit valde pungentem, vel pungentem; et, substantive, echinum, erinaceum, &c. ἄκανθα autem eximie spinam, aculeum. E. S.]

Ἄκανος est genus fruticis. Itidem de hoc Botanici. [Ἄκανος "genus suffruticis apud Theophrast. Hist. Plant. l. 6. c. 3. et 4. pro quo nonnulli reponendum censent ἄκανθος: Hesychio ἄκανος est λέπυ πίτυος." &c. H. Steph. Append. col. 328.]

Ἄκατος genus navigii, ut volunt, actuarii. Est stirpe paullo obscurior. Videtur tamen oriri à 3 Præter. perf. Pass. ἤκασται verbi ἀκάω, unde ἀκάζω, Lat. acuo. Forte nomen accepit à forma proræ acuminata. [Frisii talem naviculam dicunt snik, quod Frisiis Occidentalibus est snip: haud dubie itidem à forma acuminata. E. S.]

Ἀκέομαι Sano, medeor. Est a verbo ἄκω, quod proprium in primis habet notionem acuendi: quæ, ut supra jam vidimus, in verbo vicino ἄγω, profecta videtur à significatione protrahendi, ducendi in longum, et sic attenuandi, acuendique. A nostro ἄκω proximum nomen ἀκὶς superest in lingua Latina acus. Inde novum verbum ἀκέω pp. acuo, vel acu pungo et Medium ἀκέομαι eximie notat acu sarcire, sive acuto instrumento pungendo sarcire, resarcire, quâ notione, perinde ac Lat. resarcire, metaphorice quoque ponitur. Porro, quum veterum ars medica antiquissimis temporibus præcipue posita esset in sanandis vulneribus, seu eo quod Chirurgorum hodie est, atque alia vulnera curarentur resarciendo partes corporis hiscentes, alia aliis modis: inde factum est, ut à resarciendo quoque verbum transierit ad artem medendi, et quidem quacunque demum ratione ea instituatur. Unde Apollo, medicorum deus et præses, eximie ἀκέσιος dictus fuit. Porro verbum ἀκεῖσθαι, ut Lat. mederi, variis modis ad alia translatum est. [Eadem fere est metaphora in Hebr. רפא, quod exponens A. Schultensius, ad Job. v. 18. Comm. p. 135., nostrum quoque ἀκεῖσθαι tetigit.]

Ἀκὴ Mucro. Proxime oritur ab ἄκω, cujus notionem acuendi sequitur. [Hujus vocis procul dubio Accusativus est ἀκὴν, quod Grammatici, invita admodum linguæ analogia, deducunt à χαίνω: etiamsi ipse H. Stephanus, Thes. t. 4. col. 332. iis accedat, h. m. "Item et ἀκὴν à χαίνω deduci aiunt, præmisso α στερητικῷ, et adspirata in tenuem conversa. Quod etymon eo verisimilius est, et probabilius, quo magis ad vocis præcedentis ἀχανὴς (non hians, nullo diductus hiatu) significationem accedit. Significat enim, quasi dicas, ἀχανῶς, seu χωρὶς καὶ τοῦ χαίνειν. —— Etiam ἀκέων idem omnino cum præcedente ἀκὴν, significans nimirum tacite, ne hiscendo quidem. —— Usurpatur frequentissime participialiter, ut Il. A. 34. βῆ δ' ἀκέων, id est, ἡσυχάζων, σιωπῶν, quietus et tacitus, ac ne hiscens quidem." Hactenus ille. Mihi quidem nostrum ἀκέω, acu compungo, consuo, sarcio, absolute dictum videtur, de compressione oris, cujus labia, quasi consuta, adeoque firmissime compressa clausaque videantur: ut ἀκέων pp. sit consuens, comprimens os, et ἀκὴ consutio, compressio oris, silentium. Unde jam porro in Accusativo ἀκὴν adverbialiter, pro κατ' ἀκὴν, positum fuerit. Potuit et ἀκέω (Lat. acuo) pp. notare idem quod nostrum prikkelen; quo sensu Latinum verbum aceo de vino adhibuit Cato, de Re Rust. c. 148. "Vinum, quod neque aceat neque muceat." Belgice wijn, die niet prikkelt. Unde jam porro acere, pro acidum esse, de animo intus dolente, (eleganti illa metaphora, qua Euclio, apud Plautum, in Aulular. 3. 4. 9. pectus sibi peracuisse dicit, et apud Homerum, Il. Ψ. 566. Μενέλαος ἀνίστατο, θυμὸν ἈΧΕΥΩΝ Ἀντιλόχῳ ἄμοτον κεχολωμένος, et ἄχος, pro dolore, intus pungente et stimulante Il. Δ. 169. qui et ἄχος ὀξὺ dicitur Il. Τ. 125. Χ. 425.) quorsum fecisse videtur observatio. T. H. "Ἀκέων" inquit "pp. participium est, quod significat præ dolore conticesco; estque ἀκὴ adeo silentium, conceptum ex dolore contumeliæ, sibi illatæ. Qua ratione etiam ἀκὴν adverbialiter usurpatur: ut silentio facere aliquis aliquid dicitur, qui ex dolore tacet." E. S.]

Ἀκινάκης Acinaces. Est genus jaculi Persici, vel potius ensis. Si originem Græcam habeat, oriri potuit ab ἄκινος, et ἀκὰ, q. d. qui habet acutam cuspidem. Ἄκινος autem pp. est ab ἀκὶς, acumen, seu acies, quod à verbo ἄκω, unde quoque ἀκή.

Ἄκινος Acinus. Botanicis nota vox est. Nomen videtur profectum, à sapore acri. Est enim ἄκινος pp. nihil aliud, quam acris; adjectivum nempe ad ἀκὶς, et, ipsa origine, cum Lat. acris convenit. Est enim hoc quoque à Græco ἄκω repetendum.

Ἀκμὴ Cuspis, sive acies. Est à prima Præter. perf. Pass. ἦκμαι, verbi ἄκω. Propria itaque vocis virtus est posita in significatione acuminis, atque inde aciem, cuspidem notat. Dein generatim significat quoque id, quod in quaque re summum est: atque hinc aliquando summum quasi temporis punctum notat, maxime opportunum ad aliquid agendum; quo sensu non magnopere differt à καιρός. Porro alio translatum quoque summum alicujus rei incrementum (sive terminum) significat, atque inde sæpe ἀκμὴ ponitur de vigore et flore ætatis, vel etiam ætate virili, aliisve rebus similibus. [Vide omnino de hac voce Jensii Lection. Lucian. p. 194-196.]

Ἀκόλουθος Pedisequus, comes, assectator. Ut viam ad stirpem hujus vocis indagandam nobis muniamus, respiciendum est ad vocem κόλλα gluten: quo nempe res diversæ junguntur, et cohærent; ut suo loco dicetur. Hoc autem est à κόλλω, et id ab antiquo κόλω: quod vicinum verbo κέλω, unde usitatum verbum κέλλω, Lat. cello, vel allido. Quod tandem ab origine κέω. De singulis dicendum suo loco. A notione jam impellendi, allidendique, et forte agglutinandi, et sic adhærendi, nata virtus assectandi, comitandique: quæ in nostra voce in primis spectatur. Fieri tamen potest, ut propius ab ea impellendi notione abeat ista comitandi; si statuamus, vocem κόλουθος vicinam fuisse nomini cognatæ originis κέλευθος, quod viam notat, q. d. per quam aliquis semet impellit. Sic nempe ἀκόλουθος dici potuit comes, vel qui eadem via insistit, ἀ nempe idem significante, quod ἅμα, quemadmodum vidimus in ἄκοιτις. Oritur autem proxime ἀκόλουθος ex antiquo κολώθω, quod pro κελώθω, cujus loco contractum κλώθω eximie ponitur sensu glomerandi, et nectendi lanam. Unde quoque una de tribus Parcis Κλωθὼ dicebatur. Porro memoratum κλώθω est à κλώω, hoc à κόλω, quod à κέω, vicino verbi κάω. [Verbum κόλω dedit Lat. colo, colere. Unde colere aliquem pp. significat sequi, sectari aliquem, sive obsequi. T. H.]

Ἀκόνη cos, quasi dicas quæ vim habeat acuendi. Proxime oritur ab ἄκων, et hoc ab ἄκω: de quo supra jam dictum. [Uti autem à Dativo vocis ἄκων, pro ἄκις, ἄκοντος, ἄκοντι, diminutivum est ἀκόντιον spiculum, jaculum: sic ab antiquo ἄκων, ἄκονος, ἄκονι est ἀκόνη coticula. E. S.]

Ἄκορνα, ης, nomen plantæ, ["quæ putatur à nonnullis esse carduus benedictus sylvestris herbariorum." H. Steph.] Et hoc forte ab ἄκω. Videant Botanici.

Ἄκορον, ου, Acorum. Est genus herbæ cujusdam, de quo itidem Botanici.

Ἀκοστὴ, ῆς, Hordeum. A spicis acuminatis forte dicitur, ut pp. sit a tertia Præter. perf. Pass. ἤκοσται verbi antiqui ἀκόω, quod ab ἄκω, Lat. acuo.

Ἀκούω. Est ab antiquo ἀκόω, et hoc ab ἄκω. Significat quasi acuere sensum auditus, cui sæpe acuminis figurata notio tribuitur. Varios usus habet, ut Lat. audire, translatione facili omnes. [Est ipsum Lat. acuo, Belg. scherpen, vocali penultima paullo obscurius quam nos vulgo solemus, prolata. Metaphoræ sive potius metonymiæ ratio eadem esse videtur, quæ in Belgico nostro zijne ooren scherpen, h. e. aures arrigere, et quasi acuminatas reddere, ad sonos percipiendos eo facilius, attentiusque, quod alio verbo Græci dixerunt ὠτακουστεῖν. Quin fortasse et de acie oculorum intenta Græc. ἀκούειν adhibitum fuit. Vide Schrader. ad Musæum, p. 4. 5. Ceterum Lat. audio, etsi videri queat, in prima origine, convenisse cum nostro ἀκούω, ut nempe ἀκούω sit ab ἄκω, hoc vero ab ἄω, unde etiam ἀίω, ἀΐω, αὐδὴ: mihi tamen potius videtur repetendum a voce αὐδὴ vox, quod ab alio αὔω, verbo per ὀνοματοποιΐαν efformato, ut audio pp. sit vocem loquentis percipio. E. S.]

Ἀκρέμων Ramus arboris major. Est autem pp. quasi abundans ramis. Vidimus jam alibi, eam esse naturam nominum, in ων cadentium, ut collectionem notent. Oritur proxime quasi ab ἄκρεμος, quod ab ἄκρος, quod de cujusque rei extrema, vel summa parte ponitur. Est itaque ἀκρέμων multas quasi summitates, vel partes, in altum eminentes, habens. Unde eximie rami prægrandes, a condice surgentes, ἀκρέμονες dicuntur.

Ἀκριβὴς, ἐος. Est proxime ab antiqua forma ἀκρίβω, quæ natura sua non differt ab ἀκρίζω, quod exstat, et notat summas partes quasi perambulo, vel seco, atque sic lustro. Oritur autem proxime ab ἄκρις, quod summam rei partem notat, et vicinum est nomini ἄκρος; de quo mox. Hinc ἀκριβὴς pp. is est, qui summas partes lustrat, et inde diligens, accuratus, exquisitus, exploratus, certus, verus et sim.

Ἀκρὶς, ίδος, differt significatione ab ἄκρις, ἄκριος, non vero origine. Notat locustam, de qua historiæ naturalis studiosi. [Conf. L. Bos, Exerc. ad Matth. 3. 4.]

Ἀκροάομαι, significat summa attentione audire. Translatio similis fere hic, quæ est in verbo ἀκούω, quocum communem stirpem habet alterum ἄκω. Est autem proxime ab ἀκροάω, quod ab ἀκρόω, et hoc ab ἄκρος extremus, summus, seu proprie magis quasi acuminatus, vel simile. Videtur ergo ἀκροάομαι significasse aures suas in altum erigendo acuere, et sic arrectis auribus audire. [Conf. dicta superius in ἀκούω.] Unde in usu notat auscultare, vel cum attentione summa audire, et hinc de discipulis vel discentibus, qui præceptorem audiunt, nonnunquam ponitur: tum etiam significat parere, vel simile.

Ἄκρος. Ut supra vidimus, ἀγρὸς [unde substant. ἀγρὸς ager] esse pro ἄγερος, a nomine ἄγος, sic nostrum ἄκρος est pro ἄκερος, ab ἄκος, similive forma. Ἄκρος itaque pp. notat habitum quasi acuminis habens, vel ad acumen pertinens: hinc porro in acumen assurgens, supremus, summus, vel generatim extremus: unde reliquæ notiones, in Lexicis notatæ, sponte fluunt. Porro ἄκρον neutrum pp. notat quodcumque cacumen, in acutum desinens; idem, quod, voce magis producta, ἀκρωτήριον dicunt. Convenitque adeo non tantum cacuminibus montium, quæ sæpe ἄκρα, et ἀκρωτήρια dicuntur, sed quibuscunque extremitatibus eminentibus, etiam ipsius corporis humani. Hac ratione caput, brachia, pedes, ceteræque corporis extremitates, ἄκρα, præsertim a recentioribus Græcis; ἀκρωτήρια vero ab antiquioribus dicuntur.

Ἀκτὴ, form. est ab ἀκτὸς, pp. notante fractus, ab ἄγω frango, de quo supra. Ἀκτὴ itaque, Substantive positum, vel notat littus scopulis præruptum, ad quod undæ allisæ franguntur: præterea fruges vel frumentum confractum, et ad esum accommodatum: vel tandem lignum fragile, unde eximie dicitur sambucus. [Ἀκτὴ littus a Græcis dici solet, quoniam objectu suo fluctus maris illisos frangit, ac repellit, ut Grammatici volunt: sive potius ἀκτὴ est, quasi fragore fluctuum impulsa, atque intercisa. Vetus verbum est ἄγω, cujus vice (ut facilius ab altero, quod ducendi significationem habet, distingueretur) in usum communem venit ἄγνυμι. Ob eandem rationem Homerus frumentum, mola contritum et fractum, ut panis inde conficiatur, vocat ἀλφίτου, vel Δημήτερος ἀκτήν, Il. Λ. 630. Od. Β. 355. Ξ. 429. Il. Ν. 322. Φ. 76. Deinde Ἀκτὴ, a Græcis peninsula dicitur, quam, maxima parte mari obversam, fluctus alluunt; ut erudite docuit Vossius, ad Scyl. Peripl. p. 6. 7. Hoc autem nomen, quoniam in Atticam regionem aptissime quadrat (ut bene monuit Dio Chrysost. p. 87.) ἀκτὴ primum est dicta, idque jam ante Cecropem regem, si fidem meretur Apollodorus Bibl. l. 3. p. 237. Euripides ea potestate posuit in Helen. vs. 1689. Lycophr. vs 111. Euseb. in Chron. p. 99. 100. ἐν ἀκτῇ τῇ νῦν Ἀττικῇ. &c. T. H.]

Ἀκτὶν, vel ἀκτὶς, si stirpem spectes et formandi rationem, parum differt ab ἀκτὴ, et ab eodem verbo ἄγω frango oritur: atque hinc quoque (quemadmodum ἀκτὴ) ἀκτὶς sambucus dicta. Eximie autem, metaphora ducta a luce fracta, vel refractione radiorum lucis, radius solis hoc nomine designatur.

Ἀκυλος. Terminatio docet, esse ab ἄκυς: cujusmodi nomina alia jam aliquoties vidimus. Eximie glans iligna sic dicitur. Significationis autem rationes Botanicis expediendas relinquo.

Ἄκων, et ἄκως. Posterius est contractum forte ex ἄκοις: nisi malis, formam esse participialem; ut λιπὰς, et similia. Sic ἄκων et ἄκως utrumque participium erunt verbi ἄκω, vel ἄκημι, ut adeo significent quasi acumine pungens, vel acumen habens; unde porro in usu notant jaculum, vel spiculum. [Ἄκων, participium verbi ἄκω, olim fuit ἄκοντς, unde in Genitivo ἄκοντος: ἄκως itidem dixere pro ἄκοις, ut λιπὰς pro λιπὸς, ex Analog. Lennep. cap. 9. p. 139. Ceterum confer ὀξὺν ἄκοντα Il. Κ. 335. Φ. 590. et similia. E. S.]

Ἀλάβαστρον repetendum a nomine λαβὴ, quod, inter alia, notat ansam, qua quid prehendas, oriturque a λάβω, unde λαμβάνω; de quo suo loco. Ab isto λαβὴ verbum quasi est λαβάζω ansa prehendo. Inde nomen λάβαστρον proprie significare debuit id, quo tanquam ansa aliquid prehendas. Ab isto autem nomine, cum α præfixo, ἀλάβαστρον pp. est instrumentum, quod ansas non habet, quibus prehendas, atque inde eximie vasis unguentarii species sic dicitur. [Paullo aliter Methodius, in Etymolog. magno, col. 55. 38. Ἀλάβαστρον ὃ λαβέσθαι ΔΙΑ' ΛΕΙΟ'ΤΗΤΑ ἀδύνατον.]

Ἀλαζὼν Arrogans, jactator. Stirps dubia videri potest. Putem tamen, oriri ex α, et λάζω, cujus Media forma λάζομαι, poëtis usitata, eximie notat capio, prehendo, arripio, et adeo ἀλαζὼν sit pp. qui sibi multum assumat, arrogans adeo, vel simile. [Nisi simplicior sit derivatio ab ἀλάω, unde infra ἀλάομαι. Ab ἀλάω, ἀλάσω, ἀλάζω, et ab ἀρπάω, ἁρπάσω, ἁρπάζω. Quo ex fonte ἀλαζὼν pp. is fuerit, qui se multum volvit, jactat &c. Conf. descriptio τοῦ ἀλαζόνος apud Xenoph. de Institut. Cyri l. 2. p. 47. et infra verbum ἀλάομαι. Etymologia nostra confirmari ex eo videtur, quod idem ἀλαζὼν etiam adhibeatur pro ἀλήμονος, quod jam sine dubio ab ἀλάω descendit. Vide Suidam, t. 1. p. 98. E. S.]

Ἀλαλά. Vox facta a sono, qui edi solebat olim a militibus, ad pugnam aggredientibus. [Hinc et ἀλαλητὸς, uti passim apud Homerum, est fremitus pugnantium Il. Δ. 436. Μ. 138. &c. E. S.]

Ἀλάομαι. Tria verba vicina sunt, ex quibus ingens verborum copia orta est, ἄλω, ἴλω, et ἕλω. De singulis alibi dicendi erit occasio. Sufficit nunc observasse, propriam eorum virtutem quærendam esse in eo, quod volvendo versandove movetur: vel in motu (ut ita dicam) volutorio, et versatili. Hinc ἀλάω est versando, volvendoque moveo: et Medium ἀλάομαι versando huc illuc me moveo, adeoque eximie erro, vagor, et, translatione ad animum facta, incertis quasi curarum viis oberro, atque adeo sic animi pendeo. [Conf. in ἀλάζω, ἅλλομαι &c. Exemplum notionis propriæ vide Il. Κ. 141. Τίφθ' οὕτω κατὰ νῆας ἀνὰ στρατὸν οἶοι ἈΛΑ͂ΣΘΕ; Quid tandem tam incerto vagoque motu oberratis? &c. Cognationem verbi nostri cum altero ἅλλομαι probet illud Theocriti Id. 23. 60. ἅλατο καὶ τὤγαλμα exsiluitque simulacrum, quo loco collato, T. Hemsterh. in Id. 3. 42. reponebat. ὡς ἐς βαθὺν ἅλατ' ἔρωτα. E. S.]

Ἀλαὸς cæcus. Compos. est ex α privativo, et λαὸς, quod ab antiquo verbo λάω, significante inter alia video, q. d. oculis percipio, capio. Est enim λάω pp. idem quod λαμβάνω, ab eodem λάω ortum. Itaque ἀλαὸς pp. est qui non videt, cæcus, vel, quæ in multis compositis literæ α vis est, qui difficulter, et perverse videt, adeoque luscus. [Etymolog. Ἢ παρὰ τὸ ἀλῶ, τὸ πλανῶ, ἀλαὸς, ὁ περιπλανώμενος. Quod videri queat aliquanto simplicius, in primis, propter vocem compositam ἀλαοσκοπία, quæ non certe speculationem visu carentem, sed speculationem vagam, incertam, nullibi quasi consistentem, defixamque, significat; qualis esse solet speculatio luscorum, qui, Lennepio observante, à Græcis pp. ἀλαοὶ dicuntur. Consentit Eustathius ad Il. K. 515. p. 821. Ἔστι δὲ ἀλαὸς ἐν τούτῳ οὐχ' ὁ μηδόλως βλέπων· πῶς γὰρ ἂν ὁ τοιοῦτος ἔχοι σκοπιάν, ἀλλ' ὁ κακῶς βλέπων κ. τ. λ. Ceterum, ut ἀστεροσκοπίαν, ἱεροσκοπίαν, ἐντεροσκοπίαν, ὀνειροσκοπίαν, ὀρνισκοπίαν, sic fere ἀλαοσκοπίαν formarunt Græci. E. S.]

Ἄλγος. Dubium non est, quin sit contractum, ex ἄλεγος, quod à verbo ἀλέγω, et hoc ab ἀλέω, quod vicinum alteri ἀλάω: de quo modo dictum. Propria notio quærenda videtur in motu volutorio, et versatili: unde profecta ista doloris, [fere ut in Hebr. חיל, התחלחל &c.] Porro, ad animum translatum, itidem notat dolorem, tristitiam, et similia. [Nempe, et propriæ ἀλγεῖν Græcis sit jactare se, ac versare huc illuc præ dolore: uti v. gr. Il. Θ. 85. Ἀλγήσας δ' ἀνέπαλτο, βέλος δ' εἰς ἐγκέφαλον δῦ. Σὺν δ' ἵππους ἐτάραξε, κυλινδόμενος περὶ χαλκῷ. Perinde autem est, utrum dicas, ἄλγος esse, per contractionem, formatum ex ἄλεγος, quod ortum ab ἀλέγω, an statuere malis, ἄλγος esse ab ἄλγω, quod ab ἄλω, quemadmodum θέλγω à θέλω &c. Ab ἄλγω certe est Lat. algus, sive algor, et alga. Nempe ab ἄλω, ἄλγω, Lat. algus pp. videtur esse concussio tremorve membrorum vehementior, præ frigore: unde crepitans dentibus algus est apud Lucret. l. 5. vs. 746. Alga porro itidem, ab irrequieto motu, quo jactatur in mari, atque à fluctibus ad litus projicitur: unde Virgilius, projecta vilior alga. Neque adeo dubitandum videtur, quin Lat. algeo sit ipsum Græc. ἀλγέω, non adeo quod frigus dolorem adferat, uti Festus ait, quam potius, quod frigentes tremere, et præ impatientia doloris sese huc illuc versare soleant. Compone et cognatum ἀλύσσω, quod Hesych. diserte exponit τρέμω. E. S.]

Ἀλδέω. Est ab ἄλω, quod inter alia notat versando, volvendoque consolido, et sic augeo, quæ translationis ratio magis conspicua est in derivatis à verbo vicino ὄλω, unde, ut postea videbimus, Græcum ὅλος, tum Lat. solidus et similia: porro Lat. oleo, et inde olesco, adolesco, pp. notans incipio fieri solidus, accepto incremento. Inde jam ἄλδω, inserto δ, et productior forma ἀλδέω, generatim notat incrementum do, augeo. [Apparet adeoque, ipsum Lat. alo, alui, altum, alere, ejusdem quoque esse originis, et alterum verbum Græc. ἄλθω, sano, pp. esse consolido; ut in illo Il. Ε. 417. de Marte vulnerato, ἄλθετο χείρ, pp. consolidata est manus. Vide et in seq. voce ἀλέα. E. S.]

Ἀλέα. Prop. fem. est à masc. ἀλεὸς, quod vix differt à nomine ἅλιος, quomodo Dores pronuntiarunt pro ἥλιος, sol, quod ab ἕλω repetendum; cujus vicinum ἴλω vel εἴλω, inter alia notat splendeo, et peperit nomina ἕλη, εἵλη et similia: in quibus splendoris notio. Hinc facile jam apparet, quemadmodum ἀλέα in usu significare potuerit calorem, vel teporem, qui in locis apricis oritur à sole, quod ipsum Latin. sol, à tertio nostro verbo, supra in ἀλάομαι memorato, ortum videtur. [Ab ἄω est ἄλω, ἀλέω &c. Ex ἄλω, adspiratione addita, est Lat. halo, halavi, halare, porro halitus. Proprie adeoque ponitur de hominibus, qui halitum edunt. Ἀλέα autem Græce est talis halitus, qui vaporem tepidum adfert. Hæc ratio est, cur ab ἄλω etiam sit ἄλθω medeor. Nempe, ut ἰαίνω pp. significat tepore medicor, vel tepida aqua rigo, sic etiam ἄλθω ponitur. Hinc etiam ἄλθα pro medicina sumitur: nam veteres medici, non nisi rebus tepidis, corpori admotis, morbos solebant sanare. T. H.] Magni Hemsterhusii derivationem commendat in primis glossa apud Hesychium Ἄλθα· θερμασία, ἡ θεραπεία, et collatio ipsius hujus nominis θερμασία, quod itidem pp. notat curationem, tepidis fomentis adhibitis peractam. Vide infra in Θεράπων et Analog. p. 133. 136. Porro verosimile videtur, Græcis duplex fuisse verbum ἄλω, alterum ὀνοματοποιητικὸν, à sono nimirum hominis, halitum edentis, quod ipsum est halo Latinorum: unde Halonem dixere hominem, hesterno vino languentem et vinum adhuc exhalantem quasi: idem Græcis ἴωλος dicebatur. Nempe verbo huic ἄλω, sive ἅλω, cognatum fuit alterum ἕλω, superstes quoque in Lat. adhelo, anhelo, unde et ἕλος palus, sive stagnum, ab exhalando dictum &c. Alterum vero ἄλω (cum suis cognatis ἴλω, ἕλω &c.) significavit pp. volvo, provolvo, et convolvo, consolido. A notione volvendi, provolvendi, atque adeo projiciendi, (qualem modo observavi in Lat. voce alga, ab ἄλγω deducta) etiam alea Lat. derivatum videtur: quia et inde dicta ales, alitis, h. e. à motu volutorio, quemadmodum ipsum quoque Lat. volo, volare factum est ab ἄλω, Æolice Fάλω, unde et FάλFω, volvo. Denique Lat. volo, vis, velle, ex eadem est origine, quatenus, nempe, volvere rem animo, eamque cupere, velle (pro velere, volre) Latini dixerunt. E. S.]

Ἀλέγω. Vidimus jam, in voce ἄλγος, esse hoc vicinum verbo ἀλέω, cujus notione ad animum translata, eam curandi accepit eximie hoc nostrum verbum. [Nimirum ab antiquo præterito perf. act. verbi ἀλέω, ἤλεκα, omisso augmento, factum est ἄλεκα, et dein, loco κ pronuntiato γ, ἀλέγω. Proprietatis hujus verbi satis clarum indicium petas ex illo Diomedis Il. Λ. 388. 389. Νῦν δέ μ' ἐπιγράψας, κ. τ. λ. et verbo inde propagato ἀλεγίζω apud Hesych. Ἀλεγίζω· περιφροντίζω. E. S.]

Ἄλεισον. Ortum videtur à verbo antiquo λείω, vel λέω, levigo. Inde, nempe, proxime ortum λεῖος, quod formatum à λείω. Id autem vicinum memorato nostro λέω, quod peperit usitatum λεῖος levigatus. Λεῖος itaque, et, inde ortum, ἄλεισον, vel ἄλειον, pp. valet leve, levigatum, atque inde translatum videtur, ad poculum, seu vas cælatum, designandum. Præterea translatione non valde dissimili, acetabulum, osque coxendicis notat. [Dubito. Ἄλεισον fortasse ab eodem ἀλέω pp. significat convolutum, rotundum, et eximie tale poculum. Etymologus, aliorum derivationibus refutatis, Κρεῖττον, inquit, λέγει Ἀπολλώνιος, ὁ τοῦ Ἀρχιβίου, ὅτι παρὰ τὸ λεῖον γέγονεν ἄλειον, καὶ, ἐπενθέσει τοῦ σ, ἄλεισον, τοῦ α ἐπιτατικοῦ ἢ στερητικοῦ, τουτέστι τὸ μὴ ὁμαλὸν, ἀλλὰ ΠΕΡΙΦΕΡΕΣ. Quæ postrema descriptio ἀλλὰ περιφερὲς nostræ derivationi videtur favere. Inspice porro Il. Λ. 773. Ω. 429. Od. Γ. 50. 53. Δ. 591. Θ. 430. Ο. 85. 468. Χ. 9. et Eustath. p. 885. 58. 1557. 38. 1775. 10. Itaque et os coxendicis veteres, à rotunditate, ἄλεισον, et κύλικα appellasse, quis miretur? E. S.]

Ἀλείφω. Verba primitiva sunt λίω, λέω, et similia: de quibus alias dicendi locus. Inde λείβω, λίβω, λείπω, λείφω, et similia oriuntur, quæ eximie significant stillo, destillo, et ad varios liquores applicantur. Eximie nomen inde ortum λίπος, et fem. λίπα, pinguedini olei destillantis tribuitur. Ita χρίεσθαι λίπ' ἐλαίῳ antiquis frequens locutio est, pro oleo ungere, guttatim quasi destillante, et large. Ex his jam apparet, quemadmodum nostrum ἀλείφω, à memorato λείφω ortum, ungendi notionem acceperit, quasi dicas guttatim oleum infundendo ungo. Latius sumptum idem sonat lino, illino, cujus translationis similis est ratio. Porro ab ἀλείφω derivatum spectandum hic est nomen ἀλείπτης, quomodo dicebantur ii, quorum erat, in gymnasiis, ungere athletas, et sic præparare ad certamen: quæ notio eam peperit incitandi, exhortandi &c. quæ verbo ἀλείφω quoque tribui solet.

Ἀλέξω pp. nihil aliud est atque futurum verbi ἀλέγω, de quo supra. Ab ista curandi notione, verbo ἀλέγω adsignata, ἀλέξω eam accepit opem ferendi, auxiliandi et porro propulsandi, arcendi, et similes. [Verborum hujusmodi in ξω rationes vide ad Analog. Lennep. p. 187. Videtur autem forma hæc in ξω frequentiam quandam, et studium agendi significare. Conf. Il. Γ. 9. Κ. 473. Ο. 565. Π. 562. Od. Σ. 61. Ceterum ab ἀλέξω nostro nova forma ducta est ἀλεξέω sive ἀλέξομαι, cujus Infinitivus est ἀλεξέμεναι. Il. Λ. 590. Ε. 779. &c. Futurum ἀλεξήσεις Il. Ι. 251. &c. E. S.]

Ἀλέω molo. Notio hæc profecta est a volvendo, versandove. Oritur autem verbum a simpliciori ἄλω, cujus propriam vim vide supra in ἀλάομαι, et ἀλδέω. Porro à versandi, movendive notione ea est, quæ huic verbo adsignatur, vitandi, cavendique. Tandem à solidando motu volutorio, et augendo notio illa congregandi enata est.

Ἀληθὲς verax. Proprie oritur proxime à verbo ἀλέθω, quemadmodum αἰπὺς à αἴπω, et similia. Ἀλέθω formatum ab ἄλω vel ἅλω, pp. valet volvendo, versandove solidum facio: unde in usu quidem est idem quod ἀλέω molo, propria tamen cernitur in derivato nostro ἀληθὴς, quod, vi naturæ suæ, est quasi volvendo solidum faciens vel passive volvendo solidum factum. [Ut forma adeoque conveniat fere cum ἀληθὴς pp. volutatus, Od. Ι. 388.] Atque inde ad res incorporeas translatum idem est ac verus; ita ut opponatur voci ψευδὴς, de qua suo loco. [Si compararemus vocem ἀηδὴς, et similes alias, verius videri possit, ἀληθὴς esse compos. ex α privativo et ληθὴς, quod à λήθω, hoc vero idem ac λάθω, unde lateo Lat.; ut ἀληθὲς pp. sit id, quod non lateat, sive quod latere non possit: aut ἀληθὴς de homine, qui non lateat vel et quem non lateat res. Conf. Il. Μ. 433. Od. Γ. 247. et Theoc. Id. 2. 154. cum vs. 158. E. S.]

Ἄλθω. Est pp. idem fere quod ἀλδέω volvendo solido, vel augeo: unde profecta sanandi notio, verbo nostro tribui solita. Oritur proxime ab ἄλω, de quo supra. [Conf. etiam observata T. H. supra p. 79.]

Ἀλίγκιος. Videtur esse pro ἀλίκιος, cujus fem. ἀλικία pp. non differt ab ἡλικία. Ut autem ἡλικία oritur ab ἡλίκος, sic ἀλίκιος ab ἀλίκος, in usu, ratione quantitatis (quæ inter diversas res intercedit), similis ponitur, atque respondet τηλίκος, ut Latina tantus, quantus. Inde ἀλίκιος, et, ejus loco pronunciatum, ἀλίγκιος, facili translatione, idem significare potuit, quod ὅμοιος. De voce ἀλίξ, vel ἥλιξ, suo loco dicendum. [Ab ἄλω, ἀλέω, pp. volvo, convolvo &c. est præter. perfect. ἦλικα, pro ἔλλικα; hinc ἥλιξ et ἀλίκος. Porro ab ἤλικα est ἐάλιγμα, ἄλιγμα, ἀλιγμὸς, ἀλίγκιος pp. convolutus, conglomeratus; et hinc forte ἀλίγκιος et ἐναλίγκιος socius, similis, eadem metaphora, quæ est in Hebr. עמית socius, similis, pp. conglomeratus, involutus. Itaque et Od. Θ. 174. ἀλίγκιος ἀθανάτοισι pp. esset עמית לאלהים socius immortalibus. Nisi mavis repetere à stirpe λάω, unde λάω, λύχνη, λύχνος, λύγκιος, et cum α præfixo, ἀλίγκιος pp. simili splendore præditus, atque adeo fulgore suo consimilis: quod optime quadraret in locum Il. Ζ. 401. Ἑκτορίδην ἀγαπητὸν, ἀλίγκιον ἀστέρι καλῷ. Præsidii fortasse aliquid nancisceretur posterior hæc etymologia ex collatione cum nostro *lyken*, unde *lijk*, *gelijk*. Vide Ten Cate; Æol. P. 2. p. 279. 280. E. S.]

Ἅλις. Græca ἄλω, ἀλέω et similia sæpe jam vidimus significare volvendo in unum solidare, augere, et inde quoque congregare. Itaque ἅλις, adverbialiter positum, pp. sonat confertim, coacervatim, et porro satis, abunde, magna copia &c. [Uti promiscue dixerunt olim [illegible] et [illegible], Ὀλυσσεὺς sive Ὀδυσσεὺς, et Lat. Ulysses, δάκρυμα et lacryma: ita nostrum ἅλις, permutato λ cum δ, videtur eandem fere propriam significationem habere atque ἅδην, de quo supra. Unde porro ex cognata forma ἅδις fluxisse putem Lat. satis: ut v. gr. Theocriteum istud, ἅλις πάντεσσιν Ὅμηρος, rectissime jam convertatur satis est omnibus Homerus. Cui accedit non tantum, quod l et t permutentur quoque in Thetis et Thelis antiquo, sed etiam quod Gr. ἅλις non aliter ac Lat. satis construi soleat cum sequenti Genitivo. Exempla vide apud H. Stephan. Th. 1. col. 324. 325. E. S.]

Ἀλισγέω. Origo quoque est ἄλω, unde ἀλέω, cujus futurum ἀλέσω, volvendi notione, peperit ἀλέσγω, et productius ἀλισγέω, quod in usu apud interpretes Alexandrinos Vet. Test. maxime notat volvendo, versandove inquinare sordibus, vel pulvere. [Respondet adeoque rectissime, apud seniores illos, verbum nostrum ἀλισγεῖν Hebraico גאל, quod eandem volvendi, volvendoque inquinandi habet potestatem. E. S.]

Ἁλίσκω reducitur ad originem sic: ἄλω, ἀλέω, ἀλέσω &c. Est proprie incipio versare sive volvere: unde capiendi notionem accepit. Usus ejus latissime patet: ut docent Lexica. [Originem ab ἄλω vel ἅλομαι propius demonstrat aoristus secundus, sive Imperfectum vetus ἑάλων, ἅλων, et Participium ἁλούς. E. S.]

Ἄλιμον nomen plantæ est, formatum ab ἀλίζω similive forma; cujus origo verbum ἄλω, sæpe memoratum. De ratione significationis videantur Botanici. [Conf. Dioscor. l. 3. c. 169. et Plinius, l. 25. c. 10.]

Ἀλιτέω. Proxime oritur hoc a nomine obsoleto ἀλίτης, quod non differt nisi sono ab ἀλήτης erro, vagus; cujus stirpis verbum, jam supra positum, ἀλάω est. Ab ἀλήτης autem verbum descendit ἀλητεύω vagor. Simili ratione, à nostro ἀλίτης, verbum ἀλιτέω idem quoque notat vagor, erro: unde, in usu, significationem obtinuit peccandi, scelus admittendi, violandi, offendendi, et similia.

Ἀλίω Volvo, voluto: quæ fere propria verbi hujus notio est. Oritur enim etiam ab ἄλω, ut formæ plures similes, quas partim jam vidimus, ἀλάω, ἀλέω, ἐλέω, ἰλέω, εἰλέω, ἀλίω &c. [A Græcorum hocce ἀλίω, sive ἁλίω, esse Lat. salio quis neget? Nempe volvendi notio translata est ad levissimos motus jactationesque pedum: neque de eo dubitare sinit alterum ἅλλομαι, nostro verbo cognatum, et ex eodem fonte ἄλω deductum. Ab eodem hoc ἀλίω est, adjectivum ἅλιος pp. vagus, divagans, et a scopo aberrans. Vide omnino Il. Δ. 498. Ε. 18. Λ. 376. 380. Κ. 324. Ν. 410. 505. Ξ. 455. Π. 615. &c. Porro metonymice idem hoc ἅλιος est irritus, frustraneus, tanquam vagus et à scopo aberrans, Il. Δ. 26. 158. Ε. 715. Σ. 324. Ω. 92. 224.

quod, ne suspiceris, a nobis fictum esse, en acumen poetæ Odyss. Δ. 349. 384. &c. γέρων ἅλιος ΝΗΜΕΡΤΗΣ, "senex marinus non aberrans" ubi Homerus, cavens malum omen in voce ἅλιος marinus (ut Il. Σ. 141. et Ω. 83. ab ἅλς, Dat. ἁλὶ pp. sal, sali) addit νημερτὴς, qui est ἅλιος marinus, qui tamen non sit alio sensu ἅλιος, sive vagus, aberrans &c. Ex quibus simul jam constare poterit, Lat. alius (quod ceteroquin ἄλλος est Græcis, fere ut salio est ἅλλομαι) a Græco nostro ἅλιος nequaquam esse diversum. Est enim Latinis quoque alius pp. vagans, divagans, et dein diversus. Quæ causa est, cur Lat. alius construatur cum sequenti præpositione a vel ab. Vide omnino Virgil. Bucol. 1. 65. Horat. Ep. 1. 16. 20. Cicer. ad Div. 11. 2. &c. Patet denique hinc, cur longe alius idem valet ac longe diversus, et alias res agere sit diversas, et a scopo præsenti alienas res agere. E. S.]

Ἀλκὴ robur. Si analogice retrogrediamur, patebit esse nomen derivatum ab ἄλω, et quidem a Præter. perfecto Act. ἧλκα, quod a futuro ἄλξω, verbi ἄλω. Vidimus autem, verbi ἄλω, inter alias significationes, esse eam solidandi, quemadmodum apparet ex dictis ad verba ἀλθέω, et ἄλθω: ubi etiam observatum, a memorata notione fluxisse illam sanandi. Utraque etiam conspicua est in nostro ἀλκὴ, quod modo remedium notat, et, translatione denuo inde facta, auxilium; modo refertur ad vires et robur, quæ significatio proxime abest a notione soliditatis. [A robore etiam vocatur Alce canis apud Ovid. Metam. lib. 3. vs. 217. Nescio tamen an simpliciter ab ἄλω volvo, devolvo, &c. ἀλκὴ pp. sit devolutio, amolitio: ut in illo Hesiodi, κακοῦ δ' οὐκ ἔσσεται ἀλκή. Unde dein ad vim amolientem, roburque invictum commode fieri potuit transitus. E. S.]

Ἀλκιβιάδιος. Est pp. derivatum ab Ἀλκιβίας, quod idem atque ἀλκίβιος, et id quidem proprie notat remedium vitæ: unde sic eximie, a medicis, vocatur quoddam Anchusæ genus. Idem quoque ἀλκιβιάδιος dicitur. Nomen autem habet a viribus, quibus ea valet. Vox composita est ex βίος, et ἀλκὶ, Dativo nominis ἀλξ, quod idem atque ἀλκὴ, ut Lexica docent. [Ἀλκὶ superest Il. Ε. 299. Ν. 471. Ρ. 61. &c.]

Ἀλλὰ Sed. Ut multa sunt vocabula, quæ vim habent Adverbiorum, sic hoc proprie est neutrum plurale, ortum a nomine ἄλλος: unde naturam accepit conjunctionis adversativæ, sed, aut, verum. Reliquæ notiones, quæ porro huic voci subjiciuntur, ad eam quoque, quæ est vocis ἄλλος, ut propriam, referendæ sunt. [Vide omnino de hac particula Clar. Hogeveenium, in opere eruditissimo, quod inscribitur Doctrina Particularum L. Gr. cap. 1.]

Ἀλλᾶς est genus farciminis: botulum Latini vocant. Stirps autem obscurior. Forte contracta vox est, et originem habet a verbo ἀλλάσσω. Eo enim ut inclinet animus efficit nota circumflexi, quæ sæpe contractionis indicium est. [Ἀλλᾶς: Gen ἀλλᾶντος uti πᾶς, παντὸς, quod cel. auctor ex πάας (pro πάσας) factum statuit. Ergo ut πᾶς est ab obsol. πάω, et quidem pp. participium, formæ ἱστὰς, ἱστάντος, sic nostrum ἀλλᾶς oportebit esse pro ἀλλάας, ex ἀλλάαντος, verbi ἀλλάω. ut stirps sit ἄλω volvo, unde ἄλλω, ἀλλάω, sive ἄλλομαι &c. Ἀλλᾶς autem pp. volvens se, vel volutum in gyrum, ut solent esse farcimina rotunda, et convoluta. Ad hoc etymon fortasse respexit Aristoph. in Equit. vs. 1245. ubi, quum Agoracritus dixisset, ἀλλαντοπώλουν, Cleon respondet κυλίνδετ' εἴσω volvite intro istunc infelicem. E. S.]

Ἀλλάσσω. Ab ἄλλος verbum est ἀλλάω, cujus Futurum ἀλλάσω, unde ἀλλάσσω, et ἀλλάττω, significans pp. alium facio, adeoque muto, permuto: quæ notio reliquas propagavit, quæ, in Medio ἀλλάσσομαι, a Lexicographis notantur. [Ἀλλάσσω pp. est volvo, convolvo &c. Unde quod in Hebraico est Ps. 102. 27. כלבוש תבליפם ויבלפו vestimenti instar convolves, sive conglomerabis eos cœlos, et conglomerabuntur, id ab auctore Epist. ad Heb. c. 1. 12. Græcam versionem secuto, redditur καὶ ὡσεὶ περιβόλαιον ἑλίξεις (alii Codd. ἀλλάξεις) αὐτοὺς, καὶ ἀλλαγήσονται. Conf. Schulz. in Comm. ad Prov. Sal. p. 507. 509. E. S.]

Ἅλλομαι. Ab ἄλω volvo, verso, inter alia oritur ἀλέω, unde proxime Lat. salio. Porro ab ἄλω descendit nomen ἀλεὶς, quod vel volutum, vel concervatum, vel auctum, significare potest. Posterior notio cernitur in Lat. voce altus: prior in verbo Latino, inde formato, salto. Ab ἄλω, verbum ἄλλω, vel ἅλλω, Medium habet ἅλλομαι, quasi Latine dicas verso me, versor huc illuc motu volutorio, quod proxime a notione saltandi abest. [Conf. dicta superius in ἀλάομαι, ἀλέω, ἀλίω &c. Formam Activam ἅλλει τὸ πολὺ, sæpe commemorat Etymologus, uti col. 3. 40. 456. 34. 406. 50. &c. E. S.]

Ἄλλος alius. Obscurior quidem primo adspectu ratio translationis, et stirps hujus nominis, videri potest. Puto tamen, esse a verbo ἄλλω, vel ἄλω volvo: unde alibi jam vidimus errandi, et aberrandi notionem ortam esse. Vide supra in Ἀλάομαι. Inde ἄλλος pp. is dicitur, qui quasi aberrat, et alienatur; atque sic alius. A qua notione reliquæ, huic voci subjectæ, repetendæ sunt. [Redi iterum ad ἀλάω, p. 83. Ceterum hic loci observari meretur, hoc ipsum ἄλλος Græcis nonnunquam idem esse ac τὸ diversus Latinorum, unde τ' ἄλλα eximie dicuntur diversa a vero, rationi non consentanea. Vide Euripid. ap. Thes. H. Steph. T. I. col. 343. E. S.]

Ἀλοάω Trituro. Est ab ἄλοος, quod contractum in ἅλως [cum spiritu aspero] significans aream, in qua trituratur frumentum: ut suo loco videbimus. A notione triturandi, nostro verbo adsignata, translatæ sunt aliæ comminuendi, contundendi, pulsandi &c. [Etymol. Ἀλοᾶν· τύπτειν, βάλλειν, καὶ τὸ θρύπτειν ἐπὶ τῆς ἅλω εἶναι. Ceterum ἀλοᾶν, (ut Lat. commolere) sensu obscœno etiam adhibetur ab Aristoph. in Ranis vs. 149. observante cl. Toupio, Emend. in Suid. P. 2. p. 102. E. S.]

Ἀλόη Aloë. Herbæ genus: stirps autem dubia.

Ἅλς idem est quasi ἀλὲς, ortum a verbo ἄλω, quod sæpe vidimus, inter alia, significare solido, coacervo, coagmento. Inde eximie sal dicitur ἅλς, a natura ad congelandum proclivi. A notione salis porro translatum nomen est, ad denotandum mare, ob salsedinem aquæ. Porro, quemadmodum sales a Latinis, sic a Græcis ἅλες dicitur sermonis lepos. Idem nomen ἅλς, vel ἅλες, translatum ad eos, qui communi quasi sale utuntur, poni quoque solet ratione convictus, atque sic tandem generatim nonnunquam ponitur de sodalitatis necessitudine. [Nescio tamen, an ἅλς, ἁλὸς Latine sal, (spiritu aspero resoluto in s) potius ducendum sit a notione exsiliendi, subsultandi. Nihil enim magis obvium, quam sal, igni impositum, exsilire, et cum crepitu quodam displodi. Conf. etiam supra in ἀλέω et ἅλλομαι. E. S.]

Ἄλσος Lucus. Propria notio et stirps petenda ex iis, quæ dicta sunt de verbis, ab ἄλω derivatis, ἀλθέω et ἄλθω. Ἄλσος, nempe, inde ortum, notionem accepit a conferta arborum, læte virentium, copia, et densitate: estque proprie silva, arboribus densa, et opaca. Quum autem, antiquis temporibus, hujusmodi silvas frondibus suis in primis accommodatas viderent gentilium sacerdotes, atque propterea ritibus religiosis sæpe dedicarentur, deoque alicui consecrarentur, factum est, ut ἄλσος specialim fuerit sumtum a Græcis pro silva, alicui deo consecrata, seu luco. [Ἄλσος, locus natura irriguus, et densis arboribus consitus. Origo vocis ab antiquo ἄλω, (unde Latini habent suum alo) ἄλδω, ἄλθω, ἀλδέω, ἀλδαίνω, ἀλδέω, et ἀλδήσκω apud Theocrit. Idyll. 17. 78. augeo, irrorando nutrio, et ἄλσις, i. q. αὔξησις, incrementum. Hæc pleraque sunt in Homero, et explicantur ab Hesychio. Usus jussit, de lucis proprie poni, deorum honori consecratis. Sic jam apud Homerum occurrit Il. Β. 506. ubi Onchestus, Bœotiæ urbs, vocatur ἱερὸν Ποσιδήϊον, ἀγλαὸν ἌΛΣΟΣ. Recte vetus commentator: πᾶς τόπος εὐθαλὴς, δένδρα ἔχων, καὶ θεοῖς ἀφιερωμένος, ἄλσος καλεῖται. Vide Strabon. p. 637. ibidemque Casaubonum. &c. T. H.]

Ἀλύς. Sic vocari solet lignum, cui infigitur stiva. Est fortasse ab ἀλύω vagor, erro, de quo mox. Sic autem dici videtur, quasi pars aratri errans, quod, stiva demum infixa, regi potest et solet aratrum.

Ἀλύω est ex quinque verbis cognatis, quorum pleraque jam vidimus aliquoties, ἀλάω, ἀλέω, ἀλίω, ἀλόω, ἀλύω: quæ stirpem communem habent ἄλω; de quo jam abunde dictum supra. Ut reliqua inde orta verba, inter alia notat huc illuc vagor, erro: sic quoque ἀλύω: unde specialim verbum hoc translatum ad animum, in primis poni solet de eo, qui errabunda mente vagatur. Unde quoque is ἀλύειν dicitur, qui, mente oberrans, exitum non invenit malorum; qui animo languet, præ consilii inopia et mœrore. Præterea is, qui de tranquillo mentis statu, velut dejectus, nec amplius sui compos, sive gaudio, sive alia commotione, huc illuc agitatur, et quasi oberrat. Unde repetenda notio exsultandi præ gaudio, nec non insaniendi, huic verbo quoque adsignata. Tandem, qui otiosus veluti oberrat mente, atque adeo otiosus est, is quoque ἀλύειν dicitur. [Ab ἀλύω etiam descendit vox dubia ἀλύται, de qua ita vir maximus. Ἀλύται, vox Elea, vel Peloponnesiaca: cujus origo non satis explorata est. Nam, quæ scribit T. Faber Agonist. lib. 1. 10. aliena sunt, et parum apta. Ῥαβδοφόροι, μαστιγοφόροι. exponit Etymologus. Ῥαβδούχους certe Olympicos hosce lictores vocat Thucydides, lib. 5. 50. Virgis etiam, quas adversus peccantes et protervos expedirent, instructi Hellanodicis apparebant, totamque panegyrin pervagabantur; ut tumultus et rixas, in tanta hominum multitudine, coërcerent. Idcirco nomen esse tractum arbitror a verbo ἀλύειν circumire, oberrare, quasi circuitores, vel περιπόλους dicas. Ἀλύειν vero, perinde atque ἀλᾶν, ἀλᾶσθαι, a primitivo barytono ἄλω descendit. His qui præerat, ἀλυτάρχης dicebatur, perhonorifica dignitas, et Hellanodicis proxima. Meminit Lucianus in Hermot. p. 572. &c. T. H.]

Ἄλφα, prima litera Alphabeti Græci, originem habet ex oriente. Quod tamen huic voci ἄλφα, in Lexico, adjicitur, tanquam derivatum ejus, verbum ἀλφῶ, invenio, cum suis derivatis, minime inde repetendum patet. Verius petitur ab origine ἄλω, quod (quemadmodum alia formæ ἄλδω, et ἄλθω, sic quoque significare potuit augeo, accumulo, vel simile; quæ significatio majori jure, ut opinor, adsignari potest verbo derivato ἀλφῶ, quam quæ in Lexicis adjicitur, notio inveniendi, quæ æque falsa est atque origo. [Respicere auctor videtur ad loca Homeri Il. Φ. 79. Od. Ο. 452. Ρ. 250. Υ. 383. quibus notio augendi, accumulandi, multo melius sedeat, quam illa inveniendi. Quodsi tamen nobiscum repetemus, Grammaticos et Lexicographos veteres, miro quodam consensu, nostrum verbum ἀλφῶ, cum cognatis ἀλφάνω, ἀλφαίνω, ἀλφάνω, ἀλφέω &c. exposuisse per εὑρίσκω invenire, notio illa inveniendi non omni carere auctoritate videri queat. Quidni ergo potius statuemus, ἀλφῶ in origine pp. idem esse quod ἀλύω (ut pro ἀλύω litera υ in consonam mutata, dixerint ἀλϝω, ἀλφω) pp. ultro citroque vagari, quærere hic illic, adeoque etiam deprehendere, invenire? Favent loca veterum apud Suidam, in ἀλφάνω, favent et alia quædam indicia: uti v. gr. comparatio vocis ἄλφιτον farina, ab ἀλφέω molo, pp. in gyrum verto, converto, doctæ: sed in primis etymon hoc suadet cognatum verbum ἀλίσκω, de quo supra p. 83. E. S.]

Ἄλφιτον. Nisi sit originis peregrinæ, quod tamen vix putem, nomen ἀλφὶ (unde hoc nostrum ἄλφιτον) videri potest descendere a verbo ἀλφῶ, quod, ut ἀλθέω et ἄλθω, vel ἀλδήσκω, significare potuit nutriendo augere, vel nutrire: unde itaque ἀλφὶ, vel ἄλφιτον nutrimentum, sive, (ut in Lexicis redditur) victus, ad vitam necessarius, est, et specialim farina hordeacea. [Origo traditur a Grammaticis haud inepta, ἀπὸ τοῦ ἀλφεῖν, sive ἀλφάνειν, quod idem olim atque εὑρίσκειν invenire: quia primum alimentorum repertum, paratumque, crudas fruges comedere dedocuit. Poterant etiam satis concinne docere ab ἀλφεῖν, quod notat ὠφελεῖν, prodesse, monente Etymologo col. 72. quippe farina, hominibus utilissima, valde prodest. Verum probabilius nomen hoc a colore petetur. Ἀλφὸς enim, vetustis Græcis, est λευκὸς, unde Lat. albus. Etenim epitheton vulgare est λευκὰ ἄλφιτα. Conf. Aristophanes, in Pluto vs. 807. Eretrium vocat λευκ' ἄλφιτα Sopater apud Athenæum l. 4. p. 160. quoniam αἱ ἐξ Ἐρετρίας μάζαι erant laudatissimæ &c. T. H.] Quid proprie voluerit vox nostra, docent Etymologus, in voce. col. 73. Ἄλφιτον, sive ἄλφιτα κυρίως τὰ ἀπὸ τῶν πεφρυγμένων κριθῶν ἈΛΕΣΘΕΙΣΩ͂Ν θρύμματα, "farina hordeacea (vel ex hordeo excusso) commolita." Quod ipsum nobis indicare videtur, verum etymon esse ἀλφέω, h. e. in gyrum volvere, atque ita molere, commolere: ut ἄλφιτον pp. sit commolitum, et λευκὰ ἄλφιτα adeoque alba commolita. Conf. supra in voce ἄλφα. Ceterum ἀλφὸς, albus, pp. etiam videtur esse commolitus, unde facillima translatione, (quia farina commolita album colorem præbet) Græci ἀλφὸς, pro λευκῷ, dixerint. E. S.]

Ἀλφὸς, albæ vitiliginis genus. Est et hoc forte a verbo ἀλφῶ ductum. [Conf. in voce ἄλφιτον.]

[Ἄλω. Ipsa hæc stirps est, unde multæ verborum formæ, supra jam passim commemoratæ, propagantur. Originem, in ἀλέω, clare indicavit Etymol. col. 71. 7. Ἀλῶ· τὸ συστρέφω. Etiam, cum spiritu aspero, elatum ἅλω sive ἅλομαι, quod tempora oblique præbuit, in verbo cognato ἁλίσκω. Ceterum vide in ἀλέω, alibique supra posita. Media forma ἄλεται, i. q. ἅλλεται, exstat Il. Λ. 192. 207. Unde et ἆλτο, pro ἥλατο Il. Λ. 211. &c. E. S.]

Ἀλώπηξ Vulpes. Vox videtur composita ex α et λώπηξ, et hoc quasi a verbo λωπίζω, quod a nomine λῶπος, significante corticem, et, translate magis, vestimentum. Λῶπος autem, idem quod λέπος, ortum est a λέπω, Lat. decortico, quod etiam λεπίζω significat: a qua forma proprie λωπίζω vix, nisi pronuntiatione, differt. A λωπίζω jam nomen λώπηξ, et ἀλώπηξ, eum significare potest, qui callide cibum decorticare novit, quod vulpi accommodatum. Quidquid est, a vulpe denuo translatum nomen est ad hominem astutum. [Firmare videtur hanc etymologiam, quod vulpes etiam κερδὼ Græcis dicatur, a κέρδω, quod a κείρω, pp. tondeo, detondeo. E. S.]

Ἅλως. Est pro ἄλοος, quod ab ἀλέω: et notat vel aliquid in orbem quasi rediens, a notione volvendi, vel planitiem, in qua huc illuc libere vagari possis. Prior notio transiisse videtur ad circulum siderum, vel, qui est circa solem et lunam, vel qui in oculo cernitur, vel etiam circumferentiam clypei. Posterior notio eam peperit, qua ἅλως dicitur area, et specialim, in qua teritur, et trituratur frumentum. Latius autem sumta vox, quamcumque planitiem notat: unde quoque campus frumentarius, sata, et similia nomen habent ἀλωή.

Ἅμα Latine simul, simul atque. Vox haud dubie a Græca stirpe profecta: ut non potuerit non oriri ab antiquo ἄμω, quod sedem e Græca, unde profectum est, in Latinam linguam transtulit; ubi notissimum verbum amo. Quantum autem, probabili conjectura, assequi licet, verbum ἄμω propriam notionem, et primam, habuit trahendo, attrahendo, similive ratione admoveo, adduco, adjungo: ut ex multis derivatis, suis locis commemorandis, clarius apparebit. Ex ista notione adjungendi, facile ea nasci potuit, qua ἅμα, adverbialiter positum, iis rebus adjicitur, quæ pariter, una, seu eodem tempore, fieri quasi significentur. Adhibetur quoque eandem ob causam, ad celeritatem duarum actionum, subito, et eodem veluti temporis momento, semel subsequentium. Ut in illo ἅμ' ἔπος, ἅμ' ἔργον. Est autem proprie ἅμα adjectivum plurale, neutrum, ab ἅμος unus: de quo suo loco. Ἅμα itaque ex omni parte respondet fere Latino una. [Stirps ἅμα dedit formam productiorem ἀμόω, ἀμῶ, quod pro-

proprie esse Lat. amo, (ex ameo contractum, et dein correptum) persuadere videntur reliquæ formæ amas amabam, amavi &c. Verissime autem conjecisse Lennepium, verbum hoc pp. esse attrahendo adducere, admovere, patet ex glossa Hesychiana, ἀμᾶσθαι· ἐφέλκεσθαι. Est igitur Latinum amare pp. idem, quod ἀσπάζεσθαι. Quo sensu Plautus posuit, in Pœn. Act. 2. Sine, amem, h. e. patere, ut complectar amicam meam, ne obturba. Ceterum ab ἄμω est ἄμος obsoletum, servatum tamen in Latino hamus, et fœm. ἄμα pp. comprehensio, adductio: cujus dativus sive ablativus antiquis scribebatur ἄμαι, dein ἅμα. Quod ipsum ἅμα pp. comprehensione, sive complexu, est nostrum ἅμα brevius enunciatum. Pari ratione παρὰ dixerunt Græci, pro παραὶ, (quod contractum in πρὶ dedit Lat. præ) κατὰ, pro καταὶ &c. Ceterum vox hama, (quæ etiam, leni cum spiritu, ama scribitur) à Paullo et Ulpiano JCtis, Plinio item et Juvenale, servata est. Vide Gesner. in Thes. L. L. et viros doct. ibi laudatos. E. S.]

[Ἄμαθος, ου, Arena, pulvis. Vide, hac de voce, laudatos viros doctos ab Albert. in not. ad Hesych. T. 1. c. 257, ubi differentia ejusdem à ψάμαθος, ex Grammaticis, notata. Stirps videtur esse ἄμω, unde, ἀμάω, ἀμάθω &c. ut ἄμαθος pp. sit pulvis tenuior, facillime adhærescens corporibus. Ejusdem originis est ἄμμος, quod vide suo loco. E. S.]

Ἀμαιμάκετος, ex antiqua dialecto Ionica repetenda vox est. Nempe ἀμαιμάχετος primo produxit ἀμαιμάκετος, quemadmodum κατηπάτες, καταιβάτες, et similia. Porro κ, pro χ, est: ut in Ionico δέκομαι, pro δέχομαι, et similibus. Patet ergo jam, vocem esse conflatam ex ἅμα, et μάχετος, quod posterius à μάχομαι pugno, de quo suo loco. Ἀμαιμάχετος ergo proprie, vi sua, is est, qui quasi prœlium arcessat, qui se præliis usque adjungat, qui animo in prœlium prono sit, qui omnia pugnando rapiat, et ita inexpugnabilis sit, et quæ sunt hujus generis notiones aliæ. Mihi quidem simplicior videtur derivatio Etymologi, col. 67. Ἀμαιμάκετον· Ὅμηρος (Odyss. Ξ. 311.) Ἱστὸν ἀμαιμάκετον. Παρὰ τὸ μάκος, μάκετος· ἀναδιπλασιασμῷ, μαμάκετος, καὶ, πλεονασμῷ τοῦ ι, μετὰ τοῦ α, ἀμαιμάκετος, ὁ μακρὸς, καὶ ὑπερφυής. Conf. loca Il. Ζ. 179. Π. 329. Hesiod. Asp. vs. 207. E. S.

Ἀμάλθεια. Vox composita ex ἅμαι, vel ἅμα, de quo dictum modo est, et nomine ἄλθεια, quod à verbo supra memorato ἄλθω repetendum est. Vidimus autem, ἄλθω, vicinum verbi ἄλδω et ἀλδήσκω, pp. significare potuisse valde augeo. Est ergo Ἀμάλθεια, quasi dicas, una pariter vel simul, eodem tempore, nutriendo augens, adeoque nutriens, alens. Atque hinc factum, ut nomen adsignatum fuerit capræ, quæ, inter signa cœlestia, Jovem infantem lactasse fertur. Cujus κέρας propterea in consuetudinem proverbii hujus venit, Ἀμαλθείας κέρας αἰγός. Latini cornu copiæ vocare solent.

Ἄμαλλα Manipulus repetendum arbitror ab obsoleto ἀμάλλω, quod ab ἀμάω, quo de postea suo loco. A colligendi notione, quæ verbo ἀμάω adsignata est, nostrum ἄμαλλα eximie notat manipulum vel fasciculum manipulorum.

Ἀμαλὸς Mollis, tener. Aiunt vulgo, esse pro ἀπαλὸς, nec diffiteor, aliquando literas labiales, μ et π, inter se commutari. Docent tamen quam clarissime quædam notiones, quæ derivatis hujus vocis subjectæ sunt, ut illa corrumpendi, perdendi, similesque, falsam esse istam opinionem: quum repugnent istæ notiones vocis ἀπαλὸς naturæ. Est sine dubio nostrum ἀμαλὸς idem quod μαλὸς, α præfixo, ut sæpe fieri jam vidimus. De voce autem μαλὸς suo loco dicetur. Verbo suffecerit observasse, ortum illud esse ab antiquo μάλω, cui vicinum μόλω, superstes in lingua Latina, quod, ut produxit verbum mollio, sic Græcum μάλω, ejusdem notionis verbum, μαλάσσω peperit. Inde jam μαλὸς, et ἀμαλὸς, idem valet quod mollis, et porro, molliendo quasi imbecillis, debilis, fractus. Inde igitur natæ significationes, quæ in derivatis cernuntur, abolendi, corrumpendi, perdendi, similesve.

Ἀμάμαξ [sive ἀμάμαξις, vel ἀμάμαξυς vitis, est] uvæ quoddam genus. Stirps autem dubia.

Ἀμανῖται. Sic fungi quidam dicuntur. Et hujus stirps dubia.

Ἄμαξα [vel ἅμαξα] Plaustrum. Videtur vox copulata esse ex ἅμα, et ἄξα, quod ab ἄγω duco, vel veho: de quo dictum supra. Ἄμαξα itaque, natura sua, videtur significare currum, vel plaustrum, quo cuncta simul vehuntur: quod in notionem vocis apte quadrat. Tales nempe ἅμαξαι olim Scythis fuere, qui inde ἀμαξόβιοι. [Ab ἄμω, sive ἅμω, ἀμάω, ἀμάσω, fieri potuit ἀμάσσω, vel ἀμάζω: unde in Perfecto ἤμαξα &c. Inde forte ductum nostrum ἅμαξα, vel ἄμαξα. Notio currus à conjungendo, vel compingendo repeti commode potest, ut in רֶכֶב currus, à רָכַב coagmentavit, ex variis partibus conjunxit plaustrum. Ejusdem indolis est ἅρμα, ἅρματος. E. S.]

Ἀμάρα. Nisi repetendum sit ab ἀμάω, colligo, fateor me stirpem ignorare. Potuit autem inde sic dici sulcus, in quem aqua colligitur, et per quem ducitur ad terram irrigandam: vel etiam cloaca, meatus subterraneus. [Vide Iliad. Φ. 259. ἀμάρης ἐξ ἔχματα βάλλων, ubi ab Apollonio et Eustathio exponitur ὑδρορρόη. Videri posset esse vox orientalis: est enim עָמַר Hebr. (Arab. amara) pp. flexit. Sed malim eam cel. Lennepio e Græco fonte repetere, et conferre cum Belgico nostro trekfloot, i. e. quæ aquam veluti trahat, attrahat, uti ἀμάω pp. est traho, attraho. Favet etiam verbum ἀμαρεῖ apud Hesychium ἀκολουθεῖ et ἀμάρας, ibidem αὔλακας. Vide etiam A. Schultens. infra in voce Ἁμαρτάνω. E. S.]

Ἀμάρακος [sive ἀμάρακον] Herbæ genus est, quod haud scio, an a verbo μαραίνω nomen acceperit. [Virgilio mollis amaracus dicitur; unde videri queat, efferri potuisse ἀμάρακον, pro ἀμάλακον. Sed hæc sunt valde incerta. E. S.]

Ἁμαρτάνω oritur à simpliciori ἁμάρτω, cujus varia tempora supersunt, quæ verbo ἁμαρτάνω adsignantur. Ἁμάρτω autem, nisi me omnia fallunt, repetendum est ab antiquo μάρω, quod inter alia produxit verbum μάρπτω, Lat. capio, prehendo; ut alibi dicetur. Præfixo jam à privativo, quod vocant, ἁμάρτω est non prehendo, non capio; adeoque aberro, veluti à scopo, à meta, à via: unde postea varie transfertur, quemadmodum fere Lat. erro, et modo de errore mentis ponitur, modo de eo, quo quis a scopo legis et justitiæ aberrat, quando idem notat quod peccare, peccatum admittere. [" Nescio quo consensu, concentuque, conspiratum à doctis, indoctisque, juxta, ἁμαρτάνω istud, et ἁμαρτεῖν, ducta esse ex α privativo, et μάρπτειν capere, prehendere, corripere. Speciosum, sed parum solidum. Repugnat analogia: nam et ἁμαρεῖ apud Hesychium est ἁμαρτάνειν, πείθεσθαι, ἀκολουθεῖν. Suspicor, sed tantum suspicio est, originem sitam in lubrico motu, lapsu, fluxu; quem exserit ἁμάρα, quæ est ὑδρορρόη, apud eundem; cum aliis, quibus non immorabor. Inde ἁμάρτειν ἁμαρτεῖν ἁμαρτάνειν, lubrico motu labi, fluere: quod est partim à scopo aberrare, partim peccare, atque excidere officio; lapsare, ἀτυχεῖν, ὀλισθεῖν." A. Schultens. Comment. ad Prov. Salom. c. 21. 4. p. 248. Magni Schultensii conjecturam (præter spiritus asperi hoc in verbo usum perpetuum) magno opere firmare videtur compositum ἀφαμαρτάνω, quod apud Homerum similiter est aberrare a scopo Il. Θ. 119. 302. Λ. 350. Ν. 160. &c. Repugnaret enim vehementer linguarum analogiæ, constructionisque sanioris rationibus, si statueremus, verbum ἁμάρτω (secundum plerosque, compositum ex à privativo et μάρπτω) denuo componi cum ἀπὸ ab: esset quippe ἁμάρτω hoc pacto pp. non ferire, et ἀφαμαρτάνω pp. non ferire ab, quod est nihili: quum contra compositionis ratio planissima sit, si cum Schultensio dicamus, ἁμαρτάνω pp. esse lubrico motu excidere, dein vero ἀφαμαρτάνω significare lubrico motu excidere à scopo. E. S.]

Ἀμαρύσσω splendeo, fulgeo. Etsi origo non valde aperta est, eadem tamen esse videtur, quæ verbi μαρμαίρω splendeo. Hoc autem reduplicatione factum est à verbo μαίρω, et hoc à μάρω, diverso ab altero μάρω, cujus modo memini. Μάρω autem à μάω, et hoc tandem, præfixa litera μ (ut non raro fit) ab ἄω repetendum videtur; cujus notionem propriam alibi jam vidimus. Idem tamen translatum ad ardorem, splendorem, similiave, discimus ex proximo ejus derivato ἄρω, de quo suo loco. Verbum itaque ἀμαρύσσω ab ἄω sic profectum: Ἄω, ἄρω, μαρύω, μαρύσω, μαρύσσω, ἀμαρύσσω. [Salva summi præceptoris mei reverentia, hic aliquantum dissentire mihi liceat. Verbum μαρμαίρω, cum ἀμαρύσσω nostro collatum, facit quidem, ut ipse quoque pro certo habeam, stirpem esse μάρω: sed μάρω repetendum esse ab ἄρω, id vero haud videtur verisimile. Primitivum verbum μάω, cum cognatis μίω, μύω aliisque, Lennepio observante, pp. est moveo huc illuc. Jam autem, quid magis in promtu est, quam à motu tremulo ortam esse notionem splendoris rutilantis, quæ in μαρύσσω, μάρμαρος, μαρμαρίζω &c. abunde nota. Etiam motus tremuli notio, in verbo cognato μαριᾶν, clarissime cernitur apud Hesychium, ubi Μαριᾶν exponitur πυρέσσειν, ὀχλεῖσθαι febricitare, turbari. E. S.]

[Ἀμὰς, άδος. Navicula. Fortasse a trahendo, ducendo, quæ notio propria est in ἄμω, ἀμάω. Belgice sic dicunt een trekschuit. E. S.]

Ἀμαυρὸς non aliam, quam modo memoratum ἀμαρύσσω, stirpem videtur habere; verbum nempe ἄω et inde ortum αὔω. Unde nomen αὖρος, cujus fœm. aura, in lingua Latina aliquando obscuriorem splendorem notat. Ipsum neutrum αὖρον, à splendore, in Latina lingua ad denotandum metallum pretiosissimum transiit. Ab isto jam αὖρος ortum μαῦρος, quemadmodum Græci pro ὄσχος pronuntiarunt μόσχος. Μαῦρος jam, quasi dicas, obscure splendens, producere potuit ἀμαυρὸς, id est non splendens, adeoque obscurus: quæ propria potestas censenda est; unde reliquæ notiones sponte provenerunt. [Conf. supra in ἀμαρύσσω. Μαύρω videtur pp. idem esse quod μαίρω splendere, radiare. Unde de oculi vitio acceptum, quod suffusionem Latini dicunt: de quo plura vide in Adnotatt. ad Gen. 4. p. 71. 72. Inde notio obscuritatis in μαυροῖ apud Hesiod. Ἔργ. vs. 325. aliisque locis a Cl. Albert. laud. ad Hesych. v. μαῦρον, item in ἀμαυροῦν, cum α intensivo. Compone Foës. in Œcon. p. 23. E. S.]

Ἀμάω est a supra jam memorato ἄμω. Inde autem proprie maxime ἀμάω significat colligo, quasi dicas attrahendo, adducendo in unum acervum accumulo. Ex generali hac notione porro idem valet ac Lat. meto, demeto, atque inde porro abscindo. [Nempe ἀμᾶν est metere; pecul. falce manuali, ut manipulum, manu comprehensum, secare. Vide omnino Hesiod. Ἔργ. vs. 480. collata descriptione Homeri, Il. Λ. 67-69. Favent huic expositioni interpretationes verbi ἀμῶν apud Eustath. Etym. &c. ἐφ' ἓν πολλὰ ἕλκειν, ἅμα σπᾶν: apparetque adeo, Latinum amare pp. esse ἀσπάζεσθαι. Conf. supra in Ἄμα E. S.]

Ἄμβη. Qui contulerit vocem ἄμα, ejusque propriam significandi vim, quam supra exposui, præterea voces ἀμφὶ circa, ἀμφὶς utrimque, ἄμφω ambo, de quibus postea agendum, ac tandem Latinum am, in multis compositis superstes, non dubitabit, quin ad eandem, ad quam illæ voces, stirpem hæc nostra quoque pertineat: atque ita, natura sua, eximie significet partem petræ imminentem, et instar supercilii eam ambientem. [Plura de hac voce dabit Foës. in Œcon. Hipp. p. 24. Ab ἄμω est ἀμβῶ &c. pp. traho, attraho, adjungo, conjungo, hinc ἄμβις, ι, ω conjunctus: Unde in Duali numero Doribus ἄμβω Lat. ambo, quod ceteri Græci dixerunt ἄμφω pp. duo simul conjuncti: vide infra suo loco. Ergo ἄμβη pp. fuerit adducta pars petræ &c. E. S.]

Ἄμβιξ Olla, cadus. Nescio, an et hoc ad eandem, quam præcedens nomen, originem pertineat: ut sit, quasi, qui ambiat, amplectatur res conditas, vel in se injectas. [Nempe a verbo ἀμβέω, (Latinis servato in ambio) præter. perf. est ἤμβικα, pro ἠμβήκα: hinc vero ἄμβικος, unde apud Etymol. c. 80. 18. Ἄμβικος, χύτρος, κάδος, nisi legendum sit ἄμβικα, uti est apud Hesychium. Ex ἄμβικος potuit formari ἄμβιξ, aut ἄμβιξ erit ab ἀμβίζαι. E. S.]

Ἀμβλὺς est ex ἀ et antiquo βλὺς, quod a βλύω vel βλύζω: unde superest βλύζω, largiter scaturio, vel etiam effundo, scaturire facio. Est autem βλύω, vel βλύζω, unum ex iis verbis, quæ ὀνοματοπεποιημένα vocantur, factum, nempe, a sono fontis scaturientis. Inde ἀβλὺς et, inserta μ, ἀμβλὺς, duplici modo olim sumtum videtur: vel pro eo, qui scaturiginem non habet, qui non scaturit, vel qui valde scaturit, sive qui male, et nimia copia scaturit. Inde porro nomen, in consuetudine loquendi, ad varias res translatum fuit. Ponitur, nempe, ἀμβλὺς, modo de oculis obtusis, vel cæcutientibus quorum nempe acies instar scaturiginis non projicitur, vel de ferro hebete, quod, quasi, acumine suo eminendo non scatariat. Porro ad cursum transfertur, diciturque ἀμβλὺς, qui remissus ad cursum est, nec acer veluti in cursum effunditur. A posteriore, quam dixi, notione propria, porro ἀμβλὺς, in derivatis multis, significationem habet male quasi scaturiendo amittere. Verbum enim ἀμβλῶσαι, ἀμβλίσκω et similia eximie inde, ab Atticis scriptoribus, ponuntur pro abortum facere, et habentur tanquam propria mulieris abortientis. [Si contuleris voces ἀμβολὰ, rejectio, agger, ex ἀναβολὰ haud dubie contractum, et ἀμβαλάδην, in loco Homer. Il. Φ. 361-364. certissime positum pro ἀναβολάδην, maxime verosimile fiet, verbum ἀμβλύω esse contractum ex ἀναβλύω: sive jam placeat, verbum βλύω esse primigenium, idque a sono fontis scaturientis dictum, sive idem verbum contractum esse censeas ex βαλύω, a stirpe βάλω, unde βάλλω jacio &c. Apparebit igitur, verbum ἀμβλύω, ex ἀναβλύω, pp. esse projicere, opgeven, opwerpen, atque ita ejicere, uitwerpen: unde facillime notio abortus. Hesychius in voce ἀμβλίσκειν pp. dici ait de vite. Porro, a notione hac projiciendi, (Belgice opwerpen) est significatio tumoris, et hinc hebetudinis, delassationis &c. in nostro ἀμβλύς. E. S.]

[Ἄμβων Umbo clypei, pp. acclivitas, sive rotunditas, adducendo, sive attrahendo rem, facta. Stirps ἄμω, unde ἀμβῶ &c. Vide supra in ἀμάω, et adi H. Stephani Thes. in Append. c. 377. 378. E. S.]

Ἀμείβω. Est procul dubio ab ἄμω, unde primum flexisse verbum ἀμάω, vidimus suo loco. Et vicina sunt ἀμέω, ἀμείω, ἀμεύω, de quo inferius, et nostrum ἀμείβω, quod ab ea notione, quæ cernitur in ἄμα, pp. duabus rebus competit, quæ certa quadam ratione junctæ, inter se vicissim quasi fiant: atque hinc verbo nostro attribuuntur commutandi, alternandi, prætereundi, et inde transeundi, porro invicem fulciendi, per successionem excipiendi, remunerandi, par pari referendi, respondendi, similesque notiones.

Ἀμέλγω Mulgeo. Dubium non est, quin ita fuerit pronunciatum pro μέλγω, quod a simpliciori voce μέλω: quod idem proprie esse ac μύλω, suo loco videbimus. Convenit quoque Latinum mollio, a quo forma proprie tantum differt Latinum mulceo. Μέλγω itaque et ἀμέλγω eximie significant proprie ubera valde tractando et molliendo lac educere vel exprimere, neque alia ratio est verbi Latini mulgeo. [Ceterum dubitari nequit, quin ejusdem quoque originis sit Belgicum melken. E. S.]

Ἀμέργω. Latine exsugo, vel potius exprimo, etsi primam stirpem communem habet cum verbo ἀμέλγω, simplicissimum nempe μάω, ut suo loco dicendum, mallem tamen nostrum ἀμέργω proxime repetere à verbo μέργω, præfixo α. Superstes autem μέργω est in lingua Latina, et proprie maxime valet premo, deprimo: hoc autem a simpliciori verbo μέργω est, cujus, nisi me omnia fallunt, stirps prima μέω, significans proprie premendo moveo, inde non factum est, ut Græci μέργειν et ἀμέργειν dixerint eximie pro oleas exprimere.

Ἀμεύω, Muto, permuto. Vidimus jam hoc ad verbum ἀμείβω. Quemadmodum autem ἀμείβω accepit notionem transeundi, sic quoque nostrum ἀμεύω, cui ista notio peculiaris adhæsit.

[Ἄμη Falx. Ab ἄμω pp. traho, attraho. Vide supra in Ἀμάω. E. S.]

Ἄμης, Latine placentæ genus lactea. Videtur repetendum ab ἄμω. Forte nomen accepit a natura sua compacta.

Ἀμία, Latine piscis genus. Etsi stirps videtur esse sæpe memoratum ἄμω, ejus tamen rationem rerum naturalium studiosis explicandam relinquo.

Ἅμιλλα. Non melius, ut opinor, vis vocis exprimi poterit, quam Latino contentio: est enim quasi ab ἀμίλλω, et hoc ab ἀμίλω, quod, intercedente ἀμίω, stirpem habet ἄμω, unde, ut supra vidimus, ἅμα. Jam autem, quod jam aliquoties dixi, ἄμω proprie significare simul attrahendo admoveo, quid aliud est, quam quod proprie Latino contendo exprimitur. Transfertur autem nostrum ἅμιλλα cum derivatis suis, modo ad certamen, quod corpore instituitur, modo ad certamen, quod animi viribus perficitur, modo ad designandam æmulationem vel studium, similiave.

Ἀμίς, Latine matula. Fortasse et hoc stirpem habet ἄμω, ut similis quædam hujus nominis translatio sit, quæ vocis ἄμβιξ, de qua supra.

Ἄμμι est nomen seminis cujusdam: de quo videantur Botanici.

Ἄμμιον, Latine minium. De hoc videant rerum naturalium studiosi.

Ἄμνιον videtur esse diminutivum ab ἀμνός, et hoc idem quod ἀμνός. Proprie autem ἀμνὸς significasse videtur eum, qui amplectatur et comprehendat, ut mox clarius apparebit, atque hinc forte factum, ut ἄμνιον eximie a Medicis Græcis fuerit sumtum pro membrana, fœtui in utero materno proxima, et ipsum totum complectente.

Ἀμνός, Latine agnus. Qui similia nomina, et sunt ἀγανός, ἐρανός, aliaque, contulerit, non dubitabit, quin ejusdem formæ sit hoc nostrum, et adeo non potuerit non esse contractum pro ἄμενος, ut ἀγανὸς pro ἀγάμενος, ἐρανὸς pro ἐράμενος. Est autem ἄμενος, ut reliqua hujus generis, proprie participium, quod non potuit oriri, nisi ab ἄμω. Ἄμενος itaque et ἀμνὸς is proprie dicitur, sensu Medio, qui complectitur et amplectitur, vel sensu Passivo, quem amplectitur alius, sive qui amatur, quod tenerrimo agno non incongruum nomen.

Ἀμόρα, Latine similago cocta cum melle. Stirps obscura.

Ἀμορβός. In hac voce explicanda aut fallor, aut valde errant Grammatici. Puto esse pro ἄμορος: nam β, non tantum ab initio, jungitur multis vocabulis, sed in medio etiam non raro interponitur, quemadmodum in Homerico ἤμβροτες, pro ἤμαρτες, quod est idem ac ἥμαρτες a verbo ἁμάρτω. Similiter βλάκκος à Græcis pronuntiatur pro βλάκος, quod contractum etiam βλὰξ à Græcis dicitur. Jam autem ἄμορος, priore significatione, qua valet obscurus vel tenebricosus, convenire videtur cum ἀμαυρός, et ἀμαρύσσω, de quibus supra: ut adeo repetendum sit à verbo antiquo ὄρω, cujus significatio, quæ hic spectanda est, clare cernitur in nomine ὄρθρος, diluculum, atque hac significatione conveniunt ὄρω et ἄρω, verba natura sua quoque vicina. De ὄρω autem, quantum quidem huc spectat, dictum jam ad ἀμαρύσσω. Quod ad alteram notionem, quæ huic nomini subjicitur, attinet, ἀμορβὸς quidem etiam est pro ἄμορος, sed hoc compositum ex ἁμὸς vel ἅμα, Latine una, simul, et ὀρὸς, quod ab eodem verbo ὄρω, sed diversissima significatione, oritur: nempe ὄρω, Latine concito, moveo, produxit derivatum ὀρὸς, quod in multis compositis superest, et notionem habet gradiendi citato gressu. Est itaque ἄμορος, et inde ortum ἀμορβὸς, qui una vel simul citato gressu fertur, atque hinc in usu sic dicitur comes, assecla.

Ἁμὸς proprie est quasi in unum adductus, à verbo ἄμω, atque hinc eximie sic dicitur unus, aliquis. Hujus fem. proprie est supra commemoratum ἅμα.

Ἄμπελος, Latine vitis. Videtur composita vox ex particula ἀμ pro ἅμα et nomine πέλος à verbo πέλω, Latine verso, unde πέλομαι versor vel sum, de quo suo loco. Eximie autem vitis sic dici videtur ab amplectendo variis flexibus arbores.

Ἄμπρον [funis, quo boves onera trahunt, helcium. H.] Sine dubio ortum est ex ἀμ, pro ἅμα, quod modo vidimus, et nomine obsoleto πρὸν, quod proprie neutrum, ab usitato masculino πρὼν, quocum convenit Ionicum πρεὼν, eximie notans jugum montis prominens. Stirpem autem eandem habet, quam præpositio πρὸ, contractum nempe verbum πρὼ ex πρόω, de quo suo loco. Ἄμπρον, vi originis, itaque significat utrimque prominens, atque hinc in usu eximie sic dicitur vel jugum vel funis per juga tentus, ad quem jugatis bobus magna onera curribus imposita trahantur.

Ἄμπυξ. Est etiam hoc ab ἀμ et nomine πύξ, quod oritur à πύκω, significante denso, condenso. Hinc ἄμπυξ significatione non multum abest à nomine ἀνάδεσμα: et quidem eximie sic dicitur ornamentum, quo fluxi mulierum crines constringuntur, tegunturque.

Ἀμυγδαλέα, Latine amygdalus, proprie fem. est à masc. ἀμυγδαλέος, quod forma convenit cum nominibus ἀργαλέος, θαρσαλέος et similibus, quæ redundantiam aliquam significant earum rerum, quæ primitivo exprimuntur. Ut autem ἀργαλέος oritur ab ἄργος, θαρσαλέος à θάρσος, sic ἀμυγδαλέος non potuit non oriri ab obsoleto ἀμυγδὸς, quod sine dubio repetendum à verbo ἀμύσσω, vel vicina forma ἀμύχω, de qua infra. Significat autem, ut postea videbimus, ἀμύσσω scarificando in partes secare, et inde in superficie vellicare: unde ἀμυχὴ vellicationem notat in superficie. Apparet itaque, ἀμυγδαλέα proprie dici, quæ quasi multas habeat ἀμυχὰς, id est vellicationes in superficie: id quod cernimus in cortice hujus arboris, qui instar cutis corporis et unguibus vellicatæ est.

Ἀμυδρὸς, Obscurus. Stirpem eandem habet, quam vox μύδρος. Est nempe inde ortum nostrum, præfixo tantum α. Μύδρος autem (de quo suo loco plura) proxime oritur à verbo μυδάω, proprie significante madere incipio, vel madeo. Inde jam μύδρος proprie significat, id quod incipiat madere, quod liquescat, à qua significatione, accepta substantivi natura, transiit vox, ad notandam eximie massam metallicam candefactam et liquescere incipientem. Ab adjectivo autem μύδρος, ejusque propria notione, nostrum ἀμυδρὸς ortum, proprie quidem notat valde liquescentem: inde autem in usu translate id omne dicitur ἀμυδρὸν, cujus vestigia evanescunt, quodque quasi liquescendo formam suam pristinam amittit; adeoque, quod obscurum est, nec dignosci facile potest.

Ἀμύσσω. Verba vicina sunt μίω et μύω, quibus inter alia subjecta notio fuit, quasi secando minuendi, comminuendi, ut alibi dicetur. Inde orta nomina μίστος et μυστίς. Utrumque, natura sua, valet comminutum, quæ virtus conspicua in verbo Homerico, quod ab altero oritur, μιστύλλω, notante in minutas partes seco: porro ab altero μυστὶς est μυστίλη, significans eximie frustum panis abscissum et resectum, quo, in cœna Hecatæ, jus sorbere olim pauperes solebant. Non valde dissimili ratione verbum nostrum ἀμύσσω translatum ad partes, quæ scarificando, radendo, similive ratione, comminuuntur: atque ita nostrum ἀμύσσω, præfixo α verbo μύσσω, originem ducere potuit à memorato μύω, et modo significat scarificare, modo radere unguibus, modo vellicare, dilaniare, vel similia; modo, ad animum translatum, valet excruciare animum suum, vel simile.

Ἀμφὶ circa. De usu hujus præpositionis videantur Lexica: nos tantum causas indagabimus. Est autem vicina vocis ἀμφὶς, quæ adverbialiter solet poni, pro utrimque; nec dubium est, quin utraque ab ἅμα sit repetenda; et propria quidem notio petenda sit in voce utrimque, ut ita ab amplectendo dicantur, de qua notione dictum jam supra. Terminatio autem φὶ, cujus naturæ sit, ex pronomine superstite σφὶ apparet. Est enim hoc pro φὶ, et fuerant in antiqua lingua Græca φὶ, φὰ, φὶ, φὶν et similia, quæ omnia supersunt, et, variis de causis, quas hic inquirendi locus non est, variis vocibus adjiciuntur, ut in βίηφι, ἴχνεφι, ὄχεσφιν, et similibus. Est ergo ἀμφὶ, quasi compositum ex ἅμα φὶ, vel ἅμα φὶς; unde usu factum, ut ἀμφὶ præpositionis naturam acceperit, et proprie maxime significaverit circa; ex qua notione reliquæ facile repetuntur: ἀμφὶς vero cum adverbii tenuerit, notantis proprie utrimque. [Liceat hic nobis nonnihil dissentire. Ἀμφὶ, pro quo et ἀμφὸ videntur dixisse, (ut navi et navo) unde ἀμφήκης pro ἀμφιάκης, &c. pp. est Dativus singularis, per ellipsin præpositionis ἐν adverbialiter positus: ut ἀμφὶ pp. sit pro ἐν ἀμφὶ, in circuitu, ut ἀντί, pro ἐν ἀντί. Conf. Iliad. Π. 333. Δ. 328. Ε. 194. Χ. 117. E. S.]

Ἀμφισβητέω, Latine, controversor, compositum est ex ἀμφὶ vel ἀμφὶς, et βητέω, quod à βάω nitor: unde usitatissimum βαίνω. A βάω primum oritur βάτος, unde βατέω, et Ionice pronunciatum βητέω, significans vi originis nitor, tendo, contendo; ἀμφισβητέω, vi naturæ suæ, valet niti in utramque partem: unde in usu est, controversor, discepto, ambigo, contendo, et porro contendendo vindico.

Ἄμφω, Latine, ambo. Similis hujus, quam præpositionis ἀμφὶ, ratio. Est enim ω terminatio dualis, quemadmodum λόγω &c. Pertinet autem ad obsoletum φὸς, quod non differt à φὶς, φὶ, φὰ, φὶν, nisi forma et casu, μὶς, μὶ, σὶς, σὶ. [Rectius fortasse dixeris, ab ἄμω esse ἄμβω, pp. attraho, adjungo &c. Hinc ἄμβος et ἄμφος, pp. junctus, et Dual. ἄμβω, pp. juncti. Conf. supra in ἄμβω, et Theocr. 13. 38. E. S.] Vidimus autem ἅμα in primis respicere duo, quæ uno et eodem quasi tempore simul fiunt, atque hinc intelligitur, cur ἄμφω eximie ponatur de duobus, quæ pariter et eodem quasi tempore sunt vel fiunt: quum δύω simpliciter ratione numeri dicatur. Quæ, Græcorum ἄμφω et δύω, differentia eadem observatur in Latinorum ambo et duo, apud accuratiores scriptores.

Ἄμωμον, Lat. amomum. Quemadmodum res, sic nomen fortasse ex Oriente.

Ἄν. Sine dubio oritur à verbo ἄνω, quod superest eo sensu, quo ἀνύω, inde derivatum, poni solet. Proprie autem ἄνω videtur sumtum fuisse de motu, quo versus superiora nitaris, vel verseris in superiore parte, vel superficie quasi, atque hinc perficiendi notionem, quæ verbo ἀνύω subjicitur, profectam esse, alibi dicemus. Hinc jam ἂν, quasi ab ἀνὰ vel obsoleto ἀνὸς, vim accepit particulæ expletivæ et potentialis, de cujus latissimo usu consulenda Lexica, et inprimis Devarius de particulis Linguæ Græcæ, [et Hoogeveenius p. 87. seqq.]

Ἀνά. Proprie ab ἄνω (ut sit quasi neutrum plurale, proxime derivati, ab hoc verbo, ἀνὸς) notionem accepit à nitendo versus superiora, vel versando in superficie; atque hinc proprie respondet Latino supra, quod nihil aliud est, nisi neutrum plurale, contractum à masculino superus. Mirum itaque non est, ἀνὰ sæpe poni pro super. Ex ea autem notione vicina fluxit, qua notat per, quemadmodum ἀνὰ ὄρη per montes, cujus locutionis vim accuratius nos exprimimus *over de bergen*. Porro ἀνὰ cum valet, ita et intelligitur id, quo aliquid perficias, quæ notio perficiendi cernitur in ἀνύω. Præterea valet ad, versus, cujus notionis ratio ab eo repetenda, quod in linguis frequenter altitudinis idea cum illa temporis antecedentis commutatur. Sic promiscue tempora antecedentia, et tempora superiora vel altiora commutantur. Similiter οἱ ἄνω ἄνθρωποι, ad verbum homines superi, sunt homines antecedentium temporum. Hac ratione itaque ἀνὰ, respectu temporis, primum significavit ante, retro: quæ significatio conspicua est in multis compositis. Dein à tempore, ut sæpe fieri solet, transiit ad locum; ubi rursus hominum antiquissimorum simplicitas consideranda, quum ex ista notione nostra demum fluxerit. Qui, nempe, ante aliquem quasi stat, ei oppositus est, et quasi adversus; atque ita ἀνὰ transiisse videtur ad notandum quoque adversus.

Ἀναγαλλὶς herbæ nomen est, de quo videant Botanici. Forte ortum ab ἀγάλλω, de quo dictum supra.

Ἀνάγκη, Latine necessitas, haud dubie oritur ab ἄγχω, de quo supra variis locis. Vidimus autem, ἄγχω proprie esse constringendo cogere, vel simile, inde ἄγκαι et ἀγκάς, cujus fem. ἀνάγκη proprie valet id, quo constringimur et cogimur, necessitatem adeo sive fatalem, sive generatim quamvis aliam. Inde nomen transfertur ad tormenta et quæstiones, quibus aliquis cogitur ad confitendum id, quod non vult; porro in derivatis idem ad necessitudinis vinculum sæpe transfertur.

Ἀνάγυρις est fruticis nomen, de quo videant botanici. Repetendum forte est ab ἀγύρω, de quo supra dictum.

Ἀναίνομαι. Recte repetunt quidem verbum hoc à nomine αἶνος, et α privativo, ut sit quasi ἀν αἴνομαι, sive abnuo, renuo, quasi dicas nutu vel obscure significo, me nolle. Vide quæ dicta sunt ad vocem αἶνος.

Ἄναξ oritur à verbo ἄνω, de quo jam dictum supra ad ἂν et ἀνά. Oritur autem proxime ab hoc verbo obsoleta forma ἀνὰς, cujus vestigia reperias in vocativo ἄνα rex. Est autem proprie ἀνὰς, qui in summitate est, qui superior aliis est. Inde verbum ἀνάσσω ei convenit, qui superior est, adeoque, qui imperat aliis, qui regnat. Ab hujus verbi secunda præteriti perfecti Pass. ἄναξαι tandem est nostrum ἄναξ, in usu significans regem, dominum.

Ἀναρίτης, Latine animal ex cochlearum genere. Ortum videri potest à verbo ἀρέω vel ἄρω, de quo videant rerum Naturalium investigatores.

[Ἁνδάνω placeo. Ex ἄδω, vel ἅδω, et dein per ν, ἅνδω. Ab ἅδω est ἁδέω, ἀνδέω, ἀνδάνω. De origine significationis vide supra in ἄζω. E. S.]

Ἄνδηρα forte est pro ἄδηρα, quod à masculino ἄδηρος, et hoc ab ἄδην quasi, de quo dictum supra ad verbum ἄδω, et vocem ἄδην. Τὰ ἄνδηρα itaque, substantive positum, proprie notat quasi copiam congestam vel aggestam, unde inter alia significare potuit aggeres fluviorum, ut Grammatici interpretantur.

Ἀνέδην haud dubie ortum est ab obsoleto ἄνημι, cujus loco alia forma invaluit ἀνίημι, ut adeo compositum sit ab ἀνὰ et verbo ἕω, ἵημι Latine mitto. Additur autem in ἀνέδην particula δην, quam jam vidimus supra in voce ἄδην. Inde adverbialiter positum notat: remisse, effuse, largiter, promiscue, aperte.

Ἄνεμος, Latine, ventus. Repetunt quidem ab ἄω, spiro, flo. Re tamen diligentius considerata, ortum mihi videtur ab obsoleta forma ἀνέω, atque adeo ab ἄνω: qua stirpe posita, ἄνεμος is est, qui quasi versus superiora tendit, quod mirifice confirmatur iis, quæ de vocis hujus propria notione tradit Aristoteles, quum dicit: "ex vapore sursum tendente oriri ἄνεμον."

Ἄνευ. Vidimus supra, à verbo ἄνω ortum ἀνά, quasi intercedente nomine ἀνός. Huic autem vicinum est ἀνὺς, quod superest et eodem sensu positum, quo ἄνω. Ab ἀνὺς vix nisi forma differt ἄνευς, cujus neutrum ἄνευ adverbialiter positum, quemadmodum, ab ἐὺς vel εὖς, particula εὖ. Ex his patet, ἄνευ proprie significare supra vel sursum: ex quo vocabulo Latino clare apparet, quemadmodum ἄνευ inde significare potuerit sine. est enim sursum nihil aliud quam contractum ex seorsum, ubi privationis (cujus notio in Latino sine) sunt clara vestigia.

Ἀνεψιός. Existimaverim compositum esse, ex ἀνὰ et verbo ἕπομαι, Latine sequor, comitor, ut proprie ἀνεψιὸς sit ὁ ἄνωθεν ἑπόμενος, sive qui desuper, quasi, à latere comitatur, et sequitur: atque hinc aptum nomen, ad significandum consobrinum, amitinum, patruelem, fratris vel sororis filium.

Ἄνηθον, Latine anethum, genus herbæ est: de quo videant Botanici.

Ἀνὴρ, Vir. Propria notio quærenda est in eo, quod maritum valet, ut aliquando etiam Latinum vir. Derivatur enim proxime ab ἄνω, ut sit ἀνὴρ, qui superior vel supra est, unde, respectu uxoris sic eximie dictus Maritus videtur. Latius porro sumtum varias notiones habet, ut Latinum vir. [Conf. A. Schultens. Comm. in Job. 1. 1.]

Ἀνθέρικος dicitur Asphodeli fructus, vel potius, caulis. Videtur autem oriri ab ἄνθος flos; ut sit derivatum ab ἀνθηρὸς, Latine, floridus.

Ἄνθος, Latine, flos. Origo est ἄνω, unde descendit ἀνθέω. Vidimus autem, ἄνω proprie valere versus altiora niti, vel versari in summitate. Inde ἄνθος proprie dici potest, qui est in summitate, vel superficie, et substantive alicujus rei pars summa: unde eximie sic dictus videtur flos, à qua notione varie deinde transfertur, ut Lat. flos.

Ἄνθραξ carbo, est quasi ab ἀνθράσσω, quod ab ἀνθράω, et hoc ab ἀνθέω, similive forma, cujus vestigia supersunt in nomine, inde orto, ἀνθήρα, vel, ut verius dici potest, ἀνθῆρα, Latine, florens. Est autem ἀνθῆρα contractum neutrum à masculino ἀνθηρὸς, floridus, quod ab ἄνθος, de quo modo diximus. Quum itaque ἀνθῆρα significatione non differat ab ἄνθος: nomen nostrum ἄνθραξ eum proprie indicat, qui valde floret, vel flore lucido quasi conspicuus est. Fuit itaque aptum nomen, quo notaretur carbo valde ignitus, vel colore viridissimo et quasi florido illustris.

Ἀνθρήνη crabro. Vidimus jam vocis ἀνθῆρα, de flore positæ, vestigia. Inde deductum adjectivum ἀνθρηνὸς de eo poni potuit, qui versatur in floribus, vel florum quasi incola est. Hinc femininum ἀνθρήνη eximie fuit adscriptum generi animalculorum, quæ circa flores versari solent, pabuli quærendi causa; crabronibus nempe.

Ἄνθρωπος, homo. De hujus vocis origine multa veteres et recentiores. Sed, quicquid commentati fuerunt, à linguæ natura plane alienum est. Vocem diligentius intuenti visum mihi fuit, componi eam ex supra memorato ἀνθῆρα, et nomine ὦπις, quod ab ὤψ, adspectus, facies, orto ab ὄπτομαι video, de quo suo loco. Sic itaque ἄνθρωπος communem linguæ Græcæ analogiam sequitur, et compositum est, ut alia similia quamplurima, quemadmodum ἀγλαωπὶς, ἀργωπὶς, ἱλαρωπὶς, ἀστερωπὶς, καλωπὶς, κυκλωπὶς, μελανωπὶς. Quæ omnia si cum nostro ἄνθρωπος componuntur, facile apparet, proprie ἄνθρωπον [floridum adspectu] eum dici, cujus facies, quasi, ἄνθει, sive decore suo insignis est. Sic enim sæpe ἄνθος metaphorice sumitur; quod sive de barba intelligere velis, sive de formæ præstantia præ belluis, aptissimum certe homini nomen fuit. [Veteres ab ἄνω ἀθρῶ, ἄνω ἀθρῶν, solus enim homo, qui sursum spectet. Vide Etymol. col. 109. 16. ubi plura, et confer notissimum illud Ovidii, Pronaque quum spectent animantia &c. Verum, quia hæc derivatio analogiæ legibus, à cel. Lennepio prolatis, vehementer repugnare videbatur, aliam longe commodiorem indagavit præceptor noster eruditissimus. Dubito tamen, an et ipse verum etymon perviderit. Non dicam, accentum differre, quum alia ista nomina ἀγλαωπὶς, ἀργωπὶς &c. accentum gravem, in ultima, habeant, nostrum vero ἄνθρωπος sit acutum in antepenultima: sed ipsa hæc derivatio hominem non satis à bestiis videbatur distinguere. —— Ergo conjiciamus potius, veteres illos recte quidem statuisse, quantum ad sensum; male vero, quantum ad compositionem: et ἄνθρωπον dictum quasi ἀνθέρωπον, h. e. superiora videntem. Nimirum ἄνθος et ipsum est contractum ex ἀνεθὸς, à verbo ἀνέθω, quod ab ἀνέω, è stirpe ἄνω. Ἄνθος igitur pp. est quasi superiora tenens, sive superior; unde eximie sic dictus flos. Sed ab ἄνθος, ἄνθερος, superior, accedente terminatione ὤψ sive ὦπις, è verbo ὄπω video, specto, ἄνθρωπος quoque videtur significare potuisse superiora spectantem. Adscribamus verba Lactantii, in Divinar. Instit. Epitome, cap. 25. p. 15. Idcirco enim ἄνθρωπος, quia sursum spectat, nominatur, sursum autem spectat, qui Deum verum et vivum, qui est in cœlo, suspicit, qui artificem, qui parentem animæ suæ, non modo sensu ac mente, verum etiam vultu et oculis sublimibus quærit" &c. E. S.]

Ἀνία mœror, tristitia, nisi oritur à masc. ἄνος et hoc repetendum est ab ἄνω; ut ἀνία proprie sit, qua quis curis suspensus tenetur: mihi quidem stirps obscura est.

Ἄνισον, Anisum, seminis genus. De origine videant Botanici.

Ἀνόπαια [vel ἀνοπαῖα, Anopæa, avis quædam.] De hac voce tot discrepantes sunt sententiæ, ut, quod statuas, vix habeas. Accedit, quod ipsa vox valde suspecta est, qua de re hic agendi locus non est.

Ἀντί. Proprie casus tertius est nominis antiqui ἂς, cujus casus obliqui supersunt ἀντὶ et ἄντα, quorum hoc adverbialiter, illud pro præpositione, invaluit. Vidimus supra, in voce ἀνὰ, quemadmodum à notione altitudinis ἀνὰ transierit ad illam temporis antecedentis, et inde ad locum, aliaque, quæ sunt ante. Inde jam facile apparet, quemadmodum præpositio ἀντὶ, à verbo ἄνω orta, notionem acceperit, quæ est præpositionis Latinæ pro: à qua deinum significatione varie transfertur, ut Latinum pro; atque modo notat æqualitatem, modo aliter, modo comparationem et oppositionem veluti; unde porro fluxit notio adversus, contra, quæ in primis cernitur in ἄντα et multis derivatis. Est autem memoratum ἂς quasi ex ἀνὸς, et hoc ab ἄνω. Conf. dicta ad vocem ἀνά. [Ἀντί, per ellipsin, dictum videtur pro ἐν ἀντί, unde in usu adhuc ἔναντι. Etiam ἀντὲ (unde Lat. ante) dixerunt. Hinc ἀντήρης, quasi ἀντιήρης &c. E. S.]

Ἄντλος, non dubito, quin sit compositum ex ἀνὰ et antiquo τλὰς, ut nempe τλὰς ab antiqua forma τλῆμι sit; à quo verbo ortum quoque, præfixo ο, ὄτλος ærumna, quod reperitur in Lexicis, sub themate ταλάω, quocum eandem originem habet, verbum nempe τάλω, unde ταλάω, et contracte τλάω, vel τλῆμι; de quo suo loco. Significat itaque τλῆμι idem quod ταλάω, Latine suffero, perfero. Ἄντλος igitur est qui usque perfert vel suffert, vel sustentat onus impositum, quæ notio etiam valde conspicua est in verbo composito ἀντλέω vel ἀνατλάω: tum etiam in verbo ἀντλέω, metaphorice posito. Ab hac notione generali vocis ἄντλος nata ea est, qua speciatim sic dicitur Sentina, quæ undique confluentes sordes et eluviem sustentat quasi, et perfert, quæ eadem fere ratio est, ob quam mare aliquando ἄντλος dicatur. [Rectius fortasse dixeris, ἄντλον pp. notasse, sensu passivo, qui sursum tollitur, atque adeo effertur, sive exhauritur, unde, per ellipsin vocis substantivæ, notaverit aquam impuram, sordesque, in imam navigii partem undique confluentes, et inde exhauriendas. Conf. Odyss. Μ. 411. Ο. 478. Instrumentum, sive machina, ejusmodi eluviem attollens, ejiciensque, ἀντλία antlia vocabatur. E. S.]

Ἄντρον antrum. Considerata terminationis natura, patebit, vocem derivatam esse, ut omnia nomina in τρον cadentia, à tertia Præter. perfecti Passivi, adeoque ab ἄνται, quod, retrocedendo per varia tempora, non potest non oriri à verbo ἄνω. Potuit itaque ἄντρον significare instrumentum quo, vel locum in quo aliquid perficias et transigas, similiter ut θέατρον locus est, in quo spectacula eduntur. Vidimus enim jam alibi, verbum ἄνω, inter alia, significare ad summum perducere vel perficere. Ἄντρον ergo generatim locus est, ubi aliquis transigat res. Jam autem notum est, antra, ut ferarum, sic hominum olim habitacula fuisse, ubi nempe degebant et res suas omnes transigebant quasi, et perficiebant. [Secundum hanc derivationem ἄντρον pp. esset instrumentum perficiendi, quod tamen nonnihil ab antri notione videtur abhorrere. Quid si dicamus, ἄντρον esse instrumentum abscondendi, quasi absconditorium et hinc *eene verbergplaats*? Hesychius: Ἀνθρώ· κρύπτει. Unde jam repetiit hanc vocem Isaacus Vossius. E. S.]

Ἄντυξ ambitus, circumferentia. Proprie videtur dictum pro ἀνάτυξ, et id compositum ex ἀνὰ et τὺξ, quod non multum differt à τύκος vel τύκτος, oriturque à τύω, cujus loco in usu est forma verbi vicina τεύχω, fabricor, exstruo, facio. Hinc ἄντυξ, vi præpositionis ἀνὰ, significasse primum videtur in summitate vel superiore parte vel supra factum, exstructumve, unde speciatim modo cœli ambitus, modo superior circumferentia currus, modo planum convexum clypei, modo simile quid ἄντυξ dicitur. [Conf. Hemst. ad Lucian. Dial. deor. p. 279.]

Ἀνύω. Productior forma est verbi ἄνω, quod ipsum superest, et, præpostero ordine, in Lexicis ad thema ἀνύω refertur. Vidimus jam sæpius, ἄνω notare niti versus superiora, et inde, perducere ad summum: unde, sponte sua, notæ notiones perficiendi, expediendi, conferendi, implendi, consumendi, destruendi, consequendi, festinandi, &c. in quibus omnibus semper spectari debet summum, ad quod actio, istis verbis expressa, perduci potest.

Ἄνω supra, sursum, etsi adverbialiter ponitur, proprie tamen neutrum Plurale est, quemadmodum μείζω, pro μείζονα à singulari μείζων &c. Simili modo ἄνω est ab obsoleto singulari ἄνων, quasi dicas Latine superna. Ἄνω itaque est supera, et contracte supra. Originem habet sæpe memoratum verbum ἄνω: ponitur tam de loco, quam tempore; quam in rem vide jam supra notata, ad vocem ἀνά.

Ἀνώγω instigo, suadeo. Vidimus, verbum ἀνύω notionem habere perficiendi, festinandi et similes. Huic vicina forma est ἀνόω, cujus Fut. ἀνώσω: inde verbum ἀνώσσω, à quo forma tantum differt et pronunciatione ἀνώγω, significans quasi valde festinare facio, adeoque hortor, instigo, et similia.

Ἀξίνη ascia, securis. Stirps paullo incertior videtur. Dubito tamen, an sit ἄξιος, cujus femin. ἀξίη est, ab obsoleto ξίος, præfixo α, quod à ξίω repetendum. Est autem ξίω ejusdem naturæ, quæ est verborum ξύω, ξέω, ξάω, et vestigia reliquit in voce ξίφος. Significat rado, scalpo, et est factum à sono, qui editur scalpendo aliquid. Hinc jam ἀξίνη dici potest, quæ valde radit vel scalpit, atque inde eximie dolabra, ascia. [Ut vox Latina Securis fluxit, sic Græc. ἀξίνη à Futuro ἄξω verbi ἄγω, præter cetera significantis seco, frango. L. C. V.]

Ἄξιος est ab ἄγω. Inde proxime ἄξος, quasi dicas Actus, vel ductus; unde ἄξιος qui agi vel duci potest, et simile quidem, qui duci potest lancibus et æstimari. Ut adeo proprie sit æstimabilis, atque inde idem valeat, quod dignus, atque hinc in usu æque aliquando de rebus vilibus ac pretiosis ponitur, et, ut verba æstimandi, genitivo jungitur.

Ἄξων est à verbo ἄξω, vel ἄγω, duco, veho, de quo supra. Inde Latinum axis valet Græcum ἄξων, quasi dicas, proprie, qui multa vehit, vel valde agit; unde sic eximie axis rotæ, et inde quoque axis cœli dicitur.

Ἀολλὴς Confertus. Vidimus supra, variis in locis, verbo ἄλω, ἴλω, similibusque, notionem in primis propriam habere volvendo versandove congerendi, condensandi, augendi, similiumque. Inde ἴλλω, unde usitatum ἰλλόμαι, (de quo suo loco) præfixo α nomen produxit ἀολλής; ut adeo ἀολλεῖς proprie dicantur quasi in unum convoluti, conglobati, conferti, densi: quæ propria vocis potestas in usu est. [Vide Iliad. Ε. 498. Μ. 78. &c.]

Ἄορ sive ἆορ ensis. Dubia valde et obscura stirps est. Videri tamen potest orta vox ab ὄρω vel, præfixo α, ἀόρω, Latine emitto, excito: unde transfertur aliquando ad caulem, qui post florem emittitur. Ἄορ itaque dici potuit, quasi caulis, et inde forte ad significandum ensem transferri. [Etymologus repetit ab ἀείρω attollo, cui verbo quum vicinum sit ejusdem alterum ἀέρω, eadem significatione præditum, vox ἄορ dici sane potuit ab attollendo. Sed malim ducere ab ἄω, verbo simplici et primigenio, quod ab Eustathio p. 80. 1. et. 727. 56. etiam exponitur λάμπω fulgeo: ut ensis à fulgore dictus sit ἄορ. Conf. Hebraicum חדשה. 2 Sam. 21. 16. et, quæ notavimus ad eum locum, in Specim. Obss. ad V. T. p. 33. 34. E. S.]

Ἀορτὴ sarcina. Dubium non est, quin sit ab antiquo masculino ἀορτὴς, et hoc à verbo ἀείρω, quod non differt potestate à simpliciori forma ὄρω, excito, concito in unum, unde quoque ἑορτὴ, Latine festum, proprie valet multitudinem in unum concitatam et congregatam, de qua suo loco. Potest autem ἀορτὴ active et passive significare; et quidem active valet qui excitatam vel concitatam copiam recipit et quasi cogit in unum: unde vasi aptum nomen, in quo res plures conduntur. In primis autem quadrat in arteriam magnam, quæ sanguinem excitatum ex corde partim recipit, partim veluti excitat, et ad reliquas corporis partes defert; quæ causa est, cur Medici Græci istam arteriam eximie ἀορτὴν vocarint.

Ἀορτὴς. Eandem stirpem habet, quam præcedens nomen ἀορτὴ, sed, vi terminationis, non nisi active significat, vel eum qui quid excitat vel excitatum recipit et continet, atque inde eximie sic dicitur lorum, vel quodvis aliud, quo continetur vel appenditur ensis, vel pera, vel simile.

Ἀπαλὸς. Diligentius consideranti non ab ἅπτω, ut volunt, sed à πάλω, originem suam ducere visa hæc vox fuit. Πάλω nempe (ut suo loco dicetur) notat varie premendo, flectendo, concutiendo movere. Unde superstes nomen πάλος (quod ad stirpem πάλλω vulgo referri solet) in usu agitationem notat, inde ἀπαλὸς et, mutato spiritu, ἁπαλὸς, proprie valet valde agitatum premendo, flectendo, similibusve modis, atque inde agitando mollitum, subactum, tenerum factum; quæ ratio, cur ἁπαλὸς rebus mollibus et teneris tribui solet. Qui autem ab ἅπτω repetunt, à simplicitate naturæ aberrare videntur.

Ἅπαξ. Est ejusdem originis, cujus nomen ἅπας, quod à πᾶς omnis, de quo suo loco. Terminatio autem αξ adverbialis est, vim habens collectivam, vel significans aliquid fieri uno veluti impetu. Hinc ἅπαξ proprie notat omnino, in universum; atque inde porro semel, quasi dicas simul, uno impetu. [Reperitur etiam εἰς ἅπαξ semel duntaxat, unde videri queat, hanc plenam esse locutionem, adeoque, uti ὀλίγον, pro εἰς ὀλίγον, dicitur, ita ἅπαξ dici pro εἰς ἅπαξ. E. S.]

Ἀπαργία herbæ nomen est, ut etiam, quod sequitur.

Ἀπαρίνη. De utroque videant Botanici.

Ἀπατάω fallo, seduco, decipio &c. Speciosum videri poterat, quod multi repetunt verbum hoc à πάτος via calcata, vel trita peditibus, ut ita ἀπατάω valeret proprie, quasi, à via abduco, seduco, et ita decipio. Verius tamen puto, repeti posse ab ἀπάω, quod idem, ac Latinum antiquum apio, unde ortum aptus, proprie nihil aliud notans quam nexus, ligatus, implicatus. Est autem hoc à Græco ἄπω, unde superest ἅπτω, Latine necto, ligo. Porro à nectendo circumligandoque nata videtur irretiendi notio. Unde derivatum ἀπάτη doli notionem accepit; quæ quoque ad verbum, inde ortum, ἀπατάω propagata est; ut adeo proprie significet dolo circumvenire.

Ἀπαφίσκω. Idem plane significat, quod præcedens, quocum eandem quoque originem habet ἄπω, cujus Præt. Perf. ἧφα, et reduplicatum ἤπαφα. Inde, ablato augmento, est nostrum ἀπάφω: ut pateat adeo, non, nisi forma, differre à præcedenti verbo.

Ἀπειλέω. Verba vicina sunt εἴλω, εἰλέω, ἴλλω, ἰλλέω, similesque formæ: quæ omnes oriuntur ab ἔλω vel ἴλω, de quibus suo loco. Est autem ἴλλω, atque adeo etiam εἴλω, inter alia oculis contortis vel volubilibus instar strabonis intueri, de quo verbo suo loco. Inde ἀπειλέω proprie est oculos contortos ad aliquem convertere: unde eximie, sensu minitandi, verbum hoc positum fuit. Idem translatum ad fastum et superbiam, quam quis supercilio quasi ostendit. Est autem compositum ex ἀπὸ et memorata forma εἰλέω.

'Απελλαί. Vox Laconica est, orta, ut videtur, à modo memorato ἴλλω, vicino verbi εἴλω, quod inter alia significat claudo: quemadmodum ejus compositum ἀπείλλω secludo, quasi dicas secludere veluti septo, atque hinc ἀπελλαὶ dicta fana, vel sacraria, vel etiam concio, ecclesia, cœtus; inde ortum ἀπελλάζειν, vel, pronuntiatione Laconica, ἀπελλάδδειν idem est, quod vulgo ἐκκλησιάζειν.

'Απελος, ulcus, vel vulnus, nescio an sit à nomine πελλὸς, niger, lividus: ut ἄπελος sit proprie valde lividus, unde facilis translatio ad ulcera.

'Απήνη. Videtur esse à masculino ἀπηνὸς, quod forte à verbo ἄπω vel ἅπτω; ut ἀπήνη, scil. ἅμαξα, proprie sit plaustrum jumentis junctum. Ponitur autem in usu maxime de curru mulis juncto.

'Απηνὴς immitis, sævus, quasi dicas, qui frena non patitur. Est nempe ex ἀπὸ et ἠνὶς, quod cognatum voci ἡνία frenum, de quo suo loco.

'Απιος. Videtur proprie esse, quasi valde frugifera, vel uber, ut sit ex α et nomine πῖος, quod in Lexicis refertur ad thema πίω, Latine uber, de quo suo loco. Sic itaque ἄπιος dici potuit commode pirus sativa, opposite ad pirum agrestem, quæ ἀχρὰς dicitur, quasi dicas sine fructu.

'Απλόος, est ex α et πλόος, quod à πλέω, cui vicinum πλέκω. Ab altero Græcum πλέκω, ab altero Latinum plico est. 'Απλόος itaque est quasi sine plicis, simplex, atque inde planus, apertus, vel simile. Potest etiam repeti à stirpe ἄπω: ut ἀπλόος vicinum sit alteri ἁπαλὸς tener, de quo supra.

'Απὸ A, ab. Origo est verbum ἄπω, proprie significans quasi premendo attendove admoveo, adapto: unde superest ἅπτω, Latine apto, id est necto. Inde ἀπὸ proprie in primis ponitur, quando res aliqua proxime ab aliquo abesse, et ad id quasi pertinere significatur: quæ notio quodammodo conspicitur in locutionibus, qualis est, ὁ ἀπὸ στοᾶς, Latine Stoicus. Varios porro usus habet, in Lexicis notatos, et ab hac propria notione ortos. Proprie autem est genitivus antiquus, quasi a nomine ἀπίς. [Nisi placeat esse Dativum vel Ablativum, quod suadere videtur alterum ἀπαὶ, apud Homerum occurrens Il. Α. 473 et 663. Est enim ἀπαὶ pp. Dativus vel Ablat. antiquus primæ declinationis, à Nominat. ἀπὴ, vel ἀπὰ, uti ταμῇ et Μαίᾳ pp. dicta sunt pro ταμίαι et Μαίαι. E. S.]

'Απος. Vox rarissima, et dubiæ auctoritatis est, neque adeo hujus loci. [Vide L. C. Valckenaer. ad Euripid. Phœn. vs. 858. p. 321. 322.]

'Απτω necto, apto. Vidimus jam hoc in præpositione ἀπὸ, quemadmodum etiam rationem, quam habet, significandi.

['Απύω vociferor, loquor, dico. Vicinum est alteri ἠπύω. Stirps ἄπω necto: nisi formatum verbum sit à sono. Conf. Odyss. I. 399. K. 83. P. 271. Hesiod. Asp. 316. E. S.]

'Απφὺς, ut ἀππᾶ, πάππα, πάππας, ἀττᾶ, similiaque, nomina sunt imitantia corruptam pronunciationem infantium vel puerulorum, nondum articulate loquentium, sed titubante lingua patribus ablandientium, sic hoc quoque ἀπφύς.

'Αρα. Particula syllogistica est, conclusioni inserviens. Proprie idem est, quasi dicas per connexionem: nectit enim inter se quasi sententias antecedentis et consequentis. Proprie autem haberi debet neutrum plurale, quasi ab ἄρος, quod ab ἄρω, apto, adapto. [Plura dabit Clar. Hoogeveen Doctr. Partic. cap. 5. p. 107. 143. E. S.]

'Αρά. Stirpem habet verbum ἄρω, cui cognata sunt ἔρω, ὄρω, et similia; quorum notio prima quærenda in eo est, quod magna contentione magnoque impetu fit; unde proxime excitandi, firmandi, aptandi, adaptandique notiones profectæ. Ab aptandi, nectendique notione ea dicendi, quasi apta nectendi verba, in primis conspicua est in verbo ἔρω [Lat. sero, unde sermo &c.] nec non in verbo Latino oro, quod Græcum ὄρω est; unde quoque Latinum os. Eadem itaque notio servata in derivato proximo verbi cognati ἄρω, atque adeo ἀρὰ proprie nihil aliud est, quam oratio, sive apta verborum comprehensio et conclusio. Inde porro nomine ἀρὰ eximie preces designantur; quemadmodum Latino oro eximie actio precandi designari solet. Cumque bonæ et malæ esse preces possint, rarius quidem de bonis ἀρὰ fuit positum, sæpissime vero de malis, seu imprecatione, diris; unde dein altius translatum etiam noxam, damnumve notavit.

'Αραβος. Vidimus, verbum ἄρω proprie significare cum contentione vel impetu nectere vel aptare; inde ἀράω, ἀράσσω, ἀράττω; quod proprie est illidere, vel cum impetu adaptare, compingere: ita ut inde strepitus oriatur. Ab ἀράω nomen ἄραος, et inde ἄραβος ob eam causam eximie illum strepitum notat, qui fit rebus collisis vel illisis, ut strepitus dentium præ frigore aliarumque rerum collisarum.

'Αραδος. Et hoc proxime est ab ἀράω, vel ἀράσσω, Latine illido, collido, unde eximie notat collisionem, seu pulsum vehementiorem cordis post aliquod grave exercitium.

'Αραιός. Dubium videri potest, utrum ἄρω à vaga notione, qua cum contentione aliquid fieri intelligitur, transierit ad ignem ejusque effecta significanda, an sit à simpliciori ἄω, de quo speciatim dicendum in verbo αἴω. Quicquid est, ἄρω de effectis ignis positum fuisse, certum est, et vidimus jam supra ad verba ἀμαρύσσω, ἀμαρὺς et alibi, itaque idem docet verbum cognatum Latinum uro. Ab ἄρω itaque formatum ἀραιὸς proprie notasse videtur, quicquid rarefactum, igne relaxatum, dilatumque est; unde porro notat rarum, spongiosum, tenuem, imbecillem, et similia.

'Αρακος. Species leguminis est, de quo videndi Botanici.

'Αραστίς. Species est atramenti sutorii. Stirps incerta videtur.

'Αράσσω. Vide dicta ad vocem ἄραβος. Id tantum notetur, ab illidendi notione natam illam esse tundendi, inde istam abscindendi, quam ut primam notant Lexicographi.

'Αράχιδνα. Plantæ genus est, et quidem proprie fœm. ab ἀράχιδνος, idem ac ἀράκιδνος, contractum ex ἀρακίδινος, quod à Genitivo ἀρακίδος, nominis ἀρακὶς, quod idem atque ἄρακος, de quo ante.

'Αράχνης araneus, vel aranea. Inter alia ἄχνα vel ἄχνη significat lanuginem tenuissimam et quasi florem lanæ, in superficie pellis animalis, ut suo loco videbitur. Vidimus autem, ἄρω significare adapto et similia. 'Αράχνης itaque, ex utroque compositum, eum notat, qui adaptat fila instar lanuginis tenuia, quod aptissimum araneis nomen.

'Αρβηλος scalprum sutorium. Hujus et sequentis nominis

'Αρβύλη, calceamenti genus, stirps obscurior videtur, quare eam mitto. [Vide animadv. ad Analog. Lennep. p. 974.]

'Αργᾶς genus serpentis est, de quo videndi rerum naturalium investigatores.

'Αργιλος forte est ab ἀργὸς, albus, de quo mox dicendum. 'Αργιλλος ergo eximie est albicans, seu alba terra vel arena.

'Αργὸς albus, ab ἄρω, Latine uro, splendeo, candeo. Nomen ἀργὸς proprie respondet Latino candidus. Tribuitur autem vox vicina ἀργὴς fulmini, cum impetu ruenti, et splendore suo aciem oculorum præstringenti: unde factum quoque, ut nomen nostrum ad velocitatem translatum sit, qua nempe quis fulminis instar ruens, quasi, oculorum aciem præstringit. Sic ergo ἀργὸς vulgo redditur vel albus, vel velox, celer.

'Αργυρος. Derivatum est ab ἀργὸς, candidus, splendidus, vel albedine splendens, atque inde ἄργυρος eximie metallum dicitur candidum, atque adeo argentum.

'Αρδις. Dubium videri potest, utrum proxime oriatur ab ἄρω, apto, adapto, an vero ab ἀράδω, cognato verbo ἀράσσω, de quo supra; ut dictum sit quasi ἄραδις, contracte ἄρδις, id, nempe, quo aliquid tunditur, impetitur: unde eximie significare potuit cuspidem teli vel sagittæ.

'Αρδω irrigo. A verbo ἄρω sine dubio ortum est, ut proprie significare debuerit aptum facio et utile, atque inde quasi potu redapto, reficio, id est adaquo, aquatum duco. Eo enim sensu in primis ponitur verbum de pecudibus et jumentis, quæ potu reficiuntur et defatigata confirmantur.

['Αρέω. Obsoletum, unde ἄρνυμαι pp. Adapto, adnecto mihi, vel adipiscor, consequor. Conf. Dawes Miscell. Critica, p. 55. 56.]

'Αρέσκω. Proxime ortus ab ἀρέω, quod ab ἄρω, sæpe jam memorato. 'Αρέσκω itaque proprie notat vel incipio aptum et utilem facere; vel, sensu neutro, esse aptus et utilis, atque inde eximie modo significat placare, sensu activo; modo, sensu neutro, placere. [Conf. supra, in ἄζω, ἄδω.]

'Αρετὴ virtus. Proprie est fœm. à masc. ἀρετὸς, aptus vel aptatus, utilis, quod ab ἀρέω. Est igitur ἀρετὴ apta et ad usum accommodata et utilis conditio; unde bonitas cujuscunque rei ἀρετὴ dicitur. Generatim dein sumtum æque late patet, ac Latinum virtus, quod à viribus, vel antiquo Latino viro, unde vireo, oritur. [Id ipsum Latin. viro, unde vireo, stirpem suam agnoscit ἴρω, unde, cum digammate Æolico, Fίρω, viro. Est autem ἴρω cognatum alteri ἄρω, unde ἀρέω: ut facile appareat, quomodo voces ἀρετὴ et virtus in originem eandem consentiant. E. S.]

'Αρήγω. Ab ἀρέω, jam memorato, proxime formatur ἀρέγω. Quod, si propriam ejus naturam spectemus, vix differt ab usitato ὀρέγω. Ab ἀρέγω est nostrum ἀρήγω, quasi dicas, aptum et utilem se præbere, unde eximie valet auxiliari, à qua notione deinde videtur fluxisse ea propulsandi.

'Αρης Mars, Deus belli. Ab ἄρω, apto, adapto, atque inde instruo, munio. 'Αρης proprie is dictus videtur, qui instruit, munit, armis nempe; unde eximie ad significandum Deum belli translatum videtur. Variis autem translationibus inservit porro; perinde atque Latinum Mars. [Si vera est observatio Cel. Lennepii, literam M ab initio interdum vocalibus præmitti, uti in μόσχος, et μύχλος, ab ὄσχος et ὄχλος deducendis, (Analog. p. 208.) quidni, cum Nunnesio, statuimus, nomen Mars ab 'Αρης nostro esse ductum? Nimirum pro 'Αρης, sive potius pro 'Αρες, dici potuit 'Αρς et inde Mars, uti μαραίνω, μάργαρον, μαράσσω &c. similiter, cum M præmissa, à stirpe ἄρω facta esse, latius docebit vir summus. E. S.]

'Αρθρον articulus, quasi dicas naturalem ossium compagem. Dicitur enim ab adaptando, compingendo, et est proprie quasi ἄρθμον, quod a verbo ἀρθέω, cujus stirps sæpe memoratum ἄρω.

'Αρι. Ab impetu et contentione, (cujus significatio propria sit verbo ἄρω, ut jam supra vidimus) particula ἀρι, quæ proprie est tertius casus antiquæ vocis ἄρ [vel ἄρις] in compositis vim habet intendendi.

['Αρία, sive ἀγρία, arbor quædam perpetuæ frondis, inter robur et ilicem media. Vide Botanicos. E. S.]

'Αριθμὸς proprie ordinem notat, in quem res rediguntur computando, et in unam summam compingendo, adeoque numerum. Dicitur autem pro ἀρισμὸς, quemadmodum similia, in quibus σ transiit in θ. Oritur autem ab ἀρίω, et hoc ab ἄρω, adapto, compingo.

'Αρισβαρζάνιος est nomen emplastri, de quo videndi Medici.

'Αρὶς, instrumentum fabrile. Est forte ortum ab ἄρω, adapto.

'Αριστερὸς sinister. Nugantur, qui ab ἄριστος, Latine optimus, κατ' ἀντίφρασιν nempe, dictum putant. Est nempe quasi ab ἀριστὴς, quod forma tantum diversum ab ἀρητὴς, et, quemadmodum ab ἀράω ἀρητὴς est, sic alterum ab ἀρίω. Utrumque autem ab ἀρὰ preces bonæ vel malæ. Hinc ἀρητὴς et ἀριστὴς is est, qui precatur vel imprecatur et devovet. Inde ἀριστερὸς dicitur proprie, quod est imprecatoris vel devoventis aliquid, atque inde, facili translatione, vox transiit ad significandum sinistrum, et inde porro noxium, cujus notionis ratio ex veterum superstitione facile cognoscitur. [Videri tamen queat ἀριστερὸς esse forma Comparativæ ab adjectivo obsoleto ἄρις, pp. vehemens, unde superest ἄρι pp. vehementer. Nempe quemadmodum a λάλος (quod poëtæ servarunt) comparativus est λαλίστερος, a λάγνος, λαγνίστερος, sic ab ἄρις, ἀριστερὸς pp. vehementior, atque adeo pejor, magis infaustus &c. Vide etiam mox infra in 'Αριστον. E. S.]

'Αριστον est ortum a tertia pers. perf. Passivi ἤρισται, verbi ἀρίω vel ἀρίζω, quod ab ἄρω. Significat ergo ἄριστος proprie adaptatus, præparatus, unde ἄριστον substantive positum eximie notat quasi paratum et instructum prandium. ['Αριστος, ἴστη, ιστον pp. vehementissimus. Inde maxime idoneus, præstantissimus, sive etiam apparatissimus. Videtur esse formæ superlativæ, ab adjectivo obsoleto ἄρις (unde modo aderat ἀριστερὸς) non aliter, atque a λάλος, loquax, est λαλίστερος, λαλίστατος. Est autem eadem contractio in ἄριστος, quæ in βέλτιστος pro βελτίστατος, αἴσχιστος pro αἰσχίστατος, ἔχθιστος pro ἐχθίστατος, κάλλιστος pro καλλίστατος &c. ab obsoletis βέλτις, αἶσχις, ἔχθις, κάλλις. E. S.]

'Αρκευθος. A verbo ἀρκέω, de quo mox dicetur, Latine arceo, propulso, productior verbi forma est ἀρκεύω, et inde ἀρκεύθω; quemadmodum ab ἐλάω, ἐλαύω, ἐλαύθω. Inde ἄρκευθος vim habens arcendi: unde, sive a virtute medica, sive a spinis, quibus tangi se negat, eximie sic dicitur juniperus.

'Αρκέω, Lat. arceo. Ab ἄρω, adapto, compingo, est ἄρκος, quod vicinum nominibus ἕρκος et ὅρκος: quibus omnibus quoddam quasi septum adaptatum et compactum, suisque partibus cohærens, significatur. Inde ἀρκέω ortum proprie notat vel aliis septo et munimento sum, vel mihi. Unde duplex notio fluxit, altera, qua est opitulor, altera, qua notat sufficio: ex quibus dein aliæ notiones profectæ sunt.

'Αρκτος. Proprie est compactus, seu idem plane, quod Latinum arctus; ortum nempe ab ἄρκω, quod ab ἄρω. Inde substantive, ob firmam membrorum compagem, ursus eximie ἄρκτος dictus. Neque alia ratio est nominis latini ursus, quod ab antiquo urgo, unde urgeo, quod proprie idem ac Græcum ὄργω, [tanquam a cognata ejus forma ἔργω ortum. E. S.]

'Αρκυς terminatione tantum differt ab ἄρκος, de quo dictum ad verbum ἀρκέω: adeoque significat septum, munimentum, quo aliquis circumdatur; unde eximie ejusmodi septum, quo inclusæ feræ capiuntur, quod est rete, Lat. arcus eadem vox est, pp. curvatum notans. E. S.]

'Αρμα proprie rem compactam notat, vel præparatam: a verbo, nempe, ἄρω. Quare sic currus dicitur [ex variis partibus quasi compactus. Etymologiam hanc valde commendat phrasis illa notissima poëtæ, ἐν ἅρμασι κολλητοῖσι, pp. in curribus compactis. Vide Iliad. Δ. 366. Λ. 198. &c. Ex cujus quidem phraseos collatione Guietus tamen frustra reponi sibi jubebat, apud Hesiodum, 'Ασπ. vs. 63. πυκτοῖσιν ἐφ' ἅρμασι, pro eo, quod vulgo edi solet, κολλητοῖσιν ἐφ' ἅρμασι, quum rectissime etiam dici potuerint πηκτὰ ἅρματα, uti apud eundem reperitur. vs. 306. εὐπήκτοις ἐπὶ δίφροις. Conf. Guietii Lect. Hesiod. cap. 19. Hebraice quoque currum מרכב vocari a רכב compingere, alibi jam dictum. E. S.]

'Αρνέομαι. Quemadmodum ab ἄρω, adapto, verbum αἴρω notionem accepit capiendi, tollendique, simili ratione inde profectum verbum ἄρνω, unde ἄρνος pp. is est, qui tollit: compositum autem ἄπαρνος, proprie, qui aufert, et ἔξαρνος, qui tollendo excipit, atque sic, qui, quod ponitur, aufert negando, adeoque, qui inficiatur, vel etiam, qui excipiendo negat, et sic inficiatur. Ab ἄρνος duplex jam porro verbum est ἀρνέω et ἀρνόω. Utrumque, ut vidimus, ex origine notat tollo; usus autem voluit, ut ἀρνέομαι significaret, quasi in sua causa aliquid tollendo negare, atque adeo recusare, inficiari.

Ἄρνυμαι proprie Medium est, factum a verbo Activo ἄρνυμι, vel ἀρνύω, de quo modo dictum. Inde igitur ἄρνυμαι, virtute Media, notat quasi mihi tollo, mihi capio, recipio, adipiscor, et similia.

Ἄρον est genus herbæ, de quo Botanici.

Ἀρόω profectum est ab ἄρω, quod in Latina lingua idem ac Græcum ἀρόω, et proprie quidem, notat aptum et utilem facio, unde arandi notio. [Nisi potius ἀρόω (ut cognatum ἀράω, unde ἀράσσω, ῥάσσω, ἀράττω &c.) pp. significaverit tundere, et tundendo frangere, contundere, confringere solum, atque ita arare. Vide supra in voce ἄραβος, et confer locum Iliad. ψ. 673.

Ἀντικρὺ χρόα τε ῥήξω σύν τ' ὀστέ' ἀράξω.

Penitusque corpus disrumpam, ossaque confringam.

Conf. porro Il. M. 384. N. 577. Π. 324. Odyss. I. 498. M. 412, ad quæ loca applicanda est glossa Apollonii Ἄραξε, συνέτριψε, κατέβαλε. E. S.]

Ἁρπάζω rapio. Ab ἄρω est verbum ἅρπω, quod, ut αἴρω simpliciter notionem habet tollendi, sic eximie illam vi quadam subito tollendi possidet; unde ortum est nomen ἅρπη, instrumentum notans, quo vi, seu uno impetu, veluti res tollas, unde eximie falx sic dicitur. Ab isto nomine verbum nostrum ἁρπάζω proprie est, quasi, falce tollo, aufero: inde profecta rapiendi notio.

Ἀῤῥαβὼν, ex oriente nomen est, Hebr. ערבון.

Ἄῤῥην mas. Antiquior forma est ἄρσην, quam secuti, sponte delabimur ad originem ἄρω. Ut autem ἄροτος παίδων dicitur, in negotio generandi, proles, quasi dicas adaptationem [pp. arationem] liberorum, sive παιδοποιΐα, sic eadem de causa ἄρσην eximie mas dictus videtur.

Ἀῤῥιχᾶσθαι redditur in altum scandere manibus pedibusque. Fuit autem, antiqua pronunciandi ratione, haud dubie ἀρσιχᾶσθαι, quod a nomine ἄρσιχος repetendum, et hoc ab obsoleto ἀρσίζω; quemadmodum πύῤῥιχος a πυῤῥίζω. Ἀρσίζω autem, ortum ab ἄρσις, similive forma, stirpem habet ἄρω, adapto, compingo, compingendo innecto. Inde jam ἀρσίζω notat compingo. Porro ἄρσιχος est id, in quod res compinguntur et compactæ servantur; a qua notione dein ἄρσιχος, et, mutata pronunciatione, ἄῤῥιχος eximie idem notavit in usu, quod arca, cista, vel simile. Præterea, a generali vocis ἄρσιχος notione verbum inde ortum ἀρσιχᾶσθαι, vel ejus loco ἀῤῥιχᾶσθαι, significatione Media, proprie significat semet compingere in aliquam rem, vel innectere, gestire; unde compositum ἀναῤῥιχᾶσθαι recte reddi potest in altum scandere manibus pedibusque. [Reperitur etiam ἀναρριχᾶσθαι apud Hesych. t. 1. p. 319. Plura dabit Cl. Alberti hoc loco, et p. 332. —— Stirps mihi videtur esse ῥίγω, cognata alteri ῥιγέω, et inde, præposita α intensiva, atque γ versa in χ, ἀῤῥιχᾶσθαι &c. E. S.]

Ἄῤῥιχος Cophinus, vas vimineum. Vide dicta in ἀῤῥιχᾶσθαι.

Ἀρς, ἀρνὸς, agnus. Sine dubio oritur ab ἄρω; unde duplex forma orta ἀρὶς, et ἄρην. Prius contractum est in ἀρς, posterius, dempto α ab initio, superstes est in compositis. Idem cernitur in casibus obliquis, qui voci ἀρς tribuuntur, nempe ἀρινὸς, contracte ἀρνὸς &c. Ratio autem significationis, pro diversa verbi ἄρω notione, varia et nimis vaga est, quam ut commode definiri possit. [Ab ἄρω necto, adnecto, videtur ducta vox ἀρὶς, pp. nexus, a, um, vel adnectens se alteri, eique jugiter adhærescens. Unde nomen hoc datum eximie agno, matri suæ, individuo quasi nexu, adhærenti. Casus obliqui ἀρνὸς, ἀρνὶ &c. (uti observavit clar. Lennepius) sunt à vicina forma ἄρην, ἄρενος, ἀρενὶ, contracte ἀρνὸς &c. Porro ab eodem ἀρὶς, et contracto ἀρς, est Lat. ars, artis, quasi dixeris connexionem, scite connectendi rationem. Conf. omnino locum Ciceronis, de Orator. l. 1. c. 23. E. S.]

Ἀρτάβη, mensuræ Persicæ genus, unde forte origo quoque repetenda.

Ἄρταμος. A nomine ἄρτος (de quo suo loco dicendum) verba sunt ἀρτάω et ἀρτύω, quæ significare adeoque possunt apparo, et quidem cibos apparo. Inde ἄρταμος eximie coquus et lanius dicitur: quæ posterior notio aliam peperit, qua notat interfectorem.

Ἀρτάω. Ab ἄρτος, quod, ab ἄρω ortum, notat adaptatus, annexus. Verbum ἀρτάω proprie est facio aliquid annexum, atque inde eximie appendo, suspendo.

Ἀρτεμὴς est à verbo ἀρτέω, quasi dicas compactus sum, sive sum ἄρτος, id est, perfectus; et adeo ἀρτεμὴς significat integrum, ac porro incolumem.

Ἀρτεμισία, Artemisia herba. De hoc videant Botanici.

Ἀρτέμων. Et hoc quoque est ab ἀρτέω, paro, instruo. Forte autem sic eximie dicitur velum majus, quoniam quasi præcipua arma sunt navis, quibus ea instrui solet, et à quibus navigantium incolumitas pendet. Dicitur quoque ἀρτέμων trochlea, quod ea adaptantur gravia pondera.

Ἀρτέομαι. Medium est ab ἀρτέω, et significat paro, oriturque à sæpe memorato jam ἄρτος, quod ab ἄρω.

[Ἀρτὴρ, ῆρος, instrumentum bajulorum, vectis. Ab ἦρται, pro ἤαρται, tertia pers. Perf. Pass. verbi ἄρω, sive αἴρω. Est nomen formæ [illegible], et pp. idem notat, quod Belg. heffer, hefboom. E. S.]

Ἀρτηρία. Proprie est à masc. ἀρτηρὸς, quod quasi ab ἀρτὴρ, hoc autem ab ἄρω. Inde ἀρτηρία eximie locus dicitur, vel canalis, quo quasi adaptantur [vel allevantur, et tolluntur] vox vel spiritus. Asperam arteriam vulgo Medici vocant. [Plura dabit hac de voce Foësius in Œcon. Hippocr.]

Ἄρτι modo, nuper. Est quasi à masc. ἄρτις, quod idem atque ἄρτος, perfectus. Hinc ἄρτι, ad tempus relatum, quasi perfectum tempus, et absolutum notat, et adverbialiter positum modo valet nuper, modo jam vel simile. [Quid si Dativus sit, vel Ablativus obsoletus vocis ἄρς, ἀρτὸς, (pro quo Genitivo recentiores, forma ab ἀρὶς petita, dixerunt ἀρνὸς) Lat. ars, artis. Ut ἄρτι pp. sit nexu, vel connexione, et ἀρτὶ, pro ἐν ἀρτὶ, ut ἐν ἄντι, pp. nexu temporis, modo. Conf. Odyss. Υ. 166. et ἀρτιεπὴς pp. nexu vel apta ratione dicens, Iliad. Χ. 281. Hesiod. Θεογ. vs. 29. E. S.]

Ἄρτιος productior forma est ab ἄρτος, perfectus, adaptatus, seu partibus suis apte cohærens; inde modo integrum, modo consentaneum, notat: modo ad numerum translatum significat parem; quasi partibus suis apte cohærentem, secus atque est numerus impar.

Ἄρτος panis, proprie intellectum habet σῖτος, vel simile, quasi dicas apparatum cibum. Est enim ab ἄρω adapto, præparo, apparo. [Nisi, ut לֶחֶם panis, cibus, est a לָחַם seruit, conseruit, inseruit ori, ita ἄρτος sit a conserendo, vel ori inserendo. E. S.]

Ἀρτύω ab ἄρω ortum. Ἄρτος peperit ἀρτύω, significans instruo, apparo, adorno: unde ad condiendi artem porro transfertur.

Ἀρύω proximum derivatum est verbi ἄρω. Ab adaptandi autem notione eximie eam accepit adaptandi hauriendo, vel hauriendo attrahendi, quare redditur haurire. [Quodsi Latinum haurio accuratius consideres, facile apparebit, hoc verbum ab eadem stirpe esse propagatum. Ab ἄρω, nempe, est αἴρω, cognatum alteri ἀρύω: porro ab αἴρω ortum αὐρίω, et, mutato spiritu, haurio. Notio trahendi, attrahendi, in verbis ἀρύω et haurio, propria est, uti satis apparet, non tantum ex collata altera forma ἐρύω, et diserta glossa Hesychii Ἀρύω, ἕλκω, sed etiam ex usu linguæ Græcæ, uti apud Apollon. Rhod. l. 2. legitur φάσγανα ἀρυσσάμενοι gladios attrahentes, &c. quemadmodum etiam apud Latinos piscis dicitur hamum haurire, i. e. attrahere atque deglutire, et fluvio hauriri apud Livium est aquis abstrahi, atque demergi &c. E. S.]

Ἀρχὴ proxime oritur ab ἄρχω, quod idem atque ἀρκέω; significat adeoque proprie quasi septum, sive quamvis quasi regulam, quodvis punctum à quo incipias, unde initium, vel principium cujusvis rei sic dicitur. Inde autem varie transfertur, ratione satis perspicua. [Ab ἄρω necto, adnecto, ortum præteritum perf. ἦρκα dedit verbum ἄρκω. Inde ἄρχω, et hinc iterum ἄρχος, ὁ, ἡ pp. qui, quæ, quod adnectitur, vel adnectit, atque adeo quod incipitur, vel ansam sui præbet, vel quod incipit, sive præest, &c. De ἀρχὸς anus, podex vide Foës. E. S.]

Ἄρω. Propria verbi ἄρω notio posita est in vi et impetu, quo aliquid aliorsum movetur, et admovetur alteri; unde notiones omnes, quæ huic verbo adsignantur, ejusque derivatis, repetendæ sunt. Est autem vicinum verbis ἔρω, ἵρω, ὄρω et ὕρω, de quibus suis locis. [Difficile esse fateor, à notione nectendi (quam huic verbo primariam esse non semel posuimus) repetere eam tundendi, et tundendo confringendi, quæ tamen notio certo satis constare videbatur ex loco Iliad. ψ. 673. ceterisque supra laudatis. Itaque alterutrum fortasse verum erit, aut verbum ἄρω primum significasse nectere, nectendo aptare; notionem vero arandi, hoc est sulcos ducendi, esse secundariam, ab ἀρὰ, voce substantiva, ductam: quæ vox substantiva pp. significaverit nexum sive sulcum serie quadam et ordine ductum, Hebr. חבור, ut arare pp. sit sulcos ejusmodi ducere; aut verba ἀράω, ἀρόω &c. quatenus tundere, tundendo frangere &c. significent, ab initio habere α adscititium, non originarium, stirpemque adeo verum eorum esse ῥάω, ῥέω &c. unde etiam ῥήσσω, ῥήγνυμι frango, confringo. E. S.]

Ἄρωμα Aroma. Quicquid dicant Grammatici, non puto aliud esse, atque derivatum ab ἀρόω, proprie notante adapto, apparo. Ἄρωμα igitur proprie est res apparata, quasi dicas, apta compositione et permistione rerum odoriferarum præparatum: unde eximie odoramentum est. [Nisi ἄρωμα, pro ἄραγμα, pp. sit fractum, contusum. Unde apud Columellam l. 12. 20. aromata contusa &c. E. S.] Ab arandi autem notione, quæ verbo ἀρόω vulgo tribuitur, ἄρωμα, proprie id est, quod è terra aratro concussa producitur: unde à Grammaticis aliquando redditur ἀρότριμα.

Ἀρωνία, mespilus arbor. De hoc videant Botanici.

Ἀσάμινθος, si quid conjicio, forma productior est ab ἀσαμίς. Ἀσαμὶς autem vox composita, ut σκαφαμίς; nimirum ex nomine ἄσις vel ἄση, et ἀμὶς quod vide suo loco. Ἄσις autem, et ἄση, quum valeat limum, seu colluviem, ἀσαμὶς proprie est vas, quo sordes eluuntur, atque idem proprie ἀσάμινθος. Inde translatum videtur ad designandum solum balneatorium, seu pelvim.

Ἄσαρον herbæ genus est, de quo videndi Botanici.

Ἀσβόλη, fuligo. Forte oritur à σβέω, Latine extinguo, de quo in verbo σβέννυμι dicendum.

Ἀσελγὴς petulans. Est ex α et σελγής; hoc autem à σέλω, quod, ut σάλω, proprie de motu inconstanti, et undulante quasi, maris ponitur. Inde autem translatum videtur ad levitatem, et petulantiam, qua quis insultet in alios; unde porro insolentem et protervum notat: in primis autem sedem habet in voluptatibus. [Conferatur Lat. salax, quod à σάλω salo, unde salio &c. ut edax ab edo, fallax à fallo, et similia. Respondet igitur τὸ ἀσελγὴς (tanquam composit. ex α intensivo, et σελγὴς) pp. Lat. salax, unde apud Lucianum: ἀσελγέστεροι τῶν ὄνων Salaciores asinis. E. S.]

Ἆσθμα, flatus, anhelatio. Proxime oritur à pers. perf. pass. verbi ἀάσθω, contracte ἄσθω. Est autem hoc ab ἀάσω, quod Futurum verbi ἀάζω, de quo dictum supra.

Ἀσίον herbæ genus est, et forte oritur ab ἄση, quod ab ἄδω, ut supra dictum est. Inde ἄσιος et fœm. ἀσία, quod significatione non multum differt ab ἰλύος, de quo supra.

Ἀσίρακος forte idem est, quod ἀσείρακος, et hoc ex α et nomine σειρὰ, de quo suo loco. Dicitur autem ἀσείρακος eximie genus locustæ, pinnis carens.

Ἄσις limus, cœnum. Est ab ἄδω, Latine congero, de quo supra. Inde ἄσις limus est congestus.

Ἀσκάλαβος genus animalculi est, parietes perreptans. Nomen habet à fodiendo; est enim ex α et σκάλαβος, quod à σκάλω, unde superest σκάλλω, fodio, de quo suo loco.

Ἀσκάλαφος nomen avis est, et eandem habet originem, quam vox antecedens. Proxime oritur quasi à σκαλάπτω, cui proprie cognatum est καλάπτω: σ enim hic originale non est. Σκαλάπτω autem est pro σκαλάπω, quod à σκαλάω, et hoc à σκάλω.

Ἀσκαλώπαξ Gallinago. Nec hujus quoque alia ac priorum origo videtur.

Ἀσκάντης grabbatus vel vilis lectulus. Græcum σκάζω claudico, et Latinum scando proprie cognata verba sunt, et forma tantum diversa: ut ad verbum σκάζω dicetur. A tertia Præteriti perfecti passivi verbi antiqui σκάδω, ortum σκάντης notat qui scandit, vel qui ab altera parte instar claudicantis altius eminet. Inde jam ἀσκάντης, lectulus, eximie est ab altera parte inclinatus.

Ἀσκαρὶς genus vermis est, haud dubie ortum à σκαρίς, quod à σκάρω, de quo dicendum ad σκαίρω.

Ἀσκέω, exerceo. Haud scio, an proprie sit ab ἀσκὸς, et hoc ab ἄσκα, vel præterito ἦσκα, ut pertineat ad ἄδω, congero, de quo supra. Sic ἀσκὸς proprie erit id, in quod res congeruntur, atque inde eximie uter. Ἀσκέω autem erit quasi res congero magno cum studio, unde nasci potuit exercendi generalis notio. Potest tamen etiam ἀσκέω repeti à σκέω, de quo dicendum ad vocem σκεῦος.

Ἀσκὸς, uter. Vide quod dixi ad ἀσκέω.

Ἄσκυρον est herbæ genus, de quo Botanici.

Ἄσμενος, gaudens. Participium est pro ἡσμένος, à verbo ἥδομαι, lætor.

Ἀσπάζομαι amplector. Est pro σπάζομαι, quasi dicas, ad me traho: hoc autem à σπάζω, quod à σπάω, traho, de quo suo loco.

Ἀσπάλαθος, fruticis genus. Nescio, an communem originem habeat cum voce παλάθη, quam vide suo loco.

Ἀσπάραγος, asparagus. Est proprie primum oleris germen, orta vox ex α privativo, et verbo σπαράσσω, dilacero, de quo suo loco.

Ἀσπὶς clypeus. Nescio an sit ab ἀΐς, σ interposito, ut idem fere sit proprie quod ἀψὶς, quod vide in themate ἅπτω, unde tum etiam ἀψίς.

Ἆσσον prope, propius, neutrum est ab ἄσσων, quod ab ἄσσω, et hoc ab ἄσω, quod futurum verbi ἄδω, congero, [constipo] de quo supra.

Ἀστακὸς, Astacus. Videant Historiæ Naturalis studiosi.

Ἀστάνδης nuntius. Origo obscura et forte peregrina.

Ἀστὴρ, Stella. Oritur ab ἄω, significante splendeo, luceo. Est ergo ἀστὴρ, proprie, qui splendet, lucet. Est ergo ἀστὴρ proprie, qui splendet, lucet. Inde Diminutivum apud Latinos asterulus, asterula, astella, unde, omisso a, vulgatum stella est.

Ἀστράβη lignea sella est, quam manu teneant sessores. Oritur haud dubie à verbo στρίβω, quod non differt à στρέφω, verto, de quo alias dicendum.

Ἀστράγαλος spondylus, vertebra. Dictum est pro στράγαλος, quod proprie non multum differt à nominibus στρόγγυλος, tortuosus, et τράχηλος, de quo suo loco. Est autem nostrum à στραγὸς, de quo dicetur ad vocem στραγγὸς, tortuosus. Ἀστράγαλος autem à volubilitate, qua versitur et torquetur, nomen accepisse videtur.

Ἀστράπτω proprie est instar stellæ mico, splendeo, atque inde fulgeo. Est, nempe, ab ἀστὴρ duplex forma ἀστεράω et ἀστερέω. A priori est ἀστράπτω, à posteriori nomen ἀστεροπή.

Ἄστυ, urbs. Verisimile est, ἄστυας proprie dictas esse,

Digitized by Google

quasi confertos vel frequentes homines; ἄστυ vero, quod neutrum masculini ἄστυς, proprie significasse densum, confertum: à verbo, nempe, ἄζω, de quo supra. Sic ἄστυ proprie erit oppidum, ædificiis contiguis refertum; quod vocabulo συχνὸς aliquando Græci exprimunt. Ἀστοὶ porro oppidani sunt.

Ἄσφαλτος, bitumen. Oritur à σφάλλω, quod respondet Latino fallo. Rationem nominis apte reddunt Grammatici.

Ἀσφόδελος, asphodelus, plantæ genus, dictum est pro σφόδελος, quod non videtur differre à σφόνδελος, et σφόνδυλος, de quibus in voce σφονδύλη.

Ἀσχάλλω, mœreo, doleo, est ab ἀσχάλω, et simpliciori ἀσχάω, quod ab ἀχάω, hoc ab ἄχος, dolor, de quo suo loco.

Ἀταλὸς videtur esse à ταλὸς, quod à τάλω, unde ταλάω, suffero. Inde ἀταλὸς, qui non suffert, tener, delicatus, in primis autem pueri, delicatius enutriti, est; unde etiam notat pueros delicatiores, similesque. Inde verbum ἀτάλλω valet vel puerorum more ludo, vel etiam puerum delicate instituo, et nutrio. [Idem etiam, reduplicata forma, effertur ἀτιτάλλω: ut Il. Ξ. 271. Π. 191. &c. E. S.]

Ἀτὰρ idem proprie est, quod αὐτάρ. Alterum ex ἄτε et ἄρ, de quo supra; alterum ex αὖτε et ἄρ. Usus optime cognoscitur ex exemplis.

Ἀτάρμυκτος. A τάρω est ταράω, ταράττω, turbo, unde quoque τάρβος, terror. Ab eodem quoque τάρμος, unde ταρμοσύνη, itidem terror, produxit ταρμύω, ἀταρμύω, ἀταρμύζω, et inde ἀτάρμυκτος, quod adeoque forma tantum differt ab ἀταρβὴς, imperterritus.

Ἀτάσθαλος perniciosus. Ab ἀτάω, damnum infero, (de quo mox) ortum ἀτάσθω nostrum ἀτάσθαλος peperisse videtur.

Ἀτάω (à simpliciori ἄτω, de quo jam supra alibi dictum) proximum est verbis ἄδω et ἄτω, et quidem ex notione verbi ἄδω facile patet, quomodo ἄτω et ἀτάω notionem acceperit damnum inferendi. Est enim quasi nimia copia congesta vel mole rerum obruo, atque ita lædo, damnum infero.

Ἄτε est ex ἃ, quod ab ὅς, et particula τε. De utroque suo loco.

Ἀτέμβω contristo. Videtur productior forma esse ab ἀτέω, quod vicinum verbo ἀτάω, de quo supra: ex cujus notione facile illa hujus verbi deducitur. [Uti ἀθαμβὴς, qui stupore non percellitur, compos. ex ἀ et θαμβέω, ita nostrum quoque ἀτέμβω compos. videtur ex α et τέμβω, quod à τέμω seco: ut ἀτέμβειν pp. sit portione sua aliquem privare. Conf. Iliad. Λ. 704. Ψ. 445. 834. Odyss. Β. 90. Ι. 42. &c. E. S.]

Ἄτερ absque, citra, nisi ab ἄτω quadam ratione sit ortum, stirps mihi quidem obscura est.

Ἄτμενος et ἀτμὴν servus, videtur ortum ab ἄδω, de quo suo loco. Unde ἄτμενος participialis formæ proprie est, quasi belli laboribus subactus. Litera τ in hoc, ut multis aliis, loco σ est.

Ἀτμὸς vapor, est ab ἄω, flo, spiro. Sic autem et hic loco σ est.

Ἄτρακτος fusus. Ab antiquo τράω (quod idem ac τρέχω, τρόχω, &c. in orbem verto, curro) nostrum τράκτος et ἄτρακτος ortum videtur. Conveniunt autem memorata verba in origine τέρω, unde τράω, τρέω, τρύω, de quibus alio loco.

Ἀτράφαξις atriplex, oleris genus, de quo Botanici.

Ἀτρεκὴς verus, certus, et magis proprie perspicuus, planus, apertus, est à τρέκω, quod à τρέω, vicino verbo τράω (de quo ad verbum τετράω dicetur.) Significat perforo.

Ἄττα. Atticum est pro ἅττα, et hoc pro ἅσσα, quod idem atque ἅτινα.

Ἀττάγας avis genus, nisi sit ab ἄττω, origo obscura est.

Ἀττάραγοι, pusulæ, seu frustulæ, quæ pani nimium decocto decidunt, et hoc videtur ortum ab ἄττω.

Ἀτταταῖ, et Ἀτταταιὰξ, Interjectiones, factæ à sono.

Ἀττέλαβος locustæ genus. Dubito, an sit et hoc ab ἄττω.

Ἄττω. De hoc vide in verbo ἀΐσσω.

Ἀτύζω, terreo. Videtur ortum ab ἄτω, et quidem vicinum esse verbo ἀτάω.

Αὖ est quasi neutrum ab αὖς, ut εὖ est ab ἐΰς. Dicitur autem adverbialiter variis modis aliquid αὖ fieri. Origo videtur verbum ἄω.

Αὐγὴ splendor. Vidimus supra, verbum ἄγω et ἄζω inter alia notare splendeo. Inde ἀγὴ, et usitatum αὐγὴ, splendor est.

Αὐδὴ vox. Ἄδω vicinum verbo ἀείδω et ἄω, quibuscum communem stirpem habet ἄω, dico, loquor, produxit nomen ἀδὴ et usitatum αὐδή.

Αὐθέντης, vox composita ex αὐτὸς, et nomine ἕντης, cujus origo ἕω. Hujus autem vestigia perpauca supersunt, quapropter ejus vis cognosci debet ex vicino ἄνω vel ἀνύω, ex quo patet ἕντης posse significare vel qui perdit, vel qui perficit. Prior potestas vocis in composito αὐθέντης viguit apud veteres. Est enim qui ipse vel se vel alium perdit, interficit; posterior notio cognita fuit in primis recentiori Græciæ, ubi αὐθέντης dicitur, qui ipse suas res perficit, eximie Dominus.

Αὖλαξ. Ab ἄλω, cui volvendi, versandique notio est, nomen ἄλος peperit αὐλὸς, eximie notans tubum, quasi volvendo in longum productum; inde eximie tibia, hinc αὐλὴ proprie est, quod tibiæ instar vento perflatur. Inde eximie atrium. Ab eodem verbo porro ἄλαξ ut et αὖλαξ sulcus, quasi aratum dicas in longum productum in morem tibiæ, per quem aqua perducitur.

Αὐλή. De hoc et sequenti vide in αὖλαξ.

Αὐλὸς vide in αὖλαξ.

Αὔρα, ventus, lenior in primis, qualis mane flat, est ab ἄρω vel forte αὔω: tametsi utrumque est ab ἄω, de quo in αὔω.

Αὔριον cras, proprie neutrum est ab αὔριος, quod ab αὔρα; de quo modo dictum.

Αὐστηρὸς, austerus. Ab αὔω, sicco vel uro, est αὐστὸς, quod superest etiam apud Latinos in voce auster. Inde αὐστηρὸς ad saporem translatum.

Ἀϋτμὴ halitus, vapor, est pro ἀϋσμὴ, quod ab ἄω, de quo suo loco.

Αὐτόματος spontaneus, proprie quasi à se ipso vel sponte excitatus, motus. Est nempe ex αὐτὸς et μάτος, quod à verbo μάομαι; de quo suo loco.

Αὐτὸς est ex αὖτε, vel αὖ, τε, et ὅς. De singulis suo loco.

Αὐχέω. Ab ἄγω, duco, educo in altum, est αὔγω, et Latinum augeo. Ei vicinum ἄχω produxit αὔχω, et nomen αὔχος, quasi dicas qui se effert in altum, vel magnum facit erecto collo; quod hinc eximie αὐχὴν dicitur. Inde αὐχέω valet effero me, glorior.

Αὐχὴν collum. Vide in αὐχέω.

Αὐχμὸς. Ab αὔω, sicco, uro, calefaciendo nempe, oriri potuit αὔχω, unde αὔχμαι. Inde nomen αὐχμὸς, proprie siccitas e magno æstu.

Αὔω à simpliciori ἄω est. Unde notat spiro, spiritum calidum emitto: inde porro notio siccandi, arefaciendi, accendendi, urendi, splendendi, similesque, huic verbo adsignatæ. Præterea à spiritu oris, cum sonitu emisso, modo significat resonare, modo alte dormire.

Ἀφάκη genus leguminis est. Forte autem repetendum nomen est à φακὸς, Latine Lens; de quo suo loco.

Ἄφαρ statim, continuo. Videtur esse ab ἄφω, quod idem atque ἅπω, et ἅπτω, necto. De quibus supra.

Ἀφάρκη arboris genus semper virentis est. Origo dubia videtur; de qua videant Botanici.

Ἀφαυρὸς imbecillis. Quemadmodum à φέρω ortum φέρτος, à φέρω, φέρτος, (unde Latinum fortis, ratione virium et roboris, proprie ponitur) sic à vicino verbo φάρω, ortum φάρος, et inde φαῦρος, validum denotare potuit, et rebus gerendis aptum. Inde adeoque ἀφαυρὸς imbecillis, debilis, dici potuit.

Ἀφελὴς simplex. Videtur esse à nomine ἀφὴ, quod à verbo ἅπτω, ut sit, qui tangi possit, atque inde simplex.

Ἄφενος. Non melius intelligitur vocis natura, quam ex Latino nomine Fenus (seu Fœnus) et est pro φένος dictum, quod à φέω, cujus verbi eadem ratio, ac vicinorum φίω et φύω, produco, fecundus sum.

Ἄφθαι sunt ulcera maligna serpentia, ignea caliditate prædita: unde facile apparet, oriri nomen à verbo ἅπτεσθαι, quod inter alia notat accendi.

Ἄφια planta quædam; de qua videant Botanici.

Ἀφροδίτη. Sic dicitur Venus à spuma: et quidem rationem nominis à seminis natura spumosa non male forte repetunt quidam. Est, nempe, proprie fœmininum ab ἀφροδίτος, id est, proprie, qui spumam movet vel excitat; nomine composito ab ἀφρὸς, spuma, et δῖτος, quod à verbo δίω, Latine moveo: de quo suo loco.

Ἀφρὸς proprie dicitur spuma, quasi quæ tacta facillime adhæret. Est enim proprie pro ἀφερὸς, quod ab ἀφὴ tactus, id autem ab ἅπτω tango.

Ἀφύω notat promendo haurio, ut etiam productior forma ἀφύσσω. Mihi quidem videtur factum verbum à sono sorbentium.

Ἀχάνη genus mensuræ, forte ortum à χάνω vel χαίνω, hisco, pateo.

Ἀχάτης scilicet λίθος. Sic nempe dicitur lapis de genere pretiosorum, quasi dicas, qui nullius coloris indigens est. Videtur, nempe, nomen ortum ex α privativo, et nomine χάτος: unde ortum verbum χατέω, indigeo, de quo suo loco. Nominis χάτος autem origo est χάω, Latine hisco.

Ἀχερδὸς spina quædam. Forte ortum nomen ab ἄχος, quod, ut postea dicetur, idem proprie atque Latinum acus; atque inde spina.

Ἀχερωὶς Latine populus alba. Oritur à simpliciori ἄχερος, quod ab ἄχος.

Ἄχθος onus. Ab ἄχω ortum ἄχθω peperit nomen ἄχθος, Latine onus, quod fertur; atque inde translate quoque molestia.

Ἀχλὺς videtur proprie esse pro ἀχελὺς, quod ab ἄχος, Latine mœror. Inde ἀχλὺς mœrorem quasi adferens, atque inde eximie nebulosa quædam obscuritas.

Ἄχνα proprie fœm. est ab ἄχνος, quod pro ἄχενος: hoc ab ἄχος, quod idem atque ἀκίς. Unde ἄχνα eximie acus dicitur vel gluma, vel tenue spicæ involucrum, palea, atque porro quicquid tenuissimum in acumen exsurgit. Unde porro varie transfertur et de omni fere re ponitur, quæ tenuissima levissimaque in superficie rerum quasi efflorescit.

Ἄχος proprie idem est, quod ἀκίς. Vidimus autem supra, vicina esse ἄγω, ἄκω, et ἄχω. Inde ἄχω, æque atque ἄκω, notare potuit acu pungo: unde translatum ἄχος dolorem notat, qui instar acus pungit.

Ἀχρὰς, ἀδος, pirus sylvestris. Nescio an sit quoque ab ἄχω. Videant Botanici.

Ἄχυρον palea, acus, est ab ἄχος. Vide ad vocem ἄχνα; ubi similis translatio.

Ἀχὼρ manans capitis vulnus. Videtur proprie non multum distare à nomine ἰχὼρ, de quo suo loco. Forte ab ἄχω et ἴχω, quæ vicina verbo ἴκω sunt, nomina hæc orta significationem acceperunt à viscositate, quæ est ἰχῶρος, sive sanici, similiumque fluidorum.

Ἂψ retro, est ab ἅπτω, de quo supra. [Nihil aliud est, quam ἀπὸς contractum: ex quo itidem ἀπὸ præpositionis loco usurpatur. T. H.] [Vide supra ἀπό. Videtur igitur ἀπὸς, contracte ἄψ, proprie esse casus Accusativus absolute positus, uti ἀπὶ et ἀπαὶ pp. sunt casus Dativi vel Ablativi. Simili fere ratione contracta sunt ἴψ, ἶψ, ὄψ, de quibus infra. E. S.]

Ἀψίνθιον herbæ genus est, quod originem forte habet à verbo ψίω. Videant Botanici.

Ἄω flo, spiro. De hoc vide ad verbum ἀάζω, et aliis in locis.

Ἄωτον proxime oritur ab ἀέω, quod ab ἄω, flo, [exspiro, exhalo.] Ut autem à Latino flo nomen flos, sic ab ἀέω, simili translatione, ἄωτον de flore posuerunt Græci.

B.

Β media litera est inter tenuem Π et adspiratam Φ, quibuscum ad literas labiales pertinet, et, pro diversis dialectis, non raro commutatur: quare etiam origines et stirpes, his literis tantum discrepantes, si non eædem, saltem cognatæ haberi possunt et debent. [Conferatur Analogiæ cap. 16. p. 206-208.]

Βα interjectio est, sonum ridentis, vel aliquando inclamantis, imitans: à quo adeoque repetenda vox est.

Βαάρας est genus quoddam radicis; de quo videant Botanici.

Βαβαὶ papæ. Vox facta à sono.

Βάζω, Latine loquor. Proprie verbum factum est à sono incondite clamantis et geminantis βά; unde porro loquendi notio à Poëtis in primis huic verbo generatim adsignata est.

Βάθος. Proprie idem fere est, quod βυθὸς, notatque fundum, seu potius imum alicujus rei: unde aliquando ponitur de loco penitissimo, intimo, et quasi imo alicujus rei. Vulgo tamen, latius sumtum, quamvis profunditatem generatim designat, variasque inde factas metaphoras patitur. Oritur à βάθω, quod à simpliciori βάω, vel βαμὶ, Latine nitor. Βάθος itaque proprie est, quo tanquam fundo et imo res innititur, [vel quo res sidit, desidit. Confer., si tanti est, Dissertat. nostra in Cantic. Hiskiæ, p. 25. 26. E. S.]

Βαίνω ortum à stirpe βάω, cujus vis propria sita est in motu, qui fit nitendo in aliquid: unde variæ notiones propagatæ sunt. Usitata maxime virtus est huic verbo adsignata gradiendi, incedendi, eundi.

Βαιὸς proxime ortum est à βαίω, vel βάω memorato. Inde βαιὸς proprie non aliud videtur esse, ac gradatim incedens, vel paullatim incedens: et generatim idem valet, quod paucus, unde porro valet aliquando unum, vel frequentius etiam parvum. [Nisi à βάω, βαίω, premo, βαιὸς pp. sit compressus, hinc parvus &c. uti etiam ipsum parvus est à πάω, quod idem ac βάω premo. E. S.]

Βάϊς ramus palmæ arboris est. Vox autem peregrina. [Etiam βαΐον dicitur, unde plurale βαΐα Evangel. Joann. 12. 13. Vide Albert. ad Hesych. t. 1. p. 678. E. S.]

Βαίτη nescio, an sit à verbo βαίω, et nomen acceperit à condensato et pedibus calcato corio. Quicquid est, βαίτη notat lænam, ex corio seu pellibus consutam.

Βαιὼν piscis genus est. De stirpe videant Histor. Naturalis investigatores.

Βακανὸν raphani vel brassicæ semen: de quo videant Botanici.

Βάκηλος. A verbo κάω, uro, ardeo, nomen est κηλὸς, quemadmodum à δέω, δῆλος, à σκάω, σκηλὸς, et similia. Inde κήλων, inter alia, eum notat, qui ardet in venerem, qui mulierosus est. A κηλὸς, præfixo α, ἄκηλος itidem is est, qui ardet in venerem, mulierosus. Præfixo autem denuo β (ut sæpe, in primis in dialecto Laconica, fit) ejus loco pronunciatum est βάκηλος. Quum autem eunuchi et id genus homines in venerem proniores putentur, licet non possint, factum est, ut etiam illi βάκηλοι aliquando sint dicti. [Vide etiam infra in Βακχαίω.]

Βάκκαρις Baccaris herba odorata est, de qua videant Botanici.

Βακτηρία baculus fœmininum est à βακτήριος, quod proxime à βάκτης, et hoc proprie à βάω, similive forma, cujus stirps βάω, Latine nitor. Ab eodem verbo est Latinum bacus, ejusque diminutivum baculus. Baculus ergo et βακτηρία, cum vicinis nominibus βάκτρον et βακτήριον à nitendo denominata sunt.

Βάκχος. A verbo βάζω, quo proprie notatur sonum inconditum βὰ odore, oritur nomen βάχος, et, inserto κ, βάκχος. Eximie autem βάκχοι dicti sunt bacchantes, eorumque Deus præses Bacchus.

Βαλανεῖον balneum. A nomine βάλανος vere quidem repetendum nostrum βαλανεῖον, sed non ista notione, quæ glandem notat. A verbo βάλλω nempe, seu βάλω, jacio, βάλανος eximie olim significavit pessulum, obicem [qui valvis quasi objicitur, sive τῷ μοχλῷ injicitur]. Inde jam βαλανεὺς is est, qui, pessulo quasi obdito, includit; quemadmodum à βάλανος, βαλανοῦσθαι sensu includendi [sive pessulis occludendi] ab Aristophane, [in Avib. vs. 1159. et Eccles. vs. 361.] fuit positum. Jam vero à βαλανεὺς productior vox βαλανεῖον, vi terminationis suæ, locum notat, in quem alios, quasi obditis pessulis, includat ὁ βαλανεύς: atque inde factum est, ut locus seclusus, quo veteres lavari solebant, ministrante balneatore, dictus fuerit βαλανεῖον; quam rudioribus temporibus ἀσαμίνθῳ se lavarent tantum homines; de qua voce supra diximus suo loco.

Βάλανος ortum à βάλω, cujus loco usitatum βάλλω, eximie notat pessulum, seu ferrum, quod init τὸν μοχλὸν, eique quasi injicitur. Inde translatione facta fructus oblongi, durioresque, formam pessuli habentes, βάλανοι dicuntur: et in primis quidem glandes quercuum; unde porro ad alia transfertur. [Nisi forte simpliciter βάλανοι glandes dicantur, tanquam dejiculi, quippe à quercu excuti dejicique soliti: quod in ea arbore eximium est. E. S.]

Βαλάντιον, marsupium vel crumena, ortum est à verbo βάλω; et notionem accepit ab injiciendo.

Βαλαύστιον dicitur flos Punici sylvestris. De stirpe videant Botanici.

Βαλβίς. A verbo βάλω, quod proprie ortum à βάω, nostrum βαλβὶς proprie idem fere est, quod βηλὸς, limen, seu generalim ἔρεισμα id, quo nitimur, nempe, vel unde nitimur. Usu autem factum, ut βαλβὶς notaverit regulam in stadio, unde cursores incipiant currere.

Βάλλω proxime ortum est à βάλω, et hoc à βάω, de quo dictum ad verbum βαίνω. A notione movendi nitendique βάλλω eam accepit jaciendi, projiciendi, jaculandi, emittendi, similesque.

Βαλλωτὴ [Marrubium nigrum. H.] genus plantæ est, de qua videant Botanici.

Βάλσαμον, balsamum. Et de hoc videant Botanici.

Βαμβαίνω idem est, quod βαμβάλλω. Est autem hoc pro βαβάλλω, μ ante labialem literam inserto. Verbum factum est à sono balbutientium.

Βάναυσος. Videtur proxime oriri à βάναυς, et hoc à βάνος, unde factum nomen βαῦνος, Latine caminus; de quo suo loco. Inde βάναυς et βάναυσος de eo dici potest, quod ad caminum pertinet: atque inde opifex, qui igne ad opus suum utitur, βάναυσος eximie dicitur; ut ipsa ejusmodi opera βάναυσα. Porro latius sumta vox artificem quemcunque operis sordidioris notat.

Βάπτω mergo. A verbo βάω ortum βάπω, et βάπτω proprie notat nitendo deorsum moveo, mergo; adeoque inde porro notio tingendi, inficiendi colore aliisve rebus nec non lavandi aliæque enatæ sunt.

Βάραθρον proprie videtur locus esse, ubi res deprimuntur, gravitate sua, quasi. Ortum à verbo antiquo βαράθω, quod idem ac βαρύθω, gravor, premor. Oriuntur autem hæc à nomine βάρος, de quo mox. Hinc porro fossa terræ profundior et eximie quoque locus, in quem capitis damnati dejici solebant, Athenis sic dicebatur: à qua tandem notione profecta est generalis illa, quæ exitium, perniciem notat.

Βάρβαρος sine dubio à sono facta vox est, qualis edi videbatur Græcis ab iis, quorum linguam non intelligebant. Dicti autem antiquis temporibus ii omnes βάρβαροι, qui lingua Græca non loquebantur. Postea autem varie translatum non tantum ratione sermonis, sed etiam morum ruditatis et sævitiæ, fuit positum.

Βάρβιλος, arboris genus est; de quo videant Botanici.

Βάρβιτος barbitus. Stirps obscura et forte peregrina.

Βᾶρις navigium. Stirps peregrina. [Vide ad Hesych. t. 1. col. 695.]

Βάρος pondus vel onus, à verbo βάρω, et hoc à βάω, nitor, ortum est.

Βάσανος sic dicitur lapis Heracleus, vel etiam quæstio, tormentum. Stirps obscurior est, etsi ortum videri potest à voce βάσις, atque ita pertinere ad βάω, nitor.

Βασιλεὺς ejusdem formæ compositum est, cujus Ἀχιλλεὺς, quod tanquam nomen proprium superest. Sine dubio oritur à βάσις et antiquo λεὺς, quod idem ac λαὸς, vel Atticum λεὼς, vel λαὸς, populus. [Valde dubito. Βασιλεὺς à βάω, unde βαίνω &c. gradior, incedo, pp. notasse videtur gradientem, atque adeo in primis Ducem, qui ante agmen graditur, dein regem. E. S.]

Βασκαίνω in usu valet eximie oculis vel lingua nocere, atque sæpe interficere. Ortum autem videtur à verbo κάω, proprie notante pango vel simile; de quo suo loco. Syllaba autem βὰ præmissa repetenda videtur et explicanda è dialecto Cretensi, ubi βὰ idem significasse arbitror, quod in aliis vocabulis βοὺ, ortum ex βὸ, et significationem intendisse. Sic Cretensibus proprium verbum tribuitur, à Grammaticis, βασκαρίσαι pro σκαρίσαι, βαστραχηλίσαι pro τραχηλίσαι, similiaque; atque ita forte explicandum quoque, quod supra vidimus βάκελος, ut simpliciter sit compositum ex βὰ, et κελός. Σ autem in nostro verbo, ut multis aliis, interposita est.

Βασσάρα. Origo obscura est: notiones diversæ ex Lexicis peti possunt.

Βαστάζω porto, vel portando pondus exploro, vel etiam bajulo. Oritur à βάω: unde proxime βάστος is est, qui nititur vel in quem aliqui nititur. Inde βαστάζω memoratas notiones accepit.

Βάταλος effeminatus, eximie idem, qui καταπύγων à Græcis dicitur. A verbo βάω, nitor, nomen βάτος verbum produxit βατέω, quod eximie [ut Belgarum *treden*] de coitu animantium ponitur. Ab hoc autem non, nisi forma, differens βατάω peperit nostrum βάταλος.

Βάτος rubus. Ratio nominis obscura; etsi ortum videtur à βάω, [premo, in primis pede, conculco: ut βάτος rubus à conculcando dicatur. E. S.]

Βάτραχος. Fortasse dictum à τραχὺς, vel τρηχὺς, præmissa syllaba βὰ, de qua dictum ad verbum βασκαίνω. Videtur autem sic dicta rana à sono aspero et rauco, quem edit.

Βάττος. Nomen proprium regis Cyrenæorum; unde postea de iis positum fuit, qui sunt blæsi et balbutiunt.

Βαΰζω. Verbum factum est à sono canum latrantium, vel baubantium: ut etiam Latini loquuntur.

Βαυκὸς delicatus. Incerta origo, nisi fortasse sit pro βαλὸς, et id ortum à βάω: ut significatione quodammodo conveniat cum voce βάταλος; de qua supra.

Βαῦνος. Idem videtur proprie esse, quod βουνὸς acervus, in modum aræ exstructus, unde fornax, caminus eximie dici potuit βαῦνος. Ut autem βουνὸς pro βῶνος, sic βαῦνος pro βάνος dictum; oriturque proxime à βάνω, quod à βάω. Eadem autem translationis ratio est, quæ vocis βωμὸς, Latine ara, similiumque, quæ à βάω oriuntur.

Βδάλλω, quod et βδέλλω effertur, obscuræ stirpis est: nisi forte, mutata pronuntiatione, sit pro ἀμέλγω vel μέλγω; de quo verbo dictum supra. Solent, nempe, literæ labiales, β et μ, sic aliquando commutari. Δ autem, post β, sæpius interposita vocibus reperitur. Quidquid sit, significatione convenit cum verbo ἀμέλγω. [Analogiæ magis conveniunt ea, quæ vir cel. postea dedit ad Luc. xvi. 15. "Verbum βδέω" inquit "inter alia notat timeo, vel terreo: unde formata verba βδέω, βδάλλω, βδέλλω. Hoc enim à vicina forma βλέω proficiscitur, atque, inter alia, redditur tremo: quæ notio itidem adsignata fuit verbo derivato βδελύσσω. Unde nata altera illa significatio, quæ verbo βδελύσσεσθαι solet tribui. Sumitur enim vulgo, pro abominari, vel detestari. Eandem notionem sequitur inde factum nomen βδέλυγμα, nec non βδελυρός." Hactenus ille. Quæ si vera sit clariss. auctoris observatio, inde sequi videtur, literam β, in verbo βδέω, ab initio esse adscitam, augmenti cujusdam instar, neque adeo ad ipsam pertinere stirpem; quæ hoc pacto fuerit δέω, vel δίω. Conf. iterum Analogiam Lennepianam Cap. 16, p. 206-208. Porro à notione tremendi repeti fortasse poterit illa lactis copiose adfluentis, cum tremore quodam: qualis notio ab A. Schultensio, Origg. Hebr. t. 1. p. 300. demonstrata fuit in מרגעה. הרגיע. רגע &c. E. S.]

Βδέω, nisi originis peregrinæ verbum sit, quod tamen vix crediderim, nostrum βδέω cognatum est verbis ζέω, ζίω, vel ἴζω, similibusque formis, de quibus suo loco. Potest certe commode repeti à verbo ζέω, Latine ferveo. Litera, nempe, ζ in βδ mutata aliquando reperitur; quemadmodum in ῥίβδω pro ῥίζω, idque in primis repetendum est ex dialecto Laconica, ubi, loco ζ passim δ, et in primis δδ, sive geminata δ, reperitur. Præterea litera β vel præfigi vocabulis solet, vel etiam in medio eorum poni. [Mihi verisimilius videtur, verbum βδέω, ut Lat. pedo, à sono factum esse, quem edimus fœtorem detestantes. E. S.] Ut ut est, proprium in primis verbum nostrum videtur iis qui odorem gravem emittunt, et fœtent. Inde eximie iis tribuitur, qui flatum ventris emittunt, pedunique: unde porro transfertur ad timorem et metum.

Βέβαιος, stabilis, firmus. Ortum est à verbo reduplicato βεβάω, quod à βάω nitor.

Βεμβρὰς piscium genus est [etiam alibi βαμβρὰς et μεμβρὰς dictum.] Videant Historiæ Naturalis studiosi.

Βέλος telum. Proxime oritur a verbo βέλω, quod vicinum alteri βάλω, unde βάλλω jaculor: de quo supra. Metaphorice autem βέλος dolor dicitur, instar jaculi immissi, inhærens, et excrucians.

Βέλτερος oritur a βέλτος, quemadmodum φέρτερος a φέρτος. Ut autem φέρτος est a φέρω, sic βέλτος a βέλω, quod idem ac βάλω, de quo supra. Βέλτερος ergo proprie est, qui recte jaculatur, vel, ut etiam ponitur, significatione comparandi, qui rectius melius jaculatur, et scopum ferit: unde passim, metaphorice positum, prudentiam et judicium respicit; generali autem notione valet idem, quod melior, præstantior, similiaque. [In Lexico Hedericiano repetitur ab antiquo βελὸς, ὁ, ὁν, hoc autem à verbo βέλω (unde fit βούλομαι et Lat. volo) ut βέλτερος pp. sit id quod appetitur, quod voluntas sequatur." Conferantur Rudimenta Struchmeyeriana reducta ad Systema Analogiæ Hemsterhusianæ, cap. 9. p. 155, 156. E. S.]

Βέμβηξ turbo et βέμβιξ. Sic dicitur pro βέβηξ, quod proxime ortum à βεβήσσω, et hoc à βεβάω, cujus stirps βάω: de quo supra. Βέμβηξ autem dicitur à nitendo in orbem vel gyrum.

Βέρβερι concha. Vox peregrina.

Βέτον herbæ genus, de quo Botanici.

Βεῦδος vestimenti genus est apud Parios. Originem habet verbum ἕω, mitto, unde simili ratione ad significandum vestimentum translatum est, quemadmodum Græcum εἷμα, et in re vestiaria utantur ἀμφιέννυσθαι et similibus. A verbo nempe ἕω ortum verbum εἴδω nomen peperit εἶδος, et, præfixo β, more Laconum, βεῖδος: inde autem nostrum βεῦδος. [Conferantur omnino viri docti, laudati ab Albert. ad Hesych. t. 1. p. 722.]

Βῆ vox imitans ovis balatum.

Βηλὸς limen domus. Ortum est à βάω, ut à δάω δῆλος, similiaque. Confer dicta supra ad vocem βαλβίς.

Βὴξ tussis. Oritur à verbo βήσσω, vel βήττω, Latine tussio. Hoc autem factum à sono tussientis.

Βήρυλλος lapidis pretiosi genus est. Videant Historiæ Naturalis studiosi.

Βῆσσαι, ortum nomen a βάω: unde βαίνω. Dicuntur autem βῆσσαι eximie loca, in montibus pervia, à vadendo.

Βία. Verbo βάω vicinum est βίω, quod est Latinum vio; unde vis, viro, vir, virtus. A Græco sunt cum alia, de quibus suis locis, tum nostrum βία, vis, sic dicta à motu vehementer nitentis vel violenter urgentis.

Βίβλος liber idem proprie est ac βύβλος, papyrus: de quo suo loco.

Βῖκος vas, in primis [urna ansata] vinarium. Stirps peregrina. [Plura dabunt viri docti ad Hesych. t. 1. p. 727.]

Βινέω coëo, a βίω, quod idem ac βέω et vicinum βάω, [pp. premo vestigia, hinc gradior, porro coëo, ut Belg. *treden*.] Sunt enim vicinæ stirpes βάω, βίω, βέω, βύω, et similia.

Βίος in usu vitam notat, et, translate, res ad vitam necessarias, victum, bona, facultates: præterea βιὸς [cum accentu in ultima] arcum designat. Utraque significatio repetenda est à motu nitentis; cujus notio subjecta Stirpi βίω; de qua supra, ad vocem βία.

Βλαισὸς valgus, distorta habens crura, nisi sit à βλάω, unde verbum βλάπτω, noceo; ut βλαισὸς (et inde factum βλαισός) significet alterando nocens: stirps et significationis ratio mihi quidem obscura est.

Βλὰξ repetenda vox videtur à βάλω, quod idem ac βάλλω; inde βαλάω, contracte βλάω, βλάκω, peperit βλὰξ, quasi dicas dejectus, abjectus, supinus, hebes, socors, stultus, et similia.

Βλάπτω, lædo, noceo, est à βλάω, quod à βάλω. A βλάω primo βλάπω, dein βλάπτω, proprie est ictu lædo.

Βλαστάνω germino. A verbo βλάω est nomen βλαστὸς, germen; unde βλαστάνω. Videtur autem hoc βλάω vicinum verbo βλύω, de quo suo loco. Non tamen diffiteor, posse repeti quoque à βάλω, ut sit à projiciendo dictum.

Βλάττιον os anterius narium purpuræ et conchæ Indicæ. De hoc videant rerum naturalium studiosi.

Βλαῦται genus calceamenti est. Nomen forte repetendum à βάλω, ea notione, qua hoc convenit cum stirpe βάω, incedo.

Βλέννα Mucus. Nisi βλέννος (unde hoc nostrum) oriatur à βλέω, et hoc à βλάω, quod ut βλύω notat scaturio, stirps mihi obscura est. Dicitur autem βλέννα in usu mucus, et quidem, ut videtur, à scaturiendo: inde porro ad stultum transfertur.

Βλέπω adspicio, intueor. Oritur à βλέω et hoc vicinum verbo βλύω, quod sive ipsam stirpem ponas, sive à βάλω repetas, patet tamen, βλέπειν ab emittendo ad visum translatum esse.

Βλέφαρον palpebra. Proprie adjectivum est, à βλέφαρος, quasi dicas ad oculum pertinens: hoc autem à βλέφος similive forma; quod à βλέπω.

Βληχάομαι, balo, factum à sono ovium.

Βληχρὸς adjectivum est quasi à βλῆχος, quod à βλάχω vel βλάκω, de quo dictum ad vocem βλάξ. Βληχρὸς itaque est vim habens debilitandi, adeoque validus, vel, Passive, debilitatus, adeoque debilis. [Conf. hic omnino Valckenaer. Digress. ad Theocr. p. 218, 219. E. S.]

Βλίτον genus oleris est; de quo Botanici.

Βλίττω aufero exprimendo mel, aut similia. Observandum, terminationes verborum in ίβω, ίπω, ίπτω, ίφω, ίσσω, et ίττω, non, nisi pro variis dialectis, differre. Βλίττω igitur et βλίβω eadem sunt. Porro β pro φ poni in diversis dialectis, supra notatum. Βλίττω ergo et φλίβω eadem verba sunt: hoc autem Doricum est pro θλίβω, Latine premo, de quo suo loco.

Βλύζω etsi à βάλω repeti potest, ut significet quasi ejiciendo scaturio; puto tamen, verba βλάω, βλέω, βλύω rectius repeti à sono aquæ leniter scaturientis; atque sic nostrum βλύζω, inde factum, proprie esse scaturio: quæ notio quoque propria est in Latinis fleo, fluo, flo. Ab ista notione transfertur, in quibusdam derivatis, ad prima germina, instar aquæ leniter scaturientis, protuberantia: ut est in nomine βλαστὸς, de quo ad verbum βλαστάνω.

Βλωμὸς ortum est à βλάω, quod, ut βλύω, significare potuit protubero; unde βλωμὸς, in usu, eximie notat buccellam, quæ os quasi protuberans efficiat.

Βλώσκω et hoc repetendum à βλόω, protubero: unde porro notat protuberando in altum cresco; quæ notio in primis viget in derivato βλωθρὸς altus. Inde porro βλώσκω (ut verba pleraque in σκω) notat proprie crescere incipio. Quoniam autem eminus accedentes sensim magis ac magis surgere in altum, et veluti crescere, videntur, factum est ut βλώσκω significaverit quoque advenio.

Βοάω, βοῶ, Latine boo, clamo; verbum factum à sono est.

Βοηθέω auxilio venio, est à βοηθὸς, auxiliator: et hoc quasi à βοῇ θέω, quod à simpliciori βοή; hoc autem pro auxilio superest in quibusdem compositis, et proxime oritur à βόω, quod idem ac βάω, et est quasi accurro, succurro, auxilior; [proprie cum clamore. Vide Valcken. ad Euripid. Hippol. p. 246. B.]

Βόθρος proprie est à βόθος, unde derivatum βόθυνος, quod ut βόθρος foveam notat. Oritur autem à βόω: ut supra vidimus, à βάω, vicino verbo, oriri nomen βάθος, profunditas. Nostri nominis ratio repetenda quoque à nitendo deorsum.

Βολβὸς bulbus. Vix dici certo potest, utrum repetendum à βόλος, ut pertineat ad verbum βόλω, quod, ut vicina βάλλω et βέλω, notat jacio, projicio, an vero (β præfixo) stirpem habeat ἔλω, unde ἔλλυμαι et Latinum volvo. Quidquid sit, ratio nominis à rotunditate petenda est; ea autem sive à volvendo, sive etiam à projiciendo profecta statui potest. Est autem in usu βολβὸς quicquid fere rotundum est, et eximie quidem radix rotunda.

Βόμβος factum est à sono, quem quoque notat, apum.

Βόνασος animal sylvaticum. Ortum videtur à βονὸς, cujus loco in usu βουνὸς Latine collis; de quo suo loco.

Βορὰ eximie notat pabulum brutorum. Proxime descendit à βόρω, quod est Latinum voro, et oritur à βόω, Latine pasco; quod à condensando, ut postea dicetur, dictum est.

Βόρβορος, limus, proprie dictum videtur de cœno putrescente et ebulliente; et quidem ab ejus factum sono.

Βορβορύζω notat strepitum edo, et sine dubio à βόρβορος est: quod factum à sono βόρβορ, ut κορκορύζω ejusdem significationis verbum (unde nomen κορκορυγὴ) à sono κόρκορ. Βάρβαρος à sono βάρβαρ, quæque his similia sunt. Tribuitur inde nostrum βορβορύζω eximie intestinis murmurantibus; quod ipsum Latinum murmurare (factum à murmur) valde nostro verbo vicinum est.

Βορέας, boreas, aquilo, oritur à simpliciori βόρω, de quo ad nomen βορὰ dictum. Dicitur βορέας quasi edax vel vorax, à natura venti istius.

Βόστρυχος, cincinnus, proprie dicitur pro βότρυχος, quasi dicas pertinens ad βότρυς, unde βότρυχος eximie dicitur pedunculus in extremitate inflexus, proveniens ex palmite, à cujus similitudine βόστρυχος eximie capillis plexis et inflexis tribuitur.

Βότρυς botrus sine dubio ortum est à βόω, et nomen videtur habere à pascendo.

Βουβὼν, inguen, tumor circa inguina, ortum videtur à nomine βοῦς. Ratio tamen significationis incertior. Utut est, ex eo genere nominum est, quæ collectiva vocantur, ut ἀνδρὼν, et similia.

Βουλὴ, consilium, haud dubie est à βούλω: unde Medium βούλομαι, volo.

Βούλομαι, est à βούλω, quod dictum pro βόλω, more Ionum. Superest autem illud βόλω in Latino volo, et proprie idem valet, quod βάλλω, βόλω, jacio. Medium itaque βούλομαι proprie est memet jacio, vel animum meum adjicio, atque sic animum meum adjicio ad aliquam rem, adeoque volo. [Si conferas verbum θέλω, itidem Latine volo, verisimile admodum accidet, verba θέλω, et βόλω, (unde βούλω, βούλομαι) convenire, et stirpem eorum primigeniam esse ἔλω, cum cognato suo ἄλω. Plura vide infra in θέλω suo loco. B. S.]

Βουνὸς, collis, clivus, dictum pro βοὸς, et hoc à βόω, quod convenit cum βάω. Est autem βουνὸς inde proprie quidvis in altum exstructum, in quod adscendimus vel nitimur; unde generatim est cumulus, acervus vel ara, atque eximie collis. Confer dicta ad vocem βωμὸς.

Βούμαστος fructus genus, de quo videndi Botanici.

Βοῦς, bos, contractum est ex βόος, quod à βόω, pasco: unde βοῦς is, qui pascit, vel pascitur.

Βόω, pasco, convenit cum βάω, βέω etc. de quibus jam supra. Præterea vicinum est verbis πάω, πόω, πίω etc. quibus generatim eadem notio, quæ verbo βόω, viciniisque hujus formis, propria. Inde nata alia premendi, et inde condensandi, farciendi: quæ quoque nostro βόω notionem peperit pascendi; cujus verbi Latini ratio explicanda est ex Græco πάω.

Βραβεὺς judex certaminis. Qui consideraverit, vocem βάρος sæpius ad dignitatem transferri, videbit, commode etiam inde repeti posse nostrum βραβεὺς, ut sit contractum pro βαραβεὺς et hoc à βαρύω, quod à βάρος.

Βράβυλα, pruna Damascena. Videant Botanici.

Βράγχος raucedo faucium, proprie idem est, quod βρόγχος, et βρόχθος, Latine fauces: unde nostrum eximie ad morbum faucium translatum. Oriuntur autem nomina hæc, ut videtur, à verbo βράζω, et vicino βρύζω, quæ proprie sonum imitantur, qui adductis faucibus editur, vel etiam faucibus adductis una cum rebus erumpentibus fit; atque hæc quoque ratio videtur, cur βρόχος et, interposito γ, βρόγχος fauces dicantur. Βρόχος vero et inde factum βρόγχος guttur, seu aspera arteria, à qua notione porro βρόχος translatum videtur ad significandum laqueum vel restim.

Βραδὺς tardus est contractum ex βαραδὺς, quod etiam effertur βαρδὺς, unde facile apparet, ortum esse à βαρύω, similive forma; hoc autem à nomine βάρος gravitas: unde commode translatum ad tarditatem.

Βράζω, vel βράσσω, factum est à sono rerum vi erumpentium, unde varias admittit notiones.

Βράθυ herba est, quæ Sabina vocatur; quæ etiam βάρυ dicitur, ut et βαρύτον: ex quo facile apparet, à βάρος repetendum esse. Rationem significationis Botanicis expediendam relinquo.

Βραχίων brachium. Dubitari nequit, quin ejusdem generis nomen sit, cujus sunt comparativi ταχίων, à ταχὺς, βραδίων à βραδύς. Βραχίων ergo à βραχὺς valet breviorem, sc. partem, vel membrum corporis; unde eximie brachium.

Βραχὺς brevis. Videtur proprium esse ei, quod subito et breviter fit, quasi dicas in una eruptione, sive Græce ἐν βραχεῖ: qua formula notatur subito, brevi. Videtur, nempe, ortum à verbo βράσσω, de quo supra dictum. Generatim autem porro notat brevem. Substantive autem positum, βραχὺ vel plurale βραχέα, Latine brevia, dici videtur ob breviores undas, quæ cernuntur in brevibus.

Βράχω sonitum edo vicinum est verbo βράζω, et quoque à sono factum.

Βρέμω fremo. Et hoc à sono factum. Dein à fremendo quoque translatum est ad minas.

Βρένθος. Quicquid de hac voce, et verbo βρενθύεσθαι, quod huc refertur, disputent Grammatici, nullus dubito, quin factum sit à sono, quem frequentius homines arrogantes, vel etiam irati, edere solent, cum quadam ostentatione. Inde autem translatum ad fastum et arrogantiam. [Aliter paullo Hemsterh. ad Lucian. t. 1. p. 368. B.]

Βρέτας, Latine simulacrum humanum, vix videtur differre, nisi pronuntiatione, à nomine βροτὸς: quo eximie veteres Poëtæ hominem vocarunt, et Latini mortalem.

Βρέφος fœtus recens editus. Ejusdem videtur originis, cujus est βρύον, unde ἔμβρυον Latine infans, qui in utero gestatur: quod repetendum à βρύω, quod, ut suo loco dicetur, oritur à βάρος, adeoque proprie notat gravem vel gravidum esse. A βάρος autem æque oriri potuit βρύω ac βρέω, et illinc quidem βρέφω, unde nostrum βρέφος.

Βρέχω idem quod βρύχω proprie est, unde βρύχιος, submersus. A premendo deorsum ac immergendi, et inde porro madefaciendi (quæ verbo βρέχω tribuitur) notio profecta videtur. Ortum autem verbum à βάρος, unde βαρέω, βρέω, βρέχω; quemadmodum à βαρύω, βρύω, βρύχω.

Βρῖ est quasi à βρὶς: et βρῖ quidem, idem quod βριθὺ, quemadmodum εὖ et εὐθὺ conveniunt. Contractum autem ex βάρις est, quod idem proprie ac βαρὺς gravis, vehemens.

Βριάω convenit origine cum memorato βρῖ, et, à pondere ad robur translatum, notat robustum reddo, vel robustus sum: inde porro ad potentiam transfertur.

Βρίζω post cibum somno gravatus dormito. Oritur à βαρὺς vel vicino βάρις gravis. Inde βαρίζω, et, contracte, βρίζω proprie est gravis sum, vel res graves imitor; atque inde eximie somno gravatus deorsum nuto.

Βρίθω convenit stirpe sua cum præcedente verbo, et notat quoque proprie gravis sum, deorsum vergo; inde inclinor vel inclino me, atque sic porro ingruo. Præterea est onustus sum; inde plenus sum, ac porro abundo. Præterea translatum, similiter fere ut βριάω, et ita notat polleo.

Βριμάομαι, fremo ira, à sono factum est, et proprie vix differt à verbo βρέμω, de quo supra. Transfertur autem simili quoque ratione ad minas.

Βρύσσος genus echini marini est, de quo Historiæ Naturalis investigatores.

Βρόγχος guttur. De hoc dictum supra ad βράγχος.

Βροντὴ tonitru. Est quasi à verbo βρόντω, quod à βρέω, et hoc factum à sono tonitru erumpentis.

Βροτὸς, mortalis, est à βρόω, unde βρώσκω, Latine edo, de quo suo loco. Βροτὸς itaque proprie est, qui, sive putrescendo, sive alia ratione exeditur et consumitur, atque inde est, quod βρότος dicatur sanies in vulnere. Eximie autem βροτὸς pro homine ponitur, ob mortalem naturam; ut à Latinis poëtis et Historicis mortalis.

Βροῦκος vox Ionica est, notans genus quoddam locustarum. Et quidem oriri videtur à βρύκω, Latine mando, mordeo.

Βρόχος laqueus. Vide dicta ad βράγχος.

Βρύκω mordeo, ortum opinor à βρύχω, hoc à βαρύω, et sic à βόρω, Latine voro, sive edo, quod vide ad vocem βορά.

Βρῦ, et βρύλλω, verba sunt infantum, seu puerulorum bibentium, ac sorbendo sonum similem efficientium.

Βρύον muscus vel algæ genus. Est à βρύω, de quo suo loco, et notat quasi abundanter pullulans, subintellecto nempe nomine φυτὸν vel simili.

Βρῦτον, et βρῦτος, genus potus est ex hordeo. Nescio an sit à βρύω, an, nempe id, quemadmodum βρύλλω, sonum bibentium imitetur: atque ita in βρῦτον, à sono bibentis, ad ipsam potionem transierit verbum.

Βρύχω frendeo, strideo, eximie aliquando tribuitur iis, qui præ frigore collisis dentibus fremitum edunt; quemadmodum fit in febri: à quo sono quoque factum verbum est.

Βρύω scateo. Quemadmodum βρίθω, à βάρος, notat gravis sum, atque inde onustus et plenus sum; et sic tandem abundo; sic quoque βρύω, ab eadem stirpe profectum, generatim significat abundo præ plenitudine. Unde varias et elegantes habet translationes, quæ in Lexicis reperiri possunt.

Βρῶμος, graveolentia, fœtor, et quidem proprie is, qui oritur à cibo in ventriculo corrupto; unde porro latius patet. Oritur autem à βρώσκω, comedo.

Βρώσκω, comedo, factum est à βρόω, quod à βορέω et hoc à βόρω, de quo ad vocem βορά.

Βύας bubo; avis nocturna. Nomen accepit à sono, quem edit, quem verbo βύζειν Græci, bubulare Latini, exprimunt.

Βύβλος papyrus Ægyptia, ex qua chartam conficiebant. Proprie non differt à βίβλος, nisi scribendi ratione. Origo autem vocis peregrina videtur, ut forte Ægyptia.

Βυθὸς fundus. Vide supra ad βάθος, quod ut à βάω nitor, sic hoc à βύω, vicino verbo, de quo suo loco.

Βυκάνη oritur sine dubio à simpliciori βύκη, unde est Latinum bucca; et βύκη quidem à βύω ortum videtur esse; ut adeo βύκη sit eximie os impletum et clausum, adeoque bucca. Inde βυκάνη proprie est ad buccam pertinens, atque ita eximie buccina.

Βύνη. De hoc videant Botanici. Forte est à βύω.

Βύσσος byssus. Origo forte peregrina.

Βύω proprie convenit fere cum vicino βάω. A generali autem notione nitendi βύω eam accepit infarciendi, implendi, implendove obstruendi, claudendique: unde reliquæ notiones facile explicantur.

Βῶλος contractum ex βόολος, quod à βόω. Significationem autem habere videtur à condensando, quam vim vide in vicino βόω. Inde eximie glebam notat.

Βωμὸς basis vel ara. Oritur à βόω, et notionem habet à nitendo, quam verbi vim vidimus in vicino βάω et βαίνω.

Γ.

Γαγάτης lapidis nomen est, qui sic dicitur à fluvio, Gage, Lyciæ.

Γαγγάμη sagena sive rete piscatorium, forte oritur à γάω, Latine explico, et explicatum capio; de quo verbo alibi: inde, nempe, ortum nomen γάμη producere potuit reduplicatum γαγάμη, et, inserto ν, γαγγάμη. Res tamen dubia est.

Γαγγίτις gemmæ nomen est, à fluvio Gange, unde quoque composita voce ἐγγαγγὶς dicitur.

Γάγγλιον nervi contorsio [sive tuberculum, circa nervos sub cute nasci solitum] sine dubio est pro γαγλίον, et hoc forte, reduplicatum, pro γλίον. Incertius tamen videtur, quæ sit nominis origo. Fieri potest, ut repetendum sit ab antiquo γλίω, cui vicina sunt γλάω, γλάφω, γλύφω, de quibus postea.

Γάγγραινα gangræna. Origo est verbum γράω, edo, exedo, corrumpo; de quo suo loco. Inde nomen γράος, et productius γράϊνος, cujus fœmininum γράϊνα contracte γραῖνα. Idem autem, reduplicatum, est γάγραινα, et, inserto ν, γάγγραινα. Proprie ergo notat malum, quod partes corporis sanas exedat et corrumpat.

Γάζα Gaza, vox Persica est.

Γαῖα terra proprie fœmininum est à masculino γάϊος; unde nomen Proprium apud Latinos, Caius. Est autem hoc à simpliciori γάος, cui vicinum γέος, unde γάος et Atticum γέος, in compositis, superest. Præterea inde fœminina γέα et γάα. Utrumque contractum producere potuit γᾶ, quod est in Dorica dialecto, et, ejus loco, Ionicum γῆ, quod inde transiit ad Atticos, et vulgo apud scriptores solutæ orationis reperitur; cum alterum γαῖα Poëtis familiare sit. Oriuntur autem γάος et γέος à verbis vicinis γάω et γέω, quæ, vicina verbo χάω, propriam virtutem habent in motu, qui fit extendendo, expandendo, explicando: unde porro notio hiscendi, patendi, capiendi, et similes. Inde γῆ et γαῖα proprie eximie notat terram late patentem.

Γαισὸς genus armaturæ. Stirps forte peregrina est.

Γαίω glorior, superbio, à simpliciori γάω ortum: de quo dictum ad γαῖα. Videtur autem γάω ab explicandi notione translatum ad eam nitendi, splendendive: inde ad lætitiam, atque porro præ lætitia insolentiæ, exsultantis et superbientis, esse: quæ notio postrema in primis nostro γαίω adjuncta est.

Γάλα lac nomen videtur habere ab albedine nitente, et quidem ortum esse à γάω, cujus notionem nitendi modo vidimus ad verbum γαίω.

Γαλῆ feles, catus. Etsi originis Græcæ videtur esse nomen, id tamen explicandum relinquo rerum naturalium investigatoribus.

Γαλήνη serenitas, tranquillitas. Quemadmodum à σέλας, σεληνὸς et σελήνη, sic à γάλας, similive forma est γαληνὸς, γαλήνη, quasi dicas nitorem habens sive explicatum nitens:

ut adeo γαλήνη, subintellecto θάλασσα, similiter nomine, proprie sit mare quietum et sic explicatum ac nitens: ut esse solet tempore sereno et tranquillo; à qua notione porro latius sumtum transiit ad significandam tranquillitatem, serenitatemque. [Conferantur hæc observata celeberrimi Lennepii ad Phalar. Epist. p. 308.]

Γαλίοψις frutex urticæ similis. De hoc videant Botanici.

Γάλλοι. Sic dicti sacris Cybelæ initiati. Vox autem peregrina videtur.

Γάλως glos, vel soror mariti. Vox quidem Græcæ originis; ratio tamen ejus obscura et incerta.

Γαμβρὸς gener, est pro γαμρὸς, β interposito: hoc autem pro γαμερὸς, quasi dicas ad nuptias pertinens. Est autem factum à nomine γάμος, nuptiæ: de quo mox. Inde autem eximie gener [q. aangetrouwd] sic dicitur.

Γαμέω uxorem duco. Oritur à nomine γάμος nuptiæ; quo proprie designantur festivitas nuptialis, epulum, nomine orto a verbo γάω, quod supra vidimus lætandi notionem, inter alias, habere. Inde vox nostra eximie translata est ad festivitatem nuptialem et epulas, ac porro ad ipsas nuptias, ipsumque matrimonium, quin etiam concubitum.

Γάμμα est nomen literæ tertiæ. Origo, ut reliquarum literarum, ex oriente repetenda.

Γάνος lætitia. Oritur à γάω, et proprie quidem notat nitorem, vel splendorem: quæ notio, ut supra jam vidimus, verbo γάω adjuncta fuit. Inde transfertur ad lætitiam, et porro oblectamentum, cujus generis translatio quoque cernitur in derivato γηθέω, de quo postea.

Γὰρ enim. Videtur compositum ex γε et ἄρ, quod vide suo loco. [Conf. Cl. Hoogeveenii Doctr. Partic. cap. 12.]

Γαργαίρω. Male verbum hoc reddidit noster Scapula per splendere, deceptus corrupto Hesychii loco, ubi legendum pro γαργαίρω, μαρμαίρω, quod est splendeo, et à nostro plane diversum. Hoc autem in usu vulgo notat repletum esse, et quidem proprie videtur factum à sono, vicinumque esse verbo καρκαίρω. Præterea origine non valde differre putem à verbo γηρύω, quod Ionice pronunciatur γαρύω, quemadmodum nomen, unde deducitur proxime, γῆρυς, vox. Factum, nempe, opinor γῆρυς et verbum γαρύω, præterea nomen γάργαρος ejusdem formæ, cujus βάρβαρος est, ac tandem γαργαίρω, similitudine quadam observata soni γαρ, gutture expressi. Inde certe manifesto oritur nomen γαργαρεὼν, de quo suo loco. A similitudine autem latius soni et soli crepitantis, motu pedum, à multitudine congregata facto, ad ipsam multitudinem translatum videtur, nomen γάργαρα. Γαργαίρω autem, ut et καρκαίρω, positum inde est de loco hominum strepentium multitudine repleto; unde postea generalius plenum esse significavit.

Γαργαλίζω, titillo. Etsi dubia quodammodo videri potest verbi hujus origo, et hoc tamen ortum quoque arbitror à sono, quem titillatio, una cum risu, hominibus exprimit. Proprie enim, ut Latinum titillo, sic nostrum γαργαλίζω notat fricando sive sub alis, sive ilia, sive alio loco corporis titillare, et ita ad risum aliquem cogere. A titillandi autem notione ad quamvis jucunditatem et voluptatem porro verbum transfertur. Præterea verbum γαργαλίζεσθαι de prurito aliquando accipitur.

Γαργαρεὼν gurgulio, guttur. Manifesto est formatum à sono repetito γαρ, γαρ, gutture expresso; quemadmodum verbum γαργαρίζω inde quoque ponitur pro gargarizare.

Γάρον garum. Ratio nominis mihi quidem parum expedita.

Γαστὴρ venter oritur à γέγασται, tertia Præt. perf. Pass. verbi γάζω vel γάω, quod inter alia idem notat quod χωρέω, capio, vel excavatum, expansum recipio. Dicitur autem eximie sic venter, quod cibi receptaculum est. [Γαστὴρ receptaculum cibi notat à γέγασται, verbi γάω, significantis, capio. In Lexicis vulgatis hoc verbum non invenietur, sed tamen adnotatum est ab auctore Lexici Etymologici magni, pag. 241. 231. 523. L. C. V.]

Γαυλὸς mulctra. Et hoc videtur à γάω repetendum, unde γάλω, γαλὸς, γαυλὸς. A notione nempe capiendi generatim γαυλὸς vas est recipiendis rebus aptum, atque inde eximie mulctra sic dicitur. Præterea hoc nomine aliquando designatur navigii genus, ut et sentina.

Γαῦρος superbus. Vidimus supra, verbum γαίω, Latine superbio, à simpliciori γάω ortum. Est autem illi vicinum γάυω, unde nostrum γαῦρος, atque inde verba γαυρίω et γαυριάω, quæ similiter, ut γαίω, ad gloriandi et superbiendi, exsultandive notionem translata sunt.

Γαυσὸς curvum, intortum. Forte et hoc repetendum à γάω, quod, ut vicinum χάω, à notione expandendi eam curvandi accepisse videtur, eamque communicasse, cum derivato suo, nostro γαυσός.

[illegible] est à γάω, quod, ut vicinum, ita communem cum verbo γάω notionem habet explicandi: unde nostrum γε, particula usitatissima Græcis, vim accepit expletivam, ut vocant.

Γέγωνα. Quicquid de hujus verbi origine præcipiunt Grammatici, à ratione linguæ Græcæ alienissimum est. Certum videtur, verbum γεγωνεῖν factum esse à sono incondite clamantium; unde vulgo redditur clare vociferari.

Γέεννα vox Hebraica est, scriptoribus sacris usitata.

Γείνομαι, gignor, nascor. Verba vicina sunt γάω, et γέω, quæ, ut γάω, inter alias, notionem habent explicandi. Inde γένω et γείνω proxime orta. A priore est Medium γένομαι, et, ejus loco, γείνομαι, proprie explicor, vel memet explico; atque adeo nascor, gignor. A posteriore est reduplicatum γιγένω et Medium γιγένομαι, et idem contractum γίγνομαι, quod antiquioribus Græcis usitatum, ut γίνομαι recentioribus. A prima autem nascendi, gignendique notione facile reliquæ deducuntur. [Vid. et Valck. ad Eurip. Phœn. p. 470. E. S.]

Γεῖσον suggrunda, projectura tecti. Videtur esse à γέω explico, extendo.

Γείτων vicinus. A nomine antiquo γαῖς, quod cum γέα et γῆ, de quibus dictum in γαῖα, convenit, proxime oritur γαίτης, unde γαίτων (contracte γείτων) proprie is est, qui in eadem terræ parte habitat; unde eximie sic dictus vicinus, ac porro latius etiam patet de quovis simili. [Ut apud Latinos vicinus deducitur à vico, iique vicini vocantur, qui in eodem vico propinquas habent habitationes, sic etiam γείτων à γέα vel γαῖα, (pro quo dicitur γῆ), quæ vox in genere quidem notat terram, sed in primis terram cultam. Ponitur ergo γῆ etiam pro vico, atque inde γείτων, (ut origine, sic etiam significatione) voci Lat. vicinus respondet. T. H.]

Γελάω est à simpliciori γέω, quod, ut γάω, notat explico, atque inde ad splendorem vel nitorem rei explicatæ transfertur. [Conf. γέλασμα, mari quieto tributum ab Æschylo, in Prometh. vs. 90. E. S.] Inde γέλω, et nomen γέλως, ut et nostrum verbum γελάω, proprie dicuntur de re nitente et splendente; unde postea transferuntur ad risum, quod risu veluti nitet facies et vultus serenus redditur. [Vide porro Cel. Lennep. ad Phalar. Epist. p. 308. 2.]

Γέλγη. Sic dicuntur omnis generis merces. Ratio nominis obscura.

Γέλγις allii caput. De hoc videant Botanici.

Γέμω plenus sum. Ortum videtur à γέω, quemadmodum δέμω à δέω: γέω autem ut γάω, inter alia, notat capax sum, capio, seu idem quod χωρέω: inde variæ res, seu vasa aliqua re repleta, γέμειν dicuntur, et sic notat plenum et onustum esse; unde porro proficiscitur usus, qui est apud Latinos verbi gemere.

Γέντα carnes, viscera. Opinor oriri à γέω, ea significatione capiendi, qua modo vidimus. Inde enim γένω, seu Medium γένομαι, apud Homerum idem est, quod Græcum χωρέω. Sic certe tertiam γέντο, apud Homerum, interpretantur λάβε. Ab isto γένω itaque γέντω peperit Plurale γέντα, et id eximie dicitur viscera, quoniam à ventre tanquam receptaculo continentur.

Γεντιανὴ gentiana. Videant Botanici.

Γένυς mentum, haud dubie quidem oritur à γένω vel γένομαι: ratio tamen significationis mihi quidem obscura est. [Forte ducta notio est ab hiscendo sive hiando, unde et Lat. genua dicta sunt. E. S.]

Γέρανος grus videtur origine convenire cum vocibus γέρας, γέρων, similibusque, nec tamen nominis ratio mihi satis expedita.

Γέρας præmium, honorarium, est a γέρω: quod superstes apud Latinos, et ortum a simpliciori γέω, capio, atque inde porto, præterea gero; unde porro idem notat quod Græcum πράττω, atque sic transfertur [illegible] actiones quasvis honorarias, quas gesta vocant Latini. Inde γέρας eximie notat honorarium, munus, præmium, et quidvis fere honoris significationem habens.

Γέῤῥον scutum Persicum. Origo peregrina.

Γέρων senex, proprie Participium est verbi γέρω de quo ad vocem γέρας dictum. Inde γέρων, nempe ἀνὴρ proprie est, qui honores [aut baculum sive scipionem, vel et qui annos E. S.] gerit; unde ad senectutem translatum vocabulum, quod istius ætatis in primis hoc est. [Vide Hesiod. Ἔργ. vs. 331. Aristoph. Plut. 258. coll. 272. Lucian. Ναυ. 6. 1. E. S.]

Γεύω est a simpliciori γέω, Active significante capere facio; quod est quoque vicinum γάω, unde Latinum Gusto, quod convenit cum verbo Medio γεύεσθαι, quod cum generatim proprie significet quasi capio mihi, vel in usus meos, eximie notat gustare. Antiquitus tamen generalius experiendi notione obvium fuit.

Γέφυρα pons. Productius nomen videtur quasi a γέφος, quod idem ac γόφος, unde γόμφος: hoc autem ortum quasi a γέπω vel γέφω. Videtur autem id a simpliciori γέω hiscere facio; inde γόμφος eximie notat cuneum, et porro clavum. Videtur itaque γέφυρα proprie esse quasi clavis compacta et protensa res.

Γηθέω. Vidimus jam supra, derivata a γάω ab explicando ad lætandi vim pervenisse. Similiter a γέω verbum γήθω, et inde γηθέω in usu lætor est.

Γήθυον genus plantæ est, de qua videant Botanici.

Γῆρας senectus. Quemadmodum γέρων a γέρω translatum in senem; similiter ab eodem verbo ortum γῆρας ad senectutem transiit.

Γῆρυς vox. Sine dubio a soni, gutture expressi similitudine facta vox est, atque sic voci adsignata. Vide supra ad verbum γαργαίρω.

Γίγαρτον acini vinacei lignum, seu nucleus. Origo obscura.

Γίγας volunt esse quasi γηγενὴς, contra omnem rationem. Forte reduplicatum est pro γὰς et hoc a γάω explico, capio. Nihil tamen pro certo definio.

Γιγγίδιον herbæ genus est, de qua videant Botanici.

Γιγγλυμὸς cardo, nisi vox facta est a sono cardinis, qui fit versis foribus, originem forte repetas a verbo γλύω (quod idem ac γλύφω, de quo suo loco) polio. Inde γλυμὸς et reduplicatum γιγλυμὸς, atque inserto ν, γιγγλυμὸς, commode certe repeti potest.

Γίγγρας tibiæ genus. Stirpe peregrina.

Γιγνώσκω. A verbo νόω cogito (de quo suo loco dicetur) est γνόω, inde γνώσκω et reduplicatum γιγνώσκω, ut antiqui pronunciabant, et omisso γ, ut recentiores, γινώσκω. Eximie notat judico, censeo, existimo, seu idem quod Latinum nosco, ab eadem stirpe ortum, ac porro cognosco.

Γλάνις piscis genus, de quo videant Historiæ Naturalis curiosi.

Γλαυκὸς glaucus, cæsius, ortum puto a γάλα vel γάλαξ, quod contracte est γλὰξ, unde porro γλαύξ. Porro a γάλα, γάλακος et contracte γλακὸς lactis notionem retinuit. A γλὰξ vero nostrum γλαυκὸς proprie quidem lacteum notat, seu colorem lacteum referens; inde autem, quod lac omni caret pelluciditate, γλαυκὸς eximie notat colorem albicantem obscuriorem sine pelluciditate, qui dicitur cæsius, in primis autem tribuitur colori maris; unde aliis porro rebus adjungitur, atque noctua ob colorem eximie γλαὺξ dicitur.

Γλάφω sculpo. Nescio an γλάω et γλέω, unde γλάφω et γλύφω, stirpem habeant γάω et inde ortum γάλω, unde supra vidimus oriri γαλήνη. A γάλω autem γαλάω et γαλέω, verba contracta γλάω et γλέω, poliendi atque scalpendi sculpendique notionem habere potuerunt e nitore (quam vim derivatis a γάω variis inesse vidimus supra) glabricitatis significatione repetita, et inde ea sculpendi.

Γλήνη, sive pupillam, sive pupillæ splendorem proprie notare velis, certum videtur, rationem nominis a nitore et splendore esse repetendam. Nempe a γάληνος, quod ad γάλω et stirpem γάω pertinet, contractum est γλῆνος, fœmin. γλήνη.

Γλήχων pulegium. De hoc videant Botanici.

Γλῖνος genus aceris campestre. De hoc quoque videndi Botanici.

Γλίσχρος lentus, viscosus, est pro γλίχρος, et hoc a γλίχω, de quo mox. Nostrum autem a notione poliendi, et politura nitendi, translatum videtur ad lubricitatem; unde proprie lubricum notat. Inde transfertur ad res viscositate lubricas, quales sunt, oleo, similibusque rebus unctæ, inde porro notat viscosum, glutinosum, tenax, parcum, sordidum, jejunum &c.

Γλίχομαι, cupio, appeto, est a γλίχω, quod modo vidimus, quodque repetendum a simpliciori γλίω, cui vicina sunt γλάω et γλέω, quæ, ut supra ad γλάφω vidimus, notionem sculpendi et glabricitatis acceperunt a poliendo. Inde ad lubricitatem translatum notionem eam in primis servavit, quæ est in derivato ejus γλίσχρος glutinosus, tenax; unde metaphorice is dicitur γλίχεσθαι, qui se veluti agglutinat, vel glutine quasi junctus adhæret; unde idem est, quod vehementer cupere, appetere.

Γλοιὸς ortum est a γλίω, quod vicinum verbi γλάω et γλέω, a lubricitate, de qua notione ad vocem γλίσχρος dictum, ad olei sordes eximie translatum est: inde porro, latius sumtum, modo significat sordidum, modo qui est ingenio lubrico et mutabili, vel qui malis moribus est, quæque similes sunt notiones.

Γλουτὸς nates sine dubio est pro γλωτὸς et hoc derivatum a verbo γλόω quod vidimus cum nitendi, tum poliendi, aliasque significationes admittere; ea quibus rationem nominis explicent, qui volent.

Γλυκὺς dulcis oritur sine dubio a γλύω, et videtur nomen habere a viscositate, quæ notio, ut vidimus, inest verbo vicino γλίω.

Γλῶσσα ortum est a γλόω, polio, scalpo. Est enim hoc vicinum verbis γλάω &c. et inde γλῶσσα proprie sit in modum cuspidis quasi politum et sculptum; unde eximie lingua sic dicitur. Inde denuo ad sermonem transfertur.

Γλωχίς. Et hoc a γλόω est, vel inde derivato γλόχω, notatque proprie cuspidem politam: inde porro spica, arista, præterea angulus sic dicitur.

Γνάθος nisi sit a γνάω, vicino verbi κνάω scindo, de quo suo loco, stirps mihi quidem latet. Notat autem, a memorata scindendi notione, ut videtur, malam, maxillam.

Γνόφος tenebræ sine dubio est pro νόφος, quod oritur a νέφω, tego, de quo ad vocem νέφος dicetur. Ratio nominis manifesta.

Γοάω, gemo, verbum factum a sono est.

Γόγγρος piscis genus, de quo rerum naturalium curiosi.

Γογγύζω murmuro factum est a sono.

Γόης præstigiator videtur ortum a γόω, cui vicina sunt γάω et γέω, alibi abunde explicata. Latet tamen mihi, quæ in hoc nomine est translationis ratio.

Γόμφος cuneus, clavus. De hoc vide [illegible] vocem γέφυρα.

Γόνυ genu, etsi eandem originem habet, quam est vocum γόνος, genus, γένος, similiumque (verbum nempe γένω vel γένομαι) nondum tamen significationis rationem satis perspicio.

Γοργὸς nescio, an vicinitatem habeat cum verbo γέρω, de quo supra ad γέρας, atque adeo idem sit quod promtus ad gerendum; unde porro significare potuit acer, vividus, velox, mobilis, et similia.

Γράβιον. De notione vocis vide Lexicon: origo autem est obscura.

Γραῖα anus, vetula. Dubium videri potest, sitne contractum ex γέρασα, ut oriatur a γέρων, senex, an vero a γράω oriatur, Latine scalpo, rado vel scalpendo sulcos duco, ut sic a cute rugosa dicatur. Dicitur saltem eximie γραῖα rugosa circa umbilicum.

Γράσος sordes in ovium lanis vel etiam alarum fœtor. Origo obscurior est.

Γράφω est a γράω, rado, et hoc, ut videtur, a sono, qui fit radendo. Inde γράφω eximie est insculpo, vel sculpo literas, ut olim in corticibus arborum, aliave materia, fiebat. Hinc generatim porro notat scribere, describere, pingere, quæque similes sunt notiones.

Γράω comedo. Proprie idem fere est ac rado, factum, ut opinor, à sono rei rasæ. A radendo autem ad comedendi notionem translatum est.

Γρῖφος rete. Forte originem vicinam habet verbo γράω rado: nisi, præfixo γ, repetendum sit à ῥίπτω projicio.

Γρόνθων primum rudimentum tibicinum. Forte a sono est factum.

Γρόσφος teli genus. Stirps autem incerta.

Γρῦ. Vox facta est à sono, quemadmodum γρύζω factum a sono porcorum, quibus proprium est. Inde eximie οὐδὲ γρῦ, ratione sermonis, dicitur, notatque ne tantillum, tantulum.

Γρὺψ Avis genus. Videtur oriri à γρύπτω, quasi quod vicinum verbo γράφω, et, a simpliciori γράω ortum, notionem habere videtur radendi.

Γρώνη Caverna, saxum excavum. Proprie est a Masculino γρῶνος cavus. Hoc autem contractum, pro γράωνος, quod repetendum a verbo γράω sculpo, rado; unde γρώνη, subintellecto πέτρα, eximie caverna.

Γύα proprie est à γύω, quod, ut γάω, de quo supra, notat hisco, explico; unde nostrum eximie notat fossam, jugerum, arvum et similia.

Γύαλον. A notione hiscendi, quam verbo γύω, ejusque proximo derivato γύα inesse vidimus, γύαλον derivatum eximie notat volam, vel etiam vallem, et similia.

Γυῖα Membrum. Et hoc est à verbo γύω hisco, expando. Inde eximie membra majora, manus pedesque γυῖα dicuntur; quòd explicari, et extendi possunt.

Γυλιὸς vasculum militare, ad reponenda necessaria. Est à γύω, ut videtur, quod inter alia, ut vicinum γάω, significare potuit idem quod χωρέω capio.

Γυμνὸς nomen participiale est, ortum à participio γεγυμένος, quasi dicas explicatus; unde notat apertum, nudum, inermem, et similia.

Γυνὴ forte est à γύω, vel derivato γύνω, vicino verbi γάω et γύω, significantis χωρῶ capio, quod nempe virum vel semen recipiat.

Γύργαθος canistrum. Videtur esse à nomine γυρὸς incurvus, ut sit quasi contractum pro γυρόγαθος.

Γῦρις pollen. Origo incerta.

Γὺψ vultur. Forte à capiendi notione, quæ verbo γύω inest, repetendum; ut sit quasi à derivato γύπτω.

Γύψος gypsum. Ratio nominis obscurior.

Γωλεὰ speluncæ, lustra ferarum. Videtur esse pro γωλεαὶ et hoc à singulari γωλεὸς, quod derivatum à γύω, quod cum γῶ convenit.

Γωνία. Forte est à γύω, vicino verbi γάω explico, et explicatum complector, capio. Inde forte proprie notat locum angustum inter duo latera extensa, vel in cavitate; unde porro locum abditum, atque etiam angulum notat.

Γωρύω subsanno. Verbum Laconicum est, factum, ut videtur, à sono subsannantis.

Δ.

Δαίδαλος dædalus, quod nomen proprium antiqui Cretensium artificis stirpem primam haud dubie habet verbum δάω, de quo suo loco. Notat autem δάω inter alia findo, unde δάλω, δάλος, δέδαλος (reduplicata δε) porro δαίδαλος, et verbum δαιδάλλω; et quidem δαίδαλος, ratione originis, proprie est fissor, scil. lignorum, quod recte in artificem illum quadrat, qui rudibus suis temporibus artificiosius è ligno statuas fecisse dicitur, pedibus nempe divaricatis, quum ante id tempus ruditer fierent, pedibus junctis. Inde jam δαιδάλλω porro notat artificiose facio.

Δαίμων. Est hujus stirps quoque δάω, seu productior forma δαίω. Videtur in primis in nostro derivato spectanda notio dividendi, distribuendi, quæ est verbi δάω vel δαίω: ut adeo δαίμων proprie sit distributor, quod in Deum et Genios recte quadrat. Sæpe enim Deos δαίμονας vocant scriptores. In primis tamen genus quoddam medium Deos inter et homines, qui ἥμιθεοι vocantur, hoc nomine insigniuntur. Habebantur autem hi quasi distributores bonorum et malorum, quæ hominibus obtingerent: inde porro nata notio, qua δαίμων idem fere est ac τύχη fortuna.

Δαίω. Oritur à simpliciori δάω, quod formas habet vicinas δέω, δίω, δύω, δόω. Horum notio communis est vehementer movendi, et movendo separandi, vel penetrando findendi: inde porro comburendi virtus profecta. Præterea a notione penetrandi translatum est ad peritiam, quam quis alicujus rei acquirat, atque inde eximie valet quoque discere, doceri. Imo à dividendo profecta quoque notio epulum præbendi, quod antiquissimis temporibus cibi inter convivas distribui solebant, et singulis in partes divisi apponi.

Δάκνω. Oritur à simpliciori δάκω, unde proxime δάκος et δῆξις, quibus nominibus animalia morsu lædentia notantur. Est autem δάκω à verbo δάω, cujus notio findendi jam supra notata. Inde illa mordendi; unde dein translatum quoque ad res, quæ acri sapore mordeant.

Δάκρυ. Vidimus ad verbum δάκνω, nomen δάκος ex origine significare eum, qui morsu lædat. Inde δάκερος derivatum notat propr. vim mordendi habens. Idem contractum est δάκρος, et, mutata terminatione, δάκρυς, cujus neutrum δάκρυ Substantive notat lacrymam, quod nempe acrimoniam mordentem habeat.

Δάκτυλος proprie forma diminutiva est à simpliciori δάκτος, quod derivatur è tertia pers. Præteriti perf. Passivi δέδακται verbi δάκω findo, mordeo. Inde rodendi radendique notionem habet. Hinc porro δάκτος Passive valet morsus, rasus; Active vero qui radit unguibus, nempe. Inde autem transiisse notio videtur ad digitos, qui forma diminutiva eximie δάκτυλοι dicti: ab articulis vero digitorum uno longiore et duobus brevioribus, pes deinde metricus δάκτυλος quoque dictus fuit; quod una syllaba longa, duabus vero brevibus constat. Reliquarum autem translationum, quas passa vox nostra est, ratio facilis.

Δαμάω. Oritur etiam hoc à supra memorato verbo δάω divido, findo; unde δαΐς nomen, pugna, et δάϊος hostilis. Inde autem δάμω idem proprie, quod Latinum inde ortum domo, seu efficio, in partes concidendo, vel conficiendo concidendoque subigo; unde porro notat occidere, vel, alia translatione, imperio suo subjicere, et generatim idem quod domo, subigo.

Δάνος donum, vel munus. Oritur à δάω [sive δάνω] quod superstes in lingua Latina, in verbo contracto do [et dano apud Plautum, Captiv. act. 4. scen. 2. vs. 39. et alibi. E. S.] notionem accepit ab illa dividendi, in partes distribuendi, et distributum præbendi; unde generatim significationem dandi accepit.

Δαπανάω consumo, impendo. Proxime oritur à nomine δαπάνη sumtus. Est autem hoc fœmininum à δάπανος Latine consumendi vim habens, profusus: hoc vero Adjectivum derivatum à nomine δὰψ, quod, superstes in antiqua lingua Latina, eximie epulum notat sive opiparum apparatum epuli, aut in deteriorem sumptum partem, cibos nefandos. Δὰψ vero descendit à verbo δάπω, (pro quo in usu est δάπτω voro, dilanio) quod denotat cibos discerpendo dividendoque vorare, dilaniare. Stirps enim est memoratum jam verbum δάω divido.

Δάπεδον pavimentum. Sine dubio est à simpliciori δάπος, ejusdem significationis nomine, superstite in compositis bene multis. Videtur huic vicinum esse nomen δάπις, quod in usu idem notat quod τάπης. Stirps autem vocis mihi non satis expedita.

Δάπτω. De hoc, quantum sufficit, dictum ad verbum δαπανάω.

Δαρθάνω. Est à simpliciori verbo δαρθάω, aut vicinum δαρθέω, quod idem est ac δαραθέω, cujus loco pronuntiatum quoque contracte δράθω. Videtur autem verbum compositum ex δὰς vel δάρα, quod idem notat ac δέρας pellis. Inde δάρθω et δράθω proprie significasse videntur sternere pellem, unde dein, per figuram consequentis pro antecedente, significasse videtur in pelle strata dormire, atque sic simpliciter dormire. Est autem nostrum δαρθάνω à forma vicina δαρθέω.

Δασπλὴς. Est à particula δὰ (quod ut ζα significationem in composito intendit) et πλὴς, quod contractum ex πλέος, hoc vero à πλέω plenum facio, de quo suo loco. Inde δασπλὴς proprie valet qui valde replet, nimis quasi urgendo, atque ita gravis est; unde atrox dicitur: σ autem, ut in similibus, interponitur.

Δασὺς densus. Ortum est à δάω divido: inde δασὺς proprie opponitur glabro, quasi dicas, quod multos habet apices, in quos sit divisum. Hinc in usu notat pilosum, hirsutum, asperum, densum arboribus, et similia. [Respondet huic etymologiæ linguæ usus. Sic enim δασὺ hirsutum notat, Odyss. Ξ. 51. ad quem locum referenda est glossa Hesychiana, qua per τραχὺ explicatur. Vide et Hesiod. Ἔργ. vs. 514. Porro vox Latina densus eandem habet originem à δέω, quod cognatum est alteri δάω. Densus certe idem valere ac δασὺς probat illud poëtæ apud Ciceron. de Nat. deor. l. 1. 42.

Sylvestribus sepibus densa.

et Ovid. 3. Amor. 1. 32. E. S.]

Δατισμὸς figura dictionis est, qua eadem res pluribus verbis repetitur. Factum est à Δατίζω, significante imitor Datin, quod hominis Persæ proprium nomen, à quo ortum Δάτιδος μέλος, [Conf. viri docti ad Hesych. in voce Δάτις. E. S.]

Δαῦκος herbæ nomen. Dicitur forte pro δάκος, de quo dictum ad verbum Δάκνω, nempe ab acrimonia saporis. [Vide Kusterum ad Hesych. t. 1. p. 834. E. S.]

Δάφνη laurus. Dicitur sic forte à verbo δάπτω voro, comedo, et quidem ab illius Præterito perfecto δέδαφα. Ratio nominis autem repetenda forte à consuetudine vatum, qui oracula reddituri laurum comedebant; unde etiam Pythia, sacerdos Apollinis, à poëtis δαφνηφάγος dicta.

Δαψιλὴς largus, abundans. Proprium est epulo et opiparis conviviis, ortum à nomine δὰψ, de quo dictum ad verbum δαπανάω.

Δὲ autem, vero. Notiones habere videtur à dividendo, sejungendo, quæ significationes sunt verbi δάω, ex quo oritur. [Rectius mea quidem ex sententia, clar. Hoogeveen, Doctr. Part. Ling. Gr. pr. 242. primariam potestatem quæsivit in ligando, seu connectendo, quæ perquam manifesta est in verbo δέω. Conferantur etiam quæ dedit L. Bos, in Exercit. ad Luc. 12. 1. 2. Conjecturam vero Bergeri ad Dawes. Miscell. Crit. p. 517. minus verisimilem arbitror. E. S.]

Δείδω timeo. Ortum est à simpliciori δείω, quod à δίω, ex quo nomen δέος metus. Vidimus jam supra, verba δάω, δέω, δίω notionem primam communem habere, eamque esse positam in movendo, penetrando. Hinc transiit ad fugam vel periculum, et ortum inde metum, quæ notio in multis derivatis cernitur.

Δείκνυμι ostendo. Oritur à simpliciori δείκω, quod idem est ac δίκω: hoc autem superstes in verbo Latino dico. Propriam notionem habet jaciendi, feriendi scopum, et ad vocem δίκω dicetur: atque inde notat proprie, quasi, feriendo scopo, sive digito, sive alia re monstro, ostendo.

Δείλη tempus pomeridianum, quando sol vergit ad occasum. Proprie femininum est à masc. δειλὸς, de quo mox dicendum. Est autem δείλη, scil. ὥρα, eximie tempus illud, quando lux debilis fit, et se veluti inclinat.

Δειλὸς timidus, ignavus. Proprie notat eum, qui se inclinat, vel in fugam conjicit præ metu; unde eximie notat timidum, ignavum, significatione orta à nomine δέος, vel verbo δίω; cujus notio, quæ hic in primis spectari debet, plane convenit nostro Belgico *doorgan*. Porro δειλὸς inde notat debilem, miserum, quin et malum.

Δεινὸς. Ut δειλὸς, Passive, is dicitur, cui metus incutitur: sic δεινὸς, Active, qui metum affert. Unde porro notat terribilem, gravem; præterea solertem, prudentem, peritum, et generatim qui magnam vim et efficaciam habet. Originem eandem agnoscit hæc vox, quam præcedens δειλὸς.

Δεῖπνον. Monui supra, δάω esse vicinum verbo δέω; atque ita vicina sunt quoque inde derivata δάπω, δέπω et δίπω, atque inde ortum δάπτω, quibus omnibus notio cupide edendi inest. Inde δέπνος, cui vicinum δέπας (de quo infra) peperit nomen δεῖπνος, et neutrum δεῖπνον, unde δειπνέω, et δεῖπνον eximie, in usu, de cœna positum. [Vide tamen infra ad vocem Δειπνίζω. E. S.]

Δεῖσα, vel δίεσσα, humor, stercus. Recte derivatur à δέω, quod convenit cum δεύω humecto, de quo suo loco.

Δέκα decem. Ortum quidem est à δέκω, unde δέχομαι, de quo dicendum ad δέχομαι: ratio tamen significationis mihi quidem non expedita satis. [A notione ligandi sive compingendi, quæ est in δέω, repetiit D. Meetingh, in Diss. de Authent. quorundam Cethibim, p. 19. nempe ut δέκα, eadem ratione sit translatum ac Hebr. עשר et Belgic. tien, quibus significatio orta "ex illa constringendi atque compingendi: quod denario numero minores unum in summam, et quasi unum in fascem colligentur et compingentur." Plura vide ibidem et infra in Ἑκατόν. E. S.]

Δέλεαρ Esca. Quemadmodum à δάλω, δαλὸς, à δίλω, δίλος, sic à δέλω est δέλος, et inde δέλεαρ. Δάω autem et δέω, et inde δάλω et δέλω, inter alia notionem cupide edendi et vorandi habuisse vidimus supra. Proprie itaque δέλος et δέλεαρ cibus est, quem cupide comedas. Inde in usu δέλεαρ eximie esca, qua animalia capiantur. Nomen autem δέλεαρ latius translatum quidquid fallaciter struitur ad capiendum aliquem.

Δέλετρον fax. Est proprie ab obsoleto verbo δελέω, quod à δέλος: hoc autem convenit cum δαλὸς, quod in usu, notat titionem, facem, ortumque est à δάω uro. Δέλος autem à δέω itidem significare potuit facem, atque inde δελέω face collustro. Unde δέλετρον proprie instrumentum est, quo quis facem lucentem gestet, atque adeo laterna.

Δέλτα est nomen literæ elementariæ. Stirps autem ex oriente.

Δέλφαξ porcellus. Ortum est à δέλφος, vel δελφὺς uterus. Inde δέλφαξ, vi terminationis, proprie notat, qui magnum uterum habet.

Δελφὶν videtur ita vocari, quod piscis figura sua utero similis est. Vix enim, nisi forma, differt à δελφύς.

Δελφὺς uterus, vulva. Ortum quidem videtur à δέω, vel inde orto δέλω, quod jam supra vidimus, ratio tamen significationis mihi quidem obscurior. [Verbum δέλω, cupide edere, pp. videtur esse i. q. ἔλω volvere, convolvere, complecti, capacitate sua avide comprehendere: unde fortasse notio vulvæ sive volvæ, quæ ipsa vox Latinis quoque ab ἔλω volvo dicta fuerit. E. S.]

Δέλω inesco. [Proprie volvo, involvo. Vide in voce superiori et conf. Analog. p. 209. E. S.]

Δέμας. Stirps δέω est, quod idem ac δάω divido. Inde autem notat divisam, et seorsim in fasciculum quasi colligo: unde porro vinciendi et ligandi notionem habet. Δέμας itaque, inde ortum, proprie quasi compages corporis colligata est, atque ita potissimum apud poëtas accipienda vox. [Hinc porro δέμας instar, Iliad. Λ. 595. N. 673. &c. uti Hebr. עצם, pro כעצם. E. S.]

Δέμνιον stratum, lectus. Est à δέω ligo, alligo; à cujus Participio δεδεμένος nomen ortum est δέμνος, et derivatum δέμνιος, cujus neutrum δέμνιον pp. notat ex variis partibus junctis et colligatis extructum: et hinc eximie stratum, lectusve dicitur. [Nempe, uti et ipsum Lat. Lectus est à lego, quod idem ac ligo, colligo. Vide plura in Schediasm. nostris de שבל. E. S.]

Δέμω. Et hoc stirpem habet δέω ligo, vincio. Inde δέμω vinciendo, ligando exstruo, compono; atque sic ædifico.

Δενδίλλω. Nescio, an originem communem habeat cum voce ἰλλὸς, de qua suo loco: ut sit reduplicatum δίλλω, pro ἰλλῶ. Quod nisi verum sit, stirps mihi quidem est obscura. [Stirps fortasse est δέρω decortico: unde δεδέρω, δέδρω, δένδρω. E. S.]

Δέννος probrum. Vox Ionica est, quæ proprie non differt à communi δεινός: significationem autem accepit ab atrocitate verborum.

Δεξιὰ scil. χείρ. A masculino δεξιὸς acceptus, bene ominatus. Oritur à δέχεσθαι accipere, de quo suo loco. Ponitur autem hoc eximie de bono omine, ut Latinis accipere. Inde ad manum dexteram, et dexteras partes, tanquam boni ominis et acceptas, transfertur. [Nisi forte simpliciter dextra manus, δεξιὰ, dicatur ab accipiendo, quia in congressu duorum hominum, se invicem salutantium, manus hæc capi soleat. Unde phrases dextram capere, dextram prehendere &c. A notione autem dextræ manus, sive dextræ partis, ea fausti ominis videtur duci: non contra. E. S.]

Δέπας poculum, et patera. Ortum forte à δέπω, de quo jam dictum alibi. [Verba δέω, unde δέχω, δέχομαι, et δέπω, vicina videntur. Itaque recte apud Hesych. ἀπὸ τοῦ δέχεσθαι τὸ πῶμα repetitur. E. S.]

Δέρας oritur à δέρω, et hoc à δέω divido, separo. Inde δέρω videtur excoriandi notionem accepisse: unde δέρας postea pellis dicta, et quidem eximie pellis ovina.

Δέρη cervix, collum. Proprie convenit fere cum δέρας pellis. Inde cervix fortasse sic dicitur, quod pellis in plerisque animalibus eo loco laxior, et quasi separata à carnibus videtur. [Vel quod eo fere loco excoriationem animalium ordiri soleant. Etiam cervix similiter à δείρω, quod idem ac δέρω, dicta. E. S.]

Δέρκω video. Dubium non est, quin oriatur à δέρω, atque proprie significet oculis veluti cædere et perstringere. Est enim δέρω, et vicinum δαίρω, aliquando idem quod cædere, verberare, quasi dicas verberibus excoriare, atque ita nudare pelle. Unde in nostro verbo transiisse significatio videtur ad eos, qui, acumine oculorum et visus, facillime aliquid penetrant, atque ita veluti pelle denudant. [Malim equidem simpliciter à findendo sive acie penetrando, (quæ prima notio est verborum δάω, δέω &c.) ad acumen visus transitum factum esse, quemadmodum in Hebr. חזה. Quid quod et ipsum Lat. video, sive vido, unde Præter. perf. vidi, eandem acuminis penetrantis vim propriam habet? uti apparere potest vel ex solo collato verbo altero findo, fidi &c. Itaque δέρκεσθαι Poëtis pp. idem sit atque acie oculorum sese penetrare in rem, quod alio ex etymo, per διέρχεσθαι, explicuit Etymologus. E. S.]

Δέσιος mensis Junius, apud Macedones. Nomen ortum videtur à δέσις, quod à δέω ligo.

Δεσπόζω [dominor, et dominio alicujus pareo.] Opponitur verbo δουλεύειν, et est forte repetendum à δέω Vincio, ut sit qui vincti dominus est. [Nempe δεσπόζω verbum est factum e futuro verbi δεσπόω, unde quoque δεσπότης, ex 3. Præt. Perf. Passivi. Δεσπὸς porro à δέπτος, quod à δέπτω, pro δέψω, Lat. Depso, ex δέπω, cognato alteri δάπω. Proprietas verbi Depso et productioris formæ δεψέω (Odyss. Μ. 84.) est in premendo, et cum pressione subigendo, unde notio potestatis superioris, cuncta subigentis, et quasi imperio suo prementis. [Eandem translationem, in voce Hebr. מלך, observavit A. Schultens, in not. ad Exc. Hamas. p. 491. E. S.]

Δεῦκος dulcedo. Videtur esse à δεύω irrigo, irrigando mollio: unde forte ad dulcedinem translatum. [Etymologus magnus reddit nomen δεῦκος per τὸ γλυκὺ, verbum autem δεύκω per βλέπω: quod idem fere notat ac λεύσσω. Ex quibus perquam verisimile fit, verba δεύκω et λεύκω origine sua convenire: ut alibi literas λ et δ in pronuntiatione permutatas esse constat. [Vide Salmas. Plin. Exerc. p. 903. F. Quo pacto vera stirps fuerit λέω, unde λεύω, et δεύω, λεύκω, δεύκω: atque adeo notio dulcedinis à leni titillatione et mulsione fuerit repetenda. Simul observetur et ipsum Lat. Dulcis, ex eadem Stirpe, unde nostrum δεῦκος, esse repetendum; alteram autem vocem γλυκὺς, quam adhibuerunt Græci, eandem quoque etymologiam admittere, modo abjiciatur litera γ ab initio adscita. Conf. Analog. Gr. p. 213. E. S.]

Δεῦρο huc, in hunc locum. Ortum est à δεύω, quod idem pp. ac δέω, δεύω moveo, adjungo, accedo. Inde Imperativus Δεύε, et contracte Δεῦ, pp. idem quod accede. Ejus Pluralis Δεῦτε superest, sensu hortandi, quasi dicas accedite! Videtur autem Δεῦρο proprie esse factum ex memorato Δεῦ, et Particula ῥα, et ὁ per contractionem.

Δεύτερος proprie est qui accedit secundus. Quod ipsum Latinorum Secundus, ortum à Græco ἕπω, vel ἔπω, proprie non aliam significationem habet. Est autem Δεύτερος forma productior à Δεύτης, quod à verbo Δεύω accedo: de quo modo dictum. [Quia etiam dicitur Δεύτατος pro ultimo, videntur proprie Δεύτερος et Δεύτατος esse Comparativus et Superlativus, ducti ab obsoleto δέυς, sive contracto δεῦς. Hoc autem à verbo δεύω, quod Etymologus col. 259: 16. exponit λείπω relinquo. Hac lege δεύτερος et δεύτατος forent magis vel maxime relinquens, vel relictus, pro secundo et ultimo vel postremo. E. S.]

Δεύω a notione penetrandi significationem accepisse videtur imbuendi, tingendi, rigandi, subigendi. Ortum, nempe, à δέω, quod vicinum verbo δύω, ut jam alibi diximus.

Δέψω ortum est à simpliciori δέω, et à notione dividendi, vehementerque movendi, eam accepisse videtur comminuendi et conficiendi; atque inde porro illam molliendi. Partim inde proprium est coriariis, qui pelles molliendo præparant, partim sensu obscœno à scriptoribus ponitur. [Proxime pertinet ad δέπω, unde Depso, Δεψέω. Δέψω autem cum adspiratione δέφω. Vide in Δεσπόζω. E. S.]

Δέχομαι accipio. Vidimus jam supra, quemadmodum verba δάω et δέω dandi, tribuendique notionem acceperint. Non alia ratio est verbi δέκω, et δέχω à δέω orti. Horum itaque formæ Mediæ δέκομαι et δέχομαι, (quarum altera Ionica est, altera communis dialecti) vi reciproca proprie notant sibi tribuere atque adeo accipere, sustinere, exspectare, &c.

Δέω ligo, vincio. Vidimus jam supra, à dividendo, separando, seligendo, notionem ortam esse ligandi. Inde porro ea est in vincula conjiciendi: unde δέω notio illa est, quæ quamque necessitatem respicit, qua quis constrictus veluti tenetur: ac modo vertitur absum, abest, modo opus est, modo indigeo, pro variis loquendi generibus diversimode. [Stirpes δάω, δέω, δίω &c. divido, separo, eandem originem habuisse ac δέω ligo, jungo, vincio, vix credibile videtur. Itaque dispiciendum, an forte δέω ligo cum derivatis suis, pro adfinitate literarum δ et λ, idem sit, ex origine sua, quod λέω, ac λίω, unde lego, ligo &c. Ceterum à δέω factum est, per reduplicationem, δεδέω, δέδημαι, unde δῆσε ligavit Il. Λ. 105. Etiam δέμεσθαι ὁδὸν construo viam, id est munio, pp. jungo mihi, sive conjungo viam eleganter dicitur. Vide Wessel. ad Herod. 7. 446. p. 599. Conf. porro eundem de Δέμας compages, ad l. 1. 72. p. 84. et alibi.—Ceterum Δέω et Δέομαι precor, pp. idem est ac adnecto vel adnecto, adjungo, mihi, Hebr. ארש. Vide de illo Toup. in Suid. 3. p. 306. E. S.]

Δὴ sane, profecto. Stirpem quidem habet Δέω, vel Δάω: ratio tamen significationis valde vaga est. [Nimirum, uti μὰ ac dicitur pro μάε, sive μαῖε, pp. remove, apage, sic Δὴ sane videtur esse pro Δέε, vel Δεῖ, pp. junge, adjunge, propera. Quæ vis particulæ Δὴ sentiri quodammodo potest in phrasibus ἄγε δὴ, φέρε δὴ &c. E. S.]

Δήκοκτα decocta. Est vox Latina medicis usitata. [Vide omnino Foësium, Œcon. Hippocr. p. 91. E. S.]

Δηλέω lædo. Videtur ortum esse à Δῆλος, quod proprie notat urens, urendo lucens, lucidus. Ortum est à Δάω, quod (ut supra vidimus) inter alia notat uro: unde Δάϊς, et Δαΐω; quod posterius proprie est igne vastare. Similiter jam Δηλέω proprie significare potuit urendo, vel incendendo lædo, noceo. Unde profecta notio generalis lædendi, quæ porro eam delendi peperit. [Conjecerat Isaacus Vossius, Lat. Deleo idem esse ac nostrum hoc Græcum δηλέω: cui favet quodammodo, quod et prima in Deleo sit longa. Sed multo rectius Lat. Deleo pro composito verbo habetur ex de, et leo, unde in Præter. perf. delevi, uti à lino (quod à lin, vicino alteri leo) est in Præterito levi. Consulantur Priscianus, et J. M. Gesnerus, in voce. E. S.]

Δῆλος pp. contractum est ex δάελος, quod ortum a δάω uro; notatque lucidum: unde generatim est δῆλος manifestus, perspicuus.

Δῆμος est à δέω vel δάω ligo. Inde δῆμος proprie populus dicitur, sive hominum multitudo, societatis vinculo colligata, et in civitatis formam redacta. Idem autem, mutato accentu, (ὁ δημὸς) redditur pinguedo, adeps, quæ notio profecta quoque à ligando vinciendove, quod, nempe, carnes et ossa in corpore animali constricta veluti teneantur tunica illa, quam cellulosam vocant, quæ sedes pinguedinis.

Δὴν diu, dudum. Sine dubio est à particula δὴ, addito ν. Ratio tamen notionis valde vaga et incerta. [Proprie videtur esse Accusativus Singul. pro δῆαν, à Nominativo obs. δῆα, δῆ: uti à γέα, γῆ, in Accus. est γῆν, ejusdemque casus adverbia sunt ἀμφάδην, συλλήβδην, μὴν, πλὴν &c. Notavit autem obsoletum δῆα, δῆ, pp. junctionem, adjunctionem, unde notio contiguitatis, continuationis: ut δὴν pp. idem sit ac continuo, sive continuatione. Conf. omnino Iliad. Λ. 416. 512. Ζ. 131. et alibi. E. S.]

Δηνάριον. Vox Latina est. [Latini enim non tantum denarius dixerunt, sed etiam denarium, in neutro genere: unde apud Plautum est, centum denaria Philippea. Vide Gronov. de Pecun. Vet. p. 136. E. S.]

Δῆνος Consilium. Videtur proprie esse consilium, quod ineatur [illegible] inveniendum aliquid, ortum, nempe, à δέω invenio, quod à δέω vel δίω moveo, permeo, penetro.

Διὰ proprie notat per, et dicitur à permeando, quæ notio verbo δίω, perinde atque δάω et δέω, adest. [Nempe διὰ, pro διᾷ, pp. est Dativ. Singul. obsoletæ vocis διὰ, sive δία. Plura vide in Rudimentis nostris Struchtmeyerianis, cap. 16. p. 242-247. E. S.]

Διάδεσμα Herbæ genus, malva hortensis. Ex διὰ, et δέσμα vinculum, à δέω ligo. Proprie idem est, quod διάδημα: quomodo olim dicebatur vinculum, vel fascia capitis, quod regum insigne.

Διάζομαι telam perficio. Est a δάω divido, discerno. Inde διάω, διάζω, διάζομαι.

Διαίνω ortum est à διαίω, quod à δάω, et hoc à δέω. Videtur autem, non dissimili ratione ac δεύω, eam humectandi notionem accepisse, atque inde porro illam irrigandi.

Δίαιτα. Et hoc est à δίω, proxime ortum à διαίω, vel διαίνω. Ab humectando forte primum translatum est ad victum consuetum. Vel à tribuendo proprie δίαιτα dicitur, qui, vel quæ victus rationem veluti præbet et præscribit: unde generatim porro notat vitæ institutum. Altius autem inde translatum notat quoque arbitrium et alia.

Διαμπάξ. Compositum est ex διὰ, et ἅπαξ, de quo supra, suo loco, dictum. Inde διαπάξ, et interposito ν, eoque ob sequentem labialem in μ mutato, διαμπάξ, proprie idem valet quod in universum, adeoque in totum.

Διαττάω percribro. Proprie notat persilire facio. Est, nempe, compositum ex διὰ, et ἀττάω, quod ab ἄττω, de quo supra dictum.

Διδάσκω doceo. Est à δάω, unde δάσω, δάσκω, διδάσκω facio discere. Vide quæ dicta sunt ad verbum δάω. [Vicinæ formæ sunt δάω, δέω, δίω. Jam vero, uti à δέω, Futur. δέσω, est δέσκω disco, sic à δάω, Futur. δάσω, δάσκω, et, reduplicatione facta, διδάσκω. Porro à δέω, est δέκω, hinc δοκέω, Lat. doceo. Unde apparet, cognata verba esse disco, doceo, et διδάσκω. E. S.]

Δίδυμος geminus, duplex. Compositum ex Δὶς, et δύμος, quod à δύω subeo, de quo alias dicetur.

Δίδωμι do. Oritur à δόω. Vide supra dicta ad vocem δόσις.

Δίζω quæro. Est à verbo δίω persequor, de quo suo loco. Inde autem quærendi notio profecta.

Δίκελλα ligo bifidus. Composita vox est ex δὶς et κέλλα, quod à κέλλω pello, illido. [Ex stirpe κέω, cognata alteri κάω, unde καίω, καίνω Lat. cædo. E. S.] Ratio significationis satis manifesta.

Δίκη ortum est à δίω, unde δίκω pp. jacio, ferio. Hinc δίκη, quasi dicas, quæ jaciat, feriatve, vel quæ feriatur. Atque inde translatum ad judicium, causam, actionemque, quæ alicui impingitur, vel etiam ad jus, justitiam, pœnam et similia.

Δίκταμον vel δίκταμνον, forte ortum à δικτὸς monstratus, quod à δίκω, inter alia idem significante, quod δείκνυμι monstro. Inde δίκταμος et δίκταμον vel δίκταμνον, eximie dicta videtur herba, cujus usum in extrahendis sagittis, post vulnus acceptum, cervi hominibus, ut volunt, monstravere.

Δίκτυον. A verbo δίκω, Latine jacio, sive tertia ejusdem Præter. perf. Passivi δέδικται, factum δικτὸς, quasi dicas jactus: more vero Æolum, loco δικτὸς, pronunciatum δίκτυς neutrum peperit δίκτυ, hoc vero tandem nostrum δίκτυον. Ut adeo respondeat Lat. rete jaculum, qua denominatione usus est Plautus. Usu tamen factum, ut generatim fere quævis retia δίκτυα dicerentur. Itaque simili ratione ad rete translatum est, ac βόλος à verbo βόλω vel βόλλω, quod idem ac βάλλω jacio. Unde βόλος itidem rete.

Δίκω jacio, ferio. Vidimus jam supra, oriri hoc à verbo δίω, cujus potestas quoque aliunde explicata. Etsi autem verbum Δίκω, in significatione ea, quam diximus, feriendi rarius reperiatur, adhibuit tamen ea in notione Pindarus, profundi valde spiritus poëta, Olymp. Od. 10. vs. 86. μάκος ἔδικε πέτρῳ lapidem in longum projecit, ad verbum, longitudinem feriit lapide: atque ita δίκεν in Hesychio redditur βαλλεῖν, ῥίπτειν. [Quo loco plura dabunt viri doct. laudat. Albert. t. 1. col. 995. E. S.]

Δίνη vortex. [Adjectivum femininum est, absolute positum, à masculino δῖνος, quod ex eadem ellipsi nominis Substantivi itidem Substantive adhibetur. Stirps δίω, unde δίνω, cujus productiores formæ sunt δινέω, δινεύω, δινίζω &c. volvendique, et in gyrum circumagendi notionem habent: unde δίνη vortex dictus; quemadmodum apud Latinos vortex à vortendo, sive vertendo. Conf. Valck. Distrib. in Eurip. Dram. p. 39. C. et Adnot. in Adon. Theocr. p. 376. A. E. S.]

Διόνυσος Bacchus. Vox composita est ex Διὸς, Genitivo vocis Ζεὺς [vel potius antiquæ vocis Δὶς, de qua Sal.

mas. Exercit. Plin. p. 423. b. F.] et νύσος, quod ortum à νύσσω, vel νύω compungo, pungendo lædo, dolore afficio. Inde Διόνυσος, Qui Jovem lædendo dolore afficit. Videtur eximie sic dictus Bacchus, quod matris Semelæ, fulmine percussæ, alvo eductus, Jovis femori insertus fuerit, ibique ad maturitatem perductus, atque sic tandem in lucem editus. [Apparet, hanc etymologiam longe verisimiliorem esse ea, quam dederant S. Bochart. Geogr. Sacr. cap. 18. col. 440. 441. et P. Moll. ad Longi Pastor. p. 78. E. S.]

Διπλόος duplex. Compositum est ex δὶς bis, et πλόος, de quo supra dictum in Ἁπλόος.

Δὶς bis. Est à δίω divido, separo: unde δίχα seorsim. Inde δὶς proprie est, quasi seorsum duo dicas. [Nimirum vocula δὶς videtur esse pro δίει, Dativo obsoleto vocis δίις, ortæ à δέδιεαι, id est secunda perf. Præter. Pass. verbi δίω. Δίχα vero proprie est à δίχος, quod à δέδιχα, verbi δίσσω, de quo supra. Ceterum de δὶς et δὶ, in compositione, adi Palmer. Exercitat. l. 1. p. 6. 7. E. S.]

Δίσκος discus. Est pro δίκος à verbo δίκω jacio. [A δίκω est δίκσω, et, per metathesin, δίσκω, ut sæpissime alias, ab ἴκω dico, ἴσκω, pro ἴκσω, à λάκω, λάσκω &c. Vide de ἴσκω Kuhnium in Indic. Perizoniano ad Ælian. V. H. et laudatos à Leisnero ad L. Bos Antiq. Græc. p. 85. E. S.]

Διστάζω, dubito, compos. ex δὶς, et στάω vel στάζω, proprie est, quasi, dupliciter insisto, et inde est anceps, dubius sum, dubito.

Διφάω proprie repetendum est à δίπτω, quod idem ac δίζω, ortum quoque à δίω. Verbi autem δίπτω Præteritum δέδιφα peperit nostrum verbum διφάω, notans studiose quæro.

Διφθέρα pellis, exuvium. Proprie femin. est à διφθερὸς, et hoc pp. notat bis corruptus, putrefactus. Inde διφθέρα pp. pellis præparata; et quidem eximie διφθέραι membranæ dictæ, in quibus scribitur. Oritur autem à δὶς, et φθερὸς vel φθέρω.

Δίφρος est ex δὶς et φρὸς, quod pro φόρος; vel φέρος. Ortum est à φέρω, de quo suo loco. Hinc δίφρος pp. dicitur qui duo fert. De significatione videantur Lexica [de origine vocis autem Eustath. ad Iliad Ρ. p. 1154. E. S.]

Δίψα sitis. Est à Δίπω vel Δίπτω, de quo dictum ad διφάω. Videtur sic dici ab ardore et cupiditate, qua quis potum quærat et desideret.

Δίω. Quidquid vehementer movet, aut movetur, ex uno in alium locum penetrando, dicitur proprie δίειν, et jam notatum supra, in vicina stirpe δίω. Inde eximie δίω notat celeriter curro, porro fugio, hinc timeo, quia etiam cursu persequor, et inde denuo expello, abigo.

Διώκω ortum est à δίω, δίσω, δέδιωκα, διώκω, cursu persequor: quæ notio jam explicata, ad δίω. [Videatur L. Bos, Exercit. ad Rom. ix. 30. p. 114. et D'Arnaud Animadv. Crit. p. 37. 38.] Inde quoque notat expello, abigo, in exilium mitto: dein, alia ratione translatum, idem est, quod persequor judicio, reum ago. Quin dicitur quoque persequi oratione, et, ad animum translatum, sectari, expetere, adfectare.

Διώλυγιος magnus, arduus. Sine dubio compositum est ex διὰ, et verbo antiquo ὀλύω, quod ab ὅλος totus, vel solidus: de quo suo loco.

Δνοπαλίζω manibus agito et excutio. Est ex δόνος, et παλίζω. Horum prius convenit cum δίω, de quo supra. Posterius est à πάλω, unde πάλλω quatiendo vibro, atque inde luctor. Δνοπαλίζειν itaque proprie notat huc illuc quasi in gyros movendo agitare.

Δνόφος tenebræ. Videtur esse pro νόφος, quod idem ac νέφος. Δ autem præfigitur, quemadmodum, in eadem hac voce, præmittitur γ, ut sit γνόφος, quod vide supra suo loco.

Δόζα genus potionis. Vox ipsa Latina.

Δοίδυξ pistillum. Ortum est à δίω, unde δίκω, δεδύκω. Inde δίδυξ et δοίδυξ, instrumentum, quo res tundendo dividas, et comminuas. Est enim ea notio verbi δίω, ut alibi dicetur.

Δοκάζω observo, exspecto. A verbo δέκω, δέκομαι, (quod jam vidimus ad δέχομαι) nomen est δοκὴ, et inde verbum δοκάζω, quod, à notione accipiendi excipiendique, ad eam exspectandi, observandique transiit. Præterea, ad animum, et quidem ad intellectum, translatum, notat quoque putare, arbitrari.

Δοκέω. Et hoc ejusdem originis est, cujus antecedens, ac proprie est puto, existimo, censeo, vel, sensu neutro, videor: id quod quoque δοκάζομαι notat. Unde, verbo ad existimationem nominis translato, aliquando οἱ δοκοῦντες dicuntur, qui in opinione sunt, sive ἔνδοξοι. Hac enim loquendi formula Græci utuntur de iis, qui præ aliis eminentes sive dignitate, sive honore, sive aliis rebus, in honore habentur. [Conf. Gatakeri Advers. 1. 3. p. 189, 190. et viros doctos, à Wolfio laudatos ad Galat. ii, 6. E. S.]

Δοκὸς trabs, tignum. A δέκομαι etiam nomen hoc esse, jam dictum est ad verbum δοκάζω. Proprie itaque valet qui excipit, scilicet, pondus ædificii, trabs, adeoque tignum. Idem metaphorice animo tribuitur, notatque exspectationem, speculationemque.

Δολιχὸς longus, prolixus. Haud dubie ducitur à δόλος, quod idem esse ac δόλος, si formationem spectes, observavi supra ad vocem δόλος. Ubi itidem prima stirps exposita est. Inde forte δολιχὸς primum fuit dictum de spatio longo, quod, decursu suo molestum, præ longitudine cursorem fallere et decipere potest. Ea certe notio valere videtur, quando δόλιχος, Substantive positum, certum curriculi spatium designat. Inde autem postea longum significare potuit. [Favere nonnihil videtur, quod δολιχαὶ ἐλπίδες dicantur, quasi spes fallaces. Dubito tamen. E. S.]

Δόλος dolus. De hoc dictum ad Δέλεαρ.

Δόναξ arundo. Haud dubie est à δόνος, quod agitationem notat in composito δνοπαλίζω. Inde δόναξ à motu undulante arundinum, vento impulsarum, dicta ipsa arundo videtur. Inde porro calamum scriptorium et alia significat.

Δονέω agito. Oritur à memorato modo δόνος, et habet originem verbum δίω, quod vicinum verbo δύω, unde δίνη vortex; et δινέω in orbem vel gyrum moveo. Cum his itaque significatione sua fere conveniunt δόνος, et δονέω, ac δινεύω, notantque huc illuc gyrando, movere, agitare. [Adde δονάω, unde apud Theocritum, Idyll. 13. 65. δονεῦντα. E. S.]

Δόρξ dama. Stirpem habet δέρκω, vel δόρκω. de quo dictum supra.

Δόρπον videtur esse pro δόρεπον, quod à δορέπω, unde δρέπω decerpo, carpo, colligo, de quo suo loco. Inde δόρπον pp. est quasi collectio cibi sive frugum collectarum, decerptarumve.

Δόρυ. Est quoque hoc à δέρω, vel δόρω, retrahendo pellem denudo, vel decerpendo nudo. Inde δόρυ eximie est ramus decerptus; unde porro hastam notat. [Quia et unguem animalium rapacium, ex quo usu proprietas vocis magis elucet. Vid. D'Arnaud Animadv. ad Æschyl. p. 223. Esse autem δόρατα hastas, non vero pila, probavit Schelius ad Hygin. p. 310-312. E. S.]

Δοῦλος. A δέω ligo, vincio, ortum δέολος, et contractum δοῦλος, pp. quasi vinctum dicas: unde servum denotat. [Nimirum et ipsum quoque Lat. servus à sero, ([illegible] est εἴρω, vel ἔρω, pp. necto, innecto), prima origine nexum, vinctumve notat, quomodo etiam Persis servus bend dicitur, à *benden* sive *binden*. E. S.]

Δοῦπος sonitus rei allisæ. Vox est haud dubie facta à sono. [Vid. Iliad. Δ. 455. et ibidem uti et Κ. 375. Clarkium. E. S.]

Δοχμὸς obliquus. Forte dictum est ab angulis, quo quis in cursu veluti excipitur. Ut ut est, certum esse videtur, oriri à δέχεσθαι excipere. [Tali, nempe, translatione, ut δοχμὸς pp. sit exceptus, vel excipiendus, ut modo huc modo illuc feratur obliquus. Vide omnino loca Homeri, Il. Μ. 148. Ψ. 116. et viros doctos ad Hesych. t. 1. col. 1098. E. S.]

Δράκων pp. Participium est verbi δράκω, quod contractum ex δαράκω, unde ortum δέρκω acute cerno: de quo dictum supra. Dicitur autem draco ab acumine visus. [Vid. Jos. Laurent. Var. Sacr. Gentil. Thes. Gronov. vol. 8. p. 169. B. Observetur autem ab eodem δέρκω, aut à vicina forma δόρκω, etiam capream Græcis δορκάδα dici, quia animal est ὀξυδερκές. Vide Bochart. Hieroz. p. 1. col. 925. E. S.]

Δράσσω manu prehendo. Componendum est cum δρέπω decerpo, collige, quod à δέρω, ut nostrum à δράω: de quo suo loco. Accepit autem δράσσω à decerpendo, carpendoque notionem prehendendi, arripiendique manu.

Δραχμὴ proprie non multum differt à nomine δράγμα manipulus, habetque originem eandem, verbum nempe δράσσω. [Conf. Salmas. Exerc. Plin. p. 188. B. et ad Vopisc. p. 416. Porro Snell. de re Numar. in Thesaur. Gron. vol. 9. p. 1579. et P. Moll. ad Longi Past. p. 88. E. S.]

Δράω facio. Proprie oritur à δέρω, notatque pellem detraho, denudo. De quo verbo supra. Inde δεράω et δαράω, contracte δρέω, δράω: quorum hoc à speciali notione ad generalem tractandi, faciendi, agendi, perpetrandique transiit. Præterea ad illam famulandi, ministrandique notionem propagatur. Idem tamen, quum notat fugio, componendum est cum verbo δίω fugio: de quo dictum supra. Inde, nempe, derivatum nostrum verbum, ejusdem δίω significationem per varios derivationum flexus retinuit.

Δρέπω carpo, decerpo, colligo. Est à δερέπω, quod à δερέω, et hoc à δέρω pellem detrahendo nudo, de quo supra dictum. Inde autem verbum nostrum illam decerpendi, similesque notiones accepit. [Conf. Salmas. de modo Usur. p. 881. E. S.]

Δριμὺς. A verbo δέρω ortum δερέω, et inde δρέω, peperit nomen δριμὺς, quod eximie ad eas res omnes translatum est, quæ acumine suo vim habeant secantem et decerpentem. Unde valet idem fere quod acris, vehemens, et in primis quidem ponitur de gustu acri. Idem, ad animum translatum, significat astutum, prudentem, acutum.

Δρόσος ros. Videtur litera δ, hac in voce, ut in quibusdam aliis, aliunde adscita esse; tum autem ῥόσος derivatum est verbi ῥέω fluo. Inde speciatim quidquid guttatim fluit δρόσος dicitur, atque sic aliquando lacryma, speciatim autem ros vocatur. [Vide Valck. ad Eurip. Hippol. p. 180. E. S.]

Δρύπτω. Quemadmodum vidimus, à verbo δέρω esse δρέπω, sic ab eodem verbo δέρω quoque δρύπω est, et, inserto τ, δρύπτω. Facilis autem translatio fuit ab illa notione excoriandi ad hanc lacerandi, laniandi, quæ subjecta verbo δρύπτω est. [Vide Schrader. ad Musæum, p. 113. 114.]

Δρῦς. Proprie omne genus arborum hoc nomine comprehenditur, perinde atque nomine δένδρον, quorum etiam communem originem habet; ut jam supra observatum. Haud dubie autem, hac in voce, litera δ præfixa est, et ῥῦς adeoque contractum ex ῥύος, orto à verbo ῥύω, ut ῥὶς à vicino ῥίω, unde ortam esse vocem δένδρον supra dixi. Verba autem ῥίω et ῥύω, præter alias notiones, eam quoque habent rigendi, qua, nempe, aliquid rigidum et robustum esse dicitur. Itaque hac ratione vox δρῦς, vi originis suæ, idem plane valet, quod Latinum (ab eadem stirpe ortum) robur: quo nomine Latine quoque majores arbores et speciatim quercus aliquando designantur.

Δρώπαξ medicamenti genus, à verbo δρέω, quod, ut δρίω et δράω, à verbo δέρω oritur. A δρέω autem ortum δρέπω produxit nomen δρώψ, cujus Genitivus δρωπὸς peperit nomen δρώπαξ, quod à notione carpendi, decerpendi, quam supra vidimus in vicino verbo δρέπω, eximie translatum est ad significandum medicamentum, quod vim habeat decerpendi ac vellicandi pilos. [Vide omnino Toupii Emend. in Suid. 1. 109-111. E. S.]

Δύη. A verbo δύω subeo, mergo (de quo suo loco dicetur) δύη proprie dicitur id, quod nos mergat et immergat quasi in ærumnas: unde ærumnæ vel infortunium similiaque hoc nomine designantur. [Vid. Salmas. Exerc. Plin. p. 61. A.]

Δύναμαι pp. verbum est à δύω, [sive Medium à forma productiori δύνω] pp. subeo, ingredior. Hinc δύναμαι, quasi dicas ingressus sum, immisi memet, translatum porro est ad notionem potentiæ, atque sic notat posse: unde reliquæ verbi hujus significationes provenerunt.

Δύνω, vel δύω subeo. Proprie convenit verbum δύω cum reliquis formis vicinis, quæ jam supra variis locis explicatæ sunt, δίω, δέω &c. habetque notionem primam positam in motu, qui fit in locum penetrando. Inde sponte nata est notio subeundi, ingrediendique, verbo neutro specialiter adsignata.

Δύο duo. Est à verbo δύω, ut in δὶς numerum dualem ortum esse vidimus à notione separandi, dividendique: quam inter alias habet δίω. Sic nempe δύο, à vicino ejus verbo δύω ortum, eandem quoque notionis rationem habet, notatque eximie duo.

Δυς in compositis varie notat, ut Lexica indicant. Est autem à δύω vel δύμι, estque fere eadem significationis ratio in hoc vocabulo, quæ est in nomine δύη, de quo supra.

Δῶρον. A verbo δόω, contracte δῶ, est δόορος, δόορον, contracte δῶρον, donum: cujus significationis causa manifesta.

E.

Ἒ He! Exclamatio dolentis. Factum est à sono, qui hac litera repetita editur. Ubi vero ἓ pronomen reciprocum se notat, proprie est Accusativus casus ejusdem formæ, cujus sunt pronomina μὲ, σὲ, et eandem rationem habet cum nomine ἓς, et casibus ejus obliquis, quam μὲ cum μὸς, σὲ cum σὸς. Et proprie quidem est à forma obsoleta ἑὸς, vel ἓς, cujus neutrum ἓν. Originem autem habet verbum antiquum ἐμὶ, vel ἔω sum. [Plura dedimus in Animadversionibus ad Analogiam Lennep. p. 299. seqq. E. S.]

Ἔα. Utuntur hac voce pro Interjectione. Est autem proprie Imperativus contractus, pro ἔαε, à verbo ἐάω, Latine sino, permitto. [Quod ipsum sino cognatæ quoque originis verbum est, ortum ab ἴω.] In usu autem voculæ in eadem ratio est, quæ Imperativorum ἄγε, ἔχε, φέρε, ἴθι, et similium: quæ omnia naturam sæpe induunt Particularum.

[Ἐὰν si. Compositum ex ἐ, sive εἰ et ἂν, "ut ἐπεάν, quod Iones dicunt pro ἐπεὶ ἄν." Cl. Hoogeveen, Doctr. Particul. cap. 9. p. 370. seqq.]

Ἔαρ, Latine ver, ortum est ab ἔω, vel ἴω, quod, ut suo loco dicetur, convenit cum vicino verbo ἄω (de quo supra) notatque emittere, mittere. Eximie autem inde dicitur ver, quod isto tempore terra, veluti aperta, omnia rursus è fœcundo suo gremio emittat. [Ἔαρ etiam notat ventum et sanguinem. Vide Etymol. col. 311. 19. et 380. 7. Eustath. p. 1851. 42. et viros doctos ad Hesych. c. 1056. et 1097. Quare verisimilius mihi est, voce ἔαρ, ab ἄω emitto, exspiro halitum, adeoque halo, exhalo, tam sanguinem spirantem, ac ventum, quam exhalationem terræ vernam, ipsamque ver vocari. Pro ἔαρ autem Attici dixerunt quoque ἦρ, Æoles Ϝῆρ, cum digammate præmisso, quod Iones protulerant βῆρ, teste Varrone apud Vossium, in Etymologico. Est adeoque eadem hæc vox Latinorum ver. E. S.]

Ἐάω forma productior est, orta ab ἴω, Lat. mitto. Unde ἐάω eximie notat permitto, sino: porro prætermitto et similia.

Ἐγγύη sponsio. Est à mascul. ἔγγυος Lat. sponsor, fidejussor. Et hoc videtur ortum ab ἐγγὺς Lat. prope. Ἔγγυος itaque est qui prope una adest, quasi præs: unde eximie transierit significatio in sponsorem. [Malim equidem retinere vulgarem etymologiam, quæ repetitur ab ἐν, et γύον, sive γύης, manus aperta. E. S.]

Ἐγγὺς prope. Ut supra vidimus, à verbo ἄγω, inserta litera ν ante γ, varia esse derivata, ἄγγω &c. sic quoque, à verbo vicino ἔγω derivatum, ἔγγω peperit nomen ἐγγὺς, quod à notione adducendi, quæ verbo ἔγω æque ac ἄγω inest, eximie significavit prope: quemadmodum fere ἄγχι, et similia, de quibus dictum supra. [Conf. omnino in ἄγχι.]

Ἐγείρω, Lat. excito, convenit fere cum ἀγείρω, et uti hoc ab ἄγω formatum, ita ab ἔγω, ἐγείρω est. Eximie autem, à notione agendi, ea sursum agendi in nostro derivato conspicua est. Verbum autem ἐγείρω ita pronuntiatum pro ἐγέρω (quemadmodum in multis factum est) peperit etiam contractum ἔγρω, unde superest Medium ἔγρομαι, quod ejusdem significationis est apud poëtas atque ἐγείρομαι, ab ἐγείρω. Produxit præterea verbum ἔγρω aliud ἐγράω, cujus Futurum ἐγρήσω novam verbi formam peperit ἐγρήσσω, quo utuntur poëtæ pro vigilare, quod vulgo Græci verbo, ab eadem stirpe orto, ἐγρηγορέω, significare solent. Nostrum ἐγείρω sensu excitandi cernitur in phrasi ἐγείρειν πόλεμον excitare bellum, quod poëtæ sæpe dicunt ἐγείρειν Ἄρηα, id est concitare, vel excitare Martem. Specialim autem verbum nostrum tribuitur iis, qui aliquem è somno excitant &c. [Etiam verbum hoc ἐγείρειν, secundum vim propriam, eleganter notat excitare, sive sursum exigere, ædificium. Conf. Elsner. et Palairet ad Joh. 2. 19. E. S.]

Ἔγκατα intestina. Proprie est Plurale, ab obsoleta forma ἔγκας, quæ vix differt ab ἄγκας, de quo supra dictum: [quod ipsum ἔγκας etiamnum fortasse superest in Adverbio ἐγκάς profunde. Sed τὰ ἔγκατα intestina tutius dixeris esse neutrum plurale ab usitato ἔγκατον.] Ut autem ἔγκας et ἄγκας originem habent ἄγω vel ἄκω: sic nostrum ἔγω, vel ἔκω, ea notione, qua in derivatis res curvas et vasa respicit. Inde ἔγκατα eximie viscera incurva notare videtur.

Ἐγκισσάω, Latine coitum appeto, compositum est ex ἐν et κισσάω, quod à κίσσα, hoc à κίω, cui vicinum κύω turgeo: de quo suo loco. Inde ἐγκύω pp. est gravida sum et ἐγκισσάω gravida esse cupio. [Vox κίσσα notat appetitum vehementiorem et picam. Hujus stirps est κίω cio, moveo; unde ad motum alacriorem picæ, appetitumque, facilis est translatio. Porro κισσάω appeto fortius, et compos. ἐγκισσάω, in primis dictum est de fœmina jam gravida, et res quasdam vehementius appetente. E. S.]

Ἐγκρὶς. Sic dicitur opus pistorium, variis ex rebus mixtum. Videri potest compositum ex ἐν, et κρὶς, quod posterius conferri debet cum verbo κράω, vel κεράννυμι Lat. misceo. Ejus vicina forma producere potuit nostrum κρίς.

Ἐγκώμιον. A nomine κῶμος vel κώμη, Lat. vicus, vox κῶμος peperit compositum ἐγκώμιος, cujus neutrum ἐγκώμιον eximie notat laudationem, quæ publice in vicis fit. Unde postea generatim significavit orationem laudatoriam.

Ἐγρηγορέω vox composita est ex antiquo ἐγρὴς, et ἀγορέω. Habet autem ἐγρὴς, ut verbum ἔγρομαι, inter alia vim excitandi, similiter ut ἀγείρομαι, quod ortum ab ἀγείρω, ut ἐγείρομαι ab ἐγείρω: et utrumque est ab ἄγω, et ἔγω. Posterior autem pars ἀγορέω (ut ex multis vocabulis, jam supra ad literam α annotatis, apparet) descendit quoque ab ἄγω. [Proprie itaque, ex stirpibus istis, nomen ἐγρήγορος significat quasi qui excitatum colligit, vel agit: unde ἐγρηγορέω quasi excitatum se colligere atque vigilare. Conf. supra in Ἐγείρω.]

Ἔγχελυς anguilla. Est proprie ab ἔχελυς, inserta ν, et hoc ab ἔχες, quod ab ἔχω, cujus Medium ἔχεσθαι notat adhærere: de quo suo loco. Hinc ἔγχελυς pp. est tenaciter adhærens: unde eximie ad naturam anguillæ translatum est. [A curvaturis, quibus glomeratæ volvuntur, dictas potius putem anguillas. Conf. supra in ἔγκατα. Latinum anguilla esse ab anguis, viderunt dudum veteres. Jam vero anguis itidem est ab ἄγχω: ut Anguis et ἔγχελυς easdem origines agnoscant, ab ἄγω et ἔγω. Vide Salm. Exc. Plin. p. 60. E. S.]

Ἔγχος hasta. Interposito ν dictum est pro ἔχος, quod ab ἔχω teneo. [An potius ab impellendo, ut stirps censenda sit ἔγω, vicina alteri ἄγω? E. S.]

Ἐγὼ sine dubio oritur à verbo ἔγω, quod vicinum alteri ἄγω. Est itaque ἀγὼ, et ejus loco pronuntiatum ἐγὼ, pp. qui agit: unde eximie transiit ad primam personam agentem denotandam. [Hoc pacto ἐγὼ foret dictum pro integro ἐγὼν, in forma participiali; quod ipsum ἐγὼν servant Æoles (qua de re videatur Kœn. ad Corinth. p. 114.) sed syllaba γὼ vel γὼν in pronomine ἐγὼ, ad pronominis hujus naturam non videtur pertinere. Confer sis Animadvers. ad Analog. p. 285-288. E. S.]

Ἕδνα dona sponsalia. Videtur contractum esse ex ἥδανα, quod ortum ab ἥδος, et hoc à verbo ἥδω, cui vicinum ἅδω, unde ἁδέω placeo. Ἕδνα itaque, vel ἔδνα, scilicet δῶρα, pp. dona sunt, quibus benevolentiam alterius captare studeamus. Inde autem dona sponsalia. [Ἕδνον adjectivum contractum est, quasi dixeris ἥδανον donum gratum. Antiquissima hæc vox vetustum scribendi morem servavit per ϝ. Poetæ etiam scripserunt per ε, ἔεδνα, ἐεδνωτής, ἐεδνόω. T. H.]

Ἔδω vicinum est verbo ἄδω, cujus etiam propriam significationem communem habet, ut jam ad verbum ἄδω, hujusque derivata, dictum est. Eximie autem nostrum ἔδω, à notione premendi, condensandi, atque ita comminuendi, ad eam manducandi translatum fuit, et quidem proprium est ipsis animalibus, quæ dentibus molaribus cibos premendo et comminuendo comedunt. Est autem idem Latinum edo.

Ἕζομαι. A verbo ἕω mitto verbum ἕδω, unde Latinum sedeo et Græcum ἕζω, ἕζομαι: quod posterius, vi Media, pp. valet memet mitto deorsum, adeoque sedeo.

Ἔθειρα cæsaries, proprie Adjectivum est, intellecto nomine θρὶξ. Oritur ab ἔθος mos. Itaque ἔθειρα est, quasi, coma ad morem comta. [Verbum ἔθω idem pp. videtur significasse ac θέω &c. pono, compono. An hinc ἔθειρα coma composita, comtave? E. S.]

Ἐθέλω pp. oritur ab ἔθος consuetudo. Inde ad voluntatem translatum. [Rectius vir celeberr. Analog. cap. 16. p. 205. ad synonymum θέλω redaxit. Vide infra in Θέλω. E. S.]

Ἔθνος gens, natio. Proprie contracta vox est ex ἔθενος, quod ab ἔθος mos. Hinc ἔθνος dicitur populus, qui iisdem moribus vivit. [Ut Hebr. לאם à לאם conglutinavit pp. notat nationem conglutinatam, et hinc fœderatam (qua de voce vid. Schult. ad Prov. p. 141. et alibi) sic nostrum ἔθνος forte est ab ἔθω, pp. compono, sive i. q. ἥθω, condenso, compingo: unde plenius ἔθνος ἀνθρώπων Act. Apost. 17. 26. ubi conf. Palairet, p. 316. et Lenn. ad Col. p. 101. E. S.]

Ἔθος mos. Ortum est ab antiquo ἔθω, quod idem fere videtur significasse ac vicinum ἄθω, ἄδω, quasi dicas frequenter, et sic ex more facio. [An ab ἔθω compono, compingo: ut Latini dicunt componere mores? E. S.]

Εἰ si. Ortum est ex verbo ἕω mitto, vel sum. Inde εἰ idem valet, quod sit, esto! Unde, tanquam Particula conditionalis, invaluit. [Ab eodem hoc εἰ, præmisso σ, factum esse Lat. sei, si, viri docti dudum monuerunt. Vide Vossii Etymol. in voce. E. S.]

Εἶα Eja. Particula hortandi. Proprie idem valet, quod ἔα: de quo dictum supra. Inde autem, inserto ι, εἶα. [Nempe uti ἔα, pro ἔας ab ἐάω, sic εἶα, pro εἶας ab εἰάω: de quo in voce sequenti. E. S.] [Poëtis Latinis dicitur eja, ut Horatio Serm. l. 1. Sat. 1. 18. Eja, quid statis? L. C. V.]

Εἱαμενὴ locus humectus, pratum. Participium proprie est verbi εἰάω, quod fere convenit cum ἰαίνω irrigo, humecto. Est autem ortum ab ἰάω, quod ab ἴω, cui cognata sunt ἕω et ἴω; quorum posterius quoque sensu humectandi ponitur, ut suo loco dicetur.

Εἴδω video. Est idem quod ἴδω, et ἵδω pp. sedere facio, vel demittendo figo. Inde eximie εἴδω valet oculos figere atque sic videre. Ad animum translatum inde porro valet intelligere, scire. [Verbum εἴδω pp. videtur, esse Æolicum ϝίδω, unde Lat. findo, in præter. perf. fidi. A findente autem ferri acie translatio facta ad aciem oculorum, cuncta quasi pervadentem. Hinc notio videndi, ut apud Hebræos in חזה, &c. E. S.]

Εἶθαρ statim. Compositum est ex εἶθε et ἄρ. Posterius vidimus jam supra. Prius vero convenit cum εἶτα deinde, quod compositum est ex εἰ, et Particula τα. Vide infra suo loco.

Εἰκῆ temere. Proprie est, quasi dicas, facile cedendo: et quidem fœmininum est, in casu tertio positum, à masculino εἰκὸς, quod ortum ab εἴκω cedo, scil. è loco. [Nisi potius sit pp. Accusat. pluralis contractus pro εἰκέα à Nomin. obsol. εἰκὴ, εἰκέος, quod idem significare potuit atque εἰκὼ et εἰκὴ similitudo, species: ut εἰκῆ, pro εἰς εἰκῆ, pp. sit ad similitudines, vel ad speciem: quo sensu adhibetur εἰκῆ in Epist. ad Rom. 13. 4. Gal. 4. 2. Coloss. 1. 18. E. S.]

Εἴκοσι Viginti. Haud dubie oritur ab εἶκος, et hoc ab εἴκω. Ratio tamen significationis mihi quidem obscura est. [Quid enim obscurius in linguis, quam significationes pleræque nominum numeralium! Quod si in re adeo difficili conjectare quidquam, secundum analogiam, liceat, expendant harum minutiarum arbitri, an terminatio σι in εἴκοσι, pp. sit terminatio Dativi pluralis, et κοντα in τριάκοντα, τεσσαράκοντα terminatio est casus Accusativi. Videant porro, an κοσι hoc et κοντα, per aphæresin primæ syllabæ, dici potuerint pro δέκοσι, et δέκοντα, ab antiquo Nominativo δέκος, δέκοντος, cognato alteri δέκα, quod apud Latinos superest in decem. Singulari decem, sive δέκα, decim, in tredecim, quatuordecim &c. His adeoque vicina fuerit forma neutrius generis, in secunda Declinatione δέκον, unde in neutro Plurali Græcis δέκα. Denique dispiciendum ulterius est, an forte ει, in εἴκοσι, conferri possit cum Æolico ϝὶ, unde Latinis beini, vel bini, bi item in biceps, biduum &c. His admissis, nostrum εἴκοσι contractum habendum erit ex εἰδέκοσι, pp. bis decem, τριάκοντα autem ex τριαδέκοντα pp. ter decem, vel tres decades. Tandem hoc pacto Lat. viginti fuerit pro bi ginti, et triginta pro tria ginta: ginti autem et ginta ex δέκοντα, formisque huic cognatis, desumta. E. S.]

Εἴκω similis sum. Ortum est ab ἴκω, vel ἵκω venio, cedo. Inde significat cedo, vel non repugno: vel etiam alio flexu, ad convenientiam relatum, notat similis sum.

Εἰλαπίνη pp. fœmininum est à mascul. εἰλαπίναξ, quod proprie notat, quasi, pertinens ad εἴλην sive gregem, turbam, hominum congregatorum. Est autem εἴλη idem fere, quod ἴλη, ortum ab εἴλω, quod idem atque ἴλω, ἴλω versor, ut alibi dicetur. Inde eximie εἰλαπίνη, scil. δαὶς, convivium notat opiparum, in quo complures sollenniter adsunt. [Eustathius vocem nostram compositam esse conjiciebat ex εἴλη, et πίνω. Apud Etymologum exstat ejusdem derivatio quædam ἀπὸ τοῦ εἰλεῖσθαι εἰς τὸ συμπίνειν ὁμοῦ πλείονας. Adi etiam viros doctos ad Hesychium, in voce, et Clark. ad Od. A. 226. E. S.]

Εἰλείθυια Lucina, dea parturientium. Proprie forma Participialis est, pro εἰλήθυια, quod fœmininum est à masculino εἰληθὼς, et hoc à verbo ἐλεύθω venio, cujus tempora quædam supersunt, et à Grammaticis verbo ἔρχομαι tribuuntur. Est itaque Εἰλείθυια, scil. θεὰ, dea, quæ adest vel advenit, auxilii, nempe, ferendi causa. [Plura dabit Etymologus, col. 298. A quo etiam ἀνειλείθυια adfertur, redditurque ἡ ἄτοκος, quæ nondum peperit; nimirum, quasi Lucinam nondum passa vel adepta. Quia tamen non εἰλήθυια per η, sed εἰλείθυια, per ει, dea hæc dicitur, rectius fortasse vocem hanc derivaveris ab ἐλεέθω, ex ἐλέω, unde ἔλεος misericordia, et ἐλεέω misereor, quod contracte efferri potuit ἐλεῖν, et hinc productior forma existere ἐλεῖθω. Qua lege Εἰλείθυια pp. esset quæ misereatur, nempe, parturientium &c. E. S.]

Εἰλέω est ab εἴλω, vel ἴλω, Latine volvo, verso, unde εἰλέω involvo, et, mutato accentu, εἰλέω circumvolvendo, quasi, aut involvendo in arctum cogo, unde coarcto.

Εἵλως. Apud Lacedæmonios Εἵλωτες dicebantur servi, quasi dicas capti, à verbo ἕλω, Latine coarcto, cogo in arctum, vel capio. Inde etiam cognatum ἁλίσκω capio notat: de quo suo loco. [Conf. de hac voce Eustath. ad Homer. p. 295. 33. 297. 34. 1834. 28. Salmas. de Modo Usurar. p. 874. Perizon. ad Æliani V. H. L. 3. c. 20. Valckenar. Digress. ad Theocr. p. 268. eundemque ad Herodot. l. 9. 512. 513. p. 695. 696. E. S.]

Εἰνάτερ fratria. Puto dici ab ἕνος: de quo suo loco. Quod vocabulum quum denotet veterem, εἰνάτερας dictas esse arbitror filias, vel fratrias, natu grandiores.

Εἴργω. A verbo ἔργω necto, apto, est εἴργω, quasi nexu posito vel excludo, vel includo. Atque inde modo notat includo, modo excludo, vel arceo: quæ notiones spiritu distingui solent.

Εἰρήνη pax, à nectendo. Est autem pp. fœmininum, à masculino, εἰρηνος, quod ab εἶρος, cujus vicinum ἔρος, Lat. amor, sive vinculum amabile societatis. Oritur autem ab εἴρω necto, de quo statim. [Conf. cel. Lennep. ad Phalar. Ep. p. 308. et Reiners, in Bibl. Brem. Cl. 3. p. 967. 968. E. S.]

Εἶρος ortum ab ἔρος pp. nexus. Inde eximie lana, quæ nendo nectitur, εἶρος vocatur.

Εἴρω necto. Ortum est ab ἔρω, quod vicinum verbo ἄρω, de quo dictum supra. Accepit autem verbum nostrum, à notione arcte jungendi, aptandique, illam nectendi, unde porro profecta ea exserendi, extrahendi. Præterea inde valet dicere, quasi dicas serere verba, vel disserere: unde dein profecta notio interrogandi. [Ab εἴρω, sero, sunt Lat. sermo, series et alia. Vide Voss. in Etymologico. E. S.]

Εἴρων pp. sic dicitur is, qui multos sermones serit, vel nectit. Unde eximie εἴρων is, qui multa dissimulate loquitur, vel qui aliud sentit, aliud loquitur.

Εἰς ortum est à verbo ἕω, vel ἵω mitto, vel eo. Habet autem notionem suam præpositio hæc à movendo in locum: unde porro varie transfertur. [Videtur εἰς contractum fuisse ex εἴσω, quod in usu remansit, tam apud prosaicos scriptores, quam apud poëtas: et pp. est casus Dativus, à Nominativo obsoleto εἶσος. Pro εἰς Attico ἐς adhibetur, uti, pro integro εἴσω, dixerunt ἔσω. Conf. de εἴσω et ἔσω Valcken. ad Euripid. Phœn. p. 166. 530. E. S.]

Εἷς Latine unus. Sine dubio oritur ab ἕω mitto: unde ad unitatem eximie translatum est. [Εἷς contractum est ex ἕνς, quod servavit Hesiodus, Theogon. vs. 145. Ἕνς autem, ex origine sua, proprie est Participium masc. gener. verbi ἕμι, contracte εἰμὶ, pro quo, mutato spiritu, dein adhibitum εἰμὶ sum; sive existo. Ab εἰμὶ certe, in Participio, pro vulgari ὤν, Æoles dixere ἐίς. Existens autem dicitur eximie unus. E. S.]

Εἶτα Postea, dein. Proprie compositum ex εἰ et τά. Quorum prius est ab ἕω, ut jam supra vidimus. Ratio translationis in hac, et similibus, melius sentiri, quam verbis exprimi potest. [Quid si εἶτα pp. sit Accusat. pluralis neutr. generis à sing. εἶτος, quod, mutato tantum accentu, duci potuit ab εἶται, id est, tertia Præter. perf. Pass. verbi ἕμι mitto, vel etiam pono: ut εἶτα proprie sit missa, præmissa, posita, et dein adverbialiter adhibitum, quasi dicas, præmissis vel positis his, id est tum vel postea. Hoc pacto intelucebit etiam convenientia quædam nostri εἶτα cum Latino ita, et itaque, quasi εἶτά γε. Conf. Clar. Hoogeveen. Doctr. Particul. cap. 16. sect. 11. H. Stephanum, et Albertium, ac Raphelium ad Hebr. 12. 9. E. S.]

Ἐκ vel ἐξ, Lat. ex. Oritur ab ἕκω: hoc autem ab ἕω, eo, venio, vel simile. Inde præpositio hæc locum habet, quando aliquid veluti ex aliquo venire, et proficisci intelligitur. [Si ad accuratissimam analogiæ normam exigere velimus voculas ἐκ et ἐξ, facile apparebit, eas eadem ratione differre, ac Latin. ab et abs, quæ haud dubie ducta sunt à Græcis ἀπὶ, et ἀψ, pro ἀπίς. Ἐξ, nempe, sive ἐκς, dixere per contractionem pro ἑκίς, ἐκ vero pro ἑκί: ut prius sit Accusativus, posterius vero Dativus Singularis, absolute positus. Non aliter Græci ἐς dixerunt pro ἐνί, ἐν pro ἐνί, Latini autem per pro περὶ &c. Conf. Valck. ad Euripid. Phœn. p. 133. 134. E. S.]

Ἑκὰς. Oritur et hoc ab ἕκω venio. Inde nostrum ἑκὰς, Adverbialiter sumtum, opponitur ad id, quod præsens adest. Eximie notat procul. [Verisimilius mihi videtur, id quod ipse cel. Lennepius jam admonuit, Analogiæ cap. 16. p. 203, magnam olim fuisse cognationem inter verba ἕκω et κίω: adeo quidem, ut utriusque verbi primitiva forma fuerit κὼ, unde κάω, κίω &c. ἕκω item, ἵκω &c. Itaque à notione movendi, quæ est in κίω et κίω, orta mihi videtur illa removendi in κίω, cedo &c. unde ἑκὰς simpliciter pp. notet remotione, ἀνεκὰς vero remotione versus superiora, id est sursum. Unde apud Aristophanem in Vespis, vs. 18. φέρειν ἐπίχαλκον ἀνεκὰς εἰς τὸν οὐρανόν. E. S.]

Ἕκαστος proxime oritur ab ἑκὰς, atque inde ἕκαστοι dicuntur qui procul sunt, qui inter se absunt, vel sejunguntur, atque ita singuli. [Ἕκαστος, cum spiritu aspero, pro ἔκαστος, forte pp. notat separatum; et divisum ab aliis. Stirps κάω, vel χάω, unde χάζω pp. findendo separo: in prima Præter. pass. ἔχασμαι, in tertia ἔχασται, unde ἔχαστος, ἕκαστος. Ex qua origine vocis etiam explicandæ sunt phrases εἷς ἕκαστος, ἕκαστός τις, aliaque, prolata ab H. Stephano, et J. Scapula. E. S.]

Ἑκάτερος alteruter. Vox composita est ex ἑκὰ, quod ab ἑκὰς, et ἅτερος vel ἕτερος. Hinc proprie valet, quasi dicas, seorsum alterum, vel alterutrum: ac præterea etiam utrumque, utrumvis. De posteriore vero voce ἕτερος suo loco dicendum. [Ἑκάτερος videri queat forma Comparativa, ab Adjectivo Positivo ἕκας, plane ut ab ἐγγὺς est ἐγγύτερος, ab εὐρὺς, εὐρύτερος &c. Hoc pacto ἑκάτερος pp. esset remotior; unde de nonnihil à se invicem separatis, duasque partes, sibi oppositas, constituentibus, dicitur. Vis vocabuli sentiri poterit ex illo Luciani Somn. §. 6. Duæ mulieres prehensis manibus me ad se trahebant, ἑκατέρα μάλα βιαίως. Quin ex Odyss. Η. vs. 321. (modo lectio sana sit) eadem hæc proprietas multo etiam clarius percipietur. E. S.]

Ἑκατὸν centum. Derivatur ab ἑκὰς Lat. procul. inde ἑκατὸς, et neutrum ἑκατὸν, quasi dicas remotissimum calculum in numerando et inde eximie centum. [A stirpe κάω descendit κατὸς, et præmisso ε, ἑκατός. Conf. in ἕκαστος. A cognata ejus forma κίω videtur factum κετὸς, et, inserto ν, κεντὸς, cujus neutrum est Lat. centum. Conf. porro Vossii Etymol. in voce cento. E. S.]

Ἐκεῖνος Lat. ille. Proprie derivata vox est ab obsoleto ἐκὶς, quod non multum differt ab ἑκάς. Ejus Dativus est ἐκεῖ, valetque, in usu, illic, quasi dicas, in remotiore loco. [Nimirum ab ἕκω venio, sive cedo, est ἐκὶς, cessio: unde Dativus ἐκὶ, ἐκεῖ, quasi dicas cessione, hinc illic et illuc. Matth. iii. 22. xxiv. 48. ubi confer. Elsner. et Albert. Obss. E. S.] Inde adjectivum ἐκεῖνος Latine dicitur ille, quasi dicas eum qui illic est, vel qui remotior est. Refertur, nempe, hoc pronomen, ut Lat. ille, ad remotius subjectum.

Ἕκηλος eum notat, qui quietus est, et nihil turbarum movet. Proprie est, quasi sponte veniens, morigerus, mitis &c. Ortum ab ἕκω venio.

Ἑκυρὸς socer, mariti pater. Ortum est ab obsoleto ἕκυς, cujus loco ἑκύς, vel, forma vicina, ἕκυρ, peperit Lat. socer. Est autem ἕκυς, cum terminatione Laconica, pro ἕκος, quod haud dubie ab ἕκω. Ratio autem translati nominis ambigua. An ab auxilio, quorsum mariti pater venire genero suo dicatur? Hebræi certe socerum dixere חתן ab amore, et officiis, quæ genero suo præstat. Conf. vocem sequentem ἑκών. E. S.]

Ἑκὼν voluntarius vel volens. Proprie Participium est verbi ἕκω Lat. venio. Est enim idem quod ἕκω, ἵκω &c. quæ à verbis ἕω et ἵω oriuntur.

Ἐλαία Lat. olea, oliva. Videtur adjectivum, ortum à nomine ἔλας, vel ἕλος, quo eximie designatur palus: ut adeo ἐλαιὸς dici potuerit palustris. Quæ tamen nostri vocabuli translati ratio sit, Botanici videant. [Græcum ἐλαία Lat. olea, oleum &c. eadem ex origine derivanda esse facile apparet. Uti autem יצהר oleum Hebræis dicitur à צהר splendere, ita Græci etiam et Latini splendendi notionem in his vocibus unice videntur attendisse. Conf. ἕλας, σέλας &c. infra in Ἑλένη. E. S.]

Ἐλάτη abies. Proprie dicitur quasi ducta in longum. Est enim ab ἔλατος, quod à tertia Præteriti perf. Passivi verbi ἐλάω, quod à simpliciori ἕλω, notante hoc illuc agitando volvendove moveo, vel vehementer agitando in longum produco. Inde eximie ἐλάτη dicitur ramus, vel arbor procera, et speciatim quidem abies, germen palmæ, hasta ex abiete facta, similiaque. Conf. Iliad. Ε. 560. et quæ prolata sunt in Animadv. ad Anal. Lennep. p. 269. E. S.]

Ἐλαύνω oritur ab ἐλάω, quod ab ἕλω, de quo modo dictum. Inde autem ἐλαύνω modo notat agito, modo incito vel stimulo, vel equito, vel exagito; præterea fatigo, vexo, verbero, expello, et similia: ac tandem etiam duco, seu malleis agitando ductile opus facio.

Ἔλαφος cervus. Proprie notat agilis: ortum, nempe, ab ἐλάφω, vel ἐλάπω, quod ab ἐλάω, Latine agito; de quo modo dictum. Inde eximie ἔλαφος ob agilitatem et velocitatem cervus appellatus. [Conf. Bochart. Hier. i. 3. 17. col. 885. E. S.]

Ἐλαφρὸς, levis, derivatum est ab ἔλαφος agilis, velox. Inde ad levitatem transfertur, et, ut Lat. levis, varia significat.

Ἐλαχὺς parvus. Proxime descendit ab ἐλάσσω, quod non, nisi forma, differt ab ἐλαύνω, Lat. duco malleis, vel malleis ducendo attenuo, minuo. Inde ἐλαχὺς pp. quasi attenuatus, atque hinc parvus.

Ἔλδομαι cupio, appeto. Proprie oritur ab ἕλω, significante inter alia capio: de quo ad verbum εἵλω dicetur. Inde eximie ἔλδομαι cupio vel appeto, quod ipsum Lat. cupio proprie forma tantum differt à capio. [Ἔλδομαι vi Media pp. notat traho me, vel ad me, id est promoveo ad me vel tribuere mihi cupio, appeto. Vide infra in Ἐλπὶς, et conf. Iliad. Ψ. 122. Ξ. 481. &c. E. S.]

[Ἐλεᾶς, sive Ἐλέας, nomen avis, quæ et Ἐλεῖος dicitur. Videant historiæ Naturalis studiosi.]

Ἔλεγος lamentatio. Videtur vox facta à sono ejulantium. Dicitur autem eximie carmen elegiacum, quod etiam ἐλεγεῖον vocatur. [De ἐλεγεῖον consule Bentlej. in Resp. ad C. Boyl. subnexa Phalar. Epist. p. 277. 278. Porro verbum ἐλέγω duci potuit ab ἐλέω, vehementer commoveo, unde miseratio, commiseratio. Quo pacto ἔλεγος nostrum pp. fuerit carmen miserabile, quemadmodum Horatius, hac ipsa voce usus, Odar. i. 33. 2. "miserabiles decantare elegos" dixit. Vide in voce sequenti Ἐλέγχω, ubi hæc plenius exponenda sunt. E. S.]

Ἐλέγχω videtur esse pro ἐλέγω, inserta ν, quod ab ἐλέσσω proxime oriri debuit: hoc autem, forma tantum, diversum est ab ἐλάσσω, et quidem ortum ab ἐλάω, cujus vicinum ἐλάω et ἐλαύνω. Videtur autem nostrum ἐλέγχω à notione attenuandi, translatum esse ad ratiocinia, quibus, subtiliter atque tenuiter argumentando, in aliquid inquiratur. Inde modo significat demonstrare, arguere, coarguere; modo reprehendere, convincere; modo coërcere, aspernari; modo sciscitari accurate et similia. [Ex mente Cel. Lennepii origo eadem hoc pacto foret, quæ est in Hebr. חקר, observante Schultensio ad Prov. xviii. 17. xxiii. 30. xxv. 27. Nescio tamen, an eadem proprietas verbi hic tenenda, quæ in ipsa stirpe ἕλω, sive ἕλω, traho, protraho. Inde enim prono alveo fluunt ἐλέω, ἐλέγω, ἐλέγχω: ut ἐλέγχειν pp. sit protrahere in lucem, atque ita arguere. Conf. Elsner. ad Ephes. v. 13. Abresch. ad Æschyl. p. 493. et Callimachi Hymn. in Del. vs. 88. ubi tanta est proprie hujus notionis evidentia, ut magnus Bentleius ibidem, pro ἐλέγχεις, legi jusserit ἐφέλκεις. Vide Ernest. ad h. l. Ceterum idem hoc ἐλέγχω, alia quadam metaphora, convenit cum Latino raptare, id est contumeliose tractare, et conviciari. E. S.]

Ἐλελεῦ Eleleu! pp. exclamatio est hominis commiserantis, vel ejulantis, facta à sono. [Τετρασυλλάβως Toupius ad Suidam p. 1. 125. legendum monet Ἐλελελεῦ. Conf. Aristophan. Aves, vs. 363. E. S.]

Ἑλένη Helena. Proprie adjectivum est, et significat splendidam, neque differt, nisi forma, à voce σελήνη, qua eximie luna designatur. Oritur autem masculinum ἕλενος splendidus à nomine ἕλος, cujus fœmininum ἕλη superest et splendorem significat: ejque vicinum ἕλας peperit Græcum σέλας, quod itidem splendorem notat. Est autem omnium origo verbum ἕλω, de quo ad vocem ἕλη.

Ἔλεος misericordia. Sine dubio dicitur à motu, vel commotione animi ex misericordia profecta: ut dubium nullum sit, quin oriatur à verbo ἐλέω, vehementer commoveo, quod ab ἕλω, ut jam supra abunde dictum.

Ἐλεὸς mensa coquinaria. Eandem originem habet, quam vox antecedens; à qua accentu tantum distinguitur. Videtur autem significationem suam habere à motu versatili, quæ vis, ut vidimus, verbo ἐλέω inest. [Conf. T. H. ad Lucian. t. 1. p. 370. et Toup. ad Anthippi Comici elegantissimos versiculos, Epist. Criticæ, p. 126. E. S.]

Ἐλεύθερος liber. Proprie adjectivum est à nomine obsoleto ἐλεύθης, quod proximum derivatum est à verbo ἐλεύθω, cujus tempora quædam adjunguntur verbo ἔρχομαι. Ipsum autem formatur ab ἐλεύω, quod ab ἐλάω, cujus stirps ἕλω. [Vide Menagii Amœn. Jur. Civ. p. 297. E. S.] Inde autem ἐλεύθω idem quod versor, huc illuc me moveo: unde ἐλεύθερος, oppositum ad δοῦλον, seu vinctum, eximie liberum hominem notat.

Ἐλεφαίρω decipio; oritur à simpliciori ἐλεφάρω, quod ab ἔλεφος, cui vicina forma est ἐλαχὺς, unde ortum ἐλαφρὸς, et contracte, ἐλαφρός, Lat. levis, de quo supra. Eandem notionem sequitur nostrum ἐλεφαίρω, et proprie idem notat, quasi dicas tollendo vel sublevando dolose aufero, vel potius, quod nos dicimus, *iemand oplichten*.

Ἐλέφας Elephas. Videtur nomen, una cum ipso animali, ex Oriente in Græciam translatum.

Ἕλη, calor è sole prodiens, idem est atque ἕλος, quod ab ἕλω, vehementer moveo vel duco in longum agitando. Inde eximie ἕλη dictus videtur tractus, seu potius columna lucis radiorum solarium; unde porro propagata notio splendoris.

Ἐλινύω otior. Oritur ab ἐλίνω, quod ab ἐλίω, Lat. versor. Hoc enim non, nisi forma, differt ab ἐλάω, ἐλέω &c. Inde ἐλινύειν eximie notat versari otiose, morari, cunctari, otiari, et similia.

Ἔλινος ramus. Videtur ortum esse ab ἐλίω, quod idem significare potuit ac vicinum ἐλάω, unde vidimus ortum esse nomen ἐλάτη, inter alias significans ramum oblongum. Eadem igitur translationis ratio forte est in nostro ἔλινος.

Ἕλκος ulcus. Quamquam oritur ab ἕλκω, traho, dubia tamen videri potest translationis ratio. Cum enim ἕλκω eximie transferatur ad pondera, vel lances, quæ gravitate sua deorsum vergunt; non incommode quidem ad ulcera translatum videri potest nomen nostrum, quod dolores sensum gravitatis vel gravedinis afferunt. Mihi tamen verisimilior ratio videtur, ἕλκος dici, quasi sulcum, in carne latentem, ut notionem suam habeat a trahendo in longum. Inde certe apud Græcos ὁλκὸς dicitur Sulcus, à quo proprie non differt, nisi forma et pronuntiatione Lat. Ulcus, et præfixa litera s loco spiritus, ut fieri solet, nomen Sulcus. [Tentemus paullo aliter. Ἕλκειν trahere dixerunt Græci pro distrahere, distrahendo lacerare. Vide Theocr. Eidyll. i. 135. et Salmasii Exercit. Plin. p. 353. b. F. An inde ἕλκος distractio, atque adeo laceratio cutis? Conf. omnino Il. Δ. 190. cum vs. 139. 140. 217. porro Λ. 267. 847. &c. E. S.]

Ἕλκω traho. Est à stirpe ἕλω Lat. moveo, agito, duco in longum, unde trahendi notio, quæ porro eam peperit, qua significat gravitate deorsum inclinari, et similia.

Ἕλλην Hellen, nomen filii Deucalionis: unde Græcos Ἕλληνας dictos volunt: quod tamen falsum. Nempe Ἕλλην derivatum est à nomine Ἕλλος, quod fuit proprium antiquo populo Græciæ, qui, post diluvium Deucalioneum, sedes collocaverant in Thessalia. Iidem autem, præfixa litera σ, Σέλλοι dicebantur: atque inde deductum nomen Ἕλλην eidem populo proprium fuit; idque postea Græcis, in universum omnibus, est adsignatum. Nomen autem Ἕλλος, etsi valde incerta sit ejus ratio, verisimile tamen mihi videtur originem suam debere voci ἕλος, Latine palus, ut ita Ἕλλοι sint, quasi, in paludibus degentes, quales alio nomine dicuntur ἑλεῖοι: neque ea ratio aliena à natura loci, quem antiquissimi Selli, unde partim prognati sunt isti Græci, olim incoluerunt.

Ἐλλὸς hinnulus. Quanquam ab ἕλω esse videatur, rationem tamen significationis mihi obscuram esse fateor: nisi forte eadem sit, quæ vocis ἔλαφος, de qua supra. Utramque certe primam stirpem habet ἕλω agito. Multo minus pro certo scio, unde idem ἐλλὸς mutum significaverit, quanquam non sine specie veri est, quod quidam volunt, esse idem atque ἄλαλος, quod repetunt à stirpe λὰ, quæ vicina verbo λάω, Lat. loquor. Inde enim compositum, præfixa præpositione ἐν, et litera ν, ut fieri solet, in λ mutata, ἐλλός. [Ab ἕλω agito, moveo, in primis motu versatili (de quo vide in Ἑλίξ) analogice descendere potuit ἔλλω, et hinc ἐλλὸς pp. qui movet se, vel qui agiliter et in gyrum movetur, in primis hinnulus: quæ ipsa vox Latinis diminutiva est ab Hinnus, hoc autem à Græco ἴννος, (quod exstat apud Hesych. t. 2. col. 49. et hinc allatum est in Etymol. Vossiano): ἴννος vero, pro quo et ἶνος legitur, est ab ἴνω à stirpe ἴω. quæ cognata fuit alteri ἕω, unde ἕλω, ἔλλω, ἐλλός. Quod autem ἐλλὸς etiam mutum denotat, videant philologi, an à motu manuum sit, quo muti sæpius signa dare et quasi loqui soleant: ut ex Lucæ Evang. cap. 1. 22. de Zacharia, et ex communi vita, satis constat. Apud Hesiodum, in Scuto Herculis vs. 212. ἔλλοπας ἰχθῦς male reddi videtur mutos pisces. Conf. ibidem Guietum. E. S.]

Ἕλμινς, lumbricus, oritur ab ἕλω volvo, agito, et dici videtur ab agilitate, non dissimili ratione ac Lat. lubricus à lubricitate.

Ἕλος palus. Ortum quidem est ab ἕλω: mihi tamen non satis certa videtur ratio significationis. [Fortasse ea ducta est ab exhalando. Verbum ἕλω haud dubie cognatum fuit alteri ἄλω. Vide ad vocem Ἀλία, et Voss. in Etymol., qui suspicatur, Latinum quoque Palus præfixum F habere, ex digammate Æolico ortum, quo pacto ab eadem stirpe orta vox foret. Cetera conf. Salmas. Exc. Plin. p. 224. a. F. et Hemst. ad Aristoph. Plut. p. 55. 56. E. S.]

Ἐλπὶς spes. Proxime oritur ab ἔλπω, quod est sperare facio: hoc autem ortum ab ἕλω, unde supra vidimus ἔλδομαι cupiendi sensu, non valde dissimili ratione, translatum. Videtur autem nostrum transferri ad spem rei futuræ, quam cupias, et ad te movere ac capere desideres. [Nisi forte ἔλπω pp. idem sit quod ἕλκω traho, permutatis literis κ ex π, ut alibi sæpe literas has, inter pronunciandum, permutari sentimus. Hoc pacto ἐλπὶς pp. fuerit protractio lenta spei, quod ipsum nomen Lat. Spes quoque est à σπέω, cognato alteri σπάω traho. Eleganter

Google

Odyss. Ν. 380. πάντας μέν ῥ' ἔλπει omnibus quidem procis spem dat Penelope (pp. omnes quidem protrahit), mens autem ei versat alia. Cf. de hoc loco Jensii Lection. Lucian. p. 108. Hinc etiam ἔλπομαι pp. duco mihi rem, [illegible] est meditando subigo, autumo. Conf. Iliad. Θ. 353. Ο. 701. Hesiod. Ἔργ. vs. 273. Porro hinc apparet, qua ansa etiam ἐλπίς pro metu et ἐλπίζειν pro metuere, quin et pro simplici opinatione, ut Lat. spes et sperare, poni potuerint. Protractio enim animi, et protrahere, hoc pacto æque de lenta meditatione et metu, quam de lenta exspectatione, usurpaverunt. Vide exempla apud Euripid. in Orest. vs. 857. Suppl. vs. 790. Ion. vs. 348. Helen. vs. 1539. Aristoph. Av. vs. 957. Salmas. Exc. Plin. p. 826. b. E. S.]

[Ἐλύω vel ἐλύω involvo. Est ab ἔλω traho, protraho, contraho. Unde ἐλυσθεὶς pp. contractus Belgice in een getrokken atque ita provolutus, convolutus. Conf. omnino Iliad. Ω. 510. Odyss. Ι. 433. E. S.]

[Ἕλω sive ἔλω, cognata stirps est alteri ἄλω, sive ἅλω: de qua vide supra, suo loco. Grammatici formas, de verbo hoc nostro residuas, subjunxerunt alteri verbo αἱρέω, orto è stirpe ἄρω, atque eatenus adfini nostræ stirpi ἕλω, quatenus, nimirum, literæ λ et ρ sæpissime inter se permutari solent. Ab ἕλω igitur est Aoristus secundus, sive potius Præteritum Imperfectum, εἷλον pro ἕλον, &c. Notio occidendi, huic verbo tributa, videtur esse ab ea volvendi, provolvendi atque è medio removendi. Conf. Iliad. Θ. 273. Α. 489. &c. Porro ἐελμένος conclusus Il. Ν. 524. pp. est convolutus, atque adeo contractus sive attractus, quod ibidem sequenti versu 525. ἐεργμένος dicitur, à stirpe ἔργω (unde ἔργω, εἴργω) cognata nostro ἕλω. De origine autem verborum ἕλω, ἴλω, εἴλω ceterisque vide in primis T. H. apud cel. Ruhnken. ad Timæi Lexic. p. 52. 53. et Valck. in Adnotat. ad Theocr. Adoniaz. p. 247. 248. Adde etiam Burgess. in Indice, ad Dawesii Miscell. voce Ἕλσαι. E. S.]

Ἕλωρ captura. Ortum est ab ἕλω capio, [pp. attraho. "Sæpe reperitur," inquit Scapula, "ἕλωρ καὶ κύρμα γενέσθαι." Conf. omnino Hebr. סחב trahere, attrahere, de canibus, interfectorum cadavera raptantibus Jer. xv. 3. E. S.]

Ἐμέω vomo. Proxime oritur ab ἔμω, quod vicinum et cognatum est verbo ἄμω, de quo dictum supra sub litera Α [in Ἄμω.] Superest autem Græcum Ἔμω, in lingua Latina, quemadmodum etiam Græcum [ἀμῶ pro ἀμάω ex] ἄμω. Ab emo autem compositum est eximo. Et proprie quidem ἔμω significat attrahendo, atque sic ducendo, congero in unum, ut facile patet ex iis, quæ de verbo ἄμω sunt dicta. Inde translatum nostrum ἐμέω ad notionem vomendi. [Hoc ipsum Latinorum vomo quum sit repetendum ex Æolico Ϝέμω, cum præmisso digammate, ut alibi sæpissime: manifestum satis est, stirpem ejus esse ἔμω, adeoque cognatum esse alteri ἄμω, unde ἐμέω. Ceterum ex sono vomentium verba hæc ἔμω et ἄμω ficta putem. Latinorum autem emo, emere (cognatum alteri amo) pp. videtur esse complecti sive comprehendi manu, et hinc per metonymiam pretio sibi rem comparare: cui conjecturæ favet, quod apud Festum habetur, Lat. emere olim denotasse accipere. E. S.]

Ἐμπάζομαι curo. Oritur à simpliciori ἐμπάω, quod idem atque ἐπάω, cui vicinum ἐπέω, quod significatione sua non multum differt à stirpe verbi nostri ἕπω, unde Medium ἕπομαι. Uti autem verbum ἕπω, in composito διέπω, transiit ad significandum administrare vel curare: sic nostrum ἐμπάζομαι curandi notionem accepit.

Ἔμπας sive ἔμπης, tamen. Sine dubio est pro ἔπας, inserto μ. Videtur esse idem fere quod ἅπας, de quo alibi dictum. Ratio autem significationis non valde perspicua. [Nisi forte ἔμπας sit dictum pro ἔμπασι, hoc autem pro ἐν πᾶσι, pp. in omnibus, ut Belgæ dicimus over het geheel. Hæc certe significatio aptissima videtur locis Iliad. Α. 562. Β. 297. Η. 196. &c. Hesiod. Ἔργ. vs. 143. Vide etiam Clark. ad Iliad. Ξ. 174. Od. Ξ. 205. E. S.]

Ἐμπὶς culex. Est quidem forte pro ἐπίς: ratio tamen significationis mihi obscura. [Notat hæc vox pp. culices palustres, qui ab ἕπεσθαι, i. e. sequendo, nomen videntur habere, quod navigia sequi soleant. Vide plura in Bochart. Hieroz. par. 2. p. 565. 566. et Appendice Thes. H. Stephani; collatis iis, quæ observavit cel. auctor ad vocem Ἔμπουσα. E. S.]

Ἔμπουσα Empusa, spectri genus. Proprie fœm. participium est, inserto μ, pro ἔπουσα, quod à verbo ἕπω, unde ἕπομαι sequor. Ἔμπουσα itaque est spectrum ejusmodi, quod usque insequi aliquem videatur. [Conf. tamen Hesychius in voce, et ibidem notæ. E. S.]

Ἐν in. Videtur pp. nihil aliud esse, quam neutrum masculini εἷς, quod Participium [Æolicum est] antiqui verbi ἕω, cujus loco εἰμὶ et ἕω magis nota sunt. [Pro ἐν poëtæ frequentant pleniorem formam ἐνὶ, quod pp. videtur esse Dativus vel Ablativus Singularis, à Nominativo ἐνίς, ut ἀντὶ, ab ἄντις, περὶ à περίς, &c. Ἐνὶς autem ab ἕω, è stirpe ἕω mitto, immitto: ut ἐνὶ, et hujus loco contractius, ἐν, pp. valeant immissione, insertione. Ceterum pro ἐνὶ poëtæ etiam pinguius nonnihil pronuntiarunt εἰνὶ et εἰν. E. S.

Ἐναίρω occido, interficio. Haud dubie compositum est ex ἐν et αἴρω tollo: de quo dictum est suo loco. [Itaque ἐναίρω proxime respondebit Belgico nostro aanrijgen, aan de spies of degen rijgen. Vide Iliad. Κ. 338. Υ. 97. Φ. 480. E. S.]

Ἐναργὴς clarus. Compositum est ex ἐν et ἀργὸς, quod ab ἀργὸς splendidus: de quo suo loco. [Quemadmodum ἐναιμὴς, ἐναυλὴς, ἐναγὴς, ἐναγὴς composita sunt ex præpos. ἐν, et vocibus αἷμα, αὐλὴ, ἄγη (pro quo in usu est ἄγος) et ἄγὴ, sic ἐναργὴς, eadem analogia, conflatum ex præpos. ἐν, et obsoleto ἀργὴ splendor: ut proprie notet eum, qui in splendore suo est, vel conspicitur, adeoque lucidum, splendidum, clarum, evidentem. Vide loca Iliad. Υ. 131. Od. Γ. 420. Δ. 841. Η. 201. Π. 161. E. S.]

Ἔνδιος meridianus. Vox composita ex ἐν et Δίς, quorum hoc eximie notat cœlum splendidum lucidumque. Est enim proximum derivatum à δίω, quod, æque ac vicinum δαίω, significare potuit uro, luceo. Inde autem ortum non tantum nostrum Δίς, sed Latinorum quoque vocabula dius et dies, quorum prius notum est in formula sub dio versari, et similibus. Quando autem ἔνδιον notat generatim i. q. καταγώγιον, sive diversorium, oritur quidem etiam à δίω, sed alia notione; ea nempe, quæ verbo vicino δύω, Lat. subeo, in primis adhæsit. [Nempe, uti à μέσον, medium, est ἔμμεσος; à μέτρον, metrum, ἔμμετρος; à πέδον, solum, ἔμπεδος; à δῆλος, manifestus, ἔνδηλος; à δῆμος, populus, ἔνδημος: sic à Δίς, vel Δίος, est ἔνδιος, α, ον. Δῖος autem (pro Δίιος, ut observat Vossius in Etymologico, voce dius) pp. notat à Jove oriundus, sive ad Jovem pertinens. Porro, quum à Jove lux omnis repeteretur (unde Hesychius laudavit Διὸς αὐγὰς, id est ἡμέρας) hinc ἔνδιος dixerunt pro in luce, vel sub cœlo, agens, et in primis meridianus. Ceterum, quod ἔνδιον, neutro genere, dicatur diversorium, id non universe videtur accipiendum de quovis diversorio "quod aliquis subeat," sed de mansione subdiali. Vide omnino Eustath. p. 1165: 34. 1505: 13. 15. Per ellipsin igitur in voce ἔνδιον subaudiendum videtur nomen substantivum οἴκημα, vel simile. E. S.]

Ἔνδον intus. Est quasi à masculino ἔνδος, quod ortum est ab ἐν, de quo suo loco dictum. Est autem ἔνδον adverbialiter positum, ut ἐν naturam Præpositionis habeat, significantis in. Ipsum endo Latinum [pro ἔνδοι, antiquo casu Dativo] idem plane est, quod nostrum ἔνδον, [pp. cas. Accusativus] et, in antiqua lingua Latina, in compositis idem quoque valuit, quod postea in: ut in endoperator, [endopediri, endogredi, endovolans, endoceptus] quod postea imperator, [impediri, ingredi, involans, inceptus.] Simplex autem endo superest quoque apud veteres in phrasibus endo cœlo, endo foro, endo statu, &c. Pronunciatum etiam indu, quod idem plane est. Integrum vero indu remansit in vocibus Latinis industria, et induciæ: quin et pro indo dixerunt indi, in voce indigena. Vide omnino Vossium in Etymol. et Forcellinum in Lexico. E. S.]

Ἐνδυκέως redditur prompte. Videtur proprie esse, quasi dicas penitus: ab antiquo ἐνδυκὴς, quod ab ἐνδύω, induo, penetro, ineo.

Ἐνδὶς celeriter. Videtur esse compositum ex Præpositione ἐν, et δὶς Lat. duo [ut pp. idem sit ac nostrum tusschen beide in, ter loops. E. S.]

Ἕνεκα videtur proprie esse nomen Plurale, à Singul. obsoleto ἔνεκος, quod ortum ab ἐνέκω, forma vicina verborum ἐνείκω et ἐνέγκω, cujus tempora quædam tribuuntur verbo φέρω. Significant autem hæc proprie gesto, et, latius, fero. Quando igitur dicitur ἕνεκά τινος, alicujus rei caussa, vel gratia (ut usurpari vox solet) pp. idem fere valet, quasi dicas, latione, vel relatione alicujus rei. [Vide Eustath. col. 1040. 43. E. S.]

Ἔνθα hic. Compositum est ex ἐν, de quo supra, et particula θα, cujus natura alibi explicabitur.

Ἐνιαυτὸς annus. Proprie videtur esse, quasi dicas χρόνος ἐνιαυτὸς tempus anniversarium. Id autem compositum forte ab ἔνος Lat. annus, de quo mox: nisi malis à Præpositione ἐν primam hanc partem repetere. Posteriorem autem partem ἰαυτὸς male repetunt plerique ab αὐτός: est enim haud dubie à verbo ἰαύω commoror, versor; de quo suo loco. Inde facile apparet, quemadmodum ἐνιαυτὸς eximie significare potuerit anniversarium tempus. [Nescio tamen, an verior sit Platonis sententia, in Cratylo, p. 410. ἐνιαυτὸν compositam vocem esse censentis ex ἐνὶ, pro ἐν, et pronomine αὐτὸς, quod, nimirum, in se quasi redeat: et Latini annum vertentem dixerunt. E. S.]

Ἔνιοι aliqui. Oritur ab ἕν: unde ἔνιοι dicuntur, quasi dicas, uni plures, [ut Belgice eenigen. E. S.]

Ἐννέα novem, est quasi à Singulari ἐννέος: hoc autem idem quod ἐνέος, et, forma diversum, ἔνατος. Oriuntur autem ab ἔνος: quo nomine designatur eximie ultimus terminus in aliqua periodo: de qua voce mox dicetur. Inde ἐνέος pertinens ad ultimum istum terminum, atque inde eximie ad numerum novenarium transfertur, qui proximus est ab ultimo termino, ad quem pervenitur in numerando, id est, decem. [Conf. de ἐννέα Bochart. Hieroz. P. 2. p. 637. 10. et in Indice. E. S.]

Ἔνος. Vicina haud dubie sunt ἕνος, ἔνος, anus, et annus; et quidem orta ab ἄνω, et ἕω; quorum prius jam supra expositum. Vide in primis ad voces Ἀνὰ et Ἄνω. Conveniunt autem, ratione significationis, fere nostra vocabula cum ea notione vocis, quæ refertur ad id, quod retro est, sive sit tempus, sive ratione loci dicatur. Et quidem, ratione loci, Latinum anus, ani, dicitur, qui alio nomine podex vocatur; ratione temporis, autem anus, anus, et Græcum ἔνος, nec non ἕνος, quasi, dicit, quod ratione temporis retro est, tempus præteritum, vetus: atque inde eximie anus, anûs, dicitur mulier annosa, quæ à nomine vetus etiam diminutive vetula audit. Inde porro ad certam temporis periodum relatæ sunt hæ voces. Qui, nempe, præteriit, annus dicitur, tempus exactum annorum, quod etiam Græco ἔνος aliquando designatur. Eximie tamen ἔνος, sive ejus fœmininum ἔνη vel ἕνη (Latine vetus, vel præterita, seu quæ retro est) dicitur ultima mensis, vel lunæ decrescentis dies: quæ sic, quasi, vetus dicitur, quod eam sequitur νέα nova, quomodo eximie dicitur prima dies novilunii. [Vide in Ἔνω, infra et conf. Valcken. in Animadvers. ad Ammonium, p. 196. 197. E. S.]

Ἔντεα pp. nomen Plurale est, et quidem, ut videtur, à Singulari obsoleto ἔντος, quod ortum à verbo ἔνω, cujus simplicissima stirps ἕω. Videntur autem ἔντεα dici, quasi, quibus inditur corpus, atque ita tegitur: unde eximie hoc nomine dicuntur arma. Cognationem vox nostra habet cum Particula ἐν, et similibus. [Non quævis arma, sed clypeum, galeam, loricam, ocreas, ἐντὰ, sive ἔντεα, dici, Suidas et Athenæus (à cl. Kustero laudatus) docent. Vide quoque D'Arnaud Animadv. Crit. p. 90. 91. et infra in stirpe Ἔνω, unde verisimile videri possit, ἔντεα pp. notare rotunda, sive orbicularia arma. E. S.]

Ἐντὸς intus. Et hoc quoque est ab ἔνω, quod cognationem habet cum ἕω, unde ortum ἐν, et similia.

Ἐνυὼ Bellona, haud dubie oritur ab ἐνύω, quod forma tantum differt ab ἀνύω (cui verbo inter alias destruendi notio tribuitur) orto à verbo ἄνω: ut supra jam observatum. Ab ejus vicino ἔνω est nostrum Ἐνύω. Inde igitur Ἐνυὼ aptum nomen deæ belli, quæ omnia destruat et vastet, Latinisque Bellona dicitur.

[Ἔνω stirps deperdita; propagata forsan ab ἕω. Proprie videtur notasse idem quod ἄνω, ἕνω, &c. hoc est niti versus superiora, adeoque vim exserere. A notione autem nitendi versus superiora est alia notio agilitatis, et celeritatis, quæ in derivatis horum verborum est conspicua: ut in Latinorum quoque venio (cum Digammate Æolico) pro enio clare deprehenditur. Porro à nitendo versus superiora est etiam significatio rotunditatis et circuli, in diminutivo Lat. annulus ab annus, quæ vox pp. circum orbemve videtur notasse: ut Latinis annus Græcisque ἔνος &c. quasi orbis dierum (Hebræis item שָׁנָה, et שָׁנֶה, pp. vertens, convertens, à שנה vertit, convertit, rediit in se) dicti videantur. Quod autem anus (in Genitivo anuis pro anuis) Latine vetulam notat, senemque in masc. gen. vocant, idem hoc fortasse est repetendum à notione rotunditatis vel incurvati dorsi, uti et nos vulgo ætate, vel annis, incurvos dicimus: podicem vero item anum à rotunditate vocari satis manifestum est. Confer. cum his, quæ dedit Guijetus ad Hesych. Albert. voce Ἦνις, id est, ἐνιαυσίας τῇ ἡλικίᾳ, tom. 1. col. 1639. E. S.]

Ἕξ sex. Haud dubie oritur ab ἔχω: caussa tamen significationis nondum mihi aperta. [Ab ἕξ sex est ἕκτος sextus, uti ab ἐκ, sive ἐξ ex, est ἐκτὸς extra. Jam vero, quum dixerint ἐξ pro ἐκς, contracto ex ἐκὰς, verisimile est, pariter ἕξ dictum fuisse pro ἕκς, ex ἕκας, ab ἕκω cedo, accedo: unde porro conjicere aliquis possit, numerum senarium nomen sortitum fuisse ab accessione ad τὰ quinque. Eo enim numero absolvitur digitorum numerus in manu humana (quibus quinque digitis in computando primi mortales videntur usi) ut ἕξ fortasse dictus fuerit, quasi numerus accedens ad quinarium. Sed talia, omnibus in linguis, adeo incerta sunt, ut vix sperare certi aliquid ex tenebris his liceat. E. S.]

Ἑξῆς Deinde, vel ordine. Proprie genitivus est fœminini generis à masculino ἕξις, quod oritur à verbo ἔχεσθαι adhærere, vel ordine sequi. Hoc autem Medium est verbi ἔχω, de quo suo loco.—Alio loco cel. Lennepius: "Ab ἔχω habeo, contineo, Medium ἔχεσθαι speciatim in usu valet adhærere, et quasi contiguum esse. Ita cum Genitivo construit Plato, in Theage, ἐχόμενός σου καὶ ἁπτόμενος adhærens tibi, et quasi, nexu quodam conjunctus. Ab ἔχεσθαι fit ἕξις, cujus fœmin. ἕξη, unde Genitivus ἑξῆς, per ellipsin Præpositionis κατὰ, pp. est continua serie, cohærenter. [Conf. omnino L. Bos, Ellips. Græc. p. 440. 441. E. S.]

Ἑορτὴ fœmininum est ab ἑορτός, quod oritur ab ἔρω excito, concito: unde ἑορτὴ scilic. ἡμέρα, dies dicitur magna frequentiâ hominum in unum concitatorum celebratus, vel celebrandus, adeoque dies festus: unde ipsum festum quoque dicitur, ac præterea ferias notat. [Confer. Analog. Græc. p. 152.]

[Ἐπάμονες ordinis honestioris famuli (de qua voce Valcken. in Animadv. ad Ammon. p. 100.) Haud dubie à sequendo, ἕπεσθαι, nomen acceperunt. E. S.]

Ἐπεὶ postquam. Parum differt à Præpositione ἐπὶ, et communem stirpem habet verbum ἕπω, vel ἕπεσθαι sequi. Inde ἐπεὶ vel Particula est temporis consequentis, et notat ex quo, postquam, vel caussæ consequentis et notat quoniam. [Clar. Hoogeveen, Doctr. Partic. cap. 16. sect. 12.

p. 396. conflatum esse vocalum censet ex ἐπὶ et εἰ. At, quod pace viri Græce eruditissimi dixerim, ἐπὶ et ἐπεὶ, ex origine sua, haud magis videntur diversa fuisse, quam ἶφι et ἶφει, atque adeo unum vocis casum (Dativum, videlicet, aut Ablativum) olim constituisse. Rectissime igitur Hoogevenius, p. 400. "id agere" se dicit, "ut probet τὸ ἐπεὶ consequentiam notare." Inspice jam loca Iliad. Α. 57. 153. 274. &c. et vide, num dubitare possis nostrum ἐπεὶ, ab ἔπις, pp. consecutio, vel consequentia, descendisse? Vide etiam in Ἐπὶ, ubi plura. E. S.]

Ἐπείγω urgeo, impello. Videtur compositum esse ex ἐπὶ, et εἴγω, quod ab ἔγω, quocum convenit ἄγω, de quo verbo abunde dictum est supra. Notionem inde propriam habet persequendi, et urguendi fugientem, unde nota ea impellendi, et, significatione neutra, festinandi.

Ἐπηρεάζω incommodo afficio. Haud dubie compositum est ex ἐπὶ, et ἐρεάζω, quod haud scio, an pertineat ad ἐρέω, unde oritur ἐρέθω, et similia: de quibus postea dicetur. Tum autem ἐπηρεάζω pp. valet graviter incumbere, urguere, agitare: unde ad quamcumque molestiam et injuriam, quæ tum verbis, quam re fiat, verbum videtur translatum. [Vide H. Stephani Thes. Appendic. in voce nostra, et altera Ἐπήρεια. Et Elsner. ad Matth. 5. 44. E. S.]

Ἐπὶ notionem primam habet à versando, et sequendo: de qua videndum ad verbum ἕπω, unde oritur. Inde autem varios usus habet hæc Præpositio: quorum plerique è Lexicis cognosci possunt. [Ἐπὶ, et ἐπεὶ, de quo supra, proprie sunt casus Dativi à Nominativo obsoleto ἔπις pp. nexus, ordo: ut ab ἶφις in Dativo est ἶφι et ἶφει. Itaque nostrum Ἐπὶ pp. notat nexu, vel additione, adjunctione, vel sequela, inductione &c. Sentiri propria vis poterit ex illis Hesiodi Ἔργ. vs. 644. κέρδος ἐπὶ κέρδει, et Homeri Iliad. Θ. 260-265. Odyss. Μ. 209, ubi hærent interpretes. Vide Clark. Conf. et Lucæ Evang. 5. 36. Matt. 9. 16. et Valcken. Diatr. in Eurip. Dram. p. 289. Denique ἐπὶ pp. additione pro insuper absolute poni potuit, ut idem sit, atque ἐπεί. Vid. Euripid. Orest. vs. 206. Stirps est ἕπω necto: unde ἕπομαι pp. necto, adnecto, vel adjungo me, id est sequor. E. S.]

Ἐπίβδα forte natum est ab ἐπιβδὰς, cujus Vocativus ἐπιβδὰ (ut in similibus fieri solet) Nominativi naturam acceperit. B autem interposita videtur, ut in multis vocabulis fit. Porro illud ἐπιδὰς, à simpliciori forma ἔπις, vel simili ortum, originem habet verbum ἕπω, vel ἕπομαι sequor: atque inde eximie dies, qui sequitur festum aliquod, ἐπίβδα dicitur, ut abunde docet Meursius, in Græcia Feriata, ubi de festo agit, quod dicitur Ἀπατουρία.

Ἐπίκουρος auxiliator. Compositum est ex ἐπὶ, et κοῦρος, quod pp. Ionicum est pro κόρος, de quo nomine suo loco dicitur. Hic autem in primis spectanda est curandi notio, quæ verbo κορέω, inter alias, tribuitur. Imo ipsum Latinum cura nihil aliud est, quam Græcum κούρα, fœmininum masculini κοῦρος: unde ἐπίκουρος is est, qui alteri opera sua et cura adest, adeoque auxiliator.

Ἐπιπολῆς. Adverbialiter ponitur pro in summitate, in superficie. Proprie voces duæ sunt, nempe ἐπὶ πολῆς, quod posterius Genitivus est nominis πολὴ, superficies, in qua quis versatur. Ortum, nempe, est à πέλομαι versor, ab Activo πέλω, de quo suo loco. [Vide T. Hemst. ad Aristoph. Plut. p. 478. E. S.]

Ἐπιτήδειος idoneus, aptus. Vox composita est ex ἐπὶ, et τῆδος, quod pro τάδος: hoc autem à τάζω, cujus verbi potestas eadem est quæ vicini τείνω tendo. Utriusque, nempe, stirps communis est τάω, vel τέω. Inde ἐπιτήδειος pp. valet, qui attendi vel intendi in aliquid potest, atque inde idem fere valet quod Latinum aptus.

Ἑπτὰ septem. Haud dubie Pluralis est à Singul. ἑπτὴς, quasi dicas aptus. Est enim ἑπτὴς ab ἕπω cognato verbi ἄπω, unde Latinum aptus. Quare autem sic numerum septenarium vocaverint, non satis perspicio: nisi in caussa fuerat notio perfectionis, quam isti numero attribuerunt veteres.

Ἕπω cognatum verbum est stirpis ἄπω, et Latini antiqui apio. De verbo ἄπω dictum supra. Eadem propria potestas verbo nostro tribuenda est. A notione autem aptandi, quæ in primis verbo nostro convenit, sive apte jungendi, verbum ἕπω notionem quoque accepit dicendi: Medium vero ἕπεσθαι, pp. notans memet adjungo vel memet secundum aliquem agito, exinde sequendi virtutem accepit.

Ἔρα terra. Ortum est ab ἔρω, quod vicinum verbi ἄρω (de quo jam supra dictum) notionem habet movendo adaptandi, agglutinandi, attrahendi; et similes. Inde autem nostrum ἔρα videtur tribui terræ, quasi dicas molem firmiter compactam et nexam. Ita certe differre videtur à γῆ (de quo supra in voce Γαῖα) terram late patentem designante. [Ἔρα, teste Hesychio, est γῆ καλὴ, γῆ πεδινή terra bona, terra amœna. Videtur proprie notare terram sativam, sive consitam: stirps autem esse ἔρω, Latine sero, sevi, satum, serere. Vide omnino loca Homeri Il. 2. 550-557. et Hesiodi Ἔργ. 420. 421. E. S.]

Ἔρανος collectitia cœna. Vox derivata est ab ἔρος, quod idem atque ἔρως amor. Inde ἐρανὸς pp. notat ad amicitiam pertinens: atque hinc eximie cœna collectitia sic dicitur. [Conf. Plato de Legg. l. 11. 915. Gatakeri Advers. Posth. col. 855. 856. Salmas. de Usur. p. 50-59. et Barnes. ad Euripid. Helen. vs. 391. E. S.]

Ἐράω amo. Oritur ab ἔρος amor, qui sic dicitur à nectendo, attrahendo, agglutinandove. Stirps ἔρω, de qua postea dicetur. [Ceterum confer hoc omnino T. Hemst. ad Aristoph. Plut. p. 217. 218. E. S.]

Ἔργον opus. Haud dubie oritur ab ἔρω, cujus notiones diversas huic nostro verbo significationem præbere potuerunt. In primis autem videtur ea repetenda à nectendo, aptando, similive. Inde etiam facile patet, quemadmodum opus terræ colendæ et arandæ nomine ἔργον antiquitus fuerit designatum. Nempe ἄρω, unde Græcum ἀρόω et Latin. aro [pro ἀρόω] pp. nihil aliud sunt, quam nostrum ἔρω unde ἔργον. [forte pro ἔαργον, uti ἴδω pro ἴδαω.] Ut autem Lat. arare, et Græc. ἀροῦν propria sunt in agricultura, simili ratione ἔργον ibidem sedem collocavit. Ita, apud Homerum, ἔργα βοῶν boum labores de agricultura dicuntur. [Vide in primis Od. Ξ. 222. Σ. 365.] Ab eodem nomine compositum αὐτουργὸς, ex αὐτὸς et ἔργον, eum specialim designavit, qui ipse terram coleret: ut antiquissimi homines solebant. [Conf. Lenn. ad Phal. Ep. 22. Salmas. Exerc. Plinian. p. 262. b. c. 416. a. de Usur. p. 299. de Fœn. Trapezit. p. 488. Elsner. ad 2 Tim. 2. 15. E. S.] Patet tamen vox ἔργον in usu latissime, et quodcumque opus denotat: quemadmodum ἐργάζεσθαι τὴν γῆν pp. notat terram colere; unde, translato verbo, etiam ἐργάζεσθαι τὴν θάλασσαν, pro navigare dicitur [uti et Belgæ dicunt de zee ploegen, de zee bouwen. Vide viros doctos laud. Wolfio ad Apoc. 18. 17. E. S.]

Ἐρέβινθος Cicer, leguminis genus. [De hoc videant Botanici.]

Ἔρεβος Erebus, orcus. Haud dubie oritur ab ἐρέω, quod ab ἔρω. Inde ἐράω et ἐρέω notionem trahendi primum acceperunt, ac porro eam extrahendi, evacuandi, inaniendi, et similes. [Vide Salmas. Exc. Plin. p. 306. b. F. ad Jus Atticum et Romanum cap. 2. Gatakeri Opp. Posth. col. 855. 856. E. S.] Inde ἔρεβος, scilicet τόπος, vel simile, dicitur proprie vorago immensa, inanis et vacua: et quidem eximie vacua luce, unde sic orcus, vel etiam tenebræ infernales dicuntur. [Hac ex etymologia placeret, vocem ἔρεβος origine sua fere convenire cum altera ἔρημος, sive, uti olim scribebatur, ἔρεμος; literis labialibus μ et β, ut sæpe alias, in pronunciatione, permutatis. Sed verisimilior est Bocharti sententia de hac voce Geograph. Sacr. l. 2. cap. 2. col. 705. 706. quocum confer. quæ Salmas. Hellenist. p. 372. habet de Ἐρεμβοῖς. E. S.]

Ἐρέθω proxime oritur ab ἐρέω, et hoc ab ἔρω. Habet autem nostrum ἐρέθω in primis notionem suam à vehementi motu, quo quid agitetur, sive trahendo sive attingendo, sive alia ratione: atque inde in usu significat irritare, lacessere.

Ἐρείδω. Et hoc stirpem habet ἐρέω et ἔρω. Recte autem Grammatici propriam hujus verbi potestatem ponunt in contentione vehementi, qua aliquid fiat. [Conf. omnino Aristophan. in Pace, vs. 31. Eccles. vs. 612. Thesmoph. vs. 495. E. S.] Inde, nempe, notiones huic verbo adsignatæ figendi, firmandi, nitendi, et similes.

Ἐρείκω frango. Proprie videtur esse, quasi, trahendo, distrahendove frango. Oritur certe ab ἐρέω, et hoc ab ἔρω, de quibus jam dictum aliquoties. Habet autem ἐρείκω quandam cognationem cum verbis ῥήσσω, ῥήγνυμι, et similibus. [Conf. Pierson. ad Mœrid. Atticist. p. 194. in Ἐρείκω. E. S.]

Ἐρείπω everto. Et hoc quoque ortum ab ἐρέω, quod ab ἔρω: quorum verborum notionem, quæ hic in primis spectanda est, vidimus ad verbum ἐρείδω. Inde nostrum ἐρείπω eximie notat uno quasi impetu corruere facio, et labi, vel etiam, neutro sensu, corruo, labor. [Vide ad Phalar. Epist. p. 18. 19.] Componi autem hoc verbum debet cum vicino ῥίπτω, vel ῥίπω, unde nomen ῥιπὴ impetus. Nimirum verba, quæ non nisi vocali, ab initio, aut addita, aut omissa, differunt, proprie sunt ejusdem, aut saltem cognatæ, originis. Sic autem ἐρείπω et ῥίπτω in origine conveniunt, quemadmodum supra vidimus ἐρείκω, et ῥήκω, et alia similia.

Ἐρέπτω comedo, est ab ἐρέπω, quod ab ἐρέω, de quo abunde dictum. Notionem habere videtur à contentione et nisu comedentium aliquid.

Ἐρέσσω remigo. Et hoc est ab ἐρέω. Notionem autem habet à continuo contentoque motu remigum, quo remos impellunt. Hinc ἐρέτης, remex, et ὑπηρέτης qui sub alio remigat, vel generatim qui cum contentione, et studiose opus facit sub alius auspicio, minister.

Ἐρεσχελέω cavillor. Haud dubie convenientiam habet cum verbo ἐρίζω, de quo infra dicendum. Stirps est ἔρω, cui inest significatio contentionis vehementis: atque inde primum ἐρέχω, ἐρέσχω, et tandem ἐρεσχελέω, quasi dicas proprie, contendo verbis atque ita cavillor. [Si comparaveris verbum ἰσοχειλέω, labrum pari libramento demitto, quod haud dubie compositum est ex ἴσος par, æqualis, et χειλέω, à χεῖλος labrum; (pro quo veteres etiam dixerunt χέλος, unde χελύνη) admodum verisimile fiet, etiam nostrum ἐρεσχελέω compositum esse ex ἔρω, vel simili quadam forma, et χελέω, quod idem ac χειλέω, ut pp. sit inimicitiam labiis exerceo; hinc scommate illudo. E. S.]

Ἐρεύγω ructo, propriam notionem habet movendi vel extrahendi, evacuandique cum contentione: quam virtutem verbis ἐρέω et ἐράω adsignatam fuisse vidimus, ad vocem Ἔρημος. Est autem ea vis in primis conspicua in verbo ἀρύω, quod, illis vicinum, suo loco explicatum est. Origo est ἔρω, de quo dictum abunde.

Ἔρευθος rubor, proprie nihil aliud est, quam tractus seu fluxus sanguinis, nempe, in ore, atque inde sanguis veluti suffusus: unde porro rubor. Oritur, nempe, ab ἐρεύω, quod à stirpe ἔρω. Hic autem rursus omnino observandum est, proprie stirpes vicinas esse eas, quæ non, nisi vocali in initio, differant; quemadmodum ἔρω, ἐρέω, ἐρεύω, ῥέω, ῥεύω, et similia, quibus omnibus notio generalis motus contenti continuique subjicitur, unde ῥέω fluo notat. De quo verbo suo loco dicendum.

Ἐρευνάω investigo. Dicitur à contentione et continuo motu, quo aliquid assequi studeas. Nempe ab ἐρέω, vel ἐρεύω, nomen ἔρευνα dicitur indagatio: hinc autem ἐρευνάω indago, investigo.

Ἐρέφω obtego, proprie est, quasi attrahendo in unum farcio, atque ita tego. Oritur à sæpe memorato ἐρέω, quod, ex observatione, superius jam facta, convenientiam habet cum verbo ῥάω, à quo ῥάπτω in unum attraho; unde eximie notat suo, insuendo oblego. Inde jam porro de tectis ædium ponitur.

Ἔρημος desertus. Oritur ab ἐράω, de quo jam dictum alibi. A notione autem, isti verbo subjecta, evacuandi nostrum ἔρημος, subintellecta voce τόπος, pp. est vacuus locus, adeoque desertus. Ad hominem postea translatum est, similiter ac Lat. desertus. [Ἔρημος Adjectivum est, formatum ab ἔρη, sive ἔρα, terra inculta. Inde ἔρη et γῆ inter se opponuntur: γῆ namque terram notat fœcundam et cultam. Ἔρημος etiam de hominibus usurpatur: uti solus et solitarius homo dicitur, qui aliorum fugit consortia. Significat etiam hominem desertum et destitutum aliorum auxilio. Unde ἔρημος φίλων. Vide Wesseling. ad Anton. p. 151. T. H.]

Ἐρητύω inhibeo. Est ab ἔρυτος, quasi dicas inhibitus, attractus: hoc enim oritur ab ἐρύω traho, vel attraho, de quo supra.

Ἐρι est ab ἔρω. A contentione autem, (cujus notio subjecta verbo ἔρω, ejusque derivatis multis) nostrum ἐρι, in compositis tantum usitatum, eorum vim intendit. [Vide permulta exempla apud Hesychium, t. 1. col. 1427. et seqq. E. S.]

Ἐρινεὸς caprificus. Proprie vox composita est ex ἐρι et νέος, diciturque, quasi, valde juvenescens, virens, vigens, vel luxurianter crescens: quæ proprietas est istius arboris. [Origo forte alia est. Etenim, ἐρινάδα etiam vocari ficum silvestrem, auctor est Scholiastes Nicandri: quod huic etymologiæ parum favet. E. S.]

Ἐριννὺς Erinnys, furia, nomen accepit à stimulando, quæ notio supra notata est ad verbum Ἐρέθω, quocum originem communem habet. Oritur, nempe, proxime ab ἔρις, vel vicina forma: et hoc ab ἔρω. [Ἐριννὺς pp. indignans furor. Ἐριννύειν significabat, apud Arcadas et Peloponnesios, præ ira furere. Hoc tribuebatur iis, quæ à Latinis furiæ dicuntur. Hæ enim putabantur persequi scelera, et pœnas exigere severissimas. T. H.]

Ἔρις contentionem, et quasi stimulum ad certandum notat, ortum ab ἔρω. [Ex collatione verbi Lat. sero (quod haud dubie factum est ab ἔρω, sive potius ipsum nostrum est ἔρω) propria notio hujus verbi apparet esse nectere, connectere, componere: ut adeo ἔριν ἔρισε apud Theocritum, Eidyll. 5. 23. pp. sit conseruit consertionem, id est, certamen commisit, sive litem contulit, qua phrasi usus Horatius Serm. 1. 5. 54. Itaque et ἔριδι ξυνέηκε μάχεσθαι Iliad. Α. 8. eleganter dictum pro contentione commisit, ut pugnarent. E. S.]

Ἔριφος hœdus. Haud dubie derivatum est à verbo ἐρίπτω, quod vicinum est alteri ῥίπτω, et ei, quod supra vidimus, ἐρείπω: unde ἔριφος pp. est quasi jactus, atque inde partus recens, et eximie hœdus. [Nescio, an rectius dixeris, ἔριφον hœdum vocatum à commissione certaminum, vel ab impetu sive congressu frequenti. Unde apud poëtas hœdus petulcus, tenero lascivior hirco, et sexcenta talia. Stirps ἔρω, unde ἐρίπτω, ἐρίζω &c. E. S.]

Ἕρμα fulcrum, vel quidquid firmandi gratia subjicitur. Oritur ab ἔρω, cujus derivatum ἐρείδω peperit nomen vicinæ significationis nostro ἕρμα, nempe ἔρεισμα. [A nectendo, connectendo, videtur esse notio firmandi. E. S.]

Ἑρμηνεὺς interpres. Proxime oritur ab Ἑρμείας vel Ἑρμῆς: de quo mox dicendum.

Ἑρμῆς quamvis ab ἔρω dico repeti possit, dubito tamen an non alia sit ratio hujus vocis. Est certe ea contracta ex ἑρμέας, quod non potest non derivatum esse à nomine ἕρμα, similis forma, de qua superius. Ἕρμα autem notat quodcumque stabilimentum et fundamentum, quo aliquid innititur. Igitur ἑρμῆς videtur dictus Mercurius, quod præses habitus sit orationis, quæ unicum stabilimentum societatis est: quin imo inde dictus quoque interpres, cujus fide veluti innituntur diversi populi, inter se transigentes. Reliquæ notiones, huic voci assignatæ, ex antiquitate Græca in primis illustrandæ sunt. [Ab ἔρω necto, consero, committo, fortasse ἑρμῆς pp. est quasi commissor, consertor, sive verborum et orationis, sive partium diversarum, quas conciliet et conjungat. A dicendo nomen habere, miro consensu statuunt Phurnutus, Porphyrius, alii. Vide eos apud Wolfium, in Cur. ad Acta Apostol. 14. 12. E. S.]

Ἔρνος ramus. Proprie dicitur quasi vigens et firmus: haud dubie ortum ab ἔρω, de quo dictum supra.

Ἕρπω serpo, vel repo, [quod posterius, per metathesin literarum, ipsum quoque Græcum est ἕρπω.] Proprie est pro ἑρύπω, quod ab ἐρύω. Observandum autem rursus, vicina esse his ῥέπω et ῥέω: ut facile appareat, notionem propriam repetendam esse à trahendo et quasi producendo. [Itaque ἕρπω est protraho me atque adeo serpo, quod de anguiculo, dracone, cochlea &c. proprie dicitur: unde et serpens à Latinis in forma Partic. eximie dictus est anguis, vel draco, qui et plene serpens draco apud Suetonium in Tiber. c. 72. A notione porro serpendi est illa leniter procedendi, leniterve accedendi, et quasi adrependi quod etiam dixerunt in contemptu. Vide Iliad. Ρ. 447. Od. Ρ. 158. Σ. 130. Theocr. i. 105. iv. 56. v. 44. 45. vii. 2. 21. &c. Valck. adnot. in Theocr. 400. et Eurip. Hippol. p. 227. 268. Horat. Serm. i. 5. 25. Virgil. Culic. vs. 104. Origo trahendi, vel attrahendi clare elucet ex Lucretii l. 6. 118. E. S.]

[Ἔρρος Jupiter. Haud dubie pro ἥρος, id est herus: ut Juno Ἥρα, pro ἕρα hera, eximie dicta fuit. De quo infra. Vid. ad Hesych. t. 1. col. 1445. E. S.]

Ἔῤῥω, varias habens notiones, in Lexicis notatas, proprie similis fere naturæ est, cujus sunt ῥέω, ῥέπω, ἕρπω, εἴρω: de quibus dictum supra. Est autem nostrum ἔῤῥω, ab ἔρω, geminata litera ρ, ad emphasin quandam huic verbo addendam: qua, nempe, exprimatur verbi hujus potestas, diversa ab illa verbi ἕρπειν. Habet enim hujus notionem in deterius conversam, sive ita, ut semper cum pernicie conjuncta esse intelligatur: [ut in illo ἔῤῥε pereas! Iliad. Θ. 164. Conf. omnino Od. Κ. 72. 75. Porro Græc. ἔῤῥω superest quoque in Lat. verro &c. Vide infra in stirpe Ἔρω, et Ernest. ad Od. Κ. 72. In compositis quoque περιῤῥέω est pererro, perrepto, et metonymice perreptans quæro. De quo verbo Valck. Adnott. in Euripid. Hippol. p. 268. et confer apud Hesychium t. 1. p. 1446. ἔῤῥειν, quod exponitur μόλις περιαγόμενος, quasi dicas ægre adreptans. E. S.]

Ἔρση [vel ἕρση] ros. Oritur ab ἔρω, cui ex antedictis apparet vicinum esse verbum ῥέω fluo, unde descendit Lat. ros, eadem translatione, qua, ab ἔρω, ἔρση dicitur.

Ἐρύκω inhibeo, contineo. Oritur ab ἐρύω traho, quod, ut vicina ἐράω, ἐρέω &c. oritur ab ἔρω.

Ἐρύω traho oritur ab ἔρω: ut dictum. A notione autem trahendi, extrahendi, eripiendique eam habet servandi, custodiendi, similesque. [Ut Hebr. הִצִּיל pp. est extraxit, dein servavit, à נָצַל. Porro, in Medio, est ἐρύομαι traho ad me, Il. Ξ. 422. Σ. 152. &c. E. S.]

Ἔρχομαι venio, eo. Est quoque ab ἔρω, cujus verbi similes notiones jam vidimus. [Ab ἔρω, ἕρω, cum adspiratione ἔρχω, est Medium ἔρχομαι, pp. traho me, in primis lente, atque adeo lente procedo, incedo. Hesiod. Theogon. vs. 272. Unde generalior notio procedendi, veniendi. Observandum autem est, verba ἔρω et ἔλω, uti ejusdem fere sunt soni, (pro varia, nempe, pronuntiatione literæ ρ) ita cognatæ olim fuisse significationis. Ab ἔλω facta sunt ἐλύω, ἐλάω, ἐλεύθω, ἐλύθω, quæ postrema verba tempora obliqua dederunt nostro ἔρχομαι. E. S.]

[Ἔρω stirps est obsoleta; cognata fuit non modo aliis formis ἄρω, ἔρω &c. sed etiam verbo alteri ἔλω, de quo modo diximus, in Ἔρχομαι. In origine remotiori pp. notavit nectere, adnectere, connectere: unde porro orta est metonymica notio nexum trahendi, producendi &c. Latini servarunt nostrum ἔρω in suo sero, seri et serui, sertum, serere: Græci autem in εἴρω, ἔῤῥω, quæ vide supra; uti et in ἀπέῤῥω pp. abstraho; unde ἀπόερσε Iliad. Ζ. 348. Simplex forte notio reperitur in illo Hesychii Ἔρσ᾽ ἀπέλασε, quod viri docti perperam sollicitarunt. Etiam ab ἔρω esse Lat. quæro ducit Menag. Amœn. Jur. Civ. p. 338. E. S.]

Ἐρωέω proxime descendit ab ἐρωὴ, quod redditur impetus. Hoc autem proxime ab ἐρύω, quod ab ἔρω. Habet verbum ἐρωέω varias notiones, ut copiose fluendi, retrocedendi, inhibendi, aliasque: quæ omnes, ex comparatione formarum vicinarum, quas supra jam vidimus, facile possunt intelligi.

Ἐρωτάω proxime oritur à nomine ἐρώτης, vel ἐρώτας, quod derivatum est verbi ἐρέω. Hoc autem componendum cum forma vicina εἴρω, quod verbum, inter alia, notat interrogo. Inde ἐρώτης is, qui interrogat, et hinc ἐρωτάω est, quasi, qui quæstionem proponit, interrogare. [Originem ab ἔρω, necto, propius demonstret phrasis ἐρωτᾷν λόγους, pp. captiosas interrogationes nectere, ex quibus concessis conclusiunculæ deducuntur. Vide Hemsterh. ad Luciani Νεκ. i. 2. p. 255. E. S.]

Ἐσθλὸς bonus. Haud dubie est pro ἰσθλὸς, quod repetendum ab ἴσω vel ἴω: et, ratione significationis ac formationis, componendum videtur cum nomine ἄθλος, ubi vide notata [voce Ἄεθλος.] Ut adeo ἐσθλὸς proprie sit, qui labores vel certamina sustineat, strenuus adeoque: quæ propria olim vocis potestas fuit. Inde autem generatim porro bonus, probus, vel qui frugi est. [Nescio an ἐσθλὸς hocce (unde vir clarissimus repetit τὸ ἰσθλὸς) contractum sit ex ἐθελὸς, ab ἐθέλω volo: haud fere diversa metaphora, ac Belgis Willig de viro, labores in se facile suscipiente ac tolerante, dicitur. E. S.]

Ἔσθω edo. Est proxime ab ἔσω, futuro verbi ἔω, quod convenit cum ἔδω, edo, de quo dictum suo loco. [An ab ἔδω, ἔδσω, ἔσδω, ἔσθω, proniori quadam derivatione? Vide Analog. p. 187. 188. E. S.]

Ἕσπερος vesper. Forma producta est ab Ἕσπερ, unde Lat. vesper superest. Illud autem oritur ab ἕσπομαι, quod est pro ἕπομαι sequor; cujus Activum ἕπω vidimus supra. Inde jam ἕσπερος vesper proprie dicitur is qui sequitur; atque inde eximie stella, quæ solem occidentem sequitur.

Ἑστία pp. Fœmininum est, à Masc. ἕστιος, quasi dicas qui pertineat ad familiarem victum. Videtur enim ortum esse ab ἔδω. Inde certe dicitur convivium familiare, quo quis excipiatur apud larem domesticum: unde porro notat larem, domum, et similia. [Ab ἔστω vel ἕστω, (quod à στάω, στέω, στίω non differt) manavit ἑστία et ἱστίη, Ionibus usitata forma, sedes stabilis et certa: quæ causa est, cur domum habitationemque idem vocabulum designet. Discessit Plato in Cratylo, p. 276. Sed nihil est, quod illi, in rimandis Etymologiis non nimis exacto, auscultemus. T. H.]

Ἐσχάρα focus, vel craticula. Dicitur ab ἔσχω, quod ab ἔχω contineo. Inde eximie focum notat, quo ignis continetur; unde deinceps cum ad alia translatum est, tum etiam ad designandum pudendum muliebre. [Conf. Valck. ad Ammon. Anim. cap. 11. p. 47-49. et omnino Salmas. ad Solin. Exercit. Plin. t. 1. p. 196. B. ex cujus observatione propius intelligetur, cur hac voce dictum sit τὸ αἰδοῖον muliebre. E. S.]

Ἔσχατος ultimus. Dicitur ab ἔχομαι, adhæreo, in fine sequor. Inde ἔσχατος, quasi, qui in fine adhæret.

Ἐτάζω exploro. Ortum videtur ab ἐτὸς, similive forma, qua designatur qui est, vel verus. Inde ἐτάζω notat verum exploro, vel in rerum naturam inquiro. [Nimirum et ipsum Latinum verus ab ἔρω ortum est: ἔρω autem ab ἔω. Unde apparet eandem esse utriusque formæ stirpem remotiorem. E. S.]

Ἑταῖρος socius. Origine non multum videtur differre ab ἕτερος, orto ab ἔτης, de quo postea dicendum. Dicitur forte sic, quasi, qui comes alteri adest. Origo ἔω. [Possis et à veritate amicitiæ repetere: uti ἔτης amicus verus dicitur. Nisi simplicius adhuc sit vocis veri etymon ab ἔρω adnecto, conjungo, et adeo etiam ἔτης et ἑταῖρος à conjunctione vel nexu amicitiæ, nomen habeant. E. S.]

Ἕτερος alter. Forma producta est ab ἔτος, quod non, nisi forma, differt ab ἔτης, cujus origo ἔω. Dicitur forte et ἕτερος alter, quasi dicas, qui adsit alicui: eximie autem alterum notat. In usu probe distinguendum est ab ἑταῖρος. Observetur autem hic obiter, voces ἀτὰρ et αὐτὰρ (quas supra, suo loco, aliunde derivatas videri diximus) cum hoc verbo potius esse componendas.

Ἔτης socius, amicus. De hoc dictum ad vocem ἑταῖρος. [Adde Hemst. ad Aristoph. Plut. p. 407. E. S.]

Ἔτι adhuc. Haud dubie oritur ab ἔω, sum, notione perspicua. [Ut περὶ dedit Lat. per, sic ἔτι videtur dedisse Lat. et. Est autem ἔτι pp. casus Dativus vel Ablativus absolute positus, repetendus fortasse à Nom. obsoleto ἔτις, quod analogice duci potuit à 3. pers. præter. Perf. Pass. inusitata ἔται, pro ἔσται, verbi ἔω. E. S.]

Ἔτνος Puls e leguminibus elixis. Nescio, an ab ἔω oriatur, ut sit ab edendo dictum, quæ notio in derivato verbo ἔδω est.

Ἕτοιμος paratus, promtus. Sine dubio oritur ex ἔω, quasi dicas qui adsit, vel qui in manu est.

Ἔτος annus. Et hoc est ab ἔω: ratio tamen significationis est ambigua. [An à procedendo, quatenus verbum EO, is, ire Latinis superest hac notione? Certe alterum ἐτὸς, idem quod μάτην, tali ab origine videtur esse repetendum. E. S.]

Ἔτυμος, verus, forma tantum differt ab ἐτὸς, et haud dubie habet originem ἔω sum. [Ut à πλαδὺς est πλαδυμὸς et similia, ita ab ἐτὸς, ἔτυμος. Ἐτὸς autem est ab ἐτεὸς, Ionice ἔτεος, verus.—Hinc etiam fluit potestas, qua ἔτυμος ponatur de Etymologia, sive de vera vocum origine. T. H.]

Εὐδία serenitas. Composita vox est ex εὖ et δία, quod à Δὶς, de quo alibi dictum. Inde εὐδία, scil. ὥρα, eximie notat serenitatem cœli, vel cœlum serenum.

Εὕδω dormio. Cognatione junctum est cum ἕδω et ἕζω sedere facio, deorsum mitto. Inde ad quietem et somnum eximie transfertur.

Εὐθὺς rectus. Oritur ab εὔθω, quod ab εὔω, et hoc ab ἔω mitto, vel promitto in longum; unde ad longitudinem designandam vox transiit.

Εὐλαὶ vermes. Ortum est à Singulari εὐλὴ, et videtur dictum à versando, volvendo: quæ notio inest ejus origini ἔλω.

Εὐλάκα vomer. Videtur ortum à nomine αὖλαξ, quod non differt ab ἄλοξ, vel αὖλαξ, de quo, suo loco, supra dictum. [Stirps nempe est ἔλω necto, dein traho: de quo vide in Ἔρω. E. S.]

[Εὔληρα, lora, habenæ. Stirps eadem est ἔλω necto, dein traho. Unde εὔληρα habenæ, quasi Belgice trekkers, dixeris. E. S.[

Εὐνὴ cubile. Ortum est ab εὔω, unde supra vidimus oriri εὕδω dormio. Ratio significationis eadem fere est, quam supra vidimus, ad verbum εὕδω: et stirpem communem habet ἔω mitto.

Εὐοῖ Evoë. Vox facta est à sono, quem edebant Bacchantes, deo suo Baccho acclamantes. [Conf. de hac vocula Bochart. Geogr. Sacr. l. 1. c. 18. p. 441. et Hierozoic. P. 1. lib. 2. c. 36. p. 369. E. S.]

Εὔριπος Euripus, vel fretum reciprocum maris. Haud dubie dicitur pro ἔριπος, quæ vox derivata est ab ἐρίπω. Hoc autem forma tantum differt ab ἐρείπω similibusque verbis, de quibus dictum supra, ad Ἐρείπω. Dicitur autem sic à fluxu crebro, cum impetu accedente et recedente.

Εὑρίσκω invenio. Proxime oritur ab εὑρέω, quod idem, atque εἰρέω. Utrumque à simpliciori εἴρω est, cujus Imperfectum superest εἶρον. Hoc autem est à simpliciori ἔρω. Ratio significationis, nostro verbo subjectæ, repetenda est ab ea investigandi, quam notionem explicavi ad ejusdem originis verbum Ἐρευνάω. [Differentiam inter εὑρεῖν et εὑρέσθαι, in forma Media, eleganter explicuerunt Dawes Miscell. Crit. p. 255. 256. Valck. ad Herod. l. 9. p. 693. n. 73. E. S.]

Εὖρος latus. Videtur dictum quasi tractus, à trahendo, similive notione, quæ verbo ἔρω, unde oritur, inest.

Εὐρυκλῆς, Nomen proprium. Compositum est ex εὐρὺς, et κλῆς, quod contractum ex κλέος. Hoc autem est à verbo κλέω [pro καλέω] cui vicina sunt κλείω celebro, et κλύω, unde κλυτὸς, et Latinum inclytus. Εὐρυκλῆς itaque proprie notat, qui late clarus est sive celebris ubique factus.

Εὐρὼς, situs, mucor. Oritur à simpliciori ἐρὸς, quod ortum ab ἔρω traho, attraho, unde εἶρος et ἔριον eximie lanam notat. Inde jam εὐρὼς pp. est situs, qui rebus adhæret, et, veluti lanugo, ab iis contrahitur.

Εὐρώτας. Componendum est cum ἐρωέω, fluo: de quo dictum supra. Inde facile apparet, nomen εὐρώτας pro ἐρώτας esse, et hoc pro ἐρώτης, quod à verbo ἐρέω. Hoc autem eandem, quam ἐρωέω, originem habet. Εὐρώτας igitur is est, qui fluit: eximie fluvius. Unde sic nominatus fluvius Laconicæ in Græcia. [Etiam veretrum notare in Epigr. apud Suidam ait Hedericus: sed de re muliebri sermonem ibi esse, probavit Toup. Epist. Critic. p. 149. 150. E. S.]

Ἐῢς bonus. Significationis ratio eadem in hoc nomine est, quæ vocis ἐσθλὸς, et originem communem habet cum ἔω mitto.

Εὖτε quando, quum. Parum differre videtur ab εἶτα, et cum εἰ, similibusque particulis, componendum est. Haud dubie originem communem habet ἔω. [Vide tamen Hederici Lexicon, in voce. E. S.]

Εὔχομαι precor. Ortum est ab ἔχομαι quod ab ἔχω. Translatum autem est ad preces et vota, quasi dicas adhæreo precibus vel votis alicui: pendeo ab aliquo. [Verbum antiquum εὔχω pp. notat peto, postulo: à quo fonte verbi Medii potestates prono cursu derivantur. Apud Homerum εὔχεσθαι sæpe ponitur, pro καυχᾶσθαι, αὐχεῖν (ut Hesychius exponit) gloriari: quod nihil aliud est, quam sibi postulare adeoque arrogare et adsumere. Præterea à Poëtis, præeunte Homero, non raro ponitur pro φάναι, λέγειν, hac tamen peculiari virtute, qua notet sic dico, ut dictis fidem haberi postulem. Sed usus voluit, ut de votis ac precibus (quibus Deorum pacem et favorem homines sibi exposcunt) imprimis usurparetur. T. H.] [Ab ἔχω teneo, ἔχομαι, εὔχομαι, pp. denotare potest teneo mihi, vindico mihi, vel adsero mihi: quæ forte ratio proxima est translationis. Conf. omnino Iliad. Α. 91. Ξ. 173. &c. E. S.]

Εὐωχία convivium. Haud dubie est pro εὐοχία, quemadmodum εὐώνυμος pro εὐόνυμος. Itaque apparebit facile, nomen εὐωχία, et verbum εὐωχέω ortum esse ab εὔοχος, quasi dicas eum, qui bene vel jucunde se habeat: voce nempe, composita ex εὖ bene, et ἔχω habeo.

Ἔχθος oritur proprie à verbo ἔχθω. Utrumque autem dicitur de odio inhærente, et ortum est à verbo ἔχω, quod componendum cum ἄχω, et iis quæ supra dixi, cum de verbo ἄχω [in ἄχος] tum de nomine ἄχθος similibusque. [Componatur ἔχθιστον ἕλκος maxime inhærens, adeoque pessimum, vulnus. Theocr. 11. 15. E. S.]

Ἐχῖνος Echinus, animal spinis horrens. Derivatum est à nomine ἔχις vipera: idem proprie valente, quod ἀκὶς, acus, cuspis.

Ἔχις vipera. Ut jam dixi, idem proprie valet, quod ἀκὶς acus. Dicitur adeoque ab acumine: ortum quippe ab ἔχω, quod vicinum verbis ἄχω et ἄκω, de quibus dictum supra. Similiter itaque, ut illa, vim quoque habet pungendi acumine. Hinc ἔχις vipera eximie dicta à lingua venenata et acuta, qua feriat.

Ἐχυρὸς munitus. Vox productior est ab ἔχυρ vel ἔχυς, quod ab ἔχω contineo. Ratione significationis componendam in primis est cum verbis vicinis ἴσχω, et usitatiori ἰσχύω: unde ἰσχὺς, robur, ἰσχυρὸς robustus, et similia, de quibus infra dicendum. [Ἐχυρὸς et ὀχυρὸς ambo quidem sunt ab ἔχω: usu tamen differunt. Ὀχυρὸς ponitur de locis munitis. Hinc ὀχυρὰ τείχη, πόλις &c. et ὀχύρωμα munimentum: Ἐχυρὸς autem, per ε, notat firmitatem, ad faciendam fidem. T. H.]

Ἔχω. Vicina verba sunt usitata ἴσχω, σχέω, ἰσχύω, ἴσχω, eaque cognata verbis ἄχω, ἄγω, χέω, &c. Propriam eorum vim jam patefecimus ad verbum ἄγω, positam quippe in agendo. Unde orta potestas habendi, similesque, quæ ἔχω tribuuntur. [Notio agendi propria in verbo ἔχω clare perspicitur ex illo poetæ Iliad. Ψ. 516. ὡς Μενέλαος ἘΧ' ἐγγύθεν ὠκέας ἵππους. Ceterum Ἔχεσθαί τινος sensu Medio est firmiter tenere, apprehensum tenere. Vid. Elsner. ad Hebr. 6. 9. p. 346. 347. Salmas. de Modo Usur. p. 488. 489. Ab ἔχω autem, præposita σ (loco spiritus) videntur fluxisse σέχω, σχέω, σχίω, σχέω, σχῶ, ἴσχω &c. Conf. etiam Valck. ad Eurip. Phœn. p. 268. 269. E. S.]

Ἕψω coquo, proprie Futurum est à verbo ἕω, agito, vel agitando subigo, et, eximie, coquendo subigo, et emollio. De verbo ἕω dictum est supra suo loco.

Ἕω. Vicina verba sunt ἄω, ἕω, ἵω &c. Propria notio posita est in flatu, vel aëre moto cum sono levi, qualis fere litera ε pronuntianda editur. Inde varie in usu significat: et, pro diverso spiritu, in derivatis suis notat vel mittere, vel ire, vel esse. [Ab ἕω hocce vel ἐμὶ, et cum addita vocali ι, est ἕημι, contracte εἶμι: ut à vicina ἔω, vel ἐμὶ, factum est sumi, et (ultima vocali resorpta) Latinorum sum; ab ἔω porro, vel ἐμὶ, est simi, dein sim, sis, sit, licet hæc forma ἕω vel ἐμὶ, potissimum consederit in verbo altero hinc propagato εἶμι eo, cujus Plurale est ἴμεν, ἴτε, ἴσι. Ab ἕω porro factum est, cum digammate Æolico Fέω, unde ducta sunt fore, forem &c. ut ab ὕω, Fύω, φύω, fuo. Ab eodem porro ἕω factum est ἕσω, ἐσέω, vel ἔσομαι, unde ἔσται, ἔστι, est, quod etiam adhibetur pro licet, quasi dixeris, est facultas, est occasio, vel simile, quod per ellipsin reticetur. E. S.]

Ἕωλος hesternus. Oritur ab ἕως, (quod idem atque ἠὼς, vel ἑὼς) eximie tempus matutinum vel aurora. Oritur autem ab ἕω, vicinamque habet formam ἕς hes, unde superstes Latinorum antiquum hesi, cujus loco postea pronuntiarunt heri. Ab hesi derivatum remansit hesiternus, quod contractum est hesternus, idque in usu idem, ac nostrum ἕωλος, à forma vicina ἕως. [Ex comparatione Latini verbi hæreo, hæsi, hærere, (quod nemo dubitaverit quin sit nostrum ἔχω) admodum verisimile fit, voculam obsoletam ἕς et Latinam item obsoletam hesis, unde in Ablativo hesi (heri), dictas esse à nexu indivulso, quo cum die antecedenti quasi nectantur et cohæreant: Similis origo est quoque vocabulorum ἐχθὲς, et χθές. E. S.]

Z.

Ζά. Haud dubie particula hæc cognata est præpositioni διά: et quidem ejus ratio videtur repetenda ex dialecto Æolica, ubi, pro διὰ, ζὰ pronuntiarunt. Transiit autem ex ista dialecto, in paucis quibusdam compositis, ad alios quoque Græciæ populos: et quidem in compositis (ut aliquando præpositio διὰ, huicque respondens Latinorum per) verbi significationem auget, et idem fere valet, quod ἄγαν valde. [De literæ Ζ vera potestate vide etiam Burgess. ad Dawes Miscell. Critic. p. 385. et Villoison. in Indice ad Anecdota Græca. E. S.]

[Ζαβορὸς admodum edax, vorax. Contracta vox videtur ex ζαβόρος. Hæc autem composita ex ζὰ valide, et βόρος edax, quod à βόρω, Lat. voro. Ejusdem formæ est, ac ζάβοτος admodum abundans pascuis, quod item compositum ex ζὰ, et βότος, à βόω pasco. E. S.]

Ζάγκλη et ζάγκλον falx. Proprie vox Sicula est, atque adeo Dorica, cui dialecto, tanquam generi subjecta erat Æolica. Mirum itaque non est, si hic quoque syllaba ζα orta sit ex compositione cum præpositione διά. Oritur, nempe, vox ex particula ζὰ, et nomine obsoleto κλὰ, inserta ante κ litera γ, ut in multis fieri solet. Illud autem κλὰ proprie convenit cum nominibus κλὰς, κλὼν, et usitato κλάω, quo designatur truncus, vel ramus arboris abscissus: oriturque à κλάω, unde quoque superstes κλοιὸς, quod vinculi genus erat ex ligno. Vicinum quoque κλάδος dicunt ramum. Propria autem horum verborum potestas in frangendo posita est. Inde jam ζάγκλον proprie dici potuit ramus vel baculus validus, vel etiam ramus lignumve quo eximie scindatur frangaturque seges, atque adeo sic eximie falx dicta fuit à Siculis, et à figura falcis (quam insula Sicilia referebat) ipsa Sicilia antiquitus quoque Ζάγκλη fuit dicta.

[Ζαγρὴς discalceatus. Fortasse dictum pro ζαάγρες, quasi valde compulsus, valde agitatus. Conf. dicta in voce Ἀγρά. Nisi malis suspicari, ζαγρὸν pp. esse valde compunctum pedesque læsum: ut ἀγρὸς hoc in compositione idem sit, quod ἀκρὸς, ab ἄκω pungo. E. S.]

[Ζαὴς valde spirans. Compositum ex ζὰ, de quo supra, et ἄς, quod pro ἄης, ex ἄω spiro. In Accusativo habet ζαῆν, non autem ζαῆ. Vide omnino Toupii Emend. in Suid. p. 2. p. 1—3. E. S.]

[Ζακελτίδες rapæ, vel cucurbitæ; ab obsoleto Singulari ζακελτίς. Stirps forte κέλω, unde κέλλω, Lat. cello, moveo citius, depropero: ut ζακελτίδες pp. sint quasi cito crescentes. Videant Botanici. E. S.]

[Ζάλη æstus, agitatio maris, turbo vehemens &c. Haud dubie est fœm. ab Adjectivo mascul. ζάλος, quo per ellipsin Substantivi, aqua vehementius agitata, æstuansque, designatur. Ceterum componenda hæc vox est cum aliis cognatis ζῆλος, ζαλαῖος, &c. oriundis à primitivis ζάω, ζέω &c. Cognata quoque est alteri σάλος: à quo nomine, præmissa δ, prona admodum analogia, fieri potuit δσάλος, quod scripserint postea ζάλος. E. S.]

Ζαφελὴς simplex, vel rudis, rusticus. Compositum est ex ζὰ, et nomine ἀφελὴς, quod ortum ex ἀφέλω, cujus loco usitatum est ἀφαιρέω aufero. Inde ἀφελὴς eximie notat, quasi, nudum, simplicem, ζαφελὴς autem valde nudum et simplicem: unde postea ad mores transfertur.

Ζάω vivo. Verba vicina sunt ζάω, ζέω &c. eaque facta proprie à sono liquoris ferventis, velut aquæ, in laminam candentem metallicam infusæ. Inde translata sunt ad fervorem rei cujusvis designandum. Verbum ζάω porro adsignatum fuit vitæ animali depingendæ, quæ sanguine ejusque calore contineri credebatur olim. Atque sic factum est, ut verbum ζῶ in usu æque late fere patuerit, ac Latinum vivere.

[Ζέα zea, far, hordei genus: de quo multa habet H. Stephanus in Appendice ad Thesaurum suum. Utrum sit à ζέω ferveo, an potius vox peregrina, videant Botanici. E. S.]

Ζειρὰ sagulum. Erat genus vestimenti laxum simul et crassum; haud dubie dictum à calore, quem afferat corpori. Originem habet verbum ζέω, cujus notionem propriam vidimus in Ζάω. [Nisi verior sit conjectura veterum nonnullorum, apud Suidam, ζειρὰν esse pro σειρὰν, hoc est, formatam vocem cum δ præposita, ut δρῖος pro ῥίος ros, et similia. Ea vero lege ζειρὰ (sive δσειρὰ) dicta fuerit ejusmodi pallium à nectendo, sive connectendo: quæ proprietas est stirpis ἔρω, unde εἴρω, σείρω &c. E. S.]

Ζευγνύω verbum productius est à ζεύγνω, quod à ζεύγω, cujus derivatum proximum est ζεῦγος jugum. Est autem huic vicinum ζύγω, unde nomen ζυγὸν, itidem jugum notans. Et propria quidem potestas nominis ζυγὸν ea est, qua vocatur lignum, quo jumentorum colla junguntur et premuntur in aranda terra. Quum igitur haud dubie verbum ζύγω originem habeat ζέω (quemadmodum ζεύγω est à ζεύω, vel ζέω) ratio significationis, in nomine ζυγὸν, repetenda videtur à calore vel fervore, qui ex aranda terra, similive labore difficiliore, oritur. A notione autem jugi, multiplicibus modis, vox nostra transfertur, haud aliter, atque in voce Lat. jugum accidit. Porro Græcorum ζεύγω peperit verbum antiquum Latinum jugo: ubi eadem ratio est literæ Ζ, in Latinorum Jod mutatæ, quæ est in nomine Jupiter, ex Græco Ζεὺς repetendo. Porro Latinum vetus jugo peperit nomen jugum, et verbum jungo. [A verbo ζεύγω vel ζύγω hoc pacto fieri potuisse Lat. jugo, jungo, haud improbabile est. Potuit tamen utriusque verbi eadem fere esse origo, sed multo remotior. Stirps nempe ἵω mitto: unde, præfixa σ, ut in bene multis aliis, factum σίω, hinc σείω, σεύγω, δσεύγω, ζεύγω. Illi vero stirpi ἵω alia cognata fuit ἴω, ex qua fieri potuerunt ἰύω, ἰύγω, jugo, jungo. E. S.]

Ζεὺς Jupiter. Variæ sunt formæ nominum, quibus olim Jupiter, deorum summus, appellabatur; ut Ζεὺς, Ζὴν, Ζὰν, Δὶς, Δεὺς, et forte alia: quæ omnia mihi quidem videntur unum idemque nomen fuisse, dialectis diversorum Græciæ populorum distinctum. Apparet certe, Ionibus fuisse vocatum Ζῆνα, qui ab aliis Græcis diceretur Ζεὺς, Doribus autem Ζὰν erat. Porro nomen Ζεὺς Æolibus, antiquissimis temporibus, in primis proprium videtur fuisse, nec aliud fuisse quam Διὲς, si rationem dialecti habeamus. Vidimus, nempe, jam supra, ζ apud Æoles loco δ fuisse positum. Præterea communis terminatio fuit Æolibus ες, loco ευς: neque commutatio literarum ι et ε rara est, in diversis dialectis. Sic, quem Athenienses Θεὸς dicebant, is à Lacedæmoniis σιὸς dicebatur. Erat autem Laconica dialectus, æque ac Æolica, subjecta Doricæ, tanquam generi suo, ut supra jam diximus. Ex his simul apparet quodammodo, inter ipsa hæc nomina et notissimum Θεὸς, magnam cognationem intercedere, imo omnia hæc proprie unum idemque vocabulum esse, dialectis tantum distinctum. Inter hæc, nomen Θεὸς, Atticis proprium, communi usu postea tritum fuit, tanquam appellativum nomen Dei cujusvis: reliqua autem, ceremoniis religiosis primum constitutis, ut proprium nomen Jovis, deorum summi, videntur invaluisse. [De vocabulis Ζεὺς et Θεὸς omnino consulendus est Henr. Stephanus in Thes. L. Gr. t. 1. col. 1023. 1517-1519. Salmas. Exerc. Plin. p. 70. 423. aliique, quos laudavit J. Alberti, ad Hesych. t. 1. col. 1577. voce Ζὰν Phurnutus cap. 2. et Heraclides p. 441. nomen Ζεὺς repetunt à verbo ζέω ferveo, ob fervorem igneum, quem Græci ζέσιν dicunt. Valde mihi placet observatio doctissimi Burgessii, ad Dawes Miscell. Crit. p. 386. antiquissimam pronuntiationem fuisse Δεὺς, unde cum σ præmisso σδεὺς, et tandem ζεύς. Comparatio Genitivi Græci Διὸς ceterorumque casuum obliquorum maxime hoc suadet: respondebuntque, hoc pacto, longe rectius Latina deus, et dis, et Græc. Θεὸς, de qua voce inferius. E. S.]

Ζέφυρος Zephyrus. Proprie sic dicitur à calore, quem affert ventus, cui Zephyri nomen est. Proxime autem est ab obsoleto nomine ζέφος, cujus origo ζέω, de quo mox infra dicendum.

Ζέω ferveo, bullio. Est hæc ipsa propria verbi potestas, quam supra ad vicinum verbum ζάω explanavi. Transiit autem præterea hoc nostrum à fervendi ebulliendive notione ad eam scatendi.

Ζῆλος æmulatio. Proprie sic dicitur ardor, seu studium vehemens, in aliquam rem; nomine orto à ζάω vel ζέω ferveo: de quibus dictum supra. Inde porro ζῆλος ponitur pro studio vehementi, quo similis alteri evadere conaris; atque adeo æmulationem notat. [Vide L. Bos Diss. de Etymol. Græc. p. 24. 25. et A. Schultens, Comment. ad Proverb. Salomonis, cap. 3. 31. ubi simile verbum Hebr. קנא illustratur. E. S.] Variis modis præterea transfertur, quorum omnium rationes facile à propria notione ardoris vel studii repetuntur. [A ζῆλος est ζηλότυπος, quasi dicas æmulatione percussus, et contactus. T. H.] [Porro, ζηλοτυπία proprie ictus, pulsusque vehementior talis fervoris. A. Schultens in Comm. l. l. Ceterum apud accuratiores Græcos ζῆλος et φθόνος distinguuntur. Laudi debebatur ζῆλος, ut honesta æmulatio: φθόνος autem semper erat affectus vitiosus invidiæ. Recentiores tamen Græci etiam de invidia adhibuerunt vocem ζῆλος, et verbum ζηλοῦν ipsis significavit invidere. L. C. V.] [Conf. idem vir maximus ad Adoniazusas Theocrit. p. 415. et Lennep. ad Phalar. p. 46. B. E. S.]

Ζημία damnum. Videtur proprie esse à ζάω, quod, in derivatis non paucis, translatum est ad notionem quærendi, inquirendi, desiderandi. Inde ortum ζημία proprie fœmininum est à ζήμιος, et proxime quidem factum ab obsoleto nomine ζῆμος, vel ζῆμα, ac Substantive positum rem notat desideratam, in quam inquiras, quam desideres, veluti ea privatus: atque sic eximie translata vox videtur, ad significandam jacturam, vel damnum, et hinc porro mulctam, vel etiam pœnam.

Ζητέω quæro. A verbo ζάω ferveo factum nomen est obsoletum ζητὸς, [cujus vicinum ζῆτος superest] quod peperit verbum nostrum ζητέω. Hoc autem translatum ad studium ardoremque inquirendæ rei alicujus eximie accepit notionem quærendi, inquirendi, requirendi, quæstionem habendi. Generalius etiam (et quidem valde proprie) valet in usu, idem quod studere, conari. [Vide L. Bos Obss. ad Aristoph. p. 6. E. S.]

Ζόφος caligo. Volunt Grammatici, hoc nomen dici pro δνόφος, quod suo loco vidimus, quoque caliginem significare, et cognationem quandam habere cum vocabulo νέφος, similibusque formis. Verum quidem est, literam ζ poni pro δ, ut supra quoque vidimus, in nonnullis vocibus: sed obstat huic sententiæ (quantum ad vocem δνόφος) litera ν, quæ in nomine νέφος quidem adest, non vero in ζόφος. Verisimilius itaque videtur, nostrum ζόφος idem fere esse proprie, quod ζέφος, (unde proxime descendit nomen ζέφυρος) atque adeo oriri à verbo ζέω, vicino alteri ζάω. Sic ζόφος proprie dici potuit vapor calidus, qualis in aëre sæpe existit; inde autem transferri ad aërem tenebricosum designandum. De quacumque caligine postea positum videtur fuisse.

[Ζύγαστρον arca: de qua voce vide Zonaram apud Valcken. Adnott. in Adoniazus. Theocr. p. 335. C. et viros doctos ad Hesych. t. 1. p. 1588. Videtur autem repetendum ab obsoleto ζυγόω jungo, adjungo. E. S.]

Ζῦθος Zythus. Sic dicitur genus potus ex hordeo. Haud dubie vox orta est à verbo ζέω, quod cum vicinis ζάω, ζέω, &c. convenit, in notione fervendi. Dictum autem ζῦθος eximie genus istud potus, à fervore vel fermentatione.

Ζύμη fermentum. Proximum derivatum est verbi ζέω ferveo: ut adeo proprie idem sit, quod Latinum fermentum, sive id quod fervet. Inde autem (quemadmodum hoc ipsum fermentum) ζύμη dicitur farina subacta, quæ acorem contraxit.

Ζωμὸς jus. Proprie dici videtur, id quod fiat ex decoctione. Ortum, nempe, est à ζέω, quod vicinum verbis ζάω, ζέω &c. adeoque notionem accepit à fervendo, ebulliendo, coquendo: quæ potestas verbi ζέω manifesta est, in formula proverbiali, ζῇ χύτρα, ζῇ φιλία, id est, Si olla fervet, vivit amicitia. Inde autem ζωμὸς eximie videtur significasse liquorem eorum, quæ cocta sunt, qui liquor Latinis jus dicitur. [Hinc ζωμὸς μέλας jus nigrum Lacedæmoniis: de quo vide Toup Cur. Noviss. in Suidam, p. 51. E. S.] Inde porro ζωμὸς ad frusta panis, aliave, quæ jusculo miscentur, translatum est, atque sic ponitur quoque pro buccella. [Simplicissimum fortasse erit, ζωμὸς derivasse à prima Præter. Pass. verbi ζέω pp. tumeo, quasi dicas tumere factum, vel ita coqui solitum, ut præ fervore tumeat. E. S.]

Ζωννύω cingo. Certum est, verbum hoc oriri à Ζώνη cingulum, vel, ut ab aliis etiam vocatur, zona fasciave. Ζώνη autem, sine dubio, ortum est à verbo ζέω, quod manifeste apparet ex ejus derivato ζῶμα [et ζῶσμα] significante quoque cingulum. [Vide hic Schrader. Animadv. ad Musæum cap. 20. p. 347. E. S.] Jam autem vidimus, verbum ζέω significare fervere. Hinc igitur ζῶμα et ζώνη significare potuerunt res, quibus aliquid calefiet, quæ calorem adferant: atque sic videntur translata ad designandam fasciam, cingulumve, quod corpori circumligetur, ut frigus arceatur. Denique inde translata est, ad designandum id omne, quod, figura sua, fasciæ simile est. Porro, à nomine ζώνη, verbum nostrum ζωννύω cingendi notionem habet.

Ζωρὸς, ortum à verbo ζέω ferveo, proprie idem valet, quod fervens, fervidus: atque inde eximie, ob fervorem, sic dicitur merum, sive meracum.

[Ζώω vivo. Pro ζέω, idem proprie valet ac vicina ζάω, ζέω &c. ferveo. Est verbum frequentatum poëtis. Vide Odyss. Γ. 354. &c. Hinc porro factum ζωὸς vivus, quod etiam contracte dicitur ζώς, Iliad. Ε. 887. et inde iterum ζωόω vivifico. E. S.]

Η.

Η, pro varia significatione, huic literæ seu particulæ subjecta, variam habet naturam. Itaque, stirpe sua, modo convenit cum εἰ, modo cum articulo ὅς, cujus casus obliquus est, modo factum est à sono; et quidem, in antiqua lingua Græca (ubi litera η nondum erat recepta) modo scriptum fuit per ε, modo per ι, modo per αι: unde etiam est, ut in particula ᾗ iota subscriptum appareat. [Eruditissime, de particula Ἢ, egit vir clarissimus H. Hoogeveen, Doctr. Particul. Ling. Gr. cap. 21. 22. p. 441—507. E. S.]

Ἥβη proprie notat pubem, sive primam lanuginem circa pudenda, pubertatis indicium: unde porro ad ipsam pubertatem transfertur, juventutemque pubescentem significat. Haud dubie oritur ab antiquo verbo ἥβω, seu potius ἄβω, quod vicinum videtur fuisse verbo βάω progredior. Ratio autem translationis, nisi à pullulando, quasi, profecta sit, mihi quidem non valde est expedita. [Prævenerat Etymologus M. col. 417. post alia, ἀπὸ τοῦ βιβάζειν, inquit ἄβω καὶ ἥβω. Ἀπὸ τοῦ βῶ, τὸ πορεύομαι, βῶ καὶ ἥβω. Quam derivationem ridiculam vocans H. Stephanus ab ἥδω (per δ) deducere hoc nomen maluit, Thes. Ling. Gr. t. 1. col. 1444. idque tanta cum fiducia, ut "aut nullam, aut hanc esse vocis ἥβη etymologiam" sanciret. Quid si verbum ἄβω, prisca in lingua Græca, formatum fuerit ex ἄω spiro, spiritum calidum emitto: unde ἄβω, αἴω, αἴθω &c. A calore autem notio juventutis, ut fere apud Arabes in nomine sjabâsab. Videri etiam possit, verbum ἄβω sive ἀβάω idem olim fuisse, quod postea ἄμω, sive ἀμάω: ut fortasse, apud Latinos, amare etiam abare pronuntiatum. Sic Ἥβη ab ardore amoris dici potuit. E. S.]

Ἡγέομαι duco. Oritur ab ἡγέω; quod pro ἀγέω: hoc autem ab ἀγὸς dux. Hujus stirps est ἄγω, de quo supra. Inde ἡγέομαι modo significat ducere, quasi dicas, ducem se præbere, modo præesse, modo antecedere, modo, ad animum translatum, significat idem quod ducere, existimare.

Ἠδὲ, apud Poëtas idem valens quod καὶ, est à particula δὲ, præfixo ἠ. [Vide Clar. Hoogeveen, Doctr. Partic. cap. 20. sect. 5. p. 463-467. E. S.]

Ἤδη jam. Est à particula δὴ, præfixo ἠ. [Conf. Clar. Hoogeveen, Doctr. Partic. cap. 22. p. 508-512. E. S.]

Ἡδὺς dulcis. Haud dubie oritur à verbo ἄδω, unde ἁδέω placeo. De utroque verbo dictum supra. Inde ἡδὺς proprie videtur significasse id, quod copia sua placeat, atque sic dulcis. [Conf. etiam dicta in ἄζω. E. S.]

Ἦθος, origine sua, convenit cum ἔθος, de quo dictum supra. Quum autem ἔθος, significatione sua, referretur ad consuetudinem, et mores receptos externos, inde factum videtur, ut ἦθος, seu potius ejus Plurale ἤθεα, positum fuerit pro sedibus consuetis, in quibus esse vel versari aliquis solet. Est enim stirps ejus ἔω sum, versor. Idem autem ἦθος quoque ad mores translatum est: ita tamen, usu suo, diversum ab ἔθος, ut, quum ἔθος respiciat mores externos et consuetudines, ἦθος nostrum speciatim comprehendat mores internos, quibus alicujus indoles et ingenium, et veluti tota animi natura ac vis, describitur.

Ἠθέω colo, percolo. Haud dubie idem est, atque ἄθω: quod verbum jam supra, ad nomen ἀθὴρ et alibi, explicui. Proprie autem ἄθω acervandi notionem videtur habuisse: atque sic ἠθέω eximie significasse putem percolando acervare, atque sic simpliciter colare. [Stirps ἔω mitto: hinc forte percolandi notio, quasi dicas transmittere. E. S.]

Ἠΐθεος. Proprie sic vocant Græci juvenem intactum, seu qui adhuc virginitate gaudet. Videtur autem sic dici, pro αἴθεος, quod ab αἴθω uro, ob ardorem juventutis suæ. [Conf. dicta superius in voce Ἥβη. E. S.]

Ἠϊὼν litus. Sic dicitur pro ἀΐων vel ἀϊὼν, quæ oriuntur ab ἄω flo. Hinc ἀὴς ventus: et dein ἀΐων (et Ionice pronuntiatum ἠΐων) locus ventis expositus, vel in quem venti sæviunt, quod aptum litori nomen.

Ἦκα leniter. Proprie videtur esse, quasi eminus tangendo. Non valde enim dissimile est voci ἑκὰς procul, quod à verbo ἔκω, cui vicinum ἥκω venio. Inde Adjectivum ἦκος, cujus neutrum plurale est nostrum ἦκα. Hoc igitur proprie valet quasi eminus adveniens, vel accedens: atque inde in primis notat parum, vel leniter, ita ut sensus fere effugiat. [In Codd. Mss. diverso spiritu notari solet, quum alii habeant ἦκα, alii ἧκα, quod rectius. Stirps mihi est ἕω (i. q. ἵημι) mitto: unde in Perfecto εἷκα, Dorice ἧκα: quod ex se videtur propagasse verbum ἥκω pp. submitto me, atque ita sensim lenteque advenio. Unde porro ἧκα et ἧκα submisse, sensim. Vide loca Iliad. Γ. 155. Σ. 596. Ψ. 440. Odyss. Μ. 442. Ρ. 254. Υ. 301. E. S.]

Ἥκω idem valet quod ἵκω, ἴκω et similia: quæ omnia stirpem communem habent verbum ἕω, ἴω et vicina. [Conf. quæ diximus ad Ἧκα. E. S.]

Ἠλακάτη colus. Dicitur à circumeundo et versando: quasi à masculino ἠλακάτης. Hoc autem ortum est à tertia Præter. Perf. Pass. ἠλάκασται verbi ἠλακάζω, vel ἠλακάω, quod ab ἠλάω, cujus loco usitatum ἠλάσκω, et inde deductum ἠλασκάζω, sensu vagandi, circumeundique. Oriuntur autem ab ἠλάω, vel ἀλάω, unde deductum ἀλήτης erro, vagus: de quo suo loco.

Ἠλάσκω vagor. De hoc modo dictum in ἠλακάτη.

Ἠλεὸς stultus. Videtur dici ab errando vel vagando. Proxime autem oritur ab ἠλὸς, quod derivatum est à verbo ἄλω, dictumque pro ἀλός. Verbum ἄλω, cum vagandi errandique notione, vidimus jam supra in ἀλάομαι et ἀλάω. Hinc igitur derivata ἠλὸς, et ἠλεὸς, metaphorice eum significant, qui animo et mente vagetur, atque adeo stolidum.

Ἠλίθιος stultus. Non nisi forma differt hoc ab ἠλεὸς, de quo dictum supra. Vicinum, nempe, modo memoratis ἀλάω et ἀλέω verbum est ἀλίω, et, hujus loco pronuntiatum, ἠλίω, unde ἤλιθον, quod proximum derivatum peperit ἠλίθιος, cujus Plurale ἤλιθα Adverbialiter positum fuit pro frustra. Inde igitur ἠλίθιος eximie quoque stultum significat.

Ἡλικία statura. Oritur ab ἡλίκος quantus: vel ab hujus derivato ἥλικος. Inde autem (ut ipsum ἡλίκος, de quo post dicendum) eximie transfertur ad quantitatem veluti ætatis: et quidem speciatim ἡλικία aliquando ætas adulta dicitur. Idem tamen, latius sumtum, in quamcumque ætatem hominis quadrat. Præterea à notione quantitatis ad staturam quoque humanam transfertur: in primis à scriptoribus sacris.

Ἡλίκος proxime oritur ab ἧλιξ, quod ortum à verbo ἄλω vel ἁλίσκω: et pro ἄλιξ ab Ionibus proprie ἧλιξ pronuntiatur. Est autem inter alia ἄλω (unde ἁλίσκω usitatum) idem quod capio: atque inde ἧλιξ transfertur ad quantitatem mensuræ proprie; quemadmodum Latinum capere de mensuris dicitur. Inde porro ἧλιξ, quasi æqualis mensuræ dicas, eximie notat socium ejusdem ætatis seu æqualem: atque sic ἡλίκος itidem relate ad quantitatem, significat quantum; ita ut semper referatur ad aliud similis quantitatis, quocum componi possit et associari. Atque ita inter se respondent ἡλίκος, πηλίκος, et τηλίκος. Ut autem ἡλικία atque ipsum ἧλιξ, sic quoque ἡλίκος, eximie ad diversas hominum ætates referuntur.

Ἥλιος sol. Sic dicitur pro ἕλιος: hoc autem ab ἕλος, quod non differre ab ἄλος docet analogia, quam supra vidimus ad varia vocabula sub litera Α. Ἕλος vero, ut suo loco dictum est, splendorem notat, et quasi tractum lucis seu radiorum lucis. Inde ἥλιος splendidus: unde eximie hac voce sol, tanquam substantive, dicitur.

Ἠλίψ calceus. Sic dicitur pro ἀλίψ: et hoc forte ortum est à verbo λίπτω, quod idem ac λίσσω, unde λισσὸς lævigatus; quorum origo est λίω lævigo, de quo suo loco. Inde ἀλίψ dicitur id, quod valde lævigatur atterendo, et hinc calcei genus.

Ἧλος clavus. Oritur ab ἄλω vel ἴλω quasi agitando duco, adduco: unde ἧλος eximie notat clavum, quo res in unum adducantur et compingantur.

Ἧμαι sedeo. Proprie contractum est ex ἕημαι, cujus tertia ἕαται in dialecto Ionica cernitur. Est autem ἕημαι ab Activo ἕημι, vel ἑέω, quod ab ἕω mitto. Unde ἧμαι pp. est memet mitto deorsum, atque adeo sedeo.

Ἠμεκτέω indignor. Verbum Ionicum est, idem notans quod ἀγανακτέω, oriturque ab ἐκτέω, quod idem atque ἀκτέω, de quo dictum, ad Ἀγανακτέω. Videtur autem primo, pro ἐκτέω, pronuntiatum fuisse μεκτέω, præfixo μ: ut in multis fieri solet vocabulis. Dein ex eo factum est ἀμεκτέω, præfixo α, et, pronuntiatione Ionica, ἠμεκτέω. Ubi litera α eandem fere vim intendendi habet, quam ἄγαν in ἀγανακτέω.

Ἠμέν. Conjunctio composita ex ἠ, et μὲν, cui respondet ἠδὲ, simili modo, ut μὲν et δέ. [De ἢ μὲν, ἦ μὲν &c. vide Cl. Hoogeveen, Doctrinæ Particularum cap. 21. sect. 3. p. 494-498. E. S.]

Ἡμέρα dies. Fœmininum est τοῦ ἥμερος, de quo mox. Hoc autem ab antiquo ἧμαρ, à quo leviter differt usitatum poëticum ἦμαρ dies. Oriuntur autem ab ἧμαι sedeo. Inde ἥμερος placidus, ἡμέρα autem, quasi, tempus placidum, et eximie dies. [Sunt in omnibus linguis multa nomina, quæ, tanquam Substantiva, solent usurpari, quum sint maneantque Adjectiva, quorum Substantiva omissa sunt. —— Pertinet ad hanc classem et nomen ἡμέρα. Olim dicebant ἡμέρα ὥρα, vel ἡμέρα φάος, blandum lumen, amabile tempus, opposite ad noctem, emblema luctus. Tempus igitur, in viginti quatuor horis, amabile, jucundum, per ellipsin dicere solebant Ἡμέραν. Adjectivum est ἥμερος, α, ον, blandus, lenis, amabilis. In Hesychii Lexico reperitur: Ἡμέρα· Ἀρτέμιδος ἐπίθετον, Dianæ cognomen. Sic namque dicebatur Diana dea amabilis, blanda, lenis, puellis utero laborantibus. Apud Horatium, in Carmine Sæculari, lenis Ilythia tuere matres. L. C. V.]

Ἤμυτος est pro ἄμυτος: hoc autem, haud dubie, pro μύτος, cui vicinum μύσος. Origo est verbum μύω et μόω transeo. Vide ad vocem Μύσος.

Ἦμος quando. Est porro ἄμος, quod pro μὸς, hoc autem componendum cum μὶν, et pronomine primæ personæ; de quo suo loco. [Nescio, an rectius repetieris à prima Perf. Pass. ἧμαι, pro εἷμαι, verbi ἕω, sive ἵω mitto, remitto. Quo pacto eadem fere translatio erit, in hac vocula, quæ est in Brittannico Still. E. S.]

Ἠμύω inclino, cado. Oritur à μύω claudo vel, proprie magis, minuo, inclino, atque inde claudo. [Malim ducere à stirpe ἕω mitto, remitto: Unde ἦμος repetivimus. Ab ἦμος autem ἠμύω, quasi dicas remissum facio. Conf. Iliad. Β. 148. Θ. 308. Τ. 405. E. S.]

Ἦν si. Vicinum videtur voci εἰ, et haud dubie ejusdem stirpis est. [Nimirum ἦν contracte dictum est pro ἐὰν, quod ab obsoleta verbi forma ἔαμι, unde, in tertia Plurali Præsentis, Ionice superest ἔασι, (pro vulgari εἰσί) et, in Imperfecto Medio, ἔατο, quod vulgo contracte effertur ἦντο. Quemadmodum igitur ab ἵσταμαι, sive ἵσταμι, in Participio Præsenti, dictum est ἱστὰς, ἱστᾶσα, ἱστάν: sic ab ἔαμι, factum ἐὰς, ἐᾶσα, ἐάν; quod ipsum ἐὰν dedit ἦν, contracta forma. E. S.]

Ἠνεκὴς porrectus, protentus in longitudinem. Dicitur (cum præfixo α intensivo) pro ἀνεκὴς, et hoc pro νεκὴς, quod à νέκω: hoc autem à νέω, cui respondet Latinum necto, et nectendo in longum porrigo, protendo. Inde proprie valde ἠνεκὴς notat [valde porrectum] porrectum in longum, et idem, ad tempus translatum, perpetuum.

Ἠνὶ ecce. Est pro ἦν, addito ι, majoris emphaseos causa: ut fieri quoque solet apud Atticos, in pronominibus demonstrativis. Est autem ἦν ortum à verbo ἔω, vel ἄω: nisi mavis à similitudine soni, ut alia, dici. [Quemadmodum Græci dicunt ἦν, pro ἠνὶ, (quod poëtæ servarunt) Latini autem, pro ἠνὶ sive ἦν hocce Græco, dicunt en: ita nullus equidem dubito, quin Græcorum ἠνὶ sit Latinorum en, i. q. ecce. Porro ut ἠνὶ pp. est immissione, haud aliter ἰδὲ, pro ἴδε, ab eadem stirpe ἴω mitto, immitto, peculiariter oculos, vel visum, in rem, videtur esse repetendum. E. S.]

Ἡνία habena. Proprie fœmininum est ab ἥνιος, quod ab ἄνος, et hoc ab ἄνω, verbo antiquo, repetendum: unde ἄναξ et similia oriri supra vidimus. Facile itaque apparet, ἡνίαν proprie significare lorum freni, quo equi regantur.

Ἡνίκα quum, quando. Vidimus supra, vocem ἔνος et Latinum annus, similiaque ad tempus referri. Jam autem ἄνος, quod est Latinum annus, et ejus loco pronuntiatum Ionicum ἦνος, eadem sunt. Ab isto autem ἦνος productum ἤνικος peperit neutrum Plurale ἤνικα, et, spiritu mutato, ἡνίκα, quod, de tempore adverbialiter positum, pro quando invaluit.

Ἧπαρ hepar. Fortasse repetendum est ab ἄπω, vel ἅπτω, Caussam significationis explicent Medici. [Conf. Etymol. Magn. in voce. E. S.]

Ἤπειρος continens terra. Proprie sic dicitur pro ἄπειρος, quasi dicas, quod non habeat πέρατα, id est, fines, sive terminos. Est, nempe, πέρας terminus ultimus, ad quem progredi et transire possis, nomine orto à πείρω transadigo, transeo; de quo suo loco. Hinc ἤπειρος proprie opponuntur insulæ, et quamcumque terram continentem notat. In primis autem pars Græciæ, olim Ἤπειρος (Epirus) eximie dicta.

Ἠπήσασθαι est Aoristus primus Infinitivi Medii verbi ἠπάω, quod videtur ortum ab ἀπάω, lectione Ionica, vel potius ab ἀφάω. Hoc autem ortum ab ἄπω, ἅπτω, jungo, necto.

Ἠπίαλος genus febris levioris. Non dubito, quin ortum sit ab ἤπιος clemens, placidus, et intellectum habeat πυρετὸς febris. [Quæ vox etiam subaudienda est in τριταῖος, τεταρταῖος. Vide Schoetgen. ad L. Bos Ellips. Græc. p. 241. E. S.]

[Ἠπύω sono. Idem verbum est, lectione Ionica, quod ἀπύω, aut inde factum, præmisso ι, quæ vocalis sæpe ab initio ponitur. Vide Analog. p. 206. et p. 204. E. S.]

Ἥρα Juno. Videtur stirpe sua convenire cum nomine Ἄρης et similibus, à verbo ἄρω ortis: de quibus supra dictum est, suis locis. In primis autem hic spectari debent vocabula ἀρείων, et ἄριστος, ab eadem stirpe nata. Simili enim fere ratione, ut ea, translata fuerunt, ad præstantiam quandam designandam. Nostrum ἥρα translate eminentiam quandam respicit, et præstantiam, ut manifeste apparet ex lingua Latina, ubi vox appellativa remansit hera, et masculinum herus, quibus designantur domina et dominus. Est autem herus ipsum masculinum ἥρος, cujus loco (introducto in consuetudinem ω) pronuntiatum fuit ἥρως, [heros] similiter ut, pro ἔρος, ἔρως. Ab isto nomine ἥρως, (quo eximie, ob præstantiam, designatur genus hominum illustrius, seu medium quoddam deos inter et homines) ab isto, inquam, ἥρως, unde femininum ἡρωΐνη (si naturam nominis spectemus) non nisi pronuntiatione et forma diversum est nostrum ἥρα, quod ab ea notione, qua notat heram vel mulierem præstantiorem eminentioremque, eximie transiit ad deorum reginam, Junonem, denotandam. [Pro ἥρως, cum spiritu leni prolato, etiam dixerunt ἔῤῥος; quo nomine eximie appellatus fuit Jupiter, ἥρως herus, [illegible] est Junonis, maritus. Vide supra suo loco. E. S.]

[Ἡρακλέης, contracte Ἡρακλῆς, Hercules. Videtur integra vox olim fuisse Ἡρακυλέης, eliso υ, ut [illegible] Ἀσκλήπιος, pro Ἀσκυλήπιος, Latine Æsculapius. Superest illud υ, in Latino Hercules. Pro Ἡρακλῆς autem, eliso etiam α, Latini dixerunt Hercles: unde, in solo Ablativo, superest Hercle. E. S.]

Ἤρεμος placidus, mitis, quietus. Dictum est pro ἄρεμος, quod ab ἀρέω, unde ἀρέσκω placeo, ut nostrum ἤρεμος placidus. Rationem significationis vide, ad verbum ἀρέσκω.

Ἠρίον sepulchrum. Videtur convenire cum voce ῥίον cacumen montis, præfixo α vel η. Similis autem fere translatio est in hoc nomine, atque in Latino tumulus, pro sepulchro. De ratione significationis plura dicentur, in voce ῥίον. [Vide omnino Valcken. ad Theocr. Eidyll. 1. 125. p. 33. 34. edit. Anni 1773. E. S.]

Ἠρύγγιον genus herbæ, et, ut videtur, proprie magis villus dependens à mento hircorum. Forte convenit cum voce ῥύγχος rostrum acuminatum eximie: de quo suo loco.

Ἥρως heros. Vide dicta ad vocem [Ἔῤῥος, et] Ἥρα.

Ἥσσων minor, inferior. Etsi Comparative adhibetur, proprie tamen forma Participialis est verbi ἥσσω, quod notat deorsum sedeo, ortumque est ab ἕσω, quod ab ἕω, vel ἵζω sedeo: de quo dictum suo loco.

Ἥσυχος quietus, et proprie magis, sedatus: unde porro placidus, tranquillus. Ortum nempe est à verbo ἧμαι sedeo, quod ab ἕω. [Ut ἧμαι, ab ἕω mitto, in forma Media pp. sit mitto me, demitto me, Gallice, *je me mets*. E. S.]

Ἦτορ cor. Recte derivatur à verbo ἄω, vel potius ἄζω, de quo verbo dictum supra. Inde etiam orta vocabula, quæ in Lexico J. Scapulæ sequuntur.

Ἤτριον et ἦτρον, quorum prius redditur stamen, posterius umbilicus. Rationem significationis haud satis perspicio. [De priori voce vide cel. Ruhnken. ad Timæi Lex. p. 98. [illegible] Valcken. ad Eurip. Phœn. p. 576. Stamen autem videtur dictum ἤτριον, à præmittendo, sive demittendo, quia recta demittitur, atque adeo protenditur: ἦτρον vero umbilicus, quasi pars sive instrumentum, quo demittatur infans. Nomina enim in τρον, ut notissimum est, instrumentum designant. E. S.]

Ἥφαιστος, Latine Vulcanus. Proprie videtur hoc nomine significatus fuisse faber ærarius, sive qui metalla contrectaret, vel tundendo tractaret, et emolliret. Ortum, nempe, nomen est ab ἀφάω contrecto, contrectando mollio. Inde eximie deus fabrorum ærariorum sic dicitur.

Ἦχος sonus. Proprie sic dicitur sonus repercussus et quasi refractus. Est, nempe, ab ἄγω frango. Idem vir celeberr. alibi: "Nomen ἦχος, et ei vicinum ἠχὼ, pp. sonum notant reciprocum, seu repercussum, qualis verbi caussa edi solet in vallibus montium. Latius tamen sumtum ἦχος, in usu sonum designat quemcumque, qui aliunde [illegible] alicujus aures defertur: non secus atque alterum ἠχὼ, quod propriam notionem servavit. Ita de sono reciproco et fistulæ cantu adhibuit Hesiodus, in Scuto Hercul. vs. 279. περὶ δέ σφισιν ἄγνυτο ἠχώ. Ubi verbum ἄγνυτο, Latine frangebatur, proprietate sua, exprimit naturam soni illius reciproci. Hinc porro nominis proprii vicem obit, in Fabulis, &c.

[Ἠχὼ, όος, contracte οῦς, "Echo, sonus reciprocus, vox repercussa." Videtur à sono factum vocabulum. Possis et à frangendo repetere, quemadmodum præcedens ἦχος: ut sit quasi vox refracta. Vide cel. Lennep. in voce præcedenti. E. S.]

Ἠὼς aurora. Est pro αὔς, quod idem atque Atticum ἕως. Oriuntur autem ab ἄω, et ἕω: quibus verbis inter alia notio splendendi inest, ut supra dictum. Idem itaque sunt proprie Latine aura et aurora, et Græca αὔς, ἀὼς, et ἕως.

Θ.

Θαιρὸς cardo. Quo melius vocabulorum, à Θ incipientium, pateat ratio, notandum est, verba originalia θάω, θέω, θίω, θόω, θύω notionem propriam communem habere, positam in motu, qui fiat aliquo cum impetu, magna copia, [illegible] quasi tumultuose. Possunt autem alia derivata, cum vicinis verbis, à Τ incipientibus, componi, alia cum aliis, à litera quadam vicina incipientibus, quædam denique etiam cum verbis, à Φ et Σ incipientibus; cum quibus literis (pro diversis dialectis) litera Θ aliquando fuit commutata. Nostrum θαιρὸς (ortum à θαίρω, et hoc à θάω,) originem haud dubie habet θάω. Videtur autem significatio ejus profecta à motu vehementi eoque versatili: et fortasse componendum est cum θρέω θρόω, &c. quibus sonitus tumultuarius designatur.

Θάλαμος thalamus. Proprie sic dici videtur locus, [illegible] quo versantur, vel quasi florent, sponsus et sponsa, recenti matrimonio juncti: nomine orto à θαλὶς, qua voce eximie dicuntur homines florenti ætate, per translationem, nempe, à virendo et germinando; quæ notio est verbi θάλλω, unde proprie θαλὶς germen.

Θάλασσα mare. Ortum videtur à θαλάω, quod contractum peperit verbum θλάω, significans quasso, concutio. Unde mare dici videtur eximie θάλασσα, ob motum undarum, magna copia conquassatarum, quemadmodum, ob eandem caussam, mare eximie πολύφλοισβος dicitur ab Homero. Est autem memoratum θαλάω ortum à θάλω, et hoc à θάω: et significationem videtur accepisse ab impetu ruentis, erumpentis, rumpentisque magna copia. [Nescio, an verior sit sententia clarissimi L. Bos, repetentis ab ἅλασσα, pro quo, spiritu aspero mutato [illegible] θ, dixerint θάλασσα. Vide ejus Dissertat. de Etymol. Græca p. 25. E. S.]

Θάλλω vireo, pullulo. Manifesto apparet dici ab erumpendo, quæ vis inest verbo, unde oritur, θάω et θάλω.

Θάλπω foveo, calefacio. Proprie ortum est à θάλω, et quidem primum videtur significasse virere vel pullulare facio: unde eximie fuerit positum, de fomentis calidis, vel calore, quo plantæ virescunt. Inde autem translatum, generatim significavit postea calefacere vel fovere.

Θαμὰ crebro, frequenter. Haud dubie ortum est à θάω cum impetu moveo, feror, emergo, curro, accurro, magna frequentia accurro. [Vide tamen cel. L. Bos Diss. de Etymol. Græc. p. 25. in voce θάλασσα. E. S.]

Θάμβος stupor præ admiratione. Dicitur pro θάβος, quod à θάβω vel θάω accurro spectandi caussa, et inde spectaculum contemplor, admiror: unde notio stuporis præ admiratione. Idem vir celeberr. alio loco. "Θάμβος, dicitur pro θάβος, ut τύμπανον pro τύπανον, [illegible] pro [illegible], [illegible] pro [illegible] &c. Θάβος porro factum ab antiquo θάβω, cui vicinum θάφω, unde verbum θάπτω sepelio. Proprie autem θάφω significat obruo: quod ipsum verbum in Præterito τέθηπα [illegible] stuporem et metum transfertur. Ita enim Homerus, et alii poëtæ, τέθηπα dixerunt pro stupore obrutus sum. Vide Hesychium in voce τέθηπα."

Θάμνος dumus, et θαμὰ, nomen accipit à frequentia. Proprie contractum est ex θάμενος, et ortum à θάω cum impetu et magna copia emergo: unde quoque vidimus verbum θάλλω pullulo, vireo, proficisci. Ut mirum non sit, θάμνος, simili translatione, significare eximie densum fruticibus.

Θάπτω sepelio. Ortum est à θάφω, quod à θάω. Notio repetenda à copia terræ tumultuose aggesta: ut docet significatio verbi θάω. Quando autem idem verbum designat stupeo, ejus ratio repetenda est à notione stupendi cum admiratione: quam verbi θάω esse vidimus ad nomen θάμβος. Ut adeo pateat, verba θάω, θάφω, [illegible] θάπτω, natura sua, eadem esse, et proprie, non nisi forma, differre.

Θαργήλια Thargelia: nomen festi apud Græcos, unde mensis Θαργηλιὼν Thargelion dicitur. Oritur autem à verbo θάρω, quod alii vicino θέρω respondet, significatque calefacio, uro. Inde obsoletum θαργὸς, quod, compositum cum nomine ἥλιος, peperit θαργήλιος, proprie dictum de tempore, quo sol segetes urit. Unde eximie θαργήλια nomen festi.

Θάρσος fiducia, animi præsentia. Dicitur ab ardore animi, et ortum est à θάρω: de quo modo dictum.

Θαυμάζω miror, admiror. Ortum est à θαῦμα, quod à θαύω vel θάω. Θαύω autem, ut etiam θέω, (quod peperit θεάομαι) inter alia eximie tribuitur iis, qui frequentes accurrunt, spectandi contemplandive caussa. Hinc θαῦμα res dicitur, quam cum admiratione spectes, et inde verbum θαυμάζω aliquid admirationi habere, et inde admirari. Alio loco cel. Lennepius: Origo remotior est verbum θάω, cui vicinum θέω. Propria hujus potestas posita est in currendo: quare etiam, à Grammaticis Græcis, Hesychio aliisque, redditur per τρέχειν. Ab hoc θέω Ionicum fluxit θεάω et θηέω, nec non θεάω, cujus Medium θεάομαι, una cum nomine derivato θέα, aliisque similibus, quæ [illegible] Lexicis exstant, translatum fuit ad spectacula, ad quæ spectanda concurrat multitudo. Eadem ratio est verbi θάω, et quæ inde formantur, θαέω, θαύω, et Dorici θαάω; unde nomina remanserunt θαῦμα, et Doricum θάημα. His autem proprie significatur res, ad quam spectandam accurras, adeoque spectaculum: [illegible] quod, alia nominis forma, speciatim θέαμα dici solet; quum θαῦμα usurpatum sit de eo, quod aliquid miraculi habeat: unde etiam rem miram, et interdum portentum notat.—Inde porro θαυμάζω miror, rem miram duco, vel facio, quæ vis est terminationis ζω, [illegible] verbis, à nominibus factis.

Θεάομαι specto, contemplor. Est à modo memorato θέω.

Θείνω percutio. Videtur proprie esse [illegible] currendum, vel ad motum incito: verbo orto à θέω, de quo jam dictum, quodque inter alia eximie notat curro.

Θέλγω mulceo, delinio. Haud dubie ortum est à θέλω, et hoc à θέω, quod, cum, inter alia, etiam notet pono, colloco, forte inde prodierit deliniendi notionem. [Verbum θέλγω etiam est debilito, Il. O. 322. 594. &c. Origo quidem videtur esse θέλω; sed hoc ipsum θέλω manifesto factum est ex ἕλω, unde, cum digammate Æolico Ϝέλω, quod dedit Lat. velle (pro velere) velim &c. tempora tributa verbo volo, vis, velle. Quum autem ἕλω pp. sit volvo (quod ipsum volvo stirpem habet ἕλω, cognatum nostro ἕλω) notio vero volvendi, hoc in verbo, ducta videatur à primitiva trahendi, attrahendi aliquid, ut volvatur, uti, verbi gratia lapis rotundus, globus &c. hinc conjicere ausim, verbum θέλγω, ex remotiori ista origine, trahendi, attrahendique esse repetendum. Unde notiones mulcendi, molliendi, debilitandi. Quin, si vera sit Lennepii observatio (in Analog. p. 200.) literam μ plurimis verbis esse præfixam; nihil impedire videtur, quo minus statuamus, ipsa Lat. mulceo et mollio è stirpe ἕλω orta, adfinitatem quandam habere cum nostro θέλγω. E. S.]

[Θελημὸς [illegible] θελήμων volens, voluntarius. Haud dubie est à θέλω, vel productiori hujus forma θελέω. Vide omnino Toupii Emendat. in Suid. P. 2. p. 49. 50. E. S.]

Θέναρ vola vel cavitas manus. Etsi haud dubie oriatur à θένω, et hoc à θέω, de significationis ratione tamen minus liquet. [An θέναρ pp. est manus pars extenta, vel porrecta? Vide Il. Ε. 339. A notione hac extendendi manum videtur ea esse percutiendi, in verbo θένω. Unde Hesychius Θένε· κόπτε, τύπτε. E. S.]

Θεὸς deus. Ortum est à θέω. Sive autem à currendi notione, sive ab ea collocandi dici velis, non admodum differt. Prius tamen malim. Alio loco cel. Lennepius: "In primis eorum placet sententia, qui vocem hanc pro proximo derivato habent verbi θέω curro, nec non pono, dispono, condo: ut adeo facile inde nomen formare potuerint antiquissimi Græci, ad designandum deum: sive sic eum vocaverint à disponendo, sive à currendo ad similitudinem solis, lunæ, stellarumque, quos deos opinantes, in continuo motu vel cursu videbant esse. [Comparatio vocis Latinæ deus, cum Græco δέος timor, pro quo δεὸς (cum adspiratione literæ δ) dicere potuerunt θεὸς, suadet, ut credamus, ΘΕΟΝ Græcis dictum fuisse à timore et metu, quem tonitrua [illegible] fulmina, ex æthere missa, mortalibus incutiant. Eadem fortasse ratio est vocis אלהים Elohim, apud Hebræos. E. S.] "Herodotus l. 2. cap. 52. ἀπὸ τοῦ θεῖν, vel τιθέναι κόσμῳ, concinno ordine collocare et disponere, θεοὺς à Pelasgis dictos esse tradit: in qua quidem origine nihil est, quod quemquam merito possit offendere. Τὸ ποιῆσαι θεῖναι πρὸς τῶν Ἀρχαίων ἐλέγετο, ut observat Athenæus, lib. 11. p. 503. Hoc pacto θεὸς erit conditor et creator universi. Non desunt tamen inter veteres, qui potius à θέω, θεάω (cujus Medium θεάομαι, curiose et cum admiratione specto, tantum usurpatur) θεὸν deducunt, quod omnia sidera, divina religione culta, mirificum quidquam hominibus præbeant spectaculum. Eandem originem Philosophi paullo subtilius expoliunt. Quum enim θεᾶσθαι et θεωρεῖν de mentis contemplatione frequenter, à Pythagoreis [illegible] Platone, ponantur, θεὸν dici voluere, quod sola cogitatione cognosceretur, nullisque, nisi mentis oculis, pateret. Pythagoreorum hæc est egregia sententia: Ὁ μὲν θεὸς αὐτὸς οὔτε ὁρατὸς, οὔτε αἰσθητὸς, ἀλλὰ λόγῳ, καὶ νῷ θεωρητὸς, apud Stobæum in Eclogis Physicis, p. 4. —— Censent alii viri docti, ex voce θεὺς Ægyptia, Græcos suum θεὸς efformasse: quod verumne sit, nec ne, in his rerum antiquarum tenebris, discernere non licet. Id certum multis videtur, à θεὸς Latinorum deus emanasse: quanquam dubitari possit, an non potius à δεὸς, pro quo postea dictum fuit ζεὺς, descendat. Quemadmodum vero Christiani patres, in diversa vocis θεὸς, quam veteres tradiderunt, origine luserint, egregie docet Petavius, Dogm. Theolog. t. 1. lib. 8. cap. 8." T. H.]

Θεράπων minister. A verbo θέρω calefacio orta sunt θεραπὸς et θεράπω, cujus Participium Activum est θεράπων, pp. calefaciens, adeoque qui fovet atque fomentis calefacit. Unde partim ad medicos, partim [illegible] ministros sedulos, transfertur, à fovendo nempe [illegible] curando. Alio loco: Ministri fideles in primis dicti sunt θεράποντες, qui domino suo, non tanquam servi, sed ut amici fideles, aderant, eumque omnibus modis colebant et veluti fovebant. Aliud igitur est θεράπων, quam δοῦλος, eoque multo honorificentius: unde ipsi reges ab Homero, aliisque, dicti θεράποντες Διὸς, quasi Jovis administri. Similiter Cupido Veneris comes et filius dicitur τῆς Ἀφροδίτης ἀκόλουθος καὶ θεράπων. Confer Platonem [illegible] Convivio, p. 203. Pertinet huc etiam interpretatio Ammonii, qua θεράποντα dici notat τὸν ἐντεταγμένον φίλον, [illegible] est, amicum, qui aliquem omni obsequii genere colat, omniaque ad nutum ejus faciat.

Θέρος æstas. Ortum à θέρω calefacio: dictum à calore. [Stirps mihi videtur esse θέω tendo, intendo. Vide mox. E. S.]

Θέρω calefacio. Ortum à θέω, et quidem dici videtur à motu, quem supra jam diximus significari verbo θέω. Inde translatum est [illegible] calorem, et porro ad notionem medendi: similiter ac θεράπων. [Vide inferius in θέω. E. S.]

Θεσμὸς lex. Ortum est à θέω pono: unde quoque ortum θέμις fas. [Conf. Germanicum *Gesetz*. E. S.]

Θέσπις vaticinus. Ortum est ex θεὸς, et verbo σπὼ, quod cum ἕπω dico convenit, eodem modo ut ἴσχω et σχὼ (pro σίσχω, præfixa σ ante ἴχω: ut σπὼ similiter sit pro σέπω, ex ἕπω. A σπὼ ortum est σπὶς et compositum θέσπις: notat adeoque, qui divina loquitur, [illegible] est, vaticinator, vaticinans. Θὲς enim forma tantum differt à θεὸς, ortumque est à θέω. Apparet hoc manifeste ex composito θέσφατος à Deo dictus, et similibus. [Uti θέσκελος deo similis factum est ex θὲς pro θεὸς, et κέλος pro εἴκελος, haud aliter θέσπις videri possit contractum esse ex θὲς, pro θεὶς, et σεὶς pro ἕνς: ut litera ς non adeo ad posteriorem compositi partem, quam ad priorem, pertineat. E. S.]

Θέω curro. Proprium verbi hujus notionem supra explicui. [Vide in Θεωρός.] Inde eximie notat cursu feror, vel curro. [Distinguunt Lexicographi inter θέω curro, quod in Futuro habeat θεύσω, et alterum inusitatum θέω pono, quod Futurum faciat θήσω. Addit Etymologus tertium θέω, intueor, quod alias θεῶ pro θεάω. Omnia hæc videntur repetenda à simpliciori verbo τέω pp. tendo, intendo: unde, dein, varia translatione, ortæ sunt notiones currendi, quasi intendendi cursum sive contendendi, ut Belgæ dicunt rekken, h. e. intensius currere; porro intuendi, acie contenta, ἀτενίζειν; ponendi, quasi manu extenta defigendi &c. Pro τέω enim, cum adspiratione prolatum est θέω: ut solet τ adspiratum θ scribi. E. S.]

Θεωρὸς spectator. Compositum ex θεὸς et ὁρὸς, quod ortum ab ὅρω, unde ὁράω video, observo: de quibus post. Inde nostrum proprie est observator, vel spectator divinorum. Unde variæ notiones. [Malim à θεάω, cognato alteri θεάω, pp. intendo visum. E. S.]

Θήγω acuo. Proprie non nisi forma differt à θίγω, et ab incitando habet notionem acuendi. Propria autem potestas quærenda in motu vehementi, [sive tendendo ad oculum] quam notionem propriam esse vidimus stirpi θάω, unde ortum θάγω et inde θήγω.

Θηλὴ papilla. Componenda vox est cum θάλω, unde supra vidimus oriri θάλλω vireo, propulso. Haud dubie nostrum dicitur à protuberando [vel protendendo, demittendo. E. S.]

Θῆλυς fœmineus. Ratione originis convenit cum θηλή: ortum nempe à θάλλω vireo. Unde quoque significationem habet. [An θηλύτεραι γυναῖκες idem forte, quod Belgarum bloejende maegden? Vide Il. Θ. 520. Od. Λ. 385. 433. Ο. 421. Ψ. 166. et Ω. 201. Hesiod. Asp. vs. 4. 10. &c. E. S.] Θηλὰς Græci proprie vocabant papillam τῶν μαστῶν, ut Hesychius ait. Τὸ ἄκρον, quasi τὸ θηλὴ, τοῦ μαστοῦ Galenus dixit tom. 6. p. 51. Sed et ipsas mammas ita dicunt. Origo vocis ab antiquo θάω alendo foveo, et florere facio. Unde gignuntur non solum θάλλω, θαλερὸς, θαλία, θάλημα, in quibus omnibus est gratæ cujusdam et florentis lætitiæ potestas, sed et θῆλυς, vegetandi vim habens: quo pacto apud Homerum Odyss. Ε. 467. et Hesiodum in Clypeo Herc. vs. 395. (ubi videatur Grævius) θῆλυς ἐέρση ros fœcundans, vel, sicut Hesychius exponit, ἡ θάλλειν ποιοῦσα τὰ φυτὰ δρόσος, καὶ θρεπτική. Hinc facile colligitur, quam ad feminei sexus significationem hoc Adjectivum transierit. Hinc etiam oritur pari virtute præditum θηλὸς, cujus femininum θηλὴ, in Substantivi formam, ea, qua diximus, potestate migrans, produxit verbum θηλάζειν. In ejus usu Attici à communibus Græcis dissentiunt. Illi solam matrem dicunt θηλάζειν τὰ παιδία infantes lactare, mammam iis præbere; unde θηλάστρια Sophocli et Eupolidi eadem, quæ τιτθὴ, vel τροφὸς, testibus Polluce lib. 3. Segm. 50 et Hesychio. Hi contra non minus de infantibus, catulis, aut pullis usurpant, qui lactant aut ubera sugunt, ut Romulus et Remus θηλάζοντες τὰ θηλὰ lupæ ubera sugentes. Vid. Græv. ad Luciani Solœc. p. 734. &c. T. H.]

Θὴρ fera. A θέω curro ortum est, et à celeritate dicitur. [Æolice efferebatur φὴρ, unde Latinis fera, ut pro θλᾶν efferebant φλᾶν; pro θλίβω, φλίβω. Vide Vossii Etymol. in voce fera, et eundem de Litter. Permutatione: porro Maittaire Alphabet. Dialect. p. 397. Originem utriusque vocis repetimus ab impetu fervidiori, quo ruit: quam notionem propriam, in Latina voce fera, jam vidit Isiodorus apud Vossium, l. l. E. S.]

Θὴς operarius, seu, qui mercede conductus operam facit. Ortum haud dubie à θέω: notionemque accepit à collocando vel locando, quasi dicas, qui opus locatum fecit. [Itaque θὴς pp. idem est quod θεὶς. E. S.]

Θησαυρὸς thesaurus. Videtur dici pro θεσαυρὸς, idque oriri à verbo θέω, ut proprie sit, vel quod reconditum est, vel locus ubi reconditur aliquid; atque inde eximie thesaurus, sive copia rerum pretiosarum, à multo tempore reconditarum. [De propria notione vocis vide in primis L. Bos. Exercitationes in Matth. 2. 11. In origine autem, ex oriente repetenda, humani quid passus est idem vir clarissimus. Conf. ejus Dissert. de Etymol. Gr. p. 26. E. S.]

Θίασος proxime ortum est à θιάω, quod (à simpliciori θίω factum) proprie non differt à θεάω, vel θοάζω, quæ oriuntur à θέω, unde nomina θεὶς et θοὸς. Θίασος itaque proprie significare potest multitudinem hominum concurrentium, vel congregatorum, ad res divinas celebrandas, et eximie inde ad choros Bacchicos celebrandos. Quorumque frequens usus, in sacris deorum, esset saltationum et conviviorum; inde porro notavit cœtum tripudiantium, vel convivium celebrantium: quia et ipsum convivium.

Θίγω tango. Dicitur ab incitando, quod fit tactu, et satis accurate respondet ejusdem stirpis verbo Latino tango vel tago. Unde facile patet, non differre à verbo θήγω, quod supra vidimus. Stirpem autem vicinam habet θέω, cujus notio jam alibi patefacta est.

Θὶς acervus, cumulus. Haud dubie dicitur à concitando in unum et stirpem habet modo memoratam θέω. [Possis etiam repetere à reponendo et adservando. E. S.]

Θλάω, contundo. Oritur à θαλάω, quod à θάλω, et hoc à θάω. Notionem habet à motu vehementi, uti facile patebit ex iis, quæ notavi ad vocem θάλασσα.

Θλίβω fremo. Ortum est à θλίω, quod fere convenit cum θλάω: unde quoque significatio videtur repetenda.

Θνήσκω morior. Ortum est à θανάω, quod à θάνω et hoc à θάω: de quo alibi dictum. Videtur autem moriendi notio repetenda esse ab illa extendendi: quæ significatio manifesta est in verbo τείνω. [Conf. ἐκταθῆναι pp. extendere se, vel extendere pedes, mori, et Iliad. N. 654, 655. ἔκτο σκώληξ ἐπὶ γαίῃ κεῖτο ταθείς. Porro Iliad. H. 409. K. 343. Hemsterh. ad Lucian. t. i. p. 357. Valcken. ad Euripid. Phœn. p. 566. Eandem esse indolem verbi מות apud Hebræos, ex comparatione vicinarum stirpium מתה. מתח &c. attendenti satis apparebit. E. S.]

Θοίνη epulum. Proprie ortum est à θόω, quod eximie notat celeriter accurro ad sedendum. Unde proxime θοίνη consessum notat: hinc autem epulum.

Θολὸς sordes turbidæ. Ortum est à θόλω, quod, natum è verbo θόω, à motu vehementi et celeri videtur accepisse significationem motu frequenti agitandi in orbem. Unde θολὸς translatum, cum ad alias res, tum in primis ad sordes turbidas notandas.

Θοὸς celer. Ortum à θόω celeriter ruo, vel feror, vel erumpo et exsilio. [Notio celeritatis, ut in Hebr. חָדַד orta videtur ab illa acuminis sive aciei cuncta obstacula pervadentis. Itaque Hesychius: θοὸν ὀξὺ, ἰσχυρὸν, ταχινόν. H. Stephanus ex Apollon. Rhodio laudat θοοὺς γόμφους, acutos clavos: et θοαὶ νῆσοι "inquit" Homero [Iliad. B. 619. K. 309. 396. Λ. 665. Π. 168.] id est, ὀξεῖαι acutæ: ob promontoria, quæ habent, in cuspidis morem acuminata. E. S.]

Θόρυβος tumultus. Ortum à simpliciori θόρος, cujus loco Ionicum θοῦρος superest, et notat tumultuose insilio. Stirps autem θόω, de quo modo dictum.

Θόρω, sive θορέω salio. Vide, quæ modo dicta sunt, ad vocem θόρυβος.

Θρᾷξ Thrax. Nomen proprium est: ortum autem videtur, quasi à verbo θρέκω, quod à simpliciori θρέω; quod, quemadmodum θρέω, notat sonitum obscurum et tumultuantem edo: de quo ad verbum θρέω dicetur. Inde eximie notat obscurum murmur edo, et quidem convenit iis, qui in templis quotidie assidentes tacito murmure deos superstitiose colunt. Inde porro ortum nomen θρῆσκος notat religiosum, vel potius superstitiosum. Similis jam ratio nominis nostri proprii Θρᾷξ videtur esse. Græci, nempe, eo nomine usi videntur fuisse ad istum populum designandum: causa ejus repetita à cultu mystico deorum, ab Orpheo Thracio ad Græcos propagato. [Vide infra T. H. ad θρησκεία.]

Θραύω frango. Dictum videtur ab impetu, quo res rumpitur et comminuitur. Forte à sono, ut similia, factum est.

Θράω. Ortum a simpliciori θαράω vel θαρέω: significatione autem proprie non differt à vicino θόω, quod est cum impetu salio, vel insilio: unde porro ad sedendi notionem transiit. [Haud aliter, atque in Hebr. ישב et Arab. وثب eadem notio saliendi ad sedendum translata fuit. E. S.]

Θρέω haud dubie factum est à sono obscuro hominum, in unum congregatorum, et murmur edentium. Inde autem eximie notat murmur edere instar tumultuantis multitudinis: unde porro ad inconditum clamorem transfertur, vel potius ad quemcumque susurrum vel etiam sonum plorantium. Ex hac origine nomen θρόος contracte θροῦς eximie rumorem notat hominum tumultuantium. [Iliad. Δ. 467. ubi vide Schol. et Hesychium in voce.] Atque inde ἀθρόοι homines dicuntur, qui tumultuarie in unum locum confluxerunt, conferti.

Θρῆνος luctus, lamentatio. Proxime ortum est à verbo θρέω, vel θράω, quod de sono vel vocalis plorantium eximie poni, modo vidimus. Hinc etiam θρῆνος, tanquam Substantiva vox, pro θρηνῶ ponitur: ut probavit Toup. Emend. in Suidam P. 2. p. 57. E. S.]

Θρησκεύω superstitiose deum colo. Ortum est à θρῆσκος, quomodo proprie dicitur is, qui in templis obscuro murmure deum colit: nomine orto à θρέω, quod convenit cum θρέω, de quo dictum suo loco; et ad vocem Θρᾷξ. Inde porro notat superstitiosum, peperitque verbum θρησκεύω. [Grammatici repetunt originem verbi θρησκεύω, et vocis θρησκεία, ἀπὸ τῶν Θρᾳκῶν, vel Θρᾳκῶν: ut Suidas, in voce, et Etymologus, Gregorius Nazianzenus Orat. 39. p. 625. et Orat. 1. in Julianum, et Nonnus, sive Maximus, ad eum locum, p. 130. Plutarchus autem in Alexandro, p. 665. proprie docet usurpari τὸ θρησκεύειν de κατόχους καὶ περιέργους ἱερουργίας: nec negari potest, Græcos hoc verbum plerumque posuisse de immodico, et superstitioso cultu. Sic matris deorum Bacchique domestica sacra, quæ leges ipsæ prohibebant, θρησκείας nominat Phyathis Pythagoreus, apud Stobæum, p. 465. Præcepit itaque vocabuli potestas est, cerimoniis quibusdam sacrisque adhibitis, numina colere. Multum tamen abest, ut Etymon, à Grammaticis probatum, certo nitatur pede: quippe quod Analogiæ legibus minime congruit. Ad quam propius accedunt hæc Hesychii, vetusto more per ε scribentis. Θρεσκός· περιττός, δεισιδαίμων. Item Θρεσκά· ἁγνά. πάντα εὐλαβούμενα. Quæ, etsi rarissimi sunt usus, originem tamen manifesto docent à verbo θρέω, quod usurpavit Æschyles, Septem contra Thebas, vs. 78. et Hesychius quoque habet θρέεται· θροεῖ obscura voce murmurare. Inde et θρηνεῖν lamentari, lugere, et θρόος vocis fractæ murmur; unde verbum θροεῖσθαι in Evangelio Matth. 24. 6. Hinc igitur θρεσκὸς, et, ε in η mutato, θρησκεία. Notum vero est, in superstitiosis sacris, etiam ululatibus et mysticis arcanisque carminibus, submissa voce admurmuratis, fuisse locum. Hinc lucem accipit Jacobus, Epist. cap. 1. vs. 26. 27. nam primo θρῆσκον vocat hominem, qui vera caritate vacuus, superstitiosis nugis religionem metitur, cujus μάταιον esse θρησκείαν pronuntiat; quemadmodum Dius apud Stobæum p. 406. θρησκεύειν τὰ πολλὰ θρησκεύειν. Mox Apostolus, eodem servato vocabulo, sed, adjectis epithetis, correcto, docet, quæ sit θρησκεία καθαρὰ καὶ ἀμίαντος. Alioquin scriptores sacri, de cultu veræ religionis, hac voce uti non solent: nam θρησκεία Act. Apost. 26. 5. et ad Colossenses 2. 18. multoque magis ἐθελοθρησκεία ibidem vs. 23. vitio vertuntur. Hinc ὁμόθρησκοι, vocabulum Lexicis ignotum, qui eandem hæresin sectantur, apud Socratem, Hist. Eccles. l. 5. p. 315. T. H.]

Θριαὶ calculi sortilegorum. Nomina haud dubie vicina sunt θριὰ, θρίον et θρῖον, significatione tamen inter se distincta. Repetenda autem forte à verbo θρέω et θρίω, quæ, et θράω, θρέω et θρόω, saliendi, exsiliendi, insiliendique notionem habere possunt. Quænam tamen in nostris vocabulis translationis ratio sit, non satis perspicio. [Θριαὶ calculos dici potuisse ab exsiliendo, vel resiliendo, quatenus in solum decisa delapsi resiliunt, nemo dubitet. Porro θρῖον folium ficulneum vocari videtur itidem ab exsiliendo cum crepitu quodam, ubi igni imponitur: unde apud Comicum, in Vespis [vs. 434.] [illegible] θρῖον τὸν ψόφον: de quo vide H. Stephanum in voce. Θρύον denique juncum vel ulvam videtur significare, quia vento, vel alia vi illata, proclinatus juncus mox resurgit et quasi resilit. Sed vide hanc vocem inferius suo loco. E. S.]

Θρίαμβος triumphus. Vocabulum hoc à posterioribus scriptoribus Græcis haud dubie usurpatum fuit ad exprimendum Latinorum triumphus: neque tamen minus Græcæ originis esse videtur eadem vox triumphus, et quidem orta à θρίαμβος. Hoc autem, dictum pro θρίαβος, et hoc denique, pro θρίαος, repetendum videtur à θρίω; ut ita θρίαμβος pp. dicatur multitudo hominum tumultuarie congregatorum. Confer, quæ de formis vicinis verbi θρέω dicta jam sunt superius. [De θριάμβῳ, versu Iambico, vide Toup. Cur. Nov. ad Suid. p. 15. E. S.]

Θριγκὸς pinna murorum. Proxime dicitur pro θριγὸς, et hoc à θρῶ, ut θριγκὸς dicatur à saliendo in altum: Similem quandam significationem vidimus verbi vicini θράω. Vide quoque ad verbum θρώσκω.

Θρίδαξ lactuca. Videtur ortum à θρίω salio in altum. Forte sic dicitur à celeritate, qua exsurgit.

Θρὶξ pilus. Proxime ortum est à θρίχω, et hoc à θρίω. A saliendo in altum videtur dici. [Conf. etiam Θριγκός. E. S.]

Θρόμβος grumus. Dicitur pro θρόβος, quod à θρόω ortum. Nomen autem habet à saliendo vel surgendo in altum. [Adi H. Stephanum, de hac voce, Thes. Ling. Gr. t. 3. col. 1651. "Θρόμβος pp. rei in unam massam concretæ frustum. Derivatur enim à θρέψαι, significante πῆξαι, teste Eustathio. Unde θρομβοῦσθαι in lacte dicunt, quoties à puerperio feminis lac fluere desinens in mammis densatur, et in exigua frusta excrescit" &c. Nimirum à θρόω repeti potuerunt θρόβω, θρόμβω: unde θρόμβος. E. S.]

Θρόνον flos vel venenum. Quanquam ortum videtur à verbo θρόω (unde quoque nomen θρόνος thronus) ratio tamen significationis valde dubia et incerta est. [Quidni et θρόνον flos ab assurgendo? à floris notione autem illa veneni? Vide cel. auctorem, in quatuor vocibus, proxime prægressis. E. S.]

Θρόνος Thronus. Vicina olim fuerunt verba θρόω et θράω. Utrumque significatione sedendi adhibitum. Inde nomina θρᾶνος et θρόνος: quibus generatim sedes significatur. Usus autem voluit, ut hæ voces distinguerentur. Et quidem θρόνος significavit sedem sublimiorem, qualis est solium regis, θρᾶνος autem quodvis sedile; [in primis tamen sedes honoratior. T. H.] quemadmodum occurrit apud Aristophanem: ubi etiam reperiuntur Diminutiva θρανίον et θρανίδιον, inde orta, pro sella vel sellula. Idem θρᾶνος, pronuntiatione Ionica, effertur θρῆνυς, apud Homerum, Il. Ξ. 240. et alibi. Specialius etiam θρᾶνος dicebatur locus in nave, ubi sedebant remiges, propterea dicti a Græcis θρανῖται. [Vide hic Salmasii Obss. ad Jus Attic. p. 681. E. S.] Hujus quidem vocis duplex innotuit forma θρόνος et θρᾶνος. —— Verbi quoque forma fuit duplex θράω et θρόω. Verbum Medium θρόνασθαι sedere forte fortuna repererunt Grammatici, in unico loco Philetæ Coi. Hinc illud nobis custodivit Athenæus L. V. p. 192. et ex hoc Eustath. ad Odyss. p. 148. —— Est autem θῶκος contractum ex θαάκος, hoc à θάκω, quod à simpliciori θάω. A τέθακα, Præterito Perfecto verbi hujus θάω, (pp. pono, depono corpus, atque adeo sedeo, me colloco) est θᾶκος sedile: uti à productiori forma θαάω supersunt θάακος, et cum ϝ inserto θάϝακος, θάβακος. A θάω, sedendi virtute, apud Homerum supersunt quoque θάσσω et θάζω, &c. L. C. V.]

Θρυαλλὶς ellychnium. Ortum haud dubie est à verbo θρέω, quod idem ac θρώω, quod idem ac θόρω &c. salio. Forte dicitur à radiante vel saliente luce. [Vide et in Θρύλλος.]

Θρυγανάω scalpo. Haud dubie oritur à θρύγω, et hoc à θρύω. Significationis autem rationem similem habere videtur, quæ est verborum θρύπτω, et θρίβω, de quibus suo loco.

Θρύλλος susurrus. Ortum est à verbo θρύω, quod vicinum verbis θρέω et θρόω est, æque atque illa, factum à sono, obscurum murmur significavit. Itaque nostrum θρύλλος, proprie admodum, susurrus redditur. [Verbum θρύω, affine aliis θρέω, θρόω, pp. notat frango. Hinc θρῦλος et θρύλλος pp. rumor fractus et sæpe repetitus. Dicitur aliquis θρυλεῖν τι quod sæpe in ore habet, unde τὰ θρυλλούμενα quæ frequenti sermone hominum teruntur. T. H.] [An hinc etiam θρυαλλὶς verbasci genus instar lini, à frangendo, et dein ellychnium, ex eo factum. Vide apud Hesych. t. 1. col. 1736. E. S.]

Θρύον juncus. A θρύω. Porro parum videtur differre à θρώω: dictum forte ab assiliendo in altum. [Nisi malis à frangendo. E. S.]

Θρύπτω frango. Facile accedo iis, qui dici volunt à sono rerum, quæ cum vi quadam comminuuntur: ut ita proprie non multum differant θρέω, θραύω, θλίβω, θρύπτω, et similia. Porro à verbo θρύπτω comminuo, in minutissimas partes contundo, nomen τρυφὴ in usu passim translate sumitur, pro luxu, quo homines veluti comminuuntur et franguntur: quo posteriori verbo speciatim, in eo negotio, utuntur Latini, ut frangi deliciis, voluptate, quod respondet etiam verbo translato θρύπτεσθαι. Dicuntur nimirum sæpe à Græcis θρύπτεσθαι, cum ii, qui voluptatibus franguntur, tum etiam qui delicatius vivunt, et continuo luxu fruuntur. Inde autem apta translatio verbi in eos fuit, qui præ luxu et nimia rerum affluentia insolentius se gerunt et efferunt: quod hominibus fastuosis convenit. [Vide et T. H. apud Ruhnken. in not. ad Timæi Lexic. p. 33. et cel. Verschoir Obss. Philol. p. 5. E. S.]

Θρώσκω salio, assilio. Proxime est à θρώω, et hoc à θρόω, quod à θορέω, orto à θόρω insilio, de quo dictum supra.

Θυγάτηρ filia, gnata. Eundem formam habet, quæ est nominum μήτηρ, πατὴρ similiumque. Ut adeo videri possit ortum ab antiquo verbo θυγάω. Jam vero ex multis exemplis patet, antiquissimos Græcos literas ζ, δ, θ, τ, σ, quadam ratione vicinas omnes, varie nonnunquam, pro variis dialectis, commutasse. Verisimile itaque mihi est, verbum nostrum θυγάω componendum esse cum usitato verbo ζυγάω, quod vicinum verbo ζεύγνυμι. Ut ita θυγάτηρ dicatur veluti à jugo sive jungendo.

Θύελλα procella. Ortum à θύω, simili ratione, ac supra vidimus à verbo ἄω ortri ἄελλα. Inter alia autem θύω tribuitur fumo vel aëri tenebricoso, subito erumpenti, et cum impetu lato. Inde sponte fluit notio tempestatis et procellæ nostro verbo adsignata. [Vide L. Bos Diss. Etymol. p. 97.]

Θύλακος saccus. Ortum est à θύω. Quæ tamen causa sit significationis, non admodum planum est. Videri possit dici ab inflando et tumendo: nisi mavis, proprie θύλακον dici, ut nomen θυλὴ, de vaso, nempe, quo res ad sacrificium pertinens, suffimentum, continebatur. Hoc pacto ductum fuerit à sacrificando, vel suffiendo, quæ notio quoque est verbi θύω. [De formis hujus vocis θύλα, θυλὶς sive θυλλὶς, et θυλὰς vide cel. Ruhnkenium ad Callim. laudatum Tourpio, Emend. in Suid. p. 3. p. 93. 94. Erat autem θύλακος pp. saccus scorteus, in quem farina vel panes condebantur. Vide T. H. ad Aristoph. Plut. p. 256. Unde apparet, a tumendo perquam commode dici potuisse. E. S.]

Θύμβρα herbæ odoratæ genus. Dictum est pro θύβρα, et hoc à θύω suffio, odorem succendo. [Vide omnino Salmas. Exercit. Plinian., locis in Indice allatis, voce θύμβρα, et infra in Θυμός. E. S.]

Θυμιάω suffio. Stirps θύω. Eximie positum est de fumo, vel vapore denso, sursum exsiliente. Antiquissimis nempe temporibus proprium hoc verbum fuit sacrificiis, quæ ex frondibus arborum, similibusque rebus constabant, et fumum densissimum excitabant. Postea, sensim re mutata, verbum remansit, et de suffitu fuit positum. Quo modo tempore Homeri adhuc usurpatum fuit. Tandem vero, magis magisque more victimas immolandi increbescente, de omni genere sacrificiorum verbum θύω posuerunt. Tum autem, inde derivatum, θυμιάω maxime adhibuerunt pro suffire: ortum, nempe, proxime à nomine θῦμα, quo suffimen denotatur, seu idem, quod θύος Lat. thus: quæ proxime oriuntur à θύω suffio. [Æolice pro θύμος scribebatur φύμος, unde Latin. fumus. Vide Salmas. Exerc. Plinian. p. 355. a. E. E. S.]

Θυμὸς animus. Ortum est à θύω cum impetu feror. Hinc Græci θυμὸν proprie dixerunt rationem affectuum in animo: quemadmodum Latini eo sensu in primis usurparunt vocem animus. [Origo θύω, quod vide. Est autem θυμὸς i. q. φύμος Æolicum, Lat. fumus. Unde θυμὸς pp. exhalatio gravior, dein θυμὸς spiritus, πνεῦμα. Conf. Salmas. de Trapez. fœn. p. 669. et Exerc. Plin. p. 355. a. E. Valck. Diatr. ad Fragm. Dram. Euripid. p. 231. cum Platon. in Cratyl. p. 419. E. S.]

[Θύμος Thymus. Hæc vox accentu distinguitur à θυμὸς animus. Erat autem θύμος thymus frutex, in Attica regione frequens. Multi exponunt cæpas sive allium: sed male. Nam thymus ab utroque genere, alliorum nempe et cæparum, differt. Ab Atticis præcipue colebatur: in aliis tamen regionibus nasci quoque solebat. Unde apud Plinium, Columellam, aliosque Rei Rusticæ scriptores, thymi sæpe fit mentio. Sed tamen præstantissimum hoc erat olus, sive frutex, quod in Attica nascebatur. Proferebat quoque thymus florem, dulce olentem, quem apes decerpebant, quare sæpe videmus, mentionem fieri thymi Hymettii, quæ nascebatur in monte Hymetto, &c. Sæpe interpretes, quum θύμον thymum intelligere debebant, intellexerunt θυμὸν animum; non attendentes ad accentus differentiam. Sic in Luciano ab interpretibus, plus una vice, fuit peccatum. A θύμος est Adjectivum θυμαρὸς, contracte θυμρὸς, et, β interposita, θυμβρὸς, quod in Fœminino habet θύμβρα, quæ Thymo quidem proxima erat, sed tamen nonnihil diversa. Sæpe pro Thymo ponitur. Vide Salmas. l. l. T. H.]

Θύρα janua. Videtur ortum a θύω, et dici a ruendo: quasi dicas per quam feraris. [A θύρα est nomen θυρεὸς scutum designans, quia oblonga forma januam imitabatur, totumque fere corpus obtegebat. Hoc clypeorum genere Macedones potissimum sunt usi. Vocem Chaldæi adoptarunt. Nam, quod in Chaldæo interprete sæpius occurrit, תְּרִים ex Græco fonte manat: quod Buxtorfius, in Lexico Thalmudico, præteriit: [notavit autem Edm. Castellus.] Arabes idem vocabulum adoptarunt in تُرس Homeri ætate θυρεὸς significabat magnum lapidem, qui ad claudendum admovebatur. Odyss. 1. 240. 313. Eo respicit Hesychius, in voce. Vide et Thom. Magistrum. T. H.]

Θύω. Propria notio jam exposita est superius. [Θύω, nempe, ex origine ferendi cum impetu (de qua vide in θυμὸς) pp. est idem ac Lat. fumare, ut vel ex derivato θύμος, Æol. φύμος, Lat. fumus apparet. Hinc explicandus Homeri Il. Δ. vs. 419. pavimentum totum αἵματι θῦε sanguine fumabat, ut Belgæ dicimus, rookte van bloed. Pro Æol. φύμος dixerunt Latini quoque fimus, à fumando notione formata; quod magis placebit credo derivatione Isidori apud Vossium. Dein θύω transitive quoque notavit fumare facere sive fumum excitare. E. S.] " θύω pp. significabat suffire, unde θύος, thus: id est suffimentum. Ab eodem forte est Adjectivum θυηλὸς, et Fœm. θυηλὴ, quod, Substantive positum, pro suffimento, libamento. Θύω autem formavit Latinorum fio, suffio, fimentum, suffimentum: nam θ ab Æolibus mutatur in φ. Proprius usus igitur verbi θύω apud Græcos fuit in suffimentis. Vetustissimi homines Græci non utebantur cruentis sacrificiis, sed flores, aliaque id genus diis offerebantur. Hoc dicebant θύειν. Quum hæc postea commutabantur et bestiæ offerebantur, verbum θύω tamen mansit in faciendis sacris et significavit mactare. Sæpe factum est, ut verba, quæ in antiqua ratione usurpabantur, retinerentur postea. —Ceterum antiqua verbi θύω significandi virtus remansit, in composito ἐπιθύειν prioribus digitis tribus (ut liquet ex Aristophanis Ranis vs. 915.) apprehensum thus vel suffimen aræ, aut thuribulo, imponere. Hoc enim apud Romanos etiam proprium huic ritui verbum, ut ἐπιθύειν Græcis. Conf. Porphyr. Abstin. Anim. l. 2. 59. Sic autem τῷ ἐπιθύειν usus est Aristophanes in Pluto, vs. 117. In Martyrologiis sæpe traduntur Gentiles coëgisse Christianos ἐπιθύειν, thus diis adolere, ut hoc facto demonstrarent, se Christo renuntiasse. Smyrnens. Epistol. de Martyrio Polycarpi, Art. 4. 8.—Passim in hoc verbo interpretando erratum est. Porro ex θύος et verbo κοῶ vel κοέω (quod in veteri Græcorum lingua erat sentire, intelligere) dicti sunt θυοσκόοι, flammæ vigorem spectantes, qui alias πυρκόοι ignispices. Utramque vocem in Hesychio reperire licet. T. H.] [Conf. et cel. Ruhnken. ad Timæi Lexic. p. 105. Vide quoque ad verbum Θυμιάω. E. S.]

ΘΩ inusitatum thema, contractum vel ex θέω, vel ex θάω. Notat ponere, idem quod τίθημι. Aliquando notat ruere cum impetu, currere. [Confer dicta de Θέω, et Θάω.] Modo significat nutrire: quo pacto stirps est verborum θάλλω, θηλὴ, θῆλυς, quæ vide singula suis locis.

Θωὴ mulcta. Ortum a θῶ pono, impono, quasi dicas impositam mulctam. Potest etiam à mulgendo: quæ quoque notio est verbi θάω. [Eadem certe metaphora est in Ἀμέλγειν, μολγὸς, &c. de quibus diximus in Notatis nostris ad Genes. 4. 7. p. 88. 89. Sed magis placet prior derivatio cel. auctoris nostri, quam præmonstrare videtur ipse poëta, Od. B. 192. in verbis Σοὶ δὲ, γέρον, θωὴν ἐπιθήσομεν: Tibi vero, senex, θωὴν imponemus. Vide et Eustathium p. 953. 41. 1441. 1. qui simul observat, θωὴν esse à θῶ, ut ζωὴ à ζῶ. E. S.]

Θωμίζω funiculis ligo. Etiam verbero. Et hujus verbi, et sequentis,

θωπεύω assentior, ut et nominis

Θώραξ Thorax, origo haud dubie est memoratum ΘΩ. Quæ tamen significationis cujusque ratio sit, mihi quidem non patet. [Θώραξ omnino videtur esse à θόρω, sive θορέω, id est, sursum moveo, cum impetu adsulto, quia pectus in ἀναπνοῇ sive respiratione, identidem sursum movetur. Notissimum est, formas nominum in αξ, ακος, hanc vim frequentis et repetitæ actionis habere. Talia sunt θύμαξ, πόρπαξ, λάταξ &c. E. S.]

Θωΰσσω clamo. Factum est à sono, qualem fere canes edunt.

[Θὼψ blandus assentator. De hac voce legatur Wesselingius ad Herodot. p. 238. n. 36. Haud dubie est à θώπτω, quod à θάω, quod, si componamus cum θέω, impetum quendam et concitationem videtur notasse: eximie autem alacritatem et fervorem, quo alicui, ad nutum ipsius, obsequaris. E. S.]

I.

Ἰαίνω calefacio. Oritur ab ἰάω remitto, mitto: quod ab ἴω, vel vicino ἄω, præfixo ι, ut sæpe fit. Itaque, à remittendo, verbum ἰαίνω nostrum pp. notat dissolvere liquefaciendo; unde calefacio vel lætitia perfundo. [Vide in sequenti Ἰάομαι et Foësii Œcon. Hippocr. in voce. E. S.]

Ἰάλεμος lamentum lugubre. Dici videtur à sono flebili lamentantium. [Vide et Foësium in voce Ἰάλεμοι ἰατροί. E. S.]

Ἰάλλω mitto, peto, appeto. Ortum haud dubie est ab ἰάω, quod peperit ἵημι mitto. A mittendo autem translatum fuit ad petendi notionem, quemadmodum factum quoque in βάλλω jacio. [Hesychius: Ἰάλλει· ἐκτείνει, ἐπιβάλλει, nempe, τὴν χεῖρα. E. S.]

Ἴαμβος Iambus, pes metricus. Sic dictus haud dubie est, pro ἴαβος, quod ab ἰάω. Notionis ratio forte repetenda est à dicteriis, quibus aliquem petas et lædas. Quo sensu componi potest cum verbo ἰάλλω, et ἰάπτω. Jam autem constat, antiquissimis temporibus, Iambici versus naturam fuisse mordacem. [Aliam derivationem vide in Lexico Hedericiano. E. S.]

Ἰάομαι medeor, sano. Ortum ab ἰάω, quod componendum cum ἰάλλω, et remittendi, calefaciendique notionem habet. Inde translatum est ad medendi notionem, simili ratione ac derivata à verbo θέρω. [Verbum ἰάω, in veteri lingua Græca, significabat calore liquido, sive vapore, foveo [Belg. stoven.] Hinc verbum ἰαίνω, quod verbum frequenter apud Græcos, præsertim apud poëtas, occurrit, significatque liquefacio et liquefaciendo foveo. Sic dicitur ἰαίνειν τὰ σώματα corpora liquido tepore fovere, quia veteres medici adhibebant liquorem calidum ad sanandum. Unde sanandi notionem accepit, idemque est ac θεραπεύειν. T. H.]

Ἰάπτω mitto. Forma fere tantum differt ab ἰάλλω, et eandem stirpem agnoscit: verbum nempe ἴω vel ἰάω, præter petendi mittendique significationem, etiam eam habet nocendi: quæ notio proxime accersenda est ab illa petendi. [Nescio tamen an cognationem habeat cum verbis ἴπω, ἴπτω premo; et alibi cum ἅπτω necto: unde ἰάπτειν ἔργον ab Eustathio (p. 16. 46. et 17. 12.) exponitur per κινεῖν καὶ βλάψαι. E. S.]

Ἰᾶπυξ Iapyx. Nomen venti flantis ex Apulia: quæ regio inde Iapygia dicta fuit. Videtur autem Iapyx dici ab ἰάπω vel ἰάπτω noceo.

Ἰατταταὶ Heu! Factum est à sono repetito ἀτταί, præfixo ι.

Ἰαῦ Interjectio indignantis. Factum à sono.

Ἰαύω commoror. Ortum ab ἰάω: nisi mavis, præfixo ι, proxime convenire cum αὔω, de quo verbo dictum supra. Forte à calefaciendo (quæ notio verbi αὔω est) transiit ad notionem diversandi, quasi in stabulo. Inde forte derivanda quoque significatio dormiendi, quemadmodum idem verbum αὔω, hac ratione quoque, dormiendi notionem accepit. Id enim simplicitati linguæ magis convenit ea, quod supra diximus in Ἀέω.

Ἰάχω vociferor, clamo. Proprie notat clamorem inconditum edo, et haud dubie ortum est à sono, nec multum differt natura sua ab Ἠχέω.

Ἴδης clavus in fundo navis, quo educto effluat aqua. Nescio, an sit repetenda vox à verbo ἴω vel ἰάω, præfixo ει ut sit dictum quasi à augendo. Vide supra ad vicinum verbum, Ἰάλλω.

Ἴδιος peculiaris, specialis. Verba ἴδω et εἴδω eadem proprie sunt, ac speciatim notant videre. Inde εἶδος et nomen ἰδέα species. Pro εἶδος etiam dictum ἶδος, unde nostrum ἴδιος et ἰδικὸς, cujus loco quoque εἰδικὸς dicitur. Proprie adeoque notant specialem. Inde porro ἴδιος designavit privum, proprium, privatum: unde reliquæ notiones oriuntur.

Ἰδνόω incurvo, inflecto. Dicitur pro ἰδόω, inserto ν, ut aliquando fit, ante ο. Verbum autem ἰδόω, superstes apud

Grammaticos, ortum est à nomine ἶνες, unde Latinum inæ. [Plur. inæ, inarum. Vide Salmasii Exercit. Plin. p. 278. a. D. E. S.] Ἶνες autem ab ἲς est. Græce nempe ἶνες dicuntur eximie fibrillæ corporis animalis et inde nervi corporis, quibus vires et robur contineri credebantur. Origo autem verbum est ἴω moveo. Sic igitur à nomine ἶνες formatum ἰνόω, et, ejus loco pronuntiatum, ἰδνόω proprie significat nervis contractis vel motis corpus incurvare: quemadmodum fieri solet in variis morbis, vel quando quis, lethali vulnere percussus, animam efflat. Hoc autem sensu verbum ἰδνωθῆναι, ab interpretibus non intellectum, accipiendum esse apud veteres poetas, ipsa vocis natura et locorum, ubi occurrit, sententia abunde declarat.

Ἱδὼς sudor. Ortum est proxime ab ἴδω, quod idem atque ἵω, id est fluo vel pleo, stillas vel guttas emitto. Oriuntur autem hæc ab ἴω et ἕω, de quibus postea dicetur. Inde autem nostrum ἱδὼς, et Lat. sudor (quod à Græco ἱδὼς) nomen acceperunt.

Ἱδρύω sedere facio. A verbo ἕω, mitto, ortum ἕδω, et ἕζω, ut ab ἴω, ἴδω et ἴζω, unde ἕδος sedes. Similiter ab ἕδω, ἕδος, et inde ἕδρος, ut ab ἕδος, ἕδρος, unde usitatum ἕδρα sedes. Ab isto ἕδρος autem est ἱδρύω, quasi in sede colloco adeoque sedere facio. [Constituo in re sacra, pro colloco, et dedico statuam. T. H.]

Ἱέραξ accipiter. Haud dubie ortum est à nomine ἱερὸς sacer. Causa nominis forte repetenda est ab auspiciis, in quibus harum avium ratio habebatur. [Etymologus παρὰ τὸ ἵεσθαι, ὅ ἐστι φέρεσθαι &c. repetit. Terminatio in αξ videtur esse servilis, ut in Græcis bene multis, et Latinis quoque rapax, sternax &c. E. S.]

Ἱερὸς sacer. Nescio, an ortum sit ab ἴω, vel ἵημι mitto: ut ita proprie dicta fuerint, cum alia animalia, tum in primis diis dicata; similiter ut eadem dicta fuerunt ἄφετα et ἄνετα à verbis ἀφίημι et ἀνίημι, quasi Latine dicas in libertatem missa vel remissa. Ita certe ἱερὸς βοῦς dicitur, qui alias ἀφετὸς sacer. Sic itaque ἱερὸς nomen à mittendo vel remittendo accepit. [Vox ἱερὸς, ut analogiæ lex ostendit, oritur ex ἴω, ἵημι mitto. Quod enim, profanis usibus segregatum, sacratur, recte dixeris ἵεσθαι τῷ θεῷ deo mitti, eique velut proprium addici. Quæ ratio liquidius etiam firmatur à verbo composito ἀνίημι, ἀνεῖσθαι, nonnunquam et ἀφίημι. Unde greges ἄφετοι qui diis consecrati libero pastu vagantur: eadem potestas non raro cernitur in verbo [illegible]. T. H.]

Ἰεῦ Hui. Vox facta à sono subsannantis.

Ἵζω sedere facio. Convenit cum ἕζω, estque ortum ab ἴω. Vide ad verbum ἱδρύω. Alio loco vir clarissimus: "Varia apud Græcos sunt verba, origine vicina, quibus sedendi notio adest: ut ἕζομαι, καθέζομαι, ἵζομαι, καθίζω, ἧμαι et κάθημαι, quibus omnibus stirps et origo communis est. Verba, nempe, ἴω et ἕω, quæ forma tantum diversa, communem notionem habent mittendi. Inde verbum ἕω habet perfectum pass. ἧμαι, cum adjuncta significatione demissus sum: unde porro idem valuit, quod sedeo. Eadem ratio est compositi κάθημαι. Præpositio enim κατὰ, in multis compositis, motum notat, qui fit deorsum. Præterea ab ἴω est ἵζω, pp. notans mitto aliquem ad sedendum, vel sedere facio. Medium itaque ἵζομαι notat memet ipse sedere facio, adeoque sedeo. Similis ratio compositi καθίζομαι. Quum enim ἴω cum verbo ἕω conveniat, facile apparet, ἵζω quoque et ἵζομαι convenire cum verbis ἕζω et ἕζομαι. Porro ab ἵζω compositum καθίζω pp. quidem Activam vim habet collocandi, ut in consuetudine loquendi Atticorum quoque cernitur. Idem tamen, significatione neutra sedendi, proprium est communis dialecti scriptoribus. Utroque sensu posuerunt interpretes Vet. Test. Alexandrini &c. [Vide et A. Schultens Comm. in Prov. Salomonis, p. 150.]

Ἰὴ Io. Vox facta à sono acclamantis.

Ἴθυμβοι saltatores ridicularii vel genus saltationis ridiculæ. Nescio, an repetendum sit à verbo θύω cum impetu feror. [Uti κόρυμβος dixere pro κύμβος, ducto à voce κύβος (de quo vide infra suo loco) sic nostrum Ἴθυμβος magis analogice repeti posse videtur ab ἰθὺς rectus, directus. Quam derivationem magis adhuc commendabit locus Eustathii, laudatus ab Alberti, ad Hesychium, in hac voce. E. S.]

Ἰθὺς rectus. Ejusdem generis sunt nomina ἰθὺς, εὐθὺς et ἰθύ. pp. autem notant quasi in longum porrectum, promissum; et oriuntur ab ἴω et ἕω mitto. Inde notionem acceperunt rectitudinis: atque hinc ad alia transierunt.

Ἱκανὸς idoneus, aptus. Ortum ab ἵκω venio: de quo suo loco. Ἱκανὸς ergo dicitur, quasi, qui convenit, sufficit, aptus est. [Ita v. gr. in Luciani Nav. 10. 9. ὁ πῖλος ἱκανός, quasi Belgice dixeris *die bijt kan wel gaan, is geschikt genoeg*. E. S.]

Ἱκέτης supplex. Proxime oritur ab ἱκέω, quod ab ἵκω venio, advenio, accedo. Inde ἱκέτης pp. qui accedit supplicandi gratia.

Ἱκμὰς vapor. Ab ἵκω venio. Forte nomen habet à motu vaporis recentis. [Belgice: *wasem, die sich opgeeft*. Vide locum Iliad. ρ. 392. E. S.]

Ἱκνέομαι venio. Ortum est ab ἱκνέω, quod ab ἵκω venio. Transfertur quoque ad supplicandi notionem, perinde atque ἱκέτης.

Ἴκρια tabulatum. Haud dubie hoc quoque est ab ἵκω venio, tendo. [Etymologus: Ἴκρια πάντα τὰ ὑψηλὰ μετέωρα ἴκρια λέγεται, διὰ τὸ εἰς ὕψος ἥκειν. Nempe ab ἵκω tendo factum ἶκος pp. notat quod recta tendit, sive surgit. Unde ἴκρος, ἴκριος: et apud Hesychium Ἴκρια. τὰ ὀρθὰ ξύλα. Conf. Salmas. de Modo Usur. p. 660. et Valck. ad Herod. l. 4. p. 320. E. S.]

Ἴκτερος morbus regius. Ortum est ab ἵκω venio, obvenio. Inde ἴκταρ Adverbialiter solet poni pro prope vel subito. Huic vicinum ἴκτερ peperit ἴκτερος, quasi dicas subito adveniens, vel occupans scilicet morbus. [Unde Hippocrati vocatur ἴκτερος ὁ ὀξὺς acutus et cito interimens. Vide Foësium in Œconomia. E. S.]

Ἰκτὶν milvus. Hæc et sequens vox ἰκτὶς (notans mustelam silvestrem) oriuntur haud dubie ab ἵκω. [Ab impetu, nempe, quo fertur. Conf. in ἴκτερος. Est nomen formæ ἀκτὶς, ῖνος, adeoque ductum à tertia persona Præteriti Perfecti Passivi verbi ἵκω. E. S.]

Ἵκω venio. Ortum à simpliciori ἴω eo, vel mitto, vel jacio.

Ἱλάω propitius sum. Non multum videtur differre à verbo ἐλεέω, quod, ut supra vidimus, de misericordia positum, ortum est ab ἴλω volvo, volvendo moveo. Cum ἴλω autem convenit ἵλω, unde ἱλάω. Videtur itaque proprie notare commotus sum atque inde propitius sum. [Ἱλάω et ἱλᾶσθαι antiquitus notabat hilarem reddere, id est propitium, unde porro ἱλάσκεσθαι propitiare pp. lætos reddere et propitios. T. H.] [Inde et ἱλάσκω pp. hilaritate perfundo, hilarem reddo. In Medio ἱλάσκομαι propitium, pp. hilarem, mihi reddo Deum &c. E. S.]

Ἰλιὰς Ilias. Dicitur ab Ἴλιον Ilium, nomine proprio urbis. Inde autem Homeri Ἰλιὰς dicitur. A calamitatibus vero, quæ in Homeri Iliade commemorantur, proverbiali formula dicitur Ἰλιὰς κακῶν, pro calamitatum magna copia.

[Ἴλιγγος vertigo oculorum, sive capitis, ex prospectu ab alto ad inferos, nimia rotatione &c. orta. Stirps haud dubie est ἴλω, cognata aliis εἴλω, ἕλω, ἄλω: de quibus ad vocem sequentem ἴλλος. Hinc εἴλω, εἰλέω, sive ἴλω, ἰλέω &c. Unde promiscue εἴλιγγος et ἴλιγγος, gyrus, vertex, εἰλιγγιᾶν et ἰλιγγιᾶν id est στροβεῖσθαι, περιφέρεσθαι. Vide A. Schultens, Comment. ad Proverb. Salom. p. 236. Mœridem Attic. p. 196. et ibi Piersonum, ac cel. Lennep. ad Phalarid. Epist. p. 35. 36. E. S.]

Ἴλλος oculus. Ortum est à verbo ἴλλω, quod idem atque ἴλω, et hoc convenit cum verbo εἰλέω, quod ab ἴλω repetendum est, et notionem habet volvendi, convolvendi, torquendi. Eximie autem oculus sic dicitur à volubilitate, vel etiam à torquendo oculos: ἰλλὸς eximie strabonem notat. [Vide omnino de verbis Ἴλω, ἴλλω, εἴλω &c. quæ habent T. Hemst. apud Ruhnk. in Tim. Lex. p. 52. 53. Valcken. Adnot. ad Theocr. Adon. p. 247. 248. E. S.]

Ἰλὺς limus. Est ab ἴλω, de quo modo dictum. Videtur dici à volvendo. [Conferatur et ἐξιλυσπᾶσθαι provolvi, quod eleganter de sue, in cœno se volvente, in Cratetis Adagio, laud. Bocharto, Hieroz. P. I. p. 705. E. S.]

Ἷμα vestimentum. Triplex olim Substantivum videtur fuisse εἷμα, ἷμα, et ἧμα, pronuntiatione tantum, leviter diversum. Oriuntur hæc tria à verbis cognatis ἴω et ἕω mitto. Differt autem in usu εἷμα et ἧμα: quum ἧμα eximie significet jaculum, εἷμα vero et ἷμα vestimentum. Utrumque à mittendo. Nempe ἕω, à generali notione mittendi, eximie eam accepit vestimenta immittendi, adeoque induendi.

Ἱμὰς lorum, funiculus. Ortum est ab ἴω mitto, emitto. Unde derivata transferuntur eximie ad vestimenta, aliaque, quæ corpori injiciuntur, sive tegendi sive obstringendi obligandique causa. Inde igitur ἱμὰς lorum, quod corpori injicitur, vel vinculum, quo idem constringitur: unde varios usus habet. [Ab ἴω mitto, emitto, demitto, ἱμὰς forte simpliciter vocatur instrumentum, quo quid emittatur, vel demittatur: unde pp. lorum notat, porro habenam equi, funem nauticum &c. Vide H. Stephani Thes. t. 1. c. 1695. 1696. Ab ἱμὰς est Dativus ἱμάντι, et inde Diminutivum ἱμάντιον, ut ab ἷμα vestimentum (quod et εἷμα) derivandum est ἱμάτιον, quod etiam εἱμάτιον. E. S.]

Ἱμείρω desidero. Oritur ab ἱμὰς (quo proprie denotatur id quod injectum ligat) nomen ἵμερος, eximie designans desiderium, quo quis trahatur tanquam vinculo amabili. Hinc porro est verbum nostrum ἱμείρω desidero. De nomine ἱμὰς dictum est superius. [Ἵμερος cupiditas est ab ἷμαι, quod à Præterito Perf. Pass. verbi ἵημι, vel ἵω: unde Futurum ἥσω, Perfect. εἷκα, Perf. Pass. εἷμαι. Sed quæ deducuntur ab isto præterito perfecto, habent ι. Est autem ἵεσθαι pp. mittere se, sive ἐφίεσθαι mittere se ad aliquam rem, id est, concupiscere. T. H.]

Ἶν mensuræ nomen. Proprie idem est, quod ἲς, [in Genitivo ἰνὸς, Latine] vis, quod ortum ab ἴω mitto. Inde ἲς fibram, atque hinc porro vim, quæ fibris continetur, designat. Idem autem nomen componendum forte est cum εἷς, vel ἓν unum: atque sic forte ab unitate ad mensuram translatum fuit: quemadmodum factum videmus in Latinorum as, assis. [Vocem ἶν memorat Eustathius, ad Il. 10. p. 1282. 5. et Od. ε. p. 1753. 7. tanquam μέτρον τι, οὕτω καλούμενον, ὅπερ ἡ μίνα τὸ ἥμισυ τοῦ ἶν. Sed videtur vox esse originis orientalis, nempe Hebr. הין. Est autem ἶν nunc manifesto contractum ex ἐὸν, Participio verbi ἔμμι, contracto εἰμὶ, sum, existo. E. S.]

Ἵνα pp. Adverbium loci est, notans quo. Unde reliquæ notiones, huic voci adsignatæ, repetendæ sunt. Origo haud dubie est ἴω mitto, vel eo.

[Ἴνδαλμα simulacrum. Ducta vox est à prima Perf. Pass. ἴνδαλμαι. verbi ἰνδάλλω, quod auctum est ex ἰνδάω, ἰδάω. Veteres enim non duplicabant literas. Sic ψάλω prius dictum est, quam ψάλλω, et ἄλς prius, quam ἄλλος. Ἰνδάω autem est ab antiquo ἰδάω, quod ab ἴδω. Ab ἴδω, præposito digammate Æolico, est Latin. vido, video. Dixerunt non tantum ἴδω, sed etiam εἴδω, ἰδέω, εἰδέω, quod plane convenit cum Lat. specio. A specio est species. Ergo ἴνδαλμα nihil aliud est, quam species, ut Latine dicitur species Apollinis, id est, simulacrum Apollinis, et Græce ἰνδάλματα τοῦ νοῦ idem mentis i. e. species cogitandi. Est quoque ἰδέα pari modo ab ἴδω, ἰδέω. T. H.]

Ἰνάω ortum est ab ἲς vel ἶν, de quo dictum supra. Ab inarum autem vel fibrillarum motu vel evacuatione, eximie. Medici hanc vocem transtulerant ad notionem purgandi, vel purgatione evacuandi, corpus. Aliam notionem, huic verbo adsignatam, vide supra ad verbum Ἰδνόω.

Ἴννος Græce equuleus, qui alias γίννος. [Vide infra suo loco, et Bochart. Hieroz. P. 1. p. 232. 233. E. S.]

Ἴξ vermiculus vites adedens. Ortum videtur ab ἴχω, quod idem atque ἔχω. [Vide vocem sequentem.]

Ἰξὸς viscum. Oritur ab ἴχω, quod vicinum verbo ἔχω. Haud dubie notionem accepit à continendo, hærendo, quæ est verbi ἔχεσθαι notio.

Ἰξὺς lumbus. Eadem hujus, quæ antecedentis, vocis origo est, et à continendo haud dubie dicitur. [Plenissime de hac voce egit Bochartus, Hieroz. P. 1. p. 507. 508. E. S.]

Ἴονθος lanugo. Origine vicina videntur ἴουλος, ἴθος et ἄνθος. De postremo (ἄνθος flos) dictum supra: quocum forte, ratione significationis, etiam componi nostrum debet.

Ἰὸς missile. Ductum ab ἴω mitto. [Ab ἴω sive ἵημι, verbo veteri, pro quo postea usurparunt ἴω, ἵω, ἵημι mitto. Olim usus adspirationis promiscuus erat. T. H.]

Ἰοῦ heu. Factum à sono dolentis.

Ἰπνὸς Latrina. [De hac voce legendi T. H. ad Aristoph. Plut. vs. 816. p. 278. et Toupius, Emend. in Suid. p. 2. p. 36. 37. cujus sententia si omnino vera sit, significationem latrinæ ab ἴπω premo commodissime repetas: ut ἰπνὸς pp. sit locus, ubi alvus premendo deponatur. E. S.]

Ἵππος equus. Dici videtur à celeritate cursus, ortumque ab ἵπω, unde sequens ἵπταμαι volo.

Ἵπταμαι volo. Origo est ἵπω, quod componendum cum formis vicinis πίω, πιέω, premo, premendo moveo. A πίω ortum πέτω, et Medium πέτομαι, eximie volandi notionem accepit. Ab ἵπω est ἵπτω, [ἱπτάω, ἵπταμαι,] et hujus Medium ἵπταμαι, quod similiter translatum est ad volandi notionem. [Verbo ἵπταμαι tribuitur Futurum πτήσομαι: id quod magnam suspicionem præbet, ipsum quoque ἵπταμαι, præfixo ι cum spiritu aspero, dictum esse pro πτάμαι ex πέταμαι, forma vicina alteri πέτομαι. Quum autem πετάω pp. sit pando, explico, πέταμαι, sive plenius πετάομαι, vi formæ Mediæ, fuerit expando me, vel alas meas, ad volandum, atque adeo volo. E. S.] [A πτάω, πτῶ, sunt πτῆμι, ἵπτημι. T. H.]

Ἴπτω noceo. Stirpem eandem habet ac præcedens verbum, et forte à premendo accepit notionem nocendi. [Ἴπτεσθαι opponitur alteri verbo τιμᾶν Il. A. 454. &c. Est autem ἴπτω, ex ἴπω vel εἴπω, premo, comprimo: unde ἶπος vel εἶπος muscipula, qua mures capti premuntur, et ἴπτεσθαι premendo lædere. Pro ἴπτω etiam legitur ἴψω, quemadmodum pro πέπτω, πέσσω; pro ὄπτω, ὄψω. Ex dialecto Æolica ἴπτω τινὰ, lædere aliquem re vel dictis. T. H.] [Conferantur quæ dedit vir summus ad Aristoph. Plut. Schol. p. 278-280. E. S.]

Ἶρις arcus cœlestis. Videtur dici à nectendo. Ortum certe est ab εἴρω, quod idem atque ἴρω vel εἴρω necto.

Ἶρος Irus. Nomen proprium mendici apud Homerum. Forte ortum est ab ἴρω, quod, ut vicinum ἐρέω, significare potuit rogare. Ut adeo Ἶρος idem fere sit, quod προΐκτης, vel ἐπαίτης, mendicus. [Aramæi mendicum vocant סחור, quasi circuitorem à סְחַר, circumivit. An eadem ratione Ἶρος pp. is est, qui in orbem est, stipem colligens? Forma vocis Passiva, vel Media, in ος, hanc significationis causam nonnihil commendat. Conf. vocem εἶρος, et quæ dedit auctor in Ἶρις. E. S.]

Ἲς fibra. De hoc jam dictum ad Ἶν. Proxime autem huic voci respondet Latinorum ina. unde porro fibram notat, dein nervum. Hinc (etiam ἲς, Lat.) vis, sive robur, eo designatur. Ortum est ab ἴω. [Conf. D'Arnaud Animadv. ad Callim. p. 82. 83. et ἶνας [illegible] apud Aristoph. in Pace vs. 85. cum prolatis superius ad vocem Ἶν. E. S.]

Ἴσημι scio. Componendum est cum εἴδω vel ἴδω video, quæ, etsi ratione originis componi possunt cum verbo ἕζω sedeo, ratione tamen significationis, rectius fortasse comparentur cum verbo vicinæ originis ἀΐω. Hoc enim ortum est ab ἄω. Ut nostrum primam stirpem habeat ἴω. Quemadmodum autem ἀΐω à notione sentiendi transiit ad eam intelligendi, ita derivata ab ἴω (ut nostrum ἴσημι) à sentiendo translata videntur ad notionem sciendi.

Ἰσθμὸς Isthmus. A verbo ἴω vado, eo, est verbum ἴσθω, quemadmodum ad ἴω, ἴσθω. Ab ἴσθω igitur nostrum ἰσθμὸς pp. notat transitum: atque inde eximie ἰσθμὸς dicitur terra angusta, utrimque mari inclusa, per quam ex una regione transeas in aliam. [Ἰσθμὸν Græci vocant quodvis angustum et arctatum iter, per quod aliquid trajicitur: unde et guttur cibum transmittens ἰσθμὸς dictus Nicandro in Alexiph. vs. 80. et Schol. vs. 505. partesque vicinas παρίσθμια Poll. l. 2. Segm. 98. et Hesych. in voce. Homerus etiam monile collo circumdatum ἴσθμιον appellat, Od. Σ. 299. ubi vide scholia. Strabo sæpius breviter contractas terræ partes, quibus duo maria dividuntur, ἰσθμοὺς vocat. Vide Schol. Apollon. Rhod. ad l. 1. 938. Sed usus evicit, ut de Corinthiacis faucibus angustis proprie poneretur. T. H.]

Ἴσος similis, æqualis. Vidimus supra, quemadmodum, in nomine εἰκὼς et verbo εἴκω, à veniendo, accedendoque, significatio transierit ad similitudinem et convenientiam denotandam. Non dissimilis ratio est nostri ἴσος, quod proxime ortum ab ἴω [illegible] in origine convenientiam habet cum εἴδω, et verbo εἴκω. [Conf. Salmas. de Trapez. Fœn. p. 282-284. Valken. ad Eurip. Phœn. vs. 541. et Lennep. ad Phalar. Epist. p. 294. E. S.]

Ἵστημι statuo. Non male quidem refertur ad verbum στάω, quod est Latinum sto [pro stao, Gr. στάω, στῶ.] Illud autem στάω repetendum est à τάω, quod proprie idem ac τείνω, unde τείνω tendo. Sic ἵστημι pp. est, quasi, tendendo in altum statuo vel erigo: quæ maxime huic verbo propria potestas est. Inde porro profectæ notiones collocandi, sistendi, inhibendi, nec non ponderandi et aliæ. [Itaque ἵσταμαι, in Medio, pp. est colloco me. Quæ in voce litera iota ab initio præfixa est, ut in ἵσταμαι: de quo vide dicta superius. E. S.] Qui in primo sunt robore ac vigore, et nondum ad senectutem aut finem vergunt à Græcis dicuntur ἵστασθαι. Hinc σταθερὸς firmus, florens, et [illegible]. Contra φθίνειν et ἀπιέναι [illegible] ea pertinent, quæ statu deflorescente, superatoque jam medio clivo, intereunt atque emoriuntur. T. H.] [Vide cel. Ruhnkenium ad Timæi Lex. p. 168. 169. Cæterum de verbo ἱστᾶν pp. constituere lances, sive æquato examine lances, sustinere (ut nos dicimus *de schaal, of de balans, stellen*) adi Valcken. Diatr. in Fragm. Dramat. veterum p. 208. E. S.]

Ἱστὸς malum navis. Repetunt vulgo à στῆναι, quod ab ἵστημι, vel στάω oritur: vera tamen ratio hæc est. A verbo ἴω moveo, uti alia derivata, quædam oriuntur, cum adjecta notione movendi vel promovendi in longum et quasi rectitudinem, ita nostrum ἱστὸς pp. nihil aliud est, quam missus, atque adeo protensus in longum vel rectus, erectus. Est enim haud dubie derivatum à tertia persona Præteriti Perf. Passivi ἴσται, quod non potest oriri nisi ab ἴω, unde quoque repetendum est Adjectivum ἰθὺς, quod idem valet ac vicinum εὐθὺς rectus. Jam autem, ut verba ἴω, ἵω, et similia, proprie inter se conveniunt, sic quoque, in origine, ab ipso verbo ἵστημι non multum differt ἴω. Nempe conveniunt fere inter se tanquam formæ vicinæ verborum ἴω, ἴθω, ἴσθω, ἱστάω, στάω, et similes: ut mirum non sit, in derivatis horum verborum tantam sæpe convenientiam conspici. Cæterum, ut ab erigendo eximie nostrum ἱστὸς pro malo navis ponitur, ita, à motu translatum ad artem textoriam, colum quoque notat. [Simplicius forte dixeris, ἱστὸς, vi formæ suæ, esse tensus, protensus, recte collocatus. Inde autem, per ellipsin nominis Substantivi, eximie ita vocari malum navis erectum, colum erectum &c. Conf. Valck. Adnot. ad Theocr. Adon. p. 334. 335. E. S.]

Ἵστωρ sciens. Et hoc est proxime ab ἴσται, tertia sing. Præteriti Perfecti Pass. verbi ἴω: cujus significatio componenda est cum ea verbi derivati ἴσημι scio, cognosco: de quo dictum jam supra. Ἵστωρ itaque est pp. cognitor, quasi, vel qui scivit. Inde modo sic dicitur judex vel arbiter, qui causam cognoscit, modo testis, qui eam scivit.

Ἰσχὰς carica, ficus arida. [Sic dicta est, quod firmissime adhæreat arbori. Ἰσχάω enim notat adhærere. Hinc ἰσχὰς firmissime adhærens. Hæc ratio est, cur ἰσχὰς, à Doribus, etiam fuerit positum pro anchora, quæ, ad fundum demissa, hæreat valde firmiter. Comparentur, quæ dedit Salmasius, Exercit. Plin. p. 658. 659. E. S.]

Ἰσχίον lumbus. Componendum est cum ἰξὺς, de quo supra. Oritur autem à vicino ἴσχω contineo. Sunt formæ tantum diversæ ἴσχω, ἴχω, ἔχω, ἴσχω, σχέω, σχεθῶ, et similia.

Ἰσχνὸς macer, gracilis. Ortum est ab ἴσχω contineo. Nempe res exsiccatæ atque ita condensatæ, ut vehementius cohæreant, ita quoque attenuantur: ex quo facile intelligitur, quemadmodum ἰσχνὸς à continendo vel cohærendo transierit ad designandas res graciles, tenues, siccasque. De oratione autem positum idem est, quod apud Latinos sicca vel tenuis oratio, quæ à Cicerone in laude ponitur.

Ἰσχὺς robur, vires. Similis fere ratio translationis in hoc nomine est, quæ in antecedente. Ortum, nempe, e verbo ἴσχω, à continendo, hærendoque transiit ad siccitatem et soliditatem, adeoque sanitatem carnis. Inde ad vires corporis translatum est: unde porro varie transfertur.

Ἴτης temerarius. Est haud dubie ab ἴω mitto, vel eo, feror: unde translatum videtur ad eum, qui temere rem aggrediatur.

Ἴτυς ora dicitur in extremo ambitu rotæ. Nomen haud dubie accepit ab eundo, circumeundoque. Ortum, nempe, à verbo ἴω. [Ἴτυς hinc eximie dicitur ambitus clypei: non umbo clypei, uti observavit cel. Wesseling. ad Herodot. l. 7. p. 546. n. 51. E. S.]

[Ἴυγξ, Illecebra, desiderium: motacilla sive mottacilla avis. Vide Salmas. Exerc. Plin. p. 622. Fortasse est ab ἰύω jugo, jungo. E. S.]

Ἶφι valde. Proprie videtur esse neutrum à Masc. ἶφις, quod, idem ac derivatum ἴφιος, haud dubie repetendum est à verbo ἴπω vel ἵπτω premo: de quo dictum supra. Unde nostrum ἶφι, Adverbialiter positum, non male redditur valde. Solet enim in primis, in compositis, significationem intendere. [Antiqua vox Græca erat ἶφις, unde in Dativo casu ἶφι, quod Adverbialiter adhibetur, notatque vel fortiter, vel vi. Sic ἶφι τινα δαμάσσαι vi aliquem domare. Hinc ἴφιμος, et, ex Æolica Dialecto, interserto θ, ἴφθιμος, quod [illegible] formæ præstantiam refertur, et exponitur formosus, forma et pulchritudine præstans, egregius &c. T. H.]

Ἰχθὺς piscis. Proxime oritur ab ἴχθω, quod ortum ab ἴχω contineo: de quo dictum supra. Eximie sic dici piscis videtur à continendo, ob viscosam ejus naturam.

Ἴχνος vestigium. Ab ἴχω contineo. Unde ad vestigium significandum translatum est, simili fere ratione, ut Latini dicunt vestigia vel gressus firmare.

Ἰχὼρ sanies, vel sanguis nondum præparatus, sive crudus: qualis quoque, sanguinis loco, diis tribuebatur ab Homero. Dicitur autem hoc quoque à viscositate; ortum, nempe, ab ἴχω.

Ἰὼ, Io, factum à sono dolentis.

Ἰωγὴ tegmen. Forte est ab ἴγω vel ἴκω, et hoc ab ἴω: et ἄκω, à ἔω. Convenit cum ἰσθμὸς, quod ab ἴσθω. Et hoc ad ἴω referendum. Significatione autem fere idem est, quod dictum ἰσθμὸς et verbum ἴσθω. Eximie inde ἰωγὴ locus est, in quo diversaris, tectus à vento frigido: à qua notione reliqui usus repetendi sunt.

Ἰωὴ vox. Ortum haud dubie est à sono, variis modis edito; unde modo flatum notat. quando componendum proxime est cum verbis ἄω, ἴω, ἄω: de quibus suis locis. Proprie magis clamorem inconditum vociferantis notat. A verbis autem, supra memoratis, repetitum idem significare potuit quoque fumum aut splendorem.

Ἴων Ion. Est nomen proprium. Præterquam enim quod Xuthi filius, in antiquissima historia, hoc nomine dicitur, Iones quoque dicti fuerunt Græci: in primis ii, qui in Asiam minorem et Atticam, duce Neleo, fuere deducti. Ipsa vox tamen ex Oriente videtur repetenda, Hebr. יָוָן. [Javanem (יָוָן) filium Japhethi, Genes. X. 2. memoratum, antiquissimum Ionem esse unde et originem et nomen primi duxerint Iones Asiatici, multo verisimillimum apparet. Si יָוָן. Javan, vel veteri more, vel lenita per dialectum pronuntiatione leges, ipsum est Ἴων &c. T. H. in Antiquit. Græcis MSS. P. 1. cap. 1. p. m. 92 -101. Conf. [illegible] Gatakeri Advers. Post. cap. 35. E. S.]

K.

Καβάλλης equus clitellarius. Proprie vox scribenda est, per duplex β, καββάλης vel καββάλλης. Est enim haud dubie pro καταβάλλης, vel καταβάλης, à verbo καββάλλω, quod Doricum pro καταβάλλω. Dicitur autem equus clitellarius sic, haud dubie, à dejiciendo, simili fere ratione, ut, apud Latinos, clitellæ et clitellarius dicuntur à verbo clino, cui fere respondet Græc. καταβάλλεσθαι.

Κάβος mensuræ genus. Haud dubie ortum est à κάω, quod superstes est apud Latinos in verbo cavo, cavare: hoc enim ortum ex Æolico κάβω, quod vulgato κάω respondet. A Latino cavo est cavus, quod est nostrum κάβος. Est enim literæ β eadem fere inter vocales natura, quæ Digammatis Æolici: ut in multis vocabulis Laconicis cernitur. Dicitur autem κάβος (unde multa vasa nomen acceperunt) vel à capiendi notione, quæ ipsa tamen profecta est ab ea cavandi. Verbum enim Latinum capio, et Græcum κάπτω, orta à simpliciori κάπω, referenda sunt [illegible] nostrum κάω. [Vide infra in κάδος et Salmas. de καβάσσοις cavatores. Exerc. Plin. p. 53. 138. 736. 775. E. S.]

Καγχάζω, cachinnor. Factum est à sono effuse ridentium.

Καγχαίνω calefacio, arefacio. Factum est per reduplicationem, inserta simul litera ν, à verbo χαίνω, quod idem ac Ionicum καίω. Oriuntur, nempe, hæc à χάω, quod à χέω, cui vicinum κάω unde usitatum καίω uro, incendo; de quo suo loco dictum est. Inde, prona translatione, verbum nostrum translatum est ad calefaciendi, arefaciendique notionem. [Nescio an proprior derivatio fuerit à χαίνω hisco, ut καγχαίνω pp. sit hiscere facio præ ariditate nimia, Belgice *doen splijten of bersten wegens of te groote droogte.* Hæc certe metaphora notissima est in Hebr. קיץ. E. S.]

Κάδος cadus, vas vinarium. Ortum à κάω eandem significationis rationem habet quam vox κάβος, de qua dictum supra.

Κάζω orno, exorno. Ortum est à verbo κάω, quod æque ac κίω, κέω, et reliqua vicina, eximie notat motum pono, vel dispono. A disponendo nostrum κάζω transiit ad significandum ornatum quemcumque exquisitiorem, similiter et, à vicino verbo κίω ortum, κόμη eximie usurpatum fuit de crinibus concinno ordine dispositis et comtis. Latior autem potestas manifesta est in Latino comis. Inde verbum κάζω generatim ornandi exornandique notionem habet.

Καθαίρω purgo, mundo. Composita vox est ex κατὰ et αἴρω tollo: de quo verbo supra dictum. Inde καθαίρω notat plane tollo, nempe sordes, adeoque purgo, mundo.

Καὶ proprie convenit cum Particulis κε et κεν, vel Dorice κα similibusque. Haud dubie orta sunt à verbis simplicissimis κάω, κίω &c. Antiquissimis temporibus non aliter fuerunt inflexæ et declinatæ ac Pronomina simplicissima μι, σι, orta à Nominativis μὶς vel μὶς vel vicinis formulis. De ratione significationis philosophentur, qui volent. [Nihil abstrusius in linguis est, quam sunt origines particularum orationis: [illegible] quod unusquisque, in vernaculo sermone suo, facile poterit experiri. Vel sic tamen audemus conjicere, Græca καὶ et κὲ, unde Latinorum que, proprie esse casus Dativos vel Ablativos, vocis obsoletæ κὰ, quæ orta fuerit à κάω, vel κίω. Κάω autem et κίω idem fuisse putem, quod cognatum ejus ἄκω &c. pp. pungo, compungo: unde ducta notio pungendo consuendi, atque adeo jungendi, conjungendi. Inde porro καὶ et κὲ, (Latin. que) uti alterum Lat. ac et ec (in ecquis) ab ἄκω, ἴκω: quin etiam et, at, atque. Hæc omnia vi originis suæ notaverunt conjunctionem, copulationem. Hinc orta significatio particulæ copulativæ: ut manifestum admodum est in Hebr. וְ, ex וו copula, nemine contradicente, orta. E. S.]

Καιάδας dicebatur fovea apud Lacedæmonios, in quam sontes dejici solebant: qualis quoque Athenis fuit, βάραθρον dicta. Nostrum haud dubie ortum à nomine simpliciori καιὰς similive forma. Et hoc repetendum à κάω, significante cavo, ut supra vidimus.

Καικίας Cæcias. Ventus ab ortu æstivo flans. Oritur à καίω uro.

Καινὸς novus. Nescio an componendum sit cum iis, quæ dicta sunt ad verbum κάζω, ut καινὸν dicatur quod recens dispositum sit. Rectius tamen forte significationem repetas ab adveniendo, quæ notio quoque est verborum κάω, κίω, similiumque. [Καινὸς pp. videtur esse fissus, effossus, vel efformatus noviter: unde notio novi, ut in Hebr. חדש pp. fissus, vel politus, et in ברא quod pp. est effodere et hinc noviter efformare, producere. Stirps igitur est κάω i. q. ἄκω cognatum alteri κέω pungo, findo &c. E. S.]

Καίνω perimo, occido. Ortum est haud dubie à verbo κάω et κίω: quibus à motu, qui fit stimulando pungendoque, notio adjuncta est stimulandi, pungendi: ut manifestum est in verbo κεντέω. Inde profecta notio trucidandi, occidendi, quasi dicas compungendo perimere. [A notione fodiendi in κάω, κίω, est illa perforandi, trucidandi &c. Vide et in καινός. E. S.]

Καιρὸς occasio, tempus opportunum. A verbo κάω repetendum nomen κὰς, quomodo eximie punctum supremum alicujus rei vocarunt veteres. Cujus significationis ratio facile apparebit, si componatur verbum vicinum originale ἄκω, et inde ortum nomen ἄκρος. A memorato autem κὰς nomen καρὶς, et inde καιρὸς, pp. notat, quasi ad extremum punctum pertinens vel in summo versans. Inde autem sic dicitur eximie summum tempus, sive tempus opportunum. Unde reliquæ notiones maxime repetendæ. [Ita v. gr. καιρὸς καρπῶν Matth. xxi. 34. est tempus colligendis fructibus opportunum; καιρὸς σύκων tempus ficuum colligendarum, Marc. xi. 13. de quo loco adeantur Hoogeveen. Doctr. Partic. et Toup. Emend. in Suid. P. 2. p. 66. De καιρὸς autem universe Grævii Lect. Hesiod. p. 79. 137. E. S.] Quando autem inde ortum καίριος, de vulnere positum, redditur lethalis, ad propriam notionem, qua κὰς quidquid summum et præcipuum est notat, recurrendum est.

Καῖρος licium. Proprie vox eadem est, quæ antecedens significatione translata tantum distincta. Forte sic dicuntur licia: quod veluti summa sunt, unde genus texturæ dependeat.

Καίω uro. Ortum est à simpliciori κάω, cujus notio propria quærenda est in motu vel impulsu et stimulatæ. Unde ad urendi significationem translatum est. Porro à notione urendi vel ardendi verbum hoc cum aliis quibusdam similibus transfertur ad animum ejusque ardorem seu æstum, ex vehementiori commotione ortum, et in amore frequens est: quo sensu construitur cum Genitivo personæ. Ita καίεσθαί τινος est ardere amore alicujus. De aliis item animi commotionibus, sive ex admiratione, sive gaudio, sive aliunde ortis, veteribus quoque tritum fuit.

Κακκάβα perdix. Videtur sic dici à sono, à perdicibus edi solito.

Κακκάβη olla testacea. Dicitur pro κακάβη, per reduplicationem, pro κάβη: quod proxime convenit cum κάβος, de quo dictum supra, et à cavitate vel capacitate nomen habet.

Κακκᾶν Cacare. Formatum est ad imitationem puerulorum, vocem κάκκα efferentium. Hoc autem, merdam notans, antique pronunciatum est pro κακά, quod nihil aliud videtur, quam femininum vocis κακὸς malus.

[Κακκείω. Exponitur vulgo decumbere cupio. Ita κακκείοντες Il. Α, 606. &c. apud Scholiast. κατακοιμηθησόμενοι, id est, dormitum ituri. Notandus est Grammaticorum error, qui, in terminatione verbi κακκείω, significationem esse voluerunt desiderandi. Verum quidem est, terminationem quorundam verborum in σείω eam virtutem habere: sed tum derivantur semper à Futuro primo. Sic ab ὄψω est ὀψείω, videndi desiderio teneor, à γελάω, γελάσω, γελασείω &c. Observandum autem est, Præsens, in illo κακκείοντες, poni pro Futuro, quod patet ex sequenti ἔβαν. Apud veteres multo familiarius fuit, quam apud recentiores, ut Præsens vim haberet Futuri: ut in ἔπειμι, εἴσειμι &c. ceterisque compositis ab εἶμι, quæ Futuri significationem fere habent in Præsenti. T. H.]

Κακὸς malus. Opponitur proprie voci ἀγαθός. Ut autem hoc pp. in primis fortem et strenuum notat, sic contra κακὸς pp. ignavum videtur significasse: ortum nempe à κάω, quod vicinum verbis κίω, κέω, significavit, inter alia, vel recedere vel jacere; unde facile ad hominis ignavi vel fugitivi in bello significationem transferri nomen κακὸς potuit. A memorata autem notione varie translatum eximie pro quavis animi vitiositate vox posita fuit, quam inde Græci κακίαν vocant.

Κάκτος cactus, sive spinosa planta. Proxime ortum est, quasi, à verbo κάσσω, cujus origo κάω. Quod si componamus cum vicino verbo κίω, et inde orto κέντω, facile apparebit translationis ratio. A stimulando enim et pungendo sic eximie dicta est planta spinosa.

Κάλαθος calathus. Quamquam proxime repetendum est à nomine καλὸς, vel verbo καλέω, ratione significationis, tamen in primis spectanda origo est: verbum nempe κάω, à cujus notione cavendi, quam supra notavimus, nostrum κάλαθος significationem accepit.

Κάλαμος calamus, arundo. Haud dubie ortum est à καλέω, et forte dicitur à cavitate: ita ut κάω stirps ejus prima sit habenda.

Καλέω voco. Ortum est et hoc ab origine κάω stimulando vel pungendo moveo. Inde est κάλω, ut à vicino κίω est κέλω, unde κέλλω et Lat. cello. Καλέω igitur pp. non, nisi forma, differt à κέλλω, vel etiam à simplicioribus verbis κίω et κάω, seu Latinis cio et ceo; unde Latinum cesso, cujus compositum arcesso, quod accurate propriam notionem verbi nostri καλέω exprimit. Ab isto autem ciendi vel arcessendi, vel citandi (quod proprie eodem redit) notione, porro latius translatum, vocandi notionem quoque accepit. [Duplex olim fuit verbi forma κάλω et κέλω, sono tantum diversa: sicuti βάλω et βέλω, jacio, χάω et χέω hisco, γάλω et γέλω revelo. A κάλω productum nomen καλὸς peperit verbum καλέω: nam plurima verba trisyllaba in έω, per constantem analogiam, formantur à nominibus bisyllabis in ος, qualia sunt v. c. ποθέω, μωμέω, πονέω, ὠθέω &c. à πόθος, μῶμος, πόνος &c. in quibus et similibus H. Stephanus, et Scapula, perversa ratione, nomina verbis suis subjecerant. —— Porro verbum καλέω, vulgari sermone, etiam contractum fuit in κλέω, unde formæ κλήσω, κέκλημαι, &c. quæ à Grammaticis male relatæ sunt ad καλέω. A κλέω est Medium κλέομαι, Odyss. Ν. 299. —— Neque tamen existimandum est, plenas formas, ex καλέω, derivatas, κεκάλημαι et similia tempora penitus obliteratas fuisse. Reperitur certe à κεκάληται productum καλήτωρ, tanquam nomen hominis ad concionem vocantis, Il. Ω. 577. et nomen itidem proprium filii Clytii, quem Ajax vulneraverat, Il. Ο. 419. licet contracta forma κλήτωρ sæpius obvia sit, Barbare vocator. L. C. V.] [Conf. Cl. Segaar, ad Luc. V. 32. E. S.]

Κᾶλον lignum. Proprie in primis significare videtur baculum ligneum, ortum nempe à κάω, adjuncta significatione celeriter movendi. A materia autem, ex qua missilia fiebant, porro quodvis lignum κᾶλον videtur dictum. [A voce hac κᾶλον, sive forma ei vicina, videtur esse altera καλὸς, pp. Adjectivum, quod tamen et Substantive adhibetur, tam in masc. genere (καλός) quam in neutro (καλόν) de quibus lege T. H. ad Aristoph. Plut. Schol. p. 134. 135. De voce κᾶλα autem et καλά Græv. Lect. Hesiod. p. 64. E. S.]

Καλὸς pulcher. Et hoc ortum à κάω, ratione significationis, proxime componendum est cum verbo κάζω orno, de quo supra. [Alia vide apud Platon. in Cratylo, p. 416. E. S.]

Κάλυξ urna. Proprie notat vas, instar calycis aliquid ambiens et veluti obtegens. Ratione enim originis proxime componenda vox est cum verbis καλύπτω, καλύβη, similive forma. Dictum autem est à cavitate, et stirpem habet κάω, de quo alibi.

Καλύπτω tego, obtego. Proprie notat ambiendo, quasi vase cavo, obtego. [Hinc in καλύπτεσθαι notio orta est obscurandi: quam loco Libanii erudite reddidit Toup. Cur. Noviss. in Suid. p. 116. Est autem à simpliciori καλύπω vel καλύω: unde oriuntur nomina κάλυξ, καλύβη, et similia, quibus vicinum quoque κέλυφος: quæ omnia originem habent communem verbum κέω et κάω, de quo jam supra dictum. E. S.]

Κάλως rudens. Ortum est à simpliciori καλός: et forte ratio significationis è veteri re nautica repetenda est.

Κάμαξ palus. Videtur ortum a κάω: obscurum tamen, quæ sit ratio significationis.

[Καμάρα pp. tectum arcuatum, fornix, testudo. Legatur de hac voce T. H. ad Aristoph. Plut. p. 369. Stirps est κάω, cujus 3. Præt. Perf. Pass. κέκαμαι, et hinc κάμαρος &c. Recte igitur Festus, "camara et camari boves à curvatione." Vid. Græv. Lect. Hesiod. p. 57. E. S.]

[Καμασῆνες, vel Καμασῖνες pisces quidam marini. E. S.]

[Κάμηλος camelus. Vox ex oriente in Græciam, una cum ipso animali, translata. Est Hebr. גָּמָל. Vide Bochart. Hieros. p. 1. l. 2. cap. 1. E. S.]

Κάμινος fornax. Recte Grammatici vocem hanc repetunt à κάω uro.

Κάμνω fatigo. Haud dubie ortum est à κάω, quod supra vidimus proprium esse motui vehementi, qui fit impellendo, agitando. Inde porro notat fatigari, cujus verbi apud Latinos non valde dissimilis est ratio. Est enim proprie fatigor, nihil aliud, quam fatim agor, id est affatim moveor, vel nimium moveor. [Possis et notionem fatigandi repetere ab illa incurvandi: ut καμόντες pp. sint gravi labore oppressi et quasi incurvati. Conf. sequens κάμπτω. E. S.]

Κάμπτω flecto. Proprie non multum videtur differre à modo memorato κάμνω, ortum quippe à κάω. A movendo autem significationem videtur accepisse. Inde nempe translatum ad notionem ambiendi, ac porro illam flectendi, incurvandi: quæ denuo varias peperit metaphoras, è Lexicis facile cognoscendas.

Κάναβος lignum tenue, cui ceram, gypsum, aliaque circumligant fictores. Haud dubie repetendum est à simpliciori κάνος, quod forte vicinum alteri κανὼν, et Latinorum voci canna. Sic autem κάνος repetendum à κάω, ut κανὼν à κίω: de quo suo loco.

[Κάναθρον crates ex salignis viminibus contexta, quæ curru imponitur. Pertinet ad eandem stirpem, quo κάνος, κάννα canna, &c. Conf. Bach. in Indice Xenoph. Œcon. E. S.]

Κάνης canistrum. Haud dubie à cavitate dicitur, ortum à verbo κάω: cujus generis similia nomina vasorum jam supra aliquoties vidimus. [Sed vide Salmas. de voce Canna, inferius. E. S.]

Κάνθαρος scarabæus. Nescio an recte componant cum voce κάνθων asinus. Videant alii.

[Κανθὸς oculi angulus, hirquus. An à cavitate, quæ notio est τοῦ κάω, unde κάφω cavo. E. S.]

[Κάννα vel κάνα canna, storea. Cel. Lennepio à cavitate dicta videbatur. Sed Salmas. Exc. Plin. p. 919. originem ex oriente repetit. E. S.]

Κανὼν norma. Ortum haud dubie est à κάνω, quod idem ac κίω stimulo. Κανὼν itaque proprie est stimulus, et dicitur quasi à trudendo vel stimulando: non valde dissimili ratione, quam vox Latina trutina, à verbo trudo. Proprie autem κανὼν in usu est stimulus iste, qui supra trutinam æquilibrium facit: unde porro sic dicitur index, norma, vel regula, à quibus dein ad alia quoque transfertur.

[Κάπη præsepe. Vide mox in Κάπηλος.]

Κάπηλος institor. Proxime ortum est à voce κάπη, quæ proprie notatur in usu præsepe, unde animalia edunt. Inde transiit ad locum designandum, ubi pascuntur animalia, tum etiam ubi esculenta prostant venalia. Quo sensu apud Latinos voces vicinæ copa, cupa, et caupona vigent. Inde autem ortum quoque Latinorum caupo, quod in usu plane respondet nostro κάπηλος, cujus vocis translationes reliquæ facile è Lexicis cognosci poterunt. Memoratum autem κάπη descendit à verbo κάπω, cujus loco in usu est κάπτω, de quo infra. [Κάπηλος pp. notat venditorem mercis per partes, Belgice *een winkelier*; cui opponitur ἔμπορος *een grossier*. Itaque κάπηλος, in genere, de iis dicitur, qui qualescumque merces vendunt per partes; unde βιβλιοκάπηλος, ἱματιοκάπηλος, σιτοκάπηλος, ὀψοκάπηλος &c. Dein, per se sumtum, universe cauponem notat, uti καπηλὶς cauponam. Jam vero illi caupones sæpe solent merces adulterare: unde κάπηλοι etiam vocantur, qui, ad alios decipiendos, merces, sive alias res corrumpunt, et καπηλεύειν τὴν ὄψιν mulier dicitur, quæ, illito fuco, faciem corrumpit et alienum colorem vultui induit. T. H.] [Conf. Toup. ad Suid. p. 2. p. 67. 68. et eundem in Cur. Noviss. p. 140. E. S.]

Καπνὸς fumus. Haud dubie repetendum est à κάπω, cujus proximum derivatum κάπυς significare videtur spiritum, ore hiante emissum, ut solent canes, ore hiantes avide alicui rei: voce facta à sono, qualis tum editur. A spiritu autem, ea ratione emisso, translatum videtur ad fumum designandum. Inde derivatum nostrum Καπνός.

Κάπρος aper. Videtur ortum esse à verbo κάπω, vel κάπτω: de quo mox dicendum.

Κάπτω comedo avide ingurgitando. Ortum est à verbo κάω, vel potius à κάπω, quod proprium videtur sono animalium, alicui rei inhiantium, atque simul cum impetu quendam spiritum emittentium. Hinc κάπτω modo significat spirare, modo avide comedere, vorare: quo sensu in primis tribuitur animalibus brutis. ["Κάπτειν pp. notat repetitis identidem interpellatisque morsibus adpetere et vellicatim carpta demittere." T. H. ad Schol. Aristophan. Plut. p. 314-316. ubi plura; et Toup. Cur. Noviss. in Suid. p. 146. E. S.]

Κάπω pp. idem quod πνέω spiro: unde κᾶπος, à Scholiaste ad Euripidis Phœn. vs. 859. redditur τὸ ἀπὸ τῆς ὁδοῦ ἄσθμα γεγονὸς, "ex itinere contracta lassitudo." Sed vide Valck. ibid. p. 321. 322. et superius Ἄπος, p. 153. E. S.]

Κάραβος Carabus, animal marinum è cancrorum genere. Si vox origine Græca est, orta videri potest à κάρω in superficie versor: de quo verbo postea.

Καρδία cor. Ortum est à simpliciori κὰρ, cui forma vicina sunt κέαρ, κῆρ, κὰρ, et Latinum cor. Descendunt autem à verbis κάω, κέω, &c. quæ componenda sunt cum vicinis ἄκω, similibusque. Unde ἄκρος extremus, summus. Proprie enim κὰρ idem fere valet quod ἄκρον, punctum nempe summum cujusvis rei. Dicitur inde cor, quod veluti summum vitæ contineat, ejusque quasi fons sit.

Κάρδοπος mactra. Forte dicitur à κὰρ et voce δέψος, quæ repetenda est à verbo δέψω mollio: de quo dictum supra. Κὰρ autem in hoc composito idem fere videtur esse, quod præcipuum frugum, vel καρπόν.

Κάρηνον cacumen. Proprie, ex pronuntiatione Ionica, dicitur pro κάρανον, cujus masculinum κάρανος olim, in Asia minore, significavit principem, vel idem quod κύριος dominus. Ortum autem est à κάρα, quod à simpliciori κάρ. Generatim autem notat summam alicujus rei partem, vel id quod eo pertinet, atque sic speciatim caput.

Καρκαίρω resono. Proprium videtur esse sono aspero, qui editur terra pedibus attrita. Unde ab Homero terræ tribuitur. [Stirps alioquin posset esse κάρω; unde per reduplicationem factum: ut à μάρω esse μαρμαίρω auctor noster infra observabit. E. S.]

Καρκίνος cancer. Stirpem fortasse eandem habet, quam nomen κάρ: et repetendum est à verbo κάρω, cui vicinum alterum κείρω. [illegible] autem notat in summitate versor, vel depasco, decerpo. Hinc nostrum eximie translatum ad cancrum in superficie scopulorum adhærentem et veluti pascentem. [Ab asperitate testæ, cum Salmasio, potius dictum putem. Stirps κάω, de quo inferius. Hinc etiam κάρκαρος et κάρχαρος, quod idem notat ac τραχὺς asper. Vide infra. E. S.]

Κάρος sopor, cum gravedine capitis. Manifestum est, dici à κὰρ caput: de quo supra. [Nescio an sit petita notio ab aspero sono, quem edunt altum dormientes. Conf. in καρκαίρω. E. S.]

Κάρπαι vermium genus sic dici putatur. Quod si verum, ortum videri potest à κάρπω, cui respondet Latinum carpo. Id autem descendit à κάρω in superficie depasco: de quo jam dictum. [Sed vide de hac voce Indicem H. Stephani, col. 1141. E. S.]

Καρπαία Saltationis genus. Si Græcæ originis est, repeti potest à κάρπω: de quo modo dictum.

[Καρπάλιμος celer. Auctum est à κάρπαλος, quod à καρπάω, ex barytono κάρπω, Lat. carpo. Itaque κάρπαλος pp. notavit celerem, quasi dicas qui carpit: referturque ad opus, quod aliquis facit. Ejusdem potestatis est nostrum καρπάλιμος. T. H.]

Καρπὸς fructus. Dicitur à carpendo vel depascendo: quam notionem vidimus verbi κάρπω esse, unde oritur. Dicitur autem καρπὸς de omni genere frugum et fructuum.

[Κάῤῥων fortior, melior, præstantior. Vox Dorica est. Affinitatem videtur habere cum voce κράτος robur, et similibus: ortumque adeo à κάρω, unde καρία, κρέω &c. Vide de hac voce Valckenarii Adnotat. in Adoniaz. Theocriti, p. 303. 304. et Toupium, ibidem laudatum. E. S.]

Κάρσιος obliquus. Ortum videtur à κάρω in superficie versor, depasco. Hinc significare potuit depascendo cursum itentidem flecto in obliquum: unde nostrum tandem κάρσιος ad significandum obliquum translatum videtur. [Nempe à κάρω pp. tondeo notio obliqui duci potest, quatenus qui tondet, manum in obliquum flectit. E. S.]

[Κάρσις tonsura. A κάρω, quod vicinum alteri κείρω, atque tondeo. E. S.]

Κάρυα nux vel juglans. Videtur esse à κάρω, et eandem fere sequi rationem significationis, quam vox καρπὸς, de qua supra.

Καρύκη intritum, seu conditura. Vix dubium videtur, quin ortum sit à κάρυον, quod, idem fere ac memoratum κάρυα, in Lexicis quæri potest. Inde autem, significatione accepta, ad conditurum certam designandam transiit. [Vide H. Steph. in Thes. t. 2. col. 75.]

Κάρφω sicco, arefacio. Proprie sic dici videtur de herbis, similibusque rebus, quæ decerptæ arefiunt, et siccantur: ut adeo facile pateat, repetendum esse à sæpe memorato κάρπω, quod est Lat. carpo. Inde autem, ut arefacere, sic quoque deflorescere facere notat. [Horatius olim reddebat per attenuare. Vide Graevii Lect. Hesiod. p. 2. E. S.]

[**Κάρχαρος** asper; pro κάρκαρος, quod Hesychius habet. Haud dubie reduplicata vox est, pro κάρος, de quo supra. Stirps adeoque est κάρω, vicinum alteri κείρω &c. Vide Salmas. Exerc. Plin. p. 422. 423. E. S.]

Κασάλβα meretrix, scortum. Ortum videtur à simpliciori nomine κάσα, quod plerumque, per duplex σ, κάσσα scribitur: de qua voce mox.

Κάσις. Sic dicitur frater, vel soror. Quamquam esse videtur à κάω, rationem tamen notionis non expedio. [Stirps κάω pp. videtur notasse findo. An hinc κάσις pp. fissio, dein fissum? Unde notio æqualitatis, quatenus res fissæ, sive diffissæ æqualem utrimque formam habere solent. Itaque hinc κάσις pp. fuerit æqualis ut Hesychius exposuit: à significatione autem æqualis ea fratris, sororisve. Hoc certum est, eadem translatione usos esse Arabes, in suo شَقِيقٌ fissus bifariam, et metaph. frater uterinus, soror item, in forma vocis fœmininæ. E. S.]

Κάσσα meretrix. Idem est quod κάσα, ut docent varia derivata. Proprie autem κάσα idem videtur fuisse, quod Lat. casa, vile nempe tugurium, quodque, ortum è κάω, dicitur à cavando. Quam notionem supra jam satis explicui. A notione autem vilis tugurii, seu à loco, quem habitant abjectiores meretrices, ipsa meretrix κάσσα aliquando dicta videtur. [Ab ardore venereo repetit Lexicographus antiquus apud Stephanum in Append. col. 1145. Κάω enim et καίω notionem urendi habent. Latinorum vero casa à cavando duxit Festus: quod ipsum cavo haud dubie est à Græco κάω pp. findo, findendo cavo. Hunc ducem secutus ipsam Græcorum quoque κάσσαν à verbo κάω dictam putem. Quæ honeste explicari nequeunt. E. S.]

Κασσίτερος stannum. Videtur ortum à verbo κασσύω, quod idem ac καττύω, significans proprie, in primis, juxta admoveo: ut mox clarius patebit suo loco. Inde translatum nostrum nomen eo, ut significet id, quo liquefacto metallo alia duriora junguntur, atque sic eximie stannum.

Καττύω consuo. Sic pronuntiatur pro κατασύω, ablato alpha finali Præpositionis κατὰ, et litera τ in sequentis vocis literam primam mutata. Quod in primis sollenne est in dialecto Dorica. Est autem κατασύω factum ex κατὰ et σύω, quod significat moveo, et vicinum est verbis σείω, σίω, &c. quatio, vibro. Hinc, copulatum cum Præpositione κατὰ, pp. notat juxta admoveo; id est plane admoveo, adjungo. Ut autem Lat. suo eximie notat filamentis res jungere, et conjungere, sic κατασύω, vel κασσύω, et, ejus loco Attice pronunciatum, καττύω idem est quod consuo, et speciatim dicitur de iis, qui detrita calceamenta reficiunt. [Nempe καττύω, quod mentitur verbum simplex, revera est compositum ex κατὰ et τύω, pro quo Æoles dicebant σύω, hoc est Lat. suo. Jam illud τύω plures formavit voces Latinas, et significavit pp. suere ut quid tumeat. Hinc à Præter. Perf. Pass. τύμαι est Lat. tumus, cujus Diminutivum est tumulus, et inde quoque tumidus: ut à κύω, κέκυμαι est κῦμος, Lat. cumus, cumulus. Porro à Græco τύμος, interposito β, factum τύμβος, id est tumulus sepulchralis. Καττύειν igitur est consuere, et παρακαττύειν pp. circa se consuere, id est sibi circumfulcire: atque Latini dicunt fulcire pulvinar, ita Græci quoque παρακαττύειν τὸ προσκεφάλαιον. T. H.]

Κάστωρ Castor. Oritur à κάζω orno. Inde κάστωρ animalis genus eximie dicitur, quasi dicas ornatorem, vel qui cum ordine et quodam ornatu sollerter exstruit sibi domicilium: quod isti animali proprium esse docent rerum naturalium investigatores.

Κατὰ Præpositio est, varia significans. Haud dubie originem habet verbum κάω, quod vicinum verbo κίω et, inde orto, κεῖμαι. Inde κατὰ eximie notat fere idem, quod juxta vel secundum vel deorsum: et, in primis quidem, generatim quamcumque rationem et relationem notat, quæ diversas res, quasi, juxta se positas, intercedit. [Κατὰ pp. videtur esse Dativus Singularis antiquus, pro καταὶ, quod ipsum καταὶ servatum est in καταιβάτης descensor, pro quo alioquin dicitur καταβάτης. Jam vero κατὰ Nominativus, unde (καταὶ et κατὰ Dativus) pp. fit à κέκαται, tertia Præter. Pass. verbo κάω findo deorsum, unde notio actionis, quæ deorsum vel versus inferiora instituitur. A fœm. κατὰ (quod idem ac κατὴ) est Dat. καταὶ, et à κατὸς formæ masculinæ, vel neutræ est κατῷ, unde Adverbium κάτω. Eleganter ad proprietatem utraque formæ usus est Aristophan. in Pluto, vs. 228.

> Εὐθὺς ΚΑΤΩ΄ρυξέ με ΚΑΤΑ` τῆς γῆς ΚΑ΄ΤΩ.
> Continuo me defodit in ima terra deorsum.

Vide etiam Valcken. ad Theocr. Idyll. Α. 118. p. 32. et confer. Lennep. ad vocem sequentem καταῖτυξ. E. S.]

Καταῖτυξ genus galeæ depressum. Compositum est ex κατὰ, et τὺξ, inserto ι, ut in καταιβάτης pro καταβάτης similibusque fit. Τὺξ autem ortum à verbo τύκω fabricor, conjungo; quod idem atque τύπτω, τύσω, et similia, de quibus suo loco dicendum. Καταῖτυξ igitur, vi præpositionis κατὰ, quæ sæpe depressionem notat, galeam innuit depressam, sine crista, nempe. [De priori καταὶ vide modo dicta, in Κατά. E. S.]

Κατῆλιψ trabs, tectum sustinens, vel etiam tabulatum. Haud dubie composita vox est ex κατὰ et ἦλιψ, de cujus vocis stirpe suspicionem meam supra aperui, tametsi ea valde incerta videtur. [Apud Hesychium quoque est κατάλιψ, ex dialecto, ut aiunt. Nescio an κατῆλιψ composita vox sit, ex κατὰ et altera ἦλιψ sive ἴλιψ, è stirpe ἴλω trabo, ut ea voce trabs designetur, quæ pondere trabium minorum deorsum trahatur. E. S.]

Κάτω infra. Non multum differt à supra memorato κατά: illud autem naturam accepit Præpositionis, hoc vero nostrum naturam Adverbii. [Vide in κατά. E. S.]

[**Καυάζω** diffringo inprimis rem cavam, uti navim. Vide Hesiod. Ἔργ. vs. 667. et infra in καῦρος. E. S.]

Καύαξ larus, seu avis rapax. Haud dubie facta vox est à verbo καυάζω, quo expressus sonus videtur, quem larus edit: ut adeo à sono factum sit. [Vide T. H. ad Aristophan. Plut. Schol. p. 312. 313.]

Καυκαλὶς caucalis, herbæ genus: et

Καυνὶς calceamenti genus: et

Καυλὸς caulis: et

Καῦνος sors. Quamquam à simplicioribus καυκαλὶς, καυνὶς, καυλὸς, et καυὸς, orta videntur, originis tamen obscuræ sunt. Forte autem καυλὸς seu καυλὰς componendum est cum ὕλῃ, lignum, seu truncus? καυνὶς autem cum κάνης canistrum, de quibus supra. [Nescio an vox καυλὸς, caulem, et ostium uteri muliebris aliaque significans, à cavitate nomen habeat: quo pacto λος erit terminatio Adjectivi, stirpe autem κάω, unde καύω cavo. Etiam καυὸς ab Hesychio exponitur κακὸς malus, sive pravus; an à cavitate, quæ facillime frangatur? E. S.]

[**Καῦρος** vel καυρὸς malus. Confer vocem καῦνος. Guietus itidem à κάω, καίω, repetit. Alii ab αὔρα, aura, καῦρον exponunt ventosum, levem; literam κ ab initio præfixam esse existimantes. Mihi quidem hæc formandi ratio valde incerta videtur, etiamsi haud nesciam, ipsum Platonem, in Cratylo, verbum κίω ab ἴω, hoc modo repetiisse. Sed Philosophi summi auctoritas, ea in re, valde levis est. E. S.]

Καυχάομαι glorior, præfixo κ, ortum est ab αὐχάω, quod vicinum verbo αὐχέω. Ejus autem maxime significationem sequitur. [Καυχάομαι, si repetatur ex stirpe κάω, καύω, καύχω, pp. significare poterit cavum, adeoque ventosum et levem me facio. Quod nescio an veri similius est, quam formatio ejusdem ab αὐχάω, cum κ præposita. E. S.]

Κάχληξ lapillus. A verbo χλάω vel κλάζω, quod, ut suo loco videbimus, pp. notat sonum edere, qualis oriri solet, re dura allisa vel subito fracta. Ab isto verbo est reduplicatum καχλάζω, quod in primis tribuitur undis maris, cum strepitu in litore, vel aliter etiam ad duros cautes fractis. Inde porro nostrum κάχληξ calculus speciatim est, qualis in litore maris, à cautibus abscissus et undis maris identidem volutus, et rasus reperitur.

Κάχρυς hordeum in furno tostum. Haud dubie est et hoc reduplicatum; ortum, nempe, à χρέω, quod idem atque χραύω, χρίω &c. tractando comminuere. Inde jam duplex forma nominis reduplicati videtur orta, κάχρυς et κάχρυς, quod pronunciatur κάγχρυς, suo loco in Lexico reperiundum: usus autem significationes horum nominum videtur distinxisse.

[**Κάψα** capsa, cista, arca. A cavitate, qua quid recipi possit, fortasse nomen habet. Stirps hoc pacto fuerit κάω, unde κάπτω, et καπίω à Latinis servatum, in suo capio. Κάψα igitur à capacitate dici potuit. Vide etiam infra, in κάω. E. S.]

Κάω propriam potestatem habet cavandi, quod ipsum verbum Lat. cavo non aliud est, nisi Græc. κάω, ad modum Æolum pronuntiatum. Æoles enim, ad hiatum vocalium effugiendum, interponere solebant literam F, sive digamma Æolicum, quæ litera ejusdem potestatis est ac Lat. v vel Græc. β, mollius pronuntiata. A Κάω porro derivata sunt κάφω, κάπτω, σκάφω, et σκάπτω pp. cavando fodio, effodio. [Quodsi jam paullo altius adscendas, conferasque nostrum κάω cum cognatis aliis κίω, σίω, facile apparebit, originem remotiorem verbi quærendam esse in motu, quo quid penetret in rem aliam, eamque pervadat ac findat. Id quod naturæ ignis, ejusque quasi cuspidi, cuncta pervadenti, esse admodum conveniens, quis non videat? Hebræi haud incommode igni tribuunt לשון linguam, cuncta lambentem et mucrone suo secantem. E. S.]

Κε, ante consonantem, et κεν ante vocalem, particula est, Poëtis in primis usitata et idem fere valet, quod vicinum γε. Maxime ponitur sensu, quem dicunt, expletivo, quemadmodum, in soluta oratione, adhibetur ἄν. Grammatice haud dubie convenit cum pronominibus μὲ, σὲ, et similibus: originemque communem habet cum Conjunctione Καὶ: [ubi vide dicta. E. S.]

Κῆρ cor, animus. Conferendum est cum supra memoratis, et expositis nominibus, Κὰρ, Κὴρ, et similibus: unde tantum productior forma est. [Vide et in Καρδία.]

Κίδματα. Vox Hippocratica est, morbi genus denotans. [Vide de ea Fœsii Œconomiam.] Orta est à κίδω, unde productius verbum κεδάω, et inde κεδάζω, κεδάννυ, κεδαννύω, κεδάννυμι, quæ, præfixo σ, pronuntiari solent σκεδάζω, σκεδάννυμι, dissipo: ut suo loco dicetur latius. Est autem ista dissipandi notio, in nostro κίδμα, in primis spectanda. [Si verbum κίω, unde certissime descendere debuit nostrum κίδματα, contuleris cum cognata ejus forma κύω, unde κύδος, videri possit, κίδματα pp. notasse tumores, unde eximie designaverit tumores inguinum. Vide Tilleri Obs. Crit. apud cel. Albertium, ad Hesych. t. 2. col. 215. E. S.]

Κέδρος Cedrus, arbor odoratissima. [Plura dabit Stephanus in Append. col. 1186-1188. E. S.]

Κεδρωστὶς Cedrostis. Ortum est à simpliciori κέδρος cedrus, ut ἄγρωστις ab ἀγρός. Origo latet.

Κεῖμαι jaceo. Est à κίω, quod idem ac Lat. [vetus ceo, unde cesso &c. aliudque] cio, vel cieo à vicino κίω ortum, idemque notans ac moveo. Inde porro κείω, quod redditur jacere cupio, quasi dicas moveo me ad jacendum vel cubitum eo. [Sed vide supra in κακκάω.] Hujus verbi κίω Præteritum Pass. est κέκειμαι, et sine augmento κεῖμαι. Inde igitur notat jacere. [Futurum κείσομαι certissime demonstrat Præsens κείω, quod à κίω ortum. Sed pro κείω, ex perpetua lege verborum in ω et μι, dixerunt etiam κειμί. Itaque, uti τίθεμαι sive τίθημι, in Passivo, vel Medio est τίθεμαι, et ab ἵεμι, vel ἵημι, ἵεμαι, sic à κειμὶ, κεῖμαι. Potuit etiam κεῖμαι, ex antiqua scriptione, esse pro κέμαι, hoc autem pro κίομαι: unde Ionicæ formæ κέαται, κέατο &c. E. S.]

Κείρω tondeo. Verbum κέρω (unde nostrum fluxit κείρω) componendum est cum vocibus κὰρ, sive κὴρ &c. de quibus supra, in primis autem cum Lat. carpo, unde nostrum tondendi notionem accepit: quod ipsum Lat. tondere, cum notione carpendi, sæpe ponitur.

Κέλαδος strepitus. A κέω moveo ortum κέλω peperit verbum κέλλω, quod est Lat. cello; unde percello. quam etiam notionem verbum κέλω habet. Hinc κέλαδος eximie est sonus, qualis editur, quando res aliqua percellitur et percutitur. [Vide cel. Lennep. Animadv. ad Coluth. cap. 5. p. 22. 23. E. S.]

Κελαρύζω murmuro. Est eadem hujus, quæ antecedentis vocabuli κέλαδος, origo. A percellendo, nempe, illidendove, quæ notio verbi κέλλω est, eximie transfertur ad strepitum aquarum, in litus allisarum, vel cum murmure fluentium: et quidem proxime descendit à voce κέλαρος, quæ forma potissimum diversa est à κέλαδος. [De ipso verbo lege Toup. Emend. in Suid. p. 2. p. 90. 91. E. S.]

Κελεὸς avis pernicissima. A verbo κέλω celeriter moveo, vel impello ad motum, de quo suo loco. [Nisi malis à productiori κελέω, unde porro κελεύω &c. E. S.]

Κέλευθος via. Proxime oritur à κελεύθω, quod à simpliciori κέλω, sicuti ἐλεύθω ab ἔλω. Est autem κέλω impello, impellendo ago. Unde κέλευθος eximie via dicitur, per quam quis impellatur et agatur. Usu autem patet latissime.

Κέλης, celes, vel equus desultorius. Est hoc quoque à κέλω impello, diciturque à celeritate, qua veluti impulsus movetur. Ipsi autem Latino celer ortum dedit. [Plura dabit Tollius ad Palaeph. p. 141. ss. et Ruhnken. apud Kœnium, ad Corinth. p. 140. 141. E. S.]

Κέλλω appello. Est à simpliciori κέλω, et ab illidendo impellendove notionem accepit appellendi.

Κέλω jubeo, hortor. Notionem hanc habet ab impellendo, quam propriam hujus verbi vim esse, jam supra dictum est. Ortum, nempe, à motu, qui originali ejus verbo κέω designatur. [A κέλω est κέλομαι, quod idem ac κελεύω. Vide Kœn. ad Corinth. p. 166. E. S.]

Κεὸς vacuus. Oritur à κέω, et significationem videtur accepisse à motu, quo aliquid impellendo, vel percellendo vacuefacimus. Inde, nempe, vacuandi inaniendive notio oriri facile potuit. [Compone verbum κάω, quod vicinum alteri κέω. A κάω est κάφω, cavo. Notio autem cavitatis præbet sponte illam vacui. E. S.]

Κεντέω pungo, stimulo. Est à κέω, quod, ut jam diximus, impellendi, percellendive notionem habet. Unde sponte oritur ea pungendi et stimulandi. A κέω ortum κένω, quod peperit κέντος, et hinc verbum κεντέω.

Κέπφος et Κέμφος species avis marinæ levissimæ, quæ facile à quovis vento circumagitur: unde pro levi stolidoque homine adhiberi vox solet. [Vide T. H. ad Aristoph. Plut. vs. 913. p. 311. ss.]

Κέραμος, terra figularis. Haud dubie oritur à κεράω, quod propriam subigendi notionem videtur habuisse: ut mox docebitur. Inde eximie terra, quæ subigatur et præparetur ad vasa fictilia facienda, sic dici potuit. [Stirps κέρω notionem scindendi et secandi habet. Vide in verbo sequenti. E. S.]

Κεράννυμι misceo. Propriam videtur habuisse notionem subigendi, domandique. Ortum nempe à κέρω: unde cum alia oriuntur, tum κεράω, κερέω, et contracta κράω, κρέω, et nomen κράτος, quibus omnibus roboris quædam vis inest, quæque in primis de iis ponuntur, qui viribus superiores alios subigunt, et viribus suis privant. Inde igitur nata notio subigendi, vires adimendi: unde porro eximie translatum videtur nostrum κεράω, cum suis derivatis, ad temperationem vini: quando, aqua admista, ejus vires minuuntur et veluti subiguntur. Ab ea autem notione miscendi et temperandi ad alia quoque transfertur. [Mihi quidem vix dubitandum videtur, quin horum omnium stirps κέρω proprie idem significaverit, quod κείρω, id est seco, a qua origine, in derivato κερμα, fluxit alia significatio resecando tondendi. In primis autem proprie vinum dicebatur κεράσθαι, vel κεράννυσθαι, quum, aqua infusa, quasi incideretur, atque adeo temperaretur; quo fere miscendi sensu Germani suum *schneiden* de vino adhibent. E. S.]

Κέρας cornu. Vidimus jam alibi, κὰρ dici quodvis summum vel extremum in acutum desinens. Hinc κέρας eximie cornu notat: unde porro varie transfertur.

Κέρασος cerasus. Nescio an sit à κέρω carpo.

Κεραυνὸς fulmen. Videtur dici à carpendo subigendove: quia quidquid offendit in via, in id illisum, carpat, quasi, et destruat, et incendat.

Κέρδος lucrum. A κέρω tondeo, carpo ortum, primo transfertur ad fructum, qui veluti decerpitur: hinc ad lucrum. Inde porro ad versutiam, quo quis lucrum faciat. [Conf. A. Schult. Comm. ad Prov. 1. 19. p. 7. E. S.]

Κερκὶς radius textorius. Dicitur à radendo, quæ notio est verbi κέρω, unde originem habet. Est autem κερκὶς proprie pecten telam percurrens, et quasi radens.

Κέρκος cauda. Proprie non multum differt à κερκὶς, et ejusdem originis est. Notionem habere videtur à radendo.

Κέρνος vel κέρνον vas fictile, crater. Haud dubie eandem originem habet, quam vox κρατὴρ, cujus stirps κέρω, κεράω &c. E. S.]

Κέρχω exaspero. Ortum est à κέρω carpo: unde radendi exasperandique notio facile profluxit. [A κέρω analogice facta κέρκω, κέρχω. E. S.]

[**Κέρω** verbum obsoletum, pro quo in usu est κείρω. Hinc superstes Aoristus Infinitivi κέρσαι, quod ab Hesychio exponitur κόψαι, τεμεῖν, κεῖραι &c. Proprie igitur significavit tundere, unde notio scindendi, secandi et aliæ. E. S.]

Κέστρα mallei ferrei genus est. Dicitur haud dubie à verbo κέω, quod habet inter alia findendi notionem.

Κέστρον cestrum. Herbæ genus. Eadem origo est vocis hujus, quæ antecedentis.

Κεύθω occulto. Ortum est à κέω findo. Unde verbum κεύθω pp. significavit, quasi in fissuris cavernisque occultare.

Κεφαλὴ pp. dici videtur superior alicujus rei pars, qua illa tegatur, instar operculi. Quo sensu etiam κεφαλή, pro operculo vasis, nonnunquam usurpatur. Inde latius sumtum quodvis significat, quod, alicui rei impositum, ejus summum et caput est. Oritur autem à verbo κέπω, unde usitatum σκέπω tego: de quo suo loco. Illud autem κέπω, sive κέφω, componi potest cum κάπω, κύπω et similibus, de quibus jam dictum alibi.

Κέω findo. Vidimus jam supra, propriam hujus verbi notionem positam esse in motu, qui fit impellendo allidendove. Inde autem nata ea significatio, qua quid, percussum allisumque, findi intelligatur: unde porro variæ notiones, in derivatis conspicuæ.

Κῆδος cura. Nescio an sit à κάω uro. Tum autem κῆδος pp. significaverit ardorem animi, qui ex magna sollicitudine oritur. Hoc adspectu modo reddi potest cura, modo sollicitudo, modo molestia, ex qua sollicitudo, et similia.

Κηθίον vasculum, in quod calculi conjiciuntur ad sortiendum. Forte, origine sua, non multum differt a voce κεῦθος, et sit dictum à cavitate, quæ est istius vasculi. Vide similes translationes à cavitate ad vasa, variis locis, supra.

Κελάστραι. Sic quoque vasa quædam dicuntur, et haud dubie eadem hujus, quæ antecedentis, similiumque vocabulorum, ratio est. Vox nempe κυλὶξ unde hoc nostrum oritur, mihi quidem, forma tantum, videtur differre ab usitata voce κοῖλος cavus.

Κηλέω mulceo. Dici videtur proxime hoc verbum à κήλη, vel vicina quadam forma. Hoc autem tumorem in partibus corporis significat, eumque, ut videtur, proprie ortum ex inflatione vel inflammatione partium. Stirps κάω, ea notione, qua hoc significat uro, incendo. Inde jam κηλέω significat quasi inflammare, et cupiditate replere. Eximie vero inde ponitur de iis, qui oratione animum alicujus deliniunt et demulcent.

Κήλη tumor in parte corporis. De hoc modo dictum ad verbum κηλέω.

Κηλὶς macula. Modo vidimus, vocem κήλη proprie significare tumorem ex inflammatione, similive vitio ortum. Hujus autem vicinum sine dubio est κηλὶς, denotans eximie maculam, quæ in cute, sive ex vulnere, sive alio malo orta, cutem deformat.

Κημὸς camus vel fiscella. Sive hoc à cavitate dictum sit, sive aliunde, certum est dici pro καμὸς, et oriri à verbo κάω.

Κὴξ larus. Forma tantum differt à voce κήυξ, de qua dictum supra. Utrumque formatum est ad imitationem soni, quem avis ista edit.

Κῆπος hortus. Videtur dici à κάπος, quod, ut supra vidimus, significat flatum, spiritum. Inde autem nostrum κῆπος eximie dicitur locus, arboribus consitus, quem ventus refrigerat. [Si contuleris Hebr. גן hortus à גנן texit, protexit, in primis sepiendo, verisimile videri possit, κῆπος hortus itidem esse à κέπω, cui cognatum σκέπω protego.

Κὴρ sors, fatum. Idem propemodum est, quod κὰρ, κὲρ, et similia, de quibus supra dictum. Inde autem ad fati necessitatem summam, ipsumque fatum designandum transfertur. [An à κέρω seco, reseco? E. S.]

Κηρὸς cera. Forte est a κέρω, vel κάρω carpo carpendo fruor.

Κῆρυξ præco. Vox derivata est à κηρύσσω, hoc autem ortum videtur à nomine κᾶρυς, cui vicinum γῆρυς, de qua voce dictum supra. Κ enim et Γ literas vicinas esse; atque adeo voces, iis literis tantum differentes, origine quoque cognatas esse, supra jam dictum est aliquoties.

Κῆτος cetus. Oriri videtur à κάω, et quidem sic dici à capacitate quasi.

Κίβδηλος adulterinus: quod proprie dicitur de re vili, metallis admixta. Ortum videri potest à κίω moveo; et quidem nomen habere à levitate et vanitate, materiæ metallis admixtæ.

[**Κίβισις** et κίβησις pera, sacculus. Vox Cypria est. Ejusdem, ut videtur, originis ac sequens κιβωτὸς, non sane, quod in illam feratur βίος, id est τροφὴ, ut Etymologus auctor est, laudatus Grævio ad Hesiod. Asp. vs. 224. Hæc enim etymologia à simplicitate linguæ abhorret. E. S.]

Κιβωτὸς arca, cista. Quanquam derivari potest à κίω, quod vicinum verbi κάω, κίω &c. atque ita dictum existimari à cavitate, ut alia nomina vasorum, nihil tamen definio.

Κίγκλος cinclus. Genus avis est. Nomen accepisse videtur à κίω, unde κινέω moveo. Dicitur autem à motu pennarum in cauda: [à quo motu Latini similiter motacillam dixerunt. E. S.]

Κίκιννος cincinnus. Reduplicatum videtur ex κίνος, et hoc forte ortum à κίνω, quod à κίω moveo, in gyrum intorqueo. Quidquid est, κίκιννον dici crinem intortum, certum est.

Κικκαβαῦ est vox noctuarum, à sono facta.

Κῖκυς vis. Haud dubie ortum est à κίω moveo: unde ad vires et robur transfertur.

[**Κινάβρα** fœtor, quem alæ caprarum redolent, i. q. Κινύρα. Ex κινῶ et αἴρω. E. S.]

Κίναδος vulpes. A κίω, moveo, dici videtur hoc animal, ob versutiam.

Κίνδυνος periculum. Forte à κίω moveo, quasi dicatur à pereundo. unde quoque periculum.

Κινέω moveo. Est à simpliciori κίνω, quod à κίω, conveniente cum κάω, κέω, &c. Græcorum κίω superstes est, in Latino cio: unde facile de ipsius significatione judicari potest. [De κινεῖν pp. excitare prædam è cubili conf. Schult. ad Proverb. 12. 27. p. 119. E. S.]

Κινύρομαι lamentor. Oritur à nomine κινυρὸς querulus, voce facta à sono, qui editur lamentantium. Est autem ejusdem formæ nomen, cujus alia sunt, sonum denotantia, λιγυρὸς, μινυρὸς, κινυρὸς, et similia. [De ipso verbo vide D'Arnaud, Animadv. Crit. p. 191. E. S.]

Κίρκος circus. Ortum est à κίρω, quod vicinum verbo κείρω. Communis autem origo est κέω, κίω. Et κίρω quidem vicinum videtur verbo γύρω, cujus origo γύω. Eadem autem ratione, ut à γύρω ortum γῦρος significat motum rei in se redeuntis, sic nostrum κίρκος circum significare videtur. [Pro κίρκος, per trajectionem literarum, dixerunt etiam κρίκος. Vide omnino Koen. ad Corinth. p. 165. 166. E. S.]

Κὶς vermis, in frumento nascens. Dici videtur à κίω, ea nempe notione, quæ conspicua est in κείρω carpo, abrado.

Κίσσα pica. Haud dubie nomen accepit à verbo κίω. Nescio tamen, quæ sit ratio significationis, nisi repetere velis à cupiditate, qua quævis appetat. [" A κίω est κίνω moveo. Ab eodem est κίσσα pica, κίχλη turdus, et κίγκλος motacilla: propter motum frequentem caudæ et totius corporis earum avium." Menagius, Jur. Civ. Amœn. p. 339. E. S.]

Κισσὸς hedera. Et hoc ortum haud dubie à κίω, forte ab ambiendo dicitur. [" Est et κισσὸς hedera à κίω, ut ἕρπυλλον, serpyllum ἀπὸ τοῦ ἕρπειν, à serpendo. Sunt enim hederæ sequaces, ut loquitur Persius, et ut Catullus et Virgilius, errantes." Menag. Amœn. p. 339. E. S.]

Κίστη cista. Dicitur à cavitate, qua veluti turget, nomine orto à κίω moveo in ambitum. Vide quæ alibi, de similibus vasorum nominibus, dicta sunt.

Κιχέω assequor, invenio. Verbum reduplicatum est à χέω capio, accipio. Χέω autem, vicinum verbo χάω, unde ortum χανδάνω, itidem notans capio. Sunt autem hæc, ipsa vicinitate literarum κ et χ, verbis κάω, κίω, similibusque cognata. [Verbum κίω pp. significat venio, vel veniendo abscedere, me moveo. A κίω est κίχω, κιχέω; ut in κιχεῖν φεύγοντα assequi fugientem. A κίχω etiam κιχάω, κιχάνω. Apud Apollonium Rhodium Nemesis dicitur κιχάνειν hominem, qui scelera commisit, adeoque nocentem. T. H.]

Κίχλη turdus. Forte ortum est à verbo κίχω, unde κιχέω, de quo modo dictum.

Κίω vado, eo. Verbum originale ipsum est, quod notione sua convenit cum vicinis κάω, κέω &c. ut et cum χάω, χέω &c. præterea cum verbis ἄω, ἕω, ἴω, et similibus. [Lege sis Platonem de hoc verbo, in Cratylo, p. 426. et confer supra in κιχέω: porro, quæ cel. Lennepius dedit, Proœm. ad Anal. p. 10. E. S.]

Κίων columna. Proprie participium est verbi κίω, significantis inter alia tendo in altum: quæ notio manifesta in verbo vicino σκαίρω, quod est in altum exsilio. Inde κίων eximie columna in altum exsurgens.

[**Κλάγγω** clango. Grammatici dicunt, verbum hoc esse factum à sono. Verum productum est ex καλάγγω, oriturque à καλέω, καλάω &c. Notat autem vocem sonitumque edere. Hæc enim frequens est verborum productiorum ratio, ut verbi primitivi vim virtutemque cumulent. T. H.]

Κλάδος ramus. Ortum est à κλάω infringo. Videtur sic dici à flectendo. De verbo autem κλάω postea dicetur.

Κλάζω clango. Factum à sono videtur, ut alia similia. [Sed vide T. H. ad κλάγγω. Proprie dicitur de aquilis. Conf. Valck. Animadv. ad Ammon. l. 3. p. 230. E. S.]

Κλαίω lacrymor, ploro. A simpliciori κλάω, quod, à sono factum, non multum differt à verbo καλέω, vel καλάω, et forte hinc per contractionem formatum est.

Κλαμβὸς redditur mutilatum. Forte oritur à κλάω frango, infringo. Inde nempe factum κλαβὸς producere κλαμβὸς potuit.

[**Κλὰξ**, κλακὸς clavis. Vox Dorica, respondens communi κλεὶς, legitimo more ducta est à κλάζω. Hesychius habet κλᾶξαι, κλεῖσαι. Vide plura ad Valcken. Adnotat. ad Adon. Theocr. vs. 53. p. 334. 335. E. S.]

[**Κλαυσιᾷν** stridere. Hoc verbo pp. indicatur januæ gementis strepitus λαὸς καὶ ἄρρενες. T. H. ad Aristoph. Plut. p. 415.]

Κλάω frango. Ortum est ex καλάω, quod à κάλω, unde κέλλω allido. Inde ad duritiem siccitatemque transfertur: à qua notione dein illa frangendi nata videtur. [A Græcorum Κλάω, contracto ex Καλάω, haud dubie sunt Latina calamus, calamitas, clades pp. de ramis arborum fractis, quin et clamo, pp. de voce fracta et interrupta. &c. E. S.]

Κλείω claudo. Vidimus supra, verbum καλύπτω, ejusque originem κάω, vel κάλω, à motu transiisse ad ambiendi obtegendique notionem. Similiter nostrum κλείω, per varias formas inde ortum, ab ea ambiendi notione videtur accepisse eam claudendi, obserandi. Idem autem verbum κλείω, quando significat dico, prædico, celebro, convenire fere videtur proprie cum verbo, supra memorato, κλάω, quod factum vidimus ex καλάω, cui vicinum καλέω, significans voco. Hinc, uti κλάω, peperit κλητὸς vocatus, sic à nostro κλείω est κλειτὸς, pp. quidem etiam vocatum notans; inde tamen, et ipsum κλείω, ad celebritatem nominis transfertur, notatque celebrem, clarum.

Κλέπτω furor. Videtur dici à tegendo, quod clam fit et tecte, verbo orto à κλέω, de quo modo dictum ad κλείω. Inde nempe κλέπω peperit κλέπτω. [Κλέπτω contractum est ex καλέπτω, quod idem ac καλύπτω. Vide Aristophanem in Pluto, vs. 17. ibique Berglerum, et conf. omnino Periz. ad Ælian. V. H. l. 5. p. 47. E. S.]

Κλωνία herbæ genus est. Proprie autem nomen est femininum à masc. κλώνιος, quod à nomine κλών: hoc autem, forma tantum, diversum ab usitato κλῶν, quod notat ramulum: ut suo loco dicetur.

Κλῆμα palmes. Derivatum est à verbo κλάω infringo. Dicitur autem à flexilitate [sive fragilitate.]

Κλῆρος sors. Ortum à verbo κλάω, κλῆρος, ut à χάω, χῆρος. Ceterum pp. significat fragile, atque inde durum: quæ notio viget in derivato σκληρὸς durus. Inde κλῆρος calculum eximie durum notat. Unde porro transfertur ad sortes, in quibus calculorum usus. Hinc autem denuo ad hæreditatem, quod, in ea erciscunda, sorte utebantur veteres. [Conf. Græv. ad Hesiod. Ἔργ. vs. 339. E. S.]

Κλίβανος clibanus: et quidem eximie, in quo hordeum coquitur. Antiqua forma hujus vocis, Atticis usitata, κρίβανος est. Lambda nempe, in quibusdam vocabulis, loco Rho adhibita fuit ad imitationem blæsorum. Κρίβανος autem compositum videtur ex antiquo κρὶ, cujus loco usitatum κριθὴ hordeum et nomine βάος, quod peperit vocem βαῦνος, nec non βάναυσος, caminus, de quibus supra dictum.

Κλῖμαξ scala. Proxime derivatum videtur quasi à verbo Κλιμάσσω, significante per declive tendo vel descendo. Ortum nempe est à κλίμα, quomodo dicitur quidquid declinatum est et declive. Unde porro generatim notat inclinationem, declivitatem. Hoc autem à verbo κλίνω est, cui respondet Lat. clino. [Vide mox in ipso hoc verbo.] Ejus simplicior stirps spectanda censetur in supra memorato verbo κλείω, quod quasi inclinando claudo est.

Κλίνω, clino. Generatim significat inclinare, deflectere. Specialim autem cœlo, vel potius soli et sideribus tribui potest: unde κλίματα certæ regiones cœli vocantur. De sole usurpatum plene dici solet: v. gr. τοῦ ἡλίου πρὸς τὴν ἑσπέραν κλίνοντος sole ad occasum inclinante. Confer modo dicta in κλῖμαξ. [Ceterum dubitari vix potest, quin κλίνω sit à κλίω, contracto verbo ex κελίω, à stirpe κέλω impello. E. S.]

Κλόνος motus hominum tumultuantium, et quidem, proprie, in varias vias se flectentium et inclinantium. Proxime enim hoc descendit à κλίνω, sive matris κλίνω, cui vicinum κλόω inclino. [Ceterum à κλόνος est κλονέω, quod perquam eleganter adhibuit Hesiodus, in Asp. vs. 317. de piscibus lascivientibus. Vide ibidem Guyetum. E. S.]

Κλύζω abluo. Proprie dicitur de vasis, quæ aqua immersa abluuntur; et factum est à sono, qui editur vasis, in aquam injectis. [De κλύζεσθαι vide Auctorem, in Animadv. ad Coluth. vs. 205. p. 110. 111. et A. Schultens de Def. Ling. Hebr. p. 189. collatis, quæ habet Valck. ad Theocr. Idyll. 1. 140. p. 37. E. S.]

Κλύω audio. Videtur notionem hanc accepisse ab inclinatione capitis, quod est auscultantium: ut ita sit vicinum verbo κλίω, unde κλίνω clino ortum.

Κλώζω factum est à sono graculorum, quorum voci proprium est.

Κλώθω neo, glomero. Ortum est à verbo κλόω, quod, vicinum verbo κλίω et κλίνω, notionem habet ab inclinando, inflectendove.

Κλὼν ramulus, surculus. Proprie vox Participialis est à verbo κλῶ, quod vicinum verbo κλίω et κλάω, de quo dictum supra ad vocem κλάδος. Dicitur, nempe, à flexilitate vel ab infringendo.

Κνάπτω vellicando expolio, carmino. Ortum est à simpliciori κνάω: quod vide suo loco. Illud autem notat rado: unde nostrum κνάπτω eximie tribuitur fullonibus, qui pannum radendo expoliunt. [Conf. omnino Stephan. Append. col. 1239. et mox infra in κνάω. E. S.]

Κνάω rado. Oritur à κνάω, quod à κάω. Hoc autem ortum vidimus à κίω. A movendi, impellendi, pungendive notione ea radendi potestas verbo nostro adjuncta est. Inde autem ad pruritum quoque transfertur. Idem vir celeberrimus alio loco. A verbo κίω, unde κοέω moveo, vel à vicino κένω, significante pungo (unde κέντρον stimulus) verbum est contractum κνάω, et inde κναίω, aliaque forma κνίθω. Notat autem κνάω pp. rado, scalpo: unde ejus derivata ad fullones translata fuerunt. A derivato, nimirum, κνάπτω nomen κναφεὺς fullonem notat, peperitque alia derivata, in ea arte propria. Porro à radendi notione verbum κνάω, vel κναίω, non raro transfertur ad prurientes præ amore, quemadmodum etiam compositum ἐπικνᾶσθαι. Alia ratione res aliqua dicitur κναίειν, vel ἀποκναίειν, eodem modo, ut apud Latinos pungere, quando intelligitur aliquem, quocumque modo, excruciare, eique dolorem adferre.

Κνέφας caligo, tenebræ. Origine non convenit cum νέφος, quod Latinorum est nubes. A verbo nempe νέφω, vel νέπω, obtego, (ut alibi dicetur) duplex nomen est νέφας et νέφος. Prius peperit κνέφας, præfixo κ, ut in multis fieri solet. [Vide Analog.]

Κνῆκος cnecus, seminis cujusdam genus. Ortum videtur à κνάω rado: de quo verbo dictum est supra.

Κνήμη tibia, crus. Oritur à verbo κνάω rado: de quo dictum supra. Inde Κνήμη pp. dici potest quicquid radendo politum est: unde eximie os cruris sive tibia sic vocatur ob glabritiem, nempe. Inde, propter similitudinem quandam, translatum quoque fuit ad radios rotarum designandos. [Κνῆμος pp. significat durum et rasile, à verbo κνάω rado. Hinc κνήμη pp. dicitur durum os tibiæ. Porro nomina ossium corporis humani ad alia quævis artificia transferuntur. Itaque et nostrum κνήμη pro tibicine sive fulcro quovis positum. Etiam columna, tectum sustinens, vocatur κνήμη: κνῆμαι vero rotundi illi pali, qui ad rotam in axe sustentandam extenduntur. A κνήμη est κνημὶς, quæ vox notat integumentum tibiæ: quare ocreæ, quibus, vel crus integrum, vel anteriorem partem, id est, tibiam tegebant, vel velabant, κνημῖδες appellantur. T. H.]

[Κνίζω pp. vellico. Vide Schult. Orig. Hebr. t. 2. p. 27. et confer mox infra in κνίσσα. E. S.]

Κνίσσα nidor. Verba vicina sunt κνάω, κνίω, κνέω, κνόω, κνύθω, κνίζω, κνύζω, et similia. A verbo κνίζω, vel vicina forma κνίσσω, derivatum nomen nostrum κνίσσα, id pp. dicit, quod, quasi radendo, nares faciat prurire, adeoque id etiam, quod nares odore perstringat, et pruritum veluti excitet; unde eximie nostrum κνίσσα de nidore ponitur. [Κνίσσαι apud Hesychium, inter alia glossemata, est λυπῆσαι molestiam creare; ut κνίζει idem quod λυπεῖ, et κνίζων, λυπῶν qui molestia afficit, vel molestia afficiens. [An inde κνίσσα nidor, quasi molestiam creans, molestia et sensu doloris oculos in primis afficiens? E. S.] Verba κνάω, κνέω, κνίω contracta sunt ex κενάω, κενέω, κενίω: nam, inter κ et ν, sæpe eliditur vocalis brevis ε. Jam vero primitivum κένω, in tertia Præteriti perfecti passivi, habet κέκενται: hinc κεντὸς, et inde verbum κεντέω pungo. Ergo κνάω, κνέω, κνίω, notant pungendo rado: atque in tribus his verbis talis radendi significatio sita, ut aliquis simul pungat. Inde adeo κνίζειν pungere, pungendo radere. Ponitur duplici modo. Primum dicitur κνίζειν ἐρῶντα vel ἐραστὴν, qui amatorem pungit, id est, levibus offensiunculis et rixis ad majorem amorem incitat: dein κνίζεσθαι pro amore compungi, et captum esse, ut ait Plautus. T. H.]

Κνώδαλον bestia, animans. Nescio an sit repetendum ab ὀδὼν, cujus loco in usu est ὀδοὺς dens: de quo vocabulo infra dicetur. Inde nempe est ὀδὼν, et præfixo ν, νωδὸς, significans vel dentibus privatum (quo sensu senum epithetum est) vel notans dentatum, sive dentibus multis instructum. Litera ν, vocabulis ita præfixa, habet vim vel privandi, vel intendit significationem. Hac ratione à radice derivatum νώδαλος, scilicet θὴρ, feram notaret, dentibus multis instructam, vel validissimis præditam dentibus. Jam vero præfixo κ, neutrum κνώδαλον, scil. θηρίον, substantive positum, eximie videtur usurpatum fuisse de bestia quavis, præsertim marina, rapaci, et voraci, à multitudine dentium validissimorum. [Magis placent, quæ de hoc vocabulo dederat Bochartus, Hierozoici p. 1. lib. 3. p. 979. et in Indice subjuncto (laudata etiam à summo Schrœdero in Obss. ad Orig. Hebr. p. 216.) breviter hic à nobis excerpenda. "Hebræo [illegible], inquit, respondet Gr. κνώδαλον, etiam à motu factum, pro κινώδαλον—ἀπὸ τοῦ κινεῖσθαι. Nec de terminatione laborandum, quum ad formam nominis pertineat, quod vox desinit in δαλον. Ita enim à δαίω fit δαίδαλος,—à σκάζω, σκάνδαλον" &c. Plura vide apud ipsum Bochartum, l. l. E. S.]

Κοάλεμος stolidus. Est ejusdem formæ nomen, atque ἰάλεμος, et Græcæ quoque originis videtur esse: caussam tamen ejus non satis perspicio. [Conf. infra in κόβαλος.]

Κοὰξ coax. Vox ficta ad similitudinem soni ranarum.

[Κοέω intelligo. A celeritate arripiendi, atque adeo percipiendi dici potuit: ut stirps sit κόω. De quo mox, in voce sequenti. E. S.]

[Κόβαλος vafer, maleficus. Videtur vox esse ejusdem originis ac præcedens κοάλεμος, inserto nempe β, factum à κόαλος, unde productius κοάλεμος. Stirps κόω, quod verbum cel. Lennep. infra in κόπτω, et alibi, notionem movendi celerius &c. habuisse, suspicatur. A motu isto celeri notio versutiæ, et stoliditatis facile desumi potuit. E. S.]

Κόγχη concha. Dici videtur ab adhærendo in scopulis, voce derivata à verbo ἔχεσθαι adhærere. Inde, nempe, ἔχε, et inserto γ, ut sæpe fieri solet, ante literas palatinas, ἔγχε: hinc autem, præfixo κ, κόγχη, quasi dicas, quæ adhæreat. [Κόγχη est fœm. forma à masc. κόγχος, quod pp. videtur notasse cavus, vel cavatus. Stirps κάω, cognata alteri χάω, unde χάϝω, cavo. Hoc certum est, κόγχας dictas fuisse cavitates illas, in quibus oculi latent: etiam hemicranium seu calvam capitis, et umbonem clypei, κόγχη appellari, in quibus omnibus notio cavitatis satis conspicua. E. S.]

Κοΐ. Vox ficta ad imitationem soni porcellorum: unde quoque verbum κοΐζειν vocem porcorum imitari, grunnire.

Κοιλία venter. Dicitur à cavitate, quod nempe cibi et intestinorum receptaculum est. Ortum est à κοῖλος cavus, quod vide.

Κοῖλος cavus. Proxime oritur à κόω, vel κίω, quod à motu (quemadmodum alia vicina) ad notionem ambiendi, obtegendi, tumendi, cavandique transiit. Inde nostrum κοῖλος eximie cavum significat, quod veluti turget et septo ambitur: atque sic generatim cavum est. [Κοῖλος pp. notat eam cavitatem, quæ in rotunda quacumque re invenitur. Contrahiturque illud ex κόϊλος, quod à primitivo κόος. Nec tantum antiquitus dicebatur κόος, sed et κάος, de cavitate profunda. A κάος, interposito digammate Æolico, fit κάϝος, cavus. Veteres Latini itidem dixerant cœlus: unde cœlum etiam à cavitate nomen habet. Est autem κοῖλος frequens navium epitheton. T. H.]

Κοιμάω dormire facio. Proxime est à κεῖμαι, quod non, nisi forma propria, differt ab usitata voce κῶμα, quo somnus profundus notatur. Utriusque origo est κέω, quod convenit cum κίω, unde oriri vidimus verbum κεῖμαι. Inde κοιμάω est somnum facio, ad somnum compono, dormire facio. [Tanquam diversæ originis vocabula in Lexicis prostant κῶμα sopor altus, κώμη pagus, κῶμος comessatio. Formari debuerant hæc omnia à κέκωμαι, prima Præteriti perf. pass. verbi κέω, quod nusquam invenitur; nomen autem κόος formari debuit à κέκοα, Præterito medio verbi veteris κέω: unde κέομαι jaceo superest apud Homerum, Il. Χ. 510. Odyss. Α. 340. Jam vero in κέομαι filum reperitur, cujus ope se quis expediat, ex Grammaticorum labyrintho. Κέομαι est jaceo. Activum itaque κέω, in veteri lingua, significare debuit jacere vel cubare facio, reclino alterum: quin imo, à κέω ductum, κείω reperitur apud Homerum. Hinc κεῖμαι ortum et κεῖμαι, quod, reliquis obsoletis, in usu remansit. Porro à κέω Præteritum Medium fluxit κέκοα, et contractum κῶα. Hinc descendit vox κόος, superstes in voce Homerica ὀρεσκῷος, quæ fera dicitur, in monte cubans. Il. Α. 268. Od. Ι. 155. Pari ratione, vinculum collare, sive quo collum captivorum includebatur, Græcis dicitur κλοιὸς à κέκλοα, vel κέκλοια, verbi κλέω claudo. A forma κέω, vel κείω, in Præter. pass. κέκειμαι, vel κεκοῖμαι, in tertia pers. κέκειται, orta est vox usitatissima κοίτη cubile. A prima Præteriti hujus pass. formatum κῶμα, quod peperit tamen verbum usitatissimum κοιμάομαι dormio, pp. jaceo, vel recubo, somni capiendi gratia. Activum κοιμᾶν significat alterum consopire sive reclinare. Denique à κεκοίμαι contracta forma fluxit κέκωμαι: hinc nomina orta sunt κῶμα, κώμη, κῶμος, quibus, quum iota non amplius subscriberetur, origo fuit obscurata. Κῶμα est sopor altus: quam vocem adfirmavit Georg. Arnaldus, in Miscell. Obss. vol. 5. p. 291.—Κῶμος comessatio proprie sopor est altus, sive is status, quo quis, vino gravatus, somno prostratus jacet: κώμη vero est in usu vicus vel pagus. In antiqua Græcia, quum omnes essent agricolæ, vel pastores, sic locus dicebatur, quo pastores sub noctem cubitum se recipiebant, postquam diem in agris cum armentis contrivissent. L. C. V.]

Κοινὸς communis. Nescio an sit repetendum à jacendo, et quasi omnibus expositum esse. Ut ut est, certum videtur, oriri à κόω, quod vicinum verbo κίω, et similibus.

Κοίρανος princeps. Haud dubie est pro κύρανος: hoc autem à κῦς, ut κύριος, à κὺς, quæ vox posterior, in dialecta Ionica, olim idem significavit, quod κοίρανος princeps. De voce autem κῦς et κὺς alibi dictum.

Κοίτη cubile. Eandem stirpem habet, quam κεῖμαι, de qua dictum supra ad κοιμάω: et quidem proxime descendit à verbo κεῖμαι, quod repetendum à κέω, cui vicinum κίω, unde κεῖμαι.

[Κοίτη cubile, à κείω. Stirps κέω. Vide in κοιμάω. E. S.]

Κόκκος granum. Olim generatim significabat granum rotundum; eximie vero tale, quo utebantur ad lanam pulcro colore inficiendam. [Originem forte habet à verbo κόω, quod cognatum χάω, unde χάϝω cavo. Vide supra in κόγχη &c. Itaque primum, per unum κ, dictum fuisse patet κόκος, ab κέκοκα, prima Præteriti Act. verbi κόω, dein κόκκος, litera geminata, ut in κόλλα pro κόλα, λάκκος pro λάκος lacus, et similibus. De ipso autem κόκκος vide Salmas. Exc. Plin. p. 194. 195. E. S.]

Κόκκυξ coccyx, cuculus. Proxime formatum est à κοκκύζω, quo verbo vox istius avis significatur.

Κολάζω, punio. A verbo κόλω (quod idem ac κέλω vel κέλλω tundendo percutio) ortum κολάω peperit κολάζω, cum puniendi castigandique notione.

Κόλαξ. Origo haud dubie est verbum κόλω. De notione minus conveniunt Grammatici. Videtur autem ea repetenda à notione castigandi, vel vehementius tractandi, quæ, ab ista percellendi nata, tum in verbo κολάζω cernitur quodammodo, tum in primis superstes est in Latino verbo colo. Id enim proprie notat cum cura tractare, et quidem ita, ut ex eo, quod tractes, fructum percipias et utilitatem. Inde jam κόλαξ pp. dici potuit is, qui diligenter aliquem colat. Usus autem voluit, ut, in deteriorem acceptam partem, significaret adulatorem, assentatorem. Alio loco cel. Lennep. "Videtur vox κόλαξ orta à κολάπτω, vel forma vicina κολάσσω, significante allido, allidendo adhæreo. Cernitur, nimirum, notio ista adhærendi in simpliciori κόλω; unde, geminato λ, nomen κόλλα gluten, et inde formatum verbum κολλᾶσθαι, id est, tanquam glutine adfixum adhærere."

Κολάπτω tundo, excavo, incido. Ortum est à κόλω, ratione significationis manifesta, quæ est à percellendo, percutiendove. [Hinc porro κόλαφος colaphus, alapa, quæ infligitur. E. S.]

Κόλαφος genus animalis. Nomen videtur ortum à κόλω, de quo jam dictum.

Κολεὸς vagina. Componi vox potest cum nomine κοῖλος cavus. Notionem enim habet ab excavando: quæ significatio quoque conspicua est in κολάπτω, et aliis in locis jam est explicita. Origo κόλω, vicina formæ alteri κέλω, similibusque. [Etiam, Hesychio teste, κολεὸς, idem notat, quod λάρναξ, ὑδρία s. loculum, hydriam: in quibus notio cavitatis clare deprehenditur. E. S.]

Κολοβαὶ, sc. ὄϊες, glabræ oves. Est à masc. κολοβὸς, hoc autem à κολὸς decurtatus, mutilatus: quod à κόλω percello, percutio; unde ortum verbum κολούω, de quo vide suo loco. Hinc igitur κολοβαὶ oves eximie dicuntur, quæ brevem habeant lanam, et quasi decurtatam.

Κολετράω proculco. Proxime descendit ab antiqua voce κολετρὶς, qua significari debuit instrumentum tundendo mutilandove aptum. Hinc igitur verbi nostri explicanda notio, de qua dissentiunt Grammatici. Origo est κόλω, unde oriuntur κολάω, κολούω, κολάπτω, κολάζω, et similia.

Κολίας genus piscis. Forte à cavitate nomen habet.

Κόλλα gluten. Oritur à κόλω, vel κόλλω, quod idem ac κέλλω, cello, allido: unde glutinandi notio. Itaque κόλλα pp. significaverit rem, qua quid allidendo alteri adjungas, unde in usu idem sonat, quod gluten. Porro à κόλλα factum est κολλάω adglutino, et hujus Medium κολλᾶσθαι pp. adglutinare vel adglutinando se adjungere. Usus hujus verbi Medii frequens est de hominibus, quocumque modo ad alios se adjungentibus, eosque studiose sectantibus. Ita v. gr. discipuli, studiose præceptorem sectantes, ei dicuntur προσκολλᾶσθαι &c.

Κόλλοψ. Proprie sic dicitur clavicula, qua impacta res continetur, voce orta à κολλάπτω. Utrumque enim dicitur, κόλοψ et κόλλοψ. Verbum κολλάπτω autem, forma tantum, diversum est à κολάπτω, et communem habet originem κόλω. Ratio significationis manifesta est; à tundendo, nempe, repetenda. Latius autem patet vox κόλλοψ, quumque notet id quo res continentur, eximie quoque sumtum videtur pro glutine, et inde pro corio duriore, quod est in cervicibus boum, unde gluten sit.

Κόλλυβος species numismatis est. Origo haud dubie eadem quæ vocis κόλλυβ, unde forte non multum differt proprie. [Plura de hac voce et aliquot viciniis dedit Salmas. in libro de Usuris p. 494. ss. E. S.]

Κολλύρα panis genus. Dici quoque id videtur à conglutinando; ut adeo eandem habeat originem, quam vox κόλλα similesve.

Κολλύριον, sive κολλούριον, Collyrium. Medicamenti genus est. Vox composita est ex κόλλα et οὐρὰ, quod à nomine οὐρὰ cauda, et proprie dicitur sic medicamentum in longum, caudæ instar, ex rebus glutinosis productum. [Vide plura in Stephani Append. col. 1257. 1258. Nescio tamen an vox κολλύριον, (sive paullo densius pronuntiatum κολλούριον) potius sit formæ diminutivæ, ductæ à simpliciori voce κόλλυς sive κόλλυρ, quemadmodum literæ finales ς et ρ permutari solebant. Vocem autem κόλλυς servavit nobis Etymologus, col. 120. 28. ubi comam dicitur notare quam relinquerent intonsam, diis consecrandam, hoc est, comam illam densiorem et quasi conglutinatam. Itaque ex hoc fonte κολλύριος videtur denotare potuisse densulum, compactulum, et neutro genere, subintellecta voce substantiva, φάρμακον, sive alia quadam, medicamentum (ut Henr. Stephani descriptione utar) oblongum [illegible] teres, ex liquoribus, succis, seminibus et metallicis, ad varios usus compositum, compactum cohærensque. &c. E. S.]

[Κολλυρίων collyrion, Avis quædam. Videtur vox esse ejusdem originis ac præcedens. Fortasse nomen habet à plumarum copia densa [illegible] compacta. E. S.]

Κολοιὸς graculus. Dicitur à tundendo, similive notione. Stirps κόλω, de quo verbo superius diximus. [Nisi vox ducta sit à sono harum avium. Conf. Eustath. p. 205. 6. E. S.]

Κόλον cibus. Proprie dici videtur frustum panis contusum; nomine orto à κόλω; vel vicino κόλω. [Nempe pp. est adjectivum neutr. generis, substantive positum, à masc. κόλος pp. impulsus, percussus, hinc fractus, mutilatus. Vide Iliad. Π. 117. coll. 115. 116. ubi Schol. κόλον exponit per κολοβὸν, quæ forma illi vicina est ac repetenda à productiori κολόω, unde κολοὸς et, inserto β, κολοβός. E. S.]

Κολοσσὸς Colossus, statua magnitudinis ingentis. Sic dicta videtur à verbo κολούω, similive forma, quod idem fere ac κολάπτω tundo: de quo dictum supra.

Κολουτέα Colutea, arboris genus. Proprie fem. est à masc. κολούτης, hoc autem nomen verbale, à κολούω. Itaque à notione mutilandi, decurtandique, quæ in hoc verbo est, significat amputandam [sive amputatu facilem] arborem. Conf. infra κολυτέα.]

Κολούω amputo, trunco, decurto. Forma præsertim differt à κολάπτω, et truncandi notionem habet ab illa incidendi, tundendive. [Vide de hoc verbo D'Arnaud Animadv. Crit. p. 60. 61. E. S.]

Κολοφὼν Colophon. Nomen proprium civitatis, cujus equitatus, fortitudinis nomine celebris, occasionem præbuit proverbio κολοφῶνα ἐπιτιθέναι Colophonem imponere. [Ita Strabo. l. 14. p. 643. Quandoquidem vero Hesychius nostrum κολοφῶνα simpliciter interpretatur per τέλος, ἀκρωτήριον apicem, sive fastigium, longe verisimilius videri queat, κολοφῶνα ἐπιτιθέναι ad literam esse, apicem, sive fastigium imponere, ut fieri solet in ædificiis, turribus &c. E. S.] Nomen ipsum videtur natum à glutine pini, qua celeberrima fuit ista civitas: et quidem ortum est à κόλλα, unde κόλλοψ. Vide supra in hac voce.

Κόλπος sinus. Dicitur à cavitate, nec pp. multum differt à κόλον, similibusque vocabulis. Proxime ortum est à κόλος, unde κοῖλος cavus.

Κολυμβάω nato. Videtur nomen habere à motu aquæ impulsæ. Dicitur, nempe, pro κολυβάω, quod à κολύβω, similive forma. Stirps est κόλω.

Κολυτέα Colytea arbor. Vide in κολουτέα.

[Κόλω Stirps ipsa est, unde tot derivata jam commemoravit cel. Lennepius: quem vide in κολάζω, κόλαξ &c. Verbum hoc integrum fere nobis servavit lingua Latina in suo colo, colui, cultum, colere: ubi unum tantum hoc observandum est, Præteritum perf. colui, pro colevi, esse à forma propagata coleo; ut monui est pro monevi à moneo, dolui à doleo &c. Jam vero si conferas κόλω, κέλλω (quod, nostro quidem judicio, ex cognatione literarum κ et π, respondet Latinorum pello) facile apparebit, verbum obsol. κόλω pp. idem fuisse, quod κέλλειν, id est, pellere, impellere, impellendo agere. (Vide supra in κέλευθος, et κέλλω.) Hæc proprietas impellendi, vel impellendo agendi aliquatenus deprehenditur, in phrasi Lucretiana (l. 3. 1144.) colere ævum, et Plautina (Rud. 1. 3. 24.) colere vitam, [illegible] est agere ævum, agere vitam: sed multo fortius sentitur vis illa primigenia pellendi, dicam, an cellendi, in Præterito et Supino verbi compositi percello, perculi, perculsum; ubi jam manifesto illud culi et culsum devenitum est à culo sive colo nostro, quæ, etsi vocalibus o et u diversa, tamen eadem verba fuisse oportet, ut in tolo (tollo) tuli &c. Quorsum egregie quoque faciunt, quæ cel. Lennepius alio loco observabat, "vocem βουκόλος compositam esse ex βοῦς bos, et κόλος, quod à verbo κόλω, vel κέλλω, Lat. pello, impello. Itaque βουκόλον esse dictum, quasi agitatorem boum &c." Porro à κόλω vidimus supra esse κελεύω, quod proprie est impello, atque adeo jubeo aliquem. Atqui hoc ipsum colo fortasse idem quoque est, quod κελεύω jubeo vel volo, in loco vexatissimo Plauti (Amph. 1. 1. 51.) Hem! nunc jam ergo: sic colo, ubi Lambinus, ex conjectura, restitui cupiebat, sic volo. Ceterum præcepit auctor noster, in verbis κολάζω, κόλαξ, κολάπτω &c., stirpem κόλω habuisse notionem vehementius tractandi, tundendique, quæ, ab ista percellendi nata, cernatur in primis in Lat. colo, colere," nempe, quando dicunt, colere agrum &c. Itaque ne nimii simus, hic puto desinendum. E. S.]

Κολωνὸς tumulus. Dicitur à κόλος, cujus origo κόλω est. Forte à tumore, quo terra veluti turgeat: ut sic nomen habeat à turgendo. [Etiam in forma fem. κολώνη absolute dicitur, ut Il. B. 811. Λ. 710. ubi αἰπεῖα κολώνη. Conf. Hesychius, in voce, et Eust. p. 351. 2. & 880. 28. E. S.]

Κόμαρος Arbuti genus. Ortum est à κόμη sive κόμα coma: quasi dicas semper comam habens, semper virens.

Κομέω curo. Ortum videtur à κόμω, quod à κόω: hoc autem à notione ornandi (de qua jam supra dictum alibi) idem significat, quod Lat. como, tum etiam, à notione servandi, idem quod porto, gesto: quæ vis conspicua est in derivato κομίζω. Inde, ad curam translatum, est nostrum κομέω. [Ipsum Latin. curo pp. est Gr. κύρω, hoc autem, Digammate Æolico inserto, factum à κύω et κύρω, cum pp. vi tumendi. Κύρω dein dedit κυρέω, κυρῶ Lat. curo, curare. Κόω vero et κύω, quum stirpes cognatæ sint, facillime hinc elucet mira adfinitas inter Gr. κομέω et Latina curo, curvo. Vide omnino T. H. infra in κορωνίς. E. S.]

Κόμη coma, vel comta cæsaries. Stirpem vide ad verbum κομέω. [Κόμη, nempe à 1. Præter. pass. verbi κόω pp. tumeo, vel turgeo, pp. notat densos et turgentes capillos, ut Odyss. Ψ. 158. quare etiam de frondibus densis olivæ adhibetur ibid. vs. 195. E. S.]

Κόμμα segmen, fragmentum. Ductum est à κέκομμαι, primo Præt. perf. Pass. verbi κόπτω, sive potius, à simpliciori ejus forma κόπω, ut à τύπω pp. est τέτυμμαι, pro τέτυπμαι. E. S.]

Κομμὸς ornatus nimius, præsertim adscititius. Ortum haud dubie est à κόω, vel κόμω orno, [quo pacto κομμὸς hocce foret, per reduplicationem literæ μ, pro κομὸς, qualem reduplicationem Grammatici Hebræi dicerent dagesch forte emphaticum:] ubi autem κομμὸς planctum notat, recte repetitur à κόπτω tundo. [De κομμοῦν, et Lexicographis ignoto ἐπικομμοῦν, vide Hemst. ad Aristoph. Plut. p. 398. E. S.]

Κόμπος crepitus. Dicitur pro κόπος, quod à κόπω, vel κόπτω: de quo suo loco. [Aprorum dentibus tribuitur ab Homero, Il. Λ. 417. M. 149. tum etiam hominibus saltantibus, humumque pede pulsantibus, Od. Θ. 380. ex quo posteriori usu proprietas et origo verbi magis elucent. Vide etiam Il. M. 151. E. S.]

Κομψὸς scitus, elegans. Ortum est à κέκομψαι, quod à κόμω, Lat. como. [Itaque κομψὸς pp. erit Lat. comptus, ἄκομψος autem incomptus. E. S.]

Κόναβος sonitus, et quidem proprie earum rerum, quæ allisæ cum fragore rumpuntur: à quo sono vox facta est. [Vide omnino Od. K. 121. 122. Itaque κοναβίζειν pp. notat sonum fractum, et identidem interruptum, edere, Od. K. 399. Etiam dicitur de ære resonante, ut Belg. Kraaken. Il. Φ. 255. E. S.]

Κόνδυλος tuber in articulis digitorum. Videtur dici à turgendo, et quidem proxime oriri à nomine obsoleto κόνδος, quod ortum à κόω, vel κύω: unde quoque Lat. condo. [A κόνδος isto obsoleto videtur superesse neutrum κόνδυ, poculum notans decem cotylarum. E. S.]

Κονέω festino, curro. Proxime est à κόνις. In compositis, ut ἐγκονεῖν &c. dicitur is, qui festinat, sedulus est: nomine orto à κόω, vel κίω, celeriter moveo, stimulo, ut alibi dictum. Alio loco vir celeberr. "Διάκονος Diaconus. Vox composita est ex διὰ et κόνος: quod repetendum ab obsoleto Præter. Medio κέκονα, verbi κένω. A verbo autem κέω supersunt nomen κέντρον, stimulus, et verbum κεντέω stimulo: quæ notio stimulandi [illegible] primitivo κέω etiam spectanda est. Inde jam διάκονος, vi præpositionis διὰ, pp. notat eum, qui usque se stimulet, sc. ad opus, unde eximie ministrum notat sedulum in opere; et latius quemcumque ministrum."

Κόνις pulvis. Forte sic dicitur à levitate, qua movetur, nomine orto à κόω moveo. [Notandus hac occasione error librariorum, in Proverbio, quod efferunt, Πάντα ἡμῖν μία κόνις "uno pulvere omnia perficimus:" pro quo legendum esse, Πάντα μία Μύκονος, probavit T. H. ad Luciani Necy. 1. 3. p. 434. 335. E. S.] A κόνις hocce repetendum est compos. κονιορτὸς pulvis. "Vi suæ compositionis pulverem notat pedibus excitatum. Alludit Homerus ad Originem, in Iliad. Λ. 151. Ὑπὸ δέ σφισιν ὦρτο κονίη, Ἐκ πεδίου τὴν ὦρσαν ἐρίγδουποι πόδες ἵππων Sub ipsis autem excitatus est pulvis, E campo, quem excitabant grave-strepentes pedes equorum. Formata est vox ex κόνις et ὄρνυμι: hoc Latinum est ortus, ut Lat. orior à Græco est ὄρω. L. C. V.]

[Κόνος sive κῶνος. Proprie idem est, quod Lat. conus. "Significat autem quidquid fastigiatum sit, aut in acutum exeat. Hinc ornamentum muliebre, quod auribus appendebatur, a forma ita dictum, quia conum sive κῶνον referebat." Vide Toup. Emend. in Suid. P. 2. 106. et conf. mox in κοντὸς, et infra in κῶνος. E. S.]

Κοντὸς contus. Ortum haud dubie à κέω stimulo; [adeoque vicino alteri κόω, unde κέντρον &c. E. S.] Unde facile apparet significationis ratio.

Κόπρος stercus, fimus. Proprie dicitur à nomine κόπος, vel κοπὴ: quo vocabulo (ut alibi vidimus) designatur stabulum. κόπρος igitur [pro κόπορος] est, quasi, ad stabulum pertinens.

Κόπτω tundo, scindo. Oritur à κόπω, quod ortum à κόω, cui vicina sunt κίω, κέω, quibus, cum movendi, tum cellendi, percellendi, similesque significationes sunt. His autem vicina tundendi, scindendique notio.

Κοράλλιον corallium. Dicitur pro κοράλιον, et hoc à κόραλος, quod videtur compositum ex κόρος et ἅλς, significatque, quasi, surculum maris: ut est corallum. De vocibus autem κόρος, et ἅλς, ἁλὸς videndum suis locis.

Κόραξ corvus. Dicitur à sono rauco, quem edere solet ista avis. Formatum, nempe, vocabulum est à verbo κοράζω, quod non multum differt à κράζω, factum quoque à sono. Peperit autem nostra vox verbum κορακίζω, isti avi proprium. [Vide aliam etymologiam vocis corvus infra, in voce κορωνίς.]

Κόρδαξ cordax. Est genus saltationis. Haud dubie orta vox est ab obsoleto verbo κορδάζω, quod non nisi forma videtur differre à κραδαίνω vibro. Est, nempe, utrumque compositum: et quidem κορδάζω ex nomine κὰρ, quod supra jam aliquoties vidimus, et verbo δάζω: alterum vero κραδαίνω ex κρὰ, et δαίνω. Vidimus autem jam alibi, vocabula κὰρ et κρὰ vicina esse, et utrumque significare summum alicujus rei et quasi apicem. Δαίνω vero [illegible] δάζω communem habent stirpem δάω, cui vicina sunt verba δίω, δύω, δεύω, et similia, motus vehementioris significationem habentia. Hinc κραδαίνω quasi apicem movendo vibrare notat: κόρδαξ autem eximie genus saltationis est, quod varias habet gesticulationes. [Displicet mihi quidem nonnihil resolutio ista vocis nostræ κόρδαξ in duas partes. Quid, si syllaba αξ terminationem meram nobis sistat, qualis Græcis æque familiaris est, ac Latinis in dicax, fugax, mordax et plurimis ejusdem formæ vocibus? Hoc pacto κόρδαξ nostrum fuerit à κόρδω verbo obsoleto; quod à κόρω, ut χόρδω à χόρω. Ad veram autem originem inveniendam, adjumento erit observatio Hemsterh. in voce κορωνίς. E. S.]

Κορδύλη involucrum capitis. A Cypriis sic vocatur, nomine deducto à voce κὰρ, de qua modo dictum, [illegible] verbo δύω, significante subeo. [Etiam pedum pastorale sic dicitur, quod alias κορύνη audit. An itidem compos. ex κὰρ et δύω? Vid. Lenn. de hac voce Anim. ad Coluth. p. 70. 71. Rectius tamen vocem nostram habueris pro voce simplici, atque adeo pp. adjectiva f. g. à masc. κορδύλος, quod à κόρδος, [illegible] &c. Hesychius: κορδύλη· κορύνη κ. τ. λ. Quod quidem glossema satis verisimile efficit, voces κορύνη et κορδύλη unam eandemque stirpem agnoscere κόρω, [illegible] solis formis ac terminatione leviter differre. E. S.]

Κορέω verro, purgo. Dicitur à κόρος scopæ. Vocis autem κόρος variæ et discrepantes valde notiones repetendæ sunt à verborum, unde oritur, κόρω et κόρω significatione. Notat autem κόρω s. κόρω pp. in summitate versor vel emineo. Unde orta Latina verba creo, cresco. Inde jam κόρος eximie notat surculum: unde, commoda translatione, modo significat juvenculum, modo scopas, ex surculis fruticum factas: porro, à repletione, veluti ad summum, idem translatum videtur ad societatem designandam.

[Κόρη pp. pupa, puella, hinc imaguncula, qua puellæ ludunt, quin et pupilla sive pupula (forma diminutiva) id est, imaguncula in medio oculo apparens. Est forma fem. à κόρος, quod à Præter. Medio verbi κέρω sive κείρω, et pp. notat germen novellum, Belg. *eene spruit*. De origine vide ad vocem superiorem. Conf. cel. Ruhnk. [illegible] Tim. p. 190. et Albert. ad Hesych. V. κόρη. E. S.]

Κόρθυς acervus. Proxime quidem oritur à κορθύω: hoc autem à κόρω, quasi dicas ad summum compleo.

Κόρις cimex. Videtur dici à verbo κόρω, quasi dicas versari in summa cute vel pascere. [Stirps κόρω certissime cognata fuit alteri κείρω seco, unde κείρω, pp. tondeo, [illegible] meto. Insatiabili cum voracitate edo. An hinc κόρις ab insatiabili cupiditate, qua cutim quasi secat, et sanguinem sugit? E. S.]

Κορύβας Sacerdos Rheæ. Varias hujus vocis origines tradunt veteres. Mihi videtur dici à furore, quo correpti ferebantur Corybantes: voce orta à κόρυς, et inde deducto verbo κόρσω, quasi dicas laboro capite: quod ab antiquo κὰρ repetendum.

Κόρυζα gravedo, capitis morbus. Oritur à κορύζω, quasi dicas, capite laboro: hoc autem à κόρυς, significante verticem, caput, summum alicujus rei, vel simile.

Κώρυκος sacculus, marsupium. Nescio an sit repetendum à κόρυς galea.

Κορυμβὸς. In primis sic vocatur cacumen vel vertex montis. Dicitur autem pro κόρυβος, quod à κόρυς vertex, vel id quod in vertice tegat.

Κορύνη clava nodosa. Est quoque à κόρυς vertex, summum cujusque rei: unde κορύνη eximie clava, in qua multa veluti capita vel nodi sunt.

Κόρυς galea, cassis. Est à κὰρ, caput, vertex: ut alibi dictum. Inde κόρυς eximie id dicitur, quo vertex tegitur, galea.

Κορυφὴ vertex. Proxime oritur à κορύπτω, quod notat verticem moveo, vertice, vel cornibus peto. [Atqui hæc significatio verticem movendi, si quidem vera sit, manifesto ducta est à κορυφὴ vertex. Itaque κορύπτω vel κορύφω (unde Adject. κορυφὸς, κορυφὴ) pp. videtur notasse idem, quod ejusdem verbi forma contracta, κρύπτω tego, obtego. Unde κορυφὴ pp. quæ, vel quod tegitur, vertex. A forma mascul. κορυφὸς est novum verbum κορυφόω in verticem attollo. E. S.]

Κορώνη cornix. Dicitur à κὰρ, vel vicino quodam vocabulo: et pp. notat quasi in summitate vel vertice versans, unde multiplices huic voci notiones tribuuntur, quæ ex Lexicis possunt cognosci. [Vide ad vocem seq.]

Κορωνὶς navis epitheton, " cujus Epitheti rationem veteres diversimode interpretati sunt. Scholiastes (Homeri ad Iliad. Α. 170.) dupliciter exponit. Primo ἐπικαμπεῖς τὰς ἄκρας ἐχούσας, ὅ ἐστι τὰς πρύμνας, quæ habent proras inflexas; altera est ἢ μελαίνας· κόραξ γὰρ τὸ μέλαν, aut nigris, pice indutis navibus &c. Prior explicatio tenenda est, convenitque magis cum vocis origine. Apud veteres Græcos fuit verbum κέρω curvo, et in obliquum flecto. Ab ea potestate descendit vox κέρας cornu. Κέρω facit in Præt. Med. κέκορα, unde κόρος, κόραξ, κόρωνος, κορωνὸς, κόρνος. Hoc Adject. notavit curvum, inflexum: unde ab isto κόρος etiam oritur, ex dialecto Æol. κόρβος, Lat. corvus, cujus inflexum oris cornu notum est. Pari modo atque cornix vocatur κορώνη ob eandem inflexionem τοῦ ῥάμφου s. rostri. Κορώνη in f. g. formabat coronam, a κόρωνος. Etiam verbum est κορωνάω, et κορωνιάω de equo, flexo collo superbiente.——Qua de causa hoc ipsum κορωνᾷν ab antiquis exponitur per γαυριᾷν. Ex his facile intelligitur, κορωνίδα navem dici, proram habentem inflexam, et curvam, quod etiam ex monumentis antiquis constat. Κορώνη præterea et κορωνὶς dicebatur circulus ille inferior teli, qui aptari solebat ad nervum, ne scil. aberraret. Hinc Græci veteres petiverant proverbialem locutionem, qua κορώνη et κορωνὶς pro fine usurpatur. T. H.]

Κόσκινον cribrum. Haud dubie dicitur à movendo, quæ notio est verborum κίω, κίνω, κινέω, et similium. Inde facta reduplicatione, et σ ante κ posito, fit κόσκινον. [Nescio an a κίω, κίνω, κίνυμι sit κόσκινον? Quo pacto notio eadem movendi poterit pro primaria haberi: nisi præplaceat illa foraminum cavatorum, ut sane κίω cognatum est alteri κάω, et κάνεον canistrum simili quadam gaudet origine. Vide supra in κάνεον, κάω &c. E. S.]

Κοσκυλμάτια coriorum et pellium minuta præsegmina. Vox, nempe, σκύλον notat corium, à verbo σκύλω, pp. excorio. Ab eodem verbo est σκύλμα itidem corium notans, seu id quod excoriando detrahitur. Inde σκυλμάτιον diminutivum, quasi dicas, parvum corium, vel frustulum corii: facta autem reduplicatione fit κοσκυλμάτιον. Litera enim σ, quum originalis non sit, haud repetitur. De vocis autem σκύλω origine dicetur loco suo.

Κόσμος ordo. Oritur à κάω vel κάζω, quod vicinum verbo κάζω orno. Κόσμος autem ab ornatu translatum est ad ordinem. Ab utroque autem transfertur dein ad designandum cœlum vel mundum. Alio loco vir celeb. " Κόσμος pp. nihil aliud significat, quam ornatum: ornatum, nempe, ab antiquo κάω orno (unde Lat. como, comtus et sim.) atque ita κόσμος: tum de alio quocumque ornatu, tum eximie de ornatu muliebri à Græcis ponitur; quem Latini quoque mundum muliebrem vocant. Pythagoras autem, quum mundum et cœlum universum mirifice ornatum videret, partibusque suis omnibus apto cohærens ordine, primus hoc cœlum et totum universum (quod antea vocaverant τὸ ὅλον) κόσμον appellavit. Hoc deinceps imitati sunt reliqui Græci, ut et Latini mundum vocantes.——Eadem ex origine verbi etiam sunt σεσαρωμένον καὶ κεκοσμημένον, in Evang. Lucæ 11. 25. convertas licet, ædes sordibus purgatas, et supellectili necessaria benequæ ordinata instructas." [Vide omnino cel. Lennep. ad Phalar. Ep. p. 275. coll. ibid. p. 68. et Alb. at Hesych. V. κόσμος. Apud Homerum quoque, Il. Κ. 470. phrasin εὖ κατὰ κόσμον vertendam esse scite et composite, Clarkius observavit, non autem decore et decenter, quod rem non attingat." E. S.] Nempe " κόσμος pp. est ordo. Sic exercitus dicitur εἶναι ἐν κόσμῳ in ordine stare. Jam vero ordo est fundamentum ornatus; nihil enim ornatur, quod non recte ante est ordinatum. Hinc igitur κόσμος sumitur pro ornatu. Porro κόσμος τοῦ βίου ordo et elegantia vitæ; κόσμιος qui est ornatæ et elegantis vitæ. Sed propria quadam ratione cives dicuntur κόσμιοι, qui ordine vivunt in civitate, id est, cives boni. T. H.]

Κότος ira vetus et latens. Latini simultatem vocant. Videtur dici à κόω, unde nomen κῶμα somnus et sim. Hinc κότος est quasi sopitus, quod apprime convenit in notionem huic voci subjectam.

Κότταβος dicebatur olim eximie, apud Siculos, genus lusus inter potandum. Videtur autem dici à verbo κόττω, quod dialecto tantum differt à κόπτω, tum etiam à vicinis simplicioribus κόω aliisque. Videtur autem proxime κότταβος oriri à Dorico κόττα, respondente voci Ionicæ κόρσα, quod est caput, nec multum abit à voce κοτύλη, qua generatim notatur cavitas; unde patella sic dicitur. Hinc κότταβος dici potest lusus, qui patella vel laminis peragebatur: quemadmodum in isto genere lusus locum habebat. Ἀποκοτταβίζω defundo cum vi quadam, et sonum edo. Dicitur à κότταβος, in quo genere lusus verbum proprium erat.

Κόττη caput. Oritur haud dubie à κόπτω, de quo modo dictum. Hoc autem, ut modo dixi, idem quod κόπτω, quocum convenit κόπω, unde ortum κεφαλὴ caput.

Κοτύλη cavitas. Proxime oritur à κοτὺς, quod idem ac κοτὶς, et pp. diminutiva vox est, terminatione Dorica prædita. Haud dubie oritur à κόω cavo: à cavitate autem varias habet notiones, quæ in Lexicis quæri possunt. [Κοτύλη apud Græcos idem est, quod Latinis acetabulum, vel sextarius. E. S.]

Κουρὰ tonsura. Haud dubie est à κούρω pro κόρω, cognato alteri κάρω et κείρω tondeo. Hinc et Metaphorice Latinis cura dictum, censet A. Schultensius, Orig. Hebr. t. 1. p. 137. quod cor quasi attondeat, depascat, exedat; quorsum retulit illud Virgilii: Quando hæc te cura remordet. Quodsi tamen conferas observationem T. H. (in voce κορωνὶς) supr. p. 326. ex qua κέρω pp. sit curvo, cura Latinis dici quoque potuit ab onere gravi, dorsum incurvante. Ceterum vocem κούριμος, de coma, notare detonsam, non vero juvenilem, observavit Ez. Spanhem. ad Callimachi Hymn. in Dian. vs. 126. E. S.]

Κοῦφος levis. More Ionico sic pronuntiatur pro κόφος, et hoc repetendum à κόω, vel κόπω, pp. convenit cum Lat. cavus. Inde ad levitatem fuit translatum.

Κόφινος corbis. Oritur à κόφος cavus, de quo modo dictum est. [Vir celeb. L. Bos in Dissert. de Etymol. Græca, p. 37. repetebat ab Hebr. כף cavitas, vas concavum: sed ratio ista, nominum Græcorum origines ex Oriente repetendi, nostro quidem judicio, inimica est linguæ Græcæ. E. S.]

Κόχλαξ lapillus, qualis in litore solet inveniri. Proxime oritur à κοχλάζω, quod non nisi forma differt à καχλάζω: unde sunt κάχλαξ vel κάχληξ, de quo supra.

Κόχλος gyro instar conchæ. Est enim à κόχλος, quod forte dicitur pro ἴχλος ab ἴχεσθαι adhærere. Vide supra ad κόγχη: nisi utrumque sit à κόω cavo; [quemadmodum nos quoque, hujus observationis Lennepianæ immemores, supra jam notaveramus. E. S.]

Κόχος humor copiose fluens. Hinc deductum κοχύω probabile facit, originem esse verbum χύω fundo: ut sic per reduplicationem dicatur. [A κοχύω propagatum κοχύσκω, vel κοχυδίσκω, Belg. gutten, de aqua copiosius erumpente. Conf. Theoc. Id. 2. 107. et ibid. p. 60. Valck. E. S.]

Κοχώνη commissura partium coxendicis. Vox reduplicata est ex χώνη, quod originem habet χάω vel χόω capio, ambio.

Κόψιμος genus arboris. Hoc nomen, et sequens κόψιχος, significans genus avis, ortum videtur à κόπτω.

Κράβατος, vel κράββατος, grabbatus. Vox composita est ex κρὰ, et βάτος. Βάτος autem ortum à βάω nitor. Κράβατος itaque est, quo nititur caput: quare grabbatum vel lectulum notat. [Vox κράβατος, vel κράββατος, etsi damnetur ab Atticistis (qui ejus loco σκίμποδα dixerunt, ut Aristoph. in Nubibus, vs. 253. &c.) est tamen antiquissima: quod patet ex Polluce, qui cap. 10. segm. 35. tradidit, eam à Rhintone Comico fuisse in Telepho usurpatam.—Est vox Dorica, in Dialecto Macedonica et Alexandrina conservata, et hinc ad Judæos Græcienses propagata. L. C. V.]

Κράδη ramus ficulnus. Videtur ortum à κρὰ, de quo dictum alibi. Ratio significationis obscurior est.

Κράζω clamo. Verbum fictum est à sono rauco, quem edunt corvi; inde autem translatum, et latius sumtum, hominibus etiam tribuitur, vehementius clamantibus: estque idem fere quod clamare Latinorum.

Κραίνω efficio. Origo est κάω: unde κάρω, καράω, κεράω, hinc κράω, et κρέω, quod est Lat. creo. A κράω autem κραίω, et nostrum κραίνω, quod significatione convenit cum creo Latinorum. Unde valet efficere.

Κραιπάλη crapula. Vox composita est ex κρὰ et πάλη, quorum posterius luctam notat, vel vibrationem, palpitationemque; nomine orto à verbo πάλω, vel πάλλω, vibro, vel quatio. Hinc κραπάλη, vel, ejus loco pronuntiatum, κραιπάλη, proprie notat vibrationem, vel palpitationem capitis. Hinc morbi genus notat, quod oritur ex hesterna ebrietate. [Ratio additæ vocalis ι, in κραιπάλη, pro κραπάλη, ea mihi videtur esse, quod κραὶ pp. ortum sit, per contractionem, ex Dat. κάραι, à Nominat. κάρα, quod nomen olim æque fuerit primæ declinationis atque nunc est tertiæ; nisi statuere malis, κάραι esse pro κάρατι, ut κέραϊ, pro κέρατι. Porro ex ante dictis satis apparet, Latinorum crapulam esse ejusdem originis vocem, variatis tantum leviter vocalibus a et u; si quidem ipsum quoque πάλω et πύλω verba sunt, forma tantum, diversa. E. S.]

Κραιπνὸς celer, velox. Vox videtur composita ex κρὰ, et πνὸς, quod repetendum est à verbo ἵπω premo; unde ortum ἵπταμαι volo: de quo suo loco dictum est. Κρὰ autem [pro κάρα] extremitatem notat, atque ita κραιπνὸς, quasi suspensis vestigiis volans est. [Si compositio foret facta ex κρὰ, et ἵπω, unde vir cel. repetit verbum ἵπταμαι) nostro quidem judicio, dixissent Græci κραιπτὸς, vel κραιπτνὸς, non vero κραιπνός. Itaque malim illud πνος pro mera terminatione accipere. Conf. etiam supra in Ἵπταμαι. E. S.]

Κραῖρα caput. Vox tantum productior est à nomine κρὰ, quod sæpe jam commemoratum.

Κράμβη crambe, brassica. Fœmininum est à Masc. κράμβος: de quo mox. Dicitur autem sic forte brassica à tactu arido, et quasi rigido.

Κράμβος aridus. Dicitur pro κράβος; hoc autem à κράω, quod, inter alia, videtur significasse induresco, vel arefacio. Unde κράμβος eximie de iis rebus ponitur, quæ in superficie, vel ad solem, vel ad ignem, induruerunt.

Κρανία cornus. Dicitur à κράνον, de quo alibi dictum. Habet autem nostrum eandem significationis rationem, quam Lat. cornus, haud dubie ortum à cornu, quod in origine convenit cum nostro κράνον, et κρανία. Sunt, nempe, vicina (ut alibi vidimus) κὰρ, κάρ, κέρ, κρὰ, κέρα, et similia: quibus omnibus summitas alicujus rei notatur.

Κράστις gramen, fœnum. Haud dubie ortum est a κράω. Nescio tamen, utrum dicatur à carpendo, an vero ab arefaciendo: quam notionem vidimus ad vocem Κράμβος.

Κράταιγος Cratægus, arboris genus. Est vox composita ex κράτος, et αἰγὶς. Prius est à nomine κρὰς caput; posterius à verbo ἀΐσσω, unde αἴξ, αἰγὶς, oritur. Significat itaque κράταιγος, eximie, quasi caput quatiens, vel in altum subito erigens, vel simile quid.

Κράτος robur. Vox orta est à κράω superior sum. Hinc κράτος ad robur translatum, quo quis altero plus valeat. Differt autem, in usu, leviter à κάρτος, quod ortum à κέκαρται, tertia Præter. perf. Pass. verbi κάρω, unde καράω, et inde κράω, quod peperit nostrum κράτος. Nempe, κράτος ponitur de viribus corporis et robore, quæ etiam maxime propria notio est vocis κάρτος: in usu tamen hoc in primis ad animi firmitatem et robur respicit.

Κραῦρος siccus, rigidus, aridus. Ejusdem est originis ac vox κράμβος, ortumque à κράω. Nescio autem, an ad rigiditatem tactus translatum sit vocabulum nostrum, ratione habita significationis, quæ est vocis κρὰ, et similium: ut proprie κραῦρος dicatur id quod habeat plures summitates, atque inde ortum asperitatem, rigiditatemque? Ut ut est, opponitur certe voci γλίσχρος glaber.

Κράω. Fuerunt variæ verborum formæ, quibus notio miscendi subjecta, ortæ ab obsoletis verbis κέρω et κίρω; ut sunt κεράω, κεραίω, et inde κεραννύω, et κεράννυμι. Porro ex κεράω factum est κράω, unde nomen κρᾶμα, id ipsum notans, quod mixtum est, et κρατὴρ, pp. eum notans, qui miscet, et inde eximie vas, in quo vinum miscetur cum aqua: de quo re etiam κεράννυσθαι eximie ponitur. Præter hæc verba memorata, à κράω fluxit reduplicatum κικράω, et contractum κιρνῶ. Porro memoratum κέρω peperit verbum κέρνω, et inde κερνάω. Uti autem à βάω oritur βαίνω, sic itidem à κεράω fluxit κεραίνω, etiam miscendi notione positum. A κεράννυσθαι ortum συγκεράννυσθαι proprie poni solet de duabus rebus diversis, et in primis quidem liquoribus, quæ ita misceantur et intime permisceantur, ut ex ista commixtione unum aliquod fiat. Differt autem hoc συγκεράννυσθαι ab altero συγκρίνεσθαι, hoc modo, ut συγκρίνεσθαι de iis ponatur, quæ Latine dicuntur concreta, cui oppositum est διακρίνεσθαι, quod ponitur de rebus, quæ concretæ deinceps dissolvuntur: atque ita σύγκρισις et διάκρισις à Philosophis eximie tribui solent corporum concretioni et dissolutioni. Ex quibus facile jam patet quomodo à συγκρίνεσθαι differat συγκεράννυσθαι, quod à supra memorata notione transiit ad commixtionem cibi, qui, in succum conversus, corpori humano dici potest συγκεράννυσθαι vel admisceri.

Κρείσσων, vel κρείττων melior. Recte, si usum spectemus, Comparativis adnumeratur; sin vero vocis naturam consideres, proprie est Adjectivum Participiale, ortum à verbo κρείσσω, vel κρείττω: quod, à Futuro κρείσω, primitivum habet κρείω vel κρέω. Hoc autem, in antiqua lingua Græca (ut vicinum verbum κράω) significavit imperare, vel, proprie magis, validum esse, et superiorem esse viribus; unde ductum nomen κράτος, robur significans, et verbum inde deductum κρατεῖν viribus valere et superiorem esse. Ex dictis facile apparet, ut verbum κρατεῖν, et participium κρατῶν, sic quoque κρείσσων et κρείττων, natura sua, significationem comparandi habere: quapropter etiam promiscue construuntur verbum κρατεῖν, et κρείττονα εἶναι. Sic locutiones obviæ sunt κρατεῖν ἡδονῆς, et κρείττονα εἶναι ἡδονῆς: et κρατεῖν, vel κρείττονα εἶναι λόγων, γαστρὸς, Ἀφροδίτης &c. [Conferantur quæ dedit Valckenær. ad Euripid. Phœniss. vs. 896. p. 333. et Adnot. ad Eurip. Hippolyt. p. 294. 295. E. S.]

Κρέκω pectine pulso. Proprie poni videtur de sono, qui editur, primis hujus verbi literis in gutture pronuntiandis. Hinc transfertur ad sonum, qui editur pectine pulsando fides: unde ipsam porro actionem notat pulsandi pectine. [Literas Π et Κ, sæpius, inter pronuntiandum permutari, res est nota satis, et a Vossio, in tractatu de Permutatione literarum, exemplis comprobata. Itaque verisimile videtur, Græcorum κρέκειν esse Lat. crepare. Quod verbum Latini, non tantum sensu intransitivo, adhibuerant (quemadmodum Græcis quoque κρέκειν interdum esse " idem atque ἠχεῖν, et quidem edere sonum molestum, insuaviter crepare," observavit H. Steph. in Append.

Digitized by Google

col. 1290.) verum etiam sensu transitivo, sive activo; unde apud Statium Theb. 6. vs. 687. *Æra crepant*, id est, pulsant, et resonare faciunt. Vide plura apud Forcellinum, in Lexico totius Latin. voce crepo. Ex qua quidem convenientia verbi Græci κρέκω, cum Lat. crepo, facile quoque resolvi posse autumem dubium, sitne crepo etiam tertiæ conjugationis apud Latinos, quod tradidit Eutychius Grammaticus, p. 2188. Putschii. E. S.]

Κρεμάω suspendo. Ortum est à verbo κρέω, quod est quasi in altum erigo, verbo, ut alibi vidimus, orto à κάρ vel simili forma: unde translatum est ad suspendendi notionem. Idem vir cel. alibi: "Verba antiquissima sunt κρέω et κράω, quæ proprie significarunt princeps sum, primus sum, vel caput sum. Nomina, nimirum, antiqua (unde verba hæc oriuntur) κρὰρ, κρὶς, conveniunt cum κέρας, κάρα, κὰρ, κὴρ, Lat. cor, similibusque: quæ, partim ipsa superstitia, partim in compositis servata, proprie significant rei cujusvis extremum vel summum: unde speciatim de capite, cacumine, aliave summitate ponuntur. Hinc facilis ratio, quare verbum, inde derivatum, κρεμάω significet suspendo, quasi dicas, in summum elevatum suspendo. Cernitur autem ista potestas, non tantum in hoc nostro verbo, sed etiam in derivato Participiali κρημνὸς, quod proprie contractum ex κρημενὸς, pro κεκρημένος. Hoc vero, analogice retrocedendo, apparet esse à verbo κρέω, vel κρέω: ut κρημνὸς proprie sit, quasi, in summitate suspensus: à qua notione facilis transitus est in eam præcipitii, quæ voci huic adjungi solet. [Diversa nonnihil ratio est verbi Latini cremo, cremare: etsi in origine idem haud dubie sit, quod Græcum κρεμάω. Nempe à κείρω seco, est κέρμα, pp. segmen, sive frustum resectum, notans, peculiariter, frustum monetæ minutulum. Huic voci κέρμα, per metathesin κρέμα, adfinis videtur fuisse alia obsoleta κρέμιον, unde superest Latinorum Plurale cremia, segmenta sive fragmenta ligni notans, quibus fornacem incendebant. Hesych. κέρματα, θραύσματα. Jam vero, ex hoc fonte ductum, Lat. cremare nihil aliud videtur fuisse, quam cremiis ejusmodi, sive κέρμασι, succendere: ut cremare Lat. sit verbum denominativum. E. S.]

Κρέμβαλον crembalum. Dicitur pro κρέβαλον, quod formatum ad imitationem ejus soni, qui editur instrumento Musico, quale eximie nostro vocabulo designatur. [Ejusdem quoque originis vox est Latina crepitaculum. Conf. Ez. Spanhem. ad Callim. Hymn. in Dian. vs. 247. E. S.]

Κρήγυος jucundus, gratus. Vox videtur composita ex κῆρ, et γύω. Κῆρ autem, ut supra vidimus, vicinum est voci κάρ, et cor Latinorum: γύω porro à verbo γύω insinuo, vel capio. Itaque κρήγυος pp. fuerit quod cor oblectat. [Vide interpretes ad Iliad. Α. 106. E. S.]

Κρήδεμνον capitis ligamentum. Compositum est ex κρὴ [pro κάρα caput] de quo supra, et δέμνον, quod contractum ex δέμενον, à verbo δέω ligo. [Vide cel. auctorem in Animadvers. ad Coluth. l. 1. cap. 2. p. 8. 9. E. S.]

Κρημνὸς præcipitium, vel locus pendens. Oritur à κρημνὸς, pro κεκρημένος, Participio verbi κρέω, vel κρέω, quod cum κρεμάω pendo componendum. [Vide supra in κρεμάω.]

Κρήνη fons. Haud dubie in origine convenit cum verbis κράω, κρέω, et Lat. creo, vel cresco: ac fortasse dicitur à saliendo in altum; ut ita significationem acceperit à nomine κάρ, vel vicinis. [Si contuleris Lat. crena, sive Plurale hujus crenæ, quod, in Onomastico veteri, exponitur γλυφίδες, id est, incisuræ, verisimilius videri queat, κρήνην pp. esse incisuram, atque adeo aperturam, foramen, unde aqua exsilit. E. S.]

Κρηπὶς basis, fundamentum. Repetendum est à κρέω, significante, inter alia, validum esse. [Etiam crepidam notat, id est calceamentum subcrutum. Stirps κείρω seco. A qua notione secandi facillima denominatio calcei secti ad pedem; et duci quoque potest illa baseos, in qua columnæ, sive columnarum pedes, firmantur, nempe, ope incisuræ vel foraminis, ut κρηπὶς pp. sit basis, incisuram habens. E. S.]

Κρίζω strido, stridorem edo. Factum est à sono. [Tribuitur huic verbo Futurum secundum κρικῶ, unde repetunt illud κρίκε, quod est apud Eustathium, et in editione Clarkiana Homeri, Il. Π. 470. Sed videtur illud κρίκε sive κρίκε proprie esse Imperfectum verbi κρίκω, vel κρέκω, de quo mox in κρίκος. E. S.]

Κριθὴ hordeum. Videtur ortum à verbo κρίνω, vel κρίω, secerno. [Nisi malis ab aculeis, quibus κείρει, id est, pungit, vel secat. E. S.]

Κρίκος annulus, circulus. Per metathesin dicitur pro κίρκος, Lat. circus: quod à κέκαρκα, Præterit. perf. Activo verbi κείρω, pp. seco, [illegible] manu in orbem conversa.

Eadem origo est Hebr. סָבִיב a סָבַב, Arab. سحب Secuit in orbem. Aliud autem verbum est κρέκω crepo, à sono factum. Conf. de hoc Ernest. ad Il. Π. 470. et supra in κρίζω. E. S.]

Κρίνω cerno, secerno. Ortum videtur à κείρω, unde κείρω depasco: de quo verbo supra vidimus. Inde igitur est κερέω, κρέω, κρίω. [Confer dicta superius in κρέω, et quæ de verbo Latino cerno eruditissime disputata sunt inter L. Kusterum et Jac. Perizonium ad Sanctii Minervam, p. 769-792. &c. Vide et Ernest. ad Odyss. Σ. 262. et Wesselingium, ad Diod. Sicul. 12. 534. ibidem laudatum.]—"Κρίνω judicare. Prima potestas est cernere: quod ipsum Latinorum cerno est a κρίνω. Hoc enim pacto procedit Analogia: κρίνω, κρένω, et, literis transpositis, κέρνω, unde Lat. cerno. Jam vero cerno maxime usurpatur de cribro; quod nomen inde itidem derivatur. Hinc ergo κρίνειν est bonum à malo separare, unde ad judicium transfertur. Egregie ponitur [apud Aristophanem, in Pluto, vs. 48.] Τῷ τοῦτο κρίνεις; Usurpatur enim de explicandis oraculis: diciturque eodem modo κρίνειν χρησμὸν explicare, exponere, oraculum. Non alia ratione [Euripid. Hec. vs. 89. &c.] dicitur κρίνειν ὀνείρους interpretari, exponere, somnia: unde etiam somniorum interpres vocatur ὀνειροκρίτης. Apud Diodorum Siculum habemus τῶν χρησμῶν κρίτην judicem et interpretem oraculorum. Τῷ τοῦτο κρίνεις; ergo est: unde, ex qua re, hoc colligis?" T. H. "Est in eodem glossario veteri glossa hæc, notatu dignissima: Σινιάσω, cerno. Positum ibi verbum cerno propria sua vi; ex qua reliquæ ejus virtutes manarunt. Cernere enim (ut Græcum κρίνειν) proprie notat cernere cribro: qua vi etiam verbum Latinum adhiberi, docuit L. Kusterus, in Diatribe de verbo cerno." [Sanctii Minervæ editioni, à Perizonio, Diatribe hæc est subjuncta. Si altius adscendamus, verbum κείρω pp. videtur positum fuisse de motu in obliquum dato. Unde in κείρω orta est notio tondendi, sed ita ut manum in obliquum convertas. A κείρω porro productum est κερέω, κρίνω. Pro κερέω dixerunt κρέω: pro κερέω autem, vel (priori vocali, per contractionem, ejecta) κρίνω, vel (neglecta vocali posteriori) κέρνω: unde Lat. cerno, Græca itidem κέρνος, κέρνω, κέρνα, apud Hesychium aliosque obvia, profluxerunt. E. S.]

Κριὸς aries. Originem forte non aliam habet, ac nomen κὰρ, quod à κείρω. Componendum autem videtur cum κορύπτω, quasi, cornibus peto.

Κρόκη subtegmen. Videtur esse à κρέκω, quod componendum cum κρίω, et κρίνω secerno: quibuscum ejusdem originis est. [Pro κρόκη dixerunt etiam κρόκις, quia et κρόξ, cujus Accusativus κρόκα (quod male creditur per syncopen factum esse ex κρόκιδα) superest apud Hesiodum, Ἔργ. v. 538. Stirps videtur esse κείρω seco, reseco, tondeo. Unde κερέω, et, ex hujus Præter. perfecto κεκέροκα, κέκροκα, factum κρόκος, η, ον, pp. tonsus, vel qui, quæ, quod tondetur, aut tondendo resecatur. Hinc subtegmen villosum (cujus extrema identidem resecantur et prætondentur) in forma fœminina, (usu Substantivo) vocatur κρόκη, subaudito per ellipsin nomine λάχνη, vel simili. Latini etiam tomentum ex eadem origine dixerunt. Ceterum, et masculina forma, κρόκος similiter in usu est, et Latinis quoque usurpata, κρόκος, nempe, crocus, ut Iliad. Ξ. 348. &c. appellationis ratione haud dubie petita à similitudine, quam habet cum villis textoriis. Unde satis apparet, quam inepte ducatur hæc vox ex Hebr. כַּרְכֹּם (quod Codices nonnulli exhibent, Cant. Canticor. 4. 14. pro כַּרְכֹּם) quum contra Hebr. כַּרְכֹּם, si quidem ea lectio vera sit, quod parum verisimile, potius repetendum videretur à Græco κρόκος. Conf. Salmas. Exerc. Plin. p. 277. a. C. 248. b. C. &c. Bochart. Hieroz. P. 1. l. 2. col. 288. Spanhem. ad Callim. Hymn. in Apoll. vs. 85. E. S.]

Κρόνος Saturnus, temporis deus. Idem antiquitus proprie fuit, quod χρόνος tempus: de quo suo loco. Originem habet κρέω. Ratio significationis obscurior. [Confer infra observationem cel. Lennepii ad vocem κρουνὸς scatebra, fons: unde verisimile videri queat, deum temporis κρόνον esse dictum, tanquam fontem et scatebram rerum omnium. E. S.]

Κροσσὸς fimbria. Qui composuerit vocem κροσσωτὸς, fimbriam notantem, non dubitabit, quin (ut hoc à κρὰς sic nostrum) à vicino κρὰς sit repetendum: cujus utriusque originem supra vidimus esse κείρω et nomen κὰρ, vel κάρ. [Itaque ejusdem originis fuerit, ac supra explicitum κρόκη. Vide Salmas. ad Jul. Capitol. p. 128. laudatum à T. H. ad Aristoph. Plut. p. 251. E. S.]

Κρόταφος tempus, capitis pars. Videtur dici à pulsu in ea parte capitis, nempe à nomine κρότος.

Κρότος pulsus. Ortum est à κρόω, quod idem ac κρούω: de quo suo loco.

Κρουνὸς scatebra. Proprie non differt à nomine κρόνος, et originem habet verbum κείρω. Videtur autem eandem rationem sequi, quam vox κρήνη.

Κρούω pulso. Dicitur pro κρόω unde κρότος: nisi sit factum à sono, ut multis placet. [Conf. Valck. adnot. ad Adoniaz. Theocr. p. 357, 358.] Componi potest cum κορύπτω.

Κρύος rigor, frigus. Dubium videri potest, utrum κ, hoc in voce, litera sit originalis, necne. Videtur enim convenire, in origine, cum Latinis rigor, et frigus; et quidem repetendum esse à ῥύω, quod vicinum verbo ῥέω et ῥέω, unde porro rego, rigo, rictus, et similia. [Græcorum κρύος Æoles pronunciabant κρύος, quod haud dubie idem est ac Lat. cruor, sanguinem notans frigefactum. De litera κ, præfixa ab initio, vide Analog. p. 213. et infra in κρύπτω. E. S.]

Κρύπτω abscondo. Stirps dubia valde. Haud satis scio, an κ hic sit litera originalis. [Fortasse, literis λ et ρ permutatis, ut alibi sæpissime, Græci κρύπτω dixerunt pro κλύπτω; hoc vero pro καλύπτω: nisi magis placeat, esse pro κορύπτω, de quo diximus in κορυφή. E. S.]

Κρώζω crocito. A sono factum verbum est. [Proprie notat rauca voce clamare, diciturque de animalibus, ac præsertim de avibus, rauca voce clamitantibus. Porro in genere de eo ponitur, qui alta, sed rauca et aspera, voce clamat. Hinc compositum ἐγκράζειν duplicem habet potestatem, apud Atticos: nam, vel notat alicui e longinquo acclamare, sive inclamare; nempe, ut magna voce illum revoces, vel significat adversus aliquem magna voce altercari, et conviciis ipsum impetere &c. T. H.]

Κρώμαξ acervus lapidum. Videtur ortum a κρέω, quod repetendum à κάρω vel κάρ: ut κρώμαξ proprie sit acervus rerum, multas eminentias habentium. [Pro κρώμαξ etiam dicebant κλώμαξ: notabatque hoc (Eustathio teste, ad Iliad. Β. 729. col. 330: 37.) pp. asperum, et confragosum, &c. Vide Steph. App. col. 1503. Unde verisimile, est, stirpem ejus esse κλάω, frango, ex quo κλάσις, &c. E. S.]

Κρωσσὸς vas aquarium. Forte recte Etymologus repetit à verbo κρῶ effundo, quod à κρῶ repetendum. [Vide ipsum, col. 541. 30.]

Κτάομαι acquiro. Est ab Activo κτάω, cui vicinum κτίω, et inde ortum κτίζω. Forte, origine prima, convenit cum verbis κίω, ἴσω, ἴσχω, de quibus dictum supra. [Κτάομαι, ex virtute verborum Mediorum, proprie significat mihi comparo, et dein mihi comparatum possideo; quare κέκτημαι, pp. comparavi mihi, ponitur pro possideo &c. T. H.]

Κτείνω interficio. Conveniunt inter se, et varia docent tempora, κτέω, (unde nostrum κτείνω) κτάω, κτάω et κτᾶμι. Quibuscum si quis composuerit verba κάω (unde κάνω, καίνω occido, cædo) et similia, vix dubitabit, quin ab eadem stirpe sit quoque ductum nostrum. [Potuit etiam, adscita, ab initio vocis, litera κ, κτείνω dici pro τείνω, pp. tendo, extendo: porrigo. Quod speciatim dixerunt de mortuo, extentis pedibus, manibusque, humi jacente: unde illud κεῖτο ταθείς, Il. N. 655. O. 119. Itaque κτείνω, hoc ex fonte, idem fere fuerit, quod Belgarum *nederleggen, iemand neerleggen, eene neerlaag doen*. Stirps τίω, cui vicina τάω, τείω, quod posterius fortasse dedit quoque Gallicum tuer. E. S.]

Κτεὶς pecten. Origine convenit haud dubie cum κτείνω: ortum, nempe, à verbo simpliciori κτέω; et dici videtur à cædendo, dividendoque. [Nisi malis à τέω, præfixa κ, repetere κτέω pp. extendo, porrigo. Vide in κτείνω. E. S.]

Κτέρεα justa, exsequiæ. Videtur ortum esse à κτέω, cui vicina sunt κτάω, et similia: quæ vide. [Solebant veteres, quando justa alicui solvebant, res pretiosissimas, et quidquid defuncto fuerat in deliciis, rogo tradere. Vide Plutarch. t. 2. p. 1104. Heroicis temporibus eum morem jam obtinuisse, ex Homero satis constat. Veteres appellabant κτέρεα, quæ recte Hesychius interpretatur πάντα τὰ εἰς τιμὴν τοῖς κατοιχομένοις ἐπιφερόμενα. Vide Il. Ω. 37. Od. Α. 291. &c. Vocabantur autem κτέρεα quia erant, quasi, possessiones mortuorum. Κτέρας enim, vel κτέαρ, est à κτάω possideo. —— Κτέρεα, apud Iones, idem, quod κτήματα: sed usus voluit, ut illud proprie diceretur de iis rebus, quæ, velut possidendæ, in monumentum ponebantur. T. H.]

Κτῆνος jumentum, pecus. Haud dubie originem habet verbum κτάω, unde κτάομαι. [Simili ratione Hebræis מִקְנֶה pecus dicitur à קָנָה, id est, ab acquirendo. E. S.]

Alio loco vir celeberr. "A verbo κτάομαι, vel vicino κτέομαι" inquit "nomen factum est κτέανος, notans possessionem: nam, à verbo κτᾶσθαι acquirere, Aoristus κτήσασθαι significat possidere. [Vide T. H. ad κτάομαι.] Istud autem κτέανος, à poëtis usurpatum, peperit contractum κτῆνος: quod recentioribus Græcis usurpare placuit pro jumento, et in primis pro equo. Cujus translationis ratio repetenda est a veterum possessionibus, quæ potissimum constabant in pecudibus et jumentis. Sequuntur autem hanc significationem maxime derivata à nomine κτῆνος, ut κτηνίτης jumentarius, et alia similia.

Κτίζω condo. De hoc dictum jam est ad verbum κτάομαι. [Comparationem verbi nostri κτίζω cum altero κτάομαι valde commendare videri possit Hesychius, vocem κτίστορες, hoc modo exponens: Κτίστορες· οἰκοδεσπόται· κτίσται. Sed audiamus Valckenarium, in lectionibus ad Act. Apost. 4. 34. "Κτήτορες, forma vocis rarissima" inquit "ex hoc Lucæ loco, in Hesychii Lexicon fuit recepta: ubi editur: Κτίστορες· οἰκοδεσπόται· κτίσται. Hic vero neutri, neque Scaligero, nec Guyeto, auscultandum est. Ultima vox κτίσται non pertinet ad κτήτορες, sed ad κτίστορες, quod, ante κτίσται, est restituendum. Κτίστωρ enim est conditor, à veteri verbo κτίω condo; cujus forma productior κτίζω tantum in Lexicis invenitur. Altera tamen antiquitas obtinuit: nam vicini, vel circa aliquem habitantes, Homero dicuntur κτεατίσσες. Istius vocis accentione, Eustathius ad Iliad. T. 104. 109. p. 1175. 13. ἐστὶ, inquit, προπαράγεται αὐτοῦ ῥῆμα τὸ κτίω· ἐξ οὗ καὶ ὁ ἐν τῇ τραγῳδίᾳ κτίται, ὅπερ ἐστὶ κτίτορες. Sed et, in isto Eustathii loco, hodie mendose legitur κτήτορες, quod significat possessores. —— Id vero ab illis, qui scriptores Græcos legere cupiunt, in primis observandum est, vocales η et ι eodem sono fuisse à librorum descriptoribus pronuntiatas. Hic fons multarum correctionum, in auctoribus detegendarum. Quod si quis exemplis confirmatum desideret, legat in Miscell. Obss. vol. 4. p. 285. 289. vol. 6. p. 348. vol. 10. p. 208. Bergler. ad Alciphr. p. 211. Wesseling. Probabil. p. 312. Heins. ad Theophr. p. 14. n. 4. Arnald. in Animadv. p. 68. et in Lect. Græc. p. 40. 57. 95. Hemsterh. ad Aristoph. Plut. p. 240. 372." L. C. V.]

Κτίλος aries. Nescio an sit à κίω, ut multi volunt. [Vide omnino Etymologum M. col. 542. 33. ubi plures hujus vocabuli derivationes habentur. Atqui, ut κτυπέω manifesto est à τυπέω, et κτείνω videtur esse à τείνω, (litera κ præmissa :) ita longe verisimilius est, κτίλον arietem esse item à κτίλλω, hoc vero pp. idem esse quod τίλω, unde τίλλω vello, vellico. [Vide infra in τίλλω, suo loco. E. S.]

[Κτυπέω sono, resono. Manifeste et hoc verbum ab initio habet κ servile. Formatum namque est à τυπέω, quod à τύπω, pulso, verbero. Itaque, uti Belgæ dicunt donderslagen, ita Græci videntur dixisse κτυπήματα: κτυπεῖ autem et κτυπέει Jupiter dicitur, quando tonat. Il. Θ. 170. Η. 479. Ν. 140. Conf. infra in τύπτω. E. S.]

Κύαθος cyathus, genus poculi. Stirps est κύω turgeo.

Κύαμος faba. [Item testiculus, et papilla extumescens in pubescentibus. T. H.] Et hoc à κύω turgeo est.

Κύανος cæruleus. A κύω turgeo nomen est κῦμα fluctus, tumor maris, unda. Ab hujus autem colore nostrum κύανος dicitur. [Malim repetere ab obsol. κύω, cujus vicina forma κέω videtur reliquisse nomen κύος, quod Hesychius per κύημα, id est, tumorem, explicat. E. S.]

Κύαρ foramen acus. Ortum est à κύω, videturque dictum à turgedine. [A cavitate repetit Is. Vossius, quem vide ad Hesych. Alb. t. 2. col. 393. E. S.]

Κυβερνάω guberno. Est vox compos. ex κύβη vel κύβα, et ἐράω, quod, pro ἐρόω, repetendum est ab ἐρέω. de quo supra. Notat autem ἐρέω frequenter moveo: κύβη porro (de qua voce mox dicetur) caput est. Κυβερνάω igitur pp. est caput agito, quod est guberno. [Lat. guberno est ipsum hoc Græcum κυβερνάω, β, literis b et g, ut sæpe alibi, permutatis. Ceterum Æoles, pro κυβερνήτης gubernator, dixerunt κυμερνήτης: quod magnam nobis suspicionem movet, vocem compositam esse ex κῦμα fluctus et ἐρέω moveo: ut κυμερνήτης proprie sit quasi qui fluctus moveat, motor fluctuum, quem deinceps vero, literis μ et β permutatis, vocaverint κυβερνήτην. Confer Etymol. M. col. 543. Aliam originem vocis suppeditare posse videri queat locus Homeri, Od. M. 217. 218. Sed Lennepiana illa, vel nostra, videtur esse vera. Inspice hic omnino Il. Ψ. 316. Od. I. 78. A. 10. &c. E. S.]

Κύβη caput. Dicitur à cavitate vel turgedine: quæ notio est verbi κύω, unde oritur.

Κύβηλις securis. Haud dubie est compositum ex κύβος, vel κύβη, et ἧλις, quod idem ac ἧλος clavus, de quo supra. Est itaque κύβηλις pp. instrumentum, cujus veluti caput clavum habeat. [A forma incurva dici, Guyetus conjiciebat. Vide ipsum ad Hesych. in voce. E. S.]

Κύβος tessera. Ejusdem est originis ac κύβη (à verbo, nempe, κύω turgeo) et illi quidem voci vicinum. Κύβος pp. est figura à sex partibus quadrata, quod Latini vocant quadrantal. Quia autem alea eam habet figuram, dicitur κύβος. Hinc quoque est κυβικὸς figura cubica præditus. Κύβος etiam ponitur pro statu firmo (aleæ enim, quocumque moventur, firmæ jacent) et homo constans dicitur κυβικός. T. H. [Plura vide apud Hesych. in voce, et ibidem apud viros doctos. E. S.]

Κύβιτον os cubiti, seu os in cubito eminens. Est à κύβος, de quo modo dictum.

Κυδοιμὸς tumultus, vel turba tumultuantium. Vox composita est ex κῦδος, et οἶμος: quorum hoc viam notat; ut suo loco dicetur. Κῦδος autem, dictum à κύω, vel turgedinem, vel motum excitatum, significare potest. Convenit, nempe, verbum κύω (unde oritur) cum κίω, similibusque. Κυδοιμὸς itaque pp. turbam et tumultum, in via excitatum, notat. [Veteres Grammatici vocem nostram simpliciter τάραχον, θόρυβον, i. e. conturbationem, tumultum, exponunt: cui interpretationi usus linguæ ad amussim respondet, Il. K. 523. A. 52. 164. 538. Σ. 218. Hesiod. Ἀσπ. vs. 156. &c. Itaque, uti tumultus Lat. est à tumo, vel, forma ejus productiori, tumeo, quidni etiam nostrum κυδοιμὸς, à forma Græca productiori κυδόω, et quidem ab hujus prima præterit. perf. Pass. persona, κεκύδωμαι, derives? Quod si displiceat, vide, num κυδοιμὸς sit à Dativo κύδει, veteribus κύδι, eadem fere ratione, qua ἔτυμος pp. est ab ἔτι, sive ἔτῃ, Dativo obsoleti vocis ἔτις. E. S.]

Κῦδος gloria. Dicitur ab excitando et turgendo: quæ notio est verbi κύω, unde oritur. Ab eadem virtute transfertur etiam ad convitium, ex ira profectum. [Distinguunt, nempe, Grammatici inter κῦδος et κύδος: quorum illud, decus, gloriam, hoc vero maledicentiam, convitium notat. Vide Hesych. in voce, et ibidem viros doctos. " Κῦδος gloriam significat, ducto nomine à tumore: et plerumque sumitur in bonam partem. Κῦδος igitur est omne id, quo quis supra alios excellit. Sic βασιλεὺς vocatur κῦδος, i. e. dignitas, quo quis supra alios eminet. Hinc et pro victoria sumitur, in phrasi κῦδος ἀρέσθαι, victoriam reportare. Dii à poetis dicuntur κῦδος τινὶ διδόναι victoriam alicui dare, et dein etiam regnum alicui tribuere. Hoc igitur modo intelligendus est Homerus, Il. A. 279. Σκηπτοῦχος βασιλεὺς, ᾧ τε Ζεὺς κῦδος ἔδωκε Sceptriger rex, cui Jupiter hanc honoris prærogativam, gloriam, dedit." T. H.]

Κυκάω misceo. Ortum est à κύω, et conveniunt κυκάω, et κυκίω cum κάω, κίω, κύω: ut adeo parum referat, sive statuas reduplicatam esse verbi formam, sive formatam à κίκω et sic à κίω. Dicitur autem à motu, quo res turbantur, et proprium est liquoribus miscendis. [" Κυκᾶν, apud veteres Græcos, significavit tumidus. Jam vero quodcumque miscetur, addito fermento, tumescit. Hinc κυκεὼν quæcumque farinam subactam, et fermento tumescentem significavit. Hinc κυκᾶν miscere, et miscendo subigere, quare, in re coquinaria, usurpatur pro multas partes inter sese mixtas subigere. Inde translatio fit egregia, et ponitur simpliciter pro inter se commiscere. Sic v. gr. apud Polybium, aliquis dicitur, κυκᾶν τὰ πράγματα, τὰ [illegible], res, vel compositum, miscere. Ἀνακυκᾶν porro est vertendo inter se sursum deorsum miscere, et ἀνακυκᾶν τὰ φάρμακα venenum miscere. In signi etiam metaphora, Philemon Comicus dixit, τὸν νοῦν ἀνακυκᾶν, καὶ [illegible]." T. H.]

Κύκλος cyclus, circus. Videri potest ortum à κύκυλος, vel κύαλος, quando, per reduplicationem, repetendum est à κυλίω, vel forma quadam vicina. Hoc autem est volvo. Ut ut est, originem habet κύω turgeo. [Formam κύκαλος diminutivam à κύκος servavit nobis lingua Latina, in cucullus. Vide omnino Vossii Etymol. in voce. E. S.] " Κύκλος in origine notat figuram tumentem. Est enim à verbo κύω, significante tumeo, turgeo. Firmat originem, à κέκυμαι ductum, κῦμα fluctus, pp. fluctus tumens. De Volsca bellatrice, Virgilius, in Æneid. 7. sub finem,

> Vel mare per medium, fluctu suspensa tumenti,
> Ferret iter.

Πόντου κῦμα, maris tumorem, vocavit Moschus, Idyll. 2. 150. Est et κῦμα, interprete Hesychio, τὸ ἔτι ὂν ἐν τῇ κοιλίᾳ fœtus latens in matris utero, atque illam tumefaciens." L. C. V.]

Κύλα cavitates oculorum. Dicitur à κύω, vel κύλω turgeo. Quod ipsum κύω, inter alia, respondet Latino cavo. [Est, nempe, neutrum Plurale à Sing. κύλον, ου, τό. Masculina forma κύλος à Latinis servata est in suo culus: videturque vicinum hoc nomen fuisse alteri κολεὸς [culeus,] de quo legatur Scaliger apud Vossium, in Etymol. E. S.]

Κυλίω volvo. Et hoc repetendum est à κύω. Proficiscitur, nempe, ista notio à rotunditate rei turgentis. Nam κύω apud Græcos idem est, quod turgeo: quæ notio in derivatis omnibus locum habet. [A κυλίω volvo descendit quoque vox κύλιξ, apud Græcos notans calicem, dictum haud dubie à forma, quam habet, rotunda. Vide omnino loca scriptorum, in Stephani Thes. t. 2. col. 496. Quin etiam Latinis calicem (in Nomin. calex) à rotunda potius forma dici, quam à Gr. κάλυξ, vel quod sit, quasi, cutilex (id est cutim laciens, cutim rodens) satis verisimile efficit illud Adriani Imperatoris, apud Spartianum in ejus vita, cap. 16. " calices pati rotundos." E. S.]

Κυλλὸς claudus. Est pro κοιλὸς, et dicitur à curvatura. Stirps κύω turgeo. [Vide omnino Hesych. in voce, nisi nomen habeat à genibus ambiguis, quibus quasi volvitur: ut κυλλὸς pp. sit volubilis. E. S.]

Κῦμα fluctus, unda. Dicitur à verbo κύω, moveo, turgeo. [Vide cel. Valcken. ad vocem κύλλος.]

Κύμβος cavus recessus. Dicitur pro κύβος: et hoc à cavitate. Stirps κύω, de qua jam sæpe. [Forma hujus vocis fœm. est κύμβη, Lat. cymba, pp. cavatam, poculi, alnum ejusmodi, atque adeo navigium, notans: porro genus poculi rotundi, acetabulum femoris &c. E. S.]

Κύμινδις avis nocturna [de qua Homerus, Il. Ξ. 291. Χαλκίδα κικλήσκουσι θεοὶ, ἄνδρες δὲ κύμινδιν. Ubi vide Clarkium.]

Κύμινον cuminum, herba, et semen ipsius.

Κυπάρισσος cupressus [Lat. pro cuparessus.]

Κύπαρος vas concavum, et valde capax.

Κυπὰς pallium, lecti stragulum [si sana lectio sit hujus vocabuli apud Lycophronem, unde affertur.]

Κυπασσὶς supparum, species tunicæ.

Κύπειρος cypeirus, juncus angulosus.

Κύπελλον genus poculi: partim originis incertæ sunt, partim sunt orta à verbo κύω, et κύπω: de quo jam vidimus. [Postremum hoc κύπελλον dubitare vix licet, quin sit Diminutivum nomen, ductum à primitivo κύπος, cujus fœmininum κύπη apud Hesychium superest et apud Latinos in cupa; unde et Diminutivum Latinum cupella. Recte vero videtur originem ejus tradidisse Eustathius, p. 158: 41. et seqq. ubi exponit ποτηρίου εἶδος ἐπὶ τὸ ἔσω κυρτόν. Vid. Iliad. A. 596. Δ. 345. &c. E. S.]

Κύπτω pronus inclino vel incurvo me. Dicitur pro κύφω, quod convenit fere cum κάπτω, unde Latinum capio. Stirpem autem habet κύω turgeo. Itaque κύπτω pp. significat curvo et curvando inclino: quod specialiter iis tribuitur, qui corpus inclinant et curvant. [" Ab hoc κύπτω, sive κύπω, etiam cupere et concupiscere, apud Latinos, dimanarunt: ut אָבָה voluit, apud Hebræos, pp. est inclinatus, propensus fuit." Conf. Schultens. Comment. ad Proverb. Salom. p. 300. E. S.]

Κῦρος auctoritas. Origo haud dubie est verbum κύρω, vel remotius κύω. Dubium autem videri potest, unde significaverit auctoritatem. Videntur mihi quidem vicina fuisse nomina κὰρ, κὴρ, κὶς, κὰς, uti probabile faciunt ejusdem significationis derivata κάρανος, κοίρανος, (pro κύρανος,) quibus omnibus designatur princeps, quasi caput populi. A κὰρ itaque caput, principium, κῦρος videtur translatum ad auctoritatem.— Idem vir cel. alio loco*: " A Græcis κύρω dicitur proprie quidquid accidit, quasi, opportune, et veluti in summo articulo temporis. Quod enim ad originem attinet, verbum componendum est cum omnino κάρα. Inde nomen est κῦρος, significans in usu auctoritatem; quod peperit Adjectivum κύριος. Et hoc quidem pp. notat privum vel proprium, quasi dicas, ejus, qui habeat auctoritatem, vel id, in quod habeas auctoritatem, tanquam dominus. Ita, Adjective, πρᾶγμα dicitur κύριον εἶναί τινος. Non dissimili ratione Epicurus olim sua placita κυρίας δόξας vocavit, quasi privas sibi opiniones. Substantive κύριος dicitur is, qui dominium habet in aliquem, atque adeo dominus: unde reges sæpe etiam κύριοι dicuntur." &c. Hactenus Lennepius. [Auctoritas Græcis est κῦρος: hinc verbum κυροῦν pp. vim vel auctoritatem indere.—Ab eadem voce κῦρος ductum κύριος, dominus, erat dominus auctoritatis. Respectu vero possessionis, dominus, vel herus, audiebat δεσπότης. Dici nolebant se Græci subjectos δεσπόταις, sed reges in Oriente δεσπότας appellabant: quorum subditi essent servi. Nusquam etiam Græci deos suos dixisse deprehenduntur δεσπότας. Metuebant quidem deos suos, non tamen servili metu, qui dedecet ingenuos, sed metu, quo parentes veneramur. In foro Attico pater filii κύριος dicebatur: maritus uxoris erat κύριος. Demosthenes ista duo accurate discernit, populum Atheniensem aliquando fuisse scribens δεσπότην, καὶ κύριον ἑαυτῶν. L. C. V. Vide omnino Jo. Jac. Reiske, in Indice Græcitatis Demosthenea, vocibus κύριος et κυρίως. Ceterum, ut Hebræi בָּעַל pp. dominum, maritum &c. dixerunt à בָּעַל tumuit, eadem fere ratione, apparet, Græcos appellasse κύριον, à κύω, turgeo. Usus tamen secundarii horum vocabulorum nonnihil differunt. Conf. hac Schultens. Comm. ad Prov. Salom. p. 475. ss. E. S.]

Κυρτὸς curvus. Ortum est à κεκυρται, tertia Præter. perf. Pass. verbi κύρω: cujus propria potestas cernitur in Latino derivato curvo. [Vide dicta ad vocem κυρτὰ, et sequens κύρω. Origo est κύω tumeo. Itaque κυρτὸς ad proprietatem reddi potest tumidus, convexus, uti fecit Clarkius, ad Il. Δ. 426. κυρτὸν δὲ κορυφοῦται tumidus existens fluctus maris fastigiatur. Vide ejusdem observata in notis, loco Hom. ibidem subjectis, et confer omnino Il. Ν. 799. Β. 218. Intelligetur ex his etiam nonnihil securatius, quam vulgo, quid sint " dolia curta," apud Lucret. 4. 1022. " Tegula curta," Propert. 4. 7. 22. et alia similia, à Forcellino laudata. E. S.]

Κύρω incido, impingo. Videtur sic dici à κὰρ, [de quo in κῦρος dictum,] vel etiam à verbo κύω, quod est turgeo, sive inflectendo curvandoque facio, ut quid turgeat. Inde inflecto, atque sic incido, significare potuit. [Itaque nostrum κύρω pp. idem est, quod Lat. curvo: quæ verbi proprietas facile perspicietur ex illis Homeri, Il. Ω. 530. Ubi, quum præmisisset, Jovi duo dolia in limine jacere, ex quibus mortalibus dona proferat, addit poeta Ἄλλοτε μέν τε κακῷ ὅγε ΚΥΡΕΤΑΙ, ἄλλοτε δ' ἐσθλῷ, quod vertunt, " Interdum quidem in malum dolium ille incidit, interdum et in bonum." Hæc tamen proprie, ex vi verbi Medii, sic sonant: Interdum quidem in malum dolium se incurvat, (nimirum, ut solemus, è dolio, humi jacente, aliquid depromturi, nosmet incurvare, pronoque corpore inde haurire:) interdum et in bonum. De leone Il. Γ. 23. ut leo gaudet, μεγάλῳ ἐπὶ σώματι ΚΥΡΣΑΣ, qui magnum in corpus inciderit, pp. qui se incurvaverit, quod Virgilius Æn. l. 10. 723. reddebat: Visceribus super accumbens, et Hebræi item dixerunt כרע, incurvare, Gen. 49. 9. A notione autem incurvandi est illa etiam recumbendi, et deinde habitandi, in loco: quæ vis sentiri potest, ex illo Num. 24. 9. כרע שכב incurvavit se, decubuit, instar leonis, quis jubebit eum assurgere? Hinc est, quod permutentur fere κύρω et κεῖμαι. Vide Valcken. Adnot. ad Euripid. Hippol. p. 244. 2. Porro eadem indoles est verbi derivati κυρέω, κυρῶ. Conf. Theocr. Id. 3. vs. 51. et ibid. Valcken. p. 76. E. S.]

Κύστις vesica. Dicitur à κύω turgeo: à cavitate, nempe, et, cum ea convenienti, turgedine.

Κύτος cavitas. Et hoc est à κύω turgeo. [Conf. hac quoque observata Clarkii, ad Il. Δ. 426. de voce κυρτὸς tumidus, et Lat. convexus. E. S.]

[Κυφὸς curvus, gibbosus. "A κύβω, κύπω, κύφω, pro quo dicitur κύπτω. Triplex hæc forma apud veteres in usu est. A κύβω fit κύβος, à κύπω κυπὶς (unde κύπελλος, κυπέλλη &c.) sed à κύφω est κυφός. Proprie autem hæc omnia sunt à primitivo κύω tumeo; eademque potestas etiam in derivatis est. Jam vero, quæ tument, curvantur: unde κυφὸς dicitur de senibus, qui præ senio curvatum habent corpus. Κύφων autem in carceribus dicebatur lignum, quod collo circumdabatur" &c. T. H.] [Conf. quæ vir summus dedit ad Schol. in Aristoph. Plut. p. 134. E. S.]

Κύω gravida sum, in utero gesto. Propria potestas repetenda est à verbis vicinis κάω, κέω, κίω, κόω, κύω· χάω &c. χέω &c. ἴαω, ἴκω, et simil. quæ omnia cognata sunt, et vicina. Hinc proprie motum significat, qui conspicuus est in Græco κίω, ἴκω, et aliis. Dein significat ambio, capio, aut similia, quæ cernuntur in derivatis verborum χάω, κάω, &c. ut et in capio Latinorum, et Græco χαίνω. Porro ad cavitatem, et quasi capacitatem, transfertur: cujusmodi notiones cernuntur in verbis κάω (quod est Lat. cavo) κόω, unde κοῖλος cavus, similibusque; inde porro ad turgedinem rei capacis, atque sic ad graviditatem. [Aliud κύω, osculor, in Futuro κύσω vel κύσσω, videtur à sono factum, et origine idem plane esse ac Belgarum Kussen. Vide Il. Χ. 474. Ω. 478. Od. Π. 15. Ω. 235. et alibi. Paullo aliter tamen cel. Lennep., quem vide in κύων. E. S.]

Κύων canis. Proprie nihil aliud est, quam Participium verbi κύω, Substantive usurpatum. Notat autem κύω pp. turgere. Inde κύων turgens: quæ Participii vis præsertim cernitur in compositis, ut ἐγκύων, quod (uti aliud derivatum ἔγκυμων) mulieribus gravidis tribuitur. A turgedine autem κύων eximie significavit canem, quia facile in iram intumescit. [nisi à turgore in libidinem dictum malis. E. S.]——A turgedine præterea verbum κύω ad oscula amatoria transfertur: atque ita Infinitiv. κύσαι, pro osculari positum, invenitur apud Theocritum: ubi κύσαι στόμα τινὸς pp. est osculo lasciviore premere os alicujus. Porro ab osculandi notione, quæ verbo derivato κυνῶ quoque tribuitur, profecta est notio adorandi, verbo composito προσκυνεῖν adjuncta: in quo præpositionis πρὸς eadem ratio est, quæ præpositionis ad, in Latino adorare. Significat nempe, προσκυνεῖν proprie, quasi, manu ori admota (quod proprie est adorare) propinare alicui oscula, in signum venerationis, &c.

Κωβιὸς Gobius sive Gobio piscis, κώδεια caput papaveris, κώδων tintinnabulum, κώθων genus poculi Laconici, ejusdemque capacioris, κωκάλια animalia carnem sub testa habentia, partim peregrina videntur, partim orta à κάω cavo.

[Κώδιον pellis. Proprie usurpatur de ovibus, earumve pelle. Ὄϊς enim est ovis, pro quo Attici dicunt οἶς. Hoc Æoles contrahunt in ὦς. Jam vero præponitur litera κ quibusdam vocibus. Hinc ergo κῶς pp. vellus ovinum. De his plura vide apud Isaac. Vossium &c. Observandum autem est, voci huic κώδιον non subscribi iota: quod tamen proprie fieri debebat. T. H.]

Κωκύω fleo, ploro. Verbum factum à sono incondite lugentium, et veluti gula fletus cientium.

Κῶλον membrum. In primis crura et lacerti sic dicuntur. Dici videtur pro κόλον, quod à κέλω, unde κέλλω cello, tendo: de quo supra. [In pecoribus pedes, aures, et interdum caput, κῶλα vocantur. A κῶλον ductum fuit olim Adjectivum κώλεος, cujus fœminina forma, κωλέα, vel κωλία superest in nomine subst. κωλῆ, pp. pars extima corporis animalis cæsi, et hinc perna. Eadem contractio est in συκῆ, pro συκέα, vel συκία. T. H.]

Κωλύω impedio. Haud dubie factum à κῶλον membrum. Itaque proprie significat, quasi, membrum, pedemve pono, vel figo: quod est ipsum fere Latinum impedio, ortum à nomine pes. [Conf. simile verbum Græcum Ἐμποδίζω. E. S.]

Κῶμα somnus. Ortum à κάω, unde κοιμάω, de quo suo loco.

Κώμη pagus. Ortum est à κέω, cui vicina κέω, κεῖμαι jaceo. [Κώμη apud Græcos significat vicum, nempe, vel στενωπὸν in urbibus, pluresque adeo domos, communi quadam societate junctas, quæ à Latinis dicuntur insulæ, vel pp. vicum, quem Latini vocant, in agris. Utraque potestas frequens est apud scriptores: posterior tamen crebrior. Hinc derivantur κωμῆται, et fœm. κωμῆτις. (Alterum vicarium, alteram vicariam significat.) Itidemque κωμῳδὸς, et κωμικός. Vox igitur κωμῳδὸς, si quidem est ex κώμη vicus, significabit eum, qui in vicis, vel per vicos canit. Sed alia ratio longeque diversa est eorum, qui vocem hanc compositam dicunt ex κῶμος, et ᾠδὸς, vel ᾠδή. Κῶμος significat canticum hilare et protervius in lætitiam compositum: qualia cantica olim, in festis diebus, cani solebant, tam in honorem deorum, quam lætitiæ excitandæ causa. Hinc propagata est ejus vocis potestas, ad denotanda cantica liberiora et lasciva; unde etiam illa cantica, quæ juvenes ad puellas comessantes canere solebant, κῶμοι dicuntur; et κωμάζειν petulantius decantatis canticis per urbem peragrare et vagari, ut et canticis liberioribus et petulantioribus puellas adire: adeoque κωμῳδὸς significabit hilarioris cantici, quod κῶμος dicebatur, cantatorem. Ex his Etymologiis posterior magis rationi et genio linguæ Græcæ accommodata est: quamquam plures auctores priorem habeant. Nam, si analogiam linguæ Græcæ exquiramus, videbimus, priorem compositionem ei repugnare. Κώμη, nempe, locum significaret. At apud Græcos nullum datur exemplum, ubi locus conjungitur cum ista voce. Ex. gr. qui in scena canit, nunquam vocatur à Græcis σκηνῳδός: qui in theatro canit, nunquam Græce dicitur θεατρῳδός. Itaque in κωμῳδὸς prior pars locum significare nequit: sed recta hæc vox in eam compositionem intrat, quæ cantationem notat. Sic Græci dicunt ἱλαρῳδὸς, θρηνῳδὸς, χρησμῳδὸς &c. et non tantum hujusmodi voces conjunguntur cum ᾠδὸς, sed etiam vocabula instrumentorum, ut λυρῳδὸς, κιθαρῳδὸς &c. Itaque κωμῳδὸς significat eum, qui cantica hilariora publice canit. Differunt vero κωμικοὶ, et κωμῳδοί. Priores notant poëtas comi, posteriores cantatores comi. A κωμῳδὸς est κωμῳδία, quam Latini comœdiam vocant &c. T. H.]

Κῶμος comissatio. Ortum à κίω, cui vicinum κίω cio, vado. Itaque κῶμος quasi conventus, concio, et in primis hominum ebriorum, noctu vagantium cum cantu. [Alia vide in κοιμάω. Alibi vis celeberrima: "Κῶμος à Græcis dicebatur cœtus, vel multitudo hominum ebriosorum, nocturno tempore per vias vagantium, et postes amicarum obsidentium, easque cantilenis amatoriis oblectantium. Unde deinceps ejusmodi cantilenæ ipsæ κῶμοι ferrunt dictæ. Sequebantur plerumque istiusmodi κῶμοι cœnas veterum lautiores, postquam in multam noctem saltando, bibendo, et cantando, sese oblectassent. Quum autem, in iis plerumque, præ ebrietate, petulantius et lascivius se gererent homines; apte, tanquam vicina vitia, ab Apostolo, (ad Rom. 13. 13. et Gal. 5. 21.) junguntur μέθαι et κῶμοι [ut 1 Petr. 4. 3. κῶμοι et πότοι.] A nomine κῶμος verbum ortum κωμάζω respondet Lat. comissor, quod haud dubie sic dicitur, quasi formatum à Gr. κωμάζω. A Lat. comissor factum nomen comissatio respondet Gr. κῶμος: in cujus quidem nominis Latini scriptura, etymologia prava decepti, sæpe errant, qui hodie Latine scribunt. A Græco κωμάζω nomen κωμαστὴς est: quomodo dicitur is, qui comissationi interest, comissator adeoque. [Conf. omnino L. Bos Exerc. in Epist. ad Rom. l. 1. p. 117-120. E. S.]

Κώμυς fasciculus fœni. Et hoc est à κάω: notionis autem ratio forte repetenda à derivato κομίζω porto, gesto.

Κῶνος conus, corpus mathematicum e lato in acutum desinens. Ortum est à κάω, vel propius à κόω, quod vicinum verbo κόπω, unde κόπτω, à quo nominis nostri ratio repetenda est. [Vide in κόπτω.]

Κώνωψ culex. Vox composita ex κῶνος et ὤψ: quorum illud vidimus; hoc ab ὄπτομαι video (de quo suo loco dicetur) repetendum est. Κώνωψ itaque dicitur qui oculos conicos habet, ut sunt culices. [Κώνωψ dicitur ex eo, quia habet coni figuram vel faciem. T. H.]

Κώπη remus. Ortum est à κόπτω tundo, de quo supra. [" Κώπη proprie notat eam instrumenti cujuslibet partem, qua tenetur. Hoc pacto remus à Græcis vocatur κώπη. Proprie est manubrium remi: ut κώπη ὀβελίσκου manubrium, quo tenetur et versatur veru in igne, κώπη φύσης manubrium, quo follis extollitur, ξίφους κώπη manubrium ensis" &c. T. H.] [Conferendum est Lat. capulus, quæ pp. diminutiva vox est obsoleti capus, à verbo κάπω capo, sive productiori capio, quod cognatum est Græco κώπη. E. S.]

Κώρυκος sacculus. Dubium videri potest, utrum sit repetendum à κόω (de quo supra) an vero à κῶς pellis. [Adfuit eadem vox, scripta per ο, κόρυκος. E. S.]

Κῶς pellis. Ortum est à κάω, vel κόω, et hoc à κάω, unde κόμη coma. Nisi malis à dormiendi notione, quæ in derivato κοιμάω cernitur, nomen hoc repetere. [Vide T. H. supra in κώδιον. E. S.]

Κωτίλλω fabulor, garrio. Nescio, an repetendum sit à κῶς pellis: ut κωτίλλω pp. sit una in pelle jaceo otiosus et blande garriens. [Videtur huic derivationi nonnihil repugnare locus, ex Athenæi l. 10. ab H. Stephano laudatus, Ἡδέα κωτίλλοντα καθήμενον εἰσονυχίζειν. Voce κωτίλη Græcis dicitur hirundo. Itaque inde nostrum κωτίλλω repetebat Etymologus, in κωτίλλω. Sed rectius fortasse dixeris à κωτίλλω, garrio, hirundinem Græce appellatam esse. Origo est incertior. E. S.]

Κωφὸς surdus. Dicitur à κόπτω tundo. Est itaque κωφὸς quasi obtusus. [Antequam litera ω in usum esset recepta, scribebant κοφὸς, quod à κέκοφα, verbi κόπτω vel κόπω, significantis cædo sive cædendo et tundendo stringo. Est ex ista origine κωφὸς constrictus, obtusus, hebes. In sermone quotidiano κωφὸς illum significabat, cujus organa sensuum essent corrupta. Mutum et surdum eadem voce significatum fuisse, mirum non est: quum ii, qui surdi nati sunt, etiam semper esse soleant muti, quia sonum audire non potuerint, quos imitando exprimerent. A Grammaticis neutrum κωφὸς redditur ὁ μήτε φθεγγόμενος, μήτε ἀκούων, id est, qui sonum non edit, neque audit. Aurium surditatem, ὤτων κώφωσιν, dixit Pempelus Philosophus, in Stobæi Florilegio, p. 461. Cæcitatem κώφωσιν ὀφθαλμῶν dixisse Hippocratem, testis est Erotianus, in Lexico Hippocratico." L. C. V.] [Vide omnino virum summum, in Animadv. ad Ammon. l. 2. cap. 14. p. 133-138. et adde Schultens. ad Prov. Salom. 3. 30. p. 25. E. S.]

Λ

Λὰ Particula est, quæ in compositis significationem intendit. Proprie repetenda est ab obsoleto λάω, quod idem esse ac λαὶς, et λαὸς, sive λεὼς, similiaque, manifesto docent composita: ut Ἀγησίλαος, et, ejus loco ab Ionibus pronunciatum, Ἀγησίλεως. Λαόκριτος, et, ejus loco, Λεώκριτος &c. Sunt autem hæc à λάω et λέω: quæ, primam notionem motus vehementioris habentia, forte vicina sunt verbi νάω, νέω, ex vicinitate literarum λ et ν, quæ in aliis quoque vocabulis, pro varia dialecto, permisceri interdum solent. Ut ut est, à verbo λάω, (in quo vehementiæ quandam inesse significationem, inter alia, docet vicinum λέω, unde λέων) à λάω, inquam, ortum λὰς et λὰ significationem nominis, cui præfigitur, intendit, et in deterius quodammodo vertit. Ita λάκριτος pp. est, qui facile nimis judicat, quasi temerarie judicans. Proxime autem notio videtur repetenda à capiendo, quasi temere suscipiendo. Est, nempe, verbo λάω capiendi notio in primis familiaris et propria. [Sed errorem Grammaticorum, in vocculis λα et λι confingendis, pluribus refutavit vir summus D. Ruhnkenius, in Epist. Crit. 1. p. 86-89. E. S.]

Λᾶας lapis. Haud dubie repetendum est à λάω capio, et captum tracto, atque sic levigo, polio: quæ notiones manifestæ sunt in vicinis verbis λέω et λίω: unde λεῖος levis, et λᾶας lapis. Ex his facile apparet, eandem quoque esse originem vocis Latinæ lapis. Vide omnino G. J. et Is. Voss. in Etymologico. E. S.]

Λάβρος vorax. Est quasi λάβορος, ortum à λάβω, cui vicinum λαύω fruor. Λάβω autem à simpliciori λάω capio, de quo infra dicetur, in verbo λαμβάνω. [Dari cognationem quandam inter Gr. λάβω, unde λάβορος, λάβρος, et Lat. labor, lapsus sum, labi, inter alia suadet λάβρον κῦμα, Il. Ο. 625. id est, in Hesych. σφοδρὸν, ταχὺ, μανιῶδες, "fluctus celerrimo cum impetu labens, furensque." ποταμὸς λάβρος, Il. Φ. 271. fluvius labens, id est, præceps, rapidus, vehemens &c. Itaque, hoc ex fonte, λάβρος fortasse pp. fuerit vehemens, præcul. in vorando, δεινὸς κατὰ πολλῶν, Æliano V. H. l. 1. 1. ubi vid. Perizon. Eadem ex origine etiam λαβρεύεσθαι garrire pp. fuerit effundere verba, quasi fluxu labente et præcipiti. Vide omnino Iliad. Ψ. 474-479. Potuit tamen aliunde quoque duci, ut, nempe, à λάβω capio, accipio cibum, pp. sint labium, labrum &c., à labro vero notio garriendi, in λαβρεύεσθαι. E. S.]

Λαβύρινθος Labyrinthus. Locus viarum ambagibus ad capiendum aptus. Ortum est à λάβω, quod à λάω capio.

Λάγνης et λάγνος libidinosus. Forte non male derivatur à λάγνος, ut sit ex λὰ et γόνος, quasi dicas, semine abundans. Rectius tamen derivari videtur à verbo antiquo λάγω, de quo in nomine λαγὼν, cuique vicinum est verbum λήγω desino: quod dicitur à solvendo, dissolvendo, quæ notio manifesta est in λύω, vicino nostro λάω, unde ortum λάγω. Hac ratione λάγνης et λάγνος non multum differunt à λελυμένος, quod notat dissolutum, et ad mores transfertur.

Λαγχάνω sortior. Ortum est à simpliciori λάγω, unde nomen obsol. λάγος sors: hoc autem à λάω capio, fruor, aut simili. Est igitur λαχεῖν vel λαγχάνειν pp. sorte obtinere, et hinc generatim magis obtinere; spec. de magistratibus aliisque ministeriis, quæ quis sorte potissimum obtinet. Unde phrasis κυάμῳ λαχὼν per fabam electus, quod est in Aristophanis Avibus, vs. 1053. &c. [Vide H. Stephan. in λαγχάνω. "Verbum à Lexicographis ponitur λαγχάνω. Vetus verbum fuit λάγω, cujus tempora quoque derivata quædam supersunt. Ex. gr. Præter. perf. Pass. λέλαγχμαι, λέλαξαι, unde orta sunt λαχμὸς, λῆξις actio sortiendi. Proximum verbi veteris derivatum adhibetur à Platone λάχος, et ab Æschylo in Comœd. Septem contra Thebas, vs. 920. A verbo λάγω, per varios casus, manavit λαγχάνω, sicut à λάβω et λαμβάνω, à λάθω, λανθάνω, à ἅδω, ἁνδάνω, à μάθω, μανθάνω" &c. L. C. V.]

Λαγὼν lateris cavitas. Forte ortum est à λάω, quod componendum cum λάω, et λύω. Posterius hoc notat solvo. Dicitur autem in primis λαγὼν à laxitate: quæ vox Latina ejusdem originis est.

Λαγωὸς Lepus. Dicitur à simpliciori λαγὸς vel λαγὼς [apud Ionas Atticosque usitatis] nomenque habet à laxitate.

Λάζομαι capio. Est à λάω capio. ["Origo verbi Grammaticos latuit. Λάζεσθαι scribi debuisset cum Iota subscripto. Est enim ex λαΐζεσθαι, cujus loco Ionice pronuntiabatur ληΐζεσθαι. Præda bello capta ab Homero λεΐς dicitur. A λαΐζω, λελάϊσμαι, λελάϊσται, descendit nomen λαϊστὴς, et contractum λῃστὴς, latro: quæ vox Latina est ejusdem originis. Porro λαΐζω, Dorice λαΐζω, contracte λᾴζω, in tertia Prætor. Perfect. Pass. dedit λέλασται, et λέλασται. Hinc nomen Gr. λῃστὴς, illinc Latinum, latro, idem significans. Erant autem in Oriente latrones prædæ abactores, Latinis etiam simpliciter dicti abactores et abigei: quæ vocabula reperiuntur in Glossariis antiquis Græco-Latinis, primum editis ab H. Stephano, dein à Vulcanio, et C. Labbæo." L. C. V.]

Λαθὶς imprudens. Nescio an sit à λάω capio. Videri potest etiam esse ab ἀφρὴς, de quo suo loco. A enim non paucis vocibus præfigitur: quod sæpe nomina, à Λ incipientia, obscuræ originis facit. [An ab obsol. λάβω, Lat. lædo? E. S.]

Λαῖλαψ turbo. Dicitur pro λάλαψ, quod per reduplicationem pro λὰψ, id hoc à λάβω vel λάπτω, similive forma. Dicitur autem à capiendo. [" Λαῖλαψ ἀνέμων, id est turbo, sive addatur vox ἀνέμων, sive omittatur, ventus significatur procellosus, etiam Homero Il. Λ. 747. Recte Hesychius: Λαῖλαψ ἀνέμου συστροφὴ μετὰ ὑετοῦ. Optime auctor Etymologici παρὰ τὸ λάπτω, λάψω, λὰψ, καὶ κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν, λαῖλαψ. Quæ tum addit, non sunt unius assis. Quam vero putat ille syllabam ortam ex reduplicatione, ea sæpe præfigitur vocibus ad vim intendendam: æque ac λα, sic λαι: ut in λαίμαργος, significante valde gulosum. Ita et λαίγοος est valde hirsutus. Apud Lacedæmonios grandis puer (Græcis βούπαις) vulgo λαίπαις dicebatur: quod ex Hesychio constat. Gulosa et vorax λαίστας fuit dicta." L. C. V.] [Conf. iterum hoc est. Ruhnkenii Epist. Crit. 1. p. 87. E. S.]

Λαιμὸς guttur. Videtur dici à λάω, cui vicinum λαύω consumo, fruor. [Nisi malis à lævitate sic dici: Conf. in λαιός. E. S.]

Λαιὸς lævus, sinister:

Λαῖφος vestis attrita et lacera:

Λακάθη Lacatha, arbor campestris: et

Λάκαφθον species aromatis, quamquam repeti possunt à λάω, tamen incertioris sunt originis. [Priora illa λαιὸς et λαῖφος haud dubie sunt a λαίω, cognato alteri λάω: unde λαιὸς ipsum est Lat. lævus, quod inde, interposito digammate Æolico, formatum; λαῖφος vero, origine exinde nihil diversum, siquidem pro λαιῒς paullo fortius dixerunt λαιφὶς, sive λαῖφος. De duobus posterioribus vocabulis, videant Botanici. E. S.]

Λακέρυζα loquax, garrula. Dicitur a verbo λακέω, quod videtur factum a sono rerum fissarum. [Proprie videtur esse Particip. fœm. singul. verbi obsoleti λακέρω, quod Latini servarunt in suo lacero. Inde, nempe, est λακέρων, λακέρουσα: quod lenius enuntiatum λακέρυζα. Ab Hesychio vox nostra exponitur μεγάλα κράζουσα, id est, magnopere vociferans: pp. magna rumpens vel crepans. Adscribamus verba summi T. H. " λάκω, apud Græcos, pp. significat crepare, sive sonitum crepando edere, adeoque per consequens cum strepitu dissilire.--Porro λάσκειν apud Poëtas, et præcipue Tragicos, ponitur pro magno sonitu vocem vaticinantem rumpere." Unde servus apud Aristophanem, in Plut. vs. 90. Τί δῆθ' ὁ Φοῖβος ΕΛΑΚΕΝ ἐκ τῶν στεμμάτων; Quid ergo Phœbus profatus est (pp. crepuit) ex coronis? Plura vide infra sub λακέω. E. S.]

[**Λακέω**, sive λάσκω sono, resono. " Antiquum verbum λάκω, et λήκω, significat rumpo cum sonitu. Proximum hujus verbi derivatum λάκος conservatum est ab Hesychio. Λάκος" inquit " ἦχος, ψόφος, sonitus, crepitus. Etiam λακὶς in libris veterum superest, rupturam significans, quæ fit cum sonitu, vel scissuram. A λάκος verbum factum λακέω, a λακὶς vero λακίζω: quæ vel, neutra virtute, notant sonitum edere cum crepitu, vel, active, lacerare cum fragore. Quod verbo attigit Cl. Schultens, Comment. in Job. p. 353. Pannos vestis detritæ λακίδας dixit Aristophanes in Acharn. vs. 422. Antiquum verbum λάκω, in Homero, frequens est de sonitu armorum fractorum. Apud Theocritum, Id. 2. 24. laurus in igne λακεῖ, id est, crepat. Non male nostrum ἐλάκησε (Act. Apost. c. 1. 18.) ex Gloss. Philoxeni reddi posset dissiluit.——Compositum διαλακέω, discrepo cum fragore, sensu fœdissimo adhibuit Aristophanes, in Nubib., vs. 409., ubi Scholiast. λακὶς, inquit, τὸ σχίσμα scissura. Quod vero in Lexicis sit prætermissum, verbum διαλακᾶσθαι, id, ex Lexico Ælii Dionysii, protulit Eustathius, ad Iliad. Ε. p. 1206: 41. Sonitus scissuræ significabatur nomine λάκος. Inde ortum Adjectivum λακερὸς, quod, itidem in Lexicis prætermissum, Hesychius adservavit: estque ipsum Lat. lacer vel lacerus. Lacera vestis est λακερὸν ἱμάτιον. Hinc ratio petenda, cur Hesychius interpretetur σικαῖον vulgare. A lacer Latinis est lacero, lacerare." &c. L. C. V.] [Conf. supra in λακέρυζα. E. S.]

Λάκκος fovea. Forte repetendum est a verbo λάω capio. [Malim a λάκω crepo, cum crepitu dissilio; diffindor. Hinc λάκος, et (media litera geminata) λάκκος, proprie fissura. Simplicem scriptionem servavit Hesychius, et Latini habent in suo lacus. Proprietatem vocis deprehendas in illo Lucilii, poëtæ veteris, apud Servium, ad Æneid. 1. 730. resultant ædesque lacusque, " id est, tignorum trabiumque." Vide Forcellin. in voce. E. S.]

Λαλέω loquor. Est à λάλω, hoc autem à λάω, quod a sono λά. Differt autem λαλεῖν significatione ab altero λέγειν, uti jam recte observavit Ammonius, de Affinium vocabulorum Different. p. 87. Est, nempe, λαλεῖν, in consuetudine loquentium simpliciter, loquor, λέγειν vero semper respicit aliquid, quod dicatur, q. d. hoc illudve loqui. Proprie etiam λέγειν valet verba colligere, eaque collecta efferre: quæ notio colligendi superstes quoque est in Lat. verbo legere, apud poëtas obvio. Unde λόγος proprie est comprehensio verborum, adeoque sermo. [Λέγειν esse a λέω, adeoque, per affinitatem cum λάω, verbum huic cognatum, infra suo loco docebitur. E. S.]

Λαμβάνω capio. Est a simpliciori λάβω, quod a λάω. Extitisse autem istud verbum λάβω, in antiqua lingua Græca, cum analogia docet, tum derivata, quæ ab eo verbo proxime descendunt, ut λαβὴ ansa, λαβὶς idem &c. Stirps est λάω accipio: quod verbum ab antiquis Grammaticis servatum est. [Ex εὖ bene et λαβὴ ansa facta vox εὐλαβὴς pp. ponitur de illis, qui vasa vitrea, aut alia fragilia, prehendunt, et, dum metuunt, ne frangantur, magna id faciunt cum circumspectione. Tot vocibus Latinis indigemus, ad unius Græcæ vim exprimendam. Inde æstimetur linguæ præstantia. Is. Casaubonus verum vim nominis indicavit, occasione verbi εὐλαβεῖσθαι, occurrentis in Equitibus Aristophanis, vs. 253. Not. Casaub. p. 79. Εὐλαβὴς, ut alia adjectiva plurima, significatu viguit duplici, vel activo vel passivo. Active pp. significavit eum, qui ansam sollicite comprehendit, Passive denotat eum, qui facile capi potest et prehendi, atque adeo hominem meticulosum, vel animal meticulosum. Hoc sensu columba vocatur εὐλαβὴς ὄρνις, ab Eustathio, ad Odyss. Μ. p. 1712: 47. " avis quæ facile potest prehendi": contra anguilla, quia sua lubricitate facile elabitur manu, dicitur ζῶον ἀλαβές &c. L. C. V.]

Λάμπω luceo. Dicitur pro λάπω, quod cum vicino λέπω componendum. Utriusque origo est λάω et λέω solvo. Inde λέπω, inter alia, significavit detego, unde videtur translatum ad lumen et splendorem.

Λάμυρος loquax. Ejusdem formæ nomen est, cujus καθαρὸς, et similis. Ortum haud dubie à λάω loquor: de quo supra. [Vide in λαλέω.]

Λὰξ calx. Forte dicitur à verbo λάγω, unde et λήγω desino: de quo suo loco. [Videtur dictum à prehendendo. Stirps in λάω, unde Præter. perf. λέλακα, hinc vero nomen λακὶς, contracte λὰκς, sive λάξ. A λάκω ductum est λακίω, Latine lacio, decipio, pp. apprehendo: quæ vis primaria facile sentiri potest in illo Lucretii, l. 4. 1200. Quæ lacere in fraudem possint, victosque tenere. Hinc porro sunt composita allicere, pellicere. Cæterum à Græco λὰξ pro λὰκς vix videtur differre Lat. calx, pars posterior imi pedis; quippe quod, per metathesin literarum, dici potuit pro lacs: nisi mavis, diversa nonnihil ratione, dixisse veteres calx, pro κάλς, ex λάκς; uti Ajax dicitur pro Αἴας, et vicissim flos pro φλόξ. Longe aliud est Lat. calx, calcis, pro lapide minuto excoctoque, quo in structuris utebantur; cujusque diminutivum calculus pro lapillo notissimum est. Monuit magnus Vossius, calx hoc esse pro χάλιξ, id quod, χ in c emollito, factaque contractione, facile fieri potuit. Sed propior fortasse commodiorque datur derivandi ratio. Pro κλάω frango (unde κλῆρος item pp. lapillus fractus) dixerunt fortasse λάκω. A κλάω, κέκλακα, est κλακὶς, quod dare potuit contractum κλάξ, unde κάλξ calx, et καλκὸς calcus, unde Diminut: calculus prona admodum analogia. E. S.]

Λαὸς turba. Haud dubie dicitur à λάω significatione tamen quodammodo dubia. A λάω, cui cognatum λέω, capio, colligo, videtur factum λαὸς, pp. qui capitur, sive colligitur, aut collectus, nempe, manipulus; ut à λέω est λεὼς, sive λεώς. In primis autem λαοὶ dicuntur copiæ militares, Iliad. Λ. 10. 382. Β. 25. 86. &c. at ipsum quoque Lat. copia est ab obsol. copio, cognato alteri capio. E. S.]

Λαπάζω inanio. Dicitur à λάπω, cui vicinum λέπω, et quidem ab attenuando dissolvendove: quæ notiones sunt verbi λάω et λέω. [Λαπάζειν pp. significat vacuum et inanem reddere. Propria hac virtute Medici verbum nostrum adhibent, quum dicunt λαπάζειν τὴν γαστέρα evacuare ventrem medicamento purgatorio. Vide Foësium, in Œconom. Hippocr. voce λαπάρα. T. H.]

Λαπίζω idem pp. est, quod cognatum λαπάζω.

Λάπτω lambo. Proprie sonum est: verbum factum à sono lambentium. [Simplicior forma est λάπω, quod cum litera media β, loco tenuis π, pronuntiatum labo, et, inserta μ, lambo, dedit Lat. lambo. A λάπω factum est λαπίω: ex qua forma apud Hesychium superest λαπιῶντες. E. S.]

Λάρος larus, gavia. Vide pluribus, hac de voce disserentem, T. H. ad Aristophan. Plut p. 312. ss. E. S.]

Λάρυγξ caput asperæ arteriæ, guttur. Nescio, anne sit à stirpe λάω capio, fruor. [Fortasse vox est facta à sono, per guttur reciprocato. E. S.]

[**Λάσιος**. Vox hæc plane respondet Lat. densus. Dupliciter usurpatur, notatque vel densum et horrentem, vel condensatum et compactum. Priori ratione ex gr. λάσιος dicitur ager arboribus densus, vel multis arboribus consitus, et neutro genere, τὰ λάσια significant partes agrorum frondibus densas. Hinc etiam de crinium capillorumque densitate ponitur. Sic κάρα λάσιον caput crinibus densum. Eodem modo usurpant medici, quum ea corporis membra λάσια vocant, quæ pilos habent. Hæc prima potestas est. Altera potestate sumitur pro πυκινὸς, et contracte πυκνός. Ut v. gr. λάσιον σῶμα, corpus compactum, et per consequens, robustum, opponiturque corpori levi, &c. &c. T. H.] [Stirps videtur esse λάω capio: ut λάσιος pp. sit qui capi, apprehendi, manu possit, hirsutus. Conf. hoc sensu ὡς λάσιος, Il. Ω. 125. de barba item positum à Luciano, κτλ. 10. 9. E. S.]

Λάσκω dicere. Origo à verbo λάω loquor.

Λάταξ dicitur strepitus liquoris delabentis, quasi ductum à λατάζω, cujus loco usitatum λαταγεῖν. Videtur factum à sono. [Eadem vox Latinis dicitur latex, laticis. Si vera est doctissimorum Grammaticorum sententia, voces quasdam ab initio præmissam sibi habere voculam λα, (quæ intendat significationem, et frequentiam actionis denotet) valde verisimile videri queat, nomen hoc esse compositum ex λα, et τάξ, sive τίξ, quæ vox sonum exprimit liquoris delabentis. E. S.]

Λάτρις servus, vel serva. Dicitur haud dubie à λάω capio. Designabatur olim, voce λάτρις, homo ingenuus, sive bello captus, sive alia ratione in servitutem redactus. Quia tamen factum est, ut aliquando de quovis ministerio poneretur, hanc ob causam, ab Hesychio redditur μισθωτὸς: quomodo dicitur is, qui mercede opus facit, vel etiam λειτουργὸς, qui pp. vocatur minister publicus. Jam vero ab isto vocabulo ortæ sunt voces λατρεία et λατρεύω: quæ, origine sua, in primis respiciunt ministerium aliquod honestius, et ea ratione differunt à vocibus δουλεία, et δουλεύω. Consuli potest Valcken. in Animadv. ad Ammon. pp. 99. 100. E. S.]

Λαυκανία guttur. Ortum videtur à λαύω fruor. [Dicitur etiam, Ionice, λευκανίη. An igitur potius à λευκὸς et λευρὸς, pp. lævis? Stirps λέω cognatum λάω, unde λεῖος lævis &c. E. S.]

Λαῦρος copiosus. Idem proprie est, quod λάβρος: de quo supra.

Λαύω obsol. Unde compositum ἀπολαύω &c. Stirps verbi est λάω, capio, accipio. Inde duplex verbum: nempe λάβω, quod peperit usitatum λαμβάνω, sensu accipiendi, et λαύω, cujus compositum ἀπολαύω, sensu fruendi, vel fructum percipiendi usurpant, et cum Genitivo rei construunt, vel etiam cum ἀπὸ et Genitivo. Differt autem, ut ex dictis patet, verbum ἀπολαύω ab altero ἀπολαμβάνω. Hoc significat tantum recipere id, quod datum erat, hoc vero (ut diximus) frui sive abunde fructum percipere ex aliquo. [Notandum tamen est, hoc posterius sumi in utramque partem. Nam dicitur quoque aliquis ἀπολαύειν, quando malum percipit. Sic ex. gr. si quis oculorum vitio laborantem adspiciat, is dicitur ἀπολαύειν τῆς ὀφθαλμίας, id est, malum vel dolorem oculorum percipere ex alterius oculorum morbo. Sic quoque qui versatur cum improbis, dicitur ἀπολαύειν αὐτῶν capere malum ex eorum moribus. T. H.]

Λαφύσσω avide deglutio. Ortum videri potest ab ἀφύω haurio, de quo supra. [Conf. Il. Λ. 176. Ρ. 64. Σ. 583. quibus locis de leone, viscera et sanguinem hauriente, adhibetur. Formatum videtur, præmissa litera λ, ab ἀφύω. Vide p. 179. E. S.]

Λαχαίνω fodio. Haud dubie est à λάχω sortior, divido in partes: quod cum λέω componendum. [Vide ad vocem sequentem.]

Λάχανον olus. [Proprie est Adjectivum à λάχανος, quod à λαχάω, pro quo dicitur λαχαίνω terram rastro effodio. Ergo λάχανος dicitur, quidquid oleris in terra fossa ponitur, et λάχανον olus, quod plantatur in terra effossa et versa. T. H.] [Origo est verbum χάω unde χαίνω, et præfixa vocula λα, significationem intendente, λαχαίνω. Proprie notat facere, ut quid valde hiscat, vel pateat. Hinc nata vis fodiendi, effodiendi. Olera quævis, in usus humanos e terra effossa, proprie dicta sunt λάχανα. Verbum λαχαίνω adhibet Apollonius Rhodius, l. 4. 1532. L. C. V.] [Conf. porro Albert. ad Hes. t. 2. col. 452. voce λαχαίνω. E. S.]

Λάχνη lanugo. Videtur dici pro ἄχνη: de quo supra. [Conf. Ἄχνη. Præmissa igitur fuerit litera λ, ut in λαφύσσω, &c. Quodsi vero propius consideres voces Lat. lana, lanugo, valde verisimile accidet, stirpem statuendam esse λάω capio, apprehendo; unde Gr. λάσιος hirsutus, pp. qui prehendi potest, quasi dicas prehensibilis: ut hoc pacto λάχνη dictum sit pro λάχμη, vel λάσμη, à λάω, λέλακα, vel λέλαχα: unde apud Hesych. λελάχασι, quod exponitur τετεύχασι. Etiam λελάχωσι sortiti fuerint, quod refertur ad λαγχάνω, hoc ex origine pp. erit traxerint, ut et nos dicimus *loten trekken*, et absolute *trekken*, pro sortiri. E. S.]

Λάω video. Forte dicitur à capiendo. [Vetus verbum λάω occurrit apud Theocritum, Idyll. 1. 12. Hinc λαύω, ἀπολαύω: cujus verbi significatus hac ratione sunt ordinandi, ut primo significet volo, secundo desidero, tertio fruor re desiderata. Unde productum superest nomen λῆμα, primo voluntatem, dein desiderium, notans. Conf. L. Bos Anim. Crit. p. 48. et Animadv. nostræ ad Ammonium, p. 141. L. C. V.] [" Aristarchus olim censebat, Homerum usum fuisse simplici hoc verbo λάω, in Odyss. Β. 126. 227." referente H. Stephano, in Thes. L. Gr. voce λαύω: ubi vide plura. Locus est in Odyss. Τ. in nostris edd. vs. 229. ubi plura dabunt Clark., Ernest., quibus adde Hesych. in vocibus λάε, λάοντο, λάων, λῶν &c. Simplicissima notio videtur fuisse capere, et capiendo prehendere, apprehendere: hinc significatio volendi, quasi dicas attrahere ad se aliquid, ut ipsum Lat. velle, pro velere, est à velo, quod Gr. ἕλω. Vide supra in ἐθέλω. An vero illuc pertinet, quod sua quemque voluptas trahere dicitur? Porro λάω trahere metaphorice est i. q. βλέπειν videre, q. d. attrahere oculis ad se, uti et i. q. λάπτειν lambere (quod ipsum fortasse est à λάω traho) notans, attracta identidem lingua, ducere: denique i. q. φαγεῖν comedere, quatenus leo, verbi gratia, hinnulo inhians, hunc reluctantem ad se trahit, ut in loco Homeri laudato, Od. Τ. 229. 230. Reliqua jam facile poterunt expediri. E. S.]

Λεβηρὶς exuviæ, et λέβης lebes, nisi originis peregrinæ sint, videntur repetenda à λέω, cum notione attenuandi, forte. [Ab extrahendo notio exuviarum facillime repeti potest. Vide in λάω, cui vicinum λέω. De voce λεβηρὶς adi Salm. Exc. Plin. p. 98., de λέβης H. Stephanum, in λέβης et χέρνιψ. E. S.]

Λέγνον fimbria. Componendum forte cum λήγω desino. [Nisi malis repetere à λάω traho, ut שׁוּל fimbria, sive lacinia, Hebræis dicitur, "quod per terram trahatur," observante Cl. Simonis, qui opportune monuit, eadem ratione Gr. σύρμα dici à σύρω traho. Possis et referre ad λέγω colligo, ut λέγνον sit pro λέγμενον. Conf. porro Spanh. ad Call. Del. vs. 366. E. S.]

Λέγω colligo, dico. Ortum à λέω capio. Alio loco vir celeberrimus: "verbum simplex λέγω pp. idem fere valet, quod Latinum compositum colligo. Unde ad orationem eximie transfertur, notatque dicere, quasi verba in sententiam aptam colligere." [Plura de originaria hac virtute, occasione vocis שׂכל, diximus in Schediasmatibus Philologicis, p. 62. 63. E. S.] "A λέγω factum est λόγος, quod inter alia speciatim significat rationem, et in computatione, [q. d. conjunctione et additione] calculorum usurpatur. Inde factum λογίζεσθαι, quod pp. est rationes inire, calculos subducere. Hoc sensu cum alibi sæpe apud Græcos positum invenitur, tum in Aristophanis Vespis [vs. 654.] λογίσασθαι ψήφοις valet rationes calculis inire. Inde frequens verbi translatio fuit ad animum, quando significat secum reputare, censere, cogitare et similia. Neque alia ratio est nominis λογισμὸς, nec non compositi verbi διαλογισμὸς &c. [Ab eodem λέγω est διαλέγω, et hinc vox διάλεκτος: cujus vocis videamus significationem et usum. Vox διάλεκτος longe aliud significat apud Philosophos Græcos, quam apud Grammaticos. Διαλέγεσθαι vulgo notat confabulari, colloqui. Inde orta διάλεξις et διάλογος sermocinatio, aut familiare colloquium. Eodem sensu aliquoties usurpatur διάλεκτος à Platone et Aristotele. —— Apud Grammaticos autem hæc vox longe diversam induit virtutem. Nimirum διαλέγω significat eligo, dirimo, discerno. Hinc διάλεκτος diversus, discretus: γλῶσσαι διάλεκτοι linguæ discretæ et differentes. Postea vero, cum populi diversi, qui una utebantur lingua, loquendi modo, flexu vocis et pronuntiatione à se invicem dissonabant et discrepabant, factum est, ut lingua Græca eximie diceretur γλῶσσα Ἑλληνική; populi autem diversi, qui unam istam linguam, diversis modis singuli, inflectebant, dicerentur uti διαλέκτοις. Hoc sensu in lingua Gr. vulgo statui solent quatuor dialecti, nimirum majores: nam singulæ istæ, Attica, Ionica, Dorica, et Æolica, in suas dialectos iterum subdividebantur. Singulæ enim nationes Græcæ suam habebant διάλεκτον: quin imo singulæ civitates (ut hodiedum habent in nostris linguis, ita) olim habebant in lingua Gr. quædam sibi peculiaria. In uno Hesychii lexico Dialecti Græcæ, supra CL. enumerantur, sive, ut clarius dicam, in egregio isto dictionario voces recensentur, huic illive populo vel civitati Græciæ peculiares &c. L. C. V.]

Λεία præda. Oritur à λέω attenuo radendo, vel etiam capio. Itaque λεία proprie magis est captura. Verbo λέω vicinum est λάω, unde λαμβάνω, &c.

Λείβω libo. Ortum est à λέω, unde λείω, quasi dicas, diffundo attenuando humorem. [De Lat. libo, nostro λείβω respondenti, fuse egit Schultens. Orig. Hebr. t. 1. p. 154-160. E. S.]

Λειμὼν pratum. Proprie locus est, ubi diffunditur multa aqua: quale pratum irriguum est. Ortum est à λείω, unde λείβω. [Λειμὼν pp. est à λεῖμος, quod à λείβω libo sive liquorem fundo. Ponitur autem λείβεσθαι pp. de fontibus, quando leniter fluunt. Ita ἴρις dicitur λείβειν ὕδατος effundere aquas leniter fluentes &c. Hinc λειμὼς, λειμὼν pp. pratum, quod secatur multis rivulis. T. H.] [Obsoletum Gr. λεῖμος videtur dedisse Lat. limus, id est, cœnum molliusculum et aquosum. Conf. in λεῖος. E. S.]

Λεῖος levis. Oritur à λέω, diciturque ab attenuando. [Notat molle, glabrum. Quando de viis et campis adhibetur, opponi solet saxosis, et scopulosis: atque inde talia quoque mollia interdum Latinis dicuntur. —— Oritur autem λεῖος à verbo λείω, cujus loco antiquiores dixerunt λέω et λίω. Λεῖος Æolice λεῖϝος, Lat. lævis. A λέω, λείω lævigo. Pro triplici forma, antiqua triplex etiam forma productior fuit, λεαίνω, λειαίνω, et λιαίνω. Hoc postremum à λίω, unde λίστρον, significans instrumentum, quo lævigabant. A λίω fluxit Lat. lino, livi, litum, linere, id est, mollire. A livi est livisco, unde compositum oblivisco, obliviscor, pp. significans oblinere et delere, quod ceræ erat impressum. Oblitus hoc sensu frequentatur Ovidio. L. C. V.]

Λείπω linquo. Oritur à λέω solvo, attenuo, separo. [Lat. linquo pp. est ab eodem verbo λείπω, sive λίπω, unde Aoristus, sive potius Imperfectum, ἔλιπον &c. litera π in qu conversa: de qua sive mutatione, sive pronunciatione diversa literæ Π. vide Vossium et Maittaire. E. S.]

Λείχω lambo. Ortum est à λέω vel λίω, diciturque ab attenuando, quum quid radas. [Adfine est Lat. ligurio, quod à λίω, λίχω &c., quia et Lat. lambo, ortum à λάω, hac ratione cognatum esse potest eidem λείχω. E. S.]

Λεκάνη pelvis. Forte est à λέω, nomenque habet à poliendo, attenuandove.

Λέκιθος et λέμβος. Oriuntur fortasse hæc etiam à λέω. [Λέκιθος est à λέπος, quod à λέπω, idem significante proprie ac λέπω decortico, putamen detraho. Stirps λέω, idem quod λάω traho, detraho. Hinc λέκιθος lens, cui cortex detractus: vitellus ovi, fracto cortice eductus &c. Λέμβος autem Lat. lembus, pp. parvum navigium, sive scapha dicitur, item à trahendo. Nempe à λέω factum λέβω, ut à λάω, λάβω &c. Lembi olim trahebantur, et hodienum scaphæ nostræ solent. Inde apud Plautum non semel est lembo advehi. E. S.]

Λεπρὸς scaber. Derivatur à λέπος cortex, vel squama. Stirps λέπω attenuo, vel attenuando separo. [A λεπρὸς est λέπρα lepra, quam fœdam esse scabiei speciem, cum cutis asperitate et squamis, docet Foësius, in Œconom. p. 331. Λέπος, unde vox oritur, squamam denotat. Verbum λέπω significat squamam detrahere. Ex ista origine λεπρὸς tenuis pp. is, vel id cui squama detracta est, desquamatus, decorticatus. L. C. V.] [Vide eundem virum cel. ad Ammonium, p. 138. et Salmas. Exc. Plin. p. 568. 739. 768. E. S.]

Λέπω decortico. Dicitur ab attenuando, quod sit separando, radendo. [Λέπειν notat corticem detrahere vel abrumpere. Hinc λέπος cortex, ut v. gr. cortex ovi [qui et λέμμα, pro λέπμα, dicitur.] Vid. Ælian. V. H. 10. 2. Aristoph. E. S.] [Porro — ἐκλέπειν et simplex λέπειν corticem, sive librum deradere. Æoles dicebant λέπος et λέπας, λέπυρ et λέπας, unde liber Latinorum. T. H.] [Conf. et Menagii Amœn. p. 279. Salmas. de Med. Usur. p. 406. E. S.]

Λεσβιάζειν. Proprie notat imitari Lesbias mulieres &c. Ductum à nomine proprio Λεσβίας vel Λεσβία, quod à Λέσβος Lesbus. [Vide Toup. in Suidam, p. 3. 134-135. E. S.]

Λέσχη pp. conciliabulum confabulantium. Dictum est pro λέχη. Σ enim, in similibus, interponi interdum solet, ut in ἴσχω, pro ἴχω. Λέχη autem quasi cubiculum est, à λέχω cubo: de quo vide infra. [Λέσχαι apud veteres vocabantur loca publica, in quæ, confabulandi causa, homines cujuscumque ordinis conveniebant: eaque potestate hoc vocabulum, in Homero et Hesiodo, invenitur. T. H.] [Vide omnino Hesych. in voce λέσχη, et ib. Albert. Porro Grævii Lect. Hesiod. p. 62. Perizon. ad Ælian. V. H. 2. 34. E. S.]

Λευκὸς albus. Haud dubie dicitur à poliendo, nitendove: et oritur à λέω vel λεύω. [Plura dabunt Salmas. Exc. Plin. p. 181. et Spanh. ad Callimachi Hymn. in Jov. vs. 19. in Cerer. vs. 123. E. S.]

Λεύσσω video. Ortum à λεύω, seu λέω: quod idem ac λάω, de quo supra. Forte dicitur utrumque à capiendo: nisi malis à nitendo repetere. [Est, nempe, λεύσσω pp. factum verbum à Futuro λεύσω, verbi λεύω, e stirpe λέω pp. traho. Vide supra in λάω. E. S.]

[Λεύω lapido, lapidibus obruo. H. Stephanus dici existimat, quasi λαεύω, à λᾶς vel λᾶας lapis. Vid. D'Arnaud, Lect. Græc. p. 175. Stirps vocis λᾶας haud dubie est λάω, quorsum nostrum λεύω etiam referri potest, uti σεύω quatio pp. pertinent ad σέω: et ῥεύσω fluam, pp. Futurum est verbi ῥεύω, è stirpe ῥέω. Videtur autem λᾶας lapis, à lævitate sive lævi superficie, denominatum. E. S.]

Λέχριος obliquus. Proxime est à λέχος lectus, quod à λέχω cubo.

[Λέχω vel λέχομαι cubo. Stirps videtur esse λέω capio, comprehendo, colligo. A λέω est λέγω pp. colligo, in unum conjungo &c. Hinc lectus pp. colligatus torus. A notione lecti autem assumta est illa cubandi in λέγω et λέχω. E. S.]

Λέων leo. Videtur ortum à λέω, et dicitur vel à capiendo, vel à videndo. [Proprie Participium esse, ut ἀέων, ἀέοντος et alia, observavit L. Bos in Dissert. de Etymol. Gr. conjicitque simul, λέων, per metathesin, dici pro ἕλων capiens, raptor. Gatakerus, Opp. p. 17. 28. malebat à visu dici, quia leo animal est ὀξυδερκέστατον, uti docuerat jam Etymologus magnus, in voce λεοντοκόμος. Cui junge Eustath. p. 857. 42. E. S.]

Λήγω cesso, et cessare facio. Dicitur pro λάγω, à laxando, et hoc à solvendo, attenuando: quæ notiones sunt in stirpe λάω, λέω, λίω. [Optime quadrat hæc observatio in Il. N. 424. Ἰδομενεὺς δ' οὐ λῆγε μένος μέγα, ubi λῆγε satis apte verti potest laxabat, remittebat. Et sic intransitive λῆγ' ἔριδος, i. e. ἀπὸ ἔριδος, relaxa te à contentione. Il. A. 210. Conf. ib. vs. 224. Γ. 394. I. 257. K. 164. E. S.]

Λῆδον ledon, sive ladon, cisti genus; et

Λῆδος vestis panni rari et detriti. Utramque dici videtur à λέω attenuo. [Posteriori huic voci subscribi debet iota, h. m. λῇδος: quia orta est ex λαΐδος, Ionice λαΐδος, λῇδος. Theocritus, Idyll. 21. 10. neutro genere, φυκιόεντα λῇδα, pro retibus posuit. Patet ergo, vestem exteriorem et tanquam velamentum aliquod expansum significare. Λῇδον Hesychius habet, et Macho, apud Athenæum, l. 13. p. 590. λαμβάνει παρὰ τοῖχο κατὰ λῇδον. Contrahenda vox, versus gratia, in λῇδον. Λαιδάριον est apud Aristophanem. in Avibus, vs. 716. ubi vide Schol. et vs. 916. T. H.]

Λήθω lateo. Dicitur, quasi, tenuitate oculos fugio. Ortum à λέω attenuo.

Λήϊον seges. Est pro λάϊον: quod componendum est cum λάω, de quo supra. Origo est verbum λέω capio, vel radendo attenuo, aufero.

Ληκέω sono. Dicitur pro λακέω, de quo supra.

Λήκυθος lecythus, vel vas olearium. Videtur compositum esse ex λὲ, quod, pro ἔλε dictum, componendum est cum nomine ἐλαία oliva, s. olea: posterior autem pars κύθος orta à κεύθω, cui vicinum κεύθω occulto. Originem habet λέω, de quo supra.

Λῆμα animi præsentia. Dicitur à λέω capio, volo. [Vide in λάω. De differentia autem inter λῆμμα, pro λῆψμα, pp. sumtum, sumtio, ac λῆμα animi impetus, sive raptus, vide Valck. in animadv. ad Ammonium, p. 141. E. S.]

Λήμη gramia, sordes oculorum. Ortum est à λέω solvo: unde eximie transfertur ad humorem et sordes oculorum; similiter ut, à vicino verbo λύω solvo, nomen λῦμα sordes generatim notat.

Λημνίσκος lemniscus seu fascia. Vox diminutiva est (ut νεανίσκος, παιδίσκος et similia) à nomine λήμνος obsoleto, quod ortum à Participio λημένος verbi λέω capio, colligo.

Ληνὸς lacus torcularis. Videtur dici à verbo λάω capio. [Verisimilior fortasse est derivatio Etymologi M. Παρὰ τὸ λεαίνειν, τὸ λεπτύνειν, λεανὸς, ληνὸς, καὶ κράσει λενὸς κ. τ. λ. Aliud longe est λῆνος lana, à λάω traho. Conf. supra in λάχνη et infra in λωβὸς. E. S.]

Λῆρος nugæ. Ortum est à λέω loquor sive nugas, verbosus sum: quæ notio cernitur quoque in λαλέω, unde λάλος loquax. [Vocem Græcam λῆρος Plautus transcensit in Comœdiam Latinam Pœnuli, Act. 1. 1. 8. Tam blanditiæ sunt gerræ germanæ, atque edepol liræ, liræ. Inde formatum verbum Latinum lirare, in composito delirare servatum. Nonnunquam λῆρος rem fictam significabat: qua vi adhibetur apud Athenæum, p. 117. L. C. V. Λῆροι pp. pendularum sive tunicarum ornamentum. Vide Toup. Cur. Noviss. p. 46. E. S.]

Λιάζω agito, jacto &c. Ortum est à simpliciori λίω movendo altero, attenuo. [In Medio λιάζομαι separo me, secedo. Certa est significatio hujus verbi magis ex usu, quam ex origine. Notat autem separare, seorsum ire. Ita Homerus sæpe usurpat pro abire. λιάζεσθαι τινός τινὸς separare se ab aliquo. T. H.] Vide Il. A. 349. Λ. 80. &c. Hesychio indice, λιάζει idem significat ac ῥίπτει, ταράσσει, id est, jactat, commovet, et, sensu Medio, λιαζόμενοι exponitur σκιρτῶντες salientes. Quæ glossæ proprietatem verbi nostri satis videntur demonstrare, in motu agili et identidem repetito positum. Unde porro λιάζομαι pp. notat agili cum motu et jactatione me expedio, atque ita separo me, secedo. De fluctibus, à se invicem, cum motu quodam, recedentibus, adhibetur, Il. Ω. 96. De Polydoro, ad terram excusso, Il. Υ. 418. 420. &c. Stirps est λίω: de qua dicendum pluribus ad voc. seq. E. S.]

Λίαν valde. Ortum est à λίω: de quo dictum modo fuit ad λιάζω. [Ionice pro λίαν dicebatur λίην. Proprie videtur esse casus Accusativus, ut alia ejusdem generis, Adverbialiter positus; à Nomin. λία. Hoc ad Adject. λίος, λία vel λίς, λίον: λίος autem idem quod λεῖος. Sic devolvimur ad obsoletum λίω, unde λεῖος, λειόω, λειαίνω polio, lævigo, nempe manu identidem reciprocata commotaque. Verbum Græcum servavit nobis lingua Latina, in Tertulliani libro de Idololatr. cap. 8. p. 89. Sicut albarius, inquit, tector et tecta sarcire, et tectoria inducere, et cisternam liare, h. e. tectorio polire, ut Forcellinus, post alios, exponit. Male vir doctissimus, pro liare, apud Tertullianum reponebat ligaret. Λεῖος igitur et λίος pp. notant repolito motu lævigatum: sed alio quoque flexu videntur significasse agiliter motum, et vehemens. Conf. λίπτω. Eo fortasse pertinet alia Hesychii glossa λίαν· λαοῦς, σφόδρα. Ut λίαν pro κατὰ λίαν pp. sit per vehementiam, vehementer adeoque. Ceterum vocula λίαν, sive λίην, nullibi usus est Homerus, aut Hesiodus: sed ea recentioris est ævi. E. S.]

Λίβανος thus. Oritur proxime à verbo λείβω, seu nomine inde orto λίβος. Λείβω autem vicinum est verbo λείβω, et superstes in Lat. libo. Thure autem in libationibus et sacrificiis usos fuisse veteres, notum est. Hinc translationis ratio. [Ex Hebr. לבונה repetebat Bochart. Geogr. Sacr. p. 1. l. 2. col. 104. et p. 2. l. 1. col. 678. E. S.]

Λίγγω strideo. Videtur sic dici à sono, qui fit aliquid radendo, atterendo, poliendo: atque sic attenuando; ut origo sit λίω. [Proprio usu pulchre adhibuit Homerus, Il. Δ. 125. λίγξε βιὸς stridunt arcus: de quo loco videatur

Quinctilianus, l. 1. laudatus à Clerkio. Latin. ligo paullo diversam habet indolem, quippe à λείχω ductum, ut observavit jam Varro. E. S.]

Λίγδην strictim, quasi dicas superficiem radendo. Componendum est cum λείχω, de quo supra. Proxime autem oritur à λίγγω, quod superstes apud Latinos. Origo est λίω, de quo supra. [Vide Hesychium, hac in voce, et ibidem, ab Albertio laudatos, viros doctos. E. S.]

Λίγδος pila, mortarium.

Λιγνὺς fuligo, seu fumus.

Λιγνωτὴς pingui similis.

Λίγυς Ligur: videntur repetenda à λίω, unde λίγω, λίγγω et similia.

Λίθος lapis. Oritur à λίω polio, rado. Componendum autem λίθος est cum nomine vicinæ notionis λειὸς: de quo infra.

Λικμὸς ventilabrum. Ortum est à λίχω, quod idem ac λείχω, de quo supra. Λικμὸς igitur instrumentum est, quo, veluti radendo et separando, frumentum purgatur à paleis. [Λικμᾶν pp. notat ventilabro purgare. Ventilator Homero est λικμητὴρ, Il. N. 590. Quo spectanti Hesychio λικμητὴς redditur ἀποχωρίζων τοὺς καρποὺς καὶ τὰ ἄχυρα separans frumentum et paleas. Quo illud fiebat, instrumentum dicebatur etiam λικμητήριον. L. C. V.]

[Λίκνον vannus. Etiam cunæ, quibus recens natos infantes imponere solebant veteres. Vide cel. Lennep. Anim. ad Coluth. p. 67. Spanhem. ad Callim. Cerer. vs. 127. Jov. vs. 48. et Bocharti Hieroz. p. 1. col. 975. Etiam λεῖκνον per diphthongum scribi, monet Suidas, in voce. Stirps igitur λίω vel λείω. pp. moveo huc illuc: de quo verbo dictum ad λίαν. E. S.]

Λιλαίομαι desidero. Poëticum est, et quidem idem, quod γλίχομαι, quo fit, ut fere suspicer, verbum istud γλίχομαι (quod, supra, composui cum γλίω) rectius repeti à λίχομαι; ut hoc sit pro λείχομαι. Notum enim est, literam γ multis præfigi vocabulis. Λείχομαι autem, virtute Mediæ, significat quasi memet lingo: unde translatum videtur ad appetitum et desiderium. Quod si ita est, λιλαίομαι similem rationem sequi videri potest. Est, nempe, haud dubie ortum à λάω, unde λαίω, et reduplicatum λιλαίω: cujus Medium λιλαίομαι. Jam autem vidimus, λείχω originem habere λάω. Huic vicinum λάω est: atque sic λιλαίομαι, et γλίχομαι convenire potuerunt. [Λιλαίομαι à λιλαίω, quod factum, per reduplicationem, ex λαίω. Hoc autem idem, quod λάω volo, gratum habeo; unde forma adjectiva est λαρὸς suavis. Ita Latini veteres volupis, volupe, dixere à volendo. A volupi vero est volupitas, et contracte voluptas. T. H.] [A λάω volo, cupio, cel. L. Bos, in Anim. p. 46. repetebat etiam λῆμα, quod vide superius. E. S.]

Λιμὴν portus. Ortum haud dubie est à λίω sive ligandi, sive solvendi notione. [Longiuscule petita est derivatio cel. L. Bos, in Diss. de Etymol. Gr. p. 31. sic existimantis, "ab ἀλιζόμενος, per aphæresin literæ primæ, factum esse λιζόμενος, inde vero, per syncopen, λίμενος, et hinc denique λιμήν; ut à ποιμένος sit ποίμενος, ποιμὴν pastor. Recte autem (sic pergit) portum ἀπὸ τοῦ ἁλίζεσθαι nomen accepisse Græce: esse enim portum locum, quo congregantur naves" &c. Hactenus ille. Quanto simplicius Salmasius (in Obss. ad Jus Attic. p. 369.) de Latinorum voce limen agens, "limen," inquit, "est à verbo lio, quod est levigo; quia nulla pars domus limine tritior aut terendo levigatior." Cum Salmasio facit Menagius, in Amœnit. p. 330. 331. His vero Salmasii observatis addere liceat, Græcum λιμὴν, λιμένος haud dubie eandem esse vocem, quam Lat. limen, liminis: sed diversa nonnihil metaphora deflexam. Limen, nempe Latini dixerunt (auctore Salmasio) quia terendo lævigatur, adeoque plana levique superficie redditur. At ab eadem superficie plana Græcis λιμὴν portus audit, quia fluctus maritimi ibidem conquiescunt, et æqualiter sternuntur. Confer. omnino Homeri loca, Il. Ξ. 69-98. Od. Ζ. 263. Ι. 136. &c. Adde et Valcken. in voce seq. λίμνη. E. S.]

Λίμνη lacus. Ortum ex λιμένη, ut similia multa à Participiis oriuntur: λιμένη autem à λίω. Ratio significationis minus plana videtur. Forte componendum est cum λύω solvo, unde λῦμα sordes: ut λίμνη sit lacus seu stagnum, in quod aquæ confluunt et sordescunt. [Lacum, (quem vulgo Græci dicebant στατὸν ὕδωρ aquam velut stantem, sive stagnantem, atque adeo stagnum) veteres quoque vocabant λίμνην. Portus dicebatur λιμὴν, lacus λίμνη: ob eandem rationem, ab eadem origine. Verbum vetus fuit λίω, significans lævigo, mollio. Hinc Participium pass. erat. λελιμένος, unde λίμενος, λιμὴν, λίμνη et λιμών. Quid jam est λιμὴν portus? Statio fida carinis, ubi naves non agitantur fluctibus tumentibus, sed placide conquiescunt. Ob eandem rationem aqua stagnans dicta fuit λίμνη. Vel hinc cuivis apparebit, absurdam esse originem, qua vox repeti solet ex duobus, λίαν μένειν. Hoc genere, procul hinc amandando, nihil est magis nugax. L. C. V.] [Homerum imitatos Tragicos ipsum mare [tranquillum nempe, placidumque] quoque λίμνην vocasse, monuit idem vir summus, in Adnot. ad Euripid. Hippolyt. vs. 141. E. S.]

Λιμὸς fames. Haud dubie est à λίω. Ratione significationis forte componendum est cum verbo λιλαίομαι, quod à λάω oriri vidimus, cui vicinum λίω, ut ita à desiderio dicatur. [Auctor Etymologici magni, p. 566. veram, credo, dedit originem, à λείπω deficio repetendam. Ab hujus Præterito pass. λέλειμμαι, primum λειμὸς factum, quod, pronunciatione emollita, transiit in λιμός. Latinissime dicimus corpus fame defectum. Præterea observandum est, sæpe à librariis confundi voces ejusdem originis λιμὸς et λοιμός: ut vix discernas, utrum scriptores dederint λοιμὸς, an λιμός. Fames enim et pestis sæpe simul regiones infestavere, et e fame pestis fuit nata. Hinc λιμὸς καὶ λοιμὸς junguntur, ut apud Lucam, Act. Apost. 21: 11. ita apud Apollodor. Bibl. l. 3. p. 205. in Schol. ad Sophocl. Œdip. p. 583. Comparari poterit Hemsterh. in Schol. ad Plut. Aristoph. p. 207. 208. Alberti in Not. ad Hesych. vol. 1. p. 642. L. C. V.]

Λίνον linum. Ortum videtur à λίω solvo, ligo. [Pluribus de significationibus vocis λίνον egit Salmas. Exerc. Plin. p. 558. b. D. 824. a. F. &c. idemque in Specim. Confut. Animadv. Herald. p. 111. 112. Etymologus M. col. 566. ἀπὸ τῆς λειότητος dictum conjicit. Fortasse vere. E. S.]

Λιπαρὴς assiduus, prolixus. Ortum est à λίπος pinguedo. Estque vicinum voci λιπαρὸς pinguis. [Πίων οἶκος opima domus et λιπαρὸς pinguis pro beato ac divite poni, observat A. Schultens., Orig. Hebr. l. 2. p. 63. De stirpe autem λίπω, λίω, vide infra in λίπος. E. S.]

[Λιπαρὸς, pinguis, unctus &c. "Græci, quidquid nitet et splendet, λιπαρὸν vocant, ab olei vel unguinis nitore. Hesychius λιπαρόν· στιλβόν" &c. Salmas. Exerc. Plinian. p. 589. Adde cel. Lennepii Anim. ad Coluth. l. 1. c. 3. p. 11. [Λιπαρὸς est à λιπάω, unde et λιπαίνω. Raro autem usurpatur λιπάζω: licet apud poëtas aliquando occurrat. Est vero λιπάω à λίπος, et in fœm. λίπα, pinguedo. A pinguedine oleum dicitur λίπος, quia, scilicet, pingue est, et λιπαίνω notat oleo inungere, et λιπαρὸς est oleo nitidus in genere. Qui autem se palæstra exercebant, etiam oleo inungebantur. Hinc sæpe λιπαρὰ παλαίστρα, et apud Latinos palæstra nitere, id est colore splendido et nitido &c. T. H.]—A λίπος ductum λιπάω videtur dedisse Latinorum liqueo, ut simplicius λίπω Latinis fuit liquo. Proprietatem sentias in illo Plauti, Pseud. 2. 4. 69. Quidquid incerti mihi in animo prius aut ambiguum fuit, Nunc liquet, nunc defæcatum est, et in illo Horatii, Carm. 1. 11. 6. Sapias, vina liques. Plura dabit Forcellinus, cui indicium horum locorum debeo. E. S.]

Λίπος pinguedo. Ortum est à λίπω, et hoc à λίω. Nescio autem, utrum ratio significationis repetenda sit à poliendo, glabrum faciendo (quod pinguedine fit) an vero cum nomine λέπος sit componendum: quod quidem λέπος à vicino λέπω et λέω oritur. Tum autem λίπος erit quasi extrema squama, seu cortex: quod etiam in pinguedinem quadrat.

Λίπτω cupio. Idem proprie est, quod λίσσω, unde λίσσομαι: de quo suo loco. Componi etiam debet cum λιλαίομαι, quod à λάω: nostrum autem λίπτω est à λίω.

Λὶς Dat. λιτὶ, Accus. λῖτα Subtile linteum. Ortum est à λίω attenuo. [Aliud λὶς, in Accus. λῖν, est Leo: quam vocem Bochartus et Gatakerus repetunt ab Hebr. ליש. Sed nimis vicina videntur esse verba λίω et λέω, quam ut existimemus, à λέω factum esse λέων leo, à λίω vero, cujus Futurum λίσω, vocem λὶς, cum notione leonis, fieri non potuisse. E. S.]

[Λίσγος Lat. ligo. Productior forma est λισγάριον. Vide de his Salmasium, in Exc. Plin. p. 365. B. Græci etiam μάῤῥην vocarunt: cujus forma fœmin. marra à Latinis, eodem sensu, adhibetur. Sunt autem μάῤῥη et marra, repetenda à μάρω, cognata forma alteri μείρω, pp. divido, disseco. Ligonem Latinis dictum, Varro existimabat, quia eo quod sub terra [est] facilius legitur. Rectius fortasse ob aciem attenuatam arcessas. E. S.]

Λίσπη animalculum tenue. Haud dubie est à λίω, vel λίπω attenuo. [Rectius λίσπη, et forma mascul. λίσπος talus, dicitur in medio incisus et usu detritus: qua de voce plura dedit cel. Ruhnken. ad Timæum, p. 196. Unde simul apparebit, verissime thema ejus statui λίω sive λείω attero, detero, attenuo. E. S.]

Λίσσομαι precor. Oritur à λίω. Dubium autem videri potest, utrum significatione proxime conveniat cum vicinæ originis verbo λιλαίομαι, an vero componendum sit cum λιτὸς tenuis: ut λίσσομαι, ortum à λίω, proprie significaverit memet attenuo, inde autem precor. [Verbum λίσσομαι, vel λίττομαι, utrisque consonantibus duplicatis, etiam unica litera σ efferebatur λίσομαι, unde λιτὴ et λιταὶ precationes, vota.—Proprie quidem in eo verbo significatio est mollis. Hinc λίσσεσθαι dicitur is, qui se mollem facit et supplicando se submittit.—A λίσσομαι tertia Præter. Perf. Pass. est λιστὸς, unde πολύλιστος dicitur is, quem multis supplicationibus precibusque adeunt &c. T. H.]

Λισσὸς lævis. Ortum est à λίω attenuo, lævem facio. [Lat. lævis eandem originem habere, superius jam est observatum, in λεῖος. E. S.]

Λίστρον scaphula, seu instrumentum, quo res lævigantur. Ortum est à λίω rado, attenuo. [Vide L. C. V. ad λίθος. E. S.]

Λιτὸς tenuis. Proxime oritur à λίω attenuo. [Adjectivum λιτὸς reliquit formam fœmininam λιτὴ, et neutram λιτὸν, quæ substantive usurpantur. Porro λιτὸς sive, cum reduplicata litera τ, λιττὸς, ὴ, ὸν, haud dubie origine idem est ac λισσὸς, ὴ, ὸν, pp. tenuis, sive attritus, lævis, glaber. Latini etiam servarunt vocem litus, litoris, quod Isidorus dici putabat, "quia fluctu eliditur." Scaliger, Cujacius, et alii, apud Vossium, repetere maluerunt à λιτὸς tenuis. Apud Hesychium reperitur λιτά· λευκὰ, καθαρὰ alba, pura. An igitur litus dictum ab albicantibus lapillis, puroque sabulo? Sed malim inde dictum, quod fluctibus atteratur. E. S.]

Λίτρα libra. Ortum est à λίω, videturque sequi notionem solvendi, quæ manifesta est in verbo λύω, unde λύτρον, pretium solutionis, seu id, proprie, quo solvas: atque eadem forte ratio nostri nominis libra, cujus usus in ponderibus. Pretia autem rerum pondere solebant æstimari et appendi. [Pluribus locis de hac voce egit Cl. Salmasius, quem vide, de Usuris, p. 577. seqq. de Modo Usurar. p. 241. seqq. Exercit. Plinian. p. 456. b. B. "Vocem libræ, τὴν λίτραν à Siculis acceptam, iidem Romani" inquit "posterioribus Græcis tradiderunt. Siculi obolum λίτραν vocabant; Romani, qui Aborigines suos Æolas sequebantur, τ in π mutantes, primo dixerunt lipram deinde libram" &c. Vide etiam Menagii Amœn. p. 386. et Voss. Etymol. voce libra. Ceterum λίτραν "pp. dictam fuisse de nummo argenteo minuto, non de gravi et æreo," probavit idem Salmas. de Modo Usur. l. c. Quod ipsum nos ducit, ad originem vocis, e stirpe λίω pp. attero, dein minuo, imminuo, repetendam. E. S.]

Λιχανὸς digitus index. Ortum est haud dubie à verbo λίχω, quod idem ac λείχω: de quo supra. Λιχανὸς itaque eximie est digitus, quo radas, lambas rem. [Verisimilior mihi videtur H. Stephani derivatio, Thes. L. Gr. p. 2. col. 673. Λιχανὸς" inquit "index digitus dictus, quoniam eum in obsoniis immissum lingimus, ad condimentum explorandum." Confirmat quodammodo hoc etymon, quod λίχνος (ex λιχανὸς fortasse contractum) "is dicatur, qui cupediis ita deditus est, ut lingat digitos, seu catinos, Catillo," quæ est interpretatio ejusdem H. Stephani. E. S.]

[Λίω ipsa stirps est, unde tot propagines, supra jam aliquatenus expositæ, origines suas repetunt. Fuit autem λίω pp. idem quod λείω, pp. tero, polio, manu identidem commota. Verbum ipsum λίω lio, à Græcis deperditum, servavit nobis lingua Latina. Vide supra in voce λίαν, et adi Salmas. Exercit. Plinian. p. 142. b. 868. b. porro eundem, ad Jus Attic. p. 370. E. S.]

Λοβὸς ima auris pars, seu, proprie, pars ejus extrema, qua, nempe, eam prehendas. Oritur à λάω, cui vicinum λάω, unde λάβω, quod peperit nomen λαβὴ ansa: quod, ratione significationis et viciniæ originis, cum nostro λοβὸς componendum est. [Eandem derivationem tradidit S. Bochartus, Hieroz. p. 1. col. 494. Addit vir summus, Græcum λοβὸν, Latinis etiam lanam, lannam dici. cujus vocabuli ratio se latent. Ea vero in promtu fuerit, dummodo concedas, verba λάω et λάω origine esse cognata. Itaque, uti λοβὸς à λάβω, λάω, sic lana s. lanna, à λάω capio, prehendo. Conf. quæ de lana, lanugo dedimus, sub λάχνη. E. S.]

Λόγχη lancea, quam vocem, Græcæ illi adfinem esse, Festus jam vidit. [Vox λόγχη propriam habet atque cuspidis significationem. Xenophon: λόγχας, σιδηρᾶς, καὶ ξύλινας. Et ἀκόντια πλατυλόγχα, apud Pollucem, l. 7. §. 157. Hinc λογχοῦν, rarius, Lexicisque ignotum, verbum, et ἔγχεα λογχωτὰ hastæ cuspide armatæ, Bacchylides apud Stobæum, p. 369. Vide Hesych. in Ἄλογχα δόρυ. Hac de re notavit Yvo Villiomarus, vero nomine Jos. Scaliger, Animadv. in locos contr. Rob. Titi, l. 1. art. 11. T. H.] [Fortasse hoc ipsum λόγχη (Adject. f. g. à masc. λόγχος) nihil aliud est, quam Lat. longa, à longus. Sane ad longitudinem hastæ suæ videtur respicere Lysimachus, ubi dicit, se τῇ λόγχῃ ἐκτάσθαι τοῦ σώματος. E. S.]

Λοιγὸς pernicies. Nescio, an componendum sit cum verbo λίγω: de quo supra. Videtur certe oriri à λόγω, cui vicinum λέγω, et hoc vicinum verbo λίγω. [Si quis ad analogiam attendat, facile videbit, voces λοιγὸς et λοιμὸς eandem habere originem. Λοιμὸς enim de pestilentia proprie usurpatur, λοιγὸς vero, in genere, significat quamcumque perniciem, à diis immissam. Oritur autem à primitivo λόω, λοίω, λοίω, è significatione perdendi. T. H.]

Λοῖσθος ultimus. Haud dubie est à λοίω, et hoc à λόω. Ratio significationis minus aperta est. Conferri possunt dicta ad nomen λοβὸς et λοιγός. [Stirps λίω, unde λοίω, λοῖσθος et λοίσθιος, videtur cognationem habuisse cum altero λίω, unde λίπω, λείπω linquo: adeo quidem, ut λοῖσθος pp. sit relictus; unde notio ultimi. Conf. omnino Il. Ψ. 536. Λοῖσθος ἀνὴρ ἄριστος, cum vs. 529. 523. Vide etiam Etymolog. M. in voce. E. S.]

Λοξὸς obliquus. Proxime est à λόχω cubo: quod vide in λόχος et sub verbo λέχω. [A λοξὸς est Λοξίας, Apollinis Epitheton. "Λοξίας, frequentatum Apollinis cognomen, unde sit dictum, et, quam habeat rationem, veteres ipsi valde dissentiunt. —— Analogiæ legi maxime congruit, λοξίας repeti ab Adjectivo λοξός. Est enim hæc forma solennis et usitata. Simili modo à δίλογος exstitit διλογίας, à λαιὸς λαιίας, à κλεινὸς κλεινίας, à ταὼς ταωίας, à ξανθὸς ξανθίας, à στιφρὸς στιφρίας, à σαῦρος σαυρίας, apud Hesychium: quæ pleraque etiam nominum propriorum vicem gerunt. Est autem λοξὸς idem fere, quod πλάγιος obliquus, transversus itidemque distortus: unde fluxit Lat. luxus, luxa membra, et luxata; ut monitum est Johanni Rhodio, in Lexico Scriboniano. Hinc λοξαὶ ἀκτῖνες radii, quos sol obliquos in terram mittit, λοξοὶ κύκλοι obliqui cœlorum orbes, ὀφθαλμὸς λοξὸς oculus obliquus et limus, qualis est invidorum; λοξοβάμων et λοξοβάτης qui obliquo gressu procedit, cancri epitheton in Batrachom. vs. 286. et apud Hesychium. Nunc, quo sensu λοξίας ab hac voce derivetur, ambiguum est. Qui scientiæ naturalis et cœlestis elementa, fabulis involuta, putant, Apollinem, quippe Solem, λοξίαν fuisse dictum, idcirco arbitrantur, quia obliquo per Zodiacum, (cujus λόξωσιν primus deprehendisse fertur Pythagoras) cursu terras ambit. Hanc, Œnopidæ Chii, vetustissimi Astronomi, sententiam, proposuit Macrobius, Saturnal. 1. 17. eamque vulgo probant illius disciplinæ cultores: nec præteriit Cornutus de Natura Deor. cap. 32. p. 226. Momentum addit Zodiaci circuli nomen apud veteres λοξίας, teste Achille Tatio in Isagoge, p. 169. Alii rationem à *radiis transversis*, ad nos septentrionales, à meridiano sole, jactis, petunt. Hæc etsi probabiliter dicuntur, et ad normam Græcæ linguæ satis apte respondent, verior tamen eorum, et nostro judicio, probanda est opinio, qui Apollini, ut vati, et oraculorum (quorum ambage nexa Delphico mos est deo Arcana tegere, quemadmodum ait Seneca in Œdipo, vs. 214.) auctori hoc cognomentum obtigisse statuunt, ὅτι λοξὰ καὶ ἀπλῶς ποιήματα ἐμαντεύετο, Schol. Euripid. ad Orest. vs. 165. vel, ut Cornutus ait, l. 1. λοξῶν δὲ καὶ περισκελῶν ὄντων τῶν χρησμῶν, οὓς δίδωσι, λοξίας ὠνόμασται. Consentit Hieronymus ad Jesaiæ cap. 41. Ergo λοξίας nomen habuit ab implicitis, et obliquis, quæ fundebat, obscuris verbis involvens oraculorum effatis. Est autem is quoque vocis illius, apud Græcos, intellectus, ut, quæ non apte ac dilucide, sed, per flexus ambages, oblique proferuntur, λοξὰ vocent &c. &c. T. H.]

Λορδὸς curvus, incurvus, cernuus. [Dubium ad quam stirpem sit referendum, utrum ad ὄρω (unde ὁράω video, cerno) quod dare potuit ὄρδω, et præposita λ, λόρδω; ut λορδὸς pp. respondeat Lat. cernuus: an vero verbum priscum statuendum sit λόρω, unde λόρδω, et λορδός. Verbum istud λόρω videtur reliquisse vocem Lat. lorum: porro idem cognatum fuisse oportet alteri λάρω, unde λαρὸς, larus, quod dedit laridus, lardus, lardum. Fuit et alterum illi adfine λύρω, unde λύρα, lyra, et Lat. luridus. Conjiciamus ergo, λόω fuisse idem, quod λύω solvo, dissolvo: ex λόω autem lorum Latinis dici, à forma soluta et laxa; λορδὸν vero Græcis esse curvum, incurvum, pp. luxum sive luxatum, spina dorsi, atque ita cernuum. Plura de hac voce dabunt Stephanus, in Thesauri Append. p. 390. et Foësius, in Œconom. Hippocratis. E. S.]

[Λουκᾶς Lucas. Quidquid est nominum propriorum in ας, id omne contractum est. Exemplorum vim, eam in rem, affatim dederunt Hugo Grotius, in initio commentar. in Lucam, et Rich. Bentleius, in Epistol. ad Joh. Millium, subjecta Malelæ Chronico, p. 82. et 83. Quando autem viri docti plenum Lucæ nomen fuisse suspicantur Lucinum, errant procul dubio. Ut Silæ verum nomen fuit Silvanus, sic Lucæ, Lucanus. Plenum quin imo Lucani nomen, Evangelio præfixum, in Codicibus aliquot, invenisse se testatur Mabillonius, in Musæo Italico. L. C. V.]

Λούω lavo. Ortum est à λόω, cui vicinum λάω, nec non λίω, quæ poliendi, fricandi, notionem habent. Inde orta est lavandi corpus in balneis; quæ propria verbi λούεσθαι notio. [Observandum autem est, veteres, priusquam mensæ accumberent, solitos fuisse sese lavare: unde λούεσθαι sæpe ponitur pro delicate vivere, ut, contra, ἄλουτοι (pp. illi qui sese ante epulas non lavabant) ponuntur pro hominibus sordidis ac minus honestis. T. H.] [Vide Albert. ad Hesych. v. Ἀλουσία. E. S.]

Λόφος cervix. Est quasi asperitas eminens, instar squamæ obtegens. Ortum à λέπω decortico. [In voce λόφος altitudinis et fastigii propria est significatio. Hinc et colles et collum eodem nomine appellantur. T. H.] [Verisimillima est derivatio hujus vocis, apud Etymologum, col. 569: 57. Παρὰ τὸ λέπω, τὸ λεπίζω, λέπος καὶ λόφος. Ἀπὸ τούτου γὰρ τοῦ μέρους ἄρχονται ἐκδέρειν τὰ ζῶα. Hinc jam elucet, cervicem Latinis similiter dici potuisse à κείρω seco, incido, unde κερίω, κείρω. Vide supra in κεραΐζω. Id sane melius placiturum puto, quam derivationem Vossii, ab Hebræo עֹרֶף, Oreph, vocem nostram cervix repetentis: etsi ipsum illud Hebr. עֹרֶף fluxerit à verbo עָרַף, item pp. secuit, incidit, adeoque analogia linguarum in eo conveniat, quod λόφος, cervix, et עֹרֶף, cuncta ex eadem notione incidendi aut excoriandi sint ducta, quia ab ea parte (ut Etymologus modo docebat) excoriare incipiebant animalia. E. S.]

Λόχος cohors. Ortum est à λέχω cubo: de quo vide sub verbo λέχω. [Λόχος antiquissima vox, et ab iis usque temporibus transmissa, quum latrocinia magis quam bella gerebant. Pro insidiis Homerus usurpat. Unde λόχονδ' ἰέναι, Il. A. 227. locum insidiis aptum capere. Oritur ab antiquo verbo λέχω cubo, decumbo: unde λέχος, et Lat. lectus, lectica. Solebant enim in insidiis, ut melius laterent, stratis in terram corporibus subsidere. Hinc λοχᾶν, ἐλλοχᾶν, rariorque forma λοχιᾶν, insidiari. Tetigit Salmasius, de re militari Roman. cap. 2. p. 122. Λόχος igitur pp. est hominum turma, ad ponendas insidias apta: deinde transiit ad significandum militarem ordinem, qui certo numero non fuit circumscriptus, &c. T. H.] [Confer. hac Salmas. ad Jus Attic. et Rom. p. 136. 137. De λεχὼ puerpera [itidem haud dubie à cubando dicta] lege eundem in Exerc. Plinian. p. 504. 505. Quid, quod Lat. locus eadem proprie vox est, ac Gr. λόχος: id quod jam suspicatus est Vossius. Unde locum sæpe dixerunt veteres pro sepulchro, in quo quis situs est, ac, veluti placide, recumbit. Vide porro, de λοχᾶν, cel. Lennep. ad Phalarid. p. 23. de λοχιᾶν vero D'Arnaud, Animadv. Critic. p. 99. E. S.]

Λύγη Obscuritas. Oritur à verbo λύγω vincio, constringo: quod ortum est à λύω. [Verbum λύγω, cui cel. Lennep. significationem vinciendi tribuit, deperditum est: sed ex eo sunt λύγος vimen, λυγίζω vincio, ligo &c. fuitque adeo verbum hoc λύγω vicina forma alteri ligo, ligare. Jam vero ut constrictæ densæque tenebræ vulgo dicuntur, ita vir cel. λύγην tenebras à constringendo vinciendove dictas fuisse, fortasse est suspicatus. Ceterum longe ab hoc themate diversum est Lat. lugeo, lugere, à sono lugentium, ut videtur, desumtum, cui respondet Gr. λύζειν singultire. E. S.]

Λύγξ Lynx, fera. Videtur dici à flexibilitate membrorum; quasi à λύγγω, quod est pro λύγω vincio: unde λύγος vimen, quo res vinciuntur. Hinc ad flexibilitatem translatum est. [Nimirum λύγξ scripsere pro λύγος vel λύγγς, quod originem à λύγγω propius indicat. E. S.]

Λύγος vitex. Proprie est vimen, à vinciendo. Dicitur à λύγω, vincio: quod à λύω. [Vide Salmas. Exc. Plin. p. 174. a. D. Diversum autem est λυγὸς, quod, Hesychio indice, instrumentum notat, quo in torquendo utuntur. Stirps autem λύγω pp. flecto, et flectendo vincio vel torqueo. Eadem vis est in derivato verbo λυγίζω. E. S.] [Λυγίζειν pp. est molliter, et, viminis lenti modo, flectere: nam vimen Græcis est λύγος. Athenæi l. 13. p. 671. Unde λυγίζεσθαι Luciano in Lexiph. p. 959. et λυγισμὸς &c. T. H.] [Conf. cel. Lennep. ad Phalar. p. 72. et ibi laudatum Spanhem. ad Aristoph. Ranas, vs. 787. E. S.]

Λυγρὸς gravis, tristis. Proprie dicitur, quasi, constringendi, angendi, vim habens; à nomine λύγος, quod à λύγω: unde quoque Lat. luctus. Stirps autem est λύω solvo. [Vide ad λύγη, et sequens λύζω. E. S.]

Λύζω singultio. Haud dubie factum est à sono singultientium. [Vide T. H. ad Luciani Somn. p. 7. E. S.]

Λύθρον cruor pulverulentus. Ortum est à λύω, unde λύγω, quod peperit Lat. lucta. Inde porro λύθω, atque hinc λύθρον, eximie, ut videtur, notans cruorem pulverulentum luctantium. [Etiam λύθρος, masc. forma, dicitur à M. Antonino, l. III. 2. II. 3. ubi vid. Gataker. p. 37. et laudatum ab hoc Eustath. ad Il. Ψ. p. 1309: 36. E. S.]

Λυκάβας annus. Vox composita ex λύκας, et βᾶς, quorum hoc est à βάω vado, nitor. Λύκας autem antiquitus quoque notavit solem, ductum, ut videtur, à λύω solvo, aperio. Unde ad lucem translatum est. Nempe ipsum lux Latinum ejusdem originis est, cujus Gr. λύκας. Λυκάβας itaque annum solarem eximie notat. [Loca veterum, quibus λυκάβας, de sole, occurrit, vide indicata ab Albert. ad Hesych. in voce. A λύκῃ autem, id est sole, dici λυκάβαντα, Stephanus docuit, ex Macrobii Saturn. l. 1. c. 17. Unde vero λύκας epitheton solis sit, atque adeo pro ipso sole accipiatur, statim elucescet, ubi observaveris, vocem λύκας pp. idem notasse ac λευκὸς, id est, albus, candidus. Inde etiam λύκος, lupus, dictus videtur, sive a candore oculorum, quemadmodum auctor est Plinius l. 11. 37. oculos lupo splendere et lucem jaculari: sive à colore candido, unde πολιὸν λύκον dixit Theocrit. Idyll. 11. 24. E. S.]

Λῦμα sordes. Oritur à λύω solvo: unde porro ad sordes, quæ lavando auferuntur, translatum est. Conf. dicta ad verbum λούεσθαι. [Syllaba prior in λῦμα, et omnibus inde deductis, semper est longa. Itaque λύω, unde λῦμα, aliud est quam λύω, quod solvo notat. Λύειν lavando purgare: unde λῦμα purgamentum. Hoc quidem in genere de omnibus sordibus ponitur, quæ purgando deterguntur, specialiter autem de iis sordibus, quæ sanctitati rerum sacrarum sunt contrariæ. Quam ob caussam, ut satisfieret religioni, sordes impuras et inominatas solebant veteres lustratione adimere et eluere. Λυμαίνω est à λύμαμαι, λῦμα, ut a [illegible] &c. T. H.] [De quantitate syllabæ prioris, in voce λῦμα, adi Clark. ad Iliad. A. 314. Ceterum λύειν solvere, et λούειν lavare, etsi tam usu, quam quantitate, nonnihil sint diversa, nihilominus, in ipsa origine, eadem videntur fuisse verba. Quid enim, quæso, lavare aliud est, quam sordes corpori concretas et appactas solvere, solutasque abstergere? Repetebat quidem cel. Lennepius τὸ λούειν lavare à λόω, quod idem ac λάω polio: sed τὸ λύειν etiam fuisse idem, quod lavare, vel sola probat lingua Latina, quæ in verbo lavo adscivit Supinum lotum, unde lotio, lotus, lotura &c. ut contra, à cognata forma λύω, Latini retinuerunt abluo, colluo, diluo, eluo et alia. E. S.]

Λύμη lues. Proprie magis significat commaculationem, atque inde labem, noxam quamcumque. Oritur autem, ut antecedens λῦμα, à verbo λύω, eadem ratione translationis. [Labem notat, quæ alicui infertur, item damnum, quod alicui nocet: quo damno res solvitur, vel persona læditur. Hinc verbum λυμαίνειν damnum alicui offerre, et διαλυμαίνεσθαι τινὰ plane, omnino, aliquem lædere, vel ei nocere. Διὰ, in compositis, significat idem, quod Belgis, *door en door*. T. H.]

Λύπη dolor. Oritur à λύω solvo, unde ad dolorem translatum est. [Λύπη pp. quidem dolorem significat, sed etiam molestiam, et tam de rebus inanimatis, quam animatis, usurpari solet. Hinc λυπεῖν dolore afficio. Sic τὸ ὑπόδημα λυπεῖ τὸν πόδα calceus urit (ut Latini in hac loquendi formula dicere solent) pedem. T. H.] [" Chrysippum apud Ciceronem (Tuscul. 3. 25.) λύπην ægritudinem, quasi solutionem (λύσιν) totius hominis appellatam putasse, quin et ipsum Socratem, apud Platonem, in Cratylo, (t. 1. p. 419.) vocem λύπην repetiisse ἀπὸ τῆς διαλύσεως τοῦ σώματος," admonuit jam Stephanus, in hac voce. Nescio, an à solutis capillis, quos in summo luctu disjectos habere mortales solent, statum tristitiæ molestiæque ac tædii dixerint λύπην. E. S.]

Λύσσα rabies. Est quasi à λύσσω, quod idem ac λύπτω, et hoc convenit cum λύπη: ut adeo a tristitia et angore animi dici videatur. [Etymon captatum in illo Theocriti, Idyll. 4. 11. τὼς λύκος αὐτίκα λυσσῆν. Vide dicta ad λύπη, et, de voce ipsa, Valckenarii Animadv. ad Ammon. l. 2. c. 17. E. S.]

Λύχνος lucerna. Oritur à λύκω luceo, quæ notio supra ad λυκάβας explicita est. [Contractum est ex λύκινος à λύκω, quod idem ac Lat. luceo. Λύκω autem facit λύκος, λύκινος, λύχινος, contracte λύχνος: ut ab ἄκω est ἄκος, ἄκιμος, ἄχιμος, contracte ἄχμος, unde ἀχμὴ, et, addita ι, αἰχμὴ cuspis. Sic τύκω formavit τύκος, τύκιμος, τύκινος, τέχνος, et Substantive τέχνη ars. E. S.]

Λύω solvo. Propriam vim habet separandi, quasi dicas corticem detrahendi: atque ita convenit cum λάω, λέω, λίω &c. Inde porro modo notat separando dissolvere, modo separatum ab alio constringere, et in unum collectum vincire. Idem vir celeb. alio loco: " à verbo λύω, ἐκλύω pp. significat dissolvere id, quod antea erat ligatum. Inde modo ad corpus, modo ad animum, transfertur: non dissimili fere ratione ac Lat. dissolutus. Dicitur autem corpus ἐκλύεσθαι, quod quocumque modo dissolvitur veluti, atque sic debilitatur; Unde in Epist. ad Galat. c. 6. 9. accipiendum est de messoribus, labore defatigatis, atque sic negligentius opus suum perficientibus. Ad animum autem translatum, ἐκλελυμένως ζῆν de eo ponitur, qui vitam agit dissolutam." [Pluribus verbi hujus propriam vim exposuit H. Stephanus: quem vide. Etiam " λύεσθαι solvi, h. e. mori, Philosophorum Platonicorum verbum est, cujus ratio inde intelligi potest, quia dicebant, corpus esse animæ carcerem. Hinc λύσις, apud Platonicos, sæpe ponitur pro morte, quæ etiam plenius dicitur λύσις τῆς ψυχῆς." T. H.]

Λῶ, λῇς, λῇ volo, vis, vult. Male derivant à θέλω. Est enim à λάω contractum: quod est capio, ut supra vidimus. Inde ad animum et voluntatem transfertur. [Vide omnino supra in λάω, et conf. G. Kœn. ad Gregor. Corinth. de Diall. p. 115. Pierson. Verisim. p. 12. et, quos laudavit Albert. ad Hesych. in voce λῆμα. E. S.]

Λώβη injuria, noxa. Proprie videtur significare truncationem aurium, vel partium extremarum corporis, et quidem ortum esse à nomine λοβὸς, quod, ut supra vidimus, eximie notat extremam partem auris. Inde autem translatum nomen est ad injuriam, contumeliam, noxam, similiaque. [Λώβη non tantum dicitur in fœm. genere, sed etiam in masc. est ὁ λῶβος, itidemque, licet rarius, τὸ λῶβος. Λώβη autem pp. significat noxam, quæ corpori infertur, vel illata est. Quare λωβᾶσθαι τινα notat mutilare aliquem, noxam corpori inferre &c. Hæc ratio est, cur λώβη et λῶβος de morbis gravissimis ponantur. Ita lepra, ab antiquis et recentioribus, vocatur λώβη, vel λῶβος. Verum præterea etiam notat noxam verbis, vel injuriam factis alicui illatam. Unde etiam λωβᾶσθαι est contumeliose alicui nocere. T. H.]

[Λωΐων, et contracte λῴων, in Gen. ονος, melior, H. Stephanus, Thes. L. Gr. t. 1. col. 1096. refert ad θέλω volo: unde, per abjectionem, ut ait, syllabæ initialis, primum factum sit λῶ, item volo. Hinc vero λωΐων q. d. quem magis volumus, qui a voluntate nostra magis expetitur. Sed observavit jam supra cel. Lennepius, verbum λῶ volo, potius contractum esse ex λάω, contracte λῶ, à quo descendisse primo videtur forma Adjectiva λωὸς, unde primum Comparativus factus λωΐτερος, et dein, σ pro more λωίων, λωΐτερος. Superlativus item λώϊστος, contracte λῷστος. Ab eodem λῶς, abjecto similiter σ, et, accedente terminatione ιον, ortum λωΐον, ut, ab obsoleto βέλτις, est βέλτιον, à ταχὺς, sive ταχὶς, τάχιον &c. E. S.]

Λῶμα fimbria. Videtur ortum à λάω, ut sit quasi λάωμα: nisi mavis à vicino verbo λάω repetere. Notionem autem habet à prehendendo, capiendo.

[**Λώπη** pallium. "Λῶπος et λώπη utrumque à veteribus usurpatur; notatque non tantum exteriorem, sed etiam interiorem vestem. Quare tunica interior passim vocatur λώπη. Apud veteres in balneis deponebantur vestes, ut balneo uti possent. Unde sæpe homines maligni observabant, an aliquid depositarum vestium furari possent. Hi fures proprie dicebantur λωποδύται, Latine balneari, et verbum λωποδυτεῖν proprie de iis adhiberi solet. T. H.] [Nimirum λωποδύται pp. dicti videntur, qui aliorum, balneis utentium, vestimentis sese induerent. Δύω enim, unde ἐνδύω induo &c. et λῶπος vestimentum, secum composita, dederunt nostrum λωποδυτεῖν. Stirps autem vocis λῶπος, et fœm. formæ λώπη, non alia est, quam λέπω, unde λέπος &c. aut certe λώπω, forma, illi λέπω cognata: de qua Lennep. in λωφάω. Hoc igitur ex fonte λῶπος, sive λώπη, pp. est quod decorticatur, sive quod corticis, vel tegumenti, instar exuitur. Vide viros doctos, laudatos ab Albert. ad Hesych. in voce λωποδύται. E. S.]

[**Λῶρος** lorum. Vox Latina esse dicitur, à recentioribus Græcis usurpata. Potest etiam analogice ex ipsa lingua Græca (quæ Latinæ sive mater, sive dialectus est) derivari. Vide supra in λαβίς. Apud Hesych. habetur λωρὸς, ἄωρος. Sed ibi, pro λωρὸς, rescribendum esse ἄωρος, dudum monuit cel. Ruhnkenius. Est autem ἄωρος pp. intempestivum, adeoque, ubi de fructibus dicitur, acerbum. E. S.]

Λωφάω respiro, interquiesco. Videtur ortum esse à λόφος, et hoc à λέπω, quod componendum cum λείπω, λίπω relinquo. Unde notionem habere videtur interquiescendi. Vide Valcken. in Diatr. ad Euripid. reliq. p. 125. Alia datur hujus vocis derivatio, Grammaticorum veterum calculis approbata, quæ sancit, λωφᾷν pp. ductum esse à λόφος cervix: "adeoque aptissime dici posse à jumentis, (quæ, depositis e collo oneribus, quiescunt) translatum ad remissionem laborum, et quietem." Vide laudatos ab Albert. ad Hesych. in λωφᾷ, et λωφήσει. E. S.]

M.

Μὰ, componendum cum μὲ, proprie ejusdem naturæ videtur esse, cujus pronomen μοὶ &c. [Vir eruditissimus, H. Hoogeveen, Doctr. Particul. L. Gr. cap. 25. p. 650. docte suspicatus est, voculam hanc μὰ ortam esse ex ἄμα, quemadmodum ex ἄρα factum ῥὰ: stirpem vero ejus primitivam esse ἀμάω, unde μάω, quod vehemens desiderium significet &c. Hujus clarissimi Philologi vestigiis insistenti suspicari mihi liceat, μὰ, et μὴ, proprie contracta esse ex μάε et μέε, easque pp. formas secundæ personæ Singul. Imperativi Activi verborum μάω vel μέω, pp. desidero, vel potius quæro et interrogo; ut μὰ et μὴ pp. significent quære vel interroga, et μὰ τὸν Ἀπόλλωνα pp. sit interroga Apollinem &c.; nempe, utrum res ita se habeat, an vero mentiar? &c. Conf. Rudimenta L. Gr. Strachimeyer., p. 265. Μὰ Δία plerumque negat, raro adfirmat. In adfirmatione enim adhibetur νὴ Δία. Ex. gr. si quis roget, an tu hoc fecisti, respondetur νὴ Δία: sed, si quis neget, et dicat, non feci, tum dicitur Μὰ Δία. Vide Thom. Magistr. in voce Μὰ Δία (p. 590. 591.) T. H.] [Adde Valcken. ad Euripid. Phœniss. p. 366. E. S.]

Μάγγανον venenum, præstigiæ, à μάγανον, quod forte à μάγος: de quo suo loco. Hesych. μάγγανα φάρμακα: ubi vide viros doctos. "Μάγγανον proprie est μάγανον: nam oritur à μάγω, unde μάσσω. Ex origine satis patet, significari instrumentum, quod subigendis farinis, aliisque rebus miscendis usurpatur; unde quoque patet pertinere ad veneficas. Sed μάγγανον, in genere, significat etiam instrumentum, ad aliquid vel capiendum vel efficiendum aptum. Hinc μάγγανα retia, machinæ ad aliquem capiendum, et fallendum. Unde μαγγανεύειν, quod de præstigiis et artibus Magicis antiqui posuere, ut Aristoph. Plut. vs. 310. Pro Machinis bellicis, quarum usum Homerus ignorat, vide Hesych. in voce ἀχέτας. Vetustior certe vox μηχανὴ et πολεμικὰ ἔργανα. Recentiores dein μάγγανα dixerunt, ad Latinos etiam vocabuli usu translato; quod satis explorate constat ex Du Cangii utroque Glossario, Lipsii Poliorcetic. l. i. 3. iii. 3. quibus sane quatuor libris accurate persecutus est, quæ ad Machinas, in urbibus oppugnandis usurpatas, pertinent. Nonnulla supplevere Rigaltius ad Onosandrum, et Stewechius ad Vegetium. T. H.]

Μάγειρος coquus. Videtur esse pro μάγερος, quod à μάγω, similive forma. Hoc à μάσσω, vel μάζω, vel μάγω pinso, mollio. Cetera vide suo loco. [A μάγω, μαγέω, μαγείω, μαγείρω. Μάγω autem, pro quo dicitur μάσσω, vel μάττω, pp. notat subigo, subigendo aliquid ad rem coquinariam paro. Hinc μάγειρος coquus. T. H.]

Μάγνης magnes, lapis ferrum attrahens. Forte à μάω desidero, quæro, et, inde orto, μάγω. [A patria Magnesia lapidem hunc dictum fuisse, docet Salmas. Exerc. Plinian. p. 776., ubi vide plura. E. S.]

Μάγος Magus. Persicum nomen esse volunt. Vide viros doctos ad Hesych. in voce μάγον. [Si Græcum sit, repetendum est à μάγω, et hoc à μάω quæro: ut μάγος pp. sit exquisitor rerum divinarum, et humanarum. Conf. et Guyet. ad Hesych. in voce. E. S.]

Μαδὸς lævis, glaber. Proprie idem, quod madidus, à μάδω, quod à μάω. Hoc forte componendum cum Lat. meo. A μάω est μάζω pinso: cui vicinum μάδω. [A μαδὸς est μαδάω, quod proprie significat fluxu capillorum glaber sive calvus fio. Hinc Participium μαδῶν, et Adjectiv. μαδαρὸς pp. cujus defluxerunt crines. Apud Hippocratem, homines senes, qui sunt ὀλιγότριχες, sive raros habentes capillos, vocantur μαδαροὶ, i. e. quibus præ senio pili defluxere. A μαδὸς etiam formatur μαδίζειν pilos educere, vel adnatos demere. Sic μαδίζειν τοὺς χοίρους porcellos madentes pilis nudare. Hinc ἀπομαδίζειν χοῖρον porcum depilare. Aliud autem est μυδάω ex humore putresco. Quare de cadavere dicitur μυδᾷν madore et putrescendo eo pervenire, ut fiat σαπρὸν &c. T. H.]

Μάζα massa, offa. A μάζω, quod vicinum verbo μάσσω pinso. [Est a μάζω, vel μάσσω, in Futuro secundo μαγῶ. Unde patet, vetus verbum esse μάγω. Μάζω autem pp. significat subigo, et μάζα pp. est subacta farina. T. H.] [Vide porro Salmas. Exr. Plin. p. 557. b. de μάζα, pro quo et μάδδα Æolice, ibid. p. 903. b. F. et Grævii Lect. Hesiod. p. 71. E. S.]

Μαζὸς mamma. Haud dubie est idem proprie, quod μᾶζα (sive μάζα) à μάζω. [Potius à μάω. Est igitur pp. forma Adjectiva masculina, cujus feminina est μάζα. Appellationis rationem præbebit cel. L. C. V. infra in μαστός. E. S.]

Μαῖα obstetrix. Oritur à μάω, inquiro: de quo suo loco. [Etiam nutrix, à cura sedula. Conf. infra in μάω. E. S.]

Μαίανδρος Mæander: nomen fluvii. Ortum videtur à μάω, quod respondet Lat. meo. [Conf. Salmas. Exc. Plin. p. 587.]

Μαίνομαι furo. Est à μάνω, quod forte repetendum est à μάω desidero. [Conf. infra in μῆνις, et locum Theocriti, Idyll. 2. 48. 49. ibique, Valckenario laudatum, Salmas. Exerc. Plinian. p. 639. E. S.]

Μάκαρ beatus. Proprie dii dicti videntur μάκαρες à longævitate. Μάκαρ componendum cum μῆκος longitudo, et μακρὸς longus. [Vox μάκαρ, à poëtis Græcis adhibita, Græcæ tamen non videtur originis, peregrinum quid sonans. Dii, alta pace beati, sæpe dicuntur Homero μάκαρες θεοὶ αἰὲν ἐόντες. Hinc duplex orta fuit Adjectivi forma, μακάριος, et μακαρίτης: prior de vivis adhibetur, de mortuis altera. Μακάριος notabat quemcunque re beatum vel fortunatum. Quoniam autem, in summa parte felicitatis, opes collocantur ab hominibus, divites et opulenti, ut à Latinis beati, sic à Græcis sæpissime dicuntur μακάριοι. Μακαρίτης autem, et μακαρῖτις feminine, ponebantur de fato functis, quos et nos vulgo beatos vocamus. Hoc sensu accipi debet in Persii Satyr. 3. 103. Beatulus alto compositus lecto &c. L. C. V.] [A μάκαρ, quam maxime analogice, factum μακάρτερος, μακάρτατος, quod recte Eustath. p. 1540. 30. 38. inde ortum existimabat, i. q. μακαρώτατος. E. S.]

[**Μάκελλον**, Lat. macellum. A μάκος, "Dorice pro μῆκος, est Adjectivum μακερὸς, per syncopen μακρός. A μακρὸς autem, macer, macellum, μάκελλον" &c. L. Bos, Observ. Critic. cap. 42. p. 171. et Diss. de Etymol. Gr. p. 30. 31. Adde Salmas. de Usur. p. 349. et virum eruditiss. in nota voce μακέλη, in Lexico Hedericiano, subjecta. E. S.]

Μακκοᾶν desipere. Forte à sono inani hominum delirantium.

Μάλα valde. Forte ab obsoleto μάλος: unde Lat. malus. Notio autem repetenda à μαλάσσω mollio, quod non multum differt à μάσσω pinso, subigo. Origo videtur esse μάω moveo, movendo comminuo. [Hæc ita videntur accipienda, ut ex notione subigendi (quam vir celeberr. modo dixit) illam vehementiæ acceperit nostrum μάλα: quod quidem pp. videtur esse Accus. plural. Adverbialiter positus, à nom. adject. μαλὸς, de quo inferius. Jam vero, si contuleris formam verbi cognatam μόλω, (unde μόλος labor, et μόλις ægre, q. d. cum labore; Latini item molior, id est, "cum conatu et viribus ago," molimen, et alia) ratio significationis, in nostro μάλα, erit evidentior. Simul etiam apparebit, ex collata ista vocula μόλις, qua lege à μάλα dictum sit μάλιστα: nempe μάλιστα pp. à μάλις, unde μαλίω, μεμάλιστος, μάλιστος. Denique quod Latinum malus eandem habeat indolem, quæ est in verbo μαλάσσω mollio, facile potest confirmari ex collatione usus Latini, in phrasi mala ætas, h. e. ætas imbecillior, senectus: tum vero etiam ex eo, quod malus (Gr. pp. μαλὸς) venit pro κακῷ, id est, molli, ignavo homine. Confer infra in μαλακὸς, μαλλὸς &c. comparatis quoque, quæ dedit summus Vossius, in Etymologico, vocibus malus, et virtus. E. S.]

[**Μαλακὸς** mollis. "Talem mollitiem complectitur, qualis est lanæ: nam μαλὸς, sive μαλλὸς, lanam quoque notat. Hinc μαλακὸς, pp. notans id, quod instar lanæ molliter fluit, tam in bonam, quam in malam partem sumitur, et refertur ad mores. Itaque notat mollem et effeminatum. Sed in bonam quoque partem notat eum, qui alteri cedit, nec pertinax est: sed se præbet mollem. Hinc λόγοι μαλακοὶ sunt sermones supplices, et mollibus verbis aliquid petentes. Hac potestate in Euripide sæpe occurrit." &c. T. H.]

Μαλάσσω mollio. A μάλα. Vide ad vocem μάλα. [Μαλακὸς, et infra in μαλλὸς, μαλὸς &c. E. S.]

Μάλη axilla. Videtur à mollitie dictum. [Nempe pp. est fœm. à masc. μαλός. E. S.] Vide μάλα. [Nisi idem sit ac μασχάλη: quod vide. E. S.]

Μαλκὴ stupor ex frigore. Forte pro μαλακὴ: quod à μαλάσσω. [Observavit jam Salmasius, Exerc. Plin. p. 637. Æoles dixisse μαλκὸς, pro μαλακὸς, unde marcus et marcidus &c. Ut μαλκὸς pp. sit mollis, hinc imbecillis, ignavus, et μαλκὴ, Substantive, pro imbecillitate, stupore. Ejusdem formæ et indolis vox est [illegible]. Vide Stephan. Append. coll. 1411. 1412. E. S.]

Μαλλὸς quasi mollis à μάλω: de quo dictum. [Apud Hesychium μαλλὸς exponitur τὸ ἔριον, καὶ ἡ καθειμένη κόμη κ. τ. λ. lana et coma promissa. Plura dabit Stephan. in Append. col. 1412. Vide porro sequens μαλός. E. S.]

Μαλὸς tener. A μάλα, quod vide. [Per Aphæresin literæ primæ, pro ἀμαλὸς, dictum volunt Grammatici. Sed ratio ista parum tuta est. Potius ἀμαλὸς dictum fuisse pro μαλὸς auctor est cel. Lennep. quem vide in Ἀμαλός. E. S.]

[**Μάλω** obsoletum. Idem videtur notasse ac vicinum μόλω, quod, litera λ geminata, pronuntiarunt μόλλω; unde propagatum Lat. mollio. Vide, quæ habet auctor in Ἀμαλός. Ex μάλω hoc supersunt Adj. μαλὸς, ὴ, ὸν, Subst. μάλη, itemque Lat. malum, Dorice μᾶλον, i. q. μῆλον, pp. mite (hinc mite pomum) porro μαλλὸς, μάλλον, aliaque apud Hesychium. Latinorum malo, malim, mallem, quippe contracta ex mavolo, mavelim, mavellem, pro mavelerem, hoc non pertinent. E. S.]

Μάμμα, μάμμη, μαμμία. Facta ex repetita syllaba prima vocis μάτηρ [quod vulgo μήτηρ, mater] nempe μά. [Vide Valcken. ad Herod. l. 4. 59. p. 307. E. S.]

Μαμμᾶν vox pueruli, panem flagitantis. Est à præcedenti μάμμα.

Μανδαλωτὸν osculi genus immodestum. Est à μάνδαλον, quod pro μάδαλον. Hoc vero à μάζω, cui vicinum μάσσω subigo, et Lat. mando, mandere. [Usus est hac voce, inter alios, Aristophanes in Acharn. vs. 1200. et Thesmoph. vs. 139. E. S.]

Μάνδρα stabulum, caula, et μανδραγόρας, "Mandragoras, planta, cui vis inest obstupefaciendi sensus et soporandi homines." Forte à μαδαρὸς repetenda sunt. Litera enim ν inserta est. Μαδαρὸς autem à μάδω: unde Lat. mando, Gr. μάσσομαι.

Μανθάνω disco. A μάθω, quod à μάω inquiro. [Ejusdem formæ verbum est, ac sunt θιγγάνω, ἱκάνω, λανθάνω &c. de quibus vide Etymolog. in Θιγγάνω, col. 450. E. S.]

Μανὸς rarus, mollis. A μάω, quod à μάω, cui vicinum Lat. meo, unde meatus. [Μανὶς, cum accentu in ultima, est ornamentum collare, quod alioquin μανιάκης, vox formæ [illegible]. Plura de eo habet Stephan. in Append. col. 1415. Utrumque forte μάνος et μανὶς, à mobilitate nomen habet. Hinc et, ni fallor, Lat. manus, mannus, manes, qui à notione mobilitatis, et recursus levissimi, Hebr. etiam אוב dicti. Itaque stirps fuerit μάω, cui cognatum μόω, moveo &c. E. S.]

Μάντις vates. A μάω furo, de quo in μαίνομαι. Alio loco vir celeberr. Vates à Græcis dicebatur μάντις, q. d. furibundus, vel furore percitus, à μαίνεσθαι furere. Inde autem in vatem apte translata vox μάντις, quia vates, oracula redditurі, furore, quem divinum vocabant, perciti id faciebant. Furor nimirum in iis instinctus divini judicium habebatur. Eo sæpe respiciunt scriptores veteres, quum vates, oracula edituros, inducunt.

Μάραγδος gemma. A μαράγω, quod nescio, an ab ἄρω, præfixa μ, sit repetendum. [Μαράγω vicinam formam habet μαρύσσω luceo, splendeo: quod verbum, si porro contuleris cum alio μαρμαίρω, facile apparebit, stirpem utriusque esse μάρω, unde μαρέω &c. At dubia res est, unde istud μάρω descenderit. Cel. Lennepius stirpem facit ἄρω. Mihi quidem vicinæ formæ μάρω, μείρω, μόρω videntur omnes vim primariam secandi et dividendi habuisse. Unde vero μάραγδος (pro quo, præfixa σ, etiam σμάραγδος dictum) significationem gemmæ rutilantis acceperit, haud satis liquet: nisi sit à divisis radiis. Conf. Bochart. Hier. 2. 690. 38. et Gron. ad Herod. §. 875. 106: 1. E. S.]

Μάραθρον herbæ genus. Forte à μαράω, unde sequens μαραίνω macero, flaccidum reddo.

Μαραίνω marcescere facio, flaccidum reddo. Forte ab ἄρω: de quo vide suo loco. [Dubitari omnino nequit, an μαραίνω, et marceo, marcesco &c. sint verba, ab eadem stirpe μάρω ducta. Vis earum propria maxime elucet ex Lat. marcere. Vide Salmas. Exc. Plin. p. 637. a. C. E. S.]

Μάργαρον unio. Forte ab ἀργὸς candidus, albus, quod vide suo loco. [Peregrinam vocem esse βάρβαρον vel μάργαρον (unde manaverit Gr. ὁ μαργαρίτης λίθος) docent Salmas. Exc. Plin. p. 790. b. coll. Boch. Hier. 2. 690. Addit ille, vocem Græcam veterem esse μάργαρον pro lance. Quam quidem significationem à μάρω divido repetere, haud difficile foret. E. S.]

Μάργος, vel μαργὸς insanus, amens. "Proprie notat furore correptum, furibundum: unde à Grammaticis exponitur per μαινόμενος. Maxime ponitur de cupiditatibus et libidinibus furibundis, atque ad omnem immoderatam libidinem applicatur. Sic θυμὸς μάργος animus furens, ἔρως, στόμα &c. μάργον: γαστὴρ μάργος quia omnia, quæ apponuntur, quasi furore correptus comedit. Ex hac, apud Homerum, locutione composita est vox γαστριμάργος homo edendi cupiditate flagrans." T. H. [Adde Valcken. ad Euripid. Phœn. vs. 1252. p. 422. 423. Stirps videtur esse μάω, unde μαίνω, μαίνομαι furor &c. E. S.]

Μάρη, Plur. μάραι manus. Forte à μάρω prehendo: unde μάρπτω.

Μάρις mensura liquidorum. Forte à μάρω capio vel divido, cui vicinum μείρω.

Μαρμαίρω rutilo. Ab ἄρω forte est μάρω, et reduplicatum μαρμαίρω. [Vide supra in μάρμαρος, et conferatur Bocharti Hieroz. P. 2. p. 690. 31. ubi observatum, μαίρω et μαρμαίρω pp. esse splendere et μαρμαρυγὴ splendorem. Unde, ut μάρμαρον et μάραγδος, vel cum prosthesi σμάραγδος, ita etiam μαργαρίτης &c. E. S.]

Μάρναμαι pugno, prælio decerno. Videtur repetendum à μάρω capio, vel divido. [Est à μάρνημι: hoc vero à μάρνη, pp. furor, quo quis corripitur. Dicitur de furore bellico, atque adeo verbum hoc sæpe notat pugnare, et μάρνασθαι de iis dicitur, qui verbis altercando inter se certant. T. H.]

Μάρπτω prehendo. A μάω sunt μάρω et μάπτω. Hinc μάπτειν comprehendere; illinc μαρῶ, μαρπτῶ, μάρπτω, μάρψω. [Comparentur, quæ vir cel. dedit in Ἁμαρτάνω, supra. E. S.]

Μάρσιπος et μάρσυπος Marsupium. Nescio, an sit compositum ex ἴπος, de quo supra, et μάρω, unde μάρη, cujus derivata compone.]

Μάρτυς testis. Est à μάρω prehendo. [Originem esse repetendam à μέμαρται, sæpius diximus, atque adeo à verbo μείρω divido, discerno, dirimo. Hic observandum (quod, in studio linguarum, usus est multiplicis) vocabuli Græci, quod testem notat, præter alias, duplicem exstare formam, μάρτυς et μάρτυρ. Istarum formarum illa, in ς desinens, vetustior est altera, desinente in ρ. In lingua Græca et Latina veteri, in centenis vocabulis, σ primum pronuntiabatur, in quibus posteri, ejus literæ loco, adhibuerunt caninam ρ, quæ, utpote difficilior pronuntiatu, in istarum linguarum infantia, vix pronuntiabatur. Vulgo tradunt Grammatici, recentiores Atticos, in multis vocabulis, ρ usurpasse pro litera σ. Ista ratio erat invertenda. Veteres Græci masculum ex. gr. dixerunt ἄρσην: recentiores Attici, σ in ρ mutata, ἄῤῥην. Fortitudinem veteres dixerunt θάρσος, recentiores Attici θάῤῥος: et ad eandem normam alia pronuntiarunt. Hæc accepta refero Grammaticorum doctissimo Heraclidæ Alexandrino, ad Eustath. super talibus notanti, Iliad. Μ. p. 877. et ad Odyss. Ι. p. 352. Hujus observatio usus est Henr. Stephanus, de Dial. Attica p. 16. 55. et 191. Præ aliis autem Græcis, Spartani, in fine vocabulorum, in quibus reliqui Græci literam ς pronunciabant, posuerunt ρ. Libri, Spartana dialecto conscripti, omnes perierunt: sed exstat tamen Senatusconsultum Laconicum, quod, conservatum à Boethio, l. 1. c. 1. de Musica, emaculavit Jos. Scaliger, Comment. ad Manilium, p. 426. In eo reperiuntur Τιμόθεορ, ὁ Μιλήσιορ, Παραγενόμενορ, et paullo post, τὰρ ἀκοάρ, pro τὰς ἀκοάς, τὼρ νέωρ, pro τοὺς νέους. Similiter Eretrienses, pro σκληρότης, dicebant σκληρότηρ, observante Platone, p. 297. Pro Πελασγὸς ab iisdem ductum fuisse Πελαργὸς, Phrynichus monuit, p. 40. Qui vulgo Græce παῖς dicebatur, apud Lacedæmonios vocatus fuit παῖρ, et παίρ: unde Lat. puer. Veteres Romani dixerunt por, quod remansit in Marcipor. [Publipor, Lucipor] pro servus Marci &c. similibusque. Ad eandem rationem, in infantia Latini sermonis, s pronunciarunt pro r. "S" inquit Festus "pro r sæpe antiqui posuerunt: ut majosibus, meliosibus" &c. Ex dictis patebit nonnullorum Adjectivorum, apud Latinos, ratio Analogica. Pro angor veteres dixerunt angos et angus: qualia in libris nostris supersunt honos, labos, arbos. Non ab angor, sed à veteri forma angus, natum angustus. Pro augur veteres dixerunt augus: hinc augustus. Adjectivum vetus antiquitus flectebatur vetesis, vetesi, et vetosis, vetusi: hinc vetusitus, contracte vetustus. Funus olim funesis, funesi: hinc funestus. Honos, honus: hinc honesis, honesi, honesitus, honestus. Arbos et arbus, arbusitus, arbustus. L. C. V.]

Μασάομαι mando, à μασάω, quod à μάω, Futuro verbi μάω movendo minuo, mollio. Inde μάσσω, μάζω, μάζα: unde Lat. mando. [Huc etiam pertinet forma μασάω, unde μάσημα, vox rarior, quam Toupius, in Epist. Crit. p. 23. commemoravit. E. S.] [Μασᾶσθαι pp. dentibus subigere, id est, comedere, est à μάσσω, vel μάττω macerando subigo; respondetque plane Latino mandere. Μασᾶσθαι igitur notat cibos ita manducare, ut non deglutias, sed gustum bene sentias: dein significat ita manducare, ut succum deglutias, reliqua exspuas et rejicias. Sic refertur ad nutrices, quæ manducare solent cibos, et manducatos ori pueri inserant. Hinc μαστὴς manducator, et μύες μασητῆρες, apud Medicos, dicuntur musculi, qui, ut dentes moveantur, efficiunt. T. H.]

[Μασθαλὶς Poculum mammæ figuram habens. Vocem hanc Græciæ restituit cel. Valcken. in Digressione 4. à Theocriteis, p. 294. Facta est à μασθὸς, quod vide. E. S.]

Μάσθλη lorum emollitum, quasi à μάσθω, quod à μάσω vel μάσσω. [Pro eodem etiam, in tertia Declinatione, μάσθλητες adhibetur. Vide viros doctos ad Hesych. in voce Μάσθλη, ab Albert. laudatos, et in primis Berglerum, ad Aristophanis Nubes, vs. 448. et Equites, vs. 269. ubi ex Scholiaste observatur, improprie μάσθλητα dici τὸν μεμαλαγμένον ἐν πονηρίᾳ. E. S.]

[Μασθὸς mamma, mammilla. Est forma tantum diversum à μαζὸς, pro quo Dores scripsere μασδὸς, literis σδ, pro recentiori ζ, adhibitis. Stirps μάω. Vide in μαζὸς. E. S.]

Μάσσω pinso. Est à μάσω, quod à μάω, moveo tractando, comminuendo. Alio loco vir celeb. "Verbum μάω, à generali, qua pollet, notione tractandi, vel minuendi, eam accipit molliendi, quæ in variis derivatis cernitur, ut in μαλάσσω, &c. Itaque à μάσω, Futuro verbi μάω, factum μάσσω itidem tractandi, comminuendi et subigendi significationem habet: unde speciatim pistoribus tribuitur, et idem est, quod Lat. pinso. Idem autem, in compositis, ἀπομάσσειν, ἐκμάσσειν et similibus, abstergendi notione usurpatur. Unde ἐκμαγεῖον aliquando dicitur id, quo quis se abstergit." Μάσσω, pro quo veteres dixerunt μάγω, notat subigere et subigendo abstergere. Hinc μάσσειν χεῖρας abstergere manus. Ab hujus tertia Præter. perf. Pass. μέμακται est μάκτρα instrumentum ad subigendum: sed μάκτρον, in neutro genere, notat instrumentum, quo absterguntur manus. Sic mappa dicitur μάκτρον; adeoque multum differt à μάκτρα, quod v. gr. apud Aristophan. in Pluto, vs. 545. ponitur pro alveo, in quo panis, farina massa &c. subigitur." T. H. Idem vir summus alio loco: "Μάσσω subigere. Proprie de farina dicitur. Eleganter etiam usurpatur de veneficiis: nam veneficæ dicuntur non tantum κηλεῖν, et ἐπᾴδειν, sed etiam μάσσειν: unde μάκτρια veneficam significat, proprie, subactricem."

Μαστεύω quæro. Est à μαστὴς, quasi investigator: quod à μάω inquiro.

Μάστιξ flagellum. Quasi à μαστίζω, quod à μάστις, [servato apud Hesychium: unde in Dativo μάστι, Il. Ψ. 500. ex edit. Clarkii, et Accus. μάστιν, Odyss. Ο. 182. E. S.] Similive forma, e verbo μάσσω, de quo supra. Alio loco vir celeber. "Nomen μάστιξ, significans flagrum, vel flagellum, proxime oritur à verbo μαστίζω: hoc vero ab obsoleto μάστις, quod à μάω, cui inter alia adest notio urendi. Sicut autem hoc ab urendo ad notionem cædendi flagris transfertur, ita ipsum Lat. flagrum et flagellum repetendum à verbo flagro, quod in origine convenit cum Græco φλέγω."

[Μαστὸς mamma. "Μαστοὶ ubera sive mammæ. Inter alias deteriores veram quoque notionem præbet auctor Etymologici magni, dum, hac voce proprie, scribit, significari τὰ τοῖς βρέφεσι ζητούμενα, id quod pueri infantes, duce natura, quærunt. Est enim ab origine, sæpius indicata, μάω ardenter quæro. Quam Grammatici statuant differentiam inter μαζὸς, et μαστὸς, illa tantum pendet à dialecto. Quadruplex enim fuit, in diversis dialectis, vocis unius scriptio, μαστὸς, μασθὸς, μαζὸς, et μασδὸς: quarum ultima fuit proprie Doriensium, adhibita Theocrito, Carm. 3. 16. &c. L. C. V.]

Μαστροπὸς lena. Videtur idem quod ματρωπὸς: et hoc componendum cum ματρύλλα lena; quod Diminutivum est à μάτηρ, de quo suo loco. [Vir doctissimus, in Lexico Hedericiano, repetit à μαστὴρ indagator et index capturarum venerearum. Cui derivationi favet, quod Græci investigatorem dixerunt μαστῆρα [illegible] μαστῆρα. Jam vero μαστροπὸς, in Genitivo μαστροποῦ, ejusdem formæ nomen videtur esse ac αἰγωπὸς, ἀῤῥωπὸς, αἰθωπὸς, βλοσυρωπὸς, καλωπὸς, μαρμαρωπὸς, οἰνωπὸς, παρθενωπὸς &c. Quæ quum manifesto composita sint cum voce ὤψ, ὠπὸς, oculus vel adspectus: dubitari vix potest, quin nostrum μαστροπὸς sit ejusdem generis, et proprie eum vel eam significet, qui, vel quæ investigatoris investigatricisve speciem demonstret, lenonem adeoque vel lenam. E. S.]

Μασχάλη axilla. Est pro μαχάλη, à μάχομαι pugno. [Nescio, an sit potius repetendum à μάω moveo, unde ipsum quoque μάχεσθαι notionem invenit: ut μασχάλη, sive μαχάλη pp. sit quæ valde et crebro movetur. Conf. Homericum illud χεῖρας ἀείραντες, vel χεῖρας ἀνασχόμενοι, quod Stephanus laudat, in voce nostra, Append. col. 1492. E. S.]

Μάτην frustra, temere. A μάω, μάτω, unde Lat. mentus. [A μάτη, quod à ματὴς; hoc vero à μέμοται, tertia Præter. perf. Pass. verbi μάω quæro. Quærimus vero, quod non habemus, et sæpe operam perdimus. Hinc ματὶς frustra quæsitus, et μάτην frustra. T. H.] [Est igitur μάτην pp. Accusat. Singul. f. g. à memorato ματὴς. Unde, per ellipsin nominis Substantivi, et præpositionis κατὰ, vel similis, Adverbialiter ponitur. E. S.]

Ματρύλλα lena. Vide dicta ad vocem μαστροπὸς.

Μάχλος incontinens, libidinosus, lascivus. Nescio, an à μάχομαι sit repetendum. [Stirps est μάω, unde μέμαα, μέμαχα, μάχω: et hinc Adjectivum μάχαλος, contracte μάχλος. Tribuitur potissimum mulieribus, virum appetentibus. Vide Hesiod. Ἔργ. vs. 586. Conf. porro μάω. E. S.]

Μάχομαι pugno. Videri potest nomen μάχη ortum esse à μάσσω tango, et inde ad pugnam translatum. [A μάω est μάχω, ut dictum ad vocem μάχλος. Est autem pp. μάχομαι, vi terminationis Mediæ, cum ardenti studio infero me &c. Unde nonnunquam additur vox χερσὶ manibus: ut Iliad. Α. 298. χερσὶ μὲν οὔτι ἔγωγε μαχήσομαι, pp. manibus quidem ego me non inferam, et μάχεσθαι nonnunquam est ardenter invehi in aliquem, Il. Ζ. 329. E. S.]

Μὰψ frustra, incassum. [Est à μάπω, quod à μάω, unde μάτην idem, de quo supra. [Ut ἂψ contracte dictum pro ἄπις, ἴψ, pro ἴπις, δάψ, Lat. daps, pro δαπίς: sic μὰψ videtur contractum ex μαπὶς, quod à μάπω, unde μάπτω prehendo. An igitur μὰψ pp. est prehensione, vel prehenso: quæ prehensio cum sæpe sit difficilis et frustranea, vocula μὰψ pro frustra, incassum adhiberi potuit. Conf. Iliad. Β. 120. 214. &c. E. S.]

Μάω vehementer cupio. A motu videtur translatum ad tactum, transitum, abire. Inde notat quæro, cupio vehementer &c. [Μάω significat magno cum impetu feror, vel quæro, vel investigo, &c. T. H.] [Conferantur, quæ cel. Lennepius supra jam dederat, in μάγος, μαίομαι et seqq. Fuerunt autem haud dubie cognata verba μάω, μέω, μίω &c. Ex his Latina lingua nobis integrum servavit meo, meare, quod verbum sæpe ponitur de iis, quæ ultro citroque eunt vel eunt redeuntque, ut in illo Lucani, l. 3. 640. Discursusque animæ diversa in membra meantis. Porro de verbo μέω, apud eosdem Latinos, superest Præteritum movi et Supinum motum, quæ verbo moveo, à μέω derivato, tribuuntur. Videtur igitur et ipsum Gr. μάω pp. notasse motum sive meatum, qui ultro citroque fiat, et quidem cum insigni fervore et impetu. Hinc μάω exponitur quæro, huc illuc, nempe, discurrens, μαίνομαι furo, furore agitor, commoveor vehementius &c. E. S.]

Μεγαίρω invideo, curo. Forte à μέγω repetendum: unde μέγας &c. [Conf. μοχθῶ laboro invidia; in quo similis translationis ratio, et sequens μέγαρον. E. S.]

[Μέγαρον domus. "Μέγαρον, et μάγαρον, à veteribus dictum fuit penetrale. In templis μέγαρα dicebantur, ubi res sacræ recondebantur. Hinc τὰ μέγαρα, in Plurali, ponuntur pro templo integro. A Pausania commutantur μέγαρον et ἄδυτον, hoc est, iste templi locus, quem nemini, nisi sacerdoti vel pontifici, adire licet, T. H.] [Vide Albert. ad Hesych. v. μέγαρα. Est à verbo μέγω (cujus stirps μέω) à quo μέγας, μεγάρω, μεγαίρω. E. S.]

Μέγας magnus. A μέγω, quod idem ac μείζω, unde μέζων Ionicum, idem quod μείζων. Convenit haud dubie cum μέλω, de quo suo loco. [Stirps est μέω Lat. meo: de quo vide supra in μάω. Hoc ipsum μάω dedit μέγω, unde Latini veteres fecerunt mages, ex quo superest Adverbium magis. A magis porro factum est maginus, et contracte magnus. Pro magus etiam dixerunt majus, a, um: unde Comparativus major pro maior, et dens majus ac maja, et vox majestas. Vide Macrob. l. 1. 12. laud. à Vossio in magnus. Comparativi autem forma neutra majus videtur esse pro maiius. A μέω factum μέσσω, μέσσον, quomodo Iones extulerunt Æolicum μέζων. Porro à μέω factum μέγω, ut à μάω, μάγω. A μέγω, μέγας, μέγαλος, unde fœm. forma μεγάλη, Genit. item μεγάλου &c. Ex quibus omnibus satis apparet, proprietatem verborum μάω et μέω, in motu vehementiori positam, transiisse ad intensiorem granditatem significandam. E. S.] [Μείζων contractum est ex μεγίζων, à verbo μέγω. Antea usitata fuere μέγος, μεγίων, μέγιστος, ut φίλος, φιλίων, φίλιστος, quorum hæc reperiuntur in unico Homeri, et unico Sophoclis loco.—A μέγω flexit μέγαλος: hinc vero est μεγαλεῖος, significans non tantum magnificum, sed et summa laude dignum. Quod satis liquet ex Xenophonte, qui p. 460. homines egregios μεγαλείους dixit, et p. 171. Καλὸν, καὶ μεγαλεῖον νομίζεις εἶναι pulchrum et laude dignum putas esse. Adverbium μεγαλείως eidem Xenophonti, bis terve, adhibitum. Deos sumtuosis sacrificiis honestare dixit, μεγαλείως τιμᾶν, p. 425. L. C. V.]

Μέδιμνος medimnus, mensura aridorum. Est pro μεδόμενος, quod Participium verbi μέδω: hoc à μέδω, unde modus Latinorum, et medius. [Μέδιμνος et μόδιος inter se differunt. Interpretes tamen μέδιμνον modium exponunt. Non accurate. Vide hic Commentar. [nostrum ad Aristophan. Plut. p. 343.] Verumtamen est, μέδιμνον et μόδιον ab eadem origine esse ducta, nempe à μέδω. Hinc μεδόμενος fit, et contracte μέδιμνος. Μέδω in Præter. Medio habet μέμοδα. Hinc μόδος (unde Lat. modus) id est mensura. A μέδω etiam Lat. melior descendit quare ex hac potestate patet, μέδιμνον et μέδω significare mensuram, ad quantitatem rerum metiendam. T. H.]

Μέδω impero. Ortum videtur à μέω, quod, vicinum μάω &c. superest in Lat. meo: unde μέδω, μέτρον, Lat. modus, moderor et similia. [Μήδομαι ad amussim respondet Lat. meditor, in illo Il. Θ. 458. de Minerva et Junone, κακὰ δὲ Τρώεσσι ΜΕΔΕΣΘΗΝ mala Trojanis meditabantur &c. Vide etiam virum doctissimum, ad Hederici Lexicon, in verbo μέδω. E. S.]

[Μέθυ vinum, temetum. "Οἶνος quodvis vinum dicebatur, seu merum seu mixtum. Μέθυ vinum erat merum, aquæ liquore non debilitatum: quale vinum Varro vocat purum putum. A voce μέθυ, μεθύω ebrius sum. Illinc ductum μεθύσκω (secundum vim verborum in σκω) est inchoativum. Ergo μεθύσκεσθαι inebriari." L. C. V.] [Stirps μέω, cognata alteri μάω. Notio ebrietatis videtur ducta ab illa commotionis vehementioris. Conf. imago Jes. 24. 20. 29. 9. E. S.]

Μειδάω subrideo. Forte ab εἰδέω, vel εἴδω video, adspicio blande. [Ponitur paullo alio modo, quam γελᾷν. Hoc enim refertur ad risum, proprie dictum; verum μειδᾷν ad vultum renidentem, lenemque risum præ se ferentem, et indicantem. Hoc non tantum valet μείδησις et μείδημα, sed et μειδὴς in compositis: unde φιλομμειδὴς, quod epitheton est Veneris, id est, Venus renidente vultu, quæ amat vultum renidentem, et ἀμειδὴς epitheton Orci, quo orcus dicitur is, à quo nitor, tranquillitas et lætitia alienæ sunt. T. H.] [Adde cel. Lennep. Anim. ad Coluth. p. 91. De etymo verbi μειδάω lege Stephanum in Adjiciendis tomo 2. Thesauri, col. 1607. Stirps mihi est μέω. E. S.]

Μειλίσσω mulceo. Repetendum à μέλι mel. [Etymologus M. p. 82: 33. et 582: 36. παρὰ τὸ μέλι, μελίσσω, καὶ, πλεονασμῷ τοῦ ι, μειλίσσω. A Stephano exponitur Dulcedinem quandam melleam indo, mellitum reddo. Sed recte idem addit, "usurpari metaphorice pro blandis verbis et veluti mellitis demulcere, aut etiam delinire." Nempe comparatio Latini mulceo, cum nostro μειλίσσω, vix patitur dubitare, quin, uti stirpes utriusque verbi, nempe, μύλω, μέλω, sunt cognatæ, ita et ipsæ proprietate sua conveniant: ut μειλίσσειν pp. sit mulcere, demulcere. Conf. loca Il. Η. 410. Od. Γ. 96. Orphei Argonaut. vs. 788. 936. &c. E. S.]

Μεῖραξ adolescens. Haud dubie est à μείρω, μείρω. [Mos apud Atticos frequens est, ut μεῖραξ ponatur de puella, sed Diminutivum ejus μειράκιον de juvene, et alterum Diminutivum μειρακίσκος de ætate juvenili. Jam vero μειρακίσκος sequitur post παῖδα, sive puerum. Quando quis παῖς esse desiit, et attigit annos 14 aut 16. dicitur μειράκιον. T. H.] [Etymologus M. col. 583: 1. Ἀπὸ τοῦ ἱμείρω, ἵμειραξ, καὶ μεῖραξ, ὁ τοιούτῳ χρόνῳ ὤν, ὥστε καὶ [illegible]. E. S.]

Μείρω divido. A μέρω, quod à μέω repetendum videtur, quasi, medium sejungo, divido. [Vide infra in μέρος. E. S.]

Μέλαθρον domus. Videtur repetendum à μέλω, et hoc proprie esse idem, quod μάω, μέω tango, divido, meo. Notionem tamen significationis non satis perspicio. Convenit autem μέλω etiam cum μέρω. [Est ejusdem formæ, et vicinæ fortasse originis nomen, ac μέλεθρον funis. Stirps utriusque est μέλω, unde μέλλω pp. moror, cunctor &c. An hinc μέλαθρον pp. locus morandi, commorandi, μέλεθρον vero instrumentum morandi, sive quod moretur abire cupientem, adeoque funis vel pedica? E. S.]

Μέλας niger. A μέλω, translatione incerta: [uti nihil fere incertius est in linguis, quam ratio denominationis colorum. E. S.]

[Μέλγω. Vide cel. Lennep. ad ἀμέλγω.]

Μέλδω liquefacio. A μέλω divido &c. Hinc vicinum est μέρω. [Contractum videri queat ex μελάδω. Convenit quodammodo cum Belgarum smelten. E. S.]

Μελεδαίνω curo. A μελέδη cura, quod à μέλω, vel μέλει. [Notio curarum et sollicitudinis, in μελεδαίνω, videtur ducta ab illa liquefaciendi ac tabefaciendi, in verbo μέλδω, contracto ex μελάδω. Eadem translatio longe tritissima est in Arab. [illegible], itemque in τήκεσθαι, quemadmodum et Belgice dicimus, zich verteeren door zorgen &c. E. S.]

Μέλεθρον pedica, funis. A μέλω, vel μέλει. [Vide dicta ad μέλαθρον. E. S.]

Μέλει curæ est. A μέλω, de quo vide ad μέλαθρον. [Μέλει est tertia Singul. verbi μέλω, cujus proprietas nondum satis est explorata. Fortasse idem pp. notat, ac μελάδω, de quo vide in μέλδω. Conf. etiam infra in μέλλω. E. S.]

Μέλεος vanus, stultus, inanis. A μέλος membrum, et hoc à μέλω, de quo in μέλω. [Vir summus, J. A. Ernesti, ad locum Il. Κ. 480. ex Scholiaste Lips. exponit: "μελλητὶς, ἐκλελυμένα τὰ μέλη." E. S.]

Μέλι mel. Videtur esse à μέλω, quod à μέω, vicino alteri μάω moveo, tango: unde mollis, mulceo, &c. Et sic ad saporem dulcem transitum forte. [Vide in μέλω. E. S.]

Μέλισσα vel μέλιττα apis. A μέλι. [Μέλισσαι etiam olim sacerdotes Cereris vocatæ: cujus in nominis locum postea successit μητρωάδες, ut ostendit Hesychius, ubi vide Sopingium. Meminit hujus rei Scholiast. Euripid. ad Hippol. vs. 17. et Schol. Theocriti, ad Idyll. 15. 94. ubi, pro ἰσμῆνας, recte legit ἐσσῆνας Tanaq. Faber, teste Anna filia, ad Callimach. in Apoll. vs. 110. Sed etiam, latiore ambitu, pro cujusvis dei deæve sacerdotibus fœminis, μέλισσαι fuerunt positæ. A Pindaro certe Pyth. 4. 106. μέλισσα Δελφὶς Pythica sacerdos appellatur: cui proprium alioquin nomen erat προφῆτις. Hujus autem rei ratio ab apium est natura repetenda, quæ, quum castissimæ sint et eleganti munditie delectentur, (Ælian. de Animal. L. V. 11. διὸ καθαρὰ ἡ μέλιττα) suum nomen cum virginibus sacris communicarunt. Quin mystica quadam ratione, in sacrorum arcanis, animæ, ob purissimam naturam, dicebantur non tantum νύμφαι, sed et μέλισσαι, ut docet Porphyr. de Antro Nymph. p. 261. cui adjungendus est Scholiast. ad dictum locum Pindari. Non dissimili modo Lunam (quæ τῆς γενέσεως προστάτις habebatur) μέλισσαν vocarunt. Si quis hujus nominis fabulosam originem cognoscere cupiat, illi adeundus est Servius, ad Æneid. l. 1. 434. &c. T. H.]

Μέλλω à μέλω est, quod vide supra. Alio loco vir celeberrimus. "Verbum hoc μέλλω sæpe, temporis Futuri notione positum, post se Infinitivum habet, ita ut, per simplex Futurum, Latine reddendum sit. Ita Græcum μέλλω ποιεῖν, vel etiam ποιήσειν, vel denique, per Aoristum, μέλλω ποιῆσαι ἄν, simpliciter Latine significat faciam vel facturus sum: atque sic in aliis quam plurimis. Orta autem, in hoc verbo, Futuri significatio à notione cessandi, tergiversandi, vel moras nectendi, quæ verbo μέλλω, per se posito, apud scriptores Græcos, fere propria est. Ita Græce dicas, τί μέλλεις; i. e. quid cessas? vel quid tergiversaris? Hæc autem potestas ab ea curandi nata est, quasi dicas, usque curando tergiversari. Oritur, nimirum, μέλλω (geminato λ) à μέλω, quod, rarissime, licet transitive positum, significat curare. Ita dicitur aliquis μέλειν τι curare aliquid. Longe vero frequentius, tanquam verbum Impersonale, dici solet, v. gr. μέλει μοὶ τούτου, vel, mutata constructione, τοῦτο μέλει μοί. [Latini verbo μέλλειν simile quid videntur habere in suo molior, moliri, quod, sua quoque origine, fere idem esse, facile apparet. Est enim molior, prona analogia, à μέλω, μέμηλα, μόλις. Conf. omnino Iliad. Κ. 454. 455. Α. 22. Hesiod. Ἀσπ. vs. 126. 127. Aristoph. Plut. vs. 1103. Stirps μέω, vel μάω, pp. moveo: unde μέλλω moveo me ad faciendum. E. S.]

Μέλος membrum. Forte non differt proprie à μέρος pars, ortumque habet à μέλω, ut hoc à μέρω. Origo communis est μέω.

Μέλπω canto. A μέλος carmen. [Μέλος hoc sensu recte exponi videtur carmen modulatum, et quasi membris incisum. A quo quidem μέλος fieri potuit μελίζω, μέλπω. Nescio tamen, an cognatum sit nostrum μέλπω alteri μέλγω, et Lat. mulceo: ut v. gr. Il. Α. 475. μέλποντες ἑκάεργον pp. sit, cantu mulcentes Appollinem, ubi aptissime hoc sensu sequeretur ὁ δὲ φρένα τέρπετ' ἀκούων ille autem animo delectabatur, pp. leniter demulcebatur audiens. Et, alio flexu, per ironiam, Il. Η. 240. Scio quoque ἐνὶ σταδίῃ δηΐῳ μέλπεσθαι Ἀρεῖ, pp. in stataria pugna me sævo Marti demulcendum præbere, h. e. manibus ipsius me committere. Sed levis est suspicio, accuratius expendenda. E. S.]

Μέμφομαι conqueror. Est à μέμφω, et hoc à μέφω, quod à μέω, et hoc forte cum μάω componendum: de quo ad μάρπτω. [Etymologus M. col. 579: 16. repetit à verbo μέμφω, quod exponit λαμβάνω accipio: id quod cel. Lennepii derivationem eximie confirmat. Hoc igitur pacto μέμφομαι μέμψιν pp. foret sumo mihi sumtionem, vel capio mihi captionem, haud aliter ac Hebræi suum נָשָׂא מַשָּׂא proprie et improprie adhibent. Plena phrasis Græca reperitur apud Atticos, ut in Aristophanis Pluto, vs. 8-10. Τῷ δὲ Λοξίᾳ Μέμψιν δικαίαν μέμφομαι ταύτην, quod ad literam sic foret, Loxiæ vero Apollini juste impono hoc onus, criminis nempe, quod ipsum oneris instar premat. Idem Comicus in Ranis, vs. 1284. Τίν' ἄρα ΜΕΜΨΙΝ γ' ἐποίσει Ἀνδρί Quamnam reprehensionem, pp. quodnam onus, conferet in virum &c. E. S.]

Μὲν quidem. Nescio, an à μένω repetendum sit. [Uti ἐν est pro ἐνὶ, de quo supra, sic μὲν videtur esse pro μανὶ, quod pleniore forma adhibent veteres; ut Aristophan. in Avib. vs. 448. νὴ μανὶ &c. De origine autem hujus μὲν, ex μένω, pluribus egit Cl. Hoogeveen, Doctr. Partic. p. 638. E. S.]

Μένος animus. A μένω. [Rectissime exponitur ab H. Stephano "animi ardor, seu impetus &c." Proprie tribuitur igni, unde πυρὸς μένος, Il. Ψ. 177. 238. Ω. 792. soli, Il. Ψ. 190. (unde μένος ὀξέος ἠελίου, Hesiod. Ἔργ. vs. 414.) vento, Il. Ε. 524. fluviis, Il. Μ. 18. Φ. 305. ferro, Il. Υ. 372. equis, Il. Ρ. 476. Ψ. 390. bobus, Od. Γ. 450. mulis, Od. Η. 2. viro, Il. Α. 207. Β. 387. &c. Hinc porro pro vi indomita, furore, ira venit, Il. Α. 103. Η. 210. Ζ. 101. Ι. 675. unde μένος et θάρσος conjunguntur, Il. Ε. 2. Od. Α. 321. ψυχὴ et μένος, Il. Ε. 296. μένος et θυμὸς, Il. Ε. 470. μένος et ἀλκὴ, Il. Ι. 702. Τ. 161. Ex quibus omnibus satis mihi videtur constare, stirpem esse μέω vado, quod verbum explicitum in Μάω. Porro, uti Gr. γένος dedit Lat. contractum gens, gentis, sic μένος contracte est Lat. mens, mentis: quod quo minus ambiguum sit, faciunt Hesychii glossæ: Μένος· ἰσχὺς, δύναμις, ὀργὴ, βία, θυμὸς, νοῦς, ψυχή· et multa dicta poëtarum Latinorum, ut Horatii l. 1 Epist. 2. 59. 60. (ubi vid. Bentleium) Lucret. l. 4. 758. Virgil. Æn. l. 6. 11., 12. 609. &c. Conf. etiam seq. μένω. E. S.]

Μένω maneo. A simpliciori verbo μέω, Lat. meo. [Verbum hoc μένω active et neutraliter sumitur. Neutraliter significat firmum et stabilem manere: Active autem constanter aliquem excipere. Hoc pacto Homerus dixit μένον ἀλκὴν λέοντες sustinere vim leonis &c. T. H.] [Eadem vis Activa et Neutra cernitur in Lat. manere, apud Virgil. Æn. l. 10. 770. Liv. l. 42. 66. &c. Unde clarius etiam apparet, Lat. manere et Gr. μένειν eadem esse verba, e stirpibus μάω et μέω deducta. E. S.]

Μέρδω privo, prohibeo. A μέρω, unde μερίζω divido, separo. [Alio flexu, μερδεῖν notat idem, quod ὁρᾷν videre, de qua significatione legi potest Eustath. ad Homer. p. 225., 22. 26. 936., 6. 1585., 61. ubi simul componitur cum σμερδνὸν, ὃ ἐστιν ἄγαν ὁρατὸν ἐκ τοῦ μερδεῖν τὰς ὄψεις αὐτῶν. Eadem proprietas est verbi Hebr. חָזָה cernit, dein accurate vidit, quasi oculorum acie fixa. Quin et ipsum Lat. vidi, Præteritum verbi video, quis dubitat, idem origine esse, quod alterum fidi, à findo, sive potius ab antiquo fido, ductum, ut vidi similiter proprie est à vido. Qua vero arte Latinum merda desumtum sit à Gr. μέρδω, haud statim apparet: nisi sit pro μέλδα, à μέλδω, aut notionem habeat à secernendo, quæ est in μείρω divido, secerno. E. S.]

Μέρμερα sollicitudo: pro μέριμνα, à μερίς, quod à μείρω divido. [Cl. L. Bos à μερίζω repetit μεριζόμενος, unde, per syncopen syllabæ ζο, sit μερίμενος, μεριμένη, μέριμνα, μέρμερα. Rectius, mea quidem sententia, Lennepius noster, sine syncope, ducit à μερίς, unde ipsum fluxit μερίζω. Ceterum "originem hanc à dividendo satis firmabunt Terentiana, ex Andr. 1. 5. 25. Tot me impediunt curæ, quæ meum animum diverse trahunt. Hæ curæ sunt proprie μέριμναι, animum veluti dividentes, Virgil. Æn. 5. 720. Tum vero in curas animus diducitur omnes. lib. 8. 19. Magno curarum fluctuat æstu, Atque animum, nunc huc celerem, nunc dividit illuc, In partesque rapit varias, perque omnia versat." L. C. V.]

Μερμηρίζω curo, anxie cogito. Conferatur μέρμερα. Μείρω idem est, quod μερίζω, à μέρος. Inde reduplicatum μερμηρίζω. [Conf. et Homericum μερμήριξεν, ut Il. Α. 189. Ε. 671. et alibi sæpissime. "Pro μερμήριξε in quibusdam Mss. et edd. legitur μερμήριζε, ut, Il. Α. vs. 191. pro ἐναρίξοι, ἐναρίζοι. Veteres, ξ illud Doricum in Futuro, ab Homero, vel nunquam, vel raro usurpatum esse, adnotarunt. Sunt certe in Homero loca prave scripta: sed, quomodocumque legatur, res eodem redit. Μερμηρίζω scribitur non tantum per η, sed etiam per ι: licet rarius. Oritur autem à μερμηρὶς, quod ortum sine dubio, per reduplicationem, à μείρω: unde μέρμερα, μερμερός. Significant autem μείρω et μερίζω proprie dividere. Μερίζω de cogitationibus divisis et distractis dicitur.—Ponitur aliquando pro consideratione attenta, qua quis inter duas res ambiguus hæret, quamque eligat, incertus. T. H.]

Μέσος medius. A μέω, Lat. meo. [Conf. in Ἥμισυς supra, et infra in μέσφα. E. S.]

Μεστὸς plenus. Eustath. ad Hom. Il. Γ. p. 425: 34. παρὰ τὸ ἔω, τὸ πληρῶ, ἐστὸς καὶ μεστὸς, ὁ πλήρης. Eadem fere habet Etymologus, col. 573: 40. 580: 44. Si comparemus verbum μέω, (haud dubie cognatum alteri μάω) et inde ductum μαστὸς, pp. constipatus, densus, videri possit, verbum μέω significationem farciendi habuisse: unde μεστὸς pp. sit farctus, constipatus. Sane "μεστὸς in deteriorem sumitur partem, notatque refertus: πλήρης in meliorem ponitur, significatque illum, qui naturæ necessitati satisfacit; sed μεστὸς qui ventrem immodice replet: quo sensu et refertus apud Latinos dicitur, qui immodice se ingurgitavit cibis. T. H.

Μέσφα donec. Est pro ἔσφα, hoc autem compositum ex ἐς et φά. De utroque suo loco. [Poëticum est. Eustath. ad Il. Θ. 508. p. 726. 40. σημαίνει μέσφα, inquit, [illegible]. Videri autem possit litera μ, hac in vocula, mere esse pleonastica. Etymologus M. col. 537. 39. observavit, literam μ in multis πλεονάζειν, uti v. gr. in vocibus μία, μεστὸς, μάλευρον. Itaque, quum ἐς poëticum cum μὲς, in μέσφα, satis apte conveniat, μέσφα poni fortasse potuit pro ἔσφα. Quodsi tamen propius attendas ad vim illam verbi μέω, Lat. meo, qua motum notat ad locum, et meare adeoque veteribus idem est ac pergere (ut in Horatii Carm. 1. 4. 17. quo simul mearis:) dubitare vix licebit, quin prior syllaba μὲς, in μέσφα, arcessi quoque possit à μέω pergo. Μέω nempe dedit μέσω, hoc μέσος: hujus vero Dativus est μέσῳ. Pro μέσῳ autem dixerint μὲς, ut pro ἔσω, ἐς &c. Vide etiam μέχρι. E. S.]

Μετὰ cum &c. Forte repetendum est à μέω. [Videtur pp. esse pro μετᾷ ex μεταὶ (ut παρὰ pro παραὶ &c.) adeoque Dativus, aut Ablativus antiquus Singularis vocis, apud Græcos obsoletæ, μετὰ, quam tamen Latina lingua nobis servavit in suo meta, metæ. Meta igitur pp. notat Terminum, quorsum aliquid movetur: unde vitæ metam, ævi metam, similiaque, apud scriptores Latinos invenies, pro termino vitæ, ævi &c. Ducitur autem analogice à μέμεται, tertia Præter. perf. Pass. verbi μέω meo: de quo supra dictum jam aliquoties. Itaque Græc. μετὰ pp. motum notat vel ad ulteriora, vel retrorsum; ut in μεταφέρω transfero, μεταντλέω hauriendo transfundo, μεταστρέφω converto. [Μετὰ in quibusdam compositis significat post. Μετὰ τινὰ ἔρχεσθαι post aliquem venire: unde compositum μετέρχεσθαι τινὰ consequi aliquem. Sic Jason ab Apollonio Rhodio dicitur navigasse μετὰ νῆας, post naves, id est, per consequens naves persecutus esse, atque adeo consecutus.—In aliis compositis [ex eadem propria vi, qua terminum notat, quorsum aliquid movetur, vel motu transponitur] infert mutationem aut conversionem; ut v. gr. in μεταμανθάνω sententiam mutare, Belg. afleeren, μετανοέω cogitationes mutare, pœnitentia affici. T. H.] [Alio in loco cel. Lennepius: "Μετατίθημι, vi præpositionis μετὰ, proprie significat aliquid ex uno in alium locum transpono, transfero. Præcipue autem verbi hujus usus proprius fuit in ludo calculorum: et, quando calculi, male positi, transponebantur, ita ut ludus veluti corrigeretur, tum ii dicebantur μετατίθεσθαι. Inde autem fluxit usus metaphoricus hujus verbi; quando in oratione aliquid, minus recte dictum, veluti transponitur et mutatur, ita ut in integrum restituatur oratio: quo sensu verbum hoc frequens est apud Platonem, similesque. Nec valde dissimili ratione ii quoque μετατίθεσθαι dicuntur, qui in aliam sententiam traducuntur" &c. E. S.]

Μέταλλον metallum. Ex μετὰ et ἄλλο, ab ἄλλος alius, qua de voce dictum supra. [Μέταλλον pp. est id quod studiose exquiritur, et investigatur, in terræ visceribus; terram nempe effodiendo, et effossam trajiciendo in aliam partem: quæ vis est præpositionis μετὰ, ut in μετατίθεσθαι. Vide in μετά. E. S.] "Μεταλλάω, [apud Homerum Il. Α. 550.] a Scholiaste exponitur ἐκζητέω studiose quæro, et πολυπραγμονῶ per curiositatem, et curiose investigo. Μέταλλον (ut Latinis metallum) significavit apud veteres, quod in terram et sub eam est reconditum. Quare vetustissimi Græci μέταλλα vocaverunt non tantum ea, quæ nunc vocantur metalla, sed omnes res, sive lapides sive ligna, quæ in telluris superficie reperiuntur. Verum usus dein voluit, ut μέταλλα vocarentur illa sola, quæ ex intimis terræ visceribus effoderentur. Hinc μεταλλεύειν effodere μέταλλα, h. e. ea terræ loca, in quibus metalla, proprie dicta, reperiuntur, quæ dicta sunt μεταλλεῖα, et effossores μεταλλεῖς. Jam facile patet, quo pacto μεταλλᾶν pro pervestigare usurpetur, et ad curatam ac curiosam rei investigationem transferatur. Plato dixit μεταλλᾶν φύσιν pervestigare naturam. Usurpavit quoque hoc verbum Pindarus, Olymp. Od. 6. vs. 100 ubi consulendus est antiquus Scholiastes. T. H.]

Μετέωρος sublimis. Compositum ex μετὰ, et ἔωρος, et hoc idem quod αἴωρος, unde αἰωρέω, de quo supra, suo loco, ubi ab αἶα terra repetendum esse dixi, sed rectius referri posse video ad ἀίω, et ἄω: quæ formæ vicinæ sunt voci ἀήρ, ut sit quasi aereus. [Μετεωρολογέω de rebus sublimibus loquor. Μετέωρα dicebantur res, quæ sunt in summo aere. Apud Ionas Physici vocabantur μετεωρολόγοι &c. T. H.] [Quidquid est pensile, Græcis veteribus erat αἴωρα, et ἔωρα. Hinc fluxit μετέωρος sublimis sive in sublimi pendens. Hinc verbum μετεωρίζω in sublime erigere. Proprie ponitur de navibus, anchoris fluctuantibus, μετεωρίζεσθαι. Transfertur autem ad animum, inter spem et metum suspensum et pendentem. Vim verbi Horatius expressit, Epist. l. 1. 18. 110. neu fluitem dubiæ spe pendulus horæ. Græce diceremus uno verbo μὴ μετεωρίζωμαι. Eleganter de feroci ista bellua, rege Antiocho, dicitur, Libr. 2. Maccab. cap. 5. 17. ἐμετεωρίζετο τὴν διάνοιαν animi pendebat. Ita Lucæ Evang. 12. 29. μὴ μετεωρίζεσθε ne animi pendeatis. L. C. V.] [Vide viros doctos, laudatos à Bielio, Nov. Thesaur. Philol. P. 2. p. 344. 345. E. S.]

Μέτρον mensura. A μέω meo: unde μέδω, et Lat. modus &c. [Μέτρον pp. est instrumentum metiendi, sive proprie replendi. Est enim à μέω, in Præter. perf. pass. μέμετμαι, vel μέμεσμαι, in tertia persona μέμεσται: unde μεστὸς plenus. Μέτρον itaque significat mensuram. Jam vero Græci dicere solent μέτρον τῆς ἀρετῆς i. e. virtus castigata et in medio utriusque termini posita: μέτρον σοφίας est sapientia mensurata, non superba vel arrogans. Hinc Adjectivum est μέτριος, cum significans temperationem vitæ, morum, cæterarumque virtutum, quæ ad hominem pertinent, quæ efficit ut quis sit bonus et honestus. Hinc μέτριος ponitur pro cive bono et honesto, ac sæpe opponitur τῷ δεινῷ et πλουσίῳ. Neutro genere etiam τὸ μέτριον significat id quod fieri decorum est, et τὰ μέτρια non res modicas (ut plurimi interpretes voluerunt) sed ea quæ fieri oportet, quæ fieri decet.—Dicitur οὐχ ἕξεις τὰ μέτρια, id est nil tibi præbebo, quod hominem decet dare alteri, sive humanitatis jura non habebis, &c. T. H.] [Conferantur porro, quæ habet Grævius in Lect. Hesiod. p. 20. 37. 38. 77. ubi etiam, p. 41. de verbo μετρεῖσθαι, non mensura mutuum accipere, sed sub usura mutuum petere &c. E. S.]

Μέχρι usque. Est pro ἔχρι, quod idem atque ἄχρι. Utrumque est ab ἄγω et ἔγω, vel ἄχω et ἔχω. [Si comparaveris ea, quæ de μέτρον diximus, videri fortasse possit, stirpem esse μέω, literamque μ adeo, etiam hac in voce, esse radicalem, non adscititiam ab initio. E. S.]

[**Μέω** Lat. meo. Stirps fuit cognata alteri μάω: in cujus verbi explicatione, quæ hic dicenda erant, jam occupavimus. Vide etiam passim dicta in μέγας—μήτηρ. E. S.]

Μὴ ne. Comparandum est cum μά.

Μῆδος cura, vel à μάω, vel à μέδω, repetendum. [Nempe μήδεα, testibus Etymologo et Eustathio, idem est ac βουλεύματα, pp. ut videtur Lat. meditationes. Vide dicta ad μέδω. Idem μήδεα pudenda notat, scriptum, nimirum, pro μείδεα, dictumque à ridendo. Vide Hesiod. Theogon. vs. 180. coll. simul vs. 200. E. S.]

Μηκάομαι balo, balare. Factum à sono caprarum. [Nempe à sono μη. Vide infra in μῆλον ovis. E. S.]

Μῆκος longitudo. Comparandum cum μάκος, et μακρός. Origo videtur μάω [aut μέω, unde μέμακα, μάκος, μῆκος. Vide T. H. ad μέτρον. E. S.]

Μηλέα malus arbor. A μῆλον. Nescio, an à μάλω, unde μαλάσσω emollio. [Vide dicta in μάλω. E. S.]

Μήλη specillum. Nescio, an sit à μάω quæro. [Vide, si tanti est, quæ, de hoc nomine aliisque, diximus Dissert. in Cant. Hisk. p. 271. 272. et conf. simul observationem viri eruditissimi, in Lexico Hedericiano, voce μηλόω. E. S.]

[**Μῆλον** Dorice μᾶλον, Lat. malum, pomum. Vide dicta ad vocem μαλέω, et adi Græv. Lect. Hesiod. p. 16—18. E. S.]

[**Μῆλον** Ovis, pecus. Pl. μῆλα pecudes. Haud dubie à sono μὴ, μῆ. Conf. etiam in μηκάομαι. E. S.]

Μὴν particula. Proprie conveniunt μὰν, μὲν, μὴν [de qua vide supra in μέν. Primariam vim, aliaque ad hanc voculam spectantia, eruditissime disseruit clar. Hoogeveen, Doctr. Partic. cap. 28. p. 774—778. E. S.]

Μὴν mensis. Esse à μάω. docet Æolicum μεὶς, quod à vicino μέω. [Lege hic Platonem in Cratylo, p. 409. laudatum à Maittaire, de Dialecto Dorica, p. 148. Si comparaveris voces μήνη et μηνὸς lunam significantes, Hebraica porro יָרֵחַ luna et יֶרַח mensis, Belgica maan et maand, similiaque in aliis linguis, ab unoquovis observanda, dubitare vix licebit, quin vox μὴν mensis originem suam repetierit à μήνη luna, aut certe cognata huic forma; recteque adeo statuerit Etymologus, col. 583. 16. Τὸ δὲ μὴν γίνεται ἀπὸ τοῦ μήνη, ἡ σημαίνει τὴν σελήνην κ. τ. λ. Hoc vero qua analogia factum sit, dispiciendum est paullo accuratius. Stirps mihi, salva summi præceptoris nostri reverentia, videtur esse μέω meo, h. e. ultro citroque eo, redeoque. A μέω hocce factum est quam maxime analogice μένος, μένη, μένω, et vocali longa η pro ε adhibita, μῆνος, μήνη, μήνω. Itaque hujus formæ fœmininæ postea usum obtinuit fortasse Substantivum, quo μήνη rediens eximie diceretur luna, utpote sæpissime revertens, "reverentesque ignes colligens." A masculino vero μῆνος videtur, hoc pacto, per apocopen, remansisse ὁ μὴν, τοῦ μηνὸς, pp. rediens luna, dein mensis: cujus quidem Latinam quoque appellationem mensis, pro menesis, esse à Græco μὴν, μηνὸς, quis hodie cum ratione addubitet? etsi Cicero, de Nat. deor. l. 2. 27. menses à metiendo deduxerit, quia mensa conficiunt spatia? Quanto rectius Isidorus, Orig. l. 5. 33. Mensis, inquit, nomen Græcum, de lunæ nomine tractum est. Luna enim μήνη, Græco sermone, vocatur &c. Quin et hujus significationis primariæ, qua mensis pp. redeuntem, eximie lunam, olim denotaverit, vestigium fortasse est in illo Virgilii, Georg. l. 1. 335. Hoc metuens, cœli menses et sidera serva, ubi Servius menses "duodecim signa zodiaci" intelligit, singulis, nempe, noctibus redeuntia, atque in orbem, quasi, revertentia. E. S.]

Μῆνιγξ membrana quævis. Repetendum à μένω, unde Lat. maneo: cui vicinum μήνω. [Vide hac de voce Foësium, in Œconomia, et viros doctos ad Hesychium. E. S.]

Μῆνις ira. Idem proprie, quod μῆνος, de quo suo loco. [Μῆνις ira, non tantum explicatur ὀργὴ sive ira, sed ὀργὴ ἐπίμονος ira permanens, constans: quam originem Grammatici repetierunt à verbo μένω. In origine falluntur, neque minus in propria vocis potestate. Nam proprie non significat iram quæ diu permanet, sed iram quæ ultionem spirat, et exquirit, properatque ad eam. Hæc est causa, cur μῆνις tribuatur diis, et hi, verbo inde deducto, dicuntur μηνιᾶν, vel μηνίειν, quando ultionem scelerum, ab hominibus commissorum, poscunt. Sic μῆνις Νεμέσεως, vel Ἀδραστείας, vocatur harum ira, quæ malefacta hominum ulciscatur. Eo modo derivatur à μάω, μάομαι, μῶμαι: quod non tantum quæro, sed et inquiro, exploro, perscrutor significat. Ab hoc ipso verbo judices, qui causas exquirebant, dicebantur μαστῆρες, vel μαστῆρες; exactores pœnarum, ut apud Latinos quærere pro pœnas exigere, et quæsitores dicuntur: unde Minos, inferorum judex, etiam vocatur. T. H.] [Nescio tamen, an simplicior sit derivatio à μαίνω, ομαι, ut μῆνις pp. sit furor, Etymol. M. Τὸ δὲ μῆνις παρὰ τὴν μανίαν, μανία τις οὖσα· ἐοίκασι γὰρ μαινομένοις οἱ ὀργιζόμενοι. Compone jam Il. Α. 75. Ε. 34. 454. Ο. 125. ubi conjunguntur χόλος et μῆνις, ut χόλος et θυμὸς, Il. Α. 192. Inspice et locum Hesiodi, Ἀσπ. vs. 99. E. S.]

Μηνύω indico. A μάω, cui vicinum μένω: vicina autem sunt μηνύω et Lat. moneo. [Nescio, an cognationem quandam habeat cum voce μένος mens: ut pp. sit quasi menti injicio, vel mentem do, præbeo. E. S.]

Μήρινθος funiculus, filum.

Μηρὸς femur.

Μηρύω glomero; nescio, an sint repetenda ab ἔρω necto: de quo suo loco.

Μήτηρ, Dorice μάτηρ mater. [Mater apud Græcos denominata fuit ab amore ardenti et tenerrimo, quo liberos suos complectitur, et à cura, quam in illis educandis impendit. Vox enim derivatur à tertia Præterit. perf. Pass. μέμαται, verbi μάω, quod primo significat ardeo: deinde ardenti desiderio complector; tertio cupide quæro. Πατὴρ derivatur à tertia Præteriti perf. Pass. πέπαται, verbi πάω pasco, et, ex origine, significat altorem, nutritorem. Porro observandum est, formam vocis esse masculinam. Fœminina, secundum analogiam, fuisset μήτειρα. Nostris quidem in libris hæc forma non invenitur. Inventa tamen fuit à Grammaticis vetustis: nam, in Hesychii Lexico, legitur μήτειρα καὶ ἡ μήτηρ. L. C. V.] [In usu est forma contracta hujus vocis μήτειρα, nempe μήτρα, matricem, sive vulvam notans: pp. tamen, ut apud Belgas, matrem; à qua voce μήτρα, Æolice μάτρα, apud Latinos superest productior forma matralia, matris Matutæ festa notans; estque hoc matralia adeo Plurale neutrum à Sing. obsoleto matralis, matrale. Apud Ovidium, Fast. l. 6. 475. Ite bonæ matres, vestrum matralia festum &c. E. S.]

Μῆτις cura. A μάω curo. [Μῆτις à μάω indago, scrutor. Hinc μῆτις pp. scrutatio, indagatio, consilium. Verbum inde productum est μητιάω: unde μητίετα, forma apud Homerum frequens, quam pro μητιέτης adhibitam putant, ut pro ἠπύτης vociferator, ἠπύτα. Grammatici veteres metaplasmum casus in his posuere, et voluerunt, vocativum adhiberi pro Nominativo. Quodsi idem metaplasmus occurreret in aliis formis, rationem haberet explicatio. Sed vix solet in aliis formis reperiri. Unde magis probabilis est eorum sententia, qui Nominativum Æolicum esse existimant. Ita etiam, in lingua Latina, poëta à ποιητὴς, palæstra à παλαίστρης: quæ forma linguam Latinam satis ostendit, (quippe deducta ex Æolica dialecto) cum Nominativum apud Æoles exstitisse μητίετα, unde Genitivus μητιέτας. Hæc certe Genitivi forma Æolica ostendit, apud eos fuisse formam Latinam, respondentem Nominativo. Ergo verus est Nominativus Æolicus. Jam vero μητιέτης notat auctorem consilii. Illa forma, quum tribuitur diis, notat præsidium. Sic ὅρκιος Ζεὺς Jupiter jurisjurandi præses &c. T. H.] [De μητίετα, similibusque, non Vocativis, sed Nominativis, vide etiam Clarke, ad Il. Α. 175. Β. 324. E. S.]

Μηχανὴ machina, pro μαχανὰ, quod à μῆχος repetendum. Dicitur autem μηχανὴ à Græcis instrumentum, ex variis partibus compositum, gravioribus oneribus moliendis inserviens. Speciatim autem vox usurpata fuit in bello, ubi instrumenta majoris molis, quibus, in obsidendis urbibus, utebantur veteres, dicta quoque fuerunt μηχαναί. In scena veteri idem quoque nomen locum sibi proprium habuit, quum instrumenta ea, quibus deosve deasve in scenam prodire faciebant, μηχανὰς etiam vocarent: unde proverbium natum θεὸς ἐκ μηχανῆς deus ex machina, quod in eos dictum fuit, qui, quum naturali modo exitum rei invenire non possent, dei alicujus auxilium adhiberent. A generali nominis notione, qua instrumentum, artificiose constructum ad onera molienda, significat, vox transiit ad quodvis fere artificium, quo hoc illudve efficere coneris: unde formula, usitata Græcis, πάσῃ μηχανῇ, quasi dicas omni artificio, omni arte, vel omnibus modis &c. [Μηχανὴ pp. est adject. f. g. a. μήχανος, quod à μῆχος vel μηχὴ, quæ utraque sunt à μάω quæro, quærendo invenio. Veteres Grammatici ab eo verbo Musas, quas Dores μώσας, vocant, putant esse dictas: quare Cornutus ait, "Musas esse nominatas ἀπὸ τοῦ μῶσθαι [sive τῆς μώσεως.] Hoc verbum ab Epicharmo, Archilocho, cet. ponitur pro inquirere, vel invenire. A μάω, μάχω, fit μῆχος, quæ vox satis usitate inventum notat, sive machinationem. A μῆχος fit μήχανος, μηχάω, quod, mutato accentu, vertitur in usum Substantivum. Μηχανὴ vero Æoles et Dores dicunt μαχανὰ, unde Latinorum machina. Μηχανὴ etiam ponitur pro instrumento, ingeniose reperto: unde bellica instrumenta vocantur μηχαναὶ πολεμικαί. Sed, ut machina apud Latinos pro arte et dolo sumitur, unde et verbum machinari [in malam partem significatione accepta:] sic etiam μηχανὴ apud Græcos usurpatur, ut et μηχανᾶσθαι machinari, vel arte vel dolo reperiendo aliquid novi. —— Hinc etiam est ἀμήχανος, quod ponitur vel de persona, quæ aliquid nulla machina potest efficere, vel de re, quæ omnino nulla arte fieri potest, et πολυμήχανος de eo qui multas machinas invenire potest. T. H.] [Vide et Grævium ad Hesiodi Theogon. vs. 146. Ἀμήχανα apud Homerum, Il. Θ. 130. Λ. 310. redditur exitialis, ineluctabile malum effarentia: quod nescio an rectius reddi posset indecore, sive talia, quæ neminem machinari oporteret, Hebr. מעשים אשר לא יעשו Genes. 20. 9. E. S.]

Μιαίνω fœdo. Est a μίω moveo, tango, tracto; unde polluo. Alio loco vir celeberr. "Origo est μίω. Inde μιάω, et μιαίνω, quod pp. significat, quasi, tractando comminuere, sive manibus tractare et identidem tangere. Hinc profecta contaminandi notio. Eadem autem, quæ in Græco verbo, etiam in Latino translatio est. A tago nempe, (quod peperit verbum tango) nomen ortum tagimen, et contracte, tamen verbum peperit tamino, et compositum contamino. Quod autem nomen tamen dicebam esse contractum ex tagimen, simile videmus exemplum in nomen, quod, contractum ex novimen, oritur à nosco; ut sit pp. id, quo aliquem internoscas ab aliis. Ceterum à μιαίνω contamino, polluo, ortum μιαντὸς, et compositum ἀμίαντος, proprie notans non contrectatum manibus, adeoque intaminatum. Ab eodem verbo μιάω aliud derivatum est μιαρὸς, significans impurum, sive, ut Græci interpretantur Grammatici, μεμολυσμένος αἵματι ἀκαθάρτῳ: quæ interpretatione usum vocis in primis spectant. Proprie enim verbum μολύνω, sive Medium μολύνομαι notat cœno, instar suis, volvendo se oblinere, sive inquinare. Vide etiam in μιαρός.

Μιαρὸς spurcus, pollutus. A verbo μίω, quod fere respondet Lat. minuo, superstes nomen μιαρὸς, et verbum μιαίνω, in primis usurpantur sensu polluendi. Sic, nimirum, quem pollutum significare volunt Græci, μεμιασμένον dicunt: unde, nomine orto, μίασμα rem pollutam designat: quam alia voce Græci dicunt ἄγος. Μιαρὸς itidem de polluto ponunt, et sæpe quidem dicitur ἄνθρωπος μιαρὸς homo sceleribus seu facinoribus contaminatus et pollutus: quemadmodum μίασμα etiam maxime metaphorice de piaculo adhibetur. Hinc μιαρὸν aliquid dicunt, quod veluti piaculo pollutum sit, vel ipsum piaculum, scelus, aut quidquid aliud expiandum est, μιαρὸν εἶναι dici potest. [Μιαρὸς est à μιάω sive μιαίνω, idque à μιὰς, quod pp. significat maculam, labemve. Itaque μιαίνω, pp. maculo vel macula inficio. Hinc ponitur pro tingere. Sic μιαίνειν ἔριον tingere lanam: qua potestate hoc verbum apud Homerum occurrit. Jam vero, ut μιὰς metaphorice ad vitia, quibus quis maculatur, transfertur, sic quoque μιαρός; notatque hominem improbum, omnibus maculis vitiorum tinctum &c. T. H.]

Μίγνυμι misceo. A μίγω, quod à μίω, de quo ad μιαίνω. [Ab obsoleto μίγω, quod clarissima sui vestigia reliquit in μίγμα, μιγμὸς, μιγὰς &c. in Futuro, prona analogia, factum est μίγσω, et, trajectis literis, μίσγω, unde apud Hesychium μισγαγκεῖον et alia supersunt, [illegible] in Phavorino "μίγω γράφεται καὶ μίσγω." Hoc ipsum μίσγω dedit Lat. misco, misceo &c. Stirps est μίω, cognatum alteri μύω moveo, unde μίγω, μίσγω [illegible] alia, pp. videntur notasse mistionem ejusmodi, quæ cum motu fit. E. S.]

Μικκὸς parvus. Est à μικὸς (unde Doricum μικκὸς) similive forma. Μικὸς autem, cujus fœm. est Lat. mica, ortum à μίω tractando comminuo. [Vide Kœn. ad Corinth. p. 130. Valck. Adnot. in Theocr. p. 350. et infra μιστύλλω. E. S.]

[Μιλλὸς segnis, et μιλλότης segnities. A μίλλω, vicina forma alteri μέλλω. Vide supra, et conf. Toup. Emend. in Suid. P. 2. p. 158. 159. coll. P. 3. p. 162. 163. E. S.]

Μιμέομαι imitor. Est à nomine μῖμος, cujus stirps latet. Nescio autem, an μ adscititia sit, propter Lat. imitor [abjecta ab initio litera m] hinc ortum. Alio loco vir. celeb. "Μῖμος olim eximie dicebatur genus carminis dramatici lascivi [illegible] obsceni, quod gesticulatione et motu corporis, veluti imitando, exprimebant histriones: unde istud genus histrionum mimi quoque dicuntur. Inde ortum μιμεῖσθαι, in usu, eximie valet accuratissime imitando exprimere vel imitari: quemadmodum in proverbio eleganti est: ῥᾷον μωμεῖσθαι, ἢ μιμεῖσθαι. Atque ista notione imitandi sæpe μιμεῖσθαι idem fere est quod ζηλοῦν: unde non raro utrumque verbum conjungitur." [Quia μιμεῖσθαι, ut observavit auctor clarissimus, pp. gesticulationes motusque corporis indicat, facile apparet, stirpem commodissime statui posse μίω, cognatum alteri μύω: unde motum, motus. Ceteroquin haud sine exemplo est, literam m, ab initio vocabulorum abjici; ut v. gr. observante Vossio, in ala pro μάλη, sive μάλα, in voxos pro μοτξος: qua lege à μιμέω, sive potius à μιμαίνω fieri potuit imito, in forma activa, quam Varro adhibuit. E. S.]

Μὶν pronomen antiquum ab obsoleto μὶς, quod (cum μὶς unde μοῦ componendum) peperit Plurale μεῖς, et μέες: unde ἡμεῖς, ὑμεῖς. [Vide Animadv. [illegible] Analog. Ling. Gr. p. 285. ss. [illegible] S.]

[Μίνθος, et in fœm. μίνθα, dicitur: notatque florem, propter odorem suavem, (quem emittit) ἡδύοσμον dictum. Omnibus autem in linguis quædam sunt vocabula, quæ per antiphrasin dicuntur. Sic μίνθος ponitur pro floribus male olentibus, quare et stercus dicitur μίνθος: unde et gravis iste hircorum odor μίνθος vocatur. Hinc verbum μινθόω, quod potestatem habet stercore oblinendi. T. H.] [Conf. vir summus ad Plutum Aristophan. [illegible] quæ P. Merula, de verbo Stinchen, habet excerpta à Kiliano, in voce *Stincken*; ac *Ten Kate*, in 1. *Proeve van Gereguelde Afleid.* p. 440. et dispice dein, an forte μίνθος dici potuerit a motu particularum fragantium, versus omnes partes dispersarum: ut μίνθος pp. hoc pacto sit odor diffusus dispersusve. E. S.]

Μινὸς parvus, exilis. A μίνος, Lat. minus: quod a μίνω. Stirps μίω: de qua vide in μιαρός. [Vide infra in μιστύλλω. E. S.]

Μισθὸς merces. Est pro μιθὸς, quod a μίω. Rationem translationis nondum satis perspicio. [Μισθὸς justa merces et honesta cujuscumque rei dicitur à Græcis: Merces contra inhonesta dicebatur μίσθωμα, uti v. gr. de quæstu meretricio. A μισθὸς ductum verbum μισθόω notat locu alteri mercede, domum præsertim: Medium μισθόομαι significabat mercede conduco, sive facio, ut domus mihi locetur &c. L. C. V.] [Etymologus: Μισθὸς κυρίως ὁ ἐπὶ μηνὶ διδόμενος· καταχρηστικῶς δὲ καὶ ἐφ' ἡμέραν." Plures ejusmodi derivationes vide apud eundem et Eustathium. Hesychius habet μίττος, sive μίτος· τάξις. An eodem e fonte μισθὸς, quasi merces constituta? E. S.]

Μίσυλα frusta carnarum, et rejectamenta. Dicitur pro μίκυλα a μικὸς, de quo vide [illegible] μικρός.

Μῖσος odium. Nescio, an sit a μίω. Componendum autem cum μύσος. Alio loco vir celeb. "Μῖσος odium pp. significat vitium, quo alios studeas minutos, veluti, facere. Ortum nempe est a verbo μίω, quod idem notat atque inde derivatum verbum μινύθω. Docent hoc derivata non pauca. Ab ejus Præterito perf. μέμικα ortum nomen, μικὸς, fœmininum peperit μίκα, superstes apud Latinos in mica, quæ vox minutissimum panis frustulum eximie notat. Masculina forma μικὸς, geminato κ, peperit μικκὸς: unde Doricum μίκκυλος parvulus.—Præterea a μίω, inserto ν, est μίνω, unde minor, minuo, et similia, nec non Græc. μινύθω.

Μιστύλλω in frusta concido. Est à μιστύλη frustulum, hoc à μιστὸς, quod idem ac μιτός. A μίω minuo, concido. [Μιστύλη panis in cochlea cavatus. Apud Atticos μιστύλη et μυστίλη exaratur: quæ scribendi varietas, in verbo derivato, remansit. Vide Spanhem. [illegible] Aristoph. Plut. vs. 627. qui cum aliis fluctuat, utriusque vocis diversa sit statuenda significatio, nec ne. Verum, cognita origine nominis et usu, illa dubitatio facile decerni potest. Verbum fuit antiquum μίω, unde μίνω, μινύω, Lat. minuo, minor, minutus, itidem μικὸς, sive μικκὸς, et μικρὸς, contracte μικρός. A priore forma descendit Lat. mica; hinc itidem μικὸν, et, quod veteribus usitatum, μιῖς, unde μινύω, μινῶ. Propterea μίνω à Grammaticis exponitur ἐσθίω dentibus et manducando comminuere, ac conterere cibos. A μίω, aut μεμίσται, usitata forma manet μιστὸς, hinc μιστύλαι et μιστύλλω, quod in Homero, Il. A. 465. H. 317. certissime notat in partes discindere, concidere, itaque ponitur, et proprius ejus verbi locus in cibis secandis fuisse videatur. Ideo veteres exponunt εἰς μικρὰ διαιρεῖν. Exinde nascitur μιστύλη, apud Atticos præsertim, panis frustulum cavatum, quo jusculum hauriunt: κοῖλον ἄρτον vocat Diogenes Laërtius, l. 6. § 37. ubi vide Ægid. Menagium. Inde μιστυλᾶσθαι, vel, ut sæpe scribitur, μυστιλᾶσθαι, est, Hesychio exponente, τὸ ἐκροφῆσαι τὸν ζωμὸν τῆς ψωμίας. Postmodum, ob figuræ similitudinem, cochlearia, eundem in usum comparata, nomen idem habuerunt, Pollux, l. 6. § 81. 10. § 89. Comici deinceps hoc verbum posuerunt pro jusculo suaviter sorbere, convivari: neque aliter intelligi debet in Aristophan. Plut. vs. 625. Ὦ μεμυστιλημένοι, O vos senes, qui delicate convivati estis! Eleganter idem in Equitibus, vs. 824. μιστυλλᾶσθαι τῶν δημοσίων, arrodere et absorbere pecunias publicas. Vide Scholiast. [illegible] Liban. ep. 9. Aliam viam ingressus est Salmasius ad Solin. p. 795. sed parum sibi constans. T. H.] [Alio loco idem vir summus: Μιστύλλω est à μιστύλη, in mascul. genere μίστυλος, quod auctum est ex μιστός. —— Forma talium derivatorum est Dorica. Sic μαστὺς inquisitio est à μέμασται, ὀρχηστὺς saltatio ab ὤρχησται, verbi ὀρχέω salto &c. Vide etiam eundem ad Aristoph. Plut. p. 211. E. S.]

Μίσχος pediculus, per quem folia fructusque arboribus adhærent. Forte pro ἴσχος, præfixo μ, ab ἴσχω contineo. [Nescio, an sit à μίγω, μίσγω vel μίσκω, μίσχω. Idem Latinis est miscere, quod, in Passiva forma, vel Media, apud Latinos idem valere atque accedere, adjungi, probavit A. Schultensius, in Veteri ac regia Via Hebr. p. 55. Hac nota μίσχος pp. foret adjunctus, et eximie talis arboris pediculus. E. S.]

Μίτος seu μῖτος, licium, filum quod stamini implicatur. A μίω minuo. [An à motu, quo per stamen trajicitur? Hoc pacto μίω foret explicandum per cognatum μύω, moveo, [illegible] μίτος accipi posset pro adject. sive participiali forma, [illegible] motus, a, um, pp. est à μίω muo, unde mufo, moveo. E. S.]

Μίτρα cingulum, zona. Proxime ortum videtur à μίτος. [Nempe ut à μίαρ, μίαρος, μιαρὸς, sic à μίτος, μίτορος, μίτρος in fœm. μίτρα. Etymol. M. Μίτρα· ζώνη ἡ διὰ τοῦ μίτου ἐξυφασμένη. De phrasi λύειν μίτραν, solvere cingulum, vide Schraderi Animadv. ad Musæum, p. 340. ss. E. S.]

[Μίω, verbum obsoletum, cognatum fuit formis μιάω, μύω, μάω. Propria ejus significatio videtur fuisse movere, commovendo minuere, sive deterere. Vide, quæ Lennepius et T. H. dederunt in μιαρὸς, μινὸς, μιστύλλω &c. E. S.]

Μνᾶ mina. Contractam esse vocem, docet Lat. mina, et ortum videtur à μίω. [Minam repeti posse à μίω, satis docet Lat. obsoletum minus, mina, minum: unde superest mina ovis, quæ vocabatur ovis ventre glabro, apud Varron. de Re rust. l. 2. 2. Adi viros doctos, a Gesnero laudatos in Lexico rustico. Etiam mina mamma est apud Festum, l. 11. 5. et in Hesychio, μίνα· τὰ μικρὰ σῖνα. Contractam vero vocem esse ex mina, pulchre docuit Rhemnius Fannius, de Ponderib. et mensur. vs. 32. his versiculis: Accipe præterea parvo quam nomine Graii μνᾶν vocitant, nostrique minam, dixere priores. Sed rectius fortasse μνᾶ habetur vox orientalis. Græcorum nomen μνᾶ [illegible] Lat. mina, cum ipso pondere, delata sunt in Græciam ex Oriente per mercatores Palæstinos, sive Phœnices. Græcæ linguæ, per se spectatæ, nihil est convenientiæ cum linguis orientalibus. Qui linguarum lexica harmonica condiderunt, credi vix potest, quantum vulnus inflixerint linguarum studio: a quo, splendidis nugis suis, homines ingeniosos averterunt. Recentiori tamen ævo, per commercia cum orientalibus mercatoribus et nautis, plurima vocabula, ex oriente, in Græciam invecta fuerunt. Res, scilicet, cum ipsis appellationibus, transsumserunt Græci ab Orientalibus: sed hoc nusquam statuendum, nisi cum est manifesta ratio. Appellationes, in re sacra sollemnes, in re nummaria, instrumentorum Musicorum, nauticorum, cum eorum usu, receptæ fuerunt à Græcis: nomina quoque stirpium et plantarum. Par atque eadem ratio hodiedum est in linguis. Merces, quæ ex India cum Hollandis fuere communicatæ, et, per Hollandos in reliquum terrarum sparsæ, servant suas patrias appellationes. Obtinuit hoc etiam, in primis, in nummis et ponderibus. Græca vox μνᾶ et Latina mina totidem literis scribitur in lingua Hebræa. Unicus locus sufficiet Ezechielis 45. 12. Radix et origo superstes in nobili loco Danielis c. 5. 25. 26. Significat, nempe, מנה certa et præfinita mensura adsignavit. Vide excellentissimum Jobi interpretem [A. Schultensium] p. 195. 196. L. C. V.]

Μνάομαι recordor, memini. A μνάω, quod à μενάω: hoc à μένω maneo, de quo supra. A manendo ad memoriam transiit. Alio loco vir celeberr. "Origo est verbum μένω, significans maneo. Ab isto verbo, ut fieri solet, verba pura formata sunt μενάω, μενέω, et sic per reliquas vocales. Hæc verba contracta pepererunt formas μνάω, μνέω &c. Horum prius superest in lingua Græca, atque à notione manendi ad memoriam eximie translatum fuit: quæ, nempe, res veluti, custoditæ permanent. Similis ratio est derivatorum verbi μνέω. Inde enim verbum μνέω peperit nomen μνεία memoria, mentio &c. Sic Græci dicunt μνείαν ποιεῖσθαι τινὸς mentionem facere de aliqua re sive recordari aliquid: quod et, nomine à verbo μνάω derivato, dicunt μνήμην ποιεῖσθαι τινός. Μνάω, nempe, vi activa significans speciatim facere recordari, ex se peperit μνάομαι, virtute Medii, notans facere semet recordari: quod idem fere est ac simplex recordari. Ab isto verbo μνάομαι, sive Præterito perfecto ejus μέμνημαι, nomina formantur μνῆμα, μνήμη, et obsoletum μνήμων. Primum μνῆμα pp. rem notat, quæ faciat recordari: unde sæpe ponitur pro monumento vel sepulcro. Alterum μνήμη memoriam significat: nomen autem μνήμων, obsoletum, peperit cum Substantivum μνημοσύνη quo significatur vis vel virtus recordandi, tum etiam nomen collectivum μνήμων, hominem eximie notans, valida memoria gaudentem, sive qui multarum rerum memoriam habet. Ab isto nomine μνήμων verbum deinceps oritur μνημονέω, id est, multarum rerum memoria gaudeo, vel sum μνήμων: hinc compositum ἀπομνημονεύω, unde porro ἀπομνημονεύματα dicuntur eximie ex tempore factæ dissertationes, quæ ex ore alicujus haustæ, et memoria custoditæ, ex tempore recensentur et habentur

Μνηστεύω nuptias ambio. Verbi μνηστεύω origo est μένω, quod est maneo, unde reduplicatum μιμένω peperit contractum μίμνω: quod item manere significat. A notione autem manendi derivata, ab hoc verbo, multa translata fuerunt ad memoriam, qua quid custoditum veluti maneat. Inde, nimirum, facta verba μενάω et μενέω, quorum prius, per contractionem, peperit μνάω: hoc autem in usu valet, in memoriam revoco vel commonefacio: quo sensu cum Accus. personæ et Genit. rei construi solet. —— Verbi autem μνάω forma Media μνάομαι, vi reciproca, significans revoco me in memoriam, commode adeo redditur per Lat. recordor. Inde porro [illegible] ambiendi notionem transfertur, ubi, nimirum, sermo est de eo, qui puellam ambit et nuptias ejus petit: quo sensu sæpe occurrit apud Homerum et reliquos poetas. Inter alia hujus verbi derivata in primis ad nos pertinet μνηστὴς, cujus fœm. μνηστὴ ab Homero usurpatur de muliere desponsata, nec non μνηστὴρ procus, qui mulierem ambit. Inde verbum μνηστεύω, vi terminationis, idem est quod sum procus, vel ambio nuptias, ejusque Medium verbum μνηστεύομαι simili gaudet virtute. Rarius idem verbum, Passive usurpatum, de muliere desponsata invenitur &c. [Procus, qui puellam ambit, dicitur μνᾶσθαι: puella, quæ petitori respondet, sive despondetur, dicitur μνηστεύεσθαι. Erotianus Grammaticus, μνᾶται, inquit, ὁ ἀνὴρ γυναῖκα, μνηστεύεται δὲ ἡ γυνὴ ἀνδρί. Apud Romanos veteres pp. despondet puellam, qui petit; spondet, à quo petitur: observante Donato in Differentiis. Dedit eam in rem plura Salmasius, de Modo Usur. p. 712. De differentia Græcorum verborum egit J. G. Grævius in not. ad Luciani Solœcist. 119. L. C. V.]

Μογγὸς qui voce est obtusa. Videtur factum à sono mussitantium.

Μόγος labor, molestia. Componendum est cum μόγω, unde μόγις et similia. [Proprie ab Homero adhibetur pro labore bellicoso, atque adeo illi dicuntur μογεῖν, qui bello laborem impendunt. T. H.] [Stirps μόω, Lat. moveo. Ab eadem origine est μόγις, idem fortasse ac μόγοις, Dativo vel Ablativo veteri, à Nom. μόγος: ut μόγις pp. sit cum molestiis: hinc ægre, difficulter. E. S.]

Μόθος labor. A μόω. Vide μῶλος. [Μόθος in primis dicitur de labore bellico, atque adeo pro ipsa pugna: ut Il. H. 118. Σ. 159. 537. Φ. 310. Hesiod. Ἀσπ. 158. Vix differre videtur à Lat. nomine Subst. motus, in illo Horatii, Carm. l. 2. 1. motum ex Metello consule civicum: quocum compone, Il. Λ. 241. μόθον ἵππων ὠκειάων. Stirps igitur μόω: à qua forma etiam Lat. motus. Vide et seq. μόθων. E. S.]

[Μόθων verna. Hæc vox potissimum usurpatur à Comicis poëtis, et pertinet ad res et personas. Itaque μόθων dicitur saltationis indecoræ genus, quod à nautis præcipue usurpabatur. Præterea Pollux docet, esse εἶδος αὐλήσεως αἰσχρᾶς. Porro μόθων etiam pertinet (ut diximus) ad personas: et μόθωνες illi dicuntur, qui sunt maligni aliorum irrisores. Hinc verbum est μοθωνῶ, quod significat alicui maligne insultare et illudere. Hinc quoque est μοθωνία apud Hesychium, quod exponitur ἀλαζονεία. Non tantum vero dicitur μόθων, sed etiam μόθαξ: unde patet, hanc vocem derivari à μόθος, quod significat tumultum, bellum, motus turpes et ad illudendum comparatos: sed porro μόθωνες ut μόθακες, apud Lacedæmonios, illi dicebantur, qui, tanquam moderatores, adjungebantur pueris ordinis majoris, ut cum iis simul educarentur, vocabanturque οἱ παρατρεφόμενοι, ut monet Scholiastes, ad Aristophanis Plutum, vs. 279. quo scilicet eos pueros adjuvarent, iisque adessent ludendo, et comitarentur ad scholas. Erant illi non ingenui, sed tamen liberæ conditionis. Hinc factum est, ut egregii viri, apud Lacedæmonios, fuerint μόθακες: ut, magnus ille Lacedæmoniorum imperator, Lysander, et plures alii, quemadmodum docet Ælianus, Var. Hist. l. 12. 43. Sed apud Comicos significat eum, qui aliis maligne illudit et insultat. T. H.] [Vide viros doctos ad Hesych. vocibus μόθων, μόθωνες, μοθωνία &c. et Perizonium ad Ælianum l. l. E. S.]

[Μοιχὸς mœchus, adulter. [Μοιχὸς à μέμοιχα Præter. perfecto verbi μοίχω, vel μίχω, quod notat mingo, vel meio. T. H.] [Eadem fere ex ore magni Hemsterhusii habet A. Schultens., in Comm. ad Prov. Sal. p. 60. E. S.]

Μολέω venio, vado. A μόλω, quod componendum cum μόω, μῶ, μόλω, Lat. moveo. [Vide infra in μόλω. E. S.]

Μόλιβος, aut μόλυβδος plumbum. [An à mole et gravitate? Etymol. M. Μόλιβος ἐπιτάττεται τῷ ἀγκίστρῳ εἰς τὸ καθίεσθαι αὐτὸ τῷ βάρει κάτω. Idem Grammaticus docet, "si per ι pronuntietur, vocem esse μόλιβος sine δ scribendam; sin vero per υ, tum efferendam esse per delta μόλυβδος." E. S.]

[Μόλις vix, ægre: idem quod μόγις. Vide sub μόγος.]

Μολοβρὸς gulosus, vorax. Forte pro μολεβρὸς, à μολέω. [Etymol. M. Μολοβρὸς, κατὰ συγκοπὴν, μολόβορός τις ὢν &c. Compositum videri potest ex μῶλος, et βορὸς, quod à βόρω, Lat. voro: de quo supra. E. S.]

Μῶλος labor, pugna. A μόλω, quod vide. [Analogice derivari debet à μόλω, quod Latini servarunt in suo molo, molere, nisi malis forte ducere à μέμωλα, Præter. perf. Medio verbi μόλω: de quo dictum supra in μέλλω, μέλεσθαι &c. A μῶλος hocce, sive Dativo ejus Plurali μώλοις, videtur decurtatum μόλις, Adverbialiter positum pro ægre, vix: quasi dicas magno cum labore, sive pp. cum laboribus: ut μόγις est pro μόγοις. E. S.] ["Μόλις ac μόγις, et significatione et origine, sunt proxime. Μόλις est à μῶλος labor, et pp. quidem labor bellicus.—Hinc ponitur pro bello apud Homerum.—Μόγις est à μόγος, gravis labor; unde μογεῖν laborare, et μόχθος labor onerosus" &c. T. H.] [Ceterum à μῶλος, sive μόλος, productum fortasse est Lat. molior: ut à μόλω est molo, à μολέω autem, unde molui Lat. pro molevi, moles &c. E. S.]

Μολύνω polluo. A μόλω accedo. [A μολὶς, quod in antiqua lingua Græca maculam notavit. Hinc μολύνω conspurcare, maculare. T. H.] [Suspicor, μολύνειν pp. notasse sordes contrahere e luto, inter eundem &c. L. C. V.] [Etymol. M. Μολύνω· παρὰ τὸ ἰλύω, ἰλύνω καὶ μολύνω, καὶ μολυσμός. E. S.]

Μόλω, verbum, apud Græcos obsoletum. Latina lingua servavit in suo molo, molere. Molui præteritum pp. est à moleo, Gr. μολέω, pro molevi: ut docui contractum esse ex docevi, satis probant alia non contracta, delevi, abolevi, consuevi, à deleo, aboleo, consueo. Est igitur Græc. μόλω (collato Lat. molo, molere) pp. idem quod aliud ἄλλον, in gyrum vertere, huc illuc versare, discurrere &c. Unde, in Hesychio, non modo simpliciter exponitur ἐλθεῖν, sive ἔρχεσθαι, verum etiam τρέχειν et δραμεῖν: quæ quidem notio vertendi, convertendi, ut in isto τρέχειν, primaria est, ita et in nostro μόλειν, non alia videtur esse. Sentiri potest illa vis convertendi in Latinorum voce substantiva mola, æ, quod pp. Adjectivum fœm. est à masc. μόλος, ι, sive α, æ, et diversos usus admittit; uti etiam ex ipso verbo Lat. molere, et composito ejus permolere: quæ leviter indicasse sufficiat. Conf. porro Il. Λ. 173. μολὼν de leone adventante et in grege huc illuc discurrente, aliaque apud Homerum. E. S.]

Μόνος solus. A μένω maneo, [sive ejus Præter. perf. Medio μέμονα. Μόνος igitur pp. est qui remansit, qui relictus est, quasi, de aliis. Sentiri potest hæc vis ex illo versiculo, in Batrachomyomachia, vs. 257. Ὃς μόνος ἐνὶ μύεσσιν ἀριστεύεσκε μάχεσθαι qui solus inter mures strenuum se præbebat pugnando; nempe, quum ceteri mures jam metu aufugissent, solus relictus. In ipsa Iliade et Odyssea vox μόνος non occurrit. Apud Aristophanem in Pluto, vs. 250. per τὸν υἱὸν, τὸν μόνον, filius designari videtur, qui unus de aliis relictus fuerat. Et sic adhibetur pro uno relicto vel superstite à Matthæo, cap. xiv. 23. xvii. 8. Marc. ix. 8. Luc. xxiv. 12. &c. E. S.]

Μορμύρω murmuro. Verbum fictum à sono. [Vide Hesychium, et conf. infra in μύζω. E. S.

Μορμὼ mulier horrenda et monstrosa facie, larva. Vox Dorica est, qua pueros terrere solebant. ["Μόρμος terror: quod et Substantive et Adjective accipitur.—Hinc μορμολὺξ, et μορμολύκη: unde μορμολύττω et μορμολύττομαι terrorem objicio alteri, sive propono et ob oculos fero, quod terrorem ipsi faciat. Et μορμολυκεῖον, persona Tragica vel Comica distorta et, ad terrorem incutiendum, facie composita. Vide Pollux. l. 10. §. 167. et Commentarium. Plura subministrabit Spanhem. ad Callimach. in Dian. 67. 69. Hinc in Fabulis μορμολύκη Acherontis est nutrix apud Stobæum, Eclog. Phys. p. 129." T. H.]

Μόρος portio &c. [Μόρος origine et potestate idem est quod μοῖρα. Utrumque pp. significat partem alicui distributam et destinatam. Est enim à verbo μείρω divido, distribuo. A μόρος est quoque Lat. mors &c. T. H.] [Uti a σορὸς, pro ὄρος, factum est, per contractionem, sors; a φόρος, fors; eadem analogia à μόρος, mors. A notione illa dividendi aut præcidendi est quoque nomen μορφεὺς elaboratus, pp. præcisus à jugo: qualem metaphoram Hebræi in suo [illegible] frequentant. Vide Dissertat. in Cant. Hiskiæ, p. 77. E. S.]

Μορύσσω inquino. A μόρω. Componendum est cum μολύνω.

Μορφὴ forma. Nescio an sit à μόρω similive forma vocis repetendam: nisi malis, μ præfixum esse, adeoque repetendam vocem ab ὄρω excito. Idem Lennep. alio loco: "Μορφὴ, in antiqua Græcorum lingua Æolica, φόρμα, est ipsum Lat. forma: ut adeo verbum, à nomine μορφὴ deductum, μορφόω idem sit ac Lat. formare. Dicitur autem μορφοῦσθαι de rebus, quæ in aliquam formam rediguntur. Hujus compositum μεταμορφοῦσθαι inde significat, quasi, denuo formari, vel potius ex una in aliam formam mutari. Id spectavit Ovidius, quando, μεταμορφώσεων librum scripturus, ita incipit: In nova fert animus mutatas dicere formas Corpora; quod fere Græce sonaret μεταμορφώματα &c." [Etymol. M. Μορφή· παρὰ τὸ μείρω τὸ μερίζω, μορὴ καὶ, πλεονασμῷ τοῦ φ, μορφή. E. S.]

Μόσχος vitulus. Est pro ὄσχος, ab ὄσχω, pro ἴσχω; adeoque ab adhærendo dicitur. Hinc μόσχος pp. significat ramum novellum, seu tenacem: qualis est v. gr. vitis; atque ita Adjective positum est ab Homero, Il. Λ. 105. ubi idem valet quod vimen tenax, seu lentum. Latius posita vox, à notione tenacitatis et teneritudinis, eximie translata est ad designandum vitulum. [Ὄσχος et ὄσχη. Apud veteres ο utriusque literæ vicem supplebat, solo pronuntiandi tractu distinctum. Utramque vocem Hesychius et Harpocration exponunt: κλῆμα βότρυς ἐξηρτημένας ἔχον palmitem, unde racemi dependent. Olim ὄσχος (vide Athenæum, l. 9. p. 495.) ὄσχη, et μόσχος quemvis ramum tenellum, et florentem notabat. M enim quibusdam in vocibus antiquis, formandi causa, præfigitur; ut in ὄχλος, μοχλός· ὀμφὴ, μομφή· εἴλω, μείλω· ἱδρύω, μεθιδρύω· ἄλειφαρ, μάλειφαρ. Verum dein, usu jubente, ὄσχος et ὄσχη propriam de vitium palmitibus potestatem habuit, μόσχος vim generalem retinuit: unde μοσχεύω notat surculos arbori præcisos in terram depangere, ut succrescant, et metaphorice alere, augere, fovere. Adi Suidam in Ὀσχοφόρια et Ὀσχοφόροι. T. H.]

Μοτὸς linamentum carptum, quod vulneribus inditur. Haud dubie est à μόω moveo: quod fere idem est ac vicinum μύω. [Pro eodem dici etiam μοτὴ, et μοτὶς, H. Stephanus dudum indicavit, Thes. L. Gr. t. 2. p. 977. 978. Ex quibus facile apparebit, voces has pp. esse formas Adjectivas sive Participiales, adeoque respondere Latinis motus, mota, motum, quæ, Substantive posita, eo usu invaluerunt. Conf. μόθος et infra in stirpe μύω. E. S.]

Μοῦσα musa. Proprie Participium est pro μῶσα, à μάω. Ratio significationis minus est perspicua. [Vide, quæ vir summus T. H. supra dedit, in μαχανά.]

Μόχθος labor. Conferatur hoc μόγος, et similia: [A μόχθος fit μοχθηρὸς, ut a πόνος est πονηρός. Μοχθηρὸς vero pp. gaudet vi activa, notatque illum, qui laborem sive nequitiam alteri facit: quo pacto et πονηρὸς usurpatur pro eo, qui malum facit alteri. Dein utrumque pro malus, sive malignus, poni solet. Porro μοχθηρὸς non solum notat malus, sed etiam infelix. Utraque significatio nonnunquam conjungitur. T. H.]

[Μύω stirps obsoleta. Certissimæ ejus propagines sunt μοτὸς, μοτὴ, μοτίς: quæ voces quum pp. significent carptum linamentum, hinc facile apparet, originem verbi non aliam esse, quam cognatæ stirpis μάω, tractandi, nempe, sive manu, modo huc modo illuc, lana versare, movendi. Vide supra in μάσσω, μασσός &c. Et Hesych. μώ· μάθων. E. S.]

Μυδάζομαι abhorreo, aversor. Ortum videtur à μυδάω, similive verbo. [Vide mox in μυδάω.]

Μυδάω præ madore putresco. Confer μαδάω, quod huic vicinum. Ortum videtur à μύδω, quod forte ab ὕδω, unde ὕδωρ aqua. [Vir summus, T. H. ad vocem μόσχος, agnovit illam præfixionem literæ M, multis in vocabulis factam. Quodsi tamen propius inter se conferas verbum μάδω (unde μάδος, mador, madeo) et alterum μύδω, unde sunt μύδος, μυδάω cet. nulla videtur esse causa, cur μύδος repetamus ab ὕδω, μάδος vero à μάδω? Itaque veræ stirpes videntur fuisse μάω et μύω: et notio aquæ fortasse adscita sit ab illa mobilitatis, qua liquor modo huc fluat, modo illuc refluat. Ceterum vicina fuerunt μάδος, unde Lat. mados, sive mador, et μύδος, Græcis eximie dictum humor virosus: ab humiditate autem est notio putrescendi; ut μυδάω rectissime reddatur præ madore putresco. Ceterum vide hic cel. Ruhnk. ad Tim. p. 132. et Kœn. ad Corinth. p. 264. 265. E. S.]

[Μύδος virus, pp. humor, virosus. A μύδος hocce ductum est nomen μύδρος, pro μύδερος, ut μακρὸς pro μακερός: de quo vide in μακεδνός. Jam vero μύδρος ab Hesychio exponitur ὁ ἀργὸς σίδηρος, —— σίδηρος πεπυρωμένος. Vide ibid. viros doctos, et Foesii Œconomiam. Locum Anaxagoræ, qui solem esse dixerat πυρώδη μύδρον, aut μύδρον διάπυρον, dedit Suidas. Sed vide Lennep. in voce Ἀμυδρός. E. S.]

Μυδρίασις oculi vitium. Oritur à μυδράω quod à μύδρος: de quo vide, in voce Ἀμυδρός.

Μύδρος candefactus. Vide vocem Ἀμυδρὸς, [et supra in μύδος. E. S.]

Μυελὸς medulla. A μύω claudo. [Etymol. Παρὰ τὸ μύω, τὸ ἀσφαλίζω, ὁ ἀσφαλιζόμενος ὑπὸ τῶν ὀστέων, ὅθεν καὶ μυελός. Sed illa derivatio cel. Lennepii est verisimilior: μυελὸς enim, ut H. Stephanus in Appendice ait, dicitur τῶν ὀστῶν τὸ λευκὸν πλήρωμα. Ceterum Lat. medulla et Gr. μυελὸς, quorum hoc formam præbet masculinam, illud vero fœmininam, videntur ejusdem esse originis. Vide Caninium et Vossium in Etymologico. E. S.]

Μυέω initio. A μύω claudo, unde et μύστης minister sacrorum et arcanorum. [Μυέω sacris arcanis, ubi os clauditur et obsignatur, aliquem initio. Μύειν dicitur de janua, quando cohæret clausa, uti et concha, quæ cohæret, μύουσα. T. H.]

Μύζω mussito, factum a sono narium. [Est ipsum Lat. musso, i. e. pp. premo, comprimo, compressum teneo, inquit vir doctissimus, in Lexico Hedericiano: quod vide. Scribitur etiam Græce μύσσω. Stirps hac ratione est μύω claudo. E. S.]

Μῦθος verbum, A μύθω, quod vix differt à μύζω. [Μῦθος apud Ionas, quorum vox illa maxime est propria, pp. notat sermonem in genere: sed præterea etiam translatas accipit significationes. Inter has præcipua illa est, quæ ponitur de consilio publico, quod inter viros, qui concionem habent, instituitur. Hinc apud Herodotum μῦθος δημόσιος, publica consultatio. Inde quoque, apud Ionas, ponitur pro factione quorundam hominum, qui consilia inter se ineant. Ita Homerus ipse, Od. Φ. 71. hoc verbum usurpavit; ubi Scholiastes notat, μῦθος poni pro στάσις. T. H.] [Conf. Kœn. ad Corinth. p. 255.]

Μυῖα musca. A μῦς mus, et hoc à μύω. [Forte a sono μύ. E. S.]

Μυκάω mugio. Factum a sono boum.

Μυκτὴρ nasus. A μύζω, de quo supra. Alio loco vir celeb. "Verbum μύζειν proprium est sono, qui clauso ore, naribus editur: unde dein alias notiones accepit. Huic autem vicina est notio ea, qua μύσσω, vel μύττω, ponitur pro mucum naribus educo. Unde μυκτὴρ pp. eum, notat, qui μύζει, dein nasum. A nomine μυκτὴρ ortum verbum μυκτηρίζειν pp. notat imitari, vel sectari nasum: quomodo alibi sanguis, nimia copia nasum petens, μυκτηρίζειν dicitur. Frequentiori autem usu iis tribuitur, qui naso suspenso irrident: notatque fere idem, quod Lat. subsannare. Unde figura Rhetorica μυκτηρισμὸς dicitur subsannatio, sive irrisio, quæ fit nare suspenso. [Origo statuenda est in syllaba μύ. Hinc μύζειν, ductum à sono, significavit sonum e naribus emittere. Μύσσω dein usus traduxit ad vim emungendi, vel mucum auferendi. Hanc ideam quum, in lingua etiam nostra vernacula, adhibeant, vi decipiendi, mirum non est ἀπομυκτηρίζειν Græcis, in sermone familiari, positum fuisse, quo sensu servulus dicit, in Terentii Comœdia, emunxi argento senes (Phorm. Act. 4. sc. 4. vs. 1.) Legi poterit Pollux, Onom. l. 2. Segm. 78. —— Emungendi sensu proprio de nutrice posuit Plato, De rep. l. 1. p. 343. ὅτι σε κορυζῶντα οὐκ ἀπομύττει mucosum te non emungit. A μύσσω, tertia Præter. pass. μέμυκται. Hinc μυκτήρ. Μυκτῆρες sunt nares. Hinc verbum duplicis formæ μυκτηρίζειν et μυκτηριάζειν. Quarum formarum illa tantum est in Lexicis: alteram præbet membrana vetus Bibliothecæ Leidensis, in Glossario Dosithei: "Μυκτηριάζω subsanno." Sic de ponte in aliquem convitia fundere, Athenis γεφυρίζειν, et γεφυριάζειν, dicebatur. Μυκτηρίζειν autem vel μυκτηριάζειν significabat eximie narium motu alicui illudere, ut labiorum motu illudere alteri χλευάζειν dicebatur. Horatius nostrum verbum reddidit naso adunco suspendere: sed postea, hoc verbo, quævis irrisio maligna fuit significata. Quo sensu graviter Paullus (ad Galat. c. 6. 7.) Ne, inquit, decipiamini: Θεὸς οὐ μυκτηρίζεται deo illudi nequit, nempe impune. In Evangelio Lucæ, cap. 16. 14. fortasse proprio sensu, avari Pharisæi, opes contemnentem, Jesum ἐξεμυκτήριζον contumeliose irridebant nasuti. L. C. V.]

[Μύκω verbum obsoletum in tempore Præsenti, pro quo vulgo adhibetur forma ejus productior μυκάω. In aoristo secundo, sive potius, Præterito imperfecto, superest μύκον, sine augmento, pro ἔμυκον; Iliad. E. 749. Θ. 393. M. 460. Αὐτόμαται δὲ πύλαι ΜΥ'ΚΟΝ οὐρανοῦ Sponte autem sua portæ crepuerunt cœli, et μύκε, Il. Y. 260. μέγα δ' ἀμφὶ σάκος ΜΥ'ΚΕ δουρὸς ἀκωκῇ ingensque scutum undequaque crepuit sive mugiit hastæ cuspide. Ex quibus simul patet, propriam verbi vim esse crepare, sive potius mugire, verbum à sono μυ factum, quem sonum μυ in his primariam præbere notionem, vir summus L. C. V. supra dixerat. Confirmabat idem hoc locus Od. K. 413. ubi μυκώμεναι mugientes, è forma altera μυκάω sive μυκάομαι, de vitulis mugientibus legitur. E. S.]

Μύλη mola. A μύλω, quocum convenit μόλω moveo, venio, coëo: à μόω et μύω, quæ pp. vicina sunt. [Pro μύλω adhiberi solet μύλλω, litera λ geminata, ut in σίλλω pro σίλω &c. E. S.]

Μυλλὸς curvus, tortuosus. [A μύλω sive μύλλω, quod pp. est torquere in gyrum. Unde notio molendi, et permolendi. E. S.]

Μύμαρ macula. [Dixerunt non tantum μύμος, in forma masculina, sed etiam μύμαρ in neutra, et in fœminina μύμη. Significat maculam, eadem ratione ac μῶμος, et μῶμαρ. Proprie habet maculæ vel labis potestatem. Hinc, ut ἄμωμος macula et labe carens, sic etiam ἄμυμος, et mutata forma ἀμύμων, qui omnis labis immunis est, et culpa caret. Itaque in laude ponitur, et significat hominem integrum. T. H.]

Μύνομαι prætexo, causor. A μύνω, unde forte Lat. munio. Μύνω autem à μύω claudo, tego. Ab hoc verbo autem repetendum forte ἀμύνω, quod supra prætermissum.

Μύξα mucus. A μύζω, de quo supra. [Nisi proxime sit à μύσσω (unde cum inserta n Lat. mungo) cujus Futurum μύξω produxit μύξα. Fuit autem μύσσω isti cognatum μύω, unde mucus sive muccus Lat. Vide Vossium in Etymologico. E. S.]

Μυρίος innumerus. Forte à μύω fluo. Alio loco: "Μυρίος derivatum à verbo μύρεσθαι, pp. significat fluxum; speciatim, ad numerum relatum, μύρια Græci dicunt decem millia. Passim autem ponitur de omni numero majori, cujus calculi non facile iniri possunt: atque sic fere respondet Lat. infinitus. Hoc sensu apud Lucianum, v. gr. ἐρασταὶ μυρίοι dicuntur amatores numero infiniti et plurimi. Eadem vox, in Singulari posita, vix aliud interdum notat, quam summum, extremum, cujus rationes, nimirum, tantæ sunt, ut nequeant iniri. Ita ἐν μυρίᾳ πενίᾳ καταστῆναι aliquis dicitur, qui in summa paupertate vivit. [Proprie de fluidis μυρίος adhiberi, ut, v. gr. μυρίον αἷμα, μυρίον ὕδωρ, μυρίον δάκρυ, observavit Valcken. ad Eurip. Phœniss. p. 498. latissime tamen patuisse, de quacunque magnitudine usurpatum, idem vir, analogiæ usuque linguæ Græcæ peritissimus, addidit. Mihi quidem, si à tantis viris dissentire liceret, paullo aliter statuendum videretur, de significationibus utriusque μύω et μύρω, sive μύρομαι. Μύρω, nempe, et reduplicatum μορμύρω, putaverim pp. dictum fuisse de sono aquæ fluentis, unde μύρειν et μύρεσθαι sit pp. fluere cum sono strepituve leniori; μύω vero dixerim esse cognatum aliis μόλω, μύλω, μύλλω, de quibus jam supra: quia etiam, à sono μυ facta esse putem alia verba, quæ primam syllabam μυ habent, ut, v. gr. μύζω, μυκάω, mugio, atque ab eodem hocce μυ derivandam esse notionem claudendi, sive fortius obserandi, in verbo μύω pp. comprimendo claudere &c. Jam vero à μύω premo, comprimo, condenso, facillime fieri potuit μυρὸς pp. compressus compactus, densus: unde eximie piscis dictus fuit μύρος myrus, quem unicolorem esse et robustum, ait Plinius, l. 9. 23. Hincne etiam murus Latine dictus, tanquam structura densior et compactior, an vero murum Latini proprie extulerant mœrum (unde pomœria &c.) voce facta à μείρω, μερίζω divido, separo? Hoc certius est, quemadmodum Hebræi רְבָבָה numerum densum à רָבַב spissus, densus fuit, pro numero decem millium dixerunt, ita Græcos eundem numerum μυριάδα, quasi densiorem, vocare potuisse. Quo pacto nostrum μυρίος, sive μυρὸς pp. foret compactus, densus, spissus: hinc multus, copiosus, &c. E. S.]

Μύρον unguentum. Derivatum est à μύρω, sive μύρεσθαι fluere. Inde μύρον pp. videtur dici unguentum stillatitium. [Μύρον vox est, ex oriente ad Græcos deducta. Unde Homero ignota est, qui nusquam eam usurpat, sed, ejus loco adhibet ἔλαιον oleum, cum adjecto epitheto, ut, e. gr. ἔλαιον εὐῶδες odoriferum oleum. Postea, Archilochi ætate, unguenta orientalia ad Græcos venerunt, et nomen ipsum. Dubitari non potest, quin μύρον sit à מוֹר vel מֹר. quod significat myrrham, tum arborem ipsam, tum unguentum myrrhinum. Myrrhæ usus erat sollennis, in unguentis præparandis. Ideo unguenta orientalia vocantur μύρα: et hinc μύρον quodvis unguenti genus notat. T. H.]

Μύρω fluo. Factum videtur a sono aquæ leniter fluentis. [Μύρομαι lugeo, ploro. Utrumque haud dubie à sono. Hesychius: μύρειν· ῥεῖν ὕδωρ, κλαίειν, θρηνεῖν, ἠχεῖν, ὀδύρεσθαι. In Passiva vel Media forma adhiberi solet. Etymol. M. Μύρεσθαι· τὸ κλαίειν —— ἀπὸ τοῦ μύρω, τὸ ῥέω. Ceterum à μύρω est reduplicatum μυρμύρω, s. μορμύρω, murmuro. Vide supra in μυρίος &c. E. S.]

Μῦς mus. A μύω claudo. [Μῦς à μύειν, quod est abdere se in latibula sive inlatebrare. G. J. Vossius in Etymologico. Vide infra μύω.]

Μύσος scelus, facinus detestandum. Dubito, sitne à μύζω, similive forma, an à μύσσω contero, quod cum μύω minuo componendum? [Μύω in primis est comprimere labia, è cujus verbi Futuro μύσω factum est μύσος, et hinc μυσάω, unde Lat. mussari. Hac ex etymologia μύσος pp. foret facinus tacendum, quod appellari nefas, Latinis nefandum aliquid, vel infandum. Nisi præplaceat, elegans sane, derivatio Eustathii, p. 1193. 30. εἰς ὃ μύουσι, μὴ ἐθέλοντες ἀτενίζειν, ἢ πρὸς ὃ τὰ χείλη μύουσι, οἱ προσφωνοῦντες. E. S.]

Μύσσω mungo. A sono, ut μύζω. [Vide omnino, quæ occasione vocis ἀπομυξάμενος emuncti, dedit T. H. ad Luciani Dial. Mort. t. 1. p. 351. E. S.]

Μυστήριον mysterium. A verbo μύω, Lat. claudo, nomen μύστης pp. significat eum, qui res sacras claudit et celat. Unde speciatim sic dicitur sacrorum arcanorum antistes. Inde factum nomen μυστήριον significat rem sacram arcanam, et à vulgi profani cognitione arcendam: cujusmodi sacra arcana, quæ evulgari nefas erat, multa olim fuerunt. In primis autem hoc nomen μυστήριον sacris arcanis deæ Cereris et Proserpinæ fuit adsignatum &c. [Alexander Morus, in Obss. ad 2 Corinth. iv. 2. "Certum" inquit "habeo, vocem μυστήριον Hebraicæ, non Græcæ, originis esse." Sic solent homines docti ingenio suo abuti, quibus linguarum analogia non satis fuit perspecta. Non utique dixisset Morus, si centena vidisset nomina, in τήριον desinentia, illa omnia originis Hebrææ esse. Sicut λουτήριον et θεατήριον sunt à λούω et θέω, sic μυστήριον est à μύω. A tertia Præter. Pass. μέμυσται, μύστης et μύστις manarunt: hinc μυστήριον. Jam vero μύω significavit pp. premere, vel premendo claudere, sive aperta occludere. Opponitur verbo χαίνω, vel χάσκω, significanti hiscere. Os hiscens et diductum compressis labiis claudere, pp. dicitur μύειν, et, composito verbo, καταμύειν, vulgo in καμμύειν contracto: sicut κασσείειν contrahitur ex κατασείειν, ἀμμένειν ex ἀναμένειν, ἐμβάλλειν ex ἐνβάλλειν. Ab ista igitur proprietate μύστης et μύστις, Lat. mysta, pp. est, qui os claudit. Eximie sic dicebatur sacris initiatus, celans arcana. Hinc μυστήρια ἱερὰ pp. sacra erant silentio tegenda, et profanos, seu non initiatos, diligenter celanda. Talia erant mysteria Orphica, Bacchica, Eleusinia, Pythagorica; omnia ejusdem originis, orta ex Ægypto, matre scientiarum et superstitionis Græcanicæ &c. L. C. V.]

Μυστίλη idem quod μυστίλλη, et vicinæ originis. [Vide supra, et adi Kornium ad Corinth. p. 264. E. S.]

Μύτις nasus: pecul. marinorum piscium. A μύω. [Conf. μυκτήρ.]

Μυχὸς penetrale, intimus locus. A μέμυχα, Præterito verbi μύχω, quod à μύω claudo.

Μύω meo, coëo, claudo &c. [Originem verbi explicitam vide à L. C. V. in μυστήριον. Eustath. ad Homer. p. 1282. Μύω δὲ ἐπὶ βλεφάρων, καὶ χειλέων, καὶ τινων ἑτέρων λέγεται. Proprietas eleganter elucet ex illo Homeri, Il. Ω. 420. 637. Vide porro H. Stephanum, in Append. t. 2. ed. 1649. &c. E. S.]

Μῶλος bellum, pugna. [Num conferenda vox est cum Lat. moles: unde in Gloss. vet. "Μῶλος moles?" Pulcherrime, Il. Σ. 134. μένω καταδύσω μῶλον Ἄρηος. et sic alibi sæpius. Unde videri possit, μῶλον pp. esse molem, adeoque μῶλον Ἄρηος pp. molem belli sive molem Martis dici, qua iste gravis et vehemens incumbit. Sed alia loca sunt, quæ demonstrent quam certissime, μῶλον nostrum idem prorsus esse ac μόθον et μόλον, de quo diximus supra; orta, à μόλω moveo; adeoque μῶλος pp. notasse commotionem, tumultum, sive θόρυβον, ut recte Hesychius: dein rixam, bellum. Vide Il. P. 397. Od. Σ. 232. E. S.]

Μῶμος dedecus. Proprie notat vitium, quod in oculos incurrit, et dein reprehensionem, quæ cum irrisione maligna conjungitur. Inde verbum μωμεῖσθαι, pp. valet reprehendere cum maligna quadam irrisione: alibi tamen, de quavis reprehensione positum, idem fere valet quod μέμφεσθαι. Ab eodem est compositum ἄμωμος, quod de eo poni potest, qui omnis labis expers est, ut nihil in eo reprehendi possit. Idem valet ἀμώμητος, ortum à verbo μωμεῖσθαι. Utrumque autem in usu promiscue ponitur pro ἄμεμπτος, id est, in quo nihil reprehendas. Atticis in primis placuit ἀμώμητος, &c. [Conf. supra in μύμαρ.]

Μωρὸς, vel μῶρος, stultus. Repeti debet à verbo μάω desidero, sive insano feror desiderio. [Belgarum phrasis als een gek zoeken etymologiæ huic favet. Ceterum de μῶσθαι quærere, verbo antiquo, vide Toup. in Suid. 2. 193. et Burgess. ad Dawesii Miscell. Crit. p. 529. E. S.]

N.

Νάβλα genus instrumenti musici. [Haud dubie vox est orientalis, Græca civitate donata: nempe Hebr. נֶבֶל, quod olim pronuntiabatur נַבְל. Vide Valcken. supra in μνᾶ. E. S.]

Ναὶ, Lat. ne, adverbium adfirmandi et concedendi. [Originem hujus voculæ indagavit, usumque simul elegantissime explicuit cl. Hoogeveen, in Doctr. Particul. Linguæ Græcæ, cap. 31. p. 787. ss. E. S.]

Ναίω habito. Vicina sunt νάω, νέω, νίω, νόω, νύω. Significatio propria posita est in movendo, acervando, nectendo. Inde colendi, habitandi, significatio. [Hoc pacto vix quidquam discriminis statui posset inter origines verborum νάω, νέω, νίω, νόω, νύω, et μάω, μέω, μίω, μόω, μύω. Mihi quidem, salva aliorum reverentia, νάω, νέω &c. potius videntur proprie valuisse talem motum, qui fit deorsum sursumque. Sed vide inferius in νάκος, ναός, νέω &c. E. S.]

Νάκος pellis cum suo villo. Nescio, an sit à νέω, acervo. [Vide Hesychium in voce, et ibidem viros doctos. Adde omnino Etymol. M. Analogice ducitur à νένακα, Præterito perf. Act. verbi νάω, pp., ut mihi quidem videtur, idem valente, quod νέω: ut νάκος, et in altera forma νάκη, pp sit quod manu identidem sublata, animalibus detrahitur. E. S.]

Ναὸς templum. A νάω acervo, necto, construo. [Prima verbi vis est habitaculum, domicilium; à νάω, vel ναίω, quod habito significat, quodque frequentant poëtæ; apud quos sæpius invenias Ζεὺς ὑψιβρεμέτης, ὃς ὑπέρτατα δώματα ναίει Jupiter altitonans, qui summa cœlorum tecta incolit. Ut ædes singulari numero apud Romanos pro templo, sic ναὸς, priore obliterata, in eandem potestatem migravit. Commode Hesychius interpretatur ναὸς, ἔνθα θεὸς χρησμῳδεῖται. Stephanus autem, in voce Θέρμα, ναὸν describit οἰκίαν, ἔνθα οἱ θεοὶ θεραπεύονται. Ἔνναιον pari virtute veteres dixisse, ex Clinia observavit Scholiastes Apoll. Rhodii, ad l. 2. 1087. διὰ τὸ ἐνναίειν ἐν αὐτῷ τοὺς θεούς. Egregie figura Pythagorei (quorum sententiam ipsis verbis expressam præbet Synesius, p. 49.) dicere solent ὁ νοῦς ναὸς οἰκεῖος θεοῦ. Junguntur crebro ναοὶ et βωμοί: Euripides, Hecuba, vs. 146. ἀλλ' ἴθι ναούς, ἴθι πρὸς βωμούς. Vide Scholiast. Sic Epiphani filio Carpocratis, (à quo Carpocratianorum hæresis nomen habet) in urbe Cephaleniæ Samæ ἱερὸν, βωμοὶ, τεμένη, μουσεῖον ᾠκοδόμηταί τε καὶ καθιέρωται. Clem. Alexandr. Strom. l. 3. p. 184. Ἱερὸν autem et ναὸς, sive νεὼς, quando connectuntur, veluti apud Thucydid. l. 4. §. 90. περὶ τὸ ἱερὸν καὶ τὸν νεὼν (ubi plura notavit Dukerus) ita distingui debent, ut ἱερὸν significet τὸ τέμενος sive totam aream Deo consecratam, humanisque usibus exemtam, τὸ ἱερὸν χωρίον: ναὸς vero ipsum fanum vel templi ædificium. Ἱερὸν autem intelligendum reliquit δῶμα, et sæpius adsciscit ἅγιον &c. T. H.] [Ναὸς pp. nihil aliud est, quam domicilium, à verbo ναίω habito. Quum in Græcia homines adhuc sub dio agerent, vel in tuguriis per agros sparsi, jam antiquissimis temporibus, cœperunt domum condere, in qua deos suos colerent. Nulla tamen erant, nisi, in honorem deorum constructa, domicilia, pro ævi simplicitate rudia. Istæ ædes, quæ solæ tum erant, dici debuerunt ναοί. Lapsu temporis, vetus tamen nomen adhæsit deorum templis: ab usu vero gentilium Judæi idem nomen transtulerunt ad designandum etiam templum Hierosolymitanum &c. L. C. V.] [Significatio habitandi, in verbis ναίω et νάω, videtur esse secundaria, eaque ab ipso nomine ναὸς habitaculum ducta. Origo indicata est in νάω. Inde fluxit notio findendi, diffindendi, secandi: unde ea exsecandi, secando asciandi, excavandi cet. Quo pacto, eodem via ac בַּיִת domus Hebræis dicta fuit à בַּת secuit, resecuit, excidit: ita et ναὸς repeti potuit à νάω seco, ascio, exascio aut exseco, excido, sive ab apta fabricatione, sive ab excavatione soli, secundum illud "domus antra fuere." E. S.]

Νάπος saltus. A νάπω, quod confer cum νέφω, et Lat. nubo, quod proprie tego. [Etiam, in forma fœminina νάπη dicitur. Hesych. νάπη· ὑλώδης καὶ ἔφυδρος τόπος. Unde recte effecisse videtur Isaac. Vossius, pp. à νάω fluere dictas esse νάπας: quemadmodum etiam vir doctissimus, in Lexico Hedericiano, " A νάω fluo; à frequentia fontium et rivorum." Nimirum, νάω fluo pp. videtur esse fundo, sive cum fusione erumpo, prorumpo, et eximie dici de eruptione fontium ac rivulorum, unde νᾶμα scaturigo, Hesychio πηγαῖον ὕδωρ, ῥεῦμα. E. S.]

Νάρδος nardus, frutex. [Est vox orientalis, Syrorum נִרְדְּא. E. S.]

Νάρθηξ ferula, bacillus. [Etymol. M. Νάρθηξ, παρὰ τὸ ναρὸν, ὃ σημαίνει τὸ ὑγρὸν, νάρηξ καὶ νάρθηξ. Itaque pp. notaret bacillum humidum, ac recentem. Cui etymologiæ favent hæc Hesychii: Νάρθηξ· εἶδος φυτοῦ καλαμώδους, ἐλαφροῦ. E. S.]

Νάσσω stipo, premo. A νάω acervo, condenso. [Hesych. νάσσει· Θλίβει. Videtur esse pp. ita premere, ut quid rumpatur: Belgice tot barsten toe vol stoppen. E. S.]

Ναστὸς placenta e melle, uvis passis &c. [A νάω, interposito γ, et, mutato γ in χ, est νάχω, pro quo νάσσω et νάττω. Notat autem farcire, refertum farcire, et oppositum sibi habet κενόω, κενὸν &c. T. H.]

Ναῦς navis. Proprie idem, quod νεὼς, à nectendo, construendoque. Origo est νάω. Ex nostra quidem conjectura νάω pp. est findo, dein effodio, excido, excavo: unde ναῦς et obsoletum ναὺς (Æol. ναῦϝς, idem, quod Lat. navis) pp. excisam sive excavatam trabem videntur notasse, quales barbari in India etiamnum canoas appellant; dein vero navem, ex variis partibus constructam, servato nomine antiquo, ναῦν dixerunt. Eadem fere est origo vernaculi nostri vocabuli schip, sive German. schiff, et Gr. σκάφη scapha: de quibus vide *Ten Cate* 1. *Proeve van Geregelde Afleiding*, p. 347. A. et confer. dein νάω, σκάω, σκάπτω, σκάφω, pp. cavo, excavo. E. S.]

Νάω habito, etiam fluo, mano, scateo. [Vide H. Stephanum, Thes. t. 2. col. 995. 996. De primaria significatione hujus verbi jam diximus, in νάσσω. E. S.]

Νεβρὸς, hinnulus, pullus cervi. Forte dicitur pro νεῦρος nervus. [Νεβρὸς hinnulus, et νεῦρος nervus, eadem certe origine videntur gaudere. Utrumque dictum forte ab humore. Stirps est νέω: quod verbum cognatum fuisse alteri νάω, satis probat Lat. no (pro nao) navi, natum, nare, comparatum cum Gr. νέω, νεύσω, idemque suadent Genitivi poëtici νεὸς, νηὸς qui alioquin ναὸς &c. Igitur νεῦρος, Lat. nervus pro neurus, dictus videtur ab humore, quo gaudet, νεβρὸς vero ab eodem humore, sive madore, nomen habet: quemadmodum etiam hædus (ut Latine ab εἶδος) sic Hebraice גְּדִי, et Arabice جَدْيٌ ab uvere dicitur. Conf. infra in νεῦρον. E. S.]

Νέηλυς novicius. Vox νέηλυ, quam per advenam vulgo exponunt, composita est ex νέος novus, et antiquo ἤλυς. Proprie igitur significat nove veniens. Est nimirum antiquum ἤλυς, idem fere quod ἐλθὼν, formatum, veluti, ab antiquo ἤλυμι, cujus Participium est ἠλύς: ut à ζεύγνυμι, ζευγνύς. Ἤλυμι autem convenit cum formis verborum ἔλω, ἔλθω, ἐλάω, ἐλεύω, ἐλεύθω, et ἐλύθω: quarum formarum aliæ in derivatis, aliæ superstites sunt in temporibus, quæ vulgo junguntur verbo ἔρχομαι venio, tanquam anomala: à quo verbo, si originem spectes, valde differunt, significatione tamen fere conveniunt. [Vide dicta ad Ἔρχομαι. E. S.]

Νεῖκος jurgium. Componendum cum νίκη. A νέω vel νίω moveo, acervo. [Etymol. M. παρὰ τὸ νε στερητικὸν, καὶ τὸ εἴκω, τὸ ὑποχωρῶ, γίνεται νέεικος, καὶ, κατὰ κρᾶσιν, νεῖκος. Probat hanc derivationem H. Stephanus, in Thes. t. 2. col. 1011. Lennepii tamen illa longe videtur esse simplicior ac verior. Proprie, nimirum, νεῖκος est à νένοικα, Præter. perf. verbi obsoleti νέω, pp. findo, findendo divido et dirimo: quæ notio satis manifesta est in νέμω dirimo. Hinc igitur νεῖκος pp. est divisio animorum, vel divisio, secessio, amicorum: unde jurgium designat. Homerus sæpissime ea voce usus est; uti et formis, cum ea cognatis: id quod eo magis verisimile reddit, formam vocis esse simplicem, non compositam. Possis etiam à notione pungendi in νίω, νίσσω &c. repetere verbum νεικέω; ut νεικεῖν pp. idem fere sit ac Gall. piquer. Conf. Il. Ω. 29. et alibi. E. S.]

Νεκρὸς mortuus. A νέκυς, quod à νέκω Lat. neco, id est, prosterno, in longum porrigo. Repetendum à νέω. Vide supra in Νέκυς. Alio loco vir celeb. " Vocis νεκρὸς origo est verbum νέκω, quod superest in lingua Latina; ubi notum est verbum necare, et inde nex, necis. A Græco νέκω nomen proxime oritur νέκυς, quod ab Æolibus pronuntiatum fuit νεκὺς, ejus autem loco Lacones pronuntiarunt νεκύρ. Inde productum νεκρὸς, quod in usu idem significat atque apud poëtas νέκυς. Generatim autem magis νεκρὸς quoque de omni eo ponitur, quod vigore suo tanquam vita privatum est. [A notione findendi planior via datur ad eam vulnerandi, transfigendi, in primis sagitta, vel alio acuto instrumento. Jam vide usum vocum νέκυς, et νεκρὸς, Il. A. 52. Δ. 467. 492. 493. H. 86. &c. E. S.]

Νέκταρ nectar, potus deorum. Videtur ortum à νέκω: denotatque vim habens prosternendi, quod vino aptum nomen. De νέκω vide modo supra. [Certissimum est, Homerum hanc vocem posuisse de potu, in conviviis deorum hausto, ἀμβροσίαν de cibo. Mirum autem est, à Sapphone νέκταρ cibum, ἀμβροσίαν vero potum deorum fuisse appellatum. Plurimi scriptores Homerum, pauci Sapphonem, secuti sunt. De nectare Grammatici admodum inter se differunt. Plerique volunt, νέκταρ esse compositum ex νε, particula negandi, et κτὰρ, quod oritur à κτάω possideo, vel à κτάω, κτέω, κτῶ occido. Certum est, à κτάω derivari κτέαρ vel κτέας, idque significare possessionem. Hoc itaque in κτὰρ contracto, et præposito νε, νέκταρ componi volunt. In hac tamen origine ratio analogiæ minime convenit; uti nec in illa, qua κτέας à κτέω, κτείω, κτείνω occido derivatur. A νέκω, νένυγμαι, νῆξαι, νένυκται, analogice quidem est νέκταρ: verum quum νέκω itidem occido notat, etiam hæc origo non est probanda. Hinc nihil, quod ad originem veram faciat, adferre possumus. Videtur igitur vox peregrina, et aliunde in linguam Græcam adscita.—Nectaris vero vocabulum à Græcis ad Latinos fluxit.—In utraque lingua de delicatissimo vino ponitur; unde νέκταρ Θάσιον, id est, delicatissimum insulæ Thasi vinum: dein itidem usurpatur de melle suavissimo. Hinc νέκταρ Ὑμήττιον mel hymettium. T. H.] [Νέκταρ, si Græca vox sit, maxime analogice repeti posse à νέκω, νένυγμαι, νένυκται, docuit vir summus: sed notionem occidendi, secundariam haud dubie, huic voci applicari posse negat. Aptiusne in eam quadrabit primaria vis secandi, ut νέκταρ (per eandem metaphoram, qua supra vidimus in verbo κεράσαι, notionem secandi ad temperaturam vini transferri) pp. sit potus jucundissime temperatus? E. S.]

Νεκύδαλος necydalus, insecti genus. Ex νέκυς cadaver, et δαλὸς: quod componendum cum δαλέω noceo; de quo supra. [Dubium tamen adhuc est, fueritne δαλὸς vox separata, quæ in compositionem intraverit, an potius pro mera terminatione habendum sit δαλὸς, quemadmodum αλος terminatio est in Ἄτταλος, μέγαλος, et δαλὸς in Δαίδαλος &c. E. S.]

Νεμεσάω merito indignor. Proxime oritur à νέμεσις ultio, quæ pro meritis quid tribuuntur. A νεμέω, quod à νέμω tribuo.

Νέμω distribuo. A νέω, de quo suo loco. Notat autem νέμω partes divisas attribuo, atque adeo differt à μείρω, quod valet tantum in partes seco vel divido: νέμεσθαι autem, vi Medii, notat divisas partes sibi attribuere, adeoque accipere; unde latius est possidere. [Vide Kuster. de Verbis Mediis, Sect. 1. § 36. E. S.]

Νέος novus. A νέω venio, advenio. Nos Belgæ dicimus een aankomeling. [Græcum νέος et Lat. novus ejusdem sunt originis. A Præterito enim Medio, verbi veteris νέω, νένοα est νέος, Æolice νέϝος hinc novus L. C. V.] [Quodsi recte conjecerimus, verbum νάω pp. fuisse findo, effodio, excido, hinc exascio, νεὸς et νέος, à forma verbi cognata νέω, notare potuerunt effissum, noviter productum aut exasciatum: hinc novum. Eadem origo est vocis جديد novus, pp. fissus, effissus, apud Arabes. E. S.]

Νεοσσὸς pullus. A νέος et ὄσσος, quod idem atque ὀσσὸς, ab ὄπτομαι video. Est autem νεοσσὸς in usu pullus, significans pp. quasi novellum. Pro νεοσσὸς Attici pronuntiabant νεοττός. In vulgari vero Græcorum dialecto, eliso ε, νοσσὸς dicebatur: cujus fere generis elisio cernitur quoque in Lat. pullus, quod haud dubie e puellus contractum &c. [A νέος productum νεοσσὸς novellus pp. inserviebat avium pullis significandis. Ammonius de different. voc. recte " νεοττοὶ" inquit " ὀρνίθων avium pulli. —— Illinc dictum νεοσσιὰ nidum significat, et νεοσσεύειν nidum ædificare. — Atticæ erant formæ νεοττὸς, νεόττιον, et νεοττία: reliqui Græci vulgo νοσσὸς, νοσσίον, νοσσία. Ad hanc regulam corrigendum esse Thomam Magistrum, liquet ex Phrynicho; quod minus animadverterat clar. Alberti in Obss. ad Nov. Test. p. 134. Porro a pullis avium translata fuit hæc vox, ad liberos aliosve designandos, quos blanda voce compellarent. In Theophrasti Character., cap. 3. adulator illius, cui ad aurem gannit, liberos vocat χρηστοῦ πατρὸς νεόττια optimi patris pullos. Ex Didymi sententia, vetulam quandam pecuniosam adolescens pauperculus, in Aristophanis Comœdia, dixerat νεοττάριον. Videatur nota Hemsterhus. ad Plutum. p. 363. L. C. V.]

Νεῦρον nervus. Proprie id est, quod faciat vergere. A νεύω. [Lat. nervus et Gr. νεῦρον haud dubie ejusdem sunt originis. Νεῦρον est adjectiva forma, neutrius generis, Substantive posita; nervus vero, per metathesin neurus, idem nomen masc. generis quasi νεῦρος. Etymologus M. repetebat παρὰ τὸ νεῦσθαι δι' ὅλου τοῦ σώματος: quod longius quæsitum. Nescio, utrum repetendum sit à νέω pp. findo in longum, ut νεῦρον pp. sit fissum in longum, et hinc quasi filamentum, longius porrectum; an ab humore. E. S.]

Νεύω adnuo, vergo, propendeo. A νέω moveo. [Duplex forma verbi fuit νεύω et νύω. Hoc Latinis fuit nuere: unde remansit numen, et nutus, et composita verba annuere, innuere, renuere. Νεύω autem et Lat. nuo pp. notant caput et oculos moveo, deinde motu capitis vel oculorum annuo vel renuo, sive addico vel denego. In Homeri, Il. I. 223. νεῦσ' Αἴας Φοίνικι innuit Ajax Phœnici. Jupiter, qui nutu sæpe Olympum tremefaciebat, Homero dicitur νεύων. Exemplo sit Il. A. 528. Ἦ, καὶ κυανέῃσιν ἐπ' ὀφρύσι νεῦσε Κρονίων· Sic ait: atque superciliis pater annuit atris. Venustus exstat Alexidis è Parasito locus, apud Athenæum, l. 10. p. 421. de parasito guloso, Δειπνεῖ δ' ἄφωνος Τήλεφος, νεύων μόνον Πρὸς τοὺς ἐπερωτῶντας τί Cœnat Telephus mutus: interrogantibus nutu tantum respondet. Legatur elegans locus Ovidii, in Heroid. Ep. 19. 45. Pro duplici autem forma verbi duplex quoque forma fuit derivatorum νεῦστος et νύστω: unde verba fluunt νευστάζω et νυστάζω, quæ à Lexicographis non debuerant à se invicem divelli. Νευστάζειν sæpe reperitur: νευστάζω adhibetur ab Homero, Il. Υ. 162. Od. Μ. 194. Σ. 153. 259. et a Theocrito, Idyll. 25. vs. 260. L. C. V.]

Νέφος nubes. Dicitur a tegendo, acervando: quæ notio verbi νέω: unde νέπω, νέφω. [Videtur νέφος proxime convenire cum Lat. nimbus, uti v. gr. in illo, Il. Δ. 274. 275. ἅμα δὲ νέφος εἵπετο πεζῶν. Ὡς δ' ὅτ' ἀπὸ σκοπιῆς εἶδεν νέφος αἰπόλος ἀνὴρ κ. τ. λ. quæ Virgilius, Æn. 12, 450. sic expressit: Qualis ubi ad terras abrupto sidere nimbus It mare per medium. Stirps νέω cognata fuit aliis νάω, νύω. A νέω analogice facta sunt νέβος, νέπος, νέφος: à νάω, νάβος, νάφος. Origo utriusque verbi videtur esse in motu, qui fiat deorsum. Unde notio nutandi, propendendi, in νέω, νεύω: ut νέφος sive nimbus pp. sit nubes densior graviorque in terram propendens: qualis modo ab Homero describebatur μελάντερον ἠΰτε πίσσα —— ἄγει δέ τε λαίλαπα πολλήν. Inde etiam vox nubes a propendendo dicta, cujus stirps pp. est νύω. A nube vero est notio obtegendi, occultandi: nisi hanc mavis recta ducere ab origine motus versus inferiora. E. S.]

Νεφρὸς ren. Nescio an sit à νέφω, quod à νέω repetendum; nimirum, quod adipe tegitur. [Etymol. M. Νεφρὸς παρὰ τὸ νίφεσθαι τῷ οὔρῳ, ὅ ἐστι βρέχεσθαι. Sed prius illud longe videtur esse simplicius. E. S.]

Νέω no, nato. Proprie est moveo, acervo, necto, venio. [Ex comparatione verbi νέω cum vicinis νάω, νίω, νόω, νύω, νεύω, verisimile sit, primariam ejus notionem statuendam esse in motu, eo in primis, qui fiat deorsum sursumque; qualis v. gr. nutu oculorum, capitis et similium cernitur. Hinc in verbo νάω significatio primaria est findendi, quod securi fit, sursum deorsumque lata et impulsa. Hinc νέω i. q. κολυμβάω sive νήχομαι, nato, brachiis sursum deorsumque commotis et jactatis; hinc νέω, id est, ἔρχομαι eo redeoque, itidem forte a motu brachiorum, inter incedendum: hinc etiam νέω id. q. ῥέω fluo, sive potius scaturio, aqua sursum erumpente et defluente, hinc denique νέω, Lat. neo, nevi, netum, nere, id est, filum torquere sursum deorsumque, atque identidem ori admovere, secundum illud Catulli: Laneaque aridulis hærebant morsa labellis. E. S.]

Νὴ particula adfirmativa. [Rectissime suspicari videtur Eustathius p. 92. 19. 26. νὴ, ab Homero nullibi adhibitum, per contractionem ortum esse ex ναί: unde Dores pro τὸ νὴ θεὼ dixerint ναὶ τὼ σιώ. Plura dabit clariss. Hoogeveen, Doctr. Particul. cap. 31. sect. 2. p. 795. ss. E. S.]

Νηγάτεος novus, nuper factus. Est pro νεγάτεος, ex νέος et γάτεος, pro γάτος, a γάω, quod idem ac γίνομαι. Vide supra. [Usus est hac voce Homerus, Il. B. 42. μαλακὸν δ' ἔνδυνε χιτῶνα Καλὸν νηγάτεον. Vide etiam Il. Ξ. 185. Hymnum in Apoll. vs. 122. Etymologus M., Eustathius, Apollonius, Hesychius, Suidas, Scholia minora, uno quasi consensu, reddunt, νέος κατεσκευασμένος, νεωστὶ γενόμενος. Addit Etymologus, " quemadmodum à τάω, τάομαι, factum sit ταὸς sic à γάω γάομαι ortum esse γατὸς: porro pro νέγατος, vocali ε in η conversa, fieri νήγατος, dein ε trajecto, νηγάτεος." Vide ipsum, col. 602. Quodsi tamen comparaveris vocabula alia, ab initio, cum syllaba νη, composita, uti νηκερδὴς non lucrosus, νήκερως non habens cornua, νηπαθὴς, carens dolore, νήπλεκτος, incomtus, νήποινος impunis &c. videri queat, νη, tali in compositione, esse negativum à νὴ (ne Latinorum) desumtum. Itaque rectius fortasse se habet aliorum sententia, à Suida commemorata, vocem νηγάτεος, κατὰ στέρησιν, esse τὸ μὴ γατὸν, id est, quod non est factum, sive elaboratum: nisi perplaceat, τὸ γάτεος, hac in compositione, idem esse quod χάτεος, à γάω, χάω hisco; ut νηγάτεος de vestimento est dictum, pp. sit fissuris, foraminibusve, carens, pp. non hiscens. E. S.]

Νηδὺς venter. Ex νη et ἔδος, ab ἔδω, quod vulgo ἐσθίω. [Varias derivationes hujus vocis præbebit Etymol. M. col. 603. 4. quas inter et illa est, qua νηδὺς ipsi significare dicitur, τὴν βαθεῖαν profundam. Hæccine unica vera etymologia est, ut ἡ νηδὺς pp. sit, ἡ βαθεῖα, ἡ κοίλη: unde venter alia voce dicitur ἡ κοιλία? Ejusdem indolis videtur esse alia vox Pluralis, à νηδὺς ducta, τὰ νηδύια viscera. Ratio tamen etymi latet: nisi forte νηδὺς, eodem indicante Etymologo, sit ἀπὸ τοῦ νάω, ὅ ἐστι ῥέω, i. e. fluere, ut à fluxu ad inferiora, tam venter quam viscera appellata sint. E. S.]

Νήπιος infans. Ex νη valde, et ἔπω bibo. Alio loco vir celeb. hac de voce agens. " Vox composita est" inquit " ex particula νη, significante fere valde, et ἔπος: quod ortum à verbo ἔπω, pp. premo, translate, quasi, pressis labiis sugo vel bibo. Sic, nimirum, de animalibus poni solet, quæ sugendo bibunt, differtque a verbo λάπτειν, quod proprium est iis animalibus, qui bibunt lambendo, ut canes &c. Ab isto igitur νάω derivatum νάπω usitatissimum est bibendi sensu. Cernitur autem memorata vis verbi νάπω in plurali Anacreontea, νάπειν ἄμυστι labiis compressis uno haustu avide bibere et sine intermissione. Inde νήπιος sponte fluxit ad designandum qui lacte etiamnum utitur, notatque pp. quasi bibulum. Differt autem à nomine βρέφος, quo speciatim designatur infans recens natus, vel etiam qui adhuc in utero materno est: quem pp. medici Græci vocant ἔμβρυον. [Etymologus, post alia, col. 604. 15. ἢ παρὰ τὸ νε στερητικὸν, καὶ τὸ εἰπεῖν, γίνεται νήεπιος, καὶ, κατὰ συγκοπὴν, νήπιος, ὁ μὴ δυνάμενος λέγειν. Hoc pacto pp. idem foret ac Lat. infans, ut νηπιότης infantia, stultitia. Analogia favere videtur huic derivationi. Vide exempla allata in voce νηγάτεος. Vide porro H. Stephanum, t. 2. col. 1671. ubi plura, et L. C. V. ad νῆστις. E. S.]

Νηρὸς humidus. Forte à νάω fluo. [Nimirum, uti à κλάω factum est κληρὸς, et præfixa σ, σκληρὸς, sic à νάω, νηρός. Etymologus repetit à νήσω, Futuro verbi νάω. Vide ipsum col. 604. 48. E. S.]

Νῆσος insula. A νάω habito. [Etymol. M. col. 605. 10. ἀπὸ τοῦ νῶ, νήσω, τὸ κολυμβῶ. Insula enim, addit, est terra περιτετειχισμένη ὑπὸ θαλάσσης. E. S.]

Νῆσσα anas. Contracta vox è νάεσσα, quasi à masc. νάεις, quod à νάω, cui vicina sunt νέω, νεὺς, ναῦς, navis. Hinc νῆσσα naviculæ similis. [Etymol. M. ab eodem νέω, νῶ, nato repetit. Hoc pacto νῆσσα pp. foret natatrix, quemadmodum Lat. anas ipsam à nando repetebat Varro, et Isidorus, Orig. l. 10. "anatem ab assiduitate natandi aptum nomen accepisse" auctor est. Vide porro Vossii Etymol. voce anas. E. S.]

Νῆστις jejunus. Ex νὴ privativo et ἐστὺς, quod ab ἔδω edo. Alio loco vir celeb. "Vox νῆστις, docente Hesychio, à medicis Græcis usurpata fuit, pro τῷ τοῦ στομάχου ἐντέρῳ, ἐν ᾧ οὐδέποτε σῖτος εὑρίσκεται, intestino vacuo &c. Præterea νῆστις ἄνθρωπος, vel simpliciter νῆστις, dicebatur homo cibo vacuus vel jejunus. Videatur Etymol. M. p. 605. ubi compositum esse monet ex νὴ et σῖτος frumentum, quasi sit νήσιτος, παρὰ τὸ κενὸν εἶναι σιτίων, vel ex νὴ et ἐστὺς, quod ab ἔδω repetit. Est autem ἔδω superstes in Lat. edo, nec non in verbo ἔδομαι, apud poëtas eodem sensu obvio, quo Lat. edo, et Græc. ἐσθίω (formatum à Futuro ἔσω) usurpantur. Posterior origo vocis νῆστις haud dubie vera est, in qua νὴ vim habet privandi, ut α privativum. A νῆστις porro formantur vox νηστεία, et verbum νηστεύω." [Contracta fuit vox ex νὴ, vocula negante, et ἐστὺς, quod ab ἔδω. Sic immisericors, ex vocula νὴ et ἔλεος, contracte νηλεὴς dicebatur. Puer, qui nondum fari potest, non-fans, vel infans, ex νὴ et ἔπος, Græcis dicitur νήπιος. Altera, quam attigi, originatio traxit Lambertum Bos, in Diss. de Etymol. Græca, p. 35. Νηστεύω, ut Lat. jejuno, pp. notabat cibo vacuum esse. Figurate verbum iisdem usibus inservit, quibus voces Latinæ jejunus et jejunare. Quævis pondere et rebus vacua Ciceroni jejuna dicuntur: cui jejunitas etiam memoratur bonarum artium. L. C. V.]

Νήφω sobrius sum. Componendum cum νίφω &c. tego: unde est caute se gerere. [Νήφειν sobrium et mentis compotem esse opponitur τῷ μεθύειν et μαίνεσθαι. Venuste Plato de Legg. l. 6. p. 869. μαινόμενον οἶνον, dicit, κολάζεσθαι ὑπὸ τοῦ νήφοντος ἑτέρου θεοῦ, id est, vinum merum et furoris plenum castigari ab alio sobrio, quando mixtum aqua diluitur, ardoremque deponit. Illa figura sumta est ab Homero, Il. Ξ. 132. Hinc, ad insignem mentis virtutem denotandam, transiit, quam singulari prudentia cogitatque in tractandis rebus versatur, nihilque agit, cujus rationes accurate non constent; ut in illo divino Epicharmi præcepto: Νῆφε, καὶ μέμνασ' ἀπιστεῖν· ἄρθρα ταῦτα τῶν φρενῶν Sobrius esto mente, et memento haud facile credere. Isti sunt animi artus. Conf. 1 Petr. iv. 7. v. 8. Ideo sobrii dicebantur, Ammiani sæculo, prudentes et graves ac moderati viri: ut docet Valesius ad Ammianum Marcellinum, l. 15. p. 80. Apud Terentium in Heautont. Act. 4. 3. 29. Sat' ne sanus es aut sobrius? A verbo νήφω oritur Adjectivum νηφάλιος abstemius, et νηφάλιαι θυσίαι quæ vino carent. Eadem et ἄοινα ἱερὰ Hesychio in voce, et varias ἄσπονδα vocantur &c. T. H.] [Apollonius apud Etymolog. M. col. 605. 53. τὸ νήφω τὸ θύω, καὶ τὸ νήφω, τὸ μεθύω, facta existimat ἀπὸ τοῦ νίφω, τὸ χιονίζω. Hinc fere pacto νήφειν pp. notaret frigidum esse: hinc moderatum, sobrium esse. Vide infra in νίφω. E. S.]

Νίζω, lavo. [Conf. in νίπτω.]

Νικάω vinco. Vide supra νεῖκος et νεκρός. Est à νίκη victoria, quod à νέω acervo, sterno. [Stirps est νέω, cognata aliis νάω, νέω, νύω. Origo eadem videtur esse in motu, qui deorsum fiat. Hinc notio fundendi in νάω, νέω &c. A Præterito perf. νένικα fit νίκη, quod fortasse pp. dictum de fusis perruptisque ordinibus: unde absolute victoria appellata νίκη, h. e. fusio, perruptio ordinum. A νίκη autem est νικάω vinco. E. S.]

Νὶν ipsum. Componendum cum ἕν. Ab antiquo νὶς, cujus origo videtur esse νέω venio. [Vide Valcken. Adnot. in Euripid. Hippolyt. p. 299. Koen. ad Corinth. p. 104. ubi monetur, νὶν Doricum esse, quod poëtæ usurparunt, pro eo, quod apud Homerum est, μίν. De μὶν diximus in Animadvers. ad Analog. ling. Græc. p. 293. 294. Qua autem analogia μὶν est à μὶς, eadem est νὶν à νίς. Stirps νέω tacta jam supra ad vocem ναίω. E. S.]

Νίπτω lavo. A νίζω, quod à νέω: cui vicina νάω, νέω, νίφω, νήφω. Ab irrigando dicitur. [Νίπτειν est lavare manus et pedes, λούειν lavare corpus, πλύνειν lavare vestimenta. Veteres dicebant νίπτω et νίζω, cujusmodi forma apud eos frequens est: et quidem ita ut sæpe commutentur. Sic ἵπτω, ἵζω, ἵπτω, ἵπταμαι: σίζω, σίπτω, πίσσω. Sic quoque ἵπτειν dicitur ἵζειν et ἵσσειν. Sed posteriores usurparunt νίπτειν, quod itidem apud Homerum reperitur, Od. Α. 138. et alibi. Proprie autem de lavandis manibus, et pedibus adhibetur, diciturque νίπτειν τοὺς πόδας; unde ποδόνιπτρον vas, in quo pedes lavantur: itemque νίπτειν τὰς χεῖρας, unde χειρόνιπτρον vas, in quo lavantur manus. Sed generalius etiam ponitur, et significat aqua colluere. Hinc apud Homerum, νίπτειν τὰς τραπέζας abstergere mensas aqua. T. H.] [Apparet etiam ex his, νίπτειν pp. esse manu sursum deorsumque mota fricare et abstergere. E. S.]

Νίτρον nitrum. Id dicitur, quo possis νίπτειν. [Nempe nomina in τρον notant instrumentum, quo aliquid fiat vel fieri possit. Etymol. M. Παρὰ τὸ νίζω (νίσσω, νίπτω) γίνεται νίτρον, ὡς μάσσω, μάκτρον, καὶ πλήσσω, πλῆκτρον. E. S.]

Νίφω ningo, irrigo. Compone cum νίπτω [et vide statim in νίψ. E. S.]

Νὶψ, νιφὸς Obsoletum. Hujus Accusativum, νίφα superesse apud Hesiodum, Ἔργ. vs. 535., auctores sunt Guyetus et Grævius, quos vide ad l. 1. Stirps haud dubie est νέω, unde νίπτω, νίζω, et νίφω, contracte νίψ. Νέω autem idem quod νάω, νέω, νύω, νεύω, pp. sursum deorsum vergo, tendoque: id quod nivi in primis proprium est, dum ningit, modo deorsum, modo sursum latæ. Superest ipsum illud νὶψ, in nomine proprio fontis cujusdam apud Etymol. M. col. 568. 17. Νὶψ inquit πηγή· ὄνομα κρήνης· οὕτω καὶ λίψ, λιβός. Ex qua collatione vocum λὶψ et νὶψ simul facile intelligitur, uti λὶψ est à λείβω, sic νὶψ nostrum pp. esse à νίβω, cognatamque adeo huic voci esse Lat. nix, in Gen. nivis, ubi literæ vicinæ pronuntiationis υ et β permutantur. E. S.]

Νόθος nothus. Nescio an sit à νέω, vel νέω advenio. [Etymol. M. Παρὰ τὸ ὀνῶ, τὸ μέμφομαι καὶ βλάπτω, γίνεται ὄνοτος καὶ, κατὰ ἀποβολὴν τοῦ ο, καὶ τροπῇ τοῦ τ εἰς θ, γίνεται νόθος. Quomodo nothi Latine differant à spuriis, vide apud Vossium, in Etymologico. Observavit H. Stephanus, t. 2. col. 1675. νόθον opponi pp. τῷ γνησίῳ, et illi voci Homerum passim adjunxisse nomen substantivum υἱὸς, aliquando tamen etiam, sine hoc adjecto, simpliciter νόθος dixisse: id quod clare probat, νόθον pp. esse vocem adjectivam. Stirps videtur esse νέω, quatenus idem significat, quod ῥέω fluo. An à fluxu exundantis γονῆς appellationem habet? Conf. supra in μοιχὸς et Hebr. [illegible]. E. S.]

Νομὰς, Gen. νομάδος, in pascuis degens. [Νομάδες, quos nomadas Latini vocant, à Sing. νομάς: quæ terminatio vocis ας pp. est fœminina. Sic Ἑλλὰς, λαμπὰς &c. fœminina sunt. Sunt tamen quædam voces masculini generis, ea terminatione finitæ, ut à λέγω, λογὰς, Genit. λογάδος, lectus, electus: unde στρατιῶται λογάδες, λίθοι λογάδες &c. Sic ergo etiam λαοὶ νομάδες populi, qui huc illuc pascendi caussa vagantur. Etiam de animalibus ponitur, ut λέοντες νομάδες leones, qui pabuli quærendi caussa huc illuc sparsim vagantur. T. H.] [Conf. et in νέμω et Salmasii Exc. Plin. p. 219. 584. E. S.]

Νόμος lex à νέμω tribuo, de quo supra suo loco. [Etymologus M. col. 606. recenset varias hujus vocis significationes, omnes à secando in partes, atque adeo dispertiendo, distribuendo, ductas. Stirps est νέω, unde νέμω: à νέμω autem νένομα, νόμος, et νομὸς &c. Redi ad νέω. A νένομα igitur est νόμος, quod Etymologus adfert, redditque μέτρον γῆς certam mensuram terræ, distributam, nempe, et adsignatam alicui, sive toti genti. Hujus νόμος, sive νομὸς, forma fœminina est, νομὴ, unde νομὴ τῆς βοτάνης eximie terræ pars, ad pastum data, apud eundem. Porro νόμος est carminis modulatio, quasi distributio, vel ipsa cantilena, in membra quasi distributa, vel modulata, vox apud Herodotum frequens, ut l. 1. c. 9. p. 11. 49. &c. Vide Wesselingium, ad p. 140. 69. Etiam frequentissimum est νόμος lex, ὁ νέμων πᾶσι τὸ ἴσον, Etymologo, vel potius ipsum jus alicui tributum. A νόμος, sive obsoleto νόμις, est νομίζω lege sancio &c. E. S.] [Hinc τὰ νομιζόμενα, vulgo justa, quæ defuncto fiunt, sed rectius "piacula, quibus, post funus elatum, contagio domus familiæque procuratur: quo modo ὁ καθαρμὸς, καὶ ὅσα νομίζεται μετὰ τὴν ἐκφορὰν, in Testamento Stratonis apud Diogenem Laërtium, l. 5. 61. 63. et Lyconis, segm. 69." &c. T. H.] ["Ab eodem νέω, νόμος, est Lat. numerus, sive pp. à νέμω est numero, ut à blato, blatero, à tolo (tollo) tolero." Burgess. ad Dawesii Miscell. Critica, p. 440. et in Indice ibidem. E. S.]

Νόος, mens. A νέω necto, cogo, cogito. —— Alibi vir celeb. "Verbum νέω significat necto: unde notio lanam glomerandi adsignata est verbo Lat. neo. Ab hujus Perfecto Medio νένοα ortum est νόος, et contracte, νοῦς, eam partem hominis eximie notans, quæ ideas animo conceptas veluti, nectit, quæ adeoque ratiocinatur, vel rationalis est. Ea de causa nunquam ὁ νοῦς brutis animalibus tribuitur. Respondet et voci Lat. mens, homini ob eandem caussam propria. Inde verbum νοέω idem valet, quod cogito: addita autem præpositione κατὰ, idem est quod valde cogitare, vel valde apud animum considerare. [Paullo aliter Etymologus, col. 606. Νόος παρὰ τὸ νέω, τὸ στρατεύομαι· οὐδὲν γὰρ ταχύτερον τοῦ νοός· Ὅμηρος (Il. Ο. 80.) Ὡς δ' ὅτ' ἂν ἀΐξῃ νόος ἀνέρος &c. Ita fere et vir summus, A. Schultensius, in Veteri ac Regia via Hebraizandi. "νόος animus, à pervadendo, vel penetrando" &c. Ceterum quantum ad Lat. neo, Gr. νέω, attinet, unde νέμω, νήθω, necto; origo ejus haud dubie altius est quærenda. Vide supra suo loco, et infra in νοῦς. E. S.]

Νόσος morbus. Forte à νέω, quod componendum cum νέω noceo, de quo supra [in νεκρὸς, νέκυς &c.] [Si νόος, νοῦς à motu celeri, quo pervadit, penetratve nomen habeat, videri possit, νόσος, similiter à νέω, νόσω, ductum fuisse, rationemque denominationis petendam esse à celerrimo motu sanguinis &c. qualis deprehenditur in febri &c. Sed νόσος apud veteres eximie notabat pestem, ut in illo Homeri, Il. Α. 10. Νοῦσον ἀνὰ στρατὸν ὦρσε κακήν: (Νοῦσος enim dicebant pro νόσος, ut pro κόρος, κοῦρος, pro μόνος, μοῦνος Etymol. col. 607.) qua de causa malim conferre Lat. noceo, noxa &c. ab eadem stirpe νέω vel νάω orta. E. S.]

Νοστέω redeo. A νόστος reditus, quod à νέω, cui, vicinum νέω venio. [Vox νόστος apud Homerum fere semper significat reditum ad locum, unde discesserit; et is dicitur νοστεῖν, qui redit illuc, unde abierat. Apud Græcos νόστος itidem sæpe sumitur pro reditu in patriam: unde νόστον ἀμφὶ &c. Dein vero in genere usurpatur pro itinere, et νοστεῖν universe est ire, vel iter facere. T. H.]

Νοτὶς humor. A νέω, cui vicina νάω, νέω, νύω, νίφω irrigo.

Νότος Notus, auster. Ejusdem originis ac νοτὶς, νοτίδος, de quo supra. [Vide Gellium laudat. ab H. Stephano, lib. 2. cap. 22.]

Νοῦμμος nummus. Est vox Sicula, pro νόμος: à νέμω tribuo. [Vide eruditiss. Burgessium, ibidem laudatum. E. S.]

Νοῦς mens, intellectus. Contractum ex νόος: ubi vide. [Nemo negabit, analogiam, sive similitudinem et proportionem, dari inter nomina ῥοῦς, πλοῦς, χοῦς, νοῦς. Novimus omnes, ex firmis linguæ fundamentis, οο contrahi in ου. Redeant igitur formæ veteres, ῥόος, πλόος, χόος, νόος. Illa omnia formata à Præteritis Mediis verborum in έω, ἔῤῥοα, πέπλοα, κέχοα, νένοα, nempe ῥέω fluo, πλέω navigo, χέω fundo. Hinc itaque ῥοῦς fluxio, πλοῦς navigatio, χοῦς mensura liquidorum. Quod ad νοῦς attinet, pro νόος, est à νέω pp. glomero; et significat illud in animo, quod glomerat, quod coagit, cogit, cogitat. Sed in primis decreveram dare, quod ad alia intelligenda nobis conducet, illud νοῦς diverso modo in suos casus inflecti. Nimirum νοῦς, νοὸς, νοῒ, νόα, et νοῦς, νοῦ, νῷ, νοῦν. In aliis non memini, me id observare, præterquam in χοῦς. Hoc modo itidem flectitur χοῦς, χοὸς, χοΐ, χόα, vel χοῦς, χοῦ, χῷ, χοῦν. In Novo Testamento nunquam reperientur Genit. νοῦ, Dativ. νῷ, semper νοὸς, νοΐ. Contra ex Platone vel triginta loca excitari possent, in quibus νοῦ, νῷ &c. L. C. V.]

Νὺ particula expletiva apud Poëtas. A νέω. Vide νῦν [ubi plura dabimus. E. S.]

[Νύσω pungo. Unde νύσω, νύσσω noceo: vide in νόσος. E. S.]

Νύμφη sponsa pro νύφη, quod à νίφω tego, Lat. nubo. Alio loco vir clariss. "Verbum vetus Græcorum fuit νίφω, quod significavit pp. tego, vicinumque est verbo νέφω et νύφω, unde nomen νέφος, nec non νεφέλη, et Lat. nebula, sicut à νίφω est nubes: Quæ omnia à tegendo nominantur. Latinum autem nubo speciatim à tegendo translatum fuit ad rem matrimonialem, quando virgo dicitur nubere viro, id est se obtegere viro: quod à ritu matrimoniali repetendum. Inde jam dicta νύφη, et interposito μ ante literam labialem, ut in quamplurimis vocabulis fieri solet, νύμφη puellam notat, speciatim viro desponsatam. Latius vero sumtam, quamcumque etiam puellam. Unde porro transiit ad semideas designandas. Colebantur, nimirum, à veteribus, ut semidei varii generis, sic etiam semideæ, vel agrestes, vel fluviatiles, vel montanæ, vel silvestres, vel marinæ similesque: quæ omnes νύμφαι dictæ, generali nomine: tametsi etiam, pro rebus, quibus præesse credebantur, priva nomina haberent: ut νύμφαι ἁμαδρυάδες, ὀρεστιάδες &c. A νύμφη sponsa porro est nomen νυμφὼν, ῶνος thalamus nuptialis. Proprie nomen collectivum est: sicut δενδρὼν arboretum, ἰχθυὼν forum piscarium et alia multa.

Νυμφίος sponsus, et maritus. [Mulier viro nupta interdum νύμφη, sed potissimum sic puella dicebatur, quæ ad nubendum primum prodibat in publicum. Absurda originatio, quam tradit Cornutus, de Natura deorum, p. 195. 196. Est illa tamen antiquæ consuetudinis index, quæ, quum [illegible] rationem multorum vocabulorum intelligendam viam patefaciat, nonnulla utile erit delibasse ex antiquitate Græca. Mulieres Græcæ honestiores raro, puellæ virgines nunquam, prodibant in publicum: nisi quando marito essent elocandæ. Debebant esse mulieres, [illegible] in lapidibus sæpe dicitur Latinis, domisedæ, Græce οἰκουρὰς, id est, domus et rerum domesticarum curatrices. Usus hac eadem voce Paullus, virtutem istam commendat, in Epist. ad Titum, cap. 2. 5. Sophocles, Œdipo in Col. vs. 343. κατ' οἶκον οἰκουροῦσιν ὥστε παρθένοι domi sedebant ut puellæ virgines. Desidebant autem Græcæ mulieres, non, ut Romanæ, in primis ædibus, sed in interiore parte ædium, quæ gynæconitis appellatur, quò nemo accedebat, nisi cognatione propinquus: quæ verba sunt Cornelii Nepotis, in Præfatione admirabili libelli sui. Platonis est locus de Legg. l. 6. p. 781. hanc in rem perinsignis. Puella innupta, quales arcte custodiebantur, Callimacho dicitur παῖς κατάκλειστος puella domi occlusa, in Fragmento 118. —— Dicitur talis Theocrito παρθένος ἐν θαλάμοις. Talem autem, ante diem nuptialem, publice conspici dedecori habebatur. Phocylidis est præceptum, vs. 203. Παρθενικὴν δὲ φύλασσε κ. τ. λ. E. S.]

Νῦν nunc. Accusativus est à νὺς, quod à νύω pungo, noto, vergo: hinc igitur νῦν, quasi hoc puncto. [Latinum nunc videtur per apocopen dici, pro νῦνγε, vel νῦνκε. Itaque compositum est ex eodem isto νῦν et particulâ finali γε vel κε. Est autem νῦν manifesto casus Accusativus, absolute positus, à Nomin. νὺς, quod dubitari nequit, quin sit à νύω, pp. ut mihi videtur, findo, seco: ut νὺς pp. sit sectio, et hinc articulus quasi resectus, aut divisus: dein articulus universe. Hebr. נא. Poëtæ idem hoc νῦν sive νὺν cum accentu gravi, pleonastice videntur adhibuisse. Proprie tamen νῦν et νὺν idem valere jam dudum observavit clar. Hoogeveen, Doctr. Particul. cap. 52. qui omnino est adeundus. Ceterum, quod pro νὺν etiam νὺ dicatur, id inde videtur esse repetendum, quod νὺν pp. sit casus Accusativus; νὺ vero, pro νυῒ, casus Dativus, absolute positus, quo adspecto etiam differre ἀπὶ pro ἀπὸ, et Lat. abs, Græce pp. ἀπς, sive ἀψ, pro ἀπὸς, similiaque, suo loco diximus. Quoniam tamen prius νῦν producitur, et accentu notatur circumflexo, suspicio levis mihi enata est, an forte νῦν dixerint pro νέον, e Nominativo veteri νέος, quod idem sic ac νέος Lat. novus: prorsus ut Lat. nuper pro noviper esse, Festus jam admonuit. Certe νέον, apud Homerum, idem sæpe valet atque alterum illud νῦν. Vide Il. Γ. 394. &c. Etiam νῦν manifesto idem est quod nuper, ut in Evang. Johann. cap. 11. 8. Vide Heins. et Albert. ad Hesych. p. 693. —— Hoc pacto νῦν, notatum circumflexu, referri pp. deberet ad νῶς pro νέος, νὺν vero breve ad νύς: quæ tamen eodem redeunt, siquidem verbum νέω (unde νέος, νέϝος) et νύω, unde νὺς, ejusdem sunt originis. E. S.]

Νὺξ, νυκτὸς, nox. A νύσσω pungo: quod à νύω, de quo ad νῦν. Alio loco celeb. Lennepius. "A verbo νύσσω vel νύττω pungo, stimulo, noctem Græci dixerunt νύκτα, quasi tempus triste vel ingratum, quod tenebris suis tristitiam adferat hominibus: uti contra ἡμέρα dies dicitur, quasi tempus placidum et amœnum." [Vide supra, in voce Ἡμέρα. Genitivus casus nominis νὺξ, Lat. nox, et νυκτὸς, noctis, satis demonstrat, verbum (unde ea vox propagata fuit) esse νύω, Lat. noco (cujus productior forma est noceo) pp. findo, atque ita vulnero, dolorem infero &c. Denique etiam Latina vox nux, nucis, ejusdem originis videtur fuisse ac Gr. νὺξ, νυκτὸς. A findendo, nempe, ac diffringendo nomen habet. Vide viros doctos, apud Vossium, in Etymologico, laudatos. E. S.]

Νυὸς nurus, filii uxor, seu fratris soror. Nescio an componendum sit cum νύμφη. [Ejusdem certe originis est: manifesto quippe ductum e stirpe νύω. Quin vocem νυὸς vicinam alteri isti formam esse, satis declarant Glossæ Hesychii: Νυοί· νύμφαι: et νυός· νύμφη γεγαμημένη τοῖς τοῦ γήμαντος οἰκείοις. Ad quem locum vide viros doctos, ab Albertio laudatos. Latini, pro νυὸς, inserto ρ, dixere nurus: ut rectissime observarunt Vossius in Etymologico, et, ante ipsum, Salmas. Exc. Plin. p. 63. b. A. Porro poëtæ Latinorum nurus universe dixerunt, pro nuptis. Loca vide apud Forcellinum. Ergo voces νυὸς, nurus, νύμφη, nupta, una omnes ex origine esse, liquet: nempe a nubendo dictæ, "quod sponsæ apud veteres, cum viro traderentur, flammeo nubere, id est, velare capita solebant." Vide Forcellinum, voce Nubo, et supra in νύμφη. E. S.]

Νύσσω pungo, fodico, punctim cædo. A νύω nuto, moveo, impello. [Nimirum à νύω factum est νύσω, νύσσω, ut à κύω, κύσω, κύσσω: unde κύσσε osculatus est, Od. Π. 15. &c. Attici dixerunt νύττω, pro nuto: quod verbum apud Latinos diverso nonnihil usu mansit, et originariam significationem satis prodit positam in motu, qui deorsum fit. E. S.] ["Νύττω pp. significat pungere aliquem: in primis eo sensu, quo Latine dicitur vellere; ut vellere brachium, aurem, id est tangere brachium vel aurem, admonendi caussa. —— Apud veteres, in sacris faciendis, adesse solebant monitores, qui sacra facturos admonerent, quid faciendum esset, ne quid peccarent contra sanctitatem sacrorum" &c. T. H.] [A νύσσω deorsum moveo, defigo, est νύσσα pp. defixa, nempe, meta, terminus. Vide omnino Il. Ψ. 306—333. Estque adeo prorsus idem quod Hebr. נְבוּלָה, sive נְבוּל à Them. נָבַל posuit, deposuit. E. S.]

Νυστάζω dormito. A νύω, nuto, repetendum. [A νύω, νύσω, νένυσμαι, νένυσται, descendit vox obsoleta νυστὸς: hujus vero fem. est νυστὰ, unde νυστάω, νυστάζω. Plane elucet ex eodem verbo primaria vis motus versus inferiora: qualis cernitur in dormitantibus nutante capite. Pro νυστάζειν dicitur quoque νευστάζειν, ducta forma à vicino νεύω: quod tamen in usu linguæ universe est nutare, innuere. Vide Il. Υ. 162. Od. Μ. 194. Σ. 153. pecul. ut facit ebrius, vid. Od. eodem Σ. 239. E. S.]

[Νύω ipsum thema, unde tot formæ propagatæ sunt, partim à nobis supra jam recensitæ, νύμφη, νὺξ &c. quibus sunt addendæ aliæ voces, à Lexicographis, sub literis νυ, explicatæ. Apud Græcos verbum hoc νύω, æque ac apud Latinos, est obsoletum: sed Latina lingua servavit in suis compositis abnuo, annuo, innuo, renuo. Fuisse autem cognatas stirpes νάω, νέω, νόω, νύω, νῶ, sæpe jam in superioribus est observatum. E. S.]

Νώγαλα edulia suavia et delicata. [Etiam νωγαλεύματα et νωγαλίσματα: quibus de vocibus consule H. Stephanum in Appendice col. 1514. Videtur vox esse composita ex duabus aliis. Sed non satis liquet, utrum sit contractio facta ex νέο à νέος novus, et ἄγαλλω, quod dici potuit cum omega servili pro γάλω, à voce γάλα lac (unde πολύγαλον &c.): ε et ο contractis in unum ω, ut in νεώνητος nuper emtus, pro νέο et ὠνητὸς: ναρὸς recens pro νέο, et ἄρα: dein autem ex εο facto ω, quo pacto nostrum νώγαλα pp. forent edulia ex recenti lacte confecta: an vero compositio sit ex νὴ vel νὼ negativo et ἄγαλος, ut [illegible] ex νὼ et [illegible]: qua lege νώγαλα forent, quasi, non-lacticinia, hoc est non-vulgaria, minus vulgaria sive rariora, et delicatoria. Posterior compositio fortasse magis analoga foret aliis vocibus νωδὸς, νωθρὸς &c. E. S.]

[**Νωδὸς** edentulus, qui caret dentibus. Νὴ, vel νὼ, apud veteres, negationis signum erat, et usurpatum fuit etiam in compositis. (Vide exempla adducta in νηγάτεος). Νωδὸς autem compositum est ex νὴ, vel νὼ, et ὀδοὺς dens. Significat igitur pp. qui dentibus caret. Verum alia quoque potestas, hac in voce, est, ex alia compositione repetenda. Nempe ex νὴ et αὐδὴ vox, unde, pro ναυδὸς, factum νωδὸς: pro αυ enim sæpe ponitur ω. Νωδὸς ergo, hoc adspectu, significat qui loquendi facultatem non habet, qui loqui non potest. Priori illa significatione vox νωδὸς Atticorum est: nam Communes usurpant ἀνόδους. Porro quæcumque componuntur ex ὀδοὺς, in Genitivo faciunt όντος, sed νωδὸς habet in Genitivo νωδοῦ. T. H.]

Νωθὴς tardus, segnis. Ex νὴ et ὤθω pello. [Ut sit, nempe, νωθὴς pp. qui impelli non potest, quem frustra impellas. Quod de asino dicitur; dicitur item de sene, quo H. Stephanus, Append. col. 1514. laudavit illud Luciani: κωφὸς καὶ τὰ γόνατα νωθής. E. S.] [Idem alioquin effertur νωθρὸς tardus, segnis, lentus, piger, tam in incessu, quam in agendo. De qua voce alio loco Lennepius: "Νωθρὸς ortum est" inquit "ab ὀθρὸς, præfixa litera ν, quæ in variis compositis idem valet ac litera α apud Græcos, et modo vim privandi, modo vim intendendi habet. Ita à nomine ὀδοὺς dens formata vox νωδὸς dentibus privatum notat. Contra, ab ἥδυμος dulcis νήδυμος notat perdulcem. Ad hanc rationem νωθρὸς pp. diceretur is qui usque impellendus est, adeoque segnis, tardus: quemadmodum ab Hesychio redditur βραδύς. Ὀθρὸς, nempe, ortum est à verbo ὤθω impello. Ab ista tarditatis notione νωθρὸς eximie transfertur ad oculos languentes, et veluti acie obtusa: quod Græci dicunt νωθρὰ βλέπειν. Similiter translatum est ad auditum obtusiorem, hebetudinem animi" &c. Adde L. Bos Exercit. Philol. in Epist. ad Hebr. cap. 5. 11. p. 240. 241. E. S.]

Νωλεμὴς indesinens, adsiduus. Forte ex νὴ et ὀλεμὴς, quod ab ὀλέω perdo. [Usus est sæpissime hac voce Homerus: ut Il. Ι. 317. Ρ. 148. μάρνασθαι νωλεμὲς αἰεί. Et Il. Τ. 232. μαχώμεθα νωλεμὲς αἰεί. Aut Adverbio inde ducto, νωλεμέως. Il. Λ. 428. Ε. 492. Ν. 3. 780. &c. Etymolog. M. col. 602. 12. Νωλεμέως, συνεχῶς, καὶ ἀδιαλείπτως· παρὰ τὸ νη, στερητικὸν μόριον, καὶ τὸ λείπω, τὸ λιμπάνω, γίνεται νωλιπέως, καὶ τροπῇ, νωλεμέως κ. τ. λ. Sed durior est hæc permutatio literarum π et μ, quam ut, tali in compositione, admitti posse videatur. Itaque malim equidem, cum clariss. Lennepio, compositionem factam concipere ex νὴ vel νὼ negativo et ἰλεμὴς: eo tamen pacto, ut respiciamus ad primam notionem verbi ἴλλω, sive ἴλω, quæ pp. idem est, quod Lat. volvo. Ex hac origine τὸ νωλεμὲς pp. fuerit id quod non volvatur, non devolvatur, non immutetur, τὸ μὴ ἀλλοιούμενον (quod vocabulum ex simili origine idem pp. sonat) adeoque permanens, constans; unde Adverbium νωλεμὲς constanter, indesinenter. E. S.]

Νωμάω moveo, agito. [Converso ε in ω, repetendum est à νεμὸς vel νεμὴ, quod à νέμω. Sic πωλέω à πόλος &c. T. H.] [Itaque stirps verbi nostri est νέω, cujus multæ propagines supersunt, quæ demonstrent, vicinum fuisse νόω, aliis, νάω, νύω &c. E. S.]

[**Νωκίω** deprimor, percellor. Unde νενώκεται (ex emendatione Bentleii, pro vitioso νενόηται) apud Hesych. exponitur κατανένευται depressus fuit, et [illegible] perculsus fuit. Stirps νόω deorsum moveo, unde νώκω, νωκὴς, et νωκάω. Vide dicta in νωμάω. E. S.]

[**Νῶροψ** splendidus. Hesych. νῶροψ· λαμπρὸς, ἐξόφωνος. Vide ibidem viros doctos, ut et in νώροπι, νώροπα. Præeunte eodem Glossatore, vir eruditissimus, in Lexico Hedericiano, exponebat, "quod ita fulget, ut recte adspici oculis nequeat." Conf. Il. Β. 578. Η. 206. et Π. 466. 499. ubi perpetuum epithetum est vocis χαλκὸς æs: quod alias jungitur adjective αἴθοψ. Compositum autem videtur ex νὴ vel νὼ negativo, et ὤψ vel ὦπος, quæ ab ὄπω sive ὄπτω, ὄπτομαι video. Ejusdem formæ sunt, præter αἴθοψ, alia ἶνοψ, ἄψ, ἄνοψ. E. S.]

[**Νῶτος** dorsum, tergum. Est vox facta à νένωται, tertia Præteriti perf. pass. verbi νόω deorsum moveo, atque ita proclino, inclino: et pp. inclinatum sive [illegible] denotat. E. S.]

[**Νωχελὴς** tardus. Etymolog. M. exponit per νωθρὸς καὶ δυσκίνητος κ. τ. λ. Ergo compositum videtur ex νὴ vel νὼ negativo, et ὀχελὴς sive ὀχελός: quod ab ὀχέω veho, porto. Stirps ὄχω vel ἔχω. Vide supra. E. S.]

Ξ.

Ξαίνω carmino, carpo. Stirps est ξάω, cui vicina ξέω, ξίω, ξόω, ξύω: quibus propria radendi notio, litera ξ sonum imitante. [Plura dedit vir cel. in Analogia L. Gr. cap. 12. p. 174. Lege omnino quoque Albertii annot. ad Hesych. in voce, num. 2. A. Schultens. de Def. Ling. Hebr. p. 29. et Vindiciar. p. 141. A ξάω igitur primitivo productum est ξάνω, unde Aoristus Pass. ἐξάνθην, ξανθὸς &c. porro à ξάνω, ξανάω &c. Interposito vero Iota, dixerunt, ξαίνω, ut à ξίω, ξίνω, ξίνος, ξαίνος. E. S.]

Ξανθὸς flavus. Proprie notat rutilum, et radendo politum, à ξαίνω, vel potius ξάνω, quod à ξάω. [Hesych. Ξανθὸν inter alia reddit τὸ εἰργασμένον. Conf. dicta in ξαίνω. E. S.]

Ξένος peregrinus, hospes. Origo esse videtur ξέω: sed ratio significationis minus aperta. [Etymolog. col. 610. 50. inter alias derivationes, hanc habet παρὰ τὸ ξέω, ὁ ἐξεσμένος, καὶ ἀπεσχοινισμένος. Sed rectius fortasse à sono barbaro et ingrato, aures, quasi, radente, dictus videri queat ξένος. Eustath. p. 425. 25. ξένος, inquit, ὁ ἀλλότριος καὶ βάρβαρος παρὰ Λάκωσι. Vide locum Herodoti, l. 9. cap. 55. p. 718. 73. et ibid. Wesselingium. Itaque hoc pacto stirps fuerit ξέω, cognata alteri ξάω: ut, quemadmodum à ξάω, inserto ν, factum ξάνω, sic à ξέω fuerit productum ξένος. Vide dicta ad ξαίνω. E. S.]

Ξέω pp. rado, polio, scalpo, et sit instrumento ferreo. [Vide ad ξάω. A ξέω autem esse ξέστρον pp. instrumentum scalpendi, radendive, quin etiam (forma ducta è Præterito Medio ἔξοα) indidem esse ξόος scalprum &c. docuerant jam Lexicographi. "Ξέστος pp. forma Adjectiva est, à ξέω rado. In perfecto Medio ἔξοα, unde ξοά. Ab eodem verbo sunt ξεστὸς, et εὔξεστος, Homero usitata. Hesychius ξεστὰ quoque exponit πρόθυρα ἐξεσμένα vestibula polita. Hinc ξόανον, vel ἄγαλμα ξεστὸν, simulacrum dedolatum. Observandum vero, rudes illius antiqui temporis et ligneas statuas, hoc in primis nomine, designari. Vide Clement. Alex. Protrept. cap. 29.—Respondet autem voci huic ξόανον Latinum vocabulum delubrum, quod nonnulli lignum delibratum, et cortice nudatum, interpretantur, Servius ad Æneid. iv. 56., qui præcipue consulendus est ad Æn. ii. 225. Hanc tamen originem non immerito rejicit Asconius Pedian. ad Cicer. Divin. Art. 3." &c. T. H.]

Ξηρὸς aridus. A ξέω, unde proprie significare videtur radere &c. Alio loco vir clariss. "In usu ξηρὸς siccum notat vel aridum. Fit autem à verbo ξέω, quod, una cum vicinis ξάω, ξίω, ξόω et ξύω, factum est à sono, et derivata peperit omnia vocabula Græca, à litera ξ incipientia. Significat autem pp. radere, vel scalpere, similitudine ducta à sono literæ ξ. Inde ξηρὸς pp. significat, quasi dicas, facile rasile: quæ est natura eorum, quæ arida sunt. In usu autem de eo ponitur, quod siccum et aridum est. Interdum etiam, ratione maris liquidi, de terra specialim dicitur: ut in formula proverbiali ἐν ξηρῷ καθίστασθαι in sicco constitui." [Hinc in sacris ἡ ξηρὰ, quod Hebræis est הֶחָרָבָה, subaudita voce γῆ. E. S.] [Adjectivi ξηρὸς origo est ξάω, significans rado et radendo exhaurio. Hinc χεὶρ ξηρὰ, pp. manus arida, est, cujus succus vitalis fuit exhaustus. Fauces aridas siti ξηρὰν φάρυγγα dixit Pherecrates Comicus, apud Athenæum, l. 7. p. 481. ubi vetula quædam ad servum suum, Venio, inquit, e balneo, ξηρὰν ἔχουσα τὴν φάρυγγα, δὸς πιεῖν κ. τ. λ. Siti sicca sum, ait anus vinosa apud Plautum, in Curcul. Act. I. 1. 26. L. C. V.]

Ξίφος ensis. Haud dubie à ξέω est dictus, à radendo, scalpendo [poliendo, ut Arab. سيف. Etiam ξίφος dixisse veteres, (nempe à forma vicina ξίω quod jam manifesto notat radendo, sive scalpendo polio) docet Etymologus, col. 611. 8. ἀπὸ τοῦ ξίω, ξίσω, ξίφος, καὶ ξίφος. Porro à ξίφος, observante T. H., factum est ξίφαξ, "ensis major, et à πόρπη fibula est πόρπαξ fibula major et retinaculum, quo clypeus tenetur, à βῶλος gleba βῶλαξ" &c. E. S.]

Ξύλον lignum, à ξύω rado: quod sit ad radendum, scalpendum aptum. [Apud Græcos ξύλον lignum significat, et quidem, ex origine vocis, rasum. Derivatur enim à ξύω rado. In Apocalypsi Joannes (qui liber scatet Hebraismis) ξύλον aliquoties venit pro ipsa arbore. Arbor enim vitæ illic dicitur τὸ ξύλον τῆς ζωῆς, cap. 2. 9. et 22. 14.

In usu, Græcis vulgo ignotus, repetendus est ex sermone Orientalium: apud quos eadem vox עֵץ et arborem significat, et ramum cæsum; imo etiam baculum, Hos. 4. 12. qua de re legi poterit A. Schult. Comm. in Job. p. 689. Ad eam vocem exprimendam, quomodocumque ponatur, adhibent Judæi Græcienses vocem ξύλον. Illud vero dignissimum est notatu, ξύλον de arbore posuisse poëtam gentilem Callimachum, qui vixit Alexandriæ, paullo post quam magna pars Vet. Testamenti, Græce conversa, Alexandriæ fuisset in regia Bibliotheca reposita, atque ita gentilium etiam oculis pateret. De arbore posuit, Hymno in Cerer. vs. 41. Ἤσθετο Δαμάτηρ, ὅτι οἱ ξύλον ἱερὸν ἀλγεῖ, Sensit Ceres, sacram suam arborem dolere: quam, nempe, violaverat Erysichthon. Scriptores Christiani veteres, à Judæo Aristobulo inducti, in eam plerique fuere opinionem, ut statuerent, scriptores antiquissimos Græcos libros nostros legisse, Moysis et prophetarum, atque illinc, quæ haberent excellentissima, desumsisse. Nihil minus credibile est. Nam non habuerunt libros istos, Græce conversos, quos legerent: quum facta fuerit illa conversio non nisi post mortem Alexandri Macedonis, sub Ptolemæo primo et secundo, Ægypti regibus. Callimachus vero, qui vixit, ista versione jam confecta, plurimis indiciis patefecit, libros Moysis et prophetarum sibi fuisse lectos. Exemplo sit, quod habet, Hymno in Apollinem, vs. 29. de Apolline Jovis filio, ad patris dextram sedente, uti et de rupe percussa, ex qua aqua exsilierit, Hymno in Jov. vs. 31. quod hausisse videtur ex historia nota, Exod. 16. narrata. Diligenti lectori plura occurrent, in Callimacheis, hujus rei documenta. L. C. V.]

Ξυνὸς communis. Stirps dubia. [Exponitur κοινός. Verisimiliter admodum Etymol. col. 611. 29. Οἶμαι ὅτι ξυνὸς, ὁ κοινὸς παρὰ τὸ ξὺν [illegible] τὸ γὰρ σὺν ξὺν φασί. Quod tamen si displiceat, vide an ξυνὸς cognata sit vox alteri isti κοινός: ut pro κοινὸς primum dixerint κονὸς, et ex dialecto κσυνὸς, ξυνός. E. S.]

Ξυράω rado, ad cutim tondeo. [A ξύω, quod pp. significat rado, scalpo, similitudine facta à sono radentis, est ξυρὸν novacula. Hinc ξυράω. Differt autem ξυρᾶσθαι à verbo κείρεσθαι, quod prius ignominiosæ tonsuræ, vel potius rasuræ, significationem habet, posterius vero convenit in honestam tonsuram. [Differentia ergo eadem fere est, quæ in vernaculis schrapen et scheeren. Vide et viros doctos ad 1 Cor. 11. 6. ubi Paullus αἰσχρὸν εἶναι γυναικί, ait, τὸ κείρασθαι. E. S.]

Ξυστὸς Xystus, locus tectus, ubi exercentur Athletæ. [Ξυστὸς pp. Adjectivum est, à verbo ξύω, radere, radendo levigare et complanare. Hinc ξυστὴ κάμαξ sudes vel pertica rasa, Aristoph. apud Pollucem, l. 10. segm. 144. Ξυστὸν, sc. δόρυ, hastile &c. Porro, in ξυστὸς Xystus, intelligitur vox δρόμος. Plene Pollux, l. 9. segm. 43. δρόμοι ξυστοί, et Philostrat. de Vita Apollon. Thyan. l. 4. c. 3.— Δρόμοι enim non tantum sunt curricula sive loca, ubi cursus instituitur, sed etiam loca ambulationibus, aliisque exercitiis idonea. Hæc rasa solo æquari solebant, et arena conspergi. Jacobus Perizonius, ad Ælian. V. H. l. 14. 12. dum ξυστὸν porticum dici putat, "quia parietes habebat politos," certissime fallitur. Eandem vocem alia potestate Græci, alia Latini usurpant. Illis ξυστὸς tecta porticus, ampla latitudine, in qua Athletæ, per hiberna tempora, exercentur: his Xystus est ambulatio aperta sub divo et aëri exposita, quam Græci pp. περιδρομίδα, vel παραδρομίδα dicunt: ut liquet ex Vitruvii l. 6. c. 10. p. 119. Minus recte declaravit Baldus, in Lexico Vitruviano: melius Salmasius ad Tertulliani Pall. p. 271. 272. Egregium locum præbet Justinus Mart. in initio Dialogi cum Tryphone Judæo. Sæpe junguntur ξυστὸς et παλαίστρα. Aristæne apud Polluc. l. 9. segm. 43. Sed palæstra, plerumque sub divo, solem æstivum admittit. Utrumque eleganter à Græcis transfertur ad loca, ubi ingenii et doctrinæ exercitia coluntur &c. T. H.] [Conf. etiam, quæ dedit Valcken. Animadv. ad Ammon. l. 3. c. 1. p. 170. E. S.]

Ξύω, rado, scalpo. [Vide dicta superius in ξαίνω, ξέω, ξυρὸς &c. Est autem ξύω vicinum verbum alteri ξέω. Hesych. ξύσαι· χαράξαι, ἐκγλύψαι, ubi vide Albertium. Adde Perizon. ad Ælian. V. H. 64. 12. Diversitatem significationis præbet Thomas Magister, p. 641. Ξύω, inquit, ἐπὶ ξύλου, ξέω δὲ ἐπὶ σαρκός· ubi legantur, quæ monuerunt Drakenborg., Sallier. et Oudendorpius. Rasam literam esse ξυσθεῖσαν, et in cera et in ligno cavatam, docuit Salmasius, de Modo Usur. p. 464. Adi porro Foësium in Œconom. vocibus ξύω, ξύσματα, ξυστὸς et ξύστρα. E. S.]

O.

Ὁ Articulus Græcus. Vicinitatem habere proprie videtur cum Participio verbi εἶμι vel ἔω sum. Alio loco vir celeberr. "Significationem nominis, cui additur, semper efficit definitam et veluti restrictam. Ita v. gr. quum sine articulo dicam Θεὸς, generatim et indefinite, de quocumque deo id accipi debet: quando vero dico ὁ ΘΕΟΣ, de certo et definito deo dictum accipiendum est; sive tum intelligatur verus et unicus ille deus, qui auctor est rerum omnium, sive etiam quivis alius deus, cujus facta antea sit mentio, vel qui ex serie orationis tota cognosci potest." Excerpamus h. l. insuper nonnulla, quæ vir summus, L. C. V. pluribus alicubi de natura hujus Articuli admonuit. "Re diligenter investigata" inquit "cognovi, unicum tantum apud Græcos dari articulum: nam illud, quod vocant, postpositivum, ὅς, ἥ, ὅ, pronomen est relativum, qui, quæ, quod. Qui tamen Latine explicari satis non potest: nam, cum omnibus suis copiis, ne Cicero quidem quidquam subministrabit, quod cum Articulo Græco comparari queat. Verum nos Belgæ rem facile percipiemus. Nimirum, quem Grammatici Græci Articulum vocant, nostrates Belgæ dicunt *het bepalend geslachtwoord de, het*. Quando istas voculas vocabulo cuidam præfigimus, semper aliquid definimus (ut v. gr. *de man, het kind*:) atque speciale à generali sejungimus. Qui Latinis simpliciter dicitur Alexander magnus, Græcis est Ἀλέξανδρος ὁ μέγας, *Alexander de groot*. Conspirat autem nostra lingua, hac quidem parte, cum lingua Gallica, atque ipsa etiam Græca brevior. Habemus enim nos Belgæ alium Articulum, quem dicunt *het niet bepalend geslachtwoord, een, eene*. Quis adeo plumbeus est, quin illico sentiat, differre *een Koning* et *de Koning*? Prius generale est, alterum limitatum pro regionibus, in quibus versamur. Ex. gr. si quis Græce diceret, εἶπε, inquit, ὥσπερ ἂν βασιλεὺς ἐγεγόνει, *Hem is zoo wel eer aangedaan, als of hij Koning geweest was*, vel *als of hij een Koning geweest was*. Ita nos loqueremur. Contra si bini Galli, in Galliis, loquerentur eadem de re, dicere ipsis liceret, *comme s'il eût été le roi, als of hij de Koning geweest was*, ὁ βασιλεύς: ut tum ab ipsis de unico, in specie, Gallicano monarcha cogitaretur. Illud discrimen, lingua Latina, exprimere plane non valeo. Ex his paucis usus et natura Articuli facile intelligentur &c. &c. Sed data opera totum hoc argumentum eruditissime tractavit vir cel. Adr. Kluit, in libro Belgico, quem Latine inscripsit Vindicias Articuli ὁ, ἡ, τό, edito Trajecti ad Rhen. 1768. [Jam vero, quod ad etymon Articuli Græci attinet, mihi quidem, cum cel. Lennepio, origo ejus repetenda videtur à verbo substantivo ἔω, cui vicinas fuisse alias formas, ἄω, ἔω, ὄω, ὔω, supra dictum est. Ab ὄω, igitur videtur esse ὁ, vel ὃ, ab ἄω autem, vel ἔω, femininum ἁ vel ἡ pro ἔα, contracto ἡ. Neutrum vero τό, ab initio, præfixum habet consonam τ, ex integro τοὶ decerptam: adeo ut τὸ pp. sit tibi illud, ut τοῦτος pp. est tibi ille, per pleonasmum: atque ita in reliquis formis, ut in Gen. τοῦ, τῆς, τοῦ, pro τοῖο, τέος, τοῖο &c. Vide si tanti est, quæ diximus ad Struchtmeyeri Rud. Gr. p. 26—28. et p. 73. Hebræi, eadem fere ratione, pro אֲנִי sive potius pro אֲנוּ ego (quod Arabes servarunt in suo أنا) dixerunt אָנֹכִי pp. ego tibi, Chaldæi אֵלָּךְ pp. illi tibi, et sic in similibus: ut quemadmodum ךָ tibi, in Ch. אֵלָּךְ, sic τ, pro τοὶ, tibi, in Græcis τό, τοῦ, τῆς &c. leviter redundare videntur. E. S.]

Ὄαρ uxor. Forte repetendum est ab ἄρω necto, apto, præfixo ο. [Vide Albert. ad Hesych. in voce ὄαρες, col. 711. ubi plura invenies de hac derivatione. Quæ si tamen minus placeant, fortasse ὄαρ uxor dicta videri possit ab ἔω fero, gesto, pecul. utero. Hoc certius nonnihil est, uxor Latinorum, et Gr. ὄαρ sive ξυνάορ, voces esse cognatæ originis. Vide Vossii Etymologicon, in uxor. E. S.]

Ὀβελὸς veru. Pro βέλος (præfixo ο) quod est jaculum. A βέλω, quod idem ac βάλλω. [Etymolog. col. 613. 2. Παρὰ τὸ βάλλω, ἢ βέλλω, γίνεται τὸ μὲν οὐδέτερον βέλος καὶ τὸ ἀρσενικὸν βελός· καὶ, πλεονασμῷ τοῦ ο, ὀβελὸς, ὁ ἱκανὸς βάλλειν κ. τ. λ. E. S.]

Ὀβολὸς obolus. Pro βολὸς, quod à βάλω vel βόλω. [Conf. dicta modo ad vocem ὀβελός. Etymologus, ibidem laudatus, Photium patriarcham existimasse, ait, ὀβολὸν κληθῆναι, ἐπειδὴ τὸ ἀρχαῖον χαλκοῦν νόμισμα τῶν Ἀθηναίων ὀβελίσκον εἶχεν. Plura dabit Salmasius de Usuris, p. 310. de Modo Usur. p. 243. &c. E. S.]

Ὄβριμος robustus, fortis. [Vox ὄβριμος eandem originem habet, quam βριθύς, quod contractum est ex βαρυθύς. Βάρος gravitatem notat. Itaque ὄβριμος pp. dicitur pro ὀβάριμος: quod similiter à voce βάρος. Βάρις, βρὶς, Adjectivum antiquum, ejusdem est formæ ac τρὶς, unde neutrum τρὶν, vel τρί. Ita à βρὶς est βρὶν, vel βρί, quod usurpari solet in compositis, et augendi vim habet. Ita βριήπυος qui valde clamat &c. A βρὶς etiam est βριαρὸς, quod format βριάρεως, notissimum illum ex Gigantibus heroëm. Dicitur etiam ὀβριάρεως: quod quidem ο assumitur ex dialecto, in illis nominibus, quæ à βρ incipiunt. T. H.]

Ὄβρυζον aurum purum ex crebra coctione. Dicitur pro βρύζον à βρύζω, quod (cum βρύω et ceteris componendum) oritur à βαρὺς gravis: de quo suo loco. ["Ὄβρυζον Græcis pp. est aurum, sæpius despumatum et excoctum. Βρύειν enim et βρύζειν idem est, ut φλύειν et φλύζειν, τρύειν et τρύζειν. Græci exponunt βρύειν ἐξανθεῖν, ἀναβλύζειν, ἀνατέλλειν, quod et de illis rebus, quæ effervescendo spumam ejiciunt, et quasi florem emittunt &c. Verba sunt Salmasii, in Plin. Exercit. p. 760. a. ubi plura. E. S.]

Ὀγκάομαι, ὦμαι rudo. A sono asini, cui proprium, dicitur. [Conf. Bocharti Hieroz. p. 1. l. 1. c. 2. p. 7. et de Voc. Animal. ad Ammon. l. 3. c. 18. p. 231. E. S.]

Ὄγκος tumor. Pro ἄγκος, quod à curvedine, rerum doctarum inflexarumque, dici videtur, et vicinum esse vocibus ἀγκὼ, ἄγκος, et similibus: ut communis stirps sit ἄγω, ἴγω, ἄκω, ἴκω &c. Vir cel. alio in loco: "Ὄγκος vulgo redditur tumor, et proprie quidem convenit rei, præ tumore incurvatæ et inflexæ. Oritur, nimirum, ab antiquo verbo Græco ἔγκω, vel vicino ἴγκω: quod verbum ἔγκω superest in composito ἐνέγκω, cujus varia tempora vulgo tribuuntur verbo φέρω. Notat autem pp. ἐνέγκω brachiis vel ulnis inflexis et incurvatis fero: quæ potestas incurvandi cernitur etiam in derivatis vicinis ἀγκὼ, ἄγκος, similibusque. Latius autem sumtum ὄγκος fere refertur ad quamcumque magnitudinem, vel molem, granditate sua veluti tumescentem. Inde ὑπέρογκος pp. est supra modum tumidus, latiusque sumtum supra modum magnus vel grandis: quam in rem legi possunt, quæ hac de voce, in notis ad Luciani Dialog. Select. p. 20. 21. notavit clar. Hemsterhusius.

[Ὀδὰξ mordicus. Forma Adverbialis, apud Græcos frequentissima. Pp. notat qui dentibus mordet. Est enim ab ὀδοὺς dens. Hinc quoque verbum ὀδαξάω ex dentium morsu doleo et laboro. [Stirps est ὄδω pp. mordendo pungo, unde ὀδύνη &c. T. H. [Vide supr. E. S.]

Ὅδε, ἥδε, τόδε hic, hæc, hoc. Ex ὁ, ἡ, τό et δέ. [Alterum ὧδε, significans hoc modo, hunc in modum, pp. desumtum est ex ᾧ, pro ὅῳ, Dativo vel Ablativo Singulari antiquissimo, Articuli ὁ, qui casus, hac in compositione, jam sine τ præposito, comparet: id quod aliquanto magis confirmat ea, quæ de isto τ, ex integro τοὶ tibi decerpto, supra diximus, in Articulo ὁ, ἡ, τό: ubi vide. Ceterum nostrum ὧδε, hoc pacto, per ellipsin dici, pro ἐν ᾧδε τρόπῳ, dudum monuit vir cel. L. Bos, de Ellips. Nominum, in τρόπος. E. S.]

Ὁδὸς via. Ab ἕδω mitto, sedere facio: unde ἔδος solum, sedile. [Ita fere præiverat Eustath. p. 1407. 54. et Etymologus, col. 615. 8. et paullo clarius, col. 334. 37. Ἕω, inquit, τὸ πορεύομαι, ἀφ' οὗ καὶ ἕδος, καὶ ὁδός. Nescio tamen, an stirps huic voci commodior sit ὄδω, efferendum etiam cum adspiratione, ὅδω: quod verbum, cognatum fortasse alteri ὤθω, pp. notaverit premere, pecul. calce pedis, atque ita calcare: ut ὁδὸς pp. sit via calcata. Ita certe Hebr. דָּרַךְ est calcavit, unde דֶּרֶךְ via, quasi calcata pedibus. Etiam ὀδὸς limen, (quod pinguiori pronuntiatione alias οὐδὸς dicitur) manifesto dictum videtur à calcando. Latini paullo aliter limen dixerunt, à λίω, quod est tero. Quia etiam οὖδας pavimentum, solum, itidem à calcando, ut Hebr. רָקִיעַ, à רָקַע. Et vel sic tamen verbi ὄδω ea videtur esse indoles, ut notio premendi in eodem potissimum adhibita fuerit, de ea pressione, quæ fit ope instrumenti acuti: unde notio pungendi, findendi, comminuendi. Conf. infra in ὀδύνη. E. S.]

Ὀδοὺς dens. Ab ἔδομαι, ut à δίδωμι, διδούς. [Est autem ἔδομαι ab ἔδω, Lat. edo, unde ἐσθίω: de quo supra. [Conf. in Ἔδω. Ab ἔδομαι descenderet pp. ἐδούς, ut à δίδωμι, διδούς. Potius igitur repetendum videtur ab ὄδομαι, quod vicinum est isti ἔδομαι. Ceterum datam à cel. Lennepio derivationem confirmat collatio vocis Lat. dens, quam, per aphæresin primæ literæ e, pro edens, dictam fuisse, cum Vossio, statuit vir cel. in Analogia. Conciliari facile potest qualiscumque hæc diversitas, si meminerimus, Æoles pro ὀδόντας dixisse ἐδόντας: permutatis, nempe, verbis cognatis ὄδομαι et ἔδομαι: quæ vicina sibi invicem esse, modo jam diximus. Stirps igitur ἔδω, vel ὄδω pp. premo, premendo pungo, subigo, comminuo: quod ope dentium fit, inter manducandum. Esse autem stirpem vocis ὀδοὺς vere ὄδω, non ἔδω, facile evincet altera forma ὀδὼν, in Genitivo ὀδόντος, Ionibus usitata, teste Eustathio: quæ quidem aperte est forma Participialis Activa. Conf. etiam dicta ad vocem ὀδάξ. E. S.]

Ὀδύνη dolor. Proprie dici videtur de dolore, qui oriatur ex tumore corporis, ubi hæret et veluti sedet humor sive sanguis, ab ὄδω, unde οἰδέω tumeo; de quo infra, suo loco. [Paullo aliter T. H. "Ab ὄδω" inquit "pp. pungo, pungendo fodio: unde ὀδυνᾶν τινὰ pungendo aliquem fodere et vulnerare. Dolor, qui oritur ex corpore vulnerato et puncto, dicitur ὀδύνη: quod ipsum ὀδύνη etiam positum fuit de dolore pungente. Unde, apud Aristophan. in Pluto vs. 526. βίοτος ὀδυνηρὸς vita molesta et multis doloribus commixta." Conf. infra in ὄδω. E. S.]

Ὀδύρομαι lamentor. Factum à sono. ["Verbum ὀδύρεσθαι vim habet à vocis acutæ et querulæ sono. Veteres enim ὀδυρὸς habuerunt pro acuto. Itaque φωνὴ ὀδυρὰ acuta vox. Ab ὀδύω est ὀδύζω et ὀδύσσω, indignari et queribundis vocibus indignationem prodere. Ὀδύρεσθαι de querula voce sæpe apud Homerum ponitur: unde ὀδυρμὸς et ὀδυρτὺς de queribundis vocibus dicitur." T. H.] [Conf. quæ idem vir summus monuit in ὀδύνη, et quæ infra præbebuntur in ὀδύσσω et ὄδω. E. S.]

'Οδύσσω, sive potius ὀδύσσομαι, irascor. Proprie notat intumesco, ab ὀδέω, quod cum οἰδέω componendum. [Vide T. H. in ὀδέω. Ceterum analogia linguæ suadet, ut ab eodem hoc verbo ὀδύσσω repetamus nomen Gr. 'Οδυσσεύς, Ulysses. Etymologus, col. 615. ab historia Anticleæ, Ulyxis matris, ductum censet nomen ὀδυσσεύς· ὅτι ὖσε κατὰ τὴν ὁδὸν ὁ Ζεύς. Ecquis vero adsentiatur his ineptiis, neque potius à laboribus ac doloribus, quos passus est heros iste ταλαίφρων, longe plurimis maximisque denominatum ὀδυσσέα existimet? Ita certe ab ὀδύσσω, commodissima ratione, descenderit ὀδυσσεύς, eadem analogia, qua complura nomina, in ευς desinentia, vix absunt ab istis in σσω. E. S.]

[Ὄδω Verbum obsoletum: unde varia supersunt derivata, ὀδὼς, ὀδὰν &c. Ὄδω pp. pango. Hinc est ὀδελὸς, i. q. ὀβελὸς veru, quod pungendi habet vim; et ὀδύνη dolor pungens, et ὀδυνάω dolore pungente afficio." T. H.] Cognatio cum altero ὄζω suadebat, ὄδω pp. esse premere, et premendo infigere, pecul. instrumentum acutum: unde etiam Gr. ὀδόντα, vel ἐδόντα, Latini autem. per aphæresin primi ε (e), dixerunt dentem, pp. pungentem, secantem: id quod unice verum esse nominis hujus etymon, satis demonstraverit collatio alius ὀβελὸς, a summo viro T. H. supra expositi. Unum hoc insuper adjiciendum est, Latinam vocem odor, odoris, à Græc. ὀδὸς, origine sua, nihil quidquam distare. Latinis enim odor et odos, (ut honor et honos, utraque terminatione) haud dubie dictus est ab acrimonia odoris, nares quasi pungentis: unde apud Plinium invenias odorem acutum &c. ut Belgæ dicimus *eene scherpe reuk.* Conferantur etiam, quæ, alicubi supra, de primaria notione vocis *steechen* diximus, et quæ infra monebimus, in ὄζος et ὄζω. E. S.]

'Όζος nodus rami. Ab ὄζω, vel ὄδω tumeo. [Ὄζος nostrum certissime descendit ab ὄζω, quod factum est ex ὄδσω, Futuro verbi ὄδω pp. pango, pungendo penetro. Inde ὄζω fœtor, pp. odor acutus, naresque pungens, ac penetrantissimus, ut modo dictum in ὀδύσσω. Neque aliter ὄζος ramus vocatus videtur, quippe qui, ubi ex cortice arboris primum erumpit, cum fissione quadam prodire, et acumen ostendere, videtur.

'Όθε cura, ratio. Nescio an sit ab ὄθω, et hoc ab ἔω, unde οἴω fero, porto. [Laudatur ex Hesychio, apud quem reperias ὄθε· φροντίς, ὤρα, φόβος, λόγος. In Cyrilli Lex. Ms. item ὄθε· φροντίς, λόγος, observante cl. Albertio ad Hesych. T. 2. col. 719. Verissimam autem esse cel. Lennepii etymologiam, ab ὄω fero, satis demonstrare videtur ipsum verbum ὄθομαι, quod pp. est fero me, feror, atque adeo μεταστρέφομαι, ἐπιστροφὴν ποιοῦμαι. Vide Suidam et Eustathium apud H. Stephan. in Append. Thes. col. 1523. Hom. Il. A. 180. 181. σέθεν δ' ἐγὼ οὐκ ἀλεγίζω, οὐδ' ὄθομαι κοτέοντος. —— Ubi observetur aptissima conjunctio verborum ἀλεγίζω, (quod, Hesychio indicante, pp. est ἐπιστρέφομαι converto me) et nostri ὄθομαι, pp. fero sive impello me, moveo me, moveor, (nempe tui causa) etiam si valde sis iratus. Vide porro Il. O. 106. 107. 166. Magna cum voluptate video, idem jam placuisse summo viro T. H., qui, ad locum Il. A. 181. "Ὄθομαι" inquit "cum Genitivo, qui pendet ab intellecto ἕνεκα. Ὄθομαι vero ea potestate, qua hic ponitur, in Homero satis est frequens. Optime convenit cum superiori verbo μεταστρέφεσθαι (vs. 160. τῶν οὔτι μετατρέπῃ, οὐδ' ἀλεγίζεις) quod monuimus, simul à Græcis in oratione prosa usurpari. Ὄθω in Activo significat moveo alium, ὄθομαι in Medio, moveo me. Ὄθεσθαι ἕνεκα τινὸς movere se ob aliquem. i. e. respectum alicujus habere, vel alicujus causa commoveri. Ex antiquissima scribendi ratione intelligitur, ὄθω per ο idem esse, quod ὠθέω, per ω. Ὤθω, ὠθέω, ὠθίζω, itemque ὤθω, ira pello." E. S.]

Οἶ hei! heu! Factum à sono. Alibi vir cel. "Formula lamentandi, in scriptis Græcorum, et præsertim in Tragœdiis, frequens, est οἶ μοι, seu οἴμοι hei mihi! Inde verbum fecerant οἰμώζω, ad exprimendum sonum lamentantis, et quasi identidem ingeminantis οἶ μοι, οἶ μοι. Unde deinceps generatim significavit ejulare. Simile autem fere verbum est αἰάζειν, quod formatum ab αἶ αἶ: quibus particulis Græci quoque utuntur, ad luctum vel dolorem exprimendum. Quare αἰάζειν etiam pro lugere, vel dolere, dixerunt. Ab οἰμώζειν diversum est στένειν: atque οἰμώζειν ad externa signa lugentis pertinet, sic στένειν internum animi dolorem, vel angorem, comprehendit. Proprie enim convenit ei, qui ex angusto pectore suspiria ducit." Vide in Στένω.

Οἴαξ gubernaculum. Ab οἴω fero, porto: quod fert navem. Etymolog. Οἴαξ ὁ κανών, δι' οὗ τὸ πηδάλιον φέρεται. Εἴρηται παρὰ τὸ οἴω, τὸ κομίζω, καὶ φέρω. —— Σημαίνει δὲ τὸ πηδάλιον τῆς νηός, ἀφ' οὗ φέρεται ἡ ναῦς, κ. τ. λ. Animadvertatur terminatio in αξ, quam Etymologus sæpissime repetit ab altera in ος, ut col. 534. 31. ὡς παρὰ τὸ ἱερὸς γίνεται ἱέραξ, καὶ νεανίας νεανίαξ, καὶ μύρμος μύρμηξ, οὕτω καὶ κόχλος, κόχλαξ, et col. 534. 2. λίθος, λίθαξ, col. 217. 44. βῶλος, βῶλαξ, col. 278. 31. δῶκος, δῶκαξ &c. E. S.]

Οἴγω aperio. Dictum pro ἔγω: quod vicinum verbo ἄγω. Ab eodem ἔγω, vicino alteri ἄγω, est ὄγμος sulcus. [Nempe, ut Lat. sulcus, sive (quod in Mss. est) solcus, dictum pp. tractus, ab ἕλκω s. ὁλκῶ, traho: sic ὄγμος, ab ἔγω, quod vicinum alteri ἄγω duco, q. d. ductus. Hæc satis sunt evidentia. At οἴγω aperio, meo quidem ex sensu, longe commodius repetas ab οἴω fero sive tollo, unde οἴω, οἴγω. Indoles verbi hujus facilius sentiri poterit in composito ἀνοίγω, quod pp. est sursum tollo, attollo, nempe, pessulum, sive obicem, quo fores clauduntur atque obserantur: atque adeo aperio fores, portamve. Conf. Il. Ξ. 168. E. S.] "Ab isto autem ἀνοίγω sunt Præterita perf. ἀνέῳγα, ἀνέῳγμαι &c. hoc pacto. Verbum obsoletum est οἴγω. Augmentum apud Græcos generale est ε, quod, etiam in Præteritis perfectis, præfigitur verbis, à vocali incipientibus. Itaque ab οἴγω erit Perfect. ἔοιγα, quod Attici contrahunt in ᾦγα. Iidem autem, ita contractis, Præteritis novum deinceps augmentum præfigunt, atque sic fit ἔῳγα, quæ ratio quoque reliquorum similium verborum apud Atticos est."

Οἰδέω tumeo. Origo est ὄδω vel ἔδω. [" Verbum οἰδέω, non aliter quam οἰέω &c., significat tumeo, unde οἰδήματα tumores. Hinc à poëtis fluctus marini tumentes dicuntur πόντιον οἶδμα, ut à Moscho, in Europa, vs. 150. μὴ δ' ἁλὸς πόντιον οἶδμα &c. Οἰδαίνειν etiam est tumere, idem ac κυμαίνειν." L. C. V.] [Conf. porro A. Schultens. de Diff. L. H. p. 81. et N. W. Schrœder. Obss. Sel. ad Orig. Hebr. p. 61. Stirpem si respicias, mihi quidem ea non videtur esse ὄδω et ἔδω, quippe cui verbo propria est notio pungendi, ut supra dictum in ὀδύσσω &c. Malim igitur repetere ab ἔω, οἴω, pp. tollo, attollo; unde οἶδος pp. est, quod attollitur, s. attollit sese. Belgis *verheffinge.* Hinc vero notio tumoris quasi elati: et οἶδμα fluctus, pp. se attollens, ut in illo poëtæ, fluctusque ad sidera tollit &c. Tum vero ab οἶδος tumor est novum verbum factum οἰδέω intumesco, turgeo &c. E. S.]

Ὀϊζὺς ærumna. Quasi ab οἴζω lamentor: quod ab οἶ, de quo supra. [Ὀϊζὺς pp. est infelicitas, ob quam aliquis deploratur. Hinc ὀϊζυρὸς infelix; eum in modum, ut quis deploratione et lacrymis dignus sit. T. H.]

Οἶκος domus. Ab εἴκω secedo: de quo suo loco. Alio loco clar. Lennep. "Verba vicina sunt εἴκω, ἵκω, et ἥκω: et significant venio, eo, cedo, secedo, et simm. A primo εἴκω, Præteritum Med. ἔοικα, pp. veni, secessi, nomen peperit οἶκος, significans adeoque secessum, sive locum, in quem aliquis secedat, commorandi gratia. Hanc ob causam, in usu, eximie notat domum et peperit derivata verba, cum alia, tum etiam οἰκέω et οἰκίζω: cujus utriusque potestas probe secernenda est. Οἰκέω nempe significat habitare, et inde etiam, metaphorice, administrare, pp. res domesticas, vel etiam generatim alias. Ita Græci v. gr. dicunt οἰκεῖν πόλιν, gubernare civitatem, quod tamen frequentius solent dicere, verbo composito, διοικεῖν. Alterum οἰκίζω, vi terminationis ζω, significat domum exstruere, collocare, condere: quemadmodum Græci dicunt οἶκον οἰκίζειν, πόλιν οἰκίζειν domum, civitatem condere. Ab οἰκίζειν verba composita κατοικίζειν et μετοικίζειν pp. eandem significandi rationem sequuntur. Eximie autem etiam hæc verba tribuuntur personis, quæ, tanquam colonia, alicubi collocantur. Ita κατοικίζειν τινὰ, significat aliquem habitatum alicubi collocare. Simili ratione μετοικίζειν τινὰς Græci dicunt, ex uno loco in alium habitatum collocare aliquos, id est, deducere in coloniam. Alia ratio est verbi compositi μετοικεῖν, quod, à notione habitandi, verbo οἰκεῖν propria, significat (vi Præpositionis μετὰ) ex uno loco in alium habitatum ire, adeoque migrare. Hactenus cel. Lennep.—" Οἶκος (apud vett. scriptores Latinos œcus) pp. est receptaculum, dein conclave. Tandem in usu domum significavit. Derivatur ab ἔοικα, Præterito Medio verbi εἴκω, quod notat cedendo locum dare. Apud Græcos scriptores sæpe οἴκημα de conclavi ponitur, rarius οἶκος: atque adeo factum est, ut hæc potestas à Lexicographis fuerit prætermissa. Verum isto usu οἶκος, de cœnaculo positum, aliquoties inveni apud Athenæum, l. 4. p. 130. a. l. 5. p. 205. c. Comparari potest Is. Casaubon. in Animadv. ad Athen. l. 4. 2. et ad Theophrast. p. 256. Plus semel cœnacula, à Vitruvio, Græca voce, et Latino flexu, œci dicuntur: ut l. 6. 10. Neque aliter apud Lucam, Act. Apl. cap. 2. 2. ὅλον τὸν οἶκον reddi debet totum conclave" &c. L. C. V.] [De etymologia vocis, ab εἴκω cedo, vide etiam L. Bos, in Diss. de Etymol. Gr. p. 35. E. S.]

Οἶκτος misericordia. Proxime est οἴζω, quod ab οἶ. Idem vir cel. alio loco: "Duplex forma fuit olim οἰκτισμὸς, et οἰκτιρμός. Prius, potissimum frequens scriptoribus Græcis, oritur ab οἰκτίζω: posterius, usitatum interpretibus Alexandrinis, et scriptoribus N. T. ab οἰκτείρω est. Utrumque notat lamenta, quæ quis, misericordia ductus, effundat. Utriusque verbi stirps est nomen οἶκτος misericordia. Hoc vero a simpliciori οἴζω, quod nomen peperit ὀϊζύς, poëtis Græcis usitatum. Notavit autem οἴζω pp. ingeminare sonum οἶ, οἶ, et ad ea verba pertinet, quæ à sono formantur. Οἶ, nempe, vox lamentantis est" &c.

Οἶμος via. Ab οἴω fero. [Nihil certius hac derivatione. Analogice quippe est οἶμος hocce ab οἶμος, ε, ω, nomine formato ab ἔοιμαι, Præter. perf. pass. verbi οἴω. Etymologus col. 618. 5. Οἶμος, ἡ ὁδὸς· παρὰ τὸ ἐν ταῖς οἴμαις, τουτέστι ταῖς ὁδοῖς, ἀλλάσσεσθαι &c. Locupletior Hesychius, t. 2. col. 728. qui præterea docet, οἶμον esse i. q. φωνὴν, ᾠδὴν, λόγον, ἱστορίαν καὶ κέλευθον. Quæ omnia, ni fallor, ab οἴω duco, produco, facili negotio possunt repeti. Vide infra in οἴω. E. S.]

Οἶνος vinum. [Vehementer dissentiunt veteres de etymo hujus vocabuli. Etymologus col. 618. repetit παρὰ τὸ οἴεσθαι καὶ πλάνης αἴτιος κ. τ. λ. a temeritate et vagis erroribus, quibus mortales obnoxios reddat vinum. Plato ei præiverat in Cratylo, p. 106. "quod efficiat homines οἴεσθαι (id est opinari) postquam biberint, se νοῦν ἔχειν (id est mente et intelligentia præditos esse) quum tamen minime sint: quasi οἰόνους, commodissimo quidem vocabulo." Mitto alia: unde sentiri poterit, quam incertas, in hac quidem eruditionis parte, regulas adhibuerint vel ipsi acutissimi philosophi Græcorum. Verum vocis etymologiam, post Caninium, reseravit T. H. his verbis." Ceterum vini, vitiumque, ex Oriente ad Græcos pervenisse, vel nomen ipsum οἶνος indicat. A יַיִן enim factum οἶνος fuit: quo nomine Bacchum quoque ipsum significari, testis est Hesychius. Nam οἶνος, veteri quidem in lingua Græca, nihil aliud est, quam Latin. eunus, œnus, unus. quemadmodum ποινὴ pœna, punio. Inde est οἰνίζειν et οἰνᾷν, ab Hesychio expositum, μονάζειν: qua de re docuit Salmasius ad Vopiscum, p. 472." &c. Vide et Hesychium in voce οἴνη, et ibidem Albertium. Ceterum, etsi τὸ οἶνος satis prodat originem suam ex Orientali lingua, componi tamen nonnihil commodius poterit cum Arab. وين quam cum Hebr. יַיִן: nisi statuere malis, Hebræos veteres etiam, per ו initiale, וין, sive וַיִן, dixisse, quod facile equidem crediderim. Ejusdem quoque originis esse Teutonicum *wein,* s. *wijn,* satis apparet: videturque ex Oriente, per Græciam Latiumque, ad Gallos Germanosque delatum. Conf. porro Voss. in Etymol. Dawes. Misc. Crit. p. 155. et Burgess. p. 519. E. S.]

Οἶος solus. Convenire videtur cum οἷος qualis: quod ab ὃς repetendum.

Οἷος qualis. Vide in οἶος. [Hactenus præceptor noster eruditissimus; cui quod, de voce οἶος, prorsus adsentiri nequeam, ægre fero. Facile equidem largior, τὸ οἷος qualis produci potuisse ab οἷ, Dativo antiquo Pronominis relativi ὃς qui: quod quidem οἷ, sive ἕω, deinde contractum est in ᾧ. Ita enim et ipsum Latinorum qualis productum esse ex pronomine qui, verissime auspicatus fuit Vossius, in Etymologico. Sed alterum οἶος solus diversæ nonnihil videtur esse indolis. Verba fuerunt cognata ἔω, ἴω, ὄω, et ὕω.—His similia sunt ἐμὶ, ἰμὶ, ἶμι, ὦμι: conveniuntque in eandem originem omnes formæ verbi Latini substantivi sum. Ab ἐμὶ, nempe est esmi, sum: ab ἔω vel ἐμὶ, habemus ἐς, pro esi, est, pro esti: ab ἰμὶ simi, sim, sis, sit. ab ὕω fuo, fore, forem &c. Jam vero ab eodem hoc ἔω, vel ἐμὶ, videtur esse ἕς, sive, cum adspiratione, ἕς: quod ipsum ἕς adhibitum est pro Pronomine relativo, unde Dativ. οἷ, et inde οἷος. Porro ab ἔω, vel ἴω, forma productiori, et conveniente cum εἶμι) in Futuro ἕσω, factum est ἕες, vel ἕες contracte εἷς, unus. Atque hoc ipsum Lat. unus est ab ὄω, cognata forma alteri ἴω, unde ὄω, ὄμαι, οἶμαι, et deinceps, ὄος, οἶς, οἶος. Ab ὄω similiter factum est ὄϊω, contracte οἴω: et hinc denique οἶος. Ex quibus jam satis constabit, ni fallor, Lat. unus et Græcum οἶος, ex eadem descendisse origine, adeoque formas sibi invicem esse cognatas; οἶος quidem ab ὄω, unus vero ab ἴω, unde ἴον, ἶος, unus. Confer præterea, quæ vir summus T. H. supra dedit in οἶνος vinum. E. S.]

Ὄϊς, ovis. Forte ab ὄω, vel οἴω porto, gesto. [Accuratissime de hac voce egit H. Stephanus, in Thes. t. 2. col. 1249. 1250. Derivatio cel. Lennepii à verbo οἴω simplicissima est. Ab οἴω enim, s. ὄω, est Fut. ὄσω, vel οἴσω, et hinc dissyllabum ὄϊς, vel monosyllabum, contractum, οἶς. Ab ὄϊς porro, cum digammate Æolico, descendit ὄϝις, Latinum ovis. At ratio significationis hactenus nonnihil est ambigua: sitne οἶς ab οἴω porto, gesto, ita dicta, quod lanam gestet, an potius ab οἴω duco, ago? Posterius mihi placet, salva summi præceptoris sententia, si eam forte probaveris. Sane alterum πρόβατον ovis (ut vir doctiss. Reiskius fortasse adnotavit in Lexico Hedericiano) "ex eo sic dictum, quod à pastore agitur, προβαίνει antecedit eum, et προβιβάζεται, ab eo ad lente procedendum adigitur" &c. Neque alia ratio videtur esse nostri ὄϊς. E. S.]

Οἶστρος œstrus, tabanus, asilus. Ab οἴω fero: ut pp. sit id quo feratur aliquid et instigetur. [Οἶστρος ab Etymologo similiter declaratur, τὸ θηρίον, τὸ ἐγχρίπτον ταῖς βουσί, καὶ δάκνον· ἀπὸ τοῦ οἴω, τουτέστι φέρω· ὁρμῇ γὰρ φέρεται· Plura dabit H. Stephan. Thes. t. 2. col. 1254. Quum nomina in τρον significent instrumentum, quo quid perficitur, Vide ad Analog. p. 154. facile hinc apparet, οἶστρον pp. esse instrumentum agitandi: verissimamque adeo esse hanc vocis derivationem. Vide etiam Eustath. p. 1161. 28. 1648. 44. 1928. 16. viros doctos ad Hesych. in voce, et cel. Lennepii Observ. de voce οἶστρος, ad Phalar. p. 36. 2. E. S.]

Οἶτος ærumna. Ab οἴω, unde quoque οἶμος via (de quo aspera) pp. notat exitium. [Horus apud Etymologum, col. 619. 26. repetit ab οἶ sive οἴμοι, στεναγμοῦ ἐπιφώνημα; unde nostrum οἶτος pp. notat θρῆνον, μόρον, θάνατον. Plura dabit Hesychius, t. 2. col. 735. nostrum οἶτον, inter alia, reddens ἑρμίσκον, i. e. monile; pp. pendulum, et huc illuc movere solitum (ab ἕρμος, unde et ἑρμάω, ex stirpe ἕρω vel ἔρω) quæ quidem glossa simul facile demonstrat, stirpem esse οἴω fero, unde οἶτος, ex οἶμαι, pro ἦμμαι, tertia Præter. perf. passivi: ex cujus prima persona οἶμος, et οἶμα descenderunt. E. S.]

Οἰφέω coeo. Stirps incerta. [Hesychii glossa, t. 2. col. 735. verbum οἰφεῖν per ὀχεύειν reddens, satis demonstrare videtur hujus significationis originem: nempe ab ἔω, sive οἴω fero, e qua stirpe non tantum οἴγω, οἴχω, οἴχομαι, sed etiam ἔχω, ἴχω, ἰχνέω, et οἴφω, οἰφέω, οἰφάω, commodissime repetieris. Hoc pacto οἰφέω, pp. fuerit moveo me, pecul. inequitando, quod Græcis, cognata forma, est ὀχεύω, ut ipsa femina dicitur ὀχεύεσθαι. Confirmare videtur nostram derivationem Proverbium vetus Græcorum, apud Suidam aliosque exstans, Ἄριστα χωλὸς οἰφεῖ (ita enim ibidem legendum esse pro ὀφεῖ, voce nihili, dudum docuit Kusterus) h. e. optime claudus subit, pp. vehementissime movet se, vel inequitat claudus; oxymoro in hoc captato, quod nequam iste, etsi claudus sit, optime tamen &c. Vide etiam infra in Οἴχομαι. E. S.]

Οἴχομαι abeo. Ab ἔχομαι, quod ab ἔχω, cui vicinus ἵκω &c. [Οἴχομαι est ab οἴχω, hoc vero idem pp. quod οἴω fero. Οἴχω τινὰ investigare aliquem: sed Medium οἴχομαι, pp. impello me ipsum ad eundum. Οἴχεσθαι vero plerumque in deteriorem partem sumitur. Sic τὰ καλὰ οἴχεται res bonæ abierunt; οἴχεσθαι εἰς τοὺς κόρακας ire in malam rem; οἴχου abi in rem malam. T. H.] [Stirps igitur est ἔω, cognata alteri ἵω, unde ἔρω, ἔλω, ἔρχω, ἐλθεῖν &c. Ab ἔω vero οἴω, οἴχω &c. Proprietas verbi facile sentietur ex illo Hom. Il. Θ. 460. Ξ. 311. &c. ubi οἴχωμαι pp. est conferam me, vel contulero me. E. S.]

Οἴω puto. Ab ἴω, quod convenit cum ἄω, ἔω, ἵω, mitto, eo, fero, quæ propria est verbi notio. [Proprietatem verbi esse in ferendo, (quod ultimo loco statuit cel. Lennepius) accurate explicat T. H. his verbis: " Ὀΐω, apud Homerum, solutum est ex οἴω. Cujus quidem Activum, in prosa oratione, plane exolevit: apud Poëtas vero frequenter occurrit οἴω, pro Medio οἴομαι. Itaque Active positum subintellectum habet nomen νῷ: ut sit pp. mente fero, quod Græci alias plene dicunt φέρω ἐν νῷ. Sed Medium οἴομαι pp. est mecum fero, i. e. cogito" &c. Ceterum, pro οἴομαι, contracte dicitur οἶμαι, sed in Participio dicitur οἰόμενος, nunquam contracte οἴμενος, nisi apud solos poëtas. Ab οἴομαι tamen, eo usu, non derivatur οἴσομαι (hoc enim significat feram, pertinetque ad usum verbi φέρω) sed usurpatur οἰήσομαι, quod pp. est ab οἰέω. Ab οἰήσομαι hocce, in Aoristo Medio, pp. formari debuerat ᾠησάμην: sed sæpe fit in lingua Græca, ut, in vicem Aorist. 1. Medii, succedat Aoristus 1. Passivus. Itaque pro ᾠησάμην (quod non usurpatur, nisi rarissime in Tragicis) dicitur ᾠήθην.—De notione ferendi, in verbo οἴω, in usu propria manserunt οἰστὸς latus, emissus, et Substantivum trisyllabum ὀϊστὸς sagitta: porro Futurum οἴσω (verbo φέρω, ut diximus, tributum) et οἰστέον ferendum est, itidemque οἰστικὸς impetu propulsus, seu vim continuandi motum habens."

Οἰωνὸς avis. Ut ab υἱὸς filius, est υἱωνὸς, sic ab οἶος solus, οἰωνὸς, qui solus vagatur, avis solitarie volans. [" Quemadmodum κοινωνὸς à κοινὸς &c. sic οἰωνὸς ab οἶος solus, pp. significat solitarius, diciturque pp. de avibus solitariis, et, ut Græci dicunt, σαρκοφάγοις carnivoris, ut sunt vultures et corvi. Præterea, quoniam ex vulturibus omina captabant, hinc factum est, ut οἰωνοὶ aves auspicatoriæ vocarentur. Præclara est Hectoris apud Homerum sententia, Il. Μ. 243. Εἷς οἰωνὸς ἄριστος ἀμύνεσθαι περὶ πάτρης Unum omnium omen est optimum, laborantem et infestatam patriam fortiter defendere et tueri. T. H.] [Conf. etiam Etymolog. M. in voce, col. 619. 39. E. S.]

Ὀκλάζω in genua procumbo. Pro κλάζω, à κλάω frango &c. [Etymolog. Ἐκ τοῦ κλῶ, κλάσω, γίνεται ῥηματικὸν ὄνομα κλὰξ καὶ δωρικῶς, κλὰξ, καὶ, πλεονασμῷ τοῦ ο, ὀκλὰξ ὡς ὀλάξ· καὶ ὀκλάζω. χωλαίνω, ἐπὶ γόνυ κάμπτομαι. Eadem fere quoque habet Eustathius, p. 650. 47. 931. 62. 1208. 14. Vocalem o multis vocibus præfixam esse, docuit etiam cel. Lennepius, Analog. p. 205. ubi lege, quæ pluribus, de nostro ὀκλάζειν, admonuit. E. S.]

Ὄκνος pigritia. Nescio, an sit pro ὄκος, et hoc ab ἴκω, cui vicinum ἵκω venio? Eadem fere ratio est Latini cesso, à κίω. [Paullo aliter Etymologus, col. 620. 51. Ὄκνος, ἡ ἀκνησία, τὸ πάθος, οἱονεὶ ἄκνος τις ὢν συγκοπῇ, καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς ο, ὄκνος. Idem etymon suadet observatio Eustathii, p. 611. 8. ὄκνον dictum videri τὴν μετὰ κάματον ἀργίαν, lassitudinem pigritiamve post labores. Quæ quidem observatio si vera sit, nihil fortasse impediet, quo minus statuamus, stirpem esse κίω, unde κίνω, κινὸς, ἄκινος, et, obscurius pronuntiatum, ἄκνος, ὄκνος. Vide cel. Lennep. in voce sequenti. E. S.]

Ὀκρίβας pulpitum. Ab ὄκρις (quod cum ἄκρις componendum) et βάς. [" Ὀκρίβας in scena locus erat elatior, unde actores fabulas recitabant. Idem et λογεῖον dicebatur: in qua voce vide Etymologum. Usus est ὀκρίβαντι Philostratus, de vita Apollon. Thyan. p. 245." T. H.] [Conf. omnino viri docti ad Hesych. et H. Stephan. in Append. col. 1531. E. S.]

Ὄλβος opes. Est ab ὅλος repetendum: quod ab ἔλω, cui vicinum ἄλω, de quo supra. [Præiverat Etymologus, col. 621. 24. τὸ ὄλβος, παρὰ τὸ ὅλος, πλεονασμῷ τοῦ β, ὄλβος. Quæ deinde addit, vix operæ est recensere. Si verum est etymon, ὄλβος pp. fuerit accumulatio, sive conservatio, in primis frumenti, frugumve; adeoque divitias rurales vox hæc notare debuerit. Conf. dicta ad vocem Ἄλφω supra. Opem fert observatio Eustathii, p. 1364. 10. 1558. 53. ὄλβον pp. esse τὴν τῶν ἀγρῶν κτῆσιν, sive τὴν τῶν ἀγρῶν περιουσίαν, κ. τ. λ. E. S.]

Ὄλεθρος pernicies &c. A verbo ὄλλυμι perdo derivatum ὄλεθρος significat perniciem. Tum autem observandum, idem dici de homine pernicioso. Atticæ elegantiæ est, quando nomina, quibus malum aliquod, sive pœna, significatur, de hominibus ponuntur, isto malo vel pœna dignis. Ita locus Athenis erat, in quem dejici sontes solebant, quem βάραθρον dixerunt. Inde autem homo dignus barathro, βάραθρον interdum vocatus. Similia sunt, in comœdiis Plauti Terentiique, crux, patibulum, furca &c. de homine cruce, patibulo, furca, digno. Ab hoc genus nostrum quoque ὄλεθρος referendum est.

Ὀλέω verbum inusitatum: quod olim tamen exstitisse, ex Futuro ὀλέσω, et Præter. perfecto ὤλεσα, colligit cel. Lennep. Analog. p. 7. [Videri possit lingua Lat. hoc ipsum verbum oleo servasse: quippe quæ, magna in amplitudine, habet oleo, olui, olere, cum compositis adoleo, oboleo, redoleo, suboleo. Sed incertum adhuc est, utrum Lat. olere, quatenus idem notat quod odorem spirare, productior forma sit, ex Græco ὄζω, derivata; an vero Latini oleo dixerint pro odeo, literis d et l inter se permutatis? Vide supra in ὄζω. Hoc loco quæri potest an Latinis fuerit geminum verbum oleo, quorum alterum notarit odorem exspiro, alterum cresco, incresco: unde olesco, adolesco, adolescens, adultus, coadolesco &c. Mihi quidem necdum liquet: etsi illuc propendeam, ut existimaverim olo, oleo, olesco &c. idem pp. fuisse, quod volvo: quod ipsum volvo, præmisso utrique syllabæ digammate Æolico, factum est ex ἔλω, ϝέλϝω &c. a notione volvendi autem esse cum eam crescendi sive mole increscendi, ut v. gr. globus nivis volvendo solet augeri, tum eam fumum exhalandi et adolendi, quatenus nidor rerum exhalantium fragantiumque, fumi instar, volvi et adscendere soleat. Nisi forte malueris, ab adscendendi hac notione illam esse increscendi, ut in voce adolescens sentiri poterit: quemadmodum et nos Belgæ etiam dicimus een *opgeschoten jonge*. Sed plura de his fortasse alibi. Conf. porro infra in ὄλλυμι. E. S.]

Ὀλίγος paucus. Forte pro λίγος, à λίω, unde λιτὸς tenuis. [Hoc pacto vocalis o ab initio erit præmissa, ut in ὀκλάζω, aliisque. Ceterum pro ὀλίγον, lingua Tarentinorum, dici ὀλίως, ex Lexico veteri suo, annotavit H. Stephan. Thes. t. 2. col. 1271. quem vide, et conf. Etymol. col. 621. 51. E. S.]

Ὄλισβος ab ὀλίω volvo. [Ὄλισβος, i. e. σκύτινον αἰδοῖον. Vide Stephan. in Append. Plura addere non licet. E. S.]

Ὄλισθος lapsus. Ab ὀλίω, quod ab ἔλω volvo. Hoc autem vicinum verbo ἔλω &c. [" Existimatur pp. dici (inquit Stephanus in App. col. 1681.) de lapsu, qualis in lubrico contingere loco solet." Est autem ὄλισθος manifeste ductum à verbo ὀλισθάνω, unde supererat ὤλισθε lubrico motu excidebat, de Ajace positum, Il. Ψ. 774. Ἔνθ' Αἴας μὲν ὤλισθε, κ. τ. λ. quod Belgice sic reddi possit *Tan volde Ajax te midden van Zijnen loop*. Vide et Il. Υ. 470. Ab ὄλισθος autem est ὀλισθαίνω &c. Conf. etiam de hoc verbo Schultens. Comm. ad Prov. Salom. p. 95. 246. E. S.]

Ὄλλυμι perdo, proprie volvendo, præcipitando ab ὀλίω, ἴλλω, ἴλω, unde Lat. volvo. [Conf. dicta ad ὀλίω. Futurum, verbo ὄλλυμι tributum, ὀλέσω manifeste est ab isto ὀλίω. De Latinorum voce olla ambigi potest, sitne ab eadem stirpe ἔλω, per reduplicationem mediæ literæ, ἔλλω, unde dein ἴλλος, ἴλλω, ἴλλω, pp. id quod volvitur vel volvi potest; qua lege olla dicta fuerit à forma rotunda et quasi volubili: an vero olla sit pro ola, hoc vero, obscurius pronuntiatum, pro aula. Vide loca veterum apud Voss. in Etymologico. Sed res eodem redibit, dum observes stirpem ἄλω, unde αὔλω, αὖλος, aula, et ἔλω, unde ἴλλος &c. cognata verba fuisse. Vide et infra statim in Ὅλμος. E. S.]

Ὅλμος mortarium. Ab ἔλω volvo. ["Ὅλμος pp. est quodvis corpus, vel cylindri tereti figura, vel orbiculari dimidiata, quæ ad sphæram dissectam proxime accedit. Hinc pilæ s. mortaria ὅλμοι, et, apud Athenæum, l. 10. p. 494. non dissimilis formæ poculorum genus. Istiusmodi operculum, tripodi [Apollinis Delphici] impositum (quale in numis, veteribusque monumentis, sæpe conspicitur, cui Pythia, vaticinandi facultatem acceptura, insidebat, Pollux l. 10. 81. ad Aristoph. Plut. vs. 9.) cortinam, à similitudine, dixere Latini: quæ pp. lebes est tinguendæ lanæ, qua descripsimus, figura" &c. T. H.] [Ad propriam volvendi notionem magis illustrandam facere potest locus, Il. Λ. 147. Ὅλμον δ' ὣς ἔσσευε κυλίνδεσθαι δι' ὁμίλου, i. e. projecit volvendum per turbam. Conf. omnino H. Stephani Append. c. 1533. 1534. et viros doctos, laudatos ab Albert. Hesych. in voce, t. 2. c. 743. E. S.]

Ὀλολύζω Ululo. A sono factum ὀλύζω, vel λύζω: quocum hoc componendum. [Conf. H. Steph. App. c. 1534.]

[Ὀλοὸς perniciosus, exitiosus. Est ab obsoleto ὀλόω, cui vicinum ὀλέω, unde, litera λ reduplicata, ὀλλύω, s. ὄλλυμι, itemque ὀλέω: de quo vide supra. A notione volvendi autem ὀλοὸς pp. videtur esse, quod colligat rapiatque, quasi involvendo, et consumendo. Quo adspectu ὀλοὸν πῦρ positum est à Poëta, Il. N. 629. O. 605. cui etiam tributa procella, Od. M. 68. Porro ὀλοὰς ἀελλὰς, Il. Γ. 133. de luctu iisdem cuncta involvente, Il. Ψ. 10. de ventis, Od. I. 82. M. 425. Denique ὀλοοίτροχος, vulgo lapis cursu perniciosus, potius κυλινδρικὸν σχῆμα habens, ut recte Democritus interpretatur, apud Etymologum. Virgilius, egregie expressit, Æn. 12. 684. Ac veluti montis saxum de vertice præceps Cum ruit &c. sylvas, armenta, virosque involvens secum. Plura dabunt Alberti ad Hesych. t. 2. c. 745. H. Steph. Thes. t. 3. c. 1668. et Ill. Villoisonius, ad Apollon. Lex. p. 597. Ejusdem formæ altera vox, apud Hesychium, est ὀλοοίτροχα. Ni vehementer fallor, eadem compositione, sed contractiore forma, ὀλοόφρονα dixerunt veteres, pro ὀλοιόφρονα, quod recentiores scripserunt ὀλοόφρονα: sed vocalis ι, ex antiqua scribendi ratione, hac in voce supermansit. Vide Il. B. 723. O. 630. P. 21. &c. Itaque opus non erat, ut, mutato spiritu, viri docti, pro ὀλοόφρων legerent ὁλοόφρων. E. S.]

Ὀλόπτω vello, decortico: quod cum λέπω componendum. [Sane apud Hesychium ὀλόπτειν exponitur λεπίζειν, τίλλειν &c. Vide H. Steph. App. col. 1535. Quo propter maxime verisimile est, vocalem o ab initio præfixam esse verbo λέπτω, hoc autem cognatum fuisse alteri obsoleto λέπτω, unde λεπτός. Conf. Analog. Lennep. p. 205. E. S.]

Ὅλος totus. Ab ἔλω volvo. [Ad amussim respondet etymologia vocis כל, sive كل omnis s. totus, apud Orientales: etsi stirpes ipsæ, ἔλω, et כלל, toto cœlo sunt diversæ. Conf. כלל in Lexico nostro Hebraico, et كل in Willmeti Lex. Ar. p. 645. 646. —— Cl. L. Bos, in Exercitat. Philol. p. 65. jam docuerat, Lat. vocem solus esse à sollo, quod totum significet. Vide porro observationes Vossii in Etymol. voce solus: ex quibus satis superque constabit, ipsum hoc Lat. solus, præmisso s, factum esse ex Gr. ὅλος. Itaque ὅλος pp. est convolutus. Ceterum origo eadem est quoque vocis οὖλος, quæ primariam illam notionem magis habet conspicuam: uti apparebit ex locis rite excitatis ab H. Steph. Thes. t. 2. 1285. 1286. Ab eodem ὅλος, solus, esse quoque Lat. solidus, adnotavit vir doctissimus in Lexico Hedericiano. E. S.]

Ὀλοφύρομαι lamentor, ejulo, ploro. Factum à sono. [Etymologus, col. 622. 35. existimabat, verbum pp. valere μετὰ τιλμοῦ τῶν τριχῶν κλαίειν. Quam addit, derivatio παρὰ τὸ ὅλως φύρειν ἑαυτὸν, ea valde est suspecta. Vide tamen Eustath. p. 696. 18. 876. 39. 1652. 44. 55. 1660. 9. 1925. 38. E. S.]

[Ὅμαδος tumultus. Apollonius reddidit θόρυβος. παρὰ τὸ ὁμοῦ αὐδᾶν. Ex qua glossa Hesychius (qui plures habet) corrigi leviter potest. Vox enim αὐδᾶν in fine glossarum Hesychii videtur excidisse. —— Eandem compositionem vocis ὅμαδος, ex ὁμοῦ et αὐδᾶν, præbent Etymologus, Eustathius, Photius: videturque ei nonnihil favere locus Poëtæ, Il. B. 96—98. Verius tamen dixeris, ὅμαδον esse compositum ex ὁμὸς, et ἄδω constipo, aut fortasse formam esse productiorem, ab ὁμὰς, quod ab obsoleto ὁμάω: hoc vero ab ὁμὰ, feminina forma Adjectivi vocis ὁμὸς, unde ὁμοῦ. Terminatio in δος persæpe mere servilis est, ab ipsa stirpe vocabulorum probe secernenda. Conf. Etymol. M. col. 701. 46. ubi præbentur κέλαδος, ῥάβδος, κ. τ. λ. et inspice Il. H. 307. K. 17. &c. Sane illud ὅμαδος (quod ex Platone laudavit H. Stephan. Th. t. 2. c. 1300.) vix videtur dici potuisse, si ὅμαδος vox esset ab ὁμοῦ αὐδᾶν repetenda. E. S.]

Ὁμαλὸς planus, æqualis. Ab ὁμὸς, unde ὁμοῦ: quod vide. [Stirps haud dubie est ἔω, unde οἴω, fero: de quo verbo vide dicta T. H. Ab ἔω igitur ἑμὸς, ὁμὰ, ὁμὸς (sive adspiratum ὁμὸν) fortasse pp. est, quod fertur, vel sustentatur, pecul. æqualiter, neque in hanc, nec in illam partem, inclinatum. Ab ὁμὰ, sive ὁμὰ, feminina forma, factum ὁμαλὸς æqualis, similis: quod ipsum quoque Lat. similis forte ab ὁμαλὸς repetendum esse, docuit Vossius, in Etymologico. Hoc vero etsi nondum ita planum videatur, tamen satis apparet, vicinas formas fuisse Gr. ὁμαλὶς, et similis Latinorum. Neque repugnat terminatio in is, quum et Græci dixerint ὁμαλὲς, —— ἔος, à cujus Dativo Sing. repetendum est verbum derivatum ὁμαλίζω. —— Ceterum huic adjectivo ὁμαλὸς, s. ὁμαλὴς, æqualis, planus, opponitur alterum ἀνώμαλος, sive ἀνωμαλὴς, pp. non planus, s. inæqualis: ex quo factum est, ut anomalia etiam Latinis Grammaticis diceretur " inæqualitas declinationum, vel conjugationum, quæ consuetudinem sequitur: et anomala nomina, aut verba vocarentur, quæ aliqua ratione à norma declinationum, vel conjugationum aberrant; cui Analogia contraria est. Varro vocem anomalia modo Græce usurpat, sæpius Latine" &c. Hæc Forcellinus in

Google

Thes. L. L. in voce, anomalia: ubi deinceps Varronis verba adscripsit. E. S.]

Ὁμαρτῇ simul. Compositum est ex ὁμοῦ, et ἀρτῇ, quod ab ἀρτάω necto, cui vicinum alterum ἀρτάω. Utrumque ab ἀρτός. Stirps ἄρω necto. [Aristarchus, (uti ex Eustathio adnotavit H. Steph. App. c. 1537. 1538.) apocopatam vocem esse, censebat ex ὁμαρτήδην, ideoque oxytonws scribendum esse ὁμαρτῆ. Plura dabit Appendix H. Stephani, l. c. Si comparaveris voces ὁμαστως, ὁμαυλία, similesque, compositas haud dubie cum Adjectivo nomine ὁμός, ὁ, ὁν, vix dubitandum videbitur, quin eadem compositio, in voce ὁμαρτῆ, sive ὁμαρτῇ, cum Iota subscripto (ut alii scribunt) sit admissa. Codices nonnulli, sine contractione, exhibent ὁμάρτη: quæ scriptio, veteris orthographiæ forsitan index, monstrare possit, compositionem factam esse ex ὁμοῦ et ἄρτι: ut pp. vox nostra valeat æquali nexu s. serie. Ἄρτι enim, ex origine sua, consertum, nexum notat: unde ἄρτυς, Substantive, est nexus, series. Vide dicta in ἄρτι, et in ἄρτιος. Confer jam loca poetæ, Il. E. 656. Σ. 571. Φ. 162. Od. X. 81. Porro ab ὁμάρτη, sive ὁμαρτῇ nostro, ortum est verbum ὁμαρτέω pp. æquali serie cum altero incedo, adeoque comes sum ipsi, Il. Ω. 438. Od. Ν. 87. Φ. 188. Etiam, in forma Media, ὁμαρτήσαντε pp. æquali serie se adjunxerunt alteri, id est, ipsum simul adsecuti sunt, Il. Μ. 400. Ex qua forma explicandum quoque esse contractum ὁμαρτῆτην, pro ὁμαρτησάτην, Il. Ν. 584. admonuit Eustathius, p. 947. 55. E. S.]

Ὄμβρος imber. Pro ὄβρος, cujus stirps convenire videtur cum ea verbi βρίω: de quo supra. [Compluras hujus vocabuli derivationes dedit Etymol. M. col. 623. 31. quarum postrema hæc proxime ad verum videtur accedere: "ἢ ἀπὸ τοῦ βαρὺς, βρὺς, καὶ ὄμβρος, ὁ βαρέως φερόμενος." Quodsi enim βρίω, pp. gravis sum pecul. aquæ copia, sit pro βαρίω, (quod a βάρυ) facile apparet, à βάρυ factum βάρυς, βρύς, ὄβρος, ὄμβρος, dare potuisse. Ubi præmissa vocalis ο vim quandam intensivam videtur habuisse. Conf. Analog. Gr. p. 205. et vocem productiorem ὄμβριμος, quam alii scribunt ὄβριμος, impetuosus, vehemens, pp. admodum gravis, sive gravi mole incumbens, ut sentiri potest ex illo Hesiodi, Ἔργ. vs. 145. "tertium hominum genus, χάλκεον — ἐκ μελιᾶν, δεινόν τε καὶ ΟΜΒΡΙΜΟΝ." Ceterum Lat. imber et Gr. ὄμβρος, eandem esse vocem, dudum observavit Vossius: quod tanto facilius intelligetur verum esse, si statuere liceat, ὄμβρος pp. dictum esse pro ὄμβερος, s. ὄμβερος, quo pacto terminatio ος tantum, per apocopen, resecta fuerit. E. S.]

Ὅμηρος obses. Forte ex ὁμοῦ et ἄρος, quod ab ἄρω necto. [Confirmat hanc derivationem glossa Hesychii: ὁμηρεῖν, ὁμοῦ ἔρχεσθαι, et altera ὁμήρει· ἐγγυᾶται, ἀκολουθεῖ, q. d. adjungit sese comitem alteri. Unde ὅμηρος qui alteri comes fiet è bello, apud ipsum obsidis instar mansurus. Plura attulit Albert. ad Hesych. t. 1. col. 750. voce ὁμηρεῖν, et seqq. Vide omnino Eustath. p. 4. 33. 1809. 26. ut confer dicta in Ἄρω, ss. et ὁμαρτῆ. —— Ceterum ab eodem ὅμηρος nomen videtur esse Homeri, poëtæ Græcorum omnium facile principis, sive quod aliquando ὅμηρος, (id est, obses) fuerit, sive quod nomen illud, quemadmodum Belgicum *Gijzelaer*, acceperit vim nominis proprii. —— Fuerunt etiam inter recentiores eruditos, qui repeterent nomen Homeri ab Hebr. אָמַר, dixit carmen: et אימר (pp. dicens carmina) per excellentiam, vocatus sit vates ille longe præstantissimus. Quod si Arabicæ dialecti divitias iidem Etymologi nostri adhibuissent, aptius aliquanto contulissent vocem Ar. هامر *hamer*, pp. fundens carmina: in qua quidem derivatione illud commodius accideret, quod adspiratio sit ab initio. —— Sed minime placet derivatio nominis proprii Græcorum è fonte Arabico, aut Hebræo. Est lingua Græca toto cœlo ab Orientalibus nostris diversa: ut mirandum sit, viros eruditissimos, hac literarum luce, talibus delectari posse. E. S.]

Ὅμιλος turba. Ex ὁμοῦ, et ἴλη turba: de quo supra. [Conf. in Ἴλλω. "Ὅμιλος compositum ex ὁμός, et ἴλος, vel ἴλη, quod ab ἴλω, vel ἴλλω, volvo, convolvo. Jam globus ponitur apud Latinos pro multitudine. Eadem ratione ἴλη apud Græcos multitudinem et turmam notat. Sic in re Militari, αἱ ἴλαι τῶν ἱππέων sunt equitum turmæ. Hinc igitur Adject. ὅμιλος pp. est simul convolutus et congregatus. ὅμιλος autem, Substantive positum, notat turmam hominum inter se convolutam, à quibus sermo habetur. —— Ergo ὁμιλεῖν est una inter se sermonem habere, ὁμιλεῖν τινι cum aliquo conversari. —— Ὁμιλία autem pp. est conversatio familiaris —— sed hæ locutiones latius extenduntur: nam ipsi sermones, qui publice habentur, dicuntur ὁμιλίαι" &c. T. H.] [Conf. eruditiss. W. R. Nanninge Animadv. Philol. ad quædam V. T. loca. p. 3. E. S.]

Ὀμιχέω mingo. Pro μιχέω, quod à μίγω, unde Lat. mingo &c. et Græc. μίσγω misceo: de quo supra. [Conf. dicta in μοιχός. Lat. meio eandem originem habet, dictum fortasse pro mego, tanquam vicina forma alteri μίγω. E. S.]

Ὄμνυμι juro. Nescio an sit ab ἴω, unde εἰμι. [Verisimilis admodum hæc est etymologia. Nimirum ἴω pp. significat fero, tollo. Jurantes manum tollebant ad cœlum: unde notissimum illud Deut. 32. 40. אשא אל שמים ידי, à Græcis LXX. sic redditum, ὅτι ἀρῶ εἰς τὸν οὐρανὸν τὴν χεῖρά μου, καὶ ὀμοῦμαι. Plura dabunt scriptores Antiquarii. Datam originem satis confirmant tempora obliqua, huic verbo vulgo tributa, Futurum ὀμόσω, Perfectum ὀμώμοκα &c. quippe quæ manifesto ducta sunt ab ὀμόω, vel reduplicata hujus forma ὀμομόω. Ὀμόω autem tam clare ostendit stirpem ὄω, ut dubitandi ansa non sit relicta. Nescio tamen, an proxime sit ab ὄμω, quod i. q. ἄμω necto: ut ὄμνυμι pp. sit adstringo me jurejurando. Conf. ὅρκον ὃν ὤμοσε. Luc. 1. 73. E. S.]

Ὀμόργνυμι abstergo, vel, pp. magis, imprimo. Est enim pro μόργνυμι, quod à μόργω. Vide in ἀμέργω.

Ὁμός similis, par. Componendum est, cum ἅμα: de quo supra. [Occasione vocis ὁμόνεκρος, alio loco, cel. Lennep. hæc habet: "Observari potest regula generalis, in compositione nominum: ea plerumque oriri à Genitivis nominum, cum alio nomine compositis, ita ut litera subjunctiva Diphthongi, quæ est in Genitivo, abjiciatur. Itaque ex Genitivo λόγου, et nomine ποιὸς, abjecto υ, fit λογοποιός: atque ita, in nostro, ex ὁμοῦ et νεκρὸς fit ὁμόνεκρος, notans eum, qui una cum aliis mortuus est. Ita ὁμώροφος, ex ὁμοῦ et ὄροφος tectum, ab ἐρέφω tego, significat contubernalem, sive qui una cum aliis sub eodem tecto degit, atque ita in aliis." De ὁμός vero vide dicta, sub ὁμαλός. Est autem ὁμοῦ simul pp. Genitivus ejusdem nominis Adjectivi ὁμός, per ellipsin positus, pro ἐπὶ ὁμοῦ scil. τόπου; ut docuit Eustathius, p. 1290. 1. Conf. H. Steph. Thes. t. 2. col. 1301. ubi plures præbentur vocis ὁμοῦ usus, ex eadem ellipsi et proprietate nominis ὁμός, supra traditæ, exponendi. De ipsa origine vocis vide mox in nomine sequenti. E. S.]

Ὀμφαλὸς umbilicus, ὄμφαξ uva acerba, ὀμφὴ omen, ὄναρ somnium, ὄνειδος probrum, ὄνημι juvo, ὄνθος fimus jumentorum, ὄνομα nomen, ὄνος asinus, rationem originis habent incertam et dubiam. [Hæc vir celeberrimus, temporis angustiis, ut videtur, interclusus, quum ad alia ipsi esset properandum. Nos, ejus disciplinam secuti, nonnihil vocabulis istis immorabimur; atque adeo adferemus quædam, ab ipso Lennepio, alia occasione, pluribus egregie disputata. E. S.]

[Ὀμφαλὸς umbilicus. Dubitare vix licet, quin vox Latina ejusdem sit originis, qua Græca gaudet. Terminatione in λος abjecta, relabimur ad ὄμφος, similemve formam obsoletam: quæ vicina olim fuerit alteri ἀμφὶ, et Lat. ambo, itemque aliis ἄμβω, et ἄμβων. Quid autem verisimilius, si verbum ἄμω et ὄμω invicem contulerimus, quin stirpes eæ significent nectere, connectere: ut ab adnectendo, connectendo, conjungendo, ὀμφαλὸς et umbilicus denominata sint? Eo enim loco matri adnexus quasi fœtus est. Conf. etiam Belgica navel, et navelstreng, à simili fortasse origine repetenda. E. S.]

[Ὄμφαξ uva acerba. Difficilis est explicatio etymi, quo hæc vox gaudeat. Etymologus, col. 623. 55. conjiciebat, dictam fuisse, quasi ἀμόρφαξ, οἱονεὶ ἄμορφαξ τις ὤν καὶ κατὰ συγκοπὴν, καὶ τροπῇ τοῦ α εἰς ο, ὁ ἄωρος εἰς τὸ φαγεῖν. Malim equidem ab eodem fonte repetere, unde vocem ὀμφαλὸς derivavimus: nempe à nectendo, sive adnectendo. Uva acerba et immatura arctius adhærere solet racemis: matura sponte decidit. An igitur à nectendo? E. S.]

[Ὀμφὴ omen, pp. vox divina. Dictum censetur, quasi ὀπὰ, ab ἔπω dico. Hoc pacto μ vel ν fuerit inserta, ut in permultis aliis. Favet etymologiæ huic, quod ὀμφὴ etiam de voce quavis alia adhibeatur. Vide H. Steph. Append. col. 1542. Ceterequin omen Lat. ab ὀμφὴ tam parum est diversum, ut unius originis vox esse videatur; sive ab ἔω fero repetas, quatenus vox sit quæ feratur ad aures, sive magis placeat, esse pro opmen, vel osmen, ab ἔπω, ἔσπω, cognata forma alteri ἔπω. E. S.]

[Ὄναρ somnium. Apud Hesychium definitur φαντασία καθ' ὕπνον. Etymologus, c. 777. 33. vocis stirpem esse docet verbum ὄω (pro ἔω, fortasse, unde *fίω* forem, fore) σημαῖνον τὸ ὑπάρχω· ἀφ' οὗ γίνεται ὄαρ, ὡς ὄνω, ὄναρ. Pergit "ab eodem vocabulo, pristino ὄω, factum esse ὄνειαρ, et hinc denique ὄναρ, per transpositionem et apocopen." Audiamus clariss. præceptorem nostrum, de his, alio loco, sic disputantem: "Vox poetis usitata ὄναρ somnium significat, et differt à voce ὕπαρ, hac quidem ratione, ut illud significet somnium falsum vel quodvis vulgare somnium, hoc vero somnium verum, quod Latini dicunt visum, vel visionem. Unde formula proverbialis est οὐκ ὄναρ, ἀλλ' ὕπαρ, q. d. non somnium, sed visum, etiam adhiberi solet, quando aliquid omnino verum esse significant. Porro ab ὄναρ derivata vox ὄνειρος est, quod passim Græci utuntur pro quovis somnio." Fortasse ὄναρ componendum est cum ὄνημι juvo: unde ὄναρ pp. quod delectet, pecul. in somno, adeoque somnium jucundum, cui nihil tamen veri subsit. Nisi sit ab ὄω premo, quod dormientem gravet. Conf. voc. seq. E. S.]

[Ὄνειδος probrum, dedecus. Si hanc vocem ejusdem esse originis dixero, atque Latinum nomen honos, honoris, verear ne stomachum moveam iis, qui primarias vocabulorum notiones alto supercilio despiciunt. Sed negare eosdem vix ausuros putem, nomen antiquum Franco-Gallicum *honý* (quod servatum est in illustri inscriptione *honý soit qui mal y pense*) etsi ipsum quoque probrum, sive dedecus, significet, ab eadem tamen origine repetendum esse, unde fluxit Lat. honos, quod modo diximus: convinceret enim nos statim comparatio verbi Græci ὀνόω, quod vulgo vituperare, carpere, vel simili quodam verbo Latine, reddi solet, quodque certissime eandem poscit etymologiam, quam Latina honor, s. honos. Jam vero detecto cognitoque fonte, unde ὀνόω, ὄνομαι, ὄνος, honos, ὄνειδος, honý &c. fluxerunt, omnia facili negotio intelliguntur. Fons iste haud dubie est verbum ὄω pp. fero, sive ferendo tollo. Inde primum fuit derivatum verbum ὄνω, cognatum alteri ἄνω: de quibus plura diximus in Animadversis. ad Anal. Græc. p. 259—263. Observatis eo loco addendum est, à notione tollendi, attollendi, in ὄνω, et cognatis stirpibus, eam natam videri tollendo congerendi, ingerendi, atque adeo cumulandi, accumulandi: unde ὄνειδος pp. quod ingeritur probrum, sive dedecus, quo alter cumulatur. Rem illustrabunt illa Calidori apud Plautum, in Pseudolo, act. 1. 3. 123. Pseudole, assiste altrinsecus, atque onera hunc maledictis. —— Ingere male multa." Hactenus ille. Jam facilis erit comparatio vocis Gallicæ *honý*. De Lat. honos &c. vide in Animadv. ad. l. c. et conf. infra in ὄνομαι, et cel. L. C. V. in ὄνομα. E. S.]

[Ὄνημι, et reduplicatum ὀνίνημι, juvo, prosum. In Medio ὄνημαι, ὄναμαι, et ὀνίναμαι, utilitatem percipio, stirpem habet ὄω, sive ὄνω: de quibus verbis modo diximus in ὄνειδος. Proprie significasse videtur cumulo, accumulo, atque ita augeo aliquem bonis, ipsique prosum. Etiam accumulo s. obruo aliquem ignominia, dedecore &c. Est igitur verbum mediæ virtutis, quod fere respondeat Hebraico כסל in utramque partem similiter adhiberi solito. Vide Etymol. c. 626. 9. E. S.]

[Ὄνθος fimus jumentorum. A congerendo, coacervandoque ducta videtur significatio. Conf. locus, Il. Ψ. 775—781. et dicta ad ὄνημι. E. S.]

[Ὄνομα nomen. "Vocis origo hæc usque, et aliis omnibus, et mihi latuerat. Tandem videor illam detexisse. Antiqua forma fuit ὄνυμα, teste Etymologo c. 696. 3. "Ὄνυμα, ὄνυμα Αἰολικῶς." Hinc verbum ὀνυμαίνεσθαι, veteri forma, superstes mansit apud Timæum Locrum, p. 545. sæpius à librariis, ut credibile est, obscurata. Secundum constantes formandi canones ὄνυμα factum est à 1. Præter. pass. verbi veteris ὀνύω. Hoc quidem verbum in Lexicis non exstat. —— Antiquum verbum ὄω significavit utilitatem adfero, deinde maximo opere aliquem laudo: qua virtute productam formam ὀνῇ adhibuit Theocritus, Id. 5. 69. Ab ὄω namque formata sunt ὀνάω, ὀνέω, ὀνίω, ὀνόω, ὀνύω. Jam omnia clarescunt: nam in Lexicis reperiuntur ὀνίνημι, ὄνομαι, et ὀνόω, quæ, veluti ad eandem stirpem pertinentes, formas optime conjungunt H. Stephanus, et J. Scapula. Ὀνίσκω (uti omnia verba in σκω) formatum est à Futuro ὀνίσω, verbi ὀνίω. Ὄνομαι est ab ὀνόω. Ὀνόω exstat. Ὀνύω restituimus ex derivato ὄνυμα, cujus loco pronuntiaverunt in Græcis ὄνομα. Ad significationes autem harum formarum, ope primæ et propriæ, in ordinem naturalem reducendas, major lux requiritur: nam deest idea tertia, secundariarum significationum ligamentum. —— A veteri verbo ὄω, secundum certam analogiam, olim formatum fuit nomen substantivum primitivum ὄος neutr. generis. Ab hujus Dativo ὄει remansit derivatum ὄνειδος, quod vulgo significat vituperium, sed etiam, in bonam partem acceptum, laudem notat; eadem fere ratione ac κῦδος laudem significat et superbiam. Sed in hac voce novimus ideam tertiam: nam pp. κῦδος est tumor; in vocabulo in ὄνειδος, prima significatione nondum cognita, nexus declarari non potest. Ὄνειδος καλὸν profert Eustathius ad Il. A. p. 88. 15. ὄνειδος οὐ καλὸν usurpat Sophocles, in Philoct. vs. 478." &c. L. C. V.] [Ideam illam tertiam, in congerendo, accumulando positam fortasse, indicavimus ad vocem ὄνημι: unde sponte jam intelligi poterit, qua ratione ὀνῇ significet maximo opere aliquem laudare; est namque pp. congerere laudes in ipsum, sive laudibus ipsum quasi cumulare et onerare. Adduxit cel. L. C. V. locum Theocriti 5. 69. Addantur ejusdem poëtæ Idyll. 12. 26. 16. 57. Oppositam significationem ignominiæ, sive contumeliis cumulandi et inquinandi, habes in ὀνόω, Il. P. 399. Od. P. 378. &c. de quo infra suo loco. Tandem, ut finiamus, ὄνομα pp. id est quod accumulatur, additur, imponitur alicui, h. e. nomen. Imponi nomina passim dicuntur: ὄνομα igitur est τὸ impositum. E. S.]

[Ὄνος asinus. Ab onerando dictum animal: nisi malis à ferendo, sustinendo. Latini, diverso nonnihil usu, onus dixerunt ipsam sarcinam, quæ sustinetur: quo fere usu eadem vox ὄνος Græce etiam significat superiorem molæ lapidem, pondere suo prementem &c. Vide Animadv. ad Analog. p. 262. ubi etiam explicatur usus linguæ, in voce Lat. honos, s. honor. E. S.]

[Ὀνόω vitupero, sive potius probris, contumeliis, ac conviciis incesso, ut H. Stephanus observavit, Thes. t. 2. c. 1320. 7. Est vicina forma superioribus ὀνάω, ὀνέω, ὀνίω, ὀνύω: de quibus confer dicta, sub ὄνομα &c. Proprie autem videtur notasse congerere, ingerere convicia in aliquem, atque adeo imponere contumeliam. Vide Il. P. 399. Δ. 539. E. S.]

Ὄνυξ unguis. A νύσσω pungo: de quo supra. [Etymol. c. 626. 41. Ὄνυξ· παρὰ τὸ νύσσω, νύξω, νὺξ· καὶ, πλεονασμῷ τοῦ ο, ὄνυξ· ἢ παρὰ τὸ ἀνοίγω, ἀνοίξω, ἄνοιξ, καὶ ὄνυξ, δι' οὗ ἀνοίγεται ἡ σὰρξ καὶ ἀμύσσεται. Nescio tamen, an repeti rectius possit ab ὄνω, vicina forma aliis ὀνάω, ὀνέω &c. Quum igitur ὄνω pp. sit tollendo impono, hinc ὄνυξ videtur dictum fuisse operculum, quod rei alicui imponitur: quo usu in primis adhibitum fuit de operculo conchylii, ut notavit H. Steph. Thes. t. 2. c. 1544. An hinc porro ὄνυξ, pp. operculum digiti, unguis denominatus? E. S.]

Ὀξὺς acutus. Ab ὄκω, quod convenit cum ἄκω. [Vide supra. Ὄξος acetum notat. Origo vocis videtur repetenda ab antiquo verbo ἄκω. A et O sæpe, non tantum in linguis Orientalibus, sed et in Græca, permutantur. Idem igitur verbum in origine fuerit ἄκω et ὄκω. Ab hujus Præterito ortum quoque ὠκὺς celer, pp. acutus. Verba δέμω, δόμω et Lat. domo in origine conspirant. Scholiastes Nicandri, p. 48. ἀκμάς, inquit, dicitur et ὀκμὰς &c. Ponitur autem ὀξὺ acutus pp. de acie, sive acumine gladii vel falcis. Sed uti apud Latinos acer et acutus ad omnia alia transferuntur, quæ penetrant: ita Gr. ὀξὺς in primis ponitur de sensibus, visus acutus et acer ὀξὺς, vox penetrabilis, φωνὴ ὀξεῖα Sophocli in Ajace, vs. 1017. &c. L. C. V.]

Ὀπάζω sequor à tergo. Componendum cum ὄπω ac ἰάζω. Originem habet ὄπω, vel ἕπω, unde ἕπομαι sequor. [Itaque ὀπάζω pp. est adnecto, adjungo, ut in illo Poëtæ, Il. Θ. 141. Nunc quidem Saturnius Jupiter τούτῳ κῦδος ὀπάζει, pp. adjungit, id est præbet, quasi sequi eum facit, gloriam: eodem sensu, quo vulgo umbram virtutis gloriam esse, dicimus. In Pass. ὀπάζομαι premor, urgeor: pp. à tergo. Il. Λ. 493. Ὀπαζόμενος Διὸς ὄμβρῳ, pp. pressus, instigatus imbre Jovis, ubi Schol. κατεπειγόμενος. E. S.]

Ὀπὴ foramen. Ab ὄπω premo, perforo. [Etymol. Ὀπὴ, κυρίως τόπος τετρημένος, ἀφ' οὗ τις δύναται ὀπτάνεσθαι, καὶ περιβλέπεσθαι. Id. col. 628. 49. Παρὰ τὸ ὄπτω γίνεται ὀπὴ, ὡς κόπτω, κοπή. Denique pecul. de aurium meatibus dici, monet, col. 344. 47. Ex quibus verisimile videri queat, ὀπὴ nostram convenientiam quandam habere cum ἴκω, ἄκω pungo, pungendo perforo, ut literæ π et κ etiam alibi sæpius permutari solent. Vide in ὄπω. E. S.]

Ὅπῃ ubi. Ex ὁ et πῇ. de quo ad πῶ. [Proprie scribi oportere ὅπῃ, cum Iota subscripto, ut in ἄλλῃ, πάντῃ, κρυφῇ, σπουδῇ, εἰκῇ, πῇ, ἁμαρτῇ &c. jam admonuit Etymologus, c. 78. 29. Quodsi jam compares cognatas particulas ὄπω, ὀπίσω, ὄπισθεν (quæ singula eruditissime exposuit cl. Hoogeveen, Doctr. Part. p. 826. ss.) facile apparebit, hac lege nostrum ὅπῃ pp. esse Dativum antiquum Singularis num. f. g. repetendum ab obsol. ὄπος, cujus Genitivus masc. pp. sit ὄπω, Dativus autem masc. ὄπῳ, sive potius ὄπωι (quod ipsum ὄπω, et inde factum ὀπίσω, adhuc superest) unde dein, neglecto Iota, facta ὀπίσω, pro ὄπωσε, et hinc rursus ὄπισθεν, pro ὀπίσωθεν. Stirps igitur fuerit ὄπω pp. necto, adnecto, adjungo, subjungo: de quo dictum in ὀπάζω. Unde porro ὅπῃ, ὅπω &c. notionem particulæ relativæ acceperunt. Esse autem, ea sermonis lege, quam diximus, formas ὅπω et ὅπῃ easdem pp. particulas, sive potius eosdem casus obliquos Nominis obsol. ὄπος et ὄπη, probat usus earum particularum promiscuus in lingua Græca. Ita e. gr. Il. Ξ. 507. pro ὅπῃ φύγοι, alii Codd. habent ὅπως, et sic, Il. Π. 283. Ceterum rectissime confertur ὅπῃ cum Lat. quo, et ὅπῃ cum qua. Hæc pp. forent πῶ et πῇ, literis π et κ, sive qu, permutatis. Conf. dicta ad vocem ὀπὴ, et infra in ὀπότερος. E. S.]

Ὄπις ultio. Proprie quasi persecutio, à tergo. Vide ὀπίσω, [et quæ vir doctiss. notavit ad Lex. Hedericianum. Rectissime igitur à Grammaticis quibusdam exponitur ἡ ὄπισθεν ἑπομένη τίσις. Vide H. Stephan. Th. t. 2. c. 1360. Ab Hesychio redditur etiam ἡ φωνή: quod defendunt viri docti, ab Albertio laudati. Nimirum ἕπω pp. est necto, adnecto: unde notio ejus, quod sequitur, ut Lat. sequor esse Gr. ἕπομαι, supra dictum. Sed à notione serendi, conserendi pecul. verba, est altera loquendi, dicendi, in eodem verbo ἕπω. Denique, quod ὄπις nostrum etiam dicatur τὸ αἰδεῖν, facile intelligetur, si contuleris Hebr. זָנָב cauda, item à sequendo dictum. Itaque ὄπις, non dissimili ratione, videtur vocata fuisse cauda, unde significatio τοῦ αἰδεῖν, ut in illo Horatii, Caudamque salacem. Conf. et in voce seq. E. S.]

Ὀπίσω retro. Ab ὄπις, unde in compositione ὄπιν [pp. casu Acc. vocis ὄπις] ut κατόπιν à tergo. Ὄπις est ab ἕπω, vel ἕπω, ἕπομαι sequor. [Etymolog. Γίνεται παρὰ τὸ ὀπὶ, ὀπίσω, ὡς παρὰ τὸ ἐξ, ἔξω· καὶ, τροπῇ τοῦ ε, ὀπίσω. Σημαίνει δὲ τὸ μετὰ ταῦτα. Rectius vir doctiss. in Lexico Hederici: "quasi Dativus ab ὄπισος." Nimirum de eodem hoc ὄπισος videntur remansisse Comparativus ὀπίστερος, vel ὀπισώτερος, et Superl. ὀπίστατος, pro ὀπισώτατος, facta contractione sive syncope. E. S.]

Ὅπλον, et in Plur. ὅπλα arma. Forte contractum est, et à πέλω repetendum. [" Vox ὅπλα notat cujusvis generis instrumenta, ad aliquid parandum apta; unde apud Homerum verbum est antiquum, cujus postea usus obsolevit, ὁπλέεσθαι δεῖπνον cœnam apparare, id est ἑτοιμάζεσθαι, ut Scholiastes interpretatur: dein, propria potestate, vocata sunt tam armamenta, quibus naves instruuntur, quam arma, quorum in bello est usus. Omnibus, ad peditem instruendum necessariis, si miles armetur, ὁπλίτης est, illaque dicitur πανοπλία, quam, egregiis orationis figuratæ luminibus ornatam, Christi discipulis, tanquam sacræ militiæ tironibus, circumdedit Paullus ad Ephes. 6. 13. &c. T. H.] [Minus placet hic Etymol. M. " Παρὰ τὸ ὀφέλλω, τὸ αὔξω, ὄφλα καὶ ὅπλα." Haud dubie nostrum ὅπλον pp. nomen Adjectivum est, n. g. cujus form. fœm. ὁπλὴ etiam remansit in ling. Gr. Unde Hesych. ὁπλή· ὄνυξ κτηνῶν — ἢ χηλή, idemque: ὁπλαί, αἱ πτέρναι ἢ ὄνυχες ἵππων, καὶ ἑτέρων κτηνῶν. Ungula quadrupedum vel ungula bisulca &c. Fuit igitur masculina forma olim ὁπλὸς, Adjectivum, cujus Comparativus ὁπλότερος, et Superlat. ὁπλότατος, pro juniore et natu minimo, in usu sermonis, supersunt. Ipsum autem ὁπλὸς videtur contractum ex ὀπαλὸς, ductumque esse ab ὀπὸς, cujus fœm. est ὀπὴ, quod supra, suo loco, repetendum esse dixi, fortasse ab ὄπω, cognato alteri ἄκω pungo. Hoc si verum esset, nostrum ὅπλον s. ὅπλα pp. dici potuisset à pungendo, vulnerando: idque confirmari videretur eo, quod ὁπλαὶ pp. dicantur ungues, quasi acuti, s. acumine instructi. Quidnam vero simplicius armorum genus, inter mortales ferox, fingi potest unguibus, quibus etiam resectis, acres puellæ Horatio dicuntur? — Quod autem juniores dicantur ὁπλότεροι, ut in illo Poëtæ, Il. Δ. 324. 325. Od. Φ. 370. &c. vide, an conferendum sit cum ἁπαλὸς, ἀταλὸς, unde ἀταλὸς, ἀταλώτερος. &c. permutatis α et ο, ut in aliis haud paucis fieri monuimus. E. S.]

Ὀπὸς succus. Stirps incerta. [" Forte ab ἕψω, ἕψω, coquo, repetendum esse," conjiciebat vir doctiss. in Lex. Hederici. Quum tamen ὀπὸς non adeo succum excoctum notat, quam potius, " lacteum succum, et qualemcumque liquorem, castratione, terebratione, vel alio quovis vulnere, effluentem," ut H. Stephanus egregie docuit, Thes. t. 2. col. 1373. vel (si malis) Galenus, l. 8. de Simplic. Medic. ab eodem laudatus, cujus verba sunt, ῥίζης γὰρ ἐστιν ὀπὸς, ὁ καυλοῦ, τμηθέντος, ῥέων ἐκ τῆς τομῆς παχὺς καὶ γλίσχρος, ὈΠΟ'Σ ἐστιν: malim equidem, ea de causa, nostrum ὀπὸς repetere ab ὄπω, cui cognatum ἴκω s. ἄκω, obscurius pronuntiatum, id est pungo, compungo, et compungendo terebro, unde etiam supra repetivimus ὀπὴ foramen. Quid quod ipsum Lat. succus, sive potius sucus (ut veteres scripsisse constat) ab eodem hoc ὀπὸς, s. ὀκὸς, repetendum est: ut conjecisse jam videtur eruditiss. Is. Vossius, ad patris sui Etymol. voce succus. Ceterum ab ὀκὸς (quomodo diximus pronuntiatum videri pro ὀπὸς) eo minus dubitari potest, quin sit Lat. oculus, forma diminutiva, quo certius est, Hesychio indice, Græcos etiam ὄκκον dixisse ὀφθαλμόν. Conf. viros doctos, laudatos Albertio ad Hesych. t. 2. c. 737.—Denique et Lat. opes, operis, ejusdem originis videri possit, nisi forte rectius dixeris, Lat. opes esse ab obsol. ὄπω, quatenus idem est quod ἕπω, necto, adnecto, adjungo, atque adeo opes pp. id dictum, cui quis se adjungat, sive totum applicet: unde etiam notio indigentiæ ac necessitatis repetenda, eadem fere significationis ansa, quæ est in Græco δεῖ à δέω ligo &c. E. S.]

[Ὁπότερος uter, alteruter? et ὁπόστος quotus? Videntur pp. esse formæ Comparativæ ab obsoleto Adject. ὄπος, quod componendum cum ἕπω, ἕπομαι sequor: ut ὁπότερον pp. sit id quod maxime sequi, vel spectare, conveniat. E. S.]

Ὀπτάω asso. Ab ὀπτὸς assus, quod ab ὄπω. Compone ἄπω, ἕπω, ἕψω. [Ὀπτὶς etiam est visus, sive ἡ ὄψις [illegible] quod videre est, ut exponitur apud Athenæum, l. 8. laudante H. Stephan. t. 2. c. 1382. et apud Hesychium, in voce ὀπτίς. — Origo utriusque significationis eadem est: nempe, à stirpe ὄπω, quod pp. idem atque ἴκω, et ἄκω, pungo, pungendo figo: unde partim transfertur ad acumen visus, res, ante se positas, accurate contemplantis, (qualis usus notissimus est in Hebr. חָזָה, de quo in Lexico nostro Hebr. p. 168.) partim ad transverberationem verruum, quibus infixæ carnes assabantur. Confer, ad posteriorem hanc vim vocis illustrandam, Il. Α. 465. Β. 428. Η. 317. &c. Etiam notio nectendi, connectendi, in ἄκω, et ipsa fortasse repetenda est ab illa pungendi. Redi ad voces ἀκέομαι, ἀκή &c. E. S.]

Ὄπτομαι video. Ab ὄπω perforo, unde ὀπὴ foramen. [Vide dicta in ὀπτάω. Vere autem convenire nostrum ὄπτομαι cum superiori illo ὀπτάω, satis superque docet " Gr. ὀπτανόμενος, semel tantum occurrens in Novo Testamento, Act. Apost. 1. 3. In Glossario Sacro exponitur ὁρώμενος, φαινόμενος, et ab Hesychio, ἐμφανιζόμενος, dans se videndum. Verbum ὄπτομαι, video, usus est pervulgati, ὀπτάνω non item. Utriusque primitivum est ὄπω, cujus derivatum remansit ὀπὴ foramen. Ab ὄπτω producta forma ὀπτάνω, sicuti à θίγω, tango, θιγγάνω, ab αὔξω augeo αὐξάνω" &c. L. C. V.] [Quid quod ipsum illud ὀπτάω, apud Latinos quoque, sed alia translatione, remansit in opto, optas, pro optao, ut amo ἀμῶ contractum est ex amao, s. ἀμάω. Itaque optare Latinis etiam pp. fuit videre, sive potius defixis oculis adspicere, et intueri: ut in illo Æneid. l. 1. vs. 426. Pars optare locum tecto cet. Plura suppeditabunt Vossius, in Etymol. et Forcellini in Lexico, voce opto. E. S.]

Ὀπυίω ineo, coëo. Nescio an descenderit ab ὄπω, ut sit componendum cum ὀπὴ foramen? [De legitimo matrimonio dici, observavit H. Stephan. Append. col. 1349. ubi plura. Igiturque potius repetendum ab ἕπω, eadem in significatione atque ἕπω necto, connecto, conjungo; ut ὀπυίειν pp. sit matrimonio jungere, vel conjungere sibi puellam. Vide Il. Ν. 379. Π. 178. Od. Β. 208. &c. E. S.]

Ὄπω. Verbum obsoletum; cujus plurima tamen supersunt derivata, ut v. gr. ὀπὴ, ὄπος, ὀπὶς, ὄπτω &c. de quibus supra diximus suis locis. Pronunciatione vix videtur diversum fuisse ab ὄκω, cui vicinum ἴκω &c. Quum vero π et κ literæ essent, sibi invicem valde affines, uti probarunt Vossius, Maittaire, alii, atque adeo promiscue dixerint Græci ὅπως et ὅκως, πόσος, et κόσος, πότε et κότε, κύαμος et πύαμος, λύκος et λύπος s. lupus, σκὰς et σπὰς cet. à vero non videbitur abhorrere, verba ὄπω et ἴκω, s. ἄκω, pp. significasse pungo, compungo, et pungendo coagmento, conjungo &c. Conf. in ὀπτάω, ὄπτομαι, ὀπυίω. E. S.]

Ὀπώρα autumnus. Ab ὥρα, qua voce tempestates anni vocantur, et ὀπὶς, quod cum ὄπις, ὀπίσω &c. componendum. Sic ὀπώρα quasi tempestas postremum sequens est. [Eustath. p. 514. 23. Ὀπώρα δὲ — ὥρα μεταξὺ καμάτου θέρους, καὶ τοῦ μετ' αὐτὸ μετοπώρου. E. S.]

Ὁράω video. Ab ὄρω excito: unde ὅρος terminus, ὁράω video, quasi terminum figo, hoc vel illud. [Eadem fere habet Etymol. c. 629. 26. Ὁράω, ὁρίζω τις ἄκρα, διὰ τὸ τοὺς ὅρους (τουτέστι τὰ πέρατα) τῶν σωμάτων καταλαμβάνειν. Quemadmodum vero ὄπω in originem eandem convenire cum ἄκω, supra diximus, haud aliter ὄρω et ἄρω eadem pp. verba videntur fuisse. Quæ vero princeps notio fuerit verbi ἄρω, disputatum jam supra aliquoties est à cel. Lennepio. Vide ipsum, in ἄρω, et ibid. seqq. vocabulis ἄρδις, ἄρδω cet. quæ et disputabuntur in ὄρω. Mihi quidem, omnia diligentius reputanti, vix dubium videtur, quin et ipsum nostrum ὄρω (unde ὁράω, ὁρῶ &c.) pp. significaverit pungo, pungendo figo, infigo, stimulo cet. unde notio figendi visum in aliquo objecto, illudque adeo distinctius contemplandi: haud multo aliter, quam fieri vidimus in ὀπτάω. Sed operæ pretium fuerit, hæc latius explicuisse, in seq. voce ὄρω, ubi plura. Verbulo nunc indicasse sufficiat, pro ὁράω (quæ forma usitata est) Iones etiam dixisse ὁρέω et ὀρέω. Vide Etymol. c. 621. 38. 536. 36. et alibi. E. S.]

Ὄργανον instrumentum, quo operamur. Componendum est cum ἔργω: de quo suo loco. [Etymol. Ὄργανον ἀπὸ τοῦ ἔργω, τὸ ἐνεργῶ, γίνεται ἔργανον, καὶ ὄργανον. Γίνεσθαι γὰρ καὶ χεῖρον τῆς κατασκευαζομένης ποιεῖ· ἢ παρὰ τὸ ὀργῶ, τὸ ἐργάζω. Simplicissimum forte omnium fuerit, statuisse, τὸ ὄργανον pp. esse quod tractatur, sive, propius ad etymon composita interpretatione, id quod subigitur: notione ducta ab ὀργάω, ὀργάζω, de quo verbo idem Etymol. c. 629. 33. Ὀργάσαι τὸ μαλάξαι ἐστὶ, καὶ ὑγρῷ ξηρὸν μίξαι. Σοφοκλῆς, Θάλπει παλὰς ὀργάσαι. Quod ipsum haud parum confirmabitur, si contuleris alterum illud Sophoclis, ab H. Stephano laudatum, ξουθῆς μελίσσης κηρόπλαστον ὄργανον, " flavæ apis cereum opus, pp. subactum, tractatum." Paullo aliter Cl. Sylburgius, in notis ad loc. citatum Etymol. p. 33. Vide infra in ὀργάω. E. S.]

Ὀργὰς ager fœcundus, arabilis: inde quoque locus sacer. Componendum cum ἔργω, noto, in agricultura, verbo, et cum ὀργάω, [nempe subigo, tracto, de quo diximus in ὄργανον. Etymol. c. 629. 30. Παρὰ τῆς κατεργασίας εἴρηται, inquit, ὡς φέργω, φοργὰς, ἴδω, ἰδὰς, ἔργω, ὀργάς. Ex quibus satis superque manifestum jam est, ἔργω et ὄργω verba olim fuisse sibi cognata. E. S.]

Ὀργάω appeto. Est ab ὀργὴ, quod pp. notasse videtur vim operantem cum efficacia, et inde translatum ad vehementem adpetitum, et specialim ad iram. Componendum autem cum ἔργω. Alio loco cel. Lennepius: " Varia sunt apud Græcos vocabula" inquit " quæ vulgo per iram redduntur: diversa tamen re vera sunt inter se. Sunt ea θυμὸς, χόλος, sive χολὴ, μῆνις, μένος, κότος et ὀργή. Horum primum, de ira positum, pp. notat impetum repentinum, quo animus erumpit in iram, paullo post sedandam. Recte Ammonius distinguit inter θυμὸς et ὀργή: ubi θυμὸν significare dicit iram brevem, quæ (πρόσκαιρος) pro tempore tantum est, seu excandescentiam iræ, ὀργὴν vero πολυχρόνιον μνησικακίαν diuturnam mali nobis illati, cum vindictæ cupiditate conjunctam, recordationem. Quam Ammonius statuit differentiam, ea quoque à scriptoribus observata est, et quidem sacris: quam in rem refer Epist. ad Rom. 2. 8. Eph. 4. 32. Coloss. 3. 8. Quam vero in publico sermone ὀργὴν dicebant, eam poëtæ passim per μῆνιν, vel μένος, vel χόλον, expresserunt. Horum duo priora iram permanentem significare vel ipsa origo à verbo μένω indicat, χόλον autem dixerunt, id est bilem, quia bilem præcipuam iræ causam habebant veteres: unde quoque locutio bilem alicui movere, pro facere, ut aliquis irascatur. A reliquis diversum κότος notat iram, quasi veterem, et alta mente repostam, donec ulciscendi occasio offeratur: quo sensu sæpe occurrit apud Homerum. Id adhuc observandum est, quemadmodum, in loco Epist. ad Hebr. c.

4. 11. ὀργὴ, seu ira permanens, Deo adscribitur, sic τὸ ὀργὴν τοῦ Θεοῦ μένειν, id est, manere, dici in Evang. Johann. c. 3. 36. [Conferri hæc debent, quæ cel. L. Bos. de iisdem vocibus θυμὸς et ὀργὴ, dedit, Exerc. in Epist. ad Rom. 2. 8. p. 97. 98. Verbi vero ὀργᾷν primariam potestatem esse turgere et succo tendi, ac tumere, docuit ὁ πάνυ A Schultens. de Deff. L. H. p. 78. 79. idemque copiosius adseruit in Vindiciis ejusdem opusculi, p. 155. 156. Conf. et vir summus D. Ruhnken. ad Timæi Lex. p. 140. E. S.]

[Ὀργὴ ira, iracundia, pp. tumor, unde etiam notio superbiæ et arrogantiæ: quam eidem voci ὀργὴ tribuunt Lexicographi. Vide dicta ad ὀργάω. Quod ad ipsum vero etymon attinet, recte fecisse videntur, qui ad ὀρέγω referrent. Ab ὀρέγω, per contractionem, factum, ὄργω· hinc ὀργὰς, ὀργὴ vel ὀργὰ, ὀργάω &c. definiturque adeo aptissime ab Aristotele, Rhet. l. 2. ὄρεξις μετὰ λύπης &c. Vide infra in ὀρέγω, et H. Stephan. t. 2. c. 1424. E. S.]

Ὄργια sacra Bacchi. Dici videntur ab insano furore Bacchantium: quæ notio repetenda est à generali late vocis ὀργὴ, de qua vide in ὀργάω.

Ὀργυιὰ mensura sex pedum. Est pro ὀρεγυιὰ, quasi à masc. ὀρεγὺς, à verbo ὀρέγω extendo. Proprie notat mensuram, ab extremo digito manus extensæ cum brachio, ad extremum digitum alterius. [Erit igitur ejusdem formæ atque ἀγυιὰ: de qua voce dictum suo loco. Diversos usus diligenter expendit H. Stephanus, t. 2. c. 1435. 1436. E. S.]

Ὀρέγω porrigo. Ab ὄρω excito, cum contentione moveo: cui vicinum ἔρω. [Etymol. c. 629. 40. Τὸ ὀρέγω σημαίνει τὸ ἐκτείνω τὰς χεῖρας. Exempla proprii hujus usus ex Homero, aliisque scriptoribus, dedit H. Stephanus, t. 2. c. 1432. In Medio ὀρέγεσθαι pp. notat extendere vel porrigere sese, atque adeo porrectis manibus petere, ut Il. Ξ. 466. de Hectore, οὗ παιδὸς ὀρέξατο, pp. protendit, sive porrexit se, filii sui, nempe, petendi caussa. Cujusmodi ellipsis fortasse etiam subest, Il. Ω. 505. 506. Ἔτλην δ'— Ἀνδρὸς παιδοφόνοιο ποτὶ στόμα χεῖρ' ὀρέγεσθαι, ubi alii legunt χεῖρας ὀρέξαι. Etiam cum Dativo legitur, Il. Δ. 307. loco à clarissimorum interpretum dissensu nobilitato, ὃς δέ κ' ἀνὴρ ἀπὸ ὧν ὀχέων ἕτερ' ἅρμαθ' ἵκηται Ἔγχει ὀρεξάσθω, i. e. pp. extendat vel porrigat se cum hasta, sive hastam tam longe protendat, quam fieri possit, feriatque hostem. Vide ibid. Clark. et Ernestium. Ab ὀρέγω extendere derivatum est ὀρεκτὸς porrectus. "Ὀρεκτὸς Homerica vox, Il. B. 543. Ὀρεκτῇσιν μελίῃσι. Nimirum ὀρέγειν est protendere: et, quod Latini dicere solent projicere hastam, id Græcis olim ὀρέγειν τὸ ἔγχος, Theocr. Id. xxiv. 124. posito προβάλλειν δόρυ, itidemque τὴν ἀσπίδα: qui status est militis, et sese defendentis, et hostilem impetum fortiter excipientis. Vide Vales. ad Harpocrat. p. 159. Hinc ὀρέγδην μάχεσθαι projecta hasta pugnam inire, Schol. Homeri et Hesych. T. H.]

Ὀρθὸς rectus. Ab ὄρω excito. [Proprie porrectus, sive rectà protensus, oppositum habens σκολιὸς curvus. Hinc erectus, Od. Σ. 239. 240. Sedet nutans capite, similis ebrio, Neque ὀρθὸς δύναται στῆναι ποσίν. Vide et Il. K. 153. coll. H. Stephano, t. 2. c. 1436. E. S.]

Ὄρθρος diluculum. Proprie vocant Græci tempus illud, quod proxime antecedit ortum solis. Origo est verbum ὄρω, quod est excito, et Latinum peperit verbum orior. [Itaque, uti Latinorum orior desumsit suum Præter. perf. ortus sum, proxime ab obsoleto suo oro, ortum &c. haud aliter ab eodem ὄρω est ὀρτὸς, et (cum adspirata litera θ, loco τ) ὀρθὸς: hinc porro ὄρθριος, ὄρθρος, primo adjectivum, quasi dicas ad ortum pertinens, vel cum ortu solis conjunctum, et dein Substantive, diluculum, sive potius, crepusculum matutinum. E. S.] Porro "Græci dicunt βαθὺς ὄρθρος, ratione temporis illius, quo jam jam sol incipit oriri et dies illucescere: nam βαθὺς, significans profundum, latius sumtum, in multis loquendi generibus, est idem fere quod copiosum. Ita βαθὺς πλοῦτος copiosæ divitiæ sunt, atque sic in aliis. Græcis autem frequenti in usu est πίνειν εἰς βαθὺν ὄρθρον, quod Latine vix exprimas, quam per bibere in multam noctem. Proprie tamen sonat bibere, quoad jam jam illucescat dies. Atque sic (Luc. xxiv. 1.) ὄρθρου βαθέος similiter commode reddas primo mane: quo sensu [illegible] accipiatur, commode hic locus cum aliis, apud reliquos Evangelistas, in concordiam potest redigi."

Ὅρκος jusjurandum. Est quasi septum, scilicet, veritatis, componendum cum ἕρκος. Origo est ἔρω. [Eustath. ad Hom. Il. B. p. 233. 38. Ὅρκον jusjurandum ejusdem esse originis dixit, unde ἕρκος ἐκ τοῦ εἴργω γὰρ τὸ ἐγκλείω. Καθείργονται γάρ πως ὁ ὀμνύων, οἷς ὁμολογεῖ, quod jurans quodammodo constringatur iis, quibus fidem promittat. Vide Il. Ξ. 280, &c. Similis igitur indolis est, ac Hebr. אָלָה, de quo Schult. C. ad Prov. p. 23. Neque dubitari potest, quin Lat. orcus sit ipsum Gr. ὅρκος, spiritu tantum variato: adeoque à coërcendo, concludendo, fortasse dictum, quod neminem à se demittat, quem semel abstulerit, ne auro quidem exorabilis. Conf. supra in ἀρκέω, εἴργω, et alibi. E. S.]

Ὁρμαθὸς series. Proprie ab ὁρμάω est quod ab ὄρω repetendum. Huic autem vicinum εἴρω necto, unde Lat. sero, series. [Ὁρμαθὸς pp. series est rerum inter se nexarum. Sic ὁρμαθὸς ὀρνίθων series avium inter se connexarum, quæ uno funiculo inter se sunt ligatæ; ὁρμαθὸς βιβλίων series librorum uno vinculo colligatorum. Itaque et ὁρμαθὸς ἄρτων in Aristoph. Pluto, vs. 765. significat multos panes una serie colligatos. T. H.] [Etymol. Ὁρμαθὸς στίχος— ἀπὸ τοῦ ἐν αὐτοῖς ἁρμόζεσθαι. E. S.]

Ὁρμὴ impetus. Proprie motus contentus ruentis ab ὄρω. [Hinc igitur quoque repetendæ sunt significationes appetitus, conatus, studii &c. Eas pluribus expositas munitasque suis quasque auctoritatibus videre est in Thes. Stephani, t. 2. c. 1446—1449. E. S.]

Ὁρμιὰ et ὁρμιά funiculus &c. Ab ὄρω. Vide dicta in ὁρμαθός. [Glossæ veteres exponunt per linum hami, sive lineam piscatoriam, e seta equina contextam, qua pisces capiuntur. Igitur à nectendo videntur dixisse. Conf. Etymol. c. 631. E. S.]

Ὅρμος monile, colli ornamentum. Ab ὄρω. Significationis ratio eadem est, quæ in voce ὁρμαθὸς et ὁρμιά. ["Quia, nempe, monilia catenulæ innexa sunt." T. H.] [Etiam ὅρμος est Statio navium: haud dubie itidem à nectendo, connectendo, quia litori funibus alligantur naves. Plura dabit Etymologus, c. 631. 30. Etiam, Hesychio indice, ὅρμοι vocantur ἱμάντες ὑποδημάτων corrigiæ, seu lora calceamentorum, in quibus notio hæc nectendi, connectendi admodum est manifesta. E. S.]

Ὄρνις avis. Ab ὄρω, unde ὀρίνω excito. [Addit rationem significationis Etymol. c. 632. 1. οὐδὲν γὰρ ὁρμητικώτερον τούτου τοῦ ζώου. Ceterum contracta videtur esse vox ex ὄρινις, uti ὀρνύω excito ex ὀρινύω, quod quidem verbum, ab excitandi notione, eam accepit adhortandi, et potentius impellendi, exstimulandi; ut in illo, Il. M. 142. Od. K. 42. &c. E. S.]

Ὀρόδαμνος surculus. Ex ὄρος et δάμνος, à δέω. Ratio significationis minus aperta est. [Si conferamus ὀρεδεμνιάδες, qua voce apes Nymphæque dicuntur, strata, seu cubilia sua in montibus habentes, videri possit, nostrum ὀρόδαμνος similiter compositum esse cum voce δαμνός, orta à δάμνω, ut δέμνιον (in ὀρεδεμνιάδες) à δέμω. Malim tamen vocem hanc nostram (quam alibi brevius ὄραμνον dixere) simpliciter repetere ab ὀρέω, quatenus vicina hæc forma est alteri ὄρω, unde Lat. orior: ut ὀρόδαμνος, et ὀρόδαμνις, pp. sit ramusculus adscendens, et dein ramus universe; qua ratione conveniret cum altero ὄρπηξ, et Hebr. עֹלֶה, similiter usurpato. Vide omnino Scholiasten Theocriti, ad Idyll. vii. vs. 138. E. S.]

Ὄρος mons. Ab excitando. Origo ὄρω excito. [Vide ad vocem sequentem. E. S.]

Ὅρος terminus, idem proprie quod ὄρος. [Variant admodum Grammaticorum veterum sententiæ, de origine horum nominum: qua de re consuli potest Etymologus, c. 632. Mihi quidem, collato Latinorum orior, ortus sum, et Græco ὀρθὸς, vix dubium est, quin ὄρος et ὅρος pp. notaverint, id quod in altum se elevet et adsurgat: unde notio termini depacti et conspicui; montis porro significatio, quem et Arabes à depangendo جبل وجبل גְּבַל, dixere; quum contra Hebræis גְּבוּל pp. terminus depactus vocetur: eadem inter has duas voces, גְּבוּל גְּבַל, adhibita diversitate, quæ est inter Græca nostra ὄρος et ὅρος. E. S.]

Ὄρπηξ ramus, surculus. Componendum cum ἕρπω serpo, ῥέπω &c. Origo ὄρω. [Ejusdem indolis vox esse videtur, ac superius ὀρόδαμνος s. ὀρόδαμνις, ubi vide dicta. E. S.]

Ὀῤῥὸς serum. Ab ὄρω, cui vicinum ἔρω, unde serum. [Hesychius esse ait τὸ ἀφίστεμα γάλακτος lactis sedimentum: Eustathius τὸ ὑδατῶδες partem aquosam. Quodsi vero accentus sit in penultima (hoc modo, ὄῤῥος paroxytonon) significari dicunt illam veluti lineam, quæ, scrotum medium intersecans, per ταῦρον, usque ad anum tendit. Posterior significatus manifeste ductus est à nectendo, prior unde sit, nondum satis apparet. [illegible] unum certissimum est, quod Lennepius admonuit, Gr. ὀῤῥὸς et Lat. serum esse cognata vocabula. E. S.] [Ceterum ab ὄῤῥος est "ὀῤῥωδέω, et ἀῤῥωδέω, quod Iones dicere solent. Proprie usurpatur de animalibus, caudam præ metu trahentibus. Ὄῤῥος enim apud Græcos pp. est extrema pars ossis sacri, in quod vertebræ spinæ dorsi desinunt. Inde ὀῤῥοπύγιον ea pars ossis, quæ natibus est proxima. Jam vero ὄῤῥον κατέχειν significat contrahere partes posteriores, pecul. præ metu. Hinc ὀῤῥωδέω contremisco, contraho me, præ metu. —— Itaque ὀῤῥωδία ponitur pro metu gravissimo; unde Thucydides dixit ἐν ὀῤῥωδίᾳ εἶναι esse in metu gravissimo. T. H.]

Ὀρταλὶς pullastra vel gallina;

Ὄρτυξ coturnix; ὄρυζα oryza, genus frumenti. Origo dubia.

Ὀρυμαγδὸς strepitus. Factum forte à sono. [In Etymol. M. c. 633. 52. scribitur ὀρυγμαδὸς, exponiturque θόρυβος, κραυγή. Promiscue dixisse Græcos ὀρυμαγδὸς et ὀρυγμαδὸς, viri docti dudum observarunt. Vide laudatos ab Albertio ad Hesych. in voce, col. 791. 2. Si conferamus formam vocis simpliciorem ὄρυγμα, ductam ab ὀρύσσω fodio, excavo: facile in eam suspicionem adduci possis, nostrum ὀρυμαγδὸς hinc esse repetendum, eamque vocem esse formæ μάραγδος, sive σμάραγδος. Vide porro ad voc. seq. E. S.]

Ὀρύσσω fodio. Ab ὀρύω, quod componendum cum ὀρέω, ὀρύω, &c. ab ὄρω. [Conferantur etiam ἀράω, ἀράσσω, ἀρόω &c. ibidemque dicta. Jam vero, uti ab ἀράω est ἄραβος, quod de strepitu rerum collisarum adhiberi vidimus, sic ab ὀρύσσω et ὄρυγμα fortasse est ὀρυγμαδὸς de strepitu vehementiori &c. E. S.]

Ὀρφανὸς Orbus. Origo est ὄρω. Ratio significationis incerta. Vide mox in ὄρφνη. [Latinorum Orbus simpliciorem nobis formam repræsentat, ex Æolico ὀρϝὸς factum, adeoque recta repetendum ab ὄρω, ὄρϝω, sive ὄρφω, unde porro ὀρφάω, ὀρφάνω, ὀρφανὸς productæ sunt formæ. Jam vero, uti ab ἄρω sive ἄρω, per varios gradus, descendit ἁρπάζω rapio, sic ab ὄρω manifesto factum est ὄρπω, sive ὄρφω, ὀρφάω &c. eadem fere significandi virtute: uti patet ex illo Hesychii ὄρπω, quod ἐρινὺς i. e. Furia, redditur, et à Guyeto rectissime videtur componi cum altero isto ἁρπάζω rapio. Idem confirmare videtur alterum ἅρπαξ sive ἅρπαξ, quod cl. Alberti contulit cum Belg. *ruk-wind*. Ex quibus maxime verisimile accidit, Lat. orbum, Græcumque ὀρφανὸς, nihil aliud esse quam nostrum *Beroofd*, id est privatum aliqua re. Sentiri hæc via poterit ex phrasibus Latinis orbus sensibus omnibus, orbus visu regnisque, orbus luminibus, aliisque apud Forcellinum reperiundis, in primis vero ex illo Ciceronis, ab eodem laudato, (ad Divers. l. 4. ep. 13.) Rebus omnibus, quibus et natura me, et voluntas, et consuetudo assuefecerat, orbus. Uti et ex Ovidii Met. 13. 595. Memnonis orba mei venio, quocum comparari poterit illud Platonis, ab H. Stephano productum (de Legg. l. 5. p. 244.) Ὀρφανὸς παίδων καὶ ἑταίρων, Belgice *van kinderen en medgezellen beroofd*: et Hesychii ὀρφανὸς, ὁ γονέων ἐστερημένος, καὶ τέκνων, *die van ouderen en kinderen beroofd is, wien zijne ouders of kinderen ontrukt zijn*. Ex quibus jam satis puto palpabile esse, quid voces ὀρφανὸς et orbus proprie significaverint, et quam amice in eandem conspirent originem. E. S.]

Ὄρφνη tenebræ. Oritur ab ὄρω, cui vicinum ἔρω, unde ἐρέφω tego. Hinc ὀροφὴ tectum, ὄροφος, ἔρεβος, ὄρφνη, quod à tegendo ad tenebras translatum. [Hesych. Ὄρφνη καὶ ὄρφνα· σκοτία, νὺξ μέλαινα. Addit Etymol. ἀπὸ τοῦ ἐρέφω, τὸ σκέπω, γίνεται ὀροφή· πλεονασμῷ τοῦ ν, ὀροφνή· καὶ συγκοπῇ ὄρφνη, ἡ σκέπουσα τὸ φῶς. Cel. Lennepii derivatio eo simplicior est illa veterum, quod commodam viam ostendit, qua ab ὀροφὴ primum fiat ὀροφνὴ, atque ita tantum ὄρφνη: nullo adhibito pleonasmo, qui sine idonea ratione existere non solent. Ceterum confer dicta in ἐρέφω. E. S.]

Ὀρχέομαι salto. Ab ὄρω. Dici videtur à motu in altum. [Vide Hesych. in ὀρχεῖται et ibid. viros doctos.] Componendum quoque est cum ἔρχομαι. [Ab ὄρω factum est ὀρέω, hinc ὀρέγω cum contentione moveo, pecul. in altum: unde facillima via ad ὀρέχω, ὄρχω, ὀρχέω. Rectissime igitur Etymol. c. 634. 52. παρὰ τὸ ὀρέγειν, καὶ ἐκτείνειν τὰς χεῖρας —— καὶ ὀρχηστὴς Ἄρης, ὁ ἱστάμενος κατὰ πόλεμον. Unum tamen addidisse liceat, secundum analogiæ leges, ab ὄρχος (derivata voce verbi ὄρχω) pp. repetendum fuisse ὀρχέω, cujus Media forma est ὀρχέομαι. Vide in ὄρχος. E. S.]

[Ὄρχις testis, testiculus. Origo est incertior. Potest repeti ab ὄρω, ὀρέω, (unde Lat. orior) ὀρέγω, ὄργω, unde ὀργὴ, ὀργάω pp. tumeo, ut ab ὄργω sive ὄρχω, testis, quasi tumidus, dictus fuerit, quemadmodum Schultensius probavit, ὀργᾶν pp. esse turgere pecul. in venerem: potuit etiam simpliciter descendere a notione adsurgendi, in orior &c. Potest denique ab etymo nectendi, sive contexendi, in ὄρω, cognato alteri ἔρω, ut a textura artificiosissima nomen habeat. Sed hoc nimis forte quæsitum, et à vulgi sensu remotum. Primum igitur, aut alterum, in appellatione spectatum potius fuisse, suspicor. E. S.]

Ὄρχος plantarum ordo. Origo ὄρω. [Idem quoque dicitur ὄρχατος. Significationis ratio repetenda videtur ab illa seriei, ut in voce ὁρμαθός. Etymol. ὁ δὲ Ἡσίοδος" inquit "ὄρχον λέγει τὴν ἐπίστιχον φυτείαν τῶν ἀμπέλων. —— παρὰ δὲ σφίσιν ὄρχος Χρίστας ἦν et Grævius ad h. l. ὄρχος non est vitis, ut interpretes existimant, sed vitium ordo. Vide Scholiasten Theocriti, ad Idyll. i. 47. qui videtur hunc locum respicere." Plura vide in ὄρω. E. S.]

Ὄρω excito, concito. Proprium est cuivis motui excitato et directo. Componendum cum ἔρω &c. Alio in loco vir celeberr. "A verbo ὄρω, unde varia derivata, ut ὀρίνω, ὄρνυμι &c. incitandi excitandive virtute gaudentia omnia, derivatum est ὁρμὴ, significans in usu impetum, quo feraris in aliquid, unde à Philosophis animalibus, ratione carentibus, tribuitur. Inde compositum ἀφορμὴ significat veluti caussam vel occasionem, unde impetu latus ruas in aliquid: quod etiam interdum simplici voce ὁρμὴ designatur. Inde ἀφορμὰς λαμβάνειν ἀπό τινος, in Plurali, dicitur aliquis, qui ab aliqua re, tanquam caussa, initium facit, quod etiam simplici voci, ὁρμὴν λαβεῖν ἀπό τινος, dicitur. Tum autem fere respondet alteri ἀρχὴ initium. In Epist. ad Galatas, cap. 5. 13. propriè magis phrasis nostra accipienda est. Hortatur, nimirum, Paullus Galatas suos, ut ne, libertate abusi, eam habeant tanquam caussam et occasionem, unde læti temerario ruant impetu in carnis illecebras, sive ut ceteris illecebris serviant: quæ vis est Dativi τῇ ῥαφῇ. Est enim (ut Grammaticis dicitur) Dativus commodi." Hactenus ille. Mihi quidem, ut dictum superius, verbo ἴρω primaria notio inesse videtur pungendi, pungendo figendi, infigendi: neque enim alia via nobis patere visa est, ad significationem illam seriei nexus (quæ in verbo ἴρω sero, in voce series, Gr. ἱρμαθὸς, similibusque nominibus, manifesto deprehenditur) cum altera illa impetum capiendi, ruendi &c. conciliandam. Quodsi hanc vim pungendi, figendi, adsciveris, omnia hæc satis sibi invicem respondebunt. Tum enim ἴρω (verbi gratia) principio fuerit figere, infigere: hinc figendo connectere, conserere veluti in filum, atque adeo in seriem ducere. Neque alia ratione erit huic cognati verbi ἴρω, unde producta sunt ἱρμαθὸς, ὅρχος et similia. Quid quod Lat. os, oris, eadem quoque videbitur gaudere origine? Sic enim os hocce (pro ors, ex ὅρος, s. ὅρος) pp. fuerit incisio, sive apertura, faciei, eadem prorsus ratione, qua Hebræi os dixerunt פֶּה, pro פֵּיָה, à פָּיָה, incidit. Porro ab eodem os, pro ors, verbum fluxerit Lat. orare, pp. ore proferre, id est dicere, vel os ori jungere, unde phrasis tecum oro, apud Plautum, in Curcul. Act. 3. 62. Unde satis apparet, verbum hoc Lat. orare significationem secundariam habere ab ipso nomine os, pro ors, ductam (id quod ipse Varro jam agnovit de L. L. V. 7.) neque adeo ex Lat. orare propriam et primariam verbi ἴρω vim nobis constare posse. Primaria figendi significatio aliquanto magis fortasse elucebit ex altero Latino orno, quod per syncopen, pro orino, dixerunt. Sane "ornatrices puellæ olim habebant in ministerio, quæ crines disponerent" &c. Verba sunt Wouwerii ad Plauti Most. 1. 3. 97. p. 506. Fiebat autem hæc dispositio crinium acubus potissimum, quæ capillis infigebantur. Ceterum à figendo, in eodem nostro Gr. ἴρω, potissimum fluxit notio stimulandi, calcaria adhibendi, rectà itidem constituendi, defigendi, quæ ex derivatis ὀρθὸς, orior &c. supra jam satis superque est indicata. Unum dictis addamus, ab ἴρω, reduplicatam formam, exstitisse ὀρώρω, frequenter adhibitam ab Homero: apud quem tamen, Il. Λ. 477. phrasis γούνατ' ὀρώρῃ haud satis ad proprietatem verbi (præeunte licet Scholiasta) à Clarkio reddita fuit "genua moventur," sive κινῆται. Rectius idem Scholiastes ibidem alio verbo reddiderat ἰσχύῃ i. e. valeant, vigeant, ut et Clarkius, Od. Σ. 132. eximio in dicto ὄφρ' ἀρετὴν παρέχωσι θεοὶ καὶ γούνατ' ὀρώρῃ explicuit, et genua vigent." E. S.]

Ὅς, ἥ, ὅ, qui, quæ, quod. Articulus [vulgo Postpositivus, sed perperam, dictus] proprie non differt ab ὁ. [Manifesta est hæc cognatio utrumque inter Articulum (sive potius Articulum inter ὁ, ἡ, τὸ, et inter Pronomen relativum ὅς, ἥ, ὅ) ex collatione formæ femininæ ἡ vel ἥ in casu Nominativo, uti et comparatione casuum obliquorum omnium: modo recordemur, consonantem τ, in omnibus formis Articuli (proprie sic dicti) non esse literam originalem, sed ex pronomine secundæ personæ desumtam. Vide in Artic. ὁ. E. S.]

Ὅσιος sanctus. Vicinæ significationis vocabula sunt, probe distinguenda, ἱερὸς, ὅσιος, ἅγιος et ἁγνὸς. Ἱερὸς, nempe, proprie tribuitur rebus vel personis, Deo alicui consecratis; ἅγιος respicit internam animi puritatem et castimoniam, adeoque sanctitatem: atque ita commode Spiritus sanctus à scriptoribus sacris dicitur πνεῦμα τὸ ἅγιον, qui propria puritate et sanctitate homines Deo gratos reddit, et interna castimonia, commendabiles. Inde leviter recedit nomen ἁγνὸς, quod de eo eximie ponitur, cujus animus quadam veluti munditie nitet, purgatus à sordibus vitiorum. Tribuitur, nempe, ἁγνὸς, et ἁγνίζειν, purgationi in primis et lustrationi ipsius animi, quod fieri olim existimabatur lustratione corporis, cujus puritatem speciatim etiam tum (ubi in re sacra versarentur) voce καθαρὸς expresserunt veteres. Nostrum autem ὅσιος, ab iis omnibus diversum, eum potissimum significat, qui Dei reverens est, seu religiosum, quem etiam vocant εὐσεβῆ, vel εὐλαβῆ. Qua propter etiam, à scriptoribus Græcis, cum iis vocabulis permisceri solet. Alia de vocibus ἱερὸς et ὅσιος, earumque usu, dabit Cl. Valcken. in Animadvers. ad Ammonium, l. 3. c. 6. p. 184. 185. [Etymol. Ὅσιος, παρὰ τὸ ἅζω, τὸ σέβομαι, γίνεται, τροπῇ τοῦ α εἰς ο. —— Ἅζω, ἄσω, ἄσιος καὶ ὅσιος· καὶ κτίσω, κτίσιος, ἀλέξω ἀλέξιος. Aliam derivationem habet Hesychius, quem vide in ὅσιος, et viros doctos, ibidem ab Albertio laudatos. E. S.]

[Ὁσιωτὴς qui hostiam immolabat apud Delphos &c. "Error temere propagatus, post Meursium, Potterum quoque traxit. Plutarchi verba sunt, in Quæst. Græc. p. 292. Ὁσιωτῆρα μὲν καλοῦσι τὸ θυόμενον ἱερεῖον, ὅταν ὅσιος ἀποδειχθῇ, id est, ὁσιωτῆρα vocant sacrificatam victimam, quando ὅσιος (sive sacerdos unus ex istis quinque, qui hoc proprie nomine designabantur) creatur. Recte Plutarchi mentem cepit interpres Xylander: sed Lexicographi, atque ipse Stephanus, labendi ansam dederant. —— Non igitur est ὁσιωτὴς antistes quinque illorum sacerdotum, sed victima; quum creati muneri publico initiabantur, mactata &c. T. H.] [Forma ipsa vocis ὁσιωτὴς summi viri sententiam satis confirmat. E. S.]

Ὅσος quantus. Forte ab ὅς. [Eadem certe ratione, qua Lat. quantus, consentit cum Pronomine quis, quæ, quod, nostrum ὅσος cum Gr. ὅς cognationem quandam habere videtur. Sed hæc fortasse, alia occasione, pluribus explicare atque demonstrare conabimur. E. S.]

Ὄσσα vox. Idem quod ὄψ, ab ὄσσω, pro ὄπτω, quod ab ὄπω, cognato alteri ὄπω, unde εἴπω: nisi mavis ab ὄω, vel ὄπω perforo. ["Ὄσσαι vel ὄτται, pro quibus male Potterus et Bos. ὄτται. Ὄσσα Homericum est: ὄττα Atticum. Verbum parum intellectum pp. significat vocem, divinitus emissam, quæ et aures aliquando ferit, et potissimum, in animos illapsa, tacitum præsagii sensum commovet: quo quis vel ad agendum excitatur, vel à proposito deterretur. Apud Homerum est ὄσσα ἐκ Διὸς, Odyss. A. 282. Vide Pindari Olymp. Od. 6. 105. et Scholiastam. Componi quoque potest Judæorum בַּת קוֹל filia vocis: de qua videndus est, præter alios, J. Buxtorf. in Lex. Thalm. p. 320. 321. Deis etiam rumor incertus, qui, nullo auctore, ad omnes dimanat, ideoque Divini numinis consilio existere creditur. Ideo ὄσσαν Διὸς ἄγγελον nominat Homerus, Il. B. 93. Odyss. Ω. 412. quæ aliis auctoribus est φήμη simpliciter, aut φήμη ἀεὶ ταυτομάτου, Zenob. Prov. Cent. 2. 17. cui, tanquam deæ, aram esse statutam ab Atheniensibus, egregio loco docet Æschines, Oratione in Timarch. p. 18. et, De male obita Legatione, p. 47. Eo respexit Libanius, t. 2. p. 528. φήμην θεὸν appellans. Ea opinio locum parœmiæ dedit, populi vocem esse vocem Dei, et sacra populi lingua, quam bene explicuit Schultingius ad Senecæ Controv. p. 68. &c. &c." T. H.] [Ex his facile apparet, ipsum nomen ὄσσαν, sive ὄτταν, commodissime repeti posse ab ὄω fero: cujus Futurum ὄσω, vel ὄσσω, peperit ὄσσος pp. qui feratur, alioque ὄσσα est, quæ fertur, ad aures, nempe, sive vox. E. S.]

Ὀστέον os, ossis. Ab ὄω repetendum, unde proxime Lat. os. Componendum forte est cum ὄπω perforo. [Etymol. Ὀστέον παρὰ τὸ στῶ, στέω, καὶ ἐστὶν τὸ αἴτιον τῆς στάσεως· ἢ παρὰ τὸ ἵστημι. Hebræi עֶצֶם, uti Arabes عظم, os dixerunt à compacta duraque natura. An sic Græci suum ὀστέον derivarunt ab ὄστος, hoc vero ab ὄζω, quod ab obsoleto ὄθω pp. premo, comprimo? Vide dicta in ὠθέω, ὄθω et ὄζω. Hoc pacto ab ὄθω regulariter fuerit Futurum ὄσω, hinc novum verbum ὄζω, quod in Perf. Act. veteri habuit ὄσκα, in Perf. Pass. ὄσμαι, eadem analogia, qua à φράζω factum πέφρασμαι: porro in tertia persona ὄσται, unde ὄστος, ὄστας &c. Conf. Struchtmeyeri nostri Rudim. Græca, p. 109. et 64. 65. Sed vide etiam in ὄστρυς. E. S.]

Ὄστλιγξ scintilla. Nescio, an cum σταλάζω, στάζω, componendum: de quo suo loco. [Varias derivationes præbebit Etymologus, c. 636. 11. Integra forma haud dubie fuit ὀστάλιγξ, ab Hesychio servata, expositaque πλόκαμος, θρίξ, βόστρυχος &c. Vocalis ο, ab initio, videtur adscita, ad commodiorem forte pronunciationem. Itaque relabimur ad στάλιγξ, quod dubitari nequit, quin cognatum fuerit alteri στάλαξ: de quo infra suo loco. E. S.]

Ὄστρακον testa; ὄστρεον ostreum; ὄστρυς ostrys arbor: origine incerta. [Ὄστρακον testa tam figulina, quam ea, qua pisces quidam intecti sunt: ut et testa, qua ova teguntur. Vide Stephani Thes. t. 2. c. 1523. 1524. Non male Grammatici veteres hanc vocem videntur composuisse cum ὀστέον. A duritie certe comparata potuit nomen habere. Ab ὄστος, nempe, unde ὄστας, ὀστέον, analogice factum ὄστρος: hinc ὄστρος, ὀστρέον, ὄστρακον, ὄστρακος &c. Confer et in voce sequenti. E. S.]

[Ὀστρέον Ostreum, quod et ὄστρειον. Ὄστρεα ostrea. Ejusdem procul dubio originis, unde proxime antegressum ὄστρακον. Manifesto enim denominationem habent à testa sive testis, quibus integitur, aut continetur. E. S.]

[Ὄστρυς ostrys arbor. A materia dura firmaque. Vide Stephani Append. c. 1560. Cetera fatendum est, incertum adhuc esse, an forte omnia ista nomina, quæ modo exposuimus, ὀστέον, ὄστρακον, ὄστρεον, ὄστρυς, ab initio habeant ο adscitum: quando vera stirps eorum fuerit στέω, vel στέω, unde στερέω, στερεὸς &c. E. S.]

Ὀσφραίνομαι Odoror. Compositum videtur ex ὄς et φραίνομαι. Prius ab ὄω, unde ὄζω oleo. Posterius (φραίνομαι) est a φράσμαι, quod a φέρω repetendum. [Verbi ὀσφραίνομαι origo latet. Proprie ponitur de olfactu, à veteribus tamen ad alia quævis traductum fuit. Proprio sensu scripsit Aristophanes, in Ranis, vs. 667. κρομμύων ὀσφραίνομαι cæpas olfacio. In versione Græca itidem proprie ponitur. Ps. 113. 6. ῥῖνας ἔχουσι, καὶ οὐκ ὀσφρανθήσονται. Ad alia transfertur, per figuram: eodemque sensu usurpatur, quo et nos vulgo ponimus olfaciendi verbum. In libro Judicum, binis locis, cap. 15. 14. [ex Codicum Alexandr. Complut. et aliorum lectione] ὡσεὶ ἂν ὀσφρανθῇ πυρὸς quam primum ignem olfecerit, et cap. 16. 9. ἐν τῷ ὀσφρανθῆναι αὐτὸ πυρός. Canes, qui inter animantia olfactu maxime valere existimantur, Græce dicuntur ὀσφραντικοὶ κύνες, et εὔοσφροι κύνες, qui alias etiam εὔρινες, vel εὔρινοι, sagaces, pp. naribus præditi ad olfactum accommodatissimis. In initio Ajacis Sophocl. [vs. 8.] Εὖ δέ σ' ἐκφέρει κυνὸς Λακαίνης ὥς τις εὔρινος βάσις. Ubi canis Lacænæ, quales credebantur sagacissimæ (ὀσφραντικὴ) vocatur εὔρινος: nisi tamen εὔρινος sit Nominativus, jungendus cum voce βάσις, ut denotetur sagax investigatio. Iste certe Genitivus εὔρινος transiit in casum rectum; atque inde formatur, (quod Lexicographis prætermissum fere) εὐρινώτατος. Hesychius certe εὐρινωτάτῳ interpretatur εὐοσφραντικωτάτῳ. L. C. V.] ["Ὀσφραίνω ab ὀσφράω, quod ab ὄσφρα. Hoc vero idem quod ὀδμὴ odor, ab ὄζω oleo: unde ὄσφω, ὀσφρῶ, ὀσφραίνω" &c. T. H.]

Ὀσφὺς, dorsi ea pars, qua cingimur, totius spinæ partium crassissimis maximisque vertebris compacta. Nescio an ex ὄς, Latinorum os, et φὺς, a φύω, sit repetendum. [Vir summus T. H. ab ὄζω repetebat ὄσφω, ὀσφράω &c. Vide dicta in ὀσφραίνομαι. Itaque et ὀσφὺς nostrum foret ab ὄσφω. Jam vero, si vera sint, quæ supra (in ὀστέον) diximus, de propria notione verbi ὄθω, sive ὄζω, in premendo, comprimendo posita, exinde facillimus transitus erit ad eam significationem vocis ὀσφὺς, quam modo (verbis Henr. Stephani, in Appendice col. 1560.) descripsimus, "crassissimis maximisque vertebris compactum." E. S.]

[Ὄσχη et ὄσχος palmes, ramulus tenellus. Vide dicta de hac voce, in μόσχος, superius. E. S.]

Ὅτε quando. Ex ὁ et τέ. [Eruditissime de hac vocula et altera ὅταν (pro ὅτε ἂν) disseruit clar. Hoogeveen, Doctr. Particul. cap. 57. p. 857. 865. Observavit ibidem vir eruditissimus, nostrum ὅτε respondere alteri τότε. Jam vero, si recordemur, antiquitus à Græcis pro ω adhibitum falso ο, et vocalem ι subjunctam, usu sermonis frequentissimo, sæpe periisse, facile apparebit, fieri potuisse ut, pro ᾧτε, veteres scripserint ὅτε, adeoque ὅτε nostrum pp. composita vocula sit ex ᾧ, quo, et τέ, particula, ac dictione enclitica, copulandi vim habente, eaque semper postponi solita et sæpissime redundante: de qua infra suo loco. Similiter τότε (eadem lege) erit pro τῷτε, et præcedenti ὅτε aptissime respondebit, in apodosi. Itaque v. gr. Matth. 13. 26. in verbis Christi: ὍΤΕ δὲ ἐβλάστησεν ὁ χόρτος, καὶ καρπὸν ἐποίησε, ΤΌΤΕ ἐφάνη καὶ τὰ ζιζάνια, manifestum est ὅτε et τότε ita poni, ut prius reddi possit quo vero, scil. tempore, progerminavit herba, et fructum fecit; eo (ipso tempore) apparuerunt et zizania. Sic ὅτε erit in protasi, τότε in apodosi: possentque multa similia exempla huc congeri, etsi τότε illud (studio brevitatis) alioquin fere reticeri admonuit cl. Hoogevenius p. 857. Porro, quemadmodum vidimus, ὅτε quum pp. esse dictum pro ᾧτε quo scil. tempore, τότε tunc, pro τῷτε, eo scil. tempore, sic nemo jam dubitaverit, quin tertiam πότε quando, interrogative adhiberi solitum, sit pro πῷτε, compos. ex τὸ et τῷ, casu, nempe, Dativo vel Ablativo obsoleti pronominis πὸς, πὴ, πὸ, Lat. quis, quæ, quid? E. S.]

Ὅτι quod, quia. Ex ὁ et τί. [Ut Latini, resorbto iota, per dixerint, pro Græco περὶ, et, pro Gr. ὅτι, sic fere crediderim, Latinos primum dixisse quot, dein (ut discrimen esset inter quot, id est πόσα, et quod ὅτι) scribere instituisse quod, per d: nisi statuere malueris, Latinum quod ortum esse è Græco ὅθι. Quidquid sit, verissimam esse putem cel. Lennepii sententiam, ὅτι nostrum compositum esse ex ὁ et τί: modo simul meminerimus, τὶ hocce esse à τὶς, in forma neutr. generis. Vide porro in τὶς, τί. E. S.]

Ὄτοβος et ὄττοβος strepitus, tumultus, sonitus. Factum à sono. [Scriptionem per ττ probant maxime viri docti apud cl. Albert. ad Hesych. in ὄτοβος et ὀτοβεῖ. Ex ejusdem glossis apparebit, pp. poni de strepitu maris vehementius commoti. De strepitu pugnæ, tempestatum marinarum referentia, adhibuit Hesiodus, Theogon. vs. 709. Ὄτοβος δ' ἄπλητος ἱκάνει Σμερδαλέης ἔριδος. E. S.]

Ὀτοτύζω lugeo. Factum à sono [ὀτοτοῖ, nempe, quod Θρηνῶδες ἐπίφθεγμα vocat Hesychius, quem vide in ὀτοτοῖ, et in ipso verbo ὀτοτύζειν, ibidemque viros doctos. E. S.]

Ὀτρύνω incito. Forte à τρέω, de quo suo loco. ["Ὀτρύνω est ab ὄτρος, quod ab ὄτω. Hoc vero, in veteri lingua Græca, non differt ab ὤθω. Itaque ὄτω pp. notat impello. Hinc ὄταρος, et contractum ὄτρος, impulsus, commotus. Unde etiam alia forma ὄτρυς, et hinc ὀτρύνω instigare, commovere ad eundem. Sic dicitur ὀτρύνειν ἵππον instigare equum. Apud Homerum ponitur pro instigatum aliquem mittere." T. H.] [Hesych. Ὀτρῦναι· παροξῦναι, κελεῦσαι, σπεῦσαι. Verbum est in Homero usus frequentissimi et prope quotidiani. Conf. Il. Θ. 219. Od. Ο. 40. &c. E. S.]

Οὐ non. Ratio originis incerta. [Ἐπίρρημα ἀρνητικὸν vocant Grammatici veteres. In prosa etiam dicunt Græci οὔτοι, qua in compositione vix dubitari potest, quin τοὶ pp. sit Dativus pronominis secundæ personæ τὺ, tu, quod vulgo σὺ efferunt. Si in obscurissimi etymi vocula aliquid conjectare liceat, dixerim fere, nostrum οὐ negativum (pro quo notissima tironibus res est, sequente vocali tenui, οὐκ, sequente vero adspirata, οὐχ) contractum videri ex ὈΕ, secunda pers. singul. Imperativi verbi ὄω fero, et hinc aufero, tollo &c. ut ὄε et contractum οὐ pp. sit fer, tolle, remove! Eadem porro analogia οὐαὶ, quod compositum ex οὐ et αἰ. Hoc certum est, Hebræum לֹא, pro לוֹא, à לָוָה, flexit, deflexit, avertit, commodissime repeti: qua de re consule viri summi, N. G. Schrœderi, Synt.

Hebr. p. 402. 403. Etiam nos Belgæ, in negatione, vulgo dicimus *loop heen*: quod manifesto in eadem est forma Imperativi, ac Hebr. לֵךְ, et Græc. οὐ, si quidem sit pro, ἴε. Hoc filum si sequamur, et ipsum Græc. μὰ, vel μὴ, videri queant ejusdem pp. esse formæ; ut Græci μὰ vel μὴ dixerint, pro μάε vel μάε, à μάω meo, meavi &c. Quo pacto οὐ et μὴ in eandem originem consentirent. Sed nolim hic esse nimius. Ceterum hac ratione, quam diximus, adjecta syllaba αἰ, οὐαὶ pp. fuerit, per pleonasmum aufer tibi. q. d. apage tibi! E. S.]

Οὐαὶ væ! Factum à sono. [Idem igitur plane est Lat. væ, ac Gr. οὐαί· nisi quod huic voculæ præmissum videri queat o micron, quod, in bene multis vocabulis, ab initio adscitum fuisse constat. E. S.]

Οὖας auris. Ab ἄω, quod, ut ἀΐω, αἴω, eximie de sensu auditus dici potuit. [Plura vide infra in οὖς, ὠτός. E. S.]

Οὐδαμῶς nequaquam. Respondet fere, quantum ad originem suam, huic ipsi Lat. nequaquam. Composita, nempe, vox ex οὐδὲ, et antiquo ἀμὸς, quod, superstes in Dialecto Dorica, significat quando, et ab Ionibus pronuntiatur ὁμός. Vide dicta in ἀμός, et ἅμα.]

Οὖδας solum, pavimentum. Ab ἔδω, quod cum ἔδος componendum. [Jam supra aliquoties adnotatum est, verba ἕω et ἔδω propriam habuisse vim premendi, &c. Vide in ἑστία, et alibi. Hinc igitur notio calcandi, quasi dicas, pedibus premendi: unde ὁδὸς pp. quæ calcatur, via, Hebr. דֶּרֶךְ. Sed hoc ipsum jam occupavimus dicere in ὁδός. E. S.]

[Οὐλαὶ hordeum. Ὀλαί, sive, Ionica flexione, οὐλαί, pp. integra sunt, et non contusa hordei vel tritici grana: intelligendumque est, ea in voce, alterum κριθαί. Apud veteres enim ὅλος vel οὖλος integrum significat, convoluto et adstricto corpore firmum et illæsum. Ab hac vi apud Homerum est, Od. Ω. 401. Οὖλέ τε, καὶ μέγα χαῖρε, pro ὑγίαινε, et indidem οὐλὴ cicatrix, quum jam vulnus coaluit. Etymolog. in οὖλος. Hæ autem οὐλαί, sali commixtæ, victimarum capitibus atque aris inspergi solebant, Scholiastes Comici ad Nubes, vs. 259." &c. &c. T. H.] [Vide etiam Hesych. in Ὀλαί, qui addit: ἀφ' οὗ καὶ τὸ ὑγιὲς γενόμενον ἕλκος οὐλὴν λέγουσι. Confer in οὖλος. E. S.]

Οὖλος integer. Ab ὅλος totus. [Attulimus jam quædam huc spectantia, in voce ὅλος. De origine vero vocis et cognatarum quarundam, digna est, quæ legatur, eruditissimi R. G. Nammingæ Disputatio Philol. p. 10. Ex T. H. disputatione, ad vocem οὐλαί, apparuit jam, οὖλος nostrum pp. notasse convoluto et adstricto corpore firmum illæsumque. Ex illa convolvendi notione primaria reliquæ hujus vocis significationes facile poterunt explicari. E. S.]

Οὖν igitur. Pro ἐὸν, ab ἔω, cui vicinum est εἰμὶ sum. [Conferantur dicta ad stirpem ἔω. Porro Ionicum est Participium ἐὼν, ἐοῦσα, ἐὸν, ut ex Herodoto docuit Maittaire, de Græcæ Ling. Diall. p. 132. Quod ipsum ἐὸν, sive contractum ὤν, per ellipsin quandam, absolute ponitur, notatque idem quod nos Belgæ diceremus, *het welk zoo zijnde* aut *de zaak zoo zijnde*, quod quum ita sit, igitur &c. Unum alterumve exemplum indicemus ex Novo Testamento. Matth. c. 3. 7. Ioannes Baptista docuerat, instare iræ divinæ manifestationem. Mox subjungit ποιήσατε οὖν καρπὸν ἄξιον τῆς μετανοίας, quasi diceret, Quod quum ita sit, quum ea res sic se habeat, fructum forte dignum resipiscentia. *Dit zoo zijnde, brengt vruchten voord* &c. Vide porro Matth. iii. 10. v. 19. 48. vi. 22. 31. ix. 38. x. 16. 26. 31. et aliis innumeris in locis. Plura de nostro οὖν dabit cl. Hoogeveen, Partic. L. Gr. cap. 40. p. 4001. ss. E. S.]

Οὐρὰ cauda. Forte pro ὀρὰ, quod cum ὅρος terminus componendum. [Cum ὀρὰ similiter composuit Etymologus, c. 642. 4—8. ubi docuit, pp. dici οὐρὰν de cauda leonis, in altum nempe, adsurgere solita. Ibidem sentiri poterit primaria notio verbi ὄρω: de quo diximus. E. S.]

Οὐρανὸς cœlum. Pro ὀρανὸς, quod ab ὁράω: quamquam etiam ab ὅρος terminus dici potuit. [Οὐρανὸς cœlum, Æolibus ὠρανὸς, propius ad originem: quæ est ab ὁράω, q. d. ὁ πάντοθεν ὁρατός· quia cœlum sublime ab omnibus spectari potest. Alias notationes, multo minus probabiles, adfert Etymol. in voce, et Achilles Tatius, in Isagoge, p. 129. &c. T. H.]

Οὖρον urina. Pro ὄρον, ab ὄρω excito, impello. [Vide ad vocem sequentem. E. S.]

Οὖρος ventus secundus. Ab ὄρω excito, concito. [Οὖρος Græcis ponitur pro vento secundo et impellente. Grammatici derivant ab ὄρω pello, incito. Dicitur non tantum οὖρος, sed etiam, magis proprie, ὄρος, præsertim ab Æolibus. Sic οὐρανὸς, Æolice ὠρανὸς &c. Ab οὖρος Adjectivum οὔριος, et sæpe in oratione prosa οὔριος ἄνεμος. In feminino οὐρία, quod dicitur, subintellecto αὔρα· atque ita in substantivi usum abierunt. Sic v. gr. οὐρίας πλεῖν, et ἱέναι οὖρον ventum immittere secundum et impellentem. T. H.] [Ex his intelligitur, nomen οὖρος, α, ον, pp. esse Adjectivum, cujus forma masc. οὖρος dicitur pro vento secundo, sive impellente, et quasi stimulante. Itaque etiam οὖρον, quod præcessit, in forma neutra, pp. est quod impellitur, vel cum stimulo quodam expellitur, urina. Porro ab οὖρος alia forma productior est οὔριος, idem significans atque alterum οὖρος, apud H. Stephan. t. 2. col. 1496. Hujus fœm. fuit οὐρία, sive οὐρία, unde manifesto desumtum est hoc ipsum Lat. urina. E. S.]

[Οὖς ὠτὸς, auris. Eustathius, p. 1148. 52. 1213. 47. rectissime ex ὄας, sive οὖας, per syncopen, ortum esse, statuebant. Vide etiam Etymol. c. 638. 54. ss. Stirps igitur ἄω. Ambiguum vero manet, unde vox ea auris notionem acceperit? Latinorum quidem auris, ab ἄω, ἄρω, αἴρω, manifesto ducta est. An ita ab ἄω (unde est ἄρω, uti ab ἄω, est ἄρω) ὄας, οὖας, dici potuit, eadem vi hujus thematis spectata, quæ est in ὄρω, orior &c. Quo pacto auris ab adsurgendo, sive orrigendo dicta fuerit? Notissima est hæc notio in Lat. attendere, arrigere aures, in Hebræorum item הִקְשִׁיב. Magis tamen arridet, ab ἄω, ἀΐω, ἀΐω, αἴω, percipio, aurem dictam fuisse; quia percipiendi sonos instrumentum est: porro ἄω et ἴω vicinæ significationis verba fuisse, ut quemadmodum ab ἄω, αἴω, facta sunt auris, audio &c. sic ab ἴω sit repetendum ἴας, sive οὖας. E. S.]

[Οὐσία essentia, substantia &c. "Ab οὖσα, quod est Particip. f. g. ab εἰμὶ sum. Porro ab ἔπειμι succedo, sequor, est ἐπιοῦσα, scil. ἡμέρα, crastina dies. Unde ἐπιούσιος venturus. Ἄρτος ἐπιούσιος, id est ὁ τῆς ἐπιούσης ἡμέρας, panis crastinus, victus vitæ cras agendæ nobis necessarius. Hedericus, et ibid. vir doctissimus. Audiamus cel. Lennepium, hac de voce alibi sic disserentem. "Quum nusquam alibi vox ἐπιούσιος usurpetur, nisi in formula precum, quam Jesus præscripsit, disputatum fuit à multis, quid esset ἄρτος ἐπιούσιος. Ac patres ecclesiæ quidem plerique dictam acceperunt, pro τὸν ἄρτον ἐφήμερον, id est panem quotidianum: ut sæpe loquuntur etiam scriptores alii, quum τροφὴν ἐφήμερον, vel τὴν καθ' ἡμέραν τροφὴν victum quotidianum dicunt. Qui autem sic interpretantur, τὸ ἐπιούσιος considerant tanquam derivatum à Participio fœm. ἐπιοῦσα, quod pro ἐπιοῦσα pronunciatum, pertineat ad verbum ἔπειμι Lat. adsum, vel præsens sum. Tum autem mirum videri potest, quare, cum ἐποῦσα dicatur, non etiam ἐπούσιος in ejus derivato sit. Accedit alia, eaque major difficultas, quum adjiciatur τὸ καθ' ἡμέραν. Quod si enim ἐπιούσιος esset, hoc in loco, quotidianus, tautologia intolerabilis esset, si denuo adderetur τὸ καθ' ἡμέραν, quod est quotidie. Itaque alia ratione explicandus videtur locus, et in primis quidem duplici via quodammodo exponi posse hæc verba, existimem, ut etiam diversi interpretes instituerunt. Repetunt, nimirum, Adjectivum ἐπιούσιος à nomine οὐσία. Hoc autem proprie significat substantiam. Quare nonnulli τὸν ἄρτον τὸν ἐπιούσιον interpretantur panem, qui substantiæ nostræ alendæ sit accommodatus. Quum vero οὐσία etiam denotet facultates vel patrimonium, alii τὸν ἄρτον τὸν ἐπιούσιον intelligunt panem, qui, cumuli veluti loco, ad patrimonium nostrum accedat, vel adjiciatur. Ita autem Præpositionem ἐπὶ de eo, quod cumuli loco accedat, poni apud Græcos, nota res est. Quare etiam postremam hanc interpretationem, utpote vocis naturæ accommodatam, in primis vero proximam esse puto: itaque accipio, quasi Christus his verbis voluerit significare, panem vel victum, qui, salvo nostro patrimonio, quotidie nobis obveniat atque ita tanquam cumulus accedat patrimonio." Hactenus cel. Lennepius. Quid compluribus aliis viris doctissimis, de illo ἄρτῳ ἐπιουσίῳ, visum fuerit, longum esset enarrare. Simplicissimum fortasse erit, τὸν ἄρτον τὸν ἐπιούσιον exposuisse panem, cibumve, patrimonialem, sive patrimonii instar, ab optimo patre cœlesti, nobis dari solitum, quo ille nos alat, haud aliter ac pater familiaris suos infantes alit. Belgice dixeris *ons kinder-brood*. Hanc interpretationem nobis suggerit insignis locus, in Evangelio Lucæ, c. 15. 2. Πάτερ, δός μοι τὸ ἐπιβάλλον μέρος τῆς ΟΥΣΙΑΣ, "*Vader, geef mij het deel des goeds, dat mij toekomt*, nempe, tanquam filio tuo. E. S.]

Οὐτάω vulnero. Stirps incerta. [Eustathius, p. 455. 10. 506. 18. 1010. 41. Οὐτάσαι exponit τὸ σχεδόθεν πατάξαι, βαλεῖν δὲ τὸ πόρρωθεν ἀκοντίσαι, et alio in loco, p. 1030. 27. Οὐτάζειν, τὸ ἐκ τοῦ ἐγγὺς πλήττειν. Ammonius etiam, laudante H. Stephano, (edit. Valck. p. 29.) diversa esse, docet, βάλλεσθαι, et οὐτᾶσθαι, ut hoc sit τὸ ἐκ χειρὸς τετρῶσθαι. Uti οὖς, pro ὄας, auris, ab ἴω, αἴω, repeti posse monuimus, ex illa quidem significatione, qua ἴω idem notasset, atque ἴπω figo, infigo: eadem forte ratione ab οὔω figo, infigo, fieri potuit οὐτὸς, οὐτὴ, sive οὔτα, οὐτὸν, pp. fixus, infixus, a, um: unde eximie οὐτὴ significaverit vulnus, cuspide vel gladio cominus ictum, et hinc οὐτάω, vel οὐτάζω, cominus vulnero. Ceterum, quod apud Hesychium legimus οὖτα, ἔ. ε. ἔτρωσεν, ἘΚΕΝΤΗΣΕΝ, non parum confirmat conjecturam hanc nostram, de origine verbi à figendo, sive pungendo, ductam. Exstat illud οὖτα, sive οὖτα, pro οὔτασε, sæpius apud Homerum, Il. N. 192. 561. Il. Δ. 525. E. 376. 858, &c. Plena forma οὔτασε in eodem reperitur, Od. X. 356. Itaque male instituerunt Grammatici, qui οὖτα hocce, pro οὔτασε, dictum fingerent. Nihil aliud est οὖτα, quam tertia singularis Præteriti Imperfecti verbi οὐτάω, vel potius simplicioris formæ ὄταω: unde in Imperf. ὄταον, οὔτας, οὖτα. E. S.]

Οὗτος hic. Ex ὁ et τὸς. [Rectius fortasse ex ὁ, et ὄτος. In Ionica dialecto frequentissimum est ὠὐτὸς, ὁ, ὁ, quod pro αὐτὸς esse rectissime monent Grammatici. Vide loca apud Maittaire, p. 115. Simul autem indicat ὠὐτὸς hocce trisyllabum, οὗτος nostrum, bisyllabum, simili prorsus ratione, contractum fuisse ex ὁ, et ὄτος, quod eadem origine gaudet atque alterum αὐτός. Confer dicta de stirpe ἔω sive ἔμι, in ἔω. Ab ἔω sum vel existo regulariter fieri potuit ὄτος pp. qui est, vel qui existit. Inde notio pronominis personalis, tertiæ personæ, eadem fortasse ratione ducta, qua Orientales suum הוּא, sive هو duxerunt ab הָוָה existere. Quodsi tamen, in voce οὗτος, minus placeat compositio ex ὁ et ὄτος, altera commodissima derivatio statui poterit, ex cognato simplici verbo ἴω, unde Fίω, Foro &c. Pro ἴω crassiori sono, efferri potuit ὄω. Vide modo dicta in οὐτάω. E. S.]

Ὀφείλω debeo, et ὀφέλλω augeo, adjuvo. Ejusdem sunt originis, quæ tamen minus certa. ["Ὠφελεῖν utilitatem adferre. Ab ὄφελος commodum, quod scribitur per ο: sed verbum ὠφελέω, hinc derivatum, per ω. Illud ὄφελος ductum est ab ὀφέλλω per ε, quod duplicat λ, et dicitur ὀφέλλω augeo, accumulo, in cumulum cogo. Sic ὀφέλλειν τὸν σῖτον congregare et conservare frumentum: respondetque hoc verbum egregie Lat. cumulare. Latini enim sæpe dicunt cumulare aliquem honoribus. Eodem modo ὄφελος ab ὀφέλλω, cumulare, dein utilitatem, notat, qua quis cumulatur et afficitur." T. H.] [Stirps est ὄπω pp. pungo: de quo verbo vide dicta passim. A notione pungendi videtur orta illa acuminis, sive summitatis, in quam cumulus desinit; atque adeo ipsius cumuli, in acutum desinentis. Ceterum confer cum illis summi viri T. H. observatis, quæ prolata sunt à nobis in vocibus [illegible] et [illegible]. E. S.]

Ὄφις serpens; ὄφρα ut, quo, donec; ὀφρὺς supercilium: stirpes sunt parum certæ. [De prima voce ὄφις, hæc habet T. H. "Ὄφις serpens. Ratio nominis ducta est à contractione convoluta: nam ὄφειν est in orbem convolvere. Unde ὀφέω, ὀφέλω, ὀφέλλω." Hoc modo origo vocis Gr. ὄφις conveniret cum illa vocis orientalis حيّة, de qua vide Lex. Hebr. p. 178. Nescio tamen, an ὄφις potius ductum sit ab ὄπω pungo, quod conf. Ea lege Hebr. נחשׁ serpentem dici notum est. E. S.]

[Ὄφρα donec. De hac particula vide disserentem cl. Hoogeveenium, cap. 41. p. 1026-1029. "Continuatam actionem ea notari" docet, quam Latini exprimunt per quamdiu, dum &c. de etymo autem nihil certi se habere, ait. Mihi quidem suspicio orta, an stirps ὄπω, (unde ὄπω, ὄπαρος, ὄφρος, ὄφρα) etiam hac in particula vim suam figendi, pungendive exserat: qua lege ὄφρα pp. fuerit puncta vel punctum, q. d. ad illud usque punctum. Ea certe origo est particulæ Hebr. אֵת pro אוֹת. Respondebunt sibi hoc modo accuratissime Gr. ὄφρα, et τόφρα, per contractionem, pro τὰ ὄφρα. Vide locum Il. I. 546. ab Hoogev. laudatum, p. 1027. et Il. A. 509. Τόφρα δ' ἐπὶ Τρώεσσι τίθει κράτος, ὄφρ' ἂν Ἀχαιοὶ pp. Ad illud usque punctum, sive temporis articulum, Trojanis adjice victoriam, donec, (pp. quo puncto, s. quo articulo temporis) Achivi filium meum honorent. Vide porro, Il. Δ. 220. 221. Θ. 66. 67. K. 325. &c. E. S.]

[Ὀφρὺς supercilium. Si vera sit summi viri T. H. de verbo ὄφειν conjectura, (quam vide in ὄφις) facillima esset ratio expediendi significationem supercilii, in voce ὀφρύς. Quemadmodum enim Arabice حجي cilium dicitur à convolvendo, (vide Willmet Lex. Arab. p. 142.) sic Gr. ὀφρὺς supercilium à contractione convoluta nomen sortiri potuisset. Contractionem superciliis tribuit Cicero, de Offic. l. 1. c. 41. eamque opponit superciliorum remissioni. Ceterum alio loco hæc observavit cel. Lennepius: "Sæpe nomina, quibus corporis partes designantur, translate tribuuntur his illisve terræ partibus, ob quandam similitudinem. Hujus generis sunt nomina κόλπος sinus, χεῖλος, ὀμφαλὸς, et alia. Eodem etiam pertinet ὀφρὺς supercilium. Quem usum respiciens Hesychius docet, ὀφρῦς vocari τὰ κρημνώδη, καὶ τραχέα τῶν ὀρῶν, i. e. prærupta et aspera montium, præcipitia. Apud Virgilium, Georgic. 1. 108. simili modo dicitur supercilium clivosi tramitis. Ad quem locum Servius opportune meminit illius Homerici, Ἴλιον ὀφρυόεσσαν. Nam Trojam sic vocat Homerus (Il. X. 411.) quod monti fuit imposita. Huc respicit Hesychii glossa ὀφρυόεσσα· ἐφ' ὕψους καὶ ἄκρας κειμένη." Conf. etiam Albert. ad loc. cit. Hesychii, t. 2. p. 827. E. S.]

Ὀχετὸς aquæ ductus. Ab ὀχέω veho: quod ab ἔχω, ὄχω. [Hesychius ὀχετὸς· σωλὴν, οὐ χείμαῤῥος, ἔχων αὔλακα, ἀλλ' ἀεὶ ῥέων. Etymologiam, à cel. Lennepio adoptatam, probat simplicior forma ὄχος, quam Suidas quoque reddidit τὸν τοῦ ὕδατος ὀχετόν. Vide H. Stephanum t. 2. c. 1579. E. S.]

[Ὀχεὺς retinaculum, vectis. Ab ἔχω teneo: quasi Belgice dixeris *een tegenhouder*, qui portarum valvas clausas teneat servetve. Conf. omnino Il. Ω. 446. ὦϊξε δὲ πύλας, καὶ ἀπῶσεν ὀχῆας. Porro Il. M. 121. 291. &c. Apud

Hesychium quoque est ὀχεύς, ὁ τῆς περικεφαλαίας ἱμάς. Respicit glossa locum Il. Γ. 372. "Ὀχεύς, antiqua forma, ab ἔχω teneo, quod teneret galeam et adstringeret. Hom. Il. Γ. 372. ubi vide Scholiasten, Hesychium, et Suidam, in voce. Bucculam Latini vocant, ut docet Lipsius de Militia Romana, p. 128. Eandem ob causam ὀχεῖς τῆς θύρας januæ pessuli, quibus continetur clauditurque." T. H.]

Ὀχέω admissarium admitto, pro vehiculo sum, veho. Ab ὄχος.

Ὀχθέω gravate fero. Commode repetunt ab ὄχθη, quod vide sub ὄχθη. [Conf. etiam ὄχθος.]

Ὄχθη ripa. Ab ὄχθω, quod ab ὄχω veho in altum, in altum emineo.

[Ὄχθος ripa. Vir cel. alio loco: " Interpretatur Hesychius hoc nomen per ripam abruptam, lapidibus prominentibus et scopulis infestam. [Verba Hesychii sunt ὄχθος κρημνός, πέτρα, τὸ ὑψηλὸν τοῦ ποταμοῦ, ὁ τῆς γῆς ἢ τὸ ἀπόκρημνον στόμα τῆς θαλάσσης· κυρίως δὲ, ποταμοῦ ἄκρα, χρημνόν, leg. καὶ κρημνόν. Alb.] Inde verba ὀχθέω, et ὀχθίζω, ejusque composita προσοχθέω, et προσοχθίζω, quæ pp. adeoque significant offendo quasi ad lapidem prominentem. Inde autem, à scriptoribus Alexandrinis, translatum hoc verbum est ad animum, et de eo positum, qui offenso et irritato animo est, atque sic προσοχθίζειν τινὶ is in primis dici posse videtur, qui, omni genere contumeliarum vexatus, tandem ad iram concitatur: atque Deus (Epist. ad Hebr. cap. 3. 10.) populo Israëlitico immorigero προσοχθίσαι dicitur, quasi, qui eos, tanquam duram cautem, ad quam offenderat, rejecit repulitque. Eo sane spectat Suidæ interpretatio, ubi reddit προσώχθισα· δυσηρεστήθην, ἐβδελυξάμην."

Ὀχλέω moveo. Ab ὄχλος turba, quod pp. notat turbam congregatam: unde ad molestiam transfertur. [Vocabulum ὄχλος pp. notat motum, magno murmure concitatum. Postea usurpari cœpit de turba hominum in unum locum congregatorum. L. C. V.] [Stirps proxime superiorum vocabulorum haud dubia est ὄω, unde producta οἴω, ὄχω, ἔχω, quibus cognata fuerunt ἄω, ἄγω, ἄχω. E. S.]

Ὄχος vehiculum. Ab ὄχω, vel ἔχω, moveo: vel potius contineo; unde ὀχὸς pp. capax. [Etymol. col. 592. 13. Παρὰ τὸ ἔχω, τὸ συνέχω, ὄχος. Nescio tamen, an verior sit altera derivatio, in eodem Etymol. c. 645. 14. Ὄχος σημαίνει τὸ ἅρμα, καὶ γίνεται ἐκ τοῦ ἄχω, τὸ ἐλαύνω· ἐξ αὐτοῦ ῥῆμα, ὀχῶ, ὀχήσω· ἔνθεν ὄνομα ῥηματικὸν, ὄχημα. E. S.]

[Ὀχυρός firmus, validus. Est à Præterito Medio verbi ἔχω, unde ὄχα, et inde ὀχυρός. Dicitur etiam per ε, ἐχυρός, et tum recta derivatur ab ἔχω. Hæc autem sæpius inter se commutantur: sed ὀχυρόω familiarius est quam ἐχυρόω. Notat vero munio, firmum reddo. T. H.]

Ὄψ, ὀπός, vox. Ab ἔπω, cui vicinum εἴπω est. Compone supra ἔπω, [ubi plura prolata sunt, ad significationem vocis spectantia, quatenus, nempe, ὄψ nostrum convenientiam quandam habet cum ἔπω, quod ab ἔω, ἕπω. Neque dubitandum est, quin Lat. vox, (pro ϝὸξ, digammate Æolico præmisso) eodem quoque pertineat. Sed aliud est ὄψ oculus, ab ὄπω, pp. figo, pungo. Hesychius ὄψ, ὄψις, ὀφθαλμός. Confer in ὀπτάω, et ὄπτομαι. E. S.]

Ὀψὲ sero, post tempus. Ab ὄπω. Compone ὄπιθεν et ὀπίσω. [Videtur ὀψὲ pp. esse Dativus, vel Ablativus antiquus, à Nomine ὄψις. Arguit hoc terminatio altera in ι, v. gr. in ὀψίγονος, ὀψιμαθὴς, ὄψιμος, similibusque. Jam vero, uti præcedens ὄπιθεν diximus esse pp. Accusativum casum ab ὄπις, sic ὀψὲ, vel ὀψὶ, Ablativus videtur esse ab ὄψις. Stirps est ἕπω sive ἕπω, (unde ἕπομαι) pp. adnecto, adjungo. Hinc ὀψὲ pp. tempore quasi adjuncto ad diem, atque adeo vespera sera. Latinorum sero, et vespere, eandem habent originem, ducta quippe ab ἔρω, εἴρω, ἕπω, ἕσπω. E. S.]

Ὄψον obsonium, quidquid cum pane comeditur. Compone cum ἕψω [coquo, et derivatis ejusdem ὀψάω, ὀψέω cet. Etymol. Ὄψον σημαίνει τὸ προσφάγιον· ἐκ τοῦ ὀπτῶ, ὀπτόν &c. Compone omnino dicta in ὀψάω: unde satis verisimile apparebit, ὄψον pp. esse coctum cibum. Quod mihi placeat, vide an ὄψον simpliciter sit, quod adjungitur pani, Belg. toespijse, ab ἕπω, sive ἕπω, necto, jungo. E. S.] [" Pisces tanto honore fuerunt apud Græcos, et præsertim Athenienses, notante Scholiasta Aristophanis, ad Pacem, vs. 814. ut ὄψον pro piscibus Attici ponerent, et forum piscarium, perinde atque ἰχθῦς, sic et ὄψον diceretur. Hinc ὀψάρια pisciculi, et ὀψοφάγοι homines in piscibus lautissimi, pecuniæque prodigi, Athenæus, l. 7. p. 276. 640. Idem vocabulum de sale, qui omnibus cibis admixtus saporem conciliat, usurparunt, Plutarchus Symposii l. 5. 10. T. H.]

[Ὀψώνιον opsonium. Hujus vocis, late patentis, prima vis quærenda est in cibo, qui prostat in foro venalis. Ὄψον enim cibus est, ὤνιος venalis. Quia militare stipendium insumebatur ad cibos parandos, hinc stipendium illud (τροφὴ quoque dictum) oratoribus ὀψώνιον vocabatur. Recte Grammatici veteres explicant σιτηρέσιον: quod à Demosthene adhibitum (edit. Reisk. p. 48. 3. 1209. 12. 1214. 21.) ab Harpocratione redditur τὸ διδόμενον εἰς τροφὴν &c. L. C. V.]

[Ὄω stirps obsoleta: quæ multis verborum nominumque formis originem præbuit. Vide dicta in ἴος, ἴθω, οἶς, ὄϊς, οἴω, οἶος &c. item infra dicenda in ὠόν. E. S.]

Π.

[Πάγη laqueus. Est pp. forma fœm. à masc. Πάγος (Lat. pagus) quod Græci vulgo πάγος efferunt. Unde εὐπαγεῖς ἵπποι equi bene compacti et coagmentati. Hesych. πάγη· παγὶς, βρόχος &c. Itaque recte H. Stephan. t. 3. c. 205. sub πήγνυμι, πάγη laqueus, inquit, depactus ad irretienda animalia. Ejusdem originis vox est altera παγίς. Th. πάγω, quod vide inferius. E. S.]

[Πάγος tumulus, collis. Proprie est concreta massa, inde glacies, terra in tumulum coagmentata. Vide Stephan. l. c. in πάγος. Præiverat Etymol. c. 646. 42. Πάγος· τὸ πεπηγμένον ὕδωρ ἐπὶ ψύχους, et paullo inferius in πάγουρος, πάγοι δὲ εἰσιν οἱ κρημνώδεις τόποι, παρὰ τὸ πεπῆχθαι. εἰς ὕψος. Eandem vocem Latini servarunt in suo pagus. Vide Forcellinum. E. S.]

[Πάγω, obsoletum Græcis, Latinisque pago, pro quo vulgo Latini pango. Græci adhibent formam productiorem πήγνυμι, ita tamen ut obliqua tempora vetustum illud πάγω nobis repræsentent. Itaque Aoristus secundus, sive potius Præter. Imperfectum, est ἔπαγον, manifesto hinc ductum. Futurum secundum est παγῶ, pro παγέω, ex παγέσω: cujus Præsens fuit productius παγέω, à quo facta vox παγετός. Latini vero hoc ipsum pago adservarunt in 12 Tabulis. Unde Quinctilianus, Inst. Orat. l. 1. c. 6. § 11. Cum in 12 tabulis legeremus ni ita pagunt, inveniebamus simili huic cadunt. Inde prima positio, etiamsi vetustate exoleverat, apparebat pago, ut cado, unde non erat dubium sic pepigi nos dicere ac cecidi. Illustrarunt hæc viri doctissimi, ex altero Auctoris ad Herennium, l. 2. 13. extr. Rem ubi pagunt, orato, ni pagunt in comitio cet. Ad quæ plura dabit Cl. Gothofredus. Ceterum dubitari non debet, quin Gr. πάγω sit à simpliciori πάω premo: unde πάγω premendo condenso, compingo. E. S.] —— Est autem πάγω, vel πήγνυμι (ut alio loco cel. Lennep.) iis rebus in primis proprium, quæ clavis junguntur et ita cohæreant: atque inde apte tribuitur tentorio seu tabernaculo. [Vide porro in πήγνυμι. E. S.]

Παιὰν hymnus in Apollinem et ipse Apollo. Proprie medicum notat, a πάω curo. [Παιὰν, idem παιὼν, quod poëtæ resolvant in παιήων. Doricam esse priorem formam, alteram secundum rationem, sive naturaliter dici, recte notat Servius ad Æn. l. 7. 769. 12. 401. Nasci vocem, ait Scholiast. Aristoph. ad Plut. vs. 636. ἐκ τοῦ παίω, τὸ θεραπεύω· cujus verbi et significationis si certa constarent apud veteres documenta, nihil illa notatione foret opportunius. Adsentitur prorsus, rejectis Grammaticorum nugis, Clar. L. Bos. Obs. Crit. p. 44. neque non est nullus in promtu color, quo defendi possit. Antiquis enim Græcis πάω, vel πατέω (unde πάω pasco, pavi, fluxit apud Latinos) tantundem valuit ac curare, q. d. premere, atque in rem incumbere. Jam nihil impedit, quo minus, perinde atque curandi verbum ad rem medicam et sanandi potestatem propria ratione fuit deductum, sic et παιὼν olim eundem usum habuerit. Hoc certe longe minus est ineptum, quam illa fabulosa plurium Grammaticorum origo, qua Latonam matrem ferunt, ut Pythonem serpentem feriret ac telis conficeret, his verbis Apollinem fuisse adhortatam, ἵε παιὰν, βάλλε παιάν. Παίω autem itidem est ferire, percutere, vide Callimachum, Hymn. in Apoll. vs. 100. Macrobium, Saturnal. l. 17. et in primis Athenæum, l. 15. p. 701. qui diversas opiniones ex Clearcho, et Heraclide recenset. Illi paullo propius accedunt, quibus Pæan esse dictus est, tanquam παύων, à verbo παύειν, quia pestes, morbos, ceteraque generis humani mala, depellat, ac cessare faciat, Etymol. in voce. Id saltem veterum usus extra controversiam ponit, nomen istud ad Apollinis artem medicam, et salutis adferendæ facultatem, præcipue referri. Nam et virgines Vestales ita indigitant: Apollo Medice, Apollo Pæan' teste Macrobio. Et, ob eandem rationem, Æsculapius etiam medicinæ conditor παιὼν, apud Aristoph. in Pluto, vs. 636. et in Inscriptione vetusta, apud Reinesium, Cl. 1. c. 206. ΑΣΚΛΗΠΙΩι ΠΑΙΗΩΝΙ. Id vocabulum Hesychius, cum reliquis Grammaticis, exponit ἰατρός. Venuste transtulit Euripides, Hippolyt. vs. 1373. Καί μοι θάνατος Παιὰν ἔλθοι, id est, mortem opto, omnium mihi malorum remedium adlaturam. Cum quo convenit illud Sophoclis, apud Plutarchum, Oper. t. 2. p. 106. et maximum Tyrium, p. 404. Ὦ θάνατε Παιὰν ἰατρὸς μόλοις, et apud Æschylum, in Agamemn. vs. 99. fœminino genere, παιὼν γίνου τῆσδε μερίμνης, i. e. hanc mihi sollicitudinem sana. Hinc παιώνιος salutaris, salubris. Sophocl. in Trachin. vs. 1220. Παιώνιον καὶ μοῦνον ἰατῆρα τῶν ἐμῶν κακῶν. Philostrat. p. 551. Κεκομψεῦσθαι τοῖς νοσοῦσι παιώνια. Suid. in voce; γγαῖς et Παιωνεῖον medici officina, quæ alias Ἰατρεῖον dici solet, Scholiast. Aristoph. ad Acharnens. vs. 1211. Οὔλιον Ἀπόλλωνα vocant Milesii, Οὔλιον ὑγιαστικὸν καὶ παιωνικόν, teste Strabone, l. 14. p. 942. Præterea hymni, quos, in Apollinis honorem, ob morbosque amotos, accinebant, παιᾶνες et παιῶνες. Eodem tamen nomine aliis etiam quibuscumque diis hymni consecrati veniebant. Ita Demetrii παιᾶνας τοὺς μέχρι νῦν ᾀδομένους, in Serap. memorat Diogenes Laert. l. 5. Segm. 76. Noti sunt Pindari παιᾶνες qui itidem ὕμνοι inscribebantur. Hinc creberrimi usus verba manant παιανίζειν, et παιωνίζειν, non tantum hymnos canere, qua virtute à Christianis quoque poëtis usurpatur, sed et lætissimis vocibus exclamare. Frequenter tamen poni solent de exercitus, in prœlium euntis, cantico et clamore bellico. Unde Plato, ep. 7. p. 1292. Παιᾶνα τινὰ [illegible] καὶ πολέμιον. Παιὰν enim ἐπινίκιος ante pugnam, morte parta victoria, Apollini canebatur. Schol. Homer. ad Il. X. 391. Spanhem. ad Julian. Orat. 1. p. 253. Porro admirantis et stupefacti formula est παιὰν ἄναξ· Suid. in voce χρυσοθεμίδιο, quæ ab averruncandi potestate, quam Apollini fuisse attributam supra dixi, est ducta. Eadem vero est causa, cur in subitis casibus attoniti exclamarent, Ἡρακλεῖς ἀλεξίκακε. T. H.] [Vide etiam cel. Lenn. ad Coluth. p. 5.]

Παίζω ludo. A παῖς puer: quod vide suo loco. [Verbum παίσαι, in stilo communi, probe distinguendum est ab Attico verbo παῖσαι, quod vulgo παῖξαι scribebatur, quodque est à παίζω, contractio ex παΐζειν pp. pueros imitari, dein ludere. L. C. V.] [Conf. T. H. ad Aristoph. Plut. vs. 1056. p. 390.]

Παίπαλα loca prærupta: imo potius pulverulenta, et sic δύσβατα. Oritur a πάλη, vel πάλω. Vide ad πάλη. Factum, nempe, per reduplicationem est πάπαλος [et hinc porro παιπαλός. Conf. Etymol. in παιπαλημάτων, col. 651. 8. Hesych. παιπάλλειν. σείειν. E. S.]

Παῖς puer. A πάω curo, alo. Vir cel. alio loco: " Generatim significat filium, quem pp. υἱὸν Græci dicunt, modo amasium, quem alio nomine vocant ἐρώμενον, vel in Plurali etiam τὰ παιδικά, modo denique servum notat," &c. Est autem παῖς nostrum manifesto contractum ex πάϊς, sive παΐς, quod etiam παΐδ, παῖδ pronuntiari potuit, unde Accusativum Doricum repetebant nonnulli παΐδα. Sed vide de hac forma vocis Valck. Adn. ad Adoniaz. Theocr. vs. 42. p. 349. In Theocriti versu vocem παῖσδε Dorica forma dici pro παῖζε lude, observavit, Valckenario laudatus, cel. Luzacius. Ceterum hoc παίσδειν s. παίζειν ludere per metonymiam etiam notat furari. Vide denuo magnum Valck. ad Adoniaz. vs. 49. p. 359. E. S.]

Παίω percutio, ferio, pulso. A πάω, quod verbum proprium est motui prementis, agitantis, &c. [Hesych. Παίω, δέρω, τύπτω, πλήττω. Idem Lexicographus antea: παίει, τύπτει, πλήττει, κρούει, δέρει, ἢ ἐσθίει. Etiam credibile est, veteres Græcos, productiori forma, dixisse παιέω: unde παιὼν ductum, quemadmodum à παίω, παίων, et, accentu mutato, παιών —— Nisi obstaret Genitivus in ᾶνος, sive ῶνος, à παίω s. παιέω, ferio, percutio, id est, πλήττω, κρούω, Apollo videri possit dictus, per excellentiam, παιὼν, vel παιήων, quasi feriens sagittis, vel percutiens manu sua instrumenta Musica. Cui tunc responderet quodammodo παιὰν, de hymno in laudem deorum dictum, q. d. percussum, sive modulatum, carmen, quodque speciem haberet participii neutr. gen. et intr. significationis à masc. παίων, παίοντα, παίον. Nunc terminatio in ὰν, ᾶνος, est collectiva; ut dictum in ἀγών, αἰών videturque adeo παιάν, s. παιών, potius notare lusu vel cantu plenum. Eo certe significatu παίω est παίζω ludo &c. Ab eodem παίω videtur etiam ductum fuisse Adjectivum παιτός, quod, Græcis deperditum, Latini servarunt in suo pætus. E. S.]

Πάλαι Olim. Ortum videtur à πάλω quatio, agito. Alio loco vir celeb. " Vocis πάλαι vera stirps repetenda est ab antiquo πάλω, unde superest derivatum πάλλω quatio; retrorsum, antrorsum vehementer movendo vibro. Inde πάλιν pp. retrorsum: qua virtute positum reperitur apud Hesiodum. Theog. vs. 181. atque eadem vis in compositis frequens est. Ab ista notione ea nostræ vocis πάλαι non valde recedit. Notatur enim tempus, quod retro est. [" A prisca verbi forma πάλω, præter cetera, fluxit vocula πάλη lucta. Πάλλειν vel πάλλειν notat agitare, quatere, quassare. Quoniam vero, quæ quassando agitantur, inflecti solent, accidit, ut Gr. πάλιν significatum acceperit retro, retrorsum. Vocula autem πάλαι, vulgo olim, pp. tempus notat, quod retro est, sive dudum sive proxime elapsum. Posteriori sensu πάλαι interdum adhibetur à scriptoribus optimis, veluti ab Aristophane in Pluto, vs. 1040. ubi in Scholiis recte redditur πρὸ ὀλίγου. Ab Adverbio autem πάλαι, adjecta terminatione ος, Adjectivum nascitur παλαιός priscus, antiquus, quod de homine etiam dicitur grandævo, ab Æschylo in Sept. contra Thebas, vs. 333. et à Sophocle in Œdip. Tyranno, vs. 971." L. C. V.] [Videtur hoc πάλαι pp. esse Dativus vel Ablativus antiquus, ortus à Nominativo πάλη pp. quæ concutitur, et huc illuc agitatur, et hinc ipsa concussio et vibratio: pro qua voce, et in Mascul. forma, πάλος adhibetur. Etiam πάλλος, cum media geminata, Græci dixerunt. Hesych. Πάλλος· κλῆρος, ἀπὸ τοῦ πάλλεσθαι, " sors, s. lapillus, quo sortiebantur, à concutiendo." Porro idem πάλη mansit, non tantum in Lat. voce pala, quæ vox inter alia exponitur πτύον i. e. ventilabrum, à concutiendo haud dubie dictum. Mansit ejusdem hujus vocis pala vestigium, admodum manifestum, in Lat. Præpositione palam, quæ pp. est Accus. Sing. absolute positus, proprie per excussionem, sive per modum excussionis, atque adeo divulgationis, sive expo-

Digitized by Google

sitionis publicæ, h. e. aperte, in conspectu, in oculis omnium. Casus, nempe, Accusativus absolute olim adhibebatur apud Latinos: quo respectu cum πάλαι convenit Lat. olim, quippe quod non aliud est, quam Accus. Sing. à Nom. olis, et hoc ab ἴλω volvo: unde ea vox pecul. volutionem sive revolutionem temporis notat. Olim autem dicitur pro κατ᾽ ἴλον, ut πάλαι pro κατὰ πάλαι. Vide infra in πάλιν. E. S.]

Παλαιστὴ palmus, mensura quatuor digitorum. Haud dubie à παλαίω est, quod à πάλω. Dici videtur à luctando manibus, seu palma, quæ inde παλάμη dicitur: ut παλαιστὴ pp. sit mensura, exacta palmâ manus. [A παλαίω luctor, pp. excutio, pecul. in pulverem, est perf. Pass. πεπάλαισμαι et tertia ejusdem perf. πεπάλαισται. A priori illa dictum est πάλαισμα luctatio, pp. excussio, ab altera πεπάλαισται est παλαιστὴς, ὁ, ἡ cujus fœm. forma παλαιστὴ excussam sive porrectam manum notat, atque adeo exactam ejus mensuram. E. S.]

Παλάμη palma. A παλάω concutio, luctor. Vide πάλη. [Latini promiscue olim dixerunt palma et palmus, etsi usu factum sit, ut palmus in primis diceretur, quæ Græcis, forma verbi cognata, erat παλαιστή. Vide Forcellinum in palmus. Analogice à πάλω, s. πάλλω, in Perf. Pass. πέπαλμαι, descendit Adject. παλμὸς, ὁ, ἡ uti à παλάω, πεπάλημαι, est πάλαμος, παλάμη. Itaque palmus pp. est excussus, explicatus, et palma, Gr. παλάμη excussa s. explicata manus. E. S.]

Παλεύω allicio. Dici videtur ab agitando, luctando. [Videndum, an παλεύω pp. sit excutere frumentum, hordeum &c. ad alliciendas aves; unde dein per meton. notare potuerit allicere aves sparso frumento? Id certe Hebræi dicebant זָרָה Prov. i. 17. ubi vide Hustium. E. S.]

Πάλη lucta. Ab agitando. Cinerem quoque et tenuissimam farinam notat, quasi attenuatam agitando pulverem dicas. Vide πάλλω, [et πάλαι. "Origo ἀπὸ τοῦ πάλλειν certa est: cui et Analogia, et res ipsa, suffragatur. Πάλλειν enim pp. notat tremulo et reciproco motu conquassare, vibrare, atque adeo hoc illuc jactare. Quo modo in usu sunt πάλλειν κλήρους sortes concutere, πάλλειν δόρυ hastam vibrare, πάλλει ἡ καρδία cor tremiscit, et frequenter, apud Medicos, παλμὸς arteriarum pulsus. Hoc autem quum in lucta præcipuæ sit artis, dubium non est, quin ex ea re, corporisque mutuo concussu, vox ista nomen invenerit. Quas, præter hanc, alias notationes afferunt Plutarchus Sympos. ii. 4. et Etymol. in πάλη, repudiandæ sunt." T. H.] [Conf. etiam infra, in πάλιν. E. S.]

Πάλιν iterum, rursus. A πάλω moveo, quatio. [Rectissime, meo quidem judicio, cel. Hoogeveen. Doctr. Partic. cap. 42. p. 1030. "Formam," inquit, habere Accusativi, quis non videt? cujus obsoletus fortasse Nominativus fuerit πάλις, quo retrogradus motus fuerit expressus." Vide eundem in πλὴν, cap. 46. sect. 1. §. 2. ubi simillimas formas Particularum profert ἀγχίν, ἕκαν, χάριν. Itaque extra controversiam esto, πάλιν eadem analogia, per ellipsin Præpositionis κατὰ, similisve alius, dici, qua χάριν dicitur pro κατὰ χάριν, ἀγχίν, pro κατ᾽ ἀγχίν. Ceterum propria vis hujus voculæ clare sentiri potest ex illo, Il. Z. 189. Τοὶ δ᾽ οὔτι πάλιν οἶκόνδε νέοντο· πάντας γὰρ κατέπεφνεν Ii vero nequaquam retro, pp. retrogrado motu, (ut verbis utar Hoogeveenii) domum iverunt: Omnes enim interfecit eximius Bellerophontes. Adde in primis, Il. A. 380. Δ. 214. E. 257. Z. 189. &c. Etiam, cum Præpositione ἐν præmissa, dixerunt ἔμπαλιν, Vide Hesiod. Ἀσπ. vs. 145. Hesych. in voce, et ibidem viros doctos: cujus vocis eadem fortasse ratio est, quæ alius ἔμπροσθεν. Porro observari debet, in voce hac ἔμπαλιν, Præpositionem præmissam ἐν, æque ac Lat. in, pro more veteris linguæ, regere casum Accusativum πάλιν, nimirum, quæ motum aliquo versus denotat: nisi placeat, ν hocce, in ἔμπαλιν, esse ἐφελκυστικὸν, propter sequentem vocalem; quod tamen in omnia exempla haud quadraret. E. S.]

Πάλλαξ juvenis. Proprie à πάλλω dicitur, qui ad vibrandum vel pollendum valet viribus. ["Παλλὰς Pallas. Unde dicta sit Minerva, veteres inter se dissentiunt. Plures derivatam vocem putant à πάλλω quatio, quod poni solet de vibranda hasta; quum autem Minerva esset consilii præses et justi belli, ideo dictam Minervam παλλάδα, i. e. vibratricem hastæ, et per consequens bellicosam. Alii volunt, Minervam inde dictam esse παλλάδα, quod in bello, à diis cum Gigantibus gesto, Minerva occiderit Gigantem, cui nomen παλλὰς, et, in honorem illius facti, accepisse nomen palladis. Verum hæc etymologia refutatur ab ipsa Analogia: nam iste Gigas, in fabula, dicitur παλλὰς, in Genit. παλλάντος: atque adeo diversa vocis forma est, à qua forma fœminina non potuit descendere. Si diceretur παλλὶς, παλλίδος, potuisset ita analogice derivari. Verum sciendum est, in antiqua lingua Græca πάλλας fuisse positum pro juvene, integris annis robusto et innupto: itidem, aucto vocabulo, πάλληξ, πάλληκος: unde πάλλαξ, παλλακὴ, et παλλακὶς, quod pro pellice poni solet. Porro analogice, ab isto πάλλας, est Fœmininum παλλὰς, παλλάδος, virgo. Merebatur autem Minerva dici virgo, quia perpetuam virginitatem servavit; et quidem, hic illic, ut apparet ex Il. A. 200. [Δ. 78. 541. E. 1. 61. 121. 256. &c.] velut epitheto proprii nominis addito, Παλλὰς Ἀθήνη." T. H.]

Πάλλω vibro, agito. A πάλω, quod cum πάω componendum. Vide παίω. [A πάλλω inter alia derivata vox est παλμὸς, de qua ita T. H. "Παλμὸς, à πάλλειν vibrare, vel, neutra vi, tremulo et reciproco motu subsilire. De membrorum salisationibus, quas sic proprie Latini dicunt, et πάλλειν et ἅλλεσθαι ponitur. Theocr. Id. iii. 37. ἅλλεται ὀφθαλμός μευ ὁ δεξιός, quod boni ominis erat. Omnium autem membrorum fere descripti erant παλμοὶ, pulsus, sive salisationes. Melampodis ἱερογραμματέως ad Ptolemæum regem libellus exstat, περὶ παλμῶν μαντική, quam, Romæ primum editam, inter Aristotelis opera recensuit Sylburgius. Vide Fabricii Biblioth. Græc. l. 1. c. 15. Παλμικὰ hujusmodi scripta vocabantur: quale Posidonius Philosophus etiam reliquerat; teste Suida in Ὀλυμπιακὸν, Ποσειδώνιος, et Σίβυλλα Ἀπόλλωνος. Πηδᾶν salire eandem habet potestatem; sed potissimum de cordis salisatione ponitur. Aristænet. l. 2. ep. 13. Hinc πήδημα τῆς καρδίας Medicis, et apud Philostratum" &c. Hactenus ille. Plura de verbo πάλλειν addere supervacuum, siquidem proprii usus exempla ubivis ad manum sint. Conf. H. Stephani Thes. tom. 3. col. 28—31. E. S.]

Πὰν Pan, pastorum numen. A πάω, de quo suo loco. Proprie notat eum, qui possidet, vel agitat pecus, pastor. [Derivatio hæc magnopere præstat illi veterum, qui τὸν πᾶνα dicebant γεγενῆσθαι ἐκ πολλῶν ὅθεν καὶ αὐτὸν εἴληφε τὴν ἐπωνυμίαν, Etymol. col. 554. 44. Nimirum Pan celebrabatur tanquam ovium custos, et ἀγρεὺς, uti docte admonet Salmas. in Exerc. Plinian. p. 294. ubi plura. E. S.]

Παππὰς vox facta à sono. Πάππας pater. Duplicatum hoc pro πὰς, quod à πάω, unde quoque ductum πατὴρ pater. [Conf. tamen Hesych. in παπάς. E. S.]

Παπταίνω circumspicio. Forte repetendum est à πετάω, vel πτάω, unde πεπτάω, παπτάω &c. notione ducta ab expandendo, explicando, aperiendo oculos. [Itaque syllaba πα, sive potius prima litera consonans, cum sequente vocali α, ante duas consonantes πτ, in πτάω, pro πετάω sive πτάω, repetita videtur: eadem fere analogia, qua ἰδιαίνω dixerunt, pro ἰαίνω, τετραίνω, pro τραίνω. E. S.]

Παρὰ præpositio, cujus vis proprie repetenda est à πάρω Lat. paro, unde paron. Hinc et πάρος ante Adverbium loci. [Videntur παρὰ dixisse pro παρᾷ, ex παραὶ, quod Poëtæ servarunt. Hesych. παραὶ ποσί· παρὰ τοῖς ποσί. Respici ad Il. O. 180. cel. Albertius admonuit. Occurrit idem hoc παραὶ sæpius in Homero, Il. B. 711. Γ. 359. I. 837. H. 253. O. 175. Π. 151. Ω. 410. Od. A. 366. P. 572. Σ. 212. quibus locis, modo cum Genitivo, modo cum Dativo aut Accusativo, constructum habetur: pro varia, nempe, significandi virtute, aut potius proprietate constructionis. Vide hic Struchtmeyerium Rudim. p. 267. 268. Est igitur παραὶ (quod ipsum in multis quoque compositis mansit, παραιβάτης, παραιβάτης, παραιφάμενος, παραίφασμα &c.) pp. Dativus, vel Ablativus antiquus, à Nominativo παρὰ, quod pp. nobis præbet formam fœmininam, à masc. παρὸς, ἡ, ὁ, hoc vero à πάρω, quod à πάω premo, et premendo penetro, Belgice *dringen*, *doordringen*: unde notio ducta anterioritatis, in Lat. præ, id quod Græce scriptum foret πραὶ, contractum quippe ex παραί. Ab eodem etiam παρὸς fuit forma mascul. Dativi παρῷ, contracta in πρῷ, unde orta pro Latinorum, et Græc. πρό. Idem denique παρὸς, contractum in πρὸς, nobis dedit alteram Præpositionem Græcam πρός. Ex quibus jam satis superque apparet, ejusdem omnes familiæ esse Præpositiones Græcas παραὶ, s. παρὰ, πρὸ, et πρὸς, quibus cognatum quoque fuit antiquum Gr. πρὶς pro παρὶς, unde mansit Lat. pri, in pridie, Græcorum item Accus. πρὶν, pro παρίν. Quemadmodum vero Græcis in usu promiscuo fuerunt olim formæ ἀπὸ et ἀπαὶ, ὑπὸ et ὑπαὶ, sic, non nisi forma generis, diversa fuerunt, quæ supra jam in medium dedimus πρὸ, pro παρῷ, παραὶ, unde nostrum παρὰ descendit, iota primum subscripto, (hoc modo παρᾷ) eodemque mox neglecto, sic παρά. Hoc unum adhuc addendum est, à notione eadem illa primaria, quam diximus, premendi, usum induisse Præpositionis, et accepisse significationem premendi, quasi, latus alterius, cui junctus sis: quæ propter per Lat. juxta, aut præter (quod ipsum quoque originem suam ex πραὶ pro παραὶ ostendit) commode reddi potest; unde denique composita παραγράφειν, Belg. *naast schrijven*, παραδρᾶν administrare, pp. *naast loopen*, παραθεῖν *naast loopen* et *voorbij loopen*, παραβλέπειν *naast zien*, *voorbijzien*: et alia longe plurima. Desinamus in illa virorum eruditissimorum observatione, quam sæpius inculcarunt, Præpositionem hanc παρὰ in compositis sæpe indicare id, quod male et quasi præter scopum fiat, ut sentiri potest ex eodem hoc, quod statim produximus, παραβλέπειν *voorbij-zien*, atque adeo *mis-zien*; παρακούειν *mis-hooren*, *kwalijk hooren* (alioquin etiam, in transitu et quasi furtim audire. Belg. *in 't voorbijgaan hooren*) παρακρίνειν *misoordeelen* &c. Vide Valcken. Adnot. in Adoniaz. Theocr. vs. 47. 48. p. 356. 357. et conf. mox πάραρος. E. S.]

[Πάραρος fatuus, à sana mente aberrans, pp. male oscillans. Vocabulum formæ Doricæ, quod Ionice pronuntiatum fuit παρήορος. Post multas doctorum virorum conjecturas, luculenter exposuit cel. Valcken. in adnot. ad Theocriti Adoniaz. vs. 8. p. 239—247. Compositum esse docet ex παρὰ et αἰωρεῖσθαι i. e. oscillari, oscillo jactari. Unde παραιωρεῖσθαι, in Activa forma primitus scriptum παραιωρεῖν, hinc autem παραίορος, παρήορος, πάραρος. Sed plura repete ab ipso viro summo, l. c. E. S.]

[Παρδακὸς humidus, uvidus. Unde in Aristophanis Pace, vs. 1148. χωρίον παρδακὸν, quod Scholiastes exponit ὑγρόν. Hesychius παρδακῶν· ὑγρῶν, ubi plura debent viri docti. Isaac. Vossius, ab Albertio ibidem laudatus, admonuit, esse repetendum ab Ἄρδω, π loco Digammatis præposito. Confer Ἄρδω, supr. E. S.]

[Πάρδος Pardus. Vix à Græcis veteribus usurpata vox: quippe qui πάρδαλις et πόρδαλις dixere. Pardum ex antiquissima lingua Latini receperunt." Hæc et alia habet T. H. ad Scholia in Aristophan. Plut. 232. Origo nominis haud dubie repetenda est ex Oriente. Conf. igitur Lexic. Hebr. sub בָּרֹד. E. S.]

[Παρειὰ mala, maxilla, gena. [Etymol. in καλλιπάρῃος, col. 487. Παρειὰ δὲ "inquit" παρὰ τὸ ἐκπαίρω, τὸ συντεταμένον μέρος τοῦ σώματος. Fortasse quemadmodum à γλυκὺς est γλυκεῖα, à τραχὺς, τραχεῖα, sic ab obsoleto παρὺς remansit παρεῖα, quod, mutato accentu, pronuntiatum fuerit παρειά. Παρὺς autem non, nisi dialecto, distitisse videtur à παρὸς, unde πρὸς, παρὰ &c. Unde παρειὰς genas dictas esse putem quasi anteriores capitis partes. E. S.]

[Παρθένος virgo, et Adjective virgineus, intactus. Varias hujus vocis derivationes, sed coactas admodum, præbebit Etymologus, c. 654. 40. Antiquissima forma Nominativi videtur fuisse παρθὶν, cujus Dativum παρθὶν apud Theocritum etiamnum superesse, monuit vir doctiss. in Lexico Hedericiano. Stirps igitur πάρω, sive forma simpliciori πάω premo. A πάρω sunt πέπαρται, πάρθω pp. premo, premendo penetro. An hinc παρθὶν, et παρθένος, virgo nubilis, quam Arabes, eadem significationis ansa arrepta, مخدرة dixere? E. S.]

Πάρος ante, antea, prius. Proprie est forma Adjectiva, cujus fœmininum παρὰ, sive potius casum ejusdem Dativum παραὶ, dedisse Præpositionem παρὰ, supra dictum est suo loco. A forma Dativi masculini antiqua, παρῷ, Adverbium factum est πάροιθε, et προπάροιθε. Ab eodem πάρος denuo descendit Adjectivum πάροιτος, cujus Comparativus παροιτέρος, et Superlativus παροίτατος in usu manserunt. Etiam iota neglecto dictum est πάροτος, contracto πρῶτος, primus, παρότερος, πρότερος, παρότατος, πρότατος. A πάρος vero contractum oritur πρὶς, in Ablativo pri, unde Lat. pridie. Vide supra in παρά. E. S.]

Πᾶς, πᾶσα, πᾶν omnis. Contractum ex πάας. Stirps πάω agito, possideo: de quo suo loco. [Suspicabatur cl. Hoogeveenius, Doctr. Particul. cap. 42. 1. p. 1035., πᾶς contractum esse ex obsoleto πάνς, et πᾶν ex πάεν. Paullo aliter L. C. V. "Vocula πᾶς" inquit "quo pacto fuerit olim pronuntiata, demonstrat casus obliquus. Ex Genitivo, nimirum, παντὸς, si auferatur vocalis ο, redibit scriptio vetus πάντς quæ vox, ad evitandam pronuntiandi scabritiem, emollita fuit in πᾶς." Hactenus ille. Si comparemus Participia in ας, ut ἱστὰς, ἱστᾶσα, ἱστὰν, ἱστάντος, &c. cum illis, quæ cel. Lennepius de iisdem admonuit, Analog. p. 129. et alibi, facile apparebit, nostrum πᾶς, in Genit. παντὸς &c. simili quadam analogia factum esse, atque ἱστὰς, ἱστάντος: nondum tamen perspicuum erit, cur dicatur πᾶς, cum circumflexu, qualis certe circumflexus in ἱστὰς, τύψας et similibus, non adest. Itaque, meo quidem judicio, nostrum πᾶς contractum omnino fuisse oportet ex πάας, pro πάανς, ut πάας pp. ductum sit à πάαμι, quemadmodum ἱστὰς, ab ἵσταμι, sive ἵστημι. Jam vero si πάω proprie sit premo, comprimo, sive premendo consolido et intransitive condensor, sive denseo, facile simul apparebit ratio significationis, notabitque πᾶς pp. densum atque adeo solidum, et hinc purum, merum: unde πᾶσαν ἀληθείην. Il. Ω. 407. et Evang. Marc. 5. 33. reddere possis, Belgice, *de zuivere waarheid*, et πάντα τάλαντα, Il. T. 247. pp. densa, id est solida talenta. Porro à notione hac densitatis est ea multitudinis copiosæ, ac proprie densæ, unde πάντες sæpe reddi debet permulti, sive plerique. E. S.] ["Ἅπαντες sunt universi omnes, cuncti, πάντες sunt omnes: imo vero plerique omnes. Hæc observatio (quod Theologi non deprehendant) ad plurima loca Novi Fœderis intelligenda viam aperiet: in quibus multi, vel plerique, designantur voce πάντες. Ne loca nominem, de quibus Theologi disputant, in illo Act. Apost. cap. 2. 7. dicitur ἐξίσταντο πάντες omnes miraculum obstupefacti admirabantur, et tamen, inter illos omnes, non erant vs. 13. memorati. Ergo πάντες ibi sunt plerique, vel multi. Aristoteles de Poëtica, cap. 14. τὸ πάντες, inquit, ἀντὶ τοῦ πολλοί, κατὰ μεταφορὰν, εἴρηται. Hesychius: πάντες· ἀντὶ τοῦ πλεῖστοι. Apollodori 1. 3. 5. Apollo dicitur jaculis confixisse filios Niobes πάντας, et tamen paullo post, ex masculis servatus dicitur Amphion. Apud Xenoph. Ephesium, lib. 2. p. 36. πάντας τε ἀπέκτεινε, ὀλίγους δὲ καὶ ζῶντας ἔλαβε ad quem locum de usu isto notavit cel. Hemsterhus. in Observ. Miscell. vol. v. p. 21. Sed, ut jam incepi dicere, quando Græce scribitur ἅπαντες, tunc semper universi omnes, nemine excepto, sunt intelligendi." L. C. V.] [De phrasi selecta τὸ πᾶν, i. e. totusquantus, lege eundem virum summum, Adnotat. in Adoniaz. Theocr. vs. 148. p. 416. E. S.]

Πάσσαλος clavus, paxillus. A πάσσω, quod idem ac πάγω, vel πήγω, unde πήγνυμι, figo. [A πάγω pp. est πάγαλος, et, γ mutato in duplex σσ, dicitur πάσσαλος, Attice πάτταλος. Hinc πατταλεύω &c. T. H.] [A verbo πάγω Futurum est πάγσω (πάξω). A πάω est πάσω, πάσσω. An hinc fortasse magis analogice repeti potest πάσσω, vel πασσάω, πάσσαλος? Conf. et cel. Lennep. ad voc. seq. E. S.]

Πάσσω inspergo. Proprie à πάω (unde quoque πάγω figo) πάσσω significat affigo, superinjicio, inspergo. [Nisi forte malis πάσσειν hoc nostrum comparare cum pando, pandi, pansum et passum, pandere, pandendo vel expandendo operire: qualis vis sentitur in uva passa, manus passæ &c. Jam conferantur porro Homeri Il. Δ. 219. 220. I. 214. Aristoph. Nub. vs. 1333. &c. E. S.]

Πάσχω patior. Pro πάχω. Convenit πάθω. Utrumque à πάω agito, premo &c. [Latinorum patior, quod et ipsum æque ac alterum pando (de quo statim diximus in πάσσω) Supinum habet passum, propiorem fortasse analogiæ viam nobis præmonstrabit. Stirps utriusque verbi haud dubie eadem est, nempe, primigenium πάω premo. A πάω est in Futuro πάσω, in Perf. Pass. πέπασμαι, πέπασαι, πέπασται. A πέπασται analogice factum πάτος pp. calcata via. Hesych. πάτος, ἡ πεπατημένη καὶ λεωφόρος ὁδός. Porro verbum πατέω, id est calco, conculco. Hesych. πατεῖται καταπατεῖται. Huic vicina fuit altera forma πατέω, cujus Passivum, Depon. apud Latinos, superest patior, pp. *ik worde gedrukt*, aut *ik worde getrapt* atque adeo, per Metonymiam, *ik lijde*; unde fortasse etiam uvæ passæ nomen habent. Jam relegamus vestigia. A πάω Græce est in Præt. Perfect. πέπαγα, hinc πάγω, Lat. vetus pago, unde et pango &c. A πάγω, πάγσω, et trajecto σ, πάσγω. Hinc πάσχω. E. S.]

Πατάσσω vehementer palpito. Proprie percutio, à πατέω, quod à πάτος. Origo πάω agito, percutio. [Conf. dicta in παίω. E. S.]

Πατέω calco. A πάτος agitatus, percussus, calcatus. Alio loco vir clariss. "A verbo πάω, significante idem quod πίω, vel πιέω, unde πιέζω Lat. premo, nomen ortum πάτος notat calcatus, quasi dicas, pedibus pressus, quod viis in primis tribuitur. Inde πατέω calco. Hinc καταπατέω conculco, seu plane calco, vel calcando obtero. Inde porro transferri solet ad contentionem, cum injuria conjunctam, notatque idem fere quod contumeliose tractare. Ut v. gr. in Epist. ad Hebr. c. 10. 29." Ceterum verbum πατέεσθαι in primis notat vesci, quod, dubitante licet H. Stephano, probavit Cl. L. Bos. Obss. Critic. p. 40. Plura de hoc verbi usu dederunt Wessel. et Valck. ad Herodot. l. 2. 113. p. 135. quos vide etiam ad Herodot. l. 4. 781. p. 303. Propria vis verbi πατέεσθαι, eo sensu, videtur esse premere, subigere, pecul. dentibus. Conf. dicta in πάω, et L. C. V. infra in πάω. E. S.]

Πατὴρ pater. Proprie altor, à πάω alo, nutrio. Alibi vir celeb. "Origo vocis πατὴρ est verbum πάω. Ab eo enim, analogice progrediendo, fit πατὴρ, ut quidem retrocedendo, hac ratione: πατὴρ, πέπαται, πέπαμαι, πέπασα, πάσω, πάω. —— Jam autem verbum πάω significat specialim possidere, curare, vel proprie magis pascere, quod verbum pasco à Græco πάω formatum est; ut omnia verba, tam Græca, quam Latina, à verbis paris oriuntur. Ab ista autem pascendi notione altera possidendi profecta est; cujus ratio repetenda est ab antiquissimorum temporum simplicitate. Tum enim possessiones in pecoribus (quæ ipsi pascebant homines) consistebant: ut is, qui pasceret, simul possidere intelligeretur. Hanc ob caussam greges ovium, quas deus pastorum, Pan, possidere credebatur, à Græco poëta vocantur ἐρατὸν πᾶμα Πανός, id est, grata Panis possessio. [Conf. Valcken. Animadv. ad Ammon. l. 3. c. 7. p. 188. 189.] Non alia de caussa ab eodem verbo formatum nomen πάσις, in lexicis Græcis, redditur possessio. Ab ista porro alendi, pascendi, possidendique notione sponte fluxit ea curandi. Omnes autem hæ notiones apte quadrant in nomen πατήρ, quod generatim idem est, ac Lat. pater, à Græco profectum." [Egregius locus est Euripidis, in Ione, τὸν βόσκοντα γὰρ εὐλογῶ· Τὸ δ' ὠφέλιμον ἐμοὶ ΠΑΤΕΡΟΣ ὄνομα λέγω, quem ita Latine reddidit Grotius noster, Excerpt. p. 352. "Hunc cujus alor munere, laudo; Hunc concelebro nomine patris." Ceterum conferri omnino meretur divinum illud Mosis Canticum, Deut. 32. 6. הלא הוא אביך קנך Nonne ille pater tuus est, qui te possidet? Ubi videmus, notionem possessoris, cum illa patris, amicissime conspirare: ut haud contemnenda lux huic ipsi Deuteronomii loco, ex observatis Lennepianis, possit accendi. E. S.] "Πατὴρ Lat. pater in usu genitorem notat, sed, in prima sua significatione, à qua frequenter usus deflectit, denotavit pp. altorem, nutritorem, quorum prius semel de parente adhibuit Cicero de Natura Deor. l. 2. 34. —— Plato, quum pernosset, voce πατὴρ eum designari pp. qui nutrit, ut generatorem significaret, alio vocabulo adjecto, hoc nostrum limitavit, in Timæo, p. 37. ubi commemoratur ὁ γεννήσας πατὴρ altor, qui genuit. Platoni Sophocles adjungi poterit, in Electra, vs. 1432. &c. L. C. V.] [Vide porro in πάω. E. S.]

Παύω cessare facio. A πάω premo, comprimo. Alio loco vir celeberr. "Παύειν, Activa vi, notionem habet sedandi, compescendi: Medium vero παύεσθαι notat semet ipsum sedare. Qua propter, sensu neutro, reddi solet quiescere. Inde nomen παῦσις, Latine quies, seu idem quod pausam veteres Latini dixerunt. Id nomen pro quiete positum, ex Accio, notat Nonius Marcellus p. 158. ubi "pausa loquendi" dicitur pro παῦσις. Attici quoque παῦλαν dixerunt, et hujus compositum ἀνάπαυλαν, quocum convenit alterum ἀνάπαυσις, Lat. requies."

Πάχνη pruina. A παχύς, de quo mox. [Latine vox ducenda est à πρωΐ, πρωΐα, πρωϊνὸ, uti doctissime conjecit Is. Vossius. E. S.]

Παχὺς spissus. A πάγω, quod à πάω. Proprie notat compactum.

Πάω pp. agito premendo, impellendo moveo. Unde πάσασθαι de eo, qui gregem agitat sibi, atque adeo curat, possidet. ("Πάω verbum est primitivum æque ac πέω, πίω, πόω, πύω. Ex quinque istis formis, quibus una propria et prima est significatio, veluti totidem ejusdem arboris truncis, centena aliquot verba, cum suis derivatis, propullularunt. Πάω, vel πάομαι, in Lexicis vulgatis, Latine redditur possideo, item gusto, et vescor. Magna videtur istarum significationum dissimilitudo. Si res propius spectetur, amice conspirant. Prima et propria significatio est curandi, secunda alendi, vel nutriendi. Verbum ἀγαπάω diligo, compositum ex ἄγαν et πάω, pp. notat magnam curam alicujus gero. A veteri Græco verbo πάω sunt Lat. pasco, pavi &c. nam à prima significatione curandi et nutriendi facile fluxit ea pascendi. Gustare et vesci nihil utique aliud est quam pascere se ipsum. Alienior est, primo adspectu, possidendi significatio. Hæc tamen etiam pulchre convenit. Hominum vetustissimorum divitiæ sitæ erant in pecoribus. Qui curabat, et pascebat, pecus, is possidebat. Proximum superest verbi πάω derivatum πηός, affinem notans; pp. illum, quem quis velut possessionem sibi acquisivit; quo respexit Euripides, in Andrem. vs. 641. γαμβρὸν πεπᾶσθαι generum acquirere, vel potius possidere: nam Præter. pass. hujus verbi semper habet possidendi vim, ut et Præteritum verbi κτάομαι. Παὸς autem Ionice pronuntiabatur πηὸς, unde remansit vox πηοσύνη, affinitatem significans. Παὸς vero quum esset in linguam communem recepta, alteram formam Doricam vocarent Grammatici, ex. gr. Scholiastes Nicandri de Theriac. vs. 3. A Præterit. perf. pass. πέπαμαι, πέπασαι, πέπαται, vel πέπασται, nomina quædam manarunt, Lexicographorum incuria fere obliterata. A prima persona superest πᾶμα, rem ipsam significans, quæ possidetur; in primis autem adhiberi de pecoribus, ex duobus veterum poetarum locis licet æstimare. Theocritus in Fistula, oves et boves pastorum vocat ἐρατὸν πᾶμα amabilem possessionem, et, in Ara Dosiadæ prima, pecora appellantur πάματα Πανὸς Panis possessio. Illud autem πᾶμα, litera liquida duplicata, etiam pronuntiabatur πάμμα: quam formam Æolicam esse, credidit Eustath. ad Hom. Il. Δ. p. 376. Apud Apollodor. in Biblioth. p. 163. nomen invenitur Πάμμων, filio Priami impositum, atque ea forma in compositis viget. Vid. nostr. Animadv. in Ammon. l. 3. c. 7. A secunda pers. Præt. Pass. ortum, πᾶσις, nuspiam in Lexicis vulgatis reperietur, sed apud Hesychium tantum [πᾶσις κτῆσις]. Significat autem, secundum istam formam, actionem possidendi. Compositum certe ἔμπασις reperitur apud Hesychium, qui vocem ἐμπάσεις reddidit ἐγκτήσεις. A tertia Præter. pass. (cujus forma fuit duplex πέπαται et πέπασται) derivata remanserant, quorum origo vulgo à Grammaticis ignoratur. A πέπασται, nempe, oriuntur voces Græcæ πάστης et παστὰς, ac Latina pastor. A πέπαται remansit πάτος, unde ortum fuit πατέω: atque hinc demum patet, cur Medium πατεῖσθαι, vel, Ionico flexu, πατέεσθαι notare potuerit edere, vel vesci. Isto quidem significatu, qui à Lexicographis non adnotatus est, adhibetur hoc verbum ab Herodoto, et restitui debet Agathocli Cyziceno, apud Athenæum, l. 14. p. 650. ubi, pro πατέουσι, legendum est πατέονται comedunt, vescuntur. L. C. V.] [Addenda his sunt, quæ vir magnus dedit, in Adnotationibus in Adoniaz. Theocrit. vs. 90. p. 383. 384. Ceterum, quod supra jam à cel. Lennepio, nobisque, animadversum est, vix addubitare licet, quin πάω primariam notionem habeat premendi, premendo stipandi, densandique, unde orta dein significatio alendi, quasi cibis replendi et effarciendi. Inde certe πάτος via calcata, pavimentum, πᾶς pp. compressus s. compactus, solidus &c. Plura vide in παίω, ubi notionem curandi, ex propria illa vi premendi, ita explicuit T. H., ut doceret, πάω, curare, hoc sensu, idem esse quod premere, atque in rem incumbere. E. S.]

Πέδη vinculum pedum. Componenda vox cum Lat. pes, Gr. πούς, πέδον &c. Oriuntur à πέω, cui vicinum πάω premo, calco. [Πέδα, pro μετὰ, Dorice, in compositis potissimum, dici, Grammatici passim monuerunt. Vide omnino Maittair. p. 231. 252. et locos veterum ab ipso indicatos. Itaque recte legitur apud Hesych. πέδα· μετά: quem locum à correctionibus aliorum vindicavit cl. Albertius, in Periculo Critico, et in Animadvers. ad Hes. t. 2. c. 896. Utrum vero πέδα pro μετὰ, Dores simpliciter dixerint, per variam dialectum, literis π et μ, τ et δ, inter se permutatis, an vero πέδα, hoc sensu acceptum, diversa quadam ab origine sit repetendum, nondum satis apparet. Æmilius Portus ad Euripidis Phœniss. vs. 1034. de eo jam videtur addubitasse. Sane nimia foret ea literarum permutatio, qua pro μετὰ diceretur πέδα, neque ulla in lingua tales literarum mutationes fieri posse, existimem. Itaque πέδα hocce, pro diversa constructione, accipiendum potius vel pro Accus. Singulari antiquæ formæ πὲς, unde Lat. pes, pedis, ut πέδα idem sit, quod πόδα, id est, pedem; vel ita, ut πέδα, sive potius πέδ', pp. sit casus obliquus, vocis πέδον solum. Hoc certe optime facit, quod Æmil. Portus l. 1. p. 15. conjecit, verbum πεδαμείβειν idem prorsus esse quod πέδον ἀμείβειν, h. e. solum permutare, solum transire. Idem vir eruditus, rectissime τὸ πεδαίρειν exposuit per ἐκ πέδου [sive πέδοι] αἴρειν, ex solo [vel humi] tollere, quorsum faciat illud Euripidis in Herc. Fur. vs. 872. "Vade in Olympum, o Iri, πεδαίρουσα γενναῖον πόδα, id est πέδοθεν αἴρουσα, solo attollens generosum pedem." Ceterum vix dubitandum videtur, quin alterum illud πέδη vinculum pedis, pp. sit Adjectivum f. g. à πέδος, η, ον, quod veteres formarint à Genitivo vocis πὲς, πεδὸς: uti factum est in aliis compluribus. Eadem ratio est vocis sequentis. E. S.]

Πέδιλον calceus. Ex πέδη, ab antiquo πὲς, Lat. pes, et ἴλας involucrum, ab ἴλω volvo: de quo supra. [Mallem simpliciter ducere à Dativo πεδὶ, ejusdem vocis πὲς, sive potius πεδὸς, quod eruditissimo Marklando et Valckenario nostro placuit: adjecta terminatione in λος, λη, λον. Conf. modo dicta in πέδη. E. S.]

Πέδον solum. A πὲς, cui vicinum πούς: vel à πέω premo, calco. Alio in loco vir celeberr. "Antiquum nomen Gr. πὲς, superstes in lingua Latina, et vicinum alteri πούς, peperit nomen πέδον, significans solum. Inde πεδίον campum vocant Græci, seu locum planum et patulum. Inde præterea nomen πεδιὰς, planitiem notans, quæ in Evangelio Lucæ, c. 6. 17. exprimitur per τόπος πεδινός. Est autem πεδιὰς Adjectivum, q. d. humi depressus, atque sic planus, campester, factum itidem à πέδον."

Πείθω impello ad aliquid faciendum. A πέω, nempe, vel πιέω, repetendum. Inde persuadeo. Alibi fusius de hoc verbo vir celeberr. "Ab antiquo verbo πίω" inquit "oriuntur verba πείθω et πιέω: quorum prius superest. Posterius vero remansit in quibusdam temporibus, quæ verbo πείθω tribuuntur, nec non in variis derivatis. Significat autem πείθω, vel πίθω, ligo, alligo, quasi premendo adjungo, quæ notio manifesta est in derivatis, ut πεῖσμα et πίθος, quorum illud funem nauticum denotat, quo naves in littore alligari solent: πίθος vero dolium significat, quod, nempe, variis ex partibus compingitur et colligatur. [Vide Amplis. D. Meslinghi Dissert. Philol. 19. de vocibus Belg. *tien* et *ton*.] Usu autem factum est, ut verbum πείθειν eximie tribueretur orationi, qua velut alium constringas, et tuæ alliges sententiæ: quod Latinis est persuadere. Eo sensu passim, cum aliis, tum præsertim oratoribus, tribuitur τὸ πείθειν, id quod finem esse orationis debere, præcipiunt Rhetores. Inde nomen Πειθὼ, quæ eximie vocarunt deam persuasionis, vel etiam sic dixerunt vim orationis persuasivam, qua blande alium in tuam sententiam perducas. Altius autem verbum πείθω, inde translatum, aliquando significat idem fere, quod oratione placere, vel obsequi oratione: uti quibusdam in locis S. Scripturæ usurpatur. Conf. Matth. 28. 14. 2 Cor. 5. 11. Nec dissimilis ratio est loci Epist. ad Gal. 1. 10. ἄρτι γὰρ ἀνθρώπους πείθω, ἢ τὸν Θεόν, ubi reddendum est, hominibusne, an Deo, obsequar, mea oratione, vel doctrina: ut manifeste declarant verba, quæ adduntur, ἢ ζητῶ ἀνθρώποις ἀρέσκειν ubi τὸ ἀρέσκειν placere satis explicat alterum πείθειν." [Idem verbum πείθομαι magnam difficultatem habet [in illo Agamemnonis apud Homerum] Il. A. 289. ἅτιν' οὐ πείσεσθαι ὀΐω. Scholiastes exponit πρὸς ἃ οὐ πειθήσεσθαι. Censetur ἅτινα pendere ex præpositione, quæ reticetur, πρὸς, hoc fere sensu, ad quæ ipsum permoveri non posse puto, vel ad quæ illum nulla persuasione venturum esse puto. Verum enim vero τὸ πείθεσθαι alio modo apud veteres, alio apud recentiores, usurpatur. Apud Homerum sæpe ponitur pro obedire, persuaderi sibi ad obediendum pati. Verum etiam vim habet verbi πάσχω patior. Hoc pacto constructio erit plana et haud impedita. Belgice: *'t geen ik niet denk dat hem overkomen zal.* Sic dicimus πάσχειν κακόν τι, vel ἀγαθὸν pati aliquid mali vel boni, affici malo aut bono. T. H.] [Verbum πείθειν ex origine significabat ligare. Funes, quibus navis terræ alligabatur, dicuntur πείσματα. Usus in hoc verbo est persuadendi, quasi dicas, blanda oratione aliquem ligandi, atque ad adsensum obligandi. A tertia Præter. Pass. πέπεισται fluxit πεῖστις, postea scriptum πίστις, fides, quæ persuadendo nos ligat. Hinc verbum πιστεύω. L. C. V.]

Πείκω pecto, carmino. Forte componendum est cum πέκω, πέκτω: oriturque à πέω impello, pango. [Etymol. Πείκω καὶ πέκω ἐστὶ τὸ κτενίζω ἤτοι καὶ στλεγγίζω. Ἢ παρὰ τὸ πέκω καὶ πλεονασμῷ τοῦ ι, γίνεται πείκω· σημαίτὸ ξαίνειν. Idem alibi, col. 655. Πέσκος σημαίνει κυρίως τὸ τοῦ προβάτου δέρμα. Παρὰ τὸ πείκω, πέκω, πέκος, καὶ πέσκος κατὰ πλεονασμὸν τοῦ σ. Vere analogiæ ratio hæc videtur esse. A πέω, pp. premo, (cognato verbo alteri πιέω) Perfectum fuit πέπεκα. Hinc πέκω, in Futuro πέξω, et, transposito σ, πέσκω: ut à πάω factum est πέπακα, πάκω, πάξω, πάσκω. A πέω etiam fluxit πιέω, ut à πάω, παίω: hinc porro πέπεικα, πείκω &c. Uti autem τὸ ξαίνειν radere involvit notionem quandam premendi, sive premendo cultrum radendi, sic πέκειν significationem illam τοῦ ξαίνειν videtur accepisse à primigenia premendi. Nemo enim nescit pectinationem sæpissime fieri cum pressione quadam manus adactæ. E. S.]

Πεῖνα, et Ionice πείνη, fames. Forte à πέω impello, premo. [Malim à πέω premo. Fame pressos Latine etiam dicimus, ut Belgice "*drukkende armoede, drukkenden honger.*" Unde fit, ut πεινᾶν etiam dicatur, pro pauperem esse. Πεινῶντες (Luc. 1. 53.) sunt pauperes, qui Græce alias πένητες dicuntur. Opponuntur enim, hoc loco, πλουτοῦντες divites. Πένης pauper, pp. laborando victum sibi parans, proximum est derivatum à verbo πένω. Hinc πεινῶ, πεινάω, significans egeo cibi, esurio. Forma verbi πεινάω (ut in Latinorum esurio) est Desiderativa. L. C. V.]

Πεῖρα conatus, inceptum. A πείρω impello, figo, transfigo: quod à πέω. Alio loco clarius Lennepius: "Græcum πείρω transadigo nomen peperit πεῖρα, significans experientiam: quomodo Græce dicitur πεῖραν λαμβάνειν τινὸς experientiam facere alicujus rei; vel experiri aliquid. Sic πεῖραν ἔχειν τινὸς experientiam habere alicujus rei. Inde verbum πειράζω, significans pp. experientiam facio, atque inde experimento tento: quomodo specialim interdum iis tribuitur, qui aliquem tentant, et sollicitant ad Venerem. Latius longe sumtum est à scriptoribus sacris, unde deductum nomen πειρασμὸς, tentationem, veluti, ad malum aliquod denotat." [Vide mox in πείρω.]

Πείρω transfigo. A πείρω, de quo ad πεῖρα. [Πείρω et περάω perforando penetro. Inde Lat. pereo, peritus, periculum, quorum hoc postremum pp. nihil aliud significat, quam Gr. πεῖρα, seu tentamen, quo in rem aliquam penetrare nitimur. Istius verbi Præter. Med. πέπορα nomen produxit πόρος, h. e. porus, meatus, foramen. Hinc compositum ἄπορος pp. id notat, per quod exitus et meatus patet nullus. Propria ista significatione, quæ rarissime positum invenietur, occurrit apud Platonem in Timæo, t. 3. p. 25. commemorantem ἄπορον καὶ ἀδιερεύνητον πέλαγος mare infestum et scopulosum, per quod exitus vel meatus patet nullus. Hinc figurate ἄπορος notat pauperem, stupidum, dubitantem. Quæ videtur prima specie, in istis tribus, significationum pugna, illa, origine considerata, mox evanescet. Quis enim est pauper? is, qui nescit quo se vertat, atque adeo exitum suis rebus reperit nullum. Stupidus autem est, qui ad quævis obvia veluti impeditus hæret. Tandem, qui, in bivio cogitationum statutus, transitum non invenit, quique ignarus sit, quæ via è duabus sit eligenda, is dubitat. Ergo ἄπορος notat dubium, et, hinc productum, ἀπορέω dubius hæreo, dubito: quod verbum Latinum, utpote designatæ rei, flexu suo frequentativo, exprimendæ, aptissimum judicabat Jul. Cæs. Scaliger, pater, in Epistol. p. 466. De homine dubitante Theognis dixit, vs. 907. ἐν τριόδῳ ἕστηκα. Qui dubitat, inquit Plato, de Legg. l. 7. p. 799. stat, καθάπερ ἐν τριόδῳ γενόμενος, καὶ μὴ σφόδρα κατειδὼς ὁδόν. Scholiast. Sophocl. ad Ajac. vs. 179. ἀπορῶντας, inquit, οἱ καθ' ἓν ἑστῶτες &c. L. C. V.]

Πέλαγος pelagus, æquor. Componendum cum Lat. planus, quod à πελάω, πέλω, de quo suo loco. [Originem hanc vocis confirmare nonnihil videtur glossa Hesychii πέλαγος· πλάτος, θαλάσσης, ubi vide, quæ notavit Albertius. A voce πέλαγος porro denominativum est verbum πελαγίζειν· τοὺς ἰδίους συγχέειν, quasi dixeris, maris instar fremere. E. S.]

Πέλανος libi genus. Compone Lat. planus, à πελάω. [et dicta in πέλαγος. Recte igitur Apollonius apud Etymol. c. 659: 19. πέλανοι λέγονται τὰ πέμματα, ἀπὸ τοῦ πεπλατύνθαι. E. S.]

Πελαργὸς ciconia. Ex πελὸς fuscus, et ἀργὸς albus, [" quoniam pennas habet albas et nigras." Vide H. Stephani Append. c. 1622. et scriptores ab ipso laudatos. E. S.]

Πέλας prope. A πελάω propinquo, quod à πέλω, de quo suo loco. [Etymol. Πέλας, καὶ τοπικὸν, καὶ χρονικὸν, καὶ ἐπὶ συγγενείας. Construitur cum Genitivo, ut Odyss. O. 257. ὃς τότε Τηλεμάχου πέλας ἵστατο. Unde verisimile est, πέλας pp. esse Accus. Pluralem, à Sing. obsol. πέλη, quod ductum à πέλω verto, pp. versionem, conversionem, circumversionem notet, et hinc, per ellipsin quandam Præpositionis, non aliter atque Arab. حول haula, pp. circumversionem, dein circa, circum, prope, significet, ut πέλας pp. sit pro κατὰ πέλας. E. S.]

[Πέλεια s. πελειὰς columba. A πελὸς niger vox repeti solet. Quia tamen Herodotus, l. 2. 110. et alibi, adjecta voce niger, μέλαιναν πελειάδα nigram columbam memorat, malim equidem ducere à verbo πελέω verto, inverto, ut columba πελειὰς dicta sit ab invertendo, quod eodem capite sæpius se convertat. Esse hoc isti avi maxime proprium, vel pueri norunt. Conf. etiam in πέλεκυς, et πελεμίζω. E. S.]

Πέλεκυς securis. Nescio, an à πέλω: ut sit componendum cum Lat. pello. [A πέλω, πελέω, πεπέλεκα, analogice factum est πέλεκυς, et πέλεκκος. A πελέω pp. verso descendit quoque Futur. πελέσω· unde Aoristus πέλεσσε Hesiod. Ἀσπ. vs. 36. et hinc novum verbum πελέσκω, quod dedit πελέσκεο, secundam Singularis Imperfecti Medii, semel lectam, Il. X. 433. ἔμοι —— εὐχωλὴ κατὰ ἄστυ ΠΕΛΕΣΚΕΟ qui mihi gloria per urbem eras, pp. versabaris. Itaque et πέλεκυς securis à versando fortasse dicta: quam originem verbi πελέω confirmant hæc Etymologi, col. 659. 26. στρέφειν δὲ καὶ ἀναστρέφεσθαι ἔθος ὁ μέλλων πελέσειν· ἐξ οὗ καὶ πέλεκυς, ὁ [illegible]. E. S.]

Πελεμίζω moveo, quasso, concutio: à πέλεμος, quod cum πόλεμος componendum, oriturque à πέλω, unde in Præter. Pass. πεπέλημαι, et hinc πέλεμος. Vide porro in πέλω. [Esse autem πελεμίζειν pp., non adeo quassare, quam potius tremefacere, observavit Cl. Ernest. ad Il. N. 443. et Π. 612. cui interpretationi obest locus, Il. Π. 766. ubi βαθεῖαν πελεμιζέμεν ὕλην, haud dubie est versare, et hinc conquassare, concutere, κινεῖν, σαλεύειν, uti exponunt Scholiastes, et Hesychius. Obsunt et alia poëtæ dicta, Il. Θ. 443. Π. 612. Ρ. 528. Φ. 176. &c. quibuscum conferri poterit Etymol. c. 659: 28. qui πελεμίχθη reddidit ἐκινήθη, ἐσείσθη, simul opportune addens, ἀπὸ τοῦ πάλλω, ὡς οἶμαι, ἢ ἀπὸ τοῦ πέλω: quod posterius ita verum est, ut tamen satis appareat, πάλλω et πέλω vicinæ significationis fuisse verba. E. S.]

Πέλλα mulctra, seu mulctrale, πέλμα planta pedis; πελὸς niger, aut fuscus; πέλτη pelta, scutum brevius, orta videntur à πέλω, sed ratio significationis est minus aperta. [Vide ad sequens πέλω.]

Πέλω sum. A πέω, quod notat agito, pello, versor, adsum. Alibi hæc habet Lennepius: " πέλω, et πέλομαι vulgo redditur adsum: pp. tamen magis significat versor in aliquo loco: πέλω enim Active pp. est verso. [Vide in Σπλάγχνον. Propria notio verbi hujus, πέλω, vix melius sentiri potest, quam ex derivato nomine πόλος, sive hoc repeteris à πέπολα, Præterito vulgo dicto Medio verbi πέλω, sive idem recta malueris ducere à πόλω, forma verbi πέλω vicina. Πόλος autem Lat. polus, manifesto dictum est à vertendo: quare et à Plinio redditur vertex. Vide Vossii Etymologicum, voce vertex, et Forcellinum, in polus. Qua de re alibi etiam Lennepius. " Vox πόλος" inquit " pp. significat versionem: unde ab Astronomis eximie tribui solet cœli cardinibus, in quibus, nempe, universum cœlum vertitur suo axe: unde dein ab Astronomis transfertur ad ipsum cœlum. Generalis autem notio versandi maxime spectari solet in voce πόλος, quando cum aliis componitur; quemadmodum inter alia in οἰοπόλος, i. e. qui versatur circa oves, pastor ovium &c. Simili ratione ὀνειροπόλος dicitur, qui versatur circa somnia, atque adeo interpres somniorum." Hactenus ille. A πέλω porro est περιπέλω, et περιπέλομαι, cujus Participium περιπελόμενος contractum est in περιπλόμενος: unde περιπλομένου ἐνιαυτοῦ. Od. A. 247. pp. sonat circumvertente anno, vel circumvertente se anno, h. e. dum annus circumvolvitur, vel se ipse convertit, anno affecto (ut Favorinus apud Gellium, Noct. Attic. l. 3. 16. reddebat) qui nondum ad finem ipsum, sed proxime finem, progressus deductusve erat. Conf. Il. Ψ. 833. Od. A. 16. et Il. Σ. 220. ubi δηΐων ἄστυ περιπλομένων pp. est hostium vertentium se, vel versantium circum urbem. Sic et ἀμφίπολος eximie minister, ministrave vocatur, circa dominum dominamve versans: de qua notione plura diximus, occasione verbi גיל significantia sollicite observare, ad Ps. 2. 11. Ex quibus jam satis constabit, opinor, πέλειν et πέλεσθαι pp. idem esse quod Lat. versari, unde notat adesse alicui, q. d. versari circa aliquem. Vide Il. A. 284. Γ. 287. Δ. 450. E. 511. Θ. 64. &c. Ceterum à πέλω (media consonante geminata) est πέλλω, Lat. pello, pepuli &c., cognatum alteri πάλλω, quod notionem habet vibrandi, movendi, atque adeo commovendi, ut in illo Ciceronis de Clar. Orator. c. 87. Longi sermonis initium pepulisti Attice &c. E. S.]

Πέλωρ monstrum. Forte à πέλω [verto. Ridicula videtur etymologia, qua dictam vocem nonnulli voluerunt, " quasi πέλας ὄρους ἐν τῷ μεγέθει, quod magnitudine proxime ad montem accedat." Vide H. Stephani Append. c. 1628. Quemadmodum enim ab ἄχω est ἀχὼρ, ab ἴχω, ἰχὼρ, ab ἕλω, ἕλωρ, ab ἕλω, ἕλωρ et similia, atque à κάω est κάστωρ Castor, &c. et omnia nomina Latina in or et us recta à verbis in o descendunt, amor ab amo &c. eadem utique analogia, à πέλω, pp. id notans, quod vertat, sive advertat ad se alliciatque oculos hominum. Itaque πέλωρ ad amussim respondet voci Hebr. מופת. E. S.]

Πέμπω mitto. Compone πέω, impello. A πέπω [inserto μ sive ν. Ab eodem verbo πέπω verisimiliter admodum descendit vocabulum πέπων, πέπονος, quod redditur " pp. coctus, excoctus à sole, et hinc mollis, ignavus:" porro πέπων, πέπαξ, πέπανος de quibus infra suo loco. Videtur autem nostrum πέμπω, pro πέπω, rectissime repeti à πέω pello, impello: cujus propriæ significationis clarissima vestigia sunt in illo verbi usu, quo exponitur procul amandare, q. d. propellere, vel cum vehementia quadam depellere, ut in illo Odyss. I. 461. τὸν κριὸν ἀπὸ ἕο πέμπε θύραζε, et πέμπειν φόβους, apud Platonem, quod Cicero reddebat incutere terrorem. Debemus hæc H. Stephano, Thes. t. 3. c. 196. apud quem reperias quoque ἀποπομπὴ depulsio sceleris, ἀποπομπαῖος depulsorius, et similia. E. S.]

Πέμφιξ flatus. Componendum forte cum πέμπω. [Est ejusdem formæ vox ac σμῶδιξ vibex. Etiam pro bulla, quæ in aquis et humidis quibuslibet, flatu quodam, extruditur, et supernatat, à Nicandro dici, in Theriac. vs. 272. annotavit H. Stephanus; ubi Scholiastes explicat, ejusdem originis et formæ, voce πομφόλυξ, quod à πόμπω, ut πέμφιξ à πέμπω, forma vicina. E. S.]

Πενθερὸς socer. Nescio an componendum sit cum πένθος mœror, et hoc cum πάθω, πέθω, unde πέπονθα, quod ad πάσχω refertur. Vide et πένθος. [Hesych. πενθερὸς τῷ γαμβρῷ ὁ τῆς [illegible] πατήρ· καὶ πενθερὰ, ἡ μήτηρ. Τίθεται δὲ καὶ ἐπὶ τοῦ γαμβροῦ. Alioquin ὁ γαμβρὸς, eodem docente Lexicographo, vocatur ὁ ἀνὴρ τῆς θυγατρός. Jam vero statim in oculos incurrit, quemadmodum γαμβρὸς, pro γαμερὸς, est à γάμος, ita πενθερὸς à πένθος, eadem analogia, duci potuisse: et utrumque tam γαμβρὸς, quam πενθερὸς, pp. sint formæ in ερὸς, ab alia simpliciori in ος derivatæ.— Πένθος est luctus, sive potius passio, aut (qua voce Hesychius explicat) συμφορὰ eventus, in utramque partem, sed in primis infelix. An igitur πενθερὸς pp. is est, qui eventuum tam prosperorum, quam adversorum, quales in eadem gente sæpe existere solent, particeps, iisdem læto adficiatur, aut una indolescat: unde porro tam generum significaverit quam socerum? E. S.]

Πένομαι facio opus. A πένω, πέω, agito. [Uti verbum obsolutum πάω (indice T. H. superius in πάσχω.) pp. valuit premere, dein in rem incumbere studiosius, quæ vis primaria notissima quoque est in Hebr. עמל, incubuit, operam rei dedit: ita à πέω (cognata forma alteri isti πάω) facillime repeti potest nostrum πένω, quod Eustathius ad Il. Ξ. 291. p. 222. 38. exponit τὸ σπουδαίως ἐνεργεῖν, indeque deduxit τὸ πόνος, et γεωπόνος, qua voce agricola dicitur gnaviter operi suo incumbens. Intelligetur jam simul, qua causa idem nostrum πένομαι accipiatur pro pauperem esse, sive pp. opus faciendo vel laborando victum sibi quærere. Conf. L. C. V. in voce πεῖνα. E. S.]

Πέντε quinque. Forte Æolicum πέμπε, componendum cum πέμπω mitto. [Videtur πέμπε, Lat. quinque, (Π enim est Lat. qu, ut in quidquid, quod Osci, teste Festo, pronunciabant pitpit) πέμπε, inquam, videtur pp. esse Ablat. Sing. absolute positus, à Nominat. veteri πέμψις, missio, emissio, ut πέμπε sit pp. emissione vel projectione manus, quo actu numerum V. significare solemus. Quod si vere conjecerim, facile patebit, alterum πέντε vix illius differre, ductum quippe à Nomine πέντις, adfini alteri isti πέμψις. Ceterum, pro πέμπε, in forma Ablativi, veteres videntur etiam dixisse πέμπι, Lat. quinqui: unde Latinis quinqueplico et quinquiplico, quinqueremis et quinquiremis &c. E. S.]

Πέος penis. Componendum cum πόω, à πέω. [Etymol. πέος σημαίνει τὸ αἰδοῖον οἶμαι κατ' ἔλλειψιν τοῦ σ, ὅτι πέφυκε καὶ ἐντείνεται κ. τ. λ. Indicavit cel. Lennepius, in πένομαι, formas fuisse sibi invicem cognatas πέω et πένω. Ergo à πέω fuerit πέος, à πένω autem penis. Quod si jam porro contuleris, quæ de indole vicinæ formæ πάω, in πάσχω diximus, itemque in πένομαι, ratio appellationis vocabulorum πέος et penis facile in oculos incurret. Plura addere pudor vetat. E. S.]

Πέπερι Piper. [Etymol. πέπερι παρὰ τὸ πέσσω, πέπτω, τὸ εἰς πέψιν ἄγειν τῇ θερμότητι τοῦ σπέρματος, sive " quod calore suo coctionem juvet." Sed valde dubito de hoc etymo. Est πέπερι arbor Indica, ideoque nomen habere videtur barbarum. Plura de voce dabit Appendix Stephani, c. 1651. E. S.]

Πέπλος peplum. Pro πέπελος, à πέλω verso, quasi involucrum. [Eandem derivationem præiverat Etymologus " πέπλος εἶναι περιπελής τις ὤν, ὁ περὶ τὴν φοροῦσαν περιπελόμενος, καὶ εἰλούμενος. Ceterum, et alia forma, in ον, πέπλον, commemoratur ab Hesychio, cui plane respondet Lat. peplum. E. S.]

Πέπτω coquo. A πέπω, quod à πέω agito, pello. [" Πέπτω est à primitivo πέπω, in Præter. Med. πέποπα· unde πόπος, et fem. πέπω. Hinc πέπανος et neutrum πέπανον, quod, Substantive positum, significat libum, vel placentam. Πέσσω autem proprie significat coquo, ut πέσσειν ἄρτον coquere panem, quod Latini quoque dicunt. Pro πέσσω dixerunt etiam πέττω, ut ἔσσομαι et ἔττομαι, ἐρέσσω et ἐρέττω &c. Unde apud Aristophanem est περιπέττειν macerare panem eique crustam obducere: unde figurate ponitur pro rem deterioris notæ specie quadam involvere et obtegere. Sic Clemens Alexandrinus dixit περιπέττειν τὸ σῶμα χλαμύσι πορφυραῖς corpus, non formosum, chlamydibus purpureis obcrustare, sive obtegere, et sic speciem formosam addere. Περιπέττειν τὸ ψεῦδος mendacium obcrustare et specie quadam veritatis obducere &c.

T. H.] [Latinorum coctum Festus à cogendo dici putabat, quia coquendo coërcetur. Vide Vossii Etymologicon. Malim equidem τὸ coquo (quod veteres coco pronuntiabant) recte ducere à πέπω, forma cognata alteri πέπτω et πέσσω. Literæ π et κ (sive Lat. c et qu) sæpissime [illegible] permutantur. Ceterum ab antiquiori isto πέπω superest πέπων, pp. coctus, seu excoctus à sole, ad maturitatem perductus, maturus: dein mollis, mitis, suavis. Vide H. Stephani Thes. t. 3. c. 230. b. De origine vocis dicemus in πέσσω. E. S.]

Πέρ. A πέρω, de quo suo loco. Compone περί. [Particula hæc, vulgo expletiva dicta, per retractionem Accentus videtur dicta fuisse, pro περί. Ita certe, pro [illegible] dictum ἔν, pro ἐνί, ἔν', pro ἐπί, ἔπ'. Plena igitur forma vocalæ hujus fuerit περί, à Græcis Latinisque eadem ratione apocopatum in πέρ, sive per. De quo nemo dubitaverit, qui componat, Gr. περιδεής, περικλυτός, περιηχέω, περιμένω, περιπλεκής, περιφιλέω, cum Lat. pertimidus, percelebris, perstrepo, permaneo, perplexus, perdiligo &c. Ergo, siquidem eadem analogia nostrum πέρ se habeat ad περί, qua ἐν ad ἐνί, ἐπ' ad ἐπί, nostrum πέρ, (sive potius περί) pp. fuerit Dativus vel Ablativus Singularis obsoleti nominis πέρις, quod à πέρω transeo, sive potius premo, et premendo aut cum vi quadam penetro: ut περὶ pp. sit penetrando, sive penetratione; mirandumque adeo non sit, primariam hujus Particulæ notionem à cl. Hoogevenio, Doctr. Part. cap. 44. sect. 1. p. 1040. redditam fuisse per omnino, penitus, quasi penetrando in rem, ut in illo Homeri, ibidem laudato, οὐδέ τί πω ΠΕΡ ἐπεφράσω ne nunc quidem adhuc penitus intellexisti, id est pervidisti, et rem quasi penetrando cognovisti. Ita [illegible] compluribus aliis, ibidem à cl. Hoogevenio observatis. Sed confer. in περί. E. S.

Πέρα ultra. A πέρω. [Est, nempe, πέρα nostrum, pro πέρᾳ, pp. Dativus, sive Ablativus Singularis, vocis πέρα, pp. penetratio. Vide dicta in πέρω, πέρας, et πείρω. Pro πέρα etiam adhibuerunt πέραν, vel πέρην, id est, casum Accusativi ejusdem vocis πέρα, absolute positum: unde jam facile intelligetur, quare Particulæ πέρα et πέραν post se habeant casum Genitivi, ut in his, πέρα θαλάσσης, πέρα πίστεως, ultra mare, supra fidem, pp. transitu, vel pervasione maris, fidei &c. Et sic πέρην κλυτοῦ Ὠκεανοῖο, Hesiod. Theog. vs. 215. 274. πέρην ἁλὸς ἀτρυγέτοιο, Il. Ω. 752. &c. Conf. [illegible] cel. Lenn. in πέρας. E. S.]

Πέρας finis. A πέρω. Alio loco vir cel. "Verbi πέρω, (unde ortum περάω Lat. penetro) inter alia derivata sunt πέρα, et πέρας. Prius Genitivo junctum eximie valet ultra, vel supra, vel simile quid: atque ita dicitur πέρα τοῦ δέοντος. Inde etiam πέραν eximie refertur ad terminum ulteriorem, atque ita Genitivo frequenter jungitur, ut πέραν θαλάττης, i. e. in ulteriore maris litore. Alterum πέρας, πέρατος, Substantive positum, generatim terminum quemcumque et finem denotat, atque ita à scriptoribus Græcis sæpe memorantur πέρατα γῆς, quod, poëtis familiare, etiam legitur in Evang. Luc. c. 11. 31. In Epist. ad Hebr. 6. 16. figurate ponitur de jurejurando, quod veluti terminus controversiarum, in multis causis, est et earum solutio: quemadmodum πέρας inter alia quoque ab Hesychio redditur per λύσις."

Περάω transeo. A πέρω, unde πέρα. [A πέρα, pro πέρᾳ, Dativo sive Ablativo antiquo Singulari vocis πέρα, πέρας, videntur descendisse nostrum περάω et alterum περαίνω, de quo ita T. H. "Περαίνω ad finem perduco, est à περάω transfodio, perfodio, transeo. Jam πέρας significat, quousque aliquis transire potest, i. e. finem. Ita etiam usurpatur πέρα, unde est περαίνω rem veluti perforatam ad finem perduco." E. S.]

Πέρδω pedo. Factum à πέδω. [Futurum secundum habere dicitur παρδῶ, Aoristum secundum ἔπαρδον, Præteritum Med. πέπορδα: sed hæc videntur potius ducta à formis vicinis πάρδω, παρδέω, πόρδω. A postremo hoc certe æque πορδὴ ac πορδή crepitus, et [illegible] fortasse, ut πρωκτός podex, contracte, pro παρωκτός. E. S.]

Πέρθω diruo. Dictum pro περθέω, à περάω, quod à πέρω. [Etymologia hæc multo verisimilior est illa veterum à περθέω, τοῦτ' ἔστι περιτρέχω τὴν γῆν, καὶ τὴν πόλιν. Latini, Θ emollito in Δ, dixerunt perdo, ut ex Θεὸς deus, ἴθι, sive ἴθεν, inde similibusque. Nisi cum J. M. Gesnero tenere velis, perdere Latinorum verbum esse compositum ex per et dare sive vetus dere, quod in addere, abdere, condere item remansit. Esse autem verbum perdere vere compositum ex per et dere, non simplex, suadet magnopere vetus forma Præsentis Subjunctivi perduim, perduis, perduit &c. quæ terminatio etiam est in simpliciori do, et in illo Terentii, Andr. 4. 1. 43. At tibi dii dignum factis exitium duint! E. S.]

Περί circa, circum &c. Componendum est πέρ, πέρας. Notat autem circum, quasi in extremis terminis. [Diximus supra, in πέρ, vocalem hanc περί pp. videri esse Dativum Singularem obsoleti Nominis πέρις, quod haud dubie à πέρω penetro, transeo. Itaque περὶ pp. fuerit q. d. penetratione [illegible] extremum terminum, ut Lennepii verbis utar, sive [illegible] ipsam usque rei peripheriam: unde notionem acceperit τοῦ circum vel circa. Sentietur prius istud penetrandi etymon quam maxime in Latinorum per, ex περὶ nostro haud dubie facto; ut v. gr. in isto Horatii, "per mare pauperiem fugiens, per saxa, per ignes," et altero Virgiliano, "[illegible] hasta Tago per tempus utrumque" in verbis item compositis peragere, percolare, percribrare, peredere, perfodere &c. Significationem vero τοῦ circum vel circa, in eodem nostro περί, siquidem, ex notione ista penetrandi ad ambitum rei usque, nimis forte subtiliter repeti tibi videatur, poterit etiam commodius aliquanto arcessi ex primigenio isto premendi usu, in Gr. πέρω (antea à Lennepio jam indicato:) ut, nempe, πέρις pp. fuerit pressio ab omni parte rei facta, nostrumque adeo περὶ pp. sit pressione, et quasi circumstipatione, undique imminente. "Περί," inquit cl. Hoogeveen, l. l. p. 1042. "est circum, undique, ab omni parte, περικαλλὴς undique pulcer, περίλυπος undique tristis; apud Evangelistam Matth. 26. 38. περίλυπός ἐστιν ἡ ψυχή μου Anima mea undique tristitia est obsessa.—Sic περίτρομος, περίφαντος &c. Hactenus ille, et curæ Lennepius noster, alio loco, "Verbum περιέχεσθαι," inquit "vi præpositionis περί, significat pp. ab omni parte circumdatum teneri, ut v. gr. corpus vestimento, anima humana, ex opinione Platonicorum, corpore et sensibus. Inde translatum verbum ad varias res, quibus quis totus tenetur, vel continetur, atque ita tam alibi, tam apud Lucianum, Dial. Mortuor. 1. 10. est accipiendum" &c. Sentietur idem hoc pertaculo in formula illa οἱ ΠΕΡΙ Ἀλέξανδρον, quæ synonyma est alteri isti οἱ ἈΜΦΙ Ἀλέξανδρον, de quibus doctissime Hoogeveenius noster ad Vigeri Idiotism. p. 7. 8. 405. 591. E. S.] [" In compositione τὸ περὶ plerumque notat circum, velut in περιπατεῖν, περιστρέφειν, et aliis centenis. Sed in paucis compositis περὶ intendit significationem simplicis, ut in περικρύπτειν, studiose occultare. Περιμένειν, æque ac διαμένειν, significat usque exspectare, et Latine permanere. Qui in lætitia modum excedit, dicitur περιχαρής: valde meticulosus περίφοβος, et περιδεής: "qui immoderata tristitia penetratus jacet, περιαλγής dicebatur et περίλυπος. Postremum illud apte adhibuerunt Evangelistæ, de Jesu, in horto Gethsemanis, quando, sub forma hominis, deum tegens, et peccatorum humanorum pondere pressus, pæne opprimeretur: tum Jesum fuisse scribunt περίλυπον Matthæus, Marcus et Lucas." L. C. V.] [Eadem vis præpositionis per apud Latinos, notissima est in peracutus, perangustus, perornatus, perblandus, percandidus, perdiligens, perjucundus aliisque permultis. E. S.]

[Περιστερά columba. Multum laborant Lexicographi, in vera hujus vocis Etymologia exquirenda: quam primus videtur indicasse cl. Bos, in Dissert. de Etymol. Græca p. 36. "Meo judicio," inquit "derivanda vox est à περισσοτέρα abundantior, copiosior: unde, per syncopen syllabæ σο, habes περιστερά. Ratio denominationis non longe petenda: est enim revera abundantior avis, quia sæpius parit in anno." Nimirum "à περί, observante cel. Lennepio, oritur Adject. περισσός pp. notans id quod redundat: unde eximie tribuitur numero impari, q. d. numerum parem excedentem. Opponuntur, nempe, apud Græcos, ἀριθμὸς ἄρτιος numerus par, [illegible] ἀριθμὸς περισσὸς numerus impar. Generatim autem περισσὸς notat quod supra modum velut est" &c. E. S.]

[Περκνός, et, rarius usurpatum, περκὸς niger, sive potius nigris distinctus maculis: ut egregie probavit H. Stephanus, in Append. c. 1651. Ductum autem est à πέρκω, quod verbum, Græcis Latinisque perditum, lingua Gallica nobis servavit in suo percer. Stirps ejus analogice est πέρω, unde πέρκω, ut à δέρω, δέρκω &c. Jam vero πέρω pp. est penetro, transadigo. Vide in πείρω. Ergo et percer Gall. (ut est in *Nouveau Dictionaire de l'Academie Françoise*,) significat penetrer; aut, ut Furetiere exponit, "*faire une ouverture avec un instrument pointu.*" Hinc liquet, primariam notionem esse pungere, pungendo penetrare, et pungendo notare, distinguere. E. S.]

Περόνη fibula. A πέρας, quod à πέρω, unde πείρω. [Rectissime igitur Etymologus: Περόνη παρὰ τὸ πείρειν, ἥ ἐστι κεντᾶν, καὶ διατρῆσαι. Conf. etiam in περκνός. E. S.]

Πέρπερος levis, vanus. Forte reduplicatum, pro πέρος, à πέρω. [Hinc verbum περπερεύεσθαι, de quo ita L. C. V. "Περπερεύεσθαι non significat perperam agere, et tamen Græcum πέρπερος, in origine sua, idem est ac Latin. vocabulum antiquum perperus, quod Nonius Marcellus interpretatur indoctum, stultum, rudem &c. Adfert etiam vocem, Accii Tragici testimonio stabilitam, perperitudo, quam reddidit levitatem.—Tenetur, πέρπερος apud Græcos significare jactatorem, et περπερεύεσθαι verbis se jactare et ostentare. Hæc est vera sententia Casauboni, in Casaubonianis explicita. Ἀλαζονεύεσθαι itidem notat jactare se, sed pp. de illo ponitur, qui mendax falsa de se jactat, quum contra περπερεύεσθαι dicatur, qui illa, quæ ipsi vere insunt, bona nimia jactatione elevat et ostentat: atque isto sensu verbum nostrum usurpavit Paulus, 1. Ep. ad Corinth. 13. 4. ἡ ἀγάπη οὐ περπερεύεται vir charitate præditus charitatem istam verbis non jactat. Additur enim: οὐ φυσιοῦται non inflatur. Itaque recte Glossator Sacer [illegible] h. l. p. 133. περπερεύεται explicat, in istum sensum, κατεπαίρεται valde elevat sese. Hesychio, πέρπερος est ὁ μετὰ βλακείας ἐπαιρόμενος qui cum jactatione se extollit. In Excerptis etiam è vetusto Glossario, πέρπερος redditur vanus. Succedat nunc valde notabilis locus Scholiastæ Sophoclis [illegible] Antigon. vs. 330. Is, quum verba Sophoclis, Κόμψευε νῦν τὴν δόξαν, explicuisset σεμνολόγει τὴν δόκησιν, i. e. verbis exorna sententiam tuam, mox subjicit: κομψοὺς γὰρ ἔλεγον, οὓς νῦν ἡμεῖς περπέρους (male vulgatum περπέρως) καὶ στωμυλάλους φαμὲν" &c.

Πέρυσι superiori anno. Forte cum περὶ componendum. [Quemadmodum θύρασι est Dativus Pluralis, à Sing. θύρα, μάρτυσι à μάρτυς, et similia plurima: ita vix dubitandum videtur, quin πέρυσι nostrum pp. sit Dativus antiquus Plur., per ellipsin quandam Præpositionis, ἐν, ἐπί, vel similis, Adverbialiter positus. Nominativus Singularis, hoc pacto, fuerit obsol. πέρυς, quod cum πέρας componendum, ortumque videtur à πέρω, unde περάω transeo. E. S.]

[Πέρω. Stirps in Præsenti quidem tempore obsoleta, unde tamen remansit Futurum πέρσω, quod verbo πέρθω tanquam proprium cessit. Origine plane eadem sunt πέρω, πείρω, πέρθω. Conf. supra in πέρα et πείρω. E. S.]

Πεσσός, seu Πεττός, calculus lusorius. Compone πέσσω, πέττω. Dicitur forte ab agitando, impellendo. [Etymol. Πεσσοί, ψῆφοι κυβευτικαί —— Ἐκ τοῦ πέτω, ὁ σημαίνει τὸ καταπίπτειν ἢ βάλλειν, πέτω· ἐξ αὐτοῦ ὄνομα πεσσός, ὁ πίπτει ἐν τῷ βάλλεσθαι, καὶ τροπῇ πεττός &c. Ceterum aliud est πεσσός, pro quo apud Latinos usitatum nomen pessum, in forma neutra, quod exponitur medicamentum molli lana compositum, de quo Celsus, L. V. 21. Nempe à subigendo et emolliendo dictum: unde etiam verbum πέττω, πέσσω, coquendi notionem accepit, q. d. calore subigere et emollire. Quin et à pessos illo etiam Latinis forma diminutiva pessulum mansit, apud Cœl. Aurelianum, Acutor. l. 3. 18. neque dubitandum est, quin aliud Latinorum pessulus, pro vecti, quo fores occlusæ obfirmantur intus, similis originis vox sit: nempe idem quod cognatum Græcum πάσσαλος à premendo et obfirmando appellatum. E. S.]

[Πέσσω subigo, emollio. Est forma verbi *Æolica*, pro qua communis lingua usurpat πέττω. Usus ille proprius subigendi (unde notionem coquendi indicavimus supra [illegible] πέσσω [illegible] πεσσός) clare superest in Homerico (Il. Θ. 513.) ὥς τις τούτων γε βέλος καὶ οἴκοθι πέσσῃ, id est, καταπραΰνῃ, θεραπεύῃ, emolliat, mitiget, leniat, uti Hesychius exponit in πέσσῃ. Vide et omnino Il. Δ. 513. Ι. 61. Ω. 617. 639. Od. Η. 119. E. S.]

Πέταυρον pertica. Forte à πετάω extendo. [Nimirum à πετάω, πεταύω, est πέταυρον, h. e. τὸ πέταλον, πλατύ. Uti docte jam dudum observavit Guijetus, laudatus à cel. Albertio ad Hesych. in hac voce: ubi plura reperies. E. S.]

Πετάω pando, explico. A πέτω, quod à πέω agito, impello: unde expando. Alio loco vir cel. "Verbi πέτω propria potestas est in motu, quo quid expandas. Quæ virtus expandendi remansit in verbo πετάω, et, inde facto, πετάννυμι, Medioque πέταμαι, vi sua reciproca significante quasi memet expando, vel alas meas expando. [illegible] usu inde significavit volare. A πέτω derivata denuo fluxerunt πετάω, et contractum πτάω, unde factum πτῆμι volo, volare: præterea πετέω, et contractum πτέω, unde deinceps πτέρω, proximum nomen peperit πτερόν, alam significans. Hinc verbum πτερόω, nec non πτερύσσω, à quorum priori πτέρωμα, à posteriori superest πτέρυξ. Ab hujus Dativo πτέρυγι nomen Diminutivum est πτερύγιον, nec non verbum πτερυγίζω, quo eleganter Græci usi sunt de pullis avium, quando motis alis nituntur volare."

Πέταμαι volo. A πέτω, de quo ad πετάω. Est quasi memet impello extensis alis. [Sive magis proprie, ut videtur, memet expando: ut vir cel. ad πετάω monuit. Vide et inferius in πέτω. E. S.]

Πέτρος lapis à πέτω impello. [Si πέτρος adhiberetur proprie de lapide saxove minori, quod manu volveretur, atque adeo impelleretur, vel et jaculando emitteretur, haud multum isti derivationi refragarer. Quia tamen πέτρος, et fœmininum hujus πέτρα saxum potius grandius, rupem, scopulumve denotant, malim equidem à πέτω expando, deinde etiam immineo, minor, minitor, in voce nostra πέτρος, eam scopuli notionem repetere, quasi dixeris expansum longius, et proxime imminentem mari, vel [illegible] minitantem, minantem scopulum. Uti apud Virgilium est Æneid. l. 1. 166. Hinc atque hinc vastæ rupes geminique minantur in cœlum scopuli. Hoc adspectu à πέτω expando primum fuerit πέτος, hinc vero πέτρος, πέτρος, πέτρα. E. S.]

Πέτω verbum est, in Activa forma, Græcis deperditum, Latinis servatum, quorum quidem notissimum est peto, petivi, petitum, petere. Proprie significavit i. q. pandere, expandere, et hinc, intransitive, expandere semet, vel expansis alis aliquo versum niti; quod Græci dixerint πέτεσθαι, in forma verbi Media. Latini propriam hanc verbi sui petere virtutem eleganter videntur indicasse verbo composito adpetere, quippe quod, si solvatur, nil aliud est, quam petere ad, h. e. expandere se, vel alas, manusve suas, ad aliquid extendere. Sentietur vis illa verbi propria in phrasi appetere manibus, id est, expansis porrectisve manibus aliquorsum se extendere, ut res capiatur. Itaque et jugulum petere, eloquentiæ principatum petere, gloriam petere, &c. pp. videntur esse extensa, exporrectaque manu, illuc festinare, et festinanter ferri. Egregie indolem hujus verbi explicuit cel. Perizonius ad Sanctii Minervam, l. 4. c. 4. p. 590-592. §. 46. Cujus observatis addi tantum velim, notionem illam celerrimi motus volandique, in πέτεσθαι, haud dubie aliam agnoscere primariam, quæ est expandere se, unde πέτεσθαι pp. significet expandendo se alasve suas festinanter ferri. Comparatio derivati nostri πετάω extendo, explico, dubitandi ansam vix relinquet. E. S.]

Πεύκη picea. Forte componendum cum πύκα condenso, cui verbo etiam cognatum est Adjectivum πηγός. [Videtur nostrum πεύκη esse forma fœminina, ducta à masc. πεῦκος, quod à simpliciori πύκος. Huc certe faciunt illa Etymologi: Πευκὴ, παρὰ τὸ πεῦκος, τὸ πυκινὸν σημαίνει —— ἢ παρὰ τὸ πύκος, ὃ σημαίνει τὸ πυκνὸν κ. τ. λ. Itaque dixerunt πύκος et πεῦκος, ut τύχω et τεύχω. A πύκος igitur facta πεῦκος, πυκνὸς, πυκινὸς, pp. densus, sive compactus, a, um. Unde fortasse et Herculi datum cognomen Πευκεὺς, ab Etymologo commemoratum, in voce κὴρ, col. 511. 29., q. d. duriter compactus, robustissimus. E. S.]

[Πῇ et πη: illud circumflexum cum iota subscripto, hoc encliticam particulam exhibens. Utrumque origine idem est, et pp. notat qua, scil. ὁδῷ, i. e. via: uti rectissime docuit cl. Hoogeveen, Doctr. Particul. L. Gr. cap. 45. Itaque πῇ, qua via? est interrogativum, πη autem, aliqua via, sive aliquo, adhibetur extra interrogationem. Quibus addi potest, à πῇ isto, vel πη, pp. non nisi generis terminatione, diversum esse alterum πῷ, sive πω· quippe quod pp. est Dativus sive Ablativus Singularis, masculini vel neutrius generis, idque formæ antiquæ, derivatus ab eodem Nominativo πὸς, cujus casus forma fœminina est πῇ, sive πη, aut πᾷ, pro παΐ. Olim enim, uti ab εἶπας dixerunt primum εἶπαι, (dein εἶπα) utque à τιμαί, ἡμέρα, formata sunt τιμαΐ, et ἡμέραι, unde porro contracta τιμᾷ, ἡμέρᾳ, sic à πὸς, πὸ, facta sunt πῶΐ, et πωΐ sive πωί, et contracta πῷ sive πῶ. Quæ quidem aliquanto fient evidentiora, si observes, simili ratione etiam in Plurali dictum fuisse πωῖς, et dein πῶς, ut λαῷς pro λαοῖς. Itaque et πῶς quo modo pp. est quibus, sc. modis viisve, ab eodem πὸς. Pro πῶ dixerunt primum πῷ, dein πω, cum accentu rejecto ad præcedentem vocem, tanquam encliticam. Quin et vocula ποῦ ubi ejusdem plane est originis. Est, namque, pp. Genitivus à Nominativo obsoleto, quem diximus, πὸς, πὸ, quod Latini pronuntiarunt quis, quæ &c. Tandem ab eodem πὸς derivanda quoque esse πότε, et ποτὲ, optime jam perspexisse videtur vir eruditissimus, in Lexicon Hedericiano. Dixerunt, nempe, πότε, pro πῷ τε, compositione facta ex πῷ, sive πῶ, et vocula τε. Veteres pro ω scribebant ο, dein iota subscriptum neglexerunt, ut alibi sæpissime Græci fecerunt, et Latini faciunt semper, in Dativo et Ablativo Sing. Declinationis secundæ. E. S.]

[*Πηγὴ* fons, scatebra. A πάγω figo, pp. quasi scaturiginis fundus, vel cui infigitur aqua saliens. [Etymologus nostrum πηγὴ repetebat à πηδῶ salio. Hunc secuti sunt plerique Lexicographi recentiores. Sed nimis dura est literarum δ et γ permutatio, quam ut illuc confugere liceat. Accedit, quod πηγαὶ ἄνυδροι commemorentur ab Apostolo Petro, 2 Epist. 2. 17. Hoc si, ad proprietatem istam, à πηδάω ductum, vertendum foret "salientes fontes sine aqua, vel aqua carentes," ecquis mortalium non intelliget contradictionem, quam Philosophi dicunt, in adjecto? Etiam ab Hesychio commemorantur πηγαὶ τῶν ὀφθαλμῶν, quæ explicantur οἱ πρὸς τῇ ῥινὶ κανθοὶ, anguli oculorum ad nares. Itaque longe rectius instituit cel. Lennepius ipsum scaturiginis fundum intelligens, i. e. foramen, sive aperturam illam, unde aqua prosiliat, terræ quasi infixum, et Hebraice quoque עַיִן, i. e. oculum, dictum: quod ipsum Lat. oculus, est ab ocus, hoc vero ab oco, ὄκω, similiter pungo. Alia longe res est in πίδαξ, quod vide in πιδάω, et infra suo loco. E. S.]

Πηγνύω, seu πήγνυμι, compingo. A πήγω, vel πάγω, figo, quod à πάω, de quo supra. [Vide dicta in πάγω —— πήγω.]

Πηδάω salio, i. q. πιδάω, πιδύω, unde πίδαξ fons saliens. Oriuntur à πάω, πῶ, agito, impello. [Observanda hac occasione iterum est mira vicinitas literarum δ et λ, quas toties confudit ipsa lingua Græca et Latina. A πηδάω est πηδηθμὸς pp. pulsus, uti v. gr. in πηδηθμὸς φλεβῶν pulsus arteriarum. De hoc quidem si nemo facile dubitaverit, ecquis neget convenientiam dari inter πηδάω, (unde πηδηθμὸς,) et aliud πήληξ "cristam significans, ἀπὸ τοῦ πάλλω, quod vibrante motu concussa contremiscat." Conf. etiam Etymologus in voce. Nimirum servavit lingua Græca ipsum verbum πήλω, in Aoristo verbi πάλλω, unde Il. Π. 117. Πῆλ' αὔτως, ἐν χειρὶ κόλον δόρυ vibrabat frustra in manu hastile mutilum, et similia. E. S.]

Πηλὸς lutum. A πάω agito, unde πάλω, πάλλω, [quin et ipsum vetus πήλω, ex quo verbo recta descendit πηλός. Ex origine illa statim intelligetur, quomodo πηλὸς dictum olim quoque fuerit vinum; non adeo παρὰ τὸ πάλλειν, καὶ σείειν ἡμῶν τὰς φρένας, ut Etymologo placuit (quem vide col. 670. 37.) quam potius, quod ipsum vinum intus agitetur et effervescat, ut πηλὸς pp. sit agitatus, unde lutum, pariter ab agitatione, et vinum dictum. Eadem significationum vicinitas est in Hebr. חֹמֶר lutum et חֶמֶר (Chald. חֲמַר, Arab. خمر Chamrun) vinum, pecul. generosius. Vide Lexicon Hebr. p. 184. E. S.]

Πῆμα damnum. A πάω, quod dedit πάσχω. [Etymol. Πῆμα σημαίνει τὴν βλάβην, καὶ τὸ κακόν· παρὰ τὸ πάθω, τὸ πάσχω· ἐξ οὗ πημαίνω κ. τ. λ. Nimirum obsoletum thema πάθω (cujus Futurum pp. esse πήσω, docet laudatus Etymologus, col. 668. 44. et 671. 1.) idem fuit olim ac πάθω, unde descendit Aoristus, vulgo dictus, secundus, revera Præsens, Participii, παθὼν, uti et πάθοις, πάθῃ &c. quod ipsum tamen πάθω, pro πάω (unde πατέω, patio, patior Lat.) manifeste productum fuit à πάω. Sive igitur nostrum πῆμα repetas à πάθω, sive à πάω, aut πιέω pp. premo (unde in Perf. Pass. πέπιεμαι, πέπεσμαι, et hinc πῆμα) res eodem redibit: dummodo teneas, πῆμα, hoc ex fonte ductum, pp. esse onus, quod pondere suo immani premat, hominemque adeo opprimat et elidat. Unde jam simul rectius intelligas, qua elegantia nostrum πῆμα adhibeatur de Paride, Il. Γ. 50. Patrique tuo μέγα πῆμα (Belgice *een groote last of bezwaar*) civitatique, totique populo. Vide sis ibidem, vs. 160. Θ. 176. Κ. 453. Od. Μ. 125. Ρ. 446. Unde et pp. dicitur φέρε πῆμα ferebat onus, Od. Μ. 231. Elegantissime vero Hector ὄβριμος (pp. ponderosus) dicitur κυλίνδεσθαι πῆμα molis instar gravissimæ volvi, Il. Λ. 347. coll. Ρ. 688. Quin et hinc simul perspicias, cur addito Genitivo dicatur πῆμα κακοῖο vulgo damnum mali, rectius, onus mali gravissimi, Od. Γ. 152. ut πῆμα δύος onus ærumnæ mergentis, Od. Ξ. 338. Quid quod, ex data hac origine, sensus oraculi istius obscurissimi Apollinis Delphici, apud Herodotum, l. 1. 67. p. 32. in verbis καὶ πῆμ' ἐπὶ πήματι κεῖται, nonnihil illustrabitur, dum vertas, onusque oneri incumbit, nempe ferrum, quod super incude ferreo cuderetur, et Herodotus ipse explicat in sequentibus. E. S.]

Πῆνος textum: πήρα pera, saccus; πηρὸς mutilus; πῆχυς cubitus: videntur quidem esse originis Græcæ; sed minus certa ejus ratio. [Resumamus singula. Πῆνος textum seu tela, Hesychio ὕφασμα. Antiquissima scribendi ratio fuit ΠΕΝΟΣ, per ε. Itaque recte ad πένω, h. e. ἐνεργῶ operor, pp. cum diligentia summa et defatigatione, videtur referri. Πένω certe (unde πένομαι supra explicuimus) pp. est incumbere studiosius: atque ab Etymologo exponitur per ἐνεργῶ καὶ πράττω, col. 660. 15. vel ἐνεργῶ καὶ κάμνω. Vide ib. col. 682. 18. A πένω igitur ductum πένος postea scriptum fuit πῆνος, vel et, in forma fœminina, πήνη, pp. cui incumbitur, vel studiosius opera impenditur, tela; qualis v. gr. tela Penelopes. E. S.]

Πήρα pera. "Πήρα dicitur saccus ille, in quem veteres condebant edulia, iter facturi, vel pastores. Hinc Philosophorum Cynicorum pera celebris est apud veteres, qua panem, victumque vilem, et edulia portabant. Est autem à πήρα, quod à πάω pasco. Hinc πήρας qui pascit, et cibos pastum præbet" &c. Hactenus ille. [" Proprio usu vox πήρα ponitur à Luca Evang. cap. 9. 3. Est Adjectivum fœmininum, à πάω pasco derivatum. —— In primis autem celebratur πήρα pastoralis sacculus, quem ex humero suspensum, vel post tergum rejectum, ad pascua abituri gestabant. Confer Animadvers. ad Ammonium, l. 3. cap. 9. p. 195. 196. &c." L. C. V.]

[*Πηρὸς* mutilus, sive captus aliqua parte corporis, ὁ κατά τι μέρος τοῦ σώματος διεφθαρμένος, uti ex Scholiaste Homeri, et aliunde, luculenter exposuit H. Stephanus, Thes. t. 3. c. 281. seqq. Stirps prima, præeunte T. H. in voce πήρα, omnino videtur esse πάω, vel πιέω premo: ut πηρὸς pp. sit pressus, oppressus noxa, vel damno: in primis autem cæcus, sive oculis captus, aut mutus, quæ vox Latina (à muo μύω claudo, præcludo ducta) hanc ipsam vocis notionem servavit in altero productiori mutilus. Concinit aliqua ratione Etymologus, πηρὸς, ὁ τυφλὸς, ἀπὸ τοῦ πήθω, πήσω, πηρὸς, ὁ ἐπὶ παντὸς μέρους πεπονθώς· ἐξαιρέτως δὲ ἐπὶ τῆς ὄψεως. Conferantur, quæ diximus, in πῆμα. E. S.]

[*Πῆχυς* Cubitus. Derivationem hanc præbet Etymologus: πῆχυς· ἀπὸ τοῦ πεπηγέναι ἄκρῳ τῷ βραχίονι. Vix inde diversum videtur alterum παχὺς, quod Adjective densum, pp. autem compactum, notat. An ratio denominationis inde fortasse ducta est, quia "hujus ossis, quod cubitum speciatim nominant, sinus uterque validis ligamentis radio colligatur?" uti est apud H. Stephanum, qui præclare in primis de voce nostra, ejusque diversis significationibus, egit, Thes. t. 3. col. 283. 284. Itaque à compingendo dictum fuerit πῆχυς cubitus, qui Latinis à cubando. Nempe, "quod ad cibos sumendos in eo cubamus, si fides Isidoro, l. 11. cap. 1. Malim equidem magis universe dici: nihil enim æque obvium est, quam homines edentes, bibentes, in prato jacentes, ludentes &c. cubito incumbere. E. S.]

Πίδαξ fons. Vide supra in πηδάω. [Vocalem η, sive ει et ι, veteres permutabant: ut et hodierni Græci η, tanquam ι, pronuntiant. Itaque πηδάω et πιδάω eadem significatione videntur dixisse, uti πιδύω et πηδύω idem verbum est, et scaturire sive prosilire notat; pecul. cum vi quadam ac vehementia, quasi premente: quæ notio est stirpium πίω et πιέω, unde πιδάω, πηδάω, πιδύω, et πηδύω, sunt propagata. Etymologus geminam præbet derivandi rationem, quarum tamen posterior haud dubie vera est, col. 671. 19. Πίδαξ, πηγὴ, πηγή· παρὰ τὸ πίω, ἀφ' οὗ καὶ πιῶν· Τινὲς δὲ παρὰ τὸ πηδῶ, κατὰ μετάθεσιν τοῦ η εἰς τὸ ι. Ποιητικῶς, ὥσπερ ἴσαν, ἴσαν· πηδᾷν γὰρ λέγεται καὶ ἐπὶ τοῦ ἀλλομένου ὕδατος κ. τ. λ. E. S.]

Πιέζω premo. A πίω premo, agito. [Originariam hanc significationem egregie declarant hæc Hesychii: πιέζειν· κατέχειν, θλίβειν, σφίγγειν, μαλάσσειν, βαρεῖν· in quibus omnibus vis illa premens gravisque facile deprehenditur: ut et in phrasibus πιέζειν λιμῷ fame premere, πιέζεσθαι νόσῳ, πενίᾳ, premi morbo, paupertate, aliisque apud H. Stephan. t. 3. c. 289. Etymol. c. 671. 29. Ἴωνες μὲν οὖν καὶ Ἀττικοὶ πιέζω λέγουσιν· οἱ δὲ Δωριεῖς πιάζω. E. S.] [" Μέτρον πεπιεσμένον. in Evangel. Lucæ cap. 6. 38. notat confertam et pressatam mensuram. Verbum πιέζειν, in Onomastico veteri, recte redditur pressare [Gall. *presser*] sive frequenter premere, et premendo exprimere. Proprio sensu medicus (ex Medicis discendæ sunt verborum proprietates) Philotimus: Malum Persicum πιεζόμενον, expressum, multum dare succi, scribit apud Athenæum, l. 3. p. 508. Figurate frequentius adhibetur pro premere quomodocumque. Attica verbi forma est πιέζειν, vetus Dorica πιάζειν. Hæc tamen in linguam communem recepta est, et ter adhibita in Evang. Joannis, cap. 7. 30. 32. et 34. Inservit hæc forma [πιάζω] sæpius, apud Hesychium, aliis verbis explicandis: quibus in locis non debuerat ista forma suspecta esse Cl. Johanni Albertio, qui tum non recordabatur, πιάζειν, in libris nostris sacris, quoque inveniri. L. C. V.]

Πίθος dolium. A πίθω, quod à πίω premo, premendo affigo: unde πίσσα pix. [Quod ipsum adeo pix ejusdem plane originis est. Conf. Vossii Etymologicum, in pix. Ceterum vide infra, in πίσσα. E. S.]

Πικρὸς amarus. A πίκω, πίω, figo, pungo. Compone πίκω. [Etymol. c. 671. 50. Πικρὸς, παρὰ τὸ πεῦκος, τὸ πικρίαν σημαῖνον, θυμικὸν, χολώδη· ἢ παρὰ τὸ πίκος, ὃ σημαίνει τὴν πίκην, πλεονασμῷ τοῦ ρ, καὶ τροπῇ πικρὸς, πικραίνω. Fallitur haud dubie Grammaticus doctissimus. Quemadmodum enim à nomine μυκὸς (quod, Dorice pronuntiatum μακὸς, à Th. μύω descendit) factum est μυκρὸς, contracte μικρός· sic à πικὸς (quod et πυκὸς prolatum) fluxit πυκρὸς, πικρός. Πικὸς et πυκὸς servata sunt, apud Hesychium, descenduntque à πίκω s. πύκω, quod, Græcis Latinisque deperditum, servasse videntur Galli in suo *piquer*, h. e. "*poindre, percer, entamer, legerement, avec quelque chose de pointu*," uti est in *Dictionaire de l'Academie*, aut, præeunte Furetiere, "*piquer, faire entrer une pointe, un aiguillon dans quelque chose.*" Itaque nostrum πικρὸς, origine sua, idem pp. fuerit, quod Gall. *piquant*: atque Galli dicunt *des paroles piquantes*, haud aliter Græcis trita sunt λόγοι πικροί. Exemplorum copiam præbebit cel. Valcken. ad Euripidis Phœn. vs. 963. p. 351. 352. ac nescio an πικροὶ ὀϊστοὶ, Il. Ε. 110. Ψ. 867. et πικρὰ βέλεμνα, Il. Χ. 206. à pungendo in primis appellentur. E. S.]

Πῖλος pileum. A πίω premo, compingo, cogo, constipo. [" Vetus verbum πίω, unde πιάω, πιάζω, πιέω, πιέζω, comprimo, cogo. Hinc quidquid ex lana coactili et densata est compactum, Græci πίλους vocant. Hinc πιλοῦν πίλους, vel συμπιλεῖν in unum condensare et contundere, et πιλωταὶ lanarum coactores apud Pollucem, l. 7. segm. 171. Πῖλοι itaque in Thucydid. l. 4. 34. ut Scholiastes ait, ἐξ ἐρίων πιλητὰ ἐνδύματα, quæ pectori sub lorica apponebantur, et caput, ne à galea pressum læderetur, velabant. Idem quoque pedulibus nomen, quibus crura pedesque involvebantur, de quibus Pollux, l. 10. segm. 50. et Comm. Foësius in Œcon. Hippocr. Idcirco glossæ veteres πιλητὸν et πιλωτὸν coactile interpretantur. Quandoquidem vero ex eadem materia capitis integumenta conficerentur, πῖλοι itidem pilei sunt dicti: Thessalici vero, et Arcadici, in primis apud veteres fuerunt commendati. Diminutam vocem πιλίδιον Demosthenes habet de Falsa legatione, πιλίδιον λαβὼν ἐπὶ τὴν κεφαλήν· ubi vide Ulpianum, quod scil. eorum est, qui, re turpi patrata, se subducebant, hominumque conspectum fugiebant." T. H.] [Etymol. col. 672. 5. Γίνεται παρὰ τὸ πιέζω, πιέσω, ὥσπερ πιεζός τις ὤν, καὶ κατὰ κρᾶσιν πῖλος, ἐπεὶ συμπεπίληται. Plura dabit J. G. Grævius in Lect. Hesiod. ad Ἔργ. vs. 542. E. S.]

Πιμελὴ pinguedo. Forte à πίω constipo, unde πίος, πίων· de quo suo loco. [Analogice à πίω est πέπιμαι, hinc πῖμος, πιμελὸς, ὁ, ἡ. Hæc nisi rationes linguæ postulare viderentur, verisimilis alicui videri possit Etymologi derivatio, " πιμελὴ παρὰ τὸ πίω, καὶ τὸ μέλος, πιμελή τις οὖσα, ἡ πιαίνουσα τὰ μέλη." E. S.]

Πίναξ tabula; πίνος sordes; πίνα pinna; stirps dubia. [De prima voce, alio in loco, cel. Lennepius: " πίναξ Græcis pp. dicitur" inquit " tabula seu asser. Ita πίνακες νηὸς ab Homero (Odyss. Μ. 67.) vocantur navium tabulæ. Speciatim autem πίναξ, inter alia, significat quoque tabulam scriptoriam; atque, isto sensu, ab hujus nominis Dativo πίνακι, nomen ortum πινάκιον tabellam notat, vel codicillum. Notandum enim, veteres tabellis ligneis ceram obducere solitos fuisse, in eaque cera, stilo ferreo, scripsisse, sive sculpsisse literas, et verba: id quod

Digitized by Google

Græce proprie dicebatur γράφειν &c. Hactenus ille. [" Πίναξ, forma vocis Græcis familiaris, ut [illegible] &c. Sic quoque πῖνος, πίναξ. Πῖνος apud veteres Græcos idem erat, quod apud Latinos pinus, sed postea ex dialecto usurparunt πίτυς. Itaque πίναξ pp. significat tabulam pineam, sive ex pineo ligno confectam: dein autem cujuslibet ligni tabulam." &c. T. H.] [A πῖνος factum fuit πίναξ, significans tabulam ex ligno pineo factam. Hinc Diminutivum πινάκιον, et secundum Diminutivum πινακίδιον, tabellas significat, quibus cera inductis literas incarabant. Istiusmodi tabellas δέλτους vocant Græci, et δίπτυχα, quia tabellæ complicabantur. Biplices dixere Romani, et triplices." L. C. V.] [Homerus (Il. Z. 169.) literas Bellerophontis commemorans πίνακα πτυκτὸν jam habet, γράψας ἐν πίνακι πτυκτῷ θυμοφθόρα πολλά. E. S.]

[Πῖνος sordes. " Theophrastus de Caus. Plant. l. 6. 17. pro pinu accepisse putatur." Verba sunt H. Stephani, Thes. t. 3. c. 300. Redi ad vocem πίναξ. Alioquin πῖνος sordes notat &c. Ratio denominationis repetenda est è stirpe πίω premo, compingo, appingo. Unde pinus dicta, tanquam arbor ligni maxime compacti, durissimique: sordes item ab appingendo, quasi corpori concretæ et tenacissime adhærentes. Unde et dicitur τῆς ἀρχαιότητος πῖνος sermonis antiqui squalor, squalor situsque vetustatis, et alia similia, ab Henr. Stephano laudata. E. S.]

[Πίννα, sive πίνη pinna, genus conchæ &c. Vide Stephani Append. c. 1061. ubi hæc Plinii excerpta è libro 9. c. 42. Concharum genus et pinna est.—Illa (pinna) ore compresso quidquid inclusit, exanimat &c. Itaque à comprimendo dicta est, è stirpe πίω, πίνω, sive πίνω, quasi compressa, sive arctius sese comprimens. E. S.]

Πίνω bibo. A πίω pressis labiis bibo. [Alio loco vir celeb. " Proprium quidem est verbum πίνειν animalibus, quæ sugendo vel labiis compressis bibunt, opposite ad ea, quæ lambunt: quod Græcis est λάπτειν. Generatim tamen magis pro quovis modo bibere usurpatur: quin et rebus variis, quæ humore infici possunt, tribuitur, quemadmodum quoque à Latinis lana bibula dicitur, et bibere colorem, quando ea inficitur et tingitur." &c. Ceterum hoc in verbo observanda est varietas cognatarum stirpium, ex quibus tempora obliqua ducta sunt. Futurum, nempe, est πίσω, Perfectum πέπωκα, haud dubie formata à πόω, forma affini: à qua etiam πόσις, πότος &c. Aoristus, vulgo dictus secundus, ἔπιον est à πίω, unde et Futurum Medium vetus πίομαι. Alibi Futurum, sive potius Præsens Deponentis, est πίομαι. Infinitivus autem πιεῖν (pro πίειν, quod in Homero quinquies reperias) certissime est à πιέω, unde et repetendum πιοῦμαι Futurum Medium, pro πιέομαι, hoc autem pro πιέσομαι. Reliqua facile expedientur. E. S.]

[Πῖαρ pinguedo, et πῖος, unde πιαρὸς &c. proprium notionem habent ubertatis succulentæ, ut eleganter notavit Schultensius, in Comm. ad Prov. 2. 8. p. 12. ubi Hebr. [illegible], et [illegible], simili ex proprietate illustrantur. Confer infra in πίων. E. S.]

Πίπρος Pipus, avis marina. Forte à sono [quem et Belgice vero piepen dicimus. Gr. πιπίζειν. E. S.]

[Πιπράσκω vendo. " Verbum πράω auctum fuit ex πέρω, pro quo περάω, περάσκω, πράσκω, et, per reduplicationem, πιπράσκω, h. e. vendo. Unde jam significatio primitivi verbi patet. Πέρω enim pp. significat penetrare in alias regiones, vendendi, vel emendi causa. Unde πόρος penetratio, in alias longinquas terras, et ἔμπορος mercator, qui proficiscitur in alias terras, vendendi et emendi merces gratia. Differt autem ἔμπορος à κάπηλος, sive caupo. Nam hic pp. dicitur, qui illo in loco, ubi habitat, cauponam, exercet, ἔμπορος vero, uti diximus, qui ad alias se regiones confert et ibi commercium exercet" &c. T. H.] [Vide dicta in κάπηλος. Quemadmodum vero à δάω, factum est δάσκω, δίσκω, διδάσκω à πίω, πίσω, πίσκω, πιπίσκω, sic à πράω, πράσω, πράσκω, πιπράσκω. E. S.]

Πίπτω cado. A πιπέτω, quod à πέτω, πέω agito, premo. [" Verbi Græci πίπτω, et Latini cado, 20. diversos usus adnotavit Alb. Schultensius, Orig. Hebr. vol. 2. p. 143. et seqq. Verbum vetus πέτω pp. significavit explico, expando. Reduplicatum illud πιπέτω, hinc contractum πίπτω sicut ex γενέω ortum Lat. gigno, ex μενέω, μίμνω. (Conf. adnotata ad Euripidis Phœniss. vs. 1396. p. 470.) Gr. πέτω Latinum est peto. Illinc orta quoque sunt πετάω et πετέω, atque hinc contracta πτάω et πτέω: cujus postremi verbi tempora manserunt in usu, à Grammaticis ad πίπτω relata. Ab ἔπτωκα etiam πτῶσις lapsus, casus" &c. L. C. V.] [Si vera sint, quæ supra adsumsimus in πέτω, proprietatem hujus verbi positam esse in motu celerrimo, adhuc facilius aliquanto apparebit ratio significationis cadendi, ruendi, in nostro πίπτω. Compone etiam, quæ, de composito ἐπιπίπτειν, dedit cl. L. Bos, in Exercit. ad Evang. Marci, cap. 3. 10. Respondet illud quam exactissime Belgarum nostro *overvallen*, *op het lijf vallen*, quod graviter etiam tribuitur creditoribus in debitorum irruentibus. E. S.]

Πίσσα pix. A πίσσω. Vide ad πίδαξ. [Græc. πίσσα nihil aliud est pp. quam Latinorum spissa: Adjectivum, nempe, fœm. gen. Substantive acceptum, à masc. πίσσος, unde præposita, ab initio, s, σ, ortum Lat. spissus, a, um, à quo non nisi dialecto leviter distat alterum σπιδὴς, pro σπιδνός. Stirps igitur est πίω, à cujus Perfecto Activo πέπικα, facta sunt πίκω, et πίκος, quod contractum in πίξ, sive πίξ, pix. Rursus ab ejusdem verbi πίω, Futuro πίσω, πίσσω, s. πίττω, est πίσσος, quod et πίττος, unde πίσσα, vel πίττα, pix. Hinc apparet, Græcorum πίσσαν, à Lat. pix, non nisi forma distare. Simul etiam in oculos incurrit, à spissitudine opportune admodum picem fuisse dictam. Vide omnino Plinii, H. N. lib. 14. 20. 16. 11. 24. 7. ab H. Stephano, Th. 3. c. 329. laudatum: de præfixione vero literæ, s, sive σ, legatur Vossii libell. de Permutatione literarum, et Analogiæ Lennep. p. 212. 213. E. S.]

[Πίω pp. premo, comprimo, premendo constipo, condenso &c. De obsoleta hac forma verbi, unde plurima tamen derivata remanserunt, vide dicta in πάω, πίσω, πίσσα &c. Ipsum vero verbum apud Latinos mansit, quibus pio, piavi, piatum, piare, pp. notasse videtur idem, quod angustum compescere, h. e. subigere, componere, uti v. gr. motus fluctus, atque adeo placare. Hoc metaphorico usu occurrit apud Propertium, l. 3. 17. 18. Quo tempore matris iram natorum cæde piavit amor: et alibi. E. S.]

Πίων pinguis. A πίω premo, cogo, constipo. [Nimirum id ipsum Latinorum pinguis ejusdem quoque familiæ vox est. A πίω factum est πίγω, πίγγω, πίγγις, pinguis, πίγγις vero cognatum est alteri παχύς. A notione crassitiei et obesitatis est illa pinguedinis, unde et Latini pingue pro crasso dicunt. Etiam Belgice vulgo *dik vet sterck* dicimus: at in his nemo obhærere possit. E. S.]

Πλάγιος obliquus. A πλάω, unde πλάζω huc illuc agito: quod vide suo loco. [A stirpe πέλω, media geminata, factum est πέλλω pello. Ab eodem πέλω est πελάω, πελάγω, πλάγω, πλάγος, πλάγιος. Unde videri queat, πλάγιον pp. esse impulsum, atque adeo obliquum, ubi τῷ ἰθὺς, sive ἴθεος, opponitur. Vide Stephani Appendic. c. 1669. 1670. et confer infra in πλάζω. E. S.]

[Πλαγκτὸς vagus, errones. Proprie pulsus, impulsus vel expulsus. Formata vox est à πέπλαγκται, tertia Præteriti Perfecti Pass. verbi πλάγω, de quo in πλάγιος. Πλαγκταὶ Homero quænam Petræ dictæ fuerint, pluribus inquirit cel. Lennepius, in Commentar. ad Phalaridis Epistol. p. 53. 54. Conf. infra in πλάζω. E. S.]

Πλάδος sive πλάδη superfluus humor. Forte à πλάω, πλάω, πλάζω &c. [Plura de hac voce dabunt Foësius in Œconom. Hippocr. et H. Stephan. in Append. col. 1670. qui ex Scholiaste Nicandri annotavit, corpus πλαδῶν, sive πλαδαρὸν, dici, quod digito pressum ἐνδίδωσί τε καὶ κοιλαίνεται, πάλιν δὲ εὐθέως ἀναδίδωσι, καὶ γεμίζει τὸ κοίλωμα. Ex quibus conjicere forsitan licebit, πλάδον pp. esse quod digito premi et impelli se patiatur: ut à premendo, imprimendo dicatur, stirps adeoque sit πέλω, à πίω premo. E. S.]

Πλάζω huc illuc agito, errare facio: à πλάω, quod à πέλω pello. [Alio loco cel. Lennep. " πλάζω oritur à πλάω, quod per contractionem à πελάω. Originem habet πέλω, cujus Medium πέλομαι vulgo redditur adsum: proprie tamen magis significat versor in aliquo loco, quum Activum πέλω notet verso. Ex hac autem notione apparet, quo modo hujus verbi derivata varia errandi notionem acceperint; ut, præter πλάζομαι, cernitur in nomine πλάνος, quo denotatur errabundus, et fraudule impostor, vel erro. Similis ratio est verbi, inde facti, πλανάω: cujus Medium πλανᾶσθαι itidem reddi solet errare. Peperit illud nomen πλανήτης, quo, vi terminationis, is designatur qui errat. Ex quo factum est, ut speciatim ab Astronomis septem stellæ errantes πλανῆται fuerint dictæ. Præterea ab altero πλάζομαι, et quidem a tertia Præteriti perf. Pass. πέπλακται, nomen est πλακτὸς, et, interposita ν, πλαγκτὸς, errantem significans vel huc illuc jactatum: unde à poëtis, tanquam epitheton, interdum tribuitur navibus, maris undis jactatis. Hujus autem fœmininum Plurale πλαγκταὶ speciatim à veteribus fuit adhibitum, de scopulis, in mari latentibus, qui motu undarum se movere huc illuc videantur. Quare sæpe interpretes reddunt fluctuantes scopulos. Intelligitur autem, in nomine πλαγκταὶ, Substantivum πέτραι, ut interdum πέτραι πλαγκταὶ etiam dicantur, quæ alio nomine vocantur χοιράδες" &c. Vide supra in πλαγκταὶ, suo loco. E. S.]

Πλάνη error. A πλάνος vagabundus. A πλάω. Confer in πλάζω.

Πλάσσω fingo. Proprie convenit cum πλάζω, quasi huc illuc impellendo constipo, figo, et fingo. A πελάω, πέλω, πίω. [Conf. in πλάω, et Cl. L. Bos, Exercitat. in Epist. ad Roman. cap. 9. 20. p. 112. 113. E. S.]

Πλατὺς latus, amplus. A πλάω huc illuc impello. Conf. πλάζω. [A πλατὺς hocce fœmininum est πλατεῖα. " Πλατὺς notat spatiosum in latitudine. Πλατεῖα ὁδὸς via est lata, spatiosa. Usu accidit, ut, suppressa voce ὁδὸς, elliptice πλατεῖα diceretur via lata, vel in latitudine spatiosa. Nomen ad Latinos propagatum platea" &c. L. C. V.] [Etiam πλοτὺς Æolice dicebatur: unde Lat. plotus, plautus. Vide Salmas. de Pallio. p. 221. E. S.]

Πλέθρον jugerum. A πλέω. [Contractam esse hanc vocem ex trisyllaba πέλεθρον, docebit glossa Hesychii, ad quem vide viros doctos, editionis Albert. t. 2. col. 957. 904. Itaque, analogia duce, revolvimur ad verbum πελέω, pp. verto, sive verso: de quo dictum est in πέλεκυς. Verbi πελέω stirps est πέλω, Latine pello, impello. Ab impellendis bovibus, aratro junctis, πέλεθρον, πλέθρον, fortasse notionem hanc jugeri accepit: uti et, pro parte stadii, dictum esse, monuit Cl. D'Arnaud, Animadvers. Critic. p. 160. 161. E. S.]

Πλέκω necto complicando. A πελέω, πλέω. Stirps πέλω. [Nempe huic verbo πλέκω alia vicina forma fuit πλίκω, unde apud Græcos superest vox πλίγμα: ipsum autem plico in usu servavit lingua Latina. A Græcorum πλέκω Latini habent suum productius plecto, quod, in eadem flectendi, plicandi, implicandi, significatione, hic illic reperitur, uti v. gr. apud Phædr. Fabul. L. V. 9. 1—3. Augusto in adita tauros luctans cornibus, Quem vix intrare posset ad præsepia, Monstrabat vitulus, quo se pacto plecteret. Et in illo Juvenal. Sat. 6. 494. altera lævam Extendit plectitque comas et volvit in orbem. Plura dabunt ad Phædrum Schefferus, et, instar omnium, Forcellinus in Lexico. Ubi obiter adhuc observare licebit, hoc ipsum plectere, eo usu, à Latinis postea dictum esse flectere, pro litera p, ut sæpe alias, in pronunciando substituta f. Diversum quidem ab isto plectere censetur alterum plectere, id est ferire, percutere, punire &c. sed *revera* ejusdem hoc est originis. Licet enim fere ducatur à Gr. πλήσσειν, (unde et πλῆκτρον plectrum repeti solet) uti fecit post alios Vossius in Etymologico, Analogia tamen linguæ Græcæ requirit thema πλέκω, à cujus tertia Perfecti Pass. πέπλεκται, descendisse oportet πλέκτρον, quod, (vocali longa η pro ε recepta) scriptum fuit πλῆκτρον. Res tamen facile expediri potest, secundum has leges. A πέλω Græcorum (quod Latino pello respondere diximus) orta est notio percutiendi, manu fortius vehementiusque impulsa: cujus quidem impellendi, agendive, usus vestigia quoque deprehendas in ipso Græcorum πλέκω, quatenus πλέκειν τὸν αἰῶνα dixerunt, pro agere ævum, καταπλέκειν, διαπλέκειν τὸν βίον: de quibus lege viros eruditissimos ad Herodotum, L. V. p. 422. 7. 46. 532. Quin et idem Hesychius, (qui πλέκος exposuit πλέγμα) verbum πλέκεται reddit μαστιγοῦται: unde notio plectendi (sensu hoc usitatiori) apud Latinos, clarissime elucet. E. S.]

Πλέος plenus. A πλέω verso, quod à πελέω. [Latinorum plenus et Gr. πλέος unam eandemque originem agnoscunt, stirpem nempe πίω, unde πέλω, πελέω &c. Sed ratio significationis minus est in promtu. Etymologus, quidem, col. 675. 7. Ἐκ τοῦ πολὺς, πολέος " inquit" ἐν συγκοπῇ, πλέος, καὶ μετὰ τοῦ ι, πλεῖος &c. quæ vel ideo parum sunt verisimilia, quia πλέος plenus, et πολὺς multus, quotidiano usu à se nimis distant, quam ut idem significare potuerint: etsi alioquin haud diffitemur, stirpem πέω, unde πολὺς, ultima ab origine descenderit, et alteram πίω, unde πλέος, esse cognatas. Vide infra in πλήθω. E. S.]

[Πλευρὰ latus. Vide in πλέω unde, πλεύω &c. et Arab. [illegible] in Doct. Willmeti Lex. Ar. p. 155. E. S.]

Πλέω navigo. Proprie verso, agito huc illuc. [Contractum fortasse verbum est ex πελέω s. πελέω, unde et πελεύω, quod dare potuit πλεύω: unde Futur. πλεύσω, verbo πλέω nostro tanquam proprium adjungi solitum. Ab impellendis, versandisque remis, notio navigandi facile duci potuit. Prisci mortales, antequam vela facerent, remis potissimum usi videntur fuisse. Ab eodem isto πελεύω, contracto in πλεύω, descendere quoque potuit πλευρὰ latus, quod pp. esse Adjectivum f. g. à masc. πλευρὸς, verisimile reddit altera forma n. g. πλευρὸν, etiam pro latere adhibita. Latus autem (quæ vox Latina ab obsoleto lao facta videtur, cujus quidem lao, sive λάω, vestigium exstat in fero, tuli, latum, ferre) Latus, inquam, πλευρὰ dici potuit, à versando &c. E. S.]

[Πλήθω impleo, repleo. " Verbum πλήθω factum fuit à πλέω, sicut à νέω, est νήθω, ab ἀλέω, ἀλήθω. Græcum verbum Romani transsumsere in compositis superstitibus. qualia sunt impleo, repleo, et rarissime depleo, quod Manilius adhibuit Astronom. l. 4. 13. —— A πλέω, præter Adjectivum πλέος, antiquitus in usu fuit πλῆρος, unde natum verbum πληρόω. Latini antiqui non tantum plenus, sed et plerus, dicebant. unde remansit vox plerique. Plerus adhibitum fuit à Catone, in Libro 1. Origin, teste Prisciano, his verbis: Ager, quem Volsci habuerunt, campestris plerus Aboriginum fuit." L. C. V.] [Plura dabunt Vossius in Etymologico voce Plenus, et Forcellinus, in voce Plerus. Jam vero haud anxie nimis quærendum erit, quid pp. significaverit thema πλέω, unde πλέος nostrum, et Lat. plenus. A notione, nempe, premendi et densandi, in stirpe πίω, videtur esse, in πλέω, adscita ea premendo efferciendi, et distendendi: uti sentitur in compositis Latinis implere, explere &c. Proprii usus exempla sunt in sequentibus locis, qui Forcellino et Gesnero debentur. Virgil. Æn. 1. 215. implentur veteris Bacchi, pinguisque ferinæ, sc. copia. (Belg. *zij proppen zich op met enz.*) eadem emphasi, qua est apud Petron. cap. 16. Cena nos implevimus: et apud Celsum, l. 1. 2. Si quis interdiu se explevit &c. Egregius in primis quoque locus est Virgil.

Æn. 7. 23. Neptunus ventis implevit vela secundis, quippe in quo clarius etiam exprimitur vis illa premendi, et premendo distendendi, sive pellendi, impellendi, quæ in πλέω, πέλω, pello, est primaria. E. S.]

[Πλήμη æstus maris, et πλήμνη modiolus rotæ, cui axis inseritur. Differentiam harum vocum indicavit Ammonius, p. 114. ad quem plura dabit Valcken., Animadv. p. 197. Origo certissima est verbum πλέω, pro πελέω: unde πίπλημαι &c. Stirps πέλω, πέλω pello &c. Vide in πλέος, et πλημμύρα &c. E. S.]

[Πλῆμαι appropinquo, et impleo. Pro πέλημαι, πελάω. Vide omnino cel. Ruhnken. Epist. Crit. 1. p. 91. ubi confirmatur ex Codice Parisino elegans Guyeti emendatio, in Hesiodi Theogon. vs. 193. Ἔπλητο, pp. impellebatur i. e. appropinquabat. Stirps adeoque est πλάω, pro πελάω, à πέλω pello, impello. E. S.]

[Πλημμύρα accessus maris æstuantis. "A verbo πλέω, πλήθω, πέπλημμαι, πλήμμυς et πλήμμα oriuntur. Forma fuit antiqua πλήμμυς: hinc πλημμυρίς. In usu remanserunt πλημμύρα, et πλημμυρίς. Sic dicebatur eximie motus maris adfluentis. Contrarium erat ἄμπωτις, aquarum quasi resorbtio. Nec tantum tamen de maris motu πλημμύρα, sed et de æstu fluvii inundantis et ripas egressi, adhibetur, et in loco Evang. Lucæ. cap. 6. 48." L. C. V.] [Conf. et Lennep. ad Phalar. Epist. 75. p. 224. Salmas. Exc. Plin. p. 203. b. F. Egregie vero adnotavit Cl. D'Arnaud, Lect. Gr. p. 123. verbum πλημμυρεῖν, "de mammis quoque poni, adeo lacte distentis ut effluat." Ex quibus notio illa primaria pellendi ac distendendi, de qua dictum in πλέος, facile elucet: et πλημμύρα pp. videatur notasse impulsum majorem aquæ. Veram analogiæ rationem jam diu perviderat Etymologus, col. 676. 25. E. S.]

Πλὴν præterquam. Forte à πλέω, πλῆμι, repetendum. [Rectissime vidit jam clar. Hoogeveen, particulam πλὴν pp. esse casum Accusativi, ut ἀρχὴν, δίκην, &c. Vide ipsum, Doctr. Particul. cap. 46. p. 1059. ss. Mihi quidem casus ejusdem rectus videtur idem fuisse, qui est Adverbii πάλαι, de quo vide suo loco et dicta in πάλλω. Originariæ vero significationis translatio paullo diversa est. Πλὴν nempe, pro πάλην, pp. videtur notasse idem, ac si dixeris excussione, sive expulsione, atque adeo rejectione alterius: dein separatione, exceptione. Nativa vis sentietur fortasse in hoc Platonis Apolog. Socr. p. 25. (laudato, at diversimode paullisper exposito, ab eruditiss. Hoogeveenio) Omnes igitur, ut videtur, Athenienses bonos honestosque reddunt juvenes, πλὴν ἐμοῦ, pp. excussione, vel expulsione mei, i. e. me rejecto, vel me separato, excepto. Plura exempla suppeditabunt H. Stephan. t. 3. 386—387. et Hoogev. l. l. Recte igitur Etymologus, col. 676. πλὴν σημαίνει τὸ χωρὶς et Hesych. πλὴν, ἐκτὸς &c. E. S.]

Πλῆξις percussio. A πέλω pello. [Hinc, nempe, orta sunt πελάω, πλάω, πλήσσω &c. Ex eodem autem hoc fonte derivatum esse πλήσσω, pro πελήσσω, supra observatum jam est loco suo: ut mirum non sit, πλῆκτρον plectrum ad πλήσσω nostrum relatum fuisse, etsi forte ad cognationem ejus proprius pertineat, quam ad formam verbi, proprie sic dictum. Πλῆκτρον enim pp. est à πλήσσω. E. S.]

[Πλίνθος later. Proprie dicitur notare laterem coctum. Hesych. πλίνθος πηλὸς ὀπτηθείς. Salmasius tamen, Exercit. Plinian. p. 869. B. "Græcos distinguere observat inter ὠμὴν πλίνθον laterem crudum, et ὀπτὴν coctum. Quin et absolute πλίνθον, quum nominant, de latere crudo intelligere." Origo est paullo obscurior. Quod enim Etymologus censet, col. 677. πλίνθος, dici παρὰ τὸ πλέον θετὸν εἶναι, simplicitati linguæ nimis repugnat. Ergo potius recurrendum ad obsoletum verbum πλίω, quod cognatum videtur fuisse alteri πλίσσω, è stirpe πέλω, gradiri sive potius pedibus impulsis calcare significanti: ut πλίνθος forte à calcando, quasi calcatum lutum, dictum fuerit. Vicinum fortasse quoque fuit πλάζω fingo, formo. E. S.]

Πλίσσω gradior. Forte convenit cum πλέσσω. Dictum est à πλέω. [Thema certe πέλω est, quod sæpius jam collatum fuit cum Lat. pello, ut ab impulsu pedum, vel pulsatione humi, sit notio saliendi, quam huic verbo nostro πλίσσω tribuit Cl. D'Arnaud, in Animadvers. Crit. ubi in Callimachi Hymn. in Dian. vs. 243. pro πλήσσουσαι, mallet πλίσσουσαι. Sed Græviue illud retinuit. Cum altero, eoque cognato, verbo πλέξασθαι nostrum πλίσσεσθαι jam olim contulerant viri docti. Vide H. Stephani Append. 1677. 1678. apud quem et πλίχες et πλίχας exposita reperias cutem, quæ pudendis subest, et à plicando complicando dici potuit. Postremum hoc si cui verisimile visum fuerit, placuerit fortasse, Græc. vetus πλίχω et Lat. plico eadem esse verba. Conf. tamen D'Arnaud, Lect. Gr. p. 40. E. S.]

Πλοῦτος divitiæ. A πλέω, quod idem ac πλάω, à πελάω, πέλω: unde πολὺς, πολλὸς, multus. Alio loco Lennepius: πλοῦτος quum terminetur syllaba τος, apparet, esse Adjectivum verbale, formatum à 3 pers. Præt. Perfecti Passivi. Jam autem circumflexus, nomini πλοῦτος impositus, indicio est syllabæ contractæ: ut adeo πλοῦτος pro πλόετος, quod, ex regula memorata, descendit à πεπλόεται. Hoc oriri debuit à prima perf. πεπλόημαι, quod à Perfecto Act. πεπλόηκα, quod tempus à πλοέω, hoc à πλόω. Πλόω denuo à simpliciori forma πλέω est, quod tum ipsum superest, tum multa derivata peperit, tam Græca, quam Latina, et in primis quidem Gr. πλέος, et Lat. pleo, unde composita impleo, compleo: præterea Adjectivum plenus aliaque. A notione autem verbi πλόω, (idem notantis, quod Lat. pleo, vel compleo) nostrum derivatum πλόετος, vel πλοῦτος, nihil aliud notat, quam impletus, repletus. Unde apte translatum est ad copiam designandam: atque sic tandem ad opes et divitias; quemadmodum in usu passim poni solet; tametsi generatim etiam pro copia rerum quarumvis usurpari interdum solet." Vide etiam in πλούσιος. Aliter paullo L. C. V. "Πλοῦτος divitias notat: πλούσιος est dives, antiquitus πλούτιος dictus. Vox πλούσιος Grammaticos fefellit, quam ortam crediderunt ex πολυούσιος. Est origo vocis diversissima. Notum est, εο contrahi in οῦ. Hoc non tantum obtinet in nominibus simplicibus, sed et in istis compositis, in quibus pars secunda compositionis ab ε incipiat. nam κλειδοῦχος claviger contractum est ex κλειδέοχος, χειροῦργος chirurgus ex χειρέργος. Hujusmodi alia suppeditabit A. Caninius in Hellenismo, p. 73. Ad eam normam πλοῦτος primo contractum ex πλόετος, hoc vero est ex πολύετος, composito ex πολὺς, ὁ, ὃν, copiosus, et ἔτος annus. Ne quis autem illud miretur: prima vocalis ex πολὺς, sive πολλὸς, elisa quoque fuit in πλεῖον, πλεῖστος. Igitur ἔτος est annus. Annus copiosus, vel frugifer, à rusticis Græcis dicebatur πολὺ [sive πολὺς] ἔτος annus multus, id est copiosus. Ex πολύετος primum πλόετος factum, dein πλοῦτος. Priscorum hominum divitiæ, dum omnes essent ruricolæ, sitæ erant in frugibus: et hodiedum in iis regionibus, in quibus major pecuniæ penuria. Legatur tantum elegantissima illa Parabola in Evang. Lucæ, cap. 12. 16. ss. Quibus annus fuerat frugifer, qui multas fruges collegerant, hi, ex origine vocis, πλούτιοι dicebantur, et postea πλούσιοι. Rerum facie deinceps mutata, quibusvis divitiis significandis vox πλοῦτος inserviit. Originem spectabat vetus fabula, quæ Cererem Plutum peperisse dicebatur Hesiodo, cujus hunc dimidium vers. citavit auctor Etymologici magni, p. 677. Δημήτηρ μὲν Πλοῦτον ἐγείνατο. Est enim Δημήτηρ terra, mater omnium animantium. Ejus maritus vocabatur Æther, imbres et fœcundas pluvias, velut semen genitale, in terram, conjugem suam, profundens, atque ita omnia vegetans. Plutus, divitiarum deus, fingebatur propterea Cereris ex Jasione filius, teste Scholiasta Theocriti, ad Carm. 10. 19." L. C. V.]

[Πλούτων Dis, Pluto. Alibi Lennepius hæc de voce habet: "Πλούτων nomen proprium est dei infernalis, qui Latinis Pluto. Fuit autem idem habitus deus divitiarum, quod, nempe, res pretiosæ è terra eruuntur. Inde autem ratio denominationis repetenda est. Si enim naturam vocis respiciamus, nihil aliud significare eum videbimus, quam eum, qui multas habeat divitias. Est enim πλούτων nomen ex eorum genere, quæ collectiva vocantur, seu multitudinem et copiam designant: quæ ab aliis nominibus oriri solent, mutata terminatione in ων. Hac ratione πλούτων vocatur à nomine πλοῦτος, quo eximie Græci divitias designarunt: ut adeo πλούτων is dici possit, qui multas divitias habet" &c. Vide dicta in πλοῦτος. E. S.]

[Πλύνω Lavo. Pro πελύνω, à πέλω quatio, agito. "Πλύνειν pp. significat ita lavare, ut concutias in aqua, vel pedibus conculces. Itaque pp. usurpatur de rebus sordidatis, quarum sordes eluuntur. Sic πλύνειν ἐσθῆτα vestem eluere, quod etiam ἐκπλύνειν &c. T. H.] [Adi, sis, H. Stephani Th. 3. 401. ubi observatum reperies, πλύνειν nostrum peculiariter dici de vestimentis, λούειν de corpore, νίπτειν de manibus pedibusque: eleganter vero πλύνειν adhiberi, pro ἐλέγχειν, ut Galli dicant *laver la tête à quelqu'un* &c. Qua metaphora Belgæ etiam utuntur, dicentes: *iemand wasschen, iemand de ooren wasschen.* Eustathius, ad Homer. Od. Χ. 21. p. 1917. 44. nostrum πλύνω repetit à πλέω, δυνατῶς, ut ait, ὑπερθέσει facta: quam quidem derivationem à simpliciori πλέω verissimam esse, satis probant eodem ex fonte derivata nomina πλῦμα sordidata aqua, πλύτης lotor vestimentorum, πλυντὴς, &c. Ceterum Lat. pluo rationem habet paullo diversam, neque adeo conferendum est cum nostro Gr. πλύω, quippe quod cum φλύω potius videtur convenire. E. S.]

Πνέω flo. A πνίω comprimo, et sic flatum exprimo.—[Alio loco vir celeberr. "Πνεῦμα pp. dicitur id quod spirando, vel flando, efficitur, flatus, spiritus adeoque: unde pp. vento tribuitur. Oritur à πνεύω, quod à πνέω: hoc autem à πνόω, et hoc à πνίω, cujus prima stirps est πίω premo. Itaque pp. notat premendo spiritum vel flatum efficere." Nescio tamen, an haberi possit verbum à sono factum. E. S.]

Πνίγω suffoco. A πνίω, πνόω, quod pp. idem ac πνέω.—Alibi hæc habet cel. Lennep. "Verbum πνίγω speciatim significat suffoco: cujus notionis proprietas repetenda est ab illa premendi. Oritur enim hoc verbum ab origine πίω, vel πίω. Unde πνίω, πνόω, et contractum πνῶ, quod peperit πνίγω. Inde præter alia est compositum ἀποπνῖξαι, quod idem valet ac suffocando perimere: quæ potestas est Præpositionis ἀπὸ, in benemultis. Ita v. gr. ἀποκαρτερεῖν dicuntur, qui vitam finiunt inedia, ἀπάγξασθαι qui laqueo, ἀποπνιγῆναι qui suffocati vitam finiunt, quo sensu proprio hoc verbum legitur de porcis, undis maris mersis, in Evangelio Lucæ, c. 8. 33. Ab ista autem notione eleganter (eodem in capite, vs. 7.) spinæ dicuntur ἀποπνῖξαι τὸ φυὲν, quum, absumto humore et fertilitate terræ, opprimunt, atque sic perimunt sata." [Eximie πνίγειν est premendo spiritum intercludere, atque ita suffocare. Herbæ dicuntur ἀποπνιγῆναι, quando vigor impeditur crescendi, humoris meatibus interclusis. L. C. V.]

Πόα herba. A πόω, quod pp. idem ac πάω, πίω. [Pro πόα, sive πόη, etiam ποίη dicitur. Unde Odyss. Σ. 369. legitur ποίη δὲ παρείη, ubi fuse de ea voce disputat Eustathius, p. 1851. 48. (ss.)—Hesychius, in ποία, πόα. Πόα δὲ λέγεται, "inquit" ἡ τῆς γῆς κατὰ φύσιν βλαστήματα φυτῶν &c. ubi plura dabunt viri docti. De origine verbi πόω dictum jam in πάω, ex quibus apparuit, πάω pp. esse premere, densare, unde notio alendi, quasi cibis replendi et effarciendi. A πάω doctum verbum notissimum est πάσκω Lat. pasco, uti à cognato βόω est βόσκω, à βόω item βοτάνη &c. Jam vero πόω et βόω maxime videntur convenisse. Redi ad βόω. E. S.]

Πόθος desiderium. A πόω. Confer πάσχω, πάθος &c. Alibi hæc cel. Lennepius: "vox πόθος, usitata in amore, pp. differt ab ἔρως, et quidem, definientibus vetustis Grammaticis, ἔρως est rei præsentis, πόθος vero rei absentis: qua virtute fere convenit cum Lat. desiderium. Inde verbum ποθεῖν, quod peperit ποθεινὸς desideratus vel desiderabilis: et inde compositum περιπόθητος undique ab omnibus desiderabilis, quo quidem vis Præpositionis περὶ attendenda quoque est in περίβλεπτος, περιβόητος" &c. [Conf. dicta in περί.] Eandem vocabulorum πόθος et ἔρως differentiam jam observaverat Plato in Cratylo, p. 420. Ubi indicare videtur, πόθος, hoc sensu, factum esse à πόθεν unde? Quod tamen, hac Analogiæ luce, neminem facile secuturum puto. Ceterum "à πόθος masculino est fœm. ποθὴ, accentu mutato, ut in χόλος, χολὴ, ἔχος, ἠχή." E. S.]

Ποιέω facio. A πόω, quod pp. idem ac πάω, πίω de quibus supra. [Igitur primaria hujus verbi significatio videtur esse posita in premendo, incumbendo studiosius, et quasi cum nisu quodam; quæ vis est etiam in *Hebr.* עָנָה. De opere rustico fortasse primitus ποιέω nostrum adhibitum fuit: cui quidem operi postea in primis verbum πονεῖν tributum: unde πόνηρος laboriosus, quod vocabulum sæpius exponi γεωργὸν, passim ad Aristophanis Plutum monuit T. H. Ex illa vero premendi propria notione aptius nonnihil fortasse explicari poterit phrasis ποιῶ σε κακῶς afficio te malis, pp. premo te malis, κακοῖς, pro κακῶς: atque ita indidem lucem capiant plurimi alii hujus verbi usus, copiose indicati ab H. Stephano, Th. 3. col. 423-432. Ubi forma quoque simplicior ποῶ, Etymologo commemorata (col. 679. 23. ss.) non reticetur. E. S.]

[Ποικίλος varius. Etymol. Παρὰ τὸ πίκω, τὸ ἐπέχω, γίνεται πικίλος, καὶ, τροπῇ τοῦ ι εἰς ο, ποικίλος. Quod facile intelligitur verum derivationem non præbere. Igitur alia tentemus via. A πέκω, in Præterito, vulgo dicto Medio, est πέποκα, hinc πόκος, et, forma veteri, ποῖκος, quæ vox notare debuit vellus, pellemve depexam, aut decerptam. Porro εἴλω s. ἴλω pp. est volvo. An hinc factum ποικίλος, q. d. pellem volvens, devolvens, mutans, versipellis, versicolor? Nisi forte rectius statuas, ποικίλος esse formam simpliciorem, à πόκος, ποῖκος, propagatam. E. S.]

Ποιμὴν pastor. A ποιῶ, πόω, quocum convenit πάω unde πατὴρ et pastor. ["Ποιμένες, secundum vim vocis, sunt pastores ovium. Vidit L. Bos, in Dissert. de Etymol. Gr. p. 37. vocem esse repetendam à veteri verbo, Lexicographis ignoto, ποιῶ, significante herbas pasco: cujus proximum derivatum superest πόα, s. ποία, herba. A pastoribus vox traducta fuit ad quosvis rectores, regesque adeo ipsos, significandos. Regem sæpe Homerus vocat ποιμένα λαῶν. Navis magister dicitur ποιμὴν apud Æschylum, in Agamemn. vs. 666. Quomodocumque vox æstimatur, magnifice rector populi sui Christus dicitur ὁ ἀρχιποίμην summus pastorum, 1 Petr. 5. 4. Quam vocem rarissimam Hesychius adhibet, ubi notat, Cretenses τὸν ἀρχιποίμενα vocasse ἀρχίλαν, i. e. ἀρχίλαον, principem populi: nam sic apud Græcos nomina contrahebantur. Agesilaus, Ἀγεσίλαος, Ἀγεσίλας dicebatur." L. C. V.]

Ποινὴ pœna. Forte à πίω premo. [Ratio nominis paullo est obscurior. Etymol. M. col. 678. Ποινὴ, ἡ ὑπὲρ φόνου ζημία, καὶ ἀντίτισις, καὶ τιμωρία, φασὶ τὴν ὠνὴν, πλεονασμῷ τοῦ ι.——Ἢ ἀπὸ τοῦ πόνος γίνεται πονὴ, καὶ ποινὴ &c. Posterius videtur verissimum. Thema πίω (ut supra expositum in πιέζω.) significat pp. gravius premere: unde πόνος pp. moles premens, molestia &c. Hinc porro πονὴ, et nostrum ποινὴ, molestia, ægritudo, et pp. quidem mulcta gravior, quam ferre et solvere debeas. E. S.]

[Ποιπνύω ministerium facio sedulo. "Significatio verbi ex pluribus locis satis clara est: origo vero admodum obscura. Pro more Grammatici, ex ποιεῖν et πνέω, compositum volunt. Melius alii ποιπνύω deducunt à πνύω. Πνύω significat pp. anhelare: ποιπνύω anhelando discurrere, et dein festinare, ac festinato pede ministrare." T. H.]

Πόλεμος bellum. Vide πτολεμίζω. Proxime est à πολέω.

Πολέω verto, à πόλος, quod à πόλω s. πέλομαι: de quo supra. [" Πολεῖν est vertere. Hinc περιπολεῖν circitores; et πολεῖσθαι Hesychio, περὶ τὸ αὐτὸ ἀναστρέφεσθαι; et πολεῖν γῆν terram aratris vertere. Unde et τρίπολος ἄρουρα quæ tertio arata est" &c. Hæc et similia vide apud Salmas. Exercit. Plinian. p. 450. b. F. 514. b. D. 693. a. G. et alibi. Est et alia forma πολεύω, unde πολευταὶ qui terram vertunt aratro. &c. Vid. Valcken. Diatr. in Fragm. Euripid. p. 246. ubi plura. E. S.]

Πολιὸς canus, pp. candidus, à πόλος, unde polio Latin. quod compone. [Πολέω, verbum apud Græcos obsoletum, servavit nobis lingua Latina in polio, polivi, politum, polire. Proprie de iis dici observat Forcellinus, quæ fricando et terendo nitorem acquirunt: ubi complura exempla in medium adferuntur. Origo certissima est πόω, πόλω &c. ubi notio premendi primaria, in verbo πολέω, ita elucet, ut fricationem intelligere debeamus, quæ pressa validiusque adacta manu fiat. Estque adeo leviter diversum polio à πολέω, poleo, quod in hoc verbo motus in circulum, vi quasi impulsus, et circumactus, attendatur; in illo vero vis premens raduensque in ligno &c. potissimum sentiatur: etsi discrimen hoc, in derivatis, non est perpetuum. E. S.]

Πόλις civitas. A multitudine dicitur. Compone πολύς. [Proprie, nimirum, significat τὸ πλῆθος, καὶ τὸν λαὸν, uti egregie expressit Etymologus in πόλις, col. 680. et pluribus exemplis probavit cel. Valcken. ad Euripid. Phœn. p. 343. et in Diatr. ad Dram. deperd. p. 217. a. B. eximie porro Etymolog. l. l. Γίνεται ἐκ τοῦ πόλω, τὸ ἀναστρέφομαι· παρὰ τὸ πολεῖν ἐν αὐτῇ ἐν ᾗ ἀναστρέφονται οἱ ἄνθρωποι κατὰ τὸ αὐτὸ &c. Vide et Valck. in voce sequenti. E. S.]

Πολὺς multus. A πόλω, πέλομαι, adsum. [" Antiqua forma fuit πολὺς et πολλός. Nec enim veteres Græci literas duplicabant. Illinc manavit vox usitatissima πόλις, multitudinem hominum significans, in unum locum collectorum, sive civitatem." L. C. V.] [Malim multitudinem hominum in uno loco versantium. Conf. supra in πέλομαι. E. S.]

Πόνηρος laboriosus, miser: πονηρὸς improbus; scelestus. Alio loco cel. Lennep. " Verbum πένομαι, laboro, peperit nomen πόνος, laborem notans, et translate quoque, molestiam, ærumnas, quæ graviorem laborem comitari solent. Ab isto Adjectivum est πόνηρος, quod pp. notat laboriosum, et translate ærumnosum. —— Sicut autem, apud Latinos, homines laboriosi, astuti, similesque, interdum maleseduli dicuntur: sic, in deterius conversa significatione, πονηρὸς exime quoque notat hominem malitiosum, astutum, veteratorem &c. accentu, in posteriori hac significatione, semper posito ad ultimam syllabam. —— Valet autem tum idem fere, atque apud Græcos πανοῦργος: quæ vox, ibidem mediæ significationis, plerumque tamen in deteriorem partem accipitur, de homine ad omne genus malorum actionum proclivi et apto: et quidem, apud Atticos, nomen πανοῦργος (sicut etiam πονηρὸς) summi convitii loco habebatur. Eadem nomina, non sine astutiæ et malitiæ significatione, aptissime à scriptoribus sacris tribuuntur Satanæ. —— Ita et αἰὼν πονηρὸς (Epist. ad Galat. 1. 4.) accipi potest de seculo ad omne genus flagitiorum apto." Πονηρὸν et γλαφυρὸν permutari, supra jam observatum ex T. H. unde facile perspicitur illius vocis proprietas. Redi ad πονέω. E. S.]

Πόντος pontus, mare. Diversas derivationes præbet Etymologus, col. 682. Πόντος ἀπὸ τοῦ πόειν ἐν ᾧ αἱ ποταί, καὶ οἱ ἄνεμοι· ἢ ἀπὸ τοῦ πόνος, πόντος, καθ' ὃ πονοῦνται περὶ τὸν πλοῦν τὸ τῶν ἀνθρώπων γένος. Καὶ ἀπὸ τοῦ πόω πότος, καὶ πόντος &c. An fortasse à πόνος labor, " quia plenus laboris?" ut alii apud Vossium. Sed et ipsum πόνος, ni fallor, est à flando, sive efflando, quatenus vehementius laborantes spiritum efflant trahuntque cum difficultate, et πόντος, pro πνόντος, commodissime mare dicitur, quod perflatur ventis. Notetur etiam phrasis Homerica: Πόντος ἁλὸς πολιῆς, Il. Φ. 69. pontus sali cani, ubi ad agitationem ventorum manifesto alluditur. E. S.]

[Πόποι dæmones, dii. Unde ὦ πόποι passim apud Homerum. " Veteres Grammatici dissentiunt, quo pacto sit intelligendum. Scholiasta exponit φεῦ, παπαῖ, addens, " Adverbium esse σχετλιαστικόν, quod querelas et tristitiam adfert." Hac ex sententia ὦ πόποι nihil aliud foret, quam imitamen vocis querelarum, idemque adeo quod Latinis o pape! Fuere alii, inter quos Appion, Alexandr. Grammaticus eruditus, et Heraclides, omnium Grammaticorum doctissimus, qui dicerent, πόποι, esse nomen deorum, ex Dialecto sumtum, atque adeo ὦ πόποι idem esse quod ὦ θεοὶ &c. T. H.] [Verissime instituisse videtur vir doctus, in Lexico Hedericiano, qui conferebat vocem πέπων mitis, placidus. Huic certe vicina vox altera potuit esse πόπων mitis, pp. coctus, quod à πέπτω, unde πέσσω. Ab eodem πέπω, nisi malis à πέσσω, superest quoque derivatum πόπανον placenta tenuis, pp. cocta, quia et popa, pp. ut videtur, quasi coctor carnium: unde et popa venter fortasse apud Persium (Sat. 6. 74.) i. e. venter, qui cibos coquat, concoquat, immani copia. Observandum enim est, formas nominum in ος, modo activam vim habuisse, modo passivam, ut πόπος potuerit notare et eum qui coquat, et eum, qui coctus sit, adeoque mitis: unde πόποι, in notione Passiva, cocti, id est mites, minime crudi. E. S.]

Ποππύζω sibilo. Factum à sono. [" Nempe à sono, qui editur, ad aliquem appellandum. Sic ποππύζειν ἵππῳ, ἵπποις, per sonum blandiri equo, equis, et ad se appellare. Hinc frequens Græcis non tantum est ποππυσμὸς, sed Latinis etiam poppysmus &c. Apud Clement. Alexandrinum, non satis intellecti ab interpretibus, ποππυσμοὶ δούλων, i. e. vocationes servi per poppysmum." T. H.] [Plura dabit H. Stephan. Appendix, c. 1692. Conf. et Eustath. ad Homer. p. 565. 10. Etymol. p. 191. 21. in voce ἀποππύζειν. E. S.]

[Πόρκης " annulus, cujus circumplexu ferrum sive cuspis hastæ, cum hastili, vincitur." Hedericus. Occurrit vox Il. Ζ. 320. et Θ. 495. περὶ δὲ χρύσεος θέε πόρκης: circumque hastam aureus ambibat circulus. Vide in πόρκος. E. S.]

[Πόρκος rete piscatorium, quod circulariter spargitur, et in orbem funditur. Etymologus c. 683. 28. repetit, quasi, ἀπὸ τοῦ περικεῖσθαι, ut πόρκον dixerint, διὰ τὸ περιλαμβάνειν καὶ περιέχειν τὸν εἰληθέντα ἰχθύν. Analogia suadet, ut repetatur à verbo πείρω, quod pp. notasse pungo, pungendo, penetro, perforo, &c. supra jam observatum est, in περόνη. Ab illa perforandi notione vox porcus, (quæ apud Latinos superest) suem domesticum notat, rostro suo quævis obvia scrutantem, et quasi perforantem. Sed idem verbum πείρω notionem ambiendi cingendique olim videtur habuisse, ab eadem origine pungendi ductam: quatenus, nempe, πείρειν peculiariter fuit pungere in orbem: quemadmodum סָבַב circumivit Hebr. Idem verbum est quod Ar. سبق pepigit, et alio flexu adhibitum. Jam vero à circumeundo, cingendo, πόρκος rete in orbem fundi solitum, πόρκης annulus ferrum hastæ cingens &c. E. S.]

Πόρνη meretrix; et mascul. πόρνος Lat. exoletus, vel cinædus seu scortum masculum, cum suis derivatis, oriuntur à verbo antiquo πέρνω, unde πέρνημι, vendo. Dicitur autem à vendendo, quod publice prostituti quæstum facerent corpore, secus atque honestiores meretriculæ, quæ hujus illiusve libidini tantum inserviebant, quæque honestiori vocabulo vocantur ἑταῖραι i. e. sociæ, Latinis etiam amicæ dictæ. A scortis autem distinguebantur amasii, qui vel ἐρώμενοι à Græcis dicebantur, vel τὰ παιδικὰ, vel etiam παῖδες, cui postremo respondet apud Latinos puer. Eosdem Corn. Nepos, in Præfatione, vocat quoque adolescentulos. A nomine autem πόρνος ductum πορνεία latissime patet, et omne genus scortationis comprehendit." Cf. Lennep. ad Phal. p. 130.

Πόρπη fibula. A πείρω, vel πόρω, unde etiam περόνη fibula, vel subula. [" Πόρπη pp. annulus, aut orbicularis circellus, cui fibula vel περόνη inserta tenetur; sed et non raro ipsam fibulam notat. Hinc πόρπαξ annulus major, cui, ad interiorem clypei partem adfixo, brachium immittitur. Forma in ξ desinens, (rarius diminutæ potestatis, et apud Hesychium in βέμβιξ) maxime augmenti et magnitudinis est indicium, ὀπός, ὄπαξ· πύελος fundus, πύελαξ latior et amplior fundus. Ad personas, eadem forma, etiam pertinet πλοῦτος, πλούταξ divitiis affluens, πηλὸς, πήλαξ luto oblitus et contaminatus, unde πηλακίζειν, et, frequentiore composito, προπηλακίζειν contumelia adficere; στόμφος immanis strepitus, στόμφαξ, apud Comicos, blaterator. Πόρπαξ vero, à Scholiaste Aristophanis ad Equites, vs. 845. exponitur ἡ ἀναχειρὶς τῆς ἀσπίδος. Quoniam autem in medio clypei hæreret, idcirco in Euripidis Phœnissis, vs. 1134, πόρπαχ' ἐπ' αὐτὴν enarrator vetus exponit ἐπ' αὐτὸ τὸ μέσον. Dictus etiam ἀντιλαβὴ" &c. T. H.]

Πόρτις vitulus, sive juvencus, et vitula s. juvenca. Originem vocis, à πορεύεσθαι incedendo, repetunt veteres. Etymol. c. 684. 2. Παρὰ τὸ ἄρτι εἰς πορείαν, καὶ τρέχειν ἐξέρχεσθαι, οἷον πόρις, πόρις, καὶ, πλεονασμῷ τοῦ τ, πόρτις κ. τ. λ. Et sic Eustathius, c. 1663. 31. Πόρτις, ἤγουν νέαι βόες, ἄρτι ἀρξάμεναι πορεύεσθαι. Idem Eustathius admonet, " modo πόρτις dici, modo πόρταξ." Conf. quæ vir illustris, H. Tollius, de forma simpliciori πόρις, dedit, in Animadv. ad Apollonii Lex. Homer p. 561. Itaque, uti πόρις, forma simplex, ducta est, sive à πέπορα, Præterito perf. Medio verbi πείρω, sive rectà, ab obsoleto verbo πόρω, sic ab ejusdem verbi, πόρω, tertia pers. Præter. perf. pass. πέπορται est πόρτις. Vide plura ad seq. πόρω. E. S.]

Πορφύρα purpura, genus conchæ marinæ. A πῦρ, (quod cum πῦρ componendum) et φύρω misceo, dicitur purpura, πορφύρα, ab igneo colore admixto. [Veteres parum verisimilia, de etymo, præbent, ut Etymol. c. 684. 12. quando dicit, vocem factam παρὰ τὸ περιφύρειν τὸ πῦρ &c. Nescio equidem, an πορφύρα rectius repeti possit à πορφύρω, hoc vero sit forma verbi reduplicati, ducta à φύρω s. φύρω misceo: ut πορφύρω pp. sit vehementer misceo, perturboque, quod de mari dictum, vehementius perturbato, agitatoque; et dein metaphorice de animo, curarum æstu jactato. Conf. Iliad. Φ. 551. Od. Δ. 427. 572. &c. Quodsi verum sit, πορφύρα pp. jactata, sive æstu ejecta, dicta fortasse primum fuerit concha marina, et dein eximia concha, unde purpura conficiebatur. E. S.]

[Πόω verbum obsoletum, quod multa sui vestigia, in lingua Græca, reliquit. Ab eo enim non tantum repeti potest vulgatissima vox πόρος porus, meatus, transitus, et πὼρ, quomodo Lacedæmonios dixisse, pro ποῦς, pes, auctor est Hesychius: verum etiam πόρε, quod alias, cum augmento, ἔπορε, 3 pers. Sing. Præterit. imperf. Activi, quin et πορέω, unde πορεῖν, et forma reduplicata πεπορεῖν, quam habet Hesychius. Stirps πόω, cognata fuit aliis πάω, πίω, πέω, premo. A premendo videtur esse ducta notio calcandi, porro ea incedendi, et permeandi, unde et Latinorum porta: nempe qua permeatur, et portus, quo penetratur, quo succeditur, (quam vocem pro domo etiam posuisse veteres, auctor est Festus) quin et ea dandi notio, in primis tecte et occulte, repetita forsan est ab illa premendi, uti Belgæ etiam dicimus *iemand iets in de hand drukken*: nisi malis, notionem dandi, donandive esse ductam à transmittendo et præbendo alteri &c. Πὼς vero pes quin dici potuerit à premendo et calcando, nemo dubitet. Eadem certe origo est vulgati πούς pes. E. S.]

Ποσειδῶν Neptunus. Forte à πόσις (quod cum ποῦς componendum) et δᾶν, quasi ambiens terræ pedem. [Ποσειδῶν haud dubie contracta forma est, pro Ποσειδέων qua voce Herodotus passim utitur, sive potius pro Ποσειδάων, quod semper legas apud Homerum; qui, ne semel quidem, contractum Ποσειδῶν adhibuit. Etiam Ποτειδᾶν, et Ποτιδᾶν est in Etymologo, c. 684. 25. ubi variæ præbentur derivationes, incertæ omnes, aut apertæ falsæ. Herodotus l. 2. p. 128. 84. 85. nomen Ποσειδέων ab Afris repetere videtur, ut origine Punicum sit, magnoque adeo Bocharto interprete (in Geogr. Sacr. l. 1. c. 2. c. 9.) idem quod פשיטן, quod latum et expansum sonet, à פשט pandere, expandere. Bocharti sententiæ favet nonnihil, quod etiam Ποσειδᾶν dixerint, indice Salmasio, in exercit. Plin. p. 111. b. et 580. a. E. S.]

[Πόσθη pellis, qua glans pudendi virilis tegitur, vel ipsum αἰδοῖον virile. Etymologus c. 684. 33. πλεονασμῷ τοῦ σ dictam censet, quasi, πόθη, δι' ἧς τὰ τοῦ πόθου γίνεται· quod longius petitum est. Simplicior fuerit ratio appellationis, à πόω premo, vim facio, unde πόσις vir, pecul. maritus, à premendo, quemadmodum אִישׁ Hebræis similiter dictus est ab אִישׁ pressit, compressit, Lexici Hebr. nostri p. 18. Hoc si fortasse alicui ideo minus placeat, quod πόσθη pp. sit pellicula pudendi (unde de ipso pudendo vox deinceps per metonymiam demum dicta sit, quemadmodum cuticula apud Latinos pro corpore ipso dicitur, cute induto) cogitet, an πόσθη, cum adspiratione, pro πόστη, dici potuerit quasi repressa, aut retracta, quod retroagatur retecto αἰδοίῳ. Sed hæc pluribus explicuisse non refert. E. S.]

Ποταμὸς fluvius. A ποτὸν, quod à πότος. Stirps πόω, quod idem ac πίω bibo. [" Proprie significat aquam potabilem, opposite ad marinam sive salsam. Oritur autem à ποτὰ, neutro Plurali vocis ποτὸς, quæ à πόω. Latinum verbum potandi inde formatum est. Ejusdem vero formæ, ac nostrum ποταμὸς, sunt voces πλόκαμος, θάλαμος, ὄρχαμος, et similes." L. C. V.]

Πότερος uter, quasi ex πῶ, et ἕτερος, de quo supra. Πῶ vide in πῶς. [Nobis quidem nullum dubium, quin πότερος uter, sit, pro pleniori ὁπότερος: qua de voce dictum jam supra. Ὁπότερος hocce, sive ὁππότερος, frequenter legitur apud Homerum, qui alterum illud πότερος, semel tantum, adhibuit, Il. Ε. 85. E. S.]

Πότμος sors, fatum. Pro πότιμος, et hoc à πόω, quod idem ac πέω, componendum cum πίπτω cado. [Nescio, an vox πότμος tanquam contracta sit habenda, ex πότιμος, i. e. qui bibitur, sive ebibitur, nempe, calix: unde adsumi potuit notio sortis, quæ alicui calicis instar obtingat. Sic כוס calix, pro portione, s. sorte, Ps. 11. 6. 16. 5. 23. 5. et alibi æque in sacris, atque apud Arabes, occurrit. Stirps hoc pacto fuerit πόω, unde πότος, ποτὸν, potus, ποτὴρ poculum, et ποτήριον, quod et ipsum, figurato usu, pro portione, legitur, Matth. 20. 22. 23. 26. 39. Joh. 18. 11. Apocal. 14. 10. 16. 19. 18. 6. &c. Quodsi autem πότμος, hoc quidem ex origine, idem pp. sit ac ποτήριον, tanto magis quadrabit in hanc vocem non tantum epitheton ἀλεγεινὸς amarus, acerbus, (ut Od. Κ. 245. ἀλεγεινὸν πότμον, pp. sit amarum poculum) verum etiam phrasis Homerica, ἐπισπᾶν πότμον attrahere, i. e. continente tractu ebibere poculum fati, quod Lucianus, (indice Stephano, Thes. t. 3. c. 920.) forma verbi Medii, dixit ἐπισπάσασθαι τὴν κύλικα, calicem attrahere, sive uno haustu ebibere. Vide Il. Β. 359. Ζ. 412. &c. Itaque et πότμος ἑτοῖμος, Il. Σ. 96. pp. fuerit poculum mortis paratum. E. S.]

Πότνιος venerandus. Forte à prolabendo, et sit, quem supplex adorat. Hoc pacto origo erit πέω, de quo modo in πότμος. Ita fere Etymol. c. 683. 50. Πότνια· σεβασμία, ἔντιμος· παρὰ τὸ πίπτω, πτῶ, καὶ πτωῶ· οἱ γὰρ σεβόμενοι προσπίπτουσι. ὅθεν πτοεῖσθαι τὸ προσπίπτειν κ. τ. λ. Conf. et Eustath. p. 865. 39. In Hesychio πότνια γῆ exponitur καλὴ γῆ· et πότνα, inter alia, redditur καλή. Possent, hoc suspecto, πότνιος, et πότνια, dicta forsan videri pro πόθνιος et πόθνια, à πόθω desidero, unde πόθος desiderium: ut πόθνος pp. sit, quasi, desiderabilis, desiderium sui movens, atque adeo pulchra admodum res. E. S.]

[Ποῦ ubi. Recte vir eruditus, in Lexico Hedericiano, repetit ab antiquo πός, πή, πό. Cum πός convenit Latinis usitatum quis, quæ &c. Itaque ποῦ, ποῖ, πῆ, πῇ, pp. casus Genitivi et Dativi sunt, per ellipsin Præpositionis cujusdam, absolute adhibiti. Conf. dicta superius in πῶ et πω, et cl. Hoogeveen Doctr. Part. cap. 35. ss. E. S.]

Ποῦς, pes, pro πὸς, à πόω. Vide supra in πόδω. [Genitivus ποδὸς, Lat. pedis, suadere videtur, literam δ, in forma hujus vocis prisca, non defuisse. An igitur à πόδω factum fortasse est πόδος, πὸς, pes, pedis, à πόδω vero πόδος, et, δ eliso, πόος, quod contractum dein in ποῦς? Sane δ in medio Genitivo, ab Ionibus potissimum, ejectum fuisse, apparet ex Genitivis Πάριος et Θέτιος, pro Πάριδος, Θέτιδος, à Mattairio commemoratis, p. 109. Conf. et Æolica Ἀρτέμιος, μήνιος, pro Ἀρτέμιδος, μήνιδος, apud Vossium, de Litterar. Permutatione. Hac via delabimur ad verba πόδω, ac πόθω, quæ à πόω et πόω orta, vim habuisse oportet premendi. ut ποῦς, hac ratione, contractum ex πόος, pro πόδος, et pes Lat. pro pedis, ex πόδος, originem duxerint, notionemque acceperint à pressione, quæ, pedibus positis, fiat. E. S.]

[Πόω, idem origine, quod cognata πάω, πέω, πίω, et, in usu linguæ, obsoletum. Vestigia hujus verbi certissima deprehendas, non tantum in derivatis πόρος, πῶμα, πότος, ποτὸν &c. sed etiam in Futuro πόσω, et Perfecto πέπωκα, ad Thema πόω, vulgo referri solitis. A πέπωκα hoc, inter alia, ductum est πῶκος, obsol. Lat. pocus, cujus diminutivum poculum in usu mansit. Quodsi jam stirpes illas cognatas πάω, πέω, πίω, attentius consideraveris, perquam verisimile fiet, nostrum πόω, æque ac πίω, (unde πίνω) pp. significasse premendo labia, vel labiis compressis bibere. De πόα, pp. herba densa, supra jam dictum, suo loco. E. S.]

Πρᾶος mitis. Forte à περάω transadigo, transigo, ut πρᾶος proprie sit tractabilis. Conf. πράσσω. [Forma altera πρᾷος, cum iota subscripto, probat, contractam esse vocem ex πράϊος, quod forte pro περαῖος, unde περαιόω transmitto. Proprietas verbi, à cel. Lennepio indicata, confirmari posse videtur ex collatione cognati verbi περαίνειν, quatenus inire feminam notat. Itaque πρᾶος, pro πέραος, pp. fuerit quod penetrari, transfodi, facile possit, oppositum alteri χαλεπῷ durus, difficilis. E. S.]

Πράσσω facio, ago, tracto. A περάω, de quo supra. [Nimirum è περάω, in Futuro περάσω, (litera σ geminata, et facta contractione) ortum est πράσσω. Ab ejusdem autem verbi περάω (contracti in πράω) Præterito antiquo Activo πέπραγα, (unde natum postea πέπραχα) ductum nomen Substantivum superest πρᾶγος, cum accentu circumflexo notatum, pro πέραγος: eadem fere ratione, atque à Perfecto Pass. πέπραγμαι, pro πεπέραγμαι, nomen factum est πρᾶγμα, itidem circumflexum, pro πέραγμα. Jam vero tali ex fonte derivatum verbum πράσσω, quod Attici dixerunt πράττω, pp. notasse videtur ad exitum, finemve, perducere; unde πρᾶγος et "πρᾶγμα pp. res gesta, vel acta" quemadmodum alio loco cel. Lennepius explicuit "ut diversum sit ab altero χρῆμα, quod ab usu dicitur, quasi res, qua utaris." Porro ab ejusdem verbi πράσσω, sive potius ab antiqui πράω, pro περάω, tertia pers. Præteriti Pass. πέπρακται, est nomen πράκτωρ, quod "apud veteres, speciatim, significavit eum, qui τὸν ἐπιβληθέντα εἰσπράττεται φόρον, i. e. impositum tributum exigit," ut Suidas, hac in voce, interpretatur. Latius autem paullo sumtum idem nomen etiam dicitur de eo, qui ultor est alicujus rei, atque ita πράκτωρ φόνου ultor cædis. Apud Hellenistas autem inde porro transiit, ad significandum lictorem: quo sensu accipitur, v. gr. in loco Lucæ Evang. c. 12. 58." E. S.]

Πρέμνον stipes, stirps. Pro περέμνον, à περάω, περῶ, quasi transadigendo præminere facio. [Hesychius πρέμνον inter alia esse, ait, τὴν ῥίζωμα δένδρου τὸ γέρανον, ἢ τῆς ἀμπέλου πρὸς τῇ γῇ Quæcunque arborum radices aridas &c. Clarius eo Etymologus, c. 686. 36. πρέμνον, inquit, τὰ ἀπεξηρασμένα τῶν στελεχῶν λέγεται, trunci vel stipites arborum emortui. Præterea Hesychio commemoratur πρέμνον ἑστίας foci ima pars. Unde vix dubitandum videtur, quin πρέμνον, per vocalem ε loco η, scriptum, (ut solebant veteres) exponendum sit, ex collato verbo πρήθω incendo, cujus Præter. perf. Act. πέπρησα dederit Particip. Pass. præter. πεπρημένος, pp. incensus vel incendi solitus. Hinc, demto augmento, πρήμενος, πρέμνος, et neutro, πρέμνον, Belg. *Brandhout*, et idem nomen, alio adspectu, de foco dictum ejus ima pars h. e. *brandplaats*, vel *stookplaats*. Ligna vero, sive radices vitium, imprimis foco incendendo inserviisse, res notissima est, vel ex illo Ezechielis, cap. 15. 2— 6. E. S.]

Πρέπω decorus sum, excello. Inde πρέπον. [Conf. modo dicta. Etymologus c. 686. 56. factum conjiciebat ex Præpositione παρὰ et ἔπω dico: ut primo fuerit παρέπω, et, contractione facta, πρέπω. Quæ derivatio speciem quidem veri habet, at constructioni tamen, et usui hujus verbi, nonnihil repugnat. Rectius fortasse repetas, ex πάρω, περῶ, πρῶ &c. ut πρέπω pp. sit convenire, similem esse: unde notio decori. Hesychius πρέπω, ἐμφαίνω exponit; eidemque πρέποντα sunt φαντάσματα, εἰκόνες. E. S.]

Πρέσβυς senex. Forte ex πρὸς (quod cum πρὸ, πρὶν &c. descendit à πέρω, de quo in πρέμνον) et βύς, à βύω, quod cum βάω, βῶ, componendum. [Vir eruditissimus, L. Bos, Dissert. de Etym. Græca, p. 38. 39. "vulgarium Lexicographorum sententiam" explodens, "qui πρέσβυν senem dictum voluerant, à πῦρ et σβέω extinguo, quod in senibus calor nativus extingui solet, similesque derivationes alias damnans, conjecturam ipse suam proposuit, qua πρέσβυς senex per contractionem appellatus fuerit, "quasi περίσεβυς, ut sit ἀπὸ τοῦ πέρα et σέβεσθαι quia senex venerationem sibi conciliet, atque venerabilis." Hactenus ille. Sed, nomen πρέσβυς esse vocem simplicem, non compositam, satis, opinor, docebit collatio Æolicæ hujus nominis formæ, πρέσγυς, quod cum Lat. priscus jam comparaverunt Vossius, et Schrevelius. Syllaba enim γυς est mera terminatio, qualis est altera illa notissima Latinorum in cus. Porro, quod, pro πρέσβυς, etiam dixerint πρέσβις (unde πρέσβα fia, apud Etymologum, col. 687. 3. et Hesychium, t. 2. c. 1017.) et πρέσβεις, (unde πρεσβεῖον et πρεσβεύοντες, uti à λάλος, quod poëtæ servarunt, est λαλέω, λαλέοντες, in eodem Etymologo, c. 753. 21. 23. et 687. 11. 14.) quin et πρέσγυς (unde πρεσγέες, in Inscriptionibus Asiaticis, laudatus à summo viro, L. C. V. in Adnotat. ad Theocriti Adoniaz. p. 319. 320.) hæc igitur omnia eo magis confirmabunt, terminationes βυς, γυς, γις. hac quidem in voce, nihil commune habere cum verbo βάω, vocemque adeo πρέσβυς, cum vicinis formis, esse simplicem, non vero compositam. Jam vero, si præterea comparaveris, quam modo dixi, vocem Lat. priscus, cum Æol. πρέσγυς, et alia voce obsoleta pris, unde pri, in pridie et Gr. πρίν, (de quibus dictum supra, in παρά,) manifesto fluxerunt, utriusque origo facile admodum in oculos incurret. Hoc enim pacto, à πάρω, obsoleta stirpe, (de qua dictum in παρθένος) facta sunt παρέω, παρέδω, &c. unde πρέω, πρέδω, πρέβω, πρέσβω, πρέσβυς, quin et πρέγω, πρέγυω, πρέγυς &c. quæ omnia notionem propriam habent perrumpendi, procedendi, aut provehendi: unde πρέσβυς, et πρέσγυς, pp. videntur idem notasse ac provectus, et, à priori illo, ducta forma Comparativa πρεσβύτερος provectior, pecul. ætate, vel annis, unde notio senioris honorati, legati &c. Conf. porro, quæ dedit Valcken. ad Adoniazus. Theocrit. l. l. E. S.]

Πρήθω incendo. A περάω repetendum. [Propriam verbi vim in perrumpendo positam esse, observavimus, in πρέσβυς. A πρήθω, vel forma simpliciori, πράω, ductum est nomen πρηστήρ, quod, Hesychio indice, notat ἄνεμον σφοδρὸν &c. i. e. (ut cel. Lennep. Animadv. ad Coluth. cap. 12. ponit) ventum vehementem et, summa cum vi, ferentem, pp. perrumpentem, sive prorumpentem. Vide plura apud dulcissimum præceptorem, l. l. Notio ea perrumpendi, proficiendique, admodum clare perspicitur in illo poëtæ (Iliad. A. 551.) de leone, carnium cupidissimo, qui ἰθὺς, i. e. recta irruat, at οὔ τι πρήσσει, h. e. perrumpere non possit &c. Ab eadem autem notione perrumpendi, sive penetrandi, orta quoque est illa flammæ pervadentis, et cuspide suo cuncta, quasi, fodientis. E. S.]

Πρηνὴς pronus. ["Πρηνὴς pp. significat pronum in faciem. Quod Virgilius dixit (Æneid. 1. 119.) pronus volvitur in caput, id expresserat ex his Homeri, Il. Z. 42. Αὐτὸς δ' ἐκ δίφροιο &c. Idem alibi (Il. E. 586.) dixit κύμβαχος, h. e. ita in caput pronus, ut pedes in altum educantur. Apud Athenæum, l. 4. p. 153. [illegible]. —— Est hæc usitata vocis significatio, à qua recedendum quoque minime videtur in loco celebri (Act. Apost. cap. 1. 18.) de Juda proditore, καὶ πρηνὴς γενόμενος i. e. cum pronus in faciem concidisset, crepuit medius. Nempe, optime posse conciliari videntur scriptores sacri (Matthæus et Lucas) quomodo rem concepit Isaacus Casaubonus. Judas consilium ceperat, quod etiam executus est, laqueo gulam strangulandi. Id narrat Matthæus (cap. 27. 5.) Sed vero Judæ pendentis fractus videtur fuisse laqueus, ita ut, in terram pronus, caderet in præcipitium: quo facto medius crepuit, et intestina ejus fuere in terram effusa. Hoc memoriæ prodidit Lucas, Act. Apl. l. l. Id vero, ne cui videatur, ad scriptores nostros conciliandos, pulchre excogitatum, dabo similem plane historiam ex Apuleii Milesiacis, l. 1. c. 12. ubi quendam introducit, ad hunc modum conquerentem: Adscenso grabbatulo, ad exitium sublimatus, immisso capite laqueum induo. Sed, dum pede altero fulcimentum, quo sustinebar, repello, ut, ponderis deductu, restis, ad ingluviem adstricta, spiritus officia discluderet, repente, putris alioquin, et vetus, funis dirumpitur, atque ego, de alto decidens, in terram devolvor." L. C. V.] [Itaque et πρηνής, forma tantum diversa vox à Lat. pronus, ex indole thematis πράω, (in verbo πρήθω indicata) idem pp. notavit atque cum impetu proruens. E. S.]

Πρὼν eminentia montis, quod et πρεὼν, à πρέω, πρῶ. Conf. πρέω in πρέμνον. [Est et alia forma πρώων, unde πρώονες ἄκροι cacumina summa, Il. Θ. 557. Π. 299. Itaque vel hinc apparet, olim in usu fuisse πράω, πρέω, πρόω, unde diversæ hæ formæ ductæ. E. S.]

Πρίαμαι emo. Compone περάω, πράω, et πιπράσκω. [Est autem πρίαμαι pp. Præsens verbi, forma Media, repetenda ab Activo πρίημι, et ἵσταμαι ab ἵστημι, pro ἵσταμι. Activam formam Suidas nobis servavit πρίημι· ἀγοράζω. Vide et Etymolog. c. 132. 50. Πριῶ σὺ πρίαμαι ἐξ οὗ καὶ, πριῶ μοι, φησὶν ἡ κωμῳδία, σπλάγχνα. E. S.]

Πρὶν ante. Compone πρὸ, in πρέσβυς, [et quæ ibidem, ac in παρὰ, à nobis fuerant observata. E. S.]

Πρίω seco serrà. Dubium, utrum à sono, an à περάω transigo.

Πρὸ ante, pp. idem quod πρὸς, à πέρω. Dicitur à prominendo. Confer πρωὶ &c. [Πρὸ pp. idem est, quod παρὸ, nempe Dativus, vel Ablativus antiquissimus vocis παρὸς, ὁ, ὄν. Diximus de eo jam supra in παρά. E. S.]

Πρόβατον pecus. A προβάω, quod ex πρὸ et βάω. [Etymol. p. 688. 25. τὸ πρόβατον, παρὰ τὸ προβαίνειν τῇ βάσει. Nempe, quia agitur vel procedere cogitur à pastore. Forma vocis Passiva hanc posteriorem originem unice videtur commendare. E. S.]

Πρηγορεὼν ingluvies, gula, idem pp. quod πρόλοβος, ex πρὸ ante, et ἀγείρω congrego. Hinc eximie locus est anterior, vel ubi ante cibi congregantur. [Conferendus omnino Suidas, in voce, et ibid. Kusterus in notis. Quam vero idem Lexicographus præbet vicinam formam προγορεὼν, ea explicanda est ex cognatione præpositionum πρὸ et πρὴ, sive potius πρὰ, pro παρὰ, ex antiquo παραὶ, Dativo Singul. f. g. cujus masc. forma pp. est πρὸ pro παρῷ. Redi ad παρὰ, et πρό. E. S.]

Προὶξ donum. A προΐσσομαι, quod cum προΐημι componendum. [Προὶξ contracte pro προῒξ, ut pro ὄϊς dicitur οἶς, proprie dicitur ea res, quæ præbetur alteri: ideoque etiam dos, quæ sponsæ à parentibus datur. Composita vox est ex πρὸ, et ἵεω mitto, προΐεω præmitto, vel promitto. Jam omne donum, quod gratis alicui tribuitur, dicitur προὶξ. Hinc προῖκα, quasi dicas κατὰ προῖκα, notat gratis." T. H.]

Πρόκα statim. Forte à πρό. [Vox Herodoto usitata. Vide Cl. Alberti ad Hesychii πρόκα· εὐθὺς, ἐξαίφνης. Apud Latinos veteres proci iidem erant, qui postea proceres. Vide Festum, l. 14. p. 377. ubi et "proci dicuntur, qui poscunt aliquam in matrimonium." An igitur proci, quasi πρόκαι, et πρόκα statim pro προῖκα, pp. præmissione? Vide T. H. in προίξ. E. S.]

Πρὸς ad. Vide πρό. [Plura diximus in παρά. E. S.]

Πρόσπαιος recens. Ex πρὸ, et σπάω traho. [Conf. H. Stephan. in Append. c. 1727.]

Πρυμνὸς extremus pro περυμνὸς, à πέρω. Conf. πρέμνον, à πρέω, et πέρατα. [Vide L. Bos, Diss. de Etymol. Græca, p. 39.]

[Πρυτάνις præfectus. Πρυτάνεις iidem erant, qui postea οἱ πρῶτοι. Itaque verisimilis quidem est etymologia, quam attulit vir eruditissimus in Lexico Hedericiano, "repetendam vocem esse à πρό." Analogiæ tamen congrua magis erit derivatio, si à πέρω, περάω, repetas πράω unde non tantum πρέμνον, πρυμνὸς, sed etiam πρύτος, πρυτάν, πρυτάνις &c. E. S.]

[Πρωὶ mane. A πρό. [Πρώην nuper pp. est Accusativus à πρῷος, quod auctum est à πρός. Ex πρὸς etiam aliud auctum Adjectivum, πρῷος scil., quod contracte dicitur πρῷς, cum iota subscripto, unde πρωὶ mane, et πρώην, quod subintellectam habet vocem ἡμέραν notatque pridie. Sed inde ponitur pro nuper. T. H.] [Nempe πρὸς pp. contracte dictum pro παρὸς, quod in Dativo habuit παρῷ, πρῷ, unde jam πρῷος &c. Πρωὶ vero videtur esse pp. Dativus alius formæ πρωὶς, ut heri ab heris &c. E. S.]

Πρῷρα prora, à πρό. [Nimirum ab antiquo παρῷ, πρῷ, videtur factum πρώϊρος, πρῷρος. Hinc fem. forma πρῷρα, prora, i. e. anterior navis pars, vox Substantive posita. E. S.]

Πταίρω sternuto. Factum à sono [sternutantis, ut Lat. Sternuto. Forma simplicior fuit πτάρω, unde πταρμὸς sternutatio &c. E. S.]

Πταίω impingo. Vel, per contractionem, à πετάω est, vel pro παίω, inserto τ. Conf. πίπτω. ["Πταίω contractum est ex πεταίω, quod auctum ex πετάω, idque est à πέτω, pro quo dicitur πίπτω. Πταίω autem significat ita offendo, ut cadam: unde pro labare, et vacillare, accipitur. Ut vero labi à Latinis ponitur pro errare, sic πταίειν quoque apud Græcos, hac potestate, usurpatur, ut πταίει Εὐριπίδης errat Euripides: et, apud Grammaticos sæpe: πταίει Ἀρίσταρχος errat Aristarchus. Compositum προσπταίω significat ad lapidem offendendo labi." T. H.]

Πτέρυξ ala. Forte à πέτω, per contractionem. ["Πτέρυξ ala auctum est ex πτερὸς, ὸν, quod pp. adjectivum est, à πτάω, πετάω, unde πτῆμι, ἵπταμαι pp. expando, de avibus, alas expandentibus, et, per consequens, volantibus. Πτάω autem contrahitur ex πετάω &c. A πτερὸς igitur hoc est πτερόν, unde πτέρυξ, et auctum πτερυγίζειν, quod notat alas motitare, et pp. de pullis avium dicitur, experientibus volatum, motitando alas, quamvis nihil adhuc possint facere. In hoc autem verbo duplex est translatio: primo de iis, qui experimento præludunt rei gerendæ. Ita ex. gr. quando parantur milites ad disciplinam militarem, et exercentur, sine vero bello, dicuntur πτερυγίζειν. Dein ponitur etiam pro inanem operam facere, ut Aristoph. Plut. vs. 575. &c. T. H.] [Conf. Hesych. in πτερυγίζειν et ibid. Albert. T. H. p. 1071. E. S.]

Πτάω pro πετάω volo. Ductum est à πέτω, de quo ita

Etymol. M. col. 363. 39. Ἀπὸ τοῦ πίτω, ἔπιτον, ἐπιτίσω, ἐπέτετο, πίπτεσθαι, καὶ συγκοπῇ πτέσθαι. Vide supra, suo loco, et T. H. in πτήσσω. E. S.]

Πτίλος cui ex ciliis pili periere. Forte pro πίλος, de quo vide suo loco. [Docuit vir cel. Analog. Gr. p. 207. literam Π, æque ac Ν, nonnunquam ab initio esse præfixam, adeoque non-radicalem. Hoc quidem in voce nostra πτίλος, (quæ etiam πτίλλος scribitur, media λ geminata) unice videtur tenendum: ut stirps pp. sit τίλω, sive τίλλω vellico. Vidit verum hanc originem jam Etymol. col. 342. 42. ἀπὸ τοῦ τετίλθαι τὰ βλέφαρα, et col. 694. 54. πτίλος —— ἐπὶ τῶν ἀποτετιλμένων τὰ βλέφαρα. Vide porro Hesych. t. 2. c. 1072. et ibid. Albert. E. S.]

Πτίσσω pinso. Forte pro πίσσω, à πίω, unde quoque pinso Latinorum. [Eadem ratione τ insertum est post primam literam vocis, in πτόλις pro πόλις, πτόλεμος pro πόλεμος. Vide Maittaire Alphab. Diall. p. 296. Adde his, quod πτίσσω proprie dicatur ab expandendo massam. E. S.]

Πτοέω consterno. A πτόω, quod componendum cum πίπτω, et πτώω. [Conf. infra in πτύρω.]

[Πτόρθος germen. "Est à πτόρω, quod ex πτοέω, contracto ex πετόω, pro quo etiam πετάω. Notat autem pando, expando: unde à πετάω est πέταλον folium expansum. Eadem significatio est in πτύρω, unde πτερὶς et πτερὸν, ala expansa, dein πτόρθος, notans propullulationem primam arborum, fruticum et herbarum." T. H.]

[Πτύον ventilabrum, quo rustici, frumento excusso, paleas excernunt. Formam vocis nostræ Atticam, omissam à Lexicographis, πτέον, servavit Eustath. in Comm. ad Hom. Il. Ν. p. 925. Verbum supererat, unde proxime oritur πτύον, πτύω, quod cum olim significaverit in genere excernere, ad peculiarem spuendi significatum translatum fuit. A spuendo fluxit tertia hujus vocis significatio contumeliandi, vel contumeliose tractandi, quæ vis præsertim hæret in composito ἀποπτύω, unde formatum ἀπόπτυστος significat hominem, dignum, quem omnes conspuant, vel in quem omnes despuant. Hinc pro scelerato cœpit vox à Tragicis adhiberi, Æschylo, in Eumen. vs. 191. Sophocle, in Œdipo Tyr. vs. 1379. Euripide, in Medea vs. 1373." L. C. V.] [Conf. infra in πτύω. E. S.]

[Πτύρω terreo. "pp. extendo corpus, præ terrore et formidine. Contractum autem est ex πετύρω. A πέτω sunt πετάω, πετόω, πτόω. A πτόω, πτύω, est πτύα, vel πτύς, formido, metus, qui facit, ut quis corpus extendat. Eadem vis est in πτύρω: sed hoc maxime ponitur de equis, qui repente alicujus rei formidine perculsi sunt, Belgice Schigtig, Græco ἵπποι πτυρτοὶ, et πτυρτικοί. In genere autem πτύρειν ponitur de omni repentina formidine, qua quis correptus membra intendere nititur." T. H.]

Πτύσσω plico. A πτύω, cognato verbi alteri πτόω. Inde πτύσσω pp. expansum complico.

Πτύω spuo. Factum à sono. Alio loco vir celeb. "Verbum πτύω, et ei respondens Lat. spuo, factum est à sono despuentis. A Græco πτύω nomen πτύον eximie ventilabrum notat, quo secerni paleæ, et velut despui, solent. Inde composita apud Græcos καταπτύω, et ἀποπτύω, speciatim usurpata sunt ad summi contemptus significationem conficiendam. Ita καταπτύειν τινὸς Græci dixerunt, quasi despuendo in aliquem contemptum suum significare, et summopere aliquem contemnere et despicere. Idem fere composito ἐκπτύειν significavit Paullus (Epist. ad Gal. 4. 14.) Hoc autem cum pp. respondeat Lat. exspuere, in metaphora idem est, quasi dicas, tanquam sputum, aliquem ejicere, et sic contemnere." [Conf. omnino Apocal. 3. 16. et supra in πτύον. E. S.]

[Πτῶσις lapsus, ruina. "Vox πτῶσις orta ab ἔπτωται formæ πτόω, cujus plena πετόω manat à πέτω." L. C. V.]

[Πτωχὸς mendicus. "A verbo πτόω, vel πτώσσω, terrefacio, nomen πτωχὸς significat pp. eum, qui terrefactus, atque inde hominem mendicum, qui petat stipem. Hoc sensu differt à nomine πένης, quo pauper designatur, pp. is qui manibus victum quærit &c. Latius autem à Scriptoribus sacris sumtum πτωχὸς aliquando idem fere significat, quod πένης." Conf. supra in πτόω, et πένομαι. Paullo aliter L. C. V. "Non à Præteritis tantum Passivis et Mediis" inquit "sed et ab Activis, nomina nascuntur. Triplex est Activi Præteritorum terminatio, in κα, χα, φα. Quidquid itaque nominum est in κος, χος, φος, in κη, χη, φη, id omne derivatur à Præteritis Activis verborum. Nostrum πτωχὸς, ab ἔπτωχα, verbi πτώσσω, quod pp. notat metu contractum cadere. Hinc transfertur πτωχὸς ad significatum mendici, sive ad genus alterius accidentis. Novit Homerus vocis originem, eamque indicavit in Odyss. P. 220. 227." E. S.]

Πυγὴ nates. A πύγω, πύω denso. [Nimirum, docente Eustath. ad Hom. Il. Ε. p. 522. 29. πυγαὶ sunt τὰ μετὰ τὴν ὀσφὺν σαρκώδη, ἐφ' ἃ καθίζομεν. E. S.]

[Πυγμὴ pugnus, pugilatus. "Observandum est, πύκτην sæpe à Græcis dici pugilem victorem, et corona donatum, neque unquam fere alia potestate in Inscriptionibus occurrere, ut [illegible]. Pari modo pycten Latini usurpant, eaque re à pugile, quod artis, certaminisque nomen est, non victoriæ, differt: et bene docet Marq. Gudius, ad Phædr. l. 4. fab. 24. Πύκτης orationis est prosæ, πυγμάχος et πυγμαχίη ad poëtas pertinet. Πυκταλίζειν verbum Ionicum, et ab Anacreonte usurpatum (apud Eustath. ad Hom. p. 1322.) ab Adject. πύκταλος. Pugnum vetusti Latini pp. nominabant: ut origo vocabuli satis ostendit. Vetus enim puginus, contracte pugnus, unde pugna: ut apud Græcos πύγιμος, πυγμὸς, et πυγμή." T. H.] [Ab obsol. πύκω denso, Præter. Pass. regulariter est πέπυγμαι. An hinc πυγμὸς pp. clausus, densus, et eximie πυγμὴ i. q. pugnus sive manus densata, et in pugnum clausa et contracta? Hinc certe πυγμῇ adverbialiter, q. d. denso, id est crebro, frequenter: ut recte per crebro reddebat Vulgatus interpres, Marc. 7. 3. docte defensus à Jac. Hasæo, Bibl. Brem. cl. 4. p. 322. 323. Conf. infra πύκα, πυκνὰ, et imprimis L. C. V. in πυκτεύω. E. S.]

[Πύελος alveus, pp. ἔρυγμα. Videtur vox esse formæ productioris, à simpliciori πύος, quod à πύω. Conf. quæ dedi ante hos 24 annos, ex observatis cel. Ruhnkenii, ad Cant. Hisk. p. 26. E. S.]

Πύθω putrefacio. A πύω premo deorsum: unde πυθμὴν fundus, et πύθω forte in imo sedere facio, putrefacio. [Vide, si tanti est, Dissert. nostram ad Cant. Hisk. p. 24. 25. E. S.]

[Πύθων Pytho, draco, quem Apollo interemit: unde et Πύθιος dictus creditur. De hac quidem voce cel. Lennep. alio loco: "ὁ Πύθιος. Sic dicitur Apollo, sive à serpente Pythone, quem interfecisse dicitur, sive, quod verisimilius est, ab antiquissimo oppido Phocidis [Pytho] ubi dein conditum templum Apollinis Delphici, et celebratissimum oraculum Delphicum fuit, cujus sacerdos primaria etiam dicta Πυθία Pythia." At T. H. "Ambigitur" inquit "unde fluxerit nomen Πυθώ. Ad fabulam spectat, adeoque verisimilitudine caret, quod plerique à verbo πύθεσθαι, quod putrescendi significationem habet, derivant: quoniam Πύθω, immanis draco, sagittis Apollinis confossus, ibi computruerit. Scholiastes Apollonii Rhodii, ad l. 1. 207. —Ut igitur hæc Pythus, vel Pythonis urbis Etymologia nullam habet probabilitatis speciem, sic multo potior videtur eorum sententia, qui ad τὸ πεύθω, sive πύθω, vel πεύθεσθαι, (unde πυνθάνεσθαι manavit) revocandum putant. Hoc autem verbum de consulendis, interrogandisque oraculis, pp. veteres usurpasse, non pauca sunt argumenta. Sic et Apollo Πύθιος, quem sciscitabantur, quique oraculum flagitantibus responsa dabat, commode potest intelligi. Aliam longe viam ingressus est S. Bochartus, Phal. l. 1. c. 2. p. 11. originemque à Put, Chami filio (Gen. 10. 6.) deduxit: cujus opinionis nullum aliud, præter literas utriusque vocabuli non dissimiles, fundamentum invenio. Dignus tamen idem, qui adeatur, Hieroz. P. 2. l. 3. c. 5. p. 383. &c."

Πύκα dense. A πύω premo, constipo. [Legitur Od. Α. 333. ubi de Penelope στῆ ῥα παρὰ σταθμὸν τέγεος πύκα ποιητοῖο. Idem sæpe redit, Od. Π. 415. Σ. 208. Φ. 64. Vocem "πύκα Scholiasta exponit ἐπιμελῶς κατεσκευασμένου, i. e. magna cum cura confectum. Voluere alii Græci, significari firmiter et dense confectum. Sed præferenda est Scholiastæ parvi interpretatio." T. H.] [Conf. Hesych. t. 2. c. 1078. 1079. et ibid. notata. Πύκα, pro ἐπιμελῶς, accurate, affabre, scite, manifesto adhibitum quoque fuit, Il. Ε. 70. Ξ. 607. Od. Α. 436. Rursus πύκα, idem est, quod πυκνὰ, pp. dense, firmiter, Il. Ο. 689. et vehementer, i. e. densis ictibus, sive frequenter, Il. Ι. 581. quin et translate πύκα solide, de mente bene firma, ac minime levi, Il. Ξ. 217. A qua postrema virtute fluxisse videtur notio ejus, quod accurate et sapienter fiat. Plura vide mox in πυκνά. E. S.]

[Πυκνὰ frequenter. Cel. Lennep. alio in loco: "Græcum πύκα condenso, stipo, inter alia derivata, peperit Adjectivum πυκινὸς, et contractum πυκνὸς, quod pp. notat densum: unde dein varie transfertur. Et (Lucæ) quidem (cap. 5. 33.) neutrum plurale πυκνὰ, verbo junctum, adverbii loco est, ac significat frequenter, quod et πυκνῶς. Apud Græcos scriptores Adjectiva neutra Pluralia passim inveniuntur pro Adverbiis: quorum etiam pertinent nomina quædam, vulgo pro Adverbiis haberi solita, ut μάλιστα, quod est ab antiquo μάλιστος, τάχιστα à τάχιστος." Quid quod et πυκνοῖς pp. nil aliud est, quam casus Dativus sive Ablat. Plur. item Adverbialiter positus pro πυκνοῖς densis, s. crebris scil. vicibus? Omnino hic adeundus est A. Schultens, de Deff. Ling. Hebr. p. 204. qui nostrum πυκνὸς egregie illustravit, et Toup. Epist. Crit. p. 116. ubi et πυκνὰ πυκνὰ, pp. sic densæ &c. E. S.]

[Πυκτεύω pugil sum, vel pugilatu certo. "Docte interpres Vulgatus (1 Ep. ad Cor. 9. 26.) reddidit pugno: nam Latinorum verbum pugnare, in origine sua, nihil est aliud, quam Gr. πυκτεύειν: cujus origo πύω. Ab hujus Præter. Activo πέπυκα factum est πύκω. A πύκω, πύκος, et contracte πυκς, πὺξ, quod est Lat. pugnus. Præteritum Pass. verbi πύκω fuit πέπυγμαι, ξαι, ται. Inde remansit πυγμὴ, quod significat et pugnum et certamen pugillatus. A tertia pers. remansit πύκτης pugil. Pro πυκτεύειν, in Ionia, (ut ex Eustathio novimus) dicebant πυκταλίζειν." L. C. V.] [Videatur vir summus de hoc verbo in Adnot. ad Eurip. Hippol. p. 186. 2. D. de πυκτεύω vero cel. L. Bos, in Exercit. Phil. p. 137. ss. E. S.]

Πύλη porta. Forte à πύω premo, constipo. [Hesychius πύλας interpretatur πόλις, et πύλη, θύρα. Igitur, uti πόλος et πόλις nomina vicina sunt, sic etiam verbum πύλω idem fortasse notavit, ac πόλω, πολέω verto, verso? Quo pacto πύλη pp. foret, quæ versatur, id est, huc illuc reciprocatur, eximie porta. Verum, quia πύλη non adeo januam portæ, quam potius ipsam portam, qua penetratur, sive ingressus fit, significat, malim equidem repetere à πύλω, pro πύρω, pp. penetro. A πέπυρα certe antiquo, sive Præterito perf. Pass. ejus πέπυρται, est Lat. porta. E. S.]

Πυνθάνομαι sciscitor. A πύω. Ratio notionis dubia. [Verbum hoc, in forma Media, adhibitum ad literam fere idem est ac Lat. urinor, sive demergo me in fundum aquæ. Quo sensu legitur in Fragmento quodam Ciceronis, apud Nonium, c. 7. c. 57. (laudato à Forcellino in verbo Urinari) Si quando nos demersimus, ut faciunt, qui urinantur &c. Nimirum à πύω productum est πύθω: hinc πυθὸς, et πυθὴς, quæ vir eruditus in Lexico Hedericiano, "eadem fuisse observat, atque βυθὸς et fundus Latinorum." A πυθὸς porro, id est, fundus, sive potius à feminina hujus forma obsoleta πυθὴ, quæ vox à Latinis servata quoque fuit, in funda, (sinum annuli designante) fluxit verbum πυθάω, vel auctius πυνθάω, id est, fundum peto, unde Medium πυνθάνομαι, pp. in fundum me demitto: quod jam, eleganti adhibita metaphora, idem fere est quod percontari, h. e. alte latentia in mente alterius cognoscere studere, et quasi expiscari, Belgar. peilen, Gallorum sonder. Ceterum, quod de πυνθάνεσθαι dictum, idem de πεύθεσθαι ac πύθεσθαι (simili gaudentibus origine ac πυθὴς, vel πυθὸς) valet. Etymol. M. col. 696. Πυνθάνεσθαι, μανθάνειν, ἀκούειν, ἱστορεῖν, ἐρωτᾷν κ. τ. λ. Eandem vero esse indolem verbi Hebr. שָׁאַל. pluribus demonstrare conati fuimus, in Diss. ad Cant. Hisk. p. 25-27. E. S.]

Πὺξ pugno. A πύω, πύκω. Vide πύκα, [et L. C. V. in πυκτεύω. Itaque πὺξ, ex πύκας, fuerit pro κατὰ πύκας, vel simili ellipsi, qua casus Accusativus, pro Adverbio, accipitur. Eadem ratio est vocis λὰξ, de qua confer dicta superius. E. S.]

Πύππαξ vox poppysmatis. Facta à sono. [Conf. H. Stephani Append. c. 1743.]

[Πῦρ ignis. "Videtur vox peregrina, quæ cum ipso usu ignis pervenerit in Græciam. Ab ista voce manant multæ formæ Græcæ: præter cetera, πυράω, πυρίω, πυρόω, πυρέω, quorum ultimum, significans incendo, usu teritur. A πυρέω ortum πυρετὸς, pp. notat flammam, vel incendium: usus vero vocem transtulit ad significandam febrem ardentem. Sive hoc vi sumamus vocem, sive propria, in Homeri versu, perinde est. Utrumque enim dici potest de sidere caniculæ, in Iliad. Χ. 31. Καί τε φέρει πολλὸν ΠΥΡΕΤῸΝ δειλοῖσι βροτοῖσι. [Conf. Scholiast. h. l.] Versum sic Virgilius interpretatus est, Æneid. X. 274. Ille sitim morbosque ferens mortalibus ægris. Incendia in genere intellexit Manilius, Astr. l. 5. 17.—canis in totum portans incendia mundum." L. C. V.] [Vocem esse peregrinam, vix et ne vix quidem concedendum. Est enim omnibus regionibus proprium, quasi, et indigenum elementum ignis: deinde voces orientales, ignem indicantes, אֵשׁ esch, similesque, nimium quantum videntur distare, quam ut inde Græcum ΠΥΡ commode depravari potuerit. Quid si statuas, verba πύω et πύρω, eandem olim habuisse vim propriam penetrandi ac pervadendi cuncta; ignis vero, à vi acieque subtilissima, nomen πῦρ adeptus fuerit? E. S.]

[Πύργος turris. Inepta videtur veterum sententia, statuens, turrim à Græcis πύργον dici παρὰ τὸ ὑπεράνω γῆς ἵστασθαι. Vide Etymol. M. c. 697. C. Schrevelius cum Martinio, à πῦρ repetebat: "quia flammæ instar in acutum tendit." Hoc certe analogiæ magis consentaneum est. A splendendo, sive potius eminendo, ducta vox est: ut πυρόω pp. sit splendeo, splendorem præbeo, (unde πυρετὸς de sidere caniculæ positum) atque porro hinc facta sint πυργόω, πύργος, πύργος? an vero magis placet, vocem esse ex Oriente petitam. Arabibus enim dicitur برج de qua voce adeatur Wilmetus noster, Lex. Ar. p. 60. E. S.]

[Πυρὴν nucleus: vel potius quod in pomo ligneum osseumve est. Conf. H. Stephan. Thes. t. 3. c. 636. 637. A pervadendo fortasse nomen habet. Vide dicta in πῦρ. E. S.]

[Πυρὸς triticum. Si contuleris πυῤῥὸς rufus, sive rubens, à πῦρ ignis derivatum, dubitandum vix videbitur, quin à robore, aut candore, quasi, igneo, nobilissimum frumenti genus ita nominatum fuerit. Goudgeele tarwe et nostrates laudare solent. E. S.]

[Πύω verbum obsoletum, à quo tamen manifesto remansit tertia Futuri πύσει, Iliad. Δ. 174. σέο δ' ὀστέα πύσει ἄρουρα, quod per σήψει, putrefaciet, Grammatici exponunt, et referre solent ad assuetum Præsens πύθω. Conf. Ill. Tollium, ad Apollon. p. 579. Ab eodem πύω haud dubie sunt πύος et πύον lac concretum: de quibus vocibus plura dabit D'Arnaud, Lect. Græc. p. 117. 118. Unde simul facile apparebit, πύω nostrum à notione premendi, quam habet, cum comprimendi, densandi, concrescendi acceperit: unde quoque πῖος, s. πῖος Lat. pus &c. E. S.]

[Πώγων barba. Male veteres inde dedocebant, quod πῆξις ἡλικίας ætatis robur significet. Vide Etymol. M. col. 698. Rectius aliquanto alii, quod sit, quasi πόα γενείου, herba fruticans in mento. Habet utique vox nostra cum πόα herba, pp. densa, cognationem haud obscuram: sed altera syllaba γων, mere servilis terminatio est, notatque ex collectionem quandam, ut in Ἀγὼν, de quo dictum. Itaque πώγων, ωνος, proxime videtur esse à πώγος, pro πάγος. E. S.]

Πωλεῖν vendo. Forte à πολέω verso: de quo supra. Alio loco vir celeberr. "Verbum πέλω significat verto: unde πόλος versionem notat, atque inde, apud Astronomos Græcos, ipsum cœlum, quod circa axes vertitur. Litera autem ε in ο mutata, inde factum est πολέω, quod tempore Homeri etiamnum proprie usurpatum fuit sensu versandi. Quum autem antiquitus merces venderentur, non pecunia, sed commutando res alias: inde factum est, ut deinceps πωλεῖν vendendi notione generatim positum fuerit." [Πωλέω olim scribebatur, per simplex ο, à πόλος, quod à verbo πέλω. Sic sæpius ε transit, in istiusmodi verbis, in ο, ut in στρωφάω circumago, τρωπάω in fugam verto, τρωχάω curro, νωμάω distribuo. Jam vero verbum πέλω significavit, præter alia, vertere, versare. Ista quidem vi verbum in Lexicis non invenietur: quæ tamen liquet, vel ex composito ἐπιπέλομαι, unde contraxit Hesiodus (Ἔργ. vs. 386.) περιπλομένου ἐνιαυτοῦ anno vertente. Superest, à πέλω ductum, nomen πόλος, qua designabatur stella in ursa minore, circa quam orbis verti credebatur, teste Eratosthene, cap. 2. Hygino, Poët. Astron. l. 3. 1. Hinc formatum πολεῖν vertere. In usu quoque fuit πολεύειν. Formæ fuere diversæ olim, πολέω, πολέω, et πολίω. Ex his polare et polire Romani receperunt. Versando vel vertendo res poliuntur, quod in rota figuli animadverti potest. Ennius dixit polare agros [Fragm. ex Annal. l. 8. p. 84.] quod Hesiodo (Ἔργ. vs. 462.) πολεῖν vertere glebas. Nec quidem simplex polare usurpatur Romanis, sed compositum interpolare, quod nihil aliud est quam vertendo immittere, et interponere, ac novam formam e veteri fingere, secundum Nonium Marcellum, [l. 1. §. 145.] A vertendo autem facile nostrum πωλεῖν venit in significatum vendendi. Quid utique venditio est aliud, quam mutatio ac conversio? Tales erant in veteri Græcia emptiones, et venditiones. Tempore belli Trojani, cum naves, vino onustæ, ad navale Græcorum appulerant, à mercatoribus Lemniis emunt Græci vinum, non utique pecunia, qua carebant, sed, ut est apud Homer. Il. η. 473 ss. Ἄλλοι μὲν χαλκῷ κ. τ. λ. Alii quidem ære, alii autem splendido ferro, alii autem pellibus, alii vero ipsis bobus, alii demum mancipiis. Hæc erat veterum pp. dicta πώλησις. Postea tamen temporis, quo fieri solebant emptiones pecunia numerata, vetus tamen verbum in usu remansit." L. C. V.]

[Πῶλος pullus. Vocem contractam esse ex πόαλος conjicit Etymol. M. col. 698. 13. hanc vero compositam ex πόα herba et ἄλλεσθαι salire, ut πῶλοι pp. sint οἱ τὴν ἰλύν, ἢ περὶ τὴν πόαν ἀλλόμενοι. Sed compositio ista non placet. Accedit, quod de ipsis hominibus etiam dicantur πῶλοι, juvenes, sive puellæ. Quare, ut Lat. pullus manifeste contractum est ex puellus, observante Forcellino, (qui locum Festi laudat, de Q. Fabio, Jovis pullo;) ita vix dubitaverim, quin πῶλος ita pro πάϊλος, à παῖς puer; qua de voce sæpe Salmasius, De Trapez. fœn. p. 737. de Hellenist. p. 429. &c. Sæpius autem πῶλος (quippe pp. vocem adjectivam, Substantive acceptam) pusillum vertendum esse, quam puerum, notavit D'Arnaud, Animadv. p. 107. 108. E. S.]

Πῶμα operculum. A πόω premo, obstruo. [Nimirum pro πῶμα: nisi malis à πάω, cognata forma, ut sit pp. pro πᾶμα. Etiam πῶμα, (Etymol. col. 794. 36. Πῶμα τὸ πόμα, καὶ τὸ πῶμα) à πόω, cognato alteri πάω, et πίνω. Vide sub πάω. E. S.]

Πῶρος. Forte à πόρος meatus, πῶρος pp. lapis porosus. Compone tamen πηρός. [Πῶρος, docente H. Stephano, Thes. t. 3. col. 646. et 647. notat vel tophum, vel callum: à qua posteriori notione est πωρόω callo obduco, sive durum reddo. A priori vero illa est compositum ταλαίπωρος ærumnosus. De hac voce ita T. H. "Ταλαίπωρος miser. Τάλας. Ædice τάλαις. Τάλας à τάλω, ταλάω, quod idem ac tollo, et tolero Latinorum. Pro ταλάω veteres dixerunt etiam τελάω, unde τέλαμα. Ταλάω vero contracte dicitur τλάω, unde etiam τλῆμι. Ταλάω ut et Lat. tolero, pp. notat sustinere: hinc τάλας significat miserum, qui onere premitur. Illud τάλας ingreditur compositiones, vel per τάλα et τάλαι, vel τάλασι. Sic dicitur ταλασίφρων, ταλασίπωρος, vel ταλαίπωρος miser. Πῶρος enim contractum est ex πάορος, à πάω unde πάθω, πάσχω. Πῶρος igitur significat rem ingratam, quam quis patitur." Conf. quæ de voce πῶρος disserat vir summus ad Aristophan. Plut. vs. 33. p. 22. 23. E. S.]

Πῶς Quomodo. Ex ὡς, præfixo π, ut in πᾶσα, ab ἅσα. [Malim equidem πῶς repetere ab obsoleto πὸς, i. e. Lat. quis, ut πῶ est quo: unde πῶ quo, scil. ratione vel via: ita πῶς Dativ. vel Abl. Plur. n. g. pro ποῖς, sive πῶς, i. e. quibus, nempe modis, aut quibus rationibus? Eodem modo explicari potest εἴπως si forte, pro εἰ πῶς si quibus rationibus; plane ut Latini dicant si qua ratione: μήπως ne forte, pro μὴ πῶς, ne quibus modis, ne qua via. Vide dicta in πῶ, et omnino cl. Hoogeveen, Doctr. Partic. cap. 51. E. S.]

Πῶϋ grex, in Genitivo πώεος. Ad Stirpem πάω, πῶ, possideo, retulit H. Stephanus (Thes. t. 3. c. 112. 113.) secutus in eo Etymologum M., qui col. 699: 4. παρὰ τὸ πῶ "inquit" τὸ κτῶμαι. Subjicit ibidem Etymologus, ἢ παρὰ τὸ πῶ, τὸ πίνω, ὅτι ποτὲ ἰδέται, καὶ ἐξαρκεῖται &c. Priorem tamen illam derivationem veriorem esse, persuadebunt ea, quæ eruditissime notavit Cel. L. C. V. [Conf. sis dicta, et cogita simul, vicinas olim formas fuisse πάω, πόω, πίω, πύω: à quarum postrema nostrum πῶϋ (tanquam neutra forma à masc. πῶϋς, ut ἡδὺ ab ἡδὺς) commodissime duci potuit. E. S.]

Ρ.

Ῥα enclitica particula, certe, utique. A ῥέω fluo. [Apud Sophoclem ῥᾶ, vel potius ῥᾷ, idem est quod ῥᾳδίως facile, indice H. Stephano, Append. part. 2. col. 1. ubi testem appellat Eustathium ad Homerum. Vide Indicem Devarii in Eustath. Hæc quidem scriptio voculæ ῥᾷ, per iota suppositum τῷ α, si vera esset, mihi quidem probare potius videretur, ῥα nostrum dictum fuisse pro ῥαί, hoc vero pro ῥαί, ortamque adeo esse hanc particulam à Dativo vel Ablativo Singulari obsoletæ voculæ ῥά, quæ, à stirpe ῥάω fluo orta, pp. fluxum, lapsumve facilem denotare potuit. Conf. quæ de ῥᾶ, nomine fluvii et radicis cujusdam, quam veteres omnes ῥᾶ vel ῥῆον vocaverint, dedit Salmas. Exc. Plin. p. 560. E. Ceterum hoc pacto ῥα, pro ῥᾷ, ex ῥαί, ejusdem formæ particula foret, atque altera ναί, à νὰ descendens: de qua derivatione vide dicta superius. Ut vero ῥα dixere, pro ῥαί, similiter κατά, παρά, sunt pro καταί, παραί. Plura de nostro ῥα dabit cl. Hoogeveen. Doctr. Partic. cap. 52. cui tamen viro eruditissimo ῥα videbatur dictum, pro ἄρα. E. S.]

Ῥάβδος virga. Pro ῥάδος, quod conferatur cum ῥάδαμνος, ῥάδιξ. [Nimirum literam β sæpe insertam esse in medio vocabulorum, probarunt Vossius, Maittaire, alii. Etymologus M. col. 701: 41. nostrum ῥάβδος derivabat à ῥάπτω, "id est amputo, abscindo. Est enim ramulus longior ab arbore resectus:" ut est in Martinii Etymologico ad hanc vocem. Ῥάπτω haud dubie factum est à ῥάω, quod à ῥέω. Hebræi ramum vocavere אָמִיר, ab אָמַר fluxit, pp. leni motu huc illuc impulsus fuit. An eadem fortasse ratio est vocis Græcæ? Conf. nomen sequens. E. S.]

Ῥάδαμνος ramus tener, quasi à ῥαδάω, quod à ῥάω. Hoc cum vicinis ῥέω &c. notionem propriam fere habet sensi aquæ profluentis, indeque eam vergendi, movendi, agitandi, faciendi &c. [Hesychius exponit βλαστὸς ἁπαλός, κλάδος, ὄζος, et similia; in quibus omnibus eadem notio motus reciprocati clare admodum cernitur. Conf. in ῥάβδος. E. S.]

Ῥαδινὸς, ὴ, ὸν, mollis, tener. Conf. cum ῥᾴδιος facilis. Utrumque est à ῥάω, de quo modo ante. [Vide in ῥάδαμνος.]

Ῥάδιξ ramus, à vergendo, et quasi profluendo. Origo ῥάω. [Salmas. in Exercit. Plin. p. 291. a. D. "ῥάδιξ" inquit "Græcis est, quod facile inflectitur." Inde ῥάδιξ, ῥάδικος, ῥάδικα. Ex quo Latinum radica. Neque sane Lat. radix, radicis, à Gr. ῥάδιξ, si originem spectes, quidquam videtur distare: ut recte Vossius, Forcellinus et alii observarunt. E. S.]

[Ῥᾴδιος facilis. Dignus est, qui de hac voce legatur Etymol. M. col. 700. ubi tamen falsa reperies mista veris. Iota subscriptum haud dubie ideo est, quia veteres dixere ῥάϊδιος: quod ipsum iota subscriptum etiam in ῥᾳ cernere est. A ῥάω fluo ducta fortasse fuit vox obsoleta quædam ῥαίς, unde in Dativo ῥαΐδι, et hinc ῥάϊδιος, ῥᾴδιος. "Contrahitur autem in ῥᾷος: quæ contractio fere semper locum habuit in Comparativo ῥᾴων, et Superlativo ῥᾷστος: cum ab ῥᾴδιος sit ῥᾳδίων, ῥᾳδιέστατος." T. H.] [Originem à fluendo sic declaravit Etymologus M. c. 700. 56. παρὰ τὸ ῥέω· τὸ γὰρ εὐχερὲς γινόμενον ῥέειν λέγει. Neque dubitandum est, quin ipsum Lat. radius eadem vox sit. Conf. porro in ῥαίω. E. S.]

[Ῥάθαγος strepitus, pp. qualis est remi, aquam percutientis, aut sonitus, quem fluctus scopulis allisi edunt. Vox ducta è Præter. perf. verbi ῥαθάω vel ῥαθάσσω, à sono haud dubie facto verbo. Conf. Scholiasten Nicandri, laudatum H. Stephano, Th. t. 3. col. 693. et alia ibidem. E. S.]

[Ῥαθάμιγξ gutta. Artificiosa nimis est derivatio Etymologi M. c. 702. 16. παρὰ τὸ θαμά, θαμίζω, θάμιξ· κατὰ πλεονασμὸν τοῦ γ, μετὰ τοῦ ῥέω, ῥεθάμιγξ, καί, τροπῇ τοῦ ε εἰς α, ῥαθάμιγξ. Rectius forte dixeris, à verbo obsoleto ῥαθάω, unde superest ῥαθάσσω, et ῥάθαγος, in Præter. perf. pass. (ἐῤῥάθαμαι) θυκίαν ῥάθαμος hinc ῥαθαμίς, ῥαθαμίγω, porro ῥαθαμίγγω, ῥαθάμιγγος, et contracte ῥαθάμιγξ. Ceterum à feriendi, sive percutiendi, notione, (quæ est in ῥαθάσσω) significationem vocis commode repetas: ut sentiri potest ex illo Il. υ. 502. Αἱ δ' ἄντυγες αἳ περὶ δίφρον· ἃς ἄρ' ἀφ' ἱππείων ὁπλέων ῥαθάμιγγες

ἔβαλλον, quod Clarkius ad literam sic reddidit: Assiduo vero aurigam pulveris guttæ percutiebant. E. S.]

Ῥαιβὸς varus, cruribus incurvis. A ῥαίω profligo, corrumpo. [Etiam nomine composito ῥαιβοσκελὴς appellari H. Stephanus admonet, Append. col. 2. in Hesychio est ῥαιβὸν ἐπικαμπές, τὸ μὴ ὀρθόν, καμπύλον, στρεβλόν, σκαμβόν. Si adnumeris, (quod infra pluribus monebitur) stirpem ῥάω, cum cognata ῥέω, ῥίω, propriam vim habuisse motus huc illuc reciprocati, motio intorquendi, distorquendive, inde facili via poterit repeti, ut ῥαιβὸς pp. sit intortus, distortus. Conf. infra in ῥάμφος. E. S.]

Ῥαίνω perfundo, à ῥάω fundo, fluo. [Nimirum ῥαίνω pp. est adspergere, vel inspergere, manu identidem mota et reciprocata, quod eadem fere proprietate Hebræis est זָרַק. Vide infra in ῥαντίζω. E. S.]

Ῥαίω a fundendo transiit ad profligandi notionem. Vir cel. alio loco: "A verbo ῥάω, quo significatur quicquid facile fluit, nomen est ῥάδιος, vulgo facilis, quod Iones pronunciarunt ῥηΐδιος, Attici vero, per contractionem, ῥᾴδιος. Præterea et inde est nomen ῥᾴων, itidem contractum ex ῥαΐων, quod tanquam Comparativum vocis ῥᾴδιος usurpant Græci. A notione autem, quam dixi, facile fluendi nomen ῥᾴων eximie ponitur de agilitate membrorum, vel etiam de saniore corporis habitu: atque sic ῥᾴων εἶναι dicitur, qui convalescit, sive qui à morbo recreatur: quod Græci etiam, simplici verbo derivato, ῥαΐζω exprimunt. Quemadmodum autem, facili humorum fluxu, hæc ad sanitatem transferuntur, sic quoque fere translatum verbum vicinum ῥώννυσθαι. Verba, nimirum, vicina sunt, idemque significantia fere ῥάω, ῥέω, ῥίω, ῥόω, et ῥύω. A verbo ῥόω proxime ortum nomen ῥώμη, in usu, valet robur, quale est corporis sani: atque inde ῥώννυσθαι dicitur robustum esse, corpore valere. In primis autem cernitur sanitatis hæc notio in formula valedicendi, ἔῤῥωσο, qua Græci eodem modo utuntur, ac Latini suo vale."

[Ῥακὶς surculus, ramus. Hinc in Hesychio. Ῥακίσιν· ἐρίθαξιν, κλάδοις. A frangendo lacerandove dici, facile apparet. E. S.]

Ῥάκος lacera vestis. ["Proprie est pannus laceratus, à ῥάκω, quod idem ac ῥάγω, ῥήγω: unde ῥήγνω, ῥηγνύω, ῥήγνυμι frango. Ῥάκος igitur pp. notat fragmen sive ruptum quid &c. Hinc ponitur pro veste lacerata; eoque modo opponitur τῷ ἱμάτιον, quod notat vestimentum honestum, non scissum, vel ruptum. Plurale ῥάκη apud Græcos ponitur pro rugis, quæ scindunt quasi et lacerant faciem: unde porro ῥακόω corrugare, sive in rugas contrahere." T. H.] [Hesychius Ῥάκος διεῤῥωγὸς ἱμάτιον. Conf. porro in ῥάπτω. E. S.]

Ῥάμνος frutex spinosus. A ῥάω, de quo jam supra. [A frangendo lacerandove dici videtur ῥάμνος, pro ῥαγμὸς, estque pp. forma Participialis. E. S.]

Ῥάμφος rostrum avium. Pro ῥάφος, quod à ῥάπτω, unde Lat. rapio. [De aquilarum rostro pp. dici, ex Eustathii (Comm. ad Iliad. π. 428. p. 1068. 52.) adnotavit H. Stephanus. Nescio, an à forma adunca, quasi aduncus vel intortus dicatur. Confer dicta in ῥαιβὸς. E. S.]

[Ῥαντίζω aspergo, inspergo. Haud dubie productior forma est à ῥάω, ῥαίνω, unde ῥαίνω: de quo dictum supra. A prisca forma ῥάω duplex superest forma, ejusdem significationis, ῥάζω et ῥαίνω. Ῥαίνω, apud optimos scriptores Græcos, significabat liquore quocumque spargere. Legitur in loco Anaxandridis Comici apud Athenæum, l. 2. p. 48. —— ῥαῖνε δώματα· στρῶσαι τὰ κλίνας ædes aqua sparge et sterne lectos. In Adonidis Epitaphio Bioneo, vs. 77. est Ῥαῖνε δέ μιν μύροισιν ἀλείφασι, ῥαῖνε μύροισι. Optime vir doctissimus emendavit ῥαῖνε δέ μιν Συρίοισιν ἀλείφασιν Adspersit ipsum Syriis unguentis: et μύροις ῥαίνειν legitur apud Athen. l. 5. p. 195. Ab hujus verbi tertia Præter. Pass. ἐῤῥάνται ortum ῥαντὶς verbum produxit ῥαντίζω, unde formatum ῥαντισμὸς &c. L. C. V.]

[Ῥαπτάνη calamus. "Vox commemorata apud Athenæum, indice Salmasio, Exc. Plin. p. 88. et 585. atque Hesychium, t. 2. col. 1102. ubi consule viros doctos. Stirps haud dubie est ῥάπτω, ductum à primitivo ῥάω. A ῥάπτω sunt ῥαπτὸς, et ῥαπτὸν, consuo: unde ῥαπτάνη, ῥαπτάνη, pp. consuta, vel conjuncta, scil. arundo. Notissimum est illud Virgilii Ecl. 2. 32. Pan primus calamos cera conjungere plures instituit. Uti et alterum, Ovidii Metam. l. 11. 154. Et leve cerata modulatur arundine carmen, i. e. ceræ ope conjuncta arundine, adeoque ῥαπτάνη. E. S.]

Ῥαπὶς virga. Conf. ῥάπτω, et ῥίπτω. unde ῥιπίζω. [A ῥαπὶς similiter est ῥαπίζειν, quod vulgo exponitur virga vel baculo cædere; at cl. Piersono ad Mœrid. Att. p. 334., Polycarpum secuto, ῥαπίζειν "de colaphis adhibitum fuisse videtur, qui in eo discrepent ab alapa, quod alapa porrecta manu, colaphus vero compressis digitis, impingatur." Diversam expositionem dedit H. Stephanus in Append. c. 4. recte monens. "Si ῥαπίζειν esset colaphos impingere, Matthæum (Evang. cap. 26. 67.) post καὶ ἐκολάφισαν αὐτὸν, non additurum fuisse οἱ δὲ ἐῤῥάπισαν." Ipsa vox ῥαπὶς, quam Hesychius exponit ῥάβδος &c. ducta à th. ῥάπτω (unde ῥάπτω) pp. notare potuit consutionem, colligationemque virgarum, et hinc fasciculum, fascem. Argumento sit, quod in eodem Hesychio ῥαπίδες redduntur per ὑποδήματα, a consuendo certissime vocata. Nisi malis, ῥαῥάβδον, virgam simpliciter dici à reciproco motu; de quo in ῥάω. E. S.]

Ῥάπτω consuo. A ῥάω, Lat. rapio, i. e. vergere facio. [" Ῥάπτειν pp. est suere, consuere. Hinc ῥάπτειν ᾠδὰς, i. e. ex poematis multas partes decerptas consuere et decantare. Ὠδαὶ simpliciter vocatae partes carminum Homeri, quae publice cantabantur, et ad quae audienda multi concurrebant. Qui has partes canebant, dicebantur, ῥαψῳδοὶ &c." T. H.] [Plura de hujus verbi proprietate dabit H. Stephani Thes. P. 3. c. 667. et Salmas. Exerc. Plin. p. 609. Vide et infra in ῥάω. E. S.]

Ῥάσσω allido. Stirpe ῥάω. A profluendo transiit ad notionem allidendi cum impetu. [Budaeus et Stephanus pro ἀράσσω dictum censebant. Vide hujus Thes. t. 1. c. 517. 518. Sed, ut alia taceam, vel solum verbum compositum προσρράσσω, quod Suidas idem esse dicit, ac προσρήγνυμι, satis superque evincit, ῥάσσω nostrum cum ῥήγνυμι maximam habere affinitatem, atque adeo stirpem potius utriusque verbi statuendam esse ῥάω, ῥέω. Habet autem ἀράσσω ab initio adscitam vocalem α. Vide Analog. p. 201-203., et infra in ῥάω. E. S.]

Ῥάφανος raphanus, radix seu radicula. A ῥάπτω, ῥάω, dici videtur. [" Ῥαφανὶς, et ῥάφανος, quomodo inter se differant, recte docuit Scholiast. Aristoph. ad Plut. vs. 544 &c. T. H.] [Dici autem videtur à vi, quacum è terra quasi rapiatur et evellatur. Conf. ῥάω. E. S.]

[Ῥαφὶς acus. " Pp. Instrumentum sarciendi ab ἔρραφα, Praeter. perf. verbi ῥάπτω." Inde et ῥαφὴ sutura &c. T. H.]

[Ῥάω verbum obsoletum: unde derivata sunt ῥάπτω, dictum pro ῥάψω, quod pp. nil aliud est quam Futurum verbi nostri ῥάω. Porro inde facta sunt ῥάζω, ῥάσσω, ῥήγω &c. Primigenia horum omnium et similium verborum vis videtur sita fuisse in motu, huc illuc reciprocato, et quidem cum vehementia quadam, et fractione, quae ipsa pronunciatione vocis fere significatur: unde satis apparet verba fuisse ὀνοματοπεποιημένα. Huic autem verbo ῥάω alia vicina fuerunt ῥέω, ῥόω, ῥίω, ῥύω. Quin et Latinorum radere, ruere, rumpere, &c. eundem motum vehementiorem clarissime etiam exprimunt. Speciatim autem ῥάπτω et ῥάσσω videntur significasse motum illum manus reciprocatum, qualis in suendo, consuendo, et consarcinando cernitur: unde repetendum quoque Lat. rapo, rapto &c. Hesychius vicinum ῥαίει exponit ὠθεῖ, φθείρει, nempe, cum vi quadam rumpendi, rapiendi. E. S.]

Ῥέγχω vel ῥέγκω sterto, ronchisso. A sono factum. [Vide dicta de imitatione soni, in ῥάω. Unde simul jam apparebit, ῥέγκειν nostrum exprimere sonum illum reciprocatum destertentis: qualis fere ipsis hujus verbi literis radicalibus exprimitur. A notione motus reciprocati repetenda quoque videtur illa moderandi in verbo rego, regere, apud Latinos, (quatenus pp. adhibitum verbum fuisse videtur de habena, frenis, aurigae manu reciprocatis:) unde et Lat. rex, pro regs, à ῥέγος, uti lex pro legs, à λέγος. Hoc forte aptius eo, quod cl. L. Bos. in Dissert. de Etymol. Gr. p. 29. conjiciebat, Latinum rego, transpositis literis, factum esse ex Graec. ἔργω, unde ῥέγω, rego. A ῥέγω isto priori, sive ῥέζω proxime descendit etiam vox ῥέκτης: de qua in ῥέζω. E. S.]

Ῥέδα, vel ῥαίδα rheda: vehiculum pensile. Diminutiva forma superest apud Hesychium, in ῥέδιον. A motu reciprocato, quo inter agitandum ferri solet, dictum. E. S.]

Ῥέζω facio. A facilitate fluendi. [" Ῥέζειν et ἔρδειν idem utrumque verbum est, nec nisi scribendi forma dialectique varietate, diversum. Observandum vero, ab Homero semper de animalibus immolatis usurpari. Sic ἔρδειν, vel ῥέζειν τελεέσσας ἑκατόμβας, Il. A. 315. B. 306. &c. Porphyr. de Abst. anim. 2. 59. ὃ γὰρ ἡμεῖς νῦν ΘΥ'ΕΙΝ λέγομεν, ῬΕ'ΖΕΙΝ ἔλεγον οἱ παλαιοί. Patet, hostiarum Accusativos apponi. Verum ἱερὰ ῥέζειν sacra facere maxime celebratur Hesiodo, Oper. et dier. vs. 336. additque, velut explicandi causa, ἐπὶ δ' ἀγλαὰ μηρία καίειν. Ἱερὰ ῥέζειν ἐπὶ apud Athenaeum, l. 9. p. 376. Iones praecipue hujus verbi usum retinuere, unde ἔρδειν θυσίας Herodoto frequens &c." T. H.] [Nimirum à ῥέω recta via descendit ῥέδω, id est, ῥέζω, litera duplici ζ adhibita, pro duabus δσ. Porro ῥέζω et ἔρδω, non, nisi metathesi, alioquin satis usitata, differunt. Origo significationis faciendi, sive operandi, in utroque verbo ῥέζω, et ἔρδω, unice repetenda videtur à notione motus illinc reciprocati, in ῥάω, ῥέω &c. de quo diximus in ῥάω. Conf. etiam in ῥέπω. Ad idem ῥέζω referri quoque solent ῥεκτὸς, et ῥεκτὴς, et ῥέκτης, quam vocem Hesychius exponit per ἐργάτης. Haec tamen potius referenda sunt ad ῥέγω. Conf. Lat. rector. E. S.]

Ῥέθος membrum, à ῥέω, ῥέζω, facio. [Nisi praeplaceat, à motu dici. Conf. ῥέδα. Sunt vero ῥέθεα quaevis membra corporis: in primis facies, ut in illo Euripidis Hercul. fur. vs. 1204. ἀνελοῦ, ῥέθος ἀελίῳ δεῖξον, rejice vestem, faciem ostende soli. Vide Etymol. M. c. 701. et H. Stephani Append. c. 5. E. S.]

Ῥέμβω in gyrum ago. Pro ῥέβω, quod cum ῥέπω compositum. [Hesychius ῥέμβεται· πλανᾶται, γυρεύει. A motu reciprocato dictum videtur, quo modo huc, modo illuc, temere feraris. E. S.]

Ῥέπω vergo. A ῥέω fluo. Vir cel. alio in loco: " Verbum ῥέπειν pp. significat lente se movere, quomodo interdum idem fere est, quod ire. Speciatim autem de rebus gravibus vel ponderosis ponitur, quae gravitate sua deorsum tendant. Hoc sensu pp. lancibus tribuitur, gravitate deorsum vergentibus: atque inde nomen est ῥοπὴ, speciatim inclinationem lancis significans. Porro transfertur ad alia multa, et modo inclinationem, modo momentum, modo nutum, similiaque notat." [Nempe ῥοπὴ, apud Hesychium, idem est ac κλίσις, νεῦμα: quod ipsum νεῦμα naturam propriam istam vim verbi, in motu, modo adscendente, modo descendente, sive reciprocato, clare innuit. Talem motum in bilancibus unusquisque observat. Commendatur etiam haec etymologia, collatione vocis ἰσοῤῥοπία quae pp. aequalem lancium motum, descensumve, in utramque partem, et hinc aequilibrium, notat. Ceterum ex eadem motus reciprocati notione, uberius illustrari adhuc meretur verbum Latinum repo. Conf. Schol. Horatii ad Serm. l. 1. 3. 25. et quae de Hebr. רָחַשׁ diximus ad W. Greve, Oude Dichtst. p. 199-201. E. S.]

Ῥέω fluo. Vide supra ad Ῥάδαμνος. A fluendo transiit ad notionem dicendi. Alio loco vir celeb. " Fuit olim duplex verbum, ῥέω et ῥέω. Inde orta verba ῥεύω et ῥείω: porro nomina ῥεῦσις, ῥεῦμα, ῥύσις. Praeterea à ῥέω sunt nomina ῥοὰς, ῥώξ, ῥῆμα, ῥῆσις, atque à ῥείω, ῥεῖμα: quibus omnibus, à fluendo et fundendo, notiones suae obtigerant: et illa quidem verbis ῥέω et ῥέω maxime propria fuit. Hinc et compositum verbum παραῤῥέω (in Epist. Hebr. c. 2. 1.) quod conferendum est cum altero παραβαίνω. Uti enim παραβαίνω, metaphora à viis ducta, de iis ponitur, qui recedunt à lege, vel eam praetergrediuntur, sic nostrum παραῤῥέω, metaphora ducta à cursu fluminis, eleganter ponitur de iis, qui ad audita non attendentes, et inde veluti recedentes, prono quasi cursu, praeterfluunt. Hic vero insuper adhuc observari meretur, praepositionem παρὰ, ut in compluribus aliis, significationem verbi in deterius convertere: quod idem obtinet in παραβαίνω." [A ῥέω fluo, verbum Graecis ῥῆμα dicitur, estque pp. quod ore effluit. Ad originem hujus vocis, Homerum secuti, alludunt Theocritus et Bion: ille quidem Carm. 20. vs. 27. ἔῤῥει μοι φωνὰ γλυκερωτέρα ἢ μέλι κηρῶ Ex ore mihi fluebat vox melle dulcior; hic vero, in suo Carm. 4. quando " sit" Heroas, vel deum laudo, tum lingua mihi titubat: Sed quando cano in honorem Amoris et Lycidae, χαίροισα διὰ στόματος ῥέεν ᾠδὰ, facilis fluit per os cantilena, &c." L. C. V.] [Conf. etiam Schult. Comm. in Job. 3. 2. (occasione vocis עָנָה) de hac fluendi notione disserentem. Observetur autem in primis, in hoc ῥέω, notio illa motus ultro citroque facti, qualis in fluendo et refluendo cernitur. Quorsum etiam pertinet, quod H. Stephanus, Thes. t. 3. 679. notavit, non solum ῥέω, sed et θάλασσα ῥεῖ (mare fluere et refluere, i. e. fluxu reciprocato commoveri) aliaque illuc referenda sunt ibidem observata. E. S.]

[Ῥεπαὶ tigilla substructionibus, fulturisque accommodata. A ῥέπω, quod pp. idem atque ἕρπω. Dubium autem, utrum à motu, an à subeundo, et quasi surrependo, dicatur: quasi Belg. dixeris kruipers. E. S.]

Ῥήσσω frango. Confer cum ῥάσσω. [" Ῥάω, ῥέω, et ῥάω, et ῥήω, à quo verbum auctum est ῥήσσω, ῥήγω, ῥήγνυω, ῥηγνύω, ῥήγνυμι. Pro ῥήγω dicitur quoque ῥήσσω et ῥήττω frango. Sed ῥαίω potius significat tundo, et, per consequens, tundendo perdo. Ea potestas tundendi clare patet è derivatis. Nam ab ἔῤῥαισται est ῥαιστὴρ malleus. Ab hac tundendi potestate ῥαίω positum est pro perdere, comminuere. Pari modo usurpatur ἀποῤῥαίω, notatque etiam contundere, perdere: ut in illo Odyss. A. 403. ὅστις σ' ἀέκοντα βίηφι Κτήματ' ἀποῤῥαίσει. Ubi duplex Accusativus gignit significationem praegnantem, h. m. Qui te vexando, opes tuas disperdet ac dilapidabit." T. H.] [Idem vir summus, alio loco. " Phrasi ῥῆξαι ἀντίπαλον saepe usus est Artemidorus Oneirocr. l. 1. 14. et 62. i. e. rumpere, quasi, et, fracto ejus statu, in terram dejicere adversarium. Priore loco male Cornarius, interpres, impetum facere, posteriore paullo melius vertit: neque minus Ill. Spanhemium ejus verbi vis fefellit, ad Juliani Orat. 1. p. 262. Quod enim Chrysostomus scribit, Homil. II. in Jud., οὐχ' ἅπαξ, οὐδὲ δὶς, ἀλλὰ καὶ τρὶς ἐπιχειρήσαντας, καὶ ῥαγέντας, καθάπερ ἐν τοῖς Ὀλυμπιακοῖς ἀγῶσι, Latine dandum non erat (cum P. Fabro Agon. 1. 27.) non semel, aut bis, sed ter id aggressos et cum impetu quidem &c. verum non semel, aut iterum, sed tertia quoque vice templum Hierosolymitanum redintegrare aggressos, et solo afflictos, prostratosque, ut in Olympiacis fieri solet certaminibus. Uti ῥαγέντας nihil aliud est, quam καταβληθέντας, cujus verbi usum in lucta ipse postmodum exponit. Hinc et ῥῆξαι, vulgi usu, simpliciter terrae affligere, in terram projicere. Sic ῥῆξαι δηνάριον denarium solo allidere, ut sonitu bonitatem experiaris, Arrian. in Epictet. l. 1. c. 20. p. 138. neque aliter intelligi debet, quod plerosque interpretes fefellit. Matth. 7. 6. Lucae Evang. 9. 42." T. H.] [Ceterum censet J. Scapula, à ῥήσσω factum esse ῥηγνύω: id quod aliter se habere docuit observatio viri summi, initio exposita. Verba, nempe, vicina sunt, ῥήσσω et ῥήγω, utrumque à ῥέω ortum: nisi praeplaceant forte, ῥήγω et ῥέγω, esse à sono facta verba. " Quaecunque magna cum vi erumpunt, sive quae vehementi cum impetu in obstantia quaevis feruntur illisa, ῥαγῆναι dicuntur, sive ἐῤῥαγῆναι, ἐκραγῆναι &c." Verba sunt L. C. V. ad Euripidis Hippol. vs. 1330. p. 309. E. S.] .

Ῥῖγος pp. rigor. Forte à fluendo, protendendo, et sic rigendo, rigendoque. [" Aeoles dicebant φρῖγος, vel βρῖγος, quod peperit Lat. frigus. A ῥῖγος vero est ῥιγῶ, quod notat terrorem et frigus incutiens. Horrere apud Latinos etiam de frigore usurpatur. Eo pacto ῥίγιος notat horrendus, metuendus. Ῥιγεῖν ab Homero ponitur pro metu rigere. Hinc apud Hippocratem ῥῖγος πυρετοῦ, de febri, quae facit, ut quis rigore concutiatur" &c. T. H.] [Est haec fortasse primaria vocis notio, ut significatio concussionis, quam febris corporis membris affert, alteri isti ansam dederit. Sane ῥῖγος et ῥῆγος, quantumlibet prima fronte diversa esse videantur, olim tamen cognata fuisse vocabula, vix est, quod dubitemus. Conferantur, quaeso, observata de verbis ῥάω, ῥέω, ῥίω &c. E. S.]

Ῥίζα radix. A ῥέω, cui vicina ῥάω et ῥίω. [Quae Etymologus habet, vix operae pretium est, ut recenseamus, Ῥίζα δὲ ἐκ ῥέει τὸ ζῆν ἄνω τοῖς δένδρεσι κ. τ. λ. A motu reciproco commodius repetas. E. S.]

Ῥικνὸς rugosus. A ῥίγω, cui vicinum ῥήγω, unde Lat. ruga. Sunt autem à ῥάω, ῥέω. [Etiam cognata forma ῥυσὸς facit, quo minus de origine communi vocum ῥυτὶς, et ruga Lat., dubites. A reciprocatione ductuum, sive linearum vultus dici putaverint. Conf. verbum Graec. ῥικνοῦσθαι. Vide infra T. H. in voce ῥυτίς. E. S.]

Ῥὶν nasus. A ῥέω fluo. [Ῥὶς vel ῥὶν dicitur, ut θὶς et θὶν, δελφὶς et δελφίν. Vide Thomam Magistr. in voce Δελφὶς &c. T. H.] [Addantur his, quae Etymologus habet in voce ῥίς, col. 395. et in ῥινὸς, col. 704. Originem eandem vocis, à ῥέω fluo, idem praebet Etymol. col. 21. ubi per diphthongum scribi oportuisse censet; ἐκ γὰρ τῆς ῥινὸς ῥέουσι, καὶ κατέρχονται τὰ περιττώματα τῆς κεφαλῆς κ. τ. λ. Mihi quidem vix dubitandum videtur, quin ῥῖνες nares pp. dicti sint à reciprocatione animae, sive halitus. Vide in ῥίνη. E. S.]

Ῥίνη lima. Forte cum ῥέω componendum. [Nempe ejusdem originis vocabula sunt ῥὶν et ῥὶς, pro ῥὶς, quod contractum videtur ex ῥόος. Ῥὶς igitur pp. est qui reciprocatur: unde spiritus, vel anhelitus hac voce eximie dicitur. Ῥίνη vero, in forma foeminina, pp. quae reciprocatur, i. e. sursum deorsum ducitur, lima. E. S.]

Ῥινὸς pellis. Forte à ῥίω, ῥέω fluo. [Pellem animalium et ipsam à reciproco motu, quo in equis, canibus &c. agi videatur, dici potuisse, quis neget? Haec certe derivatio magis placebit illa Etymologi, col. 704. qui ἀπὸ τοῦ ῥίνη dictum censet, i. e. εἴδους ἰχθύος piscis genere. E. S.]

Ῥίον montis cacumen. Forte repetendum est à ῥὶν nasus. [Nimirum quasi montis nasum dixeris; ut أنف auf Arabum, (i. e. Hebr. אַף pro אַנְף) pp. nasum notat, et hinc peculiariter de montis cacumine, sive potius promontorio adhibetur. Itaque et ῥίον Graecis eximie est promontorium. Vide cel. Valckenaer. ad Theocriti Idyll. A. p. 31. 54. laudatum jam supra, in Ἠιών. E. S.]

Ῥίπτω projicio. A ῥέπω, quod à ῥέω fluo, profundo. [A vibratione sive motu reciproco, dici non dubitaveris, collata voce ῥιπὶς, quae flabellum et ventilabrum significat, et ῥιπὴ ὀφθαλμοῦ vibratus, momentum oculi &c. quin et Lat. ripa, ab impetu continuo ac reciprocato fluctuum videtur dicta. Conf. et ῥόθος. E. S.]

Ῥοὰ malus Punica, ῥόδον rosa. Forte à ῥέω fluo. [Etymologus col. 705. vocem ῥόδον rosa repetebat ab ὄζω, κατὰ ἀντίφρασιν, nempe quod odorem gratissimum diffunderet. Sed antiphrasin quis hodie non rideat? Ergo potius cum Cl. Lennepio à fundendo dictam rosam putemus. Rosa fundit folia sua, et odores diffundit gratissimos. Cogitemus tamen simul, fusionem hic talem innui, quae cum reciprocatione ramusculorum fiat, quibus quidem rosae ramusculis, à vento agitatis, reciprocatisque, fusio illa copiosa foliorum solet contingere. Ceterum vox Gr. ῥόδον ejusdem omnino originis est, atque Lat. rosa. A ῥέω, nempe, est ῥόω, ῥόος, ὁ, ω. Conf. et ἄρος. E. S.]

Ῥόθος undarum refluentium motus et strepitus, à ῥέω fluo. [Proprie ῥόθος est reciprocatio undarum. Eximie etiam dicitur de agitatione, sive reciprocatione remorum: ex quo quidem vocis usu primaria virtus facile eluxerit. Hinc et ῥόθιος impetuosus, pp. motu identidem reciprocato petens fluctus. Odyss. E. 411. de saxis, Ἀμφὶ δὲ κῦμα βέβρυχε ῥόθιον &c. Ubi vide Clarkium. E. S.]

Ῥοῖζος stridor. Factum à sono rei celeriter motae et veluti profluentis. [Rectius, opinor, reciprocatae. Hesychius ῥοῖζον σφοδρὸν impetum vehementem reddit, nempe talem, qui identidem repetatur, et reciprocetur. Subest hinc voci forte etiam ὀνοματοποιΐα, ut in illo Iliad. Π. 361. de Ajace, observante ὀιστῶν τε ῥοῖζον, καὶ δοῦπον ἀκόντων sagittarumque stridorem et sonitum jaculorum." E. S.]

[Ῥόμβος trochus, turbo. Atticos ῥύμβον dixisse, docuit vir summus D. Ruhnkenius, ad Timaeum, p. 163. 164. Origo haud dubie est à ῥέω, sive ῥάω, ῥέω, atque ab impetu repetito, quo convertitur et reciprocatur, dictum videtur. A ῥέω nempe est ῥέβω, ῥέμβω. et ab hujus Praeterito Medio ῥόμβος, nisi Præteritum hoc Medium, similiaque omnia alia, cum Lennepio nostro, recta malis repetere à formis verborum in ω, ut sit pp. à ῥέω, ῥέμω, ῥέμβω, ῥόμβος. Conf. et cel. L. C. V. in ῥομφαία. E. S.]

Ῥομφαία hastam notat breviorem: sed, in libris nostris sacris, et ab Alexandrinis interpretibus, ponitur de gladio. Vocem, velut Græcam, H. Stephanus et J. Scapula retulerunt ad radicem suam ῥέμβω. Saltem potuerant ad ῥεμβῶ [in gyrum ago] retulisse. Sed neque huc referendum est vocabulum, originis non Græcæ; verum Thracicum, et ex Thracia in Græciam illatum: qualia vocabula, Thraciæ originis, dantur, in Græca lingua, plurima. Poetas et Musicos, è Thracia ortos, Græci admirati sunt." L. C. V.] [Henrico Stephano præiverat Etymologus, col. 705. ubi ῥομφαία, inquit, παρὰ τὸ ῥέπω, ῥοπὴ, ῥοπαία, καὶ ῥομφαία. Magnum Valckenarium in viam videtur duxisse Hesychius, qui ῥομφαίαν docuit esse Θρᾴκιον ἀμυντήριον κ. τ. λ. Conf. cl. Albertium t. 2. c. 1122. E. S.]

Ῥύγχος rictus. A ῥύγχω, quod à ῥύω, ῥύω, traho. Vide et cel. Lennep. in ἐρύγγω. Eximie ῥύγχος dicitur rostrum canis, quo odoratur, sive potius eruit et scrutatur. Vide Theocriti, Idyll. 6. 30. Igitur stirps est ῥύω Lat. ruo, de quo dicetur inferius. E. S.]

Ῥυθμὸς rhythmus. A ῥύω fluo. [" A ῥύω pp. recta eo, dein ire facio, duco, est ῥῦμα et, Lat. rumor, pp. recta motio, processus, cursus, lapsus &c. Unde rumore secundo labitur uncta vadis abies. Virgil. Æn. 8. 90. et alio loco (Æn. 10.) Labitur alta secans fluctuque æstuque secundo. Porro ῥυθμὸς recta motio, s. ordinata motio, ratio, quam ad se invicem habent res, quæ apte disponantur, ac mutuo connectantur." &c. Thom. Burgess. ad Dawes. Miscell. Crit. p. 445-451. quem vide, et de ῥυσμὸς eadem voce, sed diverse enunciata. E. S.]

[Ῥύμη impetus, platea. Proprie est adjectivum, formæ fœm. à masc. ῥυμὸς, quod à prima Præteriti Pass. ἔῤῥυμαι, verbi ῥύω pp. traho, attraho. Itaque ῥυμὸς pp. est tractus, attractus, et, Substantivo usu, lorum currus, ac temo, qui trahitur ab equis. Porro ῥύμη f. g. pp. tracta, protracta linea, dicitur de ordine recto, adeoque via protensa, vico, platea &c. Etiam de impetu quasi producto et continuato. Apud Hesychium est ῥύμη ὁρμή. Vide, laudatum ibidem ab Albertio, Foesium in Œcon. Hippocratis, et confer Burgess. in ῥυθμός. E. S.]

Ῥύπος sordes. A ῥύω fluo. [Ῥύω pp. esse trahere, infra dicetur, suo loco. A ῥύω hocce est ῥύπτω, quod pp. notat fortius traho, attraho, avello, effringo: ut satis patet vel ex uno Præterito perf. rupi, quod Latini servarunt in suo rumpo, rupi, ruptum. Itaque et nostrum ῥύπος à viro doctissimo, ad Lexicon Hedericianum, recte conjungi videtur cum ῥύπτω, redditque id quod deruitur, detrahitur, tergendo et fricando." Confirmantur autem hæc, collato in primis usu vocis nostræ ῥύπος, in quo pp. adhibetur de cera sigillatoria, qua rupta literæ, arcæ, scrinia, resignarentur: ut ῥύπος, hac quidem notione m. g. pp. significet quæ rumpatur, sc. cera; ῥύπον vero neutra forma, (ut ῥύπος alio usu masculinum,) sordes, inquinamenta &c. quæ appacta corpori defricentur et quasi detrahantur. Vide Salmasium de Modo Usur. p. 448. 449. Porro " à ῥύπον, in masc. ῥύπος, (quæ vox sordes notat quascunque, corpori ipsi adhærentes, sive vestibus aliisque rebus) est verbum ῥυπάω, quod ponitur, pro sordidus sum. Sed à ῥυπάω est aliud verbum ῥυπαίνω sordidum facio. Sic dicitur ῥυπαίνειν τὸν βίον ἑαυτοῦ maculare vitam." T. H.] [De forma ῥύπαξ. Lat. rupex, pp. sordidus, incultus, à ῥύπος, ut πλούταξ à πλοῦτος &c. vide Salmas. Notas in Tertull. Pall. p. 283. cui etiam ῥυπαροὶ avari, pp. sordidi de Fœnore Trapez. p. 185. 186. E. S.]

[Ῥυσὸς rugosus. Vel simplici σ, vel duplici σσ, scribitur. Est autem ῥυσὸς à ῥύω confluo in unum. Est enim proximum verbum ῥέω, vel ῥύω. Jam vero cutis confluere, apud Columellam, dicitur, quando contrahitur in rugas. A ῥύω est ῥυτὶς, unde ῥυτὶς ruga." T. H.] [Conf. in ῥυτίς.]

[Ῥυτὶς ruga. A ῥύω traho. Alibi T. H. " à ῥύω traho est ῥυτὸς pp. tractus, et Substantive ῥυτὶς, tracta facies, pro ruga contracta, in facie senili. Ῥυτὶς in Genitivo habet ῥυτίδος, hinc verbum ῥυτιδόω, quod Active sumitur, pro in rugas contraho." Conf. etiam L. Bos, in Exercit. p. 188. E. S.]

Ῥύω traho, quasi fluere facio, idem quod ῥέω. Alio loco vir celeberr. " Verbum ῥύω, et ἐρύω, propriam notionem habent trahendi. A Græcis in Latium transierunt, ubi nota verba ruere, et eruere. Græcis autem in primis usitatum fuit Medium ῥύεσθαι, sicut Activum ἐρύω. Et ῥύεσθαι, quidem, inter alias notiones, speciatim eam accepit liberandi: in quo loquendi genere eadem translationis ratio est, quæ in verbo Lat. extrahere, quando ponitur pro liberare &c. [Vide dicta in ἐρύω, et quæ clar. Lennepius habet in ῥύω. Præiverat alibi T. H., ubi ῥύω " inquit " pp. est trahere, in Medio ῥύεσθαι, ad se trahendo liberare. Ita dicitur, v. gr. ῥύεσθαι τινὰ ἐκ τοῦ ὕδατος trahendo liberare aliquem ex aqua. Hinc derivatum ῥυτὸς tractus" &c. Hactenus ille. Plenius L. C. V. " Verba ἐρύω et ῥύω, apud Homerum, permutantur, et significant trahere. Forma Activa, pæne obsolefacta, apud posteros invaluere ῥύεσθαι et ἐρύεσθαι, in quibus vis Media viguit ad se trahendi. Inde manavit notio liberandi, liberatumque sibi vindicandi. Extrahere Latinis etiam est liberare. Nescis, ex quanta me ærumna extraxeris, Terentii versus est in Hecyra, act. 4. sc. 4. 35. Eximie ῥύεσθαι significabat à morte liberare, in θανάτου ῥύεσθαι, ut interpretatur Ammonius. Hac vi adhibetur in scriptis Novi Fœderis, et apud scriptores veteres optimos, Herodotum ex. gr. p. 440. Sophoclem in Ajace, vs. 1299." —— Ceterum, quum tractio illa, sive extractio, attractio, fieri soleat nisu sæpe repetito, et nisu quasi reciprocato, inde facile apparebit cognatio hujus formæ, cum præcedentibus ῥέω, ῥύω, &c. E. S.]

[Ῥωγὰς locus abruptus, hiatus saxi &c. ῥωγὴ, ῥωγμὸς, et ῥωγμὴ idem. Descendunt à stirpe ῥήω, sive ῥάω veteri, quod cum ῥύω, ῥέω &c. communem habuit notionem primariam motus reciprocati, unde illa attrahendi, rumpendi, abrumpendi. Vide dicta in ῥύω, ῥήσσω &c. E. S.]

Ῥώθων, ωνος, narre. A ῥέω. Conf. ῥὶς &c. [Ῥώθων vetus Lexicon explicabat per partem gutturis, referente H. Stephano in Appendice. Porro ῥώθωνες pro naribus in Plurali, potius quam in singulari, idem dici putat Stephanus. Duci videtur à reciprocatione spiritus, quæ notio in guttur, æque ac nares, quadret. E. S.]

Ῥωννύω corroboro, quasi bene fluere facio. [In Futuro est ῥώσω, quod cognationem arctissimam probat cum verbo ῥώω. Ῥώεσθαι porro in Medio est ruere, irruere. Ab eodem ῥώω est ῥώμη robur, vis, pp., ut videtur, impetus repetitus, nisusque adeo fortior. Stirps ῥάω, i. q. ῥύω, ruo, repetito sæpius nisu traho. Vide omnino Salmas. in Exercit. Plin. p. 5. occasione vocis ῥώμη Roma, veteribus Valentia dicta. E. S.]

[Ῥὼξ, ῥωγὸς fissura. A ῥώγω, sive malis à Præterito veteri verbi ῥήω, Conf. dicta in ῥωγὰς, ῥωγὴ &c. Verbum rogo servavit nobis lingua Latina, de petitione, sæpius repetita, pp., ut videtur, adhibitum. Sentietur hæc vis, ni fallor, in phrasibus, mutuum rogare, rogare pecuniam, rogare sententiam &c. quippe quæ petitionem iteratam sæpius comprehendunt. Hinc etiam fortasse plenius percipietur, quid pp. sit rogare legem, quum nempe, in comitiis Romanis, singuli sæpe cives essent appellandi, et, repetitis vicibus, lex aliqua iis proponenda, atque argumentis in medium allatis, commendanda ac suadenda. Quin et, eadem ex origine, discrimen tanto melius pervideri poterit, quod est inter verba duo petere et rogare. Conf. J. M. Gesneri Thesaur. L. L. et J. A. Ernesti Clavis Ciceroniana, in petere et rogare. Denique vox Lat. rogus, pro strue lignorum, (huc illuc congesta et quasi reciprocata forma disposita,) ejusdem haud dubie originis est ac Gr. ῥωγὴ, de quo in ῥωγὰς dictum. Rogus, nimirum, est pp. forma adjectiva masculina; ῥωγὴ autem fœminina. E. S.]

[Ῥώω roboro. Conf. dicta in ῥωννύω. Ab hujus verbi ῥώω Præterito perfecto fluxit obsoletum ῥέῤῥωκα, unde ἔῤῥωμαι, porro ῥωννύω, ῥώννυμι. Vide Pierson. ad Mœrid. Att. p. 101. E. S.]

Σ.

[Σάββατον Sabbatum. Est vox Hebræa (שבת) pp. defixionem in loco, adeoque quietem, notans. Stirps est שבת, pp. Lat. figere, Belg. stecken, staken. Vide Lex. Hebr. " In sacris Novi Testamenti literis ista voce numerus dierum septem sæpe significatur, sive dierum hebdomas: sæpe etiam eximie dicitur σάββατον septimus dies, apud Judæos divinitus quieti dicatus. Putaverunt viri docti nonnulli, ipse etiam Grotius, dierum quemque septimum, apud veteres quoque Græcos gentiles, eximie fuisse sacrum, et profert, eam in rem, Clemens Alexandrinus versus aliquot, tanquam Homeri, Hesiodi, Callimachi, sive Lini. Uno excepto, omnes isti versus spurii sunt, et facti à Judæo quodam mendace, qui commentarios scripsit in legem Moysis. Est inter versus istos hic velut Homericus: Ἑβδόμη ἦμαρ ἔην, καὶ τῷ τετέλεστο ἅπαντα Septimus erat dies, et ipsi perfecta erant omnia. Apud Homerum . . . vs. . . . , legitur, de Ulysse positus, qui quarto die navem absolverat, sic scriptus: Τέτρατον ἦμαρ ἔην, καὶ τῷ τετέλεστο ἅπαντα. Falsarius Judæus voci, quartum significanti, septimum substituit, et demonstraret, diem septimum, inter gentiles etiam, fuisse sacrum. L. C. V.]

[Σαγήνη Sagena. A verbo σάττω, sive σάσσω, repetit Etymologus, col. 141. 2. Παρὰ τὸ ἄρω, ἄρσω, ὡς σάσσω σαγήνη, καὶ λάμπω, λαμπήνη. Σάττω autem, ex ejusdem interpretatione, idem est ac φορτῶ onero. Vide col. 707. 39. 708. 22. Analogia suadet, ut ad stirpem σάω referatur, unde σέσαγα, σάγω, σάγος, σάγη &c. Ab involvendis piscibus σαγήνη dicta possit videri, uti σάγματα sunt involucra scutorum: de quo Valck. ad Eurip. Phœn. vs. 786. p. 290.: nisi malis, cum Martinio et veteribus illis, ab onerando repetere. Mihi quidem dubium nonnihil est, an forte tenenda sit notio prima verbi σάω, adeoque à ciendo, commovendo, dictum sit, ut vel ipsum σάγμα et σάγος sagum, non secus atque Hebr. רדיד pallium, à motu nomen habeat. E. S.]

Σαθρὸς. Vir cel. alio loco: " Distinguunt Grammatici" inquit " inter nomina σαθρὸς, et σαπρὸς, quorum alterum Atticum esse dicunt, alterum, σαπρὸς, dialecti communis. Rectius autem alii, ratione significationis, differre notant, et quidem σαθρὸν speciatim convenire rebus vetustate detritis, atque sic corruptis, dum σαπρὸς proprium est rebus putridis, vel putredine corruptis. Ita σαθρὰ ἱμάτια dicuntur vestimenta, vetustate et usu detrita &c." [Stirps utriusque est σάω pp. moveo. Conf. vir doctiss. in Lexico Hedericiano, ac Foësii Œcon. E. S.]

[Σαίνω quatio. " Canes et alia animantia, dum caudam blande movent, hominibusque alludunt, proprie σαίνειν dicuntur, προσσαίνειν, ὑποσαίνειν, et ἀνασαίνειν. Ab istac origine manarunt elegantes loquendi formæ" &c. L. C. V. in Adnot. ad Euripid. Hippol. p. 256. Stirps σάω, cui vicinum σείω. E. S.]

Σαίρω verro. Forte in hoc, ut aliis multis, præfixum est σ, ut sit ab αἴρω tollo. Alioquin est à σάω moveo. Alibi vir celeb. " Σαίρειν speciatim significat scopis purgare, unde, latius sumtum, est universe purgare, mundum facere: atque ita σαίρειν οἶκον idem est, quod ædes mundas facere, vel emundare. Pro σαίρειν autem, in dialecto plebeia et Hellenistarum, dictum fuit σαροῦν: unde σεσαρωμένον, Luc. 15. 8. ubi, quod additur κεκοσμημένον, etsi reddi possit ornatum, accipiendum tamen est de ædibus, in quibus omnia ordine sint disposita et bene instructa" &c.

[Σάκος textum. Hinc clypeus, scutum. " Σάκος ῥωπήϊον vas sive textum vimineum. Unde, nunc de cute, nunc de scuto usurpetur." Toup. in Epist. Critic. p. 131. Pro σάκος, geminata media, dixisse veteres σάκκος, observat vir doctiss. in Lexico Hedericiano. Etymologus col. 707. 39. σάκκος derivabat παρὰ τὸ σάττω, τὸ φορτῶ. Quatuor deinde nomina fuisse observat, quæ per duo κκ scribantur, λάκκος, κόκκος, μάκκος, σάκκος. Commodissima est etymologia à σάω moveo, quatio; unde in Præterito perf. σέσακα. Aliud fortasse est Hebr. שַׂק, unde in Novo Test. σάκκος vestis ex materia crassa. Vide Schœtgen. in Lex. et laudatum ibidem cel. Wesseling. ad Diodor. Sic. l. 19. 107. E. S.]

[Σάλλω moveo pp. instar sali. Conf. σάλος. E. S.]

Σάλος salum. Componendum cum ἅλς, ἁλός. [Nimirum spiritus asper in σ mutatur, ut in multis aliis. Est autem σάλος adjectivum pp. in forma masculina, cujus neutrum est salum. Hesych. Σάλος· κλύδων, καὶ ἡ τῆς θαλάσσης κλύδωνος κίνησις. Hinc metaphorice apud eundem σάλος, φροντὶς, ταραχὴ, nempe phrasi hac ducta à mari commoto. Vide de origine Etymol. col. 707. 33. laudatum à cl. Bos, Diss. de Etym. Gr. p. 50. cui à σάλος est σαλεύω. E. S.]

Σανδάλιον sandalium. Pro σάνδαλον, quod cum σάττω onero componendum est. [" Σανὶς, σανίδος, tabula lignea. Hinc Adjectivum σανίδαλος, σάνδαλος, et σανδάλιος, quod, neutro genere, σανδάλιον, Substantivi formam induit. Ratio nominis, quod, rudiori ævo, ligneas tantum tabellas pedibus suppositas gestarent, et alligatas; quas commodior usus postea soleis coriaceis, aliisve, molliore materia confectis, mutavit. Ut autem Latini calceos et soleas, ita Græci ὑποδήματα, et σανδάλια distinguunt. Priora sunt cava, quibus pes immittitur. Inde ὑποδέσεις κοίλας, quæ vox restitui debet Diodoro Siculo, l. V. p. 222. pro καινὰς: posteriora, plantæ tantum pedis adaptata, reticulato vinculorum plexu, tenentur et adstringuntur. Hinc facile licet in concordiam redigere, quæ primo adspectu pugnare videntur, Christi præcepta, Matth. 10. 10. et Marc. 6. 9. ut docuit Salmasius, ad Tertulliani Pallium, p. 388. &c. T. H.]

Σανὶς tabula. Compone cum σάττω onero: quod à σάω. [Etymologus, col. 708. 13. dictam censet quasi τανὶς, παρὰ τὸ τετάσθαι, exponitque τὸ ἐπίμηκες ξύλον, lignum oblongum. Stirps potius statuenda est σάω moveo, unde σάνω pp., ut videtur, agiliter moveo, et hinc ortum obsol. σάνος, Latinis sanus. Itaque sanus, Prisciano teste, idem est, ac validus; et sane, i. q. valide, pp. qui movetur agilius, vel quod vehementius moveat. A motu gesticulatorio σάννας olim dictus videtur fuisse μωρὸς i. e. stultus, teste Cratino, apud Eustath. in Homer. p. 777. 61. et 1669. 44. τὸν μωρὸν ἔλεγον ΣΑΝΝΑΝ καλεῖσθαι κ. τ. λ. Conf. et Lat. sanna. An ab eadem origine σανὶς pp. dicta fuit tabella levior, et mobilis, unde σανδάλιον, pro σανιδάλιον, de quo supra? Ceterum omnino legendus est Salmasius de Modo usurar. p. 464. 657. ss. E. S.]

[Σαπρὸς putris. " Contractum ex σαπερὸς, quod à σήπω, pro quo dicitur σάπω. Σήπω autem, et Activo et Neutro sensu, dictum pro putrefacere et putrefieri. Hinc igitur σαπερὸς, σαπρὸς, pp. notat, quod vetustate collapsum ac putrefactum est. Inde est, quod Scholiastes ad Aristophan. Pacem, vs. 552. exponit τὸ παλαιὸν καὶ σαπρὸν διὰ τὸν χρόνον. Hinc oritur potestas debilis et imbecillis; et σαπρὰ dicuntur, quæ imbecillia sunt, quasi putrida. Aristophanes in Pace [vs. 553.] dixit εἰρήνη σαπρὰ putris pax, i. e. non diu duratura. Sic etiam dicitur οἶνος σαπρὸς vinum, quod jam præ vetustate vires, et gustum amisit. Sed recentiores σαπρὸς posuere pro inutili et malo: ut apud sacros scriptores, Epist. ad Ephes. 4. 29. λόγος σαπρός. Itaque huic Adjectivo sæpe opponitur ἀγαθὸς et καλὸς, Matth. 7. 16. 12. 33." &c. T. H.] [Σαπρὸν pp. dicitur id omne, quod vetustate computruit, à verbo σάπω, vel σήπω. A σάπω manat Lat. sapio, de eo qui bonum habet saporem. Quia autem putredine firmitas etiam perit, in usu loquendi, quamvis corrupta vocabantur σαπρά. In proprio sensu oleum putrefactum ἔλαιον σαπρὸν Theophrasto dicitur, Character. cap. 20. De piscibus putrefactis proprie etiam adhibetur, apud Athenæum l. 2. p. 67. Calceorum corrigiæ dicuntur σαπρὰ à Menandro, apud Clementem Alexandrinum." L. C. V.] [Origo haud dubie est σάω moveo. An inde σάπω pp. notavit movendo solvo, dissolvo: et mox dissolvo universe? Hinc σάπων, σάπωνος. Lat. sapo dictum videri possit à solvendis, dissolvendisque sordibus, verbum sapio autem, quasi particulas rei solutas gustu percipio &c. Denique σαπρὸς pp. fuerit solutus, dissolutus, in partes suas, atque adeo putris, putridus. E. S.]

[Σάπφειρος Sapphirus, gemmæ nomen. Est vox Orientalis, Hebr. סַפִּיר. E. S.]

[Σαργάνη sporta, corbis. Apud Hesychium σάργανος redditur ἀγρεῖος, et σαργάναι, δίκτυα καὶ πλέγματα χυργαθώδη &c. ubi consule Albertium. Videri possit vox orientalis, in Græciam advecta: cujus stirps sit שָׂרַג implicuit. Sed mallim è Græco fonte repetere. Verbum obsoletum σάρω (unde σαρίς, et alia, de quibus vide in σαρόω) pp. notavit moveo, movendo rado, hinc erado, verro et verrendo colligo. A σάρω fieri potuit σάργω, hinc σαργάνη &c. Unde σαργάνη corbis forte dicta à colligendo, quod in eam res dispersæ colligantur, et quasi corradantur. Ab eadem corradendi origine verbum σάττω notionem onerandi videtur accepisse. Vide infra suo loco. Elegans est magni L. C. V. observatio: "Linguæ Græcæ radices nativæ" inquit "nullam habent affinitatem cum linguis orientalibus. Formæ quidem nominum productæ, quod ad sonum, sæpe conveniunt cum Hebræis: sed fortuita est ista convenientia; nam lenocinium Hebraicæ originis, quod prima facies ostentabat, illud omne dilabitur, quam primum ista vocabula referuntur ad suam originem Græcam" &c. E. S.]

Σάρξ caro. Forte conferendum cum σάττω farcio. [Genitivus σαρκὸς clare demonstrat stirpem σάρω, unde σέσαρα, et hinc σαρκὸς, quod contractum in σάρκς, sive σάρξ. Jam vero σάρω inter alia notavit rado, radendo purgo, nitido: de qua notione vide mox, in σαρόω. Carnem Hebræi בָּשָׂר dixere à nitore rasili. An eadem ratio significationis est in Græco σάρξ? Confirmabitur fortasse hæc origo ex glossis Hesychii, Σαρκῶν· σαρμὸς, et σάρματα· καλλύσματα. Ceterum à σάρξ derivata est forma Adjectiva σαρκικὸς, scriptoribus Novi Testamenti frequentata, et inde derivata ad Scriptores Christianos recentiores, quorum loca collegit Suicerus in Thesauro Ecclesiastico. Corinthios, quasi necdum à sordibus satis purgatos, σαρκικοὺς appellat Paullus, 1 Cor. 3. 1. Formam veteribus potius usitatam σαρκινὸς semel etiam legere licet in N. Test. 2 Cor. 3. 3. et 2 Chron. 32. 8. in versione Græca, memorantur βραχίονες σαρκινοί. L. C. V.]

[Σαρόω verro. "Duplex est verbi forma, quarum illa Attica, hæc communis est. Significat utraque verrere, verrendo expurgare, atque adeo etiam nitidum reddere: nam Hesychius non tantum σαίρειν per σαροῦν, sed et per κοσμεῖν, explicat. A verbo veteri σάω non tantum σαίω, σαίρω, sed et σαρῶ fuit productum. Hinc remansit σαρὶς, significans scopas, verriculum. Κάλλυντρον à Grammaticis redditur, h. e. instrumentum, cujus ope, sordibus abstersis, restituuntur res nitori suo. A σαρὶς formatum nostrum σαρόω. Illinc orta nomina σάρωμα, et σάρωσις reperiuntur apud Suidam." L. C. V.] [Confer Lennepium in σαίρω.]

Σάττω onero. A σάω moveo, quatio: unde conculco, constipo, farcio, onero. [Propriam vim hujus verbi eleganter exposuit Foësius, in Œcon. Hippocr. "Σάττειν, inquit, pro quo etiam σάσσειν dicitur, est infarcire, refercire, implere, unde ἐπισάττειν constipare, fartim implere, aut pressim; conculcare et condensare." Legatur etiam cel. Wesselingius ad Herodoti l. 3. 161. p. 196. Quæ quidem si vera sint, ut sunt verissima, quomodo, quæso, σάττω nostrum, quod pp. significet infarcio, constipo, à stirpe σάω moveo repeti poterit? Responsum in promtu est. Σάω est moveo, σάττω autem, pro σάζω, hoc vero dictum pro σάδω, pp. pertinet ad stirpem ἄδω, sive ἅδω, unde, spiritu aspero in σ resoluto, primum factum est σάδω, dein σάζω, mox σάσσω, σάττω. Vide dicta ad ἄδω, sive ἅδω, et confer Lat. satis, satio, satur, satura &c. in quibus omnibus eadem refercicndi et constipandi notio manifesta est. E. S.]

Σάτυρος Satyrus. A σάττω farcio, constipo. [Forma vocis est adjectiva, eaque masculina, cujus fœminina σάτυρα, satura, à Latinis servata est, atque, omisso nomine substantivo, adhibita fuit, vel pro "genere farciminis, multis rebus referto, nempe uva passa, polenta, et nucleis pineis, ex mulso conspersis; vel pro lance, variis frugum, pomorum vel similium generibus referta." Vide Forcellinum. Masculina forma σάτυρος, Lat. Satyrus, unde dicatur, malim equidem, ex Hesychio et doctorum virorum, ad eundem, observationibus, colligi, quam hic loci exponere. E. S.]

Σαυλὸς delicatus, mollis. Pro σάλος, à σάω moveo, quatio. Vide Hesych. in σαυλὸν, quod inter alia exponit κοῦφον levem, mobilem. Diversum hinc est cognomen Σαῦλος, ductum quippe ex Hebr. שָׁאוּל, quod significat rogatum, vel præbitum, à Deo virum: quod nomen fuit proprium Apostoli, in N. Test. celebratissimi. Qui tamen, ne inter Græcos homines, voce σαυλὸς, pro homine levi et molli utentes, intempestivis jocis pateret, nomen illud suum, cum alio nomine Παῦλος, videtur commutasse. Vide Act. Apostol. 13. 7. 9. E. S.]

Σαῦρα, vel σαύρα lacerta. [Masculina forma σαῦρος superest etiam apud Hesychium. Idem videtur esse nomen Adjectivum, ac σαυλὸς pp. levis, mobilis: ut à mobilitate dicta sit lacerta. Conf. vox sequens. E. S.]

Σαυρωτὴρ cuspis in ima hasta. ["Æolica vox σαυρὸς et σαυλὸς et σαυλὶς, in acutum ab infima parte desinens. Erat enim inferior pars hastæ acuta, ut eo facilius in terram defigi posset. Junxit Pausanias αἰχμὴν et σαυρωτῆρα, ut oppositas hastæ partes, l. 8. p. 700. Ælianus de Animal. l. 14. c. 7. Idem et στύραξ, masculino genere. Sæpius, diminuta forma, στυράκιον, Thucydid. l. 2. c. 4. ubi Scholiast. per σαυρωτῆρα explicat. In utraque voce consulendus est Hesych. et Pollux, l. 10. segm. 143. Ignorat hæc vocabula Homerus, proque iis, quod antiquius est, habet οὐρίαχον, Il. N. 443. Π. 612. Scholiastes, ad eum locum, duas præterea voces ejusdem virtutis suppeditat, γέργερος et στύβαξ. Apud Hesychium reperitur στύρθε. Accedat στύαξ, quod quidem rem omnem in acutum desinentem notat." T. H.] [Aliter Salmas. de Pallio, p. 407. Etymon vocis σαυρωτὴρ valde incertum est. Eustath. ad Il. K. p. 795. 30. quasi σταυρωτῆρα dici censet, quia terræ infixam hastam, ὥσπερ σταυρὸν, ἱστᾶσι φασί. Rectius repetas à σαυρὸς mobilis, unde σαυρόω, σεσαύρωται, σαυρωτὴρ, quasi mobilem et trementem hastam dixeris, quæ terræ infixa huc illuc commoveatur et intremiscat. E. S.]

Σαφὴς manifestus. Componendum cum σοφός. ["Altera forma est σάφος, minus vulgata. Hinc σάφα accurate, clare." T. H.] [Hesych. Σάφα· σαφῶς, φανερῶς, λαμπρῶς. Stirps videtur esse σάω unde σάφω, σάφα, pp. excutio rem, atque ita palam facio, coramque omnibus expono. Eadem proprietas est vocis Lat. palam: de qua vide in πάλλω. E. S.]

[Σάω. Egregie vir doctiss. in Lexico Hedericiano "pp. habet significationem" inquit "movendi impellendo, quatiendo" &c. Docuerat jam Valckenarius, in Digress. 2. à Theocriteis p. 256. verbi hujus superesse formas, per quatuor de quinque vocalibus variatas, σάω, σέω, σίω, σόω: ex σόω autem ortum fuisse σοέω, unde Medium σοῦσθαι, cum diversis formis fuit, ut σοῦσθε, in Aristophanis Vesp. vs. 456. ubi σοῦσθ' ἐς κόρακας idem sit atque ὁρμᾶσθε, i. e. concitato impetu ruite &c. Vide et Bergler. ad h. l. p. 604. Quatuor illis formis quintam addere licebit, σύω, quod pronunciarunt σύω, ut Latini si dicunt et sei. Porro à σάω hocce ferme obsoleto, superest σάσαι, apud Hesychium, id est καθίσαι pp. demittere se cum impetu quodam, et hinc sedere: eadem fere metaphora, qua وثب et יָשַׁב, nota sunt, apud Hebræos Arabesque. Conf. etiam σείω, et σεύω. E. S.]

Σβέννυμι exstinguo. A σβέω, quod à βέω, cui vicinum βύω obstruo, obturo. [Egregie confirmat hanc Lennepii etymologiam usus linguæ Græcæ. Odyss. Γ. 182. legitur οὐδέ ποτ' ἔσβη οὖρος neque unquam desiit (pp. compressus et quasi suffocatus fuit) ventus &c. ubi Eustathius, in Comment., varia movet, à quibus, si cognitam habuisset primariam hanc verbi potestatem, potuisset abstinere. Laudat idem Eustath. ad Il. X. p. 1260. versum Hesiodi ['Εργ. vs. 590.] γάλα τ' αἰγῶν σβεννυμενάων, h. e. πεπαυμένων τοῦ θηλάζειν, lac caprarum non amplius lactantium. Proprietas linguæ habet lac caprarum obturatarum, compressarum. Vide et locum Hippocratis in Œcon. Foësii. E. S.]

Σέβω veneror. Compone cum σείω, quod à σίω, agito. Alio loco vir celeberr. "Differt σέβειν à τιμᾶν, ut σέβω quidem dicatur ratione deorum, τιμᾶν vero ratione hominum. Ut enim τιμᾶν τοὺς γονέας colere parentes, ita σέβειν τοὺς θεοὺς venerari deos, propria genera loquendi sunt, apud Græcos. Neque tamen istam differentiam semper servarunt scriptores." Nempe τιμᾶν pp. est in pretio habere, σέβειν autem, et in Medio σέβεσθαι, cum tremore venerari, pp. tremere, vel tremore affici erga aliquem. Conf. derivatum σέβας, quod ab Hesychio exponitur θάμβος, ἔκπληξις. Eidem Lexicographo σεβάζεται est ἐκπλήσσεται, quod glossema propriam vim eleganter indicat. Similis metaphora est in Hebr. אֱלוֹהַּ. Ar. اله. De σέβας et σέβεσθαι adeatur in primis Eustath. ad Hom. Il. Δ. 242. p. 468. 3. A σέβας autem videtur fluxisse σεβάζω, unde σέβασμα numen, pp. tremendum, Hebr. אֱלוֹהַּ. σεβαστὸς pp. tremendus, hinc summo opere venerandus &c. E. S.]

Σειρὰ catena. Forte ab εἴρω, ἔρω necto. [Verissimam hanc originem vidit jam Etymologus, c. 710. 17. Παρὰ τὸ εἴρω τὸ συμπλέκω γίνεται εἰρὰ, καὶ, πλεονασμῷ τοῦ σ, σειρὰ κ. τ. λ. Nimirum pro spiritu est σ, ut in multis aliis. Vid. Analog. p. 212. E. S.]

Σείω concutio. Cum formis vicinis proprium est motui vibratili. [Inter verba σείω, et σαλεύω, à se invicem, in sermone quotidiano, non multum diversa, ea tamen erat differentia, ut σαλεύω notaret quassationem magis violentam. Duo ista distinxit Lucas Act. Apost. 16. 26. ubi ad preces Pauli, et Silæ (sive Sylvani) σεισμὸς ἐγένετο μέγας tantus accidit terræ motus, ὥστε σαλευθῆναι ut vehementer conquassarentur carceris fundamenta. Unius verbi veteris formæ fuerunt olim in usu hæc certe quatuor, σάω, σέω, σόω et σίω &c. L. C. V. Conf. in σάω. E. S.]

Σέλας fulgor. Ab ἕλας, cui vicinum ἕλη, de quo supra. [Conf. et σελήνη.]

Σελευκὶς poculi genus. A proprio nomine Σέλευκος. [Conf. Hesych. in voce.]

Σελήνη luna. Vir cel. alio loco. "Proprie nihil aliud est quam splendida. A mascul. obsoleto σέληνος splendidus. Hoc autem a nomine σέλα vel σέλας, significante splendorem. Ejusdem formæ nomen est σειρὴν, à masc. σείρηνος." [Sol Græcis ἕλος dicebatur, à voce ἕλη, unde remansit ἕλη splendor. Ab ἕλη formarunt Adjectivum ἕληνος. Σ præfixo, inde fit σελήνη luna. Fluxerunt igitur hæ voces ex uno fonte. Luna accipit suum lumen à sole, velut hæc terra. Poëtis ergo dicebatur luna solis sive filia, sive soror, &c. L. C. V.] [Conf. porro in σέλλος et Lennep. ad Phalar. p. 308. 1. 2.]

Σελὶς, spatium inter lineas. [A splendore haud dubie dictum. Vide σέλας &c. E. S.]

Σέλλος nomen proprium, pro ἕλλος, quod idem atque Ἕλλην, Græcus. Vide in Ἕλλην. [Dubitari nulla ratione potest, quin ἕλλην ab alio descendat simpliciore nomine ἕλλος, unde oriri demum potuit ἕλλας, urbis ab Helles constructæ nomen. Pausan. l. 3. c. 268. Ἕλλος autem et σέλλος idem est, more linguæ veteris, in qua ab initio vocum litera vetusta H, (quæ postmodum, ordine, quem apud Latinos obtinuit, relicto in adspirationis signum abiit) aut Σ, promiscue solent in dialecto poni. Sic ἕλω et σέλω, σέλας, unde ἕλας et σελήνη promanant: ἕρπινος et σέρπινος, in qua voce vide Hesychium, ἕλλος et σέλλος, de quibus ad Pollucem, l. 9. Segm. 140., illamque scribendi formam duplicem, etiam quando prima vocalis spiritum habet lenem, frequenter in urbium locorumque nominibus exstare docuerunt Is. Casaubonus ad Strabon. l. 1. p. 86. not. 4. et Holstenius ad Stephan. in voce Ἡράκλεια, apud quem nihil differunt ἄγαμον et σάγαμον, ἴαμα et σίαμα: parique modo ἑρμύλιον, et σερμύλιον, in Codicibus vetustis Thucyd. l. 1. c. 65. Eundem usum Latinis, ut Græcam adspirationem in s convertant, Pelasgi et Æoles tradiderunt: ut liquet ex ὅλος solus, solidus, ἅλς, ἁλὸς sal, salum, ἑκυρὸς socer, ἅλω, ἅλλω salio, ἵζω, sido, ἕπομαι sequor, ἕξ sex, ἑπτὰ septem. Jam Helli, aut Selli, Pelasgorum, Græciæ vetustissimorum, aut pars, aut propago in prisca Hellade, quæ circa Dodonam et Achelœum fluvium erant, sedes habuerunt" &c. T. H.]

Σεμνὸς venerandus. Componendum cum σέβω. Alio loco, vir celeb. "A verbo σέβεσθαι, vel σέβειν, ortum proprie Participium σεβόμενος, prætermisso augmento et contractione facta, peperit σεμνὸς ejusdem formæ nomen, cujus sunt ἐρεμνὸς, ἱερὸς, τερπνὸς &c. quæ omnia proxime à Participiis oriuntur. Jam autem σέβειν idem fere est, quod Lat. venerari, colere, et quidem à verbo τιμᾶν sic distingui volunt Grammatici, ut σέβειν de veneratione Divina, τιμᾶν de cultu paterno dicatur.—Ab hoc autem verbo, σεμνὸς pp. notat venerandum, quod cum venerationi divinæ proprium sit, mirum non est, Græcos speciatim Eumenidas, sive deas scelerum ultrices, quas etiam Furias nominabant, vocasse σεμνὰς θεὰς, q. d. deas venerandas. Latius autem sumta voce, quicquid splendore et magnificentia venerationem efficit, σεμνὸν dicitur.—De re splendidissima dictum fuit σεμνότερον τῆς Περσῶν αὐλῆς, proverbio sumto à splendore et divitiis summis aulæ Persicæ. [Nisi malis, σεμνὰς θεὰς dictas esse Furias, quasi deas tremendas. Redi ad verbum σέβω. Porro σεμνὸς magnificum dici videtur, quasi terrorem incutiens, eadem proprietate, qua nota sunt Hebr. נוֹרָא. Exod. 1. 22. et Arab. [illegible] de quo vide Schultens. ad Exc. Hamas. p. 405. 406. E. S.]

[Σεύω agito, concito. Vix differre videtur origine sua à σείω. Pro vocali υ sæpissime est β. Stirps σίω cognata fuit aliis formis σάω, σίω (σιώ) σέω et σόω, de quibus supra. Elegans in primis locus est Il. Λ. 292-295. de Hectore, venatoris instar, Trojanos incitante: quibus lectis, et comparatis cum vs. 414-420. aliisque Homericis, facile in eam conjecturam incidas, verbum σεύω cum affinibus suis σίω &c. proprie esse ὀνοματοπεποιημένον, à sono illo, σοῦ, quo canes, feræque, incitantur. E. S.]

Σηκὸς stabulum. A σάω, unde σάττω: de quo supra. [Vir doctissimus, in Lexico Hedericiano, docet, pp. esse septum: unde aliæ significationes ductæ sunt. An igitur σηκὸς à σέσηκα verbi σάω, vel σίω, pp. est locus, quo agitentur et cum sono quodam impellantur oves, capræ &c.! Conf. dicta in σείω. Porro σηκὸς, in templis deorum, eximie dictam fuisse cellam, in qua dei sedes esset, quæ pp. etiam ναὸς vocaretur, observavit cel. Valcken. ad Herodoti l. 6. 538 p. 446. Hebræi שׂך dixere, 2 Reg. 10. 25. ut σηκὸς Ἀδραστείας in Euripidis Rhes. vs. 501. "Proprie ναοὶ et ἱερὰ sunt deorum, heroum, σηκοὶ ut docuit Pollux, l. 1. Segm. 6. Ammonius, et Thomas Magister, in voce. Eam differentiam, etsi plerumque negligatur, sæpe tamen observavit Pausanias." T. H.] [Conf. omnino cel. D'Arnaud Animadv. Græc. p. 1-3.]

Σῆμα signum. A σέω agito. [Nimirum à σέσημαι, primæ Præteriti perf. Pass. verbi σέω, vel σείω, agito, vox σῆμα notare potuit agitatum, sive undique congestum et quasi concitatum, pulverem, qui cadaveri sepulto infundebatur. Unde Il. Z. 418. Ipsum combussit cum armis artificiose factis, Ἠδ' ἐπὶ ΣΗ͂Μ' ἔχεεν, pp. et pulverem concitatum super ipsum fudit, et Il. H. 85-86. At cadaver ad naves remittam, ut ipsi σῆμα χεύωσιν &c. Alio sensu σῆμα, item à σείω moveo, pecul. manum, atque ita mota manu innuo, videtur notasse signum, ex quo quid cognoscitur, Il. Θ. 171. Z. 168. 176. N. 244. &c. E. S.]

Σήμερον hodie. Vir clariss. alibi. "Pro σήμερον Attici dicunt τήμερον, ubi litera τ præfixa vim habet demonstrandi, quemadmodum in vocabulis τοσοῦτος, τόσος, τῆος, τηλίκος, τηλικοῦτος, et similibus. Τήμερον igitur idem est, quod ταύτῃ τῇ ἡμέρᾳ hoc die, seu hodie. Est nempe, ἥμερον, æque ac ἡμέρα, à mascul. ἥμερος, neque adeo differt, significatione sua, ab ἡμέρα. [De ἡμέρα vide supra. Τήμερον fortasse dixerunt, pro τὸ ἥμερον, hoc vero pro κατὰ τὸ ἥμερον. E. S.]

Σήπω putrefacio. A σέω agito. [Vide in σαπρός. E. S.]

[Σὴρ, (in Genit. σηρὸς) dicitur Vermiculus, à quo τὸ σηρικὸν (sericum) fit. Suidas: Σὴρ, σηρὸς, ὁ σκώληξ. Origo eadem vocis σὴς, σητός. Literæ σ et ρ solent permutari: præsertim in fine vocum. Stirps hoc pacto foret σέω moveo, unde σέσω, σὴς, et εἴρω, vel σείρω, σήρ. Fuisse autem, patet, Græcis duplex εἴρω, alterum ductum ab ἔρω, necto, de quo supra, alterum à σέω moveo, et movendo spargo, vel texo, unde σήρ. Latini discrimen satis manifesto exhibent in suis sero, serui, sertum, serere, et sero, sevi, satum, serere: quæ quidem duo verba adeo diversa sunt, ut eandem originem non possint habere. Vide et seq. σής. E. S.]

Σὴς, in Genit. σητὸς, tinea. Alibi cel. Lennep. "Distinguunt Græci" inquit "inter θρὶψ, et σής. Θρὶψ vermiculus est, qui ligna perforat, [à τρίβω tero dictus.] Inde ξύλα θριπόβρωτα sunt ligna à vermibus exesa. Σὴς autem vermiculus est, qui vestimenta exedit: quare etiam ἱμάτια σητόβρωτα vestimenta dicuntur, à vermibus exesa." "Menander apud Stobæum, τὸ δ' ἱμάτιον ὁ σὴς, ὁ δὲ θρὶψ τὸ ξύλον." L. C. V.] ["Σὴς vermiculus vel tinea, quæ inter vestes versatur. Unde σητόβρωτα ἱμάτια" &c. Salmas. Hyl. Jatricæ p. 166. Origo haud dubie est σέω, vel σείω, σεύω, moveo, unde σής. Vermiculus ejusmodi dicitur à motu celerrimo, quo ruit. Σὴρ autem pp. vermiculum videtur notasse, qui serit, i. e. movendo texit, Belg. een zijdeworm. E. S.]

Σῆτες hoc anno. Ex σέτος, quod (ut σήμερον, ab ἡμέρα) factum, præfixo σ. Gaudet autem hoc Præfixum σ vi demonstrandi, quæ in τ quoque cernitur. Est ab ἔτος annus: quasi ταύτῳ τῷ ἔτει. [Nimirum, pro σῆτες Attici dixerunt τῆτες, ut, pro σήμερον, τήμερον. Contractio fortasse facta est ex τ' ἔτος, pro τὸ ἔτος, hoc vero pro κατὰ τὸ ἔτος. Prima syllaba vocis ἔτος longius producta, habebis ἦτος, unde τ' ἦτος, τῆτος, mox σῆτες, ut solent τ et σ permutari. E. S.]

Σθένω valeo. Forte à θέω, præfixo σ. De θέω vide supra. [Etymol. c. 711. 51. σθένος, δύναμις· καὶ σθένω δύναμαι· εἴρηται παρὰ τὸ θέω, θένος, καὶ σθένος· ὁ γὰρ ταχὺς, καὶ δυνατὸς, θέει. Addit idem ἢ παρὰ τὸ ἵστημι, στένω, στένος, καὶ σθένος. Posterius hoc fortasse rectius. E. S.]

Σιαγὼν mala, maxilla, et

Σίαλον saliva. Utrumque fortasse à σίω, σείω, moveo. [De priori voce Etymolog. c. 711. σιαγὼν ὅτι σείεται περιαγόμενον· de posteriore idem legendum est, columna sequenti, ubi differentiam enarrat inter σίαλον et πτύαλον. E. S.] [Ceterum ad vocem σίαλον saliva pertinet altera σιγαλόεις pp. saliva plenus. "Uti enim ab ἄνεμος ventus, est ἀνεμόεις et ἀνεμώδης; ab ἄνθεμον flos, ἀνθεμόεις et ἀνθεμώδης: sic à σίαλος, σιαλόεις et σιαλώδης. Unde ἡνία σιγαλόεντα habenæ sunt, equorum spumantium saliva plenæ. Porro, uti mollia, instar oris, dicuntur ἀγανὰ et ἀγανόεντα, ita σιγαλόεντα dicta sunt mollia, tenera vestimenta" &c. L. C. V.]

Σίβυλλα Sibylla. Vates Jovis Dodonæi. Ab Æolico σιὸς, quod Laconicum σιὸς, vulgo θεός. Inde σίυλλα, et, β inserto, pro more Doricæ Dialecti, σίβυλλα. Salmas. ad Solin. p. 50. "Σίβυλλα nomen proprium est diminutivæ formæ, à principali σίβα, quod Æolicum est, pro σιὸς: ut βελφῖνες et δελφῖνες· βέλφυς, pro δέλφυς, ἡ μήτρα: unde Lat. vulva. Ἀπὸ τῆς σίβας, σίβυλλα, et ἀπὸ τῆς ἔρας, ἔρυλλα, à σκὺς, σκύλλα —— ab ἔρα ἔρυλλα, et similia. Prima autem mulier divinatrix, quum σίβυλλα, proprio nomine, vocaretur, ceteris postea mulieribus, vaticinandi arte clariis, idem nominis attributum est de parilitate scientiæ: ut viris Bacidis" &c. &c. E. S.]

Σιγάω sileo, taceo. A σιγὴ, quod forte à σίω moveo. [Ab ὀνοματοποιΐας videtur esse ortum verbum. Nempe, Græcorum æque ac Latinorum nota silentii fuit st. Conf. Toupius, Emend. in Suid. t. 2. 189. ubi docet, in Euripidis Suppl. vs. 1150. pro verbis σίγησον· αὐτὸ μὴ δέξηται γόος, alia facta vocum divisione, at ne litera quidem mutata, legendum esse, ΣΤ. ἈΣΙΓΟΥ με δέξεται γόος. Jam vero à sono isto, ss, si, vel st, ducta videntur σιὲ, σιγὴ, σιγάω. Idem σιγάω cum σίζω strideo, (quod et ipsum procul dubio à sono factum est,) jam comparaverat Eustath. ad Hom. Il. P. p. 966. 17. E. S.]

[Σίδηρος ferrum. Etymol. c. 712. 26. derivat à σίζω, τὸ ἦχον ἀποτελῶ. Dein σίζω docet esse verbum ὀνοματοπεποιημένον. E. S.]

[Σίκερα sicera. "Vox shec vinum est orientalis, sed in Græcam civitatem recepta, æque ac in Italiam, et alias regiones. Vini namque usus ex oriente, una cum nomine orientali, pervenit ad alias gentes. Hinc appellatio est, in linguis diversis, fere eadem: sed vox σίκερα, inaudita Græcis, prorsus est Hebraica, literis tantum Græcis scripta" &c. L. C. V.] Hebraice, nimirum, scribitur שֵׁכָר, quam vocem Græci Vet. Test. interpretes, Jes. 28. 7. et plus decem aliis locis reddiderunt σίκερα. E. S.]

Σίμβλον alveare. Forte à σιμὸς, unde σιμαὶ apes. Hoc peperit σίμαλος, σίμαβλος, σίμβλος.

Σιμὸς simus. Forte à σίω. Alio loco cel. Lennep. "Σιμὸς, unde Lat. simus, is dicitur, cujus nasus depressior est. Ei opponitur γρυπὸς, quomodo is dicitur, qui naso adunco est et aquilino. Ab utroque nomine verbum factum est σιμόω, et γρυπόω, quorum alterum convenit in simum, alterum in eum, qui naso adunco est. A σιμόω, ἀποσιμοῦσθαι, quod, vi præpositionis ἀπὸ, significat plane simum fieri, ut ultra simus fieri non possis &c. [Stirps fortasse est ἕω, à quo ἵζω sedere facio, deprimo. Unde ἶμος vel ἧμος, et ab ἵω, ἶμος. Pro ἶμος autem (quod Latini servarunt in suo imus) spiritu aspero, in σ resoluto, dixerunt σιμὸς pp. depressus pecul. naribus. E. S.]

Σίνω lædo. A σίω moveo, agito. "Alibi fusius de hoc verbo egit eruditissimus Lennepius, occasione verbi σινιάσαι. "Origo" inquit "σίω, cui vicinum σείω, pp. concutio. Rectissime igitur σινιάσαι primo loco ab Hesychio redditum fuit σεῖσαι. Ab isto autem σίω porro aliud verbum factum est σίνω; unde apud Græcos superstes est nomen σίνος noxa, nec non σίνις, quod ab Hesychio redditur κλέπτης, κακοῦργος, λῃστής, atque ista virtute nomen σίνις reperitur apud poetas Græcos. [Consule viros doctos, ad Hesych. t. 2. c. 1190.] In Evangelio Lucæ est, cap. 22. 31. Satanas studuit τοῦ σινιάσαι ὑμᾶς ὡς τὸν σῖτον, h. e. ut vanno concuteret, vel cribraret, tanquam frumentum." ["Verbum σινιάσαι est de illis, quæ vix reperiuntur, præterquam apud Grammaticos. Hesychius, locum Lucæ Evang. 22. 31. spectans, illud interpretatus fuit σεῖσαι, κοσκινεῦσαι vanno concutere, cribrare. Aliud nomen verbale subministrat Glossarium vetus, in quo hæc prostant: σινίασμα ἡ ἀποβολὴ τοῦ σίτου, detrimentum, retrimentum, intertrimentum. Est, in eodem Glossario, hæc glossa notatu dignissima: σινιάσω cerno. Ponitur ibi verbum cerno propria sua vi, è qua reliquæ virtutes manarunt. Cernere enim, ut Græc. κρίνω, pp. notat cernere cribro, qua vi etiam verbum Lat. cernere adhiberi, docuit Lud. Kusterus &c. L. C. V.] [Apparet, verbum σίνω pp. esse concutere huc illuc, quod pecul. de vanno dicitur. Notionem vero hanc concutiendi ad eam vexandi, expilandi, prædandi, fuisse translatam, docebunt nomina σίνις, σίνος, σίντης, σίνταρ, et Homericum illud σίντιες ἄνδρες, Il. A. 594. aut σίντιας ἀγριοφώνους, sinties, pp. concussores, sive excussores: de qua voce T. H. "Recte" inquit "Scholiastes exponit λῃστὰς Lemnii; quippe illud nomen Lemni incolis fuit antiquissimum. Pergit Scholiastes, ἀπὸ τοῦ σίνεσθαι καὶ βλάπτειν à nocendo et lædendo, additque ὄντας πειρατὰς quippe qui essent piratæ. Addit tamen; ἢ ὅτι ἔδοξαν αὐτοὶ πρῶτοι ἐπινενοηκέναι τὰ πρὸς πόλεμον ὅπλα, i. e. aut quod hi primum videntur excogitasse arma ad bellum gerendum. Lemnios vero fuisse piratas, itidem ex antiquis historiis constat, unde merito dicti sunt σίντιες" &c. Ceteroquin, verbum Græcorum σίνω videri possit cognatum esse Lat. sino, sivi, situm, sinere, i. e. permittere, notione ducta ab illa excutiendi, solvendi: ut in illo Terentii, Andr. 1. 2. 17. Dum tempus ad eam rem tulit, sivi animum ut expleret suum; quasi diceret: sivi, i. e. solvi frenum ejus, ut, quo vellet, curreret &c. Sed magis placet, literam S ab initio præpositam, pro servili litera accipere: ut stirps Latini verbi sino, potius sit ἴω, cognata formæ alteri ἵω, unde ἰάω. Ab ἴω formari potuit siu &c. Præteritum Lat. sivi, (quod contraxere in sii,) posteriorem hanc etymologiam magis commendat: nisi fortasse et ipsum Græcorum σίω, ab ἴω, repetere velis. Conf. Analog. Lennep. p. 117. 518. E. S.]

Σινώπη Sinope. Nomen proprium scorti cujusdam &c. A σίνος noxius, et ὤψ oculus. [Vide Etymologicon, col. 713: 31. 733: 56. Nempe, uti σίντιες ἄνδρες pp. sunt piratæ, raptores, (de quo vide in σίνω:) sic σινώπη, voce composita, ex σίνος, sive σίνω, et ὤψ, significare potuit eam, quæ oculo suo rapiat amasios, atque in sui amorem vi quadam pertrahat. E. S.]

[Σιπύη arca, pp. arca panaria. "Dicitur etiam σιπυΐς, σιπυΐδες suntque hæc vocabula ab antiquo verbo σίπω σιπάω, σιπόω: unde Lat. sipare et obsipare. Σίπω notat confertim ingerere, et infarcire. Hinc σιπυΐς, ΐδ, ΐδς, cistella, in quam edulia confertim injuncta conservantur. His autem cistellis imposita edulia præbebantur in mensa." T. H.]

Σῖτος frumentum. Si Græca vox est, repetendum videtur a σίω agito. [De stirpe σίω abunde dictum jam est in voce σιμός. Videtur autem appellatum frumentum σῖτος a concutiendo, pecul. in cribro, atque adeo ventilando. Conf. hoc iterum locum in Evangel. Lucæ 22. 31. supra laudatum. Etiam, neutro genere, σῖτον adhibuere, ea inducta significationis differentia "ut σῖτος m. g. notet frumentum, nondum paratum, σῖτον vero n. g. ponatur de panibus, jam coctis." T. H.] ["Stirps σίω hinc σῖτος, unde porro σιτίον, σιτεύω, et σιτίζω. Σιτευτὸς saginatus, sive frugibus bene pastus, Luc. 15. 23. Matthæus c. 22. 4 σιτιστὰ dixit &c." L. C. V.]

Σιωπάω taceo. A σιωπὴ silentium, quod à σίω. Compone cum σιγάω. ["Sicut, apud Latinos, nonnihil differunt tacere et silere, taciturnitas et silentium: similiter apud Græcos σιωπάω et σιγάω. Σιωπὴ silentium notat, σιγὴ taciturnitatem: σιγᾷν est tacere, σιωπᾷν silere. Differre verba Latina vel Plautini versus indicant, in Prologo Pœnuli: silete et tacete, atque animum advortite. Cornelius Fronto, silet, inquit, cujus loquentis sermo comprimitur, ab ipsa significatione literæ s: tacet, qui ne loqui quidem cœpit. Illinc illustrari debuisset Ammonii observatio, p. 128. in σιωπᾷ: à qua voce duplex manavit Adjectivi forma, σιωπηλὸς et σιωπηρός. L. C. V.]

Σκάζω claudico. A κάω cavo: de quo supra. [Conf. infra in σκαιὸς et σκάνδαλον.]

[Σκαιὸς scævus. Etymol. c. 716. Σκαιὸς ἐκ τοῦ σκάζω, τὸ χωλαίνω, ὁ τὸ κατ' ὀρθὸν βαδίζων ἐξ οὗ καὶ σκαμβὸς, ὁ μὴ κατ' ὀρθὸν βαδίζων κ. τ. λ. "Σκάω pp. significat claudum, mutilumque aliquod reddo. Hinc σκαιὸς, et interposito μ, σκαμβὸς obliquus et claudus." T. H.]

Σκαίρω salio. A κάω. Dicitur autem ab incurvando membra. [Vide in σπαίρω et σκιρτάω.]

Σκάλλω fodio. A κάω cavo. [Hinc nimirum κάλω, κάλλω, σκάλλω: Conf. et κέλλω. E. S.]

Σκαμμωνία Scammonia: herbæ genus. A σκάπτω fodio.

[Σκάνδαλον scandalum. Vir celeb. alio loco: "Verbum σκάζω, vulgo significans claudico, ab obliquitate nomen accepit. Inde deductum nomen σκάδαλον, et, inserto ν, σκάνδαλον, pp. significavit paxillum in decipula, cujus ope animalia capi solent: exponentibus ita vocem hanc veteris Grammaticis. Quanquam autem ea virtute vox σκάνδαλον non invenitur posita, imo, apud scriptores Græcos in universum, ne existat quidem nomen hoc σκάνδαλον, superest tamen formæ productior σκανδάληθρον, qua metaphorice usus est Aristophanes in Acharnens. vs. 687, translatione facta à decipula, vel paxillo decipulæ ad verborum fallacias. Sic, nimirum, accipiendum est, quod dicit ille, σκανδάληθρ' ἱστὰς ἐπῶν, i. e. verborum struens fallacias. A memorata virtute vox σκάνδαλον scriptoribus transfertur ad quodvis offendiculum." Alibi hæc addit. "Fit σκάνδαλον à verbo σκάζω, seu antiquo σκάδω, quod, interposito ν, peperit Lat. scando. Remotior origo est κάω, quod, inter alia, significavit cavo &c." Paullo aliter L. C. V. σκάνδαλον, inquit, pp. significat trabem in via positam, ad quam facile quis pedem offendat.——Origo σκάζειν. Videtur autem vox σκάνδαλον ex σκανδάλη fuisse contracta, uti certe σάνδαλον contractum fuit ex σανδάλιον &c." E. S.]

Σκάνδιξ genus oleris. A σκάζω. [Conf. σκάδω, σκάνδω scando, in σκάνδαλον.]

Σκάπτω fodio. A σκάω. Vide σκάλλω. Alibi hæc habet vir celeb. "Verbi σκάπτειν origo est κάω, quod cernitur in Lat. cavo. Inde derivata sunt κάδω, κάπω, κάπτω, et, præfixo σ, σκάπτω. Inde in Evangelio Lucæ (c. 6. 48.) conjuncta leges ἔσκαψε καὶ ἐβάθυνε, per figuram, quam vocant ἓν διὰ δυοῖν. Est enim idem, ac si Latine dixeris, fodiendo excavavit. Porro, à Præterito perfecto ἔσκαφα ortum, nomen σκάφη (ut à γέγραφα, γραφὴ, à βέβαφα, βαφὴ &c.) in usu eximie significavit parvum navigii genus, quod fieri solebat, excavando arboris truncum majorem. Scapham dixerunt Latini. Huic nomini σκάφη vicinum est alterum σκαφὶς, à cujus casu Dativo σκαφίδι formatum est σκαφίδιον scaphula." ["Σκάπτειν pp. est fodiendo cavare. Hinc τὰ ἐσκαμμένα, et σκάμματα, fossæ dictæ, quæ duci solebant in stadio. Earum latitudo saltu fuit superanda. Rem, non satis perceptam, commode declarat Scholiastes Pindari ad Nem. Od. 5. 26. Sed esse jussit, iisdem nominibus appellari terminum, sive alteram fossæ marginem, ad quem saltu perveniebant. Probe autem animadvertendum est, (quod ignoratum plures doctos viros in errorem dedit) multum differre potestatem hanc ab alia, quæ ad palæstram spectat. Nam et certaminis locus, vel stadium, σκάμμα vocatur, duplicem ob caussam, quod tum fossa et vallo præcinctum esset, tum arena effossa constratum. Hoc voluit Hesychius: Σκάμματα, ἀγῶνες, στάδια. Unde apud patres Ecclesiasticos multiplex, ad Christianam, et in primis monachicam, palæstram, in hac voce, translatio. Evagrius, Hist. Eccles. 5. 6. τοῖς μοναχικοῖς ἐναποδύεσθαι σκάμμασι ad severam monachorum disciplinam sese, veluti athletam, positis vestibus, comparare. Præ cæteris hoc vocabulo delectatur Chrysostomus, nec Latini patres refugere, Ambrosius de Jejunio, cap. 21. Aldhelmus de laud. Virgin. c. 1. Ennodius, l. 2. ep. 5. In Hieronymo vox, sæpe corrupta, abiit in stemma: ut egregie ostendit Paul. Leopardus, Emend. l. 1. 22. Isidorus, in Glossis, σκάμματα arenæ, ubi Athletæ luctantur. Cæterum de adagio πηδᾷν, vel ἅλλεσθαι ὑπὲρ τὰ ἐσκαμμένα, quod à priore hujus vocabuli potestate ductum, de malesedulis hominibus usurpatur, qui nimia diligentia præscriptos limites, et rerum modum excedunt, vide Andr. Schottum ad Zenobium, Cent. 6. 4. 23. In eo explicando lapsus est G. J. Vossius, Etymologico, in voce scamma &c." T. H.] [Σ literam, hoc in voce præfixam esse, neque ad radicales literas pertinere, facillime probet alia vox κάπετος, fossa, apud Homerum: unde Il. Ο. 356 ὄχθας καπέτοιο βαθείης, et Il. Ω. 797. ἐς κοίλην κάπετον θέσαν. Pro eodem hoc κάπετος, apud Hesychium, t. 2. c. 1202. leges σκάπετος, ubi adi viros doctos. E. S.]

Σκάριφος stylus. Pro κάριφος, quod cum κάρφος componendum, de quo supra, suo loco. [Hesychius, σκαριφᾶσθαι· ξύειν, σκάπτειν, γράφειν· ἔνθεν καὶ ὁ σκάριφος, ξυστὶς, γραφὶς κ. τ. λ. Ubi vide Albertium, ex Schefferi Adversariis (Miscell. Obss. Vol. 8. 3. p. 445. insertis) egregia promentem. Recte vero, eodem indice Albertio, admonuit H. Stephanus, "σκαριφᾶσθαι potius repetendum videri à σκάριφος, quam, contra, σκάριφος à σκαριφᾶσθαι." Sane σκαριφᾶσθαι esse productius verbum, nemo non videt. Sed necesse est, ut paullo altius adscendamus. Stirpe haud dubie est κάω· hinc descendit κάρω· à κάρω porro καρίω, καρίπω, καρίφω, et, præfixa σ, σκαρίφω. Glossæ veteres Philoxeni, et aliorum, p. 169. "Scarifo, χαράσσω, κατακνίζω. Scarifat, κατασχάζει, κατακνίζει, καταχαράσσει." Ubi tamen simul observandum est, scarifo à Latinis contracte dictum esse, in Præsenti Indicativi, pro scarifao, σκαριφάω, σκαριφῶ, ut amo pro amao, ἀμάω, ἀμῶ· adeoque Lat. scarifare, et Gr. σκαριφᾶν, (unde σκαριφᾶσθαι,) esse eadem verba. A Lat. scarifo diversum nonnihil est alterum scarifico, usitatius verbum, sive hoc placeat esse formæ productioris, sive malis compositæ, ut magnifico, &c. Illud certum est, formam simpliciorem κάρω, unde σκάρω &c. alteramque χάρω, (unde χαράω, χαράσσω,) sibi cognatas fuisse, commodissimeque adeo Latinorum scarifare, per χαράσσειν, à Glossatoribus, fuisse redditum. Cetera dabit Schefferus l. l. E. S.]

Σκεδάω dissipo. Repetendum est à κίω, vel κιω moveo. Verbo σκέδω vicina forma fuit altera σκέθω, quod à scido, et scindo, origine sua ac potestate, non differt. A σκέδω porro est σκεδάω et σκίδναμαι, à σκέδω, σκεδάω, σκεδάννυμι, σκεδάννυμαι &c. T. H. [Jam vero, quemadmodum vidimus, κάπετος et σκάπετος fuisse easdem voces, sola litera σ præfixa, inter pronuntiandum leviter diversas, sic observandum est, σκεδάω et κεδάω, σκίδναμαι et κίδναμαι, æque parum à se invicem differre. Prima eorum omnium notio est fundi, diffundi: unde orta est altera dissipandi. Conf. Il. Ψ. 227. cum Π. 347. Od. Β. 252. E. S.]

Σκεθρὸς exactus. Fortasse à σκέω, de quo vide ad σκεῦος. [Hesychius σκεθρῶς, ἀκριβῶς. Plura dabit (ab Albertio ibidem jam laudatus) Foesius in Œconomia. Verbum σκέθω pp. idem esse atque vicinum σκέδω s. σχίδω, Lat. scido, et scindo, supra observavit T. H. A σκέδω, sive σχίδω, est Lat. scheda, et Diminut. schedula, uti à σκέδω s. σχίδω, σχίδος, σχίδη, σχίδιον. Notio exacti, in σκεθρὸς, duci forte potuit ab illa scindendi, et in partes secandi: unde σκεθρὰ δίαιτα, apud Hippocratem, sit pp. victus ratio, quasi, scissa in partes et divisa. An huc etiam referri potest Glossa Erotiani, qua σκεθρὰ exponuntur ἴσως similis, quasi dixeris, ad eundem modum scissa? E. S.]

Σκείρων Sciron: ventus à Scironiis saxis spirans. Componendum est cum σκαίρω de quo supra. [Etiam Σκείρων, sive Σκίρων Sciron, fuit latronis nomen. Apparet, vocem hanc esse pp. Participium præsens verbi σκείρω, quod idem fuisse potest ac κείρω tondeo. Conf. de formis Participialibus hujusmodi (quæ in nomina propria abierunt, ut Κρέων &c.) Analog. Lenn. cap. 10. p. 156. E. S.]

Σκέλλω arefacio, attenuo. A κίω, quod cum κέλω est componendum. [Confer omnino verbum κέλω et κέλλω, à quo, litera σ præfixa, factum est nostrum σκέλλω. Plura dabit vir celeb. ad σκέλος et σκληρός. E. S.]

Σκέλος crus. Cum σκέλλω componendum. Alibi hæc præbuit vir celeb. "A verbo κέλω (unde derivatum κέλλω Lat. cello, i. e. tundo, allido) oriuntur κελέω et κλάω. Hinc κλάω, quod, à tundendi, allidendive notione, eam frangendi accepit. Alterum κελέω produxit contractum κλέω, et, præposito σ, σκλέω, quemadmodum à κέλω derivatum σκέλλω. Hinc proxime descendit σκέλος, qua voce, ab allidendo, et duritie, dicitur crus, tibia. Porro à σκλέω ortum est σκελετὸς: in quo notio frangendi eximie transfertur ad duritiem ossium arefactorum; itaque σκελετὸν, Substantive positum, dicitur cadaver, carnibus privatum, et ossibus tantum constans." Vide porro in σκληρός.]

Σκέπαρνον ascia. A κάω. Componatur cum σκάπτω.

Σκέπτομαι dispicio, considero. A σκέπω tego. [Vide mox in σκέπω.]

Σκέπω tego. A κίω, quod cum κεύθω componendum. Alibi ita vir cel. "Σκέπω pp. est tego: unde σκέπας tegmen. Inde σκέπομαι et, hujus loco pro motivum, σκέπτομαι pp. memet tego, vel apud animum tego. A prospectu oculorum verbum hoc transiit ad considerationem, et contemplationem, quam quis mentis oculis secum facit. Quare σκέπτεσθαι reddi solet per considerare, contemplari animo. Quæ notio quoque cernitur in derivatis σκέμμα, σκέψις, σκέπτης, et hinc formato σκεπτικὸς, quod nomen ei convenit, qui, de omnibus dubitans, semper considerat, et nunquam definit: qua virtute dicti sunt Sceptici. Porro à verbo σκέπτομαι, seu Præterito Medio ἔσκοπα, nomen σκοπὸς eximie significat speculam, in qua quis tecte latens, aliorum actiones considerat, et speculator; unde et σκοπὸς terminus, meta, quam quis considerat, dum eo collineare conatur &c. A memorato autem σκέπτεσθαι, compositum ἐπισκέπτεσθαι curæ et inspectionis potissimum accepit significationem, quemadmodum ἐπιβλέπειν, et similia composita, usurpantur. Inde nominati ἐπίσκοποι in N. T. ecclesiæ inspectores et curatores." [Σκέπτομαι est à σκέπω, quod pp. notat obtendo manum oculis. Σκέπτομαι manu oculis prætensa aliquid video. Hoc, ad mentem translatum, idem significat ac considero, et tanquam scopum habeo propositum. Hinc σκοπὸς scopus, visui prætensus. T. H.]

Σκεῦος vas. A κίω tego: de quo modo ante diximus. Alio loco cel. Lennepius: origo est verbum κίω, vel κεύω tego. Unde proximum derivatum κεύθω, Latine occulto. Litera σ, ante consonantem, ab initio verborum, originalis non est. Ita σκίναψ dicitur pro κίναψ, σκέλλω pro κέλλω &c. [Quæcumque instrumenta ad supellectilem spectant, ea à Græcis dicuntur σκεύη. Recte igitur Hesychius σκεῦος interpretatur ἀγγεῖον ἅπαν quodvis vas. Domesticam supellectilem Eunuchus comicus appellavit σκεύη τὰ κατ' οἰκίαν, in Adulatoribus, teste Polluce, Onomast. 10. segm. 10. — Hinc κατασκευάζειν ornamentis instruere &c. L. C. V.]

Σκηνὴ tentorium. A κίω tego. [Σκηνὴ dictum fuit à σκῆνος, quod à verbo σκάω. Hoc ex σκάος contractum, quod à σάκος. Sic à Poëtis clypeus dicebatur, voce orta à Præterito perf. Activo verbi σκάω, vel σκέω. Pro verbo σκάω, significante tego, dixerunt etiam σκιάω, unde remansit σκιὰ umbra. Hinc σκιάζειν umbrare. A verbo σκέω ductum etiam σκέος nomen produxit σκεῦος, vestem denotans, quo adversus aëris injurias corpus tegimus. Σκηνὴ tentorium pp. tectum erat, in quibus primi mortales etiam habitabant. Postea apud Græcos non tantum militaria tentoria dicta sunt σκηναὶ, sed et in oppidis Græciæ, sicubi solennitas quædam celebraretur, tabernæ, quas, in foro et publicis viis, defigebant mercatores, σκηναὶ vocabantur. Vocem Theophrasto restituit Casaubonus, c. 24. et plura adnotavit in Animadvers. ad Athenæum, l. 4. c. 20. &c. L. C. V.]

Σκήπτω nitor. A σκάω cavo, incurvo. [Σκήπτομαι pp. nitor: unde σκῆπτρον sceptrum, s. baculus, quo quis innititur. Transfertur etiam ad significationem prætexendi, sive prætextum adferendi, quo quis innititur. Sic ἔμπορος σκήπτομαι, (Aristophan. Plut. vs. 905.) simulo me esse mercatorem. Apud Athenienses mercatores liberi erant à multis vectigalibus, ut eo magis mercaturam promoverent. Si ergo pecunia esset conferenda, aut in bellum eundum, multi prætexebant, se mercatores esse, adeoque non debere pecuniam conferre, aut militare. T. H.] [Alio loco idem vir summus de voce σκῆπτρον: "Aberrant, quibus origo repetitur ab Hebr. שֵׁבֶט vel Chald. שַׁרְבִיט. Forma prorsus est Græca, atque ea, quæ instrumentorum significationem habet. Σκήπτω, vel σκήπτομαι, nitor, innitor baculo, aut cuicumque rei ad gressus firmandos. Homerus per se, absolute, ponit σκηπτόμενος baculo incessum sustentans, sive, ut Scholiastes interpretatur, ἐπερειδόμενος, Od. Ρ. 203. 338. Et constructe, Il. Ξ. 457. (δουρὶ) σκηπτόμενος. Apollon. Rhod. 2. 198. βάκτρῳ σκηπτόμενος. Hinc igitur σκῆπτρον, similiter ac βάκτρον, à βάω, βάζω, βιβάσκω, et βακτηρία, pp. instrumentum, cui quis innititur, et apud Romanos, ab eodem fonte derivatum, baculus. Illam vim nativam servarunt Iones. vid. Herodot. l. 1. c. 195. Ab eodem verbo deflexa σκηπάνιον, σκήπων, σκίπων ut, apud Strabonem, p. 938. σκίπων, ἐστὶ σκῆπτρον &c." T. H.]

Σκιὰ umbra. A κίω, quod idem ac κίω tego. Vide σκέπω tego. [Duplex fuit verbum, σκάω et σκίω. Hinc σκιὰ umbra, σκιάζειν tegere, obumbrare: cujus composita ἐπισκιάζειν, et κατασκιάζειν, simplici verbo magis frequentantur. L. C. V.] [Etymologo c. 718. 33. σκιὰ dici videbatur παρὰ τὸ κίω, τὸ ἀκολουθῶ, καὶ, πλεονασμῷ τοῦ σ, σκιὰ, ἡ συνακολουθοῦσα. E. S.]

Σκίλλα scilla. Componendum forte cum κίω, σκίω, tergeo. [Σκίλλα scilla: frutex vel herba de ceparum genere, quæ singulari (ut putabant) ad purgandum virtute pollens, lanæ implicata, corpori circumdabatur. Hinc σκίλλῃ περικαθαίρειν, Theophrasto, Charact. 16. ubi egregie notavit Casaubonus, p. 133. T. H.]

Σκιμαλίζω medium digitum porrigo. Componendum est cum σκίμαπτω, et hoc cum σκήπτω: quod vide suo loco. [Plura dabit H. Stephanus, in Append. Thesauri, c. 60. E. S.]

Σκινδαψὸς genus plantæ similis hederæ. Forte à σχίζω findo. [Etiam à Juba ὄργανον μουσικὸν reddi, observavit Etymologus, c. 201. 3. E. S.]

Σκιρὸς scrupus. A σκίρω, quod cum σκαίρω componendum.

Σκιρτάω salio, exsilio. Verbum hoc ejusmodi saltum pp. notat, quem Latini exprimunt verbo tripudiare. Differt autem forma tantum fere à verbo σκαίρω, cujus loco Attici quoque, præfixo α, pronuntiant ἀσκαίρω. Ut autem origo cognoscatur, abjicienda primo est litera σ. Oritur, nimirum, à remotiore origine κίω, ut σκαίρω à vicina forma κάω. Est his verbis propria potestas in primis cavandi: quod ipsum verbum Lat. cavo non aliud est, nisi Græc. κάω, ad morem Æolum pronuntiatum. Æoles, nimirum, ad hiatum vocalium fugiendum, interponere solebant digamma suum Ϝ, quæ litera ejusdem potestatis est, ac Lat. v, vel Græcorum β, mollius pronuntiatum. Ab isto igitur κάω, præfixa σ, ortum est σκάω: à κίω autem σκίω. A σκάω porro duplex verbum factum σκάζω et σκάρω. Ex his prius (σκάζω) in usu, ab incurvando, vel cavando, speciatim ad claudicandi notionem fuit translatum: alterum σκάρω peperit memoratum σκαίρω, quod, vi originis, significat corpus, seu membra, inclinando, curvandoque, atque adeo varie flectendo, saltare seu tripudiare. A σκίω vero, et, inde facto, σκίρω, nomen profectum est σκιρτὸς, sicut à σκάρω factum σκάρτης, quod pro agili, in saltu, reperitur apud Hesychium. Ipsum σκιρτὸς in usu non est: sed peperit ex se verbum σκιρτάω, frequentis usus apud veteres. De fœtu, in utero matris subsiliente, ad imitationem loci in Evangelio Lucæ, 1. 44. [et Genes. 25. 22.] usus est Nonnus, in Dionys. l. 8. 224. &c. [Significat sæpe saltationem lascivientem, quæ numeris non respondeat. Sæpe ponitur de animalibus, quæ in pabulis exsiliunt. Hinc homines quoque dicuntur σκιρτᾶν, qui lascivo saltatu lætantur, qui, lætitiæ testandæ gratia, exsiliunt. T. H.] [Latet origo verbi. Adfinis significationis sunt σκαίρειν et σκιρτᾶν. Prius sæpe permutatur cum σπαίρειν palpitare.— Posterius σκιρτᾶν, saltare, non ponitur, nisi de motu vehementiore. Adhibentur igitur ab Hesychio, ad verbum σκιρτᾶν explicandum, verba ἅλλεσθαι, σείεσθαι, ὀρχεῖσθαι salire, saltare, se movere. L. C. V.]

Σκίταλοι homines leves. Forte à κίω moveo. [Vide Hesychium, t. 2. c. 1213. et ibid. eruditiss. T. Fabrum &c. E. S.]

Σκληρὸς durus. A verbo κλάω frango nomen ortum est κληρὸς fragilis: quæ notio conservata est in derivato σκληρὸς, quod pp. idem ac κληρὸς, præfixa tantum litera σ. Inde autem, ad duritiem, translatum vocabulum est, siquidem vicinæ sunt fragilitatis et duritiæ notiones. [Alia forma σκληρὺς, quæ in Lexicis non prostat, è verbo σκληρύνω, linguæ Græcæ est restituendum. Verba enim in ύνω formata sunt à nominibus in υς: ut ὠκύνω celerare, ab ὠκὺς, πλατύνω dilatare, à πλατὺς, αἰσχύνω pudefacere, ab αἰσχύς. Σκληρὺς in veteri lingua durities dicebatur. In usu remansit σκληρὸς durus, derivatum à verbo σκλέω: hoc contractum est ex σκελέω, quod à verbo σκέλω. Σκέλω, et σκέλλω, superest, significans arefacere. Proximum verbi σκέλω derivatum est σκέλος, crus, sive tibia, ab ossis duritie sic dicta. Aoristus σκῆλαι, idem ac ξηρᾶναι, arefacere, occurrit apud Homerum, Il. Ψ. 191. Conf. Hesychius. A σκέλω, σκελέω, et σκλέω duresco, durus fio et siccus. A σκελέω remansit σκελετὸς duratus. Cadaver duratum, sive ossa cadaveris, σκελετὸν vocant Medici. Supersunt derivata ἀποσκλῆναι, et κατασκλῆναι Lat. prorsus arescere. Usurpavit ista duo Alciphron, l. 3. ep. 3. et 4. Rarissimum compositum ὑπερσκλῆναι, (figurate significans rei alicui ita deditum esse, ut illi veluti inarescas) attigit T. H. ad Hesych. in voce Ἐσκληκότα. L. C. V.] Conf. similis translatio in ipso Græcorum ἀζαίνειν, Lat. pp. arescere supra in ἄζω. E. S.]

Σκολιὸς obliquus. Quasi à σκέλος, quod cum σκέλω, σκέλλω, componendum. [Σκολιὸς est curvus, obliquus, pp. contractus ex ariditate. Oritur enim à verbo σκέλω, in quo litera λ duplicata fuit. Σκέλλω autem significabat arefacere et arefactum indurare &c. L. C. V.]

Σκολόπαξ gallinago. Forte à σκόλοψ, de quo vide suo loco. [Alias legitur ἀσκαλώπαξ, monente H. Stephano, Append. c. 63. quem vide, et adi viros doctos, Albertio laudatos, t. 2. c. 1215. E. S.]

Σκολόπενδρα Scolopendra. Animalculum ex genere multipedum. A σκόλοψ et ἕδρα.

Σκόλοψ palus acutus. A σκολόπτω, quod cum σκαλύπτω, et κολούω componendum. De hoc autem vide supra. [Etymol. c. 718. Σκόλοπες· ὀξέα ξύλα, ἅτινα ἐμπήγνυται τῷ τείχει· παρὰ τὸ κολάπτω, κολάψω, κόλοψ κ. τ. λ. Conf. supra in κόλοψ. Verbum fuit κέλω, κέλλω Lat. cello, pp. pello, impello. Huic cognata alia forma κόλω dedit κολάω, κολάπτω: unde deinde κόλοψ, et, præfixa σ, σκόλοψ. Vide omnino in κέλω, supra. E. S.]

Σκόροδον allium, σκορπίζω dissipo, σκόρπιος scorpius. Forte originem habent vicinam verbum κείρω et simil. [Recommemat singula. Σκόροδον allium, pro quo etiam contracte dixerunt σκόρδον, repetendum omnino videtur à κέρω, cognata forma alteri κείρω et κάρω. Conf. H. Stephani Append. c. 44. E. S.]

Σκορπίζω dissipo. Alibi de hac voce sic Lennepius: "Verbum proprium est dialecto Ionicæ: unde transiit ad Hellenistas, et dialecti plebeiæ scriptores. Valet autem idem, quod σκεδάζω, et σκεδάννυμι, id est, dispergere &c. [Σκορπίζειν, et διασκορπίζειν, ignota Græcis veteribus verba, Macedonibus tamen usurpabantur. Alexander Macedo, quum coloniam in Ægyptum misisset, atque ibi suo de nomine condidisset Alexandriam, Macedonica dialectus pervenit ad Judæos, qui Alexandriæ sedem fixerant, quique illic sub Alexandri successoribus sæpe res habuerunt satis lætas." &c. L. C. V.]

[Σκορπίος scorpius. Derivatio hujus vocis incertior. Veteres nonnulli repetebant παρὰ τὸ σκαιῶς ἕρπειν, alii magis etiam coacte. Vide Etymol. col. 719. 20. ss. et Bocharti Hieroz. P. 2. 4. 29. col. 633. 634. Cognationem habet cum præcedenti σκορπίζω. Possis etiam recta repetere à verbo κόρω, sive κείρω seco, unde σκόρω, σκόρπω, σκορπίος, ut ab aculeo nomen habuisse videatur, non aliter atque Hebr. עקרב, et Ar. عقرب. E. S.]

Σκότος tenebræ. A κόω, cui vicinum κέω. Vide σκιά. [Etymol. c. 719. 29. σκότος ἀπὸ τοῦ σκιάζειν ἐτυμολογεῖται. Quæ derivatio, etsi non satis justa sit, facile tamen ad verum etymon reduci poterit, modo cogitemus, thema esse κόω, cognatum alteri κέω. Jam vero, uti à κέω, σκέω, factum est σκιὰ, sic à κόω, σκόω, (E 3 pers. Præter. Perf. Pass. ἔσκοται) ortum fuit σκότος. Redi ad voces σκιὰ, σκέπω &c. E. S.]

[Σκύβαλον stercus, fimus. Hesychius: Σκύβαλα· κόπρος. Plura dabit Catakerus, Advers. Miscell. cap. 43. col. 868-877. Stirps haud dubie est κύω turgeo. Conf. κύβος. Superesse etiam dicitur simplicior forma κύβαλον apud Pollucem, (l. 2. Segm. 140.) sed ibi rectius legitur κύβαλα, quod Hippocrates κύβετα dixerit. E. S.]

Σκυδμαίνω irascor. Pro κυδμαίνω, quod à κῦμα: hoc vero à κύω turgeo. [Etymologus, c. 719. 54. Σκυδμαίνειν, τὸ σκυθρωπάζειν, καὶ ὀργίζεσθαι κ. τ. λ. Hesychius addit insuper, explicationis loco, τὸ [illegible]. Apud eundem porro σκύδμαινος idem est ac σκυθρωπός. Originem turgendi, nempe, præ ira pluribus indicabit cel. Lennep. in σκυθρωπός. E. S.]

Σκυθρωπὸς tristis vultu. De hac voce alibi Lennepius: "Vox σκυθρωπὸς, si originem spectes et formationem, eadem est," inquit "quod σκυθρὼψ, quod compositum ex σκυθρὸς, et ὤψ: sicuti composita sunt τυφλὼψ ex τυφλὸς et ὤψ· χαρὼψ, ex χαρὰ et ὤψ. Significat χαρὼψ eum, qui vultu læto est: ejus loco etiam dicitur χαροπός. Σκυθρὸς porro contractum est ex σκυθερὸς: id quod à nomine σκύθος oritur, et hoc à σκύθω, quod (sicut Medium σκύθεσθαι, Hesychio interprete,) idem est ac χολοῦσθαι, θυμοῦσθαι, et σκυθρωπάζειν. Verbo porro σκύθω vicinæ formæ fuerunt σκύδω, et σκύζω: quorum prius peperit usitatum verbum σκυδμαίνειν. Quæ autem ab Hesychio interpretatio addita est, θυμοῦσθαι, ea viam nobis facilem reddit ad originem indagandam, quæ est verbum κύω, Latine turgeo: unde transiit ad iram, qua quis intumescat ac turgeat: cujus generis translatio etiam spectatur in nomine κύων canis, pp. turgens, sive in iram intumescens." [Conf. supra in κύων. Addit hæc L. C. V. "Usus vocis σκυθρωπὸς ab aliis satis fuit adumbratus, ut à Joh. Alberti, et Jac. Elsnero. Vox σκυθρωπὸς pp. est casus secundus formæ veteris σκυθρὼψ. Uti enim ὑδρὼψ, κυκλὼψ, χαρὼψ, sic et antiquis Græcis σκυθρὼψ dicebatur.——Σκυθρὸς à Grammaticis redditur στυγνὸς, χαλεπὸς, ὀξὺς, σκυθρωπός. Quando, in Hesychii Lexico, forma intensiva σκύθραξ, (ista enim terminatio intendit vim simplicis, ut in πλούταξ, νέαξ, similibusque) redditur μεῖραξ adolescens: cogitandum est de loco quodam Comici, in quo adolescens tristis et severus ita diceretur." Ipsum Latinorum obscurus ad eandem stirpem (unde Græca σκυθρὸς, et σκυθρωπὸς, propagata sunt) manifesto pertinere, nuperrime nos admonebat vir, in his literis princeps. Boemanni nugæ erant, vocem illam obscurus doctam esse è fonte Hebræo: quasi vero ab Hebr. שחר niger fuit, descendissent Lat. scorus, oscurus, scurus, unde dein obscurus. Longe rectius observaverat jam Is. Vossius, cum isto scurus componenda esse Gr. σκιερὸς, σκιά, σκαιὸς, σκοτεινὸς, σκότος. Totam tamen analogiæ normam nondum perspexerat ille Vossius. Stirps est σκύω, sive κύω, unde σκυθρὸς quibus cognata σκόω, σκέω, et hinc σκότος, σκοιὸς, σκιὰ, σκιερὸς &c. E. S.]

Σκύλλω vexo. Compone cum σκάλλω. [Ortum est à σκύω, quod pp. significabat tegmen lacero, et lacerando detraho. Illinc ortum, σκῦτος, pellem notat animali detractam. Illinc spolia dicuntur σκῦλα, detracta quippe cadaveribus occisorum. Permutantur verba σκυλεύειν, et ἐκδιδύσκειν, 1 Chr. 10. 8. et 1 Reg. 31. 8. A σκύω itidem ortum, σκύλλω, significat vexari, fatigare. Verbum hoc (à Luca in Evang. c. 7. 6. 8. 49. et Marco item c. 5. 35. adhibitum) est sane quam antiquissimum: et tamen vix unquam positum reperietur à scriptoribus Græcis, qui florente lingua scripsere. Evitatum, nempe, fuit ab Atticis, propter pronunciandi quandam scabritiem. Semel adhibitum legitur in Æschyli Persis, vs. 577. Natus est Æschylus annis 525. ante Christi natales. Legat quis Æschylo recentiores omnes scriptores Atticos, nusquam adhibitum inveniet illud verbum. Postea videtur renatum: in linguis enim Multa renascentur, quæ jam cecidere, cadentque, quæ nunc sunt in honore, vocabula. Eustathius, interpres Homeri, vixit 1200. circiter annis, post Christum natum. Is pro vexari verbum σκύλλεσθαι bis adhibuit, in Iliad. I. p. 670. et in Od. Δ. p. 197. Epigrammatum scriptores, interea temporis, vocem σκυλμὸν adhibuerant. Vide Epigramm. apud Cl. Ruhnken. Epist. Crit. 1. p. 41. Est locus in Evangel. Matthæi (c. 9. 36.) ubi, quum de hominibus, instar ovium pastore carentium, et huc illuc errantium, legantur Participia ἐκλελυμένοι, καὶ ἐῤῥιμμένοι soluti et disjecti, quod in quibusdam codicibus manuscriptis legitur ἐσκυλμένοι, a viris quibusdam primariis fuit probatum. Videtur tamen potius esse alterius participii interpretamentum. L. C. V.] [Gr. σκύλλειν pp. esse vellere, vellicare, satis evicit Cl. Kypke ad Matth. 9. 36. Vide porro in σκῦτος. E. S.]

[Σκῦλον spolium. Vide in σκῦτος.]

Σκύνιον summa palpebra, cilium. A κύω turgeo. [Etymol. c. 720. 3. Σκύνιον λέγεται ἡ ὀφρύς· καὶ ἐξ αὐτοῦ γίνεται σκυνίζω, καὶ σκύζω. Martinius confert verbum σκηνοῦν, dictumque putat, quod tegat oculum. Lennepii rationes propius accedunt ad κύω, unde σκύω &c. E. S.]

Σκῦτος corium. A κύω turgeo. [Pro σκῦτος etiam dixere σκύλος. Ejusdem ambo sunt originis: quippe à σκύω, ex quo auctum σκύλω, vel σκύλλω. Utrumque proprie notat quatio, et concutio, detrahendi aliquid gratia. Quare σκύλλειν νεκρὸν est quatere cadaver, et ejus vestem exuere. Hinc σκῦλον etiam ponitur pro spolio, alicui detracto, et τὰ τῶν πολεμίων σκῦλα sunt spolia, hostibus detracta. Si de animalibus est sermo, quæ occisa excoriantur, σκῦτος pellem notat quatiendo detractam. Distinguuntur autem δέρμα pellis, et σκῦτος, quod significat pellem, jam subactam et maceratam &c. T. H.]

Σκύφος scyphus. A σκύω turgeo.

[Σκώληξ vermis. Viro summo, S. Bocharto, Hierozoici p. 2. l. 4. cap. 26. p. 619. haud displicebat derivatio Etymologi magni, qui "per multas ambages nomen hoc tandem deflexerit ἀπὸ τοῦ σκύλλω." Verba Etymologi col. 719. 44. hæc sunt: σκώληξ, παρὰ τὸ μὴ ἔχειν κῶλα, ὅπερ ἐστὶν, κατὰ ἀντίφρασιν, πλεονασμῷ τοῦ σ· τὸ δὲ κῶλον παρὰ τὸ κλῶ· τὸ δὲ κλῶ παρὰ τὸ σκύλλω, τὸ ξηραίνω· καὶ γὰρ σκληρότερόν ἐστι, καὶ ξηρότερον. Sanior etymologia ejusmodi ambages ridet. Literam σ ab initio esse servilem, satis evincet collatio similium. Relege dicta ad σκάζω, σκάλλω, σκάπτω &c. Hoc autem est à κόλω, sive κέλω, quod cognatum fuisse alteri εἴλω, notionemque habuisse pellendi, impellendi, impellendo agendi, observavimus supra. Potuit autem vermis, sive potius, lumbricus (qui pp. dictus videtur σκώληξ, ut Il. N. 654. ὥστε σκώληξ, ἐπὶ γαίῃ, κεῖτο ταθείς) ab impellendo facile appellari, quum inter rependum se identidem propellat. E. S.]

Σκώπτω cavillor. A κόπτω repetendum. [Proprie notat gestu et vocis imitatione aliquem irridere. Hinc σκώμματα gestus irrisorios et jocularia. Comicis proprie σκώπτειν τινὰ dicitur aliquem in scena illudere, unde σκῶπται, irrisores, illusores. T. H.] [Plura vide infra in voce σκὼψ, suo loco. E. S.]

[Σκὼρ stercus. Genitivum habet σκατὸς, repetendum à forma cognata σκὰρ sive σκάς. De hac voce hæc habet T. H. "Σκὼρ, in Genit. σκατὸς, unde σκατάω, et compositum, apud Clementem Alexandrinum, διασκατάω merda conspurco. Quare huic Philosophiæ Epicureorum dicitur διεσκατωμένη, id est, sordida." Origo haud dubie est κόρω, unde κορέω verro, pecul. scopis. Inde σκὼρ pp. videtur esse, quod scopis everritur, stercus, Hebr. גָּלָל dictum proprietate eadem. Hinc et σκωρία scoria, pecul. æris, plumbi, ferri &c. E. S.]

[Σκὼψ bubo, avis è genere nocturnarum. Etymologus col. 719. 30. dictum tradit, παρὰ τὸ σκαιὰς ἔχειν ὄπας. Nec melius aliis composita vox videtur "ex σκιὰ et ὤψ oculus, quod in umbra, sive tenebris, acutius cernat." Erudite de hac voce egit Bochartus, Hieroz. P. 2. l. 3. cap. 11. p. 410. ubi existimat, verbum σκώπτειν pp. notasse, scopis instar, imitatione ridicula aliquid effingere. Hactenus ille. Paria fere habet ὁ πάνυ, T. H. "σκῶμμα" inquit "à σκώπτω, quod à σκὼψ, quæ vox maxime ponitur de homine joculari. Sunt enim pp. aves, quæ dicuntur σκῶπες, imitantes hominum actiones. Ea proprietas est hujus verbi, scilicet imitando exprimere alicujus actiones, et, per consequens, ludificare aliquem dicteriis." Nisi obstarent tantæ auctoritates, τὸ σκώπτειν videri possit ipsum verbum esse, unde vox σκὼψ effecta sit. Neque enim dubitandum est, quin σκώπτειν, sit pro κόπτειν: hoc autem manifesto eandem vim habet propriam, quam κόπτω tundere: et à tundendo ducta sit notio illudendi alterum. Conf. omnino Hesychii glossam ἰαμβίζειν· σκώπτειν. E. S.]

Σμαραγέω resono. Factum à μάρω. [Etymol. col. 720. σμαραγεῖ φωνεῖ, κτυπεῖ. Ἀπὸ τοῦ σμάραγος, σμαραγῶ. Conf. in μάραγδος.]

Σμάω abstergo. A μάω, quod cum μάσσω componendum: de quo supra.

Σμῆνος examen apum. Forte à σμάω [Etymol. c. 721. 10. Σμῆνος, τὸ μελισσοθέτον ἢ τὸ σύστημα τῶν μελισσῶν. Σημαίνει καὶ τὸ πλῆγμα, καὶ γίνεται ἀπὸ τοῦ σμῶ, σμήσσω, τὸ πλήσσω. Ex oriente vocem repetiit Martinius, quum شمع sam' Arabibus sit cera. At longe opportunior foret derivatio Etymologi, à σμάω, σμῶ, percutio. Mihi tamen vix dubium, quin nomen sit à σόω pp. magno cum impetu feror: de quo verbo vide supra. E. S.]

[Σμῖλαξ Arbor venenata, et σμίλη scalprum. An à μίω? Conf. μιστύλλω. E. S.]

[Σμύχω uro, inflammo. A μύω, unde μυχὸς locus interior, penetrale. Hinc σμύχεσθαι pp. dicitur ignis latens sub cinere. Nempe σμύχεσθαι pp. idem est, quod Belgæ dicunt smeulen. Lege omnino, quæ de hoc verbo habet vir summus T. H. ad Luciani Colloq. Select. p. 35. et Luciani Opp. t. 1. p. 351. E. S.]

Σμῶδιξ vibex. A σμώω, quod vicinum verbo σμάω. [Conf. in [illegible]. Etymol. c. 721. 20. παρὰ τὸ σμάξαι. οὕτω δὲ λέγουσιν οἱ Ἴωνες τὸ πατάξαι. Ὁ δὲ Φιλόξενος, ἀπὸ τοῦ μῶ, τὸ πλήσσω κ. τ. λ. E. S.]

Σμώχω mando. A μάω, quod cum μάω, μάσσω, μασσάω &c. componendum.

Σοβέω abigo. A σόβος citato gradu incedens. Stirps σόω, vel σέω agito. [Nimirum, β interposita est, pro more. Σόβω, vel σοβέω, notat concutere: sed apud Græcos et Atticos præterea passim ponitur pro magna cum pompa, magnoque fastu incedere. Sic gressus sæpe dicitur σεσοβημένος fastuosus, σοβαρῶς εἰς ἀγορὰν ἦλθε magno cum fastu et pompa in forum venit &c. T. H.]

[Σόλος massa ferri solidi. "Distinguunt Græci inter δίσκον et σόλον quorum ille sit lapideus, sive λίθος τετρημένος lapis perforatus; hic vero ferreus aut æneus. Vide Eustath. ad Il. ψ. p. 1332. et Ammonium in voce, ad quem plura notat Valck. in Animadv. l. 1. c. 14. Oritur autem vox σόλος ab σέλλω, vel σέλλειν explanare, in longum latumque dilatare. Nam, quod Eustathius, p. 140. σέλλειν κατὰ γλῶσσαν notare dicit ὁρμῇ impetu ferre, nulla nititur auctoritate veterum: quamvis analogia haud suo repugnet. Sic enim deduci potest à σέω, σέλω, σέλλω, σέλλειν." T. H.] [Σόλος massa ferri solidi, eaque rotunda, simplicissime repeti posse videtur ab obsoleto verbo ἴλω, pp. volvo, de quo vide dicta in ἴλω, ἴλυς &c. A notione volvendi facillime repetitur ea τοῦ ὁρμᾶν, quasi dicas volvi, provolvi cum impetu, quæ translatio notissima quoque est in ipso Lat. provolvi, devolvi, et Arabicis [illegible] [illegible] &c. Ceterum ab ἴλω esse σέλλω, ipse vir summus satis docuerat in σέλλος &c. E. S.]

Σομφὸς inanis, et fungosus veluti spongia. Porro σομφὸς, sive σόμφος, substantive, cucurbita silvestris. Hesychius exponit per χαῦνον· ubi adi viros doctos. Stirps forte est ἔω, unde ὄω, fero. Hinc præposita σ, factum σόω, σόφω, σόμφω, ut σόμφος pp. elatum, tumidumque adeo, significet. E. S.]

Σόος salvus. A σόω, vel σέω agito. Etiam σῶς, pro σόος, aut, quod aliis placuit, pro σάος, contracte effertur: quia et, productiori forma σάος, ac σῶος. [Conferantur dicta in σάω, et σόω. Plura dabimus infra in σοφός. E. S.]

Σορὸς loculus. Forte à σόω. Conferatur σάρω &c. [De σάρω diximus in σαργάνη, et σάρξ. E. S.]

Σοῦ vox abigentis aves. Pro σόω. Imperativus verbi σόω agito.

Σοφὸς sapiens. Conf. σαφής. Forte à σάω, et σόω, agito. Alibi sequentia habet vir cel. "In antiqua Græcia σοφὸς dicebatur, qui in aliqua arte aut disciplina peritus esset. Inde verbum σοφίζεσθαι proprium fuit doctoribus alicujus artis, aut disciplinæ. Ortum hinc nomen σοφιστὴς, notavit doctorem. Usus autem voluit, ut specialim adsignaretur doctoribus Philosophiæ: quumque hi, jam Socratis tempore, non tam id, quod verum esset, spectarent, quam potius, falsa specie doctrinæ, suos discipulos circumvenirent, contenti, si modo lucrum sibi facerent, male cœpit audire nomen σοφιστής, ponique adeo de doctore, qui specie tantum philosophus videretur, non autem revera esset." ["Σοφὸς apud Græcos generalem habet potestatem, notatque illum, qui artis, quam exercet, peritissimus est. Itaque σοφία majus aliquid significat, quam τέχνη. Nam, quum ponitur de artibus fabrilibus, perfectam notat earum cognitionem. Unde et σοφὸς, sæpe, ut honoris titulus, tribuitur artificibus: μάγειρος σοφὸς doctus coquus, τέκτων σοφὸς doctus architectus &c. Sic apud Aristophanem in Pluto, vs. 510. (in verbis οὔτ' ἂν τῶν ἀνθρώπων, οὔτ' ἂν σοφίαν μελετᾷν οὐδείς) excellentiam notat cognitionis, quando quis optime illius artis, quam profitetur, est peritus. Id monuit Aristoteles Ethic. Nicomach. l. 6. 6. ubi ait τὴν δὲ σοφίαν ἐν ταῖς τέχναις τοῖς ἀκριβεστάτοις ἀποδίδομεν sapientiam vero damus iis, qui sunt peritissimi suarum artium. Ita quoque jam olim dictus est ἀρότης σοφὸς sapiens arator." T. H.] [Alibi idem vir summus:

" σοφὸς primum quidem significavit sapientem, sed deinde etiam solertem, et callidum: unde σοφίζειν callidum et astutum reddere; et σοφίσματα reperta callida; quæ voce non tantum rhetorum dicuntur inventa, sed omnium, qui aliquid ingeniose inveniunt: Porro σοφιστὴς [illegible] is dicitur, qui alium reddit sapientem. Hinc poëtæ, qui ferrent hominum doctores, vocati sunt σοφισταί. Sed postea vox hæc σοφιστὴς propria facta fuit quorundam hominum, qui dialecticam artem docebant. Hi Philosophis inimicissimi erant: quare in Platonis Dialogis valde perstringuntur" &c. Hæc ille. Ceterum, si etymologiam vocis spectemus, haud dubie σοφὸς, et σόος, ejusdem originis sunt vocabula; amboque pp. notarunt agilem, celerem, ducta quippe à stirpe σόω agito. A σόω igitur σόος agilis, celer, et hinc sanus, salvus, opposite ad illum statum, quo quis morbo, vel carcere impeditus tenetur. Idem σόος porro, digammate inserto, dedit σοϜὸς, σοφὸς, agilis, celer, metaphorice in arte sua, adeoque dexter, peritus, sapiens. E. S.]

Σπάθη rudis seu rudicula: spatha. Etiam instrumentum textorum &c. A σπάω traho: de quo suo loco. [Etymol. Σπάθη, τὸ ὑφαντικὸν ἐργαλεῖον· παρὰ τὸ κατασπᾷν τὸν κρόκον κ. τ. λ.]

Σπαίρω tremo. A σπάω. [Proprie dicitur" de carne, igni imposita, ejusque vi vibrata et subsiliente; conjungiturque hoc sensu cum πάλλεσθαι, [illegible] apud Herodot. l. 9. c. 119. Οἱ τάριχοι ἐπὶ τῷ πυρὶ κείμενοι ἐπάλλοντό τε καὶ ἘΣΠΑΙΡΟΝ, Pisces salsi, igni impositi, vibrabantur, et subsiliebant." Vir summus N. G. Schrœder, in Obs. Sel. ad Orig. Hebr. p. 127. Hesychius, Σπαίρει· ἅλλεται, σκιρτᾷ, πηδᾷ &c. Vide dicta in σπαρτάω, et adi H. Stephani Thes. in ἀσπαίρω. E. S.]

Σπανὸς rarus. A σπάω traho. [Nempe, quasi trahendo attenuatus. Opponitur enim denso: qua significatione dici, monet H. Stephanus, rara tela &c. E. S.]

Σπαράσσω lacero, lanio. A σπαίρω, quod à σπάω traho, distraho.

Σπάργανον fascia, pannus oblongus, à σπάργω, quod à σπαίρω: de quo vide in σπαράσσω. [" Fasciæ, quibus infantes involvuntur, quibusque vinciuntur manus imprimis et pedes, ut membra tenella roborentur, Græcis σπάργανα, Latinis, propria voce, dicebantur cunabula et incunabula. Hesychius σπάργανα interpretatur δεσμὰ, ῥάκη vincula, panni. A voce σπάργανον verbum ductum σπαργανόω fasciis involvo &c. Nunc origo sic indicanda, et aliis etiam linguæ partibus lux accedat. Auctor Etymologici magni, p. 722. σπάργανον" inquit " παρὰ τὸ σπαράσσειν, σπαράγανον, καὶ συγκοπῇ σπάργανον. Recte. Sed non tradit, unde fluxerit σπαράγανον. Hoc docebit similium comparatio, in linguis tractandis fidelis magistra: Τύπανον, κόπανον, πόπανον, ἔχανον, φρύγανον, πλάκανον, ὄργανον. His demtur terminatio νον præfigatur augmentum. Subnascentur nobis τέτυπα, κέκοπα, πέποπα, ἔχα, πέφρυγα &c. præterita Media verborum τύπτω, κόπτω, πέπτω, ἔχω, φρύγω &c. Hæc transferuntur in σπαράγανον. Sicut φρύγανον, significans sarmentum, analogice oritur à πέφρυγα verbi φρύγω torreo, sic σπαράγανον ab ἐσπάραγα, Præterito Medio verbi σπαράσσω. Hoc ipsum autem σπαράσσω, per varios flexus, oritur à verbo σπάω traho. Trahendi notio convenit infantibus ἐσπαργανωμένοις. Recte Etymologus. λέγονται" inquit " αἱ πρῶται φασκίαι σπαργανώματα, ὅθεν σπαργανοῦνται οἱ παῖδες, [illegible] ἐπὶ τὸ [illegible] fasciæ, quibus ligantur infantes, et membra tenella rite conformentur. Infantium membra tenera σπῶνται trahuntur, [illegible] fasciis diriguntur: sæpe etiam distorquentur. Appositus est, ad hanc originem illustrandam, locus Senecæ, l. 6. de beneficiis, cap. 24. Ubi fœtium, ait, liberorum corpora, ac repugnantium, diligenti cura fovent, et, ne membra libertas immatura detorqueat, [illegible] rectum exitura constringunt. L. C. V.]

Σπαργάω distentus sum. A σπάω traho. [Insistamus paullo diutius huic verbo illustrando. Exempli enim loco erit in aliis similibus explanandis. Græcorum σπαργᾶν, et Lat. spargere (quin et alterum Græcum σπείρω) cognata esse verba, quis dubitet; modo contulerit Aoristum, qui vulgo dicitur, secundum, ἔσπαρον, verbo σπείρω dari solitum? Sed omnes scrupuli facile eximentur, si observatum magni Valckenærii hic teneamus, " verba in άω esse desiderativa, ut θανατάω cupio mori, φονάω cupio interficere alium, λουτιάω lavaturio, λογάω dictaturio" &c. Vide ejusdem Adnotat. Critic. in loca quædam librorum S. Novi Fœd. p. 544—545. Ergo σπαργάω nostrum, vi formæ suæ, pp. idem fuerit, ac [illegible] Latine dixeris sparturio, sive spargere cupio, nempe, præ nimia humoris copia, qua distentus sum. Hesychius, σπαργᾶν ὅτε οἱ μαστοὶ πλήρεις ὦσι γάλακτος. Eidem σπαργῶν est ὁ πλήρης, et σπαργῶσι (sive σπαργοῦσι, ut placuit Cl. D'Arnaud, Lectt. Gr. p. 122.) πλημμυροῦσι, ἀποστάζουσι. Itaque aptissime de mammis dicitur, lacte adeo plenis ac distentis, ut spargere illud cupiant. Quod ipsum σπαργᾶν de arboribus aliisque rebus etiam adhibitum, succo turgescentibus, ita ut erumpant guttæ. Vide H. Stephani Thesaur. t. 3. col. 911. E. S.]

Σπάτος corium. A σπάω. [Hesychius, col. 1243. Σπάτος· δέρμα, σκῦτος. Ad quem locum à Sopingio laudatur Casaubonus, in Athen. l. 14. 4. p. 695. qui à Bœotiis corium hac voce dictum fuisse conjicit. Videtur autem σπάτος corium dici, quasi, detractum, sive detrahi solitum. Conf. dicta in Animadvers. ad Analog. ling. Gr. p. 243. E. S.]

Σπάω traho. A πάω, premo &c. Vide supra. [Proprie bibentes dicuntur σπᾷν, quum uno spiritu integra pocula exhauriunt, [illegible] spiritu suo attrahunt potum &c. Etiam attraxit ensem &c. Vide H. Stephani Thes. 3. 915. ss. et conf. in σπείρω. E. S.]

Σπεῖρα spira. A σπέω, cui vicinum σπάω. [Originem hanc satis exprimunt illa Eustathii ad Od. Ξ. 269. p. 1563. σπεῖρα ἢ σπεῖραι, δι' ἃς αἱ νῆες ἝΛΚΟΝΤΑΙ. Est igitur σπεῖρα, sive σπεῖρον (utroque enim genere exhibent Pluralem formam loco laudato Codices Homeri) pp. nomen Adjectivum à Singul. σπεῖρος, α, ον, pp. id quod trahitur, sive attrahitur, designans. Conf. infra in σπείρω. E. S.]

Σπείρω sero, semino. A σπέω. Idem pp. quod spargo. Origo est σπέω moveo. Alibi cel. Lennepius: " Verbum σπέω, unde Græc. σπείρω, et Lat. spero, peperit nomen σπέρμα, quod est Latinis semen" &c. [Stirps certissima est σπέω, cui cognatum σπάω, pp. traho, attraho. Seminatio peragitur manu identidem attracta, protracta. Quorsum allusit poëta, Psalmo 126. 6. collato Amos. 9. 6. ubi diserte habetur משך הזרע trahens semen. Notio vero sperandi, apud Latinos, fluxit ab exspectatione protracta, unde spes lenta dicitur, et protracta. Proverb. 13. p. 126. תוחלת ממשכה spes tracta redditur à Schultensio, observante h. l. simul, vocem תוחלת (quæ vulgo spes redditur) pp. esse lentorem, hinc spem lentiorem, tenaciorem. Vid. Comment. in Prov. p. 126. coll. [illegible] 98. ejusdemque Comm. ad Job. 6. 11. p. 177. Ceterum, uti à σπέω est σπείρω, sic à σπάω productum σπάρω, unde spargo &c. E. S.]

Σπένδω libo: quod cum σπείρω, et Lat. spargo componendum. [Itaque stirps indubitata est σπέω, cui cognatum σπάω. Originem clarius indicat Futurum σπείσω, tanquam à σπέθω, vel σπέω, repetitum. Apud Etymologum, col. 783. 56. memoratur σπένδω τὸ ἀναίρω, in quo videri possit esse aliud originis indicium, quatenus ἀναίρειν tollere possit accipi, pro amovere, tracta quasi manu &c. Sed metaphoram ibi esse, ab Apostolo petitam (qui 2 Tim. 4. 6. ἐγὼ γὰρ ἤδη σπένδομαι, inquit, locutionem petens à libatione sacra) citatio hujus dicti Paullini, ab ipso Etymologo facta, satis indicat. Cum verbo autem Græco σπένδω convenire videtur Belgarum vetus spenden, quod à Kiliano nostro exponitur erogare eleemosynam, nempe, quasi protrahere eam e crumena diceris. Ab isto spenden, (nisi malis à Gallorum simili obsoleto verbo spender) ductum est vulgo tritissimum nostrum spenderen. Conf. *Ten Cate*, 1. *Parte*, p. 405. [illegible] S.]

Σπέος spelunca. A σπέω, quod cum σπάω componendum: quasi rupturam montium vel terræ dicas. [Homericum est, [illegible] vetus, vocabulum σπέος. Inserto κ, Latini inde formarunt specus. A σπέος veteri duplex forma producta σπήλαιον, et σπῆλυγξ. Quarum formarum illa erat stili communis, hæc poëtica, et rarior, idcirco adnotanda, quia hujus formæ casus quartus σπήλυγγα, apud Romanos, transiit in casum rectum spelunca. Hesychii glossa, qua σπήλυγγες esse dicuntur τὰ κοῖλα τῆς γῆς, σπήλαια, spectat ad Apollonii Rhodii, l. 2. 570. In loco Dionysii (apud Athen. l. 9. p. 401.) legere licet νυμφῶν ἐπὶ σπήλυγγα, i. e. antrum Nympharum. Vulgo spelunca dicebatur σπήλαιον, talis præsertim, quæ arte facta esset, et, [illegible] ab hominibus habitaretur, parata; spelunca vero, non arte facta, sed natura, proprio nomine ἄντρον vocabatur: quod discrimen, à Grammaticis adnotatum, nonnulli quidem observarunt, alii tamen voces has promiscue adhibuere &c. L. C. V.]

Σπέρχω urgeo, propello. A σπείρω, σπέω, πέω, premo, agito. [Hesych. σπέρχων, ἐπείγων, ἐλαύνων. Inde σπέρχομαι festino, pp. impello me, vel urgeo me ipse, ut Il. Α. 110. Τ. 317. &c. Conf. σπεύδω. E. S.]

Σπεύδω festino. A πέω agito, premo. Alibi vir celeb. " Σπεύδειν" inquit " pp. festinare, significationem deducit ab impellendo et premendo. Origo remotior est πέω, cui vicinum πιέω peperit usitatum πιέζω premo. A propria autem festinandi notione translatum nomen hoc, σπουδὴ, de quovis studio usurpari solet, atque ea notio etiamnunc cernitur in verbo, inde derivato, σπουδάζω." Alibi rursus: σπουδάσωμεν (Heb. 4. 11.) reddi potest omnibus viribus adnitamur, vel omnes animi vires intendamus. Σπεύδω, nempe, significat summa vi contendere, atque inde properare, festinare. Ab hujus Præter. Medio ἔσπουδα, ortum σπουδὴ, ejusmodi notat contentionem, seu studium intensum &c. [" Σπουδὴ notat studium, quod rei alicui impenditur. Hinc σπουδαῖος serius. Inde sæpe ponitur pro homine bono: ut sæpe junguntur ἄνθρωπος σπουδαῖος, καὶ ἀγαθὸς. Hinc σπουδάζειν studio et serio agere. Convenit Belg. spoeden." T. H.] [Σπεύδειν nervos intendere, atque omnibus viribus niti. Proprio significatu, de piscatore, omnibus viribus rete attrahente, adhibuit Theocrit. Carm. 1. 40. ubi male festinandi verbum habet interpres. Ad Hesiodi Scutum, vs. 364. attigit hanc verbi vim Græv. in Lectt. Hesiod. c. 21. p. 108. &c. L. C. V.]

Σπίζω extendo. A σπέω, quod cum πέω premo componendum. [De avium murmure pp. dici observat D'Arnaud, Lectt. Gr. p. 122. Est autem hæc vis ab [illegible] repetenda. Aliam extendendi, expandendi, à πέω fortasse ductam, dabit Eustath. p. 802. 54. 996. 22. E. S.]

Σπιθαμὴ spithama. A σπέω, quod fere convenit cum σπίζω. [Conf. in σπίζω. Eustathius derivat à σπίζεσθαι θαμὰ, i. e. ἐκτείνεσθαι. Malim equidem simpliciter repetere ab antiqua forma verbi σπιθέω, quæ fluxerit à σπίθω, σπέω, unde σπίζω. E. S.]

Σπίλος macula. A σπέω forte: unde σπίζω. [Etiam σπιλὰς dici creditur. Unde in Epist. Judæ, vs. 12. σπιλάδες. Sed Hesychius σπιλάδες exponit μεμιασμένοι maculati. Eidem Lexicographo σπιλάδες sunt αἱ περιεχόμεναι τῇ θαλάσσῃ πέτραι. Plurima de hac voce attulit Cl. Sallier, [illegible] Thomam Mag. voce σπιλὰς p. 884. Quo loco, quod, ex Etymologo, Cel. Oudendorpius laudavit σπιλὰς λίθος ὁ ἘΣΠΑΣΜΕΝΟΣ ὑπὸ τῶν κυμάτων, favere posse videatur Lennepianæ derivationi, à σπέω, unde σπίζω premo. Notissimum est, Judæ Epist. vs. 12. viros nonnullos eruditissimos τὸ σπιλάδες reddidisse per scopulos. At T. H. " fallentur revera" inquit " qui scopulum interpretantur. Vox σπιλὰς pp. est Adjectiva, et notat planus. Belgæ pp. dicunt een vlak i. e. maculam, quæ se per planum spargit. Non aliter Græcis σπιλὰς pp. planus, hinc macula; quo sensu sine dubio quoque positum σπιλάδες. Res clarissima est ex 2 Petr. 2. 13." Hactenus ille. E. S.]

Σπινθὴρ scintilla. A σπίζω, de quo supra. [Σπινθὴρ à σπέω, σπάω, id est spargo, [illegible] cum fragore prosilio. Hinc σπίζω. Ea etiam potestate sumuntur, mutata vocali, σπάω, σπέω, σπείρω, spargo. T. H.] [Eodem facit, quod σπινθῆρα scintillam, σπέρμα πυρὸς, h. e. πυρὸς [illegible] poëtam dixisse, admonuit Valck. Anim. [illegible] Ammon. p. 140. ubi plura legi velim. Analogia linguæ suppeditat nobis thema σπίθω, à cujus tertia Præter. perf. pass. ἔσπισται, descendat σπιστὴρ, et (cum adspirata litera) σπινθήρ. Σπίθω istud nullibi quidem hodie apparet apud Græcos: exstitisse tamen olim, vel sola nomina, inde proxime derivata, σπίνος et σπίθα, ab Hesychio aliisque servata, facile probant. Quid si ipsum hoc σπίθω (à σπέω ductum, et eadem proprietate præditum, qua cognatum σπάω, id est traho) superesset etiamnunc in Teutonico nostro spinnen i. e. neo, quod magnus *Ten Cate* (I. *Parte*, p. 405. 406.) apposite reddidit per trahere pensa &c. A notione certe trahendi, in cognato σπείρω, supra vidimus similiter fluxisse illam spargendi: è qua quidem spargendi significatione, σπινθὴρ nostrum mox opportune duxit T. H. Pluribus hæc exsequi locus non permittit. E. S.]

Σπλάγχνον viscus. Pro πλάγχνον, quod pro πλάγον, et hoc à πλάζω repetendum: de quo πλάζω supra dictum. [Alio loco Cel. Lennepius: " Σπλάγχνον, viscus," inquit " nomen accepit à situ viscerum tortuoso; quasi dicas per errores implexum. Fit enim σπλάγχνον à verbo πλάζομαι oberro. Hujus, nimirum, Præteritum perfect. πέπλαγχα peperit nomen πλαγχὶς, vel aliud vicinæ formæ nomen obsoletum; cujus derivatum πλάγχνος, contracte, elatum sit πλάγχνος ut ποιμενὸς, contracte ποιμνὸς, et alia similia. A πλάγχνος dictum neutrum πλάγχνον, præfixo σ, tandem formam accepit usitatam σπλάγχνον: in quo observandum est, literam ν, ante χ, [illegible] in similibus, interpositam fuisse. Jam vero verbum πλάζομαι, factum ab Activo πλάζω, oritur à simpliciori πλάω, quod, per contractionem, factum est, à πελάω, originemque habet πέλω, cujus Medium πέλομαι vulgo redditur adsum, at magis tamen proprie significat versor in aliqua re, ut Activum πέλω pp. est verso." Vide dicta in πέλω, et πλάζω. " Apud Orientales in primis viscera habebantur sedes misericordiæ: ut Græci quoque veteres diversas affectionum sedes, in corpore, statuebant: exempli causa iræ sedem in naso. De Pane Theocritus, Carm. 1. 17. Est, inquit, valde acerbus, Καί οἱ ἀεὶ δριμεῖα χολὰ ποτὶ ῥινὶ κάθηται. Itaque et Hebræi iram [illegible] nasum designant eodem vocabulo, אף. Quibus autem viscera facile sunt mobilia, quique adeo facile adficiuntur sensu calamitatis aliorum, illi dicuntur σπλαγχνίζεσθαι ἐπί τινι. Græcis etiam εὔσπλαγχνοι dicebantur: contra duri, et crudeles, et vix homines ἄσπλαγχνοι. In libris nostris sacris, deo o. m., qui humanas adfectiones sibi contribui non noluit, tribuuntur σπλάγχνα ἐλέους viscera ad misericordiam facile mobilia. Paullo memorantur σπλάγχνα οἰκτιρμῶν, ad Coloss. 3. 12. Formula loquendi, in his libris pervulgata, σπλαγχνισθῆναι ἐπί τινι, misericordia supra aliquem esse commotum, non reperietur in libris Græcorum veterum et ex Hebraismo repetendam phrasin monstravit C. Vorstius &c. L. C. V.]

Σπλὴν splen, lien. Est à πλάω. Conf. σπλάγχνον.

Σποδὸς cinis. Forte à σπέω, cui vicinum σπάω. [Etymol. c. 724. 22. σποδὸς, ἀπὸ τοῦ σβέσαι, σβεδὸς, καὶ σποδὸς ἡ ἀμαυροῦσα τὴν φλόγα κ. τ. λ. Hæc quidem ex origine σποδὸς pp. foret, qui flammam obtegat et obscuret, cinis. Nescio tamen, an permutatio literarum π [illegible] β, hac in voce, nonnihil dura sit [illegible] precaria. Mallem igitur recurrere ad stirpem πόω, unde certissime descendit πὸς, sive ποῦς pes, pro πὼς pedis. Conf. dicta in πούς, et πόω. Hoc vero dato, σποδὸς erit pro ποδὸς, præfixa σ, ut in plurimis aliis: σποδὸς autem cinis dici potuerit, flammam, nempe, quasi premens, et extinguens. E. S.]

Σπόνδυλος vertebra. A σφόνδυλος, quod à σφένδω, vicino alteri σπάω. [Scripsere etiam σφόνδυλος, diversa nonnihil translatione, quin et σφόνδυλος, litera π adspirata. Ipsa vocis forma videtur esse diminutiva, ductaque à simpliciori σπονδὸς, uti μυσκέλος à μυσκὸς, cujus loco pronunciatum quoque μυσκὸς ut pro σπονδὸς veteres etiam dixisse videantur σποδός. E. S.]

Στάζω stillo. Forte factum à sono guttæ, ex alto cadentis.

Σταῖς, vel στὰς farina triticea, aqua subacta. Componendum cum στάω, στέω, στίω, στίβω, condenso. [Conf. Casaub. ad Athen. p. 646. et viri docti ad Hesychium in voce, col. 1256. Adde Etymologum magnum in δαΐς, et παῖς. E. S.]

Στάμνος urna. Pro στάμενος, ab ἵσταμαι, de quo supra. [Quidquid est in lingua Græca vocabulorum desinentium in μνος, μνη, μνον illud omne ortum fuit ex Participiis verborum Passivis, desinentibus in μενος &c. Nonnunquam istius modi nominibus remansit plena forma. Cisterna ex. gr. sive aquæ receptaculum dicitur nonnunquam δεξαμενή, ut apud Platonem Opp. t. 3. p. 117. Philonem Judæum, p. 192. Symmachum in versione Ecclesiastæ Salomonis, cap. 2. 6. Eadem forma locus herbosus dicitur εἱαμενή, apud Hesychium. Velum navis interdum dicitur ἄρμενος, vel ἄρμενον, pp. aptatum armamentum, à verbo ἄρω. Asparagus, qui celerrime è terra prorumpit, dicitur ὄρμενος, contr. ex ὀρόμενος, à verbo ὄρω excito, unde verbum Lat. orior. Sed, in istiusmodi nominibus, plerumque vocalis brevis fuit elisa. A verbo ἵστημι, ἵσταμαι, ἱστάμενος, στάμνος urnam notat, vel amphoram. Hinc verbum oritur συσταμνίζειν simul in urnam infundere, in Nicandri versu, ex Georgicis, apud Athen. l. 4. p. 133. A μερίω, vel μερίζω, divido, Præter. Particip. Pass. μεμεριμένος. Hinc contractum fuit μέριμνα cura, sollicitudo, quæ animum distrahit in diversa. Major contractio est in τερπνὸς jucundus. Ortum enim illud à τερπόμενος, à τέρπω delecto. Σεμνὸς venerandus contractum fuit ex σεβόμενος, à verbo σέβω veneror &c. L. C. V.] [Conf. et L. Bos Diss. de Etymol. Gr. p. 40. E. S.]

Σταυρὸς palus erectus. A στάω, vicino alteri ἵστημι. [Σταυρὸς nihil aliud denotat, quam palum erectum, sive in terram defixum. A verbo σταύω, vel στάω. L. C. V.]

Σταφὶς uva passa. Forte à στάφω, quod componendum cum στέφω et στίφω, de quibus suo loco. [Etiam præmisso α dicebatur ἀσταφίς. Lege de α isto Animadvers. ad Anal. p. 504. 505. Forma productior à σταφὶς, sive potius à σταφὶς, facta fuit σταφυλὴ, quod idem pp. ac σταφύλη libella fabrilis, perpendiculum, cum accentu in penultima pronuntiatum. E. S.]

Στάχυς spica. Forte componendum cum στάω. [Cl. L. Bos, in Dissert. de Etym. Gr. p. 40. 41. Etymologi magni priorem expositionem secutus, στάχυς dici putabat pro σίταχυς, quasi ὁ τὸν σῖτον ἔχων. Rectior tamen, nostro quidem sensu, altera est derivatio, in eodem Etymologico magno obvia: παρὰ τὸ στῶ, στάσω, στάσις, στάχυς, καὶ ἄσταχυς. E. S.]

[**Στάω** vetus verbum, apud Latinos superstes in contracta forma, sto, id est, στῶ, pro στάω, stas, stat. Vide dicta superius in ἵστημι. A στάω supersunt formæ στάσις, στατὸς, et similes benemultæ: uti et verbum στάσκω, è futuro στάσω doctum, unde στάσκε stabat, Il. Γ. 217. Σ. 160. Porro et Belgis quoque staan idem esse ac Gr. στῆν observavit vir doctus apud Haverk. de Pronunt. L. Gr. p. 87. E. S.]

Στέαρ sebum. A στέω, vicino alteri ἵστημι. [Etymolog. col. 725. 35. verum formæ rationem non satis videtur perspexisse, ab ipsa tamen derivatione haud procul abfuit. Παρὰ τὸ στάσιν, " inquit" καὶ πῆξιν ἔχειν. Firmabit autem derivationem hanc collatio formæ vicinæ σταῖς de qua vide Etymol. col. 491. in voce αἴγειρος. E. S.]

Στέγω tego. A τέγω, quod cum θίγω, tango, componendum. [Nimirum præposita σ, ut in aliis benemultis, à τέγω, factum στέγω. Hanc etymologiam vocis non tantum suadet comparatio Latini verbi tego, sed eandem confirmant Græca hæc, ab Hesychio laudata, τέγος· στέγη, οἴκημα. Τέγος, στέγος. In quibus videmus formam utramque, tam τέγος, quam τέγω, usitatum fuisse: qua ratione etiam στέγος, et στέγη, eodem hoc usu dixerunt. Conf. porro Valcken. ad Ammon. p. 170. Adnott. in Euripid. Hippol. p. 237. B. L. Bos, Exercit. ad 1 Cor. 13. 7. D'Arnaud Lectt. Gr. p. 123. E. S.]

Στείβω calco. A στέω erigo, rigere facio, denso, condenso. [" Στιβὰς est à στείβω, sive στίβω, calco, calcando comprimo, et condenso; uti στείβειν τὰ ἱμάτια lanas calcare et densare. A στείβω, vel στίβω est στιπτὸς compactus, compressus. A Præterito Medio ἔστιβα est στίβη pp. pressura, compactio. Hinc στιβὰς notat rem compressam et compactam. Propria ratione dicitur de lecto vili, vel strato, quod constat stramentis, juncis, calamisque compactis. Hinc etiam militaria strata, quorum usus in castris, dicuntur στιβάδες στρατιωτικαί. Illa conficiebantur ex virgis, itidemque stramentis et foliis. Solebant etiam virides rami quos ad hunc usum adhibebant, ita vocari. Marcus in Evangelio, cap. 11. 8. vocat στιβάδας, quæ à Mattheo, c. 21. 8. dicuntur κλάδοι." T. H.]

Στέλεχος truncus. A στέλω, στέλλω de quo mox.

Στέλλω mitto. A τέλλω oriri facio, propello, injungo: de quo suo loco. Alibi cel. Lennepius: Verbum στέλλω, tanquam primitivum, vulgo solet haberi; revera tamen est derivatum, ortum à verbo τέλω, quod olim significavit perficio, efficio, vel perfectum pono, et produco. Ea potestas cernitur in derivato nomine τέλος finis, unde τελέω perficio. Porro, à τέλω, verbum usitatum est τέλλω. Solet, nempe, litera λ sæpissime, in hujusmodi verbis, geminari, ut in θάλλω, pro θάλω, similibusque. A notatione autem perficiendi, producendique, verbum τέλλω accepit eximie eam oriri faciendi notionem: unde, significatione neutra, etiam dicitur pro oriri. Est ea potestas conspicua, cum in aliis, tum in composito ἀνατέλλω, et ἐπιτέλλω· quorum illud eximie de sole oriente, hoc de stellis orientibus, præsertim, usurpari solet. Porro observandum, literam σ ab initio sæpius non esse originalem, ut in σκληρὸς durus, σκάπτω à κάπτω, quod antiquitus significare potuit cavo, σκέλλω allido, à κέλλω &c. Itaque ad eandem rationem, à τέλλω, στέλλω, quod pp. significat quasi missum compono, vel compositum mitto, et instructum. Hoc sensu fere nomen στολὴ stola notat vestimentum, quod immitti solent corpori; eximie muliebre vestimentum laxius, quod reliquis immitti soleat. Præter στολὴ, à verbo στέλλω, ortum nomen στόλος, generatim significat apparatum quemcumque confectum, et instructum, ad rem majoris momenti moliendum, atque inde porro, apud auctores, modo notat apparatum, vel expeditionem, (cum quodam apparatu) terrestrem, modo apparatum nauticum, quando idem est ac Lat. classis. A στέλλω compositum ἀποστέλλω pp. significat mitto alium, vel ablego alium: idque, vi præpositionis ἀπό. Hinc eximie sæpe valet cum mandatis, vel legatum aliquo mittere. Ita Græci dicunt ἀποστέλλειν τινὰ Ἀθήναζε. Hinc et nomen ἀπόστολος pp. significabit eum, qui cum mandatis aliquo mittitur: quare, in N. T., apte ἀπόστολοι dicuntur legati christi, ad Evangelium hominibus prædicandum, missi. Aliam vero significandi rationem scriptores Græci, in hac voce, sunt secuti: quippe qui Adjective (ut pp. vox est Adjectiva) voce ἀπόστολος utentes, eam usurparunt in re nautica. Dicebant, nempe, ἀπόστολα πλοῖα navigia, quæ, modo huc, modo illuc, à rei navalis præfectis dimittebantur. Substantive etiam ab iisdem usurpata vox ἀπόστολος notavit apparatum classicum, vel expeditionem maritimam. Vide Harpocrationis Lex. Rhetor. ad vocem ἀποστολεῖς. [Verbum στέλλω in Lexicis redditur mitto, orno. Quasi autem potestates istæ significandi essent diversissimæ, ab Henr. Stephano, et, hujus compilatore, J. Scapula, sub isto verbo, composita, in quibus mittendi viget significatio, discernuntur ab illis, in quibus illa ornandi compareat. Temere. Propria verbi potestas est instruendi, ornandi, componendi: hinc nata altera secundaria notio instructum, vel ornatum mittendi. Etenim στέλλειν nunquam significat, (nisi improprie et usu tantum recentiorum) simpliciter mittere. Hoc Græcis est πέμπειν, tali cum discrimine, ut πέμπειν ναῦν sit mittere navem, sed στέλλειν ναῦν instruere navem, et mittere instructam, sive armis, seu sociis navalibus, sive remigibus, seu mercibus. Quæ Julio Cæsari est ornata classis armis virisque, ea Græcis una voce dicitur στόλος. Nempe à Præterito Medio ἔστολα, ducta στόλος, et στολὴ, pp. significant ornatum, ornamentum, dein vestimentum decorum, et ornatum, stolam. Eadem ratione tertia forma derivata, στολὶς, contrita olim fuit. A στολὶς, στολίζω, (sicuti ab ἐγγὺς, ἐγγίζω, à χεὶρ, χειρίζω, ab ἐλπὶς, ἐλπίζω) ornandi notione ponitur ab Anacreonte, Od. 28. 40, ad quem locum notavit cl. D'Arnaud, in Animadv. pp. 22. à Genitivo στολίδος deductum esse στολιδόω, forma non significatione, à reliquis diversum, &c. &c. L. C. V. quem vide omnino ad Herodot. l. 7. p. 546., vs. 61. Ceterum cum Græco στέλλειν dextre admodum contulit Belgarum nostrum stellen vir doctus, apud cl. Haverkamp. de Pronunt. L. Gr. p. 87. Vid. et τέλλω. E. S.]

Στέμβω injuria adficio. A στείβω; unde στείβω calco. [Eustathius p. 235. 8. exponit τὸ ὑβρίζειν καὶ συνεχῶς κινεῖν. Convenit proprietate sua cum Hebr. רדה, Arab. ردي ut Jesaiæ c. 14. 6. et alibi. E. S.]

Στενὸς angustus. A στέω, quod, vicinum verbis στάω, στέω, στίω, et στύω, pp. valet rigere facio, atque sic condenso, figo, similiaque. Alibi et hæc habet Lennepius: A verbo οἰμώζειν diversum est alterum στένειν: atque οἰμώζειν ad externa signa lugentis pertinet, sic στένειν internum animi dolorem, seu angorem comprehendit. Propriè enim convenit ei, qui ex angusto pectore suspiria ducit. Est enim pp. idem, quod angere, vel angustum facere, et intransitive, angustum esse: quæ propria potestas manifesto cernitur in derivato Adjectivo στενὸς angustus, quod cum aliis rebus, tum præsertim viis convenit. Ita στενὴ ὁδὸς, στενὴ πύλη &c. Gr. στένειν cum Belg. stenen apte iterum contulit Mekerchus apud Haverk. de Pronunt. L. Gr. p. 87. Groningani steunen dicunt, nos vulgo steenen, steunen. E. S.]

Στέργω amo. Forte cum τερέω componendum, ut τερέω, τέρσω, et similia: nisi malis à στέρω, unde στερεὸς &c. [Etymol. col. 725. Στέργω τὸ ἀσπάζομαι, τὸ ἀγαπῶ, καὶ φιλῶ· γίνεται παρὰ τὸ στέγω, ὃ σημαίνει —— τὸ ἐπιχαίρω. Τοῦτο δὲ παρὰ τὸ στῶ· ἀπὸ τοῦ στῶ ἐστὶ στέγω, καὶ, πλεονασμῷ τοῦ ρ, στέργω· ὡς φῶ, φέβω, φέρβω. Mihi quidem vix dubium est, quin στέργω verbum sit, factum à sono stridulo, quem feræ quædam erga pullos suos edunt, tenerrimi amoris, et misericordiæ intimæ indicium. Tale apud Orientales verbum est רחם, sive رحم unde רָחָם Hebraicum, quod cum Græcorum στοργὴ passim contulit A. Schultensius. Itaque princeps notio est amoris tenerrimi, unde altera ista acquiescendi, sive τοῦ ἀγαπᾶσθαι. Conf. Valcken. ad Euripid. Phœn. vs. 1679. p. 562. 563. E. S.]

Στερεὸς solidus. Forte à τερέω perforo: ubi vide τέρω. [Conf. mox in στερέω.]

Στερέω privo. A τέρω, τερέω, Lat. tero. Alibi hæc habet vir celeberr. " A nomine στέρος duplex est Adjectivum στέῤῥος, et στερεός. Utrumque notat condensatum, vel solidum: atque inde dixere στέρνον [pro στέρεον] sternum pp. solidum. A notione solidi ad austeritatem, et duritiem animi translatum fuit vocabulum στερεός. Eadem quoque ratione translate interdum ponitur στέῤῥος. Sicuti autem notiones solidi et soli à Latinis videmus vicinas habitas esse, ita ut, ab adjectivo solus, dixerint solidus; sic quoque in verbo suo στερέω fere instituerunt Græci. Igitur à verbo στέρω Latine solido, dixere στερέω, quasi proprie vellent solum facio; quæ notio eam privandi sponte suppeditat." [" Latinis olim sterilus dicebatur et sterilis. Festus: sterilam" inquit " mulierem appellabant, quam Græci στεῖραν dicunt, quæ non capit semen genitale. Atqui Latina nomina, in ilus et ilis desinentia, sunt formæ diminutivæ. Sterilus itaque ortum à prisco sterum, Gr. στέρος· cujus loco Græci dixerunt στέῤῥος, α, ον, et στεῖρος, α, ον. Verbum Græcum fuit στέρω· unde productum στερέω, et στερεὸς firmus, durus, rigidus, solidus. Hinc στερέω solido. Itaque et στέρος pp. significavit firmum, durum, solidum. Hujus fœmininum στεῖρα traductum fuit [illegible] significandam mulierem sterilem, quasi dicas duram et impervium." &c. L. C. V.] [Nescio equidem, an metaphora potius ducta sit à solo duro, quod aratrum non admittit, atque adeo incultum manet et sterile. Conf. Hebr. גלמוד et גלמודה, Job iii. 7. &c. Jes. 49. 21. cum iis, quæ Schultensius dedit in Comment. Jobeo, p. 56. 67. et Vindic. p. 205. E. S.]

Στέρνον pectus. Compone στερεὸς firmus. [Στέρνον pro στέρεον. Conf. in στερέω et στῆθος.]

Στέφω corono. Forte à στέω. Compone στείβω, στίφω. Alibi cel. Lennep. " Verbum vetus est στέπω, vel στέπτω, quod significavit cingo. Inde στέμμα pp. id omne significat, quo aliquid cinges: unde eximie infulæ sacerdotales ab Homero dictæ fuerunt στέμματα. Ab eodem verbo ortum στεπτὸς Lat. cinctus, et στέφος, quo eximie olim designabatur corona, qua caput alicujus cingi solebat. Inde denuo nomen στέφανος. Ab utroque nomine porro verba sunt στέφω, et στεφανόω corono." &c.

Στῆθος pectus. A στάω. [Nimirum, " στῆθος dicitur ab Hippocrate (ut Galenus adnotavit) non omne id, quod est à priori parte thoracis, sed medium os, in quod se insinuant costæ: quod juniores medici στέρνον appellant." H. Stephan. Thes. t. 3. c. 1031. Vide porro Foësium, in Œconomia, voce στῆθος, et στῆθος ποδὸς, cujus posterioris phraseos ratio, ex data etymologia, etiam aliquanto erit planior. Observat Etymol. c. 727. 18. ἀπὸ τοῦ ἑστάναι, dici, διότι ἕστηκεν ἀκίνητον· τὰ γὰρ ἄλλα μέρη τοῦ σώματος κινεῖται, τὸ δὲ στῆθος οὐ κινεῖται. E. S.]

Στήλη cippus. A στάω. [" Στῆλαι columnæ, vel cippi sepulchrales. Vulgata vox, quæ nihilominus interpretes, non uno in loco, fefellit, notante H. Valesio ad Eusebii Hist. Eccles. l. 2. 12." T. H.] [Etymologus col. 727. 24. similiter derivabat παρὰ τὸ στῶ, στήσω. Commodior tamen analogiæ videtur ratio, si repetas à στέλλω, antiquitus pronunciato, per λ simplex, στέλω pono Belgarum stellen: unde στήλη pp. columna posita, cippus erectus. E. S.]

Στηρίζω firmo. A στάω. Compone στερεός. [Proprie est firmiter statuere, ut immobile aliquid maneat. Vide Albert. ad Hesychium, in voce στηρίξαι, ubi laudat versum Homeri, Od. M. 434. οὐδέ πῃ εἶχον Οὔτε στηρίξαι ποσὶν ἔμπεδον, οὔτ' ἐπιβῆναι: ubi Scholiastes τὸ στηρίξαι exponit στῆναι ἀσφαλῶς stare firmiter. Potest etiam conferri, Il. Δ. 28, et Il. Θ. 242. Priori illo loco στήριξε, idem est ac defixit, posteriori vero, στηρίξασθαι ποδέσσιν sensu Medio, pedibus se ipsum defigere aut firmius stabilire. Adscribamus elegantem summi viri L. C. V. observationem, de usu ejusdem verbi in locis N. Fœderis. " Στηρίξαι" inquit " et ἐπιστηρίξαι, in libris nostris sacris, peculiarem quandam vim habent. Significant enim Christianos, vel teneras Christianorum mentes, in fide suscepta, corroborare, adhortationibus præsertim, et promissis, ad vitam æternum spectantibus. Multa dantur in illis libris, quæ frustra quæras, hoc sensu, in scriptis veterum Græcorum. Præcones enim Evangelii de multis rebus verba facere debebant, satis prorsus incognitis, verbaque Græca in aliam usum sæpe iis erant inflectenda" &c. E. S.]

[Στίττε, vel στῖτα, fœmina, mulier. Hesych. στῖτα· γυνή· ubi vide cl. Alberti et locum Theocriti. Notissimum est, veteres quosdam, Il. Α. 6. pro διαστήτην, divisim legisse διὰ στῖτην. "Nullum est dubium, quin debeat legi διαστήτην, intelligique, dissiderunt inter se, animis sunt divisi, primum quidem loco, dein etiam sententiis et vera simultate. Est enim dualis numerus Aoristi 2. Activi, à Singul. διέστην, positumque Ionica dialecto, pro διεστήτην, à verbo διΐστημι. Quum hoc videatur manifeste patere, mirandum est, fuisse apud veteres, qui aliam lectionem introducerent, hoc pacto, διὰ στῖτην ἐρίσαντε. Eorum ratio talis est. Στίτα, ex veteri dialecto, significavit mulierem: quare ab Hesychio, στῖτα, vel στῖτα exponitur γυνὴ mulier, ut etiam à Theocrito, in carmine, cui titulus est Syracusiæ, reperitur στῖτα usurpatum. Hoc pacto διὰ στῖτην interpretabantur propter mulierem, nempe, Briseida. Potest videri de hac interpretatione Melampus ad Dionysium Thracem: cujus verba è Ms. Codice protulit J. A. Fabricius, ad Sext. Empir. p. 250." T. H.] [Adi sis Jo. Villoison in Diatrib. p. 172. Ceterum haud omnino liquet, unde vox στίτα, hoc quidem sensu, sit ducta. An forte στίτα, est pro τιτθή· hoc vero componendum cum τιτθός, mamma muliebris; ut στίτα, quasi mammam, per contemptum, metonymice dixerint pro puella, sive concubina? E. S.]

Στίζω pungo. A τίω, unde τίγω, τίγγω &c. [Στίζειν pp. est pungere vel notas pungendo infigere. Unde στίγματα notæ. Notæ autem hæ stylo acuto et ignito inurebantur. Puncta vocat Vegetius, l. 1. 8. et 2. 5. ubi vide Stewech. et Turnebi Advers. l. 24. 12. et in primis Joh. Rhodium ad Scribon. Larg. p. 308. 309. Tali stylo nomen erat καυτὴρ, vel καυστὴρ, vel καυτήριον unde καυτηριάζειν, et καυτηριάζειν τοὺς ἵππους, itidemque ἀποκαυτηριάζειν ἵππους. Quæ, Lexicis ignota, vocabula occurrunt apud Strabon. L. V. p. 329. (Inurebantur autem notæ istiusmodi manibus eorum, qui militiæ nomen dederant: ne desererent. L. B.) Unde commode explicari potest locus Pauli in Galat. c. 6. 17. στίγματα τοῦ Κυρίου ἐν τῷ σώματί μου βαστάζω, h. e. veluti punctis signatus, Christi militiæ sum adscriptus. Multo certe hoc probabilius, quam ut ad στίγματα, vel servorum, vel diis consecratorum, respexerit: eoque magis quia sæpenumero loquendi rationes, à militia, traduxit ad Christianorum non dissimilem conditionem. Vide H. Grotium in Apocal. c. 13. 16. T. H.] [In usu familiari στίζειν significabat distinguere, pp. pungere, vel puncta ponere, adhibitum de Grammaticis, qui libros, à librariis scriptos, interpungebant. Nicanor Grammaticus, qui librum scripsit de recta ratione interpungendi, ab isto verbo dictus fuit Στιγματίας, quo titulo designatur ab Eustathio. Notavit hanc in rem nonnulla Novellus, in Miscell. Nov. vol. 4. p. 248. "distinguere Latinorum &c. Simplex ejus ἀπὸ τοῦ στίζειν (unde stigare et stigere, mox stingere et stinguere profluxit) pp. est pungere; inde interstingere est interpungere; et instinguere ferme idem quod instigare, usu tamen paullum distincto" &c. &c. Add. Schult. in Comm. ad Prov. Salom. p. 428. Ab eodem ἔστιγμαι (unde στίγμα ducitur) et altera vox est, cognata, στιγμή, pp. punctum: unde "Lucæ Evang. c. 4. 5. ἐν στιγμῇ χρόνου, id est, in puncto temporis, ut Lucretius loquitur, l. 4. 165. Latine alias dicitur ictu temporis. Apuleius tamen etiam, l. 10. p. 219. momento modico, imo puncto exiguo. Docte Erasmus et Casaubonus monuerunt, locutionem esse desumtam à puncto Mathematicorum: nam, quum pp. secundum physicos, nullum punctum dari possit tam exiguum, quod non in partes infinitas possit, cogitatione saltem, dividi, Euclides punctum, στιγμὴν, vel σημεῖον definivit οὗ μέρος οὐδὲν cujus partes nullæ sunt. Itaque, ut brevissimam temporis, rapidissimo cursu ruentis, momentum designarent veteres, dixerunt στιγμὴν punctum. Antoninus Philosophus et Imperator, l. 2. 17. τοῦ ἀνθρωπίνου, inquit, βίου ὁ χρόνος στιγμή, l. 6. 36. Vita præsens" inquit "τοῦ χρόνου στιγμή. Seneca in Epist. 49. Punctum est, quod vivimus, et adhuc puncto minus. Antonin. l. 4. 3. ὅλη, inquit, ἡ γῆ στιγμὴ totus universus punctum est, h. e. puncti instar habet, ad universum cœli complexum, et infinitos mundos, qui circa suos axes rotantur. Macrobius in Somnium Scipionis, l. 2. c. 9. Apud nos, inquit, Atlanticum mare magnum videtur, de cœlo despicientibus non potest magnum videri; quum, ad cœlum, terra sit punctum, quod dividi non possit in partes" &c. &c. L. C. V.]

[Στίλβω corusco, splendeo. Etymolog. c. 729. 2. Στίλβω τὸ λάμπω· παρὰ τὸ στίλλω, στιλβῶ· ἐξ οὗ καὶ στιλπνὸς, ὡς τέρπω, τερπνὸς κ. τ. λ. Sane, qui Lat. stella contulerit cum Græc. στίλλω et στίλβω, in eam facile descendat opinionem, hæc ipsa στίλλω, sive στίλω, et στίλβω, unde στιλβόω, cognatæ significationis fuisse verba. Sed de stella vide dicta in ἀστήρ. Et vel sic tamen vix dubitandum videtur, quin στίλβειν et στίλλειν revera sint cognata themata: licet ratio translationis nondum satis appareat. Fortasse στίλβειν notionem coruscationis sive splendoris accepit à radiis, recta procedentibus, qualis fere metaphora est in Hebr. אשר. Ar. أشر et أثر. E. S.]

[Στίλη minimi pretii res &c. Videri possit eadem esse vox ac Lat. stilla. Hesych. Στίλη — ὁ σταλαγμός. Unde (ut nostrum drop sive drup) metaphorice dictum fuerit pro re exigui admodum momenti. Aristophanes in Vespis, vs. 213. Cur non obdormiscimus ὅσον ὅσον στίλην. Ita nostrates, (per catachresin quandam) vernacule, geen drup slapen. An huc etiam referendum, quod στίλη significasse dicitur κερμάτιον parvum numismatium, nimirum, quasi stillæ instar se habens? Potest etiam (auctore Martinio in Etymol.) componi cum στίλβω splendeo: quasi splendens aliquid. E. S.]

Στλέγγις strigil. Nescio an cum στίλω, στιλβόω, et ceteris componendum; et inde contractum sit? [Dicitur pro στελέγγις, indice Martinio, in Etymologico. Nullum videtur affinitatem habere cum Lat. strigil, vel strigilis, quippe quod manifeste fluxit à strigo, unde in usu est stringo; quum στελέγγις contra analogice sit à στίλω, στιλόω, στελέγω &c. Forte ab erectis, et quasi dispositis aculeis, nomen habet. E. S.]

Στοὰ porticus. A στάω, quod cum στάω sto componendum. [Est igitur pp. locus, ubi statur, et deambulatur. Conf. H. Stephani App. col. 75. E. S.]

Στόμα os, oris. A στέω. [Etymol. c. 728. 18. ἀπὸ τοῦ τέμνω, τέτομα, τόμα, καὶ στόμα —— ἢ ἐπειδὴ δι' αὐτοῦ τέμνονται τὰ σιτία· ἢ ἐπειδὴ αὐτὸ μόνον τὸ μέρος τετμημένον ἐστὶ τῆς ὄψεως. Posterior derivatio mihi quidem perplaceret. Hebræi enim פֶּה, sive פִּי, os dixerunt à פָּה fidit, diffidit. Malim tamen à farciendo, infarciendo dici è stirpe στόω. Conf. στόω, in στυγέω et στίφω. E. S.]

[Στόμαχος stomachus, ventriculus. A στομάσσω, vel στομάττω T. H.] ["Varia et multa habent significata, apud veteres Medicos. Nam pp. quidem angustam cervicem, instar isthmi, ventri cuilibet cavoque præpositam indicat, eaque notione antiquitus usurpata hæc vox est. Deinde etiam ad œsophagum translatum nomen est, quæ gula dicitur. Postea quoque ad ventriculi osculum, quod καρδίαν veteres appellant, hæc appellatio transfluxit, Galeni ætate" &c. &c. Foesius in Œconom. Hippocr. p. 354. 355. E. S.]

Στορέω sterno. A στόω, quod cum στορὸς, στόρος componas. [Vicina haud dubie forma verbi est Latini sterno, quod pro sterino, ut cerno pro cerino; ductumque adeo à stero. Nescio, an origo sit τόω, unde τόρω, στόρω &c. Etiam cognata forma fuit στορέω, unde contractum στρῶ, quod tempora obliqua præbuit verbo στρωννύω. E. S.]

Στοχάζομαι collimo. A στόχος, quod cum στόχω, et στείχω, componendum; quæ à στόω, στέω. Alibi cel. Lennep. "Verba vicina sunt" inquit "στείχω et στοίχω, quorum prius, usitatum Græcis, significat ordine incedo: à posteriori, inter alia derivata, superest στοῖχος pp. series, ordo in rectum protensus. Hinc à Grammaticis Græcis στίχοι dicuntur versus, (vulgo lineæ, barbare regulæ) in libris; etiam ordines vel series militum in profundum collocatorum: qua potestate differt à τάξις, quæ vox notat ordinem militum in latus dispositorum inter se. A verbo στοίχω, præterito Medio ἔστοιχα descendit forma alia, inusitatior, vocis στοῖχος, quod ex se verbum novum peperit στοιχέω, conveniens ejusmodi ordini militum, qui in profundum collocati procedunt, unde compositum συστοιχεῖν, q. d. in profundum collocatos ordine procedere una, atque ita respondere inter se, et veluti pari passu progredi." [Στοχάζω, forma activa obsoleta, pp. descendit à στόχος, sive στόχος, forma cognata alteri στοχὰς, στοχάδος, quæ vox pp. tensionem retium significat. Ita στοχάζω, hanc servans proprietatem, pp. fuerit recta tendo, et in Medio στοχάζομαι recta tendo mihi, eximie oculos ad scopum collimo &c. Masculina vero forma στόχος descendere debuit a στίχω, quod productius dixere στείχω. Inde εὔστοχος bene, sive recte ad scopum tendens, ἄστοχος non bene collimans. E. S.]

Στραγγὸς tortus, perversus. Forte à στρέφω, cui vicinum στρέω. [Græcum στράγγω cognatum fuit Latinorum stringo: cujus verbi proprietatem et usus diversos egregie explicuit vir summus A. Schultens, in libello de Defectibus linguæ Hebrææ, p. 128. ss. Notio primaria satis elucet ex composito Lat. constringere et Græc. στραγγαλιαὶ, et στραγγαλίδες, quod Hesychio est συστροφαὶ, διαστροφαὶ, ἅμματα, ἢ πλοκαί. Conferri etiam potest Belgarum streng. Vide omnino Valcken. ad Ammon. p. 130. 131. E. S.]

Στράγξ gutta. Ejusdem, cujus antecedens, originis. [Nempe, quasi stricturam dixeris, et Latinis stricturæ pecul. vocantur "scintillæ, quæ de ferro ferventi exeunt, quod aut stricte emittantur, id est, celeriter, aut oculos fulgore suo præstringant &c." Verba sunt Nonii Marcelli, cap. 1. § 77. quem confer, et cap. 9. 23. Cognata forma verbi στραγγεύεσθαι accurate respondet Belgico nostro zegdruipen, i. e. clanculum, et guttatim, quasi, elabi. Iliad. O. 512. E. S.]

Στρατὸς exercitus. A στρόω, quod compone cum στορέω. [Vocem στρατὸς alii Grammaticorum à στρέφω, ἐστράφαται, derivant, tanquam στραφεὶς i. e. conglobata hominum multitudo, alii à στεῤῥῶς ἱστάμενοι &c. Utrumque ab analogiæ legibus penitus abhorret, quas si consulamus, longe certius repetetur ab antiquo verbo στόρω (Lat. sterno) στορέω, στρόω, contracte στρῶ (unde Lat. stravi et stratum, itidemque στρωννύω, quod vulgo usitatum est, et στορέω, στρέω, στρώσω) quasi turbam dicas sub dio, et per campi planitiem diffusam. Id manifesto patet ex Æolica vocis forma στροτὸς, cujus meminit Etymologus p. 728. Solent enim Æoles à στρέφω flectere ἐστρόφαμαι, et ἐστρόφαται pro ἔστραμμαι, et ἐστράφαται. Apud Homerum sæpe castra notant στρατὸς, idcoque exponuntur à veteribus per στρατόπεδον, ad Il. Α. 229. Π. 73. Alioquin tantum differunt (quod compositio posterioris vocis satis indicat) ac Lat. exercitus et castra. Æschylus in Septem contra Thebas, vs. 79. στρατὸς στρατόπεδον λιπών, ubi Scholiastes. Contra pro στρατῷ nonnunquam ponitur etiam στρατόπεδον Herod. L. V. 75. &c. Ceterum à στρατὸς exercitus non, nisi forma, diversum est alterum στρατιὰ, ᾶς. "Στρατιὰ distingui debet à στρατεία, hoc expeditionem militarem, illud exercitum notat. Scribit Ammonius [p. 130.] ἐναλλάσσουσι δὲ πολλάκις ἐν τῇ χρήσει, utrumque vocabulum usu vulgari sæpe permutari significans: idque verum est, in scriptis codicibus et primis editionibus: sed librariorum errori potissimum tribuendum, qui ι, et diphthongum ει, sollemni more confundunt. Nam linguæ constans ratio, quomodo utraque sint separanda, facile ostendit. Στρατιὰ, ut pp. loquaris, femininum genus est, ab Adjectivo στράτιος, in Substantivi faciem conversum. Στράτιον Δία Jovem militarem vocant, et exercituum bellicum præsidem, quem singulari religione Cares venerabantur, Herodot. L. V. 119. Στρατίας Ἀθηνᾶς Minervæ bellicæ meminit Lucianus Dial. Meretr. p. 728. στρατεία vero formam verbi στρατεύω, vel στρατεύεσθαι, sequitur: quemadmodum δουλεία, παιδεία, θεραπεία. Simile discrimen, ab eadem causa profectum, vocum ὑδρίας hydriæ, et ὑδρείας aquationis, Schol. Aristophan. ad Vespas vs. 921. παιδιᾶς lusus, et παιδείας institutionis, doctrinæ, pluriumque aliorum vocabulorum." T. H.]

Στρέφω verto. A τρέπω de quo suo loco. Alibi sic vir cel. τρέπω est verto, unde στρέφω, quod pp. respondet Latino verso, ut adeo Medium στρέφεσθαι pp. sit Lat. versari. Quemadmodum autem Latine aliquis dicitur versari in aliquo loco, qui in eo degit, sic Græci verbo composito ἀναστρέφεσθαι eximie de eo utuntur, qui in loco aliquo, vel conditione versatur, et vitam degit: et ἀναστροφὴ ejusmodi actum conversandi, vel vivendi significat.

[Στρηνὴς asper, acutus &c. Hesychius, στρηνὲς, σαφὲς, ἰσχυρὸν, τραχὺ, στερεὸν, ὀξὺ, ἀποτεταμένον, στρηνόν. Postremum hoc στρηνὸν neutra videtur esse forma, ducta à masculino στρηνὸς, cujus femininum στρηνὰ remansit in Lat. strena: ex eo vero, quod in Hesychio exponitur στρηνὲς, per ἰσχυρὸν, τραχὺ, simul liquido apparere potest, propriam notionem esse validi, asperi, quod ipsum (ut permulta similia in linguis) ad virtutem viri, vel rei, translatum fuit, atque adeo denotavit bonum, vel, si cognata voce Latina efferre velis, strenuum; quod Belgice vulgo stout dicimus. Hinc strena, (per ellipsin vocis Substantivæ) Latinis eximie ponitur pro munere egregio, et jucundo, quasi Belgice diceres eene stoute gift. Hinc etiam notio luxus et deliciarum in voce στρῆνος, στρηνὸς, et verbo στρηνιάω· nisi hæc potius à frangendo et emolliendo adscita velis, ut in cognata τρυφή. Utriusque enim stirps est τέρω, unde τερέω, τείρω, θρύπτω, θραύω; et τερέω, τρέω, στρέω, στρήω &c. E. S.]

Στρογγύλος rotundus. Conf. στραγγός. [Nimirum στρογγύλος pp. forma est diminutiva ab obsoleto στρόγγος, ut μικκύλος à μικκός. E. S.]

[Στρουθὸς passer. Minime probabilis est derivatio Etymologi c. 730. 30. παρὰ τὸ μετὰ οἴστρου θέειν. Malim equidem recurrere ad verbum στρέω, pro στορέω, vel στορέω, de quo superius, ut à sternendo significationem habeat. E. S.]

Στυγέω odio prosequor. Cum στύζω, et στίζω pungo componendum. [Proxime ortum fuit à στύγος odium. A στυγέω porro est στυγητὸς odiosus, horribilis. A στύγος quoque στυγνὸς, στυγερὸς, hinc στύγνω, vel στύγνω, στυγνάζω. Conf. Belg. stug, stugheid &c. Origo haud dubie est στύω, quod nescio, an, cognatum alteris στόω, στύω, ab offarciendo sit repetendum: unde notio odii, pectore quasi constipati et conclusi, ut in Hebr. שׂטן, quod pp. idem videtur esse atque &c. [illegible] clausit. E. S.]

Στῦλος columna. A στύω, cui vicinum στάω. Alibi vir clar. "Στῦλος à verbo στύειν pp. rigere, unde dein ad sensum obscœnum deflexit; à στύω, inquam, nomen στῦλος pp. columnam notat vel fulcrum, in quod nituntur ædificia. In oratione grandi et poëtica, homines inde dicuntur στῦλοι, quibus alii tanquam fulcris innituntur. [Etymol. Ὡς χῶ, χύω, χυλὸς, οὕτω καὶ στῶ, στύω, στῦλος· τὰ γὰρ ῥηματικὰ ταῦτα ὀνόματα διαφόρως τονίζεται. Ceterum facile apparet cognatio vocis nostræ στῦλος, quæ refertur ad thema στύλω, sive στύλλω, aut στύλω, unde στύλος &c. Conferri etiam possunt barbarum stijl, à στῦλος, stylus, deruntem, et alterum *steel*, quod, Kiliano interprete, est caulis, scapus, et ab erecta forma haud dubie dicitur. E. S.]

Στύπη, sive στύππη stupa. A στύω. [Nisi malis à propiori forma στύπω, unde Lat. stupeo, et productius stipeo. Cognatum fuit hoc stupo, sive στύπω, alteri stipo, quod Latina lingua frequentavit pro calcando et densando implere. Idem Græce est στείβω. Servavit illud στύπω, sive στύππω, Teutonicus quoque sermo, in nostro *stoppen*, *toestoppen*. Porro, quod Latinis vulgo stupa, fere etiam stipa dicitur. Conf. Vossii Etymol in stupa. Isidorus l. 19. 27. " Stupa vero cannabi est, sive lini. Hæc, secundum antiquam orthographiam, stipa dicitur, quod ea rimæ navium stipentur" &c. Ad eandem originem etiam pertinent Gr. στύπος, ου, et Lat. stipes. Ceterum ipsum στύπω utique est à στύω. Vide et in στύπος. E. S.]

[Στύραξ cuspis teli seu hastæ. Conf. T. H. in σαυρωτὴρ p. 669. Origo haud dubie est στύω, adfine alteri στάω &c. Unde στύρω, quod verbum vestigium quoque sui reliquit in nostris *stuur*, et *stuursch*. E. S.]

Στύφω adstringo. A στύω. [" Videtur adspiratum esse alterius στύπω. Verbum στύφω originem sane debet primitivo στύω, cui eadem est potestas atque adfinibus στάω, στίω, στόω, στύω. Στύφω pp. notat adstringo, vel adstringendo condenso &c. Ab ἔστυπται est στύπτω, et Adjectivum στυπτηρὸς, ac στυπτηρία alumen, in quo maxima est vis adstringendi. Porro στυφελὸς, pp. adstrictus, vel adstringendo densatus; ponitur autem frequenter pro arduo. Στυφελίζειν est ictus densando et adstringendo percellere, vel projicere: unde à Scholiaste Homeri exponitur ἀπωσῶσαι, ἀποστρέψαι. Hinc sæpe respondet Latino verbo moliri, i. e. magno conatu aliquid loco suo movere. Ἀστυφέλικτος immotus, inconcussus, de hominibus, qui magna sunt constantia &c." T. H.]

Στύω tentigine laboro. Proprie spisso, rigere facio; à τύω cui vicinum τίω, τείνω. [Conferendum omnino est cognatum στάω, Lat. stare erectum. E. S.]

Σύ, Æolice τύ, Lat. tu. [Vide Animadverss. ad Analog. p. 288. ss. E. S.]

[Συκῆ ficus. Etymol. παρὰ τὸ σύω, τὸ ὁρμῶ· ὁρμητικὴ γάρ ἐστι. Τὰ δὲ τῷ εα παρηγμένα θηλυκά, μὴ ἐπιδεχόμενα συναίρεσιν, διὰ διφθόγγου γράφεται, ἐλαία, ἀκακία, συκαμινέα· ἃ ἐπιδεχόμενα συναίρεσιν, διὰ τὸ ῆ, συκέα, συκῆ, ἀμυγδαλέα, ἀμυγδαλῆ κ. τ. λ. " Per contractionem factam ex Ionico συκέη, pro qua lingua communis dicit συκέα" H. Stephan. Thes. t. 3. c. 1124. Comparatio Latinæ vocis ficus cum Gr. συκῆ propemodum suadere videtur, dari inter eas cognationem quandam, qualis est in Latinis sum, fui, φύω &c. Hac quidem admissa cognatione, stirps vocis συκῆ foret statuenda ὕω, unde σύω et φύω, cui cognatum φύω fio. A σύω, σῦκος, unde σύκεος, σῦκον, vel συκέη, et contracte συκῆ. Similiter à φύω fieri potuit φύκος, Lat. ficus. E. S.]

Σύλη præda, spolium. A σύω moveo. Nisi propius repetere malis à σύλω, quod idem est ac σύρω trahere. Belgar. *sleuren*, sive *slepen*. Hinc descendere potuit Adjectivum σύλος, η, ον unde σύλη, forma fœminina, Substantive posita, pp. quod trahitur vel detrahitur, spolium. Sane et ipsum hoc spolium à σπάω, sive σπίω, traho, dictum est. Conf. et ἕλωρ ab ἕλω, unde ἕλκω traho. Porro σῦλον forma neutra, apud Hesychium, i. q. ἐνέχυρον pignus, quasi dicas, quod retrahitur. A σύλη est συλάω, et συλεύω, ac συλάω, quod etiam dixere σκυλεύω, uti pro σύλω, σκύλω, σκύλλω, pro σῦλον, σκῦλον spolium. Apposite Eustathius ad illa, Il. Z. 71. νεκροὺς συλήσετε, p. 625. 48. ἤγουν ἀφαιρήσεσθε, inquit, σκυλεύσετε· ὅ ἐστι σκυλεύσετε. Vide eundem, p. 450. 4. 570. 21. 534. 19. &c. et compone inferius in σύρω. E. S.]

Σύν cum. A σύω. [Nimirum σὺν dixisse putem Græcos, pro συνί, ut ἐν pro ἐνί. Plura dixi in Struchtmeyeri Rudim. Gr. p. 246. 247. Addita litera κ, hinc porro enatum videtur σκὺν sive ξὺν, eadem fere ratione, qua pro [illegible] dictum [illegible], pro σκάλιον, σκαλίον. E. S.]

Σύρβη tumultus. A σύρω traho. [Opportune Eustathius, et alii, contulerunt vocem τύρβη turba, quam vide. E. S.]

Συρίττω sibilo. Factum à sono. [" Σύριγξ fistula, ab acuto et tracto sono nomen invenit. Σύρω enim est traho: idque ipsum verbum Grammatici συρίζειν exponunt. Græcis præterea σύρειν, vel ἐπισύρειν τὴν φωνὴν usurpatur, et φωνὴ συρομένη, vel ἐπισυρομένη, de sono vel voce, sibilando protracta. Ut φόρμιγξ, φορμίζω, sic σύριγξ, συρίζω et, forma Dorica, συρίσδω sibilo, συριγμὸς sibilus" &c. T. H.]

Σύρω traho. A σύω moveo. [Nescio equidem, an verbum hoc literam σ habeat, verbo originali ab initio præmissam. Sane σ, in voce σύλλω, pro ὕλλω, hoc modo præmissam esse, docuit supra T. H. Jam vero, uti ἕλκω, ab ἕλω, pp. significat traho, et ἕλωρ est rapina, quasi dicas tractum quod &c. sic verbum ὕλω cognatum dare ex se potuit σύλω quod idem ac σύρω, λ et ρ inter se permutatis. A σύλω, σκύλω, σκύλλω. E. S.]

Σῦς Lat. sus, porcus. A σύω moveo. [Etymologus c. 736. 40. δοκεῖ εἶναι παρὰ τὸ σύω, τὸ ὁρμῶ· ὁρμητικὸν γὰρ τὸ ζῶον, καὶ, ἀναβιβασμῷ τοῦ σ, ὗς — ἢ παρὰ τὸ ὕω, ὕσω, ὗς, ἀπὸ τοῦ ὕεσθαι, ὅ ἐστι βρέχεσθαι· καὶ γὰρ ἐπὶ τοῖς ὕδασι τέρπεται κ. τ. λ. Conf. de his Stephan. Thes. t. 3. c. 1148. et vide infra, in verbo σύω. E. S.]

[Σύφαρ pellicula rugosa, lacti superstans &c. Nescio, an σ, ab initio, habeat præmissum; unde sequeretur, conferendum esse cum ὑπὲρ super, et ὕπαρος summus. Sane ὕπαρος etiam pronunciari potuit σύπαρος, fere ut Lat. superus, et σύφαρος, unde σύφαρ. E. S.]

[Σύω cieo, incito, quod longe sæpissime σεύω effertur. Verbum est factum à sono, quo incitantur canes, aliaque animalia. Ab incitatione ista, per sonum σύ, σύ, videtur etiam σῦς sus dici potuisse. Cetera vide in σεύω, ubi pro mendoso σεῦσε, legendum est σεῦ, σεῦ. E. S.]

Σφαδάζω pedes agito. Forte cum σπάω, σπίω, σπαίρω et ceteris componendum est. [" Proprie dicitur de eo, qui vel dolore vel ira exagitatus loco stare nescit, vehementius se jactat" &c. Verba sunt viri summi D. Ruhnkenii, quem lege ad Timæi Lex. Plat. p. 242. 243. ubi laudati in hanc rem H. Stephani Thes. t. 3. p. 1155. interpretes ad Longin. sect. 25. et J. Pierson. ad Mœrid. p. 356. &c. Addatur et A. Schultensius noster, Orig. Hebr. t. 2. p. 107-109. De Def. Ling. Hebr. p. 65. ad Exc. Ham. p. 423. Origo certissima videtur esse verbum σάω, unde σφάω, σφάδω, σφαδάω &c. Inde et σπάω, et alia. E. S.]

Σφάζω, seu σφάττω, jugulo. Est à σφάω interficio; quod fortasse à findendo dictum. [Σφάττειν pp. jugulum incidere, et dein mactare. De victimis egregie ponitur; quæ, postquam securi percussæ cecidissent, tum demum σφάττονται, ut clarum est ex Homeri Odyss. Γ. 454. Apollon. Rhodii vs. 432. et culter ad mactandum σφαγὶς, σφαγίδιον, Euripid. in Electr. vs. 800. &c." T. H.] [Vetus verbum fuit φάω, sive φάζω, cujus loco, litera σ præfixa, postea dixerunt σφάζω cædo, macto. Tertia Præter. Pass. veteris istius verbi πέφαται legitur apud Homer. Il. Ο. 141. ubi à Scholiaste redditur πεφόνευται. Inde φατὶς est cæsus. Hesychius φατὶν reddidit τεθνεώς. Optime Photius in Lexico, nondum edito, πρόσφατος, κυρίως ἐπὶ τοῦ νεκροῦ τι ἀπεσφαγμένου, pp. ponitur de recens occiso. Hinc πρόσφατα κρέας caro est animalis nuper interfecti. Recens cadaver, apud Phrynichum, dicitur πρόσφατος νεκρός. Itaque πρόσφατος pp. significat nuper mactatum, poniturque eximie de carne recenti. Recte Ammonius p. 97. Πρόσφατον ἀπὸ τοῦ σφάξαι, ὅ ἐστι τὸ φονεῦσαι. Postea, ut fieri solet, amplior fuit significandi potestas, et de quavis re nova ac recenti adhibitum fuit. Fortasse scriptor Epistolæ ad Hebr. c. 10. 20. illam proprietatem verbi respexit, ubi viam, recenti morte et sanguine Christi nobis patefactam, vocat ὁδὸν πρόσφατον. Fatendum tamen est, à veteribus vocem de quavis re recenti fuisse positam. Jussa recentia Sophocles, in Andromeda, dixerat προσφάτους ἐπιστολὰς, teste Phrynicho, p. 164. Pisces recentes προσφάτους ἰχθῦς dixerunt Antiphanes et Archestratus apud Athenæum, l. 6. p. 225. et l. 7. p. 275. et, de quavis re nova ac recenti, vocem adhibuerunt Interpretes Alexandrini, Ps. 80. 7. Eccl. 1. 10. ubi alii interpretes posuerunt καινόν. L. C. V.]

Σφαῖρα sphæra. Forte à σπάω. [Etymol. c. 758. 4. Παρὰ τὸ σπαίρειν, καὶ ἐν κινήσει εἶναι. κ. τ. λ. Diversam paullo etymologiam præbet Eustathius, p. 1554. 3. Παρὰ τὸ σφῶ διὰ τὸ συνεσφῶσθαι, ὅ ἐστι συνεστράφθαι εἰς ἑαυτήν. E. S.]

Σφάκελος mortificatio partis alicujus, inflammationem passæ. Forte à φάω interficio. [Confer dicta in σφάζω. Productior forma vocis est à σφάκος, unde et σφάκελος salvia. Literam σ ab initio esse præpositam, satis docere potest altera scriptio hujus vocis φάκελος, in qua ne σ quidem comparet. Nempe et σφάλλω dixisse Græcos, pro φάλλω, Lat. fallo, infra docebitur. Cur vero salvia Græce σφάκελος dicta fuerit, incertius paullo est. Ansa appellationis inde desumi potuit, quod salvia potissimum arefacta, marcida, et quasi emortua, ad usum adhibeatur. E. S.]

[Σφάκος salvia. Est simplicior forma: unde vox σφάκελος derivata, quam vide suo loco. E. S.]

Σφάλλω supplanto. Forte cum σφάω componendum. Alio loco vir cel. " Verbi σφάλλω supplanto origo est φάλλω, vel φάω, quod superstes est in Latino fallo. Utrumque pp. positum fuit de eo, qui pede transverso alium conatur evertere. Inde Medium σφάλλεσθαι, ut Lat. fallor, generatim, de quocumque errore, quo quis per imprudentiam labitur, poni solet. Unde formula σφαλεὶς οὐκ οἶδ' ὅπως nescio quo errore" &c. [Σφάλλειν pp. significat nutare, labare. Sic ebrii dicuntur σφάλλειν nutare. Qui titubando cadit, dicitur σφάλλεσθαι. Haud dissimili modo usurpatur πταίειν pedem impingere in obstaculo, quo fit, ut cadas; nisi quod σφάλλειν pp. notet extra pedis offensionem prolabi et titubare &c. T. H.] [Nescio, an ex eadem origine sit Belgarum *vallen*. E. S.]

Σφάραγος sonus gutture editus. Vide φάραγξ.

[Σφεδανὸς vehemens. Vide mox in σφοδρός.]

Σφενδόνη funda. Conf. σφαῖρα; à σπάω forte. [Opportune contulisse videtur Martinius vocem σφεδανὸς vehemens. Inserta enim litera ν, è σφέδω oriri facile potuit σφένδω. Sed literam σ et ipsam, ab initio, adscitam fuisse, fere persuadeat Lat. fundo. Quodsi tamen comparemus Græcorum σφένδω cum Lat. fundo, vix dubitabis, quin rectissime Lennepius ad stirpem σπάω retulerit. Notasse autem σπάω pp. traho, supra observavimus, in σπαίρω. Unde jam deinceps liquere videtur, σφενδόνην fundam dictam fuisse à tractione, et vulsione, quacum projicitur, haud aliter atque Hebræis קֶלַע funda dicitur à קָלַע, Ar. قلع extraxit, evulsit. E. S.]

Σφὴν cuneus. Forte à φάω findo. [Conf. in σφήξ.]

Σφὴξ vespa. Compone σφήν. [Ad hanc vocem pertinet etiam vox σφηκίσκος, de quo alibi T. H. " Fuere" inquit " qui (in Aristophanis Pluto, vs. 301.) σφηνίσκους ponerent: sed male. Nam σφηκίσκος nomen bene Græcum est, cujus tamen vocis usus abiit in longe aliam rem, atque ejus origo indicat. Σφὴξ enim vespam notat. Vesparum autem ea est figura, ut in medio tenues valde sint, ad caput vero et caudam tumescant. Hæc forma, in diminutivo, ad alias res transfertur. Didymus, quosdam σφηνίσκον legisse (in loco Aristophanis.) Hæc vox est à σφὴν cuneus. Σφηνίσκος vocatur, quando à basi lata lineæ in apicem concurrunt. Hæ binæ figuræ si inter se acumine opponantur, vocatur σφηκίσκος: quia, nempe, ea forma imitatur figuram vesparum. Ab hac forma ligna ejus generis, ut duos cuneos conjunctos referant, dicuntur σφηκίσκοι. Nec tantum in lignorum formis usurpatur, sed etiam apud Arithmeticos numeri quidam σφηνίσκοι dicuntur, qui in eam figuram digesti sunt, ut referant cuneum."

Σφίγγω constringo. A φίγγω, quod forte Lat. fingo, à φίγω, φίω. [Latinorum fingo, finxi, fictum (pro figtum, ut lectum, pro legtum) atque demonstrare videtur verbum vetus φίγω figo, quod tamen, apud Latinos, diverso nonnihil usu, adhibetur. Ex notione hac fingendi fortasse exponendum est nomen Σφὶγξ sphinx: de quo vide Vossii Etymologicum. E. S.]

Σφοδρὸς vehemens. A σπάω. Confer σπάω, σπάδω. [Etymol. c. 759. 3. Σφόδρα ἐπίρρημα ἐπιτάσεως ἐκ τοῦ σπῶ, τὸ κατασπῶ, σπάδρα, καὶ σφόδρα. Conf. et σφαῖρα. Hinc σφόδρα valde pp. est Accus. Plural. n. g. E. S.]

Σφραγὶς sigillum. A φραγὶς, quod à φράττω: de quo suo loco.

Σφριγάω turgeo. Forte à ῥιγάω, Lat. rigeo: unde φριγάω, φρυγάω, σφριγάω. Aliequin cum φρίω, et φράω, (unde φράττω) componendum est.

Σφύζω pulso. Forte pro φύζω quod cum φοράω, componendum. [Proprie impello. Conf. in σφῦρα.]

Σφῦρα malleus et σφυρὸν malleolus pedis. [Etymolog. c. 739. 35. παρὰ τὸ συνεσφίγχθαι τὰ ἄρθρα τοῦ ποδὸς καὶ τῆς κνήμης. Martinius refert ad " σφύζω pulso: quod, etsi de arteriis dicatur, tamen similitudinem cum alia pulsatione habet, quod et Latinum pulsandi verbum indicat." Hactenus ille. Hesychius σφυρὸν σφαιρόν. Ex qua glossa similis origo vocis elucet. Nimirum à σφύω, pp. impello, est σφυρὸς, qui impellitur, malleus &c. E. S.]

[Σχαδὼν animal pennis et pedibus carens. Conf. verbum σχάω. Vide Hesych. in σχαδόνες, et ibidem viros doctos. E. S.]

Σχαλὶς varus, paxillus seu furcula, qua retia sustentantur. A σχάω, cui vicinum σχέω quod cum ἔχω componas.

Σχάω scarifico. A χάω aperio. [Duplex videtur olim fuisse σχάω, alterum cognatum verbo σχέω, quod Lennepius tetigit ad vocem σχαλὶς varus, alterum toto cœlo inde diversum, enatumque ex χάω, unde etiam χάρα, σχάρα, σχάρος, et ipsum Lat. scarifico, quod redditur χαράσσω. Vide ad χαράσσω. A posteriori hoc σχάω, findo, deducenda quoque sunt σχαδὼν, σχαλὶς &c. E. S.]

Σχεδὸν prope. A σχέω, ἔχω. [Vide dicta in ἔχω habeo. " Σχεδὸν ab σχέω, quod idem atque ἔχω. Σχεδὸν pp. est neut. genus Adjectivi σχεδὸς, sed Adverbialiter usurpatum. Σχέσθαι autem notat adhærere: σχεδὸν igitur est in modum adhærendi, id est ferme, fere. T. H.] [Diversum longe hinc est Lat. scheda, quippe quod à σχέδω, cognato alteri σχίδω (cujus productior forma fuit σχιδάω, sive σχίζω, unde et σχίδη, σχίδιον) et Belgico *scheiden*, pp. findere, findendo separare &c. E. S.]

Σχέτλιος miser. A σχέω contineo. [Hesychius exponit τάλας, φρικτὸς, χαλεπὸς, στυγερὸς, ἄξενος. Etymologus etiam reddit τάλας, δυσδαίμων, ἄπορος. Itaque haud improbabilis videri possit Martinii conjectura, vocem esse compositam ex σχέω, habeo, et τάλας miser. Malim tamen ad σχέω recurrere. E. S.]

[Σχέω habeo, pp. hæreo, adhæreo, unde σχέδω, σχεδὸν &c. Contracta forma est ex σεχέω, quod pro ἐχέω, ab ἔχω. Vide dicta in ἔχω, et σχεδόν. Etiam σχῶ, pp. hærere, est inhibere. Conf. in σχολή. E. S.]

Σχίζω findo. A χίω, cui cognatum χάω aperio, hiscere facio. [" Σχίζειν pp. findere, vel potius (quod verbum hinc derivatum) scindere. Veteres enim dixere σχίδειν, et, per ν ἐπένθεσιν, sive insertum (cujus ad formanda verba officium est, in utraque lingua, frequens) σχίνδειν. Eam ob rem Latini vetustam rationem (quod sæpe fieri solet) in scidi, et scissus, conservant" &c. T. H.]

Σχοῖνος juncus. Forte à σχέω. [Etymol. c. 740. 37. Σχοινίον ἐκ τοῦ σχοῖνος· τοῦτο, ἐκ τοῦ σχῶ, τὸ κρατῶ. Conf. T. H. in σχολή. E. S.]

Σχολὴ otium. Componatur χαλάω laxo. Alio loco cel. Lennepius. " Vox σχολὴ idem pp. significat, quod Lat. otium, tempus, nempe, vacuum, sive à negotiis publicis, vel munere, sive etiam à quotidiano opere, quod quis vitæ sustentandæ caussa exercet. Unde deinceps, (pariter ut Lat. otium) pro iis exercitiis, quibus à munere vacuus se oblectat, ponitur. Præcipue autem spectat ad studia eruditionis. Itaque et breves commentarios, in scriptores veteres, vacuo quasi tempore factos, Græco nomine σχόλια dixerunt." [Hac quidem ex origine vox σχολὴ Latine commode reddi possit relaxatio animi. Conf. in χαλάω. Aliter tamen Etymolog. c. 740. 57. τὸ δὲ σχολὴ γίνεται παρὰ τὸ σχῶ· cui adsentitur vir summus T. H. "Σχολὴ otium, pp. inhibitio operis. Nam est à σχέω, pro quo (mutata conjugatione) dicitur σχάω. Verba ἔχω et σχέω sæpe ponuntur pro inhibeo, coërceo: adeoque σχολὴ pp. est inhibitio, ac tribuitur operariis, ab opere vacantibus. Hinc σχολάζειν vacare labore &c. Hoc adspectu σχολὴ pp. est idem, quod Belgæ dicunt ophouding, et σχολάζειν ophouden van 't werk. Ceterum conferatur Ausonii, Idyll. 32. laudatum à Vossio in Etymol. E. S.]

[Σώζω servo. A. Schultensius, in Veteri ac Regia via Hebraizandi, p. 101. à σόος repetit, "in quo inest origo impulsionis, et motionis, per quam σόος integer, sospes, salvus, incolumis, potestate translata, vocatur à Græcis is, qui motum retinet." Vide dicta in σόος, et σωρός. E. S.] [Σώζω servare contractum est ex σαόζω, quod à σάος: hoc vero idem ac σόος salvus. Verbum quoque fuit σάω. Glossam Laconicam, veteris formæ indicem, exhibet Hesychius: ἀνασάξει ἀνέσωσε. Λάκωνες. Ex σαόζω contractum fuit σώζω, ut ex χρεόζω, χρώζω ex πλάζω, πλώζω ex πατρίζω, πατρώζω, patrissare, ex ἡρώιζω, ἡρώζω unde Doricum ἀφηρωΐσαι, significans in classem heroum referre, sive heroico cultu prosequi, &c. A verbo σώζω, sive tertia ejusdem Præter. perfecti Pass. persona est σωτὴρ servator. Cicero Oratione in Verrem 2. c. 36. "Non solum patronum istius insulæ" inquit "sed etiam sotera, inscriptum vidi Syracusis. Hoc quantum est? ita magnum, ut Latine uno verbo exprimi non possit. Is est, nimirum, soter, qui salutem dedit." Hinc facile existimare licet, vocem servatoris, vel salvatoris, Ciceronis ævo, nondum in usum linguæ fuisse receptam. Vi sua Græcum σωτὴρ eximie is est, qui perdita recuperat. Perdita recuperare Græcis σώζειν pp. dicebatur, et hoc Romanis pp. erat servare. Virgilius in Ecloga 9. 7. Certe equidem audieram, —— omnia carminibus vestrum servasse Menalcam. Ubi recte Servius inquit, servasse, recuperasse; amiserat enim possessiones suas Virgilius, bello civili &c. L. C. V.]

Σῶμα corpus. A σόω, quod cum σάω, et ceteris, componendum est. [Ratio denominationis paullo incertior est. Socrates apud Platonem in Cratylo, p. 400. conjectans introducitur, "ideo appellatum esse σῶμα corpus, quod anima in eodem σώζεται, id est, servetur." Rectius fortasse dixeris, σῶμα, pro σόμα, pp. dici à motu; quatenus σῶμα pp. sit corpus animantis vivi. Vide H. Stephani, Thes. t. 3. c. 1212. Verum, quoniam et hæc longius sunt petita, equidem analogiam linguæ simpliciter sequi malim. Nomina, nimirum, in μα desinentia, potissimum à tertia persona Præter. Perf. Pass., ipsam rem denotare solent, quæ peragitur, ut πρᾶγμα negotium, pp. id quod peragitur, στόμα os, pp. id quod repletur; χρῶμα, pro χρίσμα, pigmentum, fucus, pp. id quod illinitur; χῶμα agger, pro χόμα, id quod effunditur vel aggeritur &c. Itaque et σῶμα, pro σόμα, vel σέμα, potius id designet, quod movetur, per se, nempe, iners, et motu carens. Hac certe ratione corpus menti opponitur. E. S.]

Σωρὸς cumulus. A σόω moveo, agito. [Σωρὸς pp. est Adjectivum, contractum ex σοερὸς, à verbo σόω, quod cognatum alteri σάω, accumulo, unde σάζω, σάττω &c. T. H.] [Conf. in σάζω. E. S.]

[Σώω incito, moveo. Est cognatum alteri σάω, de quo dictum suo loco. Conf. et D'Arnaud Lectt. Græc. p. 177. A σώω isto repetendo porro est forma productior σώχω tero, levigo, nempe, movendo &c. E. S.]

T.

Τάγγη rancor. Forte à τάγω, unde Lat. tango. [Cognatum videtur fuisse τάγω hoc alteri τάκω, unde τήκω liquesco, pp. tactus solis ictu diffluo. Hinc et "τάγηνον sartago, in qua aliquid τήκεται liquescit." Conf. Martinius, qui vocem ταγὸς dux recte refert ad τάσσω ordino, ubi vide et τάγμα. E. S.]

Τάλαντον talentum. A ταλάω suffero. Alibi cel. Lennepius: τάλαντον ortum est à verbo ταλάω, (unde τλάω, et τλῆμι) Lat. fero, suffero, pp. de lancibus dicitur, in quibus onus vel pondus ponitur librandum. Inde ad ipsum pondus, lancibus imponendum, transiit; quumque olim pondere æstimarent res; argentumque et æs appenderent, pecuniæ loco: inde factum est, ut in re pecuniaria talentum fuerit usurpatum; in variis vero Græciæ regionibus, varia pecuniæ summa sic fuerit dicta. A Græcis ad Romanos deinde transiit vox talentum." Conf. et Gall. livre, pro Lat. libra, et Britt. pound, pp. pondus; de pecunia itidem adhibita. Itaque τάλαντον pp. significavit ipsam libram sive bilancem, quæ manu tollatur, attollatur. Il. Θ. 69. Καὶ τότε δὴ χρύσεια πατὴρ ἐτίταινε ΤΑ'ΛΑΝΤΑ aureas attollebat lances, et alibi sæpius apud Homerum &c. Hesychius: τάλαντα· ζυγά, σταθμά. Conf. Eustath. p. 196. &c. "Τάλαντον est à ταλάω, quod à τάλω, cui cognatum τέλω, unde Lat. tolero, quod verbum pp. notat in altum sublatum sustineo. Jam lanx pondera tolerat. A τάλω formata ταλάω, ταλέω, in Perf. τετάληκα, Passive τετάλασμαι, τετάλασαι, τετάλανται· unde τάλαντον." T. H.] [Vide Valck. Diatr. p. 268. B. et virum doctum ad Hesychium in ταλάω. E. S.]

Ταλάω suffero. A τάλω, quod à τάω tendo. [Ταλάω idem pp. est ac tollo, et tolero, Latinorum. Pro ταλάω veteres etiam dixerunt τελάω· ταλάω vero contracte τλάω, unde etiam τλῆμι. Ταλᾶν autem, ut et Lat. tolero, ponitur pro sustinere. Hinc τάλας miser, pp. qui onere premitur, [vel onus sustinet.] Pro eo veteres dicebant τάλαος &c. T. H.]

Ταμίας dispensator. A τάμω, quod cum τέμνω componendum est. Alio loco vir celeb. Verbum τέμνω, seco, factum à simpliciori τέμω, quod peperit nomen τέμενος, quo Græci veteres significarunt agrum, à reliqua terra abscissum, et sejunctum atque ita deo alicui factum sacrum. Apud recentiores Græcos inde nomen hoc sæpe translatum fuit, ad significandum templum. Ab eodem verbo τέμω, seu vicino τάμω, nomina propagata sunt ταμίας, et, hinc factum, ταμιεῖον, cujus loco etiam pronunciatum ταμεῖον, sicut Græci dicunt ὑγιεία, et ὑγεία. Proprie autem ταμίαι dicebantur dispensatores tam publici, quam privati, quos alio nomine δαπανητὰς vocabant, vel τοὺς ἐπὶ δαπάναις. Jam vero, quum nomina in εῖον, ab aliis nominibus facta, in primis locum aliquem designent, nomen ταμιεῖον significat locum ubi versatur ὁ ταμίας dispensator, adeoque ærarium: dein locum secretiorem abditioremque, in quo olim solebat esse ærarium. Quare etiam recentiores Græci ærarium designarunt voce μυχοῦ.

[Τανύω, idem quod τείνω, pp. tendo. Hinc ἐπιτανύω tensum attraho, intendo. In Medio τανύομαι progredior magnis passibus, pp. intendo, vel tensum attraho me, Belg. rekken. Hesychius τανύοντο· ἐξετείνοντο, ἔτρεχον. E. S.]

Ταπεινὸς humilis. A τάπος, quod pro δάπος, vel δάπεδον· hoc autem componendum cum δάπεδον, de quo suo loco. ["Ταπεινός. Hujus vocis origo latuit Grammaticos. Facile tamen eam animadvertissent, si observassent quædam similia. Adjectiva istius formæ, in ινος desinentia, formantur à Dativis nominum in ι. Ab ὄρος, ὄρει, ὀρεινὸς montanus, ab ἄλγος, ἄλγει, ἀλγεινὸς molestus; ab ἔλεος, ἐλέει, ἐλεεινὸς miserabilis. Eadem est in omnibus ratio. Debuit igitur ταπεινὸς à τάπει, Dativo nominis τάπος, formari. "Τάπος non invenitur in Lexicis, sed in usu fuit olim; certe δάπος, unde remansit δάπεδον, solum. Remansit quoque id ipsum δάπος in compositis quibusdam, veluti in ποδαπὸς, cujas, quod idem pp. est ac ποῦ, vel ποίου δάπους, cujus soli? Sicut autem in usu sunt δάπις et τάπις, ita olim in usu fuerunt δάπος et τάπος. Ex ista origine constat, ταπεινὸν pp. significare quod solo æquale est, atque adeo humile, sensu proprio; nam hoc etiam ab humo denominatum est, ut humiles myricæ, apud Virgilium, Eclog. 4. 2. &c. &c. L. C. V.] [Altius paullo adscendamus. Comparatio verbi Lat. depsere, id est, subigere, manifesto docet, fuisse olim verbum δέπω, unde δέψω, depso, uti à κλέπω est clepso &c. Jam vero hoc ipsum δέπω vicinum fuit alteri δάπω, unde δάπτω, et δάπτομαι quod in Hesychio exponitur τρίχομαι i. e. subigor, adfligor validius. His, aliisque ex indiciis, colligere licet, δάπω pp. significasse subigo, unde δάπος pavimentum, quasi subactum &c. E. S.]

Τάπης tapes, pro δάπης· quod compone cum δάπος, δάπεδον &c. ac Dorico δᾶ, pro γῆ terra. ["Τάπης et δάπης eadem vox est, et ex eadem voce Persica orta. Hæ autem voces apud Persas notant lecti stragulum, sive tapete. Ponitur etiam pro iis tapetibus, quibus ornantur parietes, et templa." T. H.] [Plura dabit H. Relandus, Diss. 8. de veteri lingua Persica, p. 249-252. E. S.]

Ταράσσω turbo. A τάρω, quod cum τείρω, Lat. tero, componendum. Alibi cel. Lennep. ταράττειν perturbare is pp. dicitur, qui aquam vel similia, motu quodam turbida reddit. qua virtute apud Homerum, Od. ε. 291. Neptunus σύναγεν νεφέλας, ἘΤΑ'ΡΑΞΕ δὲ πόντον coëgit nubes, et mare turbidum reddidit. Inde passim ad animum transfertur, ut Lat. turbare, conturbare, et perturbare; et speciatim de animi commotione, ex metu vel timore orta, poni solet: ut in Evangel. Lucæ 1. 11. ἐταράχθη, καὶ φόβος ἐπέπεσεν ἐπ' αὐτόν." [" Casaubonus in Animadv. ad Athenæi l. 7. 21. ταράττεσθαι, inquit, culinæ verbum est, truare, id est τρύῃ κινεῖν commovere, non in olla, verum in patina. Quid sit trua, disci poterit ex loco Latini Comici, Titinnii, apud Nonium Marcellum, p. 19. Cocus magnum ahenum, quando fervit, paula confutat trua. Proprie ταράσσειν notat vehementi agitatione motum turbare. Apud Palæphatum, de Incredibil. c. 27. Glaucus πιὼν μέλι ἐταράχθη cum mel bibisset, sic commotus est, ut animi deliquium pateretur. Figurate subito terrore commotus dicitur aliquis ταράττεσθαι. Observetur, hac occasione, verbum ταράσσω ab Atticis contractum fuisse in τράττω. Hanc formam, Platoni valde frequentatam, Mœris Atticista adnotavit &c. L. C. V.]

Τάρβος terror. A turbando dicitur. Stirps est τάρω; de quo in ταράσσω. [Etymolog. c. 746. 25. Τάρβος σημαίνει τὸν φόβον. τρισὶ παραγωγαῖς ὁ Ἡρωδιανὸς τοῦτο ὑπέλαβε· πρῶτον ἐκ τοῦ ταράσσω, τάραβος, καὶ συγκοπῇ τάρβος. δεύτερον ἐκ τοῦ τρέπω, ἔτραπον, τράπος, καὶ τάρβος· οἱ γὰρ εὐλαβούμενοι φεύγουσι· τρίτον ἐκ τοῦ τάρω, τὸ καταπτοῶ, ἔταρον, τάρος, καὶ, πλεονασμῷ τοῦ β, τάρβος· Καὶ ῥῆμα ταρβῶ· ταρβῆσαί τε, ἀντὶ τοῦ ἐκφοβῆσαι." Ταρβεῖν timere, à τάρβος timor: estque ab Homero satis frequens. Inde est quoque Adjectivum ἀτάρβητος, qui nullo terrore continetur. Eximie nonnunquam notat illum terrorem, qui præstatur honoris caussa: quæ vis etiam est in φοβεῖσθαι. Sic dicitur φοβεῖσθαι τὸν ΘΕΟ'Ν reverenter Deum venerari &c. Igitur et ταρβεῖσθαι meticuloso vultu aliquem revereri. T. H.]

[Τάριχος salsamentum piscium, caro sale servata. Hesychius ταριχευτόν· σαπτὸν ξηρόν. Origo haud dubie est τάρω, quod à τάω extendo. Inde et ταχὺς velox cursu, q. d. extendens se, Belgice rekkende: de quo in τανύω et ταχύς. Ab extendendo autem piscis τάριχος dici potuit, quasi porrectus, siccus &c. Conf. et τάρταρος. E. S.]

Τάρταρος tartarus. Nescio, an sit à τάρω reduplicato ταρ. [A τάρω, quod idem ac τάω pp. extendo, ductum ταρσὸς vel ταρρὸς, pp. extensus, porrectus: unde eximie hac voce dicitur τὸ πλάτος τοῦ ποδὸς, vel τὸ κάτω πλατὺ, planta pedis, vel quod infra latum est ac porrectum. A τάρω similiter ταρτὸς, ταρτὰρ, τάρταρος, fortasse ab immensi profunditate, quæ porrigitur. Lege sis, quæ de vocibus שאול ᾅδης &c. dedi ad Cant. Hisk. p. 33. 34. A Chald. דרדר dardar, i. e. decidit, aut ab Hebr. נטר natar, Lat. servavit, meo quidem judicio, minus verisimiliter repetiit cel. L. Bos, Diss. de Etym. Gr. p. 41-44. E. S.]

Τάρφος densitas. Forte dicitur à turbando. A τάρω, vel ταράσσω. [Hesychio interprete τάρφεα notat ξηρὰ arida, τραχέα aspera &c. Itaque rectius fortasse repetas ab extendendo, plane ut τάριχος, quod vide. E. S.]

Τάρχια inferiæ. Fortasse à ταράσσω. [Respondet huic origini τάρχυ, quod, apud Hesychium, redditur per τάφος. Idem etiam ἀτάρχυτον exposuit ἀκήδευτον. E. S.]

Τάσσω ordino. A τάω protendo. Alibi vir cel. "τάσσω, vel τάττω, inquit, pp. convenit ordini rerum, serie quadam dispositarum. Nam τάσσω, (sicuti omnia verba in σσω) factum est à Futuro τάσω et adeo stirps sit τάω, cujus loco usurpatur τείνω, id est, tendo, extendo. Hinc τάξις ordo pecul. militum, ratione latitudinis, ut στοῖχος, et στίχος, ordinem militum notat, in profundum dispositorum. Ars autem ordinandi et instruendi exercitum dicebatur, τακτικὴ &c. ["Ut μαλάσσω à μαλάω, χαράσσω à χαράω, μάσσω à μάω, τάσσω à τάω, pariter τάσσω à τάω quod verbum olim significavit rego, et rectum cursum pono, dirigo. Hinc fluxerunt omnes significationes, quas Lexicographi præbent, sub τάσσω conspiciendas &c." L. C. V.] [Τάω idem quod τέω, τείω, τείνω. A τάω est τάγω, τάσσω, τάζω et τάζομαι tendendo apprehendo [pp. extendo me, nempe, ad rem capiendam, fere ut ὀρέγομαι.] Porro τάω facit Futurum secundum ταγῶ, Præteritum Med. τέταγα, unde τεταγὼν et τεταγεῖν, quæ utraque forma, apud vetustissimos Græcos, in usu fuit. Ταζεῖν et τάζεσθαι Grammatici recte exponunt ἐκτεῖναι, et deinde λαβεῖν. T. H.]

[Ταῦρος taurus. Videtur vox esse orientalis, Arab. ثور Chald. תור, i. q. Hebr. שור. Adi omnino Vossium, in Etymologico. E. S.]

Ταχὺς celer. A τάω tendo. [Conf. in τανύω &c. Hinc τάχα, pro ταχέα, celeriter. Etiam forsan, forte, q. d. celeriter, vel brevi, ita accidat, &c. Proxime autem vox ταχὺς videtur ortum à τάγω, unde et τάγγω ut à τέταχα, pro τέταγα, sit τάχος celeritas, ταχὺς celer, &c. Conf. in τάγγη. E. S.]

[Τάω pp. tendo, stirps fere obsoleta, cognata alteri τείω. Vide T. H. in τάσσω. Apud Homerum aliquoties occurrit vocula τῆ, id est λαβὲ accipe, nempe τῆ, pro τάε. ut recte cl. Albert. ad Hesych. t. 2. col. 1378. Conf. Il. Ξ. 219. Od. Ε. 346. &c. Ab eodem τάω sunt τέτατο extentus pependit, ἐτάθη, et aliæ formæ, verbo τείνω subjungi solitæ. Inde et ταὼς pavo, caudam extendere solitus. Ita Etymol. col. 749. Vocem Persicam (طاوس) esse putabat H. Relandus, Diss. 8. p. 231. Vide T. H. laudatum ab Albert. ad Hesych. in ταώς. Conf. et Animadverss. ad Anal. p. 243. E. S.]

[Τε Lat. et. Videtur, per aphæresin primæ vocalis ε, dici pro ἔτι, qua lege μὲ dixerunt pro ἐμέ. Vide supra in ἔτι. Origine sua differt nonnihil à Lat. que, quod etymo suo proxime respondet Græcis κε et καί· de quibus lege dicta in καί. E. S.]

Τέγγω tingo. Dicitur pro τέγω, cui vicinum τάγω. [Conferantur dicta in στέγω. Videtur autem τέγγω et tingo Lat. non nisi dialecto leviter diversa fuisse: neque adeo dubitare fas est, quin et Lat. tango iisdem fuerit cognatum. Origo quærenda certissime est in verbo τέω, cui vicina fuerunt τάω, τέω, τίω, τύω; notio autem propria est illa tendendi. Hinc illa tangendi manu digitove extenso: tingendi vero altera, quasi dicas deorsum tendere, adeoque liquori immittere digitum, lanam &c. Sed notio ista tangendi etiam, majori quadam cum emphasi, translata fuit ad tactionem, sive tensionem fortiorem, qua quid subigitur, et maceratur. Hinc explicandæ sunt glossæ veteres apud Timæum τέγγειν μαλάττειν. Τέγγεσθαι εἴκειν (i. e. cedere, quasi dicas, subigi, macerari &c.) Vide omnino, ad Timæi hæc. cel. Ruhnken. p. 248-250. E. S.]

Τείνω tendo. Pro τένω, quod à τέω. [Alibi hæc habet vir cel. "Εὐτόνως non male redditur magna contentione. Oritur, nempe, à verbo τείνω, seu τένω, i. e. tendo. Ab hujus Præter. Medio est τόνος, Lat. tonus: unde dein εὐτόνως. Ratione autem significationis comparari potest cum verbo διατείνω, quod est pp. protendo, et speciatim in disputationibus et contentionibus usurpatur, ad vehementem animi intensionem significandam: ut sæpe positum invenitur apud Platonem, et alios scriptores." Formam verbi τάω alteri τείνω &c. vere cognatam fuisse, ad oculum demonstrabit comparatio vocum τάσις tensio, intensio, et τατικὸς tendendi vim habens; quibus junge formas verbi τέτατο extentus pependit, Il. Χ. 307. τέτατο δρόμος extensus sive longius porrectus fuit cursus. Theocriti Idyll. 11. 32. &c. A τάω autem propagatum fuit τένω· unde τένων, τένοντος, Lat. tendo, et Latinorum tenor, tenus &c. Rursus à τάω, sive ταίω, reduplicatum est τετάω (unde τέτακε) tensus, et τιταίνω extendo. A τάω τόνος, Lat. tonus, à τόνος rursus verbum τονόω. A τάω est τάσω, τέτακα, τετάσομαι· unde τιτάσκομαι quod vide inferius. Conf. omnino etiam τείνεσθαι cruciari, quod pp. est extendi. Vide cel. Ruhnk. ad Timæum, p. 207. et ibid. laudatos. E. S.]

Τείρω vexo. A τέρω, proprie tero. [Hinc repete, quod verbum τείρω Futurum habeat τερῶ, ductum quippe ab antiquiori τερῶ. Ergo et τείρεσθαι laborare pp. notat atteri. Ut Il. Ν. 538. Οἱ τόν γε προτὶ ἄστυ φέρον βαρέα στενάχοντα Τειρόμενον, i. e. laborantem, sive καταπονούμενον, ταλαιπωρούμενον, ut redditur in Hesychio: pp. tamen magis dixeris attritum doloribus. Hebræos hoc vocasse חלה eximie demonstravit ὁ πάνυ A. Schultens, in Orig. Hebr. l. 1. c. 9. et Vindic. p. 113. E. S.]

Τεῖχος murus. A τεύχω, cui vicinum τείχω, τύχω. [Vide infra in τίκω et τεύχω.]

Τέκμαρ signum. A τέκω, cui vicinum τίκω. ["Origo est antiquum τέκω, cujus loco postea dixerunt τίκτω: ita tamen, ut illius veteris verbi tempora quædam remanserint in usu. Τέκω autem, et τίκτω, significarunt in lucem profero, pario. Inde τέκος proles, et productius τέκνος, contractum deinde in τέκνος, unde superest τέκνον filius, quod in usu idem valet ac τόκος et τέκος. Jam vero verbum illud τέκω antiquitus ex se propagavit Præter. Pass. τέτεκμαι. Hinc ortæ fuerunt formæ rariores, idem fere significantes, τέκμαρ, τέκμας, et τέκμωρ. Alterum τέκμαρ novam formam produxit τεκμήριον, a quo ac priora illa, pp. significans indicium, quo res obscura profertur in lucem. Postremum hoc remansit in usu: reliqua, in sermone Græcorum quotidiano, forte neglecta, custodita tamen à poëtis, qui in omnibus linguis esse solent antiquorum vocabulorum studiosi," &c. L. C. V.] [Reliqua vide in τίκω, τεύχω, τίκτω. E. S.]

[Τέκω. "Verbum hoc in veteri lingua notabat in lucem profero, argute invenio. Hinc τέκμαρ, τέκος, τέχνη, τεύχω &c. Ab ejusdem verbi tertia Præter. Pass. τέτεκται est τέκτων, eum pp. designans, qui solerter aliquid reperit, et in lucem profert" &c. T. H.] [Stirps certissima est τέω, pp. tendo: de qua origine vide in τείνω. A notione autem tendendi, sive protendendi, videtur ea orta esse in lucem proferendi, tenus quasi manu. E. S.]

Τελαμὼν fascia, lorum clypei. Ab Etymologo exponitur ὁ ἀναφορεὺς τῆς ἀσπίδος, ὅ ἐστι πλατὺς ἱμάς, ἀφ' οὗ ἐγκρέμαται ἡ ἀσπὶς κ. τ. λ. Refertur vulgo ad ταλάω, unde ταλαμών, et ex dialecto τελαμών. Malim equidem recta repetere à τελάω, forma cognata alteri ταλάω. Ab eodem certe τελάω apud Hesychium superest τελάσσαι, quod explicatur τολμῆσαι, τλῆναι, i. e. ferre, sustinere. Inde et apud eundem τέτλαθι (pro τετάλαθι) redditur ὑπόμεινον, i. e. perfer, pp. sustine, tolerato. E. S.]

Τέλμα locus palustris. A τέλω. [Etymol. c. 751. 22. Τέλμα τόπος πηλώδης ὕδωρ ἔχων καὶ τέλματα τὰ σταδία, καὶ τελματαῖα τοῦ ὕδατος. Similia habet Hesychius: unde eruditius. Martinius suo more collegit, τέλμα dici à τέλος finis, "quia is est limus, in quem aqua desinit." Analogia suadet, ut τέλμα, præeunte Lennepio, arcessamus potius à τέτελμαι, prima Præter. Pass. verbi τέλω, pro quo vulgo dicitur τέλλω. Plura dabimus infra sub τέλλω. E. S.]

Τέλλω, à τέλω, unde τέλος, τελέθω &c. Origo forte τέω protendo. [Conf. omnino Lennep. in στέλλω. "Τέλλω, vel τέλλειν (quomodo veteres dixere, litera λ non duplicata) pp. significat tendere ad finem. Ortum est verbum à primitivo τέω. A τέλω est τέλος, et hinc τελέω &c." T. H.] [A notione tendendi primaria, quæ est in verbo τέω, nostrum τέλλειν, sive τέλαι, proprie videtur significasse tendere procul, in altum: quæ notio satis manifesta est in Lat. tollo, ac cognato Græco τάλω, ταλάω &c. de quibus supra dictum in τάλαντον. Hinc τέλλεται (pp. tollitur, attollitur, sive attollit sese) in Hesychio reddi videas ἀνέτει, φαίνεται, γίνεται. Inde et fortasse τέλμα locus palustris ideo dictus est, quod in eo attollant sese, et lætissime excrescant, atque exoriantur arundines. Sed eadem notio primaria tendendi in altum translata quoque est ad longitudinem, quorsum se res quasi tollant, et tandem perveniant: unde τέλος, finis, extremum rei, quo tendit. Conf. Lat. telum, et Gr. τῆλε. E. S.]

Τέλος finis. A τέλω facio, produco, perficio. [Τέλω pp. idem est ac Lat. tollo. Vide in τέλλω, ubi plura invenies. "Ab antiquo verbo τέλω ductum est τέλος· ab hujus autem Dativo τέλει, est τέλειος pp. is, qui ad metam pervenit. Hinc ἀνὴρ τέλειος, pecul. non is est, qui ad metam vitæ, sed qui ad metam floris juvenilis pervenit. Hoc sensu Jupiter, apud Apollodorum, p. 3. ἐγενήθη τέλειος. et Jovem τέλειον ἀνδρὸς ἡλικίαν ἔχοντα dixit Cornutus de Natura deor. cap. 9. p. 151. Ad ætatem virilem pervenire εἰς ἀνδρὸς τέλος ἥκειν dicitur in Platonis Menex. p. 249. &c." L. C. V.] [Conf. H. Steph. ad Callim. Hymn. in Jov. vs. 57. et cel. Ruhnk. ad Timæum voce προτέλεια, p. 224. 225.] ["Vectigal quoque τέλος dicebatur] [An a proferendo? ut Belgæ dicimus *tol, of schatting opbrengen?*] ὠνεῖσθαι significabat redimere, sive emere; sic enim pro redimere sæpius (emere) dicebant Romani. Qui vectigalia redimebant, publicani, illinc dicti sunt τελῶναι. In Glossis Philoxeni Publicanus redditur δημοσιώνης, τελώνης. Dantur istiusmodi composita bene multa: equorum emtor ἱππώνης, boum emtor βοώνης &c. Latent etiam varietis hic illic istiusmodi vocabula. In Oratione Andocidis nebulo quidam famosus, Agyrrius, dicitur ἄρχων εἰς τῆς πεντηκοστῆς. Scribendum ibi, una voce, ἀρχώνης τῆς πεντηκοστῆς, i. e. princeps publicanorum, qui redemerant quinquagesimam mercium, in portum allatarum." &c. L. C. V.]

Τέμνω seco. A τέμω, quod forte à τέω. Alibi vir celeb. "A verbo τέμω (quod olim in lingua Græca exstitisse, docent proxima derivata τέμενος, nomen Participiale, aliaque) duplex verbi forma orta est, usitatum, nempe, verbum τέμνω, et alterum τεμάω. Hoc, contractum in τμάω, tempora varia peperit, quæ verbo τέμνω adjungi vulgo solent. Significat autem τέμνω pp. seco in duas partes: unde τομὴ sectio &c. Περιτέμνω, compositum, inde significat circumcidere, vel undique cædendo partem auferre. Usus autem voluit, ut verbum hoc, quemadmodum etiam nomen περιτομή, præcipue, tanquam proprium, attribueretur actioni præputium circumcidendi, quo sensu non tantum à sacris scriptoribus passim fuit adhibitum, sed ab aliis quoque, qui res populorum tractarunt, quibus antiquitus in usu esset præputii circumcisio. Probe distinguendum est hoc verbum περιτέμνω ab altero ἐκτέμνω excindere, quod veteres Græci usurparunt de excissione membrorum virilium: unde ἐκτομὴ castrationem notat. Inde rursus differt aliud ἀποκόπτεσθαι, (in Epistol. ad Galat. 5. 12. obvium,) quo verbo dicebantur non adeo castrati, quam ii, quibus partes omnes genitales abscinderentur: qui mos in Oriente et olim viguit, et etiam nunc hodie obtinet. Illum haud dubie, in memorato loco, respexit Paullus." Hactenus ille. [A veteri illo τέμω ductum quoque est nomen τέμενος, de quo T. H. "Τέμενος, inquit, olim pp. dictus fuit ager separatus, ab aliisque sejunctus, ut regibus, aut viris eximiis, honoris causa, propter summa eorum in remp. merita, virtutemque et res egregie gestas, attribueretur. Hic usus in Homero frequens est, atque in eam mentem Scholiastæ exponunt ἀποτετμημένον κατὰ τιμήν, ad Il. Β. 696. Quibus in verbis origo vocis patet ἀπὸ τοῦ τέμω, vel, ut postea dixere, τέμνω secare, dividere. Eleganter expressit Homerus, Il. Ζ. 194. Οἱ Λύκιοι τέμενος τάμον ἔξοχον ἄλλων. Pari potestate, Il. Μ. 313. Σ. 550. Vetustissimi vero mortales, quum nondum templorum struendorum aut ratio constaret, aut mos invaluisset, deos quoque honorabant istiusmodi τεμένει, i. e. disterminata, et ad cultum divinum consecrata terræ parte, ubi ara de vivo cespite solebat erigi, suffimentis adoleri" &c. &c. Conf. et Lennep. supra in ταμίας. E. S.]

Τένθω sive τένδω, comedo. Nescio, an à τένω, unde et τείνω. [Pluribus de hoc verbo disquirit H. Stephanus in Thes. t. 3. col. 1409. et 1410. laudatque in primis locum Hesiodi Ἔργ. vs. 524, ἤματι χειμερίῳ ὅτ' ἀνόστεος ὃν πόδα ΤΕΝΘΕΙ sive ΤΕΝΔΕΙ, ut vulgo legi solet. Comparatio verbi Lat. tendere certissime demonstrat, originem esse repetendam à τένω tendo. Hesychius τένδει· ἐσθίει. Ratio tamen translationis minus obvia. Fortasse τένδει, sive τένθει, ibidem pp. idem est ac si Latine dixeris tenuat, attenuat, i. e. comminuit. Tenuare enim sine dubio et ipsum est à stirpe τένω. E. S.]

[Τένω obsoletum verbum, cujus forma Participialis remansit in voce τένων, τένοντος tendo. Tetigit eam Lennepius noster in τείνω, et alibi de verbo ἀτενίζω disputans. "A verbo τένω, inquit, (unde Lat. tendo et Græcum τείνω, nec non Participium Substantive usurpatum τένων) ortum est τόνος, quod peperit compositum ἀτενὴς intentus: nam α in hoc et similibus aliis compositis intendit significationem. —— Ab ἀτενὴς porro verbum ἀτενίζω, i. e. valde intendo, ubi de oculis, vel de acie mentis, sermo est. Significat enim, quasi subintelligatur τοὺς ὀφθαλμοὺς vel τὸν νοῦν, intendere oculos, vel aciem mentis, et plerumque construitur cum Dativo, vel cum Præpositione εἰς et Accusativo. Itaque recte vulgo redditur intentis oculis adspicere." Vide et L. Bos Ellips. in voce. "Apud Heliodor. Æthiop. l. 8. p. 387. libidinosa Arsace ἀτενὲς εἰς τὸν Θεαγένην ἀτενίζουσα immotis intentisque oculis formosum adolescentem Theagenem intuebatur. Adjectivum ἀτενὴς pp. illum notat, qui tendit et intendit nervos. Figurate hinc ponitur de homine austero et rigido: ut ab Aristophane in Vespis vs. 729. μεθ' ἀτενὴς ἄγαν ἀτεράμων τ' ἀνήρ, quamquam Scholiasta ibidem vocem ἀτενὴς accepit de furioso, διὰ τὸ ἀτενῶς βλέπειν τοὺς μανίᾳ κατεχομένους. Vocabulum ἀτενὴς (proprio sensu de illo, qui summa cum virium contentione festinabat) adhibetur ab Euripide in Alcmæone, Tragœdia deperdita: è qua hoc fragmentum nobis servavit Hesychius: ἴτω δὲ ἈΤΕΝΗ͂Σ ἀν' οἶκον. Ubi istum locum attigit Grammaticus, ἀτενίζειν, inquit, λέγουσι τοὺς συντείνοντας καὶ ἐνεργοῦντας τὴν ὄψιν. Quid sit rectis oculis videre, in perdocta adnotatione, explicuit R. Bentleius ad Horat. Carm. l. 1. 3. 18." &c. L. C. V.] [Conf. et de τένω Analog. p. 10. E. S.]

Τέρας signum, prodigium. Forte à τέρω tero. Alibi vir cel. "Differunt σημεῖα et τέρατα," inquit, "eo, quod σημεῖα signa sint naturalia quarumvis rerum, τέρατα vero prodigia, seu signa præternaturalia; sive in cœlo, sive in terra, Divina potentia, præter naturam, effecta videantur, eum in finem, ut rerum futurarum signa sint et portenta." An quod obterant, quasi, sive stupore percellant enecentque mortales? E. S.]

Τερέω terebro. A τέρω tero. ["Τρητὸς à τέτρηται, verbi τράω, ex τεράω, ab antiquo τέρω tero. Τράω significat perforare: unde τρητὸς perforatus, foramina habens." T. H.] [Apud Hesychium ex ipso verbo τερέω superest τέρησεν pro ἐτέρησεν, quod exponitur ἔτρησε et ἐτόρησε. Itaque à τέρω productum fuisse oportet τεράω, contr. τράω· τερέω contr. τρέω· τερόω, contr. τρόω. Porro à cognato τόρω (unde τόρος et τορός.) τορέω, τοράω, τορόω &c. Inde et τόρνος tornus, et Lat. torno, pro τορνόω, τορνέω, similive forma. A τερέω autem τερέθω, τέρεθρος, unde Lat. terebra, et verbum terebro. Ceterum etymologiam hanc valde commendat vox longius derivata "τερηδών, Lat. teredo, vermis ligna terebrans, proprie vermis, qui in mari ligna terit seu terebrat, teste Theophrasto" &c. Stephan. et Scapula, in voce. E. S.]

Τέρμα terminus. A τέρω. [Cognata haud dubie vox est Lat. terminus, eodemque, per certissimas analogiæ leges, à τέρω tero, repetenda. Sed fortasse hic altius adscendendum est ad ipsum priscum verbum τέω tendo; ut τέρμα sive terminus pp. sit, quod recta defigatur, atque in terra cum tensione quadam depangatur: prorsus ut Hebræi, à depangendo defigendoque limites, eum גבול (terminum) dixere. An ex eadem origine et τέρμις apud Hesychium. i. e. πούς pes, quia protenditur, sive deorsum tenditur; τέρμονες item, ab Hesychio redditi τέλη, σφραγῖδες, ὅροι, fines protensi, sepes cum tensione defixi, termini altius depacti? E. S.]

Τέρπω mulceo, oblecto. A τέρω tero. ["Verba ἥδομαι et τέρπομαι ubi junguntur, diversam hanc habere debent significationem, ut ἥδομαι pp. notet mente et animo gaudeo, τέρπεσθαι vero ex rebus visis et externis lætitiam capere. Igitur τέρπεσθαι dicitur is, qui grata audit vel videt: unde εὐτερπὴς, qui oculis alterius est gratus, ἀτερπὴς deformis, qui sua deformitate aliorum oculos offendit." T. H.] [De τερπνὸς jucundus lege L. C. V. in στερπνός. Itaque τέρπω hoc, à τέρω ductum, pp. fuerit protensa manu leviter tero, atque adeo blande mulceo, demulceo: τέρπομαι vero mulceor leniter, aut, sensu Medio, titillo memet, me ipse demulceo leniter. Hæc certe longe magis verisimilia quam ista Etymologi, col. 752. Τέρπεσθαι μετάθεσίς ἐστι τοῦ ρ παρὰ τὸ τρέπεσθαι, καὶ μετάγεσθαι τὴν ψυχὴν ἀπὸ τῶν βιωτικῶν φροντίδων, ἢ ἀπὸ τοῦ θεραπεύω, τὸ τέρπω. E. S.]

Τέρσω sicco. A τέρω tero, unde tergo, abstergo. [De verbis tergo ac tergeo legatur A. Schultens, Origg. Hebr. t. 1. p. 278. Proprietas inde repetenda videtur, quod qui abstergit, adeoque siccat, protensa manu terat leviter. Exemplum capiatur ex illo, Il. Λ. 267. αὐτὰρ ἐπεὶ τὸ μὲν ἕλκος ἘΤΕΡΣΕΤΟ, παύσατο δ' αἷμα. Recte ibi Clarkius: at postquam vulnus quidem siccatum est, cessavitque sanguis. Ad literam tamen vox ἐτέρσετο pp. notat detersum est. Unde notio siccandi, per metonymiam, invaluit. Belgice dicas: *na dat de wond afgedroogd was, opgewischt was, en het bloeden ophield.* Rectissime igitur Scholiastes minor: ἐτέρσετο ἐξηραίνετο τῆς ἐκ τοῦ αἵματος νοτίδος. Sed clarior etiam alius locus est, Od. Ε. 151. Ulyssem autem in litore invenit sedentem Nympha, οὐδέ ποτ' ὄσσε Δακρυόφιν ΤΕΡΣΟΝΤΟ neque unquam oculi à lacrymis siccabantur, pp. detergebantur. Ceterum de formatione verbi τέρσω, (unde et apud Latinos superest Supinum tersum, &c. consule Analogiam Lennep. p. 185. E. S.]

Τέσσαρες quatuor, Attice τέτταρες. [Ratio appellationis nominum numeralium quam difficilis explorata sit, supra jam admonitum fuit in Δύω, Εἴκοσι, Ἑπτά. Quodsi tamen et hic loci conjecturæ quædam liceat, τέσσαρες sive τέτταρες videtur antiquæ formæ Pluralis esse (qualis Latinis in tertia Declinatione desinit in ES) à Singulari voce obsoleta τέσσας, aut τέττας. Pro τέττας (unica litera τ adhibita) olim pronunciatum fuit τέτας: antiquissimi enim Græci literas non duplicabant. Ab hocce τέτας superest quoque forma Adjectiva τέταρτος quartus, et Adverbium ejusdem τετάρτως. Pro τέταρτος autem poëtæ dixerunt τέτρατος: qua fere lege et τέτρας quaternio dicitur pro τέταρς. Jam vero τέτας hoc (quod etiam, obscurius pronunciatum, fuit τέτορες poëtarum) in Plurali commodissime dabit τέταρες, unde τέσσαρες, τέτταρες. Quodsi jam deinceps quæratur, unde orta sit Singularis vox τέτας sive τέτας, ex qua Pluraliter dictum τέταρες, sive τέτορες et τέσσαρες, τέτταρες; in promtu erit responsio. Qua enim lege ab obsoleto ἄω sive ἄημι, est ἄαμαι, ἄεσαι, ἄεσαν, et hinc ὄαρ somnium: eadem à τάω, sive τάμι, aut à τέω, sive τέμι, oriri potuerant τέταμαι s. τέτεμαι, τέτασαι, τέτασαι, τέταται, τέτεται, et hinc τέτας sive τέτρ. Stirps τάω, sive τέω, proprie notavit tendere, dein ponere, pecul. gressus, adeoque stare: quod ipsum στάω Lat. sto esse à τάω, alibi ostensum fuit. Itaque τέτας, sive τέτης, pp. notare potuit id quod stat, sive erectum tenaxque consistit. Unde Plur. τέταρες sive τέτορες, ita dictos fuisse potuere pedes, quasi stantes. Arab. قو ليه. Qui quidem pedes quum in animalibus plerisque, bobus, equis, ovibus &c. sint numero quatuor: ipse numerus quaternarius inde videtur fuisse desumtus. Etymon illustrare poterit Hebr. et Ar. ארבע sive أربع quatuor, itidem à ربع consistit, ductum. [De terminatione κοντα, in τεσσαράκοντα quadraginta &c. vide supra in εἴκοσι. E. S.]

Τέττα vox benevolentiæ aut honoris &c. Ejusdem generis cum ἄττα, ἄττα· de quo supra. [Itaque per ὑποκοριστικὸν dictum fuerit. Occurrit apud Homerum, Il. Δ. 412. ubi Diomedes ad Sthenelum: τέττα, σιωπῇ ἧσο, ἐμῷ δ' ἐπιπείθεο μύθῳ. Editio Clarkii et Ernestii ex Eustathio hanc habet: τέττα προσφώνησίς ἐστι φιλεταιρική. —— Τοῖς δὲ σχετλιαστικοῖς πᾶσι τὸ τέττα [fortasse τέτλα] ἀναφέρει ἐκ τοῦ τέτλαθι. Vide et Hesych. in τέττα, ibidemque viros doctos. Idem Hesychius antea præbuerat vocem τεταλίας, κάρτα. Videri possit hoc posterius τέτα contractum fuisse ex τέτατα, quæ forma nobis præbeat accusativum Plur. neutr. gen. Adjectivi cujusdam obsoleti τέτας· quod à τάω tendo, τετάω intendo. Apud Homerum certe, Od. Λ. 29. legitur τέτατο, tanquam 3 pers. Sing. à τέταμαι pp. tendor, extendor. Unde Hesych. τέτατο· τέταται. Est quoque in eodem sæpius obvium τέτατο tensum erat, Il. Γ. 372. vel tendebatur, intendebatur, Il. Μ. 436. &c. Tali certe ex origine τέτα dici potuisset pro τέτατα, vel et pro τέταε, tanquam forma Imperativa secundæ personæ Singularis pp. tende, intende: quod ipsius τέτα etiam τέττα prolatum sit, media consonante (ut in compluribus aliis) geminata. E. S.]

Τέττιξ cicada. Vox facta à sono, quem per stridorem edit. E. S.]

Τευτάζω satago, sedulo rem gero. Forte pro τετάζω, unde τευτάζω. A τάζω, pro τάσσω, de quo suo loco. [Timæus p. 235. τευτάζειν, πραγματεύεσθαι, ἐνδιατρίβειν ubi vide cel. Ruhnkenium, à quo verbum hoc plenissime exponitur, et linguæ Græcæ vindicatur: laudatis quoque viris eruditissimis, qui de eodem egerunt. Hesych. τευτᾶ· τεχνᾶται· ubi Guyetus, "A τέω, inquit, τεύω, τεύχω, τευτάω, τευτάζω." Simplicior fortasse est derivatio Lennepiana, à τετάζω· quod repeti potest à τετάω, hoc vero pro forma reduplicata accipi verbi τάω. Prima, nempe, verbi litera cum ε repetita, ex τάω, oriri potuit τετάω, qua lege à κράγω est κεκράγω, à λάθω, λελάθω &c. Jam vero quum τάω idem significet ac τέω tendo, hoc quidem ex origine τευτάζειν pp. fuerit tendere, contendere, atque adeo σπουδάζειν, φροντίζειν &c. Cetera vide apud Ruhnkenium, et Hemsterhus. in Poll. l. 9. 137. E. S.]

Τεύχω paro, fabricor. A τέκω, vicino τύχω. Stirps τέω protendo. [" Verbum antiquum τέκω, significans pp. in lucem profero, pario, creo, multiplici forma olim conterebatur. In Lexicis hinc reperitur τεύχω struo, paro. Id origine sua idem est. Verbi flexus tantum sunt diversi τέκω, τίκω, τίκτω, τύχω, τεύχω." L. C. V.] Vide et infra in τέχνη, τυγχάνω.

Τέφρα cinis. A τέφω, quod idem forte ac τύφω. [Etymol. col. 755. 55. Τέφρα, παρὰ τὸ τύφω, τὸ καίω, ἡ κεκαυμένη σποδιά.]

Τέχνη ars. A τέκω, unde τεύχω. ["Contracta vox est ex τεκένη in masc. gen. τέκενος, quod a τέκω, pro quo in Præsenti dicitur τίκτω, notatque pario, in lucem profero. A τέκω ergo est τέκενος, contracte τέκνος, τέκνη, et, mutato κ in χ, τέχνη. A τέκνος superest neutrum τέκνον, quod Substantive notat filium. Τέχνη igitur pp. significat artem, proferentem in lucem. Artis autem opificia et artificia vocantur τέχναι. Sic ars oratoria τέχνη ῥητορική· ars pictoria τέχνη γραφική. Hinc est ἄτεχνος, accentu in prima syllaba posito, notatque sine arte confectum. Præterea τέχνη (ars) etiam dolum notat: unde ἀτεχνής, accentu in ultima syllaba posito, apud Græcos dicitur simplex, sine ullo dolo &c. T. H.]

[**Τέω** pp. tendo (forma verbi cognata alteri τάω) simplex est thema, unde τέκω, τείνω, τέλω &c. producta sunt. Adspiratione adhibita etiam dixerunt θέω. Confer supra in voce. Huc referri potest etiam forma τῆ accipe pp. tende, vel extende manum, ad capiendum. Vide in τάω. E. S.]

Τήκω liquefacio, pp. attenuo. Fortasse à τάω extendo. [Conf. in τάγγω, et A. Schultens. Origg. Heb. t. 1. p. 151. " Τήκειν, notat ex substantia solida liquidum reddere, et liquefaciendo attenuare. Sæpe de metallorum quovis genere liquefacto ponitur, sed etiam pro tabescere, de corpore humano, quod marcescit et extenuatur. Unde τήκεται τὸ σῶμα dicitur tabes. In Præterito Medio τέτηκα est potestas neutra, ita ut pp. notet sum tabefactus: qualis vis etiam est in σέσηπα &c. T. H.]

[**Τῆλε** et τηλοῦ procul. " Adjectivum antiquum fuit τῆλος, Latinis olim quoque usitatum, telus, tela, telum. Hujus fœmininum tela Substantive significavit extensam lineam: neutrum vero telum idem ac βέλος, sive jaculum, in longum protensum. Ejusdem hujus τῆλος pp. protensus Genitivus Singularis est τηλοῦ" &c. T. H.] [Nimirum τηλοῦ Adverbialiter accipitur per ellipsin Præpositionis ἀπό, ἐκ, vel similis. Ἀποτηλοῦ plena phrasi legitur, Od. Ι. 117. τῆλε vero videtur esse, pro τήλει, Dativus, sive Ablativus antiquus, obsoletæ vocis Subst. τῆλος, sive potius τῆλις, in Gen. τήλεος, Dat. τήλεϊ, τήλει, et, iota neglecto, τήλε. Hac lege τῆλε plene fuisset ἐν τήλει. Idem τῆλε in compositis eandem habet rationem, uti v. gr. in τηλέσκοπος et τηλεσκόπος, τηλέμαχος, τηλεφανής &c. pro ἐν τήλει φανής &c. Eadem fere ratio est formarum τηλόθι et τηλόθεν, nisi quod particulæ ad finem adjectæ θι, et θεν locum præpositionum hic servent. Ceterum τήλω sive τέλω antiquum verbum est, quod recentiores dixere τίλλω, et proprie vi sua respondet Belgico opschieten. Conf. infra suo loco τῆλις. E. S.]

[**Τηλία** vas situlæ figura &c. Etymol. col. 756. 37. Τηλία πῆγμα τετράγωνον, ἐφ' οὗ ἔνια τὰ ἄλφιτα πιπράσκεται, ἢ ἀλεκτρυόνες συμβάλλονται κ. τ. λ. Videtur pp. vox Adjectiva esse à masc. τήλιος, quod à τῆλος. Thema τήλω, Conf. in τῆλε. E. S.]

[**Τῆλις** fœnogræcum. Fortasse dictum à τήλω, h. e. idem ac τέλω, τίλλω, Belg. opschieten. Vocem hanc supra jam tetigimus in altera τῆλε, quæ adverbialiter accipi videtur, pro τήλει, Dativo Singulari vocis τῆλις. Quod autem fœnogræcum Græce τῆλις dictum sit, repetendum videtur à forma hujus plantæ. " Est caulis, inquit Martinius, et siliquis longe extensis." E. S.]

[**Τήνελλος** et τήνελλα. Videri possint esse Latinorum tenellus et tenella: sed toto cœlo inde sunt diversa. Aristophan. in Equit. vs. 276. Si quidem cum clamore vincas, τήνελλος εἶ tenellus eris, id est triumphum ducens musicum. Idem in Acharn. vs. 1228. τήνελλα τὸν &c. ubi Steph. Berglerus: " Τήνελλα vox ficta" inquit " ad exprimendum sonum organicum, in Epiniciis carminibus adhiberi solita" &c. Idem ad Equit. vs. 276. " Schol. καλλίνικος. Τήνελλος δὲ κεκραγὼς ἐπινίκιον, tenellus est sonitus lyræ aut tibiæ, index victoriæ. &c. E. S.]

Τηρέω servo. A τέρω [Etymologus p. 757. 47. Τηρῶ παρὰ τὸ θέω, θεωρῶ· ἔστι γὰρ τρέχω τις καὶ θεωρεῖ. κ. τ. λ. Hæc longius petita. Rectius igitur cel. Lennep. à τέρω, Lat. tero. Illustrare poterit hanc stirpem collatio Hebraici דרש. Arab. درس pp. trivit; dein tractavit studiosius librum, ex. gr. quasi dicas, contrivit. Qui oves pascit sedulo, easque observat, contrectat eas sæpius. Hæc fortasse notio curandi, servandi gregem. E. S.]

Τητάω privo. A τῆτα privatio: quod à τάω extendo, tenuo. [Etymol. col. 757. 51. Τητῶ· Ἡσίοδος σημαίνει τὸ ζητεῖν ἐκ τοῦ τάω τοῦ σημαίνοντος τὸ ζητῶ γέγονε κατὰ ἀναδιπλασιασμόν, τετάω, τητῶ· καὶ κατ' ἔκτασιν τητῶ. Hæc derivatio omnium forte simplicissima est. Itaque à τάω, (quod idem ac τέω tendo, extendo) est τετάω, sive potius τιτάω, et dein τητάω, valde extendo. Vide dicta in τευτάζω. A notione autem valde extendendi se (Belgice zich uitstrekken tot iets) est illa desiderandi, frustra expetendi. Ut in illo Hesiodi, Ἔργ. vs. 408. Ne tu quidem petas ista instrumenta ab alio, illeque recuset, tu vero τητᾷ pp. extendas te illuc, habere desiderans. Vide Grævii Lectt. ad h. l. E. S.]

Τηΰσιος inanis. A τάω repetendum. [A τάω, vel τέω, forma illi cognata, est τεὺς vel τηΰς. Etymologus, c. 758. 2. repetebat à ὕω rigo, quasi pp. esset ὑέσιος, τὸ ἔργον, inquit " καὶ ἄπρακτον ποιεῖται. Apud Homerum legitur, Od. Γ. 316. et Od. Ο. 13. σὺ δὲ τηϋσίην ὁδὸν ἔλθῃς. Vide ad priorem illum locum cel. Clarkium. E. S.]

[**Τιάρα** tiara, capitis tegmen apud Persas. Vocem origine Persicam esse, Brissonius, Scaliger, alii observarunt. Conf. H. Relandi Diss. 8. de vet. ling. Pers. p. 252. 253. et viri docti ad Hesychium in voce. E. S.]

Τιθαιβώσσω [et τιθαιβώττω] mellifico. Pro θαιβώσσω, quod pro θαώσσω, β inserto, more Æolum. A θάω sedere facio, repono. [Homerus in descriptione antri Nympharum, Od. Ν. 106. ἔνθα δ' ἔπειτα ΤΙΘΑΙΒΩΣΣΟΥΣΙ μέλισσαι. Quæ vox in Hesychio redditur ἐναποτίθενται i. e. intus reponunt sibi. Reliqui fere veteres pro composito habent ex ἀποτίθεσθαι τὴν βόσιν, ὅ ἐστι τὸ μέλι. Vide Schol. apud Clarkium, et Eustath. p. 1743. 22. et 1735. 44. cui quidem eruditissimo interpreti olim dixisse videntur Græci τιθεβόσσειν· unde τιθαβώσσω, et denique, iota inserto, τιθαιβώσσω. Lennepiana derivatio haud dubie est simplicior. E. S.]

Τιθασσός, [olim per simplex σ τιθασός,] cicur. A θάω: de quo modo ad τιθαιβώσσω.

Τίθημι pono. A θέω moveo, curro. [Conf. Analog. p. 112. 113. et Animadverss. p. 440-443. " τίθημι non tantum significat pono, sed et constituo, facio. Hunc significatum exemplis firmavit Grævius in Lectt. Hesiod. p. 54. Elsnerus, Obss. t. 2. p. 332. et J. Alberti Obss. Phil. in N. T. p. 346. Est autem verbum τίθημι de eorum genere, quæ Grammatici vocant reduplicata. Abjecta reduplicatione remanet θῆμι, quod proxime oritur e veteri verbo θέω, unde tempora remanserunt in usu θέσω, τέθεικα, ἔθεσα." &c. L. C. V.] [Nostra quidem ex sententia verbum vetus fuit θέ, cui syllabæ si adjiciatur ω, ex ἐγώ, oritur θέω, adjecto vero μι ex ἐμοί adhibitaque reduplicatione, exoritur τίθημι sive τίθεμι. Θέω vero hoc, adspiratum, pp. idem videtur fuisse ac τέω simplex, id est, tendo. A tendendi notione est illa translata currendi, ponendi, faciendi, pro varia verbi constructione. Conf. τανύω &c. E. S.]

Τίκτω pario. A τέκω, quod cum τεύχω, τέκω &c. componendum. [" Vetus verbum fuit τέκω, cujus quædam tempora, a Grammaticis ad τίκτω relata, in usu remanserunt. Significavit autem τέκω idem quod paro, pario. Proximum ejus derivatum τέκος ab Homero frequentatur. A τέκος Adjectivum ortum fuit τέκενος, τεκένη, τέκενον. Ultimum hoc contractum dedit τέκνον, quod fœtum notat. A Præterito autem Medio τέτοκα ortum τόκος, pp. est res genita, sive in lucem ab alio edita. Figurate sic Venus dicitur summo, quasi, parente edita: quo fere sensu τοῦ πατρὸς ἐκγόνους ΤΟΚΟΥΣ dixit Plato de Rep. l. 8. p. 555. &c." L. C. V.] [Conf. supra in τέκμαρ, τέκω &c. E. S.]

Τίλλω vello, vellico. A τέω fortasse. [Etymol. c. 758. 30. repetit à voce κτίλος, arietem significante: ἐκ τοῦ τίλω, addit, τὸ τανύω. Atque à τίλω, simpliciori (unde dein factum est τίλλω) haud dubie est κτίλω· à κτίλω vero κτίλος, pp. qui vellitur, h. e. cujus lana evellendo decerpitur. Quid vero τίλλω pp. significet, optime docuit Hesychius. " Τίλλει· ἀνασπᾷ, i. e. sursum trahit." Nimirum cognationem habet nostrum τίλλω, (quod olim τίλω,) cum altero τήλω, et τέλω, unde τέλλω, sursum tendo. Stirps adeoque est τέω, cognata alteri τάω tendo. Conf. in τινάσσω. Ceterum quod idem Hesychius τίλλει reddit μέμφεται, i. e. culpat, accusat, et διαβάλλει, i. e. calumniatur, Etymologus vero, col. 493. 10. et 713. 8. σκώπτει conviciatur: ea significatio metaphorica est, à vellendo et carpendo ducta, quemadmodum in Latino detrahere ab aliquo, Hebr. [illegible] &c. E. S.]

Τινάσσω quatio. A τέω protendo, moveo. [Etymol. col. 759. 7. repetit ἀπὸ τοῦ ἵς, ἰνὸς, ἰνάσσω, καὶ τινάσσω· οἱ δὲ ἀπὸ τοῦ τείνω. Verisimilior foret Martinii conjectura, " τινάσσω esse, quasi σινάσσω, à σίω moveo. Sane literas σ et τ permutari solitas fuisse, quis neget? Malim tamen, cum Lennepio, stirpem statuere τίω, quod verbum pp. idem valuerit ac τάω et τέω tendo: ut a τίω producta sint τίνω, τινάω, τινάσσω, pp. tendo validius, atque adeo concutio, excutio, disrumpo. Suidas τινάξαι· διαρρῆξαι, disrumpere. Ubi laudat Epigramma aliquod (Antholog. l. 7. p. 591.) Sed ego primum quidem cachinnatus sum, ἄρμα τινάξαι οἰόμενος, putans vinculum me excussurum esse, nempe tensione validiori. E. S.]

Τιθαλίος calidus, fervidus. Forte pro τιθαλιός, quod à θαλίος· et hoc à θάλω, unde θάλλω, de quo suo loco.

[**Τίνω** solvo. " Τίνω, ex Τίω derivatum, eandem cum ipso significationem habet: nimirum luo, solvo, persolvo, pendo, rependo" &c. Stephan. Thes. t. 3. col. 1567. 1572. Hesychius τῖσαι· ἀποδοῦναι. Nempe τίω i. q. τάω tendo, tensa quasi manu, vel extenta manu, reddo. Conf. et τινάσσω. E. S.]

Τὶς aliquis, et τίς quis. A τέω, vicino τάω. [Genitivus casus τινὸς (quia literam ν habet insertam ante terminationem ος) satis demonstrare videtur, verbum, unde proxime ortum est, fuisse τίνω, i. q. τείνω pp. tendo, de quo quidem τίνω modo dictum est, suo loco. A notione tendendi fluxisse videtur altera cum tensione, aut tensa, quasi, manu demonstrandi, vel indicandi: unde oriri potuit notio pronominis aliquis &c. Eadem fere ratio est in Hebr. [illegible] &c. Conf. etiam dicta in ἵς. E. S.]

[**Τιταίνω** tendo, intendo. Etymolog. c. 744. 5. Ταίνω, κατὰ ἀναδιπλασιασμόν, τιταίνω. Est autem ταίνω pp. idem quod τείνω, et pronuntiatione sola diversum fuit. A ταίνω hoc superest vox derivata ταινία tænia, fasciam, quasi, extentam, genusve vermium longiorum notans, formamque verbi ταίνω clare demonstrans. Porro à ταίνω est τιταίνω, fere ut à βάω, βαίω, est βιβαίω, à λαίω, λιλαίω, à τράω, τραίω, τραίνω, τιτραίνω. Proprie notat tendere fortius sive intendere. Rectissime igitur H. Stephanus, Thes. t. 3. c. 1207. h. " Τιταίνω significat extendo, distendo, intendo, contendo. Od. φ. 259. τίς δέ κε τόξα τιταίνοι· quis arcum intenderit.—— Item equus, aut aliud jumentum, dicitur τιταίνειν ἅρμα, aut ἄροτρον, quum trahendo ipsum velut contendit, aut extendit; ut Il. Β. ἱδρώσει δέ τευ ἵππος ἐΰξοον ἅρμα τιταίνων, id est, τείνων, ἕλκων, inquit Scholiastes.

"Aliud τιταίνω, tanquam hinc diversum, præbet idem Lexicographus, eodem tomo 3. col. 1379, quod notat punire, pœnas sumere, ulcisci, primamque syllabam habet longam, et prius τιταίνω extendere primam habet brevem. Sed posterius hoc τιταίνω (cum prima syllaba producta) ab altero isto τιταίνω (cum prima syllaba brevi) quantum ad originem verbi et significationem primariam attinet, tam parum differre, quam Lat. pendere et pendere, origine sua, diversa sunt, docere poterit nota Guyeti ad Hesiodi Theogon. vs. 209. ubi poëtæ verba: φάσκε δὲ ΤΙΤΑΙΝΟΝΤΑΣ ἀτασθαλίῃ μέγα ῥέξαι Ἔργον Latini interpretes sic reddunt: Dictitabat porro, pœnas sumentes ex protervia magnum patrasse facinus. At Guyetus. "Τιταίνοντας, inquit, porrigentes, hoc est, τὴν χεῖρα ὀρέγοντας." &c. E. S.]

[Τίτανος calx. Ab eodem τιταίνω, sive potius à simpliciori forma, τιτάω, ex τάω orta, est τίτανος. Recte Martinius "dictam puto, inquit, quia extenditur illinendo, seu obducendo." R. S.]

Τιτθὶς mamma. Per reduplicationem factum videtur à θάω vel θίω. Vide supra Θῶ. [Etiam τίτθη, sive τιτθὴ, in forma fœminina vocis, dicitur, notatque posterius hoc quoque nutricem. Timæus in Lex. Plat. τίτθη μάμμη &c. Ubi cel. Ruhnken. p. 256. "perpetua est confusio" inquit "vocum τίτθη, τιτθή, τίτθος, τιθὶς, τιτθὶς in quibus scribendis tam parum sibi constant librarii, quam, in iis explicandis et distinguendis, Grammatici" &c. Ansam huic confusioni videtur dedisse pronuntiatio vicina vocalium η et ι. Origo quoque eadem fuit verborum τίω, τίω, sive θίω, θίω, in tendendo posita. A tendendo sive protendendo mammam dicta videtur nutrix τιτθὴ, sive τιθὴ: mamma vero, quæ protenditur, τιτθίς. Aliter cel. L. C. V. de voce θηλάζω, lactare, agens, "Θηλάζειν, inquit, significat mammam præbendo lactare; ortum à θηλὴ mamma. In hac voce subsistunt Lexicographi. Potuerant tamen originem invenire verbum θάω. In Homeri Il. Ω. 58. Ἕκτωρ μὲν θνητός τε, γυναῖκά τε θήσατο μαζόν. Absurde Grammatici dicunt, θήσατο contractum esse per Syncopen ex θηλάσατο, vel θελάσατο. Hesychius præbet Activum θῆσαι, explicans illud θηλάσαι. Jam vero ut μήσατο est à verbo μάω, sic θήσατο est à θάω. θαέω, verbum omissum Lexicographis, significavit alo, nutrio, succum præbeo. A θάω ortum θάλω. Hinc nomen remansit θαλλὸς ramum virentem, et succo adhuc suo nutritum, significans. Litera λ reduplicata, in usu remanserunt θάλλω et θάλλος. Θαλλὸς, pp. quivis ramus virens, eximie significabat ramum olivæ semper viridem.—Etiam vox τιθασσὸς mansuetus et cicur est à verbo θάω, reduplicato τιθάω. Animalia mansueta τιθασσὰ dicebantur, quasi altilia.—Verbum hoc τιθάω reduplicatum contractum fuit in τιθῶ. Hinc fluxit vox superstes τιθὴ nutrix, quæ mammam præbet. Eadem quoque dicta est τιθήνη. Hinc verbum τιθηνέω nutricis instar alimenta præbere" &c.]

Τιτίζω pipire, de sono, quem edunt pulli avium. [Accurate Eustathius, ab H. Stephano laudatus, τιτίζειν adhiberi monet de pullis avium, vocem simpliciter edentibus; qui vero, ubi esuriunt, dicuntur τρίζειν. E. S.]

Τιτράω terebro. A τράω, pro τεράω quod à τείρω. [Prima, nimirum, litera cum vocali ι geminata. Conf. in τιταίνω, τιτρώσκω. Relege porro dicta in τείρω. E. S.]

Τιτρώσκω vulnero. Proprie non differt, nisi forma, à τιτράω. [Τρόω nempe dixerunt pro τεράω, τρώω autem, sive τρώω, pro τείρω, unde τρῶμα vulnus, et τρῶσις vulneratio. A τρόω porro est τραύω, τραύσκω hinc τιτρώσκω. Ceterum alia quoque verbi forma fuit τραύω, unde τραῦμα, et, ab hujus Dativo τραύματι, derivatum τραυματίζω. Conf. in τείρω. E. S.]

Τιτύσκομαι dirigo ad scopum. A τύω, quod cum τίω, τείνω, τιταίνω componendum. [Vide supra in τείνω. "Verbum intueri haud dubie metonymicum à veteri tuo, tueo, τύω. Unde apud Homerum τιτύσκεσθαι tensum collineare sibi. Hoc Latinis veteribus erat tui, intui, et mox tueri, intueri." Alb. Schultens. Comm. in Proverb. Salom. p. 380. E. S.]

Τῖφος palus, uliginosus locus. Forte cum τῦφος componendum. [Forma fœminina est etiam τίφη, frumenti genus notans, sive porcorum pabulum. Vide viros doctos ad Hesychium, in τίφαι, τῖφος &c. Etymol. ἀπὸ τοῦ τύφεσθαι, ὅ ἐστι πίθεσθαι κ. τ. λ. E. S.]

Τίω honoro. Etiam pro eo τίνω dicitur. Utrumque componendum est cum τείνω tendo: quasi contendendo ad pretia rerum translatum. [Τίω, τίνω &c. pp. significant i. q. τείνω tendo, unde τίω pendere, vel appendere fune tenso. Veteres dixere τίειν πλάστιγγα (bilancem seu libram suspendere.) Hinc ponitur pro appendendo metiri, mensurare. Transfertur quoque ad præmia, et maxime ad pœnas, alicui tributas. Quare τίω et τίνω est appensas et tributas sibi pœnas solvere, ut Latini dicunt solvere pœnas, id est, pendere. Hinc τιμὴ &c. Porro τιμωρὸς, qui pœnæ infligendæ curam habet, et verbum τιμωρέω unde τιμωρεῖσθαι ἑαυτὸν significat semet ipsum punire, animum dolore cruciare &c. T. H.] [Ab appendendo igitur translatum verbum τίω pp. significavit pretium pono. Hinc duplex manavit significatio, honorandi et puniendi. Pretium ponere meritis alicujus est honorare: pretium ponere pravis facinoribus est punire. L. C. V.] [Conf. illud poëtæ Arabis, in Anthologia, sive Excerptis Hamasæ Schultensii, p. 320. ونكيلهم كما كالوا appendimus ipsis, prout appenderant: ubi vide Schultens. E. S.]

Τοὶ particula enclitica. Proprie antiquus Dativus est articuli τὸς, unde τοῦ &c. [Nescio, an rectius dicamus, τοὶ hoc pp. idem esse ac σοὶ, tibi, quod pronomen cum emphasi quadam redundet. Conf. Animadverss. ad Analog. p. 291. Cum Lennepio facere videtur cl. Hoogeveen. Doctr. Particul. cap. 56. p. 1152-1170. ubi eruditissime disseritur de origine atque usu hujus particulæ. Vide tamen, an τοὶ, pro σοὶ, (tanquam pronomen secundæ personæ) manifesto sese probeat, Il. A. 25. Ne te senex cavas ego apud naves offendam—Μή νύ ΤΟΙ οὐ χραίσμῃ σκῆπτρον, καὶ στέμμα θεοῖο Ne forte tibi non prosit sceptrum et infula dei. Adde Il. A. 39. 40. 107. 123. 150. 173. 177. 181. 204. &c. quorum locorum notitiam debemus Indici Seberiano. Neque aliter res sese habet, Il. A. 419. Vado ipsa in Olympum τοῦτο δέ ΤΟΙ ἐρέουσα ἔπος Διὶ τερπικεραύνῳ hoc tibi verbum dictura Jovi fulmine gaudenti. Redundare videtur h. l. τοι istud cum jucunda quadam emphasi, quasi Belgice dicas: *Ik vertrek zelve naar den Olymp, en ik gaa je dit woord zeggen aan Jupyn enz.* Vide ibidem vs. 125. 426. Pariter Il. B. 296. ἀλλὰ καὶ ἔμπης Αἰσχρόν ΤΟΙ δηρόν τε μένειν, κενεόν τε νέεσθαι *Maar het was je toch schandelijk, lang te blijven, en dan noch ledig weer naar huis te keeren.* Adde et alia, à clar. Hoogeveenio laudata, ut Aristoph. in Pace vs. 933. Εὖ τοι λέγεις, Belg. *dit zeg je wel.* Il. A. 76. Τοιγὰρ ἐγὼν ἐρέω *want dit zal ik je gaan zeggen* &c. et conf. in primis A. Schultens. Instit. ad Fund. ling. Hebr. p. 453. E. S.]

Τοῖχος paries. A τεῖχω, vicino alteri τεύχω. [Etymolog. c. 761. 24. Τοῖχος παρὰ τὸ τεύχω, τὸ κατασκευάζω, γίνεται τεῦχος, καὶ τοῖχος. Τοιχωρύχος, καὶ τοιχωρύκτης, κλέπτης, λῃστής.]

[Τόκος fœnus. "A τίκτω pario τόκος est partus. Partus mulieris pp. sic dicitur: poëtis etiam filius. Egregie vox transfertur ad significandum fœnus à summa pecuniæ, tanquam à patre, procreatum. Quam in rem insignis est locus Platonis, de Rep. l. 8. p. 555. ubi fœneratores dicuntur reportare τοῦ πατρὸς ἐκγόνους τόκους πολλαπλασίους fœnora tanquam filiolos patris multiplicatos. Sciendum autem est, usuram à veteribus etiam dictam πλεονασμὸν pp. multiplicationem: (Hebr. תרבית) quamvis ista duo vocabula distinxerit doctus interpres Ezechielis, cap. 18. 8. 13. et 17. τόκον καὶ πλεονασμὸν οὐ λήψεται" &c. L. C. V.]

Τόλμα audacia. A τόλω, unde Lat. tollo. Componendum est cum τέλω &c. ["Τλάω contractum est ex ταλάω, quod à τάλω. Pro iis etiam τόλω, τολάω, et, interposita μ, τολμάω: unde patet, τλάω et τολμάω verba esse ejusdem originis. Jam egregia verbi τολμάω potestas est apud Græcos, qua sæpissime ponitur pro in animum induco. Ea elegantia Apostolus Paullus usus est ad Roman. cap. 5. 7. ubi dicitur ὑπὲρ τοῦ ἀγαθοῦ τάχα τις καὶ τολμᾷ ἀποθανεῖν, i. e. in animum inducat mori." T. H.] [Nimirum nomen τόλμα hac lege est à τέτολμαι, prima persona Præter. perf. Pass. verbi τόλω, quod proxime convenit cum Lat. tulo: unde (in Perfecto verbi fero) est tuli, et (in tollo) sustuli. Latini inde fortasse quoque habent suum tolus, tanquam nomen proprium; unde capitolium dictum voluere veteres: ut tolutim. Nescio, an et θόλος (pro τόλος) adspiratum huc pertineat, quod de tholo ædificii ponitur, quasi dixeris τόλον sublatum altius. E. S.]

Τολύπη glomus lanæ &c. A τόλω, quod cum τέλω &c. componendum. [Hesychius: τολύπαι· τὸ κατεσκευασμένον ἔριον. "Τολύπη apud Græcos notavit glomum lanæ carminatæ, sive præparatæ. Hinc derivatum verbum τολυπεύω pp. significat glomerare, conglomerare, ut sæpe est apud Homerum. Dicitur enim de rebus gravibus, quæ multo labore conglomerantur, quasi, et efficiuntur. (Il. Ω. 7.) Hinc τολυπεύειν πόλεμον et ἐκτολυπεύειν πόλεμον bellum conglomeratum finire (Il. Ξ. 86. Od. A. 238. Δ. 490. Ξ. 368.) Est et alius loquendi modus, quem Homerus adhibuit, (Od. T. 137.) cum dixit τολυπεύειν δόλους machinari, instruere (pp. conglomerare) dolos. Inde et verbum compositum ἐκτολυπεύειν ad finem usque exigere et perficere. Sic ἐκτολυπεύειν τὸν βίον vitam ad finem perducere." T. H.] [Idem vir summus ad Aristoph. Plut. vs. 35. τὸν ἐμαυτοῦ ἐκτετοξεῦσθαι βίον. "Ἐκτοξεύω" inquit "est jacula emittendo exhaurire. Τόξον arcus: τοξεύω sagittas arcu emitto. Pharetra dicitur ἐκτετοξεῦσθαι, quando jaculis emittendis exhausta est. Hinc generaliter ponitur verbum pro exhaustum esse. Fatendum tamen est, eam rationem h. l. non satis planam esse. Quare R. Bentleius (in loco hoc Aristophanis) emendationem tentavit elegantem, voluitque (pro ἐκτετοξεῦσθαι) scribi ἐκτετολυπεῦσθαι. (Vide editionem L. Kusteri, p. 319.) Certe illa emendatio valde est probabilis: neque dubitamus eam vulgatæ lectioni præferre." T. H.] [Vide infra in τόξον arcus. Ceterum τολύπη, sive antiqua verbi forma τολύπω (unde τόλυπος, η, ον) videtur repetenda à τόλω, τόλος, τολέω hinc τολύπη, τολυπεύω. A notione propria tollendi repetenda est illa glomerandi: quippe quod fiat manu vel fuso identidem sublatis. Sentitur ea vis quoque in ipso verbo, ni fallor, aliqua ratione composito ἐκτολυπεύειν, quatenus notat exantlare labores, Hesiod. Ἀσπ. vs. 44. E. S.]

Τονθορύζω et τονθρύζω murmuro. Factum à sono. [Hesychius τόνθρος· φωνή. An de voce sive fragore tonitrus, ut φωναὶ, Apocalyps. 11. 15. 19. &c. Hoc pacto conveniret Germ. *thunder*, Belg. *donder?* E. S.]

[Τόμαροι haruspices. "Τόμαροι vel τομοῦροι. In nostris Homeri editionibus, Odyss. Π. 403. sic legitur: Εἰ μέν κ' αἰνήσωσι Διὸς μεγάλοιο θέμιστες. Pro θέμιστες veteres olim legere (ut dudum observavit Scaliger, Animadv. ad Eusebium, p. 82.) τομοῦροι, vel τόμαροι· quod melius esse, ex eo probabant, quia oracula nunquam Homerus dixerat θέμιστας, sive leges et jura, quibus civitates continentur: idque verum esse, nec negari debuit ab Isaaco Casaubono ad Strabon. l. 7. p. 506. Nam quod hanc potestatem oraculi, in illo vocabulo, Hymnus in Apollinem, vs. 394. præferat, id ostendit, Homero carmen hoc esse abjudicandum: quod etiam aliunde argumentis satis liquidis confirmari potest. Alteram vero lectionem τομοῦροι mirifice constabilit Lycophron, vs. 223. nomen hoc pro vate usurpans: ubi Grammaticorum loca collegit Potterus. Ratio vocabuli in obscuro est. A Tomaro, vel Tmaro, monte, cui templum Dodonæum subjacebat, veteres repetunt. Ὄστεα ἐν τμαρίοισι Callimachus habet in Cerer. vs. 52. ubi vid. Spanhemius. Quin ipse Jupiter Dodonæus τμαρίου Διὸς nomen huic monti retulit acceptum: ut ex Stephano et Hesychio docet Heinsius ad Claudiani Bell. Ger. vs. 18. Interim laus ingenii minime neganda est Triglando, Conjecturis de Dodone, cap. 6. qui (quum horum sacrorum originem ex Ægypto manasse constat) sacerdotes esse dictos τομούρους, arbitratur, quia essent circumcisi, ἀπὸ τοῦ τέμνειν τὴν οὐρὰν. Ab Ægyptiis autem circumcisionis ritum ad alios pervenisse populos, accurate monstravit Spencerus de Legg. Hebr. cap. 4. sect. 4. Sane à Græcis Ψωλοὶ verpi, vel recutiti nominantur Ægyptii." T. H.] [Conf. et Clarkius ad loc. Homeri Od. Π. 403. Vox τομὴ notat sectionem. An hinc forte τόμαροι vel τομοῦροι (voce petita ab altera forma nominis τόμος) dicti fuerunt augures à sectionibus, sive templis, in quæ cœlum dividerent? Conf. Livii Hist. l. 1. 18. à fine, et Cocceij. in Lex. Hebr. atque A. Schultensium, in Clavi Diall. p. 206. phrasin Jesaianam (cap. 48. 17.) הוברי שמים per sectores cœlorum, ex Arab. هبر secuit, reddentes. E. S.]

Τόξον arcus. A τόω, vicino alteri τείνω, τύπτω, &c. [Etymolog. c. 762. 7. τόξον παρὰ τὸ τάξω, τάξω, τάξον, καὶ τροπῇ, τόξον. Hoc adspectu τόξον pp. foret qui vel quod disponitur, eximie arcus, tanquam omnium armorum præstantissimum. Consentiret pulchre phrasis Hebræa, הבין כלי מות, disposuit, vel arcui imposuit, instrumenta mortifera. Nescio tamen, an altius sit adscendendum, ad ipsam, nempe, verbi τείνω originem, i. e. τίω, pp. tendere, quod idem ac τύω, unde τείνω, τύπτω. Sic τόξον pp. foret qui tenditur, arcus: ut Belgæ suum *boog* manifesto duxerunt à *buigen, boog*, &c. A τόξον porro est τοξεύω, indidemque, sive potius à veteri τόξω, τοξάζω arcu utor, jaculor. Hinc porro ἐκτοξεύω jaculando exhaurio vel consumo. Ut in isto Herodoti, quod H. Stephanus laudavit, τὰ βέλεα ἐξετετόξευτο sagittæ consumebantur. Herodoti locus est (l. 1. c. 86. n. 214.) Πρῶτα μὲν γὰρ λέγεται αὐτοὺς διαστάντας ἐς ἀλλήλους τοξεύειν· μετὰ δὲ, ὡς σφι τὰ βέλεα ἐξετετόξευτο, συμπεσόντας τῇσι αἰχμῇσί τε καὶ τοῖσι ἐγχειριδίοισι συνέχεσθαι. Belgice dixeris: *toen hunne pijlen verschoten waren.* Hæc fusius exposui, ut melius intelligi posset dubia ratio loci Aristophanis, in Pluto, 34. supra laudati, in voce τολύπη. E. S.]

Τόπος locus. A τόπω vel τύπω, vicino alteri τύπτω. Origo τύω, τόω. [Coacta admodum derivatio est Etymolog. c. 762. 17. παρὰ τὸ πατῶ, πάτος καὶ τόπος. Analogia suadet, esse potius à τέτοπα, Præterito Medio verbi τέπω. Hujus derivata forma à Latinis servata est tepor. A τέπω autem τεπέω Lat. tepeo, τεπίω item, unde repetendum est Adject. tepidus. Itaque à tepore dictus videri queat locus, quia incalescere solet ab homine incubante: secundum illud Plauti in Amphitr. 1. 3. 15. Prius abis, quam lectus, ubi cubuisti, concaluit locus. An ad illam originem quoque pertinet, quod τόπος, sive τόποι in Plurali, eximie dicatur de αἰδοίῳ γυναικός. Vide H. Stephan. Th. t. 3. col. 1392. Conf. denique et τέφρα de cinere tepido, superius, et vide infra, in τρέπω, sub τρέω. E. S.]

Τόρμα, vel τόρμος modiolus rotæ in quem axis inseritur. A τόρω, cui vicinum τείρω, τερέω, [Lat. terebro. Nimirum quod axis in eodem teratur, vel modiolus hic ab axe quasi terebretur ac perforetur. A τόρω, Præter. Pass. est τέτορμαι: hinc τόρμος, ε, ν. Verbum τόρω ipsum superstes est apud Homer. Il. A. 236. οὐδ' ἔτορε ζωστῆρα παναίολον neque perforavit hasta balteum variegatum. E. S.]

Τράγος hircus, caper. A τράχω, cui vicinum τρέχω de quo suo loco. [Etymol. c. 763. 34. ὃ παρὰ τὸ τραχὺ δέρμα ἔχω. "Hircus Hebr. שעיר, id est, villosus, pilosus, hirsutus appellatus est: ut Græce τράγος, quasi τραχὺς, à pilorum asperitate: et Latine hircus, quasi hirtes, ut multis placet." Bochart. Hieroz. P. 1. 9. 60. quem vide fusius de his disputantem, l. 2. c. 53. p. 641. E. S.]

Τράπεζα mensa. Ex τρὰ et πέζα. Τρὰ autem pro τρὰς, unde τέτρας quaternio. [Etymol. c. 763. 38. Τράπεζα, κατὰ ἀποβολὴν τῆς τε συλλαβῆς, τετράπεζα, τέσσαρας πέζας ἔχουσα· αἱ γὰρ τῶν παλαιῶν τράπεζαι τετράγωνοι ἦσαν. "Mensam quadram, propria appellatione, τράπεζαν vocabant Græci. Plena vocis forma fuit τετράπεζα. Numerus quaternarius τέτρας dicebatur: πέζα, idem quod ποῦς et πὸς, est Latin. pes. Ob pronuntiationem difficiliorem, in usu quotidiano, omissa prima syllaba τε, mensa quadrata vocabatur τράπεζα. Sic nummum, (qui valeret quatuor drachmas) vocabant Græci τέτραχμον, literis aliquot intermediis omissis, pro τετράδραχμον." L. C. V.]

Τραυλὸς balbus, blæsus. Vox ficta ad exemplum blæsorum. [Nimirum in eos pp. dicebatur, qui loco literæ ρ pronunciabant λ. Aristophanes in Vespis vs. 44. Εἶτ' Ἀλκιβιάδης εἶπε πρός με τραυλίσας, Ὀλᾷς Θέωλος τὴν κεφαλὴν κόλακος ἔχει. Dein Alcibiades ad me dicebat balbutiens, Ὀλᾷς &c. pro Ὁρᾷς Θέωρος κεφαλὴν κόρακος ἔχει. Vide ad h. l. Steph. Berglerum. E. S.]

Τραύω, verbum obsoletum, cujus derivata ad verbum τιτρώσκω retulerunt. De his alibi cel. Lennep. "Vicina verba sunt, si originem species, τραόω, et τιτράω. Utrumque, nempe, oritur à stirpe τέρω, cui convenit Lat. tero. A τέρω formata, τερόω et τερέω, pepererunt contracta verba τρόω et τρέω. Pro τρόω autem pronuntiarunt τραύω. Τρόω vero peperit, ad normam verborum in σκω, verbum τιτρώσκω, vulnerandi sensu obvium. Ad verbum autem τραύω, ratione formationis, proxime pertinet nomen τραῦμα, speciatim notans vulnus. Ab ejus Dativo, τραύματι, est τραυματίας vulneribus plenus, seu vulneribus plane confectus, quasi dicas, ita vulneribus continuis plenus, ut unum vulnus esse videatur. Id quod hominis fortissimi, et ad ultimum vitæ halitum in bellis pugnantis, testimonium est" &c. [Ejusdem formæ nomen est στιγματίας notis compunctus: ac nescio, an talia nomina in ίας pp. sint formata à Dativis antiquis Pluralibus primæ Declinationis, in ας terminatis: ut στιγματίας pp. sit pro στιγματίαις, τραυματίας pro τραυματίαις, ab antiquis nominativis Singularibus στιγματία, τραυματία, quas formas nominum à Dativis στίγματι, et τραύματι, nominum simpliciorum στίγμα et τραῦμα, ducta fuisse, non est quod dubitemus. Hoc pacto στιγματίας, τραυματίας, pp. notarent notis, vulneribus scil. compuncti. Componatur conjectura nostra de nominibus collectivis in ὼν, supr. in ἀγκὼν, et alibi. E. S.]

Τράχηλος collum. A τραχὺς asper. [Etymolog. c. 764. 41. Τράχηλος παρὰ τὴν τραχύτητα· ἀκανθώδης γὰρ τὸ μέρος κ. τ. λ. "Collum Græce τράχηλος dicitur ab asperitate vertebrarum, ex quibus constat: τραχὺς enim notat asperum. Verbum vero τραχηλίζειν est collum afficere quacunque ratione. Sic à γαστὴρ venter est γαστρίζω ventrem afficio vel percutio: quod quidem γαστρίζειν etiam notat ventri inservire. Homo vorax dicitur γαστρίζων. A κεφαλὴ caput est κεφαλίζω caput afficio: κεφαλίζειν τινὰ caput alicui amputare &c. Τραχηλίζειν autem, diversa quadam ratione, sumitur. Ex. gr. qui collum invertit, ut quaquaversum spectet, dicitur τραχηλίζειν. Jam vero luctatores in palæstra afficiebant alterius cervicem, et conturquebant. Hinc τραχηλίζω est verbum palæstricum, notatque cervicem alicujus luctando afficio: compositum ἐκτραχηλίζειν fortius est, significatque alicujus cervicem in lucta contorquere. Hinc etiam ponitur pro cervicem frangere: et aliquis dicitur ἐκτραχηλισθῆναι, cujus collum vel cadendo, vel puniendo frangitur: unde etiam ἐκτραχηλισθῆναι est funditus perdi et male haberi. Sic ὁ δῆμος ἐξετραχηλίσθη ὑπὸ τῆς τρυφῆς populus per luxuriam funditus perditus est. Porro equus dicitur ἐκτραχηλίζειν τὸν ἀναβάτην sessorem dejicere, cervice sua excutere: et ἐκτραχηλίζειν τινὰ universe est facere, ut alicujus consilia male succedant, ut ille ex consiliis, tanquam ex equo, excutiatur." T. H.] [In epistola ad Hebræos, cap. 4. 13. legitur γυμνὰ καὶ τετραχηλισμένα, id est, nuda et resupinata. Plurima ab eruditis interpretibus, diversa super hoc verbo sentientibus, prolata sunt, pleraque à scriptoris sacri mente aliena. A voce ῥάχις (spina dorsi) verbum formatum ῥαχίζειν significat spinam dorsi dissecare; ab αὐχὴν cervix (in Gen. αὐχένος, Dat. αὐχένι) verbum est αὐχενίζειν cervicem secare. Utrumque verbum reperire licet in Sophocl. Ajac. vs. 298. ubi furibundus Ajax tauros partim ηὐχένιζε, partim ἐρράχιζε, vel spinam dorsi dissecabat, vel cervicem incidebat. Scholiastes ibi ῥαχίζειν idem esse notat, quod Homerus vocat αὖ ἐρύειν, Il. A. 459. Ubi victimas, diis superis mactandas, resupinatas jugulabant. Ad normam istorum verborum, τραχηλίζειν nostrum, à voce τράχηλος collum, —— significare poterit resupinare collum, vel potius resupinatum incidere, incisumque inspicere: et hinc simul patet, illa, quæ penitus deo, intimarum rerum speculatori, patent, dici posse τετραχηλισμένα. Exstat conjectura L. Capelli (Spicileg. p. 122. laudat. J. Alberti Observ. Philol. in N. F. p. 421-423.) quam sibi illustrandam sumsit aliquando A. Schultensius (Clavis Diall. p. 273. 274.) Ea huc redit. In Bibliis Hebraicis verbum legitur עָרַף decollavit, pp. anatomen instituit, rem resecuit, et resectæ viscera inspexit, atque adeo ἐτραχήλισε. Vis verbi, apud Arabes, fuit conservata, qui hominem rerum peritum (العارف الامور) vocare solent (الذعير) jugulatorem rerum, qui rerum viscera quasi inspexit. Hoc sensu utique verbum τετραχηλισμένα in Epist. ad Hebr. l. l. capiendum videtur, ut omnia dicantur coram deo nuda, atque resecta, ita ut intima penetralia deo pateant. In Glossis Sacris τετραχηλισμένα simpliciter redditur πεφανερωμένα. L. C. V.] [De eadem A. Schultensii illustratione alibi disserens ipse Lennepius: "huic Schultensii sententiæ, inquit, non parum roboris accedit ex antecedentibus verbis, ubi verbum dei cum gladio comparatur, qui ad intimam divisionem animæ et spiritus compagumque ac medullarum penetret. Est igitur apta continuatio metaphoræ, nostro in loco desumtæ, ab anatome, sive resectione, membrorum corporis." E. S.]

Τραχὺς asper. A τράω, τεράω, quod à stirpe τέρω. [Recta videtur descendisse à τράχω, de quo vide mox infra. Etymologus τραχὺς σημαίνει τὸν σκληρόν· ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς ῥάχεως. E. S.]

[Τράχω verbum obsoletum: unde descendit τραχύς. Vestigium hujus τράχω superest in Hesychii Lexico, ubi legitur τράχει· σπεύδει. Est, nimirum, Dorica pronunciatio: τράχει pro τρέχει, cujusmodi in Hesychio est τράφεται pro τρέφεται &c. Conf. Etymol. col. 356. 10. 443. 28. Pro τράχω vulgo dixerunt τρήχω, et sic pro τραχὺς, τρηχύς. Unde τρηχὺ τέρμα, apud eundem Hesychium, exponitur σκληρὸν τοῦ, et ibidem τρηχεῖα, τραχεῖα. Ex quibus satis evidens est, veteres promiscue dixisse τράχω, τρήχω et τρέχω. De origine videatur infra in τρέχω. E. S.]

[Τρεῖς tres. Contractum videtur ex τρέες. Unde τρὶς, Lat. tres. Plane ut τρεχὶς dedit τρεφίς. Vide Etymolog. c. 657. 17. Probat autem τρέες, illud antiquius (quod contractum in τρεῖς) fuisse olim formam Singularem τρὲς: unde Pluraliter τρέες, τρεῖς, quemadmodum fere, ab ὄφις, Ionicum Plurale est ὄφιες, ὄφεις, quod in communi lingua efferebatur ὄφεις, ὄφις. Atque ita etiam Græcos, pro τρεῖς, dixisse τρὶς, demonstrant composita τρισκαίδεκα tredecim, τρισμάκαρ &c. Ab isto autem τρὶς, contracto ex τρεῖς, (cujus exemplum egregium habetur in illo Hesiodi Ἔργ. vs. 596. Τρὶς δ' ὕδατος προχέειν, τὸ δὲ τέτρατον ἱέμεν οἴνου) diversum fuit Singulare τρὶς pro τέρις. Posterius hoc, proxime ductum à τέρω (ut δέρις à δέρω) significare potuit id quod excoriatur, et hinc collum. Hesych. Δέρις· τράχηλος, quod ipsum δέρις, geminata media, pronunciatum fuit δέῤῥις. (Hesych. Δέῤῥις, δέρμα.) Hæc si vera sint, Plurale τέρεις (contractum in τρέες, τρεῖς) pp. notare potuit ea, quæ teruntur, sive atteruntur, pecul. friando, adeoque eximie priorum digitorum extrema una cum pollice, quippe quibus friatio fere peragi solet: unde notio numeri ternarii fortasse fuerit assumta. Conf. dicta in δύο, et τέσσαρες. Πέντε fortasse (pro πάντε, ex πάντες) omnes digitos notat. E. S.]

Τρέπω verto. A τερέπω, quod à τέρω tero. Alibi cel. Lennep. "A verbo τρέπω, Lat. verto, nomen τρόπος est, significans versionem. Inde formatum verbum τροπόω pp. est versionem facio: et nomen, inde formatum, τροπωτὴρ pp. notat eum, qui versionem faciat. Unde eximie tanquam proprium adhiberi solet stropho, quo remus vertatur, vel versetur: quasi dicas versorem remi."—["Τρόπος oritur à τέτροπα verbi τρέπω. Lex est derivationis certissima, in analogia quippe fundata, omnia nomina dissyllaba in ς desinentia, in quorum priori syllaba est ο, formari à Præteritis Mediis verborum; verbi terminatione in eam nominis deflexa, et augmento verborum, quod vocant, rejecto. Talia sunt ex gr. στόλος, πόλις, πόλος, στόνος, φόνος, μόρος, μόνος, τρόφος, ὅμος &c." L. C. V.] [Confirmantur his ea, quæ supra observavimus de origine vocis τόπος.—Ceterum, quod de nomine τόξον animadversum fuit, notionem ejus recta via arcessendam esse à τέω tendo, idem hic loci, de verbo τρέπω, fortasse valebit, recta via ejusdem significationem repeti oportere à τέω tendo; et à tensione, nempe, ad conversionem transitus factus sit: nisi forte malis, literam τ ab initio hujus verbi esse adscititiam, et stirpem ejus fuisse verbum ῥέπω. Conf. quæ de τ, ab initio præposita, observata sunt à Lennepio, Analog. p. 210. et à nobis in Animadvers. ibid. p. 513. exposita. Vide et infra in τρέφω. E. S.]

Τρέφω educo. A τέρω, ut antecedens. [Nimirum à τέω, τέρω, τερέπω, τρέπω, et, π tenui in adspiratam φ conversa, τρέφω. Sane τρέφω nostrum cognatum fuisse alteri τρέπω verto, ad oculum demonstrare potest comparatio verbi στρέφω verto, quod cum altero τρέπω arctissimam habet adfinitatem. Conf. supra suo loco in στρέφω. "Verbum τρέφειν pp. notabat comprimere, condensare; caseus hinc condensatum et pressum, τροφαλίς· γάλα τρεφόμενον τυρὸν ἐργάζεσθαι κάλλιστον, scribit Ælianus, N. A. 16. 32. Theocr. 25. 106. Τρέφε πίονα τυρὸν" &c. L. C. V. ad Herodotum, l. 4. p. 284. Præiverat quodammodo Etymologus, c. 769. 26. Τροφὴ παρὰ τὸ τρέφω, τὸ πηγνύω, ὃ συμπήγνυσι καὶ συνιστᾷ πάντα τὰ σώματα. Conf. ibid. col. 763. 51. 764. 49. Utrum hæc significatio comprimendi, in verbo τρέφω, repetenda est à notione terendi, conterendi, quemadmodum συντρίβεσθαι dicuntur ea, quæ eliduntur et validissime comprimuntur; an vero notio comprimendi et condensandi, (à summo Valckenaerio commemorata) arcessi debet ab illa vertendi (in τρέπεσθαι et στρέφεσθαι usitatissima) quatenus massa, quæ depsitur, identidem inverti solet? Hac certe ratione עוג et עגג, depsere, Hebræis pp. est vertere, invertere massam. Futurum θρέψω, verbo τρέφω tributum, sola adspiratione differt à τρέψω, Futuro verbi τρέπω. E. S.]

Τρέχω curro. A τρέω, quod pro τερέω, ex τέρω. [An à terendo, quatenus via teri (τρίβεσθαι) dicitur, quæ velocissime transcurritur? Metaphora ea notissima est in Ar. دعس, Hebr. דעש in دوس, דוש &c. Sane à τερέω in Perf. τετέρηκα, unde τέτρηκα, litera κ adspirata, facillime existere potuit τέτρηχα, et hinc novum verbum formari, τρήχω. Vide infra in τρέω. E. S.]

Τρέω tremo. A τέρω, τερέω. [Futurum habet τρέσω, quo distinguatur, in usu linguæ, ab altero τρέω perforo, cui Futurum datum est τρήσω. Utriusque tamen verbi haud dubie eadem est origo: usus secundarii solummodo diversi sunt. Ut convenientia perspiciatur prioris istius τρέω, cum altero τρέμω, Latinorum tremo; teneatur, velim, à τέτρεμαι, prima Præteriti perf. Pass. verbi τρέω, abjecto augmento, quod statuunt Grammatici, τε, factum esse τρέμω. Unde Il. N. 18. Τρέμε δ' οὔρεα μακρὰ καὶ ὕλη, Ποσσὶν ὑπ' ἀθανάτοισι· et Il. Φ. 507. Ἀμφὶ δ' ἄρ' ἀμβρόσιος ἑανὸς τρέμε &c. Ceterum τρέω hoc nostrum, i. e. tremo à τέρω cum ταρβέω, à τάρω, derivata forma, maximam habet adfinitatem. "Latinorum tremere, et poetarum ταρβεῖν, et Atticorum τετρεμαίνω, Latinum etiam terrere, manarunt ex eodem fonte." L. C. V.] [Ansa translationis tamen minus obvia est. Utrum a terendo, sive potius obterendo, atterendo, duci potuit imago animi, quasi attriti, et pavore consumti? (Sane terrorem ab atterendo etiam dixere Arabes, in suo خساف pro خوف, חפז) an vero à notione perforandi, quæ à terendo manifesto fluxit, in τρέω, τρήσω, arcessenda est significatio illa tremendi? Confer omnino supra in ταρβέω. Similis certe translatio est in Hebr. חרד: de quo verbo omnino consulendus est cel. Verschuir, in Diss. Exeget. ad Zachar. 2. 1-5. p. 159. et ibid. laudatus A. Schultens. Comm. in Prov. p. 447. Posterius præplacet. Conf. et τρήχω. E. S.]

[Τρήχω asper et salebrosus sum. Vide, de hoc verbo, H. Stephani Thes. t. 3. col. 1602. cui et laudatum illud Epigrammatis τετρηχυῖα θάλασσα, mare exasperatum, undis et fluctibus veluti asperum redditum: Il. B. [vs. 95.] τετρήχει δ' ἀγορὴ tumultuabatur concio, nempe maris instar, undis asperi redditi, atque adeo conturbati. Idem poeta (Il. H. 345.) de concione Trojanorum γένετο δεινὴ τετρηχυῖα habet. "Trepida, turbulenta erat." Nullum dubium est, quin τρήχω idem verbum sit ac τρέχω, sed vario translatum. Radit iter liquidum, Virgilii est Æn. l. 5. 217. Sic τρέχω curro pp. est rado: alterum τρήχω vero componi potest cum Lat. rudis, quod quin eandem habeat originem atque alterum rado, nullum quoque est dubium. E. S.]

Τρίβω tero. A τρίω, quod à τέρω. Alio loco cel. Lennepius, "Græcum τέρω, inquit, superest apud Latinos. Inde factum τερίω, quod, per contractionem, pronunciatum fuit τρίω. Hinc est Latinorum trivi, et tritum: nec non verbum, Græcis usurpatum, τρίβω· unde porro factum est τρίβος, Substantivo usu, viam significans, pedibus teri solitam, adeoque semitam." ["Τρίβω contractum ex τερίβω à τέρω, quod à τέω. Mutata vocali brevi in longam, sive in diphthongum ει, pro τέρω, dixerunt τείρω. Idem τέρω formavit quoque ex se τερέω, τερέσω, pro quo, per contractionem, enatum est τρήσω et τρυπάω terendo forare. Hinc τρύπανον instrumentum, quo quid tritum perforatur. Latini terebrum dicunt. Ut vero apud Latinos conterere pro perdere ponitur, sic pari modo Græcis ἐκτρίβειν, unde ἐξίτριπτος dignus qui conteratur." T. H.] [Idem vir summus alio loco: "τρίβειν etiam est exercere, pp. terere. Τρίβειν ἵππους exercere equos, sive exercendo eos terere. Illi, qui in palæstris, ubi juvenes exercebantur, docebant, dicebantur παιδοτρίβαι." &c. E. S.]

Τρίζω strido. A sono factum. [Egregie monet Eustathius, ad Il. Ψ. p. 1326: 25. nivem, quando pedibus calcatur, τετριγέναι: etiam τετριγότας ὀδόντας dici τὸν συμπαταγοῦντα. "Glossæ Philoxeni: stridet, τρίζει.—Lat. strido ab ἔτριγον. Nam στριγμὸς quoque, pro τριγμὸς, legas apud Aristotel. Hist. Animal. l. 4." verba sunt Vossii, in Etymologico. Unde in oculos incurrit, Lat. Stridere esse i. q. Gr. τρίζειν, præposita litera σ. Nempe à τρίδω est τρίδζω, τρίζω. Rursus à τρίδω, præfixo σ, factum strido. Conf. etiam τρύζω. E. S.]

Τρύβλιον, vel τρυβλίον, catinus, pro τερύβλιον. A τέρω. ["Vetus verbum fuit τέρω, unde τερέω, contracte τρέω, idem est atque Latinorum terere" T. H.] [(Conf. sub τρίβω, et infra in τρύω.) Recte, ut videtur, Martinius; "Puto τρύβλιον esse, in quod βάλλεται τὰ τρύμματα intrita, trito esse, terenda panis, in liquido madefaciendo."

Nimirum à τρύω, (pro τερύω, vel τερέω,) est τρύς, h. e. trua, sive "ingens cochlear, quo cibus in ollis, inter coquendum, agitatur. Græcis dicitur τορύνη," [à τορέω, quod è τέρω, cognato alteri τείρω.] Rectissime observat idem Vossius, (ex quo illa superiora descripsimus,) "τορύνην dici à terendo." Nam terere Græcis τορεῖν· unde τορύνη quia pleraque hoc instrumento in ollis, inter coquendum, terere ac comminuere solent." Pergit Vossius: "À trua ὑποκοριστικῶς factum trulla" &c. Jam vero à vicino τρύλιον, inserto β, enatum est τρύβλιον, ipsum vas denotans, in quo trua uti solent. E. S.]

Τρύγη hordeum, triticum, cereales fruges &c. A siccando forte. Stirpe τρύω. [Malim equidem à stridendo, quia commotum ventis leviter stridet. Supra dictum est τρίζειν pp. esse stridere. A τρίζω est τριγμὸς, sive τρυγμὸς stridor, quod posterius pp. descendit à τρύγειν, forma vicina. Atqui pro τρίζειν, etiam τρύζειν, pro τρίγειν τρύγειν dixerunt. Unde τρυγμὸς stridor, τρυγὼν turtur est dicta παρὰ τὸ τρύζειν. Etymologus, c. 771. 11. Τρύζει, inquit, ψιθυρίζει, γογγύζει, ἠρέμως λαλεῖ· παρ' ὃ καὶ ἡ τρυγὼν, ἐπεὶ ἠρέμως φθέγγεται καὶ γογγυστικῶς. Non autem τρύγην hordeum solum dici, sed et alias fruges cereales, indicat glossa Hesychii. Τρύγη· ὁ πυρὸς, καὶ ἡ κριθὴ, καὶ πᾶς ἄλλος καρπὸς, καὶ ποία βοτάνη. E. S.]

[Τρύζω, i. e. τρίζω, pp. strideo. Homerus, Il. ι. 311. ὡς μή μοι τρύζητε παρήμενοι ἄλλοθεν ἄλλος. Hesychius. τρύζεται· ψιθυρίζεται, λιγυραίνεται, γογγύζεται. Conf. de hoc loco cel. Villoisonum, ad Apollonii Lex. Homer. in voce. E. S.]

[Τρὺξ vinum recens: mustum nondum percolatum. Fæx vini, in fundo vasis residens. Genitivus casus τρυγὸς satis docet, esse repetendam vocem à τρύγειν, i. e. stridere. Neque dubitamus, quin origine eadem hæc vox sit ac Lat. trux, trucis, nisi quod, diversa paullo metaphora, usurpetur. Τρίζειν supra vidimus pp. dici de stridore dentium, in contentionibus acerbius rixantium vel et pugnantium. Neque alia ansa videtur esse vocis Lat. trux. Horridum ac trucem tribunum plebis Cicero memorat, Agrar. l. 2. 25. feras truces (quasi stridentes dentibus) Tibullus dixit l. 1. 10. 76. sævos ac truces tyrannos, Seneca, in Hercul. Fur. vs. 936. Sonus trux oris, (quasi stridens,) Plinius, l. 6. 22. vocem trucem (quasi stridentem) expavescere, Silius, l. 1. 67. Trux decet ira feras, Ovid. de Art. Am. l. 3. 502. Quæ loca grati debemus Forcellino, et J. M. Gesnero. Magnus noster Vossius, trux Latinis, pro atrox, dici suspicabatur. Quid si atrox pp. sit Gr. ἄτρυξ, cum α ἐπιτατικῷ? ut in ἄβρομος vehementer strepens, ἄτρυτος vehemens, pp. valde terens, vel stridens, dentibus &c. Conf. de nostro τρὺξ T. H. ad Arist. Plut. p. 408. E. S.]

Τρῦμα foramen. A τρύω, quod pro τερύω, è stirpe τείρω. [Dici et τρῆμα voluit Martinius; eoque pertinere arbitratur etiam τρύπανον, terebram, perforaculum, in Glossis Cyrilli. Conf. supra in τρῆμα. E. S.]

[Τρυφὴ luxus &c. Alio loco cel. Lennepius: "verbum θρύπτω significat comminuo, contero in minutissimas partes. Hinc θρύπτεσθαι, Medium, quasi pp. dicas semet comminuere, translate dicitur is, qui luxu diffluit, et frangitur: atque inde quoque τρυφὴ generatim luxum notat." Plura vide in θρύπτω. Componatur etiam τρύφος, forma vocis masculina, i. e. fragmentum. Vide Foësium in Œcon. Hippocratis. "Τρυφὴ delicias notat, pp. fragmen, sive rem fractam: quo sensu, nostris in libris, vox τρύφος invenitur. Frustum panis est τρύφος ἄρτου. Verbum est θρύπτειν, significans frangere. Hinc τεθρυμμένοι sæpe dicuntur semimares, vel mares molles et pæne fœminæ, fracti Latinis. Forma tantum distat à θρύπτειν, τρύφειν. Hinc τρυφὴ, τρυφάω delicate vivo. Participium τρυφῶσα transiit in nomen proprium. Paullo laudantur mulierculæ, Τρύφαινα et Τρυφῶσα, Epistol. ad Roman. 16. 12." L. C. V.] [Luxum Latinis quoque à λύω solvo, dissolvo, dictum esse, admonuit Vossius in Etymologico. E. S.]

[Τρύχω, i. e. τρύω, (unde propagatum est) pp. tero, detero, consumo laboribus. Hesychius: τρύει, καταστρίβει, καταπονεῖ. Idem: τρύχει· φθείρει, τείνει &c. Plura dabit Foësius, in Œconom. Hippocr. voce τρύχω· itemque in τρύχος, quod pannum lacerum et attritum significat. E. S.]

Τρύω tero. A τερύω &c. [Vide T. H. in τρύβλιον, et omnino Alb. Schultensium, Via Reg. Hebraic. p. 79. ubi trutinam, ac τρυτάνην, dictas esse monet à τρύειν terere: quoniam τρίβεται τῷ βάρει τῶν ἔγγων teritur gravitate ponderum &c. A τρύειν terere, terendoque notam imprimere, vir summus T. H. observat, fluxisse quoque rationem vocis τρυσίππιον, vel τρυσιππεῖον, quo significatur nota inusta equo, longo labore trito et confecto. Quæ quidem nota ferro ignito, sive καυτῆρι, Senatus jussu, maxillæ vel lumbis equorum inurebatur, docente Hesychio in voce, et ἵππος τρύχει &c. Conf. et τρύχω. E. S.]

Τρώγω arrodo. A τρύω, pro τερύω, quod à τείρω. [Etymol. c. 770. 10. Τρώγω παράγωγόν ἐστιν ἀπὸ τοῦ τρῶ τὸ βλάπτω. Senior derivandi ratio docet, à τρύω, τέτρυκα, descendisse τρύκω, τρώγω. Etenim cognationem fuisse inter τρύειν, et τρώγειν, docent derivata τρώκτης comestor, τρωκτὸς qui comedi, sive potius, qui arrodi, solet &c. Cetera lege superius, in τρώω, et mox in τρύω. E. S.]

[Τρώω vulnero. Verbum hoc, variis in locis, agnovit Etymologus, uti v. gr. in ἐξέτρω, col. 347. 34. παρὰ τὸ τρῶ, inquit, ῥῆμα, ὃ σημαίνει τὸ κόπτω· ὅθεν τρῶσαι, τὸ σιδήρῳ τέμνειν καὶ κόπτειν· δηλοῖ δὲ, καὶ τὸ βλάπτω, ὡς τὸ Οὔτις σε τρώσει μαλιοῖς: — τὸ δὲ, παράγωγον αὐτοῦ τρώω, ἐξ οὗ παράγωγον τρύχω καὶ, παρεγχυματικῶς χείρος, ἔτρυσα καὶ ἐξέτρυσα κ. τ. λ. Vide eundem col. 727. 5. 771. 10. 29. et 760. 50. ubi legitimam hanc derivationem præbet τρύω, τρύσω, τρύσκω, et, per reduplicationem, sive potius, per repetitionem primæ literæ τ, cum iota, τιτρώσκω. Porro dubium nullum est, quin τρώω hoc sit pro τερώω, sive potius pro τερέω, adeoque cognationem arctissimam habeat cum τερέω, quod contraxerunt in τρέω. Cognationem illam agnoscit Etymologus, col. 771. 29. ubi commemorato verbo τρῶ [pro τρέω, ex τερέω] adjicit, οὗ παράγωγον τρύω, καὶ τρύω· προσθέσει τοῦ χ, τρύχω. Rectius dixisset, quemadmodum pro τερέω factum sit τρέω, τρῶ, sic à cognato ejus τερύω factum esse τρύω, τρύχω. Igitur stirps ejus verbi certissima est τείρω. Conf. Foësii Œcon. Hippocratis in voce: et dicta in τρώγω. E. S.]

Τυγχάνω sum. A τυχάνω, quod à τύχω, vicino τύκω, τεύχω &c. [Etymolog. c. 771. 34. ἀπὸ τοῦ τεύχω — ὡς φεύγω, φυγάνω, ἐρεύγω, ἐρυγγάνω. Nimirum ευ et υ promiscue fere pronunciabantur. Sed audiamus Lennepium, alio loco, de hoc verbo hæc disputantem: "A verbo antiquo τύχω, cui vicinum τεύχω, ortum verbum τυχάνω, et inserto ν, τυγχάνω, quemadmodum à πύθω, cui vicinum πεύθω, πυνθάνω: à φύγω, cui vicinum φεύγω, φυγγάνω, et similia. Propria autem verbi τυγχάνω potestas repetenda est à tangendo, vel attingendo: ea, nempe, ratione, qua jaculatores scopum attingere, vel ferire intelliguntur telis. Hæc notio manifesta est in variis locis Homeri. Conf. Il. ε. 287. ἤμβροτες, οὐδ' ἔτυχες (aberrasti sc. telo, nec es assecutus, sive attigisti,) ubi, tanquam similis significationis verba, junguntur ἁμαρτάνειν, i. e. à scopo aberrare, et οὐ τυγχάνειν. Sæpissime autem cum Genitivo construitur, variis modis, verbum nostrum τυγχάνειν, et quidem, proprio sensu, reperitur apud Lucianum in Hermotimo (Opp. t. 1. p. 775.) ubi ὀρνίθων τυγχάνειν dicuntur ii, qui sagittis aves feriunt. Plerumque autem, metaphorice positum, generatim notat nancisci, obtinere, compos fieri, uti et ἐπιτυγχάνειν, in Epist. ad Hebr. 6. 15. 11. 33." Hactenus Lennepius: cujus observatis addere liceat, Gr. τυγχάνω et tangere Latinorum, hac lege, verba esse cognata; illud quidem ortum à τύω, τύχω, sive potius τύγω, τύγγω, hoc vero à τάω, τάγω, τάγγω, propagatum. Quod autem Lexicographi principes præcipiant, verbum τυγχάνω Græcis idem significare ac Lat. sum, (ut H. Stephanus Thes. t. 3. col. 1438. G. "Τυγχάνω igitur primo loco, inquit, significat sum:") id ita intelligendum est, ut τυγχάνω, hac quidem in constructione, Græcis idem sit, quod Latinis est obtingere, vel contingere, composita, nempe, verbi tangere. Exemplo sit locus Platonis, ab ipso H. Stephano laudatus, ut, ejus inductione, probaret, verbum τυγχάνω idem valere, quod Latinum sum. Est ille in Apolog. Socratis: τυγχάνει μέγιστον ἀνθρώπῳ ἀγαθὸν τοῦτο· quæ verba Latine sic proprie reddas, licet: obtingit, sive contingit, homini maximum illud bonum. Atque ex hac primaria, ut patet, tangendi, sive contingendi, obtingendi, in verbo τυγχάνω, notione, reliqui ejusdem usus haud difficulter poterunt illustrari, ut primaria notio sit assequi, sive contingere: unde altera illa existendi, haud multo aliter atque in Latino contingere, deinceps sit propagata. Conferri merentur, quæ clarissimi viri, Fr. Vigerius et H. Hogevenius, in medium attulerunt, in aureo libello De Idiotismis L. Gr. cap. 5. sect. 11. p. 301. ss. Itaque et phrasis εἰ τύχοι (Viger. p. 302.) pp. significaverit si contingat, vel si ita contingat, at ἂν τύχω si contigero, vel attigero, ut Plato in Theag. p. 129. 17. ἥξω δὲ ὀλίγον ὕστερον, ἘΑΝ ΤΥΧΩ redibo paulo post, si ita fors ferat (pp. si attigero, nempe, scopum vel metam:) ubi rectissime Hogevenius. "Nisi hoc loco" inquit "vertere quis mallet, si voti compos factus fuero." Eadem fere ratio reliquorum omnium est, modo recte expendantur dicta scriptorum, pro diversissimis ceteroquin verbi τυγχάνω usibus, laudari solita. Finiamus in eleganti L. C. V. observatiuncula: "Duo sunt inprimis verba τυχεῖν, et λαβεῖν, quæ sic solent adjici in oratione, ubi in vulgari sermone poterant omitti. Locus est Evangel. Lucæ, c. 20. 35. Οἱ δὲ καταξιωθέντες τοῦ αἰῶνος ἐκείνου τυχεῖν κ. τ. λ. Quanquam phrasis καταξιωθῆναι τινὸς significet dignum reputari aliqua re (quo sensu phrasis invenitur posita in Epist. 2. ad Thessal. c. 1. 5.) non tamen idcirco Infinitivus τυχεῖν, hoc in loco, adjectus adeo displicere debuerat Johanni Priceo, ut illum è contextu voluerit ejectum. Ejus incogitantiam recte damnarunt Lamb. Bos, Exercitatt. in Lucam, p. 48. et Joh. Alberti in Periculo Critico, cap. 6. De altero verbo λαβεῖν vide Act. Apostol. c. 3. 3. ubi mendicus quidam ἠρώτα ἐλεημοσύνην λαβεῖν petebat accipere eleemosynam. Ibi verbum λαβεῖν in editt. quibusdam male fuit omissum" &c. Sentietur (ni fallor) aliquanto magis elegantia phraseos τοῦ αἰῶνος ἐκείνου τυχεῖν, in loco Evang. Lucæ, si cogitaverimus, τυχεῖν de assecutione scopi pp. adhiberi: ut Belgice, ad hanc proprietatem, reddi possit: *die waardig zullen worden, die uitnemende zaligheid (als een allergewenscht doelwit) te bereiken.* E. S.]

Τύλος callus. A τυλόω, quod à τύω, unde tundo. Alio loco cel. Lennep. "Τύλος, Græcis est callus, qualis cuti induci solet ex nimio opere: neque alia significatio est nominis τύλη. Hoc autem inde translatum est ad significandum culcitram, à forma calli, in rotundam protuberantis. Inde porro verbum factum est τυλίσσω. In primis autem compositum ejus, ἐντυλίσσω, usus est latissimi, et significat involvo: quo verbo Græci utuntur speciatim pro fasciis involvere" &c. [Paullo altius hæc videntur repetenda. Verbum τύλω haud dubie est Lat. vetus tolo sive tollo. Præteritum tuli, ab antiquo isto tolo, sive potius ab ipso τύλω, desumtum, servavit nobis quoque sermo Latinus in suo fero, tuli, latum, ferre. Itaque ab hocce τύλω recta descendit τύλος, pp. qui tollitur vel attollit se. Attendi ea significatio propria potest in voce τύλος, quatenus τὸ αἰδοῖον virile significat. Porro τύλος dicitur callus, qui se attollit, in membris humani corporis, durioris laboris patientibus: item clavus in pede altius se tollens; gibbus etiam cameli elatus &c. Forma, ejusdem vocis τύλος, fœminina τύλη, eandem vim habet, culcitram in primis significans. A Dativo hujus τύλη, sive τύλῃ (antiquiori in scriptura) videtur esse τυλίω, et hinc τυλίσσω in modum culcitræ, vel protuberanti forma, involvo. A Dativo autem masculinæ formæ τύλος est τυλόω callosum reddo &c. Conf. supra in τίλμα &c. E. S.]

Τύμβος sepulcrum. A τύφος, quod, à τύω ortum, cum τύφω est componendum. [A via aberrat Etymolog. c. 771. 38. Τύμβος, inquiens, ὁ τάφος παρὰ τὸ τύφεσθαι ἐκεῖ τὸ νεκρὸν σῶμα, τουτέστι καίεσθαι. Docere nos potest collatio Latinæ vocis tumulus, (quæ diminutivæ formæ est à tumus, ut grumulus à grumus, cumulus à cumus, nummulus sive potius numulus à numus &c.) formam simpliciorem vocis τύμβος olim fuisse τύμος· quod ipsum tumos servavit nobis lingua Latina in suo tumor; promiscue enim haud dubie dixerunt olim tumor et tumos, ut honor et honos, labor et labos, amor et amos, odor et odos, &c. Jam vero, voci τύμος inserta litera β, (de qua insertione legatur Analog. cap. 16. p. 207.) factum est a τύμος τύμβος, fere uti à μύρος, (Hesychio ὁ νόσος,) est μύρβος, morbus. Itaque τύμβος Græcorum idem, ex origine sua, fuerit, quod Lat. tumulus, sola forma diminutiva inde diversum vocabulum. Glossæ Philoxen. τύμβοι tumuli. Τύμβος bustum, tumulus. Τύμβοι grumi, tumuli. Unde jam deinceps manifestum erit, τύμβον à tumendo dictum fuisse. Sane tumor Latinis pp. erat ὄγκος, elatio: ut in illo Lactantii, quod Forcellinus laudavit, de Ira dei, c. 18. Ut residente, per intervallum temporis, animi tumore &c. Vide porro Vossii Etymol. voce tumulus. E. S.]

[Τύνος et τύννος parvus, exilis. Hesychius: τύννος· μικρὸς, τηλικοῦτος. Laudatur ibidem à cl. Albertio, col. 1433. ex Theocr. Id. 24. 137. τύννον δόρπον, pro exili cœna, et ad vocem sequentem τυννοῦ, sive potius τυννοῦτος, ex Aristophan. Nub. vs. 876. Παιδίσκον τυννοῦτον, id est μικρόν. Conf. idem Aristoph. Equit. vs. 1217. Acharn. vs. 366. &c. Ad quæ rectius intelligenda faciet Martinii observatio, qui in Etymologico suo docet, "voces τύνος et τύννος sonare quasi tenuis Latinorum." Hac opera nobis constare poterit vera vocis τύνος sive τύννος origo. Quemadmodum enim Lat. tenuis, analogice, reduci debet ad τείνω tendo, unde τόνος, τονόω, tenuo, tenuis; ita ut tenuis, tali ex origine, proprie significet id quod extensum longius, adeoque rarefactum est: sic vox τύνος, vel τύννος, pertinere censenda est ad cognatam formam τύνω, ut τύνος ipsa voce vix differat à tenuis, et τύννος δόρπος, in loco citato Theocriti (24. 27.) Latinissime reddi possit cœna tenuis, ut tenuem mensam, tenuem victum passim dicant. Ex τύνος autem, et pronomine οὗτος, coaluit productius τυννοῦτος; Lat. tantillus, nempe, quasi tenuem hunc, vel tenuem istum, cum contemptu quodam, dixeris. E. S.]

Τύπτω tundo. A τύπω, quod à τύω. [Ambiguum mihi quidem videtur, sitne verbum τύπτω analogice repetendum à τύω, ut κόπτω à κόω an potius quasi per ὀνοματοποιΐαν formatum sit à sono, quo tunditur. Prius si præplaceat, notio tendendi, in τύω, (quæ manifeste admodum sentitur in ἐντείνω intendo) transferri potuit ad illam percutiendi manu extensa. Illustrabunt hanc imaginem phrases, in Codice Sacro, passim obviæ (Exod. 3. 20. 9. 15. Jesaiæ 5. 25. 9. 11. 17. &c.) quibus manus ad percutiendum extensa depingitur. Jam vero ipsum hoc primigenium τύω (in significatione gravius percutiendi, contundendi, adeoque trucidandi, violenter occidendi) servasse videri possit lingua Franco-Gallica in suo *tuer*: haud aliter, atque apud Hebræos Arabesque, verbum הכה, sive [illegible], pp. notat tutudit vehementius (Amos 9. 1.) dein trucidavit, violenter interemit. Ab isto igitur τύω fit productum τύδω, ut à κόω, κόδω; dein, ν inserta, τύνδω Lat. tundo; et, litera π interposita, à τύω, τύπω, ut à κόω, κόπω; mox τύπτω, uti κόπτω &c. porro τυπάω, τυπίω, cum ceteris productioribus formis, in quibus omnibus illa tundendi significatio late regnat. E. S.]

Τύραννος tyrannus. Vox Græcæ haud dubie originis, formaque sua alteri ἐρατὸς sive ἐρατεὶς, haud multum dissimilis: ut ex oriente eam repetendam esse, haud lubenter crediderim. Elegans est, ab eruditissimo viro, in Lexico Hedericiano, proposita conjectura, vocem τύραννος, Homero, cæterisque antiquissimis, non usitatam, arcessendam esse ab usitatissima, id ætatis, voce, κοίρανος. "Æoles et Dores, inquit, ita efferebant, (more suo τ literæ κ sufficiendi,) id quod cæteri Græci κοίρανος." Prælusisse videri possit Etymologus, col. 772. 1. Τύραννον δὲ οἱ ἀρχαῖοι καὶ ἐπὶ βασιλέως ἔφασαν· ὅθεν ὅτε δὲ καὶ τὸν τύραννον βασιλέα ἔλεγον. Habet hæc derivatio, quo se vehementer commendet. Sane Æoles et Dores, pro κ, τ extulisse, liquido apparet ex τῆνος, pro κεῖνος, τυφέλη pro κυφέλη, similibusque aliis, apud Vossium et Maittairium. Accedit ipsa forma vocis τύρανος, sive τύραννος (ut olim per simplex ν scripsere) cum altera ista κοίρανος, vel κύρανος (οι enim et υ permutantur) satis conveniens. Quodsi vel sic tamen hæc etymologia nonnihil displiceat, en tibi aliam, haud minus analogiæ respondentem. Qua, nempe, lege ab ἔω, ἔρω, ἐράω, ἐράνω, est ἐρατὸς, sive ἐρατεὶς, eadem ὁ τύω, τύρω, τυράω, τυράνω, esse potuit τύρανος, τύραννος. Jam vero τύρω (unde et τύρβη) cognatum fuit alteri τάρω, unde ταράω, ταράσσω turbare. Hoc adspectu τύρανος videri queat pp. notasse turbatum (ut ἐρατὸς amatum) vel potius turbarum plenum, ut ἐρατεὶς amore plenum, amabilem: quo ex fonte τύραννος, (uti apud Hesychium est,) in usu sermonis, notaverit fere idem quod ἄρχων ἀπηνὴς, καὶ ἀπάνθρωπος, παράνομος βασιλεὺς et similia; nimirum, quasi turbatorem, conturbatorem, dixeris, jucundissima quævis, et placidissima turbantem. Hæc igitur posterior derivatio vocis haud minus videri queat verisimilis. Quid, si insuper accesserit leviuscula vocis κοίρανος, sive κύρανος, in τύρανος, inflexio? ut, quem antea κύρανον, sive κοίρανον, i. e. principem, et quasi caput gentis, dixissent, eundem postea, leviter immuta voce, dixerunt τύρανον, i. e. turbatorem. Tales certe vocum inflexiones apud antiquos satis superque notæ erant: ut et in Hebræorum gente עכור turbator, pro עכן Achane &c. Conf. et infra in τυρβάζω. E. S.]

[Τυρβάζω turbas excito. A τύρβη Lat. turba. Alio loco cel. Lennepius: "Verbum τυρβάζω idem fere significavit olim quod ταράσσειν, factumque est à nomine τύρβη, unde Lat. turba. Τύρβη autem, valens idem quod Lat. θόρυβος, ab Atticis pronunciatum fuit σύρβη, cujus origo est verbum σύρω traho." Hactenus ille. Præstiterit tamen, in originibus hujus vocis indagandis, respexisse ad cognationem inter verba τύρω et τάρω, supra jam, in voce τύραννος, commemoratam. Quemadmodum enim ibidem vidimus, a τάρω esse ταράω, ταράσσω, ita haud multo dissimiliter a τύρβω, τυρβάω, τυρβάζω. Egregie vero Scholiastes Aristophanis ad Equites, p. 305. τυρβάσαι, inquit, κυρίως, τὸν πολὺν ΤΑΡΑ'ΞΑΙ. Vide cel. L. Bos, Exercitt. ad Luc. 10. 41. Denique ab alia forma τύρω, pronunciatione sua haud multum distante à priori illo τάρω, sive potius ab adspirato θύρω, habeas θυρύω, θορύβω, θόρυβος. Conf. supra, et vide mox in τυρός. E. S.]

Τυρὸς caseus. A τύρω turbo, misceo. [Eustathius col. 1626. 27. 31. conjiciebat, dici vocem potuisse παρὰ τὸ τήρεσθαι, ἤγουν ξηραίνεσθαι. Quod quia parum huc quadrat, malim equidem repetere à τύω tendo, sive premo validius: ut τυρὸς pp. sit pressus, deinde, eximie, caseus, secundum illud Virgilii Eclog. 1. 35. Pinguis et ingratæ premeretur caseus urbi. A τύρω premo fortasse etiam est τύρσις, sive τύρρις, Lat. turris, propugnaculum, Gr. ἔπαλξις. Alia metaphora à τύρω, cognato alteri τάρω, sive potius à nomine τύρος, est τυρέω turbo. E. S.]

Τυφλὸς cæcus. A τύφω, quod vide. ["Verbum τύφειν pp. notat fumum excitare. Τῦφος fumus: unde τυφλὸς in usu sermonis est cæcus, pp. cujus oculis velut fumus est objectus. A τῦφος verbum ductum est τυφόω unde Participium (à Paullo adhibitum, in 2 Epistola ad Timoth. cap. 3. 4.) τετυφωμένος eximie superbum significat. In 1. ad Timoth. 6. 4. de homine, inani rerum, nihil profuturarum, scientia superbo, τετύφωται, inquit, Paullus, μηδὲν ἐπιστάμενος, i. e. velut fumo scientiæ suæ inflatus est, cum nihil tamen cognoscat. Pulchre Plato juvenem modestum vocabat ζῶον ἀτύφου μοίρας μετέχον." L. C. V.] [Breviter alibi idem: "Τυφλὸς cæcus, pp. is, cui oculi sunt offusi. Est enim Adjectiva forma à τύφω fumum, caliginem, nubem objicio." T. H.] [Vide et Salmasium infra in τύφω. E. S.]

Τύφω fumum excito, accendo. A τύπτω tundo. [Audiamus, de verbo τύφω, magnum Salmasium, in notis ad Tertulliani librum de Pallio, p. 318. sic fere disputantem: "Ambitio affectus est, h. e. πάθος, quæ tota in vanæ gloriæ affectatione posita est.——Τῦφος superbia, nimirum et animi inflatio. Allusit omnino ad nomen τῦφος, quod ἀπὸ τοῦ τύφεσθαι, ab incendio, derivatum est: nam τύφεσθαι est ἐκκαίεσθαι, ἐκφλέγεσθαι. Hinc τῦφος vanæ gloriæ ardor. Hesychius τῦφος· ἔπαρσις, ἀλαζονεία, κενοδοξία.——Τῦφος pp. est fomes, τύφεσθαι enim ἡσυχῆ καίεσθαι Græci exponunt" &c. Hæc Salmasius. Nostra quidem sententia τύφειν nihil aliud est quam τύπτειν, adspiratum, atque adeo pp. notat tundere, verberare. Observavit hoc jam cel. Lennepius: et, verbo τύπτειν tribui solitum, Præteritum τέτυφα rem satis comprobat. Itaque τυφῶν, vel τυφὼς, ventus procellosus dictus est, à tundendo, vel pulsando vela navium, ædificia &c. Lucas, Act. Apost. c. 27. 14. ἜΒΑΛΕ κατ' αὐτῆς, navem scilicet, ἄνεμος ΤΥΦΩΝΙΚΟ'Σ, ὁ καλούμενος εὐροκλύδων. Rursus τῦφος qui tunditur, pulsatur, eximie dictus est cuneus, Belgice een wig. Hesychius τύφοι· σφῆνες. Alio flexu τῦφος, (apud Hippocratem, de Intern. Affect. cap. 5. p. 555. 5.) morbus dicitur vehementissimus, corpus validissime afficiens, et quasi contundens ("artubus maxime prostratis" verba sunt clariss. viri de Sauvages Nosolog. Method. t. 1. p. 308.) Stuporem attonitum alii exponunt: quod quidem nomen stuporis huc eo magis aptum esset, quia ipsum Lat. stupor non alia vox videtur esse, quam Græc. τῦφος sive τύπος, unde, præfixo σ, στύφος, et στύπος, ut honos, honor; arbos, arbor &c. Denique τύφεσθαι pp. extundi dicitur silex, vel aliud ignitabulum, quando scintillæ eliciuntur: unde notio ignem concipiendi, fumandi, ardendi &c. E. S.]

[Τύω i. q. τίω, τάω, τέω, i. e. pp. tendo, intendo, quod Græcis dicitur ἐντείνω, (Lat. intuo, intueo, i. e. ἀτενίζω) unde compositum ἐπεντείνω, quod proxime convenit cum Belgar. inspannen. Il. Θ. 374. Ἀλλὰ σὺ μὲν νῦν νῶϊν ἘΠΕΝΤΥΕ μώνυχας ἵππους, Belg. span ons de paarden in. A τύω hoc productius est τύνω, ut a τίω, τίνω &c. unde τύνω, ἐντύνω &c. Vide dicta superius in τύπος et τύπτω. In Hesychio habes etiam τύσσει· ἱκετεύει, i. e. supplicat, quod varie tentarunt viri docti. An τύσσει, hac ex origine verbi τύω, est i. q. τύσει, h. e. tenuem reddit se, Belg. hij maakt zich klein, hij stelt zich klein aan? Vide alia apud cel. Albert. ad h. l. A τύσσω hocce diversum omnino est Lat. tussire, quippe quod à sono tussientis factum. E. S.]

Υ

Ὑάκινθος hyacinthus. Floris nomen. Forte ab ὕω, unde ὕδωρ. [Complura de Hyacintho præbebunt Salmas. in Exercitt. Plinianis p. 863. &c. et Hyles Iatric. p. 21. &c. Vossius in Etymologico, et viri docti ad Hesychium. E. S.]

Ὕαλος vitrum, crystallus. Ab ὕω, ob colorem aquarum. [Etymologus, c. 774. 5. παρὰ τὸ ὕω, καθ' ὁμοιότητα τῆς γινομένης συστάσεως, καὶ μαθέξεως, τοῦ ὕδατος, ὕαλον ὁμοίως. Conf. infra in ὕω. E. S.]

Ὕβρις injuria. Ab ὕβος, quod speciatim gibbum notat, ortum forte ab ὕβω, vicino ὕπω· unde ὑπὲρ, ὕπερος superus &c. [Etymologus c. 774. 17. παρὰ τὸ ὑπεράγω, ὕβρις, καὶ, τροπῇ, ὕβρις· οἱ δὲ ὑπέρβασίς τις οὖσα κ. τ. λ. "Ὕβρις opponitur τῷ κοσμιότητι. Eadem fere in hac voce potestas est, quæ in ἀσελγὴς &c. Ergo ὑβρίζειν ponitur etiam de eo, quod modum superat, et modestiam non servat. Sic ἐσθὴς ὑβρισμένη est vestis supra modum pretiosa. et est apud Ælianum, in Hist. Animal. 1. ὕβρις τοῦ οἴνου, quando vinum effervescit. Sic equus vocatur ὑβριστὴς, qui continuo saltat, et sessorem dejicit. Eo etiam pacto ὑβρίζειν tribuitur divitiis, quæ efficiunt, ut homo modum excedere debeat. Ποταμὸς dicitur ὑβρίζειν, quando abundat extra alveum." T. H.] [Ex quibus facile apparebit veritas observationis Lennepianæ. Nempe ab ὕπω, ὑπὲρ, factum videtur ὕπερις, mox contractum in ὕπρις, et molliori pronunciatione, ὕβρις. Ab eodem ὑπὲρ (Lat. super) descendit ὕπερος superus, et, β interposito, ὕπερβος, superbus. In quo quidem Lat. superbus eædem observari possunt significationes metaphoricæ, quæ in Græco ὕβρις, ὑβρίζειν &c. dominantur: superbum et superfluentem hominem, proprie admodum, dixit Catullus, in Jul. Cæsar. s. 27. 6. merum superbum, Horatius, Carm. 2. 14. 27. &c. Vide Gesnerum et Forcellinum in superbus, superbio et infra in ὑπὲρ. E. S.]

Ὑγιὴς sanus. Ab ὕγω sugo, vicino ὕω, ὕδω &c. [Etymol. c. 774. 25. Ὑγιὴς, ὁ ἐν ὑγρῷ ὢν, καὶ ζῶν κ. τ. λ. "Ὑγιὴς sanus. Vox hæc à corporis sanitate transfertur ad mentem. Cui igitur sana mens est in sano corpore, is dicitur ὑγιής; contra insanus, οὐχ ὑγιής. In morali disciplina homo ὑγιὴς vocatur, qui probis et bonis est moribus, cui opponitur νόσος morbus. Hinc recta opponi videas νοσοῦντας, et ὑγιεῖς &c. T. H.] [Si Latina voce reddere velimus τὸ ὑγιὲς, ὑγιές, ni fallor, idem fere erit quod Lat. succosus, et, sola forma vocis, inde diversum. Ὕγω enim, uti admonuit cel. Lennepius, Latinis est sugo, è Græco ὕγω ductum, spiritu aspero, ut sæpissime alibi, in s mutato. A sugo hoc deinde est sugus, sucus, succus: ut succus, sive potius sucus, (quod meliores Codices servant,) nihil aliud sit, quam quod sugitur. Ab ὕγος sugus, sive ex altera ejus forma ὕγερ, factum est ὑγερὸς, ὑγρὸς, succosus, humidus: quod et pro molli, tenero adhiberi. Itaque, tali à fonte, nostrum ὑγιὴς pp. succosus, uvidus, pro sano dictum fuerit, humoribus, quasi vitalibus abundante, atque opposito homini emarcido, cujus omnis vigor abierit. Inde et μῦθος ὑγιὴς pro sermone grato, recenti, Il. Θ. 524. et alia. Conf. huc omnino proprietatem vocum רטב. חסד. et שוע. apud Hebræos: et imagines poetæ Arabis Ebn Doreidi, initio Idyllii sui, editionis nostræ pag. 2-4. E. S.]

Ὑγρὸς madidus, pro ὑγερὸς ab ὕγω. [Vide dicta in ὑγιὴς et ὕω. E. S.]

Ὕδω cano. Ab ὕω fluo. Alibi hæc habet cel. Lennepius: "Verbo ἀείδω vicinum est alterum ὕδω, unde ὑδέω (et ὑδείω) poëtis Ionibus in usu est, pro ᾄδω. Ab isto verbo ὕδω formatum nomen ὕμνος, cantilena." &c. Vide inferius in ὕδωρ. "Sparsa leguntur in Lexicis vocabula ὕδωρ, ὕδος, ὕμνος, ὑγρὸς, ὑμὴν, ὕμα. Latina sunt humor, humus, humidus, humeo, humesco. Ista omnia, aliaque complura, manarunt ex uno fonte, suntque adeo velut sorores, ex una matre, quibus facies non omnibus una, nec diversa tamen, qualem decet esse sororum. Istis omnibus est radix verbum ὕω, unum de Υ bilitteris, Activa potestate significans irrigo, neutra virtute pluo. Jupiter, (plebi Atticæ creditus olim pluviam è nubibus emittere,) plebi ὕων ὕδωρ, elegantioribus ὕων, dicebatur. Ab ὕων igitur fluxit ὑετὸς pluvia, cum suis derivatis. Ab ὕω quoque, inserta litera δ, formarunt ὕδω, quod in linguæ reliquiis superest, cum significatu cantandi, quo sensu adhibitum Apollonio Rhodio, l. 2. 530. explicatur in Scholiis ᾄδειν, λέγειν. Eodem sensu Pindarus aliquoties adhibuit.——Qui quidem huic verba tractandi rationi paullulum sunt adsueti, facile intelligent, cantandi notionem figuratam fluxisse à prima rigandi irrigandique: ex fonte, nempe, perenni Homeri poetæ omnes suos hortos irrigasse dicuntur.——Notum satis est illud Virgilii, sat prata bibere. Jam vero irrigandi hanc notionem verbo ὕδω satis vindicabunt nomina, aquam significantia, ὕδος, ὕδας, ὕδωρ. Ab ὕδος fluxit Dativus ὕδει, obvius semel, in Hesiodo, Ἔργ. vs. 61. γαῖαν ὝΔΕΙ φύρειν terram aqua macerare. Ab ὕδας, (præter ὕδατος, ὕδατι &c. casus obliquos, nomini ὕδωρ tributos,) enata sunt Adjectiva, aquosum, vel aqueum significantia, ὑδάνος, ὑδάλεος, ὑδατώδης, ὑδατινὸς, et ὑδάτινος. Horum primum ab Æschylo adhibitum, Casaubonus illustravit p. 285. Denique verbum ὕω irrigo, pluo, formavit ex se Præteritum Passivum Analogicum ὕμαι. Id certe olim in usu fuisse, demonstrant nomina, illinc derivata, ὕμα, et ὕμος. Neutrum invenietur in Lexicis Græcis. Ὕμα, de re madefacta adhibitum Hippocrati medico, docet nos Eustachius in notis ad Erotiani editionem Venetam, p. 115. Ὕμος, apud Græcos obsolefactum, conservatum fuit in Lat. humus. Itaque Lat. humus, ex hac origine, pp. est terra madida et irrigata: quam vim satis adfirmat ductum ab humi humidus. Porro illinc fluxere verba humeo et humesco. Ad eandem Græcam originem referri præterea possunt voces Latinæ uvus, unde uvi, uvidus, et, illinc contractum, udus. Ab ὕμαι formetur Participium ὕμενος· elisa vocali brevi, hinc ortum est ὕμνος hymnus, liquido cum modulamine profusus et decantatus. Illinc etiam orta ὑμὴν, ὑμένες, Medicis dicebantur pelliculæ oculis obductæ, ab humore sic dictæ: sunt enim semper humidæ, nisi quando ferreus somnus oculos occupat. In Scholiis ad Sophoclis Ajac. vs. 28. βλέφαρα, palpebræ, esse dicuntur αἱ τοῖς ὀφθαλμοῖς περιέχοντες ὑμένες." L. C. V.] [Vide et alia in ὕδωρ. E. S.]

Ὕδωρ aqua. Ab ὕδω fluo. [Etymolog. c. 774. 51. Ὕδωρ· παρὰ τὸ ὕω, τὸ βρέχω, ὕωρ· καὶ, πλεονασμῷ τοῦ δ, ὕδωρ κ. τ. λ. "Ὕδωρ, ὕδατος referri solet inter anomala. Sed, quæ dicuntur, anomaliæ Grammaticis sunt imputandæ. In linguis nullæ dantur anomaliæ: omnia decurrunt, secundum certas leges, ad simplicem analogiam. Duplex igitur fuit antiqua hujus nominis, (aquam significantis,) forma, ὕδας et ὕδος, sicuti, duplici forma, senectus dicebatur γῆρας et γῆρος: unde duplex Dativus in libris superest γήρᾳ, ex γήραϊ contractum, et γήρει, à γῆρος, quorum ille pervulgatus est, hic vero (γήρει) occurrit aliquoties in versione Alexandrina Veteris Testamenti. Pellis dicta fuit Græce δέρος, et δέρας, solum οὖδος et οὖδας. Jam vero γέρας flecti solet in Genitivo γέρατος, et, per geminam contractionem, γέραος, γέρως. Ad hanc normam inflectamus ὕδας, ὕδατος, ὕδαος, ὕδως. Is Genitivus, contractus (ut sæpe in veteri lingua casus Genitivi mutantur in rectos) tandemque σ in ρ mutato, evasit Nominativus ὕδωρ. Hæc istius est formæ Analogia, nondum ante tradita." L. C. V.] [Per lancem saturam quædam adjiciamus, nova fortasse, observata. Stirps haud dubie est ὕω. Ab hujus sive Futuro ὕσω, sive altera Præteriti Pass. ὕσαι, repeti potest vox Latina usus, pro copia adfluente, rerum. Inde etiam (nisi potius à 3. Præt. perf. ὕσται) est utor, pp. rei copiam, quasi, adfluentem vel adfusam mihi habeo faciove. Unde explicari apte possit Plautinum illud uti se, pro genio suo effuse indulgere. Porro à forma quadam sive Futuri, sive Præteriti Pass. ejusdem verbi ὕω, descendisse putem verbum ὕδω, quod verbum Latini veteres, duplici modo, in sermone suo adhibuere. Aut enim digammate Æolico præfixo, pro ὕδω, protulerunt fudo, et hinc fundo, fudi &c. aut, spiritu aspero, in S resoluto, pronuntiarunt sudo, unde nomen sudor, sive sudos, Gr. ὕδος, profluxit. Quæ si vere sint observata, in oculos simul incurret, Græc. ὕδω, i. e. canere, proprietate sua nihil aliud esse, quam Lat. vetus fudere sive fundere sc. versus, carmina. Conf. supra in ὕδω, ὕδω, et inferius dicenda in ὕω. E. S.]

Ὕθλος nugæ, ineptiæ. Forte ab ὕω, ὕδω cano. [Malim equidem repetere à fundendo, profundendo: ut ὕθλος pp. sit profusio temeraria verborum nihil profuturorum. Etymolog. c. 775. 10. Ὕθλος· ἡ φλυαρία ἐκ τοῦ φλῶ, παράγω-

Digitized by Google

γω φύω καὶ φλύω· ὡς ῥέω, ῥύω κ. τ. λ. Hac metaphora etiam Arabes usos هتل = هتر adhibuisse, probavimus in Obss. ad Vet. Test. post Cant. Hisk. p. 5. seqq. E. S.]

Υἱὸς filius. Ab ὕω humore fœcundo pluo. Alibi cel. Lennep. "Variæ olim fuerunt hujus nominis formæ, quarum casus obliqui, in lectione veterum poëtarum, probe sunt distinguendi: ne præpropero judicio, aliquid contra constantem linguæ analogiam statuas. Sunt autem υἱός, υἷς, υἱεύς, et υἱύς. Horum duo priora poëtæ cum reliquis sæpe solent permiscere. Υἱεὺς in primis familiare est Atticis: υἱὸς denique communis dialecti. Origo nominis verbum ὕω est, notans pp. humorem fœcundum demitto." Conferri potest nomen σπέρμα semen, quod, ut Hebr. זרע, aliquando etiam pro filio accipitur. E. S.]

Ὑλάω latro. A sono canum. [Conferri poterit cum Belgico nostro huilen, quod canibus etiam tribuitur. Aliud verbum est βαΰζω, itidem à sono canum factum. Hesych. βαΰζειν ὑλακτεῖν. Vide supr. E. S.]

Ὕλη materia (pecul. lignea.) Forte ab ὕω. Etymologus: Ὕλη τὰ ξύλα, ὡς τὸ — ὕλην ταμέειν: — καὶ τὰ σύνδενδρα τόπων, ὡς τὸ, Ὡς δ' ὅτε πῦρ ἀΐδηλον ἐν ἀξύλῳ ἐμπέσῃ ὕλῃ, κ. τ. λ. A notione fundendi videtur ὕλη pp. esse, quod se per terram diffundit: quo adspectu etiam frutices, stirpesque parvæ, in segete enascentes, ὕλη vocantur. Porro à notione arboris lignive, quaquaversum se diffundentis, videtur repetenda esse significatio sylvæ: et Belgæ quoque het hout, pro sylva, dicimus. Observandum autem est, Latinorum vocem silvam, sive potius sylvam, per y, nihil aliud esse quam Gr. ὕλη, unde σύλα, σύλFα, vel σύλFα, sylva. Conf. Vossii Etymologicum in voce. E. S.]

Ὑμὴν membrana. Ab ὕω. [Nimirum pp. dicitur membrana humida ὑμήν. Vide L. C. V. sub ὕω.]

[Ὕμνος hymnus. Vide supra sub ὕω. Alibi cel. Lennep. "Quemadmodum κρημνός, ποίμνη, et similia omnia, pp. contracta sunt ex Participiis Passivorum; ut κρημνὸς v. gr. sit pro κρημένος, et hoc a κρεμάμενος, Latinis pp. suspensus, præceps, à verbo κρεμάω· ποίμνη autem pro ποιμένη, et hoc pro ποιουμένη, Participio verbi obsoleti ποίω, quod idem ac πόω pasco, adeoque ποίμνη, sc. ἀγέλη, pp. notat pastum herba, sc. gregem: ad eandem rationem ὕμνος repetendum à verbo ὕω, vel ὕδω cano. Ὕμνος igitur idem est quod cantus." Adde et hæc ex L. C. V. "Origo vocis ὕμνος, quæ videri possit abstrusior, H. Stephanum non latuit; verbum, nempe, ὕω cano. Analogicam derivandi rationem vidit L. Bos, in Diss. de Etymolog. Græca, p. 13. Ὕδω, et ὑδέω, in usu fuisse, Hesychii Lexicon probat, quippe in quo ὑδέουσιν redditur ὑμνοῦσι, et ὕδειν, ὑμνεῖν, ᾄδειν. Ὑδέονται legitur in Apollonii Rhodii Argon. l. 2. vs. 530. et in Scholiis redditur ᾄδονται καὶ λέγονται." &c. Ὕδω pp. idem esse verbum ac Lat. fundere, supra observavimus ad ὕδωρ. E. S.]

Ὕννος equuleus. Etiam, per ι, legitur ἶννος, sive ἴννος, Lat. hinnus, cujus diminutivum est hinnuleus, ut ab equus, equuleus &c. Vide supra. E. S.]

Ὑπαιθα ex obliquo. Ex ὑπαί, et θα. De ὑπαί vide ὑπὸ in Lexico, [et nos inferius, sub ὑπὲρ &c. E. S.]

Ὕπαρ visio, et ὑπὲρ super. Forte ab ὕπω repetenda: Vestigia ejus in ὕπτιος supinus, planus, excelsus: itemque in Lat. supera. [Conf. supra in ὕπαρ, et infra in ὑπέρ.]

Ὑπὲρ super, supra. Originis remotissimæ particulæ sunt ὑπὲρ, ὑπὸ, ὑπαὶ, &c. Quo major opera nobis danda est, ut, quoad ejus fieri possit, incunabula earundem indagemus accuratius. Principio illud verisimile est quemadmodum ἀπὸ, pro ἀπῷ, pp. Dativus sive Ablativus antiquus est, repetendus à Nominativo ἀπός· ἀπαὶ vero ducendum est ab ἀπᾷ, forma ejusdem fœminina, haud aliter ὑπὸ esse ab ὑπῷ, et arcessendum à Nominat. quodam deperdito ὑπός, similiterque ὑπαὶ ducendum à forma ejusdem vocis fœminina, item diu obsoleta, ὑπᾷ. Quid vero in prisco sermone notaverit illud ὕπω, hodie longe incertissimum videtur. Si conjectare aliquid in re, adeo alta caligine obducta, liceret, suspicarer equidem, qua analogia voces ἶπος, et ἴπος, inter se convenire vidimus, eadem et verba ἶπω, et ὕπω, non multum à se invicem distare potuisse. Jam vero stirpi ἶπω sive ἴπτω propria olim videtur fuisse vis premendi, premendo pandendi, et expandendi. Conf. supr. An igitur et ὕπω antiquitus pp. fuit premere validius, sive potius pandere, pecul. humi? Hinc certe ducta nomina, ὑπὸς et ὑπὰ, sive ὑπὰ, pp. notare potuissent i. q. expansio, humi facta, adeoque subjectionis cujusdam significationem potuissent inferre. Quam vim si tantisper admittas, voculæ ὑπὸ, pro ὑπῷ, et ὑπαί, pp. notare potuerunt expansionem humi, adeoque subjectionem, aut substrationem, rei cuidam vel personæ, factam, possetque hoc pacto simul ratio quædam reddi, cur voculæ hæ, sive per constructionem, sive per appositionem, (quam vocant Grammatici) tanquam Præpositiones, variis cum casibus jungi cœptæ fuerint. Ita v. gr. apud Homerum, scriptorem antiquissimum, Il. Δ. 478. 479. in verbis μινυνθάδιος δέ οἱ αἰὼν Ἔπλεθ' ὙΠ' Αἴαντος μεγαθύμου δουρὶ δαμέντι, sentiri potest subjectio, quasi, et substratio, Ajaci facta. Inspice porro Il. Θ. 14. ἧχι βάθιστον ὙΠΟ χθονός ἐστι βέρεθρον ubi profundissimum sub terra, pp. subjectum terræ, sive ad literam subjectione terræ, est barathrum. Ab ὑπὸ autem alterum ὑπαὶ, nullo discrimine, diversum est, nisi quod ὑπαὶ sit forma Dativi, vel Ablativi, fœminina, ut ὑπὸ, pro ὑπῷ, forma est masculina. Occurrit tamen priori illo longe rarius, v. gr. Il. Κ. 376. χλωρὸς ὙΠΑΙ δείους pallidus præ timore, pp. subjectione, vel substratione, timoris. Λ. 417. ὙΠΑΙ δέ τε κόμπος ὀδόντων γίγνεται, infra autem, pp. substratione ejus, stridor dentium oritur. Vide et Il. Β. 127. Ο. 4. 171. 275. 625. Π. 357. &c. Aliis quoque casibus hoc ipsum ὙΠΑΙ jungitur (sive per constructionem, sive per appositionem) non aliter, quam forma ejusdem masculina ὑπό. Ita v. gr. ὑπὸ et ὑπαὶ cum Dativo junguntur, Il. Β. 714. 728. Ε. 313. 559. Ξ. 171. 453. coll. Il. Κ. 22. 132. Ξ. 186. Od. Ν. 225. Υ. 226. Cum Accusativo etiam, Il. Θ. 41. 156. Ν. 388. 652. Υ. 73. coll. Il. Β. 824. Ν. 615. Notandus in primis quoque locus est, Il. Γ. 217. ὙΠΑΙ δὲ ἴδεσκε, κατὰ χθονὸς ὄμματα πήξας· quippe ex qua constructione verborum proprietas vocis ὑπαὶ egregie elucet. Porro ab eodem verbo ὕπω, sive potius à derivato nomine ejus ὑπὸς, (è cujus Dativo vel Ablativo ὑπῷ præpositionem ὑπὸ esse, modo diximus) videtur descendisse ὕπερος, ὕπερος; qua ratione ab ὄχος est ὀχερός, ὀχυρός· ab ὕδος, ὕδερος, ὕδρος· à κῦδος, κυδερός, κυδρός· à λύγος, λυγερός, λυγρός &c. In quo tamen ὕπερος notio primaria expansionis, quam verbo propriam esse conjecimus, alio flexu ducta est ad superioritatem: ita ut expansio sursum facta significetur. Hæc certe notio expansionis, superiora versus institutæ, clarissime etiam deprehenditur in verbo ὑπτάομαι volo, volare, pp. expando me vel alas meas sursum. Itaque et ab ὕπερος hocce descendit Accusativus Pluralis ὕπερα, contractus in ὕπρα, (unde Latinum supra,) à Græcis vero, per resorbtionem ultimæ vocalis α, pronuntiatus ὑπὲρ, quemadmodum pro παρὰ passim, (etiam non sequente vocali.) dicitur παρ', pro κατὰ, κατ' pro μετὰ, μετ', &c. Itaque ὑπὲρ hac quidem ex etymologia, pro ὕπερα, ad amussim respondebit Lat. supera, pro supera. Confirmabit hanc observationem comparatio alterius formæ Lat. subter, pro subtera, ut Gr. ὑπὲρ pro ὕπερα· quod quidem subtera Græce videtur fuisse ὕπτερα, ab ὕπτερος, contracto ex ὑπότερος· quod formam Comparativam præbet ab ὕπος, Adjectivo, uti ab ἴσος est ἰσότερος &c. Conf. in ὕπω. E. S.]

Ὕπερος pistillum. Ab ὕπω. [Forma adjectiva ducta videtur ab ὕπος, ὕπερος, in fœm. ὑπέρα, in neutr. ὕπερον. Haud dubie ipsum hoc ὕπερος est Lat. superus, ut ὑπὲρ super, ὑπὸ, sive abbreviatum ὑπ', Lat. est sub. Porro formæ hujus Adjectivæ ὕπερος, α, ον, per ellipsin, vim nominum Substantivorum acceperunt: ut ὕπερος quidem et ὕπερον, sane ducta à sublatione, qua semper sursum tollatur, quasi superus et superum, idem valeant ac Lat. pistillum; ὑπέρα vero funis dictus fuerit, quo antennarum cornua reguntur, itidem quasi supera, vel superus, παρὰ τὸ ὑπερῷα εἶναι. Vide H. Stephani Thes. t. 3. col. 1748. 1749. Conf. etiam T. H. ad Luciani Dial. t. 1. p. 343. Ab ὕπερος hocce sunt ὑπερέτερος, ὑπερέτατος. Conf. hinc, quæ supra diximus in ὕψος. Ceterum ab ὕπερος superus descendisse vocem Adjectivam ὑπερῷος (unde ὑπερῷος, et ὑπερῷον, pro ὑπερῷον οἴκημα domus superior) præclare observavit cel. L. Bos, in Exercitt. Philol. ad Act. Apost. c. 1. 13. Nos observatis viri egregii nonnulla adjiciamus. Principio notandum est, plenam vocis formam ὑπερώϊον exstare, Il. Β. 514. Od. Ρ. 101. Τ. 594. &c. Inde vero contractum esse ὑπερῷον, Iota subscriptum facile declarat. Jam vero illud ὑπερώϊον, [illegible] ὑπερῷον, est Adjectivum neutrum. Subintellectam vocem Substantivam οἴκημα plene invenias apud Pollucem, l. 1. Segm. 81. —— Ὁ ὑπερῷος οἶκος occurrit apud Auctorem Etymologici Magni, p. 274. 27. et p. 780. 19. —— Ejus analogica derivandi ratio hæc est. A πατὴρ, πατρὸς, formatur Adjectivum πατρώϊος, unde contractum πατρῷος. Ad eandem rationem formatur μητρῷος. Similiter ab ὑπὲρ super, ὕπερος superus, est ὑπερώϊος, Lat. superinus, supernus. Ὑπερῷος Attica est contractio, quæ etiam obtinet in ἥρωϊ, ἥρῳ, λώϊον, λῷον &c. L. C. V.]

Ὕπνος somnus. Ab obsoleto ὕπτος, Lat. supinus. Stirps ὕπω. [Verbum ὕπω olim notabat i. q. jaceo: [illegible] expansus, exporrectus. Vide in ὕπω, et ὑπὲρ. Ab ὕπω autem est ὕπτω, ut à νίπω, νίπτω. A forma verbi ὕπτω porro est Adjectivum ὕπτιος, quod adeo forma sua tantum distat ab obsoleto ὕπτος, Lat. supinus. Egregius locus est A. Gellii, l. 13. 9. (laudatus à Vossio et Forcellino) "Quod Græci ὑπὲρ, nos super dicimus; quod illi ὕπτιος (olim, nempe, ὕπτος) nos supinus; quod ὑφορβὸς, nos subulcus: quod item illi ὕπνος, nos primo sypnus, deinde (per Υ Græcæ Latinæque O cognationem) sopnus." Hactenus ille. Versa igitur et litera P in M, pro sopnus, Latini deinceps dixere somnus. Nimirum, ut scomma dictum fuit pro scopma, (à σκώπτω, σκῶπτω·) damnum pro dapnum (à δάπω, unde δαπάω, δαπάνη·) summus pro supmus, quod ex supermus &c. sic somnus, pro sopnus exortum fuit. Itaque somnus, ὕπνος, pp. est status hominis, supine jacentis, corpore expanso, humique quasi oppanso. E. S.]

Ὑπὸ sub. Ab ὕπω, unde supinus. [Supra diximus, Præpositionem ὑπὸ pp. esse formam Dativi vel Ablativi Singularis, nominis ὑπὸς, eamque masculinam, quemadmodum vicinam ejus ὑπαὶ, (quod vulgo, sed male, dicitur esse pro ὑπὸ,) forma ejusdem casus est fœminina. Nunc addendum adhuc, vim istam primigeniam, qua ὑπὸ substrationem sive subjectionem notare videtur, egregie cerni in verbis, cum ὑπὸ compositis. Alibi hac de re cel. Lennepius: "Qui alicui subjecti sunt," inquit "à Græcis dicuntur εἶναι ὑπό τινα. Similiter fit in composito verbo ὑπακούειν, et nomine ὑπήκοος: dicuntur enim hæc de obedientia subjectorum. Eodem modo Græci dicunt quoque ὑποχείριον εἶναι τινὶ, de eo, qui alicui subjectus, et, quasi, sub manibus est. Idem cernitur in verbo ὑποτάττεσθαι, quod pp. significat subjici ordine, atque inde convenit ordinibus militum inferioribus, qui ducis imperio subjecti sunt" &c. Hæc ille. Ex quibus satis jam elucet, εἶναι ὑπό τινα, ad literam, pp. reddi posse esse in subjectione, quantum ad aliquem. Eleganter, Il. Ζ. 73. Trojani dicuntur Ilium se recipere, Ἀρηϊφίλων ὑπ' Ἀχαιῶν· bellicosis sub achivis, h. e. Achivis, quasi, substrati, ab iisque superati. Conf. omnino T. H. ad Luciani t. 1. pp. 355. ὑπὸ ταῖς αὐταῖς φροντίσιν iisdem curis subjecti: ubi plura attulit vir summus. E. S.]

Ὕπτιος supinus, resupinus. Ab ὕπτω, quod ab ὕπω, de quo supra. [Vide dicta ad ὕπνος.]

[Ὕπω verbum obsoletum, quod Latini servarunt in suo supo; et cognata ejusdem forma sipo, prouti ὕπω et ἶπω, Græcis olim adfines formas fuisse, docuimus in ὑπὲρ. Festus: supat jacit, unde dissipat, disjicit, et obsipat, objicit, et insipat, hoc est, injicit, et alio loco: insipare injicere, unde fit dissipare, obsipare, ut, cum rustici dicunt, obsipa pullis escam." Itaque supare et sipare, ipsa antiquitate teste notant jacere et quidem ita jacere, ut sternas, sive humi pandas. Vide porro dicta in ὑπὲρ, ὑπὸ &c. E. S.]

[Ὕρον examen apum. Hesychius ὕρον· σμῆνος. Etiam ὕρον dixisse veteres, suadet alia, apud Hesychium, glossa, ὑρόκηρος· ὃ τὰ κηρία τίθησι τῶν μελισσῶν. Verbum est ὕρω, apud Latinos servatum in uro, ussi, ustum, urere. Præteritum ussi (olim usi) satis evincit, stirpem verbi fuisse ὕω, unde ὕσω, et (σ ac ρ inter se permutatis) ὕρω. Jam vero stirps ὕω cognata alteri ἴω, motum huc illuc reciprocatum et undantem videtur notasse: è qua notione motus reciprocati non tantum illa fluendi, fundendique existere potuit, sed etiam significatio urendi, flammæ mobili et undanti rei alicui adhibita. Ceterum à motus reciprocati et undantis notione ὕρον haud aliene dici potuit examen apum, huc illuc undanti motu ferri solitum. An inde et ὑρὶς sporta, huc illuc agitari solita, et ὑρνὶς ollæ operculum, modo huc, modo illuc, reciprocatum, atque ab olla tolli solitum? Cl. Martinius ὕρον idem fuisse suspicabatur atque εἴρω necto. Vide ipsum. E. S.]

Ὕρχας et ὑρχί. Genus vasis, utrinque aures habentis. [Origine convenire videtur cum Lat. urceus. Stirps ὕρω, unde ὕργω, ὕρχω. Formam ὕργω, in urgeo, servavit Latina lingua: ex quo satis constare simul potest de notione impellendi, agitandi huc illuc. Quam notionem valde etiam commendat glossa Hesychiana: ὑργὸς· πλυνεύς, i. e. fullo, vestes inter lavandum huc illuc concutiens. Itaque et à motu reciprocato dicta fortasse ὕρχας, et ὑρχί. Vide Hesych. in vocibus, et ibidem Albertium, t. 2. c. 1480. A nectendo (εἴρω) repetebat voces has in Etymologico suo Martinius. E. S.]

Ὗς sus, porcus. Idem est atque alterum σῦς, de qua voce diximus, spiritus asper, nimirum, pro more, resolutus est in S: forma tamen antiqua ὗς etiam servata. Est et aliud Latinis sus, in compositis verbis servatum, v. gr. in sustinere, suscipere, suspendere, in phrasi item susque deque habere, quam phrasin sursum et deorsum exponunt Vossius et Forcellinus. In his τὸ sus idem omnino notavit ac sursum, estque fortasse τὸ sursum, pro susum, ex eodem saltem fonte derivatum. Sunt, qui sus hoc ab ὑπὸ, ὑπ', ducant. Mihi tutior videtur ratio, ab ὕω, ὕσω, fluxisse ὕσις, ὕσι, ὗς, unde σῦς sus. Conf. et infra in ὕω. E. S.]

[Ὑσμίνη pugna, prœlium. Hesychius: ὑσμίνη· μάχη, παράταξις, ταραχὴ, κτύπος. Perquam coacta videtur Etymologi derivatio, col. 784. 54. Ὑσμίνη. Παρὰ τὸ ἰσομένην γίνεσθαι ἰσομένην συγκοπῇ, καὶ πλεονασμῷ τοῦ σ, ὑσμίνη. Δεῖ γὰρ ἰσομενεῖς ἐν τῷ πολέμῳ κ. τ. λ. Tentemus aliam viam. A ῥήσσω, sive ab antiquo ῥήγω (unde ῥήγνυμι, ῥηγνύω, ἔῤῥωγμαι) frango est ῥηγμὶν, ῥηγμῖνος litus. Itaque et ab ἔῤῥωγμαι, prima Præteriti Perf. Pass. descendit ῥωγμὴ, ut ab ἔρμαι pro ἔῤῥυμαι, descendit ῥυμὸς, ῥυμὴ &c. Jam vero, eadem ex analogia, ὑσμὶν, ὑσμῖνος, secundum certissimas derivandi leges oportet repeti ab ὕσμαι (pro ὕσσμαι) prima Præter. Pass. verbi ὕσσω. Ab ὕσσω enim, sive forma cognata ὕζω, in Perf. Pass. est ὕσμαι, uti à πλάσσω fit πέπλασμαι, à σώζω, σέσωσμαι &c. Verum ὕσσω, ab ὕω ductum, pp. videtur indicasse motum, huc illuc impulsum, et identidem repetitum. Unde τὸ ὑσμὶν, ὑσμῖνος (quæ forma vocis veteres etiam usos fuisse, probant loca, Il. Β. 863. Θ. 56.) et productius ὑσμίνη, idem esse potuit ac ταραχὴ, motus vehementior, perturbatio, qua voce, in Hesychii Lexico, nomen nostrum expositum supra vidimus. Conf. et infra in ὑσσός. E. S.]

[Ὑσσὸς verutum. Etymolog. c. 783. 8. Ὑσσὸς ἀκόντιον, [illegible] ἢ καὶ τὸ ἄκρον τοῦ ὀμφαλοῦ τῆς ἀσπίδος, σιδηροῦν σίτερα, ὅτι πασσάλω. Alio loco (col. 223. 28. 29.) docet: τὰ ἀκόντια à Romanis vocari ὑσσούς. "Ὑσσὸν Polybius semper vocat Romanorum pilum: cujus descriptionem apud eum vide, p. 653. Ab ὑσσὸς derivari ὑσσωπὸς, hastæ, vel pili lignum, putavit D. Heinsius, in Aristarcho sacro p. 953. et Johannis Evangelio, cap. 19. 29. pro ὑσσώπῳ περιθέντες, infelici conjectura, restituere conatus est ὑσσῷ περιθέντες. Præiverat ipsi Joach. Camerarius, cui placuerat ὑσσῷ tanto magis, quod à Romanis militibus, quæ narrantur ibi, sint acta" &c. T. H.] [De etymologia altum apud Lexicographos silentium. An ab origine huc illuc reciprocandi, vel intercurrendi, quæ in ὕω est, hastam veteres ὑσσὸν dixere? Hoc pacto ab ὕω haberes ὕσω, ὑσὸς, ὑσσός. Conf. de hasta locum poetæ Arabis apud Schultensium in Exc. Hamas. p. 349-351. E. S.]

[Ὕσσωπος et ὕσσωπον hyssopus herba. Etymolog. c. 785. 56. Ὕσσωπον, ἐκ τοῦ ὕω, ὕσω, καὶ τὸ ὤψ, ὠπὸς, τὸ πρόσωπον, πλεονασμῷ ἑτέρου σ, τὸ ἐπὶ τὴν ὄψιν χρώμενον. Ἔστι δὲ βοτάνη καθαρτικὴ, ἤγουν σμήχω. Sed vocem esse orientalem, ex Hebr. אזוב ductam, satis certum est. E. S.]

Ὕστερος posterior. Ab ὑς, Latine sus, quod ab ὕω, unde ὑπό. Alibi cel. Lennep. "Ab antiquo ὑς, quod superest in Latinorum sus, (in formula susque deque &c.) Comparativa forma est ὕστερος posterior, quod præsertim ratione temporis proprie dici solet. Ab ὕστερος porro est ὑστερεῖν posteriorem esse, tardiorem advenire: quando Græce dicitur ὑστερεῖν τῆς μάχης μιᾷ ἡμέρᾳ, i. e. uno die tardius ad pugnam venire. Latius autem sumtum, ὑστερεῖν τινὸς, dicitur de eo, qui aliqua re indiget vel frustratur. Unde et, Media vi, ὑστερεῖσθαι &c. Hactenus ille." [" Constructione differunt ὑστερεῖν τινὸς, pro ὕστερος εἶναι τινὸς alio posteriorem esse, vel venire, et ὑστερεῖσθαι ὑπὸ τινὸς, quod est ab alio relinqui, similiter ac λείπεσθαι ὑπὸ τινὸς, ut in illo Horatii (Art. Poët. vs. 417.) Occupet extremum scabies: mihi turpe relinqui est. Primum quidem de cursoribus fuit dictum, sed dein eleganter ὑστερεῖσθαι et λείπεσθαι universe poni cœperunt pro vinci, superari; hoc tamen posterius sæpissime, ut in Diodori Siculi l. 16. p. 510. ταύτῃ παρατάξει μεγάλῃ λειφθέντες ὑπὸ Ἰλλυριῶν, quum in magno prælio victus esset ab Illyriis. Non raro hæc locutio interpretibus fraudi fuit" &c. T. H.] [Ordo derivationis videtur hic esse, ut ab ὕω, ὕσω, Græci formaverint ὑσὶς (unde ὑσσὸς, de quo superius:) ab ὑσὶς vero, in Dativo vel Ablativo, dixerint ὑσῖ, et ab ὑπὶς, ὑπῖ. Pro ὑπῖ brevius elatum fuit ὑπὸ, quod vim præpositionis induit: ex ὑπὸ autem enatum fuit ὑπ', Lat. sub. Neque aliter pro ὑσῖ, ὑσὶ, ὑς' dixere: unde Latinum sus. Redi ad vocem ὑς. Jam vero, ab integro isto ὑσὶς, vel Dativo ejus ὑσῖ, ὑσὶ, Compar. et Superl. formæ desumtæ sunt ὑσίτερος, ὑσίτατος, quæ contractæ dein fuere in ὕστερος, ὕστατος. Notio reciprocandi, sive huc illuc fluendi, in verbo ὕω, illam tardandi, retromanendi peperit. Conf. et ὕστρος. E. S.]

[Ὑστέρα uterus. Hesych. ὕστρος· γαστήρ. Doctissimus cl. Alberti t. 2. col. 1482. contulit Lat. uterus, docuitque, alio loco apud Hesychium esse ὑστέρα, μήτρα. Nimirum ὕστρος contracte dixerunt pro ὕστερος, quod (pro ὑσίτερος) in forma masculina, ὑστέρα vero, (pro ὑσιτέρα) in feminina forma, Substantive usurpatum fuit. Origo motus reciproci huic voci subest. E. S.]

Ὑφάω, Ionice ὑφέω, texo. Ab ὑφὴ textura, quod ab ὕω. [Nimirum pro ὕω reciprocato motu agito, jacto, per adspirationem primo enatum fuit ὕφω, unde ὑφὶς, in Dativo ὑφῖ, et ὑφῇ sive ὑφᾷ. Ab ὑφῇ porro est ὑφάω, ab ὑφῇ, ὑφέω. Vide Od. H. 105. Formam ὑφὶς (pro ὑφὶς) servavit nobis Hesychius, reddens eam vocem χρυσοῦ κοσμάριον. Ansa appellationis fortasse ducta à motu reciproco monilis aurei. Ceterum ab eodem Dativo feminino ὑφῇ, sive ὑφᾷ, quod olim scribebatur ὑφαί, verbum productius enatum est ὑφαίνω. E. S.]

Ὕφεαρ visci genus. Ab ὑφάω, vicino alteri ὑφάω.

Ὕψος altitudo, celsitudo. Ab ὕπτω, de quo supra. [Etymol. col. 786. 18. Παρὰ τὸ ὕπτω, τὸ βλέπω, ὕψος, καὶ, τροπῇ, ὕψος ἀφ' οὗ ἔστιν ἰδεῖν. Proniori longe analogia ab ὕπω (unde ὑπὸς, ὑπῷ, ὑπὸ) Futurum formatur ὕψω, indeque, (nisi malis à secunda Præteriti Perf. Pass.) descendit ὕψος. Porro ὑψὸς, ὴ, ὸν, Adjective dixerunt: cujus Adjectivi Genitivus, ὑψοῦ, Adverbialiter positus fuit, cujusque à Dativo, ὑψῷ, sunt ὑψόθεν, ὑψόθι, ὑψόσε, item Adverbialiter adhibita. Ab altero autem ὕψος, quod in Genitivo ὕψεος, in Dativo ὕψεϊ, ὕψει, quin et ὕψεϊ, ὕψῃ, ὕψι, Adverbialiter usurpatur ὕψι, pro ἐν ὕψει, sive ἐν ὕψι. Absolute ὕψι in alto, vel in altum, legitur, Il. Υ. 155. Ζεὺς δ' ἥμενος ὕψι, Jupiter sedens alte, sive in alto. Hebræis hoc foret מרום, sive במרום. Vicissim Il. Ρ. 723. Ὕψι μάλα μεγάλως in altum admodum strenue. Conf. Il. Ν. 140. 571. Ξ. 71. &c. Idem ὕψι in compositis frequens est, ὑψιβρεμέτης in alto tonans, Il. Α. 354. &c. ὑψίζυγος, αἰθέρι ναίων in excelso sedens, in æthere habitans, Il. Δ. 166. &c. Αἰετὸς ὑψιπέτης Aquila altum-petens, Il. Ν. 822. E. S.]

Ὕω pluo. Vicinum verbis ἄω, ἔω, ἴω, ὄω, de quibus supra. [Hesychius ὕει· βρέχει. Ὕον· βρέχον, ὑγραῖνον. Varia ab hoc verbo ducta sunt derivata, non tantum inserta vocali ante ω, uti ὑάω, ὑέω sed etiam consonante aliqua interposita, ut ὕγω, ὕδω &c. Conf. superius. Ab ὑάω porro est ὕαλος, quæ vox adeoque "pp. humectum notat, et dein etiam pro lucido sumitur" &c. Vid. Salmasii Exercitt. Plin. p. 771-773. Ab ὑέω itidem ὕελος, unde ὕελος ἀργὴ de vitro, Salmas. l. 1. p. 773. coll. p. 213. a. E. S.]

Φ.

Φάγω edo. A φάω findo, findendo aperio. [Etymol. c. 786. 23. Φάγομαι· τὸ θέμα, φάγω τὸ ἐσθίω· ὁ δεύτερος ἀόριστος, ἔφαγον ὁ μέλλων δ', φαγῶ· ἴδω, καὶ τὸ ἀντιφαγεῖν ὁ μέλλων δ', φαγοῦμαι ὤφειλεν εἶναι· ἀλλὰ συνεμπίπτει τὸ φάγομαι, πίομαι, ἔδομαι· τὰ ὄντα, φάγω, πίω, ἴδω. Dr. Andiamus de his magnum L. C. V. "Verborum Mediorum φάγομαι, πίομαι, ἔδομαι, tempora Futura, secundum usitatam normam, analogice scriberentur φαγοῦμαι, πιοῦμαι, ἐδοῦμαι. Usus vero voluit, ut tria ista verba eodem modo scriberentur in Futuro, atque in Præsenti: qua de re exstat observatio in Etymologico magno, p. 786. Ex eadem observatione illustrari debuerant Atticistæ Phrynichus, Mœris, et Thomas, qui πιοῦμαι Atticis abjudicant. Trium istorum verborum secundæ personæ usitato more Græcis scriberentur, contracte, φάγῃ, πίῃ, ἔδῃ. Plenæ formæ, vix unquam in libris nostris obviæ, apud Lucam (Evangelistam cap. 17. 8.) duæ reperiuntur φάγεσαι et πίεσαι." Hactenus ille. Nobis pauca adjicere licent. Stirps haud dubie est φάω, cognata alteri φάω, unde φάγω, sive, quemadmodum, loco supra citato, apud Etymol. est, φήγω. Idem Etymologus, col. 17. 14. et 15. Eustathius (c. 1784. 59.) commemoraverant τὸ φήγω: à qua forma verbi supersunt quoque φηγὸς fagus, et φηγὸν æsculetum. Porro, à φάγω, productius est φαγέω, unde φάγημα, φάγησις, et Futurum activum contractum φαγῶ, pro φαγέω, φαγέσω. A φαγέω hoc in Futuro etiam φαγέσω exstitisse potuisse, (per σ, antiqua scriptione,) docent abunde exempla similia, in libris adhuc servata, καλέσω, αἰνέσω &c. An ergo et ab hocce φαγέω, φαγέσω, in Futuro Medio, dixerunt fortasse φαγέσομαι, similiterque à πιέω, πιέσομαι, ab ἐδέω, ἐδέσομαι, ut hinc, in secundis personis ejusdem Futuri, (secundum normam antiquam,) enata sint φαγέσεσαι, πιέσεσαι, ἐδέσεσαι, et hinc denique (elisa integra syllaba εσ) φάγεσαι, πίεσαι, ἔδεσαι? Hæc si magis arrideant, substitui poterunt pro iis, quæ in Animadvers. ad Analog. Lennep. (p. 430. 431.) super his formis verborum scripsimus. E. S.]

Φαιδρὸς pp. splendidus. A φάω luceo, apparere facio. [Contractas esse voces φαιδρὸς, et φαιδρὰ, ex φαεδρὸς, φαεδρὰ (olim φαεδερὸς, φαεδερὰ) jam observavit Eustathius, col. 792. 13. 906. 5. Superest autem ex φαιδρὸς hocce (quod Hesychius exponit φανερὸς, καθαρὸς, γεγηθὼς) Latinis nomen proprium phædrus. A φαιδρὸς porro sive φαιδρὸς, forma cognata, verbum descendit φαιδρύνω· unde φαιδρυντής. "Qui muneri (simulacra deorum emundandi) præerant, φαιδρυνταὶ dicti sunt. Φαιδρύνειν idem est quod λαμπρύνειν detersis sordibus efficere, ut quid splendeat. Hesychius: φαιδρυντὴς ὁ τὸ ἕδος τοῦ θεοῦ θεραπεύων. Sic Phidiæ, qui Olympici Jovis simulacrum, incomparabili artificio, perfecerat, posteris hic honos ab Eleis est habitus, ut φαιδρυνταὶ Jovis statuam emundarent, Pausan. l. 5. 412. Hesychius autem usus fuit verbo proprio θεραπεύειν" &c. T. H.]

[Φαικάσιον calceamenti candidi genus. Lat. phæcasium. "Duco à φαικὸς, quod est leve. Hesychius: φαικὸν ἐλαφρὸν, ἑτοιμὸν, λευκὸν, λαμπρόν. —— Φαικὸς puto primum esse splendidum, ut ab igne: dein leve à colore, qui cum splendore esse solet" &c. Hæc Martinius in Etymol. Latino p. 210. Quod si per omnia verum non sit, videtur tamen φαικάσιον esse à forma quadam, voci φαικὸς vicina. E. S.]

Φαίνω luceo. A φάω pp. findo, aperio, in lucem profero, luceo &c. [Stirpem vere esse φάω, demonstrant derivata, ad φαίνω vulgo referri solita, φάσις, φάσμα &c. A φάω est φαέω, unde φαεὸς, lucidus, idemque φαεινὸς, pro φαεὸς, pp. splendidus: unde eximie sol dictus est φαέθων. Idem φαεινὸς, sive φαεὶς, in compositione frequens est, ut v. gr. in ἀμφιφαὴς undique lucens, διαφανὴς &c. Vide infra in φάω. E. S.]

Φαιὸς fuscus, subniger. A φάω. [Ut à λάω, λαίω, λαιὸς lævus, sic à φάω, φαίω, φαιὸς, cui fusci notio inest. Hesychius φαιὸν· μέλαν. Ubi tamen cel. Alberti (ex Ms. Lexico Coisliniano) docuit φαιὸν proprie non esse μέλαν, sed colorem mistum ἐξ μέλανος, καὶ λευκοῦ, ἤγουν μαῖον. Ipsum Lat. nomen fuscus, Scaligero et Vossio observantibus, componendum est cum φύσαω, quod Hippocrati sit ustulare. "Nam quæ ustulantur" (verba sunt Vossii in Etymologico) "ex albis fusca redduntur." E. S.]

Φάκελος fasciculus. Componendum est cum σφάζω, σφίγγω &c. ubi litera σ non est originalis. [Differentiam inter Græca φάκελος et σφάκελος docuit Ammonius, et ibidem Valcken. in Animadvers. l. 3. 16. Haud dubie φάκελος forma productior est à φάκος· hoc vero à πέφακα, Præterito verbi φάω. Verbum φάω idem pp. notat ac Lat. findo: unde fluxit notio urendi, translatione, ut videtur, ducta à vi penetrante ac pervadente, et quasi findente flammæ. A notione hac urendi σφάκελος primum inflammatio, dein gangræna, dicta fuit: litera σ illi φάκελος præmissa. Unde vero φάκελος pro fasce lignorum adhibitum fuerit, haud in promtu est. A φάω, φάζω, πέφασμαι, πέφασται, repetendum esse Lat. fascis, (cujus productior forma φασκὶς et hinc Diminutivum fasciculus) satis liquet: ut hoc pacto, Gr. φάκελος et Lat. fasciculus sint cognata. Utrum igitur à pressione graviori, et quasi findente ac vulnerante (quam Arabes كرب è simili findendi origine, dicunt) φάκελος fascis dicti: an vero aliunde? Cel. Lennepii comparatio cum σφίγγω valde arridet. E. S.]

Φάλαγξ acies Macedonum &c. Forte à φάω findo, scindo. [Nescio, an propius aliquod thema, φάλω, hac quidem in voce, sit respiciendum. Thema istud φάλω, aut (litera λ geminata) φάλλω, à Latinis servatum fuit in fallo, à Græcis item in σφάλλω: de quo dictum est supra. Mihi quidem vix dubitandum videtur, quin idem quoque φάλω, sive φάλλω, in Germanorum fallen et Belgico nostro vallen, sit superstes. Quin et Lat. labi, (repetendum fortasse à φλάβω, pro φαλάβω) eandem videtur prodere originem. Literam φ, sive F, ut ab initio sæpe additur, sic et inde tolli, probarunt abunde Vossius et Maittaire. Itaque ejusdem originis verba sunt Gr. φάλω, φάλλω, σφάλλω, et Belg. vallen, notantque proprie impetum quendam, quo quid cadat, labatur, aut irruat in alterum. An hinc φάλαγξ acies bellica vehementi cum impetu irruens? Est ejusdem formæ nomen, atque alterum φάραγξ· utque hoc à φάρω, φαράω, φαράγω, sive φαράκω, et, ν interposito, φαράγγω, φάραγξ· ita nostrum à φάλω, φαλάω &c. dictum fuerit. Conf. et in φάω. E. S.]

Φάλαινα cicindela, insectum, noctu lucernis advolans. A φαλὸς splendidus. [H. Stephano in Append. col. 159. etymon videtur placuisse παρὰ τὸ εἰς φῶς ἅλλεσθαι. Longe simplicius repetas à φάλω, φαλάω, pp. cum impetu ruo, cado, labor. Inde et fortasse φάλαινα, Lat. balæna dicta fuit. E. S.]

Φαλακρὸς calvus. A φαλὸς et ἄκρος extremus. Alibi cel. Lennepius: "φαλακρὸς compositum est ex φαλὸς, et ἄκρος cujus neutrum ἄκρον pp. notat quodcumque cacumen, in acutum desinens; voce orta à verbo ἄκω acuo. —— (Vide supr.) —— Ad caput speciatim relatum, cernitur potissimum in nostro composito φαλακρὸς, quo pp. notatur cujus cacumen album est. Ita de cacuminibus montium positum ejusmodi cacumina respicit, quæ frondibus destituta, præ altitudine vero nivibus obtecta, alba, vel cana appareant. Ita unum ex Idæ, montis Trojani, cacuminibus, speciatim φάλακρον nominarunt Græci. De homine positum respicit calvitiem, qua caput alicujus, crinibus destitutum, album vel canum videatur. Proprium autem epitheton senibus est." Stirps φάλω, Lat. labi, notionem accepit fluendi, defluendi: unde φαλακρὸς, siquidem vere composita vox sit, notare potest cui extremitas defluxit pilis, nempe, adeoque calvum &c. Favet huic derivationi quodammodo Etymologus magnus, c. 787. 7. φαλὸν γὰρ τὸ λαμπρόν· ὅθεν καὶ φαλακρὸς, ὁ ἔχων φαλὸν τὸ ἄκρον. At vir doctissimus, in Hedericiano Lexico "nisi ἄκρος" inquit "mera terminatio est." Conf. in φαλὸς. E. S.]

Φαλὸς splendidus, albus. A φάω splendeo, luceo. [Φάλος conus galeæ, crista. De posteriori hoc vir summus T. H. "Nomen est à colore dictum" inquit "nam φαλὸς subalbus est, ut monet Scholiastes Theocriti ad Idyll. 5. 102. et Hesychius in voce. Hinc στεφανηφάλεια ἀφαλὴς cristam non habens, Hesychius in voce. Contra τρυφάλεια, vel, uti apud Homerum scribitur, τρυφάλεια, et κόρυς τετράφαλος, Il. Χ. 315. Indidem oriuntur τὰ φάλαρα, quæ vox originem dedit Latinæ phaleræ, quibus equi ornantur. Vide Vossii Etymologicum, in voce &c. Conf. omnino Hesychium in φαλὸν, φαλιὸς et ibidem viri docti. Stirps φάω· ubi plura recurrent dicenda. Ceterum cum φαλὸς Adjectivo, (unde pp. nihil diversum est Substantivum φάλος, nisi quod, per ellipsin vocis Substantivæ, absolute positum sit tanquam nomen,) nescio, an conferendum sit Belgicum vaal. E. S.]

Φάραγξ barathrum. A φάρω, cui vicinum φέρω. Alio loco cel. Lennep. "Φάραγγες pp. à Græcis dicuntur hiatus subterranei: inde autem ad intercapedines montium, et valles significandas transferri solet: et eo quidem sensu frequentissime usurpatur in versione Alexandrina Græca Vet. Test. A nomine φάραγξ Adjectivum φαραγγώδης propria potestate posuit Cornutus, de Natura deorum, p. 210. ubi τόποι φαραγγώδεις sunt loca subterranea, profunda voragine prærupta." [Φάραγξ ejusdem formæ nomen est, atque antecedens φάλαγξ, utque illud ab impetu, sic hoc à ferendo, sive præcipitando, videtur dici. E. S.]

Φαρέτρα, (Ionice φαρέτρη,) Pharetra. A φέρω fero. [Ab obsoleto verbo φάρω fero productior exstitere potuit forma, φαρέω, et hinc, in tertia Præteriti Pass., πεφάρεται, pro πεφάρηται· unde proxime descenderit Adjectivum φάρετρος, φαρέτρα, φάρετρον. Hac ex origine vox φαρέτρα pp. videtur notasse instrumentum portandi sc. tela. Itaque φαρέτρα ab Hesychio aliisque recte redditur βελοθήκη. E. S.]

Φάρμακον medicamentum. A φαρμάσσω misceo: quod à φάρω· cui vicinum φύρω, φυράω. [Stirps haud dubie est φάρω fero, pecul. Dorum. Verbi φάρω Præteritum perf. Act. fuit πέφαρκα, (unde Gr. φάρκις et Lat. farco, farcio) Passivum autem πέφαρμαι, πέφαρσαι, πέφαρται. A πέφαρμαι descendit nomen φάρμα, et hinc denuo verbum φαρμάω, cujus Præteritum Act. πεφάρμακα, iterum dedit nomen φάρμακον. Futurum autem φαρμάσω, dedit novam verbi formam φαρμάσσω. Quod quidem φαρμάσσω pp. notavit manu deorsum lata, aut, in vas aliquod immissa, tingere, intingere. Hesychius φαρμάσσων· βάψας, et φαρμάσσειν· βάπτειν. Porro φάρμακον pp. videtur esse id, cui intinguitur v. gr. telum. " Φάρμακον pp. notat succum, atque adeo succum coloratum, ad medicamen adhibitum, ex herbis expressum: nam et herbæ, et maxime quidem flores, vocantur quoque φάρμακα, propter varios, scilicet, colores. Solebant veteres tela inficere veneno: quod apud omnes fere populos fuit in usu. Itaque et φάρμακον pro veneno dictum fuit, quo sagittæ ungebantur.—Φάρμακον in genere notavit medicamen vel salutare, vel noxium" &c. T. H.]

Φᾶρος vestimentum exterius. A φάρω fero. [Hesychius φᾶρος· ἱμάτιον περιβόλαιον. Addit Etymologus col. 788. 8. dici παρὰ τοῦ φέρεσθαι κ. τ. λ. " Φᾶρος, Græcam vocem, à poëtis præcipue frequentatam, mutato genere, Latini adoptarunt, in obsol. parus. Inde supparus, separium, i. e. ἡμιφάριον, vel, quod magis in usum venit, siparium. A parus diminuta vox est parulus, parlus, pallus. Unde palla, et pallium: haud dispari forma atque varus, varulus, varlus, vallus; stira, stirula, stirla, stilla: rarus, rarulus, rarlus, rallus: eademque ratio valet in flagrum, flagellum; scalprum, scalpellum; umbra, umberula, umberla, umbella; cancer, cancellus. Hanc certam vocis originem docuit primus Salmasius ad Tertulliani Pallium, p. 251. adsentiente J. F. Gronovio ad Livii l. 41. 10. T. H.] [Videtur autem φᾶρος dici à motu, quo inter incedendum, huc illuc feratur. Conf. Hebr. רדיד pallium, à רדד Movit huc illuc. E. S.]

[Φάρος pharus, turris excelsior, navigantibus nocturno tempore lumen præbens. Genere differt à voce præcedenti, et ab altera φάρος pharos, nomine proprio urbis. Etymologus col. 788. 21. Φάρος ὁ, ὁ μὲν ἀρσενικῶς, σημαίνει τὸν πύργον· ἡ δὲ θηλυκῶς, τὴν νῆσον· τὸ δὲ οὐδετέρως, τὸ ἱμάτιον· ἔστι δὲ ἐπώνυμον. Origine tamen non differt. Quatenus, nempe, φάρος turrim excelsam notat, videtur proprie respondere Lat. voci elatus: quippe à φάρω, (quod idem ac φέρω est,) deductum. Porro φᾶρος vestis item à ferendo, quemadmodum Belgice dicimus een kleed dragen, et φᾶρος, hoc adspectu, pp. sit iets dat men draagt; nisi rectius dixerint, vestem exteriorem φᾶρος dictam esse, quasi elatam, præ ceteris, atque in oculos incurrentem. E. S.]

Φάρυγξ guttur. A φάρω fero. Conf. φάραγξ. [Etymolog. c. 788. 30. Φάρυγξ· παρὰ τὸ φέρω, δι' ἧς φέρεται τὸ πόμα. Φέρω, φέρυξ, καὶ φάρυξ καὶ πλεονασμῷ φάρυγξ· ὡς Ἀντίμαχος——ἐπιμαβῶντι φάρυγι:——ἀντὶ τοῦ φάρυγγι. Ὦρος δὲ λέγει, δι' ἧς φέρεται ἡ φωνὴ, ὅ ἐστιν ἡ φωνὴ κ. τ. λ. Apparet hinc, voces φάρος et φάρυγξ cognatas fuisse. Ceterum, uti à φαράω, φαράσσω &c. est φάραγξ, sic à φαρόω, φαρύσσω, productum videtur φάρυγξ. Insuper Eustathius observavit, (c. 1635. 21.) veteres dixisse φάρυξ, φάρυγος, sine ν inserto: id quod originem à φαρόω, φαρύσσω, eo clarius demonstrat. E. S.]

[Φάσγανον ensis. Etymolog. c. 788. 40. παρὰ τὸ σφάζω, σφάγανον· καὶ ὑπερθέσει φάσγανον, κ. τ. λ. " Adjectiva vocis forma est, ducta à φάω, σφάω, σφάσσω, σφάσδω, σφάζω interficio, occido. Notat igitur pp. instrumentum occidendi; sive ensem." T. H. Belgice dixeris een slagtzwaard. Apud Homerum sæpissime vox legitur, Il. Π. 339. Φ. 19. Od. Λ. 82. Π. 295. &c. E. S.]

[Φάσηλος sive φάσελος, et φασίολος, φασίολος, phaselus, leguminis oblongi genus, navigium oblongum &c. Productior vocis forma est à φάσα, φάσις, similive nomine, ducta. De ipsa voce adi Vossium, Martinium, alios. Stirps φάω findo. Hinc fortasse φάσηλος, sive φάσελος, pp. acuminatum, cuspidatum significat: unde notio leguminis oblongi, et quasi cuspidati, navigii item velocissimi, acumine suo aquam findentis. Frisii Orientales à simili forma dicunt een snik, quod occidentales een snip vocant. E. S.]

[Φάσσα, vel φάττα, palumbus avis. Stirps φάω, unde φάσω, φάσσα. Vide Martinium in voce. E. S.]

Φάτνη præsepe, stabulum. A φάω unde φάγω edo. [Etymolog. c. 789. 16. παρὰ τὸ φαγεῖν, φάγνη, καὶ φάτνη. κ. τ. λ.]

Φαῦλος vilis. A φάλος, quod componendum cum Lat. fallo, falsus, et σφάλλω Græcorum. [Etymolog. c. 789. 26. παρὰ τὸ φῶ, τὸ φαίνω, φαίω, τὸ λάμπω, φαῦλος, κ. τ. λ. Hac quidem ex derivatione vox φαῦλος responderet Latinorum voci splendidus, notaretque id, quod non nisi speciem habent, splendide mendacem, eaque hominibus imponat, cum vile sit et nullius pretii. Pro φαῦλος etiam φλαῦρος dici, notarunt Grammatici. " Φλαῦρος, et φαῦλος, propinquas habent significationes. Φαῦλος, apud Atticos, frequenter pro vili usurpatur. Hinc ex mercimoniis dicuntur φαῦλα, quæ vili pretio venduntur. Φαῦλος πολίτης inferioris loci civis. Opponuntur οἱ τῶν πολιτῶν φαῦλοι, καὶ κράτιστοι.—Hinc verbum φαυλίζω vilipendere, parvi æstimare. Sed præterea notat quoque simplex, ut ἄνθρωπος φαῦλος, apud Platonem, est homo simplex et antiquis moribus præditus. Unde idem quoque Plato junxit φαῦλον ἄνθρωπον, καὶ τῶν προγόνων ἐχόμενον hominem simplicem et majorum institutis adhærentem. Sed φλαῦρος apud Atticos in malam partem accipitur pro malus, improbus. Hinc φλαυρίζειν τινὰ aliquem pro malo, vel ut improbum traducere. Sic πάσχειν τι φλαῦρον aliquod ingratum perpeti." &c. T. H. Conf. cel. Ruhnk. ad Tim. p. 268. Verisimile est, φαῦλος, (à φάλω, φάλλω ductum,) pp. id esse, quod facile nobis elabatur, aut elabi patiamur, et negligamus; tum etiam simplicem hominem sic dici, qui facile labatur, de nullis artibus malis cogitans, iis non latentes, neque ab iis sibi cavens, ut facile possit σφάλλεσθαι. Alterum vero φλαῦρον repetere malim à φλαύω, cui vicinum φλάω, ut φλαῦρος et φλάυρος, neque origine sua, nec usu adeo sermonis, multum diversa sint. E. S.]

[Φὰψ, φαβὸς Phaba, avis quædam; vel columbæ genus, uti Eustathio placet. Recte contulisse videtur Martinius cum φέβομαι, fugio. Nimirum, vicina fuerunt φάβω, φέβω, φόβω. E. S.]

Φάω findo, aperio, macto, occido: tum apparere facio, in lucem profero, luceo. Alibi cel. Lennepius: verbum φάω, sive φημί, pp. significat aperio, in lucem profero. Inde dico, animi cogitata in lucem profero. A φάω est φάνω, pro quo etiam φαίνω, unde Futurum φανῶ, et hinc φανερός. Porro à φάω, (præter φάος, et contractum φῶς, Lat. lux) verbum est φαέω, unde contracte dicitur φῶ, cujus Futurum, φώσω, peperit φώσκω. A composito προφάω, sive πρόφημι, est nomen προφήτης propheta, qua voce à scriptoribus sacris pp. is dicitur, qui futura prædicit. Græci vero generatim dixerunt προφήτας sacerdotes, sacrorum antistites, tanquam futurorum præscios: atque ita quoque accipienda vox est Tit. 1. 12. ubi Epimenides προφήτης dicitur, non quia poeta fuit, sed quia habitus est vatidicus, ut apparet ex Plutarchi Solone, p. 14. &c. Addamus quædam ex L. C. V. " Apuleius in Flor. p. 352. Cretensem Epimenidem inclytum dicit fuisse vatidicum. Dicebatur Epimenides Atheniensibus 10 annis ante prædixisse, Persas in Græciam venturos, sed re infecta, discessuros. Hanc prædictionem commemorat Plato, L. I. de Legg. p. 642. quem locum Meursius prætermisit in Creta, ubi de Epimenide egregie notavit." Hactenus duumviri egregii. [Itaque φάω, (cognatum alteri φίω, unde findo, fido et Gr. φαρόω,) pp. est findere, findendo in lucem proferre. Il. Ε. 127. μῦθος πεφασμένος est " sententia libere prolata." Findendi, effindendive verba ad lucem prorumpentem et quasi effusam transferri, in Hebr. בקר &c. diu est, quod notarunt Schultensius, Simonis, alii. A φάω, φάνω, φάσκω, est πιφάσκω in lucem profero; uti à φαύω, φαύσκω, φαίσκω, πιφαύσκω. A φάω hoc Latinis quoque est for, faris, pro faor, fearis, forma Media, ut Gr. ἐφάμην, Il. Θ. 498. &c. Hinc fatum, Gr. pp. φατὸν per ν Gr. vates, φάτης qui rem indicat et in lucem profert: quam etymologiam unice veram esse, probat alterum φάτις, (id est, Hesychio interprete,) λόγος, et alibi φάτις· μαντεία, χρησμός. Porro à φάω findo, spec. jugulum, atque ita occido, est φατὸς occisus, pp. fissus jugulum, et præfixo σ, σφάζω jugulo. Vide supra. Hinc quoque fluxerunt φάγω edo, comedo, quasi findo dentibus, incido, et φάδω, φαίδω &c. φάσω, φαίνω, &c. E. S.]

Φέβομαι fugio. A φάω unde φάγω, pp. findo, vi perrumpo, et similia. Alibi cel. Lennepius: " Ab antiquo verbo φέβω superest Medium φέβομαι fugio, vel memet in fugam conjicio. Hinc φόβος pp. fuga: unde porro φοβέω in fugam conjicio, cui respondet Lat. fugare, cujusque Medium φοβέομαι rursus, (sicut φέβομαι,) valet memet in fugam conjicio, vel fugio. Propria hac potestate in primis hæc verba usurparunt poetæ. A fuga autem omnia translata sunt ad metum mali futuri, ut adeo φόβος pp. differat à δέος, quemadmodum metus Latinis à timore: nam timor pp. dicitur rei præsentis, metus rei futuræ. Est tamen, ubi φόβος, pro δέος ponatur." [Verba φέω et φάω vicina fuisse patuit jam in φάγω, quod etiam φέγω dixere. Hesychius φέβεσθαι· φεύγειν. Oppositio elegans est, Il. Ο. 622. Ὣς Δαναοὶ Τρῶας ΜΕΝΟΝ ἘΜΠΕΔΟΝ, οὐδὲ ΦΕΒΟΝΤΟ. Conf. et infra in φέγγω, et φεύγω. E. S.]

Φέγγος splendor. A φάω, cui vicinum φέω. [Etymolog. col. 792. 37. παρὰ τὸ φῶ, τὸ λάμπω, γίνεται φέγγος καὶ φέγγω, φθέγγω παρὰ τὸ εἰς φῶς ἄγειν τὰ τοῦ νοῦ. E. S.] [" Φέγγος lucem notat. Veteres enim non tantum dicebant φάω, sed etiam φέω, φένω, φένγος, contracte φέγγος &c." T. H.]

Φείδομαι parco: quasi memet abstineo. Forte a findendo, separando. Alibi vir celeb. " Φείδεσθαι generatim significat parcere. Ita φείδεσθαι τινὸς parcere alicui. Speciatim autem iis tribuitur, qui parcius utuntur suo patrimonio. Unde φειδὼ, φειδωλὸς homo parcus. Avarus tecte, honestoque nomine, dicitur πάνυ φειδωλός" &c. [Etymol. c. 791. 10. ἡ παρὰ τὸ φείδομαι, φειδωλός, καὶ, τροπῇ τοῦ ε εἰς ι, φιδωλός. Nescio equidem, an rectius deducatur a premendo, condendo: uti et Lat. parco est a paro, quod a πάω. Vide supra in παῦλος. E. S.]

Φελλὸς suber, cortex. A φέλλω, sive φέλω, quod Latini servarunt in suo fello, fellavi &c. De eo verbo vir summus, G. J. Vossius, in Etymol. p. 213. b. " Plane est ab Æolico φελᾶν" inquit " pro θηλᾶν, hoc est mammam sugere.——Igitur θηλῶ fello, id est, sugo. Id enim pp. notat. Nonius: fellare, exsugere. Varro, Mærio, tum eum, ad quem veniunt in hospitium, lac humanum fellasse. Idem Sesquiulysse, Nisi quod lupam alumni fellarunt olim" &c. Hactenus ille. Itaque non aliter φελλὸς, Gr. suber, dictus videtur à sugendo, quod etymon voci Latinæ suber, pro uber, ut super, pro ὑπὲρ &c. etiam putaverim subesse. Latinorum vox felis huc non pertinet: quippe pro Γαλὴς, ex αἰλὴς Æolico. Vide Vossii Etymol. in voce, et cel. Ruhnk. ad Tim. p. 269. E. S.]

Φέναξ impostor. Forte à φένω occido. [Etymolog. c. 790. 23. φέναξ· χλευαστὴς, ἀπατεών. Martinius contulit cum φαίνω appareo: ut a specie blanda, aliisque imponente, dictus fuerit φέναξ. " Verbum φενακίζω à fem. φενάκη, quod idem est ac πηνίκη, ejusdemque originis. Utrumque enim notat comam adscititiam, externe adsumtam. Dixeris alioquin, vocem φενάκη eandem esse ac Belg. paruik. Itaque Menagius à πηνίκη, πηνίκα, πηρίκη, illam vocem paruik, (Gall. peruque,) derivari voluit. A propria hac potestate φενάκη nostrum figurate significat prætextum quemcumque, quo quid celatur. Hinc φενακίζειν et πηνακίζειν ponitur pro falsa specie aliquem decipere. Ea potestate homo φέναξ dicitur, i. e. fallax, qui prætexta simulate alios decipit" &c. T. H. Conf. supra πῆνος textum. E. S.]

Φένω occido. A φάω findo. [De cognatione stirpium φάω, et φέω, superius dictum est in φάγω, φέβομαι &c. Verbum autem φέω (pp. findo) dedit φένω, uti γάω dedit γένω, κίω κίνω, τίω τίνω &c. Notio occidendi, (quasi dicas findendi jugulum, de qua supra,) elucet quoque ex derivato φένος· i. e. θάνατος, apud Hesychium. A φένω hoc est φόνος, uti à μένω est μόνος, à τένω τόνος &c. A φόνος autem est productum non tantum φονάω, sed etiam φονέω. Nisi Lennepiano more statuere liceat thema φόω cognatum alteri φάω· unde φόνος, φονάω &c. A φένω isto recta tum quoque possent repeti φονὸς, et obsoletum φόντης quod posterius foret à πέφανται, tertia persona antiqui Præt. perf. Pass. verbi φένω, unde hoc pacto πέφαμαι, πέφανσαι, πέφανται. " Φόντης, apud veteres, nihil aliud erat, quam φονὸς, vel φονευτής. Usus vero vocis simplicis, φόντης, in desuetudinem abiit, ejusque loco adhibitum fuit φονεύς. Sed in compositis φόντης tamen usurpari solet. Sic βροτοφόντης vocatus Mars, qui homines in prælio interficit. Ἀργειφόντης Argi occisor: quod scribi oportuerat Ἀργοφόντης. Sed ι illud in plurimis quoque aliis, interjicitur" &c. T. H.] [A φένω, (repetita prima litera φ, cum ε, et abjecta simul adspiratione,) factum est πεφένω, quod contraxerunt in πέφνω. Hinc πέφνων occidens, Il. Π. 827. Πέφνον, i. q. ἔπεφνον, occidebam, Od. Λ. 499. &c. E. S.]

Φέρβω alo. A φέρω. [" Φέρβω et φέρω, ut origine, sic significatu finitima esse, sensit eruditus in primis poëta, Callimachus, cujus hoc est sæpe vexatum, in hymn. Cerer. vs. 137. φέρβε βόας, φέρε μᾶλα, φέρε στάχυν, οἶσε θερισμόν· φέρβε καὶ εἰράναν" &c. L. C. V. ad Scholia in Euripidis Phœniss. vs. 802. p. 701. ubi est φέρβειν· τὸ τρέφειν, et laudatur ex Heracliti Allegor. Homer. p. 491. φέρβειν τὸ γεννᾶν: aliaque complura. In Hesychio quoque est φέρβειν· τρέφειν, βόσκειν. Φέρβεται· τρέφεται. Componi potest illud Scriptoris Epistolæ ad Hebr. 1. 3. φέρων τε τὰ πάντα τῷ ῥήματι τῆς δυνάμεως αὐτοῦ et Numer. 11. 12. Jesaiæ 40. 11. &c. Cum eodem φέρβω conferri quoque debet Lat. fervo, et ferveo, de olla ebulliente, et se quasi efferente. Egregie, ad proprietatem verbi, Titinnius Setina apud Nonium: Cocus magnum ahenum quando fervit (Arabes dicerent (القسا غلا) paulla confutat trua. Vide Gesnerum et Forcellinum, in fervo, ferveo. E. S.]

Φερνὴ dos. A φέρω. [Hesychius φερναί· προῖκες, ἱερὰ προσφορά. Ἀπὸ τοῦ φέρω, φερὰ, καὶ πάντα τὰ φερόμενα. Plura præbebit Eustathius, p. 742. 55. 743. 3. 1731. 55. qui etiam φέρνα, cum accentu in penultima, dici observavit, p. 1484. 44.—— Nimirum à φέρω est φέρος, φερνὶς, contracte φερνὶς, sive φέρνος. Etiam fera Latinis dicitur à ferendo, sive ab immani impetu, quo fertur. A φέρω fero igitur et φὴρ ferus repetendum est. A φέρος porro est Comparat. φερέτερος, Superl. φερέτατος, quæ contracta sunt in φέρτερος, φέρτατος. A notione impetus sive fortitudinis, quo quis feratur, (fortis est à φέρω, cognata forma verbi φέρω,) est illa virtutis, præstantiæ. Φέρτατος est fortissimus apud Hesiod. Ἀσπ. vs. 330. μέγα φέρτατε λαῶν, et alibi. E. S.]

Φέρω fero. Forte à φάω in lucem profero. [Stirpe φάω cognata fuit alibi φάω et φέω. A φέω productum est φέρω, ut à δέω, δέρω, à κέω κείρω, à πέω πείρω &c. Itaque ab impetu, quo quid sursum deorsum movetur, φέρω videtur dici. Differentiam inter verba ἄγειν et φέρειν, (à scriptoribus tamen passim neglectam,) docuit Salmasius, ex illo Ammonii (edit. Valcken. p. 2. coll. p. 158.) Ἄγειν καὶ φέρειν διαφέρει. Ἄγεται μὲν γὰρ τὰ ἔμψυχα· φέρεται δὲ τὰ ἄψυχα· confirmatque discrimen illud observatum ab Ammonio, laudato versu Homeri (Od. Δ. 622.) Οἱ δ' ΗΓΟΝ μὲν μῆλα, ΦΕΡΟΝ δ' εὐήνορα οἶνον. Vide Salmas. de Modo Usur. p. 785. seqq. ubi plura. Universe dici potest, Gracertum hoc φέρω idem esse ac Lat. fero, quod contractum est ex ferere, unde et ferrem, pro fererem. "Φέρω, significat ferre, portare. Quod portamus, illud fulcimus, sustinemus, vel sustentamus. Quod sustento, illud libro, rego, moderor, guberno: quæ omnia verbo φέρω significantur. Figurata sustentandi vis, omnibus in linguis, obtinet. — Verbum φέρω anomalum esse, statuunt Grammatici, Futurum illi dantes οἴσω· Aoristum secundum ἤνεγκον· Præteritum Medium ἔνοχα, et Attice ἐνήνοχα. Hoc genus linguarum studia corrupit. Pleraque tempora, cum ex usu sermonis recessissent, (nempe φέρσω, πέφερκα, πέφερμαι,) adfinium verborum tempora adsumserunt, et, loco inusitatorum, adhibuerunt tempora verborum οἴω, ἐνέγκω, et ἐνέχω. Hujus ultimi Præteritum Med. ἔνοχα, (unde ortum ἔνοχος) Attico more pronunciatum fuit ἐνήνοχα, ut, pro ἔμεκα, Attice ἐμήμεκα, pro ἔγερμαι, Attice ἐγήγερμαι· Ἐνηνοχέναι, occurrens in versione Alexandrina, Genes. 31. 39. legitur in fragmento Aristodemi, apud Athenæum, l. 13. p. 555." L. C. V.]

Φεῦ heu, papæ, phy. Factum à sono. [Inde verbum φεύζειν. Sic ab αἶ, lamentantis, αἰάζειν, (ut ab οἴμοι, οἰμώζειν, οἰμώζειν) ab ἆ, admirantis, ἄζειν. Vid. L. C. V. Diatrib. ad Euripid. Fragm. p. 21. Nec displicet tamen omnino Martinii conjectura: "esse à φέβω, unde φέβομαι." Nimirum à φέω, φέβω, φέβε, Imperativi secunda pers. Sing. potuit existere φεῦ, pro hoc autem φεῦ· quo pacto φεῦ pp. idem foret atque apage, fuge. Conf. infra φεύγω. E. S.]

Φεύγω fugio. A φέω. Vide φέβομαι. [Conf. etiam φέγγω. Egregie observavit jam Eustathius, φεύγειν esse τὸ σπουδαίως κινεῖσθαι, et equos ab Homero dici φεύγειν i. e. σπουδαίως τρέχειν. Vide Eustath. p. 1461. 57. 342. 19. 722. 24. Origo verbi ex φέω, unde φέβω, φεύω &c. vel hinc satis constat. E. S.]

[**Φέω** Stirps obsoleta: unde φέβω, φέρω &c. Idem olim significasse ac φύω, satis probare potest vel sola collatio verbi φημί, cum Lat. for, faris, fari, derivatisque formis φέρω ac φέρμα, ἔφυμαι porro, et φάθι, φαίνω &c. "feo, (inquit Vossius, in Etymologico, voce Felix,) quanquam nunc in usu non est, tamen ejus vestigia habemus in fetus, fecundus, fenus, femina" &c. Nimirum φέω (idem ac φύω) è propria vi findendi significationem habet in lucem edendi, proferendi, adeoque pariendi. Itaque Nonius, (ab eodem Vossio laudatus in fenus,) fenus, inquit, ab eo dictum est, quod pecuniam pariat increscenti tempore, quasi fetus, aut fetura. Nam et Græce τόκος dicitur, ἀπὸ τοῦ τίκτειν." E. S.]

Φηγὸς fagus. Pro φαγὸς, à φάγω edo. [Conf. dicta in φάγω. "fagus à Dorico φαγός, pro φηγός, à φάγω, id est edo; sive, quia ejus fructu homines vescerentur, ante fruges inventas, ut Eustathius ait, in Il. Ε. p. 595. et Il. Η. p. 646. et Od. ι. p. 1839. item Servius in Eclog. 1. sive quod vulgo saltem hoc cibo uterentur" &c. Voss. in Etymol. p. 236. E. S.]

Φῆλος fallax. A φάλω. Conf. Σφάλλω [et supr. in φηλώξ. E. S.]

Φήνη ossifraga: avis aquila major, quæ et φίνις dicta. Eustath. p. 1472. 45. φήνη παρὰ τὸ φαίνω κ. τ. λ. Nescio, an rectius à φένω occido repetas nomen avis, longe perniciosissimæ, Od. Γ. 371. commemoratæ. Conf. Eustath. l. l. et Piersoni Veris. p. 5-7. E. S.]

Φθάνω occupo, anteverto. Compone φθάω, ἵκω, et similia. [Eustathius p. 886. 48. ἀπὸ τοῦ φθῶ, φθάνω, τὸ προλαμβάνω —— ἐκ τοῦ φῶ, τὸ λάμπω. Conf. Pierson. ad Mœrid. p. 452. et ibidem laudati viri doctiss. Mihi quidem, in verbo hoc, et omnibus sequentibus (à φθ incipientibus) litera Φ, ab initio, loco Æolici F. adscita videtur fuisse: quo pacto stirps verbi φθάνω (præverto) foret θάω, vicinum alteri θέω ac τέω, pp. tendo: φθέγγομαι, porro, φθίω, φθόνος &c. similiter forent repetenda à θέω, vel vicino θύω. Conf. quæ de Φ, præmissa initio, diximus, in φύω, et Etymologum in φθάμενος, c. 792. 17. Vide et infra in φθίω. E. S.]

Φθέγγομαι loquor. Forte à sono. [Etymol. p. 792. 36. τὸ φθέγγεσθαι, κατὰ πλεονασμὸν τοῦ θ γίνεται. Παρὰ γὰρ τὸ φῶ, τὸ λάμπω, γίνεται φέγγος καὶ φέγγω, φθέγγω παρὰ τὸ εἰς φῶς ἄγειν τὰ τοῦ νοῦ. "Simplex φθέγγεσθαι notat sonum emittere. Usus voluit, et compositum ἀποφθέγγεσθαι non simpliciter significaret verba facere, sed magnifice eloqui, dicta edere sapientissima, dicta eloqui, profundi sensus plena. Brevia veterum dicta, quibus antiqua constitit philosophia, dicebantur ἀποφθέγματα &c." L. C. V. Stirps fortasse non alia fuit ac θέω pp. tendo, contendo vehementius, unde φθέγγω et φθέγγομαι pp. contenta, vel intenta vehementius voce eloquor. Vide dicta in φθάνω, et confer Hebr. ק Ps. 19. 5. cum Gr. φθόγγος. E. S.]

Φθίω interimo, corrumpo. A φίω findo. [Etymologus c. 792. 17. ἐκ τοῦ θίω, τὸ τρίβω, πλεονασμῷ τοῦ φ, φθίω, ἔστι φθῶ, σημαίνει τὸ καταλαμβάνειν. Equidem ad primam vim verbi θίω, quæ in extendendo posita est, malim recurrere, et, qua vi à θέω, vel potius à vicino θάω, θάνω, θανῶ, θανέω, θανέσκω, factum est θνήσκω morior, pereo: eadem via à θίω sit φθίω, pp. extendo alterum, vel extento corpore jacere facio, dein universe interimo, corrumpo. Ab eodem vero extendendi origine in θίω videtur etiam altera esse potestas currendo prævertendi in nostro φθίω, et φθάνω. Conf. omnino, Od. Π. 383. Σ. 91. Ω. 436. Pro φθίω Græcos etiam dixisse φθέω, opportune monuit T. H. in φθίνω. E. S.]

[**Φθοῒς**, et, per contractionem, **φθοῖς**, placentæ quoddam genus ex caseo cribrato et siligine. Quo modo pareretur ejusmodi placenta, accurate descripsit Etymologus, c. 793. 5. Stirps est φθίω, sive potius φθόω. E. S.]

Φθόνος invidia. A φθίω, cui vicinum φθόω. [Etymolog. c. 793. 20. παρὰ τὸ φόνος φθόνος. Atqui φόνος nex et φθόνος invidia admodum à se sunt diversa, etsi posterior prioris sæpe causa fiat. "φθόνος invidia. Vox hæc, nostris ex regulis Analogicis, est à Præter. Medio ἔφθονα verbi φθένω, quod idem ac φθίνω corrumpo, tabefacio. Ejusdem originis sunt φθίνω et φθείρω quippe à φθίω. Hujus à Præterito Med. ἔφθοα est φθόη tabes. Non tantum vero dicitur φθίω, sed etiam φθέω, φθίνω, in Præt. Pass. ἔφθιμαι, ἔφθιται: unde φθίσις, itidem tabem significans. Jam vero invidia homines corrumpit et tabefacit: unde φθόνος ponitur pro invidia, qua quis tabescit, et φθονεῖν pro invidere. Sed notari debet, φθόνον, (si de diis usurpetur,) sumi in meliorem partem; tribuique illis φθόνον, quando hominem, qui supra humana sapiat, et se efferre conetur, attenuant, et in ordinem redigunt. Sæpe etiam notat præ invidia nolle: uti apud Platonem, ἐφθόνουν οἱ παλαιοὶ διδάσκειν τοὺς νέους, i. e. præ invidia veteres nolebant docere juvenes" &c. T. H.]

Φιάλη poculum, patera, phiala. A φίω, cui vicinum φύω fundo. [Eustathius, p. 1298. 36. φιάλη ἀγγεῖον λεβητῶδες, πεπλατυσμένον ἄνωθεν. Idem vocem hanc φιάλη παρὰ τὸ πιεῖν ἅλις repetiit, p. 561. 14. et alibi. Eandem derivationem exhibet quoque Etymologus, c. 793. 21. Sed coacta nimis est et artificiosa. Itaque simplicitate sua se magis commendabit illa Lennepiana. Sane uti à σίω, σίος, σία, est σίαλος, eadem via à φίω, φίος, φία, descendet φίαλος· cujus fœm. est φιάλη. Conf. in φιαρός. E. S.]

Φιαρὸς lucidus, nitens, pinguis. [Etymol. c. 793. 24. παρὰ τὸ φάος, φαερός· τροπῇ τοῦ α εἰς ι, καὶ συναιρέσει, φιαρός. Sed ejusmodi derivationem quis neget incommodiorem esse? Mihi quidem vox videtur ejusdem esse formæ ac præcedens φιάλη: nisi ejusdem quoque originis vox sit, soloque pronuntiandi usu inde diversa. Stirps utriusque est φίω, quod cognatum fuisse τῷ φάω, unde φάος, φαίνω, satis apparet. Pro φιαρός, in Hesychio, quoque est φιερός, de quo vide eruditiss. A. Heringæ Obss. p. 274. 275. E. S.]

Φιβάλις carica, ficus arida. Dicitur et φίβαλις, unde constat, φιβαλὶς pp. esse Adjectivum f. g. à masc. φιβάλεως, quod à φίβαλος. Forma neutra Plur. φιβάλεα, cujus Sing. φιβάλεον, commemoratur quoque ab Etymol. c. 793. 27. Thema φίω, unde φίβω, φίβος, φίβα, φιβάλεος &c. quin et φίβωλος, unde φιβώλα, contr. φίβλα, Lat. fibula. φίω hoc adspiratum videtur esse πίω premo, comprimo, unde notio fibulæ, adstrictam, et ficus compressæ, quæ lege Latine uva passa, et passæ sunt, dicuntur à πίω premo. Ipsum Lat. ficus est ab eodem φίω. Conf. infr. in φίω. E. S.]

[**Φιλὶς** canna. Hesych. φιλίδα· σύριγγα. An ab adstringendo? Conf. φίλος. E. S.]

Φίλος amicus, gratus. A φίω; cui vicinum φύω. [Etymol. c. 794. 12. φίλος, ἀπὸ τοῦ γινομένου κατὰ τὸ φιλεῖν ἤχου i. e. à sono, qui osculando editur. Eustath. φιλεῖν τὸ ἀγαπᾶν, καὶ τὸ τοῖς χείλεσιν ἀσπάζεσθαι, καὶ τὸ τὰ χείλη συμβάλλειν. Vide ipsum p. 1583. 56. 1799. 31. &c. Hinc verisimile videri posset, verbum φιλεῖν non aliter ac κύω, κύσω, osculor (Belg. kussen) à sono esse factum. Possis tamen etiam repetere à πίλω, significante premo, comprimo, sive potius pango, appingo, unde φιλεῖν (non aliter atque Hebr. נשק) pp. foret appingere os, s. labia, atque adeo osculum ferre, osculari. Hac fere ratione Vossius in Etymol. p. 242. Lat. filum repetiit "à πιλῶ cogere, stipare; quod, nempe, dum trahitur duciturque, eadem opera torquentur et condensetur." Ubi leviter animadvertendum est, πιλῶ, pro πιλέω, analogice esse à πίλος· πίλος vero s. pilum, à πίλος, (quod à πίλω,) ut stirps pp. sit πίλω, quod, cum adspiratione elatum, dare potuit φίλω. A φίλω igitur proxime est φίλος ἡ φίλος, φίλιος &c. Itaque φίλος, η, ον, pp. fuerit is, sive ea, id, quod osculamur, quod complectimur, quod fovemus, ut nostrum. Quæ origo vocis fortasse in causa est, ut φίλος, η, ον, passim, apud Homerum, pro suus, sua, suum legatur. Φίλος igitur pp. est Adjectiva vox, ut in φίλοι ἄνδρες dilecti viri, Il. Δ. 41. I. 197. φίλον τέκος dilectus natus, vel dilecta nata, pp. dilecta soboles, quam exosculamur. Ita Il. Ι. 437. 444. Σ. 63. Χ. 38. Ω. 373. et Il. Γ. 162. 192. Ε. 373. Ξ. 190. &c. aut φίλος υἱὸς dilectus filius, Il. Β. 564. Κ. 50. Μ. 335. Ν. 299. A φίλος, denique, seu ab antiquo φίλις, est φίλιος, φιλία, φίλιον, vox adjectiva. Hesych. φίλια· προσφιλέστατα. Unde facile apparet, filium Latinis, et filiam (quemadmodum Græcis plene dicitur φίλος υἱὸς) pp. esse voces Adjectivas, quæ pro Substantivis deinceps adhibitæ fuerint. E. S.]

Φιλύρα, φίλυρα, à φίω, cui vicinum φύω nascor. [Φιλύρα Philyra arbor semper virens. An pp. φίλυρος est amabilis, cognatum Adjectivum alteri φιλικός, quod ab obsol. φίλις, unde φιλίστατος &c.? Vocales ι, et υ, sæpe permutari solent. E. S.]

Φίλυρα tilia. [Etymol. c. 795. 4. φιλύρα· φυτὸν, ἔχον φλοιὸν βύβλῳ παπύρῳ ὅμοιον, ἐξ οὗ τοὺς στεφάνους πλέκουσι. Videtur φίλυρον pp. vox Adjectiva esse, et ipsa amabilem significans. Hesychius φίλυρον, ἁπαλὸς &c. Stirps igitur φίλω, unde propagata sunt φιλάω, φιλέω, φιλίω, φιλόω, φιλύω. E. S.]

Φιμὸς vel φίμος, camus, ("i. e. κημὸς, vinculi genus, quo ferarum earumque ora obligantur, ne mordeant." Constant. Lex.) à φίω. [Etymol. c. 793. 30. γίνεται ἀπὸ τοῦ σφίγγω, σφιγμός, καὶ φιγμὸς καὶ φιμός· ἄγχω, ἀποπνίζω. In his latere putem veram stirpem vocis; dummodo, ex regulis analogicis nostris, statuamus, σφίγγω esse à φίγγω, hoc à φίγω· φίγω autem à φίω. A φίω est in Præter. perf. Pass. πέφιμαι· hinc φιμὸς &c. Ipsum autem hoc φίω adspiratum est πίω, premo, comprimo. Conf. et infra in φίω, ubi Lat. fimus &c. E. S.]

Φίτυς auriga. "Dorice, pro φίλτης" dici, docet H. Stephanus, in Append. p. 170. Analogice φίτυς descendit à πέφιτται, tertia Præter. perf. Pass. verbi φίτω, quod a φίω, ut πίτω à πίω. A notione premendi, inhibendi, cohibendi, φίτυς dici potuit auriga, qui, ut Virgiliana phrasi dixeris, et premere et laxas sciret dare jussus habenas. Vide mox in φίτυ. E. S.]

[**Φίω** obsoletum idem, quod πίω, pp. premo. Conf. in φίτυς. Proximum derivatum ab hoc verbo superest φίτυς: quod vide in φίτυ. Inde et Φιτὺς nom. viri. Adfinitatem arctissimam quoque habuit φίτυς cum φίλος unde φίτατος, Dorice, idem sonat ac φίλτατος, pro φιλίτατος Superlativo: cujus Comparativus fuit φιλίτερος, contractus in φίλτερος. Ex antiqua forma superest Φιλώτερα nomen proprium urbis. E. S.]

Φίω geminum fuisse videtur verbum: alterum adspiratum pro πίω. Vide hoc in φίλος &c. Alterum φίω adspiratum est ex Fίω (Latine fio) quod cum Fύω, (Lat. veteri fuo, unde fui, futus &c.) maximam habet adfinitatem. Stirps posterioris hujus Fίω est ἴω, cognatum alteri ἴω, εἴω, εἰμί. Qua enim lege pro ἴω, vel ἕω, dixerunt Fίω, eadem pro ἴω, vel ἕω, Fίω, præposito utrique formæ Digammate Æolico. Ab ἴω isto, sive ἴμι, etiam est sum pro sumi, ut ab ἴω, ἴμι, sim pro simi. Denique et tertium verbum est φίω, vel φύω, pro θίω et θύω· unde Lat. fimus, fimetum, fumus &c. Vide hoc in θύω.

Φλάζω ferveo, it. stulte et inarticulate loquor. A sono. [Etymolog. c. 403. 49. τὸ θλῶ κατὰ τροπὴν φλῶ, παράγωγον φλάζω· ὁ δεύτερος ἀόριστος ἔφλαδον, ὡς χάζω, ἔχαδον —— et c. 656. 46. Παφλάζω σημαίνει τὸ ἐκ βρασμοῦ ἀπῆχον γίνεσθαι. Ταύτην δὲ τὴν λέξιν πεποιῆσθαι παρὰ Ὁμήρῳ ὡς ἦχον μιμητικήν (nempe Il. Ν. 797. 798. in verbis Ἐν δέ τε πολλὰ Κύματα παφλάζοντα πολυφλοίσβοιο θαλάσσης) —— Ἔστι δὲ φλάω (ὃ καὶ φλέω λέγεται) τὸ ἀναπέμπω καὶ ἀναβλύζω κ. τ. λ. Ex his satis apparet, promiscue dixisse veteres φλάω, φλέω, φλύω, quæ omnia formata videntur à sono. Pro φλάω autem Homerus dixit παφλάω, prima litera repetita, sed sine adspiratione; ut in καχλάζω, pro χλάζω, et χαλάζω, strepito. E. S.]

Φλάω contero. Dorice pro θλάω, de quo supra. [Itaque φλάω hocce, ab altero φλάζω, (per ὀνοματοποιΐαν facto,) plane diversum est. Etymolog. φλᾶν· τύπτειν, ἢ μαλάττειν καὶ τὸ ἀπομαλάττειν, ἀποφλᾶν. Ἀριστοφάνης. "φλάω Ionice pro θλάω. Iones enim mutant Θ in Φ. Sic, pro θὴρ fera, illi dicunt φὴρ, unde Lat. fera. Pro θίγειν dicunt φίγειν, et sic in pluribus aliis. Attici autem hoc verbum φλάω, quanquam proprie Ionicum sit, usurparunt. Φλᾶν, et θλᾶν pp. notant frangere: sed ponitur itidem pro percutere, verberare. Φλᾶν τοῖς ὀδοῦσι est dentibus aliquid frangere: unde φλᾶν, Belg. binnenslaan, in de keel slaan, Aristoph. Pluto vs. 694. T. H. Conf. ad hunc Aristophanis locum Steph. Berglerum, p. 56. 57. porro viros doctos ad illa Hesychii, φλᾷ· θλᾷ, μαλάττει, συντρίβει· et cl. Koen. ad Corinth. p. 289. Hesychius etiam φλᾶν· μαλάσσειν πληγαῖς. Componi poterunt Lat. flagrum, et flagellum, et consuli Vossius, in Etymol. p. 231. Schultens. Comm. in Job. p. 16. et ipse Lennepius, in μάστιξ. Sed vide omnino infra in φλέγω, quod pro φαλέγω &c. à stirpe φάω. E. S.]

Φλέγω uro. Repetendum à φάω, unde φαλὸς splendidus. [Operæ pretium est, hæc paullo accuratius enucleare. A φάω, ex hypothesi Lennepiana, fluxere φάλω, φαλὸς &c. Id filum si sequaris, à φαλὸς, sive Dativo ejus, φαλῷ, habebis φαλόω, contracte φλόω, ab altera vero forma Dativi φαλῇ, φαλέω, φαλέγω, contracte φλέγω. A φλέω isto (quod idem fuisse putem ac Lat. flo, flare, quodque adeo diversum ab altero φλέω, Ionice pronunciato pro θλέω) ductum videtur φλέβω, cognatum alteri φλίβω, unde φλέψ, φλεβὸς &c. A φλέβω, in Præt. perf. Pass. fuit πέφλεμμαι. Hinc Lat. flamma. Ab eodem φλέβω superest quoque flabrum, flabellum: ut à φλάγω, cognata forma nostro φλέγω, superest flagrum, flagellum. Origo omnium in motu illo oris, quo flatur, aut à sono ignis flagrantis, qui auribus percipitur. E. S.]

Φλὲψ vena. Ab ebulliendo. Vide φλέω. [Genitivus, φλεβὸς, demonstrat, φλὲψ scriptum fuisse pro φλέβς, stirpemque adeo vocis esse verbum φλέβω, cognatum alteri φλίβω· de quo vide dicta in φλέγω. E. S.]

Φλέω scateo; pp. ebullio. A sono factum. [Nimirum cognatum alteri φλέω de quo dictum in φλύω. Cognationem monstrat phrasis Latina proflare nugas &c. Ceterum dubitandum vix videtur, quin Lat. fleo idem verbum sit ac Gr. φλέω et φλύω, Lat. fluo: ut sentiri potest ex illo Lucretii l. 1. 349. uberibus flent omnia guttis. Unde flere passim valet lacrymas effundere, sive potius cum bullitu, quasi, profundere: ubi fletibus manant genæ, quæ phrasis est Valerii Flacci, Argon. l. 5. 341. Deliquescere flendo, pari metaphora, Ovidius dixit, Metam. l. 8. 380. Apposite Etymol. c. 656. 49. ἔστι δὲ φλύω, ὃ καὶ φλέω, τὸ ἀναπηγάζω, καὶ ἀναβλύζω, Belgæ, similiter, opgeven, quod dicunt de fonte aquas ebulliente. Clarius idem Etymol. c. 796. 6. φλοίσβος· μεγαλόφωνος, φλύαρος· παρὰ τὸ φλύω, ὅπερ ταυτόν ἐστι τῷ φλέω· —— ἀνὰ δ' ἔβλυε καλὰ ῥέεθρα: —— ἀντὶ ἀνέβλυσε, καὶ ἀνεπήγαζεν, ἐπειδὴ τοῦ ὕδατος. Conf. et in φλέω, ac φρέαρ. E. S.]

Φλιὰ antæ, postis. A φλέω, vide φλέω. [Glossæ veteres: φλιά· postis, limen. Etymolog. c. 796. 19. φλιά· τὰ πλάγια τῆς θύρας, αἱ παραστάδες, ἐν ᾧ ἵστατάι τις, καὶ ἐπερείδεται. Ἐκ τοῦ θλίβω, θλίψω, θλιά, καὶ φλιά, ὡς θηρί, φηρί· διὰ τὸ στενὸν τῆς ὁδοῦ. Videri possit Homerus, de mendico agens, lusisse in etymo vocis, Od. P. 221. ὃς πολλῇσι φλιῇσι παραστὰς θλίψεται ὤμους, Αἰτίζων ἀκόλους. Nescio tamen, an verbum φλίω, (cognatum τοῖς φλέω, φλάω, φλύω,) indeque producta φλίζω et φλιδάνω, respondeant Germanico fliessen, Belg. vlieten. Hesych. φλιδών· ἡ τῶν καρπῶν ἔκχυσις. φλιδάνει· διαρρεῖ. φλιδᾶν· σήπεσθαι. Quo admisso φλιά, postis januæ, dici videtur potuisse à destillante ac defluente per eam aqua. E. S.]

Φλιδάω putresco. A φλέω, cui vicina φλύω, et φλάω. [Conf. dicta in φλιά. Accipi etiam φλιδᾷν pro rumpi, lacerari, H. Stephanus admonuit, Thes. t. 4. c. 174., et simul docuit vir eruditissimus, à putrescendo significationem hanc fluxisse, quod "ita, quæ putruere, eveniat, ut rumpantur." Etiam φλιδάω, et φλιδίω, dici l. l. demonstravit. E. S.]

Φλοιὸς cortex. A φλέω, et similibus: unde φύλλον &c. [Etymolog. c. 796. 29. φλοιός, τὸ καλύπτον λέπος· παρὰ τὸ φλοιῶ, φλοιός, καὶ φλοιὸς ἢ παρὰ τὸ φλῶ, τὸ ἀναπηγάζω, καὶ ἀναβλύζω, φλοός, καὶ φλοιός. Etiam φλόος dici, unde contractum φλοῦς, docuit H. Stephanus, Th. t. 5. c. 175. ubi simul repetiisse nonnullos à φλέω, admonet, non addita tamen ratione significationis. E. S.]

Φλοῖσβος murmur maris. A sono aquæ. [Etymol. c. 796. 34. φλοῖσβος· τάραχος· ὀνοματοπεποίηται δὲ ὁ ἦχος· παρὰ τὸ φλύω, τὸ ἀναβλύζω, φλοῖσος, καὶ φλοῖσβος· καὶ, πλεονασμῷ τοῦ β, φλοῖσβος. " Φλοῖσβος sonum significat, ex mari ad littus affluente ortum. Grammatici volunt, vocem esse ὀνοματοπεποιημένην· sed vox est, originem habens in lingua Græca. Φλοῖσβος enim à φλύω, descendit. Verbum primitivum est φλέω et φλύω, unde Lat. fluere. Φλύω pp. dictum fuit de fluxu maris, ad littus adpellentis, ubi et soni eduntur, et simul spuma excitatur, à fluctu maris repercusso. Hinc facile intelligitur vox πολύφλοισβος." T. H.]

[Φλόμος, sive φλόμις verbascum: herba, qua pro ellychniis utuntur. Dicitur etiam φλομίς, nisi hoc potius sit diminutivum. Dubitari nequit, quin ejusdem originis sit ac sequens φλόξ. De qua voce vide L. C. V. Stirps igitur est φλέω, à cujus tertio Præterito Pass. πέφλομαι, φλόμος. E. S.]

[Φλὸξ flamma. Etymol. c. 796. 25. παρὰ τὸ φλέγω, φλέξω, φλέξ, καὶ φλόξ. " Oritur vox à verbo φλέγω, quod pp. significat ardere facio, sive incendeo. Hinc incendendi atque urendi significatio. Præteritum Pass. πέφλεγμαι etiam antiquitus scriptum fuit πέφλογμαι, et πέφλογμαι. Hinc ortum Lat. flamma. L. C. V.]

[Φλύω bullio, ebullio, fervendo seu bulliendo strido &c. Eximie verbi hujus proprietatem exposuit, non uno in loco, Etymologus, ubi v. gr. col. 200. 30. observat, cognationem dari inter βλύω et φλύω· qualis cognatio facili negotio etiam detegi poterit inter Lat. pluo, et fluo. Βλύω λέγεται παρὰ τὸ φλύω, τὸ ἀναβλύζω κ. τ. λ. Idem col. 618. 34. Φλύειν ἐστὶ τὸ ἄγαν ἔχειν πρός τι. Et col. 796. 37. Φλύαρος· μεγαλόφωνος· παρὰ τὸ φλύω· ὁ ἐκβλύζων τοὺς λόγους, καὶ ἀντὶ πρεπόντων ἄπρεπτα τὰ ῥήματα· φλύειν γὰρ τὸ ἀναζεῖν· ὅθεν ἡ ἐν θερμότητος ἀνάζεσις λέγεται φλυκτίς. καὶ ἀνὰ δ' ἔφλυε (Homer. Il. Φ. 361.) τὸ ἀνέζει κ. τ. λ. Alio etiam loco cognationem docuit inter φλύω et φλέω, col. 656. 49. 796. 7. quem locum dedimus supra. Vide dicta in φλέω, et adde locum Ovidii Fast. l. 2. 820. fluunt lacrymæ more perennis aquæ. " Primitivum φλύω, idem est, quod Lat. fluere, i. e. scaturire, ebullire. Scaturigines, quæ ex terra fluunt, et sic aquam emmittunt, dicuntur φλύειν. Jam apud Latinos etiam dicitur fluere oratio, vel vehemens, vel abundans: et abundare exprimitur per effluere. Sic etiam à Græcis verba, quæ abundant, dicuntur φλύειν" &c. T. H.]

Φοῖβος purus. A splendore dicitur. Thema φάω cui vicinum φάω. [Hesych. φοῖβος, καθαρός, λαμπρός, ἁγνός, ἀμίαντος. " Proprie Adjectivum est, significans clarus, splendidus, lucidus. Apollo vero dicitur Φοῖβος, phœbus, quod idem est ac sol, cui à splendore nomen tributum &c. Hinc etiam φοιβάω purgo, lucidum reddo." T. H.]

Φοῖνιξ palma. A rubore dicitur. A φόνος sanguis, quod à cædendo, et hoc à φένω, de quo supra. [Etymol. c. 797. 22. φοῖνιξ· παρὰ τὸ φόνος κ. τ. λ. de proprio nomine loquitur. Hesychius: φοῖνιξ —— ὁ στῦλος τοῦ χρώματος. " Φοῖνιξ, φοινικός, phœnix et phœniceus apud Latinos, ponuntur pro rubro. Etiam φοινικοῦς in usu frequenti est. Derivantur autem ea à φοῖνιξ, ut Punicus et Puniceus, apud Latinos, a pœnus.——A Phœnicibus autem origo ejus vocis ducitur, et ad colorem rubrum restringitur, quia illi purpuram rubram præstantissime tingebant. Ideo φοίνικες. T. H.]

Φοιτάω ventito. A φόω. [Etymol. c. 797. 44. φοιτῶ σημαίνει τὸ ἀμαθῶ· γίνεται παρὰ τὸν πρῶτον, καὶ τὸ ἰτῶ, τὸ περιέρχομαι, ῥηματικὸν ὄνομα ἰτός, πρωτός, πρωτῶ, καὶ συναιρέσει πρωτῶ καὶ, ἐκθλίψει τοῦ ρ, καὶ τροπῇ τοῦ ψιλοῦ εἰς δασύ, φοιτῶ κ. τ. λ. Hæc limpido fluere nemo dixerit. Neque melior est alia, quam præbet, derivatio παρὰ τὸ ἴθω, ἰθῶ &c. Illud certum est, φοιτᾶν notionem impetus, quo quid fertur, agiteturque, habere. Hesych. φοιτᾷ· ἔρχεται, μαίνεται κ. τ. λ. An igitur vera stirps est ἴω, unde εἴω, Fίω, φίω, φοῖτος, φοιτάω? Sane φοῖτος, in eodem Hesychii Lexico, redditur μανία furor. E. S.]

Φολὶς squama. A φόω fundo. [Rectius fortasse repetas à φέλω, pro Fέλω, cujus vera stirps ἔλω, vel ἴλω, pp. volvo. Vide dicta in εἰλύω et ἴλλομαι. Etymol. c. 798. 3. φολίς, καὶ φολίδες, αἱ λεπίδες τοῦ ἰχθύος. Nomen habere potuerunt a volvendo, sive à lubrico et facillimo lapsu &c. Conf. et in φολκός. E. S.]

[Φολκὸς strabo. Etymol. c. 798. 3. παρὰ τὸ τὰ φάη περιέλκεσθαι. Analogia suadet esse a πέφολκα, sive Præterito perf. Act. verbi φέλκω, unde φολκὸς &c. Dicti autem strabones hac voce, plane ut idem alia cognata ἴλλω, sive εἴλλω, vocantur. E. S.]

[Φόλλις, ιος, obolus, et follis. A φέλω, φόλλω, volvo. Conf. in φολίς. E. S.]

Φοξὸς acutus pecul. capite: cujus caput acutum est. Forte a φέγω. Conf. φώγω. [Etymol. c. 798. 17. φοξός· ὀξυκέφαλος κ. τ. λ. Nescio, an sit pro ὀξός, quod vulgo ὀξὺς acutus. Il. B. 219. φοξὸς ἔην κεφαλήν, ψεδνὴ δ' ἐπενήνοθε λάχνη. Hoc pacto φ præpositum haberet loco F. Ita φέλω, Fέλω, pro ἔλω &c. E. S.]

Φόρμιγξ cithara. A φέρω, unde φορμὸς calathus. [" Respondet voci κιθάρα, quod ad ipsam rem spectat. Itaque Grammatici per κιθάραν reddunt. Verum Hesychius notat, φόρμιγγα proprie virtute significasse eam citharam, quam cantores publici humero gestabant, et circumferebant. Est à πέφορα, Præter. Medio verbi φέρω fero. Inde autem in genere, pro quavis cithara, poni solet. Plures sunt formæ, quæ in ιγξ desinunt, ut μάστιγξ &c. T. H.]

Φορμὸς sporta. A φέρω, cui vicinum φόρω. [Etymol. c. 798. 54. παρὰ τὸ φέρω, φορμὸς κ. τ. λ.]

Φόρτος onus. A φέρω fero. [Etymol. c. 798. 46. παρὰ τὸ φέρω, φέρτος, καὶ φόρτος. " Proprie notat quidquid fertur, et onerat. Singulari ratione usurpatur de oneribus, sive mercibus, quibus naves onerantur. Sic onus, apud Latinos, etiam merces, navibus impositas, significat, unde est onerare naves, Gr. φορτίζειν. Sic ναῦς πεφορτισμένη navis mercibus plena &c." T. H.] [Nimirum hoc ipsum φέρτος, η, ον, pp. est nomen Adjectivum, significans qui, vel quod ferri potest. In Superlativo legit hanc vocem apud Homerum, Il. P. 105. Etymologus M., qui col. 798. 47. Φέρτατος,——κακῶν δέ κε φέρτατον εἴη—— Πατρόκλῳ, τῶν δὲ παρόντων κακῶν τοῦτο ἂν εἴη φορητόν——Γράφεται δὲ καὶ φέρτατον. Vulgaris lectio, Il. P. 105. est φέρτερον. Belgæ similiter dicimus, dragelijk, het dragelijkste aller rampen, id est, minime molestum omnium ad perferendum. E. S.]

Φορύω pinso. A φέρω, cui vicina φύρω, et φόρω. [Productior verbi forma est φορύνω. Hesych. φορύνει· φυρᾷ, μολύνει, συγχεῖ. Vide in φυράω. E. S.]

Φράζω dico. A φέρω, φαρέω, φράω. [Secundum hanc quidem originem, φράζειν pp. foret voordtdragen, voor den dag brengen, atque adeo indicare. " Φράζειν pp. significat indicare: sive ostendere. Unde φράζειν τοῖς δακτύλοις digitis monstrare. Ponitur itidem pro monstrare verbis et sermone. In Medio vero notat signa, et, quæ monstrantur, apud mentem, secum expendere, atque adeo consilium capere. Ut Il. A. 83. σὺ δὲ φράσαι, εἴ με σαώσεις. Male verterunt hæc interpretes: tu vero dic, an me sis servaturus? Non distinxerunt inter φράσαι Medium, et φράσον Activum. Si Homerus dicendi vim hic innuisset, scripsisset sane φράσον" &c. T. H.] [Conf. omnino Hesych. φράσαι· διανοήθητι, σκέψαι, et Od. Π. 260. X. 158. Ω. 330. ubi plene est φράσαι ὀφθαλμοῖσι. E. S.]

Φράσσω pp. constipo. Inde munio. A φράω, quod à φαρέω· hoc autem à φέρω. [" Verbum φράσσειν, in Epist. ad Roman. c. 3. 19. ad Hebr. c. 11. 13. significat obturare vel obstruere; quæ potestas orta est ab illa sepiendi, muniendive. Ædificii fores ita munire, ut lapidibus, aut alia materia, aperturam plane obstruas, Græcis dicitur ἀποφράξαι. In Historia Lacedæmonii Pausaniæ ἀποφράξαι adhibuerunt Græci. Cornel Nepos, in Pausania, cap. 5. " Cum in ædem" inquit " Minervæ confugisset, ne exire posset, valvas ejus obstruxerunt. Vias obstruere Thucydides dixit τὰς ὁδοὺς ἀποφράξαι" &c. L. C. V.] [Igiturne φράσσειν, (ut Lennepio placuit,) à stirpe φέρω, pp. est ferre, conferre undique materiam, constipando obstruendoque idoneam? E. S.]

Φρατρία conventus hominum. A φράτηρ, unde Lat. frater. A φράω condenso, munio. [Jucunda est derivatio vocis Latinæ frater, quæ Romanorum veterum quibusdam placuit, et postea à Nigidio Figulo meruit commendari, " frater dicitur quasi fere alter." Quam quidem etymologiam Ciceroni præbuisse joci occasionem (ad Div. l. 2. Ep. 15.) in Etymol. suo docuit Vossius. Sed mireris, ipsi magno Vossio sententiam placere potuisse aliorum, haud minus ab Analogia linguæ abhorrentem, qui fratris vocem à πατὴρ derivarent. " Vel potius prima origo" inquit " est πατήρ, unde πάτρα, quo significatur patria, πόλις, φυλή, ἡ ἐκ τοῦ αὐτοῦ πατρὸς γένεσις. Inde et πατριὰ familia. Pro πατριὰ dixere φρατριά, inserto ρ. Unde φράτηρ, et φράτωρ, qui ejusdem est πάτρας, seu φυλῆς, seu familiæ et cognationis." Hactenus ille. Præiverat ita Etymologus Magn. c. 799. 34. φράτηρ, παρὰ τὸ πατήρ, πλεονασμῷ τοῦ ρ, καὶ τροπῇ τοῦ π εἰς φ. Hoc pacto quidvis effici potest. At vero, quemadmodum πατὴρ, est à πέπαται, 3. pers. Præter. Pass. verbi πάω, μήτηρ autem est à μέμηται, 3 pers. Præt. Pass. verbi μάω, eadem lege à φράζω videtur descendisse φραστὴρ dictator, à φράω φρατήρ, Lat. frater. Pro φρατὴρ veteres dixerant etiam φρητήρ, ut pro μάτηρ μήτηρ. Hesych. φρητήρ· ἀδελφός. Porro ut à πατήρ, πατρὸς, πατρί, πατρὶ est πάτριος, ita à φρατήρ, φρατρὸς, φρατρὶ fluxit φράτριος: unde manifestum est, non φρατὴρ à φράτριος, sed contra φρατριὸς à φρατὴρ derivandum esse. Sane πάτριος est à πατήρ, pater: non vero πατὴρ à πάτριος patrius. Itaque et φρατὴρ derivandum est a φράω, ut πατὴρ à πάω. Jam vero φράω, pro φαράω, (cujus productior forma fuit φράζω, unde φραστήρ) pp. idem notavit, quod ejusdem primitivum φέρω fero. Φράζω à notione propria ferendi translatum fuit ad illam providendi, curandi; quasi dicas in gremio, vel in oculis ferre, quem foveas, quem curæ habeas, quem ex oculis non dimittas. Hesychius, in Medio verbo, φράσαι· διανοήθητι, σκέψαι. Plenam phrasin φράσαι ὀφθαλμοῖσι (alia licet metaphora) reperies, Od. Ω. 330. Ecquid jam magis est in promtu, quam φρατέρα fratrem dictum fuisse ab amore et cura, qua eodem patre genitos prosequatur, et in oculis quasi ferat? Hebræi patrem quidem dixerunt אב pp. propensum, inclinatum ad liberos, fratrem vero אח, quasi devinctum necessitudine arctiori: nisi præplaceat, et ipsum אח fratrem Hebræis dictum fuisse (non secus ac Gr. φρατὴρ frater) à cura, tutelaque. Golius (ex Giauhario) c. 43. آخية i. q. ذمة وحرمة i. e. Auctoritas tutelaris, protectio, clientela, præsidium. Ceterum Græcorum vox φρατήρ, sive φράτωρ, alteri isti φρατὴρ ac φρητὴρ, vicina fuit, ab eodem πέφρατα ducta. Φρατρία autem pp. est forma Adjectiva f. g. à φράτριος, per ellipsin quandam, Substantive posita. E. S.]

Φρέαρ puteus. A φράω, forte constipo. A φέρω. [Etymol. c. 799. 37. Φρέαρ· παρὰ τὸ φλῶ, τὸ ἀναβλύζω· ἢ παρὰ τὸ φέρω, συγκοπῇ, φρῶ, φρέαρ, ὡς θέω, θέαρ· ἐξ οὗ φέρεται τὸ ὕδωρ. Prius equidem malim: quo pacto Græci dixerint φρέαρ, pro φλέαρ nisi forte et ipsum φρέω, permutatis liquidis λ et ρ, dictum fuerit pro φλῶ, i. e. ἀναβλύζω, Belg. opgeeven. Conf. φλάζω, φλέω, φλύω &c. Ab illa notione τοῦ ἀναβλύζειν (Belg. opgeeven) putei nomen commodissime duxeris. Legitur Jeremiæ c. 6. 7. (in versione Belgica) Gelijk een bornput (מימיה הקיר) zijn water opgeeft, alzo geeft zij (הקירה) hare boosheid op. Vide et φρέω, ac φρὴν. E. S.]

Φρέω et φρεμὶ emitto. Ortum ex φέρω, vicinumque est alteri φράω. [A φέρω fero est φέρις &c. Hinc φερίω vel φέρεμι, contracte φρέω, φρεμί. Composita adhibuit Aristophanes, εἰσφρήσομεν intromittemus, pp. inferemus, vel inferre ne patiemur, in Vesp. vs. 887. et ἐκφρήσετε exire sinetis, ibid. vs. 156. &c. Vide Bergl. ad vs. 125. ubi alia laudata. E. S.]

Φρὴν mens. A φράω. Alio loco col. Lennep. " Nomina φρὴν, φρὸν, et φρὰν, forma tantum fuerunt diversa. Remansit φρὸν maxime in compositis, ut εὔφρων benevolus, vel lætus &c. Φρὴν autem in usu significat mentem vel præcordia. Φρὰν denique (quemadmodum in antiqua lingua Dorica pronunciatum fuit, pro φρὴν) superest etiam in derivato verbo φράω, et, ejus loco pronunciato, φραίνω ut pro φάω, φαίνω pro βάω, βαίνω, et similia. Superest autem maxime in composito εὐφραίνω pp. bonam mentem facere alicui, atque adeo exhilarare: unde εὐφραίνεσθαι, Medium, semet exhilarare notat, adeoque Latine lætari." —— [" Pro φρὴν veteres dixere φρὰν, quod et in Compositis adhuc in usu est. Φρένες autem, apud veteres Græcos, pp. significabant diaphragma, et quæ super diaphragmate sunt. Sic cor et partes cordi proximæ, à Medicis, φρένες dictæ. Hinc φρένες ad animum animique conditionem translatum" &c. T. H.] [Hoc filum si sequamur, φρὴν pro φερὴν, vox formæ τέρην, pp. significaverit sublatum, sive attolli solitum, adeoque diaphragma: quod, in homine vivo ac spirante, continuo attollitur. Vide omnino Foesii Œcon. in voce. Φρέαρ puteus, ab attollenda, quasi, aqua, itidem dici potuit. E. S.]

Φρὶξ fremitus maris, vel fluctuum. A φρίσσω horreo, quod forte à sono. [Etymolog. c. 800. 25. ἡ ἀνάδοσις καὶ ἐξεπιτηδὲς τῶν συμμάχων εἶναι, ἢ ὁ ἐκτινάσσων τῷ αἵματι ὀρθὸς, ὅτε ἄνεμος ἔρχεται αὐτῷ. Ἀπὸ τοῦ φρίσσω, φρίξω, ἀποβολῇ τοῦ σ. Genitivus casus, φρικὸς, satis demonstrat, formam vocis proxime ductam esse à φρίκω, unde φρίκος, ὁ, ἡ. Superest etiam φρίος, ab Hesychio redditum ψύχος, τρόμος, i. e. frigus, tremor. Quod ipsum frigus haud dubie cognatum fuit Græco φρίος. Ceterum litera φ, sive F, hoc certe in voce, et in antegressis quibusdam, ab initio præposita est. Conf. dicta in Ῥῖγος, et mox in φρίσσω. E. S.]

[Φρίσσω, vel φρίττω horreo. Belgice rijzen, oprijzen. Quod ipsum Belgarum rijzen, (Græcorum φρίσσειν, sive potius ῥίσσειν aut ῥίσειν, ipsis literis sonoque ad amussim respondens,) indolem verbi hujus egregie illustrare potest, simulque nos admonet, literam φ, in hoc quidem verbo, non esse radicalem. Eustathius, p. 471. 472. ad illa Homeri, (Il. Δ. 282.) σάκεσί τε, καὶ ἔγχεσι ΠΕΦΡΙΚΥΙΑΙ, scutisque et hastis horrentes phalanges, τὸ δὲ πεφρικυῖαι, inquit " ἀντὶ τοῦ ἐφθαρμέναι. Πᾶν δὲ τὸ ΦΡΙΣΣΟΝ τοῖ φρίσσει τῷ λόγῳ πρός τι, κατὰ Ὁμηρικὴν συνήθειαν· τὸ λεῖον ἀνταχύσσειν· ὁ κάπρος τῇ λοφιῇ· ὁ ἄνθρωπος ταῖς ἐγχείαις· ἡ θάλασσα τοῖς κύμασι, κ. τ. λ. Latinum quoque horreo (ab ὄρω ortum, de quo in ὄρθος &c.) notionem eandem propriam habet, quæ in cognatis orior, exorior, admodum manifesta est, et Belgarum verbis, opstaan, oprijzen, reddi potest. Propriæ Ovidius, Metam. l. 15. 516. arrectisque auribus horrent Quadrupedes. Vide et alia bene multa apud Gesnerum ac Forcellinum. E. S.]

Φροντὶς cogitatio. A φρέω. Cum φρὶν componendum. [Etymol. c. 800. 52. Ἐκ τοῦ φρέω, φρένης ἐπενθέσει, καὶ πλεονασμῷ τοῦ τ, φροντίς· ἔσω γὰρ φρενῶν ἔγκειται ἡ φροντὶς, ἐν τῇ ψυχῇ. Stirps haud dubie est φρέω, unde φρὶν pro φρέω. Alius tamen linguæ processus fuit in nomine φροντὶς formando: quippe quod analogice est à πέφρονται, tertia Præter. perf. Pass. verbi φρόνω quod quidem φρένω, (unde proxime descendit φρενὸς ingenium,) manifesto est pro φρέω, quod à φρέω, φρῶ. E. S.]

[Φρουρὸς custos. " Contracta vox est ex προορὸς, quod à προοράω: nam duo ο contrahuntur in ου, et π, ante ρ, sæpe mutatur in adspiratum φ. Sic pro προοίμιον dicitur φροίμιον &c. Προορὸς autem notat curans (pp. providens) quod proprium est custodibus" &c. T. H.] [Recte igitur Etymologus exposuit φρουρὸς, ὁ προορῶν. Pertinet ad composita verbi ὄρω, unde ὁράω video. E. S.]

Φρυάττομαι fremo. A sono equorum, [Etymolog. c. 801. 12. Φρύαγμα ὁ τῶν ἵππων, καὶ ἡμιόνων, διὰ μυκτήρων ἦχος, ἤγουν φρυάγματι ἐκπίπτοντα. Λέγεται δὲ καὶ ἐπὶ τῶν γελώντων —— καὶ φρυαττόμενος, ἐπαιρόμενος καὶ φρυάττεσθαι τὸ κατασελγαίνεσθαι Μένανδρος. Alia adde ex Hesychio: Φρυάσσεται· ἐπεγείρεται· μεγαλοφρονεῖ, γαυριᾷ. Idem φρυάττεται· ἐπαίρεται. Omnes hæ significationes à primaria illa fremendi, infremendive, certissime natæ sunt. Ipsum vero verbum φρυάττω, sive φρυάττομαι, (Medium) à sono fictum fuit: cognatasque habet alias formas βρέμω, φρέμω, fremo, βρυχάω &c. Simpliciores formæ fuerunt φρέω, φρίω, φρύω &c. Conf. omnino H. Stephani Thes. t. 4. c. 224. 225. E. S.]

Φρύγω torreo; pp. frico. Forte à φρέω nisi sit factum à sono frixantis. [Animadversione dignæ sunt Hesychii glossæ: φρύγες· ξηρός, et φρύγον ξύλον ξηρόν. " φρύγες aridus, et neutrum φρύγον lignum aridum. An hoc pp. notat, quod frangi possit? quo pacto non tantum φρύγω, et frigo, (unde frango,) pro vicinis haberi possint, sed et Lat. fruor, Media vi, pp. foret frango mihi, i. e. meos in usus, eo fere sensu, quo Belgæ dicimus iets aanbreken, nimirum, in utendum, fruendumve. Ceterum φρύγω dixerunt et φρίγω, (unde Lat. frigo,) arefacio, i. e. tale reddo, ut frangi possit. E. S.]

[Φρῦν, n. φρυνὸς, aut φρύνη rubeta, rana venenosa. A φρύω fundo repetit Martinius, quem vide. E. S.]

Φῦκος fucus. A φύω nascor. [Nimirum, φῦκος, pp. est alga quædam marina, qua lanæ tinguntur. A φύω, pp. fundo, videtur dicta, quia alga hæc ab æstu in litus effunditur. Etymolog. c. 801. 51. τὸ χορτῶδες τῆς θαλάσσης ἀπόβλημα. Clarius etiam Hesychius: τὸ περιβρασσόμενον ἀπὸ τῆς θαλάσσης τῇ γῇ. E. S.]

Φυλάσσω excubo. A φύλον, φυλὴ tribus. [" Φυλακὴ custodia. Verbum fuit φυλάσσω. A forma antiquiore φυλάω, Præteritum πεφύλακα, produxit nomen φυλακή. Non enim tantum nomina derivantur à Præterito Passivo, et Medio, sed et a Præteritis Activis, desinentibus in κα, χα, et φα. Sic θῶκος à τέθωκα, Præterito verbi veteris θώω sedeo: quod verbum, in Lexica non receptum, Hemsterhusius eruit ad Hesychium, voce Θάσσειν. Sic σάκος tegmen à σέσακα verbi σάω tego: θήκη theca à τέθηκα verbi θέω pono. A Præterito Act. verbi μαλάσσω ortum μάλακος blandus; à Præter. verbi ταράσσω τάραχος et ταραχή. Colaphus Græce est κόλαφος, quod à κεκόλαφα verbi κολάπτω cædo: κορυφὴ cacumen à κεκόρυφα verbi κορύσσω: κάλυμμα tegmen à κεκάλυφα, Præterito formæ veteris καλύφω, cujus loco invaluit καλύπτω" &c. L. C. V.] [Itaque φυλακὴ à φυλάσσω· φυλάσσω autem à φυλάω. Porro φυλάω est à φυλῇ, Dativo veteri vocis φυλὴ, sive φυλά. Vide mox in φυλή. E. S.]

Φυλὴ tribus, gens. A φύω nascor. [Etymol. c. 802. 29. Φυλὴ σημαίνει τὸ γένος· κατὰ γενεὰς γὰρ ἐφύλαττον· ἢ παρὰ τὸ φυλά· οἱ γὰρ φυλάσσοντες ἐν φυλῇ ἐφύλαττον. " Φῦλος et φύλλος Adjectiva sunt, à φύω sed diversa ratione usurpata. Φῦλος, per simplex λ, pertinet pp. ad homines, hominumque generationes: unde φῦλον, de gente et populo, et φυλὴ de tribu dicitur. Verum φύλλος, per duplex λ, de fructibus, foliis, terrestribus arboribus, aliisque rebus, e terra productis, ponitur. Hinc φύλλον pro folio. Inde quoque est Lat. folium, et ἄλλος dedit alius &c. Stirps φύω nascor." T. H.] [Nisi præplaceat, à φύω fundo, diffundo. Hinc φυλὴ et φῦλον gens, natio, quasi diffusa, Hebr. נפוצה. Ita משפחה familia, pp. diffusio, quam vocem Græci veteris Testamenti interpretes, plus triginta locis, φυλὴ reddiderunt: ut Gen. 10. 18. καὶ μετὰ τοῦτο διεσπάρησαν αἱ φυλαὶ (Hebr. נפצו משפחות) τῶν Χαναναίων. Conf. Venemæ Comm. ad Jerem. p. 20. A diffusione hac, sive dispersione, patem etiam repetendam esse significationem custodiæ in verbo φυλάσσειν, quod pp. dixerint de pastoribus, insidiatoribus &c. huc illuc, per greges, viasve, dispersis, ac diffusis. A fundendo etiam φύλλα folia, quasi huc illuc ab arbore delabentia, et passim diffusa per terram: nisi mavis dici à fusione copiosa, qua arbor eadem edat. Conf. φύλλον. E. S.]

Φύλλον folium. A φύω nascor. [Rectius à φύω fundo, quod ipsum Lat. fundo est à fudo, hoc autem à fuo φύω. Veteres scripsere φύλον. Eadem ex origine φυλὶς, (unde φυλλὶς,) φύλος, ο, ον, (unde φυλίας apud Hesychium:) cujus ultima forma φύλον dedit Lat. folium. Ceterum hoc ipsum φύω, (unde fudo, fundo,) à stirpe ἔω esse derivandum, satis apparebit; si conferantur dicta superius in ἕδος. Itaque processus linguæ talis quidem est: ἔω, Fέω, φύω, φύλω, et φύλλω &c. Conf. omnino Hesiodi Ἔργ. vs. 421. et Hom. Il. Ζ. 147. E. S.]

Φύρω misceo. Forte à φύω fundo, confundo. Conf. φάρω, φύρω &c. Alio loco cel. Lennep. " Φύραμα à φυράω, quod pp. notat aqua adfusa res siccas ad usum præparare: qua virtute proprium verbum est pistorum, farinam, aqua admixta, in massam, ad panes coquendos, præparantium. Hujusmodi massa farinacea præparata φύραμα dicitur. Differt autem φυρᾶν à verbo κιρνᾶν, quod, itidem miscendi notione obvium, diversis liquoribus convenit, quando confunduntur et miscentur. [Conf. dicta in φύλλον. E. S.]

Φυσάω sufflo. A φῦσα flatus; quod à φύω flo. Hoc autem à sono. [Hesych. Φῦσα· —τὸ φύσημα, καὶ ὁ ἀήρ. Nimirum à φύω flo est Futur. φύσω. Hinc φῦσα, φῦσα pp. quæ efflatur. Substantive flatus et follis. Pulchre Il. Σ. 470. Φῦσαι δ' ἐν χοάνοισιν ἐείκοσι πᾶσαι ἘΦΥΣΩΝ, Παντοίην εὔπρηστον ἀϋτμὴν ἐξανιεῖσαι. E. S.]

Φύω in lucem edo, produco, gigno, pario. Conf. φάω. [" Verbum vetus fuit quintuplex, φάω, φέω, φίω, φόω, et φύω. His formis sororiis una est significatio, motus, in lucem edendi. Φύω eadem potissimum habet in plantis, è terra, matre, in lucem editis. Quidquid accessit significationum, id omne illinc fluxit. Remansit autem hujus proximum derivatum φυὴ, naturam significans, vel ingenium. A Præterito Pass. supersunt, præter φῦμα, et φύσις, à tertia persona derivata φύτης, et φυτὸς, vel φυτόν. Patres dicuntur poëtis etiam φύτορες. Bacchus autem, vini dator, Poëtis veteribus ὀμφακοφύτης est. Adjectivum φυτὸς, pp. plantatus, viget in compositis. Νεόφυτος pp. de plantis adhibetur, recenter è terra pullulantibus: unde vox à Christianis fuit transsumta. Αὐτόφυτος est sua sponte, vel à se ipso editus. Φυτὸν in usu plantam significavit. Ab altera forma φύω, (fio,) quæ transsumta fuit à Romanis, remansit φίτυ itidem plantam notans. Sed hujus vocis prior syllaba producebatur, alterius corripiebatur. Hinc φυτεύω plantare, prima brevi, at à φίτυ, φιτύω, prima longa. Legitur interdum, apud poëtas, φυτεύσας et φυτεύσαντι, ubi modulus versuum syllabam primam postulat longam, atque adeo formas φιτύσας, et φιτύσαντι, ignotas librariis, atque idcirco mutatas.—Transfertur etiam verbum φυτεύω ad arvum genitale, semine virili consitum. Vir dicitur σπείρειν serere, ἀροῦν arare, φυτεύειν plantare: quæ hoc sensu ubique occurrunt apud veteres poëtas. Legatur locus in Sophoclis Œdip. Tyr. vs. 1496." &c. L. C. V.] [Quemadmodum supra geminum, vel triplex potius, verbum φάω, demonstravimus, sic duplex videtur fuisse φύω. Primum enim illud certum est, fuisse stirpem φύω à sono efflantis effictam, atque adeo verbum ἐκφυσιάω de quo diximus in φυσάω. Alterum φύω stirps fuit verbi Lat. fundo, atque hoc ipsum quoque notavit fundere. Vide in φυλὴ et φύλλον. Sed hoc φύω fundo, ex ἔω, Fέω, enatum fuisse ibidem diximus. Jam vero φύω, posterius, alteri φύω, Latinis Fio, cognatum fuit: atque à φύω ducta sunt φύλον, φῦλος, φυλὶς, φύλλος, sic à φίω, φίλω, φίλος, φιλίς. φίλος filius, nisi malis, φίλον, et φίλω adeoque, a φίλω osculor esse facta. Ceterum, quum, mea quidem ex sententia, φύω posterius sit à Fύω, hoc vero ab ἔω in oculos incurrit, Lat. filius, et Græc. υἱὸς ex una eademque stirpe profluxisse. Υἱὸς à φύω, pp. est fusus, effusus, Hebr. ירה. Idem notavit filius ab ἔω, Fέω, φίλω &c. An à notione illa proprie fundendi explicari etiam potest phrasis notissima ἐν τ' ἄρα οἱ φῦ χειρὶ inque ejus hæsit manu, quasi dicas: effudit se in manum, in brachia, filii, Il. Ζ. 253. et alibi? E. S.]

[Φωκὴ phoca, vitulus marinus. Est forma ducta à Præter. perf. Act. verbi φάω. Conf. L. C. V. in φυλάσσω et infra in φώω. E. S.]

[Φωλεὸς, et φωλεὰ, lustrum, latibulum, antrum. Ducere solebant Grammatici παρὰ τὸ φῶς, per antiphrasin, quam vocabant, " quia luce careat." Sed longe rectius duxissent à lucendo, quia lux in illa per foramen intromittitur; ut, nimirum, opponantur φωλεοὶ cavernis obscuris, ubi nulla lux. Hebræi antra ejusmodi, in quæ lux intromittitur, similiter מאורות, à lucendo, vocarunt. Nescio tamen, an φωλεοὶ et φωλεὰ rectius repetas à verbo φάλω, cognato alteri φάλω, pp. labor, de quo supr. in φάλαγξ. Hoc pacto, voce Adjectiva, ab illabendo φωλεοὶ et φωλεὰ dicta fuerint: quod tacito pede illuc sese recipiant, et sensim illabantur feræ. E. S.]

Φωνὴ vox. A φάω dico.

Φὼρ fur. A φέρω, φέρ. [Etymolog. c. 804. 6. Φώρ· ὁ κλέπτης, κλέπτες· παρὰ τὸ φέρω, φὲρ, καὶ φὼρ, μεταθέσει τοῦ ε εἰς ω, τὰ ἀλλότρια φέρων· ὅθεν καὶ φώριον — καὶ φωράσας· διερευνήσας, καταλαβὼν τὰ κλέμματα. " Φὼρ apud Græcos idem est ac Latinorum fur, qui exquirit abscondita, et ea sibi furatur. Φὼρ pp. is est, qui aliquid deprehendit. Apud veteres vox hæc in bonam sumta est partem: nam, qui, jussu magistratus, res occultas exquirebat, φὼρ dicebatur: sed postea in malam partem cœpit usurpari vox pro fure. A prima autem potestate, quæ magis est generalis, φωρὰ notat deprehensionem rei occultæ, et verbum φωρᾶν est deprehendere rem occultam. Inde Adjectivum αὐτόφωρος.—Apud Atticos sæpe dicitur ἐπ' αὐτοφώρῳ λαμβάνεσθαι capi in ipso facto. Sic fur manifestus Latinis" &c. T. H.]

[Φώω (pro φαέω) et Fut. φώσω, unde verbum φώσκω in Præt. perf. πέφωκα. Hinc φῶκος, φώκα, φώκη, Φώκη, Latine phoca: de qua Martinius, Etym. Lat. p. 224. laudatis verbis Plinii Hist. Natur. l. 9, 13. ubi Plinius, de Phocis, " Ipsis in somno mugitus" inquit " unde nomen vituli. Accipiunt tamen disciplinam, voceque pariter et visu populum salutant: incondito fremitu, nomine vocati, respondent. Ergo quasi loquuntur, et videri possint φῶκαι dictæ, à φῶ, id est φωνῶ loquor, sono." Hactenus ille. Equidem malim à lucendo. A φώω repetenda etiam vox φωΐδες (contracte φῳδες) de qua lege Foësii Oeconom. p. 403, 404. Et φώσων, φῶτιγξ &c. apud Hesychium, et Eustathium, col. 1151. 12. E. S.]

X

Χάζω recedo. A χάω hisco. [Literam Χ. antiquioribus Græcis ignotam, ex altera κ factam fuisse, addita adspiratione, Lennepius docuit, Analogiæ cap. 2. p. 30, firmatque hoc observatam multa Latina, ex Græcis facta, ut " Locus, Gr. λόχος, siccus σικχὸς, scido σχίζω, orca ὄρχη &c. apud Gatakerum, Diss. de N. Instr. Stylo, cap. 2. col. 13. Hoc pacto verbum χάζω, ex origine sua, nihil aliud foret, quam κάζω, quod à κάω findo. Vide dicta in κάσσω, et κάω. A notione autem findendi propria descendisse oporteret illam intransitivam hiscendi. Porro demonstravit idem vir cel. Gatakerus, l. l., " literam χ à Latinis sæpe omissam fuisse, adspiratione simplici retenta: ut in hirundo, Gr. χελιδὼν, hir χεὶρ, hiems χεῖμα, hio, hisco χάω, χάσκω. Itaque ΧΑ'ΖΩ nostrum, et hisco Lat. pro chisco, nostra ex derivandi ratione, et ipsa verba cognata sunt. A χάω, nempe, Futurum est χάσω, hinc χάζω· ab altera vero forma χίω, χίσω, χίσκω hisco. Conf. et infra in χαίνω. E. S.]

Χαίνω hisco. A χάω. Alibi cel. Lennepius: " A verbo χάω, Lat. hisco, hiscendo pateo, verbum ortum χάνω, et inde χαίνω, sæpe, apud Græcos, ponitur pro hiscere. Inde compositum ἐπιχαίνω, cum Dativo nominum, pp. significat hiscendo imminere alicui. Maxime autem metaphorice sic usurpatur de vehementi desiderio aliquid obtinendi: plane ut Lat. inhiare. In quibus locutionibus translatio præsertim spectatur à canibus venaticis, qui, jam prehensuri feram, ore patenti ei inhiant." Conf. T. H. ad Luciani Dial. t. 1. p. 348. Animadvertendum autem est, χαίνω hisco, à Græcis, passim elliptice dici pro χαίνω τὸ στόμα. Plena phrasis occurrit in versione Alexandrina, Genes. 4. 11. Καὶ νῦν ἐπικατάρατος σὺ ἀπὸ τῆς γῆς, ἣ ἜΧΑΝΕ τὸ στόμα αὐτῆς. In Hebr. est פצתה את פיה. Conf. in χάω. E. S.]

Χαῖος pedum. A χάω. [Conf. cel. Lennep. Animadv. ad Col. p. 72. Etymol. c. 807. 41. Χαῖος, οἱ μὲν καμπύλην βακτηρίαν, οἱ δὲ ῥάβδον, οἱ δὲ λαγωβόλον. Hesych. Χαιός· ἀγαθός. Χαιά· ἀγαθά. " Omnia à χάω &c. inquit Is. Vossius, ab Albertio laudatus. Nimirum ab hiscendo videtur notio patendi &c. Vide Casaubon. ad Theocr. p. 260. 261. E. S.]

Χαίρω gaudeo. A χάω explico, aperio, hiscere facio. [Etymolog. c. 807. 50. Χαίρω· παρὰ τὸ χῶ, τὸ διαχέω, παράγωγον χαίρω. A χάω hisco, dein pateo, verbum χαίρειν pp. videtur idem esse, quod Latini dicunt, explicata, exporrecta, fronte esse, opposita nempe, ad frontem in rugas contractam, tristem, austeram. Quo pacto proprietate sua ad amussim responderet Gr. χαίρειν Hebræo שמח, Arab. سمح. Hinc etiam repetenda est notio animi liberalis, et bene confidentis. Unde Hesych. Χαίρετε· θαῤῥεῖτε. Idem Hesych. Χαίρειν· ἐῤῥῶσθαι. Τὸ Χαίρειν ταῖς ἐπιστολαῖς προσετίθεσαν. "Primus dicitur Cleon, (quum cepisset Lacedæmonios in Pylo,) literas misisse ad populum, et inscripsisse: Χαίρειν ὑμᾶς λέγω. Multi hunc usum primum esse volunt, et, post Cleonem, eam scribendi rationem usitatam esse. Sed certum est, jam ante Cleonem usurpatam fuisse, in Epistolis, hanc formulam. Hinc ortum verbum, communis linguæ, χαιρετίζειν, i. e. alicui dicere χαῖρε· et χαιρετισμοὶ salutationes." T. H.] [Conf. Aristoph. Plut. vs. 322. et ibid. à viro summo dicta. E. S.]

Χαίτη coma, juba equi &c. A χάω laxo, quod ab explicando. [Χαίτη pp. est Adject. f. g. à χαίτης, quod à κέχαιται, tertia pers. Præter. Pass. verbi χαίω hisco, (unde χαῖα pedum, pp. hiscens &c.) Inde χαίτης hiscere factus, explicitus, pecul. in partes, ut solent diffundi jubæ equi, χαίται dictæ. A notione fundendi, (quam ab hiscendo, in verbo χέω, repetit Lennepius,) duci commode etiam posset. Hesych. χαίται· αἱ κεχυμέναι τρίχες. E. S.]

Χάλαζα grando. A χαλάω. [Etymolog. c. 805. 1. παρὰ τὸ χαλᾷν ὃ ἐκ τοῦ ἄνω πρὸς τὰ κάτω χαλᾶσθαι· Conf. χαλάω. E. S.]

Χαλάω laxo. A χάω fundo. Alibi Lennepius: "Verbum χαλᾷν, (factum a χάω hiscere facio, vel hisco,) pp. significat laxare, et laxando remittere: quo sensu ponitur de funibus, nervis, similibusque, quæ tensa remittuntur et laxantur" &c. Conf. idem in σχολή. [A χάω, nempe, est χάλω, cujus proximum derivatum χαλὶς ab Hesychio redditur ὁ ἄκρατος οἶνος, et ὁ μεμηνὼς, καὶ κεχαλασμένος τὰς φρένας. A χαλὶς porro est χάλις, cujus fœm. χαλία in Hesychio exponitur ἡσυχία. Notio fundendi, diffundendi &c. satis hic evidens est. Porro, à χάλω, aliud derivatum proximum fuit χάλος, ε, ει in Dativo f. g. χάλᾳ· unde χαλάω, χαλάζω. Vide et in χαλινός. Ceterum à χαλάω productius factum fuit χαλαύω· unde χλαύω, et Lat. Claudus. Vide Schultens. Comm. ad Proverb. Salom. p. 349. in [illegible], item pp. laxo. E. S.]

Χαλέπτω labefacto, damno adficio. A χαλάω, vicino alteri χαλάω. ["Χαλεπὸς pp. notat durum. Ex ea potestate fluxit primo significatio difficilis, dein ea noxii. Quod cognitu difficile est, dicitur χαλεπόν. Sed χαλεπὸν εἶναί τινι etiam notat noxium esse alicui" &c. T. H.] [Etymolog. c. 804. 54. σημαίνει δὲ τὸ λυπῶ, ὡς τό, — χαλεπὸς δὲ Διὸς μεγάλοιο κεραυνός; (Il. Ξ. 417.)—Σημαίνει δὲ καὶ τὸ ἀδύνατον, ὡς ἐν Ὀδυσσείας Κ. (vs. 305.) χαλεπὸν δέ τ' ὀρύσσειν Ἀνδράσι θνητοῖσι. Possent alia benemulta, ex Homero, loca adjici, ut Il. A. 546. Π. 245. Θ. 103. Σ. 178. 391. &c. Quæ tamen verbi significationes ita videntur esse accipiendæ, ut notionem laxandi, (quam primariam posuit Lennepius,) in omnibus significationibus, tanquam propriam, retineamus. Qua lege enim ἀλέπτω, pro καλέπτω, est à καλύπτω, hoc vero à καλύω, cujus stirps κάλω· eadem à χάλω derivata sunt χαλάω, χαλέπω, χαλέπτω. Χάλω autem pp. notat laxo. Hinc forte χαλέπτω pp. est laxum facio, atque adeo solvo, dissolvo, corrumpo, nisi malis, à laxando esse notionem elaxandi, solutum demittendi, ac deprimendi, adfligendi. A notione porro laxati et demissi, sive deorsum tendentis, est illa gravis, duri &c. Inspice hic dicta Hesiodi, Ἔργ. vs. 5. et Homeri, Od. Δ. 423. et confer Hesychium, in χαλεπεῖ, sive potius χαλέπτει. E. S.

Χαλινὸς frenum. A χάλω laxo. [A Χάλω, nempe, propagata sunt χαλὶς, χαλάω, χαλινόω. Vide dicta in χαλάω. E. S.]

Χαλὶς vinum, merum. A χάω, sive χάλω laxo. [Conf. in χαλάω. E. S.]

Χαλκὸς æs. A χάλω. Forte à fundendo. [Analogice descendit à κέχαλκα, Præterito perfecto verbi χάλω. Gatakeri observatio, in verbo χαίνω laudata, nos docuit, pro χ. Latinis sæpe H adhiberi, idque rejecta, in Latinis vocibus, adspiratione, vel et eadem in Græcis adscita. Hoc quidem si in voce χαλκὸς obtineret, stirps ejus statui forte posset ἅλω halo. Ea igitur lege, à Præter. perf. ἧλκα, descendisset ἁλκὸς et hinc denuo χαλκός. Etymol. c. 805. 20. Χαλκὸς, κατὰ πρόσθεσιν τοῦ χ, Δωρικῶς, ἀλκὸς, καὶ χαλκός. Addit ille, dictum fuisse illinc χαλκὸν, ἐπεὶ πρὶν ἄλκιμον σίδηρος ἔστιν· ὃ παρὰ τὸ ἔχειν ἀλκὴν κ. τ. λ. Mihi quidem denominationis ratio parum perspecta est, aut saltem dubia. An fortasse dictum χαλκὸς à vi debiliori, et quasi laxiori, si compararetur cum ferro? Pro ferro tamen sæpius χαλκὸν dixit poëta. Αὐτὸ, verba sunt Etymologici l. l., πρότερον εὑρέθη, παρὰ τοῖς ἀρχαίοις, ὁ χαλκός· ὕστερον δὲ εὑρεθεὶς ὁ σίδηρος, ἐκάλεσαν αὐτὸν ὁμωνύμως τῷ χαλκῷ. Καὶ ὁ ποιητὴς, χάλκεον ἔγχος, οὐ τὸ ἐκ χαλκοῦ, ἀλλὰ τὸ ἐκ σιδήρου, τῷ παλαιῷ συνηθείᾳ. κ. τ. λ. E. S.]

Χαμαὶ humi. Dativus à χαμὰ, quod à χάω. [Etymol. c. 806. 20. Χαμαὶ ἢ παρὰ τὸ χῶ, ἢ παρὰ τὸ χθὼν, χθαμαὶ, καὶ χαμαὶ, κατὰ ἀποβολὴν τοῦ θ. Suadere posteriorem hanc derivationem possit comparatio vocis, inde productæ, χθαμαλὸς, quod ab Hesychio redditum ταπεινὸς &c. Prius tamen verisimilius reddat Lat. humi, quod pro chumi dixere ex observatione Gatakeriana. Vicina certe fuerunt χάω et χέω fundo. Accedit quod Lat. humi videatur similiter esse Dativus, vel Ablativus singularis, ab obsoleto humis, ut domi à domis. Vide in χάω et in χθών. E. S.]

Χαράσσω sculpo. Si non à sono repetendum est, descendit à χάω. Alio loco cel. Lennepius: "Verbum χαράσσω est à χαράω, cujus origo χάρω, vel simplicius etiam χάω. Significat autem χάρω ita excavare, ut utrumque latus in acutum emineat, atque inde reduplicata vox κάρχαρος significavit asperum. Inde jam χαράσσω pp. valet sculpendo ita excavare, ut veluti sulci efficiantur: quemadmodum fit terram arando. Hinc derivatum χάραξ eximie sulcum notat. Generatim autem inde χαράσσω notat sculpere, vel scalpere: atque inde χαρακτὴρ pp. is est, qui rem scalpit. Unde, in usu linguæ, hac voce dicitur nota rei alicui imposita et insculpta, ex qua eam dein cognoscas. Inde porro significat imaginem exemplari simillimam, qualem, nempe, repræsentat speculum. Conf. Casaubon. ad Theophrasti Character. p. 90. &c. Hactenus ille. — ["Originem verbi perspectam habuit Guietus ad Hesiodi Ἀσπ. vs. 235." (ubi de draconibus duobus legitur: μένει δ' ἘΧΑ'ΡΑΣΣΟΝ ὀδόντας itaque acuebant dentes. Guietus vero ibidem observat, à χάρω esse χαράσσω, unde et κάρχαρος, reduplicatione, asper, dentibus asperis, ut καρχαρόδους &c.) "In usu olim fuisse verbum χάρω, quod in Lexicis non reperietur, non solum liquet ex analogia, sed et ex derivatis: quorum proximum χάρος, reduplicatum κάρχαρος, superest, et significat dentibus asperum vel acutum. Itaque prima verbi significatio fuit acuo. Inde ortum χάρω, χαράσσω, notat sculpo: quæ significatio ab illa acuendi profluxit. Adfine verbum est scalpo, unde scalprum et scalpellum, quod acuit scalpendo. Χαρακτὴρ res sculpta, nota impressa, atque adeo similitudo, imago, exemplum simillimum, εἰκών. Conf. Epist. ad Hebr. c. 1. 3. cum illa ad Coloss. 1. 15. —— Scriptor libri sapientiæ (cap. 7. 26.) uno in loco posuit, ut idem significantia, χαρακτῆρα, εἰκόνα, et εἴσοπτρον." L. C. V.] [Conf et T. H. ad Aristoph. Plut. vs. 274. Ceterum à χάρω dixisse videntur quoque χαρκὸς, pro hoc autem χαλκὸς, pp. qui acuitur, et, Substantive, æs, vel ferrum. Vestigium pronunciationis hujus verbi χάρω (tanquam χάλω) exstat in verbo scalpo, quod haud dubie est à χάω, unde σχάω, σχάρω et σχάλω· hinc σχάλλω scalpo. Conf. et infra in χάρτης, quod similiter à κέχαρται. E. S.]

Χάρις gratia, venustas. A χάω. Dicitur autem ab explicando. Conf. in χαίρω. Alibi cel. Lennep. "Χάρις generatim idem significat, quod gratia apud Latinos. A verbo χάρω, cujus loco pronunciatur χαίρω, Lat. gaudeo." [Etymolog. c 806. 51. παρὰ τὸ χαίρω, χαρὰ, χάρις. —— Σημαίνει δὲ —— τὴν εὐπρέπειαν, ὡς τό· Ὣς μὲν τῷ περίχευε χάριν κεφαλῇ τε καὶ ὤμοις. Locum innuit Etymologus, Od. Ψ. 166. Conf. in χαίρω. E. S.]

Χάρτης charta. Non male Eustathius à χαράσσω derivabat, ad Hom. p. 631. 43. "καὶ ἴσως" inquit "ἀπ' αὐτοῦ (nempe χαράσσω) ὁ χάρτης εἴρηται." Paullulum hæc sunt varianda. Pro χάρτης, alia quoque terminatione in α, veteres dixere χάρτα, Lat. charta, ut pro ναύτης, ναύτα &c. Vide Clark. [illegible] Hom. Il. A. 175. Jam vero hoc ipsum (sive χάρτης, sive χάρτα) recte ducendum fuerat à verbo χάρω, unde propagatum, χαράω, dedit χαράσσω. A χάρω enim in Præter. perf. Pass. est κέχαρμαι, σαι, ται· unde χάρτης. Sed, eodem duce Eustathio, facile simul apparebit, ipsum quoque verbum γράφω à nostro χάρω, unde χάρτης, et χάρτα, diversum origine non fuisse. Verbum γράφω recte derivaverat Etymologus à γράω sculpo. Atqui hoc ipsum γράω mollius pronuntiatum fuit, pro χράω· χράω autem contractum est ex χαράω, quod à χάρω. Itaque, ut finiamus, χάρτης, s. χάρτα, (à κέχαρται,) pp. est qui exaratur, sive insculpitur, Substantive, cortex arboris, sive liber: eadem fere forma vocis, qua χαρακτὴρ à κεχάρακται. Pro cortice vel libro arboris, substituta dein papyro, nomen ipsum χάρτης, charta, in usu remansit. E. S.]

Χάρυβδις Charybdis, vortex maris. A χάω. [Pro voce composita habet Martinius, ex χάος hiatus et ῥοιβδεῖν stridens, vel sorbens cum stridore: atque ad hanc etymologiam adlusisse poëtam existimat, Iliad M. (leg. Odyss. M. 104.) ubi ait τῷ δ' ὑπὸ δῖα Χάρυβδις ἀναΡΟΙΒΔΕΙ μέλαν ὕδωρ· Τρὶς μὲν γάρ τ' ἀνίησιν ἐπ' ἤματι, τρὶς δ' ἀναΡΟΙΒΔΕΙ Δεινόν· μὴ σύγε κεῖθι τύχοις, ὅτε ῬΟΙΒΔΗΣΕΙΕΝ. Sed in origine vocis exprimenda ipsum poëtam hallucinari potuisse, quis præfracte negaverit? —— A χάρω propagari potuit χαρύω, hinc χαρύβω, χαρύβδω, χάρυβδις. Vide porro Eustath. p. 1716. E. S.]

Χάρων charon. Orcus, et orci portitor. Dicitur à χάρω. [A χάρω, unde productum χαίρω. Per antiphrasin, sive Euphemismum quendam, fuisse dictum χάρωνα, qui nomine gaudeat, conjicit Eustath. ad Hom. Il. A. p. 16. Sane χαίρω esse productum à χάρω quis dubitaverit, qui conferat χαρὰ gaudium, χάρμα, χαρμονὴ, χάρις, ἐχάρην? Quo pacto χάρων, (quod Genitivum casum habet χάρωντος, ut τύπτων, τύπτοντος) haud dubie Participialis forma est, atque adeo gaudentem deberet notare. Sed χάρω (à χάω ductum) primaria notione sua significavit hiscere, patere: unde χάρων antiquitus idem videtur fuisse atque hiscens, patens, atque adeo aptum orco nomen, secundum illud poëtæ (Æn. l. 6. 43.) Noctes atque dies patet atri janua Ditis. E. S.]

Χατέω egeo, à χάω hisco. [A χάω, nempe, in tertia Præter. Pass. κέχαται, est χατὶς, pp. hiatus, sive hiatio, et hinc cupiditas. "Hiare est vitiose patere, et ad cupiditates malas refertur. Cicero in Verr. 3. 8. c. 4. Huic homini si cujus domus patet, utrum ea patere, an hiare, ac poscere aliquid videtur." Gesner. in Thes. L. L. ubi plura. Hesychius: Χατίς· ἐπιθυμία, χρῆσις. Etiam χῆτος, χάτος et χῆτις, apud Eustathium, c. 210. 8. 769. 31. Unde jam porro χατίω, χατίζω desidero, cupio, nempe, patente, aut hiscente, quasi ore. A χατίω hoc repetendum quoque est Lat. scateo: diversa tamen translatione usitatum. Scatere, nimirum, aut scatēre, pp. quidem est hiare, at dein ex fonte sive ex hiatu terræ erumpere: unde apud Lucretium, L. V. 950. Largifluum fontem scatere atque erumpere flumen. Vide Forcell. et Gesnerum: et consule infra L. C. V. in χάω. Vide et nos in χέω. E. S.]

Χαῦνος laxus. A χάω hisco. [Χαῦνος· παρὰ τὸ χαίνω, χανὸς, ὡς φαίνω, φανὸς· καὶ, πλεονασμῷ τοῦ υ, χαῦνος, ὁ κεχηνὼς, καὶ ἄτονος. Proxime repetendum videtur à χαῦς, cui cognatum χάος, quod à χάω. Χαῦνος νοῦς mens dicitur inaniter tumida, intus quasi hians, et cava. E. S. "Ut χαῦνα pp. esse putanda sint, quæ hiascentia, seu hiatibus quibusdam diducta, fiunt laxiora et fungosiora." Vide H. Stephan. Thes. t. 4. col. 303. 304.]

[Χάω hio, vacuus sum, capio. "Verbum γάω, per γ, olim significabat capio. In Lexicis vulgatis γάω hoc non reperiatur: ter tamen annotatum ab auctore Etymologici magni, p. 221. 244. 523. quibus in locis γάω significare dicitur τὸ λαμβάνειν, καὶ τὸ δέχεσθαι. Litera X deinceps introducta in Alphabetum Græcum, scribere cœperunt χάω. Et hæc forma remansit in usu, et illinc derivata, χαίνω, χαίζω, et χάσκω hisco, i. e. pateo. Quæ in Lexicis prostant significationes, sub his verbis, fluxerunt à prima capiendi. A verbo χάω remansit proxime derivatum χάος. Sic vocabant vastum illud inane, rerum creandarum capax. —— Illinc remansit etiam χάσμα hiatus oris oscitantis. A tertia Præter. Pass. κέχασται nomen fluxit χαστὸς, unde ortum Latinorum vastus, ut recte videt L. Bos, in Animadverss. ad Orig. Lat. p. 84. Ab eodem verbo χάω orta fuerunt nomina primum χάελος et χάερος· quæ non contracta sunt in χᾶλος et χῶρος; quorum hoc, ex origine, notat agrum patentem: qualis Ovidio dicitur Purus ab arboribus, conspicuus undique campus. —— A χάω etiam (sive χάζω) χάσμα, unde (Luc. 16. 26.) χάσμα μέγα intercapedo magna. —— Interpretis Latini, qui eo (Lucæ) loco dedit chaos magnum, versionem laudat J. G. Grævius, in Lectt. Hesiod. cap. 25. Spatium medium inter cœlum et terram, χάος μὲν ὠνομάζετο. Conf. Probus in Virgilii Eclog. 6." &c. L. C. V.]

Χέζω caco, alvum depono. A χέω fundo. [Conf. Aristophanis Nubes, vs. 390. et Martinium in Etymol. ad hanc vocem. Unde constabit de convenientia hujus verbi cum Teutonico verbo ejusdem fere soni. E. S.]

Χεῖλος labium. A χέω fundo, explico. [Etymolog. c. 811. 11. παρὰ τὸ χέειν λόγους. Quam derivationem merito damnavit L. Bos, in Dissert. de Etymol. Gr. p. 46. Idem χεῖλος potius dictum censebat "pro λεῖχος, per transpositionem literarum, à verbo λείχειν lambere, lingere, eodem modo, quo βρέφος infans dicatur, pro φέρβος, à φέρβω nutrio" &c. Cel. L. C. V. "Vetusta (nominis χεῖλος) forma fuit χέλος et χίλος, cujus origo sita in verbo χέω, quod, æque ac χάω, antiquitus significavit hisco. A χίλος nomen χιλών, (ejusdem significatus, cujus est χεῖλος,) reperitur in Aristoph. Vespis, vs. 1078. ὑπ' ὀργῆς τὴν χελύνην ἐσθίων præ ira labra mordens. Recte ibid. Scholiastes χελύνην interpretatur τὰ χείλη. Hesychius χιλῶνα· χείλη. Ita enim legendum esse, monui in Obss. Miscell. vol. 8. p. 156. Inde nomen χιλωνίδης, quod ab Eustathio ad Od. A. 434. 40. exponitur ὁ μεγάλα χείλη ἔχων, Belg. een diklip." &c. Conf. porro in χελώνη. E. S.]

Χεῖμα hiems. A χέω. [Etymolog. c. 809. 57. Χεῖμα παρὰ τὸ χέω γίνεται. Plura habet Eustath. p. 905. 9. Ἐκ τοῦ χέω, ἡ χιὼν, ὥσπερ καὶ ὁ χειμών· εἰ καὶ ὁ μὲν χειμὼν ἀναλόγως φυλάξας τὸ ε τοῦ θέματος, προσέλαβε τὸ ι, ἡ δὲ χιὼν, κατ' ἄλλην ἀναλογίαν, ἐξέωσε τοῦ θεματικοῦ ε &c. "Χειμάζω hiemo est à χεῖμα. Habuerunt Græci χεῖμος, χεῖμα, et neutrum χεῖμα· quod à κέχυται, verbi χέω, vel χύω. Per formam illam in ων, Collectivam, à χεῖμος oritur χειμὼν hiems. Χειμάζω hiemem transigo, θερίζω æstatem transigo, ἐαρίζω vernum tempus dego, ὀπωρίζω autumnum ago. De regibus Persarum narratur, solitos illos fuisse, diversis in regionibus, χειμάζειν, ἐαρίζειν, θερίζειν, et ὀπωρίζειν &c. T. H. Collectivæ formæ in ὼν fiunt ex Genitivis Plur. Itaque χειμὼν pp. repetendum est à χεῖμος vel χεῖμα, notatque pluviarum tempus sive tempus anni pluviosum. Belg. dixeris den regentijd. E. S.]

Χεὶρ manus. A χέρω, quod à χέω explico. [Etymol. c. 810. 40. Χεὶρ παρὰ τὸ κρατῶ. Ipsam denominationis rationem vidit Etymologus; formam vocis, et propriam stirpem ignoravit. Stirps est χέω, vel χίω, cognatum verbum alteri χάω, i. e. hisco. Pro χέω etiam χίω (Lat. hio) dixerunt. A χίω igitur, (quod pp. est hiare sive hiscere, at dein cavitate sua complecti, adeoque capere, accipere) manus, sive potius vola manus dicta olim fuit χίρ: unde supersunt Genitivi antiqui χερὸς, χειρὸς, ab Eustathio commemorati, p. 110. 35. Dativus porro Singularis, χερὶ (Il. Θ. 289. Υ. 182. Ω. 101.) ac Dativ. Plur. χερσί, Il. A. 14. 77. 298. et alibi passim. A forma autem productiore χείρ superest Nominativus χείρ, (olim etiam χὲρ,) cum Genitivo χειρὸς sive χερὸς &c. Pro χὲρ Latini hir dixerunt, adspiratione emollita. Confer observationem eruditiss. Gatakeri in χάζω, à nobis laudatam. Originem verborum χάω et χέω eleganter reclusit Valck. ad Theocr. Adoniaz. p. 255. "Capio" inquit "in veteri lingua Græca γάω et γέω dicebatur: postea, literis adspiratis in usum receptis, χάω (χάζω, hinc ortum, in nostris libris fuit custoditum) et χέω unde Homeri χαίνεται, (Od. Σ. 17.) Conferri poterunt Etymol. Magn. p. 809. 50. Eustath. in Od. Σ. p. 653. 2. et in Il. X. p. 1336. 41." Hæc ille. Vide etiam Ernest. [illegible] Od. Σ. 17. p. 156. Itaque χέρ, χείρ, χὲρ manus dicta ab complectendo, capiendo, et ipsum manus Latinorum fortasse à μάω, unde μάρω, μάρπτω, μάρπτω capio. Verisimilem reddit hanc derivationem, quod manus olim etiam μάρη dictæ fuerunt, unde εὔμαρις, et δύσμαρις, i. q. εὔχειρις, et δύσχειρις. Conf. Voss. Etymol. in voce manus. E. S.]

[Χείρων (in Genit. χείρονος) pejor. Habetur pro Comparativa forma nominis Adjectivi κακὸς malus, cujus quidem Superlativus sit χείριστος pessimus. Pro χείρων Poëtæ usurpant χερείων, et χερειότερος. Sed postremum hoc manifesto est ab obsol. Positivo χερεύς. Stirps est χέω, unde χέρ, χέρω, χερέω, χερείων ut à χὲρ χείρω. A χέρω etiam superest χέρης, in Genit. χέρηος. Unde in Dativo χέρηϊ, Il. A. 80. in Nomin. Plur. χέρηες, Od. O. 323. et in Accus. Plur. χέρηα, Od. Σ. 228. Opponuntur ibi ἀγαθὰ et χέρεια, ἐσθλὰ et χέρηα. Observavit cel. Valcken., loco supra laudato, (sub χείρ) verba χάω et χέω eadem esse, quæ olim γάω et γέω, i. e. hisco, apertus sum. Utrum inde χέρης pp. apertus, simplex, et hinc vilis, ut Belgæ, slegt? An vero χέω, χάω, simul conferenda sunt cum κέω, κάω· ut, qua metaphora à κάω sit κακὸς, eadem forte à χάω sit χέρης, χέρειος &c.? E. S.]

[Χελιδὼν hirundo. Etymol. c. 809. 16. varias derivationes habet, ὁ παρὰ τὸ τὰ χεῖλη δονεῖν, ὁ παρὰ τὸ τὰ χείλη ἐλαύνειν, ὁ παρὰ τὸ τοῖς χείλεσιν ᾄδειν. Compositiones hæ etsi minus placeant, tamen illud certum videtur esse, quemadmodum Latinorum hir (Gr. χεὶρ) et hirundo nomina sunt ab eadem stirpe prognata, ita [illegible] Gr. ΧΕ'Ρ, [illegible] ΧΕλιδὼν voces cognatas esse. Accedit quod χελιδὼν, notante Hesychio, dicatur etiam τὸ κοῖλον τῆς ἰγνύος, τῶν ἵππων, καὶ τοῦ ἀνθρώπου τὸ ἄνωθεν τοῦ ἀγκῶνος, τὸ κατὰ τὰς μασχάλας. Ubi notio cavitatis nos jubet ad stirpem χέω, χέρω, χέλω, χέλιω &c. recurrere. E. S.]

[Χέλυς testudo, pectus &c. A cavitate. Conf. in χεῖλος, et χηλή. E. S.]

Χέρσος, sive χέρσος, desertus, incultus. [A χέρω, quod à χέω. Conf. χέρης. A notione hiandi, hiscendi est illa vastitatis: ut in cognata voce χάος, quam vide in χάω. Hesych. χέρσος· ἡ ἔρημος γῆ, καὶ ΤΡΑΧΕΊΑ, καὶ πᾶσα γῆ ἄσπορος, καὶ ἀνέργαστος. Steriles [illegible] incultas virgines Sophoclem vocasse χέρσους, observant Lexicographi. Conf. simile שׁוממה Jes. 54. 1. E. S.]

Χέω fundo, pp. hiscere facio, laxo &c. [Cum adspirata litera χ, pro γέω, Græcos dixisse χέω, docuit cel. Valck. [illegible] Theocr. Adoniaz. loco descripto, sub voce χείρ. Itaque χέω pp. est hisco, dein per meton. ex hiatu, vel foramine ampliore fundo, profundo. Conf. in χέω. Etymol. c. 809. 31. Χέω κυρίως ἐπὶ τοῦ ὕδατος λέγεται κ. τ. λ. Futurum huic verbo tribuitur χεύσω, plane ut à πνέω dicitur formari πνεύσω. Sed rectissime, (apud eundem Etymol. l. l. col. 38.) Eulogius Scholiasta malle se, ait, recipere Præsentia tempora, χεύω et πνεύω.——" Verbum χέω fundo in Præter. Medio habet ἔχεα· unde χεῦ fudo. Hinc χόανος vim fundendi habens, quod contrahitur in χῶνος· cujus porro fœm. est χώνη, Substantive significans infundibulum, sive instrumentum, per quod aliquid infunditur, Belgice een trechter." &c. T. H. Etiam χύω dixere, unde Præt. perf. ἔχυκα, et Pass. ἔχυμαι, σαι, ται. Hinc χυμὸς, χῦμα, χύσις, χύτρα, χυτὸς &c. Conf. infra suo loco, in χύω. E. S.]

Χηλὴ forfex: forceps cancrorum, ungula bisulca &c. A χάω. [Etymol. c. 811. 14. Χηλὴ ὁ ὄνυξ. Ὧρος δὲ λέγεσθαί φησιν τὴν χηλὴν, ἐπὶ τῶν διωνύχων [illegible] σχιδή τις οὖσα, παρὰ τὸ διαχεῖσθαι &c. Nimirum ab hiscendo. Conf. in χεῖλος, et χλευή. E. S.]

[Χὴν anser. Recte Eustathius, c. 254. 28. 1378. 10. παρὰ τὸ χαίνειν, καὶ χανδὸν ἐσθίειν. Opportune confert Martinius verbum productius χηνέω ore hiante, et in cachinnum resoluto, ridere. Nisi sit à sono. E. S.]

Χηραμὸς caverna. A χάω hisco. [Alias scribitur χεραμὸς, scriptione antiqua, et originem nominis à χέω, χάω, clarius prodente. Rectissime ex parte Scholiastes Nicandri, laudatus à Martinio: χηραμὰ τὰ κοιλώματα, παρὰ τὸ χεῖσθαι. Nimirum à χάω est χέρω, et, per η scriptum, χήρω: unde χηρόω. Hinc in Præter. perf. Pass. κεχήραμαι· unde χηραμός. Vide et in χῆρος. E. S.]

Χῆρος viduus. A χάω hisco. Alibi sic fere Lennepius: "Contractum est ex χάερος, ortumque à verbo χάω hisco, pateo, [illegible] κλῆρος à κλάερος. Hinc igitur χῆρος, α, ον. Latinorum nominum viduus, [illegible] vidua, eadem est ratio: oriuntur enim ab antiquo verbo vido, unde compositum divido. Ita χῆρος, sc. ἀνὴρ, viduus. Hesych. χῆροι· ἄνδρες, μὴ ἔχοντες γυναῖκας. (Idem χῆραι· αἱ μὴ ἔχουσαι ἄνδρας.) Græcis vulgo per ellipsin dicitur χήρα, i. e. vidua. Sed plene legas γυναῖκα χήραν Luc. 4. 26." &c. [Opportune Martinius, ad vocem Lat. viduus, monuit, proxime id esse ab idoo: quod ab ido, unde Idus, [illegible] Lat. fido, findo, quin et vido, video, i. e. acumine visus penetro. Ceterum uti Lat. viduus, et Gr. χῆρος, dicunt, eadem propemodum metaphora Belgæ loquuntur: na gescheurden boedel &c. E. S.]

Χθὲς heri. Pro ἐχθές. Ab ἔχω. [Plene legi ἐχθὲς apud Theocritum, post H. Stephanum, admonuit Scapula: quod ipsum ἐχθὲς formam vocis antiquiorem judicabat Etymologus c. 809. 22. "ἀναλογώτερον" inquit "δὲ ἐστι, καὶ κυριώτερον, καὶ πρῶτον, τὸ ἐχθὲς, τοῦ χθές. Teneatur etiam (indice Menagio, in Amœnit. Jur. Civilis, p. 339.) cum χθὲς convenire Lat. heri, ut hami, hiems, hio, respondeant τοῖς χαμαὶ, χειμὼν, χάω. Sane ab ἔχω, sive potius ab ἐχέω, dixere Græci ἐχετὴς (ut ἐχετὴς dives, pp. qui habet,) porro ἔχετες, ἐχθές. Conf. supra in ἐχθές. At vero ἔχω est teneo, attineo, unde de contiguitate dicitur: ut in ἔχεσθαι τινὸς, firmiter adhærere alicui. Hinc igitur ἐχθὲς hesternus dies, cum præsenti, quasi, cohærens, nexu indivulso. Ac nescio, utrum Lat. vetus her, sive hes, unde heri, hesi, hesiternus, hesternus, repetenda sint ab ἔρω, εἴρω, necto: an potius ab ἔχω, ἐχέω, sint ducenda ἐχθὲς, χθὲς, χὲς, hes, her, et hinc demum heri, heri. E. S.]

Χθὼν humus, terra. Pro ἐχθὼν ab ἔχω. Conf. χθὲς, pro ἐχθές. Nescio equidem, an stirps vocis χθὼν statuenda sit verbum χέω, cognatum alteri χάω, unde χαμαί. A χαμαὶ vero χαμαλὸς, et χθαμαλός. Adsurgamus tamen maximo viro, T. H., cujus hæc est, de voce nostra, commentatio: χθών. Tametsi χθαμαλὸς depressus, humilis, adfine videatur, formam præfert peregrinæ vocis: quam ab Ægyptiis manasse credibile est. Quæ, de ejus (χθὼν) origine, commentantur Grammatici, neque cœlum nec terram tangunt. Quanquam χθὼν sæpius idem sit, quod γῆ, proprie tamen inde differt, ut à terra, tellus. Nam γῆ suprema est orbis terrarum facies, quæ colitur et habitatur: χθὼν tota telluris moles, ejusque simul infimi recessus. Ideo lunam ἀντίχθονα Pythagorei vocabant, quasi alteram tellurem, sive tellurem, orbi terrarum oppositam: quanquam alii, per ἀντίχθονα, intelligi velint hemisphærium, telluris nostræ hemisphærio adversum. Conf. Chalcidius ad Timæum Plat. p. 335 et ibid. Fabricius. Aliam hujus vocis potestatem explicuit Is. Vossius, ad Mel. 1. 1. Hinc χθόνιοι dicuntur et terrestres et inferi dii: quamvis sæpius utraque virtus, per adjectas Præpositiones, ita distinguatur, ut illi sint ἐπιχθόνιοι, hi καταχθόνιοι, vel ὑποχθόνιοι. Lege Salmas. ad Sol. p. 51. &c. Conf. etiam dicta in χαμαί. E. S.]

Χίλιοι, αι, α, mille. A fundendo. Stirps χέω. [Incertior est vocis hujus derivatio. Pro χίλιοι, Æolas χέλλιοι dixisse, docet Etymologus, c. 817. l. 2. Sunt, qui velint, τὸ mille Latinorum ab hoc ipso χέλλιοι esse repetendum. Sed nimia apparet diversitas inter literas M, et X, quam ut convenire possint hæ voces: nisi forte utraque litera, tam χ, quam m, ab initio præposita, pro servili accipienda sit, atque adeo stirps utriusque sit ἴλω, vel εἴλω, volvo, convolvo, complector. Hac lege mille Lat., in Plur. millia, χίλια, foret quasi convolutio, complexus numerorum: qua fere ratione Hebræi mille dixere אלף (Ar. الف) à conjungendo, copulando. Malim tamen repetere à χίλω, sive χείλω, capio. Conf. infra in χιλός. E. S.]

Χιλὸς pabulum, pecul. jumentorum. A χέω fundo. [Scribitur etiam χειλός. Etymol. c. 811. 48. Χιλὸς [illegible] ὁ χόρτος τῶν βοσκημάτων, παρὰ τὸ χεῖσθαι τῷ ῥᾳ. Stirps mihi quidem videtur esse χέω capacitate complector, capio. Unde χέλω productum, et hinc χιλὸς, pp. significans id quod, hiante ore, capitur, pabulum. A capiendo autem, sive complectendo numeros, forte etiam χέλιοι, χίλιοι millia. Conf. χίλιοι. E. S.]

Χιτὼν tunica. A χέω. [Etymol. c. 812. 10. παρὰ τὸ κεχύσθαι τοῖς σώμασι, χυτὼν καὶ, τροπῇ τοῦ υ εἰς ι, χιτών. —— Διαφέρει δὲ ἱματίου· ἐπὶ μὲν γὰρ ἀνδρῶν, λέγεται χιτών· ἐπὶ [illegible] γυναικῶν, πέπλος. "Frequentissimi usus vocabula χιτὼν, et ἱμάτιον, accurate distinguenda sunt. Non adnotavit Ammonius differentiam, quia à quibusvis observabatur. Χιτὼν dicebatur tunica interior, quam ex lino plerumque conficiunt; interulam vocant Latini. Ἱμάτιον vestis erat superior; reliquis vestimentis, cum foras prodirent, imposita: pallium Latini dicunt." L. C. V. Χιτὼν, ῶνος, videtur esse nomen collectivæ formæ, ut ἀνδρὼν, ῶνος, ἐλαιὼν, ῶνος &c. Analogice fit à χιτὼν, pro χιτέων, vel χιτάων, [illegible] est Genitivo Plurali, masc. vel fœm., generis à Singul. Nom. χίτης, vel χίτη. Hæc vero à χέω, Lat. hio. Itaque dicta videtur interula ab hiatibus, vel foraminibus, quæ in interulis sunt, per quæ membra corporis, caput, pala, brachia &c. inseruntur. E. S.]

[Χίω verbum apud Græcos obsoletum. "Quintuplex olim forma verbi fuit: χάω, χέω, χίω, χόω, χύω· de quibus quatuor, in Lexicis, reperiuntur. Quintum periit, χίω. Sed remansit inde nomen χιὼν, nix, pp. nix per terram fusa." L. C. V.] [Servavit hoc ipsum χίω Latina lingua non tantum, in forma verbi derivata, hisco, (quod pro chisco dici, monuimus jam supra, in χάζω, ortumque pp. est à χίσω, Futuro verbi χίω; à quo χίσω, χίζω, apud Græcos quoque superest σχίζω) verum etiam in totidem literis (dummodo adspirationem tollas) constante verbo hio. Egregium exemplum usus proprii nobis præbet Sallustius Historicus, l. 4, laudatus à Nonio Marcell. cap. 4. §. 228. Atque hiavit humus multa vasta et profunda. Plura dabit Forcellinus, qui et hoc laudavit Valerii Flacci, l. 6. 705. subitos ex ore cruores Saucia tigris hiat, i. e. ore aperto evomit. Locus hic est quantivis pretii, [illegible] metonymicam vim demonstrandam, qua, prægnanti constructione, hiare cruores dicitur, pro hiante ore evomere. Ita enim et χίω, χαίνω, pp. est hiare, dein ore hiante eructare, effundere. E. S.]

Χιὼν, όνος, nix. A χέω fundo. [Etymol. c. 812. 19. παρὰ τὸ χέω &c. Nimirum χέω, sive potius χίω, pp. est hio, dein hiante ore evomo, fundo, effundo. Spurce poëta, citatus à Quinctiliano, l. 8. 6. §. 17. Juppiter hibernas cana nive conspuit Alpes. Conf. Valck. in χέω. E. S.]

Χλαῖνα læna. A χάλω laxo. [Etymolog. c. 812. 21. παρὰ τὸ χλιαίνω, ὅ ἐστι θερμαίνω, χλαῖνα καὶ χλαῖνα· λέγεται μὲν χλαῖνα, τὸ παχὺ, καὶ χειμέριον ἱμάτιον· χλανὶς δὲ, τὸ λεπτότατον, καὶ μαλακὸν, καὶ τρυφερόν· χλαμὺς δὲ τὸ περιφερὲς καὶ κυκλοειδὲς, τὸ ἐν τῷ στρατιώτῃ ἐνδύματι συγκείμενον, ὅπερ φοροῦσιν οἱ στρατιῶται ὁμοίως παρὰ τὸ χλιαίνω χλαμὺς, καὶ χλαμύς. "Χλαῖνα amictus, hiemi conveniens et densior: uti constat ex Hesiodi, Ἔργ. vs. 537. ubi vide Grævium. —Grammatici deducunt (quam tamen etymologiam præstare nolim) à χλιάω, vel χλιαίνω, tepefacio, foveo: unde et χλανὶς, χλανίδος. Sed hanc posteriorem vocem usus, pro amiculo molliore et tenui, posuit. Ad eandem originem, quæcumque sit, quin referri debeat etiam χλαμὺς, minime dubitandum videtur." T. H. Latinos pro χλαῖνα, abjecto χ, lænam dixisse, monuerunt Vossius in Etymol. voce Læna, Grævius ad Hesiod. l. l. et alii. Conf. in χλαμὺς, et χλίω. E. S.]

Χλαμὺς vestis genus. A χαλάω laxo. [Conf. Etymolog. citat. in voce χλαῖνα. "Apud Græcos quidem χλαμὺς plerumque est vestis militaris, sed Latini multo latius extendunt. Vide notas ad Pollec. l. 10. §. 124. et Addenda. Propria quodammodo fuit ephebHorum, quos militiæ munera obire, regionemque, in castellis excubantes, servare oportebat. Hinc τῶν ἐφήβων φόρημα apud Poll. l. 10. §. 164. et ephebica chlamys, Apulej. Metam. l. 10. 254. Hinc μειράκιον κεχλαμυδωμένον, Athen. l. 2. p. 47. Plura subministrabunt Valesius. [illegible] Maussac. notas in Harpocr. p. 520. Kuhnius, [illegible] Poll. l. 7. §. 46." T. H.]

Χλευὴ risus. A χέλος, quod idem ac χεῖλος labium. [Etymol. c. 812. 38. Χλευὴ σημαίνει τὸν γέλωτα, χλευή τις οὖσα, παρὰ τὸ ἠρέμα ἀνοίγειν τὰ χείλη κ. τ. λ. "A nomine χέλος (de quo vide sub χεῖλος) fluxit χελεύω: hinc vero, vocali in diphthongum versa, χειλεύω: unde porro χειλευὴ, et, vocali elisa, χλευή. A χλευὴ χλευάζειν: significans primo labia movere, dein labiis motis illudere: ut oculorum motu illudere dicitur ἰλλαίνειν et ἰλλώπτειν. L. C. V.]

Χλιαίνω tepefacio. A χάλω laxo. [Etymol. c. 812. 21. Χλιαίνω θερμαίνω. Progressus analogicus talis videtur fuisse. A χάλω est χαλὸς; à χαλὸς productum fuit χαλίω· hinc contractum χλίω, unde vox χλιὰ, quam in Dativo habuisse oportet χλιῇ sive ΧΛΙ'ΑΙ. Hoc ipsum vero χλιαὶ ex se dedit novum verbum χλιαίνω tepefacio, sive potius tepore relaxo et dissolvo. Eximius hanc [illegible] rem est locus Sophoclis, (ex Athenæi l. 13.) ab H. Stephano laudatus Ἅλιος ἦν, οὐ παῖς, Εὐριπίδη, ὅς με χλιαίνων γυμνὸν ἐπόησεν sol erat, o Euripides, non puer, qui me calefaciens, (pp. calore suo relaxans) nudum fecit. Apud Hippocratem χλιάσματα dicuntur fotus humidi, qui, nempe, obstructiones tepore suo relaxent. Vide hic Foësium, in Œcon. voce χλιαίνεσθαι. Conf. in χλίω. E. S.]

Χλίω luxu frango. A χάλω laxo. [Vide dicta in χλαῖνα. Sed res altius est repetenda. Stirps χάω idem olim significavit ac cognatum χέω, hio, i. e. ore aperto emitto, halitum edo &c. A χάω productum est χάλω, Lat. halo. A χάλω dein factum χάλις, in non sermone vinum, seu Bacchum, significavit à relaxando: nisi malis, simpliciter, dici ab exhalando. A χάλις est χαλίω, Lat. halio, obsoletum, unde mansit halitus, ἄνεμος. A χάλω etiam χάλα, (in Dat. χάλᾳ, vel χάλῃ,) unde χαλάω, vel χαλίω, et χαλάζω, quod reliquit Gallorum haleine. A χαλάω non tantum est χαλία, apud Hesychium redditum ἡσυχία quies, quasi exhalationem, sive exspirationem, ἀναπνοὴν, dixeris: verum etiam contractum nostrum verbum χλίω, quod pp. significavit halare, vel exhalare facio, atque adeo remissum, laxum reddo. Hesychius χλίει· θρύπτει luxu frangit. Conf. viros doctos, supra laudatos in θρύπτω. Eadem certe Metaphora luxum Latinos à λύω luendo, pp. solvendo, dixisse, in vulgus nota res est. In transitu adhuc observari meretur, à Græco χλάω, quod, pro χαλάω positum, transitive notavit exhalare facio, atque adeo, tepefacio, (quæ vis maxime conspicua est in productiori χλιαίνω,) à χλάω igitur, sive derivato ejus, χλίω, χλιαίνω, ductas esse voces χλαμὺς, χλαῖνα, χλανὶς, quæ à tepefaciendi, calefaciendi, notione, vestem, lænas &c. significarunt. Ceterum à χαλίω, contracte χλίω, factum est χλιδή· hinc χλιδὴ luxus, mollities effeminata, relaxatio corporis mentisque. A χλιδῇ Dativo, χλιδαίνω, χλιδάω, uti ab altera forma χλίδη, χλιδάω, χλίδημα &c. Vide cel. Ruhnk. ad Tim. p. 276. E. S.]

Χλόα, sive χλόη, herba. A χάλω laxo. [Etymol. c. 812. 44. Χλόη παρὰ τὸ φλόω, τὸ ἀναπίμπλημι, φλόη, καὶ χλόη, ἡ ἐκ τῆς γῆς ἀναπιμπλαμένη, καὶ αὐξάνουσα. Hæc nimis coacta. E stirpe χάω, unde χάλω, sive potius è vicina ei forma, χέω, (cognata alteri γέω explico) ortum est χέλω, unde χέλος, et χεῖλος, χεῦλος, labium, nempe, extrorsum explicitum. Ab eodem χέλος productum fuit χελόω, contr. χλόω. Conf. dicta in χελόω. Jam vero χλόος, ex illa origine, pp. est explicitus: unde χλόα, sive χλόη, fœm. in plantis pp. Id notare videtur, quod explicet sese, ac diffundat folia, nempe, et frondes: differtque ideo vox χλόα ab altera πόα. Vide H. Stephani Thes. t. 4. c. 537. A χλόος autem, sive contracto χλοῦς, repetenda est vox χλούνης, in Pl. χλούνες, qua voce, Etymologo docente, c. 812. 45. dicuntur οἱ σύαγροι, i. e. suum s. aprorum venatores, οἱ ἐν ταῖς χλόαις ἐναυλιζόμενοι, καὶ διατρίβοντες. A χλόα porro descendit χλοαρός, à χλόη χλοερός, vel χλωρός. Pro χλοερός contracte dicitur χλωρός germinans, tener, mollis. E. S.]

Χναύω vellico. A χάω hisco. [A stirpe χάω, vel ab altera ejus forma, χαῖω, aut χαίω, in Infin. est χάναι, quod Hesychius reddit ἀνοῖξαι στόμα. Idem productius est χάνειν: unde χανὸν στόμα in Hesych. ἀνοιγὸν στόμα. Et χάνος rictus oris aperti, magnoque hiatu diducti, apud Pollucem l. 2. §. 97. Quare et piscis quidam χάννος dictus ab immani rictu. Vide Eustath. c. 1778. 18. Huc etiam pertinet, Adverbialiter positum, χανδὸν, Hesychio ἄνω ἀναπτά· ἀπὸ τοῦ κεχηνέναι πλατύ. Jam vero ab eodem χάω, sive potius à derivata ejus forma χάνω, factum est χανάω, ut à χαύνος χαυνόω. Pro χανάω contracte dixerunt χνάω· hinc producta χναύω, et χναίω pp. hiante ore imminere, sive inhiare, et metonymice λίχνως ἐσθίειν Eustath. p. 1063. 38. 1314. 8. catillonum more avide vorare. Deia tenuiori significatu idem, quod σπαράζειν, περιτίλλειν, i. e. avido ore undique carpere et vellicare: quo pacto respondet Belgar. knauwen. Eustathius p. 1314. 8. simpliciter derivavit à χνάω· unde fit χναίω, uti à φάω φαίω· à λάω λαίω· ab ἄω αἴω· à χράω χραίω. E. S.]

Χοῖνιξ mensuræ genus. A χέω fundo. [Etiam pedicas quasdam dictas fuisse χοίνικας, in quas pedes immitterentur, docet H. Stephanus, cum aliunde, tum ex Aristophanis Pluto, vs. 276. At tibiæ tum clamant: ἰοὺ, ἰοὺ, τὰς ΧΟΙΝΙΚΑΣ, καὶ τὰς πέδας ποθοῦσαι. "Ubi speciei" inquit "subjunxit genus, ad vitandam amphiboliam. Sunt enim χοίνικες, πέδαι τινὲς, ὥσπερ βαθεῖαι καὶ περιφερεῖς, ut ex Hesychio, et Aristophanis Scholiaste discimus, qui etiam addit, χοίνικα nominari πᾶν περιφερές." Hæc ille. Itaque rectius à cavandi notione, (quæ est in χάω, χέω &c. ex illa hiandi ducta,) dici, monuit vir summus, T. H. "Χοῖνιξ pp. est figura omnis excavata, in quam aliquid, vel inseri, vel infundi potest. Hinc ponitur de mensuræ genere, in quam merces infunduntur. Significat et modiolum, sive foramen rotæ, per quod axis immittitur, et transit, pro quo, hac potestate, etiam fœminine dixere χοινικίς. Porro, in carceribus, χοίνικες erant nervi lignei, quibus pedes immissi constringebantur" &c. E. S.]

Χοῖρος porcus. Forte à χέω. [Χοίρους pp. dici τῶν συῶν τὰ ἁπαλὰ καὶ νεαρὰ, adnotavit, ex Aristophane Grammatico, Eustathius ad Od. Ξ. 8. c. 1752. 14. 24. 26. τῶν συῶν οἱ μὲν τέλειοι, καὶ ἔνορχοι, κάπροι· οἱ δὲ πίονες αὐτῶν, σίαλοι· ἡ δὲ θήλεια σῦς μόνον. Χοῖρος δὲ —— τὰ ἔτι ἁπαλὰ καὶ ἔνικμα ΧΟΙΡΟΙ. Postrema hæc observatio "teneros adeoque porcellos χοίρους dici," lucem fortasse præbebit etymologiæ: qua, nimirum, χοῖροι dicuntur à χίω, χέω, fundo. E. S.]

Χολὴ bilis. A χέω fundo. [Etymol. c. 813. 30. Χόλος παρὰ τὸ χέω —— ἢ παρὰ τὸ ἐκχεῖσθαι τῆς καρδίας, καὶ ΔΙΑΧΥΣΙΣ τῆς χολῆς, πρὸς ὀργὴν, χόλος λέγεται κ. τ. λ. "Χολὴ fœm. gen. pp. ponitur pro bile. Nonnunquam χόλος, masculinum, bilem significat, sed fœmininum, hac in voce, proprium est. Nam χόλος, masculinum, pro ira gravi ponitur. Hinc χολοῦσθαι &c." T. H. Videtur hæc vox ejusdem originis esse atque altera χολάς, de qua supra. Fundendi vis utique propria est. An hinc χολὴ pp. est fusum, diffusum: quod de bile dici eximie potuit, per sanguinem diffundi haud raro solita, unde morbus oritur, à Medicis icterus dictus. Eadem autem fundendi, diffundendique significatio ad mentem transferri potuit, à negotiis, quibus arcte premebatur, solutam, liberamque sibi permissam: hunc statum χολὴν dixere. Itaque voces χόλος et χολὴ pp. significasset idem, quod Lat. diffusus, vel diffusa, unde deinceps Substantive adhibitæ. Conf. et supra in ὀργή. E. S.]

Χόνδρος granum, (vel omne id, quod ex continuo seorsum concrevit, ut salis grumi χόνδροι ἁλός· thuris micæ; cartilago item &c.) A χέω. [Hesychius: Χόνδροι ἁλὸς· παχεῖς ἅλες. Si conferas cognata χάω, χαίω, χαίνω hisco, cum χέω, χύω, χόος &c. videri possit, χόνδρος pp. significasse id, quod hians, sive hiatu diductum, sit ab aliis, atque adeo seorsim concretum. E. S.]

Χορδὴ intestinum, et hinc i. q. Lat. chorda, (i. e. fides, ex intestino contorto, et arefacto.) Compone χορός. [Vocem χορδὴ cognatam quoque esse præcedenti χόνδρος, suadere videtur glossa Hesychii: Χόνδροι· χορδαί. Eadem certe stirps est χέω, unde χόω, χόλω, χόδω &c. Χέω autem vicinum fuit alteri χάω vacuus sum, capio. A vacuitate igitur, seu capacitate, intestinum χορδὴ dici potuit. E. S.]

Χορὸς Chorus. Proprie ab explicando, capiendo. Pertinet ad χέω. Alio loco cel. Lennepius: "χορὸν Græci dixerunt ordinem saltantium. Ex hujusmodi choris antiquitus præcipue constitisse comœdias et tragœdias, quando nondum essent excultæ, abunde è veteribus constat." &c. [Etymol. c. 813. 46. Χορὸς εἴρηται παρὰ τὸ χαίρειν· ἢ ἐκ τοῦ χῶρος· ἀπὸ τοῦ περιέχοντος τὸ περιεχόμενον· ἢ χαίρω χαρὸς, καὶ χορὸς· ἢ παρὰ τὸ χεὶρ χερὸς, χορός. Si conferamus Latinam vocem chors, quam alii cors (cortis) scribunt, verisimile videri possit, eandem esse vocem, per contractionem factam è Græco χορὸς, ut mors ex μόρος, sors ex σορὸς &c. Jam vero, uti λαὸς populus dicitur à λάω capio, et copia à copio, cognato alteri capio, ita videri possit χορὸς, sive chors, esse à χέω, quod idem ac χάω. Plura dabimus in χόρτος. E. S.]

Χόρτος herba, fœnum, cibus: septum. A χέρω. [Etymol. c. 813. 53. ἢ παρὰ τὸ κείρω, κόρτος, καὶ χόρτος. Καὶ χόρτος αὐλῆς, ὁ τῆς αὐλῆς ὅρος· χόρτῳ γὰρ ἀντὶ τειχέων ἐχρῶντο κ. τ. λ. Derivata haud dubie vox fuit à χέρω, quod à χέω. Porro à χέρω, in tertia Præt. Pass., est κέχερται, et hinc χόρτος, Latine hortus, ut χέω Latinum est hio, χεὶρ Lat. hir &c. Est autem χόρτος, productior forma, quam altera χορὸς, unde contractum fuisse diximus Lat. chors, vulgo cors, cortis, scribi solitum. Ceteroquin, pro χορὸς hocce, Græcis usitatius fuit χόρτος. Stirps χέω, (cognatum verbum alteri χάω, itemque τῷ χίω, χίω, χύω,) pp. significavit hiare, et patere. Inde explicare, vel, intransitive, explicari, ut germina arborum flores &c. cum hiatu quodam ac fissione, explicantur, et diffunduntur. Hinc χλόη vel χλόα germen, folium, frons. Ex eadem stirpe χόρτος, (pp. id quod progerminat,) herba, fœnum, deinde cibus, &c. A fœminina ejusdem forma χόρτη, vel χόρτα, est χορτάζω satio &c. Etymol. Χορτάσαι· παρὰ τὸν χόρτον, τὸν παραβαλλόμενον τοῖς ὑποζυγίοις, καὶ ἔτι περὶ τῆς κορέσεως τῶν ἡμετέρων τροφῶν, τούτῳ ἐπεχρῶντο. Sed, alio flexu significandi, idem χόρτος septum notavit, notione ducta, ut videtur, à χέω, χόω, quatenus à primaria vi hiandi fluxit illa cavitatis seu comprehendendi, atque adeo cingendi, sepiendi. Unde χόρτος pp. idem est ac Lat. septum. Ita Il. Λ. 773. αὐλῆς ἐν χόρτῳ, coll. Il. Ω. 640. Huc respicit glossa Hesychii: Χόρτος —— ὁ περίβολος τῆς αὐλῆς. Eidem Lexicographo χόρτος dicitur non tantum κύκλος et στέφανος, sed etiam σηκοῦ τὸ περίφραγμα, quod cavam cortinam dixisse Ennium, adnotavit Sopingius. Χόρτον autem, (id est, septum,) dixere pro horto, plane ut Hebræi גן à גנן sepsit, hortum vocarunt: et Belgæ suum tuin itidem à sepe. Conf. Vossii Etymol. E. S.]

[Χέω forma verbi, vicina aliis χάω et χίω· quæ omnia haud dubie, per ὀνοματοποιΐαν, à sono hiantis sunt efficta. A notione autem hiandi non tantum producta est significatio cum hiatu effundendi, evomendi &c. (quorsum pertinet illud Valerii Flacci, supra jam citatum, "subitos ex ore cruores Saucia tigris hiat:") verum etiam altera inde notio fluxit expandendi, explicandi; qui enim hiant, iis os, immani sæpe rictu, panditur. Igitur à χέω hoc supererat nomen χοὴ pp. effusio, libamen, et alia forma χοῦς: unde apud Hesychium, χοῖ, χώματι· χόος, χοῦς, terra effusa: porro χόλος, χολὴ, bilis. Conf. etiam L. C. V. in χέω et alia passim præmissa. E. S.]

Χράω commodo. A χέρω. Conferatur χείρ. [Χρῶ σημαίνει πέντε· τὸ ξύω, ἐξ οὗ χραύω, χραύσῃ. Ἰλιάδος ε (vs. 137. 138. Ὅν ῥά τε ποιμὴν ἀγρῷ ἐπ' εἰροπόκοις ὀΐεσσι χραύσῃ μέν τ' αὐλῆς ὑπεράλμενον, οὐδὲ δαμάσσῃ.) Χραύσῃ, ἀντὶ τοῦ ἀμύξῃ ἐπ' ὀλίγον τὸν χρῶτα, ἐπιξύσῃ. —— Τὸ μαντεύομαι, ὡς τὸ, ταῦθ' ὁ Φοῖβος χρῇ: —— Τὸ κτῶμαι, ἐξ οὗ καὶ χρήματα. —— Τὸ ὁρμῶ, ὡς τὸ —— (Od. Κ. 64.) Τίς τοι κακὸς ἔχραε δαίμων; —— Τὸ παρέχω, ἐξ οὗ καὶ τὸ κιχρῶ, κατὰ ἀναδιπλασιασμὸν καὶ χρηστὸς, ὁ ἀγαθὸς, ὁ πᾶσιν ἑαυτὸν παρέχων. Verbum χρᾶν, ex hac quidem Etymologi observatione, quinque (toto cœlo, ut videri possint, diversa) notavit, 1. Radere, sive stringere. 2. Oraculum edere. 3. Possidere. 4. Furiose invadere. 5. Commodare. Vinculum tamen diversissimarum harum significationum, quod revera datur, vir ille eruditissimus non demonstravit. Consulantur igitur, præter Lennepium nostrum, viri summi L. C. Valck. ad Herodot. l. 6. 75. p. 472. et D. Ruhnken. ad Timæum, p. 104. "Origo certissima est verbum χάω, vel χέω, quod, cognatum aliis γάω, γέω &c. pp. notavit hisco, pateo. Unde ducta est notio transitiva faciendi, ut quid hiscat, atque adeo notavit radere, insculpere, scarificare, incidere leviter, &c. A χέω autem est χέρω et χείρω, unde χὲρ et χεὶρ manus, pp. vola manus patens, et comprehendens aliquid: hinc χείρω capio, manu prehendo. A χὲρ porro propagatum χεράω, χράω, per metonymiam, notavit capere manu, vel, ut ipse possideas, vel, ut alteri des, adeoque dare utendum fruendumve alteri. Hebr. לקח capere, per eandem metonymiam, est fruendum dare, Ps. 68. 19. Itaque χρᾶν notat commodare. "Verbi χράω propria vis est Activa, utendum præbeo. Ælian. Hist. l. 14. 10. Itaque χρᾶν τὰ ἀργύρια dicitur, qui pecuniam, vel quamlibet aliam rem, dat mutuam; et χρήστης, duplici potestate, qui summos fœnore, et collocat, et accipit: adeoque creditor et debitor. Thom. Magister in voce, et H. Vales. in Maussac. not. ad Harpocr. p. 339. Χρῶμαι vero, secundum vim verborum Medium, pp. utendum vel peto, vel mihi sumo, et dein in universum utor. Hæc propria notio ad deos transfertur, qui, quum consulentes de futuris rebus monent, hominum usibus inserviunt, neque iis, quasi, utendos præbent. Ideo dii χρᾶν dicuntur, quando respondent atque interrogantibus oracula dant: apud Homer. Od. Θ. 79. 81. Herodot. l. 6. 25. &c. —— Contra hominum est χρῆσθαι, vel χρῆσθαι τοῖς θεοῖς, sive τῷ μαντείῳ, deos, eorumve oracula consulere, vel, (ut pari modo Latini loquuntur,) adhibere deos, et, apud Tacitum, Annal. l. 2. 54. Apollinis oraculo uti. Ulysses, apud Homerum, Od. Ψ. 323. ad inferos descendit, ψυχῇ χρησόμενος Θηβαίου Τειρεσίαο. Vide Thom. Magist. in voce. Neque hujus potestatis expers est Passivum: unde κεχρησμένον, vel κεχρημένον, oraculum redditum: Antisthenes, p. 182. et Alcidamas, p. 185. ἐχρήσθη etiam, et ἐπέχρησε, oraculum est datum, sæpe habet Herodotus." &c. T. H. Denique notio furiose invadendi videtur itidem repetenda esse ab illa manu apprehendendi, vel manum injiciendi gravem ac ponderosam. Hesych. Ἔχραον· ἐπεβάρουν. Eustathius ἐπέσσυτο· χράων τὸ ἐπιτίθεσθαι. Conf. Il. Φ. 369. Od. Ε. 396. στυγερὸς δέ οἱ ἔχραε δαίμων. Od. Κ. 64. E. S.]

Χρεία utilitas. Conf. χράω, et χρή.

Χρεμετίζω hinnio. A sono equorum. [Hesych. Χρεμετίζει· κοχλίζει ὡς ἵππος. Conf. et Bocharti Hierozoic. P. 1. l. 1. 2. 7. Nescio tamen, an forma verbi sit productior, orta à simpliciori χρέμω, χρεμέω &c. A χρέμω, certe, quod verbum habet Etymologus, c. 814. 46. (nisi forte malis, à κέχρεμαι, Præter. Pass. verbi χρέω, Lat. screo) est χρεμὸς; quam vocem Hesychius reddit χρεμετισμός. A χρεμὸς porro est χρεμετὴς, ἡ, ὸν, à cujus Dativo Sing. f. g. χρεμετῇ duxit χρεμετάω. Hesych. Χρεμετᾷ· ἠχεῖ. Ab eodem quoque χρεμέω est χρεμετής· et hinc demum χρεμετίζω, ut a χρεμὸς, (quod ex Hesychio supra dedimus,) descendit χρεμίζω, vel χρεμίζω. Hujus Futurum Act. est χρεμίσω, Aoristus ἐχρέμισα, et in tertia Plurali ἐχρέμισαν· quod, augmento neglecto, adhibuit Hesiodus, Ἀσπ. vs. 347. Τῶν δ' ἵπποι μὲν ἔπειθ' ὑπεναντίοι ἀλλήλοισιν Ὀξέα χρέμισαν. Ubi grammatici, per insignem anomaliam, positum volunt ἐχρέμισαν, pro ἐχρεμέτισαν. Conf. omnino T. H. in χρέμπτομαι. E. S.]

[Χρέμης piscis nomen. Χρόμις mustelæ species: et nomen senis, chremes, à χρέμω· nisi malis à κέχρεμαι, Præter. perf. Pass. verbi χρέω screo. Sed vide T. H. in χρέμπτομαι. E. S.]

Χρέμπτομαι screo. A sono. ["Antiquum verbum fuit χρέμω, notans raucam vocem edo. Hujus derivatum nomen Substant. est vel masc., vel neutr. gen., ὁ χρέμης, et τὸ χρέμος. Unde ortum verbum χρεμάω, quod periit. Ab hujus autem tertia Præt. Pass. κεχρέμεται est χρεμετὴς, pp. notans hinnitum equorum, sive asperam illam, tremulamque, vocem, quam equi hinniendo edunt. Hinc frequentissimum verbum est χρεμετίζειν hinnire. Ab eodem porro χρέμω est χρέμπτω, et χρέμπτομαι, quod usurpatur de senibus, raucum sonum, ex imo pectore, edentibus; atque adeo screatum notat. A χρέμος est χρεμύλος, forma Adjectiva, eaque pp. forma Dorica diminutivorum: qua analogia a σμικρὸς est σμικύλος· à μικὸς vel μικκὸς parvus, μικκύλος parvulus; ab ἔρος, ἔρωτος, amor, ἐρωτύλος." T. H.] [Conf. quæ vir summus dedit ad Aristoph. Pluti argum. p. 6. E. S.]

Χρέος debitum. A χρέω. Conf. χράω. ["Notat mutuum, vel fœnori datum; à χρέω, quod eandem potestatem habet ac χράω, pp. utendum sive mutuum do alicui, et hinc fœnori do; nam pecunia, quæ fœnori datur, utique datur utenda. Attica quoque forma dixerunt χρεὼν, pro χρεὸν, quod pp. est Particip. neutr. generis: licet hoc quidem rarius simpliciter pro debito ponatur. Frequentissime autem χρεὼν dicitur pro morte; quasi debitum dicas, quod homines naturæ debeant. Unde Latinorum locutio reddere debitum naturæ" &c. T. H.] [Conf. Eustath. ad Hom. p. 166. 1. Bergler. ad Alciphr. l. 1. ep. 25. et Viri docti ad Hesych. voce χρεῖ. E. S.]

[Χρέω, verbum apud Græcos deperditum, ut in lingua Latina servatum, cum præposito S, in screo. Præposuisse Latinos sæpissime literam S, nota res est ex Lat. scruta, Græc. γρύτη· scrotum, et scortum &c. Vicissim vide in σφάλλω, et fallo; σφίγγω, et fingo. E. S.]

Χρήζω opus habeo, pro χρηΐζω. [Etymol. c. 815. 5. Χρῄζειν ἔνιοι σημαίνειν τὸ δεῖσθαι, ἔχει τὸ ι προσγεγραμμένον· ἀπὸ γὰρ τοῦ χρεὶς γίνεται χρηΐζω, καὶ, τροπῇ τοῦ ι εἰς ε, χρεΐζω —— Χρῄζοντα καὶ αὐτοί —— Καὶ, κατὰ συναίρεσιν, χρῄζω. κ. τ. λ. "Forma verbi vetus est Attica. Χρεία est necessitas; ἐν χρείᾳ τινὸς εἶναι significat egere aliqua re. Plato de Rep. l. 8. p. 466. Τύραννος, inquit, πολέμους τινὰς ἀεὶ κινεῖ, ἵν' ἐν χρείᾳ ἡγεμόνος ὁ δῆμος ᾖ. Forma quoque fuit vocis χρής. Hinc χρῄζειν egere, opus habere. Pro χρεία, Ionice χρηΐη, et, pro χρῄζειν, Ionice χρηΐζειν scribebatur. Hæc forma Atticorum, modo contracta, dedit χρῄζειν." L. C. V. Conf. in χράω, χρῆμα et χρεμίζω. E. S.]

Χρῆμα res. A χράω. Alio loco cel. Lennepius: "Χρῆμα pp. rem notat, qua uti possis, à κέχρημαι, Præterito Pass.

verbi χρῆσθαι uti πρᾶγμα pp. res est gesta, vel acta, à πέπραγμαι verbi πράττω. Itaque χρῆμα res quæcunque dicitur, usui apta, vel et in usum conversa: atque hoc sensu passim obvium est apud veteres. Inde factum est, ut in Plurali χρήματα specialim vocaverint opes, divitias: quo sensu Atticis scriptoribus est frequens. Quum autem, inter divitias, principem locum tenent pecunia signata, posteriores quoque Græci eam, voce χρήματα, designaverunt." [Etymol. Χρῆμα κυρίως τὸ διὰ χειρὸς ἔχειν, οἷον χέρημα. Nimirum, à χερόω, pp. in manus capio, atque adeo tracto, (Franco Gall. manier,) est κεχέρωμαι. Hinc χέρημα, χρῆμα, pp. quod in manus sumitur, sive manu arripitur, tractatur, res, negotium &c. A χρῆμα, χρήματος, χρήματι, est verbum χρηματίζω rem tracto &c. Conf. hoc Hederici Lexicon, in voce. Hesychius Χρηματίζει——πράττει, λαλεῖ, χρήματα συλλέγει. Hinc Etymol. c. 816. 50. Χρηματίζεσθαι· τὸ χρήματα πράττεσθαι. Alibi Lennepius: "A χρῆμα, significante rem quamcunque, quam quis tractat, verbum χρηματίζειν ortum, eximie poni solet de regibus, imperatoribusve, quando cum legatis de publicis agunt negotiis. Hinc deus χρηματίζειν dicitur, jussus suos et mandata hominibus patefaciens: quomodo Moses κεχρημάτισται, (Epistol. ad Hebr. c. 8. 5.) i. e. mandata a Deo accepit. Alia paullum ratione idem verbum notat oracula edere: cujus locutionis modus facile intelligitur. Ad hanc normam quoque, in N. T., dicuntur χρηματίζεσθαι ii, qui Divinitus admonentur, sive per somnia, sive per visa, sive alia quacunque ratione. Conf. Matth. 2. 12. 22. Act. Apl. 10. 22. Vi originis suæ, χρηματίζειν nil aliud est, quam res tractare. Alius adhuc ejus verbi usus est, quo significat res ita agere, et tractare, ut nomen inde consequaris; ex quo simpliciter idem quoque valet, quod nominari, vel dici. Ad Rom. c. 7. 3." &c. [Conf. et χρησμός. E. S.]

[Χρησμὸς oraculum. "Oritur à κέχρησμαι, Præter. perf. verbi χράω· quod duplex formavit Perfectum κέχρησμαι, nempe, et κέχρημαι. Horum posterius pertinet ad generalem potestatem verbi χράομαι, qua significat utor: prius vero (κέχρησμαι) referendum est [illegible] specialem verbi usum, quo notat oracula reddere; atque hinc est χρησμὸς oraculum." T. H.] [Nisi fortasse etymologia ita constituenda sit, ut forma quidem κέχρημαι sit à χράω, altera vero κέχρησμαι pp. pertineat ad verbum χρείζω, quod, iota neglecto, scripserint pro χρήζω. Vide de hoc et conf. omnino Analogiam Lennep. p. 89. 90. Ceterum, ab ejusdem verbi tertia pers. Præt. Pass. κέχρησται, repetendum est nomen χρηστὸς, de quo alibi T. H. "Χρηστὸς, à χράω" inquit "pp. utilis, qui usui est, aptus: quo quis uti potest. Ea potestate apud veteres poëtas occurrit; quanquam rarius. Alioquin Græce χρηστὸς homo dicitur, qui aliis est utilis, adeoque probus et bonus. Propria utilitatis potestas est [illegible] alio Adjectivo χρήσιμος quod semper utilem, nunquam vero bonum, notat." Hactenus ille. Finiamus in χρὴ opus est: quod nonnulli veterum pro Adverbio, alii vero longe rectius pro verbo, acceperunt. Scriptum est, namque, χρὴ, pro χρῇ, atque adeo pp. tertia Sing. verbi χράω, quod contractum esse potuit ex χερόω, pp. [illegible] manum sum, ad usum sum, usui sum. Verbum illud χράω, revera, hoc significatu polluisse, probat Futurum χρήσω. Itaque χρὴ verti potest usui inservit, usus est, opus est, oportet. E. S.]

Χρίμπτω accedo. A χρίω. Compone χρίω, χρίω. [Etymol. c. 815. 27. Σημαίνει τὸ περιβάλλω, καὶ περιπλέκω. Ἀπὸ τῆς χειρὸς, χειρίπτω· πλεονασμῷ τοῦ μ, χρίμπτω· καὶ συγκοπῇ· κυρίως γὰρ τὸ ταῖς χερσὶ συναπτεῖν, καὶ περιβάλλειν, καὶ προσεγγίζειν. Olim scriptum fuisse χρίπτω (sine μ) docent viri cel. Wesseling. ad Herod. l. 2. p. 132. 5. et Ruhnk. ad Tim. p. 106. Significationem vero manibus amplexandi, sive manus adhibendi, probare videtur locus Euripidis, in Andromache, vs. 598. Λίσσου δὲ γόνασι δεσπότου ΧΡΙΜΠΤΟΜΕΝΗ, ὦ τάλαν. An hinc forte est notio admovendi se, vel potius manuum pedumque motu accedendi? ut in Euripidis Ione, vs. 156. αὐδῶ μὴ χρίμπτειν θριγκοῖς. Vide et Phœniss. vs. 99. Rhes. vs. 644. In forma Med. χρίμπτεσθαι, apud eundem in Cyclope, vs. 404. 405. Ἐγὼ δ' ὁ τλήμων, δάκρυ' ἀπ' ὀφθαλμῶν χέων, Ἐχριμπτόμην Κύκλωπι, καὶ διηκόνουν &c. De composito ἐγχρίμπτω lege virum summum Ruhnk. l. c. E. S.]

Χρίω ungo. Pro χερίω, quasi dicas manibus tracto. ["In lexicis reddi solet ungo, inungo: lino, illino, item pungo, stimulo. Cui mirum videbitur, significationes pungendi, et ungendi, in uno verbo, posse consistere, huic attendendum est, quid vulgo eveniat? Apes, quando spicula sua cuti insinuant, stimulo puncta, et compuncta, cruore illinuntur, ac perunguntur; diciturque Latinis unctus cruore, ut tincta cruore arma dixit Horatius, Carm. l. 2. 1. 5. Quandoquidem autem cruorem, quo membra illinuntur, stimulus præcedit; pungendi ac stimulandi notio, in verbo χρίειν, prior fuit, quam illa ungendi et illinendi. Primam autem istam stimulandi vim verbo χρίειν, quod vulgo significat ungere, tribuit Æschylus, in Prometheo Vincto, vs. 598. ubi morbus, inquit, μαραίνει με, χρίουσα κέντροισι φοιταλέοισι tabefacit me, pungens aculeis furialibus. Quin imo compositum ἐγχρίειν, secundum Atticistas, eximie gaudet isto significatu aculeum immittendi.——Derivata vero hujus verbi χρῖμα, χρῖσις, et ΧΡΙΣΤΟ'Σ, vim suam traxerunt ab ungendo. Plura debent ei viro A. Schultensius, Origg. Hebr. t. 2. p. 36. et D. Ruhnkenius, [illegible] Timæi Lex. voce ἐγχριμφθέντα, p. 104. ss. E. S.]

Χρόα, sive χροιὰ, color. A χρόω. Conf. χρώς. [Etymol. c. 815. 32. Γίνεται παρὰ τὸ χρῶ, ὃ σημαίνει τὸ βάπτειν ἐξ οὗ καὶ χρῶμα. "Χρόα significat superficiem cujuscumque rei. Apud Theophrastum est ἡ τῶν λίθων χροιά: unde compositum ὁμαλόχροια æquabilitas superficiei, in Herodoto, et Æschinis Dialog. 3. Hinc χρόα etiam ponitur pro cute, quæ tegit corpus humanum; et dein pro ipso corpore usurpatur: itidemque significat colorem, qui, superficiei instar, lignum rude tegit." T. H.]

[Χρόμαδος crepitus maxillarum. Legitur Iliad. Ψ. 688. Hesychius interpretatur κρότος, ψόφος. Eustathius p. 1324. 29. Χρόμαδος, inquit, κατὰ ὀνοματοποιΐαν, ὁ ἐν ταῖς γένυσι ψόφος, καὶ τρισμὸς, ὃς μάλιστα ἐν ταῖς πληγαῖς γίνεται, Scholiastes verbo ab Ill. Villoisono editus: ὀνοματοποιεῖ τὸν ψόφον. Simpliciores etiam formæ, χρόμος [illegible] χρόμα, apud Hesychium, leguntur. A posteriori χρόμα, (sive Dativo χρόμ.,) produci potuit χρόμαδος. Χρόμος autem, et χρόμα, repeti debent, vel à κέχρομα, Præterito Medio verbi χρέμω vel à κέχρεμαι, Præterito Pass. verbi χρέω quod eodem fere redibit. Conf. in χρεμετίζω, et χρεμετισμός. Cognationem, (quæ inter χρόμαδος, χρόμος [illegible] χρεμετίζω intercesserit,) facile indicant hæc Hesychii: Χρόμος· χρεμετισμός. Χρόμος—ψόφος ποιός· οἱ δὲ χρεμετισμός. E. S.]

Χρόνος tempus. Dicitur pro κρόνος. [Etymol. c. 815. 46. παρὰ τὸ ῥέω, ῥόνος, καὶ χρόνος. ἢ παρὰ τὸ χρῶ, τὸ τελειῶ. Eustathius, ex tribus verbis, compositam vocem censebat, p. 437. 14. ἀπὸ τοῦ χέειν ῥέειν νέειν ὁ χρόνος. Quæ quidem derivatio nemini facile probabitur. Quid? si χρόνος sit à χρόω, hoc vero à χρέω, contracto ex χερέω· χερέω denique à χέρω capio, pp. capax sum: ut χρόνος pp. significaverit capacitatem, sive spatium, dein tempus? De ipsa voce alibi cel. Lennep. "Χρόνος, in usu, pp. dicitur tempus quodcumque, ratione durationis: quare etiam veteres Saturnum, temporis deum, pronuntiatione antiqua, ΚΡΟ'ΝΟΝ vocarunt. Ista virtute cum alibi nomen χρόνος passim reperitur, tum Act. Apost. c. 15. 33. ubi ποιεῖν χρόνον τινὰ idem est, quod Latinis aliquamdiu morari. Diversa ratione nomen καιρὸς tum potissimum usurpatur, quando opportunitas agendi, vel tempus opportunum ad aliquid, spectatur: quo etiam fit, ut interdum χρόνοι à καιροῖ tempora aut opportunitates conjungantur. Vide Act. Apost. c. 1. 7. Ab his tandem differt ὥρα, eoque notatur generatim tempus fixum, et, sive naturæ legibus, sive hominum institutis, determinatum, ac statutum." &c. Hactenus ille. ["Recentiores Græci annos sæpenumero vocant χρόνους. Troja à Græcis capienda dicitur Eustathio [illegible] Iliad. B. p. 172. μετὰ τοὺς ἐννέα χρόνους post annos novem. Capta autem dicitur ἐπὶ τὸν δέκατον χρόνον, anno decimo, apud Etymolog. p. 254. Eadem vi posita vox χρόνος reperietur in Argumento Septem Theban. Æschyli, et in Scholiis ad Euripid. Orestem vs. 901. et 1686. In scriptis N. T. nunquam, hoc sensu, vox reperietur, præterquam Evang. Lucæ, c. [illegible] 27. 20. 9." L. C. V.] [Conf. Hebr. עדן et Chald. עדן Dan. 4. 20. Vide et Salmas. Exercit. Plin. p. 459. et T. H. ad Aristoph. Plut. p. 176. 407. E. S.]

Χρυσὸς aurum. Componendum forte cum χρόα, χρῶς &c. [Etymolog. c. 816. 3. Τὸ δὲ χρυσός· παρὰ τὸ ῥέω, ῥυτός, καὶ πλεονασμῷ τοῦ χ, χρυσός κ. τ. λ. A colore (χρόα) ductum censet Martinius, quem vide. Bochartus ex Hebr. חרוץ repetit, Hieroz. p. 2. p. 9. 51. E. S.]

Χυλὸς succus. A χύω fundo. [Etymol. c. 731. 38. ὡς ἀπὸ τοῦ——στῶ, στύω, στυλός, χῶ, χύω, χυλός. "Græcis tres voces sunt, quæ succum [illegible] genere, sed modo diverso, significant: nempe χυμὸς, χυλὸς, (quæ utraque sunt à χύω, vel χέω, fundo,) et ὀπός. Hæ tres voces, quamquam non semper, sæpissime tamen distinguuntur. Χυμὸς enim ejusmodi succum significat, qui saporem et gustum adficit. Hoc pacto, à rerum naturalium scriptoribus, illi succi ex herbis dicuntur, qui sapore et gustu percipiuntur. Χυλὸς ejusmodi succus vocatur, qui vel manibus, vel mortario, vel alia ratione exprimitur ex herbis, foliis, aliisve rebus naturalibus. Ὀπὸς denique eum succum significat, qui sponte ex arboribus defluit: quem Latini vocarunt arboris lacrymam. Sic e. gr. resina, ex arbore destillans, ὀπὸς est. Quædam arbores terebrantur, vel inciduntur, ut succus effluat, [illegible] succus etiam dicitur ὀπός. Ita myrrha" &c. T. H.] [Conf. dicta in ὀπὸς, et adi Foësii Œcon. Hippocr. in vocibus χυλὸς, χυμὸς &c. E. S.]

Χύτρος olla. A χύω fundo. Nimirum à tertia Præter. perf. Pass. κέχυται factum est nomen Adject. χυτὸς, ὴ, ὸν, fusus, a, um. Hinc χύταρος, χύτρος, ὁ, sive ἡ, ἡ. Substantive posita χύτρος, et χύτρα ollam significarunt, in quam fundi quid potest. Nisi forte malis, χύτρος, α, ον, pp. formas esse productas à χυτὸς, (sive antiquo χυτὶς, χυτρὶς.) χυτρός. Vide Animadverss. ad Analog. Lenn. p. 481. ss. E. S.]

Χωλὸς claudus, pro χαωλός. A χάω hisco. ["Origo vocis est verbum χάω hisco, deficio aliqua parte. Hinc χαωλὸς, quod contrahitur in χωλὸς, [illegible] ψαωλὸς in ψωλὸς" &c. L. C. V.] [Conf. supra in χωλάω, ibique laudata observatio summi Schultensii. Apposite Eustath. p. 206. 37. ἐπὶ πλέον γάρ πως τὸ χωλὸν τοῦ κυλλοῦ. Κυλλὸς μὲν γὰρ, ὁ τὰ καίρια βλαβεὶς ἐν γαστρί· χωλὸς δὲ κακῶς, καὶ ὁ ἔκ τινος ἐκ πληγῆς, ἢ ἄλλως πως ἐξ ἀρθρώσεως παθὼν κύλλωμα, κ. τ. λ. E. S.]

Χωρέω discedo. A χῶρος locus. [Hæc ex origine χωρεῖν, pp. locum facere, variam habet significandi virtutem. Aut enim χωρέω est locum occupo, quasi dicas locum facio mihi; ut Joann. Evang. c. 8. 37. ὁ λόγος ὁ ἐμὸς οὐ χωρεῖ ἐν ὑμῖν. Aut χωρέω est locum facio rei alteri, atque ita capio, sive comprehendo; ut de vase, capiente mensuram, ibid. c. 2. 6. ὑδρίαι ἕξ, χωροῦσαι ἀνὰ μετρητὰς δύο, ἢ τρεῖς· et Matth. 19. 11. οὐ πάντες χωροῦσι τὸν λόγον τοῦτον —— ὁ δυνάμενος χωρεῖν, χωρείτω. Etiam χωρεῖν locum facere alteri (Belg. voor iemand plaats maken) per metonymiam significat discedere, abire: ut Il. N. 321. postquam poëta dixerat: Homini autem (οἷα ἄξεια) non cesserit magnus Telamonius Ajax; dein subjungit, vs. 324. οὐδ' ἂν Ἀχιλλῆϊ ῥηξήνορι ΧΩΡΗ'ΣΕΙΕΝ ne ipsi quidem virorum perruptori Achilli locum cesserit. Hinc νεκρῶν χωρήσαντες, pro ἀπὸ νεκροῦ (per ellipsin præpos.) est: à cadavere discedens, Il. Π. 629. et (clarius ipsa præpositione expressa,) Il. Σ. 243. ἀπὸ κρατερῆς ὑσμίνης χωρήσαντες ex aspero prælio discedentes &c. Vide et Matth. 15. 17. E. S.]

Χωρὶς seorsum. A χάω hisco. [Pro χωρὶς etiam χῶρι dictum fuisse, adnotarunt Eustathius p. 122. 10. 630. 25. 1879. 55. Etymol. col. 607. 23. Quæ observatiuncula nonnihil fortasse contulerit ad originem vocis eo accuratius definiendam. A χάρω, nimirum, (quod à χάω, vel χαίω hisco, productum est,) fluxit χωρὶς, obsoleta vox Substantiva, pp. hiatum, sive separationem notans. Inde χωρὶς (fortasse in Accusat. plurali, pro χωρὶδς, similive forma) pp. significaverit separationes, vel, (per Præpositionis cujusdam ellipsin κατὰ.) ad separationes: quemadmodum Hebræi dicunt לְבַד ad separationem, i. e. seorsum. Adscribamus insignem locum poëtæ, Od. ι. 219. ss. στεῖνοντο δὲ σηκοὶ Ἀρνῶν [illegible]' ἐρίφων· διακεκριμέναι [illegible] ἕκασται Ἔρχατο· ΧΩΡΙ'Σ μὲν πρόγονοι, ΧΩΡΙ'Σ δὲ μέτασσαι· ΧΩΡΙ'Σ [illegible] αὖθ' ἕρσαι. Rursus, ubi scriberetur χῶρι, potuit illud esse pro [illegible] χῶρι, sive ἐν χώρᾳ, pp. in separatione. Tali cum origine vocula χωρὶς optime conveniret constructio ejusdem cum sequente Genitivo, sive interveniente Præpositione ἀπὸ, (ut in illo Pausaniæ, quod laudavit H. Stephanus, Thes. t. 4. c. 682. χωρὶς δὲ ἀπὸ τῶν σωμάτων αἱ κεφαλαί, χωρὶς δὲ ἐν Λίθῳ τὰ σώματα,) sive Præpositione omissa, ut (Evangel. Johannis, c. 15. 5.) in verbis Christi, servatoris optimi, qui eo loco sub vitis imagine, cui insiti essent fideles, se ipse exhibet: ὁ μένων ἐν ἐμοὶ κἀγὼ ἐν αὐτῷ, οὗτος φέρει καρπὸν πολύν, ὅτι ΧΩΡΙ'Σ ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν. Rectissime igitur, ad proprietatem vocis, Glossæ vett. χωρὶς· separatim, seorsum, præter &c. E. S.]

Χῶρος locus. Pro χάορος. A χάω hisco, pateo, capio. [Vide dicta in χωρέω, quod verbum hinc ortum est. Porro origine sua vox χωρὶς respondet [illegible] amussim voci Latinæ spatium: quomodo H. Stephanus, (Thes. t. 4. c. 661) Latine reddi posse docet, Il. K. (vs. 160. 161.) "Non audis, ut Trojani, in tumulo campi, Sedent prope naves: ὀλίγος δ' ἔτι ΧΩ͂ΡΟΣ ἐρύκει; exiguum autem jam spatium distinet. Itaque, uti χωρὶς pp. est divisio, separatio, sic χῶρος pp. est divisus, sive divisum spatium, quod inter res intercedit, sive quo divulsæ, et separatæ à se invicem res sunt: quod et fœminine dici solet ἡ χώρα· ut Il. P. 394. Porro χώρα pro planitie, et regione ponitur: plane ut Hebr. בִּקְעָה. E. S.]

Χώω ad iram concito. H. Stephanus Th. t. 4. c. 559. G. ex χολόω contractum putabat χώω. [illegible] vero quum ab omni analogia linguæ abhorreat, rectius videtur statui posse ipsum thema χόω, ejusdem formæ verbum, ac σόω incito, ῥόω roboro, φόω luceo. A χόω certe, (sive pro χέω simplici forma, sive pro χοέω, ut φόω, forte, pro φαέω, positum existimes,) recta descenderunt Active χῶσαι fundere, eximie χῶμα, i. e. tumulum, apud Herodot. l. 9. §. 85. p. 731. 42. et 44. χῶσε παρὰ τάφῳ in Epigramm. Callim. 61. χῶσον funde, in Euripidis Iphigen. Taurica, vs. 702. χώσω fundam, in ejusdem Oreste, vs. 1585. et Passiva, χωσθήσεται fundetur, Iphigen. Aulid. vs. 1443. Sed longe frequentius χώεσθαι, eo sensu metonymico, legitur, quo absolute notat perfundi bile, [illegible] iram concitari; uti e. gr. Il. A. 80. Κρείσσων γὰρ βασιλεὺς, ὅτε ΧΩ'ΣΕΤΑΙ ἀνδρὶ χέρηϊ. Εἴπερ γάρ τε ΧΟ'ΛΟΝ γε καὶ αὐτῆμαρ καταπέψῃ. Ita sæpissime alibi, apud eundem poëtam, χώσατο, χωόμενος &c. Hesychius: Χώεσθαι· συγχεῖσθαι, ὀργισθῆναι, λυπηθῆναι. E. S.]

Ψ.

Ψαθυρὸς, et Attice ψαφυρὸς friabilis. A ψάω rado: quod verbum factum est à sono. [Hesychius: Ψαθυρός· εὔθραυστος, καὶ τὰ ὅμοια. Idem ψαθύρματα ἀποκλάσματα. "Illud dignum est notatu, in lingua Græca, quidquid est verborum et nominum à litera ψ incipientium, [illegible] ortum esse ex uno, de his quinque: ψάω, ψέω, ψίω, ψόω, ψύω· quibus verbis, tanquam totidem sororibus, una mater est, et radix, ut loquuntur Grammatici Judæi. In origine autem notarunt radere. A radendi notione, tanquam è suo fonte, fluxere significationes attenuandi, abstergendi, calefaciendi. Radendo res tenuantur, et minuuntur; radendo sordes abstergunt; radendo calefacimus" &c. L. C. V.] [Conf. infra in ψαίω, ψάχω. E. S.]

Ψαιδρὸς raros habens capillos. A ψάω rado, scalpo. [Hesych. ψαιδρά· ἀραιότριχα. Stirps est ψάω unde producta sunt ψαίω, ψαίρω, ψαιρός, ψαιδρός. Conf. in ψαίρω. E. S.]

[Ψαίρω rado, propero &c. Hesych. Ψαίρειν —— ψαύειν, σύρειν. Etiam σπεύδειν, ῥοιζεῖν, ἀψοφητὶ τι ποιεῖν. Legitur verbum cum alibi, (locis, à Valckenaerio laudatis, ad Euripid. Phœniss. vs. 1399.) tum etiam in Luciani Tragopodagra, vs. 314. ἀλλὰ λιγὺ ψαίρει κάτω πρὸς δέμας οὖσα. Quomodo autem notio properandi ex propria vi radendi fluxerit, facile docebit collatio illius Virgiliani, Æn. l. 5. 218. "radit iter liquidum:" quod ex Æschyli Prometheo vincto, vs. 394. (ubi olim legeretur λευρὸν οἶμον αἰθέρος ψαίρει) redditum fuisse, docuit l. l. vir summus L. C. Valcken., ubi simul admonet, propriam verborum ψάω, ψαύω, ψαίρω, potestatem esse in radendo. E. S.]

[Ψαίω, idem quod ψάχω, et ψάω, rado. "Verbum ψαίω auctum est ex ψάω, pp. rado, radendo comminuo. Auctum autem ψαίω significationem habet comminuendi. Sic farina mola comminuta ἄλευρον ψαιστὸν vocatur. Ex farina vero mixta placentam effingebant, diis offerendam. Ea vocabatur ψαιστός. Neutra forma ψαιστὸν ipsum libum notat." T. H.]

Ψακὰς ros, gutta. A ψάω. [Nimirum ad ἔψακα, Præterito verbi ψάω rado, analogice sit ψακὰς, in Gen. άδος quasi ramentum diceris. Hebr. בשם. "Derivatur à ψάω, significante λεπτύνω, et σμικρύνω, quoniam minutissimum et tenuissimum quiddam est ros et guttula." H. Stephan. in Thes. t. 4. c. 700. Etiam ψεκὰς et ψιὰς effertur. Hesych. Ψακάς· ψεκὰς, ῥανίς. Idem Ψιάδες· ῥανίδες, σταγόνες. Conf. Valcken. ad Herodot. l. 3. c. 162. p. 189. n. 64. Porro, uti apud Plautum est, Pseudol. Act. 1. 4. 4. ne gutta argenti, pro particula argenti minima, (vernacule geen drop silver ;) ita in Aristophanis Pace, vs. 12. ἰδὼν δ' ἀργυρίου μηδὲ ψακὰς ἐν τῷ πάνυ, τάμιας. Conf. et Schultens. ad Haririi Consess. 6. p. 230. E. S.]

Ψάλιον, et ψέλλιον, frenum, armilla à ψάω. "Quanquam origine proxima; significatione tamen distant ψέλιον, vel ψέλλιον, et ψάλιον, sive ψάλλιον ut indicarunt Ammonius et Thomas Magist. in voce. Ψέλια sunt armillæ viriæ vel viriolæ, quibus brachia lacertique ornantur, et comuntur; maxime quidem mulierum, sed et virorum, quibus in vestitu effœminata munditiæ curæ est. Ψελλίοις τισὶ κοσμεῖ βραχίονα ἀρραῖον ἀγάλματος habet Ælianus, Animal. l. 4. 52. Homeri ἕλικας, Il. Σ. 401. Scholiastes exponit τὰ ψέλλια καλλώπισμα. Vocem usurpant Græci interpretes Genes. 24. 22. Numer. 31. 50. ψέλλια jungitur χλιδῶν· quemadmodum in Historia Judithæ cap. 10. 4. et apud Pollucem, l. 5. §. 99. —— Ὅρμισκοι καὶ ψέλλια περὶ τὰς χεῖρας, καὶ τοὺς πόδας memorat Chares apud Athenæum, l. 3. p. 93. Persæ vero imprimis, (ut idem tradit,) hoc ornatu delectabantur: quos eam ob caussam στρεπτοφόρους καὶ ψελιοφόρους dixit Herodotus, l. 8. c. 118. Vide Brissonium de Regno Pers. l. 2. p. 254. et l. 1. p. 97. Ψάλια vero proprie non ipsa quidem sunt frena, (quamvis ea potestate haud raro ponantur,) sed circelli asperiores, quibus, utrimque ad os appositis, aut etiam per malas trajectis, equi ferocientes compescuntur, et ab effuso cursu retinentur. Hæc caussa est, cur Hesychius interpretetur καλινὸς. Gregorius Nyssen. t. 3. p. 311. τὸν ταχὺν, (melius leges τραχὺν,) ἵππον ψαλίοις κατάγχοντες ἔχομεν τιθασόν. Vide Dion. Chrysost. p. 369. 430. 535. ubi χαλινῷ, tanquam imbecilliori ad domandum equum, superadditur. Junxit Aristophanes in Pace, vs. 154. χρυσοχάλινον (vel potius χρυσοχάλινα) πάταγον ψαλίων. Lupatos vocant Latini. Hæc ἐμβάλλειν ψάλια ad alia transfertur, pro coercere et violentiore nisu continere: veluti, apud Plutarch. in Lycurgo, p. 43., populari Spartanorum et procaci adhucdum libertati, ψάλια ἐμβάλλουσι τὴν τῶν ἐφόρων δύναμιν, quod a Platone ductum est, de Legg. l. 3. p. 813. quem itidem eleganter imitatus est Max. Tyrius Diss. 30. p. 307. [Cf. Jes. 37. 29.] Æschylus ψάλια vocare non veretur circulos ferreos, et catenas, quibus innexus Prometheus Caucaso affigebatur. Quæ Stanleius dum vertit brachialia, de ψελλίοις certe cogitabat. Observari porro meretur, primum, utrasque voces ψέλλιον, et ψάλλιον, non raro commutari, librariorum errore, ut his terve in Dione Chrysostomo, et apud Pollucem, l. 1. § 148. quod vitium interpretes sæpe decepit: deinde, melius scribi, per simplex λ, ψέλιον et ψάλιον quod tum ex optimis vetustissimisque codicibus, tum ex metri lege, apud Euripidem et Aristophanem, constat. Neque aliter sensit H. Stephanus in Thesauro L. Gr. t. 4. p. 698." T. H.] Itaque à ψάω rado derivatum verbum ψάλω, (unde ψάλλω,) dedit ψαλίς, et ψάλιον, ut à ψίω, ψίλω, est ψιλός, et ψέλιον. Porro à notione radendi est illa freni, sive lupati, annulive, ora equi radentis et vulnerantis, tum vero etiam ea armillæ, brachium radentis, illudve annuli instar, ambientis; plane uti Arabicum خرصٌ pro حرصٌ ab eadem notione radendi, in حرص et خرص annulum notat, qui naso cameli inseritur, et simul periscelidem, sive armillam. Conf. Golii Lexic. c. 267. E. S.]

Ψαλὶς forfex. Forte à ψάω. [A ψάω, nimirum, productum est verbum ψάλω rado, quod in ψάλιον jam indicavimus. Tonsorium instrumentum ψαλίδα vocari docet Jul. Pollux, l. 2. §. 32. nempe à radendo, (Belg. schrapen,) quod tonsoribus proprium est. Conf. idem Pollux, l. 4. §. 181. et 10. 150. qui mulieribus etiam ψαλίδας dat, l. 10, 126. 140. Denique ψαλίς, indice Hesychio, non tantum dicitur τὸ δρέπανον καὶ καμάρα, à forma nempe forficis, sed etiam ταχεῖα κίνησις celer motus, à radendo. Conf. supr. in ψαίρω. E. S.]

Ψάλλω leni motu percutio. A ψάω rado. [Etymol. c. 817. 16. ψάλλειν ἐπὶ τῶν χορδῶν τῆς λύρας παρὰ τὸ ψῶ, τὸ περισυγχέω ὁ παράγωγον ψαίω. Itaque ψάλλειν χορδὰς pp. est leniter radere, sive tangere, perstringere lyræ fides. Hesychius: ψάλλειν· τίλλειν, κινεῖν. Et dein, per metonymiam, canere. Hesych. ψάλλειν· ᾄδειν ᾄσματα. Veteres, (una litera consonante adhibita,) dixerunt ψάλω. Hujus certe proxime derivata vox est ψαλὶς, apud Hesych. εἶδος χαλινοῦ speciem habens, radentis, levique motu ora percutientis. Inde à ψαλὶς ψάλιον de quibus supra. Ab eodem ψάλω (antiqua verbi forma) sunt ψαλμὸς, ψάλτης &c. ducta quippe manifesto à πέψαλμαι, πέψαλται, Præterito perf. Passivo, verbi ψάλω. E. S.]

Ψάμμος arena. A ψάω forte. [Simplicior forma fuit ψάμος, quod recta descendit à πέψαμαι, Præter. perf. Pass. verbi ψάω rado. Itaque à πέψαμαι est ψάμος, ψάμα, ψάμον. Porro ψάμος, sive ψάμμος, Substantive dixerunt pro arena. Cognata illi forma altera est ψάμαθος, ducta à ψάμα, sive ψάμη. Significationis rationem eleganter explicuit Etymol. c. 817. 39. ψάμαθος· ἡ παραθαλάττιος ἄμμος· παρὰ τὸ ψαίεσθαι ὑπὸ τῆς θαλάσσης, ψάμμος. Nimirum a fluctibus raditur, et tergitur arena maritima, litusque: quod et ipsum ψάμαθος audit à radendo, tergendo, ut litus Lat. à lio, et Hebr. חוף à חפף, sive חוף, rasit, trivit. Alia quoque forma vocis apud Hesychium est, ψαμμίν, i. e. ἄλφιτα, farina, itidem à ψάω rado, tero, frio. Ψάμαθος et ἄμαθος, ψάμμος et ἄμμος Grammatici hoc modo distinguunt. Ψάμμος et ψάμαθος aiunt usurpari solere pro arena mari proxima, ipsisque collibus arenaceis, qui mari adjacent: ἄμμος vero, et ἄμαθος esse arenam terræ, sive κόνιν τῶν πεδίων, i. e. pulverem camporum arenaceorum. Verum est, illud discrimen à Grammaticis in Homero falsae notatum [Conf. Od. M. 243. Il. I. 385. O. 362. Od. N. 119. Ξ. 136. &c.] attamen, vice versa, apud prosæ orationis scriptores, hæ voces simpliciter usurpantur. Vide Thom. Magistr. in ψάμμος &c. T. H.] [Origines vocabulorum ψάμμος, ψάμαθος, et ἄμμος, ἄμαθος, (etsi ipse quoque Menagius, in Amœnit. Litt. p. 363., cum aliis, ex uno eodemque fonte repetat,) vel sic tamen valde videntur esse diversæ. Ψάμαθος et ψάμμος ostendimus esse à ψάω contra ἄμμος, et ἄμαθος, equidem malim repetere ab ἄμω, et ἀμάω, pp. colligo, addueo &c. Redi ad ἀμάω, ἀμός. et conf. Ammon. in ψάμαθος. E. S.]

[Ψαύω tango, contrecto. A ψάω. Vide ψάω. E. S.]

[Ψαφαρὸς friabilis, aridus. Conf. ψαθυρός. A ψάω rado. [Hesych. ψαφαρά· ψαθυρά· et ψαφαρόν· ξηρόν, αὐχμηρόν, ἀραιὸν, ἐλαφρόν.]

Ψάω tergo. A sono factum, qui editur radendo leviter. [Suidas: Ψῶν· ἐμαλάζειν, λεπτύνειν. Vide L. C. V. in voce ψαθυρός. In compositis frequens verbum est, uti v. gr. ἀποψάω, καταψάω, σπαψάω, περιψάω &c. Productiorem formam habet usitatissimam, ψαύω. Hesychius: ψαύειν· θιγγάνειν. Conf. Herodoti, l. 3. c. 171. p. 209. Sed dignissima sunt attentione nostra, quæ habet Etymologus, c. 817. 818. Ψῶ σημαίνει ἀπὸ τινος μείζονος αἰτίας εἰς ἐλάχιστον καὶ μικρὸν μέρος καθιστῶ· ὁ μέλλων ψήσω· ῥηματικὸν ὄνομα ψηφίς. —— Ψῶ τὸ λεπτύνω —— ἐκ τούτου καὶ ψαμμός, μέρος τι τοῦ ἄρτου· ὁ γὰρ ἄρτος ἐκλασμὸς ἐστι ψῶ, καὶ ψίω, τὸ λεπτύνω καὶ ψιάω· ἐξ οὗ καὶ ψιάς· τοιοῦτον γάρ ἐστι καὶ τὸ ψαίω, καὶ τὸ ψάλλω, καὶ τὸ ψίω κ. τ. λ. E. S.]

Ψέγω reprehendo. A ψέω rado. [Originis haud obscurum vestigium exstat in illo Hesychii ψέγος· τάφος, i. e. sepulchrum, nempe à corraso pulvere, ut videtur, denominatum: plane ut Arabes sepulchrum, tumulumve dixere ترابٌ et رمسٌ a radendo, corradendo. Ἐνψέγειν, eodem Hesychio exponente, est ἐνταφιάζειν inhumare, pp. pulverem corradere. Translato sensu ψέγειν pp. radere, ut Belg. schuuren, hekelen, &c. ponitur de reprehensione acriori. Hesych. ψέγει· μέμφεται, ὑβρίζει. Frequens verbum est in Euripide: ut v. gr. Alcestid. vs. 697. εἶτ' ἐμὴν ἀψυχίαν ψέγεις. Bacch. vs. 711. Ion. vs. 1022. &c. Conf. Æliani, Var. Hist. l. 14. 8. et ψέγω l. c. ἐγκλήματα, in Æschyl. Eumen. vs. 441. E. S.]

[Ψεδνὸς raros habens pilos, glaber. Nimirum, pro ψεδανὸς, ut κεδνὸς, pro κεδανός. Stirps est ψέω, cognata alteri ψάω. Etymol. c. 818. 2. ψέω, ψεδανός, ψεδνός. Proprie igitur rasum, atque adeo glabrum, significat. Il. B. 219. φοξὸς ἔην κεφαλὴν, ΨΕΔΝΗ δ' ἐπενήνοθε λάχνη. Ubi Schol. ψεδνή· ἀραιὰ, μαλακή. Eustath. p. 207. 20. κοινὸν ἀπὸ τοῦ ψῶ· τὸ λεπτύνω, ψεδανὸς, καὶ, ἐν συγκοπῇ, ψεδνός. Vide etiam Etymol. in ψέω. Ceterum cognata haud dubie vox ψεδνὸς est alteri ψαιδρός, de qua dictum supra, nisi forte vitio librariorum legatur ψαιδρὸς &c. Vide Piers. ad Mœr. Att. p. 422. Hoc quidem à ψάω foret, illud vero à ψέω. An hinc quoque intelligendus vexatissimus locus Euripidis, Iphigen. in Taur. vs. 1270. χέρα ΨΕΔΝΟΝ ἐλιξ' (ἑλιξ' Ms.) ἐκ Διὸς θρόνων pp. manum depilem evolvit, i. e. extendit, è Jovis throno. Ill. Scaliger ibidem pro ψεδνὸν legi jubebat παιδνὸν puerilem. Sed codd. Mss. et edd. ψεδνὸν habent. Manus autem ψεδνὴ glabra, depilis, pro pueri manu posita videtur. Depiles genas dixit Apuleius: pueros glabros ac depiles propter ætatem, Varro. Vid. Gesner. ac Forcell. E. S.]

Ψελλὸς blæsus. Factum à sono. [Hesych. Ψελλός· ὁ τὸ σίγμα ταχύτερον λέγων. Plura dabit H. Stephani Th. t. 4. c. 711. "A ψάω minuo repetit Martinius quia blæsus minuat integritatem literarum." Similiter à radendo ductum videri queat: utque ψάλλω est à ψάω ita ψέλλω foret à ψέω. E. S.]

Ψεύδω fallo. A ψέω rado. [Etymologiam cel. Lennepii confirmat collatio verborum ψέδω et ψύδω. Ambo hæc significarunt olim radere, terere. Notio terendi (quemadmodum in Lat. terreo, alteri, Gr. συντρίβεσθαι, et Ar. خوف) transferri potuit ad animum, terrore perculsum, perterritum. Utrum inde, apud Hesychium, est ψέδυσ· ἐκρέψατο, φροντίζει· an vero, cum clar. Albertio, legendum ψέφαω, invita licet literarum serie? Prius haud dubitatione. Porro eadem origo radendi, terendive adfuisse quoque videtur in obsoleto ψύδω, unde ψυδνὸς, ψυδρός. Hesych. Ψυδρά· χέρσος, ἀραιὰ, ὀλίγα. Conf. cognatum ψεδνὸς, supr. De ratione vero metaphoricæ significationis, fallendi et mentiendi, quæ in ψεύδω et ψεύδεσθαι nunc fere regnat, mihi quidem difficilius est pronuntiatu. Videri possit, verbum Activum ψεύδω pp. esse meticulosum facere, sive perterritum facere, alterum, atque adeo fallere: ut Belgæ dicimus iemand bang maken. Qua lege ψεύδεσθαι mentiri, similiter, vi formæ Mediæ, pp. foret, zich zelven bang maken, et dein, per metonymiam, mendacia dicere præ metu. Sed non satis respondere videntur loca veterum, quibus ψεύδειν fallere potius significare dixeris blanda spe alterum fallere, quam fallere metum injiciendo. An igitur mendacium ψεῦσμα, sive ψεῦδος, dixerunt Græci à rado, polio, splendidum reddo, uti Hebr. כזב pp. est splendidis dictis fallere? Ceterum, qua lege vicina fuisse constat φεύγω et φύγω, eadem cognata fuerunt ψεύδω et ψύδω. Hesych Ψυδρά· ψευδῆ. E. S.]

[Ψέφος fumus, tenebræ. Hesych. ψέφος· καπνός. Ψέφαι —λεπτοί. Quæ postrema glossa suadere videtur, originem verbi repetendam esse à ψέω rado. A radendo est fortasse notio ingrato sensu adficiendi, contristandi. Hinc etiam fumus dici potuit ψέφος, quia ingrato sensu oculos adficit: quod ipsum est Hebr. מרדה את עינים. in S. Codice obvium. A fumo propagata fuit significatio tenebricositatis, obscuræque noctis. Conf. ψέφας. E. S.]

Ψέω pp. rado, cognatum alteri ψάω. Ex Eustathii indicio linguæ Græcæ thema hoc restituit H. Stephanus, Th. t. 4. col. 700. B. [Conf. mox in ψήκτρα. E. S.]

[Ψήκτρα instrumentum, quo radimus; pecul. strigil. A ψάω, sive potius ψέω. Idem quoque ψηκτὴρ dicitur. In Præter. perf. Pass. olim dixere ἔψεγμαι, ἔψεξαι, ἔψεκται. A primo isto, ἔψεγμαι, manifesto descendit ψῆγμα, quod Hesychius reddidit ξύσμα· ὁ μικρὸν θρύμμα. πλάσμα. Ab altero, ἔψεξαι, est ψῆξις rasio, destrictio. A tertio denique, ἔψεκται, ψηκτὴς, et ψήκτρα, Hesychio i. q. ξύστρα, στλεγγίς. Conf. omnino L. C. V. ad Euripid. Hippol. vs. 1174. Diatr. p. 288. et infra in ψήχω. E. S.]

[Ψηλαφάω "pp. radendo tango, quod fit demulcendo manibus. Eximie, in arte equestri, ψηλαφᾷν dicuntur ii, qui manibus equum demulcent. Idem tribuitur cæcis, qui manibus palpando aliquid quærunt." Hactenus alibi Lennepius. De eodem verbo hæc habet L. C. V. "Ψηλαφᾷν verbum est compositum (de illo genere, quæ rariora sunt,) ex duobus verbis ψάω rado, et ἀφάω contrecto. Proprie ponitur de iis, qui in tenebris palpant. Propria vi usurpatur Act. Apost. c. 17. 27. et apud Platonem, in Phædone p. 99. φαίνονταί μοι ψηλαφῶντες οἱ πολλοὶ, ὥσπερ ἐν σκότει. Idem dixit in Protag. p. 310. ἐκψηλαφήσας τοῦ σκίμποδος cum obscuro loco palpando scabellum arripuisset."]

Ψὴν vermiculi genus &c. A ψάω [Hesychius: Ψὴν· εἶδος ζώου μικροῦ σηκοφάγον. Ψῆνες· κώνωπα τὰ ἐν τοῖς ἐλαφῶν γινόμενα. Ψῆνες· τὰ σπέρματα τῶν ἀρρένων φοινίκων. Ex quibus facile apparet, à minutissima forma dici. In eodem Hesychio est Adjectivum, hinc ductum, Ψηνός· ψεδνὸς, ὁ φαλακρός. Ψηνή· ἀραιά. Stirps igitur est ψέω, sive ψάω. E. S.]

Ψῆφος lapillus. A ψάω rado. [Alibi cel. Lennep. "Verbum ψάω à sono rei rasæ formatum est. A radendo vero vox ψῆφος pp. notat lapillum, vel calculum, rasum: quales esse solent litorales. Speciatim vero ψῆφος dicebatur calculus, cujus in ferendis suffragiis usus olim erat; unde figurate ipsum significabat suffragium." Conf. Hesych. in ψῆφος &c. ibidemque viri docti. E. S.]

[Ψήχω rado, frico, fricando detergeo. Hesych. Ψήχει· καταψαύσειν (καταψαίρειν) τρίβει, ξύει κ. τ. λ. Plura dederunt Pierson. in Verisimil. p. 132. 133. Salmas. Exercit.

Phœn. p. 589. B. et Valcken. Adnott. in Euripid. Hippol. vs. 109. p. 178. Stirps est ψάω, vel ψέω rado: è cujus Præter. perfecto, ἔψηκα, facta sunt ψήχω, ψάχω. E. S.]

Ψίαθος storea, teges. A ψίω, vicino alteri ψάω. [Conf. infra ψίω, unde ψιὰς, ψιάζω &c. "Ψίαθος peculiariter est storea, quæ è junco aut vimili contexitur." Vide H. Stephani Th. t. 4. c. 733. 734. ubi ex Hesychio observat, ψίαθον non solum esse τὴν χαμεύνην stoream, cui humi stratæ aliquis incubat, sed etiam τὸ φυτὸν, ἐξ οὗ πλέκεται ψίαθος ipsam plantam, ex qua texitur ejusmodi storea. E. S.]

Ψιὰς roris gutta. A ψίω. [Conf. ψακάς et infra in ψίω. E. S.]

Ψίθυρος susurrus. A sono. [Etymol. c. 818. 56. Τινὲς τὸ ψιθυρίζειν ἀγραμματοποιεῖσθαι φασὶν, ὡς τὸ ἀρὰς, καὶ σίζειν, ἀπὸ τοῦ τελευταίου ἦχου, ὑποφωνοῦντες τοῦ ἀνέμου· οἷον· Ἁδύ τι τὸ ψιθύρισμα τῶν δένδρων ἀκούειν κ. τ. λ. Conf. Valck. ad Theocr. Idyll. t. 1. p. 1. Idem vir summus, alio loco. "Parum distant" inquit "verba γογγύζειν, τονθορύζειν, et ψιθυρίζειν, quæ proprie significant labiorum motu tacitum murmur edere. Hinc transferuntur ista in significationem obtrectandi, sive maligne calumniandi. A ψιθυρίζειν fluxit ψιθυριστὴς· Tacitos obtrectatores Paulus hac voce designat, in Epist. ad Rom. c. 1. 30. Hesychius optime ψιθυρίζει interpretatur εἰς τὸ οὖς ἤρεμα λαλεῖ· ad aurem quid ipsi dicit. quod enim Græcis erat εἰς οὖς λέγειν, Latinis est ad aurem dicere. Hoc censetur esse obtrectantium, vel invidorum. Callimachi locus esse in Hymno Apollinis, vs. 105. ὁ φθόνος Ἀπόλλωνος ἐς οὔατα λάθριος εἶπεν· Sic enim scribendum est, pro ἐπ' οὔατα, cum Rich. Dawesio: invidia, vel invidus, clanculum dixit in aures Apollinis. Designatum illic voluit Callimachus, adversarium suum Apollonium Rhodium. Conferri poterunt notata in Phœniss. vs. 714." E. S.]

Ψιλὸς tenuis. A ψίω rado. [Etymol. c. 818. 35. Ψιλὸς ὁ ἄλαστος· παρὰ τὸ ψῶ. ὅθεν καὶ καταψῶν τὸ πᾶν ἀπέψεται, καὶ ἀφήρηται. κ. τ. λ. Hesych. Ψιλόν· γυμνόν, ἔρημον, εὐτελὲς, ἄτριχον καὶ πᾶν ἀποψιλωμένον." Derivantur autem ψιλὸς, et ψιαὸς, à ψάω, ψέω, ut à ψάω, ψαλὸς." Pierson. ad Moer. Att. p. 422.]

Ψιμμύθιος cerussa. A ψίω. [Conf. T. H. ad Aristoph. Plut. p. 393. 394. et Martinius in voce. E. S.]

[Ψινάδες capra sylvatica. Hesych. Ψινάδες· ἀγρία αἴξ. A ψίω, sive à ψοιὰς, quod à ψοίω obsoleto. Stirps est ψάω, quod vide. E. S.]

Ψίομαι fractum amitto. A ψίω. [Hesych. ψίεσθαι· κλαίειν. Ubi Is. Vossius legi jubet ψίεσθαι, collato altero ψίζομαι, quod Hesychius reddit κλαίουσα. A ψίω rado duci potuit ψίω radendo minuo. Inde ψίεσθαι, sive ψίεσθαι, ψίζεσθαι, idem est, quod Belgice dicimus kleinmoedig worden, animo quasi minui, unde significatio lacrymas fundendi, flendi. Vitis etiam figurate dicitur deficere, quando acinos defluere sinit: quod etiam, alia verbi forma, effertur ψιάζειν. Hesych. Ψιάζει· ἀποψεῖ· τὰ ἄνθη τοῦ καρποῦ φυλλοροεῖ. Ipsa autem vitis ψιὰς dicitur. Hesych. Ψιάδες· αἱ ῥοιάδες ἄμπελοι. E. S.]

Ψὶξ, ψιχὶς mica panis friati. A ψίω [Etymol. c. 819. 6. Ψὶξ· παρὰ τὸ ψίχω, τὸ ἐμβρωματίζω. "Est à ψίω λεπτύνω, tenuefacio: unde ψὶξ, ψιχὶς, mica, ut Glossæ." Alberti Obss. in Matth. c. 15. 27. p. 109.]

[Ψίττακος et ψιττάκη psittacus. Avis humanam vocem imitans: quæ etiam σίττακος dicitur, litera Π ab initio rejecta. Scribitur enim ψίττακος, pro πσίττακος. "Non dubito quin vox sit ab Indis, unde avis ipsa." Voss. in Etymol. Vide infra in ψώχω. E. S.]

[Ψίω spisso. Forma verbi est cognata alteri ψάω, &c. Hesych. Ψίσαι· ψωμίσαι. Etymol. c. 818. 4. Ψῶ καὶ ψίω, τὸ λεπτύνω καὶ ψαίω, ἐξ οὗ καὶ ψιάς. Ibid. vs. 48. Ψίω τὸ λεπτύνω, καὶ ἐλαττῶ· ἀφ' οὗ ψιὰς, ἡ κατὰ λεπτὸν τοῦ ὕδατος ἔκθεσις· ὡς λάμπω, λαμπὰς, ἕλλω, ἑλλὰς, οὕτω ψίω, ψιὰς, ἡ κατ' ὀλίγον κατερχομένη ἔρσος· οἱ δὲ παρὰ τὸ ψίω, τὸ ψωμίζω. Alio etiam loco (col. 820. 24.) eidem Etymologo ψίω est τὸ ἐμβρωματίζω, nimirum, quod Belgæ dicimus inbrokken, vel inbrokkelen, comminuentes et friantes, aut interentes panem. Itaque et ψιὰς pp. est mica, ac dein pro gutta tenuissima pluviæ ponitur: ψιάζειν porro guttatim cadere, minutatim stillare &c. Etiam à ψίω superest simplicissima forma ψὰ, quod et ψιὰ, f. g. à masc. ψιὸς, vel ψεὶς, minutissima gutta. Conf. mox ψοί. E. S.]

Ψοὰ, vel ψυὰ, clunis, lumbus. Haud dubie est à ψόω, quod idem ac ψάω rado, frico: "quia animal eam partem fricare solet," ut recte Martinius. Nempe à ψάω ψαὸς, à ψέω ψεὸς, à ψόω ψοὸς, pp. est, quod fricatur raditurve: unde ψόα Subst. sulca, et ψοὰ sive ψυὰ clunis. Eximie autem ψοαὶ sunt lumborum musculi. Vide Foës. in Œconom. Hippocr. E. S.]

Ψόλος fumus. A ψάω rado. [Hesych. Ψόλος· καπνὸς, αἴθαλος, φλὸξ, ἄσβολος. A ψάω rado, (nisi mavis a Perf. Medio verbi ψάλλω, unde ψάλλος,) ψόλος, pp. dicta videtur crepitatio, sive obscurum murmur flammæ; tum vero etiam fuligo, quæ abradi, sive radendo abstergeri solet. A ψόλος, sive, Dativo casu ψόλῳ, fluxit ψολόω. Hesych. ψολῶσαι· ψιλῶσαι, ξέσαι radere, limare: unde ψολόεις, epitheton fulminis crepitantis, ac cum crepitu ardentis. Od. Ω. 539. Ψ. 330. ubi vide Clark. et conf. Belg. rutelen. E. S.]

Ψόφος strepitus, a sono. [Hesych. Ψόφος· ἦχος, κτύπος. Consulatur H. Stephanus, Th. t. 4. c. 735. Glossæ veteres: ψόφος ὁ ἦχος crepitus, strepitus, fragor, sonitus &c. Analogice est à ψάω rado: de quo vide in cognatæ significationis nomine, ψόλος. Nisi placeat repetere à Perf. Medio ἔψοφα verbi ψέφω, unde ψέφος. A ψόφος porro est ψοφέω. Conf. ψέφος, et Valck. ad Euripid. Phœniss. p. 144. 145. E. S.]

[Ψόω obsoletum, pp. rado. Idem verbum fuit ac ψάω. Vide in ψοὰ, et infra in ψώω. E. S.]

Ψύδρακες et ψυδράκια pustulæ parvæ, papulæ: à Singularibus formis ψύδραξ, et ψυδράκιον. Hæc autem diminutiva orta à dativo ψύδροις. Glossæ vett. ψύδραξ tuber, ψυδράκιον papula. Stirps est ψύω, cognata aliis ψάω, ψέω, ψίω, ψόω. A ψύω nempe, primum ortum videtur ψύδω, ψύδειν hinc ψυδνὸς, ψυδρὸς. Unde in Hesychio ψυδνόν· χέρσος, ἀραιὸς, ὀλίγος, sicca, tenuis, parva, à radendo, scilicet, et confricando. A ψύδω porro descendit ψύδρα, et hinc ψύδραξ. Pustulas papulasve à radendo et fricando dici potuisse, nemo facile negaverit. E. S.]

Ψύθος mendacium, et ψυθὴς falsus. Dorice dicta fuisse monent Grammatici, pro ψευδὴς mendax, et ψεῦδος mendacium. Quæ tamen ita intelligenda sunt, ut formas ψύθος, et ψυθὴς, accipiamus pro derivatis à tertia Præt. perf. Pass. ἔψυσται, verbi ψύω. Hoc vero ipsum ψύω, quum, significatione secundaria, idem valuisse videatur ac propagata inde verba ψύχω, et ψίχω, exinde simul apparebit, notionem mentiendi et fallendi desumi potuisse ab illa proflandi, adeoque et ipsum ψεύδειν fallere, ψεύδεσθαι mentiri, idem pp. significare potuisse, ac proflare mendacia: qualis metaphora potissima est in illo Prov. 14. 5. יפיח כזבים עד שקר interprete Schultensio: proflant mendacia testes falsitatis, et ibid. vs. 25. כזבים מרמה יפיח. Qui mendacia spirat, impulsio in fraudem est. E. S.]

Ψύλλος pulex. A ψύω rado. [Ut a ψάω rado, ψάλω, ψαλὶς, sic a ψύω, ψύλω, ψυλὶς, et, media geminata, ψύλλος. Etiam f. g. dicitur ψύλλα. Animalculum hoc ita vocatum fuit a radendo, terendo, quod manu friante conteri solet. Aliud est ψύλλος apud Hesychium τὸ παχὺ, τὸ στεῖχον eodem fortasse flexu significandi dictum, quo קשה durus Hebræis similiter a radendo, terendo, limando, dicitur. E. S.]

Ψυχὴ anima, vita, pp. spiritus. A ψύχω spiro. [Conf. in ψύχω, et cel. Lennep. ad Phalar. p. 304.]

Ψύχω spiro &c. A ψύω rado, tergo, pertergo; ut ventus spirans: a cujus sono dicitur. [" Prima vis verbo ψύχειν fuit flandi, spirandi. Exspirando calida frigefiunt, humida siccantur. Itaque ex origine spirandi duplex facile fluxit refrigerandi et arefaciendi potestas.——Verbum autem ψύχειν, antequam litera adspirata χ in usum esset recepta, pronuntiabatur ψύκειν. Hinc remanserunt Aoristus secundus ἔψυγον nomina etiam ψυγμὸς, ψυγεύς. Verbum ψύχω oritur à ψύω· quod unum de quinque est, ex quibus prodiit, quidquid verborum et nominum est à ψ incipientium. A ψύχω nomen proxime ortum ψῦχος, significans frigus intensum. A ψύχω remanserunt Adjectiva ψυχρὸς et ψυχεινός. Prius, de frigore positum, proprie sic dicto, figurate significabat ridiculum et ineptum. Dicta, ad risum captandum prolata, sed à sapientibus auditoribus irrisa, quia erant invenusta, dicebantur à Græcis ψυχρὰ ἔπη. Conf. illa Machonis Comici apud Athen. l. 13. p. 585. Latine conversa ab H. Grotio in Excerpt. p. 854. A ψύχω nomen ortum ψυχὴ anima, ex origine, nihil aliud notat, quam flatum, sive anhelitum [Hebr. נפש] A Præter. perf. Pass. nomina orta sunt ψυγμὸς, ψῦγμα, ψύξις, ψυκτὴρ, ψυκτής. Ψυκτὴρ, apud Atticos frequens, vas notat vino refrigerando, poculisque eluendis, accommodum, teste Mœride Atticista, p. 422." [Conf. Pierson. l. c. et Ruhnk. ad Timæi Lex. p. 278.] [Compositum verbum ἀποψύχειν, et Medium ἀποψύχεσθαι, Homero recentioribus est mori. Videri possit ista vis ab origine longe remota: nec tamen est. Ἀποψύχειν, æque ac ἐκψύχειν, notat exspirare: notat quoque exspirando frigefacere, et Media forma, frigefieri. Hinc subnata significatio recreandi respirando. Ita v. gr. in loco Homerico, [Il. Χ. 2.] Trojani, currendo fatigati, dum sudorem abstergebant, vires debilitatas reparare nitebantur: quod poëta dixit ἱδρῶ ἀπεψύχοντο, pp. sudorem efflabant. Congruit eadem explicatio, Il. Λ. 620. ubi Iσοι ἱδρῶ ἀπεψύχοντο χιτώνων Στάντε ποτὶ πνοιὴν παρὰ θῖν' ἁλός· stantes in litore maris sudorem ad ventum exspirabant, et vestimenta exsiccabant. Hinc quoque nata notio moriendi. Qui animi patiebantur deliquium, ultimum etiam halitum efflantes moriebantur, Latine exspirantes, Græcis, (sed Homero longe recentioribus,) dicebantur simpliciter ἀποψύχειν. Plene Sophocles dixit βίον ἐκψύχειν, in Ajace vs. 1025. In Bionis carmine, sive Epitaphio Adonidis, Veneris ille amasius, moribundus atque ægre ducens animam, eleganter dicitur λεπτὸν ἀποψύχων. Homerus animam exspirare dixit θυμὸν ἀποπνείειν, Il. Δ. 524. Efflare halitum extremum dixit Accius Tragicus Latinus &c. L. C. V.] [Vide et virum summum ad Eurip. Phœn. vs. 1448. E. S.]

Ψῶα fœtor. Forte à ψάω rado, frico. [Etymol. Ψῶα καὶ ψῶζα, ἀμφότερα τὴν δυσώδη σημαίνει. Hesych. ψώα· σαπρία, δυσωδία. Pro ψάω, contracte dicitur ψῶ, pp. rado, frico. (Conf. ψάω.) A ψῶ hocce descendit ψῶος, ψῶα, ψῶον cujus forma feminina ψῶα, sive ψώα, pp. videtur notasse id, quod fricari sive scabi cupiat, et hinc, eximie, scabiem fœtidam. Suidas: Ψῶα [pro ψώουσα] νόσος τις. Εἴπωμεν Μακεδ. ἐς θεμῖας τοῖς στρατιώταις λιμὸν, καὶ ΨΩΧΑΝ ἐπιφέρει· οἱ δὲ φασὶ καὶ τὸ τῆς νόσου εἶδος, ὅτι ΚΝΗΣΜΟ'Σ μετὰ δυσωδίας ἐστί. E. S.]

Ψώθιον mica. A ψάω. [Docuit H. Stephanus Th. t. 4. p. 710. "Ψώθιον ab eadem origine esse, qua ψωμὸς, et significare itidem frustulum, micam; uti Hesychius dicit, ψώθια ὅσα τὰ τοῦ ἄρτου ἀποθραύσματα &c. Itaque haud dubie descendit vox à ψάω, ψῶ, rado comminuo. E. S.]

Ψωλὸς verpus. A ψάω. [Nimirum pro ψαωλός. Vide Valck. in χωλὸς, pro χαωλός. "Ψωλὸς verpum significat. Alioquin pp. notat derasum. Contractum enim est ex ψαωλὸς, quod à ψάω rado. Hinc ψωλοὶ, qui Judæis [מולים] circumcisi. Idem hoc ψωλὸς epitheton est Ægyptiorum, qui circumcidi quoque solebant, petulantiæ, libidinis, vel instituti etiam, causa. Ad libidinem hircorum refertur in Aristoph. Plut. vs. 267." &c. T. H.] [Conf. et Is. Casaubon. Animadverss. in Athenæi, l. 10. p. 764. ubi observat, "literis ΨΩ nonnunquam obscœni aliquid intelligi. Sed, qua notione inter prætextata verba censeatur τὸ ψῶ, aliam explicare se malle" dicit. Ergo et nos non explicabimus, cur τὸ αἰδοῖον dicatur ψωλὴ, in Aristoph. Avib. vs. 561. et alibi. E. S.]

Ψωμὸς buccella. A ψάω. [Malim equidem à ψάω frico, decortico: unde in Præter. perf. Pass. ἔψωμαι, et hinc ψωμός. Etymol. c. 819. 2. παρὰ τὸ ψῶ· τὸ λεπτύνω. Ἐκ τούτου τοῦ ψῶ, καὶ ψωμὸς, μέρος τι τοῦ ἄρτου· ὁ γὰρ ἄρτος διάθρυπτός ἐστι. Idem c. 819. 45. ψωμὸς, παρὰ τὸ ψήχεσθαι, ὑπὸ τῶν ὀδόντων, καὶ τρίβεσθαι. E. S.]

Ψώρα scabies: asperitas summæ cutis, ex se furfures eliciens &c. A ψάω. [Nimirum, ψῶρος pro ψάορος et χῶρος pro χάορος. Rationem denominationis dilucide exposuit Etymolog. c. 820. 1. ἀπὸ τοῦ ψῶ· ὅτι οἱ τῷ πάθει τούτῳ συνεχόμενοι, περὶ τὸ ψᾶν τε καὶ κνᾶσθαι τὰ στερεώτερα τοῦ σώματος μέρη, πολλὴν ἔχουσιν ἔφεσιν. Inde et ψῶρος, apud Hesychium, καλλωπιστής· quæ significatio satis intelligi poterit ex illo Socratis de Alcibiade, Memor. l. 1. Conf. Foës. in Œc. E. S.]

Ψώχω attenuo, in frusta comminuo. A ψάω. Alibi cel. Lennepius: "Verbum ψώχω respondet Latino friare, vel terendo fricare. A verbis, nimirum, ψάω, ψέω, ψίω, ψόω, et ψύω, varia fluunt derivata, quæ plerumque terendi, fricandive, notione usurpantur. Ista autem terendi notio pp. repetenda est à sono, qui edi solet, quando aliquid radimus, fricamus, aut terimus. Inest autem iste sonus in litera potissimum ψ· quare etiam omnia ejusmodi verba, à litera ψ incipientia, à sono facta esse censenda sunt" &c. Audiamus et L. C. V. "Verbum ψώχειν," inquit, "contractum est ex ψαώχειν quæ forma est auctior verbi veteris ψάω, significantis, in origine, rado. A radendi notione, tanquam ex fonte suo, fluxere significationes, huic verbo datæ, abstergendi, attenuandi, calefaciendi &c. [Conf. in ψαθυρός.] Hinc (Evangel. Lucæ c. 6. 1.) ψώχοντες ταῖς χερσὶ fricantes, sive, veteri verbo, friantes, i. e. fracta comminuentes. In Hesychii Lexico vox Lucanea, ψώχοντες, tanquam vulgo ignota, redditur his notionibus: λεπτύνοντες, ἀναξαίνοντες. Quod Lucæ dicitur ψώχειν, hoc Herodoto scribitur σώχειν. Iones etiam in sermone erant molles: ex diversis linguis, et diversis dialectis, ingenia populorum ab attento possent detegi. Multo utique lenius erat, et pronuntiatu facilius, quod Herodotus Ionice scripsit σώχειν [lib. 4. c. 245. p. 315. ubi videatur Wesselingius] quam, quod ceteri Græci pronuntiabant ψώχειν. Sic psittacus Latinis, ut et Græcis; sed σίττακον Iones dicebant. Pro ψελλίζεσθαι ore blæso loqui Ionicum Hesychius annotavit σελλίζεσθαι. Eadem ratio est vocum ψαθρὸς, et σαθρός· de quibus egit vir clariss. D. Ruhnkenius in Epist. Critic. 2. p. 65. (215. n. e.") L. C. V.] [Quodsi ad originem verbi ψώχω attendamus, videtur proxime repetendum à ψάω unde in Præt. perf. ἔψωκα, ἔψωχα, et hinc denuo ψώχω. E. S.]

[Ψώω, verbum cognatum aliis ψάω, ψέω, ψίω, ψόω, ψύω, pp. significavit rado. Hinc notio calefaciendi, radendo, nimirum, sive terendo studiosius. Vid. cel. Valck. in ψώχω. Hesychius ψῶσαι· θάλψαι. E. S.]

Ω.

Ὦ o! Factum est à sono exclamantis, et vocantis. [Addatur ὢ admirantis: unde formatum verbum "ὤζειν. Hesychius: Ὤζειν, βοᾶν † ὤζω, ἐβόησα, · ὤζοντες, βοῶντες, καὶ λέγοντες ὢ ὢ, καὶ θαυμάζοντες. Ælius Dionysius Eustathii ad Il. Χ. p. 1384. 39. Ὤζειν, τὸ θαυμάζειν ὡς ὢ (leg. ὢ ὢ,) λέγειν &c. L. C. V. Diatrib. in Eurip. fragm. p. 31. A. Idem, in Adnotatt. ad Adoniaz. Theocr. p. 403." Ὢ admirantis (quod ab Ὦ distinguit H. Stephan. in Append. Thes. p. 33. et 103.) verbum peperit ὤζειν, significans cum admiratione ὢ ὢ exclamare: semel illud legitur in Aristoph. Vesp. vs. 1518. quem locum, à se emendatum, primus explicuit R. Bentleius, in Resp. ad Boyleum, ex Ed. Lennepii Lat. p. 149." &c. Plura possunt legi apud ipsum. L. C. V.]

[Ὠβὰ tribus: pars populi in certas classes distincti, Dialecto Laconica. Stirps videtur esse ἄω, sive potius ὄω fero: de quo verbo dictum jam est in οἴω, et dicendum recurret in ὠόν. Antiquioribus circello pro ω scriptum fuisse ο, cum virgula quadam, supra adscripta, vel et οο, geminatum, pro eodem adhibitum fuisse, satis constat. Vide Lennepii Analog. cap. 2. p. 33. Adde ipsum Platonem in Cratylo, p. 420. A. Scholiasten Euripid. ad Phœn. vs. 688. Valck. ad Eurip. Phœn. p. 216. 260. 688. Villoison in Diatr. p. 124. 159. 168. &c. subjunctumque Indicem locupletissimum; ne alios laudem, numero plures. Hoc igitur pacto ab ὄω factum est ὄϊς, ὄϊ, ὄϊν, et (vocalis longæ signo adscito ω) ὤϊς, ὤϊ, ὤϊν. Porro, ut hiatus inter vocales, leniori pronuntiatione, tolleretur, adscita fuit deinde litera consonans β, ab Æolibus præsertim et Doribus. Conf. Analog. Lenn. cap. 16. p. 207. et animadversa. p. 332. ac p. 311. ibidemque laudatos viros doctos. Itaque, pro ὤϊ, jam habebimus ὠβὶ, pp. quæ feratur, vel in lucem proferatur, educatur, et, Substantive, tribus. Etiam, masculina forma, exstat ὦβος, quod vocabulum ab Hesychio redditur τόποι μεγαλομερεῖς. Ceterum ab ὠβὰ, sive Dativo ejusdem ὠβᾷ, novum verbum formatum est ὠβάζω populum (in ὠβὰς) distribuo. Conf. Suidas in ὠβάς. E. S.]

[Ὢγε interjectio. Ὠγμὸς vox elatior. Suidas; Ὦγε ὀλόφυξις. Hesych. Ὠγμός· φωνὴ μετὰ τοῦ ἐκπλαγῆναι, ἢ μετὰ χαρμονῆς. Verbum videtur fuisse ὤγω, pro ὄγω, è stirpe ὄω, οἴω, pp. fero, tollo, attollo. Hinc ὀγὴ pp. elata structura, et dein interjectio. Porro ὠγμὸς elata vox sive vox fortius prolata: ab ὤγμαι, sive ὤγμαι, prima Præteriti perf. Passivi. E. S.]

[Ὠγύγιος Ogygius, antiquissimus. Etymol. c. 820. 37. Ὤγυγος, ἀρχαῖος βασιλεὺς Ἀθηνῶν· ἀφ' οὗ καὶ ὠγύγιαι πύλαι ἐν Θήβαις· καὶ πᾶν τὸ ἀρχαῖον ὠγύγιον φασί, διὰ τὸ πολὺ αὐτὸν γενέσθαι ἀρχαιότατον κ. τ. λ." Conf. et Hesych. ac Suidas. "Ogyges Atticæ, simul et Bœotiæ rex, Eleusinæ conditor: ad cujus ætatem diluvium in Græcia, Deucalionæo prius, referunt, utrumque à Noachico diversum; contra quam plures existimant. Vid. Scaligeri Animadv. ad Euseb. p. 22. Prideaux ad Chron. Marmor. p. 92. Chronologi veteres fere consentiunt, (ut Julius Africanus docet apud Euseb. in Chronico p. 25. 27.) diluvium Ogygium incidisse in annum, ante primam Olympiada, 1020: quæ quum Christum præcedat annis 776, illud esse figendum videtur in annum, ante Christum natum, 1796. Multa, de hoc Ogyge, ceterisque Atheniensium regibus, singulari libro, (quem Volumen 4. Thesauri Græcar. Antiquit. continet,) Joh. Meursius est commentatus. Quod autem omnium in Græcia regum fuerit vetustissimus, aut vetustissimis par, (utpote Jacobo patriarchæ, si Eusebio credimus, æqualis: et longe supra certi temporis fastos evectus,) ideo quævis prisca, et antiquissima Græci vocant ὠγύγια. Simmias Rhodius in Pterygio ὠγύγιον σκῆπτρον regnum vetustum. Empedocles ὠγύγιον πῦρ, quippe primum, ex ejus sententia, rerum naturalium elementum. Thebanis Bœotiisque hunc usum fuisse proprium, notat Lutat. ad Statii Theb. 1. 173. Vide Spanhem. ad Callimachi Hymn. in Jov. vs. 14. Nomen ipsum ex Oriente ab עוג vel עוגג videtur profectum." T. H.]

Ὠδὴ ode, canticum, pro ἀοιδή. Alio loco cel. Lennepius: "Verbum ᾄδειν, ut et nomen ᾠδή, pp. convenit in cantum quemcumque, et vix differt, nisi sono, ab Ionico ὑδέομαι, cujus formæ simplicior ὕδομαι, nomen ὕμνος peperit. —— Verbum ἐπᾴδω, vel Medium ἐπᾴδεσθαι, significat idem quod incantare, eo, nempe, sensu, quo dici solet incantatio, vel cantio magica, atque inde ἐπῳδὴ interdum sonat cantionem magicam. Interdum etiam specialim nomen istud usurpatur in carmine lyrico: quando ἐπῳδὸν vocant cantum, qui reliquo carmini subjicitur, et ei veluti respondens accinitur" &c.

[Ὠδὶν, sive ὠδὶς, ῖνος, dolor parturientis. Lennepius, alio loco: "Probe apud Græcos distinguendæ sunt" inquit "voces ὀδύνη, et ὠδὶν, vel ὠδίς. Prius quemcumque dolorem significat, [pp. pungentem. Vide supra.] posterius vero specialim dolorem notat mulieris parturientis: unde, in Plurali, ὠδῖνες sæpe significant ipsum partum, seu pariendi actionem; quemadmodum fere cernitur in locutione λῦσαι τὰς ὠδῖνας τινὸς partum alicujus solvere, vel partum adjuvare. Ab utroque nomine verba deducta primitivorum naturam sequuntur: et quidem ὀδυνᾶσθαι, ab ὀδύνη, generatim dolere, ὠδίνειν vero, ab ὠδὶν, idem est ac dolore partus laborare: unde deinceps notat parturire, et sæpius metaphorice ponitur, et parturire apud Latinos." Etymol. c. 821. 5. Ὠδὶς, παρὰ τὸ ὠθῶ· ὠθίς τις οὖσα, δι' ἧς ὠθεῖται τὸ βρέφος. Videri posset conferendum esse verbum ὤθω, ex quo propria eluceat notio premendi et nitendi: ut ὠδίνειν, sive ὠθεῖν, pp. sit niti, et de nisu parturientis ponatur." Ὠδῖνες pp. sunt dolores exquisiti, quales mulier patitur parturiens. Schol. Sophoclis ad Electr. vs. 533. αἱ ἐν τῷ τίκτειν ὠδῖνες πᾶσαν ὀδύνην ὑπερβάλλουσιν ὑπεραίρουσαι. Veteri Hymno in Apollinem, Latona, per novem dies novemque noctes ὠδίνεσσι πέπαρτο partus jacebat confixa doloribus. Infantes difficili partu in lucem editi, in stilo sublimi, ὠδῖνες audiunt, ut apud Æschylum in Agamemn. vs. 1427. et Euripid. in Ione, vs. 45. Recte, meo quidem judicio, cl. L. Bos, Exercitt. p. 69. phrasin (Act. Apost. c. 2. 24.) desumtam esse credidit ab eo, qui manu obstetrice faciat, ut mulier, nixu vehementi fatigata, partu liberetur, atque onus naturæ deponat." L. C. V.] [Quod si tamen locum insignem Homeri, Il. Λ. vs. 268-271. compares cum altero illo, Od. ι. 415. vix dubitaveris, quin ὠδὶς, æque ac ὀδύνη, origine sua pp. significaverit dolorem acutum: ut ὄδω, et ὤδω, formæ verborum sint eædem, et scriptione sola diversæ. E. S.]

Ὠθέω pello. Ab ὄθω, quod cum ὤθω componendum. [Formam simpliciorem ὤθω nobis præbet Etymol. col. 351. 48. Ἔωσε· ἀπὸ τοῦ ὤθω, inquit, τὸ ἀπωθῶ, ὁ μέλλων, ὤσω· ὁ ἀόριστος, ὦσα, καὶ, πλεονασμῷ τοῦ ε, ἔωσα. De fluctu vehementius urgente verbum ὠθεῖν legitur, Il. Φ. 241. Ὤθει δ' ἐν σάκει πίπτων ῥόος, οὐδὲ πόδεσσιν Εἶχε στηρίξασθαι. De austro item, ingentem fluctum vi sua impellente, Od. Γ. 295. Ad priorem vero locum Eustath. p. 503. 29. Τὸ μὲν ὠθεῖν λίαν, inquit, ἀπὸ τῶν ἄνω ἐπὶ τὰ κατώτερα λέγεται· τὸ δὲ ὠθεῖν ἀνάπαλιν. Itaque pulchre verbum hoc adhibuit poëta de Sisypho, lapidem ingentem sursum pellente, lapidemque, iterum delapsum, summa vi ad altiora iterum repellente, Od. Λ. 595. λᾶαν ἄνω ὨΘΕΣΚΕ ποτὶ λόφον —— Αὖτις ἔπειτα πέδονδε κυλίνδετο λᾶας ἀναιδής· Αὐτὰρ ὅγ' ἂψ ὨΣΑΣΚΕ τιταινόμενος. Ubi in transitu observari velim, formas verbi derivatas, (ὤθεσκε et ὤσασκε,) ab eodem fonte ὄω, sive ἴω, unde ὠθέω, deductas. Lege hic Eustath. p. 1702. 15. et 39. ὠθεῖται γὰρ μὲν λίθος κάτωθεν ἄνω, κυλίνδεται δὲ ἀνάπαλιν. Denuo idem Eustath. p. 1790. 59. κυρίως γὰρ ὠθεῖν, τὸ ἀπὸ χθαμαλωτέρου ἀνάγειν εἰς ὑψηλότερον. Conf. et T. H. in ὤθομαι. E. S.]

Ὠκεανὸς oceanus. Ab ὠκὺς celer. [Ex oriente repetendos esse vocis ὠκεανοῦ natales, post Vossium, eximie docuit S. Bochartus, Geogr. Sacr. l. 1. cap. 36. col. 638. 639. Ubi simul Homeri loca de Oceano in medium dedit vir summus: &c. 638. 60. "Sub Davidis" sic pergit "et Salomonis regno, (quo ævo natum esse Homerum plerique volunt,) Phœnices, non in Oceanum modo, sed et in Ortum, per mare Rubrum cœperunt latius se diffundere, et longinquis navigationibus utriusque Oceani remotiora frequentare. Et mare illud vastissimum, quo terram circumquaque cingi deprehenderunt, mare חוג og. sua lingua, vocarunt, id est, mare ambitus. Quomodo Arabice vocari diximus אלבחר אלמחיט mare ambiens. Unde Græcis nata vox ὠγὴν, quod Oceani fuit priscum nomen. Hesychius: ὠγήν, ὠκεανός" &c. Conf. porro Scholiast. ad Euripidis Bacch. vs. 405. ubi βαρβάρου ποταμοῦ nomine oceanus venit, et idem poëta, in Oreste, vs. 1376. quo loco ὠκεανὸς ἀγκάλαις ἑλίσσων κυκλοῖ χθόνα dicitur. Hæc Bocharti etymologiam haud parum confirmant. E. S.]

Ὠκὺς celer. Pro ὀκὺς, ab ὄκω, vicino alteri ἄκω, i. e. acuo. [Etymol. Ὠκὺς σημαίνει τὸν ταχύν· παρὰ τὴν ἀκὴν, ἥτις δηλοῖ τὴν ὀξύτητα, γίνεται ἀκὺς καὶ, τροπῇ, ὠκὺς κ. τ. λ. Simillima ratione Hebr. מהיר pp. est ὀξὺς, acutus, dein penetrans, celer, festinus. Conf. dicta in ὀξύς. Ceterum formam Comparativam vocis ὠκὺς, apud Latinos mansisse in ocyor, ocyus, observatum sæpius fuit. Vide Vossii Etymol. et ibidem laudatos doctiss. viros. E. S.]

Ὠλένη cubitus, brachium. Ab ἐλέω volvo, flecto. [Est pp. forma Adjectivi f. g. à masc. ὤλενος. "Ὤλενος et ὠλένη Lat. ulnus et ulna. A simpliciori ὦλος, quod veteres pro brachio posuerunt. Hesych. Ὠλλὸν (ὦλον) τὴν τοῦ βραχίονος καμπήν, brachii flexuram &c." T. H.] [Conf. Salmas. Exerc. Plin. p. 872. a. et Vossii Etymol. voce ulna. Vide porro in ἴλλομαι, ἴλλος, εἰλέω. Masculinum ὤλενος servatum fuit in Ὤλενος olenus, nomine viri proprio apud Eustathium, p. 883. 1. Etiam formam vocis simpliciorem ὠλὴν memorat Suidas in ὠλέναι. Ὠλὲν δὲ, inquit, ὠλένας, ἀρσενικῶς ταῖς ὠλέναις, πληθυντικῶς. Ab hoc, nempe, Genitivo ὠλένος, novum fluxisse Adjectivum ὤλενος, ὠλένη, ὤλενον, credibile est. Ceterum brachium, sive brachii curvatura à volvendo ἕλω, sive ἐλέω, (in Gen. ἐλένος,) videtur dicta: quia jactari solet brachium, ac veluti volvi. E. S.]

[Ὤμιλλα ludus nucum. Suidas: παιδιά τις, ἐν ᾗ ὁ εἰς τὸν κύκλον βαλὼν κάρυον, ἔστι ἐμμιλλας, καὶ —— ἀπὸ συναγέρσεως ἡ ὤμιλλα. Kusterus postrema hæc legi jubet ἡ ἅμιλλα. Ἅμιλλα certamen, quid pp. sit, explicuit Lennepius. Aptius tamen, ni fallor, componi poterit alterum ὅμιλος, sive ὅμιλος, pp. simul convolutus, simul congregatus, ut explicuit T. H. Itaque ἡ, sive ἁ ὅμιλα dare potuit ἅμιλλα, ὅμιλλα, ὤμιλλα: qua voce nucum congregatio dici potuit, quam circulum, sive ollam, vulgo dicunt. E. S.]

Ὦμος humerus. Ab ὄω fero, porto. [Etymol. c. 822. 23. ὁ παρὰ τὸ οἴσω μέλλοντα (ὁ γὰρ βαστὰς οἶα τίθεται) γίνεται οἶμος, καὶ ὦμος, ἐφ' οὗ φέρομεν τὰ φορτία, τροπῇ τῆς οι διφθόγγου εἰς ω κ. τ. λ. Nimirum, quemadmodum, (eodem docente Etymologo, c. 822. 33.) pro οἴ μοι væ mihi! dicitur ὤμοι, ita pro οἶμος dixere ὦμος. Stirps igitur οἴω, sive ὄω, fero, tollo. Ab illius quidem verbi, οἴω, prima Præter. perf. Pass. ὦμαι, ὦσαι, ὦμος, pp. vocatus videtur humerus, sive quod tollat onera, (uti placet Etymologo,) sive potius, vi formæ Passivæ, quod attollatur: nullum enim membrum fere corporis humani est, in quo sublatio illa magis attendatur. Unde Belgis frequentissima phrasis. *den schouder opligten.*" Ab ὦμος, sive potius ὦμος, Latinis etiam umerum, humerum, dictum fuisse, Vossius docuit. Conf. et seq. ὠμός. E. S.]-

Ὠμὸς crudus. Ab ὄω fero, porto. Dicitur de fructibus, [nondum decerptis,] quos etiamnum fert arbor. [Forma sua Passivum est, ut alterum ὦμος, à quo non, nisi acc., differt. Etymologus c. 822. 16. Παρὰ τὸ ὦ, τὸ ὑπάρχω repetit: quod nimis subtile est. Recurramus igitur denuo ad stirpem ὄω, sive potius οἴω fero: de quo lege dicta superius. Tali è fonte ὠμὸς, ἡ, ὀν, pp. est qui, quæ, quod fertur, nempe, ab arbore, atque adeo pp. dicitur de fructibus, teste Aristotele, lib. 4. Meteorol. apud H. Stephan. Th. t. 4. c. 778. Plura dabunt l. l. Stephanus et Foësius in Œcon. E. S.]

[Ὠνέομαι emo, mercor. Etiam ὠνέω, forma Activa, in usu olim fuit. Hesych. Ὠνεῖν, πωλεῖν, ἀγοράζειν. Conf. Pierson. in Mœrid. p. 156. 157. Eustath. p. 1383. 11. ab ὄνος asinus dictum censebat τὸ ὠνεῖσθαι. "Ὥσπερ δὲ" inquit "ἀπὸ τῶν ἀρνῶν τὸ ἀρνεῖσθαι εἴληπται, οὕτω καὶ ἀπὸ τῶν ἐπὶ τοῖς ζώοις πώλων, εἴρηται τὸ πωλεῖν· ἀρέσκει δέ τισι, καὶ ἀπὸ τοῦ ὄνου κατὰ ἔκτασιν τῆς ἀρχούσης, τὸ ὠνεῖσθαι συνάγεσθαι" κ. τ. λ. Commodius fortasse repetas ab ὄω, ὀνέω, pp. cumulo, accumulo, adaugeo: ut ὠνεῖν pp. dixerint veteres de licitatione, qua, augendo pretium, emtio, venditio contrahatur. Egregius locus hanc in rem est Herodoti l. 3. c. 224. p. 269. de Dario, Sylosontis amiculum frustra emere cupiente, ἐπεθύμησε, inquit, τῆς χλανίδος, καὶ αὐτὴν προσελθὼν ὨΝΕΕΤΟ. Ita et Aristophan. Plut. vs. 519. de emtione servorum, quæ fit auctione publica, ἐωνήμεθ' ἀργυρίου et alibi passim. Conf. dicta in ὄνειαρ, ὄνομαι, ὄνομα &c. E. S.]

Ὤον vox non Græca, sed falsa. [Occasione vocis ὑπερῷον commemoravit eam vocem Eustathius, ad Od. Α. p. 1420. 52. Λέγεται δὲ ὑπερῷον τὸ ὑπεράνω οἴκημα· ὦα γὰρ, κατὰ γλώσσας, τὰ οἰκήματα. Vide H. Steph. Th. t. 2. c. 1253. D. et lege, quæ ad verum vocis ὑπερῷον compositionem pertinent, indicata, superius. E. S.]

Ὠὸν ovum. Ab ὄω fero. [Sive potius ab οἴω. Distincte magis hinc intelligas illa Etymologi, c. 822. 39. ὠὸν δὲ γίνεται, ὅτι τὸ ὠὸν τὸ ι ἔχει· πρῶτον μὲν, ὅτι ἔρχεται τὸ ι, κατὰ διάστασιν παρὰ τῇ Σαπφοῖ· φασὶ δὴ ποτα Λήδαν ὑακίνθινον πεπυκαδμένον εὕρην ὤϊον· —— δεύτερον δὲ, διὰ τὸν χαρακτῆρα· τὸ γὰρ διὰ τοῦ ωου μονογενές· —— εἰς τὸ ζῷον· τὸ δὲ ᾠὸν ἐξέρχεται. —— Ἐτυμολογεῖται δὲ παρὰ τὸ οἶον· μόνον γὰρ τίκτεται. "Male ab αἴθω splendere. Sunt enim ova fere alba et splendida. Ideo forte et hodie Græcis αὐγὸ est ovum, ut Danis æg, Angl. egge et Hebr. ביצה ovum à בוץ (ביץ) album esse." Martinius in Etymologico. Neutra derivatio mihi quidem plana satis est. Οἶον pp. videtur esse Participium præs. Act. neutr. gen. verbi οἴω fero. Itaque οἶον, et, pro hoc scriptum ὠὸν, pp. fuerit ferens, sive portans, nempe pullum, pullum in se continens. E. S.]

Ὠὸπ acclamatio nautica. Factum à sono. [Vide Aristophan. Ran. vs. 182. et Aves, vs. 1394. et Scholiast. E. S.]

Ὥρα tempus pro ὅρα, quod ab ὅρος terminus: de quo suo loco. Alibi cel. Lennep. "Nomina, quibus tempus designatur, ὥρα, καιρὸς, et χρόνος, differunt significatione. Et quidem χρόνος generatim idem valet, quod Latinis tempus: ubi, nempe, indefinite sermo est de tempore, sive temporis duratione; ut, quando Græci dicunt πολὺν χρόνον διατρίβειν, i. e. multum tempus terere, in aliquo loco. Καιρὸς autem præcipue significat temporis punctum, ad aliquid agendum opportunum; adeoque opportunitatem temporis. Hac ratione dicitur aliquis ἐν καιρῷ ἐλθεῖν, i. e. in tempore, vel opportune, venire. Nostrum autem ὥρα tum poni solet à Græcis, quando tempus intelligi volunt definitum, seu fixum et statutum, sive naturæ legibus, sive etiam hominum institutis, sive quocumque alio modo. Ad primum genus pertinet, ubi quatuor anni tempestates ὧραι vocantur, vel ὧραι τοῦ ἔτους. Quemadmodum quoque dicitur ὥρα ἔαρος, ὥρα θέρους, χειμῶνος et similia. Plerumque autem de autumno Græci ὀπώραν dicunt. Ad alterum genus, ubi significat tempus hominum institutis fixum, pertinet locutiones, ὥρα τοῦ δείπνου, ὥρα τοῦ καθεύδειν &c. Ab ista potestate hujus vocis quodammodo deflexerunt Græci posteriores, quando 24. partes diei ὥρας vocaverunt. Fuit usus ille ignotus antiquioribus Græcis, qui alia ratione distinxerunt diei tempora, iisque nomina dederunt ab umbra solis. Ita à veteribus certa diei tempora vocantur, v. gr. ἑξάπους σκιὰ, i. e. umbra sex pedum, δεκάπους σκιὰ umbra decem pedum &c. Ab omnibus istis parumper recedit usus vocis ὥρα, quando de specie formæ ponitur. Nihilominus tum etiam potissimum spectatur tempus ætatis, quo quis maxime floret et viget, quodque veluti naturæ legibus quoque definitur. Inde ὡραῖος specialim dicitur homo, qui ea est ætate, quando maxime species formæ commendabilis est, atque hoc modo vox pulcrum, speciosum notat, ætatis habita simul ratione. &c. Hactenus Lennepius: quem vide in χρόνος, et καιρός. Adi et Platonem in Cratylo, p. 410. d. Salmasii Exerc. Plin. p. 446. ss. Grævii Lectt. Hesiod. p. 8. 150. Menagii Amœn. p. 374. Pierson. ad Mœrid. p. 126. et infra in ὥρα. E. S.]

Ὥρα cura. Origine sua convenit cum ὥρα. [Itaque bina ista confudit Etymologus c. 823. 7. Ὥρα σημαίνει τὴν φρονφὴν, καὶ τὸ κάλλος, ἐξ ἧς καὶ ὡραῖος. (Sed vide hic viros doctos, Grævium in primis et Lennepium, ad superius ὥρα.) Σημαίνει δὲ τὴν φροντίδα, καὶ τὸ τέταρτον τοῦ ἐνιαυτοῦ, καὶ τὸ ἑνδέκατον τῆς ἡμέρας· γίνεται παρὰ τὸ ὠρῶ, τὸ φυλάττω. Veriorem, ni fallor, etymologiam vide in ὄρω figo, &c. A figendo est etiam notio metaphorica curandi. "Ego omnia mea studia, omnem operam, industriam, cogitationem, mentem denique omnem, in Milonis consolatu fixi et collocavi. Verba sunt Ciceronis ad Div. l. 2. 6. Idem in Anton. Philippica 14. 9. Nonne satis est, ab hominibus, virtutis ignaris, gratiam bene merentibus non referri? etiam in eos, qui omnes suas curas in reipublicæ salute defigunt, crimen, invidiaque, quæretur? Conf sis Dissert. nostram in Cantic. Hiskiæ, p. 200. &c. Ceterum ab hoc ipso ὥρα, (præposita litera K, sive C,) Latinorum curam dictam fuisse, post Isaac. Vossium, docuit cel. Burgessius ad Dawes. Misc. Crit. p. 385. E. S.]

Ὠρίων orion: signum cœleste. [Etymol. c. 823. 56. Ὠρίων, κατὰ τροπὴν τῆς ου εἰς ω, ἀπὸ τοῦ Οὐρίων, ἔστιν ἀπὸ ἱστορίας, ἀπὸ τοῦ οὐρῆσαι τοὺς θεοὺς ἐν τῇ βύρσῃ, καὶ γενέσθαι αὐτόν· ἔστι καὶ ἄστρον, οὕτω καλούμενον. Sed adi Eustath. ad Hom. p. 390. 28. 1156. 4. 1535. 41-50. 1255. 19. E. S.]

Ὠρύω ululo. Factum à sono. [Etymol. c. 824. 2. Ὠρύω σημαίνει τὸ ἀλαλάζω· παρὰ τὸ ἄω, ἀῶν, τὸ φωνῶ, γίνεται ἀωρύω, καὶ, κράσει τοῦ α καὶ ο εἰς ω, ὠρύω· ὃ γίνεται αὐωρύω, καὶ κράσει τοῦ αυο εἰς ω, ὠρύω, κ. τ. λ. "Ὠρύεσθαι ululare luporum proprium. In Polluce leporum, vulpium et thoum. In aliis canum ululantium. Græci tamen interpretes de leone passim usurpant. Ita etiam Petrus Apostolus" &c. Bochart. Hieroz. P. 1. p. 7. 730. E. S.]

Ὡς particula, varios usus habens. Oritur ab ὅς. [Consulantur omnino Etymol. col. 824. 13-54. Hesychius in voce. H. Stephani Thesaurus, et, qui de Particulis Græcis eruditissime scripsit, in eximio opere ætatem laturo, vir clariss. H. Hoogeveen, Doctr. Particul. cap. 57, p. 1171-1234. Mea quidem ex sententia hoc ipsum ΩΣ nihil aliud est, quam ΟΙΣ, Dativus vel Ablativus Pluralis, Articuli vulgo dicti Postpositivi, verius autem pronominis relativi, ΟΣ. Itaque tali ex origine τὸ ΩΣ respondebit Lat. quibus, scil. modis, vel simili voce per ellipsin suppressa. Pro οἷς dixerunt primum ᾧς, ut pro Μιλησίοις, Μιλησίῳς, pro σιγηλοῖς, σιγηλῷς. Frequenti vero usu iota subscriptum neglectum fuit: ut in aliis benemultis. De ὡς pro εἰς, vulgo accipi solito, adi L. C. V. ad Herodot. 3. 269. E. S.]

Ὠφελέω juvo. Conf. ὀφέλλω, ὀφέλω, et Lat. ope. [Vide T. H. supr. eruditissime de hoc verbo disputantem. Conf. etiam Pierson. ad Mœrid. p. 426. 427. Koen. ad Corinth. p. 182. &c. &c. E. S.]

Ὠχρὸς pallidus. Pro ὀχρὸς ab ὄχω. [Conf. Foësii Œcon. Hippocrat. E. S.]

LAMBERTI BOSII

REGULÆ PRÆCIPUÆ ACCENTUUM.

1. Accentibus vetustissimi Græci scribendo usi non sunt, ut ex antiquis MStis apparet. Quia vero hodie, et à longo tempore, in Græcorum libris usurpantur, nec suo carent usu: breviter quædam de iis monenda sunt.

2. Accentus est pronuntiandi ratio, qua Syllaba alia in pronuntiando attollitur, alia deprimitur, alia inflectitur et tardius trahitur: quod indicant notæ Accentus, quæ sunt tres: Acutus (´) nota est adscendentis vocis: Gravis (`) nota descendentis: Circumflexus (῀) nota primo adscendentis, dein descendentis, vocis: constat ex Acuto et Gravi, sustinet et quasi circumagit vocem. Nomina ab re Musica petita videntur.

3. Acutus potest esse, vel in Ultima syllaba, quale vocabulum dicitur ὀξύτονον· vel in Penultima, quale παροξύτονον· vel in Antepenultima, quale προπαροξύτονον.

4. Gravis nusquam scribitur, nisi in fine. Omnis enim Acutus in fine vocis fit Gravis in orationis contextu: hoc solo modo Gravis scribitur, alias subintelligitur in syllabis, quibus, nec Acutus, nec Circumflexus, est impositus. Sic τύπτω, et γράφω, in priore syllaba habentia Acutum, in posteriore intelliguntur habere Gravem: cujusmodi verba ideo vocantur βαρύτονα.

5. Circumflexus scribitur, vel in Ultima, et vocabulum sic notatum vocatur περισπώμενον· vel in Penultima, et vocatur προπερισπώμενον.

6. Omnis dictio unum ex hisce tribus Accentibus necessario requirit, præter aliquot voculas monosyllabas, quæ plane accentu carent: ut ὁ, ἡ, οἱ, αἱ, οὐ, οὐκ, οὐχ, ἐν, εἰς, ἐκ, ἐξ, εἰ, ὡς, quando sicut denotat; quum vero pro sic usurpatur, acuitur, ut ὥς, quando in fine periodi ponitur. Acuitur etiam οὐ sententiam claudens: ut ἀντιφήσεις, οὔ.

7. Non plures præter unum Acutum natura habet quæque vox. Quum tamen vox aliqua duobus notata est Accentibus: prior est naturalis, posterior adscititius, quem accipit à dictione Enclitica, quæ tum suum Accentum amisit.

8. Sunt autem dictiones Encliticæ, quæ ἀπὸ τοῦ ἐγκλίνειν, ab inclinando, dictæ sunt, quæ in vocem præcedentem inclinant, eamque suo Accentu afficiunt:

Attic. του, τευ, pro τινος, τῳ, pro τινι.

Nom. τις, τι, indefinitum per omnes Casus et Numeros.

Pronom. μου, μοι, με, μιν· σου, σοι, σε, σφ· οὗ, οἷ, ἕ, μιν, σφε, σφιν, σφισι, σφωι, σφας.

Verb. φημι, et εἰμι, in toto Præs. Indicat., excepta secunda Sing.

Adverb. πως, πω, πη, πῃ, ποθεν, ποτε, ποθι.

Conjunct. τε, γε, τοι, ῥα, θην, περ, κε, κεν, νυ, νυν.

9. Enclitica, abjecto suo Accentu, Ultimam præcedentis vocis acuit, quando ea Acutum habet in Antepenultima, vel Circumflexum in Penultima: ut ἄνθρωπός τις ἦλθέ ποτε.

10. Non tamen semper rejicit Enclitica Accentum: sed retinet aliquando, nonnunquam etiam plane perdit, et non transmittit Accentum.

11. Retinet Enclitica Accentum in initio membri, vel etiam singularis emphaseos gratia: ut εἰ ἀγαπῶ σέ, φίλε, χάριν· Οὐ σὺ τὴν ῥίζαν βαστάζεις, ἀλλ' ἡ ῥίζα σέ. Verbum ἐστὶ quoque in initio membri, aut post voculas οὐκ, ἀλλὰ, ὡ, καὶ, retinet Acutum, sed retrahit eum ad priorem syllabam: ut ἔστιν ἄνθρωπος, ὃς κ. τ. λ. ἀλλ' ἔστιν οὐκ ἔστιν.

12. Retinet etiam Enclitica Accentum, quando Ultima in vocabulo properispomeno desinit in Consonam duplicem: ut ὁμῆλιξ μοῦ æqualis meus.

13. Retinet pariter Accentum Enclitica dissyllaba, posita post vocabulum paroxytonum: ut ἁμαρτία ἐστί· λόγος ἐστί.

14. Amittit vero plane Accentum Enclitica monosyllaba post vocabulum paroxytonum: ut λόγος μου ἄνδρα σου. Similiter post perispomenon: ut ἀγαπῶ με. Post oxytonum etiam quidem amittit: ut ἀνήρ τις· ubi pro Gravi scripto super ἀνὴρ ponitur Acutus.

Regulæ Generales de Accentibus.

1. Monosyllaba contracta, et quædam alia natura longa, circumflectuntur: ut φῶς, νοῦς, οὖς, ναῦς, γραῦς, παῖς, πᾶς, πῦρ, πῶς. Sed brevia, et longa non contracta, acuuntur: ut ὅς, ἅλς, παῖς, χείρ, χθών.

2. Dissyllaba cum constant ex duabus brevibus, priorem acuunt: ut λόγος, μένος.

3. Dissyllaba constantia ex duabus longis, pariter priorem acuunt: ut Ἥρως, Ἥρα, ᾖδε.

4. Dissyllaba priore brevi, et posteriore longa, itidem priorem acuunt: ut ἔρως, λόγων.

5. Dissyllaba, cum sint priore longa natura, et posteriore brevi, vel positione longa, priorem circumflectunt: ut σῶμα, βῆμα, δῆμος, κλῶπες, οἶκος. Quod vero quædam voculæ tales dissyllabæ, ut ὥστε, τοίνυν, καίτοι, εἴτις, acuuntur in priore, non vero circumflectuntur, ὧστε, καῖτοι κ. τ. λ., uti regula generalis poscit: ejus rei hæc est ratio, quia illæ sunt proprie duæ voces, quarum posterior est Enclitica, quæ Accentum rejicit in præcedentem, ut ὥς τε, καί τοι, τοί νυν quæ coaluerunt in unam.

6. Polysyllaba, Ultima longa, acuunt Penultimam: ut εἰρήνη, ἀνθρώπου. Excipiuntur Attica, Μενέλεως, λέξεως· quæ, licet in Ultima sint longa, servant tamen accentum in Antepenultima, ubi erat in communibus, Μενέλαος, λέξιος. Sic et Ionica: ut Αἰνείω pro Αἰνείου.

7. Polysyllaba, Ultimam habentia brevem, acuunt Antepenultimam: ut ἄνθρωπος, εἴδωλον, τετύφαμεν.

Excipiuntur quædam:

1. Vocabula quædam diminutiva et derivata, ut παιδίον, θυρίον· quæ retinent Accentum in illa syllaba, ubi erat in Genitivo, vel Dativo, Primitivi: ut παιδός, παιδί, θυρός, θυρί κ. τ. λ.: ταμιεῖον à ταμίας· ἱκετίος ab ἀντι- σιφωνίδιον ab σιφωνίς.
2. Præterita Passiva Particip.: ut τετυμμένος, γεγραμμένος· et Adjectiva Verbalia: ut τυπτέος, γραπτέος.

8. Diphthongi αι et οι in fine vocum habentur in Accentuum ratione breves: ut Μοῦσαι, ἄνθρωποι, τέτυμμαι, οἶκοι. Excipi solet Adverbium οἴκοι domi. Sed ratio est, quia οἴκοι est antiquus Dativus pro οἴκῳ, in quo supprimitur Præpositio ἐν. Veteres enim Vocales longas non habentes, in Dativis hujusmodi scribebant ε, addentes ι ad latus, pro quo deinde ω, et iota subscribebant: ut ΤΕΙ ΟΔΟΙ, pro τῇ ὁδῷ.

9. Ευ et ου in fine habent Circumflexum: ut βασιλεῦ, πανταχοῦ, ἰδοῦ. Excipi solet ἰδοὺ Adverbium, et ἰοὺ Exclamatio. Ratio, quod hæc acuuntur, est, ut distinguantur, prius a Verbo ἰδοῦ, posterius à Genitivo ἰοῦ Nominis ἰὸς telum.

10. Compositio retrahit Accentum: ut σοφὸς, φιλόσοφος· χώς, ἀντίχως. Sic particulæ α, ευ, δυς κ. τ. λ. in Compositione retrahunt Accentum: ut τακτὸς, εὔτακτος· εὐσεβής, ἀκατάλυτος· λόγος, ἄλογος, εὔλογος· ποιητής, δυσποίητος.

11. Præpositiones dissyllabæ quando postponuntur suis Casibus, retrahunt Accentum in priorem syllabam: ut θεοῦ πάρα· πατρὸς ἄπο· pro παρὰ θεοῦ, ἀπὸ πατρός. Ἀνὰ vero et διὰ hoc non faciunt, scilicet ut distinguatur prius ab ἄνα, Vocativo vocis ἄναξ rex: posterius ab Accusativo Δία Jovem.

12. Composita ex Nomine et Præterito Medio, cum Activam significationem habent, acuuntur in Penultima: ut θεολόγος qui de deo loquitur: οἰνοχόος qui vinum infundit: οἰκονόμος dispensator: παιδοτρόφος liberos alens: πρωτοτόκος quæ prima vice peperit: ἰχθυοφάγος qui pisces edit. Sed cum Passive significant, Accentum habent in Antepenultima: ut ἰχθυόφαγος à piscibus devoratus: πρωτότοκος primogenitus.

13. Genitivus Pluralis Substantivorum primæ Declinationis circumflectitur in Ultima: ratio est, quia contractio est Æolici άων, et Ionici έων ut ὁπλίτης, ὁπλιτάων, ὁπλιτῶν· ἡμέρα, ἡμεράων, ἡμερέων, ἡμερῶν. Sic etiam feminina Adjectivorum tertiæ Declinationis: ut ἡδὺς, ἡδεῖα, τῶν ἡδειῶν· ὁ μέλας, ἡ μέλαινα, τῶν μελαινῶν· ὁ βραχὺς, ἡ βραχεῖα, τῶν βραχειῶν.

14. Sed Adjectiva primæ Declinationis derivata à Masculinis secundæ, Genitivum Pluralem parem habent Masculino: ut ὁ ἅγιος, τῶν ἁγίων, ἡ ἁγία, τῶν ἁγίων.

15. Tertiæ Declinationis Genitivi, et Dativi dissyllabi, Accentum habent in posteriore syllaba: Nominativi autem, Accusativi, et Vocativi, in priore: ut ἡ χείρ, τῆς χειρὸς, τῇ χειρὶ, τὴν χεῖρα, ὦ χεῖρ, ταῖν χεροῖν, αἱ καὶ ὦ χεῖρες, τῶν χειρῶν, ταῖς χερσὶ, τὰς χεῖρας.

Reliqua usu sunt discenda.

DE ACCENTIBUS.

E LIBRO FRANCISCI VIGERI ROTOMAGENSIS DE PRÆCIPUIS GRÆCÆ DICTIONIS IDIOTISMIS.

CAPUT I.

Accentus est mensura syllabæ, quæ servatur aut scribendo, aut pronunciando, prout certa aliqua ratio, lex, aut consuetudo postulat.

Accentus sunt tres: Acutus, Gravis, Circumflexus.

Explicatio nominum, quibus in significandis accentibus pro varia specie et sede Grammatici Græci utuntur.

Acutus in	ultima	vocatur	Oxytonus: ut, τιμή.
	penult.		Paroxytonus: ut, λόγος.
	antepen.		Properox. ut, ἄνθρωπος.
Circumflexus in	ultima	vocatur	Perispomenus: ut, καλῶ.
	penult.		Properispom. ut, σῶμα.

Gravis ultimam syllabam duntaxat occupat, nunquam tamen pingitur, nisi in orationis contextu, ubi acutus vertitur in gravem: ut, ἀγαθὸς ἀνὴρ ἐστι καὶ ἀγαθόν. Ubi nota, ἀγαθός, καλός, si seorsim sumantur, tono acuto, sed in orationis contextu gravi pinguntur, ut in exemplis.

Animadverte itaque, acutus finalis sive sit in flexione, sive constructione, ante nullam distinctionem, vel duntaxat ante comma (,) vertitur in gravem: ut, ἀγαθὸς bonus. [illegible] colon (·) vel punctum interrogationis (;) vel punctum admirationis (!) sequatur, manet acutus: ut, τίς ἀγαθός; Quis bonus? ὦ ἀγαθέ! o bone! τὸν ἀγαθόν.

Accentuum leges.

Circumflexus
- nunquam est in antepenultima.
- non nisi in syllaba natura longa.
- non in penult. nisi ultima brevi.

[Nempe natura; nam circumflectitur et penultima ante ultimam positione longam, ut αὖλαξ. Nimirum syllabam positione longam in accentuum ratione pro brevi haberi, mox dicetur, cap. 2.]

Acutus
- non præponitur antepenultimæ.
- non in antepenultima nisi ultima brevi.

* Nisi in Ion. in prima Simplicium: ut, Αἰνείας, Αἰνείαω. Et Atticis in reliquis: ut, πόλεως, πόλεων.

CAPUT II.

Accentuum Regulæ.

1. Longa natura ante finalem brevem, [illegible] tonum habuerit, circumflectitur: ut, σῶμα, μοῦσα, αὖλαξ. [Sed syllaba brevis, ex synalœpha facta longa, retinet tonum naturalem, ut κἄφη pro καὶ ἔφη.]

Nota, αι et οι finales pro brevibus habentur: ut, μοῦσαι, Αἰνεῖαι, ἄνθρωποι.

Nisi in
- contractis syllabis, ut, Λητοῖ.
- pronomine οἷ, sibi.
- optativis: ut, ποιήσαι, τίσαι.
- adverbiis: ut, οἴκοι domi, οἷ, ποῖ ubi &c.

Nota, syllaba sola positione producta, in accentuum ratione pro brevi habetur: ut, αὖλαξ, τύπτε, γράμμα.

2. Vox cum enclitica composita in accentuum ratione pro duabus habetur: ut, ὥστε, ὅστις. Sic οὔτινος, ᾗτινι, ὧντινων contra regulas.

3. Omnis acutus finalis, præter τίς interrogativum, in orationis contextu, nisi sequente enclitica, vertitur in gravem: ut, ἀγαθὸς ἀνήρ· sed ἀγαθός ἐστι.

4. Omnis dictio oxytona Apostrophum passa
- In indeclinabilibus amittit accentum: ut, κατ' αὐτὸ, [illegible] est, κατά.
- [illegible] declinabilibus retrahit tonum: ut, δείν' ἔπαθε, [illegible] est, δεινά.

Sed enclitica inclinant et monosyllaba amittunt: ut, τ' ἄλλα.

5. Dictio paroxytona in flectendo facta impar, ultima
- brevi, erit proparoxyt. ut, τύπτων, τύπτοντος, ἕλλην, ἕλληνος.
- longa, manet: ut, τυπτόντων.

* Excipe duntaxat, μῆτερ, θύγατερ, εἰνάτερ, Δήμητερ, quæ penultimam notant.

6. Dictio proparoxytona in flectendo facta par vel impar, ultima
- brevi, manet: ut, τύπτομαι, τυπτόμεθα· εὔχαρις, εὐχάριτος.
- longa, erit paroxyt. εὔχαρες, εὐχαρίτων. Nota, tonus promovetur, salva lege quarta.

7. Longa ante longam, et brevis ante brevem vel longam, si tonum habuerit, erit acutus: ut, λόγος, λόγων, [illegible].

8. Ευ et ου finales, si tonum habeant, circumflectuntur, præter ἰδού ecce et ἰού. [Adde εὖ, νῦν, οὐχ, in fine sententiæ]

9. Dictio properisp. in flectendo facta
- Impar, ultima brevi, erit proparoxytona: ut, σῶμα, σώματος.
- Par vel impar, ultima longa, erit paroxytona: ut, σπουδαῖος, σπουδαίου.

10. Dictio polysyllaba oxytona vel perispomena in flectendo facta impar, habet tonum in penultima: ut
- ποιμήν, ποιμένος.
- ἀγών, ἀγῶνος.
- τιμῶν, τιμῶντος.
- ποιῶν, ποιοῦντος.

Nota ad præcedentes leges et regulas.

1. Syllaba natura longa est, quæ in se complectitur vel
- Diphthongum.
- Vocalem longam η, ω.
- Vocalem ancipitem productam: ut, πᾶσα, σῦθι, κλῦθι.

2. Toni species in penult. pendet a syllabarum quantitate, juxta regulam primam et septimam.

Syllabarum quantitas et incrementum multum conducit ad toni notitiam, tum quoad ejus speciem, et sedem: ut, σῶμα, σώματος, σωμάτων· μοῦσα, μούσης.

CAPUT III.

Accentus recti singularis non potest certis regulis tradi, nisi singulis verbis adhibitis, quæ omnia recensere hic labor, hoc opus est; neque nobis, cum brevitati litaverimus, licet esse tam prolixis: cur enim quædam verba, quæ iisdem constant syllabis, vocalibus, et consonantibus variam et diversam habeant tonum, nulla certa regula, aut ratione demonstrari potest: dic obsecro, cur μᾶλλον, [An ut compenset absentiam τοῦ ι, quod exciderat ex regulari comparativo μάλιον, quod reservavit Hesychius? Leges de accentibus recti casus singularis tunc, puto, certæ figi poterant ubi omnium vocum, quaqua late patet lingua, origines ad constantem analogiæ normam revocari potuerunt.] πρᾶγμα, et πρᾶξις sunt properisp. cum ἄλλα, τάγμα, et τάξις sint paroxyt.? cur οὐρανός sit oxytonon et [illegible] paroxytonon; cum κέραμος et στάδιον sint properox.? Quæ porro major est varietas, quam in tribus, αἰγιαλός, αἱμύλος, et αἴσυλος, licet eadem terminentur analogia? Quare cum usu et lectione assidua melius et facilius edisci, quam ullis præceptis comprehendi queant, nunc temporis, dedita opera, omissa facimus.

De tonis in recto singulari regulæ generaliores.

1. Verbalia in μα
- Disyllaba habent tonum [illegible] penultima: ut γράμμα, τραῦμα.
- Polysyllaba sunt properox. ut, ποίημα.

2. Substantiva in εια
- ab adjectivis oxytonis [illegible] ης sunt proparoxytona: ut, ἀληθής, ἀλήθεια.
- a verbis in ευω sunt paroxyt. ut, δουλεία a δουλεύω, βασιλεία a βασιλεύω.

3. Adjectiva comparativi et superlativi gradus in
- ος
  - Disyllaba sunt properisp. ut, πλεῖστος.
  - Polysyllaba sunt properox. ut, σοφώτερος, σοφώτατος.
- ων Paroxytona sunt: ut, ἀμείνων, βελτίων.

4. Nomina composita cum quolibet nomine a præteritis mediis, ut a κτείνω, τρέφω, τέμνω, τίκτω, λέγω, φέρω, si capiantur
- Active, sunt paroxytona: ut, μητροκτόνος matricida, θεολόγος theologus.
- Passive, sunt proparoxyt. ut, μητρόκτονος a matre occisus.

5. Pronomina simplicia masculina. [Et neutra: ut, σφέτερον αὐτό.] si
- sint hyperdisyllaba, sunt proparoxytona: ut, σφέτερος, suus.
- non sint hyperdisyllaba, sunt oxytona: ut, ἐγώ, σύ, αὐτός.

* Excipe
- ὅδε
- ἐκεῖνος, pro quo
  - κεῖνος, Ion.
  - τῆνος, Dor.
- οὗτος.

Nota, composita sequuntur tonum simplicium: ut, οὗτος, τοιοῦτος· αὐτός, σεαυτόν.

6. Adjectiva in κος aptitudinem vel potentiam significantia, sunt oxytona: ut, πρακτικός, φυλακτικός.

7. Composita a βάλλω, πολέω, χέω, cum
- Præpositione, sunt proparoxytona: ut, ἀμφίβολος, [Περίπολος] πρόχοος.
- Alia dictione, sunt paroxytona: ut, ἑκηβόλος, [Ὀνειροπόλος] οἰνοχόος.

8. Disyllaba
- Interrogativa primam notant: ut, ποῖος qualis.
- Indefinita ultimam: ut, ποιός qualiscunque, ποσός quantuscunque: sed πόσος quantus?

Adjectiva verbalia in τος, ut et participia præteriti passivi sunt paroxytona. ut, λυτός, γραπτός, γεγραμμένος.

Nota de Participiis.

Æoles retrahunt accentum particip.
- βεβλημένος, Æol. Aphær. βλήμενος,
- τετυφώς. Æol. τετύφων.

Compositio tonum participiorum non variat: ut, εἰμί, ὤν, παρών· sic ἐλθών, εἰσελθών.

De tonis feminini et neutrius generis Adjectivorum omnium trium terminationum in recto singulari.

Regula.

In Adjectivis (ut et Participiis et Pronominibus) tonus feminin. et neutrius generis, quoad fieri potest, sequitur tonum masculini: ut, καλός, καλή, καλόν· θεῖος, θεία, θεῖον· πᾶς, πᾶσα, πᾶν· θέλων, θέλουσα, θέλον· ἥμισυς, ἡμίσεια, ἥμισυ· σπουδαῖος, σπουδαία, σπουδαῖον· ἅγιος, ἁγία, ἅγιον.

* Excipe duntaxat ἐλαχύς, et λιγύς, quæ in feminino accentum retrahunt in antepenultimam: ut, ἐλάχεια et λίγεια, et unum χαρίεις, χαρίεσσα.

Nota, adjectiva feminina in recto singulari a masculinis
- Parisyllabicis, ultimam producunt: ut, ἅγιος, ἁγία· præter πότνια, et μία.
- Imparisyllabicis, ultimam corripiunt: ut, πᾶσα, θεῖσα.

Adjectiva masculina paroxytona in ων
- Imparisyllaba, retrahunt tonum: ut, ὁ καὶ ἡ ἀμείνων, καὶ τὸ ἄμεινον.
- Disyllaba, penultimæ locum servant: ut, ὁ καὶ ἡ πλείων, καὶ τὸ πλεῖον.

Adjectiva paroxyt. in [illegible] in neutro sunt proparoxytona: ut, ὁ καὶ ἡ αὐτάρκης, καὶ τὸ αὔταρκες. oxytona servant tonum.

CAPUT IV.

De tonis obliquorum parisyllabicorum.

In tribus prioribus declinationibus simplicium tonus in recto Oxytonus, in
- Genitivo et Dativo est Perispom. ubique: ut, ποιητής, ποιητοῦ. ὁδός, ὁδοῦ, ὁδῷ, ὁδοῖς. καλός, καλοῦ.
- Reliquis casibus manet, ὁδόν, ὁδούς.

Tonus in recto
- Paroxytonus, penultimæ locum tenet: ut, τύχη, τύχης, τύχην· χώρα, χώρας, χώρᾳ.
  - * Sed μία cum compositis in genitivo et dativo singulari ubique est perispomenos: ut, μιᾶς, μιᾷ· μηδεμιᾶς, μηδεμιᾷ· οὐδεμιᾶς, οὐδεμιᾷ.
  - Nota, adjectiva in recto plurali feminina sequuntur tonum masculini: ut, ἅγιοι, ἅγιαι, ἅγια, σπουδαῖοι, σπουδαῖαι, σπουδαῖα.
- Proparoxytonus juxta regulam sextam, cap. 2.
- Properispomenus juxta regulam nonam, cap. 2.

Ad præcedentem regulam nota generaliter.

1. Omnis genitivus pluralis in prima [illegible] secunda declinatione circumflectitur in ultima:
- Substantiva omnia, ut
  - Αἰνείας, Αἰνειῶν.
  - μοῦσα, μουσῶν.
  - τιμὴ, τιμῶν.
  - Excipe
    - χλούνων.
    - χρήστων.
    - ἐτησίων.
    - ἀφύων.
- Adjectiva duntaxat
  - Parisyllabica oxytona omnia cujuscunque generis: ut, καλός, καλῶν· καλή, καλῶν. [Nam excipiuntur gravitona feminina secundæ, a masculinis tertiæ deducta: ut, ἁγία ἁγίων, προτέρα, προτέρων. Sic pronomen αὕτη, τούτων.]
  - Imparisyllabica feminina: ut, ἑλὶξ, ἑλίκων· sed ἰδυῖα, ἰδυιῶν, sic τύπτουσα, τυπτουσῶν.

Nota secunda.

2. α finale in prima et secunda declinatione in duali, et dativo singulari producitur: ut, τὼ χώρα, τῇ χώρᾳ, τὰ χώρα. Sed in vocativo secundæ declinationis sequitur tonum recti: ut, ἡ μοῦσα, ὦ μοῦσα· ἡ χώρα, ὦ χώρα.

ας finale in prima et secunda declinatione in singulari et plurali numero communiter producitur: ut, τῆς χώρας, τὰς χώρας. Dorice corripitur: ut, τὰς χώρας, τὰς μοίρας.

αν finale in
- prima producitur: ut, τὸν Αἰνείαν.
- secunda sequitur quantitatem recti: ut, ἡ χώρα, τὴν χώραν· μοῦσα, μοῦσαν.

Nota specialiter ad paroxytona.

3. Quatuor paroxytona primæ declinationis, ut δεσπότης, μητιέτης, ἀκακήτης, εὐρυόπης, in vocativo singulari fiunt proparoxytona: ut, ὦ δέσποτα, μητίετα, quibus addi potest συνδεσπότης, ὦ συνδέσποτα.

Hæc et similia nomina	Appellativa formant vocativum in α brevem: ut, ὦ βιβλιοπῶλα· κυνώπης, ὦ κυνῶπα. Propria α vocativi producunt: ut, ὦ Αἰνεία, ὦ Θωμᾶ.

Regula quartæ declinationis simplicium.

Tonus in recto singulari in obliquis hujus declinationis idem est, τὸ ἔγγεων, τοῦ ἔγγεω, τῷ ἔγγεῳ, &c.

Sed si rectus oxytonus, genitivus pluralis et dativi omnes sunt perispomena: ut ὁ λαγὼς lepus, τῷ λαγῷ, τοῖν λαγῷν, τῶν λαγῶν, τοῖς λαγῷς.

Regula de casibus obliquis parisyllabicis non contractis primæ declinationis contractorum.

Nomina substantiva et adjectiva polysyllaba in ης in recto, in vocativo fiunt proparoxytona: ut, ὁ καὶ ἡ ἀληθής, vocativo ὦ ἄληθες. αὐτάρκης, vocativo ὦ αὔταρκες· ὁ Ἡρακλῆς, ὦ Ἥρακλες, Hercules. Sic de tonis parisyllabicis. Excipio duntaxat vocativ. quintæ declinationis, de quo in sequente capite.

CAPUT V.

Declinatio quinta.

Polysyllaba hujus, aut cujuscunque declinationis imparisyllabica, quoad tonum in obliquis, innotescunt per regulam. 5. 6. 10. cap. 2.

Monosyllaba in recto, in genit. et dat. sing. et dativo plurali sunt oxytona: ut, χεὶρ, χειρὸς, χειρὶ, χερσί· πᾶς, παντὸς, παντί· εἷς, ἑνὸς, ἑνί, cum compositis: ut, οὐδεὶς et μηδεὶς, οὐδενὸς, μηδενὸς, οὐδενὶ, μηδενί.

* Sed penultima dativi pluralis	In compositis ab εἷς acuitur: ut, οὐδέσι, μηδέσι. τοῦ πᾶς, omnis, circumflectitur: ut, πᾶσι.

Monosyllaba in recto	In accusativ. singul. nomin. accusat. et vocat. dual. et plurali	penultim.	longam circumflectunt: χεῖρα, χεῖρε, χεῖρες, χεῖρας. brevem acuunt: ut, πόδα, πόδε, πόδες, πόδας.
	In genitivo duali et plurali sunt perispomena: ut, χείρ, χειροῖν, χειρῶν· πούς, ποδοῖν, ποδῶν.		

* Excipe duntaxat δμῶς, τρῶς, θῶς, φὼς et φῶς; πᾶς, δᾴς, λᾶς, παῖς, simul et οὖς, quæ in genitivo plurali contra regulam sunt paroxytona: ut, τρώων, πάντων, παίδων, φώτων, et unum ἡ φὼς, in duali τοῖν φώτοιν, sic Canin.

Nota ad præcedentes regulas.

Τίς interrogativum, et pronomen [illegible], ut et participia monosyllaba ubique penultimam notant: ut, τίς τίνος τίνι τίνα· θεὶς θέντος θέντι θέντα· στὰς στάντος στάντι στάντα· δοὺς δόντος δόντι δόντα.

Regula.

Nomina hujus declinationis Metathesin passa, et syncopata omnia, et hæc vox γυνὴ, quoad tonum in obliquis imitantur monosyllaba: ut, ἀνὴρ ἀνδρὸς ἀνδρί· κύων κυνὸς κυνί· γυνὴ γυναικὸς γυναικὶ γυναῖκα· γόνυ γόνατος γονός· δόρυ δόρατος δορός.

Nota, ας finale	communiter corripitur: ut, τιτᾶνας. Dorice producitur: ut, τὼς τιτᾶνας.

De tonis obliquorum imparisyllabicorum obiter.

Paroxytona hyperdissyllaba in ων in vocativo sing. sunt proparox. ut, ἀμείνων, ὦ ἄμεινον, Ἀγαμέμνων, ὦ Ἀγάμεμνον.

* Excipe duntaxat Λακεδαίμων, Παλαίμων, Μαχάων, Ἱκετάων, Ἀρετάων, quæ penult. vocativi singularis circumflectunt: ut, ὦ Λακεδαῖμον, Παλαῖμον, Μαχᾶον, &c. Quibus adde composita à φρὴν, quoties penultim. vocativi producunt: ut, ταλαίφρων, ὦ ταλαῖφρον· at ταλάϊφρον.

Hæc oxytona πατὴρ, γαστὴρ, ἀνὴρ, δαὴρ, σωτὴρ, γυνὴ, et tria paroxytona, Δημήτηρ, εἰνάτηρ, θυγάτηρ, in vocativo singulari tonum retrahunt: ὦ πάτερ, γάστερ, ἄνερ, δᾶερ, σῶτερ, γύναι, Δήμητερ, εἴνατερ, θύγατερ.

CAPUT VI.

Accentuum ratio in Contractione.

In contractione ex gravi et acuto fit acutus: ut, ποιεόμεθα, ποιούμεθα.

Ex acuto et gravi fit circumflexus: ut, ποιέομαι, ποιοῦμαι.

Nota, in verborum contractione verum est.

* In nominibus excipe duntaxat	Nom. et vocat. dual. secundæ et tertiæ declinat. simpl. ut, τὼ νόω νῶ, μνάα μνᾶ. Genit. plur. αὐθαδέων, συνηθέων, ἀσυνηθέων, τριηρέων, quæ tonum retrahunt: ut, αὐθάδων, τριήρων, ab αὐθάδης et τριήρης, &c. Accusativum singul. quartæ declinationis contract. si terminatio recti sit ώ· ut, ἡ λητώ, τὴν λητόα λητώ. [Nam si rectus terminatur in ὼς, circumflectitur: ut, τὴν αἰδόα, αἰδῶ.]

Syllaba tono affecta, in quam non cadit contractio, vendicat tonum: ut τίμαε, τίμα, τείχεος τείχους.

* Excipe duntaxat quædam adjectiva in εος proparoxytona materiam aut colorem significantia, quæ promovendo accentum, post contractionem fiunt perispom. ut, χρύσεος, aureus, χρυσοῦς· ἀργύρεος, argenteus, ἀργυροῦς· χάλκεος, χαλκοῦς· sic ἔρεος, πορφύρεος, κεράμεος. Quibus adde ἀδελφιδέος, θυγατριδέος, quæ εος in οῦς contractum mutant.

Contracta omnino producuntur: ut, ὁ καὶ ἡ εὔνους, sed τοὺς καὶ τὰς εὔνοας, εὔνους· ὁ καὶ ἡ ἄδακρυς, sed τοὺς καὶ τὰς ἀδάκρυας, ἀδάκρυς.

CAPUT VII.

De tonis verborum compositorum et simplicium, cujuscunque vocis, modi, numeri, aut personæ, juxta sequentes sex tabellas.

Tabella modi Infinitivi.

Verba in Indicat.	perispom.	in voce activa, manent in Infinitivo: ut, σπερῶ, σπερεῖν· τυπῶ, τυπεῖν, et Aorist. β. ut, ἔτυπον, τυπεῖν.
	proparox.	in voce passiva et media, manent in Infinitivo: ut, τύπτομαι, τύπτεσθαι, τυπήσομαι, τυπήσεσθαι. * Quibus adde aorist. a mediæ vocis: ut, ἐτυψάμην, τύψασθαι.

Reliqua tempora modi infinitivi cujuscunque vocis habent tonum in penultima: ut, τύψαι, τυπῆναι, τετυφέναι, λῦσαι, εἶναι, θεῖναι.

Regula.

Idem est tonus modi infinitivi in verbis simplicibus, et compositis: ut, ἔχειν, παρέχειν· ἐλθεῖν, διελθεῖν· εἶναι, παρεῖναι.

Tabella modi Infinitivi extra communem Dialectum.

Communiter tonus in ultima, si	numerus syllabarum servetur, manet: ut, τυπεῖν, Dor. τυπῆν. ποιεῖν, Æol. ποιῆν, ποιῆν. paulum augeatur, erit in penultima: ut, τυπέειν, τυπέμεν.
Communiter tonus in penultima, si	numerus syllabarum non augeatur, manet: ut, τύπτειν, Dor. τύπτεν, Æol. τύπτην· sic τυπῆναι, Ion. τυπήμεναι et τυπήμεν· δοῦναι, Ion. δόμεν. augeatur syllaba, est proparox.

Finita in άμεναι, ήμεναι, ώμεναι, et ύμεναι, cujuscunque dialecti, sunt proparoxyt. ut, δοῦναι, δόμεναι, θεῖναι, θέμεναι.

Tabella verborum simplicium, indicans tonum secundæ personæ singularis Imperativi, et primæ in reliquis modis cujuscunque vocis aut temporis.

Verba monosyllaba	Brevis, sunt oxytona: ut, θές pone, δός da. Longa circumflectuntur: ut, θῶ, δῶ, ὦ.	
Dissyllaba ultima	Brevi, habent tonum in penult. ut, τύπτε, σῶσαι. * sed εἰπέ, ἐλθέ veni, dic, Attice sunt oxyt. [Addunt λαβέ, ἰδέ.]	
	Longa vel sunt	paroxytona: ut, τύπτω, perispomena: ut, τυπῶ, τυπῶ.
Polysyll. ultima	Brevi sunt properox. ut, τέτυφα, ἴχθαιρε, ἵστασο, ἔκοψα. * Sed tempora optativi modi activi ab Indicat. perispom. ut, τυπῶ, τυποῖμι, σπερῶ, σπεροῖμι.	
	Longa vel	parox. ut, λαμβάνω. perisp. ut, ἀκμῶ.

Regula.

Aoristus secundus mediæ vocis in secunda persona sing. Imperativi modi est perispom. ut, τυποῦ, σπαροῦ. Præter unum τράπου.

Tabella verborum simplicium, indicans tonum in reliquis personis, cujuscunque numeri, temporis, aut vocis, per tonum primi singularis.

Tonus perispom. in prima persona, in reliquis personis si numerus syllabarum	servetur, manet: ut, θῶ, θῇς· τυπῶ, τυπεῖς, τυπεῖ. paulum augeatur, ut in regula decima, cap. 2.		
Properispom. in prima, in reliquis personis si numerus syllabarum	augeatur, fit juxta regulam nonam cap. 2.		
	non augeatur, ult.	brevi, manet: ut τυποῦμαι, τυποῦνται. longa, erit parox.	
	minuatur, fit perispomen. ut, τυποῦμαι, τυποῦ.		
Paroxyt. in prima, in reliquis personis si syllab. numerus	augeatur, fit juxta regulam quintam cap. 2.		
	non augeatur, ultima	brevi	In polysyll. erit proparox. ut, τύπτεται. In dissyll. erit properisp. ut, σπαίρω, σπαῖρε.
		longa, manet: ut, τύπτεις.	

Proparoxyt. in prima singulari, in reliquis personis ejusdem temporis si numerus syllabarum	augeatur, fit juxta regulam sext. cap. 2.	
	non augeatur,	ult. brevi, manet: ut, τύπτομαι, τύπτεται, ultima longa, erit paroxyt. ut, τυπτέσθω, τυπτέτω, τυπτέτων.
	minuatur, erit paroxytona: ut τύπτομαι, τύπτου.	

Nota ad paroxyt. in præcedente tabella.

Paroxyt. in αίμην, et οίμην, duntaxat in verbis in μι, si numerus syllabarum	augeatur, fit juxta regulam quintam cap. 2.	
	non augeatur ult.	brevi, properisp. ut, ἱσταίμην, ἱσταῖο· θείμην, θεῖο. longa, manent.

Quibus addi possent futur. α. in quinta, et futur. β in reliquis conjugationibus Barytonorum in voce media, et modo optativo, ut, σπεροίμην, σπεροῖο, σπεροῖντο· τυποίμην, τυποῖο, τυποῖντο.

Reliqua autem in αίμην et οίμην sequuntur tonum parox. sicut in tabella: ut, τυψαίμην, τύψαιο· τυπτοίμην, τύπτοιο.

Tabella verborum compositorum duntaxat in secunda persona sing. modi imperativi.

Monosyllaba post compositionem sunt paroxytona: ut, ἕς, ἄφες, remitte: δός, ἀπόδος, redde.

Dissyllaba, ultima	brevi, post compositionem sunt proparoxytona: ut, ἐλθέ, εἴσελθε, μάθε, κατάμαθε· τεῖνον, ἔκτεινον. Item polysyllaba: ut, ἔγειρε, σύνεγειρε. longa, servant tonum: ut, αἱροῦ, ἀφαιροῦ.

* Hæc duo tamen excipiuntur, λαθοῦ, ἐπιλαθοῦ, obliviscere: ἱκοῦ, ἀφικοῦ, veni.

Tabella verborum compositorum in prima persona singulari per omnes modos.

Monosyllaba simplicia	post compositionem, ultima	longa, servant tonum simplicium: ut, δῶ, ἀποδῶ. præter unum σχῶ, κατάσχω.
Dissyllaba simplicia		longa, servant tonum simplicium: ut, σταθῶ, κατασταθῶ. brevi, sunt proparox. ut, εἶμι, ἄπειμι.
Hyperdissyllaba simplicia		brevi, servant tonum: ut, ἦρξα, ἐξῆρξα.

* Excipiuntur a dissyllabis aorist. et præterita dissyllaba properispomena: ut, εἶδον, εἷλκον, εἶχον, ἧκα, quæ in compositione servant tonum simplicium: ut, κατεῖδον, κατεῖχον, συνῆκα.

1. Nota, nisi servata vocali præpositionis, tum quidem sunt proparoxytona: ut, ἐπίσχεν, ἔπειξα.

2. Nota, εἶδε, et κεῖμαι in compositione retrahunt tonum: ut, κάτειδε, σύνειδε, πρόσκειμαι.

Regula.

Dissyllaba simplicia in μαι, à diphthongo vel vocali longa incipientia, post compositionem, modo non augeantur in principio, ultima brevi sunt properispom. ut, καθῆμαι, κάθησο, κάθηται, ab ἧμαι sedeo: at ἐκαθήμην, ἐκάθησο, ἐκάθητο. Sic ἐπόρμαι, ἐπόρσο, ἐπόρτο, ab ὄρμαι concitor. Tonus in reliquis personis sequitur tonum simplicium, ut in simplicium tabulis declaravimus.

Nota obiter de ultimis verborum syllabis.

Cujuscunque modi, personæ, temporis, aut numeri, (nisi in contractis)	in α, ε, ο, ι, finita, corripiuntur: ut, ἔτυψα, τύπτετε, ἐτύπτετο. in ας, αν, εν, et ιν finita, corripiuntur: ut, ἔτυψας, ἔτυψαν, ἔτυπτεν, τύπτουσιν.

In υν et υς finita, producuntur: ut, ἐζεύγνυν, ἐζεύγνυς.

CAPUT VIII.

Regulæ Adverbiorum et Præpositionum.

Adverbia a genitivo adjectivorum orta, sequuntur tonum originis: ut, σοφῶς à σοφῶν.

* Excipe duntaxat αὐτάρκως sufficienter, ab αὐταρκῶν, et κακοήθως à κακοηθῶν.

Adjectiva adverbiascentia servant tonum originis: ut, ἡδὺ suaviter, τάχιστα celeriter.

Adverbia interrogativa	monosyllaba circumflect. ut, πῶς: quomodo? dissyllaba parox. ut, πότε; quando?

Præpositiones omnes, modo tonum habeant, sunt oxyt.

Præpositiones suo casui immediate postpositæ, retrahunt tonum: ut, [illegible] πέρι. [Retrahunt eundem tonum suum, quando pro verbis ponuntur: ut μέτα, πάρα, πέρι, ἔνι, pro μέτεστι, πάρεστι, περίεστι, ἔνεστι.]

* Excipe ἀνὰ et διὰ, ut differant à Δία Jovem, ἄνα o rex. [Διὰ tantum excipit H. Stephanus ad Corinth. pag. 60. utrum de ἀνὰ dubitaverit, nescio. Illud addit: si ob eam tantum rationem rejiceretur διὰ, quod cum accusativo Δία posset coincidere, itidem πάρα pro παρὰ rejici posset et μέτα pro μετὰ, pro πάρεστι et μέτεστι.]

by Google

Adverbia in
- α et ζε sunt proparoxytona: ut, θύραζε. præter unum χαμᾶζε.
- δην sunt paroxytona: ut, κρύβδην.
- δον et τι sunt oxytona: ut, [Παραστάδον] ἑλληνιστί.

CAPUT IX.

De Dictionibus Encliticis.

Enclitica dictio est quæ proprium accentum inclinat, id est, transfert in præcedentis dictionis finalem syllabam in eadem clausula, modo sit capax, eam acuens: ut, σῶμά μου.

Dictiones Encliticæ.

In Nominibus τὶς quidam, per omnes casus: item τοῦ, Dor. τεῦ, τῷ. Attic. pro τινός, τινί. sic τευ et τεων, cum articulo subjunctivo ὅ· ut, ὅτευ, ὅτεων. Sed τίς interrogativum non inclinat.

In pronominibus, μοῦ μοὶ μέ· σοῦ σοὶ σέ· οὗ οἷ ἕ· σφὶ σφίσι σφᾶς, extra communem dialectum: sing. σέο, σεῦ, τεῦ, τοὶ, τὶν, τὺ, ἑῦ, μὶν, νὶν· dual. σφωὶ, σφῷν. plural. σφὲ, σφὶν, σφέας, σφὲ, μὶν, νὶν· post præpositiones tamen et ἐμοῦ et ἑ non inclinant.

In verbis, εἰμί, φημί. [Secundæ personæ singularis inclinatæ exemplum desidero.] ἐστὶ, dual. ἐστὸν, ἐστὸν, plur. ἐσμὲν, ἐστὲ, εἰσί, Poët. et Dor. ἐντὶ, et ἐστι· φημὶ, φησὶ, dual. φατὸν, φατὸν, plur. φαμὲν, φατὲ, φασί.

In adverbiis, πω, πὴ, ποθὶ, ποτὲ, πώ. Dor. ποκα, πᾶ, πῶς, ποι. Ion. κώς, κοῦ, si non interrogant.

In conjunctionibus, τὲ, κὲ, Dor. κὰ, κὲν. expletivæ innumeræ, νυ, νυν, θην, δην, περ, τοι, ῥα, γε.

Inclinant post
- Proparoxytona: ut, ἄνθρωπός τις.
- Paroxyt. trochaica – υ
  - φύλλα τε.
  - λάμπω τε.
  - ἄνδρά μου.
- Properispom. σῶμά μου.
- Dictionem nudam, εὖ, ἔστι.

Amittunt post
- Oxytona: ut, θεός μου, θεὸν τινα.
- Parox.
  - Pyrrichiaca υυ λόγος τι
  - Spondaica – – χώρα τι
  - Iambica υ – λόγω τι

  duntaxat monosyllaba. Dissyl. retinent: ut, λόγῳ τινά.

  [Quia linguæ natura tonum antepenultimæ præmissum non patitur, siquidem enclitica cum præcedenti voce ita coalescit, ut, quantum ad tonum, pro una voce habeatur.]
- Perispomena: ut, ὁρῶ τε.

Verbum ἐστί
- habet acutum in prima, quoties est initium orationis. [Vel etiam in media oratione, ubi per Anaphoram aliud ἔστι orationis alteram partem incipit. Ita apud Platonem de Rep. lib. II. pag. 368. in fin. Δικαιοσύνη φαμὲν ἔστι μὲν ἀνδρὸς ἑνὸς, ἔστι δέ που καὶ ὅλης πόλεως. Similiter apud Pausaniam in Atticis pag. 420. Δωδωναίοις δὲ ἔστι μὲν Ἀθηνᾶς ναὸς καὶ ἄγαλμα ἐς τὰ μάλιστα ἀρχαῖον· ἔστι δὲ καὶ ἄλλο ἱερὸν σμικρόν. Vel quoties synalœpham patitur: ut, πᾶσα ψυχὴ ἔστ' ἀθάνατος. Item in ἔστιν ὅτε, ἔστιν ὡς, ἔστιν ὅπου et similibus in media sententia.] vel immediate postponitur his particulis, οὐκ, ὡς, εἰ, καὶ, ἀλλ' et τοῦτ' pro τοῦτο: ut, οὐκ ἔστι, ἀλλ' ἔστι, τοῦτ' ἔστι.
- amittit accentum post
  - Oxytona: ut, καλός ἐστι.
  - Perispom. ut, ἡμεῖς ἐστι.
- inclinat accentum post
  - Proparox. ut, ἄνθρωπός ἐστι.
  - Properispom. ut, σῶμά ἐστι.
- retinet post paroxyt. ut, λόγος ἐστὶ, χώρα ἐστί.

Nota, dictio polysyllaba finalis à duplici consona, non est capax inclinationis: ut, φοῖνιξ ἐστί.

Δε, θι, et σε peculiarem habent inclinationem.

Δε inclinat
- quando articulo præpositivo junctum ponitur pro demonstrativo pronomine: ut, ὅδε et ὅδ', ἥδ. [Ita invenio; nec dubium quin Auctor dederit ἥδ' est.] οὗτος hic et ille: sic ὅδε, τοῦδε, τῷδε, ubique per obliquos.
- quod accusativis nominum secundæ vel tertiæ declinationis adjungitur, vel vice præpositionis εἰς fungitur: ut, οἶκονδε, domum, ἀγορᾶνδε, ad forum.

Δε ad τοῖος, τόσος, τηλίκος tantus, τῆμος tum, ἔνθα hic, ἔνθεν illic, [illegible] junctum facit, ut sint quasi oxyt. ut, τοιόσδε, τοσόσδε, τηλικόσδε, τημόσδε, ἐνθάδε, ἐνθένδε. Sic in obliquis se habent more oxytonorum: ut, τοιοῦδε, τοσοῦδε, τημοῦδε, τηλικοῦδε, sic ubique.

Nota, δε in δι versum, Attici utcunque acuunt: ut, τοσῳδί· τηνδί· ἐνθαδί· ὅδε et ὁδί.

Οὐ inclinat in compositione cum
- τι, ut οὔτι.
- τις, ut οὔτις.

Οὐ inclinat in compositione cum οὖν, quoties negat, et non interrogat: οὔκουν, non; at οὐκοῦν; num? non inclinat.

Regula.

Nulla dictio duplici, nisi sequente enclitica, notatur accentu, γεγραμμένος. ἄνθρωπός τις.

Omnis dictio sua natura aliquo notatur accentu, nisi viginti sequentia vocabula.

Nullo accentu notantur ὁ, ἡ, οἱ, αἱ, (ἁ Dor. pro ἡ τά.) * nisi δὲ juncta, ὃ ut supra, vel pro οὗτος, αὕτη, οὗτοι, αὗται usurpantur. Hom. ὃ γὰρ ἦλθε θοὰς ἐπὶ νῆας Ἀχαιῶν. ὃ, id est, οὗτος, hic venit, &c.

Nota, ὃ acutum quatuor significat;
- hoc, sic est neutrum genus articuli præpositivi, per Aphær. pro τό.
- quod, sic est neutrum genus articuli subjunctivi.
- qui, sic est masculinum articuli subjunctivi per Apocop. pro ὅς.
- quia, sic conjunctivo pro ὅτι per Apocopen.

Nullo accentu notantur
- Præpositiones εἰς, ἐς, ἐν, εἰν, ἐκ, ἐξ.
- Conjunctiones, εἰ, Dor. αἰ.
- Adverbia, οὐκ, οὐ, οὐχ, ὡς, ut, ως, alicubi.

Nota, Adverbia hæc puncto immediate præposita plerumque acuuntur, πῶς γὰρ οὔ; sic in Iliad. γ'. θεὸς ὥς.

Item ἐξ in fine membri aut periodi, et ὡς pro οὕτως sic, tono pinguntur: ut, ὣς εἰπὼν ὤτρυνε, Hom. sic locutus &c.

Synencliticæ dictiones omnes, excepta ultima, acuuntur: ut, τίς [illegible] μοί φησι ποτε. ubi μοί post σέ inclinat, &c.

Nota, cum multæ dictiones encliticæ simul conveniunt, dicuntur synencliticæ, ut supra in exemplis.

Nota: Inclinatio post Apostrophum.

Dictio utcunque oxytona si patiatur Apostrophum, sequente enclitica, rejicit tonum in suum locum: ut, καὶ τινά ἐστι, καί τιν' ἐστί· δεινά ἐστι, δείν' ἐστί· πάντα ἐστι, πάντ' ἐστί· πρᾶγμά ἐστι, πρᾶγμ' ἐστί· τινά ἐστι, τίν' ἐστί.

* Præter ἀλλ' et τοῦτ' ut, ἀλλ' ἐστι, τοῦτ' ἐστι.

In aliis dictionibus apostrophus non variat accentum: ut, χώρα ἐστί, χώρ' ἐστί.

Nota ad encliticas non inclinantes.

Encliticæ dictiones servant tonum post dictionem inclinationis capacem, præcipue vero Pronomina, idque quoties sumuntur emphatice, ἤκουσα σοῦ, audivi te, te non alium: sed in hisce minutiis non facesso negotium tironibus: hæc itaque dedita opera omissa facimus.

CAPUT X.

Accentuum ratio inter figuras dictionis.

Prosthesis.

Verborum tonus post Prosthesin mutatur et retrahitur: ut, εἶπα, ἔειπα, dixi. κλῦθι, κέκλυθι.

Modo patiatur lex accentuum, unde ἔσαν, erant duo, ἔεσαν, non ἐέσαν, salva lege quinta: sic ἔδανον, ἐέδανον, non ἐεδάνον, salva lege quarta.

Oxytona post Prosthesin servant tonum: ut, ταγὼν, τεταγὼν· ἱρέ, ἱερέ.

Aphæresis.

Dictio per Aphæresin facta monosyll.
- longa circumflectitur: ut, ἔδω, δῶ.
- * præter unum ἔχρη, χρή.
- brevis acuitur: ut, ἔβαν, βάν.

Dictio polysyllaba tonum per Aphæresin ablatum transfert in proximam syllabam: [Ita tamen, ut, postulante natura Syllabæ, tonus mutetur: nam si longa est natura, protractus tonus acutus transit in circumflexum, quum ultima natura brevis est: ut ἔδωκε, δῶκε. ἔδυνε, δῦνε. βέβληται, βλῆται. At, penultima brevi aut positione longa, manet acutus: ut, ἔτυψε, τύψε· ἔφατο, φάτο· ἔλασε, λάσε.] ut, ἔδωκε, δῶκε. ἔδυνε, δῦνε. ἔτυψε, τύψε. βέβληται, βλῆται.

Syncope.

Accentus super diphthongum, quæ non tota per Syncopen tollitur, servat suam sedem: ut, ἀγείρεσθαι Sync. ἀγέρεσθαι. ἐγείρεται Sync. ἐγέρεται.

Nota, mutatur tonus pro syllabarum quantitate: ut, εἰρέα, εἶρα; non εἴρα, salva lege secunda.

Tonus supra vocalem non syncopatam
- in dissyllabis manet: ut, ἤλυθον, ἦλθον, παρηπάφεν, παρπεφέν.
- in proparoxytonis, retrahitur: ut, ἐκατέμβοσαν, αἰταμένεν.

Epenthesis.

Tonus, Epenthesi facta, servat suam vocalem vel diphthongum, quam prius habuit: ut, ἀγεῖν, ἀγαγεῖν.

Nota, si fieri potest juxta leges accentuum: unde ἄγω, ἔδω. Attica Epenth. ἄγαγω, ἔδηδω, mutatur toni species, salva lege prima.

Apocope.

Voces per Apocopen factæ monosyllabæ sunt vel
- Perispom. ut, δῶ, pro δῶμα.
- Acutitonæ, ut ῥὰ pro ῥᾷδιον, πὰρ pro παρά.

Nota, tonus supra vocalem Apocopen passam mutatur et retrahitur pro syllabarum quantitate: ut, βριθὺ, βρῖ· παρὰ, πάρ.

Regula.

Tonus supra vocalem non Apocopen passam, manet: ut, δάκρυον, δάκρυ· [illegible] εἶπατε, εἶπα, salva lege prima.

Regula.

Particula σθα Æolica Paragoge addita non mutat dictionis tonum: ut, ἧς, eras, ἦσθα· κλαίοις, κλαίοισθα. at οἶδα, οἶσθα, salva lege prima. Sic ἔδωκας, ἐδίδωσθα, salva lege quarta.

Dictio Apocopen passa, si una cum voce sequente in unam coalescit, tonum suum amittit: ut, ἐγὼ οἶδα, ἐγῷδα· κατὰ ταῦτα, καττοῦτα. sic τοῦτ' ἐστι, τουτέστι.

Nota obiter, cum multæ dictiones in unam coalescunt, omnes, excepta ultima, tonos amittunt: ut, τοπαράπολύ, seorsim τὸ παρὰ πολύ.

Accentuum ratio in dictionibus syllabicis θι, θεν, σε, φι, φιν Paragogice additis.

Hæ dictiones nominibus appositæ, non mutant tonum à sua vocali, aut vocalis sede:
- θι, οὐρανός, οὐρανόθι· ἀρχή, ἀρχῆθεν·
- θεν, πᾶν, πάνθεν· πᾶς, πάντοθεν· ἄνω, ἄνωθεν.
- σε, οὐρανός, οὐρανόσε.
- φι, ἀγέλη, ἀγέληφι· ἐξ εὐνῆς, ἐξ εὐνῆφι.
- φιν, στῆθος, στήθεσφιν· ἰκρία, ἰκριόφιν.

Nota ad φι et φιν, ι ante φι vel φιν, semper vendicat tonum: ut, πάτρης, πατρόφι.

In his, et similibus, id quod toties inculcavimus, accentum variari tum quoad speciem, tum sedem pro syllabarum quantitate et numero juxta leges et regulas, nemo non norit.

CAPUT XI.

Tabella Æol. Ion. Dor. Dialecti in tribus prioribus declinationibus simplicium per tonum communem in ultima.

Communiter obliquos par, Æol. Ion. Dor. rectus impar habet tonum in penult.
- ποιητής
  - Com. οῦ, ῇ, ὴν, ῶν, αῖς, ὰς.
  - Ion. έω, ῇ, ὴν, έων, ῇσι, άς.
  - Æol. ᾶο, ᾶν, αῖσι Dor.
- τιμή
  - Com. — ῶν, αῖς.
  - Ion. — έων, ῇσι.
  - Æol. — ᾶν, αῖσι.
- θεός
  - Com. οῦ, — οῖς.
  - Ion. οῦ. — οῖσι.

Regula.

Utcunque se habet rectus, genit. pluralis Æol. in prima, ut et Æol. et Ion. in secunda declinatione semper est paroxyt. ut, Αἰνείας, Αἰνειάων· μοῦσα, μουσάων, et μουσέων. Sic τράπεζα, τιμὴ, in έων, et άων. Sed genitivus Æol. sing. Ion. sing. et plur. innotescit per tonum communem, ut in tabella.

Per tonum communem in penultima.

Communiter obliquus par, Æol. Ion. Dor. rectus impar, habet tonum in antepenult.
- Αἰνείας
  - Com. είου, είαν, είαις, ειῶν.
  - Æol. είαο.
  - Ion. είεω, είῃ, είῃσι, ειέων.
- μοῦσα
  - Com. — μούσαις.
  - Ion. — μούσῃσι.
- λόγος
  - Com. λόγου, — λόγοις.
  - Ion. λόγοιο, — λόγοισι.

Nota, parisyllaba sequuntur tonum communem, ut Com. μουσῶν, Dor. μωσᾶν.

Nota, adjectiva per omnia quoad tonum sequuntur decursum substantivorum: ut, καλός, καλοῦ, Ion. καλοῖο· ἡμέτερος, ἡμετέρου, ἡμετέροιο.

Reg. obiter.

Ἰῶτα Atticum finale vendicat tonum oxyt. utcunque: ut, οὗτος, οὑτοσί· τουτί· νυνί· [νυνὶ olim legebatur.] τουτὶ, ταυτί.

Reg. de Dat. duali Poët. cujuscunque declinationis.

Dativus in οιν communiter perispom. Poëtice erit properispom. ut, ἴδοιν, ἰδόειν. Poët. [illegible] χειροῖν, χειροῖιν.

Reg. de Dat. plur. Poët. cujuscunque declinationis.

Dativus pluralis Poët. in εσι vel εσσι, fit proparoxyt. ut, ἔπεσι, ἔπεσσι, ἐπέεσσι· χερσὶ, χείρεσι, χείρεσσι.

Reg. de Casu Attico cujuscunque declinationis.

Casus Attici habent accentum in antepenult. quamvis ultima sit longa: ut, πόλις, πόλεως· πήχεως, πελέκεως· μεγάλεως, μεγάλων. * Nisi recte sit oxytonus: ut, βασιλεὺς, βασιλέως.

Digitized by Google

JOANNIS MEURSII

GLOSSARIUM

GRÆCO-BARBARUM ABBREVIATUM.

IN QUO

Vocabula ultra quinque millia, præcipuè officiorum atque dignitatum Imperii Constantinopolitani, tam in Palatio, quàm Ecclesia aut Militia, ab Henrico Stephano et Joanne Scapula omissa, aut alio significatu accepta, explicantur.

Ἀβαρι. origanum.

Ἀββᾶς. Abbas.

Ἀβδόμεν. Abdomen.

Ἀβεῖν. Habere.

Ἀβέρτα, sive ἄβερτος. Averta. Equi ornamentum laterale, pectori substrictum. Hodie καβέρτα dicunt.

Ἀβεστιάριος. A vestiario. Vestiarii præfectus. Vide, βεστιάριον.

Ἀβῖναι, sive ἄβιναι. Habenæ.

Ἀβίς. Abies. ἐλάτη. ατίας.

Ἀβετεῖν. Habere.

Ἄβλαρος. Applare. Cochlear. Ligula.

Ἀβόλλα. Abolla.

Ἀβοκάτος. Advocatus. Causarum patronus.

Ἀβούλλωτον. Quod bullam aut sigillum non habet. Vide, βοῦλλα.

Ἀβούνκουλος. Avunculus. ὁ πρὸς μητρὸς θεῖος.

Ἄβρον. Pro, αἶρον. Crus.

Ἀβστινεντεύειν. Abstinere.

Ἀγαθάρος. Animalis genus.

Ἀγάλια. Planè. ἠρέμα. Ex Italico, Eguali.

Ἀγάπη. Convivium clericis vel pauperibus exhibitum charitatis ergò. Præterea in literis quoque aliquem compellantes dicebant, ἡ ἀγάπη ὑμῶν. charitas vestra.

Ἀγαπηταί. Qui cùm diaconissis habitabant, sed remoti postea à Justiniano, Novell. 6.

Ἄγγαθα. Stupa. στύπη.

Ἀγγαρευτάδες. Pro, ἀγγαρευταί.

Ἀγγίστρι. Pro, ἀγκίστριον. Hamus.

Ἀγγούριον, et ἄγγουρος. Placentæ genus. Etiam cucumerem significat. pro quo dicitur quoque ἀγούρι. Hinc ἀγγουρωτὶς, gestamen capitis, cucumeris formam præ se ferens, quod Bardariotæ gestabant.

Ἀγγύλας. Aquila. αἰτός.

Ἄγγωνες. Angones. Hastæ Francorum. Postea ἀγγωνάρια dixerunt.

Ἄγδαρτον. Pro, ἄδαρτον. non excoriatum.

Ἀγελάδα. Juvenca. δάμαλις.

Ἀγελλάριος, sive ἀγελάρχης, dux gregis.

Ἀγέστα. Vide, ἄκεστα.

Ἄγζεστος. Incoctus. Pro, ἄζεστος.

Ἀγιάδες. Milites Asiatici.

Ἀγιοσπλιτικόν. Troparium quoddam.

Ἅγιος. Acclamatio in coronatione Imperatoria.

Ἀγιότα. Auxilium. βοήθεια. Italicum, Aita.

Ἀγιουτάρειν. Adjuvare. Opitulari. βοηθεῖν. Ex Italico, Aitare.

Ἀγιωσύνη. Hâc voce utebantur in sermone aut epistolis ad Episcopos et Patriarchas.

Ἀγκαρευτὰς. Pro, ἀγγαρευτάς.

Ἀγκάλα. Palma manus. ἀγκάλη. At ἀγκάλη; est pro ἀγκών. Cubitus.

Ἀγκούρι. Vide, ἀγγούριον.

Ἀγκουρίδα. Uva acerba. ὄμφαξ.

Ἀγκρίζειν. Offendere. Lædere.

Ἀγκρίφια. Teli genus, de quo infrà. κορτζοί.

Ἀγνάτοι. Agnati. Inde ἀγνατίων. Agnatio.

Ἀγνύγιν sive, ἀγνύγιον. Pro, ἀγκύλιον. Cuneolum.

Ἀγὶς. Aquila. Vide infrà, ἀϊτός.

Ἀγοράδα. Emptio. Pro, ἀγορά.

Ἄγρακτον. Axis. Propriè significat Fusum, depravatum ex ἄτρακτος.

Ἀγράριον. Navigii genus.

Ἀγρία. Gramen.

Ἀγριαγγουρία. Agrestis cucumer.

Ἀγριάνθρωπος. Homo sylvestris. Satyrus.

Ἀγριοθωρῶ. Torvum videre. Torvo vultu esse.

Ἀγριομάλαχον. Malva sylvestris.

Ἀγριομελιτζάνα. Oleris genus.

Ἀγριοπήγανος. Pro, ἄγριον πήγανον. ruta sylvestris.

Ἀγριοπουλίον. Avis fera.

Ἀγριόσκιλλα. Scilla agrestis.

Ἀγριοσυκιά. Marisca.

Ἀγριόφαντον. Caprea.

Ἀγριόχοιρος. Aper. Recentiores dixerunt ἀγριοχοιρίδιν.

Ἀγριλιά. Oleaster. Pro, ἀγριέλαια.

Ἀγνώριστος. Ignotus. ἄγνωστος.

Ἀγρίλα. Silentium.

Ἀγχίαλλος. Lusus genus. Idem quod μάρον.

Ἀγωγιατικόν. Sarcina.

Ἀδβένας. Advena. πάροικος.

Ἀδελφάδες. Sorores. Pro, ἀδελφαί.

Ἀδελφᾶτον. Fraternitas nempe monachorum, quia omnes ejusdem monasterii monachi ἀδελφοὶ dicebantur. Et, aliquem assumere εἰς τὸ ἀδελφᾶτον, nihil aliud est, quàm inter Fratres, id est, monachos recipere.

Ἀδελφότης. Hac voce utebantur inter se Imperatores, ac Reges, ut etiam hodiè. et ἀδελφοὺς se mutuò vocabant.

Ἀδημπτεύειν. Adimere. ἀφαιρεῖν.

Ἀδίστρατα. Impedimenta, et sarcinæ militares.

Ἀδεφένδευτοι. Indefensi.

Ἀδειανόν. Vacuum. κενόν.

Ἀδετεύειν. Adire. ἐντυγχάνειν. Sed rectius est ἀδιτεύειν.

Ἀδιουδικεύειν. Adjudicare. Addicere. προσκυροῦν.

Ἀδνούμιον. Descriptio militum. ἀπογραφή. delectus et census militum. Hinc actio ἀδνουμιάζειν dicebatur. et defectuum supplendorum curam habebat ille, qui μέγας ἀδνουμιαστὴς dicebatur.

Ἀηδόνι. Pro, ἀηδών. luscinia.

Ἀδράκτι. Pro, ἄτρακτος. Fusus.

Ἀδραξικόρεμα. Panus. ξῦμα.

Ἀδσιγνατεύειν. Adsignare.

Ἀέρα. Pro, ἀήρ. Aër.

Ἀερικόν. Tributum liberi aëris nomine impositum prædiis.

Ἀζάπιδες. Pedites Turcici.

Ἀζάρα. Temerè. ἀζάρι. Taxillus. κύβος. Sed et ζάρια dicebant truncatè. hinc etiam ζαριστής. Aleator.

Ἀζάτος. Libertus. ἀζάτα, ἐλευθερία.

Ἀζιχωρία, Depravatum ex Cichorea.

Ἀηδονάκιν. Pro, ἀηδών. Luscinia.

Ἀήρ. Sudarium, quo sacerdos utebatur in Liturgia.

Ἀθῖνι. Pro, ἄνηθον. anethum.

Ἀθὸς. Pro, ἄνθος. Flos. Sic ἀθεῖν, pro ἀνθεῖν. Florere.

Ἀθυμᾶσθαι. Pro, ἐνθυμεῖσθαι. Cogitare.

Αἰονητρέπτης. minister medici, qui corpori ægri fomenta adhibet.

Αἴγιον. Ponderis genus.

Αἰγομάνδρα. Caprile.

Αἰδιλίκιοι. Ædilicii.

Αἱμίμοντες. Hæmimontes: Hæmimontani.

Αἰτάνιον. Mitra. Vide, γαιτάνιον.

Ἀκα. Vide, ἀκία.

Ἀκανθηρὸς. Spinosus.

Ἀκάνθιν. Spina. Pro, ἄκανθα.

Ἀκάθιστος. Epitheton B. Mariæ. Origo nominis à victoria quam Heraclii tempore adversus Chosroæ legatum Sarbarum obtinuissent; ob quam visam totam noctem ac stantes hymnum B. Mariæ dicere.

Ἀκακία. Aggestum sacci cujusdam textilis quod sinistrâ manum gestabat Imperator in signum humilitatis.

Ἀκακιάρης. Homo expers malitiæ. Probus. ἄκακος.

Ἀκαματία. Negligentia. Ignavia.

Ἀκαμάτης. Ignavus. Laborem fugiens.

Ἀκανεῖν. Sufficere. Pro, ἱκανεῖν.

Ἀκανετὰ. Satis. Sufficienter. ἅλις ἱκανῶς.

Ἀκανθόχοιρος. Ericius. Echinus.

Ἀκαρτέρι. Expecta. ἀνάμενε.

Ἀκατάλυπτος. Immitis.

Ἀκέστα. Aggestum. Machinæ bellicæ genus. Scribitur etiam ἄγεστα, et ἤγεστα.

Ἀκέφαλοι. Sectæ genus, ἀκέφαλοι λέγονται, διότι τῷ πατριάρχῃ, αὐτοῦ μὴ ἀκολουθοῦντες, καθ' ἑαυτοὺς ἐκκλησίαζον.

Ἀκία. Acies. exercitus. Pro quo recentiores ἄκα dixerunt.

Ἄκκεπτα. Accepta.

Ἀκλίδες. Aclides, teli genus.

Ἀκλουθεῖν. Pro ἀκολουθεῖν. Sequi.

Ἀκλουθητικὰ. Consequenter.

Ἀκλουθία. Ordo. Sequentia.

Ἀκόλουθος. Præfectus Barangorum.

Ἀκόμη. Etiam. Adhuc.

Ἀκούρσευτα. Non percussa. Vide, κούρσος.

Ἀκούβιτον. Accubitum.

Ἀκούμβα. Accubitum.

Ἀκουμβίζειν. Accumbere. Reclinare. Incumbere.

Ἀκούμβιστρα. Fulcrum. Dicebant etiam truncatè κούμβιστρα.

Ἀκουμβιστήριος. In quo incumbitur.

Ἀκουμβιστικόν. Idem quod ἀκούμβα.

Ἀκουμβῶν. Accumbens.

Ἀκρίβεια. Egestas. Penuria. Et ἀκριβὴς. Avarus.

Ἀκροδάκτυλον. Pollex.

Ἀκρόειν. Audire. Pro, ἀκούειν.

Ἀκροξίφιδον. Extremitas gladii. Mucro.

Ἀκρόχνυχον. Extremum plantæ pedis.

Ἀκροώμενοι. Auscultantes. Pœnitentium ordo in Ecclesia Orientali.

Ἄκτα. Acta.

Ἀκτάρα. Piscis genus. Apua. Albula.

Ἀκτουάριος. Actuarius.

Ἀλακάτια. Machinæ bellicæ genus.

Ἀλαγμός. Pro ἄλλαγμα. Mutatio.

Ἀλαμανικόν. Alamanicum. Tributum, quod ab Alamanis solvebatur.

Ἀλάπα. Alapa. ῥάπισμα.

Ἀλάτι. Pro, ἅλας. Sal.

Ἀλατίσμα. mundatorium. καθαριστήριον.

Ἀλάφι. Pro, ἔλαφος. Cervus. Sic ἀλαφοκέρατον. Cornu cervinum.

Ἀλαφρὸ. Pro, ἐλαφρόν. Leve. Hinc ἀλαφρύνειν. Levare.

Ἀλείβειν. Pro, ἀλείφειν. Linere. Ungere.

Ἀλέκτορας. Pro, ἀλέκτωρ. Gallus. Sic ἀλεκτορόπουλον. pullus gallinaceus. ἀλεκτορίδιον.

Ἀλετροπόδιον. Orion. Sidus.

Ἀλευρόπιττα. Placenta è farina.

Ἀλευροτάρι. Arca farinaria.

Ἀλέως. sive, ἀλλέως. Pro, ἄλλως. Aliter.

Ἀλησμονῶ. Oblivisci.

Ἀλικάριος. Rei salariæ præfectus.

Ἀλιμερίδα. Alimenta cruda.

Ἄλιμμα. Pro, ἄλειμμα. Sed mutatâ significatione. Liquor. ἔμβαμμα.

Ἀλκυδά. Arma ænea.

Ἀλλακτίν. Flagellum.

Ἀλλάμα. Pro, ἄλλαγμα. Item, ἀλλάξιμον.

Ἀλλαξιμάριον. Vestiarium. Nam ἀλλάσσειν recentiores Græci simpliciter dicebant, pro, Vestem induere. Et ἀλλάγματα. pro indumentis. Dicebant quoque ἀλλαγάς. Sed hoc quoque annotandum: ἀλλαγὰς appellari etiam consuevisse loca mutandis equis publici cursus destinata. Item, ἀλλάγιον. Cursus publicus. et, ὁ πρωταλλαγάτωρ. Generalis cursus publici.

Ἀλλάριον, Salarium. In Glossis Latino-græcis ἀλεταρίς invenio. Alii planius σαλάριον dicunt.

Ἀλλέως. Aliter. Vide, ἀλέως. Dicebant etiam ἀλλιῶς.

Ἀλληλέγγυον. Tributum quod pauperum vice solvebant divites.

Ἀλλαλοκάριον. Triedium.

Ἀλλουμία. Alia quædam.

Ἀλμυρίκιν. Idem quod ἀμυρίκιν.

Ἀλογάτωρ. Præfectus Stratiotarum. Vide, στρατιῶτες.

Ἀλογομίγηται. Qui cum equabus coëunt.

Ἄλογον. Equus.

Ἀλογοσταβλος. Equile.

Ἀλουπού, sive ἀλεπού. Pro, ἀλώπηξ. Vulpes.

Ἀλουτάριν. Aluta. ἀλούταρι. idem.

Ἀλουφάτζιδες. Mercenarii.

Ἀλχάριον. Scutella.

Ἀμάδι. Una. Simul.

Ἀμαντάριν. Videtur depravatum ex ἀμίνιον. minium.

Ἀμαξάρης, et ἀμαξάριος. Carrucarius.

Ἀμαξόπουλλον. Currus.

Ἀμαξόστρατα. Via publica.

Ἀμαχρίειν et ἀμαχρίγειν. Pignus capere.

Ἀμβιτίων. Ambitio.

Ἀμβῶν. Ambo. Pulpitum. Suggestum.

Ἄμε. Abi. Facesse te.

Ἀμέ. Sed. Verùm.

Ἀμηράδα. Amiræ Præfectura. Vel cohors, aut navis prætoria.

Ἀμηραῖος. Prætor.

Ἀμηράλιος, et ἀμηραλῆς. Amiralius. Non erat summus maris præfectus, ut hodiè; sed subjectus et magno Duci, et magno quoque Drungario classis; at supra Protocomitem tamen, drungarios, et comites.

Ἀμηρᾶς. Protosymbulus, sive primus Senatus. Vide, ἀμηραῖος.

Ἀμηρεύειν. Amiram vel Amiraeum agere.

Ἀμμᾶς. Mater spiritualis.

Ἀμματιὰ. Oculi. pro, ὀμμάτια.

Ἀμμάγη. Arena.

Ἀμουρκάριος. Amurcarius. Qui amurcae institutam exercet.

Ἀμπυγάδαροι. Pedites.

Ἀμμίνι. Iocus. Truncatè, quasi ἀμμίνιον, ἄμμιον.

Ἀμπραχόρος. Minister aulae Turcicae.

Ἀμπελατιάσματα. Glossae Graeco-barbarae. αἰτητά, τεχνίσματα, ἐπιδέρματα.

Ἄμπαρ. sive, ἄμπαρα. Ambra. Genus aromatis.

Ἀμπασαδῶρος. Ambassator. Legatus.

Ἀμποτες. Utinam. ὄφελον. εἴθε.

Ἀμπούλα. Ampulla.

Ἀμυγδαλέλαιον. Amygdalinum oleum.

Ἀμουλέτον. Gallicum. Amulet.

Ἀμφίβαλον. Quod veteres ἀμφίμαλλον. Isidorus in Glossis. Amfibalum, birrum villosum.

Ἀμφίθυρα. Tabulae bifores, quales in aris collocari hodiè videmus.

Ἄμωμος. Intelligitur Psalmus cxviii. ab initio, quod est μακάριοι οἱ ἄμωμοι.

Ἀναβρεῖν. Pro ἀναβρύειν.

Ἀναγέννεσθαι. Augeri. Crescere.

Ἀναγνέτρια. Nutrix.

Ἀναγλυφάρης. Caelator. Sculptor.

Ἀναγνώθειν. Pro, ἀναγινώσκειν.

Ἀναγνῶσται. Lectores in Ecclesia.

Ἀναζίννιν. Vide, ζίννιν.

Ἀνακάλεσμα, sive, ἀνακάλημα. Quiritatio. Lamentatio.

Ἀνακαλεστάδης. Glossae Graeco-barbarae. Σφονδύλιος. ἀνακαλεστάδης.

Ἀνάκαρα. Tympana inferiori parte rotunda. Hinc ἀνακαριστὴς, ipse tympanista. ἀνακαρίδες, tympanorum pulsationes.

Ἀνακατώνειν. Turbare. Miscere. Hinc ἀνακάτωσις. Confusio. Significat etiam, Expetere. Concupiscere.

Ἀνάλαβον, Sive, ἀνάλαβος. Vestis monachorum.

Ἀναλογεῖον. Pulpitum.

Ἀναμνήσεις. Laudationes eorum, qui militiae aut alibi fortiter se gessissent, quae fiebant apud Imperatorem, ut iis in memoriam illi revocarentur, esse cohonestandis praemiis. Huic curae et muneri qui praefectus, ὁ ἐπὶ τῶν ἀναμνήσεων dicebatur.

Ἀνομοίαστος. Dispar. Dissimilis.

Ἀνανεάζειν. Florere. Juvenescere.

Ἀναπαυμός. Remissio. Quies.

Ἀνάργυροι. Ita dicti sanctorum nonnulli.

Ἀνασηκώνειν. Exstruere. Attollere. Excitare.

Ἀναστάσιμον. Troparium diei Dominicae proprium.

Ἀναστέναγμα. Gemitus.

Ἀνατείλαντα. Hymnus qui canebatur in coronatione Imperatoris, cum is cum Domina in Catechumenis esset.

Ἀνατολικὰ. Troparia octoëchi, qualia ἀναστάσιμα, et talia.

Ἀναχώνειν. Arare. ἀροτριᾶν.

Ἀνδέρα. Pro, ἔντερον. Intestinum.

Ἀνδρα. Pro, ἀνήρ. Vir.

Ἀνδρειώνειν. Virum se praestare.

Ἀνδρικέλλον. Statua.

Ἀνέμη. Girgillus.

Ἀνεμοζάλη. Idem quod ἀνεμοστρόφιξ. Turbo venti. Inde ἀνεμοζαλίζειν.

Ἀνίσως. Si.

Ἀνεμοπάλημος. Velitatio.

Ἀνεμοστρόφιξ. Turbo.

Ἀνεφάλετος. Stolidus. Ineptus.

Ἀνζα. Vide, ἄντζα.

Ἀνήμπορος. Impotens. Invalidus. Imbecillus.

Ἀνήξευρα. Stultè. Et ἀνήξευρος. Stolidus. Imperitus. Stupidus. Inde, ἀνηξευριά. Stultitia. Imperitia.

Ἀνθρακάρης. Pro, ἀνθρακευτής. Carbonarius.

Ἀνθρωπος. Famulus.

Ἀνισάτον. Anisatum. Aqua anisi.

Ἀνεψιόπουλον, Glossae Graeco-barbarae. ὁ ἐκ τοῦ ἀνεψιοῦ, ἢ τῆς ἀνεψιᾶς, γεγονώς.

Ἀναγραφή. Descriptio militum. Vide, ἀδνούμιον.

Ἀννῶνα. Annona. Stipendium.

Ἀντα. Vide, ἄντζα.

Ἀντάμα. Una. Simul.

Ἀνταρεῖα. Vela.

Ἀντιγκάλια. Vide, ἐγκάλια.

Ἀντελῖνα. Antellena, sive, Antelina.

Ἀντερα. Intestina. Pro, ἔντερα.

Ἀντζα, vel ἄντα. Ansa. Hinc ἀντζωτόν.

Ἀντζουία. Glossae Graeco-barbarae. σαρδέλας ἰσθεῖ σὺν μέλιτι. ἀφθῆν. ἀντζουία.

Ἀντίδωρον. Panis praesanctificatus, qui populo post missam dividebatur.

Ἀντικήνσωρ. Antecessor.

Ἀντιληγατεύειν. Praelegare.

Ἀντιμίνσια, sive, ἀντιμίνσα. Suidas. ἀντιμίνσον, παρὰ Ῥωμαίοις τράπεζα πρὸ τοῦ δικαστηρίου κειμένη. Sed aliter in ecclesia, nam ibi sacrae mensae erant instratae, sive mensalia.

Ἀντίσκαλον. Census nautis impositus ab Alexio Comneno.

Ἀντίπανα. Antepanna. Fimbriae in extremis vestibus.

Ἀντιπαρατοῦρα. Anteparatura. Praeparatio. Ornatus.

Ἀντίπασχα. Septimana secunda post pascha.

Ἀντιπληρώνειν. Pro, ἀντιπληροῦν.

Ἀντισαγιττάτωρ. Antesagittator. Dux sagittariorum.

Ἀντίφωνα. Cantus genus. Praedictiones prophetarum.

Ἀντόφαλι, sive, ἀντόφαλον. Caryophyllum magnum.

Ἀνύγειν. Pro, ἀνοίγειν. Aperire.

Ἀνυπόδετος. Discalceatus. Vide, ξυπόλυτος.

Ἀνφαδίζειν. Facere. Efficere.

Ἀνώγι. Superior contignatio domus.

Ἀξάζειν. Vide, ἀξίζειν.

Ἄξανα. Pro, ἀνά.

Ἀξανακατώνειν. Miscere, Confundere.

Ἀξαναζεῖν. Reviviscere. Pro, ἀναζῆν.

Ἀξαναθύμησις. Reminiscentia.

Ἀξανακαινουργίασμα. Renovatio. Verbum ipsum est, ἀξανακαινουργιάζειν.

Ἀξανακαθίζειν. Pro, ἀνακαθίζειν.

Ἀξαναμπλέπειν. Respicere.

Ἀξαναπαιδιώνειν. Puerilem aetatem excessisse. Adolescere.

Ἀξανασκάφτειν. Effodere. Pro, ἀνασκάπτειν.

Ἀξανάστροφα. Ex aliâ parte.

Ἀξαναστράξιμον. Glossae Graeco-barbarae. μετάστασις. μετάπτωσις. ἀξαναστράξιμον.

Ἀξαπόλυσις. Emissio. Dimissio.

Ἀξάφνα. Pro, ἐξαίφνης. Subitò. Inde ἀξαφνικός. Repentinus. Subitaneus.

Ἀξαίνειν. Movere. Concutere.

Ἀξαστράπτειν. Fulgurare.

Ἀξίζειν, vel, ἀξάζειν. Dignum esse. Valere.

Ἀξινάριον. Securis ad fodiendum quoque apta.

Ἄξιος. Troparium.

Ἀξιωματικοί. Qui in dignitate aliquâ, et publicâ functione. Et ἀξιωματικὰ dicuntur eorum salaria.

Ἀξιώνειν. Dignari.

Ἀξούγγιον. Axungia. λίπος. Hodie dicunt ξύγγι.

Ἀπάκια. Musculi dorsales.

Ἀπαλότητα. Mollities. Pro, ἁπαλότης. Vide μαλακότητα.

Ἀπάνωθεν. Idem quod ἀπάνω, de quo statim.

Ἀπανάρι, sive ἀπανάριον. Superior molae lapis, quem Graeci veteres ὄνον, et μύλην, Latini Catillum appellabant.

Ἀπαντος. Sospes.

Ἀπάνω. sive, ἀπάνου. Pro, ἐπάνω.

Ἀπεθαμένος. Mortuus.

Ἀπελατίκιον. Gladius, vel omne teli genus.

Ἀπλωμά, sive, ἀπλωτά, et ἀπλωματόπαλλα. Vestis stragulae genus.

Ἀπήδημα. Saltus.

Ἀπολογία. Responsum. ἀπολογία.

Ἀπηνάριοι. Apenarii. Aurigae. Carrucarii. Mulocisiarii. ἀπήνη currus est asinis aut mulis junctus. Inde etiam ἀπήνισμα, agon mularum junctarum.

Ἀπιάτον. Apiatum. Aqua apii.

Ἀπίδι. Pirum.

Ἀπίκραθος. Expers doloris, aut tristitiae.

Ἀπληκεύειν. Applicare. Castra metari.

Ἄπληκτα. Applicata. Fossata. Castra.

Ἀπλουμιστὶς. Implumis. Pro, ἀπλουμιστής.

Ἀπόβαλμα. Abortus.

Ἀποδίτζας. Leviora Zabarum tegmina.

Ἀπόδειπνον. Vulgo, Completorium.

Ἀποδεκαρίας. A Decaria. Decurionalis.

Ἀπολίκιον. Reliquum.

Ἀποθηκάριος. Apothecarius. Horrearius.

Ἀποκαισαρισθῆναι. A Caesaris dignitate dejici.

Ἀποκαλύψεις. Revelationum libri, quales olim plures terebantur manibus Christianorum.

Ἀποκουβουκλεάριος. Excubicularius.

Ἀποκουκουλίζειν. Excucullare. Cucullam exuere.

Ἀποκρεύειν. A carnibus abstinere.

Ἀπόκρεως. Carnisprivium. Quadragesima.

Ἀποκρισαρίαι. Legationes.

Ἀποκρισιάριος. Legatus Ecclesiae negotia tractans.

Ἀπολύσιμος. Ita appellata fuit certa quaedam septimana.

Ἀπόλυσις. Ultimus dies cujusque festi, quod tunc illud quasi solveretur.

Ἀπολυτικαί. Epistolae dimissoriae, quae et εἰρηνικαὶ dictae.

Ἀπολυτίκιον. Oratio, aut formula, quâ populus post liturgiam dimittebatur.

Ἀπόμακρα. Eminus.

Ἀπομακρύνειν. Longè abesse. Dicebant etiam ἀπομακρίζειν.

Ἀπομονέσαι. Ferre. Tolerare.

Ἀπομειδίαστος. Risus expers.

Ἀπόξηρος. Siccus.

Ἀπορίχνειν. Pro, ἀπορρίπτειν. Vide ῥίχνειν.

Ἀποσκαλῶ. Exscendere. Formatur à σκάλα, de quâ voce infra.

Ἀποστίλβωμα. Vide στιλβώνω.

Ἀποστηθίζειν. Est illud, quod Galli dicunt, *Dire par coeur*. memoriter dicere.

Ἀποστολεῖον. Templum Apostolo alicui sacrum.

Ἀποστολὴ. Missio. Tributum, quod Imperatori mittebatur à Judaeis.

Ἀποστολίκιον. Habitus Apostolicus: id est, Pontificalis, sive Episcopalis.

Ἀπόστολος. Pontifex. Episcopus.

Ἀποστολοευάγγελον. Lectio ex Apostolo, et Evangelio composita.

Ἀποστάτης. Dux viae, qui aliàs ὁδηγέτης.

Ἀποτζίαστος. Impudens. Vecors.

Ἀποτζιαστικά. Impudentia. Vecordia.

Ἀποκάτω. Extra. Foris.

Ἀπονάμαστα. Ut, ἀπονάμαζε. Vide νάμαστε.

Ἀπῶ. Pro, ἀπό.

Ἀπονάρχι. Glossae Graeco-barbarae. ἀγκαρφώνω. ἀσπίδανα. σπαράζοντα τῆς ἀπαρχῆς.

Ἀπονάνω. Glossae Graeco-barbarae. ἄνω. ἀπάνω. εἰς τὸ ὕψος. ὑψηλά. ἀπονάνω.

Ἀποφισκεύω. Confiscare. Vide infra, φίσκος.

Ἀποσαρωματίδια. Sordes verrendo collectae.

Ἀπωάριν. Equus.

Ἀπήδημα. Saltus. Et ἀπηδᾶν. saltare.

Ἀπολίαστος. Non spoliatus. Vide infrà σπολιάζω.

Ἀπρίλλιος. Aprilis mensis.

Ἀραχνιασμένος. Araneis similis.

Ἀρβῖνα. Glossae veteres. Arvina. λίπος ὑπὸ σαρκί.

Ἀρβαδία. Vasculum, in quo lagenas suas milites recondebant.

Ἀργαλεῖον. Instrumentum. Pro, ἐργαλεῖον.

Ἀργαλειός. Pabulum. ἱστόπεμνος.

Ἀργάτης. Agricola: Pro, ἐργάτης.

Ἀργυρταρεία, sive ἀργυροτάριον. Argentarium. Armarium, in quo vasa argentea recondebant. Et, ἀργυρτάριος. Argentarius. ἀργυροχόος.

Ἀργιάνιν, sive, ἀργιάνιον. Glossae Graeco-barbarae. ῥίζα, ἤγουν ἀργιάνιν, ἡ κελάνου.

Ἀρδέα. Ardeola. Ardea.

Ἀρῖνα. Arena.

Ἀρίνη. Scobina.

Ἀρία. Cymbium. Patella.

Ἀριστεροὶ. Sinistri. Ita dicti Sabbatiani, quod sinistram abominarentur, ne qua ea prehendere quicquam auderent.

Ἀρκα. Arca.

Ἀρκίζειν. Incipere.

Ἀρχίδια, sive, ἀρχίδα. Testes. Pro ὀρχίδια.

Ἀρχαιόκλεπτος. Antiquus fur.

Ἀρκλαι. Arculae. Machinae extra muros urbis prominentes.

Ἀρκλίτζα. Idem quod ἄρκλα. Arcula.

Ἀρκούδης. Pro, ἄρκτος. Ursus.

Ἀρμάδα. Exercitus. Classis. Ex idiomate Italico, *Armada*.

Ἀμάξιν. Vehiculum.

Ἀρμαμεντάριον. Armamentarium. Et, ἀρμαμενταρεῖα.

Ἀρμάμεντον. Armamentum.

Ἀρμάριον. Armarium. ἀρμάρι. Promptuarium, ταμεῖον.

Ἀρμασία. Conjugium. Item ἁρμοσμένος. Conjugatus.

Ἄρματα. Arma.

Ἀρμάτοι. Armati.

Ἀρματοῦν. Armare.

Ἀρματοῦροι. Armaturae. Milites gravibus armis utentes.

Ἀρμάτουρος. Armorum faber.

Ἀρματώνειν. Idem quod ἀρματοῦν. Armare.

Ἀρμαντάριον. Armentarium. Armamentarium.

Ἀρμέγειν. Pro, ἀμέλγειν. Mulgere.

Ἀρμελαυσία. Armelausia.

Ἀρμιστατίον. Armistatio. Armorum statio. Obsidio.

Ἀρμυρόν. Pro, ἁλμυρόν. Salsum.

Ἀρνάδες. Agni.

Ἀρνί. Agnus. ἀρνός.

Ἀρούλα. Arula.

Ἄρπα. Italicum, *Harpa*. Barbitus. Instrumentum musicum.

Ἀρσανάλης. Navale Armamentarium. Sumptum ex Italico idiotismo, *Arsenale*.

Ἀρσης. Pro, ἄρσην. Mas.

Ἀρτάριον. Pedule.

Ἀρτιλαρία. Italicum est. *Artigliaria*.

Ἀρτζενικός. Masculus. Virilis.

Ἀρτζιβούριος. Septimanae nomen.

Ἀρτοπαγγίτης. In Lexico Stephani. ἀλίστης. ἀρτοπαγγίτης.

Ἀρτυμάς. Aromata.

Ἀρχάριος. Novitius.

Ἀρχινίζειν. Incipere. Dicitur etiam, ἀρχίζειν.

Ἀρχίδια. Pro, ὀρχίδια. Vide ἀρχίδια.

Ἀρχιδιάκονος. Primus diaconorum.

Ἀρχιζωστάριος. Vestiarii principis praefectus summus apud Servios. qui πρωτοβεστιάριος apud Constantinopolitanos. Vide ζώστρα.

Ἀρχιμανδρίτης. Praefectus coenobii.

Ἀρχισαγιττάτης. Sagittariorum praefectus.

Ἀρχήσματα. Saltatio.

Ἀρχιτάγιον. Tentorium ante cortem Imperatoris orientem versus collocari solitum.

Ἄρχοντες. Hi sex erant in ecclesia. ὁ τῶν μοναστηρίων, ὁ τῶν ἐκκλησιῶν, ὁ τοῦ εὐαγγελίου, ὁ τῶν φώτων, ὁ τῶν ἀντιμηνσίων, ὁ τῶν κοντακίων.

Ἀρχοντίκιον. Dignitas τοῦ ἄρχοντος.

Ἀρχοντεύειν, sive, ἀρχοντεύεσθαι. Principem agere.

Ἀρωματικός. Aromatarius.

Ἀσαβούρωτος. Non saburratum. ἀσαβούρωτος ναῦς.

Ἀσβεστάριον. Calcaria. Domus coquendae calci.

Ἀσηκρητεῖον. Conclave secretioris consilii.

Ἀσηκρήτης, sive, ἀσηκρῆτις. A secretis.

Ἀσκαλίθευτος. Vide, σκαλίδι.

Ἀσήμενος. Vide, ἀσημένιος.

Ἀσήμιν. Argentum. Item, ἀσημικόν. Argentarium. ἀργυρεῖον.

Ἀσηκωμένος. Elevatus. ἐπηρμένος.

Ἀσημένιος, sive, ἀσημένος. Argenteus.

Ἀσιμωτίστος. Inaccessus. Cui appropinquari non potest.

Ἀσήμωμα. Opus argenteum.

Ἀσίμωτος. Inaccessus.

Ἀσκητήριον. Quod funera curabat, constabatque ex ascetriis sive canonicis mulieribus psallentibus octo, et acoluthis tribus.

'Ασυλάβωτος. Liber. Nam συλάβος, sive σκλάβος, servus est, ex idiomate exotico.

'Ασκοβάβλα. Lagena.

'Ασπαμα. Emuns. τορευόμενον.

'Ασπάστρωτον. Vide σπαστρώτον.

'Ασπράδα. Albedo.

'Ασπρίζειν. Albicare. Dealbare.

'Ασπροδόντης. Qui habet candidos dentes.

'Ασπροκόκκινος. Albococcineus.

'Ασπρον. Album. Glossæ Græco-latinæ. ἀσπρίον λευκόν, Asprum. 'Ασπρότης, candor.

'Ασπροποταμος. Achelous fluvius.

'Ασπρόχρους. Albicolor.

'Ασσάριον. As. Suidas. ἀσσάρια. ὀβολοί.

'Αστεροπελέκιον, sive, ἀστροπελέκιον. Vide ἀστροπελίκιν.

'Αστίλαι. Astellæ, sive, Astillæ.

'Αστῆθι. Pectus.

'Αστιμίαστον, sive, ἀστιμίαστον. Inæstimatum. Inhonoratum.

'Αστίλιον. Hastile.

'Αστράτευτος. Invius. Sine viâ, aut stratâ.

'Αστράφτειν. Pro, ἀστράπτειν. Coruscare. ἐλλάμπειν.

'Αστρίδια. Ostrea.

'Αστροθέτημα. Sidus.

'Αστροπέλεκι. Fulmen.

'Ατέγια. Attegia.

'Ατεγγιαστόν. Vide τεγγιάζειν.

'Ατζάλιν, sive ἀτζάλιον Chalybs. Ex Italico, *Acciaio*. Itali enim I. pro L. usurpant.

'Ατζινά. Idem quod ἄττα.

'Ατιά. Glossæ Græco-barbaræ. ἰτέα ἡ ἰτέα, ἰτιά. ἀτιά.

'Ατός. Pro, ἀετός. Aquila.

'Ατρομαχίαστος. Securus. Sine timore.

'Ατριον. Atrium.

Αὐγερινός. Lucifer.

Αὐγέτζα, Pro, αὐγή.

Αὐγὴ. sive, αὐγόν. Ovum. Hinc αὐγόπιτες, ovorum frusta.

Αὐγούστα. Augusta. Uxor Imperatoris. Hinc αὐγουστάλιος. Augustalis. Item, αὐγουσταλιανός. Augustalianus.

Αὐγουστεῖον. Augustale.

Αὐγουστιατικός. Augustalis. Idem est, αὐγουστιαλής.

Αὐγοῦστος. Augustus.

Αὐτία. Pro, ὠτία. Aures.

Αὐθέντης. Dominus. Hinc verò, αὐθεντεῖν, Dominari. Item, αὐθεντίζειν. Auctoritatem dare.

Αὐθεντόπουλος. sive, αὐθεντόπουλον. Herus minor, vel, Herus quoque ipse. Dominus.

Αὐλικόν. Tributum è quo stipendia solvebantur militibus aulam Imperatoris custodientibus.

Αὐλάριος. Aularius. aulicus.

Αὐλάς. Pro, αὐλή.

Αὐξίλιον. Auxilium.

Αὐρίχαλκον. Aurichalcum. Veteres. ὀρείχαλκον dicebant.

Αὐσπίκιον. Auspicium.

Αὐτίλον. Oleris genus.

Αὐτοκέφαλοι. Nemini subjecti. Ita dicebantur Archiepiscopi Bulgariæ, et Cypri, item alii nonnulli Metropolitani, quod Patriarcham Constantinopolitanum superiorem non agnoscerent.

Αὐτούμνος. Autumnus.

Αὐτούργια. Prædia rustica. Et αὐτουργός. Colonus. Hinc τὸ αὐτουργικόν. Multitudo rusticorum.

'Αφάλι. Pro ὀμφαλός. Umbilicus. Item ἀφαλός.

'Αφίλετρα. Lanæ coactæ, sive pili, è quibus sellas faciebant.

'Αφεντεύειν. Pro ἀφεντεῖν, sive, αὐθεντεῖν. Dominari.

'Αφέντης. Pro αὐθέντης. Dominus. Hinc ἀφέντρα, Domina.

'Αφεῖν, sive ἀφίνειν. Abire.

'Αφοπλισταί. Qui privatos homines ad cædes et rapinas prohibendas, exarmabant.

'Αφότις. Cum. Quando. Postquam.

'Αφτί. Auris. οὖς.

'Αχαμνός. Debilis. Hinc, ἀχαμνίζω. Debilito. Hinc ἀχάμνισις, et ἀχάμνισμα. Debilitatio.

'Αχέλι. Anguilla. ἔγχελυς.

'Αχυρῶνα. Locus palearum. ἀχυρών.

'Αχίστεγος. Noxius.

'Αχινοί. Echini.

'Αψίνθιν. Absynthium. ἀψίνθιον.

'Αψινθᾶτον. Absynthiatum. Aqua absynthi.

B.

Βαβουτζικάριος. Morbi genus.

Βαγεύειν. Vagari.

Βάγια. Nutrix. Idem puto esse βαγίτζα.

Βαγίτζες. Pueri honorarii. Diminutum è Gallico, *Pages*.

Βαΐα. Dona, quæ ab Imperatore et Patriarchâ quotannis distribuebantur septimanâ quæ ante diem Palmarum, unde et nomen.

Βαΐουλος. Bajulus. μέγας βαΐουλος, is dictus fuit, qui Imperatoris filium instituebat. Vocabatur præterea etiam Βαΐουλος Legatus Venetorum Constantinopolim. Vide infra, μπαΐουλος.

Βάκανον. Semen brassicæ.

Βακάντος. Vacans.

Βακαντία. Saburra.

Βακαντίβος. Vacantivus. Ignavus.[1]

Βάκλον. Baculus. Fustis. Item, βακλίον dicebant. Bacillum. Apud Suidam etiam legitur, βακίλιον, σύμβολον. Hinc item βακλίζειν. Fustigare.

Βάκκα. Pellis.

Βαυβίζειν. Latrare.

Βαλθεῖν. Pro βάλλειν.

Βάλκα. Scapha.

Βαλλίζειν. Ballare. Saltare.

Βαλλιστάριος. Ballistarius.

Βαλμαδίνε. Vide μπαλσαματάρις.

Βάλνα. Potus genus non sanè delicati.

Βαλσαμαγγής. Balsamarius.

Βάλτο. Palus. Hinc βαλτάδες. Palustria.

Βάμμα. Vasculum aceti ad intingendum appositum in mensâ. Vide ὀξυβάφιον.

Βαμπάτζι. Bombyx. βόμβυξ.

Βάνδον. Bandum. Vexillum.

Βανδοφόρος. Bandifer. Signifer.

Βάνειν. Facere.

Βάννας. Hesychius. Βάννας, βασιλεὺς παρὰ Ἰταλιώταις.

Βαννάται. Hesychius. Βαννάται, αἱ λοξαὶ καὶ μὴ ὀρθαῖς ἰδεῖν παρὰ Ταραντίνοις τὸ δὲ αὐτὸ καὶ βάνατροι.

Βάραγγοι. Stationarii milites, qui observabant fores conclavis Imperatoris, et triclinii.

Βαράδιν, sive βαράδα. Parada. Alveare.

Βαγανάρης. Gallicum *Berger*. Opilio. Tamen βαγανάρης apud Hesychium legitur, qui et sacras pelles interpretatur.

Βαρβαρικόν. Armamentarium, in quo Imperatores Græci reponebant spolia et donaria belli pacisque temporibus à Barbaris accepta.

Βάργειν. Pro βαρύνειν.

Βαρδαριῶται. Milites stationarii cum baculis et virgis, qui ante januam custodiebant, et equitante Imperatore populum præeuntes summovebant: atque his primicerius præerat.

Βάρδος. Via. Hinc Bardocucullus, quod pallium viatorium est, annexum habens cucullum, quali uti etiam hodiè viatores videmus in itinere.

Βαρδούκιον. Hastile, securicula levis, quæ manu ejici posset.

Βαρία. Campana grandior.

Βαρίλης. Italicum, *Barile*. Cadus.

Βαρίματα. Sarcinæ. Impedimenta.

Βαριομοιρασμένος. Infelix. Ærumnosus.

Βαρβόν. Ovis. Vide supra, βαγανάρης.

Βάρκα. Barca. Navigii genus.

Βασιλεία. Majestas.

Βασιλοπάτωρ. Regis pater. Non sanguinis nomen erat, quod primâ fronte videtur, sed dignitatis.

Βασιλεύς. Hoc nomine Constantinopolitani suum tantùm Imperatorem ornabant, Romanorum verò communi cum regibus vocabulo ῥῆγα dicebant. Vide ῥήξ.

Βασιλόθυρα. Portæ oratorii Imperatoris.

Βασμοῦλοι. Levis armaturæ milites.

Βαστά. Italicum, *Basta*.

Βαστάγιον. Theca, sive repositorium, in quo recondita arma sua portabant milites. Βαστάγια verò erat onus portandum rerum per jumenta. Βαστάγι erat onus ipsum quod portaretur. Hinc βασταγάρης, sive βασταγιάριος. Bajulus.

Βαστάνειν. Pro βαστάζειν. Etiam βαστᾶν dicebant.

Βαστέρνιον. Basterna. id est, vehiculum itineris, quasi vim sterna.

Βατζίλα. Pelvis. Est Italicum, *Bacile*.

Βατίον. Coitus.

Βαυκαλία. Patera. Ex Italico, *Boccale*. Reperitur etiam βαυκάλιον, et βαύκαλις.

Βαύτισμα. Pro βάπτισμα.

Βγενικός. Pro, εὐγενικός. εὐγενής. Nobilis.

Βεζερίδες. Consiliarii Imperatoris Turcici, quos *Visires* appellant.

Βεκάριος. Pro, βικάριος. Vicarius.

Βεκτιγάλιος. Vectigalis.

Βελανίδι. Pro, βαλανίδιον. Glans.

Βελικάτον. Pellicatus.

Βελονάδες. Arcuarii.

Βεμβράναι. Membranæ.

Βενδέτα, sive βεδέτα. Vindicta.

Βενετικός. Venetianus. Factio aurigarum.

Βένετος. Venetus. Coloris nomen.

Βενεφικεντία. Beneficentia.

Βενεφικιάλιος. Beneficialis.

Βενεφίκιον. Beneficium.

Βέντος. Ventus.

Βερβερίζειν. balbutire.

Βεργεσία. Pro, εὐεργεσία.

Βερῦτα. Veruta.

Βέργα. Virga. Βεργίον quoque dicebant. Hinc compositum πολυβέργιον.

Βεργίζειν. Virgare. Virgis cædere.

Βερεδάριοι. Veredarii.

Βερεδεύειν. Veredis uti.

Βέρεδος. Veredus.

Βερικοκκία. Prunus. Prunum autem ipsum βερίκοκκον dicebatur. Hinc autem βερικοκκίχρουν.

Βεστάρχης. Vide βεστιάριον.

Βέστης. Vestis. Item, βέστιον dicebant.

Βεστιάριον. Res vestiaria. Armario in quo reponebantur vestes Imperatoris, præfectus erat ὁ βεστιάριος, qui et βεστάρχης. Supra hunc erat ὁ πρωτοβεστιάριος.

Βεστιοπράτης. Sutor. Qui vestes vendebat.

Βετεράνος. Veteranus.

Βεττονίκη. Betonica. Vide βετονίκη.

Βηλάριον. Valerium.

Βηλόθυρον. Velum seu παραπέτασμα, quod diductum januæ instar transeuntes transmittit.

Βῆλον. Velum.

Βημερία. Pro, εὐημερία.

Βηνάτωρ. Venator. Bestiarum præfectus.

Βήξιλλον. Vexillum. Vide βίξιλον.

Βηρίον. Birrus. Chlamys. Lacerna.

Βηροῦττα. Verutum. Canumentum.

Βήσαλον. Later. Later coctus. Scribitur etiam βίσσαλον.

Βήτζα. Vide βίσσα.

Βιτίον. Vitium.

Βηχανία. Ego Tussilaginem esse censeo, quæ veteribus medicis Græcis βήχιον appellatur.

Βιβαριστής. Cetarius.

Βιβάριον. Vivarium.

Βιβλιοθηκάριος. Bibliothecarius. Bibliothecæ præfectus.

Βίγλα. Vigilia. Excubiæ. Item, Crux ensis.

Βιγλάτωρ. Vigilator. Excubitor.

Βιγλεύειν, sive βιγλαύειν. Vigilare. Excubias agere.

Βιγλατικόν. Æs, quod vigiles, sive excubitores, accipiebant.

Βιγλίζειν. Idem quod βιγλεύειν. Vigilare.

Βιζάκιον. Lapillus. Fragmentum lapidis.

Βιζέρα. Italicum, *Visiera*. Buccula cassidis.

Βικινάλια. Glossæ Basilic. Βικινάλια, ἡ εἰς κώμην ἄγουσα.

Βικαρία. Vicaria. Vicariatus.

Βικαριανός. Vicarianus.

Βικάριος. Vicarius.

Βῖκα, et βίκιον. Vicia. species leguminis.

Βίκος. Vicus.

Βικτώρια. Victoria.

Βίλλα. Villa.

Βίλλος. Liber.

Βινδικάτιο. Vindicatio.

Βίνδιξ. Vindex. Exactor.

Βίξιλα. Vexilla, et βιξιλλατίωνες. Vexillationes.

Βιξιλλάτιος. Constitutus ad vim et protervitiam militum compescendam.

Βίργα. Virga.

Βίῤῥος. Birrus. Vestis genus.

Βίσεκτος, sive βίσεξτος. Bisextus.

Βισκέσα. Vide πισκέσα.

Βίσσα. Bissa. Vas.

Βίσσαλον. Vide βήσαλον.

Βιτάλια. Galli *Victuaille*, Itali *Vettonaglia* dicunt. Latini recentiores, *Victualia*.

Βιτάξιδες. Milites Turcici.

Βιτζίδες. Vide supra, βιτάξιδες.

Βίτζα. Vide βίσσα.

Βίτιον. Vitium.

Βιτονίκη. Betonica.

Βιτράνος. Pro, βετράνος. Veteranus.

Βλάμμαν. Pro, βλάβη.

Βλαστημῶ. Ex Italico, *Biastemare*. Blasphemare. βλασφημεῖν.

Βλάττιον. Blatta.

Βλάψιμον. Vide βλάμμαν.

Βλέθρον. Moschopulus. Ἔλυτρον. ὁ τῶν καρπῶν φλοιός. καὶ τὸ κοινῶς λεγόμενον βλέθρον.

Βλιστακονέλαιον. Olei genus.

Βοεβόδας. Dignitatis nomen, *Vaivode*.

Βοθρακός. Rana. Vide βορδακάς.

Βοΐα. Boia. Vinculi genus. Compedes.

Βοκόλιον. Bocula.

Βόλγα. Bolga.

Βόλγος. Speculator.

Βολεβάρ. Propugnaculum, E Gallico. *Boulevert*.

Βολίς. Machina bellica, ab eodem etymo, quo βολίστρα.

Βολίκιον. Trabs.

Βολίστρα. Balista. Hinc compositum, χειροβολίστρα, de quo infra.

Βολουντάριος. Voluntarius.

Βονιτάριος. Glossæ Basilic. Βονιτάριος, φυσικὸς δεσπότης.

Βορδακάς. Rana. βάτραχος.

Βορδόνιν, βόρδος, et βίρδον. Burdo. Mulus. Est etiam veli genus. Atque hinc est verbum βορδονιάζειν.

Βοτά. Festum quoddam in honorem Panis.

Βουβαλοπαπᾶς. Bubalopapa. Insulsus papa.

Βοῦδι. Bos. βοῦς.

Βουθεῖν. Pro, βοηθεῖν. Auxiliari.

Βουθήλεια, et βουθηλιά. Vacca. Bos.

Βουκάκρατον. Bucca panis vino intincta.

Βουκάμισον. Indusium.

Βουκινίζειν. Buccinare. Hinc βουκινιστής. Buccinator. βουκινιστήριον. Buccina, buccinum.

Βουκελάτον. Buccellatum.

Βούκελλος. Buccella. Ex βουκελλάριος. Buccellarius. Parasitus.

Βουκεντροβέργιον. Boum stimulus. Nam βεργίον, est Virga.

Βούκκα. Bucca.

Βουκκίζειν. Jentare. Buccam sumere. Hinc βουκκίσμα. Gustarium. Et βουκκισμός. Jentaculum.

Βουκκίον. Bocco.

Βουκκινάτωρ. Buccinator.

Βούκινον. Buccina.

Βούκλα. Bucula. Fibula. Ex Gallico, *Boucle*.

Βούλβα. Vulva. Item βούλβιον.

Βουλγίδιον. Bulgeta. E Gallico, *Boulgette*. Item βουλγίον dicebant. Italicum, *Bolgia*. Hinc βουλγιστάλης. Bulgetarius.

Βοῦλλα. Bulla. Sigillum. Atque hinc ἀβούλλωτον, quod bullam aut sigillum non habet.

Βουλλάτος. Bullatus.

Βουλλεύειν. Bullare. Signare.

Βουλλίον. Bulla. Orbiculus. Circulus.

Βουλλωτήριον. Bullatorium. Forma in quâ bullæ exprimuntur.

Βουλσίς. Vulsus. Convulsio. Ruptura inveterata pulmonis. Morbus equorum.

Βουνίσματα. Βουνοί. Cumulus.

Βούνευρον. Flagellum è nervis bubulis.

Βουνίτζιν. Tumulus.

Βουνίτσιον. Tumulus. Collis.

Βούργον. Burgus.

Βουρδουλίζειν. Flagellare. Βουρδουλισμός. Flagellatio.

Βουρίχαλα. Bericbalia. Instrata equorum.

Βουρίχος. Bericus. Equus.

Βουρκίασιν. Æstuare. Fluctuare. Hinc βούρκωσις, et ἐπιβούρκωσις.

Βούρλον. Juncus. Pro, βρούλλον. De quo infra. Hinc βουρλαρία. Junceum.

Βουσκαλίς. Bulla.

Βοῦττα. Butta.

Βούτζι, βουτζίον. Butta. Cupa. βουττίον. Capella. Etiam βοῦττις dicebant, Cupa.

Βουτζάω. Italicum, Buttare. Dejicere.

Βούτιον. Butina. Lagena. Gallicum, *Bouteille*.

Βουττᾶς. Gallicum, *Bouter*.

Βραδύ. Serò. Tardè.

Βρακοζώνιον. Pro, βρακοζώνιον. Cinguli genus.

Βρακωμένος. Braccam gestans.

Βράσινος. Viridis.

Βραχιάλιον. Brachialium. βραχιόλιον apud Heronem in παρεκβολαῖς scribitur. Dicebant etiam, βραχιόνιον, quod purius.

Βραχίονι. Pro, βραχίων. Brachium.

Βρεβιάτορες. Breviatores. Qui brevia conficiebant, aut describebant.

Βρέβιον. Breve. Scribitur βρέουιον apud Eusebium Histor. Eccles. lib. 10. cap. 6. In Glossario Græco-latino legitur, βρέβιον. Oratrix. Quo loco intelligi debet enchiridion precum; et Breviarium vulgo indigitatur.

Βρινάριος. Idem, quod supra, βαρανάριος.

Βρεγμένος. Pro, βεβρεγμένος. Madidus.

Βρίαχος. Pro, βρίγκος. Piscis è genere cetorum.

Βρώνια. Sive, βρώνη. Pro, βρυωνία. Vitis alba.

Βρυσίον. Fons.

Βρίσκειν. Invenire. Pro, εὑρίσκειν.

Βροντολόγια. Libri in quibus de alieni temporis tonitribus, eorumque præsignificationibus superstitiosè tractatur.

Βρουλλάμματος. Vehemens ventus.

Βροῦλλον. Juncus. Hinc βρουλλίο. Nassa junco aut vimine contexta. Item βρουλλίσματα. Capillamentum.

Βρουλλόκυπερος. Juncus cyperi.

Βρουμάλια. Brumalia.

Βρουμαλιτικόν. Brumale.

Βρύο. Remus.

Βρύλλον. Juncus.

Βρύση. Fons.

Βρυσίτζα. Fons.

Βρωμίζω. Inquinare. Maculare.

Βυζάνω. sive, βυζάνειν. Fellare.

Βυζάνιον. Sacculus.

Βυζάστρες. Lactens.

Βυζάστρια. Nutrix. τίτθη.

Βυζίν. Mamma. Uber.

Βυζαντοκάρυον. Est nucis genus.

Βύκινον. Idem quod, βούκινον. Buccina.

Βύτζα. Culex.

Γ.

Γάβαθον. Gabatha. Paropsis.

Γάβος. Cavus. Fossa. Scrobs.

Γάδαρος, sive, γαΐδαρος. Mulus.

Γάϊος. Merces. Stipendium, Gallicum est, *Gage*.

Γαϊτάνιον. Gaitanum. Zona. Cingulum.

Γάϊτον. Glossæ Basilic. γάϊτον, χαρακτῆρα ἔγγραφον.

Γαλαγγά. Vulgatum, Galanga. Cyperus Babylonius.

Γαλαία, sive γαλέα, Triremis. Ex Italico, *Galéa*.

Γαλαῖον. Vide καλλαῖον.

Γάλλια. Odoramenti genus. Zibethum, quod certarum felium excrementum.

Γαλάζειν. Mulgere. Dicebant etiam, γαλίζειν.

Γαλακτάριον. Mulctra.

Γαληνότης. Serenitas. Tranquillitas. Inter titulos Imperatorios.

Γαλιλαία. Ita appellabatur tempus illud omne à Resurrectione, sive Paschâ, usque ad Ascensionem, quod in Galilæâ Salvator noster exegit.

Γαλινάριος. Gallinarius.

Γαλιόνι. Navis genus. Italicum, *Galione*.

Γαλλίντζα, Italicum, *Gallenza*.

Γάλλιξ. Gallica.

Γαμαστίδες. Glossæ Basilic. γαμαστίδων, ἀγρῶν.

Γάμμα. Trigonum ad formam literæ Γ.

Γαμματίζειν. Literæ Γ. figuram referre.

Γαμπανίσια. Plateoli. Italicum, *Gabbiani*.

Γαρζονοστάσιον. Locus Constantinopoli in mediâ aulâ magni templi, ubi pueri stabant. Est ex Italico idiotismo.

Γαρζόνιον. Puer. Ex Italico, *Garzone*.

Γάτος. Pro, κάτος. Italicum, Catto. Felis. γατὰ.

Γεῖσμα. Fulcrum.

Γδερμάδιν. Pellis.

Γδύνειν. Pro, ἐκδύειν.

Γέλτιν. Geldus. Pecunia. Detortum est ex Alamanico, *Gelt*.

Γεμάτο. Plenum.

Γεμίσαν. Glossæ Græco-barbaræ. τὰ γεμίζει. τὰ γεμίσαν. τὰ εἶχε ἴσα.

Γένημα. Opus. ποίησις.

Γενάριος. Januarius mensis. Vide γεννάρης.

Γενάτος. Pro, γενναῖτος.

Γενεράλιον. Generale.

Γενικόν. Ærarium generale.

Γενίτζαροι. Janizari. Milites Turcici.

Γεννάρης, sive, γεννάρις. Januarius.

Γεντίλης. Gentilis.

Γεράνον. Color cæruleus.

Γεράκι, et γεράκιον. Accipiter. Detortum ex ἱεράκιον.

Γεράνιον. Tolleno. Nos similiter dicimus, *Een Craen*.

Γερονεύειν. Senescere. Pro, γηράσκειν.

Γέρδις, et γέρδιος. Gerdius. Textor. ὑφάντης. γερδία. Textrix. Inde γερδιακόν. Textrinum.

Γερεύειν. Gerere.

Γερός. Purus. Sanus. γέρος. Senex. πρέσβυς.

Γεράγκλαιν. Machinæ bellicæ genus.

Γεύειν. Pro, γεύεσθαι. Gustare.

Γεῦμα. Prandium. Sic γεύεσθαι, pro Prandere.

Γεστέρνα. Cisterna. Vide κιστέρνα.

Γεραίρος. Avis genus.

Γυαλί. Pro, ὑαλίς. Vitrum. γυαλλί. Poculum.

Γυαλλίζειν. Nitere. Splendere.

Γιαλός. Pro, αἰγιαλός. Littus, γιαλο. Vitrum. Vide supra, γυαλί.

Γιάτρεμα. Pro, ἴαμα. Medela. Et γιατρεύειν. Curare. Mederi.

Γιάκινθος. γιάθος. Hyacinthus.

Γιανά. Ecce. Vide.

Γιαρέτιον. Teli genus.

Γιατί. Quare. διὰ τί.

Γιατρεία. Pro, ἰατρεία. Sic γιατρία. Medela. Et, γιατρός. Medicus.

Γίδα, et γίδιον. Truncatè, pro αἰγίδιον. Capra. Capella. Hinc γιδοστάσις. παρὰ τῶν αἰγῶν. Item, γιδοστάσιον. Et γιδομάνδρα. Caprile.

Γιάλος. Littus. Pro αἰγιαλός.

Γίνουμαι. Fio. Pro, γίνομαι.

Γιόμα. sive, γίομα. Pro, γεῦμα. Prandium.

Γιομάτος. Plenus. Depravatum ἀπὸ τοῦ γέμειν.

Γιοφύρι. Pro, γεφύρι, Pons.

Γιρεύειν. Pro, γυρεύειν. Investigare.

Γιρίζειν. Pro, γυρίζειν. Itidem et γυρίζω.

Γύρω, γύρω. Circum circa. κυκλόθεν.

Γήτευμα, sive, γήτεμα. Pro, γοήτευμα. Incantatio.

Γιόμα. Vide, γίομα.

Γλάγκισμα. Clangor. Strepitus. Clamor. Sic γλαγγίζειν. Clangere.

Γλανδοῦλα, sive, γλανδοῦλιν. Glandula.

Γλέφαρον. Frons.

Γλήγορα. Citò. γλήγορος. Citus. Celer.

Γληγοροπόδης. Velox. Celer pedibus.

Γλιάζειν. Festinare.

Γλίθος. Pro, λίθος. Lapis. Vide γαΐος.

Γλυκάδα. Dulcedo. Oblectatio.

Γλυκάνισσος, sive, γλυκάνισον. Anisum.

Γλυκοπράτης. Dulciarius. Et γλυκοπρατεῖον. Officina dulciarii.

Γλυκυκάλαμον. Lotus. Quia nimirum fructum prædulcem habet.

Γλυκύς. Dulcis. γλυκός. Inde γλυκασμόν. γλυκασμόν. Dulcedo, γλυκύτης.

Γνέμα. Filum.

Γνέφαρος. Vide νέφα.

Γνέθειν. Nere.

Γομάρια. Sarcinæ. Hinc γομαριατικόν, vectigal pro illis solvi solitum.

Γονάτιον. Nicolaus Cabasilas De veste sacrâ. καὶ τούτῳ τινὰ ἱεραρχαὶς περιζωννύμενοι αὐτὸ τὸ λεγόμενον γονάτιον, ὃ τῆς σχῆμα ξίφους ἐσχημάτισται.

Γονατιστά. Flexis genibus. Ad genua provolutus.

Γοΐα. Fucus. φυκίον.

Γονατάλις. Pulvinar, quod genibus substernitur, in quo illa inclinantur.

Γουφίον. Vestis genus. Idem est, quod Gufa.

Γοῦλα. Gula. Item γούλα, γούλιον.

Γοῦνα, sive γοῦνος, et γουνίον Guna. Vestis pellicea.

Γουρουνοπάδιον. Abacus.

Γουργιάζειν. Clangere. Strepere.

Γούργουρας. Gurgulio.

Γουρίασμα. Vide γλάγκισμα.

Γοῦρνα. Urna.

Γουρούνιν, sive, γουρούνιον: Grunnius. Porcus. γουρουνόπουλλο, id est, χοιρίδιον.

Γουστοῦν. Gustum. Forum cupediarium. Et γοῦστα, Gusta, appellabant cupedias.

Γουτάλι. Frons.

Γοῦττος. Guttus.

Γραδίλλα. Craticula.

Γραικολόγος. Græcæ linguæ peritus, quo exteri utebantur Constantinopolim venientes, ad rem domesticam procurandam necessariaque coëmenda.

Γρανάτζα. Vestis Imperatoris prælongis manicis, et ad talos usque dependentibus, quæ non cingebatur.

Γρανασίλιον. Granum solis.

Γρατοῦτο. Gratuitum.

Γρικάω, sive γρικῶ, aut γρικῶν. Intelligere. Atque hinc γρίκημα. Intellectus.

Γρίπος. Hamus.

Γρεβδία. Detortum ex antiquo, γρῖφος. Pagurus. Sic γρέτος quoque.

Γρεμίζειν. Pro, γκρεμίζειν.

Γροῦτα. Crusta.

Γρουσί. Velamen muliebre argenteum, sub quo manus occultant.

Γυβεντίζειν. Crusius Turco-græciæ lib. 11. interpretatur, Fustuario afficio. Ego autem censuerim γυβεντίζειν esse, patibuli supplicio afficere: nam γύβεττον est Gallicum *Gibet*.

Γυμνόνειν. Pro, γυμνοῦν.

Γυναῖκα. Mulier. γυνή.

Γυναικίσιμος. Muliebris.

Γυροπάτιον. Pyri genus.

Γῦροι. Circulationes.

Γυρίζειν, et γυρεύειν. Ambire. Prensare. Petere. Dicebant quoque, γυρεύγειν.

Γύρισμα. Reditus. ἐπάνοδος.

Γόττα. Gutta. Ex Italico, *Gota*.

Δ.

Δαιμονιάρης. Dæmonarius. Dæmoniacus. Furiosus.

Δαπουτάτοι. Deputati. Vide infra. δεπουτάτοι.

Δαγκάνω, sive δαγκάνειν. Pro, δάκνω. Mordeo.

Δαμασκηνά. Moresa.

Δαλματική. Dalmatica. Dalmata. Vestis sacerdotalis.

Δαμνάτος. Damnatus.

Δάσκαλος. Pro, διδάσκαλος. Doctor. Hinc δασκαλεύειν. Docere.

Δατόν. Datum. Est illa adscriptio anni, mensis, diei in literis usurpari solita.

Δεήσεις. Supplicationes. Libelli supplices. Et his præfectus, ὁ ἐπὶ τῶν δεήσεων, dicebatur.

Δεικτήριον. Pulpitum. Suggestum.

Δείχνειν. Pro, δεικνύειν. Ostendere.

Δεκανία. Decania. Decuria.

Δεκανικά. Carcer ecclesiasticus.

Δεκανοί. Decani. Hi Constantinopoli lictores erant, et cadaverum quoque humandorum curam habebant.

Δεκέμβριος. December.

Δεκίσιον. Decisio.

Δεκόκτης. Decoctor.

Δεκουρίων. Decurio.

Δέκρετον. Decretum.

Δελεγατεύειν. Delegare.

Δελικτίκον. Delictum. Item δελίκτον.

Δελματικόν. Item quod δαλματικά. Dalmatica.

Δελφῖνος. Delphin.

Δέλφιξ. Delphica. ut κάλιξ. Caliga. Dicebant etiam δελφῖκες.

Δελφός. Pro, ἀδελφός. Frater.

Δεματίλημα. Funis. Vinculum. Fortè legendum, δέμα. τὸ δέμμα.

Δέν. Pro, μηδέν.

Δένδρο. Pro, δένδρον. Arbor. Sic δέντρο pro δένδρο.

Δένειν, sive δένω, et δέννω. Ligare. Vincire.

Δεντρούτζικον. Pro, δέντρον, sive δένδρον. Arbor.

Δεξιολάβοι. D. Lucas Act. cap. 23. Fuit autem illorum munus in militiâ, quod lictorum in urbibus. Manum nimirum injiciebant maleficis, et sontibus, eósque apprehendebant, quod nominis ratio manifestò loquitur: inde δεξιολάβοι dicti. Et carceri quoque mancipatos, aut ad supplicium producendos custodiebant, stipabantque: atque inde eos παραφύλακας interpretantur magistri Græci.

Δεξτροχέριον. Dextrocherium. Armilla in dextro brachio gestari solita.

Δεπορτατεύειν. Deportare.

Δεποσιτάριος. Depositarius. Et, δεποσιτόν, Depositum.

Δεπουτάτοι. Vide δηπουτάτοι.

Δηρεκτάριος. Derectarius. ὁ εἰς τὰς ἀλλοτρίας ἄνευ τοῦ κλέψαι εἰσερχόμενος οἰκίας, δερεκτάριος.

Δέρνω. Pro, δέρω. Verbero. Corripio. Castigo.

Δεσερτορεύειν. Deserere. Desertorem agere.

Δεσιγνατεύειν. Designare.

Δέσιμο. Pro, δεσμός. Ligamen.

Δεσμότριχον. Ornatus in capite muliebris in vinciendis crinibus.

Δεσποτάτον. Dominium.

Δεσπότης. Hoc nomine vocabantur filii, fratres, generi Imperatoris, Sebastocrator, Cæsar et Patriarchæ. Sed κατ' ἐξοχὴν ita dictus fuit Imperii successor, filiorum natu maximus.

Δευτεράριος. Præfectus monasterii sub Hegumeno.

Δευτερωταί. Qui post utrunque Testamentum secundas tribuentes Traditionibus sua gloriosè jactabant.

Δεχεῖν. Pro, δέχεσθαι.

Δηλάτωρ. Delator.

Δηλατορεύειν. Deferre. Accusare.

Δηλατορία. Delationes.

Δηλεγατίων. Delegatio.

Δηλίκια. Deliciæ.

Δημοσιάριος. Municeps.

Δηνάριον. Denarium. Sestertium. Item, δηνάριον λευκόν. Asprum. Postea δηνάριον dixerunt sero corruptiore: et generaliter pro quavis pecunia: sicuti Itali *Denaro*, Galli *Denier*. Hispani *Dinero*.

Δηπορτάτος. Deportatus.

Δηριγευμανσίος. Metator. Composita vox ex dictione Latina et Græca. Nam δηριγεύειν est Dirigere, διευθύνειν, et μανσί, Mansio. Ergo δηριγευμανσίος, qui dirigit et præparat mansiones, id est, metator.

Δηφενδεύειν. Defendere. δηφενσίων. defensio.

Δηφενσίων. Defensio.

Δηφένσωρ. Defensor.

Διάβα. Via.

Διαβατικόν. Tributum, quod mercatores pro transitu mercium pendebant.

Διαγέρνω. Peregrinari. Discedere.

Διαγυρίζειν. Pro, διακυκλίζειν. Circumsidere: Obsidere.

Διάγραφον. Diagraphum. tributum. Hinc διαγραφάριος. Publicanus.

Διαιτάριος. Diætarius. Atriensis.

Διακαινήσιμος. Erat illa septimana quæ Pascha subsequebatur. Et celebrabatur in triumphum Resurrectionis Christi, per quam essent renovati et regenerati homines ad vitam æternam.

Διακιτρίον. Cortex citri melle conditus.

Διακονικά. Vide ἱερατικά.

Διακονίαν. Diaconi munus. Diaconatus.

Διακονικόν. Conclave diaconorum, in quo illi congregati tractabant negotia muneris sui.

Διάκονοι. Diaconorum Constantinopoli duo erant ordines: unus majorum, qui ἀρχοντικοὶ διάκονοι, alter minorum, qui κοινοὶ dicebantur.

Διάκος. Diaconus, ut, πάτρων. Patronus.

Διάλεγμα. Discrimen. Selectio.

Διαλεγμένος. Selectus. Egregius.

Διαλέξιμον. Discrimen, Delectus. Vide, διάλεγμα.

Διαμάντι. Adamas. Italicum, *Diamante*.

Διάριον. Diarium.

Διασώζειν. Recentiores Græci pro ἄγειν dixerunt. Hinc διασώστης. dux itineris.

Διατρετάριοι. Qui calices cælatos faciunt. Nam διατρήτους calices vocabant cælatos.

Διαφεντεύειν. Quod anteà, ἐκφενδεύειν. Defendere.

Διαψάλματα. Intervalla Psalmorum.

Διβάμβυλον. Vide, μεταβάμβυλον.

Διβάμπουλον. Ampulla divino cultui destinata.

Διβήλλιον. Vexillum Imperatorium, tanquam duplex velum, sive Divelum. Nam bifidum erat.

Διβινιτάτω. Divinitas.

Δίγεστα. Digesta. Pandectæ Juris.

Διδασκαλίκιον. Doctoris munus.

Διδασκάλισσα. Magistra.

Διδάσκαλος. Doctor. Quatuor autem erant in Ecclesiâ hoc nomine. ὁ τοῦ εὐαγγελίου, qui Evangelistas: ὁ τοῦ ἀποστόλου, qui Apostolum: et ὁ τοῦ ψαλτηρίου, qui Psalmos docebat et interpretabatur. Dignitate maximus quartus οἰκουμενικὸς dicebatur.

Δίδειν. Dare.

Διερμηνευτής. Interpres, qui communiter δραγουμάνος.

Δικάβαλλοι. Vide τρικάβαλλοι.

Δικαιοδότης. Juridicus.

Δικανίκιον. Sceptrum judiciale.

Δικάπιον. Bicepa.

Δικέρατον. Tributum pro reficiendis Urbis muris institutum.

Δικέριον. Vide κηρίβουλλον.

Δίκον. Nummi genus.

Δικόκτα. Decocta.

Δικουρία. Decuria.

Δικτατουρία. Dictatura.

Δικτάτωρ. Dictator.

Δέμας. Vinculum.

Δεμένος. Vinctus.

Δισπενσάντωρ. Dispensator. οἰκονόμος. Sed rectiùs legitur, δισπενσάτωρ, et, δισπενσάτωρ.

Δίνειν. Vide δίδειν.

Διοικηταί. Collectores tributorum, ac vectigalium. Publicani.

Δίωμα. Pro, ἰδίωμα.

Διώχνειν. Trudere. Impellere.

Δίπαγον. Quod est in duas paginas distinctum. Vide infrà, παγίον.

Δίπλαροι. Gemini. δίδυμοι.

Διπλομάντιον. Duplomantum. Duplicatum pallium.

Διπυτάτοι. Deputati. Scribitur etiam δηπουτάτοι, et δεπυτάτοι, apud Auctores.

Διπόνδιον. Dupondium.

Δίπτυχα. Libri Ecclesiastici. Erant verò gemini, unde et δίπτυχα dicebantur: alter mortuorum nomina complectebatur, alter adhuc viventium.

Διριβιτόριον. Diribitorium.

Δισάκκιν. Et δισάκκι. Bisaccium. Pera. Et teli genus.

Δισκοκάλυμμα. Lancis operculum.

Δισπενσάτωρ. Dispensator.

Δισπουτάντες. Disputantes.

Διστασμός. Dubietas.

Διστράτον. Bistratum. Bivium.

Δίστρα. Claves ferreæ.

Διτάριος. Ditarius. πλουτοποιός.

Διτζίμιον. Biremis.

Διφένσωρ. Defensor.

Διώδιον. Vide, τριώδιον.

Διωξίματον. Persecutio. Pro, διωγμός.

Διώχνειν. Pro, διώκειν. Hinc ἀποδιώχνειν.

Δομεστικάτον. Domesticatus.

Δομεστίκιον, sive δομεστικάτον. Domestica res.

Δομέστικος. Domesticus. οἰκεῖος. Alius erat dignitatis genus ecclesiasticæ pariter et politicæ.

Δομικίλιον. sive δομιτζίλιον. Domicilium.

Δόμνα. Domina. Augusta.

Δόνας. Pro, ἀηδόνας. Lusciniolæ. Suavis, ut est lusciniæ cantus.

Δόνε, sive, Δόνιον. Deus.

Δόξα. Troparium, ita dictum à voce initiali.

Δοξάριον. sive, δοξάρι. Pro, τοξάριον. Arcus.

Δοξολογία. Hymni genus, aut potius pars quædam.

Δοξότης. Pro, τοξότης. Sagittarius.

Δορυδρέπανον. Hasta falcata.

Δούκισσα. Ducissa. Uxor ducis.

Δοῦκας. Dux. Ex Italico, *Duca*.

Δουκᾶτον. Ducatus. Præfectura. Ductus.

Δουκάτωρ. Ductor.

Δουκηνάριοι. Ducenarii. Exactores tributorum.

Δουκικός. Ducalis.

Δουλαμᾶς. Vestis interior.

Δουλάπιον. Colus.

Δουλευτάδες. Servi. Famuli.

Δουλεία. Servitium. Servitus.

Δουμάκος. Cauda.

Δούναβις. Danubius. Fluvius notissimus. Ex idiomate Germanico, quibus vulgo *Donau* dicitur.

Δούξ. Dux. ἡγεμών. ἄρχων.

Δοῦπλα. Dupla.

Δραγάτης. Advena. Custos. Hinc δραγατεύειν. Custodire.

Δραγγαῖα. Tragea.

Δραγόμανοι, sive, δραγουμάνοι. Interpretes linguarum exoticarum.

Δραγουμανίζειν. Interpretem agere.

Δρακονάριος. Draconarius. Signifer.

Δρακόντιον. Draco. Vexillum cum effigie draconis. A δρακόντιον autem est δρακοντιοφόρος, Signifer, Draconarius.

Δράκος. Draco.

Δρεπάνι. Falx. δρέπανον.

Δριμυτάτη. Herbæ genus.

Δρόγος. Pro, δίφρος. Hinc compositum ταχυδίφρος.

Δρόμαξ. Currax.

Δροσάτον. Mutilatum est, pro ὑδροροσάτον. Aqua rosacea.

Δρουσουβίτανον. Betonica.

Δρουγγάριος. Drungarius. Præfectus Drungi.

Δροῦγγος. Drungus. Globus militum.

Δρουπάτα. Druppa. γεργέριμος. ἐλαία μέλαινα.

Δρυχιά. ἀκαντοί. κτλ.

Δρυμῶνας. Pro, δρυμών. Quercetum.

Δύσιγμα. Vide, σιγμάς.

Δύκτη. Pro, δίκτυον. Rete.

Δυναμοφόριον. Locus munitus. Castrum.

Δυνάμωσις. Augmentum. Incrementum.

Δυνάμωμα. Statumen. Firmamentum.

Δυναμώνειν. Pro, δυναμοῦν. Firmare. Roborare.

Δυσκουχιᾶν. Ægrè ferre. Offendi.

Δυσωμία. Pro, διωμία. Uterque humerus.

Δώ. Pro, ὧδε. De quo vide infrà.

Δωδεκαήμερον. Tempus à Natali Christi, usque ad Epiphaniam. Nos Duodecim noctes vulgò appellamus.

Δόκανον. Decipula.

Δωνατικός. Donaticus. Donativum.

Δωρακινά. Duracena. Duracinum.

E.

Ἐβγά. Ortus. Vide infrà, εὔγα.

Ἔβγαλμα. ἄλειμμα. Scribitur etiam εὔγαλμα. Vide infra.

Ἑβδομάδα. Pro, ἑβδομάς. Accusativus, pro nominativo; quod frequens Græcis posterioribus.

Ἑβδομαδάριος. Hebdomadarius. Coquus monasterii.

Ἑβδομάριοι. Hebdomarii. Juvenes qui per vices septimanatim cubiculum Imperatoris custodiebant.

Ἑβδοματίζειν. Septennalia matrimonii celebrare.

Ἐβίσκος. Pro, ἰβίσκος. Ibiscus. Althea.

Ἐβόδια. Suavis odor. Pro, εὐωδία.

Ἔγγαρος. Recens. πρόσφατος.

Ἔγγας. Nepos. Pro, ἔγγονος.

Ἐγκαίνια. Festa anniversaria ædium conditarum. Nec Urbium tantum, sed et templorum dedicationum. Joan. Evang. c. 10. 22.

Ἐγκλειστοί. Dies sepulti Servatoris. At ἔγκλειστοι dicebantur monachi, Claustrarii. Sic Inclusi apud Latinos.

Ἐγκλεῖστρα. Cavea.

Ἐγκόλπιον. Quod è collo gestabatur in pectore.

Ἐγκουσάτος, vel ἐγκουσᾶτος. Inguisatus, τεθωρακισμένος, cossatus.

Ἐγκύκλια. Literæ circulares.

Ἐγλαμπρίζειν. Fulgurare. ἀστράπτειν.

Ἐγχάρειοι. Militum quorundam appellatio.

Ἐδικός. Proprius. Hinc composita, ἐδικόσμας. Meus, aut, Noster. Item ἐδικόστας. Tuus. Vester. In neutro genere ἐδικόν et ἐδικό dicebant. Inde et ἐδικότας. Pro, ἐδικότας. Vestrum.

Ἐδῶ. Hic. ἐνθάδε. Pro eodem etiam δῶ truncatè dixerunt.

Ἔζωλα. Esula. herbæ genus.

Εἰδοί. Idus.

Εἰκόνα. Pro, εἰκών. Imago.

Εἰλητάριον. Volumen. Liber.

Εἰρηνάρχης. Pacator. Irenarcha.

Εἰρηνικά. Quæ diaconus extra tabernaculum dicebat sacerdote secreto in tabernaculo orationem dicente. Erant autem hæc εἰρηνικά nihil aliud quam preces pro pace; et quia variæ illorum formulæ, quas connectebant inter se, inde συναπταί quoque simpliciter vocabantur. hoc nomine etiam literæ dicebantur, quas Episcopi dabant clericis inopiæ causâ in aliam proficisci urbem, ejusque in clerum recipi volentibus: vel etiam, quæ ab archiepiscopis dabantur episcopis ad Imperatorem legatis. Eædem et ἀπολυτικαί dicebantur.

Εἱρμός. Hymnus, qui ante troparium canebatur. Hinc δίειρμον, in quo duo εἱρμοί.

Εἴσοδος. Introitus in sancta sanctorum.

Ἐκδικεῖον. Secretum τοῦ ἐκδίκου τῶν κληρικῶν. De quo infrà. Vide, σέκρετον.

Ἔκδικος. Defensor. Qui reos è clero defendebat. Quatuor erant tales. Primus ὁ πρωτέκδικος vocabatur.

Ἐκκλησιάζειν. In Ecclesia Orientali mos erat ut feminæ quadragesimo à partu die infantem in templum deferrent, initium facientes pueri in ecclesiam introducendi: atque hoc ἐκκλησιάζειν dicebant.

Ἐκκλησιάρχης. Ecclesiæ præfectus.

Ἐκπλοράτωρ. Idem quod ἐξπλοράτωρ, et ἐξπλωράτωρ. Explorator.

Ἐκτραμβιολίζεσθαι. Idem quod ἐξαρθροῦσθαι.

Ἐκταγιστικόν. Sportula.

Ἐκτενής. Continuatio precum. quas ἐκτενεῖς appellabant, à verbis, δεόμεθά σου, quibus illic utebantur.

Ἐκτραορδινάριος. Extraordinarius.

Ἔλα. Veni.

Ἐλαιοτόπιον. Olivetum. ἐλαιών.

Ἐλαιόγερας. Accipitris genus.

Ἐλατία. Volatus. Ἐλάτης. ala.

Ἐλευθερώνειν. Pro ἐλευθεροῦν.

Ἐλεαία. Elea. Pro, ἐλαία.

Ἑλμιγγοβότανον. Herbæ genus, cujus usus adversus lumbricos.

Ἔλμος. Italicum, *Elmo*. Galea. Cassis.

Ἐλπίδα. Pro, ἐλπίς. Spes.

Ἐμβατίκιον. Aditiale. Honorarium, quod Patriarchæ et sacerdotes, cùm munus suum aggrederentur, pro designatione solvebant.

Ἐμβουργίκλιν. Imburacium. Vide, βουργίκις.

Ἐμένα. Ego.

Ἐμαγκιπατίων. Emancipatio.

Ἔμμορφος. Pro, εὔμορφος. Pulcher. Formosus. Inde ἐμμορφία. Pulchritudo.

Ἐμπαρακλάμιοι. Signiferi Turcici.

Ἔμπας. id est, ἁπλῶς, ἀπαύστως.

Ἔμπασμα. Gradus.

Ἐμπαῖν. Incedere. Ire.

Ἐμπαίνειν. Ingredi. Intrare.

Ἐμπετής. Impetus.

Ἐμπετρεύειν. Impetrare.

Ἐμπιμένος. Firmus. Stabilis.

Ἔμπουλος. Ebulus.

Ἐμπροσθοκαρίκιον. Anterior sellæ cuspidu. Vide, κούρβα.

Ἐμφανιστικά. Quæ clerici solvebant, in clerum allecti magnæ ecclesiæ. Vel ἐμφανίσιμα quoque dicebantur.

Ἐμφυτευτικάριος. Emphyteuticarius.

Ἐνδημητικά. Erant illa, quæ Imperatores publicanis concedebant ut sibi privatim exigerent præter publica vectigalia.

Ἐνδιάστημα. Intervallum. Distantia.

Ἐνάκρατον. Pro, οἰνάκρατον. Merum.

Ἐναντιομαχής. Contentiosus.

Ἑνάς. Unus. Pro, εἷς.

Ἐνδυτή. Supremum cœnæ mensæ instratum.

Ἐνεά. Novem. Pro, ἐννέα.

Ἔνατα. Novendialia. Vide, τριτώσιμα.

Ἐνδόσιμος. Ordinarius.

Ἐνδεδυμένος. Indutus. Amictus.

Ἐντάλματα. Præscripta, quæ legati à principibus suis accipiunt, in quibus legationis capita continentur.

Ἐντριτος. Intervius. Sequester. Arbiter.

Ἐντύβιον. Intubus.

Ἕνωσις. Unio. Ita dicta simpliciter ea, quâ temporibus Constantini Porphyrogenneti et Romani sopiebatur schisma ortum sub Leone Philosopho, ob quæstionem de trigamiâ: populoque quotannis mense Julio prælegebatur è suggestu.

Ἑνωτικόν. Edictum de unione ecclesiarum, quod fecit Zeno Imperator.

Ἐξάγιον. Ponderis genus. Scribitur etiam σάγιον.

Ἐξαέριν. Locus aeri expositus. Area domus.

Ἐξάκτωρ. Exactor.

Ἐξάμιτος. Vestis genus. Latinis Barbaris *Samitus*, vel *Samittus* dicitur.

Ἐξαπλώνειν. Extendere. Explicare.

Ἐξαποστειλάρια. Cantica quædam.

Ἐξαρματώνειν. Exarmare. Hinc ἐξαρμάτωτος. Exarmatus. Inermis.

Ἔξαρχοι. Primò dignitatis titulus fuit, et erant metropolitani omnes: Postea ἔξαρχοι dicti quoque chorepiscopi, quasi ex principatu dependentes alterius.

Ἐξαστρία. Locus aëri expositus.

Ἐξαυτωρεία, sive, ἐξαυτωρία. Exauctoratio.

Ἐξάψαλμοι, et ἐξάψαλμος. Senio psalmorum, quos canebant in matutinis.

Ἐξμεταχιάζειν. Vide infra, μεταχιάζειν.

Ἐξεμπλάριον. Exemplarium. Exemplar.

Ἐξερεδατεύειν. Exheredare.

Ἐξερεδάτος. Exheredatus.

Ἐξέρκιτον. Exercitus.

Ἐξερκίτωρ. Exercitor. ὁ ναύκληρος.

Ἐξεστικός, Attonitus. Externatus.

Ἐξκούβιτα. Excubita. Cohors Imperatoria. *La Guardia*.

Ἐξκουβίτωρ. Excubitor.

Ἐξκουλκάτωρ. Exculcator. Vide, κούλκα.

Ἐξκουλκεύειν. Exculcare. Excubare. Auscultare. In excubiis esse.

Ἐξκουσατεύειν. Excusare. Et, ἐξκουσατεία. Excusatio.

Ἐξκουσσάτοι. Excusati.

Ἐξκουσσεία. Excusatio. Apud Suidam est, ἐξκουσσία.

Ἐξκουσσεύειν. Excusare.

Ἐξοδιαστής. Dispensator.

Ἐξοδιαστικά. Ritus exequiarum. ἔξοδος. Exequiæ.

Ἐξομπλίασμα. Vide infrà, ξομπλίασμα.

Ἐξπέδιτον. Expeditum. Expeditio.

Ἐξπλικάτος. Explicatus. Expeditus.

Ἐξπλωράτωρ. Explorator. Etiam ἐξπλοράτωρ.

Ἐξτρανέος. Extraneus.

Ἐξτραορδινεύεσθαι. Glossæ Basilic. ἐξτραορδινεύεται, φραγγελίζεται.

Ἐξτραορδίνως. Extraordinariè.

Ἐξυπνιστής. Qui fratres dormientes in ecclesiâ excitaret.

Ἐξυπτέριον. Avis venaticæ genus.

Ἐξώβιγλα, sive, ἐξωβίγλια. Extremæ excubiæ, et remotius positæ.

Ἐξωκατάκοιλοι. Secretorum ecclesiasticorum præfecti.

Ἐξωκιόνιον. Monasterii nomen. et ἐξωκιονίτης, quincunque illic monachus.

Ἔξωρος. Exul.

Ἐξωμάκρα. Eminus.

Ἐξωμάλλιον. Exterius mantellum, sive, pallium.

Ἐξωμιτάτον. Adelphatum, quod dabatur τοῖς ἐξωμονίταις, id est, alterius monasterii monachis. Est verò ἐξωμονίτης, Presbyter forensis.

Ἐξώνομοι. Extraneæ leges. Ita vocabant ecclesiastici jus civile.

Ἐξωτροφεύς. Qui pullos non alit.

Ἐξώπορτα. Exterior porta. Vide infrà, ξώπορτα.

Ἐπά. Ecce.

Ἐπαναμιζίζειν. Vide suprà, ἀναμιζίζειν.

Ἐπαναστάσιον. Tributum.

Ἐπανωλώρικα. Quæ loricis superinduebantur.

Ἔπαρχος. Dignitas media inter magnum Papiam, et magnum Drungarium biglæ.

Ἐπείκτης. Compulsor. ἐπισπευστής, exactor.

Compulsores, qui à judice adjungebantur Executoribus.

Ἐπιγονάτιον. Genuale. Etiam ἐπιγονάτιν vocabatur.

Ἐπικάμισον. Tunica.

Ἐπικάριον. Pallium. Chlamys.

Ἐπικόμβια. Ea erant, quæ Imperator festo coronationis vel nuptiarum die spargebat in populum. Erant vero segmenta panni, quibus involuti nummi aurei, argentei, ærei.

Ἐπιμαγείριον. Mensa coquinaria.

Ἐπικαμίζολον. Camasus.

Ἐπιλώρικον, sive ἐπιλώρικιν, et ἐπιλωρίκιον. Supravestis thoraci superinduci solita.

Ἐπίμυλος. Vermiculi genus.

Ἐπιμάνικον, sive ἐπιμανίκιον. Supermanicale. Erat quoque ornatus manicæ sacerdotis in dextro brachio, ubi erat intertexta effigies Servatoris.

Ἐπίουρος. Epiurus. Subscus.

Ἐπιπερτάριον. Vestis genus.

Ἐπισέλλιον. Sellæ indumentum, sive coopertorium. Explicatur etiam Subsellium. Dagus. Gallicè Dais.

Ἐπισκοπιανός. Episcopianus.

Ἐπίσκοπος. Antistes ecclesiæ. Et hinc ἐπισκοπή. Episcopatus.

Ἐπιστημονάρχης. Doctrinæ ecclesiasticæ præses. Erat titulus Imperatoris Constantinopolitani.

Ἐπιστολάτης. Optio protocarabi, qui secundas tenet.

Ἐπιτραχήλιον. Collarium patriarchæ, et archidiaconi.

Ἐπιτάσκαλον. Vide infra, σκάλα.

Ἐπωμάδιον. Idem quod ἐπιτραχήλιον, de quo supra.

Ἐργαστηριακόν. Tributum, quod pro officinis suis solvebant officinatores.

Ἐργόχειρον. Opus manuum.

Ἐρημόκαστρον. Urbs habitatoribus vacua.

Ἐρημόνω. Vastare. Desolare.

Ἐρμέντα. Armenta. Inde ἐρμεντάριον. Armentarium.

Ἐῤῥῆς. Henricus. E Gallico, *Herri*, pro *Henri*.

Ἐσένα. Tu.

Ἐσκοπεντόλιον. Sescopondio.

Ἐσῦ, sive ἐσύ. Tu.

Ἑσπερινός. Hymnus vespertinus, in ecclesiâ cani solitus.

Ἐσωπίς. Papilio.

Ἐσώβιγλα. Interiores ac propiores excubiæ.

Ἔσοδα. Pro, εἴσοδος. Introitus. Reditus.

Ἐσωμονῖται. Opponuntur τοῖς ἐξωμονίταις, de quibus supra. Inde ἐσωμονιτάτον, et ἐξωμονιτάτον, adelphatum monachorum intra monasterium habitantium.

Ἑταιρεία. Cohors quædam, quæ non constabat ex militibus Romanis, sed Romanorum sociis, et auxiliaribus. Hujus præfectus ἑταιρειάρχης dicebatur.

Ἔτζι. Ita.

Εὐαγγέλια. Certa excerpta ex Evangeliis, et themata, quæ statis diebus populo prælegebant, qui διδάσκαλοι τοῦ εὐαγγελίου nuncupabantur.

Εὐαγγελισμός. Dies Annuntiationis.

Εὔβουλος. Ebulus. herbæ genus.

Εὔγα. Ortus, ἀνατολή. εὔγα τοῦ ἡλίου. Scribitur etiam ἔβγα, per β.

Εὐγάλλω. Ejicere. Effundere.

Εὔγαλμα. Casus. Scribitur etiam ἔβγαλμα, per β.

Εὔγαρις. Exitus. Corona pretiosa. ἔξοδος. Et compositum. παρεύγαρις.

Εὔγατα. Ova.

Εὐγαίνω. Exire. Hinc εὔγαρις, de quo paullò antè.

Εὐλογητής. Precatio. Eadem εὐλογητάρια quoque dicuntur.

Εὐλογίαι. Benedictiones. Frusta panis benedicti.

Εὐχαριστία. Justinus Martyr. Apolog. II. οἱ καλούμενοι παρ' ἡμῖν διάκονοι διδόασιν ἑκάστῳ τῶν παρόντων μεταλαβεῖν ἀπὸ τοῦ εὐχαριστηθέντος ἄρτου καὶ οἴνου καὶ ὕδατος, καὶ τοῖς οὐ παροῦσιν ἀποφέρουσι· καὶ ἡ τροφὴ αὕτη καλεῖται παρ' ἡμῖν εὐχαριστία.

Εὐχέλαιον. Sic dicebatur ἡ ἀκολουθία, quæ in consecratione olei psallebatur à septem sacerdotibus.

Εὐχῖται, Massaliani hæretici, à precibus, ἐνθουσιασταί quoque dicti.

Ἔχρα. Pro, ἔχθρα. Inimicitia.

Z.

Ζᾶ, Pro, ζῶα. Animalia.

Ζάβα. Zaba. Loricæ.

Ζαβαρεῖον. Zabarium, zabaria. Repositorium Zabarum, et translatè pro quovis armario.

Ζάβωμα. Curvatura. Inflexio. Et, ζαβώνω. Inclinare. Curvare.

Ζαβός. Curvus. Uncus.

Ζαγάνος. Avis venaticæ genus.

Ζαγάριον. Sagarius. Canis. Vulgò Hispanicum dicunt.

Ζαγγράτορας, et ζάγγρα. Vide infra, τζάγγρα.

Ζάκων. Adscripto dati, ut vulgò loquuntur, quæ fit in literis, et monumentis: alias δατὸν dicebant, voce Latinâ.

Ζαμβακέλαιον. Oleum è baccis olivarum.

Ζαπέτιον. Vide infra, τζαπέτιον.

Ζαρίν, et ζαριστής. Vide, ἀζάριον.

Ζαρκάδι. Capreolus. δορκάς.

Ζαρβοτάναι. Machinæ bellicæ genus. Canneo vase quæ vulgò Serpentinæ.

Ζαρμάνιον. Platea. Vicus.

Ζαρώνω. Rugas ducere.

Ζατρίκιον. Ludi genus. Hinc ζατρικίζειν. Lusum istum ludere. Videtur autem fuisse ille ludus, qui vulgo Scacchia appellatur.

Ζαφείρι. Pro, ζάφειρος. Sapphyrus. σάπφειρος.

Ζαφορά. Crocus. Italicum, *Zaffrana*.

Ζάχαρι, sive ζάχαρ, aut, σάχαρ. Sacchar. Zaccarum.

Ζεμένον. Junctum.

Ζέννω. Pro, ζέειν. Fervere. Inde compositum, ἀναζέννω.

Ζερβός, sive, ζερβάνις. Sinister. ἀριστερός.

Ζέρνα. Cyperus.

Ζέστη, et Ζέστα. Calor. Θερμότης.

Ζεστένω. Fervere. Fervefieri.

Ζευγαλάτης. Pro, ζευγηλάτης.

Ζευγαλάτια. Jumenta. Apud Nicetam ζευγηλατεῖα scribitur.

Ζευγάρι. Par. Copula. ζεῦγος.

Ζευγάριον. Idem quod ζευγάρι.

Ζεύλαι. Depravatum ex ζεύγλαι. Jungulæ.

Ζίζυρας. Cicada. τέττιξ.

Ζῆλα. Invidia.

Ζηλιάρης. Invidus.

Ζυμώνω. Miscere. Hinc compositum, ἀναζυμώνω. Vide supra.

Ζινίχιον. Vide ζωΐχιον.

Ζίβιον. Teli genus.

Ζεῖν. Vivere.

Ζωΐχιον. Corrigia. Lorum. Apud Hesychium est, ζωνίχιον.

Ζωνόφυλλον. Zonæ folium.

Ζιτίρα. Vinacea.

Ζιπούνιν. Tunicula interior. Est Italicum, Giupone. Vide infra, τζιπούνι.

Ζίτζιφα. Zizypha. serica. Scribitur item, τζίτζιφα. Vide infra.

Ζίχιδες. Monachi Turcici.

Ζοντανός. Vide, ζωντανός.

Ζώνα. Lumbus. ὀσφύς.

Ζούδιον. Pro, ζώδιον.

Ζουλάπιον, sive ζουλάπιν. Vulgatum. Julapium. Julepum.

Ζούμι. Jusculum.

Ζουρνεπεῖς. Aromatis genus.

Ζοῦπα. Vestimenti genus, quod vestibus reliquis superinjiciebatur, chlamys, aut penula. Inde ζουπάνος, præfectus vestiarii principis. Hinc ζουπανία. Præfectura.

Ζοῦρα. Sordes. Sed et pro Usurâ scribitur. Inde ζουριάρης. Usurarius.

Ζούφιν. Pro, ζωΰφιον. animalculum.

Ζοχίν. Spongia.

Ζοχός. Remissus. Inefficax. Ignavus.

Ζυγαρία. Lanx. Libra. ζυγός.

Ζυγοκέφαλον. Collatio pro numero jugorum, et capitum, quæ quisque habebat.

Ζυγόλωρον. Jugi lorum.

Ζωγραφοκόνδυλον. Penicillus pictorius.

Ζωΐτζα. Pro, ζωή. Vita.

Ζωνάρι. Pro, ζωνάριον. Cingulum.

Ζωντανός, sive, ζοντανός. Vivus.

Ζωστή. Dignitatis genus, quâ ornatæ fœminæ principes.

Ζώστρες. Zonæ.

H.

Ἡγούμενοι. Præfecti monasteriorum. Hinc ἡγουμενεία, præfectura monasterii.

Ἠέριον. Quod aërei coloris est. Cæruleum.

Ἠλακάτη. Machinæ bellicæ genus.

Ἠμερτήριον. Officina monetaria.

Ἡμέραι. Simpliciter, et κατ' ἐξοχὴν dicebantur dies hebdomadis, quo passus est Christus.

Ἡμεροβίγλιον. Diurnæ vigiliæ, sive excubiæ.

Ἡμερώνω. Mitescere. πραΰνειν.

Ἡμιθεκάριον, sive ἡμιθέκιον. Semitheca.

Ἥμισος. Repia.

Ἡμιτίμακος. Melocarus. Mulicarius.

Ἡμιφόριον. Significat autem dimidiatam vestem: nam φορέματα, et φορεσίαι, recentioribus Græcis sunt vestes. Per ὁ scribit Suidas. ἡμιφόριον, τουτέστιν ἥμισυ ἱματίου.

Ἡμιχρύσινος. Dimidiatus aureus.

Ἠμπορετός. Possibilis. Hinc μπορετό, de quo infra.

Ἠντράδες. Reditus. Purum putum Gallicum, *Entrades*.

Ἠξεύρω, Experiri, Discere.

Ἡσυχασταί. Monachorum genus.

Ἤτζι. Vide, ἔτζι.

Ἦχος. Cantici nomen in liturgia. Erant autem numero octo, et conjunctim dicebantur ὀκτώηχος.

Θ.

Θαλασσολιμνίτρα. Instrumenti genus.

Θαλασσισαμβίν. Holos marinum.

Θαλασσοκράτωρ. Præfectus maris.

Θάλαττα. Pro, θάλασσα.

Θάμασμα. Pro, θαῦμα. Miraculum.

Θανατικόν. Pestis, λοιμός.

Θανατώνω. Occidere.

Θανί. Mors. Pro, θάνατος.

Θεραπευμός. Curatio. Medela.

Θέμα. Primitùs pro legione accipiebatur, quæ provinciæ alicui imposita. Hinc illud est in Glossario. Legio. τάξις. θέμα. Posteà ipsæ provinciæ translato nomine ita appellari cœperunt.

Θεοπασχῖται. Sectæ nomen, quæ divinitatem passioni obnoxiam putabat.

Θεοτόκος. Inditum hoc nomen est matri Domini ac Servatoris nostri Jesu Christi à Synodo v. Constantinopolitanâ tempore Justiniani. Hinc θεοτόκια, hymni, sive troparia, εἰς τὴν θεοτόκον.

Θεριστάδες. Messores.

Θεριστής. Julius mensis.

Θερμάριον. Caldarium.

Θέρμη. Febris. Pro æstu accipit Eleutherius.

Θέρμων. Affectus oris accipitris.

Θέτω. Ponere. Hinc compositum, ἀποθέτω.

Θεώρετρον. Quod post primum concubitum novæ nuptæ dabatur, ut se videndam exhiberet. Veteres Græci ἀνακαλυπτήρια vocabant.

Θυρωροί. Qui sacra vasa custodiebant, eorumque conditoria: et ad sacrum altare sacerdoti ministrabant.

Θρίαμβο. Pro, θρίαμβος.

Θυγατέρα. Pro, θυγάτηρ.

Θυμωτικός. Animosus. Ferox. Iracundus.

Θυρίδα. Fenestra.

Θωριά. Species. pro θεωρία.

I.

Ἰάννης. Joannes.

Ἰδικός. Juridicus.

Ἰανιτζάροι. Milites Turcici notissimi.

Ἴαρι. Metalli genus.

Ἰσχίον. Hesychius. ἰγνύχιον, τὸ ἰσχίον. Hodiè Itali dicunt *Garretto*. Sed est poples, non coxa.

Ἰατροσοφιστής. Qui medicinam, et docebat, et factitabat.

Ἰβουκινάτωρ. Buccinator.

Ἴγγλα. Cingulum equi sub ventre. Detortum ex Latino Jungla.

Ἰγγλῖνοι. Angli. Et ἰγγλία, sive ἰγκλιτερία, Anglia. Hinc item ἰγγλιστί. Anglicè. Et ἰγγλιστί.

Ἰγκολίνος, sive ἰκολίνος. Incola.

Ἴδικτον. Edictum.

Ἰδιοδέσποτος. Proprius ac peculiaris domesticus.

Ἰδιοκάβαλλος. Proprius equus.

Ἰδιόμελον. Canticum feriæ proprium.

Ἱδρομάχιον. Stragula, quæ sellæ substernebantur, ad prohibendum equi sudorem.

Ἱδρῶτας. Pro, ἱδρώς. Sudor.

Ἴουλα. Barba.

Ἱερομνήμων. Muneris ecclesiastici quædam species.

Ἱερομόναχοι. In monasteriis erant duo monachorum genera: hi μοναχοὶ simpliciter dicti: illi ἱερομόναχοι, qui erant sacerdotes.

Ἰκανάτοι. Erat cohortis nomen.

Ἰκμάδα. Pro, ἰκμάς. Uligo. Humor.

Ἰλλούστριος. Illustris. Dignitatis nota.

Ἱμαρτήριον. Templum grandius.

Ἱμάτιον. Peculiare vestis genus, aut pallii. Et ad seculares pertinebat, et μανδύας ad clericos.

Ἴμφας. Infans. νήπιος.

Ἰβεντάριον. Inventarium. ἴβεντα, pro eodem.

Ἰγγρασία. Ingrasia. Ficum vocabant Grassam. Ficus autem inquinabant veneno ita temperato, ut, quibus illas edendas porrigerent, et vivere et mori sequentes longâ tabe conficerentur. Atque ejusmodi ficus, et, sumpta inde metaphora, omnis cibus venenatus Ingrasia dicebatur.

Ἰνδίκιον. Indicium.

Ἰνδικτιών. Indictio. Dicebant etiam ἴνδικτος.

Ἴνδιξ. Index.

Ἰνδουλγεντίαι. Indulgentiæ.

Ἴνκερτος. Incertus.

Ἴνκεστος. Incestus.

Ἰνσούλα. Insula.

Ἰστυρασία. Portulaca. ἀνδράχνη. Vide infrà, τζιμακία.

Ἰνστιτοῦτα. Instituta. Libri institutionum Juris.

Ἰντρικᾶτα. Glossæ Basilicorum. ἰντρικάτιν, τρουλζομπέλλατον.

Ἰντερκεδεύειν. Intercedere. Et ἰντερκεσσίων. Intercessio.

Ἰντρόϊτον. Introitus.

Ἰντυβολάχανα. Intubum. Cichorium.

Ἰουλάπιον. E rosis confectum Zulapium.

Ἰουλάριον. Lanugo.

Ἰουσάχαρον. Saccharum aquâ rosaceâ conditum. Vide, ἰουλάπιον.

Ἰουγάλια. Jugalia. Tributa, quæ pro agri jugeris solvebant.

Ἰουγεράτιον. Jugerum. Etiam ἰούγερον dicebant.

Ἰοῦγον. Jugum.

Ἰουσγεντία. Jus gentium.

Ἰουστινιανά. Capitis tegmen, ab Imperatore Constantinopolitano gestari solitum, nomine à Justiniano deducto, qui eo primus usus esse videtur.

Ἱππαλάτυρις. Veredus. Vide, σίνταρος.

Ἰρδίον. Currus tectus. Carruca.

Ἰσάζω. Dirigere. ἰθύνειν.

Ἴσκιος. Umbra. σκιά.

Ἰσμαγίδιον. Vide, μασγίδιον.

Ἰσμία. Subitò. Protinus. εὐθύς. In Turcogræcia Crusii truncatum est, σμία.

Ἰσμίτ. Spira. Genus panificii.

Ἰσόκαμπος. Planus. Æqualis.

Ἰσόνω. Æquare. Pro, ἰσόω.

Ἰσόμετρον. Quod est ejusdem quantitatis.

Ἰσχυρόνω. Roborare. Munire.

Ἰταλιᾶνοι. Itali.

Ἰτιά. Vide, ἰτέα.

Ἴτζη. Ita. Vide, ἔτζι.

Ἰτερόν. Iterum. Iteratum.

Ἰχθυοθηρευτής. Piscator.

Ἴχιος, sive, ἴχος. Æqualis.

Ἰχιώνω. Æquare.

K.

Καβάνα. Pro, κάβαξ. Larus.

Καβαλλαρίκιον. Caballaricium. Equile.

Καβαλλαρικός. Caballarius. Equestris.

Καβαλλάριον. Caballarium. Equitatus.

Καβαλλάριος. Caballarius. Eques. Auriga.

Καβαλλέτον. Italicum, *Cavalletto*. Fulcrum.

Καβάλλος. Caballus. Equus.

Καβαλὶς, sive καββαλλίς. Sturnus.

Καβαλλικεύειν. Caballicare. Equitare.

Καβαστίον. Propugnaculum. Agger. Ex Italico, *Bastione*.

Καββάδης. Vestis est militaris. Dicebant etiam καββάδιν, sive καββάδιον. Item καββαδίτσιν. Hodiè καβάδι dicunt.

Καβιδάριος. Lapidarius.

Κάβος. Ebrius.

Κάβουρας, sive κάβουρος. Cancer. καρκῖνος.

Κάβων. Cabo. Equus. Hinc ψωροκάβαλλον. Equus varicosus.

Κάγγελα, vel κάγγελα, sive κάγκελλα. Cancelli.

Καγγελόθυρον. Janua cancellata. Dicebant etiam καγγελόθυρις.

Καγκελλᾶν. Cancellare. Inde καγκελλατὸν, Cancellatum.

Καγκελλάριος. Cancellarius.

Κάδιν. Cada. Cadus. Vas. Hinc καδαλῖνος. Cadalius. Institor.

Καδὴς. Præfectus.

Καθεῖς, sive, καθὶς. Unusquisque.

Καθημερινὰ. Quotidie.

Καθίσιν. Sedes. Scamnum.

Κάθισμα. Apud Græcos Psalterium universum est divisum in καθίσματα viginti.

Καθολικάρις. Manceps.

Καθολικὸς. Consularis.

Καθρέπτης. Speculum. κάτοπτρον. scribitur etiam καθρέφτης.

Κάϊκα. Cœli.

Καινούργιος, sive καινούριος. Novus.

Καιρολουσία. Tempus lotionis.

Καιροπόλεμος. Tempus belli.

Καισάριος. Cæsarius.

Καισαριανός. Cæsarianus.

Καίτζε. Pro, καὶ ἔτζε. Atque ita.

Καιτρία. Cetræ.

Κάκητα. Peccatum. Malitia. Depravatio.

Κακοθώρητος. Deformis.

Κακοκαρδίζειν. Malè affectum esse. Tristari. Animum offensum gerere.

Κακοσύστατος. Malè moratus.

Κακολογᾶν. Impeditæ linguæ esse. Malè loqui.

Κακομοίραλης. Ærumnosus.

Κακομετάβαλτος. Difficilis mutatu.

Κακοξοδευτὴς. Prodigus.

Κακοπαθησία. Infirmitas.

Κακοτύχαρος. Infelix.

Κακορίζικος. Infelix. Hinc κακοριζικία. Infortunium. Vide infra ῥίζικον.

Κακοσκάβαστος. Asper. molestus. tractatu difficilis.

Κακκίδες. Uniones.

Κακοφαίνομαι. Indignor. Ægrè fero.

Κακόψητον. Malè coctum. Durum.

Καλαβρινὰ. Calabrica. Fasciæ, aut lori genus.

Καλαζαίδι. Pro, χαλαζαίδι.

Καλαμάριν. Calamarium. Theca calamorum. Atramentarium.

Καλαμάγχος. Pulpitum.

Καλάνδα, sive καλάνδαι. Calendæ.

Καλανδικά. Calendalia. Tributa, quasi in strenam solvi solita calendis Januarii.

Καλανδολόγια. Libri quidam, de auspiciis Kalendarum, quæ ex paganismo ad Græcos longo temporis tractu pervenerant.

Καλαφατεῖν, sive, καλαφατίζειν. Commissuras, rimasve solidare. Nos *Calfater* dicimus. Hinc καλαφάτης. operis istius peritus.

Καλαθὶ. Sporta.

Καλδηνάριος. Cardinalis. Vide, καρδηνάλιος.

Καλέγιον. Caliga, pro, καλίγιον.

Καλία. Ocreæ fœminarum.

Καλίγα. Caliga. sive, καλλίγα.

Καλιγάριος. Caligarius. Sutor.

Καλιγάρις. Vermiculi genus. qui etiam vocatur ἴσμαλις.

Καλιγάτος. Caligatus.

Καλίγιον. Idem quod καλίγα. Caliga.

Καλλιτέχνης. Industrius.

Καλίτζα. Calix. Ex Italico, et Gallico, Calice. καλίκα quoque dicitur.

Καλκατοῦρα. Calcatura.

Καλκουλάτωρ. Calculator.

Καλλαΐνος. Cæruleus. Venetus.

Καλλίβιν. Pro, καλύβιν. Tugurium. Casa.

Κάλλιξ. Caliga.

Καλλῶνες. Calones. Servi militum.

Καλλικαίριον. Æstus. Hinc, καλλικαιρίζειν. Æstatem agere. Vide infra, καλοκαίρι.

Κάλλωσον. Callosum.

Καλογερικὸς. Monachalis.

Καλόγηρος. Monachus. καλογρία. Monialis.

Καλογιάτρευτος. Curatu facilis.

Καλογραῖς. Pro, καλόγραια.

Καλογνώριστος. Notu facilis.

Καλοθέλησια. Bona voluntas.

Καλοϊππευμένοι. Bonis equis instructi equites.

Καλοκάμωτος. Benè laboratus.

Καλοκαρδία. Lætitia. Et καλοκαρδίζειν. Lætari. Bono animo esse.

Καλοκαίρι. et, καλλικαίριον. Æstas. Et καλλοκαιρίζειν. Æstatem transigere.

Καλοκοστούμενος. Vide infra, κοστούμενος.

Καλολογᾶν. Benè loqui. Hinc καλολόγημα. Bona fama. Laus.

Καλοπώλητος. Vendibilis.

Καλοριζικεύειν. Felicem esse. Et καλοριζικία. Felicitas. Et καλορίζικος. Felix. Vide infra, ῥίζικον.

Καλοτιμᾶν. Honorare. Venerari. Revereri.

Καλούτζικος. Pro, καλὸς. Pulcher.

Καλοχωρατευτὴς. Urbanus. Facetus. Argutus.

Κάλτζα. Caliga. Hodiè adhuc κάλτζες dicunt. καλτζοπόδι. Indutorium calceorum.

Καλυμαύχιον. Vide, καμηλαύχιον.

Καλίτσα. Vide, καλίτζα.

Καμάκιν. Pro, κάμαξ. Pertica. Fuscina.

Καμαράδα. Tentorium. Est Hispanicum, *Camarada*.

Καμάρων. Machinæ genus.

Κάμασος. Camasus. Ambualbus.

Κάμβα. Scaramangium sericum.

Καμβίστριον. Campestre. Machinæ bellicæ.

Καμαῖον, id est, ὀργανιτικόν.

Καμηλαύχιον. Pilei genus.

Καμεράριος. Camerarius. Præfectus cubiculi.

Καμένος. Adustus.

Καμηλάριος. Camelarius.

Καμίλαβα. Pannus utrinque dependens sub pileo Patriarchæ.

Καμίνι. Caminus. Fornax.

Καμινοβιγλάτορες. Excubitores in caminobiglis constituti.

Καμινόβιγλον. Excubiæ in itinere dispositæ ad speculandum.

Κάμινος. Via. Ex Italico, *Camino*. Hinc illa composita, καμινοβιγλάτωρ, et καμινόβιγλον; de quibus supra.

Καμινᾶται. Ministri, qui in ecclesia in calefaciendis sacris lebetibus, et similibus ministeriis occupabantur.

Καμίσιον. Camisia.

Καμνεῖν. Operari. Laborare. Inde κάμωμα. Opus. Labor.

Καμπάγια, sive καμπάγιον. Campagi. calceamenti genus.

Καμπάνα. Campana.

Καμπανάριον. Campanarium. Locus in turri, ubi campanæ: et pro ipsa quoque turri, per tropum.

Καμπανὸς. Campana. Statera. Hinc καμπανίζειν. Ponderare. Et παρακαμπανίζειν. Injustè ponderare. Unde παρακαμπάνισμα. Itidem καμπανιστικὸν, quod libripendi, sive publico ponderum præfecto solvebatur.

Κάμπιας. Locustæ. βροῦχος.

Καμπιδούκτωρ. Campiductor.

Κάμπος. Campus.

Καμπόσον. Aliquantum. Paululum.

Κάμψα. Pro, κάψα. Capsa. Sic καμψάκης, pro καψάκης. Capsaces.

Καμφαρικά. Glutinum.

Καμαντίστρια. Sarcinatrix.

Κανναβάρης. Cannabarius.

Κανάλε, sive κανάλης, et κανάλος. Canalis. Hinc diminutivum, καναλίσκος.

Κανάτα, et κανάτιον. Amphora. Est deductum ex Germanico, *Cant*.

Κανδήλα. Candela. Item vas aliquod, cujus usus in liturgia.

Κανδηλάριον. Candelabrum. Dicebant etiam, κανδηλαίρα. Hodiè καντηλέρι dicunt.

Κανδηλάπτης. Qui candelas accendebat in ecclesia.

Κανδηλοσβέστρια. Pyrausta. Vocatur etiam κανδηλοσβέστης.

Κανδιδάτοι. Candidati. Militum genus.

Κανδηλοσβέστης. Vide, κανδηλοσβέστρια.

Κανέλλα. Cassia. Cinnamomum. Ex Italico, *Canella*.

Κανένας. Aliquis.

Κανεὶς. Nemo. Pro, οὐκ ἂν εἷς.

Κανθήλιος. Vasis genus.

Κανικλεῖον. Caniclei, id est, cubiculi Imperatorii præfectus: qui et ὁ ἐπὶ κανικλείου dicebatur. Erat magna valdè dignitas, et Imperatorum consanguinei eâ ornabantur.

Κανὶν, et κανὶν, sive κανίον. Glossæ Græco-barbaræ. ἀλάβαστρον. μυροθήκη. κανίον.

Κανίσκιον, sive κανίσκιν, et κανισκάκιον. Vide infra, σπόρτελλαν.

Κανονάρχης. Præfectus canonum, qui monachos ad psallendos in vigiliis canones excitabat. Primus in hoc ordine πρωτοκανονάρχης dicebatur.

Κανονικὸν. Tributum ordinarium. Hinc κανονικάριοι. Canonicarii, exactores collectorésque, in quos jus erat præpositæ sacri cubiculi.

Καστράτος. Castratus.

Κανίστριον. Canistrum. Atque hinc κανιστρήσιος. qui erat vel palatinus, vel ecclesiasticus. Hujus munus erat, Patriarchæ sacra facturo sacram stolam circumdare.

Καντάτωρ. Cantator.

Καντηλάρι, et καντήλα. Vide supra, κανδηλάριον, et κανδήλα.

Καντίον, sive κανδίον. Sacchari genus.

Καντζικάλαμος. Acutus calamus.

Καντονωτὸς. Angulatus. Acutus. Ex Italico, *Cantone*.

Κανὼν. Psalmus, et canticum, certis diebus ordinariè, et quasi ex regulâ cani solitum.

Κάπα. Vestis stragulæ genus.

Καπίτσιον, sive καπιτάσιον. Cappa. Cucullio. Pileus.

Καπελλάνος. Capellanus.

Καπιτανίκιον. Capitaneatus. Vide infra, καπετάνος.

Καπετάνος, sive καπιτάνος, et καπητάνος. Capitaneus. Ex idiotismo Italico.

Καπηλιατικὸν. Tributum, quod pro cauponâ suâ solvebant caupones.

Καπισλάρης. Custos carceris.

Κάπιος. Aliquis. Scribebant etiam, κάποιος.

Καπίστριον. Capistrum.

Καπιτανεύειν. Capitaneum agere.

Καπιτατίων. Capitatio.

Καπτεῖν. Capere.

Καπιτώλιον. Capitulum. Itali dicunt, *Capitolo*. Locus ubi congregantur monachi, et capitulares, ut vulgò loquuntur.

Καπλίον. Capulum. Capsa. Theca.

Καπνικὸν. Tributum fumarium, quod pro fumariorum numero pendebant.

Καπνοδόχη. Fumarium.

Κάποιος. Aliquis. Vide, κάπιος.

Καπούτζιον. Caputium. Ex Italico, *Capuccio*.

Κάππα. Cappa. Hinc καππάτος. Cappatus. Cappa indutus.

Καππαρόριζον. Radix capparea.

Καπάσιον. Vide, καμάσιον.

Καπριόλος. Capreolus. Fulcrum tecti.

Κάπων. Capo. Castratus.

Καράβιον, sive κάραβος. Carabus. Navigii genus.

Καραβοκύρος. Nauclerus. Navis dominus. Nauta.

Καραγὸς. Carrago.

Καρακάλλιον, sive καράκαλλον. Caracalla. Cuculla.

Καρβάνιον. Caruanum. Est autem nihil aliud quam Turcicum, Caruana. Significatque hæc dictio multitudinem mercatorum, aliorumque peregrinantium, qui simul iter instituunt, ut tanto tutius commeent.

Κάρβουνον, sive κάρβων. Carbo. Et καρβώνιον. Scintilla. Item καρβουναρεῖον. Carbonarium. Officina carbonaria.

Καρβουνίζειν. Carbonis instar nigrum reddere.

Καργάρια. Vela.

Καρέδρα. Solium.

Καρδηνάλιος, sive καρδινάλιος. Cardinalis.

Καρδιτικὸς. Animosus. Iracundus.

Καρδίτζα. Cor.

Καρελλάρειν. Ex Italico, *Querelari*. Queri. Querelam instituere. Accusare.

Καρύδι. Nux. κάρυον.

Καρφάδης. Advena.

Καρκάλλιον. Vide, καρακάλλιον.

Καρμαθάδε, sive καρμαθάδες. Cuminum Æthiopicum.

Κάρπος. Viride putamen juglandis. Inde καρυοτερμία.

Καρῦκα. Carruca. Et per χ quoque scribebant, καρῦχα. Item καρῦχιν dicebant. Detortum ex Latino. Carrocium. Hinc καρουχάριος. Carrucarius.

Καρόλα. Tolleno.

Κάρπεντον. Carpentum.

Καρπέτα. Vestis stragula. Italicum, *Coperta*.

Καρπόχειρον. Palma manus.

Κάρρερα. Ex idiomate Hispanico. *Carrera*. Cursus.

Καῤῥέττα. Currum. Ex Italico, *Carretta*.

Κάῤῥον. Currum. Rheda.

Καρζιμάτης. Eunuchus. Spado.

Καρταλάμιον. Cartalamia.

Καρτζά. Pecuniæ.

Καρφίλιον. Panis cibarius.

Καρφὶ. Clavus. ἧλος.

Κάρφωμα. Pegma.

Κάσα. Casa. Domus.

Κασαμάτα. Italicum, *Casamatta*.

Κασέλλα. Capsella. Arcula. Et κασελλοπούλα, diminutivè.

Κασίδα. Casula.

Κασκίον. Fortè est Italorum, *Cascio*, id est, Caseus.

Κάσις, sive κάσσις. Cassis. Item κασίδιον et κασσίδιον dicebant.

Κάσος, κάσον, et κάσσος. Casus.

Κασταναῖος. Colorem habens castaneæ.

Καστὸν. Castus. Usurpatione antiquissimorum, qui in casto Cereris esse dicebant matronas ejus Deæ sacris operantes.

Καστελλανίκιον. Castellania. Præfectura castelli.

Καστέλλι. Oppidum. ἄστυ.

Κάστελλοι, et καστέλλιοι. Castella. Hinc καστελλιανοί. Castelliani. Milites castellis impositi.

Καστελλοῦν. Castellare. Castellis extructis locum aliquem munire.

Καστέλλωμα. Castellamentum. Pars navis, ubi clypeos suspendebant milites.

Κάστρα. Castra.

Καστρήσιος, sive, καστρίσιος. Castrense.

Καστρίζειν. Castra metari.

Καστρομετασία. Castrorum metatio.

Καστρομετατὴς. Castrorum metator.

Καστροφύλαξ. Castrorum custos.

Κασών. Lapsus.

Κάτα. Catta.

Κατάβασις. Anus. Podex.

Καταβίαι. Ballistæ. Vide, βίαι.

Κατάβολος. Navale. Emporium. Apud Latinos Catabulum pro stabulo usurpatur.

Κατάγεντα. Pro κατάγοντα.

Καταγνύτιν. Pro, καταγινώσκειν.

Κατάδικα. Contra.

Καταθέσια. Repositoria. Conditoria. In Menologio sunt festa depositionis sacrarum vestium et Zonæ beatæ Deiparæ.

Κατακλαστὸν. Frustum panis benedicti. Dicitur etiam κλαστὸν simpliciter.

Καταχνία, sive, καταχνιά. Pruina. πάχνη.

Καταλαλητάδες. Accusatores. Actores.

Καταλλάκτης. Collybista.

Κατάλογοι. Milites in laterculum relati. Erántque duplices: hi in exercitu militabant, illi in palatio, ad custodiam Imperatoris.

Καταμάγουλον. Vide infrà, μάγουλον.

Κατανύττιον. Pallium.

Κατασκοπευτὴς. Explorator.

Κατασάρκιον. Indutum aliquod sacræ mensæ.

Κάτασπρον. Album. Composita dictio est, ex κατὰ et ἄσπρον, de quo suprà.

Καταστατὸν. Pultis genus.

Καταστέκει. Pro, καθίσταται.

Κατατζάκισμα. Fissura. Præcipitium.

Κατατόπιον. Statio.

Καταχνιά. Vide, καταχνία.

Κατεπάνω. Redemptores supremi tributorum et vectigalium, qui sub se habebant τοὺς πράκτορας, sive exactores suos. Hinc κατεπανίκιον.

Κάτεργον. Triremis. Et κατεργοκοπία.

Κατινιάζειν. Minuere. Inde compositum, παρακατινιάζειν. Vide infrà.

Κατευθυντηρία. Amussis. Perpendiculum.

Κατζαρὸς. Crispus, à Cæsarie.

Κάτζω, Pro, καθίζω. Sedere.

Κάτζιν, sive, κάτζιον. Italicum, Cass. Capsula.

Κατίνα, et κατένα. Catena.

Κατόρεμο. Deorsum.

Κατήχησις. Institutio Catechumenorum.

Κατηχούμενα. Locus quidam in ecclesia. Dicebant etiam κατηχουμενεῖα. Ratio nominis est, quod illic Catechumeni starent, et tabulæ quoque Catecheticæ adservarentur, quas in singulis haberi ecclesiis mos erat.

Κατηχούμενοι. Qui sacris nondum initiati imbuebantur adhuc elementis religionis.

Κάτινος. Aliquis.

Κατοπήγιον. Obex.

Κατσείρας. Secundum ordinem.

Κάτης, sive, κάττης. Catus. Felis.

Κάτου. Pro, κάτω. Subter.

Κατσούλος. Pro, κάτος.

Κατοῦνα. Tentoria. Sarcinæ. Hinc κατουνεύω, pro στρατοπεδεύω.

Κατουνοτόπιον. Locus tentoriorum. Castra.

Κάττα. Catta. Felis.

Καύγω. Pro, καίω. Cremare. Urere.

Καῦκα. Cauca. Pellex. Item Calix. Etiam καυκάλιον dicebant. Vel καυκίον quoque. In Novell. cv. ponitur pro nummi genere.

Καυκαῦλος. Vitium in pedibus accipitrum.

Καυλακῶνες. Vermiculi genus.

Καυχίον. Idem quod καυκίον.

Καυχίτζα. Ancilla. Dicebant quoque καυχιτοῦλα.

Καφουρέλαιον. Oleum camphoræ.

Καχανίζω. Arefacere. Torrere.

Κάψα. Capsa. Item Calor. Nempe, pro καῦσις.

Καψάκιον. Capsaces, vasculum.

Κάψις. Pro, καῦσις, καῦμα. Æstus.

Κελός. Stolidus. Ineptus. Vanus.

Κελλαρεύεσθαι. Cellarium esse. Præfecturam cellæ gerere.

Κελλαρικὰ, et κελλάριον. Penus et Penarium. Accipitur quoque pro ipsis rebus, quæ in cellario reconditæ.

Κελλάριος. Cellarius. Penuarius.

Κελλαρίτης. Idem quod κελλάριος.

Κέλλα. Cella.

Κελλίον. Cellula. Propriè monachorum. Nec monasticæ tantum cellæ, sed et quævis cubicula.

Κελλιῶται. Ministri interioris conclavis Imperatoris, ac despotarum. Item monachi.

Κελλιωτικοί. Idem.

Κεσῦχις. Crumena.

Κένταρχος. Centarchus. Centurio.

Κεντάλιον. Suidas. κεντάλιον σχολῆς, εἶδος ἀξιώματος.

Κεντηματία, Pro, κέντημα. Punctura.

Κεντηνάριον. Centenarium. Ita etiam vocabatur maxima turris ceriæ magnæ Constantinopolitanæ.

Κεντυρίων. Centurio. ὁ ἑκατόνταρχος.

Κέντουκλα. Centoculi. Moschopulus. εἶδος, τὸ καλῶς κέντουκλον.

Κεντουρία. Centuria.

Κεντουρίων. Centurio.

Κέντρος. Pro, κέδρος. Nam ντ. valet δ. apud recentiores Græcos. Cedrus.

Κεντών. Cento. Et κεντώνιον. Centonium.

Κεραμαρεῖον. Figulina. Etiam κεραμιδάρειον, et κεραμιδαρεῖον dicebant.

Κεραμάριος. Figulinus.

Κερατάριον. Antennæ extremitas: vel etiam chela, quæ in fluvium aut mare excurrens vim verticum fluctuumque frangit, atque inhibet.

Κέρατο. Pro, κεράτιον. Cornu.

Κερβικάριον. Cervicarium. Cervical. Pulvinus.

Κερί. Cera. κηρός.

Κερία. Favi. Vide μελίκηρα.

Κέρκετα. Circitationes.

Κέρκιος. Circius. Venti nomen.

Κερκετεύειν. Circare. Circitationes facere.

Κερὸς. Pro, καιρός. Tempus. Hinc compositum, καλοκέρι: de quo suprà.

Κέρτο. Certum.

Κεφαλάδες. Qui vulgò, *Capitanei*.

Κεφαλαρία, sive, κεφαλάριον. Freni pars quæ auribus circumdatur. Item armatura capitis equorum.

Κεφαλατικεύειν. Capitaneum agere. Ducere cohortem.

Κεφαλατίκιον. Capitaneatus.

Κεφαλητίων. Capitatio. Capitalis census.

Κεφαλικόν. Medicamenti genus.

Κεφαλῖται, qui et κεφαλάδαι, sive, κεφαλάδες. Capitanei.

Κεχρί. Milium. κέγχρος.

Κιβάριος. Cibarius.

Κηνσεύειν. Censere.

Κηνσίτωρ. Censitor. Hesychius interpretatur geometram.

Κῆνσος. Census.

Κηνσουάλιος. Censualis.

Κήνσωρ. Censor.

Κηρουλάριον. Cereolarium. Officina cerarii, τοῦ κηρουλάρη.

Κηρίολος. Cereolus.

Κηρκίτωρ. Circitor.

Κηρόβουλλον. Cerea bulla.

Κηροπίεστρον. Compositum, ex κηρός, et πιέζω.

Κηρομανουάλιον. Candelabrum cereorum.

Κηρουλάριοι. Cerularii, κηροπῶλαι.

Κηροφόρος. Qui candelas ac cereos ad templum ferebat, accendebatque: et aliter κανδηλάπτης dicebatur.

Κιβεντίζω. Vide, γυβεντίζω.

Κίβος. Cibus.

Κιβύριον, sive, κιβόριον, aut κιβώριον. Templum. Monumentum.

Κικόνια. Ciconia.

Κῖνσος. Vide, κῆνσος.

Κιστέρνα. Cisterna.

Κιρκέλλια. Circelli. Circuli.

Κιρκήσια. Circensia. Ludi Circenses.

Κιρκίτορες. Circitores.

Κίρκος. Circus.

Κιτράτον. Citratum. Potionis medicæ genus. Inde κιτρατίζειν, sive, κιτρινίζειν.

Κιχλάτος. Turdi colorem referens.

Κλαβί. Tuber pilei. Apex.

Κλάμα. Dolor. Tristitia. Planctus.

Κλάματα. Luctus. Dolor. Lamentatio.

Κλαμουρίζειν. Ejulari. Plangere.

Κλάνειν. Frangere. Pro, κλᾶν.

Κλανιαστεῖν. Vide, κλάνειν.

Κλάβα. Clapa. sive, claba, vel clava.

Κλαῦος, sive, κλάβος. Clavus. Hinc κλαυωτὸν, sive, κλαβωτόν. Clavatum. Clavis ornatus.

Κλαρία. Psellus περὶ γραμματικῆς exponit quid sit, κλαρία δὲ, τὰ ψέλλια.

Κλαστόν. Vide, κατακλαστόν.

Κλάψιμον. Lamentatio. Θρῆνος.

Κλέγειν. Pro, κλαίειν.

Κλειδωνιά. Serra, κλεῖθρον.

Κλειθράδες. Fabri serarii.

Κλεινόδιον. Cleinodium. Veteres κειμήλιον appellabant. Ex idiomate Alemannico, et Flandrico.

Κλεισοῦρα. Clusura.

Κλεισουράρχης. Clusurarcha. Clusuræ præfectus.

Κλεπταββάδες. Abbates qui fraude dignitatem istam invaserunt.

Κλέφτης. Fur. κλέπτης.

Κλῆμα. Pagus.

Κληρικοί. Clerici.

Κλῆρος. Clerus. Gallicè, *Le Clergé*.

Κλητήριον. Vide, κυτήριον.

Κλιβάριος. Ursus.

Κλίβανον, et κλιβάνιον. Clibanum. Lorica.

Κλιδί. Pro, κλειδίον. Clavis.

Κλιματαριά. Vitis arbustiva.

Κλοτζοκοπᾶν. Calcibus percutere. Calcitrare. Idem quod κλοτζᾶν, sive, κλωτζᾶν, ut alii scribunt.

Κλοῦβο. Sigillum. Hinc παρακλουβίζειν, id est, παρασφραγίζειν.

Κλουθῶ. Pro, ἀκολουθεῖν. Sequi.

Κλουστρία. Herbæ genus.

Κλουβίον. Cavea. Nassa. Diminutum est à κλουβός. Cavea.

Κλωζᾶτον. Planta pedis.

Κλωστή. Filum. κλωστήρ.

Κλώσια. Lemnisci aurei à peplo dependentes.

Κλωτζᾶν. Vide, κλοτζοκοπᾶν.

Κνίδες. Urticæ.

Κνίχρισμα. Glomus. Legitur κνίδα apud Crusium in Turco-græcià.

Κόβγω. Pro, κόπτω.

Κογγιάριον. Congiarium. Congius.

Κόγκο. Spadiceus.

Κόγυλος. Taxillus.

Κογνάτοι. Cognati.

Κοδικίλλον. Codicillus. Vide, κωδικίλλον.

Κόδρα. Quadra.

Κοδράντης. Quadrans. nummi species valens λεπτὰ δύο.

Κοδρᾶτος. Quadratus. Panis.

Κόαδος. Pro, κάδος.

Κοαισίτωρ. Quæsitor.

Κυαίστωρ. Quæstor.

Κοῖλας. Pro, κοιλάς.

Κοιμητήρια. Loca circum templa, mortuis sepeliendis consecrata.

Κοινόβιον. Habitatio monachorum communis. Atque hinc, κοινοβιακός. Monachus. Item, κοινοβιάρχης. Abbas.

Κοινολαΐτης. Aliquis è vulgo.

Κοινωνικόν. Quod psallebat chorus post communionem, sublato sacro pane.

Κουιτατόριον. Xylander putat esse, Edictum. Sed scribendum censeo, κιτατόριον. Citatorium.

Κοιτωνάριος. Cubicularius.

Κόκαλα. Ossa. ὀστέα.

Κοκκοδερατάτος. Vide, δερατάτος.

Κοκκινίδι, sive, κοκκίδι. Coccus Gnidius.

Κοκκίον. Siliqua. Scribitur quoque κουκκίον, pro eodem.

Κοκκίβα, sive, κουκούβα. Cucuba. Noctua. Hinc κουκουβαῖος, sive, κουκουβάδος. Glaucus. Cæsius. Noctuinus.

Κοκκόδαφνον. Bacca lauri.

Κοκκονάρι, sive, κουκουνάρια. Pro, κωνάρια. Nuces pineæ.

Κολάνα. Italicum, *Collana*. Torques.

Κολλακτάνεος. Collactaneus.

Κολανδόφορτον. Navigii Barbarici genus.

Κολληγιάτος. Collegiatus. Vide, κολληγάτος.

Κολλιάτος. Glossæ Basilicorum. κολλιάτος, στρατιώτης. Sed legendum existimo, κολλεγιάτος. Collegiatus.

Κολεκτάριος. Collectarius. ἀργυραμοιβός. τραπεζίτης.

Κολίανδρον. Veteres κορίαννον dicebant Coriandrum.

Κολλάριον. Collarium.

Κολλήγας. Collega. Et per ε quoque scribitur apud Eusebium.

Κολλήγιον, sive, κολλέγιον. Collegium.

Κολλεκτάριος. Collectarius. Vide, κολεκτάριος.

Κολλοτζίδα. Herbæ genus.

Κολόβιον, et κολοβιόν. Colobium. Subucula.

Κολοκύθι. Pro, κολοκύνθη. Cucurbita.

Κολόνα. Columna.

Κολόπανδρος. Scolopendra. Vide, σκολόπανδρος.

Κόλος. Culus. Podex. πρωκτός. Hinc compositum πλυσοκόλος. qui nates lavat. Nates. πυγή.

Κόλπος. Italicum, *Colpo*. Vulnus. Plaga. Dicebant etiam κόρπος. Vide infrà.

Κόλφος. Pro, κόλπος. Sinus. Huic simile est illud Italicum, *Golfo*.

Κολωνοί. Coloni.

Κομμάτι. Pro, κομμάτιον. Frustum. κλάσμα.

Κομβέντον. Conventio. Et inde, κομβεντζιονάλιος. Conventionalis.

Κομβία. Fimbriæ. In Turco-græcia Crusii invenio, κομβία. Fibula.

Κομβίνα. Apud Suidam κομβίνα est. Ita autem vocabantur mandata nomine animalium publico cursui destinatorum. Atque hinc κομβινεύειν, et κομβίνευμα.

Κόμβος. Vide, ἐπικόμβιον.

Κομμάτω. Hesychius. κομμάτω, ἐξαίρετον λαμβάνειν τοῦ ἀφεθέντος.

Κομμένον. Pro, κεκομμένον. Fractum. κεκλασμένον.

Κόμεντα. Commenta. Commentaria.

Κομενταρήσιος. Commentariensis.

Κόμης. Comes. Hesychius. κόμης, ἄρχων, ἡγεμών. Hic munus habebat vel in exercitu, vel in palatio, vel in provinciis. In classe dignitate proximus Amiralio πρωτοκόμης dicebatur.

Κομιτατένσιος. Comitatensis.

Κομιτικόν. Comitiva.

Κομιτόπουλος. Comitis filius. Comes.

Κομμίδιον, sive κομμίδι. Gummi.

Κομιτάτον. Comitatus.

Κόμμιον. Vide, κόμμι.

Κομμερκιεύεσθαι. Commercia exercere.

Κομμερκιάριος. Commerciarius.

Κομμέρκιον, sive, κουμέρκιον. Commercium.

Κομμεττεύειν. Committere.

Κομμονιτώριον. Commonitorium.

Κομμοπόδας. Cui incisa sunt crura.

Κόμοδα. Comoda, id est, commoda.

Κομοδρομεῖν. Fabricare. κομοδρόμος. Faber, sed auri tantùm, æris, sive ferri.

Κομμοντώριον. Puto corruptum esse, pro κομμονιτώριον. Commonitorium.

Κόμπαρος. Compar.

Κομπάσσο. Italicum, *Compasso*. Circinus.

Κομπίβα. Cubeba. Myrepso κομπίπη scribitur.

Κομπενσατεύειν. Compensare. Et κομπενσατίων. Compensatio.

Κομπλεσίων, vel κομπλετίων. Completio.

Κομπλεττεύειν. Complere.

Κόμπλα. Complementum. E Gall. Comble.

Κόμπος. Pro, κόμβος. Nodus. Vel etiam, Commodus.

Κομπρόμισσον, sive, κομπρόμεσον. Compromissum.

Κομπρομισσάριον. Idem quod κομπρόμισσον. Compromissum.

Κομφέκτωρ. Confector.

Κομφιρμαντεύειν. Confirmare.

Κονβίτιον. Convitium.

Κονδάκιον. Idem quod κοντάκιον.

Κοντάρι. Pro, κοντάριον. Hasta. δόρυ.

Κονδῖτον. Conditum. Potionis genus.

Κοντός, sive, κουτός. Curtus.

Κονδοῦρα. Italic. *Gondola*. Genus navigii.

Κονδίτον. Vide κονδῖτον.

Κονοσταῦλος. Vide κοντοσταῦλος.

Κονσιγιάρειν. Consulere. Italicum, *Consigliare*.

Κονσίλιον, sive, κουσίλιον. Consilium.

Κονσιλιάριος. Consularius. Consularis.

Κονσιστώριον. Consistorium. θεῖον συνέδριον. Hinc κονσιστοριανός, Consistorianus.

Κονσουλάριος. Vide κονσιλιάριος.

Κόνσουλος. Consul.

Κονσουλτατίων. Consultatio.

Κοντά. Prope.

Κοντάκιον. Tomus. Volumen.

Κόνταξ. Jaculatio.

Κονταράτος. Contatus. Conto armatus.

Κονταρίμαχον. Telum.

Κονταρίζειν. Hastà percutere. Dicebant etiam, κονταροῦν. Hinc, κοντάρισμα. Jaculatio.

Κοντάριον. Contarium. Contus.

Κονταροθήκη. Contorum theca.

Κονταροξίφαρον. Halebarda vulgò.

Κονταρόπουλλον. Parva hasta.

Κοντὲς, sive, κουντὲς. Comes. Ex Italico, *Conte*.

Κοντεύειν. Propinquare.

Κοντίνως. Continuo.

Κοντιάτος. Contector.

Κόντυλον. Penna.

Κοντίνιον. Continuum.

Κονταίνειν. In compendium redigere.

Κοντολογία. Brevitas orationis.

Κοντίμαξ. Contumax. ἀπειθής.

Κοντυμέλια. Contumelia.

Κοντοπηδάλιον. Saltus. Hinc puto, κοντοπαίκτης.

Κοντοπόδης. Qui curtos pedes habet. Idem est κοντοποδάρης.

Κοντοράβδι, sive, κοντοραβδίον. Clava. Scipio. Baculus.

Κόντος. Comes. Ex Italico, *Conte*.

Κοντοσταῦλος, sive, κονοσταῦλος. Quemadmodum Itali, *Contestabile*. Galli *Connestable*. Ita dicebatur à Constantinopolitanis exotico vocabulo exoticarum auxiliarum copiarum præfectus: et ὁ μέγας appellabatur, ad differentiam τοῦ κόμητος τοῦ σταύλου.

Κοντουβέρνιον. Contubernium. Atque hinc κοντουβερνάλιος, sive, κοντουβερνάριος. Contubernalis.

Κοντοῦρα. Navigii genus.

Κόντουρος. Vide infrà, κούντουρος.

Κοντράκτον. Contractus.

Κοντύνω, sive, κονδύνω. Decurtare. Minuere.

Κόζα. Coxa.

Κόρτις. Cohors.

Κοπάδιον, sive, κοπάδι. Grex. Hinc κοπαδίσιμος. Item, κοπαδιαστής.

Κοπέλα. Puella. Ancilla.

Κοπελλίσιμος. Puerilis. Stolidus.

Κόπελος. Spurius.

Κοπιαστάδες. Miseri. Afflicti.

Κοπιάτες. Vespillo.

Κοπίτζο. Pro, κόπος. Labor.

Κοπερτόριον. Coopertorium. Est ex Italico, *Copertura*.

Κοπρωτοῦν. Contemnere. Ignominiâ afficere.

Κοπτερόν. Securis. Cuneus.

Κόρακας. Corvus. κόραξ.

Κορασίδα. Puella. παρθένος.

Κοράτζα. Vide κουράτζα.

Κορασίς. Virgo. Puella.

Κορβίν. Corbula.

Κόρβος. Corvus.

Κόρδα. Funis. Italicum, *Corda*.

Κορδίκιον. Aluta.

Κορδέλλα. Italicum, *Cordella*. Vitta. Diadema.

Κορεγία. Corrigia. Vide κουρεγία.

Κορίτιον. Hydria.

Κορίτζα, et κορίτζιον. Puella. Virgo.

Κορίτζελα. Corrigiola.

Κορμί. Corpus. σῶμα.

Κορνιακτίς. Pulvis. Hinc κορνιακτωμένον. Pulvere deformatum.

Κορώνα. Corona.

Κορφωματιά. Vulnus.

Κόρφος. Colpus. Ex Italico, *Colpo*. Vulnus. Plaga. Inde κορφοῦν, et κορφώνειν. Ferire.

Κορρέκτωρ, sive, κοῤῥέκτωρ. Corrector. Dignitatis species.

Κορτελίνοι. Cortelini.

Κόρτη. Cortis. Aula. Ex Italico, *Corte*.

Κορτίνα, et κουρτίνα. Cortina.

Κορτινάριοι. Cortinarii. Stationarii, qui in castris ante Imperatoris tentorium excubias agebant, et habebant præfectum Comitem.

Κορτινίτζα, sive, κουρτινίτζα. Cortinula.

Κορφάττον, sive, κορυφάττιον. Pileus.

Κορυγία, et κουρεγία. Corrigia.

Κόρφος. Sinus. Pro, κόλπος.

Κοσμικός. Secularis. Quisquis extra clerum.

Κέρμον. Jumentum. Unde μονόκερμον, vehiculum uno jumento trahi solitum. Atque hinc κερμιστικόν, quod pro jumenti tracturâ solvebatur veredario, aut cursus publici præfecto.

Κοτία. Fœniseccium.

Κόσσος. Alapa. Hinc κοσσίζειν. Alapam infringere.

Κότσυφος. Pro, κόσσυφος.

Κόττος. Alea. Hujus diminutivum κοττίον, pro quo recentiores κοτζίον, sive, κότζιν dixerunt. Hinc κοττίζω. Aleam ludo. κοττιστής. Aleator. Aleo. κοττισμός. Alea.

Κογχυλάριος. Piscator purpuræ.

Κόνυμβα. Navigii barbarici genus.

Κουβέρτα. Italicum, *Coperta*. Tegmen. Hinc κουβερτιάζειν. Cooperire.

Κουβάζος. Stramentum in quo cubatur. Hinc diminutivum, κουβίζιν.

Κουβικλαρία. Cubicularia.

Κουβικουλάριος. Cubicularius.

Κουβικλεῖον. Cubiculum. Sive, κουβούκλειον. Inde est κουβουκλείσιον.

Κουγγέστα. Gallicum. *Conquesta*. Hinc, κουγγεστίζειν. Conquirere.

Κουδία. Caput papaveris. Veteres dicebant, κώδεια; sed recentiores ω mutant in ου.

Κουδέλλα. Ovis.

Κουδώνια. Tintinnabula. Pro, κωδώνια.

Κουδριγάριον. Quadrigarium.

Κουζοῦνες. Glossæ Græco-barbaræ. τοὺς κορμοὺς, ἢ κλάδους, ἢ ἰλάτας, ἢ κουζοῦνας, ἢ ξύλα τῶν ἀμπελιῶν.

Κουκία, sive, κουκίν. Faba. κύαμος.

Κοῦκος. Cucus. Cuculus.

Κουκκουβάϊς. Glaucus. Cæsius. Noctua. Vide κικκάβα.

Κουκούλλιον. Cuculla.

Κουκουλλώνειν. Cuculla obtegere. Velare. Obruere.

Κουκούμιον, sive, κούκουμος. Cucuma. Vasis genus.

Κουκουμάριον. Vide, κουκούμιον.

Κούκουρον. Theca. Purum putum Teutonicum. *Koker*.

Κουκουτζόπουλλον. Porcellus. Ex Italico, *Cochino*.

Κουλά. Acropolis. In Lexico Cyrilli. φρουρίδια τοῦ κουλᾶ. Ibi Calum significat.

Κουλιάριον. Gallicum, *Cuillier*. Cochlear.

Κουλιάζειν. Colare.

Κοῦλκα. Calca. est Gallorum, *Couche*. unde Culcare, *Coucher*. Cubare. Atque hinc ἐξκουλκεύειν. Excalcare. Excubare: et ἐξκουλκεύτορες. Excalcatores. Excubitores.

Κοῦλπα. Culpa.

Κουμβίζειν. Cubare. Niti. Inniti. Hinc composita, ἀκουμβίζειν, et ἐπακουμβίζειν, de quibus supra suo loco.

Κουμμέντον. Commentandi locus. Museum.

Κουμμέρκιον. Vide κομμέρκιον.

Κουμούλιον sive κούμουλον. Cumulus.

Κουμούνιον. Commune. Galli. *Communauté*.

Κουμουλάτα. Cumulatè.

Κουμπανία. Gallicum, *Compaignie*.

Κουμπάρια, sive, κομπάρια. Navigii Sarracenici genus. Constantinopolitani γαλέας vocabant.

Κούμβισμα. Vide, ἀκούμβισμα.

Κουντουβέρνιον. Idem quod, κοντουβέρνιον. Contubernium.

Κοῦνα. Cunæ.

Κουνέλι. Vide, κουνέλος.

Κουνιάδος. Cognatus. Affinis.

Κούνικλος. Cuniculus. Hodiè dicunt, κουνέλι. λαγωός.

Κουνιά, sive, κουνίον. Cuneus. Instrumentum fabrile, et inde metaphoricè notio in re militari.

Κουνώπιον. Pro, κώνωψ. culex.

Κουντουρὰς. Ex idiomate Italico, *Gondola*.

Κοῦντισσα. Comitissa. Ex idiomate Italico, et Gallico.

Κουντρίμα. Lolium.

Κούντουρος, et κούδουρος. sive, κόντουρος. Pro, κόλουρος, παρὰ τὸ κολὴν ἔχειν τὴν οὐράν. Est ergo Curticaudis. Ita dicti fuci, quod caudam, sive aculeum, non habeant. Sed usurparunt etiam de equis.

Κουντραβάντο. Italicum, *Contrabando*.

Κουντραπέντζιν sive, κοντραπέντζιν. Æquilibrium. Ex Italico, *Contrapeso*.

Κοῦπα. Cupa.

Κουπανιστήριον. Pro, κοπανιστήριον.

Κουπίν, sive, κουπίον. Pro, κώπη. Remus.

Κουρούνα. Cornix. κορώνη.

Κουράνιον. Alcoranus Mahometistarum.

Κουράτζα. Thorax. Ex Italico, *Corazza*. Scribebant quoque, κοράτζα.

Κουράτωρ. Curator.

Κουρατορία. Curatoris. Curatela.

Κουρατορεύειν. Curatorem agere.

Κούρβα. Meretrix.

Κούρβη. Crepido sellæ. E Gallico, *Croupe*. Hinc ἐμπροσθοκούρβιον, et ὀπισθοκούρβιον, Antilena, et Postilena.

Κούρβιν. Curvum.

Κουργιάζειν. Curare.

Κουλίτζα. Lingula.

Κούρκουμον. Curcuma. Capistrum.

Κουροπαλάτης. Curopalates. Cui palatii cura erat demandata.

Κουροπαλατίκιον, sive, κουροπαλατίκιν. Curopalatæ munus.

Κουροπαλάτισσα. Curopalatissa. Curopalatæ uxor.

Κουρούλιος. Curulis.

Κουρώνα. Corona.

Κουρουνιάζειν. Coronare.

Κουρσάριος. Cursarius. Pirata. Ex Italico, *Corsaro*.

Κουρσάτωρ. Levis armaturæ miles. Cursator.

Κουρσεύειν. Cursare. Prædari.

Κοῦρσον. sive, κοῦρσος. Cursus. Præda, et ipsi quoque Cursarii.

Κούρσορες. Cursores.

Κουρτέσης. Italicum, *Cortese*. Hinc κουρτεσία. *Cortesia*. Humanitas.

Κουρτζουβράκιον. Curti tubraci. Isidorus lib. 19 cap. 22. Tubraci quod à bracis ad tibias usque perveniant.

Κουρτίνα. Vide, κορτίνα.

Κουρσαλέτον. Ex Italico, *Corsaletto*. Armaturæ notissimæ genus.

Κουσπίον, sive, κουσπί. Cuspis. Lancea.

Κοῦσπος. Cuspus. Cyppus.

Κοῦστος. Custos.

Κουστούμιον. Consuetudo. Mos. *Costuma*. Ex idiomate Italico, et Gallico, *Coustume*. Inde composita, καλοκούστουμος. Benè moratus. Et κακοκούστουμος. Malè moratus.

Κουστουμῖνον. Crustuminum pirum.

Κουστωδία. Custodia.

Κουτάλι. Cochlear. Depravatum ex κύταλις, de quo infra.

Κουταλίσιν. Tudiculà circumagere cibum in ollà.

Κούτζα. Lotus. Gallicum, *Coté*.

Κουτζαγγεῖον, sive, κουτζαγγεῖον. Vasis genus. Vide κουτζός.

Κουτζαθλαίτης. Vide κουτζός.

Κουτζός. Claudus. Mutilus. Ex Hispanico, *Coxo*. Atque hinc, κουτζαγγεῖα, et κουτζαθλάδους: de quibus supra. Item, κουτζεύειν. Pro, χωλαίνειν.

Κουτία. Cauda. Gallicum, *Queue*.

Κουτρούβιον. Potionis genus.

Κουτρούλης. Tonsus. κουρευμένος.

Κουφέριον. Cupa.

Κουφῖτα. Potionis genus.

Κουφία. Galericulum. Ex idiomate Italico, *Cuffia*. Vide σκουφία.

Κουφόξυλον. Lotus.

Κοχάριν. Metallum.

Κοχλιάριον. Cochlearium.

Κόψιμον. Abscissio. Dissectio.

Κρᾶβα. Morbi genus. Apud Joannem Curopalatem κράβα scribitur.

Κράκται. Lectores.

Κράλης. Rex. κράλαινα, et κραλίτζα. Regina.

Κραμβόφυλλον. Folium brassicæ.

Κραμβίον. Crambe.

Κράξιμον. Vocatio. Clamor.

Κρασίον. Vinum. Hodiè κρασὶ dicunt. Hinc κρασοβόλιον. Poculum. Cyathus.

Κράτης. Crates. Hinc κράτινος.

Κραχίν. Idem quod κράσιν. Vinum.

Κρεββατόπουλλον. Grabatulum. Lectulus.

Κρεμαστάρια. Quæ Galli *Pendants*.

Κρεμαστεῖν, sive, κρεμμαστεῖν. Pendere.

Κρεμμίδι, sive, κρομμίδιν. Depravatum ex κρομμύδιον. Cepa. κρόμμυον.

Κρεωφάγος. Tempus post quadragesimam, quo carnibus iterum vesci licebat.

Κριάδα, sive, κρυάδα. Frigus. ψύχος.

Κριάρι. Aries. κριός. Item, κριαρίον.

Κριθάριον. Hordeum.

Κρίκελλος, sive, κρίκελος. Circellus. Circulus. Item, κρικέλλιον. Hinc κρικελλοειδής, quod ad figuram circuli accedit.

Κρινάκιν. Pro, κρίνον.

Κρινώνια. Genus pilei Imperialis.

Κρισομάβιον. Equus varicosus. Vide, μάβιν.

Κριτάδες. Judices.

Κροκάτος. Ruber.

Κροκοδειλαῖος. Crocodileus.

Κρουμένα. Crumena.

Κρούστα. Crusta. Vestimenti genus, in quo purpura aliis coloribus intermixta.

Κρυάδα. Vide κριάδα.

Κρύβειν. Pro, κρύπτειν. Celare. Occultare.

Κρυμμένον. Pro, κεκρυμμένον. Absconditum.

Κτηνοβάται. Qui cum jumentis rem habent.

Κτιτόρια. Solemnia in usum recepta.

Κτιστάδες. Fabri lignarii.

Κυβερνητάδες. Gubernatores.

Κυδώνι. Cydonium malum.

Κυδωνάτον. Cydoniatum.

Κύλος. Piscis genus.

Κύμβη. Cymba.

Κυμβία. Vide κομβία.

Κυματόπουλλον. Fluctus.

Κύμιτος. Italicum, *Gomito*. Cubitus.

Κυνήγι. Præda. ἄγρα.

Κυτταυές. Vide suprà, κίτταξ.

Κύππος. Cippus.

Κυπριανά. Festum in memoriam B. Cypriani à Carthaginiensibus institutum. Nautæ ita quoque tempestatem appellabant, quæ ordinaria circa illud festum.

Κυπριοκάνδηλον. Candelabrum ex ære Cyprio.

Κῦρ. Truncatum. pro, κύριος. Dominus.

Κυρά. Pro, κυρία. Domina. Item κυρὰς dicebant, sed eo discrimine, ut κυράδες essent, *Dominicales*.

Κυριακή. Primus dies hebdomadis. Porrò, ἡ μεγάλη κυριακὴ dicebatur κατ' ἐξοχὴν dies Paschatis. Sed et Templa κυριακὰς vocarunt. Item κυριακά.

Κῦρις. Dominus. Pro, κύριος. Hinc Compositum, φαγοκύρης: de quo infra.

Κύρης. Pro, κύριος.

Κυρτία. Scutum.

Κωδίκελλος. Codicellus.

Κωδικίλλιον, sive, κωδικέλλιον. Idem quod κωδίκελλος.

Κωδίκιον. Codiculus.

Κῶδιξ. Codex.

Κωμέκτωρ. Coactor. Argentarius.

Κύταλις. Tudicula. Cochleare majus. Hodiè dicunt, κουτάλι. Hinc videtur factum.

Λ.

Λαβαντίς. Spica nardi, quæ vulgo *Lavanda*, sive, *Lavendula*.

Λάβαρον. Labarum. Vel etiam λάβουρον. Figuram labari plenè nobis describit Eusebius lib. 1. De Vitâ Constantini. Illic vide.

Λαβέτζα. Gutturnium. Est Italicum, *Laveza*. Lebes.

Λαβίδαι. Vide, λάγυνας.

Λαβώνειν. Vulnerare.

Λάβωμα, et λαβωματία. Vulnus. τραῦμα. Item λαβωμένος. Vulneratus.

Λαβοῦτο. Testudo, instrumentum musicum.

Λαβράτον, sive, λαυράτον. Lauratum. Imago Imperatoris laureati ac triumphatoris.

Λάβρα. Laura. Vide infrà, λαῦρα.

Λάβουρον. Vide, λάβαρον.

Λαγγάδι, sive, λαγκάδιν, et λαγγάδιον. Vallis. κοιλάς.

Λάγγος. Longus. Ex idiomate Teutonico.

Λαγηνάριον. Lagenula.

Λαγίον. Lepus. Pro, λαγωός.

Λάγκα. Lanx. Hinc diminutivum, λάγκελα, Lancula.

Λαγόγηρως. Suidas. μίξις. ὁ λαγόγηρως της ἥρως.

Λαγωνικόν. Laconicus canis.

Λαγχάριον. Lancea.

Λάδι, sive, λάδιον. Unguentum. Adeps.

Λατομάριος. Lapicidinarius.

Λάζαρος. Homo recens mortuus. et λαζάρωμα. Vestis mortualis.

Λαζούριον. Color cæruleus. Italicum, *Azuro*.

Λαθρανάρουζα. Gravedinis species in occipite.

Λαϊκός. Laicus. vulgò.

Λεμόνιον. Italicum, *Limone*. Malum Hesperium.

Λακιδάριον. Lacinia.

Λάκκα. Volgatum, Lacca. Item λάκκος. Hinc λακκάριος, idem quod λακκωτής.

Λάκρα. Ardea. Vide, ἀρδιόλα.

Λακτοπόρκελλα. Lactentes porcelli.

Λακουνάριον. Lacunarium. Lacunar. Et λακουνάριος. Laqueatus.

Λάλαγγες, et λαλάγγια. Crustula.

Λαλητὰς. Præco.

Λαλήτζα, sive, λαλίτζα. Loquela. Vox.

Λάμα. Italicum, *Lama*. Lamina.

Λάμβα. Sappula.

Λάμνα. Lamna. Lamina.

Λάμνιν. Agere. Impellere.

Λάμνισμα. Agitatio.

Λαμπαδάριος. Lampadarius. Inter officia ecclesiastica erat. Hic facem præferebat Imperatrici, et Patriarchæ, in liturgiâ, processu, aut profectione aliquâ.

Λαμπαΐζειν. Furere. Mente carere.

Λαμπρά. Solennis.

Λαμπρίν. Ignis. Vide infrà, πελλαμπρόν.

Λανάριος. Lanarius.

Λαξάμεντο. Laxamentum.

Λαξίς. Valles.

Λαπατζᾶς. Vestis principum Constantinopolitanorum.

Λάρβα. Larva.

Λαργιτιοναλίς. Largitionalis.

Λαργιτιόνες. Largitiones. Thesaurus, et ærarium Imperatoris, è quo sumptus in publicum impendi soliti.

Λάργυρον. Pro, ἀλάργυρον. Argenteum, Λάρδος. Lardum. Etiam λαρδίον dicebant. Hinc compositum, λαρδοφάγος. Lardivorus.

Λασάριον. sive, λάσαρον. Laser. Scribitur etiam λάσσαρον.

Λαξατίβος. Laxativus.

Λάτουν. Latum. βέβαιος.

Λάτρειν. Latrare.

Λατερκουλίσιος. Laterculensis. Scriniarius laterculi.

Λατέρκουλον. Laterculum.

Λατζόνιν. Italicum, *Lancione*. Hastile.

Λάτος. Latus.

Λαῦρα. Laura. Monasterium. Atque hinc παραλαύριον, de quo infra.

Λαυράτον. Lauratum. Vide, λαβράτον.

Λαῦρος. Laurus.

Λαυσαϊκόν. Historia, SS. Patrum, conscripta à Palladio episcopo Helenopolens, ad Lausum Præpositum; quæ prælegi in ecclesiâ solita certis diebus.

Λάφιον. Cervus. Pro, ἐλάφιον. ἔλαφος. Item λαφόπουλον.

Λαφρούτζικος. Pro, ἐλαφρός. Levis.

Λαχανάριον. Holerarium.

Λαχνίς. Sors. κλῆρος.

Λίβερνοι. Liburnæ. Suidas. πλοῖα πολεμικά, τριήρεις.

Λεβιτών. Vestis monachorum. Levitonarium, colobarium lineum sine manicis.

Λεγατάριος. Legatarius.

Λεγατεύειν. Legare.

Λεγάτοι. Legati.

Λεγάτον. Legatum.

Λεγένη. Pelvis.

Λεγίτιμος. Legitimus. νόμιμος.

Λεγεών. Legio.

Λεγιμάτε. Glossæ Basilic. λεγιμάτε. τουτέστιν ἰσχύ.

Λεήμων. Pro, ἐλεήμων. Misericors.

Λεεινός. Pro, ἐλεεινός. Miserabilis.

Λεῖξα. Lixa.

Λεξουρία. sive, λαξούρα. Luxuria.

Λείψανον. Cadaver. Reliquiæ. Ossa sanctorum.

Λειψίς. Egena. Carens. Defectus.

Λεκάτη. Pro, ἠλακάτη. Colus.

Λεκεντία. Licentia. Pro delicti oblivione, et gratiâ.

Λεκτικάριοι. Lecticarii. Qui mortuos in lectis efferebant ad rogum.

Λεκτικίον. Lectica.

Λεμός. Pro, λαιμός. Gula.

Λεμοσύνη. Pro, ἐλεημοσύνη.

Λέντιον. Linteum.

Λενών. Leno. Vide infrà, λινών.

Λεπτολάχανα. Minuta olera. Oleuscula.

Λεπτόν. Dimidius quadrans. Erat nummus vilissimus è ferro.

Λέσσα. Machinæ bellicæ genus.

Λεστής. Latro. Pro, λῃστής.

Λεύγη. Leuga. sive, Leuca.

Λευθερία. Pro, ἐλευθερία. Sic λεύθερος. sive, λεύτερος. Pro, ἐλεύθερος.

Λευκόχαλκος. Orichalcum. ὀρείχαλκον.

Λεύτερος. Pro, λεύθερος, et ἐλεύθερος. Vide, λευθερία.

Λέφας. Pro, ἐλέφας. Corona pretiosa. Elephas.

Λεωμακέλλιον. Publicum macellum. Vide, μάκελλος.

Λιβάδι. sive, λιβάδιον. Pratum. λειμών.

Ληΐδα. Pro, ληΐς. Præda.

Λεκτεύειν. Lectitare.

Λεπίνης. Piscis genus.

Λησταῖς. Latrones.

Λία. Pro, λεία. Præda.

Λιβάνι. Pro, λίβανος. Thus. θυμίαμα.

Λιβελλήσιος. Libellensis. A libellis.

Λίβελλος. Libellus. Anonymus in Aristotelis Rhetoric. lib. 1. τὰ ἐν λιβέλλῳ γραφέντα, καὶ ἐπιδοθέντα ἀρχῇ. ἐπίγραμμα γὰρ λέγεται ὁ λίβελλος.

Λίβρα. Libra.

Λιβράριος. Librarius.

Λιβρέα. Insigne. Gallicum. *Livrée*.

Λίβουρνον. Liburnum. εἶδος πλοίου.

Λιβιστικάτον. Levisticatum. Potionis genus. Vulgò Levisticum dicitur τὸ ἱπποσέλινον antiquorum.

Λιγάριον. Ligo. σκαφίδιον.

Λιγγάβις. Lingua avis. Ita hodiè vocant officinæ semen fraxini.

Λίγνον. Lignum.

Λιγοθυμία. Pro, ὀλιγοθυμία.

Λίγος. Pro, ὀλίγος.

Λιγοψυχεῖν. Delinquere animo. Exanimari. Hinc λιγοψυχία. Exanimatio. ὀλιγοθυμία.

Λίζιος. Ligius. Domesticus. Familiaris.

Λιθομάργαρον. Margarita.

Λιθροπάρος. Russus.

Λικουάμεν. Liquamen.

Λίμα. Lima. ῥίνη.

Λιμιτανέος. sive, λιμιτανεῦος. Limitaneus.

Λιμιτόν. sive, λίμιτον. Limes.

Λιμιτότροφον. Limitotrophum.

Λιμίτης. Idem quod λιμιτόν. Limes.

Λιμιών. Pro, λιμήν. Portus.

Λιμίσκος. Lemniscus.

Λινάρι. Pro, λινάριον. Linum. λίνον.

Λινέα. Linea.

Λινοκαλάμη. Linum agreste.

Λινών. Leno.

Λιπόσπυλον. Avis genus.

Λιποσκεῦαι. Tumuli. Colles.

Λισγάριον. Ligo. σκαφίον.

Λισσάρης. Rabidus. λυσσώδης.

Λίτζι. Glossæ Myrepsi, λάπις λίτζι, τὸ λαζούριον, ὁ λίθος πράσινος.

Λιτιγιόσος. Litigiosus.

Λίψανον. Vide λει.

Λιψυδρία. Vide λει.

Λογαδιαστής. Varius. ποικίλος.

Λογαριάζειν. Computare. Rationes subducere.

Λογαριαστής. Rationum præfectus.

Λόγγος. Locus angustus, et quodammodo interclusus. Hinc λογγῖνος, qui tali loco impositus. Constantinus Manasses in Annal. λογγάρχας appellat.

Λογοθέτης. Duplex erat; hic ecclesiasticus, ille palatinus. Inter omnes autem excellebat ὁ μέγας, ejusque munus, circa mandata et bullas Imperatoris occupari. Præterea jusjurandum à novo Imperatore accipiebat in templo Blachernarum.

Λόγχη. Cultri genus, cujus usus in liturgiâ.

Λειψανάριον. Reliquarium. Et λειψὰς quoque dicebant.

Λουκούστα. Locusta.

Λονταρόπουλλον. Leo.

Λόρθα. Pro, ὄρθα. Rectà. Vide infra.

Λόττος. Scrofæ. Porcæ.

Λουδιμαστής. Opicus. In Lexico Stephani. λουδιμαστής. ἀγροτικός.

Λοῦδος. Ludus. Hinc λουδοτρόφος. Lanista. quasi, Ludum alens.

Λουκάνικον. Lucanicæ. Farcimen.

Λουμβάρδα, sive, λομπάρδα. Bombarda.

Λούειν. Pro, λούειν. Lavare.

Λούπος. Milvius.

Λουπινάριον, sive, λουπινάριον. Lupinarium. Lupinum.

Λουπίνος. Lupinus.

Λούρικον. et λουρίκιον, pro λώρικον, λωρίκιον. Lorica. Hinc ἐπιλωρίκιον, de quo supra.

Λουρίν. Pro, λωρίον, id est, λωρίον. Lorum.

Λουσόριον. Lusorium.

Λούτρα. Pro, λίτρα.

Λουτράρης. Balnearius. βαλανεύς.

Λοχαγχίον. Penna in caudâ accipitris mediâ.

Λόχρυσος. Pro, ὁλόχρυσος.

Λυγνόν. Subtile. λεπτόν.

Λύκος. Vinculi genus.

Λυπάλλος. Vide μυπάλλος.

Λυτρώνειν. Solvere. Liberare.

Λύχει. Lingere. λιχμάζειν.

Λυχνικόν. Tempus vespertinum, quo lumen accenditur.

Λωδίκιον, λώδιξ. Lodix.

Λωλαίνειν. Stultescere. Item, λωλαίνεσθαι.

Λωλός. Stultus. Hinc λωλάδα. Stultitia.

Λωρικατόν. Loricatum. Instar loricæ.

Λωρικατίον. Loricatio.

Λωρικάτος. Loricatus.

Λωρίκιν. Lorica.

Λωρίκιον. Idem quod λωρίκιν. Lorica.

Λωρίον. Lorum.

Λῶρον. sive, λῶρος. Lorum. Habena.

Λωρίσκουλον. Soccus loro adstrictus.

Λωροτόμος. Coriarius.

Λωρωτόν. Loratum. Virgatum.

Λωτάξ. Mendicus.

M.

Μά. Sed. verò. Italicum, *Ma*.

Μαβρός. Niger. Vide, μαυρός.

Μαγαρίζειν, Agarenorum religionem profiteri. Hinc μαγάρισμα. Glossæ Græcobarbaræ. ἀσέλγεια, πορνεία, ἀκαθαρσία, μιαρία. μαγάρισμα, μαγαρισία.

Μαγάρισις. Macula. κηλίς.

Μαγγανάριος. Manganarius.

Μαγγανέλλα. Machina bellica. Italicum, *Manganella*.

Μαγγανιτζάτζα. Machina.

Μάγγανον. Machina.

Μαγγανότζαγγρα. Arcubalista. Vide τζάγγρος.

Μαγγώνιον. Vide μαγγανεῖον.

Μαγγυράνα. Italicum, *Majorana*.

Μαγέρεμα. Ferculum. Item μαγερειὰ dicebant. Sic μάγερος. Cocus. μάγειρος. Et μαγερεῖον. Pro, μαγειρεῖον.

Μάγισσα. Saga. Venefica.

Μαγιστερία. Magisteria. Dignitas magistri.

Μαγιστεριανός, et μαγιστριανός. Magistrianus.

Μαγίστωρ. Magister.

Μαγιστράτον. Magistratus. Dignitas Magistri.

Μαγιστράτος. Magistratus. Qui in magistratu.

Μαγιστρίκεσσος. Magister census.

Μάγιστρος. Magister. Magnus illorum honos, quippe qui intimis Imperatoris consiliis adsciti.

Μαγκίον. Nummi genus. Vide κοῖνα.

Μαγκιπάτος. Mancipatus. Vide μαγκιπεῖον.

Μαγκιπεῖον. Mancipium. Pistrinum. Hinc μάγκιπες. mancipes. pistores. μαγκιπάτοι. mancipatus.

Μαγκλάβιον. Maniclavium. Manualis clava. quam veteres actidem appellabant.

Μαγκλαβίτης. Maniclavio insignitus. Erat autem Barderiota, sive custos ad aulæ januam.

Μαγιουράνα. Italicum, *Majorana*. Amaracus. Scribitur etiam ματτζουράνα.

Μάγουλον. Magulum. Gena. Bucca. Atque hinc μαγουλικὸς. sive, μαγουλίκιον. Pulvinus, in quem genis inter jacendum inclinatur.

Μαγύρισσα. Lebes. Olla.

Μαδεράτι. Navigii Barbarici genus.

Μάζα. Massa. Hine μαζίον, diminutivum.

Μαζιζάνον. Melangiana. Alia est ματζιζάνα, et ματζιτζάνα.

Μάζωμα. Chorus. χορός.

Μαζώνειν. Massare. Massam facere. Coacervare.

Μάης. Maius, mensis. μάϊος.

Μαθιάν. Evellere. Extirpare. Eradicare. Amputare.

Μαιούλιον. Edulii genus, totâ quidem æstate, sed mense potissimum Maio confici solitum. μαρούλιον etiam legitur: et μαρούλιν.

Μαιουμᾶς. Maiuma. Festum Maii Kalendis celebrari solitum.

Μαΐστωρ. Magister. Posteà etiam μάστωρ dixerunt. Item μάστρο.

Μαιώραι. Majores. Suidas. μαιώραι, οἱ πρεσβύται.

Μακάρι. Utinam.

Μακαρισμοί. Hymni, ac troparia in commemorationem beatitudinis Sanctorum.

Μακεδονίσιον. Herbæ genus. Itali vocant, *Apio Macedonico*. Græci veteres, σμύρνιον.

Μακελλάριος, et μακελλάριος. Macellarius. Carnarius. κρεοπώλης.

Μακελλεῖον. Macellum.

Μάκελλος. Idem quod μακελλεῖον. Macellum. Hinc compositum λεωμακέλλιον. Publicum macellum.

Μακρύς. Pro, μακρός.

Μακρυγενειογρηγόρης. Vide, γρηγορῆς.

Μακρύτερα. Longiores secessus. Peregrinationes.

Μακρομακρυάλια. Longæ, atque ingentes coronæ.

Μακρίτης. Vermiculi genus. Vide σκώληξ.

Μαλάκιον. Ornamentum muliebre.

Μαλακτικεύεσθαι. Mollire. Idem est, μαλακτιάζειν.

Μαλακωσύνη. Mollities.

Μαλεδικτος. Maledictus.

Μαλλί. Lana. ἔριον.

Μαλλίον. Capillus.

Μάλιος. Malleus. Morbus jumentorum.

Μάλλωτος. Lanatus. Villosus.

Μάλλος. Malius.

Μάλωμα. Bellum.

Μάλωτο. Pro, αἰχμάλωτος. Captivus.

Μάμα. Mamma. Mater.

Μαμιλλάριον. Forpicula.

Μαμμεύειν. Nutrire. Educare.

Μαμμού. Glossæ Græco-barbaræ. μαῖα. ἡ μάμμη. ἡ μαμμοῦ.

Μαμμουτζίδης. Ridiculus.

Μαμπάριον. Mappa. Pro, μαππάριον: et, μαμπάριος. Mapparius.

Μάνα. sive, μάνας. Mana. Hujus diminutum μανίτζα.

Μανάρα. Securis. Italicum, *Manara*.

Μανδάτον. Mandatum.

Μανδάτωρ. Mandator.

Μανδατορεύειν. Mandare. Mandatorem agere.

Μάνδρα. Monasterium. Hinc ἀρχιμανδρίτης. ejus præfectus.

Μανδίλιον. Mantile.

Μανδήλιον. Manuale. Mantile.

Μανζήρ. Papias. Manzer, filius scorti.

Μανζιζάνον. Vide μαζιζάνον.

Μανιάκης. Monile. Torques. Hispanis Manya est armilla, sive brachiale. Etiam dicebant μανιάκιον.

Μανιάξ. Idem quod μανιάκης.

Μανίζειν. Vide ὀργίζειν.

Μανιχάριον. Aëris species.

Μανικέλιον. Diminutivum à μανίκιον.

Μανίκιον. sive, μανίκιν. Manica.

Μανίτζα. Vide μάνα.

Μανιάκιον. Idem quod μανιάκης.

Μανουάλιον. Candelabrum.

Μανσιωνάριος. Mansionarius.

Μαντάτα. Pro, μανδάτα. Mandata.

Μαντατοφόρος. Legatus. Qui fert mandata.

Μαντίλαι. Mantilia.

Μαντίλιον. Italicum. *Mantello*. Pallium. σάγιον.

Ματτζουράνα. Italicum, *Magiorana*. Amaracus.

Μαντιλάκιον. Mantile.

Μάντισσα. Vates fœmina.

Μαντρίζειν. Acervare. Cumulare.

Μαξίλα. Maxilla.

Μαξιλάριον. Maxillarium. Pulvinus.

Μάπα, et μάππα. Mappa. In Turcogræcia Crusii invenio, μάπα. Pila.

Μαππάριος. Mapparius. Qui mappam in circo mittebat.

Μαππᾶσθαι. Mappâ signum dare in Circo.

Μαππίον. Mappa. Matta. Storea.

Μαραινάτον. Pro, μαραίνειν.

Μαράτιν. Templum majus. Idem est ἱμαρέτιον, de quo supra.

Μαργαριτοφόρον. Margaritatum.

Μαργαριτάριον. Pro, μαργαρίτης.

Μαργαρίτης. Margarita. Ita appellabantur micæ, quæ à consecratione ex sacramento patinæ sive calici adhærescebant. Scilicet quia tam pretiosæ essent.

Μαργέλλιν. Margella. Corallium. Ex Gallico, *Margelline*. Intellige autem speciem anagallidis, quæ rubore corallium mentitur, et κοραλλία Æginetæ dicitur. Hinc μαργέλλιον, fimbria è margellis, sive coralliis. Hinc μαργελλόγραμμον. Corallio fimbriatum.

Μαριάλε. Mariale. Liber continens horas B. Mariæ.

Μάρκα, Italicum, *Marca*. Territorium. ut, *Marca d' Ancona*. *Marca Trevigiana*.

Μαρκεσίνα. Marchioniana. Marchionis uxor.

Μαρκήσιος. Marchio. Ex Italico, *Marchese*.

Μαρμαράριος. Marmorarius.

Μαρμάρεος. Marmoreus. μαρμάρινος.

Μαρούλιον. Vide μαιούλιον.

Μάῤῥα. Marra. Hesychius. μάῤῥα, ἐργαλεῖον σιδηροῦν.

Μαρσικός. sive, μαρτζωκός. Italicum, *Marzapane*.

Μαρτζάδες. Mercatores. E Gallico, *Marchands*.

Μαρτζίκουλος. Matriculus. Matricularius.

Μαρτζιβάρβουλον. sive, μαρτζοβάρβουλον. Martiobarbulum. Malleolus, sive, securicula militaris levis, ut etiam inter missilia haberetur. Compositum ex Martius et Barbulus.

Digitized by Google

Μαρτήσιοι. Martenses Milites.

Μαρτυρῶ. Martyrio afficere.

Μάρτυρες. In Ecclesiâ primitivâ, qui pro religione Christianâ mortem oppetebant, testimonium Christo fidei suae perhibere dicebantur.

Μαρτυρικόν. Erat κάθισμα.

Μαρτύριον. Martyrium. Templum sive sacellum, in Martyris alicujus honorem et memoriam aedificatum.

Μάρον. Lusus genus.

Μασκαρία. Suppellex.

Μασγίδιον. In MSto scribitur templum, quod Agareni *Mosquee* appellant. Idem est μετζίτιον: de quo infra suo loco.

Μαστάγιον. Pro, βαστάγιον, sive, βαστάγιν.

Μάστραπα. Hydria.

Μάστρο. Vide μαΐστωρ.

Μαστρομίλος. Mastromiles. Magister militum.

Μάστωρ. Vide μαΐστωρ.

Ματσιτσάνον. Proles ex scortatione aut adulterio suscepta.

Ματερία. Materia.

Ματζικόρδον. Massicorudum. Id est, massa, cumulus, sive multitudo corrudarum.

Ματζιτζάνω. Vide μαζιζάνω.

Ματζίς. Macer, Gracilis. Et ματζομάνος, qui graciles habet manus.

Ματζούκα, et ματζούκιον. Italicum, *Mazzoka*.

Μάτου. Pro, ἱμάτιον.

Ματαλᾶς. Matala.

Ματουτῖνος. Matutinus.

Ματρικάριος. Matricarius. Lignarius.

Ματρίκιον. Matricula.

Ματρικουλάριος. Matricularius.

Μάτριξ. Matrix.

Ματρῶνα. Matrona.

Ματρωνίκιον. Matroneum.

Μαῦκα. Meretrix. E Flandrico, *Meche*.

Μαυρούσιοι. Maurusius. Gallicè *Moresque*.

Μαυρός. Niger.

Μαφόριον. Maforte. Vestis muliebris.

Μαχαιροτίκλιν. Gladius.

Μαχαιροφόροι. Milites stationarii, qui gladios gestabant, cum alii vel hastas, vel clavas, vel secures.

Μαχαίρι. Gladius. μάχαιρα.

Μεγαδομέστικος. Magnus domesticus.

Μεγαδούκας. Magnus Dux.

Μεγάθυμοι. Cohortis nomen.

Μεγαλλίτερον. Majus. ἀλίτερον. μεῖζον.

Μεγαλομαργῖται. Vide τρικάβαλλοι.

Μεγαλόσχημος. Monachus. Vide infrà, μοναχός.

Μεγαλύνεσθαι. Augeri. Crescere.

Μεγαρίδιν. Vide κανάκι.

Μέδος. Medo. Hydromeli. Nos *Mede* appellamus.

Μεθυστάδες. Ebrii. Temulenti.

Μερασιά. Distributio.

Μέλα. Podagra.

Μελισσόχορτον. Herbae genus, quae alias μελισσόφυλλον.

Μελισσοβότανον. Idem quod μελισσόφυλλον.

Μελιτζάνα. Italicum *Melanzane*. Malum insanum. Galli dicunt, *Pomme d'amour*. Hinc compositum, ἀγγουρομελιτζάνα; de quo supra suo loco.

Μελισσαί. Apes.

Μέλκα. Lac. Teutonicum nostrum, *Melcke*.

Μελλάκιον. Puer. μελλάκινος. Diminutum est à μέλλαξ. Adultus. Adolescens.

Μελλοπρίγκιψ. Vide πρίγκιψ.

Μελωρία. Viscum.

Μεμβράνα. Membrana.

Μεναύλιον. Pro, μέναυλον. Venabulum.

Μελιγέτα. Hispanicum, *Melligreta*. Cardamomi genus, quod Granum Paradisi vocatur officinis.

Μνέσκειν. Pro, μένειν. Manere.

Μεσάλιον. Mensale. Idem est μενσάλιον. Hodie μεσάλα dicunt. Vide infra.

Μεσούρα. Mensura.

Μέσσωρες. Mensores.

Μεντζολουνίτον. Italicum, *Meza lunetta*. Semilunula.

Μέρα. Pro, ἡμέρα. Dies.

Μεριά. Pars.

Μερὶς. Pro, μέρος. Pars.

Μηνοδῖνος. Mensis 22. dierum.

Μερκάτο. Gallicum, *Marché*. Forum.

Μέρμηγκας. Pro, μύρμηξ. Formica.

Μυρωδίες. Boni odores.

Μέρωμα. Mansuetudo.

Μερσίνος, sive, μερσίνη. Funis.

Μερσίνα. Myrtus. μυρσίνη.

Μερτικόν. Pars. Partim.

Μέσα. Intus. Ἔσω.

Μεσάγκωνον. In Lexico Stephani. ἀγκὼν, τὸ καμπὴ τὸ μέσον τοῦ ἱστοῦ βαλλόμενον. Ὅθεν καὶ μεσάγκωνον λέγεται.

Μεσάζων. Dignitatis nomen. Ad eum deferebant lites suas componendas, qui jure agere inter se nollent.

Μεσάλι. Mensale. Mappa. τραπεζομάνδηλον. In Turco-graeciâ Crusii. μεσσάλι. Mantile.

Μέσακον. Dimidium agri. Tributi genus.

Μαζίου. Tecum.

Μέση. Forum. Quia nimirum plerumque in medio urbium.

Μεσικάλι. Herbae genus.

Μεσημέρι. Meridies.

Μεσιτικόν. Æs quod pro loco in foro mercibus vendendis solvebatur, nam μέση forum dicitur, ut ostendimus.

Μεσόγαλλος. Vide γάλλος.

Μεσομερίτης, sive, μεσημερίτης. Homo mediae aetatis.

Μεσοκάστρον. Vide, κάστρον.

Μεσημερίζω. Meridiator.

Μεσομήνιον. Idus.

Μεσονήστιμος. Quarta septimana quadragesimae, cujus dominica vulgo, *Laetare*.

Μεσονυκτικόν. Hymnus, quem mediâ nocte canebant.

Μεσοπεντηκοστή. Septimana quarta post Pascha, cujus dominica vulgo, *Cantate*.

Μέσφυλον. Pro, μέσπιλον.

Μεσώρια. Intervalla, ac veluti pausae horarum canonicarum.

Μετάβαλμαι. Pro, μεταβολή.

Μεταβάλτης. Pro, μετάβλητος. Inde compositum, κακομετάβλητον. De quo vide supra.

Μεταλλίζειν. In metallum damnare.

Μεταμένα. Mecum. Sic μετασένα, sive μετασέναν. Tecum.

Μεταμορφῶναι. Vide μορφόνω.

Μετάνοιαι. Inclinationes. Reverentiae, ut vulgò loquuntur.

Μέταξα. Metaxa.

Μεταξάριος. Metaxarius.

Μεταξιακόν. Tributum, quod metaxarii solvebant.

Μεταξωτός. Metaxatus. Sericus.

Μετασένα. Tecum. Vide suprà, μεταμένα.

Μετάτα. Metata. Vide μιτάτα.

Μετατώριον, sive, μιτατώριον. Metatorium. Vide μιτατώριον.

Μετάφρασμα. Translatio.

Μεσσί. Vestis brevior.

Μετζίτιον. Templum minus. Idem est quod μασγίδιον, de quo supra.

Μετρητικόν. Æs mensuraticum, quod pro mensurâ solvebatur. Vocabant etiam μετρητικία.

Μετριότης. Mediocritas. Hâc voce utebantur patriarchae et episcopi de se loquentes, aut scribentes. Neque elatius quoque antiqui Galliarum reges.

Μετώπιον. Frontale. Armatura frontis equi προμετώπιον etiam appellatur.

Μηδένας. Pro, μηδείς. Nemo.

Μεσιακός. Medius.

Μεζήθρα. Caseus Laconicus. Hodiè enim Lacedaemon Misistra dicitur.

Μιλιάριον. Miliarium.

Μῆλον. Nummi genus ove signati.

Μῆνας. Pro, μήν. Mensis.

Μηναῖα sive, μηναῖα. Cantica in ecclesiâ cani solita.

Μηνιατικόν. Tributi genus.

Μηνιστήριον, sive, μινιστήριον. Ministerium. Mensa in qua posita convivii pocula.

Μητζιδιρία. Fraus. φωνία.

Μήνυμα. Vocatio.

Μισεύω. Pro, μισέω. Discedere. Abire. Hinc μισεμός. Discessus.

Μιτζικόρδον. Vide, ματζικόρδον.

Μίτρα. Caput. Vertex. Truncatum ex Italico *Sommita*. Corona pretiosa. Nasum exponit. μύτη. Nasus. ῥίν. Sed illic rectius erit μύτη, aut μύτης. Vide infra μύτης.

Μητροπολίτης. Episcopus Metropolitanus, qui primas tenebat inter reliquos, quorum etiam creandorum jus habebat, sicuti ipse à Patriarchâ loci creabatur.

Μητροφαμίλιας. Materfamilias.

Μιάζειν. Pro, ὁμοιάζειν. Æquare. Imitari. Similem esse.

Μιαλός. Cerebrum. ἐγκέφαλος.

Μῦγα. Pro, μυῖα. Musca.

Μισιός. Sodalis. Socius.

Μίζα. Pugio.

Μικρέλλιμος. Vide, ἰστερνίτζιμος.

Μικρέλλος. Pro, μικρός.

Μικρούτζικος. Vide, ἰστερνίτζικος.

Μιλεῖν. Loqui. ὁμιλεῖν.

Μίλια. Millia. Milliaria.

Μιλιαρίσιον. Miliarisium. Numismatis pars 12. complectens folles 24.

Μίλλα. Idem quod μάλλα. Adeps. Vide μάλλα.

Μιλμάλλις. Rubrica.

Μιμώ. Simia. ἀπὸ τοῦ μιμεῖσθαι.

Μινσάλιον. Mensale. Mappa.

Μίσσος, vel μίσος. Missus. Ferculum.

Μισσωράτωρ, sive, μισσουράτωρ. Mensurator.

Μισσώριον, sive, μισσόριον. Missorium.

Μίσσα. Missa.

Μισέματα. Discessus. Vide, μισεύω.

Μισὲρ. Italicum, *Messer*. Dominus.

Μισεύω. Vide, μισέβω.

Μισητάρης. Inimicus.

Μισθαρνίτζικος. Pro, μίσθαρνος.

Μισίδια. Missibilia. Missilia.

Μίσκελλος. Miscellus.

Μισόδιαλος. Herbae genus.

Μίσος. Vide μίσσος.

Μισσίκιος. Missicius. Missus. Rude donatus.

Μισοπλάζειν, sive, μισοκλάζειν. Perturbare. Percellere.

Μιτάτον, sive, μετάτον. Metatum.

Μιτάτωρ. Metator.

Μιτατώριον. Metatorium.

Μιτία. Affectio, vel, vulnus, nasi.

Μύτη. Nasus. Vel μύτης.

Μιτάδιον. Filum è lino.

Μνῆμαι. Memoriae. Exequiae.

Μνημόριον. Monumentum.

Μόλις. Valdè. Multum.

Μοδεράτωρ. Moderator.

Μόδιος. Pro μόδιος. Modius.

Μοδιόλος. Vestis Imperatricis.

Μοδισμός. Certus modiorum numerus.

Μόδος. Modus.

Μοιάζειν. Similem esse.

Μοιαστός. Æqualis.

Μολόχα. Pro, μαλάχη. Malva.

Μονάδα. Pro, μονάς. Unitas.

Μοναξὸς et μοναχός. Solus.

Μονοῖτα, sive, μονοῖτος. Subito. Statim.

Μοναχὰ. Solummodò. Duntaxat.

Μοναχιάζειν. Deserere. Relinquere. Hinc compositum, ἐξομοναχιάζειν. Et ἐξομοναχιασμένος. Solus. Desertus.

Μοναχεῖον. Monachium. Sodalicium monachorum.

Μοναχός. Monachus. Solitarius. Habitus porrò eorum erat duplex: primus, τὸ μικρὸν σχῆμα dicebatur; sive τοῦ μανδύου: alter, τὸ μέγα: et ἀγγελικόν.

Μονή. Monasterium.

Μονέτα, et μονῆτα. Moneta.

Μονετάριος. Monetarius.

Μονοκάμβιδον. Simplex conclave palatii secretius, in quo congregabatur clerus Patriarcham novum electurus.

Μονόβανδα. Cohortes sub unum signum redactae conflictus tempore.

Μονόβολον. Cursus.

Μονοκάβαλλοι. Vide τρικάβαλλοι.

Μονοκέττια. Tela linarica.

Μονόκαρμον. Vide κάσμον.

Μονόκουρσα. Excursiones quae à solis equitibus fiebant.

Μονόξυλα. Lintres è solido ligno.

Μονοπάτιον. Semita, per quam uni tantùm patet incessus.

Μονόχειρον. Armilla unius brachii sicuti δεξιοχείριον, de quo supra.

Μορτάρι. Mortarium.

Μορφάμαξα. Egregius currus.

Μορφόνειν. Formare. Pro, μορφοῦν. Hinc compositum, μεταμορφόνειν.

Μορφοκάμωτον. Pulchrè elaboratum.

Μοσκαράς. Italicum, *Mascarato*. Joculator. γελωτοποιός. Larva. μασκαλίασμα.

Μόστρον. Monstrum. Et, μοστρώδες. Monstrosum.

Μοσχάρι. Pro, μοσχάριον. Vitulus. μόσχος.

Μόσχος, vel μοῦσχος. Muscus. Aromatis genus.

Μοσχοσίταρον, Foenum Graecum.

Μούγια. Mus.

Μουγκαρίζειν. sive, μουγκρίζειν. Mugire. Hinc μουγκρισμός. Mugitus.

Μουζάκιον. Mosaicum. Musivum opus.

Μοῦλα. Mula. Et, μοῦλος. Mulus.

Μουλάρι, sive, μουλάριον. Diminutum à μοῦλα. Parva mula.

Μουλικόν. Mulinum.

Μουλίων. Mulio.

Μοῦλκια. Possessiones.

Μουλλωτής. Mutus. Et μουλλώνειν. Tacere. μούλλωμα. Silentium.

Μοῦλτα. Tumultus. Hinc μουλτάροι. Tumultuarii. Seditiosi.

Μούνευρος. Flagellum. Per literarum commutationem. Pro, βούνευρος.

Μοῦτζα. Fuligo. ἀσβόλη.

Μουνί. Membrum muliebre. αἰδοῖον γυναικός.

Μουνουχίζειν. Castrare. εὐνουχίζειν.

Μουρμουρίζειν. Murmurare.

Μοῦρον. Pro, μόρον. Morum. μουρέα. Morus.

Μουρτᾶτοι. Stationarii Imperatoris.

Μουρτζούφλης. Superciliosus.

Μοῦσα. Musa. Tessella variè picturata. Hinc μουσάκιον, Musaicum. Mosaicum. sive, μουζάκιον. Et μουσόω. Opus musivum facere: Unde μουσίωμα.

Μουσουλμανίζειν. Musulmanicam religionem profiteri.

Μούσουλον, Musulum. Cinnamomi genus Musulo urbe advecti.

Μουσούριον. Epistola Sultani.

Μούσπουλον. Mespilum.

Μουστάκιον, sive μουστάκιν, et μουστάκιο. Italicum, *Mostaccio*. Gallicum, *Moustache*, Hispanicum, *Mostaso*. Veteribus Graecis μύσταξ dicebatur. Item libum mustaceum ex oenomelite.

Μουστακίς. Locusta.

Μοῦστος. Mustum.

Μοῦσχος. Vide, μόσχος.

Μοῦτα. Cavea, Aviarium. Italicum, *Muta*. Hinc μουτάρω, In mutam includere.

Μουτάτος. Mutatus. In mutam inclusus.

Μούτζουρον. Labrum. Hinc στραβομούτζουρος, de quo infra.

Μοῦτλον. Mutulus.

Μούττε. Caput.

Μουτζίνειν. Ridere.

Μυτερός. Acutus. Aculeatus.

Μπαϊλάτον. Bajulatus.

Μπαΐλος. Bajulus. Venetorum apud Imperatorem Constantinopolitanum commerciorum causâ legatus; quo nomine etiam hodiè appellatur.

Μπάλλα. Italicum, *Palla*. Pila. σφαῖρα.

Μπαλλότα. Italicum, *Ballota*. Sors.

Μπαλλοτιάζειν, Ballotare. Sortem mittere. Ex idiotismo Italico.

Μπαλμπατάρης. Sartor. E Flandrico, *Palmentier*. μπαλμπατάρης. Resarcitor. ἀκέστης. Hinc ζαλμπαλκι, Ars ipsa.

Μπαράτιον. Imperatum. Mandatum. Literae quibus publicum aliquod munus suscipiendum imperatur, ac committitur. Hodiè vulgò Commissio appellatur.

Μπαρμπιέρης. Italicum, *Barbiero*. Barbitonsor. κουρεύς.

Μπαρωνία. Baronia. Baronatus. Et, μπαρώνος. Baro.

Μπασιᾶς, sive, πασιᾶς. Bassa. Dignitas primaria inter Turcas, qualis Mareschallorum.

Μπαστάρδος. Spurius. Italicum, *Bastardo*.

Μπεγλιαρμπέης. Chronicon Constantinop. In πρωτοστράτωρ, ὃς παρ᾽ αὐτοῖς λέγεται μπεγλιαρμπέης.

Μπενεδέτα. Vulgatum. Benedicta. Caryophyllata.

Μπερμπένα. Verbena.

Μπέττα. Vitta. ταινία.

Μπέλο. Velum. Gallicum, *Voile*.

Μπομπάρδα. Bombarda.

Μπόμβυξ. Bombyx.

Μπορετόν. Possibile. δυνατόν.

Μπόσκος. Italicum, *Bosco*. Sylva. ὕλη.

Μποστίλενα. Postilena.

Μποτεστάς. Italicum, *Podestà*. Dignitatis genus.

Μπουκκαΐνα. Buccella.

Μπουλιστήρ. Operculum.

Μπούλβερη. Pulvis.

Μπορδέλλα. Italicum, *Bordello*. Lupanar. πορνοβοσκεῖον.

Μπουφόνος. Italicum, *Buffone*. Mimus. θυμελικός.

Μπράτζος. Italicum, *Braccio*. Brachium. Atque hinc μπρατζόλα. Clypeus, ab eo quod brachio gestetur.

Μπροστά. Ante.

Μπρούντζο. Italicum, *Bronzo*. Æs. Inde μπρουντζινόν. Æneum.

Μπρούσκος. Bruscus, sive Ruscus. μυάκανθα.

Μυάδιον. Flabellum.

Μύαι. Sagittæ minusculæ.

Μύλλα. Adeps. Axungia. Scribitur etiam μύλλα.

Μυλώνισσα. Molitrix.

Μυόσκατον. Stercus murinum.

Μυρί. Pro, μηρός. Crus, κνήμη. Coxa. ἰσχίον.

Μυρωδάτο, sive, μυρωδάτον. odoriferum. εὔοσμον.

Μυρωδιά. Odor. ὀσμή.

Μυροφόροι. Ita vocabantur tres Mariæ, quæ coemptis aromatibus ad sepulcrum Christi accesserunt, ut eum ungerent.

Μυστικοί. Senatores secretioris consilii.

Μυστογράφος. Qui τοῖς μυστικοῖς est ab actis.

Μοράλιον. Italicum, *Moraglie*. Pastomis.

Μωρωτής. Morosus. ὁ τὴν διάνοιαν παντελῶς ἀπαλεγός.

N.

Νάβια. Navia. Paulus Festi abbreviator. Navia, lignum cavatum ut navis, quo in vindemiis uti solent. Ergo nihil aliud fuerit quam μονόξυλον.

Ναζαραῖοι. Genus monachorum apud Turcas.

Ναίμεσαν. Esse. εἶναι.

Ναντίζειν. Gallicum, *Nantir*. Occupare. Auferre.

Νάφτης. Pro, ναύτης.

Νάρθηξ. Ferula. Locus extra ecclesiam, ubi stabant οἱ ἁμαρτωλοί.

Νάρτειν. Evenire. Accidere.

Νατάλια. Natales. Sanctorum autem obitus Natalitia vocari Ecclesiasticus usus obtinuit: quia quod sunt infanti angustiæ materni uteri ad hujus aëris libertatem, hoc est, justis hujus conversationis ærumna ad futuræ gloriæ amplitudinem.

Ναυγάλειν. Haurire. Promere.

Ναυσίλια, et ναύλια. Navicellæ. Naviculæ.

Νάχαι. Cum. Quando.

Νεκεσσάριος. Necessarius.

Νεμίτζοι. Milites barbarici, Imperatori servientes.

Νεότζικος. Juvenis.

Νεράντζιον. sive, νεράτζιον. Italicum, *Narancio*. Malum Medicum.

Νέρβος. Nervus.

Νερόν. Aqua. νεροκάρδαμον, et νεροσέλινον. sive, νεροσέλινα: sunt, Aqua nasturtii, et Aqua apii. Sed νεροσέλινον etiam interpretari licet, Apium palustre: quod veteribus, ἑλεοσέλινον.

Νεροβόλισμα. Scaturigo aquæ.

Νεροκράτι. Olla cuprea aquæ.

Νεροτικός. Aquosus. Aquis Abundans.

Νεφάριος. Nefarius.

Νεφέλη. Vitium oculi in accipitre.

Νεσάντζες. Dignitatis genus.

Νησίτζιν. Pro, νησίον. Insula.

Νηστικάδα. Jejunium. Inedia.

Νίβγειν. Pro, νίπτειν.

Νίφες. Nives.

Νοικοκύρια. Substantiæ. Facultates. Bona.

Νιστιά. Pro, ἑστία.

Νίτζελος. Nigellus. Vide infra, σαλτζέρα.

Νοβατεύειν. Novare.

Νοβέλλα. Novella. Res nova.

Νοδερμάτια. Vestis pelliceæ.

Νοδοπάκτον. Nudum pactum.

Νοέμβριος. November, Mensis.

Νομενκουλάτωρ, sive νομεγκλάτωρ. Nomenculator. Nomenclator.

Νομοδίτος. Primicerius Lectorum, qui etiam νομικὸς dicebatur.

Νονίς. Monialis. Idem quod νόννα. De qua voce infrà.

Νόναι. sive, νῶναι. Nonæ mensium.

Νόνναι. Nonnæ. Moniales.

Νόξα. Noxa. νοξάλια. Noxalis. actio. νοξαλίως. Noxaliter.

Νοστάρισσα. Sponsa.

Νοστά. Recenter. Et νοστός. Recens. Novus.

Νοστιμάδα. Decor, qualis propriè in juventà.

Νόται. Notæ. et νοτάριος. Notarius.

Νοτία. Humor.

Νοτοβολία. Nebula. ὁμίχλη.

Νουμβατεύειν. Legare. Sed forte legendum, νουνκουπατεύειν, id est, nuncupare.

Νοῦδον. Apium.

Νούμερα. Numeri. Cohortes.

Νουρά. et νουράς. Cauda.

Ντόμνα. sive, τόμνα. Gallicum, *Dame*. Domina.

Νταρδάνι. Italicum, *Dardo*. Jaculum. ἀκόντιον.

Νύκτα. Pro, νύξ. Nox.

Νυκτερίδα. Pro, νυκτερίς. Vespertilio.

Νυμφίτζα. Stellio.

Νύφη. Pro, νύμφη. Nurus. Hinc νεόνυφος. Pro, νεόνυμφος.

Νύχια. Pro, ὀνύχια. Ungues.

Νωβελλίσιμος. Nobilissimus. Non exigua fuit hæc dignitas; et Imperatores quoque filiorum minores eâ ornabant.

Νώθειν. Vide, γνώθειν. Nosse.

Νωτάριος. Bajulus.

Ξ.

Ξαβδίς. Pro, ξανθός. Flavus.

Ξάμιτος. Pro, ἑξάμιτος. Vide illic.

Ξανάστροφα. Retrorsum.

Ξάνειν. Pro, ξαίνειν. carminare, carpere.

Ξάρτια. Glossæ. ἀκροστόλια. τὰ ἄκρα τῆς νηός. τὰ ξάρτια.

Ξενάλιον. Quod hospitibus datur. Veteres ξένιον dicebant. Hinc ξεναλίζειν. Dona hospitalia dare.

Ξενία. Hospitium. Tugurium. Item, ξενίδιον.

Ξενοκουρίτης. Qui alibi tonsuram accepit; id est, alterius monasterii monachus.

Ξενοχάρακτον. Descriptio admirabile. Rarum.

Ξεπτέριον. Accipiter.

Ξερανίσκειν, sive, ξηρανίσκειν. Pro, ξηραίνειν.

Ξεραχιά. Glossæ. κοπριάς.

Ξερί. sive, ξερόν. Pro, ξηρόν. Siccum.

Ξεροπόταμο. et ξεροπόταμος. Torrens. χείμαῤῥος.

Ξεροτήγανον. Quasi ξηροτήγανον. placenta.

Ξεφεύγειν. Fugere. Effugere.

Ξεψυχεῖν. Exanimari. Animo delinquere.

Ξεγαλάζειν. Emulgere.

Ξεδιαλύζειν. Solvere. Exsolvere.

Ξίδιν. et ξίδι. Acetum. ὄξος.

Ξεδυναμώνειν. Imbecillum esse. non posse. Inde ξεδυνάμωμα. Imbecillitas.

Ξεζουμώνειν. Mundare. Purgare.

Ξεκαθάρισις. Solutio. Liberatio.

Ξεκοκκαλίζειν. Exossare.

Ξεκοκκινάζειν, sive, ξεκοκκινίζειν. Cocco tingere. Atque inde ξεκοκκινιασμός. Tinctura coccinea. Color coccineus.

Ξελάγιον. Pro, ξυλάγιον. Navis.

Ξελείβειν. Pro, ἐξαλείφειν. Delere. Perdere.

Ξελειμμός. Defectus. Interitus.

Ξεμυττᾶν. Exoriri. Apparere.

Ξημερώνει. Dilucescit. Hinc ξημέρωμα. Diluculum.

Ξεσύρτειν. sive, ξεσύρφειν. Pro, ἐκσύρειν. Excidere.

Ξεσόλωτος. Discalceatus. Reperitur etiam ξεσολωμένος.

Ξεπόλωτος. Idem quod ξεσόλωτος. γυμνόπους.

Ξεριζώνειν. Eradicare.

Ξερόμυρον. Rosmarinum.

Ξεροπόταμος. Torrens.

Ξεφίστημα. Medela.

Ξεστοματικῶς. Memoriter.

Ξαστριά. Serenitas. αἰθρία.

Ξετριχώνειν. Pilos evellere. Depilare.

Ξεφαντώνειν, sive, ξεφαντώνεσθαι. Luxuriari.

Ξεφορτώνειν. Exonerare.

Ξεφάνισμα. Ortus. Detectio.

Ξεχωριστεῖν. Segregare.

Ξίγγη. Adeps. Vide ἀξούγγιον.

Ξίδιν. sive, ξύδιν. Pro, ὀξίδιν. Acetum.

Ξύειν. Pro, ξέειν. Scalpere.

Ξιλίζειν. sive, ξιλάζειν. Miscere. Perturbare. Confundere.

Ξοδίασμα. Vide ξοδίασμα.

Ξολοθρεμμός. Pro, ἐξολόθρευμα. Excidium. Destructio.

Ξομακρίζειν. Longè distare.

Ξόμπλιν. Exemplum. Item, ξομπλίασμα. Truncata vox est, et plenius quoque proferebant, ἐξομπλίασμα.

Ξόνιν. Pro, ἀξόνιον. Axiculus.

Ξόριδες. Venatores. Bestiarii.

Ξόστεγον. Pro, ἐξόστεγον. Protectum. Suggrunda.

Ξουραφίστουλον. Novacula.

Ξουσία. Pro, ἐξουσία. Potestas.

Ξυγάδια. Calceamenti genus.

Ξυλάβιον. Oppiani Scholiastes: σφάγγε, ἃ ξυλάβιον φασὶν οἱ χαλκεῖς.

Ξυλάλογον. Ligneus equus. Fabricæ genus.

Ξυλαλόη. Lignum aloës. Veteres ἀγάλλοχον vocabant.

Ξυλαράκιον. Pro, ξύλον. Lignum.

Ξυλίτινος. Ligneus. ξύλινος.

Ξυλάδες. Lignatores. Lignarii mercatores.

Ξυλόβολον. Locus ubi ligna reponuntur.

Ξυλογάτα. sive, ξυλοκάτα. Ligneus catus. Muscipula.

Ξυλόγλυκον. Siliqua. glycyrrhiza.

Ξυλοκασία. Casia.

Ξυλόκαστρον. Propugnaculum ligneum in dromonibus grandioribus.

Ξυλόκοκκον. Interius siliquæ granum.

Ξυλοκοντάριον. et ξυλοκόντιον. Bacillus ad impellendos equos.

Ξυλοκομπάρα. Navigii genus.

Ξυλοπέδη. Nervus.

Ξυλόσκαμνον. Ligneum scamnum.

Ξυλόσουβλος. Qui subularum ligna parat.

Ξυλοσπίτιον. Ligneum hospitium. Domuncula è ligno. Tugurium.

Ξυλοστάσιον. Locus ubi ligna reponuntur.

Ξυλοτζενίπρον. Lignum juniperi.

Ξυλοχάρτιον. Lignea charta. Liber. Codex.

Ξυνό. Acerbum. στρυφνόν.

Ξυστίς. Acutus. Aculeatus.

Ξυπνίζειν. Excitari è somno. Evigilare.

Ξυράφι. Novacula. ξυρίς.

Ξοδίασμα. Expensæ. Sumptus. Scribebant etiam ξοδίασμαν. Verbum est ξοδιάζειν.

Ξωμακρίζειν. Peregrè proficisci.

Ξωμένειν. Pro, ἔξω μένειν. Emanere.

Ξωπέτασμα. Aulæum.

Ξωπόρτης. et ξωπόρτιον. Pro, ἐξωπόρτης. et ἐξωπόρτιον. Porta, sive janua exterior. Legitur etiam ἐξωπόρτιν.

O.

Ὄβριζον. Obryzum. Purum putum.

Ὀβίδα. et ὀβιδάρια. Udones.

Οἰκονόμος μέγας. Magnus Œconomus. Ordinis Ecclesiastici munus. Administrabat prædia omnia Ecclesiastica, et illorum reditus: eratque cleri totius post Patriarcham primus.

Οἶκος. Lectio in ecclesia usitata.

Οἰνάριον. Taberna vinaria.

Ὄπα. Foramen dolii.

Ὀκνηρίδης. Malus. Ignavus.

Ὀκνάμενα. Segniter.

Ὀκταπόδες. Polypus.

Ὀκταπίδιον. Flammeum Imperatoris, habens multas imagines hierarcharum, cum octo lingulis.

Ὀκτάοχις. Vide ὄχος.

Ὀλοντάμα. Omnes simul.

Ὀλιγούτζικος. Pro, ὀλίγος.

Ὀλλιγαίνειν. Minuere. Sic dicebant ὀλλίγος, pro ὀλίγος.

Ὅλλος. Universus.

Ὀλοβίζηνος. Vide βιζαίνειν.

Ὀλομόναξος. et ὀλομόναχος. Solus.

Ὁλόπλουμον. Totum plumeum.

Ὀλόπτωχος. Omnino egenus. Pauperrimus.

Ὀλόρθα. Rectà. Sed et λόρθα dicebant, pro eodem.

Ὁλότελα. Omnino. Plenè.

Ὀλόχαρος. Gratiosus.

Ὀλπίδα. Pro, ἐλπίς. Spes.

Ὀμάστια. Oculi. Fortè legendum ὀμάτια, pro ὀμμάτια.

Ὁμάτζιον. Homagium. Fides.

Ὀμβροδέκτης. Cisterna.

Ὀμίδιον. Piscis genus.

Ὀμμάτιν. Oculus.

Ὀμόκενσοι. Eundem censum solventes.

Ὀμολογητάς. Pro, ὁμολογητής. Confessor.

Ὀμορφιά. Pulchritudo. Ornatus. Et ὀμορφός. Pulcher.

Ὀμορφίζειν. Ornare.

Ὀμορφομαλλεῖν. Pulchros crines habere.

Ὀμπρός. Ante.

Ὀμπροστίντερα, et ὀμπρόστερα. Antea. primùm.

Ὀμφίκιον. Officium. Pro, ὀφφίκιον.

Ὀνοθήλεια. Asina.

Ὀνόσκορδον. Allii genus.

Ὀντάν. Cùm. Quando. Pro, ὅταν.

Ὀνυχία. Affectio vel læsio unguium.

Ὄξοδος. Sumptus. Impensa.

Ὀξούγγιον. Vide ἀξούγγιον.

Ὀξύμυτον. Cuspis.

Ὀξυτάριον. Acetabulum. Vasculum aceti, ad intingendum appositum, quod veteres ὀξύβαφον dicebant.

Ὀπεραί. Operæ.

Ὀπεράτος. Operator. Operarius.

Ὀπινιόν. Opinio.

Ὀπισθάμβωνος. Qui post ambonem est.

Ὀπισθίλλα. Postela. et ὀπισθίλιον. Postilena. Hodie dicitur ὀπισθέλα.

Ὀπισθοκάρβουν. Posterior crepido sellæ. Vide κάρβα.

Ὀπισθοφύλαξ. Vide φύλαξ.

Ὀπνοή. Spiritus. ἀναπνοή.

Ὀπτανάριος. Assator. Coctarius.

Ὀπτιμάτοι. Optimates.

Ὀράσεις. Visiones. Erant libri Græcorum pariter et Saracenorum, in quibus tradebatur quot annos Imperatorum quisque esset victurus, et quæ imperante illo etiam eventura.

Ὀρβικλάτον. Orbiculatum.

Ὀργανάριος. Organarius. Fistularius.

Ὀρδινάριος. Ordinarius.

Ὀρδινατίων. Ordinatio.

Ὀρδινεύειν. Ordinare.

Ὀρδινία. Ordo.

Ὀρδινιάζειν. Ordinare.

Ὄρδινον, sive, ὄρδινος. Ordo.

Ὀρθοδοξία. Dominica ὀρθοδοξίας erat illa qua finiebatur prima septimana quadragesimæ. Ortum habuit ab Imperatore Michaële ob restitutionem imaginum.

Ὀρθόπλωρος. Vide πλώρα.

Ὀρμοστρεβαίνειν. Monticulus lapideus.

Ὀρκιόλιον. Urceolus.

Ὄρκης. Urna.

Ὀρτίβαρες. Milites viliores, qui in prima acie quandoque hosti opponuntur, ut in illos vires suas frangat.

Ὀρνίθα. Gallina.

Ὀρνιθοπουλλίτζια. Avium pulli. Aviculæ. Aves.

Ὀρνιθόπουλον. Avis.

Ὀρνιθοτροφεῖον. Gallinarium.

Ὀρκίλος. Urnula.

Ὄρτω. Erectè. Rectè.

Ὀρτύκα. Pro, ὄρτυξ. Coturnix.

Ὀρφανοτρόφος. Orphanorum Curator. munus magnæ dignitatis, quo frater imperatoris Michaelis Paphlagonis ornatus legitur.

Ὀρχοῦμαι. Pro, ἔρχομαι.

Ὀσκάριος. Rufus.

Ὀσκία. Umbra.

Ὀσπίτιον, sive, ὁσπίτιν. Hospitium.

Ὀσπιτικός. Ignavus, qui semper domi desidet.

Ὀσπρατοῦρα. Ospratura. Munus coëmendorum leguminum.

Ὀστιάριος. Ostiarius.

Ὀσφράδιον. Olfactorium.

Ὀτίνικα. Forte τούνικα. Tunica.

Οὔγκλα. Ungula.

Οὐηλάριος. Velarius.

Digitized by Google

Οὐζάρα, sive, οὐζαρίζα. Italicum, *Usura*. Usi.

Οὐζήριοι, vel οὐζίριοι. Visiri, qui et βεζίριδες Græcis recentioribus dicuntur.

Οὐικάριος. Vicarius. Vide βικάριος.

Οὐίλλα. Villa.

Οὐινδικατίων. Vindicatio.

Οὐινδίκτας. Vindicta. Apud Theophilum est οὐινδίκτα.

Οὐλάκος. Cursor. Fortè ὁ λάκος. Italis est, *Lacaio*. Gallis, *Laquai*.

Οὖα. Uva.

Οὔριμον. Pro, ὥριμον. Maturum.

Οὐσία. Hosa. Est dictio ab Alemannis petita. Sunt autem οὐσία propriè Gallorum *Housseaux*, *brodequins*.

Οὖσον. Ussa. Hinc diminutivum, οὐσίδιον.

Οὐσουκαπίων. Usucapio. Et οὐσουκαπεύειν. Usucapere.

Οὐσουφρούκτος. Ususfructus.

Οὐτίλιος. Utilis.

Οὐφά. Offa. Hinc ὀφέλλα. Offella. offula.

Ὀφθός, sive, ὀφτός. Pro, ὀπτός. Coctus.

Ὀφιοκέφαλος. Accipitris genus.

Ὀφφικιάλιος. et ὀφφικιάλης. Officialis.

Ὀφφίκιον. Officium.

Ὄχι. Pro, οὐχί. Non.

Ὀψές. Heri. χθές.

Ὀψικεύειν. Obsequi. Obsequium præstare. Sequi in comitatu.

Ὀψίκιον. Obsequium. Comitatus.

Ὀψίς. Obses.

Ὀψωνάτωρ. Obsonator. Stipendiarius.

Ὀψώνιον. Obsonium. Stipendium. Hinc ὀψωνίζειν. Merere. Militare. Et ὀψωνισμός. Stipendium.

Π.

Παγανός. Paganus. Hinc παγανικόν.

Παγανευτής. Venator.

Πάγαρχοι. Pagorum præpositi.

Πάγειν. Ire.

Παγίνειν. Errare. Vagari. Circumire.

Παγίδα. Pro, παγίς. Laqueus.

Παγίνα. Pagina.

Πάγκος. Italicum, *Banco*. Argentaria. Scamnum.

Παγκρατιάριος. Qui veteribus παγκρατιαστής.

Πάγχρηστον. Crustula. Hinc παγχρηστάριος. Dulcearius.

Παγώνι. Pavo. ταῶς.

Παζάρι, et παζάριον, Forum. Ex Italico, *Bazaro*.

Παθαίνειν. Pati.

Πάθιασμα. Passio. Morbus.

Παιγνίδι. Ludus. παιγνίον.

Παιγνιῶται. Lusores.

Παιδάκιον. Puer.

Παιδεμένος. Pro, πεπαιδευμένος. Eruditus.

Παιδίσκαι. Puellæ. Virgines.

Παιδοπτωσία. Abortus.

Παιδεύτζα. Pro, παιδευτής. Doctor. Magister.

Παιδίσκος. Inde compositum ἀξιωματοπαιδίσκος, de quo suprà.

Παιδόπουλλον. Puer. πουλλος, sive, πουλλον, semper dictionem ὑποκορίζει.

Παιζῆρα. Peditatus.

Παινεμένος. Laudatus.

Παιτίτα. Petita. Petitiones.

Πακακάς. Rana.

Πακτεύειν. Pacisci. Conducere.

Πακτιώτης. Fœderatus. Tributarius. Et πακτιωτικός.

Πάκτον. Pactum.

Πακτοῦν. Idem quod πακτεύειν. Pacisci.

Πακτώνω. Idem quod πακτοῦν.

Παλαιόκαστρον. Urbs vetustate collapsa.

Παλατῖνος. Palatinus. Minister Patriarchæ, qui ejus nomine in palatium ad Imperatorem ultro citroque commeabat. Erant quoque milites, et eorum Scholæ. Item panes qui populo donari à Constantino Magno soliti.

Παλάτιον. Palatium.

Παλαφρέν. Gallicum, *Palefroy*. Paraveredus.

Παλεῦν. Luctari. Pro, παλαίειν.

Παλικαράκι. Pro, παλληκάριον. Juvenis. Adolescens. Puer.

Παλεύειν. Luctari. Pro, παλαίειν.

Παλευτάδες. Luctatores.

Παλιουράκανθα. Paliuri genus.

Πάλιον. Palus.

Πάλλιον. Pallium.

Παλμουλάριος. Palmularius.

Πάλος. Palus. Vel etiam Pila. Ex Italico *Palla*.

Παλοῦδα. Pro, παλούδιον. Saccarum cannarum. Usurpabant etiam pro palude.

Παλούκιν, sive, παλούκιον. Paxillus. Parvus palus. Idem est παλούκι.

Παλοτζέρισμα. Italicum, *Ballotatio*. ψῆφος.

Παναγία. Panis sacer à sacerdotibus consecratus. Et παναγιάριον, arcula in qua panis ille repositus.

Πανάριον. Panarium. In inscriptione librorum Epiphanii, arcula.

Πάνδυτον. Linteamen.

Πανδρεμένος. Nuptus. γαμετής.

Πανθαίνειν. Pati.

Πανδοῦται. Ministri Domestici mensæ.

Πανίον. Pannus. Etiam πανὶν dicebant. Item, πάνος.

Πανάδα. Italicum, *Panado*. Aqua cum pane infriato. Maza.

Πανοπράτης. Qui vendit pannos.

Πανίς. Panis.

Πανοῦκλα. πανούκλιον, et πανούκλα. Panucula. Panniculus. Item, Pestis. λοιμός.

Πάντα. Continuò. συνεχῶς.

Παντέχειν. Obviare.

Παντοτινό, sive, παντοτινός. Perpetuum. Hinc adverbialiter παντοτινά.

Παντουρίζειν. Vagari.

Παντοφάγος. Gulosus. Vorax. Helluo.

Πανυπερσέβαστος. Dignitatis magnæ nomen, quæ ad Imperatoriam accedebat.

Πανφόρεμα. Totum pallium Patriarchæ.

Παξαμάδιν. sive, παξαμᾶς. Buccellatum. Panis subcinericius.

Παόνι. Pavo.

Παπαγᾶς. Italicum *Papagallo*. Psittacus.

Παπαδία. Sacerdotissa.

Παπαλήθρα. Papalis tonsura.

Πάπλωμα. Teges.

Πάπουλα. Papula.

Παπούτζιν, et παπούτζιον, Solea. Calceus. Hinc compositum πετροπαχεροπαπούτζης, qui pedibus impositum lapidem ejaculans pugnat.

Πάππας. Papa.

Παππίας. Pater. In aula Constantinopolitana erat quoque dignitatis nomen, et cum epitheto dicebatur, ὁ μέγας.

Παππουδῆς. Pro, πάππος. Avus.

Παπιλιών. sive, παπυλεών. Papilio. Tentorium. Gallicè, *Papillon*, et *Pavillon*.

Παράβαλμα. Excrementum.

Παραβανδῖται. Milites qui βανδοφόρον, id est, signiferum, custodiebant.

Παραβολάνοι. Qui ad curandos ægros deputabantur.

Παραγάδιον. Rete. δίκτυον.

Παραγαύδης. Vestis genus.

Παραγγαρεύεσθαι. Parangariis onerari. Sic παραγγαρεία. Parangariæ.

Παραγιάλιν. Littus. αἰγιαλός.

Παραδαρμένοι. Miseri. ταλαίπωροι.

Παραδείσιον. Hortus.

Παραδέρνειν. Affligi.

Παραθηκάριος. Depositarius.

Παραθηκαρεῖον. Repositorium.

Παραθυρίτζα. Pro, παραθύριον. Idem est παραθυρόπουλον.

Παρακαμπανίσματα. Injustæ ponderationes. Vide καμπανός.

Παρακαλέσματα. Rogationes.

Παρακελλάριον. Minor cella grandiori alicui adjuncta. Et παρακελλάριος, ejus præfectus.

Παράκελλον. Idem quod παρακελλάριον.

Παρακυκλεύματα. Adcircultationes. Circitationes aliæ post alias.

Παραλλαγή. Divergium.

Παρακοιμώμενος. Accubitor. Erant autem duo: hic τῆς σφενδόνης, id est, annuli Imperatorii: ille τοῦ κοιτῶνος, sive cubiculi, dicebatur.

Παραλαύριον. Ædicula lauræ adjuncta. Quid sit λαῦρα vide suprà.

Παραμάντιον. Diploïs.

Παραμήριον. Gladiolus in femore pendulus è zona, unde paramerium Isidoro dicitur. Hesychio est παραζώνη, et παραζωστρίς.

Παραμονάριος. Administer monasterii.

Παραμονή. In Ecclesia vulgo vigilia dicitur. Profestum.

Παραμπρός. Ante.

Παραπυργίον. Ædificii genus.

Παραπέτο. Italicum, *Parapetto*.

Παραπόρτια. Portæ parvulæ aliis majoribus adjunctæ, quales in urbibus ac arcibus videmus.

Παράσημος. Mutilatus. κολοβός.

Παρασκευή. Dies Veneris. At dies crucifixionis Christi, ἡ μεγάλη παρασκευὴ dicebatur; vel ἁγία quoque.

Παραστρατίζω. De strata, id est, via decedo.

Παρασυναγωγή. Falsa synagoga. Illicitus conventus.

Παρασυρτάνοι. Equites ἀκαβάλλοι, et ἐπικαβάλλοι. Vide συρτά.

Παράτιτλον, sive παράτιτλος. Summa rerum ad Titulos apposita. Commentarius. Explicatio.

Παράτον. Paratus. Apparatus.

Παρατούρα. Paratura.

Παραύγασμα. Oppositio. Comparatio.

Παραφοσσατεύειν. Castra juxta metari.

Παρδαλάδες. Pardorum venatores.

Πάρειν. Rapere. Abducere.

Παρεκκλήσιον. Sacellum.

Παρεπονεμένος. Afflictus. Miser.

Παρεσχαρίτης. Ita in navi dicebatur, qui foci custos erat.

Παρεύρεσις. Vide εὕρεσις.

Παρθενεῖα. Monasteria virginum.

Παριππαρμένοι. Equisones. Vulgò Parafrenarii.

Παρμαντίζειν. Considerare. Attendere. Vel etiam, Minuere. Demere.

Παρμικρότατος. Minimus.

Πάρμα. Parma.

Παροφθαλμιστής. Præstigiator.

Παρπατεῖν. Pro, περιπατεῖν.

Πασίας. Bassa Turcarum. Vide μπασίας.

Παστελίας. Panes dulciarii. Galli dicunt, *Pastés*.

Παστίλλον, sive, παστίλλιν. Quod alii scribunt incorruptius, παστίλλος, et πάστιλλος. Pastillus. Atque hinc est παστιλλοῦν. Pastillos fingere.

Παστρικός. Mundus. καθαρός.

Πασχαλινός. Qui libenter festum colit.

Πατελίς. Genus ostrei.

Πατέλλα. Patella. Patina. Dicebant etiam πατέλλιον. Recentiores scribunt πατίλλιν.

Πατέρας. Pro, πατήρ. Græci recentiores in ηρ desinentia in ερας vel ορας resolvunt.

Πατερίτζα. Sceptrum Patriarchæ.

Πατζός. Curtus.

Πατζανάριον. Vasis genus, instar acini.

Πατήτρες. Duo illa ligna quæ pedibus texentis calcantur.

Πάτος. Gaza. Thesaurus.

Πατριάρχης. Patriarcha. Hujus summa in Ecclesia Orientali erat dignitas, ut in Occidentali Pontificis. Et erant numero quatuor, Alexandrinus, Antiochenus, Hierosolymitanus, et Constantinopolitanus, qui inter reliquos primas tenebat, et οἰκουμενικὸς dicebatur.

Πατρίκιος. Patricius. Non nobilitatis tantùm nomen, et apud veteres Romanos, sed etiam dignitatis et præfecturæ.

Πατρικιότης. Patriciatus.

Πατριμονιαλίτιον. Patrimonialitium.

Πατριμωνιάλιος. Patrimonialis.

Πατριμώνιον. Patrimonium.

Πάτρωνα. Patrocinium. Excusatio. Prætextus.

Πάτρωνες. Patroni.

Πατρωνεύειν. Patrocinari.

Πατρώνισσα. Patronissa.

Πατρωνία. Patrocinium.

Πατρωνικόν. Quod ad patronum attinet. πατρωνικὸν δίκαιον. jus patronatus.

Παίγειν. Pro, παίειν.

Παυσάναι. Induciæ.

Πάφιλας. Acus ligulæ.

Παχιατικόν. Tributi genus, quod pro adipis ponderatione datum.

Παχύζειν. Pinguem reddere.

Παχύ. Pinguedo. λίπος.

Πιγνορατίκιος. Pignoratitius.

Πηγάδιν. Pro, πηγάδιον.

Πεδατοῦρα. Pedatura.

Πέδισσαι. Pedisequæ. Ancillæ. Idem quod παιδίσκαι.

Πεδίκλον. Pedicula. Pedica. Hinc πεδικλοῦν. Impedire. Pedicas immittere.

Πεδούγκλα. Pedungula. Ungula pedis.

Πεδούλιον. Pedulis.

Πεζεστένιον. Forum pretiosissimarum vestium.

Πέζειν. Pro, παίζειν. Ludere. Hinc πέζιμον, de quo statim.

Πεσσοῦλον. Pessulus.

Πεζούνιν. Pullus.

Πεθαίνειν. Mori.

Πεθερός. Pro, πενθερός. Socer. Et πεθερά. Pro, πενθερά. Socrus.

Πεκούλιον. Peculium. οὐσία ἰδιάζουσα, ἢ ἰδία.

Πελαγολιμήν. Statio navium, in locis ubi nullus est portus.

Πελεκίνι. sive, πελεκίνιον. Clava Turcica. videtur depravatum ex ἀπελεκίνιον.

Πελέρμπεης. Beglierbegus. Dignitatis nomen. Scribitur etiam μπεγλέρμπεης.

Πελεγρινός. Ex Italico, *Pellegrino*. Peregrinus.

Πελεκανικός. Fabrilis.

Πελεκάνος. Faber.

Πελλάδα. Stultitia. Et πελλός. Stultus. Scribitur etiam πελλάδα et πελλός.

Πέλλα. Instrumentum aliquod navale.

Πελλαίνειν. Stultescere. Item πελλαίνομαι.

Πέλλιον. Pellis. Hinc πελλάριος. Pellarius. Sutor.

Πεμπινέλλα. Pimpinella. Sideritis. herbæ genus.

Πέμπτη. Dies Jovis.

Πενθέκτη. Quinto sexta. Ita dicebatur Synodus quæ in Trullo habita.

Πένθος, et πένθιμος. Significatio nota. Sed Jureconsultis Græcis posterioris ævi aliud est, ἐν τῷ πένθει τυχεῖν: aliud ἐν τῷ πενθίμῳ. Illud enim de mulieribus honestis, hoc de plebeiis usurpant.

Πέννα. Penna. πτερόν.

Πενούλας. Penula. Item, πενούλιον.

Πεντηκοντοφύλαξ. Vide φύλαξ.

Πεντηκοστάριον. Liber continens hymnos cani solitos in festo Pentecostes. Item hymnus Pentecostalis.

Πένες. Pro, πένης. Pauper.

Πέξιμον. Lusus.

Πεξί. Pexum. πεξὸν ἱμάτιον, pexa tunica.

Περβόλιν. Idem quod περιβόλιον. Septum. Hortus.

Πέργουλα. sive, πέργουλον. Pergula. ἀναδενδράδα.

Περδίκλα. Planula.

Περδικοπιάστης. Perdicum venator.

Περεγρῖνος. Peregrinus. ξένος, παρεπίδημος.

Πέρενος. Perennis.

Περιβόλιον. sive, περίβολος. Hortus et septum cui inclusæ feræ ad venationem.

Περιγιάλιον. Ora maritima. Vide γιαλός.

Περιθάλασσον. Littus. ἀκτή.

Περικλωθίζειν. Vide κλωθίζειν.

Περιοδευτής. Lustrator. Circitor. Ita vocabatur cujus munus esset circumire per omnes universæ regionis Ecclesias, et inquirere de illarum statu. Et locus illi in ordine Ecclesiasticorum post chorepiscopum.

Περιπλοκάς. Herbæ genus.

Περιστερόπουλον. Columbæ pullus. Columba.

Περιτριγυρίζειν. Vide infrà, τριγυρίζειν.

Πέρκας. Avis venaticæ genus.

Περιφοράριος. Circumforaneus. Agyrta, Circulator.

Περίχαρος. Facetus. εὐτράπελος.

Περιχείριον. Armilla. Veteres, περίχειρα dicebant.

Περιχυτόν. Lacte. γάλα.

Πέρνειν. Pro, φέρειν. Ferre.

Περνά. Ilex.

Περσεκούτιον. Persecutio.

Περσέμουλο. Petroselinum.

Περσωνάλιαι, scil. ἀγωγαί. Personales actiones.

Περτζανά. Gallicum, *Pertuisane*. Hasta velitaria. Tragula.

Πέσιμον. Casus.

Πεσκέσιον. Tributi genus, quod Imperatori Turcico solvunt Patriarchæ Constantinopolitani.

Πεσὶς. Vide πεσσός.

Πέταλον. Lamina aurea, quam in fronte Pontifex gestabat.

Πετζιμέντα. Impedimenta. Sarcinæ.

Πετζίον. sive, πετζίν. Italicum, Pezzo. Pellis.

Πετεινάριον. sive, πετεινάρι. Volucris. Avis.

Πετεινεῖν. Petere.

Πετίτον. Regio. Via.

Πετραρία. Petraria.

Πετρίτης. Avis venatricis genus. Hinc πετριτάριος.

Πετροπίλλα. Glossæ. πετροπίλλα, λιθοπίλλα.

Πετροχελιδὼν. Hirundinis species.

Πεύκια. Tapetes. Aulæa.

Πέφτειν. Pro, πίπτειν. Cadere.

Πηγάδι. Puteus. Cisterna.

Πηγανέλαιον. Oleum rutæ.

Πηγώνα. vel potius πωγώνα. Pro, πωγών. Barba.

Πηδάβλιον. et πηδάβλιν. Tibia.

Πήκτης. Structor. Quadratarius.

Πιμεντάριος. Pigmentarius.

Πίνα. Penna.

Περόνιον. Fibula.

Πιάνειν. Prehendere. Capere. Hinc πιασμένος. Deprehensus.

Πίγανον. Pro, πήγανον. Ruta.

Πιγάδι. Idem quod πηγάδι.

Πιγκέρνης. Pincerna. Item, πιγκέρνης. Imperatoris autem Pincerna dignitate supra Curopalatem fuit: nec circa pocula tantùm occupabatur, sed copias quoque ducebat.

Πιδεξιοσύνη. Dexteritas. Solertia.

Πιθαμή. Pro, σπιθαμή. Palmus.

Πικάδες. Lenticulæ. φακοί.

Πικαμίτζολον. Pro, ἐπικαμίτζολον. Camasus.

Πίκρα. Anxietas.

Πικραμένος. Amarus. Acerbus. Tristis.

Πικραίνομαι. Indignari. Ægrè ferre. Offendi.

Πικρί. Amarum. πικρόν.

Πιλατίκιον. Sceptrum Imperatoris, ad instar pili, atque inde nomen.

Πίλος. Pilum.

Πιλοφόρος. Pilifer. Pilanus. Pilum gestans.

Πηγμένος. Firmus. Stabilis.

Πίνα. Fames. πεῖνα. Item, Penna.

Πινάκιον. Quadrans medicinal.

Πίνειν. Pro, πίνειν. Bibere.

Πίτυα. Pinus.

Πισσίς. Pisum. vel Pisus. Sed non est leguminis genus. Scribitur etiam πισὶς, et πισός. Procopius docet quid sit. κατὰ δὲ τὰ τοῦ πισοῦ μέρη χρυσοῦ ... τέσσαρες, εἰς ἑκάστου ...

Πλατύνειν. Abundare. vel, Portare.

Πιοτὸ. Pro, ποτόν. Poculentum.

Πιπιλλίζειν. Glossæ. γλυκαίνειν, γαργαλίζειν.

Πριόνιον. Serra.

Πίρα. Spina.

Πίστι. Pro, πίστις. Fides.

Πισκίνα. Piscina. Scribitur etiam φισκίνα, et βισκίνα.

Πίσκοπος. Pro, ἐπίσκοπος.

Πιστακέλαιον. Oleum Pistacinum.

Πίστης. Pistor. Panis genus.

Πίσω. Pro, ὀπίσω. Retro. Retrorsum.

Πίτυρα. Pro, πίτυρα. Glossæ. λέπος, καὶ τίφη, καὶ πίτυρα, ἔχει πίτυρα.

Πλαγιάριος. Plagiarius.

Πλακοῦντα. Placenta.

Πλακουντάριος. Placentarius. Dulciarius.

Πλαντάζειν. Rumpere.

Πλατὺς. Pro, πλατὺς. Latus.

Πλάτζα. Locus. Ex idiomate Teutonico et Gallico.

Πλατζάριος. Idem quod πλατιάριος.

Πλατιάριος. Commerciarius.

Πλεγμένον. Pro, πεπλεγμένον. Plexum. Nexum.

Πλεμόνι. Pulmo.

Πλεξίδα. Capillus. Crinis.

Πλέξιμον. Catena. Torques.

Πλέρωμα. Merces.

Πληγωμένοι. Plagati. Vulnerati.

Πληγωματιά. Vulnus.

Πληγώνειν. Percellere. Ferire. Vulnerare.

Πλησιάνειν. Pro, πλησιάζειν.

Πλουμάριον. Plumacium.

Πληρωμή. Merces.

Πλέγειν. Pro, πλέκειν.

Πλιθάριον. Later.

Πλήττειν. Dolere. Tristari.

Πλοκάδα. Crates. Instrumenta bellica.

Πλουμάκιον. Plumacium.

Πλουμβατίζειν. Plumbatis cædere.

Πλουμβάτον. Plumbata. Flagellum, cujus lora plumbum in extremo innexum habebant.

Πλούμβος. Plumbum. Μόλυβδος.

Πλουμμαρικόν. Plumaricum. Plumis variegatum.

Πλούμμισμα, et πλούμμισμα. Vestimenti genus. Item, πλουμμίζειν.

Πλουμμίον, sive, πλούμμιν. Pluma. Dicebant etiam πλούμμιν.

Πλουμμιστόν. Plumatum. Plumis refertum. Ornatum.

Πλουμμαδία. Fimbriæ ornatus, et variegatio.

Πλουτίσκειν. Ditescere. πλουτίζειν.

Πλύνειν. Pro, πλύνειν. Lavare.

Πλυνόκωλος. Qui nates lavat. Vide κῶλος.

Πλώρη. Pro, πρῶρα. Prora. Hinc compositum ὀρθόπλωρος.

Πνευματικός. Suspiriosus. ἀσθματικός.

Πνευματικός. Presbyter auricularius. vulgo, Confessarius.

Πνιμένον. Pro, πεπνιγμένον. Suffocatum.

Πνίξιμον, et πνικτίς. Laqueus.

Πύτιζα. Lagena.

Πογώνι, et πωγώνι. Barba.

Ποδάρια. Pedalia.

Ποδαρικόν. Scabellum pedum.

Πόδια. Ministerium. Utensilia.

Ποδήματα. Pro, ὑποδήματα. Calcei.

Ποδεχιά. Calceamentum.

Ποδίγησιν. Glossæ. τέμαγμα ἐπὶ γῆς ἐστρωμένον.

Πόδιον. Pedule. Calceus.

Ποδόκοιλον. Concavitas pedis.

Ποδόδεσμα. Pedum lora. Pedicæ.

Ποδόπανα. Pedum panni.

Ποδήρην. Vestis usque ad pedes demissa. ποδήρης.

Ποδόψελλον. Podica.

Ποδήματα. Calcei.

Πεθαίνω. Mori.

Ποὶ. Italicum, Poi. Postea.

Ποιναλίζειν. Punire. Pœna afficere.

Ποινάλιος. Pœnalis.

Ποκάμισον. Vide, ὑποκάμισον.

Πολεμιστάδες. Bellatores.

Πολιτική. Meretrix. Amasia. ἑταίρα.

Πολλαρρώστητος. Valetudinarius. νοσώδης.

Πολλαφημισμένος. Celebris.

Πολλαίνειν. Abundare.

Πολλάξυρος. Astutus. Versipellis.

Πολυπόδι. Polypus.

Πολεμᾶν. Facere. Laborare.

Πολπίζειν. Pro, ἀπελπίζειν. Desperare.

Πολυβίγγια. Vide βίγγα.

Πολυέλεος. Hymnus quidam.

Πολυκάνδηλα. Candelabra templorum, in quibus multæ candelæ collocari possunt.

Πολυκόμπι. Equisetum. herbæ genus.

Πολλίκτωρ. Pollector. Qui pollucebat.

Πολυσταύριον. Vestis patriarchalis, cui multæ cruces intertextæ. φαιλόνιον quoque dicebatur.

Πολυχρόνιον. Imprecatio vitæ diuturnæ, quæ fiebat Imperatori Constantinopolitano. Inde est πολυχρονίζειν, et πολυχρόνισμα. Sed hæc in liturgia duntaxat, et salutatione aliqua solenni obtinebant; in processibus et acclamationibus, simpliciter dicebant, πολλὰ ἔτη.

Πομονή. Pro, ὑπομονή. Tolerantia. Patientia.

Πομπή. Pompa. Comitatus, qui pompæ ac magnificentiæ causâ cum Imperatore progrediebatur.

Πομπιάζειν. Vide infra, πομπεπομπίζειν. Inde πομπίασμα.

Πόντος. Pons.

Ποντίζειν. Inquinare. Maculare. Hinc πόντισμα.

Ποντίκιν. sive, ποντίκι, et ποντικός. Mus Ponticus. Hinc ποντικοπάγιδα. Muscipula.

Ποντίλιον, et πόντιλον. Ponticulus. Pons. Hinc ποντιλοῦν ponte sternere.

Ποντογέφυρα. Pons è pontonibus constructus.

Ποπῖνα. Popina. καπηλεῖον.

Πορίδαμος. Farina ex vinaceis.

Πορδασεῖν. Pedere.

Πορτατικόν. Tributum, quod pro mercibus solvebatur, ubi evehebantur.

Πωρικά. Fructus. καρπός. Depravatum ex ὀπωρικόν. Hinc πωρικοπωλίστης. qui fructus in foro vendit.

Πουρνὸ. Manè. πρωΐ. Aliàs πρωνό.

Πόρτα. Porta.

Πορτάριον. Portula. Janua.

Πορτάριος. Portarius.

Πορτόμορφος. Qui imaginem fert, aut signum. Imaginarius. Signifer.

Πόρτος. Portus. Scribitur etiam πόλτος.

Πορφυρογέννητος. In purpura genitus, patre jam Imperatore.

Ποσκάδα. Italicum, *Imboscata*. Insidiæ.

Ποσσεσσιών. Possessio. κτῆμα.

Ποστίλιον, sive, μποστίλιον. Postilena. Vide illic.

Ποστοῦμος. Posthumus.

Ποταγή. Pro, ὑποταγή. Subjectio.

Ποτεστάτης. Potestatus. Prætor. Italicum, *Podesta*.

Ποτήρι. Calix. ποτήριον.

Πουβλικάζειν. Publicare. Detergere. Hinc compositum προπουβλικάζειν.

Πούβλικον. Publicum.

Πουγγὶ, et πουγγίον. Sacculus. Crumena. Gallicum, *Poche*. Legitur etiam πουγγίν.

Πουλάρι. Pullus equinus.

Πουλβινάριον. Pulvinarium. Pulvinar. Item, πούλβινον.

Πουλία. Pulli. Et πουλλία.

Πούλλιτζ, sive, πούλλιτζις, et πούλλιτζες. Pulvis. Vide supra, μπούλλιτζ.

Πούλπιτον. Pulpitum.

Πουμπουρίζειν. Sonare. Prædicare.

Πουγνάλο. Italicum, *Pugnale*. Pugio. ξιφίδιον.

Πουπίλλος. Pupillus.

Πούρνος. Dies.

Πουτάνα. Italicum, *Putana*. Meretrix. πόρνη.

Πουτζεντόρον. Navigii genus apud Venetos. Bucentoro.

Πούσο. Pulvisculum palearum.

Πόχειρος. Pro, ὑποχείριος. Subditus.

Πραιβαρικάτωρ. Prævaricator. Hinc πραιβαρικατεύειν.

Πραῖδα. Præda. ληστεία.

Πραιδεύειν. Prædari.

Πραίκουλα. Machina.

Πραιπόσιτος. Præpositus.

Πραίσεντα. Præsens. Cohortes aliquot hoc nomine. Hinc πραισεντάλιοι, milites qui in τῇ πραισέντῃ merebant.

Πραίσιδες. Præses.

Πραιτεριτεύειν. Præterire.

Πραιτεντοῦρα. Vide πρετεντοῦρα.

Πραιτέξτα. Prætexta. φόρεμα ῥωμαϊκόν.

Πραιτοῦρα. Prætura.

Πραίτωρ. Prætor. ἀξίωμα ῥωμαϊκόν.

Πραιτωριανός. Prætorianus.

Πραιτώριον. Prætorium. Hinc πραιτωρίδιον. Prætoriolum.

Πραίφεκτοι. Præfecti. Erant numero duodecim. et Consulibus operam navabant in legendo extraordinario milite.

Πραιφεκτουρία. Præfectura.

Πρᾶμα. Opus. Pro, πρᾶγμα.

Πραγματευτής. Mercator. ἔμπορος. πραγματεία. Merces. ἐμπορία.

Πρανδιοπράται. Prandiorum venditores. Nam πράνδιον est Lorum, Fascia, aut Cingulum.

Πραξαπόστολος. Liber D. Lucæ de Actis Apostolorum.

Πράτζος. Brachium. Vide μπράτζος.

Πρακτικάρειν. Italicum, *Praticare*. Versari. Conversari.

Πρεβεδοῦρος, sive, προβεδοῦρος. Italicum, *Proveditor*. Provisor. Curator.

Πριβιλίτζιον. Privilegium.

Πρεδικάτωρ. Prædicator.

Πριβάτης. Privatus. Vide πριβάτος.

Πρεκόκκα. Præcocia mala. Dicebant etiam βερίκοκκα. Vide suprà.

Πρεκέσσορες. Antecessores.

Πρέσα. Italicum, *Presa*. et Gallicum, *Presse*. Multitudo. Turba.

Πρεσβύτερος. Sacerdos. Hinc πρεσβυτέριον, et πρεσβυτερεῖον, ipse ordo Sacerdotum.

Πρετεντοῦρα. Prætentura. παράστασις, προβολή. ἐπιτείχισμα.

Πρεβεντάριος. Præbendarius.

Πριβάτον. Privatum. Ærarium Imperatoris. Item, πριβάτον.

Πριβίλεγια. Privilegia. Item πριβιλέγια. προνόμια.

Πριγκιπάδες. Principes.

Πριγκιπάτον. Principatus.

Πριγκίπισσα. Principissa.

Πρίγκιψ, sive, πρίγγιψ. Princeps.

Πριόνιον. Serra.

Πρίγξα. Pro, πρίγξα. πρίγξ. Dux.

Πρίμα. Pro, πρύμνα. Puppis.

Πριμιλέγιον, et πριμιλέγιον, seu potius πριβιλέγιον. Primilegium, sive, privilegium. Item, πριμιλέγιος. ὁ πρῶτος, ἢ ὁ πλέον.

Πριμιπιλάριος, sive, πριμιπιλάριος. Primipilarius.

Πριμίπιλος. Primipilus.

Πριμίτιβος. Primitivus.

Πριμικήριος. Primicerius. id est, primus in ceram et tabulas relatus, primumque locum obtinens. Hoc nomine dictus, quisquis ordinis sui primus.

Πριμολοκάριος. Primolocarius.

Πρίμος. Primus.

Πριμοσκουτάριος. Primoscutarius.

Πριμοσκρίνιος. Primoscrinius. ὁ πρῶτος τῆς τάξεως.

Πρίντζιπες. Princeps.

Πρίον. Pro, πρίων. Serra.

Πρίορες. Priores. Dignitatis nomen.

Πριβάτης. Privatus. Vide πριβάτος.

Πριχοῦ. Priusquam.

Προάμβουλον. Præambulum.

Προβατομάνδριον. Ovile.

Προβατώριος. Probatorius.

Πρόβεια. Pellis ovina. Membrana. Pergamena charta.

Προβέδουρος. Vide πρεβεδοῦρος.

Προβιντζιάλιος. Provincialis.

Πρόεδρος. Præsessor. In Imperio Orientali el πρόεδροι erant alii Ecclesiastici, alii Palatini. Sed Palatini non alii erant quàm præsides concilii Sanctioris, in quo res status tractabantur. Et qui primas in illo ordine tenebat ὁ πρωτοπρόεδρος dicebatur.

Προαύλιον. Vestibulum.

Προσδουλευμαῖος. Officialis, qui judici aliquò proficiscenti inserviit.

Προέλευσις. Festa processio.

Προκληρονομεῖν. Pro hærede se gerere.

Προζύμι. Fermentum. ζύμη.

Προηγιασμένα. Præsanctificati panes.

Πρόναος. Templa Græcorum in tres partes distincta erant; in βῆμα, sive, ἱερατεῖον, in ναὸν, in πρόναον. Βῆμα erat elatior pars templi, sive chorus, nomen habens à gradibus quibus in illud ascendebatur. Duo in eo erant altaria; hoc in medio majus, et ἁγία τράπεζα: illud minus, ad sinistram ejus, et πρόθεσις dicebatur.

Προκαθήμενοι. Præsidentes. Non erant iidem cum προέδροις, etsi eadem sit vocis notio. In urbibus, hi non alii quàm judices. In aula erant προκαθήμενοι vel sacri cubiculi, vel vestiarii, vel magni palatii, vel Blachernarum.

Προκάρια. Italicum, *Procacchia*. Portulaca.

Προκάστριον. Procastrium. vel, procestrium. Locus ante castra, vel ædificium ante castra.

Πρέκαντα. Præcanta.

Πρόκεσσον. Processus. ut ἀντικένσωρ, antecessor. Sic σουκένσος, successus.

Προκούρσορες. Cursores.

Προκομμισσάριος. Procommissarius.

Προκουράτωρ. Procurator.

Πρόσευξις. Adoratio. vel, Oratorium.

Προλεγᾶτα. Prælegata.

Πωμάρις. vel potius πωμάριος. Pomarium.

Προμετάνιον. Vide suprà, μετάνιον.

Προμετάτωρες. Prometatores.

Προμίσσον. Promissum. ὑπόσχεσις.

Προμώτης. Promotus. προμῶται. Erant autem equites, et quidem varii.

Προμότιον. Promotio.

Πρόξιμος. Proximus. Pro vicario, et optione, sive in militia, sive in palatio. Hinc μελλοπρόξιμος, qui talem dignitatem expectabant. Et πρόξιμος, ἐγγύτης.

Πρίμνος. Hispanis vulgò, Major domus. In Constantinopolitano imperio πρίμνοι per urbes erant, qui in Gallia, Britannia Magna, et quibusdam Belgii urbibus Majores.

Πριμορδινεύειν. Primordinare.

Προσπαθαλίζειν. Vide σπαθαλίζειν.

Προβίττιον. Vide βίττα.

Προσκλαίειν. Hoc dicebatur de pœnitentibus, qui stantes extra ecclesiam ingressuris flendo orabant ut preces pro se funderent.

Προσκαλλεύειν. Vide σκάλλα.

Προσμονάριος. Mansionarius.

Προσώψιον. Faciale.

Προσφορά. Oblatio. Tales in re divina erant quatuor. Prima, in memoriam Servatoris nostri. Secunda, in B. Mariæ. Tertia, in Joannis Bapt. Apostolorum, Hierarcharum, Stephani protomartyris, et aliorum martyrum. Quarta, in Archiepiscopi ejus loci.

Προσφοράριον. Fiscella. Sportula.

Προσχειριάριος. Minister. Opera.

Πρόπζες. Fibulæ.

Προτίκτωρ. Protector. Erant autem προτίκτορες stipatores Imperatoris.

Προτιτλοῦν. Vide infrà, τιτλοῦν.

Προτίτερα. Prius.

Προῦμνον, sive, προῦνον. Prunum.

Προφητεῖον. Templum in honorem alicujus Prophetæ erectum. Vel etiam textus e Prophetarum aliquo desumtus, ac legi in ecclesia solitus.

Προφωνήσιμος. Septimanæ nomen. Anastasius dicit etiam ἀρτζιβούριον vocatam. Et erat illa quæ τὸ ἀγίασμα antecedebat. Volunt etiam vocatam τυροφάγον, sive, τυρινή.

Προχειράριος. Amanuensis.

Πρωθύπνιον. Prima vigilia noctis. Primi somni tempus.

Πρωΐ. Vide πρωΐν. Mane.

Πρωταλλαγάτωρ. Præfectus generalis equitum; quo tamen major erat, ὁ ἄρχων τοῦ ἀλλαγίου.

Πρωταλλαξεῖον, et πρωτάλλαξ. Vide ἄλλαξ.

Πρωτινός. Priscus. παλαιός.

Πρωτοαποστολάριος. In Ecclesia Orientali doctores erant, qui populo Apostolorum scripta exponerent. Horum primarius πρωτοαποστολάριος indigitabatur, et prophetas quoque prælegendi jus habebat.

Πρωτοασηκρῆτις. Primus à secretis. Dicebant etiam πρωτασηκρήτης. Et, πρωτασηκρῆτις.

Πρωτοβεστιάριος. Primus præfectus vestiarii. Vide βεστιάριον. Et, πρωτοβεστιαρίσσα, ejus uxor.

Πρωτοβεστιαρίτης. Qui vestiario præerat. non est confundendus cum πρωτοβεστιαρίῳ.

Πρωτέκδικος. Dignitatis Ecclesiasticæ nomen.

Πρωτόθυρον. Exterior janua.

Πρωτοϊερακάριος. Qui avibus venatricibus præerat in aula Imperatoris.

Πρωτοκαγκελλάριος. Procancellarius. Hujus quoque partes erant cum Apocrisiario curare clerum palatii.

Πρωτοκανονάρχης. Primus præfectus Canonum. Vide κανονάρχης.

Πρωτοκάραβος. Gubernator navis.

Πρωτοκένταρχος. Primus centurio. id est, ipse centurio; quem primum vocabant, quia secundus erat vicarius, sive optio, quem πρόξιμον κένταρχον vocabant.

Πρωτοκλέφτης. Primarius fur, qui diu furta exercuit.

Πρωτόκολλον. Liber in quo acta à tabulariis perscribebantur.

Πρωτοκόμης. Vide κόμης. Nomen dignitatis.

Πρωτοκούρσωρ. Cursorum præfectus.

Πρωτοκυνηγός. Canum venaticorum præfectus.

Πρωτοκωμήτης. Princeps pagi.

Πρωτομανδάτωρ. Primus mandatorum.

Πρωτομαΐστωρ. Primarius magister. nempe ἐπιστημονικῆς τέχνης. Idem, πρωτομαΐστορ quoque dicebatur.

Πρωτονοτάριος. Primus notariorum. Erant verò duo genera, hic Palatinus, ille Ecclesiasticus.

Πρωτοπαπαδίκιον. Munus protopapæ.

Πρωτοπαπᾶς. Protopapa. Primus Papa. Hic princeps erat tribunalis Ecclesiastici, et secundus a Patriarcha tenebat.

Πρωτοπατρίκιος. Primarius inter patricios.

Πρωτοπρεσβύτερος. Primus presbyterii.

Πρωτοπρόεδρος. Primarius præsul.

Πρωτοσέβαστος. Prim-Augustus. Hinc πρωτοσεβαστεία. Dignitas Protosebasti.

Πρωτοσκαρίτης. Vide πρωτασκαρίτης.

Πρωτοσκρινιάριος. Protoscriniarius. qui etiam πριμισκρίνιος, de quo suprà.

Πρωτοσπαθάριος. Primospatharius. Dignitas illi magna, et inter Magnificos, sive, Illustres censebatur. Gerebat aliquando præfecturam provinciæ.

Πρωτοστρατόρισσα. Uxor Protostratoris.

Πρωτοστράτωρ. Hodie Marescallus appellatur. Præerat equisonibus Imperatoris.

Πρωτοσύγκελλος. Protosyncellus. Vide infrà σύγκελλος.

Πρωτοψάλτης. Primus psaltarum. Apud Latinos vocatur, primicerius scholæ cantorum. Erat autem tantùm in clero Imperatoris, et principem ibi locum tenebat.

Πτερνοστρίβλιον. Calcarium lorum, sive corrigia.

Πτωχεύσκειν. Mendicare.

Πτωχικά. Reliqua redituum episcopalium, quæ et superflua mendicis distribuebantur.

Πυράζειν. Perturbare, ἐνοχλεῖν.

Πυραμίς. Pileus acuminatus Orientalium.

Πυρώνειν. Urere.

Πυρίστατης. Olla. Lebes. χυτρόπους. λέβης.

Πωπαλίζειν, sive, σποπαλίζειν. Contrectare.

Πωλάρι. Pro, πωλάριον. Pullus equi. equus.

Πωμάριν. Pro, πωμάριον. Pomarium.

Πωμήριον. Pomerium.

P.

Ῥαγάζιν, Italicum, Ragazzo. Puer. Famulus.

Ῥαιδάριος. Rhedarius. Carrucarius. Auriga.

Ῥαιδίον, sive ῥεδίον, et ῥέδα. Rhedium. Rheda.

Ῥακαντάτον, et ῥεκαντάτον. Recantatum.

Ῥαίκτωρ. Rector.

Ῥαιφερενδάριος, sive, ῥεφερενδάριος. Referendarius. Inter officia Ecclesiastica erat. Item, in palatio, magna cum dignitate.

Ῥάμματα. Pro, ῥάμμα. Sutura. licium. filum.

Ῥασίτιν. Talea.

Ῥάφανος. Raphanus. ῥαφανίς.

Ῥάψιν. Palea.

Ῥάσα. Rasa. Italicum, Rasa. Vestis, vel panni genus.

Ῥασοφορεῖν. Rasa gestare.

Ῥατιωνάλιος. Rationalis. Rationum præfectus.

Ῥάφτειν. Pro, ῥάπτειν. Suere. Sarcinare.

Ῥαβδί. Pro, ῥάβδος. Baculus.

Ῥάφτω. Pro, ῥάπτω. Sarcire. Sic ῥάφτης, pro, ῥάπτης. Sartor.

Ῥάχη. Dorsum.

Ῥεβεστίζειν. Revestire. Induere.

Ῥεβίθιν. Cicer. Detortum est ex ἐρέβινθος.

Ῥεγενδάριος. Regendarius. ὁ τῶν [illegible].

Ῥεγέστα. Regesta.

Ῥεγεών. Regio.

Ῥεγεωνάριος. Regionarius. regionis præfectus. γειτονιάρχης.

Ῥεγεωνάρχης. Idem quod ῥεγεωνάριος.

Ῥέδα. Rheda.

Ῥεδημιτώρια. Redimitoria. κοσμήσεις.

Ῥέδιον. Rhedium. Scribitur etiam ῥαίδιον, de quo suprà.

Ῥέκαντον. Recantum. Acceptilationis species. Legitur etiam et ῥέκαντζον, et ῥεκαντᾶτον.

Ῥεκουπερᾶτος. Recuperatur.

Ῥεκομενδᾶτος. Recommendatus. Commendatus.

Ῥελιγίωσον. Religiosum.

Ῥεμισσιόν. Remissio. ἄφεσις.

Ῥεμπέλλης. Rebellis. ἀποστατικός.

Ῥεμπέτης. Erro. πλανώμενος.

Ῥέντον. Teli genus.

Ῥέντες. Reditus. Gallicum, Rentes.

Ῥεπάνιν. sive, ῥεπανίς. Pro, ῥαφανίς. Scribitur etiam ῥεφανόν.

Ῥεπετεύειν. Repetere.

Ῥεπλικατίον. Replicatio.

Ῥεπουδιατεύειν. Repudiare

Ῥεπούδιον. Repudium.

Ῥετζίνη. Resina. ῥητίνη.

Ῥεξωρία. Res uxoria. Scribitur etiam ῥὲς οὐξωρία, et ῥεξορία.

Ῥεφάνιν. Vide ῥεπάνιν.

Ῥεφερενδάριος. Vide ῥαιφερενδάριος.

Ῥεφούγιον. Refugium.

Ῥηγᾶς. Rex. Sic δουκᾶς. Dux. ῥηγάδες. Reges.

Ῥηγάτον. Regnum.

Ῥήγεα. Vestes purpura tinctæ. ῥῆγος est τὸ βαπτὸν ἱμάτιον. et ῥέζαι est τὸ βάψαι.

Ῥήγινα. sive, ῥίγινα. Regina.

Ῥήγλα. sive, ῥίγλα. Regula.

Ῥιζικάρις. Vide ῥίζικον.

Ῥημάζειν. Pro, ἐρημοῦν. Vastare.

Ῥήξ. Minus erat quàm βασιλεύς, et per contemptum à Constantinopolitanis dicebatur.

Ῥιτλίζειν. Germanicum, Ritlen. Agitare. Concutere. propriè de mensuris.

Ῥήτωρ. Qui Scripturas instar Oratoris ecclesiastici interpretabatur. Erant autem plures, primasque inter hos tenebat ὁ μαΐστωρ τῶν ῥητόρων.

Ῥίχνειν. Pro, ῥίπτειν. Jacere. Inde compositum ἀπορίχνειν.

Ῥίγλα. Regula. Vide ῥῆγλα. Hinc ῥιγλίζειν, regula sive hostorio mensuram impletam æquare.

Ῥίζικον. sive, ῥίσκον. Fortuna. Periculum. Italicum, Risico. Hinc ῥιζικάρις. Periculosus. et ῥιζικάρης, sive, ῥιζικάρις, pro quo ῥιζικάρης etiam scribitur. Temerarius. Audax, et qui fortunam experitur.

Ῥιθμός, Rythmus. ῥυθμός.

Ῥίμαις. id est, ῥῦμαι. Vici.

Ῥιουμπάρμπαρον. Rhabarbarum.

Ῥιπαρήσιος. Ripensis.

Ῥικτάριον. Missile. Jaculum.

Ῥικτάριος. Jaculator.

Ῥίκος. Italicum, Ricco. Dives.

Ῥόφις, et ῥόφος. Pro, ἔρφος. Hordus.

Ῥόβδιον. Excrementum.

Ῥεβελλεύειν. Rebellare.

Ῥόβι. Ervum. Pro, ὄροβος.

Ῥόγα. Pro, ῥώξ. Stellio. Est quoque ῥόγα, Donativum. Honorarium. Stipendium. Hinc ῥογάτορες. Stipendiarii. Item, ῥογεύειν. Stipendia facere. Erogare. Et ῥογευόμενος. Stipendiarius. μισθοφόρος.

Ῥογάλια. Rogalia. Dies quibus rogæ ab Imperatore et Patriarcha populo dabantur.

Ῥόγος. Italicum. Rogo. Rogus. Pyra. Item, ῥόγιον.

Ῥοδάκινον. Malum Persicum.

Ῥοδοστάγματα. Aqua rosacea.

Ῥόθεσιν. Pro, ὁρόθεσιν. Terminus. Hinc, ῥοθεσίζειν. Terminare. Finire.

Ῥοΐδιν. Malum punicum.

Ῥόθυγον. Idem quod ῥόθεσιν. Inde etiam, ῥοθυγίζειν.

Ῥόκκα. Italicum, Rocca. Colus. ἠλακάτη.

Ῥομφαῖαι. Hastæ quas tenebant principes honoratissimi, ad latus Imperatoris stantes, qui numero quatuor erant, ex utroque latere bini, et ῥομφαιοφόροι dicebantur.

Ῥοσᾶτον. Rosatum.

Ῥόκα. Rocha. Rupes. Italicum, Roccia.

Ῥουβαδιούβας, vel potius σουβαδιούβας. Subadjuva.

Ῥούγα. Ruga. Vicus. Platea. E Gallico, Rue.

Ῥούλιον. Piscis genus.

Ῥοῦθωνα. Vide ῥουθώνια.

Ῥοῦκα. Ruca. τζίμερις.

Ῥουκανίζειν. Runcare.

Ῥούκουλον. Ruculum. Repagulum. Cornix januæ.

Ῥουμαστόν. Maturum.

Ῥοντέλλαι. Circuli. Orbiculi. E Gallico, Rondelle.

Ῥουσάλια. Panegyris post Pascha celebrari solita.

Ῥούσιος. Russus. Hinc ῥουσᾶδος. Subrussus.

Ῥοῦτα, Ruta, vel Rutta. Manipulus militum. Itali, Rotta. Alemani, Rutte, dicunt.

Ῥούφημα. Pro, ῥόφημα. Sorbitio. Haustus.

Ῥουφιάνος. Italicum, Ruffiano. Leno. Ganeo.

Ῥουχάριον. Rucharium. Differebat à vestiario.

Ῥουχῖον. sive, ῥοῦχον. Ruchum, Vestis genus. Ex idiomate Germanorum, Rock.

Ῥυγάτες, Vermiculus.

Ῥυτή. Ruta.

Ῥυγίον. Rugus.

Ῥωθώνια. sive, ῥουθώνια. Nares. μυκτῆρες.

Ῥωμανία. Imperium Orientale, sicut Constantinopolis, imperii caput, ῥώμη.

Ῥωμανίσιον. Romanense. Obex. Vectis, quo fores obserantur.

Ῥωπάκιον. Idem quod ῥῶπαξ. ῥώψ. Merx non magni momenti.

Ῥωτᾶν. Pro, ἐρωτᾷν. Rogare.

Σ.

Σαβανάκιον. Sudarium.

Σάβανον. Sabanum. Linteum.

Σαβοῦρα. Saburra. Hinc σαβουράτον, sive, σαβουρωτόν. Saburratum.

Σάγγαρον. Navigii barbarici genus.

Σαγήνα. Navigii genus.

Σαγίον. Sagum. Amiculum quodvis. Et σάγισμα, Instratum equi.

Σαγίττα, Sagitta. ὀϊστός. βέλος. Postea etiam σαΐτα dicere cœperunt.

Σαγιττοβόλον. Sagittæ jactus.

Σαγμάρια. vel, σαμάρια. Impedimenta. Sarcinæ.

Σαγμάριος. vel, σαμάριος. Sagmarius. Sellam, aut instratum ferens.

Σαγματίλιον. Sagma sellæ.

Σαγόνα. Gena. σιαγών.

Σάζειν. Æquare. Pro, ἰσάζειν.

Σαΐτα. Vide σαγίττα.

Σάκα. Equitum genus.

Σακέλη, sive, σακέλιον, aut σακέλλη, et σακέλλιον. Sacculus. Ærarium quo eleemosynas asservabant. Imperatores suo quoque ærario hanc vocem applicarunt. Ita etiam dictus fuit carcer Patriarcharum. Hinc σακελλάριος et σακελλάρις. Sacellarius. Saccularius. Sacculi præfectus.

Σακέρδος. Sacerdos.

Σακί. Saccus.

Σακίτζα. Depopulatio. Itali, Sacco dicunt. Galli, Sac.

Σακκοπήραδιον. Pera. Mantica. Legitur etiam σακκοπήραδον.

Σακκοράφιν. Subula.

Σάκκος. Saccus. Vestis erat Imperatoris; item, Patriarchæ, qui hanc sumebat tribus tantum temporibus, in festo nempe Paschatis, Pentecostes, et Nativitatis Dominicæ.

Σάκκουλον, et σακκούλιον. Sacculus.

Σακουλάκης. Sacculus.

Σάκρα. Sacra. Rescriptum, sive epistola Imperatoris.

Σάγκτος. Sanctus.

Σάκχαρ. Sacchar.

Σαλάριον. Salarium. Vide ἀλλάριον.

Σαλίβα. Teli genus.

Σαλιβάριον. Salivarium. Lupatum, quia salivam equis moveat. Hodie σαλιβάρι dicunt.

Σαλίγγαρος. Cochlea. κοχλίας.

Σαλίξ. Salix.

Σαλνίτριον. Italicum, Salnitro. Nitrum.

Σαλπίγγιον. Pro, σάλπιγξ. Tuba.

Σάλος. Saliva. Hinc σάλιον.

Σάλτζα. Italicum, Salsa. Gallicum, Sausse. Embamma. Intinctus.

Σαλτζέμα. Sal gemmæ.

Σαλωμάρι. Vide καταλόγιον.

Σαμάρι. Impedimentum. Sarcina. ἀποσκευή.

Σαμάρδακος. Samardacus. Morio. Homo ridiculus. Aliàs Samardacus est tormentum bifurcum.

Σαμάριον. Vide σαγμάριον.

Σαμιάτωρ. Samiator. Cotiarius.

Σαμιεῖν. Samiare. Acuere. Subigere.

Σὰν. Cum. Quando. Tanquam.

Σανίδας. Pro, σανίς. Tabula. Asser.

Σανός, vel σανό. Fœnum. χλόη.

Σαξιμοδέξιμον. Locus in quo repositi gladii. Nam Saxæ, sive Saxi, dicebantur breves gladii.

Σαπίζειν. Pro, σήπειν. Putrefacere.

Σάπιος. Putris. σαπρός.

Σάπων. Sapo. Item, σαπώνιον. et σαπούνιον, et σαπούνιν.

Σαράγιον. Palatium.

Σαράκον. Genus cucumeris. Citrulum officinis.

Σαρακοστὴς. Pro, τεσσαρακοστής. Quadragesimus.

Σαράντα. Pro, τεσσαράκοντα. Quadraginta.

Σαραπτάρης, sive, σαραπτάρης. Pincerna.

Σαραχόρηδες. Milites Turcici.

Σάρκα. Pro, σάρξ. Caro.

Σάρκινον. Sarcina.

Σαρμανίζα. Cunæ.

Σασμὸς. Pro, ἰσασμὸς. Æqualio.

Σατὰ. Pro, σύ. Tu.

Σατρία. Satureia. Cunila.

Σαχαρκανὸν. Sacchar Cannarum. Hinc σαχαρκανιτὸν, quod ex eo confectum est.

Σαχαροσπλήγγιον. Jecur.

Σγάφτειν. Pro, σκάπτειν. Fodere.

Σγομπὸς. Ex Italico, Gobbo. Gibbosus. ἐπίκυρτος.

Σγουρὶς. Italicum, Scuro. Obscurus. σγουρότης. Obscuritas.

Σγουροειδὴς. Qui fuscum colorem habet.

Σδουλευσίαν. Pro, εἰς δουλευσίαν.

Σεβαστοκράτωρ. Hic proximus à Despota, ab Imperatore tertius. et de eo loquentes dicebant, ἡ βασιλεία αὐτοῦ, id est, Majestas ejus.

Σεβαστὶς. Dignitatis genus.

Σεβαστοφόρος. Dignitatis nomen.

Σεβένιον. Vestimenti genus, in σεβενίου. Est autem σεβένιον, illud corticosum, quod in summa palmula enascitur.

Σεγκρίτης. Vide σεγκρήτης.

Σέδα. Sedes.

Σεδίτον. Fossatum. et καθέδρα et πραιτώριον.

Σερίκιν. Intibum.

Σειρομάστης. vel σειρομάστες, aut σειρομάστιξ. Hesychius. σκεῦός τι σιδηροῦν, ὅπερ οἱ τελῶναι πρὸς ἔρευναν ἔχουσι, λαβὴν ξυλίνην ἔχον. Item, λόγχη, δόρυ. ῥομφαία.

Σειρὰ. Pro, σειρά. Catena. ἅλυσις.

Σεῖταδες. Monachorum genus.

Σεκουνδικήριος. Secundicerius.

Σεκοῦνδος. Secundus. ὁ δεύτερος τῆς ἀξίας, ὁ δεύτερος ἐπιστάτης.

Σεκούριον, sive, σεκούρις. Securis. Dicebant item τζικούριν. τζεκούριον. τζουχούριον. de quibus infra.

Σεκρετάριος. Secretarius. Et hic idem est cum eo qui ἀσηκρῆτις alias dicebatur.

Σέκρετον. Secretum. Erat autem aliud privatarum, aliud publicarum rerum. In hoc servabantur, vel Imperialia, vel Patriarchalia.

Σέλα. Sella. Item, σελάριον dicebant, sellare.

Σελέντιον. Vide σιλέντιον.

Σεληνοδρόμια. Libri, in quibus de Lunæ cursu, ejusque prognosticis tractabatur.

Σελλαῖον. Videtur idem esse quod sellipungium, sive sellæ marsupium, in quo necessaria sibi equites reponebant.

Σελλάτον. Aplatum.

Σελίον, sive, σελλίον. Sella.

Σελλάριος. Sellarius.

Σελλιστέρνιον. Sellisternium.

Σελλοποιὸς. Sellarius.

Σελλοπούγγιον. Vide σελλαῖον.

Σελοχάλινον. Sella, et Frenum.

Σεμένα. Pro, εἰς ἐμέ.

Σεμνὸς. Hymnus, ita dictus à prima voce qua inchoabatur.

Σένατον, sive, σένατον. Senatus.

Σενάτωρ, vel σινάτωρ, et σενάτωρ. Senator.

Σενδόνι. Vide σεντόνιον.

Σεντόνι, et σεντόνιον. Sindon. Linteamen.

Σεντούκιον, sive, σεντούκιν. Arca. Hinc σεντουκόπουλον.

Σεντίνα. Sentina.

Σέρα. Sera. Claustrum.

Σεργέντης. Italicum, Sergente. Stator.

Σέρμον. Navis genus.

Σεσένα. Pro, εἰς σέ.

Σεῦκλι. Beta. σεῦτλον.

Σεσκουπόνδια. Sesquipondia.

Σευτλόριζον. Betæ radix.

Σελπιστής. Salutator. χαιρετιστής.

Σημάδι. Pignus ἐνέχυρον. Vel etiam, Signum. Et σημαδεύειν. Oppignorare, vel signare. Inde σημάδευμα. Signum. Et ἀσημάδευτος, qui notam non habet.

Σημαίνειν. Signum dare sono nolæ aut campanæ. Et σήμαντρον. Pulsatio, nolæ campanæve.

Σημειοφόρος. Signifer. Vexillifer.

Σέμεντον. Segmentum.

Σημιδία. Idem quod γροῦτα. Crusta.

Σησαμότυρον. Idem quod σησαμὶς. placenta ex melle et sesamo.

Σεστέρτιον. Sestertium.

Σιγανὰ. Tacitè. Clam.

Σιγανὸς. Tacitus.

Σιγγίλλιον, et σιγίλλιον. Sigillum. σφραγὶς.

Σιγίλλιον. Singilio. ἁπλοῖς. Vestis genus.

Σίγναρον. Arca.

Σίγνον. Signum.

Σιγνοφόρος. Signifer. Manipularis.

Σιγνόχριστον. Signum Christi, scilicet crucifixi.

Σιγοῦρος, et σιγούρος. Securus. Tutus. ἀσφαλής.

Σιδερένιος. Ferreus. Item, σιδηρένιος.

Σίδερο. Pro, σίδηρος. Ferrum.

Σιδηρόπουλλον. Ferrum.

Σιδηροπέδαι. Ferreæ compedes.

Σέζειν. Pro, σείειν. Quatere.

Σίκα. Sica.

Σίκαλις. Secale.

Σικάριον. Sica.

Σικάριος. Sicarius. Latro.

Σίλλοι. Glossæ, ἴλλοι.

Σηκώνειν. Tollere. Auferre. Ferre. Portare.

Σικώτιον. Pro, συκωτόν. Jecur.

Σικρίκος. Cursor.

Σιλεντιάριος, sive, σιλεντιάριος. Silentiarius. Horum duo ordines. Prior vilior, atque idem cum eo, qui in patriarchalibus secretis ὁ ἐπὶ τῶν σεκρέτων dicebatur, et silentium populo indicebat. Alter ordo erat longe honoratior, præeratque secretis Imperatoris.

Σιλέντιον, sive, σιλέντιον. Silentium. Pro dissertatione utebantur.

Σίλι. Sil.

Σιλίγνιον, et σιλίγνις. Siligo. Hinc σιλιγνίτης, panis siligineus.

Σίλφα. Navigii genus.

Σιμὰ. Prope.

Σιμικίνθιον. Semicinctium. Act. 19. 12.

Σιμώνειν, et σιμακοντεύειν. σιμακοντεύγειν. Appropinquare. πλησιάζειν.

Σισοχρυσοβάλλαρον. Gemma auro contra æstimanda.

Σίμπλικος. Simplex.

Σινδόνι. Pro, σινδών.

Σιντζίφιον. Zizyphum.

Σηπεῖς. Sepiæ.

Σιρομάστης. Vide σειρομάστης.

Σιστέρνα. Arca. Videtur detortum ex Cisterna.

Σιτάνιν. Cingulum.

Σιταρὶς. Pica.

Σιταρόπαρτος. Puls ex frumento. Nam πόρτος pro πόλτος dicebant.

Σίτλα. Situla.

Σίφαρος. Species tibiæ. εἶδος αὐλοῦ.

Σιφωνάτωρ. Siphonator. qui siphoni ad proram præerat.

Σκάλα. Scala. κλίμαξ. Hinc [illegible] Constantinopoli. Significat quoque scopulum sub aquis latentem. Item navale. Atque hinc σκαλιατικόν, portorium quod pro statione navium solvebatur.

Σκαλιστήριον. Sarculum.

Σκάλωμα. Ripa. ὄχθη.

Σκαλώματα. Gradus. βαθμοί.

Σκαλοφάτης. Pro, καλαφάτης. quod vide suo loco.

Σκαλπέτον. Italicum, Scarpetta. Udo. Calceus.

Σκαλώνειν. Appellere. Excendere. Hinc ἀποσκαλῶσαι. Conscendere navem. Discedere.

Σκαμάρεις. Prædones.

Σκαμνάκι. Sellula.

Σκαμνίον vel σκαμνίον. Scamnum. Dicebant etiam σκάμνος.

Σκαντάρι. Cingulum virile.

Σκαπούλιον. Scapula. Vel scapulare quoque designat.

Σκάρα. Craticula. ἐσχάρα.

Σκαραμάγγιον, sive, σκαραμάγιον, et σκαραμάγκιον. Vestis genus.

Σκάρδα. Excubiæ. Custodes. Ex Italico, Guardia.

Σκάριον. Pro, ἐσχάριον. ut σκάρα, pro, ἐσχάρα. Vide infra, σχάριον.

Σκαρμὸς. Pro, σκαλμός.

Σκαρολάχανον. Vulgatum, Scariola. Intybus sativus.

Σκατὰ. Stercus. Hinc compositum, σκατοσταμποῦλον, ampulla, sive vas ad excipiendum alvi excrementa.

Σκαύτης, Fossor. σκάπτης.

Σκέβρον. Scebrum. sive scevrum. Granarium. Horreum. Ex Alemannico, Scheur.

Σκελοπέδη. Pedica. παγίς.

Σκεθίζειν. Stimulare. Verberare.

Σκέθιν. Aculeus. Stimulus. Hinc compositum, σκεθοβέργιον. Virga aculeata.

Σκεθωτὸν. Acuminatum.

Σκεπάλιον. Teli genus.

Σκευοφύλαξ. Qui sacra Ecclesiæ vasa custodiebat.

Σκοινίον. Pro, σχοινίον. Funis.

Σκιάδι. Pro, σκιάδιον. Pileus.

Σκιανὸν. Umbrosum. Tenebrosum.

Σκίγκος. Perna. Ex idiomate Teutonico Schinke.

Σκισσάπωνον. Saponis genus.

Σκιπίων. Scipio.

Σκλάβα. Serva. Ancilla. Ex idiomate exotico. Vide σκλάβος.

Σκλαβία. Servitus.

Σκλαβῖνα. Teges. Stragulum. Ex Italico, Schiavina.

Σκλαβινία, sive, σκλαβενία. Ensis genus. Hinc diminutivum, σκλαβινίσκιον.

Σκλάβις. Vide σκλάβος.

Σκλαβώνειν, et σκλαβοῦν. In servitutem redigere. Inde σκλαβωτής.

Σκλάβος, sive, σκλάβος. Servus. Italicum, Schiavo. Gallicum, Esclave.

Σκνίδες. Urticæ. κνίδαι.

Σκοντάπτειν, et, σκοντελλεῖν. Errare. Peccare.

Σκορδαλοτρίμμα. Redemtum.

Σκόρδον. Pro, σκόροδον. Allium.

Σκορδοπράσιον. Scordium. Trixago palustris.

Σκορπίων. Scorpio. Machina bellica. Arcubalista.

Σκοτασμοῦρα. Caligo. Obscuritas. Tenebræ.

Σκότι. Jecur. Detortum ex σικώτιον, de quo supra.

Σκοτωμὸς. Cædes.

Σκουταλάτος. Scutulatus.

Σκοτώνειν. Occidere.

Σκουβίτωρ. Excubitor.

Σκουλήκι. Pro, σκώληξ. Ærugo. Vermis.

Σκοῦλκαι. Sculcæ, quasi Exculcitæ. Excubiæ. Nam κοῦλκα est Calcita, ut supra diximus. Hinc σκουλκεύειν. Explorare. Et compositum, προσκουλκεύειν.

Σκουλκάτορες, Truncatè. Pro, ἐξσκουλκάτορες. Exculcatores. Excubitores.

Σκουλλαρίκια. Pro, σχουλαρίκια. Inaures. Legitur etiam σκουλλαρίγια.

Σκουλήκιν. Pro, σκωλήκιον. Vermis.

Σκουλοπένδρες. Scolopendra.

Σκοῦλται. Auscultæ. Auscultationes. Excubiæ. Vulgò Sentinellam appellamus.

Σκουλτάτορες. Auscultatores. Excubitores.

Σκοῦπα. Scopæ.

Σκουριάζειν. Obscurare. Denigrare.

Σκουρδούλιον sive, σκορδύλιον. Piscis genus, qui aliàs σκόρδυλος, et σκορδύλη.

Σκουρτζιὰ. Scortea. Flagellum ex scorto, id est, corio, Gallicè, Escourgée.

Σκουταράτος. Scutatus, Scutarius.

Σκουτάριον. Scutum.

Σκουτάριος. Scutarius. Scutatus.

Σκουτέλλα. Scutella. Paropsis. Item, σκουτέλιον, et σκουτέλλιν, et σκουτέλλιν, et σκουτίλι, et σκοῦτλιν. Gallicè, Escuelle.

Σκουτέριος, sive, σκουτέριος. Is qui ferebat scutum ac labarum Imperatoris. Habebat autem dignitatem Marchionis.

Σκουτεύειν. Scuto defendere.

Σκοῦτλιν. Vide σκουτέλλα.

Σκουφία. Galericulus. Italicum, Cuffia. Gallicum, Coiffe.

Σκρίβας, sive, σκρίβων. Scriba. Item, præfectus satellitum Imperatoris. Et, medicus castrensis, qui milites in acie vulneratos curabat, atque olim etiam δεπουτάτος dicebatur.

Σκριμιαδίρος. Gladiator. μονομάχος. Italicum, Scrimidore.

Σκρινιάριος. Scriniarius. Chartularius.

Σκρίνιον. Scrinium. ubi chartæ Imperatoris.

Σκριπτὸν. Scriptum. Hinc σκριπτοφόρος. Scriniarius. Chartularius.

Σκρόφα. Scrophæ. Hinc σκροφίον. sive, σκρόφιον. scil. κρέας. Scrophina. Porcina.

Σκύβαλα. Magna palea.

Σκύλι. Canis. κύων.

Σκυλομάγγας. Mango canum. κυνοτρόφος.

Σκυλόπουλον. Canis. Catellus.

Σκυντίλα. Scintilla.

Σκυτάριν. Scutum.

Σκωληκομάμουλον. Vermis genus.

Σμαρίδες. Mulieres furiosæ.

Σμάχη. Pro, εἰς μάχην. in pugna.

Σμιγωτὸς. Mixtus.

Σμιά. Subito. Scribitur etiam ἰσμία.

[illegible]. Gubernator.

Σουβσιδιάριος. Subsidiarius.

Σούζυγος. Pro, σύζυγος.

Σουκαμίλαυχον. Truncatum. Pro, ὑποκαμελαύχιον. Pileolum interius, quale sub pileo gestant, senes.

Σουλάριν. Vide σολάριον.

Σουλάτος. Vide σουλδάτος.

Σολδὰς. Solidus. Italicum, Soldo.

Σολδᾶτος. Vide σουλδάτος.

Σολδίν. Stipendium. Ex Italico, Soldo.

Σολέμνιον. Solennis. Donum ab Imperatore Ecclesiis, vel militibus factum. Item, quodvis honorarium.

Σολὴ. Pro, στολή. Stola.

Σόλιον. Solium.

Σόλον. Pro, εἰς ὅλον.

Σουπερφιτζιάριος. Superficiarius.

Σουβούρβιον. Suburbium.

Σουπραβέστα. Italicum, Sopraveste. Vestis superior.

Σαρτιάζειν. Aptare.

Σουβαδιοῦβας. Subadjuva. Vide σουβαδιοῦβας.

Σούβλα. Subula. Etiam dicebant σουβλίον. Atque hinc σουβλίζειν.

Σουβλοκάλαμον. Subula. Est ὑποκοριστικόν.

Σουβρίκια. Subricula.

Σουβσέλλιον. Subsellium.

Σουγγέστιον. Suggestio. Relatio.

Σιγιλλάριον. Sigillarium.

Σούγλη, et σουγλοκάλαμον. Subula.

Σοῦδα. Fossa. Inde σούδατον. Sudatum. Munimentum valli è sudibus fieri solitum Galli vocant. Palissade.

Σουδάριον. Sudarium.

Σουκκεσσόριος. Successorius.

Σουκέστωρ, sive, σεκουέστωρ. Sequester. Hinc, σεκουεστράριος. Sequestrarius.

Σούκινον. Succinum.

Σοῦκον. Pro, σῦκον. Ficus.

Σουλδάτος, sive, σολδάτος. Miles. Ex Italico, Soldato. Quasi Solidatus. aut Solidarius.

Σουλτάνος. Sultanus. Scribitur quoque σούλτανος. Nomen dignitatis. Præfectus. Ex Arabico.

Σούλφουρα. Sulphur.

Σουμμάριοι. Summarii. Milites cohortis Comitianæ.

Σούμμους. Summus.

Σουμπητίνι. Malleus. Morbus jumentorum.

Σουνάρειν. Sonare. Canere.

Σουπερφικιάριος. Superficiarius.

Σουπερφικίον. Superficies.

Σουππέδιον. Suppedium. Scabellum pedum. Suppedaneum. ὑποπόδιον.

Σουργούλιδες. Coloni.

[illegible]. Surulorum sonitus.

Σοῦρα. Sura. Etiam in quadrupedibus.

Σουρούλιον. Instrumentum musicum. Hinc σουρουλισταί. Surulistæ.

Σουλφούρειον. Sulphureum.

Σουράνιν. Vide σουράνιον.

Σουφραγιῶν. Suffragines.

Σουφράγιον. Suffragium.

Σπαθάριος. Spatharius. Satelles.

Σπαθαροκανδιδάτος. Is qui et Spatharius erat, et Candidatus.

Σπαθαροκουβικουλάριος. Spatharius cubicularius.

Σπαθᾶς. Qui gladios facit. μαχαιροποιός.

Σπαθάτος. Spathatus. Spatha armatus.

Σπάθιον. Platea.

Σπανοδρόμος. Hispanicus cursor. Mercator qui in Hispaniam excurrit, negotiandi causâ.

Σπαρτζάρια. Linea. σπάρτα.

Σπαστρεύειν. Verrere. Comere. Ornare.

Σπαθί. Gladius.

Σπαχόγλες. Filii principum in aula Turcica ministrantes.

Σπαχογλάνοι. Inter excubitores erant aulæ Turcicæ.

Σπεκλάριος. Specularia.

Σπέκλον. Speculum. Hinc σπεκλαρικός. Specularius.

Σπεκουλάτωρ. Speculator. δορυφόρος. Δήμιος. Marc. 6. 27.

Σπεκταβίλιος. Spectabilis.

Σπέρα. Pro, ἑσπέρα. Vesper.

Σπετζιάλιος. Specialis.

Σπίκλον. Speculare.

Σπιταλεῖον. Idem quod σπιτάλι. Hospitale. Xenodochium.

Σπίτιον. Pro, ὁσπίτιον. Hospitium. Domus.

Σπινάκιον. Italicum, Spinace. Teutlomache.

Σπίλος. Babylonicum.

Σπυρί. Granum. κόκκος.

Σπιτάλι. Hospitale. Ex Aleman. Spitael.

Σπίτι. Detortum ex ὁσπίτιον, de quo suprà. domus. οἶκος.

Σπιτιακός. Familiaris. οἰκεῖος.

Σπλῆνα. Lien. σπλὴν.

Σπληνοβότανον. Herbæ genus, quæ aliàs ἄσπληνον dicitur.

Σπογγοτετράπιζο. Penicillum.

Σπόρτουλον. Sportula.

Σπουργίτης. Passer. στρουθός.

Σπρίζειν. sive, τὸ σπρίζιν. Pro, ἀσπρίζειν. Albicare.

Σαρακοστὴ. Quadragesima. Pro, τεσσαρακοστή.

Στροφίον. Peplus muliebris.

Στὰ. Pro, εἰς τὰ.

Στάβαρον. sive, σταύαρον. Sepes. Munimentum.

Σταβλίον. Stabulum.

Σταβουλάριος. Stabularius. Caupo.

Στάγγος. Stannum.

Στάγιον. Idem est quod ἑξάγιον.

Στάγνο. Stannum. κασσίτερος.

Στάγνον. Stagnum.

Στάκτη. Cinis. τέφρα.

Σταλαγματίδα. sive, σταλαγματιά. Gutta. Ψεκάδες.

Σταλαγματίζειν. Stillare.

Στάλλα. Stabulum. Ex Italico, Stalla.

Στάμαι. Statio. Domicilium.

Στάμενα. et στάμματα. Pecuniæ. Nummus.

Σταμνὶν. Pro, σταμνίς. Urna. Hydria.

Στανικὸ. Violentum.

Στάρος. Triticum. πυρός.

Στάσεις. Partes tres in quas dividitur Psalmus 118. qui est 119. secundum Hebræos. Vel, intervalla quælibet.

Στασίδιον. Locus.

Στατάρια. Stataria.

Στατήρα. Statera. σταθμός.

Στατίων. Statio. Officina. ἐργαστήριον.

Στατοῦτον. Statutum.

Σταύαρο. Vide στάβαρο.

Σταυλιτάνος. Stabularius.

Σταυλοκόμης. Stabuli comes.

Σταῦλον. sive, σταυλίς. Stabulum.

Σταυροπάτης. Perjurus. Qui fidem scripto consignatam, et crucis signo firmatam, fallit. Vel, qui jusjurandum proposita cruce datum transgreditur.

Σταυροπήγιον. Diœcesis universa Episcopi, in qua ille crucis figendæ jus habebat; et ipsa quoque fixio crucis.

Σταυροφόρος. Munus aliquod Ecclesiasticum.

Σταφίδα. Uva passa. σταφίς.

Σταφυλόκαυστον. Instrumenti genus.

Στειλειάριον. Foramen securis per quod manubrium inseritur.

Στέκειν. Stare.

Στέλνειν. et στέλνω. Pro, στέλλειν. Mittere.

Στελλιονάτον. Stellionatus.

Στέμμα. Corona. Diadema.

Στεμματογύριον. Coronæ genus, quæ propria Despotarum.

Στέρα. Pro, ὑστέρα. Uterus.

Στέρησις. Privatio.

Στερεύειν. Privare. Auferre.

Στερεῖν. Privare. Item, Tardari. Morari. Posteriorem esse. Pro, ὑστερεῖν.

Στέρξιμον. Privatio.

Στέριον. Pro, ἀστέριον. ἀστήρ. Stella.

Στεφάνη. Circulus.

Στεφανώνειν. Pro, στεφανοῦν. Coronare.

Στεθεῖον. Projectum.

Στηθάριον. Pectorale. Armatura pectoris equorum.

Στηθομέριζα. Idem quod λαθρομέριζα.

Στιμαΐζειν. sive, στιμαδίζειν. Italicum, Stimare. Æstimare.

Στιμαστάδες. Æstimatores. Censores.

Στὶν. Pro, εἰς τὴν.

Στία. Focus. Pro, ἑστία.

Στίατα. Ossa.

Στιλβίνειν. Splendere. Pro, στίλβειν.

Στιλικίδιον. Stillicidium.

Στιλπινός. Passer troglodytes.

Στήνειν. Pro, ἱστάναι.

Στιζύλον. Lignum cremium.

Στιπένδιον. Stipendium.

Στιπάδιον. Validum. ἰσχυρόν. Inde Stipulari.

Στιχάριον. Stica. Tunica. Vestis sacerdotalis. Item, diaconorum. Color illi albus.

Στιχηρὰ. Cantica certa in Ecclesia.

Στιλβίνειν. Nitere. Splendere. Vide στιλβίνειν.

Στοὰ. Suffossio. Porticus subterranea. Vulgò Gallis et Belgis, Galerie. Reperitur στοάδιν.

Στόμαν. Pro, στόμα.

Στομάχι. Stomachus. στόμαχος.

Στομομάνιον. Velum muliebre, quo os velatur.

Στὸν. Pro, εἰς τὸν.

Στορία. Pro, ἱστορία. Item, στόρισμα, pro eodem.

Στοῦπρον. Stuprum. πορνεία.

Στουφάκιον. Pampinus. Corimbus.

Στοὺς. Pro, εἰς τοὺς.

Στραβάδα. Luscitio. Vitium oculorum.

Στραβοκαλίζειν. Ineptire. Nugari.

Στραβωματιά. Curvatura. Flexus.

Στραβομουτζώνες. Qui labra habent distorta. στραβόχειλοι.

Στραβοχέρης. Qui curva manu est.

Στραγγύλιον. Stragulum.

Στραπὴ. Fulgur. Pro, ἀστραπή.

Στραποπέλεκιν. Securis anceps. Accipitur etiam pro fulmine.

Στράπτειν. Pro, ἀστράπτειν. Fulgurare.

Στράτα. Strata. Platea. λεωφόρος. Hinc παραστρατίζω. De via decedo.

Στρατηλατίκια. Insignia militaria ducum.

Στρατιῶται. Milites stationarii cum equis, quibus præerat ὁ ἀλογάτωρ. Dicti autem sunt στρατιῶται ab equis, quos στρῶτα appellabant.

Στρατοκόπος. Viator.

Στρατοπεδάρχης. Præfectus copiis militaribus.

Στρατώριον. Gallis, le montoir. Locus editior, è quo Imperatorem in equum sublevabat strator.

Στρατωρία. Straturia. Stragulæ equestres.

Στράτωρ. Strator. Qui imperatorem in equum sublevabat. Species dignitatis.

Στράφτειν. Pro, ἀστράπτειν. Fulgurare.

Στραχίδιον. Arista. Spica.

Στρέμφυλον. Pro, τρέμφυλον.

Στριγγίζειν. Clamare. Vocare.

Στρικτός. Strictus.

Στρουθοκάμιλος. Struthio. στρουθός.

Στρόμβα. Trochus.

Στρώσια. Equi strati, paratique ad excipiendum sessorem.

Στρωτὰ. Sella equestris. Ephippium.

Στύπος. Stuppa.

Συβαλτερνῶς. Subalterne. Alternatim.

Σύγκελλος. Proximus hic erat antiquitùs Patriarchæ, et successor quoque mortuo, quod tamen sub posterioribus Imperatoribus non obtinuit. Atque erant numero plures; quorum primus πρωτοσύγκελλος dicebatur. Scribitur etiam σύγγελλος, et σύγγελος.

Συγκουράτωρ. Concurator.

Συγκόριον. Avis venaticæ genus.

Σύγνεφον. Nubes. νεφέλη.

Συγχάρια. Præmia ob nuntiatam publicam lætitiam dari solita. συγχαρίκια etiam appellantur.

Σύγχλος. Herbæ genus.

Σύκωμα. Quidam morbus oculorum peculiaris. dicitur etiam σῦκον.

Σολεντάριδες. Erant inter excubitores aulæ Turcicæ. Scribitur etiam σουλεντάριδες, et σολεντάριοι.

Συμβουλάτωρ. Consiliarius. σύμβουλος.

Συμπένθερος. Consocer. Hinc συμπενθερία.

Σύμπτωμα. Accidens. Casus.

Συναξάρια. Vitæ sanctorum ac martyrum in compendium redactæ, quæ in Ecclesia coram populo legebantur.

Συναπτὴ. In Ecclesia Orientali erant variæ precationum formulæ, à diaconis pronunciari solitæ; quæ quia connectebantur, et simul pronuntiabantur, συναπταὶ simpliciter vocabantur.

Συνδρομέας. Pro, σύνδρομος.

Συνείσακτος. Mulier ascititia.

Συνεπίσκοπος. Coëpiscopus.

Συνεστῶτες. Stantes. Ita dicebantur pœnitentes, qui orantes quidem in Ecclesia stabant, necdum tamen ad Sacramentorum communionem admittebantur.

Συνθεσμός. Pactum. συνθήκη.

Συνήθεια. Salarium, vel donum ordinarium.

Σύνθρονον. Subsellium.

Συμπωλία. Equicium. ἀγέλη ἵππων.

Σύντεκνοι. Patres spirituales, vulgò, Compatres. Hinc συντεκνία.

Συντεκάριος. Pedicularius.

Σύντροφος. Comes. συνοδός. Inde συντροφία. Comitatus.

Συρίμβολος sive, συριγγοσίμβολος. Canalis subterraneus.

Σύρνειν. Pro, σύρειν. Trahere.

Συρτὰ. Quotidie in aula Constantinopolitana sternebantur septem equi, et ex eo στρῶτα dicebantur. Horum quem vellet Imperator conscendebat: reliqui sex quocunque iret circumducebantur, et συρτὰ inde appellabantur. Ita etiam alii quorumvis equitum equi vocabantur. Unde et παρασυρτάται, famuli qui equos illos ducebant.

Συρτοθηλεία. Laqueus.

Σύσκουτον. Scutorum conjunctio.

Συστατικαί. Literæ commendatitiæ.

Σφακτὸν. Capra. Hinc compositum, αἰγόσφακτον.

Σφαλάγγιον. Aranea. ἀράχνης.

Σφαμένος. Interfectus.

Σφίκλε. Pro, φίκλε: Fæx.

Σφενδοβολιστὴς. Funditor.

Σφενδόβολον. Quidquid funda ejicitur.

Σφῆκα. Vespa. σφήξ.

Σφικτούριον. Vestis aliqua interior, quæ astringi solebat. Idem videtur quod ἀναξυρίς.

Σφίγκτρα. Vis. Necessitas. ἀνάγκη. βία.

Σφουγγάριον. Spongia.

Σφραγίζειν. In Patriarchæ creatione Vocare significabat; et σφραγὶς, vocatio. σφραγίζειν etiam est, Cruce signare. Pro eodem κατασφραγίζειν usurpabant.

Σφράντζης. Franciscus. nomen proprium.

Σχαλίσματα. Ornamenta equorum Imperatorum, è margaritis et gemmis, circum collum et ponè sellam ab illis gestari solita.

Σχαρίον. sive, σκαρίον. Pro, ἐσχάρα. Basis. Nam Græcis ἐσχάρα basis dicitur. Accipitur quoque pro machina, qua recens exstructæ naves in mare pertrahuntur.

Σχάτος. Idem est quod σκατοφάγος.

Σχεδάριον. sive, σχεδάριον. Schedarium. Armarium reponendis schedis proprium.

Σχινὶ. vel σχοινὶ, quod rectius est. Restis. Laqueus.

Σχισμάδα. Segmentum.

Σχινὶ. Pro, σχοινίον. Funis.

Σχοινοπλόκιον. Funis plexus.

Σχολαρίκιον. Inauris. ornamentum muliebre.

Σχολάριοι. Scholares. Erant tanquam custodes Imperatoris, et noctu atque interdiu in aula versabantur, magnificientiæ causa comitantes in publicum prodeuntem.

Σχολαστικός. Advocatus, et patronus causarum. Et per provincias judices quoque hoc nomine dicebantur.

Σουβάριον. Supparium. Abolla.

Σολάριον. Solarium. Vel etiam tributum erat quod pro solo pendebant qui in publico ædificaverant.

Σολίον. Solium.

Σωληνάριον. Theca oblonga, ac fistulæ instar, in qua sagittæ recondebantur. A σωλὴν. canalis, tubus.

Σώνειν. Servare.

Σωπίδιν. Vide σωπίδιον.

Σωπᾶν. et σωπαίνειν. Tacere. σιωπᾶν.

Σωριάζειν. Cumulare. σωρεύειν.

Σωράκιον. sive, θωράκιον. Lorica.

Σωτῆρας. Pro, σωτήρ. Servator.

Σωτρία. Sella.

Σωθικὰ. Viscera.

T.

Ταβελλίων. Tabellio. ὁ τὰ τῆς πόλεως γράφων συμβόλαια.

Ταβέρνα. Taberna.

Ταβερνάριος. et ταβερνάρης. Tabernarius.

Ταβερνεῖον. Taberna. Hinc ταβερνίτης. Tabernarius. Caupo.

Τάβλα. Tabula. εἶδος παιδιᾶς.

Ταβλίζειν. Tabula ludere.

Ταβλίον. Tabula.

Ταβλοῦσα. Ita per lusum dicta aleatorum Dea, ἀπὸ τῆς τάβλας.

Ταβλὶς. Vannus.

Ταβλιστής. Tabulista. Aleator.

Ταβλοπάροχος. Qui tabulam lusoribus exhibet.

Ταβολέτα. Pugillares. Italicum est, Tavoletta.

Ταβουλλάριος. Tabularius. Nomen officii.

Ταβούρλον. Tympanum. Italicum, Tamburro.

Ταβρίζειν. sive, ταυρίζειν. Violentè tractare. Vim inferre. Hinc ταβρισμός. Violatio. Stupratio. Pro, ταυρισμός.

Ταγίζειν. Gustare. Edere.

Ταλιέρι. Orbis ligneus. Italicum, Tagliere.

Ταμαύτζα. Simia.

Ταμπάρον. Pro, ταππάριον. sive, ταβάρον. Penula. Chlamys. Italicum, Tabarro.

Τάνα. Id est, φάσις. Apparitio.

Τανάλια. Forceps. πυράγρα. Italicum, Tanaglia. Gallicè, tenaille.

Τάντζα. Chora. Italicum, Danza.

Ταξατίων. Taxatio. Item, Præsidium.

Ταξάτος. Miles præsidiarius.

Ταξιδάριος. Idem quod ταξάτος.

Ταξίδιον. Præsidium urbibus aut munitionibus impositum.

Ταξιδεύειν. Peregrè ire. In præsidio esse.

Ταξιώτης. Apparitor. Officialis.

Ταπεινώνειν. Pro, ταπεινοῦν. Humiliare.

Τάπλαρα. Tabularia.

Τάργη. Clypeus. Italicum, Hispanicum, etiam Gallicum.

Ταργικὰ. Clypealia.

Ταρίδες. Dromones.

Ταρίον. Ponderis genus.

Ταρκάσιον. Pharetra. Italicum, Tarcasso, sive, Carcasso. Dicitur etiam ταρκάσι.

Ταρκασοθήκαρον. Idem quod ταρκάσιον.

Τασινάριοι. Viri egregii, et selecti speculatores.

Ταβᾶς. Nomen dignitatis in aula.

Ταῦλα. Tabula. Vide τάβλα.

Ταυλώματα. Tabulamenta.

Ταυλώσεις. Tabulationes.

Ταυλωτόν. Tabulatum.

Ταυρέα. Taurea. Tympanum. quia è pelle taurina.

Ταυράριος. Taurearius. Pila.

Ταυρίζειν. Vide ταβρίζειν.

Ταφετὰ. Vestis serica.

Ταχιὰ. Manè. πρωΐ.

Ταχαΐτζιον. Citò. Velociter. Fortasse. Pro, τάχα.

Τάψι. Patina.

Τεάφι. Pro, θέαφος. Sulphur.

Τειχομάχον. Machina bellica ad muros oppugnandos facta.

Τελειώνειν. Perficere. Absolvere.

Τέμπλον. Templum.

Τερκίον. Torques.

Τένδα sive, τέντα. Tenta. Tentorium. Hinc τεντώνειν. Tentoria ponere.

Τεγγιάζειν. Consonare. Convenire. Concordare. Hinc τεγγιαστόν. Consonum. Et compositum, ἀτεγγιαστόν. Quod non est consonum.

Τέρμων, et τέρμα. Terminus.

Τερνεμέντα. Tornementa. Hastiludia.

Τερτία. Tertia. τρίτη.

Τεσσαρακοντάριοι. Milites, quorum stipendium erat aureorum quadraginta.

Τεσσαρακοστά. Quadragesima. Dies quadragesimi à morte Sanctorum, qui celebrari solebant.

Τεσσαρεσκαιδεκατῖται. Ita dicti Sabbatiani, quod non die Dominicâ, ut reliqui Christiani, sed quartâ decimâ lunâ, Pascha cum Judæis celebrarent.

Τεσσεράριος. Tesserarius.

Τεσσαμίδι. Parvum mantile.

Τεταρτηρόν. Numismatis genus à Nicephoro Phoca excogitatum.

Τέτις. Talis.

Τετράβηλα. Tetravela.

Τετράγγουρον. Cucumis.

Τετραγωνιαῖος. Quadrangulus. Vide κα-ματίας.

Τετράδα. Pro, τετράς.

Τετράδης. Quarta feria septimanarum, sive dies Mercurii.

Τετράδια. Excubiæ, quæ constabant ex militibus quatuor.

Τετραδῖται. Ita dicti Sabbatiani, quod in festo Paschatis jejunarent, cum quartâ feriâ.

Τετραευάγγελον, sive τετραευαγγέλιον. Liber quatuor Evangeliorum.

Τετρακεράτιον. Nummus pendens siliquas quatuor.

Τετραπόδιον. Mensa quadrupes.

Τετραρεία, sive, τετραρία. Machinæ bellicæ genus.

Τετράρχης. Vide φύλαξ.

Τετράσσαρον. Vide ἀσσάριον.

Τετράφυλλον. Genus pilei Imperialis.

Τετραώδιον. Hymnus magno sabbato cani solitus: ita dictus quod quatuor partibus constaret, quas ᾠδὰς appellabant.

Τεφτερτάρης. Quæstor Imperatoris Turcici.

Τζαγανῆς. Cancer. Hispanicum, Zangano.

Τζάγγαι, et τζαγγία. Tzangæ. Erant calcei, propriè Imperatorii. Hinc τζαγγαρική. ars ejusmodi calceos conficiendi.

Τζαγγάρης. Calcearius, qui tzangas pararet. Corona pretiosa. τζαγγάρος. Cerdo. σκυτεύς. Atque hinc τζαγγαρικός.

Τζαγγᾶς. Calcearius Imperatoris, cum alii τζαγγάριοι dicerentur.

Τζαγκός. Italicum, Zanco. Sinister.

Τζάγγρα. Arcus. Vide τζάγγρος.

Τζαγγράτωρ. Sagittarius, à tzangris, sive arcubus.

Τζάγγρος. Arcus. τζάγγρα etiam scribitur aliquoties. Inde μαγγανότζαγγρα.

Τζάγιος. Pro, ἅγιος.

Τζακκίζειν. Itali Saccheggiare. et Galli Saccager. Prædari. Populari. Hinc τζάκισμα. prædatio. depopulatio.

Τζάκωνες. Stationariorum militum genus. Erant autem hastati. Gestabantque tucaliones et clibania cærulea, quæ in tergo ac pectore habebant leones albos contra sese erectos.

Τζάκας. Vide τζάκωνες.

Τζαμαντάς. Pera, in qua vestes includebant.

Τζαμπίον. Italicum, Zampa. Lexicon Cyrilli. ἐπισφαλῆς, τὰ τζαμπία.

Τζαμπουνίζειν. Nugari. ληρεῖν. Hinc τζαμπουνιστής. Nugator. φλύαρος.

Τζάμπρα. Camera. Cubiculum. Hinc τζαμπρελλάνος. Camerarius. Anglicum, Chamberlain.

Τζανής. Stultus. Italicum, Zano.

Τζαξίρ. Ocreæ.

Τζαούσιος. Stipator. Satelles.

Τζαπανικός. Vide τζαπίον.

Τζαπίον, et τζάππα. Ligo. Ex Italico, Zappa. Hinc τζαπανικός. Fossilis.

Τζάρχαι. Arcubalistæ.

Τζυγίον. Pro, ζυγίον.

Τζακούριν. Vide τζικούριον.

Τζίλυμα. Solymi. Hierosolymi.

Τζιμάζω. Illudo. Decipio. Hinc, τζιμαστής. Planus. Impostor.

Τζιπουγάλι. Centrum gallinæ. Vulgo, calcia salicatris.

Τζιπούνι. Italicum, Giuppone. ἐπωμίς.

Τζίργα. Gallicum, Charge. Invasio.

Τζίρμα. Vitii vel morbi genus in avibus.

Τζίρτης. Costus. Pro, κόστος.

Τζιτλίζειν. Balbutire.

Τζιβέτιν. Vel, ζιβέτιν, Zibethum. Aromatis genus. Legitur et ζαπέτιον.

Τζίγγοι. Bohemi.

Τζιγαρίζειν. Sagam esse. Incantare. Unde ἐκτζιγαρίζειν. excantare.

Τζικάλι, sive, τζικάλιν. Olla, χύτρα. Scribitur etiam τζουκάλιον. Hinc vox composita, τζουκαλολάγηνον.

Τζιτζίκας. Cicada. τέττιξ.

Τζιτουάριον. Vulgatum, Zedoaria.

Τζία. Tibia.

Τζιβίκιν. Ricinus.

Τζιβάδα. Celox.

Τζίκνα. Cinis. τέφρα. σποδιά.

Τζικνία. sive, τζικνία. Cignus.

Τζικελός. Siculus.

Τζικούριον. Item, τζικούριν, et τζικούρι. Securis. πέλεκυς, τζουχούριν quoque scribitur.

Τζίμβλα, τζίμπλα. Glaucoma. Et, τζιμβλός. Scribitur quoque ὁ.

Τζίνα. Fraus.

Τζιντζίβερ. Zingiber. Italicum, Zenzero.

Τζίππα. Dolor veniens infra album oculi.

Τζιρεμβόλης. Canalis subterraneus, quo aqua in castella ducitur.

Τζιτράμιν. Citreum malum. κιτρίον.

Τζιτζιλιάνος. Siculus. Ex idiotismo Italico, Siciliano.

Τζίτζιρος. Nudus. E Gallico, Deschiré.

Τζίχλα. pro, κίχλα. Turdus. κίχλη.

Τζόσε. Res. Est Gallicum, Chose. Quæ enim Galli per ch, Græco-barbari per τζ proferunt, ut μαρτζάδης, Marchands, τζάμπρα, Chambre, et talia. Sed et βραβεῖον explicant. Iterum. ἀνδαλής.

Τζούλαλι. Stola Persica.

Τζουκάλιον. Olla. Hinc, τζουκαλολάγηνον. Olla et patina. Vide suprà, τζικάλι.

Τζουκνίς. Urtica.

Τζουλάφι. Genus decocti.

Τζουράκιον. Avis venaticæ genus.

Τζουρχούγκας. Exsibilator et irrisor miserorum. nam pro συρίζειν, Græco-barbari τζουρίζειν dicebant.

Τζούστρον. Ludi equestris genus. Italicum, Giostra. Hinc τζουστρίζειν. Et τζουστράτωρ.

Τζουχούριον. Securis.

Τζόχα. Tocha, sive, Toca. Calculus. Hinc τζοχαρικά.

Τζουκαλάρια, sive, τζουκαλαρεῖον. locus ubi ollæ vendebantur. τζικάλι, enim, sive τζουκάλι. aut τζουκάλι, Olla est. Vide suprà.

Τζυκανίζειν. Pila ludere. Et τζυκανιστήριον, locus in quo ludebant.

Τζυκνία. Vide τζικνία.

Τζύμβλα. Glaucoma. Inde, τζυμβλώττειν.

Τινελία. Tineola.

Τίμων. Vide τίρων.

Τίγνον. Tignum.

Τιμαριῶται. Honorati.

Τιμασία. Pro, ἀτιμασία, sive, ἀτιμία. Opprobrium.

Τιμόνι. Clavus. Temo. Italicum, Timone.

Τινὰ. Pro, τίς. Aliquis.

Τίποτες. Nihil. οὐδέν. Vel, Aliquid.

Τίρων, τήρων, sive, τύρων. Tiro. Hinc τιρωνικόν, Tironicum. Tributum, quod exigebatur in stipendia tironum.

Τιτλάριος. Titularius. Titulus. Index.

Τίτλος. Titulus, ἐπιγραφή.

Τιτλεύω. Titulum facere. Inscribere. Unde compositum, προτιτλεύω.

Τόγα. Toga.

Τοιχαρμάριον. Armarium ad parietem positum.

Τολλαμπρόν. Pro, τὸ λαμπρόν. Ignis.

Τελευτοῖν. Pro, τελευτῶν.

Τομάρι. Cutis. δέρμα. Hinc τομαρένιον. Quod è pellibus confectum.

Τοξοζώνα. Zonæ è quibus arcus gestabant.

Τοξοφάρετρον. Arcus cum pharetra.

Τοπικόν. Quod vestibuli nomine dabatur.

Τοπίτζιν. Pro, τόπος. Locus.

Τοποτηρητής. Locum tenens. Vicarius.

Τόρα. Nunc, νῦν.

Τοράτζα. Pro, τώρα ἔτζι. Ita nunc.

Τόρμα. Regio.

Τόρνε. Gallicum, Tournoy. Cantacuzenus appellat τορνεμέντα, id est, Tornamenta, sive, Torneamenta.

Τορνευμένος. Pro, τετορνευμένος. Tornatus.

Τορνέζιον. Nummi genus. Gallicum, Tournois.

Τόρτα. Italicum, Torta. Placenta. Scribebant etiam τοῦρτα. Vide infra.

Τόρτζα. Fax. Gallicum, Torche. Italicum, Torchio.

Τόσικον. Toxicum.

Τοῦβα. Tuba. Inde, τουβάτωρ. Tubator. Tubicen.

Τουβία. Tubuli. Tibialia. Hinc χαλκότουβα, de quibus infra.

Τούβουλον, sive, τοῦβλον. Tubulus. Sipho. Hodiè τοῦφλι dicunt.

Τοῦλδον. Jumenta sarcinas et impedimenta vehentia. Apud Suidam in [illegible] legitur τοῦρδον.

Τουλιπάνι. Pileus Turcicus.

Τοῦμπαι. Tumbæ. Tumuli. Colles.

Τουτέσκος. Teuto. Italicum, Tudesco.

Τοῦρδον. Vide τοῦλδον.

Τοῦρμα. Turma.

Τουρμαρχᾶτον. Turmæ præfectura.

Τουρμάρχης, sive, τούρμαρχος. Turmæ præfectus.

Τουρμαῖοι. Turmæ.

Τουρνεύειν. Itali, Tornare; Galli, Tourner dicunt.

Τουρνέσιον. Vide τορνέζιον.

Τοῦρτα. Italicum, Torta. Scribebant etiam τόρτα. Vide supra.

Τουτία. Tutia.

Τούτουμαρα. Dolus. Fraus. Insidiæ.

Τουφέκια, Tormenta bellica.

Τουφία. Tufæ.

Τοῦφλι. Vide τούβουλον.

Τραβέα. Trabea.

Τραγοῦλας. Tragula.

Τραγοῦδι, sive, τραγούδιον. Cantilena. ᾠδή.

Τράγουλλας. Hircus. Caper.

Τραγωδιστής. Theocriti Scholiastes Idyll. 7. συρικτὴν λέγει, τὸν καλῶς τραγωδοῦντα.

Τραδεύειν. Tradere.

Τραμάδα. Strues lignorum.

Τρακτεύειν. Tractare. Hinc τρακτευτής, id est, συστατής. ἐξεταστής.

Τρακτάτον. Tractatum.

Τρακτευτής. Tractator.

Τρακτορία. Tractoria. Mandatum, quod cursu publico iter facientibus dabatur à præfecto prætorii.

Τρανσλατεύειν. Transferre.

Τριανταρία. Idem quod τριακάς. Nam τριάντα est Triginta. Itali dicunt, Trenta.

Τριαντάφυλλον, et, τριακοντάφυλλον. Trentafolium. Trigintafoliorum flos. Rosa.

Τραντζαμάδελον. Vide μανάδα.

Τριπεδᾶν. sive, τριπουδᾶν. Tripudiare. Saltare.

Τρέπαγα. Navigii genus.

Τρατάρω. Italicum, Trattare. Tractare. Agere.

Τράφος. Pro, τάφρος. Fossa.

Τρέβα. Induciæ. Itali dicunt, Tregua. Galli, Trefve. Dicebant etiam τρεύα. Vide infra.

Τρεζωρέρης. Thesaurarius.

Τραμουντάνα. Italicum, Tramontana.

Τρεμουχιάζειν. Tremere. Hinc τρεμουχίασμα. Tremor.

Τρεπέτιον. Fibula.

Τρεντζέρα. Italicum, Trinchéa. Loricula.

Τρέξωμα. Curriculum.

Τρέξιμον. Cursus.

Τρεύα. Idem quod, τρέβα, de quo paulò ante.

Τριγυρεῖν, et τρίγυρα. Idem est, quod, τριγυρίζειν, de quo infrà paulò.

Τριαδικά. Hymni, sive troparia, in S. Trinitatem, quæ semper echos claudebant cum theotociis.

Τριακοντάφυλλον. Rosa. Dicebant quoque τραντάφυλλον, et τριαντάφυλλον.

Τριάντα. Triginta.

Τριαντάφυλο. Rosa. Vide τριακοντάφυλλον.

Τρίβγειν. Pro, τρίβειν. Terere.

Τριβουνάλιον. Tribunalium. Tribunal.

Τριβοῦνος. Tribunus. χιλίαρχος.

Τριβοῦτον. Tributum. φόρος. τέλος.

Τρυγονόπουλον. Pro, τρυγών. Turtur.

Τριγυρίζειν. Circumire. Hinc περιτριγυρίζειν.

Τριθέκτον. Trisexta. In Ecclesia canebantur horæ novem; quarum tertiam et sextam vocabant dictione compositâ τριθέκτον.

Τρικάβαλλοι. In imperio Orientali erant agmina fossati certis locis per regiones distributa in Monocaballos, Dicaballos, Tricaballos, et Megaloalogitas.

Τρικέφαλα. Quæ populo die Paschatis in signum lætitiæ ob resurrectionem Dei Trini a Patriarcha dabantur.

Τριλλίον. Pro, τρυλλίον.

Τριμαγγάνιον. Machina bellica.

Τριουμβεράτωρ. Triumvir. Hinc τριουμβερατωρία. Triumviratus.

Τρύπα. Foramen. ὀπή.

Τριπάγινον. Quod in tres paginas distinctum est. Vide πάγινα.

Τρίποδον. Incessus equi moderatus. Nos in nostro idiomate dicimus, Een Drieslach. Hinc τριποδίζω. Tripedo.

Τρισάγιον. Trisanctum. Hymni genus. Et quidem, ἅγιος ὁ Θεός, referebatur ad Deum Patrem, ἅγιος ἰσχυρός, ad Deum Filium, ἅγιος ἀθάνατος, ad Spiritum Sanctum.

Τριτοένατα. Memoriæ mortuorum, quæ celebrabantur tertio et nono die.

Τρετζίρον. Triremis.

Τριτράπεζον. Triclinium. Cœnaculum.

Τρόφη. Tyrocnestis.

Τριχολάβις. Volsella. Forpex. τριχολαβίς etiam scribitur, et τριχολάβιον.

Τριχόδεσμος. Fascia crinalis.

Τριῳδάριον. Triodium.

Τρίψιμον. Intritum. Farcimen.

Τριῴδιον. Canticum divisum in tres partes, quas ᾠδὰς appellabant. Sic διῴδιον, quod duas ᾠδὰς contineret.

Τρωϊάνος. Trojanus. Phryx.

Τριζαλλίδα. Pro, τριζαλλίς. gryllus.

Τρικανουχία. Gestamen aliquod capitis proprium Imperatori Constantinopolitano.

Τροπάριον. In Ecclesiâ Orientali canebantur certis diebus certi canones, quos in troparia dividebant, plerumque triginta, et nonnunquam aliquando plura, excepto uno Magno Canone, qui ducenta et quinquaginta complectebatur.

Τροπωθημένος. Versutus. Callidus.

Τρουλλίον. Trulla.

Τροῦλλα. Trulla. Dicebant etiam τροῦλλος, et τροῦλλον.

Τρουλλωτόν. Trullatum.

Τρουμπέτα. Italicum, Trombetta. Tuba. σάλπιγξ. Et τρουμπετάρης. Trombettiere. Tubicen. σαλπιγκτής.

Τρύπα. Præfurnium. Os furni.

Τρυφερότητα. Mollities. Pro, τρυφερότης. Vide μαλακτικεία.

Τρυγλίτης. Passer.

Τρυπᾶν. Vulnerare.

Τύμβολος. Tumulus. Tumbula.

Τυμπάνια. Pilea mulierum Constantinopolitanarum tympani formam referentia.

Τυπικά. Psalmi 102. et 145. quos per vices die Dominico in officio divino chorus canebat.

Τυπάνιον. Pro, τύπανον.

Τυραγνία. Pro, τυραννίς. Cruciatus. Dolor. Anxietas.

Τυρί. Caseus. τυρός.

Τυρινή. Septimana eadem, quæ τυροφάγος.

Τυροβόλιον. Scholiastes Theocriti Idyll. 11. ταρσοί, τὰ πλεκτὰ λεγόμενα τυροβόλια.

Τυρόγαλον. Serum lactis.

Τυροφάγος. Septimana quæ sequebatur τὴν ἀπόκρεω.

Τύρων. Vide τίρων.

Τῦφα. sive, τοῦφα. Tufa.

Τυφλάδα. Cæcitas.

Τυφλώνειν. Pro, τυφλοῦν. Occæcare.

Υ.

Ὑβρισία. Injuria. ὕβρις.

Ὑγρόπισσον, sive, ὑγρόπισσον. Liquida pix. variè scribitur, modò ὑγροπίσσα, modò ὑγροπίσσιν quoque.

Ὑδρομάστης. Qui aquæ lustrali in vestibulo templi præfectus ineuntes exeuntesque aspergebat.

Ὑδροσάτον, sive, ὑδρορροσάτον. Aqua Rosea. Scribitur etiam truncatè ῥοσάτον. Vide suprà.

Ὑαλοπίζειν. Oculos quasi vitreos habere.

Vitium in accipitribus. Ipsum vitium ὑλιστὸ dicitur.

Ὑἱότης. Filiatio. Vox quâ appellabantur laici, aut inferioris ordinis clerici.

Ὑπαγκώνιον. Cubital. Succubitaneum.

Ὑπανδρεύματα. Matrimonium. Conjugium.

Ὑπαπαντὴ, sive, ὑπαντὴ. Festum Occursus, quod in Ecclesiâ Occidentali Purificationis appellatur.

Ὑπάτια. Nummi Consulares. Hic mos fuit. Consules initio magistratus sui pecunias in populum spargebant. Græci recentiores ὑπάτια. sc. νομίσματα appellabant.

Ὑπεκλογεύς. Qui Imperatoris partes in ecclesiasticis rebus obibat.

Ὑπερπάσσαγον. Quasi Superpassagium. Locus per quem necessario transitur.

Ὑπέρπλεον. Respondet Gallico, *Surplus*. Est autem tributi genus ab Alexio Comneno excogitatum exactumque.

Ὑπέρπυρον. Nummi genus. Hesychius femininam esse dicit. ὑπέρπυρα, ὑπέρπυρον.

Ὑπέρτιμον. Tributi genus ab Alexio Comneno institutum.

Ὑπέρτιμος. Titulus Metropolitani.

Ὑπόβολον. Annulus. nempe qui in sponsalibus arrabonis vice dabatur.

Ὑπογονάτιον. Quod genibus substernebant preces facturi. Etiam ἐπιγονάτιον, et γονατικὸς nuncupabatur.

Ὑποδηματάριος. Calceamentarius. Caligarius.

Ὑποδοχάριος. Auxiliator.

Ὑποθηκάριος. Hypothecarius.

Ὑπομηριοφέμινον. Subfeminale.

Ὑποκάμισον. Subucula. Hodiè ποκάμισον dicunt. Interula. χιτών.

Ὑπομονεύειν. Pro, ὑπομένειν. Ferre.

Ὑπομνηματογράφος. Hic perscribendis commentariis vacabat, eratque duplex: in palatio unus, alter in Ecclesia.

Ὑπονυμφίς. Paranympha.

Ὑποπίπτειν. Hoc facere dicebantur pœnitentes, qui à communicatione exclusi stabant intra Ecclesiam post suggestum, et exibant cum Catechumenis.

Ὑποσελλαρικός. Subsellaris. Sellam portans.

Ὕσκα. Hispanicum, *Hyesca*. Fomes. Ignitabulum.

Ὑστερὰ. Extremum. ἔσχατον.

Ὑστερούτζικος, Posterior. Tale est, μικρούτζικος. Parvus.

Ὑψιστάριος. Sectæ genus. Hesychius. ὑψιστάριοι, αἵρεσις ὡς φασὶ τὸν ὕψιστον σεβόμενοι.

Ὑψόνειν, sive, ὑψώνειν. Elevare. Extollere.

Φ.

Φάβα. Faba.

Φαβρικήσιος. Fabricensis. Vide φαμπρικήσιος.

Φάβρικα. Fabrica.

Φαγόνι. Dolium.

Φαγὶ. Esca. Pabulum.

Φαγίν. Mensa.

Φαγονέρης. Dominus helluo. In convitio dicebatur.

Φακύλιον. sive, φάκυλλος. Phacella. Marsupium. Uber. Sinus.

Φαινούκλιον. Fœniculum.

Φάλαρις. Fulica. λάρος.

Φακιόλιον. sive, φακίολον, aut φακιόλιον. Pilei genus.

Φάκλα. Facula.

Φάκρι. Cohortis Turcicæ nomen.

Φάκτον. Factum.

Φακτωνάριος. Factuarius.

Φαλλά. Error.

Φαλλίζειν, sive, φαλλεῖν. Fallere. Errare. Ex Italico, *Fallire*.

Φαλκίδιον. Falcula.

Φαλκίμενον. Farcimen. Est autem Farcimen, et φαλκίμενον, morbi genus, in jumentis.

Φάλκας. Falx.

Φάλκων, et φαλκώνιον. Falco.

Φάλσον. Falsum. Hinc φαλσία. Falsitas.

Φαλσεύειν. Falsare. Corrumpere.

Φαμηλία. sive, φαμιλία. Familia.

Φαμιλιαρικόν. Æs quod familiæ alendæ nomine dabatur militibus.

Φαμιλιάρις. Familiaris. Et φαμιλιαρῶς. Familiariter.

Φαμινάλια. sive, φημινάλια, aut φεμινάλια. Feminalia. φιμινάλια etiam scribitur.

Φάμωσα. Famosa. Libelli famosi.

Φανάρι. Laterna. λαμπτήρ.

Φάνερον. Speculum.

Φανερώνειν. Manifestare. Pro, φανεροῦν.

Φαντίνα. Virgo.

Φαραγγίζειν. Præcipitare. Detrudere.

Φαράκλωμα. Pro, φαλάκρωμα.

Φάρας. Equus generosus.

Φαρδορώθονος. Qui est latis naribus.

Φαρδὺς. Latus.

Φασκία. Fascia.

Φασκιώνειν. Fasciare. Fasciis involvere.

Φασσόστηθος. Qui palumbi pectus habet.

Φαβρικά. Fabrica.

Φαμπρικήσιος. sive, φαβρικήσιος. Fabricensis. Cedrenus. φαβρικήσιοι, οἱ τῶν ὅπλων δημιουργοί.

Φεγγάρι. sive, φεγγάριν, aut φεγάρι. Luna. σελήνη.

Φελείλα. Virgo.

Φελοῦγα. Vas ligneum.

Φέλλα. Vide φίαλα.

Φέλτρον. Feltrum, sive, Filtrum. Italicum, *Feltro*.

Φελιάζειν. Congregare. Convenire. Hinc φελιαστής. Conveniens.

Φελόνης. Penula. Pallium sacerdotale. Detortum est ex φαινόλης, transpositis et commutatis literis. Item, φελόνιον dicebant.

Φεμέλιον. Fundamentum.

Φενούκλον. Fœniculum.

Φεντία. Pro, ἀφεντία. αὐθεντία. Auctoritas.

Φέντρια. Pro, ἀφέντρια. Domina.

Φερετζὲ. Vestis Zanachi, sive τζαμαρίον, exterior.

Φερμάλλα. Pro, φερμέλλα.

Φέρνειν. Ferre. Pro, φέρειν.

Φερούλα. Ferula.

Φηκάρι. sive, θηκάρι. Theca. Vagina.

Φευγιό. Fuga. Exilium.

Φίσκλα. sive, φίσκλα. Fucula. Pus. τρὶξ [illegible].

Φημινάλια. Feminalia. Vide φαμινάλια.

Φθεῖρα. Pro, φθείρ. Vermiculus.

Φθειριάρης. Ricinosus. Pediculosus. Legitur etiam φθειράρης.

Φιαμέττα. Italicum, *Flametta*. Flammula. Igniculus.

Φίβλα. Fibula.

Φιβλατώρα. Fibulatore.

Φιβλατώριον. Fibulatorium.

Φιβλίον. Fibula.

Φιβλοῦν. Fibulare.

Φιγέρταλας. Equile.

Φιδεϊκόμισσα. sive, φιδεικόμμισσα. Fideicommissa.

Φιδεικομμισσάριος. Fideicommissarius.

Φίδι. sive, φίδιν. Corruptum ex ὀφίδιον. Anguis. ὄφις.

Φικάριον. Theca.

Φιούρκλα. Furca tricuspis.

Φιλά. Fibula. φιλά. Oculus cui fibula inseritur. Vide φίβλα.

Φιλαμαλλεῖν. Ornare. Comere. Verrere. Postea dixerunt etiam φλαμαλλεῖν, φρουμαλλεῖν, et φουρμαλλεῖν. De quibus singulis infra suo loco.

Φιλίβλιον. Vide φίβλιον.

Φιμινάλια. Feminalia.

Φιάλα. Ampulla. φιάλη.

Φίσκος. Fiscus. Hinc ἀποφισκεύειν. Confiscare.

Φισκοσυνήγορος. Fisci advocatus.

Φίστουλα. Fistula.

Φιτζοπαίγνιον. Pythiorum ludus.

Φλιμπεῖν. Stillare. Fluere. Dicebant etiam φλίμπειν.

Φλαβέλλιον. Flabellum.

Φλαγέλλιον. Flagellum.

Φλαγελλοῦν. Flagellare.

Φλαγγίον, sive, φλαγγίον. Itali, *Fianco*. Galli, *Flanc*.

Φλαμίγγος. Flander. Italicum, *Flammenco*. Sic φλαμμιόν, pro eodem.

Φλαμουλάριος. Flamularius. Signifer.

Φλαμουλίτζιον. Flammulum.

Φλάμουλον. Idem quod φλαμουλίτζιον, nisi quod illud est ὑποκοριστικόν.

Φλαμμουράριος. Item, φλαμμουραρίος. Flammularius.

Φλάμουρον. Flammulum.

Φλάσκα. Italicum, *Fiasco*. Œnoforum. οἰνοφόρος. Idem est, φλασκίον. Item, φλάσκιον dicebant.

Φλέβα. sive, φλέβα. Vena. φλέψ.

Φλεμόνιν. Flemen.

Φλαμαλλεῖν. Verrere. Comere. Ornare.

Φλυκτίς. Pustula.

Φλοῦδα. Circulus latus vimineus.

Φλουμπέττα. Fibula.

Φλωρίον. Florenus. Italicum, *Fiorino*. Hodie φλωρὶ dicunt.

Φοβέρα. Minæ. Terror. Item φοβέρισμα.

Φοβιτσιάρης. sive, φοβητσιάρης. Timidus. Meticulosus. δειλός.

Φοβιτζίασμα. sive, φοβητζίασμα. Timor.

Φοιδερατικόν. Fœderaticum. Stipendium fœderatorum.

Φοιδεράτοι. Fœderati. Militum genus.

Φόλα. sive, φόλλα. Follis. Obolus. Scribebant quoque φόλλις, et φόλις. sive, φόλλις, indifferenter. Dicebatur etiam φόλλις, tributum à Constantino Magno impositum, quod pro facultatibus suis solvebant viri clarissimi.

Φύλλιον. Herbæ genus. Videtur esse Italorum, *Foglia molle*, quæ Latinis Beta. Legitur etiam ἰφύλλιον.

Φονδάματα. Fundi.

Φονευμένος. Interfectus.

Φονιάς. Homicida.

Φορά. Vices. μία φορὰ. Semel. ἅπαξ. Iterum πόσαις φοραῖς. Quoties. ποσάκις.

Φορέματα. Gestamina. Vestes. Item φορεσίαι.

Φορμάτα. Formula. Sententia mortis.

Φορμοῦλλα. Formula.

Φόρος. Forum.

Φορτικός. Coactus. βεβιασμένος.

Φορτώνειν. Onerare. φορτίζειν.

Φόσσα. Fossa. Dicebant etiam φοσσίον.

Φοσσεῖν. Fossare. Fossam facere.

Φοσσατεύειν, sive, φουσσατεύειν. Exercitum ducere. Bellum gerere.

Φοσσατικῶς. Instar exercitus. Militariter.

Φοσσάτον. Fossatum. Exercitus. Castra fossâ munita. Posteà etiam φουσσάτον dixerunt.

Φοτιά. Ignis. πῦρ.

Φουγιέστα. Plagiola.

Φουσάλιαλλα. Genus lusus.

Φούσκα. Gena.

Φουτίλα. Ancilla. Virgo. Et φουτίλλα etiam legitur.

Φούκαρι. Fucus.

Φουκᾶς. Potus genus.

Φοῦντα. Mensuræ genus.

Φούλλα. Laqueus. Hinc φουλλάζειν. Strangulare: cave confundas cum φουρκίζειν, quod est, in furcam agere.

Φοῦλκον. Germanicum, *Volck*, populus.

Φουλλάρειν. Ferire. Obterere. Calcare. E Gallico, *Fouller*.

Φουμίζειν. Celebrare. Hinc φουμιστός. Clarus. Celebris.

Φούμωσος. Fumosus.

Φούνδα. Funda. Ventrale. Ventrile. Vel etiam marsupium.

Φοῦνδος. Fundus.

Φουρδελλίσιν. Purum putum Gallicum, *Fleur de lis*. Lilium.

Φοῦρκα. Furca.

Φουρμαλλεῖν. Vide φλαμαλλεῖν.

Φουρκάτα. Furcata.

Φούρκισις. Furcæ supplicium.

Φουρκίζειν. In furcam agere. Furcæ supplicio afficere.

Φουρκίον. Furcilla.

Φοῦρναξ. Furnax.

Φουρνάρις. sive, φουρνάριος. Furnarius. Pistor. ἀρτοποιός.

Φουρνιστός. Furno coctus.

Φουρνικόν. Furni instar habens. Laqueatum. Cameratum.

Φοῦρνος. Furnus.

Φοῦσκα, et φούσκα. Posca. φοῦσκα δέ ἐστιν ὄξος καὶ ὕδωρ θερμὸν, καὶ ἐκ δίς. Corona pretiosa. Vesicam interpretatur.

Φουστολόγια. Glossæ Græco-barbaræ. κατήγορος. καταλαλεταί. καταλαλευτάδες. ἢ φουσκολόγοι, ἢ κακολόγοι.

Φουσκώνειν. Fuscare. Offuscare. In Turco-græciâ Crusii legitur. ἐφούσκωσεν ἡ θάλασσα, Intumuit mare.

Φουσσάτον. Vide φοσσάτον.

Φουστάνι. Italicum, *Fustagno*. Gallicum, *Futaine*.

Φούστις. Biremis. Italicum et Turcicum, *Fusta*.

Φουτρής. Carnifex. Gallicum, *Bourreau*.

Φοῦχτα. Manubrium.

Φρὰ. Italicum, *Fra*. Frater.

Φραγγελίζειν. Flagellare.

Φραγγέλλιν. sive, φραγγέλλιον. Flagellum.

Φραγγελίτης. sive, φραγελίτης. Lictor. ῥαβδοῦχος.

Φραγγελλοῦν. Flagellare.

Φραγμὸς. Sepes.

Φραντζάζειν. Scabie Gallicâ laborare.

Φράχτι. Idem quod φραγμὸς. Sepes. φραγμός.

Φραυδάτωρ. Fraudator.

Φραμινουραῖος. Italicum, *Fra Minore*. Minorita.

Φρένησις. Pro, φρόνησις. Prudentia.

Φρένιμος. Prudens. φρόνιμος.

Φρησάνι. Crassum cribrum.

Φρέρης. Gallicum, *Frere*. Frater.

Φρῦδι. φρύδιν. Pro, ὀφρύδιον. Supercilium. ὀφρύς.

Φρονιμάδα. Prudentia. φρόνησις.

Φρόνος. Pro, θρόνος. Sella.

Φρυγία. Herbæ genus.

Φρύδιον. Pro ὀφρύδιον. Supercilium. Hinc detortum φρῦδι, de quo paullò ante.

Φτέρνα. Perna. πτέρνα.

Φτερνιστήρ. Calcar. πτερνιστήρ. In Turco-græciâ quoque Crusii invenio, φτερνιστέρια. Calcaria.

Φτερό. Penna. πτερόν.

Φτερύγες. Alæ. πτέρυγες.

Φθονία. Abundantia. ἀφθονία.

Φτίον. Auris.

Φτιάνειν. sive, φτιάζειν. Facere. Parare.

Φτιασίδι. Fucus. φῦκος.

Φυάλιον. Velum. Apud Codinum semper φυάλιν legitur.

Φυλάγειν. Custodire. Cavere.

Φυλακάρης. Custos carceris.

Φυλακώνειν. Carceri includere.

Φυλακτάδες. Custodes.

Φύλαξ. Hic in militiâ erat postremus exercitus, et quasi ejus custos. et τετράρχης quoque, et οὐραγὸς dicebatur. Nominabatur item ὀπισθοφύλαξ, et [illegible].

Φυλλυρέα. Tilia. Pro, φιλύρα.

Φυλαχτοκάλαμο. Theca cochlearis.

Φύλον. Pro, φύλλον. Folium.

Φυσιανίζειν. Est φυσιλογεῖν.

Φύσιμαν. Pro, φύσημα. πνεῦμα. ἄσθμας.

Φισκίνα. Depravatum ex πισκίνα. Piscina.

Φουτρεῦν. Torquere. Cruciare. Dolere. Occidere. Inde φουτρῆς. sive φουρτρῆς, quod carnificem interpretatur Corona pretiosa.

Φωκάδιον. Myrotheca.

Φωλίτζα. Nidus.

Φωνάξιμον. Strepitus. Clamor.

Φωνίτζα. Pro, φωνή. Vox.

Φωταγωγικόν. Preces pro illuminatione.

Φωτίζειν. Baptizare: et φωτισμός. Baptismus.

X.

Χαβιάρι. Salsamentum.

Χάβος, et χάμος. Capistrum. Frenum.

Χαλασμένος. Destructus. κατεστραμμένος.

Χαλιφᾶς. Dignitatis genus inter doctores Turcarum.

Χαλκέας. Faber. χαλκεύς.

Χαλκότουβον. Æneum tibiale.

Χαμαιζίαλον. Instrumenti Musici genus.

Χαμαικεραία. Soboles cervi.

Χαμαιπετάδες. Avium genus.

Χαμηλὸ. Imum. χθαμαλὸν.

Χαμηλοπτερυγισμένος. Timidus.

Χαμοβούνιον. Colliculus.

Χαμογελῶν. Subridens.

Χάμος. Vide χάβος.

Χανάζειν, et χαινάζειν. Diducere. Aperire.

Χαρτάκιον. Arca. Scrinium.

Χάντρες. Murenulæ in Margaritis.

Χαοῦν. In chaos convertere. Obscurare. Confundere.

Χάραγμα. Moneta. Pecunia.

Χαράτζιον. Tributi genus.

Χαρίζιν. vel potius χερίζιν. armilla.

Χαρζάνιν. sive, χαρτζάνιν. Scuriata. Lorum.

Χαριστικάριος. Præbendarius.

Χαριστική. Præbenda.

Χαρτάριον. Gallicum, Quartier. Scutulum quadratum.

Χαρτιατικόν. Tributum pro chartis institutum à Nicephoro Logothetâ.

Χαρτίον. Idem quod χαρτάριον.

Χαρτόπουλλον. Chartula.

Χαρτουλλάριος. Chartularius. Scriniarius. Erat autem chartulariorum ordo triplex. Hic in ecclesiâ, ille in palatio, iste in exercitu occupabatur.

Χαρτοφύλαξ. Sigilli Patriarchalis custos, quod etiam in pectore gestabat. Sub se habebat τὸν ὑπομνηματογράφον, qui illo vel absente, vel morbo impedito, signabat.

Χάσδιον. Pileum, χασίδιον etiam scribitur.

Χασμαχιάζειν. Hiare.

Χασνατάρης. Ærarii præfectus.

Χειμωνιατικός. Hiemalis.

Χεῖρα. Pro, χεὶρ. Manus.

Χειροβολίστρα. Balistæ genus. Falarica.

Χειρόβολον. Manipulus.

Χειρολάβη. Manubrium.

Χειρομάγγανον. Machinæ genus.

Χειρομάνικον. Manica.

Χειρόμυλον. Manualis mola. Vocatur χειρομύλη apud Xenophontem. Et χειρομύλιον apud Dioscoridem.

Χειροσίφωνον. Manualis sipho, ad jaculandum ignem.

Χερίστιν. vel potius χειρίστιν. Manica.

Χειροτονία. Ordinatio Ministri alicujus sacrorum.

Χειρόψελλον. Inter arma navalia ponit Basilius.

Χελάνδιον. Navigii genus.

Χεύειν. Fundere.

Χέρα. Pro, χεὶρ. Manus. Item χέριον.

Χερίκιον. Armilla. περιχείριον.

Χερβολιά. Idem quod, χειρόβολον, de quo paullo ante. Hinc χερβολιάζειν.

Χερμάντιλον. Mantile.

Χερνιβόξεστον. Malluvium politum.

Χερούλι. Manubrium.

Χελίκαρον. Pro, γελίκαρον. Fœnum Græcum. Veteres dicebant, αἰγόκερας.

Χηβάδιον. Ostrei genus.

Χῆνα. Anser. χήν.

Χηνία. Herbæ genus.

Χηνοπλουμάτον. Lectus anserinis plumis refertus.

Χῖνος. Pro, ἐχῖνος. Echinus.

Χιλιοστὰς. Pro, χιλιοστύς. Millenarius numerus.

Χισᾶρος. Qui est æqualis ponderis.

Χισίχας. Aquila.

Χλεμιντρίζειν. Pro, χρεμετίζειν. Hinnire.

Χλιανίσκειν. Pro, χλιαίνειν.

Χλιαροφούχιον. Tepidarium.

Χλωροσαῦρα. Lacerta.

Χναρίν. sive, χναρίον. Planta pedis. Vestigium. Pro, ἰχνάριον. sive, ἴχνιον.

Χνοῦδι. Pro, χνοῦς. Glossæ. ὁ χνοῦς καὶ τὸ λεπτότατον τῶν ἀνθρώπων. τὸ χνοῦδι. καὶ τὸ ὑφηλότατον τῶν ἀχύρων.

Χοιρομάνδριον. et χοιρομάνδρα. Hara.

Χολιάζειν. Irasci.

Χοντζίτιον. Ratio. Italicum, Conto. Gallicum, Compte.

Χόντζας. Præceptor.

Χοντρός. Crassus. Hebes. Hinc χοντροσύνη. Crassities.

Χοράφιον. Campus. ἀγρός.

Χώρις. Pro, χωρίς. Sine.

Χορτάνω. et, χορτένω. Pro, χορτάζω. Implere. Saturare.

Χορταράκιον. Gramen.

Χορτένω. Vide χορτάνω.

Χοσιάριος. Effossor parietum. Latro, Prædo.

Χοτζάς. Tripes.

Χουζίον. Fundibula. Machinæ bellicæ genus.

Χουμέλιν. Potio ex melle.

Χουχλιάρι. sive, χουχλιάριον. Italicum, Cucchiaro. Cochlear. ὀβελίς.

Χοχλάζειν. Movere. Concutere. Turbare.

Χοχλάστις. Fuligo.

Χοχλίας. Limax. κοχλίας.

Χρώμιον. Color.

Χρειαστής. Qui usui est. Minister.

Χρησιμευτής. Utilis. χρήσιμος.

Χρυσικόν. Salarium, quod cujusque ecclesiæ sacerdotibus certæ domus iis deputatæ solvunt.

Χρόνος. Annus.

Χρυσανίτης. Lapis Lydius.

Χρυσάργυρον. Tributi genus, quod pro suis pariter et brutorum animalium excrementis dare homines cogebantur.

Χρυσάφι. Aurum. χρυσός.

Χρυσεψητεῖον. sive, χρυσοεψητεῖον. Fornax in qua aurum coquitur, et conflatur.

Χρύσινος. Aureus Nummus.

Χρυσόβουλλον. Aurea bulla.

Χρυσογαίτανον. Vide γαιτάνιον.

Χρυσογράφος. Auriscriptor.

Χρυσοψητεῖον. Vide χρυσεψητεῖον.

Χρυσόκλαβον. Auriclavum. Aureis clavis ornatum. Hinc χρυσοκλαβαρικόν. Idem est χρυσοκλαβάριον, quod χρυσοκλαβάρι etiam scribitur.

Χρυσόξυλον. Scholiastes Aristophanis. Θάψος. ὅπερ παρ' ἡμῖν χρυσόξυλον λέγεται.

Χρυσοπάλις. Herbæ genus.

Χῦμα. Ita appellabatur allocutio latronis ad Christum in cruce facta.

Χύνειν. Fundere.

Χωνί. Infundibulum.

Χωραφόβρυσις. Fons rurestris.

Χωργιάτης. sive, χωριάτης. Rusticus.

Χωρεπίσκοπος. Episcopus regionalis. Erant autem archidiaconi. Postea ἔξαρχοι dici cœperunt. Licebat autem illis ordinare Lectores, Subdiaconos, et Exorcistas: sed non Presbyteros, aut Diaconos.

Χωριατοσύνη. Rusticitas.

Χωριόπουλλον. Regiuncula. Vicus.

Ψ.

Ψαλίδι. Forceps. ψαλίς.

Ψαραγγία. Piscarium.

Ψαρᾶς. Piscator. ἁλιεύς. Item, ψαράρης, sive ψαρέας. Et ψάρι. sive, ψαρίν. Piscem. Item, ψαρᾶν.

Ψαρίσματα. Piscatio.

Ψαρεύειν. Piscari.

Ψαρόπουλλον. Pisciculus.

Ψέμα. sive, ψεῦμα. Mendacium. ψεῦδος. Hinc ψεματάρης. ψεύστης. Et ψεματαρικός. Item, ψεματικός.

Ψένω. Vide ψήνω.

Ψευδοσάτανον. sive, ψευδίσατον. Rigaltius interpretatur, Faulx planché.

Ψευδόπορτον. Falsæ fores. Galli. Fausse porte. ψευδόθυρον.

Ψηλὸς. Pro, ὑψηλός. Inde ψηλώνειν, pro ὑψηλοῦν. Et ψήλωμα.

Ψιμόπωρον. Autumnus, ὀπώρα.

Ψένειν. sive, ψήνειν. Coquere.

Ψαφίον. sive, ψαφί. Rostrum avis.

Ψηκώνειν. Pro, ὑψώνειν. Inde, ψήκωμα.

Ψίσον. Pro, ὕψισον.

Ψιλοκαμωμένον. Tenuiter laboratum. Tenue.

Ψηλώνειν. sive, ψηλόνειν. Pro ὑψηλοῦν. Attollere.

Ψημένον. Tostum. ὀπτημένον.

Ψωμοπωλεῖον. Locus in quo panes venduntur.

Ψωμάζυμον. Panis azymus.

Ψυλλίτσα. Pro, ψύλλα. Pulex.

Ψυχάρια. Animalia. Servuli. Hinc ψυχαγωγός, pro plagiario.

Ψυχίτζα. Pro, ψυχή.

Ψυχικόν. Eleemosyna.

Ψωμί. sive, ψωμίν. Panis.

Ω.

Ὀμώνειν. Jurare. Pro, ὀμνύειν.

Ὠμοφόριον. Humerale. Vestis patriarcharum, et episcoporum.

Ὠοτίς. Corona pretiosissima Irenes, quam ei conjux Joannes Ducas Imperator ex ovorum proventu dabat.

Ὧραι. Horæ Ecclesiasticæ. Nempe tertia, sexta, nona, diluculum, et vespera.

Ὥρα μαί. Italicum, Hor mai. Jam.

Ὠράριον. Orarium. Diaconi erat, et sacerdotis, ἱματισμὸς τοῦ ἱερατεύοντος: quod quia etiam χειρόμακτρον dicunt Græci, Isidorus quoque vertit, Manuale. Gestabatur autem in humero, et eo quidem sinistro.

Ὡριάριος. Horrearius.

Ὡριόν, et ὡρεῖον. Horreum. Penus.

Ὡσάν. Veluti, Quemadmodum.

INDEX VOCABULORUM

QUÆ IN

JOANNIS SCAPULÆ

LEXICO EXPLICANTUR.

Numerus paginam denotat: *literæ* a, b, c, columnas, primam, secundam, tertiam, indicant; *cum d.* significat, cum derivato, aut, cum derivatis; *in c.* in compositis. Quæ simpliciter habent *in*, sequente Græca voce sive simplici sive composita, inter ejus derivata sunt quærenda.

Prima litera dictionis, ad quam Lector remittitur, si fuerit majuscula, indicat, dictionem primum in sua classe locum tenere.

Vocabula quæ in hoc indice tractantur, pro primitivis censebuntur, si eorum literæ fuerint grandiusculæ.

Investigaturus composita, ordinem alphabeticum observabit.

Alia quædam huc pertinentia vide circa finem epistolæ ad Lectorem.

Verba, quæ huic editioni accesserunt, suis quæque signis distinguuntur; de quibus vide Præfationem.

A.

A 1. a
᾿A. ῎A. ῞A. ῍A ῏A. ῝A ᾶ. 1. a. b
¶ Ἀάατος 86. a
ἀαγὴς 18. b
ἀαδὴς 241. b. c
ἈΑ'ΖΩ, cum d. 1. b
? Ἄαμαι ? 92. b
ἀανὲς 67. c
ἄαπτος 71. a
ἀάσκω 83. c
ἀασμὸς 1. b
ἀάσχετος 227. b
ἄατος 86. a
ἀάτω ib.
¶ ἀβαθὴς 92. c
ἀβακέω, ἀβακήμων, ἀβακίζω, cum. d. ib.
ἀβάκιον, ἀβακίσκος, in Ἄβαξ 1. b
ἀβάκχευτος, in c. ex Βάκχος 97. a
ἈΒΑ'ΑΡ 1. b
ἀβάλη 1. b
ἌΒΑΞ, ἀβάκιον 1. b
ἄβαπτος, cum d. 103. b
ἌΒΑΡ 1. b
ἀβαρὴς 104. b
ἄβαρις 104. a
ἀβασάνιστος, cum d. 104. c
ἀβασίλευτος, cum d. 105. a
ἀβάσκανος, cum d. ib.
ἀβάστακτος, cum d. 105 b
ἄβατος 95. a
ἄβαφος 103. b
ἀβδέλυκτος 106. a
ἀβέβαιος, cum d. ib.
ἀβέβηλος 106. c
ἀβελτεροκόκκυξ 329. b
ἀβέλτερος, cum d. 106. c
ἀβίαστος, cum d. 107. a
ἄβιος 107. a. c
ἀβίωτος, cum d. 108. a
ἀβλαβὴς, cum d. 108. c
ἄβλαπτος ib.
ἀβλαστὴς, ἀβλαστέω, cum d. 109. c
ἄβλαυτος 109. b
ἀβλεμὴς, cum d. ib.
ἀβλεπὴς ib.
ἀβλεφὴς, cum d. ἀβλεφία ib.
ἀβλεπτέω ib.
ἀβλὴς, ἄβλητος 101. c
ἀβληχὴς 110. a
ἄβληχρος, cum d. ib.
ἀβοήθητος, cum d. 111. b
ἀβόητος, ἀβοητὶ 111. a
ἀβολέω, ἀβολήτωρ, cum d. ἄβολις 102. a
ἀβοσκὴς 113. a
ἄβοτος 114. c
(ἀβουκόλητος) 331. b
ἀβουλέω, ἀβούλητος 114. a
ἄβουλος, cum d. ἀβουλία 113. a
ἀβούτης 114. b
ἌΒΡΑ 2. b
ἄβρεκτος 116. c
ἀβρεμὸς 116. a
ἀβρίζομαι 1. c
ἀβροθὲς 117. a
ἄβρεκτος ib.
ἀβρίζεται 95. c
ἀβρόβιος 107. c
ἀβρογόος 134. c
ἀβρόβαις 145. a
ἀβροδίαιτος 160. c
ἀβροείμων 228. b
ἀβρόκαρπος 301. a
ἀβρόκομος 334. a
ἀβρομίτρης 423. c
ἄβρομος, cum d. 116. a
ἀβροπηνέους πέπλους 524. a
ἀβροπενθοῦντες 538. c
ἈΒΡΟ'Σ, cum d. 1. c
ἀβροσταγὴς 607. c
ἀβροσύνη 1. c
ἈΒΡΟ'ΤΗ, ἀβροτέω, ἀβροτάζω ib.
ἀβρότης ib.
(ἀβροτίμως) 657. c
ἈΒΡΟ'ΤΟΝΟΝ, cum d. 2. a
ἄβρεττος 117. c
ἀβροχαίτης 719. b
ἀβροχίτων 729. a
ἄβροχος, cum d. 116. c
ἈΒΡΥΝΑ 2. a
ἀβρύνω, ἀβρύνομαι 1. c
ἄβρωμος 118. c
ἀβρώς 1. c
ἀβρῶς 119. a
ἀβρωσία ib.
ἄβρωτος ib.
ἄβυθος 119. b
ἀβύρσευτος ib.
ἈΒΥΡΤΑ'ΚΗ 2. a
ἀβυρτακοποιὸς 542. b
ἄβυσσος 119. b
ἀβὼς 111. a
¶ ἀγάαμαι, in ἄγαμαι 3. a
ἀγάζηλος 237. a
(ἀγάζω) 3. a
ἀγάζομαι ib.
ἀγαθαρχία 79. c
ἀγαθεργεῖν 256. b
ἀγαθίζομαι 2. a
ἀγαθικὸς ib.
ἀγαθὶς ib.
ἀγαθοδαιμονισταὶ 142. b
ἀγαθοδότης, cum d. 163. b
ἀγαθοεργὸς, cum d. 203. a
ἀγαθοθέλεια 181. a
ἀγαθοποιέω, cum d. 542. b
ἀγαθοπρεπὴς, cum d. 555. a
ἈΓΑΘΟ'Σ 2. a
ἀγαθοτελὴς 641. a
ἀγαθοτέλεια ib.
ἀγαθότης, ἀγαθὶς, ἀγαθίζομαι 2. a
ἀγαθουργὸς, cum d. 203. a
ἀγαθόφρων, cum d. 715. a
ἀγαθύνω 2. a
ἀγαθῶς ib.
ἀγαθωσύνη ib.
ἀγαίομαι 3. a
ἀγαῖος ib.
ἀγαίω 3. a
ἀγακλεὴς 321. a
ἀγακλειτὸς ib.
ἀγακλυτὸς 324. c
ἀγακτίμενος 354. b
ἀγάλακτος, cum d. 120. c
ἀγαλλὶς 18. b
ἈΓΑ'ΛΛΟΧΟΝ 2. b
ἀγαλλιάω ib.
ἈΓΑ'ΛΛΩ, cum d. ἄγαλμα ib.
ἀγαλματοποιὸς, cum d. 542. b
ἀγαλλότιμος, in ἀγλαότιμος 657. c
ἄγαμαι, ἀγαμένως 3. a
ἀγαμέτης 416. c
ἄγαμος, cum d. 121. c
ἌΓΑΝ 2. c
ἈΓΑΝΑΚΤΕ'Ω, ἀγανάκτησις, ἀγανακτητὸς, ἀγανακτικὸς ib.
ἀγανὲς 122. a
ἀγάννιφος 441. c
ἀγανοβλέφαρος 110. a
ἀγανὸς, et ἀγαυὸς 18. b
ἀγανόφρων, cum d. 708. a
ἀγανώπης, cum d. 472. a
ἀγάνωρ 62. c
(ἀγαπάζω) ib.
ἈΓΑΠΑ'Ω, cum d. 2. c
ἀγαπήνωρ 62. c
ἀγάπησις, ἀγαπητὸς, &c. 2. c
ἀγαπητορίως 560. c
ἈΓΑΡΙΚΟ'Ν 3. a
ἀγάῤῥοος 572. c
ἀγασθενὴς 586. c
ἄγασμα 3. b
ἀγάστοναχος 608. b
ἀγάστονος 612. c
ἀγάστωρ 122. b
ἀγαστὸς, et ἀγαστὸς, mors, Θάνατος 3. b
ἈΓΑΣΥΛΛΙ'Σ 3. a
ἀγατάομαι 86. a
ἀγαυὸς, ἀγαύομαι 3. a
ἀγαυρὸς, ἀγαυριάω ib.
ἀγάφθεγκτος 700. a
ἈΓΑ'Ω, cum d. 3. a
ἀγγαρεύω 3. b
ἈΓΓΑΡΟΙ, cum d. ib.
ἀγγεῖον 4. c
ἀγγελιηφορέω 373. a
ἀγγελιηφορία ib.
ἀγγελιώτισμος, &c. 604. b
(ἀγγελλίω) 3. b
ἈΓΓΕ'ΛΛΩ, cum d. ib.
ἀγγεοθήκη 653. c
ἀγγεσφῆναι 524. a
ἀγγοθήκη ib.
ἌΓΓΟΣ, ἀγγεῖον, ἀγγειώδης 4. c
ἀγγούριον, cucumis ib.
ἄγγουρος, placentæ species Hesych. ib.
ἄγε 12. b
ἈΓΕΙ'ΡΩ 4. c
ἀγείραντος 126. b
ἀγελαιοκομικὸς 33. b
ἀγείτων 126. c
ἀγελάρχης 79. c
ἀγελαρχέω 79. c
ἀγέλαστος, cum d. 127. a
ἀγελαιοτροφία 666. a
ἀγελεία 370. c 379. b
ἈΓΕ'ΛΗ, cum d. 3. a
(ἀγεμόνευμα) 240. a
ἀγενεαλόγητος 375. b
ἀγένεθλος 125. b
ἀγένεια 125. a
ἀγένειος, cum d. 127. c
ἀγενὴς, cum d. 125. a
ἀγένητος ib.
ἀγεννὴς, cum d. 125. b
ἀγεννησία ib.
ἀγέννητος ib.
ἀγεννῶς ib.
ἀγέομαι 13. a
ἀγέραστος 128. a
ἀγερέθω 5. a
ἀγέρωχος, cum d. 5. b
ἀγεσίλαος 370. c
ἀγεσίλας ib.
ἀγέστρατος 618. c
ἄγευστος, cum d. 128. b
ἀγεωμέτρητος 416. a
ἀγεωργησία 203. c
ἀγεώργητος ib.
ἄγη et ἀγὴ 3. a 18. b
ἀγήλατος, ἀγηλατέω 191. a. b
Ἄγημα 13. a
ἀγήνωρ, cum d. 62. c
ἀγήραος, ἀγήρως, cum d. ἀγήρατος 129. a
Ἀγὴς 9. b
ἀγήτανδρος 62. a
ἀγησίλαος 370. c
ἀγησίχορος 731. c
ἀγητὴς, ἀγήτωρ, 13. a. ἀγητὶς 3. a
ἀγιάζω, cum d. ἀγιαστία 5. b
ἀγίγαρτος 129 b
ἁγίζω 9. b
ἀγινέω 13. a
ἀγιήφορος 138. b
ἍΓΙΟΣ, cum d. 5. b
ἀγιστεύω, cum d. ἀγιστεία 9. b
(ἀγκάθεν) 189. a
ἈΓΚΑΙ', ἀγκάλη, cum d. ἀγκάζω 5. b
(ἀγκαλέομαι) 5. c
ἀγκαλιδαγωγὸς, ἀγκαλιδαγωγεῖν 16. a
ἀγκαλιδοφόρος 696. b
ἄγκειμαι 305. a
ἀγκὶν 5. c
ἌΓΚΙΣΤΡΟΝ, cum d. ἀγκιστρέω, ἀγκιστρεύω 5. c
ἀγκιστροπώλης 567. a
ἀγκιστροφάγος 682. c
ἀγκλίνω, pro ἀνακλίνω 343. a
ἈΓΚΟΙ'ΝΗ, cum d. ἀγκοινίζω 5. c
[ἀγκονέω] 333. b
ἀγκονία, cum d. ib.
ἌΓΚΟΣ, cum d. ἀγκίον 5. c
ἀγκρεμάννυμι et ἀγκρεμάω, pro ἀνακρεμάννυμι et ἀνακρεμάω
ἀγκρίνω, pro ἀνακρίνω 346. c
(ἀγκρούομαι) 351. a
ἀγκυταλιάζω 12. a
Ἀγκτὴρ, ἀγκτηριάζω ib.
ἈΓΚΥ'ΛΗ, cum d. 6. a
Ἀγκυλητὸν ib.
ἀγκυλοβλέφαρον 110. a
ἀγκυλόγλωσσον 133. c
ἀγκυλόδειρος 155. a
ἀγκυλομήτης, cum d. 480. a
ἈΓΚΥ'ΛΟΣ, cum d. 6. a
ἀγκυλοστόμον 644. a
ἀγκυλότοξος 660. b
ἀγκυλοχείλης 722. c
(ἀγκυλοχήλης) 728. a
[ἀγκυλωτὸς] 6. a
ἌΓΚΥΡΑ, cum d. ἀγκυρίον, &c. 6. b
ἀγκυροβόλιον 102. a
ἀγκυρομήλη 418. a
ἀγκυρουχία 226. b
ἈΓΚΩ'Ν, cum d. ἀγκωνίζομαι 6. b
ἀγλαέθειρος 180. c
Ἀγλαΐα 6. c
ἀγλαΐζω ib.
ἀγλαόγυιος 140. b
ἀγλαόδενδρος, in c. ex Δένδρον 152. a
ἀγλαόδωρος 176. a
ἀγλαοθηλὴς 250. a
ἀγλαόκαρπος 301. a
ἀγλαόκτιτος 329. a
ἀγλαόλαιμος 359. b
ἀγλαόνυμφος 362. b
ἀγλαομήτης, cum d. 420. a
ἀγλαόμορφος 427. a
ἀγλαόπαις 495. a
ἀγλαοπίστης 506. b
ἈΓΛΑΟ'Σ, cum d. 6. c
Ἀγλαότιμος 657. c
ἀγλαοτρίαινος 662. c
ἀγλαόφωνος 716. c
ἄγλαυρος 89. a
ἀγλάφυρος, cum d. 132. b
ἀγλαῶπις 472. c
(ἀγλαὸς) 6. c
(ἀγλαώψ) 472. c
ἀγλευκὴς, cum d. 132. a
ἄγλευκος 133. a
ἈΓΛΙΓΗ 6. c
ἈΓΛΙΘΕΣ 6. c
ἄγλισχρος 133. b
ἀγλωσσὶς 133. c
ἄγλωσσος, cum d. ib.
ἄγμα, ἀγμὸς 18. b
ἄγναμπτος 297. b
ἀγναμπτοπέλμων 546. a
ἄγναπτος 325. b
ἄγναφος ib.
ἀγνεύω, cum d. in Ἁγνὸς 6. c
Ἁγνὸς ib.
Ἁγνίζω, ἀγνιστήριον, &c. 7. a
ἀγνόδομος 164. b
ἀγνοέω, cum d. ἀγνόημα 442. c
ἀγνοιέω 443. a

Digitized by Google

[illegible] 346. c
'ΑΓΝΟ'Σ, cum d. 6. c
'ΑΓΝΟΣ, ἀγνίδες 7. a
'ΑΓΝΥΘΕΣ ib.
ἄγνυμι et ἀγνύω 18. b
ἀγνώμων, cum d. ἀγνώμως, ἀγνωμοσύνη, ἀγνωμονέω 131. b
ἀγνώριστος 132. c
ἀγνώς, 132 a. At ἀγνὸς in 'Ἀγνὸς 6. c
ἀγνωσία 131. a
ἀγνωσσάσκω, in ἀγνώσσω 131. b
ἀγνώσσω ib.
ἄγνωστος 131. a
ἄγνωτος 131. b
ἀγοήτευτος [illegible]. a
ἀγόμφωτος ib.
ἀγόνατος [illegible]
ἀγονία [illegible]. c
[illegible] 129. a
ἄγονος, ἀγονία [illegible]. c
'Ἄγορος [illegible]. c
'ΑΓΟΡΑ, cum d. 7. a
ἀγορανόμος, cum d. [illegible]. c
'Ἀγορίδης 9. a
[illegible] ib.
'ΑΓΟΣ, cum d. 9. b
('Ἄγος) 12. [illegible]
'Ἀγοστῖον 9. b
'ΑΓΟΣΤΟ'Σ 9. c
'ΑΓΡΑ, cum d. ib.
ἀγράμματος, cum d. 138. b
ἄγραμμος 139. b
ἄγραπτος 138. b
ἄγραυλος, cum d. ἀγραυλέω 6. c
ἄγραφος 138. b
ἀγρεῖος, cum d. ib.
ἀγρεῖς 10. b
'Ἀγρεῖφνα sive ἀγρεῖφνη 11. a
ἀγρέμιος 9. c
ἄγρεμα, cum d. ἀγρέμιος, &c. ib.
ἀγρεύω, ἀγρευτής, ἀγρευτικός ib.
ἀγρέω, cum d. ἀγρεύς ib.
ἀγρία ib.
ἄγρηθι ib.
'Ἄγρηνον ib.
'Ἀγριάζω 10. c
ἀγριάμπελος 57. a
ἀγριαίνω, cum d. 10. c
ἀγριάς ib.
ἀγρίδιον 10. b
ἀγριέλαιος, cum d. 190. a
ἀγριόζευμαι 10. a
ἀγριμαῖος 10. c
ἀγριόεις ib.
ἀγριόθυμος 264. b
ἀγριοκάρδαμον 299. b
ἀγριοκέρατον 314. a
ἀγριοκοκκύμηλον 317. c
[illegible] 11[illegible]. c
[illegible] 117. c
[illegible] 12[illegible]. a
[illegible] 410. b
[illegible], [illegible], 322. b 323. a
[illegible] 340. b
[illegible] 47[illegible]. a
[illegible] [illegible]. b
[illegible] 577. b
ἄγριος, cum d. 10. c
[illegible] 704. c
ἀγριοστάφυλις 608. b
[illegible] 10. c
ἀγριότης ib.
[illegible] 71[illegible]. b
[illegible] 71[illegible]. c
[illegible] 7[illegible]. b
[illegible] 7[illegible]. c
[illegible], cum d. 10. c
'Ἀγριώνια seu 'Ἀγριάνια ib.
'Ἀγρίππα, 11. a. vide in 'Ἀγρίππας
ἀγροβάτης 10. c
ἀγροικος 47[illegible]. a
ἄγροικος 10. c
[ἀγροικότης] ib.
ἀγροιώτης, cum ἀγρόω ib.
ἀγρόκηπος 111. a
ἀγρονόμος 114. c
[ἀγροβόλος] ib.
[illegible] 120. c
[illegible] 160. c
ἀγρώστης 160. b
ἀγρώσσω, ἀγρώστης 10. b
ἄγρυπνος, cum d. ἀγρυπνία ib.
ἀγρυπνητής ib.
ἀγρόμενος, pro ἀγειρόμενος 5. a
ἀγρονόμος 413. b
ἀγρόνδε 10. b
ἀγρόνομος 436. b
[illegible] 136. a
'ΑΓΡΟ'Σ, cum d. ἀγρέτης 10. b
ἀγροφύλαξ 711. c
ἀγράω 10. a
ἀγρυξία 139. c
ἄγρυπνος, cum d. 680. b
ἀγρώσσω, cum d. 10. a
ἀγρώστης ib.
'Ἄγρωστις 10. c
ἀγρώστης, ἀγρωστίδης 10. a
[ἀγρώτης] 10. b
'ΑΓΥΙΑ', cum d. ἀγυιεύς, &c. 11. a
ἄγυιος 140. b
ἀγύμναστος, cum d. ἀγυμνασία 140. c
ἄγυνος, ἀγύνης 141. a
'ΑΓΥΡΙΣ, cum d. ἀγυρίζω, &c. 11. a
ἀγύρτης, cum d. ἀγυρτάζω, &c. 11. a et b
(ἀγύρτρια) 11. c
ἀγχαλάω, pro ἀναχαλάω 710. [illegible]
ἄγχαυρος 11[illegible]. a
ἀγχέμαχος 40[illegible]. c
'ΑΓΧΙ, cum d. 11. b
ἀγχίαλος 31. c
ἀγχιβαθής 92. c
ἀγχίγειος 120. b
(ἀγχιγείτων) 120. c
ἀγχίγυος 110. a
ἀγχιθάλασσος 2[illegible]. b
ἀγχιθανής [illegible]. c
ἀγχίθεος [illegible]. c
ἀγχίθυρος [illegible]
ἀγχίθυμος [illegible]. a
ἀγχικέλευθος [illegible]. c
ἀγχίμαχος, cum d. [illegible]. c
ἀγχίμολος [illegible]. c
ἀγχίνεφος [illegible]. a
ἀγχίνοος, cum d. 144. a
ἀγχίνωψ, herba quædam apud Dioscor. l. 4. c. 43
ἀγχιπετής [illegible]. c
ἀγχίπλοος [illegible]. b
ἀγχίπορος [illegible]. c
ἀγχίπους [illegible]. c
[illegible] [illegible]. c
[illegible] [illegible]. c
ἀγχίπτερος [illegible]. b
ἄγχιστα, cum d. ἀγχιστεύς, &c. 11. c
[ἀγχιστής] ib.
ἀγχιστῖνος ib.
ἀγχίστροφος, cum d. [illegible]. b
ἀγχιτέλεστος [illegible]. a
ἀγχιτέρμων [illegible]. a
ἀγχίτοκος [illegible]. b
ἀγχίφαλος [illegible]. b
ἀγχόθεν, ἀγχόθι 11. c
ἀγχόμαι, in 'Ἄγχω ib.
ἀγχόνη, cum d. ἀγχονιμαῖος 11. c et 12. a
[illegible] 12. a
ἄγχουσα 481. a
ἄγχου 12. a
ἀγχοτάτω in ἀγχοῦ 11. c
ἀγχότερος, cum d. ib.
ἀγχοῦ ib.
[illegible], in [illegible] 481. a
[illegible], cum d. [illegible] 12. a
[illegible] 722. a
'ΑΓΧΩ 11. c
[illegible], cum d. 40[illegible]. b
'ΑΓΩ, duco 12. b
'Ἄγω, frango 12. c 16. a
ἀγωγή, cum d. ἀγωγός, &c. 12. c 13. a
'ΑΓΩ'Ν, cum d. 13. c
ἀγωνάρχης, cum d. 16[illegible]. a
ἀγωνία, cum d. ἀγωνιάω 19. a et b
ἀγώνισμα 19. a
ἀγωνιστής ib.
[illegible], cum d. ib.
[illegible] 164. b
ἀγωνοθεσία 653. b
ἀγωνοθέτης, cum d. ib.
¶ ἀδαής 144. a
ἀδαημονίη 156. b
ἄδακρυς, cum d. 148. a
ἀδαές ib.
ἄδακτος ib.
ἀδάβαλτος 142. a
ἀδαίετος 13. b
ἀδαίατος ib.
ἀδαιές 20. c
ἀδάιος, cum d. 144. a
ἀδαιτρεύω, cum d. 143. b
ἀδαιστί 143. a
(ἄδαστος) ib.
ἄδακρυς, cum d. 144. c
ἀδαμάντινος 145. c
ἀδαμαντόδετος 157. b
ἀδαμαντοπέδιλος 504. a
[ἀδάμαντος] 145. c
ἀδάμας ib.
ἀδάμαστος, cum d. ib.
ἀδάματος ib.
[ἀδάμνος] ib.
ἀδαξέω, ἀδάξομαι in 'Ὀδάξ 453. a
ἀδάπανος, cum d. 146. b
ἀδάπτος 146. c
'ΑΔΑ'ΡΚΗΣ 19. c
ἄδαρτος 153. a
ἀδασμος 143. c
ἄδαστος ib.
ἀδαχέω in 'Ὀδάξ 453. a
ἀδδής 147. c
ἀδεῖν, cum 'Ἀδεῖν 20. a
ἀδδηφάγος, cum d. 682. c
'Ἄδδιξ, mensura quatuor chœnices capiens. Aristoph. ἀλφίτων μελάνων ἄδδιχα.
ἀδεής, ἀδεέστερος 147. c
ἄδεκτος 157. c
ἄδεια 138. a
ἀδειής 147. c
ἀδείμαντος ib.
[illegible] ib.
ἄδειμος ib.
ἄδειπνος 150. a
ἀδέκαστος, cum d. 151. c
ἀδεκάτευτος 150. b
ἄδεκτος 145. c
ἀδελφίδης 253. c
ἀδελφοκτόνος, cum d. 355. b
ἀδελφιδοῦς 495. a
'ΑΔΕΛΦΟ'Σ, cum d. ἀδελφίζω 19. c
ἀδέματος 151. a
ἀδέματος ib.
ἀδέψητος 152. a
[illegible], idem quod [illegible] 20. b
ἀδέξιος 152. b
ἀδέομαι, idem quod ἀδέω 20. c
ἀδερκής 153. b
ἄδερκτος, cum d. ib.
ἄδεσμος, cum d. 157. a
ἀδέσποτος, cum d. 153. c
ἄδετος 157. b
ἀδευκής 153. c
ἀδέψητος 155. b
'ΑΔΕ'Ω, cum d. 20. a
ἀδέω, cum tenui 20. c
ἀδηής 147. c
ἄδην 144. b
ἄδηκτος, cum d. 144. c
ἀδήλητος 158. b
ἄδηλος, cum d. 158. c
ἀδηλοφανής 701. a
[ἀδηλέω] 158. c
[illegible] 20. a
'ΑΔΗΜΟΝΕ'Ω, cum d. ἀδημονία ib.
ἄδηρις, cum d. 159. a
'ΑΔΗ'Ν, et ἄδδην 20. a
'ΑΔΗ'Ν, cum d. ἀδενώδης 20. b
ἀδήριτος 160. a
ἄδηρος ib.
ἀδήριτος, cum d. 160. a
ἄδης 26. a
ἅδης 241. b
ἀδηφάγος, in ἀδδηφάγος 682. c
ἀδήωτος 144. b
ἀδιάβατος 91. a
ἀδιάβλητος 98. b
ἀδιάγνωστος 132. b
ἀδιάγωγος 153. a
ἀδιάγραπτος 172. c
ἀδιάδοτος 651. a
ἀδιάζευκτος 31. a
ἀδιάζευκτος ib.
ἀδιάθετος 161. a
ἀδιακόνητος 380. b
ἀδιάκριτος, cum d. 357. a
ἀδιακώλυτος 341. b
ἀδιάλειπτος, cum d. 348. b
ἀδιάλειπτος, cum d. 380. c
ἀδιάλλακτος, cum d. 49. a
ἀδιάλυτος 394. a
ἀδιαλώβητος 394. a
ἀδιανόητος 446. b
ἀδίαντον 160. c
ἀδιάπλαστος 531. b
ἀδιάπτωτος 527. c
ἀδιαπτώτως ib.
ἀδιάρθρος, cum d. 75. a
ἀδιαρρήκτος 572. c
ἀδιάσειστος 594. b
(ἀδιάσκεπτος) 592. b
ἀδιάσπαστος, cum d. 603. a
ἀδιάστατος, cum d. 280. c
ἀδιάστροφος 620. b
ἀδιάσχιστος 630. a
ἀδιάτακτος 634. c
ἀδιάτμητος 643. b
ἀδιάτμος, idem ib.
ἀδιάτρεπτος, cum d. 663. b
ἀδιατύπωτος 675. a
ἀδίαυλος 88. c
ἀδιαφθορία 701. a
ἀδιάφθαρτος ib.
ἀδιάφθορος, cum d. ib.
[ἀδιαφόρως] ib.
ἀδιάφορος 691. a
ἀδιάφυκτος, cum d. 707. a
ἀδιάχυτος 726. a
[illegible] 759. a
ἀδιάψευστος 710. c
ἀδίδακτος 161. c
ἀδιεκδίκητος 164. a
ἀδιεκδύτος 174. c
ἀδιεξέταστος 215. a
ἀδιεξίτητος 235. a
ἀδιέξοδος 452. a
ἀδιέργαστος 206. b
ἀδιερεύνητος, &c. 209. a
ἀδιήγητος 240. b
[illegible] 80. c
ἀδικαιοπραγία 554. c
ἀδίκαστος 165. b
ἀδικέω, cum d. 164. b
ἀδικοδοξία 169. b
ἀδικαιοπραγία, cum d. 554. c
ἄδικος, cum d. 163. b
'ΑΔΙΝΟ'Σ, cum d. 20. b
ἀδιόδευτος 451. c
[illegible] 436. b
ἄδιος 200. a
ἀδιόρθωτος 478. b
ἀδιόριστος 481. b
ἀδίστακτος 167. a
ἄδιψος 167. c
ἀδμής 145. c
ἄδμητος, cum d. ib.
ἀδμωλή, et ἀδμωλία 277. b
ἀδόκητος, cum d. 169. a
ἀδοκίμαστος 169. b
ἀδόκιμος, cum d. ib.
[ἀδολεσχικός] 382. c
ἀδολεσχής, cum d. ib.
ἄδολος, cum d. 170. b
ἀδόνητος, et [illegible] 70. c
ἄδοξος, cum d. ἀδόξαστος 169. c
[illegible] 171. a
ἄδορος, cum d. 153. a
[illegible] 368. c
[illegible] 696. c
ἄδος, et ἄδος 20. a et c
ἀδόσιτος 165. b
[illegible] 20. a
ἄδοτος 162. a
ἄδουλος, cum d. 171. a
ἀδούλωτος 171. b
ἄδραια 172. b
ἀδρανής 153. b
ἀδρανής, cum d. ἀδρανέω 172. b
ἀδρανία ib.
ἄδραστος, ἀδράστεια 172. c
'ΑΔΡΑ'ΧΝΗ 20. b
[illegible] 173. a
ἄδρεπτος ib.
ἀδρέω, cum d. in 'Ἀδρός 20. b
ἄδρησις 172. b
ἄδρησις 20. b
ἄδρηστος pro ἄδραστος supra 172. c
[illegible] 173. b
[illegible] 95. c
ἀδρόβωλος 119. c
ἀδρομερής 407. b
'ΑΔΡΟ'Σ, cum d. ἀδροσύνη 20. b
[illegible] 733. b
ἀδρύνω et ἀδρέω 20. b
ἄδρυα 173. c
ἄδρυς ib.
ἀδρύφακτος in φράσσω 707. a
ἀδύγλωσσος 134. a
[illegible], pro [illegible] 201. b
ἀδύναμαι cum d. 174. a
ἀδύνατος, cum d. ib.
[illegible], pro [illegible] 540. c
ἀδυσώπητος, cum d. 473. a
ἄδυτος 174. b
ἄδω, cum 'Ἀδέω 20. a
'ΑΔΩ, cum d. 20. b et c
ᾄδω, in ἀείδω 21. b
ἀδώματος 151. c
[illegible] 26. a
ἀδώρητος, ἄδωρος, cum d. 176. a
ἀδωροδόκητος, cum d. 155. c
ἄδωτος 163. b
¶ ἄεδνος, cum d. 179. a
'ΑΕ'ΘΛΟΣ, ἀεθλεύω, cum d. [illegible] 20. c
ἀεθλοθέτης 653. b
ἀεθλοφόρος 696. b
'ΑΕΙ', cum d. 21. a et b
ἀειβλαστής, cum d. 109. a
[illegible] 110. b
ἀειβρυής 118. b
ἀειγενέτης* 124. c
ἀειγενής 123. c
[illegible] 125. b
ἀείδελος 181. c
ἀειδής ib.
ἀειδία, ἡ 182. a
ἀειδίνητος 10[illegible]. a
[illegible] 277. b
ἀειδουλία 171. b
'ΑΕΙ'ΔΩ, cum d. 21. c
[illegible] 285. c
ἀείζωος, cum d. 234. b
ἀειθαλής, cum d. 250. a
ἀειθερής 255. a
ἀείκαρπος 301. a
ἀεικέλιος 183. b et c
ἀεικής, cum d. 183. b 184. a
ἀεικίνητος, cum d. 317. b
ἀεικισμός, ἀεικίζω 183. b
[illegible], cum d. 306. b
ἀεικῶς 183. b
ἀείλαλος 365. c
ἀειλαμπής 369. c
[illegible] 379. c
ἀειλογία, cum d. 374. c
[illegible] 193. c
[illegible] 400. a
[illegible] 421. c
[illegible] ib.
[illegible] ib.
ἀείνως, ἀείνως in ναίω 435. b
[illegible] 434. b
ἀείπορος 459. a
[illegible], cum d. 500. a
[illegible] 397. b
ἀειπάρθενος 193. c
ἀειπλανής, cum d. 550. c
ἀείρημαι 23. a
[illegible] 187. b
[illegible] 572. c
[illegible] 573. a
'ΑΕΙ'ΡΩ, cum d. ex Εἴρω 23. a 186. c
ἀεισεβής 586. c
ἀείσιτος 588. c
[illegible] in [illegible] 493. c
ἄεισμα, in 'Ἀείδω 21. b
[illegible] 600. b
[illegible] 182. c
ἀειστρόφος 621. b
[illegible] 625. b
ἀείφαντος 680. b
ἀειφανής 685. b
ἀειφεγγής 708. c
ἀειφόρος [illegible]. b
ἀείφρουρος in οὖρος 490. b
ἀειφυΐα 699. b
ἀείφυλλος, cum d. 712. b
ἀείχλωρος 730. a
ἀείχρυσος 732. c
ἀεκάζω, cum d. 189. c
ἀεκήλια 190. a
ἀέκητι 189. c
[illegible] ib.
ἀέκων 189. c
'ΑΕΛΛΑ, cum d. ἀελλής 23. b
('Ἀελλάει) 23. b
ἀελλόθριξ 262. b

ἀελλόμαχος 403. c
ἀέλλοπος 551. a
ἀελλόπους 550. c
ἀελλὰ 23. b
ἀελλάδης, in 'Αελλα ib.
ἀελλὴς, cum d. 195. b
[ἀελλητία] ib.
ἄεμμα, in ἄητω 70. c
ἀέμποδον 504. c
ἀὲν, pro αἰὲν 21. a
ἀέναος, et ἀέναος, cum d. in ἀείναος 433. b
ἀεξίγυιος 140. b
ἀεξίτροφος 654. b
ἀεξίφυτος 715. c
'ΑΕ'ΞΩ, cum d. 23. b
[ἄεπτος] 200. c
ἀεργὸς, cum d. ἀεργία 203. a
ἄερθεν 23. a
ἀερίθω ib.
ἀερίως, ἀερίζω, ἀέριος, cum d. 24. b
ἀέρατος 185. c
ἀεροειδὴς, ἀερώδης 24. b
ἀεροβατέω 95. c
ἀεροδρομέω 668. c
† ἀεροειδῶς? 24. b
ἀέρσις ib.
ἀερολέσχης 383. a
ἀερομαχέω, cum d. 403. c
ἀερόμελι 410. b
ἀερομετρέω 415. c
ἀερομαντὶς 421. c
ἀερονηχὴς 439. b
ἀεροπετὴς 528. c
ἀεροπότης 521. b
ἀεροπόρος, cum d. 508. c
ἀεροσκοπία 593. a
ἀερότιμος 644. a
ἀεροφοίτης 705. b
† ἀερόφοιτος? ib.
ἀερίχρως 735. a
ἀερσίλοφος 389. b
ἀερσίνοος 443. a
ἀερσιπότης 521. a
ἀερσίπους 351. a
ἀερτάζω, ἀερτάω, in ἀείρω 23. a
ἀεσίμαντα 395. c
ἀεσίφρων, cum d. 700. a
ἀέτιον 216. b
ἀετιδεὺς, ἀετίτης 23. c
'ΑΕΤΟ'Σ, cum d. ἀετώδης ib.
ἀεχθὴς 728. b
¶ ἄζα, ἀζαίνω, ἀζαλέος, in 'Αζα 24. a
ἀζάλη, vid. Ζάλη 234. a
ἀζάνω, in 'Αζω 24. a
ἀζαχὴς 218. b
ἄζευκτος, in ἄζυξ 236. a
ἄζε, Ionice pro ἄζα 24. a
'ΑΖΗΛΙΣ 24. a
ἄζηλος 237. a
ἀζηλότυπος, cum d. 674. c
[ἀζήλωτος] 237. a
ἀζήμιος, cum d. 237. b
ἀζηρὸς, vide in 'Αζηλὶς 24. a
ἀζήτητος 237. c
ἀζηνὶς 24. a
ἀζηχὴς 218. b 227. a
ἄζω 24. a
ἄζομαι, in "Αζω ib.
ἄζυγος, cum d. 236. a
ἄζυμος 238. a
ἄζυξ 236. a
'ΑΖΩ, et ἄζω, cum d. 24. a
ἄζωνος 238. c
ἄζωος 234. c
ἄζωρος 239. a
ἄζωστος, et ἄζωτος 238. b
¶ ἀηδὴς, cum d. 241. b
'ΑΗΔΩ'Ν, cum d. ἀηδονὶς 24. a
† 'Αηδόνιος? 24. a
ἀηδῶς 241. c
ἀήθεια, ἀηθὴς 242. a
ἀηθέσσω, ἀηθέω, ἀήθης, cum d. ib.
ἄηκες 38. a
ἄημα, in 'Αω et ἄημι 92. b
ἀημερία 245. c
ἄημι, in 'Αω 92. b
'ΑΗ'Ρ, cum d. 24. a et b
ἄησις, ἀητὴς, in 'Αω 92. b
'ΑΗ'ΣΥΛΟΣ 24. b
ἀήσυρος 625. b
ἄητο, ἄητος, in 'Αω 92. b
[illegible] 572. e
'ΑΗΤΟΣ 24. b
ἀήττητος 247. c
ἄηττος 247. c
¶ ἀθάλασσος, cum d. 249. b
ἀθαλπὴς, ἀθαλπέως 250. b
ἀθαμβὴς, cum d. 250. c
ἀθάνατος, cum d. 259. c
ἄθαπτος 251. a
'ΑΘΑ'ΡΑ, cum d. 24. b
ἀθαρσὴς 251. c
ἀθαυμαστὶ 252. a
[ἀθαυμαστία] ib.
ἀθάμαντ, ἀθέατος 252. b
ἀθεεὶ, ἀθεΐα, ἀθεόσυτος 253. c
ἀθειρὲς et ἀθερέως 24. b
'ΑΘΕ'ΛΓΩ, cum d. ib.
(ἀθέλεος) 181. a
(ἐθέλαστος) ib.
ἄθελξις 24. c
ἀθέμελος, cum d. 253. a
ἀθέμιστος, cum d. ib.
(ἀθεμίστιος) ib.
ἀθεμιστογαμία 203. a
ἀθεμιτογαμία 121. c
ἀθέμιτος 253. a
ἄθεος, cum d. 253. c
ἀθεραπευσία, cum d. 254. c
ἀθερηγενὴς, seu ἀθηρηγενὴς 123. c
ἀθερὶς, vide in ἀθηρὶς 24. b
ἀθερίζω, ἀθερίνη, ἀθερὶξ 24. c
ἀθέριστος 251. c
ἀθέρμαντος 255. b
† ἀθέρμως? ib.
ἀθερολόγος 573. a
ἀθερώδης 24. c
ἀθέρωος ib.
ἀθεσία 653. b
ἀθεσμόβιος 107. c
ἄθεσμος, cum d. 255. b
ἀθέσφατος 690. b
ἄθετος, cum d. 654. b
ἀθεώρητος, cum d. 256. b
ἀθέως 253. c
ἄθηλος 256. c
ἄθηλυς, cum d. 257. a
ἀθηλογέρων 128. a
'ΑΘΗ'Ρ, cum d. 24. c
ἀθηρὰ, cum 'Αθάρα 24. b
ἀθήρευτος 257. c
ἀθηρηλοιγὸς 588. b
ἀθηρόβρωτον 119. a
ἀθήρας, cum d. 257. a
ἀθήρωμα, in 'Αθάρα 24. b
ἀθησαύριστος 258. b
ἀθέτευτος 259. a
ἀθίγγανος 258. b
ἄθικτος, cum d. ἀθίκτως ib.
ἄθλιος 21. a
ἆθλος, cum d. ἀθλεύω, &c. ἄθλημα, ἀθλητὴς ib.
ἀθλοθέτης, cum d. 653. b
ἀθλοφόρος 696. b
ἄθολος, cum d. 260. b
ἀθόρυβος, cum d. 260. c
'ΑΘΡΑΓΕ'ΝΗ 24. c
(ἀθράυστος) 251. c
ἄθραυστος 261. a
'ΑΘΡΕ'Ω, cum d. ἀθρέω 24. c
ἀθρήματα ib.
ἀθροὶ 261. c
ἄθριξ 262. b
ἀθριπήδεστος 179. b
'ΑΘΡΟ'ΟΣ, cum d. ἀθροίζω 24. c 25. a
ἄθρυπτος, cum d. 263. b
ἄθυμος, cum d. ἀθυμέω 264. b. c
ἀθύρομαι 25. a
ἄθυρμα, cum d. ib.
ἀθυρόγλωσσος, cum d. 134. a
ἀθυροεπὴς 442. a
ἄθυρος 266. b
ἀθυρόστομος, cum d. 616. c
'ΑΘΥ'ΡΩ, ἄθυρμα, cum d. 25. a
ἀθώρηκτος 266. b
ἄθωος 267. b
ἀθώωτος 267. c
ἀθῶος, cum d. ib.
ἀθώπευτος 268. a
ἀθωράκιστος 268. b
ἀθώρητος ib.
ἀθῷος, ἀθώωσις 267. c
ΑΙ' pro εἰ 25. b
ΑΙ', vel αἶ ib.
αἱ, vide 'O 450. a
αἱ, vide 'Oς 484. c
αἶα, in Γαῖα 170. b
ΑΙ'ΑΖΩ, cum d. αἰακὶς 25. b
ΑΙ'ΑΝΟ'Σ, cum d. αἰανὴς 25. b
(αἰανὴς) 25. c
ΑΙ'ΒΟΙ 25. c
αἰγάγριος et αἴγαγρος 31. a
ΑΙ'ΓΑΝΕ'Α 25. c
αἰγάω, in 'Αίσσω 34. a
αἰγέα, αἴγειος, in Αἴξ 29. b
Αἰγείπυρος, vel αἰγίπυρος 566. b
ΑΙ'ΓΕΙΡΟΣ 25. c
αἰγειροφόρος, αἰγειρὼν, αἰγειρίτης ib.
αἰγελάτης 191. a
αἴγεος, in Αἴξ 296. b
αἰγῆ, contractum pro αἰγέα ib.
αἰγιαλίτης, αἰγιαλώδης, αἰγιαλεὺς 25. c
ΑΙ'ΓΙΑΛΟ'Σ, cum d. ib.
αἰγίβοτος, cum d. 114. c
αἰγίδιον 29. b
ΑΙ'ΓΙ'ΖΩ 25. c
ΑΙ'ΓΙΘΑΛΟ'Σ ib.
ΑΙ'ΓΙΘΟΣ ib.
αἰγίκνημος 326. c
αἰγικορεὺς 339. b
αἰγίλιψ, in λείπω 380. b
αἰγίλος ex αἴξ 29. b
αἰγίλωψ 472. c
αἰγινίης ex αἴξ 29. b
αἰγιώδης, in Αἰγὶς 25. c
αἰγίοχος 226. b
αἰγίπαν, q. d. capripes. pan semicaper 497. c
(αἰγιπάλαγκτος) 530. b
αἰγίπους, cum d. 551. a
αἰγίπυρος 556. b
αἰγὶς, αἰγίσσης ex αἴξ 29. b 34
ΑΙ'ΓΛΗ, cum d. αἰγλήεις 25. c 26. a
αἰγλοφανὴς 115. a
αἰγλώψ 169. a
αἰγοβοτὴς 256. c
αἰγοκέρως, cum d. 310. a
αἰγοκέφαλος 312. b
αἰγονόμος, cum d. 436. c
αἴγονυξ 468. a
αἰγοειδὴς, in αἰγώπης 551. a
αἰγοπρόσωπος 474. b
αἰγοφάγος 682. c
αἰγόφθαλμος 475. a
ΑΙ'ΓΥΠΙΟ'Σ 26. a
(αἰγυπιογενὴς) 124. c
αἰγύπυρος 566. b
ΑΙ'ΓΩΛΙΟ'Σ 26. a
αἰγῶν et αἰγών 29. b
αἰγώνυχον 468. a
αἰγωπὶς 472. c
αἰδέομαι, αἴδεσις, cum d. 26. b
αἰδέσιμος, αἰδεστὴς ib.
ἀΐδηλος, &c. 26. a
αἰδήμων, cum d. 26. b
'ΑΙ'ΔΗΣ, cum d. 26. a
ἀΐδης, ἀΐδηλος 181. c
αἰδίμος 26. b
ἀΐδιος, cum d. in 'Αεὶ. ἀϊδιότης 21. b
ἀϊδνὴς 181. c
αἰδοιϊκὸς, αἰδοῖος 26. b
αἰδοῖον, cum d. αἰδῶς 26. a
αἰδοιοπλήξ 497. b
αἰδέομαι, αἰδὼς 26 a et b
ἀϊδοφοίτης 705. b
αἰδόφρων 708. a
ἄιδρις, cum d. ἀιδρείη 277. b
ἀΐδρυτος, pro ἀνίδρυτος 270. b
ἀΐδω 21. b
αἰδέσιμος, αἰδέσιος 26. a
ΑΙ'ΔΩ'Σ, cum d. αἰδὼς ib.
ἀϊδὼς 181. c
αἰεὶ, cum 'Αεὶ 21. a
αἰειγενέτης, pro ἀειγενέτης 121 c
αἰεναῦται, pro ἀεναῦται 414. b
αἰὲν 21. a
αἰενέστης, vide cum ἀέναος 630. b
αἰετὸς, cum d. in 'Αετὸς 23. c
ΑΙ'ΖΗΟ'Σ 26. c
Αἰζηὸς, Αἰζηὰ 25. b
αἰθάλη, cum d. αἰθαλέος 27. a
αἰθαλόω, αἰθαλόεις ib.
αἰθαλοκομπία 534. c
αἶθε, in Εἶθε 181. b
αἰθεριοβατέω 95. c
αἰθέριος, cum d. αἰθεριώδης 26. c
αἰθεροβατέω 95. c
αἰθεριάθρησμος 668. c
αἴθιξ 27. a
ΑΙΘΗ'Ρ, cum d. αἰθερώδης 26. c
αἴθηος, αἰθόμενος, cum d. 27. a
αἰθίκαλος, sive αἰθύκαλος 27. a
αἰθίοψ 472. c
ΑΙ'ΘΡΑ, cum d. αἰθρέω 26. c
αἰθρηγενέτης 123. a
αἰθρηγενὴς 124. c
αἰθριάζω 27. a
αἰθριοκοιτέω 329. a
αἴθριος, cum d. αἰθρινὸς 26. c
αἰθρὸς ib.
αἴθυγμα 27. a
ΑΙ'ΘΥΙΑ ib.
αἰθαλωειδὴς ib.
αἰθύσσω, αἰθυκτὴς 27. b
ΑΙ'ΘΩ, cum d. αἴθων 27. a
αἶκα ib.
ΑΙ'ΚΑ'ΛΛΩ, cum d. αἰκάλος 27. b
αἰκὶ, sive αἰκῶς 181. b
ἀϊκὴς, ἀϊκὴ 33. a
ΑΙ'ΚΙ'Α, cum d. αἰκίζω, &c. 27. b
ΑΙ'ΚΛΟΣ 27. c
ἄικτος in ἱκνέομαι 273. a
ἀϊκῶς, in 'Αεικῶς 183. b
[ΑΙ'ΛΙΝΟΣ] 27. c
αἴλουρος, cum d. 488. c
αἰλουρόμορφος 427. a
ΑΙ'ΜΑ, cum d. 27. c
αἱμακουρίαι 339. c
αἱμαντὶς 27. c
αἱμαλλὶς ib.
αἱμαλώψ 472. c
αἱμασιὰ 27. c
αἱμάσσω, cum d. αἱμακτικὸς ib.
αἱματεκχυσία 726. b
αἱμάτιον 27. c
αἱματερὸς, &c. ib.
(αἱματοφόρος) 696. b
αἱματίτης 27. c
αἱματοβαφὴς 111. c
(αἱματολοιχὸς) 331. c
αἱματοπωσία 542. b
αἱματωπὸς, cum d. 470. b
αἱματοποιίτης, cum d. 527. a
(αἱματόρροφος) 578. a
αἱματόρρυτος 573. a
αἱματοσταγὴς 607. c
αἱματοσφαγὴς 626. b
αἱματοφλεβοστάσις 284. c
αἱματόφυρτος 713. a
αἱματοχαρὴς 719. a
αἱματόω, cum d. αἱματώδης 27. c
αἱμωπὸς 28. a
αἱμηρὶς ib.
αἱμοβαφὴς 103. b
αἱμοβόρος, idem quod αἱμοβόρος 111. c
(αἱμοβόρος) ib.
αἱμοδόχον ἄγγος 135. c
αἱμόδιψος 167. e
αἱμόδωρον 176. a
αἱμοθάλπης 311. b
αἱμοκαίτης 421. c
αἱμοπότης, vid. cum αἱματοπότης 527. a
αἱμοσταλὴς 562. b
αἱμορραγία, cum d. 575. a
[αἱμορραγὴς] ib.
αἱμόρραντος 569. b
αἱμορροὴς, cum d. αἱμορροέω 572. c
αἱμορρυγχία 578. a
αἷμος 28. a
αἱμοφόβος 691. a
αἱμοφύρτης 706. b
αἱμόφυρτος, vide cum αἱματόφυρτος 713. a
αἱμοχαρὴς, cum αἱματοχαρὴς 719. a
αἱμόχροος 735. a
ΑΙ'ΜΥ'ΛΟΣ, cum d. αἱμύλλω 28. b
αἱμυλομήτης ib.
αἱμωδίη, αἱμωδιάω in ἰδὶω 433. a
αἵμων, pro δαίμων 28. a
αἱμώδης ib.
αἱμωπὶς, cum αἱματωπὶς 472. c
αἰναρέτης 30. b
αἴνεσις, cum d. αἰνετὸς 28. c
αἰνέω, cum d. Αἶνος ib.
αἴνιγμα, cum d. ib.
αἰνίζομαι ib.
αἰνικτὴς, cum d. ib.
αἰνίσσομαι, cum d. 28. b. c
αἰνοδάκρυτος 97. a
αἰνοβίας 107. a
αἰνογάμος 121. c
αἰνογένετος 127. c
αἰνόθρυπτος 165. a
αἰνόθεν 29. b
αἰνόθρυπτος 263. c
(αἰνολαμπὴς) 369. c
αἰνόλεκτρος 378. c
αἰνολέτης 462. a
αἰνολέων 583. c
αἰνόλινος 591. a
αἰνομανὴς 395. c
αἰνόμορος 407. c
αἰνοπαθὴς 500. c
(αἰνοπατὴς) 502. c
αἰνοτάλαρος 512. c
αἰνόπλαξ 537. c
ΑΙ'ΝΟΣ, cum d. 28. b
ΑΙ'ΝΟ'Σ, αἰνόθεν, cum d. 29. a. b
αἰνῶς 29. b
αἰνότοκος 634. b
ΑΙ'ΝΥΜΑΙ 29. b
αἰνύμενοι 464. b
αἰνῶς, in Αἰνὸς 29. a
ΑΙ'Ξ 29. b
ἀΐξ, unde ἀΐκες 34. a
αἰξωνεὺς in ἱκνέομαι 715. a
αἰόλλω, αἰολάω, &c. cum Αἰόλος 29. b. c
αἰολίας 29. c
αἰολίζω 29. c
αἰολόβουλος 113. a
αἰολοβρόντης, in e. ex βροντὴ 117. b
αἰολόδειρος 153. a
αἰολόδερμος 152. c
αἰολόθωρος 176. a
αἰολοθώρηξ 268. b
(αἰολομήτης) 420. a
αἰολομίτρης 423. c
αἰολόμορφος 427. a
αἰολόμητις 417. a
αἰολόπωλος 508. a
ΑΙ'Ο'ΛΟΣ, cum d. 29. b
αἰολόστομος 616. c
αἰολότροπος 664. b
αἰολοφόλος 712. a
αἰολόφρων 716. c
αἰολοχαίτης 719. b
ΑΙ'ΟΝΑ'Ω, cum d. αἰόνησις 29. c
αἰονητὴς ib.
αἰπόλος, cum d. 516. c
αἶπος, et αἰπὺς, in αἰπὺς 29. c
αἰπύδμητος 151. b
αἰπύνομος 310. a
αἰπύμητος 416. c
αἰπύνωτος 29. c 417. a
ΑΙ'ΠΥ'Σ, cum d. 29. c
ΑΙ'ΡΑ, cum d. ib.
αἱρεσιάρχης, cum d. 79. c
αἱρεσιμάχος 403. c
αἵρεσις, cum d. αἱρεσιώτης 30. a
αἱρεσιτείχης 639. c
αἱρετὸς, cum d. αἱρετίζω 30. b
ΑΙ'ΡΕ'Ω, cum d. 30. a
αἱρικὸς 29. c
αἶρος 30. a
αἴρημα, cum d. 32. a
αἰρόπινον 526. b
ἄιρος 277. a
ΑΙ'ΡΩ 32. a
αἰρώδης, in Αἴρω 30. a
ἄϊς 26. a
ΑΙ'ΣΑ 33. a
ΑΙ'ΣΑΚΟΣ, ramus, lauri vel myrti. Hesych. et Etym.
ΑΙ'ΣΑ'ΛΩΝ 33. b
ΑΙ'ΣΘΑ'ΝΟΜΑΙ, cum d. ib.
αἴσθημα, αἴσθησις, αἰσθητὴς, &c. ib.
αἰσθητήριον 33. b
αἴσθω, in 'Αίω 36. b
αἴσιμος, αἰσιμία 33. a
ΑΙ'ΣΙΜΟ'Ω 33. c
αἴσιος, αἰσιόω, cum d. in Αἶσα 33. a
ἄισος, idem cum ἄιστος 278. a
'ΑΙ'ΣΣΩ, cum d. 33. c
† ἀΐστιον? 21. b
αἰστὴρ, in 'Αίθω 27. a
ἄιστος, ἀιστόω 182. b. c
ἄιστως 286. b
αἰσυητὴρ 31. b
αἰσυλόεργος 203. b
ΑΙ'ΣΥΛΟΣ 34. b
ΑΙ'ΣΥΜΝΗ'ΤΗΣ, et ap ib.
αἰσυμνάω, cum d. ib.
ΑΙ'ΣΧΟΣ, cum d. ib.
αἰσχρίμων ib.
αἰσχρωπὸς 201. a
αἰσχρολέω, cum d. 310. a
αἰσχρολόγος, cum d. 374. c

(αἰσχρόμητις) 490. a
αἰσχρόνους, cum d. 524. b
αἰσχρορρήμων, cum d. 575. c
αἰσχρός, cum d. αἰσχρόω 34. b
αἰσχρουργός, cum d. 203. b
αἰσχύνη, cum d. αἰσχύνω, αἰσχυντηλὸς 34. c
(αἰσχυντής) ib.
ΑἸΤΕ'Ω, cum d. αἴτημα 35. a
αἴτημα ib.
ἈΙ'ΤΗΣ 35. b
αἴτησις, αἴτης 35. a
αἰτητός, cum d. ib.
ΑἸΤΙ'Α, cum d. 35. b
αἰτιατός, cum d. αἰτιάομαι 35. c 36. a
αἰτίζω 35. c
αἰτιολόγος, cum d. 374. c
αἴτιος, cum d. αἰτιώδης 35. c
αἰτωλὸς 35. a
αἴφνης, αἰφνίδιος, cum d. in ἄφνω 686. a
αἰχμάζω 36. a
αἰχμάλωτος, cum d. 46. b
ΑἸΧΜΗ', cum d. αἰχμητὴς 36. a
(αἰχμήεις) 36. a
αἰχμίον ib.
αἰχμόδετος 137. b
αἰχμοφόρος 696. b
ΑἸ'ΨΑ, cum d. αἰψηρός 36. b
αἰψηροκέλευθος 306. c
'ΑΐΩ, cum d. 36. b
ΑἸΩ'Ν, cum d. αἰωνίζω ib.
αἰώρα 36. c
ΑἸΩΡΕ'Ω, cum d. αἰώρημα ib.
¶ ἈΚΑΔΗ'ΜΕΙΑ, cum d. 36. c 37. a
ἀκάζω, in Ἀκὴ 37. c
ἀκαὶς 291. a
ἀκαθαίρετος 31. b
ἀκαθαρσία, ἀκάθαρτος 288. c
ἀκάθικτος 224. a
ἀκαθίκουσα ἀκαθίσαι 243. a
ἀκαθιστάω 282. b
ἄκαινα 38. a
ἀκαιροβίας 111. a
ἀκαιρολογία 373. a
ἄκαιρος, cum d. 289. c
ἈΚΑΚΑΛΙ'Σ 37. a
ἀκακέμφατος 690. b
ἄκακος, ἀκακότης, cum d. in κακὸς 291. c
ἀκακέγγυτος 204. c
ἈΚΑΛΑΝΘΙ'Σ 37. a
ἀκαλαῤῥείτης 572. c
ἈΚΑΛΗ'ΦΗ 37. a
ἀκαλλὴς 295. a
ἀκαλλιέργητος 271. b
ἀκαλλώπιστος 473. b
ἀκαλὸς, in Ἦκα 242. c
ἀκάλυπτος 295. b
ἀκαλῶς 242. c
[ἀκαμαντολόγχης] 364. c
ἀκαμαντόπους 531. a
ἀκάμας, ἄκαμος 297. a
ἀκαμαντολόγχης 364. c
ἀκαματομάχης 403. c
ἀκάματος, cum d. 297. a
ἀκαματοχάρμης 719. a
ἀκάμμυστος, in μύω 432. a
ἀκαμπής, cum d. 297. b
ἀκαμψία ib.
ἈΚΑ'ΝΘΑ, cum d. ἀκανθὶς 37. a
ἀκανθικὸς, ἀκάνθινος, ἀκανθὼν ib.
ἀκανθοβάτης, cum d. 93. c
ἀκανθοβόλος 102. a
ἀκανθολόγος 373. a
ἀκανθόνωτος 447. a
ἀκανθοπλὴξ 637. c
ἀκανθὼς 37. a
ἀκανθοστεφὴς 614. b
ἀκανθοτράγος 682. c
ἀκανθοφόρος, cum d. 696. b
ἀκανθοφυΐα 715. a
ἀκανθόφυλλος 712. b
ἀκανθόχοιρος 730. b
ἀκανίζω 38. a
ἀκανόνιστος 298. b
ἄκανος, cum d. ἀκανώδης 38. a
ἀκάπηλος 298. c
ἄκαπνος ib.
ἀκάρδιος 299. b
ἀκαρεὶ, ἀκαρὴς, cum d. 300. a 306. a
ἄκαρι, ἀκαριαῖος 306. a
ἀκαρίδιον ib.
ἈΚΑΡΝΑ 37. b
ἀκαρπὴς 300. a
(ἀκάρπωτος) 301. b
ἄκαρπος, cum d. ἀκάρπωτος 301. a
† ἀκάρπιστ 301. b
ἀκαρτέρητος 346. a
ἄκαρτος, in καρτὸς 305. c
ἀκαρφὴς 302. b
ἀκαρὲς 306. a
ἄκαστος 718. b
(ἀκασκαῖος) 718. c
ἀκατάβλητος 99. c
ἀκατάγγελτος 4. a
ἀκατάγνωστος, cum d. 130. c
ἀκαταγώνιστος 19. b
ἀκαταθύμιος 265. b
ἀκαταιτίατος 36. a
ἀκατακάλυπτος 295. c
ἀκατακλείσματος 341. b
ἀκατάδαρτος, cum d. 348. c
ἀκατάληπτος, cum d. 383. c
ἀκατάλεκτος, cum d. 567. c
ἀκατάλλακτος, cum d. 49. b
ἀκατάλληλος, cum d. 51. a
ἀκατάλυτος 393. b
ἀκαταμάχητος 403. b
ἀκαταμέτρητος 415. c
ἀκατανόητος 443. c
ἀκαταπάλαιστος 496. a
ἀκατάπαυστος, cum d. 503. b
ἀκατάπληκτος 537. c
ἀκατάπτωτος 526. c
ἀκαταπράϋντος 553. a
ἀκατάρτιστος 563. c
ἀκατασήμαντος 586. a
ἀκατάσειστος, cum d. 594. c
ἀκαταστασία 282. b
ἀκατάστατος, cum d. ib.
ἀκατάσχετος, cum d. 214. a
ἀκατάφρακτος 707. b
ἀκαταφρόνητος 709. a
ἀκατάψευστος 740. c
ἀκατέργαστος 206. c
ἀκατίνωτος 218. b
ἀκατηγόρητος 8. a
ἀκατέχυτος 248. c
ἀκάτιον 37. b
ἀκατονόμαστος 467. c
ἈΚΑΤΟΣ, ἀκάτιον 37. b
(ἀκάτη) ib.
ἄκαυλος 303. a
ἄκαυστος, ἀκαυστηρίαστος 290. b 291. a
ἀκαχεῖν, ἀκάχημαι, ἀκάχω, ἀκαχίζω 92. a
ἀκεανὸς, ἀκέαστος 312. b. c
ἀκείομαι 37. c
ἀκειρεκόμης 334. a
ἀκέλευθος 306. c
ἀκέλευστος 307. a
ἀκέλυφος in Καλύπτω 293. b
ἀκενόσπουδος 606. a
ἀκέντητος 308. a
ἄκεντρος 308. b
ἀκέντρωτος 307. c
ἈΚΕ'ΟΜΑΙ 37. b
ἀκεόντως, in ἀκέων 186. b
ἀκέραιος, cum d. 309. a
ἀκέρατος 310. a
ἀκεραύνωτος 310. b
ἀκερδὴς, cum d. 310. c
ἀκερμία in κέρμα 306. a
ἄκερως 311. a
ἄκερος, ἄκερως 310. a
ἀκερσεκόμης 334. a
ἀκερσίκομος ib.
ἀκεσίμβροτος 117. c
ἀκέσιμος, ἀκέσιος 37. c
ἀκέτιστος 315. c
ἄκεσις, ἄκεσμα, ἀκεστὸς, cum d. ἀκεστὴρ, ἀκεστὴς 37. b. c
ἀκεσφόρον 708. a
ἀκεσφόρος 696. b
ἀκεστώλιος 453. b
ἀκέφαλος, cum d. 312. b
ἀκέω, cum Ἀκέομαι 37. b
ἀκέων 718. b
ἈΚΗ', cum d. 37. c
ἀκηδέω 312. c
ἀκηδὴς, cum d. ib.
ἀκήλητος 313. b
ἀκηλίδωτος 313. c
ἄκημα 37. c
ἀκὴν 718. b
ἀκηράσιος, ἀκήρατος 314. a 86. a
ἀκήριος 314. a 304. b
ἀκήρυκτος, cum d. 315. a
ἀκηχεμαι 92. a
ἀκίβδηλος, cum d. 315. b
ἀκιδνὸς in ἀκέω 317. b
ἀκιδίον 38. a
ἀκιδώδης, ἀκιδωτὸς 37. c 38. a
ἀκίζομαι ib.
ἄκικυς 316. a
ἀκίναγμα in τινάσσω 653. c
ἀκίνακες 26. c
ἈΚΙΝΑ'ΚΗΣ 38. a
ἀκίνδυνος, cum d. 316. c
ἀκίνητος, cum d. 317. c
ἌΚΙΝΟΣ 38. a
(ἀκίνυτος) 317. c
ἄκιος in κὶς 318. a
ἀκὶς, in Ἀκὴ 37. c
ἀκίχητος 318. b
ἀκίων 318. c
ἀκκίζομαι, cum d. 38. b
ἀκκορίζειν, perdere cimices, in Epigramm.
ἈΚΚΩ', cum d. 38. a
ἀκλαιὴς 319. b
ἀκλὰς, ἄκλαστος 321. a
ἄκλαυστος, ἄκλαυτος 319. b
ἀκλεὴς, cum d. 321. a
ἀκλειὴς, cum d. ib.
ἀκλήϊστος 320. b
[ἄκληστος] ib.
ἄκλεπτος 321. c
ἀκλεῶς 321. a
ἀκλήιστος 320. b
ἄκληρος, cum d. ἀκληρέω 322. b
ἄκλητος, cum d. 294. b
ἀκλινὴς, cum d. ἄκλιτος 323. c 324. a
ἄκλοπος, cum d. 324. a
ἄκλωστος 321. c
ἀκλυδώνιστος 324. c
ἄκλυστος, et ἄκλυτος ib.
ἀκλώνιστος, in c. ex κλὼν 325. b
ἄκλωστος, in c. ex Κλώθω 325. a
ἀκμάζω, ἀκμαστὸς 38. b
ἈΚΜΗ', cum d. 38. b
ἀκμηνὸς, ἀκμὴν ib.
ἀκμὴς, ἀκμητος, cum d. 297. a
ἀκμόθετον 655. b
ἄκμων 296. c
ἄκναπτος, ἄκναφος 325. b
ἄκνημος 326. c
ἄκνεστις, ἄκνηστις ib.
ἄκνισος 326. c
ἀκοὴ 39. c
ἄκοιλος, in Κοῖλος 327. c
ἀκοίμητος 328. a
ἄκοιτις 328. b
ἀκοινώνητος, cum d. ib.
ἄκοιτος, cum d. 329. a
ἀκόλακος, cum d. 330. a
ἀκόλαστος, cum d. ἀκολασταίνω 329. c
ἄκολλος, cum d. 330. b
ἄκολος 331. b
ἈΚΟ'ΛΟΥΘΟΣ, ἀκολουθέω 38. c
ἀκόλυμβος 332. b
ἀκόμιστος, cum d. 333. b
ἄκομος 334. a
ἄκομπος, ἀκόμπαστος 334. c
ἄκομψος, cum d. 335. a
ἀκονάω, cum d. 39. a
ἀκόνδυλος 333. b
ἈΚΟ'ΝΗ, cum d. ἀκόνημα 39. a
ἀκονίατος 336. a
ἀκόνιον 39. b
ἀκονιτὶ 336. a
ἀκόνιτον, cum d. ἀκονιτικὸς 39. a. b
ἀκόνιτος, cum d. 336. a
ἀκοντὶ 189. c
ἀκόντιον, ἀκοντίζω, cum d. 42. b
ἀκοντιακὸς 39. b
(ἀκοντιστὴρ) 42. b
ἀκοντοβόλος 102. a
ἀκονταλίας 155. c
ἀκοντοφόρος 696. b
ἄκοπος, cum d. ἀκοπίαστος 338. b
ἄκοπρος, cum d. 336. b
ἀκόρεστος 339. c
ἀκόρητος, ἀκορία 339. a. c
ἈΚΟ'ΡΝΑ 39. b
ἌΚΟΡΟΝ, cum d. ἀκορίτης ib.
ἀκόρυφος 340. b
ἄκος 37. c
ἄκοσμος, cum d 341. b
ἈΚΟΣΤΗ', cum d. ἀκοστάω 39. b
ἄκοστος 341. c
ἀκουάζομαι, ἀκουὴ 39. c
ἄκουρος 306. a
ἀκουσιάζω 190. a
ἄκων, cum Ἀέκων 42. b
ἀκουσίθεος 253. c
ἀκούσιος, cum d. in Ἀέκων 189. c
ἈΚΟΥ'Ω, cum d. 39. b. c
ἀκουστὸς, ἀκουστικὸς 39. c
ἄκρα 41. c
ἀκράαντος 345. c
ἀκραγγὴς 343. b
[ἀκραγὴς] ib.
ἀκράδαντος ib.
ἀκραὴς 98. b
ἀκραῖος 41. c
ἀκραίπαλος 343. c
ἀκραιφνὴς 685. c
ἄκραντος 343. c
ἀκραξίνω 68. c
ἀκρασία, cum d. 309. a
ἀκρατὴς, cum d. ἀκράτεια 343. a
ἀκρατοποτέω 361. b
ἀκρατοποσία 547. a
ἀκρατοπότης, cum d. ib.
ἄκρατος 309. a
ἀκρατοφόρος 696. b
ἀκράτης 345. a
ἀκράτως 309. a
ἀκρατὲς 345. a
ἀκρατίζω 309. a
ἀκρέχολος 750. c
ἈΚΡΕ'ΜΩΝ, cum d. 41. a
ἄκρεος 346. a
ἀκρέσπερος 214. a
ἀκρήβης, ἄκρηβος 239. b
ἄκρητος, cum ἄκρατος 309. c
ἀκρητόχολος 750. c
ἀκρία, in ἄκρος 41. c
ἈΚΡΙΒΗ'Σ, cum d. ἀκρίβεια, ἀκριβάζω, ἀκριβαστὴς 41. a
ἀκριβοδίκαιος 165. c
ἀκριβολόγος, cum d. 373. a
ἀκριβόω, cum d. 41. a
ἀκρίδιον 41. b
ἀκριδοθήρα 257. c
ἀκριδοφάγος 682. a
ἀκρίζω, ἄκριος 41. c
ἈΚΡΙ'Σ 41. b
ἄκρις 41. c
ἀκρισία, ἀκριτὶ 349. b
ἀκριτόμυθος 479. a
ἄκριτος cum d. 349. b
ἀκριτόφυλλος 712. b
ἀκριτόφυρτος, in c. ex Φύρω 713. a
ἀκριτόφωνος 716. c
ἈΚΡΟΑ'ΟΜΑΙ, cum d. ἀκρόαμα, ἀκροατὴς, &c. 41. b
ἀκροβάζω 93. c
ἀκροβάμων, ἀκροβατέω, cum d. 95. b. c
ἀκροβαφὴς 103. b
ἀκροβελὴς, cum d. 106. b
ἀκροβηματίζομαι 93. a
ἀκρόβλαστος 109. a
ἀκροβόλος, cum d. ἀκροβολίζω, ἀκροβολιστὴς 102. a
ἀκρόβυστος, cum d. 119. b
ἀκρογένειος 127. c
ἀκρογωνιαῖος 141. c
ἀκρόδετος 157. b
ἀκροδίκαιον 164. c
ἀκρόδρυα 173. c
ἀκρόζεστος 236. b
ἀκροζυμία 236. a
ἀκροθάλαττος 250. b
ἀκροθιγγάνω, ἀκροθιγὴς 258. b
ἀκροθίνιον, cum d. 258. c
ἀκροθώραξ 268. b
ἀκρόκαρπος 301. b
ἀκροκελαινιάω 409. a
ἀκροκέραια 310. b
ἀκροκιόνιον 318. c
ἀκροκνεφαῖος 326. b
ἀκροκνεφὴς ib.
ἀκρόκομος, cum d. 334. a
ἀκροκόρυμβα 340. a
ἀκροκομμάτιον 337. b
ἀκροκώλιον 361. c
ἀκρολεῖον 379. b
ἀκρόλιθος 386. a
ἀκρόλιστος 387. a
ἀκρολίπαρος 387. b
ἀκρολόγος, cum d. 373. a
ἀκρόλοφος, cum d. 389. b
ἀκρόμαλλος 397. c
ἀκρομανὴς 396. a
ἀκρομόλιβδον λίνον 426. a
ἀκρομόλη 450. a
ἀκρόμφαλον, cum d. 465. c
ἀκρόνιον 433. c
ἀκρόνυξ 446. b
ἀκρόνυχος ib.
ἀκροπαγὴς 522. c
ἀκρόπαθος 500. c
ἀκρόπαστος 500. a
ἀκροπενθὴς 514. c
ἀκρόπηλος 523. c
Ἀκρόπις 41. c
ἀκρόπλοος 536. b
ἀκροπλοτὶ 531. a
ἀκρόπολις 547. c
ἀκρόπιλος 546. c
ἀκρόπορος 509. a
ἀκροπόρφυρος, in c. ex Πορφύρω 549. c
ἀκροποσθία, in c. ex Πόσθη 550. a
ἀκρόῤῥιζος 575. c
ἀκροῤῥίνιον 576. c
ἀκροῤῥόφημα 579. a
ἌΚΡΟΣ 41. b
ἀκροσαπὴς 586. b
ἀκρόσπορος 601. a
ἀκροσπάδια, in c. ex Σπάδη 601. c
ἀκροστύλιον in c. ex Στῦλος 614. c
ἀκρόστιχον 610. a
ἀκροστόλιον 611. a
ἀκροσφαλὴς 627. a
ἀκρόσφυρον 629. a
ἀκροσχιδὴς 630. a
ἀκροτελεύτιον 644. a
ἀκρότης 41. b
ἀκρότητος in Κρότος 330. b
ἀκρότομος 644. a
ἀκρότονος 638. c
ἄκροτος 350. b
ἄκρουλος 488. b
ἀκρουρία, in c. ex Οὐρὰ 489. b
ἀκροφανὴς 685. b
ἀκροφυὴς 715. a
ἀκροφύλαξ 711. c
ἀκρόφυλλος 712. b
ἀκροφύσιον 715. c
ἀκρόχαλος 720. b
ἀκροχανὴς 718. b
ἀκρόχειρ, cum d. 724. a
ἀκροχειρίζομαι 724. c
ἀκροχειρισμὸς ib.
ἀκροχειριστὴς ib.
ἀκροχειρὶξ ib.
ἀκροχειρίτης 724. a
ἀκροχιτώνιον 728. b
ἀκροχλιαρὸς 729. c
ἀκρόχολος, cum d. 730. c
ἀκροχορδὼν 731. b
ἀκρόχωλος 737. a
ἀκρόψιλος 741. c
ἀκρόψωλος 743. b
[ἄκρυπτος] 352. a
ἀκρύσταλλος, in Κρύσταλλος 352. b
ἀκρῶα. Hesych. sunt viscera
ἀκρωβελία 450. c
ἀκρωλένιον, in Ὠλένη 744. c
ἀκρωμία, &c. in Ὦμος, humerus ib.
ἄκρων 41. c
ἀκρωνία ib.
ἀκρώνυξ, ἀκρώνυχος, cum d. in Ὄνυξ 468. b
ἄκρωπις, vide in Ἀκρόπις 41. c
ἀκρώρεια, in Ὄρος, mons 480. c
ἄκρως, ἀκρωτήριον, cum d. 41. c
[ἀκρωτηρίασμα] ib.
ἀκτάζω, ἀκταῖος 42. a
[ἈΚΤΑΙ'ΝΩ] ib.
ἀκταίνερος, cum d. 490. b
ἀκτέανος 353. a
ἀκτένιστος, in Κτεὶς 354. a
ἀκτερέϊστος, &c. in Κτέρεα ib.
ἈΚΤΗ', cum d. 42. a
ἀκτήμων, cum d. ἀκτημοσύνη, ἄκτητος 353. a
ἈΚΤΙ'Ν, cum d. ἀκτινώδης 42. a
ἀκτινοβόλος, cum d. ἀκτινοβολέω 102. a
ἀκτῖνος, ἀκτίνωτος 42. a
ἄκτιος, in Ἀκτὴ ib.
ἀκτὶς, in Ἀκτὶν 42. a
ἄκτιστος 354. b

ἀκτίνες, in Ἀκτὴ 42. a
ἄκτης 13. a
ἀκτηρίω 490. b
ἀκυβέρνητος, in Κυβερνάω 355. a
ἀκυστήριον 360. b
ἄκυθος, vide cum ἄκυτος ib.
ἀκύλιος 356. b
ἀκύλιστος 357. a
ἌΚΥΛΟΣ 42. b
ἀκύμων, cum d. 357. a. 360. b
ἄκυπρος, vide κύπρος, in Κύπρος 358. b
ἀκυρὸς, cum d. 359. c
ἀκυρία 359. b
ἄκυρμα, vide cum ἀκύρωμα 359. c
ἀκυρολογία 376. a
ἀκυρολογία ib.
ἄκυρος, cum d. ἀκυρόω 357. b
[ἀκύρωτος] ib.
ἀκυτήριον, ἄκυτος 360. b
ἀκωδώνιστος, in Κώδων 361. a
ἀκωκὴ, in Ἀκὴ 38. a
ἄκωλος 361. c
ἀκώλυτος, cum d. in Κωλύω 362. a
ἌΚΩΝ, &c. 42. b
ἄκωπος, in Κώπη 362. c
ἄκωπος, ἀκώπητος, cum d. in Κώπη 363. a
[ἀλάβαστος] 42. c
ἈΛΑ'ΒΑΣΤΡΟΝ, cum d. ib.
ἀλαβαστροθήκη 653. c
ἀλαΐα 368. c
ἀλαΐας, in c. ex Ἀμφιλαίω ib.
ἄλαδε 51. b
ἈΛΑΖΩ'Ν, cum d. ἀλαζονεία 42. c
ἀλαζονοχαυνοφλύαρος 704. b
ἀλάθητος 384. b
ἀλαίνω 43. b
[ἀλαιός] ib.
ἀλάκεστος 384. c
ἈΛΑΛΗ', cum d. ἀλάλαγμος, ἀλαλάζω 43. a
ἀλάλημαι, et ἀλάλομαι 43. b
ἀλαλκομενηΐς 412. a
[ἀλαλκομένιος] 47. b
ἀλάλκω, ἀλαλκτήριον ib.
ἄλαλος, cum d. 365. c
ἀλαλύκτημαι 43. b
ἀλαμπὴς, ἀλάμπετος 369. c
ἈΛΑ'ΟΜΑΙ 43. a
ἈΛΑΟ'Σ, cum d. 43. b
ἀλαοσκοπιὰ 593. a
ἀλαοτόκος 654. b
ἀλαόω, in Ἀλαὸς 43. b
ἀλαπαδνὸς 370. c
ἀλαπάζω, in Λαπάζω ib.
ἅλας 52. a
ἀλάσβητος 384. b
ἀλασταίνω, ἀλαστέω ib.
ἀλαστορία ib.
ἀλαστὴς, ἀλάστωρ ib.
ἀλατεία, Dorice pro ἀλητεία 43. a
ἀλατοπώλης 567. a
ἀλαωπὶς, cum d. 472. c
ἀλαωτὺς, in Ἀλαὸς 43. b
ἌΛΓΟΣ, cum d. ἀλγέω ib.
ἀλγέω, ἀλγεινὸς, ἀλγίων, ἀλγύνω ib.
ἄλγησις, ἀλγηδὼν, ἀλγηρὸς ib.
ἈΛΔ'Α, cum d. 44. a
ἀλδάζω, ἀλδαίνω ib.
ἈΛΔΕ'Ω, cum d. ἀλδήσκω, ἀλδαίνω ib.
ἈΛΕΓ'Ω, cum d. ἀλεγίζω ib.
ἀλεεινὸς, in Ἀλέα et ἀλεωρὴ ib.
ἀλεείνω, in Ἀλέω, vito 45. b
ἀλέη, cum Ἀλέα 44. a
ἀλεὴ, in Ἀλέω, vito 45. b
ἀλεία, vide cum ἁλιεία 51. c
ἀλείαστος, in Λεῖος 380. a
ἄλειαρ, in Ἀλέω, molo 45. a
ἄλειμμα, cum d. in Ἀλείφω 44. b
ἀλέες, sive ἀλεῖς, in Ἀλέω, congrego 45. b
ἀλείπτης, cum d. in Ἀλείφω 44. b
ἌΛΕΙΣΟΝ ib.
ἀλείτης 47. a
ἀλειτουργησία, &c. 205. a
ἀλείτω, vide cum ἀλιτέω 46. a
(ἄλειφα) 44. b
ἈΛΕΙ'ΦΩ, cum d. ἀλείπτης, &c. ib.
ἀλεκτὴ 45. a
ἀλεκτόρειος, &c. in Ἀλέκτωρ 379. a
ἀλεκτορόλοφος 389. b
ἄλεκτος 374. b
ἄλεκτρος, cum d. 378. c
ἀλεκτρυοπώλης 567. a
ἀλεκτρυοφωνία 716. c
ἀλεκτρυὼν, ἀλέκτωρ 379. a
ἀλέματος 403. a
ἀλεμάτως ib.
ἀλεξαίθριον 27. a
ἀλεξάνεμος 61. a
ἀλεξέω, cum d. in Ἀλέξω 44. c
ἀλεξήνωρ 62. c
ἀλέξησις, ἀλεξητὴρ, in Ἀλέξω 44. c
[ἀλεξήτωρ] ib.
ἀλεξιάρης 72. b
ἀλεξιβέλεμνος, in Βέλος 106. b
ἀλεξίκακος, in Κακὸς 291. c
ἀλεξίμορος 407. c
ἀλεξιφάρμακον, in Φάρμακον 687. b
ἈΛΕ'ΞΩ, cum d. 44. c
ἀλέω, in Ἀλέα 44. a
ἀλεῖς, in Ἀλέω, congrego 45. b
ἀλεσίφρων 708. a
ἀλέπιδος 382. b
ἀλεπίδωτος, ἀλέπιστος ib.
ἀλετὴ, in Ἀλέω, molo 45. a
ἄλετος, ἀλετεύω, ἀλέτης ib.
ἀλετρίβανος 670. c
ἀλετρὶς, ἀλετὼν 45. a
ἀλεύομαι, in Ἀλέω, vito ib.
ἄλευρον, cum d. in Ἀλέω, molo 45. a
ἀλευρόμαντις 399. a
ἀλευροπώλης 547. b
ἀλευροτήσια, in Σείω 384. a
ἀλεύω, in Ἀλέω, vito 43. b
(ἀλεύω) 51. b
ἄλευστος, in Λεύσσω 383. b
ἈΛΕ'Ω, cum d. 45. a
ἀλεωρὴ ib.
ἄλεως, cum ἅλως, in Ἅλως 46. a
ἄλη, in Ἀλάομαι 43. b
ἈΛΗΘΗ'Σ, cum d. 45. b
ἀληθινὸς, cum d. 45. c
ἀληθογνωσία 131. b
ἀληθοεπὴς 201. a
ἀληθόμαντις 399. a
ἀλήθω, in Ἀλέω, molo 45. a
ἀληθῶς 45. c
ἀλήιον, ἀλήιστος 379. b. 384. c
ἄληκτος, cum d. in Λήγω 383. c
ἄλημα, ἀλήμων, ἀλημοσύνη, in Ἀλάομαι 43. a. b
ἄληπτος, cum d. 368. c
ἅλης, in Ἅλις 46. a
ἀλήσιος, cum ἀλήθω, ab ἀλέω 45. a
ἄληστος 384. b
ἀλητεύω, ἀλήτης, in Ἀλάομαι 43. a. b
ἀλέτης 45. a
ἄλητον 45. a
ἌΛΘΩ, cum d. ἀλθέω, ἀλθαία 45. c
ἁλία, ἀλιάδης 46. a. 52. a
ἁλιάδαι 51. c
ἁλιάετος, in Ἀετὸς 23. c
ἁλιαὴς, in Ἄω 92. b
ἁλιαιὴς, ἁλιὰς 51. c. 52. a
ἀλίαστος, in Λιάζω 385. b
ἀλιβάνωτος, in Λίβανος 385. c
ἁλίβαπτος 103. c
ἀλιβὰς 379. c
ἁλίβατος 95. c
ἁλιβλὴς 106. a
ἁλίβρεκτος, in Βρέχω 116. c
ἁλίβρομος, in Βρέμω 116. a
ἁλίβροχος, in Βρέχω 116. a
ἁλίβρωτος 119. a
ἁλιγένητος 171. b
ἁλιγείτων, in Γείτων 126. c
ἁλιγενὴς 123. c
ἈΛΙ'ΓΚΙΟΣ 46. a
ἁλιδινὴς, in Δίνη 166. a
(ἁλίδονος) 170. c
ἁλίδρομος 668. c
ἁλιεὺς, vide cum ἁλιβλὴς 106. a
ἁλιεία 51. c
ἁλιεργὴς 203. b
ἁλιερκὴς 183. c
ἁλιεὺς, cum d. ἁλιεύω 51. c
ἁλίζω, in Ἅλις 46. a
Ἅλς, sal 52. a
ἁλίζωνος 238. c
ἁλιήρης, in Ἐρέσσω 208. b
ἁλιήτωρ 51. c
ἁλιηχὴς 248. b
ἄλιθος 386. a
ἁλικάκκαβον 291. a
ἁλικὸς 52. a
ἁλίκλυστος 324. c
ἁλικὴ 51. b
ἁλικώτης, vide cum ἁλικιώτης, in Ἅλς, sal. 52. a
ἀλίκερος 309. b
ἁλικρέων, in Κρέας 343. c
ἁλικρημνὶς 347. b
ἁλίκτυπος 675. b
ἁλικάδης, idem quod ἁλιμάδης 51. b
ἁλιμέδων, in Μέδω 406. a
ἀλίμενος cum d. in Λιμὴν 386. b
ἁλιμενὴς 410. c
ἀλίμαντος 421. c
ἄλιμος 51. c
ἄλιμος, in Λιμὸς 386. c
ἁλιμυρήεις, cum d. in Μύρω 431. b
ἀλινδέομαι, cum d. in Ἀλίω 47. a
ἀλινδήθρα ib.
ἁλινήκτειρα 439. b
ἁλινηχὴς ib.
ἀλίνιπτος 441. b
ἄλινος, in Λίνον 387. a
ἄλιος 52. a
ἌΛΙΞ 46. a
ἁλιόκαυστος 291. a
ἅλιος 51. b
ἁλιοστρεφὴς 665. c
ἁλιόω 51. c. 52. a
ἀλιπαίνω, ἀλιπαρὴς 387. b
ἁλίπαστος, in Πάσσω 500. a
ἁλίπεδον, in Πέδον 504. b
ἀλιπὴς, ἀλίπαστα 387. b
ἁλίπλαγκτος 530. b
ἁλιπλανὴς, cum d. 530. c
ἁλίπλοος 536. b
ἁλίπνοος 540. b
ἁλιπόρφυρος, in Πορφύρα 549. c
ἁλίῤῥοθος, cum d. in Ῥόθος 577. b
(ἁλίῤῥυτος) 572. c
ἁλίζω 46. a
ἌΛΙΣ, cum d. ib.
ἁλὶς 52. a
ἈΛΙΣΓΕ'Ω, cum d. 46. a
ἈΛΙ'ΣΚΩ, cum d. ib.
ἍΛΙΣΜΑ 46. c
ἁλισμὸς 52. a
ἁλίσπαρτος 604. b
ἁλιστέφανος 613. b
ἁλιστὸς 52. a
ἀλίστρα, in Ἀλίω 47. a
ἁλίστρεπτος, ἁλιστρεφὴς 621. b
ἀλιταίνω 47. a
ἀλιτάνευτος, in Λιτανεία 387. c
ἁλιτενὴς 638. b
ἁλιτέρμων, in Τέρμα 646. a
ἀλιτεία 46. c. 47. a
ἈΛΙΤΕ'Ω, cum d. ἀλίτημα 46. c
ἀλιτήμερος, in Μοῖρα 432. c
ἀλιτηρὸς, cum d. ἀλίτης 45. b. 46. c
ἁλιτίνακτος 301. b
ἀλίτημα 45. b
ἀλιτόμηνος 418. b
ἀλιτραίνω 47. a
ἁλιτρεφὴς 665. c
ἀλιτρία, cum d. 47. a
ἁλιτρέμας 107. c
ἀλιτρόπος 443. a
ἁλίτροπος 664. b
ἀλιτρὸς, ἀλιτροσύνη 47. a
ἁλίτροφος, idem quod ἁλιτρεφὴς 665. c
ἁλίτρυτος, in Τρύω 671. c
ἁλίτυπος 674. b
ἁλίτυρος, in Τυρὸς 676. a
ἁλιφθόρος, cum d. 701. b
ἁλίφλοιος, in c. ex Φλοιὸς 704. c
ἁλίχλαινος 729. b
ἈΛΙ'Ω 47. a
ἀλίως 51. c
ἄλκαρ 47. a
ἀλκάζω, ἀλκαία, ἀλκαῖα 47. b
ἈΛΚΗ', cum d. ἀλκαῖος 47. a
ἈΛΚΙΒΙΑ'ΔΙΟΣ 47. b
ἀλκίμαχος 403. c
ἄλκιμος 47. b
ἀλκίφρων 708. a
ἀλκτὴρ, cum d. 45. a. 47. a
ἀλκυὼν, cum d. ἀλκυόνειος 360. b
ἄλκω, cum d. 47. a
ἈΛΛΑ' 47. b
ἀλλαγὴ, ἄλλαγμα 48. a
ἀλλακτικὸς, &c. ib.
ἀλλαντοποιὸς, cum d. 548. b
ἀλλαντοπώλης, cum d. 567. a
ἀλλὰξ, ἀλλάξις 48. a. b
(ἀλλάπαδα) 370. c
ἈΛΛΑ'Σ 48. a
ἈΛΛΑ'ΣΣΩ, cum d. ib.
ἀλλαχόθι, &c. ἀλλαχῆ 50. c
ἀλλεθνὴς 181. a
ἀλλεπάλληλος, cum d. 51. a
ἄλλη 50. b
ἀλληγορέω, ἀλληγόρημα, ἀλληγορητὴς, ἀλληγορία, ἀλληγορικὸς 7. b
ἀλλήλων, cum d. 50. c
ἀλληλέγγυοι 177. b
ἀλληλίζω 50. c
ἀλληλογραφία 118. c
ἀλληλοκτονέω 353. b
ἀλληλομαχέω 403. c
ἀλληλομαχία ib.
ἀλληλοτυπία, cum d. 674. b
ἀλληλοῦχος, cum d. 226. b
ἀλληλοφάγος, cum d. 682. b
ἀλληλοφθορέω, cum d. 701. c
ἀλληλοφονία, cum d. 691. c
ἀλληλοφυὴς 715. a
ἀλλήλων 50. c
ἄλλην 50. b
ἀλλαμάλλας 50. c
ἀλλογενὴς 125. a
ἀλλόγλωσσος 134. a
ἀλλογνοέω 131. b
ἀλλόγνωτος, ἀλλογνὼς ib.
ἀλλοδαπὸς 146. b
ἀλλοδοξέω, cum d. 169. c
ἀλλοεθνὴς, in c. ex Ἔθνος 181. a
ἀλλοειδὴς 182. a
ἀλλόθεν, ἀλλόθι 50. b
ἀλλόθροος 261. b
ἀλλοικία, in c. ex Οἶκος 458. b
ἀλλοιότης 653. b
ἀλλοῖος, ἀλλοιόω 50. c
ἀλλοιοσχήμων, in c. ex σχῆμα 227. a
ἀλλοιότροπος, cum d. 664. b
ἀλλοιόω, cum d. ἀλλοίωσις 50. c
[ἀλλοίωμα] ib.
ἄλλοκα, Dorice pro ἄλλοτε ib.
ἀλλόκοτος, in τίκτω 654. b
ἈΛΛΟ'ΜΑΙ 50. a
ἀλλοπρόσαλλος, in c. ex Ἄλλος 50. c
ἌΛΛΟΣ, ἄλλοτε, ἄλλοτι, ἄλλοσε 50. b. c
ἀλλοσημείωσις 592. c
ἀλλοτριονομέω, in c. ex Νόμος 442. a
ἀλλοτριοπραγία, cum d. 554. b
ἀλλοτριοπραγμοσύνη ib.
ἀλλότριος, ἀλλοτριότης, cum d. 50. c
ἀλλοτριοφάγος, cum d. 682. c
ἀλλοτριοφθονέω, in c. ex Φθόνος 701. c
ἀλλοτριόω, cum d. 50. a
ἀλλοτροπέω 661. b
ἀλλοφανὴς 685. b
ἀλλοφάσσω 690. b
ἀλλόφατος 690. c
ἀλλοφρονέω, in c. ex Φρὴν 708. a
ἀλλόφυλος, in c. ex Φυλὴ 712. a
ἀλλόφωνος 717. a
ἀλλόχροος, cum d. 735. a
ἀλλόχρως 735. c
ἄλλυδις, in Ἄλλος 50. b
ἄλλυτος, in ἄλυτος 393. c
ἀλλύω 392. c
ἄλλως 50. b
ἅλμα 50. a
ἁλμαῖος, ἁλμευτὴς 52. a
ἅλμη, ἁλμάδες, ἁλμήεις, cum d. ib.
ἁλμώδης, ἁλμυρία ib.
ἁλμυρὸς, ἁλμυρὶς, &c. ib.
ἀλξ, in Ἀλκὴ, ἄλξις 47. a
ἈΛΟΑ'Ω, cum d. 51. b
ἄλοβος 388. a
ἀλόγιστος cum d. in c. ex Λογίζομαι 378. a
ἄλογος, cum d. ἀλογία 375. a. 377. c
ἈΛΟ'Η, cum d. ἀλοηδάριον 51. b
ἀλοητὸς, ἀλοιάω, cum d. ib.
ἀλοιδόρητος, in c. ex Λοίδορος 388. b
ἀλοιητὴρ 51. b
ἀλοίτη ib.
(ἀλοίδορος) 388. b
ἀλοίφατα 44. b
ἀλοιφαῖος, in Ἀλείφω ib.
ἀλοίτης, in Ἀλίω 51. b
ἀλοιτὸς 47. a
ἀλοιφὴ, in Ἀλείφω 44. b
ἀλοκίζω, ἄλοξ, in Αὖλαξ 87. c
ἁλοπηγὸς, cum d. 543. a
ἄλοπος 382. b
ἁλοσάχνη, in c. ex Ἄχνη 91. c
ἁλοσύδνη 584. a
ἀλοσύνη, ἡ, dementia, apud Nicand. in Ther.
ἁλότριψ 670. c
ἁλουργὴς, cum d. 203. b
ἁλουργοπώλης, cum d. 567. a
ἀλουσία 389. a
ἄλουτος, cum d. ib.
ἄλοφος, in c. ex Λόφος 389. b
ἄλοχος, cum d. 379. a
ἍΛΣ, cum d. 51. b. 390. a
ἀλσώδης, ἀλσίον, ἀλσηΐς 52. b
ἄλσις 50. a
ἀλσονόμος, cum d. 333. a
ἌΛΣΟΣ, cum d. ἀλσώδης 52. b
ἁλτῆρες 50. a
ἁλτικὸς ib.
ἄλυγος 390. b
ἀλυθμαίνω 52. c
ἀλύζω ib.
ἈΛΥ'Η 52. b
ἁλυκὸς, cum d. ἁλυκὶς 52. a
ἄλυπος, in c. ex Λύπη 391. a
ἀλυστάζω, ἀλυστέω 52. c
ἀλυκτοπέδη, in c. ex Πέδη 504. a
ἄλυκτος 393. c
ἀλυκτοσύνη 52. c
ἁλυκώδης 52. a
ἀλύμαντος, in c. ex Λύμη 391. a
ἄλυξις 45. b
ἄλυπος, cum d. ἀλυπία 391. b
ἄλυρος, in c. ex Λύρα 391. c
ἄλυς 52. b
ἀλυσθαίνω ib.
ἀλυσθμαίνω 52. c
ἀλυσιδωτὸς 157. b
ἀλυσίδιον 393. c
ἀλυσιδωτὴ ib.
ἀλύσιον ib.
ἄλυσις 52. b. 393. c
[ἀλυσιτέλεια] 642. a
ἀλυσιτελὴς ib.
ἀλύσσω, cum d. ἀλυσσάζω 45. b. 52. c
ἀλυσμὸς, cum d. ἀλυσμώδης 52. b
ἄλυσσον in λύσσα 392. a
ἀλύσσω 52. b
ἀλυσταίνω, ἀλυστάζω 52. c
ἄλυτος 393. c
ἈΛΥ'Ω 52. b
ἈΛΦΑ, cum d. ἀλφάνω 52. c
ἀλφάδιν, ἀλφάζω ib.
ἀλφεσίβοιαι, αἱ, in c. ex Βοῦς 114. b
ἀλφέω, cum d. ἀλφεστὴς 52. c
ἄλφι, pro ἄλφιτον, ἀλφιτεὺς ib.
ἀλφιταμοιβὸς, in comp. ex Ἀμείβω 53. c
ἌΛΦΙΤΟΝ, cum d. 52. c
ἀλφιτόμαντις, in c. ex Μάντις 399. a
ἀλφιτοπώλης 567. a
ἀλφιτοσιτέω 588. c
ἀλφιτοσκόπος 593. a
ἀλφιτόχρως 735. a
ἈΛΦΟ'Σ 52. c
ἀλφὼ, in Ἀλφὸς ib.
ἀλωὰ, ἀλωὰς 53. a
ἀλώβητος, in c. ex Λώβη 394. a
ἀλωεὺς, &c. ἀλωΐας, ἀλωὶς 53. a
ἀλῶμαι, in Ἀλάομαι 43. a
ἅλων, cum d. ἀλωνίζω 53. c
ἀλώτιστος, in c. ex Ὠτίον 745. a
ἀλωπεκιδεὺς, in Ἀλώπηξ 53. a
ἀλωπεκίας, ἀλωπεκίζω ib.
ἀλωπεκῆ, &c. ib.
ἀλωπέκουρος, in c. ex Οὐρὰ 488. c
ἈΛΩ'ΠΗΞ, cum d. ἀλωπὴς 53. a
ἀλωπόχρως 735. a
ἀλωρίτας 490. b
ἍΛΩΣ 53. b
ἅλωσις, cum d. 46. b
ἁλωτὸς ib.
ἀλώφητος, in c. ex Λωφάω 394. b
ἍΜΑ 53. a. b
ἁμαδρυάδες, in c. ex Δρῦς 173. c
ἀμαθὴς, cum d. ἀμαθαίνω 398. b
ἀμαθίτιδες κόγχαι 739. b
ἄμαθος, cum d. in Ψάμμος, ἀμαθύνω 739. b
ἀμαθῶς 398. b
ἀμαίευτος, ἀμαίωτος 395. b

ἈΜΑΙΜΑ'ΚΕΤΟΣ 53. b
ἀμάλακτος, in c. ex Μαλάσσω 397. b
ἀμαλδύνω 53. [illegible]
ἀμαλδύνω ib.
ἀμάλδυντος 397. b
ἈΜΑ'ΛΘΕΙΑ, ἀμαλθεύειν 53. b
ἈΜΑΛΛΑ, cum d. ἀμαλλεύω ib.
ἀμαλλοδετὴρ 137. [illegible]
ἀμαλλοδετῆρες ib.
ἈΜΑΛΟ'Σ, cum d. 53. b
ἀμαμαξὺς 417. c
ἈΜΑ'ΜΥΞ 53. b
ἀμάνδαλος, cum d. in Ἀμαλὸς ib.
ἈΜΑΝΙ'ΤΑΙ ib.
ἀμάντευτος, in c. ex Μάντις 399. a
ἍΜΑΞΑ, cum d. 53. [illegible]
ἀμαξήλατος 191. a
ἀμαξίποδες 551. a
ἀμαξήρης 53. c. 37. b
ἀμαξόβιος, in c. ex Βίος 107. c
ἀμαξοκυλισταὶ 397. a
ἀμαξοπηγὸς, cum d. 523. a
(ἀμαξοπληθὴς) 534. c
ἀμαξόποδες, vide cum ἀμαξίποδες 551. a
ἀμαξουργὸς, cum d. 203. b
ἀμάομαι 54. a
ἈΜΑ'ΡΑ, cum d. ἀμαρεύω 53. c
ἈΜΑ'ΡΑΚΟΣ, cum d. ib.
ἀμάραντος, cum d. in c. ex Μαραίνω 399. c
ἀμάργυρος 400. a
ἀμαρεύω, &c. in Ἀμάρα 53. c
ἈΜΑΡΤΑ'ΝΩ, cum d. ib.
(ἀμαρτῆτο) 54. a
ἀμαρτίνοος, in c. ex Νόος 443. a
ἀμαρτοεπὴς 201. a
[ἀμαρτύρητος,] pro ἀμάρτυρος 401. a
ἀμάρτυρος ib.
ἀμαρτωλὶς, cum d. in Ἀμαρτάνω 53. c
ἀμαρυγὴ, ἀμάρυγμα, vide in Ἀμαρύσσω 54. b
ἈΜΑΡΥ'ΣΣΩ, cum d. ib.
ἀμὰς, ἄδος, ἡ, navis, apud Etym. ex Æschylo.
ἀμάσητος, in c. ex Μασάομαι 401. [illegible]
ἀμαστίγωτος, in c. ex Μάστιξ 402. b
ἄμαστος 401. b
ἀμάσυκον, in c. ex Σῦκον 623. c
ἀματροχία 668. c
ἀμαυρόβιος, in c. ex Βίος 107. c
ἀμαυρόκαρπος 301. b
ἈΜΑΥΡΟ'Σ, cum d. 54. b
ἀμαύρωσις ib.
† ἀμαχετεὶ 403. a
ἄμαχος, cum d. ib.
ἈΜΑ'Ω, cum d. 54. c
ἀμβαίνω, pro ἀναβαίνω 93. b
ἀμβάλλω, pro ἀναβάλλω 98. a
ἄμβασις pro ἀνάβασις 93. c
[ἀμβάτης,] pro ἀναβάτης ib.
ἌΜΒΗ 54. c
ἌΜΒΙΞ ib.
ἀμβλωΐς 55. a
ἀμβλήδην, in ἀμβάλλω 98. a
ἀμβλίσκω 55. a
ἀμβλυγώνιος 241. c
ἀμβλύνω, ἀμβλυντικὸς, ἀμβλυώσσω 55. a
ἈΜΒΛΥ'Σ, cum d. ib.
ἀμβλυωπὸς, cum d. 472. c
ἀμβλυώσσω, &c. in Ἀμβλὺς 55. a
ἀμβλωπὸς, cum d. 472. c
ἀμβλώσκω, ἀμβλίσκω 55. a
ἀμβλώσσω, cum ἀμβλυώσσω ib.
[ἀμβοάω,] pro ἀναβοάω 110. c
(ἀμβόημα) ib.
ἀμβολὴ, cum d. ἀμβολάδις 98. a
ἀμβολιεργὸς 203. b
ἀμβροσιόδμος 434. a
ἀμβρόσιος, cum d. 117. c
ἀμβροτεῖν 2. a
ἄμβροτος, cum d. 117. a
[illegible] 120. a
ἄμβων, in Ἄμβη 54. c
ἀμέγαρτος, in comp. ex Μεγαίρω 403. b
ἀμεγέθης, in c. ex Μέγας 405. c
ἀμέθυστος 221. b
ἀμέθοδος, in c. ex Ὁδὸς 452. [illegible]
ἀμέθυσος, sive ἀμέθυστος, in comp. ex Μέθυ 408. a
ἈΜΕΙ'ΒΩ, cum d. 55. a
ἀμειδὴς, cum d. in c. ex Μειδιάομαι 406. b
ἀμείλικτος, in c. ex Μειλίσσω 406. a
ἀμείλιχος ib.
ἀμείνων 2. a
ἀμείρω 407. [illegible]
ἀμείψας 55. [illegible]
ἀμείωτος 408. c
ἈΜΕ'ΛΓΩ, cum d. 56. a
ἀμέλει, in c. ex Μέλει 409. c
ἀμέλεια, ἀμελέω 409. b
ἀμελετησία 410. a
ἀμελέτητος, cum d. ib.
ἀμελὴς, cum d. 409. b
ἀμελησία, cum d. ib
ἀμέλλητος, cum d. in comp. ex Μέλλω 410. c
ἀμελοῦμαι, in c. ex Μέλει 409. b
ἀμελῶς ib.
ἄμεμπτος, cum d. in c. ex Μέμφομαι ib.
ἀμεμφὴς, cum d. ib.
ἀμένηνος, cum d. 412. a
ἀμενὴς ib.
ἀμενητὶ 413. [illegible]
ἀμεργὰς, vide in ἀμεργὼ 56. c
ἈΜΕ'ΡΓΩ 56. a
ἀμέρδω, in Μέρδω 413. a
ἀμερὴς 407. [illegible]
[ἀμερία] ib.
ἀμέριμνος, cum d. in c. ex Μέριμνα 413. [illegible]
ἀμέριστος 407. b
ἀμερμηρεὶ 413. c
ἀμερσίγαμος, in comp. ex Γάμος 121. c
ἀμερσίνοος, in c. ex Νόος 443. a
ἀμερσίφρων 708 b
ἄμεσος, cum d. in comp. ex Μέσος 414. a
ἀμετάβατα ῥήματα 94. c
ἀμεταβλησία 100. a
ἀμετάβλητος ib.
ἀμετάβολος ib.
ἀμετάγνωστος 130. c
ἀμετάδοτος, cum d. 163. a
ἀμετάθετος 657. a
ἀμετακίνητος, cum d. 317. b
ἀμετάκλαστος 320. a
ἀμετάκλητος 293. c
ἀμετάκλιτος 321. b
ἀμεταμέλητος 410. a
ἀμετανόητος 443. c
ἀμετάπειστος, cum d. 506. a
ἀμετάπλαστος 531. c
ἀμεταποίητος 542. a
ἀμετάπταιστος, in comp. ex Πταίω 559. c
ἀμετάσειστος 598. [illegible]
ἀμετάστατος 282. c
ἀμεταστρεπτὶ 620. c
ἀμετάστροφος 621. a
ἀμετάτρεπτος 664 a
ἀμετάτροπος ib.
ἀμεταχείριστος 725. a
ἀμέτοχος 221. b
ἀμετρία, &c. in Ἄμετρος 415. c
ἀμετροβαθὴς, in c. ex Βάθος 92. c
ἀμετροεπὴς 201. a
ἄμετρος, cum d. 415. c
ἀμετροεπίης 201. a
ἈΜΕΥ'Ω, cum d. 56. a
ἄμη, in Ἀμάω 54. c
ἀμὲ, ἀμὲς 56. c
ἀμεγέτειν ib.
ἀμήνιτος, cum d. in c. ex Μῆνις 418. c
ἀμήρυτος, in c. ex Μηρύω 419. b
ἈΜΗΣ 56. a
ἀμητὴρ, cum d. 54. c
[illegible] 56. a
ἄμητος, ἀμητὴς, &c. 54. c
ἀμήτωρ, in c. ex Μήτηρ 419. c
[ἀμηχανέστης] 420. c
ἀμήχανος, cum d. in c. ex Μηχανὴ 420. a
ἀμηχανοποιήματα 545. c
[ἀμηχάνως] 420. c
ἈΜΙ'Α 56. a
ἀμίαντος, in c. ex Μιαίνω 421. a
ἀμιγὴς 421. c
ἄμικτος, cum d. ib.
ἈΜΙΛΛΑ, cum d. ἁμιλλάομαι, ἁμιλλητὴρ 56. [illegible]
ἀμιμητόβιος, in c. ex Βίος 107. c
ἀμίμητος, in c. ex Μιμέομαι 422. b
ἀμιξία 421. c
ἄμιον 54. c
ἄμιστος, in c. ex Ἵημι 276. a
ἌΜΙΣ 56. b
ἀμίσαλλος 90. c
ἀμισγὴς 421. c
ἀμισὴς, in c. ex Μῖσος 423. [illegible]
ἄμισθος, cum d. in comp. ex Μισθὸς 423. a
ἀμισόπολις 423. b
ἄμισχος, in Μίσχος ib.
ἄμιτρος 423. c
ἀμιτροχίτων 729. a
ἀμιχθαλόεσσα 230. a
ἅμμα, ἀμματίζω, cum d. in Ἅπτω 70. c
ἀμμίγα, pro ἀνὰ μίγα. Apoll. Rhod.
ἀμμένω, pro ἀναμένω 412. c
ἀμμέσω, pro ἀνὰ μέσον 414. a
ἀμμεῖναι, pro ἀναμεῖναι 412. c
ἌΜΜΙ 56. b
ἀμμιγῆ, ἀμμίγδην 421. b
ἈΜΜΙΟΝ 56. [illegible]
ἀμμοβάτης 95. c
ἀμμοδύτης 175. a
ἀμμοδυνήτης ib.
ἄμμορος, cum d. 408. [illegible]
[illegible], in c. ex Μήτρα 441. b
ἀμμορίας, cum d. 407. c
ἄμμος, cum d. in Ψάμμος 739. b
ἀμμόχρυσος, in c. ex Χρυσὸς 736. [illegible]
ἀμμώδης, in Ἄμμος 739. b
ἀμνάμος 56. a
ἀμνάστευτος, in ἀμνήστευτος 424. c
ἀμνὶς 56. c
ἀμνὰ ib.
ἀμνημόνευτος 424. a
ἀμνήμων, cum d. ib.
ἀμνησικακία 292. a
ἄμνηστος, cum d. 424. c
ἈΜΝΙΟΝ 56. b
ἀμνὶς, in Ἀμνὸς 56. c
[illegible] 537. c
ἀμνοκῶν in Νόος 444. b
ἈΜΝΟ'Σ, cum d. 56. b. c
ἀμνοφόρος 696. [illegible]
ἀμογητὶ, in c. ex Μόγος 425. [illegible]
ἀμόθεν, in Ἀμὸς 56. c
ἀμοῖ ib.
ἀμοιβαῖος 55. b
ἀμοιβὴ, cum d. in Ἀμείβω ib.
ἄμοιρος, cum d. 408. b.
(ἀμολγὴ) 56. a
ἀμολγὸς, cum d. 56. a
ἀμόλυντος, in c. ex Μολύνω 426. a
(ἀμόμφητος) 411. c
[ἄμομφος] ib.
ἈΜΟ'ΡΑ, ἀμορίτης 56. c
ἀμοργὶς ib.
ἈΜΟΡΒΟ'Σ, cum d. ib.
ἀμόργω, cum d. in Ἀμέργω ib.
ἀμορία, in c. ex Ὅρος 480. c
ἀμορβεύω, in Ἀμορβὸς, ἀμορβαίνω 56. c
ἄμορος 407. c
ἄμορφος, cum d. in c. ex Μορφὴ 427. a
ἈΜΟ'Σ, cum d. 56. a
ἄμοτος, in c. ex Μότος 427. c
ἀμουσία, in c. ex Μοῦσα 428. a
ἀμουσολογία 375. a
ἄμουσος, cum d. in c. ex Μοῦσα 428. a
ἄμοχθος, cum d. in c. ex Μόχθος 428. a
ἀμπαιδὶς 493. a
ἀμπαλίνορσος 484. a
[ἀμπάλλω] 497. b
ἄμπαλος ib.
ἀμπαύω, cum d. in ἀναπαύω 503. a
ἀμπεδίον, pro ἀνὰ πεδίον 504. [illegible]
ἀμπείρω 507. c
ἀμπείρω, pro ἀναπείρω 508. c
ἀμπέλαγος, pro ἀνὰ πέλαγος 511. a
ἈΜΠΕΛΟΣ, cum d. 57. a
ἀμπελόκαρπον 301. b
ἀμπελόπρασον, in c. ex Πράσον 553. a
ἀμπελουργὸς 203. b
ἀμπελουργία ib.
ἀμπελουργέω 203. b
ἀμπελόφυτος, cum d. 715. c
ἀμπελὼν, in Ἄμπελος 57. a
(ἀμπέμπω) 515. a
ἀμπεπαλὼν, pro ἀναπεπαλὼν 497. b
ἀμπερέως. Hesych. exp. διαμπάξ
ἀμπετάω, pro ἀναπετάω 520. c
(ἀμπέτρεως) 521. c
ἀμπέχω, cum d. 222. b
ἄμπηρος, pro ἀνάπηρος 524. a
ἀμπίμπλαμαι 535. b
ἀμπισχνοῦμαι 222. b
ἀμπίσχω ib.
ἀμπλακέω, cum d. ἀμπλάκιος 530. b
ἀμπλέκω, pro ἀναπλέκω 533. a
[ἀμπνεῦμα] 540. a
ἀμπνέω, cum d. in ἀναπνέω 539. c
ἀμπνεύω 540. a
ἀμπολέω 546. c
ἀμπόλιν, Æolica syncope, pro ἀνὰ πόλιν, per urbem. Apollon.
ἀμπόνον, itidem pro ἀνὰ πόνον, apud Hom.
ἈΜΠΡΟ'Ν, ἀμπρεύω, cum d. 57. a
ἀμπτάμενος in Ἵπταμαι 276. c
ἀμπυκάζω, ἀμπυκίζω 57. a
ἌΜΠΥΞ, cum d. ἀμπυκτῆρες ib.
ἄμπωσις 526. c
ἄμπωτις, cum d. ἀμπωτίζω. ib.
ἈΜΥΓΔΑΛΕ'Α, cum d. 57. b
ἀμυγδαλοειδὴς 182. a
ἀμυγδαλοκατάκτης 18. c
ἄμυγμα, ἀμυγμὸς 58. a
ἀμυδὶς, in Ἅμα 53. [illegible]
ἈΜΥΔΡΟ'Σ, cum d. 57. b
ἀμύελος, in c. ex Μυελὸς 428. [illegible]
ἀμύητος, in c. ex Μυέω 428. c
ἀμύθητος 429. a
ἄμυθος 429. b
ἀμυκαλαὶ 58. a
ἀμύκητος, in c. ex Μυκάομαι 429. c
(ἈΜΥΚΛΑ, cum d. ἀμυκλαΐζω) 57. [illegible]
ἀμύκτης 429. c
ἀμυκτικὸς 58. a
ἀμύλιον 430. [illegible]
ἄμυλος, in c. ex Μύλη 430. a
ἈΜΥ'ΜΩΝ 57. b
ἈΜΥ'ΝΩ, cum d. ἀμυνάθω 57. c
ἀμὺξ, ἀμυξὶς 58. a
ἄμυος, in c. ex Μῦς 431. b
ἀμύριστος, in μύρον 431. a
ἈΜΥ'ΣΣΩ 58. a
ἀμυστὶ, cum d. in c. ex Μύω 432. a
ἄμυστις, ἀμυστίζω ib.
ἄμυστος, in c. ex Μύω 428. c
ἀμυσχρὸς, in c. ex Μῦσος 431. b
[ἀμυχαῖος] 58. a
ἀμυχὴ, cum d. ἀμυχὶ ib.
ἀμύω, festino, propero: apud Atticos, inquit Suid.
ἀμφαγαπάω, ἀμφαγαπάζω 3. a
ἀμφαγνοέω 445. a
ἀμφαδὰ, ἀμφάδιος, &c. 684. [illegible]
(ἀμφαίνω) 684. a
ἈΜΦΑΜΙ'ΣΤΑΙ 58. b
ἀμφανεῖν 684. b
ἀμφαξονέω, in c. ex Ἄξων 69. a
ἀμφαραβέω, cum d. in Ἀραβὸς 72. b
ἀμφαριστερὸς, in c. ex Ἀριστερὸς 75. [illegible]
ἀμφασίη, vide in ἀφασία 690. b
ἀμφαΐσσω 23. b
ἀμφαϋτέω 90. c
ἀμφαφάω 70. c
ἀμφελαύνω 194. [illegible]
ἀμφέπω 200. a
(ἀμφέρω) 693. a
ἀμφέρομαι, pro ἀναφέρομαι 693. b
ἀμφεύγω 699. a
ἀμφήκης, in c. ex Ἀκὴ 38. a
ἀμφῆλιξ, in c. ex Ἡλικία 243. c
ἀμφημερινὸς, cum d. 245. a
ἀμφηρεφὴς 209. b
ἀμφήρης 208. [illegible]
ἀμφηρικὸν ib.
ἀμφήριστος 210. b
ἌΜΦΙ 58. b
ἀμφιάζομαι 228. [illegible]
ἀμφίαλος 31. c
ἀμφιάνακτες, cum d. in c. ex Ἄναξ 60. c
ἀμφίασις, in ἀμφιάζομαι 228. [illegible]
ἀμφίασμα ib.
ἀμφιαχέω, seu ἀμφιάχω, in comp. ex Ἰάχω 269. b
ἀμφιβαίνω 93. [illegible]
ἀμφιβάλλω 97. c
ἀμφίβασις, cum d. 93. [illegible]
ἀμφιβιβάω ib.
ἀμφίβιος, in c. ex Βίος 107. c
ἀμφίβλημα, in ἀμφιβάλλω 98. a
[ἀμφιβληστρικὸς] ib.
ἀμφίβληστρον, cum d. ib.
ἀμφιβόητος, in c. ex Βοάω 110. c
ἀμφίβολος, cum d. 98. a
(ἀμφίβωλος) 113. a
ἀμφιβράγχια, in Βράγχος 115. [illegible]
ἀμφιβραχὺς, in c. ex Βραχὺς 116. a
ἀμφίβροτος, cum d. in c. ex Βροτὸς 117. c
ἀμφίβροχος, in c. ex Βρέχω 116. c
ἀμφιβόατος, in Βοάω 110. c
ἀμφίγαιος 120. b
ἀμφιγενὴς 127. b
ἀμφιγηθέω, in c. ex Γηθέω 128. c
ἀμφιγνοέω, in c. ex Νόος 443. a
ἀμφίγονος 125. c
ἀμφιγυήεις, in c. ex Γυῖον 140. [illegible]
ἀμφιγυάω ib.
ἀμφίγυος ib.
ἀμφιδαὴς 143. b
† ἀμφιδαίατ ib.
(ἀμφιδάκρυτος) 144. c
ἀμφιδασὺς, in c. ex Δασὺς 147. a
ἀμφιδέαι 112. b. c
ἀμφιδέας ib.
ἀμφίδημος, in c. ex Δῆμος 151. b
ἀμφιδέξιος, cum d. 151. b
ἀμφίδετος 156. c
ἀμφιδίνητος 154. [illegible]
ἀμφιδέω 156. c
ἀμφιδηριάομαι 160. a
ἀμφιδήριτος, in c. ex Δῆρις ib.
ἀμφιδιαίνω, in c. ex Διαίνω 160. c
ἀμφιδινέω, in c. ex Δινέω 170. a
ἀμφίδοξος, cum d. in c. ex Δόξα 169. c
ἀμφίδορος, in c. ex Δέρος 152. c
ἀμφίδουλος, in c. ex Δοῦλος 171. b
ἀμφίδρομος, cum d. 667. b
ἀμφίδρυπτος, in c. ex Δρύπτω 173. b
ἀμφιδρυφὴς ib.
ἀμφιδύομαι, in Δύω 174. c
ἀμφιδύω, in c. ex Δύω, induo 175. a
ἀμφιελίσσω, cum d. in c. ex Ἑλίσσω 185. a
ἀμφιέζομαι 228. b
ἀμφιέννυμι ib.
ἀμφιέπω, in c. ex Ἕπω, operor 200. a
ἀμφίεργος 203. b
ἀμφίεσμα 228. b
ἀμφιεστρὶς ib.
ἀμφιετάζομαι, in c. ex Ἔτος 216. b
ἀμφιετεῖ ib.
ἀμφιέτης ib.
ἀμφιετηρὶς ib.
ἀμφιετίζομαι ib.
ἀμφιζάω 271. b
ἀμφίζευκτος, in c. ex Ζεύγνυμι 236. b
ἀμφιθαλὴς, in ἀνὰ
ἀμφιθάλαμος, in comp. ex Θάλαμος 249. b
ἀμφιθάλασσος, in c. ex Θάλασσα ib.
ἀμφιθάλλω, cum d. in c. ex Θάλλω 250. a
ἀμφιθέατρος, in c. ex Θέατρον 252. c
ἀμφίθετος 650. b
ἀμφιθέω, in c. ex Θέω 255. c
ἀμφίθρεπτος, in c. ex Τρέφω 667. a
ἀμφίθυρος, in c. ex Θύρα 266. [illegible]
ἀμφικαλύπτω, in c. ex Καλύπτω 295. [illegible]
ἀμφικάρηνος, in c. ex Κάρηνον 300. a
ἀμφικαρὴς, in c. ex κάρα ib.
ἀμφίκαρπος 301. b

ἀμφίκαυστις 290. b
ἀμφικεάζω, in Κίω 312. c
ἀμφικείρω, in c. ex Κείρω 306. a
ἀμφικέλευθος, in c. ex Κέλευθος 306. c
ἀμφικεύθω, in c. ex Κεύθω 311. c
ἀμφικέφαλος 312. a
ἀμφικινήσομαι, in Κινέομαι 318. a
ἀμφικίονες, in c. ex Κίων 318. c
ἀμφίκλαστος 320. a
ἀμφίκλαυστος 319. b
ἀμφίκλυστος 324. b
ἀμφικνεφής, in c. ex Κνέφας 286. b
ἀμφίκοιλος, in c. ex Κοῖλος 327. c
ἀμφίκοιτος, in c. ex Κοίτη 329. a
ἀμφίκολλος, in c. ex Κόλλα 330. b
ἀμφίκομος, in c. ex Κόμη 324. a
ἀμφικόπτω 337. c
ἀμφίκορος 339. b
ἀμφίκουρος, in ἀμφικείρω 306. a
ἀμφικραδαίνω 343. a
ἀμφίκρανος 300. a
[ἀμφικρέμαμαι] 346. c
ἀμφικρεμής, in c. ex Κρεμάω ib.
ἀμφίκρημνος, in c. ex Κρημνός 347. a
ἀμφικτίονες 354. b
ἀμφικυλίω, in c. ex Κυλίω 357. a
ἀμφικύπελλον, in Κύπελλον 358. a
ἀμφίκυρτος, in c. ex Κυρτός 359. c
ἀμφιλαΐς 365. a
ἀμφίλαλος, in c. ex Λάλος 365. c
ἀμφιλαφής, cum d. 366. a
ἀμφιλαχαίνω, in c. ex Λαχαίνω 372. a
ἀμφιλέγω, cum d. ἀμφίλεκτος 373. c
(ἀμφιλέκτως) ib.
ἀμφίλογος, cum d. 373. c
(ἀμφιλόγως) ib.
ἀμφίλοφος, in c. ex Λόφος 384. c
ἀμφιλύκη 391. a
ἀμφίμακρος, in c. ex Μακρός 417. b
ἀμφίμαλλος, in c. ex Μαλλός 397. c
'ΑΜΦΙΜΑ'ΝΤΩΡ 58. c
ἀμφιμάσχαλος, in c. ex Μασχάλη 402. c
ἀμφιμάχητος 405. b
[ἀμφιμάχομαι] ib.
ἀμφιμέλαιναι, in c. ex Μέλας 409. a
ἀμφιμήτωρ, cum d. in c. ex Μήτηρ 419. c
ἀμφιμιγής 421. b
ἀμφινεικής, cum d. in c. ex Νεῖκος 434. c
ἀμφινέμομαι, in comp. ex Νέμω, habito 436. b
ἀμφινοῶ, in ἀμφιγνοέω 443. a
ἀμφίξοος 449. a
ἀμφίον 228. b
ἀμφιορκία in c. ex Ὅρκος 479. a
ἀμφιπαγής 522. b
ἀμφιπάτωρ, in c. ex Πατήρ 502. c
ἀμφίπεδος 504. b
ἀμφιπελάω, in c. ex Πέλας 512. a
ἀμφιπέλαστος ib.
ἀμφιπέλομαι, in c. ex Πέλω 512. b
ἀμφιπέτομαι, in c. ex Πέτομαι 515. a
ἀμφιπεριμάλλω 390. a
ἀμφιπερισκαίρω 590. a
ἀμφιπεριστείνω 613. a
ἀμφιπεριστέφω 614. b
ἀμφιπεριστρέφω 621. a
ἀμφιπεριστρωφάω ib.
ἀμφιπεριτρίζω, in c. ex Τρίζω 671. c
ἀμφιπεριφθινύθω 700. c
ἀμφιπιάζω 525. a
ἀμφίπηρος, in c. ex Πηρός 524. b
ἀμφιπίπτω 527. c
ἀμφιπιτνέω 529. a
ἀμφίπλεκτος, ἀμφιπλέκω 533. a
ἀμφίπληκτος 537. a
ἀμφιπλίσσω 538. b
ἀμφίπλιξ ib.
ἀμφίπνοος 507. a
ἀμφιπολεύω 546. c
ἀμφιπολέω ib.
ἀμφίπολος, cum d. 547. c
ἀμφίπολις 546. c
ἀμφιποτῶ 515. b
ἀμφιποτάομαι, in c. ex Πέτομαι 521. b
ἀμφίππων, in c. ex Ἵππος 276. a
ἀμφιπροτεξέται, in c. ex Τέξω 660. b
ἀμφιπρυμνόω 438. c
ἀμφιπρόστυλος, in c. ex Στῦλος 622. c
ἀμφιπρόσωπος 474. b
ἀμφίπρεμνος, in c. ex Πρεμνός 559. a
ἀμφίπταμαι 276. c
ἀμφίπυλος, in c. ex Πύλη 564. a
ἀμφίπυρος, in c. ex Πῦρ 565. b
ἀμφιρρεπής 571. a
ἀμφιρράδης, in c. ex ῥάζω 569. c
ἀμφίρρυτος 573. a
ἀμφιρρώξ 574. c
ἀμφίρυτος, vide in ἀμφίρρυτος 573. a
ἀμφίς 58. b
ἀμφίσβαινα, in ἀμφιβαίνω 93. b
ἀμφίσβατος ib.
'ΑΜΦΙΣΒΗΤΕ'Ω, cum d. 58. c
[ἀμφισβητικός] ib.
[ἀμφισβήτητος] ib.
ἀμφίσγυον 125. c
ἀμφίσθμαινα, idem quod ἀμφίσβαινα, apud Etym. 93. b
ἀμφίσκιος, in c. ex Σκιά 596. a
ἀμφίσκω 228. b
ἀμφίσκομαι in κόμαι 362. b
ἀμφίσμαινα, idem quod ἀμφίσβαινα, teste Hesych. 228. b
ἀμφίσταμαι 279. b
ἀμφιστέλλω 611. c
ἀμφιστεφής 614. b
ἀμφίστομος 616. b
ἀμφιστρόγγυλος 622. a
ἀμφισωπής, in c. ex Ὤψ 472. c
ἀμφιτάλαντος, in c. ex Τάλαντον 631. c
ἀμφιτάπης cum d. in c. ex Τάπης 633. a
(ἀμφιταπῆδες) 633. c
ἀμφιτείνω, in c. ex Τείνω 637. a
(ἀμφιτειχής) 639. c
ἀμφιτέμνω, in c. ex Τέμνω 643. a
ἀμφιτίθεμαι, in c. ex Τίθημι 650. b
ἀμφιτινάσσω, in c. ex Τινάσσω 655. c
ἀμφίτομος 643. a
ἀμφίτρητος in Τρέω 646. a
ἀμφιτρής, in c. ex Τιτράω 656. c
ἀμφίτρητος ib.
'ΑΜΦΙΤΡΙ'ΤΗ 58. c
ἀμφιτρομέω 669. b
ἀμφιτρυχής 672. a
ἀμφιφανής 684. a
ἀμφιφαείνω 688. b
ἀμφιφαής 688. c
ἀμφίφαλος, in c. ex Φάλος 687. a
ἀμφιφράω 688. c
ἀμφίφλοξ, in c. ex Φλόξ 703. c
ἀμφιφορεύς 693. a
ἀμφιφύω 714. b
ἀμφιφῶς 688. c
ἀμφιχαίνω, in c. ex Χαίνω 718. b
(ἀμφιχάνω) ib.
ἀμφιχέω 726. a
ἀμφιχηλόομαι, in c. ex Χηλή 730. c
ἀμφιχορεύω, in c. ex Χορός 731. c
ἀμφίχρυσος 735. a
[ἀμφιχρύσως] 736. b
ἀμφίχυτος 726. a
ἀμφιχύω ib.
ἀμφίχωλος, in Χωλός 737. a
ἄμφοδον, cum d. in c. ex Ὁδός 451. b
ἀμφώδης, in c. ex Ὀδούς 453. a
ἀμφορεαφόρος 696. b
ἀμφορεύς, cum d. vide in ἀμφιφορεύς 693. a
ἀμφοτεράκις, cum d. 59. a
ἀμφοτερόγλωσσος, in c. ex Γλῶσσα 134. a
ἀμφοτεροδέξιος, in c. ex Δεξιά 152. b
ἀμφοτερόπλους 536. b
ἀμφότερος, cum d. 58. c
ἀμφουδίς, in c. ex Οὖδας 488. a
ἀμφουλάω 679. a
ἀμφῶν, pro ἀμφοῖν 714. b
'ΑΜΦΩ 58. c
ἀμφώβολα, in c. ex Ὀβολός 450. c
ἀμφῶδον, in c. ex Ὀδούς 75. a
ἀμφώτης, in c. ex Οὖς 487. c
ἀμφωμοσία, in c. ex Ὄμνυμι 464. b
ἀμφῶνυξ 468. b
ἀμφωτίς, cum d. in c. ex Οὖς 487. c
ἄμφωτος ib.
ἀμώμητος, in c. ex Μῶμος 432. a
[ἀμωμήτως] 432. c
'ΑΜΩΜΟΝ, cum d. 59. a
ἄμωμος, in c. ex Μῶμος 432. c
ἀμώς, ἀμωσγέπως, in Ἀμός 36. c
ἄμωτα, τὰ, castaneæ, apud Athen. lib. 2.
'ΑΝ 59. a. b
'ΑΝΑ' 59. b. c
ἀναβαίνω 93. b
ἀναβάδην, ἀναβαδόν, ἀναβαθμός, &c. ἀνάβαθρον ib.
ἀναβακχεύω, in c. ex Βάκχος 97. a
ἀναβάλλω, in c. ex Βάλλω, cum pr. 98. a
ἀναβαπτισμός, in c. ex Βάπτω 103. b
ἀνάβασις, in ἀναβαίνω 93. b
ἀναβασμός ib.
ἀναβαστάζω, in c. ex Βαστάζω 105. b
ἀναβατός, cum d. in Ἀναβαίνω 93. b
ἀναβήσσω, in c. ex Βήξ 106. c
ἀναβιβάζω, in c. ex Βιβάζω 96. a
ἀναβιβρώσκω, in c. ex Βιβρώσκω 118. c
ἀναβιόω, cum d. in c. ex Βιόω, in Βίος 108. a
ἀναβλαστάνω, ἀνάβλαστος, cum d. in c. ex Βλαστάνω 108. c
[ἀναβλαστία] ib.
ἀναβλέπω, ἀνάβλεψις ib.
ἀναβλήδην, in ἀναβάλλω 98. a
ἀνάβλησις ib.
ἀναβλύζω, in c. ex Βλύζω 110. b
ἀνάβλυσις ib.
[ἀναβλύω] ib.
ἀναβοάω, cum d. in c. ex Βοάω 110. c
ἀναβοθρεύω, in c. ex Βόθρος 111. b
ἀναβολή, cum d. in ἀναβάλλω 98. a
ἀναβραβεύω 112. a
ἀναβὼς, Dorice pro ἀναβοὺς 239. b
ἀναβράζω, cum d. in c. ex Βράζω 115. c
ἀναβράσσω ib.
ἀναβρέχω, in c. ex Βρέχω 116. c
ἀναβροντάω, idem quod ἐμβροντάω 117. b
ἀναβρόξας 116. c
ἀναβρέχω, in c. ex Βρέχω ib.
ἀναβρυχάομαι, in c. ex Βρύχω 118. b
ἀναβρύχω ib.
ἀναβρύω, in c. ex Βρύω ib.
ἀναβρώσκω, cum d. in c. ex Βρώσκω 118. c
'ΑΝΑΓΑΛΛΙ'Σ 59. c
ἀναγαργαρίζω, cum d. 122. b
ἀναγγέλλω 3. c
ἀνάγγελος 4. b
ἀναγελάω, in c. ex Γελάω 127. a
ἀναγεννάω, cum d. in c. ex Γεννάω 125. c
ἀναγεύω, cum d. in c. ex Γεύω 128. b
ἀναγής 9. b
ἀναγιγνώσκω, in c. ex Γινώσκω 130. a
'ΑΝΑ'ΓΚΗ, cum d. ἀναγκάζω 59. c. 60. a
° ἀναγκόδακρυς° 144. c
ἀναγκοτροφέω 666. a
ἀναγκοφάγος, cum d. in c. ex Φάγω 682. c
ἀναγλυκαίνω, in c. ex Γλυκύς 133. c
ἀναγλυκύνω, cum d. ib.
ἀναγλύφω 132. b
ἀναγνάμπτω, in c. ex Γνάμπτω 297. a
ἄναγνος, in Ἁγνός 7. a
ἀναγνωρίζω, cum d. 132. a
ἀνάγνωσις, in ἀναγινώσκω 130. a
ἀνάγνωσμα, ἀναγνωστήριον ib.
ἀναγνώστης, cum d. ib.
ἀνάγομαι, in Ἀνάγω 13. a
ἀναγορεύω, cum d. 8. c
ἀναγραμματίζω, cum d. 136. c
ἀναγράφω, cum d. ἀνάγραπτος 136. b
ἀναγρία 10. a
ἀναγρύζω, in c. ex Γρύ 139. c
ἀναγυμνόω, in c. ex Γυμνός 140. c
'ΑΝΑ'ΓΥΡΙΣ, et ος 60. b
ἀναγχιππεύω, in c. ex Ἵππος 276. a
ἀνάγω, cum d. ἀναγωγή, &c. 13. a
ἀνάγωγος, in c. ex ἀγωγή 16. a
ἀναγωγεύς, in ἀνάγω 15. b
ἀναγώνιστος 19. b
ἀναδάζομαι 143. c
ἀναδαιμονίζω 142. a
ἀναδαίομαι 143. b
(ἀναδαίρω) 132. c
ἀναδάκνω, in c. ex Δάκνω 144. b
ἀναδασμός, in ἀναδάζομαι 143. c
ἀνάδαστος ib.
ἀναδείγματα, in ἀναδείκνυμι 148. a
ἀναδείκνυμι ib.
ἀνάδειξις ib.
ἀναδειπνέω, in c. ex Δεῖπνον 150. a
ἀνάδελφος, in c. ex Ἀδελφός 19. c
ἀναδέμω, in c. ex Δέμω 151. b
ἀναδενδράς, cum d. 152. a
ἀναδενδρομαλάχη, vide in δενδρομαλάχη 397. a
ἀναδέομαι, in ἀναδέω 156. c
ἀναδέρω 153. b
ἀναδέρκω 157. c
ἀνάδεσις 156. c
ἀναδεσμεύω, cum d. ib.
ἀναδέσμη ib.
ἀνάδετος ib.
ἀναδεύω, in c. ex Δεύω 154. b
ἀναδέχομαι, in c. ex Δέχομαι 154. c
ἀναδέω 156. c
ἀνάδημα ib.
ἀνάδηξις, in ἀναδάκνω 144. b
ἀναδιδάσκω, in c. ex Διδάσκω 161. b
ἀναδίδωμι, in c. ex Δίδωμι 162. b
ἀναδικάζω 163. b
ἀνάδικος, cum d. in Ἄδικος 164. c
ἀναδινέω, in c. ex Δίνη 166. a
ἀναδιπλασιάζω, cum d. in c. ex Διπλόος ib.
ἀναδιπλόω ib.
ἀναδοκεύω, in Δοκός 168. b
ἀναδοκιμάζω, &c. ib.
ἀνάδοσις, in ἀναδίδωμι 162. b
ἀνάδοτος, cum d. ib.
ἀναδούλωσις 171. b
ἀναδοχή, cum d. in ἀναδέχομαι 154. c
ἀναδρομή, in ἀνατρέχω 667. c
ἀναδύομαι, ἀναδύω, cum d. 174. c
ἀνάεδνος, in Ἕδνα 179. a
ἀναδράσσω 172. b
ἀναείρω, in c. ex Ἀείρω 23. a
† ἀνάελπτος in c. ex Ἐλπίς 195. b
ἀναερτάζω, in ἀναείρω 23. a
ἀναζάω 234. b
ἀναζέω, in c. ex Ζέω 236. b
ἀναζεύγνυμι, cum d. 23. b
ἀνάζεσις, cum d. 236. b
ἀναζητέω, in c. ex Ζητέω 237. c
[ἀναζήτησις] ib.
ἀναζυγή, cum d. in ἀναζεύγνυμαι 235. b
ἀναζυμόω, in c. ex Ζύμη 238. a
ἀναζωγραφέω 136. c
ἀναζωγρέω 5. a
ἀναζώννυμι, in c. ex Ζωννύω 238. b
ἀναζωπυρέω 565. b
ἀναζωτικός, in ἀναζάω 234. b
ἀνάζωσις ib.
ἀναθάλλω, cum d. in c. ex Θάλλω 250. c
ἀναθάλπω, in c. ex Θάλπω 250. b
ἀναθαρρέω, in c. ex Θάρσος 251. c
ἀναθάρρησις, ἀναθαρσύνω ib.
ἀναθαρσέω, cum d. ib.
ἀνάθεμα, cum d. in ἀνατίθημι ib.
ἀναθεμαίνω 225. b
ἀνάθεσις, in ἀνατίθημι ib.
ἀναθέω, in c. ex Θέω 253. c
ἀναθεωρέω, cum d. in c. ex Θεωρός spectator 256. b
ἀναθῆναι, idem quod ἀνάθεσις. Hesych.
ἀναθηλέω, in c. ex Θάλλω 250. a
ἀνάθημα, cum d. in ἀνατίθημι 650. c
ἀναθλίβω, in c. ex Θλίβω 259. a
ἀνάθλος 21. a
ἀναθολόω, cum d. in c. ex Θολός 260. b
ἀναθορέω, in c. ex Θόρω 260. c
ἀναθορυβέω, in c. ex Θόρυβος ib.
ἀνάθρεμμα, ἀνάθρεπτος, ἀνάθρεψις, in ἀνατρέφω 665. b
ἀναθρέω, in c. ex Ἀθρέω 24. c
ἀναθρώσκω, in c. ex Θρώσκω 263. c
ἀναθυάω, vide in θυάω 257. c
ἀναθυμιάω, cum d. in c. ex Θυμιάω 264. a
ἀνάθυρμα, in c. ex Ἀθύρω 25. b
ἀναθύω, in c. ex Θύω, l. ἀθρῶ 267. c
ἀναθωΰσσω 268. b
ἀναίδεια, in ἀναιδής 26. b
ἀναιδείομαι ib.
ἀναιδημόνως ib.
ἀναιδής, cum d. in c. ex Αἰδώς ib.
ἀναίδητος ib.
ἀναιθύσσω, in c. ex Αἴθω 27. b
ἀναίθω ib.
ἀναίκλια 27. c
ἀναίμακτος, cum d. in c. ex Αἷμα 28. a
ἀναιμεί ib.
ἀναιμία ib.
ἀναιμόχροος ib.
ἄναιμος, cum d. ἀναιμόσαρκος 28. a
ἀναιμωτί ib.
'ΑΝΑΙ'ΝΟΜΑΙ 60. b
ἀναίρεσις, in ἀναιρέω 30. b
ἀναιρετής, cum d. ib.
ἀναιρέω, in c. ex Αἱρέω ib.
ἀναίρω, in c. ex Αἴρω 32. b
ἀναισθησία, in c. ex Αἰσθάνομαι 33. b
ἀναίσθητος, ἀναισθησία, cum d. ib.
ἀναισιμόω, cum d. in c. ex Αἰσιμόω 33. c
ἀναΐσσω, et ἀναΐσσω, in c. ex Ἀΐσσω 34. a
ἀναίσχυντος, ἀναισχυντέω, ἀναισχυντία, cum d. in c. ex Αἶσχος 34. c
ἀναιτιολόγητος, in αἰτιολογέω 375. a
ἀναίτιος, cum d. in c. ex Αἰτία 36. a
ἀνακαγχάζω, in c. ex Καγχάζω 283. b
ἀνακαθαίρω, cum d. in c. ex Καθαίρω 283. c
ἀνακάθημαι, vide κάθημαι, in Ἧμαι 244. b
ἀνακαθίζω, vide καθίζω, in Ἵζω 271. b
ἀνακαινίζω, cum d. in c. ex Καινός 289. b
[ἀνακαινόω,] cum d. ib.
[ἀνακαίνωσις] ib.
ἀνακαίω, cum d. in Καίω 290. b
ἀνακαλέω, cum d. in c. ex Καλέω 293. a
ἀνακαλινδοῦμαι, in c. ex Καλινδέω 337. b
ἀνακαλύπτω, cum d. in comp. ex Καλύπτω 295. b
ἀνακάμπτω, cum d. in c. ex Κάμπτω 297. a
[illegible], in c. ex [illegible] 202. b
ἀνακαμψίουρος, vide in [illegible] 340. a
ἀνάκαμψις, in ἀνακάμπτω 297. b
ἀνάκανθος, in c. ex Ἄκανθα 37. a
ἀνακάπτω, in c. ex Κάπτω 299. a
ἀνάκας, in c. ex κάς 300. a
ἀνακάρδιον, in c. ex Καρδία 299. b
ἀνάκαυσις, in ἀνακαίω 290. b
ἀνακαχλάζω 304. a
ἀνάκαψις, in ἀνακάπτω 299. a
ἀνακεάζω in Κίω 312. c
'ΑΝΑ'ΚΕΙΑ 60. b
ἀνάκειμαι, in c. ex Κεῖμαι 305. a
ἀνάκειον 60. b
ἀνακείρω, in c. ex Κείρω 306. a
ἀνακεκαλυμμένως, in ἀνακαλύπτω 295. b
ἀνακέκλομαι in Κέλω 307. b
ἀνακεράννυμαι, cum d. 309. a
ἀνακές 60. b
ἀνάκεστος, in c. ex Ἀκέομαι 37. c
ἀνακεφαλαιόω, cum d. 312. a
ἀνακηκίω, in c. ex Κίω 318. c
ἀνακηρύττω, cum d. in c. ex κηρύσσω 315. a
ἀνακηλέω, in c. ex κηλέω 316. c
ἀνακινέω, cum d. 317. a

ἀνακείρομαι, in c. ex Κείρω 309. b
ἀνακλάζω, in c. ex Κλάζω 319. a
ἀνακλαίω, in c. ex Κλαίω 319. b
ἀνάκλαυσις, ἀνακλαυσμός, in ἀνακλαίω 319. c
ἀνάκλαυστος ib.
ἀνακλαυθμός, in ἀνακλαίω 319. b
[ἀνακλαυστικός] ib.
ἀνακλάω 319. c
ἀνακλέπτομαι, in comp. ex Κλέπτω 321. b
ἀνάκλημα, in ἀνακαλέω 293. a
ἀνάκλησις ib.
ἀνάκλητος, cum d. ib.
ἀνακλίνω, ἀνάκλισις, cum d. in c. ex Κλίνω 323. c
ἀνακλονέω 324. a
ἀνακλύζω, in c. ex Κλύζω 324. b
ἀνακλώθω, in c. ex Κλώθω 325. a
ἀνακογχυλιάζω, cum d. 327. b
ἀνάκοιλος, in c. ex Κοῖλος 327. c
ἀνακοιμάομαι, in c. ex Κοιμάω 328. a
ἀνακοινόω, cum d. in c. ex Κοινός 328. b
ἀνακοινωνέω, cum d. ib.
ἀνακοιρανέω, in c. ex Κοίρανος 328. c
ἀνακολάπτω, cum d. in comp. ex Κολάπτω 330. b
ἀνακόλουθος, cum d. in comp. ex Ἀκόλουθος 59. a
ἀνακολάζω 332. a
ἀνακολυμβάω, in c. ex Κολυμβάω 332. b
ἀνακομιδή 334. a
ἀνακομίζω, cum d. in c. ex Κομίζω, porto 334. b
ἀνακοντίζω, in comp. ex Ἄκων, jaculum 42. b
ἀνακόπτω, cum d. in comp. ex Κόπτω 336. c
ἀνακουφίζω, in c. ex Κοῦφος 342. c
ἀνακούφισις ib.
ἀνακούω, in c. ex Ἀκούω 59. c
ἀνακραγγάζω, in c. ex Κράζω 343. b
ἀνακραδαίνω, in c. ex Κραδάω 343. a
ἀνακράζω 343. b
ἀνάκρασις, in ἀνακεράννυμι 309. a
ἀνάκρατος ib.
ἀνάκρητος ib.
ἀνακρίνομαι, in c. ex Κρίνω 346. b
ἀνακρεμάω, cum d. in comp. ex Κρεμάω 346. c
ἀνακρούω, cum d. in c. ex Κρούω 348. a
ἀνακροτέω, in c. ex Κρότος 350. b
[ἀνακρουστέον] 351. a
ἀνακρύω, cum d. in c. ex Κρύω 350. b
ἀνακτάομαι, ἀνάκτησις, cum d. in c. ex Κτάομαι 352. c
ἀνακτίζω, in c. ex Κτίζω 354. b
ἀνάκτωρ, ἀνακτορία, cum d. in Ἄναξ 60. b
ἀνακυίσκω 360. b
ἀνακυκάω, in c. ex Κυκάω 356. a
ἀνακυκλέω, cum d. 356. b
ἀνακυλίω 357. a
ἀνακυμβαλιάζω, in Κύμβος 358. a
ἀνακύπτω, cum d. in c. ex Κύπτω 358. b
ἀνακυρίωσις 359. b
ἀνακωκύω, in c. ex Κωκύω 361. b
ἀνάκωλος, in c. ex Κῶλον 361. c
ἀνακωλύω, in c. ex Κωλύω 362. a
ἀνακωμῳδέω 22. b
ἀνακῶς, in Ἄναξ 60. b
ἀνακωφάω, in c. ex Κωφός 363. b
ἀνακωχή, cum d. vide ἀνοχή, in Ἀνέχω 222. c
ἀναλάζομαι 365. a
[ἀναλαλάζω] 43. a
ἀναλαμβάνω 366. b
ἀναλάμπω, in c. ex Λάμπω 369. c
ἀναλγής, cum d. in c. ex Ἄλγος 43. c
ἀναλδής, &c. ἀναλδέσκω 44. a
ἀναλθαίνω 380. a
ἀναλέγω, in comp. ex Λέγω, colligo 373. c
ἀναλείφω 44. b
ἀναλείχω, in c. ex Λείχω 381. c
ἀναλέκτης, cum d. in ἀναλέγω 372. b
ἀνάλημμα, in ἀναλαμβάνω 366. b
[ἀναληπτέον] 366. b
ἀναληπτικός, &c. ib.
ἀνάληψις ib.
ἀναλθής, in c. ex Ἀλθω 45. c
ἀναλίγκιος 46. a
ἀνάλιος, Doricè pro ἀνήλιος 244. a
ἀναλίσκω, cum d. 46. b
ἄναλκις, &c. in c. ex Ἀλκὴ 47. b
ἀνάλλαγμα 48. b
ἀναλληγόρητος 7. b
ἀναλλοίωτος 51. a
ἀνάλλομαι, in c. ex Ἅλλομαι 50. a
ἄναλμα, τὰ, vide ἄναλμος, in c. ex Ἅλς, sal 52. a
ἄναλμος ib.
ἀναλογίζομαι 378. a
[ἀναλόγισμα] ib.
ἀνάλογος, cum d. 377. c
ἄναλος 52. a
ἀναλόω 46. b
ἄναλτος 52. a
ἀναλύζω, in c. ex Λύζω 390. c
ἀνάλυσις, in ἀναλύω 392. b
[ἀναλυτέος] 392. c
ἀναλυτικός ib.
ἀναλύω 392. b
ἀναλφάβητος 52. c
ἀνάλωμα, in ἀναλίσκω 46. b
ἀνάλωσις ib.
ἀνάλωτος, cum d. ἀναλωτός ib.
ἀναμαιμάω, in comp. ex Μαιμάω, cupio 405. a
ἀναμαλάττω, in c. ex Μαλάττω 397. b
ἀναμανθάνω, in c. ex Μανθάνω 398. b
ἀναμάξευτος, in c. ex Ἅμαξα 53. c
ἀναμαρμαίρω 400. b
ἀναμαρτησία, in comp. ex Ἁμαρτάνω 54. a
ἀναμάρτητος, cum d. ib.
ἀναμαρυκάομαι, Doricè pro ἀναμηρυκάομαι 419. b
ἀναμασάομαι, in c. ex Μασάομαι 401. b
ἀναμάσσω, in c. ex Μάσσω, pinso 401. c
ἀναμαστεύω, in c. ex Μαστεύω 402. b
ἀναμασχαλιστής, in c. ex Μασχάλη 402. c
ἀνάματος, in comp. ex Νάω, fluo 133. b
ἀναμάχομαι, in c. ex Μάχομαι 403. b
ἀνάμβατος, in ἀναβαίνω 93. c
ἀναμέλγω, in c. ex Ἀμέλγω 56. a
ἀναμέλπω, in c. ex Μέλπω 411. b
ἀναμεμιγμένως, in ἀναμίγνυμι 421. b
ἀναμένω, in c. ex Μένω 412. c
ἀνάμεσος, in c. ex Μέσος 414. a
ἀνάμεστος, cum d. in c. ex Μεστός ib.
ἀναμετρέω, cum d. 415. b
ἀναμηρυκάομαι, cum d. in c. ex Μηρύω 419. b
ἀναμηχανάομαι, in c. ex Μηχανή 420. c
[ἀνάμιγδα] 421. b
ἀναμίγνυμι, cum d. ib.
ἀναμίλλητος, in c. ex Ἅμιλλα 56. b
ἀναμιμνήσκω 424. b
ἀναμίμνω, in ἀναμένω 412. c
ἀναμινυρίζω, in Μινυρός 422. c
ἀναμίξ, ἀνάμιξις, in ἀναμίγνυμι 421. b
ἀναμίσγω ib.
ἀναμισθαρνέω 76. c
ἄναμμα 71. c
ἀνάμματος, in c. ex Ἅμμα ib.
ἀναμνάομαι 424. b
ἀναμνέω, cum d. ἀνάμνησις ib.
ἀναμονή, in ἀναμένω 412. c
ἀναμόργνυμι, in c. ex Ὀμόργνυμι 464. c
ἀναμορμύρω, in Μορμύρω 426. c
ἀναμοχλεύω, in Ὀχλέω 492. a
ἀναμπέχονος 222. c
(ἀναμπλάκητος) 530. c
ἀναμπλάκητος, in c. ex Πλάζω 530. b
ἀνάμπυξ 564. c
ἀναμυχθίζομαι, in μυχμός 478. c
ἀναμύω, in c. ex Μύω 432. a
ἀναμφήριστος, in ἀμφήριστος 210. b
ἀναμφίβολος, in ἀμφιβάλλω 98. a
ἀναμφίδοξος, cum d. in ἀμφίδοξος 169. c
ἀναμφίλεκτος, cum d. in ἀμφιλέγω 373. c
ἀναμφίλογος, cum d. ib.
ἀναμφισβήτητος, cum d. in Ἀμφισβητέω 58. c
ἀνανάγκαστος, in c. ex Ἀνάγκη 60. a
[ἀνανδρεία] 62. a
ἄνανδρος, cum d. ἀνανδρία ib.
ἀνάνδρωτος 62. b
ἀνανεάζω 430. a
ἀνανέμω 435. c
ἀνανεόω 437. c
ἀνάνετος, in ἀνίημι 229. a
ἀνάνευσις 438. c
ἀνανέω, in c. ex Νέω ib.
ἀνανέωσις, in ἀνανεόω 437. c
ἀνανηπιόομαι, in c. ex Νήπιος 440. b
ἀνανήφω, in c. ex Νήφω 440. c
ἀνανήχομαι, in comp. ex Νήχω, nato 459. b
ἀνανθέω 64. a
ἀνανθής, cum d. in c. ex Ἄνθος 63. c
ἀνάνιος 65. b
ἀνανίως ib.
ἀνανομή, in ἀνανέμω 435. c
ἀνανοστέω, in c. ex Νόστος 444. c
ἄναντα, in ἄναντες 66. c
ἀνανταγώνιστος 19. b
ἀναναπόδοτος, in ἀνταποδίδωμι 162. c
ἀνάντης 66. c
ἀναντίβλεπτος, in ἀντιβλέπω 109. c
ἀναντίλεκτος, cum d. in ἀντιλέγω 373. c
ἀναντίρρητος, cum d. 373. b
ἀναντιφώνητος 716. b
ἀνάντυτα) 67. c
ἌΝΑΞ 60. b
ἀναξαίνω, in c. ex Ξαίνω 447. b
ἀναξηραίνω, cum d. in c. ex Ξηρός 449. b
ἀναξιδώρα, in c. ex Δῶρον 176. a
ἀναξιοπαθέω 500. c
ἀνάξιος, cum d. in c. ex Ἄξιος 68. c
ἀναξιφόρμιγξ, in c. ex φόρμιγξ 705. c
ἀναξυρίς, in ἀνασύρω 625. a
ἀναξύω 449. a
ἀνάξω 15. a
[ἀναπαιστέον] 495. b
ἀνάπαιστος, cum d. in ἀναπαίω 495. c
ἀναπαίω, in c. ex Παίω ib.
ἀναπαλαίω, in c. ex Πάλη 496. c
ἀνάπαλιν ib.
ἀναπάλειπτον, vide cum ἀνάλειπτον, in c. ex Ἀλείφω 44. b
ἀνάπαλιν, in c. ex Πάλιν 497. a
ἀναπαλινδρομέω 669. a
ἀναπάλλω, cum d. in comp. ex Πάλλω 497. b
(ἀναπαρθένευσις) 498. c
ἀναπαριάζειν 499. a
ἀνάπας 499. b
ἀναπατάσσω, in comp. ex Πατάσσω 501. c
ἀναπατέω, in c. ex Πατέω 502. a
ἀναπαύω, ἀνάπαυλα, cum d. in c. ex Παύω 503. a
ἀναπείθω 506. a
ἀναπεινάω, in c. ex Πεινάω 507. a
ἀνάπειρα, in c. ex Πεῖρα 507. c
ἀναπειράω ib.
ἀναπείρω 508. a
ἀνάπεισμα, in ἀναπείθω 506. a
ἀνάπειστος, cum d. ib.
ἀναπεμπάζω, in πέμπω 516. b
ἀναπεράω, cum d. 513. a
ἀναπέσσω, in c. ex Πέσσω 517. a
ἀναπηράω 518. a
ἀναπετανύω, cum d. ἀναπετάννυμι 520. a
ἀναπέτομαι, in c. ex Πέτομαι 521. b
ἀναπέττω, ἀναπέψω, in ἀναπέσσω 517. a
ἀναπηγάζω, in Πηγὴ 521. a
ἀναπήγνυμι 522. b
ἀναπηδάω, in c. ex Πηδάω 523. b
ἀναπηνίζω, in c. ex Πῆνος 524. a
ἀνάπηρος, cum d. in comp. ex Πηρός 524. b
ἀναπιδύω 523. c
ἀναπίμπλημι 535. b
ἀναπίνω 526. c
ἀναπιπράσκω 518. b
ἀναπίπτω 527. c
ἀναπιστεύω 506. b
ἀναπίτναμαι, in ἀναπετάω 520. c
[ἀναπιτνάω] ib.
ἀναπλάζω 530. b
ἀναπλανάομαι 530. c
ἀνάπλασις, in ἀναπλάσσω 531. b
ἀναπλάσσω, cum d. ib.
ἀναπλέκω 533. a
ἀναπλέω 535. c
ἀνάπλεως, in c. ex πλέος 534. b
ἀναπλήθω 534. c
ἀναπλημμυρέω, vide in πλημμυρέω 534. b
ἀναπληρόω, cum d. ib.
ἀναπληστικός, in ἀναπλήθω 534. c
ἀναπλήττω 537. a
ἀνάπλοος, ἀνάπλους 535. c
ἀναπλόω 70. a
ἀναπλύνω, cum d. in c. ex Πλύνω 539. a
ἀναπλώω 536. c
ἀναπνέω, cum d. ἀναπνοή, ἀνάπνευσις, ἀναπνοή 539. c
ἀναπόβλητος, in ἀποβάλλω 98. b
ἀναπόγραφος 137. a
ἀναπόδεικτος, cum d. 148. b
ἀναπόδεκτος 155. a
ἀναποδίζω, cum d. 552. c
ἀναπόδραστος, in ἀποδιδράσκω 172. c
ἀνάποινος, in c. ex Ποινή 545. c
ἀναπόκριτος 348. a
ἀναπόλαυστος, in ἀπολαύω 372. a
ἀναπολεμέω 546. a
ἀναπολέω, in c. ex Πολέω 546. c
ἀναπόλησις ib.
ἀναπολητικός 546. c
ἀναπολόγητος 374. a
ἀναπόλυτος 392. c
ἀναπομπὸς, cum der. in ἀναπέμπω 513. a
ἀναπόνιπτος, in ἀπονίπτω 441. b
ἀναπότιστος 280. b
ἀναποππυσμός, in Πόππυσμα 550. b
ἀναπότρεπτος 670. a
ἀνάπραξις, in ἀναπιπράσκω 518. b
ἀνάπρατος ib.
ἀναπράττω 553. c
ἀναπράω, vide in ἀναπιπράσκω 518. a
ἀναπρήθω, in c. ex Πρήθω 556. a
ἀναπτερόω 560. b
ἀναπτοιέομαι, in c. ex Πτοιέω 561. b
ἀνάπτομαι 71. a. c
ἄναπτος 71. a
ἀναπτύσσω, cum d. in c. ex Πτύσσω 562. a
ἀναπτύω, cum d. in c. ex Πτύω 562. b
ἀνάπτω 71. a. b
ἀνάπτωσις 527. c
ἀναπυνθάνομαι, in c. ex Πυνθάνομαι 564. b
ἀναπυτίζω 565. b
ἀνάπυστος, in Πυνθάνομαι 564. b
ἀναπωλέω, in c. ex Πωλέω 566. c
ἀνάπωσις, in ἀναπίνω 526. c
ἀναραίζω, vide in ῥαίζω 569. a
ἀναράομαι, in c. ex Ἀρά 72. b
ἀνάργυρος, in c. ex Ἄργυρος 73. c
ἄναρθρος, in c. ex Ἄρθρον 74. c
ἀνάριθμος, cum d. in c. ex Ἀριθμός 75. a
ἀναριστάω, ἀνάριστος, cum d. in c. ex Ἄριστον 75. b
ἈΝΑΡΙΤΗΣ 60. c
ἀναριστοτρόφος 666. a
ἄναρχος, in c. ex Ἀρχή, principatus 80. b
ἀναρμόζω, cum d. ἀναρμοστία, ἀναρμόδιος 82. c
ἀναροιβδέω 577. c
ἀναρπάζω, ἀναρπάγδην, cum d. in c. ex Ἁρπάζω 77. b
[ἀναρπάξανδρος] 62. b
ἀναρράπτω, in c. ex Ῥάπτω 570. a
ἀναρρέω, in c. ex Ῥέω 572. a
ἀναρρήγνυμι, in c. ex Ῥήσσω 574. c
ἀνάρρημα 573. b
ἀνάρρηξις, in ἀναρρήγνυμι 574. c
ἀνάρρησις 573. b
ἀνάρρινος, in c. ex Ῥίν 576. a
ἀναρριπίζω, cum d. 577. a
ἀναρρίπτω 576. c
ἀναρριχάομαι, in Ἀῤῥιχάομαι 77. c
ἀνάρριψις, in ἀναρρίπτω 576. c
ἀνάρροια, in ἀναρρέω 572. a
ἀναρροιβδέω, cum d. 577. c
ἀνάρροπος, cum d. 571. b
ἀναρρώννυμι, cum d. in c. ex Ῥώμη 578. a
(ἀναρρυθμίζω) ib.
ἀναρρύω, cum d. 579. a
ἀναρρυπόω, in c. ex Ῥυπόω 579. b
ἀνάρσιος, in c. ex Ἄρω 82. b
ἀναρτάω, cum d. in c. ex Ἀρτάω 78. a
ἀνάρτιος, in c. ex Ἄρτιος 78. c
ἀναρτύω, in c. ex Ἀρτύω 79. a
ἀναρύω, ἀναρυστὶς, cum d. in c. ex Ἀρύω 79. b
ἄναρχος, cum d. ἀναρχία 80. b. 79. c
ἀνασαλεύω, in c. ex Σάλος 580. b
ἀνασειράζω, in c. ex Σειρά 583. a
ἀνασεισίφαλλος 687. a
ἀνάσεισμα, in ἀνασείω 583. c
ἀνασείω, cum d. ib.
ἀνασελγαίνομαι, in Ἀσελγής 83. b
ἀνασημαίνω, in c. ex Σῆμα 585. a
ἀνάσιλλος, in Ἴλλος 274. b
ἀνασιλλαίνεσθαι ib.
ἀνάσιμος, cum d. in c. ex Σιμός 588. a
ἀνασκαλεύω, in c. ex Σκάλλω 590. b
ἀνασκάπτω, in c. ex Σκάπτω 590. c
ἀνασκέπτομαι 592. b
ἀνασκευάζω, cum d. 594. a
ἀνασκήπτω 596. c
ἀνασκησία, in c. ex Ἀσκέω 83. c
ἀνάσκητος, cum d. ib.
ἀνασκίδναμαι, in c. ex Σκεδάω 591. a
ἀνασκινδαλεύομαι, in Σχίζω 630. a
ἀνασκιρτάω 590. a
ἀνασκολοπίζω, in Σκόλοψ 597. b
ἀνασκολόπτω ib.
ἀνασκοπέω 592. b
ἀνασοβέω, in c. ex Σοβέω 599. c
ἀνασπαράσσω 602. a
[ἀνάσπασις] 602. c
ἀνασπάω, cum d. ib.
ἀνασπείρω 604. a
ἄνασσα, in Ἄναξ 60. b
ἀνάσσατος, Doricè pro ἀνάστατος 247. c
ἀνάσσυτος, Erot. apud Hippocr. exp. [illegible]
ἀνάσσω 60. b
ἀνασταδὸν, in ἀνίστημι 279. c
ἀνασταλτικὸς, in ἀναστέλλω 612. a
[ἀναστάς] 279. c
ἀνάστασις, cum d. ib.
ἀνάστατος, cum d. ib.
[ἀναστάτης] ib.
ἀναστατόω, cum d. ib.
ἀνασταυρόω, in c. ex Σταυρός 608. a
ἀναστάχυω 608. b
ἀναστεγάζω, in c. ex Στέγω 609. a
ἀναστέλλω 611. c
ἀναστένω, cum d. in c. ex Στένω 612. c
ἀνάστερος 84. c
ἀναστέφω 614. b
ἀναστηλόω, in c. ex Στήλη 615. a
ἀνάστημα 279. c
ἀναστίζω, in c. ex Στίζω 615. b
ἀναστοιχειόω, cum d. in c. ex Στοιχεῖον 610. b
ἀνάστομος, cum d. 616. b
ἀναστομαχίζω 618. c
ἀναστράγαλος, in c. ex Ἀστράγαλος 85. a
ἀναστρατοπεδεύω 504. c
ἀναστρέφω 620. a
ἄναστρος, in c. ex Ἄστρον 85. a
ἀναστροφὴ, cum d. in ἀναστρέφω 620. a
ἀναστρωφάω, in στρέφω ib.
ἀναστύφω, in c. ex Στύφω 623. a
ἀνασυντάσσω, cum d. 635. b
ἀνασύρω, cum d. 624. c
ἀνασφαδάζω, in c. ex Σφαδάζω 625. c

ἀνασφάλλω, in c. ex Σφάλλω 627. a
ἀνασφραγίζω, in c. ex Σφραγίς 628. [illegible]
ἀνασχάζω, in σχάω 629. b
ἀνασχέθω 223. a
ἀνάσχεσις ib.
ἀνάσχετος, cum d. ib.
(ἀνασχίω) ib.
ἀνασχίζω, in c. ex Σχίζω cum pr. 630. a
ἀνασχυνδυλεύομαι ib.
ἀνασώζω, in c. ex σώζω 600. [illegible]
ἀνασωφρόνισις 709. c
† ἀνατακήσομαι † 639. a
ἀναταράττω, in c. ex Ταράττω 633. [illegible]
ἀνάτασις, in ἀνατείνω 637. a
ἀνατάσσω 634. b
ἀνατατικός, cum d. in ἀνατείνω 637. a
ἀνατεί, in c. ex Ἀτάω 86. a
ἀνατείνω, cum d. 637. a
ἀνατειχίζω, cum d. in c. ex Τεῖχος 639. c
ἀνατέλλω, in c. ex Τέλλω 640. b
ἀνατέμνω, in c. ex Τέμνω 645. b
ἀνατίνω, in c. ex Τίνω 649. a
ἀνατί, vide in ἀνατεί 86. a
ἀνατίθημι, in c. ex Τίθημι 650. [illegible]
ἀνατιμάω 657. c
ἀνατιναγμός, in ἀνατινάσσω 655. c
ἀνατινασμός ib.
ἀνατινάσσω, in c. ex Τινάσσω ib.
ἀνατιταίνω, in ἀνατείνω 637. a
ἀνατετραίνω, in c. ex Τετραίνω 656. c
ἀνατλάω, cum d. 658. b
ἀνάτλημα ib.
ἀνατοιχέω, in c. ex Τοῖχος 659. b
ἀνατομίζω 654. b
ἀνατολή, cum d. in ἀνατέλλω 640. b
ἀνατολμάω, in c. ex Τόλμα 659. c
ἀνατομή, cum d. in ἀνατέμνω 645. b
ἀνάτονος, in ἀνατείνω 637. a
ἄνατος, in c. ex Ἀτάω 86. a
ἀνατρέπω, cum d. 663. a
ἀνατρέφω 665. b
ἀνατρέχω 667. b
ἀνάτρητος, in ἀνατράω 656. c
ἀνατρίβω, cum d. 670. a
ἀνατροπή 663. a
ἀνατροφή, cum d. in ἀνατρέφω 665. [illegible]
ἀνατροχάω, in ἀνατρέχω 667. b
ἀνατυλίττω, in c. ex Τύλος 673. c
ἀνατυπόω, cum d. 674. a
ἀνατυρβάζω, in c. ex Τύρβη 624. [illegible]
ἀναύγητος 87. a
ἀναυδής, cum d. in c. ex Αὐδή 87. [illegible]
ἀναυλοὶ in ναῦς 434. b
ἄναυλος, cum d. in c. ex αὐλός 88. b
ἀναυμάχιον 401. [illegible]
ἀναυξής, cum d. ἀναύξητος 23. [illegible]
[ἀναυξησία] 23. c
ἄναυος, in c. ex Αὔω, clamo 90. c
ἄναυρος, in c. ex Αὔρα 89. a
(ἄναυς) 434. b
ἀναυσία, in c. ex Ναῦς ib.
ἄναυστα ib.
ἀναύχην, in c. ex Αὐχὴν 90. a
ἀναύω, ἀναυτέω 90. c
ἀναφαίνω, in c. ex Φαίνω 684. a
ἀναφαίρετος 80. c
ἈΝΑΦΑ'ΛΑΝΤΟΣ 60. c
ἀναφαλαντίας ib.
ἀναφαλαντίασις ib.
ἀναφαλάντωμα ib.
ἀναφανδὰ, ἀναφανδὸν, in ἀναφαίνω 684. a
ἀναφαντάζω, in c. ex φαντάζω 686. b
ἀναφέρω, in c. ex Φέρω 693. b
ἀναφεύγω, in c. ex Φεύγω 699. a
ἀναφής, in c. ex Ἁφή 71. a
ἀναφθέγγομαι, in c. ex Φθέγγομαι 700. a
ἀναφθείρομαι, in c. ex Φθείρω, in Φθίω 701. a
ἀναφιλέω, cum d. in c. ex Φιλέω 703. a
ἀναφλεγμαίνω, ἀνάφλεξις 703. c
ἀναφλέγω, cum d. in c. ex Φλέγω ib.
ἀναφλίζω 704. b
ἀναφλάω, ἀναφλαστής ib.
ἀναφοιβάζω, in c. ex Φοῖβος 704. c
ἀναφοιτάω, in c. ex Φοιτάω 705. b
ἀναφορὰ, cum d. in ἀναφέρω 693. b
ἀναφορτίζω 706. a
ἀναφράσσω 706. b
ἀναφράττω, cum d. in c. ex Φράττω 707. a
ἀναφρίσσω, in c. ex Φρὶξ 710. a
ἀναφροδισία, in c. ex Ἀφροδίτη 91. a
ἀναφρόδιτος ib.
ἀναφρονέω, in c. ex Φρὴν 708. b
ἀναφρυττίζω 710. [illegible]
ἄναφος 71. a
(ἀναφυγή) 699. a
ἀνάφυξις, in ἀναφεύγω ib.
ἀναφύρω, cum d. in c. ex Φύρω 712. a
ἀναφυσάω, cum d. ἀναφύσημα 713. c
ἀναφυσιόω ib.
ἀναφύω 714. b
ἀναφωνέω, cum d. ἀναφώνημα 716. b
ἀναχάζω, in c. ex Χάζω 718. a
ἀναχαίνω, ἀναχανών 718. [illegible]
ἀναχαιτίζω, in c. ex Χαίτη 719. [illegible]
ἀναχαλάω, cum d. in c. ex Χαλάω 719. c
ἀναχαράσσω 721. [illegible]
ἀναχάσκω, in ἀναχαίνω 718. b
ἀναχελύσσομαι, in c. ex Χέλυς 725. b
ἀναχέω 726. a
ἀναχίτης 92. a
ἀναχλαινόω, in c. ex Χλαῖνα 729. b
ἀναχλιαίνω, in c. ex Χλιαίνω ib.
ἀναχνοαίνεσθαι, in c. ex Χνόος, in Χναύω 730. a
ἀναχοή, in ἀναχέω 726. a
ἀναχορεύω, in c. ex Χορὸς 731. c
ἀναχόω 727. c
ἀναχρέμπτομαι, cum d. in c. ex χρέμπτομαι 733. c
ἀναχραίνω, ἀναχρόω 734. c
ἀναχρηματισμός 736. a
ἀναχρώννυμι, ἀνάχρωσις, cum d. in c. ex Χρόα, color 735. a
ἀναχύρωτος, in Ἄχυρον 92. a
ἀνάχυσις, cum d. in ἀναχέω 726. a
ἀναχυματισμός, in ἀναχέω 727. c
ἀναχύνομαι, in ἀναχέω ib.
ἀναχυσία ib.
ἀναχωρέω, cum d. in c. ex χωρέω 737. b
† ἀναχωρίζω † in c. ex Χωρὶς 738. a
ἀναψάω 739. c
ἀναψηφίζω, in c. ex Ψῆφος 741. a
ἀναψύχω 739. c
ἄναψις 71. c
[ἀναψευστής] 743. a
ἀναψύχω, ἀνάψυξις, cum d. in c. ex Ψύχω ib.
(ἀνδαίω) 144. a
ἉΝΔΑ'ΝΩ 20. a. 60. c
ἄνδημα 156. c
ἈΝΔΗΡΟΝ 60. a
ἀνδίνητος 165. c
ἀνδίνω, in δίνω ib.
ἄνδιχα, in δίς 167. a
ἀνδοκάδον 155. a
ἀνδραγαθία, ἀνδραγάθημα, ἀνδραγαθιστής 2. b
ἀνδραγαθία, cum d. ib.
ἀνδράγρια 10. a
ἀνδράγχης, in c. ex Ἄγχω 12. a
ἀνδράδελφος 20. a
ἀνδρακὰς, ἀνδρὰξ 61. c
[ἀνδραποδιστικός] 551. a
ἀνδράποδον, ἀνδραποδίζω, cum d. in c. ex Πούς ib.
ἀνδραποδοκάπηλος, in c. ex Κάπηλος [illegible]. c
ἀνδράριον 68. a
ἀνδραχθὴς, in c. ex Ἄχθος 91. c
ἀνδράχλη 64. b
ἀνδράχνης 61. c
ἀνδράγχω, in c. ex Ἄγχω 91. c
ἀνδρεία 61. c
ἀνδρείκελος 183. c
ἀνδρεῖος, cum d. 61. c
ἀνδρειφόντης, in comp. ex Φόνος, in Φένω 691. c
ἀνδρεράστρια, in c. ex Ἐράω 208. b
ἀνδρεών 62. a
ἀνδρέως, pro ἀνδρείως ib.
ἀνδρηλατέω 191. c
(ἀνδρηλάτης) ib.
ἀνδρία 62. c
ἀνδριαντίσκος ib.
ἀνδριαντοποιός, cum d. 531. c
ἀνδριαντοπλάστης, cum d. 542. b
ἀνδριάς 62. a
ἀνδρίζω, cum d. ἀνδρισμὸς ib.
ἀνδρικός, cum d. ἀνδριστί 61. a
ἀνδριφόντης, in ἀνδρειφόντης 691. c
ἀνδροβασμός 93. b
ἀνδρόβορος, in c. ex Βορὰ 111. c
ἀνδροβούλος, in c. ex Βουλή 115. a
ἀνδροβρὼς, in c. ex Βρώσκω 119. a
[ἀνδρόβρωτος] ib.
ἀνδρογυνία 123. c
ἀνδρόγυνος 125. c
ἀνδρόγεως, cum d. in c. ex Γῆ 141. a
ἀνδροδάϊκτος 143. b
ἀνδροδάμας, in c. ex Δαμάω 145. c
ἀνδροδίμας, Hesych. est ὁ [illegible]
ἀνδρόδμητος 151. c
ἀνδρόθεν 61. c
(ἀνδρόθυς) 259. [illegible]
ἀνδροκμὴς, cum d. 296. c
ἀνδροκόβαλος, in c. ex Κόβαλος 327. a
ἀνδροκτασία 353. [illegible]
[ἀνδροκτονία] 353. b
ἀνδροκτόνος, cum d. ib.
ἀνδρολέτειρα 462. a
ἀνδροληψία, in c. ex Λῆψις 385. a
ἀνδρολοφία, et ἀνδρολόφος 368. a
ἀνδρολογία, cum d. 375. a
ἀνδρομανής, cum d. 396. a
ἀνδρομάχος 404. a
ἀνδρόμεος, in Ἀνὴρ 61. c
ἀνδρομήκης, in c. ex Μῆκος 417. a
ἀνδρόμορφος 62. a
ἀνδρόπαις, in c. ex Παῖς 495. a
ἀνδροπλαστία 534. c
ἀνδρόπρωρος, in c. ex Πρώρα 559. c
ἀνδροσαίνης, &c. in c. ex Σαίνω 579. c
ἀνδρόσαιμον 28. a
ἀνδροσινής, in c. ex Σίνω 588. a
ἀνδρότης 61. c
(ἀνδροτυχής) 675. [illegible]
ἀνδροφάγος, cum d. in c. ex Φάγω 682. c
ἀνδροφθόρος 701. [illegible]
ἀνδροφύλαξ 702. b
ἀνδροφόνος, cum d. in c. ex Φόνος, in Φένω 691. c
ἀνδρόφρων 717. a
ἀνδρόω 61. a
ἀνδρώδης, cum d. ib.
ἀνδρών, cum d. ἀνδρωνῖτις ib.
ἀνδρωτής ib.
ἀνδύομαι 174. c
ἀνέγγυος, cum d. in c. ex Ἐγγύη 177. b
ἀνεγείρω, ἀνέγερσις, in c. ex Ἐγείρω 178. b
ἀνέγκλητος, cum d. in ἐγκαλέω 293. b
ἀνέγκοπος 360. [illegible]
ἀνεγκωμίαστος, in c. ex Ἐγκώμιον 178. c
ἀνέγρομαι 178. b
ἀνεγχώρητος, in ἐγχωρέω 737. c
ἀνεδάφιστος 180. c
ἈΝΕ'ΔΗΝ 60. c
ἀνείργω, in εἴργω 186. b
ἀνέζω 179. c
ἀνεθέλητος, in c. ex Ἐθέλω 181. a
ἀνείδεος, in c. ex Εἶδος 182. a
ἀνειδωλοποίητος 543. a
ἀνεικαίως, in Εἰκῆ 182. c
ἀνείκαστος 183. c
ἀνειλῆσθαι 184. a
ἀνειλέω, ἀνείλημα, cum d. 185. a
ἀνειλίσσω ib.
ἀνείλλω ib.
ἀνείμαρτος 229. a
ἄνειμι 231. c
ἀνείμων 228. [illegible]
ἀνεῖπον 200. b
ἀνείργω 186. b
ἄνειρξις ib.
ἀνείρω, in ἀνερέω 187. b
ἀνειρωτάω 213. b
ἀνείσοδος, in Ὁδός 451. c
ἀνείσφορος, in εἰσφέρω 694. a
ἀνέκαθεν, in c. ex Ἑκάς 189. a
ἀνεκάς ib.
ἀνέκβατος 94. a
ἀνεκβίαστος, cum d. 107. a
ἀνεκδήμητος 139. b
ἀνεκδιήγητος, cum d. 240. b
ἀνεκδίκητος 165. a
ἀνέκδοτος 162. c
ἀνέκδρομος 667. c
ἀνεκθέρμαντος 255. b
ἀνέκθυτος 267. a
ἀνεκλάλητος 365. c
ἀνεκλάλευτος 380. c
ἀνεκλιπής ib.
ἀνεκλόγιστος 378. b
ἀνέκπνευστα 564. b
ἀνεκπίμπλημι 535. b
ἀνέκπλαστος, cum d. 537. b
ἀνέκπλυτος, in ἐκπλύνω 539. a
ἀνεκποίητος 542. a
ἀνέκπτωτος 562. b
ἀνεκτὸς, cum d. in Ἀνέχω 222. c
ἀνέκφευκτος 699. a
ἀνεκφοίτητος, in ἐκφοιτάω 705. b
ἀνέκφορος 694. b
ἀνέκφραστος, in ἐκφράζω 706. c
ἀνεκφώνητος, in ἐκφωνέω 716. b
ἀνέλαιος, in c. ex Ἐλαία 190. a
ἀνέλεγκτος, cum d. in c. ex Ἔλεγχος 192. b
[ἀνέλεγχος] ib.
ἀνελεήμων, cum d. in c. ex Ἔλεος 193. a
ἀνελεύθερος, cum d. in Ἐλεύθερος 195. [illegible]
ἀνελεεινός, in ἐλεεινός 193. c
ἀνέλιξις, in ἀνελίττω 185. a
ἀνελίττω, in c. ex Ἑλίσσω ib.
ἀνέλκω, cum d. in c. ex Ἕλκω 194. [illegible]
ἀνέλκυστος 193. c
(ἀνέλκυσμα στόλου) 195. a
ἀνελλήνιστος, in c. ex Ἕλλην ib.
ἀνελλιπής, in ἐλλείπω 381. a
[illegible], in c. ex Πούς 551. a
(ἄνελπις) 195. [illegible]
ἀνέλπιστος, cum d. in c. ex Ἐλπὶς ib.
ἀνέλυτρος, in c. ex Ἔλυτρον 185. [illegible]
ἀνέμβατος, in ἐμβαίνω 94. b
ἀνεμέσητος, cum d. in c. ex Νεμεσάω 435. b
ἀνεμέω, in c. ex Ἐμέω 195. c
ἀνέμεσις 435. c
ἀνεμιαῖος, ἀνέμιος, ἀνεμίζω, &c. 61. a
ἀνεμοδρόμος 668. c
ἀνεμοκοῖται 329. a
ἈΝΕΜΟΣ, ἀνεμώδης, cum d. 60. c
61. a
ἀνεμόσειστος, in c. ex Σείω 593. c
ἀνεμοσφάραγος, in c. ex Σφάραγος 627. a
ἀνεμοτρεφής, cum d. 665. c
ἀνεμόφθορος, cum d. 701. b
ἀνεμοφόρητος 696. b
ἀνεμόω, cum d. 61. a
ἀνέμπλαστος in ἐμπλάστος 537. c
ἀνέμπλεος 536. a
ἀνεμπόδιστος, cum d. in ἐμποδίζω 552. c
ἀνέμπτωτος, in ἐμπίπτω 528. a
ἀνέμφαντος, in ἐμφαίνω 684. c
ἀνέμφατος, cum d. ib.
ἀνεμώδης 61. a
ἀνεμώλιος, in c. ex Ὤλη 744. c
ἀνεμωλία 61. a
ἀνεμώλιος, ἀνεμώνη ib.
ἀνεμώτης ib.
ἀνενδεής, in ἐνδεής 157. c
ἀνένδετος 148. [illegible]
ἀνένδεκτος, in ἐνδέχομαι 155. [illegible]
ἀνενδεῶς, in ἀνενδεής 157. c
ἀνενδοίαστος, cum d. ἐνδοιάζω 175. c
ἀνένδοτος, cum d. in ἐνδίδωμι 163. a
ἀνενεργής 204. a
ἀνενθουσίαστος, in ἐνθουσιάζω 254. a
ἀνενίοτε, in ἐνίοτε, in c. ex Νέος 443. a
ἀνενόχλητος, in ἐνοχλέω, in c. ex Ὄχλος 403. a
ἀνέντευκτος, in ἐντυγχάνω 672. c
ἀνεξάλειπτος, in ἐξαλείφω, in c. ex Ἀλείφω 44. c
ἀνεξαπάτητος, in ἐξαπατάω, in c. ex Ἀπάτη 69. b
ἀνεξέλεγκτος, in ἐξελέγχω, in c. ex Ἐλέγχω 192. c
[ἀνεξελέγκτως] ib.
ἀνεξερεύνητος, in ἐξερευνάω, in Ἐρευνάω 209. a
[ἀνεξετάζω] 214. c
ἀνεξέταστος, cum d. in ἐξετάζω, in Ἐτάζω ib.
ἀνεξεύρετος, in ἐξευρίσκω, in Εὑρίσκω 219. a
ἀνεξήγητος, in ἐξηγέομαι, in Ἡγέομαι 240. c
ἀνεξία, in Ἀνέχω 222. c
ἀνεξίκακος, in c. ex Κακὸς 291. c
ἀνεξίκμαστος, in ἐξικμάζω, in Ἰκμάς 272. c
ἀνεξίλαστος, in ἐξιλάσκομαι in Ἱλάω 274. a
[ἀνεξίτηλος] 233. a
ἀνεξίτηλος in ἐξίημι ib.
ἀνεξιχνίαστος, in ἐξιχνιάζω, in Ἴχνος 287. c
ἀνέξοδος, in ἔξοδος, in Ὁδός 452. a
ἀνέξυστος, in [illegible], in Φύω 691. b
ἀνέορτος, in c. ex Ἑορτή 198. a
ἄνεος 90. c
[illegible] 285. a
ἀνεπάγγελτος 4. a
ἀνεπαισθήτως, cum d. in ἐπαισθάνομαι, in Αἰσθάνομαι 34. c
ἀνεπάϊστος, in Ἀΐω 36. b
ἀνεπαίσχυντος, cum d. in ἐπαισχύνομαι, in Αἶσχος 31. c
ἀνεπάλλακτος, in Ἀλλάσσω 49. [illegible]
ἀνεπανόρθωτος, in ἐπανορθόω, in Ὀρθός 478. [illegible]
ἀνέπαφος 70. c
ἀνεπαφρόδιτος 91. a
ἀνεπαχθὴς, cum d. in ἐπαχθὴς, in c. ex Ἄχθος 91. c
ἀνεπηρέαστος, in c. ex Ἐπηρεάζω 198. c
ἀνεπής 201. a
ἀνεπίβατος, in ἐπιβαίνω, in c. ex Βαίνω 94. c
ἀνεπιβούλευτος, in ἐπιβουλεύω 115. [illegible]
ἀνεπίγραφος, in ἐπιγράφω, in c. ex Γράφω 136. c
ἀνεπιδεής, in ἐπιδέομαι 157. c
ἀνεπιδείκτης, in ἐπιδείκνυμι, in c. ex Δείκνυμι 148. c
ἀνεπίδεκτος, in ἐπιδέχομαι, in c. ex Δέχομαι 155. b
ἀνεπίδετος 156. c
ἀνεπίδαστος, [illegible] ἐπιδάω, in c. ex Δάω 144. b
ἀνεπίδικος, in ἐπίδικος 165. a
ἀνεπίδοτος, in ἐπιδίδωμι, in c. ex Δίδωμι 163. a
ἀνεπιδίωκτος 168. b
ἀνεπιεικής, cum d. in ἐπιεικής 183. b
ἀνεπίκαυστος, &c. in ἐπικαίω, in c. ex Καίω 290. c
ἀνεπίκλητος, cum d. in ἐπικαλέω, in c. ex Καλέω 293. c
ἀνεπίκριτος, ἀνεπικρίτως 199. b. 339. c
ἀνεπίκουρος, in ἐπικουρέω 348. c
ἀνεπίληπτος, cum d. in ἐπιλαμβάνω, in c. ex Λαμβάνω 367. b
ἀνεπίληστος, in ἐπιλήθω 384. [illegible]
ἀνεπιλόγιστος, cum d. in ἐπιλογίζομαι 378. [illegible]
ἀνεπιμέλητος, in ἐπιμελέω, in c. ex Μέλω 409. c
ἀνεπιμώμητος, cum d. in ἐπίμωμος 421. [illegible]
ἀνεπίνευτος, in ἐπινεύω 412. c
ἀνεπίπειστος, in ἐπιπείθω 443. c
ἀνεπίξεστος, in ἐπιξέω 448. c
ἀνεπίπλαστος, in ἐπιπλάσσω 531. [illegible]
ἀνεπίπλεκτος, in πλέκω 535. c
ἀνεπίπληκτος, cum d. in ἐπιπλήσσω 537. c
ἀνεπιπληξία, in ἐπιπλήσσω ib.
ἀνεπίρριπτος, in ἐπιρρίπτω, in c. ex Ῥίπτω 570. a
ἀνεπισήμαντος, in ἐπισημαίνω 586. a
ἀνεπίσκεπτος, cum d. in ἐπισκέπτομαι 592. c
ἀνεπισκίαστος, in ἐπισκιάζω 594. b
ἀνεπιστάθμητος, in ἐπισταθμάω 285. c
ἀνεπιστασία, ἀνεπίστατος, cum d. in ἐφίσταμαι 281. c

ἀνεπιστήμων, cum d. in ἐπίσταμαι 277. c
ἀνεπίστρεπτος, cum d. in ἐπιστρέφω 620. c
ἀνεπιστρεφής ib.
ἀνεπίστροφος ib.
ἀνεπίσχετος, in ἐπέχω 223. c
ἀνεπίτακτος, in ἐπιτάσσω 634. c
ἀνεπίτατος, in ἐπιτείνω 637. c
ἀνεπιτεχνήτως, in ἐπιτεχνάομαι 648. b
ἀνεπιτήδειος, cum d. in com. ex Ἐπιτηδής 199. c
ἀνεπιτήδευτος, cum d. ib.
ἀνεπιτίμητος, in ἐπιτιμάω 638. b
ἀνεπίτρεπτος, in ἐπιτρέχω 664. a
ἀνεπίφθονος, cum d. in ἐπίφθονος, in c. ex Φθόνος 701. c
ἀνεπίφραστος 706. c
ἀνεπιχάζων, in χάζω 718. a
ἀνεπιχείρητος, in ἐπιχειρέω 724. b
ἀνεπιψεύστως, ἀνεπίψευστος, in ἐπιψεύδομαι 471. c
ἀνέραστος, in c. ex Ἐράω 202. b
ἀνέργαστος, in c. ex ἐργάζομαι, in Ἔργω 206. b
ἀνερεθίζω, in c. ex Ἐρέθω 207. a
ἀνερείκτος, sive ἀνέρικτος, in c. ex Ἐρείκω 207. c
ἀνερείπτω, in c. ex Ἐρείπω ib.
ἀνερεύγω, in c. ex Ἐρεύγω 208. c
ἀνερευνάω, in c. ex Ἐρευνάω 209. a
ἀνερέω, in c. ex Εἴρω, dico 187. b
ἀνερίναστος, in c. ex Ἐρινεός 210. a
ἀνέριστος, in c. ex Ἐρίζω 210. b
ἀνερμάτιστος, in c. ex Ἕρμα 210. c
ἀνερμήνευτος, in c. ex Ἑρμηνεύς ib.
ἀνέρομαι, in ἀνερέω 187. b
ἀνέρπω, ἀνερπύζω, cum d. in c. ex Ἕρπω 211. a
ἀνερρήθην 573. b
[ἀνερυθριάω] 209. a
ἀνερύω, in c. ex Ἐρύω, traho 211. c
ἀνέρχομαι, in c. ex Ἔρχομαι, cum præp. 212. a
ἀνερωτάω, ἀνερωτίζω, in c. ex Ἐρωτάω 213. b
ἀνεσθίω, in c. ex Ἔσθω 213. c
ἄνεσις, in ἀνίημι 229. a
ἀνέσπερος, in c. ex Ἕσπερος 214. a
ἀνέστιος, in c. ex Ἑστία ib.
ἀνεστραμμένως, in ἀναστρέφω 620. a
ἀνετάζω, in c. ex Ἐτάζω 214. c
ἀνέταιρος, in c. ex Ἑταῖρος 215. b
ἀνετεροίωτος, in c. ex Ἕτερος 215. c
ἀνετικός, in ἄνετος 229. a
ἀνέτυμος, in c. ex Ἔτυμος 216. a
ἄνετος, ἀνέτως, in ἀνίημι 229. a
ἌΝΕΥ, ἄνευθε 61. b
ἀνευάζω, in εὐάζω 218. c
ἀνεύθετος, in εὔθετος 653. b
ἀνεύθυνος, cum d. in c. ex Εὐθύνη 217. c
ἄνευκτος, in c. ex Εὔχομαι 220. a
ἀνευλαβής, in εὐλαβής 360. a
ἀνεύρετος, in c. ex Εὑρίσκω 219. a
ἀνευρίσκω, cum d. ib.
ἄνευρος, in c. ex Νεῦρον 438. b
ἀνευρύνω, in c. ex Εὐρύς 219. b
ἀνευφημέω, in εὔφημος 690. a
ἀνεύφραντος 708. c
ἀνευφωνία 717. a
ἀνέφαπτος, in ἐφάπτομαι 70. c
ἀνέφελος, in c. ex Νεφέλη 439. a
ἀνέφικτος, in ἐφικνέομαι 273. a
ἀνεχέγγυος, in c. ex Ἐγγύη 177. b
ἀνέχω, in c. ex Ἔχω 222. c
ἀνέψησις, ἀνέψητος, in c. ex Ἕψω 227. c
ἈΝΕΨΙΟΣ, cum d. 61. b
ἀνέω, vide Αἰνέω 28. c
ἄνεω, adverb. 90. c
ἄνεως, in c. ex Αὔω, clamo ib.
ἄνῃ in ἄνω, pro ἀνύω 67. c
ἀνηβάω, cum d. in c. ex Ἥβη 239. c
ἀνηβητήριος ib.
ἄνηβος, in Ἥβη 239. c
ἀνηγεμόνευτος 240. b
ἀνέγγραφος, in c. ex Ἐγγράφω 178. b
ἀνήδονος, in c. ex Ἡδονή 241. c
ἀνήδυντος, ἀνηδύντως, in c. ex Ἡδύνω ib.
ἄνηθον, in Ἄνηθον 61. b
ἌΝΗΘΟΝ, cum d. 61. b
ἀνηθοποίητος, in ἠθοποιός 543. a
ἀνήκεστος, cum d. in c. ex Ἀκέομαι 37. c
ἀνήκοος, cum d. in c. ex Ἀκοή 40. c
ἀνηκουστέω, ἀνήκουστος, cum d. in c. ex Ἀκούω, sine præp. ib.
ἀνήκω, in c. ex Ἥκω 242. c
ἀνηλάκατος, in c. ex Ἠλακάτη 243. a
ἀνήλατος, in 2. classe c. ex Ἐλαύνω 191. a
ἀνηλεγής, cum d. in c. ex Ἀλέγω 44. a
ἀνηλεής, cum d. 193. c
ἀνήλειπτος, ἀνηλιφέω, in ἀνηλιφής 44. a
ἀνηλεῶς, in ἀνηλεής 193. a
ἀνηλιάζω, in comp. ex Ἥλιος 244. a
ἀνήλιος ib.
ἀνήλιπος, in Ἤλιψ ib.
ἀνηλιφής, in c. ex Ἀλείφω 44. a
ἀνήλυσις, in ἀνέρχομαι 212. a
ἀνήμελκτος, in c. ex Ἀμέλγω 56. a
ἀνήμερος, cum d. in comp. ex Ἥμερος 245. c
ἀνημιτύβιον, cum d. in ἡμιτύβιον 450. c
ἀνήμυκτος, in Ἀμύσσω 58. a
ἀνήνεμος, cum d. in c. ex Ἄνεμος 61. a
ἀνήνοος, in ἄνοος 65. b
ἀνήνυστος, ἀνήνυτος, in c. ex Ἀνύω 67. a
ἀνήνωρ 62. c
ἀνήπυστος, in ἀνάπυστος 364. b
ἀνηπύω 72. a
ἈΝΗΡ, cum d. 67. c
ἀνήρεικτος, in ἀνέρεικτος 207. c
ἀνηρεφής, in comp. ex Ἐρέφω 209. b
ἀνήρης 62. a
ἀνήριθμος, in ἀνάριθμος 73. a
ἀνηρίναστος, in ἀνερίναστος 210. a
ἀνήριστος, in ἀνέριστος 210. b
ἀνηρής, in Ἀνία 65. b
ἀνήροτος, in c. ex Ἀρόω 77. a
ἀνησίδαος, in c. ex Δᾶος 146. a
ἀνησίδωρα, in c. ex Δῶρον, donum 176. a
ἀνήσσητος, in ἀήσσητος 247. c
ἄνηστις 440. c
ἀνηχής, in c. ex Ἦχος 248. b
ἀνθαιρέομαι, in c. ex Αἱρέω 30. c
ἀνθαμιλλάομαι, in c. ex Ἅμιλλα 56. b
ἀνθάπτομαι, in c. ex Ἅπτομαι, tango 70. c
ἀνθεῖος, in Ἄνθος 63. b
ἀνθελκυσμός, in c. ex Ἑλκύω 185. a
ἀνθέλιξ, in ἕλιξ, seu ἕλιξ ib.
ἀνθέλκω, cum d. in c. ex Ἕλκω, cum præp. 194. b
ἄνθεμα 650. c
ἀνθεμίς 63. b
ἀνθεμόεις ib.
ἄνθεμον, cum d. in Ἄνθος 63. b
ἀνθεμόρρυτος 573. a
(ἀνθεμουργός) 203. b
ἀνθεμώδης, in ἄνθεμον 63. b
ἀνθέξις, in ἀντέχω 223. a
ἀνθερεών, in Ἄνθος 63. c
ἈΝΘΕΡΙΚΟΣ, cum d. 63. a
(ἀνθέριξ) ib.
ἀνθεστήρια, cum d. in Ἄνθος 63. b
ἀνθεστιάω, in c. ex ἑστιάω 214. b
ἀνθεσφόρος, in ἀνθοφόρος 696. b
ἀνθέω, cum d. in Ἄνθος 63. b
ἄνθη ib.
ἀνθελεῖν, in c. ex Ἕλω 179. b
ἀνθήλη, cum d. in Ἄνθος 63. b
ἀνθήλιος, in comp. ex Ἥλιος 244. a
ἄνθημα, in ἀνθέω 63. b
(ἀνθήρ) 63. a
ἀνθηρογραφέομαι, in c. ex γραφή, sine pr. 138. c
ἀνθηρός, cum d. in Ἄνθος 63. a
ἄνθησις 63. b
ἀνθησσάομαι, in c. ex Ἥσσων 247. c
ἀνθητικός, in ἀνθέω 63. b
ἀνθοφόρος 696. b
ἀνθίας, ἀνθίζω, ἀνθικός, in Ἄνθος 63. a. b. c
ἀνθιερόω, in c. ex Ἱερός 271. a
ἀνθιππάζομαι 276. a
ἀνθιππεύω, cum d. in c. ex Ἵππος 276. a
ἀνθίστημι, in c. ex Ἵστημι, cum pr. 279. b
ἀνθοβάφος, in c. ex Βάπτω, sine pr. 103. c
ἀνθοβόλος, cum d. in c. ex Βολή 102. a
ἀνθοβόσκω 115. a
ἄνθοσμος, in c. ex Ὄζω, sine præpos. 454. a
ἀνθοδίαιτος 155. c
ἀνθοκάρηνος 300. a
ἀνθοκρέας, in c. ex Κρέας 349. c
ἀνθολκή, in ἀνθέλκω 194. b
ἀνθολόγος, cum d. in c. ex Λέγω, sine præp. 373. a
ἀνθομιλέω 464. a
ἀνθομολογέω, cum d. in ὁμολόγος 376. b
(ἀνθονόμος) 436. c
ἀνθοπλίζω, in c. ex Ὅπλον 470. a
ἀνθοποιός, in c. ex Ποιέω, sine præpos. 542. b
ἀνθοπωλέω, in com. ex Πωλέω, sine præp. 567. a
ἀνθορίζω, cum d. in c. ex Ὅρος 481. a
ἀνθορμέω, in c. ex Ὅρμος, statio navium. 480. a
ἌΝΘΟΣ, cum d. 63. a
ἀνθοσμίας, in ἄνθοσμος 454. a
ἀνθοσύνη, in Ἄνθος 63. a
ἀνθοφορία 696. b
ἀνθοφόρος, cum d. ib.
ἀνθοφυής, in c. sine præp. 715. a
ἀνθρακεύς, &c. in Ἄνθραξ 64. b
ἀνθρακοπώλης, in c. ex Πωλέω, sine præp. 567. a
ἌΝΘΡΑΞ, cum d. 64. b
ἈΝΘΡΗΝΗ, cum d. 64. c
ἄνθρυσκον, cum d. in Ἄνθος 63. c
ἀνθρωπάρεσκος, cum d. in c. ex Ἀρέσκω 74. a
ἀνθρωπάριον, &c. in Ἄνθρωπος 64. c
ἀνθρωποβορός, cum d. in c. ex Βορά 111. c
ἀνθρωπόγλωσσος, in c. ex Γλῶσσα 134. b
ἀνθρωπογονία, in c. ex γονή 125. c
ἀνθρωπογράφος 138. c
ἀνθρωποδαίμων, in c. ex Δαίμων 142. b
ἀνθρωπόδηκτος, in tertia classe c. ex Δάκνω 144. c
ἀνθρωποειδής 182. a
ἀνθρωπόθυμος 264. c
ἀνθρωποθυσία, in comp. ex Θύω sine præp. 267. b
ἀνθρωποθυτέω ib.
ἀνθρωποκτόνος, cum d. in c. ex Κτείνω 333. a
ἀνθρωπόλεθρος, in c. ex Ὄλεθρος 462. a
ἀνθρωπολόγος 375. a
ἀνθρωπόμορφος 427. a
ἀνθρωπομορφία ib.
ἀνθρωπονομικός, in c. sine præpos. 436. c
ἀνθρωποπαθής, cum d. in c. ex πάθος 500. c
ἀνθρωποποιός, cum d. in c. ex Ποιέω, sine præp. 542. b
ἀνθρωποπρεπής, cum d. in c. ex Πρέπω 555. a
ἌΝΘΡΩΠΟΣ, cum d. 64. c
ἀνθρωπικός, ἀνθρώπινος, ἀνθρώπειος, ἀνθρωπίζω, &c. ib.
ἀνθρωποφάγος, in c. ex φάγω, sine præp. 652. c
ἀνθρωποφυής 715. a
ἀνθρωπώδης, in Ἄνθρωπος 64. c
ἀνθρώπισκος 283. c
ἀνθυβρίζω, in c. ex Ὕβρις 677. a
ἀνθύλλιον, ἀνθυλλίς, in Ἄνθος 63. c
ἀνθυπάγω, in ὑπάγω 16. a
ἀνθυπαλλαγή, in ὑπαλλάσσω 50. a
ἀνθυπάρχω 80. a
ἀνθύπατος, cum d. in c. ex Ὕπατος 680. a
ἀνθυπείκω, cum d. in ὑπείκω 184. a
ἀνθυπηρετέω, in ὑπηρέτης 208. a
ἀνθυποβάλλω, in ὑποβάλλω 101. c
ἀνθυποκαθίσταμαι, in ὑποκαθίσταμαι 282. b
ἀνθυποκρίνομαι, in ὑποκρίνομαι 349. c
ἀνθυπόμνυμαι, in ὑπόμνυμαι 464. c
ἀνθυποπτεύω, in ὑποπτεύομαι 472. a
ἀνθυποστρέφομαι 622. b
ἀνθυπουργέω, cum d. in ὑπουργός 206. a
ἀνθυποφέρω, ἀνθυποφορά, cum d. in ὑποφέρω 696. a
ἀνθυποχώρησις, in Ὑποχωρέω 738. a
ἀνθυφαιρέω, in ὑφαιρέω 31. c
ἀνθώδης, in Ἄνθος 63. a
ἀνθωραΐζομαι, in c. ex Ὥρα 746. a
ἈΝΙΑ, cum d. ἀνιαρός 65. a
ἀνίατος, in c. ex Ἰάομαι 269. a
ἀνιάτρευτος, in c. ex Ἰατρός ib.
ἀνιατρολόγητος, in ἰατρολογία 275. c
ἀνιάτως, in ἀνίατος 269. a
ἀνιάχω, cum d. in c. ex Ἰάχω 369. c
ἀνιάω, ἀνιάζω, in Ἀνία 65. b
ἀνιγρός, in ἀνιαρός ib.
(ἀνιδίω) 182. a
ἀνίδρως, in c. ex Ἰδρώς 270. a
ἀνιδρωτί, in c. ex Ἰδρώς ib.
ἀνιδρύω, in c. ex Ἰδρύω ib.
ἀνίδρυτος, in comp. ex Ἰδρύω ib.
ἀνιδρυτί, in comp. ex Ἰδρύω 270. b
† ἀνίδρυται † ib.
νίεμαι, in ἀνίημι 229. a
ἀνιερός, cum d. in c. ex Ἱερός 279. a
ἀνιερόω, cum d. ib.
ἀνίζω, in c. ex Ἵζω 271. b
ἀνίημι, in c. ex Ἵημι, mitto 229. a
ἀνιηρός, in Ἀνία 65. b
ἀνικέτευτος, in c. ex Ἱκέτης 272. c
ἀνίκητος, in c. ex Νικάω 441. a
ἀνίκμος, cum d. in c. ex Ἰκμάς 272. c
ἀνιλέως, in c. ex Ἱλάω 273. c
ἀνίλλομαι 274. a
ἀνίλλωμα, in c. ex Ἴλλος ib.
ἀνίμαντος, in ἱμάσσω 274. c
ἀνιμάω, ἀνίμησις, in c. ex Ἱμάς ib.
(ἄνις) 65. b
ἀνίμολος, in c. ex ἱμάς 488. b
[ἀνιππεύω] 276. b
ἄνιππος, in c. ex Ἵππος ib.
ἀνίπταμαι, in c. ex Ἵπταμαι 276. c
ἀνιπτόπους, in c. ex Πούς 551. a
ἄνιπτος, in c. ex Νίπτω 441. b
ἄνις, in Ἄνευ 61. b
ἀνισάζω, in ἄνισος 278. a
ἀνισαριθμός 75. b
ἌΝΙΣΟΝ 65. b
ἄνισος, cum d. in c. ex Ἴσος 278. a
ἀνισότιμος, in ἰσότιμος 638. b
ἀνισοφυής, in ἰσοφυής 715. b
ἀνισόω, in c. ex Ἴσος 278. a
ἀνίστημι, ἀνίσταμαι, in c. ex Ἵστημι, cum præp. 279. b
ἀνιστορία, cum d. in c. ex Ἱστορία 286. b
ἀνιστορησία, ἀνιστόρητος, cum d. ib.
ἀνίσχαλον 286. c. 629. a
ἀνισχύς, in Ἰσχύς 286. b
ἀνίσχομαι, in ἀνέχω 223. a
ἀνίσχυρος, in c. ex ἰσχυρός 287. a
ἄνισχυς, in Ἰσχύς 286. c
ἀνίσχω, in ἀνέχω 223. a
ἀνίσως, in ἄνισος 278. a
ἀνίσωσις in ἀνισόω ib.
ἄνιχθυς 287. b
ἀνιχνεύω, &c. in c. ex Ἴχνος ib.
ἀνιχνίαστος ib.
ἀνιώδης, in Ἀνία 63. b
ἀνίωτος, in c. ex Ἰός 275. b
ἀνίομαι, pro ἀνοίσομαι, exorior. Od. α. Οὐδ' ἔτι ἀνεῖται.
ἀνόφελος, pro ἀνέφελος 439. a
ἄνοια, in Ἄνους 65. b
ἀνξηραίνω, in ξηρός 449. c
ἀνοδία, in ἄνοδος 451. b
ἀνόδμος, in ἄνοσμος 454. b
ἄνοδος, in c. ex Ὁδός 451. b
ἀνόδυνος, in c. ex Ὀδύνη 453. a
ἀνοδύρομαι, in c. ex Ὀδύρομαι 453. c
(ἀνόδυρτος) ib.
ἀνόζω, in c. ex Ὄζω 454. a
ἀνόημον, ἀνοησία, ἀνόητος, ἀνοηταίνω, cum d. in ἄνους 443. a
ἀνόθευτος, ἄνοθος, in c. ex Νόθος 441. c
ἄνοια, in ἄνοος 443. c
[ἀνοίγνυμι] 434. c
ἀνοίγω, cum d. in c. ex Οἴγω ib.
ἀνοιδέω, ἀνοιδαίνω, ἀνοιδίσκω, cum d. in c. ex Οἰδέω 435. a
ἀνοίακος, &c. in c. ex οἴαξ 437. c
ἀνοίκητος, in ἄνοικος 436. a
ἀνοικίζω, in c. ex οἰκίζω ib.
ἀνοικοδομέω, in οἰκοδόμος 151. b
ἀνοικτίρμων, in οἰκτίρμων 437. a
ἄνοικος, in c. ex Οἶκος 436. c
ἄνοικτος, cum d. in c. ex Οἶκτος 437. c
ἀνοικτί, in ἀνοίγω 434. c
ἀνοίκτρως, ex ἄνοικτος 437. c
ἀνοίκτως, in ἄνοικτος ib.
ἀνοιμώζω, ἀνοιμωκτί, cum d. in c. ex οἰμώζω 454. c
(ἀνοίμωκτος) ib.
ἄνοιξις, in ἀνοίγω
ἀνοιστρέω, in c. ex Οἶστρος 59. c
ἄνολβος, cum d. in c. ex Ὄλβος 461. a
ἀνόλεθρος, in ἀνώλεθρος 462. a
ἀνολκή 194. b
ἀνόλκαστον ib.
ἀνολολύζω, in c. ex Ὀλολύζω 462. b
ἀνολοφύρομαι, in c. ex Ὀλοφύρομαι 462. c
ἄνομαι, in ἄνω pro ἀνύω 67. c
ἀνομβρέω, cum d. in c. ex Ὄμβρος 463. b
ἄνομβρος, cum d. ib.
ἀνομέω, ἀνομία, cum d. in ἄνομος 442. a
ἀνομίλητος, in c. ex Ὅμιλος 464. a
ἀνόμιμος, in ἄνομος 442. a
ἀνόμιχλος, in Ὀμίχλη 464. a
ἀνόμματος, in c. ex Ὄμμα 472. b
ἀνομοειδής 182. b
ἀνομοθέτητος, in νομοθέτης 653. c
ἀνομοιομερής, in c. ex μέρος 407. a
ἀνόμοιος, cum d. in c. ex Ὅμοιος 465. b
ἀνομοιόστροφα 621. b
ἀνομολογία, cum d. in ὁμόλογος 376. b
ἄνομος, cum d. in c. ex Νόμος 442. a
ἀνόμοτος, in c. ex Ὄμνυμι, juro 466. c
ἄνοος, in c. ex Νόος 443. a
ἈΝΟΠΑΙΑ 65. b
ἀνόπιν, in c. ex Ὀπίσω 469. c
ἄνοπλος, in c. ex Ὅπλον 470. a
ἄνοπτος 472. c
ἀνόργανος, in c. ex Ὄργανον 476. c
ἀνοργάζω, in c. ex Ὀργάω 477. a
ἀνοργίαστος, ἀνοργία, in c. ex Ὄργια 477. a
ἀνόρεκτος, cum d. ἀνορεξία, in c. ex Ὀρέγομαι, appeto 478. a
ἀνόρης 62. a
ἀνορθόω, &c. ἀνορθιάζω, in c. ex Ὀρθός 478. b
ἀνορμάω, in c. ex Ὁρμή 479. b
ἄνορμος, in c. ex Ὅρμος 480. a
ἀνόρνυμι, in c. ex Ὄρνυμι 484. b
ἀνορούω, in c. ex Ὀρούω ib.
ἀνορροπύγιος, in ὀρροπύγιον 562. c
ἀνορταλίζω, in Ὀρταλίς 482. b
ἀνορύσσω, in Ὀρύσσω 482. c
ἀνορχέομαι, in c. ex Ὀρχέομαι 483. b
ἀνόρω, in c. ex Ὄρω, cum pr. 484. a
ἀνόσητος, in ἄνοσος 444. c
ἀνόσιος, cum d. in c. ex Ὅσιος 485. a
ἄνοσμος, cum d. in c. ex Ὄζω, cum pr. 454. b
ἄνοσος, cum d. in c. ex Νόσος 444. c
ἀνούτατος, in c. ex Οὐτάω 486. b
ἀνόστητος, ἀνόστιμος, ἄνοστος, in c. ex Νοστέω 444. c
ἀνότιστος, in c. ex Νοτίς 445. b
(ἀνοτοτύζω) 487. b

ἀνώϊστος, in οἴω 487. c
ἀνωδίνευτος 653. c
ἄνως, in ἄνεως 443. a
ἀνώιστος, in c. ex οἰστὸς 218. c
ἄνωσις, in ἄνεσις 444. c
ἀνούτατος, ἀνουτητὶ, in c. ex Οὐτάω 491. a
ἀνόχευτος, in c. ex Ὀχεύω 492. b
ἀνοχὴ, in ἀνέχω 222. c
ἀνοχλίζω, in c. ex ὀχλίζω 493. a
ἄνοχλος, in c. ex Ὄχλος ib.
ἀνοχμάζω, in ὀχμάζω 222. a
ἄνοψος, ἀνοψία, in c. ex Ὄψον 493. c
ἄνοψις, siquidem, al. Demosth.
ἀνστρέφω, pro ἀναστρέφω 680. a
ἄντα, in ἀντίος 65. c
ἀνταγοράζω, in c. ex ἀγοράζω 9. b
ἀνταγορεύω, in c. ex ἀγορεύω 8. c
ἀνταγωνίζομαι, cum d. in c. ex ἀγωνίζομαι, ἀνταγωνιστὴς 19. b
ἀντάδελφος, in c. ex Ἀδελφὸς 20. a
ἀνταδικέω, in ἄδικος 164. c
ἀντᾴδω, in c. ex Ἀείδω, cum pr. 21. c
ἀνταείρω, in c. ex Ἀείρω 23. a
ἀνταῖος, in ἄντα 66. a
ἀνταίρω, in c. ex Αἴρω 39. b
ἀνταιτέω 35. a
ἀντακολουθέω, in c. ex ἀκόλουθος 39. a
ἀντακούω, in c. ex Ἀκούω 40. a
ἀνταλαλάζω, in c. ex Ἀλαλὰ 43. b
ἀνταλλάσσω, cum d. in c. ex Ἀλλάσσω 48. b
ἀνταμείβομαι, ἀντάμειψις, in c. ex Ἀμείβω 55. c
ἀνταμοιβὴ, in ἀνταμείβομαι ib.
ἀνταμύνομαι, in c. ex Ἀμύνω 58. a
ἀνταμφοδέω, in ἄμφοδος 451. b
ἀνταναγινώσκω, cum d. in ἀναγινώσκω 130. a
ἀντανάγω, in ἀνάγω 13. b
ἀνταναιρέομαι, in ἀναιρέω 30. b
ἀνταναίρω, in ἀναίρω 32. b
ἀντανακλάω, cum d. in ἀνακλάω 319. c
ἀντανακλάστως, ἀντανακλαστὶ 337. a
ἀνταναμένω, in ἀναμένω 412. c
ἀνταναπληρῶ 531. b
ἀνταναφέρω, in ἀναφέρω 693. b
ἀντάνδρος, in c. ex Ἀνὴρ 62. b
ἀντάνειμι, in ἄνειμι 233. a
ἀντανίσταμαι, in ἀνίστημι 274. c
ἀντανοίγομαι, in ἀνοίγω 278. a
ἀντάξιος, cum d. in c. ex Ἄξιος 68. c
ἀνταπαιτέω, in ἀπαιτέω 35. a
ἀνταπαμείβομαι, in ἀπαμείβομαι 55. c
ἀνταπαστράπτω, in ἀπαστράπτω 85. b
ἀνταποδείκνυμαι, in ἀποδείκνυμι 148. b
ἀνταποδίδωμι, ἀνταπόδομα, ἀνταπόδοσις, ἀνταποδοτικὸς, in ἀποδίδωμι 162. a
ἀνταπολύομαι, in ἀπολύω 175. a
ἀνταποκρίνομαι, cum d. in ἀποκρίνω 348. a
ἀνταποκτείνω, in ἀποκτείνω 353. b
ἀνταπολαμβάνω, in ἀπολαμβάνω 367. a
ἀνταπόλλυμαι, in ἀπόλλυμι 461. c
ἀνταποσημαίνω, in decomp. ex ἀποσημαίνω 513. b
ἀνταποστερέω, in ἀποστερέω 519. c
ἀνταποστέλλω, in d. ex ἀποστέλλω 610. c
ἀνταποστροφὴ 620. b
ἀνταποτίνω, in ἀποτίνω 659. a
ἀνταποφαίνω, in d. ex ἀποφαίνω 684. b
ἀνταποχὴ, in ἀποχὴ 223. a
ἀνταπωθέω, ἀντάπωσις, cum d. in ἀπωθέω 744. a
ἀνταράω, cum d. in c. ex Ἀράω 75. c
ἀνταρκτικὸς, in ἀρκτικὸς 76. b
ἀντάρσις, ἀντάρτης, in ἀνταίρω 39. b
ἀντασπάζομαι, cum d. in Ἀσπάζομαι 84. b
ἀνταστράπτω, in ἀστράπτω 85. b
ἀνταυγὴς, cum d. in c. ex Αὐγὴ 87. a
ἀνταυδάω, in c. ex Αὐδὴ 87. b
ἀνταυλέω 90. c
ἀνταφαιρέω 30. c
ἀνταφίημι, in ἀφίημι 229. c
ἀνταχάτης, in Ἀχάτης 91. b
ἀντάω, in ἀντίος 66. a
ἀντεγκαλέω, ἀντέγκλημα, cum d. in ἐγκαλέω 293. b
ἀντειπεῖν, in c. ex Ἔπω, dico 200. c
ἀντείρομαι, in ἀντέρομαι 187. b
ἀντεισάγω, cum d. in εἰσάγω 14. a
ἀντεισέρχομαι, in εἰσέρχομαι 212. b
ἀντεισφέρω, in d. ab εἰσφέρω 694. a
ἀντεκκόπτω 337. b
ἀντεκπλέω, in ἐκπλέω 536. a
ἀντεκτείνω, ἀντέκτασις, cum d. in c. ab ἐκτείνω 637. b
ἀντεκτίθημι, in ἐκτίθημι 651. b
ἀντεκτίνω, ἀντεκτίσις, cum d. in dec. ex ἐκτίνω 659. a
ἀντεκτρέφω, in ἐκτρέφω 665. b
ἀντεκφέρω, in d. ab ἐκφέρω 694. b
ἀντελεγμὸς, in c. ex ἐλέγχω 183. a
ἀντέλλω, in ἀνατέλλω 610. b
ἀντελπίζω, in c. ex Ἐλπὶς 195. c
ἀντεμβάλλω, in ἐμβάλλω 99. a
ἀντεμβιβάζω, in ἐμβιβάζω 96. b
ἀντεμβολὴ, in ἀντεμβάλλω 99. a
ἀντεμπίπλημι, in dec. ex ἐμπίπλημι 533. a
ἀντεμπίμπλημι, in ἐμπίμπλημι 535. b
ἀντεμπλῆσαι, in ἐμπλήθω 535. a
ἀντεμπλησθῶ, in ἀντεμπίπλημι 533. a
ἀντεναγωγὴ, in ἐνάγω 14. a
ἀντεναντίωσις 66. b
ἀντενδείκνυμαι, cum d. in ἐνδείκνυμι 148. a
ἀντενδύομαι 174. c
ἀντενεδρεύω, in ἐνέδρα 180. a
ἀντενεργέω, in ἐνεργὴς 204. a
ἀντεξάγω, in ἐξάγω 14. b
ἀντεξαιτέω, in ἐξαιτέω 35. a
ἀντεξελαύνω, in ἐξελαύνω 190. c
* ἀντεξέρχομαι † 212. b
ἀντεξετάζω, cum d. in ἐξετάζω 215. a
ἀντεξετασμὸς, idem cum ἀντεξέτασις ib.
ἀντεξίσταμαι, in ἐξίστημι 281. a
ἀντεξορμάω, cum d. in ἐξορμάω 479. c
ἀντεπαινέω, in ἔπαινος 29. a
ἀντεπανάγω, in ἐπανάγω 13. b
ἀντεπαφίημι 229. c
ἀντέπειμι, in ἔπειμι 233. b
ἀντεπεισάγω, in ἐπεισάγω 14. a
ἀντεπείσοδος, in εἴσοδος 431. c
ἀντεπεξάγω, in ἐξάγω 14. b
ἀντεπέξειμι, in ἔξειμι 233. b
ἀντεπεξελαύνω, in ἐπεξελαύνω 190. c
ἀντεπεξέρχομαι, in ἐπεξέρχομαι 212. b
ἀντεπεχέω, in ἐπεχέω 248. b
ἀντεπιβαίνω, in ἐπιβαίνω 94. c
ἀντεπιβουλεύω, in ἐπιβουλεύω 113. b
ἀντεπιγράφω, in ἐπιγράφω 137. c
ἀντεπιδείκνυμαι, cum d. in ἐπιδείκνυμι 148. c
ἀντεπιθυμέω, in ἐπιθυμέω 265. a
ἀντεπικουρία, ἡ, in c. ex ἐπίκουρος 199. b
ἀντεπιλαμβάνομαι, in dec. ex ἐπιλαμβάνω 367. b
ἀντεπιμελέομαι, in ἐπιμελέομαι 409. c
ἀντεπιμέλλω, in ἐπιμέλλω 410. c
ἀντεπιμετρέω, in ἐπιμετρέω 415. c
ἀντεπινοέω, in ἐπινοέω 443. c
(ἀντεπίξενος) 449. b
ἀντεπιπλέω, in ἐπιπλέω 536. a
ἀντεπίῤῥημα 573. c
(ἀντεπιστατέω) 281. c
ἀντεπιστέλλω, in ἐπιστέλλω 611. a
ἀντεπιστρέφω, ἀντεπιστροφὴ, cum d. in dec. ex ἐπιστρέφω 680. c
ἀντεπιτάττω, in ἐπιτάσσω 634. c
ἀντεπιτείνω 637. c
ἀντεπιτειχίζω, in ἐπιτειχίζω 639. c
ἀντεπιτίθημι, in dec. ex ἐπιτίθημι 651. c
ἀντεπιχειρέω, cum d. in dec. ex ἐπιχειρέω 724. b
ἀντερανίζω, in c. ex Ἔρανος 201. c
ἀντεράω, cum d. in c. ex Ἐράω, cum præp. 202. a
ἀντεργολαβέω, in ἐργολάβος 369. a
ἀντερείδω, cum d. in c. ex Ἐρείδω 207. b
ἀντεριδαίνω 210. b
ἀντερέω, in c. ex Εἴρω, dico 187. b
ἀντερίζω, cum d. in c. ex Ἐρίζω 210. b
ἄντερις, in c. ex Ἔρις ib.
ἀντέρομαι, in ἀντερέω 187. b
ἀντέριον 212. a
ἀντέρως, in c. ex ἔρως 202. b
ἀντερωτάω, cum d. in c. ex Ἐρωτάω 213. b
ἀντεστραμμένως, in ἀντιστρέφω 680. a
ἀντευεργετικὸς, &c. in εὐεργὴς 204. b
ἀντευάρεστος, in εὐαρεστία 309. b
ἀντευνοέω, in εὔνοος 443. c
ἀντευπάσχω, in εὐπάσχω 300. c
ἀντευποιέω, in εὐποιέω 543. a
ἀντευφραίνομαι, ἀντεύφρασμα 708. c
ἀντεπερωτάω, in c. ex ἐρωτάω 214. b
ἀντεφορμέω, in ἔφορμος 480. a
ἀντέχω, cum d. in c. ex Ἔχω 223. a
ἀντέω, cum ἀντάω, ἀντιάω 66. a
ἀντήδικος, in ἀντίδικος 244. a
ἄντην, in ἄντα 66. a
ἀντηρὶς, in penult. classe Comp. ex Ἐρείδω 208. b
(ἀντηρείτης) 208. a
ἀντήριος 207. b
ἀντηρίς, in ἀντερείδω ib.
ἀντηστις, in ἀντάω 66. a
ἀντηχέω, in c. ex Ἦχος 248. b
ἈΝΤΙ, cum d. 63. b
ἀντιάγχω, in c. ex Ἄγχω 12. a
ἀντιάζω, in ἀντίος 63. c
ἀντιάνειρα, in c. ex Ἀνὴρ 62. c
ἀντιάζων, in c. ex Ἄξων 69. a
ἀντιάομαι 63. c
ἀντιὰς, ἀντία, in ἀντίος ib.
ἀντιαχέω, in c. ex Ἰάχω 269. c
ἀντιάω 65. c
ἀντιβαίνω, ἀντιβάδην, in c. ex Βαίνω, cum pr. 93. c
ἀντιβάλανος, in c. ex Βάλανος 97. b
ἀντιβάλλω, in c. ex Βάλλω, cum pr. 98 b
ἀντιβασιλεὺς, in c. ex Βασιλεὺς 105. a
ἀντίβασις, ἀντιβάτης, cum d. in ἀντιβαίνω 93. c
ἀντιβίως, ἀντιβιάζομαι, cum d. in c. ex Βία 107. a
ἀντιβλάπτω, in c. ex Βλάπτω 108. c
ἀντιβλέπω, cum d. in c. ex Βλέπω 109. b
ἀντιβοάω, in c. ex Βοάω, cum præpos. 110. c
ἀντιβοηθέω, in c. ex Βοηθέω 111. b
ἀντιβολέω 114. b
ἀντιβολὴ, ἀντιβολέω, cum d. in ἀντιβάλλω 98. b
ἀντιγεννάω 117. a
ἀντιγιγαντία, ἡ, in Γίγας 122. c
ἀντιγενεαλογία, in γενεαλόγος 575. b
ἀντιγεωγραφία, in γεωγράφος 666. a
ἀντιγνώμων, cum d. in c. ex γνώμη 131. b
ἀντιγράφω, ἀντίγραμμα, cum d. in c. ex Γράφω, cum pr. 136. c
ἀντιδάκνω, in c. ex Δάκνω, cum pr. 144. b
ἀντιδειξις 148. a
ἀντιδειπνέω, in c. ex Δεῖπνον 150. a
ἀντιδεξιόομαι, in c. ex Δεξιὰ 152. b
ἀντιδέχομαι, in c. ex δέχομαι 155. a
ἀντιδημαγωγέω 16. b
ἀντιδιαιρέω, cum d. in διαιρέω 31. a
ἀντιδιάκονος, in διακονέω 335. c
ἀντιδιαλλάττω, in διαλλάττω 49. a
ἀντιδιαπλέω 533. a
ἀντιδιαστέλλω, cum d. 612. a
ἀντιδιατάττομαι, in διατάσσω 634. c
ἀντιδιατίθημι 651. a
[ἀντιδιδάσκω] 161. b
[ἀντιδιαλύω] 171. b
ἀντιδίδωμι, in c. ex Δίδωμι, cum pr. 162. b
ἀντιδικάζομαι, in c. ex δικάζω 165. b
ἀντίδικος, cum d. in c. ex Δίκη 164. c
ἀντιδογματίζω, in ἀντιδοκέω 169. b
ἀντιδοκέω, in c. ex Δοκέω ib.
ἀντίδοξος, cum d. in c. ex Δόξα 169. c
ἀντιδέρω, in c. ex Δέρω, cum præpos. 153. a
ἀντίδοσις, ἀντίδοτος, in ἀντιδίδωμι 162. b
ἀντιδουλόω, in c. ex Δοῦλος 171. b
ἀντίδουλος ib.
ἀντιδράω, in c. ex Δράω, facio 172. b
ἀντίδωρον, cum d. in c. ex Δῶρον, donum 176. a
ἀντίζηλος, in c. ex Ζῆλος 237. a
ἀντίζυγος, in c. ex ζυγὸς 236. a. 235. b
ἀντίθεμαι, in ἀντιτίθημι 650. c
ἀντίθεος, in c. ex Θεὸς 253. c
ἀντιθεραπεύω, in c. ex Θεράπων 254. c
ἀντιθερμαίνω, in c. ex Θερμαίνω 255. b
ἀντιθέσμιον, herbæ species de qua Diosc. l. 4. c. 138.
ἀντίθεσις, ἀντίθετος, cum d. in ἀντιτίθημι 650. c
ἀντιθέω, in c. ex Θέω 255. c
ἀντιθλίβω, in c. ex θλίβω 259. b
ἀντίθροος, in c. ex Θρόος 261. b
ἀντίθρονος, in c. ex Θρόνος ib.
ἀντίθυρος, cum d. in c. ex Θύρα 266. b
ἀντικαθίζομαι, in καθίζομαι 179. c
ἀντικαθεύδω, in καθεύδω 217. b
ἀντικάθημαι, in κάθημαι 244. b
ἀντικαθίζω, in καθίζω 271. c
ἀντικαθίσταμαι, cum d. in καθίστημι 282. b
ἀντικαίω 289. b
ἀντικαλέω, in c. ex Καλέω, cum pr. 295. a
ἀντικαρὰ, in c. ex κάρα 300. a
ἀντικάρδιον, in c. ex Καρδία 299. c
(ἀντικαταδύεσθαι) 259. b
ἀντικαταλλάττομαι, cum d. in καταλλάττω 49. b
ἀντικατάσχεσις, in κατέχω 224. a
ἀντικατατείνω, in κατατείνω 638. a
ἀντικατηγορέω, ἀντικατηγορία 8. a
ἀντίκειμαι, cum d. in c. ex Κεῖμαι 305. a
ἀντικέλευθος, in c. ex Κέλευθος 306. c
ἀντικελεύω, in c. ex κελεύω 307. b
(ἀντίκεντρος) 308. b
[ἀντικεντρόω] 313. a
ἀντικινέω, in c. ex Κινέω, cum præp. 317. b
ἀντικιχράω, in c. ex Χράω, commodo 732. a
ἀντικλάζω, in c. ex Κλάζω 319. a
ἀντίκλεις, idem quod ἀλλόκλεις. apud Poll.
ἀντίκλημα, in ἀντικαλέω 293. a
ἀντικλίνω, in c. ex Κλίνω, cum præp. 323. b
ἀντικνήμιον, in c. ex Κνήμη 326. c
ἀντικολάζω, in c. ex Κολάζω 330. a
ἀντικολακεύω, in c. ex Κόλαξ ib.
ἀντικομίζομαι, in c. ex κομίζω, porto 330. b
ἀντικομπάζω 334. c
ἀντικοπτικὸς, in Κοπὶς 336. a
ἀντικόπτω, cum d. in c. ex Κόπτω, cum præp. 337. a
ἀντικορύσσομαι, in c. ex Κόρυς 340. b
ἀντικοσμέω, in c. ex Κόσμος 341. b
ἀντικρίνομαι, cum d. in c. ex κρίνω, cum pr. 348. a
(ἀντικρίνω) ib.
ἀντικρούω, cum d. in c. ex Κρούω, cum præp. 351. a
ἀντικρὺ, in ἀντίος 65. c
ἀντικτίζω, in c. ex Κτίζω 354. a
(ἀντικτίστης) 353. b
ἀντίκτυπος, in c. ex κτύπος 675. b
ἀντικυμαίνομαι, in c. ex Κῦμα 357. c
ἀντικύριος, in c. ex Κῦρος 359. a
ἀντικυρικὸν, à quibusdam vocatur herba quæ vulgò helleborus dicitur seu veratrum, deducto nomine ab Anticyra urbe, in qua provenit. Hesych.
ἀντικυρέω, in c. ex Κύρω 359. c
ἀντικύων, in c. ex Κύων 361. a
ἀντιλαβὴ, cum d. in ἀντιλαμβάνω 366. c
ἀντιλαγχάνω, in c. ex Λαγχάνω 364. b
ἀντιλάζομαι, in c. ex Λάζομαι 365. a
ἀντιλακτίζω, in c. ex Λὰξ 370. b
ἀντιλαμβάνω, in c. ex Λαμβάνω 366. c
ἀντιλάμπω, cum d. in c. ex Λάμπω 369. c
ἀντιλέγω, ἀντίλεξις, ἀντιλεκτέος, in c. ex Λέγω 373. c
ἀντίληξις, in ἀντιλαγχάνω 364. b
ἀντιληπτικὸς, et ἀντίληψις, in ἀντιλαμβάνω 366. a
ἀντιλίθωσις, in c. ex Λίθος 385. c
ἀντιλιτανεύω, in c. ex Λίσσομαι 387. a
ἀντιλογία, &c. in ἀντιλέγω 373. c
ἀντιλογίζομαι, in c. ex λογίζομαι 378. a. ib.
[ἀντίλογος] ib.
ἀντιλοιδορέω, in c. ex Λοίδορος 388. b
ἀντιλυπέω, cum d. in c. ex Λύπη 391. b
ἀντίλυρος 391. c
ἀντίλυτρον, cum d. in c. ex Λύω, cum præp. 392. c
ἀντιμανθάνω, in c. ex Μανθάνω, cum præp. 398. b
ἀντιμαρτυρέω, cum d. in c. ex Μάρτυρ 401. a
ἀντιμάχομαι, cum d. in c. ex Μάχομαι, cum præp. 403. b
ἀντιμεθέλκω, in μεθέλκω 194. c
ἀντιμεθίσταμαι, in μεθίσταμαι 282. a
ἀντιμειρακιεύομαι, in c. ex Μεῖραξ 406. a
ἀντιμελίζω, in c. ex Μέλος, carmen 411. a
ἀντιμέλλω, in c. ex Μέλλω, cunctor 410. c
ἀντιμέμφομαι, in c. ex Μέμφομαι 411. c
ἀντιμένω, in c. ex Μένω, cum pr. 412. c
ἀντιμερία, in c. ex μέρος 407. b
ἀντιμεσουρανέω, in μεσουράνιος 489. b
ἀντιμετάβασις, in μεταβαίνω 94. c
ἀντιμεταβολὴ, in μεταβάλλω 100. a
ἀντιμεταλαμβάνω, cum d. in μεταλαμβάνω 368. a
ἀντιμεταμφιάσθαι 269. a
ἀντιμεταῤῥέω, refluo 572. b
ἀντιμετάστασις, in ἀντιμεθίσταμαι 282. c
ἀντιμέτειμι 233. b
ἀντιμετέρχομαι, in μετέρχομαι 212. c
ἀντιμετρέω, in c. ex Μέτρον, cum præpos. 415. b
ἀντιμέτωπος, in μέτωπον 473. c
ἀντιμηνιάω, in c. ex Μῆνις 419. a
ἀντιμηχανάομαι, in c. ex Μηχανὴ 420. c
[ἀντιμίμησις] 422. b
ἀντίμιμος, in c. ex Μιμέομαι ib.
ἀντιμισθία, cum d. in c. ex Μισθὸς 423. a
(ἀντίμισθος) ib.
ἀντιμολέω, in c. ex Μολέω 425. c
ἀντίμολπος, in c. ex Μέλπω 411. b
ἀντίμορφος 427. a
ἀντιμυκτηρίζω, in c. ex Μυκτὴρ 430. a
ἀντιναυπηγέω, in ναυπηγὸς 323. a
ἀντινήχομαι, in c. ex νήχω 439. b
ἀντινικάω 441. a
ἀντινομία, ἀντινομικὸς, in c. ex Νόμος 442. a. b
ἀντινομοθετέω 653. c
ἀντινουθετέω, in c. ex νουθετέω ib.
ἀντίνωτος, in c. ex Νῶτος 447. a

ἀντίξοος, cum d. in c. hostibus ξο 449. a
ἀντιξύω, in c. ex Ξύω ib.
ἀντιόω, ἀντιόομαι, in ἀντιάω 65. c
ἀντίος, in Ἀντί ib.
ἀντιοστατία 279. [illegible]
ἀντιόφρυν, in c. ex Ὀφρῦς 708. [illegible]
ἀντιόω, in ἀντίος 65. c
ἀντιπαγής, in c. cum pr. 522. b
ἀντιπαθής, cum d. in c. ex πάθος 500. c
ἀντιπαιδιά, in ἀντίπαις 495. a
ἀντιπαίζω, in c. ex Παίζω 494. b
ἀντίπαις, in c. ex Παῖς 495. a
ἀντιπαίω, in c. ex Παίω 495. c
ἀντίπαλος, ἀντιπαλαίω, cum d. in c. ex Πάλη 496. c
ἀντιπαραβάλλω, cum d. in παραβάλλω 100. [illegible]
ἀντιπαραγγέλλω, ἀντιπαραγγέλτως 4. b
ἀντιπαραγράφομαι, cum d. in παραγράφω 138. a
ἀντιπαράγω, cum d. in παράγω 15. a
ἀντιπαραδίδωμι 163. a
ἀντιπαράθεσις 652. a
ἀντιπαρακαλέω, in παρακαλέω 294. a
ἀντιπαρακελεύομαι, in παρακελεύω 307. b
ἀντιπαραλυπέω 391. [illegible]
ἀντιπαραπλέω, in παραπλέω 536. [illegible]
ἀντιπαρασκευάζομαι, cum d. in c. ex παρασκευάζω 595. a
ἀντιπαράστασις, in παρίσταμαι 283. [illegible]
ἀντιπαραστατικός ib.
ἀντιπαράταξις, in ἀντιπαρατάσσω 635. a
ἀντιπαράτασις, in ἀντιπαρατείνω 638. a
ἀντιπαρατάσσω, in παρατάσσω 635. a
ἀντιπαρατείνω, in παρατείνω 638. a
ἀντιπαρατίθημι, in παρατίθημι 652. a
ἀντιπαραχωρέω, in παραχωρέω 737. c
ἀντιπαρέκτασις, in παρατείνω 637. c
ἀντιπαρεξάγω, in παρεξάγω 14. [illegible]
ἀντιπαρέξειμι, in παρέξειμι 233. [illegible]
ἀντιπαρεξετάζω, in παρεξετάζω 215. a
ἀντιπαρέρχομαι, in παρέρχομαι 212. c
ἀντιπαρέχω, in παρέχω 224. c
ἀντιπαρηγορέω 8. b
ἀντιπαρίημι, in παρίημι 243. a
ἀντιπαρρησιάζομαι, in παρρησία 574. a
ἀντιπάσχω, in c. ex Πάσχω 500. [illegible]
ἀντιπαταγέω, in c. ex Παταγέω 501. c
ἀντιπατέω, in c. ex Πατέω 502. a
ἀντίπατρος, in c. ex Πατήρ 502. c
ἀντιπεδάω, ἀντιπεδητικός, in c. ex Πεδάω, cum pr. 506. a
ἀντιπελαργέω, cum d. in c. ex Πελαργός 511. b
ἀντιπέμπω, in c. ex Πέμπω 513. a
(ἀντιπενθής) 514. c
ἀντιπεπονθότως, in ἀντιπάσχω 500. c
ἀντιπέρα, vel ἀντιπέρας, ἀντιπέραιος, &c. in c. ex Πέρα 517. b
ἀντιπεριάγω, in dec. ex περιάγω 15. b
ἀντιπεριίσταμαι, in περιίσταμαι 283. b
ἀντιπεριλαμβάνω, in περιλαμβάνω 367. b
ἀντιπεριπλέω 536. b
ἀντιπερισπάω, in d. ex περισπάω 605. b
ἀντιπερίστασις, in ἀντιπεριίσταμαι 283. b
ἀντιπεριστρέφω, cum d. in c. ex περιστρέφω 621. a
ἀντιπεριχωρέω 737. c
ἀντιπεριψύχω, in περιψύχω 743. b
ἀντιπεριωθέω, ἀντιπερίωσις, in περιωθέω 744. b
[ἀντίπετρος] 521. c
ἀντιπηδάω, in c. ex Πηδάω 523. b
ἀντιπήξ, cum ἀντιπαγής 522. b
ἀντιπίεσμα, in c. ex Πιέζω 524. [illegible]
ἀντιπιέζω, in c. ex Πιέζω 525. a
[ἀντιπίμπλαμαι] 535. b
ἀντιπίμπρημι, in c. ex Πρήθω 536. [illegible]
ἀντιπίπτω, in c. ex Πίπτω, cum præp. 527. a
ἀντίπλαστος, in c. ex Πλάσσω 531. b
ἀντίπλευρος 535. [illegible]
ἀντιπλέω, in c. ex Πλέω 536. a
[ἀντιπλήξ] 537. a
ἀντιπληρόω, in c. ex πλήρης 544. c
ἀντιπλήττω, in c. ex Πλήσσω 537. a
ἀντίπλοια, in ἀντιπλέω 536. a
ἀντιπνέω, cum d. in c. ex Πνέω 540. a
ἀντίπνοος ib.
ἀντιποθέω, in c. ex Πόθος 541. [illegible]
ἀντιποιέω, in c. ex Ποιέω, cum præp. 544. c
ἀντίποινα, in c. ex Ποινή 545. c
ἀντιπόλεμος, cum d. in c. ex Πόλεμος 546. a
ἀντιπολιορκέω, in πολιορκέω 186. a
ἀντιπολιτεύομαι, cum d. in c. ex πολιτεύομαι 548. a
ἀντιπορεύομαι, in c. ex πορεύομαι 510. a
ἀντιπορθέω 512. a
ἀντίπορθμος, in c. ex πορθμός 511. a
ἀντίπορος, in ἀντιπορεύομαι 510. a
ἀντίπους, in c. ex Πούς 551. a
ἀντιπράσσω, cum d. in c. ex Πράσσω 553. c
ἀντιπρεσβεύομαι, in c. ex Πρέσβυς, legatus 556. a
ἀντιπροβάλλομαι, cum d. in προβάλλω 100. a
ἀντιπρίαμαι, in πρίαμαι 235. c
ἀντίπρισμα 558. [illegible]
ἀντιπροίσχω, in προίσχω 225. a
ἀντιπροκαλέομαι, ἀντιπρόκλησις, cum d. in προκαλέομαι 294. a
ἀντιπροσείω, in προσείω 527. a
ἀντιπροσαγορεύω 9. a
ἀντιπροσαμάομαι, in προσαμάω 51. c
† ἀντιπροσίστημι † 235. c
ἀντιπροσωπέω 360. c
ἀντιπρόσωπος, in c. ex πρόσωπον 474. b
ἀντιπρότασις, ἀντιπροτείνω, in προτείνω 639. [illegible]
ἀντίπρῳρος, in c. ex Πρῷρα 559. c
ἀντίπτωσις, in c. ex ἀντιπίπτω 527. c
ἀντίπυγος, in c. ex Πυγή 562. c
ἀντίπυλος, in c. ex Πύλη 561. a
[ἀντιπυνθάνομαι] 564. b
ἀντίπυργος, in c. ex Πύργος 566. a
(ἀντιπυργέω) ib.
ἀντιῤῥέπω, in c. ex Ῥέπω, cum præp. 571. b
[ἀντιῤῥηθῆναι] 573. b
ἀντίῤῥησις, ἀντιῤῥητικός, in c. ex ῥέω, dico ib.
ἀντιῤῥέω, in c. ex Ῥέω 576. a
ἀντιῤῥόπως, cum d. in ἀντιῤῥέπω 571. b
ἀντισάζω 278. a
ἀντισηκόομαι, in c. ex Σηκός 583. a
ἀντισκιάω, cum d. in c. ex Σκιά ib.
ἀντισημαίνω, in c. ex Σῆμα 585. c
ἀντισκάπτω, in c. ex Σκάπτω, cum præp. 589. a
ἀντισοφίζομαι, cum d. in c. ex σοφίζω 601. b
ἀντισόω, in c. ex Ἴσος 278. a
[ἀντισπασμός] 602. a
ἀντισπάω, ἀντισπαστής, cum d. in c. ex Σπάω, cum pr. ib.
ἀντισπεύδω, in c. ex Σπεύδω 606. a
ἀντισπουδάζω, in c. ex Σπουδή 607. a
ἀντίσταθμος, cum d. in c. ex σταθμός seu στάθμη 286. a
ἀντίστασις, cum d. ἀντιστάτης, in ἀνθίσταμαι 279. b
ἀντιστασιώτης, ἀντιστασιάζω, in c. ex στάσις, sine pr. 285. a
ἀντιστέργω, in c. ex Στέργω 613. c
ἀντιστηρίζω, cum d. in c. ex Στηρίζω 615. a
ἀντίστοιχος, cum d. in c. ex στοῖχος 610. a
ἀντίστομος, in c. ex Στόμα 616. c
ἀντιστρατεία, in c. ex Στρατιά 618. c
ἀντιστράτηγος, cum d. 17. c
ἀντιστρατοπεδεύω, in d. ex στρατόπεδον 504. c
ἀντιστρέφω, cum d. in c. ex στρέφω 620. a
ἀντισύγγραφος 130. a
ἀντισυλλογίζομαι, in συλλογίζομαι 378. c
ἀντισυμφωνέω, in σύμφωνος 716. c
ἀντισχυρίζω, in c. ex ἰσχυρός 287. a
ἀντισχύω, in c. ex ἰσχύω ib.
ἀντίσχω, in ἀντέχω 223. b
ἀντισώζω, in c. ex σώζω 600. b
ἀντιτάλαντος, cum d. in c. ex Τάλαντον 631. c
ἀντίταξις, in ἀντιτάσσω 634. b
ἀντιταράττω 633. b
ἀντίτασις, in ἀντιτείνω 637. a
ἀντιτάσσω, in c. ex Τάσσω 634. b
ἀντιτείνω, in c. ex τείνω 637. a
ἀντιτειχίζω, cum d. in c. ex Τεῖχος 639. c
ἀντιτέμνω 643. [illegible]
ἀντιτέρπω, in c. ex Τέρπω 646. [illegible]
ἀντίτεχνος, cum d. in c. ex Τέχνη, cum pr. 648. a
ἀντιτίθημι, in c. ex Τίθημι 650. c
ἀντιτιμάω, cum d. in comp. ex Τιμάω 657. c
ἀντιτίω, in c. ex Τίω, punio 659. a
ἀντιτιμωρέω, in τιμωρός 476. c
ἀντιτολμάω, in c. ex Τόλμα 659. c
(ἀντίτολμος) ib.
ἀντίτιμος, in ἀντιτιμάω 657. [illegible]
ἀντιτορέω, in c. ex τορέω 643. c
ἀντίτιτος, in ἀντιτίω 659. a
ἀντίτραγος, in c. ex Τράγος 661. a
ἀντιτρέφω, in c. ex Τρέφω 665. b
ἀντιτρέχω, in c. ex Τρέχω, cum pr. 667. c
ἀντιτυγχάνω, in c. ex Τυγχάνω, assequor 673. a
ἀντιτύπτω, ἀντίτυπος, cum d. in c. ex Τύπτω, cum pr. 674. [illegible]
ἀντιφάρμακον, in comp. ex Φάρμακον 687. [illegible]
ἀντίφασις, ἀντιφατικός, in ἀντίφημι 689. b
ἀντιφερίζω, in ἀντιφέρω 695. [illegible]
ἀντίφερνα, in c. ex Φερνή 692. c
(ἀντίφερνος) ib.
ἀντιφέρω, in c. ex Φέρω 693. b
ἀντιφέρομαι, in c. ex Φερω, cum præp. 693. [illegible]
ἀντιφθέγγομαι, ἀντίφθογγος, cum d. in c. ex Φθέγγομαι 700. a
ἀντιφιλέω, cum d. in comp. ex φίλος 702. b
ἀντιφιλοδοξέω, in φιλόδοξος 170. a
ἀντιφιλονεικέω, in φιλόνεικος 435. a
ἀντιφιλόσοφος, cum d. in φιλόσοφος 601. [illegible]
ἀντιφιλοτιμέομαι, in φιλότιμος 650. c
ἀντιφιλοφρονέομαι 710. a
ἀντιφλέγω 703. c
ἀντίφονος, in c. ex Φόνος 691. c
ἀντιφορτίζομαι, in c. ex φόρτος 706. a
ἀντιφράζω, cum d. ἀντίφρασις, in c. ex Φράζω 706. b
ἀντιφράσσω, ἀντίφραγμα, in c. ex Φράσσω 707. a
ἀντίφρουρος, in c. ex φρουρός 490. b
[ἀντιφύλαξ] 711. [illegible]
ἀντιφυλάσσω, in c. ex Φυλάσσω ib.
ἀντιφυτεύω, in c. ex φυτεύω 715. c
ἀντίφωνος, cum d. in c. ex φωνή 716. [illegible]
ἀντιφωτισμός, in c. ex φωτίζω 688. c
ἀντιχαλινόω, in c. ex Χαλινός 720. a
ἀντίχαρις, cum d. in c. ex Χάρις 722. a
ἀντιχαρίζομαι, in c. ex Χαίρω 718. [illegible]
ἀντίχειρ, in c. ex Χείρ 724. a
ἀντιχειροτονέω, in c. ex χειροτονέω 639. a
ἀντιχθών, in c. ex Χθών 728. c
ἀντίχολος, in c. ex Χολή 731. [illegible]
ἀντιχορηγέω, in Χορηγός 18. b
ἀντιχορεία, in c. ex Χορός 731. c
ἀντίχρησις, in ἀντικιχράω 732. [illegible]
ἀντίχριστος, in c. ex Χριστός 734. c
ἀντιχρώνισμα, &c. in c. ex Χρώς 736. a
ἀντιψάλλω, cum d. in c. ex Ψάλλω 739. a
ἀντιψηφίζομαι 741. a
[ἀντίψηφος] ib.
ἀντίψυχος, in c. ex Ψυχή 742. b
ἀντιψύχω, in c. ex Ψύχω 743. a
ἀντλάω, pro ἀνατλάω 632. b
ἌΝΤΛΟΣ, cum d. ἀντλέω, ἀντλία, ἀντλητής, ἀντλητήριον 66. c. 67. a
[ἀντλητός] 67. a
ἀντλιοστατής, cum ἀντλέω 66. c
ἄντοικος, in c. ex Οἶκος 456. a
ἀντοικτίζω, ἀντοικτείρω, &c. in c. ex Οἶκτος 458. a
ἀντολή, cum d. in ἀνατέλλω 640. b
ἄντομαι, in ἄντα 66. a
ἀντόμνυμι, cum d. in c. ex Ὄμνυμι 464. b
ἀντονομάζω, cum d. in c. ex ὀνομάζω 467. c
ἀντορύσσω, in c. ex Ὀρύσσω 482. c
ἀντορχέομαι, in c. ex Ὀρχέομαι 483. b
ἀντοφείλω, in c. ex Ὀφείλω 491. [illegible]
ἀντοφθαλμέω, in c. ex ὀφθαλμός 475. a
ἀντοχή, in ἀντέχω 223. [illegible]
ἀντοχυρόω, in c. ex Ὀχυρός 221. a
ἀντραῖος 67. [illegible]
ἀντριάς ib.
ἌΝΤΡΟΝ, cum d. ib.
ἀντροφυής 715. b
ἌΝΤΥΞ, cum d. 67. [illegible]
ἀντῶ, cum ἀντάω 66. a
ἀντῳδός, cum d. in ἀντᾴδω 21. c
ἀντωθέω, in c. ex Ὠθέω 744. a
ἀντωμοσία, in ἀντόμνυμι 464. [illegible]
ἀντωνέομαι, in c. ex Ὠνέομαι 745.
ἀντωνυμία, cum d. in c. ex Ὄνομα 467. a
ἀντωπός, cum d. in c. ex ὤψ 472. c
ἄντωσις, in ἀντωθέω 744. a
ἀντωφελέω, in c. ex Ὠφελέω 747. b
ἀνύβριστος, in c. ex Ὕβρις 677. a
ἀνυγραίνω, in c. ex Ὑγρός 677. c
ἄνυδρος, ἀνυδρία, cum d. in c. ex Ὕδωρ 678. [illegible]
ἄνυλος, in c. ex Ὕλη 679. b
ἀνυμέναιος, in ὑμέναιος 679. c
ἀνυμνέω, in c. ex ὑμνέω 678. a
ἄνυμφος, cum d. in c. ex Νύμφη 445. c
ἀνύομαι, in Ἀνύω 67. c
ἀνυπαίτιος, in ὑπαίτιος 36. a
ἀνυπαντάω, in ὑπαντάω 66. c
ἀνύπαρκτος, ἀνυπαρξία, in ὑπάρχω 80. a
ἀνυπέναντος, in ἐναντίος 184. a
ἀνυπέρβλητος, cum d. in ὑπερβάλλω 101. c
ἀνυπέρθετος, cum d. in ὑπερτίθεμαι 655. a
ἀνυπεύθυνος, cum d. in ὑπεύθυνος 218. a
ἀνυπήκοος, in ὑπακούω 40. [illegible]
ἄνυπνος, in Ὕπνος 680. [illegible]
ἀνυπόκριτος, in ὑποκρίνω 208. a
ἀνυποψία, ἀνύποπτος, cum d. in ὕποπτος 137. a
ἀνυπόδητος 163. b
ἀνυπόθετος, in ὑποτίθημι 653. [illegible]
ἀνυπόστατος, cum d. in c. ex ἑστίας 460. b
ἀνυπέρτατος, in ὑπέρτατος 349. a
ἀνυπομένητος 413. a
ἀνυπονόητος, cum d. in ὑπόνοια 444. b
ἀνυπόσχετος, &c. in ὑπίσχνομαι 472. a
ἀνυπόστατος, in ὑφίσταμαι 284. c
ἀνυπόστολος, cum d. in ὑποστέλλω 612. b
ἀνυπότακτος, in ὑποτάσσω 635. b
ἀνυποτίμητος, in ὑποτιμάω 659. b
ἀνύπουλος, in ὕπουλος 488. [illegible]
ἀνύπας, in c. ex Πᾶς 531. [illegible]
ἄνυσις, cum d. ἄνυστις, cum d. in ἀνύομαι 67. b. c
(ἄνυτις) 67. c
ἀνύτω, cum Ἀνύω 67. b
ἀνύψαμμος, in c. ex Ψάμμος 739. [illegible]
ἀνυψόω, in c. ex Ὕψος 682. [illegible]
ἌΝΥΩ 67. [illegible]
ἄνω, pro ἀνύω, in Ἀνύω 67. c
ἌΝΩ, adv. ib.
ἀνώγεος, cum d. in c. ex Γαῖα 190. b
ἈΝΩΓΩ, cum d. ἀνωγέω 68. a
ἀνώδυνος 453. b
ἀνώδυνα, in ἀνώδυνος 453. a
ἀνώδυνος, cum d. in c. ex Ὀδύνη 435. b
ἄνωθε, in Ἄνω 68. a
ἀνωθέω, cum d. in c. ex Ὠθέω 744. a
ἀνώιστος, cum d. in c. ex Οἴω, puto 460. a
ἀνῳκισμένος 456. a
ἀνώλεθρος, in c. ex ὄλεθρος 462. a
ἀνώμαλος, cum d. in c. ex Ὁμαλός 463. [illegible]
[ἀνωμαλίτης] ib.
ἄνωμος, in c. ex Ὦμος 744. c
ἀνώμοτος, in c. ex Ὄμνυμι 464. [illegible]
ἀνώνυμος, cum d. in comp. ex Ὄνομα 467. a
ἀνωνόμαστος, in c. ex Ὀνομάζω 467. c
ἄνωξις, in Ἀνώγω 68. a
ἀνώπιον, in c. ex ὤψ 472. c
ἄνωρος, cum d. in c. ex Ὥρα 746. a
ἀνωῤῥοθέω, in c. ex Ῥόθος 577. b
ἀνωῤῥεπής, in c. ex ῥοπή 571. b
ἀνωρύομαι, in c. ex Ὠρύομαι 746. b
ἀνωτάτω, cum Ἄνω 67. c
ἀνώτερος, &c. 68. a
ἀνωφελής, cum d. in c. ex Ὠφελέω 747. b
ἀνωφερής, cum d. 696. b
ἀνώφοιτος, in c. ex Φοιτάω 705. [illegible]
ἀνώφορος 696. [illegible]
ἀνώχθω, in Ἀνώγω 68. a
ἀνώχυρος, in c. ex Ὀχυρός 221. a
ἀξεναγώγητος 16. b
¶ ἄξενος, et ἄξεινος, cum d. in c. ex Ξένος, sine pr. 448. a
ἄξεστος, in c. ex Ξεστός 449. a
ἀξία, in Ἄξιος 68. [illegible]
ἀξιάγαστος 3. b
ἀξιάκουστος, in c. ex Ἀκούω, sine præp. 40. c
ἀξιαπόλαυστος, in c. ex Ἀπολαύω 41. b
ἀξιαφήγητος, in ἀφηγέομαι 210. [illegible]
ἀξιέπαινος, cum d. in ἔπαινος 29. a
ἀξιεπιθύμητος 265. a
ἀξιέραστος, in c. ex ἐραστής, sine præp. 202. b
ἈΞΙΝΗ, ἀξινάριον, cum d. 68. a
ἀξιομαντεία, in c. ex Μάντις 399. a
ἀξιοβίωτος, in c. ex βιωτός, sine præp. 108. a
ἀξιόζηλος, cum d. in c. ex Ζῆλος 257. a
ἀξιοθαύμαστος, in c. ex Θαυμάζω 252. a
ἀξιοθέατος, in c. ex Θεάομαι 252. [illegible]
ἀξιόθρηνος, in c. ex Θρῆνος 261. c
ἀξιοκοινώνητος, in c. ex Κοινός 328. b
ἀξιόκτητος, in 2. classe c. ex Κτάομαι 355. a
ἀξιόλεκτος, in c. sine pr. 374. [illegible]
ἀξιόλογος, cum d. in c. ex λόγος 375. a
ἀξιομακάριστος, in c. ex Μάκαρ 396. a
ἀξιόμαχος, in c. sine pr. 404. a
ἀξιομίσητος, in c. ex Μῖσος 423. b

(ἀξίωματος) 423. b
ἀξιομνημόνευτος, in c. ex μνημονεύω 424. b
ἀξιόνικος, in c. ex Νικάω 441. a
ἀξιόομαι, in ἀξιόω 68. c
ἀξιοπενθής, in c. ex Πένθος 514. c
ἀξιόπιστος, cum d. in c. ex πίστις 506. b
ἀξιόποινος, in c. ex Ποινὴ 545. c
ἀξιοπρεπής, cum d. in c. ex Πρέπω 555. a
ἀξιόρατος 476. b
ἌΞΙΟΣ 68. b
ἀξιοσκέπαστος, in c. sine pr. 593. a
ἀξιοσπούδαστος, in c. ex σπουδάζω 606. a
ἀξιοστράτηγος 618. c
ἀξιοτέκμαρτος, in c. ex Τέκμαρ 640. a
ἀξιότης, in Ἄξιος 68. b
ἀξιότιμος 657. c
ἀξιοφίλητος 702. b
ἀξιόχρεως 733. c
ἀξιόω, cum d. ἀξίωμα, ἀξίωσις 68. b. c
(ἀξιόφυλλος) 712. b
ἀξίως, in Ἄξιος 68. b
ἀξίνιος, in ἄξονι 449. a
(ἄξομαι) 13. a
(ἀξύλωτος) 191. a
ἀξόνιος, in Ἄξων 68. c
ἄξεος, in c. habentibus ξε 449. a
ἀξυγκρότητος, in σύγκροτος 350. c
ἄξυλος, cum d. in c. ex Ξύλον 450. a
(ἀξυνήμων) 231. a
ἄξυρος, cum d. in c. ex ξυρὸς 449. a
ἄξω, pro ἄγω, in Ἄγω 13. a
ἌΞΩΝ 68. c
¶ ἄοζος, in c. ex Ὄζω, sine praep. 454. b
ἄοζος, cum d. in c. ex Ὄζος 453. c
ἀοιδὴ, cum d. in Ἀείδω, ἀοιδιάω 21. b
ἀοιδοθέτης 655. b
ἀοιδοπόλος, in c. ex Πολέω, sine pr. 546. c
ἀοιδὸς, cum d. in ἀοιδὴ, ἀοιδοσύνη 21. b
[ἀοίκητος] 456. a
ἄοικος, cum d. in ἄοικος ib.
ἄοιμος, in c. ex Οἶμος 458. a
ἄοινος, in c. ex Οἶνος 458. b
ἄοκνος, cum d. in c. ex Ὄκνος 460. c
ἈΟΛΛΗΣ, cum d. ἀολλίζω 69. a
ἀοζέω, in c. ex Ὄζος 454. a
ἄοπλος, in ἄνοπλος 470. a
ἄοπος, in c. ex Ὄψ 493. b
ἀόρατος, in c. sine pr. 472. a
ἈΟΡ 69. a
¶ Ἄορ ib.
ἀορασία, ἀόρατος, in c. sine praep. 476. b
ἄοργος, ἀοργησία, &c. in c. ex Ὀργὴ 477. a
ἀόριστος, cum d. in c. ex Ὅρος 480. c
ἄορος, in c. ex Ὄρος 480. b
ἈΟΡΤΗ 69. a
ἈΟΡΤΗΡ, cum d. ἀορτέω ib.
ἄοσμος, cum d. in ἄοσμος 434. b
ἀοσσέω, ἀοσσητὴρ, in c. ex Ὄσσα 486. a
† ἄουτος in c. ex Οὐτάω 491. a
ἀοχλησία, in c. ex Ὄχλος 495. a
ἄοψ, in c. ex Ὄψις 472. b
ἀπαγγέλλω, ἀπαγγελία, ἀπαγγελτὴρ, ἀπαγγελτικὸς 3. c
ἄπαγε, in ἀπάγω 13. b
ἀπαγὴς, in c. sine pr. 522. c
ἀπαγινέω, in ἀγινέω 13. a
[ἀπαγκαλίζω] 5. c
ἀπαγκωνίζομαι, in c. ex Ἀγκὼν 6. b
ἀπαγλαΐζω, in c. ex Ἀγλαὸς 6. c
ἀπαγριόω, cum d. in c. ex ἀγριόω 8. c
ἀπαγρεύω 10. a
ἀπαγρόω, cum d. in c. ex Ἀγρὸς 11. a
ἀπαγροικίζομαι, in ἀπαγρόω ib.
ἄπαγρος, in c. ex Ἄγρα 10. a
ἀπάγχω, cum d. ἀπαγχονίζω, in Ἄγχω 12. a
ἀπάγω, cum d. in c. ex Ἄγω, duco 13. b
ἀπαγωγὴ 13. c
(ἀπαγώνιος) 19. c
ἀπᾴδω, in c. ex Ἀείδω, sine pr. 21. c
ἀπαθανατίζω, in ἀθάνατος 239. c
ἀπαθὴς, cum d. in c. ex πάθος 500. c
ἀπαὶ, in Ἀπὸ 70. b
ἀπαιδαγώγητος, cum d. in c. ex ἀγωγὴ, sine pr. 16. c
ἀπαιδευσία, ἀπαίδευτος, cum d. in c. ex παιδεύω 495. b
ἀπαιδία, in ἄπαις 495. a
ἀπαιδέω, in c. ex Αἰδὼς 26. b
ἀπαιδοτρίβητος, in παιδοτρίβης 674. a
ἀπαιθαλόω, in c. ex Αἴθω 27. b
ἀπαιθριάζω, in c. ex Αἴθρα 27. a
ἀπαίνυμαι, in c. ex Αἴνυμαι 29. b
* ἀπαιολάω * 29. c
[ἀπαιόλη] ib.
[ἀπαιόλημα] ib.
ἀπαΐξω, in c. ex Ἀΐξω 32. b
ἄπαις, in c. ex Παῖς 495. a
ἀπαίσιος, in c. ex Αἶσα 33. a
ἀπαΐσσω, in c. ex Ἀΐσσω 34. a
ἀπαιτέω, cum d. in c. ex Αἰτέω 35. a
ἀπαιωρέομαι, cum d. in c. ex Αἰωρέω 36. c
ἀπακοντίζω, in c. ex Ἄκων 42. b
ἀπακριβόω, cum d. in c. ex Ἀκριβὴς 41. a
ἄπακτος, cum d. in ἀπάγω 13. c
ἀπάλαιστρος, in c. ex Πάλη 496. c
ἀπαλάλκω, in c. ex Ἀλκὴ 47. b
ἀπάλαμνος, ἀπάλαμος, in c. ex Παλάμη 496. b
ἀπαλάομαι, in c. ex Ἀλάομαι 43. b
ἀπαλγέω, in c. ex Ἄλγος 43. c
ἀπαλείφω, in c. ex Ἀλείφω 44. b
ἀπαλεξίκακος, in ἀλεξίκακος 291. c
ἀπαλέξω, &c. in c. ex Ἀλέξω 45. a
ἀπαλεύομαι, in c. ex Ἀλεύω, i. vito 45. b
ἀπαληθεύω, in c. ex Ἀληθὴς 45. c
ἀπαλθέομαι, in c. ex Ἄλθω ib.
ἀπαλίας, in Ἁπαλὸς 69. a
ἀπαλλάττω, cum d. in c. ex Ἀλλάσσω 48. b
ἄπαλλος, in c. ex Ἄλλος 51. a
ἀπαλλοτριόω, in c. ex ἀλλότριος ib.
ἀπαλοιάω, ἀπαλοάω, in c. ex Ἀλοάω 51. b
ἀπαλοιφὴ, in ἀπαλείφω 44. b
ἉΠΑΛΟΣ 69. a
ἁπαλόσαρκος, in c. ex Σὰρξ 581. b
ἁπαλότης, in Ἁπαλὸς 69. a
ἁπαλοτρεφὴς 665. c
ἁπαλόχροος, ἁπαλόχρως, in comp. ex Χρὼς, cutis 735. c
ἁπαλόψυχος 742. b
ἁπαλύνω, in Ἁπαλὸς 69. a
ἀπαμαλδύνω, in Ἀμαλὸς 53. b
ἀπαμάω, in c. ex Ἀμάω 54. c
ἀπαμβλύνω, &c. in c. ex Ἀμβλὺς 55. a
ἀπαμβροτεῖν 2. a
ἀπαμείβομαι, in c. ex Ἀμείβω 55. c
ἀπαμείρω, in c. ex ἀμείρω 407. b
ἀπαμελέω, in ἀμελὴς 409. c
ἀπαμέργω 56. a
ἀπαμίσγω, in ἀμίσγω 413. b
ἀπαμύνω, in c. ex Ἀμύνω 58. a
ἀπαμφιάζω, ἀπαμφιέννυμαι, ἀπαμφίεσις, in ἀμφιέννυμαι 228. b
ἀπαναβαίνω 93. c
ἀπαναίνομαι, in Ἀναίνομαι 60. b
ἀπαναισχυντέω, cum d. in ἀναίσχυντος, ἀπαναισχυντία 34. c
ἀπαναλίσκω, cum d. in ἀναλίσκω 46. b
ἀπανάστασις, in ἀπανίσταμαι 279. c
ἀπανδρόω 62. b
ἀπάνευθε, in c. ex Ἄνευ 61. b
ἀπανθέω, cum d. in c. ex ἀνθέω 64. a
ἀπανθίζω, in c. ex ἀνθίζω ib.
ἀπανθρακόω, ἀπανθρακίζω, cum d. in c. ex Ἄνθραξ 64. b
ἀπάνθρωπος, cum d. in c. ex Ἄνθρωπος 64. c
ἀπανίσταμαι, cum d. in ἀνίσταμαι 279. c
ἀπανταχῆ, &c. in ἅπας 499. c
ἀπαντάω, ἀπάντημα, ἀπαντίζω, cum d. in c. ex ἀντάω 66. b
ἀπαντῆ, in ἅπας 499. c
ἀπαντία 66. a
ἀπαντέλλω 610. b
ἀπαντικρὺ, in c. ex ἀντικρὺ 66. b
ἀπαντίον, in c. ex ἀντίος 66. a
ἀπαντλέω, cum d. in c. ex Ἄντλος 67. a
ἀπάντομαι, in ἀπαντάω 66. c
ἍΠΑΞ 69. b
ἁπαξάπας, in d. ex ἅπαξ ib.
ἁπαξαπλῶς, in c. ex ἁπλόος 70. a
ἀπαξιόω, cum d. in c. ex Ἄξιος 68. c
(ἄπαππος) 497. c
ἀπαράβατος, in παραβαίνω 95. a
ἀπαράβλαστος, in παραβλαστάνω 109. a
ἀπαράβλητος, in παραβάλλω 100. b
ἀπαράδεκτος, in παραδέχομαι 155. b
ἀπαραίτητος, cum d. in παραιτέομαι 35. b
ἀπαρακάλυπτος, cum d. in παρακαλύπτω 295. c
ἀπαράκλητος, in παρακαλέω 294. a
ἀπαράλλακτος, cum d. in παραλλάττω 49. c
ἀπαραλόγιστος, cum d. in παραλογίζομαι 378. b
ἀπαραμύθητος 429. b
ἀπαραπόδιστος, in παραποδίζω 552. c
ἀπαράπειστος, cum d. in παραπείθω 512. a
ἀπαρασάλευτος, in παρασαλεύω 580. c
ἀπαράσημος, cum d. in παράσημος 586. a
ἀπαράσκευος, cum d. in c. ex παρασκευάζω 595. a
ἀπαράσσω, in c. ex Ἀράσσω 72. c
ἀπαρατήρητος, cum d. in παρατηρέω 649. c
ἀπαράτιλτος 655. b
ἀπάρατος, in Ἀρὰ 72. b
ἀπαράτρεπτος, in παρατρέπω 664. a
ἀπαραφύλακτος, in παραφυλάττω 711. b
ἀπαράχυτος, in παραχέω 726. c
ἈΠΑΡΓΙΑ 69. b
ἀπάργμα, in ἀπάρχομαι 79. c
ἀπαργυρόω, &c. in c. ex Ἄργυρος 73. c
ἀπαρεμπόδιστος 552. c
ἀπαρέμφατος, cum d. in παρεμφαίνω 685. a
ἀπαρενόχλητος, cum d. ex ἐνοχλέω 493. a
ἀπαρέσκω, cum d. in c. ex Ἀρέσκω 74. a
ἀπαρηγόρητος, cum d. in παρηγορέω 8. a
ἀπαρήγω, in c. ex Ἀρήγω 74. b
ἀπάρθενος, cum d. in c. ex Παρθένος 498. c
ἀπαριθμέω, cum d. in c. ex Ἀριθμὸς 75. a
ἈΠΑΡΙΝΗ 69. b
ἀπαρκέω, cum d. in c. ex Ἀρκέω 75. c
ἀπαρκτίας, seu ἀπαρκίας, in Ἄρκτος 76. b
ἀπαρτέομαι, ἄπαρσις, in c. ex Ἀρτέομαι ib.
ἀπάρνυμαι, in c. ex Ἄρνυμαι 76. c
ἀπαρόρμητος 479. c
ἀπαρρενόω, in Ἄρρην 77. c
ἀπαρρησίαστος, cum d. in παρρησιάζομαι 574. a
ἄπαρσις, in ἀπαίρω 32. b
ἀπαρτάω, cum d. in c. ex Ἀρτάω 78. a
ἀπαρτὶ, in c. ex Ἄρτιος 78. c
ἀπαρτία, ἀπαρτικὸς, in ἀπαίρω 32. b
ἀπαρτίζω, cum d. in ἀπαρτίως 78. c
ἀπαρτιλογία, in c. ex λόγος, ratio 377. c
ἀπάρτιον, ἀπαρτισμὸς, ἀπαρτιστικὸς, ἀπαρτίως, in c. ex Ἄρτιος 78. c
ἀπαρύω, vel ἀπαρύτω, in c. ex Ἀρύω 79. b
ἀπαρχαΐω, ἀπαρχαΐζω, ἀπάρχομαι, ἀπαρχὴ 79. c
ἀπαρωγὸς, in ἀπαρήγω 74. b
ἄπαρχος, ἀπάρχω 80. b
ἅπας, in c. ex Πᾶς 499. c
ἀπασβολόομαι, in Ἀσβολὴ 83. b
ἀπασκαρίζω, in c. ex σκαρίζω 590. a
ἀπασπαίρω, in c. ex Σπαίρω 602. a
ἄπαστος, cum d. in c. ex Πάω 503. c
ἀπαστράπτω, in c. ex Ἀστράπτω 85. b
ἀπασχαλάω, in ἀσχαλάω 631. a
ἀπαταρὶ 501. c
ἈΠΑΤΑΩ, cum d. 69. b
ἀπάτερθε, in Ἄτερ 86. a
* ἀπατελὰς * 69. b
ἀπάτημα, ἀπάτη, ἀπατεὼν, ἀπατηρία ib.
ἀπατίνω, in c. ex Ἀτίω 62. c
* ἀπατητικὸς * 69. b
ἀπάτητος, in c. ex Πατέω 502. a
ἀπατήφρων 708. b
ἀπατμίζω, in c. ex Ἀτμὸς 86. b
ἀπάτωρ, in c. ex Πατὴρ 502. c
ἀπαυγὴ, ἀπαυγάζω, cum d. in c. ex Αὐγὴ 87. a
ἀπαυδάω, in c. ex Αὐδὴ 87. b
ἀπαυθαδιάζομαι, in c. ex αὐθάδης 20. a
ἀπαυθημερίζω, idem quod αὐθημερίζω, Xen. 245. a
ἀπαύλια, et ἀπαυλίζομαι, in c. ex Αὐλὴ 88. a
ἀπαυλίσεως ib.
ἀπαυχάω, in c. ex Αὐχὴ 89. a
ἄπαυστος, cum d. in c. ex Παύω 503. b
ἀπαυτοματίζω, in Αὐτόματος 89. b
ἀπαυτομολέω, in αὐτόμολος 425. a
ἀπαυχενίζω, in c. ex Αὐχὴν 90. a
ἀπαφρίζω, in c. ex Ἀφρὸς 91. a
ἈΠΑΦΩ, ἀπαφίσκω, cum d. 69. c
ἀπαχθὴς, cum d. in c. ex Ἄχθος 91. c
ἀπέγγυος, in ἔγγυος 125. c
ἀπεγγυαλίζω, in ἐγγυαλίζω 140. a
ἀπεγχρίω 351. b
ἀπεγνωκότως, in ἀπογινώσκω 150. b
ἀπειθέω, in ἀπειθὴς 504. b
ἀπειθὴς, cum d. in c. ex Πείθω 504. a
ἄπειθος, in c. ex Πείθω 504. b
ἀπείκω, in c. ex Εἴκω 179. b
(ἀπειλήτης) 255. b
ἀπειλὴ 182. a
ἀπεθίζω, in d. ex Ἔθος 181. b
ἀπειθὴς, cum d. in c. desinentibus in πειθὴς 506. b
ἀπεικάζω, cum d. in c. ex εἰκάζω 183. c
ἀπεικονίζω, cum d. in c. ab εἰκονίζω ib.
ἀπεικότως, in ἀπέοικα 183. b
ἈΠΕΙΛΕΩ, cum d. 69. c
ἀπειλὴ, ἀπειλητὴς ib.
ἄπειμι, in c. ex Εἰμὶ, sum 251. c. et in c. ex Εἶμι seu εἶμαι, eo 233. a
ἀπειπεῖν, in c. ex Εἴπω, dico 200. c
ἀπειράκις, in ἄπειρος 517. c
ἀπείραστος, ἀπείρατος, in ἄπειρος 507. c. 517. c
ἀπειραχῶς, cum ἀπειράκις 517. c
ἀπείργω, cum d. in c. ab Εἴργω 186. b
ἀπειρέσιος, ἄπειρος 517. c
ἀπείρητος, in ἀπείρατος 507. c
ἀπειρία, in ἄπειρος 507. c. 517. c
ἀπειρόδιος, ἀπειρίτης, in ἄπειρος ib.
ἀπειρόγαμος, in c. ex Γαμέω 121. c
ἀπειρόδακρυς 144. c
ἀπειροθάλασσος, in c. ex θάλασσα 249. b
ἀπειρόκακος, cum d. in c. ex Κακὸς 291. c
ἀπειρόκαλος, cum d. in c. ex Καλὸς 295. a
ἀπειρολεχὴς, in c. ex Λέχος 379. a
ἀπειρόμαχος, in c. ex Μάχομαι, sine praep. 404. a
ἀπειρόνικος 441. a
ἀπειροπαθὴς, cum d. in c. ex πάθος 500. c
ἀπειροπλάσιος, in ἄπειρος 517. c
ἀπειρόπλοος, in c. desinentibus in πλοῦς 536. b
ἀπειροπόλεμος, in c. ex Πόλεμος 546. b
ἄπειρος, in c. ex Πεῖρα 507. c. et in c. ex Πέρας 517. c
ἀπειροσύνη, in ἄπειρος 507. c
ἀπειρόδυνος, in c. ex Ὀδύνη 453. b
ἀπείρων, in ἄπειρος 517. c
ἀπείρως, in ἄπειρος 507. c
ἀπεισαγγελία 3. c
ἄπειστος, cum d. in c. in πειστὸς desinentibus 506. b
ἀπέκγονος, in ἔκγονος 125. c
ἀπεκδέχομαι, cum d. in ἐκδέχομαι 155. b
ἀπεκλανθάνω, in ἐκλανθάνομαι 384. b
ἀπεκλέγομαι, in ἐκλέγω 372. c
ἀπεκλούω, in ἐκλούω 389. a
ἀπεκλύω, in ἐκλύω 393. a
ἀπεκτείνομαι, in ἐκτείνω 637. b
ἄπεατος, ἀπίαντος, in c. ex Παίνω 507. a
ἀπελασία, in ἀπελαύνω 190. c
ἀπέλαστος, in c. ex Πέλας 511. c
ἀπελαύνω, in c. ab Ἐλαύνω, cum pr. 190. c
ἀπελαφρίζω, in c. ex Ἐλαφρὸς 192. a
[ἀπελάω,] idem quod ἀπελαύνω 190. c
ἀπελέγχω, cum d. in c. ex Ἐλέγχω 192. b
ἀπέλεθρος, in c. ex Πλέθρον 532. c
ἀπελέκητος, in c. ex Πέλεκυς 512. a
ἀπελεύθερος, cum d. in c. ex Ἐλεύθερος 193. b
ἈΠΕΛΛΑΙ, cum d. 69. c
ἈΠΕΛΛΟΣ ib.
ἀπελπίζω, cum d. in c. ex Ἐλπὶς 195. a
ἀπεμέω, in c. ex Ἐμέω ib.
ἀπεμπολέω, cum d. in ἐμπολέω 566. a
ἀπεμφαίνω, in ἐμφαίνω 684. c
ἀπεμφερὴς, in ἐμφερὴς 694. b
ἀπέναντι, cum d. in ἐναντίος 66. b
(ἀπενέομαι) 90. c
ἀπενίπτω, in ἐνίπτω 200. c
ἀπενθὴς, cum d. in c. ex Πένθος 514. c
ἀπενιαυτίζω, cum d. in c. ex Ἐνιαυτὸς 197. a
ἀπεννέπω, in ἐννέπω 200. c
ἀπεξαμαρτάνω, in ἐξαμαρτάνω 54. b
ἀπέοικα, ἀπεοικότως, in c. ex Εἴκω, similis sum 183. b
ἀπέραντος, ἀπεράντως, in ἄπειρος 517. a
ἄπεπλος, in c. ex Πέπλος 516. c
ἄπεπτος, cum ἀπεψία 517. a
ἀπεραντολόγος, cum d. in c. ex Λόγος 375. a
ἀπέρατος, cum d. in ἄπειρος 517. c
ἀπέρατος, ἀπεράτωτος, in ἄπειρος, 517. c. vide etiam ἀπέρατος, in c. ex Περάω, transeo 518. a
ἀπεργάζομαι, cum d. in c. ex ἐργάζομαι 203. a
(ἀπεργασία) ib.
ἀπέργω, ἀπεργάθω, cum d. in ἀπείργω 186. b
ἀπερείδω, cum d. in c. ex Ἐρείδω 207. b
ἀπερείσιος, in ἄπειρος 517. c
ἀπέρεισις, in ἀπερείδω 207. b
ἀπερεύγω, in c. ex Ἐρεύγω 208. c
ἀπερέω, in c. ex Εἴρω, dico 187. b

Digitized by Google

ἀπέρωμαι, in c. ex Ἔρωμαι 209. c
ἀπερωτάω in c. ex Ἐρωτάω ib.
ἀπερίβλεπτος, in περιβλέπω 109. c
ἀπερίβλητος, in περιβάλλω 100. b
ἀπερίγραπτος, in περιγράφω 138. a
ἀπερίεργος, in περίεργος 205. b
ἀπεριήγητος, in περιηγοῦμαι 211. a
ἀπερικάθαρτος, in περικαθαίρω 289. a
ἀπερικτύπητος, in περικτυπέω 675. b
ἀπεριλάλητος, in περιλαλέω 363. c
ἀπερίληπτος, in περιλαμβάνω 508. a
ἀπεριμάχητος 403. b
ἀπεριμέριμνος, cum d. in ἀμέριμνος 413. b
ἀπερινόητος, in περινόω 444. a
ἀπερίοπτος, in c. ex περιόπτομαι 471. c
[ἀπεριόπτως] ib.
ἀπεριόριστος, in περιορίζω 481. c
ἀπερίπτωτος, in περιπίπτω 528. b
ἀπερισάλπιγκτος, in ἀπερισαλπίζομαι 580. c
ἀπερίσκεπτος, cum d. 592. c
ἀπερίσπαστος, cum d. in περισπάω 603. b
ἀπερισσεία 519. c
ἀπερισσόχρωμος, in c. ex Χρόος 736. a
ἀπερίστατος, in περιΐσταμαι 283. c
ἀπερίστρεπτος 621. a
ἀπερίτμητος, in περιτέμνω 643. c
ἀπερίτρεπτος, ἀπεριτρέπτως, in περιτρέπω 664. a
ἀπέριττος, in c. ex περισσός 519. c
ἀπεριφερής, in περιφέρω 695. b
ἀπέργω, in c. ex Ἔργω 211. b
ἀπερυθριάω, in c. ex Ἐρυθρός 209. a
ἀπερύκω, in c. ex Ἐρύκω 211. b
ἀπερυθρίασις, in ἀπερυθριάω 209. a
ἀπερύω, in c. ex Ἐρύω, traho 211. c
ἀπέρχομαι, in c. ex Ἔρχομαι 212. a
ἀπερῶ, in ἀπερέω 187. b
ἀπερωέω, cum d. in c. ex Ἐρωέω 213. b
(ἀπέρωτος) 202. b
ἀπεσθίω, in c. ex Ἐσθίω 213. c
ἀπεσσύα, in ἄπειμι 231. c
ἀπεσχαρῶσθαι, in ἐσχαρόω 214. b
ἀπέταλος, in c. ex πέταλον 521. a
ἀπευθής, cum d. in ἄπυστος 564. b
ἀπευθύνω, in c. ex εὐθύνω 217. c
ἀπέτηλος 521. c
ἀπευκτός, cum d. in ἀπεύχομαι 220. a
ἀπευνάζω, in c. ex Εὐνή 218. b
ἄπευστος, in ἀπευθής 564. b
(ἀπεύχετος) 220. a
ἀπεύχομαι, in c. ex Εὔχομαι ib.
ἀπευωνίζω, in εὔωνος 745. b
ἄπεφθος, in c. ex ἑφθός 227. c
ἀπεχθαίρω, ἀπέχθομαι, in ἀπεχθής 220. c
ἀπεχθραίνω ib.
[ἀπέχθημα] ib.
ἀπεχθής, cum d. in c. ex Ἔχθος ib.
ἀπέχομαι, in ἀπέχω 223. b
ἀπεχυρόω, in c. ex Ἐχυρός 221. a
ἀπέχω, in c. ex Ἔχω 223. b
ἀπεψία, in c. ex Πέσσω 517. a
ἀπέψω, in ἀφέψω 277. c
ἀπηγορέω, ἀπηγόρημα, in c. ex ἀγορέω 8. a
ἀπήδαλος, in c. ex Πηδόν 523. c
ἀπηθέω, cum d. in c. ex Ἠθέω 242. b
ἀπῆκα 40. c
ἀπηκριβωμένως, in ἀπακριβόω 41. a
ἀπήνητος, in c. ex πηνίς 523. a
ἀπηλιώτης 496. c
ἀπηλεγής, cum d. in c. ex Ἀλέγω 44. b
ἀπηλιαστής, in ἀπηλιώτης 244. a
ἀπηλιθιόω, ὦ, in Ἠλίθιος 243. b
ἀπηλιώτης, in c. ex Ἥλιος 244. a
ἀπήμαντος, in ἀπήμων 524. a
ἀπημελημένως, in ἀπαμελέω 409. c
ἀπήμων, cum d. in c. ex Πῆμα 524. a
ἀπηνής, &c. in Ἀπηνής 70. a
ἀπήνεμος, in c. ex Ἄνεμος 61. a
ἈΠΗΝΗ 69. c
ἈΠΗΝΗΣ, 70. a. et in c. ex Ἡνία 246. b
ἀπήνεια 70. a
ἀπήορος, cum d. in c. ex Ἀείρω 23. a
ἀπηρός, in ἄπηρος, in c. ex Πηρός 524. b
ἄπηρος, in c. ex Πήρα, et ex Πηρός 524. b
ἀπηρτισμένως, in ἀπαρτί 78. c
ἀπηρυθριασμένως, in ἀπερυθριάω 209. a
ἀπήρωσις, in ἄπηρος, in c. ex Πηρός 524. b
(ἀπητιμασμένα) 636. a
ἀπηχής, cum d. in c. ex Ἦχος 248. b
ἀπίαρος, in ἀπιαίρομαι 36. c
ἀπιθανός, cum d. in c. ex πιθανός 506. b
ἀπιθῶ, pro ἀπειθῶ, in ἀπειθής ib.
ἄπικρος, in c. ex Πικρός 525. c
ἀπικρόχολος 731. a
ἀπιλλίω, in c. ex Ἴλλος 271. a
ἀπίμελος, cum d. in c. ex Πιμελή 526. a
ἀπινής, in c. ex Πίνος 526. b
ἀπινύσσω, cum d. in πινύω, inter derivata ex πνέω 539. c
ἈΠΙΟΣ, ἄπιον 70. a
Item ἄπιος, in Ἀπό 70. b
ἀπισόω, in c. ex Ἴσος 278. b
ἀπίστευτος, in c. ex Πιστεύω 529. b
ἄπιστος, cum d. in c. ex πίστις 506. c
ἀπιστοσύνη ib.
ἀπισχναίνω, in c. ex Ἰσχνός 286. c
ἀπισχυρίζομαι, in c. ex Ἰσχυρός 287. a
ἀπίσχω, in ἀπέχω 223. b
ἀπίσωσις, in ἀπισόω 278. b
ἄπιτος, in Ἄπιος 70. a
ἀπίττωτος, in ἀπίσσωτος 529. b
ἀπιχθύω, in c. ex Ἰχθύς 287. b
ἀπίων, in c. ex Πίων 530. a
ἀπλανής, cum d. in c. ex Πλάνη 530. c
ἄπλαστος, cum d. in c. ex πλάστης 531. c
ἀπλατής, in c. ex Πλατύς 532. b
ἄπλατος, in ἀπέλαστος 511. c
ἀπλακητικῶς 226. b
ἄπλετος, in ἄπλατος 535. a
ἄπλευρος, in c. ex Πλευρά 535. b
? ἄπλευστον πέλαγος 536. b
ἁπληγίς, ἁπλοΐς, cum d. in Ἁπλόος 70. a
ἄπλεκτος, cum ἀπλέξ 537. c
ἀπλήμων, in c. ex πλήθω 531. c
ἀπλέξ, in c. sine pr. 537. c
ἀπλήρωτος, in c. ex πλήρης 534. c
ἄπληστος, cum d. in ἀπλήμων ib.
ἄπλητος, in ἀπέλαστος, 511. c. et in ἀπλήμων 533. a
ἁπλόθριξ, in c. ex Θρίξ 262. b
ἁπλόω, &c. ἁπλότης, ἁπλοΐς 70. a
ἄπλοια, in ἄπλοος 536. b
ἁπλοϊκῶς, in c. ex praet. med. 535. b
ἁπλοκύων, in c. ex Κύων 361. c
ἄπλοος, in c. desinentibus in πλόος 536. b
ἉΠΛΟΟΣ, cum d. 70. a
ἄπλους, in ἄπλοος 536. b
ἄπλυτος, in c. ex Πλύνω 538. c
ἁπλόω, cum d. &c. in Ἁπλόος 70. a
ἀπνοία, ἄπνοος, in c. sine praep. 539. a
ἁπλῶς, in Ἁπλόος 70. a
ἄπλωτος, in c. ex πλώω 536. c
ἄπνους, in c. ex πνόη, sine pr. 540. b
ἀπνεύματος, ἄπνευστος, cum d. in c. ex praet. pass. ib.
ἄπνοος, cum d. in c. ex πνοή 540. c
ἈΠΟ 79. a. b
ἀποαίνυμαι, in Αἴνυμαι 29. b
ἀποαιρέομαι, in ἀφαιρέω 30. c
ἀποβαδίζω, in c. ex Βάδος 96. a
ἀποβάθρα, in ἀποβαίνω 93. c
ἀποβαίνω, in c. ex Βαίνω, cum praep. ib.
ἀποβάλλω, in c. ex Βάλλω, cum praep. 98. b
ἀποβάπτω, in c. ex Βάπτω, cum praep. 103. b
ἀπόβασις, ἀποβάτης, cum d. in ἀποβαίνω 93. c
ἀποβήσσω, in c. ex Βήξ 106. c
ἀποβιάζομαι, in c. ex Βία 107. a
ἀποβιβάζω, in c. ex Βιβάζω 96. b
ἀποβιόω, in c. ex Βιόω, cum pr. 108. a
ἀποβίωσις ib.
ἀποβλάπτω, in c. ex Βλάπτω 108. c
ἀποβλαστάνω, ἀποβλάστημα, cum d. in c. ex Βλαστάνω 108. c
ἀποβλέπω, ἀπόβλεμμα, cum d. in c. ex Βλέπω 109. c
ἀπόβλημα, ἀπόβλητος, &c. in ἀποβάλλω 98. b
ἀποβλίττω, in Βλίττω 110. b
ἀποβλύζω, in c. ex Βλύζω ib.
ἀποβλώσκω, in c. ex Βλώσκω ib.
ἀποβολή, ἀποβολιμαῖος, cum d. in ἀποβάλλω 98. b
ἀποβόσκομαι, in c. ex βόσκω 115. a
ἀποβουκολέω, cum d. in βουκόλος 331. b
ἀποβράζω, vel ἀποβράσσω, cum d. in c. ex Βράζω 115. c
ἀποβρέχω, ἀπόβρεγμα, cum d. in c. ex Βρέχω 116. c
ἀποβρίζω, in c. ex Βρίζω 117. a
ἀποβρύω, in c. ex Βρύω ib.
ἀποβροχή, in ἀποβρέχω 116. c
ἀποβρογχίζω, in Βρόγχος 117. b
ἀποβροχίζω, in c. ex Βρόχος 118. a
ἀποβρύκω, in c. ex Βρύκω ib.
ἀποβρύσσω, in c. ex Βρύσσω, cum pr. 118. c
ἀποβύω, in c. ex Βύω 119. c
[ἀποβώμιος] 120. a
ἀπόβωμος, cum d. in c. ex Βωμός ib.
ἀπογαιόω, ἀπόγαιος, cum d. in c. ex Γαῖα 120. b
ἀπογαλακτίζω, cum d. in c. ex Γάλα 121. a
ἀπόγειος, cum d. in c. ex Γαῖα 120. b
ἀπογεισόω, in c. ex Γεῖσον 126. b
ἀπογέμω, cum d. in c. ex Γέμω 127. b
ἀπογεννάω, in c. ex Γεννάω 125. c
[ἀπογέννημα] ib.
ἀπογεύομαι, in c. ex Γεύω 128. b
ἀπογεφυρόω, in c. ex Γέφυρα 128. c
ἀπογηράσκω, in c. ex Γῆρας 129. a
ἀπογίγνομαι, in c. ex Γίγνομαι 124. b
ἀπογιγνώσκω, in c. ex Γιγνώσκω, cum pr. 130. b
ἀπογλαυκόω, cum d. in c. ex Γλαυκός 134. b
ἀπόγλυπτα, in c. ex Γλυπτός 133. b
ἀπογλυκαίνω, in c. ex Γλυκύς 133. c
ἀπόγνοια, in ἀπογιγνώσκω 130. b
ἀπογνώμων ib.
ἀπόγνωσις, ἀπογνώστης, in ἀπογιγνώσκω ib.
ἀπόγονος, cum d. in c. ex γονή 125. c
ἀπογραΐζω, in Γραῖα 135. c
ἀπογράφω, cum d. in c. ex Γράφω, cum pr. 136. c
ἀπογυιόω, in Γυῖον 140. b
[ἀπογυμνάζω] 140. c
ἀπογυμνόω, cum d. in c. ex Γυμνός ib.
ἀπογυναίκωσις, in c. ex Γυνή 141. a
ἀπογωνιόομαι, in c. ex Γωνία 141. c
ἀποδάζομαι, in c. ex Δάζομαι 143. c
ἀποδαιμονίζω, in c. ex Δαίμων 142. b
ἀποδαίω 144. a
ἀποδάκνω, in c. ex Δάκνω, cum pr. 144. b
ἀποδακρύω, ἀποδακρυτικά, cum d. in c. ex Δάκρυ 144. c
ἀποδασμός, cum d. in ἀποδάζομαι 143. c
ἀποδαρθεῖν 146. c
ἀποδαυλίζω, cum d. in δαυλός 144. a
ἀποδειλιαινόντως, in ἀποδειλιάω 149. b
ἀποδεῖς, ἀποδεῖ, in ἀποδέω, absum 157. c
ἀποδείκνυμι, ἀποδεικτικός, cum d. in c. ex Δείκνυμι, cum pr. 148. a. b
ἀποδειλιάω, in c. ex Δειλός 149. b
ἀπόδειξις, in ἀποδείκνυμι 148. b
ἀποδειπνέω, cum d. in c. ex Δεῖπνον 150. a
ἀποδημοτερμέω, in δημοτερμέω 644. b
ἀποδεκατεύω, cum d. in c. ex Δέκα 150. b
ἀποδέκτης 155. a
ἀποδενδρόομαι, in c. ex Δένδρον 152. a
ἀποδέομαι, in ἀποδέω 157. c
ἀποδέρω, ἀπόδερμα, cum d. in c. ex Δέρω, cum pr. 152. c
ἀπόδεσις, ἀποδεσμός, cum d. in ἀποδέω 156. c
ἀποδέχομαι, in c. ex Δέχομαι, cum pr. 155. a
ἀποδέω, in c. ex Δέω, 156. c. et in c. ex Δέω, egeo 157. c
ἀποδηλόω 158. c
ἀπόδημος, cum d. in c. ex Δῆμος 159. a
ἀποδία, in ἄπους 551. b
ἀποδιαιτάω, in c. ex Δίαιτα, arbitrium 161. a
ἀποδιαστέλλω, in dec. ex διαστέλλω 612. a
ἀποδιατρίβω, in διατρίβω 670. b
ἀποδιδάσκω, in c. ex Διδάσκω, cum praep. 161. b
ἀποδίδομαι, in ἀποδίδωμι 162. b
ἀποδιδράσκω, cum d. in ἀποδράω 172. c
ἀποδίδωμι, in c. ex Δίδωμι, cum pr. 162. b
ἀποδιΐστημι, in ἵστημι 280. c
ἀποδικάζω, cum d. in comp. ex Δικάζω 165. b
ἀποδικέω, in c. ex Δίκη 164. c
(ἀποδίκως) 165. c
ἀποδινέω, in c. ex Δινέω 166. a
ἀποδίομαι, in Δίω 167. c
ἀποδιοσημαίνω, cum d. in διοσημεία 514. a
ἀποδιορίζω, in dec. ex ὅρος, seu διορίζω 481. b
ἀποδιοπομπέω, in c. ex Δῖος 167. a
ἀποδιφθογγέω, cum d. in δίφθογγος 700. b
ἀποδιώκω, cum d. in c. ex Διώκω 168. a
ἀποδοκέω 169. b
ἀποδόκιμος, ἀποδοκιμάζω, cum d. in c. ex δόκιμος ib.
ἀπόδοντος, in c. ex Ὀδούς 433. a
ἄποδος, in ἄφοδος 451. b
ἀπόδοσις, cum d. in ἀποδίδωμι 162. b
ἀποδουλόω, in c. ex Δοῦλος 171. b
ἀποδοχή, ἀποδοχεῖον, cum d. in ἀποδέχομαι 155. a
ἀποδοχμόω, in Δοχμός 171. c
ἀπόδραγμα, in ἀποδράττω 172. a
ἀπόδρασις, in ἀποδράω 172. c
ἀποδράττω, in c. ex Δράσσω 172. a
ἀποδράω, in c. ex Δράω, fugio 172. c
ἀποδρέπω, ἀπόδρεψις, in c. ex Δρέπω 173. a
ἀπόδρομος, in ἀποτρέχω 667. c
ἀποδρύπτω, ἀπόδρυφα, in c. ex Δρύπτω 173. b
ἀποδύομαι, in ἀποδύω 175. a
ἀποδύρομαι, in c. ex Ὀδύρομαι 453. c
ἀπόδυσις, in ἀποδύομαι 175. a
ἀποδυσπετέω, cum d. in δυσπετής 528. c
ἀποδυτήριον, in ἀποδύομαι 175. a
ἀποδύω, in c. ex Δύω, induo ib.
ἀπόειμι, cum ἄπειμι 231. c
ἀποειπεῖν, in ἀπειπεῖν 200. c
ἀπόερσε 228. b
ἀποέργω, cum d. in ἀπείργω 186. b
ἀποέρρω 211. b
ἀποζάω, in c. ex Ζάω, cum pr. 234. b
ἀπόζεμα, ἀποζέννυμι, in ἀποζέω 236. b
ἀποζεύγνυμι, in c. ex Ζεύγνυμι, cum praep. 235. b
ἀποζέω, in c. ex Ζέω 236. b
ἀπόζω, in c. ex Ὄζω, cum pr. 434. a
ἀποζωγραφέω, in ζωγράφος 138. c
ἀποζώννυμι, in c. ex Ζώννυμι 238. b
ἀποθάλλω, in c. ex Θάλλω 250. a
ἀποθαρρέω, et ἀποθαρσέω, in c. ex Θάρσος 251. c
ἀποθαυμάζω, in c. ex Θαυμάζω 252. a
ἀποθεάομαι, in c. ex Θεάομαι 252. b
ἀποθειάζω, in ἀπόθεος 253. c
ἀποθεμελιόω, in c. ex Θεμέλιον 253. a
ἀπόθεν, in Ἀπό 70. b
ἀπόθεος, cum d. in c. ex Θεός 253. c
ἀποθεραπεύω, cum d. in c. ex Θεραπεύω 254. c
ἀποθερίζω, in c. ex Θέρος ib.
ἀπόθεσις, in ἀποτίθημι 651. a
ἀποθεσπίζω, in c. ex Θέσπις 255. c
ἀπόθεστος, cum ἀπόθετος 541. b
ἀπόθετος, cum d. in ἀποτίθημι 651. a
ἀποθέω, in c. ex Θέω 255. c
ἀποθεωρέω, in c. ex Θεωρός 256. b
ἀποθέωσις, in ἀπόθεος 253. a
ἀποθήκη, in ἀποτίθημι 651. a
ἀποθηλασμός, in c. ex Θηλή 256. c
ἀποθηλύνω, in c. ex Θῆλυς 257. a
ἀποθηριόω, cum d. in c. ex Θηρίον 257. b
ἀποθησαυρίζω, in c. ex Θησαυρός 258. b
ἀπόθεστος, in c. ex Πόθος 541. b
ἀποθοόω, in c. ex Θόω 258. c
ἀποθλασμός, in c. ex Θλάω 259. a
ἀποθλίβω, cum d. in c. ex Θλίβω 259. b
ἀποθνήσκω, in c. ex Θνήσκω ib.
ἀποθορεῖν, in c. ex Θόρω 260. c
ἀποθρασύνομαι, in ἀποθαρσέω 251. c
ἀποθραύω, cum d. in c. ex Θραύω 261. a
ἀποθρηνέω, in c. ex Θρῆνος 261. c
ἀποθριάζω 662. b
ἀποθρίζω, in ἀποθερίζω 254. c
ἀπόθριξ, in c. ex Θρίξ 262. b
ἀπόθρονος, in c. ex θρόνος 261. b
ἀποθρύπτω, in c. ex Θρύπτω 263. b
ἀποθρώσκω, in c. ex Θρώσκω 263. c
ἀποθυμέω, in c. ex Θυμός, animus 264. c
ἀποθυμιάω in c. ex Θυμιάω 264. b
ἀποθύμιος, in ἀποθυμέω 264. c
ἀποθυννίζω, in Θύννος 266. a
ἀποθυρόω, in c. ex Θύρα 266. b
ἀποθυστάνω 267. b
ἀποθύω, in c. ex Θύω, macto 267. a
ἀποίητος, in c. ex Ποιέω, sine praep. 542. b
ἀποικέω, &c. ἀποικία, ἀποικίζω, in ἄποικος 456. a
ἀποικοδομέω, in οἰκοδόμος 151. b
ἀποικονομέω, cum d. in οἰκονόμος 437. a
ἄποικος, in c. ex Οἶκος 456. a
ἀποικτίζω, in c. ex Οἶκτος 458. a
ἀποιμώζω, in c. ex Οἰμώζω 454. c
(ἀποίνητος) 545. c
ἄποινα, ἀποινάω, in c. ex Ποινή ib.
ἄποιος, in ποῖος 459. a
ἀποίχομαι, in c. ex Οἴχομαι 459. c
ἀποκαθαίρω, cum d. in c. ex Καθαίρω 289. a
ἀποκαθεύδω, in καθεύδω 217. b
ἀποκαθηλόω, cum d. in καθηλόω 244. b
ἀποκάθημαι, in κάθημαι ib.
ἀποκαθίζομαι, in καθίζω 271. c
ἀποκαθίστημι, cum d. in καθίστημι 282. b
ἀποκαίνυμαι, in c. ex Καίνω 289. c
ἀποκαίριος, in c. ex Καιρός ib.
ἀποκαίω, in c. ex Καίω, cum pr. 290. b
ἀποκακέω, cum d. in c. ex Κακός 291. c
ἀποκαλέω, in c. ex Καλέω, cum pr. 293. a
ἀποκαλύπτω, in c. ex Καλύπτω 295. c
ἀποκάμνω, in c. ex Κάμνω 296. c
ἀποκάμπτω 297. b
ἀποκαπνίζω, cum d. in c. ex Καπνός 289. c

ἀντικάπτω, cum d. in c. ex Κάπτω, cum pr. 299. b
ἀντικαρδιόω, cum d. in καρδιάω 168. b
ἀντίκαρμα, in ἀντικείρω 306. a
[ἀντικαρπίζω] 301. b
ἀντικαρπόω, in c. ex Καρπός ib.
ἀντίκαρσις, in ἀντικείρω 306. a
ἀντικαρτερέω, cum d. in c. ex καρτερέω 346. a
ἀντικαρφολογέω, in καρφολογέω 373. b
ἀντικαταβαίνω, in καταβαίνω 94. c
ἀντικαταλλάττω, in καταλλάττω 49. b
ἀντικατάστασις, in ἀντικαθίστημι 282. b
ἀντικατατίθημι 651. c
ἀντίκαυλος, cum d. in c. ex Καυλός 303. c
ἀντίκαυσις, in ἀντικαίω 290. b
ἀντίκειμαι, in c. ex Κεῖμαι 305. a
ἀντικείρω, in c. ex Κείρω 306. a
ἀντικεκαλυμμένως, in ἀντικαλύπτω 295. c
ἀντικέλλω, in c. ex Κέλλω 307. a
ἀντίκεστος, cum d. in c. ex Κεστός 307. c
ἀντικεστρία, idem quod κεστρία 308. a
ἀντικηλιδόω, in c. ex Κηλίς 310. c
ἀντικερματίζω, in c. ex κέρμα 306. a
ἀντικεφαλαιόω, cum d. in c. ex Κεφαλή, cum pr. 312. a
ἀντικηδέω, in c. ex Κῆδος, cura 313. a
[ἀντικηδεύω] ib.
ἀντικηρύσσω, cum d. in c. ex κηρύσσω 315. a
ἀντικιθαρίζω, in Κίθαρις 315. c
ἀντικίχρημι, in ἀντικατατίθημι 591. a
ἀντικικλήσκω, in ἀντικαλέω 295. a
ἀντικινδυνεύω, in c. ex κίνδυνος 316. c
ἀντικινέω, cum d. in c. ex Κινέω, cum praep. 317. b
ἀντικιρνᾶσθαι, in c. ex Κιρνάω 318. b
ἀντικλάζω, in c. ex Κλάζω 319. a
ἀντικλαίω, in c. ex Κλαίω 319. b
ἀντικλάω, in c ex Κλάω 319. c
ἀντικλείω, ἀντίκλεισις, cum d. in c. ex Κλείω, claudo 320. b
ἀντικλέπτω, in c. ex Κλέπτω, cum pr. 321. c
ἀντικληΐζω, et ἀντικλαΐζω, in ἀντικλείω 320. b
ἀντίκληρος, cum d. in c. ex Κλῆρος, cum pr. 322. b
ἀντίκλητος, in ἀντικαλέω 293. a
ἀντικλίνω, ἀντίκλισις, cum d. in c. ex Κλίνω, cum pr. 323. b
ἀντικλύζω, in c. ex Κλύζω, cum pr. 324. b
ἀντικναίω, cum d. in c. ex κναίω 326. a
ἀντικνάω, in c. ex Κνάω ib.
ἀντοκνέω, cum d. in c. ex Ὄκνος 460. c
ἀντικνίζω, cum d. in c. ex κνίζω 326. a
ἀντικογχίζω, in c. ex Κόγχη 327. b
ἀντικοιμάομαι, in c. ex Κοιμάω 328. a
ἀντίκοιτος, cum d. in c. ex Κοίτη 329. a
ἀντικολάπτω, in c. ex Κολάπτω 330. a
ἀντικολλάω, in c. ex Κολλάω 332. a
ἀντικολπόω, in c. ex Κόλπος 332. b
ἀντικολυμβάω, in c. ex Κολυμβάω ib.
ἀντικομάω, in c. ex Κόμη 334. a
ἀντικομίζω, cum d. in c. ex Κομίζω, porto 333. b
ἀντίκομμα, ἀντικοπή, in ἀντικόπτω 337. a
ἀντικομπάζω, in c. ex Κόμπος 334. c
ἀντικόπτω, cum d. in c. ex Κόπτω, cum pr. 337. a
ἀντικουρία, in c. ex κουρά 306. b
ἀντικορυφέω, in c. ex Κορυφή 340. b
ἄντικος, in ἄντικρυς 307. a
ἀντικόσμιος, &c. in c. ex Κόσμος 341. b
ἀντικοτταβίζω, cum d. in c. ex Κότταβος 342. a
ἀντικουφίζω, in c. ex Κοῦφος 342. c
ἀντικραδίζω, in c. ex κράδη 343. a
ἀντικραιπαλίζομαι, &c. in c. ex Κραιπάλη 343. c
ἀντικρανίζω, in c. ex κρανίον 300. b
ἀντικρατέω, in c. ex Κράτος 345. a
ἀντικρεμάω, cum d. in c. ex Κρεμάω 346. c
ἀντίκρεως, in c. ex Κρέας 346. a
ἀντίκρημνος, in c. ex Κρημνός 347. a
ἀντικρίδην, ἀντικρυδόν 348. b
ἀντικρίνω, cum d. in c. ex Κρίνω, cum praep. ib.
ἀντίκροτος, cum d. in c. ex Κρότος, sine praep. 350. b
ἀντικροτίζω 350. c
ἀντικρούω, cum d. in c. ex Κρούω, cum praep. 351. a
ἀντικρύπτω, ἀντίκρυφος, cum d. in c. ex Κρύπτω 352. a
ἀντικτάομαι, in c. ex Κτάομαι, cum praep. 352. c
ἀντικτίζω, cum d. in c. ex Κτίζω, cum praep. 353. b
ἀντικτυπέομαι, cum κτυπέομαι, in Κτύπος 354. a
ἀντικυκλέω, ἀντικυκλόω, in ἀντικυκλέω 355. b
ἀντικυνέω, in c. ex κυνέω 673. b
ἀντικύω, cum d. in comp. ex κύω 360. b
ἀντικυΐσκω, in c. ex Κύω, in utero gesto ib.
ἀντικυλινδέω, in c. ex κυλινδέω 357. a
ἀντικυλίω, in c. ex Κυλίω ib.
ἀντικυματίζω, in c. ex Κῦμα 357. c
ἀντίκυνον, in c. ex Κύων 361. a
ἀντικυριάζω, ἀντικυρέω, in c. ex Κῦρος 359. b
[ἀντικύω] 360. b
[ἀντικυνέω] 361. b
ἀντικωλύω, in c. ex Κωλύω 362. a
ἀντικωφόω, in c. ex Κωφός 363. b
ἀντιλαγχάνω, in c. ex Λαγχάνω 364. b
[ἀντιλάζομαι] 365. a
ἀντιλακέω 384. c
ἀντιλακτίζω, cum d. in c. ex Λάξ 370. b
ἀντιλαλέω, in c. ex Λαλέω 365. b
ἀντιλαμβάνω, in c. ex Λαμβάνω 366. c
ἀντιλαμπρύνω, in c. ex Λαμπρός 370. a
ἀντιλάμπω, cum d. in c. ex Λάμπω 369. c
ἀντιλάπτω, in c. ex Λάπτω 371. a
ἀντίλαυσις, ἀντιλαυστικός, in ἀντιλαύω 372. a
ἀντιλαύω, cum d. in Λάω ib.
ἀντιλάω, in c. ex Λᾶος 363. c
ἀντιλεαίνω, in c. ex Λεῖος 380. a
ἀντιλέγω, in c. ex Λέγω 374. a
ἀντιλείβω, in c. ex Λείβω 379. c
ἀντιλείπω, in c. ex Λείπω 380. b
ἀντιλειτουργέω, in λειτουργός 205. a
ἀντιλείχω, cum d. in c. ex Λείχω 381. c
ἀντίλειψις, in ἀντιλείπω 380. c
ἀντίλεκτος, in ἀντιλέγω 372. c
ἀντιλελογισμένως 392. c
ἀντίλεμος, cum d. in c. ex Πόλεμος 546. a
ἀντιλεπτύνω, in c. ex Λεπτός 382. a
ἀντιλεύω, cum d. in c. ex Λεύω 382. b
ἀντίλημπτος, in ἀντίλημμα 461. c
ἀντιλήτης, in ἔλλημα 462. a
ἀντιλιμαίνω, in c. ex Λιμήν 383. b
ἀντιλίγω, in c. ex Λίγω 383. c
ἀντιλικμάω, in c. ex Λικμάω 384. c
ἀντιληκυθίζω, in c. ex Λήκυθος 385. a
ἀντίληψις, in ἀντιλαμβάνω 366. c
ἀντιληρέω, in c. ex Λῆρος 385. b
ἀντιλιβάζω, in ἀντιλείβω 379. c
ἀντιλιθέω, in c. ex Λίθος 386. a
ἀντιλιμπάνω, in ἀντιλείπω 380. c
ἀντιλινόω, cum d. in c. ex Λίνον 387. a
ἀντίπολις, in c. ex Πόλις 547. c
ἀντολισθαίνω, &c. in c. ex Ὄλισθος 461. b
ἀντιλιταργίζω, cum d. in λιταργίζω 206. b
ἀντιπολίτευτος, in c. ex πολιτεία 548. b
ἀντιπολίτης, ἀντιπολιτικός, in ἀντίπολις 547. c
ἀντιλιχμάω, in ἀντιλείχω 381. c
ἀντιλλίγω 383. c
ἀντιλλαιθάλιπτος, in αἰθαλόλιπτος 101. c
ἀντίλλυμαι, in c. ex Ὄλλυμαι 461. c
ἀντιλογαριάζω, cum d. in ἀντιλογίζομαι, in c. ex λογίζομαι 378. a. 374. a
ἀντιλογέομαι 374. a
ἀντίλογος, cum d. in ἀντιλέγω ib.
ἀντολολύζω 462. b
ἀντιλούω, in c. ex Λούω, cum pr. 389. a
ἀντολοφύρομαι, in c. ex Ὀλοφύρομαι 462. c
ἀντιλοχάομαι, in c. ex Λόχος, insidiis 389. c
ἀντιλυμαίνομαι, cum d. in c. ex Λύμη a, 391. a. et in c. ex Λύμα ib.
ἀντιλύω, ἀντίλυσις, ἀντίλυτρον, cum d. in c. ex Λύω, cum pr. 392. c
ἀντιλωβάω, cum d. in c. ex Λώβη 394. a
ἀντιλωπίζω, in c. ex λωπίζω 382. c
ἀντιλωτίζω 394. a
ἀντιλωφάω, in c. ex Λωφάω 394. b
ἀντιμαγδαλιά, ἀντίμαγμα 402. a
ἀντιμαίομαι, in c. ex Μαίομαι, cum praep. 395. b
ἀντιμάθησις, in ἀντιμανθάνω 398. b
ἀντιμακαρίζω 417. b
ἀντιμάκτης, cum d. in ἀντιμάττω 402. a
ἀντιμαλακίζομαι, in c. ex Μαλάσσω 397. b
ἀντιμαλθακίζομαι, idem quod ἀντιμαλακίζομαι ib.
ἀντιμανθάνω, in c. ex Μανθάνω, cum praep. 398. b
ἀντιμαντεύομαι, in c. ex Μάντις 399. a
ἀντίμαξις, in ἀντιμάττω 402. a
ἀντιμαραίνω, in c. ex Μαραίνω 399. c
ἀντιμαρτυρέω, &c. in c. ex Μάρτυς 401. a
ἀντιμάσσω, in c. ex Μάσσω, pinso, 401. c. et paullo post in Μάσσω, abstergo 402. a
ἀντιμαστιγόω, in c. ex Μάστιξ 402. b
ἀντιματαΐζω, in c. ex Μάτην 403. c
ἀντιμάχομαι, cum d. in c. ex Μάχομαι, cum pr. 403. b
ἀντιμεθύσκομαι, in c. ex Μέθυ 406. a
ἀντιμειλίσσω, in c. ex Μειλίσσω 406. c
ἀντιμείρομαι, in c. ex Μείρω 407. b
ἀντιμείωσις 408. c
ἀντιμελαίνω, in c. ex Μέλας 409. a
ἀντίμελι, in c. ex Μέλι 410. b
ἀντιμέμφομαι, in c. ex Μέμφομαι 411. c
ἀντιμένω, in c. ex Μένω, cum pr. 412. c
ἀντιμερίζω 407. b
ἀντιμερμηρίζω, in comp. ex Μερμαίρω 413. c
ἀντιμετρέω, in c. ex Μέτρον, cum pr. 415. b
ἀντιμηκύνω, in c. ex Μῆκος 417. a
ἀντιμηνίω, in c. ex Μῆνις 419. a
ἀντιμίγνυμαι, in c. ex Μίγνυμι 421. b
ἀντιμιμέομαι, cum d. in c. ex Μιμέομαι 422. b
ἀντιμιμνήσκομαι, in ἀντιμνάομαι 424. b
ἀντίμιξις, in ἀντιμίγνυμαι 421. b
ἀντίμισθος, cum d. in c. ex Μισθός 423. a
ἀντιμνάομαι, in c. ex Μνάομαι 424. b
ἀντιμνημονεύω, cum d. 424. c
[illegible], in [illegible] 292. c
ἀντόμνυμαι, in c. ex Ὄμνυμαι 464. b
ἀντίμοιρα, in c. ex μοῖρα 408. b
ἀντιμολέω 425. c
ἀντιμονέω, in c. ex Μόνος 426. c
ἀντομόργνυμαι, cum d. in c. ex Ὀμόργνυμαι 464. c
ἀντίμουσος, in c. ex Μοῦσα 428. a
[ἀντιμούσιος] ib.
ἀντιμύζουρος, in μύζουρος 489. a
ἀντιμυθέομαι, in c. ex Μῦθος, verbum 429. a
ἀντίμυσις, in c. ex Μύω 429. c
ἀντιμυκάομαι, in c. ex Μυκάω ib.
[ἀντιμυκτηρίζω] ib.
ἀντιμυελαίνω, in c. ex Μυελός 430. b
ἀντιμύσσω, cum d. in comp. ex Μύσσω 431. c
ἀντιμωμάω, in c. ex Μῶμος 432. a
ἀντιμφολόγητος 514. b
ἀντιμωρεύω, in c. ex Μωρός 432. c
ἀντώμοσις, ἀντώμοτος, cum d. in ἀντόμνυμαι 464. b
ἀντιναίω, in c. ex Ναίω 433. a
ἀντόναμαι, in ἀντονίναμαι 466. c
ἀντιναρκάω, cum d. in c. ex Νάρκη 434. a
ἀντινάω, in c. ex νάω, habito 433. a
ἀντονείδιστος, in ὄνειδος 466. b
ἀντινέμω, cum d. in c. ex Νέμω, tribuo 435. c
ἀντινενευμένως, in ἀντινεύομαι 443. a
ἀντινέομαι, in c. ex Νέω, eo 439. c
ἀντινεοττεύω, in c. ex Νεοττίς 438. a
ἀντινευρόω, cum d. in c. ex Νεῦρον 430. b
ἀντινεύω, in c. ex Νεύω 438. c
ἀντόνομαι, in c. ex Ὄνομαι, juvo 466. c
ἀντίπορος, in c. ex πόρος 516. a
ἀντίποτος, cum d. in ἄντης 513. c
ἀντινήχομαι, in c. ex Νήχομαι 439. c
ἀντία, in ἄντης 515. c
ἀντινίζω, in ἀντινίπτω 441. b
ἀντινικάω, in c. ex Νικάω 441. a
ἀντίνιμμα, in ἀντινίπτω 441. b
ἀντινίπτω, in c. ex Νίπτω ib.
ἀντινοέομαι, ἀντίνοια, in c. ex Νόος 443. a
ἀντονομάζω 467. c
ἀντινομία, in ἀντινέμω 435. c
ἀντίος, in c. ex πέος, sine praepos. 515. c
ἀντινοστέω, cum d. in c. ex Νόστος 444. c
ἀντινοσφίζω, in c. ex Νόσφι 445. a
ἀντινοῦμαι, in c. ex νόω 443. a
ἀντινυκτερεύω, in c. retinentibus νύκτ. 446. a
ἀντίνυμφος, cum d. in c. ex Νύμφη 445. c
ἀντινυστάζω, in c. ex Νυστάζω 446. c
ἀντονυχίζω, cum d. in c. ex Ὄνυξ 468. b
ἀντίως, in ἄντης 513. c
ἀντινωτίζω, in c. ex Νῶτος 447. a
ἀντιξαίνω 447. b
ἀντίξενος, cum d. in c. ex Ξένος, cum praep. 448. a
ἀντιξέω, in c. ex Ξέω, cum pr. 448. c
ἀντιξηραίνω, in c. ex Ξηρός 449. c
ἀντιξιφίζω, in c. ex Ξίφος ib.
ἀντιξυλίζω, in c. ex Ξύλον 450. a
ἀντοξύνω, in ἀντοξύς 468. c
ἀντιξυρέω, &c. in c. ex ξυρός 449. a
ἀντοξύς, in c. ex Ὀξύς 468. c
ἀντιξυστρέω 449. a
ἀντιξύω, cum d. in c. ex Ξύω ib.
ἀντιπαίζω, in c. ex Παίζω 494. b
ἀντιπαλαίω, in c. ex Πάλη 495. b
ἀντιπάλλω, ἀντιπαλέω, in c. ex Πάλλω 497. b
ἀντίπαππος, in c. ex πάππος, avus 497. c
ἀντιπαππόω, in πάππος, lanugo ib.
ἀντιπαρθενόω, &c. in c. ex Παρθένος 498. c
ἀντίπαστος, in c. ex Πάω 505. c
ἀντιπατέω, cum d. in comp. ex Πατέω 502. a
ἀντιπαύω, in c. ex Παύω 503. a
ἀντίπειρα, ἀντιπειράζω, ἀντιπειράω, in c. ex Πεῖρα 507. c
ἀντιπειρᾶν ib.
ἀντιπείθω, in c. ex Πείθω 507. a
ἀντιπελαργέω, in c. ex Πελαργός 512. a
ἀντιπεμπτέω, in c. ex Πέντε 516. b
ἀντιπέμπω, cum d. in c. ex Πέμπω 513. a
ἀντιπενθέω, in c. ex Πένθος 514. c
ἀντιπεραίνω, in c. ex Πέρας 518. a
ἀντιπερατέω, idem quod ἀντιπεραίνω. Suid.
ἀντιπεράω, in c. ex Περάω, transeo 510. b
ἀντιπέρδω, in c. ex Πέρδω 519. a
ἀντιπερισπάω, in περισπάω 603. b
ἀντιπετάω 520. c
ἀντιπέτομαι, in c. ex Πέτομαι 521. b
ἀντιπεφρασμένως, in ἀντιφράζω 684. b
ἀντιπήγνυμι, in c. ex Πηγνύω 522. b
ἀντιπηδάω, in c. ex Πηδάω 523. b
ἀντιπιέζω, cum d. in c. ex Πιέζω 525. a
ἀντιπίμπλημι, in c. ex πίμπλημι 533. b
ἀντιπίω 526. c
ἀντιπίνω, in c. ex Πίνω 526. b
ἀντιπίπτω, in c. ex Πίπτω 527. c
ἀντιπιστεύω, in c. ex πίστις 506. c
ἀντιπλάζω, in c. ex Πλάζω 530. b
ἀντίπλανος, cum d. in c. ex Πλάνη 530. c
ἀντιπλάσσω, in c. ex Πλάσσω 531. b
ἀντιπλέω, in c. ex Πλέω 536. a
ἀντιπλήθω, in c. ex πλήθω 533. a
ἀντιπλήκτης, cum d. et ἀντίπληξις in ἀντιπλήσσω 537. b
ἀντιπληρόω, cum d. in c. ex πλήρης 534. c
ἀντιπλήσσω, in c. ex Πλήσσω 537. b
ἀντιπλίσσομαι, in c. ex Πλίσσω 538. b
ἀντίπλοος, in ἀντιπλέω 536. a
ἀντιπλουτέω, in c. ex Πλοῦτος 538. c
ἀντιπλύνω, cum d. in c. ex Πλύνω 539. a
[ἀντιπλώω] 536. c
ἀντιπνέω, cum d. in c. ex Πνέω 540. a
ἀντιπνίγω, in c. ex Πνίγω 541. a
ἀντιπνοή, cum d. in ἀντιπνέω 510. a
ἀντιποιέομαι, cum d. in c. ex Ποιέω, cum pr. 541. c
ἀντιπομπή, cum d. in ἀντιπέμπω 513. a
ἀντιπονέω, in c. ex πόνος, cum pr. 515. b
ἀντιπορδή, in ἀντιπέρδω 519. a
ἀντιπορεύομαι, ἀντιπορεία, in c. ex πορεύομαι 510. c
ἀντιποτίζομαι 518. c
ἀντίπρεμνος, in c. ex Πρέμνον 554. c
ἀντιπρεσβεύω, in c. ex Πρέσβυς, legatus 556. a
ἀντιπρίαμαι, in c. ex Πρίαμαι 556. a
ἀντιπρίω, in c. ex Πρίω 557. a
ἀντιπρό, in Πρό 557. a
ἀντιπροβαίνω 95. a
ἀντιπροβάλλω 100. c
ἀντίπρωρος, &c. in Πρό 557. a
ἀντιπροΐεμαι, in προΐεμαι 230. c
ἀντιπροκαλέω, in προκαλέω 281. b
ἀντιπροσνοσφίζω, in c. ex Νόσφι 445. a
ἀντιπροσωπίζομαι, in πρόσωπον 474. b
ἀντιπτερνίζω, in c. ex Πτέρνα 560. a
ἀντιπτερύσσομαι, in c. ex Πτέρυξ, cum praep. 560. b
ἀντόπτης, in ἀντόπτομαι 471. b
ἀντιπτύω, in c. ex Πτύω 561. b
ἀντίπτολις, in c. ex Πόλις 547. c
ἀντόπτομαι, in c. ex Ὄπτομαι, cum praep. 471. a
ἀντοπτος, in ἀντόπτομαι 471. b
ἀντιπτυχή, ἀντίπτυχος, cum d. in c. ex Πτύξ 562. b
ἀντίπτωσις, in ἀντιπίπτω 547. c
ἀντιπυνθάνομαι, in c. ex Πυνθάνομαι 564. b

ἀποπυρίας, ἀποπυρίζω, ἀποπυρόω, in c. ex Πῦρ 563. b
ἀποπυτίζω, in ἀποπτύω 562. b
ἀποῤῥαφανίδωσις, in Ῥάφανος 570. b
ἀποργίς, ἀποργίζω, &c. in c. ex Ὀργή 477. a
ἀπορέγω, in c. ex Ὀρέγω, porrigo 477. c
ἀπορέγχω, in Ῥέγχω 570. c
ἀπόρευτος, in c. ex πορεύομαι 510. c
ἀπορέω, cum d. in ἄπορος 509. c
ἀπόρθητος, in c. ex Πέρθω 519. a
ἀπορθόω, in c. ex Ὀρθός 478. b
ἀπορία, ἀπορέω, ἀπόρημα, in ἄπορος 509. c
ἀπορμάω, ἀπορμηθέω, cum d. in c. ex Ὁρμή 480. b
ἀπόρνυμι, in c. ex Ὄρνυμι 484. b
ἄπορος, in c. ex πόρος, via 509. c
ἀπορούω, in c. ex ὀρούω 484. b
ἀποῤῥαθυμέω, in ῥᾴθυμος 565. c
ἀποῤῥαΐδες, murices: apud Arist. hist. anim. l. 4.
ἀποῤῥαίνω, in c. ex Ῥαίνω 569. b
ἀποῤῥαίω, in c. ex Ῥαίω 569. c
ἀπόῤῥαξ, ἀπόῤῥαξις, in ἀποῤῥάσσω 570. b
ἀποῤῥάπτω, in c. ex Ῥάπτω, cum pr. 570. a
ἀποῤῥάσσω, in c. ex Ῥάσσω 570. b
ἀποῤῥάττω ib.
ἀποῤῥαψῳδέω, in ῥαψῳδός 22. c
ἀποῤῥέω, in c. ex Ῥέω, cum pr. 572. a
ἀποῤῥήσσω, ἀποῤῥηγνύω, cum d. in c. ex Ῥήσσω, cum pr. 574. c
ἀπόῤῥημα, ἀποῤῥησία, ἀπόῤῥησις, ἀπόῤῥητος, cum d. in c. ex Ῥέω, dico 573. c
ἀποῤῥιγέω, in c. ex Ῥῖγος 575. b
ἀποῤῥιζόω, in c. ex Ῥίζα 575. c
ἀποῤῥινίζω, in c. ex ῥινίζω 577. a
ἀποῤῥιπίζω 576. b
ἀποῤῥίπτω, ἀπόῤῥιψις, in c. ex Ῥίπτω 576. c
ἀποῤῥοή, cum d. in ἀποῤῥέω 572. a
ἀποῤῥοιβδέω, in c. ex Ῥοῖζος 577. c
ἀπόῤῥους, in ἀποῤῥέω 572. a
ἀποῤῥόφημα, in c. ex Ῥοφέω 578. a
ἀποῤῥύπτω, in c. ex ῥύπτω 578. b
[ἀπόῤῥυσις] 572. a
ἀπόῤῥυτος, ἀποῤῥύω, in ἀποῤῥέω ib.
ἀποῤῥωγάς 575. a
ἀπόῤῥωξ, in ἀποῤῥήσσω 574. c
ἀπορύσσω, cum d. in c. ex Ὀρύσσω 482. c
ἀπορφανίζω, in ὀρφανίζω, ab Ὀρφανός 483. a
ἀπόρφυρος, in c. ex Πορφύρα 519. c
ἀπορχέομαι, in c. ex Ὀρχέομαι 483. b
ἀπόρως, in ἄπορος 509. c
ΑΠΟΣ 70. b
ἀποσαλεύω, in c. ex Σάλος 580. a
ἀποσαρκόω, in c. ex Σάρξ 581. b
ἀποσάττω, in c. ex Σάττω 581. c
ἀποσαφέω, in c. ex Σαφής 582. b
ἀποσβέννυμι, in c. ex Σβέννυμι ib.
ἀποσείω, cum d. in c. ex Σείω 583. c
ἀποσεμνύνω, in c. ex Σεμνός 583. a
ἀποσεύω, in c. ex σεύω 584. a
ἀποσήθω, in c. ex σήθω ib.
ἀποσηκόω, in c. ex Σηκός 585. b
ἀποσημαίνω, &c. in c. ex Σῆμα 585. c
ἀποσήπω, in c. ex Σήπω 586. b
ἀποσιμόω, in c. ex Σιμός 588. a
ἀπόσιτος, cum d. in c. ex Σῖτος 588. c
ἀποσιωπάω, cum d. in c. ex Σιωπάω 589. b
ἀποσκάπτω, in c. ex Σκάπτω 590. c
ἀποσκαρίζω, in ἀπασκαρίζω 590. a
ἀποσκεδάζω, cum d. in c. ex Σκεδάω 591. a
ἀποσκελίζομαι, in c. ex Σκέλος 591. c
ἀποσκηνάζω, in ἀποσκηνόω 593. c
[illegible], in c. ex [illegible] 592. a
ἀποσκηρίπτομαι, cum d. in c. ex Σκηρίπτομαι 592. b
ἀποσκήπτω, in c. ex Σκήπτω 593. c
ἀποσκοπιάζω, cum d. in c. ex σκοπιάζω 594. a
ἀποσκίπτω, cum d. in ἀποσκήπτω 596. a
ἀπόσκηνος, cum d. in c. ex Σκηνή 595. b
ἀποσκήπτω, cum d. in c. ex Σκήπτω nitor, 596. a. in c. ex Σκήπτω decido ib.
ἀποσκιάζω, cum d. in c. ex Σκιά 596. c
ἀποσκίδναμαι, in ἀποσκεδάω 591. a
[ἀποσκίμπτω] 596. a
ἀποσκιῤῥόω, cum d. in c. ex Σκίῤῥος, tumor 597. a
ἀποσκιρτάω, in c. ex σκιρτάω 590. a
ἀποσκλέω, ἀποσκλῆναι, in c. ex Σκέλλω 591. b
ἀποσκληρέω, et ἀποσκληρύνω, cum σκληρύνω à σκληρός 591. c
ἀποσκολύπτω, in comp. ex Σκολύπτω 597. a
ἀπόσκοπος, cum d. in ἀποσκέπτομαι, et in c. ex σκοπός 592. b. 593. c
ἀποσκορακίζω, cum d. in c. ex Κόραξ 338. a
ἀποσκορπίζω 597. c
ἀποσκυτέω, ἀποσκυτίζω, cum d. in c. ex Σκῦτος 598. a
ἀποσκυβαλίζω ib.
ἀποσκυδμαίνω ib.
ἀποσκύζομαι in Κύων 561. a
ἀποσκυθίζω, in c. ex Σκύθης 598. b
ἀποσκυλεύω 683. c
ἀποσκώπτω, in c. ex Σκώπτω, cum pr. 599. a
ἀποσμάω, ἀποσμήχω, in c. ex Σμάω ib.
ἀποσμικρύνω, in c. ex Μικρός 422. a
ἀποσμιλεύω, cum d. in c. ex Σμίλη 599. b
ἀποσμήχω, in c. ex Σμήχω ib.
ἀποσοβέω, cum d. in c. ex Σοβέω 599. c
ἄποσος, in πόσος 485. c
ἀποσπάδιον, in ἀποσπάω 603. a
ἀποσπαράσσω, in c. ex Σπαράσσω 602. a
ἀποσπαργανόω, in c. ex Σπάργανον 602. b
ἀποσπαρθάζω, &c. in ἀποσπαίρω 602. a
ἀποσπάω, ἀπόσπασμα, cum d. in c. ex Σπάω 602. c
ἀποσπείρω, in c. ex Σπείρω, cum pr. 604. a
ἀποσπένδω, in comp. ex Σπένδω, cum præpos. 605. a
ἀποσπερμαίνω, &c. in ἀποσπείρω 604. a
ἀποσπιλόω, in c. ex Σπίλος 606. a
ἀποσπογγίζω, cum d. in c. ex Σπόγγος 607. a
ἀποσποδέω, in c. ex Σποδός ib.
ἀπόσπονδος, in ἀποσπένδω 605. a
ἀπόσπορος, in ἀποσπείρω 604. a
ἀποσπουδάζω, in c. ex σπουδή 606. a
ἀπόσσυτος, in ἀποσεύομαι 584. a
ἀπόσταγμα, in ἀποστάζω 607. c
ἀποστάδην, ἀποσταδὰ, in ἀφίσταμαι 280. b
ἀποστάζω, ἀπόσταξις, in c. ex Στάζω 607. c
ἀποσταθμάω, in c. ex σταθμός 286. b
ἀποσταλάζω, ἀπόσταξις, in ἀποστάζω 607. c
ἀπόστασις, cum d. ἀποστάτης, cum d. in ἀφίσταμαι 280. b
ἀποσταυρόω, in c. ex Σταυρός 608. a
ἀποσταφιδόω, in c. ex Σταφίς 608. b
ἀποστέγω, ἀποστεγάζω, ἀποστεγνόω, cum d. in c. ex Στέγω 609. a
ἀποστείχω, in c. ex Στείχω 610. a
ἀποστελεγγίζω, in c. ex Στλεγγίς 616. a
ἀποστέλλω, in c. ex Στέλλω 610. c
ἀποστενόω, in c. ex Στενός 612. c
[illegible], in ἀποστέφω 614. b
ἀποστέργω, in c. ex Στέργω 613. b
ἀποστερέω, cum d. in c. ex Στερέω 613. c
[ἀποστερίσκω] ib.
ἀποστέφω, cum d. in c. ex Στέφω 614. b
ἀποστηθίζω, in c. ex Στῆθος 614. c
ἀπόστημα, cum d. in ἀφίσταμαι 280. b
ἀποστηρίζω, in c. ex Στηρίζω 615. a
ἀποστῆσαι, in 1. classe c. ex Ἵστημι, appendo 286. a
ἀποστιβής, in c. ex Στείβω 609. b
ἀποστίλβω, &c. in c. ex Στίλβω 615. c
ἀποστίχω, in ἀποστείχω 610. a
ἀποστλεγγίζω, cum d. in στλεγγίς 616. a
ἀποστολή, cum d. in ἀποστέλλω 610. c
ἀποστομόω, cum d. in c. cum præpos. 616. c
ἀπόστοργος, in ἀποστέργω 613. b
ἀποστρακόω, cum d. in c. ex Ὄστρακον 486. b
ἀποστρατεύω, in c. ex Στρατός 619. a
ἀποστράτηγος, in στρατηγός 17. c
ἀποστρατοπεδεύω, in dec. ex στρατόπεδον 504. c
ἀποστρεβλόω, in c. ex στρεβλόω 621. c
ἀποστρέφω, cum d. ἀποστροφή 620. a
ἀποστυγέω, in c. ex Στυγέω 622. b
ἀποστυπάζω 622. c
ἀποστυφελίζω, in c. ex στυφελίζω 623. a
ἀποστύφω, in c. ex Στύφω ib.
ἀποσυκάζω, in c. ex Σῦκον 623. c
ἀποσυλάω, in c. ex Σύλη ib.
ἀποσυμβάλλω, in συμβάλλω 101. b
ἀποσυμβουλεύω, in συμβουλή 115. c
ἀποσυνάγω, cum d. in συνάγω 15. c
ἀποσύομαι, in ἀποσεύω 584. a
ἀποσυριγγόω, in c. ex συριγγόω 624. a
ἀποσυρίζω, in c. ex συρίζω 624. b
ἀποσυρίττω, in c. ex Συρίσσω ib.
ἀποσύρω, cum d. in c. ex Σύρω 625. a
ἀποσυσσιτέω, in σύσσιτος 589. a
ἀποσύω, sive ἀποσσεύω, ἀποσεύω, in ἀποσεύω 584. a
ἀποσφάζω, cum d. in c. ex Σφάζω 626. a
ἀποσφαιρίζω, in c. ex Σφαῖρα 626. c
ἀποσφακελίζω, in c. ex σφάκελος ib.
ἀποσφάλλω, in c. ex σφάλλω, cum pr. 627. a
ἀποσφαλμός ib.
ἀποσφάξ, in ἀποσφάζω 626. a
ἀποσφάττω ib.
ἀποσφενδονάω, cum d. in c. ex Σφενδόνη 627. c
ἀπόσφαλσις, in ἀποσφάλλω 627. a
ἀποσφίγγω, in c. ex Σφίγγω 628. b
ἀποσφραγίζω, cum d. in c. ex Σφραγίς ib.
ἀποσφραίνομαι, in c. ex Ὀσφραίνομαι 486. c
ἀποσχάζω, in c. ex Σχάω 629. b
ἀποσχαλιδόω, cum d. in Σχαλίς 629. a
ἀποσχεδιάζω, in c. ex Σχεδίη 629. b
ἀπόσχεσις, in ἀπέχω 223. b
ἀποσχίζω, cum d. in c. ex Σχίζω 630. a
ἀποσχοινίζω, in c. ex Σχοῖνος 630. b
ἀποσχολάζω, in c. ex Σχολή 630. c
ἀποσώζω, in c. ex σώζω 600. b
ἀποσωρεύω 651. b
ἀποταγή, in ἀποτάσσω 634. b
ἀποταδὴν, in ἀποτείνω 637. b
ἀπότακτος, in ἀποτάσσω 634. b
ἀποταμιεύω, in c. ex Ταμίας 632. c
ἀποτάμνω, in ἀποτέμνω 643. b
ἀπότασις, in ἀποτείνω 637. b
ἀποτάσσω, ἀπόταξις, in c. ex Τάσσω 634. b
ἀπόταυρος, cum d. in c. ex Ταῦρος 633. c
ἀπόταφος, in c. ex Θάπτω, sepelio 251. a
ἀποταφρεύω, cum d. in comp. ex ταφρεύω ib.
ἀποτείνω, in c. ex Τείνω 637. b
ἀποτειχίζω, cum d. in c. ex Τεῖχος 639. c
ἀποτελεόω, in c. ex τέλη, mysteria 642. b
ἀποτελέω, ἀποτελευτάω, cum d. in c. ex Τέλος 641. a. 642. a
ἀποτέμνω, in c. ex Τέμνω 643. b
ἀπότεξις, in ἀποτίκτω 654. b
ἀποτερματίζω, et ἀποτερμίζω, cum d. in c. ex Τέρμα 646. a
ἀποτέτευγμαι, ἀποτευκτικός, ἀπότευξις, in ἀποτυγχάνω 673. a
ἀποτεφρόω, in c. ex Τέφρα 647. c
ἀποτηγανίζω, in c. ex τήγανον 649. a
ἀποτήκω, in c. ex Τήκω ib.
ἀποτῆλε, &c. in τῆλε 649. b
[ἀποτηλόθι] ib.
ἀπότηξις, in ἀποτήκω 649. a
ἀποτίθημι 630. c
ἀποτίκτω, in comp. ex Τίκτω, cum pr. 654. b
ἀποτίλλω, cum d. in c. ex Τίλλω 655. b
ἀποτιμάω, cum d. in c. ex τιμή 657. c
ἀπότιμος, cum d. ib.
ἀποτινάσσω, cum d. in c. ex Τινάσσω 655. c
ἀποτίνυμαι, ἀποτινύω, in ἀποτίω 659. a
ἀποτίπλαστος, in ἀπροσπέλαστος 511. c
[ἀποτιστέον] 659. a
ἀπότιτθος, in c. ex Τιτθός 656. b
ἀποτίω, in c. ex Τίω, punio 659. a
ἀποτμήγω, ἀποτμήσσω, cum d. in ἀποτέμνω 643. b
ἀποτμήξ ib.
ἄποτμος, in c. ex Πότμος 550. b
ἀπότολμος, cum d. in c. ex Τόλμα 659. c
ἀποτομή, cum d. in ἀποτέμνω 643. b
ἀποτοξεύω, in c. ex Τόξον 660. b
ἀποτορνεύω, in c. ex τορνεύω 616. a
ἄποτος, in c. sine pr. 587. a
ἀποτράγημα, in ἀποτρώγω 672. a
ἀποτραχηλίζω, in comp. ex Τράχηλος 661. c
ἀποτραχύνω, in c. ex τραχύς 668. a
ἀποτρέπω, cum d. in c. ex Τρέπω 663. b
ἀποτρέχω 667. c
(ἀποτριακάζω) 662. c
ἀποτριάζω, cum ἀποτριάσσω ib.
ἀποτριάσσω, in c. ex τριάσσω ib.
ἀποτρίβω, cum d. in c. ex Τρίβω 670. a
ἀποτριτόω, in c. ex τρεῖς, seu τρίτος 662. b
ἀπότριχος, in c. ex Θρίξ 262. b
ἀποτροπή, cum d. in ἀποτρέπω 663. b
ἀπότροπος, in ἀποτρέπω ib.
ἀπότροφος, in c. ex Τρέφω 665. b
(ἀποτρυγάω) 671. b
ἀποτρύχω, in c. ex Τρύχω 672. a
ἀποτρύω, in c. ex Τρύω 671. c
ἀποτρώγω, in c. ex Τρώγω 672. a
ἀπότρωκτος, abesus, abrosus. Ab ἀποτρώγω ib.
ἀποτρωπάω, in ἀποτροπή 663. b
ἀποτυγχάνω, in c. ex Τυγχάνω, assequor 673. a
ἀποτυλόω, in c. ex Τύλος 673. c
ἀποτυμπανίζω, in c. ex Τυμπανίζω 675. b
ἀποτυπόω, in c. ex τύπος 675. a
ἀποτύπτω, in c. ex τύπτω, sine præp. 674. b
[ἀποτύπωμα] 675. a
ἀποτυφλόω, in c. ex Τυφλός 676. a
ἀποτύχημα, &c. in ἀποτυγχάνω 673. a
ἀποτυχίζω, in c. ex τυχίζω 647. b
ἀποτυχόντως, in ἀποτυγχάνω 673. [illegible]
ἀπουλόω, cum d. in c. ex οὐλή 488. b
ἀπουραγέω, in οὐραγός 17. b
ἀπουρία, in c. ex Οὖρον 489. b
† ἀπουρίζω † Ionicè pro ἀφορίζω 481. b
ἄπουρος, in c. ex Ὄρος 481. a
ἀπουρόω, in c. ex οὖρος, ventus secundus 489. c
ἄπους, in c. ex Ποῦς 551. b
ἀπουσία 231. c
ἀπουσιάζω, in c. ex οὐσία ib. et 232. c
ἀποφαίνω, ἀπόφανσις, ἀποφαντής, cum d. in c. ex φαίνω 684. b. 689. b
ἀπόφασις, in ἀπόφημι 689. b
ἀποφάσκω, in c. ex Φάσκω 690. b
ἀποφατικός, cum ἀπόφημι 689. b
ἀποφαυλίζω, in c. ex Φαυλίζω 688. a
ἀποφέρβομαι, in c. ex Φέρβω 692. b
ἀποφέρω, in c. ex Φέρω 693. c
ἀποφεύγω, ἀπόφευξις, cum d. in c. ex Φεύγω 699. a
ἀποφηλακίζω, in c. ex Φῆλος 699. c
ἀπόφημι, in c. ex φημί 689. b
ἀπόφημος, in c. ex φήμη 689. c
ἀποφθαρίζεσθαι, naribus sonitum reddere, naribus sonum foris emittere. Hesych.
ἀπόφθεγμα, cum ἀποφθέγγομαι 701. a
ἀποφθέγγομαι, ἀπόφθεγκτος, cum d. in c. ex Φθέγγομαι 700. a
ἀποφθείρω, cum d. in c. ex Φθείρω, cum pr. 701. a
ἀποφθινύθω, ἀποφθίω, ἀφθιτος, ἀπόφθισις, in c. ex φθίω, φθίνω, et φθινύθω 700. c
ἀποφθορά, cum ἀποφθείρω 701. a
ἀποφιμόω, in c. ex Φιμός 703. c
ἀποφλαυρίζω, in comp. ex φλαυρίζω 688. a
ἀποφλεγμαίνω, ἀποφλεγματίζω, &c. 703. c
ἀποφλέγω ib.
ἀποφλοιόω, in c. ex Φλοιός 704. c
ἀποφοιβάζω, in c. ex φοιβάζω ib.
ἀποφοιτάω, cum d. in c. ex Φοιτάω 705. b
ἀπόφονος, in c. ex φόνος 691. c
ἀποφορά, cum d. in c. ex ἀποφέρω 693. c
ἀποφορτίζομαι, in c. ex Φόρτος 706. a
ἀποφράγνυμι, cum ἀποφράσσω 707. a
ἀπόφραξις ib.
ἀποφράς 706. b
ἀποφράσσω, in c. ex Φράσσω 707. a
ἀποφρατίς 710. a
ἀποφύς, cum ἀποφύω 714. b
[ἀποφυγγάνω] 699. a
ἀποφυγή, in ἀποφεύγω ib.
ἀπόφυλος, in c. ex Φυλή 712. a
ἀποφυλλίζω, cum d. in c. ex Φύλλον 712. b
ἀποφυσάω, in c. ex Φυσάω 713. c
ἀπόφυσις, cum ἀποφύω 714. b
ἀποφυτεύω, in c. ex φυτεύω 715. b
ἀποφύω, in c. ex Φύω 714. b
ἀποφώλιος, in c. ex Φωλεός 716. a
ἀποχάζω, in c. ex Χάζω 718. a
ἀποχαλάω, in c. ex Χαλάω 719. c
ἀποχαλινόω, cum d. in c. ex Χαλινός 720. a
ἀποχαλινισμός, cum d. in c. ex Χαλινός 720. c
ἀποχαρακόω, in c. ex χάραξ 721. c
ἀποχαράσσω, cum d. in c. ex Χαράσσω 721. b
ἀποχαρίζομαι, in c. ex Χάρις 722. a
ἀποχειμάζω, in c. ex Χεῖμα 723. b
ἀποχειρίζω, in c. ex χειρίζω 724. c
ἀποχειροβίωτος, cum d. in c. ex Βίος 108. a
ἀποχειροτονέω, cum d. in χειροτονία 659. a
ἀποχετεύω, in c. ex Ὀχετός 492. a
ἀποχέω, ἀποχεύομαι, in c. ex Χέω 726. a
ἀποχή, in ἀπέχω 223. b
ἀποχλωρίζω, in c. ex χλωρός 730. a
(ἀποχλωίζω) 730. b
ἀποχόω, in c. ex χόω 727. c

ἀποχρῶ, in c. cum pr. 732. c
ἀποχραίνω, in c. ex Χρόα, coloro 733. a
ἀποχράομαι, in c. ex Χράω, commodo 732. [illegible]
ἀποχράω, in c. ex Χράω, oraculo edo 733. a
ἀποχρέμπτομαι, cum d. in c. ex Χρέμπτομαι 733. c
ἀπόχρη, in ἀποχρῶ 732. c
(ἀπόχρημα) 734. b
ἀπόχρησις in ἀποχράομαι 732. [illegible]
ἀποχρίω, in c. ex Χρίω 734. c
ἀποχρυσόω, in c. ex Χρυσὸς 736. [illegible]
ἀποχρώντως, in ἀποχρῶ 732. c
ἀπόχρωσις 733. a
ἀποχυλίζω, in c. ex Χυλὸς 736. c
ἀπόχυμα, in ἀποχέω 726. a
ἀποχυρόω, in c. ex Ἐχυρὸς 221. a
ἀποχύω, cum d. in ἀποχέω 726. a
ἀποχωλεύω, cum d. in c. ex Χωλὸς 737. a
ἀποχωννύω, in ἀποχέω 727. c
ἀποχωρέω, ἀποχώρημα, cum d. in c. ex Χωρέω 737. b
ἀποχωρίζω, in c. ex Χωρὶς 738. a
ἀπόχωσις, in ἀποχέω 727. c
ἀποψαλίζω, in c. ex Ψαλίζω 739. a
ἀποψάλλω, in c. ex Ψάλλω ib.
ἀποψάω, in c. ex Ψάω 739. c
ἀποψεύδομαι, in c. ex Ψεύδω 740. c
ἀπόψηγμα, in ἀποψήχω 739. c
ἀπόψημα, in ἀποψάω ib.
ἀπόψηστος ib.
ἀποψηφίζομαι, cum d. in c. ex Ψῆφος 741. a
ἀποψήχω, in c. ex Ψήχω 739. c
ἀποψιλόω, cum d. in c. ex Ψιλὸς 741. c
ἄποψις, in ἀπόπτομαι 471. a
ἀποψοφέω, in c. ex Ψόφος 742. a
ἀποψύχω, cum d. in c. ex Ψύχω 743. a
ἀποψωλέω, in c. ex Ψωλὸς 743. [illegible]
'Αππαπαί, adverb. σχετλιαστικὸν, apud Aristoph. inquit Suidas
[ἀπραγία] 554. [illegible]
ἀπράγμων, cum d. in c. ex Πρᾶγμα 554. a
ἀπραγόπολις, in c. ex Πόλις 547. c
ἄπρακτος, cum d. in c. ex Πρακτὸς 554. b
ἀπραξία, in c. ex πρᾶξις ib.
ἀπρασία, ἄπρατος, in c. ex πιπράσκω 518. c
ἀπρεπὴς, cum d. in c. ex Πρέπω 555. a
ἄπρεπτος, pro ἄπρακτος 554. b
ἄπρηστος, in c. ex Πρήθω 556. b
ἀπριάτην, in c. ex Πρίαμαι 556. c
(ἀπρίγδα) 557. a
ἄπριξ, in c. ex Πρίω ib.
ἀπροαιρεσία 31. c
ἀπροαίρετος, cum d. in προαιρέω ib.
ἀπροβούλευτος, cum d. in πρόβουλος 113. c
[ἀπροβούλως] ib.
ἀπρόθετος, in προτίθημι 652. b
ἀπρόθυμος, cum d. in πρόθυμος 265. b
ἀπροϊδὴς, in προεῖδον 182. a
ἄπροικος, in c. ex Προίξ 538. b
ἄπροιτος, et ἀπρόϊτος 235. c
ἀπροκαλύπτως, in προκαλύπτομαι 296. a
(ἀπρομήθητος) 429. b
ἀπρονοησία, ἀπρονόητος, cum d. in πρόνοος 444. a
ἀπρονόμευτος, in προνέμομαι 436. [illegible]
ἀπρόξενος 448. a
ἀπρόοπτος, in c. ex προόπτομαι 471. c
ἀπρόορατος 476. a
ἀπροπαίδευτος, in προπαιδεύω 87. c
ἀπρόσβατος, in προσβαίνω 95. a
ἀπρόσβλητος, in προσβάλλω 101. a
ἀπροσδεὴς, in προσδέομαι 158. a
(ἀπροσδέητος) 148. c
ἀπρόσδεκτος 155. b
ἀπροσδιόνυσος, in Διόνυσος 166. b
ἀπροσδιόριστος, cum d. in προσδιορίζω 481. c
ἀπροσδόκητος, cum d. in προσδοκάω 168. c
ἀπροσέλευστος, in προσέρχομαι 213. a
ἀπροσεξία, in προσέχω 225. [illegible]
ἀπροσηγόρητος, cum d. in προσηγορία 8. b
ἀπροσθεσία 652. c
ἀπρόσιτος, in πρόσειμι 233. c
ἀπρόσκεπτος, cum d. in προσκέπτομαι 592. c
ἀπρόσκλητος, in προσκαλέω 294. [illegible]
ἀπρόσκοπος, ἀπροσκόπως, cum d. in προσκόπτω 357. c
ἀπρόσμαστος 402. a
ἀπρόσμαχος, in προσμάχομαι 403. c
ἀπροσμήχανος, in προσμηχανάομαι 420. c
ἀπρόσμικτος, in προσμίγνυμαι 421. c
ἀπροσόδευτος, in πρόσοδος 452. c
ἀπρόσοιστος, cum d. in προσφέρω 695. [illegible]
ἀπροσπέλαστος, in c. ex προσπελάω 511. c
ἀπροσπόριστος, in προσπορίζω 510. c
ἀπρόσπταιστος 560. a
ἀπροσπτωσία, ἀπρόσπτωτος, in προσπίπτω 528. c
ἀπρόσρητος, in προσρήσσω 573. c
ἀπροστάσιον, ἀπροστάτευτος, in προΐσταμαι 283. c
ἀπροστίμητος 659. b
ἀπρόστομος, in πρόστομος 616. c
ἀπρόσφορος, in προσφέρω 695. b
ἀπροσφώνητος 716. c
ἀπροσωπόληπτος 368. c
ἀπρόσωπος, in πρόσωπον 474. [illegible]
ἀπροτίμαστος, in προτιμάσσω 402. a
ἀπροτίοπτος, in προσόπτομαι 471. c
ἀπροφάσιστος, cum d. in πρόφασις 690. c
ἀπρόφατος, cum d. ib.
ἀπροφύλακτος, in προφυλάσσω 711. [illegible]
ἀπταισία, ἄπταιστος, cum d. in c. ex Πταίω 560. a
ἄπτερος, cum d. et ἀπτέρυγος, in c. ex Πτερὸν, sine pr. 560. c
ἄπτην, in c. ex Ἵπταμαι 276. c
ἁπτικὸς, in Ἅπτω 70. c
ἄπτιλος, in c. ex Πτίλον 561. a
ἄπτιστος, in c. ex Πτίσσω ib.
ἀπτοεπὴς, in c. ex ἔπος 201. a
ἀπτόητος, in c. ex Πτοέω 561. b
ἀπτόλεμος, idem quod ἀπόλεμος 546. a
ἅπτομαι, in Ἅπτω, necto, et in Ἅπτω, accendo 70. b. c. 71. c
ἁπτὸς, in ἅπτομαι, tango 70. c
'ΑΠΤΩ, cum d. 70. b
ἀπτὼς, ἄπτωτος, in c. ex πτόω 529. a
ἄπυγος, in c. ex Πυγὴ 562. a
ἀπυθμὴν, in c. ex Πυθμὴν 563. a
ἄπυκτος, in c. ex πυκτὴς 563. c
ἀπύλωτος 564. a
ἀπυνδάκωτος, in Πύνδαξ ib.
ἄπυος, in c. ex πύον 563. a
ἄπυργος, cum d. in c. ex Πύργος 566. a
ἀπύρευτος 565. c
ἀπυρεξία ib.
ἀπύρετος, in c. ex πυρετὸς ib.
ἀπύρηνος, ἀπυρήνος, in c. ex Πυρὴν 566. a
ἀπυρομέλι, in c. ex Μέλι 418. a
ἄπυρος, et ἀπύρωτος, in c. ex Πῦρ 565. b
ἄπυστος, in c. ex Πυνθάνομαι 564. b
'ΑΠΥ'Ω, cum d. ἀπύτης 72. a
'ΑΠΦΥ'Σ, ἀπφίον, cum d. ib.
ἀπώγων, in c. ex Πώγων 566. [illegible]
ἀπῳδὸς, cum d. in ἀπᾴδω 21. c
ἀπωθεν, in ἀπόθεν 70. b
ἀπωθέω, in c. ex Ὠθέω 744. a
ἀπώλεια, in ἀπόλλυμαι 461. c
ἀπώλυτος, in c. ex Πῶλος 568. a
ἀπωμοσία, ἀπώμοτος, cum d. in ἀπόμνυμι 464. b
ἀπώρυξ, in ἀπορύσσω 482. c
ἀπώρωτος, in c. ex Πῶρος, callos 568. [illegible]
ἄπωσις, ἀπωσμὸς, ἀπωστὴς, cum d. in ἀπωθέω 744. a
ἀπώτερος, ἀπώτατος, &c. in Ἄπωθε 70. b
ἀπωφελέω 747. c
ἄρ, cum Ἄρα 72. a
'ΑΡΑ, ἆρα, ἀρά γε, ἄρ' οὖν 72. a
'ΑΡΑ' cum d. ἀραῖος 72. [illegible]
ἄραβδος, et ἄῤῥαβδος, in c. ex Ῥάβδος 569. a
'ΑΡΑΒΟΣ, cum d. ἀραβέω 72. b
[ἄραγμα] 72. c
ἀραγμὸς, in ἀράσσομαι 72. c
'ΑΡΑΔΟΣ, cum d. ἀραδέω 72. b
ἀραιόπορος, in c. ex πόρος, via 510. a
ἀραῖος, in Ἀρὰ 72. b
'ΑΡΑΙΟ'Σ ib.
ἀραιόσαρκος, in c. ex Σὰρξ 581. b
ἀραιόστυλος, in c. ex Στύλος 622. b
ἀραιοσύγκριτος, in συγκρίνω 349. a
ἀραιότης, ἀραιόω, cum d. in Ἀραιός 72. c
'ΑΡΑΚΟΣ, cum d. ἀρακίς ib.
'ΑΡΑΚΤΟ'Ν ib.
ἀράομαι, in Ἀρὰ 72. a
'Αραρίζειν, seu ἀρίζειν (ut est apud Poll.) propriè dicuntur canes quum irritati τὸ ἂρ sonant.
ἀραρίσκω, ἄρω, in Ἄρω 82. a
ἀράσιμος, in ἀράομαι 72. b
'ΑΡΑ'ΣΣΩ 72. c
ἀρατροφορέω, aratrum fero
'ΑΡΑΧΙ'ΔΝΑ 72. c
'ΑΡΑ'ΧΝΗΣ, ἀραχνιαῖος, ἀράχνιον, cum d. 73. a
('Αραχνος) ib.
ἀραχνώδης, in Ἀράχνης ib.
ἀραχνοΰφης 681. c
'ΑΡΒΗΛΟΣ 73. a
'ΑΡΒΥ'ΛΗ, cum d. ἀρβυλίς ib.
ἀρβυλόπτερος 560. c
ἀργαίνω, in Ἀργὸς 73. b
ἀργαλέος, cum d. in Ἔργον 203. a
Ἀργέστης, in Ἀργὸς 73. a
'ΑΡΓΑ'Σ, ἄργης ib.
ἀργεινὸς, cum ἀργεννὸς ib.
ἀργειφόντης, in c. ex φόνος 692. a
ἀργέμων, ἀργεμώνη, &c. in Ἀργὸς 73. b
ἀργεννὸς, ἀργὴς, ἀργεστὴς, &c. in Ἀργὸς 73. a. b
ἀργέω, et in ἀργὸς 73. a
ἀργῆς, in Ἀργὸς, et in Ἀργὸς 73. a. b
ἀργηστὴς, ἀργίας, in Ἀργὸς 73. b
[ἀργηστὶς] ib.
ἀργία, in Ἀργὸς ib.
ἀργικέραος, in c. ex Κέρας 310. [illegible]
'ΑΡΓΙΛΟΣ, cum d. 73. a
ἀργίλιψ 73. b
ἀργινόεις, in Ἀργὸς ib.
ἀργιόδους, in c. ex Ὀδοὺς 453. a
ἀργιόδων ib.
ἀργὸς, in Ἀργὸς 73. b
ἀργίπους, in c. ex Ποὺς 551. b
ἄργμα, in ἄρχω 79. c
ἀργολογία, cum d. in c. ex Λόγος 375. a
ἀργοναῦται 434. [illegible]
ἀργοποιὸς, in c. ex Ποιέω, sine pr. 542. a
'ΑΡΓΟ'Σ, cum d. item ἀργὸς, cum d. in c. ex Ἔργον 73. [illegible]
ἀργυράγχη, in c. ex Ἄγχω 12. a
ἀργυραμοιβὸς, cum d. in c. ex Ἀμείβω 53. c
ἀργυράσπις, in c. ex Ἀσπὶς 84. b
ἀργυρεῖον, &c. in Ἄργυρος 73. [illegible]
[ἀργυρεῖος] ib.
ἀργυρήλατος 191. a
[ἀργυρήλατος] ib.
ἀργύριον, ἀργυρίζω, cum d. ἀργυρικὸς, in Ἄργυρος 73. b. c
ἀργυροειδὴς 653. c
ἀργυρὶς, &c. in Ἄργυρος 73. b
ἀργυρόβιος 107. c
ἀργυρογνώμων, in c. ex γνώμων 131. c
ἀργυροδίνης, in c. ex Δίνη 166. a
ἀργυρόηλος, in c. ex Ἧλος 244. [illegible]
ἀργυροειδὴς 653. c
ἀργυροκοπεῖον, cum d. in c. ex κοπὴ, sine pr. 337. c
ἀργυρολόγος, cum d. in c. sine pr. 373. a
ἀργυρομιγὴς, in c. ex μίγνυμαι, sine pr. 421. c
ἀργυρόπεζα, cum d. in comp. ex Πέζα 505. [illegible]
ἀργυρόπους, in c. ex Ποὺς 551. b
ἀργυροπρακτικὸς, cum d. in c. ex πρακτὸς 554. b
ἀργυροπράται ib.
ἀργυροπωλέω, in c. ex Πωλέω, sine pr. 567. a
ἀργυρόρριζος 573. c
ἀργυρόρρυτος, in c. desinentibus in ῥυτος 573. a
'ΑΡΓΥΡΟΣ 73. [illegible]
(ἀργυροστερὴς) 613. c
(ἀργυρότοιχος) 659. b
ἀργυρότοξος, in c. ex Τόξον 660. b
ἀργυροτράπεζα 661. b
ἀργυροφάλαρος 687. a
ἀργυροφεγγὴς, in c. ex Φέγγος 691. a
ἀργυροχάλκος 720. a
ἀργυροχόος, in c. desinentibus in χόος 727. b
ἀργυρόω, cum d. in Ἄργυρος 73. b
ἀργυρώδης ib.
ἀργυρώνητος, in c. ex Ὠνέομαι 745. a
ἀργυρώματα 73. [illegible]
ἀργύφεος, et ἄργυφος, in c. ex Ὑφάω ib.
ἀργῶς, in ἀργὸς ib.
ἀρδάνιον, ἀρδεύω, ἀρδεία 73. c
ἄρδω, ἄρδαλος, &c. in Ἄρδω 74. a
ἄρδην, in Αἴρω 82. b
'ΑΡΔΙΣ 73. c
'ΑΡΔΩ, ἀρδμὸς ib.
ἀρειά, in Ἀρὰ 72. b
ἀρειμανὴς, in c. ex Μαίνομαι, abjicentibus ε 396. a
ἀρειμανιὸς, cum d. ib.
ἄρειος, ἀρειότερος, in Ἄρης 74. c
ἀρειτόλμος, in c. ex Τόλμα 659. c
ἀρείφατος, vide cum ἀρηΐφατος, infrà 690. c
ἀρειῶ, in ἀρειὰ 72. b
ἀρείων, in Ἄρης, et ἀγαθὸς 74. c
'ΑΡΕ'ΣΚΩ, cum d. 74. a
ἀρεστὸς, ἀρεστὴρ, ἀρεσκεία, ἀρεσκεύομαι ib.
[ἀρεστὺς] ib.
'ΑΡΕΤΗ', ἀρετάω, cum d. 74. [illegible]
'ΑΡΗ'ΓΩ, cum d. ib.
ἀρηΐθοος, in c. ex Θοός 260. b
ἀρήϊος, vide ἄρειος, in Ἄρης 74. c
ἀρηΐφατος, in c. ex Φάω, occido 690. c
ἀρηΐφιλος, in c. ex Φίλος 702. [illegible]
ἀρὴν, in Ἄρς 77. c
ἄρηξις, ἀρηγὼν 74. [illegible]
(ἀρηρότης) 82. a
'ΑΡΗΣ ib.
ἀρητὴρ, cum d. in ἀράομαι 72. [illegible]
ἀρητιὰς, in Ἄρης 74. c
ἀρητὸς, in ἀράομαι 72. [illegible]
ἀρθμὸς, ἀρθμιος, ἀρθμέω, cum d. in Ἄρω 82. a
'ΑΡΘΡΟΝ, ἀρθρικὸς, ἀρθρίτης, ἀρθρόω, &c. 74. c
'ΑΡΙ 75. a
ἀρίγνωτος, ἀριγνώς 131. [illegible]
ἀριδάκρυς, cum d. in c. ex Δάκρυ 145. a
ἀριδείκετος, in 2. classe c. ex Δείκνυμι 148. c
ἀρίδηλος, cum d. in c. ex Δῆλος 158. c
ἀρίζηλος, cum d. in c. ex Ζῆλος 237. a
ἀριήκοος, in c. ex ἀκοὴ, sine pr. 40. c
'ΑΡΙΘΜΟ'Σ, cum d. ἀριθμέω, ἀριθμητικὸς 75. a
ἀρικύμων, in c. ex Κύω, in utero gesto 360. b
ἄριν, ἄρινος, in ἄῤῥην 576. a
'ΑΡΙΟΒΑΡΖΑ'ΝΙΟΣ 75. b
ἀριπρεπὴς, in c. ex Πρέπω 555. a
'ΑΡΙ'Σ 75. b
ἄρις, in ἄῤῥην 576. a
ἀρίσαρον, in Ἄρον 76. c
ἀρίσημος, in c. ex Σῆμα, sine præp. 586. a
ἀρικυδὴς, in κῦδος 361. a
ἄριστα, in ἄριστος 74. c
ἀρίσταθλος, in c. ex Ἆθλος 21. a
'Αρισταρχέω, cum d. in comp. ex Ἀρχὴ, principatus 80. b
ἀριστάω, in Ἄριστον 75. [illegible]
'ΑΡΙΣΤΕΡΟ'Σ ib.
ἀριστεροστάτης, in c. ex στατὸς, sine pr. 285. a
ἀριστεύω, ἀριστεὺς, ἀριστεία, cum d. in ἄριστος 74. c
ἀριστίζω, in ἄριστον 75. b
ἀριστίνδην, in ἄριστος 74. c
ἀριστόβουλος, in c. ex Βουλὴ 113. a
ἀριστογένεθλος, in c. ex γενέθλη 125. [illegible]
ἀριστόγονος, in c. ex γονὴ 125. c
ἀριστόδειπνον, in c. ex Δεῖπνον 150. a
ἀριστοκρατία, cum d. in c. ex Κράτος 345. a
ἀριστολοχία, in c. ex Λόχος 390. a
ἀριστόμαντις 399. a
ἀριστόμαχος, in c. ex Μάχομαι, sine pr. 404. a
'ΑΡΙΣΤΟΝ 75. b
ἀριστονομία, in c. ex Νέμω, rego 436. c
ἀριστόνοος in c. ex Νόος 443. a
ἀριστοποιέομαι, in c. ex Ποιέω, sine pr. 542. c
ἀριστόπονος, in c. ex πόνος, sine pr. 515. c
ἄριστος, in Ἄρης 74. c
ἀριστοσαλπιγκτὴς, in c. ex Σάλπιγξ 580. a
ἀριστοτέχνης, in c. sine pr. 648. a
(ἀριστότοκος) 654. b
ἀριστοτόκεια, in c. sine pr. ib.
ἀριστόχειρ, in c. ex Χεὶρ 724. a
ἀριστώδινος, in c. ex Ὠδὶν 453. b
ἀριστητὴς, in Ἄριστον 75. b
ἀρισφαλὴς, in c. desinentibus in σφαλὴς 627. b
ἀριφραδὴς, cum d. in c. sine pr. 706. c
ἀρίφρων 708. b
ἄρκειον, herba palustris, apud Dioscorid. A plerisque scribitur ἄρκτιον 76. a
ἀρκέομαι, cum d. in Ἀρκέω 75. c
'ΑΡΚΕΥΘΟΣ, cum d. ib.
'ΑΡΚΕ'Ω, cum d. ἀρκετὸς ib.
ἄρκηλα, in Ἄρκτος 76. b
ἄρκιος, in Ἀρκέω, et in Ἄρκτος 75. c. 76. b
ἀρκὶς, auxilium: Hesych.
ἀρκούντως, in Ἀρκέω 75. c
(ἀρκτέον) 80. b
ἄρκτιον, ἀρκτεία, ἄρκτειον 76. a. b
'ΑΡΚΤΟΣ, cum d. ἀρκτῶ 76. a
ἀρκτοῦρος, in c. ex Οὐρὰ 488. c
ἀρκτοφύλαξ, in c. ex φύλαξ 711. c
ἀρκτῷος, in Ἄρκτος 76. a
ἀρκυστασία, cum d. in c. ex στάσις, sine præp. 285. a
'ΑΡΚΥΣ 76. b
ἀρκύστατος, in c. ex στατὸς, sine pr. 285. a
ἀρκυωρὸς, cum d. in c. mut. ω in ο 490. [illegible]
'ΑΡΜΑ, ἁρματεύω 76. b
ἁρμαλιὰ, in ἁρμὸς 82. b
ἁρμάλιος ὄχος 493. a
ἁρμάμαξα 53. c
ἁρμαξοτροχία 668. a
ἁρμάτειος, ἁρματεύω, in Ἅρμα 76. b
ἁρματηλασία, ἁρματηλάτης, cum d. in 2. classe c. ex Ἐλαύνω 191. a
ἁρμάτιον, &c. in Ἅρμα 76. b
ἁρματοδρομία, in c. ex δρόμος 668. c
ἁρματόεις, in Ἅρμα 76. [illegible]
(ἁρματόκτυπος) 675. b
ἁρματομαχέω, ex curru pugno. Eust.
ἁρματοπηγὸς, cum d. in c. ex præt. med. πέπηγα 523. a
ἁρματοποιὸς, cum d. in c. ex Ποιέω, sine pr. 542. c
ἁρματοτροφέω, cum d. 666. a
ἁρματοτροχία, &c. in c. ex τροχὸς 668. c
ἄρμενος, ἄρμενον, in Ἄρω 82. a
ἄρμα, in Ἄρω ib.
ἁρμηλάτης, cum d. 191. a
'Αρμίλος, confectio: Galen. in lex. Hippoc. Doricum esse annotat.

ἀρμογὴ, ἁρμόδιος, in ἁρμὸς 82. b
ἁρμόζω, cum d. in ἁρμὸς 82. a
ἁρμοῖ, ibid. ἁρμοῖ ib.
ἁρμολογία, in c. ex λόγος, ratio 377. c
ἁρμονία, cum d. in ἁρμὸς 82. b
ἁρμὸς, ἁρμοστὴς, ἁρμόστης, &c. ἁρμόττω, cum d. in Ἄρω 82. a. b
[ἅρμοσμα] 82. b
ἀρναῖς, ἄρνειος, &c. in Ἀρς 77. c
ἀρνοθοίνης, agnis vescens: Epigram.
ἈΡΝΕ´ΟΜΑΙ 76. a
ἀρνίον, ἄρνειος, ἀρνειὸς, ἀρνευτὴρ, cum d. in Ἀρς 77. c
ἀρνησίθεος, in c. ex Θεὸς 253. c
ἄρνησις, ἀρνητικὸς, in ἀρνέομαι 76. b
ἀρνίον 77. c
ἀρνόγλωσσον, in c. ex Γλῶσσα 134. a
ἀρνοφάγος 682. c
ἀρνόφυλλον, in c. ex Φύλλον 712. a
ἈΡΝΥΜΑΙ 76. c
ἀροαδὶ, in c. ex ᾠδὴ, sine pr. 21. a
ἄρμενα, in Ἄρω 82. a
ἌΡΟΝ 76. c
ἆρος, in Ἄρω 82. a
ἄροσις, cum d. in Ἀρόω 76. c
ἄροτον ib.
ἄροτος, et ἄροτρον, &c. ib.
ἀροτρόπους, in c. ex Πούς 551. b
ἄρουρα, cum d. in Ἀρόω 76. c
ἀρουροπόνος, in c. ex πόνος, sine pr. 515. c
ἈΡΟ´Ω, cum d. ἀροτὴρ 76. c
[ἀρπάγδην] 77. a
" ἁρπαγμαῖος" ib.
ἉΡΠΑ´ΖΩ, cum d. ἁρπαγὴ ib.
ἁρπάλαγον 364. a
[ἁρπαλίζω] 77. a
ἁρπαξίβιος, in c. ex Βίος 107. c
ἅρπασμα, ἁρπαστὴς, in Ἁρπάζω 77. a
ἁρπεδὶς, cum d. in c. ex Πέδον 503. a
ἁρπεδὼν, cum d. in Ἁρπάζω 77. a
ἅρπεζα, in comp. ex Πέζα, fimbria 505. a
ἁρπακτὴς 77. b
ἅρπη, in Ἁρπάζω 77. a
Ἄρπις, seu ἁρπὶς 570. a
Ἅρπυιαι, in Ἁρπάζω, ἅρπυ 77. b
ἀῤῥάβδος, ἀῤῥάβδωτος, in c. ex Ῥάβδος 569. a
ἈῬῬΑΒΩ´Ν, cum d. 77. a
ἀῤῥαγὴς, in ἄῤῥηκτος 575. a
ἀῤῥαδιούργητος, in ῥᾳδιουργὸς 203. c
ἄῤῥαιστος, in c. ex Ῥαίω 569. c
ἄῤῥαφος, in c. ab ἔῤῥαφα 570. a
ἄῤῥεκτος, in c. ex Ῥέζω 570. a
ἀῤῥενικὸς, cum d. in Ἄῤῥην 77. c
ἀῤῥενογόνος, cum d. in c. ex γονὴ 125. c
ἀῤῥενόθηλυς, in c. ex Θῆλυς 257. a
ἀῤῥενοκοίτης, in c. ex Κοίτη 329. a
ἀῤῥενομανέω, in c. ex μανία 360. b
ἀῤῥενόπαις, idem quod ἀρσενόπαις, infra 495. a
ἀῤῥενοτόκος, cum d. in c. sine praep. 654. b
ἀῤῥενόω, cum d. ἀῤῥενώδης, cum d. in Ἄῤῥην 77. c
ἀῤῥενωπὸς, cum d. in c. ex ὤψ 472. c
ἄῤῥητος, cum d. et ἀῤῥηδία, in c. sine praep. 571. b
ἀῤῥήδην, in ἄῤῥητος 574. a
ἄῤῥηκτος, in c. sine pr. 575. a
[ἀῤῥάκτης] ib.
ἀῤῥήμων, cum d. in c. ex ῥῆμα 573. c
ἌῬῬΗΝ 77. b
[ἈῬῬΗΝΗ´Σ, cum d. ἀῤῥενὶς] 77. c
ἀῤῥησία, in ἀῤῥήμων 573. c
ἀῤῥητοποιὸς, cum d. in comp. ex Ποιέω, sine pr. 547. c
ἄῤῥητος, cum d. in ἀῤῥήμων 573. c
ἀῤῥητουργία, in c. ex Ἔργον 203. c
ἀῤῥηφόρος, cum d. 696. b
ἀῤῥήτως, in ἄῤῥητος 574. a
ἀῤῥηχὴς, in ἄῤῥηκτος 575. a
ἀῤῥιγὴς, cum d. in comp. ex Ῥῖγος ib.
ἄῤῥιζος, cum d. in c. ex Ῥίζα 575. c
ἀῤῥὶν, et ἄῤῥις, in c. ex Ῥὶς 576. a
ἈῬῬΙΧΑ´ΣΘΑΙ 77. c
ἌῬῬΙΧΟΣ ib.
ἀῤῥοία, in c. ex ῥοὴ, sine pr. 572. c
ἀῤῥὼξ 575. b
ἀῤῥυθμοπότης, in c. sine pr. 527. a
ἄῤῥυθμος, cum d. in comp. ex Ῥυθμὸς 578. a
ἀῤῥύπαντος, ἀῤῥύπαρος, in c. ex Ῥύπος 578. b
(ἀῤῥύπωτος) ib.
ἀῤῥυσίαστος, in c. ex ῥύομαι, tueor 579. a
ἀῤῥυτίδωτος, in ῥυτὶς, seu ῥυτιδόω ib.
ἀῤῥωδέω, cum d. in c. ex ὀῤῥωδέω 482. b
ἄῤῥοος 571. b
ἄῤῥωστος, cum d. in comp. ex Ῥώννυμι 579. a
ἌΡΣ 77. c
ἀρσενικὸς, cum d. in Ἄῤῥην ib.
(ἀρσενογόνος) 125. c
ἀρσενόθηλυς, in c. ex Θῆλυς 257. a
ἀρσενοκοίτης, in c. ex Κοίτη 329. a
ἀρσενόπαις, in c. ex Παῖς 495. b
ἀρσενοπληθὴς 535. a
ἄρσην, cum Ἄῤῥην 77. c
ἄρσις, in αἴρομαι 32. b
ἄρσιχος, in Ἄῤῥιχος 77. c
ἈΡΤΑ´ΒΗ 78. a
ἈΡΤΑΜΟΣ, cum d. ib.
ἀρτάνη, in Ἀρτάω ib.
ἈΡΤΑ´Ω, cum d. ib.
ἈΡΤΕΜΗ´Σ, ἀρτεμία, cum d. 78. b
ἀρτεμιβόλητος, vide in [illegible] 101. c
ἈΡΤΕ´ΜΩΝ 78. a
ἈΡΤΕ´ΟΜΑΙ ib.
ἀρτεπίβουλος, in ἐπιβουλὴ 113. b
ἄρτημα, in Ἀρτάω 78. a
Ἀρτὴρ, 32. b. ¶ Ἀρτῆρες, vide in Αἴρω ib.
ἈΡΤΗΡΙ´Α, ἀρτηριάζω, cum d. 78. b
ἀρτηριοτομία, in c. sine pr. 644. a
ἌΡΤΙ 78. b
ἀρτιάζω, cum d. ἀρτιασμὸς, in Ἄρτιος 78. c
ἀρτιβλαστὴς, in c. ex Βλάστη 109. a
ἀρτιβρεχὴς, in c. ex Βρέχω 116. c
ἀρτίγαμος, in c. ex Γαμέω 121. c
ἀρτιγένεθλος, in c. ex γενέθλη 125. b
ἀρτιγένειος, in c. ex γένειον, barba 127. c
ἀρτιγηθὴς, in c. ex Γήθομαι 133. c
ἀρτιγέννητος, in c. ex γεννάω 125. c
[ἀρτίγονος] 127. b
ἀρτιγλυφὴς, in c. ex γλύφω 132. b
ἀρτίγονος, in c. ex γονὴ 125. c
ἀρτιγραφὴς 138. c
ἀρτιδαὴς, in c. ex Δαίω, disco 143. a
ἀρτίδακρυς, in c. ex Δάκρυ 145. a
ἀρτιδίδακτος, in c. ex διδακτὸς 161. c
ἀρτίδιον, in Ἄρτος 79. a
ἀρτίδομος, in c. ex δομὴ, sine praep. 151. b
ἀρτίδρεπτος 173. a
ἀρτιεπὴς, in c. ex ἔπος 201. a
ἀρτιζυγία, in c. ex ζυγὸς 236. a
ἀρτίζω, in Ἄρτιος 78. c
ἀρτίζωος, in c. ex ζωὸς 234. a
ἀρτιθαλὴς, in c. ex Θάλλω 250. a
ἀρτιθανὴς, in c. desinentibus in θανὴς 259. c
(ἀρτίκολλος) 330. b
ἀρτικολλέω 330. b
ἀρτιλάλητος 361. a
ἀρτιλόχευτος, in c. ex λοχὸς 390. a
ἀρτιμαθὴς, in c. ex Μανθάνω, sine pr. 398. c
ἀρτιμελὴς, in c. ex Μέλος membrum 411. a
ἀρτιπέτηλος, in c. ex πέταλον 519. a
ἌΡΤΙΟΣ, ἀρτιότης 78. b. c
ἀρτιπαγὴς, in c. sine pr. 522. c
ἀρτίπαις, in c. ex Παῖς 495. b
ἀρτίπλουτος, in c. ex Πλοῦτος 538. c
ἀρτίπους, ἄρτιπος, in c. ex Πούς 551. b
ἀρτίσκαπτος, in c. ex Σκάπτω 590. c
ἀρτίσκος, in Ἄρτος 79. a
ἀρτίστομος, cum d. in comp. sine pr. 616. c
ἀρτιτελὴς, in comp. ex τέλη, mysteria 632. b
ἀρτιτόκος, cum d. in c. sine praepos. 634. b
ἀρτίτομος, cum d. in c. sine pr. 644. a
ἀρτίτροφος 664. b
ἀρτίτυπος, in c. ex τύπος 675. a
ἀρτιφαὴς, in c. ex Φάω 688. c
ἀρτιφανὴς 685. b
ἀρτίφατος, in comp. ex Φάω, occido 690. a
ἀρτίφρων, in c. ex Φρὴν 708. b
ἀρτιφυὴς, in c. sine pr. 715. b
ἀρτίφυτος 715. c
ἀρτίφωνος, in c. ex Φωνὴ, sine praep. 717. a
ἀρτιχάρακτος, in c. ex χαράσσω 721. b
ἀρτίχνους, in c. ex Χνὸς 724. a
ἀρτιχόρευτος, in c. ex Χορὸς 731. c
ἀρτίχυτος, in c. ex χύτος 727. b
ἄρτιος, in Ἄρτι, et in Ἄρτιος 78. b. c
ἀρτόδειπνα, in 2. classe c. ex δειπνέω 149. a
ἀρτοδοτέω, in c. ex δότης, sine pr. 163. a
ἀρτοθήκη, in c. ex Θήκη 653. c
ἀρτοκόπος, cum d. in c. ex κόπτω, sine pr. 337. a
ἀρτοκρέας, in c. ex Κρέας 346. a
ἀρτολάγανον, in λάγανον 364. a
ἀρτολάγυνος, in c. ex Λάγυνος ib.
ἀρτοποιὸς, cum d. in c. ex Ποιέω, sine praep. 542. c
ἀρτόπτης 470. c
ἀρτοπτεῖον ib.
ἀρτοπώλης, cum d. in c. ex Πωλέω 567. a
ἌΡΤΟΣ 79. a
ἀρτοσιτέω, cum d. in comp. ex Σῖτος 588. c
ἀρτοτροφέω 666. a
ἀρτοφάγος 683. a
ἀρτοφόρον 696. b
ἀρτοχάρης, in c. ex Χάρις 722. a
ἈΡΤΥ´Ω, et ἀρτύνω, cum d. 79. a
ἄρτυμα, ἄρτυσις, ἀρτὺς, ἀρτύνας ib.
ἀρύβαλλος, cum d. in remotioribus c. ex Βάλλω 102. c
ἀρυτάω, in Ἀρύω 79. b
ἀρυστὴρ, ἀρυστὶς ib.
" ἀρύστιχος" ib.
ἀρύτω, ἀρύταινα, cum Ἀρύω 79. a. b
ἈΡΥ´Ω 79. a
ἀρχάγγελος 4. b
ἀρχαγέτας, in ἀρχηγέτης 17. a
ἀρχαΐζω, cum d. ἀρχαϊκὸς, cum d. in c. ex Ἀρχὴ, principium 79. b. c
ἀρχαιόγονος, cum d. in c. ex γονὴ 125. c
ἀρχαιολογία, cum d. in c. ex λόγος 375. a
ἀρχαιόπλουτος, in c. ex Πλοῦτος 538. c
ἀρχαῖος, ἀρχαιότης, cum d. in c. ex Ἀρχὴ, principium 79. b
ἀρχαιότροπος, cum d. in c. ex Τροπὴ 664. b
ἀρχαιρεσία, ἀρχαιρεσιάζω, cum d. in c. ex αἵρεσις, sine pr. 31. c
ἀρχαϊσμὸς, cum ἀρχαΐζω 79. a
ἀρχαίως, in ἀρχαῖος 79. b
ἀρχέγονος, cum d. in ἀρχαιόγονος 125. c
ἀρχεῖον 80. b
ἀρχέκακος, in c. ex Κακὸς 291. c
(ἀρχέλεως) 370. c. 379. a
ἀρχέλαος, &c. in c. ex Λαὸς 370. c
ἀρχένεως 434. b
ἀρχέπλουτος 538. c
ἀρχεσίμολπος 411. b
ἀρχέσπερος, in c. ex Ἕσπερος 214. a
ἀρχέτυπος, cum d. in c. ex Τύπος 675. a
ἀρχεῖον 80. b
ἀρχέχορος, in c. ex Χορὸς 731. c
ἈΡΧΗ´ 79. b
(ἀρχηγενὴς) 125. c
Ἀρχηγέτης, ἀρχηγετεύω 17. a
ἀρχηγὸς, cum d. in 3. classe c. ex Ἄγω, duco ib.
ἀρχῆθεν, in d. ex Ἀρχὴ, principium 79. b
ἀρχελῃστὴς 379. b
ἀρχίατρος, in c. ex Ἰατρὸς 269. a
ἀρχιβουκόλος, bubulcorum princeps 331. b
ἀρχιγένεθλος 125. b
ἀρχιγραμματεὺς 138. b
ἀρχιδεσμοφύλαξ, in δεσμοφύλαξ 711. c
ἀρχιδικαστὴς, in c. ex Δικάζω 165. a
ἀρχιδίκης, in c. ex Δίκη 164. c
ἀρχίδιον 80. a
ἀρχιεροσία 208. a
ἀρχιεράομαι, ἀρχιερεὺς, cum d. in c. ex Ἱερὸς 271. a
ἀρχιεταῖρος, in c. ex Ἑταῖρος 215. b
ἀρχιευνοῦχος, in εὐνοῦχος 226. b
ἀρχίζωος, in c. ex ζωὸς 234. c
ἀρχιθέωρος, in c. ex Θεωρὸς, in posteriori signific. 256. a
ἀρχικλώπης, in c. ex Κλέπτω, sine pr. 321. c
ἀρχικὸς 80. a
ἀρχικυβερνήτης 355. a
ἀρχιλῃστὴς, in c. ex λῃς 379. b
ἀρχιμάγειρος, in Μάγειρος 394. a
ἀρχιμανδρίτης 390. a
ἀρχίμιμος, in c. ex Μιμέομαι 422. b
ἀρχιοινοχόος, cum d. in οἰνοχόος 727. a
ἀρχιπατριώτης 502. c
ἀρχιπειρατὴς, in c. ex Πεῖρα 507. c
ἀρχιποίμην, in c. ex Ποιμὴν 545. a
ἀρχιπορνία, in c. sine pr. 527. a
ἀρχιερεὺς, in ἀρχιεράομαι 271. a
ἀρχισιτώνης, in σιτώνης 544. a
ἀρχιστράτηγος 17. c
ἀρχισυνάγωγος, in συνάγω 15. c
ἀρχισωματοφύλαξ, in σωματοφύλαξ 712. a
ἀρχιτέκτων, cum d. in c. ex τέκτων 647. c
ἀρχιτελώνης, in τελώνης 743. a
ἀρχιτρίκλινος, in c. ex κλίνη 324. a
ἀρχιυπασπιστὴς, in c. ex Ἀσπὶς 84. c
ἀρχιφύλαξ 712. a
ἀρχίφωτος, in c. ex Φῶς 688. a
ἀρχισμὸς 80. a
ἀρχογλωττίδης 132. b
ἀρχολάβης 365. c
ἀρχολίπαρος, in c. ex Λιπαρὴς, 387. a. et in c. ex λίπος 387. a
ἄρχομαι, ἀρχοντικὸς 79. c. 80. a
ἀρχὸς 80. a
ἄρχω, cum d. ἄρχων 79. c. 80. a
ἀρχώνης, in c. ex Ὠνέομαι 745. a
ἌΡΩ 82. a
ἀρωγὴ 74. a
ἀρωγοναύτης, in c. ex Ναῦς 434. a
ἀρωγὸς, in Ἀρήγω 74. a
ἌΡΩΜΑ, cum d. ἀρωματίζω 83. a
ἈΡΩΝΙ´Α ib.
ἀσάζω, et ἀσάω 20. c
ἄσακτος, in c. ex Σάττω 581. c
ἈΣΑΛΑΜΙ´ΝΙΟΣ 83. a
ἀσάλευτος, in c. ex Σάλος 580. a
ἀσάλπιγκτος, in c. ex Σάλπιγξ 580. c
ἈΣΑ´ΜΙΝΘΟΣ 83. a
ἀσάνδαλος, in c. ex Σανδάλιον 580. c
ἄσαντος, in c. ex σαίνω 584. a
ἀσάομαι, in Ἄδω 20. c
ἀσαπὴς, cum ἄσηπτος 586. a
ἄσαρκος, cum d. in c. ex Σὰρξ 581. b
ἌΣΑΡΟΝ, cum d. 83. a. et in c. ex Σαίρω, verro 580. a
ἀσαφὴς, cum d. in c. ex Σαφὴς 582. b
ἄσβεστος, in c. ex Σβέννυμι ib.
ἈΣΒΟ´ΛΗ, cum d. 83. a. b
ἀσεβὴς, cum d. in c. ex Σέβω 582. c
ἄσειρος, cum d. in c. ex Σειρὰ 583. a
ἄσειστος, in c. ex Σείω 583. c
ἈΣΕΛΓΗ´Σ, cum d. 83. b
ἀσελγόκερως, cum d. Κέρας 310. a
ἀσελγομανία 396. a
ἀσελγῶς, in Ἀσελγὴς 83. a
ἀσέληνος, in c. ex Σελήνη 584. b
ἄσημος, in c. ex Σῆμα 585. a
[ἀσηπτία] 582. c
ἄσηπτος, cum ἀσαπὴς ib.
ἄσω, in Ἄδω 20. c
ἄσιμος, cum d. in c. ex Σῖμος, sine pr. 586. a
ἄσιντης, in c. ex Σίνω 586. b
ἀσμὸς, cum d. in ἄσω 20. c
ἀσθενὴς, ἀσθένεια, et in 586. c. 587. a
ἀσθενόῤῥιζος, in c. ex Ῥίζα 575. c
ἀσθενόψυχος 742. b
ἌΣΘΜΑ, cum d. ἀσθμαίνω 82. a
ἀσιγησία, ἀσίγητος, in c. ex Σιγάω 587. b
ἄσιγμος, in c. ex σίζω, in Σ litera 579. c
ἀσίδηρος, in c. ex Σίδηρος 587. c
(ἀσιτογενὴς) 125. c
ἄσιτος 587. c
ἈΣΙ´ΝΗ 82. b
ἀσινὴς, ἀσινῶς, in c. ex Σίνω 588. a
ἄσιος, in Ἄσις 83. b
ἈΣΙ´ΡΑΚΟΣ 82. b
ἌΣΙΣ, ἄσιος ib.
ἄσιτος, cum d. in c. ex Σῖτος 588. c
(ἀσκαιώρετος) 476. a
ἈΣΚΑ´ΛΑΒΟΣ 82. a
ἈΣΚΑ´ΛΑΦΟΣ ib.
ἀσκάλευτος, ἄσκαλος, ἄσκαλτος, in c. ex Σκάλλω 590. b
ἈΣΚΑΛΩ´ΠΑΣ 82. b
ἈΣΚΑ´ΝΘΗΣ 82. a
ἀσκαρδάμυκτος, cum d. in σκαρδαμύσσω 432. a
ἀσκαρὶς, ἀσκαρίζω, in c. ex Σκαίρω 590. a
ἀσκαριδώδης, in Ἀσκαρὶς 82. c
ἀσκαρίζω, cum σκαρίζω, in Σκαίρω 589. c
ἈΣΚΑΡΙ´Σ 82. c
ἀσκέπαστος, in ἀσκεπὴς 590. a
Ἄσκαρα 84. a
ἄσκεπος 590. c
ἀσκηθὴς, in ἄσχετος 227. b
ἀσκελὴς, cum d. in c. ex Σκέλλω, et in c. ex Σκέλος 591. b. c
ἀσκέομαι, in Ἀσκέω 82. c
ἀσκέπαρνος, in c. ex Σκέπαρνον 592. a
ἀσκεπὴς, cum d. in c. ex Σκέπω 593. a
ἄσκεπτος, cum d. in c. sine pr. retinentibus στ 593. a
Ἀσκήρα 84. a
ἄσκευος, cum d. in c. ex Σκεῦος, sine praep. 594. a
ἀσκευώρητος, in σκευωρὸς 190. c
ἈΣΚΕ´Ω 82. c
ἀσκηθὴς, cum ἀσκεθὴς 227. b
ἄσκημα, in ἀσκέομαι 82. c
ἄσκηνος, cum d. in c. ex Σκηνὴ 593. a
ἄσκησις, ἀσκητὴς, ἀσκητήριον, cum d. in ἀσκέομαι 82. c
ἀσκίδιον, ἀσκίον, in Ἀσκὸς 84. a
ἄσκιος, in c. ex Σκιὰ 596. c
ἀσκίπων, in σκίπων 596. a
ἀσκίτης, in Ἀσκὸς 84. a
ἀσκοπήρα, in c. ex Πήρα 524. a
ἄσκοπος, cum d. in c. ex σκοπὸς 595. a. c
ἀσκορδίνητος, in comp. ex Σκορδινάω 597. c
ἈΣΚΟ´Σ 84. a
ἀσκοφλαυρίζω, in c. ex Φλαυρίζω 688. a
ἄσκυλτος, ita ut non vexaris aut fatigaris: δίχα τοῦ σκύλλεσθαι
ἈΣΚΥ´ΡΟΝ 84. a
ἀσκώλια, ἀσκωλιάζω, cum d. ἄσκωμα, in Ἀσκὸς ib.
ἆσμα, ἀσμάτιον, in Ἄδω 21. b
ἀσματοκάμπτης, in c. ex Κάμπτω 297. a

ἈΣΜΕΝΟΣ, ἀσμενίζω, cum d. 84. a
ᾀσμὸς, cum ᾆσμα 21. b
ἀσόλοικος, in σόλοικος 457. b
ἄσοφος, cum d. in c. ex Σοφὸς 601. a
ἈΣΠΑ'ΖΟΜΑΙ 84. a
ἀσπάθητος, in c. ex Σπάθη 601. c
ἀσπαίρω, in Σπαίρω ib.
ἈΣΠΑ'ΛΑΘΟΣ 84. b
ἀσπάλαξ, in Σπάω 602. c
ἈΣΠΑ'ΡΑΓΟΣ, cum d. 84. b
ἀσπαρίζω, in Σπαίρω 602. a
ἄσπαρτος, cum d. in c. ex σπαρτὸς 604. b
ἀσπάσιος, cum d. ἄσπασμα, &c. ἀσπαστὸς, &c. in Ἀσπάζομαι 84. a. b
ἄσπειστος 605. a
ἄσπερμος, in c. ex σπέρμα, sine præp. 604. b
ἀσπερχὲς, in c. ex Σπέρχω 605. b
ἄσπετος, in c. ex Ἔπω, sequor 200. a
ἀσπιδαποβολὴς, in ἀποβάλλω 98. b
ἀσπίδιον, &c. ἀσπιδίσκη, in ἀσπὶς 84. b
(ἀσπιδόστροφος) 681. b
ἀσπιδόδετος, in tertia classe c. ex Δάω 144. c
ἀσπιδοπηγὸς, cum d. in comp. ex præt. med. πέπηγα 323. a
ἀσπιδοποιὸς, cum d. in c. ex Ποιέω, sine pr. 342. c
ἀσπιδότροφος 666. a
ἀσπιδοῦχος, in c. ex Ἔχω, desinentibus in οῦχος 286. b
ἀσπιδοφέρμων, in c. ex Φέρβω 698. b
ἀσπιδοφόρος 696. b
ἀσπίζω, ἀσπιστὴρ, in Ἀσπὶς 85. b
ἄσπιλος, cum d. in c. ex σπίλος 606. b
ἈΣΠΙ'Σ, cum d. ἀσπίδιον 84. b
ἀσπιστὴς 84. b. 286. b
ἄσπλαγχνος, in comp. ex Σπλάγχνον 607. a
ἄσπληνος, in Σπλὴν ib.
ἄσπονδος, cum d. 605. b
ἄσπορος, in c. ex σπόρος 604. c
ἀσπουδὶ 606. a
Ἄσπρις, ιος, ἡ, quercus species, apud Theophr. hist. pl. l. 3. c. 10.
ἌΣΣΟΝ, cum d. 84. c
ἄσσω, pro ἀΐσσω 34. a
ἀσταγὴς, in ἄστακτος 607. c
ἀσταθὴς, in c. desinentibus in σταθὴς 285. b
ἀστάθμευτος, in c. ex σταθμὸς, stabulum ib.
ἀστάθμητος, in c. ex στάθμη 286. a
ἈΣΤΑΚΟ'Σ 84. c
ἄστακτος, cum d. et ἀστάλακτος, in c. ex Στάζω 607. c
ἀσταλὴς 611. c
ἈΣΤΑ'ΝΔΗΣ 84. c
ἀστασία, in c. ex στάσις, sine pr. 285. a
ἀστασίαστος ib.
ἄστατος, cum d. in c. ex στατὸς, sine pr. ib.
ἄσταφις, in Σταφὶς 608. b
ἀσταφύλινος, in σταφυλῖνος ib.
ἄσταχυς, in Στάχυς ib.
ἄστεγος, &c. in c. ex Στέγω 609. a
ἀστείζομαι, in Ἄστυ 85. b
ἀστειολογία, in c. ex λόγος 375. a
ἀστειορρημονέω, &c. in c. ex ῥῆμα 374. a
ἀστεῖος, &c. in Ἄστυ 85. b
ἄστειπτος, in c. ex Στείβω, calco 609. b
ἀστεϊσμὸς, in ἀστείζομαι 85. b
ἀστείως, in ἀστεῖος ib.
ἄστεκτος, cum d. in c. ex Στέγω 609. a
ἀστέλεχος, &c. in c. ex Στέλεχος 610. b
ἀστέμβακτος, ἀστεμφὴς, in Στέμβω 612. b
ἀστεμφὴς, cum d. ib.
ἀστένακτος, cum d. in c. ex στένω 612. c
ἀστεργὴς, in c. ex Στέργω 613. b
ἀστέριος, ἀστερίζω, &c. in Ἀστὴρ 84. c
ἀστερίας, in Ἀστὴρ ib.
ἀστεροπὴ, cum d. in Ἀστράπτω 85. b
ἀστεροσκόπος, in c. ex σκοπὸς 595. a
ἀστερωπὸς, in c. ex ὤψ 472. c
ἀστέφανος, cum d. in c. sine pr. 614. b
ἄστηλος, in c. ex Στήλη 615. a
ἀστὴν, et ἄστηνος, in c. facta ex στῆναι, 285. c. et in ἀστένακτος 612. c
ἈΣΤΗ'Ρ 84. c
ἀστήρικτος, in c. ex Στηρίζω 615. b
ἀστιατικὸς, in ἀστικὸς 85. b
ἀστιβὴς, cum d. in ἄστειπτος 609. b
ἀστικὸς, cum d. in Ἄστυ 85. b
ἄστικτος, in c. ex Στίζω 615. b
ἈΣΤΙΟΧΟΣ 85. a
ἄστοιχος 610. a
ἄστολος, in ἀσταλὴς 611. c
ἄστομος, cum d. in c. citra pr. 616. c
(ἄστονος) 612. c
ἀστόξενος, in c. ex Ξένος, sine præp. 448. a
ἄστοργος, in ἀστεργὴς 613. b
ἀστὸς, in Ἄστυ 85. b
ἀστοχέω, cum d. in c. ex Στοχάζομαι 618. a
ἀστραβαλίζειν 621. c
ἈΣΤΡΑ'ΒΗ, ἀστραβεύω 85. a
ἀστραβηλάτης, in 2. classe c. ex Ἐλαύνω 191. a
ἀστραβὴς, in c. habentibus στραβὸς 621. c
[ἀστραβίζω] 85. a
ἈΣΤΡΑ'ΓΑΛΟΣ, cum d. ib.
ἀστραγαλῖτις, ἀστραπὴ, in Ἀστράπτω 85. a. b
ἀστραπηφόρος, cum d. 696. b
ἀστρατήγητος, et ἀστρατηγικὸς 17. c
ἈΣΤΡΑ'ΠΤΩ, cum d. 85. a
ἀστράτευτος, cum d. in c. ex Στρατὸς 619. a
ἀστρατηγικὸς, &c. in στρατηγὸς 17. c
ἀστραφὴς, et ἀστρεφὴς 621. b
ἄστρεπτος, in c. desinentibus in στρεπτὸς ib.
ἀστρεφὴς 621. c
ἀστρία, et ἀστρίζω, in Ἀστράγαλος 85. a
ἀστρικὸς, in Ἄστρον 84. c
ἄστρις, ἄστριχος, in ἀστράγαλος 85. a
ἀστρίβακος 92. c
ἀστροβλὴς, ἀστρόβλητος 101. c
ἀστροβολία, ἀστροβολισμὸς, cum d. in c. ex Βάλλω 102. a
ἀστρογείτων 126. c
ἀστροθεσία, in c. ex θέσις 653. b
(ἀστροθέτημα) ib.
ἀστρόθετος, in c. ex θετὸς ib.
ἀστροθύτης, in c. ex Θύω, sine præpos. 267. b
ἀστρόκοσμος, in c. ex Κόσμος 361. a
ἀστρολόγος, cum d. in c. ex λόγος 357. a
ἀστρόμαντις 391. b
ἀστρομαίω, in c. ex Μάω 432. a
ἄστρον, in Ἀστὴρ 84. c
ἀστρονόμος, cum d. sine pr. 435. c
ἀστροπολέω, in c. ex Πολέω, sine præp. 546. c
ἀστρούθιστος, in c. ex Στρουθὸς 622. a
ἀστροφαὴς, in c. ex φάω 683. c
(ἄστροφος) 621. b
ἀστροχίτων, in c. ex Χιτὼν 729. a
ἀστρῷος, in Ἄστρον 84. c
ἀστρωσία, ἄστρωτος, in c. ex στρῶσις et στρωτὸς 618. a
ἌΣΤΥ 85. b
(ἀστυάναξ) 60. c
ἀστυβοώτης, in c. ex Βοάω, sine præp. 111. a
ἀστυγείτων, cum d. in c. ex Γείτων 126. c
(ἀστυγειτονέομαι) ib.
(ἀστυδρομοῦμαι) 668. c
ἀστυκὸς, cum ἀστικὸς, in Ἄστυ 85. b
ἄστυλος, in c. ex Στῦλος 622. b
ἀστυμένος, in c. ex Μένω, sine pr. 413. b
(ἀστύνικος) 441. a
ἀστυνόμος, cum d. in c. ex Νομὸς, regio 436. c
ἀστύοχος 276. b
ἀστυπολέω, in c. ex Πολέω, sine pr. 546. c
ἄστυρον 85. b
ἄστυφος, ἀστυφὴς, in Στύφω 623. a
ἀστύφελος, cum d. in c. ex στυφελὸς ib.
ἀστυφὴς, ἀστυφία, in c. ex Στύφω ib.
ἀσυγγενὴς 125. b
ἀσυγγνώμων, ἀσύγγνωστος, cum d. in συγγινώσκω 131. a
ἀσυγγύμναστος 140. c
ἀσυγκατάθετος 652. a
ἀσύγκλειστος, in συγκλείω 320. c
ἀσύγκλωστος, in c. ex Κλώθω 323. a
ἀσυγκόμιστος, in συγκομίζω 333. c
ἀσύγκρατος 309. a
ἀσύγκριτος, cum d. in συγκρίνω 349. a
ἀσυγκρότητος, cum d. in σύγκροτος 350. c
ἀσύγχυτος, cum d. in συγχέω 727. a
ἀσυγχώρητος, cum d. in συγχωρέω 738. a
ἀσυκοφάντητος, in συκοφάντης 686. a
ἀσυλαῖος, in ἄσυλος 624. a
ἀσυλάρχης, in c. ex Ἀρχὴ, principatus 80. b
ἀσυλεὶ, &c. in ἄσυλος 624. a
ἀσύλληπτος, ἀσυλληψία, in συλλαμβάνω 368. b
ἀσυλλόγιστος, cum d. in συλλογίζομαι 378. c
ἄσυλος, cum d. in c. ex Σύλη 624. a
ἀσύμβατος, cum d. in συμβαίνω 95. b
ἀσύμβλητος, ἀσύμβολος, cum d. in συμβάλλω 101. b
ἀσύμβουλος, cum d. in συμβουλὴ 113. c
ἀσύμμετρος, cum d. in σύμμετρος 415. c
ἀσυμπαγὴς, in συμπήγνυμι 532. c
ἀσυμπαθὴς, in συμπαθὴς 501. b
ἀσύμπλεκτος, in συμπλέκω 533. b
ἀσυμπλήρωτος 534. c
ἀσυμπόρευτος, in συμπορεύω 568. b
ἀσυμφανὴς, cum d. in συμφαίνω 683. b
ἀσύμφορος, cum d. in συμφέρω 696. a
ἀσυμφυὴς, in συμφύω 715. a
ἀσύμφυλος, in σύμφυλος 712. b
ἀσύμφορτος, in συμφορέω 713. b
ἀσύμφωνος, cum d. in συμφωνία 716. c
ἀσυνάγωγος, in συνάγω 16. a
ἀσυναίρετος, in συναιρέω 31. c
ἀσύνακτος, in συνάγω 16. a
ἀσυνάλλακτος, in συναλλάττω 50. a
ἀσύναπτος, in συνάπτω 71. c
ἀσυνάρθρως 75. a
ἀσυνάρτητος, in συναρτάω 78. b
ἀσύνδετος, cum d. in συνδέω 137. a
ἀσύνδηλος, in c. ex Δῆλος 158. c
ἀσυνδίαστος, in συνδυάζω 175. c
ἀσυνείδητος, in συνείδω 182. c
ἀσυνεσία, ἀσύνετος, cum d. in συνίημι 231. a
ἀσυνηγόρητος, in συνηγορέω 8. c
ἀσυνήθης, cum d. in συνήθης 242. b
ἀσυνθεσία, ἀσύνθετος, cum d. in συντίθημι 652. c
ἀσύνοπτος 472. a
ἀσυνουσίαστος, in σύνειμι 232. c
ἀσύντακτος, ἀσυνταξία, in συντάσσω 635. b
ἀσυντελὴς, in συντελέω 647. a
ἀσύντονος, cum d. in συντείνω 638. b
ἀσυρὴς, in c. sine pr. 625. b
ἀσύριγκτος, in c. ex Συρίσσω 624. b
ἀσυσκεύαστος, in συσκευάζω 595. a
ἀσυστασία, ἀσύστατος, in συνίσταμαι 284. b
ἀσύστολος 612. b
ἀσύφηλος, in c. ex φῆλος 699. c
ἀσφάδαστος, cum d. in c. ex Σφαδάζω 623. c
ἀσφακέλιστος, in c. ex Σφάκελος 626. c
[ἄσφακτος] 626. b
ἀσφαλὴς, ἀσφαλίζω, cum d. in c. desinentibus in σφαλὴς 627. b
ἌΣΦΑΛΤΟΣ, cum d. 85. b
ἀσφαλῶς, in ἀσφαλὴς 627. b
(ἀσφαραγέομαι) ib.
ἀσφάραγος, cum Ἀσπάραγος ib.
ἄσφαλος, in ἀσφαλὴς ib.
ἄσφιγκτος, in c. ex Σφίγγω 628. b
ἈΣΦΟ'ΔΕΛΟΣ, cum d. 85. c
ἀσφράγιστος, in c. ex Σφραγὶς 628. b
ἀσφυξία, ἄσφυκτος, in c. ex Σφύζω 628. c
ἈΣΧΑ'ΛΛΩ, ἀσχαλάω, cum d. 85. c
ἄσχετος, in c. ex Ἔχω, desinentibus in σχετὸς 227. b
ἀσχημάτιστος, &c. in ἀσχήμων 227. a
ἀσχήμων, cum d. in c. ex σχῆμα ib.
ἀσχιδὴς, ἀσχίζος, in ἄσχιστος 630. a
Ἀσχίον, tuber terræ a quibusdam dicitur, ut docet Theophr. hist. pl. l. 1. c. 10.
ἄσχιστος, in c. ex Σχίζω ib.
ἄσχολος, cum d. in c. ex Σχολὴ 630. c
[ἀσχόλως] ib.
ἀσώδης, in ἄση 20. c
ἄσωμος, ἀσώματος, &c. in c. ex Σῶμα 631. b
ἄσωστος, cum d. in c. ex Σώζω 600. c
ἀσωτοδιδάσκαλος, in c. ex διδάσκαλος 161. c
ἀσωτοποιΐα 527. a
ἄσωτος, cum d. in ἄσωστος 600. c
ἀσωφρόνιστος, in σωφρονίζω 709. c
¶ Ἀταίω 85. c
ἀτακτιδακρύω, cum d. in c. ex Δακρύω 145. a
ἄτακτος, cum d. in c. ex τακτὸς, sine præp. 635. b
ἀταλαίπωρος, cum d. in ταλαίπωρος 568. b
ἀτάλαντος, in c. ex Τάλαντον 631. c
ἀταλάφρων, in c. ex Φρὴν 708. b
ἈΤΑΛΟ'Σ, ἀτάλλω 85. c
ἀταλόφρων, cum ἀταλάφρων 708. b
ἀταμίευτος, cum d. in c. ex Ταμίας 632. c
ἀταξία, in c. ex τάξις, sine pr. 635. b
ἀτάομαι, in Ἀτάω 85. c
ἀταπείνωτος, in c. ex Ταπεινὸς 633. a
ἈΤΑ'Ρ 85. c
ἀταρακτοποιησία, in c. ex Ποιέω, sine præp. 342. c
ἀτάρακτος, ἀταραξία, ἀτάραχος, cum d. in c. ex Ταράσσω 633. b
[ἀταράκτως] ib.
ἀταρβὴς, cum d. in c. ex Τάρβος 633. c
ἀταρίχευτος, in c. ex Τάριχος ib.
ἈΤΑ'ΡΜΥΚΤΟΝ 85. c
ἀταρπὸς, sive ἀτραπιτὸς, cum ἀτραπὸς 664. c
ἀταρτηρὸς, in ἀτηρὸς 86. a
ἀτάρχυτος, in Ταρχύω 634. a
ἈΤΑ'ΣΘΑΛΟΣ, cum d. 85. c
ἄταυρος, cum d. in c. ex Ταῦρος 635. c
ἄταφος, cum d. in c. ex Θάπτω 251. a
ἈΤΑ'Ω, cum d. 85. c
ἌΤΕ 86. a
ἄτεγκτος, cum d. in c. ex Τέγγω 630. b
ἀτειρὴς, cum Τείρω 639. b
ἀτείχιστος, in c. ex Τεῖχος 639. c
ἀτέκμαρτος, cum d. in c. ex Τέκμαρ 640. a
ἄτεκνος, cum d. in c. ex τίκτω 655. a
ἀτέλεια, ἀτελείωτος, ἀτέλεστος, in ἀτελὴς, vide etiam ἀτέλεστος, in c. ex τέλη, mysteria 641. b. 642. a. b
ἀτελεσφόρητος 698. b
(ἀτέλευτος) 641. b
ἀτελὴς, cum d. ib.
ἀτελώνητος, in τελώνης 743. b
ἀτέμβιος 86. a
ἈΤΕ'ΜΒΩ, cum d. ib.
ἀτενὴς, ἀτενίζω, cum d. in c. desinentibus in τενὴς 638. b
ἈΤΕΡ, ἄτερθε 86. a
ἀτέραμνος, cum d. ἀτεράμων, cum d. in τεράμων 639. b
ἀτερεδόνιστος, in τερηδὼν 615. c
ἄτερθε, in Ἄτερ 86. a
ἀτερμάτιστος, ἀτέρμων, in c. ex Τέρμα 646. a
ἄτερος, in Ἕτερος 215. c
ἀτερπὴς, cum d. in c. ex Τέρπω 646. b
ἄτευκτος, cum d. 673. b
ἀτευχὴς, in c. ex τεῦχος 647. c
ἄτεχνος, cum d. in c. sine pr. 648. b
ἀτέω, cum Ἀτάω 85. c
ἈΤΗ, ἀτηρὸς 86. a
ἄτη, in Ἀτάω ib.
ἄτηκτος, in c. ex Τήκω 649. a
ἀτημελὴς, cum d. in τημελέω 410. a
(ἀτηρέω) 86. a
ἀτηρὸς, in Ἀτάω ib.
(ἌΤΘΙΣ) ib.
ἄτιστος 657. c. 659. a
ἀτίζω, ἄτιστος, in c. ex Τίω 657. c
ἀτιθασσὸς, cum d. in Τιθασσὸς 650. a
ἀτιμαγέλης, in c. ex Ἀγέλη 5. b
ἀτιμάζω, cum d. in ἄτιμος 658. a
(ἀτιμαστέον) ib.
(ἀτιμοσυνθὴς) 511. c
ἄτιμος, cum d. in c. ex τιμὴ 657. c
ἀτιμοφόρος, cum d. 476. a
ἀτίμως, ἀτίμωσις, ἀτιμωτικὸς, cum d. in ἄτιμος 657. c
ἀτίνακτος, in c. ex Τινάσσω 655. c
ἀτισάνωρ, in c. ex Ἀνὴρ 62. b
ἀτιτάλλω, in Ἀταλὸς 85. c
ἄτιτος, cum d. in ἀτίζω 659. a
ἀτλαγενὴς 123. c
ἄτλας, cum d. ἀτλησία, ἄτλητος, in c. ex τλάω 652. a
ἈΤΜΕΝΟΣ, cum d. ἀτμενεύω 86. a
ἀτμὴ, in Ἀτμὸς 86. b
ἀτμητὸς, in c. ex τμάω, aut τμήσσω 645. a
ἀτμιάω, in Ἀτμὸς 86. b
ἀτμιδοῦχος, ὁ ἀτμίδα ἔχων. Hesych.
ἀτμίζω, &c. in Ἀτμὸς ib.
ἀτμοειδὴς 182. a
ἈΤΜΟ'Σ, cum d. ἀτμώδης 86. a. b
ἄτοιχος, in c. ex Τοῖχος 659. b
ἄτοκος, cum d. in c. sine pr. 654. b
[ἀτόκιος] ib.
(ἀτόλμητος) 659. c
ἄτολμος, cum d. in c. ex Τόλμα ib.
ἄτομος, in c. sine pr. 644. a
ἄτονος, cum d. in c. desinentibus in τόνος 638. c
ἄτοξος, ἀτόξευτος, cum d. in comp. ex Τόξον 660. b
ἄτοπος, cum d. in c. ex Τόπος 660. c
ἆτος, in Ἄω 20. c
ἀτραγῴδητος, in τραγῳδὸς 22. c
[ἀτράγῳδος] ib.
ἌΤΡΑΚΤΟΣ, cum d. 86. b
ἀτράνωτος, in c. ex τρανόω 657. a
ἀτράπελος, ἀτραπὸς, &c. in c. ex τράπω 664. c
ἀτραυμάτιστος 657. a
ἈΤΡΑ'ΦΑΞΙΣ 86. b
(ἀτράχηλος) 661. c
ἈΤΡΕΚΗ'Σ, cum d. 86. b
ἀτρεμαῖος, ἀτρεμίζω 669. b
ἀτρέμας, cum d. in τρέμω ib.

Digitized by Google

[ἀτρεμὴς] 669. b
ἄτρεπτος, cum d. in c. ex τρεπτὸς 664. b
ἄτρεστος, cum d. in c. ex Τρέω 669. b
ἄτρητος, cum d. in c. ex Τιτράω 656. c
ἀτρίακτος, in c. ex τριάσσω 662. c
ἀτριβὴς, ἄτριπτος, &c. in c. sine pr. 670. c
ἄτρομος, cum d. in c. ex Τρέμω 669. b
ἄτρωτος, cum d. in c. ex τρωτὸ 664. c
ἄτροφος, cum d. 667. a
ἀτρυγὴς, ἀτρύγετος, in c. ex τρύγη 671. b
ἄτρυγος, ἀτρύγετος, in c. ex τρὺξ ib.
(ἀτρύμων) 671. c
ἀτρύπητος, in c. ex Τρύπω ib.
ἀτρύωτος, in c. ex ὤνος, sine pr. 515. c
ἄτρυτος, cum d. in c. ex Τρύω 671. c
ἀτρύφερος, ἀτρύφητος, in c. ex τρύφω 265. c
ἄτρως, ἄτρωτος, cum d. in c. ex Τιτρώσκω 637. a
ATTA, et ἄττα 86. b
ATTAΓAΣ 86. c
ἀττάλλω, in ἀτάλλω 85. c
'ATTAΡAΓOI 86. c
'ATTATAI ib.
'ATTEΛABOΣ ib.
'ATTΩ ib.
'ATTΙΖΩ, cum d. ἀττίζελος ib.
ἄτυκτος, in c. ex τυκτὸς 647. b
ἄτυμβος, in c. ex Τύμβος 673. c
ἄτυπος, in c. ex τύπος 673. a
ἀτυράννευτος, in c. ex Τύραννος 673. c
ἀτύρωτος, in c. ex Τυρὸς 676. a
ἄτυφος, cum d. in c. ex τῦφος, jactantia 676. b
ἀτυχὴς, cum d. in c. ex τύχη 673. b
ἄτω, in 'Ατάω 85. c
¶ AΥ 86. c
αὐαίνω, αὐαλέος, αὔανσις, αὐαντικὸς, in d. ex Αὔω, sicco 90. b
αὐαντὴ ib.
† αὐαυοῖ ib.
AΥΓΗ, cum d. αὐγάω, αὐγάζω 87. a
AΥΔΗ, cum d. αὐδάω 87. b
[αὐδάζομαι] ib.
ἄυδρος, cum d. in c. ex Ὕδωρ 678.
αὐθάδης, cum d. in 'Αδω 20. a
αὐθαδιάζομαι ib.
αὐθαδόστομος, in c. citra præp. 617. a
αὐθαίμων, in c. ex Αἷμα 28. a
αὐθαίρετος, cum d. in c. ex αἱρετὸς 31. c
αὐθέκαστος, cum d. in c. ex Ἕκαστος 189. a
AΥΘΕΝΤΗΣ, αὐθεντέω, cum d. 87. c
αὐθήμερος, cum d. in c. ex Ἡμέρα 245. a
αὖθι, in Αὖ, et in αὐτόθι 89. c
αὐθιγενὴς, in c. ex Γίγνομαι 123. c
αὐθόμυθος, in c. ex Μύω, sine pr. 413. b
αὖθιν, αὖθις, in Αὖ 86. c
αὐθόμαιμος, in c. ex Αἷμα 28. a
αὐθομολογέομαι, in dec. ex ὁμολόγος 376.
αὐθυπόσχετον, in ὑπίσχω 80. a
αὐθυπότακτος, cum d. in ὑποτάσσω 635. b
αὐθωρὸν, in c. ex Ὥρα 746. a
αὐλαία, in Αὐλὴ 87. c
αὐλακεργάτης, in c. ex Ἔργον 203. c
AΥΛΑΞ, αὐλακίζω 87. c
αὔλειος, αὐλείτης, in Αὐλὴ ib.
αὐλέω, cum d. αὔλημα, in Αὐλὸς 88. b
αὐλῳδὸς 88. a
αὐλητὴς, αὐλητρὶς 88. b
AΥΛΗ, cum d. 87. c
αὐλίζομαι, in Αὐλὴ ib.
αὐλικὸς, in Αὐλὴ, et in Αὐλὸς 87. c. 88. b
αὔλιον, αὔλιος, αὖλις, αὐλισμὸς, in Αὐλὴ 87. c
αὐλίσκος, in Αὐλὸς 88. b
αὐλοθετέω, in c. ex Θετὸς 653. b
[αὐλοποιικὴ] 542. c
αὐλοποιὸς, cum d. in c. ex ποιέω, sine præp. ib.
αὐλοπρεπὴς, in c. ex Πρέπω 555. a
AΥΛΟΣ, cum d. 88. b
ἄυλος, in c. ex Ὕλη 679. b
αὐλοτρύπης, in c. ex Τρύπω 671. c
αὐλῳδὸς, cum d. in c. ex ᾠδὴ, sine pr. 21. a
αὐλὼν, cum d. in Αὐλὸς 88. b
αὐλωνοειδὴς 182. a
αὐλωπὶς, cum d. in c. ex ὢψ 472. c
αὐλωτὸς, in Αὐλὸς, αὐλωνίζω 88. b
αὐξάνω, αὔξω, cum d. in Ἀέξω 23. b
Αὔξη, αὐξὶς, αὔξησις ib.
αὔω 90. b
αὖος, αὐότης, in d. ex Αὔω, sicco ib.
ἄυπνος, cum d. in c. ex Ὕπνος 680. b
AΥΡΑ 89. a
αὐρίζω, in Αὔρα ib.
AΥΡΙΟΝ, cum d. 89. a
αὐσταλέος 90. a
AΥΣΤΗΡΟΣ, cum d. 89. a. b
αὐτάγγελος 4. b
αὐτάγγελτος ib.
αὐτάγετος 3. b
αὐτάγρετος 5. a
αὐτάδελφος, in c. ex 'Αδελφὸς 20. a
αὐταίρετος 36. c
αὔτανδρος, cum d. 62. b
αὐτανέψιος, in c. ex 'Ανεψιὸς 61. b
AΥΤΑΡ 89. b
αὐτάρκεστος, in c. ex 'Αρκέω 74. a
αὐτάρκης, cum d. in c. ex 'Αρκέω 75. c
αὖτε, in Αὖ 86. c
αὐτεργάτης, in ἐργάτης 204. a
αὐτεξούσιος, cum d. in ἔξεστι 231. c
αὐτεπάγγελτος 4. a
αὐτεπίβολος, in ἐπιβάλλω 113. b
αὐτεπίσπαστος, in dec. ex ἐπισπάω 603. a
αὐτεπιτάκτης, cum d. in c. ex ἐπιτάσσω 634. c
[αὐτεπίτακτος] ib.
αὐτεπώνυμος, in ἐπώνυμος 467. a
αὐτερέτης, in c. ab ἐρέτης 208. a
ἀϋτέω, ἀϋτὴ, in Αὔω 90. c
αὐτήκοος, in c. ex ἀκοὴ 40. c
αὐτῆμαρ, in c. ex ἦμαρ 245. c
αὐτίκα, in Αὐτὸς 89. c
αὖτις, in αὖθις 87. a
αὐτίτης, in Αὐτὸς, et in αὐτιτὸς 89. c
'AΥΤΜΗ, ἀϋτμὴν 89. b
αὐτοάγαθος, in 'Αγαθὸς 2. b
αὐτοαλήθεια 45. c
αὐτοάνθρωπος, in c. ex 'Ανθρωπος 63. a
αὐτοβοεὶ, αὐτοβοητὶ, cum d. in c. sine pr. 111. a
αὐτοβορέας, in c. ex Βορέας 112. b
αὐτόβουλος, in c. ex Βουλὴ 113. a
αὐτογενέθλος, in c. ex γενέθλη 125. b
αὐτογενὴς, in c. ex Γίγνομαι 123. c
αὐτογένητος 125. a
αὐτογνωμονέω, in c. ex γνώμη 131. c
αὐτόγνωτος 131. b
αὐτόγονος, in c. ex γονὴ 125. c
αὐτογραμμὴ, in c. ex γραμμὴ 139. b
αὐτογραφέω, in c. ex γράφω, sine pr. 138. c
αὐτόγυον, in c. ex Γύα 140. a
αὐτοδαὴς, in c. ex Δαίω, disco 143. a
αὐτοδάικτος, in c. ex δαΐζω 143. b
αὐτοδὰξ, in c. ex 'Οδοὺς 453. a
αὐτοδείπνος, in c. ex Δεῖπνον 150. a
αὐτοδικαστὴς, in δικαστὴς 216. b
αὐτόδεος 157. c
αὐτοδέσποτος 153. c
αὐτόδετος 157. b
αὐτόδηλος, in c. ex Δῆλος 158. c
αὐτοδιάκονος, cum d. in διάκονος 335. c
αὐτοδίδακτος, cum d. in c. ex διδακτὸς 161. c
αὐτοδιήγητος, cum d. in διηγέομαι 240. b
αὐτόδικος, cum d. in c. ex Δίκη 164. c
αὐτόδιον, in c. ex Ὁδὸς 431. b
αὐτόδοξος 152. c
αὐτόδρομος, in c. ex δρόμος 668. c
αὐτοδύναμος, in c. ex Δύναμαι 174. b
αὐτοεῖναι 231. c
αὐτοέκαστος 189. b
αὐτοέλικτος, in c. ex ἑλίσσω 185. a
αὐτοενεργητικὸν, in ἐνεργὴς 204. a
αὐτοέντης, cum d. in c. ex Ἕω, mitto 229. b
αὐτοετὴς, in c. ex Ἔτος 216. b
αὐτόζωος, in c. ex ζωὴ 234. c
αὐτοθάνατος, in c. ex θάνατος 259. c
αὐτοθαλὴς, in c. ex Θάλω 181. a
αὐτοθέμεθλος, in c. ex θέμεθλον 253. a
αὐτόθι, αὐτόθεν, in Αὐτὸς 89. c
αὐτόθροος, in c. ex Θρέω 261. c
AΥΤΟΚΑΒΔΑΛΟΣ 89. b
αὐτοκάθαρτος, in c. ex Καθαίρω 289. a
αὐτοκασίγνητος, in κασίγνητος 125. a
αὐτοκατάκριτος, in κατακρίνω 348. c
αὐτοκέλευθος, in c. ex Κέλευθος 306. c
αὐτοκέλευστος, in c. ex Κελεύω 307. b
αὐτοκέρως, in c. ex Κεράννυμι 309. a
αὐτοκέφαλος, in c. ex κεφαλὴ, sine pr. 312. b
αὐτοκινησία, &c. in c. ex Κινέω, sine præp. 317. c
αὐτόκλαδος, in c. ex Κλάδος 319. a
αὐτόκλητος, cum d. in c. ex κλητὸς 294. b
αὐτόκομος, in c. ex Κόμη 334. a
αὐτόκοπον ἱμάτιον 337. c
αὐτοκραλὴς 296. c
αὐτόκρας, et αὐτόκρατος, in c. ex κεράω 309. b
αὐτόκρας, in αὐτοκέρως 309. a
αὐτοκρατὴς, &c. in c. ex Κράτος 345. a
[αὐτοκτίστης] 353. b
αὐτόκτιστος, in c. ex κτιστὸς 354. b
αὐτοκτόνος, in c. ex Κτείνω 353. b
(αὐτοκτόνως) ib.
αὐτοκύλιστος, in c. ex Κυλίω 357. a
αὐτοκύριος, in c. ex Κῦρος 359. b
(αὐτόκωπα βέλη) 363. a
αὐτολάλητος 365. c
αὐτολεξεὶ, in c. sine pr. 374. b
αὐτολήκυθος, in c. ex Λήκυθος 385. a
αὐτολόχευτος, in c. ex Λοχὸς 390. a
αὐτολυκίζω, in c. ex Λύκος 391. c
αὐτομαθὴς, cum d. in c. ex Μανθάνω, sine pr. 398. c
αὐτομαρτυρία, &c. in c. ex Μάρτυς 401. a
AΥΤΟΜΑΤΟΣ, αὐτοματίζω, cum d. 89. b
αὐτοματουργὸς, in c. ex 'Εργον 203. c
αὐτομαχεὶ, in c. sine pr. 404. a
αὐτομήτωρ, in c. ex Μήτηρ 419. c
αὐτομολέω, cum d. in c. ex Μολέω 425. c
αὐτονοέω, cum d. in c. sine pr. 442. b
αὐτόνομος, cum d. in c. ex Νέμω 436. c
[illegible] 476. c
αὐτονυχεὶ, &c. in c. ex νὺξ 446. b
αὐτόξυλος, in c. ex Ξύλον 450. a
αὐτοολίτροι, in ὀλίτροι 215. c
αὐτοπαθὴς cum d. in c. ex πάθος 500. c
αὐτόπαις, in c. ex Παῖς 495. b
αὐτοπάτωρ, in c. ex Πατὴρ 502. c
αὐτοπήμων, in πῆμα 524. a
αὐτόπιστος 506. c
αὐτόπληκτος 533. b
αὐτοποδία, &c. in αὐτόπους 551. b
αὐτοποίητος, αὐτόποιος, in c. ex Ποιέω, sine pr. 542. c
αὐτόπολις, in c. ex Πόλις 547. c
αὐτοπόνητος, in c. sine pr. 515. c
αὐτόπονος ib.
αὐτόποτμος 550. b
αὐτόπους, in c. ex Ποὺς 551. b
αὐτοπραγία, in c. ex πρᾶγος 554. c
αὐτοπράγμων, in c. ex Πρᾶγμα ib.
αὐτοπρεπὴς, in c. ex Πρέπω 555. a
αὐτοπροαίρετος, cum der. in προαιρέω 31. c
αὐτοπρόσωπος, cum d. in πρόσωπον 474. b
αὐτόπτης, cum d. in c. sine præpos. 472. a
αὐτόπυρος, in c. ex Πυρὸς 566. b
αὐτοπώλης, in c. ex Πωλέω 567. a
[αὐτοπωλικὸς] ib.
αὐτόρριζος, in c. ex Ῥίζα 570. c
αὐτόροφος, in c. ex ἐρέφω 209. b
αὐτορριζεὶ, in c. ex Ῥίζα 575. c
αὐτόρρυτος 573. a
AΥΤΟΣ, cum d. αὐτέον 89. b. c
αὐτόσιτος, in c. ex Σῖτος 588. c
αὐτόσκευος, in c. ex Σκεῦος, sine pr. 594. a
αὐτόσσυτος, in c. desinentibus in σύτος 584. a
αὐτοσταδίη, pugna stataria. Il. ν'.
αὐτόστεγος, in c. ex Στέγω 609. a
αὐτόστοιχος, in c. ex στοῖχος 610. a
αὐτόστολος, in c. ex στόλος 611. a
(αὐτόστονος) 612. c
αὐτόστυλος, in c. ex Στύλος 622. b
αὐτοσφαγὴς, in c. ex σφαγὴ 626. b
αὐτοσχεδὴς, αὐτοσχεδιάζω, in c. ex Σχεδὸν 629. c
αὐτότατος, in Αὐτὸς 89. c
αὐτοτελὴς, cum d. in c. ex Τέλος 642. a
αὐτότεχνος, in c. sine pr. 648. b
αὐτότιμος 654. b
αὐτοτραγικὸς, in c. ex τράγος 661. a
αὐτότυπος 675. a
[αὐτουργικὸς] 203. c
αὐτουργὸς, cum d. in c. ex Ἔργον ib.
αὐτόφλοιος, in c. ex Φλοιὸς 704. a
αὐτοφόνος, in c. ex Φόνος 692. a
(αὐτοφόνως) ib.
αὐτόφορβος, in c. ex Φέρβω 692. b
αὐτόφορτος, in c. ex Φόρτος 706. a
αὐτοφυὴς, cum d. in c. sine præpos. 715. b
αὐτόφυτος 715. c
αὐτόφωνος, in c. ex Φωνὴ, sine præp. 717. a
αὐτόφωρος, cum d. in c. ex Φὼρ 717. c
αὐτοφῶς, in c. ex Φῶς 688. c
αὐτόχειρ, in c. ex Χεὶρ 724. a
αὐτοχειρίζω, in c. ex χειρίζω 724. c
αὐτοχειροτόνητος, in χειροτονία 639. a
(αὐτόχθονος) 728. c
αὐτόχθων, in c. ex Χθὼν ib.
αὐτοχόλωτος, in c. ex Χολὴ 730. c
αὐτοχόωτος, in c. ex Χόω 727. b
αὐτοχρῆμα, in c. ex Χρῆμα, res 734. b
αὐτόχροος, in c. ex Χρόα 735. a
αὐτόχυτος, in c. ex χυτὸς 727. b
αὐτοψία, cum d. in c. ex Ὄψις 472. b
αὔτως, sive αὕτως, in Αὐτὸς 89. c
Αὐχενίζω, cum d. αὐχένιος, in Αὐχὴν 90. a
AΥΧΕΩ, cum d. αὐχὴ 89. a
AΥΧΗΝ, αὐχενίζω, &c. 90. a
αὐχητικὸς, in Αὐχέω ib.
AΥΧΜΟΣ, αὐχμάω, cum d. 90. b
AΥΩ, sive αὔω, cum d. ib.
ἀΰω, in d. ex Αὔω, clamo 90. c
¶ ἀφαγνίζω, in 'Αγνὸς 7. a
ἀφαγνισμὸς ib.
ἀφαδία, in 'Ανδάνω 60. c
ἀφαιμάσσω, cum d. in c. ex Αἷμα 28. a
ἀφαίρεμα, ἀφαίρεσις, ἀφαιρέω 30. c
[ἀφαιρετὸς] ib.
ἀφαιρέω, cum d. in c. ex Αἱρέω 30. c
'AΦAKH 90. c
ἀφάλλομαι, in c. ex 'Αλλομαι 50. a
ἄφαλος, in c. ex φάλος 687. a
ἄφαλσις, ἄφαλτος, in ἀφάλλομαι 50. a
ἀφαμαρτάνω, in c. ex 'Αμαρτάνω 54. a
ἀφαμαρτοεπὴς, in ἁμαρτοεπὴς 201. a
ἀφανδάνω, in c. ex 'Ανδάνω 60. c
(ἀφάνεια) 685. b
ἀφανὴς, cum d. ἀφανίζω ib.
ἀφαντασίαστος, ἀφαντάστως, in c. ex φαντάζω 686. b
ἄφαντος 686. a
ἀφανῶς, in ἀφανὴς 685. b
ἀφάπτω, in c. ex 'Απτω, necto 71. b
'AΦAP, ἀφαρεὶ 90. c
ἀφαρεὺς, έως, ὁ, pinna quam thynnus fœmina sub ventre habet: apud Athen. l. 7. ex Aristot.
'AΦAPKH 90. c
ἀφάρμακος, &c. in c. ex Φάρμακον 687. b
ἀφαρμόζω, vel ἀφαρμόττω, in c. ex ἁρμόζω 83. c
ἀφαρπάζομαι, in c. ex Ἁρπαγὴ 238. a
ἄφαρος 687. c
ἀφάροτος ib.
ἀφαρόω, in c. ex 'Αρόω 77. a
ἀφαρπάζω, in c. ex 'Αρπάζω 77. b
ἀφασία, in c. ex φάσις 690. b
ἀφάσσω, in ἀφὴ 70. c
ἄφατος, in c. ex φατὸς 690. b
ἀφαυαίνω, in ἀφαύω 90. b
'AΦAΥΡΟΣ 90. c
ἀφαύω, in c. ex Αὔω, sicco 90. b
ἀφάω, in ἀφὴ 70. c
ἀφεγγὴς, in c. ex Φέγγος 691. a
ἄφεδρος, ἀφεδρεύω 179. c
ἀφειδὴς, cum d. in comp. ex Φείδομαι 691. b
'AΦEΛΗΣ, cum d. ἀφέλεια 90. c
ἀφελκύω, ἀφέλκυσις, in c. ex 'Ελκω 193. c
ἀφέλκω, ἀφελκύω, cum d. in c. ex 'Ελκω, cum pr. 194. b
ἄφεμα, in ἀφίημι 229. b
'AΦENOΣ 90. c
† ἀφερέπονος 516. a
[illegible] 186. a
ἀφερμηνεύω, in c. ex 'Ερμηνεύς 210. c
ἀφέρπω, ἀφερπύζω, cum d. in c. ex 'Ερπω 211. c
ἄφερτος 696. a
ἄφεσις, ἀφέσιμος, in ἀφίημι 229. b
ἀφεσμὸς, in ἑσμὸς 228. c
ἀφεστάναι, in ἀφίσταμαι 280. b
ἀφέστιος, in c. ex 'Εστία 214. a
ἀφετὴς 229. b
ἀφετήριος, cum d. ἀφέτης, ἀφετικὸς, ἄφετος ib.
ἀφετέος ib.
ἀφεύω, in c. ex Εὔω 220. b
ἀφέψω, cum d. in c. ex 'Εψω 227. c
ἀφὴ, in Ἅπτομαι, tango, 70. c. et in der. ex 'Απτω, accendo 71. c
ἀφηδὴς, cum d. in c. ex Ἥδω 239. c
ἀφηγέομαι, cum d. in c. ex 'Ηγέομαι 240. b
ἀφηλόω, in c. ex ἡλόω 241. c
ἀφήκω, in c. ex Ἥκω 242. c
ἀφῆλιξ, in c. ex 'Ηλικία 243. c
ἀφήμενος, in c. ex Ἧμαι 244. b
ἀφημερεύω, in c. ex 'Ημέρα 245 a.
ἄφημος, ἀφήμων, in c. ex Φήμη 689. c
ἀφησυχάζω, cum d. in comp. ex 'Ησυχία 246. b
ἀφήτωρ, cum d. in ἄφετος 229. b
'AΦΘΑΙ 91. a
ἀφθαρσία, ἄφθαρτος, cum d. 701. b
ἀφθάω, in ἄφθαι 91. a
ἄφθεγκτος, in c. ex φθεγκτὸς 700. a
ἀφθιτόμητις, in c. ex Μῆτις 420. a
ἄφθιτος, in c. ex φθίω 700. c
ἀφθώδης, in 'Αφθαι 91. a
ἄφθογγος, in c. ex φθόγγος 700. a

ἄφθιτος, cum d. in comp. ex φθίνω 701. c
ἄφθορος, cum d. in comp. ex φθορὰ 701. b
ἀφθώδης, in Ἄφθαι 91. a
ἈΦΙ´Α ib.
ἀφιδρόω, in c. ex Ἱδρόω 270. b
ἀφιδρύω, cum d. in c. ex Ἱδρύω ib.
ἀφίδρωσις, in ἀφιδρόω ib.
ἀφίεμαι, ἀφιεσμός, in ἀφίημι 229. b
ἀφιερίζω, ἀφιερόω, cum d. in c. ex Ἱερός 271. a
ἀφίζω, ἀφιζάνω, in c. ex Ἵζω 271. b
ἀφίημι, in c. ex Ἕω, mitto 229. b
ἀφικάνω, in c. ex Ἵκω 273. b
ἀφικνέομαι, in c. ex Ἱκνέομαι 273. a
ἀφίκτωρ ib.
ἀφιλάγαθος, in φιλάγαθος 2. b
ἀφιλάνθρωπος, cum d. in φιλάνθρωπος 65. a
ἀφιλάργυρος, in φιλάργυρος 73. c
ἀφιλέταιρος, in φιλέταιρος 213. b
ἀφιλία, in ἄφιλος 702. b
ἀφιλίωτος ib.
ἀφιλόδοξος, in φιλόδοξος 170. a
ἀφιλοκτήμων, in φιλοκτήμων 458. a
ἀφιλόκαλος, in φιλόκαλος 295. a
ἀφιλόμουσος, cum d. in φιλόμουσος 455. a
ἀφιλόλογος 377. a
ἀφιλοσκωπτία 538. c
ἄφιλος, in c. ex Φίλος 702. b
ἀφιλόσοφος, cum d. in φιλόσοφος 601. b
ἀφιλόστοργος, in φιλόστοργος 613. b
ἀφιλοτεκνία, in φιλότεκνος 655. a
ἀφιλότιμος, cum dec. in φιλότιμος 658. c
ἀφιλοχρηματία, in φιλοχρήματος 734. b
(ἀφίλως) 702. b
ἀφιματόω, in ἱμάτιον 228. a
ἄφιξις, in ἀφικνέομαι 273. a
ἄφιππος, ἀφιππάζω, cum d. in c. ex Ἵππος 276. b
ἀφιπποτοξότης, in ἱπποτοξότης 660. b
ἀφίσταμαι, in c. ex Ἵσταμαι 276. c
ἀφίστημι, ἀφιστάω, ἀφιστάνω, in c. ex Ἵστημι, cum pr. 280. a
ἄφλαστον, in c. ex Φλάω 703. a
ἄφλεβος, in c. ex Φλέψ 704. a
ἀφλέγμαντος, ἄφλεκτος, ἀφλεγής, ἀφλόγιστος, in c. ex φλέγω, sine pr. 703. c
ἄφλοος, in c. ex Φλοιός 704. c
ἀφλοισμός, in Ἀφρός 91. a
ἀφλυκταίνωτος, in c. ex φλύω 704. b
ἄφνος, ἀφνειός, ἀφνεός, cum d. ex Ἄφενος 90. c
ἄφνω, in c. syncopen passis 686. a
ἄφοβος, ἀφόβητος, cum d. in c. ex Φόβομαι 691. a
ἀφοβόσπλαγχνος, in c. ex Σπλάγχνον 606. c
ἄφοδος, cum d. in c. ex Ὁδός 451. b
(ἀφοίβαντος) 705. a
ἀφοίτητος 705. b
ἀφομοιόω, cum d. in comp. ex Ὅμοιος 465. b
ἀφοπλίζω, in c. ex Ὅπλον 470. a
ἀφοράω, in c. ex Ὁράω, cum præpos. 475. c
ἀφοδεύω, in ἄφοδος 451. c
ἀφόρητος, cum d. 696. b
ἀφορία ib.
ἀφορίζω, cum d. in c. in Ὅρος 481. b
[ἀφοριστικῶς] ib.
ἀφορμάω, in ἀφορμὴ 479. b
ἀφορμέω, in c. ex Ὅρμος 480. a
ἀφορμή, in c. ex Ὁρμὴ 479. b
[ἄφορμος] 480. a
ἀφόρμιγκτος 705. c
ἀφορολόγητος, in φορολόγος 373. b
ἄφορος 696. b
ἀφόρυκτος 706. b
ἀφοσιόω, cum d. in c. ex Ὅσιος 485. b
ἀφραδής, cum d. in c. sine pr. 706. c
(ἀφραδμόνως) 706. b
ἀφράδμων, in c. sine pr. ib.
ἀφραίζω ib.
ἀφραίνω, in c. ex Φρὴν 708. b
ἄφραστος, in c. ex φραστός 707. b
ἀφράσμων, in c. sine pr. 706. c
ἄφρακτος, ἀφρακτόω, in c. sine præpos. ib.
ἀφρέω, in Ἀφρός 91. b
ἀφρήτωρ, in φρήτρη 707. c
ἀφρίζω, ἀφρώδης, ἀφρίσις, in Ἀφρός 91. b
ἀφρόγαλα, in c. ex Γάλα 121. a
ἀφρογενής, cum d. in c. ex Γείνομαι 123. c
ἈΦΡΟΔΙ´ΤΗ, ἀφροδισιάζω, cum d. 91. a
ἀφρόκομος, in c. ex Κόμη 334. a
ἀφρολόγος, in c. sine pr. 373. a
ἀφρονέω, in ἄφρων 708. b
ἀφρόνιτρον, in c. ex Νίτρον 441. c
ἄφροντις, ἀφρόντιστος, cum d. in c. ex Φροντίς 710. b
ἀφρόνως, cum ἄφρων 708. b
ἈΦΡΟ´Σ, cum d. 91. a
ἀφροσέληνος, in c. ex σελήνη 584. b
ἀφροσκόροδον, in c. ex Σκόροδον 597. c
ἀφροσύνη, in ἄφρων 708. b
ἄφρουρος, cum d. in c. ex Φρουρός 490. b
ἀφροφυής, in c. sine pr. 715. b
ἀφρόω, in Ἀφρός 91. a
ἀφρώ, in Ἀφροδίτη ib.
ἀφρώδης ib.
ἄφρων, in c. ex Φρὴν 708. b
ἀφυβρίζω, in c. ex Ὕβρις 677. a
ἀφύη, cum ἀφύω 91. a
ἀφυής, in c. sine pr. ἀφυΐα 715. b
ἄφυκτος, in Φεύγω 711. a
ἄφυτος, cum d. in c. sine pr. 699. b
ἀφύλακτος, cum d. ἀφυλαξία 711. c
ἀφυλίζω 697. b
ἄφυλλος, cum d. in c. ex Φύλλον 712. b
ἀφύομαι, in Ἀφύω 91. b
ἀφύξιμος, in ἀφύσσω ib.
ἀφυπνίζω, ἀφυπνόω, in c. ex Ὕπνος 680. b
ἀφύσγετος, ἀφυσμός, in Ἀφύω 91. b
ἄφυσος, seu ἄφυσσος, in c. ex Φῦσα 713. c
ἀφύσσω, in Ἀφύω 91. b
ἀφυστερέω, ἀφυστερίζω, cum d. in c. ex Ὕστερος 681. c
ἀφυταλίς 715. c
ἀφύτευτος, in c. ex φυτεύω ib.
ἈΦΥ´Ω 91. b
ἀφυώδης, in ἀφύη ib.
ἀφυῶς, cum ἀφυὴς 715. b
ἄφωνος, cum d. in c. ex Φωνὴ 717. a
ἀφωρισμένως, ἀφορίζω 481. a. b
ἀφώτιστος, in c. ex φωτίζω 688. c
ἀφώρατος 717. c
¶ Ἀχαΐα, ἀχαΐος, in Ἄχος 92. a
ἀχάλινος, cum d. in c. ex Χαλινός 720. a
ἄχαλκος, cum d. in c. ex Χαλκός 720. c
ἈΧΑ´ΝΗ, ἀχανὴς 91. b
ἀχανής, in c. ex Χαίνω, sine præpos. 718. b
ἀχάρακτος, in comp. ex Χαράσσω 721. b
ἀχαράκωτος, in c. ex χάραξ 721. c
ἄχαρις, cum d. in c. ex Χάρις 722. a
ἈΧΑ´ΤΗΣ 91. b
ἄχειλος, in c. ex Χεῖλος 723. a
ἀχείμαστος, ἀχείμαντος, ἀχείμερος, in c. ex Χεῖμα 723. b
(ἀχειμάτως) ib.
ἄχειρ, ἀχειρής, in c. ex Χεὶρ 724. a
ἀχειροποίητος, in χειροποίητος 544. c
ἄχειρος, in ἄχειρ 721. a
ἀχειροτόνητος, in χειροτονέω 639. a
ἀχείρωτος, in c. ex χειρόω 725. a
ἈΧΕΡΔΟΣ, cum d. 91. b
[ἀχερωΐτης] ib.
(ἀχερώϊνος) ib.
ἈΧΕΡΩΙ´Σ ib.
ἀχέτας, Doricè pro ἠχέτης 248. b
ἀχεύω, ἀχέω, in Ἄχος 92. c
ἀχέω, et ἀχῶ, cum d. in c. ex Ἔχω habentibus ν in ultima, 227. a. et in c. ex Ἦχος 248. b
ἀχηνία, in Ἄχος 92. a
ἀχής, in ἀχῶ 227. a
ἈΧΘΟΣ, cum d. ἀχθεινός, ἄχθομαι 91. b
[ἀχθεινῶς] ib.
ἄχιλος, in c. ex Χιλὸς 728. c
ἀχίτων, in c. ex Χιτὼν 729. a
[ἀχλαινία] 729. b
ἄχλαινος, in c. ex Χλαῖνα ib.
ἄχλοος, in c. ex Χλόος 730. a
ἈΧΛΥ´Σ, ἀχλύω, cum d. 91. c
ἈΧΝΑ, et ἄχνη ib.
ἄχνοος, ἀχνοῦς, in c. ex χνόος 730. a
ἄχνυμαι, ἀχεύω, in Ἄχος 92. a
ἀχνώδης, in Ἄχνη 91. c
ἄχολος, cum d. in c. ex Χολὴ 730. c
ἄχορδος, in c. ex Χορδὴ 731. b
ἀχόρευτος, in ἄχορος 731. c
ἀχορήγητος, &c. in χορηγὸς 18. b
ἄχορος, in c. ex Χορός 731. c
ἀχόρταστος, in c. ex Χόρτος 732. a
ἈΧΟΣ 92. a
ἀχράδιον, in Ἀχρὰς ib.
ἀχραής, ἀχραντός, ἄχραντος, in c. ex Χράω, coloro 733. a
ἈΧΡΑ´Σ 92. a
ἀχρηΐφαλος, in c. ex Γλάω 137. a
ἀχρεῖος, cum d. in c. ex Χρεία, in primo signif. 733. a
ἀχρήϊος, ἀχρεῖος, in ἀχρεῖος ib.
ἀχρήματος, ἀχρήμων, cum d. in c. ex Χρῆμα 734. b
ἀχρησία 732. c
ἄχρηστος, cum d. in c. sine præp. et in com. ex Χράω, commodo 732. c. 733. a
ἄχρι, et ἄχρις, in Μέχρι 416. b
ἄχριστος 735. a
ἄχροος ib.
ἀχροΐα, ἀχροιέω, in ἄχροος 735. b
ἄχρονος, cum d. in c. ex Χρόνος 736. a
ἀχρονοτριβής, in χρονοτριβέω 671. a
ἄχρους, ἄχρως 735. b
ἀχρυσόπεπλος 516. c
ἄχρυσος, in c. ex Χρυσὸς 736. b
[ἀχρώματος] 735. b
ἄχρωμος, cum d. ἀχρώματος, in ἄχροος ib.
ἄχυλος, in c. ex Χυλὸς 736. c
ἄχυμος, in c. ex χυμὸς 727. a
ἄχυτος, in c. ex χυτὸς et χύτρα 727. b
ἀχυρμιά, ἀχυρμός 92. a
[ἀχυρμιὰ] in Ἄχυρον ib.
ἀχυροδόκη 155. c
ἌΧΥΡΟΝ, ἀχυρόω, cum d. 92. a
ἀχυρότριψ, in comp. ex Τρίβω, sine præp. 670. c
ἀχώριστος 727. b
ἈΧΩ´Ρ 92. a
ἀχώρητος, in χωρητὸς 737. b
ἀχώριστος, in c. ex Χωρὶς 738. a
ἄχωρος, in c. ex Χῶρος 738. b
ἈΨ 92. a
ἀψάλακτος, in c. ex ψαλάσσω 740. a
ἄψαλτος, in c. ex Ψάλλω 739. a
ἀψάμαθος, et ἄψαμμος, in comp. ex Ψάμμος 739. b
ἄψαυστος, cum d. in comp. ex Ψαύω 740. b
[ἀψεγέως] ib.
ἀψεγής, ἄψεκτος, in c. ex Ψέγω ib.
[ἀψευδέως] 740. c
ἀψευδής, cum d. in comp. ex Ψεῦδος ib.
ἄψευστος, cum d. ib.
ἄψηκτος, in c. ex Ψήχω 739. c
ἀψηλάφητος, in ψηλαφάω 71. a
ἄψηφος, cum d. in comp. ex Ψῆφος 741. a
ἀψηφοφόρητος 698. c
ἀψίκορος, cum dec. in comp. ex Κορέω, satio 339. c
ἄψιλος, in c. ex ψιλὸς 741. c
ἀψίμαχος, cum d. in comp. sine præp. 404. a
ἀψιμυρία, in c. ex Μύρος 423. b
ἈΨΙ´ΝΘΙΟΝ, cum d. 92. b
ἀψίς, vel ἁψίς, in ἅπτομαι, nector, et in ἅπτομαι, tango 70. c
ἀψίχολος, in c. ex Χολὴ 730. c
ἀψόρροος, in comp. ex ῥέω, sine præp. 572. c
ἄψορρος, in c. ex Ὄρω, desinentibus in ῥος, sine pr. 484. a. et in c. ex ῥέω ib.
ἄψος, in ἅπτομαι, nector 70. c
ἄψοφος, cum d. in comp. ex Ψόφος 742. a
ἀψυδράκωτος, in Ψύδρακες ib.
ἄψυκτος, in c. ex ψύχω 743. a
ἄψυχος, cum d. in c. ex Ψυχὴ 742. b
ἈΩ 92. b
ἄωδος, in ἄοσμος 454. b
ἀωρέω, in ἄωρος 490. b
ἀωρόλειος, in c. ex Λεῖος 380. b
(ἀωρόνυκτος) 446. b
ἄωρος, cum d. in comp. mut. ω in α 490. b. 746. a
ἀωρότοκος, in c. sine pr. 654. b
ἈΩΤΟΝ, ἀωτέω, cum d. 92. b
ἄωτος, in c. ex Οὖς 486. c

B.

ΒΑ´ 92. b
(βᾶ, pro [illegible]) 502. b
ΒΑΑ´ΡΑΣ 92. b
βαβάζω, in Βάζω 92. c
ΒΑΒΑΙ´ 92. b. c
βαβάκτης, βάβαξ, in βαβάζω 92. c
βάδην, βαδίζω, cum d. βάδος, in Βαίνω 93. a
ΒΑ´ΖΩ, βάγμα 92. b
βαθέως, in Βάθος 92. c
(βαθμίς) 93. b
βαθμός, βαθμίς, βαθμηδόν, in Βαίνω ib.
ΒΑ´ΘΟΣ, cum d. 92. c
(βαθρεία) 93. b
βάθρον, in Βαίνω ib.
βαθυάγκης, in c. ex Ἄγκος 3. c
βαθύβουλος, in c. ex Βουλὴ 113. a
βαθύγαιος, cum βαθύγειος 120. b
βαθυγένειος, in c. ex γένειον, barba 127. c
βαθύγειος, in c. ex Γαῖα 120. b
βαθυγήρως 129. a
βαθύγλωσσος 134. a
βαθυγνώμων, in c. ex γνώμη 131. c
βαθυδίνης 166. a
βαθύδοξος, in c. ex δόξα 169. c
βαθύζωνος, in c. ex ζώνη 238. c
βαθυκαρπής, in c. ex καρπὸς 297. b
βαθυκήτης, in c. ex Κῆτος 315. b
βαθύκλαδος, in c. sine pr. 322. b
βαθύκολπος, in c. ex Κόλπος 332. b
βαθυκρήμνος 347. a
βαθυκρηπίς, in c. ex Κρηπὶς 347. b
βαθυκτέανος, in c. ex κτέανον 353. a
βαθυκύμων, in c. ex Κῦμα 357. c
βαθυλείμων, in c. ex Λειμὼν 380. a
βαθυλήϊος, in c. ex Λήϊον 384. c
βαθύμαλλος, in c. ex Μαλλὸς 397. c
βαθύνω, in Βάθος 92. c
βαθύξυλος, in c. ex Ξύλον 450. a
βαθύπορος, in c. ex Πόρος 525. c
βαθυπλοκής 533. b
βαθυπλόκαμος ib.
βαθύπλουτος, in c. ex πλοῦτος 538. c
βαθυπόλεμος 546. a
βαθυπώγων 563. a
βαθύπυρος 563. c
βαθυρρείτης, &c. 572. c
βαθύρριζος, in c. ex Ῥίζα 575. c
βαθύρροος, in c. ex ῥέω 572. c
βαθύς, βάθυσμα, in Βάθος 92. c
βαθυσκαφής, in c. ex Σκάπτω, fodio 590. c
βαθύσκιος, in c. ex Σκιὰ 596. c
βαθύσπορος 604. c
βαθύστερνος, in c. ex Στέρνον 615. c
βαθυστάχυς 615. b
βαθύστρωτος, in c. ex στρωτὸς 618. a
βαθύσχοινος, in c. ex Σχοῖνος 630. b
βαθύτης, in Βάθος 92. c
βαθύτριχος, in c. ex Θρὶξ 267. b
βαθύφρων, in c. ex Φρὴν 708. b
βαθύφυλλος, in c. ex Φύλλον 712. c
βαθύφωνος 717. a
βαθυχαίτης, in c. ex Χαίτη 719. b
βαθύχειλος, in c. ex Χεῖλος 723. a
(βαθύχθων) 728. c
βαθύχροος, in comp. ex Χρόα, color 735. b
ΒΑΙ´ΝΩ, cum d. 93. a
ΒΑΙΟ´Σ 96. c
ΒΑΙΣΒΑΙ´ΤΑ ib.
ΒΑΙ´ΤΑ 96. c
βαιοφόρος 696. b
ΒΑΙ´ΩΝ 96. c
ΒΑ´ΚΑΝΟΝ ib.
ΒΑ´ΚΗΛΟΣ ib.
ΒΑ´ΚΚΑΡΙΣ, βακκάριον ib.
ΒΑΚΤΗ´ΡΙΑ, βακτηρεύω, βάκτρον, βακτρεύω, cum d. ib.
βακχάω 97. a
βακχέβακχος, in c. ex Βάκχος ib.
ΒΑ´ΚΧΟΣ, βακχεῖος, βακχεύω, cum d. βάκχε 96. c. 97. a
[βακχειώτης] 97. a
[βακχεύσιμος] ib.
[βάκχευσις] ib.
[βακχιάδαι] ib.
[βακχιάζω] ib.
[βάκχιος] ib.
βαλανάγρα, cum d. in comp. ex Ἄγρα 10. a
βαλανειόμφαλος, in c. ex Ὀμφαλὸς 463. c
ΒΑΛΑΝΕΙ´ΟΝ, cum d. 97. a
βαλανεύς, βαλανεύω, &c. ib.
βαλανηφάγος, in c. sine pr. 683. a
βαλανηφόρος 696. b
ΒΑ´ΛΑΝΟΣ, βαλανίζω, βαλανόω, cum d. 97. a. b
ΒΑΛΑ´ΝΤΙΟΝ, cum d. 97. b
βαλαντιοτόμος, in c. sine pr. habentibus τομ 644. a
ΒΑΛΑΥ´ΣΤΙΟΝ 97. b
ΒΑΛΒΙ´Σ ib.
βάλιος, in Βάλλω 97. c
βαλλαχράδες, in Ἀχρὰς 92. a
ΒΑ´ΛΛΩ, βαλλιστύς, βαλλίζω, cum d. βαλλίον 97. b. c
ΒΑΛΑΩΤΗ´ 102. c
ΒΑ´ΛΣΑΜΟΝ, cum d. ib.
ΒΑΜΒΑΙ´ΝΩ, βαμβαλίζω, cum d. 103. a
βάμμα ib.
ΒΑ´ΝΑΥΣΟΣ, cum d. 103. a
βαναυσουργός, cum d. 203. c
βάξις, in Βάζω 92. c
ΒΑ´ΠΤΩ, cum d. βάπτρια, βαπτιστής 103. a. b
ΒΑ´ΡΑΘΡΟΝ, cum d. 103. c
βάραγχος, βαράγχιον, et βαραγχιάω 115. b
ΒΑ´ΡΒΑΡΟΣ, cum d. βαρβαρίζω, βαρβαριστὶ 103. c
βαρβαρόστομος, cum d. in c. citra pr. 617. a
βαρβαρόφωνος, cum d. in c. sine præp. 717. a
ΒΑ´ΡΒΙΛΟΣ 104. a
ΒΑ´ΡΒΙΤΟΣ, cum d. ib.
βαρβιτῳδὸς 21. a
βάρδιστος, cum βραδὺς 113. c
βάρειος 104. b
ΒΑ´ΡΙΣ 104. a
ΒΑ´ΡΟΣ, cum d. βαρέω ib.
βαρυαλγής, cum d. 43. c
βαρυαχής, in βαρυηχὴς 248. b
βαρυβίας 111. a
βαρυβρεμέτης, βαρύβρομος, in c. ex Βρέμω 116. a. b
βαρύγδουπος, in βαρύδουπος 171. b
βαρύγλωσσος 134. a
βαρύγουνος, in c. ex Γόνυ 135. b
βαρύγυιος 140. b
βαρυδαίμων, cum d. in c. ex Δαίμων 142. b
βαρύδακρυς, cum d. in c. 143. a
βαρύδεσμος, in c. ex δεσμὸς 157. a
βαρύδικος 164. c

(Βαρυδότειρα μοῖρα) 163. c
Βαρύδωτος, in c. ex Δώτης 171. b
Βαρύζηλος, in c. ex Ζῆλος 237. a
Βαρυήκοος, in c. ex ἀκοὴ 40. c
Βαρυηχὴς 248. b
Βαρύθυμος, cum d. 264. c
Βαρύθω, in Βάρος 104. b
Βαρυκάρδιος, in c. 299. c
Βαρυκέφαλος, in c. sine pr. 312. b
Βαρυκίνητος 334. c
(Βαρύκοτος) 341. c
Βαρύκτυπος, in c. ex κτύπος 675. b
Βαρύλλιον, in Βάρος 104. a
Βαρύλυτος, in c. 391. b
Βαρύμηνις, cum d. in c. ex Μῆνις 419. a
Βαρυμόχθος, in c. ex Μόχθος 428. a
Βαρύνοος, in c. ex Νόος 444. c
Βαρύνω, in Βάρος 104. a
Βαρύνωτος, in c. ex Νῶτος 447. a
Βαρύοδμος, cum βαρύοσμος 454. b
Βαρυόπας, in Ὄψ 493. b
Βαρυόργητος, in c. 477. a
Βαρύοσμος, in c. sine pr. 454. b
Βαρυπάθεια 501. a
Βαρυπάλαμος 496. b
Βαρυπειθὴς, in c. in πειθὴς 506. b
Βαρυπενθὴς, cum d. in c. ex Πένθος 514. c
(Βαρυπεσὴς) 520. c
Βαρυπήμων, in c. ex Πῆμα 524. a
Βαρύπικρος 540. c
Βαρύποτμος, in c. ex Πότμος 550. b
Βαρυπρεπὴς, in c. ex Πρέπω 553. a
Βαρύπτωτος, in c. ex πτωτὸς 563. c
Βαρὺς, in Βάρος 104. a
Βαρυσίδηρος 587. c
Βαρύσταθμος, cum d. in c. ex σταθμὸς 286. a
Βαρύστομος 617. a
Βαρύστονος, in c. ex στένω 612. c
(Βαρυστόνως) ib.
Βαρυσύμφορος, in d. ex συμφέρω 696. a
Βαρυσφάραγος 627. b
Βαρύτης, in Βάρος 104. a
Βαρύτιμος, cum d. 638. a
Βαρύτλητος 632. b
Βαρύτονος, in c. in τόνος 638. c
Βαρύϋμνος, in c. ex Ὕμνος 678. b
Βαρύφθογγος, in c. ex φθόγγος 700. b
Βαρύφορτος, in c. ex φόρτος 706. a
Βαρύφρων, cum d. 708. b
Βαρύφωνος, in c. sine pr. 717. a
Βαρυχὴς 248. b
Βαρύψυχος, in c. 742. b
Βαρώδης, in c. 453. b
Βαρωπία 472. c
ΒΑ'ΣΑΝΟΣ, Βασανίζω, cum d. 104. b. c
ΒΑΣΙΛΕΥ'Σ, cum d. Βασιλίνδα 104. c. 103. a
Βάσιμος, Βάσις, in Βαίνω 93. a
ΒΑΣΚΑΙ'ΝΩ, cum d. 105. a
Βασκοσύνη, Βάσκανος ib.
Βάσκω, in Βαίνω 92. b
Βασμὸς, Atticè, pro Βαθμὸς, dici tradit Phrynichus ib.
ΒΑΣΣΑ'ΡΑ, Βασσαρὶς, cum d. 105. b
[Βασσάρων] ib.
Βάσσων, cum βαθὺς 92. c
ΒΑΣΤΑ'ΖΩ, Βασταγὴ, cum d. 105. b
ΒΑ'ΤΑΛΟΣ, cum d. ib.
(Βάτειν) 93. a
Βατὴρ, Βατήριος, Βατὶς, Βατέω, Βατεῖν, in Βαίνω ib.
Βατιδοσκόπη 593. a
Βάτινος, Βάτιον, Βατίνα, Βατὶς, in Βάτος 105. b
Βατοδρόμης, in c. ex Δρόμος 173. a
ΒΑ'ΤΟΣ, Βατίας 103. b
[Βατραχεῖον] 105. c
ΒΑ'ΤΡΑΧΟΣ, cum d. ib.
Βατραχομυομαχία 404. a
ΒΑ'ΤΤΟΣ, cum d. Βατταρίζω 105. c
Βαττολογέω, cum d. 373. a
Βατώδης, in Βάτος 105. b
ΒΑΥΒΑ'Ω, ῶ, Βαυβὼ 105. c
Βαυκαλάω ib.
Βαυκαλίζομαι ib.
ΒΑΥ'ΖΩ 105. c
Βαυκάλιον, &c. in Βαύζω ib.
Βαύκαλις, Βαυκίζω, Βαυκίδες &c. in Βαυκὸς ib.
Βαυκοπανοῦργος, in πανοῦργος 205. b
ΒΑΥΚΟ'Σ, cum d. 105. c
ΒΑΥ'ΝΟΣ, cum d. ib.
Βαφὴ, &c. Βάψις, in Βάπτω 103. a
ΒΔΑ'ΛΛΩ, cum d. 105. c
Βδέλλα, Βδέλλιον, in Βδάλλω ib.
(Βδελλομέτρης) 664. c
Βδελύσσομαι, Βδέλυγμα, Βδελυρὸς, in Βδέω 106. a
ΒΔΕ'Ω, cum d. Βδόλος, Βδύλλω ib.
ΒΕ'ΒΑΙΟΣ, cum d. ib.
Βέβηλος, cum d. in Βηλὸς 106. c
ΒΕΒΡΑ'ΔΕΣ 106. a
Βεβρωθὼς, in Βρώθομαι 117. a
Βεβρώθω, cum Βιβρώσκω 118. c
Βέθρον 103. c
Βείω, in Βίος 107. b
Βέω 93. a
Βελεσίσειστος, in c. ex σείω 584. b
Βέλεμνον, Βελεμνίτης, Βέλεμος, in Βέλος 106. b
Βελεσσιχαρὴς, in com. sine præposit. 719. a
Βελήκεα, in c. ex Ἀκέομαι 37. c
Βελοθήκη, in c. ex Θήκη 653. c
Βελομαντεία, in c. 399. b
Βελόνη, Βελονὶς, in Βέλος 106. b
Βελονοειδὴς, ἐος, ὁ καὶ, ἡ, acus formam habens.
Βελεσπάλτης, in c. ex Πάλλω 545. a
Βελοπώλης, cum d. 567. a
Βελοστασὶς, cum d. 542. c
ΒΕ'ΛΟΣ 106. a
Βελόστασις 285. a
Βελοσφενδόνη 687. c
Βελτιοτάτως, in c. sine præp. 634. b
Βεληλάτης, in c. ex Ἐλάω 194. c
ΒΕ'ΛΤΕΡΟΣ, Βελτίων 106. b
Βέλτιστος, Βελτίων, cum d. ib.
ΒΕ'ΜΒΗΞ, cum d. Βέμβιξ ib.
Βεμβρὰς, vide in Βεμβράδες 106. a
Βένθος, in Βάθος 92. c
ΒΕ'ΡΒΕΡΙ 106. b
Βέρεθρον, in Βάραθρον 103. c
ΒΕ'ΤΙΟΝ 106. b
ΒΕΥ'ΔΟΣ ib.
ΒΗ' ib.
Βῆγμα, Βήξω, Βίκα, in Βὴ 106. b
ΒΗΛΟ'Σ ib.
Βῆμα, cum d. in Βαίνω, Βηματίζω 93. a
ΒΗ'Ξ 106. c
Βέρμος, massæ factæ è farinis percolatis: Poll. lib. 6. et Athen. lib. 3. Item gladii, seu recti gladii. Hesych.
ΒΗ'ΡΥΛΛΟΣ, cum d. 106. c
ΒΗ'ΣΣΑΙ, cum d. Βησσήεις ib.
Βήσσω, Βηχικὸς, Βήχιον, in Βὴξ ib.
Βητάρμων, in c. ex ἁρμόζω 82. c
ΒΙ'Α 106. c
Βιάζω, cum d. 106. c. 107. a
Βιαιομάχος, cum d. in c. sine præpos. 404. a
Βίαιος, cum d. in Βία 106. c
Βιαρκὴς, in c. 75. c
Βίαρχος 80. b
Βιάτας, Βιαστὴς, &c. in Βιάζω 107. a
Βιάω, Βιαιότης, cum d. in Βία 106. c
Βιβάζω, Βίβασις, Βιβαστὴς, in Βαίνω 93. b
Βιβάω, et Βέβηκα, et Βεβάσκω, in Βαίνω ib.
Βιβλαρίδιον, &c. in Βίβλος 107. b
Βιβλιογράφος, cum d. in c. ex γραφὴ 138. c
Βιβλιοθήκη, in c. ex Θήκη 653. c
Βιβλιοκάπηλος, in c. ex Κάπηλος 298. c
Βιβλίον, in Βίβλος 107. b
Βιβλιοπώλης 567. a
Βιβλιοτάφος, in c. ex Θάπτω, sepelio 251. a
Βιβλιοφόρος 696. b
Βιβλιοφυλάκιον 711. c
ΒΙ'ΒΛΟΣ, cum d. Βιβλὶς 107. a. b
Βιβλιαφόρος 696. b
Βιβρώσκω, cum Βρώσκω 118. c
Βίμαχος, cum d. in comp. sine præp. 404. a
ΒΙ'ΚΟΣ, Βικίον 107. b
ΒΙΝΕ'Ω, Βινητιάω, cum d. ib.
Βιοδότης, in c. ex Δότης 163. c
Βιόδωρος, in c. ex Δῶρον, donum 176. a
Βιοδώτης, cum d. in c. ex Δότης 163. c
Βιοθάλμιος, in c. ex Ἅλις, 46. a. et in c. ex Θάλλω 250. a
Βιοθρέμμων, in c. ex Θρέμμα 665. c
Βιομήχανος, cum d. in c. 420. c
Βιοπλανὴς, in c. 550. c
Βιοστερητὴς, in c. ex στερίζω 510. b
ΒΙ'ΟΣ, et Βιὸς 107. b
Βιοσόος, in c. in σόος 600. b
Βιοστερὴς 613. c
Βίοτος, Βιοτεύω, cum d. in Βίος, Βιότης 107. c
Βιοφθόρος, in c. ex præt. med. 701. b
Βιόχρηστος, in c. sine præp. 732. c
Βιόω, in Βίος 107. b
Βιώσιμος, in c. 745. a
Βίωσις, cum d. Βιώσιμος, Βιωτὸς, cum d. in Βιόω 107. b
Βιωφελὴς, in c. ex Ὠφελέω 747. c
¶ Βλάβη, &c. Βλάβω, in Βλάπτω 108. b. c
Βλαισόω, Βλαισώδης 109. b
Βλαῖσα, in Βλαισὸς 108. b
Βλαισόπους, cum d. 551. b
ΒΛΑΙΣΟ'Σ, cum d. Βλαισόω 108. b
Βλακεία, Βλακεύω, Βλακικὸς, Βλακώδης, Βλάκευμα, in Βλὰξ ib.
Βλάμμα, in Βλάπτομαι ib.
ΒΛΑ'Ξ 108. b
ΒΛΑ'ΠΤΩ, cum d. ib.
ΒΛΑΣΤΑ'ΝΩ, cum d. Βλάστη 108. c
Βλάστημα, Βλάστησις ib.
(Βλάστημος) ib.
Βλαστοκοπεῖν, in c. ex κοπὴ 338. a
Βλαστολογία, cum d. in c. sine præp. 373. a
Βλαστὸς, Βλαστεῖον, Βλαστικὸς, in Βλαστάνω 108. c
Βλαστοφόρος, cum d. in c. ex Φέρω 690. a
ΒΛΑ'ΤΤΙΟΝ 109. a
ΒΛΑΥ'ΤΑΙ, Βλαυτίον, cum d. 109. b
Βλαψιγονία 125. c
Βλάψις, in Βλάπτομαι 108. b
Βλαψίφρων, in c. ex Φρὴν 708. b
Βλεμεαίνω 450. b
Βλέμμα, Βλεμμαίνω, in Βλέπω et ὤψ 109. b. 704. a
ΒΛΕ'ΝΝΑ, cum d. Βλεννὸς, Βλεννώδης 109. b
Βλεννοδαίμων, in c. 142. b
(Βλεπτὸς) 109. b
ΒΛΕ'ΠΩ, cum d. Βλέψις ib.
Βλαισὶς, in Βλαισὸς 108. b
ΒΛΕ'ΦΑΡΟΝ, cum d. Βλεφαρίζω, 110. a. et in Φάρος, εος 687. c
Βλέψις, cum d. in Βλέπω 109. b
Βλῆδην, in Βάλλω 97. c
Βλῆμα, in Βάλλομαι ib.
Βλημάζω, in Βλιμάζω 259. b
Βλητὸς, Βλῆτρον, Βλητρίζω, in Βάλλομαι 97. c
ΒΛΗΧΑ'ΟΜΑΙ, cum d. 110. a
Βλήχημα, Βληχητὶς, Βληχὴ, et Βλήχων, Βληχανία ib.
ΒΛΗΧΡΟ'Σ ib.
Βληχὴ, Βληχώδης, Βλήχων, in Βληχάομαι ib.
Βλιμάζω, cum d. in Θλίβω 259. b
ΒΛΙ'ΤΟΝ, cum d. 110. a
Βλίτας, Βλιτάδης, Βλιτομάμας 110. b
ΒΛΙ'ΤΤΩ, cum d. ib.
Βλοσυρὸς, in c. sine pr. 683. b
(Βλοσυρόφρων) 708. b
Βλοσυρωπὶς, cum d. 472. c
ΒΛΥ'ΖΩ, cum d. Βλυστρὶς 110. b
[Βλύττω] ib.
Βλωθρὸς, in Βλώσκω ib.
Βλωμιαῖοι ἄρτοι ib.
ΒΛΩΜΟ'Σ, cum d. 97. c. 110. b
ΒΛΩ'ΣΚΩ, cum d. Βλῶσις 110. b
Βοάγρια, &c. in c. ex Ἄγρα, Βοάγριον 10. a
Βοόδεσμον, in c. ex Δεσμὸν 64. b
Βόαξ, in Βοάω 110. c
Βοάριον, in Βοῦς 114. a
Βοαύλιον, in c. 88. a
Βόαυλος, idem quod Βοαύλιον. Theocr. ib.
ΒΟΑ'Ω, Βοήτης 110. b. c
Βοεικὸς, Βοεινὸς, Βόειος, Βόεος, Βοεὺς, in Βοῦς 114. a
Βοὴ, Βόης, ἡ, in Βοάω 110. c
Βοηγενὴς 123. c
Βοηδρόμιος, cum d. in c. ex Δρόμος, seu Δρέμος 668. c
ΒΟΗΘΕ'Ω, Βοήθημα, Βοηθὸς, Βοήθεια, cum d. 111. a. b
Βοηλασία, Βοηλάτης, cum d. in c. ex secunda 191. a
Βόημα, in Βοάω 110. c
Βοητήριος 436. c
Βῶξ, cum Βόαξ 110. c
Βόος, cum Βοῦ ib.
Βοητὸς, in Βοάω ib.
ΒΟ'ΘΡΟΣ, Βόθρον, Βοθρίζω, cum d. 111. b
Βόθυνος, in Βόθρος ib.
Βοϊδάριον, Βοΐδιος, Βοΐδιον, Βοϊκὸς, in Βοῦς 114. a. b
Βοοκλέψ 321. c
Βοιωτὶς, Βοιωτὸς 119. b
Βολαῖος, in Βολὴ 97. c
Βολβάριον, &c. in Βολβὸς 111. b
Βολέτη, in Βολὴ 97. c
ΒΟΛΒΟ'Σ, Βολβίον 111. b
Βολβίτιον, Βόλβιτος, Βολβίτινος, Βολβιτία 97. c
Βολβίδιον, in Βολβὸς 111. b
Βολεὸς, Βολεὼν, Βολὴ, Βολίζω, Βολὶς, Βόλιτον, cum d. vide in Βάλλω 97. c
Βολοκτυπεῖν, in c. ex κτύπος 675. b
Βόλος, in Βολὴ 97. c
Βολωνεία 744. a
Βομβαίνω, in Βομβὸς 111. c
Βομβαύλιος, in c. 88. b
ΒΟΜΒΟ'Σ, Βομβέω, Βομβητὴς, Βομβηδὼν, Βομβὰξ, Βομβύλιος, cum d. 111. c
Βομβύλη, Βόμβυξ, in Βομβὸς ib.
ΒΟ'ΝΑΣΟΣ ib.
Βοοβότης 115. a
Βοόγληνος, in c. ex Γλήνη 133. a
Βουζύγιον 236. a
Βοοθύτης 267. b
Βοοκτασία, in c. ex secunda persona præt. pass. 353. b
Βοοσφαγία 626. b
Βοοτρόφος, in Βουτρόφος 666. a
ΒΟΡΑ', Βορὸς, Βόρος 111. c
Βορβοροκοίτης 329. a
ΒΟ'ΡΒΟΡΟΣ, Βορβορώδης, Βορβορίζω 112. a
Βορβορῶπις, in Ὀπὸ 469. a
Βορβοροτάραξις 633. b
ΒΟΡΒΟΡΥ'ΖΩ, cum d. Βορβορυγμὸς, Βορβορυγὴ 112. a
Βορβορῶπις 472. c
ΒΟΡΕ'ΑΣ, cum d. Βορέϊος, Βόρειος, Βορεῖος, Βορειάδης 112. a. b
Βορὸς, vel Βόρος, in Βορὰ 112. a
Βόῤῥας, cum d. in Βορέας ib.
Βόσις, Βόσκω, Βοσκὴς, Βοσκὰς, Βόσκημα, &c. cum d. in Βόω 114. b. c
Βόσπορος 509. a
Βοσπόριος ib.
ΒΟ'ΣΤΡΥΧΟΣ, Βοστρυχώδης, cum der. 112. b
Βοτάμια, in Βόω 114. c
Βοτάνη, cum d. in Βόω, Βοτανίζω ib.
Βοτανολογία, in c. sine pr. 373. a
Βοτὴρ, Βοτῆρος, Βοτὸς, cum d. in Βόω 114. b. c
Βοτρύδιον, &c. in Βότρυς 112. c
Βοτρυόδωρος, in c. ex Δῶρον 176. a
Βοτρυΐνος, Βοτρυΐτης, Βοτρύμας, Βοτρυόομαι, &c. in Βότρυς 112. b. c
Βοτρυόπαις 495. b
Βοτρυοστεφὴς, in c. ex Στέφω 607. c
Βοτρυοστέφανος, in c. sine pr. 614. c
Βοτρυοχαίτης, in c. ex Χαίτη 719. b
ΒΟ'ΤΡΥΣ, cum d. 112. b
Βοῶψ, Βοῶπις, cum d. 472. c
Βοῦ, in Βοῦς 114. b
Βουαγετὸς, Βουάγος 17. a
Βούβαλος, cum d. in Βοῦς 114. b
Βουβάρας, in c. ex Βάρος, et ex Βάρος 104. a. b
Βούβοσις, cum d. in c. ex Βόσις 114. c
[Βουβότης] ib.
Βούβοτος, in c. ex Βοτὸς ib.
Βούβρωσις, in c. sine pr. 119. a
ΒΟΥΒΩ'Ν, Βουβωνιάω 112. c
Βουβωνοκήλη, in c. ex Κήλη 313. c
Βουγαΐος, in Γαίω 120. c
Βουγενὴς 123. a
Βούγλωσσος 134. a
Βουδέψω, in c. ex Δέψω 154. b
Βούδορος, cum d. in c. ex Δορὰ 155. a
Βουδρομία, cum d. in c. ex Δρόμος 668. c
Βουζύγης, in c. sine pr. 236. a
Βουθερὴς, in c. ex Θέρος 254. c
Βουθοίνης, in c. ex Θοίνη 260. a
(Βουθόρος) 260. c
Βουθυσία, cum d. Βουθύτης, cum d. in c. sine præp. 267. b
Βουϊέρεια, in c. ex Ἱερὸς 271. a
Βουκαῖος, cum Βοῦκος 114. b
Βουκαΐται, in c. ex καίω 299. a
Βουκάρδιος 299. c
Βουκεραὸς, &c. in c. ex Κέρας 308. a
Βούκερως 308. b
Βούκηρος, &c. in c. ex Κηρὸς 310. a
Βουκέφαλος, in c. sine præp. 312. b
Βουκλέψ, in c. sine præp. 321. c
Βουκόλος, Βουκόλησις, Βουκολιάζω, cum d. in c. ex Κόλον 331. b
Βουκόρυζος, in Κόρυζα 310. a
Βοῦκος, in Βοῦς 114. b
Βουκράνιον, cum d. in c. ex Κρανίον 300. b
[Βουκράνος] ib.
Βουλαῖος, in Βουλὴ 112. c
Βουλαγόρας 370. c
Βουλαρχία, in c. 80. b
(Βούλαρχος) ib.
(Βουλευτήριος) 113. a
Βουλεύω, cum d. in Βουλὴ 112. c
ΒΟΥΛΗ', Βουλαία, cum d. ib.
Βούλημα, Βούλησις, Βουλητὸς, in Βούλομαι 113. a
Βουλὶς, Βουλήεις, Βούλιος, in Βουλὴ 112. c. 113. a
Βουλευταῖς 114. a
Βούλιμος, Βουλιμιάω, cum d. in c. ex Λιμὸς 386. c
ΒΟΥ'ΛΟΜΑΙ 113. c
Βουλυτὸς, in c. ex Λυτὸς 393. c
Βουμασθὸς, in c. ex μαστὸς 395. a
Βουμέλιος, et Βουμελία, in c. ex Μελία 410. b
Βουμολγὸς, in c. ex Ἀμέλγω 56. a
Βουνομία 429. c
Βούνευρος, in Νεῦρον 434. c
Βουνὰς, Βουνίον, &c. in Βουνὸς 114. a
(Βουνίτης) ib.
Βουνοβατέω, in c. in Βαίνω 95. c
Βούνομος, in c. sine præp. 436. c
ΒΟΥΝΟ'Σ, Βουνὶς 114. a
Βουπαρθένος 502. a
Βουνίδης, in Βουνὸς 114. a
Βούπαις, in c. ex Παῖς 495. b
Βούπαλις, et Βούπαλος, in c. ex Πάλη 496. c
Βουπείνημα, in c. ex Πεῖνα 505. c
Βούπεινα, in c. ex Πεῖνα 507. a
Βουπελάτης, in Βοηλασία 191. a. 511. c
Βουπλάστης, in c. ex πλάστης 531. c
Βουπλήκτης, in c. ex Πληγὴ 535. b
Βούπληκτρον 538. a
Βουπλὴξ ib.
Βουπνεύμων, in c. ex Πνεύμων 545. b
Βουπόλος, in c. ex Πολέω, sine præp. 547. c
Βουπόρος, in c. ex πόρος 509. a
Βουπρηστις, in c. ex Πρήθω 556. b
Βούπρωρος, in c. ex Πρῷρα 559. c

ΒΟΥΡΑ'ΪΣΣΟΣ 114. c
ΒΟΥ͂Σ ib.
βουταίχω 90. a
βουστάδιον, in comp. habentibus στάδ. 283. b
βούσταθμον, in c. ex σταθμὸς ib.
βούστασις, cum d. in c. ex στάσις 283. a
βουστροφηδὸν 621. b
βουσφαγέω, cum d. in comp. ex σφαγὴ 626. b
βούτας, in βοῦς 114. b
βούτιμος 658. a
βούτομος, et βούτομον 644. a
βουτόρος, in c. ex τορέω 643. a
βουτρόφος 666. a
βούτυπος, in comp. quae τ subjecerunt 674. b
βούτυρον, cum d. in c. ex τυρὸς 676. a
βουφάγος 683. a
βούφαρος 687. a
βουφθαλμον, in comp. ex Ὀφθαλμὸς 475. a
βουφόνος, cum d. 692. a
βουφορβὸς, cum d. in c. ex φέρβω 692. b
βουχανδὴς 718. c
(βούχιλος) 729. a
ΒΟ'Ω 114. b
βοῶπις, βοώπιδος, in c. ex Ὄπτομαι 745. a. b
βοώτας, cum d. 472. c
βοώτης, cum d. in c. ex Ὠθέω 743. a
βοῶψ, cum βοώτας 472. c
ΒΡΑΒΕΥ'Σ, cum d. βραβεῖον, βραβεύω 115. b
ΒΡΑ'ΒΥΛΑ ib.
ΒΡΑ'ΓΧΟΣ, cum d. βράγχια ib.
βραδέως, &c. in Βραδὺς 115. c
βραδυβάμων 95. b
βραδύγλωσσος 134. a
βραδυδινὴς, in c. ex Δίνη 166. a
βραδύκαρπος, in c. ex Καρπὸς 301. b
βραδυκίνητος 317. c
βραδύνοος, cum d. 443. a
βραδύνω, in Βραδὺς 115. c
βραδυπειθὴς 506. b
βραδυπεπτέω, βραδυπεψία, in comp. 517. a
βραδυπλοῶ 536. b
βραδύπορος, cum d. in c. ex πόρος 509. a
βραδύπους 531. b
ΒΡΑΔΥ'Σ, βράδος 115. c
βραδυσκελὴς, in c. ex Σκέλος 591. c
βραδύτης, in Βραδὺς 115. c
βραδυτοκία, in c. sine pr. 654. b
ΒΡΑ'ΖΩ, βρασματίας 115. c
ΒΡΑ'ΘΥ ib.
βράσμα, cum d. in Βράζω 115. c
βράσσω, cum Βράζω ib.
βράσσον, cum Βραδὺς ib.
βράσται, in Βράζω ib.
βραχέως, in Βραχὺς 116. a
ΒΡΑΧΙ'ΩΝ, cum d. βραχιονιστὴρ 115. c. 116. a
βραχυβάμων 95. b
βραχύβιος, cum d. in c. ex Βίος 107. c
βραχύβωλος, in c. ex Βῶλος 112. c
βραχυγείμων 131. c
βραχυδάκτυλος 145. b
βραχυόνυχος, in c. ex Ὄνυξ 468. c
βραχυκατάληκτος, cum d. in καταλήγω 385. c
βραχυκαίμων 354. a
βραχύκωλος, cum d. 361. c
βραχυλόγος, cum d. 375. a
βραχυμερὴς, cum d. in c. ex μέρος 407. b
βραχυμογὴς, in c. ex Μόγος 425. b
βραχυμυθία, in c. ex Μῦθος, verbum 429. a
βραχύνω, cum d. in Βραχὺς 116. a
βραχύνωτος, in c. ex Νῶτος 447. a
βραχυόνειρος, in c. ex Ὄναρ 466. a
βραχυπαράληκτα, cum d. in παραλήγω 384. a
βραχυπότης, in c. ex Πίνω 540. a
βραχύπορος 510. a
βραχυπώτης, in c. sine pr. 527. a
βραχύρριζος, cum d. in comp. ex Ῥίζα 573. a
ΒΡΑΧΥ'Σ 116. a
βραχυσίδηρος 587. c
βραχυστίχος, in c. ex Στίχος 610. b
βραχύστομος, in c. sine pr. 617. a
βραχυσύμβολος, in d. ex συμβάλλω 101. b
βραχυτελὴς 641. b
βραχύτης, in Βραχὺς 116. a
βραχύτομος, cum d. in c. sine praep. 644. a
βραχυτράχηλος 661. c
βραχύϋπνος 680. b
βραχυφεγγέτης 691. a
βραχύφυλλος, in c. 712. a
βραχυχρόνιος, in c. 730. a
βραχύωτος 487. c
ΒΡΑ'ΧΩ 116. a
βρέγμα, in βρεχμὸς 116. b
ΒΡΕ'ΜΩ 116. a
ΒΡΕ'ΝΘΟΣ, cum d. 116. b
βρενθύεσθαι, in c. ex θύω, id est, ὁρμῶ ib.
ΒΡΕ'ΤΑΣ, βρετέτας ib.
βρεφοκτονία, in c. ex κτείνω 333. a
ΒΡΕ'ΦΟΣ 116. b
βρεφοτροφεῖον 666. a
βρεφύλλιον, in Βρέφος 116. b
βρεχμὸς, et βρέγμα ib.
ΒΡΕ'ΧΩ ib.
βρῆγμα, βρήσσω, in Ῥὴξ 106. a
ΒΡΙ͂ 116. c
βριαρόχειρ 724. a
ΒΡΙΑ'Ω, cum d. βριαρὸς, βρίμη 116. c. 117. a
βριζόμαντις 399. a
ΒΡΙ'ΖΩ, cum d. 117. a
βριήπυος, in c. ex Ἀΰω 72. a
βρῖθος, &c. in Βρίθω, βριθοσύνη 117. a
βριθόκαρπος 310. a
βριθόνοος 443. a
βριθὺς, in βρίθω 117. a
βριθυσπονδίτος 473. a
ΒΡΙ'ΘΩ 117. a
βριμᾶσθαι 117. b
βρίμη 117. a
ΒΡΙΜΟ'ΟΜΑΙ, cum d. 117. b
βριμηδὸν, βρίμημα, βριμαίνω ib.
βριθάρματος, in c. ex Ἅρμα 76. b
ΒΡΙ'ΣΣΟΣ 117. b
βρόγχια, in Βράγχος ib.
βρογχιάζω ib.
βρογχοκήλη, in c. ex Κήλη 313. a
ΒΡΟ'ΓΧΟΣ, cum d. βρογχιάζω, βρογχωτὴρ 117. b
βρόμος, βρόμιος, cum d. in Βρέμω 116. a
ΒΡΟΝΤΗ', cum d. βρονταῖος, βροντάω 117. b
βρόντημα ib.
βροντησικέραυνος 310. b
βροντοποιὸς, in c. ex Ποιέω, sine pr. 543. c
βρότεος, βροτήσιος, &c. in Βροτὸς 117. c
βροτοβάμων 95. b
βροτόγηρυς, in c. ex Γῆρυς 129. a
βροτόεις, in Βρότος 117. c
βροτοκτόνος, in c. ex Κτείνω 333. b
(βροτοκτονεύτης) ib.
βροτολοιγὸς, in c. ex Λοιγὸς 388. b
βροτοστυγὴς 622. b
ΒΡΟΤΟ'Σ 117. c
βρότος, cum βροτόω ib.
(βροτοσκόπος) 593. a
(βροτοφθόρος) 701. b
βροτόω, in Βροτὸς 117. c
ΒΡΟΥ͂ΚΟΣ 118. a
βροχὴ, in Βρέχω 116. b
βρόχθος, βροχθίζω, cum d. in Βρόγχος 117. b
ΒΡΟ'ΧΟΣ, βρόχως, βροχὶς 118. a
ΒΡΟ'ΧΩ ib.
βρυάζω, in Βρύω 118. b
βρύγδην, in Βρύχω ib.
βρύγμα, in Βρύκω 118. a
βρυκεδανὸς ib.
ΒΡΥ'ΚΩ, cum d. 118. a
βρύλλω, in Βρύω ib.
ΒΡΥ͂Ν ib.
ΒΡΥ'ΟΝ, cum d. ib.
βρυοφόρος 696. b
βρύον, βρύασις, in Βρύω 118. a
βρύσις, in Βρύω 118. b
βρύτεα 118. c
βρυτὴρ, vide ῥυτὴρ, in Ῥέω 578. c
ΒΡΥ'ΤΟΝ 118. a
βρύττω ib.
βρυχάομαι, βρύχημα, &c. in Βρύχω 118. b
βρυχανάομαι ib.
βρύχιος, in Βρέχω, 116. b. et in Βρύχω 118. b
βρυχμὸς 118. a
ΒΡΥ'ΧΩ 118. b
ΒΡΥ'Ω ib.
βρωθὸς, βρώσιμος, cum d. in Βρύω 118. a
βρῶμα, cum d. in Βρώσκω 118. c
βρωμάομαι, in Βρώσκω ib.
βρωμώδης, in Βρῶμος ib.
βρόμος, in Βρῶμος ib.
βρωμήτης, βρώμησις, βρωμηστὴς, βρωμήτωρ, in Βρωμάομαι ib.
βρωμεύτης 116. a
ΒΡΩ͂ΜΟΣ, cum d. 118. c
ΒΡΩ'ΣΚΩ, βρῶσις, &c. βρωτὴς, &c. βρῶσις ib.
ΒΥ'ΑΣ 119. a
ΒΥ'ΒΛΟΣ, βύβλινος, cum d. βιβλίον ib.
βύζω, βύζω, in Βύω 119. b
βύζω, in Βύας, et in Βύω 119. a. b
ΒΥΘΟ'Σ, cum d. βύθιος, βυθίζω ib.
βυθοτρεφὴς, in c. in τρέφω 665. c
ΒΥΚΑ'ΝΗ, cum d. βυκανίζω 119. b
βύκτης, cum βύζω ib.
βυλλὸς, βυλλίον ib.
ΒΥ'ΝΗ ib.
βύομαι, in Βύω ib.
ΒΥ'ΡΣΑ, βυρσεὺς, βυρσὶς ib.
βυρσαίετος, in c. ex Ἀετὸς 23. c
βυρσεὺς, cum d. in Βύρσα 119. b
βυρσοδέψης, cum d. 154. b
βυρσοπαγὴς, in c. in πήγνυμι 522. c
βυρσοτονὸς 542. c
βυρσοπώλης 567. a
βυρσότονος, in c. ex τόνος 638. c
βυρσόω, in Βύρσα 119. b
βύσιος, Bysius mensis quidam apud Delphos, sic dictus quasi φύσιος, quoniam eo mense multa φύεται, hoc est, producuntur et germinant.
βύσμα, in Βύομαι ib.
βύσσινος, in Βύσσος ib.
βυσσοβαφὴς, in c. ex Βάφος 104. b
βυσσοδομεύω, in c. ex δομὴ 151. b
βυσσόθεν, βυσσὸς, in Βυθὸς 119. b
ΒΥ'ΣΣΟΣ ib.
βυσσὸς, cum d. in Βυθὸς ib.
βυσσόφρων, in c. ex Φρὴν 708. b
βύσσω, cum Βύζω 119. a
βύσσαμα, in βυσσὸς, à Βυθὸς 119. b
βυστικὸς, βύστρα, in Βύομαι ib.
ΒΥ'Ω, et Βυῶ ib.
βώδιον 114. b
βώκας, vide Βὼξ 110. c
βωλίδες, cum d. in Βολίδες 331. b
βώνασος, in Βόνασος 114. b
βωλάκιον, βῶλαξ, βωλάριον, βωλεύω, βώλιον, βωλίτης, in Βῶλος 119. c
βωλοκοπέω, cum d. in c. ex κόπτω 338. a
ΒΩ͂ΛΟΣ, βῶλαξ 119. c
βωλοστροφία, in c. ex στροφὴ 621. b
βωλοτόμος, in c. sine pr. 644. b
βωλώδης, in Βῶλος 119. c
βωμολοχεύομαι, βώμαξ, βωμιστὴς, βώμιος, βωμὶς, βωμίστρια, in Βωμὸς 120. a
βωμολόχος, cum d. in c. ex λόχος, insidiae 389. c
βωμονίκης, in c. ex Νίκη 454. c
ΒΩΜΟ'Σ 119. c
βωνίτας, in Βοῦς 114. b
βὼξ, in Βόαξ 110. c
βῶρος ib.
βῶς, cum βοῦς 114. b
βωστρέω, in Βοάω 110. c
βώτας, in Βοτὴρ 114. c
βωτιάνειρος, in c. in Ἀνὴρ 62. c
βωτῶ, in Βοάω 110. c
βώτωρ, in Βοτὴρ 114. c

Γ.

ΓΑΓΑ'ΤΗΣ 120. a
ΓΑΓΓΑ'ΜΗ, cum d. ib.
γαγγαμουλκὸς 194. a
ΓΑΓΓΙ'ΤΙΣ 120. a
ΓΑΓΓΑ'ΛΙΟΝ, cum d. ib.
ΓΑ'ΓΓΡΑΙΝΑ, cum d. ib.
ΓΑ'ΖΑ ib.
γαζοφύλαξ, cum d. in c. ex φύλαξ 711. c
ΓΑΙ͂Α, γαιάδες 120. a. b
γαιῆθεν, γαιήϊος, in Γαῖα 120. b
γαιηγενὴς 123. c
γαιήοχος 226. b
γαιοφάγος 683. a
γαιογράφος 138. c
γαιοδότης, in c. ex Δότης 163. c
γαῖος, in Γαῖα 120. b
γαιάοχος, in γαιήοχος 226. b
ΓΑΙΣΟ'Σ 120. c
ΓΑΙ'Ω ib.
γαιώδης, in Γαῖα 120. b
ΓΑ'ΛΑ, cum d. γαλακτίω 120. c
γαλαθηνὸς ib.
γαλάκτινος, γαλακτίτης, γαλαξίας, γαλακτίζω ib.
γαλακτοποιμὸς 533. a
γαλακτόομαι, cum d. in Γάλα 120. c
γαλακτοπότης, cum d. in c. sine praep. 527. a
γαλακτοτροφία 666. a
γαλακτουργὸς 203. a
γαλακτοῦχος, cum d. 226. b
γαλακτοφάγος 683. a
γαλακτόχρως 735. b
γαλακτώδης, γαλάκτωσις, γαλαξία, in Γάλα 120. c
γαλαία, in Γάλως 121. b
γαλεάγρα, in c. ex Ἄγρα 10. a
ΓΑΛΕΗ' 121. a
γαλεοβόλος, in Βάλλω 105. a
γαλεώδης 121. a
γαλεομυομαχία 404. a
γαλεὸς, γαλῆς, in Γαλέη 121. a
γαλερὸς, in Γαλήνη 121. b
γαλιάδες, in Γαλέη 121. a
γαλεώτης, in Γαλέη ib.
γαλῆ, cum Γαλέη ib.
ΓΑΛΗ'ΝΗ, γαληνίζω, cum d. ib.
γαληνῶπις 475. a
γαλιάγκων, in c. ex Ἀγκὼν 6. b
γαλιδεὺς, in Γαλέη 121. a
γάλαξ, in Γάλα 120. c
ΓΑΛΙΟ'ΨΙΣ 121. b
ΓΑ'ΛΛΟΣ, cum d. γαλλαῖος ib.
γαλουχία, cum d. in γαλακτοῦχος 226. b
ΓΑ'ΛΩΣ, γαλόῳ 121. b
ΓΑΜΒΡΟ'Σ, cum d. γαμβρεύω ib.
ΓΑΜΕ'Ω, cum d. γαμήλιος ib.
ΓΑ'ΜΜΑ 122. a
(γαμήλευμα) 121. b
(γαμικὸς) 121. c
γαμοκλέπτης, in c. sine pr. 321. a
(γάμορος) 407. a
γάμος, cum d. in Γαμέω 121. b. c
γαμοστόλος, cum d. in c. sine praep. 611. c
γαμοτελέω 641. b
γαμφαὶ, γαμφηλαὶ, in γαμψὸς 297. a
γαμψὸς, in Κάμπτω ib.
γαμψῶνυξ, cum d. in c. ex Ὄνυξ 468. b
(γανόεις) 433. a
ΓΑ'ΝΟΣ, cum d. γανόω, γάνυμαι 122. a
γανυτελὲς 641. b
(γαύποτος) 527. a
ΓΑ'Ρ 120. a
ΓΑΡΓΑΙ'ΡΩ ib.
ΓΑΡΓΑΛΙ'ΖΩ, cum d. ib.
γάργαρα, in Γαργαίρω ib.
ΓΑΡΓΑΡΕ'ΩΝ, γαργαρισμὸς, cum d. 122. a. b
ΓΑ'ΡΟΝ, cum d. 122. b
γαστρίζω, in Γαστὴρ ib.
ΓΑΣΤΗ'Ρ, cum d. γάστρα ib.
* γάστρα * ib.
γαστρίμαργος, cum d. in c. ex Μάργος 400. a
γάστριον, γάστρις, &c. in Γαστὴρ 400. a
γαστρισμὸς, γαστρίζω ib.
γαστροειδὴς 182. b
γαστροκνημία, &c. in c. 326. c
γαστρολόγος, cum d. 375. a
γαστρομαντεύομαι, in c. 399. b
γαστρονομία 442. b
γαστρονόμος, &c. in c. sine pr. 455. b
γαστρορραφία, in c. sine pr. 570. a
γαστρόφιλος, in c. 702. c
γαστρόχειρ, in c. in χεὶρ 724. a
γαστρώδης, γάστρων, in Γαστὴρ 122. b
ΓΑΥΛΟ'Σ, γαυλὶς ib.
ΓΑΥ͂ΡΟΣ, cum d. γαυριάω 122. c
γαυρὸς, in Γαῦρος ib.
ΓΑΥΣΟ'Σ, cum d. ib.
ΓΕ' ib.
γεγηθότως, in Γηθέω 128. c
ΓΕ'ΓΩΝΑ, cum d. 122. c
(γεγωνότερος) ib.
ΓΕ'ΕΝΝΑ ib.
γεηρὸς, in Γαῖα 120. b
γεηρότης, in c. ex Ἀρόω 77. a
ΓΕΙ'ΝΟΜΑΙ 122. c
γεινάμενος 333. a
γεισημερὴς, in c. ex μέρος 407. c
γεισότομα, in γεισότομος 644. b
γείσιον, in Γεῖσον 126. b
γεισίπους, cum d. γεισιποδίζω 551. b
ΓΕΙ͂ΣΟΝ, γεισσόομαι, γεῖσσον, cum d. 126. b
ΓΕΙ'ΤΩΝ, cum d. γείτονα, γειτνιάω, γειτόνημα, γειτνίασις, et γειτνιάζω 126. b. c
γειώρας 490. b
ΓΕΛΑ'Ω, cum d. γελαστὴς 126. c
ΓΕ'ΛΓΙΣ 127. b
ΓΕΛΓΥ'Σ, cum d. ib.
γελγοπώλης, cum d. 567. a
γελοιάζω, γελοιαστὴς 127. a
γελοῖος, cum d. in Γελάω 126. c
γέλως, γελῶος, itidem in Γελάω 126. c. 127. a
γελωτοποιὸς, cum d. 542. c
ΓΕ'ΜΩ, cum d. γεμίζω 127. b
γενάρχης, cum d. 79. c
γενεὰ, in Γίνομαι 123. b
γενεαλόγος, cum d. 375. a
γενέθλη, γενεθλιακὸς, γενέθλιος, cum d. in Γίνομαι 123. b
γενεθλιαλόγος, cum d. 375. b
(γένεθλον) 123. b
γενειάζω, γενειὰς, γενειήτης, γένειον, &c. in Γένυς 127. b
γενέσια, cum d. in γένεσις 123. a
γενεσιάρχης 79. c
γενεσιουργὸς 203. c
γένεσις, in Γίνομαι 123. a
γενέτης, &c. γενετὴ, γενετυλλὶς ib.
γενέται, in γένος 123. b
γενητὸς, in Γίνομαι ib.
γενικὸς, cum d. in γένος ib.
γέννα, γεννάδας, γεννάομαι, γενναῖος, γεννάω, cum d. in Γίνομαι ib.
γένος, in Γίνομαι 123. a
γεννήτης, in γένος 123. b
ΓΕ'ΝΤΑ 127. b
ΓΕΝΤΙΑΝΗ' ib.
ΓΕ'ΝΥΣ ib.
γεοῦχος, in γαιήοχος 226. b
γεράζω, γεραίρω, &c. in Γέρας 127. a
γεράνδρυον, in c. ex Δρῦς 173. c
γερανοβοτία 114. c
ΓΕ'ΡΑΝΟΣ, γεράνιον, γερανίτης, cum d. 127. c
γεραιὸς, γεραιῶς, in Γέρων 128. a
γεραρὸς, in Γέρας 127. c
ΓΕ'ΡΑΣ, γεράσμιος, cum d. ib.
[γερασφόρος] 696. b
γερατοφόρος ib.
γερήνιος, in Γέρων 128. a
γερονταγωγὸς, cum d. in ἀγωγὴ 16. b
γεροντικὸς, γεροντίας, γεροντιάω, &c. in Γέρων 128. a
γεροντοδιδάσκαλος, in c. ex διδάσκαλος 161. c
γεροντοκομεῖον, in c. ex Κομέω 323. a

γερουσία, γερουσιαστὴς, cum d. in Γέρων 128. a
ΓΕ'ῤῬΟΝ, γεῤῥάδιον, cum d. ib.
ΓΕ'ΡΩΝ, γερουσιαὶ ib.
[γερωχία] ib.
ΓΕΥ'Ω, cum d. γεῦμα, γευθμὸς, γευστὸς 128. b
ΓΕ'ΦΥΡΑ, cum d. γεφυρόω, γεφύρωμα, γεφυρίζω ib.
γεφυροποιὸς 542. c
γεφυριστὴς, &c. in Γέφυρα 128. c
γεωγράφος, cum d. in c. ex γραφὴ 138. c
γεωδαισία, in c. ex Δαίω, divido 143. b
γεώδης, in Γαῖα 120. b
γεώλοφος, cum d. in c. ex Λόφος 389. b
γεωμέτρης, cum d. in c. sine præp. 416. a
γεωμυγὸς 421. c
γεωμόριον, in c. ex μέρος 408. a
γεωμόρος, in γεωμόροι 407. c
γεώπεινος, in c. sine præp. 436. a
γεώπεδον 507. a
γεωπόνος, cum d. in c. sine pr. 515. a
γεωργὸς, cum d. γεωργέω, γεωργία 203. c
γεώρης 490. b
γεήοχος, cum d. in c. sine pr. 482. c
γεωτόμος, in c. sine pr. 644. b
γεωφάνιον 685. c
¶ Γῆ, in Γαῖα 120. b
γηγενέτης, in c. ex γενέτης 125. a
γηγενὴς 123. c. 125. a
γήδιον, γῆθεν, in Γαῖα 120. b
ΓΗΘΕ'Ω, cum d. γηθοσύνη 128. c
ΓΗ'ΘΥΟΝ, cum d. γηθυλλὶς ib.
γῆθος, γηθὺς, cum Γηθέω ib.
γήινος, γήϊος, γηΐτης, in Γαῖα 120. b
γήπεος, γήπεος 317. c
γηλεχὴς, in c. ex λέχος 379. a
γήλοφος, in γεώλοφος 389. b
γήοχος, in γαιήοχος 226. b
γηπάτταλος 499. c
γήπεδον, in c. 504. b
γηπετὴς 528. c
γηπόνος, cum d. in γεωπόνος 515. a
(γηραίνω) 129. a
ΓΗ'ΡΑΣ, γηραιὸς, γηραλέος, γηράσκω, γηράω, γήρειον, cum d. 128. c. 129. a
γηροβοσκὸς, cum d. in c. ex Βόσκω 115. a
γηροκόμος, cum d. in c. ex Κομέω 333. a
γηροτρόφος, cum d. 666. a
ΓΗ~ΡΥΣ, cum d. γηρύω 129. a
γήτειον, in Γήθυον 128. c
γήτης, in Γαῖα 120. b
γητόμος, cum d. in γεωτόμος 644. b
γηφάγος 683. a
γήχυτος 727. b
γιγαντεῖος, &c. in Γίγας 129. b
ΓΙ'ΓΑΡΤΟΝ, cum d. ib.
γιγαντολέτης, &c. in c. sine præp. 462. a
γιγαντομαχία, in c. sine præp. 404. a
γιγαντοφόνος 692. a
ΓΙ'ΓΑΣ, γιγάντειος, γιγαντιάω, cum d. 129. b
ΓΙΓΓΙ'ΔΙΟΝ ib.
ΓΙΓΓΛΥΜΟ'Σ, cum d. ib.
ΓΙ'ΓΓΡΑΣ, cum d. γιγγραΐνος ib.
γίγνομαι, in Γίνομαι 123. a
γιγνώσκω, cum Γινώσκω 129. b
γίνος, vide Ἴνος 679. c
γίνομαι, cum γίγνομαι 123. a
ΓΙΝΩ'ΣΚΩ, cum d. 129. b
¶ γλάγος, γλαγόεις, γλαγερὸς, &c. in Γάλα 120. c
γλακτοφάγοι 683. a
γλαμάω 385. a
γλάμυξος 430. b
γλαμυρὸς, γλαμώδης, γλάμων, cum γλάμα, in Λήμη 385. a
ΓΛΑΝΙ'Σ, cum d. γλανιδὸς 132. a
γλάξ, in Γάλα 120. c
γλαφίδιον, in Γλάφω 132. b
γλαυκίζω, in γλαὺξ ib.
γλαυκόμματος 472. b
ΓΛΑΥΚΟ'Σ, γλαυκιάω, γλαυκότης, γλαυκόω, cum d. 132. a
γλαυκόφθαλμος, in c. ex ὀφθαλμὸς 475. a
γλαυκοχαίτης 719. b
γλαυκώδης, in γλαὺξ 132. b
γλαύκωμα, in Γλαυκὸς 132. a
γλαυκώπης, cum d. 473. a
γλαύκωσις, cum γλαύκωμα 132. b
γλαυκῶψ, in γλαυκώπης 473. a
γλαὺξ, in Γλαυκὸς 132. a
γλάχων, in γλήχων 133. a
ΓΛΑ'ΦΩ, γλάφω, γλαφυρὸς, cum d. 132. b
γλεῖνος, in Γλῆνος 133. a
γλευκαγωγὸς 16. b
ΓΛΕΥ~ΚΟΣ, γλευκάω, γλεῦξις, cum d. 132. c
γλῆμα, &c. in Λῆμα, γλαμώδης 358. a
ΓΛΗ'ΝΗ, γλῆνος, cum d. 132. c. 133. a
ΓΛΗ'ΧΩΝ, cum d. 133. a
γλία, gluten, glutinum. Suid. Etym. et Eust.
ΓΛΙ~ΝΟΣ 133. a
ΓΛΙ'ΣΧΡΟΣ, γλισχραίνω, γλισχρεύομαι, γλίσχρων, γλισχρία, cum d. 133. a
†γλισχραντιλογεξεπιτριπτος† 133. b
ΓΛΙ'ΧΟΜΑΙ ib.
ΓΛΟΙΟ'Σ, γλοιάζω, γλοιώδης, cum d. ib.
ΓΛΟΥΤΟ'Σ, γλουτίας, cum d. ib.
γλυκάζω, γλυκαίνω, γλυκώδης, &c. in Γλυκὺς 133. c
γλυκασία, γλυκασμὸς 133. b. c
γλυκύδακρυς, in c. 145. a
γλυκυδερκὴς, in c. 155. b
γλυκύδωρος 176. a
γλυκυηχὴς 248. b
γλυκύθυμος, cum d. 264. c
γλυκύκαρπος, in c. ex Καρπὸς 301. b
γλυκυμείλιχος, in c. ex Μείλισσω 406. c
γλυκύμηλον, in c. 417. c
γλυκύοινος 443. a
γλυκύπικρος, in c. 525. c
γλυκυῤῥίζα, cum d. in comp. ex Ῥίζα 575. c
ΓΛΥΚΥ'Σ, γλυκαθὴς, cum d. 133. b
γλυκύστροφος, in c. ex στροφὴ 623. a
γλυκυτράχηλος, in c. 661. c
γλυκύφωνος 715. c
γλυκύφρων, in c. sine pr. 717. a
γλύμμα, γλυπτὴρ, &c. in γλύφω 132. b
γλύφω, γλυφὶς, in Γλάφω ib.
ΓΛΩ~ΣΣΑ 133. c
γλωσσαλγία, cum d. 43. c
γλώσσαργος, cum d. in c. ex ἀργὸς 73. b
γλωσσάριον, in Γλῶσσα 133. c
γλωσσάστης, in c. ex Ἀστὴς 84. b
γλωσσηματικὸς, &c. in Γλῶσσα 133. c
γλωσσογάστωρ, in c. ex Γαστὴρ 122. b
γλωσσογράφος, in c. ex γραφὴ 138. c
γλωσσοκομεῖον, in c. ex Κομέω 333. a
γλωσσοπαρατεῖον 343. b
γλωσσοστροφέω, in c. ex στροφὴ 621. b
γλωσσότμητος, in c. ex τμάω 643. a
γλωσσοτομέω, in c. sine pr. 644. b
γλωσσοχαριτέω, in comp. ex Χάρις 722. a
γλωσσοκάτοχος 226. b
γλωττώδης, γλωττικὸς, γλωττισμὸς, in Γλῶσσα 133. c
γλωττοδεψέω 154. b
γλωττοκομεῖον, in γλωσσοκομεῖον 333. a
γλωττοποιὸς, cum d. 542. c
γλωττοστροφέω, in γλωσσοστροφέω 621. b
ΓΛΩΧΙ'Σ, cum d. 134. b
¶ γναθμὸς, in Γνάθος ib.
ΓΝΑ'ΘΟΣ, cum d. γνάθων ib.
γνάμπτω, cum d. in Κάμπτω 325. b
γνάπτω, cum d. in Κνάπτω ib.
γναφεὺς, γνάφος, &c. in γνάπτω ib.
γνήσιος, cum d. in Γίνομαι 123. c
ΓΝΟ'ΦΟΣ, cum d. 134. c
γνία, γνὺξ, in Γόνυ 135. b
(γνῶμα) 129. c
γνωματεύω, cum d. in γνώμη ib.
γνώμη, γνωμάδιον, γνωμίδιον, γνωμικὸς ib.
γνωμοδοτέω, in c. ex Δίδωμι 163. c
γνωμολόγος, cum d. 375. b
γνωμονικὸς, in γνώμων 130. a
[γνωμοτυπέω] 675. a
γνωμοτύπος, cum d. in c. ex τύπος ib.
γνώμων, in γνώμη 129. c
γνωρίζω, cum d. γνώρισμα 130. a
γνωσιμαχέω, in c. sine pr. 404. a
γνῶσις 129. c
γνωστὸς, γνώστης, γνωστικὸς, γνωτὸς, γνωτὴς ib.
ΓΟΑ'Ω, cum d. 134. c
ΓΟ'ΓΓΡΟΣ ib.
ΓΟΓΓΥ'ΖΩ ib.
γογγύλος, &c. in Στρογγύλος 622. a
γογγυλόσπερμος, in c. ex Σπείρω 595. b
γογγυσμὸς, γογγυστὴς, γογγυστικὸς, in Γογγύζω 134. c
(γόδεις) 134. c. 179. a
γοερὸς, γόημα, in Γοάω 134. c
γοηπλανὴς, in c. ex Πλάνη 530. c
ΓΟ'ΗΣ, γοητεύω, cum d. 134. c. 135. a
γόμος, γομόω, in Γέμω 127. b
γομφίασις, γομφιάζω, γομφιασμὸς, in γομφίος 135. a
γομφιόδουπος 171. b
γομφίος, in Γόμφος 135. a
(γομφόδετος) 157. b
γομφοπαγὴς, in c. ex Πήγνυ 592. c
ΓΟ'ΜΦΟΣ 135. a
γομφόω, cum d. in Γόμφος ib.
γονατίζω, γονάτιον, γονατόομαι, γονατώδης, in Γόνυ 135. b
γονὴ, γονεία, γονεὺς, γονεύω, γόνιμος, in Γίνομαι 123. b. c
(ΓΟΝΙ'Α) 135. a
γονόεις, cum γονὴ 123. c
γονοποιΐα 542. c
γονόῤῥοια, cum d. γονοῤῥοϊκὸς, in c. ex ῥέω 572. c
γόνος, et γονὸς, cum γονὴ 123. c
ΓΟ'ΝΥ 135. a. b
γονυκλινὴς, cum d. in c. in κλινὴς 323. c
γονυκλισία, in c. ex κλίσις ib.
γονύκροτος, in c. sine præp. 350. b
γονυπετὴς, cum d. in c. ex πίπτω 528. a
γόος, in Γοάω 134. a
ΓΟΡΓΟ'Σ, cum d. γοργόομαι 135. b
γοργοφόνος 692. a
γοργὼ, γοργὼς, in Γοργὸς 135. b. c
γοργολόφα 389. b
γοργολόφας ib.
γοργώπης 447. a
ΓΟΡΓΥ'ΡΑ 135. c
γοργωπὶς 473. a
γοργωπὸς ib.
[γοργώψ] ib.
γοῦν, in Οὖν 488. c
γουνάζομαι, γουνὸς, γουνόομαι, in Γόνυ 135. b
γουνὸς, in Γόνυ ib.
γουνοπαχὴς, in c. ex Παχὺς 503. a
γοώδης, in Γοάω 134. c
¶ γράβδην, in Γράφω 136. a
ΓΡΑ'ΒΙΟΝ 135. c
ΓΡΑΙ~Α, cum d. γραῖς ib.
γράμμα, γραμμάτιον, γραμματεὺς, &c. in Γράφω 136. a
γραμματιδοποιὸς 542. c
γραμματοδιδάσκαλος, cum d. in c. ex Διδάσκαλος 161. c
γραμματοεισαγωγεὺς 16. b
γραμματοκύφων, in c. 358. b
γραμματολεξιφίδης 383. b
γραμματοτέχνης 641. b
γραμματοφόρος 696. b
γραμματοφυλάκιον, in c. ex φύλαξ 711. c
γραμμὴ, γραμμικὸς, γραμμισμὸς, γραμμώδης 136. b
γραστίδαι, in c. ex Σαβέω 600. a
γράστις, in γράφω 136. a
γραπτὴς, γραπτὺς, &c. in γράφημα ib.
ΓΡΑ'ΣΟΣ, et γράσσος, cum d. 136. c
γραῦς, in Γραῖα ib.
γραφεῖον, γραφὴ, &c. in Γράφω 136. a. b
γραφίον, γραφὶς, γραφίσκος, in γραφὴ 136. b
ΓΡΑ'ΦΩ, cum d. 135. c
ΓΡΑ'Ω 139. b
γραώδης, in γραῦς 135. c
γρηγορέω, cum d. in Ἐγρηγόρω 178. c
γρηΐς, in γραῦς 135. c
γρυπίζω, in γρυτίζω 139. b
γρηῢς, γρηὺς, in γραῦς 135. c
γριπίζω, in γριπεύω 139. b. c
ΓΡΙ'ΠΟΣ, cum d. γριπεὺς 139. b
γρῖφος, &c. in Γρίπος 139. c
ΓΡΟΝΘΩ'Ν ib.
γροσφομάχος 404. a
ΓΡΟ'ΣΦΟΣ 139. c
ΓΡΥ~, γρύζω, γρυλλίζω, cum d. ib.
γρυμαία, in γρύτη ib.
γρυπὸς, in γρὺψ 173. b
γρυπαίετος, in c. ex Ἀετὸς 23. c
γρυπαίνω, γρυπὸς, &c. in Γρὺψ 139. c
γρυπότης, γρυπόω ib.
γρυσμὸς, in γρύζω ib.
γρύτη, cum d. in Γρὺ ib.
γρυτοπώλης 567. a
ΓΡΥ'Ψ 139. c
ΓΡΩ'ΝΗ, cum d. 140. a
ΓΥ'Α, γύης ib.
ΓΥ'ΑΛΟΝ, cum d. ib.
γύης, in Γύα 140. a
γυιόω, in Γυῖον 140. b
γυῖα, cum Γυῖον 140. a
γυιαλθὴς, in c. ex Ἄλθω 43. c
γυιαλκὴς, in c. ex Ἀλκὴ 47. b
γυιαρκὴς, in c. 76. a
(γυιοβαρὴς) 104. b
γυιοβόρος, in c. ex Βορὰ 112. a
γυιοκόρος, in c. ex Κορέω, satio 339. c
ΓΥΙ~ΟΝ, γυιόω 140. a
(γυιοπέδη) 504. a
γυιὸς, in Γυῖον 140. b
γυιοτακὴς, in c. ex Τήκω 649. a
γυιοφάγος 683. a
γυιόχαλκος 720. c
γυιόω, in Γυῖον 140. a
γυλιαύχην, in c. 90. a
ΓΥΛΙΟ'Σ 140. b
γυμνάζω, &c. in Γυμνὸς 140. b. c
γυμνασιάρχης, cum d. in c. 80. b
γυμνάσιον, &c. γυμνάζω 140. c
[γυμναστιάδες] ib.
γυμνὴς, γυμνὸς, γυμνητεύω, in Γυμνὸς ib.
γυμνοδέρματος, in c. ex Δέρω 153. b
γυμνόκαρπος, in c. ex Καρπὸς 501. b
γυμνοπαιδία 495. b
γυμνόπεπλος, cum d. 551. b
ΓΥΜΝΟ'Σ, γυμνόω 140. b
γυμνοσοφισταὶ, in c. ex σοφίζω 601. a
γυμνόσπερμος, &c. in comp. ex σπέρμα 604. b
γυμνότης, γυμνόω, cum d. in Γυμνὸς 140. b
γυναιάδης 62. b
γυναικάριον, γυναικεῖον, γυναικώδης, &c. in Γυνὴ 141. a
γυναικόθυμος, cum d. 264. c
γυναικοκήρυκες 270. c
(γυναικοκράτης) 315. a
γυναικοκόσμος 341. b
γυναικοκρατέομαι, cum d. 343. b
γυναικομανὴς, cum d. in c. abjicientibus c 396. a
γυναικόμιμος, in comp. ex Μιμέομαι 422. b
γυναικόμορφος 427. a
γυναικονόμος, cum d. in c. ex Νέμω, rego 436. c
γυναικοπίπης 501. a
γυναικοπίτης 475. a
γυναικοπληθὴς, in c. ex πλήθω 535. a
γυναικόποινος 543. c
γυναικοπρεπὴς, cum d. in c. 553. a
γυναικοφίλης, in c. 702. c
γυναικόφρων, in c. 717. a
γυναικίον, &c. in Γυνὴ 141. a
γυναικώδης, γυναικὼν, &c. ib.
γυναιμανὴς, in γυναικομανὴς 396. a
γύναιον, in Γυνὴ 141. a
(γυναικοβόρος) 113. a
γύνανδρος 62. b
ΓΥΝΗ', γύνις 141. a
γυπαίετος, in c. ex Ἀετὸς 23. c
γυπάριον, γύπη, γύπινος, in Γὺψ 141. b
(γυπίας) ib.
γυραλέος ib.
ΓΥ'ΡΓΑΘΟΣ ib.
γυρία, γυρίνω, in Γυρὸς ib.
γυρότομος, in c. sine pr. 644. b
γυρῖνος, in Γυρὸς 141. b
ΓΥ'ΡΙΣ, γυρίτης ib.
γυρόδρομος 668. c
ΓΥΡΟ'Σ, et γῦρος, γυρόω, γύρωμα, cum d. 141. b
ΓΥ'Ψ ib.
ΓΥ'ΨΟΣ, γυψόω ib.
ΓΩΛΕ'Α ib.
ΓΩΝΙ'Α, cum d. γωνίδιον ib.
γωνιόομαι, in Γωνία ib.
γωνιόφυλλος 712. c
γωνιώδης, cum d. in Γωνία 141. b
ΓΩΡΙΑ'Ω 141. c
ΓΩΡΥΤΟ'Σ ib.

Δ.

ΔΑ~, γᾶ, in γῆ 120. b
ΔΑ' 141. c
ΔΑΙΤΥ~Σ ib.
ΔΑ'ΔΙΣ ib.
δάδιον, δαδώδης 143. c
δᾳδοκοπία, in c. ex κοπὴ 333. a
δᾳδουργὸς, cum d. 203. c
δᾳδοῦχος, cum d. 226. b
δᾳδοφόρος, cum d. 696. b
δᾴδιον, δᾳδώδης, δᾴδωσις, in δᾷς 143. c
δαΐω, in Δαΐω, disco 142. c
δάζομαι, cum d. ex Δαίω, divido 143. b
δαηθμὸς, in δαίομαι 143. c
δαήμων, cum d. 143. a
ΔΑΗ'Ρ 141. c
δαϊκὸς, in δαίομαι, incendor 143. c
δαὶ, in Δὲ 147. b
ΔΑΙ'ΔΑΛΟΣ, δαιδάλλω, cum d. 141. c. 142. a
δαιδαλόχειρ, in c. ex χεὶρ 724. a
δαΐζω, in d. ex δαίω, divido 143. b
δαΐκτης ib.
(δαΐκτωρ) ib.
(δαιμονάω) 142. a
δαιμονιακὸς, δαιμονίζω, δαιμονικὸς, &c. in Δαίμων 142. b
δαιμονολήπτης 371. c
δαιμονομανία, in c. abjicientib. c 396. a
δαιμονοφόρητος 696. b
ΔΑΙ'ΜΩΝ, δαιμόνιος 142. a
δαίνυμι, in d. ex δαίω, epulum præbeo 143. a
δαίομαι, in d. ex δαίω, disco, 142. c. et in d. ex δαίω, epulum præbeo, 143. a. et in d. ex δαίω, divido, ib. et in d. ex δαίω, uro 143. c
δαΐος, 143. a. et in d. ex Δαίω, uro 143. c. 144. a
δαίρω, in Δέρω 152. c
δαὶς, in d. ex δαίω, epulum præbeo 143. a
δαῒς, in d. ex δαίω, uro 143. c
δαίσομαι, in d. ex δαίω, epulum præbeo 143. a
δαιταλεὺς, δαιταλὴ, in Δαίτη ib.
δαιταλουργία 203. c
δαίτη, δαίτηθεν, in d. ex δαίω, epulum præbeo 143. a
δαῖτις, in d. ex δαίω, uro 143. c
δαιτρεύω, in δαιτρὸς 143. b
δαιτροπόνος, in c. sine pr. 515. c
δαιτρὸς, δαιτρεύω, cum d. in δαίω, divido 143. a. b
δαιτυμὼν, δαιτὺς, &c. in d. ex δαίω, epulum præbeo 143. a

δαίφρων, in c. ex φρὴν 708. b
ΔΑΙ'Ω 142. c
ΔΑ'ΚΑΡ 144. b
δακέθυμος 261. c
* δακὼς ἔστωσε * 144. b
ΔΑ'ΚΝΩ, cum d. δάκος ib.
ΔΑ'ΚΡΥ, δακρύω 144. c
δακρύγελως 127. a
δακρύδιον, δάκρυον, &c. in Δάκρυ 144. c
(δακρυοχόος) 125. c
(δακρυοποιτὶς) 528. c
δακρυπλώω, in c. ex πλώω 536. c
δακρύῤῥοος, cum d. in c. ex ῥοὴ 572. c
δακρυσίστακτος 607. c
(δακρυτὸς) 144. c
(δακρυχέω) 726. a
δακρύω, δακρυώδης, in Δάκρυ 144. c
δακτυλιογλύφος, cum d. in comp. ex γλύφω 132. b
δακτυλιοθήκη, in c. ex θήκη 653. c
δακτυλίτις, in Δάκτυλος 145. a
δακτυλιουργὸς 205. c
δακτυλὶς, &c. in Δάκτυλος 145. a
δακτυλοδείκτης, cum d. in c. sine pr. ex δείκνυμι 149. a
δακτυλοδόχμη 155. c
ΔΑ'ΚΤΥΛΟΣ, cum d. 145. a
δαλὸς, in d. ex δαίω, uro 144. a
δαμάζω, δαμάω, in Δαμάω 145. b. c
δαμαλήβοτος 114. c
δαμαλοφάγος 683. a
δάμαλις, δάμαρ, in Δαμάω 145. b. c
δαμασίβροτος, in c. ex βροτὸς 117. c
δάμασις, in δαμάζω 145. b
δαμασίφρων, in c. ex φρὴν 708. b
δαμασίφως, in φῶς 688. b
δαμαστήριον, in δαμάζω 145. b
ΔΑΜΑΣΩ'ΝΙΟΝ ib.
ΔΑΜΑ'Ω ib.
δαμνάω, cum d. in Δαμάω ib.
ΔΑΝΑ'Η 146. a
δανοὶ, et δαναὸς, in Δανὸς 144. a
δάνειον, δανείζω, &c. in Δάνος 146. a
ΔΑ'ΝΟΣ, δανειστὴς ib.
δανὸς, in d. ex Δαίω, uro 144. a
δᾶος, in d. ex Δαίω, uro ib.
ΔΑΠΑΝΑ'Ω, cum d. 146. a. b
ΔΑ'ΠΕΔΟΝ 146. b
δάπις, cum d. in Τάπης 633. a
ΔΑ'ΠΤΩ, cum d. 146. b. c
δαρδάπτω, in Δάπτω 146. c
† ΔΑ'ΡΕΙΚΟΙ † ib.
(δαρειογενὴς) 123. c
ΔΑΡΘΑ'ΝΩ 146. c
δαρβόνος, in c. ex Βίος 107. c
δάρσις, δαρτὸς, in δέρω 152. c
δὰς 115. c
δασέως, in Δασὺς 146. c
ΔΑ'ΣΚΙΛΛΟΣ ib.
δάσκιος, in δασύσκιος 596. c
δάσμα, δάσμευσις, in δάζομαι 143. b
δασμογράφος, in c. ex γραφὴ 138. c
δασμολόγος, cum d. in c. sine pr. 373. a
δασμὸς 143. b
δασμοφόρος, cum d. 696. b
δάσος, in Δασὺς 146. c
ΔΑΣΠΛΗ'Σ ib.
δασύθριξ, in c. ex θρὶξ 262. b
δασύκερως, in c. ex Κέρας 311. a
δασύμαλλος, in c. ex Μαλλὸς 397. c
δασύνω, in Δασὺς 146. c
[δασυπόδειος] 551. b
δασύπους, cum d. ib.
δασυπώγων 566. b
ΔΑΣΥ'Σ, δασύτης 146. c
δασύσκιος, in c. 596. c
δασυσμὸς, in δασύνω 146. c
δασύστερνος, in c. 613. c
δασύτης, in Δασὺς 146. c
δασύτριχας, in δασύθριξ 262. b
δασύφλοιος, in c. 704. c
δατέομαι, δάτησις, δατητὴς, δατήριος, in d. ex δαίω, divido 143. b
ΔΑΤΙΣΜΟ'Σ 147. a
δαιτύω, in d. à δαίω, epulum præbeo 143. a
ΔΑΥ'ΚΟΣ, cum d. 147. a
δαυλὶς, in d. ex δαίω, uro 144. a
ΔΑ'ΦΝΗ, cum d. 147. a
δαφνηφάγος 683. a
δαφνηφόρος, cum d. in δαφνηφόρος 486. c
δαφναῖος, δαφνὶς, &c. in Δάφνη 147. a
δαφνογηθὴς, in c. ex Γηθέω 128. c
δαφνοειδὴς 182. b
δαφνόκομος, in c. 596. c
δαφνοφόρος, cum d. 696. c
δαφνέλαιον 190. a
δαφνὼν, in Δάφνη 147. a
δαφνώδης, &c. in c. ex φάος 692. a
ΔΑΨΙΛΗ'Σ, cum d. 147. a
ΔΕ' 147. b
δεδίσκομαι, δεδίσσομαι, in Δείδω 147. c
δεδιωτὸς 171. b
δεῖλε, vide δείελος 149. a
δέημα, δέησις, δεητικὸς, in Δέομαι 157. c
δεῖ, impers. cum Δέω 156. b
δεῖγμα, δειγματίζω, in Δείκνυμι 148. a
δείδεγμαι, δείδια, δειδίζω, δειδίσκομαι, δειδίσσομαι, in Δείδω 147. c
ΔΕΙ'ΔΩ 147. b
δείελος, cum d. in Δείλη 149. a
δεικανάομαι, in Δέχομαι 154. c
δείκελον, cum d. in c. ex εἴκελος 183. c
ΔΕΙ'ΚΝΥΜΙ, &c. 148. a
δείκτης, cum d. in δείκνυμι ib.
δειλαίνω, δείλαιος, in Δειλὸς 149. b
δείλαρος, cum d. in c. ex Ἄρης 41. c
δειλανδρία, cum d. in c. 62. b
ΔΕΙ'ΛΗ 149. a
δειλήμων, in Δειλὸς 149. b
δειλία, δειλιάζω, δειλιαίνω, δειλίασις, δειλιάω, δειλιάομαι, δειλίτης, in Δειλὸς ib.
δειλινὸς, δείλομαι, in Δείλη 149. a
ΔΕΙΛΟ'Σ, cum d. δειλόομαι 149. a. b
δειλόψυχος 742. b
δεῖμα, in Δείδω 147. b
δειμαίνω, δειμαλέος, δειμάομαι, δειματίζω, δειματόω, δειματώδης, δειμώδης, in Δείδω 147. b. c
(δειματοσταγὴς) 607. c
δείμας, in Δέμω 151. a
ΔΕΙ'ΝΑ 149. b
δεινάζω, in Δεινὸς 149. c
δείναρος, in c. ex Ἄρης 41. c
δείνω, cum d. in Δῖνος 166. a
δεινοθέτης, et δεινοθήτης 653. b
δεινολογία, cum d. 373. b
δεινοπαθὴς, cum d. 501. a
δεινοπροσωπέω, in c. ex πρόσωπον 474. b
† δεινόπους † 551. b
ΔΕΙΝΟ'Σ 149. b
δεῖνος, in Δῖνος 166. a
δεινότης, δεινόω, in Δεινὸς 149. c
δεινέω, cum d. in Δῖνος ib. 166. a
δεινῶς, in Δεινὸς 149. c
δείνωσις, δεινωτικὸς, in Δεινὸς ib. 166. a
δεῖπνον, et δειπνητὴς 473. a
δεῖξις, in Δείκνυμι 148. a
(δείομαι) 147. c
δεῖος, in δέος, à Δείδω ib.
δειπνάριον, δειπνέω, δειπνίζω, &c. in Δεῖπνον 149. c
[δειπνητικὸς] 150. a
δειπνοκλήτωρ, in c. in κλητὸς 294. b
δειπνολόγος 373. b
δειπνολογία ib.
δειπνολόχος, cum d. in c. ex Λόχος, insidiæ 390. a
δειπνομανὴς 396. a
ΔΕΙ'ΠΝΟΝ 149. c
δειπνοποιὸς, cum d. 549. a
δειπνοσοφιστὴς, in c. ex σοφίζω 601. b
δειπνεῖον, δειπνητήριον, in Δεῖπνον 149. c
δειπνοφόρος, cum d. 696. c
δειρὰς, in Δέρη 153. a
δειραχθὴς, in c. ex Ἄχθος 91. c
δείρω, cum Δέρω 153. a
δειροπάλλω, in c. 358. a
δειροπέδη 504. a
δειρὴ, in Δέρη 153. a
δειροτομέω, in c. sine pr. 644. b
ΔΕΙ'ΣΑ, cum d. δεισαλέος 150. a. b
(δεισήνωρ) 62. c
δεισιδαίμων, cum d. in c. 142. b
ΔΕ'ΚΑ 150. b
δεκάβοιος, in c. ex Βοῦς 114. b
δεκαγωνία 125. c
δεκαγράμματος, in c. ex γράμμα 138. b
δεκαδάρχης, cum d. in δεκάρχης 80. b
δεκάδελτος, in c. ex Δέλτα 150. c
δεκαδεὺς, δεκαδικὸς, in Δέκα 150. b
δεκαδοῦχος 226. b
δεκάδωρος, in c. ex δῶρον, palmus 176. b
δεκαὶξ, in c. ab Αἴξ 197. c
δεκαετὴς, &c. in c. ex Ἔτος 216. b
δεκάζω, in Δέχομαι 154. c
δεκάκις, in Δέκα 150. b
δεκακισχίλιοι 728. c
δεκακωμία, in c. 357. c
δεκάλιτρον, in c. ex Λίτρα 387. c
δεκάλογος 375. b
δεκάμηνος, cum d. in c. ex Μὴν 418. b
δεκαμναῖος, in c. ex Μνᾶ 423. c
[δέκαμνος] ib.
δεκανάομαι, in δεικανάομαι 154. c
δεκάπαλαι, in c. ex Πάλαι 496. a
δεκάπηχυς, in c. ex Πῆχυς 524. c
δεκαπλάσιος, in Δέκα 150. b
δεκάπλεθρος, in c. ex Πλέθρον 532. c
δεκαπλοῦς, in Δέκα 150. b
δεκάπολις, cum d. in comp. ex Πόλις 547. c
δεκάπους 551. b
δεκάπρωτοι, cum d. in c. ex πρῶτος 558. a
δεκάρχης, cum d. in c. 80. b
δεκὰς, in Δέκα 150. b
δεκασπίθαμος, in c. ex σπιθαμὴ 590. b
δεκασμὸς, in δεκάζω 154. c
δεκάσπορος, in c. ex σπόρος 604. c
δεκαστάτηρος 285. c
δεκάστεγος, in c. 609. a
δεκάστυλος, in c. 622. b
δεκάσχοινος, in c. 630. a
δεκαταῖος, in Δέκα 150. b
δεκατάλαντος, cum d. in c. ex Τάλαντον 631. c
δεκατέσσαρες, in c. ex Τέσσαρες 646. c
δεκατεύω, cum d. in Δέκα 150. b
δεκατηλόγος, cum d. in c. sine pr. 373. a
δεκατημόριον, in c. ex μέρος 408. a
δέκατος, δεκατόω, in Δέκα 150. b
δεκάτονος, in c. 743. b
δεκάφυλος, in c. 712. a
δεκάχαλκον, in c. 720. c
δεκαχίλιοι, in τρισχίλιοι, in c. ex Χίλιοι 728. c
δεκάχορδος, in c. ex Χορδὴ 731. b
δεκέμβολος, in c. ex Ἐμβάλλω 90. c
δεκέτηρος, δεκέτης, in δεκαέτης 216. b
δεκήρης, in τριήρης 208. b
δέκομαι, in Δέχομαι 154. c
δεκόργυιος, in c. ex Ὄργυιὰ 477. b
δέκτης, δεκτήριος, δεκτικὸς, &c. in Δέχομαι 154. c
(δέκτωρ) ib.
ΔΕ'ΛΕΑΡ, cum d. δελεάζω, δελέασμα, δελεαστρὶς 150. b. c
ΔΕ'ΛΚΤΡΟΝ 150. c
δελτάριον, δέλτιον, in Δέλτα ib.
ΔΕ'ΛΤΑ, cum d. δελτίον, δέλτος, δελτάριον ib.
(δελτογράφος) 138. c
ΔΕ'ΛΦΑΞ, cum d. δελφάκιον 150. c
ΔΕΛΦΙ'Ν, cum d. ib.
δελφινοειδὴς 182. b
ΔΕΛΦΥ'Σ 150. c
δέμα, δεμάτιον 156. b
ΔΕ'ΜΑΣ 151. a
δεμάτιον, in Δέμας, et in δέμα 151. a
ΔΕ'ΜΝΙΟΝ ib.
δεμνιοτήρης 649. c
ΔΕ'ΜΩ, δέμομαι, 151. a. et in Δαμάω 145. b
ΔΕΝΔΑΛΙ'ΔΕΣ 151. c
δενδίλλω, in c. 274. a
δενδραχάτης in Ἀχάτης 91. b
δένδρεον, δενδρήεις, &c. in Δένδρον 151. c
δενδροβατέω, in c. ex Βαίνω 95. c
δενδρόκομος, in c. ex Κόμη 334. a
δενδροκοπέω, in c. ex κόπτω 338. a
δενδρολάχανα 372. a
δενδρολίβανος, in c. ex Λίβανος 383. c
δενδρομαλάχη, in μαλάχη 397. a
ΔΕ'ΝΔΡΟΝ, cum d. 151. c
δενδροπήμων, in c. ex Πῆμα 524. a
δένδρος, δενδρώτης, in Δένδρον 151. c. 152. a
δενδροτομέω, in c. sine pr. 644. b
δενδροφόρος 696. c
δενδρόφυτος 715. c
δενδρυάζω, δενδρύφιον, δενδρώδης, δενδρὼν, &c. in Δένδρον 152. a
ΔΕ'ΝΝΟΣ, cum d. δεννάζω ib.
δεξαμενὴ, in Δέχομαι 154. c
ΔΕΞΙΑ', δεξιάδω, δεξιάομαι 152. a. b
δεξίδωρος, in c. ex Δῶρον 176. a
δεξίμηλος, in c. ex Μῆλον, ovis 418. a
δεξιόβολος, in c. ex Βολὴ 102. a
δεξιολάβος, in c. ex λαβὴ 368. c
(δεξιόνυμος) 467. a
δεξιόομαι, δεξιὸς, in Δεξιὰ 152. a. b
δεξιόσειρος, in c. ex Σειρὰ 583. a
δεξιοστάτης, in c. ex στατὸς 285. a
δεξιότης, in δεξιὸς 152. b
δεξιότεχνος 659. b
δεξιόχειρος, in c. ex Χεὶρ 724. a
δεξίπυρος, in c. ex Πῦρ 565. b
δέξις 154. c
δεξιτερὰ, in Δεξιὰ 152. b
δεξίωμα, δεξίωσις, in δεξιόομαι ib.
δεξιῶς, in δεξιὸς ib.
δέομαι, in Δέω, ligo, 156. b. et in derivatis ex δέω opus habeo, 157. c. et in δέος 147. c
δέον, δέοντος, in d. ex Δέω unde Δεῖ 157. b
δέος, in Δείδω 147. c
ΔΕ'ΠΑΣ, cum d. δεπάζω, δέπαστρον 152. b
δεραγχὴς, in c. ex Ἄγχω 12. a
δέραιον, in Δέρη 153. a
δεραιοπέδη, in c. ex Πέδη 504. a
ΔΕ'ΡΑΣ 152. b. c
δερβιστὴς, in δέρας 152. c
δέργμα, δεργμὸς, in δέρκομαι 153. b
ΔΕ'ΡΗ, δέρις 153. a
δερκέτης, in Δέρκω 153. b
δερκευνὴς 218. b
δερκιάομαι, in Δέρκω 153. b
ΔΕ'ΡΚΩ 153. a
δέρμα, &c. in Δέρω 152. c
δερματοφορέω 696. c
δερμάτινος, δερματηρὸς, in Δέρω 152. c
δερμόπτερος, in c. sine pr. 560. c
δερμύλλω, in Δέρω 152. c
δέρξις, in Δέρκομαι 153. b
δέρος, in Δέρας 152. c
δέῤῥιον, in Δέῤῥις 152. c
δεῤῥιδόγραφος 135. a
δέῤῥις, δέῤῥιον, δεῤῥίτης, δεῤῥιστὴς 152. c
δέτρον, in Δέρας ib.
δέρω ib.
ΔΕ'ΣΙΟΣ 153. b
δέσις, in δέομαι 156. c
δέσμα, δεσμεύω, δεσμέω, δεσμὸς, cum d. 156. b
δεσμοφύλαξ, in c. ex Φύλαξ 711. c
δεσμέω, δέσμευμα, cum d. in δεσμὸς 156. b
ΔΕΣΠΟ'ΖΩ, δεσπόσυνος, δεσπότης, cum d. 153. b. c
δεσποσιναῦται 434. b
(δεσπόσιος) 153. c
[δεσποτίσκος] 153. c
δευτὴ, δευτὸς, in Δέομαι 156. c
ΔΕΥ'ΚΟΣ 153. c
δεῦμα, in δεύομαι, à Δεύω 154. b
δεύομαι, in d. ex Δέω, opus habeo, 154. b. et in Δεύω 157. c
ΔΕΥ'ΡΟ, δεῦρω 153. c. 154. a
[δευσοποιὸν] 542. c
δευσοποιὸς ib.
δεύτατος, in Δεύτερος 154. a
δεῦτε, in Δεῦρο ib.
δευτερογαμιστὴς, cum d. 19. b
δευτεραῖος, δευτερεῖα, &c. δευτερεύω, δευτεριάζω, in Δεύτερος 154. a
δευτερόβολος, in c. ex Βολὴ 102. a
δευτερογαμέω, in c. ex Γαμέω 121. c
δευτεροδεκάτη, in c. ex Δέκα 150. b
δευτερόζυγος, in c. sine pr. 236. a
δευτερόκλητος, in c. ex κλητὸς 324. a
δευτεροκρατέω, in c. 329. a
δευτερολογία, cum d. 375. b
δευτερονόμιον, in c. ex Νόμος 442. b
δευτερόποτμος, in c. ex Πότμος 550. b
δευτεροπρόσωπος, in d. ex πρόσωπον 474. b
δευτερόπρωτος, in c. ex πρῶτος 538. a
ΔΕΥ'ΤΕΡΟΣ 154. a
δευτερόσχετος, in c. ex σχετὸς 227. b
δευτερότοκος, in c. ex τόκος 654. c
δευτερουργὸς 204. a
δευτερέω 154. a
δευτέρως, δευτέρωμα, δευτέρωσις, &c. itidem in Δεύτερος ib.
ΔΕΥ'Ω 154. b
ΔΕ'ΦΩ ib.
δεχάμματος, in c. ex Ἅμμα 71. c
δεχέμαχος, in c. 243. a
δέχμενος, δέχνυμαι, in Δέχομαι 154. c
ΔΕ'ΧΟΜΑΙ 154. b
δεψέω, in Δέω ib.
ΔΕ'Ω 156. b
ΔΗ' 158. a
δῆγμα, δηγμὸς, in Δάκνω 144. b
δῆθα, in Δὴ 159. c
δηθαίων 36. b
δηθάκις, in δηθὰ 159. c
δῆθεν, in Δὴ 158. a
δηθύνω, in δηθὰ 159. c
δηιάλωτος, in c. ex ἁλωτὸς 46. c
δηιάνειρα, in c. ex Ἀνὴρ 62. c
δηιάω, δηίζω, δήιος, δηιοτὴς, δηιόω, δηὶς, δηιῶς 144. a
δηκτήριος, δῆκτης, δηκτικὸς, in Δάκνω 144. b
(δηκτὴς) ib.
ΔΗ'ΚΟΚΤΑ 158. b
δηλαδὴ, in Δὴ 158. a
δηλίφρων, in c. ex φρὴν 708. b
ΔΗΛΕ'Ω, cum d. δήλημα, δηλητήριον 158. b
δηλονότι, in Ὅτι 487. a
δηλοποιέω 512. c
ΔΗ'ΛΟΣ, cum d. δηλόω 158. b
δημαγωγὸς, cum d. in ἀγωγὴ 16. b
δημαλθίων 159. a
δημάρατος, &c. in c. ex Ἀρὰ 72. b
δήμαρχος, cum d. in c. 80. c
δημεραστὴς, δημεραστία, in c. ex ἐραστὴς 202. b
δημεύω, cum d. in Δῆμος 159. a
[δημεχθὴς] 220. c
δημηγόρος, δημηγορία, δημηγορικὸς, δημηγορέω 7. b
(δημηλασία) 191. a
(δημήλατος) ib.
δημήτωρ, cum d. δημήτρα, in c. ex Μήτηρ 419. c
δημητρίουλος, δημητρίαλος, in c. ex Ἴουλος 488. c
δημόθεν, δημίζω, &c. in Δῆμος 159. a
δημιοεργὸς, cum δημιουργὸς 204. a
(δημοπληθὴς) 535. a
δημιόπρατος, in c. ex πιπράσκω 518. c
δήμιος, in Δῆμος 159. a
δημιουργὸς, cum d. 204. a

δημοδόρος, cum d. in c. ex Δορά 112. a
δημογέρων, in c. ex γέρων 128. a
δημοδιδάσκαλος, in c. ex διδάσκαλος 161. a
δημόθεν, in Δῆμος 158. c
δημοθοινία, in c. ex Θοίνη 260. a
[δημόθρους] 261. c
δημοκατάρατος, in d. ex κατάρα 72. b
δημοκηδής 313. a
δημοκήρυξ 314. c
δημόκοινος, in c. ex Κοινός 328. b
δημοκόλαξ, in c. ex Κόλαξ 330. a
δημοκόπημα, in c. ex Κόπτω 354. c
δημοκοινός, cum d. in c. ex κοινὸ 338. a
δημοκρατία, cum d. 345. b
(δημόκραντος) 309. b
δημολάλητος 363. a
(δημολέσχης) 363. c
δημόλεως, in Δῆμος 158. c
δημοπίθηκος, in c. ex Πίθηξ 525. b
(δημοπέρσαντες) 554. b
(δημορρίφες) 576. c
ΔΗ'ΜΟΣ, δημός 158. c
δημόσιος, cum d. in Δῆμος 159. a
δημοσιώνης, cum d. in c. 715. b
δημοσίως, in δημόσιος 159. a
δημοστροφία, in c. ex στροφή 621. b
δημοτελής, cum d. 641. b
δημοτερπής 646. b
δημοτεύομαι, δημότης, &c. in Δῆμος 159. a
δημοχαριστής, in c. in Χάρις 722. a
δημώδης, in Δῆμος 159. a
δημώματα, in δημόομαι 158. c
δημωφελής, cum d. in c. ex Ὠφελέω 747. c
ΔΗΝΑ'ΡΙΟΝ 160. a
ΔΗ'Ν, δηναιὸς 159. c
ΔΗ'ΝΟΣ 160. a
δήξ, in δῆξις 144. b
δηξίθυμος, δακέθυμος 264. c
δῆξις, in Δάκνω 144. b
δηόω 144. a
δήπου 485. a
ΔΗ'ΡΙΣ, δηριάω 160. a
[δηρίζω] 160. a
[δηρίω] ib.
δηρός, in Δήν 159. c
δῆτα, in Δή 158. a
ΔΗ'Ω, δηώ 160. a
ΔΙΑ' 160. b
διαβαδίζω, in c. ex βαδίζω 96. a
διαβάθρα, &c. in διαβαίνω 94. a
διαβαίνω 93. c
διαβάλλω 98. b
[διαβασανίζω] 104. c
διαβασιλίζομαι, in comp. ex Βασιλεύς 105. a
διάβασις, in διαβαίνω 93. c
διαβασκαίνω 105. a
διαβάσσω, in c. ex βάσσω 94. a
διαβαστάζω, in c. ex Βαστάζω 105. a
[διαβατεύς] 94. a
διαβάτης, &c. in διαβαίνω 93. c
διαβεβαιόομαι, in c. ex Βέβαιος 106. a
διάβημα, διαβησείω, διαβήτης, in διαβαίνω 94. a
διαβιάζω, in c. 107. a
διαβιβάζω, in c. ex Βιβάζω 96. b
διαβιβρώσκω, in διαβρώσκω 118. c
διαβιόω, in c. ex βιόω 108. a
διαβλαστάνω, cum d. in c. ex Βλαστάνω 109. a
διαβλέπω 109. c
διαβοάω, cum d. διαβόησις, in c. ex Βοάω 110. c
διαβολή, cum d. in διαβάλλω 98. b
διαβομβέω, in c. ex Βομβέω 111. c
διαβορβορύζω 112. a
διαβορεύς 112. b
διάβορος, in c. ex Βορά 112. a
(διαβόσκω) 113. a
διαβοστρυχόομαι, in c. ex Βόστρυχος 112. b
διαβουκολέω 351. b
διαβραβεύω, &c. 113. a
διαβρέχω, in c. 116. c
διαβρίθω, in c. ex Βρίθω 117. a
διαβροχή, cum d. in διαβρέχω 116. c
διαβρώσκω, cum d. in c. ex Βρώσκω 118. c
διαγαληνίζω, in c. ex Γαλήνη 121. b
διαγανακτέω 2. c
διαγγέλλω, διάγγελος 3. c
διαγείρω 5. a
διαγελάω, in c. ex Γελάω 127. a
διαγίγνομαι, seu διαγίνομαι 124. b
διαγιγνώσκω, seu διαγινώσκω 130. b
διαγκυλίω, ίζω et έω 6. a
διαγκωνίζομαι, cum d. in c. ex Ἀγκών 6. b
διαγλαυκίσσω, in c. ex Γλαυκός 131. b
διαγλάφω, in c. ex Γλάφω 132. b
διαγλύφω, in c. ex γλύφω ib.
διαγνώμη 443. a
[διάγνωμα] ib.
διαγνώμων, in διαγιγνώσκω 130. b
διαγογγύζω, in c. ex γογγύζω 132. a
διάγνωσις, διαγνώστης, &c. in διαγιγνώσκω 130. b
διαγιγγίζω, in c. ex Γιγγίζω 131. c
διαγορεύω, in c. ex ἀγορεύω 8. c
διάγραμμα, in διαγράφω 137. a
διαγραμμίζω, cum d. in c. ex γραμμή 139. b
διαγράφω, διάγραμμα, διαγραπτέος, διαγραφεύς, &c. 137. a
διαγρηγορέω, in Ἐγρηγορέω 178. c
διαγριαίνω, in c. ex Ἄγριος 11. a
διαγρυπνέω, in ἄγρυπνος 680. b
διαγυμνάζομαι, in comp. ex Γυμνός 140. c
διάγχω, in c. ex Ἄγχω 12. a
διάγω, διαγωγή, cum d. 13. c
διαγωνιάω 19. c
διαγωνίζομαι 19. a
διαγώνιος 141. c
διαδάζομαι, in c. ex δάζομαι 145. c
διαδάπτω, in c. ex Δάπτω 146. c
διαδατέομαι, in c. ex δατέομαι 143. c
διαδείκνυμι 148. b
διαδέξιος, in c. ex Δεξιά 152. b
διαδέρκω 153. a
ΔΙΑ'ΔΕΣΜΑ 160. b
διαδεσμέω, in διαδέω 150. c
διάδετος 156. a
διαδέχομαι, in c. 154. a
διαδέω, in c. 156. c
διαδηλόω, in c. ex Δηλόω 158. a
διάδηλος, in c. ex Δῆλος 158. c
διάδημα, in διαδέω 156. a
διαδιδράσκω, cum διαδράω 172. c
διαδίδωμι 162. c
διαδικάζω, cum d. 165. a
διαδικασία, in c. ex Δικαιόω 165. c
διαδικέω, διάδικος, cum d. 164. c
διάδιπλος, in c. ex Διπλόος 166. b
διαδολιχίζω, in Δόλιχος 168. b
διαδοκιμάζω, cum d. in c. ex Δόκιμος 169. b
διαδοιάς, in c. ex Δοιάς 170. a
διαδονέω, in c. ex Δονέω 170. c
διαδορατίζομαι, in c. ex Δόρυ 171. a
διαδόσιμος, διάδοσις, in διαδίδωμι 162. c
διαδοχή, &c. in διαδέχομαι 154. a
διαδραματίζω, in δραματίζω 172. b
διαδρομοπολῖται, in c. ex Πόλις 547. a
διαδράω, in c. ex δράω, fugio 172. c
διαδρομή, cum d. in διατρέχω 667. c
διαδρυφής 173. b
διαδύνω, διάδυσις, διαδύω, in comp. 174. c
διαέθλω 21. c
διαείδω, in c. ex Εἴδω, scio 182. c
διαέριος, in c. ex Ἀήρ 24. b
διαζάω, in c. ex Ζάω 234. b
διαζεύγνυμι, cum d. in c. 233. b
διαζηλοτυπέομαι, in ζηλότυπος 674. c
ΔΙΑ'ΖΟΜΑΙ 160. b
διαζυγή, &c. in διαζεύγνυμι 233. b
διαζωγραφέω, in ζωγραφέω 138. c
διαζώστρα, διάζωμα, διαζωστήρ, in c. ex Ζώννυμι 238. b
διαζώω, in διαζάω 234. b
διάημι, in c. ex Ἄω 27. b
διαθαλαττεύω, in c. 249. b
διαθάλπω, in c. ex Θάλπω 250. b
διαθεάομαι, in c. 252. b
διαθερμαίνω, cum d. in c. ex Θερμός 255. b
διάθεσις, in διατίθημι 651. a
διαθεσμοθετέω, in Θεσμοθετέω 653. c
διαθετήρ, &c. in διατίθημι 651. a
διαθέω, in c. ex Θέω 255. c
διαθήκη, cum decomp. in διατίθημι 651. a
διαθηλάζω 257. a
διαθηράω, in c. ex Θήρα 257. c
διαθηρεύω, in c. ex Θηρεύω ib.
διαθλάω 259. a
διαθλέω, in c. ex Ἄθλος, sive ἄθλος 21. a
διαθολόω, in c. ex Θολός 260. b
διαθορυβέω, in c. ex Θόρυβος 260. a
διαθραύω, in c. ex Θραύω 261. a
διαθρέω, in c. ex Ἀθρέω 24. c
διαθροέω, in c. ex Θρόος 261. c
διαθρυλλέω, in c. ex Θρυλλέω 263. a
διαθρύπτω, cum d. in c. ex Θρύπτω 263. b
διαθυρόω, in c. ex Θύρα 266. b
(Διαί) 160. a
διαίθω 34. a
διαιθριάζω, in c. ab Αἴθρα 27. a
διαίθριος ib.
δίαιμος, in c. ex Αἷμα 28. a
ΔΙΑΙ'ΝΩ 160. a
διαινέω, διαίνεσις, διαινέτης, cum d. 30. c. 31. a
διαίνω 32. b
διαισθάνομαι, in c. ex Αἰσθάνομαι 33. c
διαΐσσω, in c. ex Ἀΐσσω 34. a
διαιτέω, in ἴτης 182. c
διαισχύνομαι, in c. ab Αἶσχος 36. c
ΔΙΑΙ'ΤΑ, διαίτημα, cum d. διαιτάω 160. c. 161. a
διαιτάομαι ib.
διαιτητήριον ib.
διαιώνιος, διαιωνίζω, in c. ex Αἰὼν 36. b
διακαής, in διακαίω 290. c
διακαθαίρω, διακάθαρσις, διακαθαρίζω, in c. 289. a
διακαθίζω, in dec. ex καθίζω 271. c
διακαίω, in c. cum pr. 290. b
διακαλύπτω, in c. 295. c
διακάμπτω, cum d. in c. ex Κάμπτω 297. b
διακαναχίζω, in καναχέω 248. c
διακάρδιος, in c. 292. c
διακαρπόομαι, in c. 301. b
διακαρτερέω, in c. ex καρτερέω 316. a
διακατελέγχω 146. c
διακατέχω, διακατοχή, in d. ex κατέχω 224. b
διακαυλίζω 303. c
διάκαυμα, in διακαίω 290. c
διακαυχάομαι, in Καῦχος 304. a
διάκαυσις, in διακαίω 290. c
διακελάδω, in διακελαδέω 591. a
διάκειμαι 305. a
διακείρω, in c. ex Κείρω 306. a
διακελευσμός, in διακελεύω 548. b
διακελεύομαι, cum d. in c. ex κελεύω 307. b
[διακέλευσμα] ib.
διάκενος, et διακενῶς, in c. ex Κενός 307. c
διακεντέω, in c. ex Κεντέω 308. a
διακένως 307. c
διακένωσις ib.
διακεράννυμι, διακεράω 309. a
διακερτομέω, in κέρτομος 644. c
διακηρυκεύομαι, in comp. ex κηρύκειον 314. c
διακιγκλίζω, in Κίγκλος 315. c
διακινδυνεύω, in comp. ex κινδύνου 316. a
διακινέω, in c. cum pr. 317. b
διακλάω 319. c
διακλείω, in c. 320. b
διακλέπτω, in c. cum pr. 321. c
διακληΐζομαι, in c. ex κληΐζομαι 321. a
διακληρόω, cum d. in c. cum pr. 322. b
[διακλίνω] 323. b
διακλονέω, in c. ex Κλόνος 324. a
διακλύζω, cum d. in c. ex Κλύζω, cum pr. 324. b
διακναίω, in c. ex κναίω 326. a
διακνίζω, in c. ex κνίζω ib.
διάκοιλος, in c. ex Κοῖλος 327. c
διακοιρανέω, in c. ex Κοίρανος 328. c
διακολλάω, cum d. in c. 330. c
διακολυμβάω, in comp. ex Κολυμβάω 332. b
διακομίζω, cum d. in c. ex κομίζω, porto 333. b
διακονέω, cum d. in c. ex Ἄκων 39. b
διακονιάω, cum d. in comp. ex Κονία 335. b
διακονία, in c. 336. a
διάκονος, in διακονέω 335. b
διακοντίζω, in c. ex Ἄκων 42. b
διακοπή, &c. in διακόπτω 337. a
διάκορος, in c. 336. b
διακόπτω 337. a
διακορίζεσθαι, in διακορίζεσθαι 339. b
διακορέω, et διακορίω, cum d. in c. ex κόρος, puer ib
διακορής, in c. ex Κορέω, satio 339. a
διακορίζω, in c. ex κορίζομαι 339. b
διακορκορυγέω, in κορκορυγή 112. a
διάκορος, cum d. in c. ex Κορέω, satio 339. c
διακόσιοι, διακοσιοστός, in Ἑκατόν 109. b
διάκοσμος, cum d. 341. b
διακουρίζεσθαι, in διακορίζω 339. b
διακούω, in c. ex Ἀκούω 40. a
διάκραξις 357. a
διακραδαίνω, in c. ex Κραδάω 343. a
διακρατέω, cum d. 345. b
διακρέκω, in c. ex Κρέκω 346. b
διακρεάω, in c. ex Κρέας 347. b
διακριβολογέομαι, in ἀκριβολόγος 375. a
διακριβόω, in c. ex Ἀκριβής 41. a
διακρίνω, cum d. διακριτής 348. b
διακροβολίζομαι 102. a
διάκρισις 349. c
[διακροτέω] 350. b
διακρούω, cum d. in c. cum pr. 351. b
διάκτωρ, διακτορία, cum d. in Ἄγω 13. c
διακυβερνάω, in c. ex Κυβερνάω 353. a
διακυβεύω, in c. ex Κύβος 353. b
διακυκλέω, in c. ex Κύκλος 356. a
διακυλίνδω 356. b
διακυλίω 357. a
διακυμαίνω, in c. ex Κῦμα 357. c
διακυνοφθαλμίζομαι, in κυνοφθαλμίζομαι 475. a
διακύπτω, in c. 358. b
διακωμάζεσθαι 310. a
διακωδωνίζω, in c. ex Κώδων 361. b
διακωλύω, cum d. in c. ex Κωλύω 362. a
διακωμῳδέω, in κωμῳδός 21. b
διαλαχεῖν, in λάχω 223. b
διαλαγχάνω, in c. ex Λαγχάνω 364. b
διαλακέω, in c. ex Λακέω 384. c
διαλακτίζω 370. b
διαλαλέω, in c. ex Λαλέω 365. c
διαλαμβάνω, in c. ex Λαμβάνω 367. a
διαλάμπω, in c. ex Λάμπω 369. c
[διαλαμφής] 369. c
διαλανθάνω, in c. 384. b
διάλαυρος, in c. ex λαύρα 371. c
διαλγής, cum d. in c. ex Ἄλγος 45. c
διαλέγομαι, in c. ex Λέγω, dico, cum pr. 374. a
διαλέγω, διαλεγμός ib.
διαλείβομαι, in c. ex Λείβω 379. c
διαλείπω, cum d. 380. c
διαλείφω, in c. ex Ἀλείφω 44. b
διαλείχω, in c. cum pr. 381. c
διάλειψις, in διαλείπω 380. c
διαλεκτικός, &c. διάλεκτος, διάλεξις, in διαλέγομαι 374. a
διαλεπτολογοῦμαι, in λεπτολόγος 376. a
διάλευκος, in c. ex Λευκός 382. a
διαλεαίνω, cum d. in c. 383. b
διάλημμα, in διαλαμβάνω 367. a
διάληξις, in διαλαγχάνω 364. b
διάληψις, in διαλαμβάνω 367. a
διάλιθος, in c. ex Λίθος 386. b
διαλιμπάνω, cum διαλείπω 380. c
διαλινόω, in c. ex Λίνον 387. a
διαλιχμάζω 391. c
[διάλλαγμα] 49. a
διαλλάττω, cum d. 48. c
διάλλομαι, in c. ex Ἅλλομαι 50. a
διαλογίζομαι cum d. in c. ex λογίζομαι 378. a
διάλογος, cum dec. in διαλέγομαι 374. a
διαλοιδορέω, cum d. in c. ex Λοίδορος 388. b
διαλυγίζω, in c. ex Λύγος 390. b
διαλυμαίνομαι, in c. ex λυμαίνομαι 391. b
διαλύω, cum d. διάλυσις 392. c. 393. a
διαλφιτόω, in c. ex Ἄλφιτον 52. c
διαλωβάω 394. a
διαμαγεύω 394. c
διαμαλάω 395. a
διαμαθέω 398. c
(διαμανθάνω) 739. a
διαμαλάττω 397. b
(διαμασάομαι) 398. b
διαμαστεύομαι, in c. 399. a
διαμάομαι, in ἀμάω 54. c
διαμαρτάνω, διαμαρτία, in comp. ex Ἁμαρτάνω 54. a
[διαμάρτημα] ib.
διαμαρτυρία, cum d. in c. 401. a
διαμαρτύρομαι, cum d. in c. ex Μαρτύρομαι 401. b
διαματάομαι ib.
διαμάσσω, in c. ex Μάσσω, subigo 401. a
διαμαστιγόω, in c. ex Μάστιξ 402. a
διαμαστροπεύω, in Μαστροπός ib.
διαμάχομαι, cum d. in c. cum pr. 403. b
διαμάω, in c. ex Ἀμάω 54. c
διαμείβω, in c. ex Ἀμείβω 55. c
διαμειδιάω, in c. ex Μειδιάω 406. b
διαμειρακιεύομαι, in c. ex Μεῖραξ 406. a
διάμειψις, in διαμείβω 55. c
διαμελαίνω, in c. ex Μέλας 409. a
[διαμελετάω] 410. a
διαμελίζω, cum d. in c. ex Μέλος, membrum 411. a
διαμέλλησις, διαμελλητής, διαμέλλω, in c. ex Μέλλω 410. a
διαμέμφομαι, in comp. ex Μέμφομαι 411. c
διαμένω 412. c
διαμερίζω, cum d. in c. ex Μερίζω 407. b
διάμεσος, in c. ex Μέσος 414. a
διάμεστος, cum d. in c. ex Μεστός ib.
διάμετρος, cum d. in c. cum pr. 415. b
διαμηρίζω, cum d. in c. ex Μηρός 419. a
διαμηχανάομαι, in c. 420. c
διαμηνύω 421. b
διαμικρολογέομαι, in μικρολόγος 378. a
διαμιλλάομαι, in c. ex Ἅμιλλα 56. b
διαμισέω, in c. ex Μῖσος 423. a
διαμιστύλλω, in Μιστύλλω ib.
διαμνημονεύω, in c. ex μνημονεύω 424. c
διαμορφόομαι, in c. ex μορφή 408. b
διαμονή, in διαμένω 412. c
διαμονομαχέω, in μονομάχος 404. b
διαμορμορύζω, in μορμορύζω 593. b
διαμορφόω, in c. 427. a
διαμοτόω, in c. ex Μοτός 427. c
ΔΙΑΜΠΑ'Σ 161. a
διαμπερής, διαμπερές, διαμπερέως, in ἀναπείρω 508. c
(διαμπερὴς δάμαρ) 428. a
διαμύθευσις 429. a
διαμυθολογέω, cum d. in μυθολόγος 376. a

διαμυλλαίνω, in c. ex Μυλλός 430. [illegible]
διαμφίδιος, διαμφὶς, cum ἀμφὶς ab Ἀμφὶ 58. c
διαμφισβητέω, cum d. in Ἀμφισβητέω ib.
διαμφοδεῦσαι, in ἄμφοδος 431. b
διαμωκάομαι, cum d. in c. ex Μῶκος 432. b
διαναβάλλομαι 98. a
διαναγκάζω, in c. ex Ἀνάγκη 60. a
διανακλάω, in ἀνακλάω 319. [illegible]
διαναπαύω, in ἀναπαύω 503. a
διανάστασις 279. c
διαναυμαχέω 401. b
διανέω 433. [illegible]
διάνδιχα, in c. ex δίχα 167. a
διανεμόω, in c. ex Ἄνεμος 61. a
διανίημι, cum d. in comp. cum præp. 435. c
[διάνιμμα] 438. c
διανίζω, in c. ib.
διανέω, in c. ex Νέω, mitto 439. c
[διάνησμα] ib.
διανεωτερισμός, in c. ex Νέος 440. c
διανήχομαι, in c. ex νήχω 439. c
διανθής, in c. in ἄνθος 63. c
διανθέω, διανθίζω, in c. ex ἀνθίζω 64. a
διανίζω, et διανίπτω, in c. ex Νίπτω 441. b
διανίσσομαι 439. c
διανίσταμαι, in d. ex ἀνίσταμαι 279. c
διανοέομαι, cum d. in διάνοια, διανόημα 443. b
διανοίγω, in ἀνοίγω 434. c
διανομεύς, διανομὴ, in διανέμω 435. c
διανομοθετέω, in νομοθέτης 633. c
διανυκτερίζω, in c. ex Νύξ 445. a
διανταῖος 66. c
διαντλέω 67. a
διαντλέομαι ib.
διανυκτερεύω, in νὺξ 446. a
διανύω, cum d. διάνυσμα 67. c
διαξαίνω, in c. ex Ξαίνω 447. b
διαξιφίζω 449. c
διαξέω, in c. ex ξέω 449. a
διαπαγκρατιάζω, in παγκράτιον 343. c
διαπαιδαγωγέω, in d. ex παιδαγωγός 16. c
διαπαιδεύω, in c. ex παιδεύω 495. b
διαπαίζω, in c. ex Παίζω 494. b
διαπαλαίω, διαπάλη, in c. ex Πάλη 496. c
(διαπαλαίω) 496. c
διαπάλλω, in c. 497. b
διαπαννυχίζω, in πάννυχος 446. b
διαπαντός 499. c
διαπαπταίνω, in comp. ex Παπταίνω 498. a
διαπαρατάττω, in παρατάττω 338. a
διαπαρθενεύω, cum d. in c. 499. a
διάπασμα, in διαπάσσω 500. a
διαπασσαλεύω, in c. ex Πάσσαλος 499. c
διαπάσσω, in c. ex Πάσσω 500. a
διαπατάω, in comp. ex Ἀπατάω 69. b
[διαπατία] 502. a
διαπαύω, cum d. in c. 503. a
διαπειλέω, in c. ex Ἀπειλέω 69. c
διαπεινάω, in c. ex Πεῖνα 507. b
διάπειρα, cum d. in comp. ex Πεῖρα 507. c
διαπείρω, in comp. ex Πείρω 508. c
διαπελεκίζω, in c. ex Πέλεκυς 512. a
διαπέμπω 513. [illegible]
διαπενθέω, in c. ex Πένθος 514. c
διαπέττω, in c. 517. a
διαπεραίνω, in c. ex Πέρας 516. a
διαπεραιόω, cum d. in c. ex Πέρα 517. b
[διαπεραστέον] 518. a
διαπεράω, cum d. in comp. ex Περάω 518. b
διαπερδικίσαι 518. c
διαπέρθω, in c. ex Πέρθω 519. a
διαπερονάω, in c. ex Περόνη 520. a
διαπετάννυμι, in c. ex Πετάω 520. c
[διαπεταστέον] ib.
διαπέτομαι, in c. ex Πέτομαι 521. [illegible]
διαπεττεύω 520. b
(διαπεύθομαι) 564. [illegible]
διαπήγνυμι, in c. cum pr. 522. b
διαπηδάω, cum d. in comp. ex Πηδάω 523. b
διαπηλέω, in c. ex πηλός 523. c
διαπενακίζω, et διαφενακίζω, in φέναξ 691. c
διαπιέζομαι, in c. ex Πιέζω 524. [illegible]
διαπιαίνω, in c. ex Πίων 530. a
διαπιθηκίζω, in c. ex Πίθηξ 525. b
διαπικραίνω 525. c
διαπίμπρημι, in c. 536. b
διαπίνω, in c. cum pr. 526. c
διαπιπράσκω, in comp. ex πιπράσκω 518. c
διαπίπτω 527. c
διαπιστεύω, διαπιστέω, cum d. in c. ex πίστις 506. c
διαπλάσσω, διάπλασις, cum d. in c. cum præp. 531. b
[διαπλαστέον] 532. b
διαπλέκω, in c. ex Πλέκω cum pr. 533. a
διάπλεος, in c. ex Πλέος 534. b
διαπλέω, in c. ex Πλέω, cum præp. 536. a
διαπλήθω in c. ex πλήθω 535. a
διαπληκτίζομαι, cum d. διαπλήσσω, in c. cum præp. 537. b
διαπλήσσω, in c. ex Πλήσσω 538. b
διαπλοκὴ, cum der. in διαπλέκω 533. a
διάπλοος, διάπλους, in διαπλέω 536. a
διαπλύνω, in c. cum pr. 539. a
διαπλώω, in c. ex πλώω 536. c
διαπνέω, cum d. διαπνοὴ 540. a
διαποδίζω, cum d. in c. ex ποδίζω 542. c
διαποίκιλος, διαποικίλλω, cum d. in c. 545. a
διαπολεμέω, cum d. in c. 546. a
διαπολιορκέω, in πολιορκέω 186. a
διαπολιτεύομαι, cum d. in c. ex πολιτεύω 548. b
διαπόλλυμαι, in ἀπόλλυμαι 461. c
διαπονέω, cum der. in διαπόνησις 513. b
διάπονος, cum d. in c. ex πόνος, cum pr. 513. b
διαπόντιος, in c. ex Πόντος 549. a
διαπορεύω, cum d. in comp. ex πορεύω 510. c
διαπορέω, διαπόρησις, cum d. in c. ex ἀπορέω 510. a
διαπορθέω, in c. ex πορθέω 519. a
διαπορθμεύω, cum d. in c. ex πορθμός 511. a
διαπορέομαι, in διαπορέω 510. a
διαπόρφυρος, in c. 549. c
διαποστέλλω, in ἀποστέλλω 610. c
[διαπραγματεύομαι,] διάπραξις, in διαπράσσω 553. c
διάπρασις, in διαπιπράσκω 518. c
διαπράσσω, in c. cum pr. 553. c
διαπρέπω, cum d. in c. 555. a
διαπρεσβεύω, cum d. in c. ex Πρέσβυς, legatus 556. a
διαπρήθω, in c. 558. b
διαπρίστω 518. a. 553. c
διαπρίω, in c. 557. a
διαπρὸ, in Πρό ib.
διαπρύσιος, in διαπορεύω 510. c
διαπταίω, in c. ex Πταίω 560. a
διαπτερόω, in c. cum pr. 560. b
διαπτίσσω, in c. ex Πτίσσω 561. a
[διαπτοίω] 561. c
διαπτοέω, cum d. in c. ex Πτοέω ib.
διαπτύσσω, cum d. 562. a
διαπτύω, cum d. in c. ex Πτύω 562. b
διάπτωμα, διάπτωσις, in διαπίπτω 527. c
διαπύημα, διαπύησις, διαπυητικός, in διαπυέω 563. a
διαπύθω, in c. ex Πύθω ib.
διαπυέω, in c. ex πύον ib.
διαπυρπολέω, in c. ex πυρπολέω 564. c
διαπυτίζω, in c. 564. a
διαπυνθάνομαι, in c. ex Πυνθάνομαι 564. [illegible]
διάπυος, in c. ex πύον 563. a
διάπυρος, cum d. in c. ex Πῦρ 563. b
διαπυρόω, διαπυρίζω ib.
(διαπυρσαίνω) 565. c
διαπυρσεύω, in c. ex πυρσός ib.
διάπυστος, in διαπυνθάνομαι 564. [illegible]
διαπωλέω, in c. cum pr. 566. c
διαράσσω, in c. ex Ἀράσσω 72. c
διάργεμος 73. b
διάρδω, in c. ex Ἄρδω 74. a
διαρθρόω, cum d. in comp. ex Ἄρθρον 75. a
διαριθμέω, cum d. in c. ex Ἀριθμός ib.
διαρκέω, &c. in c. 76. a
διάρμα, δίαρσις, in διαίρω 32. b
διαρμόζω, in c. ex ἁρμόζω 82. c
διαρπάζω, cum d. in c. 77. b
διαῤῥαίω 569. b
διαῤῥαίνω, in c. ex Ῥαίνω 569. c
διαῤῥαντίζω, in διαῤῥαίνω 569. b
διαῤῥέω, in c. cum pr. 572. a
διαῤῥήγνυμι 575. a
διαῤῥήδην, in c. cum pr. 573. c
διάῤῥοος, cum διαῤῥέω ib.
διαῤῥήσσω, cum διαῤῥήγνυμι 575. a
διαῤῥικνοῦσθαι, in c. ex Ῥικνός 576. a
διαῤῥιπτασμός, in διαῤῥίπτω 577. a
διαῤῥιπίζω, in c. ex ῥιπίζω ib.
διαῤῥίπτω, in c. ex Ῥίπτω 577. a
[διαῤῥιψις] ib.
διαῤῥοθέω, in c. ex Ῥόθος 577. b
(διαῤῥοθία) ib.
διάῤῥοια, cum d. in διαῤῥέω 572. a
διαῤῥοιζέω 577. c
(διαῤῥοώδης) 572. a
διαῤῥύπτω, in c. ex ῥύπτω 578. c
διάῤῥυτος, in διαῤῥέω 572. a
διαῤῥὼξ, in διαῤῥήγνυμι 575. a
δίαρσις, in διαίρω 32. b
διαρταμέω, in Ἄρταμος 78. a
διαρτάω, in c. ib.
διαρτίζω, in c. ex Ἄρτιος 79. a
διαρύω, seu διαῤῥύω 579. a
διασαίρω 580. a
διασαλακωνίζω, in Σαλάκων 580. b
διασαλεύω, in c. ex Σάλος ib.
διασαλπίζω, in comp. ex Σάλπιγξ 580. c
διασαφηνίζω 581. a
διασαυλούμενος, in Σαυλός 582. a
διασαφέω, cum d. in Σαφής 582. b
[διάσειστος] 583. c
διασείω, cum d. in c. ex Σείω ib.
διασεύομαι ib.
διασήθω, in c. ex σήθω 584. a
διασημέω, in c. ex Σῆμα 585. b
διασημαίνω, διάσημος 585. c
διασήπω, in c. ex Σήπω 586. b
διάσια, in Ζεὺς 236. a
διασιλλαίνω, διασιλλέω, in σιλλός 274. b
διασιωπάω 589. b
[διασκαίρω] 590. a
διασκαλεύω, in c. ex Σκάλλω 590. b
διασκανδικίζω, in Σκάνδιξ ib.
διασκάπτω, in c. ex Σκάπτω 590. a
διασκαριφάομαι, in c. ex Σκάριφος ib.
διασκεδάω, cum d. in c. 591. a
[διασκεπτέον] 592. b
διασκέπτομαι, in comp. ex Σκέπτομαι ib.
διασκευάζω, cum d. in c. ex σκευάζω 594. b
διασκευωρέω, in d. ex σκευωρέω 490. c
διάσκεψις, in διασκέπτομαι 592. b
διασκαίω, in c. 85. c
διασκοπιάω, &c. in c. 595. b
διασκεδάννυμι, in διασκεδάω 591. a
διασκιρτάω, in c. ex σκιρτάω 590. a
διασκοπέω, cum d. cum διασκέπτομαι 592. b
διασκυρίζω, cum d. in Σκυρίζω 597. c
διασκώπτω, in c. cum pr. 599. a
διάσμα, in διάζομαι 160. b
διασμάω, et διασμέω, in c. ex Σμάω 599. [illegible]
διασμήχω ib.
διασμιλεύω, in c. ex Σμίλη ib.
διασμύχω, in c. ex Σμύχω 599. c
διασοβέω, in c. ex Σοβέω 600. a
διασοφίζομαι 602. [illegible]
διασπαθάω, in c. ex Σπάθη 601. c
διασπαράττω, cum d. in c. ex Σπαράσσω 602. a
διασπάω, cum d. 603. a
διασπείρω, in c. cum pr. 604. a
διασπιλόω, vide σπιλόω 513. a
διασπιδόω, in c. ex Σπιδής 603. a
διασπορὰ, &c. in διασπείρω 604. a
διασπουδάζω, in c. ex σπουδάζω 606. a
διασταδὸν, in διΐστημι 280. c
διασταθμάομαι, in c. ex σταθμός 286. a
διάσταλσις, in διαστέλλω 612. a
διαστασιάζω, in c. ex στάσις 285. a
διάστασις, cum d. διαστατικός, cum d. in διΐστημι 280. c
διαστείχω, in c. ex Στείχω 610. a
διαστέλλω, in c. ex Στέλλω, mitto, 611. a. et in c. ex Στέλλω, contraho 612. a
διάστενος 612. c
διάστερος, in c. ex Ἀστήρ 84. c
διάστημα, cum d. in διΐστημι 280. c
διαστηρίζω, in c. ex Στηρίζω 615. [illegible]
διαστίζω, cum d. in c. ex Στίζω ib.
διαστίλβω 615. c
διαστοιβάζω, in στοιβὴ 609. c
διαστοιχίζω, 610. a
διαστολεύς, διαστολὴ, in διαστέλλω 612. a
διαστομόω, cum d. in c. cum pr. 616. a
διαστοχάζομαι, in c. ex Στοχάζομαι 618. b
διαστράπτω, in c. ex Ἀστράπτω 85. b
διαστρατηγέω, in d. ex στρατηγός 17. c
διαστρεβλόω, in c. ex στρεβλόω 621. c
διαστρέφω 620. b
διαστροβέω, in c. ex στροβέω 621. c
διαστροφὴ, cum d. in διαστρέφω 620. b
διαστρώννυμι, et διαστρωννύω, in c. ex στρωννύω 617. c
διάστυλος, cum d. in c. 622. b
διασσύομαι, in c. ex σεύομαι 584. a
διασυρίζω 624. c
διασύρω, cum d. in c. cum pr. 625. a
διασφάζω, διασφαγὴ, cum d. in c. ex Σφάζω 626. a
διασφαιρίζω 626. c
διασφάλλω, cum d. in c. ex Σφάλλω, cum præp. διασφαλίζω 627. a, b
διασφὰξ, in διασφάζω 626. a
διασφάττω ib.
διασφενδονάω, &c. in c. ex Σφενδόνη 627. c
διασφετερίζεσθαι, in Σφέτερος 176. c
διασφηκόω, in c. ex Σφὴξ 628. a
διασφηνόω, in c. ex Σφὴν 627. c
διασφίγγω, in c. ex Σφίγγω 628. b
διασχηματίζω, in c. ex σχῆμα 227. a
διασχίζω, cum d. in comp. ex Σχίζω 630. a
(διασχισμός) ib.
διασχελέω, in ἀσχελής 631. a
διασώζω, in c. ex σώζω 600. c
διαταγεῖσα 634. [illegible]
διαταγὴ, διάταγμα, διατάκτης, &c. in διατάσσω 634. c
διαταλαιπωρέω, in ταλαίπωρος 568. [illegible]
διαταμιεύω, in c. ex Ταμίας 632. c
διατάμνω, in διατέμνω 643. b
διάταξις, in διατάσσω 634. c
διαταράττω, cum d. in c. ex Ταράττω 633. [illegible]
διάτασις, in διατείνω 637. [illegible]
διατάσσω 634. c
διαταφρεύω, in c. ex τάφρος 251. a
διατέγγω, in c. ex Τέγγω 636. b
διατεθρυμμένος, in διαθρύπτω 263. [illegible]
διατείνω 637. b
διατειχίζω, cum d. in c. ex Τεῖχος 639. c
διατεκμαίρομαι, in comp. ex Τέκμαρ 640. a
διατελέω 641. b
διατέμνω, in c. cum præp. 643. [illegible]
διατενὴς, in διατείνω 637. b
διατερεαίνω, in τερεαίνω 640. c
διατεταμένως, in διατείνω 637. b
διατετραίνω, in διατιτράω 656. c
διατήκω, in c. ex Τήκω 649. a
διατηρέω, cum d. in comp. ex Τηρέω 649. c
διατίθημι 651. a
διατιλάω, in c. ex Τιλάω 655. b
διατίλλω, cum d. in comp. ex Τίλλω ib.
διατιμάω, διατίμησις, cum d. in c. ex Τιμάω 658. a
διατινάσσω, in c. ex Τινάσσω 655. c
διατιθαλλίζω, in Τιθαλλίς ib.
διατιτραίνω, διατιτράω 656. c
διατλάω, διάτλημι, in c. ex Τλάω 652. b
διατμήγω, διατμήσσω, in διατέμνω 643. b
διατμίζω 86. [illegible]
διάτοιχος, cum d. in comp. ex Τοῖχος 659. b
(διατομὴ) 643. b
διάτομος, in διατέμνω ib.
διάτονος, in διατείνω 637. [illegible]
διατοξεύω, in c. 660. [illegible]
διατορέω, cum d. διατορεύω, in c. ex τορέω 645. c
διατράμις, in τράμις 656. c
διατρανόω, in c. ex τρανόω 657. a
διατραχηλίζω, in c. 661. c
διατρέπω, in c. cum pr. 663. [illegible]
διατρέφω, in c. cum pr. 665. b
διατρέχω, in c. cum pr. 567. c
διατρέω, in c. ex Τρέω 669. b
διάτρησις, διάτρητος, in διατιτράω 656. c
διατρίβω, cum d. 670. a
[διατριπτικός] ib.
διάτριτος, διάτριχα, in c. ex τρίτος, et τρίχα 662. [illegible]
διάτροπος, cum der. in διατρέπω 663. [illegible]
διατροχάζω 667. c
διατρύγιος, in compos. ex τρύγη 671. b
διατρυπάω, in c. ex Τρύπα 671. c
διατρυφάω, cum d. in c. ex τρυφάω 263. c
διατρώγω, in c. ex Τρώγω 672. a
ΔΙΑΤΤΑ'Ω 161. [illegible]
διάττω, in c. ex Ἄττω 672. a
διατυπόω, cum d. in comp. ex τύπος 675. a
διαυαίνω, in c. ex Αὔω, sicco 90. b
διαυγὴς, διαυγάζω, cum d. in c. ex Αὐγὴ 87. a
διαυλακίζω, in c. ex Αὖλαξ 87. c
διαυλέω, διαυλίσκος, &c. 88. c
[διαυλοδρόμης] 668. c
διαυλοδρομέω, cum d. in comp. ex δρόμος ib.
δίαυλος, διαυλωνία, &c. in c. 88. c
διαυχενίζομαι, cum d. in c. 90. a
διαφαγεῖν, in c. cum pr. 682. c
διαφαίνω, cum d. διαφανὴς 681. b
διαφαρμακεύω 687. b
διαφαυλίζω, in c. ex φαυλίζω 688. a
[διαφαύσκω] 688. c
διαφαύω, in c. ex φαύω ib.
διαφεγγὴς 691. b
διαφεμένος 229. c
διαφέρω, cum d. 693. c
διαφεύγω, in c. cum pr. 699. a
[διάφευξις] ib.
διαφημίζω, in c. ex φημίζω 690. a

διαφθείρω, διαφθορὰ, cum d. in c. ex φθείρω 701. a
διαφθονέομαι 701. c
[διαφοινός] ib.
διαφίημι, in d. ex ἀφίημι 229. c
διαφιλονεικέω 455. a
διαφιλοτιμέομαι, in φιλότιμος 658. c
διαφοβέω 691. a
διαφλυάζω, in comp. ex φλυάζω 703. a
διαφοιτάω, in c. 705. b
διαφορὰ, cum d. in διαφέρω 693. c
διαφράσσω, διάφραγμα, cum d. in c. cum pr. 707. a
διαφράζω 706. b
διαφροντίζω, in c. ex φροντὶς 710. b
διαφρόντιστος, in c. 710. c
διαφροντιστὴς ib.
διαφυγγάνω, διαφυγὴ, in διαφεύγω 699. a
διαφυὴ, in διαφύω 714. a
† διαφυλακτικός? 711. b
διαφυλάσσω, in c. cum pr. ib.
διαφυσάω, in c. 713. a
διαφυτεύω, cum d. in c. cum pr. 713. c
διάφυσις, διαφύω 714. c
διαφύσσω, in c. ex Ἀφύω 91. b
διάφωνος, cum d. in c. cum præp 716. b
διαφώσκω, in c. ex φώσκω 688. c
διαφωτίζω, in c. ex φωτίζω ib.
διαχαίνω, in c. cum pr. 718. b
διαχαλάω, in c. 719. c
διαχάσκω, cum διαχαίνω 718. b
διαχειμάζω, in c. 723. b
[διαχειρία] 724. c
διαχειρίζω, cum d. in c. ex χειρίζω ib.
διαχειροτονέω, cum d. in χειροτονέω 639. a
διαχέω, in c. cum pr. 726. a
[διαχλευάζω] 729. b
διαχλιδάω, in c. ex Χλίω 729. c
διαχόω, in c. ex χόω 727. c
διαχράομαι, in c. cum pr. 732. b
διαχρίω, cum d. διάχρισμα, in c. ex Χρίω 734. c
διάχρυσος 735. b
διαχρυσόω, in c. ex Χρυσὸς 736. b
διαχρωτίζω, cum διαχρίω 735. b
διάχυσις, διαχυτικὸς, in διαχέω 726. a
διαχυτλάζω, in χυτλάζω ib.
διαχύω, cum d. in διαχέω ib.
διαχώννυμι, in διαχόω 727. c
διαχωρέω, cum d. in c. 737. b
διαχωρίζω, cum d. in c. ex Χωρὶς 738. a
διάχωρος, in c. ex Χῶρος 738. b
διαψαθάλλω, in διαψαλάττεσθαι 740. a
διαψαίρω, in c. ex ψαίρω ib.
διαψαλάττεσθαι, in c. ex ψαλάσσω ib.
διαψαίζω 739. a
διαψάλλω, cum d. in comp. ex Ψάλλω 739. a
διαψάω, in c. ex Ψάω 739. c
διαψέγω, in c. ex Ψέγω 740. b
διαψεύδομαι, in c. 740. c
διαψηφίζομαι, cum d. in c. ex Ψῆφος 741. a
διαψιθυρίζω, in comp. ex ψίθυρος 744. c
διαψύχω, in c. ex Ψύχω 743. a
διάω, et διάομαι, in c. ex Ἄω 92. b
δίβαμος, in c. in βάμα 95. b
δίβαφος, in c. sine pr. 103. b
δίβολος, cum d. in c. ex Βολὴ 102. a
δίβουλος 113. a
διβρεχὴς, in c. ex Βρέχω 116. c
διγαμία, in δίγαμος 121. c
δίγαμμα, in Γάμμα 122. a
δίγαμος, in c. ex Γαμέω 121. c
διγενὴς, in c. ex γένος 127. c
δίγονος, in c. ex γονὴ 125. a
δίγλωσσος, in c. ex Γλῶσσα 133. a
δίγλυφος, in c. ex γλύφω 132. c
δίγνωστος 154. a
δίγραμμος, in c. ex γράμμα 131. c
δίγυιος, in c. ex Γυῖον 135. b
διγώνιος, διγωνία 145. c
δίγυος, vel δίγυιος, in c. ex Γύα 140. a
δίδαγμα, διδακτὸς, cum d. in Διδάσκω 161. b
διδάκτυλος, in c. 145. b
δίδαξις, in Διδάσκω 161. b
ΔΙΔΑ'ΣΚΩ, διδαχὴ, cum d. 161. b
δίδω, δίδημι, in Δέω, ligo 156. c
δίδομαι, in Δίδωμι 162. a
διδῶ, in δίδωμι ib.
διδράσκω, in Δράω, fugio 172. c
δίδραχμος, in c. ex Δραχμὴ 172. a
διδυμάστης 162. a
ΔΙ'ΔΥΜΟΣ, cum d. 161. c. 162. a
διδυμόθροος, in c. ex Θρόος 261. c
διδυμάτης, in Δίδυμος 161. c
διδυμοτόκος, cum d. in c. ex Τίκτω 654. c
διδυμαίχμος 735. b
ΔΙ'ΔΩΜΙ 162. a
δίδωρος, in c. ex δῶρον, palmus 176. a
διεγγυῶ, διεγγυάω, διεγγύησις, cum d. in comp. ex Ἐγγύη 177. b
διεγείρω, διέγερσις, διεγερτικὸς, in c. ex Ἐγείρω 178. b
διεγρηγορέω, in Ἐγρηγορέω 178. c
δίεδρος, cum d. in c. ex ἕδρα 180. a
(διείδω) 182. a
διειδὴς, διειδόμενος ib.
διειλημμένως, in διαλαμβάνω 367. a
διείλησις, διειλέω, in c. ex εἰλέω 185. a
δίειμι, in c. ex εἰμὶ, et in c. ex εἶμι 231. c. 233. a
διειπεῖν, in c. 200. c
διείργω, in c. ex Εἴργω 186. a
διείρομαι, in εἴρω 187. b
διείρω, in c. ex Εἴρω, necto 187. a
διειρωνεύομαι, in c. sine pr. 448. a
διεκδύω, in ἐκδύω 174. c
διεκβάλλω, διεκβολὴ, in ἐκβάλλω 98. c
διεκβαίνω 94. a
διεκδικέω, in ἔκδικος 163. a
διεκδρομὴ, in ἐκτρέχω 667. c
διέκδυσις, in ἐκδύω 174. c
διεκθέω, in ἐκθέω 255. c
διεκπαίω, in ἐκπαίω 495. c
διεκπεραιόω, in ἐκπεραίνω 518. a
διεκπεράω, in ἐκπεράω 518. b
διεκπεραιοῦσθαι, in ἐκπεραιοῦσθαι 518. c
διεκπίπτω, in d. ex ἐκπίπτω 528. a
διεκπλέω, διέκπλοος, in ἐκπλέω 536. a
διέκπλους, in ἐκπλέω 536. a
διεκπνέω, cum d. in ἐκπνέω 540. a
διεκπορεύομαι, in ἐκπορεύω 510. c
διέκπτωσις, in διεκπίπτω 528. a
διεκρέω, et διέκροος, in ἐκρέω 572. a
διεκτελὴς 641. b
διεκτίθημι, in ἐκτίθημι 643. c
διεκτρέχω 667. c
διεκφαίνω, in ἐκφαίνω 684. c
διελαύνω, διέλασις, &c. in c. 190. c
διελέγχω 192. b
διελληνολογέω 373. b
διελκύω, διελκυστίνδα, cum d. in comp. 194. b
[διέλκω] ib.
δίεμαι, in δίημι 160. c
διεμβάλλω, in d. ex ἐμβάλλω 99. a
διεμμένω, in ἐμμένω 412. c
διεμπιπλάω, et διεμπίμπλημι, in ἐμπίμπλημι 535. b
διεμπολάω, in ἐμπολάω 566. c
διεμφαίνω, in ἐμφαίνω 684. c
διενιαυτίζω, in c. ex Ἐνιαυτὸς 197. a
διενίσταμαι, in d. ex ἐνίσταμαι 281. a
διεννοέομαι 443. b
δίενος, in c. ex Ἔνος 197. a
διενοχλέω 493. a
διευτελίζω 642. b
διενιαυτίζομαι, in c. ex Ἐνιαυτὸς 197. c
διεξάγω, cum d. in dec. ab ἐξάγω 14. b
(διεξαίσσω) 34. a
διεξάττω, in ἐξάττω 86. c
διέξειμι, in d. ab ἔξειμι 233. a
διεξελαύνω, in ἐξελαύνω 190. c
διεξελέγχω 192. b
διεξερέομαι, in ἐξερέω 187. b
διεξερευνάω, in ἐξερευνάω 209. a
διεξέρπω, cum d. in ἐξέρπω 211. a
διεξέρχομαι, in ἐξέρχομαι 212. b
διεξετάζω 215. a
διεξίημι, in ἐξίημι 230. a
διέξοδος, cum d. in c. ex ἔξοδος 452. a
διεορτάζω, in c. ab Ἑορτὴ 198. a
διέπω, in c. ex Ἕπω operor 200. a
δίερος 160. c
διεργάζομαι 206. b
διερεθίζω, cum d. in comp. ex Ἐρέθω 207. a
διερείδω, in c. ex Ἐρείδω 207. b
διερέσσω, in c. ex Ἐρέσσω 208. a
διερευνάω, cum d. in c. ab Ἐρευνάω 209. a
διερίζω 210. b
[διερμηνευτὴς] 210. c
διερμηνεύω, in comp. ex Ἑρμηνεύω ib.
διερὸς, in Διαίνω 160. c
διέρπω, in c. ex Ἕρπω 211. a
διερρίφθω 573. c
διέρυθρος, in c. ab Ἐρυθρὸς 203. a
διερύκω, in c. ex Ἐρύκω 211. b
διέρχομαι 212. a
διερῶ, in c. 187. b
διερωτάω, in c. ab Ἐρωτάω 213. b
διεσθίω, in c. ab Ἐσθίω 213. c
δίεσις, in δίημι 160. c
διεσκεμμένως, in διασκέπτομαι 592. b
διεταιρίστρια, in compos. ab Ἑταῖρος 215. b
διετὴς, cum d. διετίζω, in c. ex Ἔτος 216. b
διευθετέω, in εὔθετος 633. b
διευθυμέομαι, in εὔθυμος 263. a
διευθύνω, cum d. in comp. ex εὐθύνω 217. c
διευκρινέω, cum d. in εὐκρινὴς 349. b
διευλαβέομαι, in εὐλαβὴς 369. a
διευρύνω, cum εὐρύνω, in Εὐρὺς 218. c
διευριπίζω, in c. ex Εὔριπος 219. b
διευτακτέω, in εὔτακτος 638. c
διευτυχέω, in εὐτυχὴς 673. b
δίεφθος, in c. ab ἑφθὸς 227. c
διεχὴς, in διέχω 223. b
διεχθραίνω, in c. 220. c
διέχω 223. b
δίζημαι, cum d. in Δίζω 163. c
δίζυξ, δίζυγος, in c. sine pr. 256. a
ΔΙ'ΖΩ 163. c
δίζωος 254. c
διηγέομαι, cum d. in c. ex Ἡγέομαι 240. b
διηέριος, in διαέριος 24. b
διηθέω, διήθω, in c. ex Ἤθω 242. b
διήκονος, Ionicè pro διάκονος 535. b
διημειβομένως, in διαμείβω 41. a
διήκω, in c. 243. c
διηλιόω, in c. ex Ἥλιος 244. a
διήλυσις, in διέρχομαι 212. a
διημερεύω, in c. 245. a
διημερόω, in c. ex Ἥμερος 245. c
δίημι, in Διαίνω 160. c
διηνεκὴς, in d. ex Ἠνεκὴς 246. a
διήνυσις 61. a
διηπειρόω, in c. ex Ἥπειρος 246. c
διηρημένως, in διαιρέω 30. c
διήρης, in c. ex Ἐρέσσω 208. b
διηχέω, cum d. 248. b
διθάλασσος, in c. 249. b
διθάλαμος, in c. 250. a
διθέω, &c. in c. ex Θέω 253. c
δίθηκτος, in c. ex Θήγω 256. c
(δίθροος) 261. b
διθυρία 264. c
δίθυρος, cum d. ib.
διθυραμβογενὴς 125. a
διθυραμβοδιδάσκαλος 161. c
διθυραμβοποιὸς, cum d. 542. c
διθύραμβος, cum der. in Θρίαμβος 266. b
δίθυρος, in c. ex Θύρα ib.
[διθύριον] 269. b
διΐδρος, διιδρόω, in comp. ex Ἱδρὼς 270. b
διΐημι 229. c
διιθύνω, cum d. in c. 272. a
διικμάζω, in c. ex Ἰκμὰς 272. c
διικνέομαι, διικτικὸς, in c. ex Ἱκνέομαι 273. a
Δίιος, in Ζεὺς 236. b
διιπετὴς, in c. ex πέτω 548. c
† διϊπελιάδες 236. b
διιππασία ib.
διιστασία ib.
διίσταμαι, in c. ex Ἵσταμαι 276. c
διισθμίζω, in d. ex Ἰσθμὸς 277. c
διίστημι, διίσταμαι 280. b. c
διισχυρίζομαι, in c. ab ἰσχυρὸς ib.
διισχύω, in c. ab ἰσχύω ib.
διίσχω, in διέχω 223. b
διιχνεύω 287. c
δικάζω, in Δίκη 164. a
δικαιαρχία 80. c
δικαιοδοσία, in δικαιοδοτέω 163. b
δικαιοδότης, cum d. in comp. ex δότης 163. c
δικαιοκρισία 349. b
δικαιοκρίτης ib.
δικαιολόγος 375. b
δικαιοπραγία, cum d. in c. ex πέπραγα 534. c
δικαιοπραγμοσύνη, in c. ex πρᾶγμα 554. a
δικαιοπράττειν ib.
δίκαιος, δικαιοσύνη, cum d. in Δίκη 164. a. b
δικαιόω, δικαίωμα, cum d. in δίκαιος 164. b
δικανικὸς, cum d. 164. a
δικάρηνος, in c. ex Κάρηνον 300. a
δίκαρπος, cum d. in c. 301. b
δικάσιμος, in δικάζω 164. a
δικασπόλος, cum d. 546. c
[δικαστηρίδιον] 164. a
δικαστὴς, cum d. in δικάζω ib.
δικατάλυτος, in καταλύω 383. c
δικάω, in Δίκη 164. a
ΔΙ'ΚΕΛΛΑ, cum d. ib.
δίκερως, &c. 310. a
δικέφαλος, in c. ex Κεφαλὴ sine pr. 312. b
ΔΙ'ΚΗ 164. a
δίκηλον, in δείκηλον 185. c
(δικηφόρος) 696. c
δικίδιον, in Δίκη 164. b
δικλίδες, δίκλιδος, δικλὶς, in comp. 320. b
δικογράφος, cum d. in c. ex γραφὴ 138. c
δικοδοσία, in c. ex δόσις 163. b
δίκοιτος, in c. ex κοῖτος 329. b
δικολογία, in c. sine pr. 374. b
δικολόγος, cum d. 375. b
δίκολπος, in c. ex Κόλπος 332. b
δικόνδυλος, in c. ex Κόνδυλος 335. b
δικορράφος, cum d. in c. sine pr. 570. a
δίκορος, in c. ex κόρη 306. b
δικόρυμβος, in comp. ex Κόρυμβος 340. a
δικόρυφος, in c. ex Κορυφὴ 340. b
δικότυλος, 342. b
δίκω, in Δίκη 164. b
δικραιὴς, in c. ex κράας 300. a
δίκραιος, cum d. ib.
δίκραιρος, in c. ex Κραῖρα 345. c
δίκρανος, cum d. in comp. ex κρᾶνον 300. a
δικρατὴς 343. b
δίκροος, cum d. in Δίκερως 310. a. 300. a
δίκροσσος, in c. 330. a
δίκροτος, in c. sine pr. 350. b
δίκρουνος, in c. ex Κρουνὸς 350. c
ΔΙ'ΚΤΑΜΟΝ, cum d. 165. c
δικτυάλωτος, in c. ex Ἁλωτὸς 46. c
δικτύδιον, &c. in Δίκτυον 165. c
δικτυϊκὸς ib.
δικτύω, δίκτυος ib.
δικτυοβόλος, in c. ex Βολὴ 102. a
δικτυοθέτης 653. b
δικτυόκλωστος, in c. ex Κλώθω 323. a
ΔΙ'ΚΤΥΟΝ 165. c
δικτυοπλόκος, in comp. ex πλέκω 353. c
δικτυουλκὸς 542. c
δικτυοειδὴς, in c. ex Εἶδος 194. c
δικτυόω, cum d. in Δίκτυον 165. c
ΔΙ'ΚΩ ib.
δίκωλος, in c. ex Κῶλον, membrum 361. c
δίκωπος, cum d. in c. ex Κώπη, remus 363. a
(διλέγω) 374. a
διλήκυθος, in c. ex Λήκυθος 383. a
δίλημμα, cum d. in c. ex λῆμμα 368. c
διλογία 375. b
(δίλογος) 375. b
δίλογχος 364. c
[δίλοφος] 389. b
διλοχία, in c. ex Λόχος, cohors 389. c
διμάχαι 404. a
διμέδιμνος, in c. ex Μέδιμνος 405. c
διμερὴς, cum d. in c. ex μέρος 407. b
δίμετρος, in c. sine pr. 416. a
διμέτωπος, ex μέτωπον 473. c
δίμηνος, in c. ex Μὴν 418. b
διμήτωρ, in c. ex Μήτηρ 419. c
δίμιτος, in c. ex Μίτος 425. c
διμναῖος, in c. ex Μνᾶ ib.
διμοιρία, δίμοιρος, cum d. in c. ex μοῖρα 408. b
δίμορφος, in c. ex Μορφὴ 427. a
δίμυξος, in c. ex Μύξα 430. b
ΔΙ'ΝΗ, δινέω, δίνευμα, δινεύω, δίνημα, δῖνος, δινώδης, δινόω, cum d. 165. c. 166. a
δινόω, &c. in Δίνη 166. a
δίξοος 449. a
διξὸς, in δισσὸς 166. c
διὸ, vide in Ὅς 485. a
διοβελιαῖος, in c. in Ὀβελὸς 101. c
διόβολος, in c. ex Βολὴ 102. a
διογενὴς 125. c
διογένητος 125. a
διογκόω, cum d. in c. ex Ὄγκος 451. a
διόγνητος, in c. ex γεννητὸς 125. a
διοδεύω, cum d. in ὁδὸς 451. c
διοδοιπορέω, in ὁδοιπόρος 509. b
δίοδος 451. c
διοδόω 455. a
διόζος, in ὄζος 451. a
διόθεν, in Ζεὺς 236. a
διοίγω, διοίγνυμι, cum d. in comp. ex Οἴγω 455. b
διοικέω, διοικίζω 456. b
διοικοδομέω 151. b
διοικονομέω, in οἰκονόμος 437. a
διοιδέω, in c. 458. b
διοιστέω 727. a
διοῖξις, in διοίγω 455. b
(διοιστέον) 693. c
(διοιστρέομαι) 459. c
διοιστράω, in οἰστράω 460. b
διοιχέω, et διοίχομαι, in c. ex Οἴχομαι 460. a
(διοιστικὸς) 675. b
διολισθέω, cum d. in c. ex Ὀλισθὸς 461. b
διολκὴ, δίολκος, in διέλκω 94. b
διόλλυμι, in c. ex Ὄλλυμι 462. a
ΔΙΟΛΥΤΤΟΣ 168. a
δίομαι, in Δίω 167. c
διομαλίζω, διομαλόω, in c. 463. b
διόμβρος, in c. ex Ὄμβρος 463. b
διόμνυμι, in c. 464. b
διομολογέομαι 376. b
[διομολόγησις, διομολογητέον] ib.
διονομάζω, in c. ex ὀνομάζω 467. c
ΔΙΟΝΥ'ΣΟΣ, cum d. 166. b
διόπαις, in c. ex Παῖς 495. b
διόπεμπτος 514. a
διοπτεὺς, cum διοπτὴς 528. c
διοπομπέω, in c. sine pr. 514. a
δίοπος, in διέπω, 200. a. et in διόπτομαι, et in c. ex Ὠπὴ 471. c. 469. a
διοπτικὸς 472. a
διόπτομαι, cum d. διοπτὴς 471. b
διοράω, cum d. in c. ex Ὁράω 475. c
διοργάνωτος, in c. ex Ὄργανον 476. c
διοργίζω, in c. ex Ὀργὴ 477. a
διόργυιος, in c. ex Ὀργυιὰ 477. b
[διορθεία] 478. b
διορθόω, cum d. in c. ib.
διορία, διορίζω, cum d. in ὅρος 481. b
[διοριστέον] ib.
διόρνυμι, in c. ex Ὄρνυμι 484. b
δίορος 481. b

διόροφος, in c. ex ὀροφὴ 209. b
διορύω, et διορύσσω, in comp. ex Ὀρύσσω 482. a
διορύττω, cum d. in c. cum pr. διόρυγμα, διορυκτὸς 482. c
διορχέομαι, in c. 483. b
διορυκτὸς, in διορύσσω 482. a
Δὶος, in Ζεὺς 236. b
(διόσδοτος) 165. c
διοσμόω, &c. 506. a
[διοσκόριον] 389. b
διόσπυρος, cum d. in c. ex πυρὸς ib.
δίοσμος 414. a
διόσπυρον, in c. ex Πυρὸς 566. b
διόπτης, in c. ex Ὀπτέω 486. a
διότι, in c. ex Ὅτι 487. a. 485. a
διοτρεφὴς, in c. in τρέφω 665. c
διουρέω, cum d. in c. cum pr. 482. b
διουρίζω 481. b
διοχετεύω, in c. ex Ὀχετὸς 492. a
διοχὴ, in c. ex Ὀχὴ 493. a
διοχλέω ib.
διοχλίζω, in c. ex Ὀχλὸς ib.
διοχυρόω, in c. ex Ἐχυρὸς 221. a
δίπ, δίπος, in διΐσταμαι 471. b
(δίπαις) 495. b
διπάλαιστος, in comp. ex Παλαιστὴ 496. a
δίπαλτος, cum d. in c. 497. b
δίπηχυς, cum d. in c. ex Πῆχυς 521. c
δίπλαξ 166. c
διπλάσιος, διπλάζω, &c. ib.
διπλεῦρον 542. c
διπλοΐδιον 166. c
διπλόθεν 535. a
ΔΙΠΛΟ'ΟΣ, διπλῆ, cum d. 166. b. c
διπλοσήμαντος, in c. sine pr. 386. b
διπλόω, cum d. in Διπλόος 166. c
διπόδης, cum d. in Δίπους 551. b
[διποδιάζω] ib.
δίπολις 547. a
δίπορος 510. a
διπόταμος, in c. ex Ποταμὸς 550. a
δίπους 551. b
διπρόσωπος, in d. ex πρόσωπον 474. b
δίπρυμνος, in c. ex Πρυμνὸς 559. a
δίπρωρος, in c. ex Πρῶρα 559. c
δίπτερος, in c. sine pr. 560. c
διπτέρυξ ib.
δίπτυξ, δίπτυχος, cum d. 562. a
δίπυλον 563. a
διπύρηνος, in c. ex Πυρὴν 566. a
δίπυρος, in c. ex Πῦρ 565. b
ΔΙΡΚΑΙ'Α 166. c
δίρρυμος, in ῥυμὸς 579. a
ΔΙ'Σ 166. c
δισέγγονος, in ἔγγονος 175. c
δίσεκτος, in c. ab Ἕξ 197. c
δίσημος, in c. 218. b
δισεφθὸς, in c. ex ἑφθὸς 227. c
δισθανὴς, in c. in θανὴς 259. c
δισκοπέτης 591. c
δισκοβόλος, in c. ex βολὴ 102. a
ΔΙ'ΣΚΟΣ, δισκεύω 167. a
δίσκωμα 481. c
δισμύριοι, in c. ex Μύριοι 430. c
δίσπαππος, in comp. ex Πάππος, avus 497. c
δισπίθαμος, cum d. in c. ex Σπιθαμὴ 601. c
δισπόνδειος, in σπονδεῖος 605. a
διστιχία 604. c
δισσάκις, δισσὸς, in δισσὸς 166. c
δισσάρχης 80. c
δισσεύω, in δισσὸς 167. a
δισσολογία 375. b
δισσὸς, in Δὶς 166. c
[δισσοῦς] ib.
δισύλλαβος, idem quod δισσύλλαβος 368. b
δισύμφωνος, in decomp. ex σύμφωνος 716. c
ΔΙΣΤΑ'ΖΩ, cum d. 167. a
διστασμὸς, δίστασις, διστάσιον, διστακτικὸς, in Διστάζω, vide etiam διστάσιον in prima classe compos. 167. a
δίταφος, in c. ex Θάπτω, sepelio 251. a
δίστιχος, cum d. 602. a
δίστοιχος, et δίστιχος, cum d. 610. a
δίστονος, in c. ex τόνος 654. c
δίστομος, in c. sine pr. 617. a
δισυλλαβὲς, in decomp. ex συλλαμβάνω 368. b
δισχιδὴς, in c. ex Σχίζω 630. a
δισχίλιοι, in c. ex Χίλιοι 728. c
δίσχηλος, in c. ex Χηλὴ 737. a
δισώματος, δίσωμος, in comp. ex Σῶμα 631. b
διτάλαντος, in c. ex Τάλαντον 651. c
δίτονος, cum d. in Τόνος 654. c
διτρόχαιος, in τροχαῖος 667. a
διττάχῇ 167. a
διττόγλωττος, cum d. 134. a
διττογονία 125. c
διττολογία, in δισσολογία 375. b
διττὸς, in δισσὸς 166. c
δίυγρος, cum d. in c. ex Ὑγρὸς 677. c
διυλίζομαι, in c. 679. a
διυλίζω, cum d. 679. b
διυπνίζω, in c. ab Ὕπνος 680. c
διυφαίνω, in c. ab Ὑφαίνω 681. c
διφαλαγγία, in c. ex Φάλαγξ 686. c
διφαλαγγάρχης, cum d. in φαλαγγάρχης 81. c
διφασία, διφάσιος, in comp. ex φάσις 690. b
δίφατος ib.
ΔΙΦΑ'Ω, διφήτωρ 167. a
ΔΙΦΘΕ'ΡΑ, cum der. διφθερίον 167. b
διφθερίας, &c. in Διφθέρα ib.
δίφθογγος, in c. ex φθόγγος 700. b
δίφορος 696. c
δίφραξ, διφρεία, &c. in Δίφρος 167. b
διφρελασία, διφρελάτης, &c. in c. ex 2. aut 3. pers. 191. a
διφροφόρος, in Διφροφόρος 696. c
διφρὶς, διφρίσκος, in Δίφρος 167. b
(δίφριον) ib.
(διφρευτὴς) 710. b
ΔΙ'ΦΡΟΣ, διφρεύω 167. b
διφυλλία, in c. ex ἰλὺς 194. c
διφυργία 511. a
διφυσοκία 525. a
διφυοφόρος 696. c
διφυγὴς, in c. 710. c
διφυὴς, cum d. in c. sine pr. 715. b
δίφυλλος, in c. 712. c
δίφωτος, in c. sine pr. 717. a
δίχα, διχάζω, in Δὶς 167. a
δίχαλκον, in c. 720. c
διχαστὴς, in διχάζω 167. a
διχῆ, in δίχα ib.
διχηλία, δίχηλος 728. a
διχθὰ, cum d. in δίχα 167. a
διχίτων, in c. ex Χιτὼν 729. a
διχογνώμων, cum d. in c. ex γνώμη 131. c
διχόθεν, in δίχα 167. a
διχόθυμος 264. c
διχοίνιξ, in c. ex Χοῖνιξ 730. b
διχόλαστος, in c. 730. c
διχόμηνις, cum d. 418. b
διχόμηνος 418. c
διχόμητις, in c. 420. a
διχομήδης 429. a
διχόνοια, cum d. 445. b
διχορία, διχορίζω, in c. 731. c
διχορρόγης 575. b
(διχόρφωτος) 571. b
διχοστασία, in c. ex στάσις 283. a
διχοστατέω, in c. ex στατὸς 285. c
διχότομος, cum d. in c. sine pr. 644. b
διχοῦς 728. a
διχόφρων, cum d. in c. ex φρὴν 708. b
δίχροα, in δίχροος 735. b
διχρονοκατάληκτος, in καταλήγω 383. c
δίχρονος, in c. ex Χρόνος 736. a
δίχροος, in c. ex Χρῶς 735. a
διχρώματος ib.
ΔΙ'ΨΑ, cum d. διψαλέος 167. b. c
δίψος, δίψιος, in Δίψα ib.
δίψυχος, in c. ex Ψυχὴ 742. b
διψάδες, διψηρὸς, in Δίψα 167. c
ΔΙ'Ω, 167. c. et in c. ex Δείδω 147. c
διωβέλιον, διώβολον, in c. ex Ὀβολὸς 450. c
δίωγμα, διωγμὸς, in Διώκω 167. c
διωθέω, διωθίζω, cum d. 744. a. b
διωκάθω 168. a
ΔΙΩ'ΚΩ, cum d. δίωξις 167. c
διώκτης, &c. in Διώκω 168. a
(διωκτρία) ib.
διωλένιος 744. c
διωμοσία 464. b
(διωμότης) ib.
διώνυμος, cum d. 467. a
διώνυσος, in Διόνυσος 166. b
διωξικέλευθα κέντρα, in c. ex Κέλευθος 306. c
δίωξις, in Διώκω 168. a
διωρισμένος, in διορίζω 481. b
διώρυγος, διῶρυξ, διωρυχὴ, in διορύσσω 482. c
διωστὴς, διωστὴρ, in διωθέω 744. a
διώτη, δίωτος, in c. ex Οὖς 487. c
¶ δμῶες, δμωτὴρ, δμωτὸς, &c. in Δέμω 145. b
δμωὴ, δμώιος, δμωὶς, δμωῒς, δμώς ib.
ΔΝΟΠΑΛΙ'ΖΕΙΝ 168. a
δνοπάλιξις ib.
ΔΝΟ'ΦΟΣ, δνοφερὸς, cum decomp. 168. b
δόγμα, cum d. δογματίζω, in δοκέομαι 168. c. 169. a
δογματοποιία 542. c
ΔΟ'ΔΡΑ 168. b
ΔΟΘΙΗ'Ν ib.
δοιάζω in Δύο 175. c
ΔΟΙ'ΔΥΞ 168. b
δοιὸς, δοιὼ, in Δύο 175. c
ΔΟΚΑ'ΖΩ, cum d. 168. b
δόκανα, in δέχομαι 154. c
δοκάω, δοκεύω, in Δοκάζω 168. b
ΔΟΚΕ'Ω 168. c
δοκησιδέξιος 132. b
δόκησις, δόκημα 168. c
δοκησίσοφος, cum d. in c. ex Σοφὸς 601. a
δοκίδιον, in Δοκὸς 170. a
δόκιμος, δοκιμάζω, cum d. in Δοκέω 169. a
(δοκιμεῖον) ib.
δοκὶς, in Δοκὸς 170. a
δόκος, in Δοκέω 169. a
ΔΟΚΟ'Σ 170. a
δόκωσις, in Δοκὸς ib.
δολερὸς, &c. in Δόλος 170. b
δόλιος, δολιόεις, in Δόλος ib.
δολιόφρων, in c. ex Φρὴν 708. b
δολιόω, δολίζω, in Δόλος 170. b
δολιχαύλος, in c. 88. c
δολιχαίχμος, in c. 90. a
δολιχεύω, in Δολιχὸς 170. b
δολιχοπόδης, in δολιχόπους 551. b
δολιχήρετμος, in c. ex ἐρετμὸς 208. a
δολιχεὺς, in Δολιχὸς 170. b
δολιχογραφία, in c. ex γραφὴ 138. c
δολιχόδειρος, in c. ex Δειρὴ 153. a
δολιχόδρομος, cum d. in c. ex Δρόμος 668. c
δολιχόκαυλος, in c. ex Καυλὸς 303. c
δολιχόουρος, in c. ex Οὐρὰ 488. c
δολιχόπους 551. b
ΔΟΛΙΧΟ'Σ 170. a
δολιχόσκιος, in c. 596. c
δολίεις, in Δόλος 170. b
δολομήδης, in c. ex Μῆδος 416. c
δολόμητις, in c. ex Μῆτις 420. a
δολομήχανος, in c. 420. c
δολοπλόκος 533. c
δολόπους 551. b
δολορραφὴς, cum d. in c. sine pr. 570. a
ΔΟ'ΛΟΣ 170. b
δολοφονία, cum d. in c. ex φόνος 692. a
(δολοφόνις) ib.
δολοφραδὴς, in c. sine pr. 706. c
δολοφραδμοσύνη, idem ib.
δολοφροσύνη, cum d. in δολόφρων 708. b
δολόω, cum d. in Δόλος 170. b
δόλων, in Δόλος ib.
(δόλωμα) ib.
δόλωσις, in δολόω ib.
δόμα, in δίδωμι 162. a
δομαῖος, δομέω, δομὴ, δόμησις, δόμος, in Δέμω 151. a
(δομοσφαλὴς) 687. b
δονακεὺς, δονακώδης, cum d. in Δόναξ 170. b
δονακοτρόφος 666. a
δονακόχλοος 730. a
ΔΟ'ΝΑΞ, cum d. 170. b
ΔΟΝΕ'Ω, cum d. δόνημα ib.
δόξα, δοξάζω, δοξαστὴς, cum d. in Δοκέω 169. a
δοξοκαλία, in c. ex Καλὸς 295. a
δοξοκοπία, in c. ex κοπὴ 338. a
δοξολογία, cum d. 375. b
δοξομανὴς, cum d. in c. abjicientibus ι 396. a
δοξόσοφος, cum d. 601. a
δορὰ, in Δέρω 152. c
δοράτιον, δορατιαῖος, δορατίζομαι, cum d. in Δόρυ 171. a
δορατοθήκη, in c. ex Θήκη 653. c
δορίξενος 449. a
δορατοπαγὴς, in c. ex Πάγος 503. c
δορατοφόρος, in δορυφόρος 696. c
(δοριάλλωτος) idem quod δοριάλωτος 46. c
(δορίγαμος) 121. b
δοριθήρατος, in c. ex Θὴρ, &c. 257. c
(δορικὸς) 296. c
δορίκτητος, in c. sine pr. 333. a
δορίκτυπος 675. b
δορίληπτος, in c. ex ληπτὸς 368. c
δόριλλος, in δορὰ 152. c
δοριμανὴς, in c. abjicientibus 396. a
δορίμαργος 400. a
δοριμήστωρ, in c. ex Μήστωρ 416. c
(δορίπαλτος) 497. b
δοριπετὴς, in δορυπετὴς 528. c
δορίπονος, in c. ex πόνος, sine pr. 515. c
δόρος, in δορὰ 152. c
δορίτολμος, in c. ex Τόλμα 659. c
δορκὰς, δορκάδειος, δορκαδίζω, δορκάδιον, δορκαλίδες, &c. in Δέρκω 170. c
ΔΟ'ΡΞ, δορκὶς, cum d. δόρκος 170. c
δορπίδιον, in c. ex Δαὶς 170. a
δορὸς, cum δορὰ 152. c
ΔΟ'ΡΠΟΝ, δορπεῖον, δόρπον, δορπέω, cum d. 170. c
ΔΟ'ΡΥ ib.
(δορύκρανος) 300. b
δορυάλωτος, in c. ex ἁλωτὸς 46. c
δορυδρέπανον, in c. ex δρέπανον 173. a
δορυθαρσὴς, in c. 251. c
δορυθήρατος 257. c
δορύκλυτος, in c. ex Κλύω 324. c
δορύκρανον, in c. ex Κράνος 326. a
δορύκτητος, cum δορίκτητος 333. a
δορύληπτος, cum δορίληπτος 368. c
δορύμαργος 400. a
δορυμάχος 404. a
δορύξενος, in c. sine pr. 448. a
δορυξόος 449. a
(δορυπαγὴς) 502. c
δορυπάλτης 538. a
δορυπτοίητος, in c. ex Πτοέω 561. c
δορίπυρος, in c. ex Πῦρ 563. b
δορυσσόος, in c. ex Σεύω 587. a
δορυσσοὸς, in c. ex σόος 584. a
δορύσσω, in Δόρυ 171. a
δορυτίνακτος 635. c
δορυφόρος, cum d. 696. c
δόσις, δότειρα, δοτὴρ, δοτὸς, cum d. in δίδωμι 162. a
δουλαγωγέω, in c. ex ἀγωγὸς 16. b
δουλαπατία, in c. ex Ἀπάτη 69. b
δουλάριον, δουλεία, &c. in Δοῦλος 171. a
δουλεύω, δούλειος, δουλικὸς, δουλὶς, cum d. in Δοῦλος ib.
δουλιχόδειρος, in δολιχόδειρος 153. a
δουλογράφιον, in c. ex γραφὴ 138. c
δουλοπρεπία 545. b
δουλόομαι, in Δοῦλος 171. a
δουλοπρεπὴς, cum d. in c. 555. a
ΔΟΥ'ΛΟΣ, cum d. δουλόσυνος 171. a
δουλοσώματα 631. b
δουλοφανὴς, in c. in φανὴς 685. c
(δουλόφρων) 708. b
δουλόω, cum d. in Δοῦλος 171. a
δοῦμος, in δῆμος 151. a
ΔΟΥ'ΠΟΣ, cum d. δουπέω 171. b
δοῦρα, δούρατα, &c. in Δόρυ 171. a
δούρειος ib.
δουρηνεκὴς, in c. ex Ἠνεκὴς 240. a
δουρικλειτὸς, in c. ex κλειτὸς 321. a
δουρικλυτὸς, in δουρικλειτὸς 324. c
δουρίληπτος, in δορίληπτος 368. c
δουρίμαργος 400. a
δουριμάχης 417. a
δοῦρες, in Δόρυ 171. a
δουροπετὴς, cum δορυπετὴς 528. c
δουριτυπὴς, in tertia classe c. 674. b
δουρίφατος 690. a
δουροθήκη, in δορατοθήκη 653. c
δουρίκτητος, cum δορίκτητος 333. a
δουροπαγὴς, in c. ex πήγνυμι 502. c
δουρὶς, in Δόρυ 171. a
δοχαῖος, δοχεῖον, δοχὴ, δοχίδιον, in δοχεὺς, à δέχομαι 154. c
δοχμιακὸς, in Δοχμὸς 171. c
δοχμὴ, in Δέχομαι 154. c
(δοχμολόφοι) 389. b
ΔΟΧΜΟ'Σ 171. c
δοχμόπορος 506. b
δοχμόω, in Δοχμὸς 171. c
δοχὸς, in Δέχομαι 154. c
ΔΡΑ'ΒΗ 171. c
δράγμα, cum d. in Δράσσω ib.
δραγματηλόγος, in c. citra pr. 373. a
δραγμεύω, δραγμὸς, in δράγμα 172. a
δραίνω, in Δράω, facio 172. c
δράκαινα, δρακαινὶς, &c. in Δράκων 171. c
(δρακοντόμιλος) 461. a
δρακόντειος 171. c
δρακοντίας ib.
δρακοντελίκτης, in c. ex ἐλίκτης 462. a
δρακοντόμαλλος, in c. ex Μαλλὸς 397. c
δρακοντόμορφος 422. c
δρακοντόπους 551. b
δρακοντίδες, in Δράκων 171. c
δράκος, in Δέρκω 153. b
ΔΡΑ'ΚΩΝ 171. c
δρᾶμα, δραματικὸς, δραματίζω, cum d. in Δράω 172. a. b
δραματοποιὸς, cum d. 542. c
δραματουργὸς, cum d. 204. a
δράμημα, in Τρέχω 667. b
δράξ 172. a
δράομαι, in Δράω, facio ib.
δραπέτης, δραπετίδης, δραπετεύω, cum d. in Δράω, fugio 172. c
δρασείω, δράσω, δράστης, in δράομαι 172. b
δρασμὸς 172. c
δρασκάζω, in Δράω, fugio ib.
ΔΡΑ'ΣΣΩ 171. c
[δραστείω] ib.
δραστὴς, cum d. in δράομαι 172. b
δραστηριουργὸς 204. a
δρατὸς, in δαρτὸς 152. c
(δράττομαι) 171. c
ΔΡΑΧΜΗ', cum d. 172. a
ΔΡΑ'Ω ib.
δρεπάνη, in Δρέπω 173. a
†δρεπανηφόρος 696. c
δρέπανις, in δρέπανον ib.
δρέπανον, cum d. in Δρέπω 173. a
δρεπανουργὸς 204. a
ΔΡΕ'ΠΩ, cum d. δρεπτὸς 172. c. 173. a
δρῆμι, cum Δράω 172. a
δρηστοσύνη, δρηστὴρ, δρήστειρα, in der. ex δράω, famulor 172. b
δριάεις, δρίων, in δρίος, seu δρῖος 173. c
ΔΡΙ'ΛΟΣ, δρίλακες 173. a
ΔΡΙΜΥ'Σ, cum d. δριμύσσω ib.
δριμυφάγος, cum d. 683. a
δρίος, in δρῖος, δρύω 173. b. c
δροίτη, in c. ex οἶτος 439. c
δρομάδην, δρομαῖος, &c. in Δρόμος 667. b
δρομοχαίτης, in c. ex χαίτη 719. b
δρομοκήρυξ, in c. ex Κῆρυξ 314. c
δρόμος, cum d. in Τρέχω 667. b
δροσερὰ, δροσὶς 173. a

δροσερὸς, δροσίζω, in Δρόσος 173. b
δροσοβόλος, in c. ex Βολὴ 108. a
δροσόεις, in Δρόσος 173. b
δροσόμελι 410. b
δροσοπάχνη, in Πάχνη 503. b
ΔΡΟ'ΙΟΣ, δροΐζω 173. b
δροσοφόρος 696. c
δροσώδης, in Δρόσος 173. b
δρυάδες, δρύϊνος, δρυΐτης, δρυμὸς, δρυμώδης, δρυμὼν, in Δρῦς ib.
δρυοβάλανος 97. b
δρυοβαφὴς, in c. sine pr. 103. b
δρυοκοίτης, in c. 339. a
δρυοκολάπτης, in comp. ex Κολάπτω 330. a
δρύοχα 301. b
δρυοκόπος, in c. ex κοπὴ 338. a
δρυοπαγὴς, in c. ex πηγνύω 592. c
δρυοπτερὶς, in πτερὶς 560. b
δρύος, in Δρῦς 173. b
δρυοτόμος, cum d. in c. sine pr. 644. b
δρύοχος 226. b
δρύοψ, in Δρῦς 173. b
δρυπετὴς, in c. ex πέτω 598. c
δρύπεψ, in c. ex Πέπτω 517. a
δρυπὶς, in Δρύπτω 173. b
δρυπαλέω 347. a
ΔΡΥ'ΠΤΩ 173. b
ΔΡΥ͂Σ ib.
δρῦται, in Δρῦς 173. c
δρυτόμος, in δρυοτόμος 644. b
δρύφακτος, in c. ex φρακτὸς 707. b
δρυφὰς, δρυφὴ, δρύφελα, in Δρύπτω 173. b
δρυώδης, in Δρῦς ib.
ΔΡΩ'ΠΑΞ, cum d. 173. c
¶ δυάζω, δυὰς, δυαδικὸς, in Δύο 175. c
δυάω, in Δύη 173. c
δυερὸς, in Δύη ib.
ΔΥ'Η ib.
δυηπαθὴς, cum d. 501. a
δυϊκὸς, cum d. in Δύο 175. c
δῦμι, in Δύω, seu Δύνω 174. b
ΔΥ'ΝΑΜΑΙ, cum d. 173. c. 174. a
δύναμις, δυναστὴς, cum d. δυνατὸς, cum d. δυναμὸς, δυναστεύω, in Δύναμαι ib.
(δυνάτης) ib.
ΔΥ'ΝΩ 174. b
ΔΥ'Ο 175. c
δυοκαίδεκα, cum d. in c. ex δέκα 150. b
δύομαι, cum Δύω 174. b
δυοτὸν, in Δύο 175. c
δυώτος, in c. ex ὦτα 634. c
δύπτω, cum d. in Δύω 174. b
ΔΥ'Σ 175. c
(δυσαγγὴς) 6. c
(δυσαγνίμαστος) 353. c
(δυσάγρητος) 349. b
δυσαγὴς, in Ἀγὴς 7. a
δυσαγγελέω, cum d. δυσαγγελία 10. a
δυσαγωγὸς, in c. ex ἀγωγὴ 16. b
(δυσάδελφος) 20. a
δυσαέρος, cum d. in c. ex Ἀὴρ 24. b
δυσαὴς, in c. ex Ἄω 92. b
δυσαίακτος, in c. ex Αἰάζω 25. b
δυσαιανὴς 25. c
δυσαισθησία, δυσαίσθητος, in c. ab Αἰσθάνομαι 33. c
δυσαίων, in c. ex Αἰὼν 36. c
δυσακὴς, vide δυσαχὴς 37. c
δυσαλγὴς, cum d. in comp. ex Ἄλγος 43. c
(δυσάλγητος) ib.
δυσαλθὴς, cum d. in c. ex Ἄλθω 46. c
δυσαλλοίωτος, in comp. ex ἀλλοῖος 51. a
δυσάλυκτος, in c. ex Ἀλύω, vito 43. b
δυσάλωτος, in c. ex ἁλωτὸς 46. c
δυσάμβατος, idem quod δύσβατος 93. c
δυσάμμορος, in c. ex μόρος 407. c
δυσαναβλαστέω 109. a
δυσανάγωγος, in d. ex ἀνάγω 13. b
δυσανάδοτος, in d. ex ἀναδίδωμι 168. b
δυσανάκλητος, in ἀνακαλέω 293. a
δυσανάληπτος, in ἀναλαμβάνω 366. c
δυσανάπαυστος 309. a
δυσανάλωτος, in ἀναλόω 392. a
δυσανάπειστος, in ἀναπείθω 506. a
δυσανάπλοος 536. c
δυσαναπόσπαστος 540. a
δυσανασχετέω, cum d. in d. ex ἀνέχω 283. a
δυσανάτρεπτος, in ἀνατρέπω 663. b
δυσαναφορία, &c. 693. b
δυσάνεκτος, in d. ex ἀνέχω 283. a
δυσάνεμος, in d. ex Ἄω 65. b
δυσανθὴς, in ἄνθος 451. b
δυσανταγώνιστος, in ἀνταγωνίζομαι 19. b
δυσάντης, δυσάντητος, in c. ex ἀντάω 66. c
δυσαντίβλεπτος, in c. 109. c
δυσαντίλεκτος, in ἀντιλέγω 373. c
δυσαντίῤῥητος, cum d. in ἀντίῤῥησις 373. b
δυσαπάλλακτος, in d. ex ἀπαλλάσσω 48. c
δυσαπάντητος, in c. ex Ἀπαντάω 69. b
δυσαπιστέω, in ἄπιστος 506. c
δυσαπόβλητος 556. c
(δυσάτης) 62. c
δυσαπόρητος, cum d. in ἀπορέω 348. b
δυσαπολόγητος, in ἀπολογέω 374. a
δυσαπόλυτος, in ἀπολύω 392. c
δυσαπόπεπτος 441. b
δυσαπόσπαστος, cum d. in ἀποσπάω 503. b
δυσαπόπλυτος, in ἀποπλύνω 539. a
δυσαποτρίπτος, in ἀποτρίπτω 527. c
δυσαπόσπαστος, cum d. in ἀποσπάω 608. a
δυσαπότρεπτος, in ἀποτρέπω 663. b
δυσαπότριπτος 670. a
δυσάπηλος 408. b
δυσαπώλωτος ib.
δυσαρέστημαι, &c. in c. ex Ἀρέσκω 74. a
δυσάρεστος, δυσαρεστία, cum d. ib.
δυσαριστοτόκεια, in ἀριστοτόκος 634. b
δύσαρκτος, in δυσαρχία 80. c
δυσαρμοστία, in c. ex ἁρμόζω 84. c
δυσαρχία 80. c
δυσάσχετος 227. b
(δυσάτριος) 638. a
(δυσαυλία) 88. a
δύσαυλος, in c. ib.
δυσαυξὴς, δυσαύξητος, in c. ex αὔξω 25. c
δυσαυχὴς, in c. ex Αὐχέω 90. a
δυσαφαίρετος, in ἀφαιρέω 30. c
δυσαχθὴς, in c. ex Ἄχθος 91. c
δυσβάστακτος, cum d. in Βαστάζω 105. b
δυσβατοποιέομαι 95. c. 542. c
δύσβατος, cum d. in c. ex βάτος 95. c
δυσβαΐης 105. c
δυσβάϊκτος, in Βαΐζω ib.
δυσβλαστὴς, cum d. in c. 109. a
δυσβάδιστος, et δυσβαδίστως, &c. in c. ex Βαδίζω 111. b
δύσβολος, in c. ex Βολὴ 102. a
δύσβουλος, cum d. 113. a
δύσβρωτος 119. a
δύσγαμος 121. c
δυσγάργαλος, cum d. in Γαργαλίζω 112. a
δυσγενὴς, cum d. in c. ex γένος 125. a
δυσγεώργητος 128. c
[δύσγνοια] 130. b
δυσγνώριστος, in c. ex γνωρίζω 132. a
[δυσγνωσία] 131. b
δύσγνωστος, in c. ex tertia pers. ib.
δυσγοήτευτος, in c. ex Γόης 135. a
δυσγρίπιστος, in γριπίζω 139. c
δυσδαίμων, cum d. 142. b
(δυσδάκρυτος) 145. a
(δυσδάμαρ) 145. c
† δυσδάμαστος† ib.
δυσδερὴς 153. b
(δυσδιάγνωστος) 131. b
δυσδιάθετος, in διατίθημι 651. a
δυσδιαίρετος, in διαιρέω 31. a
δυσδιαίτητος, in c. ex Δίαιτα 161. a
δυσδιακόμιστος 333. b
δυσδιάκριτος, in διακρίνω 348. b
δυσδιάλλακτος, in d. ex διαλλάττω 49. a
δυσδιάλυτος, in διαλύω 393. a
δυσδιάπνευστος, in διαπνέω 540. a
δυσδιαπέραστος, in διαπεράω 675. a
δυσδιάφευκτος, in διαφεύγω 699. a
δυσδιαφόρητος, in d. ex διαφέρω 694. a
δυσδιαφύλακτος, in διαφυλάσσω 711. b
δυσδιαχώριστος, in διαχωρίζω 737. b
δυσδίδακτος 161. c
δυσδιέγερτος, in διεγείρω 178. b
δυσδιεξίτητος, cum διέξειμι 233. a
δυσδιέξοδος, in διέξοδος 432. a
δυσδιοίκητος, in διοικέω 209. a
δυσδιόρατος 240. b
δυσδιόριστος, in διορίζω 456. b
δυσδιόρθωτος, in διορθόω 478. b
δυσδιώρυκτος 169. b
δύσδωρος 176. a
(δύσεδρος) 180. a
δυσειδὴς, cum d. in c. ab εἶδος 187. b
δυσείκαστος, in c. ab εἰκάζω 185. c
[δυσείματος] 228. b
δυσειμαρτία ib.
δυσείμων, cum d. in comp. ex εἷμα ib.
δυσείσπλοος 536. a
δυσεισφορία, in c. ex εἰσφορὰ 208. a
δυσείσβολος, in εἰσβάλλω 98. c
δυσείσπλωτος 536. c
δυσεκβίαστος, in ἐκβιάζω 107. a
δυσέκδοτος, in ἐκδίδωμι 162. c
δυσέκδρομος 667. c
δυσεκθέρμαντος, in ἐκθερμαίνω 255. b
δυσέκθυτος, in ἐκθύω 267. a
δυσέκλειπτος, in ἐκλείπω 381. a
δυσεκλόγιστος, in ἐκλογίζομαι 378. b
δυσέκλυτος, in ἐκλύω 393. a
δυσέκνιπτος, in ἐκνίπτω 441. b
δυσέκνευστος 438. c
δυσεκπέραντος, in ἐκπεραίνω 518. a
[δυσεκπέρατος] 518. b
δυσέκπλοος 536. a
δυσέκπλυντος, et δυσέκπλυτος, in ἐκπλύνω 539. a
δυσεκπόνητος, in ἐκπονέω 565. b
[δυσελία] 192. c
δυσέλικτος, in c. ab ἑλίσσω 185. b
δυσελπὴς, in c. ab Ἐλπὶς 193. c
[δυσελπίζω] 195. c
δύσελπις, cum d. in c. ib.
[δυσέλπιστος] ib.
δυσέμβατος, in ἐμβαίνω 94. b
δυσέμβολος, in decomp. ex ἐμβάλλω 99. a
δυσεμὴς, δυσέμετος, cum d. in comp. ex Ἐμέω 193. c
δυσέμφατος, in decomp. ex ἐμφαίνω 685. a
δυσεντερία, cum d. in comp. ex ἔντερον 197. c
δυσέντευκτος 672. c
δυσεξάγωγος, in d. ab ἐξάγω 14. b
δυσεξάλειπτος, in ἐξαλείφω 20. a
δυσεξάλυκτος, in ἐξαλύσκω 44. b
δυσεξάλλακτος, in ἐξαλλάττω 49. b
δυσεξανάλωτος, cum ἐξαναλίσκω 46. b
δυσεξαπάτητος, in ἐξαπατάω 69. b
δυσεξέλικτος, in ἐξελίσσω 185. b
δυσεξερεύνητος, in ἐξερευνάω 209. a
δυσεξεύρετος, in ἐξευρίσκω 219. a
δυσεξήγητος, in decomp. ex ἐξηγέομαι 240. c
δυσεξήμερος, in comp. ex Ἥμερος 245. c
δυσεξίτητος, in ἐξιέναι 67. c
δυσεξίτηλος, δυσεξίτητος in d. ab ἔξειμι 233. a
δυσέξοιστος, in d. ab ἐκφέρω 694. b
δυσεπίτακτος, in ἐπιτάσσω 637. c
δυσεπίβολος, in decomp. ex ἐπιβάλλω 99. c
δυσεπιβούλευτος, in ἐπιβουλὴ 113. b
δυσεπιχώρητος, in c. 199. b
δυσεπίκριτος, in ἐπικρίνω 348. c
δυσεπίμικτος 421. b
δυσεπίσχετος, in d. ex ἐπίσχω 224. a
δυσεπιχείρητος, in ἐπιχειρέω 724. b
δυσεπίπλαστος 488. b
δυσέργαστος 206. a
δύσεργος, cum d. 204. a
δυσερεύνητος, in comp. ex Ἐρευνάω 209. a
δυσέρημος, in c. ex Ἔρημος 209. c
δύσερις, in c. ex Ἔρις 210. b
δυσέριστος, in c. ex ἐρίζω ib.
δυσερμήνευτος, in comp. ex ἑρμηνεύω 210. c
δυσερμῆς, cum d. in comp. ex Ἑρμῆς ib.
δύσερως, cum d. in c. ex Ἔρως 209. b
δυσέσβολος 98. c
δυσετηρία, in c. ex Ἔτος 216. b
δυσετυμολόγητος, in ἐτυμολόγος 375. c
δυσευνόητος 328. a
[δυσευνέτειρα] 218. b
(δυσευνέτωρ) in c. ib.
δυσεύρετος, in c. ex Εὑρίσκω 219. a
δυσέψυκτος 727. c
δυσέφικτος, in d. ab ἐφικνέομαι 273. a
δύσζηλος, cum d. in comp. ex Ζῆλος 237. a
δυσζήτητος, in c. ex Ζητέω 237. c
δύσζωος, in c. ex ζωὸς 234. c
δυσηκοΐα, δυσήκοος, cum d. in c. ex ἀκοὴ 40. c
δυσήλατος, in c. ex secunda aut tertia pers. 191. b
δυσηλεγὴς, in c. ex Ἀλέγω 44. b. 378. c
δυσήλιος, in c. ex Ἥλιος 244. a
δυσημερία, cum d. 245. a
(δυσημερέω) ib.
δυσηχὴς, cum d. in δυσηχέω 196. a
δυσήνεμος, in c. ex Ἄνεμος 61. a
δυσηνίαστος 246. b
δυσηνιάστης ib.
δυσήνιος, cum d. in c. ex Ἡνία ib.
δυσηνιόχητος, in ἡνίοχος 226. b. c
δυσήνυτος, in c. ex Ἀνύω 67. c
δυσήροτος, in c. ex Ἀρόω 77. a
δυσήτωρ, in c. ex Ἦτορ 248. a
δυσηχὴς, δύσηχος 248. b
δυσθαλὴς, in c. 250. a
δυσθαλπὴς, in c. ex θάλπω 250. b
δυσθάνατος, cum d. in c. ex θάνατος 250. c
δυσθεὴς, in c. in Θεὸς ib.
δυσθέατος, in c. 252. b
δύσθεος 253. c
δυσθεράπευτος, in comp. ex θεράπων 254. c
δυσθερὴς, in c. ex Θέρω 255. a
δυσθετέω 653. b
δυσθεώρητος, in c. ex θεωρὸς 256. b
δύσθηρος, &c. in c. ex θὴρ 257. c
δυσθησαύριστος, in comp. ex θησαυρὸς 258. b
δυσθρήνητος, in c. ex θρηνέω 261. a
(δύσθρηνος) 261. c
δύσθυμος, cum d. 264. c
δυσίατος, in c. ex Ἰάομαι 269. a
δυσίδρως, in c. ex ἱδρὼς 270. c
δυσιερία, in c. 271. a
δυσθάλασσος, in c. 249. c
δυσίμερος, in c. ex Ἵμερος 274. c
δύσιππος 276. b
δύσις, in Δύω 174. b
δυσίχνευτος, in c. ex Ἴχνος 287. c
δυσκαὴς, in c. in καίω 291. a
δυσκαθαίρετος, in καθαιρέω 31. b
δυσκάθαρτος, in comp. ex καθαίρω 289. a
δυσκάθεκτος, in d. ex κατέχω 224. b
δυσκαμπὴς, in c. ex καμπὴ 297. b
δύσκαπνος, in c. 298. c
δυσκαρτέρητος, in comp. ex καρτερέω 346. a
δυσκαταγώνιστος, in καταγωνίζομαι 19. b
δυσκατάκλαστος, in κατακλάω 320. a
δυσκάτακτος, in κατάγω 18. c
δυσκατάλλακτος, in καταλλάττω 49. b
δυσκατάλυτος, in καταλύω 393. b
δυσκαταμάθητος, cum d. in καταμανθάνω 398. b
δυσκαταμάχητος, in καταμάχομαι 403. b
δυσκατανόητος, in κατανοέω 443. c
δυσκατάπαυστος, cum der. in καταπαύω 503. b
δυσκατάπτωτος, in καταπίπτω 526. c
† δυσκατάπρακτος† 554. a
δυσκατάρτιστος, in καταρτίζω 79. a
δυσκατάσβεστος 582. b
δυσκατασκεύαστος, in κατασκευάζω 594. c
δυσκατάστατος, in der. ex καθίσταμαι 282. b
δυσκαταφρόνητος, in καταφρονέω 709. a
δυσκατέργαστος, in κατεργάζομαι 206. c
δυσκάτευκτος, in κατεύχομαι 471. a
δυσκατόρθωτος, in κατορθόω 478. c
δυσκατούλωτος, in κατουλόω 488. b
δυσκέλαδος, in c. ex Κέλαδος 306. b
δυσκερδὴς 310. c
δυσκηλὴς, 313. a. et in c. ex Κῆλις, macror. ib.
(δύσκηλος) 313. b
δυσκινησία, et δυσκίνητος, in c. sine praep. 317. c
[δυσκινήτως] ib.
δυσκλεὴς, cum d. in c. ex κλέος 321. a
† δυσκλεῆς † ib.
δυσκληδόνιστος 321. b
δύσκληρος, cum d. in c. sine praepos. 322. b
δύσκλυτος, idem ac δυσκλεής. Hesych. 324. c
δυσκοίλιος, in c. ex Κοιλία 327. b
[δυσκοινώνητος] 328. c
δύσκοιτος, cum d. in c. 329. a
δυσκολαίνω, δυσκολία, in δύσκολος 331. c
δυσκόλλητος, in c. ex Κόλλα 330. c
δυσκολόκαμπτος, in c. ex καμπτὸς 297. b
δυσκολόνευτος, in c. 389. a
δύσκολος, cum d. in c. ex Κόλον 331. c
δυσκόμιστος, in c. ex κομίζω, porto 333. b
δυσκρασία, δύσκρατος, in c. ex κράω 309. b
δύσκριτος, δυσκρινὴς, cum d. in c. ex tertia pers. præt. pass. 349. b
δύσκρυπτος, in c. sine pr. 353. a
δυσκυδὴς, in c. ex Κῦδος 355. a
δυσκύμαντος 357. c
δύσκωφος, in c. ex Κωφὸς 363. b
(δύσλεκτος) 374. b
δυσλεσχὴς 382. b
δύσλεπτος, in c. ex λεπτὸς 368. c
δυσλόγιστος 378. a
δύσλοφος, cum d. in c. in Λόφος 389. b
δύσλυτος, cum d. in c. sine pr. 395. c
(δυσμαθία) 398. c
δυσμαθὴς, cum d. in c. sine pr. ib.
† δυσμάλακτος† 397. b
[illegible] 399. a
δυσμαρὴς 400. a
(δυσμάτης) 419. c
δύσμαχος, cum d. 404. a
δυσμείλικτος, in comp. ex Μειλίσσω 406. c
δυσμενὴς, cum d. in c. 412. a
δυσμετάβλητος, in μεταβάλλω 100. a
δυσμετάδοτος, in μεταδίδωμι 163. a
δυσμετάθετος, in μετατίθημι 652. a
δυσμετακίνητος, in μετακινέω 317. b
δυσμετάπειστος, in μεταπείθω 506. b
δυσμεταχείριστος, cum d. in μεταχειρίζω 725. a
δυσμέτρητος, in c. sine praep. 416. a
δυσμὴ, in Δύω 174. b
δύσμηνις, in c. ex Μῆνις 419. a
δυσμήτηρ, in c. ex μήτηρ 419. c
δυσμήτις, et δύσμητις 420. a
(δυσμηχανία) 420. c

δυσμικὸς, in δυσμὴ 174. b
δύσμικτος, cum d. in c. sine pr. 421. c
δυσμίμητος, in c. ex Μιμέομαι 422. b
δυσμίσητος, in c. ex Μισέω 423. b
δυσμνημόνευτος 424. c
δύσμοιρος, in c. ex μοῖρα 408. b
δύσμορος, cum d. in c. ex μόρος 407. c
δύσμορφος, in c. ex Μορφὴ 427. a
δύσνιπτος, in c. ex Νίπτω 441. b
δυσνοέω, &c. in δύσνοος 443. b
δυσνομία, in c. ex Νόμος 447. b
δύσνοος 443. b
δυσνόστητος, in c. ex Νοστέω 444. c
δύσνους, in δύσνοος 443. b
δύσνυμφος, in c. ex Νύμφη 445. c
δυσξήραντος, in d. ex ξηραίνω 449. c
[δυσξύμβλητος] 101. b
δυσξύμβολος, in dec. ex συμβάλλω ib.
δυσξύνετος 652. c
δυσξύστος, in d. ex ξύω 231. a
δύσογκος, in c. ex Ὄγκος 451. a
δυσοδέω, δυσοδία, in δύσοδος 451. c
δύσοδμος, cum δύσοσμος 454. b
(δυσοδοπαίπαλος) 494. c
δύσοδος, in c. 451. c
(δυσοίζω) 460. b
δυσοίκιστος 456. c
δυσοιωνιστος, in dec. ex οἰωνίζομαι 437. a
δυσοίωνος 438. a
δύσοικος, in c. ib.
δύσοιμος, in c. 458. c
δύσοιστος, cum d. in c. ex οἰστὸς 460. b
δυσοίωτος, in c. ex Οἶσις ib.
δύσοπος, cum d. in c. ex Ὄψ 460. c
[δύσομβρος] 465. b
δυσόμιλος, in c. 464. a
δυσόμματος 472. b
δυσόμφαλος 465. b
δυσόνειρος, in c. ex Ὄναρ 466. a
δύσοπτος, in c. sine pr. 472. a
δυσόρατος, in c. sine præp. 476. b
δύσοργος, cum d. in c. 477. a
δυσόριστος 481. c
δύσορμος, in c. ex Ὅρμος, statio navium 480. a
δύσορος, in c. ex ὄρος 480. b
(δυσορφναῖος) 483. a
δυσόρφνη ib.
δύσοσμος, cum d. in c. sine pr. 454. b
δυσουρία, cum d. in c. sine pr. 489. c
δυσούριστος, in c. ex Οὖρος, ventus secundus ib.
δύσοψος 490. a
δυσπαθὴς, cum d. 501. a
δυσπάλαιστος 496. c
δυσπάλαμος, in c. ex Παλάμη 496. b
(δυσπαλάμνος) 496. c
δυσπαλὴς, cum δυσπάλαιστος ib.
(δυσπαράβουλος) 113. c
δυσπαράδεκτος, in παραδέχομαι 135. b
[δυσπαραδέκτως] ib.
δυσπαραίτητος, in d. ex παραιτέω 35. b
δυσπαρακολούθητος, in παρακολουθέω 39. a
δυσπαρακόμιστος, in παρακομίζω 333. c
δυσπαραμύθητος, in παραμυθέω 429. b
δυσπάρευνος 218. b
δυσπαρηγόρητος, cum d. in παρηγορέω 8. b
(δυσπαρήγορος) ib.
(δυσπαρθένευτος) 499. a
δυσπάρθενος, in c. ib.
Δύσπαρις, infaustus et infelix Paris; seu inauspicato nomine dictus Paris. Il. γ'.
δυσπέρατος, in d. ex περάω 233. c
δυσπεράτωτος 302. a
δυσπειθὴς, cum d. in c. sine præp. 506. b
δύσπειστος, cum d. in comp. ex πείθω 506. b
(δύσπεμπτος) 514. a
δυσπέμφελος, in c. sine præp. ib.
δυσπενθὴς, cum d. in comp. ex Πένθος 514. c
δύσπεπτος, cum d. in c. 517. a
δυσπέρατος, in comp. ex Περάω, transeo 518. a. b
δυσπερικάθαρτος, in καθαίρω 31. b
δυσπερίθραυστος, in περιθραύω 289. a
δυσπερίληπτος, in περιλαμβάνω 568. a
δυσπερίψυκτος, in περιψύχω 743. b
δυσπετὴς, cum d. in c. ex πίπτω 598. c
δυσπετέω, cum δύσπεπτος 517. a
(δύσπημα) 524. a
δυσπινὴς, in c. ex Πίνος 525. b
δύσπιστος, in c. ex πίστις 506. c
δύσπλαγχνος 606. c
δυσπλανὴς 530. c
δυσπλήκτης 538. a
δυσπλήρωτος, in c. ex πλήρης 534. c
δύσπλοος, in c. ex πλόος 536. b
δύσπνοος, δύσπνους, cum d. in comp. ex πνοὴ 540. c
δυσπόλεμος, et δυσπολέμητος, in c. 546. b
δυσπολιόρκητος, in πολιορκέω 186. a
δυσπονὴς, et δυσπόνητος, in comp. sine pr. 515. c
δυσπορία, δυσπόρευτος, in δύσπορος 510. a. c
δυσπόριστος, in c. ex πορίζω 510. b
δύσπορος 510. a
δύσποτμος, cum d. in c. ex Πότμος 558. b
δύσποτος 587. a
δυσπραγὴς, &c. in comp. ex πράγος 504. c
δυσπραγμάτευτος, in c. ex πρᾶγμα 554. a
δύσπρακτος, in c. ex πρακτὸς 554. b
δυσπραξία, in c. ex πρᾶξις ib.
δυσπρεπὴς, in c. ex Πρέπω 555. a
δύσπρατος, in c. 557. a
δυσπρόσμικτος, in προσμίγνυμι 528. b
δυσπρόσδεκτος, in προσδέχομαι 135. b
δυσπροσήγορος, cum d. in προσηγορέω 8. b
δυσπρόσιτος, cum d. in πρόσειμι 233. c
δυσπρόσοδος, in πρόσοδος 452. c
δυσπρόσοιστος, in προσοίσομαι 471. c
δυσπροσπέλαστος, in προσπελάω 511. c
δυσπρόσωπος, in dec. ex πρόσωπον 474. b
δύσπτιστος, in c. ex πτίσσω 563. a
δυσραγὴς, in c. sine pr. 575. b
δύσρηκτος, in c. sine pr. 574. a
δύσριγος, &c. in c. ex Ῥῖγος 575. b
[δυσσεβία] 582. c
δυσσεβὴς, cum d. in c. ib.
δύσσευτος 586. b
δύσσομαι, in Δύω 174. b
δύσσοος, in c. ex σόος 600. b
δυσσύμβατος, in dec. ex συμβαίνω 95. b
δυσσύνακτος, in d. ex συνάγω 16. a
δύστακτος 635. c
δύσστακτος, in c. ex Στάζω 607. c
δυστάλας, in c. ex τάλας 632. b
δυσταξία 285. a
δυστέκμαρτος, in comp. ex Τέκμαρ 640. a
δύστεκνος, cum d. in comp. ex τέκνον 653. a
δυστερπὴς 646. b
δύστηνος, cum d. in comp. ex στένω 285. c. 612. c
δυστήρητος, in c. ex Τηρέω 649. c
δυστίβευτος, in c. 609. b
δυστιθάσευτος 630. a
δυστλήμων 632. b
δύστλητος, in c. ex τλάω ib.
δύστοκος, cum d. in comp. ex τίκτω 634. c
δύστομος, in c. sine pr. 617. a. 644. b
[δύστονος] 612. c
δύστονος, cum d. in c. 660. c
δυστόχαστος, in comp. ex Στοχάζομαι 618. b
δυστράπεζος 661. b
δυστράπελος, cum d. in c. ex Τρέπω 665. a
δύστροπος, cum d. in comp. ex τροπὴ, et τρόπος 664. c
δύστροφος 666. a
δυστρύπητος, in c. ex Τρύπα 671. c
δυστυχὴς, cum d. in comp. ex τύχη 673. b
δύσυπνος, cum d. 680. b
δυσυποβίβαστος, in ὑποβιβάζω 96. b
δυσύπνωστος 696. a
δυσυπόστατος, in decompos. ex ὑφίστημι 284. c
δυσφαὴς 683. c
δυσφάντασ τος, in comp. ex φαντάζω 686. b
δύσφατος, in c. ex φατὸς 690. b
δύσφημος, cum d. in comp. ex φήμη 690. a
δύσφθαρτος, in c. ex secunda et tertia pers. præt. pass. 701. b
δυσφιλὴς 702. c
δυσφόρμιγξ 706. a
δύσφορος, cum d. 696. c
δύσφραστος, in c. sine pr. 706. c
δύσφρων, δυσφροσύνη, cum d. in c. ex φρὴν 708. b
δυσφυὴς, cum d. δυσφυΐα 715. b
δυσφύλακτος, in prima classe c. 711. c
δύσφυτος, cum δυσφυὴς 715. b
δύσφωνος, cum d. in c. sine præp. 717. a
δυσφώρατος 717. c
δυσχαλὴς 719. c
δυσχάριστος, in c. ex Χάρις 722. a
δύσχειμος, δυσχείμερος, cum d. in c. ex Χεῖμα 723. b
δυσχείρωτος 723. a
δυσχεραίνω, cum d. δυσχέρασμα ib.
[δυσχερανσία] ib.
δυσχερὴς, cum d. ib.
δυσχημάτιστος, in c. ex σχῆμα 227. a
δύσχιστος, in c. ex Σχίζω 630. a
δύσχλαινος, cum d. in c. ex Χλαῖνα 729. b
δύσχορτος 732. a
δύσχρηστος, in c. sine præp. et in c. ex Χράω, oraculo edo 733. a
δύσχροος, δύσχρους, δύσχροια, cum d. 735. b
δύσχυλος, in c. ex Χυλὸς 736. c
δύσχυμος, in c. ex Χυμὸς 737. a
δύσχωλος, in c. ex Χωλὸς 737. a
δυσχωρία, in c. ex Χῶρος 738. b
δυσχώρητος, in c. ex Χωρέω 738. a
δυσώδης, cum d. in comp. sine præp. 454. b
δυσώλεθρος, in c. ex ὄλεθρος 462. a
δυσώνης, cum d. in c. 745. b
δυσώνυμος 467. a
δυσωπία, cum d. δυσωπέω 473. a
δυσωρέω 490. b
δύτης, δυτικὸς, in Δύω 174. b
δύω, pro δύο, cum Δύω ib.
δύω, pro δὺς, in Δύω 175. c
δυώδεκα, in δυοκαίδεκα 130. b
δωδεκαδάρχης, &c. 80. c
δωδεκάδραχμος, in δεκάδραχμος 418. b
δωδεκάπαις, in c. ex Παῖς 495. b
δωδεκάπηχυς, in δεκάπηχυς 524. c
δωδεκὰς, &c. in δέκα 130. b
[δωδεκακισμυριόπηχυς] 524. c
δῶ, in δῶμα 151. a
δώδεκα, &c. in δυώδεκα 130. b
δωδεκάβοιος, in c. ex Βοῦς 114. b
δωδεκαδάκτυλος, in c. 145. b
δωδεκάδαρχις 80. c
δωδεκάαθλος, in c. ex Ἆθλα 130. c
δωδεκάδωρος, in c. ex δῶρον, palmus 176. b
δωδεκάεδρος, in c. ex ἕδρα 180. a
δωδεκαετὴς, in δεκαετὴς 216. b
δωδεκάθεον 253. c
δωδεκάκις 150. b
δωδεκάκρουνος, in c. ex Κρουνὸς 350. c
δωδεκάμηνος, in δεκάμηνος 418. b
δωδεκαμήχανος, in c. 420. c
δωδεκάμοιρος, in c. ex μοῖρα 408. b
δωδεκάπηχυς, in δεκάπηχυς 524. c
δωδεκάπους, in δεκάπους 551. b
δωδεκάσκαλμος, in δεκάσκαλμος 590. b
δωδεκάσημος, in c. 598. a
δωδέκατος, cum d. in δέκα 150. b
δωδεκατημόριον, in δεκατημόριον 408. a
δωδεκάφυλλος, in c. 712. c
δωδεκάχους, in δίχους 208. a
δῶμα, δωμάτιον, δωμάω, δωμάτωρ, cum d. in Δέμω 151. a. b
(δωματίτης) 151. a
(δωματίζομαι) 131. b
δωρεὰ, δωρεὰν, &c. in Δῶρον 176. a
δωροβόρος, in c. ex Βορὰ 112. a
δωροδόκητος, in comp. ex tertia person. 155. a
δωροδόκος, δωροδοκία, cum d. in c. habentibus ι in penult. ib.
δωρολήπτης, in c. ex λήπτης 368. c
ΔΩ͂ΡΟΝ, δωρήτος 175. c. 176. a
δωροξενία, in c. sine pr. 448. a
δωροφάγος 683. a
δωροφόρος 696. c
δωρύττομαι 176. a
δὼς, in Δίδωμι 162. a
δωσάρμα, in c. ex Ἀρῶ 72. b
δωσίδικος 164. c
δώτωρ, δωτὴρ, δώτης, δωτινάζω, cum d. in δὼς 162. a

E.

Ε 176. b
Ἔα 176. c
ἑὰ, in ἑὸς ib.
ἘΑ'Ν, ἐάνπερ ib.
ἑανὸς, in d. ab Ἕω, induo 228. a
ἜΑΡ, cum d. ἐαρινὸς 177. a
Ἐαροτρεφὴς 665. c
ἐαρινὸς, ἐαρίζω 177. a
ἑαυτὸς, ἑαυτοῦ, &c. in c. ex Αὐτὸς 89. c
ἘΑ'Ω 177. a
(ἑβδομαγέτας) 17. a
ἑβδομὰς, &c. in ἕβδομος 199. c
ἑβδομηκονταέτης, cum d. in c. ex Ἔτος 216. b
Ἕβδομος, cum d. in Ἑπτὰ 199. c
ἘΒΕΝΟΣ, sive ἔβενος, cum d. 177. a
ἘΒΙ'ΣΚΟΣ 177. a. b
ἐγγαγγὶς, in Γαγγίτης 120. a
ἔγγαιος, in c. ex Γαῖα 120. b
ἐγγαλάω, ἐγγαλακτίζομαι, in c. ex Γάλα 121. a
ἐγγαληνίζω, in c. ex Γαλήνη 121. b
ἐγγαμίζω, in c. ex Γαμέω 121. c
ἐγγαστρίμαντις, in γαστριμαντεύομαι 399. b
ἐγγαστρομάχαιρα 404. c
ἐγγαστρίμυθος, in c. 429. a
ἐγγείβατα, in c. ex Βάσις 95. c
ἔγγειος, cum ἔγγαιος 120. b
ἐγγείτονος 634. c
ἐγγειόφυλλος, in c. 712. c
[ἐγγελαστὴς] 187. a
ἐγγελάω, in c. ex Γελάω ib.
(ἐγγενάω) 125. c
ἐγγενὴς, cum d. ἐγγενέτης, 123. c. et in c. ex γένος 125. a
ἐγγεγάασι ib.
ἐγγηράσκω, ἐγγήραμα, cum d. in c. ex Γῆρας 129. a
ἐγγίγνομαι
ἐγγίζω, ἔγγιον, ἔγγιστα, in Ἐγγὺς 178. a
ἐγγίνομαι, in ἐγγίγνομαι 124. b
ἐγγισμὸς, in Ἐγγὺς 178. a
ἐγγλάφω
ἐγγλίσχρος, in c. ex Γλίσχρος 133. b
ἔγγλυκος, ἐγγλύσσω, in c. ex Γλυκὺς 135. c
ἐγγλύφω, in c. ex γλύφω 132. a
ἐγγλωσσοτομέω, in c. ex τομὴ 674. c
ἐγγλωττογάστωρ, in γλωσσογάστωρ 122. b
(ἐγγνωτεύω) 135. a
ἐγγόμφωσις, in c. ex Γόμφος ib.
ἔγγονος, cum d. 125. c
ἐγγράφω, ἐγγράμματος, ἔγγραπτος, cum der. 137. b
ἐγγρυλλίζω, in c. ex Γρύλλος 140. a
ἐγγυάω, in Ἐγγύη 177. b
ἘΓΓΥ'Η ib.
ἐγγυθήκη, in ἐγγυοθήκη 654. a
ἐγγύησις, ἐγγυητὴς, ἐγγυητὸς, in ἐγγυάω 177. b
ἐγγύθεν, in Ἐγγὺς 178. a
ἐγγυοθήκη, in ἐγγυθήκη 654. a
ἐγγύθι, cum ἐγγύθεν 178. a
ἐγγρύζω, in c. ex Γρύζω 140. b
ἐγγυμνάζω, in c. ex Γυμνὸς 140. c
ἐγγυοθήκη, in c. ex Θήκη 654. a
ἔγγυος, in Ἐγγύη 177. b
ἘΓΓΥ'Σ, ἐγγύτατα, ἐγγύτατος, &c. 177. c. 178. a
ἐγγώνιος 141. c
ἘΓΕΙ'ΡΩ 178. a
ἐγερσιβόητος, in c. sine pr. 111. a
ἐγερσίγελως, in c. ex Γέλως 127. a
ἐγέρσιμος, ἔγερσις, in ἐγείρω 178. a
ἐγερσίνοος 443. b
ἐγερσιφαὴς 683. c
ἐγερτὶ, ἐγερτικὸς, in Ἐγείρω 178. a
ἐγκαγχάζω, in c. 288. b
ἐγκαθέζομαι, in καθέζομαι 179. c
ἐγκαθείργνυμι, ἐγκαθείργω, in καθείργω 186. a
ἐγκάθετος, in ἐγκαθίημι 230. b
ἐγκαθεύδω, in καθεύδω 217. b
ἐγκαθέψω, in καθέψω 227. c
ἐγκαθιδρύω, in καθιδρύω 239. c
ἐγκάθημαι, in dec. ex κάθημαι 244. c
ἐγκαθιερόω, in καθιερόω 270. c
ἐγκαθίζω, cum d. in c. ex καθίζω 271. c
ἐγκαθίημι, in dec. ex καθίημι 230. b
ἐγκαθίσταμαι, in dec. ex καθίσταμαι 282. b
ἐγκαθοράω 476. a
ἐγκαθορμίζομαι, in καθορμίζω 480. a
ἐγκαθυφέλκω 677. b
ἐγκαίνια, ἐγκαινίζω, cum d. in c. ex Καινὸς 289. b
ἔγκαιρος, cum d. in c. 289. c
ἐγκαίω, in c. cum pr. 290. c
[ἐγκακέω] 291. c
ἐγκαλέω, in c. cum pr. 293. a
ἐγκαλινδέω, in c. ex καλινδέω 357. b
ἐγκαλλωπίζομαι, cum d. in καλλωπίζω 473. b
ἐγκαλοσκελὴς, in c. ex Σκέλος 591. c
ἐγκαλύπτω, cum d. in c. 295. c
ἐγκάμπτω, in c. cum pr. 297. b
ἐγκαναχέω, in καναχέω 248. c
ἐγκανθὶς, in κανθὸς 298. a
ἐγκάπτω, in c. ex κάπτω 299. a
ἔγκαρ, in c. ex κὰρ 300. a
ἐγκάρδιος, in c. 297. c
ἔγκαρπος, cum d. in c. 301. b
ἐγκάρσιος, cum d. in c. ex Κάρσιος 302. a
ἐγκαρτερέω, in c. ex καρτερέω 346. a
ἐγκὰς 178. b
ἘΓΚΑΤΑ ib.
ἐγκαταβάλλω 99. c
ἐγκαταβαίνω, in καταβαίνω 108. a
ἐγκαταγέλαστος, in καταγελάω 127. a
ἐγκαταγηράσκω 129. a
ἐγκαταδαρθάνω 146. c
ἐγκαταδέω, in καταδέω 157. a
ἐγκαταδέομαι 163. a
ἐγκαταδίω, in καταδέω 157. a
ἐγκαταζεύγνυμι, in καταζεύγνυμι 235. b

ἐγκατάσπαμαι, in κατάσπαμαι 305. b
ἐγκατασκήπτομαι, in κατασκήπτομαι 309. a
[ἐγκατάσβεστος] 320. c
ἐγκατακλάω, in κατακλάω ib.
ἐγκατακλείω, in κατακλείω 323. a
[ἐγκατακρύπτω] 351. b
ἐγκαταλαμβάνω, in dec. ex καταλαμβάνω 367. c
ἐγκαταλέγω, in καταλέγω 372. c. 378. c
ἐγκατάλειμμα, ἐγκαταλείπω, in καταλείπω 381. a
ἐγκαταλιμπάνω, cum ἐγκαταλείπω ib.
ἐγκαταλογίζομαι, in καταλογίζομαι 378. b
ἐγκαταμίγνυμαι, in καταμίγνυμαι 421. b
ἐγκαταπαίζω 494. b
ἐγκαταπλέκω, in καταπλέκω 533. a
ἐγκαταῤῥάπτω, in καταῤῥάπτω 570. a
ἐγκατασκευάζω, in κατασκευάζω 594. c
ἐγκαταπήγνυμι, in καταπήγνυμι 522. c
ἐγκατασβέννυσθαι, in κατασβέννυσθαι 582. b
ἐγκατάσκιος, in κατασκιάζω 594. c
ἐγκατασκήπτω, cum d. in κατασκήπτω 596. b
ἐγκατασπείρω 597. a
ἐγκατασποδέω, in κατασπείρω 604. a
ἐγκαταστοιχειόω, in c. ex στοιχεῖον 610. a
ἐγκατασχάζω, in κατασχάζω 620. b
ἐγκατατεράττω 633. b
ἐγκατατάττω, in κατατάττω 633. a
ἐγκατατίθημι, in κατατίθημι 651. c
ἐγκατειλέω, in κατειλέω 185. a
ἐγκατέχω, in dec. ex κατέχω 224. b
ἐγκαταλλάττω 274. b
ἐγκαττύω, ἐγκαττύζω, in dec. ex κάττυω 456. c
ἐγκαταρίπτω 482. c
ἐγκαυλέω, cum d. in c. ex καυλός 303. c
ἔγκαυμα, ἔγκαυσις, ἐγκαυστής, cum d. in ἐγκαίω 290. c
ἐγκαυχάομαι, in c. ex καυχάομαι 304. a
ἔγκαφος, in ἐγκάπτω 299. a
ἔγκειμαι 305. a
ἐγκέλαδος, in c. ex κέλαδος 306. b
ἐγκελαρύζω ib.
ἐγκελεύω, cum d. in c. ex κελεύω 307. b
ἐγκέλλω, in c. ex κέλλω 306. c
ἐγκεντρίς, ἐγκεντρίζω, cum d. in c. ex κέντρον 308. b
ἐγκεράννυμι, &c. in c. ex κεράννυμι 309. a
ἐγκεστρόω, in κέστρον 644. c
ἐγκέφαλος, in c. cum pr. 312. a
ἐγκηλέω 313. a
ἐγκηρόω, in c. ex κηρός 314. b
ἐγκιθαρίζω, in c. ex κιθάρα 315. c
ἐγκισσῶ, in κισσῶ 308. a
ἐγκλαυσίδομαι, ἐγκλαυσίζω, cum d. in κλαίω 316. a
ἐγκλειστέον 316. c
ἐγκισσοκάμπτης, in c. cum pr. 317. b
ἔγκισσος 318. a
ἘΓΚΙΣΣΑ'Ω, ἐγκίσσησις 178. b
ἐγκασσυσθῆναι, in c. ex κασσύω 318. b
ἐγκλάω, in c. ex κλάω 319. c
ἐγκλαίω, in c. 320. b
ἔγκλημα, cum d. in ἐγκαλέω 293. b
ἐγκληματεύομαι, in c. ex κλῆμα 322. a
ἔγκληρος, in c. cum pr. 322. b
ἔγκλητος, ἐγκλήτης, in ἐγκαλέω 293. b
ἐγκλίνω, cum d. ἐγκλιδὸν 323. b
ἐγκλοιόω, in κλοιός 320. b
ἐγκλαδάζομαι, cum d. in c. ex κλάδος 324. c
ἐγκλύζω, ἔγκλυσμα, in c. ex κλύζω 324. b
ἐγκνήθω, in c. ex κνήθω 326. a
ἐγκοιλία, in c. ex κοιλία 327. b
ἔγκοιλος, cum d. in c. ex κοῖλος 327. c
ἐγκοιμάομαι, in c. ex κοιμάω 329. a
ἐγκονιστροῦσθαι, in κονίστρα 328. c
ἐγκολάπτω, cum d. in c. ex κολάπτω 330. a
ἐγκολλαβίζω, in κόλλαβος 331. a
ἐγκολπίας, cum d. in c. ex κόλπος 332. b
ἔγκομμα, ἐγκοπή, in ἐγκόπτω 337. a
ἐγκομπέω, in c. ex κομπός 334. c
ἐγκονέω, cum d. in c. ex κονία 335. c
[ἐγκονητί] ib.
[ἐγκονίζω] ib.
ἐγκονίομαι, ἐγκόνιος, in c. ex κόνις 336. a
ἐγκοπή, ἐγκοπος, in ἐγκόπτω 335. c
ἔγκοπος, in c. ex κοπή 338. a
ἐγκόπτω, cum d. 337. a
ἐγκορθυλάω, in c. ex κορθύλη 338. c
ἐγκοσμέω, ἐγκόσμιος, in c. ex κόσμος 341. b
ἔγκοτος, cum d. in c. ex κότος 341. c
ἐγκοτύλη 343. b
ἐγκραυγάζω, ἐγκράζω, in c. ex κράζω 345. b
ἐγκρανίχειλος 730. c
ἐγκρατής, cum d. ἐγκρατεύω 345. b
ἐγκρεμάω, et ἐγκρεμαστός, cum d. in c. ex κρεμάω 346. c
ἐγκριδοπώλης 567. a
ἐγκρίνω 340. b
ἘΓΚΡΙ'Σ 178. b
ἔγκρισις, ἔγκριτος, in ἐγκρίνω 340. c
ἐγκροτέω, in c. ex κροτέω 350. c
ἐγκρυσία, in c. ex κρυός 351. b
ἐγκρύπτω, ἔγκρυμμα, ἐγκρυφίας, cum d. in c. ex κρύπτω 352. a
ἐγκτάομαι, ἔγκτημα, cum d. in c. ex κτάομαι 352. c
[ἐγκτερίζω] 354. a
ἐγκτίζω, in c. ex κτίζω 354. b
ἐγκυβερνάω, in c. ex κυβερνάω 355. a
ἐγκυδής, in c. ex κῦδος 355. c
ἐγκυκάω, in c. ex κυκάω 356. a
ἐγκυκλοπαιδεία, in κυκλοπαιδεία 495. b
ἐγκυκλίως 351. b
ἐγκύκλιος, cum d. in c. ex κύκλος 356. b
ἐγκυλίω, in c. ex κυλίω ib.
ἐγκυλινδέω, cum d. in c. ex κυλινδέω 357. a
ἐγκυλόω, in c. ex κυλλόω ib.
ἔγκυος, ἐγκύμων, cum d. in ἐγκύω 360. b
ἐγκύπτω, in c. 356. b
ἐγκυρέω, cum ἐγκύρω 359. c
ἐγκυρτία, in c. ex κυρτός ib.
ἐγκύρω, in c. ib.
ἔγκυσις, in ἐγκύω 360. b
ἐγκυτί, in c. 598. a
ἐγκύτω 360. a
ἐγκύω, in c. ex κύω 360. b
ἘΓΚΩ'ΜΙΟΝ, ἐγκωμιάζω, ἐγκωμιαστικός, cum d. 178. b
ἔγκωπος, in c. ex κώπη, remus 363. a
ἐγξέω, in c. ex ξέω 418. c
ἐγκαλινδέομαι, in κυλινδέω 355. c
[ἐγχειμάχος] ib.
ἐγχειμάχος ib.
ἐγκωμάζομαι, in c. ex κῶμος 565. b
ἘΓΡΗΓΟΡΕ'Ω, ἐγρήγορσις, ἐγρηγορικός, cum d. 178. c
ἐγρέσθαι, ἐγρέσσω, in Ἐγρηγορέω, et in ἐγείρω 178. a, c
ἔγρομαι, in Ἐγείρω 178. a
ἐγχάσκω, in c. cum pr. ἐγχανής 719. b
ἐγχαλάω 719. c
ἐγχαλινόω, in c. 720. a
ἔγχαλκος, in c. 720. c
ἐγχαράττω, ἐγχάραγμα, cum d. in c. ex χαράττω 721. b
ἐγχάσκω, cum ἐγχαίνω 718. b
ἐγχέζω, in c. ex χέζω 722. c
ἐγχείη, et ἐγχείν, in Ἔγχος 178. c
ἐγκεκραμένος, in c. ex κεράννυμι 310. b
ἐγχειμάζω, in c. 723. b
ἐγχείμαργος, in c. ex μάργος 400. a
ἐγχειρέω, cum d. 724. a
ἐγχειρίδιον ib.
ἐγχειρίζω, cum d. in c. ex χειρίζω 724. c
ἐγχειρότης 653. b
ἐγχειροτονία, in dec. 659. a
ἐγχειρουργέω, in χειρουργός 206. b
ἐγχέλειον, in Ἔγχελυς 178. c
ἐγχελυοτρόφος, cum ἐγχελυοτρόφης 666. a
ἐγχέλυς, &c. in Ἔγχελυς 178. c
ἐγχελυοτρόφης 666. a
ἘΓΧΕΛΥΣ, et ἔγχελυς, cum d. 178. c
ἐγχελυωπός 473. a
ἐγχεσίμαργος, cum ἐγχείμαργος 400. a
ἐγχεσίμωρος, in c. ex μόρος, mutantibus ε in ω 432. c. 400. a. 746. b
ἐγχεσίπαλλος, ἐγχέσπαλος, in c. 497. b
ἐγχέω, in c. cum pr. 726. a
ἐγχθόνιος, in c. ex χθών 728. c
ἐγχλιαίνω, in c. ex χλιαίνω 729. c
ἐγχλιδᾶσθαι, in χλιδάω 730. a
ἔγχλωρος, in c. ex χλωρός ib.
ἐγχνοῦς, in c. ex χνοῦς 730. b
ἐγχόνδρος, in c. ex χόνδρος 731. a
ἐγχορεύω, in c. 731. c
ἘΓΧΟΣ, cum d. 178. c
ἐγχόω, in c. ex χόω 727. c
ἐγχραίνω, et ἐγχρόω, in c. ex χρόα, colore 733. a
ἐγχρέμπτομαι, cum d. in c. ex χρέμπτομαι 733. c
ἐγχρίμπτω, in c. ex χρίμπτω 734. b
ἔγχρισις, ἔγχριστος, ἐγχρίω, in c. ex χρίω 735. c
ἔγχροος, cum d. in c. 736. a
ἐγχρώζω 735. b
ἐγχρυσόω, in c. ex χρυσός 736. b
ἐγχυλόω, ἐγχυμάτισμα, cum ἐγχέω 733. b
ἔγχυλος, cum d. in c. ex χυλός 736. c
ἔγχυμα, ἐγχυματίζω, cum d. in ἐγχέω 726. b
ἔγχυμος, ἐγχύμωμα, ἐγχυμωτής, in c. ex χυμός 727. a
ἐγχυράζω, &c. in Ἐπέχυρον 221. a
ἔγχυσις, ἔγχυτος, cum d. in ἐγχέω 726. b
ἐγχυτρίζω 737. a
ἐγχύω, cum ἐγχέω 726. b
ἐγχώννυμι, cum ἐγχόω 727. c
ἐγχωρέω, in c. 737. a
ἔγχωρος, cum d. in c. ex χώρα 733. b
ἔγχωσις, in ἐγχόω 727. c
'ΕΓΩ' 178. c
ἐγωθέω, in c. ex ὠθῶ, puto 460. a
ἐγών, in Ἐγώ 178. c
¶ ἐδανός, in Ἡδύς 211. c
ἔδας, in Ἔδω 179. b
ἔδαφος, cum d. in Ἕζομαι 179. c
ἐδεστής, in Ἔδω 179. a
ἔδεθλον, ἐδέθλιον, in ἕδος 179. c
ἔδεσμα, in ἔδομαι 179. a
ἐδεσματοθήκη, in c. ex θήκη 634. a
ἐδεστής, ἐδεστός, in ἔδομαι 179. a
ἐδητύς, ἐδητός, ἔδεσμα, ἐδήτης, itidem in Ἔδω 179. b
'ΕΔΝΑ, cum d. ἔδνως 179. a
[ἐδνάζω] ib.
(ἐδνόω) ib.
ἕδομαι, in Ἔδω ib.
ἕδος, ἑδραῖος, in Ἕζομαι 179. c
ἕδρα, cum d. ἑδραῖος, in Ἕζομαι 179. b
ἑδραστικός, in ἑδράζω 612. a
ἑδροστρόφος 621. b
'ΕΔΩ, ἐδωδή, cum d. 179. a. b
ἐδώλιον, cum d. in ἕδος 179. c
¶ ἐέδνα, cum d. in Ἕδνα 179. a
ἐέλδω, in Ἔλδω 181. b
ἐείκοσι, cum d. in Εἴκοσι 183. a
ἐεικοσόβοιος, in εἰκοσάβοιος 600. c
ἐείσω, in Εἴσω 183. b
ἐέργω, in Εἴργω, necto 186. c
ἐείς, in Εἷς 188. a
ἐέλδομαι, &c. in Ἔλδομαι 192. a
ἐέλπεται, in Ἐλπίς 195. b
ἐέργνυμι, ἐέργω, in Εἴργω, 175. c. et in εἴργω 186. b
ἐέρση, in Ἔρση 211. b
ἑῆς, in Ἑός 219. b
ἐζημιωμένω 237. b
¶ 'ΕΖΟΜΑΙ, ἕζω 179. b
¶ ἐθάς, in Ἔθος 181. a
'ΕΘΕΙΡΑ, cum d. 180. c
ἐθείρω, in Ἔθος 181. a
ἐθελόχωρος, cum d. in c. 220. c
ἐθελημός, cum d. in Ἐθέλω 180. c
ἐθελόδουλος, cum d. in c. ex δοῦλος 171. b
ἐθελοθρησκεία, cum d. in c. ex θρησκεία 262. a
ἐθελόκακος, cum d. in c. 291. c
ἐθελοκίνδυνος, in comp. ex κίνδυνος 316. c
ἐθελοκωφέω, in c. ex κωφός 363. b
ἐθελοντής, cum d. in Ἐθέλω 180. c
ἐθελόπονος, in c. sine pr. 515. c
ἐθελόπορνος, in c. ex πόρνη 518. c
ἐθελοπρόξενος, in πρόξενος 448. a
ἐθελότριπτος, in c. ex τρίπτης 664. b
[ἐθελουργέω] 204. a
ἐθελουργός ib.
ἐθελούσιος, cum d. in Ἐθέλω 180. c
'ΕΘΕ'ΛΩ ib.
ἔθεν, in Ἕ 176. b
ἐθίζω, cum d. in Ἔθος 181. a
ἐθίζω, cum d. itidem in Ἔθος ib.
ἐθισμός, in Ἔθος ib.
ἐθνάρχης, cum d. 80. c
ἐθνικός, cum d. in Ἔθνος 181. a
'ΕΘΝΟΣ ib.
'ΕΘΟΣ, ἔθω ib.
¶ ΕἸ 181. b
ΕἼΑ ib.
ΕἸΑΜΕΝΗ' ib.
εἰανός, in ἑανός 228. a
εἴας, cum d. in Ἔας 177. a
εἰαμενάστης, in c. ex μαστής 395. a
εἰαροπλέγης, in c. sine praep. 527. a
εἰάω, in Ἐάω 177. a
εἴβομαι, εἴβω, in Λείβω 379. c
εἶγμα, in εἴκομαι 183. a
εἰδάλιμος, εἰδάλλιμος, εἰδάλιμος, in εἶδος 181. c
εἶδαρ, in ἔδαρ 179. a
εἰδεχθής, in c. 220. c
εἰδέω, in Εἴδω, scio 182. b
Εἰδή 150. b
εἰδήμων, cum d. εἴδησις, in Εἴδω 102. b
εἰδικός, cum d. in εἶδος 181. c
εἴδομαι, in εἴδω, video. ib. et in εἴδω, scio 182. b
εἰδοποιός, cum d. 542. c
εἶδος, in Εἴδω, i. video, 181. c. et in Εἴδω, i. scio 182. b
εἰδότως, in εἰδέω ib.
εἰδοφορία 696. c
εἰδύλλιον, cum εἶδος 181. c
ΕἼΔΩ 181. b
εἰδωλεῖον, &c. in εἴδωλον 181. c
εἰδωλόθυτον, in c. sine pr. 267. b
εἰδωλολάτρης, cum d. in c. ex λάτρις 371. c
εἰδωλομανία 396. a
εἴδωλον, in Εἴδω, video 181. c
εἰδωλοποιΐα, cum d. 543. a
[εἰδωλοποιητικός] ib.
[εἰδωλοποιικός] ib.
εἰδωλοφορέω, cum d. 685. c
εἴη, in εἰμί 231. b
ΕἸ'ΘΑΡ 187. c
εἶθε, in Εἰ 181. b
εἰκαδάρχης 80. c
εἰκαθεῖν, in Εἴκω 182. c
εἰκάζω, in Εἴκω, similis sum 183. a
εἰκάθω, in Εἴκω, i. cedo 184. a
εἰκαιοβολία 113. a
εἰκαιομυθία, cum d. in c. ex Μῦθος, verbum 489. a
εἰκαιορρημονέω, cum d. in c. sine pr. 574. a
εἰκαῖος, εἰκαιότης, cum d. in Εἰκῆ 182. c
εἰκάς, in Εἴκοσι ib.
εἰκασία, εἴκασμα, εἰκασμός, εἰκαστής, cum d. in εἰκάζω 185. a
εἴκατι, cum Εἴκοσι 182. c
εἰκελόνειρος, in c. 460. a
εἴκελος, in Εἴκω, similis sum 183. a
ΕἸΚῊ 182. c
εἰκοβολεῖν, in c. ex βολή 102. a
εἴκομαι, in Εἴκω, similis sum 183. a
εἰκονίζω, εἰκονικός, εἰκόνιον, εἰκονισμός, in εἰκών 183. b
εἰκονογραφέω, in c. ex γραφή 118. c
εἰκός, in εἰκώς 183. a
εἰκοσάεδρος, in c. ex ἕδρα 180. a
εἰκοσαετής, cum d. in c. ex Ἔτος 216. b
εἰκοσάκις, in Εἴκοσι 182. c
εἰκοσάκωπος, in c. ex Κώπη, remus 363. a
εἰκοσάμηνος, in comp. ex Μήν, mensis 418. b
εἰκοσαπλάσιος, in c. ex Εἴκοσι 182. c
εἰκοσάπρωτος, cum d. in c. ex πρῶτος 558. a
εἰκοσάφυλλος, in c. 712. a
εἰκοσίετης, in c. εἰκοσαετής 216. b
εἰκοσήρετμος, in c. ex ἐρετμός 208. b
εἰκοσήρης, in ἐρέσσω ib.
ΕἼΚΟΣΙ 182. c
εἰκοσίβοιος, in c. ex Βοῦς 114. b
εἰκοσίμετρος, in c. sine pr. 416. a
εἰκοσίμναος, in c. ex Μνᾶ 424. a
εἰκοσινήριτος, in c. ex ἐρίζω 210. b
εἰκοσίπηχυς, in c. ex Πῆχυς 524. c
εἰκοσιτέσσαρες, in c. ex Τέσσαρες 647. a
εἰκοσιτρεῖς 662. b
εἰκοσόργυιος, in c. ab Ὀργυιά 477. b
εἰκόσορος, in c. ex ὄρος 480. c
εἰκοστεύω, in εἰκοστός 183. a
εἰκοστολόγος, in c. sine pr. 373. a
εἰκοστός, in Εἴκοσι 182. c
εἰκοστολογία 373. b
εἰκότως, in εἰκώς 183. a
εἰκτέος, in Εἴκω, i. cedo 184. a
ΕἼΚΩ, εἰκὼ in εἰκών 183. a
εἰκών, in Εἴκω, similis sum ib.
εἰκώς ib.
εἰλαδόν, in ἰλαδόν 184. b
εἰλαμίδες, in Εἰλέω, verso ib.
ΕἸΛΑΠΙ'ΝΗ, cum d. 184. a
εἴλας, in Εἰλέω, coarcto 184. b
εἰλάρχης 80. c
εἰλάτινος, in ἐλάτινος 190. b
ΕἸΛΕΙ'ΘΥΙΑ, cum d. 184. a
εἰλέομαι, in d. ex Εἰλέω, coarcto: at εἰλέομαι, in d. ex εἰλέω, verso ib.
εἰλεός, in εἰλέω, verso 184. b
ΕἸΛΕ'Ω, et Εἰλέω 184. a. 193. c
εἰλεώδης, in εἰλεός 184. b
εἴλη, in εἰλέω, coarcto, at εἴλη, cum Ἕλη 193. b
εἰληδόν, in εἰλέω, i. verso ib.
εἰλήθερος, cum d. in c. ex θέρω 255. a
εἰλησις, cum Ἕλη 193. c
εἴλημα, in εἰλέομαι 184. b
εἴλησις, ib. et in Ἕλη, vel εἰλέω 193. c
εἰλητικός, εἰλητός, in εἰλέομαι 184. b
εἴλιγγος, sive εἴλιγγος, et εἴλιγμα, cum d. in εἰλίσσω ib.
εἰλικτός, in εἰλίσσω 184. c
εἰλικρινής, cum d. in comp. ex κρίνω 349. b
εἰλινδέομαι, in dec. ex εἰλέω, verso 184. b
εἶλιξ, in εἰλίσσω 184. c
εἰλίπους, cum d. 551. b
εἰλιτενής, in c. 598. a
εἰλίσσω 184. b

εἰλυτικὸς, qui volutatim in altum extenditur: ut, εἰλυτικὴ ἄγχουσα, apud Theocrit. idyll.
εἴλω, cum εἰλέω, ab εἰλέω, coarcto 184. a
εἰλίπεδον, in c. 504. b
εἰλυθμὸς, εἴλυμα, εἰλυὸς, in εἰλύω 184. b
εἰλὺς, in Ἰλὺς 274. b
εἴλυσις, in εἰλύω 184. b
εἰλυσπάομαι, εἰλύσπασμα, cum d. in c. sine pr. 603. b
εἰλύστω, εἰλυφάζω, εἰλυφάω, in εἰλύω 184. b
εἰλύω, in der. ex εἰλέω, verso ib.
εἴλω, in der. ex εἰλέω, coarcto, et in der. ex εἰλέω, verso 184. a. b
ΕἼΛΩΣ, εἰλωτεύω, cum d. 185. b
εἷμα, in Ἕω, i. induo 228. a
εἱμαρμένη, in Μείρω 406. c
εἰμὶ, in der. ab Ἔω, sum 231. b
εἶμι, in der. ab Ἔω, eo 232. c
εἰν, in Ἐν 196. b
εἰνάετες, in ἐννέτης 216. b
εἰνάκις, in Ἐννέα 197. b
εἰνάλιος, in ἐνάλιος 51. c
εἰναλίφοιτος, in c. 703. b
εἰνάπηχυς, in c. ex πῆχυς 446. b
εἰνὰς, in ἐννεάς 197. a
ΕἸΝΑ'ΤΗΡ, vel εἰνάτερες 185. b
εἴνατος, in Ἐννέα 197. a
εἵνεκα, in Ἕνεκα 196. c
εἰνέτης 216. c
εἰνόδιος, in c. 451. c
εἰνοσίγαιος, in ἐνοσίγαιος 120. b
εἰνοσίφυλλος, in c. 712. c
εἴνω, et εἰνύω, in Ἕω, i. induo 228. a
εἰραφιώτης, in c. sine pr. 570. a
εἰργάθω, in εἴργω 186. a
εἱργμὸς, in εἴργνυμι 185. c
εἱργμοφύλαξ, in c. ex φύλαξ 711. c
εἴργνυμι, in εἴργω 186. a
εἵργνυμι, in ἔργω 185. c
ΕἼΡΓΩ, et εἵργω, cum d. ib.
εἰρέω, in εἴρω, dico 187. a
εἰρεθύμη, in c. ex Θύμα 260. b
εἴρερος 187. b
εἰρεσία, in ἐρεσία, ab Εἰρέσσω 200. a
εἰρεσιώνη, in Εἶρος 186. b
εἰρέω, in εἴρω, dico 187. a
εἴρω, iisdem in εἴρω, dico ib.
εἰρηναῖος, cum d. in Εἰρήνη 186. b
εἰρηνάρχης, cum d. 80. c
ΕἸΡΗ'ΝΗ, εἰρηνεύω, cum d. 186. b
εἰρηνοποιὸς, cum d. 544. a
εἰρηνοφύλαξ, in c. ex φύλαξ 711. c
εἰρίνεος, εἴριον, in Εἶρος 186. b
εἱρκτὴ, in εἴργνυμι 185. c
εἱρμὸς, in Εἴρω, necto 186. c
εἰροκόμος, in c. ex Κομέω 333. a
εἴρομαι, in d. ex Εἴρω, dico 187. a
εἰροπόκος, in c. ex Πέκω 507. a
εἰροπόνος, in c. sine pr. 515. c
ΕἾΡΟΣ 186. b
εἰρύομαι, in ἐρύομαι 211. c. 212. a
εἰρύω 211. c
ΕἼΡΩ 186. c
ΕἼΡΩΝ, cum d. εἰρωνικὸς, εἰρωνεία, &c. 187. c
εἰρωτάω, in Ἐρωτάω 213. b
ΕἸ'Σ 187. c. 188. a
ΕἾΣ 188. a
εἰσαγγέλλω, εἰσαγγελία, εἰσαγγελεὺς 3. c
εἰσαγείρω 5. a
εἰσάγω, cum d. εἰσαγωγὴ, &c. 13. c
εἰσαεὶ, in Ἀεὶ 21. b
εἰσαθρέω, in c. ex Ἀθρέω 24. c
(εἰσαιγίω) 31. a
εἰσαίρω 32. b
εἰσαΐσσω, in c. ex Ἀΐσσω 34. a
εἰσαΐω, in c. ex Ἀΐω 36. b
εἰσακοντίζω, in c. ex Ἄκων 42. b
[εἰσακτέον] 14. a
εἰσακούω, in c. ex Ἀκούω 40. a
εἰσάλλομαι, in c. ex Ἅλλομαι 50. a
(εἰσαμείβω) 55. c
εἰσαναβαίνω, in ἀναβαίνω 93. c
εἰσαναγκάζω 60. a
† εἰσάνειμι 233. a
εἰσανέχω, in dec. ex ἀνέχω ib.
εἰσάπαν, in c. 499. c
εἰσάπαξ 69. b
εἰσάττω, in c. ex Ἄττω 86. c
εἰσαῦθις, in c. ex αὖθις 87. a
εἰσαύριον, in c. ex Αὔριον 89. a
εἰσαφίεμαι, in dec. ex ἀφίεμαι 229. c
εἰσαφικάνω, in ἀφικάνω 273. c
εἰσαφικνέομαι, in ἀφικνέομαι 273. a
εἰσβαίνω 94. a
εἰσβάλλω 98. c
εἴσβασις, εἰσβατὸς, in εἰσβαίνω 94. a
εἰσβιάζομαι, in c. 107. a
εἰσβιβάζω, in c. ex Βιβάζω 96. b
εἰσβοηθέω, in c. ex Βοηθέω 111. b
εἰσβολὴ, in εἰσβάλλω 98. c
εἰσδέρκω, in c. 153. b
εἰσδέχομαι, cum d. 155. a
εἰσδρομὴ 667. c
εἰσδύνω, εἰσδύομαι, εἰσδύω, εἴσδυσις, in c. 174. c
εἰσεγείρω, in c. ex Ἐγείρω 178. b
† εἰσεῖδον 182. a
εἰσειλέω 184. b
εἴσειμι, in c. ex εἶμι 233. a
εἰσελαύνω, εἰσελαστικὸς, in c. 190. c
εἰσέλευσις, in εἰσέρχομαι 212. b
εἰσεμπορεύομαι, in dec. 509. a
εἰσέπειτα, in ἔπειτα 198. b
εἰσεπιδημέω, in ἐπίδημος 159. c
εἰσέρπω 211. a
εἰσέρχομαι 212. b
εἰσέτι, in c. ex Ἔτι 215. c
εἰσεφίεμαι, in dec. ab ἐφίεμαι 230. a
εἰσέχω 223. b
εἰσηγέομαι, cum d. 240. b
εἰσηγορία, in c. ex Ἀγορὰ 8. a
εἰσηθέω, εἰσηθίζω, in c. ex Ἠθέω 242. b
εἰσήκω, in c. 242. c
εἰσηλυσία, ἐπηλυσία, cum εἰσέλευσις 212. b
(εἰσθέω) 255. c
εἰσθρώσκω, in c. ex Θρώσκω 260. c
εἰσιάλλω, in c. ex Ἰάλλω 268. c
εἰσίεμαι 229. c
(εἰσικνέομαι) 273. a
εἰσίπταμαι, in c. ex Ἵπταμαι 276. c
εἰσιτήριος, εἰσιτητὸς, in εἴσειμι 233. a
εἰσκαλέω, in c. cum pr. 293. b
εἰσκαταδύω 175. a
εἰσκηρύττω, in c. ex κηρύσσω 315. a
εἰσκλείω, in c. 320. c
εἰσκλάζω, in c. ex Κλάζω 324. b
εἰσκομίζω, cum d. in c. ex κομίζω 333. b
εἰσκρίνω, cum d. 348. c
εἰσκυκλέω, cum d. in c. ex κυκλέω 356. c
εἰσκυλίω, in c. ex Κυλίω 357. a
εἰσκύπτω, in c. 358. c
εἴσκω, in εἴδω, video, 181. c. et in ἐΐσκω, similis sum 183. b
εἰσκωμάζω, in c. ex Κῶμος 362. b
εἰσλάμπω, in c. ex Λάμπω 369. c
εἰσμάσσω, in c. ex Μάσσω 402. a
εἰσμίγνυμι 421. b
εἰσνέω, in c. ex Νέω, nato 439. b
εἰσνοέω 443. b
εἴσοδος, cum d. in c. 451. c
εἰσοικίζω, in c. ex οἶκος 457. c
εἰσοιχνέω, εἰσοιχνίζω, cum d. 456. b
(εἰσοιχνία) ib.
εἰσόψομαι, cum d. in c. cum pr. 471. b
εἰσοπίσω 469. c
εἰσορμάω, in c. 479. b
εἰσορῶ, in c. cum pr. 473. c
εἶσος, in c. ex Ἴσος 278. a
εἰσπαίω, in c. ex Παίω 495. c
εἰσπέμπω 513. b
εἰσπειράω, in c. 518. b
εἰσπεριπορεύομαι 511. a
εἰσπέταμαι, εἰσπετάομαι, εἰσπέτομαι, in c. cum pr. 521. b
εἰσπηδάω, in c. ex Πηδάω 523. b
εἰσπίνω 526. c
εἰσπίπτω 528. a
εἰσπλέω, εἴσπλοος, εἴσπλους 536. a
εἰσπλέκω 534. c
εἰσποιέω, cum d. εἰσποίησις 540. a
εἰσπορεύω, cum d. in c. cum pr. 542. a
εἰσπομπὸς, in εἰσπέμπω 513. b
εἰσπορθμεύομαι, in c. ex πορθμεύω 511. a
εἰσπράσσω, cum d. in c. cum præp. 555. c
εἰσπτύω, in c. ex πτύω 562. b
εἰσρέω, εἴσρους, εἴσρευσις 572. a
εἰστίθημι 631. b
εἰστρέφομαι 663. b
εἰστρέχω 667. c
εἰστρωπάω, in c. ex Τρέπω 671. c
εἰσφέρω, εἰσφορὰ 694. a
εἰσφθείρομαι, in c. ex φθείρω, cum pr. 701. a
εἰσφοιτάω, in c. 703. b
εἰσφρέω, in c. ex Φρέω 707. c
εἰσχειρίζω, in c. ex Χειρίζω 724. c
εἰσχέω, in c. ex Χέω 726. b
εἴσω, in Εἰς 188. a
εἰσωθέω, in c. 744. b
εἰσωπὸς 473. a
ΕἾΤΑ 188. b
εἴτε, in Εἰ 181. b
εἶτεν, cum Εἶτα 188. b
εἰωθότως, in Ἔθω 181. a
εἷος, in ἕως 747. a
¶ ἘΚ 188. b. c
ἑκάεργος, in c. ex Εἴργω 186. b. et in c. ex Ἔργω 204. a
ἕκαθεν, in ἑκὰς 189. a
ἙΚΑ'Σ ib.
ἝΚΑΣΤΟΣ, cum d. ib.
[ἑκαστοτέρω] ib.
ἑκατομμάσχαλος, in comp. ex Μασχάλη 402. c
ἙΚΑ'ΤΕΡΟΣ, ἑκατεράκις, ἑκατέρως, cum d. 189. b
ἑκατηβελέτης, in c. ex Βέλος 106. b
ἑκατηβόλος 102. a
ἕκατι, in Ἑκὼν 189. c
ἑκατογκέφαλος, in c. sine pr. 312. b
ἑκατογκάρηνος 300. a
[ἑκατόγκρανος] 300. b
ἑκατόγχειρ, cum d. 724. b
ἑκατόμβαιος, ἑκατόμβη, cum d. in c. ex Βοῦς 114. b
ἑκατόμπεδος, in ἑκατόμπους 551. b
ἑκατομπλασίων, in Ἑκατὸν 189. b
ἑκατόμπολις, in c. 547. c
ἑκατόμπους 551. b
ἑκατόμπυλος, in c. ex Πύλη 564. a
ἙΚΑΤΟ'Ν 189. b
ἑκατόζυγος, in c. sine pr. 236. a
ἑκατοντακάρηνος, in c. ex Κάρηνον 300. b
ἑκατόσπερμος 585. a
ἑκατονταέτης 216. b
ἑκατοντακέφαλος, cum ἑκατογκέφαλος 312. b
ἑκατοντάκις, in Ἑκατὸν 189. b
ἑκατοντάκλινος, in c. ex κλίνη 324. a
ἑκατοντατάλαντος, in c. ex Τάλαντον 631. c
ἑκατοντόργυιος, in c. ab Ὀργυιὰ 477. b
ἑκατονταπλάσιος, &c. in Ἑκατὸν 189. b
ἑκατοντάπυλος, cum ἑκατόμπυλος 564. a
ἑκατοντάρχης 80. c
ἑκατοντὰς, in Ἑκατὸν 189. b
ἑκατοντάφυλλος, in c. 712. c
ἑκατοντάχειρος, in c. sine pr. 727. a
ἕκατος, in Ἑκὰς 189. a
ἑκατόστομος, in c. sine pr. 617. a
ἑκατοστὸς, cum d. in Ἑκατὸν 189. b
(ἐκβάζω) 92. c
ἐκβαίνω 94. a
ἐκβακχεύω, in c. ex Βάκχος 97. a
ἐκβάλλω 98. c
ἐκβαρβαρόω, in c. ex Βάρβαρος 104. a
(ἐκβαστάζομαι) 104. c
ἔκβασις, ἐκβατὸς, in ἐκβαίνω 94. a
ἐκβεβαίωσις 106. a
ἐκβήσσω, in c. ex Βὴξ 106. c
ἐκβιάζω, in c. 107. a
ἐκβιβάζω, ἐκβιβαστὴς, cum d. in c. ex Βιβάζω 96. b
ἐκβλαστάνω, cum d. in c. ex Βλαστάνω 109. a
ἔκβλητος, in ἐκβάλλω 98. c
ἐκβλύζω, in c. ex Βλύζω 110. b
[ἐκβλύω] ib.
ἐκβοάω, in c. ex Βοάω 110. c
ἐκβοηθέω, cum d. in c. ex Βοηθέω 111. b
ἐκβόησις, in ἐκβοάω 110. c
ἐκβολὰς, ἐκβολὴ, ἐκβόλιμος, cum d. in ἐκβάλλω 98. c
ἐκβόλιον ib.
(ἔκβολος) ib.
ἐκβόσκω, in c. ex Βόσκω 115. a
ἐκβράζω, ἐκβράσσω, cum d. in c. ex Βράζω 115. c
ἐκβροχὶς 117. a
ἐκβροντάω, in c. ex Βροντὴ 117. b
ἐκβρυχάομαι, in c. ex Βρυχάομαι 118. b
ἔκβρωμα, in c. ex Βρώσκω 118. c
ἐκγαμίζω, cum d. in c. ex Γαμέω 121. c
ἐκγαυρόομαι, in c. ex Γαῦρος 122. c
ἐκγελάω, ἐκγέλως, in c. ex Γελάω 127. a
ἐκγενέτης, in c. ex γενέτης 125. a
ἐκγιγαρτίζω, in c. ex Γίγαρτον 129. b
ἐκγίγνομαι, vel ἐκγίνομαι 124. b
ἐκγηράω, in c. ex Γῆρας 133. a
ἔκγονος 125. c
(ἐκγράφομαι) 137. b
ἐκγρυτεύω, cum γρύτη, in Γρῦ 139. c
ἐκδαίομαι 143. a
ἐκδακρύω, cum d. in c. 145. a
ἐκδανείζω, in c. ex Δάνος 146. a
ἐκδαπανάω, in c. ex Δαπάνη 146. b
ἐκδεὴς, ἔκδεια, in c. ex δέω, egeo 157. c
ἐκδείκνυμαι 148. b
ἐκδειματόω, in c. ex δεῖμα 147. c
ἐκδεκτικὸς, in ἐκδέχομαι 155. b
ἔκδεξις ib.
ἐκδέρω, in c. ex Δέρω 152. c
ἐκδεσμεύω, cum d. in ἐκδέω 156. c
ἐκδέχομαι 155. b
ἐκδέω 156. c
ἔκδηλος, cum d. in c. ex Δῆλος 158. c
ἐκδημαγωγῶ, in δημαγωγὸς 16. b
ἐκδημέω, ἐκδημία, in ἔκδημος 159. b
ἐκδημοκοπέω, in c. ex κοπὴ 338. a
ἔκδημος, cum d. in c. 159. b
ἐκδιαβαίνω 94. a
ἐκδιαδοχὴ, in διαδέχομαι 155. a
ἐκδιαιτάομαι, ἐκδιαίτησις, cum d. in utraque classe comp. 161. a
ἐκδιδάσκω, in c. cum pr. 161. b
(ἐκδίδημι) 162. c
ἐκδιδράσκω 172. c
ἐκδίδωμι 162. c
ἐκδιηγέομαι, in διηγέομαι 240. b
ἐκδικάζω 165. b
ἐκδικέω, ἔκδικος, cum d. 164. c
ἐκδίζω, in ἐκζέω 236. a
ἐκδιφθερόω, in c. ex Διφθέρα 167. b
ἐκδιώκω, ἐκδίωξις, in c. ex Διώκω 168. a
ἐκδονέω, in c. ex Δονέω 170. c
ἐκδοξάζω 169. c
ἐκδορὰ, ἐκδόρω, cum d. in ἐκδέρω 152. c
ἔκδοσις, ἔκδοτος, cum d. in ἐκδίδωμι 162. c
ἐκδοχὴ, cum d. in ἐκδέχομαι 155. b
ἐκδρακοντόω 171. c
ἔκδραχμος, in c. ex Δραχμὴ 172. c
ἐκδρέπω, in c. ex Δρέπω 173. a
ἐκδρομὰς, cum d. in ἐκτρέχω 667. c
ἔκδυμα, in ἐκδύω 175. b
ἐκδύνω, in c. 174. c
ἔκδυσις, in ἐκδύνω. ib. et in ἐκδύω 175. b
ἐκδύω, cum ἐκδύνω 174. c. 175. b
ἐκεῖ, ἐκεῖθεν, ἐκεῖσε, in Ἐκεῖνος 189. b
ἘΚΕΙ'ΝΟΣ, cum d. ib.
ἐκεχειρία 724. b
ἐκζέω, ἔκζεμα, cum d. in c. 236. b
ἐκζητέω, in c. 237. c
ἐκζῆσθαι, in c. ex Ζάω 234. c
ἐκζωπυρέω, cum d. in ζώπυρον 565. c
ἐκβόλος, cum d. in c. ex Βολὴ 108. a
ἝΚΗΛΟΣ, cum d. 189. c
ἕκητι, in Ἑκὼν ib.
ἔκθαμβος, cum d. in c. ex θάμβος 250. c
ἐκθαμνίζω, ἐκθαμνοῦσθαι, in Θάμνος ib.
ἐκθεάομαι, in c. 251. c
† ἐκθήσομαι 252. b
ἐκθεατρίζω, in c. ex Θέατρον 252. c
ἐκθειάζω, cum d. et ἐκθειόω, in ἐκθεόω 253. c
ἔκθεμα, in ἐκτίθημι 651. b
ἐκθέω 253. c
ἐκθεραπεύω, in c. ex Θεράπων 254. c
ἐκθερίζω, in c. ex Θέρος ib.
ἐκθερμαίνω, in c. ex Θερμαίνω 255. b
ἔκθερμος, cum d. in c. ex Θερμὸς ib.
ἔκθεσις, ἔκθετος, cum d. in ἐκτίθημι 651. b
ἐκθέσφατον, in θέσφατος 690. b
ἐκθέω, in c. ex Θέω 253. c
ἐκθεωτικὸς, in ἐκθεόω 253. c
ἐκθηλάζω, in c. ex Θηλὴ 256. c
ἐκθηλύνω, in c. ex Θῆλυς 257. a
[ἐκθηράω] 257. c
ἐκθηρεύω, in c. ex Θὴρ ib.
ἐκθηριόω, in c. ex Θηρίον ib.
ἐκθησαυρίζω, in comp. ex Θησαυρὸς 258. b
ἐκθλίβω, ἔκθλιψις, in comp. ex Θλίβω 259. b
ἐκθνήσκω, in c. ex Θνήσκω ib.
ἐκθοινάομαι, in c. ex Θοίνη 260. a
ἐκθορέω, in c. ex Θόρος 261. b
ἐκθρυλλίζω 662. b
ἐκθριαμβεύω, cum d. in c. ex Θρίαμβος 263. a
ἐκθρώσκω, in c. ex Θρώσκω 263. c
ἐκθύζω, ἔκθυμα, in ἐκθύω 267. c
ἐκθυμέω, ἐκθυμία, in ἔκθυμος 264. c
ἐκθυμιάω, in c. ex Θυμιάω 264. b
ἔκθυμος, cum d. 264. c
ἐκθύω, ἐκθύομαι, in c. cum præp. 267. a. c
ἐκκαγχάζω, in c. 288. b
ἐκκαθαίρω, in c. 289. a
ἐκκαίδεκα, in c. 150. b
ἐκκαιδεκάδωρος, in δεκάδωρος 176. b
ἐκκαιδεκαέτης, ἐκκαιδεκέτης, in δεκαέτης 216. b
ἔκκαιρος, in c. 289. c
ἐκκαίω, in c. cum. pr. 290. c
ἐκκακέω, in c. 292. a
ἐκκαλαμάομαι, in c. ex καλαμάομαι 292. c
ἐκκαλέω 293. b
ἐκκαλύπτω, in c. 295. c
ἐκκάμνω, in c. cum pr. 298. c
ἐκκαπηλεύω, in c. 298. c
ἐκκαρπίζω, ἐκκαρπόομαι, in c. 301. b
ἐκκαταγγέλλω 4. a
ἐκκαταλείπω, in καταλείπω 381. a
(ἐκκατιδεῖν) 182. a
ἐκκαυλέω 303. c
ἔκκαυμα, ἔκκαυσις, ἐκκαίω, in ἐκκαίω 290. c
ἐκκεῖμαι 305. a
ἐκκέλαδος 306. c
ἐκκενόω, in c. ex Κενὸς 307. c
ἐκκεντέω, ἐκκεντάω, ἐκκεντίζω, in c. ex Κεντέω 308. a
ἐκκένωσις, in ἐκκενόω 307. c
ἐκκεραΐζω, in c. ex Κέρας 310. a
ἐκκεράννυμαι, ἐκκεράω, in c. ex κεράννυμι 309. a
ἐκκερματίζω 311. a
(ἐκκεχυμένος) 726. b
(ἐκκηραίνω) 314. a
ἐκκηρύττω, in c. ex κηρύσσω 315. a
ἐκκινέω 317. b
ἐκκλάω 319. c
ἐκκλείω, in c. 320. b
ἐκκλέπτω, in c. cum pr. 321. c
ἐκκλησιάζω, in ἐκκλησία 320. c
ἐκκλησία, cum d. in ἐκκαλέω 293. c
ἔκκλησις, ἔκκλητος, cum d. ib.
ἐκκλίνω, cum d. ἔκκλισις 323. b
ἐκκλάζω, cum d. in c. ex Κλάζω 324. b
ἐκκλύζω, in c. ex Κλύζω 325. a

[ἐκκαίω] 326. a
ἐκκνίζω, in c. ex κνίζω ib.
ἐκκοβαλικεύομαι, in c. ex Κόβαλος 327. a
ἐκκοιμάομαι, in c. ex Κοιμάω 328. a
ἐκκονίζω, in c. ex Κόνις 329. b
ἐκκολάπτω, cum d. in comp. ex Κολάπτω 330. b
ἐκκολυμβάω, in c. ex Κολυμβάω 332. b
ἐκκομίζω, cum d. in c. ex κομίζω 333. b
ἐκκομπάζω, in c. ex Κομπός 334. c
ἔκκοπος, in c. ex κόπος 338. b
ἐκκοπτικὰ φάρμακα 336. b
ἐκκόπτω, cum d. 337. a
ἐκκορακίζω, in c. ex Κόραξ 338. a
ἐκκορέω, in c. ex Κορέω 339. a
ἐκκορυφόω, in c. ex Κορυφή 340. c
ἐκκουφίζω, in c. ex Κοῦφος 342. c
ἐκκρέμαμαι, ἐκκρεμάω, cum d. in c. ex Κρεμάω 346. c
ἐκκρίνω, ἔκκρισις, ἐκκριτος, &c. 348. c
ἐκκρούω, cum d. 351. b
ἐκκυδέω, in c. ex Κῦδος 353. b
ἐκκυβιστάω, in Κύβη 355. a
ἐκκυκλέω, cum d. in c. ex κυκλέω 356. c
† ἐκκυλινδέομαι † 357. a
ἐκκυλίω, cum d. in c. ex Κυλίω ib.
ἐκκυμαίνω, in c. 357. c
ἐκκυνέω, in c. 361. a
ἐκκύπτω, in c. 358. c
ἐκκωμάζω, in c. ex Κῶμος 362. b
ἐκκωφάω, et ἐκκωφόω, in c. ex Κωφός 363. b
ἐκλαγχάνω, in c. ex Λαγχάνω 364. b
ἐκλακτίζω, cum d. in c. ex Λάξ 364. b
ἐκλαλέω, in c. ex Λαλέω 365. c
ἐκλαμβάνω 367. a
ἔκλαμπρος, cum d. in comp. ex λαμπρός 370. a
ἐκλάμπω, cum d. in comp. ex Λάμπω 369. c
ἐκλανθάνομαι, cum ἐκλανθάνω 381. b
ἐκλαπάζω, in c. ex Λαπάζω 370. c
ἐκλάπτω, in c. ex Λάπτω 371. a
ἐκλατομέω, in λατόμος 644. c
ἐκλαχαίνω, in c. ex Λαχαίνω 372. a
ἐκλαχανίζεσθαι, in c. ex Λάχανον ib.
ἐκλεαίνω, in c. ex Λεῖος 380. b
ἐκλέγω 372. c
ἔκλειγμα, ἐκλεικτόν, in ἐκλείχω 381. c
ἐκλειτουργέω in λειτουργός 670. c
ἐκλείπω, cum d. 380. c
ἐκλείχω, in c. cum pr. 381. c
ἔκλειψις, in ἐκλείπω 380. c
[ἐκλεκτέος] 372. c
ἐκλεκτός, &c. in ἐκλέγω ib.
(ἐκλελάθω) 384. b
ἐκλελυμένως, in ἐκλύω 393. a
ἐκλέπω, cum d. in c. ex Λέπω 382. c
ἔκλευκος, in c. ex Λευκός 383. b
ἐκλέχω, in c. 383. c
ἐκλήθω, ἐκλήθομαι, ἔκλησις 384. b
ἐκλήπτωρ 368. c
ἐκλιθάζω, in c. ex Λίθος 386. b
ἐκλιθολογέω, in λιθολόγος 373. b
ἐκλιπαρέω, in λιπαρής 386. b
ἔκλιμος, cum d. in c. ex Λιμός 386. c
ἐκλιμπάνω, in ἐκλείπω 380. c
ἐκλιπάω, in c. ex Λίπω 387. a
ἐκλιπαίνω, in c. ex Λίπος 387. b
ἐκλιπαρέω, in c. ex Λιπαρής 387. a
ἐκλιπής, in ἐκλείπω 380. c
ἐκλιχμάζω, in c. ex Λιχμάω 388. a
ἐκλογή, cum d. in ἐκλέγω 372. c
ἐκλογεύομαι 371. a
ἐκλογίζομαι, cum d. in comp. ex λογίζομαι 378. b
ἔκλυσις, in ἐκλύω 382. c
ἐκλύω, in c. cum pr. 389. a
ἐκλοχεύω, in c. ex Λοχεία 390. a
ἐκλοχίζω, in c. ex Λόχος, cohors 389. c
ἐκλοχιζόμενος, in c. ex Λόχος, insidiæ 390. a
ἐκλύομαι, ἔκλυσις, in ἐκλύω 393. a
ἐκλυσσάω, in c. ex Λύσσα 392. a
ἐκλύω, cum d. ἔκλυσις 393. a
ἐκλωβάω 394. a
ἐκλωπίζω, in c. ex λωπίζω 382. c
ἐκμαγεῖον, ἐκμαγεύω, ἔκμαγμα, in ἐκμάττω 402. a
ἐκμαίνω, et ἐκμαίνομαι, in c. cum pr. 395. b
ἐκμακαρίζω, in c. ex Μάκαρ 396. c
[ἔκμακτρον] 402. a
ἐκμαλάττω, in c. ex Μαλάττω 397. b
ἐκμαλθακόω, in c. ex μαλθάσσω 397. c
ἐκμανής, in ἐκμαίνω 395. c
ἐκμανθάνω, in c. cum pr. 398. b
ἔκμαξις, in ἐκμάττω 402. a
ἐκμαραίνω, in c. 400. a
ἐκμαργόω ib.
ἐκμαρτυρέω, cum d. in c. 401. a
ἐκμάσσω, seu ἐκμάττω, in c. ex Μάσσω 402. a
ἐκμαστεύω 402. b
ἐκματαιοῦσθαι, in c. ex Μάτην 403. c
ἐκμεθύσκω, in c. ex Μέθυ 406. a
ἐκμειλίσσομαι, in c. ex Μειλίσσω 406. c
ἐκμελετάω, in c. ex μελετάω 410. a
ἐκμελής, in c. ex Μέλω, 409. c. et in c. ex Μέλος, carmen 411. a
ἐκμελής, in c. ex Μέλος, membrum ib.
[ἐκμέτρησις] 415. b
ἐκμετρέω, cum d. ib.
ἐκμηκύνω, in c. ex Μῆκος 417. a
ἐκμηνίω, in c. ex Μήν 419. a
ἔκμηνος, in c. ex Μήν, mensis 418. b
ἐκμηνύω 419. a
ἐκμηρύομαι, in c. ex Μηρύω 419. b
ἐκμιαίνομαι, in c. ex Μιαίνω 421. a
ἐκμιμέομαι 422. c
ἐκμισθόω, cum d. in c. 423. a
ἐκμολέω, in c. ex Μολέω 425. c
ἐκμόργνυμι, in c. 464. c
ἐκμορφόω, in c. 427. a
ἐκμουσόω 428. a
ἐκμοχθέω, in c. ib.
ἐκμοχλεύω, in c. ex μοχλός 492. c
ἐκμυζάω, sive ἐκμυζέω, cum d. in Μύζω, sugo 429. a
ἐκμυκτηρίζω, in c. ex Μυκτήρ 430. a
ἐκμυστίζω, in c. ex Μύω 432. a
ἐκναρκάω, in c. ex Νάρκη 434. a
ἐκναυλόω, in c. 434. b
ἐκναυσθλόω ib.
ἐκνεάζω, in c. ex νεάζω 438. a
ἐκνέμομαι, in c. cum pr. 436. b
ἐκνέομαι 439. c
ἐκνεοττεύω 438. b
ἐκνευρίζω, in c. ex Νεῦρον ib.
ἐκνευροκαυλής, in c. ex Καυλός 304. a
ἐκνεύω, cum d. in c. 438. c
ἐκνέφελος, in c. ex νεφέλη 439. a
ἐκνεφίας, in c. ex Νέφος ib.
ἐκνέω 439. b
ἐκνηπιόομαι, in c. ex Νήπιος 440. b
ἐκνήφω 440. c
ἐκνίζομαι, in c. ex νίζω 439. c
ἔκνηψις, in ἐκνήφω 440. c
ἐκνικάω, cum d. in c. 441. a
ἐκνίπτω, in c. ex Νίπτω 441. b
ἐκνιτρόω, in c. ex Νίτρον 441. c
ἔκνιψις, in ἐκνίπτω 441. b
ἔκνομος, cum d. in c. 442. b
(ἐκνόμως) ib.
ἔκνοος, ἔκνους 443. b
ἐκνοσηλεύω, in c. ex Νόσος 444. c
ἐκνοσφίζω, in c. ex Νόσφι 445. a
ἐκξυλόω, in c. ex Ξύλον 450. a
ἑκοντί, ἑκούσιος, cum d. in Ἑκών 189. c
ἔκπαγλος, cum d. in ἐκπλήσσω 537. b
ἐκπαθής, cum d. in c. ex πάθος 501. a
ἐκπαιδεύω, in c. ex παιδεύω 495. b
ἐκπαιφάσσω, in παιφάσσω 689. a
ἐκπαίω, in c. ex Παίω 495. c
ἔκπαλαι, in c. ex Πάλαι 496. a
ἐκπάλαιστος, ἐκπαλαίω, in c. ex Πάλη 496. c
ἐκπαλής, in c. 497. b
ἔκπαλσις, in c. ex Πάλλω 497. a
ἐκπαλλακεύω, in Πάλλαξ ib.
ἐκπαστής 499. c
ἐκπασσαλεῦσθαι, in Πάσσαλος, pango 497. c
ἐκπαρέστραμμαι, in c. ex παρέστραμμαι 203. b
ἐκπατάσσω, in c. ex Πατάσσω 501. c
ἐκπατέω, in c. ex Πατέω 502. a
(ἐκπάτιος) ib.
ἐκπάτριος, in c. 502. c
ἐκπαύω, in c. 503. b
ἐκπαχύνω, in c. ex Παχύς 503. c
ἐκπεδάω, in c. ex Πέδη 506. a
ἐκπειράζω, ἐκπειρῶ, ἐκπειράομαι, in c. 507. c
ἐκπεκτέω, in c. ex Πέκω 507. a
ἐκπελεκάω, in c. ex Πέλεκυς 512. a
ἐκπελματῶσαι, in c. ex Πέλμα 512. b
ἐκπέλω, in c. ex Πέλω 512. c
ἐκπέμπω, cum d. 513. b
ἐκπεπαίνω, ἐκπέσσω, in c. 517. a
ἐκπεπταμένως, in ἐκπετάζω 520. c
ἐκπεραίνω, in c. 518. a
ἐκπεράω, in c. 518. b
ἐκπερδικίσαι, in c. ex Πέρδιξ 518. c
ἐκπέρθω 519. a
ἐκπερίειμι, in περίειμι 233. c
ἐκπεριέρχομαι, in περιέρχομαι 213. a
ἐκπεριλαμβάνω, in περιλαμβάνω 368. a
ἐκπερινοστέω, in περινοστέω 445. a
ἐκπεριπλέω, in περιπλέω 536. b
ἐκπεριστερόομαι 511. a
ἐκπερισπασμός, in περισπάω 603. b
ἐκπερισσεύω 519. c
ἐκπετάζω, in c. 520. c
ἐκπέταλος, in c. ex πέταλον 521. a
ἐκπέταμαι, cum ἐκπέτομαι 521. b
ἐκπετάννυμι, in ἐκπετάζω 520. c
ἐκπέτομαι, in c. cum pr. 521. b
ἐκπέττω, in ἐκπέσσω 517. a
ἐκπήγνυμι, et ἐκπηγνύω, in c. cum pr. 522. b
ἐκπηδάω, cum d. in c. ex Πηδάω 523. b
(ἐκπήδημα) ib.
ἐκπηκτικός, in ἐκπήγνυμι 522. b
ἐκπηνίζομαι, in Πῆνος 524. a
ἔκπηξις, in ἐκπηκτικός 522. b
ἐκπήχυς, in c. ex Πῆχυς 524. c
ἐκπιάζω, cum d. in c. ex πιάζω 525. a
ἔκπικρος, ἐκπικραίνω, cum d. in c. ex πικρός 525. c
ἐκπίμπλημι, in c. ex πίμπλημι 535. b
ἐκπίνω, in c. cum pr. 526. c
ἐκπίπτω 528. a
ἐκπιπίσκω, cum ἐκπίνω 526. c
ἐκπιστόω, in c. ex πιστόω 529. a
ἐκπλαγής, cum d. in ἐκπλήσσω 537. b
ἐκπλανάομαι 530. a
ἐκπλαθρόω, cum d. in c. ex πλάθρον 532. c
ἐκπλατυνίζω, in c. ex πλατύς 549. a
ἔκπλεος, in c. ex πλέος 534. b
ἔκπλευρος, in c. 535. b
ἐκπλέω 536. a
ἔκπλεως, cum d. in c. ex πλέως 534. b
ἐκπλήθω, cum d. in c. ex πλήθω 533. a
ἔκπληκτος, ἐκπλήγδην, cum d. in ἐκπλήσσω 537. b
ἐκπλημμυρέω, in πλημμυρία 534. b
ἔκπληξις, in ἐκπλήσσω 537. b
ἐκπληρόω, cum d. in c. ex πλήρης 534. c
ἐκπλήσσω, in c. cum pr. 537. b
ἐκπλινθεύω, in c. ex πλίνθος 538. b
ἐκπλίσσομαι, in c. ex πλίσσω ib.
ἔκπλοος, ἔκπλους, in ἐκπλέω 536. a
ἐκπλύνω, cum d. ἐκπλυτικός 539. a
ἐκπλώω, in c. ex πλώω 536. c
ἐκπνέω, cum d. ἐκπνοή, ἐκπνευματόω 540. a
ἐκποδών 551. b
ἐκποιέω, cum d. in c. cum pr. 549. a
ἐκποικίλλω 545. a
ἐκπονίζω, cum ἐκπονέω 507. a
ἐκπολεμέω, et ἐκπολεμόω, in c. 546. b
ἐκπολίζω, in c. 548. a
ἐκπολιορκέω, in πολιορκέω 186. a
ἐκπομπεύω, in c. ex πομπεύω 514. a
ἐκπομπή, in ἐκπέμπω 513. b
ἐκπονέω, in c. ex πόνος, cum præpos. 515. b
ἐκπορνεύω, in c. ex πορνεία 516. a
ἐκποτίζω, in c. ex πότης 549. a
ἐκπράσσω, cum d. in c. ex πράσσω 510. c
ἐκπραθέω, cum d. in ἐκπέρθω 519. a
ἐκπραϋθυμέομαι, in c. ex πραΰθυμος 511. a
ἐκπρίω, ἐκπρίζω, in c. ex πρίζω 510. b. c
ἐκπρεπής, in c. ex πρέπω 518. c
ἐκπρηνής, ἐκπρηνίζω, in c. ex πρηνής 549. b
ἐκποτάομαι, ἐκποτέομαι, in ἐκπέτομαι 521. b
ἐκπράσσω, in c. cum pr. 553. c
ἐκπραΰνω, in c. 553. a
ἐκπρεμνίζω, in c. ex Πρέμνον 554. c
ἐκπρέπω, cum d. in c. 555. a
ἐκπρήθω, cum d. in c. 556. b
ἐκπρίαμαι, ἐκπριάω, in c. ex πρίαμαι 556. c
ἐκπρίω, in c. 557. a
ἐκπρόθεσμος, cum d. in doc. 652. b
(ἐκπροθυμέω) 265. c
ἐκπροικίζω, in c. ex προίξ 558. b
ἐκπροκαλέομαι, in προκαλέομαι 294. b
(ἐκπροτίθεμαι) 348. c
ἐκπρολείπω, in προλείπω 381. b
ἐκπρομολεῖν 425. c
ἐκπροφαίνω 699. b
ἐκπτερύσσομαι, in c. cum pr. 560. b
ἐκπτίσσω, in c. ex πτίσσω 561. c
ἐκπτοέω, in c. ex πτοέω ib.
ἐκπτύω, in c. ex πτύω 562. b
ἔκπτωμα, ἔκπτωσις, in ἐκπίπτω 528. a
ἐκπυέω, cum d. in c. ex πύον 563. a
ἐκπυνθάνομαι, in c. ex Πυνθάνομαι 564. b
ἐκπύω, cum ἐκπυέω 563. a
ἐκπυργίζω, in c. ex Πύργος 566. a
ἔκπυρος, ἐκπυρόω, in c. ex Πῦρ 565. b
ἐκπυρσεύω, in c. ex πυρσός 565. c
ἐκπύρωσις, in ἐκπυρόω 565. b
ἔκπυστος 564. b
ἐκπώγων 566. b
ἐκπωλέω, in c. cum pr. 566. c
ἔκπωμα, in ἐκπίνω 526. c
ἐκπωτάομαι, vide in ἐκπέταμαι 521. b
ἐκραγή, in ἐκρήγνυμι 575. a
ἐκραίνω, in c. ex Ῥαίνω 569. b
ἐκρέω 572. a
ἐκρήγνυμι, ἔκρηξις, ἔκρηγμα, cum d. in c. cum pr. 575. a
ἐκριζόω, cum d. in c. ex Ῥίζα 575. c
ἐκρινίζω, in c. ex Ῥίν 576. a
ἐκριπίζω, in c. ex ῥιπίζω 577. a
ἐκρίπτω, cum d. in c. ex Ῥίπτω ib.
ἐκροή, cum d. in ἐκρέω 572. a
ἐκροφάω, ἐκροφέω, in c. ex Ῥοφέω 578. a
ἐκρύομαι 579. a
ἔκρυσις, in ἐκρέω 572. a
ἐκσαγηνεύω, in σαγήνη 581. c
[ἐκσαλεύω] 580. b
(ἐκσαόω) 600. b
ἐκσαρκίζω, ἐκσαρκόω, cum d. in c. 581. b
ἐκσείω, in c. ex Σείω 583. c
ἐκσημαίνω 585. c
ἐκσήπω, in c. ex Σήπω 586. b
ἐκσιωπάω 589. b
ἐκσιφωνίζω, in Σίφων ib.
ἐκσκεδάζω, in c. 591. b
ἐκσκευάζομαι 594. b
ἐκσκορπισμός 597. c
ἐκσμάω, in c. ex Σμάω 599. b
ἐκσοβέω, in c. ex Σοβέω 600. a
ἐκσπάω, in c. cum pr. 603. a
ἐκσπερματίζω, ἐκσπερματοῦμαι, in c. cum pr. 604. b
ἐκσπένδω, ἔκσπονδος, cum d. in c. cum præp. 605. a
ἐκστάδιος 279. c
ἐκσπογγίζω, in c. ex Σπόγγος 607. a
ἐκσπονδυλίζω 607. b
ἔκστασις, ἐκστατικός, cum d. in ἐξίσταμαι 281. a
ἐκστέλλω, in c. cum pr. 611. a
ἐκστέφω, in c. cum pr. 614. b
ἐκστηθίζω 614. c
ἐκστραγγίζω, in c. 618. b
ἐκστρατεύω, cum d. in c. 619. a
ἐκστρατοπεδεύω, in dec. 504. c
ἐκστρέφω, in c. 620. c
ἐκσεύομαι in c. ex σεύομαι 584. a
ἐκσυριγγόω, in c. ex σῦριγξ 624. c
ἐκσυρίττω, in c. ex Συρίσσω 624. b
ἐκσφενδονάω, et ἐκσφενδονίζω, in c. ex Σφενδόνη 627. a
ἐκσφραγίζω, cum d. in c. 628. b
ἐκσχίζω, in c. 630. a
ἐκσώζω, in c. ex σώζω 600. c
ἐκσωρεύω, in c. ex Σωρός 631. b
ἐκτάδην, cum d. in ἐκτείνω 637. b
ἑκταῖος, in ἕκτος 197. c
ἔκτακτος, in ἐκτάσσω 634. c
ἔκταμα, in ἐκτείνω 637. b
ἐκτάμνω, in ἐκτέμνω 643. c
ἐκτανύω, in c. ex τανύω 639. a
ἔκταξις, in ἐκτάσσω 634. c
ἐκταπεινόω, in c. ex Ταπεινός 633. a
ἐκταράττω, cum d. in c. ex Ταράσσω 633. b
ἐκταρβέω, in c. ex Τάρβος 633. c
ἔκτασις, in ἐκτείνω 637. b
ἐκτάσσω, in c. cum pr. 634. c
ἐκτατός, in ἐκτείνω 637. b
ἐκτείνω ib.
ἐκτειχίζω, in c. 639. c
ἐκτελής, cum d. ἐκτελευτάω 641. b
ἐκτέμνω 643. b
ἐκτενής, cum d. in ἐκτείνω 637. b
ἐκτεταμένως ib.
ἑκτεύς 197. c
ἐκτεχνάομαι, in c. cum pr. 648. a
ἐκτήκω, in c. ex Τήκω 649. a
ἑκτημόριοι, et ἑκτημορία, in c. ex μείρω 408. a
ἐκτιθασεύω, in c. 656. b
ἐκτίθημι 651. b
ἐκτιθηνέω, cum ἐκτιθασεύω 656. b
ἑκτικός, in ἔχομαι 222. a
ἐκτίκτω, in c. ex Τίκτω 634. b
ἑκτικῶς, in ἑκτικός 222. a
ἐκτίλλω, in c. ex Τίλλω 653. b
ἔκτιμος, cum d. 658. a
ἐκτινάσσω, in c. ex Τινάσσω 655. c
ἐκτινύω, ἐκτίνω, ἔκτισις, ἔκτισμα, ἐκτιστής, in ἐκτίω 659. a
ἐκτιτρώσκω, in c. 657. a
ἐκτίω, ἔκτισις 659. a
ἔκτμημα, ἔκτμησις, in ἐκτέμνω 643. c
ἐκτοκίζω, cum ἐκτίκτω 634. b
ἐκτολυπεύω, in Τολύπη 660. a
ἐκτομή, &c. in ἐκτέμνω 643. c
ἐκτοξεύω, in c. 660. b
ἔκτοπος, cum d. in c. 660. c
ἐκτορέω, in c. ex τορέω 646. a
ἐκτομίας, in Τέμνω 661. a
ἕκτος, in Ἕξ, ἑκτός 197. c. 222. a
ἐκτός, cum d. in Ἐκ 188. c
ἐκτραγῳδέω, in τραγῳδός 22. c
ἐκτραπεζόω, in c. ex Τράπεζα 661. b
ἐκτράπελος, in ἐκτρέπω 663. c
ἐκτραχηλίζω, in c. 661. c
ἐκτραχύνω, in c. ex Τραχύς 662. a
ἐκτρέπω 663. c
ἐκτρέφω 665. b
ἐκτρέχω 667. c

ἐκτριβία, in τρίβω 668. a
ἐκτρίβω, cum d. 670. b
ἐκτρίμμα ib.
ἐκτροπὴ, ἐκτροπος, cum d. in ἐκτρέπω 663. c
ἐκτροφὴ, in ἐκτρέφω 665. b
ἐκτροχάζω, in ἐκτρέχω 667. c
ἐκτρυπάω, cum d. in c. ex Τρύπα 674. c
ἐκτρυχόω, ἐκτρύχω, in c. ex Τρύχω 672. a
ἔκτρωμα, ἔκτρωσις, &c. in ἐκτιτρώσκω 657. a
ἐκτυγχάνω 673. a
ἔκτυπος, cum d. in c. ex τύπος 675. a
ἐκτυφλόω, cum d. in c. 676. b
ἐκτύφομαι, ἐκτυφόω, in c. ex Τύφω ib.
ἘΚΥΡΟΣ 189. c
ἐκφάγω, in c. cum pr. 682. c
ἐκφαιδρύνω, in c. ex Φαιδρὸς 684. a
ἐκφαίνω, cum d. ἔκφαντος 684. c
[ἔκφασμα] ib.
ἔκφασις, in ἔκφημι 689. b
ἐκφατίζω, cum d. in c. ex Φάτις 688. a
[ἐκφάτνης] 689. b
ἐκφαυλίζω, in c. ex φαυλίζω 688. a
ἐκφεγγασθῆ, in c. 429. a
ἐκφέρω 694. a
ἐκφεύγω, in c. cum pr. 699. a
ἔκφημι, in c. ex φημὶ 689. b
ἐκφθέγγομαι, in c. cum pr. 701. a
ἐκφθίνω 700. c
ἐκφλαυρίζω, in c. ex φλαυρίζω 688. c
ἐκφλέγω, ἐκφλεγματοῦσθαι, cum d. in c. cum pr. 703. c
ἐκφλύζω, in c. ex φλύω, ferveo 704. b
ἐκφλυνδάνω ib.
ἐκφλύσσω, cum ἐκφλύζω ib.
ἐκφοβέω, cum d. in c. 691. a
ἐκφοινίσσω 703. b
ἐκφοιτάω, cum d. in c. ib.
ἔκφορος, cum d. in ἐκφέρω 694. b
ἐκφορτίζομαι, in c. ex Φόρτος 706. a
ἐκφράζω, in c. cum pr. 706. b
ἐκφρακτικὸς, in ἐκφράσσω 707. a
ἔκφρασις, ἐκφραστικὸς, in ἐκφράζω 706. b
ἐκφράσσω, in c. cum pr. 707. a
[ἐκφρέω] 707. c
ἐκφρέω, in c. ἔκφρημι ib.
ἐκφροντίζω, in c. 710. b
ἔκφρων, cum d. in c. 708. b
ἐκφυὰς, in ἐκφύω 714. c
ἐκφυγὴ, in ἐκφεύγω 699. a
ἔκφυσις, in ἐκφύω 714. c
ἔκφυλος, in c. 712. b
ἐκφυλλοφορῶ, in φυλλοφόρος 698. b
ἔκφυμα, in ἐκφύω 714. c
ἐκφύρω 713. a
ἐκφυσάω, cum d. in c. cum pr. 713. c
[ἐκφυσιῶ] ib.
ἐκφυτεύω 715. c
ἐκφύω, cum d. 714. c
ἐκφωνέω, cum d. 716. b
ἐκφωτίζω 688. c
ἐκχαλάω, in c. 719. c
ἐκχαραδρόω, in c. ex χαράδρα 721. a
ἐκχαυνόω, in c. ex χαυνόω 722. c
ἐκχέω 726. b
ἐκχιλόω, in c. ex Χιλὸς 729. a
ἐκχοΐζω, in c. ex χόω 727. c
ἐκχολόω, in c. 730. c
ἐκχρεμίζομαι, in c. 731. c
ἐκχρῶ, in c. cum pr. 732. c
ἐκχρηματίζομαι, in c. ex Χρήματα 734. b
ἐκχρωΐζω 735. b
ἐκχυλίζω, in c. ex Χυλὸς 736. c
ἐκχυμίζω, in c. ex χυμὸς 727. a
ἐκχυμόω, cum d. 727. b
ἔκχυσις, ἔκχυτος, cum d. in ἐκχέω 726. b
ἐκχυτρίζω, in c. ex Χύτρος 737. a
ἐκχύομαι 728. a
ἐκχύω, in ἐκχέω 726. b
ἐκχωρέω 737. c
ἐκψύχω, in c. ex Ψύχω 743. a
ἙΚΩΝ 189. c
¶ ἐλάα, ἐλάδιον, in Ἐλαία 189. a
ἘΛΑΙΑ, cum d. 190. a
ἐλαίαγνος, in Ἄγνος 7. a
ἐλαιάδης, in ἔλαιον 89. a
ἐλαιάεις, ἐλαιηρὸς, ἐλαΐνεος, &c. in Ἐλαία, vel in ἔλαιον 189. a
ἐλαιόδευτος, in c. ex Δεύω 154. b
ἐλαιοδόχος, in c. habentibus o in penult. 156. a
ἐλαιοκέραμος, cum d. in c. ex Κεράμιον 333. a
ἐλαιοκοπία, in c. ex Κόπος 336. a
ἐλαιολογέω, cum d. 373. a
ἐλαιόμελι, in c. 410. b
ἔλαιον, cum d. in Ἐλαία 189. a
ἐλαιοπώλης, cum d. 567. a
ἔλαιος, in Ἐλαία 190. a
ἐλαιοτριβέω, in c. sine pr. 670. c
ἐλαιότρυγος, in c. ex τρύξ 671. b
ἐλαιουργεῖον, ἐλαιουργία 204. a
ἐλαιοφόρος 696. c
ἐλαιοφυὴς 715. b
ἐλαιόφυτος 715. c
ἐλαιοχριστία, in c. ex Χρίω 734. c
ἐλαιόω, ἐλαΐς, ἐλαιώτης, ἐλαιώδης, ἐλαιὼν, ἐλαιωτὴρ, ἐλαιωτὶς, in Ἐλαία 190. a
(ἐλατῆρος) 62. b
ἑλάνη, in Ἕλη 193. c
ἐλασείω, ἐλασία, in ἔλασις 190. c
ἐλασίβροντες, in c. ex Βροντὴ 117. b
ἔλασις, ἔλασμα, ἐλασμὸς, in Ἐλαύνω 190. b
ἐλασσόω, ἐλάσσωμα, ἐλάσσων, in Ἐλαχὺς 192. a
ἐλαστὸς, ἐλαστρέω, cum d. in ἐλατὴρ 190. c
ἘΛΑΤΗ, ἐλάτινος 190. b
ἐλατὴρ, cum d. in Ἐλαύνω 190. c
ἐλάτινος, in Ἐλάτη 190. b
ἐλατὸς, in Ἐλαύνω 190. c
ἐλαττονάκις, ἐλάττων, cum d. in Ἐλαχὺς 192. a
ἘΛΑΥΝΩ 190. b
ἐλάφειος, ἐλαφίον, in Ἔλαφος 191. c
ἐλαφηβόλος, cum d. in c. ex Βολὴ 102. b
ἐλαφοβόσκον, in c. ex Βόσκω 115. a
ἐλαφοκτόνος 333. b
ἜΛΑΦΟΣ 191. c
ἐλαφοσκόροδον, in c. ex Σκόροδον 597. c
ἐλαφρία, ἐλαφρίζω, in Ἐλαφρὸς 192. a
ἘΛΑΦΡΟΣ, cum d. 191. c
[ἐλαφρύτης] 192. a
ἘΛΑΧΥΣ, cum d. ἐλάχιστος ib.
ἐλάω, in Ἐλαύνω 190. b
ἐλαιὼν, in Ἐλαία 189. b
ἐλδαίνω, in Ἔλδος 193. a
ἘΛΔΟΜΑΙ, ἔλδος 192. a
ἘΛΕΑ 2 ib.
ἐλεατὴ, in Ἐλεὸς 193. a
ἐλεγεῖα, ἐλεγεῖον, in Ἔλεγος 192. b
ἐλεγειοποιὸς 545. a
ἘΛΕΓΙΝΟΙ 192. a
ἐλεγκτικὸς, ἔλεγξις, cum d. in ἐλέγχομαι 192. b
ἘΛΕΓΟΣ 192. a
ἘΛΕΓΧΩ, cum d. ἔλεγχος, ἐλεγχὴς 192. b
ἐλεδανὶς, in ἐλλεδανὸς 146. a
[ἐλεδεμναῖς βοῦ] 151. a
ἘΛΕΔΩΝΗ 192. c
ἐλεεινολογέω, cum d. 375. b
ἐλεεινὸς, cum d. ἐλεέω, cum d. in Ἔλεος 193. a
ἐλεήμων, ἐλεημοσύνη, ἐλεητὺς, &c. in ἐλεέω ib.
ἐλειὸς, in Ἔλεος 192. a
ἐλειοβάτης, in c. ex Βάτης 95. c
ἐλειογενὴς 125. c
ἐλειονόμος, in c. ex Νέμω, habito, 136. a. ἐλειονομὸς autem, in c. ex Νέμω, pascor 436. c
ἔλειος, in Ἕλος 195. b
ἘΛΕΙΟΣ 192. c
ἐλειότροφος 666. a
ἐλειόχρυσος, in c. 736. b
ἘΛΕΛΕΥ 192. c
ἐλελίζω, in Ἐλελεῦ, et in εἰλίσσω 184. c. 192. c
ἐλελίσφακος, cum d. in Σφάκος 626. c
ἐλελίττω, ἐλελίχθων, in εἰλίσσω 184. c
ἐλελίχθων, in c. ex Χθὼν 728. c
ἙΛΕΝΗ, ἑλένιον 192. c
ἐλεοδύτης, in c. 174. c
ἐλεόθρεπτος, in c. ex θρεπτὸς 665. c
ἘΛΕΟΣ 193. a
ἘΛΕΌΣ ib.
ἐλεοσέλινον, in c. ex Σέλινον 584. c
ἑλέπολις, et ἑλέπτολις, in c. 548. a
ἘΛΕΣΠΙΔΕΣ 193. a
ἑλετὶς, in Αἱρέω 30. b
ἐλευθέριος, cum d. in Ἐλεύθερος 193. a. b
ἐλευθεροπαῖς, in c. ex Παῖς 495. b
ἐλευθεροπρατέω, in c. ex Πιπράσκω 518. c
ἐλευθεροπρεπὴς, cum d. in c. 555. a
ἘΛΕΥΘΕΡΟΣ 193. a
ἐλευθερόστομος, cum d. in c. sine pr. 617. a
ἐλευθερόω, &c. in Ἐλεύθερος 193. a
ἐλεύθω, ἔλευσις, in Ἔρχομαι 212. c
ἘΛΕΦΑΙΡΩ 193. a
ἐλεφανταγωγὸς 16. b
ἐλεφαντιάω, &c. in Ἐλέφας 193. b
ἐλεφαντόδετος 157. b
ἐλεφαντόκωπος, in c. ex Κώπη 363. a
ἐλεφαντόπους 351. b
ἘΛΕΦΑΣ 193. b
Ἐλέντης, piscis quidam apud Athen. lib. 7.
ἙΛΗ 193. b
ἐλίγερως, in c. ex Γέρας 129. a
ἐλιγδὸν, ἕλιγμα, cum d. ἐλιγμὸς, ἑλικὴ, ἑλικοειδὴς, in εἰλίσσω 184. c
ἑλικάμπυξ 57. b
ἑλικοβλέφαρος, in Βλέφαρον 110. a
ἑλικὸς, in εἰλίσσω 184. c
ἑλικτὴρ, ἑλικτὸς, ἑλικὼν, in εἰλίσσω 184. c
ἑλίκωπος 363. a
ἑλικῶπις, ἑλίκωψ 473. a
ἘΛΙΝΝΥΩ 193. c
ἘΛΙΝΟΣ, et ἔλινος ib.
ἕλιξ, cum εἴλιξ 184. c
ἑλιξίκερως, in c. ex Κέρας 310. a
ἑλίσσω, in εἰλίσσω 184. b
[ἑλίτρεχις] 668. b
ἑλίχρυσος, in ἐλειόχρυσος 736. b
(ἑλκαῖον) 193. c
ἑλκεσίπεπλος, in c. 516. c
ἑλκεχίτων, in c. ex Χιτὼν 729. a
ἑλκέω, ἑλκηθμὸς, ἑλκηθρον, cum d. in Ἕλκω 194. a
[ἕλκημα] ib.
ἑλκόομαι, in Ἕλκος 193. c
ἑλκοποιὸς, cum d. 543. a
ἝΛΚΟΣ, ἑλκόω, cum d. 193. c
ἑλκτὸς, ἑλκτικὸς, cum d. in ἕλκομαι 194. c
ἑλκύδριον, ἑλκύδιον, in Ἕλκος ib.
ἑλκύω, ἑλκυσμὸς, cum d. in ἕλκω 194. a
ἝΛΚΩ, cum d. 193. c
ἑλκώδης, in Ἕλκος ib.
ἕλκωμα, &c. in ἑλκόω, ab Ἕλκος ib.
ἐλλαμπρύνομαι, in c. ex Λαμπρύνω 370. a
ἐλλάμπω, ἔλλαμψις, cum d. in c. ex Λάμπω 369. c. 370. a
ἑλλανοδίκαι, cum d. 165. a
Ἑλλὰς, ἑλλαδικὸς, in Ἕλλην 195. a
ἙΛΛΕΒΟΡΟΣ, cum d. 195. a
ἐλλεδανὸς, in εἰλέω, coarcto 184. b
ἔλλειμμα, ἐλλειπτικὸς in ἐλλείπω 381. a
ἐλλείπω ib.
ἐλλείχω, in c. cum pr. 381. c
Ἔλλερα, τὰ, inimica, injusta, Hesych. male, Eustath.
ἐλλέσχα, in c. ex Λέσχη 383. a
ἝΛΛΗΝ, ἑλληνίζω, ἑλληνισμὸς, cum d. 195. a
ἑλληνοδίκαι, vide ἑλλανοδίκαι 165. a
ἑλληνοταμίαι, in c. 632. c
[ἑλλησποντικὸς] 549. a
ἑλλήσποντος, cum d. in c. ex Πόντος ib.
ἐλλιμενίζω, cum d. in c. ex Λιμὴν 366. b
[ἐλλιμενικὸς] 386. b
ἐλλιμνάζω, in c. ex Λίμνη 386. c
ἐλλιπὴς, cum d. in ἐλλείπω 381. a
ἐλλόβιον, in ἔλλοβος 380. a
ἐλλυχνιοειδὴς, cum d. in c. ex εἶδος 63. a
ἔλλοβος, in c. ex Λοβὸς 388. a
ἐλλοβοσπέρματος, in c. ex σπέρμα 604. b
ἐλλοβώδην, in ἔλλοβος 388. a
ἐλλόγιμος 375. b
ἔλλογος, in c. ex λόγος, ratio 377. c
ἐλλοπιεύω, ἐλλοπεύω, in Ἔλλοψ 493. b
ἙΛΛΟΣ 195. a
ἐλλοφόνος 692. a
ἐλλοχάω, ἐλλοχίζω, in c. ex Λόχος, insidiæ 389. c. 390. a
ἔλλοψ, in c. 493. b
ἐλλύτης, in Λύω 391. b
ἐλλύχνιον, cum d. in c. 392. a
ἕλλω, in ἔλλω, et in Εἰλέω, coarcto 184. b
ἘΛΜΙΝΣ, ἑλμινθιάω, cum d. 195. b
ἑλξίνη, in Ἕλκω 194. a
ἕλξις, in ἕλκομαι 193. c
ἝΛΟΣ 195. b
ἘΛΠΙΣ, cum d. ἐλπίζω ib.
ἔλυμα, ἔλυμος, ἐλυτρόω, et ἔλυτρον, in εἰλύω 185. a
ἐλύω, sive εἰλύω 184. c. 185. a
ἑλώδης, in Ἕλος 195. b
ἝΛΩΡ, cum d. 195. c
¶ ἐμαυτοῦ, ἐμαυτῷ, ἐμαυτὸν, in c. ex Αὐτὸς 89. c
ἐμβάδιον, ἐμβαδὸν, in ἐμβαίνω 94. b
ἐμβαθύνω, in c. ex Βάθος 92. c
ἐμβάσιμος, ἔμβαθρον, in ἐμβαίνω 94. b
ἐμβαίνω 94. a
ἐμβάλλω 98. c
ἔμβαμμα, in ἐμβάπτω 103. b
ἐμβάπτω, in c. cum pr. ib.
ἐμβαρύθω 101. b
* ἐμβᾶσι 94. b
ἐμβασιλεύω, in c. ex Βασιλεὺς 105. a
ἐμβάσιος, ἔμβασις, ἐμβατεύω, ἐμβάτης, cum d. in ἐμβαίνω 94. b
ἐμβασίχυτρος 737. a
ἐμβαστάζω 105. b
ἐμβάφιον, cum d. in ἐμβάπτω 103. b
ἐμβιβλιόω, in c. ex Βίβλος 106. a
ἐμβελοβολέω 106. c
ἐμβελὴς in c. ex Βέλος 106. b
ἐμβιβάζω 96. b
ἔμβιος, in c. ex Βίος 107. c
ἐμβιόω, cum d. in c. ex Βιόω 108. a
(ἐμβλακεύομαι) 108. b
ἐμβλάπτω 108. c
ἐμβλέπω, ἔμβλεμμα, in c. 109. c
ἔμβλημα, in ἐμβάλλω 99. a
ἐμβοάω, in c. ex Βοάω 110. c
ἐμβοηθέω, in c. ex Βοηθέω 111. b
(ἐμβοήθεια) ib.
ἐμβόθρος, in c. ex Βόθρος ib.
ἐμβολὴ, cum d. in ἐμβάλλω 99. a
ἔμβολος, cum ἐμβολὴ, ἐμβολὰς ib.
ἐμβομβέω, in c. ex Βόμβος 111. c
ἐμβραδύνω, in c. ex Βραδὺς 115. c
ἐμβραχὺ, in c. ex Βραχὺς 116. a
ἔμβρεγμα, in ἐμβρέχω 116. c
ἐμβρέμω, in c. ex Βρέμω 116. b
ἐμβρέχω, in c. 116. c
ἐμβριθὴς, ἐμβρίθεια, cum d. in c. ex Βρίθω 117. a
ἐμβριμάομαι, in Βριμάομαι ib.
ἐμβροντάω, ἐμβροντησία, cum d. in c. ex Βροντὴ 117. b
ἐμβροχὴ, in ἐμβρέχω 116. c
ἔμβροχος, in c. ex Βρόχος 118. a
ἐμβρυοδόχος, in c. habentibus o in penult. 156. a
ἐμβρυοθλάστης, in c. ex Θλάω 259. a
ἔμβρυον, in c. ex Βρύω 118. b
ἐμβρυοτομία, in c. sine pr. 644. b
ἐμβρύχω 118. b
ἐμβρύημα, cum d. in c. ex Βρύω 118. c
ἐμβύθιος, in c. ex Βυθὸς 119. b
ἐμβύω, in c. ex Βύω 119. c
ἐμέθεν, in Ἐγὼ 178. c
ἐμεσία, ἐμετήριος, ἐμετιάω, ἐμετικὸς, in Ἐμέω 195. c
ἐμετοποιὸς 545. a
ἐμετὸς, ἐμετώδης, in Ἐμέω 195. c
ἘΜΕΩ ib.
ἔμμα, in εἷμα 228. a
ἐμμαίνομαι, ἐμμανὴς, cum d. in c. cum pr. 395. c
ἔμμαλλος 397. c
ἐμμαπέως, ἐμμαπίδιον, in c. ex Ἔπος 201. a
ἐμματαιάζω 403. c
ἐμματέω, et ἐμμάττω, in c. ex Μάσσω, i. tango 402. a
ἐμμέθοδος, cum d. in Μέθοδος 452. b
ἐμμεθύσκομαι, in c. ex Μέθυ 406. a
ἐμμειδιάω, in c. ex Μειδιάω 406. b
ἐμμέλεια, in ἐμμελὴς 411. a
ἐμμελετάω, in der. in c. ex Μελετάω 410. a
ἐμμελὴς, cum d. in c. ex Μέλος, carmen 411. a
ἐμμελῳδέω, in μελῳδὸς 22.
ἐμμεμαὼς, in c. ex Μάω, cupio 405. a
[ἐμμενετέον] 412. c
ἐμμένω, cum d. in c. cum pr. ib.
ἔμμεσος, in c. ex Μέσος 414. a
ἐμμεστόω, in c. ex Μεστὸς ib.
(ἐμμετεωρίζομαι) 415. a
ἔμμετρος, cum d. 415. b
ἐμμήνιος, cum d. in c. ex Μὴν 418. b
ἔμμητρος, in c. ex Μήτρα 420. a
ἐμμίγνυμι 421. b
ἔμμιλτος, in Μίλτος 422. a
ἔμμισθος, in c. 423. a
[ἐμμονὴ] 412. c
ἔμμονος, et ἐμμονὴ, in ἐμμένω ib.
ἔμμορος, in c. ex μόρος 407. c
ἐμμορφόω, in c. 427. a
ἔμμοτος, in c. ex Μοτὸς 427. c
ἔμμουσος, cum d. in c. ex Μοῦσα 428. a
[ἐμμοχθέω] ib.
ἔμμοχθος, in c. ex Μόχθος ib.
ἐμὸς, in Ἐγὼ 178. c
ἘΜΠΑΖΟΜΑΙ 196. a
ἐμπαθὴς, cum d. 501. a
ἔμπαιγμα, &c. in ἐμπαίζω 494. b
ἐμπαίζω, ἐμπαίκτης, in c. ex Παίζω ib.
ἔμπαιος, in Ἐμπάζομαι 196. a
ἔμπαις, in c. ex Παῖς 495. b
ἐμπαίω, cum d. in c. 495. c
ἐμπαιστικὴ τέχνη ib.
ἔμπαλιν, in c. ex Πάλιν 497. a
ἐμπάλλω, in c. 497. b
ἐμπαλύνω, in παλύνω 496. c
ἐμπανηγυρίζω, in πανήγυρις 11. b
ἔμπαρ 499. c
ἔμπαξ, in Ἐμπάζομαι 196. a
ἐμπαραβάλλομαι, in dec. ex παραβάλλω 100. b
ἐμπαράσκευος, in παρασκευάζω 595. a
ἐμπαρέχω, in dec. ex παρέχω 224. c
ἐμπαρίεμαι, in dec. ex παρίεμαι 230. b
ἐμπαροινέω, in πάροινος 458. c
ἘΜΠΑΣ 196. a
ἐμπάσσω, in c. ex πάσσω 500. a
(ἐμπατέω) 502. a
ἐμπεδάω, et ἐμπεδόω, in c. ex πέδον 504. c
ἐμπεδόκυκλος, in comp. ex Κύκλος 356. b
ἐμπεδόμητις, in c. 420. a
ἐμπεδόμοχθος, in c. 428. b
ἐμπεδόμυθος, in c. 429. a
ἐμπεδορκέω, in c. ex Ὅρκος 479. a
ἔμπεδος, in c. 501. b
ἐμπεδόφεγγης, in c. 700. c
ἐμπεδόφυλλος, in c. 712. c
ἐμπεδόω, in ἔμπεδος 504. b
ἐμπεδέως, et ἔμπεδος ib.
ἐμπειράμων, ἐμπειρέω, ἐμπειρία, ἐμπειρικὸς, in ἔμπειρος 507. c. 508. a
ἐμπειράομαι, in ἐμπείρω 508. c
ἔμπειρος, in c. 507. c
ἐμπείρω, in c. ex Πείρω 508. c

ἐμπείρως, in ἔμπειρος 507. c
ἐμπελάζω, cum d. in ἐμπελαδὸν 511. c. 518. b
ἐμπέλατα, in πέλας 511. a
ἐμπέλιος, in c. ex πελλὸς 512. b
ἐμπέραμος, cum d. in c. ἐμπείραμος 507. c
ἐμπεράω, cum d. in c. 518. b
ἐμπέρως, in ἔμπειρος 508. a
ἐμπεριάγω, in dec. ex περιάγω 15. b
ἐμπερίβολος, in dec. ab περιβάλλω 100. b
ἐμπεριγράφω, in περιγράφω 138. a
ἐμπεριεκτικὸς, ἐμπεριέχω, in περιέχω 221. c. 223. a
ἐμπεριλαμβάνω, ἐμπερίληψις, in περιλαμβάνω 368. a
ἐμπεριπαθῶς, in περιπαθὴς 501. b
ἐμπεριπατέω, in περιπατέω 502. a
ἐμπερονάω, cum d. in c. ex περόνη 520. a
[ἐμπερονητρίς] ib.
ἐμπέταλος, in c. ex πέταλον 521. a
ἐμπετανόω, in c. 520. c
ἔμπετρος, in c. ex πέτρος 521. c
ἐμπευκὴς, in c. ex πεύκη ib.
ἐμπήγνυμι 522. b
ἐμπηδάω, in c. ex πηδάω 523. b
ἐμπηκτης, in ἐμπήγνυμι 522. c
ἔμπηρος, in c. ex πηρὸς 524. a
ἐμπίανθεν, in c. 525. a
ἔμπικρος, cum d. in c. 525. c
ἐμπίλιον, in c. ex πῖλος 526. a
ἐμπιμελὴς, in Πιμελή ib.
ἐμπίμπλημι, cum d. in c. ex πίμπλημι 535. c
ἐμπίμπρημι, in ἐμπρήθω 556. b
ἐμπίνω, in c. cum pr. 526. c
ἐμπίπλημι, in ἐμπίμπλημι 535. b
ἐμπιπράσκω, in c. ex πιπράσκω 518. c
ἐμπίπρημι, cum ἐμπίμπρημι 556. b
ἐμπίπτω 528. a
ἘΜΠΙ'Σ 196. a
ἐμπίσαι, in ἐμπίνω 526. c
ἔμπιστος, cum d. in c. ex πίστις 506. c
ἐμπιττόω, in c. ex πιττόω 529. a
ἐμπιπλάζομαι, et ἐμπλάζω, in c. ex πλάζω 530. b
ἐμπλάσσω, ἐμπλαστὸς, ἐμπλαστρον, cum d. in c. cum præp. 531. b
ἐμπλατύνω 532. b
ἔμπλεος, in ἔμπλεως 534. b
ἐμπλέκω, cum d. ἐμπλεκτικῶς 533. a
ἔμπλεως, cum d. in comp. ex πλέος 534. b
ἔμπληκτος, cum d. in c. 535. b
ἐμπλήθω 536. a
ἔμπληος, in ἔμπλεος 534. b
ἐμπλήγδην, in ἐμπλήσσω 537. c
ἐμπλῆσθαι, in ἐμπλήθω 535. a
ἐμπλήθω, in c. ex πλήθω ib.
ἐμπλήκτως, cum d. in ἐμπλήσσω 537. c
ἐμπλήν, in ἐμπελάζω 511. c
ἐμπλῆξαι, in ἐμπλήσσω 537. c
ἐμπληρόω, cum d. in comp. ex πληρὴς 534. c
ἐμπλήσσω 537. b
ἐμπλοκὴ 533. a
ἐμπλώω, in c. ex πλώω 539. a
ἐμπλέω 536. c
ἐμπνέω, cum d. ἔμπνοος, ἐμπνευσις 540. a. b
ἐμπνίγω, cum d. in c. ex πνίγω 541. a
ἔμπνοια, ἔμπνοος, ἐμπνόως, ἐμπνέομαι, in ἐμπνέω 540. b
ἐμποδίζω, in c. ex ποδίζω 552. c
ἐμπόδιος 551. c
ἐμποδιστότατος 283. b
ἐμποδὼν, cum ἐμπόδιος 552. c
ἐμποιέω, in c. cum præp. 542. c
ἐμποικίλλω, in c. 545. a
ἐμποίνιμος, in c. ex ποινὴ 545. c
ἐμπολαῖος, ἐμπολάω, cum ἐμπολέω 566. c
ἐμπόλεμος, cum d. in c. 546. b
ἐμπολέω, cum d. vide in ἐμπολάω 566. c
ἐμπόλιος, in c. 548. a
[ἐμπολίτης] ib.
ἐμπολιτεύω, in c. ex πολιτεύω 548. a
ἐμπομπεύω, in c. ex πομπεύω 514. a
ἔμπονος, cum d. in c. ex πόνος, cum præp. 515. b
ἐμπορεύομαι, ἐμπορέω, cum d. ἐμπορία, ἐμπορικὸς, ἐμπόριον, in ἔμπορος 509. a
[ἐμποροφορτικὸς] ib.
ἔμπορος ib.
ἐμπορπάω, cum d. in c. 549. b
[ἐμπορπερόνιος] 519. c
ἐμπόρφυρος, in c. ib.
ἘΜΠΟΥΣΑ 196. a
ἔμπρακτος, cum d. in c. cum præp. 553. c
ἐμπρέπω, cum d. in c. 555. a
ἐμπρήθω, cum d. in c. 556. b
ἐμπρίω, in c. 557. a
ἐμπρόθεσμος, cum d. in c. 652. b
ἔμπροσθεν, ἐμπρόσθιος, in πρόσθεν 537. c
ἐμπροσθόκεντρος, in c. ex κέντρον 308. b
ἐμπροσθότονος, cum d. in c. sine pr. 638. c
ἐμπροσθοπορευτικὸ, in c. sine præp. 489. c
ἐμπρόσωπος, in d. ex πρόσωπον 474. b
ἔμπρωρος, in c. ex πρώρα 559. c
ἐμπτύω, cum d. in c. ex πτύω 562. b
ἔμπτωσις, in ἐμπίπτω 528. a
ἐμπυκάζω 563. c
ἔμπυος, cum d. in c. ex πύον 563. a
ἐμπυρεύω, cum d. ἐμπυρίζω, cum d. ἔμπυρος, cum d. in comp. ex πῦρ 563. b
ἐμπυῤῥὶς, in c. ex πυῤῥὶς 565. c
ἐμπυτιάζω, in πυτία 522. b
ἐμπωλέω, cum d. in c. cum præp. 566. c
ἐμφάγω, in c. cum pr. 682. c
ἐμφαίνω, cum d. ἔμφασις 684. c
ἐμφαρυγξάμενος, in comp. ex φάρυγξ 687. c
ἐμφατνίσματα, in c. ex φάτνη 688. a
ἔμφατος 689. b
ἐμφέρομαι, cum d. 694. b
ἐμφθέγγομαι 700. a
ἐμφθαρὲς, in c. ex φθείρω, cum præp. 701. a
ἐμφιλοκαλῶ, in φιλόκαλος 595. a
ἐμφιλοσοφέω, cum d. in φιλόσοφος 601. b
ἐμφιλοχωρῶ, in φιλόχωρος 738. b
ἐμφλέγω, in c. cum pr. 703. c
ἔμφλοιος, in c. ex φλοιὸς 704. c
ἐμφλοιοσπέρματος, in c. ex σπέρμα 604. b
ἐμφλὸξ, in ἐμφλέγω 703. c
ἔμφοβος, cum d. in c. 691. a
ἐμφορβέω, cum d. in c. ex φορβὴ 692. b
ἐμφορέω, in ἐμφέρομαι 694. b
ἔμφρακτος 706. a
ἐμφράσσω, ἔμφραγμα, cum d. in c. cum præp. 707. a. b
ἐμφρόνως, in ἔμφρων 708. c
ἔμφρουρος, cum d. in φρουρὸς 490. b
ἔμφρων, in c. 708. c
ἐμφυὴς, in ἐμφύω 714. c
ἐμφύλιος, ἔμφυλος, in c. ex φυλὴ 712. b
ἔμφυμα, ἐμφύομαι, in ἐμφύω 714. c
ἐμφυσάω, cum d. in c. cum pr. 713. a
(ἐμφύσημα) ib.
ἐμφυτάω 713. c
ἐμφυτεύω, cum d. 715. c
ἐμφύω 714. c
ἐμφωλεύω, in c. ex φωλεὸς 716. a
ἔμφωνος 716. b
ἐμφωτίζω, in c. ex φῶς 688. c
ἔμψηφος, in c. ex ψῆφος 742. a
ἔμψυξις, in ἐμψύχω 743. a
ἔμψυχος, cum d. in c. 742. b
ἐμψύχω, in c. 743. a
ἐμψύχως, in ἔμψυχος 742. b
ἘΝ 196. a
ἐν, in Εἰς 188. b
ἐναβρύνω, in c. ex Ἁβρὸς 1. c
ἐναγγειοσπέρματος, in ἀγγειόσπερμος 604. b
ἐναγὴς, ἐναγίζω, cum d. in c. ex Ἄγος 9. b
ἐναγκαλίζομαι, in c. ex ἀγκάλη 5. c
[ἐναγκυλάω] 6. a
ἐναγκυλόομαι, in c. ex ἀγκύλη 6. a
ἐναγωνίζω, in c. ex Ἀγών 6. b
ἐνάγομαι, in ἐνάγω 14. a
ἔναγχος, in Ἄγχι 11. c
ἐνάγω, ἐναγωγὴ 14. a
ἐναγωνίζομαι 19. b
ἐναγώνιος 19. c
ἐναγῶς, in ἐναγὴς 9. b
ἐναδιαφορῶ, in ἀδιάφορος 694. a
ἐνάδος, in c. ex Εἷς 197. b
ἐναίρω, ἐναιρίζω, cum d. in c. ex Ἀλς 24. b
ἐναίζω, et ἐνάζω, in c. ex ναὶς 453. c
ἐναθρέω, in c. ex Ἀθρέω 24. c
ἐναίθριος, in c. ex Αἴθρα 27. a
ἔναιμος, in c. ab Αἷμα 28. a
ἘΝΑΙΡΩ, cum d. 196. b
ἐναίσιμος, cum d. in c. ex αἶσα 33. a
ἐναιωρέομαι, cum d. in c. ex Αἰωρέω 36. c
ἐνακμάζω, ἐνακμὸς, cum d. in c. ex Ἀκμὴ 38. c
ἐνακοσιοστεύω, in ἐνακόσια 329. c
ἐνακούω, in c. ex Ἀκούω 40. a
ἐναλδέω, in c. ex Ἀλδέω 44. a
ἐναλείφω, ἐνάλειμμα, in c. ex Ἀλείφω 44. b
ἐναλίγκιος, in c. ex Ἀλίγκιος 46. a
ἐναλινδέω, in c. ex Ἀλινδέω 47. a
ἐνάλιος, ἔναλος, in c. ex Ἅλς 51. c
ἐναλλάττω, cum d. ἐναλλὰξ 49. a
ἐνάλλομαι, in c. ex Ἅλλομαι 50. a
ἔναλλος, in c. ex Ἄλλος 51. a
ἐνάλτης 52. b
ἐναμβλύνω, in c. ex Ἀμβλὺς 55. a
ἐνάμιλλος, cum d. in c. ex Ἅμιλλα 56. b
ἔναμμα, in ἐνάπτω 71. b
ἐναμοιβαδὶς, in c. ex Ἀμείβω 55. c
ἐνανθρωπέω, cum d. in c. 65. a
ἔναντι, ἐναντία, in ἐναντίος 66. a
ἐναντία, in ἐναντίος ib.
ἐναντίβιος 107. a
ἐναντιογνώμων, in ἀντιγνώμων 131. c
ἐναντιολογία 375. b
ἐναντιοπαθὴς 520. c
ἐναντίος, ἐναντιότης, ἐναντιόομαι, cum d. in c. 66. a
ἐναντιοτροπὴ 664. c
ἐναντιόφωνος, in ἀντίφωνος 716. b
ἐναντιπάσχω, in decomp. ex ἀντιπάσχω 500. c
ἐναντίωμα, ἐναντίως, ἐναντίωσις, in ἐναντίος 66. a. b
ἐναπεργάζομαι, in ἀπεργάζομαι 206. b
ἐναπερείδομαι, in ἀπερείδω 207. b
ἐναποδείκνυμι, in ἀποδείκνυμι 116. c
ἐναπόγραφος 137. a
ἐναποζέω, in ἀποζέω 216. b
ἐναποθνήσκω, in ἀποθνήσκω 259. b
ἐναποθωπεύω, in c. ex Θωπεύω 268. a
ἐναποκάμπτω, in ἀποκάμπτω 296. c
ἐναπόκειμαι 305. a
ἐναποκλάω, in ἀποκλάω 319. c
ἐναποκλείω, in ἀποκλείω 320. b
ἐναποκλύζω, in ἀποκλύζω 324. b
ἐναπολαμβάνω, in ἀπολαμβάνω 367. a
ἐναπολαύω 372. a
ἐναπολείπω, in ἀπολείπω 380. c
ἐναπόληψις, in ἐναπολαμβάνω 367. a
ἐναπομάσσω, et ἐναπομάττω, in ἀπομάσσω 401. c
ἐναπομένω, in ἀπομένω 412. c
ἐναπομόργνυμαι, in ἀπομόργνυμι 464. c
ἐναποπιέζω, in ἀποπιέζω 441. b
ἐναποπλέω, in ἀποπλέω 539. a
ἐναποπνέω, in ἀποπνέω 540. a
ἐναποπνίγω 541. a
ἐναποσφραγίζω 628. c
ἐναποτελέω, in ἀποτελέω 641. b
ἐναποτίθεμαι, in ἀποτίθημι 651. a
ἐναποτρίβω, in ἀποτρίβω 659. a
ἐναποτυπόω, in ἀποτυπόω 675. a
ἐναποψύχω, in ἀποψύχω 745. a
ἐνάπτω, 71. b. et in c. ex Ἅπτω, accendo 71. c
ἐνάπτομαι, in c. ex Ἅπτομαι, tango, 70. c. vide in ἐνάπτω 71. b
ἔναρα, ἐναρίζω, in Ἐναίρω 196. b
ἐναράσσω, in c. ex Ἀράσσω 72. c
ἘΝΑΡΓΗ'Σ, cum d. 196. b
ἐνάρετος, in c. ex Ἀρετὴ 74. b
ἐναρηφόρος 696. c
ἔναρθρος, cum d. in c. ex Ἄρθρον 75. a
ἐναρίζω, in Ἐναίρω 196. b
ἐνάριθμος, cum d. in c. ex Ἀριθμὸς 75. b
ἐναρίμβροτος, in comp. ex Βροτὸς 117. c
ἐναρμόζω, ἐναρμόνιος, cum d. in c. ex ἁρμόζω 82. c
ἔναρος, in c. ex Ἀρὰ 72. b
ἐναροφόρος 696. c
ἐνάρχομαι 79. c
ἐνὰς, et εἰνὰς, in Ἐννέα 197. a
ἐνὰς, in Εἷς 188. a
ἐνασθενέω, in ἀσθενὴς 587. a
ἐνασμενίζω, in c. 84. a
ἐνασπιδόω, in c. ex Ἀσπὶς 84. b
ἐναστεΐζομαι, in c. ex Ἄστυ 85. b
ἐναστράπτω, in c. ex Ἀστράπτω ib.
ἐνασχημονέω 227. a
ἔναστρος, in c. ex ἄστρον 85. a
ἐνασχολοῦμαι, in ἄσχολος 651. a
ἐνατενίζω, in ἀτενὴς 638. b
ἔνατος, ἐναταῖος 197. a
ἐναυλία, in c. ex Αὐλὴ 87. b
ἐναυθεντέω, in αὐθέντης 87. c
ἔναυλος, ἐναυλίζομαι, cum d. in c. 88. a. vide etiam ἔναυλος 88. c
ἔναυρος 89. a
ἔναυσμα, in ἐναύω 90. b
ἐναυχένιος, in c. 90. a
ἐναύω, in c. ex Αὔω, sicco 90. b
ἐναφέψω, cum d. in c. ex Ἕψω 227. c
ἐναφίημι, in d. ex ἀφίημι 229. c
ἔγγονος, in d. ex Γόνυ 135. b
ἐνδαΐς, cum d. in c. ex Δαὶς 144. a
ἐνδαίδαλος 142. a
(ἐνδαὶς) 144. a
ἐνδαιτέομαι, in c. ex Δαίω, epulum præbeo 143. a
ἐνδαίω 144. a
ἐνδάκνω, in c. ex Δάκνω, cum præp. 144. b
ἔνδακρυς, in c. 145. a
(ἐνδακρύω) ib.
ἐνδανείζω 146. a
ἐνδάπιος 146. b
ἔνδασυς, in c. ex Δασὺς 147. a
(ἐνδατέομαι,) in c. ex Δατέομαι 143. c
ἐνδαψιλεύομαι 147. a
ἐνδεδεμένος, in ἐνδέομαι 163. b
ἐνδεὴς, ἔνδεια, cum d. 157. c
ἐνδεῖ, in ἐνδέω ib.
ἔνδειγμα, in ἐνδείκνυμι 148. b
ἐνδείκνυμι, cum d. ib.
ἐνδείκτης, cum d. ἔνδειξις, in ἐνδείκνυμι ib.
ἔνδεινος, in c. ex Δεινὸς 149. c
ἕνδεκα, in c. 150. b
ἐνδεκαέτης, in διετὴς 216. b
ἐνδεκάκις, in ἕνδεκα 150. b
ἐνδεκάκλινος, in c. ex κλίνη 324. a
ἐνδεκάπτυχος, in δεκάπτυχος 324. c
ἐνδεκὰς, ἐνδεκαταῖος, ἐνδέκατος, in ἕνδεκα 150. b
ἐνδεκατημόριον, in δωδεκατημόριον 408. a
ἐνδεκήρης, in τριήρης 208. b
ἐνδελεχὴς, cum d. in c. ex Ἔχω 227. a
ἔνδεμα, in ἐνδέω 156. c
ἐνδέμω, in c. ex Δέμω 151. b
ἐνδέξιος, cum d. in c. ex Δεξιὰ 152. b
ἐνδέομαι, in ἐνδέω 156. c
ἐνδέρω 153. b
ἔνδεσμος, cum d. in ἐνδέω 156. c
ἐνδεύω 154. b
ἐνδέχομαι, cum d. 155. b
ἐνδέω, in c. 156. c. et in c. ex Δέω, egeo 157. c
ἐνδεῶς, in ἐνδεὴς ib.
ἔνδηλος, in c. ex Δῆλος 158. c
ἐνδημέω, cum d. in c. 159. b
ἐνδιαβάλλω, in διαβάλλω 98. c
ἐνδιάγω, in d. ex διάγω 13. c
ἐνδιάθετος, ἐνδιάθεσις, cum der. in διατίθημι 651. a
ἐνδιαθρύπτω, in διαθρύπτω 263. b
ἐνδιαιτάομαι, cum d. in c. ex Δίαιτα 161. a
ἐνδιαλλάττω, in διαλλάττω 49. c
ἐνδιάσκιος 594. b
ἐνδιασπείρω, in διασπείρω 604. a
ἐνδιατάττω, in διατάσσω 634. c
ἐνδιατρίβω, in διατρίβω 670. b
ἐνδιαχρίω 734. c
ἐνδιάω, in Ἔνδιος 196. b
ἐνδιδάσκω, in c. ex Διδάσκω, cum præp. 161. c
ἐνδίδωμι 162. a
ἐνδικάζομαι 165. b
ἔνδικος, cum d. 165. a
ἔνδινα, in Ἔνδον, 196. c. et in comp. ab Ἴς 277. b
ἐνδινέω, in c. ex Δινέω 166. a
ἘΝΔΙΟΣ 196. b
ἔνδιφρος, in c. ex Δίφρος 167. b
ἐνδογενὴς 123. c
ἔνδοθεν, ἐνδόθι, ἐνδοῖ, in Ἔνδον 196. b
ἐνδοιάζω, cum d. in ἐνδοιάζω 175. c
ἔνδομα, in ἐνδέμω, et in ἐνδέομαι 163. a
ἐνδομάχος 404. c
ἐνδόμησις, in ἐνδέμω 151. b
ἐνδόμυχος, cum d. in Μυχὸς 431. c
ἘΝΔΟΝ 196. b
ἐνδοξολογέω, in δοξολογία 375. b
ἐνδοξόπολις, in c. ex Πόλις 568. a
ἔνδοξος, cum d. in c. ex Δόξα 169. c
ἐνδόσιμος, ἔνδοσις, in ἐνδίδωμι 163. a
ἐνδότατος, ἐνδοτέρω, in Ἔνδον 196. b
ἐνδουπέω, in c. ex Δοῦπος 171. b
ἐνδρανὴς, in c. ex Δραίνω 172. b
ἐνδρομὴ, ἐνδρομίδες, in ἐντρέχω 667. c
ἔνδροσος, in c. ex Δρόσος 173. b
ἔνδρυος, ἔνδρυον, in c. ex Δρῦς 173. c
ἐνδυάζω, et ἐνδυασμὸς, in c. ex Δύο 175. c
ἘΝΔΥΚΕ'ΩΣ 196. c
ἔνδυμα, cum d. in ἐνδύω, induo 175. b
ἐνδυναμόω, ἐνδυναστεύω 174. b
ἐνδύνω, in c. ex Δύω, induo, 174. c. et in c. ex δύω, subeo 175. b
ἘΝΔΥΟ 196. c
ἐνδύομαι, ἔνδυσις, in ἐνδύω 174. c. 175. b
ἐνδυστυχέω, in δυστυχὴς 673. b
ἐνδυτὰ, ἐνδυτὴς, in ἐνδύω, induo 175. b
[ἐνδυτὶς] ib.
ἐνδύω, in c. ex Δύω, subeo, 174. c. et in c. ex Δύω, seu δύνω, induo 175. b
ἐνεαρίζω, in c. ex Ἔαρ 177. a
[ἐνεγγυάω] 177. b
ἐνεγγυάομαι, in c. ib.
ἐνεγγὺς, in c. ex Ἐγγὺς 178. a
ἐνεγκωμιάζω 178. c
ἐνέδρα, ἔνεδρος, cum d. in c. ex Ἕδρα 180. a
ἐνέζομαι 179. c
ἐνεθίζω, in c. ab Ἔθος 181. b
ἐνείδω, in c. 182. a
ἐνεικονίζω, in c. ab εἰκονίζω 183. c
ἐνειλέω, cum d. ἐνειλίσσω, ἐνείλλω, in c. ex εἰλέω, &c. 185. a
ἔνειμι, in c. ex Εἰμὶ 231. c
ἐνείργνυμι, ἐνείργω, in comp. ex Εἴργω 186. a
ἐνείρω, in c. ex εἴρω, necto 187. a
ἘΝΕΚΑ, ἕνεκεν 196. c
ἔνεμα, in ἐνίημι 229. c
ἐνεμέω, in c. ex Ἐμέω 196. a
ἐνεμφύομαι, in ἐμφύω 714. c
ἐνενήκοντα, cum d. in ἐννενήκοντα 197. b
ἐνεορτάζω 198. a

ἐνεός, cum d. in comp. ab Αὔω, clamo 90. c
ἐνεπιδημέω, in ἐπίδημος 159. b
ἐνεπιπάσσω, in ἐπιπάσσω 337. b
ἐνεπιπίπτω 358. c
ἐνεπιορκέω 479. a
ἐνεπισκήπτεσθαι, cum d. in ἐπισκήπτω 596. b
ἐνέπω, in c. ab Ἕπω, sequor, 200. a. et in c. ab Ἔπω, dico 200. c
ἐνεργάζομαι 206. c
ἐνέργεια, cum d. in ἐνεργός 204. a
ἐνεργμός, in ἐνείργω 186. a
ἐνεργολαβέω, in ἐργολάβος 369. a
ἐνεργός, cum d. 204. a
ἐνερείδω, in c. ab Ἐρείδω 207. b
ἐνερεύγω, in c. ab Ἐρεύγω 208. c
ἐνερευθής, &c. in c. ab Ἔρευθος 209. a
(ἐνερίζομαι) 201. b
ἔνεροι, ἐνέρθε, &c. in Ἔρα ib.
ἐνερόχρωτες 735. b
ἔνερξις, in ἐνείργω 186. a
ἔνερσις, in ἐνείρω 187. a
ἐνερσίχειρος 731. c
ἐνέρτερος, in Ἔρα 201. b
ἔνεσις, in ἐνίημι 229. c
ἔνεστι, in ἔνειμι 231. c
ἐνέστιος, ἐνεστιάω, in c. ab Ἑστία 214. a
ἐνετή, et ἐνετής, in ἐνίημι 229. c
ἐνευδαιμονέω, in εὐδαίμων 142. c
ἐνευδιάω in c. ex Εὔδω 217. b
ἐνεύδω, in c. ex Εὔδω ib.
ἐνευθενεῖσθαι, in εὐθενέω 258. c
ἐνευημερέω, in εὐήμερος 245. a
ἔνευνος, cum d. in c. ἐνεύναιον 218. b
ἐνευσχημονέω, in εὐσχήμων 227. b
ἐνευστομέω, in εὔστομος 617. a
ἐνευσχολέω, in εὔσχολος 631. a
ἐνευτυχέω, in εὐτυχής 673. b
ἐνευφραίνω 708. c
ἐνεύχομαι, in c. 220. a
ἐνευωχέομαι, in c. ex Εὐωχία 220. b
ἐνέχομαι, in ἐνέχω 223. b
ἐνέχυρον, ἐνεχυράζω, in c. 221. a
ἐνέχω 223. b
ἐνεψία 227. c
(ἐνζωγονέω) 235. b
ἔνη, sive ἕνη, in Ἔνος 197. b
ἐνηβάω, cum d. in Ἥβη 239. c
ἐνήδομαι, in c. ex Ἥδω 241. c
ἐνηδύνω, in c. ex ἡδύ ib.
ἐνηδίζω, in c. ex ἡδύνω ib.
ἐνηλωταδέω, in ἡλωταδής 501. a
ἐνῆς, in Ἧς 219. b
ἐνήκοος, in ἐνακούω 40. a
ἐνήκατα, in c. ex secunda aut tertia pers. 191. b
ἐνήλικες, in c. ex Ἡλικία 243. c
ἐνηλλαγμένως, in ἐναλλάττω 49. a
ἐνῆμαι, in c. ex Ἧμαι 244. b
ἐνημερέω, in compos. ex Ἡμέρας 247. a
ἐνηρής, in c. in ἄρω 208. b
ἐνήρης, in c. in ἔρω ib.
[ἐνήχημα] 248. b
ἐνηχής, cum d. ib.
ἘΝΘΑ, ἐνθάδε, ἐνθάδις, ἐνθάτης 196. c. 197. a
ἐνθακέω, cum d. in comp. ex Θᾶκος 260. b
ἐνθαλαττεύω, in c. 249. c
ἐνθάπτω, in c. ex Θάπτω 251. a
ἐνθεάζω, cum d. in ἔνθεος 254. a
ἔνθεμα, cum d. in ἐντίθημι 651. b
ἔνθεν, in Ἔνθα 196. c
ἔνθεος 254. a
ἐνθερίζω, in c. ex Θέρος 254. c
[ἐνθερμαίνω] 255. b
ἔνθερμος, in c. ex Θερμός ib.
ἔνθεσις, in ἐντίθημι 651. b
ἔνθεσμος, cum d. in c. ex Θεσμός 255. c
ἔνθετος, in ἐντίθημι 651. b
ἐνθηλυπαθέω 501. a
ἔνθηρος, in c. ex Θήρ 257. c
ἐνθλάω, cum d. in comp. ex Θλάω 259. a
ἐνθλίβω, in c. ex Θλίβω ib.
ἐνθνήσκω, in c. ex Θνήσκω 259. b
ἐνθορεῖν, in c. ex Θόρω 261. a
ἔνθους, ἐνθουσιάζω, cum d. in ἔνθεος 254. a
ἐνθριάζω, in Θριαί 262. a
ἐνθριαστής 262. a
ἐνθριοῦμαι, in Θρῖον 262. a. 662. b
ἐνθρονίζω, in c. ex θρόνος 261. b
ἐνθρυλλίζω, in c. ex Θρύλλος 263. a
ἐνθρύπτω, cum d. in comp. ex Θρύπτω 263. b
[ἐνθρώσκω] 263. c
ἐνθυμέομαι, ἐνθύμημα, cum d. ἐνθυμέω, in ἔνθυμος 264. c. 265. a
ἐνθυμιάω, in c. ex Θυμιάω 264. b
ἔνθυμος, cum d. 264. c
(ἐνθυραῖος) 266. b
ἐνθύριος, in c. ex Θύρα ib.
ἐνθυσιάζω, in ἐνθέω 267. a
ἐνθύω, in c. cum præp. ib.
ἔνι, pro ἔνεστι 231. c
ἐνί, in Ἐν 196. b
ἐνιαύσιος, cum d. in Ἐνιαυτός 197. a
ἘΝΙΑΥΤΟ'Σ, cum d. ib.
ἐνιαυτοφόρος, cum d. 696. c
ἐνιαύω, in c. ex Ἰαύω 269. b
ἐνιαχοῦ, in Ἔνιοι 197. a
ἐνίγυιος, in c. ex Γυῖον 140. b
ἐνιδρόω, in c. ex ἱδρόω 270. b
ἐνιδρύω, ἐνίδρυσις, ἐνίδρυμα 270. c
ἐνιζάνω, cum ἐνίζω 271. b
ἐνιζεύγνυμι 235. b
ἑνίζω, in Εἷς 188. a
ἐνίζω, in c. ex Ἵζω 271. b
ἐνίημι 229. c
ἐνικατατίθημι 651. c
ἐνικλάω, in c. ex Κλάω 318. c
ἐνικλείω, cum ἐγκλείω 320. b
ἔνικμος, in c. ex Ἰκμάς 272. c
ἐνικνέομαι 273. a
ἐνικνήθω, pro ἐγκνήθω 326. a
ἑνικός, cum d. in Εἷς 188. a
† ἐνικρίνομαι † pro ἐγκρίνομαι 348. c
ἐνίλλω, in c. 274. a
ἐνιλλωπίζω, ἐνιλλώπτω, in ἰλλώ ib.
ἐνιμβολέω 102. b
ἘΝΙΟΙ, cum d. 197. a
ἐνιπή, in ἐνίπτω 200. c
ἐνιπλήσσω, in ἐμπλήσσω 537. b
ἐνιππάζομαι, ἐνιππεύω 276. b
ἐνιπτύω, in ἐμπτύω 562. b
ἐνίπτω, in ἐνέπω 200. c
ἐνισάζω, in c. ex Ἴσος 278. b
ἐνισκέλλω, in c. ex Σκέλλω 591. b
ἐνισκήπτω, in ἐνσκήπτω 596. a
ἐνίσπω, in ἐνέπω 200. c
ἐνίσσω, cum ἐνίπτω ib.
ἐνίστημι, ἐνίσταμαι 280. c
ἔνισχυς, in c. ex Ἰσχύς 286. c
ἐνισχυρίζομαι, in c. ab ἰσχυρίζομαι 287. a
ἐνισχύω, in c. ab ἰσχύω ib.
ἐνίσχω, in ἐνέχω 223. b
ἐνιτρέφω, in ἐντρέφω 665. b
ἐνναίομαι 281. a
ἐνναέτης, ἐνναέτις, ἐνναετήρος 216. b
ἐνναστής, cum d. ἔνναστος, cum d. in c. ex ναίω, habito 433. b
ἔνναος, in c. ex Ναός 433. a
ἐνναίω, in c. ex Ναίω 433. a
ἐννακόσιοι, ἐνναταῖος, ἔννατος, cum d. in Ἐννέα 197. a. b
ἐνναυμαχέω 404. b
ἐννάω 433. a
ἘΝΝΕ'Α 197. a
ἐννεάβοιος, in c. ex Βοῦς 114. b
ἐννεάγηρως, in c. ex Γῆρας 129. a
ἐννεάδεσμος, in c. ex δεσμός 137. a
ἐννεαδικός, in ἐννεάς 197. b
ἐνπαίζω, in c. ex παίζω 438. a
ἐννεάκεντρος, in c. ex κέντρον 308. b
ἐννεάκις, in ἐννεάς 197. b
ἐννεάκρουνος, in c. ex Κρουνός 350. a
ἐννεάλινος, in c. ex Λίνον 387. a
ἐννεάμηνος, in c. ex Μήν, mensis 418. b
ἐννεάμυκλος, in Μύκλος 429. c
ἐννεάπηχυς, in c. ex Πῆχυς 524. c
ἐννεαπλάσιος, in Ἐννέα 197. b
ἐννεάσημος 551. c
ἐννεάς, in Ἐννέα 197. b
ἐννεάφθογγος, in comp. ex φθόγγος 700. b
ἐννεάφωνος, in c. sine præp. 717. a
ἐννεαχίλιοι, in τρισχίλιοι 728. c
ἐννεάχορδος, in c. ex Χορδή 731. b
ἐννέωρος 435. a
ἐννέμομαι, in c. cum pr. 436. b
ἐνενήκοντα, in Ἐννέα 197. b
ἐνενηκονταέτης, cum d. 216. b
ἐνενηκοστός, in ἐνενήκοντα 197. b
ἐννεόργυιος, in c. ex Ὀργυιά 477. c
ἐννεός, cum d. in Ἐνεός 90. c
ἐννεοττεύω, in c. ex Νεοττός 438. b
ἐννέπω, in ἐνέπω 200. c
ἐννεσία, in ἔνεσις 229. c
ἐννεύω, in c. 438. c
ἐννῆμαρ, in c. 746. a
ἔννη, in Ἔνος 197. b
ἐννῆμαι, in c. ex ἧμαι 240. c
ἐννοέω, cum d. ἔννοια, in ἔννοος 443. b
ἐννομολόγχης, in c. ex Λόγχη 383. a
[ἔννομος] in c. 436. a
ἔννοος 443. b
ἔννος, in Ἔνος 197. b
ἐννοσίγαιος, in c. ex Γαῖα 120. b
ἔννοσις, in ἔνοσις 184. a
ἐννοσίφυλλος, in c. 712. c
ἔννους, in ἔννοος 443. b
ἐννυκτερεύω, in c. retinentibus νυκτ. 446. b
ἕννυμι, in Ἕω, induo 228. a
Ἐννώς 446. b
(ἐννυχεύω) ib.
ἔννυχος, cum d. in c. ex νύχιος ib.
ἐννύω, in Ἕω, i. induo 446. c
ἐννωθής, in Νωθής ib.
ἐνόδιος, in c. cum præp. 454. a
ἐνοδίς 455. a
ἐνοικέω, cum d. ἐνοικίζω, cum d. in ἔνοικος 456. b
(ἐνοίκιος) ib.
ἐνοικοδομέω, in οἰκοδόμος 151. c
ἔνοινος, in c. ex Οἶνος 456. b
ἐνοιστρέω, in d. ex Οἶστρος 490. a
ἐνοκλάζω, in c. ex Ὀκλάζω 460. c
ἔνολβος 461. a
ἐνολισθαίνω, in c. 461. b
ἔνολμος, in c. ab Ὅλμος 462. b
ἐνομιλέω, in c. 464. a
ἐνομόργνυμι, in c. 464. c
ἐνοπή, in ἐνέπω 200. c
ἔνοπλος, et ἐνόπλιος, in c. 470. a
ἐνόπτομαι, cum d. in comp. cum pr. 471. b
ἐνοπτρίζομαι ib.
ἐνοράω, in c. cum præp. 475. c
ἐνόριος 480. c
ἔνορκος, cum d. in c. ex Ὅρκος 479. a
ἐνορμίζω, ἐνορμίτης, in c. 480. a
ἐνορούω, in c. ex ὀρούω 484. b
ἐνορχέω, in c. 483. a
ἐνόρχης, ἔνορχος ib.
ἐνόρω, in c. ex Ὄρω 484. a
ἘΝΟΣ, sive ἕνος 197. b
ἕνωσις, in ἑνόω 188. a
ἐνοσίχθων, in c. ex Χθών 728. c
ἑνότης, in Εἷς 188. a
ἔνουλα, in c. ex Οὖλον 488. b
ἐνουράνιος, in c. ex Οὐρανός 489. b
ἐνουρέω, cum d. ἔνουρος, in c. ex Οὖρον ib.
ἐνούσιος, in c. ex οὐσία 232. c
ἐνόφθαλμος, in c. 491. b
ἐνοφθαλμιάω, ἐνοφθαλμίζω, cum d. 475. a
ἐνοχή, cum d. in ἐνέχω 223. b
ἐνοχλέω, ἐνοχλίζω, cum d. in c. ex Ὄχλος 493. a
ἔνοχος, in ἐνοχή 223. b
ἑνόω, in Εἷς 188. a
ἐνώ ib.
ἐνράπτω, in c. cum præp. 570. a
ἐνσαλεύω 580. b
ἐνσβέννυμι, in c. ex Σβέννυμι 582. b
ἐνσείω, in c. ex Σείω 583. c
ἐνσεμνύνομαι 585. c
ἐνσημαίνω, in c. ex Σῆμα 587. a
ἔνσιμος, in c. ex Σιμός 588. a
ἐνσκευάζω 594. b
ἐνσκηνοβατέω, in σκηνοβατέω 96. a
ἐνσκήπτω, in c. ex Σκήπτω, nitor 596. a
ἐνσκελέω 591. b
ἐνσκιρόω 597. b
ἐνσοφίζω, in c. 600. c
ἐνσπαργανόω, in comp. ex Σπάργανον 602. b
ἐνσπείρω, ἔνσπαρμος, in c. cum pr. 604. b
ἔνσποδος, in c. ex Σποδός 607. a
ἔνσπονδος, cum d. in c. cum præp. 605. a
ἐνστάζω, ἐνσταλάζω, in c. 607. c
ἔνστασις, ἐνστατικός, cum d. in ἐνίστημι 280. c. 281. a
ἐνστηρίζομαι, in c. 613. c
ἐνστερνομαντίας, in στερνόμαντις 399. b
ἐνστηρίζω 615. b
ἐνστῆναι 280. c
ἔνστομος, cum d. in c. cum præp. 616. c
ἐνστρατοπεδεύω, in d. 501. c
[ἐνστρέφω] 620. b
ἐνστροβιλέω, in c. ex στρόβιλος 621. c
ἐνστύφω, in c. ex Στύφω 623. a
ἐνσφηνόω, in c. ex Σφήν 628. a
ἐνσφραγίζω, in c. 628. c
ἐνσώματος, cum d. in c. 631. b
ἔνταλμα, in ἐντέλλω 640. b
ἐνταμιεύω, in c. 632. c
ἐντάμνω, in ἐντέμνω 643. c
ἐντανύω 639. a
(ἐνταράττομαι) 633. b
ἐντάσσω, cum d. ἔνταξις 634. c
ἐντατικός, ἔντασις, in ἐντείνω 637. c
ἐνταῦθα, ἐνταυθοῖ, in Ἔνθα 196. c. 197. a
[ἐνταυθί] 197. a
ἐνταφιάζω, cum d. in ἐντάφιος 251. a
ἐνταφιοπώλης 567. a
ἐντάφιος, in ἐνθάπτω 251. a
ἘΝΤΕΑ 197. b
ἐντείνω 637. c
ἐντειχίδιος, cum d. in c. 639. c
ἐντεκνόω 655. a
[ἐντέλεια] 641. b
ἐντελευτάω, in ἐντελής 641. c
ἐντελεχής, cum d. in c. ex Ἔχω 641. b
ἐντελής ib.
ἐντέλλω, in c. ex Τέλλω 640. b
ἐντελόμισθος, in c. 423. a
ἐντελῶς, in ἐντελής 641. b
ἐντέμνω 643. c
ἐντενής, in ἐντείνω 637. c
ἐντερεύω, ἐντερικός, ἐντερώνη, ἐντερώνης, in ἔντερα 197. c
ἐντεροεπιπλοκήλη, in ἐντεροκήλη 313. c
ἐντεροκήλη, cum d. in c. ex Κήλη ib.
ἔντερον, in Ἐντός 197. b
ἐντεριώνη, et ἐντεριώνης, in c. ex Ναός 434. b
ἐντεσιεργός 204. a
ἐντεῦθεν, in ἐνταῦθα 197. a
ἐντευκτικός, ἔντευξις, in ἐντυγχάνω 672. c
ἔντεφρος, in c. ex Τέφρα 657. c
ἔντεχνος, cum d. in c. cum præp. 648. b
ἔντη, in Ἔντεα 197. b
ἐντήκω, in c. ex Τήκω 649. a
ἐντίθημι 651. b
ἐντίκτω, in c. ex Τίκτω 654. b
ἐντιλάω, in c. ex Τίλος 655. b
ἔντιμος, cum d. in c. ex τιμή 658. a
ἐντινάσσω, cum d. in c. ex Τινάσσω 655. c
ἔντμημα, in ἐντέμνω 643. c
ἐντολή, in ἐντέλλω 640. b
ἐντομή, in ἐντέμνω 643. c
ἔντονος, cum d. in ἐντείνω 637. c
ἐντόπιος, cum d. in c. 660. c
[ἔντοπος] ib.
ἐντορεύω, in c. ex τορεύω 646. a
ἔντορος, in c. ex τόρος ib.
ἘΝΤΟ'Σ, ἐντοσθε, &c. 197. b
ἐντοσθίδιος, in c. ex Στῦθος 614. c
ἐντραπεζίτης, cum d. in c. ex Τράπεζα 661. b
ἐντραχύς, in c. 662. a
ἐντρέπω, cum d. 663. c
ἐντρέφω, in c. cum pr. 665. b
ἐντρέχω, cum d. 667. c
ἐντρίαινος 662. a
ἐντρίβω, ἔντριμμα 670. b
ἔντριτος, in c. ex τρίτος 668. b
ἔντριχος, cum d. in c. ex Θρίξ 262. b
ἔντριψις, in ἐντρίβω 670. b
ἔντρομος, in c. ex Τρόμος 669. b
ἐντροπαλίζομαι, ἐντροπαλίζω, ἐντροπή, ἐντροπίας, ἐντροπίδες, in ἐντρέπω 663. c
ἔντροφος, in ἐντρέφω 665. b
ἐντρυλλίζω, inclamo, Poll.
ἐντρυφάω, cum d. in comp. ex Τρυφή 263. c
ἐντρώγω, in c. ex. Τρώγω 672. a
ἐντυγχάνω, in c. 672. c. 673. a
ἐντυλίσσω, ἐντυλόω, in c. ex Τύλος 673. c
ἐντυμπάνωσις 673. b
ἐντύνω, in Ἔντεα 197. b
ἔντυπος, cum d. in c. ex τύπος 675. a
(ἐντύπωμα) ib.
ἐντυραννεῖσθαι, in comp. ex Τύραννος 675. c
ἐντυρόω, in c. ex Τυρός 676. b
ἐντυχία, in ἐντυγχάνω 672. c
ἐντύω, in ἐντύνω 197. b
ἐνυάλιος, in Ἐνυώ 197. c
ἐνυβρίζω, cum d. in comp. ex Ὕβρις 677. a
ἐνυγροθερμαντικός 258. a
[ἐνυγροθερμικός] ib.
ἔνυγρος, in c. 677. c
ἐνυδρία, &c. in ἔνυδρος 678. b
ἐνυδρίβιος, in c. ex Βίος 107. c
ἔνυδρος, cum d. in c. 678. b
ἐνυδροθερμαντικός 258. a
ἐνυεῖν, in Ἐνυώ 197. c
ἔνυλος, in c. 679. b
ἐνυποσπείρομαι, in comp. ex σπέρμα 604. b
ἐνύπνιον, cum d. in comp. ex Ὕπνος 680. c
(ἐνύπνιος) ib.
ἐνυπόστατος, in decomp. ex ἐνίστημι 281. c
ἐνυφαίνω, in c. ex Ὑφαίνω 681. c
(ἐνύφαντος) ib.
ἘΝΥΩ' 197. c
ἔνωμος, in Ὦμος 745. a
ἐνωμοτάρχης 80. c
ἐνώμοτος, cum d. in c. 464. b
ἐνωπή, cum d. ἐνώπιος, ἐνωπαδίς 473. a
ἐνωραΐζομαι, ἔνωρος, in c. 746. a
ἕνωσις, in ἑνόω 188. a
ἐνῶτα, ἐνωτίζω, in c. ex Οὖς 487. c
ἐνωτίδες ib.
ἑνωτικός, in ἑνόω 188. a
ἐνώτιον, cum ἐνωτίζω 487. c
ἐνωτοκοῖται, in c. ex Κοίτη 329. a
ἔνωχρος, in c. 747. c
ἘΞ, 197. c. ἕξ cum d. 188. b
ἐξάγαστος 3. b
ἐξαγγέλλω, ἐξάγγελτος 3. c
(ἐξαγγέλλομαι) ib.
ἐξαγγελτικός, ἐξάγγελος, ἐξαγγελία ib.
ἐξαγγίζω, in c. ex Ἄγγος 4. c
[ἐξαγίζω] 9. b
(ἐξαγίζομαι) 14. a
ἐξάγιον, in Ἐξ 197. c
ἐξάγιστος, in c. ex Ἄγος 9. c
ἐξαγκωνίζω, in c. ex Ἀγκών 6. b
ἐξαγοράζω, in c. ex ἀγοράζω 9. b
ἐξαγορεύω, in c. ex ἀγορεύω 8. c
ἐξαγριόω, cum d. in c. ex Ἄγριος 11. a
ἐξάγω, ἐξαγωγή, &c. 14. a
ἐξαγωνίζομαι 19. b
ἐξαγώνιος 19. c
ἑξαγώνιος, ἑξάγωνος, in comp. ex Γωνία 141. c
ἑξαδάκτυλος, in c. 145. b
† ἐξάδαρμος † 80. c
ἐξάδελφος, in c. ex Ἀδελφός 20. a
ἑξάδραχμος, in δίδραχμος 172. a
ἐξαδυνατέω 174. b
ἐξάδω 21. c
ἐξαείρω, in c. ex Ἀείρω 23. a
ἐξαερόομαι, in c. ex Ἀήρ 24. b
ἑξαετής, cum d. 216. c
[ἐξαίτης] ib.
ἑξαήμερος 240. a
ἐξαθερίζω, in Ἀθήρ 24. c
(ἐξαθροίζομαι) 25. a
ἐξαθυμέω, in ἄθυμος 264. c

ἐξαιγειροῦμαι, in Αἴγειρος 25. c
ἐξαιθέριος 26. c
ἐξαιθριάζω, in c. ab Αἴθρα 27. a
ἐξαιματίω 28. a
ἐξαιμάσσω ib.
ἔξαιμος, cum d. in c. ex Αἷμα ib.
ἐξαίνυμαι, in c. ab Αἴνυμαι 29. b
ἐξαιρέω, ἐξαίρεσις, ἐξαίρετος, ἐξαιρέσιμος, &c. 31. a
ἐξαίρομαι, in ἐξαίρω 32. b
ἐξαίρω ib.
ἐξαίσιος, in c. ex Αἶσα 33. a
ἐξαιρίσμαι, in Αἶρα 30. a
ἐξαισόω, in ἴσος 182. c
ἐξαΐσσω, in c. ex Ἀΐσσω 34. a
ἐξαιτέω, cum d. in c. ex Αἰτέω 35. a
ἔξαιτον, per syncopen pro ἐξαίρετον, eximium. Hesych. et Suid.
ἐξαίφνης, et ἐξαιφνίδιος, in ἄφνω 686. a
ἐξακανθίζω 37. b
ἐξακανθῶ, &c. in c. ex Ἄκανθα 37. a
ἐξακέομαι, cum d. in c. ex ἀκέομαι, ἐξακεστήριος 37. c
ἑξάκις, in Ἕξ 197. c
ἐξάκλινος, in c. ex κλίνω 384. a
ἐξακμάζω, in c. ab Ἀκμή 39. c
ἐξακολουθέω, in c. ex Ἀκολουθέω 39. a
ἐξάκων 39. a
ἐξακοντίζω, in c. ex Ἄκων 42. b
ἑξακόσιοι, cum d. in Ἕξ 197. c
ἐξακούω, ἐξακουστής, in comp. ex Ἀκούω 40. a
ἐξακριβάζω 41. b
ἐξακριβόω, cum d. 41. a
ἐξακρίζω, in c. ex Ἄκρος 42. a
ἐξαλαόω, in Ἀλαός 45. b
ἐξαλαπάζω, in c. ex Ἀλαπάζω 370. c
ἐξαλείφω, ἐξάλειπτρον, cum d. in c. ex Ἀλείφω 44. b. c
ἐξαλέομαι, ἐξαλεύομαι, in c. ex Ἀλέω, vito, ἐξαλέασθαι 45. b
ἐξαλείπτης, in ἐξαλείφω 44. c
ἐξαλέστρα, in ἐξαλέω 47. a
ἐξάλυτρος, in c. ex Λύτρον 388. a
ἐξαλέω, in c. ex Ἀλέω 47. a
ἐξαλλάττω 49. a
ἐξαλλοιόω, in c. ex ἀλλοῖος 51. a
ἐξάλλομαι, in c. ex Ἅλλομαι 50. a
ἔξαλλος, cum d. in c. ex Ἄλλος 51. a
ἐξαλλοτριόω, in c. ex ἀλλότριος ib.
ἐξάλλως, in ἔξαλλος ib.
ἔξαλμα, in ἐξάλλομαι 50. a
ἔξαλος, in c. ex Ἅλς 51. c
ἔξαλσις, in ἐξάλλομαι 50. a
ἐξαλύξαι 43. b
[ἐξαλύσκω] ib.
ἐξάλφω, in c. ex Ἄλφω 52. c
ἐξαμάξω, in c. ex Ἅμαξα 53. c
ἐξαμάομαι, in ἐξαμάω 54. c
ἐξαμαρτάνω, in comp. ex Ἁμαρτάνω 54. a
ἐξαμαυρόω, cum d. in Ἀμαυρός 54. b
ἐξαμάω, in c. ex Ἀμάω 54. c
ἐξαμβλόω, ἐξαμβλώττω, ἐξαμβλίσκω, cum d. in c. ex Ἀμβλύς 55. a
ἐξαμείβω, ἐξαμοιβός, cum d. in c. ex Ἀμείβω 55. c
ἐξαμέλγω 56. a
ἐξαμελέω, in ἀμελέω 400. c
ἑξάμετρος, in c. sine praep. 416. a
[illegible], in c. ex Βοῦς 107. c
ἑξάμηνος, in c. ex Μήν, mensis 418. b
ἐξαμιλλάομαι, in c. ex Ἅμιλλα 56. b
ἑξαμναῖος, et ἑξάμνους, in c. ex Μνᾶ 424. a
ἑξάμοιρος 407. c
ἐξαμύνομαι, in c. ex Ἀμύνω 58. a
ἐξαμφοτερίζω 59. a
ἐξαναβαίνω 93. c
ἐξαναγινώσκω, in ἀναγινώσκω 130. b
ἐξαναγκάζω, in c. 60. a
ἐξαναδύομαι, in ἀναδύω 174. c
ἐξαναζέω, in ἀναζέω 236. b
ἐξαναλαμβάνω 332. b
ἐξαναμετρέω, in ἀναμετρέω 351. a
ἐξαναλίσκω, in ἀναλίσκω 46. b
ἐξαναλύομαι, in ἀναλύω 392. c
ἐξαναπέμπω 440. c
ἐξαναρπάζω 77. b
ἐξαναπληρόω, in ἀναπληρόω 534. c
ἐξανάπτω, in c. ex ἀνάπτω 71. b
ἐξανασπάω, in ἀνασπάω 602. c
ἐξανάστασις, in ἐξανίστημι 279. c
ἐξαναστρέφω, in ἀναστρέφω 614. b
(ἐξαναστρέφομαι) 620. a
ἐξανατέλλω, in ἀνατέλλω 640. b
ἐξαναφανδόν, in ἀναφαίνω 684. b
ἐξαναφέρω, in ἀναφέρω 692. b
ἐξαναχωρέω, in ἀναχωρέω 737. b
ἐξαναψύχω, in ἀναψύχω 743. a
ἐξανδραποδίζομαι, cum d. in ἀνδράποδον 551. a
ἐξανδρόομαι, in c. 62. b
ἐξάνειμι, in d. ex ἄνειμι 233. a
ἐξανεμόω, in c. ex Ἄνεμος 61. a
ἐξανευρίσκω, in ἀνευρίσκω 219. a
ἐξανέχω, in d. ex ἀνέχω 223. a
ἐξανεψιός, in c. ex Ἀνεψιός 61. b
ἐξανθέω, cum d. in c. ex ἀνθέω 64. a
ἐξανθίζω, in c. ex ἀνθίζω ib.
ἐξάνθρωπος, cum d. in c. 65. a
ἐξανίημι, in d. ex ἀνίημι 229. b
ἐξανίσταμαι, in d. ex ἀνίστημι 280. a
ἐξανοίγω, in d. ex ἀνοίγω 435. a
ἐξαντλέω, in c. 67. a
[ἐξανύτω] 67. c
ἐξανύω, in c. ex Ἀνύω ib.
(ἐξάξω) 18. b
ἐξαπάλαιστος, in comp. ex Παλαιστή 496. a
ἐξαπαλλάττομαι, in d. ex ἀπαλλάττω 48. c
ἐξαπατάω, in c. ex Ἀπατάω 69. b
ἐξαπάτη, &c. ἐξαπατίσκω ib.
ἐξαπάφω, cum d. in c. ex Ἀπάφω 69. c
ἐξαπελαύνω 190. c
ἐξαπέλεκυς, in c. ex Πέλεκυς 512. a
[ἐξάπινα] 686. a
ἐξαπιναῖος, cum d. in ἄφνω ib.
ἑξαπλάσιος, cum d. in Ἕξ 197. c
ἑξάπλεθρος, in c. ex Πλέθρον 532. c
ἑξαπλόος, in Ἕξ 197. c
ἐξαπλόω, in c. ex Ἁπλόος 70. a
ἐξαπολαύω, in ἀπολαύω 93. c
ἑξάποδες, in ἑξάπους 551. c
ἐξαποδύω, in ἀποδύω 167. c
ἑξάπεδος, in ἑξάπους 551. c
ἐξαπολύω, in ἀπολύω 173. b
ἐξαπόλλυμαι, in ἀπόλλυμι 401. c
ἐξαπονίζω 441. b
ἐξαποξύνω, in ἀποξύνω 449. b
ἐξαπορέω, in d. ex ἀπορέω 310. a
ἐξαποστέλλω, cum der. in ἀποστέλλω 611. a
ἑξάπους 551. c
ἐξαποφαίνω, in ἀποφαίνω 681. b
ἐξαποφθείρω 701. a
ἑξαπτέρυγος, in comp. sine praep. 560. c
ἐξάπτω, 71. b. et in c. ex ἅπτω, accendo 71. c
ἑξάπυλος, in c. ex Πύλη 568. a
ἐξάραγμα, in ἐξαράττω 72. c
ἐξαράομαι, in c. ex Ἀρά 72. b
ἐξαράττω, in c. ex Ἀράσσω 72. a
ἐξαργέω, in dec. ex ἀργός 73. b
ἐξάργματα, in ἐξάργω 79. c
ἐξαργυρόω, &c. in comp. ex Ἄργυρος 73. c
ἐξαρέσκομαι, cum d. in c. ex Ἀρέσκω 74. a
ἔξαρθρος, ἐξαρθρέω, &c. cum d. in c. ex Ἄρθρον 75. a
ἐξαριθμέω, cum d. in c. ex Ἀριθμός 75. b
ἐξαρκέω, cum d. in c. 76. a
ἔξαρμα, in ἐξαίρω 32. c
ἐξαρμόζω, in c. ex ἁρμόζω 82. c
ἐξαρνέομαι, ἔξαρνος, cum d. in c. ex Ἀρνέομαι 76. b
ἐξαρπάζω, in c. 77. b
ἔξαρσις, in ἐξαίρω 32. c
ἐξαρτάω, cum d. in c. 78. a
ἐξαρτίζω, in c. 78. c
ἐξαρτύω, cum d. in comp. ab Ἀρτύω 79. a
ἐξαρύω, cum d. in c. 79. b
ἐξάρχω, ἔξαρχος, &c. 79. c
ἔξαρχος ib. et 80. c
ἑξάς, in Ἕξ 197. c
ἐξασθενέω, in ἀσθενής 587. a
ἐξασκέω, in c. ex Ἀσκέω 83. c
ἐξάστερος 84. c
ἙΞΑΣΤΙΓΑΣ 197. c
ἑξάστιχος, in c. ex στίχος 610. a
ἐξαστράπτω, in c. ex Ἀστράπτω 85. b
ἑξάστυλος, in c. 622. b
ἐξασφαλίζω, in ἀσφαλής 627. b
ἔξατος, in c. ex Ἀτάω 86. a
ἐξατιμόω, in ἄτιμος 658. a
ἐξατμίζω, in c. ex Ἀτμός 86. b
ἐξατιμία 658. c
ἐξάττω, in c. ex Ἄττω 86. c
ἐξαυαίνω, in ἐξαύω 90. b
ἐξαυδάω, in c. ex Αὐδή 87. b
ἐξαῦθις, in c. ex αὖθις 87. a
[ἐξαυλίζομαι] 88. a
ἔξαυλος, cum d. 88. c
ἐξαύξω, ἐξαυξάνω, in comp. ex αὔξω 93. c
ἐξαυτῆς, in c. ex Αὐτός 89. c
ἐξαῦτις, in c. ex αὖτις 87. a
ἐξαυτομολέω, in αὐτόμολος 425. c
ἐξαυχενίζομαι, cum d. in c. 90. a
ἐξαυχέω, in c. ex Αὐχέω ib.
ἐξαυχμαίνω 90. b
ἐξαύω, in c. ex Αὔω, sicco ib.
ἐξαφαιρέομαι, in ἀφαιρέω 30. c
ἐξαφίημι, in d. ex ἀφίημι 229. c
ἐξαφίσταμαι, in decomp. ab ἀφίστημι 280. b
ἐξαφύσσω 696. c
ἐξαφρίζω, in c. ab Ἀφρός 91. a
ἐξαφάω, in c. ex Ἀφάω 91. b
ἑξάχειρ 724. b
ἑξαχοῦ, in Ἕξ 197. c
ἑξάχους, in c. ex χοῦς 728. a
ἔξαψις, in ἐξάπτω 71. c
ἐξεγγυάω, cum d. in c. 177. b
ἐξεγείρω, cum d. in comp. ex Ἐγείρω 178. b
ἐξέγρομαι, in c. ab ἔγρομαι ib.
ἐξεδαφίζω, in c. ex Ἔδαφος 180. c
ἐξέδρα, cum d. 180. a
ἐξέδω, in c. 179. b
ἐξειδέναι, in c. ab εἴδω, scio 182. c
ἐξείδω, in εἶδος 222. a
ἐξεικάζω, in c. ex εἰκάζω 183. c
ἐξεικονίζω, in c. ab εἰκονίζω ib.
ἐξειλέω, ἐξείλησις, ἐξειλύω, in c. ex εἰλέω 185. a
ἐξείλλω, in comp. ex Εἴλλω, coarcto 184. b
ἔξειμι 233. a
ἐξειπεῖν, in c. cum pr. 309. c
ἐξείργω, in c. ex εἴργω 186. b
ἐξείρομαι, in ἐξέρομαι 187. b
ἐξειρύω, in ἐξερύω 211. c
ἐξείρω, in c. ex Εἴρω, necto 187. a
ἐξεκκλησιάζω, in ἐκκλησία 293. c
ἐξελαύνω, in c. 190. a
ἐξέλασις, in ἐξελαύνω 190. c
ἐξελαύνω, et ἐξελάω, in c. ib.
ἐξελέγχω 192. c
ἐξελεύθερος, cum d. in c. ex Ἐλεύθερος 193. b
ἐξέλευσις, in ἐξέρχομαι 212. b
ἐξελίττω, cum d. in c. ex ἑλίσσω 183. b
ἐξελκόω, in c. ex Ἕλκος 193. c
[ἐξελκτέον] 193. b
ἐξέλκω, cum d. in c. ib.
ἐξελληνίζω, in c. ex Ἕλλην 195. a
ἐξεμέω, in c. ab Ἐμέω 196. a
ἐξεμπεδόω, in ἔμπεδος 504. a
ἐξεμπολάω, in d. 566. c
ἐξεναίρω, in c. ex Ἐναίρω 196. b
ἐξεναρίζω, in ἐξεναίρω ib.
ἐξενίπτω, in d. ex ἐνίπτω 200. c
ἐξενεχυράζω, in ἐνέχυρον 221. b
ἐξέπομαι, in c. ex ἕπομαι 220. b
ἐξεπαείρω 197. c
ἐξεπάδω, in d. ex ἐπάδω 21. c
ἐξεπαίρω, in ἐπαίρω 32. c
ἐξεπίσταμαι, in d. ab ἐπίσταμαι 277. c
ἐξεπιτρέχω 668. a
ἐξεπίτηδες, in c. 199. c
ἐξεπτερῶσθαι 561. c
ἐξεράω, cum d. in c. ab ἐράω 201. c
ἐξεργάζομαι, cum d. 206. c
ἐξερεῖν, in ἐξερέω 187. b
ἐξερεθίζω, cum d. in comp. ab Ἐρέθω 207. a
ἐξερείδω, in c. ab Ἐρείδω 207. b
ἐξερείπω, in c. ex Ἐρείπω 207. c
ἐξερεύγω, cum d. in comp. ab Ἐρεύγω 208. c
ἐξερευνάω, ἐξερευνητής, cum d. in c. ab Ἐρευνάω 209. a
ἐξερέω, in c. 187. b
ἐξερημόω, in c. ex Ἔρημος 209. c
ἐξεριδόομαι, in c. ex Εἶρος 186. c
ἐξερπύζω, in c. ab Ἑρπύζω 210. a
ἐξερματίζω, in c. ex ἑρματίζω 210. c
ἐξέρομαι, in ἐξείρω 187. b
ἐξέρπω, cum d. in c. ex Ἕρπω 211. a
ἐξέρρω, in c. ex Ἔρρω 211. b
ἐξέρυθρος, in c. ab Ἐρυθρός 209. a
ἐξερύω, in c. ex ἐρύω, traho 211. c
ἐξέρχομαι 212. b
ἐξερωάω 213. b
(ἐξερωτάω) 213. b
ἐξεσθίω, in c. ab Ἐσθίω 213. c
(ἐξέσθω) ib.
ἔξεσις, ἐξεσία, in ἐξίημι 230. a
ἔξεστι, in c. ex εἰμί 231. c
ἐξεστραμμένως, in ἐκστρέφω 620. b
ἐξετάζω, cum d. in c. 214. c
[ἐξεταστικῶς] ib.
ἐξέτεροι 215. c
ἑξέτης, cum d. in ἑξαετής 216. c
ἔξετι, in c. ab ἔτι 216. a
ἑξέτις, in ἑξέτης 216. c
ἐξευλαβέομαι, in εὐλαβής 369. a
ἐξευμαρίζω, in εὐμαρής 400. b
ἐξευμενίζω, in εὐμενής 412. b
ἐξευτυχίζω, in εὐτυχής 426. b
ἐξευπορέω, in εὐπορέω 510. b
ἐξευρίσκω, cum d. in c. ex εὑρίσκω 219. a
ἐξευτελίζω, in εὐτελής 642. b
ἐξευτρεπίζω 664. b
ἐξευφραίνω 708. c
ἐξεύχομαι 220. a
(ἐξεύχομαι) ib.
ἐξεφθός, in ἑφθός 239. c
ἐξεφίεμαι, in d. ex ἐφίεμαι 230. a
ἐξέχω 223. c
ἐξέψω, in c. ab Ἕψω 227. c
ἐξηβάω, in c. ex Ἥβη 239. c
ἐξηγέομαι, cum d. 240. c
ἑξήκοντα, in Ἕξ 197. c
ἑξηκονταετής, cum d. 216. c
ἑξηκοντατέσσαρες, in c. ex Τέσσαρες 647. c
ἑξηκοστός, in Ἕξ 197. c
ἐξηκριβωμένως, in ἐξακριβόω 41. b
ἐξήκω, in c. 242. c
ἐξηλιάζω, in c. ex Ἥλιος 244. a
ἐξήλυσις, in ἐξέλευσις 212. b
ἐξῆμαρ, in c. ex Ἦμαρ 245. c
ἐξημαρτημένως, in ἐξαμαρτάνω 54. b
ἐξημερόω, cum d. in c. ex Ἥμερος 245. c
ἐξημοιβός, in ἐξαμείβω 55. c
ἐξήνιος, in c. ex Ἡνία 246. b
ἐξηπειρόω, in ἠπειρόω 493. b
ἐξήρεις, in ἐξήρης 208. b
ἙΞΗΣ 198. a
ἐξητριασμένα, in comp. ex Ἦτρον 248. a
ἐξηττάομαι, in c. ex Ἥσσων 247. c
ἐξηχέω 248. b
(ἐξιαχάζω) 269. c
ἐξιάομαι, in c. ex Ἰάομαι 269. a
ἐξιάλλω, in c. ex Ἰάλλω 268. c
ἐξιδιάζομαι, cum d. in c. ex Ἴδιος 270. a
ἐξιδίω 222. a
ἐξιδιοποιέομαι, in ἰδιοποιέομαι 543. b
ἐξιδίομαι, in c. ex Ἶδος 270. a
ἐξίδω ib.
ἐξιδρόω, in c. ex Ἱδρόω 270. b
[ἐξιδρόω] 270. c
ἐξιζάνω, in c. 271. a
ἐξίημι 229. c
ἐξιθύνω, in c. 272. b
ἐξικετεύω, in c. ex Ἱκέτης 272. c
ἐξιμάζω, in c. ex Ἱμάς ib.
ἐξικνέομαι, in c. ex ἱκνέομαι 273. a
ἐξίκω, in c. ab Ἵκω 273. c
ἐξιλάσκομαι, ἐξιλαστήριος, cum d. in c. ex Ἱλάω ib.
ἐξιλεόω, in ἐξιλάσκομαι 274. a
ἐξίλλω, in c. ib.
ἐξιλύω 375. b
ἐξινάω, in c. ex Ἰνάω 275. a
ἐξιπόω, in c. ex Ἰπόω 277. a
ἐξιππάζομαι 276. b
ἐξιππεύω ib.
ἐξιππαστικός 277. a
ἕξις, in ἴσχομαι 222. a
ἐξισάζω, &c. in ἐξισόω 278. b
ἐξισοτιμία, in ἰσότιμος 658. b
ἐξισόω, cum d. in c. ex Ἴσος 278. b
ἐξίστημι, cum d. 281. a
(ἐξιστορέω) 286. b
ἐξίσχω, in ἐξέχω 223. c
ἐξισωτικός 278. b
ἐξίτης, ἐξιτήριος, ἐξίτηλος, in ἔξειμι 233. a
ἐξιχνεύω, ἐξιχνιάζω, cum d. in c. ex Ἴχνος 287. c
ἐξιχνοσκοπέω, in ἰχνοσκόπος 593. a
ἐξιχωρίζω, in Ἰχώρ 287. c
ἐξίωμαι 269. a
ἐξκλίνος ib.
ἐξογκόω, in c. 451. a
[ἐξόγκωμα] ib.
ἔξοδος, ἐξοδιάζω, ἐξοδεύω, cum d. 451. c. 452. a
ἐξοδοιπορέω, in ὁδοιπόρος 509. b
[ἐξοδυνάω] 453. b
ἐξόζω 454. b
ἐξοίγω, in c. ex Οἴγω 455. b
ἐξοῖδα, in ἐξειδέναι 182. c
ἐξοιδέω, ἐξοιδίσκω, in comp. ex Οἰδέω 455. a
ἐξοικίζω, in c. ex Οἶκος 457. c
ἔξοικος, cum d. ἐξοικίζω 456. c
ἐξοινόομαι 361. c
ἐξοιμώζω, in c. ex οἰμώζω 454. c
[ἐξοινίομαι] 458. c
ἐξοιστός, in c. ib.
(ἐξοιστέον) 694. b
ἐξοιστράω, cum d. in comp. ex Οἶστρος 459. c
ἐξοιχνέω, ἐξοίχομαι, in c. ab Οἴχομαι 460. a
ἐξοκέλλω, in c. ex ὀκέλλω 307. a
ἐξολιγωρέω, in ὀλίγωρος 746. b
ἐξολισθαίνω, et ἐξολισθέω, in c. 461. b
ἐξολλύω, in ἐξόλλυμι 194. b
ἐξόλλυμι, ἐξολοθρεύω, cum d. in c. cum praep. 462. a
ἐξολιγόω 375. b
ἐξολοθρεύω 462. a
ἐξολολύζω, in c. ex Ὀλολύζω 462. b
ἐξομαλίζω, in c. 463. b
ἐξομηρεύω, in c. ab Ὅμηρος ib.
ἐξομαρτέω, cum d. in Ὁμαρτέω 463. a
ἐξόμιλος, cum d. in c. 464. a
ἐξομματόω, cum d. in comp. ex Ὄμμα 472. b
ἐξόμνυμαι, cum d. in c. 464. b
ἐξομόθεν, in ὁμόθεν 463. a
ἐξομοιόω, cum d. in comp. ab Ὅμοιος 465. b
ἐξομολογέω, in d. 376. c
ἐξομόργνυμι, in ἀπομόργνυμι 464. c
ἐξόμφαλος, in c. 465. c
ἐξονειδίζω, cum d. in c. ex Ὀνειδίζω 466. b
ἐξονειρώττω, cum d. in c. 466. a
ἐξονομάζω, ἐξονομαίνω, in c. ex Ὀνομάζω 467. c
ἐξονομακλήδην, in καλέω 295. a
ἐξονυχίζω, in c. ex Ὄνυξ 468. b
ἐξοξύνω, in c. 468. c
[ἐξοπλίζω] 470. b
ἐξόπιθεν, ἐξόπισθεν, ἐξοπίσω, in c. 469. c
(ἐξόπιν) ib.
ἐξοπλίζω, cum d. in c. 470. a

ἐξοπτάω, ἔξοπτος, in c. ab Ὀπτάω 470. c
† ἐξοράω † 473. c
ἐξοργιάζω, in c. ab Ὄργια 477. b
ἐξοργίζω, in c. ab Ὀργὴ 477. a
ἐξορθόω, in c. ἐξορθιάζω 478. b
ἐξορίζω 481. c
(ἐξορίνες) 484. a
ἐξόριος ib.
ἐξορκίζω, cum d. ἐξορκόω 479. a
[ἐξορκωτής] ib.
ἐξορκόω, ἐξόρκωσις, in c. 479. b
ἐξορμάω, cum d. in c. 480. a
ἐξοροθίον, idem quod ἐξόριον 484. b
ἔξορος 481. c
ἐξορούω, in c. ex ὀρούω 484. b
ἐξορρίζω, in c. ex ῥίζα 482. a
ἐξορύσσω, cum d. in c. cum pr. 482. c
ἐξορχέομαι, in c. 483. b
ἐξόσσω, in c. ex Ὄσσω 484. a
ἐξοστέω, in c. 485. b
ἐξοστεΐζω, ἐξόστεωσις, in c. ex Ὀστέον ib.
ἐξοστρακίζω, cum d. in c. ex Ὄστρακον ib.
ἐξοστρακισμός, cum ἐξοστρακίζω 486. b
ἐξοτρύνω, in c. 487. b
ἐξουδενέω, ἐξουδενόω, cum d. in οὐδείς 188. b
ἐξουθενέω, et ἐξω, cum d. in οὐδείς ib.
ἐξούλης, cum ἐξίλλω 274. a
ἐξουρέω, in c. ex Οὖρον 489. b
ἐξουρίσαντο ὁδὸν, in c. ab Οὖρος, ventus secundus 489. c
ἐξουσία, cum d. in ἔξεστι 251. c
ἐξοφέλλω, in Ὀφέλλω 491. c
ἐξόφθαλμος, in c. ex ὀφθαλμὸς 475. a
ἐξοφρυόομαι, in c. ab Ὀφρὺς 492. a
ἐξοχὰς, in ἔξοχος 223. c
ἐξοχετεύω, in c. ex Ὀχετὸς 492. a
ἐξοχὴ, ἔξοχος, in ἐξέχω 223. c
ἐξοχυρόω, in c. 221. b
ἔξοχος, in ἐξέχω 223. c
ἐξυβρίζω, cum d. in comp. ex Ὕβρις 677. a
[ἐξυγιάζω] 677. c
ἐξυγιαίνω, in ὑγιαίνω 677. b
ἔξυγρος, cum d. in c. 677. c
ἐξυλακέω, ἐξυλακτέω, cum d. ἐξυλάκησις, in c. 678. c
ἐξυμενῶ, in ὑμὴν 474. c
ἐξυμνέω, in c. 679. a
ἐξυπνίζω, in c. ex Ὕπνος 678. a
ἐξυπανίστημι 280. a
ἐξυπάλλαξις, in ὑπάλλαξις 45. b
[ἐξύπερθε] 680. a
ἐξυπηρετέω, in decomp. ex ὑπηρέτης 208. a
ἔξυπτιος, cum d. in c. ex Ὕπτιος 680. c
ἐξυπωλέω 393. b
ἐξυστερίζω, in c. ex Ὕστερος 681. a
ἐξυφαίνω, et ἐξύφασμα, in comp. ex Ὑφάω 681. c. 682. a
ἐξυφαγῶ 31. c
ἐξυφόω 682. b
ἔξω, in Ἐκ 188. c
ἔξωθεν, in ἔξω 189. a
ἐξωθέω, cum d. in c. 744. b
ἐξωκεανοῦσθαι, cum d. in c. ex Ὠκεανὸς ib.
ἐξωκίλλω, in c. ex Κέλλω 306. c
ἐξώκιστος, in c. ex Κεῖται 329. a
ἐξώλης, cum d. in ἐξολλύω 462. a
ἐξωμίας, ἐξωμίδιος, in ἐξωμὶς 744. c
ἐξωμιδοποιὸς, cum d. 543. a
ἔξωμος, cum d. in c. 744. c
ἐξωμοσία, in ἐξόμνυμι 464. b
ἐξωνέομαι, cum d. in c. 745. b
ἔξωπος 473. b
ἐξώπρυμνα, in c. ex Πρύμν 558. b
ἐξωραΐζομαι, ἔξωρος, in c. 746. a
ἐξωριάζω, in c. 746. b
ἔξωσμα, ἐξωστὴρ, cum d. in ἐξωθέω 744. b
ἐξώτατος, ἐξώτερος, cum d. ἐξωτικὸς, &c. in ἔξω 188. c. 189. a
ἐξωτὶς μέλη 487. c
ἔξωχρος, in c. 747. c
¶ ἐοικὼς, ἐοικότως, in Εἴκω, similis sum 183. a
ἔοργε, cum d. in Ὀργέω 476. c
ἙΟΡΤΗ, ἑορτάζω, cum d. 198. a
ἑὸς, in Ἕ 176. c
[ἐπαγαίομαι] 3. b
¶ ἐπαγάλλομαι, in ἀγάλλω 2. b
ἐπάγαμαι 3. b
ἐπαγανακτέω 3. c
ἐπαγγέλλω, cum d. ἐπάγγελμα 4. a
ἐπαγγελτικὸς, ἐπαγγελία ib.
ἐπαγείρω, ἐπάγερσις 5. a
ἐπαγινέω, in ἀγινέω 13. a
ἐπαγκωνίζομαι, in c. ex Ἀγκὼν 6. b
ἐπαγκαλίζομαι, in c. ex Ἀγκαλὶς 6. c
ἐπάγομαι, in ἐπάγω 14. b
ἐπαγρεύω, in c. ex ἀγρεύω 8. c
ἐπάγχιος, cum d. in c. ex Ἀγχὶ 11. a
ἐπαγ[illegible], in [illegible] 680. c
(ἐπαγχίασα) 726. a
ἐπάγω, ἐπαγωγὴ, &c. 14. b
ἐπαγωνίζομαι 19. b
ἐπᾴδω, ἐπαείδω 21. c
ἐπαείρω, in c. ex Ἀείρω 23. a
ἐπαέθλιον, in c. ex Ἄεθλος 21. a
ἐπαθροίζω 25. a
ἐπαιάζω, in c. ex Αἰάζω 25. b
ἐπαιγίζω 34. a
ἐπαίγδην ib.
ἐπαιδέομαι, in d. ab Αἰδὼς 26. b
ἐπαιάλλω, sive ἐπαίαλλω 27. b
ἔπαινος, ἐπαινέω, ἐπαινέτης, cum d. in c. ex Αἶνος 28. c
ἐπαινίσσομαι 29. a
ἐπαίρω 32. c
ἐπαισθάνομαι, ἐπαίσθησις, cum d. in c. ex Αἰσθάνομαι 33. c
ἐπαΐσσω, in c. ex Ἀΐσσω 34. a
ἐπάϊστος, in ἐπαΐω 36. b
ἐπαισχὴς, ἐπαισχύνομαι, in c. ab Αἶσχος 34. c
ἐπαιτέω, cum d. in c. ab Αἰτέω 35. b
ἐπαιτιάομαι, in c. ex Αἰτία, causa, 35. b. et in c. ex Αἰτία, culpa 36. a
ἐπαίτιος, in c. ex Αἰτία, culpa ib.
ἐπαΐω, in c. ex Ἀΐω 36. b
ἐπαιωρέομαι, in c. ex Αἰωρέω 36. c
ἐπακανθίζω, in c. ex Ἄκανθα 37. b
ἔπακμος, ἐπακμάζω, cum d. in c. ab Ἀκμὴ 38. c
ἐπακολουθέω, cum d. in c. ex Ἀκόλουθος 39. a
ἐπακοντίζω, cum d. in comp. ex Ἄκων 42. b
ἐπακούω, cum d. 40. a
ἐπάκουστος, qui auditur vel audiri potest ib.
ἐπακρίζω, ἐπάκριος, in ἔπακρος 42. a
ἐπακροάομαι, cum d. in c. ex Ἀκροάομαι 41. b
ἔπακρος, ἐπακρίζω, in c. ex Ἄκρος 42. a
ἐπακτὸς, ἐπακτικὸς, cum d. in ἐπάγω 14. c
ἐπάκτιος, in c. ex Ἀκτὴ 42. a
ἐπακτρὶς, ἐπακτρίον, cum d. in ἐπάγω 14. c
ἐπακτροκέλης, in c. ex Κέλης 306. c
ἐπάκτριον, in ἐπακτρὶς 14. c
ἐπαλαζονεύομαι, in c. ex Ἀλαζὼν 42. c
ἐπαλαλάζω, in c. ex Ἀλαλὴ 43. a
ἐπαλάομαι, in c. ex Ἀλάομαι 43. b
ἐπαλαστέω, in ἄλαστος 384. b
ἐπαλείφω, ἐπάλειμμα, cum d. in c. ex Ἀλείφω 44. c
ἐπαλεξέω, in c. ex Ἀλέξω 45. b
ἐπαλετρεύω, in c. ex Ἀλέω, molo 45. a
ἐπαληθεύω, in c. ex Ἀληθὴς 45. c
ἐπαλθέω, in c. ex Ἄλθω ib.
[ἐπαλκὴς] 47. b
[ἐπαλλαγὴ] 49. b
ἐπαλλάττω, cum d. ἐπαλλὰξ ib.
ἐπάλληλος, cum d. in c. ex ἀλλήλων 51. a
ἐπαλλάκαστα, in c. 301. b
[illegible], in c. ex Κωλῆς 303. c
ἐπάλμενος 50. b
ἔπαλξις, cum d. in c. ex Ἀλκὴ 47. b
ἐπαλφιτέω, in c. ex Ἄλφιτον 52. c
[illegible], in c. ex Ἀλ[illegible] 51. b
ἐπαμαυρόω 54. b
ἐπαμάω, in c. ex Ἀμάω 54. c
[ἐπαμβατὴρ] 93. c
ἐπαμβάλλω, in ἀναβάλλω 98. a
ἐπαμβλύνω, in c. ex Ἀμβλὺς 55. a
ἐπαμείβω, ἐπάμειβος, cum d., in c. ex Ἀμείβω 55. c
ἐπαμμένος 412. c
ἐπαμπέχω, in ἀμπέχω 232. c
ἐπαμύνω, cum d. in c. ex Ἀμύνω 58. a
ἐπαμφόδιος, in ἀμφόδιον 684. b
ἐπαμφέρω, in ἐπαναφέρω 693. b
ἐπαμφιάζομαι, ἐπαμφιέννυμι, ἐπαμφιέσαι, in decomp. ex ἀμφιέννυμι 228. b
ἐπαμφοτερίζω 59. a
ἐπάν, in Ἐπεὶ 198. b
ἐπαναβαίνω, ἐπαναβαθμὸς, in ἀναβαίνω 93. c
ἐπαναβάλλομαι, in dec. ex ἀναβάλλω 98. a
ἐπανάβασις, in ἐπαναβαίνω 93. c
ἐπαναβιβάζω, in ἀναβιβάζω 96. b
ἐπαναβολὴ, in ἐπαναβάλλομαι 98. a
ἐπαναβοάω, in ἀναβοάω 110. c
ἐπαναγινώσκω, in ἀναγινώσκω 130. b
ἐπαναγκάζω, cum d. in c. ἐπάναγκες 60. a
ἐπανάγω, in dec. ex ἀνάγω 15. b
ἐπαναδιπλόω, ἐπαναδιπλάζω, cum d. in ἀναδιπλόω 166. c
ἐπαναδρομὴ 667. c
ἐπαναθέομαι 252. c
ἐπαναιρέομαι, ἐπαναίρεσις, in dec. ex ἀναιρέω 306. c
ἐπαναίρω, in ἀναίρω 32. b
ἐπανακαινίζω 289. b
ἐπανακαλέω, in ἀνακαλέω 293. a
ἐπανακάμπτω, in ἀνακάμπτω 297. b
ἐπανάκειμαι, in ἀνάκειμαι 305. a
ἐπανακεφαλαιόομαι, in ἀνακεφαλαιόω 312. a
ἐπανάκλησις, in ἐπανακαλέω 293. a
ἐπανάκλισις, in ἀνακλίνω 323. a
ἐπανακρεμάω, in ἀνακρεμάω 328. b
ἐπανακυκλίζω, in ἀνακυκλίζω 333. b
[illegible], in [illegible] 346. c
ἐπανακρίνω, in ἀνακρίνω 348. a
ἐπανακρούω, in ἀνακρούω 351. a
ἐπανακτᾶσθαι, in ἀνακτάομαι 352. c
ἐπανακυκλέω, et ἐπανακυκλόω, cum d. in ἀνακυκλέω 356. b
[ἐπανακύκλησις] ib
ἐπαναλαμβάνω, ἐπανάληψις, in ἀναλαμβάνω 366. c
ἐπαναλίσκω, in ἀναλίσκω 46. b
ἐπαναλύω, in ἀναλύω 392. c
ἐπαναμένω, in ἀναμένω 418. c
ἐπαναμιμνήσκω, in ἀναμιμνήσκω 424. b
ἐπανανεόω 437. c
ἐπαναπαύομαι, in ἀναπαύομαι 503. b
ἐπαναπλέω, in ἀναπλέω 523. b
ἐπαναπίπτω 527. c
ἐπαναπολέω, in ἀναπολέω 536. a
[ἐπαναπόλησις] 536. c
ἐπαναπτύω, in ἀναπτύω 540. a
ἐπαναρριπίζω, in ἀναρριπίζω 552. c
[illegible], in [illegible] 546. c
ἐπαναρρίπτω, in ἀναρρίπτω 576. c
ἐπανασκαλεύω 580. b
ἐπανασείω, cum deriv. in ἀνασείω 583. c
ἐπανασταυρόω, cum d. in ἀνασταυρόω 604. a
ἐπανάστασις, in ἐπανίσταμαι 280. a
ἐπαναστέλλω, in ἀναστέλλω 612. a
ἐπανάστημα, in ἐπανίστημι 280. a
ἐπαναστρέφω, ἐπαναστροφὴ, cum d. in ἀναστρέφω 620. a
ἐπανάτασις, ἐπανατείνω, in ἀνατείνω 637. a
ἐπανατέλλω, in ἀνατέλλω 640. b
ἐπανατίθημι, in ἀνατίθημι 650. c
ἐπανατρέχω, in ἀνατρέχω 667. c
ἐπανατρέφω 665. b
ἐπανατρυγάω, in c. ex τρυγάω 671. b
ἐπαναφέρω, ἐπαναφορὰ, cum d. in ἀναφέρω 693. b
ἐπαναχωρέω, cum deriv. in ἀναχωρέω 737. b
ἔπανδρος, in c. 62. b
ἐπανεγείρω, cum d. in ἀνεγείρω 178. b
ἐπάνειμι, in c. ex ἄνειμι 253. a
ἐπανειπεῖν, in ἀνειπεῖν 200. c
ἐπανειλέω 134. b
ἐπανέρομαι, et ἐπανείρομαι, in ἀνείρω 187. b
ἐπανέρχομαι, in ἀνέρχομαι 212. a
ἐπανέχω, in d. ex ἀνέχω 223. a
ἐπανήκω, in c. 242. c
ἐπανθέω, cum d. in comp. ex ἀνθέω 64. a
[ἐπάνθησις] ib.
ἐπανθίζω, cum d. ib.
ἐπανίημι, in c. ex ἀνίημι 229. b
ἐπανιέναι 278. a
ἐπανιστάω, ἐπανίστημι, in d. ex ἀνίστημι 280. a
ἐπάνοδος, in ἄνοδος 451. b
ἐπανοίγω 455. a
ἐπανοιδέω, in ἀνοιδέω ib.
ἐπανορθόω, cum d. in ἀνορθόω 478. b
[ἐπανορθωτὴς] ib.
ἐπαντέλλω, cum ἐπανατέλλω 640. b
ἐπάντης, cum d. in ἄντης 66. c
ἐπαντλέω, cum d. in c. 67. a
ἐπαντιάω, in c. ex Ἀντιάω 67. c
ἐπάνω, ἐπάνωθεν, ἐπάνωθε, in comp. ex Ἄνω 68. a
ἐπαξόνιος, in c. 69. a
ἐπάξιος, cum d. in c. 68. c
ἐπαοιδὴ, ἐπαοιδὸς, cum d. in ἐπᾴδω 21. c
ἐπαπειλέω, in c. ex Ἀπειλὴ 69. c
ἐπαντερίδω, in ἀντερίδω 207. b
ἐπαπέρχομαι, in ἀπέρχομαι 212. a
ἐπαποδύομαι, in ἀποδύω 175. b
ἐπαποθνήσκω, in ἀποθνήσκω 259. b
[illegible] 461. c
ἐπαπολογέομαι, in ἀπολέγω 374. a
ἐπαπορέω, cum d. in decomp. ex ἀπορέω 510. a
ἐπαποστέλλω, in ἀποστέλλω 611. a
ἐπαρὰ, ἐπαράομαι, ἐπαράσιμος, in c. ex Ἀρὰ 72. b
ἐπαράσσω, in c. ex Ἀράσσω 72. c
ἐπάρατος, in ἐπαρὰ 72. b
(ἐπάργεμος) 73. b
ἐπάργυρος, cum d. in c. ex Ἄργυρος 73. c
ἐπαρδεύω, ἐπάρδευσις, in c. ex Ἄρδω 74. a
ἐπαρέσκομαι, in c. ex Ἀρέσκω ib.
ἐπαρήγω, in c. ex Ἀρήγω 74. b
ἐπαρηρὼς 82. b
ἐπαριστερὸς cum d. in c. ex Ἀριστερὸς 75. b
[ἐπάριστος] 76. a
ἐπαρκέω, cum d. in c. ib.
ἔπαρμα, in ἐπαίρω 32. c
ἐπάρουρος, in ἄρουρα, ab Ἀρόω 77. a
ἔπαρσις, in ἐπαίρω 32. c
ἐπαρτάω, in c. 78. c
ἐπαρτὴς, in c. ex ἀρτέομαι ib.
[ἐπαρτίζω] 78. c
ἐπαρτύω, in c. ex Ἀρτύω 79. a
ἐπαρύω, et ἐπαρύτω, cum d. in c. ἐπαρυστὴρ 79. b
ἐπάρχομαι, ἐπάρχω, ἔπαρχος, cum d. ἐπαρχία 79. c. 80. c
ἐπάρω, in c. 82. b
ἐπαρωγὸς, cum d. in ἐπαρήγω 74. b
ἐπασθμαίνω, in c. ex Ἆσθμα 83. b
ἐπασκέω, cum d. in c. 83. c
ἔπασμα, in ἐπᾴδω 21. c
ἐπασσύτερος, in Ἀσσω 84. c
(ἐπαστυστεροπὴς) 670. c
ἐπαυγάζω, cum d. in c. ex Αὐγὴ 87. a
ἐπαυλέω, in c. ex Αὐλὴ 87. b
ἐπαυθαδίζομαι 90. a
[ἐπαυλεῖς] 88. a
ἐπαυλία, in c. ex Αὐλὶς 88. c
ἐπαυλίζομαι, ἐπαύλιον, ἐπαύλεις, in ἔπαυλις 88. a
[ἐπαύλισμα] ib.
ἐπαυξάνω, cum d. in c. ex αὔξω, ἐπαύξησις, &c. 93. c
ἐπαυρέω, ἐπαυρίσκω, ἐπαύρομαι, ἐπαύρεσις, ἐπαύρησις 89. a
ἐπαυρίζω, in c. ex Αὔριον ib.
ἐπαυτίκα 90. c
ἐπαυχένιος, in c. 90. a
ἐπαυχέω 91. c
(ἐπαυχία) ib.
ἐπαφαιρέω, in ἀφαιρέω 30. a
ἐπαφάσσω, in ἀφάσσω 90. b
ἐπαφὴ, ἐπαφᾶν, in ἐφάπτομαι 70. c
ἐπαφίημι, in d. ex ἀφίημι 229. c
ἐπαφρίζω, in c. ex Ἀφρὸς 91. b
ἐπαφρόδιτος, &c. in c. ex Ἀφροδίτη 91. a
ἔπαφρος, cum d. in c. ex Ἀφρὸς 91. b
ἐπαχθὴς, ἐπαχθίζω, cum d. in c. ex Ἄχθος 91. c
ἐπαχλύω, et ἐπαχλύνω ib.
ἐπεὰν, pro ἐπὰν 198. b
ἐπεγγελάω, in ἐγγελάω 127. a
ἐπέγγυος 125. c
ἐπεγγυάω, in c. 177. b
ἐπεγείρω, in c. ex Ἐγείρω 178. b
ἐπεγκαρπόομαι, in ἐγκαρπόομαι 309. a
ἐπεγχαίνω, in ἐγχαίνω 718. b
(ἐπεγχία) 720. b
ἐπεγχέω, cum d. in ἐγχέω ib
ἘΠΕΙ, ἐπειὴ 198. a. b
ἘΠΕΙΓΩ 198. b
ἐπειδὰν, ἐπειδὴ, ἐπειὴ, in Ἐπεὶ ib.
ἐπεῖδον 182. a
ἐπεικάζω, in c. ab εἰκάζω 183. c
ἐπείκεν, in ἐπεὶ 198. b
ἐπείκελος 183. c
ἐπείκτης, in ἐπείγομαι 198. b
ἐπείκω, in c. ex Εἴκω, cedo 184. a
ἔπειμι 232. a. 253. b
ἔπειξις, in ἐπείγομαι 198. b
ἐπειπεῖν 201. a
ἐπείρομαι, et ἐπείρομαι, in ἐπέρομαι 187. c
ἐπειρύω, in εἰρύω 211. c
ἐπειρωτάω, in c. ex Εἴρω 187. c
ἐπεισάγω, cum d. ex εἰσάγω, ἐπείσαγμα 14. a
ἐπεισβαίνω, in εἰσβαίνω 94. a
[ἐπεισβάτης] ib.
ἐπεισδέχομαι, in εἰσδέχομαι 155. a
ἐπείσειμι, in d. ex εἴσειμι 253. a
ἐπεισέρχομαι, in εἰσέρχομαι 212. b
ἐπεισηγέομαι, in εἰσηγέομαι 240. c
ἘΠΕΙΣΙΟΝ 198. b
ἐπεισκαλέω, in εἰσκαλέω 293. b
ἐπεισκρίνομαι 348. c
ἐπεισκυκλέω, cum d. in εἰσκυκλέω 356. c
ἐπείσοδος, cum d. in εἴσοδος 451. c
ἐπεισπαίω, in εἰσπαίω 495. c
ἐπεισπηδάω, in εἰσπηδάω 523. b
ἐπεισπίπτω, in εἰσπίπτω 528. a
ἐπεισπνέω, in εἰσπνέω 540. a
ἐπεισρέω, in εἰσρέω 572. a
ἐπεισφέρω, in εἰσφέρω 694. a
ἐπεισφρέω, in εἰσφρέω 707. c
ἔπειτα, in c. ex Εἶτα 188. b
ἔπειτεν, ἔπειτα, in Ἐπεὶ 198. b
ἐπεμβαίνω, in ἐμβαίνω 94. a
ἐπεμβλέπω, in ἐμβλέπω 111. b
ἐπενδιδάσκω, in ἐνδιδάσκω 161. c
ἐπεξηγέομαι, cum d. in dec. ex ἡγέομαι 240. b
ἐπενδύομαι, in ἐνδύομαι 162. c
ἐπενδρομὴ, in ἐπεντρέχω 667. c
ἐπένεον, in c. ex Ἐνέω 189. c
ἐπενθέω, in ἐνθέω 255. c
ἐπεντανύω, in ἐντανύω 343. b
ἐπεντέλλομαι, in ἐντέλλω 372. c
ἐπεντείνω 520. c
ἐπεντελὴς, in ἐντελέω 536. a
ἐπέντασις, ἐπεντείνω, in ἐντείνω 637. b

ἐπανατρέχω, in ἀνατρέχω 667. c
ἐπαναφορά, in ἀναφέρω 694. b
ἐπέλασις, in Ἐλαύνω 191. a
ἐπελαφρίζω, &c. in c. ex Ἐλαφρός 192. a
ἐπελέγχω, in c. ex Ἐλέγχω 192. c
ἐπελαύνω, in c. ex Ἐλαύνω 190. c
ἐπέλευσις, ἐπελευστικός, in ἐπέρχομαι 212. c
(ἐπέλκομαι) 195. c
ἐπεμβαδίς, ἐπεμβαδόν, in ἐμβαίνω 94. b
ἐπεμβαίνω ib.
ἐπεμβάλλω, in dec. ex ἐμβάλλω 99. a
ἐπέμβασις, in ἐπεμβαίνω 94. b
ἐπεμβοάω 110. c
ἐπεμβολή, in ἐπεμβάλλω 99. a
ἐπεμπελάω, in ἐμπελάω 523. b
ἐπεμπίπτω, in ἐμπίπτω 528. a
ἐπεναντίως 66. b
(ἐπενδύομαι) 163. a
ἐπενδέω, cum d. in ἐνδέω 173. b
ἐπενεγκεῖν, in ἐπιφέρω 694. c
ἐπενθηρέω, in ἐνθηρέω 261. a
ἐπενθρώσκω, in c. ex Θρώσκω 263. c
ἐπενθυμέομαι, cum d. in ἐνθυμέομαι 265. a
ἐπεντανύω, in ἐντανύω 639. a
(ἐπέντασις) 672. a
ἐπεντρυφάω, in ἐντρυφάω 263. c
ἐπετεία, ἐπετεῖον, in comp. ex Ἔτος 197. b
ἐπεξάγω, cum d. ἐπεξαγωγή, ab ἐξάγω 14. b
ἐπέξειμι, in decomp. ab Ἔξειμι 233. b
ἐπεξελαύνω, in ἐξελαύνω 190. c
ἐπεξέλεγξις, in ἐπεξελέγχομαι 212. b
ἐπεξεργάζομαι, cum d. in ἐξεργάζομαι 206. c
ἐπεξέρχομαι, in ἐξέρχομαι 212. b
ἐπεξευρίσκω, in ἐξευρίσκω 219. a
ἐπεξήγησις, in decomp. ab ἐξηγέομαι 240. c
[ἐπέξιθι] 452. a
ἐπέξοδος, in ἔξοδος ib.
ἔπεοικα, in c. ex Εἴκω, similis sum 183. b
(ἐπεραστής) 202. b
ἐπεργάζομαι, cum d. 206. c
ἐπερείδω, cum d. in comp. ex Ἐρείδω 207. b
ἐπερεθίζω 207. a
ἐπερέφω, in c. ab Ἐρέφω 209. b
ἐπέρομαι, in c. 187. c
ἐπερύω, in c. ex Ἐρύω, traho 211. c
ἐπέρχομαι 212. b
ἐπερωτάω, ἐπερώτημα, cum d. in c. ex Ἐρωτάω 213. b
ἐπεσβαίνω, in ἐπεμβαίνω 94. a
ἐπεσβόλος, in c. ex Βολή 102. b
ἐπεσθίω, et ἐπέσθω, in comp. ab Ἔσθω 213. c
ἔπεστι, in ἔπειμι 232. a
ἐπέστιος, in ἐφέστιος 214. a
[illegible], in c. 301. b
[illegible], in comp. ex καυλός 303. c
ἐπετήσιος 216. c
ἐπετησιφόρος 696. c
ἐπετησίφυλλος, in c. 712. c
ἐπέτης, in d. ex Ἕπω, sequor 200. a
ἐπετήσιος, in ἐπέτειος 216. c
ἐπέτης, ἐπετικός, in ἐπέτης 200. a
ἐπευθυμέω, in εὔθυμος 265. a
ἐπευθύνω, in c. ex εὐθύνω 217. c
ἐπευκτικός, in ἐπεύχομαι 220. a
ἐπευφημέω, in εὔφημος 690. a
ἐπεύχομαι, cum d. in c. 220. a
ἐπευωνίζω, in εὔωνος 743. b
ἐπέχω 223. c
ἐπήβολος, cum d. cum ἐπηβολία 99. c
ἐπηγκενίδες, in ἐπιφέρω 694. c
ἐπηγκυλή, in ἀγκύλη, ἐπαγκύλιον 8. a
ἐπηετανός, in ἐπετανός 216. c
ἐπητής, in ἐπαιτέω 10. a
ἔπηλυς, in Ἤλυς 214. b
ἐπηλυγάζω, in Λύγη 390. b
[ἐπήλυξ] ib.
ἐπήλυσις, cum d. in ἐπέρχομαι 212. c
ἐπημοιβός, in ἐπαμοιβάς 55. c
ἐπήτριμος, in c. ex Ἄτριμος 61. a
ἐπίηρος, in c. desinentibus in ηρος 23. a
ἐπήρατος, in c. ex ἐρατός 202. b
'ΕΠΗΡΕΑ'ΖΩ, cum d. 198. c
ἐπήρεια, in ἐπηρεάζω ib.
ἐπήρετμος, in c. ex ἐρετμός 208. b
ἐπηρεφής, in ἐπερέφω 209. b
ἐπήρης, in c. ex ἔρης 208. b
ἐπήριτος, in c. ex ἐρίζω 210. b
[ἐπήτης] 200. b
ἐπητής, in d. ex Ἔπω, dico ib.
ἐπήτριμος, in c. ex Ἤτριον 248. a
ἐπητύς, in ἐπητής 200. b
ἐπηχέω 248. b
ἐπήορος, pro ἐπαίωρος, reperitur apud Greg.
'ΕΠΙ', ἐπί, 198. c. 199. a
ἐπιάλλω, in c. ex Ἰάλλω 268. c
ἐπιάλτης, in ἐφιάλτης 50. b
ἐπιανδάνω 241. c
ἐπιαύω, in c. ex Ἰαύω 269. b
ἐπιάχω, in c. ex Ἰάχω 269. c
ἐπίβαθρον 94. c
ἐπιβαίνω, cum d. 94. b
ἐπιβάλλω, cum d. 99. b
ἐπιβάπτω, cum d. in c. cum praepos. 103. b
ἐπιβαρέω, in c. ex Βάρος 104. b
ἐπίβασις, cum d. in ἐπιβαίνω 94. b
ἐπιβάσκω, in c. ex Βάσκω 96. a
ἐπιβατεύω, ἐπιβάτης, ἐπιβατήριος, &c. in ἐπιβαίνω 94. c
'ΕΠΙ'ΒΔΑ 199. a
ἐπιβδελύσσομαι, in c. ex Βδέλυσσω 106. a
ἐπίβημα, ἐπιβήτωρ, in Ἐπιβαίνω 94. b
† ἐπιβιάζομαι † 107. a
ἐπιβιβάζω, in c. ex Βιβάζω 96. b
ἐπιβιόω, in c. ex Βιόω 108. a
ἐπιβλάπτω, ἐπιβλαβής, cum d. in c. ex Βλάπτω 108. c
ἐπιβλαστάνω, cum d. in c. ex Βλαστάνω 109. a
ἐπιβλέπω 109. c
ἐπιβλή, ἐπιβλῆσθαι, ἐπίβλημα, ἐπιβλής, ἐπίβλητος, cum d. in ἐπιβάλλω 99. b. c
ἐπιβλύζω, in c. ex Βλύζω 110. b
ἐπιβοάω, in c. ex Βοάω 110. c
ἐπιβοηθέω, cum d. in c. ex Βοηθέω 111. b
ἐπιβόημα, ἐπιβόητος, in ἐπιβοάω 110. c
ἐπίβοιος, in c. ex Βοῦς 114. b
ἐπιβολή, ἐπιβόλαιον, cum d. in ἐπιβάλλω 99. b
ἐπιβομβέω, in c. ex Βόμβος 111. c
ἐπιβόσκω, cum d. in c. ex Βόσκω 113. a
ἐπιβουκόλος, in Βουκόλος 331. b
ἐπιβουλή, ἐπιβουλεύω, cum d. 113. a
[ἐπιβουλία] ib
ἐπιβραβεύω, in c. ex Βραβεύς 115. c
ἐπιβραχύ, in c. ex Βραχύς 116. a
ἐπιβρέμω, in c. ex Βρέμω 116. b
ἐπιβρέχω, in c. 116. c
ἐπιβρίθω, in c. ex Βρίθω 117. a
(ἐπιβριθής) 117. b
ἐπιβρομέω, in ἐπιβρέμω 116. b
ἐπιβροντάω, cum d. in comp. ex Βροντή 117. c
ἐπιβροχή, in ἐπιβρέχω 116. c
ἐπιβρύχω, in c. ex Βρύχω 118. b
ἐπιβρύω, in c. ex Βρύω 11. c
ἐπιβρώσκω, in c. ex Βρώσκω 118. c
ἐπιβύω, ἐπιβύστρα, cum d. in c. ex Βύω 119. c
ἐπιβωμίζω, ἐπιβώμιος, in c. ex Βωμός 120. a
(ἐπιβωστρέω) 110. c
ἐπιβώτωρ, in ἐπιβόσκω 113. a
ἐπίγαιος, in c. ex Γαῖα 120. b
ἐπιγαμβρεύω, cum d. in c. ex Γαμβρός 121. b
ἐπιγαμέω, cum d. in c. ex Γαμέω 121. c
ἐπιγάνυμαι, in c. ex Γάνος 122. a
ἐπιγάστριος, in c. ex Γαστήρ 122. b
ἐπιγαυρόομαι, in comp. ex Γαῦρος 122. c
ἐπιγειόκαυλος, in c. ex καυλός 303. c
ἐπίγειος, in ἐπίγαιος 120. b
ἐπιγειόφυλλος, in c. 712. c
ἐπιγελάω, in c. ex Γελάω 127. a
ἐπιγέννημα, in ἐπιγίνομαι 124. b
ἐπιγενής 123. c
ἐπιγεννάω, cum d. ἐπιγεννηματικός 125. c
ἐπιγεραίρω, in c. ex γέρας 128. a
ἐπιγεύομαι 128. b
ἐπιγηθέω, in c. ex Γηθέω 128. c
ἐπιγήϊος, in ἐπίγαιος 120. b
ἐπιγίγνομαι 124. b
ἐπιγιγνώσκω, vel ἐπιγινώσκω 130. c
ἐπίγλαυκος, ἐπιγλαυκόω, cum d. in c. ex Γλαυκός 133. c
ἐπιγλωσσάομαι 134. a
ἐπιγλωσσίς, &c. cum d. ib.
(ἐπιγλωττίς) ib.
ἐπιγνάμπτω, in c. ex γνάμπτω 297. c
ἐπιγνώμη, ἐπιγνώμων, ἐπιγνωματεύω, ἐπίγνωσις, in ἐπιγινώσκω 130. c
ἐπίγονος, cum d. 125. c
ἐπιγουνατίς, ἐπιγουνίς, &c. in comp. ex Γόνυ 135. b
ἐπιγράβδην, ἐπίγραμμα, cum d. in ἐπιγράφω 137. b. c
ἐπιγράφω, cum d. 137. b
ἐπίγρυπος 140. a
† ἐπιδάζομαι † 143. c
ἐπιδαίομαι, in c. ex Δαίω, disco 143. a
ἐπιδαιτος, in c. ex Δαίω, divido 143. b
ἐπιδαιτρεύομαι, in c. ex Δαίς, epulum praebo 143. a
ἐπίδαιτρον, in c. ex δαιτρός 143. b
ἐπιδάκνω, in c. ex Δάκνω, cum pr. 144. b
ἐπιδακρύω, in c. 145. a
ἐπιδαμάζω, in c. ex Δάμος 146. a
ἐπιδάσιος, in c. ex Δασύς 147. a
ἐπιδαψιλεύομαι ib.
ἐπιδεής, in ἐπιδέομαι 157. c
ἐπίδειγμα, in ἐπιδείκνυμι 148. c
ἐπιδείελος, in c. ex Δείλη 149. a
ἐπιδείκνυμι, ἐπίδειξις, ἐπιδεικτικός, ἐπιδεικτιάω 148. c
ἐπιδειπνέω, cum d. in c. 150. a
ἐπιδέκατος, in c. 150. b
ἐπιδέμνιος, in c. ex Δέμνιον 151. a
[illegible], in c. ex [illegible] 193. b
ἐπιδέξιος, cum d. in comp. ex Δεξιά 152. b
ἐπιδέομαι, in c. ex Δέω 157. c
ἐπιδέρω, in c. ex Δέρω 152. c
ἐπιδέω, cum d. in c. 153. b
ἐπιδεσματίς, ἐπιδεσμίς, cum ἐπίδεσις 152. c
ἐπίδετος, ἐπίδεσμος, cum d. in ἐπιδέω 156. c
ἐπιδεσπόζω, in c. ex Δεσπόζω 153. c
ἐπιδεύομαι, ἐπιδευής, in ἐπιδέομαι 154. b
ἐπιδέχομαι 155. b
ἐπιδέω, in c. 156. c
ἐπιδευής, in ἐπιδέομαι 157. c
ἐπίδηλος, in c. ex Δῆλος 158. c
ἐπιδημέω, &c. in ἐπίδημος 159. b
ἐπιδημιουργέω, in δημιουργός 204. a
ἐπίδημος, cum d. in comp. ex Δῆμος 159. b
ἐπιδιαβαίνω, in διαβαίνω 94. a
ἐπιδιαγινώσκω, in διαγινώσκω 130. a
ἐπιδιαθήκη, in διατίθημι 651. a
ἐπιδιαίρω 31. a
ἐπιδιαίτησις, in c. ex Δίαιτα 161. a
ἐπιδιάκειμαι, in διάκειμαι 303. a
ἐπιδιακρίνω, in διακρίνω 340. b
ἐπιδιαλαμβάνω, in διαλαμβάνω 369. c
ἐπιδιαλείπω, in διαλείπω 435. c
ἐπιδιαλύω, in διαλύω 536. a
ἐπιδιανυστάζω, cum d. in c. ex διανυστάζω 594. b
ἐπιδιατάττομαι, in διατάσσω 634. c
ἐπιδιατίθεμαι, in διατίθημι 651. a
ἐπιδιατρίβω, in διατρίβω 670. b
ἐπιδίδωμι, in c. ex Δίδωμι 162. a
ἐπιδίδομαι 163. a
ἐπιδιετής, in διετής 216. b
[ἐπιδίζημαι] 164. a
ἐπιδίζομαι, in c. ex Δίζω ib.
ἐπιδιήγησις, in decomp. ex διηγέομαι 240. b
ἐπιδικάζω, cum d. ἐπιδικάσιμος 165. b. c
ἐπίδικος 165. a
ἐπιδίμοιρος, in δίμοιρος 408. b
ἐπιδινέω, in c. ex Δίνη 166. a
ἐπιδιορθόω, in decomp. ex ὀρθόω 478. b
(ἐπιδιπλάζω) 166. c
ἐπιδιπλόω, cum d. in c. ex Διπλόος ib.
ἐπιδίφριος, cum d. in c. ex Δίφρος 167. b
ἐπιδίχα 167. a
ἐπιδίψιος, in c. ex Δίψα 167. c
ἐπιδεῖν, in c. ex Ἴδω 270. b
ἐπιδιώκω, in c. ex Διώκω 168. a
ἐπίδομα, in ἐπιδίδωμι 163. a
ἐπίδοξος, ἐπιδοξάζω, cum d. in c. ex Δόξα 169. c
ἐπιδορατίς, in c. ex Δόρυ 171. a
ἐπιδόρπιος, ἐπιδορπίζομαι, cum d. in c. ex Δόρπον 170. c
ἐπίδοσις, cum d. et ἐπιδοτής, in ἐπιδίδωμι 163. a
ἐπιδουπέω, in c. ex Δοῦπος 171. b
ἐπιδοχή, in ἐπιδέχομαι 155. b
ἐπιδράσσομαι, in c. ex Δράσσω 172. a
ἐπιδρομή, &c. in ἐπιτρέχω 668. a
ἐπιδυναστεύω, in c. 174. b
ἐπιδύνω 174. c
ἐπιδυσφημέω, in δύσφημος 690. a
ἐπιδύω, cum ἐπιδύνω 174. b
ἐπιείκεια, in ἐπιεικής 183. b
ἐπιείκελος, in c. ab εἴκελος 183. c
ἐπιεικής, cum d. in ἔοικα 183. b
ἐπιεικτός, in ἐπιείκω 184. a
ἐπιείκω, in c. ex Εἴκω, cedo ib.
ἐπιεικῶς, in ἐπιεικής 183. b
ἐπιέλπομαι, in c. ex Ἐλπίς 195. b
ἐπιέννυμι, in c. ex ἕννυμι 228. b
ἐπιίσταμαι, in ἐφίσταμαι 800. b
ἐπιζάφελος, cum d. in Ζαφελής 234. a. 703. c
ἐπιζάω, in c. ex Ζάω 234. b
ἐπίζεμα, in ἐπιζέω 236. b
ἐπιζεύγνυμι, cum d. 235. [illegible]
ἐπιζέω, in c. 236. b
ἐπίζηλος, in c. ex Ζῆλος 237. a
ἐπιζηλοτυπέω, in ζηλότυπος 674. c
ἐπιζήμιος, cum d. in c. ex Ζημία 257. b
[ἐπιζημιόω] ib.
ἐπιζητέω, cum d. in c. 237. c
ἐπιζυγόω, in ἐπιζεύγνυμι 235. b
ἐπίζωστρα 238. b
ἐπιήρανος, in ἐπήρατος 202. b
ἐπιθαλάμιος, cum d. in c. ex Θάλαμος 249. b
ἐπιθαλάσσιος, &c. in c. 249. c
ἐπιθάλπω, in c. ex Θάλπω 250. b
ἐπιθαμβέω, in c. ex Θάμβος 250. c
ἐπιθανάτιος, cum d. in c. ex Θάνατος 239. c
ἐπιθανής, in c. ex Θανεῖν ib.
ἐπιθαρσύνω, cum d. in c. 251. c
ἐπιθαυμάζω, in c. ex Θαυμάζω 252. a
ἐπιθειάζω, et ἐπιθεάζω, cum der. 254. a
ἐπιθεραπεύω, in comp. ex Θεράπων 254. c
ἐπίθεμα, ἐπίθεσις, in ἐπιτίθημι 651. b
ἐπιθεσπίζω, cum d. in c. ex Θέσπις 255. a
ἐπίθετος, cum d. in ἐπιτίθημι 651. c
ἐπιθέω, in c. ex Θέω 255. c
ἐπιθεωρέω, in c. ex Θεωρός 256. b
ἐπιθήγω, in c. ex Θήγω 256. c
ἐπιθήκη, ἐπίθημα, cum d. in ἐπιτίθημι 651. b. c
ἐπιθήραρχος, ἐπιθηραρχία 81. a
ἐπιθίγω, cum d. in c. ex Θίγω 258. b
ἐπιθλίβω, in c. ex Θλίβω 259. b
ἐπιθοάζω, in c. ex Θοός 260. b
ἐπιθολόω, in c. ex Θολός ib.
ἐπιθορέω, cum d. in c. ex Θόρω 261. a
ἐπιθορυβέω, in c. ex Θόρυβος 260. c
ἐπιθρηνέω, in c. ex Θρῆνος 261. b
ἐπιθρονίζω, in c. ex Θρόνος 261. c
ἐπιθρυλέω, in c. ex Θρύλος 263. a
(ἐπιθρύπτω) 263. b
ἐπιθρῴσκω, in c. ex Θρώσκω 263. c
ἐπιθυμέω, cum d. in ἐπιθυμία 265. a
ἐπιθυμία ib.
ἐπιθυμιάω, cum d. in c. ex Θυμιάω 264. b
ἐπιθυμίς, &c. ib.
ἐπιθυμοειδής, in c. 180. a
ἐπιθύνω, in c. 267. c
ἐπιθύω, in c. ex Θύω, cum pr. 267. a. c
ἐπιθωρακίζω, cum d. in c. ex Θώραξ 268. b
ἐπιθωΰσσω, in c. ex Θωΰσσω ib.
ἐπίημι, in Ἵημι 277. b
ἐπιΐστωρ, in c. ex Ἵστωρ 286. b
ἐπικαγχάζω, in c. 288. b
[ἐπικαγχλάζω] ib.
ἐπικαθίζομαι, in καθίζομαι 179. c
ἐπικαθεύδω, in καθεύδω 217. b
ἐπικάθημαι, in d. ex κάθημαι 244. c
ἐπικαθίσταμαι, in decomp. ex Καθίσταμαι 282. b
ἐπικαινίζω, in c. ex Καινός 289. b
(ἐπικαινόω) 289. c
ἐπίκαιρος, cum d. in c. ib.
ἐπικαίω, in c. cum pr. 290. a
ἐπικαλαμάομαι in c. ex καλαμάομαι 292. c
ἐπικαλέω 293. c
ἐπικαλύπτω, cum d. in c. 295. c
ἐπικάμπτω, cum d. in c. cum praep. 297. b
ἐπικάμπιος 296. c
ἐπικαρίδες, in Καρίς 298. a
ἐπίκαρ, in c. ex Κάρ 300. a
ἐπικάρσιον ib.
[ἐπικαρπίδιος] 301. b
ἐπικάρπιος, cum d. in c. 301. b. 302. a
ἐπικάρσιος, in c. ex Κάρσιος 302. a
ἐπικαρπόω, in Καρπός 302. b
ἐπικαταβαίνω 94. c
ἐπικαταβάλλω 99. c
ἐπικατάγνυμι, in κατάγνυμι 18. c
ἐπικατάγομαι, in d. ex κατάγω 14. c
ἐπικαταδαρθάνω, in dec. ex Δαρθάνω 146. c
ἐπικαταίρω 32. c
ἐπικατακλείω, in κατακλείω 320. c
[ἐπικατακλύζω] 324. b
ἐπικατακοιμάομαι, in κατακοιμάομαι 328. a
ἐπικαταλαμβάνω, in d. ex καταλαμβάνω 367. c
ἐπικατάρατος, in decomp. ex κατάρα 72. b
ἐπικαταρράττω, in καταρράττω 72. c
ἐπικαταρρέω, in καταρρέω 572. b
ἐπικαταρρήγνυμαι, in καταρρήγνυμι 573. a
ἐπικατασείω, in κατασείω 583. c
ἐπικατασκάπτω, in κατασκάπτω 590. c
ἐπικατασπένδω, in κατασπένδω 605. a
ἐπικαταστρέφω, in καταστρέφω 620. c
[ἐπικατασφάζω] 626. a
ἐπικατασφάττω, in κατασφάττω ib.
ἐπικατατέμνω, in κατατέμνω 643. c
ἐπικαταφορά, &c. in καταφέρω 694. c
ἐπικαταχωννύω, in καταχέω 727. a
ἐπικαταψεύδομαι, in καταψεύδομαι 740. c
ἐπικατεράω, in κατεράω 201. c
ἐπικατοικέω, in dec. ex κάτοικος 456. c
ἐπικαττύω, in c. ex Καττύω 508. c
ἐπικαυλόφυλλος, in c. 712. c
ἐπίκαυμα, ἐπίκαυσις, in ἐπικαίω 290. a
[ἐπίκαυτος] ib.
ἐπικαυχάομαι, cum d. in c. ex καυχάομαι 304. a
ἐπικαχλάζω, in κάχλαξ ib.

ἐπικάω, in ἐπικαίω 290. c
ἐπίκειμαι 305. b
ἐπικαίρω, in c. ex Καίρω 306. a
[ἐπικέκλημαι] 307. b
ἐπικελεύω, in c. ex κελεύω ib.
ἐπικέλλω, in c. ex Κέλλω 306. c
ἐπίκενος, in c. ex Κενὸς 307. c
ἐπικεράννυμαι, cum d. in c. ex κεράννυμι 309. a
ἐπικέρας, in c. ex Κέρας 310. a
ἐπικεραστικὸς, in ἐπικεράννυμαι 309. a
ἐπικεράω, cum ἐπικεράννυμαι ib.
ἐπικερδὴς, in c. ex Κέρδος 311. a
ἐπικερτομέω, cum d. in κέρτομος 644. c
ἐπικεύθω, in c. ex Κεύθω 311. c
ἐπικεφάλαιον, in c. ex Κεφαλὴ 312. a
ἐπικήδειος, in comp. ex Κῆδος, funus 313. a
ἐπικιδναστὴς 291. c
ἐπικίσσιος, in c. ex Κίσσος 314. a
ἐπίκλεις, cum d. in c. ex Κλὴξ ib.
ἐπικηρυκεύομαι, in c. ex κῆρυξ 314. c
ἐπικορύσσω, cum d. in c. ex κορύσσω 315. a
ἐπικαίδομαι, in c. 591. a
ἐπικονδυλίομαι, in c. ex κονδύλου 316. c
ἐπικώδωνος, cum d. in c. ex Κώδωνος ib.
ἐπικλαίω, in c. ex Κλαίω 319. b
ἐπίκλαυστος ib.
ἐπικλάω, in c. ex Κλάω 319. c
ἐπικλεὴς, in c. ex κλέος 321. a
ἐπικλείω, in c. 320. c. 321. a
ἐπίκλημα, ἐπίκλην, in ἐπικαλέω 293. c
ἐπίκληρος, cum d. in c. cum præp. 322. b
ἐπίκλησις, ἐπίκλητος, in ἐπικαλέω 293. c
ἐπικλίνω, cum d. ἐπικλίνης 323. b
ἐπικλονέω, in c. ex Κλόνος 324. a
ἐπίκλωσις, in c. cum pr. 321. c
ἐπικλύζω, cum d. in c. ex Κλύζω 324. b
ἐπίκλυτος, in c. ex Κλύω 324. c
ἐπικλώθω, in c. ex Κλώθω 325. a
ἐπικνώμαστον, in c. ex κνώμαστον 325. b
ἐπικνάω, in c. ex κνάω 326. a
ἐπικνίζω, ἐπίκνισις, in c. ex κνίζω ib.
ἐπικοίλις, in c. ex Κοῖλος 327. a
ἐπικοιμάομαι, in c. ex Κοιμάω 328. a
ἐπίκοινος, ἐπικοινωνέω, in c. ex κοινὸς 328. c
ἐπικοιτάζομαι, in c. ex Κοίτη 329. a
[ἐπικοκκίστριαι] 329. c
ἐπικολλάω, cum d. in c. ex Κόλλα 330. c
ἐπικολπίδιον, in c. ex Κόλπος 332. b
ἐπικομίζω, in c. ex κομίζω 330. c
ἐπικομπάζω, in c. ex κόμπος 334. c
ἐπικομπέω ib.
ἐπικόπτω, cum d. 337. a
ἐπικορίζω, in c. ex κορίζομαι 339. b
ἐπίκαρσι, in ἐπικαίρω 306. a
ἐπικορύσσομαι, in c. ex κόρυς 340. b
ἐπικοσμέω, in c. ex κόσμος 341. b
ἐπικοτταβίζω in c. ex κότταβος 342. a
ἐπικοίτης, in c. ex κοίτη ib.
ἘΠΙΚΟΥΡΟΣ, cum d. 199. b
ἐπικουφίζω, in c. ex κοῦφος 342. c
ἐπικραδαίνω, in c. ex κράδη 343. b
[ἐπικραδάω] 343. a
ἐπικράζω in c. ex κράζω 343. b
ἐπικραιαίνω, ἐπικραίνω, in c. ex κραίνω 345. c
ἐπίκρανον, ἐπικρανὶς, in c. ex κραίνω 300. b
ἐπίκρασις, in ἐπικεράννυμαι 309. a
ἐπικραταιόω 345. b
ἐπικρατέω, ἐπικρατὴς, cum d. ib.
ἐπικρατίδες 300. b
ἐπικρατίδιον ib.
ἐπικρατικὸς, in ἐπικεράννυμαι 309. a
ἐπικρατύνω, in κρατύνω 345. b
ἐπικρατῶς, in ἐπικρατὴς ib.
ἐπικρέμαμαι, ἐπικρεμάννυμι, ἐπικρεμάω, cum d. in c. ex Κρεμάω 346. c
ἐπίκρημνος, in c. ex Κρημνὸς 347. a
ἐπικρατηρίζω, in κρατὴρ 308. c
[ἐπικριδὸν] 348. c
ἐπικρίνω ib.
ἐπίκριον, in Ἰκρίον 273. b
ἐπίκρισις, ἐπικριτὴς, ἐπίκριτος, in ἐπικρίνω ib.
ἐπίκροτος, cum d. in c. cum præp. 350. c
ἐπικρούω, cum d. in c. ex κρούω 351. b
ἐπικρύπτω, cum d. in c. ex κρύπτω 352. a
ἐπικτάομαι, in c. ex κτάομαι 352. c
ἐπικτένιον, in c. ex Κτεὶς 354. a
ἐπίκτησις, ἐπίκτητος, in ἐπικτάομαι 353. a
ἐπικτίζω, in c. ex κτίζω 354. b
ἐπικτυπέω, in c. ex κτυπέω 675. b
ἐπικυδὴς, in c. ex κῦδος 355. c
ἐπικυέω, cum d. in c. ex κυέω 360. b
ἐπικυΐσκω, in c. ex κύω ib.
ἐπικύκλιος, in c. ex κύκλος 356. b
ἐπικυλίδες, in c. ex κυλίω 357. a
ἐπικυλίκειος, in κυλίκειος ib.
ἐπικυλινδέω, ἐπικυλίω, cum d. in c. ex κυλίνδω 357. a
ἐπικυλινδρέω, in c. ex κύλινδρος 357. b
ἐπικυμαίνω, ἐπικυματίζω, in c. 357. c
ἐπικυνέω, in c. ex κύω, osculor 360. b
ἐπικύπτω, in c. 358. c
ἐπικυρέω, in ἐπικύρω 359. c
ἐπικυρόω, in c. ex κῦρος 359. b
ἐπίκυρτος, cum d. in c. ex κυρτὸς 359. c
ἐπικύρω, in c. ib.
ἐπίκυφος, in ἐπικύπτω 358. c
ἐπικωθωνίζεσθαι, in κώθων 361. b
ἐπικωκύω, in c. ex κωκύω ib.
ἐπικωλύω, cum d. in c. ex κωλύω 362. a
ἐπικωμάζω, ἐπίκωμος, in c. ex κῶμος 362. b
[ἐπικώμιος] ib.
ἐπικωμῳδέω, in κωμῳδὸς 21. b
ἐπίκωπος, cum d. in c. ex κώπη, remus 363. a
[ἐπιλαβὴ] 367. b
ἐπιλαγχάνω, in c. ex Λαγχάνω 364. b
ἐπιλαθὴς 184. b
ἐπιλάζυμαι, in c. ex λάζυμαι 365. a
ἐπιλαῒς, vide in Ὑπολαῒς 681. a
ἐπιλαμβάνω 367. a
ἐπιλάμπω, in c. ex Λάμπω 370. a
ἐπιλανθάνω, in ἐπιλήθω 384. b
ἐπιλαρχία, in ἰλάρχης 81. a
ἐπιλεαίνω 380. b
ἐπιλέγω 374. b
ἐπιλείβω, in c. ex Λείβω 379. c
ἐπιλείπω 381. a
ἐπιλείχω, in c. cum pr. 381. c
ἐπίλειψις, in ἐπιλείπω 381. a
ἐπίλεκτος, ἐπίλεξις, in ἐπιλέγω 371. c
ἐπίλευκος, cum d. in c. ex λευκὸς 383. b
ἐπιλεύσσω, in c. ex λεύσσω ib.
ἐπιλήθω, in c. 381. b
ἐπιληκέω, in c. ex Ληκέω 384. c
ἐπιλήναιος, cum d. in c. ex ληνὸς 385. b
ἐπίληπτος, cum d. in ἐπιλαμβάνω 367. b
ἐπιλησμονὴ, ἐπιλήσμων, cum d. in ἐπιλήθω 384. b
ἐπίληψις, cum d. in ἐπιλαμβάνω 367. b
ἐπιλίγδην in Λίγδην 383. c
ἐπιλιπαίνω, in c. ex Λίπος 387. b
ἐπιλλίζω, ἐπίλλος, in c. 374. a. b
ἐπιλοβὶς in c. ex Λοβὸς 388. a
ἐπιλογὴ, in ἐπιλέγω 372. c
ἐπιλογίζομαι, cum d. in c. ex λογίζομαι 378. b
ἐπίλογος, in ἐπιλέγω 374. b
‡ ἐπιλόγχιο βέλος 364. c
ἐπιλοίμια ἔπη, in λοιμὸς 388. c
ἐπίλοιπος, in ἐπιλείπω 381. a
ἐπίλειπον, in c. ex 2. et 3. pers. præt. pass. 389. a
ἐπιλύομαι, in ἐπιλύω 393. a
ἐπίλυτος, cum d. in c. 391. b
ἐπιλύω, cum d. ἐπίλυσις 393. a
ἐπιλωβὴς 394. a
ἐπιμάζιος, in μάζα 395. a
ἐπιμαίνομαι, in c. cum præp. 395. c
ἐπιμαίομαι, in c. ex Μάω, cupio 405. a. et in Μάω, quæro 405. b
ἐπιμαλλὸς, in c. ex μάλλος 397. c
ἐπιμανὴς, in ἐπιμαίνομαι 395. c
ἐπιμανθάνω, in c. cum præp. 398. b
ἐπίμαργος, cum d. in c. ex Μάργος 400. a
[ἐπίμαρτυρ] 401. a
ἐπιμάρτυρος, cum d. in c. ib.
ἐπιμαστάομαι, in c. ex Μαστάομαι 401. b
ἐπιμάσσομαι, in c. ex Μάσσω, tango 402. a
ἐπιμάσσω, in c. ex Μάσσω, abstergo ib.
ἐπιμαστίδιος, in c. ex μαστὸς 395. a
ἐπίμαστος, ib. et in comp. ex Μαστεύω 395. a
ἐπίμαχος, cum d. in c. cum præp. 403. b
ἐπιμειδιάω, in c. ex Μειδιάω 406. b
ἐπιμέλας, cum d. in c. ex Μέλας 409. a
ἐπιμέλεια 406. c
ἐπιμελέω, ἐπιμελέομαι, cum d. ἐπιμελὴς, in c. ex Μέλω 409. c
† ἐπιμελητέον ib.
ἐπιμελητὴς, cum d. in ἐπιμελέομαι ib.
ἐπιμέλλω, in c. ex Μέλλω 410. c
ἐπιμέλπω, in c. ex Μέλπω 411. b
ἐπιμελῶς, in ἐπιμελὴς 409. c
ἐπιμέμφομαι, ἐπιμεμφὴς, cum d. in c. ex Μέμφομαι 411. c
ἐπιμένω, in c. cum præp. 412. c
ἐπιμερὴς, cum d. in c. ex μέρος 407. b
ἐπίμεσος, in c. ex Μέσος 414. a
ἐπίμεστος, in c. ex Μεστὸς ib.
ἐπιμετρέω, cum d. 415. b
ἐπιμήδομαι, in c. ex μήδομαι 416. c
ἐπιμηθὴς, cum d. in c. ex Μῆδος ib.
ἐπιμήκης, in c. ex Μῆκος 417. a
ἐπιμηνὰς, in c. 417. c
ἐπιμήνιος, in c. ex Μὴν, mensis 418. b
ἐπιμηνίω 419. a
ἐπιμηχανάομαι, in c. 420. c
ἐπιμίγνυμαι 421. b
ἐπίμικτος ib.
ἐπιμιγὲς 422. a
ἐπιμίμνω, idem quod ἐπιμένω 412. c
ἐπίμιξις, et ἐπιμιξία, in ἐπιμίγνυμαι 421. b
ἐπιμίσγομαι ib.
ἐπίμισθος, in c. 423. a
ἐπιμνάομαι, in c. cum præp. 424. b
[ἐπιμνηστέον] ib.
ἐπιμοιχεύω 425. c
ἐπιμοιράω, in c. ex μοῖρα 408. b
ἐπίμολος, in c. ex Μολέω 425. c
[ἐπιμομφὴ] 411. c
[ἐπίμομφος] ib.
ἐπίμονος, in ἐπιμένω 412. c
ἐπιμόριος, in c. ex Μόρος 426. c
ἐπίμοιρος, in c. ex μοῖρα 408. a
ἐπιμύζω, in Μύζω 428. c
ἐπιμυθέομαι, in c. ex Μῦθος verbum 429. a
ἐπιμυθεῖον, et ἐπιμύθιον, in c. ex Μῦθος, fabula 429. b
ἐπιμύλιος, cum d. in c. ex Μύλη 430. b
ἐπίμυξις, in ἐπιμύζω 429. a
[ἐπιμύρομαι] 431. b
ἐπιμύω, in c. ex Μύω 432. a
ἐπιμύττω, in c. ex Μύσσω 431. c
ἐπιμωμάομαι, cum d. in c. ex Μῶμος 432. c
ἐπιναιετάω, in c. ex ναίω, habito 433. b
ἐπινάσσω, in c. ex Νάσσω 434. a
ἐπινάω, in c. 434. b
[ἐπινείσομαι] 439. c
ἐπινέμω, cum d. in comp. cum præp. 435. c. 436. b
ἐπινεόω, in c. 438. c
ἐπινέφελος 439. a
ἐπινεφὴς, cum d. in c. ex νέφος ib.
ἐπινεφρίδιον, in c. ex Νεφρὸς 439. b
ἐπίνεψις, in ἐπινεφὴς 439. a
ἐπινέω, in c. ex Νέω 439. b
ἐπινήθω 439. c
ἐπινηΐδες, in ἐπινέω 434. b
ἐπινηνέω, in ἐπινέω 440. a
ἐπίνητρον, ἐπινήθω 439. c
ἐπινίφω, in c. ex Νίφω 440. c
ἐπινήχομαι, in c. ex νήχω 439. b
ἐπινίω, in ἐπινέω 440. a
ἐπινίκιος, in c. 441. a
ἐπινιπτρὶς, in c. ex Νίπτω 441. b
ἐπινίσσομαι, in c. ex νέω, redeo 439. c
ἐπινίφω, in c. ex νίφω 441. c
ἐπίνοια, ἐπινοέω, cum d. 443. a. b
[ἐπινομάω] 435. c
ἐπινομία, in ἐπινέμω 436. b
ἐπινομὶς, in c. 442. b
ἐπινομοθετέω, in νομοθέτης 653. b
ἐπίνομος, in ἐπινέμω 435. c
ἐπίνοσος, cum d. in c. ex νόσος 444. c
ἐπινοτίζω, in c. ex νοτίζω 445. b
ἐπινυκτὶς, in c. retinentibus νυκτ. 446. b
ἐπινύσσω 446. c
ἐπινυστάζω, in c. ex Νυστάζω ib.
ἐπινώτιος, cum d. in comp. ex Νῶτος 447. a
ἐπιξαίνω, in c. ex Ξαίνω 447. b
ἐπίξανθος, in c. ex Ξανθὸς ib.
ἐπιξενοῦμαι, in c. cum præp. 448. a
ἐπιξέω, in c. ex Ξέω 448. c
(ἐπίξηνον) 449. b
ἐπιξηραίνω, in c. ex Ξηρὸς 449. c
ἐπιξιφίζω, in c. ex Ξίφος ib.
ἐπιξυνδέω, in ἐπισυνδέω 157. a
ἐπίξυνος, in Ξυνὸς 450. a
ἐπιξύω, in c. ex ξύω 449. a
ἐπόγδοος, in Ὄγδοος 467. a
ἐπιόσσομαι, in c. cum pr. 471. b
ἐπίορκος, cum d. in c. ex ὅρκος 479. a
ἐπιόσσομαι, in c. ex ὄσσομαι 475. b. et in c. ex Ὄσσα 486. a
ἐπιούρια, et ἐπίουρα 481. c
ἐπίουρος, et ἐπιοῦρος 490. a
ἐπιούσιος, in ἔπειμι, post venio 233. b
ἐπιόπτομαι, in c. cum præp. 471. b
ἐπίπαγος, in ἐπιπήγνυμι 522. c
ἐπιπάγχυ, in πάγχυ 499. c
ἐπιπαιανίζω, in c. ex παιὰν ib.
ἐπιπαίζω, in c. ex παίζω 494. b
ἐπιπαίω, in c. ex παίω 495. c
ἐπιπακτὶς, ἐπιπακτόω, in ἐπιπήγνυμι 522. c
ἐπιπαλαμάομαι, in comp. ex παλάμη 496. b
(ἐπιπάλλω) 497. b
ἐπιπαμφαλάω, in παμφαλάω 685. c
ἐπίπαν, in c. 499. c
ἐπίπαππος, in c. ex πάππος, avus 497. a
ἐπιπαραγωγέω, ἐπιπαραινέω, in παραινέω 440. a
ἐπιπαρασκευάζω, in d. 395. a
ἐπιπάρειμι, in πάρειμι 232. a. 233. c
ἐπιπαρέξειμι, in d. ab ἔξειμι 233. b
ἐπιπάροδος 252. b
ἐπιπαρρησιάω, in παρρησιάω 497. c
ἐπιπάσσω, ἐπίπαστος, in c. ex πάσσω 500. a
ἐπιπαταγέω, in c. ex παταγέω 501. c
ἐπιπάτης, in c. 502. c
ἐπιπαφλάζω, in c. ex παφλάζω 703. a
ἐπίπεδος, in c. 504. c
ἐπιπείθω, cum d. in c. ex πείθω 506. a
ἐπιπειράω, in c. 506. a
ἐπιπελαγίας, in πέλαγος 511. a
ἐπιπέλομαι, in c. 512. c
ἐπιπεντάμοιρος, in πεντάμοιρος 408. b
ἐπίπεμπτος, in c. ex πέντε 516. b
ἐπιπέμπω, cum d. 513. b
ἐπίπερκνος, in c. ex πέρκος 519. c
ἐπιπετάομαι, ἐπιπέταμαι, in c. cum præp. 521. b
ἐπίπετρος, in c. ex πέτρος 521. c
ἐπιπήγνυμι, in c. cum præp. 522. c
ἐπιπηδάω, in c. ex πηδάω 523. b
ἐπιπηκτὸς, in ἐπιπήγνυμι 522. c
ἐπίπηχυς, in c. ex πῆχυς 524. c
ἐπίπικρος, in c. 525. c
[ἐπιπίλναμαι] 511. c
ἐπιπίνω, in c. cum pr. 526. c
ἐπιπίπτω 528. a
ἐπιπίστωσις 506. c
ἐπίπλα, in ἐπιπλέω 536. a
ἐπιπλάσσω, cum d. 531. b
ἐπιπλαταγέω, in c. ex πλαταγέω 532. b
ἐπιπλατύνω, in c. ex πλατὺς ib.
ἐπιπλέον, ἐπιπλεῖστον, in c. ex πλέος 549. a
ἐπιπλέκω 533. a
ἐπίπλεος, in c. ex πλέος 534. b
ἐπίπλοος, in c. 535. b
ἐπίπλευσις, in ἐπιπλέω 536. a
ἐπιπλέω ib.
ἐπίπλεως, in ἐπίπλεος 534. b
[ἐπιπλήθω] 535. a
ἐπίπληξις, in ἐπιπλήσσω 537. c
ἐπιπληρόω, in c. ex πλήρης 534. c
ἐπιπλήσσω 537. c
ἐπιπλοκὴ, in ἐπιπλέκω 533. a
ἐπιπλοκήλη, in c. ex κήλη 313. c
ἐπιπλόμενος, in c. ex πέλω 512. c
ἐπίπλοον, ἐπίπλοος, ἐπίπλους, in ἐπιπλέω 536. a
ἐπιπλώω, in c. ex πλώω 536. c
ἐπιπνέω, cum d. ἐπίπνοια 540. b
ἐπιποθέω, ἐπιποθία, cum d. in c. ex πόθος 541. b
ἐπιπονέω, cum d. in c. cum præp. 542. a
ἐπίποκος, in c. ex πόκος 507. a
ἐπιπολάζω, cum d. in ἐπιπολῆς 199. b
ἐπιπολαιόρριζος ib.
ἐπιπόλαιος, &c. cum d. in ἐπιπολῆς ib.
ἐπιπολεμέω, in c. 546. b
ἐπιπολίδες, ἐπίπολος 546. c
ἘΠΙΠΟΛΗ͂Σ, cum d. 199. b
ἐπιπολιόομαι, in c. ex πολιὸς 547. b
ἐπιπολύ, in c. ex πολὺς 549. a
ἐπιπομπεύω, in c. ex πομπεύω 514. a
ἐπίπονος, cum d. in c. ex πόνος, cum præp. 515. b
ἐπιποντία, in c. ex πόντος 549. b
ἐπιπόνως, in ἐπίπονος 515. b
ἐπιπορεύομαι, in c. ex πορεύω 510. c
ἐπιπόρπημα, ἐπιπορπὶς, ἐπιπόρπαμα, in c. 549. b
ἐπιπόρφυρος, in c. 549. c
ἐπιποτάομαι, in ἐπιπέτομαι 521. b
ἐπιπράττομαι 553. c
ἐπιπρέπω, cum d. in c. 555. a
ἐπιπρεσβεύω, in c. 556. a
ἐπιπρηνὴς, in c. ex πρηνὴς 556. b
ἐπιπρίω, in c. 557. a
ἐπιπρὸ, in Πρὸ 557. b
ἐπιπροβάλλω, in d. ex προβάλλω 100. c
ἐπιπροϊάλλω 268. c
ἐπιπροΐεμαι, in d. ex προΐεμαι 230. c
ἐπίπροικος, ἐπίπροιξ, in c. ex Προὶξ 558. b
ἐπιπρομολὼν 425. c
ἐπιπρονέομαι 439. c
ἐπιπροσπίπτω 528. b
ἐπίπροσθεν, in πρόσθεν 557. c
ἐπιπροσθέτησις 652. c
ἐπιπροσθέω, cum d. in ἐπίπροσθεν 557. c
ἐπιπροσπλέω 536. b
ἐπιπροτίμησις, in προτίμα 557. b
ἐπιπροφαίνομαι 685. b
ἐπιπροφέρω 695. c
ἐπιπταίρω, in c. ex Πταίρω 559. c
ἐπιπτοίω, cum d. in comp. ex πτοέω 560. a

Digitized by Google

ἐπιπτέρυγμαι, in ἐπιπτερόω 560. a
ἐπιπτύσσω, cum d. in comp. ex πτύσσω 562. a
ἐπιπτύω, cum d. in c. ex Πτύω 562. b
ἐπίπτωσις 528. b
ἐπίπυρρος 565. c
ἐπιπωλέομαι, in c. ex πωλέω 547. [illegible]
ἐπιῤῥηματίζω, in c. ex Ῥῆμα 568. a
ἐπιῤῥητορέω, cum d. 568. b
ἐπίῤῥαπος, in c. ex Ῥαπὶς 576. a
ἐπιῤῥαίνω, in c. ex Ῥαίνω 569. b
ἐπιῤῥαντὶς, in ἐπιῤῥαίνω 570. b
ἐπιῤῥαντίζω, cum d. in c. ex Ῥανὶς 569. c
ἐπιῤῥάπτω, in c. cum pr. 570. a
ἐπιῤῥάσσω, in c. 570. b
ἐπιῤῥαψῳδέω, in ῥαψῳδὸς 22. c
ἐπιῤῥέζω, in c. 570. b
ἐπιῤῥέπω, cum d. in comp. cum præp. 571. b
ἐπιῤῥέω 572. b
ἐπιῤῥήδην, ἐπίῤῥημα, cum d. ἐπιῤῥήσις, ἐπιῤῥητορεύω, ἐπίῤῥητος, in c. cum præp. 573. c
ἐπιῤῥήσσω 575. a
ἐπιῤῥιζόω 575. c
ἐπιῤῥίπτω, cum d. in comp. ex Ῥίπτω 577. a
ἐπιῤῥοὴ, in ἐπιῤῥέω 572. b
ἐπίῤῥοθος, cum d. in c. ex Ῥόθος 577. b
ἐπίῤῥοια, in ἐπιῤῥέω 572. b
ἐπιῤῥοιζηδὸν, in c. ex Ῥοῖζος 577. c
[ἐπιῤῥοιζέω] ib.
ἐπιῤῥοφέω, et ἐπιῤῥοφέω, in c. ex Ῥοφέω 578. a
ἐπιῤῥυγχὶς, in c. ex Ῥύγχος ib.
ἐπιῤῥυθμίζω, in c. 578. a
(ἐπιῤῥύομαι) 579. a
ἐπιῤῥυπαίνω 578. b
ἐπίῤῥυσις, ἐπιῤῥύτης, ἐπιῤῥέω 572. b
ἐπιῤῥώννυμι, in c. 579. c
ἐπίσαγμα, in ἐπισάττω 582. a
ἐπισάζω 278. b
ἐπίσαλος, cum d. in comp. ex Σάλος 580. b
ἐπίσαξις, in ἐπισάττω 582. a
ἐπίσαυρος, in c. ex σαυρὸς 586. c
ἐπισάττω, in c. ex Σάττω 581. c
ἐπίσειον, in ἐπείσιον 198. c
ἐπισείω, cum d. [illegible] c. ex Σείω 583. c
ἐπισέλημα, in c. ex σελήνη 584. b
ἐπισεύω, et ἐπισεύομαι, in c. ex σεύω 584. a
(ἐπίσημα) 585. c
ἐπίσημος, cum d. ἐπισημαίνω ib.
ἐπίσιος 278. [illegible]
ἐπισίζω, cum d. in c. 579. c
ἐπισινὴς, in c. 588. [illegible]
ἐπίσιττα, in ἐπισίζω 579. c
ἐπίσιτος, cum d. in c. 588. c
ἐπισιττεῖν, in Σίττα 589. a
ἐπισίφλιον, in σιφλὸς 588. [illegible]
ἐπισκάζω, in c. ex σκάζω 589. c
ἐπισκάπτω, in c. ex Σκάπτω, fodio 590. c
ἐπισκαιδάω, in c. 591. a
ἐπισκέλισις, in comp. ex σκέλος 591. a
ἐπισκεπτὸς, in ἐπισκέπτω 593. c
ἐπισκέπτομαι, in c. cum præp. 592. b
ἐπισκέπω, in c. ex σκέπω 593. c
ἐπισκεπάζω, cum d. 594. b
ἐπίσκεψις, in ἐπισκέπτομαι 592. b
ἐπίσκηνος, cum d. in c. 595. b
ἐπισκήπτω, in c. ex σκήπτω 596. a
ἐπισκηρίπτω ib.
ἐπίσκυφος ib.
ἐπίσκιος, cum d. in c. 596. c
ἐπισκιρτάω, in c. ex σκιρτάω 590. a
ἐπίσκοπος, cum d. in ἐπισκέπτομαι, et in c. ex σκοπὸς, scopus 592. b. 593. c
ἐπισκοτέω, cum d. in c. 598. a
ἐπισκυθίζω, in c. 598. b
ἐπισκύνιος, in σκύνιον ib.
ἐπίσκυρος, in σκῖρος, scrupus 597. a
ἐπισκώπτω, in c. cum præp. 599. a
ἐπισμαραγέω, in comp. ex σμαραγέω 599. a
[ἐπισμάω] 599. b
ἐπισμήχω, in c. ex σμάω ib.
ἐπισμυγερὸς, cum d. in c. ex σμύχω 599. c
ἐπισοβέω 600. a
ἔπισος, &c. in c. ex Ἴσος 278. b
ἐπισπαίρω, in c. ex Σπαίρω 602. a
ἐπισπάω, cum d. ἐπισπαστὸς 603. a
ἐπισπείρω, in c. cum præp. 604. b
ἐπίσπεισις, ἐπισπένδω, in c. cum pr. 605. a
ἐπισπέρχω, cum d. in c. 605. b
ἐπισπεύδω, in c. ex Σπεύδω 606. a
ἐπισπλαγχνίζομαι, in c. ex σπλάγχνον 606. c
ἐπισπονδὴ, in ἐπισπένδω 605. a
ἐπισπορὰ, cum d. in ἐπισπείρω 604. b
ἐπισπουδάζω, cum d. in c. ex σπουδάζω 606. a
ἐπίσσυτος, in ἐπισεύω 584. a
ἐπισταγμὸς, in ἐπιστάζω 607. c
ἐπισταδὸν, in ἐφίστημι 281. c
ἐπιστάζω, in c. 607. c
[ἐπισταθμάομαι] 286. a
ἐπίσταθμος, cum d. 285. b. et in c. ex σταθμὸς 286. a
ἐπισταλάζω, in ἐπιστάζω 607. c
ἐπίσταλμα, ἐπισταλτικὸς, in ἐπιστέλλω 611. a
ἐπίσταμαι, ἐπισταμένως, in Ἴσημι 277. b
ἐπιστασία, ἐπίστασις, cum d. ἐπιστατικὸς, ἐπιστάτης, cum d. in ἐφίστημι 281. b. c
[ἐπιστατευτέον] 281. c
ἐπισταχύω 608. b
ἐπιστείβω, in c. ex στείβω, calco 609. b
ἐπιστείχω, in c. ex στείχω 610. a
ἐπιστέλλω, in c. cum præp. 612. a
(ἐπιστενάζω) 612. c
(ἐπιστενάχω) ib.
ἐπιστένω, cum d. in c. ex στένω ib.
[ἐπιστεφανόω] 614. b
ἐπιστέφω, cum d. in c. cum pr. ib.
ἐπίστημα, ἐπίστημος, in ἐφίστημι 281. c
ἐπιστήμη, cum d. in ἐπίσταμαι 277. b
ἐπιστηρίζω, in c. ex στηρίζω 615. b
ἐπιστητὸς, in ἐπίσταμαι 277. c
ἐπιστίζω, in c. 613. b
ἐπιστίλβω, in c. ex στίλβω 615. c
ἐπιστιχάομαι 610. a
ἐπιστοιβὴ 616. c
ἐπιστολὴ, cum d. in ἐπιστέλλω 611. a
ἐπιστολιαφόρος 696. c
ἐπιστομίζω, cum d. ἐπιστόμιον 616. c
[ἐπιστοναχέω] 612. c
ἐπιστοναχίζω, in ἐπιστένω ib.
[ἐπιστράτευσις] 619. a
ἐπιστρατεύω, cum d. in c. ib.
[ἐπιστρατοπεδεία] 504. c
ἐπιστρατοπεδεύω, in d. ib.
(ἐπιστρεπτικὸς) 620. b
ἐπιστρέφω, cum d. ἐπιστροφὴ ib.
ἐπιστρογγύλος, in c. 622. a
ἐπιστροφὴ, cum d. in ἐπιστρέφω 620. b
ἐπιστρώννυμι, cum d. in c. ex στρώννυμι 617. c
ἐπιστροφάω, in ἐπιστρέφω 620. c
ἐπιστυγνάζω, in c. ex στυγέω 622. b
ἐπιστύλιον, [illegible] c. ib.
ἐπιστύφω, in c. ex στύφω 622. c
ἐπισυκοφαντέω, [illegible] συκοφάντης 686. b
ἐπισυλλέγω, in συλλέγω 373. a
ἐπισύλληψις, [illegible] dec. ex συλλαμβάνω 368. [illegible]
ἐπισυμβαίνω, in συμβαίνω 93. b
ἐπισυμμαχία, in συμμάχομαι 403. c
ἐπισυνάγω, cum d. ex συνάγω 16. a
ἐπισυνάπτω, in d. ex συνάπτω 71. c
ἐπισυνδέω, [illegible] συνδέω 137. a
ἐπισυνέρχομαι, in συνέρχομαι 163. b
ἐπισύνειμι, in σύνειμι 233. c
ἐπισυνεχέω 205. c
ἐπισυνέχω, in συνέχω 285. c
ἐπισύνθεσις, in συντίθημι 652. c
ἐπισυνίσταμαι, in d. ex συνίσταμαι 284. b
ἐπισυνοικίζω 457. b
ἐπισυντάσσω 635. b
ἐπισυντίθημι, in συντίθημι 652. c
ἐπισεύομαι, in c. ex σεύομαι 584. b
ἐπισυρίττω, in comp. ex συρίττω 624. b
ἐπισύρω, cum d. in comp. cum præp. 625. a
ἐπισύστασις, in ἐπισυνίσταμαι 284. b
ἐπισυστέλλω 612. b
ἐπισυστρέφω, in συστρέφω 621. a
ἐπισφάζω, cum d. in comp. ex σφάζω 626. a
ἐπισφάλλω, cum d. in c. ex σφάλλω 627. a
ἐπίσφατος, in comp. ex Φάω, occido 690. c
ἐπισφάττω, cum ἐπισφάζω 626. a
ἐπισφελίτης, in σφέλας 627. a
ἐπισφίγγω, in c. ex σφίγγω 628. b
ἐπισφραγίζω, cum d. in c. 628. c
ἐπισφυρίον, in c. ex σφυρὸν 629. a
ἐπισχάζω, in c. 629. b
ἐπισχίζω, in c. 629. c
ἐπισχερῶ 227. b
ἐπίσχεσις, ἐπισχεθῶν, cum d. ἐπισχετικὸς, in ἐπέχω 283. b
ἐπισχηματίζω, in c. ex σχῆμα 227. a
ἐπισχίζω, cum d. in c. 630. a
ἐπισχναίνω, in c. ex Ἰσχνὸς 287. c
ἐπίσχυρος, cum d. in c. ex ἰσχυρὸς 287. a
ἐπισχύω, in c. ex Ἰσχύω ib.
ἐπίσχω, in ἐπέχω 223. c
ἐπίσωμος, cum d. in c. 631. b
ἐπισωρεύω, in c. ex σωρὸς ib.
ἐπίσωτρα, et ἐπίσσωτρα, in c. ex σῶτρον 584. b
[ἐπιταγὴ,] ἐπίταγμα, cum d. ἐπιτακτὴρ, &c. in ἐπιτάσσω 634. c
[ἐπιτακτὶς] ib.
ἐπιταλαιπωρέω, in ταλαίπωρος 568. b
ἐπιτάμνω, in ἐπιτέμνω 643. c
ἐπιτανύω, in c. ex τανύω 639. a
ἐπιτὰξ, ἐπίταξις, in ἐπιτάσσω 634. c
[ἐπιτάραξις] 633. b
ἐπιταράττω, in c. ex Ταράττω ib.
ἐπιταῤῥόθος, in ἐπιῤῥόθος 577. c
ἐπίτασις, in ἐπιτείνω 637. c
ἐπιτάσσω 634. c
ἐπιτατικὸς, in ἐπιτείνω 637. c
ἐπιτάφιος, in c. ex θάπτω, sepelio 251. a
ἐπιταχύνω, in c. ex Ταχὺς 636. a
ἐπιτέγγω 636. b
ἐπιτεθειασμένως, in ἐπιθειάζω 254. a
ἐπιτείνω 637. c
ἐπιτειχίζω, cum d. in c. 639. c
ἐπίτεξ 655. a
(ἐπιτελεστικὸς) 641. c
ἐπιτελὴς, cum d. ἐπιτελέω ib.
ἐπιτέλλω, in c. ex τέλλω 640. b
ἐπιτέμνω 643. c
ἐπιτερατεύομαι, in c. ex τέρας 645. b
ἐπιτέρμιος, in c. ex τέρμα 646. a
ἐπιτέρπω, cum d. in c. ex Τέρπω 646. b
ἐπιτεταμένως, in ἐπιτείνω 637. c
ἐπίτευγμα, ἐπιτευκτικὸς, ἐπίτευξις, in ἐπιτυγχάνω 673. b
ἐπιτεχνάομαι, cum d. in c. cum pr. 648. a
ἐπιτεχνολογέω, in τεχνολόγος 377. a
ἘΠΙΤΗΔΕΣ, ἐπιτηδεύω, cum d. 199. b. c
ἐπιτήθη, in τήθη 656. b
ἐπιτήκω, in c. ex Τήκω 649. a
ἐπιτηρέω, cum d. in c. ex Τηρέω 649. c
ἐπιτίθημι, cum d. 651. b
ἐπιτίκτω, in c. ex Τίκτω 654. c
ἐπιτιμάω, ἐπιτιμήτωρ 658. a. b. 659. a. b
ἐπιτίμιος, cum d. in c. ex τιμὴ 658. a
ἐπίτιμος, cum d. in c. 659. a
ἐπιτίτθιος, in c. 656. b
ἐπιτλάω, et ἐπίτλημι, in c. ex τλάω 632. b
ἐπιτμήγω, ἐπιτμήσσω, in ἐπιτέμνω 643. c
ἐπιτολὴ, in ἐπιτέλλω 640. c
ἐπιτολμάω, in c. ex τόλμα 659. c
ἐπιτομὴ, cum d. in ἐπιτέμνω 643. c
ἐπίτονος, cum d. in ἐπιτείνω 637. c
ἐπιτοξάζομαι, ἐπίτοξος, in c. 660. b
ἐπιτοπίζω, in c. 660. c
ἐπίτραγος, cum d. in c. ex τράγος 661. a
ἐπιτραγῳδέω, in τραγῳδὸς 22. c
ἐπιτραπέζιος, cum d. in c. 661. b
ἐπιτραχήλιος, in c. 661. c
ἐπιτρέπω, ἐπιτράπω 663. c
ἐπιτρέφω 665. b
ἐπιτρέχω 668. a
ἐπιτρηχύνω 662. a
ἐπιτρίβω 670. b
ἐπιτριηραρχέω, in τριήραρχος 81. c
ἐπίτριμμα, ἐπίτριπτος, [illegible] ἐπιτρίβω 670. b
ἐπιτρὶς, ἐπίτριτος, in c. ex τρὶς, et τρίτος 662. b
ἐπίτριψις, in ἐπιτρίβω 670. b
ἐπιτροπὴ, cum d. in ἐπιτρέπω 663. c
[ἐπιτροχάω] 668. a
ἐπίτροχος, &c. in ἐπιτρέχω ib.
ἐπιτρύζω, in c. ex τρύζω 671. a
ἐπιτυγχάνω 672. c. 673. a
ἐπιτρώγω 672. a
ἐπιτυλίττω 637. c
ἐπιτύμβιος, ἐπιτυμβίδιος, cum d. in c. ex τύμβος ib.
ἐπίτυρον, in σίτυρον 529. c
ἐπιτυφλόω, in c. ex τυφλὸς 676. b
ἐπιτύφω, in c. ex τύφω ib.
ἐπιτυχὴς, cum d. in ἐπιτυγχάνω 673. a
ἐπιτωθάζω, in τωθάζω 676. c
[ἐπιτωθασμὸς] ib.
ἐπιφάγω, in c. cum præp. 682. c
ἐπιφαιδρύνω, in c. ex φαιδρὸς 683. c
ἐπιφαίνω, cum d. ἐπιφανὴς 685. a
[ἐπίφαντος] ib.
ἐπιφαύσκω, in c. ex φαύσκω 688. a
ἐπίφατος, in c. cum præp. 689. b
ἐπιφαύσκομαι, ἐπιφαύω, cum ἐπιφώσκω 688. c
ἐπιφέρβω 692. b
ἐπιφέρω 694. b
ἐπιφημίζω, cum d. in c. ex φημίζω 690. a
ἐπιφθάνω 699. c
ἐπιφθέγγομαι, cum d. in c. cum præp. 700. a
ἐπίφθονος, cum d. in c. ex φθόνος 701. c
ἐπιφθείρω, in c. ex φθείρω, cum præp. 701. a
ἐπιφθύζω, in ἐπιπτύω 562. b
ἐπιφιλοσοφοῦμαι, in φιλόσοφος 516. a
ἐπίφλεβος, in c. ex φλὲψ 704. a
ἐπιφλέγω, in c. cum præp. ἐπιφλογὴς 703. c
ἐπιφλύω, in c. ex φλύω, nugor 704. a
ἐπιφοβέω, in c. 691. a
ἐπιφοινικίζω, in c. ex φοῖνιξ, palma 705. a
ἐπιφοιτάω, cum d. in c. 705. b
(ἐπίφορος) 692. a
ἐπιφορὰ, cum d. in ἐπιφέρω 694. c
ἐπιφορβὴ, in c. ex φέρβω 692. b
ἐπιφορτίζω, in c. ex φόρτος 706. a
ἐπίφραγμα, in ἐπιφράσσω 707. b
ἐπιφραδέως, in ἐπιφράζω 706. [illegible]
ἐπιφράζω, in c. cum præp. ib.
ἐπιφράσσω, in c. ex φράσσω 707. b
ἐπιφρὶξ, in c. ex φρὶξ 710. a
ἐπίφρων, in c. 708. c
ἐπιφυάδες, in ἐπιφύω 714. c
ἐπιφυλάττω, in c. cum pr. 711. b
ἐπιφυλλὶς, cum d. in c. 712. c
ἐπιφυλλόκαρπος, in c. 301. b
ἐπιφύομαι, in ἐπιφύω 714. c
ἐπιφυσάω, in c. cum præp. 713. c
ἐπίφυσις, in ἐπιφύω 714. c
ἐπιφυτεύω, in c. ex φυτεύω 716. a
ἐπιφύω 714. c
ἐπιφωνέω, cum d. 716. b
ἐπιφωτάω, in c. ex Φῶς 717. c
ἐπιφώσκω, ἐπιφωτισμὸς, in comp. ex φώσκω 688. c
ἐπιχαίνω, in c. cum pr. 718. b
ἐπιχαιράγαθος, in c. ex Ἀγαθὸς 2. b
ἐπιχαιρέκακος, in χαιρέκακος 292. a
ἐπιχαίρω, in c. ex Χαίρω, cum præp. 719. a
ἐπιχαλάζω, in Χάλαζα 719. c
ἐπιχαλάω, in c. ib.
ἐπιχάλινος 720. a
ἐπίχαλκος, cum d. in c. 720. c
ἐπιχαράττω, in c. ex Χαράττω 721. b
ἐπιχαρὴς, in ἐπιχαίρω 719. a
[ἐπιχαρίζομαι] 722. a
ἐπίχαρις, ἐπιχαρίτως, in c. ex Χάρις ib.
[ἐπιχαριτόομαι] 722. b
ἐπίχαρμα, ἐπίχαρσις, ἐπίχαρτος, in ἐπιχαίρω 719. a
ἐπιχατὶς, ἐπιχυτίας, in Χατὸν 722. [illegible]
ἐπιχέζω, in c. ex Χέζω 722. c
ἐπιχειλὴς, in c. ex Χεῖλος 723. a
ἐπιχειμάζω, cum d. in c. 723. b
ἐπίχειρ, ἐπιχειρέω, cum d. 724. b
ἐπιχειρίζω 724. c
ἐπιχειροτονέω, cum d. in dec. 639. a
ἐπιχελιδονίζω, in χελιδών 440. b
ἐπιχέω 726. b
ἐπιχθόνιος, in c. ex Χθὼν 728. c
ἐπιχλιάζω, in Χλιάω 729. b
(ἐπιχνοΐζω) 730. b
ἐπίχνοος, ἐπιχνόω, cum d. in c. ex χνόος ib.
ἐπίχολος, in c. 731. a
ἐπιχορδὶς, in c. ex Χορδὴ 731. b
ἐπιχορηγέω, cum d. in c. ex χορηγὸς 18. b
ἐπιχόω, in c. ex Χόω 727. c
ἐπιχράομαι, in c. cum præp. 732. [illegible]
ἐπιχράω, in c. ex Χράω, invado 733. a
[ἐπιχρεμέθω] 733. c
ἐπιχρίμπτω, in c. ex Χρίμπτω 734. c
ἐπίχρισμα, ἐπίχριστος, ἐπιχρίω, in c. ex χρίω ib.
ἐπίχρυσος, cum d. in c. 736. a
ἐπιχρόα, in ἐπιχρώζω 735. b
ἐπίχρωτος, in c. 736. c
ἐπιχρώζω, ἐπιχρωματίζω, ἐπιχρώννυμι, cum d. 735. b
ἐπιχύσιον, ἐπιχύω, cum d. [illegible] ἐπιχέω 726. b
ἐπίχυλος, in c. ex Χυλὸς 737. a
ἐπίχυμα, cum d. ἐπιχύνομαι, in ἐπιχέω 727. c
ἐπιχωρέω, cum d. 737. c
ἐπιχώριος, cum d. in c. ex χῶρος 738. b
ἐπίχυσις, [illegible] ἐπιχέω 727. c
ἐπιψάλλω, in c. ex Ψάλλω 739. a
ἐπιψαύω, ἐπιψαύδην, cum d. in c. ex Ψαύω 740. a
ἐπιψέγω, in c. ex Ψέγω 740. b
ἐπιψόγω ib.
ἐπιψεκάζω 738. c
ἐπιψεύδομαι, in c. ex Ψεύδω 740. c
ἐπίψηγμα, in ἐπιψήχω 739. c
ἐπιψηλαφάω, in ψηλαφάω 71. a
ἐπιψηφίζω, cum d. in c. ex Ψῆφος 741. b
ἐπιψήχω, in c. ex ψήχω 739. c
ἐπίψογος, in ἐπιψέγω 740. b
ἐπιψύχω, in c. 743. a
ἐπιψωμίζω, in ψωμὸς 743. b
ἐπιωγαὶ, 18. b. et in Ἰωγὴ 168. a
ἐπιωγμίας, in c. 431. a
ἐπολιγωρέομαι, in dec. ex Ὀλιγωρέομαι 453. c
ἐπιίζω, in c. cum pr. 434. a

ἐποιδέω, et ἐποιδέομαι, in c. cum pr. 455. a
ἐποικέω, ἐποικίδιος, ἐποίκιον, in ἔποικος 456. c
ἐποικοδομέω, cum d. 131. c
ἐποικονομέω, in οἰκονόμος 437. a
ἔποικος 456. c
ἐποικουρέω, in d. ex οἰκουρός 490. a
ἐποικτείρω, ἐποικτίζω, in c. 458. a
[ἔποικτος] ib.
ἐποιμώζω, in c. ex οἰμώζω 454. c
ἔποινος, in c. 458. c
ἐποιχέω, ἐποίχομαι, in c. ab Οἴχομαι 460. a
ἐποκέλλω, in c. ex ὀκέλλω 307. a
ἐπολισθέω, cum d. in c. 461. b
ἐπολολύζω, in c. ex ὀλολύζω 462. b
ἐπολοφύρομαι, in c. ab Ὀλοφύρομαι 462. c
ἕπομαι, in d. ex Ἕπω, sequor 200. a
ἐπόμβριος, cum d. in c. ex Ὄμβρος 463. c
ἑπομένως, in ἕπομαι 200. a
ἐπόμνυμι, in c. 464. b
ἐπομόργνυμι, in c. 464. c
ἐπομφάλιος, cum d. in c. 466. c
ἐπονειδίζω, cum d. in c. ex Ὄνειδος 466. b
ἐπονομάζω, cum d. in comp. ex ὀνομάζω 467. c
[ἐπονομαστικόν] ib.
ἐποξίζω, ἐποξύνω, in c. 468. c
ἐποπίζω, in c. ex Ὄπις 469. b
ἐπόπισθεν, in c. 469. c
ἐποπεύς, cum d. 543. a
ἐπόπτομαι, ἐπόπτης, cum d. in ἐπιόπτομαι 471. b
ἐποργάω 477. a
ἐποργιάζω 477. b
ἐπορέγομαι, in c. ab Ὀρέγω, extendo 477. c
ἐπορθιάζω 478. b
ἐπορθρεύω, cum d. in c. ab Ὄρθρος 478. c
ἐπορίνω, in c. ex ὀρίνω 484. a
ἐπορκίζω 479. a
ἐπορούω, ἐπόρνυμαι, in c. ex ὀρούω 484. b
ἐπορχέομαι, in c. 483. b
ἐπόσσω, in c. ex Ὄσσω 484. a
ἔπος, in d. ex Ἔπω, dico 200. b
ἐποστρακίζω, cum d. in comp. ex Ὄστρακον 486. b
ἐποτοτύζω 487. b
ἐποτρύνω, in c. ib.
ἐπουλίς, in c. ex οὖλον 488. b
ἐπουλόω, cum d. in c. ex οὐλόω ib.
ἐπουραῖος, in c. ex Οὐρά 488. c
ἐπουράνιος, in c. ex Οὐρανός 489. b
ἐπουρέω, in c. cum pr. ib.
ἐπουρίζω, ἐπούριος, in c. ex Οὖρος, ventus secundus 489. c
ἐποφείλω, in c. 491. b
ἐποφέλλω, in Ὀφέλλω 491. c
ἐποφθαλμιάω, ἐποφθάλμιος, cum d. 475. a
ἐπόφλω 491. b
ἐποχέομαι, in ἐποχέω 493. a
ἐποχετεύω, in c. ex Ὀχετός 492. a
ἐποχεύω, in c. ex Ὀχεύω 492. b
ἐποχέω, in c. 493. a
ἐποχή, in ἐπέχω 223. c
ἔποχος, in ἐποχέω 493. b
ἔποψ, in c. ex Ὄψις 472. b
ἐποψάομαι, cum d. in c. 493. c
ἔποψις, cum d. in ἐπιόπτομαι 471. b
ἙΠΤΑ' 199. c
ἑπταβόειος, ἑπτάβοιος, in c. ex Βοῦς 114. b
ἑπταγράμματος, in c. ex γράμμα 138. b
ἑπτάγωνος, in c. ex Γωνία 141. c
ἑπταδακτυλαῖος 150. b
ἑπταέτης, cum d. 216. c
ἑπταήμερος 245. a
ἑπτακαίδεκα, in c. 150. b
ἑπτακαιδεκαέτης, in δεκαέτης 216. b
ἑπτακαιεικοσαπλάσιος, in εἴκοσι 182. c
ἑπτάκαυλος, in c. ex Καυλός 303. c
ἑπτάκις, in Ἑπτά 199. c
ἑπτάκλινος, in c. ex κλίνη 324. a
ἑπτακόσιοι, in Ἑπτά 199. c
ἑπτάκτυπος, in c. ex κτύπος 675. b
ἑπτάλοφος, in c. ex Λόφος 389. b
ἑπτάλυχνος, in c. 392. a
ἑπταμηναῖος, ἑπτάμηνος, in c. ex Μήν 418. b
ἑπταμήτωρ 419. c
ἑπτάμιτος, in μίτος 425. b
ἑπταμέριον 408. a
ἑπτάμυχος, in μυχός 431. c
ἑπτάπαιστος, in c. ex Παίω 507. a
ἑπτάπηχυς 524. c
ἑπταπλάσιος, cum d. in Ἑπτά 199. c
ἑπτάπλευρος, in c. 535. b
ἑπτάπλεως, in Ἑπτά 199. c
ἑπταπόδης, cum ἑπτάπους 551. c
ἑπτάπορος 509. b
ἑπτάπους 551. c
ἑπτάπυλος, in c. 564. a
ἑπτάπυργος, in c. ex Πύργος 566. a
ἑπτάῤῥοος, in c. ex ῥέω 572. c
ἑπτάς, in Ἑπτά 199. c
ἑπτάστολος, in c. sine pr. 611. c
ἑπτάστομος, in c. citra pr. 617. a
[ἑπτατειχεῖς ἐξόδους] 639. c
ἑπτάτονος, in comp. sine præp. 638. c
ἑπτάφθογγος, in comp. ex φθόγγος 700. b
ἑπτάφωνος, in c. sine præp. 717. a
ἑπτάχα, in Ἑπτά 199. c
ἑπτάχορδος, in c. ex Χορδή 731. b
ἑπτήρης, cum τριήρης 208. b
ἐπύλλιον, in Ἔπος 200. b
ἜΠΩ, et ἝΠΩ 200. a
ἐπῳάζω, cum d. in Ὠόν 745. c
ἐπωβελία, in c. ex Ὀβολός 450. c
ἐπῳδή, ἐπῳδός, &c. in ἐπαείδω 21. c
ἐπώζω, in ἐπόζω 454. a
ἐπώδυνος, in c. 453. b
ἐπωθέω, ἐπωθίζω 741. b
ἐπωλένιος 744. c
ἐπωμίς, ἐπωμαδόν, cum d. in c. ex Ὦμος ib.
ἐπωμοσία, ἐπώμοτος, in ἐπόμνυμι 464. b
ἐπώνιον, in c. 745. b
ἐπώνυμος, cum d. in c. ex Ὄνομα 467. a
[ἐπωπή] 473. b
ἐπώπτης, cum d. ib.
ἐπωρύω, et ἐπωρύομαι, in c. ex Ὠρύω 746. b
ἔπωσις 744. b
ἐπωτίδες, in c. ex Οὖς 487. c
ἐπωφελέω, cum d. in c. 747. c
¶ ἜΡΑ, ἔραζε 201. b
ἔραμαι, in Ἐράω 202. a
ἐραβάκχος 80. a
ἐρασίπτολις, in dec. 566. c
ἜΡΑΝΟΣ, cum d. ἐρανικός, ἐρανίζω 201. c
[ἐράστις] ib.
ἐρατός, in Ἐράω 202. a
ἐράσμιος, in ἐράω ib.
ἐρασιχρήματος, in c. ex χρήματα 734. b
ἐρασίμολπος 411. b
ἐράσμιος, ἐραστής, ἐρατός, ἐρατεινός, cum d. in ἔραμαι 202. a
[ἐράστρια] ib.
ἐρασίχρως 735. b
ἐρατῶπις 473. b
ἘΡΑ'Ω, 202. a. et in der. ab Ἔρα 201. b
ἐργάζομαι, in Ἔργον 202. c
ἐργάθω, in ἔργω 186. a
ἐργαλεῖον, ἐργάνη, &c. in Ἔργον 203. a
ἐργασία, ἐργάσιμος, &c. in ἐργάζομαι 202. c
ἐργαστηριάρχης 80. c
ἐργαστήριον, &c. in ἐργάζομαι 203. a
ἐργάτης, cum d. in Ἔργον ib.
ἐργεπείκτης, in c. ab Ἐπείγω 198. b
ἐργεπιστάτης, in ἐργοεπιστάτης 281. c
ἔργετος 185. c
ἔργμα, in ἔργω ib.
ἐργοδιώκτης, cum d. 168. a
ἐργοδότης, cum d. in c. ex δότης 163. c
ἐργοεπιστάτης, in decomp. ex ἐφίστημι 281. c
ἐργολάβος, cum d. in comp. ex λαβή 368. c
ἐργολάπτης, in c. ex λαπτής ib.
ἐργομωμᾶν, in Μῶμος 432. b
ἜΡΓΟΝ 202. c
ἐργοπόνος 515. c
ἐργότευχος, in c. 478. b
ἐργόχειρον 724. b
ἔργω, in Εἴργω, 185. c. ἔργω, in Εἴργω 186. a
ἐργώδης, cum d. in Ἔργον 202. c
ἔργωμα, in Ἔργον 203. a
ἔρδω, in Ῥέζω 570. c
ἔρεα, in Εἶρος 186. c
ἐρεβεννός, in Ἔρεβος 207. a
ἘΡΕ'ΒΙΝΘΟΣ, cum d. ib.
ἐρεβοδιφῶ, in c. ex Διφάω 167. a
ἜΡΕΒΟΣ, cum d. 207. a
ἔρεγμα, ἐρεγμός, cum d. in Ἐρείκω 207. c
ἐρεείνω, in ἐρέω 187. b
ἘΡΕ'ΘΩ, cum d. ἐρεθίζω 207. a
ἘΡΕΙ'ΔΩ ib.
ἘΡΕΙ'ΚΩ, cum d. ἐρείκη 207. b. c
ἐρεικτός, ἔρειξις, in ἐρείκομαι ib.
ἔρειος 210. a
ἘΡΕΙ'ΠΩ, cum d. 207. c
ἔρεισμα, in ἐρείδομαι 207. b
ἐρείψιμος, in Ἐρείπω 207. c
(ἐρειψίτοιχος) 659. b
ἐρέω, in Εἴρω, dico 187. a
ἐρεμνός, in Ἔρεβος 207. a
ἐρέομαι, in ἐρέω 178. a
ἐρεοῦς, in εἶρος 186. c
ἘΡΕ'ΠΤΩ 207. c
ἐρεσία, in Ἐρέσσω 208. a
ἐρεσιμαχία, in c. cum pr. 416. a
ἘΡΕ'ΣΣΩ, cum d. 207. c
ἘΡΕΣΧΕΛΕ'Ω, cum d. 208. b
ἐρέτης, ἐρετμός, cum d. in Ἐρέσσω 208. a
ἘΡΕΥ'ΓΩ, cum d. 208. c
ἘΡΕΥΘΟΣ, ἐρεύθω ib.
ἐρευκτικός, in Ἐρεύγω 208. c
ἘΡΕΥΝΑ'Ω, cum d. 209. a
ἘΡΕ'ΦΩ, ἔρεψις, cum d. 209. b
ἐρέω, in d. ex Εἴρω, dico 187. a
ἐρημάζω, ἐρημαῖος, ἐρημία, ἐρημίτης, &c. in Ἔρημος 209. c
ἐρημοδίκιον 165. a
ἐρημοθᾶκος, in c. ex θᾶκος 260. b
ἐρημονόμος, in c. cum præp. 436. c
ἘΡΗΜΟΣ, cum d. 209. b. c
ἘΡΗΤΥ'Ω 209. c
ἘΡΙ ib.
ἐριαύχην, in c. 90. a
ἐριβρεμέτης, ἐρίβρομος, in c. ex Βρέμω 116. b
ἐριβρύχης, in c. ex Βρύχω 118. b
ἐρίβωλος, ἐριβῶλαξ, cum d. in comp. ex Βῶλος 119. c
ἐριγάστης, in c. ex Γαστήρ 122. b
ἐρίγδουπος, cum ἐρίδουπος 171. b
ἐρίγηρος, in c. ex Γῆρας 129. a
ἐρίγληνος 133. a
ἔριγμα, in ἐρεγμός 207. c
ἐριδμαίνω 393. c
ἐριδαίνω, ἐριδμαίνω, in Ἔρις 210. a
ἐριδαλής 150. c
ἐριδινής, in c. ex Δίνη 166. a
ἐρίδιον 186. c
(ἐρίδματος) 145. c
ἐρίδουπος, in c. ex Δοῦπος 171. b
ἐριδῶ, ἐρίζω, in Ἔρις 210. a
ἐρίηρος 176. a
ἐρίζηλος, cum d. in c. ex Ζῆλος 237. a
ἐρίζωος, in c. ex ζωός 234. c
ἐρίηρες, &c. in c. 82. b
Ἐριοχίς 248. b
ἘΡΙΘΑ'ΚΗ, cum d. 209. c
ἐριθαλής, et ἐριθηλής, cum d. in c. 250. a
ἔριθος, ἐριθεύω, cum d. in Ἔρις, et in Εἶρος 186. c. 210. a. b
ἐρίκη, ἐρικίδες, in Ἐρείκω 207. c
ἐρικλαγκτής, in c. ex Κλάζω 319. b
ἐρικλαυτός, in c. ex Κλαίω 319. c
ἐρικυδής 353. a
ἐρικτός, in Ἐρείκω 207. c
ἐρίκτυπος, in c. ex κτύπος 675. b
ἐρικυδής, in comp. ex Κῦδος 355. c
(ἐρικύμων) 357. c
ἐρίκω, in Ἐρείκω 207. c
ἐρικαΐδης, ibidem in Ἐρείκω ib.
ἐριμήκετος, in comp. ex Μῆκος 417. a
ἐριμύκης 429. c
ἘΡΙΝΕΟ'Σ, cum d. ἐρινάς, ἐρινάζω 209. c. 210. a
ἘΡΙΝΝΥ'Σ, cum d. 210. a
ἐρινός, et ἔρινος, ἐρινύω, in Ἐρινύς ib.
ἐριννύω ib.
ἐριοδῶν, in comp. 453. a
ἔριον, in Εἶρος 186. b
ἐριόξυλον, in comp. ex Ξύλον 450. a
ἐριοπλόκος, in c. cum præp. 539. a
ἐριοπώλης, cum d. 567. a
ἐριούνης, cum d. in c. ab Ὀνίνημι, juvo 466. c
ἐριουργός, cum d. 204. b
ἐριοφάγος 697. a
ἐριῶ, in ἔριον 186. c
ἐρίπνη, in Ἐρείπω, 207. c. et in c. ex Πνέω 540. a
ἐριπεῖν, in Ἐρείπω 207. c
ἜΡΙΣ 210. a
ἐρισθενής 587. a
ἔρισμα, in ἐρίζω 210. a
ἐρισμάραγος, in c. ex Σμαραγέω 599. a
ἐρίσπορος 604. c
ἐριστάφυλος, in comp. ex Σταφυλή 608. b
ἐριστός, ἐριστής, in ἐρίζω 210. a
ἐρισύπτολις 548. a
ἐρισφάραγος, in c. ex Σφάραγος 687. b
ἐριτάφης, in c. ex Τάφος 633. c
ἐρίτμητος 645. a
ἐρίτιμος 658. b
ἘΡΙΦΟΣ, cum d. ἐρίφιον 210. b
ἐρίφυλλος, in c. ex φύλλον 712. c
ἐριώδης, in ἔριον 186. c
ἐριώδυνος, in c. 453. b
ἐριώλη, in c. sine pr. 462. b
ἐριώπης, cum d. 473. b
ἑρκάνη, ἕρκατος, ἑρκίτης, ἑρκίον, in Εἴργω 185. c
ἑρκίπεζα, in c. 505. a
ἕρκος, ἑρκτή, in Εἴργω 185. c
ἑρκτής 187. b
ἝΡΜΑ, ἑρμάζω, cum d. 210. b
ἑρμάδιον, ἑρμαΐδης, ἕρμαιος, in Ἑρμῆς 210. c
ἕρμακες ib.
ἑρμάς 210. b. c
ἕρμασις, ἕρμασμα, ἑρματίζω, in Ἕρμα ib.
ἑρμαφρόδιτος, in comp. ex Ἀφροδίτη 91. a
ἑρμάων 210. c
ἑρμίδιον ib.
ἙΡΜΗΝΕΥ'Σ, ἑρμηνευτικός, cum der. ib.
ἙΡΜΗ'Σ ib.
ἑρμῖν, seu ἑρμίς, in Ἕρμα ib.
ἑρμογλυφεύς, cum d. in c. ex γλύφω 132. c
ἐρνοκόμος, in c. ex Κομέω 333. a
ἜΡΝΟΣ, ἐρνώδης, cum d. 211. a
ἐρξείης 185. c
ἐρόεις, in ἔρος 202. a
ἔρομαι, in εἴρομαι 187. a
ἔρος, in ἔρως 202. a
ἑρπάκανθα, in c. ex Ἄκανθα 57. b
ἑρπετόδηκτος, in c. ex perf. pass. 144. c
ἝΡΠΩ, ἑρπετόν, ἑρπετής, ἑρπυστής, ἑρπύζω, ἕρπυλλος, ἕρπης, cum d. 211. a
ἐῤῥαστωνευμένως, in ῥαστώνη 569. a
ἐῤῥίγησα, et ἐῤῥίγει, in Ῥῖγος 575. b
ἔῤῥινος, in c. ex Ῥίν 576. a
ἐῤῥιφώς, in ῥίψις 576. b
ἐῤῥυθμοπρεπής, in Ῥυθμός 578. a
ἘῬῬ'Ω, cum d. 211. b
ἐῤῥωμενέστερος, ἐῤῥωμένως, in Ῥώννυμι 579. b
ἘΡΡΟ'Σ 211. b
ἘΡΣΗ, cum d. ἐρσήεις ib.
ἔρσην, in Ἄρσην, seu Ἄῤῥην 77. c
ἔρσις, seu ἔρσις, in Ἕρω, necto 186. c
ἐρυθρός, ἐρυθραίνω, in Ἔρευθος 211. b
ἐρυγγάνω, ἐρυγή, ἐρυγμηλός, ἐρυγματώδης, ἐρυγμαλέος,
ἐρυγμός, in Ἐρεύγω 208. c
ἐρυθαίνω, ἐρύθημα, ἐρυθρός, cum d. in Ἔρευθος ib.
ἐρυθραῖος, ἐρυθριάω ib.
ἐρυθρογράμματος, in c. ex γράμμα 139. b
ἐρυθροδάκτυλος 145. b
ἐρυθρόδανον, ἐρυθροειδής, in ἐρυθρός 208. c
ἐρυθρός ib.
ἐρυθροκάρδιος, in c. 299. c
ἐρυθρόκερως, in c. ex Κέρας 334. a
ἐρυθρόπιον 209. a
ἐρυθρόπους 551. c
ἐρυθρός, in Ἔρευθος 209. a
ἐρυθροτίκτης, in c. 615. b
ἘΡΥ'ΚΩ, ἐρυκάνω, &c. 211. b
ἔρυμα, in ἐρύομαι, custodio ib.
ἔρυμαι, in der. ex Ἐρύω, custodio 212. a
ἐρυσίνωτος, in c. ex Νῶτος 447. a
ἐρυμνός, cum d. in ἔρυμα 211. c
ἐρύομαι, in der. ex Ἐρύω, traho, et in der. ex Ἐρύω, custodio ib.
ἐρυσάρματος, in c. ex Ἅρμα 76. b
ἐρυσιάζω, cum μυιάζω 579. a
ἐρυσίβη, cum d. in Ἔρευθος 209. a
ἐρυσίθριξ 262. c
ἐρύσιμον, in Ἐρύω, traho 211. a
ἐρυσίπελας, cum d. in c. 511. c
ἐρυσίπτολις, in c. 548. a
ἐρυσίχθων 718. c
ἐρυστής, in ἐρύομαι, pro ἐρύω, traho 211. c
ἐρυτής 212. a
ἘΡΥ'Ω 211. c
ἔρφος, in Στέρφος 614. b
ἔρχατος, cum d. in Εἴργω 185. c
ἜΡΧΟΜΑΙ 212. a
ἐρῶδος, in Ἔρως 211. a
ἐρῶ, in ἐρέω 187. a
ἘΡΩΔΙΟΣ, et ἐρῳδιός 213. a
ἘΡΩΕ'Ω, cum d. ἐρωή ib. et b
ἐρωμανής, in ἐρωτομανής 396. a
ἐρώμενος, in ἔραμαι 202. a
ἔρως, ἐρωτάριον, in Ἐράω ib.
ἘΡΩΤΑ'Ω, cum d. 213. b
[ἐρωτιδεῖς] ib.
ἐρωτικός, cum d. ἐρώτιον, in Ἔρως ib.
ἐρωτοδιδάσκαλος, in c. ex Διδάσκαλος 161. c
ἐρωτόληπτος, et ἐρωτοληψία, in c. ex λῆψις, et ληπτός 368. c
ἐρωτομανής, cum d. 396. a
ἐρωτοπαίγνιον, in c. ex Παίζω 494. b
ἐρωτοπλάνος 530. c
ἐρωτοπωλεῖον, in c. sine pr. 556. b
ἐρωτοτόκος 654. c
ἐρωτοτρόφος 660. a
ἐρωτύλος 202. a
¶ ἐς, in Εἰς, 187. c. ἐσαγγέλλω, in εἰσαγγέλλω, ἐσάφθη, in εἰσάφθη. Sic et alia composita cum ἐς, scripta cum εἰς inveniuntur: ἐσακοντίζω, ἐσακούω, &c. quæ cum εἰς supra fuerunt scripta
ἐσαείρω, in c. 62. b
ἐσαράσσω, in c. ex Ἀράσσω 72. c
ἐσαυγάζω, in c. ex Αὐγή 87. a
ἐσαῦτις, in εἰσαῦθις ib.
ἐσαφικνέομαι, in ἀφικνέομαι 273. a
ἐσβαίνω 94. b
ἐσελαύνω, in c. 194. b
ἐσερπύζω, in c. ex Ἕρπω 211. a
ἐσέρχομαι 212. b
ἐσεχέομαι ib.
ἔσθημα, in ἐσθής 228. a
ἐσθής, ἔσθημα, ἔσθησις, in der. ab Ἕω, induo ib.
ἔσθω, in Ἔδω 213. c
ἘΣΘΛΟ'Σ, cum d. ἐσθλόομαι ib.
ἔσθος, in Ἐσθής 228. a
ἜΣΘΩ 213. c
ἐσιάλλω, in c. ex Ἰάλλω 268. c
(ἐσιδεῖν) 187. a
ἐσιδρύομαι, in c. ex Ἱδρύω 270. c
ἕσις, in ἵημι 278. c

ἐσκεμμένως, in Σκέπτομαι 592. a
ἐσλίσσω, in c. ex Λίσσω 383. b
ἐσμάσσομαι 402. a
ἑσμὸς, in d. ex Ἕω, mitto 228. c
ἙΣΠΕΡΟΣ, cum d. ἑσπερὶς 213. c. 214. a
ἕσπομαι, in der. ex Ἕπω, sequor 200. a
ἐσποντίζομαι 471. b
ἐσπουδασμένως, in σπουδάζω 606. a
ἔσπω, in der. ab Ἕπω, dico 200. b
ἕσσω, in der. ex Ἕω, statuo 228. c
ἕσσομαι, in Ἕννυμι 247. c
ἐσσυμένως 583. b
ἔστι, in Εἰς 188. a
ἐστενωμένως, in στενόω 612. b
ἑστάω, in d. ex Ἵσταμαι 278. b
ἙΣΤΙ'Α, cum d. ἑστιὰς 214. a
ἑστιάω, ἑστιάτωρ, cum d. in Ἑστία ib.
ἑστιοπάμων, in c. ex Πάω 503. c
(ἑστιοῦχος) 226. b
(ἑστιῶτις) 214. a
ἕστωρ, in d. ab Ἕω, mitto 228. c
ἘΣΧΑ'ΡΑ, cum d. ἐσχαρεὼν 214. b
ἐσχατιά, &c. in Ἔσχατος 214. c
ἐσχατόγηρως, in c. ex Γῆρας 129. a
ἜΣΧΑΤΟΣ, cum d. 214. b. c
ἔσω, ἐσώτερος, ἐσώτατος, in εἴσω 188. a
¶ ἘΤΑ'ΖΩ, cum d. 214. c
ἑταίρα, in Ἑταῖρος 215. a
ἙΤΑΙ῀ΡΟΣ, cum d. ib.
ἕταρος, in fine der. ab Ἑταῖρος 215. b
ἔτασις, ἐτασμὸς, in Ἐτάζω 214. c
ἐτεὸς, in Ἔτος 216. a
ἐτεοδμῶες, in c. ex Δμὼς 146. a
ἐτεόκριθον, in c. ex Κριθὴ 347. c
ἐτεὸς, in ἐτὸς 231. c
ἑτεράκις, in Ἕτερος 215. b
ἑτεραλκὴς, cum d. in c. ex Ἀλκὴ 47. b
[ἑτερεχθὲν] 91. c
ἑτερεγκεφαλᾶν, in ἐγκέφαλος 512. a
ἑτερήμερος 245. a
ἑτερογενὴς, in c. ex γένος 125. a
ἑτερόγλωσσος, in c. ex Γλῶσσα 137. b
ἑτερόγλωττος 134. a
ἑτερόγναθος, in c. ex Γνάθος 134. c
ἑτερογνώμων, cum d. in c. ex γνώμη 131. c
ἑτερόγυνος 196. a
ἑτεροδιδασκαλέω, in c. ex Διδάσκαλος 161. c
ἑτερόδοξος, cum d. in comp. ex δόξα 169. c
ἑτεροεθνὴς 181. a
ἑτεροειδὴς, in c. ab εἶδος 182. b
ἑτερόζηλος, cum d. in c. ex Ζῆλος 237. a
ἑτερόζυγος, cum d. in c. sine præp. 236. a
ἑτεροθαλὴς, in c. 250. a
ἑτεροθελὴς, in c. ex Θέλω 181. a
ἑτερόθροος, in c. ex Θρόω 261. c
ἑτεροῖος, cum d. in Ἕτερος 215. b
(ἑτεροιότης) ib.
ἑτεροκλινὴς, in c. ex κλίνω 323. c
ἑτερόκλιτος, cum d. in c. ex κλιτὸς 324. a
ἑτεροκλιτέω ib.
ἑτεροκρανία, in c. ex κρανίον 300. b
ἑτερόμαλλος, in c. ex Μαλλὸς 367. c
ἑτερομάσχαλος, in c. ex Μασχάλη 402. c
ἑτερομεγέθης, in c. ex μέγεθος 405. c
ἑτερομερὴς, in c. ex Μέρος 407. b
ἑτερομήκης, in c. ex Μῆκος 417. a
ἑτερομήτριος, in c. ex Μήτηρ 419. c
ἑτερομόλιος, in c. ex Μολέω 495. c
ἑτερόμορφος, in c. 427. a
ἑτεροπάθεια 501. a
ἑτερόπλοος, in c. sine præp. 536. b
ἑτερόπτωτος 540. c
ἑτεροπροσώπως, cum d. in dec. 474. b
ἑτεροῤῥεπὴς, cum d. in c. sine præp. 571. b
ἑτερόῤῥοπος, cum d. in c. ex ῥοπὴ ib.
ἙΤΕΡΟΣ, cum d. 215. b
ἑτερόσκιον, in c. 596. c
ἑτερόστοιχος, in c. ex στοῖχος 610. a
ἑτερόστομος, in c. sine pr. 617. a
ἑτερόστροφα, in comp. ex στροφὴ 621. b
ἑτεροσχήμων, in comp. ex σχῆμα 227. b
ἑτερότης, in Ἕτερος 215. b
ἑτερότροπος, in c. ex τρόπος 664. c
ἑτερούσιος 232. c
ἑτερόφθαλμος, cum d. in c. ex ὀφθαλμὸς 475. a
ἑτερόφημον, in c. 708. c
ἑτεροφυὴς 715. b
ἑτερόφυλλος, in c. ex φύλλον 712. b
ἑτερόφωνος, cum d. in c. sine pr. 717. a
ἑτερόχροος, cum d. ἑτεροχρώμως, ἑτερόχρως 735. b
ἑτέρω, in Ἕτερος 215. c
ἑτέρωθεν, ἑτέρωθι, in Ἕτερος 215. b
ἑτερώνυμος, cum d. in c. ex Ὄνομα 467. a
ἑτέρως, ἑτέρωσε, in Ἕτερος 215. c
ἑτέρωσις, in Ἑτερόω ib.
ἘΤΗΣ ib.
ἐτήσιος, in Ἔτος 216. a
ἐτήτυμος, cum d. in Ἔτυμος 217. a
ἜΤΙ 215. c
ἐτνηρὸς, in Ἔτνος 216. a
ἐτνήρυσις, in c. 211. c
ἜΤΝΟΣ, cum d. 216. a
ἑτοῖμος, in c. habentibus ε in pen. 156. a
ἙΤΟΙΜΟΣ, cum d. ἑτοιμάζω 216. a
ἐτὸς 231. a
ἜΤΟΣ 216. b
ἐτυμαγόρος, in c. ex Ἀγορὰ 7. c
ἐτυμόδρυς, in c. ex Δρῦς 173. c
ἐτυμόθροος, in c. ex Θρόω 261. c
ἐτυμολόγος, cum d. 375. b. &c.
ἘΤΥΜΟΣ, cum d. 217. a
ἐτώσιος, in ἐτὸς 231. b
ἐτωσιεργὸς 204. b
¶ εὖ, in Ἐῢς 219. b
εὖ, in Ἓ 176. b
εὐαγγέλιον, εὐαγγελικὸς, εὐαγγελίζω, εὐαγγελιστὴς 4. b
εὐάγγελος ib.
εὐαγὴς, cum d. in comp. ex Ἄγος 9. c. et 17. a
εὐαγλὴς, in Ἀγλαὸς 6. c
εὐάγκαλος, in c. ex ἀγκάλη 5. a
εὐαγρέω, εὐαγρία 10. a
[εὔαγρος] ib.
εὐάγωγος 16. b
[εὐαγωγία] ib.
εὐαδίκητος, in dec. ex ἄδικος 164. c
εὐαερία, in c. ex Ἀὴρ 24. b
εὐάζω, cum d. in εὐὰν 218. c
εὐαὴς, in c. ab Ἄω 92. b
εὔαθλος 21. a
εὐαίρετος, in c. ex αἱρετὸς 32. a
εὐαισθησία, εὐαίσθητος, in c. ex Αἰσθάνομαι 35. c
[εὐαισθήτως, εὐαισθητότερος] ib.
εὐαίων, in c. ex Αἰὼν 36. c
εὐάκεστος 37. c
εὐακόνητος 39. b
εὐάκτις, in Ἀκτὶς 42. a
εὐαλάζευτος 42. c
εὐαλδὴς, cum d. in c. ex Ἀλδέω 44. a
εὐαλθὴς, in c. ex Ἀλθέω 45. c
εὐαλλοίωτος, in c. ex ἀλλοῖος 51. a
εὐαλωσία 53. a
εὐάλωτος, in c. ex ἁλωτὸς 46. c
εὐάμπελος 57. a
εὐὰν, in Εὐοῖ 218. c
εὐανάγνωστος, in ἀναγινώσκω 120. b
εὐανάγωγος, in dec. ex ἀνάγω 13. b
εὐανάδοτος, in dec. ex ἀναδίδωμι 162. b
εὐανάκλητος, cum d. in ἀνακαλέω 293. a
εὐαναπλήρωτος 533. b
εὐανάληπτος, in ἀναλαμβάνω 366. c
εὐανάπτυκτος 540. a
εὐανάσφαλτος 687. a
εὐανάτρεπτος, in ἀνατρέπω 663. b
εὔανδρος, cum d. in c. 62. b
εὐάνεμος, in c. ex Ἄνεμος 61. a
εὐάνετος 229. b
εὐανθέω 63. c. 64. a
εὐανθὴς, cum d. in c. in ἄνθος 63. c
εὐάνιος, in c. ex Ἀνία 65. b
εὐάνυτος, in c. ex ἀνύω 455. a
[εὐανθία] 63. a
[εὐαστὴς] 66. c
εὐάντητος, in c. ex ἀντάω ib.
εὐαντίλεκτος, in ἀντιλέγω 373. c
εὐάντυξ, in c. ex Ἄντυξ 67. b
εὐαπάλλακτος in dec. ab ἀπαλλάττω 48. c
εὐαπόβατος, in ἀποβαίνω 93. c
εὐαπόδεικτος, in d. ex ἀποδείκνυμι 148. b
εὐαπόδεκτος, in ἀποδέχομαι 155. a
εὐαπόδοτος, in d. ex ἀποδίδωμι 162. c
εὐαπόκριτος, in ἀποκρίνω 348. b
εὐαπολόγητος, in ἀπολέγω 374. a
εὐαπόλυτος, in ἀπολύω 392. c
εὐαπόῤῥιπτος, in ἀποῤῥίπτω 572. a
εὐαπόσπαστος, in ἀποσπάω 603. a
εὐαποτείχιστος, in ἀποτειχίζω 639. c
εὐαρδὴς 74. a
εὐάρεστος, cum d. εὐαρέστως, cum d. in c. ex Ἀρέσκω ib.
εὐαρίθμητος, in c. ex Ἀριθμὸς 75. b
εὐαρκὴς, in c. 76. a
(εὐάρμοτος) 80. c
εὐάρματος 76. b
εὐάρμοστος, in ex ἁρμόζω 82. c
εὐάροτος, in ἄροτος 80. c
εὔαρχος ib.
εὐασμὸς, εὐαστὴς, εὐαστὶς, in εὐάζω 218. c
εὐάστερος 84. c
εὐαυξὴς, in comp. ex αὔξω 23. c
εὐαφὴς, in comp. ex ἀφὴ 71. a
εὐάφορμος, in ἀφορμὴ 479. b
εὐαφῶς, in εὐαφὴς 71. a
εὐβάστακτος, in comp. ex βαστάζω 105. b
εὔβατος, in c. ex βάτος 95. c
εὐβιὴς, εὐβίοτος, in c. ex Βίος 107. c
εὔβλαστος, in c. ex Βλαστάνω 108. c
εὐβλαστὴς, cum d. 109. a
εὐβοήθητος, in c. ex Βοηθέω 111. b
εὐβολία 99. c
εὐβοσία, in c. ex Βόσις 114. c
εὐβόστρυχος, in c. ex Βόστρυχος 112. b
εὔβοτος, in c. ex Βόσις 114. c
εὐβότρυος 112. c
εὐβοῦς 114. b
εὔβουλος, cum d. 115. b
εὐβραχὴς 116. c
εὔβροχος, in c. ex Βρέχω 118. a
εὔβρωτος, in c. citra pr. 119. a
εὐγάλακτος, in c. ex Γάλα 121. a
[εὐγαθὴς] 128. c
εὐγάθητος, in c. ex Γηθέω ib.
εὔγαμος, in comp. ex Γάμος 121. c
εὖγε, in εὖ 219. b
εὔγειος, cum εὔγεως 120. b
εὐγένεια, in εὐγενὴς 125. b
εὐγένειος, in c. ex γένειον, barba 127. c
εὐγενέτης, in c. ex γενέτης 125. a
εὐγενὴς, cum d. in c. ex γένος ib.
εὔγεως, in c. ex Γαῖα 120. b
εὔγηρος, in c. ex Γῆρας 129. a
εὐγηρέω, εὐγηρία, in c. ex Γῆρας ib.
εὐγλαγὴς, in c. ex γλάγος 121. a
εὔγληνος, in c. ex γλήνη 133. a
εὔγλυπτος, εὐγλυφὴς, in c. ex γλύφω 132. c
εὐγλώχιν 134. b
εὔγλωττος, cum d. 134. a
εὐγνάμπτος 297. c
εὖγμα, in Εὔχομαι 219. c
εὐγνώμων, εὐγνωμοσύνη, cum d. in c. ex γνώμη 131. c
εὐγνώριστος, in c. ex γνωρίζω 132. a
εὔγνωστος, in c. ex tertia pers. 131. b
εὔγομφος 135. a
εὐγόνατος, in c. ex Γόνυ 135. b
εὔγονος, cum d. 126. a
εὐγράμματος, cum d. in comp. ex γραμμὴ 139. b
εὐγραφὴς, in c. ex γραφὴ 138. c
εὐγώνιος, in c. ex Γωνία 141. c
εὐδαίμων, εὐδαιμονίζω, &c. cum d. in c. ex Δαίμων 142. c
εὐδάκρυτος, in c. 145. a
εὐδάπανος, in c. ex Δαπάνη 146. b
εὐδερκὴς, in c. 153. b
εὔδειλος, in c. ex Δείλη 149. a
εὔδειπνος, in c. 150. a
εὔδενδρος, in c. ex Δένδρον 152. a
εὐδέψητος, in c. ex δέψω 154. b
εὔδηλος, in c. ex Δῆλος 158. a
ΕΥ'ΔΙ'Α 217. a
εὐδιάβατος 94. a
εὐδιάβλητος, εὐδιάβολος, in διαβάλλω 98. c
εὐδιάγωγος, in dec. ex ἄγω 13. c
εὐδιάζομαι, in Εὐδία 217. b
εὐδιάθετος cum d. in c. ex διατίθημι 651. a
εὐδιαῖος, in Εὐδία 217. a
εὐδιαίρετος, in διαιρέω 31. a
εὐδιαίτητος, in c. ex Δίαιτα 161. a
εὐδίαιτος, in c. ex Δίαιτα ib.
εὐδιάλλακτος, in διαλλάττω 49. a
εὐδιάλυτος, in διαλύω 393. a
εὐδιάπνοος, in διαπνέω 540. a
εὐδιάρπαστος, in διαρπάζω 77. b.
[εὐδιάφθαρτος] ib.
εὐδιάφθορος, in διαφθείρω ib.
εὐδιαφόρητος, in διαφορέω 694. a
εὐδιάχυτος, in διαχέω 726. a
εὐδιαχώρητος, in διαχωρέω 737. b
εὐδιάω, cum d. in Εὐδία 217. a
εὐδιεινὸς ib.
εὐδιήγητος, in dec. ex ἡγέομαι 240. b
εὐδικία, &c. 165. a
εὐδίνητος, in c. ex Δίνη 166. a
εὐδίοδος, in ὁδὸς 431. c
εὐδίοπτος, in διόπτομαι 471. b
εὐδιόρθωτος 478. b
εὔδιος, in Εὐδία 217. a
εὐδίψητος, in c. ex prim. 151. b
εὐδμήτη, εὐδμητία, in c. ex Δομέω 169. b
εὐδόκιμος, cum d. in c. ex δόκιμος 1. b
εὔδοξος, cum d. in c. ex Δόξα 169. c
εὔδουλος, in c. ex Δοῦλος 171. b
εὐδρᾶν, in c. ex δράω, facio 172. b
εὐδρανὴς cum d. in comp. ex δραίνω ib.
εὔδρομος cum d. 668. c
εὔδροσος 173. b
εὐδυσώπητος, cum d. in δυσωπέω 473. a
ΕΥ'ΔΩ 217. b
εὔδωρος 176. a
εὐέανος, in c. ex ἑανὸς 228. c
εὔεδρος, in c. ex Ἕδρα 180. a
εὐειδὴς, in c. ex εἶδος 182. b
εὐείκαστος, in c. ab εἰκάζω 183. c
εὔεικτος, cum d. in c. ab Εἴκω, cedo 184. a
εὔειλος, in c. ab Εἵλη 195. c
εὐείμων, cum d. in c. ex Εἷμα 228. b
εὔειρος, in c. ex Εἶρος 186. c
εὐέκβολος, in ἐκβάλλω 98. c
εὐέκβατος, in ἐκβαίνω 94. a
εὐέκκριτος, in ἐκκρίνω 348. c
εὐέκπλυτος, in ἐκπλύνω 539. a
εὐεκτὴς, εὔεκτος, cum d. in c. ab ἕξις, et ἐκτικὸς 226. a
εὐέκφορος, in ἐκφέρω 694. b
εὐέλαιος 190. a
εὐέλεγκτος, in c. ex Ἐλέγχω 192. c
εὐελκὴς, in c. ex Ἕλκος 193. c
εὔελκτος, cum d. in c. 195. c
εὐέμβατος, in dec. ab ἐμβαίνω 94. b
εὐέμβολος, in dec. ex ἐμβάλλω 99. a
εὐέμετος, εὐεμέω, εὐεμὴς, in c. ex Ἐμέω 196. a
εὐέμπτωτος, cum d. in ἐμπίπτω 548. a
εὐένδοτος 163. a
εὐεξάλειπτος, in ἐξαλείφω 44. c
εὐεξαπάτητος, in ἐξαπατάω 69. b
εὐέξαπτος 71. c
εὐεξέλεγκτος, in ἐξελέγχω 192. c
εὐεξία, in c. ab ἕξις 226. a
εὐέξοδος, in ἔξοδος 432. a
εὐεπανόρθωτος, in ἐπανορθόω 478. b
εὐέπεια, in εὐεπὴς 201. a
εὐεπίβολος, cum d. in dec. ex ἐπιβάλλω 99. c
εὐεπηρέαστος, in c. ab Ἐπηρεάζω 198. c
εὐεπὴς, in c. ab ἔπος 201. a
εὐεπίβατος 94. c
εὐεπιβούλευτος, in ἐπιβουλὴ 113. b
εὐεπίγνωστος, in ἐπιγινώσκω 130. c
εὐεπίθετος, in ἐπιτίθημι 651. c
εὐεπίληπτος, in ἐπιλαμβάνω 384. c
εὐεπιμέλητος, in ἐπιμέλομαι 421. b
εὐεπίφορος, cum d. in ἐπιφέρω 694. c
εὐεπιχείρητος, in ἐπιχειρέω 734. b
εὐεργὸς, cum d. εὐεργετέω 264. b
εὐερέθιστος, in c. ab Ἐρέθω 207. a
εὐέριος, in εὔερος 186. c
εὐερκὴς, cum d. in c. ex ἕρκος 186. a
εὐερκῶς, in εὐερκὴς ib.
εὐερμία, cum d. in c. ex Ἑρμῆς 211. a
εὐερνὴς, cum d. in c. ex Ἔρνος ib.
εὔερος, in εὔειρος 186. c
εὐέστιος 214. a
εὐεστὼ, in c. in ἐστὼ 285. c
εὐετηρία 216. c
εὐεύρετος 219. a
εὐέφοδος, in ἔφοδος 432. b
εὐέψητος, in c. ab Ἕψω 227. c
εὔζηλος, cum d. in c. ex Ζῆλος 237. a
εὔζυγος, in c. sine pr. 236. a
[εὐζωὴ] 234. c
εὐζωΐα, in εὔζωος ib.
εὔζωμος, in c. ex Ζωμὸς 238. a
εὔζωνος, in c. ex ζώνη 236. c
εὔζωος, in c. ex ζωὴ 234. c
εὔζωρος, in c. ex Ζωρὸς 239. a
εὐηγεσία 240. c
εὐηγενὴς 125. a
εὐήγορος, in c. ex Ἀγορὰ, εὐηγορία 7. c
εὐηθὴς, cum d. in c. εὐηθικὸς 242. a
εὐήκης, in c. ex Ἀκὴ 58. a
εὐήκοος, cum d. in c. ex ἀκοὴ 40. c
εὐηλάκατος, in c. 243. a
* εὔηλατος* 45. a
εὐήλατος, in c. ex secunda aut tertia pers. 191. b
εὐήλιος, in c. ex Ἥλιος 244. a
(εὐηλίως) ib.
εὐήμαρος, cum d. 243. a
εὐημερία, in ἦμαρ 228. c
εὐήνεμος, in εὐάνεμος 61. a
εὐήνιος, in c. ex Ἡνία 246. b
εὐήνυτος, in c. ex Ἀνύω 67. c
εὐήνωρ, in c. in ἀνὴρ 63. a
εὐηπελὴς, cum d. in c. 512. c
εὐήρετμος, in c. ex ἐρετμὸς 208. b
εὐήρης, in c. in ἄρω ib.
εὐήρατος, in c. ex ἐρατὸς 202. b
εὐήρης 82. b
εὐήροτος, in c. ex Ἀρόω 77. a
εὐητορίη, in c. ex Ἦτορ 248. a
εὐήτριος, in c. ex Ἤτριον ib.
εὐηχὴς, cum d. 248. b
[εὐθάλασσος] 249. c
εὐθαλὴς, cum d. in c. 250. a
εὐθάνατος, εὐθανασία, &c. in c. ex Θάνατος 259. c
[εὐθαρσέω] 251. c
εὐθαρσὴς, cum d. in c. ib.
εὐθεῖα, in Εὐθὺς 217. b
εὐθενέω, εὐθενία, in εὐθηνέω 258. c
εὐθεράπευτος, in c. ex Θεράπων 254. c
εὐθέριστος, in c. ex Θέρος ib.
εὐθέρμαντος, in c. ex Θερμαίνω 255. b
εὐθεσία, in c. ex Θέσις 653. b
εὔθετος, cum d. ib.
εὐθεώρητος, in c. ex Θεωρὸς 256. b
εὐθέως, cum Εὐθὺς 217. c
εὐθηγὴς, εὔθηκτος, in c. ex θήγω 256. c

εὔθαλος, in comp. ex Θαλλ 256. c
εὐθήμων, εὐθημοσύνη, cum d. in c. ex Θήμων 654. a
εὐθενέω, cum d. in c. ex Θενέω 258. c
εὔθερος, cum d. in c. ex Θέρω 257. c
εὐθέσαυρος 258. b
εὔθικτος, cum d. in c. ex Θίγω 258. c
[εὐθήσιμος] 259. b
εὔθοινος, in comp. ex Θοίνη 260. a
εὐθορύβητος, in c. ex Θόρυβος 260. c
εὐθραυστος, in c. ex Θραύω 261. a
[εὔθριγκος] 261. b
εὔθριξ, in c. ex Θρίξ 262. c
εὔθρονος, in c. ex Θρόνος 261. b
εὔθροος, in c. ex Θρόω 261. c
εὔθρυπτος, εὐθρυβής 263. c
εὐθύ, in εὐθύς 217. b
εὐθύβολος, cum d. 102. b
εὐθυγένειος 187. c
εὐθύγλωσσος 134. a
εὐθύγραμμος, in c. ex γραμμή 139. b
εὐθυδικέω, εὐθυδικία 165. a
(εὐθύδικος) ib.
εὐθύδρομος cum d. 169. a
εὐθυέντερος, in c. ex ἔντερον 197. c
εὐθυεπία 201. b
εὐθυθάνατος, in c. ex Θάνατος 259. b
εὔθυθριξ, in c. ex Θρίξ 262. c
εὐθύκαυλος, in c. ex Καυλός 303. a
εὐθυλογέω 375. c
εὐθύμακρος, in c. ex Μακρός 417. b
εὐθυμάχος, cum d. 404. a
εὔθυμος, cum d. 265. a
(εὐθυμοσύνη) ib.
εὐθύνη, εὐθυντής, in Εὐθύς 217. c
εὐθύνω, cum d. in Εὐθύς 217. b
εὐθυόνειρος, cum d. in c. 466. a
εὐθύονυξ, in c. ex Ὄνυξ 468. b
εὐθυόνυχος, in εὐθυόνυξ ib.
εὐθύπλοια 536. b
εὐθυπλοΐα, in c. ex πλώϊμα 533. c
εὐθυπλοέω 536. c
εὐθύπνοος, in c. ex πνοή 540. c
εὐθύπρωρος 513. b
(εὐθυπορέω) 509. b
εὐθύπορος, cum d. 510. a
εὐθυρρημονέω, in c. sine praep. 574. a
εὐθύρριζος 575. c
εὐθυρροέω, εὐθύρροος, in c. ex Ῥέω 576. a
ΕΥ'ΘΥ'Σ 217. b
εὐθυτενής, in c. ex τείνω 638. c
εὐθύτονος, in c. ex τόνος ib.
εὐθύτης, in εὐθύς 217. b
εὐθύτομος 644. b
εὐθύτρητος, in c. ex Τετραίνω 656. c
εὐθυφορέω, in comp. retinentibus φορ 696. a
εὐθύφλοιος, in c. 704. c
εὐθυφορεῖσθαι 697. a
(εὐθύφρων) 708. c
εὐθυωρία, cum d. in c. ex Εὐθύς 217. c
εὐθώρακος, in c. ex Θώραξ 268. b
εὔϊκτος 269. a
εὐϊλατεύω, εὐΐλατος, in c. ex Ἱλάω 274. a
εὔϊνος, in c. ex Ἴς 277. b
εὐΐος, in Εὐοῖ 278. c
εὔϊππος 279. b
εὐκαής, in c. ex Καίω 291. a
εὐκαθαίρετος, in καθαιρέω 31. b
εὐκάθαρτος, in c. 289. a
εὐκάθεκτος, in dec. ex κατέχω 224. b
εὔκαιρος, cum d. in c. 290. a
εὐκάματος, in c. ex κάματος 297. a
εὐκαμπής, in c. ex καμπή 297. b
εὔκαμπτος, in c. ex καμπτός ib.
εὐκαμψία, in c. ex κάμψις ib.
εὐκάρδιος, cum d. in c. 299. c
εὐκαρπία, cum d. in c. ex Καρπός 301. b
εὐκαταγέλαστος 127. a
εὐκαταγώνιστος, in καταγωνίζομαι 19. b
εὐκατάληπτος, in dec. ex καταλαμβάνω 367. c
εὐκατάλλακτος, in καταλλάττω 49. b
εὐκατανόητος, in κατανοέω 443. c
εὐκατάποτος, in καταπίνω 528. b
εὐκατασήμαντος, in κατασημαίνω 586. a
εὐκατασκίαστος, in κατασκιάζω 594. b
εὐκατάστατος, in d. ex καθίσταμαι 282. b
εὐκατάφορος, cum d. in καταφέρω 695. a
εὐκαταφρόνητος, in καταφρονέω 709. a
εὐκατέργαστος, in κατεργάζομαι 806. c
εὐκατηγόρητος, in κατηγορέω 8. a
εὐκέαστος, εὔκεατος, in c. ex κεάζω 312. c
εὐκέλαδος, in c. ex κέλαδος 306. b
εὔκεντρος, in c. ex κέντρον 308. b
εὐκέραος, in εὔκερως 310. a
εὐκέραστος, in c. ex Κεράννυμι 309. a
εὔκερως, in c. ex κέρας 310. a
εὐκέφαλος, in c. sine præp. 312. b
εὔκηλος, εὐκηλήτειρα, cum d. in Ἕκηλος 189. c
[εὐκήλως] ib.
εὐκινησία, εὐκίνητος, in c. sine præpos. 317. c
εὔκιον, in c. ex κίων 318. c
εὔκλαστος, in c. ex κλάω 320. a
εὐκλεής, cum d. et ἀκλεής, in c. ex κλέος 321. a
εὐκλειής, in c. ex κλείω 320. c
εὔκληρος, in c. sine præp. 322. b
εὔκλωστος, in c. ex Κλώθω 325. a
εὔκναμπτος, in c. ex κνάμπτω 297. c
εὔκναπτος, in c. ex κνάπτω 325. b
εὔκνημος, in c. ex Κνήμη 326. c
εὐκοίλιος, in c. ex κοιλία 327. b
(εὐκοσμήτης) 420. b
εὐκοινώνητος, in c. ex κοινός 328. c
εὐκολία, εὐκολίη, in εὔκολος 331. c
εὐκόλλητος, in c. ex κόλλα 339. c
εὔκολος, in c. ex κόλον 331. c
εὐκόλυμβος, in c. ex κολυμβάω 332. b
εὐκόλως, in εὔκολος 331. c
εὔκομος, in c. ex κόμη 334. a
εὐκομιδής, in c. ex κομίζω 333. b
εὐκόμιστος, in c. ex κομίζω ib.
εὔκομπος, in c. ex κόμπος 334. a
εὐκόρυμβος, in c. ex κόρυμβος 334. c
εὔκοσμος, cum d. in c. ex κόσμος 338. b
εὐκρόθητος 340. b
εὐκόσμητος, cum d. in c. 341. b
εὐκράδιος 299. c
εὐκραής, εὐκράς, εὐκρασία, εὔκρατος, in c. ex κεράω 309. b
εὐκραίρος, in c. ex κραῖρα 345. c
εὐκρατής 345. c
εὔκραντος, in c. ex κραίνω 346. b
εὔκρεως, in c. ex κρέας 347. b
εὐκρινής, cum d. in c. in κρινός 349. b
εὔκριθος, in c. ex κριθή 347. c
εὐκρίνητος, in c. ex κρίνω 349. c
(εὔκρυπτος) 352. a
εὐκρυφής, in c. ex κρύπτω 352. b
εὐκταῖος, cum d. in εὐκτός 219. c
εὐκτέανος, in c. ex κτέανα 353. a
εὐκτίμενος, in c. sine pr. ib.
εὐκτήριος, εὐκτικός, in εὐκτός 219. c
εὔκτιστος, in c. ex κτιστός 354. b
εὐκτός, cum d. in Εὔχομαι 219. c
εὐκυκλεῖν, in c. ex κύκλος 355. b
εὔκυκλος, in c. ex κύκλος ib.
εὐλαβής, cum d. in c. ex λαβῶ, vel λαβεῖν 356. b
ΕΥ'ΛΑΙ' 218. a
εὐλάϊγξ, in c. ex Λᾶας 363. c
ΕΥ'ΛΑΚΑ 218. a
εὔλαλος, in c. ex λάλος 365. c
εὐλαμπής 370. a
εὐλέαντος, in c. ex λεῖος 380. b
εὐλείμων, in c. ex Λειμών 380. a
εὔλεκτρος 379. a
εὔλεξις, in c. sine pr. 374. b
εὐλέπιστος, in c. ex Λέπω 382. c
εὐλεσχέω 383. b
εὐληθάργητος, in λήθαργος 73. b
εὔληκτος 388. c
εὐλημματέω, in c. ex Λῆμμα 385. a
εὔληπτος, cum d. in comp. ex ληπτός 368. c
ΕΥ'ΛΗΡΑ 218. a
εὔλιθος, in c. ex Λίθος 386. b
εὐλίμενος 389. c
εὐλιπής, in c. ex λίπος 387. b
εὐλογέω 375. b
εὔλογος, cum d. 377. c
εὐλόγιστος, cum d. in c. ex λογίζομαι 378. b
εὔλογος, cum d. in c. ex λόγος, ratio 377. c
εὐλοφία, in c. sine pr. 389. a
εὔλοφος, in c. ex Λόφος 389. b
εὔλοχος, in c. ex Λοχός 390. a
εὐλύγιστος 390. b
εὐλύρας, εὔλυρος 391. c
εὔλυτος, in c. ex λυτός 393. c
εὐμαθής, cum d. in c. sine pr. 398. c
εὐμάλακτος, in c. ex μαλάσσω 397. b
εὐμαρής, cum d. in c. ex Μάρη 400. a
εὐμεγέθης, in c. ex μέγεθος 405. c
εὐμέθοδος 452. b
εὐμειδής 406. b
εὐμείλικτος, in c. ex Μειλίσσω 406. c
εὐμελής, in c. ex Μέλος, carmen 411. a
εὐμελίας, in c. ex Μελία 410. c
εὐμελιττέω, in c. ex Μέλισσα ib.
εὐμενής, cum d. εὐμενίζω 412. b
εὐμετάβλητος, εὐμετάβολος, in μεταβάλλω 100. a
εὐμετάδοτος, in μεταδίδωμι 163. a
εὐμετάθετος, in μετατίθημι 632. a
εὐμετακίνητος, in μετακινέω 317. b
εὐμετακόμιστος, in μετακομίζω 333. c
εὐμετάπειστος, in μεταπείθω 506. b
εὐμετάπτωτος, in μεταπίπτω 528. b
εὐμετάστατος, in d. ex μεθίσταμαι 282. c
εὐμεταχείριστος, cum d. in μεταχειρίζω 725. a
εὐμετρής, in c. sine pr. 416. c
εὐμήκης, in c. ex Μῆκος 417. a
εὔμηλος, in comp. ex μῆλον, ovis 418. a
εὔμηρος, in comp. ex Μηρός 419. b
εὐμήρυτα, in comp. ex Μηρύω ib.
εὔμητις, et εὐμήτης, in c. 420. c
εὐμήχανος, cum d. in c. ib.
εὐμίμητος, in c. ex Μῖμος 423. b
[εὔμιτος] 423. c
εὔμιτρος ib.
εὐμνημόνευτος, in comp. ex μνημονεύω 425. a
[εὐμνημονευτέως] 424. c
εὐμοιρία, &c. in c. ex Μοῖρα 408. b
(εὔμοιρος) ib.
εὐμολπία, et εὐμολπέω, in c. ex Μέλπω 411. b
εὐμορφέω 424. c
εὔμορφος, cum d. in c. 427. a
εὐμουσία, et εὔμουσος, in c. 428. a
[εὐμούσως] ib.
εὐμοχθεῖν, in c. 428. b
ΕΥ'ΝΗ', cum d. εὐνῆθεν, εὐναῖος, εὐνάω, εὐνάτειρα, εὐνάζω 218. a
[εὐνάτωρ] 218. b
[εὔνημα] 218. a
εὔνητος, in c. ex Νέω, neo 440. a
εὖνις, in Εὐνή, &c. 218. b. et in Εἷς 188. a. b
εὐνοέω, cum d. in εὔνοος 443. c
εὔνομος, cum d. in c. 442. b
εὔνοος, εὐνοϊκῶς 443. c
εὔνοστος, in c. ex Νόστος 444. c
εὐνοῦχος, cum d. 226. b
εὐνόως, εὔνως, in εὔνοος 443. c
εὔνωτος, in c. ex Νῶτος 447. a
εὔξενος, cum d. in c. sine pr. 448. a
εὔξεστος, in c. ex ξεστός 449. a
εὐξήραντος, in c. ex Ξηρός 449. c
εὔξοος 449. a
εὔξυλος, in c. ex Ξύλον 450. a
εὐξύμβολος, in εὐσύμβολος, 101. b. εὐξύνετος, in εὐσύνετος, et ita de cæteris, Atticè ξύν, pro σύν habentibus
εὔογκος, in c. 451. a
εὐοδέω, εὐοδία, in εὔοδος 452. a
εὐοδιάζω 454. b
εὔοδμος, cum d. in εὔοσμος ib.
εὔοδος, cum d. 452. a
ΕΥ'ΟΙ' 218. c
εὐοικονόμητος, in dec. ab οἰκονόμος 437. a
εὔοικος 456. c
εὔοινος, cum d. in c. 458. c
[εὔολβος] 461. a
εὐόλισθος, in c. 461. b
εὔομβρος 463. c
εὐόμιλος, in c. 464. a
εὐομιλήτως, in dec. 376. c
εὐόμπνιος, in c. 466. a
εὔοπλος, in c. 470. a
εὔοπτος, in c. sine pr. 472. a
εὐόρατος, in c. sine pr. 476. b
εὔοργος, cum d. in c.
εὐορέκτης, cum d. in c. ex Ὀρέγω, appeto 478. a
εὐόριστος 481. c
εὔορκος, cum d. in comp. ex Ὅρκος 479. a
εὔορμος, in c. 480. a
εὔορνις, in c. ex Ὄρνις 480. b
εὔοσμος, cum d. in c. sine pr. 454. b
εὐόσφραντος, in c. ex Ὀσφραίνομαι 486. c
εὐόφθαλμος, cum d. in c. ex ὀφθαλμός 475. a
εὔοφρυς, in c. ex Ὀφρύς 492. a
εὔοχθος, cum d. in c. ex Ὄχθη 492. b
εὐοψία, in c. ex ὄψις 472. b
εὔοψος, in c. ex Ὄψον 493. c
εὐπαγής, in c. ex πάγω 522. c
εὐπαθής, cum d. 501. a
εὐπαιδευσία, εὐπαίδευτος, cum d. in c. ex παιδεύω 495. b
εὔπαις, cum d. in c. ex Παῖς ib.
εὐπάλαμος, in c. ex Παλάμη 496. b
[εὐπαλίως] 496. c
εὐπαλής, in c. ex Πάλη 496. c
(εὐπάλαμος) 496. b
εὐπαράγωγος, in dec. ex παράγω 15. a
εὐπαράδεκτος, in παραδέχομαι 155. b
εὐπαραίτητος, in dec. ex παραιτέω 55. b
εὐπαράκλητος, in παρακαλέω 294. a
εὐπαρακολούθητος, in παρακολουθέω 39. a
εὐπαρακόμιστος, in παρακομίζω 333. c
εὐπαραμύθητος, in παραμυθέομαι 429. b
εὐπαράπλους 536. b
εὐπαράπειστος 506. b
εὐπαράφορος, in παραφέρω 695. a
εὐπάρεδρος 180. b
εὐπάρειος, in c. 498. b
εὐπάρθενος, in c. 499. a
εὐπαρηγόρος, in παρηγορέω 8. b
εὐπαρόρμητος, in παρορμητός 479. c
εὐπάρεχος, in dec. ex παρέχω 224. c
εὐπάρυφος, in παρυφαίνω 682. a
εὐπάσχω, in c. ex πάσχω 500. c
εὐπάτειρα, in εὐπάτωρ 502. c
εὐπάτητος, in c. ex πατέω 502. a
ΕΥ'ΠΑΤΟ'ΡΙΟΝ 218. c
εὐπάτωρ, cum d. in c. 502. c
εὐπέδιλος, in c. ex πέδιλον 504. a
εὐπειθής, cum d. in comp. in πειθώ 506. b
εὔπειστος, cum d. in c. in πειστός ib.
εὔπεπτος, in c. ex πέπτω 507. a
εὐπελέκητος, in comp. ex πελεκάω 511. a
(εὐπέμπελος) 514. a
εὐπένθερος, in πενθερός 514. b
εὔπεπλος, in c. 516. c
εὔπεπτος, in c. 517. a
εὐπεριάγωγος, in dec. ex περιάγω 15. b
εὐπεριαίρετος, in περιαιρέω 31. b
εὐπερικάλυπτος 295. c
εὐπερίοπτος, in περιόπτομαι 471. c
εὐπερίπατος 502. a
εὐπερίοριστος 482. a
εὐπερίστατος, in dec. ex περιίσταμαι 283. c
εὐπερίτρεπτος, in περιτρέπω 664. a
εὐπερίφορος, in περίφορος 717. c
εὐπερίχυτος, in περιχέω 726. c
εὐπέταλος, in c. ex πέταλον 521. a
εὐπέταστος, in c. 520. c
[εὐπετεστέρως] 529. a
εὐπετής, cum d. 528. c
εὐπεψία, in εὔπεπτος 517. a
εὐπηγής, in comp. ex πήγω 523. a
εὔπηκτος, in comp. ex πηκτός ib.
εὐπήληξ, in comp. ex πήληξ 523. c
εὔπηνος, in c. ex πῆνος 524. b
εὔπηχυς, in c. ex πῆχυς 524. c
εὐπίδαξ, in c. ex πίδαξ 525. a
εὐπινής 526. b
εὔπιστος 506. c
[εὐπίστως] ib.
εὐπλαδής 530. b
εὔπλαστος, in c. sine pr. 531. c
εὐπλατής, in c. ex πλατύς 532. b
εὐπλεκής, in c. ex πλέκω 533. b
εὔπλεκτος, in c. ex πλεκτός ib.
εὔπλευρος, in c. 535. b
εὔπλευστος 538. a
εὐπλήρωτος 534. c
εὔπλοια, εὐπλοΐη, in εὔπλοος 536. b
[εὐπλοκαμίς] 533. c
εὐπλόκαμος, εὐπλοκαμίς, in c. ex πλόκαμος ib.
εὔπλοος, εὔπλους, in c. sine pr. 536. b
εὔπλουτος, in c. ex πλοῦτος 558. c
εὐπλυνής, in c. sine pr. 539. a
εὔπνευστος, cum d. in c. ex πνέω, sine præp. 540. b
εὔπνοος, cum d. in c. ex πνοή 540. c
εὐποδία, in εὔπους 551. c
εὐποιέω, εὐποιός, cum d. 543. a
εὔποκος 507. a
εὐπόλεμος, cum d. in c. 546. b
εὐπολιόρκητος, in πολιορκέω 186. c
εὐπόνητος, in c. sine pr. 514. a
εὐπόριστος, in c. ex πορίζω 510. c
εὔπορος, cum d. 510. a
εὔποτμος, cum d. in c. ex πότμος 550. b
εὔποτος, in c. sine pr. 527. a
εὔπους 551. c
εὐπραγής, cum d. in c. ex πρᾶγος 554. c
εὔπρακτος, in c. ex πρακτός 554. b
εὐπραξία, in c. ex πρᾶξις ib.
(εὔπραξις) ib.
εὔπρεμνος, in c. ex πρέμνον 554. c
εὐπρεπής, cum d. in c. 555. b
(εὔπρεπτος) ib.
εὔπρηστος, in c. 556. b
εὔπριστος, in c. 557. a
εὐπροπαθῶν, in προπάσχω 500. c
εὐπρόσδεκτος, in προσδέχομαι 155. b
εὐπρόσεδρος, in πρόσεδρος 180. b
εὐπροσήγορος, cum d. in προσηγορέω 8. b
εὐπρόσιτος 233. c
εὐπρόσοδος, cum d. in πρόσοδος 452. c
εὐπρόσφορος, in προσφέρω 695. b
εὐπρόσφυτος, in προσφύω 715. a
εὐπρόσωπος, cum d. in c. 474. b
εὐπρόσοιστος 695. b
εὐπροφάσιστος, cum d. in πρόφασις 689. c
(εὐπρυμνής) 559. a
εὔπρυμνος, in c. ex πρύμνα ib.
εὔπτερος, in c. sine pr. 560. c
εὐπτόρθος 478. b
εὔπτυχος, in c. ex πτυχή 562. c
εὔπυργος, in c. ex πύργος 566. a
εὐπύρωτος, in c. ex πῦρ 565. b

εὔπυλος, in c. ex πύλη, et in c. ex πύλος 568. a
εὐραδάμιγξ, in Ῥαδάμιγξ 569. b
εὖραι, in εὐρὺς 219. b
εὐράξ, in πλαγιὰ 555. b
εὕρεμα, in εὑρίσκομαι 219. a
εὑρεσιεπὴς, cum d. in c. ex Ἔπος 201. b
εὑρεσιλόγος, cum d. 375. c
εὕρεσις, εὑρετὴς, εὑρετὸς, cum d. εὕρημα, in εὑρίσκομαι 219. a
εὐρεδῆς 107. a
εὕρεμα 219. c
εὑρήμων, cum d. in c. sine pr. 574. a
εὔριζος, cum d. 575. c
εὐρὶν, εὔρινος, in c. ex Ῥὶν 576. a
ΕΥ'ΡΙΠΟΣ, cum d. 218. c
ΕΥ'ΡΙΣΚΩ ib.
εὐροέω, εὔροια, in εὔροος 572. c
εὐρίζωτος, in c. ex Ῥίζα 577. c
εὐροκλύδων, in c. ex κλύδων 324. c
εὐρόνοτος, in c. ex Νότος 445. b
εὔροος, in c. ex ῥόω 572. c
Εὖρος, in Εὐρὺς 219. b
εὐρραφὴς, in c. sine pr. 570. a
εὐρρείτης, in c. cum pr. 572. c
εὐρρέεθρος, in c. ex Ἄρ 77. c
εὐρρεὴς, cum εὐρρείτης 572. c
εὔρρην, in εὔριν 576. a
εὔρροος, cum εὔροος, εὐροέω 572. c
εὐρὺ, in Εὐρὺς 219. a
εὐρυάγυιος, in Ἀγυιὰ 11. a
εὐρυαίχμας 36. b
εὐρύαλος, in Ἅλως 53. a
εὐρυεδὴς, in c. 107. a
εὐρυγένειος, in c. ex γένος 125. b
εὐρυδίνης, in c. ex Δίνη 166. a
εὔρυθμος, cum d. in c. 578. a
εὐρυκάρηνος, in c. ex Κάρηνα 300. a
εὐρυκέρως, in c. ex Κέρας 310. a
ΕΥ'ΡΥΚΛΗ'Σ 219. b
εὐρυκρείων, in c. ex κρείων 343. c
εὐρυλείμων, in c. ex Λειμὼν 380. a
εὐρυμέδων, in c. ex Μέδω 406. a
εὐρυμέτωπος, in dec. ex μέτωπον 473. c
εὐρύνω, in Εὐρὺς 219. b
εὐρύνωτος, in c. ex Νῶτος 447. a
εὐρυόδειος 452. a
† εὐρύοπα 473. a
εὐρύοχλος, in c. ex Ὄχλος 493. a
εὐρυπέδιος 501. c
εὐρυπέταλος 504. a
εὐρύπορος 510. b
εὐρυπρωκτος, in c. ex πρωκτὸς 559. a
εὐρυπυλὴς, εὐρύπυλος, in c. 564. a
εὐρυρέεθρος, εὐρυρέω, in c. sine pr. 572. c
ΕΥ'ΡΥ'Σ 219. a
εὐρυσάκης, in σάκος 581. c
εὐρυσθενὴς, in c. ex Σθένω 587. a
εὐρύστερνος, in c. 600. c
εὐρύστομος, in c. 613. c
εὐρυστεφὴς, in c. ex Στέφος
εὐρύστρωτος, in c. sine pr. 614. c
εὐρύτιμος, in c. ex τιμὴ 638. c
εὐρύτης, in Εὐρὺς 219. b
εὐρύτρητος, in c. ex Τετραίνω 656. c
εὐρυφαρέτρης 687. a
εὐρυφυὴς 715. a
εὐρυχαδὴς, in c. ex Χάζω 718. a
εὐρυχαίτης 719. b
εὐρύχορος, in c. 731. c
εὐρυχωρὴς, εὐρύχωρος, cum d. in c. ex Χῶρος 738. b
εὐρυώψ, in εὐρύοπα 473. a
εὐρώγης, in c. ex ῥὼξ 575. b
εὐρώδης, εὐρώεις, in Εὐρὼς 219. b
εὐρωπὴς 473. b
ΕΥ'ΡΩ'Σ, εὐρώεις 219. b
εὔρωστος, cum d. εὐρωσία 579. c
ΕΥ'ΡΩ'ΤΑΣ 219. b
εὐρωτιάω, in Εὐρὼς ib.
'ΕΥ'Σ ib.
εὖσα, in Εὕω 220. b
εὐσαΐδωτος, in Σαΐς 581. a
εὔσαρκος, cum d. in c. 581. a
εὐσαφὴς, cum d. in c. 584. a
εὔσειστος, in c. ex Σείω 583. c
εὐσέλαος, in c. ex σέλας 584. b
εὔσελμος, in σέλμα 584. c
εὔσιπτος, cum εὐσεβὴς 583. a
εὔσημος, in c. sine pr. 586. b
εὔσεπτος, εὐσεβία, in comp. ex Σέβω 586. b
εὐσθενὴς, cum d. in c. ex Σθένω 587. a
εὔσιτος, cum d. in c. 589. a
εὔσκαρθμος, in comp. ex Σκαίρω 590. a
εὐσκελὴς, in c. ex Σκέλος 591. c
[εὐσκέπαστος] 593. c
εὐσκεπὴς, in c. ex Σκέπω ib.
εὔσκηνος, in c. ex Σκηνὴ 594. a
[εὐσκίαστος] 596. c
εὔσκιος, in c. ib.
εὔσκοπος, in c. ex σκοπὸς, speculator 593. a
εὐσμάραγος, cum d. in c. sine præp. 599. a
εὐσμίλευτα, in c. ex Σμίλη 599. b
εὔσοος, cum d. in c. ex σόος 600. c
εὔσπειρος, in c. ex σπεῖρα 603. c
εὔσπλαγχνος, in c. ex σπλάγχνον 606. c
εὔσπορος, in c. ex σπόρος 604. c
ἐΰσσελμος, cum εὔσελμος 584. c
εὐσταθὴς, cum d. in c. in σταθὴς 285. b
εὔστακτος, in c. 607. c
εὔσταθμος 286. a
εὐσταλὴς, cum d. in c. sine pr. 611. c
εὔσταχυς, in c. 608. b
ἐϋσταλὴς 611. c
εὐστεφὴς, in c. 613. c
ἐϋστέφανος, εὐστεφὴς, cum d. in c. sine præp. 614. c
εὐστιβὴς, εὔστιπτος, in c. ex στείβω 609. b
εὔστικτος 615. b
εὔστολος, et ἐΰστολος, in c. sine pr. 611. c
εὐστόμαχος, cum d. in c. ex στόμαχος 617. b
εὔστομος, cum d. in c. sine pr. 617. a
εὐστίβδυγξ, in Στίβδυγξ 618. a
εὔστιχος, cum d. in c. ex στιχάζομαι 618. b
εὔστρα, in Εὕω 220. b
εὐστραβὴς, in c. habentibus στραβ. 621. c
εὐστρατηγέω 18. a
εὐστραφὴς, εὔστρεπτος, εὐστροφὴς, εὔστροφος, cum d. 621. b
εὐστρογγυλίζω 622. a
εὔστυλος, in c. 629. c
εὐσυλληπτος, in dec. ex συλλαμβάνω 368. b
εὐσυλλόγιστος, in dec. 378. c
εὐσύμβλητος, εὐσύμβολος, in d. ex συμβάλλω 101. b
εὐσυμπερίφορος, in συμπεριφέρω 695. b
εὐσύμφυτος, in συμφύω 715. a
εὐσυνάγωγος, in d. ex συνάγω 16. a
εὐσυνάλλακτος, in dec. ex συναλλάττω 50. a
εὐσυνάρμοστος, in συναρμόζω 83. a
εὐσυνείδητος 182. c
εὐσυνεσία, εὐσύνετος, in d. ex συνίημι 231. a
εὐσύνθετος, cum d. in dec. 653. a
εὐσύνοπτος, in συνόπτομαι 472. a
εὔσφυρος, in c. ex σφυρὸν 629. a
εὐσχημολογία 375. c
εὐσχήμων, cum d. in c. ex σχῆμα 227. b
[εὐσχημόνως] 227. b
εὐσχιδὴς, εὔσχιστος, in c. 630. a
εὔσχολος, cum d. in c. 631. a
εὔσωμος, εὐσώματος, cum d. in c. 631. b
εὔσωτρος, in c. ex σῶτρον 584. b
εὔτακτος, cum d. in comp. ex τακτὸς 635. c
εὐταμίευτος, in c. 632. c
εὐταξία, in c. ex τάξις 635. c
εὐτάρακτος, in c. ex ταράσσω 633. b
εὔταρσος, in c. ex ταρσὸς 646. c
ΕΥ'ΤΕ 219. b
εὐτείχεος, et εὐτείχης, in c. 639. c
εὐτείχετος ib.
[εὐτείχιστος] ib.
εὐτέκμαρτος, in c. ex τέκμαρ 640. a
εὔτεκνος 643. a
εὔτεχνος, cum d. in c. ex τίκτω 648. b
εὐτελὴς, cum d. 642. b. 641. c
εὐτελὴς, in c. ex Τέλος, finis 641. c
εὐτελίζω, cum εὐτελὴς 642. b
εὐτερπὴς, cum d. in c. ex τέρπω 646. b
εὔτεχνος, cum d. in c. sine præp. 648. b
εὔτμητος, in c. ex τμητὸς 645. a
εὔτοκος, cum d. 654. c
εὔτολμος, cum d. in c. ex Τόλμα 659. c
εὔτομος, in c. sine pr. 644. b
εὔτονος, cum d. in c. ex τόνος 638. c
εὔτοξος, cum d. in c. 660. b
εὔτορνος, in c. ex τόρνος 646. a
εὐτραπέζος, in c. ex τράπεζα 661. b
εὐτράπελος, cum d. in c. ex ἔτραπον 663. a
[εὐτραπέλως] ib.
(εὐτραφὴς) 665. c
εὐτρεπὴς, εὐτρεπίζω, cum d. in c. ex τρέπω, sine pr. 664. b
εὔτρεπτος, in c. ex τρεπτὸς ib.
εὐτρεφὴς, in c. in τρεφὴς 665. c
εὔτρητος, in c. ex Τετραίνω 656. c
εὔτριπτος, in c. sine præp. 670. c
εὔτροπος, cum d. in c. ex τρόπος 664. c
εὔτριχος 262. c
εὔτροφος, cum d. 666. a
εὐτρόχαλος, εὔτροχος, cum d. in c. ex τέτροχα 668. b. c
εὐτρύγητος, in c. ex τρυγάω 671. b
εὔτυκτος, in c. ex τυκτὸς 647. a
εὐτυχὴς, cum d. in c. ex τύχη 673. b
(εὐτυχῶς) ib.
εὔυδρος, in c. 678. c
εὔυμνος, in c. ex ὕμνος 678. a
εὐυπέρβλητος, in ὑπερβάλλω 101. c
εὐυπόληπτος 368. b
εὐύφαντος, εὐυφὴς, in comp. ex Ὑφάω 682. a
εὐφαντασίωτος, in c. ex φαντάζω 656. b
εὐφάρμακος, in c. ex φάρμακον 687. b
εὐφεγγὴς, in c. ex φέγγος 691. b
εὔφημος, εὐφημίζω, cum d. in c. ex φήμη 609. a
εὔφθογγος 700. b
εὐφιλὴς 702. c
(εὐφίλητος) ib.
εὐφίλιππος 495. b
εὔφιμος, in c. ex Φιμὸς 703. a
εὐφίμωτος, in c. sine præp. 703. c
εὐφορβία, εὐφόρβιον, in c. 692. b
εὐφορία, cum d. in εὔφορος 697. a
εὐφόρμιγξ, in c. 706. a
εὔφορος, cum d. 697. a
εὐφραδὴς, cum d. cum εὔφραστος 706. c
εὐφραίνω, εὐφρασία, in εὔφρων 708. c
εὔφραστος, in c. sine pr. 706. c
εὐφρονέω, εὐφράω, εὐφροσύνη, εὔφρων, in c. ex φρὴν 708. c
[εὐφρόνως] ib.
εὐφυγία, in c. sine pr. 699. b
εὔφυλλος 712. c
εὐφυὴς, cum d. εὐφυΐα 715. b
εὐφύλακτος, in c. ex 2. et 3. pers. præt. pass. 711. c
εὐφυέστατος, in c. 713. a
εὐφυΐα, in εὐφυὴς 715. b
εὔφωνος, cum d. in c. sine pr. 717. a
εὐφώρατος, in c. ex Φὼρ 717. c
εὐχαίτης, in c. ex Χαίτη 719. b
εὔχαλκος, in c. 720. c
εὔχαρις, εὐχαριστία, cum d. in c. ex Χάρις 722. b
εὔχειλος, in c. ex Χεῖλος 723. a
εὐχείμερος, in c. 723. b
εὔχειρ, cum d. 724. b
εὐχείρωτος, in c. ex χειρόω 725. a
εὐχερὴς, cum d. εὐχέρεια ib.
εὐχετάομαι, εὐχὴ, in Εὔχομαι 220. a
εὔχιλος, in c. ex Χιλὸς 729. a
‡ εὔχλοος ‡ 730. a
εὔχλωρος, in c. ex χλωρὸς ib.
ΕΥ'ΧΟΜΑΙ, εὐχὴ 219. c
εὔχορος 731. b
εὔχυτος, in c. ex χύτος 732. a
εὖχος, in Εὐχὴ 219. c
εὐχρήματος, εὐχρηματέω, cum d. in c. ex χρήματα 734. b
εὔχρηστος, cum d. in c. sine pr.
[εὐχρήστως] 735. b
εὔχροος, cum d. εὔχροια ib.
[εὐχρόως] 736. c
εὔχυλος, cum d. in c. ex χυλὸς ib.
εὐχωλὴ, εὐχωλιμαῖος, cum d. in Εὔχομαι 219. c. 220. a
εὐχώριστος, in c. ex χωρὶς 738. a
εὔχωστος 727. c
εὔψηκτος, in c. ex ψήχω 743. a
εὔψυχος, cum d. in c. 742. c
ΕΥ'Ω 220. b
εὐώδης, cum d. in εὔοσμος 454. b
εὐωδέω, in c. 453. b
εὐώλενος 744. c
εὔωνος, cum d. in c. 745. b
εὐώνυμος, in c. ex Ὄνομα 467. a
εὐωνέω, in εὔωνος 745. b
εὐωπὶς, &c. in εὐῶψ 473. b
εὔωρος, cum d. 490. b
ΕΥ'ΩΧΙ'Α, εὐωχέω 220. b
εὐῶψ 473. b
¶ ἐφαγνίζομαι 31. b
ἐφάλιος, in ἔφαλος 51. c
ἐφάλλομαι, in c. ex Ἅλλομαι 50. b
ἔφαλος, ἐφάλιος 51. c
ἐφαλμὸς 52. b
ἐφάλτης, in ἐφάλλομαι 50. b
ἐφάμιλλος, in c. ex Ἅμιλλα 56. b
ἔφαμμα, in ἐφάπτω 71. b
ἐφανδάνω 60. c
ἐφάπαξ, in c. ex Ἅπαξ 69. b
ἐφάπτομαι, in c. ex ἅπτομαι, tango 70. c
ἐφάπτω, in c. 71. b. et in c. ex Ἅπτω, nectendo 71. c
ἐφάπτωρ 70. c
ἐφαρμόζω, ἐφαρμογὴ, cum d. in c. ex ἁρμόζω 82. c
(ἔφαψις) in ἐφάπτω 70. c
ἐφεδρὶς, in ἐφέζομαι 179. c
ἐφέδρα, cum d. ἐφεδρίζω 180. a
ἐφέζομαι, in c. ex ἕζομαι 179. c
ἐφεκτικὸς, cum d. in ἐπέχω 223. c
ἐφεκτὸς, in c. ab ἵκνος 197. c
ἐφελκὶς, in c. ex Ἕλκος 193. c
ἐφέλκω, ἐφελκύω, in c. 194. b
ἐφεξῆς 198. a
ἔφεξις, in ἐπέχω 223. c
ἐφέπω, cum d. in c. ab Ἕπω, sequor. 200. a
ἐφέρπομαι 228. a
ἐφέρπω, ἐφερπύζω, cum d. in c. ex Ἕρπω 211. a
ἔφεσις, ἐφέσιμος, in ἐφίημι 230. a
ἐφέσπερος, cum d. in c. ex Ἕσπερος 214. c
ἐφέσπομαι, in ἐφέπω 200. b
ἐφέσσαι, in Ἕω, statuo 228. c
ἐφέστιος, in c. ab Ἑστία 214. a
ἐφεστρὶς, in ἐφέννυμι 228. b
ἐφέται, ἐφετικὸς, ἐφετίνδα, ἐφετὸς, ἐφετμὴ, in ἐφίημι 230. a
ἐφευρίσκω, cum d. in c. ex Εὑρίσκω 219. a
ἐφεψιάομαι, in c. ex ἑψία 201. b
ἐφέψω, in der. ab Ἕψω 227. c
ἔφηβος, cum d. in c. ex Ἥβη 239. c
ἐφηγέομαι, cum d. 240. c
ἐφήδομαι, cum d. in c. ex Ἥδω 241. c
ἐφηδύνω, in c. ex ἡδύνω 736. c
ἐφήκω, in c. 242. c
ἐφῆλιξ, in c. ex Ἡλικία 243. c
ἔφηλος, &c. in c. ex Ἧλος, 244. a. et in c. ex Ἥλιος, ἐφηλὶς 244. b
(ἐφῆμαι) ib.
ἐφήμερος, cum d. 245. a
(ἐφήμενος) 230. c
ἐφημοσύνη, ἐφίημι ib.
ἐφησυχάζω, in c. ex Ἥσυχος 247. c
ἑφθαλιὸς, in ἑφθὸς 227. c
ἑφθήμερος, in ἑπταήμερος 245. a
ἑφθημιμερὴς, in ἡμιμερὴς 407. b
ἑφθοπώλης, cum d. 567. a
ἑφθὸς, cum d. in Ἕψω 227. c
ἐφιάλλω, in c. ex Ἰάλλω 268. c
ἐφιάλτης, cum d. in ἐφάλλομαι 50. b
ἐφιδρόω, cum d. in comp. ex ἱδρόω 270. b
'ΕΦΙΕΛΑΙ'Σ 220. b
ἐφίεμαι, in ἐφίημι 230. a
ἐφίζω, in c. 271. a
ἐφιζάνω, in c. ex Ἵζω 271. b
ἐφίημι 230. a
ἐφικνέομαι, ἐφικτὸς, in c. ex Ἱκνέομαι 273. a
ἐφίμερος, in c. ex Ἱμείρω 274. c
ἐφιππάζομαι, in ἔφιππος 276. b
ἐφιππαρχία, in ἵππαρχος 81. a
ἔφιππος, cum d. 276. b
ἐφίπταμαι, et ἐφίπτομαι, in c. ex Ἵπταμαι 276. c
ἐφίστημι, ἐφίσταμαι, &c. 281. b
ἐφιστορία, in c. ex ἱστορέω 286. b
ἔφοδος, ἐφοδιάζω, cum d. ἐφοδιόω 452. a. b
ἐφολκὶς, &c. in ἐφέλκω 194. b
ἐφομαρτέω, in c. ex Ὁμαρτῇ 463. b
ἐφοπλίζω, in c. 470. a
ἐφοράω, cum d. in c. cum pr. 476. a
ἐφορεύω, cum d. ib.
[ἐφορικὸς] ib.
ἐφόρμιος, cum d. 481. c
ἐφορμάω, cum d. in c. 479. c
ἔφορμος, cum d. in c. 480. a
ἔφορος, in ἐφοράω 476. a
ἐφυβρίζω, cum d. in c. ex Ὕβρις 677. b
ἔφυγρος, in c. 677. c
ἐφυδρὶς, cum d. in c. ἔφυδρος, ἐφυδάτιος 678. c
ἐφυμνέω, &c. in c. ex ὕμνος 678. a
ἐφύπερθε, ἐφύπερθεν, in ὕπερθε 680. a
ἐφυπνίδιος, in c. ex Ὕπνος 680. c
ἐφυστερίζω, in c. ex Ὕστερος 681. c
ἐφυφαίνω, ἐφυφάω, ἐφυφὴ, in c. ex Ὑφάω 682. a
ἐφύω, in c. ex Ὕω 682. b
ἐφώριος, in c. 746. a
¶ ἐχέβοιον, in c. ex Βοῦς 114. b
ἐχέγγυος, in c. 177. b
ἐχέθυμος 265. a
ἐχίδιον, in Ἔχις 221. a
ἐχέκαλλος 295. a
ἐχέκολλος, cum d. in comp. ex κόλλα 330. c
ἐχεκτέανος 353. a
ἐχέμυθος, cum d. in c. 429. a
(ἐχενηΐς) 434. a
ἐχεπευκὴς, in c. ex Πεύκη 521. c
ἐχέπωλος, in c. ex Πῶλος 568. a
ἐχέσαρκος, in c. 581. b
ἐχέστονος 612. c
ἐχέτης, in Ἔχω 222. a
ἐχέτλη, cum d. in Ἔχω ib.
ἐχέτρωσις, bryonia alba. Hippocr. γυναικ. lib. 1. et περὶ γυναικ. φύσ.
ἐχέφρων, cum d. 708. c
ἔχης, cum ἐχέτης 222. a
ἐχθαίρω, in Ἔχθος 220. b
ἐχθὲς, in Χθὲς 728. b
ἔχθημα, ἐχθέω, in Ἔχθος 220. b
ἐχθοδοπὸς, cum d. 475. b
'ΕΧΘΟΣ, ἔχθρα, ἐχθραίνω, ἐχθραντέος, ἐχθρέω, cum d. 220. b. c
ἐχθροδαίμων, in comp. ex Δαίμων 142. c
ἐχθρόξενος, in c. sine pr. 448. a
ἐχθροποιέω 543. a
ἐχθρὸς, cum d. in ἔχθρα 220. c
[ἐχθρῶς] ib.
ἔχθω, in Ἔχθος 220. b
ἐχιδναῖος, cum d. ἔχιδνα, in Ἔχις 221. a
ἐχινάλωπηξ, echinovulpes 53. a
ἐχινέος, ἐχινίτης, in Ἐχῖνος 221. a
ἐχινοκέφαλος, in c. sine pr. 312. b
ἐχινομήτρας, in c. ex Μήτρα 420. a
ἐχινώδης 554. c
'ΕΧΙ'ΝΟΣ 220. c
ἐχιόδηκτος, in comp. ex præt. pass. 144. c
ἐχιώδης, in Ἐχῖνος 221. a
ἔχιον, in Ἔχις ib.
'ΕΧΙΣ, cum d. ib.
ἐχίτης, in Ἔχις ib.

ἔχμα, ἐχμάζω, in ἔχομαι 221. c
ἔχυμα, ἐχυρότης, in ἔχω ib.
'ΕΧΥΡΟ'Σ, cum d. 221. a
ἐχυρόφρων 708. c
ἐχυρόω, cum d. in Ἐχυρὸς 221. a
'ΕΧΩ 221. b. c
¶ ἑψαλέος, ἑψανὸς, cum d. in Ἕψω 227. c
ἔψω, ἑψία, ἑψιάομαι, ἑψίω, in Ἕπω, dico 200. b
ἕψησις, ἑψητὸς 227. c
'ΕΨΩ, ἕψημα 227. b. c
¶ 'ΕΩ, et 'ΕΩ 228. a
ἑῷα, ἕωθεν, ἑωθινὸς, ἑῷος, in Ἠὼς 249. a
ἑωλοκρασία, in c. ex κράω 309. b
ἑωλόνεκρος, in c. ex Νεκρὸς 435. a
'ΕΩΛΟΣ, cum d. 233. c
ἑῷος, in Ἠὼς 249. a
ἑώρα, cum d. in Αἰωρέω 36. c
ἕως, in Ἠὼς, 249. a. et in Ὡς 747. a
ἑωσφόρος 697. a
ἑωυτὸν 89. c

Z.

ΖΑ 234. a
ζάβοτος, in c. ex Βοτὸς 114. c
ΖΑ'ΓΚΛΗ 234. a
ζαγρεὺς 10. a
ζαὴς, in c. ex Ἄω 92. b
ζάθεος 234. a
ζαθερὴς, in c. ex Θέρω 235. b
ζακαλλὴς 293. a
ΖΑΚΕΛΤΙ'ΔΕΣ 234. a
ζάκορος, in c. ex Κορέω 339. a
ζάκοτος 342. a
ΖΑ'ΛΕΙΑ 234. a
ΖΑ'ΛΗ ib.
ζάλος ib.
ζαλόεις ib.
ζαλόω ib.
ζαμελὴς, in c. ex Μέλος 411. a
ζαμενὴς, cum d. in c. ex Μένος 412. b
ζάπεδον, in c. 504. c
ζαπίμελος, in c. ex Πιμελὴ 526. a
(ζαπληθὴς) 535. a
ζάπλουτος, cum d. in c. ex Πλοῦτος 558. c
ζαπότης, in c. sine pr. 527. a
ζάπυρος, in c. ex Πῦρ 565. b
ζατρεύω, et ζοτρεύω, in c. ex Ζητέω, et Τρέω 237. b. 669. b
ζατρεφὴς, in c. in τρέφω 665. c
ζαφεγγὴς, in c. ex φέγγος 691. b
ΖΑΦΕΛΗ'Σ, cum d. 234. a
ζαφλεγὴς, in c. sine pr. 703. c
ζάχολος, in c. 731. a
ζαχρειὴς, in c. ex Χρεία 733. b
ζαχρηὴς, in c. ex Χράω, id est, ἐπιπίπτω ib.
ζάχρυσος, in c. ex Χρυσὸς 736. c
ΖΑ'Ω 234. a
¶ ΖΕ'Α, et ζειὰ 236. c
ζείδωρος, in c. ex Δῶρον 176. a
ζείπυρον, cum ζεόπυρον 566. b
ΖΕΙΡΑ', cum d. 234. c. 383. a
ζέμα, ζέννυμι, ζεννύω, in Ζέω 236. b
ζεόπυρον, in c. ex πυρὸς 566. b
ζέσις, in Ζέω 236. b
ζεστολουσία, in c. sine pr. 389. a
ζεστὸς, in Ζέω 236. b
ζευγάριον, in ζεῦγος 235. a
ζευγηλάτης, cum d. in c. ex secunda aut tertia pers. 191. b
[ζευγίτις] 235. a
ζευγίτης, ζεύγλη, in ζεῦγος ib.
ζεῦγμα, in Ζευγνύω 234. c
ΖΕΥΓΝΥ'Ω, cum d. ib.
ζευγοποιΐα 543. a
ζεῦγος, in Ζευγνύω 235. a
ζευγοτρόφος, cum d. 666. a
ζευκτὸς, cum d. in Ζευγνύω 234. c
Ζευξίλεως 57. c
ζεῦξις, in Ζευγνύω 234. c
ΖΕΥ'Σ 236. a
[ζεφυρίτις] 236. b
ΖΕ'ΦΥΡΟΣ, cum d. ib.
ΖΕ'Ω 236. b
¶ ζῆθος, in Ζῆλος 237. c
ζηλαῖος, &c. in Ζῆλος 237. a
ΖΗ'ΛΟΣ 236. c
ζηλότυπος, cum d. in c. ex τύπτω, quæ abjecerunt τ. 674. c
ζηλόω, cum d. in ζῆλος 236. c
ζήλωμα, ζηλωτὴς, ζηλωτὸς, &c. ib.
ΖΗΜΙ'Α, cum d. ζημιόω 237. a. b
Ζὴν, in Ζεὺς 236. a
ζηνόφρων 708. c
ΖΗΤΕ'Ω, cum d. ζητεύω 237. b
¶ ζιβύνη, in Σιβύνη 625. b
ΖΙΓΓΙ'ΒΕΡΙΣ 237. c
ΖΙΖΑ'ΝΙΟΝ ib.
¶ ζμερδνὸς, ζμέρδω, σμερδαλέος, in Μέρδω 413. b
ζμιγεὶς, in Μιγεὶς 482. a
¶ ζοῒ, in ζωῒ 234. b
ζορκάδες, &c. in δορκὰς 153. b
ζόφεος, ζοφερὸς, in Ζόφος 237. c
ζοφοδορπίδας, in c. ex Δόρπον 170. c
ζοφόεις, in Ζόφος 237. c
ζοφομηνία, in c. ex Μήνη 418. c
ΖΟ'ΦΟΣ, cum d. ζοφώδης 237. c
¶ ζυγάδην, ζύγαινα, in ζυγὸς 235. b
ζυγαγχία 81. a
ζύγαστρον, &c. in ζυγὸς 235. b
ζυγοφόρος 697. a
ζυγίτης 235. a
ζυγόδεσμος, in c. ex δεσμὸς 157. a
ζυγοδέτης 157. b
ζυγομαχέω 404. a
ζυγοποιὸς 543. a
ζυγὸς, in Ζευγνύω 235. a
ζυγοστάτης, cum d. in prima classe comp. 286. a
ζυγόω, ζύγωμα, cum d. in ζυγὸς 235. a
ζύγωθρον, cum d. in comp. ex Θύρα ib.
ΖΥ'ΘΟΣ 237. c
ΖΥ'ΜΗ, cum d. ζυμόω, &c. 237. c. 238. a
¶ ζωάγρια, in ζωγρέω 10. a
ζωαρκὴς, in c. 76. a
ζώαρχος 81. a
ζωγράφος, cum d. in c. ex γράφω 138. c
ζωγρέω, ζωγρία, ζωγρεῖον 10. a
ζωδάριον, ζωδιακὸς, ζώδιον, ζωδιωτὸς, in ζῶον 234. b
ζωή, in ζωὸς ib.
ζωΐδιον, in ζῶον ib.
ζωηρὸς, in ζωὸς ib.
ζωηφόρος 697. a
ζωΐδιος, ζωϊκὸς, ζῶον 234. b
ζῶμα, in ζώννυμι 238. a
ζωμεύω, cum d. in Ζωμὸς ib.
ζωμήρυσις, in c. 79. b
ζωμίδιον, in Ζωμὸς 238. a
ζωμοποιὸς 543. a
ΖΩΜΟ'Σ 238. a
ζωμοτάριχος, in c. ex Τάριχος 633. c
ζώνη, ζώνιον, in Ζώννυμι 238. b
ζωοσφαλίζος, in c. ex σφάλλω 633. c
ζωνίτης, in ζώνη 238. b
ζωογόνητος 122. b
ΖΩΝΝΥ'Ω, cum d. 238. a
ζώντιον, in Ζάω 234. c
ζωογλύφος, cum d. ζωογλυφέω 125. a
(ζωογράφος) 138. c
ζωοδότης, cum d. in c. ex δότης 163. c
ζωόδωρος, in c. ex Δῶρον 176. a
ζωοθυτέω 267. b
(ζωοκτόνος) 353. b
ζωόμορφος, in c. 427. a
ζῷον, in Ζάω 234. b
ζωοποιὸς, cum d. 543. a
ζωόπολις, ζωοπώλης 567. a
ζωὸς, in Ζάω 234. b
ζωότης, in ζῶον ib.
ζωοτόκος, cum d. 654. c
ζωτὶς, in ζωὸς 234. b
ζωοτρόφος, cum d. 666. a
ζωοφάγος, cum d. 683. a
ζωοφόρος 697. a
ζωόφυτα 716. a
ζωΐα, in ζῶον 234. b
ζώπισσα, in c. 529. b
ζώπυρον, cum d. in c. ex πῦρ 565. b
ζωροπότης, cum d. in c. sine præp. 547. a
ΖΩΡΟ'Σ, cum d. 238. c
ζὼς, in ζωὸς 234. b
ζώσιμος, in ζάω ib.
ζῶσις, ζῶσμα, ζωστὴς, cum d. in Ζώννυμι 238. a. b
ζώτιον, in ζώντιον 234. c
ζωτικὸς, cum d. in Ζάω 234. b
ζωΰφιον, in ζῶον ib.
ζώφυτος, cum ζωόφυτα 716. a
ζώω, in Ζάω 234. a
ζωώδης, in ζῶον 234. b
ζώωσις, in ζωόω ib.
ζωωτὴς, in ζωόω ib.

H.

¶ 'Η, ἣ 239. a. b
'Η, Ἤ, Ἦ, Ἥ, sive ἦ ib.
ἦα, in Ἔω 228. a
ἠβαιὸς, in Βαιὸς 96. c
¶ 'ΗΒΗ, cum d. ἡβάω 239. b
ἡβὸς, οῦ, ὁ, curvus, gibbosus. Suidas ex Hippocr. Coo
ἡβυλλιάω, in Ἥβη 239. b
ἡβίω, in ἡβάω ib.
¶ ἠγάθεος 254. a
ἡγεμὼν, cum d. ἡγεμονία 240. a
'ΗΓΕ'ΟΜΑΙ 239. c
ἠγερέθομαι, in d. ab Ἀγείρω 5. a
ἡγεσία, ἡγέτης, ἡγηλάζω, ἥγημα, ἥγησις, ἡγητὴς, &c. in Ἡγέομαι 240. a, b
† ἡγετὴς † ib.
ἠγμένος 12. c
ἦγον, in Ἡ 239. a
¶ 'ΗΔΕ' 241. a
ἦδε, in Ὅδε 450. b
ἥδιος, in Ἡδὺς 241. b
'ΗΔΗ ib.
ἥδεσις, ἥδομαι, ἡδονὴ, ἧδος, cum d. in Ἡδὺς ib.
ἡδύβιος, in c. sine pr. 111. a
ἡδύγελως, in c. ex Γελάω 127. a
ἡδύγλωττος 131. a
ἡδυγνώμων 131. a
ἡδυεπὴς, in c. ex ἔπος 201. b
ἡδύθροος, in c. ex Θρέω 261. c
ἡδύκαρπος 301. b
ἡδύκερως, in c. ex Κέρας 346. b
ἡδύκωμος, in c. ex Κῶμος 361. b
ἡδυλίζω, cum d. in Ἡδὺς 241. b
ἡδυλόγος, cum d. 375. c
ἡδύλυρος 391. c
ἡδυμελὴς, in comp. ex Μέλος, carmen 411. b
ἥδυμος, ἡδύνω, cum d. in Ἡδὺς 241. b
ἡδύοινος, in c. 458. c
ἡδυόπωρος, in c. 466. a
ἡδύοσμος, cum d. in c. sine pr. 454. b
ἡδυπαθὴς, cum d. 501. a
ἡδύπνοος, &c. in c. ex πνέω 540. c
ἡδύπολις, in c. 548. a
ἡδυπορφύρα, in c. 549. c
ἡδύποτος, in c. sine præp. 527. a
'ΗΔΥ'Σ 241. c
ἡδύσαρον 76. c
ἥδυσμα, in ἡδύνω 241. b
ἡδυσματολόγος, in c. ex Λό-γος 385. b
ἡδυσμὸς, ἡδύνω 241. c
ἡδυφαὴς 688. c
ἡδυφάρυγγος, in c. ex Φά-ρυγξ 687. c
ἡδύφωνος, in c. sine pr. 717. a
ἡδύχροος 735. b
ἥδω, in Ἡδὺς 241. b
¶ ἠὲ, in Ἡ 239. a
ἠέλιος, in Ἥλιος 244. a
ἠέπερ, in Ἡ 239. b
ἠερέθομαι, in Ἀείρω 23. a
ἠέριος, in ἀὴρ, et in ἦρ pro ἀὴρ 24. b. 177. a
ἠεροδινὴς, in c. ex Δίνη 166. c
† ἠεροειδὴς † 24. b
ἠερόεις, ἠερόθεν, in ἀὴρ ib.
ἠερόφοιτος, cum d. in c. 703. b
ἠερόφωνος 717. a
¶ ἠὴρ, in Ἀὴρ 24. b
¶ ἠθάνιον, in Ἥθω 242. b
ἠθὰς, in Ἦθος 242. a
ἠθεῖος, in Θεῖος 253. c
ἤθεος, in Ἠΐθεος 254. a
ἠθέω, ἠθητὸς, ἠθίζω, in Ἥθω 242. b
(ἠθικεῖον) 242. a
ἠθικὸς, in Ἦθος, et in Ἥθω ib. et b
ἠθικῶς, in ἠθικὸς, ab Ἦθος 242. a. et b
ἤθισις, ἠθισμὸς, in ἠθίζω 242. b
ἠθμάριον, in ἠθμὸς ib.
ἠθμὸς, in Ἥθω ib.
ἠθογράφος, cum d. 138. c
ἠθολόγος, cum d. 375. c
ἠθοποιὸς, cum d. 543. a
'ΗΘΟΣ 241. c
'ΗΘΩ 242. b
¶ 'ΗΙ'ΘΕΟΣ ib.
ἠϊόεις, in Ἠϊὼν 242. c
ἤϊον, in der. ex Ἔω, i. eo 232. c
ἤϊος, in der. ex Ἕω, mitto 228. c
'ΗΙ'ΩΝ 242. b. c
¶ 'ΗΚΑ, ἥκαλος, ἡκαλέος 242. c
ἦκεν, in Ἡ 239. a
ἥκεστος, in c. ex κεντέω 308. a
ἤκιστος, in Ἦκα 242. c
ἠκριβωμένως, in ἀκριβόω 41. a
'ΗΚΩ 242. c
¶ ἠλαίνω, in Ἠλεὸς 243. b
'ΗΛΑΚΑ'ΤΗ, cum d. 243. a
'ΗΛΑ'ΣΚΩ, et ἠλασκάζω 243. b
ἠλακάτα, in Ἠλακάτη 243. a
('ΗΛΕ'ΚΤΡΑΙ) 243. b
ἠλεκτροφαὴς 688. c
(ἠλεκτρώδης) 379. a
ἠλέκτωρ, et ἤλεκτρος, ἤλεκτρον, in c. ex λέκτρον 379. a
ἠλέματος, in Ἠλεὸς, et in c. ex Μάτην 243 b
[ἠλεμάτως] ib.
'ΗΛΕΟ'Σ ib.
ἡλιάζω, ἡλιάω, &c. in Ἥλιος 244. a
ἠλίβατος, in c. in Βάτος 95. c
ἡλιαῖον, in Ἥλιος 244. a
'ΗΛΙ'ΘΙΟΣ, cum d. ἠλιθιόω 243. b
ἠλιθίως ib.
ἠλιθιεργὸς 204. b
'ΗΛΙΚΙ'Α, cum d. 243. b
ἡλικιώτης, in Ἡλικία 243. c
'ΗΛΙ'ΚΟΣ ib.
ἧλιξ, in Ἡλικία 243. b
[ἡλιόβλητος] 101. c
ἡλιόβολος 102. b
ἡλιοκαὴς, ἡλιοκαΐα, in c. in καίω 291. a
ἡλιοκάμινος, in κάμινος 296. b
ἡλιοκάνθαρος, in c. ex κάνθαρος 298. a
ἡλιόκαυστος, in c. sine pr. 291. a
ἡλιομανὴς 396. a
ἡλιόπληκτος 551. c
'ΗΛΙΟΣ 243. c
ἡλιοσκόπιον, in c. ex σκοπὸς 593. a
ἡλιοστερὴς, in c. 613. c
ἡλιοστιβὴς 609. b
ἡλιοτρόπιον 664. c
ἡλιοφαὴς 688. c
ἡλιόω, in Ἥλιος 244. a
ἡλίσκος, ἡλίτης, cum d. in Ἧλος 244. b
'ΗΛΙΨ 244. a
ἡλιώδης, in Ἥλιος ib.
ἡλίωσις, in ἡλιόω ib.
[ἡλιῶτις] ib.
'ΗΛΟΣ ib.
ἡλὸς, in Ἠλεὸς 243. b
ἡλότυπος 674. c
ἡλόω, in Ἧλος 244. b
ἠλύγη, cum d. in Λύγη, ἠλυγάζω 390. b
ἠλύσιον, ἤλυσις, in Ἔρχομαι 212. a
¶ ἧμα, in Ἕω, mitto 228. c
'ΗΜΑΙ 244. b
ἦμαρ, ἠμάτιος, in Ἡμέρα 245. a
ἠμαθόεις, 146. b. et in c. ex ἄμαθος 180. c
'ΗΜΕΤΕ'ΡΟΣ 244. c
ἠμαλημένος, in ἀμαλδύνω 409. b
'ΗΜΕ'Ν 244. c
'ΗΜΕ'ΡΑ, ἡμερεύω, ἡμερήσιος, ἡμερινὸς, ἡμέριος, ἡμερόθεν 244. c. 245. a
(ἡμερεία) 244. c
ἡμερίδης, ἡμερὶς, in Ἥμερος 245. c
ἡμερόβιος, in c. ex Βίος 107. c
ἡμεροδρόμος, cum d. 669. a
ἡμερόδρυς, in c. ex Δρῦς 173. c
ἡμεροθαλὴς, in c. 250. a
ἡμεροκαλλὲς, ἡμεροκαλλὶς, in c. ex κάλλος 293. a
ἡμερομήνιος, in c. ex Μήνη
[ἡμερολεγδὸν] 373. a
ἡμερολεγδὸν, cum d. 375. c
ἡμερονύκτιον, in c. retinentibus nat. 446. b
'ΗΜΕΡΟΣ 245. c
ἡμεροσκόπος, cum d. in c. ex σκοπὸς 593. a
ἡμερότης, in Ἥμερος 245. c
(ἡμερήφαντος) 686. a
ἡμερόφοιτος, in c. 605. b
ἡμερόω, cum d. in Ἥμερος 245. c
ἡμεροπαθῆ 490. b
ἡμέτερος, in Ἐγὼ 479. a
ἠμὶ, in φημὶ, dico 689. a
ἡμιαμφόριον, in ἀμφιφορεὺς 695. b
ἡμίανδρος, in c. 62. b
ἡμιάνθρωπος 95. a
ἡμιάνης, in c. in ἄνης 62. c
ἡμιάξιον 77. c
ἡμιάρτιον, in c. ex Ἄρτος 79. a
ἡμιαστράγαλον, in c. ex Ἀστράγαλος 85. a
ἡμιβάρβαρος 104. a
ἡμιβρεχὴς, ἡμίβρεχτος, in c. 116. c
ἡμίβρωτος 117. c
ἡμίβρως, ἡμίβρωτος, in c. citra pr. 119. a
ἡμιγένειος, in comp. ex γένειον, barba 127. c
ἡμιγενὴς 123. c
ἡμίγραπτος, in c. ex Γραπτὸς 140. c
[ἡμιγύναιξ] 141. a
ἡμίγυνος, in c. ex Γυνὴ ib.
ἡμιδαὴς, in c. ex δαίω, epulum præbeo, 143 a. et in c. ex δαίω, divido, 143. b. et in c. ex δαίω, uro 144. a
ἡμιδάϊκτος, in c. ex δαίζω 143. b
ἡμιδαμὴς, in c. ex Δαμάω 145. c
ἡμιδεὴς, in c. ex δέω 158. a
ἡμιδιπλοΐδιον, in c. ex διπλόος 166. c
ἡμίδουλος, in c. ex δοῦλος 171. b
ἡμιεκτέον, in c. ab Ἕξ 197. c
ἡμίεργος 204. b
ἡμιέτης 216. c
ἡμίεφθος, in c. ab ἑφθὸς 227. c
ἡμιήλιον, in c. ex Ἥλιος 244. a
ἡμίθεος, cum d. 254. a
ἡμιθνὴς, ἡμιθνητος, in c. in θνὴς, aut θνητὸς 259. b
ἡμιθωράκιον, in c. ex θώραξ 268. b
ἡμικάδιον, vel ἡμικαδίον, in Κάδος 288. b
ἡμίκακος, et ἡμικακῶς, in c. 292. a
ἡμίκαυστος, in c. ex præt. pass. 291. a
ἡμίκλαστος, in c. ex tertia pers. 320. a
ἡμικλαὴς, in c. ex præt. pass. 320. c
ἡμικοτύλιον, cum d. in c. ex Κοτύλη 342. b
ἡμίκραιρα, in c. ex Κραῖρα 343. c
ἡμικράνιον, cum d. in comp. ex κρᾶτα 300. b
ἡμίκυκλος, cum d. in c. ex Κύκλος 356. b
ἡμικολλίκιον, in c. ex κόλ-λιξ 357. b
ἡμικόνιον, in c. 361. a
ἡμιλεύκιος, ἡμίλευκος, in c. ex Λευκὸς 382. c
ἡμίλιτρον, in c. ex Λίτρα 388. a
ἡμίλυτος, in c. sine pr. 389. a
ἡμιλοχία, ἡμιλοχίτης, in c. ex λόχος, cohors 389. a
ἡμιμαθὴς, in c. sine pr. 398. c
ἡμιμανὴς 396. a
ἡμιμάραντος 400. a
ἡμιμάσσητος, in c. ex Μα-σάομαι 401. b
ἡμιμέδιμνον, in c. ex Μέδιμ-νος 405. c
ἡμιμίσθιον, in c. ex Μισθὸς 406. a
ἡμιμερὴς 407. b
ἡμιμορφὸς, in c. ex Μορφὴ 414. a
ἡμίμυστος, in comp. ex Μύω 424. a
ἡμιμόριον, in comp. ex μό-ρος 408. a
ἡμιμοχθηρὸς, in c. 428. b
ἡμίνα, in Ἥμισυς 246. a
ἡμιξύρευτος, in c. ex Ξυρέω 449. b
ἡμιξεστίον, in c. 452. b
ἡμιοναγωγὸς, in ἶσος 462. a

ἡμιόλιος, cum d. in c. ab ὅλος 462. c
[ἡμιονικός] 460. a
ἡμίονος, cum d. in c. ex ὄνος ib.
ἡμίοπος, in c. ab ὀπή 469. a
ἡμίοπτος, in c. ex Ὀπτάω 470. c
ἡμιοφανής 685. c
ἡμιπαγής, in c. ex ἐπάγην 522. c
ἡμιπαχής, in c. ex παχύς 503. c
ἡμιπέλεκκον, et ἡμιπέλεκκος, in c. ex Πέλεκυς 512. a
ἡμίπεπτος, in c. 517. a
ἡμιπηχυαῖος, in c. ex πῆχυς 524. c
ἡμιπλέθρον, in c. ex πλέθρον 532. c
ἡμιπληγία 538. a
ἡμιπλήρωτος, in c. ex πλήρης 534. c
ἡμίπνοος, in c. ex πνοή 540. c
ἡμιπλίνθιον, in c. ex πλίνθος 538. b
ἡμιπόδιον 551. c
ἡμίπολυ 547. a
ἡμίπτωτος, in c. ex πτόω 529. a
ἡμίπυρος, in c. ex Πῦρ 565. c
ἡμιπυῤῥος, in c. ex πυῤῥός ib.
ἡμιῤῥαγής, in c. sine pr. 575. b
ἡμισάλευτος, in c. ex σάλος 580. b
ἡμισαπής, in c. ex Σήπω 586. c
ἡμισκέλλης 195. a
ἡμισεύω, cum d. in Ἥμισυς 246. a
ἡμίσοφος, in c. ex σοφός 601. a
ἡμίσπαστος, in c. sine pr. 603. b
ἡμιστίχιον, in c. ex στίχος 610. a
ἡμιστρατιώτης 619. a
ἩΜΙΣΥΣ 245. c
ἡμισφαίριον, in c. ex σφαῖρα 626. c
ἡμιτάλαντον, in c. ex τάλαντον 631. c
ἡμιτάριχος, in c. ex τάριχος 633. c
ἡμιτελής, cum d. 641. c
ἡμίτομος, cum d. in c. sine pr. 644. b
ἡμιτόνιον 658. c
ἡμίτραυλος, in c. ex τραυλός 661. b
ἡμιτριταῖος, in c. 662. b
ἡμιτύβιον, ἡμιτύμβιον, in c. ex τύμβος 673. c
ἡμιφάλακρος, in comp. ex φαλακρός 686. c
ἡμιφάριον, in c. ex φᾶρος 687. c
ἡμιφλεγής, ἡμίφλεκτος, in c. sine pr. 705. c
ἡμίφωνος 717. a
ἡμιχοαῖος, cum ἡμίχοος, 728. a
ἡμιχοινικίς, in c. ex Χοῖνιξ 730. b
ἡμιχωλίαμβος, in c. 731. a
ἡμιχώλιον, in c. 731. c
ἡμίχους, in c. ex χοῦς 728. a
ἡμιχρύσωτος, in c. sine pr. 733. a
ἡμίχρωστος, in c. 736. c
ἡμιψυχής, in c. ex Ψύχω 743. b
ἡμιωβέλιον, cum d. in c. ex ὀβελός 450. c
ἡμιώριον, in c. 746. a
ἡμῖν, in ἡμέτερος 179. a
ἩΜΟΣ 246. a
ἡμαστίω, in ἧμαι 228. c
ἩΜΥΩ, cum d. 246. a
ἥμην, in ἧμαι 228. c
¶ ἨΝ, ἤν 246. a
ἨΝΕΚΗΣ, cum d. ib.
ἠνεμόεις, cum d. in Ἄνεμος 61. a
ἠνεμόφοιτος, in c. 705. b
ἨΝΙ 246. a
ἩΝΙΑ, ἡνιάζω, cum d. 246. b
ἩΝΙΚΑ ib.
ἡνίον, in Ἡνία ib.
ἡνιοποιός, cum d. 543. a
ἡνιοστρόφος, cum d. in c. ex στροφή 631. b
ἡνίοχος, cum d. ἡνιοχέω 226. b
[ἡνιοχία] ib.
ἦνις, ιος, in ἔνος 197. b
ἠνορέη, in Ἀνήρ 62. a
ἤνοψ, in c. 493. b
ἤνυστρον, in Ἀνύω 67. c
¶ ἠῷος, in Ἠώς 249. a
ἠϊόεις, in Ἠϊών 242. c
¶ ἨΠΑΡ, ἡπατικός, ἡπατίας, &c. 246. b. c
ἥπατος, in Ἧπαρ 246. a
ἡπατοσκοπεῖον, cum d. in c. ex σκοπός 593. a
ἠπεδανός, cum d. in ἄπεδον 504. b
ἠπειγμένως, in Ἐπείγω 193. b
(ἠπειγόντως) 193. c
ἨΠΕΙΡΟΣ, cum d. 246. c
ἤπειτα, pro ἔπειτα 188. b
ἠπεροπευτής, cum d. in c. 493. b
ἨΠΗΣΑΣΘΑΙ, ἠπητής 246. c
ἨΠΙΑΛΟΣ, cum d. ib.
ἠπιάω, cum d. in Ἤπιος 247. a
ἠπιόδωρος, in c. ex Δῶρον 176. a
ἠπιόθυμος 265. a
ἠπιόλος, cum d. in Ἠπίαλος 247. a
ἨΠΙΟΣ, cum d. ib.
ἠπιόχειρ 724. b
ἠπίως, in Ἤπιος 247. a
ἤπου, in Ἤ 239. a
ἦπου, in Ἦ 239. b
ἠπύω, cum d. in Ἀπύω 72. a
¶ ἦρ, in Ἔαρ 177. a
ἦρα, in Ἐράω 202. a
ἩΡΑ, ἡραῖος 247. a
† ἡράκλεος† 321. a
Ἡρακλῆς, cum d. in c. ex κλέος 321. a
ἠρέθυμον, in c. ex Ἄθυρμα 64. b
ἤρανος, in ἦρα 202. a
ἠραχνικός 79. c
ἠραντίλλιον 642. b
ἩΡΕΜΟΣ, cum d. 247. a
(ἠρεμαῖ) ib.
ἠριγενής, cum d. 124. a
ἠριγέρων, in c. ex Γέρων 128. a
ἠρινός, in ἦρ 177. a
ἨΡΙΟΝ 247. a
ἠριπόλη 547. a
ἨΡΥΓΓΙΟΝ 247. b
ἡρώειος, ἡρωΐς, in Ἥρως ib.
ἡρωελεγεῖον, in c. ex Ἔλεγος 192. b
ἩΡΩΣ, cum d. 247. b
¶ ἧσαι, in Ἧω, seu ἧμαι 241. b
ἩΣΣΩΝ, ἧσσα, ἡσσάομαι 247. b
ἧστο, in Ἧω 241. b
([illegible]) 171. b
ἩΣΥΧΟΣ, cum d. 247. c
¶ ἦτε, in Ἦ 239. a
ἤτε, in Ἤ 239. b
ἦτι, in Ἦ 239. a
ἤτι, in Ἤ ib.
ἨΤΟΡ 247. c
ἤτρια, ἠτρίδιον, in Ἦτρον 248. a
ἨΤΡΙΟΝ, cum d. ib.
ἨΤΡΟΝ ib.
ἠϋγένειος, in c. ex γένειον, barba 127. c
ἠΰς, in Ἐΰς 219. b
ἠΰτε, in Εὖτε 219. c
¶ ἭΦΑΙΣΤΟΣ, cum d. 240. a
ἡφαιστότευκτος, in c. sine pr. 515. c
¶ ἠχεῖον, ἠχέω, ἠχὼ, &c. in Ἦχος 248. a
ἦχι, in Ὅς 484. b
ἩΧΟΣ, cum d. ἠχὼ 248. a
¶ ἠῶθεν, ἠῶθι, in Ἠώς 249. a
ἠϊών, in Ἠϊών 242. c
ἨΩΣ, ἠῷος 248. c

Θ.

¶ ΘΑΑΣΣΩ, in Θοάζω, à Θοός 260. b
θάημα, θαητός, in Θεάομαι 251. b
ΘΑΙΡΟΣ 249. a
θᾶκος, cum d. in Θαάσσω 260. b
θαλαμεύομαι, θαλάμη, &c. in Θάλαμος 249. b
θαλαμίη, in Θάλαμος ib.
θαλαμηπόλος 547. a
ΘΑΛΑΜΟΣ, cum d. 249. a
ΘΑΛΑΣΣΑ, cum d. 249. b
[θαλασσαῖος] ib.
θαλασσοκοπέω, in c. ex κοπή 338. a
θαλασσοκρατέω, cum d. 343. c
θαλασσόμελι, in c. 410. b
θαλασσόνομος 436. c
θαλασσοπλάγκτος, in c. ex πλάζω 530. b
(θαλασσόπληκτος) 538. a
θαλασσοπορέω, cum d. 509. b
θαλασσουργός, cum d. 204. b
θαλάσσιος, cum d. in Θάλασσα 249. b
(θαλαττουργία) 204. b
θαλάττιος 249. b
θάλεα, in θάλος 249. c
θαλέθω, θάλεος, cum d. in θάλλω ib.
θαλερός, in θάλλω ib.
θαλιάζω, in θάλεια 249. c
θάλικτρον, in θάλλω 250. a
θαλλοποιοί 543. a
θαλλία, cum Θάλλω 249. c
θαλλός, &c. in θάλλω ib.
ΘΑΛΛΩ, θάλος, θαλίς 249. c
θαλπωρή, θάλπος, &c. in θάλπω 250. a
ΘΑΛΠΩ, cum d. ib.
θαλυσιάς, θαλύσιον, θαλύομαι, in θαλύω 254. b
θαλύσια, cum d. in θάλλω 249. c
θαλπιόω, in θάλπω 250. b
θάλψις, in θάλπω ib.
ΘΑΜΑ 250. b
(θαμάκις) ib.
θαματρεχής, in c. ex τρέχω 668. c
ΘΑΜΒΟΣ, cum d. θαμβέω 250. b
θαμειός, θαμέες, θαμίζω, θαμινός, cum der. θαμινῶς, in Θαμά ib.
ΘΑΜΝΟΣ, cum d. θαμνίσκιον 250. c
θάμυρις, cum d. in Θαμά 250. b
θανάσιμος, θανατάω, in θάνατος 259. b
(θανατοφόρος) 697. a
θάνατος, cum d. in θνήσκω 259. b
θάπος, in d. ex θάπω, stupeo 251. a
ΘΑΠΤΩ 250. c
ΘΑΡΓΗΛΙΑ, cum d. 251. a
θάῤῥος, cum d. in θάρσος 251. b
[θαῤῥούντως] 251. b
ΘΑΡΣΟΣ, cum d. θαρσαλέος, θαρσέω, θαρσύνω 251. a. b
ΘΑΣΟΣ, θάσιος 251. c
θάσσω, cum θαάσσω 260. b
θᾶττον, vel θᾶσσον, in Ταχύς 636. a
θάτερον 215. c
ΘΑΥΜΑΖΩ, cum d. θαυμαστός, θαῦμα, θαυμαίνω 251. c. 252. a
θαυματοποιός, cum d. 543. a
θαυματουργός, cum d. 204. b
ΘΑΥΟΝ, cum d. 251. a
¶ θέα, in θεάομαι 252. b. θεά, in Θεός 253. b
θεαγγελίς 4. c
θεαγωγία 16. b
θεάζω, in Θεός 253. b
θέαινα, in Θεός ib.
[θεάγης] 17. a
θέαμα, θεάμων, in θεάομαι 251. a
θεανδρικός, in c. 62. b
ΘΕΑΟΜΑΙ 251. a
θεαρχία, θεαρχικός, cum d. 79. c
θεαστικός, in θεάζω 253. b
θεατής, &c. θέατρον, &c. in θεάομαι 251. b
θεατροκρατία 343. c
θεατρομανέω 396. a
θέατρον, in θεατής 251. b
θεατροπώλης 567. a
θεατροσκοπία, in c. ex σκοπός 593. a
θεατρώνης, in c. 745. b
θεειόω, in θεῖον 253. b
θέειον, in θεῖον 252. b
θέη, in θεάομαι ib.
θεηγενής 124. a
θεηγόρος, in c. ex Ἀγορά 7. c
θεηδόκος, in θεοδόκος 156. b
θεήλατος, in c. ex secunda aut tertia pers. 191. b
θεῖμα, in θέω 252. b
θέμεν, cum d. in θέω ib.
θεστής, in θέω ib.
θετής, in θέω ib.
θειάζω, θειασμός 253. b
θειωτής, in θεῖον 252. b
θεῖος, cum d. in θεός 253. c
θειλοπέδιον 504. b
ΘΕΙΝΩ 252. c
θεῖον, in θεῖος 253. b
θειόχροος 735. b
θεῖος, θεῖον, θειότης, in θεός 253. b
θειόχρους, cum θειόχροος 735. b
θειόω, in θεῖον 253. b
θεῖω, in θέω 253. c
θειώδης, in θεῖον, sulphur 253. b
θεῖως, in θεῖος ib.
ΘΕΛΓΩ, θέλγητρον 252. c
(θέλημος) 249. c
θέλημα, cum d. θέλησις, θελητής, &c. in θέλω 180. c
(θέλος) ib.
θελκτής, cum d. in θέλγω, seu θέλγομαι 252. c
[θέλκτις] 252. c
θελξίνοος 443. c
θελξίφρων 708. c
θέλυμνα, in θέμεθλον 253. a
θέλω, in Ἐθέλω 180. c
θέμα, θεματίζω, cum d. in Τίθημι 630. a. b
θεμέθλιον, θεμέλιον, cum d. in θέμεθλον 252. c
ΘΕΜΕΘΛΟΝ, cum d. ib.
ΘΕΜΙΣ, cum d. 253. a
[θεμιστεῖος] 253. a
θεμιστοπόλος 547. a
θεμιστός, cum d. θεμιτός, cum d. in θέμις 253. a
θέμωσε, appropinquare seu accedere fecit. Od. I. v. 486. et 542. θέμωσε δὲ χέρσον ἱκέσθαι.
ΘΕΝΑΡ 253. a
θεοβλαβής, θεοβλάβεια, cum d. in c. ex βλάπτω 108. c
θεογάμια, in c. ex Γαμέω 121. c
[θεογενής] 124. a
θεογενεσία, in c. ex γένεσις 124. c
θεογέννητος, in c. ex γεννητός 125. a
θεόγλυπτος, in c. ex Γλύφω 133. a
θεόγλωσσος 134. a
θεογνωσία, θεόγνωστος, in c. ex secunda et tertia pers. 131. b
θεογονία, et θεογενία 126. a
[θεόγονος] ib.
θεοδέγμων, in c. ex 1. pers. 155. c
θεοδέκτης, in c. ex 3. pers. ib.
θεοδήλωτος, in c. ex Δηλόω 158. b
θεοδίδακτος, in c. ex διδακτός 161. c
θεοδμής, in c. ex Δέμω 166. a
θεόδμητος, in c. ex pers. 151. b
θεοδότης, in c. ex δόσις 165. b
[θεόδοτος] 163. c
θεοειδής, cum d. in c. ab εἶδος 182. b
θεοείκελος, in c. ex εἴκελος 183. c
θεόθεν, in Θεός 253. b
θεόθυτος 267. b
θεόκλητος, cum d. in c. 438. c
θεοκάπηλος, in c. 298. c
θεοκήρυξ 314. c
θεόκλυτος, in c. ex κλυτός 294. b
θεοκλυτέω, cum d. in c. ex κλύω 324. c
θεόκμητος, in c. ex κάμνω 296. c
(θεόκραντος) 343. c
θεοκρατία 343. c
θεόκριτος, in c. ex 3. pers. 349. b
θεόκτιστος, in c. ex Κτιστός 354. b
θεόληπτος, et θεοληψία, in c. ex λῆψις, et ληπτός 368. c
θεολόγος, cum d. 375. c
θεομανής 396. c
θεόμαντις, in c. 399. b
θεομάχος, cum d. 404. a
θεομηνία, in c. ex Μῆνις 419. a
(θεομήνιτος) 416. c
θεόμητις, cum d. in c. 420. a
θεομισία, θεομίσητος, cum der. 422. c
θεομηνής, θεομήνιτος, in c. ex Μῆνις 423. b
θεόμοιρος, in c. ex μοῖρα 408. b
θεομορφής 431. b
θεοξένια, in c. sine pr. 448. b
θεόπαις, in c. ex Παῖς 495. b
θεοπαράδοτος, in παραδίδωμι 163. b
θεοπειθής, in c. ex πειθώ 506. b
θεοπεμψία, θεόπεμπτος, in c. sine pr. 514. a
θεοπλάστης, cum d. in c. sine pr. 531. c
θεόπνευστος, in c. ex πνέω, sine praep. 540. b
θεοποιός, cum d. 543. a
θεοπολέω 547. a
θεοπίεστος, in c. sine pr. 515. c
θεοπρεπής, cum d. θεοπρεπῶς, cum d. in c. 555. b
θεόπτης, cum d. in c. sine pr. 472. a
θεοπτία 472. a
(θεόπτυστος) 562. b
θεόπυρος, in c. ex Πῦρ 565. c
θεοῤῥήμων, cum d. θεόῤῥητος, in c. sine praep. 574. a
θεόῤῥυτος, in c. in ῥυτός 573. a
θεόρτος, in c. in ὀρτός 484. a
ΘΕΟΣ 253. b
θεόσδοτος, in c. ex δότος 163. c
θεοσεβής, cum d. in c. 583. a
θεόσεπτος, cum d. ib.
θεοσεχθρία, in c. 210. c
θεοσημεία, in c. sine pr. 586. b
θεοσκευθέω, in Κεύθω, occulo 360. c
θεόσοφος, in c. ex σοφός 601. a
θεόσσυτος, in c. in συτος 584. a
θεοστιβής, in c. 609. b
θεόστεγος, in c. ex στέγω 613. b
θεοστυγής, cum d. in c. ex στυγέω 622. b
(θεοστύγητος) ib.
θεοστολής, in c. ex Στόλη 624. a
θεοτέρατος, in c. 645. b
θεοτερπής, in c. ex Τέρπω 646. b
θεότευκτος, in c. ex τευκτός 647. b
θεότης, in θεός 253. b
θεοτίμητος 658. b
θεοτόκος, et θεότοκος 654. c
(θεότρεπτος) 664. c
θεουδής, cum d. in θεοειδής 182. b
θεοδόχος, in c. habentibus o in pen. 156. a
θεουργός, cum d. 204. b
θεοφάνεια, et θεοφανία 685. c
θεοφάντης, cum d. 686. a
θεόφατος, cum d. in c. ex φατός 690. b
θεόφιλος, cum d. in c. 702. c
[θεοφιλής] ib.
θεόφοβος, in c. 691. a
θεοφόρος, cum d. 697. a
θεοφραδής, cum d. et θεοφράδμων, in c. sine pr. 707. a
θεόφρων, cum d. 708. c
θεόω, in Θεός 253. b
(θεραπευτίς) 254. b
ΘΕΡΑΠΩΝ, cum d. 254. b
θεραλεχής, in c. ex λέχος 379. a
θέρειος, θερείτατος, θέρετρον, in θέρος 254. c
θερίω, in θέρω 255. a
θερήγετον 17. a
θερίζω, cum d. in θέρος 254. c
θερινός, in θέρος ib.
θεριστής, θεριστός, &c. in θερίζω ib.
(θερίστρον) 254. c
θέρμα, θερμάζω, θερμαίνω, &c. cum d. in θερμός 255. a
(θερμοπότις) 473. b
θέρμη, in θερμός 255. a
θερμημερία 245. b
θερμοδότος, cum d. in c. ex δότης 163. c
θερμολουσία, in c. sine pr. 389. a
(θερμόνοος) 443. c
θερμοπωλεῖον, in c. 564. a
θερμοπώλης, cum d. 567. a
θερμός, et θέρμος, in θέρω 255. a
θερμοσποδιά, in c. ex σποδός 607. b
θερμότης, in θερμός 255. a
θερμοτραγέω, in c. ex τρώγω 672. a
θερμουργός, cum d. 204. b
[θερμόω] 255. a
θέρμω, θερμώδης, θερμῶς, in θερμός 255. a
θέρομαι, in θέρω ib.
ΘΕΡΟΣ 254. c
ΘΕΡΩ 255. a
θέσις, in Τίθημι 650. b
θέσκελος, in θεοείκελος 183. c
θέσμιος, in θεσμός 255. b
θεσμοδοτέω, in c. habentibus o in penult. 156. a
θεσμοθεσία, in c. ex θέσις 633. b
θεσμοθέτης, cum d. ib.
θεσμοποιέω 545. b
ΘΕΣΜΟΣ, cum d. 255. b
θεσμοτόκος 654. c
θεσμοφόρος, cum d. 697. a
θεσμοφύλαξ, in c. ex φύλαξ 711. c
θεσμῳδέω, in c. ex ᾠδή 21. a
θεσπιῳδέω, in θεσπιῳδός ib.
θεσπιδαής, in c. ex δαίω 144. a
θεσπέσιος, in c. ex ἔπος 201. b

(θέσται) 255. b
ΘΕ'ΣΠΙΣ, cum d. 255. b
θεσπιῳδὸς, cum d. in c. ex ᾠδὴ 21. a
(θεσφατολόγος) 375. c
θέσφατος, in ἀθέσφατος 690. b
θέτης, θετικὸς, θετὸς, in Τίθημι 650. b
θευμορία, cum d. 408. a
[θεύμορος] ib.
ΘΕ'Ω 255. c
θεωπροπέω, in c. ex Ὄπος 467. b
θεωροσύνης 555. b
(θεωρὶς) 255. b. 256. b
ΘΕΩΡΟ'Σ, cum d. 256. a. b
θέωσις, in θεόω 255. b
¶ ΘΗ'ΓΩ, θηγαλέος, θηγάνη, &c. 256. b. c
θηέομαι, θηητὸς, &c. in Θεάομαι 252. b
θηκαῖος, θήκη, θηκίον, in Τίθημι 650. b
θηκτὸς, in Θήγω 256. b
θηλάζω, θηλαμὼν, &c. in Θηλὴ 256. c
θήλεα, θήλεια, in Θῆλυς 257. a
θηλέω 249. c
ΘΗΛΗ' 256. c
(θηλήμων) 257. a
θηλογενὴς 124. a
θηλύγονος, cum d. 126. a
θηλύδριος, θηλυδριώδης, θηλυκὸς, &c. in Θῆλυς 257. a
θηλυκρατία, in Κρατέω 344. a
(θηλυκρατὴς) 345. c
θηλύνοος, in c. ex Νόος 353. b
θηλυμανὴς 396. a
θηλυμελὴς, in c. ex Μέλος, carmen 411. b
θηλυμήτωρ, in c. ex Μήτηρ 425. c
θηλύμορφος, in c. 427. a
θηλύνοος 443. c
θηλύνω, in Θῆλυς 257. a
θηλύπαις 551. c
θηλυπτερὶς, in πτερὶς 560. b
ΘΗ'ΛΥΣ, θηλύτης, &c. 256. c. 257. a
θηλύσπορος, in c. ex σπορὰ 604. c
θηλυτόκος, cum d. 654. c
θηλυφανὴς 685. c
θηλυφόνος 698. a
θηλύφρων 708. c
θηλαστὴς, in Θηλὴ 256. c
θῆμα, θημὼν, cum d. 650. b
(θημωνοθεσία) 653. c
θὴν, in Θὴν 258. c
θῆξις, in Θήγω 256. b
ΘΗ'Ρ 257. a
θήρα, cum d. in Θὴρ 257. b
θηράγρα, θηραγρέτης 10. a
θήραμα, in Θηράω 257. b
θηράομαι, in Θηράω ib.
θήραρχος, cum d. 81. a
θηράτριος, θηρατὴς, &c. in Θηράω 257. b
θηράω, θηρεύω, cum d. in Θήρα ib.
θήρειος, θηρητὴρ, in Θὴρ 257. a
θηριακὸς, in Θηρίον ib.
θηριάλωτος, in c. ex ἁλωτὸς 46. c
θηρίβορος, in c. ex Βορὰ 112. a
θηρίδιον in Θὴρ 257. b
θηριόδηγμα, θηριόδηκτος, in c. ex perf. pass. 144. c
θηριομάχος, cum d. 404. a
θηρίον in Θὴρ 257. a
θηριονάρκη, in c. ex Νάρκη 434. a
θηριοτρόφος 666. a
θηριόω, cum d. in Θηρίον 257. b
θηρίωμα, θηρίωσις, in Θηριόω ib.
θηροβολεῖν 102. b
θηρόβορος cum θηρίβορος 112. a
θηρόβοτος, in c. ex Βότης 114. c
θηρόβρωτος, in c. citra pr. 119. a
θηροθήρας, in c. ex θήρα 257. c
θηροσκόπος 593. a
θηρατὸν, in Θήρα 257. b
θηροτρόφος, cum d. 666. a
θηροφόνος 697. a
θηρῶν, in Ἥρως 247. b
ΘΗ'Σ 258. a
ΘΗΣΑΥΡΟ'Σ, cum d. ib.
θησαυροφύλαξ, cum d. in c. ex φύλαξ 711. c
θῖνα, θινία, θῖνες, θινὸς, θινίον, θινώδης, in Θὶς 258. a
θιτάνων, in c. 745. b
θιασάρχης 81. a
ΘΙ'ΑΣΟΣ, θιασῶται, cum d. 258. b
ΘΙ'ΒΗ ib.
ΘΙΒΡΟ'Σ ib.
ΘΙ'ΓΩ, θιγγάνω, θίγμα ib.
ΘΙ'Σ, θινῶμαι, θινώδης 258. c
θίξις, in Θίγω 258. b
θὶς, cum θὶν 258. c
¶ ΘΛΑ'Ω, cum d. Θλάσσω 258. c. 259. a
ΘΛΙ'ΒΩ, θλίμμα, θλίψις 259. a
¶ ΘΝΗ'ΣΚΩ, cum d. ib.
θνητογαμεῖν, in c. ex Γαμέω 121. c
θνητὸς 259. b
¶ θοάζω, in Θοὸς 260. b
θοιμάτιον, &c. in ἱμάτιον 228. a
(θοινατὴς) 260. a
ΘΟΙ'ΝΗ, cum d. 259. a
θολερὸς, cum d. in θολὸς 260. a
ΘΟΛΟ'Σ, et θόλος, cum d. ib.
ΘΟΟ'Σ, θοῶ 260. b
θοραῖος, in Θορὸς 260. c
θορὴ, cum Θρώσκω ib.
θορὴ, &c. in Θόρω ib.
θορεῖν, in Θόρω ib.
θορὸς, et θορεῖν, in θορὰ ib.
θορυβάζω, cum d. in θόρυβος 260. b. c
θορυβοποιὸς, cum d. 543. b
ΘΟ'ΡΥΒΟΣ, cum d. 260. b
ΘΟΥ'ΡΟΣ 260. a
θουραῖος, θουρὶς, θουρήεις, in Θοῦρος ib.
(θουρὶς) ib.
θόωκος, cum d. in θῶκος ib.
θρᾶνος, in θρῆνος 260. b
θρᾶξ, in Θρᾷξ ib.
¶ θρανίτης, in Θρᾶνος 261. a
θρανίον, &c. in θρᾶνος 261. b
(θρανύσσω) ib.
θραῦσμα, cum d. in θραύω 261. a
θραυστὸς, in θραύω ib.
ΘΡΑ'Ξ ib.
θρασεῖα, in Θράσος 251. b
θρᾷσσα, in θρᾷξ 261. a
θράσος, cum d. in θάρσος 251. a
θρᾷττα, cum θρᾷξ 261. a
θράττω, in Ταράσσω 633. b
θρασύγλωσσος 134. a
θρασυγύιος, in c. ex Γυῖον 140. b
θρασυδείλης, in c. ex Δειλὸς 194. b
θρασυκάρδιος, in c. 290. a
θρασύμαχος 404. a
θρασυμέμνων, in c. sine pr. 413. b
θρασυμήτης, et θρασυμήτωρ, in c. 420. b
θρασυμήχανος, in c. 420. c
θρασύμυθος, in c. 429. b
θρασύνω, in Θράσος 251. b
θρασυξενία, in c. sine pr. 448. b
θρασύπονος, in c. sine pr. 515. c
θρασὺς, in Θράσος 251. b
θρασύσπλαγχνος, cum d. in c. ex Σπλάγχνον 606. c
θρασύστομος, cum d. in c. sine pr. 617. a
θρασύτης, in Θράσος 251. b
θρασύφρων, cum d. in c. sine praep. 717. a
θρασύψυχος, cum d. 724. b
θραυλὶς, in θραύω 261. a
θραύπαλος, traupalus, arbor : Theophr. hist. pl. l. 3. c. 7. et l. 4. c. 1.
θραυπὶς, avis apud Aristot. histor. anim. l. 8. c. 3.
θραυσάντυξ, in c. ex Ἄντυξ 67. b
ΘΡΑΥ'Ω, cum d. θραῦσμα 261. a
(θραῦμα) ib.
ΘΡΑ'Ω ib.
θρεκτὸς, cum d. in Τρέχω 667. a
θρέμμα, in Τρέφω 665. a
θρεξάσκω, in Τρέχω 667. a
(θρεπτέον) 665. a
θρεπτὴρ, cum deriv. θρεπτικὸς, in Τρέφω ib.
ΘΡΕ'ΤΤΕ 261. b
θρέψις, in Τρέφω 665. a
ΘΡΕ'Ω 261. b
(θρηνητὴς) 261. a
ΘΡΗ'ΝΟΣ, θρηνέω, cum d. ib.
(θρήνημα) ib.
θρῆνυς, in θρᾶνος ib.
θρηνῳδέω, θρηνῳδὸς, ex ᾠδὴ 21. a
θρηνώδης, in θρῆνος 261. c
θρὶξ, in θρὶξ 261. a
ΘΡΗΣΚΕΥ'Ω, cum d. 261. c
θρῆσσα, in Θρᾷξ 261. c
θριάζω, in Θριαὶ, 262. a. et in Θρίον 662. b
ΘΡΙΑΙ' 262. a
θριαὶ 662. b
ΘΡΙ'ΑΜΒΟΣ, cum d. 262. a
θριάσιον, in Θριαὶ 262. a. 662. b
θριᾶσθαι, in Θριαὶ 662. b
θριασταὶ, in θρίον 262. a
ΘΡΙΓΚΟ'Σ, cum d. ib.
ΘΡΙ'ΔΑΞ, cum d. θριδακίνη 262. b
θρίζω, in θέρος 254. c
θρίναξ, cum d. in Τρεῖς 662. b
ΘΡΙ'Ξ 262. b
θρίον 262. a
θριπήδεστος, in c. ab Ἔδω 179. b
θριπόβρωτος, in c. citra pr. 119. c
θριποφάγος 683. a
θριπώδης, in θρίψ 670. a
θρίσσα 262. b
θρίψ, in τρίβω 670. a
θροέω, in θρόος 261. b
ΘΡΟ'ΜΒΟΣ, cum d. 262. c
θρονίζω, cum d. in θρόνος 261. b
ΘΡΟ'ΝΟΝ 263. a
θρονοποιὸς 543. b
θρόνος, in θρόω 261. b
θρόος, in θρέω ib.
θροσύνη, in θρέω ib.
θροῦς, in θρέω ib.
ΘΡΥΑΛΛΙ'Σ 263. a
ΘΡΥΓΑΝΑ'Ω ib.
θρῦλος, in θρέω ib.
ΘΡΥ'ΛΛΟΣ, cum d. θρυλέω ib.
θρύμμα, cum d. in θρύπτομαι 263. b
ΘΡΥ'ΟΝ, θρύϊνος 263. a
ΘΡΥ'ΠΤΩ, cum d. ib.
θρύψις, in θρύπτομαι 263. b
θρυψίχρως, in c. ex χρὼς, cutis 736. c
ΘΡΩ'ΣΚΩ, θρωσμὸς 263. c
¶ θυάζω, θυάματα, θύαιον, in Θύω, 267. a. vide etiam θυάζω, in d. ex θύω 267. b
θυάρπαξ, in c. 77. b
θυὰς, in d. ex Θύω 267. a. b
θυάω, θυάζω, in d. ex θύω 267. b
ΘΥΓΑ'ΤΗΡ, cum d. 263. c. 264. a
θυεία, θυείδιον, in d. ex Θύω 267. b. c
ΘΥ'ΕΛΛΑ 264. a
θυήεις, in θύος 267. a
θύϊνος, in θύος 266. c
θυηλὴ, cum d. in θύος 267. a
θύημα, in θύος ib.
θυηπόλος, cum d. 547. a
(θυηφάγος) 683. a
θυία, cum θυεία 267. b
θυιὰς, cum Θυὰς ib.
θυΐδιον, in θυεία 267. c
θυιέσθαι, in d. ex Θύω 267. b
θύινον, θύινα, cum θύινος 267. a
θυΐτης, in θυεία 267. c
θύκος, in θύος 267. a
ΘΥ'ΛΑΚΟΣ, cum d. 264. a
θυλακώδης, in θύλακος ib.
θυλήματα 267. a
θῦμα, in θύομαι 266. c
θυμαίνω, in d. ex θυμὸς, ira 265. c
θυμαλγὴς, in c. ex ἄλγος 43. c
θυμάλωψ, in Τύφω 676. b
θυμαρὴς, θυμαρέω 266. c
θυμάτιον, in θῦμα ib.
ΘΥ'ΜΒΡΑ, cum d. 264. a
θυμβρεπίδειπνος 150. a
θυμβροφάγος 683. a
θυμελαία, cum d. in c. 190. a
θυμέλη, cum derivat. ex θύω, macto 267. a
θυμηγερέω, in c. ab ἠγερέθομαι 5. a
θυμηδὴς, cum d. in c. ex ἦδος 241. c
ΘΥΜΙΑ'Ω, cum d. 264. a
θυμικὸν, θυμικὸς, in θυμὸς 264. b. 265. c
θύμινος, θυμίτης, θυμώδης, in θύμος 264. b
θυμοβαρὴς, in c. ex Βάρος 104. b
θυμοβόρος, cum d. in comp. ex Βορὰ 112. a
θυμοδακὴς, in c. ex Δάκος 144. b
θυμολέων, cum d. in c. ex Λέων 383. c
θυμόμαντις, in c. 399. b
θυμομαχέω 404. a
θύμον, in θύμος 264. b
θυμοξάλμη 52. b
θυμόομαι, in θυμόω 265. c
(θυμοπληθὴς) 535. a
θυμοῤῥαίστης, in c. ex Ῥαίω 569. c
ΘΥΜΟ'Σ 264. b
θύμος ib.
θυμόσοφος, in c. ex Σοφὸς 601. a
[θυμοφθορία] 701. b
θυμοφθόρος, in c. ex Φθείρω ib.
θυμόω, in dec. ex Θυμὸς, ira 265. c
θυμώδης, in Θυμὸς, et in Θύμος 264. b. 265. c
(θύμωμα) 265. c
θύμωσις, in θυμόω ib.
θύνω, in θύω 267. b
θυννάζω 266. a
θυνναῖος ib.
θυννοθήρας, cum d. in c. ex Θήρα 257. c
ΘΥ'ΝΝΟΣ, cum d. 266. a
θυννοσκόπος, cum d. in c. ex σκοπὸς 593. a
θυννώδης, in θύννος 266. a
θύον, in d. ex θύω, id est, ὁρμῶ 267. b
θυοδόκος, in c. habentibus ε in pen. 136. a
θυόεις, in θύον 267. a
θύομαι 266. c
θύον 267. a
θύος 266. c
(θυοσκοΐα) 317. c
θυοσκόος, in c. ex κοέω 291. a. 444. b
θυοσκόπος, in c. ex σκοπὸς 593. a
θυόω, in θύω 267. a
ΘΥ'ΡΑ, cum d. θυράζε 266. a
θύραυλος, cum d. in c. 88. a
θυραυλίδες, in c. ex Αὐλὶς 84. b
θυραῖος, in Θύρα 266. a
θυρεοφόρος 697. a
θυρεπανοίκτης, in ἀνοίγω 455. a
θύρετρον, in Θύρα 266. a
θυροβόλος, cum d. in Θυρσοβόλος 102. b
θύρηθεν, θύρηφι, θυρῆθεν, θύρασι, θυρὶς, in Θύρα 266. a
θυρωρὸς, in c. ex Οὖρος 455. a
θυροκοπέω, et θυροκόπος, in c. ex κοπὴ 338. a
(θυροκόπος) ib.
θυροπηγία, in c. ex πήγνυμι 523. a
θυρόω, in Θύρα 266. a
θυρσομανὴς 396. a
θύρσος, in d. ex Θύω, macto 267. a
θυρσοφόρος, cum d. 697. a
θύρωμα, in Θυρόω 266. a
θυρὼν, in Θύρα ib.
θυρωρὸς, cum d. 490. b
ΘΥ'ΣΑΝΟΙ, cum d. 266. b
θυσάνουρος, in c. ex Οὐρὰ 488. c
θυσία, cum d. in Θύομαι 266. c
θυσιὰς, in d. ex Θύω 267. b
θύσκη, θυσκάριον, in θύος 267. a
θύσσω, in d. ex Θύω 267. c
θυστὰς, θύσθλα, cum d. θυτὴρ, et θύτης, cum d. in θύομαι 266. c
θύφος, in Τύφω 676. b
ΘΥ'Ω 266. c
θυώδης, in θύος 267. a
θύωμα, in θυόω ib.
θωμὶς, cum d. 488. b
¶ ΘΩ' 267. c
ΘΩΗ' ib.
θῶκος, θωκέω, in θάζω, à θάω 260. b
θῶμαι, in Θῶ 252. a
ΘΩΜΙ'ΖΩ, cum d. 267. c
θώμιγξ, in Ἥμερος 246. a
(θωμὸς) 267. c
θωπεία 268. a
θωπεύω ib.
ΘΩ'ΠΤΩ, cum d. 267. c
θωρακίζω, θωράκιον, &c. in Θώραξ 268. a
θωρακομάχος 404. a
θωρακοποιὸς, cum d. 543. b
θωρακοφόρος 697. a
ΘΩ'ΡΑΞ, cum d. 268. a
θωρήσσω 268. a
θὼς, in Θάω 255. c
θωῦμα, &c. in Θαυμάζω 251. a
ΘΩΥ'ΣΣΩ, cum d. 268. b
θωϋτὸς, in Θαυμάζω 251. a
θὼψ, in Θώπτω 267. c

I.

¶ Ἴ'Α 268. b
ἰάζω, ἰακὶς 288. a
ἰαιβοῖ, αἰβοῖ, dolentis adverb. apud Aristoph.
ἸΑ'ΙΝΩ, ἰαίνομαι 268. b
ἰακχάζω, ἴακχος, cum d. in Ἰάχω 269. b
ἸΑ'ΛΕΜΟΣ, cum d. 268. c
ἰάλλω ib.
ἸΑ'ΛΛΩ, cum d. ib.
(ἰαλτὸς) ib.
ἴαμα, in Ἰάομαι 269. a
ἰαμβαύλης 88. c
ἸΑ'ΜΒΟΣ, cum d. ἰαμβίζω 268. c
ἰαμεναὶ, in Εἱαμενὴ 181. b
ἰάνθινος, cum d. in Ἄνθος 63. c
ἸΑ'ΟΜΑΙ 268. c
ἸΑ'ΠΤΩ 269. a
ἸΑ'ΠΥΞ 269. b
ἰὰς 268. a
ἴασιμος, ἴασις, in Ἰάομαι 269. a
ἸΑΣΙΩ'ΝΗ 269. b
ἴασμα, cum d. in Ἴον 275. b
ἸΑ'ΣΠΙΣ, cum d. 269. b
ἰατὴρ, ἰατὶς, cum d. in Ἰάομαι 269. a
ἰατραλείπτης, cum d. in c. ex Ἀλείφω 44. c
ἰατρεῖον, ἰατρεία, cum d. in Ἰατρὸς 269. a
ἰατρολογία 375. c
(ἰατρόμαντις) 399. b
ἰατρονίκης, in c. 441. a
ἰατρὸς, in d. ex Ἰάομαι 269. a
ἰατροτέχνης, in c. sine praep. 648. b
ἸΑΤΤΑΤΑΙ' 269. b
ἰατταταιὰξ, in Ἀτταταῖ 86. c. 269. b
ἸΑΥ', ἰαυοῖ 269. b
ἸΑΥ'Ω, ἰαυθμὸς ib.
ἰαφέτης, in der. ex ἀφίημι 229. c
ἸΑ'ΧΩ, ἰαχέω, cum d. 269. b
¶ ἸΒΑΝΗ 269. c
ἸΒΗΡΙΣ ib.
ἾΒΙΣ ib.
ἸΒΙ'ΣΚΟΣ ib.
Ἴβυξ ib.
¶ ἴγδη, ἰγδίζω, cum d. in Μίγνυμι 421. a. b
ἰγνύα, in Ἰγνύομαι 272. c
¶ ἼΔΑ, cum d. Ἰδαῖος 269. c
ἰδάλιμος, in Ἴδος 270. a
† ἸΔΑ'Ν 269. c
ἴδε, in d. ab Εἴδω, video 181. c
ἰδέα, in d. ab Εἴδω, video ib.
ἰδίερος, in c. ex ἔρος 202. b
ἰδιέρατος, in c. ex ἐρατὸς ib.
ἰδιάζω, cum d. in Ἴδιος, ἰδία 269. c
ἰδιαίτατα, cum ἴδιος ib.
ἰδιοβουλέω 113. b
ἰδιογενὴς, in c. ex γένος 125. b
ἰδιόγλωσσος 134. a
ἰδιογνώμων 131. c
ἰδιόγραφος 138. c
ἰδιόκτητος, in c. sine pr. 353. c
ἰδιολογία 375. c
ἰδιόμορφος, in c. 427. a
ἰδιόξενος, cum d. in c. sine pr. 448. b
ἰδιοπαθὴς, cum d. 501. a
ἰδιοποιέομαι 543. b
ἰδιοπραγία, cum d. in c. ex πρᾶγος 554. c
ἰδιοπράγμων, in c. ex πρᾶγμα 554. a
ἼΔΙΟΣ 269. c
ἰδιοτελὴς, in c. sine pr. 611. c
ἰδιοσυγκρισία, in συγκρίνω 349. a
ἰδιοσύστατος, cum d. in dec. ex συνίστημι 284. b
ἰδιώτης, in Ἴδιος 269. c
ἰδιότροπος, cum d. in c. ex τρόπος 664. c
ἰδιότροφος 666. b
ἰδιοῦμαι, in Ἴδιος 269. c
ἰδιόφωνος, in c. ex φωνὴ 716. a

ἰθύχειρον, cum d. 724. b
ἰθύω, ἴθυσις, in Ἰθὺς 270. a
ἰθύνω, ἴθυνσις, in ἰθύνομαι 269. c
ἰθὺς, in Ἰθὺς ib.
ἰθύτης, cum d. in Ἰθὺς ib.
ἴθμα, ἰθμοσύνη, cum d. in Ἴσημι 277. b
ἸΔΝΟ'Ω 270. a
ἼΔΟΣ ib.
ἰδοὺ, cum ἴδε, in d. ab εἴδω, video 181. c
ἴδρις, ἰδρεία, in Ἴσημι 277. b
ἹΔΡΥ'Ω, cum d. 270. b
ἱδρὼς, ἴδρωα, in Ἴδος 270. a
ἵδρωσις, ἱδρωτικὸς, cum d. in ἱδρόω ib.
ἱδρωτοποιὸς, cum der. 543. a
ἱδρώω, in ἱδρὼς 270. a
ἰδυῖα 187. b
(ΙΕ', ἰέ) 270. c
¶ ἵεμαι, in ἵημι, et ἵεμαι 228. c
ἱερὰ, in ἱερὸς 270. c
ἱεράκιον, &c. in Ἱέραξ ib.
ἱεραμείβω, in c. ex Ἀμείβω 55. a
ἹΕ'ΡΑΞ 270. c
ἱεράομαι, in ἱερὸς 271. a
ἱεράρχης, ἱεραρχικὸς, cum d. 81. a
ἱερατεῖον, cum d. ἱερεῖον, cum d. in ἱερὸς, ἱερὶς 271. a
ἱερογλύπτης, ἱερογλύφος, in c. ex γλύφω 132. c
ἱερόγλωσσος 134. a
ἱερογραμματεὺς, in c. ex γράμμα 138. b
ἱερόγραφα, &c. 138. c
ἱεροδιδάσκαλος, in c. ex διδάσκαλος 161. c
(ἱεροδίκης) 156. a
ἱερόδουλος, in c. ex Δοῦλος 171. b
ἱεροθύτης, cum d. 653. c
ἱερόθυτος, in c. sine pr. 267. b
* ἱεροκαυτεῖν * 291. a
ἱεροκήρυξ, in c. ex κῆρυξ 314. c
ἱεροκόραξ, in c. ex Κόραξ 333. a
ἱερολογέω, cum d. 375. c
ἱερομηνία, in c. ex Μὴν 418. b
ἱερομνήμων, cum d. in c. ex μνήμων 424. c
ἱερομύστης, in c. ex Μύω 428. a
ἱερομάρτυς, in c. ex Μάρτυς 431. a
ἱερὸν, in ἱερὸς 270. c
ἱερονίκης, in c. 441. a
ἱεροπάλαιστα, cum d. in c. sine pr 531. c
ἱεροποιὸς, cum d. 541. a
ἱερόπωλος, in c. 548. a
ἱεροπρεπὴς, cum d. in c. 555. b
ἹΕΡΟ'Σ 270. c
ἱεροσκόπος, cum d. in c. ex σκοπὸς 593. a
(ἱεροστάτης) 614. c
ἱερόσυλος, cum d. in c. ex Σύλη 624. a
ἱεροτελεστὴς, in comp. ex Τέλη, mysteria 642. b
ἱεροτόμος, in c. ex τέμνω 675. a
ἱερουργέω, cum d. 204. a
ἱεροφάντης, cum d. 686. a
ἱεροφόρος 697. a
ἱεροφύλαξ, in c. ex φύλαξ 711. c
ἱερόφωνος 717. a
ἱεροψάλτης, in c. ex ψάλλω 739. a
ἱερόψυχος 742. c
ἱερόω, cum d. in ἱερὸς 271. a
ἱερώνυμος, in c. ex Ὄνομα 467. b
ἱερῶς, ἱερωσύνη, in ἱερὸς 271. a
ἹΕΥ 271. b
ἵεω, in d. ex Ἕω, mitto 228. c
¶ ἹΖΩ, cum d. ἱζάνω 271. b
¶ ἸΗ', ἰήϊος 271. c. 272. a
ἰήπαιος, in c. ex παίω 338. b
ἰήλεμος 268. c
ἵημι, in der. ex Ἕω, mitto 228. c
ἴησις, ἰητὴρ, ἰητρὸς, ἰήτωρ, in ἰάομαι, ἰατὴρ, et ἰατρὸς 269. a
¶ ἰθαγενὴς 194. a
ἴθαρ, ἰθαρὸς, cum ἴθι 232. c
ἰθεῖα, in ἰθὺς 272. a
ἴθι, in εἶμι 232. c
ἴθμα ib.
ἴθυρος, in c. sine pr. 484. a
ἴθρις, in c. ex Θέρος 255. a
ἰθὺ, in ἰθὺς 272. a
ἰθύδικος 102. b
ἰθυδίκης 165. a
ἰθύδρομος 669. a
ἰθυκέλευθος, in c. ex Κέλευθος 306. c
[ἰθυμάχη] 404. b
ἰθυμαχία 401. a
ἸΘΥΜΒΟΙ 272. a
ἰθύνω, cum d. in ἰθὺς ib.
ἰθυπτίων, in c. sine pr. ex Πέτομαι 521. b
ἰθύνομαι, in ἰθύω 272. a
ἰθυπόρος 509. b
ἰθυπτίων 521. b
ἰθὺς 272. a
ἸΘΥ'Σ ib.
ἰθυτενὴς, in c. in τείνω 638. c
ἰθύτομος, in c. sine pr. 644. b
ἰθύφαλλος, cum d. in φαλλὸς 686. c
ἰθύω, in ἰθὺς 272. a
¶ ἴκω, in Ἴς 273. b
¶ ἱκανοδοσία, in c. ex δίδωμι 163. b
ἹΚΑΝΟ'Σ, cum d. 272. b
ἱκάνω, in Ἵκω 273. b
ἱκανῶς 272. b
ἴκελος, ἰκελόω 183. a
ἱκέσιος, in ἱκετεύω 272. b
(ἱκεταδόκος) 136. a
ἹΚΕ'ΤΗΣ, cum d. ἱκέτις 272. b
ἹΚΜΑ'Σ, cum d. ἰκμαλέος, ἰκμαῖος 272. c
ἴκμενος ib.
ἵκμενος, in ἱκνέομαι ib.
ἹΚΝΕ'ΟΜΑΙ, cum d. ib.
ἹΚΡΙ'ΟΝ 273. b
ἰκριοπηγοὶ, in c. ex πήγνυμι 523. a
(ἰκταῖος) 272. b
ἴκταρ, in ἱκνέομαι 273. a
ἼΚΤΕΡΟΣ, cum d. 273. b
(ἱκτῆρος ἀλάλευς) 273. a
ἰκτίδεος, in Ἰκτὶς 273. b
ἸΚΤΙ'Ν, et ἰκτῖνος ib.
ἸΚΤΙ'Σ ib.
(ἴκτωρ) 272. b
ἽΚΩ 273. b
¶ ἰλαδὸν, in Ἴλη 184. b
ἱλάομαι, ἵλαος, ἱλαρὸς, cum d. in Ἱλάω 273. c
ἰλάρχης, cum d. 81. a
ἱλάσκομαι, ἱλασμὸς, ἱλαστήριος, in Ἱλάω 273. c
ἹΛΑ'Ω ib.
(ἱλάομαι) ib.
ἴλεος, ἰλεὸν, in ἴλεως ib.
ἵλεως, ἱλέως, ἱλαστήριον, in ἵλαος ib.
ἴλη, in εἴλω 184. b
ἵλημι, cum Ἱλάω 273. c
ἸΛΙΑ'Σ 274. a
ἰλιγγιάω, ἴλιγγος, in ἴλιγξ 184. c
ἴλιγξ, in εἰλίσσω ib.
ἸΛΛΟ'Σ, cum d. ἴλλω, ἰλλὰς 274. a
ἰλλοραίστης, in c. ex Ῥαίω 569. c
ἰλλωπίω, ἰλλωπίζω 274. a
ἸΛΥ'Σ, cum d. 274. b
ἰλύω, ἰλυόεις, in Ἰλὺς ib.
¶ ἱμαῖος, ἱμάλιος, ἱμαλὶς, in ἱμάω 274. c
ἱμαντελιγμὸς, ἱμαντελικταῖος, in c. ex εἰλίσσω 185. b
ἱμαντίδιον, ἱμάντινος, ἱμάντιον, in Ἱμὰς 274. b
ἹΜΑ'Σ ib.
ἱμάσθλη, in ἱμάσσω 274. c
ἱμάσσω, in Ἱμὰς 274. b
ἱματίδιον, ἱματίζω, in ἱμάτιον 228. a
ἱματιοκάπηλος 298. c
ἱματιοκλέπτης, in c. sine pr. 321. c
ἱματιομισθὴς, in c. 423. a
ἱμάτιον, in c. ab Ἕω, induo 228. a
ἱματιοπώλης, cum d. 567. a
ἱματιοφύλαξ, cum d. in c. ex φύλαξ 711. c
ἱματουργὸς, cum d. 204. b
ἱμάω, in Ἱμὰς 274. c
ἹΜΕΙ'ΡΩ, cum d. ib.
ἱμερόφωνος, in c. sine pr. 717. a
ἵμερος, &c. ἱμερτὸς, in ἱμείρω 274. c
ἱμονιὰ, ἱμωνιὰ, in ἱμάω ib.
ἱμονιοστρόφος, in c. ex στροφὴ 691. b
¶ ἽΝ 274. c
ἽΝΑ 275. a
ἰνδάλμος, ἰνδάλλομαι, ἴνδαλμα, in εἰδάλλομαι 181. c
ἸΝΔΙΚΟ'Ν 275. a
ἰνδολίτης, in c. sine pr. 462. a
ἸΝΕ'Ω, ἰνεθμὸς 275. a
ἰνίον, ἶνες, in Ἲς 277. a
ἰνὶς, in Υἱὸς 679. c
ἰνώδης, in Ἲς 277. a
¶ ἸΞ 275. a
ἴξαλος, in c. ex Ἅλλομαι 50. b
ἰξεύω, cum d. in ἰξὸς 275. a
ἰξία, ἰξίας, in Ἰξὺς ib.
ἰξιβόρος, in c. ex Βορὰ 112. a
ἰξίον, ἰξίωνες, in Ἰξὸς 275. a
ἶξις, in Ἱκνέομαι 272. a
ἰξοφάγος, cum ἰξοφόρος 683. a
ἰξοβόρος, cum ἰξιβόρος 112. a
ἸΞΟ'Σ 275. a
ἰξοφόρος 683. a
ἸΞΥ'Σ 275. a
ἰξώδης, in Ἰξὸς ib.
¶ ἰοβόλος, cum d. 102. b
ἰοβόρος, in c. ex Βορὰ 112. a
ἰοβόστρυχος, in c. ex Βόστρυχος 112. b
ἰογλήνης, in c. ex Γλήνη 133. a
ἰοδόκος, ἰοδόκη, in c. habentibus ο in penult. 156. a
† ἰοειδὴς † 275. b. 182. a
ἰόεις, in Ἴος ib.
ἰόζωνος, in c. ex ζώνη 238. c
ἰοθαλὴς 250. a
ἰομιγὴς, in c. sine pr. 421. c
ἰόμωρος, in c. ex μόρος, mutantibus ο in ω 432. c
ἼΟΝ 275. b
ἸΟΝΘΟΣ, ἰονθὰς ib.
ἰόομαι, in ἰόω ib.
ἰόπεπλος, in c. 516. c
ἰοπλόκαμος, in c. ex πλόκαμος 553. c
ἸΟΡΚΟΙ 275. b
ἸΟ'Σ, et ἴος ib.
ἰοστέφανος, in c. sine pr. 614. c
ἰότης, in ἵημι 228. c
ἰοτόξος 654. c
ἰοτυπὴς 674. c
ἸΟΥ', et ἰοῦ 275. c
ἰουλίζω, ἰουλὶς, in ἴουλος 488. b. c
ἰουλόστιχος, in c. 505. a
ἴουλος, in d. ab Οὖλος, manipulorum fascis 488. b
ἰουλοφυΐα 713. b
ἰουλὼ, ἰουλάδες, in ἴουλος 488. c
(ἸΟ'Φ) 275. c
ἰοχέαιρα, in c. sine pr. 719. a
ἶπα, in Ἴψ 275. b
¶ ἵπνος, ἰπνίτης, in ἰπνὸς 277. a
ἰπνοποιὸς 543. b
ἰπνὸς, cum d. in Ἴπτω 276. c. 277. a
ἰπνευτὴς, in c. ex ἴπνος 353. b
ἴπος, ἰπὸς, ἶπος, ἴπας, ἰπόω, in Ἴπτω 277. a
ἱππαγρέται 5. a
ἵππαγρος, in c. ex Ἀγρὸς 11. a
ἱππαγωγὸς 16. b
ἱππάετος, in c. ex Ἀετὸς 23. c
ἱππάζω, cum d. in Ἵππος 276. a
ἱππαιχμος 36. b
ἱππάκη, in Ἵππος 276. a
ἱππακοντισταὶ 42. c
(ἱππαλεκτρυὼν) 379. a
ἱππαλίδες 276. a
ἱππακοὶ 42. c
ἱππάριον, ἱππαρίδιον, &c. in Ἵππος 276. a
ἱππάφεσις 289. c
ἵππαρχος, ἱππαρχία, cum d. 81. a
ἱππὰς, ἱππασία, ἱππαστὴς, cum d. in Ἵππος 276. a
(ἱππεία) ib.
ἵππειος, &c. in Ἵππος 275. c
ἱππέλαφος, in c. ex Ἔλαφος 191. c
ἱππεραστὴς, in c. ex ἐραστὴς 202. b
ἵππερος, in c. ab ἔρος ib.
ἱππεὺς, cum d. in Ἵππος 276. a
ἱππηγὸς, cum d. 17. a
ἱππηδὸν, ἱππικὸς, in Ἵππος 275. c
ἱππηλασία, ἱππηλάτης, in c. ex 2. et 3. pers. 191. b
(ἱππιάναξ) 60. c
ἱππίατρος, cum d. in comp. ex ἰατρὸς 269. a
ἱππίδιον, ἱππικὸς, ἵππιος, in Ἵππος 275. c. 276. a
ἱππιοχαίτης, in c. ex χαίτη 719. b
ἱππιοχάρμης, in ἱπποχάρμης 719. a
ἱππίσκος, in Ἵππος 276. a
ἱπποβάμων, in c. in βάμων 95. b
ἱπποβάτης, ἱπποβότης, in c. in βάτης 95. c
ἱππόβοτος, in c. ex Βόσκω 107. b
ἱπποβότης, ἱππόβοτος, in c. ex βοτὸς 114. c. 115. a
ἱπποβουκόλος, in βουκόλος 331. b
ἱππόβροτος, in c. citra pr. 119. a
ἱππογέρανος, in Γέρανος 127. c
ἱππόγλωσσος 134. a
ἱππογνώμων 131. c
ἱππογύπων, in Γὺψ 141. a
ἱππόδαμος, in c. ex Δαμάω 145. c
ἱππόδασυς, in c. ex Δασὺς 147. a
ἱππόδεσμα, in c. ex δεσμὸς 157. a
ἱπποδέτης 157. b
ἱπποδιώκτης 168. a
ἱππόδρομος, cum d. 669. a
ἱππόθεν, in Ἵππος 276. a
ἱπποθῆλαι 237. a
ἱππόθοος, in c. ex Θοὸς 260. b
ἱππόθορος 261. a
ἱππόκαμπος, cum d. in comp. ex καμπὴ 297. b
ἱπποκέλευθος, in c. ex κέλευθος 306. c
† ἱπποκένταυρος † 636. a
[ἱπποκομεῖν] 333. a
ἱπποκόμος, in c. ex κομέω ib.
ἱππόκομος, in c. ex κόμη 334. a
ἱπποκορυστὴς, in c. ex Κόρυς 340. b
ἱπποκρατέω, cum d. 345. c
ἱπποκρήμνος, in c. ex κρημνὸς 347. a
ἱππόκροτος, cum d. in c. sine pr. 350. b
ἱππολαπάθον, in comp. ex λάπαθον 370. c
ἱππολέτειρα, in c. sine pr. 389. a
ἱππομανὲς, cum d. 396. a
ἱππομάραθρον, in μάραθρον 399. c
ἱππόμαχος, cum d. 404. b
ἱππομολγὸς, in c. ex Ἀμέλγω 56. a
ἱππομύρμηξ, in Μύρμηξ 430. c
ἱππονόμος, cum d. in c. sine pr. 436. c
ἱππονώμας, in νωμάω 435. c
ἱππόπορος, in Ἵππος 275. c
ἱπποπήρα, in c. ex Πήρα 544. b
ἱπποπόλος 547. a
ἱππόπορνος, in c. ex πόρνη 518. c
ἱπποποσειδῶν, in c. ex Ποσειδῶν 550. a
ἱπποποτάμιος, in c. ex ποταμὸς ib.
ἱπποπώλης 567. a
ἽΠΠΟΣ 275. c
ἱπποσέλινον, in c. ex σέλινον 584. c
ἱππόστασις, cum d. in c. ex στάσις 285. a
ἱπποσύνη, cum d. in Ἵππος 275. c
ἱππότης, in Ἵππος ib.
ἱππότιλος, in c. ex τίλος 655. b
ἱπποτοξότης, in c. 660. b
ἱππότροφος 666. b
ἱπποτυφία, in c. ex τῦφος 676. b
ἵππουρος, cum d. in c. ex Οὐρὰ 489. c
ἱπποφαὲς, ἱπποφαὴς, et ἱππόφεως, vide in ἱππόφεως 715. b
ἱπποφορβὸς, in c. 691. a
ἱπποφορβία, cum d. in c. 693. b
ἱππόφεως 715. b
ἱπποχάρμης, in c. sine pr. 719. a
ἱππώδης, ἱππὼν, in Ἵππος 275. c
[ἱππώνια] ib.
ἱππώνης, cum d. in c. 745. a
ἼΠΤΑΜΑΙ 276. c
ἼΠΤΩ ib.
¶ ἱρὰ, ἱράομαι, ἱρεὺς, cum d. in ἱρὸς 271. a
ἴρηξ, in Ἱέραξ 270. c
ἱρήτειρα, in ἱρὸς 271. a
ἼΡΙΓΓΕΣ 277. a
ἱριόματον, in c. sine pr. 491. c
ἽΡΙΣ, ἴριος 277. a
ἱρὸς, cum d. in ἱερὸς 271. a
ἼΡΟΣ 277. a
ἶρω, idem quod εἴρω, necto. Hesych.
¶ ἼΣ 277. a
ἰσάγγελος 4. c
ἰσάζω, ἰσαῖος, ἰσαίω, ἰσάκις, in Ἴσος 278. a
ἼΣΑΣΙ 277. b
ἴσαμαι, in Ἴσημι ib.
ἰσάμιλλος, in c. ex Ἅμιλλα 56. b
ἰσάνεμος, in c. ex Ἄνεμος 61. a
ἰσάριθμος, in c. ex Ἀριθμὸς 75. b
ἸΣΑ'ΤΙΣ, cum d. 277. b
ἰσηγορέω, ἰσηγορία, in c. ex Ἀγορὰ 7. c
ἰσῆλιξ, in c. ex Ἡλικία 243. c
ἰσήμερος, cum d. 245. b
ἼΣΗΜΙ 277. b
ἰσήμορος, vide cum ἰσόμοιρος 408. b
ἰσήρετμος, in c. ab ἐρετμὸς 208. b
ἴσης, in Ἴσος 278. a
ἰσήριθμος, in ἰσάριθμος 75. b
ἴσθμα, ἰσθμαίνω 83. b
ἸΣΘΜΟ'Σ, ἴσθμιος, cum d. 277. c
ἼΣΙΚΟΣ ib.
ἰσκάδα 727. b
ἴσκω, in der. ab εἴδω, scio 182. b
ἴσμεναι, in Ἴσημι 277. b
ἰσοβαθὴς, in c. ex Βάθος 92. b
ἰσοβαρὴς 104. b
ἰσοβασιλεὺς 105. a
ἰσόβιον 114. b
ἰσόβολος, in c. ex Ὀβολὸς 450. c
ἰσόγαιος, in c. ex Γαῖα 120. b
ἰσογώνιος, in c. Γωνία 141. c
ἰσοδαίμων 142. c
ἰσοδένδρος, in c. ex Δένδρον 152. a
ἰσοδίαιτος, cum d. in c. 161. a
ἰσόδομος, in c. ex δομὴ 151. b
ἰσόδρομος, cum d. 669. a
ἰσοδύναμος, cum d. in c. 174. b
ἰσοετὴς 216. c
ἰσόζυγος, ἰσόζυξ, in c. sine pr. 236. a
ἰσόθεος 254. a
ἰσοκατάλληκτος, in καταλήγω 384. a
ἰσοκίνδυνος, in c. ex κίνδυνος 316. c
ἰσοκινάμωμον, in c. ex κιννάμωμον 317. c
ἰσοκλεὴς, in c. ex κλέος 321. a
ἰσόκληρος, in c. sine pr. 322. b
ἰσοκλινὴς, in c. in κλίνω 323. c
ἰσόκωλος, in c. ex Κῶλος 327. c
ἰσοκόρυφος, in c. ex κορυφὴ 340. c
ἰσοκρατὴς, in c. ex κράτος 343. c
ἰσόκυκλος, in c. ex κύκλος 361. c
ἰσολογία, in c. ex λόγος, ratio 377. c
(ἰσομάτωρ) 419. c
ἰσόμαχος 404. b
ἰσομεγέθης, in c. ex μέγεθος 405. c
ἰσόμετρος, in c. sine pr. 416. a
ἰσομέτωπον, in dec. ex μέτωπον 473. c
ἰσομήκης, in c. ex Μῆκος 417. a
ἰσόμοιρος, cum d. in c. ex μοῖρα 408. b
ἰσομυθέστης 429. b
ἰσόνυμος, in c. 466. a
ἰσόνομος, et ἰσονομία 435. a
ἰσονίκης, cum d. in c. 442. b
(ἰσόπαις) 495. b
ἰσοπαλὴς, cum d. in c. ex πάλη 496. c
ἰσοπαχὴς, in c. ex παχὺς 503. c
ἰσόπεδος, in c. 504. c
(ἰσοπεδὴς) 514. c
ἰσόπηχυς 524. c
ἰσοπλατὴς, in c. ex πλατὺς 532. b
ἰσόπλευρος, in c. 535. c
ἰσοπληθὴς, in c. ex πλῆθος 535. a
ἰσοπολιτεία, in c. ex πολιτεία 548. b
(ἰσοπρεσβεὺς) 556. a
ἰσόπυργος, in c. ex πυργὸς 566. b
ἰσόῤῥοπος, cum d. in c. ex ῥοπὴ 571. b
ἼΣΟΣ 278. a
ἰσοσθενὴς, in c. ex Σθένος 587. a
ἰσοσκελὴς, in c. ex σκέλος 591. c
ἰσόσπορος, in c. ex σπόρος 486. a
ἰσόσταθμος, in c. ex σταθμὸς 886. a
ἰσοστάσιος, in 1. classe c. ib.
ἰσοταχὴς, cum d. in comp. ex ταχὺς 636. a
ἰσοτάλαντος, in c. ex τάλαντον 633. c
[ἰσοτέλεστος] 641. c
ἰσότης, in Ἴσος 278. a
ἰσότιμος, cum d. 638. b
ἰσότονος, cum d. 638. c

ἰσότονος 675. a
ἰσοτύραννος, in c. ex τύραννος 675. c
ἰσοϋψής, in c. ex Ὕψος 682. b
ἰσοφαρίζω, in c. ex Φᾶρος 687. c
ἰσοφόρος 697. a
ἰσοφυής 715. b
ἰσοχειλής, in c. ex χεῖλος 723. a
ἰσόχνοος, in c. ex χνόος 739. b
ἰσόχορδος, in c. ex χορδή 731. b
ἰσόχρονος, cum d. in c. 736. a
ἰσόχροος 735. b
ἰσόχρυσος, in c. ex χρυσός 736. c
ἰσουψής, in Ὕψος 682. b
ἰσόψηφος, in c. ex Ψῆφος 741. b
ἰσόψυχος, in c. 742. c
ἰσόω, cum d. in Ἴσος 278. a
ἼΣΤΗΜΙ 278. b
ἱστιοδρομέω 669. a
ἱστίον, in ἱστός 279. b
ἱστιορράφος, in c. sine pr. 570. a
ἱστοβοεύς, ἱστοβόη, in c. ex Βοῦς 114. b
ἱστοδόκη, in c. habentibus ι in penult. 156. a
ἱστοκεραία, in c. ex κέρας 310. a
ἱστοπέδη, in c. ex πέδη 504. a
ἱστόπονος 551. c
ἱστορέω, ἱστορία, ἱστορικός, cum d. in Ἵστωρ 286. a
[ἱστόρημα] 286. b
ἱστός, in der. ex Ἵστημι 279. b
(ἱστότονος) 638. c
(ἱστοτριβής) 670. c
ἱστουργός, cum d. 204. c
ἼΣΤΩΡ 286. a
ἰσχάδιον, in ἰσχάς 286. c
ἰσχαδοπώλης, cum d. 557. a
ἴσχαιμος, ἰσχαίμων, in c. ab Αἷμα 28. a
ἰσχαίνω, ἰσχαλέος, in Ἰσχνός 286. a
ἰσχανάω, ἰσχάνω, in ἴσχω 222. b
ἰσχάς, in Ἰσχνός 286. c
ἼΣΧΙΣ, ἰσχιαδικός, ἰσχιακός, ἰσχιάς 286. b
ἰσχνώδης 455. b
ἰσχίον 286. b
ἰσχναίνω, ἰσχναλέος, &c. in Ἰσχνός 286. c
ἰσχνομυθία, et ἰσχνομυθεύτης, in c. 429. b
ἰσχνόπορος 510. b
ἸΣΧΝΟ'Σ, ἰσχνότης 286. c
ἰσχνόφωνος, cum d. in c. sine pr. 717. a
ἰσχνόω, in Ἰσχνός 286. c
ἴσχομαι, in ἴσχω 222. b
ἰσχυρία, in c. sine pr. 489. c
ἰσχυρίζομαι, in ἰσχυρός 286. c
ἰσχυρογνώμων, cum d. 131. c
ἰσχυροποιέω 543. b
ἰσχυρόρριζος 575. c
ἰσχυρός, cum d. in Ἰσχύς 286. c
ἸΣΧΥ'Σ, ἰσχύω ib.
ἴσχω, in Ἔχω 222. b
ἰσώβολος 450. c
ἴσως, in Ἴσος 278. a
¶ Ἰταμός, cum d. in Ἴτης 287. a
ἸΤΕ'Α, ἰτέϊνος, ἰτεών ib.
ἰτέω, et ἰτυτέω 232. c
ἼΤΗΣ, ἰτητικός 287. a
ἸΤΡΙΟΝ 287. b
ἰτροπώλης 567. b
ἰττύσται, vestes ex pellibus, rhenones, διφθέραι, Poll. l. 8.
ἼΤΥΣ 287. b
ἰυγή, ἰυγμός, ἴυγξ, in ἰύζω 275. c
ἰύζω, ἰυκτής, in ἰοῦ ib.
¶ ἴφθιμος, in ἶφι 287. b
ἼΦΙ ib.
Ἰφιγένειος 123. a
Ἰφικρατίδες, genus calceamenti denominatum ab Iphicrate Atheniensium duce. Suid. ex Damascio.
ἶφιος, et ἶφος, in ἶφι 287. b
ἶφυον. Species oleris agrestis. Suid. Apud Theophr. hist. plant. l. 6. c. 7. ponitur ἶφυον inter flores æstivos.
(ἸΧΑΡ) 287. b
¶ ἰχθύα, ἰχθυάω, in Ἰχθύς ib.
ἰχθύδιον, &c. in Ἰχθύς ib.
ἰχθυηρίς 287. b
ἰχθυική ib.
(ἰχθυβόλος) 102. b
ἰχθυονόμος 442. b
ἰχθυοβόλος, cum d. 102. b
ἰχθυοβόρος, in c. ultra pr. 119. a
ἰχθυόεις, in Ἰχθύς 287. b
ἰχθυοθήρας, in c. ex Θήρα 257. c
ἰχθυοκόλλα, in c. 330. c
ἰχθυομάντις, in c. 399. b
ἰχθυοπώλης, cum d. 567. b
ἰχθυοτρόφος, cum d. 666. b
ἰχθυοδόκη, in c. ex Δοχή 194. c
ἰχθυοφάγος, cum d. 683. a
ἰχθυωρυχός, in c. ex ὀρύσσω 522. c
ἸΧΘΥ'Σ, cum d. 287. b
ἰχνάομαι, ἰχνεύω, cum d. in Ἴχνος 287. c
ἰχνηλασία, ἰχνηλάτης, in c. ex 2. et 3. pers. 191. b
ἴχνιον, in Ἴχνος 287. c
ἰχνογραφία 138. c
ἰχνοπέδη, in c. ex Πέδη 504. a
ἼΧΝΟΣ, ἰχνίον 287. b
ἰχνοσκοπέω, in c. ex σκοπός 593. a
ἸΧΩ'Ρ 287. c
¶ ἴψ, in Ἴπτω 276. c
ἼΨΟΣ 287. c
¶ ἸΩ' ib.
ἸΩΓΗ' ib.
ἰώδης, in Ἴον, et in Ἰός 275. b
ἸΩΗ' 287. c
ἰωκή, in Διώκω 168. a
ἴωμαι, in Ἰάομαι 269. a
ἸΩ'Ν, cum d. Ἰωνικός 288. a
ἰωνιά, in Ἴον, ἰωνία 275. b. 288. a
ἴωξις, cum ἰωκή 168. a
ἴωρος, locus montanus, et mons. item domus, et custos ejus. Hesych. et Suid.
ἰῶτα, ἰωτακίζω, &c. vide initio literæ ι 268. b
ἰωχμός, cum ἰωκή 168. a
ἸΩΨ 288. a

K.

¶ Κάβαισος, in Κάβος 288. a
ΚΑΒΑ'ΛΛΗΣ, cum d. ib.
κάβασος, in Κάβος 288. a
καββαλικός, in καταβάλλω 99. c
κάββλημα ib.
κάβη, in Κάβος 288. a
κάβηξ ib.
ΚΑ'ΒΟΣ ib.
Κἀγαθός, in c. ex Ἀγαθός 2. b
ΚΑ'ΓΚΑΜΟΝ, et κάγκανον, 288. a. At κάγχανος, in Καγχαίνω 288. b
(ΚΑ'ΓΚΕΛΟΣ) ib.
ΚΑΓΧΑ'ΖΩ ib.
ΚΑΓΧΑΙ'ΝΩ, κάγχανος 288. b
καγχαλάω, in c. ex Χαλάω 719. c
καγχασμός, in Καγχάζω 288. b
κάγχρυς, in Κάχρυς 304. a
καδδάρα, in Ἄρα 72. a
καδδίσομαι, in c. 174. b
(καδμευτής) 124. a
ΚΑ'ΔΟΣ, cum d. κάδδος 288. b
ΚΑΔΥ'ΤΑΣ ib.
ΚΑ'ΖΩ ib.
καθά 485. a
καθαγιάζω, in c. ex Ἅγιος 5. b
καθαγίζω, cum d. in c. ex Ἅγος 9. c
καθαγνίζω, in Ἁγνός 7. a
κάθαιμος, cum der. in c. ab Αἷμα, καθαιματόω, καθαιμάσσω 28. a
καθαιρέω, καθαίρεσις, καθαιρέτης, &c. 31. b
ΚΑΘΑΙ'ΡΩ 288. b
καθάλλομαι, in c. ex Ἅλλομαι 50. b
καθαλμής, in κάθαλος 52. b
κάθαλος ib.
καθαμαξεύω, in c. ex Ἅμαξα 53. c
κάθαμμα, in καθάπτω 71. b
καθαμμίζω, in c. 739. b
καθάπαν, in c. 499. c
καθάπαξ, in c. ex Ἅπαξ 69. b
καθάπερ 485. a
καθάπτομαι 71. a
καθάπτω, cum d. 71. b
καθάρειος, cum d. καθαρεύω, καθαρίζω, καθάρσιος, cum d. καθαρισμός, καθάριος, κάθαρμα, in Καθαίρω 288. c
καθαρμόζω, in c. ex ἁρμόζω 82. c
καθαροποιέω 543. b
καθαρός, cum d. in Καθαίρω 288. c
καθαρπάζω, in c. 77. b
κάθαρσις, cum d. καθαρτής, cum d. καθαρῶς, in Καθαίρω 288. c
καθαυαίνω 90. c
καθαυτόν, in c. ex Αὐτός 89. c
καθέδρα, cum d. 180. b
καθέζομαι, in c. ex Ἕζομαι 179. c
καθειμένος, in καθίημι 230. a
καθείργω, κάθειρξις, cum d. in c. ex Εἴργω 186. a
καθείς, in c. ex Εἷς 188. b
καθεκάστην, in c. ex Ἕκαστος 189. b
καθεκτικός, καθεκτός, cum d. in κατέχω 224. a
καθέλκω, cum d. in c. cum pr. 194. b
κάθεμαι, in καθίημαι 230. a
καθεξῆς, in c. ab Ἑξῆς 198. a
κάθεξις, in κατέχω 224. a
καθερπύζω, in c. ex Ἕρπω 211. a
[καθέρπω] ib.
κάθεσις, καθεσμός, in καθέζομαι, 179. c. vide etiam κάθεσις, in καθίημι 230. a
καθεστηκότως, in καθίστημι 282. a
καθετήρ, cum d. κάθετος, καθίημι 230. a. b
καθεύδω, in c. ex Εὕδω 217. b
καθεψιάομαι, in c. ex ἑψία 201. b
καθέψω, cum d. in c. ab Ἕψω 227. c
καθηβάω, in c. ex Ἥβη 239. c
καθηγέομαι, cum d. 240. c
καθηδυπαθέω, in ἡδυπαθής 501. a
καθήκω, cum d. in c. 242. c
καθηλόω, cum d. in c. ex Ἧλος 244. b
κάθημα, in καθίημι 230. a
κάθημαι, in c. ex Ἧμαι 241. b
καθημέριος, &c. 245. b
καθημερόβιος, in ἡμερόβιος 107. c
καθίδρος, in κάθιδρος 270. b
(καθιδρύομαι) 270. c
καθιδρύω, cum d. in c. ex Ἱδρύω ib.
κάθιδρος, in c. ex ἱδρώς 270. b
καθίεμαι, in καθίημι 230. a
καθιερόω, cum d. in c. 271. a
καθίζω, καθιζάνω, cum d. in c. 271. b
καθίημι 230. a
καθικετεύω 272. c
καθικνέομαι, in c. ex Ἱκνέομαι 273. a
καθιμάω, cum d. in c. ex Ἱμάω 274. c
καθιππεύω, καθιππάζομαι, &c. 276. b
καθιπποκρατέω 345. a
καθιπποτροφέω, in ἱπποτρόφος 666. b
καθίσταμαι, in c. ex Ἵστημι 276. c
κάθισις, κάθισμα, in καθίζω 271. b
καθιστάω 282. b
καθίστημι, cum d. 281. c
καθό, in Ὅς 485. a
καθοδηγός, cum d. in ὁδηγός 17. b
κάθοδος, in c. 452. b
καθολικός, cum d. in καθόλου 462. c
καθόλου, in c. ab Ὅλος ib.
καθομαλίζω, in c. 463. b
καθομιλέω, in c. 464. a
καθομολογέω, in dec. 376. c
καθοπλίζω, cum d. in c. 470. a
καθοράω, cum d. in c. ex Ὁράω 476. a
καθορίζω 481. c
καθορμίζω, in c. 480. a
καθόρμιον, in Ὅρμος, monile 479. c
καθοσιόω, cum d. in c. 483. b
καθότι, in καθό 485. a. 487. a
καθυβρίζω, in c. ex Ὕβρις 677. b
κάθυγρος, cum d. in c. 677. c
κάθυδρος, cum d. in c. 678. c
καθυλακτέω, in c. 679. a
καθυλομανέω, in ὑλομανής 596. b
καθυμνέω, in c. ex ὑμνέω 678. a
καθυπερέχω, in ὑπερέχω 225. c
καθύπερθε, et καθύπερθεν, in ὕπερθε 680. a
καθυπέρτατος, καθυπέρτερος, cum d. in ὑπέρτερος, et ὑπέρτατος ib.
καθυπισχνέομαι 226. a
καθυπνόω, κάθυπνος, in c. ex Ὕπνος 680. a
καθυποβάλλω, in decomp. ex ὑποβάλλω 101. c
καθυποκρίνομαι, in ὑποκρίνομαι 319. a
καθυποτάσσομαι 505. c
καθυπόστατος, in ὑφίσταμαι 472. a
καθυστερέω, et καθυστερίζω, in c. ex Ὕστερος 681. c
καθυφαίνω 682. a
καθυφίημι, καθύφεσις, in dec. ex ὑφίημι 231. a
καθύω, in c. ex Ὕω 682. b
καθωραΐζομαι, in c. 746. a
καθώς, in Ὡς 747. a
ΚΑΙ' 289. a. b
ΚΑΙΑ'ΔΑΣ, et καίατα 289. b
ΚΑΙΚΙ'ΑΣ, et καικίνος ib.
καινία ib.
καινίζω, in Καινός ib.
καινίς, in Καίνω ib.
καινισμός, in καινίζω ib.
καινοδοξία 169. c
καινολογία 375. c
καινοπηγής, in c. ex πήγνυμι 525. a
(καινοπήμων) 524. a
καινοποιέω, cum d. 543. b
[καινοποιΐα] ib.
καινοπραγία, in c. ex πρᾶγος 554. c
καινοπρεπής, in c. 555. b
ΚΑΙΝΟ'Σ, cum d. 289. b
καινοτόμος, cum d. 644. b
καινουργός, cum d. 204. c
καινόφιλος, in c. 702. c
καινόω, καίνυμαι, in Καινός 289. b
ΚΑΙ'ΝΩ, cum d. ib.
καινῶς, in Καινός ib.
καίπερ, in Καί ib.
καίριος, cum d. in Καιρός 289. c
καιρίως, in Καιρός 290. a
ΚΑΙΡΟ'Σ 289. c
ΚΑΙ̃ΡΟΣ 290. a
καιροφυλακέω, et καιροφυλακτέω, in c. ex φύλαξ 711. c
καιρόω, cum d. in Καῖρος 290. a
ΚΑΙ'Ω ib.
κακάγγελος, κακαγγελία, κακάγγελτος 4. c
κάκαλα, Æschyl. in Niobe appellavit τὰ τείχη, muros: teste Hesychio.
Κακαλία, ἡ, herbæ nomen quæ et leontice, apud Diosc. l. 4. c. 123.
κακᾶν, in Κακκάω 291. a
κακανδρία 62. b
κακκαῖν, expon. excitare: apud Plut. in Apophth. ubi Lac. quidam Tyrtæum poëtam dicit esse ἀγαθὸν κακκαῖν νέων ψυχάς, bonum ad excitandos juvenum animos.
κακαιδής, cum d. in c. ex Ἐλαίας 189. c
κακαί, κακαιθίω ib.
κακέμφατον, in κακέμφατος 689. b
κακεντρεχής, cum d. in ἐντρέχω 667. c
κακέσχατος, in Ἔσχατος 214. c
κακέφατος, in c. ex φατίς 690. b
κάκη, in Κακός 291. b
κακηγορέω, in c. ex Ἀγορά. κακήγορος, κακηγορία, κακηγόρημα 7. c
κακηπελία, et κακηπελέων, in comp. 512. c
κακία, in Κακός 291. b
κακιζέτεχνος 648. b
κακίζω, in Κακός 291. b
κάκιστος 291. c
κακίμενος, in c. ex Μένω 418. b
κακισμός, in κακίζω 291. c
ΚΑΚΚΑ'ΒΑ, cum d. κακκαβίζω 291. a
ΚΑΚΚΑ'ΒΗ, cum d. ib.
κακκαίω, in κατακαίω 290. c
ΚΑΚΚΑ'Ω 291. a
(ΚΑ'ΚΚΑΣ) 291. b
κακκείω, in κακκαίω 290. c
κακκεφαλῆν, in c. cum pr. 312. a
κάκκη, in Κακκάω 291. b
κακκορυφής, pro κατακορυφής 340. c
κακκρύψαντα, pro κατακρύψαντα 352. b
κακόβιος, in c. ex Βίος 107. c
κακοβλαστής, cum d. in c. 109. a
κακόβουλος, cum d. 115. b
[κακοβουλία] ib.
κακόγαμος, in c. ex Γαμέω 121. c
κακογείτων, in c. ex Γείτων 126. c
κακογένειος, in c. ex γένειον, barba 127. c
κακόγλωσσος 134. a
κακογνώμων 131. c
κακοδαίμων, cum der. in comp. ex Δαίμων 148. c
κακοδικέω, in c. ex tertia persona 155. c
κακοδίδακτος 355. c
κακοδιδασκαλέω, in c. ex διδάσκαλος 161. c
κακοδοξία 165. a
κακόδοξος, cum d. in c. ex Δόξα 169. a
κακόδουλος, in c. ex δοῦλος 171. b
κακοείμων, cum d. in c. ex Εἷμα 228. a
κακοεπής, in c. ex Ἔπος 201. b
κακοεργός, cum d. 204. c
κακόζηλος, cum d. in c. ex Ζῆλος 257. a
κακοζωία, in c. ex ζωή 234. c
κακοήθης, cum d. in c. ex Ἦθος 242. a
κακοθελής, in c. ex θέλω 181. a
κακοδήμων, κακοδημοσίω, cum d. in c. ex Δῆμος 634. a
κακοθυμία 258. c
κακόθρους, et κακόθροος, in c. ex Θρέω 261. c
κακόθυμος, cum d. 265. b
Κακοΐλιον, improbum et scelestum Ilium. Hom. Odyss. τ'. v. 260. et 597. ψ'. v. 19.
κακόκαρπος, cum d. 301. c
κακοκερδεία, in c. ex Κέρδος 311. a
κακοκλεής, in c. ex κλέος 321. a
κακοκνήμος, in c. 326. c
κακοκρισία, in c. ex κρίσις 349. b
κακολήμματος 386. c
κακολόγος, cum d. 375. c
κακομαθής, in c. sine pr. 398. c
κακόμαντις, in c. 399. b
κακομήχανος, cum κακομηχάνως 420. c
κακομαχία 404. b
(κακομέλετον ἰὰν) 411. b
κακόμετρος, cum d. in c. sine pr. 416. a
κακομήδης 416. c
κακόμητις 418. c
κακομήτης 419. c
κακομοῖτος, et κακόμοιτις, in c. 420. b
κακομήχανος, cum d. in c. 420. c
κακομιμητής, in comp. ex Μιμέομαι 422. a
κακόμοχθος, in c. 428. b
κακονοέω, κακόνοια, in κακόνους 443. c
[κακονομία] 442. b
κακόνομος, in c. ib.
κακόνοος, et κακόνους 443. c
κακόνυμφος, in c. 445. c
κακόξενος, et κακόξεινος, in c. sine pr. 448. b
κακοπάθεια, κακοπαθής, κακοπαθέω 501. a
κακόπατρις, in c. 502. c
κακοπινής, in c. sine pr. 521. b
κακόπειρος, in c. ex Πεῖρα 524. b
κακοπινής, in c. ex Πίνος 526. b
κακοπλοέω 536. c
[κακοποιητικός] 543. b
κακοποιός, cum d. ib.
κακοπολιτεία, in comp. ex πολιτεία 548. b

κακοσυνετὸς, in c. sine pr. 515. c
κακόποτμος, in c. ex Πότμος 550. b
κακόπους 551. c
κακοπραγία, κακοπραγέω, in comp. ex πρᾶγος 554. c
κακοπράγμων, cum d. in c. ex πρᾶγμα 554. a
κακοπρόσωπος 474. b
κακόπτερος, in c. sine pr. 560. c
κακοῤῥαφία, κακοῤῥάφος, in c. sine praep. 570. a
κακοῤῥήμων, cum d. in c. sine praep. 574. a
κακοῤῥοθέω, in c. ex Ῥόθος 577. c
ΚΑΚΟ'Σ 291. b
κακόσιτος, in c. 588. b
κακόσιτος, cum d. in c. 589. a
κακοσκελὴς, in c. ex Σκέλος 591. c
κακοσμία, κάκοσμος 434. b
κακόσπερμος, in comp. ex σπέρμα 604. b
κακόσπλαγχνος 606. c
κακοστέμονος, in c. ex Ἵσταμαι 475. b
κακοστατέω 285. a
κακοστόμαχος, in comp. ex Στόμαχος 617. b
κακόστομος, cum d. in c. sine pr. 617. a
κακοσύνετος, in dec. ex συνίημι 231. a
κακοσυνθεσία, in dec. 633. a
κακοσύστατος, in decomp. ex συνίστημι 284. b
κακοσφυξία 628. c
κακοσχήμων, cum d. in c. ex σχῆμα 227. b
κακόσχολος, cum d. in c. 631. a
κακότακτος, in c. ex τακτός 635. c
κακότυχος, cum d. in c. 648. b
κακότης, in Κακός 291. b
κακότροπος, cum d. in c. ex τρόπος 664. c
κακότροφος, cum d. 666. b
(κακότροπος) 637. a
κακοτυχὴς, cum d. 673. b
κακουργέω, cum d. 204. c
κακουχέω, cum d. 226. c
(κακόφατις) 690. b
κακόφημος, in c. ex φήμη 690. a
κακοφθορία 701. b
κακόφλοιος 704. c
κακοφραδὴς, in c. sine pr. 707. a
(κακοφρονέω) 708. c
κακόφρων, cum d. ib.
κακοφυὴς, cum d. 715. b
κακόφωνος, cum d. in c. sine praep. 717. b
κακόχαρτος, in c. sine praep. 719. c
κακοχράσμων, in c. sine pr. 733. a
κακόχρως, cum der. 735. b
κακόχολος, in c. ex Χολή 736. c
κακόχυμος, cum d. in c. ex χυμός 727. b
κακόψογος 740. b
κακόψυχος, cum d. in c. 742. c
κακόω, in Κακός 291. b
ΚΑ'ΚΤΟΣ 292. a
κακύνω, in Κακός 291. c
κάκχαρτος, in κακόχαρτος 719. a
κακώδης, κακῶς, κάκωσις, κακωτικὸς, in Κακός 291. b
ΚΑΛΑΒΡΙ'ΖΩ 292. a
ΚΑ'ΛΑΘΟΣ, cum d. 292. b
ΚΑ'ΛΑΙ'Σ, cum d. ib
καλαμαῖς, καλαμάομαι, in Κάλαμος 292. b
καλαμαύλης, cum d. 88. c
καλαμάω, cum d. καλάμη, in καλαμάομαι 292. b. c
καλαμοτομία 644. b
[καλαμοτόμος] ib.
καλαμηφόρος, in καλαμοφόρος 697. a
καλαμίνθη, cum d. in Μίνθα 432. c
καλάμινος, καλάμιον, καλαμὶς, καλαμίσκος, in Κάλαμος 292. b
καλαμοβόας, in c. sine pr. 110. c
καλαμογλύφος, cum d. in c. ex γλύφω 132. c
ΚΑ'ΛΑΜΟΣ, cum d. 292. b
καλαμοστεφὴς, in c. sine pr. 614. c
καλαμοστίπτης 674. c
καλαμοφθόγγος, καλαμόφθογγος 700. b
καλαμοφόρος 697. a
καλαμόφυλλος 712. c
καλαμόχροος, et καλαμόχρωος, in c. ex χρόος 739. b
καλαμώδης, καλαμωτὴ, in Κάλαμος 292. b
ΚΑΛΑ'ΣΙΡΙΣ 292. c
ΚΑΛΑΥΡΙ'ΤΙΣ ib.
καλαῦροψ, in c. ex ῥοπή 571. b
ΚΑΛΕ'Ω 292. c
καλήμερος 245. b
καλήτωρ, in Καλέω 292. c
καλιὰ, cum d. in Κάλον 294. b
καλοδίξ, in Κάλον 556. c
κάλλαιον, in Καλός 294. c
καλλείπω, pro καταλείπω 381. c
κάλλε, in κάλλος 295. a
καλλιβλέφαρον, in comp. ex Βλέφαρον 110. a
καλλίβοτρυς 112. c
καλλιβίας 110. c
καλλιγέφυρος, in c. ex Γέφυρα 128. c
καλλιγράφος, cum d. 138. c
καλλιγύναιξ, &c. in c. ex Γυνή 141. a
καλλίδιφρος 167. b
καλλιέθειρα, in c. ex Ἔθειρα 180. c
καλλιέλαιος, in c. 190. a
καλλιέπεια, &c. in c. ex Ἔπος 201. b
[καλλιεπὴς] ib.
καλλίεργος, cum d. 204. c
καλλιερέω, cum d. in c. 271. b
καλλίθριξ, in c. ex Θρίξ 262. c
καλλίθυτος, in c. sine pr. 267. b
καλλίκαρπος, cum d. 301. c
καλλικέλαδος, in c. ex Κέλαδος 306. b
καλλίκερως, in c. ex Κέρας 310. b
καλλίκοκκος, in c. ex Κόκκος 329. b
καλλικολώνη, in c. ex Κολωνός 332. c
καλλίκομος, in c. ex Κόμη 334. a
καλλικοτταβέω, in comp. ex Κότταβος 342. a
καλλικρήδεμνος, in c. ex Κρήδεμνον 347. a
καλλιλογία, cum d. 375. c
καλλίμηρος, in c. ex Μηρός 419. a
καλλίμορφος, in c. 427. a
κάλλιμος, in Καλός 295. a
καλλίναος, in c. ex νάω, fluo 433. b
καλλίνικος, in c. 441. a
καλλιξενία, in c. 458. c
καλλίουλος, in c. ex Ἴουλος 485. c
καλλίων, in Καλός 294. c
καλλίπαις, cum d. in c. ex παῖς 495. b
καλλιπάρηος, et καλλιπάρειος, in c. 498. b
καλλιπάρθενος, in c. 499. a
καλλιπέδιλος, in c. ex Πέδιλον 504. a
καλλίπεπλος, in c. 516. c
καλλιπέταλος, in c. ex πέταλον 521. c
καλλίπηχυς, in c. ex Πῆχυς 524. c
καλλιπλόκαμος, in comp. ex πλόκαμος 533. c
καλλίπλουτος, in c. ex Πλοῦτος 538. c
καλλίπνοος, et καλλίπνους, in c. ex πνέω 540. c
καλλιπόταμος, in comp. ex Ποταμός 550. a
καλλίπρῳρος, in c. ex Πρῷρα 559. c
καλλιπρόσωπος, in d. 474. b
καλλιπτόλεμος 516. b
καλλίπυγος, in c. ex Πυγή 562. c
καλλίπυργος, καλλιπύργωτος, in comp. ex πύργος 566. a
καλλιρέεθρος, in c. sine pr. 572. c
καλλίροος, cum καλλίῤῥοος 573. a
καλλιῤῥήμων, cum d. in c. sine praep. 574. a
καλλίῤῥοος, in c. ex ῥοή 573. a
καλλισθενὴς, in c. ex Σθένος 587. a
καλλιστεῖον, cum d. in καλός 294. c
καλλιστέφανος, in c. sine pr. 614. c
κάλλιστος, in καλός 294. c
καλλιστρούθια σῦκα, in c. ex Στρουθός 622. c
καλλίσφυρος, in c. ex σφυρόν 629. a
[καλλιτέχνης] 618. b
καλλίτεχνος, cum d. ib.
καλλίτοκος 634. c
καλλίτοξος, in c. 660. b
καλλίτριχος 262. c
καλλίφαρον, in c. ex Φᾶρος 687. c
καλλιφεγγὴς, in c. ex φέγγος 691. b
καλλίφθογγος, in c. ex φθόγγος 700. b
καλλίφλοξ, in c. sine praep. 703. c
καλλίφυλλος 712. c
καλλίφωνος, cum d. in c. sine praep. 717. b
καλλιχίτωνος 725. c
καλλίχειρ 724. b
καλλιχθὺς, in c. ex Ἰχθύς 287. b
καλλίχορος, in c. ex Χορός 739. b
καλλίχωρος, in c. 731. c
καλλίχαρος 738. b
καλλιώνυμος, in c. ex Ὄνομα 467. b
καλλονὴ, κάλλος, in καλός 294. c. 295. a
[καλλοσύνη] 295. a
[καλλύντης] ib.
καλλόφυλλος 712. c
καλλύνω, cum d. in καλός 294. c
καλλωπίζω, cum d. 473. b
καλοβάτης 95. c
καλοδιδάσκαλος, in c. ex Διδάσκαλος 161. c
καλοιώνιστος, in c. ab Οἰωνός 460. b
καλοκἀγαθὸς, cum d. in ἀγαθὸς 2. b
καλοκαιρία 290. a
ΚΑ'ΛΟΝ 294. b
καλοπέδιλα 504. a
καλοπόδιον, in καλόπους 551. c
καλόπους ib.
ΚΑΛΟ'Σ 294. b
καλοτιθήνης 636. b
καλοτύπος 674. c
καλόφρων 708. c
ΚΑ'ΛΠΗ, cum d. κάλπις 295. b
καλύβη, cum d. in καλύπτω ib.
καλυβοποιέω 543. b
καλυκίζω, καλύκιον, καλυκώδης, in κάλυξ 295. b
κάλυμμα, cum d. in Καλύπτω ib.
καλύπτρα, καλύπτριον, in Κάλυξ 295. a
κάλυξ, κάλυξις, in Καλύπτω 295. b
ΚΑΛΥ'ΠΤΩ, cum d. ib.
ΚΑ'ΛΧΗ, cum d. καλχαίνω 296. a
καλώδιον, in Κάλως ib.
καλλιδίνευτος, in c. ex δινέω 108. c
καλῶπις 473. b
καλῶς, in καλός 294. c
ΚΑ'ΛΩΣ 296. a
καλωστρόφος, in c. ex στροφή 621. b
ΚΑ'ΜΑΞ, cum d. καμακὶς 296. a
ΚΑΜΑ'ΡΑ, cum d. καμαρόω ib.
ΚΑΜΑΣΗ'ΝΕΣ 296. b
κάματος, cum d. in κάμνω 296. c
καμηλίτης, in κάμηλος 296. b
καμηλοπάρδαλις 509. a
καμηλελασία, καμηλελάτης, in c. ex Ἐλαύνω 191. b
καμηλίτης, in κάμηλος 296. b
ΚΑ'ΜΗΛΟΣ, et κάμιλος ib.
καμηλωτὴ, in κάμηλος ib.
ΚΑ'ΜΙΝΟΣ, cum d. 296. b
κάμμορα 299. a
καμμύω, in καταμύω 413. a
καμμονία ib.
κάμμορος, in c. ex μόρος 408. a
ΚΑ'ΜΝΩ 296. b
καμπαλέος, κάμπτος, in κάμπτω 297. a
καμπεσίγουνος, in c. in Γόνυ 135. b
ΚΑ'ΜΠΤΩ, cum d. 297. a
καμπυλόγραμμος, in c. ex γραμμή 139. b
καμπυλότης, in καμπύλος 297. a
καμπυλόῤῥις, in c. ex Ῥίς 576. b
καμπύλος, cum d. in κάμπτω 297. a
καμψιδίαυλος, in Δίαυλος 88. c
καμψίπους 488. c
(καμψίπτερος) 531. c
κάμψις, κάμψα, in κάμπτω 297. a
καμψίδωτος, in c. 453. b
καμψὸς, in κάμπτω 297. a
κἀν, in Ἐάν, 177. a. κἀν, in Ἐν 196. b
ΚΑ'ΝΑΒΟΣ, cum d. 297. c
κάναστρον, in κάνης ib.
καναχέω, cum d. 248. b
καναχίστος 561. c
καναχηδὰ, καναχηδὸν, κανάχω, καναχίζω, in καναχέω 248. c
(καναχὶς) ib.
κάνδαυλος, in Κάνδυλος 297. c
ΚΑ'ΝΔΥΣ, κανδύτης, cum d. ib.
ΚΑ'ΝΔΥΛΟΣ ib.
ΚΑ'ΝΗΣ, cum d. κάνεον ib.
κανηφόρος, cum d. 697. a
ΚΑ'ΝΘΑΡΟΣ, cum d. κανθαρίδες 297. c
κανθήλιος, κανθὶς, in Κάνθων 298. a
ΚΑΝΘΟ'Σ ib.
ΚΑ'ΝΘΩΝ ib.
κἄντα, in Ἄντα 61. b
ΚΑ'ΝΝΑΒΙΣ, cum d. 298. a
ΚΑ'ΝΝΗ, κάνναθρον ib.
κανοποιικὸς 543. b
κανόνιος 485. b
ΚΑΝΩ'Ν, cum d. κανονικὸς 298. a
ΚΑ'ΝΩΠΟΝ, cum d. 298. b
κάομαι 290. a
καπανέω, in κάπτω 299. a
κἀπειδὴ 198. b
κἄπειτα 188. b
κάπετος 590. b
κάπη, in κάπτω 299. a
καπηλεῖον, cum d. in κάπηλος 298. b
καπηλοδύτης 174. c
ΚΑ'ΠΗΛΟΣ, καπηλὶς 298. b
κἀπιδέξιος 152. b
καπίθη, in πίθος 525. b
καπνίας, in καπνός 298. c
κάπνιος, seu κάπνιος ἄμπελος, κάπνη, καπνία, καπνίας, καπνίζω, καπνιὸν, κάπνισις, κάπνισμα, καπνιστὴς, in καπνὸς ib.
καπνοδόχη, &c. in c. habentibus e in penult. 156. a
ΚΑΠΝΟ'Σ 298. c
καπνοσφραντὴς, in c. ex Ὀσφραίνομαι 486. c
καπνώδης, in καπνὸς 298. c
κάπος, in κάπτω 299. a
κάππα, in litera K 288. a
ΚΑ'ΠΠΑΡΙΣ, cum d. 298. c. 299. a
ΚΑ'ΠΡΟΣ, cum d. κάπριος 299. a
καπράω, καπρίζω, in Κάπρος ib.
ΚΑ'ΠΤΩ ib.
καπυρὸς, in c. ex πῦρ, et κάπτω 299. b
καπύω, in κάπτω, spiro 299. a
καπφάλαρα, in c. ex φάλαρα 687. a
κάρ, κάρα, in κάρηνον 299. c
ΚΑ'ΡΑΒΟΣ, cum d. 299. b
καραδοκέω, cum d. in c. ex δοκάζω 168. b
καραβαρέω, et καραβαρίω, in καρηβαρέω 104. b
κάρανος, καρανιστὴς, in Κάρον 300. a
(καρανιστὴρ) ib.
(καρανίω) ib.
καράτομος, cum d. 644. b
(ΚΑ'ΡΒΑΝΟΣ) 299. b
ΚΑΡΒΑΤΙ'ΝΗ 299. b
[καρδαμίζω] ib.
καρδαμογλύφος, in c. ex γλύφω 132. c
ΚΑ'ΡΔΑΜΟΝ, cum d. 299. b
καρδαμύττω, in σκαρδαμύσσω 432. a
καρδάμωμον, in Ἄμωμον 59. a
ΚΑΡΔΙ'Α, καρδιώσσω 299. b
καρδιαλγὴς, καρδιαλγέω, cum d. in c. ex Ἄλγος 43. c
καρδιόδηγμα 166. a
καρδιογνώστης, in c. ex S. pers. 131. b
καρδιουλκέω, in c. ex ἕλκω 194. c
καρδιοφύλαξ, in c. ex φύλαξ 711. c
καρδιόω, καρδιώσσω, cum d. in καρδία 299. b
ΚΑ'ΡΔΟΠΟΣ 299. c
καρδοπογλύφος 132. c
κάρη, κάρηνα, in κάρηνον 299. c
καρηβαρέω, et καρηβαρίω, cum d. in c. ex βάρος 104. b
καρηβολέω, in c. sine pr. 111. a
καρηκομάω, in c. ex κόμη 334. a
ΚΑ'ΡΗΝΟΝ 299. c
καρηουργὸς 204. c
ΚΑΡΙ'ΝΑΙ 300. b
κάρις, cum d. in κάρηνον 299. c
ΚΑΡΚΑΙ'ΡΩ 300. c
ΚΑΡΚΙ'ΝΟΣ, cum d. 300. c
ΚΑΡΝΕΙ'ΟΣ ib.
κάρνος ib.
καρνεάται ib.
καρνοῖναι, in c. 441. a
κάρνοσον 458. c
ΚΑ'ΡΟΣ, cum d. καρόω 300. c
ΚΑ'ΡΠΑΙ ib.
ΚΑΡΠΑΙ'Α ib.
καρπαλίμως, cum d. in ἁρπαλέος 77. b
ΚΑ'ΡΠΑΣΟΣ 301. a
καρπεῖον, καρπεύω, cum d. in Καρπός ib.
ΚΑΡΠΗ'ΣΙΟΝ 301. a
καρπίζω, κάρπιμος, καρπισμὸς, in καρπὸς 301. a
καρποβάλσαμον, in c. ex βάλσαμον 102. c
καρπογένεθλος, in c. ex γενέθλη 125. b
καρπογόνος, cum d. 126. a
καρποδότης, in c. ex Δότης 163. c
καρπολογέω, in c. sine pr. 373. a
καρπομανὴς 396. a
καρπόομαι, in καρπόω 301. a
καρποποιὸς 543. b
ΚΑΡΠΟ'Σ 301. a
(καρποστελὴς) 641. c
καρποτόκος, cum d. 654. c
καρποτρόφος 666. b
καρποφάγος, cum d. 683. a
καρποφόρος, cum d. 697. a
καρποφυέω 715. b
καρποφύλαξ, in c. ex φύλαξ 711. c
καρπόω, κάρπωσις, cum d. in καρπὸς 301. a
καῤῥέζω, in καταῤῥέζω 570. c
κάῤῥων, in κράτος, et ἀγαθὸς 344. c
ΚΑ'ΡΣΙΟΣ, cum d. 302. a
κάρσις, in κείρω 305. c
κάρτα, in κάρτος 344. c
καρταίπω, in κάρτος ib.
ΚΑ'ΡΤΑΛΛΟΣ 301. a
καρτερέω, cum d. καρτερία, καρτερικὸς, in κάρτος 344. c
καρτερόθυμος 265. b
καρτερὸς, in κάρτος 344. c
καρτερόφρων 708. c
καρτὸς, in κείρω 305. c
κάρτος, cum d. κάρτιστος, καρτύνω, in κράτος 344. c
ΚΑΡΥ'Α, cum d. 301. a
ΚΑΡΥ'ΚΗ, cum d. 302. b
καρυκοποιὸς, cum d. 543. b
καρυοκατάκτης, in κατάγνυμι 18. c
κάρυον, in καρύα 301. a
καρυόωτος, in c. ex Οὖς 470. b
καρυόφυλλον 712. c
καρυώδης, καρυωτὶς, in καρύα 301. a
καρφαλέος, καρφεῖον, καρφὴ, κάρφιον, καρφίτης, in κάρφω 302. b
[καρφηρὸς] ib.
καρφολογέω, cum d. in c. sine praep. 373. a
ΚΑ'ΡΦΩ, cum d. κάρφος 302. b
καρχαρίας κύων, καρχαρίας, in κάρχαρος 721. b
καρχαρόδους, in c. 453. a
(καρχαρόδων) ib.
κάρχαρος, in χαράσσω 721. b
ΚΑΡΧΗ'ΣΙΟΝ 302. b
κάρωσις, καρωτικὸς, in κάρος 300. c
ΚΑΣΑ'ΛΒΗ, cum d. 302. b. c
ΚΑ'ΣΑΣ 302. c
κασαυρεῖον ib.
κασίγνητος, cum d. in c. ex γνωτός 125. a
κασσαβὰς 302. c
ΚΑ'ΣΙΣ ib.
ΚΑ'ΣΣΑ, cum d. ib.
ΚΑΣΣΙ'Α, cum d. ib.
[κασσιτερὰς] ib.
ΚΑΣΣΙ'ΤΕΡΟΣ, cum d. ib.
ΚΑΣΣΥ'Ω, cum d. ib.
καστορὶς, et καστόρειον, in κάστωρ ib.
ΚΑ'ΣΤΑΝΑ ib.
ΚΑ'ΣΤΩΡ, cum d. καστόρειον ib.
ΚΑΤΑ' ib.
κἆτα, in c. ex Εἶτα 188. b
καταβαίνω, καταβάδην, καταβαθμὶς 94. b
καταβάλλω 99. c

καταβάπτω, cum d. in c. ex βάπτω, cum præp. 103. [illegible]
καταβαρέω, &c. in c. ex βάρος 104. b
κατάβασις, in καταβαίνω 94. [illegible]
καταβασκαίνω, in comp. ex βασκαίνω 105. a
καταβάτης, &c. in καταβαίνω 94. b
καταβαυκαλίζω 105. c
καταβεβαιόομαι, in c. ex βέβαιος 106. a
καταβιάζω, in c. 107. a
καταβιβάζω, in c. ex βιβάζω 96. b
καταβιόω, in c. ex βίος 108. a
καταβλακεύομαι, in βλάξ 108. b
καταβλάπτω, in comp. ex βλάπτω 108. c
καταβλέπω, in c. 109. a
κατάβλημα, καταβλητικός, in καταβάλλω 99. c
καταβληχάομαι, in c. ex βληχάομαι 110. a
καταβλώσκω, in c. ex βλώσκω 110. b
καταβοάω, cum d. in c. ex βοάω 111. a
καταβολή, &c. in καταβάλλω 99. c
καταβομβέω, in comp. ex βόμβος 112. a
κατάβορρος, in c. ex βορέας 112. b
καταβόσκω, in c. ex βόσκω 113. a
καταβόστρυχος 112. [illegible]
καταβουκολέω, in βουκόλος 331. c
καταβραβεύω, in c. ex βραβεύω 115. [illegible]
καταβραχέως, in c. ex βραχύς 116. a
καταβρέχω, in c. 116. c
καταβρίθω, in c. ex βρίθω 117. b
καταβροντάω, in c. ex βροντή 117. c
κατάβροξις 118. a
καταβροτόω, in βρότος 117. c
καταβροχθίζω, in comp. ex βροχθίζω 117. b
καταβρόχω, in καταβρέχω 116. c
καταβρύκω, in c. ex βρύκω 118. a
καταβρύχω, in comp. ex βρύχω 118. b
καταβρώσκω, κατάβρωμα, cum d. in c. ex βρώσκω 118. c
καταβυθίζω, in c. ex βυθός 119. [illegible]
καταβυρσόω, in c. ex βύρσα ib.
κατάγαιος, in c. ex Γαῖα 120. [illegible]
καταγγέλλω 4. a
καταγγίζω 4. c
κατάγειος, in κατάγαιος 120. [illegible]
καταγελάω, cum d. in c. ex γελάω 127. a
καταγέμω, in c. ex γέμω 127. b
καταγεῖται 120. c
καταγήρως, καταγηράσκω, in comp. ex γῆρας 129. a
καταγιγαρτίζω, in c. ex γίγαρτον 129. b
καταγινέω, in ἀγινέω 13. a
καταγίγνομαι 124. b
καταγιγνώσκω, κατάγνωσις 130. c
καταγκυλέω, in Ἀγκύλος 6. [illegible]
καταγλαυκόω, in c. ex γλαυκός 133. c
καταγλωττίζω, cum d. 134. a
κάταγμα, in κατάγω 14. c. 18. c
κατάγνωσις, in καταγιγνώσκω 130. c
καταγογγύζω, in c. ex γογγύζω 134. c
καταγοητεύω 135. a
κατάγομαι, in κατάγω 14. c. 18. c
καταγομφόω 135. a
καταγορεύω, καταγόρευσις, in ἀγορεύω 8. c
καταγράφω, cum d. 137. c
καταγυιόω, in c. ex γυῖον 140. b
καταγυμνάζω, in c. ex Γυμνός 140. c
καταγύναιξ, et καταγύνης, in c. ex Γυνή 141. a
κατάγχω, in c. ex Ἄγχω 12. a
κατάγω, καταγωγή, &c. 14. c. 18. c
καταγωνίζομαι, cum d. 19. b
καταδαίνυμαι, in c. ex δαίς, epulum præbeo 143. a
καταδάκνω, in c. ex Δάκνω, cum pr. 144. b
καταδακρύω, in c. 145. a
καταδακτυλικός, in c. 145. [illegible]
καταδαμάζω, καταδάμναμαι, in c. ex Δαμάω 145. c
καταδασύς, in c. ex Δασύς 146. a
καταδασύνω, cum d. in c. ex Δασύνω 146. [illegible]
καταδάπτω, et καταδαρδάπτω, in c. ex Δάπτω 146. c
καταδαρθάνω, in c. ex δαρθάνω ib.
καταδεῖ, καταδεής, &c. in c. ex δέω 158. a
καταδείδω, in c. ex δείδω 147. c
καταδείκνυμι 148. c
καταδειλιάω, in c. ex δειλός 149. b
καταδειπνέω 150. a
καταδέξιος 152. b
καταδένδρος, in c. ex δένδρον 152. a
καταδέομαι, in καταδέω, et in c. ex δέομαι, precor 156. c
καταδέρκομαι 153. b
κατάδεσις, κατάδεσμα, cum d. 157. a
καταδεύω, in c. ex Δεύω 154. b
καταδέχομαι 155. b
καταδέω, in c. ex Δέω 156. c
καταδεῶς, in καταδεῖ 158. a
καταδηϊόω, in c. ex Δήϊος 141. b
κατάδηλος, in c. ex δῆλος 158. c
καταδημαγωγέω, in dec. ex δημαγωγός 16. b
καταδημοβορέω, in δημοβόρος 112. a
καταδημοσιόω, in δημόσιος 338. a
καταδημομερίζω, in c. ex μέρος 407. c
καταδίδω, cum καταδείδω 144. [illegible]
καταδηρίομαι, in c. ex δῆρις 160. a
καταδιαιρέω, in διαιρέω 31. a
καταδιαιτάω, in c. ex δίαιτα 161. a
καταδίδωμι 163. a
καταδιίστημι, in dec. ex διίστημι 280. c
καταδικάζω, cum d. 165. c
κατάδικος, cum d. 165. a
καταδιφθερόω, in c. ex διφθέρα 167. b
καταδιφάω, in c. ex Διφάω 167. c
καταδιώκω, in c. ex διώκω 168. a
καταδοκέω, in c. ex δοκέω 169. b
καταδοξάζω, &c. in c. ex δόξα 170. a
καταδουλόω, cum d. in c. ex δοῦλος 171. b
κατάδουπος, cum d. in c. ex δοῦπος ib.
καταδοχή, in καταδέχομαι 155. b
καταδρέπω, in c. ex Δρέπω 173. a
καταδρομή, &c. in κατατρέχω 668. a
καταδρύματα χωρῶν 173. b
κατάδρυμος, in c. ex Δρῦς 173. c
καταδρύπτω, in κατάδρυμος, in c. ex δρύπτω 173. b
καταδρυφάσσω, in δρύφακτος 707. b
καταδυναστεύω, cum d. in c. 174. [illegible]
καταδύω, κατάδυσις 174. c
καταδυσωπέω, in dec. ex δυσωπία 473. a
καταδύνω, cum καταδύω 174. [illegible]
καταδωροδοκέω, in δωροδόκος 155. c
καταειμένος 228. [illegible]
καταέννυμι, et καταενόω, in c. ex ἕννυμι 228. b
καταείδω, et κατᾴδω 21. c
καταζάω, in c. ex Ζάω 234. [illegible]
καταζεύγνυμι, &c. 235. [illegible]
καταζυγοτροφεῖν, in ζυγοτρόφος 666. a
κατάζευξις, καταζυγόω, cum d. in καταζεύγνυμι 235. [illegible]
καταζώννυμι, in καταζώστης 238. b
καταθάλπω, in c. ex θάλπω 250. b
καταθαμβέω, in c. ex Θάμβος 250. c
καταθάπτω, in c. ex θάπτω, sepelio, et in c. ex θάμτω, stupeo 251. a
καταθαρρέω, et καταθαρσέω, in c. 251. c
καταθεάομαι 252. c
καταθέλγω, in comp. ex θέλγω ib.
κατάθεσις, in κατατίθημι 651. c
καταθέω, in c. ex Θέω 255. c
καταθήγω, in c. ex Θήγω 256. c
καταθήκη, in κατατίθημι 651. c
καταθλάω, in comp. ex Θλάω 259. a
καταθλέω, in comp. ex Ἆθλος 21. a
καταθνήσκω, in comp. ex Θνήσκω 259. b
καταθνητός, in comp. ex Θνητός ib.
καταθοινάω, in c. ex Θοίνη 260. a
καταθολόω, in c. ex θολός 260. [illegible]
καταθορέω, in c. ex θόρω 261. a
καταθρασύνομαι, in καταθρασέω 251. c
καταθραύω, in c. ex θραύω 261. a
καταθρέω, in c. ex Ἀθρέω 24. c
καταθρύπτω, in c. ex θρύπτω 263. c
καταθύμιος, cum d. 265. b
καταθυμοβορέω, in θυμοβόρος 112. a
καταθύω, in c. cum pr. 267. a
(καταθωρακίζω) 268. a
† καταθωρακίζομαι † 268. [illegible]
καταίβασις, καταιβάτης, καταιβατός, in καταβαίνω 94. c
καταίγδην 34. a
καταιγίς, καταιγίζω, cum d. in καταΐσσω ib.
καταιδέω, καταιδέομαι, in c. ex Αἰδώς 26. b
καταιθύσσω 27. b
καταίθω, καταιθαλόω ib.
καταικίζω, in Αἰκία 27. c
καταινέω, καταίνεσις 29. a
καταΐξ, in καταΐσσω 34. a
καταιονάω, cum d. in Αἰονάω 29. c
καταίρω 32. c
καταισθάνομαι 33. c
(καταίσιος) 33. b
καταΐσσω, in c. ex Ἀΐσσω 34. a
καταισχύνω, καταισχυντής, in c. ab Αἶσχος 34. c. 35. a
καταιτιάομαι, in c. ex αἰτία, culpa 36. a
ΚΑΤΑΙΤΥΞ 303. b
καταιωρέομαι, in c. ex Αἰωρέω 36. c
κατακαίνω, in c. ex καίνω 289. c
κατακαίω, in c. cum pr. 290. c
κατακαλέω 293. c
κατακαλλύνω, in c. ex κάλλος 295. a
κατακαλύπτω, cum d. in c. 295. c
κατακάμπτω, cum d. in c. ex κάμπτω, cum pr. 297. b
κατακαπηλεύω, in καπηλεύω 298. c
κατακάρα, in c. ex κάρα 300. a
κατακάρδιος, in c. 299. c
κατάκαρπος, cum d. 301. c
κατακάρφω, in c. ex Κάρφω 302. b
κατακάσσω, in Κάσσα 302. c
κατάκαυμα, κατάκαυσις, κατακαυτός, in κατακαίω 290. c
κατακαυχάομαι, in c. ex Καυχάομαι 304. a
κατακαχρύω, in Κάχρυς 304. [illegible]
κατάκειμαι 305. b
κατακείρω, in c. ex Κείρω 306. a
κατακείω, in κατακαίω 290. c
κατακελεύω, cum d. in c. ex κελεύω 307. b
κατακενόω, in c. 307. c
κατακεντέω, et κατακεντρόω, cum d. in c. ex Κεντέω 308. a
κατακεράννυμι, κατακέρασις, κατακεραστικός 309. a
κατακεραυνόω, in c. ex Κεραυνός 310. b
κατακερδαίνω, in c. ex κέρδος 311. a
κατακερματίζω, in c. ex κέρμα 306. a
κατακερτομέω, in κέρτομος 644. c
κατακερχνόομαι, in c. ex Κέρχνω 311. b
κατακηλέω, cum d. in c. ex Κηλέω 313. [illegible]
κατακηρόω, in c. ex Κηρός 314. b
κατακιρνάω, in c. ex κιρνάω 309. b
κατακισσηρίζω, in Κίς 378. a
κατακλάζω, in κατακλείζω 320. c
κατακλάω, in c. ex Κλάω 319. c
κατάκλασις, κατακλάω, in c. cum pr. ib.
κατακλείω, κατακλείς, cum d. κατακλειΐζω, et κατακλῄζω, in c. 320. a
κατακληρονομέω, in κληρονόμος 436. a
κατακληρουχέω, in κληροῦχος 226. c
κατακληρόω, in c. cum pr. 322. b
κατάκλησις, cum d. in κατακαλέω 293. c
[κατακλιμάζω] 323. b
κατακλίνω, cum d. ib.
κατακλύζω, cum d. in c. ex κλύζω 324. b
κατακλώθω, cum d. in c. ex Κλώθω 325. a
κατακνάω, in c. ex Κνάω 326. a
κατακνήθω, in c. ex κνήθω ib.
κατάκνησις, in κατακνάω ib.
κατακνωδάω 326. b
κατακνίζω, cum d. in c. ex κνίζω ib.
κατακοιμίζω 328. a
κατακοιμάω, cum d. in comp. ex Κοιμάω ib.
κατακοινωνέω, in c. ex Κοινός 328. c
κατακοιρανέω, in c. ex Κοίρανος ib.
κατακολλάω, in c. 330. c
κατακολουθέω, in c. ex Ἀκόλουθος 39. a
κατακολπίζω, cum d. in comp. ex Κόλπος 332. [illegible]
κατακολυμβάω, cum d. in c. ex Κολυμβάω 332. b
κατακομίζω, cum d. in c. ex κομίζω 333. c
κατάκομος, in c. ex Κόμη 334. a
κατακομψεύεσθαι, in c. ex Κομψός 335. a
[illegible] in καίω 289. c
κατακονάω, in c. ex Ἀκόνη 39. [illegible]
κατακονδυλίζω, in c. ex Κόνδυλος 335. b
κατακοντίζω, in c. ex Ἄκων 42. c
κατάκοπος, in c. ex κόπος 338. b
κατακόπτω, cum d. 337. b
κατακορέννυμαι, κατακορής, in c. ex Κορέω, satio 339. c
κατακορυμβάζω, in κόρυμβος 305. c
κατάκορος, cum κατακορής 339. c
κατακορσόω, in c. ex κόρση 306. b
κατακόρως, in κατάκορος 339. c
κατακοσμέω, cum d. in c. 341. b
κατακοτταβίζω 342. a
κατακούω 40. a
κατακράζω, in c. ex Κράζω 343. b
κατάκρας, in c. ex κράς 300. b
κατάκρασις, in κατακεράννυμι 309. a
κατακρατέω, cum d. 345. c
κατακραυγάζω, in κατακράζω 343. b
κατακρημνάω, cum d. in c. ex Κρημνός 346. c
κατακρεουργέω, in κρεουργός 204. c
κατακρῆθεν, in c. ex κράς 300. b
κατάκρημνος, cum d. in c. ex Κρημνός 347. a
κατακριβόω, in c. ex Ἀκριβής 41. b
κατακρίνω, cum d. 348. a
κατακροταλίζω, κατακροτέω, in c. ex κροτέω 350. c
κατακρουνίζω, in c. ex Κρουνός 350. c
κατακρούω, cum d. 351. b
κατακρύπτω, cum d. in c. 352. [illegible]
[κατακρυφά] ib.
κατακτάομαι, in c. cum pr. 353. a
[κατακτενίζω] ib.
κατακτείνω, in c. ex Κτείνω 353. b
κατακτυπέομαι, in c. ex Κτύπος 334. a
κατάκτος, fractus, κατακτός, in κατάγω 18. c
κατακυβεύω, in c. ex κύβος 355. [illegible]
κατακυκλόω, in c. ex κυκλόω 356. b
κατακυλίνδω, in c. ex κυλίνδω 357. a
κατακυλίω, in c. ex Κυλίω ib.
κατακύπτω, in c. ex Κύπτω 358. c
κατακυρόω, κατακύρωσις, in c. 359. [illegible]
[illegible], in c. ex [illegible] 362. a
[καταλαμπάζω] 362. b
[illegible], in [illegible] 224. a
[καταλαθεῖν] 369. a
καταλαγχάνω 364. a
καταλαζονεύομαι, in c. ex Ἀλαζών 42. c
καταλαλέω, in c. ex Λαλέω 365. c
κατάλαλος, cum d. in c. ex Λάλος ib.
καταλαμβάνω 367. b
καταλάμπω 370. a
καταλγύνομαι, in c. ex Ἄλγος 43. c
καταλεαίνω, in c. ex Λεῖος 380. b
καταλέγομαι, in c. ex λέγομαι 378. c
καταλέγω 374. b
καταλείβω, in c. ex Λείβω 379. c
καταλείπω, cum d. 381. a
καταλείφω, in c. ex Ἀλείφω 44. c
κατάλειψις, in καταλείπω 381. a
καταλεπτολογέω 376. a
καταλεπτύνω, in c. ex Λεπτός 382. a
καταλεύω, in c. ex Λᾶας 365. a
καταλέω, in c. ex ἀλέω, molo 45. a
καταλήγω, in c. 381. c
καταληΐζομαι, in c. ex λεία 379. b
καταληκτικός στίχος, κατάληξις, in καταλήγω 383. c
καταληπτικός, cum d. κατάληπτος, καταλήψομαι, κατάληψις, in καταλαμβάνω 367. c
καταλιθάζω, cum καταλιθόω 386. [illegible]
καταλιθόω, in c. ex Λίθος 386. [illegible]
καταλιμπάνω, in καταλείπω 381. a
καταλιπαίνω, in c. ex Λίπος 387. b
καταλιπαρέω, in c. ex Λιπαρής 387. a
καταλίσσομαι, in c. ex Ἀλίσσω 46. b
καταλλάττω, cum d. 47. b
κατάλληλος, καταλληλότης, cum d. in c. ex ἀλλήλων 51. a
καταλλάω, in c. ex Ἀλλάω 51. [illegible]
καταλογάδην, in καταλέγω 374. b
[καταλογέω] ib.
κατάλογος, et καταλογάς, in καταλέγω 372. c
καταλογίζομαι, cum d. in c. ex λογίζομαι 378. b
καταλοάω, in καταλοίω 51. b
κατάλοιπος, in καταλείπω 381. a
καταλοκίζω in Ἄλοξ 87. c
καταλούω, in c. cum pr. 389. a
καταλοφάδια, in c. ex Λόφος 389. [illegible]
κατάλοχος, cum d. in c. ex Λόχος, cohors 389. c
καταλυγίζω 390. b
κατάλυμα, in καταλύω 393. b
καταλυμαίνομαι, in c. ex λυμαίνομαι 391. b
κατάλυσις, cum d. καταλυτήριον, &c. in καταλύω 393. b
καταλυσσάω, seu καταλυττάω, in c. ex Λύσσα 392. a
καταλύω 393. a
καταμαγεύω, in Μάγος 394. c
καταμάθησις, in καταμανθάνω 398. b
καταμαίνομαι, in c. cum pr. 395. c
καταμαλακίζω, καταμαλάττω, in c. ex Μαλάσσω 397. b
καταμαλθακίζω, et καταμαλθάσσω, in c. ex μαλθάσσω 397. c
καταμανθάνω, in c. cum pr. 398. b
καταμαστιγόομαι, in c. 399. b
καταμαραίνω, in c. 400. a
καταμάρπτω, in c. ex Μάρπτω 400. a
καταμαρτυρέω, in c. ex Μάρτυρ 401. [illegible]
καταμασάομαι, seu καταμασσάομαι, in c. ex Μασάομαι ib.
καταμαστεύω, in c. ex Μαστεύω 402. b
καταμάχομαι, in c. cum pr. 403. b
καταμάω, in c. ex Ἀμάω 54. c
καταμβλύνω, in c. ex Ἀμβλύς 55. a
καταμεθύω, in c. ex Μέθυ 406. a
καταμειδιάω, in c. ex Μειδάω 406. b
καταμειλίσσομαι, in c. ex Μειλίσσω 406. a
καταμελετάω, in c. ex μελετάω 410. a
καταμελέω, in ἀμελέω 409. c
καταμέλλω, in c. ex Μέλλω 410. c
[κατάμεμπτος] 411. c
καταμέμφομαι, in c. ex Μέμφομαι ib.
καταμένω, in c. cum præp. 412. c
καταμερίζω, cum d. in c. ex μερίζω 407. c

καταμαντεύομαι, in c. ex Μάντις 414. b
καταμαρτυρέω ib.
καταμετρέω, cum d. 415. c
καταμέλλω, in c. ex Μέλλω 418. a
καταμετος, cum d. in comp. ex μετ 418. b
καταμηνύω, in c. ex Μηνύω 419. a
καταμιαίνω, in c. ex Μιαίνω 421. a
καταμίγνυμαι, et καταμιγνύω 421. b
κατάμιξις, in καταμίγνυμαι ib.
καταμισθοδοτέω 163. c
καταμισθοφορέω, in μισθοφόρος 977. c
καταμνημονεύω 425. a
(κατάμομφος) 411. c
καταμόνας, in c. ex μόνος 426. c
καταμονομαχέω, in μονομάχος 404. b
καταμωμάομαι, in c. 428. a
κατάμπελος 57. a
καταμπίσχω, in ἀμπίσχω 222. c
καταμυθολογέω, in μυθολόγος 376. b
καταμυκάω 431. a
καταμύσσω, in c. ex Ἀμύσσω 58. a
καταμυττωτὸς, in μυττωτὸν 431. b
καταμῶμαι, in c. 432. a
καταμωκάομαι, cum d. in c. ex Μῶκος 432. b
καταμαίομαι, in c. ex Μάω, quaero 405. b
κατανάγκη, cum d. in c. 60. a
κατανάθεμα 650. c
καταναθεματίζω ib.
καταναισιμόω, in Αἴσιμος 53. a
καταναλίσκω, in ἀναλίσκω 46. b
καταναρκάω, in c. ex Νάρκη 434. a
καταναυμαχέω 401. b
καταναίω, in c. ex Ναίω, habito 433. b
κατανεανιεύομαι, in c. ex νεάζω 438. a
κατανεμήσομαι, in κατανέμομαι 439. c
κατανέμομαι, in c. ex Νέμω, habito 435. c
κατανέμω, in c. cum præp. ib.
κατανέομαι, in c. ex Νέω, redeo 439. c
κατανεύω, cum d. 438. c
κατανήθω, in c. ex Νέω, glomero 440. a
κατανθρακόω, in c. ex Ἄνθραξ 64. b
κατανίζω, κατανίπτω, cum d. in c. ex Νίπτω 441. b
κατανίσσομαι, in κατανέομαι 439. c
κατανίσταμαι, in d. ex ἀνίσταμαι 279. c
κατανίφω, in c. ex Νίφω 441. c
κατανοέω, cum d. 443. c
(κατάνοια) 436. b
κατανομοθετέω, in c. 442. b
κατανυμφεύω, in νυμφευτής 653. c
κατανυστάζω, in νυστάζω ib.
καταντάω, in c. ex ἀντάω 68. c
κατάντης, in c. ex ἄντης ib.
καταντιβολέω, cum ἀντιβολέω 98. b
καταντικρὺ in c. ex ἀντικρὺ 66. b
καταντίον, in c. ex ἀντίος ib.
καταντιπέρας, in ἀντιπέρας 317. b
καταντλέω, cum d. in c. 67. a
κατάντημα, in καταντάω 67. c
κατανύσσω, cum d. in comp. ex Νύσσω 446. c
κατανυστάζω, in c. ex Νυστάζω 446. c
κατανύω, in c. ex Ἀνύω 67. c
κατανωτιαδὶς, κατανωτίζομαι, in c. ex Νῶτος 447. a
καταξαίνω, in c. ex Ξαίνω 447. b
(καταξενόομαι) 448. a
καταξέω, in c. ex Ξέω 448. c
κατάξηρος, cum d. in comp. ex Ξηρὸς 449. c
καταξιοπιστεύομαι, in ἀξιόπιστος 506. c
καταξιόω, &c. in c. 68. c
καταξύω, cum d. in c. ex Ξύω 449. a
καταπαίζω, in c. ex Παίζω 494. b
καταπαίω, in c. ex Παίω 495. c
καταπαλαίω, in c. ex πάλη 496. c
καταπαμφαγέω, in παμφάγος 205. b
καταπάσσω, cum d. in c. ex Πάσσω 500. a
καταπατέω, cum d. in c. ex πατέω 502. a
καταπαύω, cum d. 503. b
καταπεδάω, cum d. in c. ex Πέδη 506. a
καταπειλέω 69. c
κατάπειρος, in c. ex Πεῖρα 507. b
καταπειράζω, cum d. in c. 508. a
καταπείρω, in c. ex Πείρω 508. c
καταπελεμίζω, in πελεμίζω 512. b
καταπελματόομαι, in comp. ex Πέλμα ib.
καταπέλτης, cum d. in πέλτη ib.
καταπέμπω 513. b
καταπενθέω, in c. 514. c
καταπέττω, in c. 517. a
καταπέρδω, in c. ex Πέρδω 519. b
καταπερονάω, in d. ex περόνη 232. b
καταπετρόω, in c. ex Πέτρος 520. a
καταπετροκυλίομαι, in Πέτρος ib.
καταπετάζω, καταπεταννύω, et καταπετάννυμι, cum d. in c. 520. c
καταπετάομαι, et καταπέτομαι, in c. cum præp. 521. b
καταπετρόω, in c. ex Πέτρος 521. c
καταπέπτω, in καταπίπτω 517. a
καταπεφνεῖν, in φένω 691. c
καταπήγνυμι, in c. cum pr. 522. c
καταπηδάω, in c. ex Πηδάω 523. b
καταπημαίνω, in c. ex Πῆμα 524. a
καταπὴξ, καταπήσσω, in καταπήγνυμι 522. c
καταπιαίνω 530. a
καταπιέζω, cum d. in comp. ex πιέζω 525. a
κατάπικρος, in c. ex πικρὸς 525. c
καταπιμελὴς, in c. ex πιμελὴ 526. a
καταπιμπλάω, et καταπίμπλημι, in c. ex πίμπλημι 535. b
καταπιμπράω, καταπίμπρημι, in καταπρήθω 556. b
καταπίνω, in c. cum pr. 526. c
καταπίπλημι, cum καταπίμπλημι 535. b
καταπιπράσκω, in comp. ex πιπράσκω 518. c
καταπίπτω 528. b
καταπιστεύω, &c. in c. ex πίστις 506. c
καταπιττόω, in c. 529. b
καταπλάω, in c. 530. a
καταπλάσσω, cum d. 531. b
[καταπλαστὸς] ib.
καταπλέκω 533. a
κατάπλεως, in c. ex πλέως 534. b
καταπλέω 536. b
καταπλέως, in κατάπλεως 534. b
καταπληγμὸς, in καταπλήσσω 537. c
καταπλήθω, in c. ex πλήθω 535. a
καταπλήσσω, καταπλὴξ, cum d. 537. c
καταπλοκὴ, in καταπλέκω 533. a
κατάπλοος, κατάπλους, in καταπλέω 536. b
καταπλουτέω, &c. in c. ex πλοῦτος 538. c
καταπλύνω, in c. ex πλύνω 539. a
[κατάπλυσις] ib.
καταπλώω, in c. ex πλώω 536. c
καταπνέω, cum d. κατάπνευμα 540. b
καταπνίγω, κατάπνιξις, cum d. in comp. ex πνίγω 541. a
[καταπνοὴ] 540. b
καταποθῆναι, in καταπίνω 526. c
καταποικίλλω, in c. 545. a
καταπιλόω 572. a
καταπολεμέω, cum d. in c. 546. b
καταπολιτεύομαι, in c. ex πολιτεία 548. b
καταπολὺ, in c. ex πολὺς 549. c
καταπομπεύω 514. a
κατάπονος, cum d. in c. ex πόνος, cum præp. 515. b
καταποντίζω, cum d. in c. ex πόντος 519. b
καταποντόω ib.
καταπορπάω, in ἐμπορπάω 519. a
καταπορεύομαι, in c. ex πορεία 510. c
καταπορθέω, cum d. in c. ex πόρος 518. c
κατάποσις, in καταπίνω 526. c
καταπραΰνω 508. b
καταπότης, καταποτίζω, in καταπίνω 526. c
καταπραγματεύομαι, in καταπράσσω 554. a
καταπρανὴς, in καταπρηνὴς 556. b
καταπράσσω, et καταπράττω 554. a
καταπράϋνσις, et καταπραΰνω, in c. 553. a
κατάπρεμνος, in c. ex πρέμνον 554. c
καταπρήθω, in c. 556. b
καταπρηνὴς, cum d. in c. ex πρηνὴς 556. b
καταπρίω, in c. 557. a
καταπροδίδωμι, in προδίδωμι 163. b
καταπροΐσσομαι, in d. ex προΐσσομαι 230. c
καταπροΐεμαι, in c. ex Ἵημι 273. c
καταπροβάλλω 381. b
καταπροτερέω, in προτερέω 557. b
καταπροχέω 726. c
κατάπτηξ, in c. cum præp. 560. b
καταπτήσσω, in c. ex πτήσσω 561. c
καταπτύω, in c. ex πτύω ib.
κατάπτυστος, καταπτύω, in c. ex πτύω 562. b
(καταπτυχὴς) 562. a
κατάπτωμα, et κατάπτωσις, in καταπίπτω 528. b
καταπτώσσω, in c. ex πτώσσω 561. c
καταπτωχεύομαι, in c. ex πτωχὸς ib.
κατάπυγος, &c. in c. ex πυγὴ 562. c
καταπύθω, in c. ex πύθω 563. a
κατάπυκνος 563. c
καταπυκνόω, in c. ex πυκνὸς ib.
καταπυκτεύω, in c. ex πυκτεία 564. c
κατάπυρος, in c. ex πῦρ 565. c
καταπυρπολέω, in πυρπολέω 547. a
κατάπυῤῥος, in c. ex πυῤῥὸς 565. c
κατάρα, in c. ex Ἀρὰ 72. b
καταράκτης, cum καταῤῥάκτης 570. b
καταράομαι, in κατάρα 72. b
κατάρατος 72. c
κατάρβυλος 73. a
καταργέω, in c. ab ἀργὸς 73. b
κατάργματα, in κατάρχω 80. a
κατάργυρος, cum d. in c. ex Ἄργυρος 73. c
κατάρδω, in c. ex Ἄρδω 74. a
καταρέζω, in c. 570. c
κατάρης ἄνεμος 72. c
καταρθρέω, in c. ex Ἄρθρον 75. a
καταριγηλὸς, in c. ex Ῥῖγος 573. b
καταριθμέω, in c. ex Ἀριθμὸς 75. b
καταριστᾶν in c. ex Ἄριστον 75. c
καταρκέω, in c. 76. a
καταρόω, in c. ex Ἀρόω 77. a
καταῤῥαθυμέω, in c. ex ῥᾴθυμος 265. c
καταῤῥαίνω, in c. ex Ῥαίνω 569. b
καταῤῥάκτης, in καταῤῥάσσω 570. b
καταῤῥάπτω, in c. cum præp. 570. a
καταῤῥάσσω, in c. 570. b
κατάῤῥαφος, in καταῤῥάπτω 570. a
καταῤῥαψῳδέω, in ῥαψῳδὸς 22. c
καταῤῥέομαι, in καταῤῥέω 572. b
καταῤῥέπω, cum d. in c. ex ῥέπω 571. b
καταῤῥέω 572. b
καταῤῥήγνυμι, et καταῤῥήγνυμαι, in c. cum præp. 575. a
κατάῤῥηξις, in c. cum pr. 573. c
καταῤῥήσσω, cum καταῤῥήγνυμι 575. a
καταῤῥητορεύω, cum κατάῤῥησις 575. c
[καταῤῥιγέω] 575. b
καταῤῥιζόω, cum d. 575. c
καταῤῥινάω, et καταῤῥινίζω, in c. ex Ῥὶν 576. b
καταῤῥίπτω, cum d. in c. ex Ῥίπτω 577. a
καταῤῥοιζέω 577. c
κατάῤῥοος cum d. in καταῤῥέω 572. b
κατάῤῥοπος, καταῤῥοπέω, in καταῤῥέπω 571. b
κατάῤῥους, in κατάῤῥοος 572. b
καταῤῥοφέω, in c. ex Ῥοφέω 578. a
καταῤῥυθμίζω, in c. 578. b
καταῤῥυπαίνω, in c. ex ῥυπαίνω ib.
καταῤῥωδέω 482. b
κατάῤῥυτος, in καταῤῥέω 572. b
κάταρσις 32. c
καταρτίζω, cum d. in c. 78. c
καταρτύω, in c. ab Ἀρτύω 79. a
κατάρχω, καταρχὴ, cum d. 80. a. 81. a
κατάσαρκος, cum d. in c. 581. b
κατασάττω, in c. 582. a
κατασβέννυμι, et κατασβεννύω, in c. ex σβέννυμι 582. b
κατασείω, in c. ex σείω 583. c
κατασημαίνω 586. a
κατασήπω, in c. ex Σήπω 586. c
(κατασθμαίνω) 83. b
κατασιγάω, &c. in c. 587. b
κατασικελίζειν τυρὸν, Siculum caseum comedere. Aristoph. in Vesp.
κατασινάζω, κατασίνομαι, in c. 588. b
κατασιτίομαι, in c. 589. a
κατασιωπάω in c. ex σιωπάω 589. b
κατασκάζω, in c. ex σκάζω 589. c
κατασκαίρω 590. a
κατασκάπτω, in c. ex σκάπτω, fodio 590. c
κατασκαρφάω, in c. ex σκαρφάω ib.
κατασκαφὴ, κατασκαφὴς, in κατασκάπτω ib.
κατασκεδάζω, et κατασκεδάννυμι, in comp. 591. a
κατασκελετεύω, et κατασκέλλω, in c. ex σκέλλω 591. b
κατασκεπάζω, in c. ex σκέπω 593. c
κατασκέπτομαι, in c. cum præp. 592. c
κατασκευάζω, cum d. 594. b
κατασκέω, in c. 83. c
κατασκηνάω, κατασκηνόω, cum d. in c. ex σκηνὴ 595. b
(κατασκήνωμα) ib.
κατασκήπτω, cum d. in c. ex σκήπτω 596. b
κατάσκιος, cum d. in c. 596. c
κατασκλῆναι, in κατασκέλλω 591. b
κατάσκοπος, &c. in κατασκέπτομαι 592. c
κατασκώπτω, in c. cum pr. 599. a
[κατασμικρύνω] 422. c
κατασμικρολογέω, in μικρολόγος 376. a
κατασμικρίζω, in c. ex μικρὸς 421. a
κατάσμυκτος, in σμύχω 431. a
κατασμύχω, in c. ex σμύχω 599. c
κατασμήχω, in σμήχω ib.
κατασοβέω, in c. ex σοβέω 600. a
κατασοφίζω, cum d. in c. ex σοφίζω 601. b
κατασπαθάω in c. ex Σπάθη 601. c
κατασπαράττω, in comp. ex σπαράσσω 602. a
κατάσπασμα, κατασπαστικὸς, in κατασπάω 603. a
κατασπαταλάω, in σπατάλη 601. c
κατασπάω 603. a
κατασπείρω, in c. cum pr. 604. b
κατάσπεισις, κατασπένδω, in c. cum præp. 605. a
κατασπέρχω, in c. 605. b
κατασποδέω, in c. ex σποδὸς 606. a
κατασπιλόω, in c. ex σπίλος 606. b
κατασπουδέω, in c. ex σπουδὴ 607. b
κατασπορὰ 604. c
κατασπουδάζω, in c. ex σπουδάζω 606. a
κατασταλάζω, in c. κατασταγμὸς 607. c
κατασταθμεύω, in c. ex σταθμὸς, stabulum 285. b
κατασταθμίζω, in c. ex σταθμὸς 286. a
κατασταλτικὸς, in καταστέλλω 612. a
κατασταμνίζω, in στάμνος 609. a
καταστασιάζω, in c. ex στάσις, factio 285. c
κατάστασις, &c. καταστάτης, cum d. in καθίστημι 282. a
κατάστεγος, cum d. in c. 609. a
[καταστείβω] 609. b
καταστείχω, in c. ex στείχω 610. a
καταστέλλω, in c. cum. pr. 611. b. 612. a
καταστενάζω, et καταστένω, in c. ex στένω 613. a
καταστερισμὸς, καταστερίζω 85. a
(καταστερόω) ib.
καταστέφω, in c. ex στέφω 614. b
καταστηλιτεύω, in c. ex στήλη 615. a
κατάστημα, cum d. in καθίστημι 282. b
καταστηρίζω, in c. ex στηρίζω 615. b
καταστίζω, κατάστικτος, in comp. ex στίζω ib.
καταστίλβω, in c. ex στίλβω 615. c
καταστολὴ, in καταστέλλω 611. c. 612. a
καταστομίζω, καταστομὶς, in c. cum præp. 616. c
καταστοναχέω, καταστοναχίζω, in καταστένω 613. a
καταστορέω, καταστορέννυμι, &c. in c. ex στορέω 617. c
καταστοχάζομαι, in comp. ex στοχάζομαι 618. b
καταστραγγίζω, in c. ex στράγξ 618. b
καταστράπτω, in c. ex ἀστράπτω 85. b
καταστρατηγέω, in d. ex στρατηγὸς 18. a
καταστρατοπεδεύω, in d. 504. c
καταστρεβλόω, in c. ex στρεβλόω 621. c
καταστρέφω 620. c
καταστρηνιάω, in στρῆνος 621. c
καταστροφὴ, cum d. in καταστρέφω 620. a
κατάστρωμα, καταστρώννυμι, καταστρωννύω, κατάστρωσις, in c. ex στρωννύω 617. c
καταστωμύλλω 616. b
καταστυγέω, in c. ex στυγέω 622. b
καταστυφελὸς, in c. ex στυφελὸς 623. a
κατασύομαι 584. a
κατασυρίττω, in c. ex συρίττω 624. b
κατασύρω, in c. cum pr. 625. a
κατασφάζω, κατασφακτικὸς, in c. ex σφάζω 626. a
κατασφαλίζω, in ἀσφαλὴς 627. b
κατασφηκόω, in c. ex σφὴξ 628. a
κατασφηνόω, in c. ex σφὴν ib.
κατασφραγίζω, in c. 628. c
κατασχάζω, cum d. in c. 629. b
κατασχέθω, κατάσχεσις, in κατέχω
κατασχετλιάζω, in Σχέτλιος 629. c
κατασχηματίζω, in c. ex σχῆμα 224. a
κατασχημονέω, in ἀσχήμων 227. a
κατασχελέω 631. a
κατασχίζω, cum d. in c. 630. a
κατασωρεύω, in c. ex σωρὸς 631. b
κατατάμνω, in κατατέμνω 643. c
κατατανύω, in c. ex τανύω 639. a
κατάταξις, κατατάσσω 633. a
καταταράττω 633. b
καταταχύνω, in c. ex ταχὺς 636. b
κατατεθαῤῥηκότως, in καταθαῤῥέω 251. c
κατατεθάφθαι, in καταθάπτω 251. a
καταθαρσύνομαι 251. c
κατατείνω 637. c
κατατειχίζω 639. c
κατατειχογραφῶ 139. a
κατατελὴς 641. c
κατατέμνω 643. c
κατατέρπω 646. b
κατατεχνολογέω, in τεχνολόγος 377. a
κατάτεχνος, in c. cum pr. 648. b
κατατήκω, in c. ex Τήκω 649. a
κατατίθημι 651. c
κατατιλάω, in c. ex τίλος 655. b
κατατίλλω, in c. ex Τίλλω ib.

κατατιτραίνω, κατατιτράω, in c. ex Τιτράω 656. c
κατατιτρώσκω, in c. 657. a
κατατοιχίζομαι, in comp. ex τοιχίζω 654. b
κατατολμάω, in c. ex τόλμα 659. c
κατατομή, in κατατέμνω 643. c
κατατοξεύω, in c. 660. b
κατατρέπω 664. a
κατατρέχω 668. a
κατάτρησις, κατατιτράω 656. c
κατατρίβω 670. b
κατατρίζω, in c. ex τρίζω 671. a
κατατριχίς, in c. ex Θρίξ 262. c
κατάτρεψις, in κατατρέπω 664. a
κατατροχάζω, in κατατρέχω 668. a
κατατρυφάω, in c. ex τρυφάω 263. c
κατατρύχω, in c. ex τρύχω 672. a
κατατρύω, in c. ex Τρύω 671. c
κατατρώγω, in c. ex Τρώγω 672. a
κατατυγχάνω, in c. 673. b
κατατυμπανίζω 675. c
καταυαίνω, in καταύω 90. c
καταυγάζω, cum d. in c. ex αὐγή 87. a
καταύλειος, in c. ex Αὐλὴ 87. b
καταυλακίζω, in c. ex Αὖλαξ 87. c
καταυλέω, cum d. 88. c
καταυλίζομαι, in c. 88. a
(καταύτικα) 89. c
καταυτόθι ib.
(καταυχέω) 90. a
καταύω, in c. ex Αὔω, sicco 90. c
καταφάγω, cum d. in c. cum pr. 682. c
καταφαίνομαι, καταφανὴς cum d. 685. a
καταφαντάζω, in c. ex φαντάζω 686. b
καταφανῶς, in καταφανὴς 685. a
καταφαρμακεύω, καταφαρμάσσω, in c. ex Φάρμακον 687. b
κατάφασις, in κατάφημι 689. b
καταφάσκω, in c. ex φάσκω 690. b
καταφατίζω, καταφατικὸς, in κατάφημι 689. b
καταφέρω, cum d. 694. b
καταφεύγω, cum d. κατάφευξις 699. b
κατάφημι 689. b
καταφημίζω, in c. ex φημίζω 690. b
(καταφθάνω) 699. c
(καταφθατουμένω) ib.
καταφθείρω, in c. ex φθείρω 701. a
καταφθίμενος, in καταφθίω 700. c
καταφθινύθω, καταφθίνω, καταφθίω, in c. ex φθίω ib.
καταφθορὰ, in καταφθείρω 701. a
καταφιλέω, in c. 702. c
καταφιλοσοφέω, in φιλόσοφος 601. b
καταφλέγω, in c. cum pr. 703. c
καταφλεξίπολις, in c. 548. a
κατάφλεξις, in καταφλέγω 703. c
καταφλυαρέω, in c. ex φλύω, nugor 704. a
κατάφοβος, cum d. 691. a
καταφοιτάω, in c. 705. c
καταφόνος, καταφονεύω 692. a
καταφορὰ, &c. in καταφέρω 694. c
καταφορτικὸς, in c. ex Φόρτος 706. a
κατάφραγμα, κατάφρακτος, in καταφράσσω 707. b
καταφράζομαι, in c. cum pr. 706. c
καταφράσσω, cum d. in c. cum pr. 707. b
καταφρονέω, cum d. 708. c
καταφροντίζω, in c. ex Φροντίς 710. b
καταφρύγω, et καταφρύσσω, in comp. 710. c
καταφυγγάνω, καταφυγὴ, in καταφεύγω 699. b
καταφυλαδὸν, in c. ex Φυλὴ 712. b
καταφυλάττω, in c. cum pr. 711. b
καταφύξιμος, in καταφεύγω 699. b
καταφυσάω, in c. cum. pr. 713. c
καταφυτεύω, in c. ex Φυτεύω 716. a
κατάφωρος 714. c
καταφωράω, cum d. 716. c
καταφωράω, et κατάφωρος, in c. ex Φὼρ 717. c
καταφωτίζω, in c. ex Φωτίζω 688. c
καταχαίνω, in c. cum pr. 718. b
καταχαίρω, in c. cum pr. κατάχαρμα 719. a
καταχαλαζάω 719. c
καταχαλάω, in c. ib.
κατάχαλκος, cum d. in c. 720. c
καταχαρίζομαι, in c. ex Χάρις 722. b
κατάχασμα, καταχασμάομαι, cum d. in καταχάσκω 718. b
καταχέζω, in c. ex Χέζω 722. c
[καταχείριος] 724. b
καταχειροτονέω, cum d. in χειροτονέω 639. a
καταχέω, καταχεύομαι 726. b
καταχὴ, καταχήνη, in καταχαίνω 718. b
κατάχθομαι, in c. ex Ἄχθος 91. c
καταχθόνιος, κατάχθονος, in c. ex Χθὼν 728. c
καταχλευάζω, in Χλεύη 729. b
καταχλιδάω, in c. ex Χλίω 729. c
καταχορδεύω, in c. ex Χορδὴ 730. b
καταχόρευσις, in c. 731. c
καταχορηγέω, in χορηγὸς 18. b
καταχόω, in c. ex χόω 727. c
καταχρῶ 732. c
καταχραίνω, in c. ex Χραίνω, coloro 733. a
καταχράομαι, in c. cum pr. 732. b
καταχρέμπτομαι, in c. ex χρέμπτομαι 733. c
κατάχρεως, et κατάχρεος in comp. ib.
κατάχρησις, καταχρηστικὸς, cum d. in καταχράομαι 732. c
κατάχρισμα, καταχρίω, cum d. in c. ex Χρίω 734. c
καταχρόω 735. b
κατάχρυσος, cum d. in c. ex Χρυσὸς 736. c
καταχρώζω, καταχρωννύω, κατάχρωσις 735. b
κατάχυσις, et κατάχυσμα, καταχυσμάτιον, in καταχέω 726. c
κατάχυτλον, in χύτλον ib.
καταχυτρίζω, in comp. ex Χύτρος 737. a
καταχύω, cum καταχέω 726. b
καταχωλεύω, in c. ex Χωλὸς 737. a
καταχωννύω, in c. ex χωννύω 727. c
κατάχωσις, in καταχόω ib.
καταχωρίζω, in c. ex χῶρος 738. b
καταψαίρω, in c. ex ψαίρω 740. a
καταψάλλω, in c. ex Ψάλλω 739. a
καταψαύω 740. a
καταψάω, in c. ex Ψάω 739. c
καταψεκάζω, in c. ex ψεκὰς 738. c
καταψεύδομαι, in c. ex ψεύδω 740. c
καταψευδομαρτυρέω, cum d. in ψευδομάρτυς 401. b
καταψευσμὸς, in καταψεύδομαι 740. c
καταψηφίζω, in ψῆφος ib.
καταψηφίζομαι 741. b
καταψήχω, in c. ex ψήχω 739. c
καταψιθυρίζω 741. c
καταψιλόω, in c. ex Ψιλὸς ib.
καταψύχω, cum d. in c. ex ψύχω 743. b
κατεαγὼς 18. c
κατεβλακευμένως, in καταβλακεύομαι 108. b
κατεγγυάω 177. c
[κατεγγύη] ib.
κατεγκαλέω, cum d. in ἐγκαλέω 293. b
κατεγκονέω, in ἐγκονέω 533. c
κατεγχαίνω, in ἐγχαίνω 718. b
κατεγχλιδάω, in c. ex Χλίω 729. c
κατεδαφίζω, in c. ex ἔδαφος 180. c
κατέδω, in c. ab Ἔδω 179. b
κατεθίζω 181. b
κατείβω, in καταλείβω 379. c
κατεῖδον, in c. 182. a
κατείδωλος, cum εἴδωλον 181. c
κατεικάζω, in c. ab Εἰκάζω 183. c
κατεικὴς, in c. ab Εἴκω, similis sum, ib. et in c. ab εἴκω, cedo 184. a
κατείλω, in c. ab εἰλέω, coarcto, 184. b. et in c. ex εἴλω 185. a
κατειλίσσω, in c. ex εἰλίσσω 185. b
κατειλυσπάομαι, in εἰλυσπάομαι 603. b
κατείλλω, in κατειλέω 184. b
κατειλύω, in κατειλέω 185. a
κατειλητίζω 185. b
κάτειμι 233. b
κατεισεῖν in c. cum pr. 201. a
κατείργω, in c. ex εἴργω 186. b
κατειρύω, in κατερύω 211. c
κατειρωνεύομαι, in c. ex Εἴρων 187. c
κατεκκαλέω, in ἐκκαλέω 293. c
κατελαύνω, in c. ex Ἐλαύνω 191. a
κατελέγχω, in c. ex Ἐλέγχω 192. c
κατελεέω, in c. ex Ἔλεος 193. a
κατελπίζω, cum d. 195. c
κατεμέω 196. a
κατεμπάζω ib.
κατεμπρήθω, in ἐμπρήθω 556. b
κατεναίρω, in c. ex Ἐναίρω 196. b
κατέναντι, et καταναντίον, cum d. in c. ex ἔναντι 66. b
κατεναρίζω, in κατεναίρω 196. b
κατενδέω, in d. ex ἐνδέω 157. c
κατενεχυράζω, in ἐνεχυρῶ 221. a
† κατεννοῦθεν † 256. a
κατεντευκτὴς, κατεντυγχάνω, in ἐντυγχάνω 672. c
κατενώπα, et κατενώπιον 473. b
κατεξανίσταμαι, in ἐξανίσταμαι, in d. ex ἀνίσταμαι 279. c
κατεξετάζω, in ἐξετάζω 213. a
κατεξούσιος, cum d. in dec. ex ἔξεστι 232. a
κατεπαγγέλλομαι 4. a
κατεπάγω, in d. ab ἐπάγω 14. c
κατεπάδω, in dec. ex ἐπαείδω 21. c
κατεπαίρομαι, in ἐπαίρω 32. c
κατεπάλμενος 50. b
κατεπείγω, in c. ab Ἐπείγω 198. b
κατεπίθυμος, in d. ex ἐπιθυμέω 265. a
κατεπιμαίνομαι 94. b
κατεπινοέω, in νοέω 438. c
κατεπιορκέω, in ἐπίορκος 479. a
κατεργάζομαι, cum d. 206. c
(κατεργάθομαι) 186. b
κάτεργος 204. c
κατέργω, in κατείργω 186. b
κατερεθίζω, in c. ab Ἐρέθω 207. a
κατερείδω, in c. ab Ἐρείδω 207. b
κατερείπω, in c. ex Ἐρείπω 207. c
κατερείπιον, in c. ex Ἐρείπιον ib.
κατερεύγω, in c. ab Ἐρεύγω 208. c
κατερέφω, cum d. in comp. ab Ἐρέφω 209. b
κατερέω, in c. 187. c
κατερητύω, in c. ex Ἐρητύω 209. c
(κατεριπτὰ) 207. c
κατερυθραίνω, in c. ab Ἐρυθρὸς 209. a
κατερυκάνω, et κατερυκάω, κατερύκω, cum d. in c. ex Ἐρύκω 211. c
κατερύω, in c. ex Ἐρύω, traho ib.
κατέρχομαι 212. c
κατεσθίω, in c. ab Ἔσθω 213. c
κατεσπευσμένως, in κατασπεύδω 606. a
κατεσπουδασμένως, in κατασπουδάζω ib.
κατέτος 216. c
κάτευγμα, in κατεύχομαι 220. a
κατευδαιμονίζω, in εὐδαίμων 142. c
κατευημερῶ, in εὐήμερος 245. a
κατευθὺ, in εὐθὺ 217. b
κατευθύνω, cum d. in c. ex εὐθύνω 217. c
κατευλογέω, in εὐλογία 375. c
κατευμαρίζω, in εὐμαρὴς 400. b
κατευμεγεθέω 405. c
κατευνάω, κατευνάζω, cum d. in comp. 218. b
κατευοδόω, in εὔοδος 245. a
κατευορκέω, in εὔορκος 479. a
κατευοστοχέω 618. b
κατευτελίζω 642. b
κατευπρεπίζω, in εὐπρεπὴς 664. b
κατευτυχέω, in εὐτυχὴς 673. b
κατευφημέω, in εὔφημος 690. a
κατεύχομαι, cum d. in c. ex Εὔχομαι 220. a
κατευχερίζω 723. a
κατεφίστημι, in dec. ex ἐφίστημι 281. c
† κατεφθαρμένη † 476. a
κατεχθραίνω, in c. 220. c
κατέχω 224. a
κατηβολέω, in καταβάλλω 99. c
κατηγκυλωμένος 6. b
κατηγορέω, in c. ex Ἀγορὰ, κατηγόρημα, κατήγορος, &c. 8. a
κατήκοος, in κατακούω 40. a
ΚΑΤΗ'ΛΙΨ 303. b
κάτηλυς, cum d. in κατέρχομαι 212. c
κατῆμαρ, in c. ex ἦμαρ 245. c
κατημελημένως, in καταμελέω 409. c
κατήνεμος 61. a
κατήορος 23. a
κατηπιάω 247. a
κατηρεμέω, et κατηρεμίζω, in c. ex Ἠρέμας ib.
κατηρεφὴς 209. b
κατήριδες, dicuntur αἱ βρίθουσαι καὶ κατηρέπουσαι ἄμπελοι, vites præ pondere defluentes. Hesych.
κατηφὴς, cum d. κατηφιάω, in c. remot. 689. a
κατηχέω, cum d. 248. c
κάτι, in c. ex Ἔτι 216. a
κατιάπτω, in c. ex Ἰάπτω 269. b
κατιθύνω 278. b
κατίλλω, cum d. in c. κατιλλώπτω 274. b
κατιλύω, in ἰλὺς ib.
κατιόω, in c. ex Ἰὸς 275. b
κάτισχνος, cum d. in c. ex Ἰσχνὸς 286. c
κατισχύω, in c. ab Ἰσχύω 287. a
κατίσχω, in κατέχω 224. a
κατοδόω, in κατόδιος 453. b
κατοδύρομαι, in c. ex Ὀδύρομαι 453. c
κάτοιδα, in c. ex εἴδω, scio 182. c
κατοικὰς, κατοικέω, cum d. κατοικία, κατοικίδιος, κατοικίζω, κατοικὶς, κατοίκησις, κατοικισμὸς, in οἶκος 456. c
κατοικοδομέω 151. c
κατοικονομέω, in d. ex οἰκονόμος 437. a
κάτοικος, κατοικοῦμαι 456. c
κατοικοφθορέω, in οἰκοφθόρος 701. b
κατοικτείρω, κατοίκτειρσις, κατοικτίζω, cum d. in c. 458. a
κατοιμώζω, in c. ex οἰμώζω 424. c
κάτοικτος, cum d. in c. 458. c
κατοίομαι, in c. ex Οἴω, puto 460. a
κατοίχομαι, in c. ab Οἴχομαι ib.
κατοιωνίζομαι, in c. ab Οἰωνὸς 460. b
κατοκλάζω 460. c
κατοκνέω, in c. ab Ὄκνος ib.
κατολιγωρέω, in ὀλίγωρος 716. b
κατολισθαίνω, in c. 461. b
[κατολολύζω] 462. b
κατολοφύρομαι, in c. ex Ὀλοφύρομαι 462. c
κατομβρέω, cum d. in c. ab Ὄμβρος 463. c
κατόμνυμαι, in c. 454. c
κατομφάλιος 465. c
κατονειδίζω, in c. ex Ὄνειδος 466. b
κατονόμαι, in c. ex Ὄνος 468. a
κατονομάζω, in c. ex ὀνομάζω 467. c
κατονόομαι, κατονίω, in ὀνίω 466. c
κάτοξυς, in c. 468. c
κατοπάζω, in c. ex Ὀπάζω 469. a
κατόπιν, κατόπισθε, in c. 469. c
κατοπτάω, et κατόπτης, in comp. ex Ὀπτάω 470. c
(κατοπτὴρ) 471. c
κατόπτης, κατοπτεύω, κατόπτομαι, cum d. κάτοπτρον ib.
κατοργάω 477. a
κατοργιάζω, in c. ex Ὄργια 477. b
κατορθόω, cum d. in c. 478. b
κατορρωδέω, in c. ab Ὄῤῥος 482. b
κατορύττω, cum d. in c. cum præp. 482. c
κατορχέομαι, in c. 483. b
κατοχίτης οἶνος, vide cum οἰνίτας 623. b
κατοχλέω, in κατίλλω, 274. b. et in ἰλλὸς 461. b
κατοψίω, cum d. in c. ex ὀψίω 488. b
κατουρέω, in c. ab Οὖρον 489. b
κατουρίζω, κατουρέω, in c. ab Οὖρος, ventus secundus 490. a
κατοφείλω, in c. 491. b
κατοφρυόομαι, κατοφρυάομαι, in c. ex Ὀφρῦς 492. a
κατοχὴ, cum d. in Κατέχω 224. a
κατοψοφαγέω, et κατοψοφαγία, in ὀψοφάγος 683. b
κάτοψις 471. c
καττασύω, in κατατασύω 67. c
καττύω, cum d. in Κασσύω 302. c
ΚΑ'ΤΩ, cum d. 303. b
κατωβλέπων, κατώβλεψ, in c. 109. c
κατώγειος, et κατώγεως 120. b
κατώδυνος, in c. 453. b
κάτωθεν, in Κάτω 303. b
κατωθέω, in c. ex Ὠθέω ib.
κάτωμος, cum d. κατωμαδὸν, in comp. 744. c. 745. a
κατωμόσια, κατώμοσις, in κατόμνυμαι 464. c
κατωνάκη, et κατωνάκης, in comp. ex Νάκος 433. b
κατωπὴς, cum d. 473. b
κατώρυξ, κατώρυχος, in κατορύττω 482. c
κατωτέρω, κατωτάτω 303. b
κατωφαγᾶς 683. a
κατωφελὴς, in c. 491. b
κατωφερὴς, cum d. in c. sine præp. reticent. φερ 696. a
κατωφέρεια 697. a
κατωχράω, et κατωχριάω, in comp. 747. c
ΚΑΥ'ΑΞ 303. b
καυθμὸς, in Καίω 290. a
ΚΑΥΚΑΛΙ'Σ 303. c
ΚΑΥΚΙ'Σ, cum d. καυκίζεσθαι ib.
καυλέω, καυλεδὸν, καυλίας, καυλικὸς, καυλίσκος, in Καυλὸς ib.
καυλοπώλης 567. b
ΚΑΥΛΟ'Σ, cum d. καυλωτὸς 303. c
καῦμα, cum d. in Καίω 290. a
καυνάκη, in c. ex Νάκος 433. b
ΚΑΥ'ΝΟΣ, cum d. 304. a
καυσθμὸς, καῦσις, &c. καῦσος, &c. καυστηρὸς, &c. καῦστις, καυστὸς, cum d. καυτικὸς, in Καίω 290. a. b
καὐτὸς, in c. ex Αὐτὸς 89. c
ΚΑΥΧΑ'ΟΜΑΙ, καυχὰς, καύχημα, καύχη, cum d. 304. a
κάφος, vide κάπος, in Κάπτω 299. a
κάχρυς 722. b
καχέκτης, cum d. in καχεξία 226. a
καχεξία, in c. ab Ἕξις ib.
καχεταιρία 215. b
καχήμερος 245. b
καχηθὴς 728. b
ΚΑ'ΧΛΗΞ, cum d. καχλάζω 304. a
ΚΑ'ΧΡΥΣ, cum d. καχρυδίας ib.
καχύποπτος, in ὑπόπτομαι 472. a
καχυπότοπος, cum d. in ὑποτοπάζω 660. c
κάψα, cum d. in Κάπτω 299. a
καψιδρώτιον, in c. ex ἱδρὼς 270. b
καψιπέδιλος, Hesych. teste, dicitur ὁ μετὰ τῶν τὰ ἄλφιτα μὴ ἐδόντων ἀλλόμενος.
κάψις, in Κάπτω 299. a
καίω 290. a
ΚΕ' 304. b
κεάζω, in κέω 312. b
ΚΕΑ'ΝΩΘΟΣ 304. b
ΚΕ'ΑΡ ib.
κέασμα, in κεάζω 312. b
κεβὰ, in Κεφαλὴ 311. c
κεβλὴ, idem quod κεβά: dictum pro κεφαλὴ, apud Callim. ib.
κεβληγόνος 196. a
ΚΕΒΡΙΟ'ΝΗΣ 304. b
κεγχραλίτες 45. a. 53. a
ΚΕ'ΓΧΡΟΣ, cum d. κεγχρίτης, κεγχρίνης, &c. 304. b
κεδάζω, κεδαίω, κεδάω, in Σκεδάω 591. a
ΚΕ'ΔΜΑΤΑ, cum d. 304. c
κεδνὸς, in Κῆδος, cum 312. c
κεδρέλαιον, in c. 190. a
κεδρελάτη 190. b

κεδρία, κεδρίνεος, κέδρινος, κέδριον, κεδρὶς, κεδρίτης, in Κέδρος 304. c
κεδρόμηλον, cum d. 417. c
ΚΕ΄ΔΡΟΣ, cum d. κεδρόω 304. c
ΚΕ΄ΔΡΩΣΤΙΣ ib.
κέομαι ib.
κεῖθι 189. b
ΚΕΙ͂ΜΑΙ 304. c
κειμηλιάρχης, cum d. 81. a
κειμήλιον, in Κεῖμαι 304. c
κεῖνος, cum d. in Ἐκεῖνος 189. c
κειρία, vide κηρίαι, in Κὴρ 314. a
κειροκόμας, in c. ex Κόμη 334. a
κεῖρις, in Κείρω 305. c
ΚΕΙ΄ΡΩ 305. c
κεῖσε 189. c
κέω, in Κεῖμαι 304. c. 312. b
κεκαδών, in Κήδω 307. a
κεκολασμαίτης, in Κολάζω 329. c
[κέκραγμα] κεκραγμὸς, κεκράκτης, in Κράζω 543. b
κεκραμένως, in Κεράω 308. c
κεκραξιδάμας, in c. ex Δαμάω 345. c
κεκρυμμένως, in Κρύπτω 348. a
κεκυρωμένως, in Κυρόω 351. c
κεκρυφαλοπλόκος, in c. ex πλέκω 333. c
κεκυφὼς, in Κύπτω 352. a
ΚΕ΄ΛΑΔΟΣ, cum d. 306. b
κελαινεγχὴς, in c. ex Ἔγχος 178. c
κελαινεφὴς, in c. ex Νέφος 459. a
κελαινιάω, κελαινώτης, in κελαινὸς 409. a
κελαινόφωτα 394. a
κελαινοσπαθίσμος 501. b
κελαινὸς, cum d. in Μέλας 409. a
(κελαινόομαι) ib.
κελαινόχρως 688. c
(κελαινόφρων) 709. a
κελαινώπης 473. b
[κελαινώψ] ib.
ΚΕΛΑΡΥ΄ΖΩ, cum d. 306. b
κελεβῶν, in c. ex Λείβω 379. c
ΚΕΛΕΟ΄Σ, et κελεύτης 306. b
κελευθεία, κελευθεύω, κελευθήτης, κελευθιάω, in Κέλευθος 306. c
(κελευθευτὴς) 543. b
κελευθοπόρος 509. b
ΚΕ΄ΛΕΥΘΟΣ 306. b
κελεύω, cum d. κέλευσμα 307. a
ΚΕ΄ΛΗΣ, cum d. κελητίζω 306. c
ΚΕ΄ΛΛΩ ib.
κέλυφος, cum d. in Καλύπτω 295. b
ΚΕ΄ΛΩ 307. a
κέλωρ ib.
κελωρέω ib.
κεμὰς, in Κεμάω 327. c
κεν, in Κέ 304. b
κεναγγέω, in κεναγγία 4. c
κένανδρος, cum d. 62. b
ΚΕ΄ΝΔΥΛΑ 307. c
(κεναγγὴς) 4. c
κενεαγγέω, in Ἄγγος, κεναγγὴς, κεναγγεῖον ib.
κενεαγορία, in c. ex Ἀγορὰ 7. c
κενεαυχὴς, in c. ex Αὐχέω 90. a
κενεώρια, in Νεωρὶς 435. a
κενεμβατέω, in d. ex ἐμβαίνω 94. b
κενεὸς, in Κενὸς 307. c
κενεόφρων, in κενόφρων 709. a
κενεὼν, in Κενὸς 307. c
κενόπραγος, in c. 557. a
κενήριον, in Ἠρίον 247. a
κενόδοξος, cum d. in comp. ex Δόξα 170. a
κενολογέω 375. c
κενοπαθέω 501. b
ΚΕΝΟ΄Σ 307. c
κενόσοφος, cum d. in comp. ex Σοφὸς 601. a
κενόσπουδος, cum d. in comp. ex σπουδὴ 606. a
κενοταφέω 251. a
κενοτάφιον, in c. ex Θάπτω, sepelio ib.
κενότης, in Κενὸς 307. c
κενοτομία 644. b
κενοῦμαι, in Κενὸς 307. c
κενόφρων, cum d. 709. a
κενόω, cum d. in c. sine pr. 737. b
κένωσις, in Κενὸς 307. c
κενταύρειος, κενταυρίδιος, κενταυρικὸς, cum d. κενταύρειον, κενταυρὶς, κενταυρίσκος, in Κένταυρος 636. a
κενταυρομαχία 404. b
κενταυροπληθὴς 555. a
κένταυρος, in c. ex Ταῦρος 636. a
ΚΕΝΤΕ΄Ω, cum d. 307. c
κεντρηνεκὴς, in comp. ab Εἴκω, cedo 184. a
κεντρίζω, κεντρίνης, κέντριον, κεντρὶς, vide κέντρον, in Κεντέω 308. a
κεντρομυρσίνη, in c. ex Μυρσίνη 451. a
κεντροδήλητος 158. c
κέντρον, in Κεντέω 308. a
κεντροτύπος 674. c
κεντρόω, cum d. κέντρωμα, κέντωρ, in Κεντέω 308. a
κέντημα, κεντὶς, κέντησις, κεντητικὸς, in Κεντέω 307. c
ΚΕ΄ΠΦΟΣ, cum d. 308. b
κεραβάτης, in c. in Βάτης 95. c
κεραία, κεραΐζω, in Κέρας 309. c
κεραίω, κεραίρω, in Κεράννυμι 308. c
ΚΕΡΑ΄ΜΒΗΛΟΝ, κεράμβιον, et κεράμβυξ 308. b
κεραμεία, κεραμεικὸς, κεραμεὶς, κεράμειος, κεραμεὺς, κεραμεῖς, &c. in Κέραμος ib.
κεραμοπώλης, cum d. 567. b
ΚΕ΄ΡΑΜΟΣ 308. b
ΚΕΡΑ΄ΝΝΥΜΙ 308. c
κέραξ, in Κέρας 309. c
κεραΐξας 419. a
κεραὸς, in Κέρας 309. c
ΚΕ΄ΡΑΣ ib.
κεράσβολος 102. b
ΚΕ΄ΡΑΣΟΣ, cum d. 310. a
κέρασμα, in Κεράννυμι 308. c
κεράστης, in κεραΐστης 310. a
[κερασφορέω] 697. a
κερασφόρος, in κερατοφόρος ib.
κεράσχειλος, in c. ex Χεῖλος 725. a
κερατέα, κερατίας, κερατίζω, κεράτιον, in κεραὸς 309. c
κερατογλύφος, in c. ex γλύφω 132. c
κερατοειδὴς 204. c
κερατοφόρος, cum d. 697. a
κερατοξόος, in comp. sine praep. 717. b
κερατόω, κερατώδης, κερατῶν, in Κέρας 309. c
κεραύλης 88. c
κεραύνειος, κεραυνίας, et κεραύνιος, in Κεραυνὸς 310. a
κεραυνοβλὴς, in c. in βάλλω 101. c
κεραυνοβόλος, cum d. 102. b
ΚΕΡΑΥΝΟ΄Σ 310. a
κεραυνοσκοπεῖον, in comp. ex σκοπὸς 595. a
κεραυνοφαὴς 688. c
κεραυνοφόρος 697. a
κεραχάτης, in Ἀχάτης 91. b
κεράω, in Κεράννυμι 308. c
κερβερειώδης 316. c
κερδαίνω, κερδαλέος, cum d. in Κέρδος 310. c
κερδαλεόφρων 709. a
κερδαλέως, κερδέω, κερδίων, κέρδιστος, in Κέρδος 310. c
κερδογαμέω, in c. ex Γαμέω 121. c
ΚΕ΄ΡΔΟΣ, cum d. κερδοσύνη 310. c
κερκιδοποιὸς, cum d. 545. b
ΚΕΡΚΙ΄Σ, cum d. 311. a
ΚΕ΄ΡΚΟΣ ib.
κέρκουρος 489. a
κερκοφόρος 697. a
κέρκω, in Κρέκω 346. b
κέρκωψ, cum d. in Κέρκος 310. a
κέρμα, cum d. in Κείρω 305. c
κέρχνω, et κέρχνος, in Κέρχω 311. b
κερνοφόρος ζάκορος 697. a
κερνοφόρον ὄρχημα ib.
κεροβάτης, in κεραβάτης 95. c
κερόεις, in Κέρας 309. c
κεροίαξ, in Οἴαξ 434. c
κεροπλάστης, in c. sine pr. 631. c
κερσίστρατος, in c. ex στρατὸς 618. a
κερατελαὶς, cum d. in c. ex ἐλαία 194. c
κερώνιον 309. c
κερχνίας, κερχνηὶς 226. c
κερχνόω, cum d. 644. b
κερχαλέος 311. b
κερχαλέως, κερχάω, κέρχνω, κερχνασμὸς, κέρχνος ib.
ΚΕ΄ΡΧΩ, cum d. 311. b
(κερωτιποῦμαι) 674. c
κεστὶς, in Κεντέω 308. a
ΚΕ΄ΣΤΡΑ, cum d. 311. b
κεστρίτης οἶνος ib.
ΚΕ΄ΣΤΡΟΝ, cum d. κεστρίτης ib.
κεστρωτὸν ξύλον ib.
ΚΕΥ΄ΘΩ, cum d. κευθμὸς, κεῦθος, κευθάνω 311. b. et c
κεφάλαιον, κεφαλαιόω, κεφαλαιώδης, cum d. κεφαλαίωμα, in κεφαλὴ 311. c. 312. a
κεφαλαλγία, κεφαλαλγὴς, cum d. in c. ex Ἄλγος 43. c
ΚΕΦΑΛΗ΄ 311. c
κεφαληγερέτης, in c. ex Ἐγείρω 178. b
κεφαλῖνος, κεφαλικὸς, κεφαλὶς, &c. in Κεφαλὴ 311. c
κεφαλόδεσμος, cum d. in c. ex δεσμὸς 157. a
κεφαλοθλαστὴς, in c. ex Θλάω 259. a
κεφαλοκρούστης, in c. sine pr. 351. c
κεφαλόρριζος 375. c
κέφαλος, in Κεφαλὴ 312. a
κεφαλώδης, κεφαλωτὸς 311. c
ΚΕ΄Ω 312. b
ΚΗ͂ΒΟΣ 312. b
ΚΗ͂ΔΟΣ, cum d. κηδέω, κηδεμὼν, κηδεστὴς, κήδιστος, κηδεστὸς, κεδνὸς 312. c. 313. a. b
ΚΗ΄ΘΙΟΝ, et κηθάριον 313. b
κηκὰς, κηκάζω, κηκαδέω, cum d. in Κηκὶς 291. c
κηκίω, κηκὶς, cum d. in Κίω 318. c
κηλαίνω, in Κηλέω 313. b
ΚΗΛΑ΄ΣΤΡΑΙ ib.
κηλέομαι, in Κηλέω 313. b
κήλεος, et κήλειος, in καίω 290. b
ΚΗΛΕ΄Ω, κηλέστης 313. b
ΚΗ΄ΛΗ ib.
κηληθμὸς, κηλήθρον, κήλημα, κήλησις, κηλήτειρα, κηλητήριος, in Κηλέω ib.
κηλήτης, in Κήλη 313. c
κηλητὴρ, κηλήτωρ, in Κηλέω 313. b
ΚΗΛΙ΄Σ, κηλιδόω, cum d. 313. c. κῆλον, &c. in Κάλον 294. b
κηλὸν, et κηλέω, in Καίω 290. b
ΚΗΜΟ΄Σ, cum d. κημόω 313. c
ΚΗΝΥ΄ΣΣΟΜΑΙ ib.
κήνυγμα ib.
ΚΗ͂Ξ 313. c
κηπαῖος, κηπεύω, cum d. κηπίον, &c. in Κῆπος 314. a
[κήπευμα] ib.
κῆρι, in Ἦρι 199. a
κηποκόμος, in c. ex κομέω, 333. a. et in c. ex κόμη 334. a
ΚΗ͂ΠΟΣ 314. a
κηπουρὸς, cum d. 490. a
κηπωρὸς 490. c. 746. b
ΚΗ΄Ρ, cum d. κηραίνω 304. b. 314. a
κὴρ, in Κέαρ 304. b
κηράνθεμον, in c. ex ἄνθεμον 64. b
κηρεῖαι, in Κὴρ 314. a
κηρέλλαον, in c. 190. a
κηρέσιος, in Κὴρ 314. a
κηρεσσιφόρητος 697. a
κηριάζω, κηρίνθον, κήρινος, κήριον, in Κηρὸς 314. b
κήρινος, κηρίων ib.
κηριοποιὸς 543. b
κηριόομαι 314. b
κηρίτης, κήρινθον, in Κηρὸς ib.
κηριοτρεφὴς, in c. ex τρέφω 663. c
κηρόφατος, in c. ex Φάω, occido 690. c
κηρογονία 126. a
κηρογράφος, cum d. 138. c
κηρόδετος 157. b
κηροδομέω, in c. ex Δέμω 151. b
κηρόθεν, in Κὴρ 304. b
κηροπαγὴς, in c. ex πήγνυμι 323. a
κηρόπηγον, in c. ex πήγνυμι ib.
κηροπλάστης, cum d. in c. sine praep. 531. c
ΚΗΡΟ΄Σ 314. b
κηροτρόφος 666. b
κηρελαιὸς, in c. ex ἐλαία 194. c
κηρόθι, in κῆρ 304. b
κηρόω, in Κηρὸς 314. b
ΚΗΡΥ΄ΒΙΑ ib.
κήρυγμα, κηρυκεύω, cum d. in Κῆρυξ 314. c
[κηρύκαινα] ib.
κήρυλος, in Κὴξ 313. c
ΚΗ͂ΡΥΞ, κηρύκειον, κηρύσσω, cum d. 314. b. c
κηρώδης, κήρωμα, cum d. κήρωσις, κηρωτὴς, in Κηρὸς 314. b
ΚΗ͂ΤΟΣ, cum d. κητῶος, κήτημα, κητεία 315. a. b
κῆϋξ, in Κὴξ 313. c
ΚΗΦΗ΄Ν, cum d. 315. b
κηώδης, κηώεις, in c. sine pr. in καίω 290. b
ΚΙ΄ΒΔΗΛΟΣ, cum d. 315. b
ΚΙ΄ΒΙΣΙΣ ib.
ΚΙΒΩ΄ΡΙΟΝ ib.
κιβωτοποιὸς 543. b
ΚΙΒΩΤΟ΄Σ 315. b
κιβώτιον, in Κιβωτὸς ib.
κιγκλίζω, cum d. in Κίγκλος 315. c
(κιγκλὶς) ib. 320. b
ΚΙ΄ΓΚΛΟΣ 315. b
ΚΙ΄ΔΑΡΙΣ 315. c
ΚΙΔΑ΄ΦΗ, cum d. ib.
κίδναμαι, et κιδνάμαι, in Σκεδάω 591. a
ΚΙΘΑ΄ΡΑ, κιθαριστὴς 315. c
κιθαρίζω, in Κιθάρα ib.
κιθαρῳδὸς, in, ex ᾠδὴ 21. a
ΚΙ΄ΚΙ, cum d. κίκινον 316. a
ΚΙ΄ΚΙΝΝΟΣ ib.
ΚΙΚΚΑΒΑΥ͂ ib.
κικλήσκω, in Καλέω 293. a
κιρνάω, κιρνῶ, in κεράννυμι 308. c
κικυμωὶς, κικυμώσσειν, in Κικκαβαῦ 316. a
ΚΙ΄ΚΥΣ ib.
ΚΙ΄ΛΙΞ, cum d. κίλισσα, κιλίκιος ib.
ΚΙΛΛΙ΄ΒΑΝΤΕΣ ib.
ΚΙΛΛΟ΄Σ, cum d. κιλλαντὴς ib.
ΚΙΜΒΕ΄ΡΙΝΟΝ ib.
ΚΙ΄ΜΒΙΞ, cum d. κιμβικία ib.
ΚΙΜΩΛΙ΄Α γῆ 316. b
ΚΙΝΑ΄ΒΡΑ, cum d. κιναβράω ib.
ΚΙ΄ΝΑΔΟΣ, cum d. ib.
κιναιδίζω, cum d. in Κινέω 317. a
κιναιδίας, &c. in κίναιδος 26. c
κιναιδολόγος 375. c
κίναιδος, κιναιδίζομαι, in c. ex Αἰδὼς 26. c
(ΚΙΝΑ΄ΡΑ) 316. b
κιναρύζω ib.
ΚΙ΄ΝΔΑΛΟΙ, cum d. ib.
κίνδαξ 317. a
ΚΙ΄ΝΔΥΝΟΣ, cum d. κινδυνεύω 316. b. c
ΚΙΝΕ΄Ω, cum d. κίνησις, κινητὴρ, κίνυμαι 317. a
ΚΙ΄ΝΝΑ 317. c
ΚΙΝΝΑ΄ΒΑΡΙ, cum d. ib.
ΚΙ΄ΝΝΑΒΟΣ, cum d. ib.
ΚΙΝΝΑ΄ΜΩΜΟΝ, cum d. ib.
ΚΙΝΥ΄ΡΟΜΑΙ, cum d. ib.
κινώπετον, in c. ex ἕρπω 504. c
κίονες, κιονίσκος, κιονὶς, in Κίων 318. c
κιονόκρανον, in c. ex κράνον 300. b
ΚΙΡΚΑΙ΄Α 318. a
(κιρκήλατος) 191. c
ΚΙ΄ΡΚΟΣ, κιρκόομαι, cum d. 318. a
κιρνάω, in Κεράννυμι 308. c
κιρρὰς 318. a
κιρροειδὴς 182. b
ΚΙΡΡΟ΄Σ 318. a
κιρσοειδὴς 182. b
κιρσοκήλη, in c. ex Κήλη 313. c
ΚΙΡΣΟ΄Σ, cum d. κιρσώδης 318. a
ΚΙ΄Σ, cum d. ib.
ΚΙ΄ΣΣΑ, cum d. ib.
κισσάμπελος, in comp. ex Ἄμπελος 57. a
κισσάνθεμον, in c. ex ἄνθεμον 64. b
κισσηρὸς, in Κισσὸς 318. b
κισσεὺς ib.
κισσήρης, κισσίνεος ib.
κισσοκόμης, in c. sine pr. 105. b
κισσοῦς, κισσῶν, in Κισσὸς 318. b
κισσοκόμας, in c. ex Κόμη 334. a
ΚΙΣΣΟ΄Σ, κισσόω 318. b
κισσοστέφανος, in c. sine pr. 614. c
[κισσοστεφὴς] ib.
κισσοφόρος 697. a
κισσοχαίτης 729. a
κισσύβιον, in κισσὸς 318. b
κισσώδης, ib. et in κίσσα ib.
ΚΙ΄ΣΤΗ, cum d. κιστὶς ib.
ΚΙ΄ΣΤΟΣ ib.
κιστοφόρος 697. b
κίταρις, in Κίδαρις 315. c
ΚΙΤΡΙ΄Α, cum d. 318. b
κιτταβίζω ib.
κίτταρις, in Κίδαρις 315. c
ΚΙΧΕ΄Ω, cum d. κιχεῖν 318. b
ΚΙ΄ΧΛΗ, cum d. κιχλίζω 318. c
κιχράω, et κίχρημι, in Χράω 737. a
ΚΙΧΩ΄ΡΗ, cum d. 318. c
ΚΙ΄Ω ib.
ΚΙ΄ΩΝ ib.
¶ κλαγγάζω, κλαγγάνω, κλαγγὴ, κλαγγηδὸν, in Κλάζω 319. a
(κλαγγαίνω) ib.
κλαδαρορύμματος, in comp. ex ῥῦμα 472. b
ΚΛΑ΄ΔΟΣ, cum d. κλαδαρὸς 319. a
ΚΛΑ΄ΖΩ ib.
κλᾷθρον 320. b
ΚΛΑΙ΄Ω 319. b
ΚΛΑΜΒΟ΄Σ 319. c
κλᾷξ, κλᾷθρον, in κλείω 320. b
(κλᾶρος) 322. a
κλαρῶται, in κλῆρος ib.
κλασιβῶλαξ, in c. ex Βῶλος 119. c
κλάσις, κλάσμα, κλαστάω, &c. in κλάω 319. c
κλαυθμὸς, κλαῦμα, κλαυθμυρίζω, &c. in κλαίω 319. b
κλαυσιάω ib.
κλαυσίγελως, in c. ex Γελάω 127. a
κλαυτὸς, in Κλαίω 319. b
κλάω, in κλαίω ib.
ΚΛΑ΄Ω, frango 319. c
κλεεινὸς, et κλεινὸς, in Κλείω, celebro 320. c
κλειδίον, in Κλείω 320. a
κλειδοῦχος 226. c
κλείζω 320. c
κλειδόω, cum d. in Κλείω 320. a
κλεὶς, κλεισμὸς, &c. κλεῖθρον 320. a
κλεισιοῦργημα, in c. 480. c
κλειτοριάζω 551. c
κλειτορὶς, cum d. in Κλείω 320. b
κλειτὸς, in κλείω, celebro 320. c
ΚΛΕΙ΄Ω, κλεῖστρον 320. a
κλέμμα, cum d. in Κλέπτω 321. b
κλέος, in κλείω, celebro 320. c
κλέπτης, in Κλέπτω 321. b
κλεπτέλεγχος, in comp. ex Ἐλέγχω 192. c
ΚΛΕ΄ΠΤΩ, cum d. 321. b
κλεψίαμβος, in c. ex Ἴαμβος 268. c
κλεψιμαῖος, in κλέπτω 321. b
κλεψίνοος 445. c
κλεψιπότης, cum d. in c. sine praep. 527. a
κλέψις, in κλέπτω 321. c
κλεψίρρυτον ὕδωρ 573. a
κλεψιτόκος 654. c
κλεψίχυλος 731. a
κλεψύδρα, cum d. in c. 678. c
κλεψίφρων 709. a
κλέω, in Κλείω, claudo 320. a
ΚΛΕΩΝΙ΄Α 321. c
(κλῆδες) 320. a
κλήδην, in Καλέω 293. a
(κληδοῦχος) 226. b
[κληδουχέω] ib.
κληδὼν, κληδονίζω, cum d. in c. ex κλείω, celebro 321. a
[κληδόνιον] ib.
κλῆθρα, et κλῆθρον, vide κλεῖθρον, in κλείω 320. a
κλῄζω, &c. κλῇς, κλῇδος 320. a. c
ΚΛΗ͂ΜΑ, cum d. 321. c
κληρικὸς, in κλῆρος 322. a
κληροδοσία, in c. ex δόσις 163. b
κληροδότης, cum d. in c. ex δότης 163. c
κληρονόμος, cum d. in c. sine praep. 436. a
κληροπαλὴς, in c. 497. b
ΚΛΗ͂ΡΟΣ, κληρωτὶ 322. a
κληροῦχος, cum d. 226. c

κληρόω, cum d. in κλῆρος 322. a
κλῆσις, κλητεύω, κλητὴρ, κλητὸς, κλήτωρ, in καλέω 292. c
κλία 320. a
ΚΛΙΒΑ'ΔΙΟΝ 322. c
ΚΛΙ'ΒΑΝΟΣ, cum d. ib.
ΚΛΙ'ΜΑΞ, cum d. κλιμακτὴρ 322. c
κλίμα 323. a
κλίνη, in κλίνω ib.
κλινήρης 82. b
κλινίδιον, κλινικὸς, κλινὶς, in κλίνη, κλινάριον 323. a
κλινοπετὴς 529. a
κλινοπηγία, et κλινοπήγιον, in c. ex πήγνυμι 583. a
κλινοπόδιον, in κλινόπους 551. c
κλινοπαλὴς 543. b
κλινόπους 551. c
κλινότριχος, in c. ex τριχὸς 668. c
ΚΛΙ'ΝΩ, κλισμὸς, cum d. κλίσις, κλιτὺς, κλιντὴρ 322. c. 323. a
κλοιὸς, cum d. in κλείω 320. b
ΚΛΟ'ΝΟΣ, cum d. κλονέω 324. a
κλοπὴ, κλοπαῖος, &c. in κλέπτω 321. b
κλοποφορέω 697. b
κλοτοπεύω, in c. 493. b
κλύβατις, à quibusdam dicitur helxine herba seu perdicium, teste Nicand. in Ther.
ΚΛΥ'ΖΩ, cum d. κλύδων 324. a
κλύμενος 324. c
κλυτόκαρπος 301. c
κλυτόμαντις, in c. 399. b
κλυτόμητις, in c. 420. b
κλυτόμοχθος, in c. 428. b
κλυτόπαις, in c. ex Παῖς 495. b
κλυτόπωλος, in c. ex πῶλος 368. a
κλυτὸς, in κλύω 324. c
κλυτοτέχνης, in c. sine pr. 649. b
κλυτότοξος, in c. 660. b
ΚΛΥ'Ω 324. c
ΚΛΩΒΟΥ'Σ ἀμφιβρῶγας 325. a
κλώδωνες, in Κλάζω 325. a
ΚΛΩ'ΖΩ, κλωγμὸς ib.
ΚΛΩ'ΘΩ ib.
(ΚΛΩΜΑΚΟ'ΕΙΣ) ib.
ΚΛΩ'Ν, cum d. ib.
κλωποπάτωρ, in c. 502. c
κλῶσις, κλῶσμα, κλωσμὸς, κλωστὴρ, κλωστὸς, in Κλώθω 325. a
κλὼψ 321. b
¶ κνάω. in Κνάω 325. c
κνακὸς, κνάκων, in Κνῆκος 326. b
κνάμπτω, in Κάμπτω 297. a
ΚΝΑ'ΠΤΩ, κναφεὺς, cum d. 325. b
ΚΝΑ'Ω, κνῶ, κνῆμα ib.
(κναφάζω) 326. b
(κναφαῖος) ib.
ΚΝΕ'ΦΑΣ, cum d. κνεφαῖος ib.
κνήθω, cum d. in Κνάω 325. c
κνηκαῖος, in Κνῆκος 326. b
κνηκέλαιον, in c. ex Ἔλαιον 190. a
ΚΝΗ'ΚΟΣ, cum d. 326. b
κνῆμα 325. b
κνημαῖος 326. b
κνήμαργος, ου, ὁ καὶ ἡ, albas habens tibias. Theocr.
ΚΝΗ'ΜΗ, cum d. 326. b
κνημιδοφόρος 697. b
κνημὶς, in Κνήμη 326. b
κνημοπαχὴς, in c. ex Παχὺς 503. c
κνημὸς, in Κνήμη 326. b
κνημόω ib.
κνησιάω, κνῆσμα, κνησμονὴ, κνησμὸς, κνηστὴρ, κνήφη, &c. in Κνάω 325. b. c
κνιδάομαι 325. c
κνίδειος, in c. Κνίδη 326. c
κνιδέλαιον, in c. 190. a
ΚΝΙ'ΔΙΟΝ 326. c
κνίζω, κνίδη, cum d. in κνάω, κνίδωσις 325. c
κνίπος 324. b
κνιπὸς, κνιπότης, in κνάω 326. a
κνίσμα, κνισμὸς, κνισμώδης, in κνίζω 325. c
κνισολοιχὸς, cum d. in κνισσολοιχὶς 381. c
ΚΝΙ'ΣΣΑ, cum d. κνισσάω 326. c
κνισοδιώκτης, in c. ex Διώκω 168. a
κνισοκόλαξ, in c. ex Κόλαξ 330. a
κνισσολοιχὶς, in c. ex λείχω 381. c
κνισσόω, κνισσὸς, in Κνίσσα 326. c
κνιστὸς, in κνίζω 325. c
κνὺψ, κνύζω, κνύω, κνῦος, cum d. in κνάω 325. c. 326. a
ΚΝΩ'ΔΑΛΟΝ 326. c
κνώδων, in c. 453. a
κνώσσω, in c. ex ἴσσος 473. b
κνὼψ, in κνὺψ 474. a
ΚΟΑ'ΛΕΜΟΣ 327. a
ΚΟΑ'Ξ ib.
κοάω, cum κοέω 442. c
ΚΟ'ΒΑΛΟΣ, cum d. 327. a
ΚΟ'ΒΥΛΙΣ ib.
ΚΟ'ΓΧΗ, cum d. κογχυλιώδης ib. et b
(κογχυλιώτης) 327. b
ΚΟΔΟΜΕΥ'Ω, cum d. ib.
κοέω, in Νόος 442. c
ΚΟ'ΘΟΡΝΟΣ 327. b
κόθουρος 489. a
ΚΟΙ', cum d. κοΐζω 327. b
κοικύλλειν 336. c
κοιλαίνω, κοιλὰς, in κοῖλος 327. c
κοιλέμβολον, in c. ex ἐμβάλλω 99. a
ΚΟΙΛΙ'Α, cum d. 327. b
κοιλιοδαίμων, in comp. ex Δαίμων 142. c
κοιλιόδουλος, in c. ex Δοῦλος 171. b
κοιλιολυσία, in c. ex λύσις 393. c
κοιλιοπώλης 567. b
κοιλὶς, in Κοῖλος 327. c
κοιλιώδης, in Κοιλία 327. b
κοιλιαλγιάω 435. b
ΚΟΙ'ΛΟΣ 327. c
κοιλογάστωρ 124. b
κοιλόστομος, cum d. 617. a
κοιλότης, in Κοῖλος 327. c
κοιλόφθαλμος, cum d. in c. ex Ὀφθαλμὸς 475. a
κοιλοφυὴς 715. b
κοιλόφυλλος 712. c
κοίλωμα, in Κοῖλος 327. c
κοιλωπὸς 473. c
ΚΟΙΜΑ'Ω, cum d. κοίμημα, κοιμίζω 327. c
κοινέω, in κοινὸς 328. b
κοινῇ 328. a
κοινόβιον, in c. ex Βίος 107. c
κοινόβουλος, cum d. 113. b
(κοινοβωμία) 120. a
κοινογάμιον, in c. ex Γαμέω 121. c
κοινοδημοὶ, κοινοδήμιον, in c. ex Δῆμος 139. c
κοινοδρομαῖον 669. a
κοινόλεκτρος, in c. ex λέκτρον 379. a
κοινολέκτης, in c. sine pr. 374. b
κοινολεχὴς, in c. ex λέχος 379. a
κοινολογέομαι 375. c
κοινόπωλος, et κοινόπωλις 536. c
κοινοποιέομαι 543. b
κοινόπους 551. c
κοινοπραγία, et κοινοπραγέω, in c. ex πρᾶγος 554. c
ΚΟΙΝΟ'Σ, cum d. 328. a
κοινότοκος 654. c
κοινοτροφικὴ 666. b
κοινόφρων 709. a
κοινοχρησία 733. a
κοινόω, κοινὼν, κοινωνὸς, κοινωνέω, cum d. κοινῶς, in Κοινὸς 328. a. b
κοινωφελὴς, cum d. in c. 747. c
[κοινωνητικὸς] 328. b
ΚΟΙ'ΗΣ 328. c
κοιογόνια 125. b
ΚΟΙ'ΡΑΝΟΣ, cum d. 328. c
ΚΟΙΣΥ'ΡΑ, cum d. ib.
ΚΟΙ'ΤΗ, κοιταῖος, cum d. κοιτὶς ib. et 329. a
κόκκαλος, κόκκινος, in Κόκκος 329. b
κοκκοβαφὴς, in c. sine pr. 103. b
κοκκυβόας, in c. sine pr. 111. a
κοκκοθραίστης 261. a
ΚΟ'ΚΚΟΣ, κόκκωσις 329. b
κοκκύαι, in Κοκύαι ib.
κοκκύμηλον, et κοκκυμηλέα, in c. 417. c
ΚΟ'ΚΚΥΞ, cum d. 329. b
ΚΟΚΥ'ΑΙ ib.
κόλαβρος, cum d. in Κόλλοψ 331. a
ΚΟΛΑ'ΖΩ, κόλασμα 329. c
ΚΟ'ΛΑΞ, cum d. κολακεύω 330. a
ΚΟΛΑ'ΠΤΩ 330. a
ΚΟ'ΛΑΡΙΣ 330. b
κόλασις, κόλασμα, κολαστήριος, κολαστὴς, in Κολάζω 329. c
κόλαφος, cum d. in Κολάπτω 330. a
κολεόπτερος, in c. sine pr. 560. c
ΚΟΛΕΟ'Σ 330. b
ΚΟΛΕΡΑΙ' ὄϊες ib.
ΚΟΛΕΤΡΑ'Ω ib.
ΚΟΛΙ'ΑΣ ib.
ΚΟ'ΛΛΑ ib.
κόλλαβος, cum d. in Κόλλοψ 330. c. 331. a
κολλάω, κολλήεις, κόλλησις, κολλητὴς, in Κόλλα 330. b
κόλλιξ, in Κόλλοψ 331. a
κολλομελέω, in c. ex Μέλος, carmen 411. b
κολλοπίζω, in Κόλλοψ 330. c
κολλοπωδιώκτης, in c. ex Διώκω 168. a
κολλοπεύω, in κόλλοψ 330. c
κολλούριον, in Κολλύριον 331. a
ΚΟ'ΛΛΟΨ 330. c
ΚΟ'ΛΛΥΒΟΣ, cum d. 331. a
ΚΟΛΛΥ'ΡΑ, cum d. ib.
ΚΟΛΛΥ'ΡΙΟΝ ib.
ΚΟΛΛΥΡΙ'ΩΝ ib.
κολλώδης, in Κόλλα 330. b
κολόβιον 332. a
κολοβοανθὴς, cum d. in c. ex ἄνθος 63. c
κολοβόκερκος, in c. ex Κέρκος 311. b
κολοβόπους 551. c
κολοβόῤῥιν, et κολοβόῤῥις, in c. ex Ῥὶν 576. b
κολοβὸς, in Κολούω 331. c
κολοβόστιχος, in c. 608. b
κολοβότης, in κολοβὸς 332. a
κολόβουρος, in c. ex Οὐρὰ 489. a
κολοβόω, cum d. in κολοβὸς 332. a
ΚΟΛΟΙΟ'Σ, cum d. 331. a
ΚΟΛΟΚΑΣΙ'Α, et κολοκάσιον 331. b
κολόκυμα, in c. 357. c
ΚΟΛΟΚΥ'ΝΘΗ, cum d. 331. b
ΚΟ'ΛΟΝ ib.
κόλος, in Κολούω 331. c
ΚΟΛΟΣΣΟ'Σ, cum d. ib.
κολοσυρτὸς, cum d. in comp. sine pr. 695. b
κολούομαι, in Κολούω 331. c
κόλουρος, cum d. in c. ex Οὐρὰ 489. a
κόλουσις, κόλουσμα, in Κολούω 331. c
ΚΟΛΟΥΤΕ'Α ib.
ΚΟΛΟΥ'Ω ib.
ΚΟΛΟΦΩ'Ν 332. a
(κολπίδες) ib.
ΚΟ'ΛΠΟΣ, cum d. κολπόω ib.
Κολύβδαινα, apud Athen. lib. 3. significare dicitur τὸ θαλάσσιον αἰδοῖον, vel τὴν καρίδα.
ΚΟΛΥΜΒΑ'Ω, cum d. 332. b
ΚΟΛΥΤΕ'Α ib.
ΚΟΛΧΙΚΟ'Ν ib.
ΚΟΛΩΝΟ'Σ, cum d. ib.
κολῳῶ, κολῳὸν, κολῳὸς, in Κολοιὸς 331. a. b
κόμαιθος 27. b
ΚΟ'ΜΑΡΟΣ, cum d. 332. c
κομαροφάγος 683. a
κομάω, in Κόμη 334. a
κομβολύτης 393. c
ΚΟ'ΜΒΟΣ 332. c
ΚΟΜΕ'Ω, κομίζω ib.
ΚΟ'ΜΗ, cum d. κομάω 333. c
κομιδὴ, κομίζω, cum d. in Κομέω 332. c. 333. a
(κομιστέος) 332. c
κόμμα, cum d. in Κόπτω 336. b
ΚΟ'ΜΜΙ, cum d. 334. b
ΚΟΜΜΟ'Σ, cum d. κόμμωμα ib.
κομοτροφία 666. b
κομόω, in Κόμη, κομώτης 334. a
κομπάζω, κομπέω, κομπηρὸς, in Κόμπος 334. c
(κομπολακέω) 384. c
κομπολακύθης, in c. ex Λήκυθος 385. a
κομποῤῥήμων, in c. sine pr. 574. a
ΚΟ'ΜΠΟΣ, κομπέω 334. c
κομποφακελοῤῥήμων, in comp. sine pr. 574. a
κομπώδης, cum d. in κόμπος 334. c
κομψεία, κόμψευμα, in Κομψὸς 335. a
κομψευριπικῶς, scite et eleganter, Euripideo more, Aristoph. in Equit.
κομψεύω, in Κομψὸς 335. a
κομψοπρεπὴς, in c. 555. b
ΚΟΜΨΟ'Σ, cum d. 335. a
κομωτὴς, κομώτρια, in κομάω 334. a
ΚΟ'ΝΑΒΟΣ, cum d. 335. a
ΚΟ'ΝΔΥ ib.
ΚΟ'ΝΔΥΛΟΣ, cum d. ib.
ΚΟΝΕ'Ω, cum d. 335. b
κονία, κονιάω, cum d. κονίω, in Κόνις 335. c. 336. a
ΚΟΝΙ'ΛΗ 335. c
κονίομαι, in Κόνις ib.
κονίπους, κονιπόπους 551. c
κονιορτὸς, cum d. in c. in ὀρτὸς 484. a
ΚΟ'ΝΙΣ, cum d. κονίζω 335. c
κονίσαλος, κονισαλόω ib.
ΚΟ'ΝΝΑΡΟΣ 336. a
ΚΟ'ΝΝΟΣ ib.
(ΚΟΝΝΩ') ib.
ΚΟΝΤΟ'Σ, κοντίλος ib.
κοντοφόρος 697. b
κόνυζα, in κνίζω 325. c
κοπάζω, κόπανον, κοπὰς, κοπετὸς, &c. in Κόπτω, κόπος, κόπις, κόπη 336. c
κόππα, κοππατίας, in litera Κ 288. a
κοπρεὼν, κοπρέω, κοπρία, κοπρίζω, &c. in Κόπρος 336. b
κοπρολόγος, in c. sine pr. 373. b
ΚΟ'ΠΡΟΣ 336. a
κοπρόω, κοπρὼν, in Κόπρος 336. b
[κοπροφόρος] 697. b
(κοπτικὸς) 336. c
ΚΟ'ΠΤΩ, cum d. κοπτὶς 336. b. c
κορακεύομαι, κορακίας, κορακίδιον, κοράκινος, κοράκιον, κορακώδης, in κόραξ 338. b. c
κορηγέω. ῶ, puellam seu virginem abduco. Hesych.
κορακόμαντις 399. b
ΚΟΡΑ'ΛΛΙΟΝ 338. b
κοραλλοαχάτης, in 'Αχάτης 91. b
κοράμβλε, in c. ex 'Αμβλὺς 33. a
ΚΟ'ΡΑΞ 338. b
κοράσιον, κορασιώδης, in κορέω 339. a
ΚΟ'ΡΔΑΞ, cum d. 338. c
κόρδισμα, vide κάρδισμα 166. a
ΚΟΡΔΥ'ΛΗ, et κόρδυλος 338. c
κορέννυμι 339. b
ΚΟΡΕ'Ω, cum d. κόρη 338. c
ΚΟ'ΡΘΥΣ, cum d. 339. c
κορίανον, in κόρις ib.
κορίδιον, κορίζομαι, κορίσκος, κορισκὸς, cum d. κόριον, in κορέω 339. a. c
(κορίνη) 339. a
ΚΟ'ΡΙΣ 339. c
κορίσκη, κορίσκιον, in κορέω 339. a
κορκορυγὴ, cum d. in Βορβορύζω 112. a
κορμάζω, κορμὸς, in Κείρω 305. a
κόρυφος 459. c
κοροκόσμιον, in c. 341. b
κοροπλάθος, in c. in πλάθος 331. c
κοροπλάστης, in c. sine pr. ib.
κόρος, in κορέω 338. c. 339. b
κόῤῥη, κόρση, κορσόω, κουρεὺς, κορσωτὴς, cum d. in Κείρω 305. c. 306. a
ΚΟΡΥ'ΒΑΣ, cum d. 339. c
κορυδαλὶς, κορυδαλλὶς, κορυδαλλὸς, κόρυδος, in κόρυς 340. b
ΚΟ'ΡΥΖΑ, cum d. 340. a
κορυθάιξ, in c. ex 'Αίσσω 34. a
κορυθαίολος, in c. ex Αἰόλος 29. c
ΚΟ'ΡΥΚΟΣ 340. a
ΚΟ'ΡΥΜΒΟΣ, cum d. ib.
ΚΟΡΥ'ΝΗ, cum d. ib.
κορύσσω, cum d. in κόρυς 340. a
ΚΟ'ΡΥΣ, cum d. κορύσσω 340. b
ΚΟΡΥΦΗ', cum d. ib.
ΚΟ'ΡΧΟΡΟΣ 340. c
ΚΟΡΩ'ΝΗ, κορωνάω, cum d. κορωνίζω ib. 341. a
κορωνεβόλος 102. b
κορωνίμος, apud medicos significat, id quod κύβιτον dicitur, ab Hippocr. κύβιτον, cubitum. Pollux l. 2.
κορωνόπους, cum d. (sic legendum) 551. c
κορωνὸς, in κορώνη 341. a
κοσκινεύω, κοσκινίζω, κοσκίνιον, in κόσκινον ib.
κοσκινομάντις, in c. 399. b
ΚΟ'ΣΚΙΝΟΝ 341. a
κοσκινοποιὸς 543. b
κοσκινόῤῥινος 576. b
ΚΟΣΚΥΛΜΑ'ΤΙΑ 341. a
κοσμάριον, κοσμέω, cum d. κοσμικὸς, κόσμιος, cum d. in κόσμος 341. a. b
κοσμογονία 126. a
κοσμοκράτωρ 345. c
κοσμολογία, κοσμολογικὸς 376. a
κοσμοπλάστης, in c. sine pr. 531. c
κοσμοποιὸς 543. b
κοσμοπολίτης, in c. 548. a
ΚΟ'ΣΜΟΣ 341. a
κοσμουργὸς, cum d. 204. c
ΚΟ'ΣΣΥΦΟΣ 341. c
ΚΟ'ΣΤΟΣ ib.
ΚΟ'ΣΥΜΒΟΣ, cum d. ib.
κοταίνω, κοτέω, κοτήεις, in Κότος ib.
κοτινοφόρος 697. b
ΚΟ'ΤΙΝΟΣ, cum d. 341. c
κοτινοτράγος 672. a
ΚΟ'ΤΟΣ, κοτήεις, κοτέω 341. c
ΚΟ'ΤΤΑΒΟΣ, cum d. 342. a
ΚΟ'ΤΤΗ, cum d. κοττὶς ib. et b
ΚΟΤΥ'ΛΗ, cum der. κοτυλώδης 342. b
κοτυλήρυτος, in c. 79. b
κοτυλιαῖος, κοτυλίζω, κοτυλὶς, κοτυλίσκη, &c. in κοτύλη 342. b
κοτυνοειδὴς 182. b
(ΚΟΥ'ΔΑ) 342. b
κουλεοφόρος 697. b
κουλεὸς, in κολεὸς 330. b
κουρὰ, &c. κουρεῖον, in κείρω 305. c
κουρίδιος, κουρίζω, in κορέω 339. a
κουριάω, κουρὶξ, κούριμος 305. c
ΚΟΥ'ΡΜΙ 342. b
(κουροβόρος) 112. a
κουρογονία 126. a
κουροθάλεια, in c. 250. a
κοῦρος, κουρίζω, κουροσύνη, in κορέω 339. a
κουροτόκος 654. c
κουροτρόφος 666. b
κουφαγωγὸς 16. b
κουφίζω, cum d. in κοῦφος 342. c
κουφολόγος, cum d. 376. a
κουφόνοος 443. c
κουφόνωτος, in c. ex νῶτος 447. a
ΚΟΥ'ΦΟΣ 342. b
ΚΟ'ΦΙΝΟΣ 342. c
κουφόσκευος 594. a
ΚΟ'ΧΛΑΞ 342. c
ΚΟ'ΧΛΟΣ, cum d. κοχλίας ib.
ΚΟ'ΧΩ, cum d. κοχύω 343. a
ΚΟΧΩ'ΝΗ ib.
ΚΟ'ΨΙΜΟΣ ib.
ΚΟ'ΨΙΧΟΣ ib.
¶ κράας, in κάρηνον 300. a
ΚΡΑ'ΒΑΤΟΣ, seu κράββατος 343. a
ΚΡΑ'ΓΓΟΝΕΣ ib.
ΚΡΑ'ΔΗ, cum d. κραδάω, κραδαίνω ib.
κραδοφορία 697. b
κραδία, in καρδία 299. b
κράδος, in κράδη 343. a
κραδοφάγος 683. a
ΚΡΑ'ΖΩ 343. b
ΚΡΑΙ'ΝΩ, κραιαίνω ib. et c
ΚΡΑΙΠΑ'ΛΗ, cum d. 343. c
κραιπαλόκωμος, in c. ex κῶμος 362. b
(κραιπνοφόρος) 697. b
ΚΡΑΙΠΝΟ'Σ 343. c
κραιπνόσσυτος, in c. in συτὸς 584. a
ΚΡΑΙ'ΡΑ 343. c
κράκτης, cum d. in κράζω 343. b
κρᾶμα, in κεράννυμι 308. c
ΚΡΑ'ΜΒΗ, cum d. κράμβιον, et cum κραμβήλη 344. a
ΚΡΑ'ΜΒΟΣ, cum d. κραμβαλέος 344. a

κραμβοφάγος 683. a
κρανοπίλιον, in c. ex Πῖλος 504. c
κρανὶς, in κάρηνον 300. a
ΚΡΑΝΕΙ'Α, cum d. κρανῖνος 344. a
κρανίον, in κάρηνον 300. a
κρανοκολάπτης, in c. ex κολάπτω 330. b
κράνον, in κάρηνον 300. a
(κρασπεδωτὸς) 543. b
κρασπεδώδης ib.
κρατὸς, in κάρηνον 300. a
κρατὴρ, cum d. κράτηρ, in κεράω 343. b. c
κρὰς, in κάρηνον 300. a
κρᾶσις, in κεράννυμι 308. c
κράσπεδον 504. c
[κρασπεδίον] ib.
ΚΡΑ'ΣΤΙΣ, cum d. 344. a
ΚΡΑ'ΤΑΙΓΟΣ, et κραταιγὼν ib.
κραταιγύαλος, in c. ex Γύαλον 140. c
κραταιὸς, κράταιος, κραταιόω, in κράτος 344. a
[κραταιὸς] 344. b
κραταίπεδος, in c. ex Πέδον 504. c
κραταίπους 351. c
κραταίωμα, κραταιόω, in κράτος 344. a
κρατερὸς, in κράτος 344. b
κρατερόφρων, in καρτερόφρων 708. c
κρατερώνυχος 733. b
κρατερόω, cum d. in κρατερὸς 344. b
κρατερῶνυξ, cum d. in comp. ex ὄνυξ 468. b
κρατερῶς, in κρατερὸς 344. b
κρατευταὶ, κρατεύω, in κράτος ib.
κρατὴρ, cum d. in κεράννυμι 308. c
κρατήρης, in c. in ἄρης 208. b
κρατησίμαχος 404. b
ΚΡΑ'ΤΟΣ, cum d. 344. a
κράτιστος, κρατιστεύω 344. b
κρατὺς, κρατύνω, κρατυντὴρ ib.
κραυγάζω, κραυγάνω, κραύγασος, κραυγὴ, &c. in κράζω 343. b
ΚΡΑΥ̃ΡΟΣ, cum d. κραυρόω 346. a
κράω, in κεράω 308. c
κρέαγρα, κρεαγρὶς 10. a
κρεάδιον, in κρέας 346. a
κρεανόμος, cum d. in c. sine præp. 436. a
ΚΡΕ'ΑΣ 346. a
κρεγμὸς 346. b
κρεάδιος 156. a
κρεῖος, κρεῖον, in κρέας 346. a
(κρεισσότεκνος) 633. a
κρείσσων, κρεισσονεῦσθαι, κρείττων, κρείττονος, in κράτος, et ἀγαθὸς 344. c
κρείων, in κραίνω 343. c
(κρεκτὶς) 346. b
ΚΡΕ'ΚΩ, cum d. κρέκε ib.
ΚΡΕΜΑ'Ω, cum d. κρεμαστὴρ, κρεμάστρα, κρεμάθρα ib.
ΚΡΕ'ΜΒΑΛΟΝ, cum d. 346. c
κρεμνάω, κρέμαμαι, κρέμασμα, κρεμάω, in κρεμάω 346. b
ΚΡΕ'ΜΥΣ 346. c
κρὲξ, in κρέκω 346. b
(κρεοβόρος) 117. c
κρεοκάκκαβος, in comp. ex κακκάβη 291. a
κρεωνέομαι, in c. ex ὠνέω 586. c
κρεωπωλία, in c. ex πωλέω 594. a
κρεουργὸς, cum d. 204. c
κρέσσων, in κρείσσων 344. c
κρεύλλιον, in κρέας 346. a
κρεωδαισία, κρεωδαίτης, in c. ex δαίω, divido 145. b
κρεΐδιον, in κρέας 346. a
κρεωδοσία, in c. ex δόσις 163. b
κρεωδότης, in c. ex δότης 163. c
κρεωθήκη, in comp. habentibus ε in penult. 156. a
κρεωκοπέω, in c. in κοπὴ 338. a
(κρέων) 343. c
κρεωπώλης, cum d. 567. b
κρεωστάθμη, in c. ex στάθμη 286. a
κρεωφάγος, cum d. 683. a
ΚΡΗ'ΓΥΟΣ 346. c
ΚΡΗ'ΔΕΜΝΟΝ, cum d. ib.
κρῆθεν, in κάρηνον 300. a
ΚΡΗ̃ΘΜΟΝ 347. a
κρημνάω, et κρήμναμαι, in κρεμάω ib.
κρημνοχαρία, cum d. in Ἀγρὰ 7. c
κρήμνημι, κρημνίζω, in κρημνὸς 347. a
κρημνοβάτης, in c. ex βάτης 95. c
κρημνοκοπέω, in c. ex κόπτω 334. c
† κρημνοποιὸς † 543. b
ΚΡΗΜΝΟ'Σ, cum d. 347. a
κρημνωρυχέω, in c. 480. a
ΚΡΗ'ΝΗ, cum d. κρηναῖος 347. a
[κρηνώδης] 347. b
κρηνοφύλαξ, cum d. in c. ex φυλάσσω 711. c
κρηπιδοποιὸς 543. b
κρηπιδοπώλης 567. b
ΚΡΗΠΙ'Σ, cum d. 347. b
ΚΡΗΣΣΕ'ΡΑ ib.
κρησφύγετον, in c. sine pr. 699. b
κρητήριον, in κρατὴρ 308. c
κρῖ, in κριθὴ 347. c
κρίβανος, cum d. in κλίβανος 322. c
ΚΡΙ'ΖΩ, cum d. κριγμὸς 347. b
ΚΡΙΘΗ', cum d. κρίθινος, κριθιάω ib.
κριθολόγος, in c. sine pr. 573. b
κριθοφάγος, cum d. 683. a
κριθοφόρος 697. b
κριθώδης, in κριθὴ 347. b
κρίδιον, in κριὸς 349. b
[κριδίον] 349. c
κρίκος, cum d. in κίρκος 318. a
κρίμα, in κρίνω 348. a
ΚΡΙ'ΜΝΟΝ, cum d. κριμνίτης 347. c
κρίνομαι, in Κρίνω ib.
ΚΡΙ'ΝΟΝ, cum d. κρινόω 347. c
ΚΡΙ'ΝΩ, κριτικὸς ib.
κριξὶς 318. a
κριοδόκη, &c. 156. a
κριοκοπία, in c. ex κοπὴ 338. a
κριομαχία 404. b
κριοπρόσωπος, in d. 474. a
ΚΡΙΟ'Σ 349. b
κριοφάγος 683. a
κριοφόρος 697. b
κρίσιμος, κρίσις, in κρίνω 348. a
κρισσὸς, in κιρσὸς 318. a
κριτὸς, κριτὴς, &c. in κρίνω 348. a
κροαίνω, in κρούω 351. a
ΚΡΟ'ΚΗ, cum d. κροκὶς, κροκιδίζω, κροκάλη 349. c
κροκόβαπτος 103. c
κροκοβαφὴς, in c. sine pr. 103. b
κροκόδειλος, κροκοδείλεα ib.
κροκοείμων, in c. ex εἷμα 228. b
κροκόεις, in κρόκος 349. c
κροκόμαγμα, in c. ex Μάσσω, pinso 401. c
κροκόπεπλος, in c. 516. c
ΚΡΟ'ΚΟΣ, cum d. κρόκινος 349. c
κροκόφαντος 688. a
κροκώδης, κροκωτὸς, in κρόκος 349. c
[κροκωτίδιον, κροκώτιον] ib.
κρομμυογήτειον 128. c
ΚΡΟ'ΜΜΥΟΝ 349. c
κρομμυοξυρεγμία, in c. ab Ἐρεύγω 208. c
κρομμυοπώλης 567. b
κρονίδης, κρονικὸς, κρόνιος, in Κρόνος 350. a
† κρονιστάς † ib.
κρονίων, in Κρόνος ib.
κρονόληρος, in c. ex Λῆρος 385. b
ΚΡΟ'ΝΟΣ 349. c
ΚΡΟΣΣΟ'Σ, κροσσοὶ, cum d. 350. a
κρόταλον, cum d. in κρότος 350. b
ΚΡΟ'ΤΑΦΟΣ, cum d. 350. a
κροτέω, cum d. in κρότος ib.
κροτοθόρυβος, in c. ex Θόρυβος 260. c
ΚΡΟ'ΤΟΣ, κροτέω 350. a
ΚΡΟ'ΤΩΝ 350. c
κροτωνώδης, non κοτωνώδης 182. b
ΚΡΟΤΩ'ΝΗ 350. c
κροῦμα, cum d. in κρούω 351. a
(κρουματοποιὸς) 543. b
ΚΡΟΥΝΟ'Σ, cum d. 350. c
κρουπέζαι, et κρουπεζία, cum d. in c. 505. a
κρουσίδημος, cum d. in c. ex δῆμος 159. c
κρουσιμέτρης, cum d. in c. sine pr. 416. a
κροῦσις, in κρούω 351. a
ΚΡΟΥ'Ω, cum d. 350. c
κρύβδα, et κρύβδην, in κρύπτω 352. a
ΚΡΥ'ΟΣ, cum d. κρυερὸς, κρυμὸς 351. c
κρυπτάδιος, κρυπτικὸς, in κρύπτω ib.
[κρύπτινδα] ib.
κρυπτεύω 352. a
ΚΡΥ'ΠΤΩ, cum d. 351. c
κρυσταίνεσθαι, in κρύος ib.
κρυσταλλίζω, κρυστάλλινος, κρύσταλλον, in Κρύσταλλος 352. b
κρυσταλλόπηκτος, in c. ex πηκτὸς 523. a
(κρυσταλλόπηξ) ib.
ΚΡΥ'ΣΤΑΛΛΟΣ, cum d. 352. b
κρύφα, κρυφαῖος, cum d. κρυφηδὸν, κρυφαδὸν, in Κρύπτω 352. a
κρυφίνους 443. c
κρύφιος, in κρύπτω 352. a
κρυφίνοος, cum κρυφίνους 443. c
κρυφῶς, in κρύπτω 351. c
κρυψίχολος, in c. 731. a
κρυώδης, in κρύος 351. c
ΚΡΩ'ΒΥΛΟΣ, cum d. 352. b
ΚΡΩ'ΖΩ, cum d. κρωγμὸς ib.
ΚΡΩ'ΜΑΞ, cum der. κρωμακώδης ib.
ΚΡΩ'ΠΙΟΝ ib.
ΚΡΩΣΣΟ'Σ ib.
¶ ΚΤΑ'ΟΜΑΙ, cum d. ib.
κτέατα, κτέανον, in κτάομαι, κτεατίζω 352. c. 353. a
κτέαρ ib.
(κτεάτειρα) ib.
ΚΤΕΙ'ΝΩ 353. a
ΚΤΕΙ'Σ, cum d. κτενίζω 354. a
κτενοπώλης 567. b
ΚΤΕ'ΡΕΑ, cum d. κτερίζω 354. a
† κτερίσματα † ib.
κτηδὼν, in κτεὶς ib.
κτῆμα, cum d. in κτάομαι 352. c
κτῆμι, in κτείνω 353. a
κτηματολογία 376. a
κτηνηδὸν, in κτῆνος 354. a
κτηνίατρος, in c. ex Ἰατρὸς 269. a
κτηνοβάτης, in c. in βάτης 95. c
κτηνώδης, in Κτῆνος 354. a
κτηνοπρεπὴς, in c. 555. b
ΚΤΗ̃ΝΟΣ 354. a
κτηνοτρόφος, cum d. 666. b
κτηνώδης, cum d. in κτῆνος 354. a
κτήσιππος 276. b
κτῆσις, κτητικὸς, κτητὸς, κτήτωρ, in κτάομαι 352. c
κτίδεος 273. b
ΚΤΙ'ΖΩ, cum d. 354. a
ΚΤΙ'ΛΟΣ, cum d. 354. b
κτίννυμι, κτιννύω, in κτείνω 353. a
κτίσις, κτίσμα, κτιστὺς, κτιστὴς, κτίστωρ, κτίτης, in κτίζω 354. b
κτυπέω, cum d. in Τύπτω 674. b
¶ ΚΥ'ΑΘΟΣ, cum d. 354. b. c
κυάμειος, κυαμεύω, cum d. κυαμίζω, κυάμευτος, κυάμιον, in κύαμος 354. c
ΚΥ'ΑΜΟΣ ib.
κυαμοτρὼξ, in c. ex Τρώγω 672. a
κυαμιαῖος, in Κύαμος 354. c
κυανάμπυξ, in c. ex Ἄμπυξ 57. b
κυαναυγὴς, in c. ex Αὐγὴ 87. a
κυανέμβολος 99. a
κυάνεος, κυανίζω, κυανίτης, in κύανος 354. c. 355. a
κυανόπεζα, in c. 505. b
κυανόπεπλος, in c. 516. c
κυανοπρῴρειος, et κυανόπρῳρος, in c. ex Πρῷρα 559. c
κυανόπτερος, in c. sine pr. 560. a
ΚΥ'ΑΝΟΣ 354. c
κυανοστόλος, in c. sine pr. 611. c
κυανόφρυς, in c. ex Ὀφρὺς 492. a
κυανοχαίτης, in c. ex Χαίτη 719. b
(κυανόχροος) 753. b
κυανόχρους ib.
κυανῶπις 473. c
ΚΥ'ΑΡ 355. a
κύβδα, in κύβη ib.
ΚΥΒΕΡΝΑ'Ω, κυβερνήτης, cum d. 355. a
κυβεύω, κυβεία, cum d. in κύβος 355. b
ΚΥ'ΒΗ, cum d. κυβίδα 355. a
ΚΥ'ΒΗΛΙΣ, cum d. ib.
κυβίζω, κυβικὸς, cum d. in Κύβος 355. b
κυβιστάω, cum d. in Κύβη, κυβιστὴρ 355. a
[κυβιστητὴρ] 355. a
ΚΥ'ΒΙΤΟΝ, cum d. 355. b
ΚΥ'ΒΟΣ 355. a
ΚΥ'ΓΧΝΙΣ 355. b
ΚΥ'ΓΧΡΑΜΟΣ ib.
κυδάζω, κυδαίνω, κυδάλιμος, κυδάω, κύδιμος, κυδήεις, in κῦδος 355. c
κυδιάνειρα, in c. in ἀνὴρ 62. c
κυδιάω, κύδιμος, κύδιστος, κυδίων, in κῦδος 355. c
ΚΥΔΟΙΜΟ'Σ, κυδοιμεύω, cum d. 355. b. c
ΚΥ̃ΔΟΣ, κυδρὸς, κυδνὸς 355. c
ΚΥΔΩ'ΝΙΟΣ, &c. ib.
κυδωνόμηλον, in μελίμηλον 410. b
κυέω, cum d. κύημα, in κύω 360. b
κυθὲν, et κυθεῖν, in κύω ib.
κυθρόγαυλος, in Γαυλὸς 122. b
κυθώδης, in c. sine pr. 434. b
κυδώνυμος, in c. ex Ὄνομα 467. b
ΚΥΙΞ 355. c
κύησις, in κύω 360. b
ΚΥΚΑ'Σ 355. c
ΚΥΚΑ'Ω, cum d. κυκεὼν ib.
κυκεσίτεφρος, in c. ex Τέφρα 647. c
κυκλάζω 356. a
κυκλαίνω ib.
κυκλάμινος ib.
κυκλὰς ib.
κυκλέω ib.
κυκληδὸν ib.
κυκλικὸς ib.
κυκλοδιδάσκαλος, in c. ex διδάσκαλος 161. c
κύκλιος 356. b
κυκλίσκος ib.
κυκλοβόρος, cum d. in c. ex Βορὰ 119. a
κυκλοδίωκτος, in c. ex διώκω 168. a
κυκλόεις 356. b
κυκλόθεν ib.
κυκλόομαι ib.
κυκλοπαιδεία, in c. ex παιδεία 495. b
κυκλοπορέω 509. b
ΚΥ'ΚΛΟΣ 356. a
κυκλόσε 356. b
κυκλοτερὴς, in Τέρω 645. b
κυκλοφορέω, cum d. 697. b
κυκλόω 356. b
κύκλωμα, κυκλωτὸς ib.
[κυκλώπειος] 473. c
† κύκλωσις † 356. b
κύκλωψ, cum d. κυκλώπειος 473. c
κύκνειος, in κύκνος 356. c
κυκνοκάλαθρος, in c. ex κάλαθρος 298. a
ΚΥ'ΚΝΟΣ, cum d. 356. c
κυκνόπτερος, in c. sine pr. 560. c
ΚΥ'ΛΑ 356. c
κυλίκιον, in κύλιξ 356. c
κυλικηγορέω, in c. ex Ἀγορὰ, κυλικηγόρος 7. c
κυλικήρυτος, in c. 79. b
κυλικὶς, in κύλιξ 356. c
κυλινδέω, cum d. κύλινδρος, cum d. in κυλίω 356. c
κύλιξ, κυλίομαι, κύλισις, κυλίσκω, κύλισμα, κυλιστὸς, κυλιστὴς, κυλίστρα, κυλίχνη, κυλιχνίον, κυλίχνης, κύλιχνος, cum κυλίω 356. c. 357. a
κυλοιδιάω ib.
ΚΥΛΙ'Ω 356. c
κυλλόπους, cum d. 551. c
κυλλοποδίων ib.
ΚΥΛΛΟ'Σ, cum d. 357. a
κυλοιδιάω cum κυλοιδιᾶν 455. b
ΚΥ̃ΜΑ 357. b. 360. a
κυματίδα 27. b
κυμαίνω, cum d. in Κῦμα 357. b
κυμὰς, in Κύω 360. b
κυματίας, κυματίζω, κυμάτιον, in Κῦμα 357. b
κυματοπλὴξ, cum d. 538. a
κυματόω, in Κῦμα 357. b
κυματωγὴ 10. c
κυματώδης, κυμάτωσις, in Κῦμα 357. b
(κυμβαλικὸς) 358. a
κύμβαχος, κύμβη, κυμβαλίζω 357. c. 358. a
ΚΥ'ΜΒΟΣ, cum d. 357. c
ΚΥ'ΜΙΝΔΙΣ 358. c
κυμινοδόχη 156. a
κυμινοθήκη 634. a
κυμινοκίμβιξ, in c. ex Κίμβιξ 316. a
ΚΥ'ΜΙΝΟΝ 358. a
κυμινοπρίστης, in c. 557. a
κυμινοπριστοκαρδαμογλύφος, in c. ex γλύφω 132. c
κυμινότριβον 670. c
κυμοδέγμων, in c. ex prima pers. 155. a
κυμόῤῥοος 573. a
κυμοτόμος 644. c
κυνάγχη, in c. ex Ἄγχω 12. a
κυναγωγὸς 16. b
κύναιδος, in c. ex Αἰδὼς 26. c
κυνάκανθα, in c. ex Ἄκανθα 37. b
κυναλώπηξ, in c. ex Ἀλώπηξ 53. a
κυνάμυια, cum κυνόμυια 431. b
κυνάρα, κύναρος ἄκανθα, κυνὰς, in Κύων 360. c
κύναστρον, in c. ex ἄστρον 85. a
κυνέη, in Κύων 360. c
κυνοκέφαλος 312. a
κύνειος, et κύνεος, in Κύων 360. c
κυνέω, in Κύω, osculor ib.
(κυνηγετέω) 17. a
κυνηγὸς, cum d. κυνηγέω ib.
κυνηλασία, κυνηλατέω 191. b
κυνίποδες 551. c
κυνίδιον, κυνίζω, κυνικὸς, κυνίσκος, κυνισμὸς, in Κύων 360. c
κυνικῶς ib.
(κυνίσκη) ib.
κυνίσφαλος, Hesych. est impostor, deceptor.
κυνόβλωψ, in c. 109. c
κυνόβρωτος, in c. citra pr. 119. a
κυνόγλωσσος 134. a
κυνοδέσμη, in c. ex δεσμὸς 157. b
κυνοδήκτης, in c. ex pr. pass. 144. c
κυνόδοντες, in c. 453. a
(κυνόδους) ib.
κυνοδρομέω, cum d. 669. a
κυνόζολον, in c. sine præp. 434. b
κυνοθαρσὴς, in c. ex Θάρσος 251. c
(κυνοθρασὴς) ib.
κυνοκάρδαμον, in c. ex Κάρδαμον 299. b
κυνόκαυμα, in c. ex præt. pass. 290. a
κυνοκέστρον 308. b
κυνοκέφαλος, &c. in c. sine pr. 312. b
κυνοκλόνος, in c. sine præp. 321. c
κυνοκράμβη, in Κράμβη 344. a
κυνοκτόνος, in c. ex κτείνω 353. c
κυνολέσχης, in c. ex Λέσχη 383. a
κυνόλοφα, in c. ex Λόφος 389. b
κυνόλυσσος, in c. ex Λύσσα 392. a
κυνομαχία 404. b
κυνόμυια, in c. ex Μυῖα 429. c
κυνόπληκτος 538. a
κυνοπρίστης, in c. 556. b
κυνοπρόσωπος, in d. 474. b
κυνόροδον, et κυνόῤῥοδον, in c. ex Ῥόδον 577. b
κυνοῤῥαίστης 569. c
κυνόρχις, in c. 483. c
κυνόσαργες 73. b
κυνόσβατος, in c. ex Βάτος 105. b
κυνόσουρα, in c. ex Οὐρὰ 489. a
κυνόσουρος, in c. ab Οὖρος 490. a
κυνοσάργης, in c. ex Ἀργὸς 73. b
κυνοῦχος 226. c
κυνοφθαλμίζομαι, in c. ex Ὀφθαλμὸς 475. a
(κυνοφόρον) 709. a
κύντερος 360. c
κυνώψ, cum d. κυνῶπις 296. c
κύντατος, κύων, in Κύων 360. a. b
κυνωπία 634. c
κυνοφορία, κυνοφόρος 697. b
ΚΥΠΑ'ΡΙΣΣΟΣ, cum d. 358. a
ΚΥΠΑ'ΡΟΥΣ ib.
ΚΥΠΑ'Σ 358. a
ΚΥΠΑΣΣΙ'Σ ib.
ΚΥ'ΠΕΙΡΟΣ, κύπερος ib.

ΚΥ'ΠΕΛΛΟΝ 358. a
κυπρογενὴς, cum d. 194. a
ΚΥ'ΠΡΟΣ, κύπρος 358. a. b
(κύπειρος) 358. b
ΚΥ'ΠΤΩ, cum d. κυπτάζω ib.
κύρβας, in Κορύβας 359. c
ΚΥΡΒΑΣΙ'Α 358. c
ΚΥ'ΡΒΙΣ ib.
κυρέω, in Κύρω 359. c
ΚΥΡΗΒΑ'Ω, cum d. 359. a
ΚΥΡΗ'ΒΙΑ ib.
κύρημα, in κυρέω 359. c
κυριάζω, κυριακὸς, κυριεύω, in κύριος 359. b
(κυριακὸν) ib.
κυρίζω, cum κυρίσσω 310. a
κυριοκτόνος, cum d. in c. ex κτείνω 353. a
κυριολεκτέω, in c. sine pr. 374. b
κυριολογέω, cum d. 376. a
κύριος, cum d. in Κῦρος 359. a
κυρίσσω, seu κυρίττω, in Κύρος 310. a
κυρίως, in κύριος 359. a
κυρκανάω, in κυκάω 356. a
κύρμα, κύρομαι, in Κύρω 359. c
ΚΥ'ΡΟΣ, cum d. 359. a
κυρταύχην, in c. 90. a
ΚΥΡΤΟ'Σ, cum d. κυρτοῦμαι 339. b
ΚΥ'ΡΩ, cum d. 359. c
κύρωσις, in κυρόω 359. a
ΚΥ'ΣΘΟΣ 359. c
κυσοβάκχαρις 96. c
κυσόλακκος, in c. ex Λάκκος, citra pr. 144. b
κυσολάκων, dictus fuit Clinias, nipote τῷ κυσῷ λακωνίζων: usurpatum enim fuit verbum λακωνίζειν, pro τοῖς παιδικοῖς χρήσασθαι. Hesych. ex Aristarcho.
κυσολαμπὶς 370. a
κυσολέσχης, in c. ex Λέσχη 383. a
κυσονίπτος, in c. ex Νίπτω 441. b
κυσὸς, seu κύσος, in Κυσθος 359. c
κύσσαρος 359. c
ΚΥ'ΣΤΙΣ, cum d. κύστιγξ 360. a
ΚΥ'ΤΙΝΟΙ, cum d. ib.
κυτισόφορος 436. c
ΚΥ'ΤΙΣΟΣ 300. a
ΚΥ'ΤΟΣ, κυτὶς, cum d. κύτταρος ib.
κυφαλέος, κύφων, in Κύπτω 358. b
κυψελὶς, in Κύψη ib.
ΚΥ'ΦΙ ib.
κύφος, κυφὸς, κυφόω, cum d. κύφων, &c. in Κύπτω 358. b
ΚΥΨΕ'ΛΗ, cum d. 360. a
κυψελίζοντες, in c. ex Ζέω 119. c
ΚΥ'Ω 360. a
ΚΥ'ΩΝ 360. c
¶ κῷας, in Κῶς 363. a
ΚΩΒΙΟ'Σ, cum d. κωβίδιον 361. a
κωδάριον, in Κῶς 363. b
ΚΩ'ΔΕΙΑ, et κωδία 361. a
κώδιον, et κωδίον, in Κῶς 363. a
ΚΩ'ΔΩΝ, cum d. κωδωνίζω 361. a
κωδωνοφαλαρόπωλος 567. b
(κωδωνοχαρέω) 697. b
ΚΩ'ΘΩΝ, cum d. κωθωνίζω 361. b
ΚΩΚΑ'ΛΙΑ ib.
ΚΩΚΥ'Ω, cum d. ib.
ΚΩΛΑ'ΚΡΕΤΑΙ ib.
κωλάριον, κωλεὸς, κωλῆν, κώληψ, vide in κῶλον ib.
ΚΩ'ΛΟΝ, cum d. κωλικὸς ib.
κωλοτομέω 644. c
κώλυμα, κωλύομαι, in Κῶλον, Κωλύω 361. b, c
κωλυσιεργὸς, in c. 61. a
κωλυσιδείπνος, in c. 150. a
ΚΩΛΥ'Ω, cum d. κωλυτὴς 361. c
ΚΩΛΩ'ΤΗΣ 362. a
ΚΩ'ΜΑ, cum d. ib.
κωμάζω, in Κῶμος 362. b
ΚΩΜΑΚΟ'Ν 362. a
κώμαξ, in Κῶμος 362. b
κώμαρχος, &c. 81. a
κωμαστὴς, cum d. in Κῶμος 362. a
ΚΩ'ΜΗ, cum d. κωμήτης 362. a
(κώμαρος) ib.
κωμόπολις, in c. 548. a
ΚΩ'ΜΟΣ 362. b
κωμαίνεσθαι, alto sopore et veterno opprimi: unde ἐκκωμαίνεσθαι. Gal. apud Hippocr. exp. ἐν κάρῳ εἶναι.
κωμάζων, cum κώμῳ, in Κῶμος 362. b
ΚΩ'ΜΥΣ 362. c
κωμῳδέω, cum d. in κωμῳδὸς 21. b
κωμῳδοδιδάσκαλος, cum d. in c. ex διδάσκαλος 161. c
κωμῳδοποιὸς 543. b
κωμῳδὸς, κωμῳδέω, in c. ex ᾠδὴ 21. a
(κωμῳδοῦμαι) 22. b
ΚΩ'ΝΟΣ, cum d. κωνάω, κώνειον 362. c
κωνοφόρος 697. b
κωνωπεῖον, κωνωπιὸν, in Κώνωψ 362. c
κωνωποθήρας, in c. ex Θήρα 257. c
κωνωποειδὴς 182. b
ΚΩ'ΝΩΨ, κωνωπεῖον 362. c
κῷος, in Κῶς 363. b
ΚΩ'ΠΑΙ 362. c
ΚΩ'ΠΗ, cum d. ib.
κωπηλασία, κωπηλάτης, cum d. in c. ex 2. aor 3. pers. 191. b
κωπήρης, in c. in ἐρῶ 208. b
κωπεὺς, &c. κώπιον, in Κώπη, remus 362. c
κωπίτης οἶνος ib.
κῶρος, vide Κοῦρος, in Κόρος 339. a
κωρυκαῖος, κωρυκεῖον, κωρυκὶς, in Κώρυκος 363. a
κωρυκομαχία 404. b
ΚΩ'ΡΥΚΟΣ, cum d. 363. a
ΚΩ'Σ, cum d. ib.
ΚΩΤΙ'ΛΛΩ, cum d. κωτίλος 363. b
ΚΩΦΟ'Σ, cum d. κωφότης, κωφόω ib.

Λ.

ΛΑ'ΑΣ, cum d. 363. b
λαβάργυρος, in c. ex Ἄργυρος 73. c
λαβὲ, λαβὴ, &c. in Λαμβάνω 366. a
λαβραγορέω, λαβραγόρης 7. c
λαβροποτέω, in c. sine pr. 587. a
ΛΑ'ΒΡΟΣ, λαβρεύομαι 363. c
λαβρόστομος 617. a
λαβρόσιτος, in c. in σῖτος 584. a
λαβροφαγέω 683. a
ΛΑΒΥ'ΡΙΝΘΟΣ, cum d. 363. c
ΛΑ'ΓΑΝΟΝ, cum d. ib.
λαγαρὸς, cum d. in Λαγὼν 364. c
λάγδην 370. b
λάγειος, in Λαγὼς 364. c
λαγέταρχος, in c. ex Ἀρχὴ, principatus 81. a
ΛΑ'ΓΗΝΟΣ 364. a
λαγίδεος 364. c
(λάγινος) ib.
ΛΑ'ΓΝΗΣ, cum d. λαγνεία 364. a
(λαγοδαίτης) 143. a
ΛΑΓΧΑ'ΝΩ 364. a
λαγοδίκας 450. c
λαγοθήρας, in c. ex Θήρα 257. c
[λαγοθηρέω] ib.
ΛΑΓΩ'Ν 364. c
ΛΑΓΩΟ'Σ, cum d. λαγώειος ib.
λαγόπους, in c. ex Πούς 551. c
λαγόπυρον, in c. ex Πυρὸς 566. b
λαγοτροφέω, cum d. 666. b
λαγοφαγία 683. a
λαγόφθαλμος, in c. ex ὀφθαλμὸς 475. a
λαξεύω, in c. sine pr. 572. c
λαοσσόος 583. b
ΛΑ'ΖΟΜΑΙ, cum d. λάζυμαι 364. c. 365. a
λάθαργος, in Λήθω 384. b
λαθηδὴς, in c. ex Ἦθος 239. c
λαθητικὸς 384. a
λαθικηδὴς, in c. ex Κῆδος, cura 313. a
λαθίπονος, in c. ex Πόνος 545. c
λαθίσωνος, in c. sine pr. 515. c
λαθίφθογγος, in c. ex φθόγγος 700. b
λαθίφρων, cum d. 709. a
λάθος, cum d. λάθρα, cum d. in Λήθω, λάθρα 384. b
λαθροδάκνω, in c. sine praep. 144. b
λαθροδίωκτος, in c. praet. pass. ib.
[λάθρως] 384. b
ΛΑ'ΘΥΡΟΣ, λαθυρὶς 365. a
ΛΑΙΔΡΟ'Σ ib.
λάϊγξ 363. c
λαικάζω, cum d. in Κάζω 288. b
ΛΑΙ'ΛΑΨ 365. a
λαῖμα ib.
λαιμάζω, cum λαιμάω ib.
λαίμαργος, cum d. in c. ex Μάργος 400. a
λαιμάσσω, λαιμάω, in Λαιμὸς 365. a
λαιμότομος, in λαιμοτόμος 644. c
λαιμοδακὴς, in c. ex Δάκνω 144. b
λαιμοπέδης, in c. ex Πέδη 504. a
ΛΑΙΜΟ'Σ 365. a
λαιμότμητος, in c. ex τμάω 643. a
λαιμότομος, cum d. 644. c
λαιμώσσω, in Λαιμὸς 365. a
λάϊνος 365. c
ΛΑΙΟ'Σ, cum d. 365. c
λαιοτομέω 644. c
λαισήϊον, in Λάσιος 371. b
λαισήϊον, in Λαιὸς 365. a. b
λαικάπρος, in Κάπρος 299. a
λαῖτμα, in c. ex τμάω 645. a
ΛΑΙ'ΦΟΣ 365. a
λαιφοφόρος 669. a
λαιψηροκέλευθος, in c. ex Κέλευθος 306. c
λαιψηρὸς, in Αἶψα 36. b
λακάζω, λακὶς 384. c
ΛΑΚΑ'ΘΗ 365. b
ΛΑ'ΚΑΦΘΟΝ ib.
ΛΑΚΕΡΥ'ΖΑ, cum d. ib.
λακὶς, in Λακέω 384. c
λακιδοφορέω 697. b
λακιδόω, λακίζω, cum d. λακὶς in Λακέω 384. c
ΛΑ'ΚΚΟΣ, cum d. λακκαῖος 365. b
λακκόπλουτος, in c. ex Πλοῦτος 538. c
λακκόπρωκτος, in c. ex Πρωκτὸς 559. b
λακκοσχέας, in ὄσχος 487. b
λακκοποτέω, cum d. in c. ex Ποτέω 502. a
λακτίζω, cum d. in Λὰξ 370. b
(λάκτισμα) ib.
λαλαγέω 365. b
ΛΑΛΕ'Ω, cum d. λάλημα, λάλος, λαλίστερος, λαλιὰ ib.
ΛΑΜΒΑ'ΝΩ 365. c
[ΛΑ'ΜΒΔΑ] 369. b
ΛΑ'ΜΙΑ ib.
λαμπαδηδρομία 669. a
λαμπαδηφόρος, cum d. 697. b
λαμπαδοῦχος, cum d. 226. c
λαμπὰς, λαμπάδιον, λαμπαδίζω, λαμπαδεύω, cum d. in Λάμπω 369. b
λαμπετάω, λάμπετις ib.
λάμπουρος, in c. ex Οὐρὰ 489. a
λαμπροείμων, et λαμπρείμων, in c. ex εἷμα 228. b
λαμπροπροσωπόμορφος, in c. 427. a
λαμπρὸς, cum d. in Λάμπω 369. b
λαμπροφόρος 697. b
λαμπρόφωνος, cum d. 717. b
λαμπρόψυχος, in c. 742. c
λαμπρύνομαι 369. c
λαμπτὴρ, in Λάμπω ib.
(λαμπτηρουχία) 226. c
λαμπυρὶς, cum d. in λάμπουρος, 489. a. et in c. ex Πῦρ 565. c
ΛΑ'ΜΠΩ, λαμπετὴς 369. b
ΛΑΜΥΡΟ'Σ, cum d. 370. b
λάμψις, in Λάμπω 369. b
λαθάνεμος, in c. ex Ἄνεμος 61. a
λανθάνω, cum d. in Λήθω 384. a
ΛΑ'Ξ, cum d. 370. b
(λάξευσις) 449. b
λαξεύω, λαξευτὴς, cum d. in c. ex Ξέω, sine pr. ib.
λάξις, in Λαγχάνω 364. a
λαοδάμας, in c. ex Δαμάω 145. c
λαοδογματικὸς, post δογματικὸς 168. c
λαοπαθὴς 501. b
λαοπόρος 509. b
ΛΑΟ'Σ 370. b
λαοσσόος, in c. ex σόος 584. b. 600. b
λαοτρόφος 666. b
λαοφθόρος, in c. ex ἔφθορα 701. b
λαοφόνος 698. a
λαοφόρος 697. b
λάπαγμα, λάπαξις, λάπαθος, λαπάρη 370. c
ΛΑΠΑ'ΖΩ, cum d. λαπάσσω ib.
ΛΑ'ΠΗ ib.
ΛΑΠΙ'ΖΩ, cum d. ib.
λαπιδόχης, in c. 483. c
ΛΑ'ΠΤΩ, cum d. 371. a
ΛΑΡΙΝΟ'Σ, cum d. ib.
λαρινοποιὸς 543. c
ΛΑΡΚΟ'Σ, cum d. 371. a
ΛΑ'ΡΝΑΞ ib.
ΛΑ'ΡΟΣ ib.
ΛΑ'ΡΥΓΞ, cum d. λαρυγγίζω, λαρυγγιάω ib.
λᾶς 363. c
ΛΑ'ΣΑΝΟΝ 371. b
ΛΑ'ΣΘΗ ib.
λασιαύχην, in c. ex Αὐχὴν 90. a
λασιόκωφος, in c. ex Κωφὸς 363. b
λασιόμαλλος 417. c
ΛΑ'ΣΙΟΣ, cum d. λασιώτης 371. b
λασιόφρυς, in c. ex Ὀφρὺς 492. a
ΛΑ'ΣΚΕΙΝ 371. b
λάσσια ib.
λασταυροκάκκαβον, in c. ex Κακκάβη 291. a
λάσταυρος, in c. 636. a
ΛΑ'ΤΑΞ, cum d. λαταγέω 371. b
λατόμος, cum d. 644. c
ΛΑ'ΤΟΣ 371. b
ΛΑ'ΤΡΙΣ, cum d. λατρεύω ib.
(λατρεὺς) 371. c
λατύπος, cum d. 674. c
ΛΑΥΚΑΝΙ'Α 371. c
ΛΑΥ'ΡΟΣ, cum d. λαύρα ib.
λαυροστομέω 617. a
λάφω 372. a
ΛΑΦΥ'ΣΣΩ, cum d. λαφυγμὸς, λαφύκτης, λάφυρα 371. c
λαφυραγωγέω 16. b
λαφυροπώλης, cum d. 567. b
ΛΑΧΑΙ'ΝΩ, cum d. λάχανα, λάχανον, λαχανεύομαι, λαχανισμὸς 371. c. 372. a
(λαχανοφόρος) 697. b
λαχανοπώλης, cum d. 567. b
λάχεσις, λαχμὸς, λάχος, in Λαγχάνω 364. a. b
(λαχὴ) ib.
ΛΑ'ΧΝΗ, cum d. λαχνήεις 372. a
[λαχνώδης] ib.
λάχος, in Λαγχάνω 364. a
ΛΑ'Ω, cum d. 372. a
λαώδης, in Λαὸς 370. c
¶ λέαινα, in Λέων 383. c
λεαίνω, in Λεῖος 380. a
ΛΕΒΗΡΙ'Σ, et ΛΕ'ΒΗΣ, cum d. λεβητίδης 372. a. b
λεβητοχάρης, lebete seu lebetibus gaudens. Athen. l. 8.
λέγναι, λεγνώω, in λέχος 378. c
ΛΕ'ΓΝΟΝ, cum d. λεγνωτὸς 372. b
λέγομαι, in Λέγω, dico, 372. b. 373. b. et in Λέγω, cubare facio 378. c
ΛΕ'ΓΩ 372. b
† λεηλατέω † 191. b
ΛΕΙ'Α, cum. d. ληΐς 379. a. 380. a
λειαίνω, in Λεῖος 380. a
ΛΕΙ'ΒΩ, cum d. 379. b
λειεντερία, cum d. in c. ex ἔντερον 197. c
λείμαξ, et λειμὰς 380. a
λεῖμμα 380. b
λειμόδωρον 176. b
ΛΕΙΜΩ'Ν, cum d. 380. a
λειόβατος, in c. ex Βάτος 95. c
λειογένειος, in comp. ex γένειον, barba 127. c
λειοκάρηνος, in c. ex Κάρηνον 300. a
λειόκαυλος, in c. ex Καυλὸς 303. c
λειοκύμων, in c. ex Κῦμα 357. c
λειόμιτος, in c. ex Μίτος 423. c
λεοντομάχος 404. b
λειοντοπάλος, in c. ex Πάλη 496. c
λειόπους 551. c
ΛΕΙ'ΟΣ, cum d. λειόω 380. a
λειόστρακος, in c. ex Ὄστρακον 486. c
λειόστρεα, in c. ab Ὄστρεον ib.
λειοτριχέω, cum d. in c. sine pr. 670. c
λειουργῶ 204. c
λειόφλοιος, in c. 704. c
λειόφυλλος 712. c
λειόω, in Λεῖος 380. a
λειπανδρέω, cum. d. 62. b
λειποβοτανῶ, in c. ex Βοτὴ, et Βοτὶς 115. a
λειπόγαμος 121. c
λειποδεὴς, in c. ex Δέω, egeo 158. a
λειπόδερμος, in c. ex Δέρμα 152. c
λειποδρανῶ, in c. ex Δράω 172. b
λειποθυμέω, cum d. in c. ex Θυμὸς, animus 265. b
λειποκρίνης, in c. ex Κρίνω 346. b
λείπομαι, in Λείπω 380. b
λειπομαρτύριον, in c. ex Μάρτυς 401. b
(λειπόνεως) 434. b
λειπονεύτης, cum d. λειπόνεως, in c. ib.
λειποπάτωρ, in c. ex Πατὴρ 502. c
λειποπυρία 566. b
λειπόσαρκος, in c. 581. b
λειποστράτιος, &c. in c. ex Στρατὸς 619. a
λειποτάκτης, cum d. λειποταξία, in c. ex τάξις, et τακτὸς 635. c
λειποψυχέω, cum d. in c. 742. b
λειπυρίας, in c. ex Πῦρ 565. c
ΛΕΙ'ΠΩ, cum d. 380. b
ΛΕΙ'ΡΙΟΝ, cum d. 381. b
λειριόφθαλμος, in c. ex ὀφθαλμὸς 475. a
λειρόεις, in Λείριον 381. b
λειτουργὸς, cum d. λειτουργέω 204. c
λείφαιμος, cum d. in c. ex Αἷμα 28. a
ΛΕΙΧΗ'Ν, cum d. 381. b
λειχήνης ib.
λειχομύλη, in μύλη 430. b
λεῖψανον, et λεῖψις, in Λείπω 380. b
λειψυδρία, in c. 678. c
ΛΕΙ'ΧΩ, cum d. 381. b
λειώδης, λείωμα, in Λεῖος 380. a
λέων 383. c
λεκιθοπώλης, cum d. 567. b
ΛΕΚΑ'ΝΗ, cum d. 381. c
ΛΕ'ΚΙΘΟΣ, cum d. ib.
(λεκτολογέω) 376. a
(λεκτίλογος) ib.
λεκτὸς, in Λέγω 372. b. 373. c
λεκτικὸς, in λέγω, dico 373. c
λέκτρον, cum d. in λέγω 378. c
λέμφος, in Λέμφος 381. c
λεληθότως, in λήθω 384. a
ΛΕ'ΜΒΟΣ, cum d. 381. c
λέμμα 382. a
λεμφὸς, mucosus, stolidus: seu amens, mentis attonitus. Hesych. et Eust.
λεξίδιον, λέξις, in λέγω, dico 373. b
λεοντέος, &c. in Λέων, λεοντῆ 383. b
λεοντοκέφαλος, in c. ex Κεφαλὴ, sine praep. 312. b
λεοντοκόμος, in c. ex κομέω 335. a
λεοντομιγὴς, in c. sine pr. 421. c
λεοντοφόνος 698. a
λεοντοφυὴς 713. b
λεοντόχλαινος 729. b
λεοντώδης, in Λέων 383. b
λέπαδνον, λεπαδεὺς, in λέπω 382. b
λέπαργος, in c. ex Ἀργὸς 75. b
λέπας, λεπαστὴ, in λέπω 382. b
λεπιδόχαλκος, in c. 720. c
λεπὶς, λέπος, &c. in Λέπω 382. a
λεπτυντικὸς, λεπτυσμὸς, in Λεπτὸς ib.
λεπτοσυλλέγοντες, in c. ex Λεπτὸς ib.
ΛΕΠΤΟ'Σ, cum d. λεπτύνω 381. c
(λεπτοβαθὴς) 92. c
λεπτοβλαστὴς, in c. ex Βλάστη 109. a
λεπτόγεως, &c. in c. ex Γαῖα 120. c
λεπτογνώμων 131. b
λεπτόγραμμος 139. b
λεπτόγραφος 138. c
λεπτοδέρματος, et λεπτόδερμος, in c. ex δέρμα 155. a
λεπτόδομος 151. b
λεπτόθριξ, in c. 262. c
λεπτόθρους 267. a
λεπτόϊνος, in c. ex Ἴς 277. b
λεπτοκάρυον 301. a. 302. b

λεπτοκάρυον, in c. ex Καρύα 302. a
λεπτόκαρφος, in c. ex Κάρφος 302. b
λεπτόκαυλος, in c. ex Καυλός 303. c
λεπτόκερως 326. c
λεπτοκονία 338. a
λεπτολεσχέω, cum d. in c. ex Λέσχη 383. a
λεπτολόγος, cum d. 376. a
λεπτομερής, cum d. in c. ex μέρος 407. c
λεπτόμιτος, in c. 420. b
λεπτόμυτος, in c. ex Μύτις 423. c
[illegible] 544. c
λεπτόπους 551. c
λεπτόπυρος, in c. ex Πυρός 562. c
λεπτόρρυτος 573. a
ΛΕΠΤΟ'Σ 382. a
[illegible], in c. ex Σπάθη 591. c
[illegible] 604. b
[illegible], in c. 630. a
[illegible], in c. 631. b
λεπτότης, in Λεπτός 382. a
[illegible] 641. c
λεπτότριχος, in λεπτόθριξ 662. c
λεπτοϋφής 682. a
λεπτουργία, cum d. 690. a
λεπτόφλοιος, in c. 704. c
λεπτόφρων 711. b
[illegible] 712. c
λεπτόφωνος, cum d. 717. b
λεπτόχειλος, in c. ex Χεῖλος 725. a
λεπτόχυμος, in c. ex Χυμός 736. c
λεπτύνω, cum d. in Λεπτός 382. a
λέπυρον, λεπυρώδης 382. b
ΛΕ'ΠΩ, cum d. 382. a
ΛΕΣΒΙΑ'ΖΩ, λεσβίζω, cum d. 382. c
ΛΕ'ΣΧΗ, cum d. 382. c. 383. a
λευγαλέος, in λυγρός 388. b
λευκαίνω, in Λευκός 383. a
λευκάκανθα, in c. ex Ἄκανθα 37. b
λευκάνθεμον, in c. ex ἄνθεμον 64. b
λευκανθής, in c. in Ἄνθος 65. c
λευκασία, et λευκασίδες, in Λευκανία 571. c
λευκάργιλλος, in c. ex Ἄργιλλος 73. a
λευκάς, λευκασμός, in Λευκός 383. a
λεύκασπις, in c. ex Ἀσπίς 84. b
λευκαχάτης, in Ἀχάτης 91. b
λευκερωδιός, in c. ex Ἐρωδιός 210. a
λευκέρυθρος, in c. ex Ἐρυθρός 209. a
[illegible], in Ἐρωδιός 213. a
λευκή, in λευκός 383. a
λευκηπατίας, in Ἧπαρ 246. c
λευκήρετμος, in c. ex ἐρετμός 208. b
[λευκίζω] 82. b
λευκίνος, λευκίσκος, in Λευκός 383. b
[illegible] 276. b
λευκοβραχίων, in c. ex Βραχίων 116. a
λευκόγαιος, in c. ex Γαῖα 120. c
λευκογραφία, λευκογραφίς 138. c
λευκοδίφθερος, in c. in Διφθέρα 167. b
λευκόθεα, in c. 254. a
λευκόθριξ, in c. 262. c
λευκόϊον, in c. ex Ἴον 275. b
λευκόκαρπος 301. c
λευκόκαυλος, in c. ex Καυλός 303. c
[illegible], in c. 310. b
λευκόκομος, in c. ex Κόμη 334. b
[illegible], in c. ex κράς 300. b
[illegible], in c. ex αἷμα 357. c
λευκόλιθος, in c. ex Λίθος 386. b
[illegible] 387. a
[λευκόλοφος] 389. b
λευκόλοφος, in c. ex Λόφος ib.
[illegible] 396. a
λευκόνοτος, in c. ex Νότος 445. b
λευκοπάρειος, et λευκοπάρειος, in c. 498. b
λευκοπάρυφος, in παρυφή 682. a
λευκόπηχυς, in c. ex Πῆχυς 524. c
[illegible] 531. c
[illegible], in c. ex Πρόσωπον 559. b
λευκόπτερος, in c. sine pr. 560. c
λευκόπυγος, in c. ex Πυγή 562. c
λευκόπωλος, in c. ex Πῶλος 569. a
λευκόπυρος, in c. 475. c
λευκόρριζος, in c. ex Ῥίζα 577. b
ΛΕΥΚΟ'Σ, cum d. 383. a
[illegible] 614. c
λευκόστικτος, in c. ex Στίζω 615. c
λευκόσφυρος, in c. ex σφυρόν 629. a
λευκότης, in Λευκός 383. a
[illegible], in c. ex Ὑφάω 682. a
λευκοφαής 688. c
λευκόφαιος, in c. ex Φαιός 686. b
λευκόφθαλμος, in comp. ex ὀφθαλμός 475. a
λευκοφλεγματίας, in c. sine pr. 703. c
λευκοφόρος 697. b
λευκόφρυς, in c. ex Ὀφρύς 492. a
λευκοχίτων 729. a
λευκόχροος, cum d. 735. b
λευκόχρυσος, in c. ex Χρυσός 736. c
λευκόχρως, in λευκόχροος 735. b. 736. a
λευκόψηφος, vide Ψηφίς 739. c
λευκόω, in Λευκός 383. a
λευκώλενος, in c. ex Ὠλένη 744. c
λεύκωμα, λεύκωσις, in λευκόω 383. a
λεύκωψ, &c. 473. c
λευρός, in Λεῖος 380. a
λεύσιμος, λευσμός, in Λεύω 363. c
ΛΕΥ'ΣΣΩ 383. b
λευστήρ, et λευστής, in Λεύω 363. c
[illegible], cum d. in c. ex [illegible] 228. c
[illegible], in Ἥρας 240. c
λέχος, in Λέω 363. c
[illegible], in [illegible] 541. a
[λέχριος] 82. b
λεχώ, λεχωΐς, cum d. in Λέγω, cubare facio 378. c
ΛΕ'ΧΡΙΟΣ, cum d. 383. b
λεχώ 378. c
λεωβάτης, in c. in Βάτης 95. c
[illegible], populum percensio. Athen. l. 12.
ΛΕ'ΩΝ 385. b
[illegible], in c. ex Πατέω 502. a
[illegible], in c. ex Πέτρα 521. c
λεωργός 205. a
λεώς, in Λαός 370. c
λεωφόρος 697. b
¶ ΛΗ'ΓΩ 383. c
ληδάριον, et λῆδος, in Λῆδος 384. a
ΛΗ'ΔΟΝ, et ΛΗ'ΔΟΣ ib.
ληθαῖος, ληθάνω, in Λήθω ib.
[ληθαργέω] 206. b
λήθαργος, cum d. in c. ex ἀργός, velox ib.
ΛΗ'ΘΩ 384. a
ληΐας, ληϊάδες, in Λεία 379. a. b
ληϊβότος, et ληϊβοτής, in c. ex Βοτός, et Βοτής 115. a
ληΐς, ληΐδιος, in Λεία 379. a. b
Αἱ λῆδοι, in Λῆδος 384. a
ληΐζω, in Λεία, et in Λεία 379. b
ΛΗ'ΙΟΝ 384. c
ληΐς, ληϊστήρ, ληϊστής, &c. in Λεία 379. b
ληϊστοσάλπιγγες 580. c
ληΐστωρ, ληΐτη, ληϊτίς, ληΐτη, &c. in Λεία 379. b
[illegible], cum d. 204. c
ΛΗΚΕ'Ω 384. c
[illegible], λεκτός, in Λέγω 383. c
ληκυθίζω, ληκύθιον, ληκυθισμός, ληκυθιστής, in Λήκυθος 384. c. 385. a
ληκυθοποιός 564. c
ληκυθοφόρος 567. b
ΛΗ'ΚΥΘΟΣ, ληκυθίζω 384. c
ΛΗ'ΜΑ, cum d. λημάτιον 385. a
λημαλέος, λημάτιας, in Λῆμα ib.
λῆμμα, cum d. in Λαμβάνω 366. a
ΛΗ'ΜΗ cum d. 385. a
ΛΗΜΝΙ'ΣΚΟΣ ib.
ΛΗΝΟ'Σ, et λῆνος, ληναῖος, cum d. 385. a. b
ληξίαρχος, cum d. in c. 81. a
ληξιπύρετος, in c. ex πυρετός 565. c
λῆξις, in Λαγχάνω, 364. b. et in Λήγω 383. c
† Ληπτικόν 366. a
ληπτός, in Λαμβάνω ib.
ληραίνω, λῆρος, cum d. in Λῆρος 385. b
ΛΗ'ΡΟΣ, cum d. ib.
λῆσις 393. c
λησμοσύνη, cum d. in Λήθω 384. a
Λῆτος, stella splendida, in spina Scorpionis. Hesych.
ληστάρχης, et λῄσταρχος 81. a
ληστής, cum d. ληστρικός, ληστεύω, in Λεία 379. b
λῆστις 384. a
[illegible], in c. ex ἵστημι 353. c
ληστός, ληστρικός, cum d. et ληστρίς, in λῃστής 379. b
λῆψις, in Λαμβάνω 366. a
¶ ΛΙΑ'ΖΩ, cum d. 385. b
λιάμαθος, in ἄμαθος 398. c
λιαρός, et χλιαρός 729. c
ΛΙ'ΑΝ 385. c
λίασμα, in Λιάζω 729. b
λιβάδιον, et λιβάζω, in Λίβω 379. c
λιβανικός, λιβανίτης, in Λίβανος 385. c
λιβανομαντις, in c. 399. b
[illegible] 567. b
ΛΙ'ΒΑΝΟΣ, cum d. λιβανωτίς 385. c
λιβανωτοειδής, cum d. 567. b
λιβάς 379. c
[illegible], λιβρός, in Λίβω ib.
λιβόνοτος, in c. ex Νότος 445. b
λίβος, in Λίβω 379. c
λιβρός, cum λιβερός ib.
λίβυς, et λίβυσσα, in Λίβω ib.
Λίβω, in Λείβω ib.
λίγα, λιγαίνω, in λιγύς 385. c
ΛΙ'ΓΓΩ ib.
ΛΙ'ΓΔΗΝ ib.
ΛΙ'ΓΔΟΣ ib.
Λίγνα, Poll. ea esse dicit, quæ sunt a parte interiore vestis.
ΛΙΓΝΥ'Σ, cum d. ib.
ΛΙΓΝΩΤΟΣ 386. a
λιγυηχής, in c. ex Ἠχή 248. c
[illegible], in c. ex [illegible] 261. c
[illegible], in c. ex Μέλπω 411. b
[illegible], in c. 428. b
[illegible], in c. 429. b
[illegible], in c. ex Πτίλον, sine pr. 540. c
[illegible], in c. ex πνοή ib.
λιγύριον, et λιγυρός, in Λιγύς 385. c
λιγυρίζω, in Λιγύς ib.
λιγυρόθροος, cum λιγύθροος 261. c
λιγυρόπτερος, in c. ex πτε- 540. c
λιγυρός, cum d. λιγύς, in Λιγύς 385. c
ΛΙΓΥ'Σ 386. a
λιγυστικός ib.
λιγύφθογγος, in c. ex φθόγγος 700. b
λιγύφωνος 717. b
λίην, in Λίαν 385. c
λίθαξ, in Λίθος 386. a
λιθάργυρος, in c. ex Ἄργυρος 73. c
λιθάριον, λιθάς, λίθειος, et λίθινος, in Λίθος 386. a
λιθίασις ib.
λιθικός, λιθιάω, cum d. λιθίδιον, λιθίζω, λίθινος, cum d. λιθίς, in Λίθος ib.
λιθόβλητος, in c. in Βλητός 101. c
λιθοβόλος, cum d. 102. b
λιθογλυφής, λιθογλύφος, in c. ex γλύφω 132. c
λιθόδενδρον, in c. ex Δένδρον 152. a
[illegible], in c. ex Δέρκω 153. b
λιθόδερμος, in c. ex δέρμα 153. a
λιθοδόμος, in c. ex Δέμω 151. b
λιθοθλάω, in c. ex Θλάω 239. a
λιθοκάρδιος, in c. 299. c
λιθοκέφαλος, in c. ex Κεφαλή, sine præp. 312. b
λιθοκόλλα, cum d. in c. 330. c
λιθοκόπος, cum d. in c. ex κοπή 338. a
λιθολογέω, cum d. in c. ex Λᾶας 363. c
λιθολόγος, cum d. in c. sine præp. 373. b
λιθόξοος, cum d. in c. habentibus ξ 449. a
λιθοποιός 543. c
λιθόρρινος, in c. ex Ῥινός 576. b
ΛΙ'ΘΟΣ, cum d. 386. a
[illegible], in c. ex σείω 584. b
λιθόσπερμον, in c. ex σπέρμα 604. b
λιθόστρωτος, in c. ex στρωτός 618. a
λιθοτόμος, cum d. 644. c
[illegible], in c. sine pr. 670. c
λιθουλκός, et λιθουλκία, in c. ex Ἕλκω 194. c
λιθουργός, cum d. 205. a
λιθόω, λιθώδης, λίθωσις, in Λίθος 386. a
λιθωπός 473. c
ΛΙΚΡΙ'Σ 386. b
ΛΙΚΜΟ'Σ, cum d. λικμάω, λικμητής ib.
[illegible] 182. b
λίκνον 386. b
λικνοστεφής 614. c
λικνοφόρος 697. b
λικνοφορία ib.
λικριφίς, in Λέχριος 383. b
ΛΙΛΑΙ'ΟΜΑΙ 386. b
λιμαγχία, in c. ex Ἄγχω 12. a
λιμαίνω, in Λιμός 386. c
Λιμβρός, tenebrosus, obscurus, epitheton noctis: quasi λιβερός, παρὰ τὴν λιβάδα, διὰ τὸ ἔνδροσον τῆς νυκτός. Etym.
λιμενάρχης, cum d. 81. a
λιμενοῦχος 226. c
λιμενίζω, λιμενίτης, λιμένιον, in Λιμήν 386. b
[illegible] 226. c
λιμενόεις 386. b
[illegible], in c. 480. a
λιμενοσκόπος, in c. ex σκοπός 593. b
λιμενοφύλαξ, cum d. in c. ex φύλαξ 711. c
ΛΙΜΗ'Ν, cum d. 386. b
λιμηρός, 386. b. et in λιμός 386. c
ΛΙ'ΜΝΗ, cum d. λιμναῖος ib.
[λιμνασία] 386. c
λιμνοθάλαττα, in c. 249. c
[illegible], in Λίμνη ib.
λιμνόστρεα, in c. ex Ὄστρεον 486. c
λιμνουργός 205. a
λιμνοφυής 715. b
λιμνοχαρής, in c. sine pr. 719. a
[λιμοθνής] 259. c
λιμοκίμβιξ, in c. ex Κίμβιξ 316. a
λιμοκτονέω, cum d. in c. ex κτείνω 353. c
ΛΙΜΟ'Σ, cum d. 386. c
λιμόψωρος, in c. 743. c
λιμπάνω, in Λείπω 380. b
Λιμφός, sycophanta, delator rerum contra leges admissarum. Hesych.
λιμφεύειν, dicere, fallere. idem.
λιμώδης, λιμώττω, in Λιμός 386. c
Λινάριον, λίνεος, λινεύς, in Λίνον 387. a
λινεργής 205. a
Λινεύς, mugil, piscis. Hesych.
λινίσκος, in Λίνον 387. a
λινόδεσμος, in c. ex Δεσμός 157. b
λινόδετος, in c. ex tertia pers. præt. ib.
[illegible], in c. ex Δρῦς 175. c
λινοθώραξ, in c. ex Θώραξ 268. b
λινόκλωστος, in c. ex Κλώθω 325. a
λινόκροκος 349. c
ΛΙ'ΝΟΝ 386. c
[illegible], in c. ex πλέκω 533. c
λινοπλύτης, et λινοπλυτής, in c. sine præp. 539. a
λινοπώλης 509. b
λινόπτερος, in c. sine pr. 560. c
λινόπτης, cum d. in c. sine pr. 472. b
(λινοῤῥαφής) 570. a
λινόσπαρτος, in c. 581. b
λινοστασία, in c. ex στάσις 285. a
λινοστολεῖσθαι, in c. ex στολή ib.
λινοστολία, in c. sine pr. 611. c
λινουργός 205. a
(λινοφόρος) 701. b
λινόω, cum d. in Λίνον 387. a
[illegible] 521. c
λίπα, λιπαίνω, in Λίπος 387. a. b
[illegible], in c. 57. a
ΛΙΠΑΡΗ'Σ, cum d. 387. a
λιπαρόγεως, in c. ex Γαῖα 120. c
λιπαρόζωνος, in c. ex ζώνη 238. c
(λιπαρίζομαι) 236. a
λιπαροκρήδεμνος, in c. ex Κρήδεμνον 347. a
λιπαρός, cum d. in Λίπος 387. a
λιπαρύς, in λιπαρός, et in Λιπαρής ib.
λιπαρόχροος 736. a
λιπαρωπός 473. c
λίπασμα, et λιπασμός, in Λιπαίνω 387. a
λιπαυγής, in c. ex Αὐγή 87. a
λιπάω, in Λίπος 387. a
λιπερνής, in c. ex Ἔρνος 211. a
λιπεσάνωρ, in c. in ἀνήρ 64. a
λιπήμερος, in c. ex Ἡμέρα 245. b
λιπόω, in λιπάω 387. a
λιπόβιος, in c. ex Βίος 107. c
λιποβλέφαρος, in c. ex Βλέφαρον 110. a
λιπόγαμος, in c. ex Γάμος 140. b
λιπόδερμος, in c. ex Δέρμα 157. c
λιπόζυγος, in c. ex ζυγός 236. a
λιπομήτωρ, in c. ex Μήτηρ 419. c
λιπόπατρις, in c. ex πατρίς 516. a
[illegible], in c. ex Ῥινός 576. b
ΛΙ'ΠΟΣ 387. a
[illegible], λιπόσαρκος, in λιπόσαρκος 581. b
[illegible], in c. 596. c
[illegible], in c. sine pr. 614. c
λιποστρατία, λιποστράτιον, in λιποστράτης 619. a
λιποτάξιον, in λιποταξία 655. c
λιποτριχής, in c. 262. c
λιποφεγγής, in c. ex Φέγγος 691. b
λιπόφθογγος, in c. ex φθόγγος 700. b
λιποψυχέω, in λιποψυχία 742. b
ΛΙ'ΠΤΩ 387. b
λιπώδης, in Λίπος 387. a
λίριον, λίρινον, in Λείριον 381. b
ΛΙ'ΡΟΣ 387. b
λιρόφθαλμος, in c. ex ὀφθαλμός 475. a
ΛΙ'Σ 383. c. 387. b
λισγάριον, ligo: schol. Theocr.
λισπόπυγος, in c. ex Πυγή 562. c
ΛΙ'ΣΠΗ, cum d. λίσπος 387. b
ΛΙ'ΣΣΟΜΑΙ ib.
ΛΙΣΣΟ'Σ, cum der. λισσάς 387. c
ΛΙ'ΣΤΡΟΝ, cum d. λιστρίον ib.
λίσχρος 155. b
λιτάζομαι 387. b
[λιταίνω] 387. c
λιτανεία, cum d. in Λίσσομαι ib.
λιτάργος, cum d. in c. ex ἀργός velox 73. b
λιτή, λιτανεύς, in Λίσσομαι 387. b
λιτοβαφής, in c. ex Βαφή 112. a
λιτοδίαιτος, in c. ex Δίαιτα, vitæ genus 161. a
λίτομαι, in Λίσσομαι 387. b
ΛΙΤΟ'Σ, cum d. λιτότης 387. c
ΛΙ'ΤΡΑ ib.
λιτροσκόπος 593. b
λιφερνοῦντες 211. a
λιχάζω, in Λιχανός 388. a
ΛΙΧΑΝΟ'Σ ib.
λιχάς, λιχνεία ib.
λιχμάζω, λιχμάς, λιχμάω, λιχμήρης, in Λείχω 381. b
λίχνος, cum d. in Λιχανός 388. a
λιχνεύω ib.
λίχος, in λίχνος ib.
λίψ, vide λίβα, in Λείβω 379. c
λιωργός 205. a
¶ ΛΟΒΟ'Σ, cum d. 388. a
λογάδην, in Λέγω 372. b
λογαριάζω, cum d. in λόγος, ratio 377. b
λογάριον, in λόγος, verbum 374. c
λογάς, cum d. in Λέγω, colligo 372. b
λογάω, in λόγος, verbum 374. c
ΛΟΓΓΑ'ΖΩ 388. a
[illegible] ib.
λογγών, ὦνος, ὁ ib.
λογεῖον, in Λόγος, verbum 374. c
[illegible], in dec. 509. a
λογεία, in Λέγω, colligo 372. b
λογιατρός, in c. ex ἰατρός 269. a
λογίδιον, λογιστήριον 374. c
λογικός, in λόγος, verbum ib.
λογίζομαι, cum d. in λόγος, ratio 377. b
λογισμός, λογιστής, λογιστικός ib.
λογιστήριον, in λόγος, verbum 374. c
λόγιος, cum d. in λόγος 374. c. 377. b

λόγιος, λογιότης 374. a
λογογράφος, cum d. 136. c
λογοδαίδαλος, in c. ex Δαίδαλος 148. a
λογοθεάτης, in c. ex Θέατρον 150. a
λογοδοσία, in c. ex Δόσις 160. a
λογοδιάρροια 572. a
λογοδαιδαλευτικὸς, in c. ex Δαίδαλος 161. c
(λογοειδὴς) 182. b
λογοθέτης 653. a
λογοθετῶ ib.
λογοθήρας, in c. ex θήρα 257. c
λογολέσχης, cum d. 383. a
λογομανέω 396. a
λογομάχος, cum d. 404. b
λογομυθία, in c. ex Μῦθος, fabula 489. b
[λογοποιικὸς] 543. c
λογοποιὸς, cum d. ib.
λογοστράτης, in c. ex στρατιώτης 518. c
λόγος, cum d. 374. b. c
λογότροπος 660. c
λόγχη, λογχίτης, λογχωτὸς, cum d. in Λογχάω 364. b
λογχήρης 38. c. 82. b
(λόγχιμος) 364. b
λογχωτὸς 543. c
λογχοφόρος 697. b
λόετρον, in Λούω 388. c
λοέω, λοέσσασθαι, in Λούω ib.
λοιβὴ, cum d. in Λείβω 379. c
ΛΟΙΓΟ'Σ, cum d. λοίγιος 388. b
ΛΟΙ'ΔΟΡΟΣ, cum d. λοιδορέω ib.
ΛΟΙΜΟ'Σ, cum d. λοιμώττω ib.
λοπάδες, λοπίζεσθαι, λοπὶς, in Λέπω 380. b
ΛΟΙ'ΣΘΙΟΣ, cum d. λοισθήϊα 388. c
Λόκαλος, ciconia avis. Aristot. hist. an. l. 2.
ΛΟΞΟ'Σ, cum d. λοξίας ib.
λοξοβλέφαρος, in c. in βλέφαρον 93. b
λοξοβάτης, in c. in βάτης 95. c
λοξοπαλέω 347. a
[illegible] 509. b
λοξότης, in Λοξὸς 388. c
λοξοτράχηλος, in c. ex Τράχηλος 668. c
λοπάδιον, λοπὰς, λοπὶς, cum λοπίς 388. b
λοπίζω, λοπωτὸς ib.
λοπὶς, λοπίζω, &c. in Λέπω ib.
ΛΟΡΔΟ'Σ, cum d. λορδόω 388. c
ΛΟΥ'ΣΙΟΝ ib.
λουτὴρ, cum d. λουτρὸν, λοῦτρον, et λουτρὶς, in Λούω ib.
(λουτροδάϊκτος) 143. c
(λουτροφόρος) 697. b
λουτρόχοος, in c. in χέω 727. a
ΛΟΥ'Ω, cum d. λοῦμαι 388. c
λόφεια, λοφαλίτης, λοφέω, λοφεῖον, λοφὴν, in Λόφος 389. a. b
λοφιὰ, λοφίζω, λοφὶς, λοφιὰς, λοφνὶς, λοφόω, in Λόφος ib.
λοφοπαλέω 567. b
ΛΟ'ΦΟΣ, λοφεὺς 389. a
λόφουρα, in c. ex Οὐρὰ 489. c
λόφουρος, in Λόφος 389. b
λόφωσις ib.
λοφωτὸς ib.
[λοχαγέω] 16. b
λοχαγὸς, cum d. λοχαγέω 17. b
λοχαγωγὸς, in c. ex ἀγωγὸς 16. b
λοχαῖος, λόχιος, λοχεία 390. a
λοχάω, λοχάζω, λόχημα 389. c
ΛΟ'ΧΟΣ, cum d. λοχεὺς, λοχίτης 389. b. c
λοχὸς, cum d. λόχευμα, λοχίζω 389. c
λόω, vide in Λούω 388. c
λυαῖος, λύω, in Λύω 392. b
λυγαῖος, in Λύγη 390. b
λυγγάνω, λυγδὴν, in λύζω 390. c
ΛΥ'ΓΔΟΣ, cum d. 390. b
ΛΥ'ΓΗ, cum d. ib.
λυγίζω, λυγιστικὸς ib.
λυγοδέσμιος, in c. sine pr. ib.
ΛΥΓ'Ξ, cum d. 390. b. vide et λύγξ in λύζω 390. c
λυγόδερμος, in c. ex Δερμὶς 157. b
λυγμὸς, in λύζω 390. c
ΛΥ'ΓΟΣ, cum d. λυγίζω 390. b
λυγόω, λυγώδης, in Λύγος ib.
ΛΥΓΡΟ'Σ, cum d. ib.
ΛΥΔΟ'Σ, cum d. λύδιος, λυδιακὸς, λυδιστὶ 390. c
(λυδοφοίτης) 705. c
ΛΥ'ΖΩ, cum d. 390. c
ΛΥ'ΘΡΟΝ, cum d. λυθρόω ib.
ΛΥΚΑ'ΒΑΣ ib.
λύκαινα, λύκειος, λυκαινὶς, in Λύκος 390. c. 391. a
λυκάνθρωπος, et λυκανθρωπία 63. a
λυκαυγὴς, in c. ex Αὐγὴ 87. a
λυκέη, λύκειος, λυκεῖ, in Λύκος 390. c. 391. a
λυκιδεὺς, λυκηθμὸς, λυκώδης, λύκιον, in Λύκος 391. a
λυκὶς, in Λύκος ib.
λυκίσκος ib.
λυκοβάτης, in c. in βάτης 95. c
λυκόβρωτος, in c. sine pr. 119. a
λυκόσπαστος, in c. 453. a
λυκοθαρσὴς, in c. ex Θάρσος 251. c
λυκοπάνθηρ 257. c
λυκοκτόνος, cum d. in comp. ex κτείνω 353. c
λυκόπολις 551. a
λυκορραίστης, in c. ex Ῥαίω 569. c
ΛΥ'ΚΟΣ 390. c
λυκοσπαστάδιον, in c. 598. c
λυκόφιλος, cum d. in c. 702. a
λυκόφρων 709. a
λυκόφως, in c. ex φῶς 688. c
λυκόψυχος 735. b
λυκόω, λυκώδης, in Λύκος 390. c. 391. a
ΛΥ'ΜΑ, cum d. λυμαντὴς, λυμαίνω 391. a
ΛΥ'ΜΗ, cum d. λυμεὼν ib.
λύμαμαι 392. b
ΛΥ'ΠΗ, cum d. λυπηρὸς, λυπέω 391. b
λυπρόγειος, in c. ex Γαῖα 120. c
λυπρὸς, cum d. in Λύπη 391. b
ΛΥ'ΡΑ 391. c
λυραοιδὸς, idem quod λυρῳδὸς 22. b
λυρίζω, λυρικὸς, λυριστὴς, in Λύρα 391. c
λυρογηθὴς, in c. ex Γηθέω 128. c
λυρόεις, in Λύρα 391. c
λυροεργὸς 205. a
λυροθελγὴς, in c. ex Θέλγω 252. c
λυρόκτυπος, in c. sine pr. 353. a
λυροτύπος, cum d. in c. ex κτύπος 673. b
[λυροποιὸς] 543. c
[λυροποιικὸς] ib.
λυροποιὸς, cum d. ib.
λυροφοῖνιξ 705. b
λυρῳδὸς, cum d. 22. b
λυσανίας, in c. ex Ἀνία 65. b
λυσήνωρ 63. a
λυσίγαμος, in c. ex Γάμος 121. c
λυσίγυιος, in c. ex Γυῖον 140. b
λυσίδικος 165. a
λυσιέθειρα, in c. ex Ἔθειρα 180. c
λυσιζώνη, λυσίζωνος, in comp. ex ζώνη 238. c
λυσίκακος 292. c
λυσιμάχιον 404. b
λυσιμελὴς, in c. ex Μέλος, membrum 411. a
λυσιμέριμνος 413. b
λύσιμος, in Λύω 392. b
λυσίπονος, in c. 442. b
λύσιος, in Λύω 392. b
λυσίπτερος, in c. sine pr. 515. c
λύσις, in Λύω 392. b
λυσιτελὴς, cum d. in c. ex Τέλος, vectigal 642. a
λυσίφρων 709. a
ΛΥ'ΣΣΑ, cum d. λυσσώδης, λυσσὰς, λυσσάω, λυσσητὴρ, λύσσημα 391. c. 392. a
λυσσόδηκτος, in c. ex praet. pass. 144. c
λυτὴρ, λύτος, λυτικὸς, λύτρον, λυτρόω, cum d. λύτρωσις, in Λύω 392. b
λυχνεῖον, in Λύχνος 392. a
λυχνάπτης, λυχναψία, cum d. in c. ex Ἅπτω, accendo 72. a
λυχνεῖον, λυχνεὼν, λυχνία, λυχνίδιον, λυχνίτης, &c. in Λύχνος 392. a
λυχνοβόρος, in c. ex Βορὰ 112. a
λυχνοκαΐα, in c. desinentibus in καία 291. a
λυχνομαντεία, in c. ex praet. pass. ib.
λυχνοποιὸς 543. c
ΛΥ'ΧΝΟΣ 392. a
λυχνοῦχος 226. c
ΛΥ'Ω 392. a
ΛΩ˜, λωΐων 393. c
λωβάομαι, λωβητὴς, &c. ib.
ΛΩ'ΒΗ, cum d. ib.
λωΐστος, λωΐτερος, λωΐων, ab ἀγαθὸς, 2. a. et in ΛΩ˜ 393. c
ΛΩ˜ΜΑ, λωμάτιον, 394. a
ΛΩ˜ΟΣ ib.
λώπη, et λῶπος, in Λέπω 382. b
λώπιον, in Λέπω ib.
λωποδυσία, λωποδύτης, cum d. in c. ex Δύω, induo 175. b
(λωτίζομαι) 394. a
[λώτισμα] ib.
ΛΩΤΟ'Σ, cum d. λώτινος ib.
λωτοτρόφος 666. b
ΛΩΦΑ'Ω, cum d. λωφήσω 394. b
λῷον, pro λωΐον 393. c

M.

¶ ΜΑ' 394. b
(μὰ, pro μήτηρ) 419. b
ΜΑΓΑ'Σ, cum d. μαγαδίζω 394. b
ΜΑ'ΓΓΑΝΟΝ, cum d. ib.
μαγδαλιὰ 401. c
μαγεύω, cum d. in Μάγος 394. c
ΜΑ'ΓΕΙΡΟΣ, cum d. ib.
[μαγειρικὸς] ib.
μαγεὺς, in Μάσσω, pinso 401. c
μαγικὸς, in μάγος 394. c
μαγὶς, et μάγμα, in Μάσσω, pinso 401. c
ΜΑ'ΓΝΗΣ 394. c
ΜΑ'ΓΟΣ, μαγεία ib.
μαγοφονία 692. a
μαγῳδὸς 22. b
ΜΑΓΥ'ΔΑΡΙΣ 394. c
μαδαρὸς, μαδάω, &c. in Μαδὸς ib.
μαδιγένειος, in c. ex γένειον, barba 127. c
ΜΑΔΟ'Σ, cum d. μαδίζω 394. c
μάδρυον 173. c
ΜΑ'ΖΑ 395. a
μαζαγρέτης 134. c
μαζάω, μάζονες, μάζιον, μαζίσκη, in μάζα 395. a
ΜΑΖΟ'Σ ib.
Μαθαλλίδες, apud Athen. lib. 11. esse dicitur genus poculi vel mensurae.
μάθημα, μάθησις, μαθητὴς, μαθητεύω, cum d. in Μανθάνω 398. a. b
ΜΑΙ˜Α, μαίευσις 395. b
ΜΑΙ'ΑΝΔΡΟΣ, cum d. ib.
μαιὰς, μαιεύω, cum d. in Μαῖα ib.
μαιμάω, μαιμάκτης, μαιμάσσω, cum d. in Μάω, cupio 405. a. b
μαιμάω, μαίομαι, in μάω, quaero ib. et b
ΜΑΙ'ΝΟΜΑΙ, cum d. μανιὰς, μανία, μαινὰς 395. b. et c
[μαίνω] ib.
Μαίνουρος, piscis species. Suid.
μαίομαι, in Μάω, cupio 405. b
μαίω, in Μάω, quaero ib.
ΜΑ'ΚΑΡ, cum d. μακαρίζω 396. b. c
μακεδνὸς, in Μῆκος 417. a
μάκελλα, in c. ex Κέλλω 306. c
ΜΑ'ΚΕΡ 396. c
μακεσίκρανος, in c. ex κράνον 306. b
(μακιστὴρ) 410. c
[illegible] 669. a
ΜΑΚΚΟΑ'Ω 396. c
μᾶκος, in Μῆκος 417. a
μακραίων, in c. ex Αἰὼν 36. c
μακραύχην, in c. ex Αὐχὴν 90. a
μακραίτιος 216. c
μακρηγορέω 7. c
[μακρηγορία] ib.
μακρήμερος 95. b
μακρόβιος, cum d. in c. ex Βίος 107. c
(μακροβιότης) ib.
μακροβόλος 102. b
μακρόβωλος, in c. ex Βῶλος 119. c
μακρογένειος, in c. ex γένειον 127. c
μακρόγηρως 129. a
μακροδάκτυλος, in c. ex Δάκτυλος 145. b
μακρόδρομος 669. a
μακρόθεν, in Μακρὸς 417. a
μακροθυμέω, cum d. in c. ex Θυμὸς, animus 265. b. c
μακροκατάληκτος, in καταλήγω 384. a
μακρόκαυλος, in c. ex Καυλὸς 303. c
μακρόκεντρος, in c. ex Κέντρον 308. b
μακρόκερως, in c. ex Κέρας 311. b
μακροκέφαλος, in c. sine pr. 312. b
μακροκνημία 334. b
μακρόκωλος, cum d. in c. ex Κῶλον, membrum 361. c
μακρόλοβος, in c. ex Λοβὸς 368. a
μακρολόγος, cum d. 376. a
μακρονοσία, in c. ex Νόσος 444. c
μακροπαραληκτικὸς, in παραλήγω 384. a
μακροπτέρυγος, in πτέρυξ 458. c
μακρόπνοος, in c. ex πνοὴ 540. c
μακροπωγία 509. b
μακρόρινος 551. c
μακροσκελὴς, in c. sine pr. 560. c
μακροπτόλεμος, in c. 546. b
μακρόστιχος, in c. 564. c
μακροτένων 566. b
μακρόρριζος, cum d. 575. c
μακρὸς, in Μῆκος 417. a
μακροσκελὴς, in c. ex Σκέλος 591. c
μακροστέλεχος, in c. ex Στέλεχος 610. b
μακρότης, in μακρὸς 417. a
μακρότομος, cum d. 644. c
μακροτράχηλος, in c. 661. c
μακροφυὴς 715. c
μακροφλυαρίτης 704. a
μακρόφυλλος 712. c
μακρόχειλος 723. a
μακρόχηλος 728. a
μακρόχειρ 724. b
μακροχρόνιος, in c. 746. a
μακρύνω, μακρῶς, μάκρωσις, in μακρὸς 417. a
μάκτρα, et μάκτρια, in Μάσσω, pinso 401. c
μακὼν, in Μῆκος 417. a
ΜΑ'ΛΑ 396. a
μάλαγμα, in Μαλάσσω 397. a
μαλακαύγητος 87. a
μαλακαίωνος 551. c
μαλακία, μαλακίας, μαλακιάω, μαλακίζω, μαλάκιον, in Μαλάσσω 397. a
μαλακόγειος, in c. ex Γαῖα 120. c
μαλακογνώμων 131. c
μαλακόδερμος, in c. ex Δέρμα 153. a
μαλακοκρανεὺς, in comp. ex κράνος 300. b
μαλακόπυρος, in c. ex Πυρὸς 566. a
μαλακὸς, in Μαλάσσω 397. a
μαλακόσαρκος, in c. 581. b
μαλακόστρακος, in c. ab Ὄστρακον 486. c
μαλακίτης, in μαλακὸς 397. a
μαλακότριχος, in c. 262. c
μαλακόφλοιος, in c. 704. c
μαλακόχειρ 724. b
μαλακοψυχέω, in c. 742. b
μαλακτὴρ, μαλακτικὸς, μαλακτὶς, μαλαχίων, cum d. μαλακῶς, μάλαξις, in Μαλάσσω 397. a. b
ΜΑΛΑ'ΣΣΩ 397. a
μαλάχη ib.
ΜΑΛΕ'Α 397. c
μαλερὸς, in Μαλὸς ib.
ΜΑ'ΛΗ ib.
μάλθα, in Μαλάσσω 397. b
μαλθακεύνω, in c. 218. b
μαλθακηρὸς, tener, mollis. Hesych.
μαλθακίζω, μαλθακὸς, μαλθακία, in Μαλάσσω 397. b
† μαλθακοστέας † ib.
μαλθακόφωνος 717. b
μαλθακώδης, μάλθαξις, μαλθάσσω, μάλθη, μαλθῶν, in Μαλάσσω 397. b
(μαλθακὸς) ib.
ΜΑ'ΛΙΣ, cum d. μαλιάω 397. c
μάλιστα, in Μάλα 397. a
ΜΑ'ΛΚΗ, cum d. 397. c
μᾶλλον, in Μάλα 397. a
ΜΑΛΛΟ'Σ, cum d. 397. c
μαλλοφόρος, in c. 498. b
ΜΑΛΟ'ΒΑΘΡΟΝ, seu μαλάβαθρον 397. c
μᾶλον, pro μῆλον 417. b
μαλοπάραος, cum μαλοπάρηος 498. b
ΜΑΛΟ'Σ 397. c
μαλουρὶς, et μαλαυρὶς 489. c
ΜΑΜΗΡΑ' 397. c
ΜΑ'ΜΜΑ, μαμμία 398. a
ΜΑΜΜΑ'Ν ib.
μαμμία, μαμμίον, in Μάμμα ib.
μαμμόθρεπτος, in c. ex θρεπτὸς 666. a
μὰν, Doricè pro μὴν 418. a
μανάκιον, in Μάνος 398. c
ΜΑΝΔΑ'ΚΗ, cum d. 398. a
ΜΑΝΔΑΛΩΤΟ'Ν ib.
ΜΑ'ΝΔΡΑ, cum d. ib.
ΜΑΝΔΡΑΓΟ'ΡΑΣ, cum d. ib.
μάνης, in Μαίνομαι 395. c
ΜΑΝΘΑ'ΝΩ 398. a
μανία, in Μαίνομαι 395. c
μανιάκης, in Μάνος 398. c
[μανιάκιον] ib.
μανιὰς, μανικὸς, cum d. in Μαίνομαι 395. c
μανιόκερως, in c. ex Κέρας 314. a
μανιοποιὸς 543. c
μανιώδης, in Μαίνομαι 395. c
ΜΑ'ΝΝΑ 398. c
ΜΑ'ΝΝΟΣ ib.
ΜΑ'ΝΟΣ, cum d. ib.
μανόπτερος, cum d. in c. ex πτερὸν 604. c
μανόστημος, qui laxo seu raro est stamine. Hesych.
μαντεῖος, μαντεῖον, in Μάντις 399. a
μανόφυλλος 712. c
μαντεύω, cum d. in Μάντις 399. a
μαντεῖον, cum d. μαντεία ib.
μαντικὸς, cum d. ib.
(μαντιπολέω) 547. a
μαντιπόλος ib.
ΜΑ'ΝΤΙΣ, cum d. 399. a
μαντοσύνη ib.
μαντοσύνη, μαντῳδὸς, in Μάντις ib.
μάξις 401. c
ΜΑ'ΡΑΓΔΟΣ 399. c
ΜΑΡΑΓΝΑ'Ν ib.
ΜΑ'ΡΑΘΡΟΝ ib.
(ΜΑΡΑΓΝΑ) ib.
ΜΑΡΑΙ'ΝΩ, cum d. ib.
μαραίνους 551. c
μάρανσις, μαρασμὸς, in Μαραίνω 399. c
μαραυγέω, in c. ex Αὐγὴ 87. a
(μάργαρος) 400. a
ΜΑ'ΡΓΑΡΟΝ, cum d. μαργαρίτης ib.
ΜΑ'ΡΓΟΣ, cum d. ib.
μαργοσύνη, μαργαίνω, μαργάω ib.
ΜΑ'ΡΗ ib.
ΜΑΡΙΑΝΔΥΝΟΙ' 400. b
ΜΑΡΙ'ΛΑ, cum d. μαριλοῦμαι ib.
μαριλοπότης, in c. sine pr. 527. b
ΜΑ'ΡΙΣ 400. b
ΜΑΡΜΑΙ'ΡΩ, cum d. μάρμαρος, μαρμαρυγὴ ib.
ΜΑ'ΡΝΑΜΑΙ ib.
(μαρπτὶς) 400. c
ΜΑ'ΡΠΤΩ ib.
ΜΑ'ΡΣΥΠΠΟΣ, cum d. ib.
(ΜΑΡΤΙΧΟΡΑΣ) ib.
ΜΑ'ΡΤΥΡ, cum d. μαρτυρέω ib.
ΜΑΣΑ'ΟΜΑΙ, cum d. 401. b. c
ΜΑ'ΣΘΛΗ 401. c
μασθὸς, in Μαζὸς 395. a
ΜΑ'ΣΠΕΤΑ 401. c

μαστάομαι, cum der. in Μασάομαι 401. b
ΜΑ'ΣΣΩ 401. c. 402. a
μάσσων, in μακρός 417. a
μαστάζω, μάσταξ, in Μασάομαι 401. b
μασταρίζω, in Μαζός 395. a. 401. b
(μαστεῖα) 402. b
ΜΑΣΤΕΥ'Ω, cum d. 402. a. b
(μαστήριος) 403. b
† μαστιγάω † 401. b
μαστιγέω, μαστιγίας, μαστιγιάω, μάστιγμα, μαστιγόω, μαστίγωσις, &c. in Μάστιξ 402. b
† μαστιγοφόρος † 697. b
(μαστιγωτής) 402. b
(μαστικτος) ib.
ΜΑ'ΣΤΙΞ ib.
[ΜΑΣΤΙΧΑ'Ω] ib.
ΜΑΣΤΙ'ΧΗ, cum d. ib.
μαστίω, μαστίζω, in Μάστιξ ib.
μαστοειδής 183. b
μαστός, in Μαζός 395. a
ΜΑΣΤΡΩΠΟ'Σ, cum d. 402. c
μαστύς, et μάστος, in Μαστεύω 402. b. 403. b
ΜΑΣΧΑ'ΛΗ, μασχαλίζω, cum d. 402. c
ματάζω, ματαΐζω, ματαιάζω, in Μάτην 403. a
ματαιολοιχός, in c. ex Λείχω 381. c
ματαιολόγος, cum d. 376. a
ματαιόομαι 402. c
ματαιοπονέω, ματαιοπονία, in c. sine prep. 515. c
μάταιος, in Μάτην 402. c
ματαιόσπουδος, cum d. in c. ex σπουδή 606. a
ματαιότης 402. c
ματαιότεχνος, cum d. in c. sine pr. 640. b
ματαιόω, in Μάταιος 402. c
ματαιόφρων, cum d. 709. a
ματαϊσμός, ματάω, in Μάτην 403. a
ματέω, μάτευς, in Μαστεύω 402. b
(μάτη) 403. b
ΜΑ'ΤΗΝ 402. c
ματία 403. a
ματίζω 402. b
ματτυολοιχός, cum ματαιολοιχός 381. c
ΜΑ'ΤΙΟΝ 403. a
μάτος, cum ματεύω 402. b
(ματροκασιγνήτα) 125. a
ΜΑΤΡΥΛΛΗ, cum d. 403. a
μάττομαι, in Μάσσω, pinso 401. c
ματτύη, cum d. ib.
μαυλίζω, cum d. in c. 88. a
μαυρόω, et μαυρός, in Ἀμαυρός 54. b
μάχαιρα, cum d. in Μάχομαι 403. b
μαχαίριον, μαχαιρίς, μαχαιρωτής, μάχη, cum d. μαχαιρίδιον, in Μάχομαι ib.
μαχαιροδέτης 157. b
μαχαιρομαχία 404. b
μαχαιροποιός 545. c
μαχαιροπώλης, cum d. 567. b
μαχαιροφόρος 697. b
μαχέομαι 403. a
[μαχετικός] ib.
ΜΑ'ΧΛΟΣ, cum d. μαχλάς ib.
ΜΑ'ΧΟΜΑΙ, μαχετής, μάχιμος, cum d. 403. a. b
[μαχησείω] 403. a
ΜΑΨ, cum d. μαψιδίως 405. a
μαψαύρα, in c. ex Αὔρα 89. a
μαψιλάκας, in c. ex Λάκω 384. c
μαψιλόγος 376. a
μαψίφωνος 717. b
μαψυλάκας, in c. 679. a
μαψωτός, in Μάψ 405. a
ΜΑ'Ω, cum d. ib.
μεγάθυμος, in ἄθυμος 164. c
μεγαθύμως 176. a
μεγαθερής, in c. ex Θέρος 231. c
μέγαθος, μεγάθεα, in Μέγεθος 405. c
μεγαθυμία, in μεγαλόθυμος 261. b
ΜΕΓΑΙ'ΡΩ, cum d. 405. b
μεγακήτης, in c. ex Κῆτος 315. b
μεγαλαθυμικῶς, in μεγάθυμος 164. c
μεγαλαλαλής, in c. ex Ἀλαλή 47. b
μεγαλάμφοδος, in Ἄμφοδος 451. b
μεγαλάνωρ 62. b
[μεγαλανορία] 62. c
μεγαλάρτης, cum d. in c. ex Ἄρτος 79. a
μεγάλαυχος, cum d. in c. ex Αὐχέω 90. a
μεγαλεῖος, cum d. in Μέγας 405. b
μεγαλέμπορος, in dec. 509. a
μεγαλεπήβολος, in Ἐπιβάλλω 99. c
(μεγαλεπιβουλος) 102. b
μεγαληγορέω, μεγαλήγορος, μεγαληγορία 7. c
μεγαλήνωρ, cum μεγήνωρ 62. c
μεγαλήτωρ, in c. ex Ἦτορ 248. a
μεγαλίζω, in μέγας 405. b
μεγαλόβολος, in c. ex Βόλος 119. c
μεγαλογνώμων, cum d. 131. c
μεγαλογραφία 139. a
μεγαλόδοξος, in c. 433. a
μεγαλοδύναμος, cum d. in c. ex Δύναμις 174. b
μεγαλόδωρος, cum d. in c. ex Δῶρον 176. a
μεγαλοηχής 263. b
μεγάλοιτος, in c. ex Οἶτος 459. c
μεγαλόκαρπος 301. c
μεγαλόκαυλος, in c. ex Καυλός 303. c
μεγαλοκευθής 311. c
μεγαλοκέφαλος, in c. sine pr. 312. b
μεγαλοκίνδυνος, in c. ex Κίνδυνος 316. c
(μεγαλοκλεής) 296. c
μεγαλοκοίλιος, in c. ex Κοιλία 327. b
μεγαλόκολπος 332. b
μεγαλοκρατής 345. c
μεγαλοκύμων, in c. ex Κῦμα 357. c
μεγαλόκωλος, in c. ex Κῶλον 361. c
μεγαλομαθής, in c. ex Μανθάνω 359. b
μεγαλομερής, cum d. in comp. ex Μέρος 407. c
μεγαλομήτης, in c. ex Μῆτις 419. c
(μεγαλόμητις) 420. b
μεγαλομμάτης 472. b
μεγαλομυκητής 499. c
μεγαλόμισθος, in c. 423. a
μεγαλονοήματος 472. b
μεγαλόνους, cum d. 443. c
μεγαλοπλούσιος, μεγαλόπλουτος, in c. ex Πλοῦτος 528. c
μεγαλόπολις, cum d. in c. 548. a
μεγαλοπόνηρος, in c. ex Πονηρός 546. a
μεγαλόπους 551. c
μεγαλοπράγμων, cum d. in c. ex Πρᾶγμα 554. a
μεγαλοπρεπής, cum d. in c. 555. b
μεγαλορρήμων, cum d. in c. sine pr. 574. a
μεγαλόρριζος 576. a
μεγαλόσαρκος 581. b
μεγαλοσθενής, in c. ex Σθένω 587. a
μεγαλόσπλαγχνος, in c. ex Σπλάγχνον 606. c
μεγαλόσταχυς, in c. 608. b
[μεγαλόστονος] 613. a
μεγαλοσχήμων, in c. ex Σχῆμα 627. b
μεγαλόσωμος, in c. 631. b
μεγαλότεχνος, in c. sine pr. 648. b
μεγαλότιμος 658. b
μεγαλότολμος, in c. ex Τόλμα 659. c
μεγαλουργός, cum d. 205. a
μεγαλόφθαλμος, in c. ex Ὀφθαλμός 475. a
μεγαλόφλεβος, in c. ex Φλέψ 704. a
μεγαλόφρων, cum d. 709. a
μεγαλοφυής 715. b
μεγαλόφυλλος 712. c
μεγαλόφωνος, cum d. 717. b
μεγαλόψυχος, cum d. in c. 742. b
μεγαλύνω, in Μέγας 405. b
μεγάλως, μεγαλωστί, in Μέγας 405. b
μεγαλωπός 473. c
μεγαλωφελής 747. c
μεγάνωρ, in c. ex Ἀνήρ 62. c
μέγαρον, in Μέγας 405. c
μέγαρτις, μεγαρτός, in Μεγαίρω 405. b
ΜΕ'ΓΑΣ, cum d. ib.
μεγασθενής, in c. ex Σθένω 587. a
μεγαυχής 90. a
μεγάτυρος, ovis species in Cnido. Hesych.
μεγαυχής, in c. ex Αὐχέω 90. a
μεγάφρων, in μεγαλόφρων 709. a
μέγεθος, in Μέγας 405. c
μεγεθουργός 205. a
μεγεθύνω, cum μέγεθος 405. c
μεγήρατος, in c. ex Ἐρατός 202. b
μεγιστάν, μέγιστος, in Μέγας 405. c
μεγιστόπολις 548. a
(μεγιστότιμος) 658. b
μεδέω, μεδέων, in Μέδω 406. a
ΜΕ'ΔΙΜΝΟΣ, cum d. 405. c
ΜΕ'ΔΩ, cum d. μέδομαι 406. a
μέζεα, in Μέσος 414. a
μεθάλλομαι, in c. ex Ἅλλομαι 50. b
μεθαρμόζω, in c. ex Ἁρμόζω 83. a
μεθεκτικός, μεθεκτός, in Μετέχω 221. b
μεθέλκω, in c. ex Ἕλκω 191. c
μέθεξις, in Μετέχω 221. b
μεθέρπω, in c. ex Ἕρπω 193. a
μεθέπω, in c. ex Ἕπω 200. b
μεθερμηνεύω, in c. ex Ἑρμηνεύς 210. c
μεθέψω 211. a
μέθη, in Μέθυ 406. a
μεθήκω, in c. ex Ἥκω 243. a
μεθηλικιόομαι, cum d. in c. 243. c
μεθημερινός, in c. ex Ἡμέρα 243. b
μεθίημι, cum d. in μεθίεμαι 250. b
μεθίεμαι ib.
μεθίστημι, cum d. 182. b
μεθοδηγέω 17. b
μέθοδος, cum d. 432. b
μεθολκή 194. c
μεθομιλέω, in c. 464. a
μεθορίζω, μεθόριος, in c. ab Ὅρος 481. c
μεθορμίζω, in c. 480. a
ΜΕ'ΘΥ 406. a
μεθυμναῖος, in Μέθυ ib.
μεθύπληξ 538. a
μεθυποδέομαι, in ὑποδέω 175. c
μεθύσκω, cum d. 406. a
μεθυσοκότταβος, in c. ex Κότταβος 342. a
μέθυσος, μεθυστικός, in Μέθυ 406. a
(μεθύστερον) 681. c
(μεθυστέρως) ib.
μεθυτρόφος 666. b
μεθύω, in Μέθυ 406. a
μειαγωγέω 16. b
ΜΕΙΔΙΑ'Ω, cum d. μειδάω 406. b
μείζων, cum d. in Μέγας 405. c
ΜΕΙΛΙ'ΣΣΩ, cum d. 406. b
μειλιχόγηρυς 129. a
μειλιχόμητις, in c. 420. b
μείλιχος, in Μειλίσσω 406. b
μειονεξία, et μειονεκτέω, cum d. in c. ex Ἔχω 226. a
[μειουρος] 408. c
μειότερος, in Μείων ib.
μείουρος, cum d. in c. ex Οὐρά 489. a
μειόφρων 709. a
μειόω, cum d. in Μείων 408. c
ΜΕΙ'ΡΑΞ, cum d. μειράκιον 406. c
ΜΕΙ'ΡΩ ib.
ΜΕΙ'ΩΝ, μείωσις 408. c
[μελάγγαιος] 120. c
μελάγγαιος, μελάγγεως, in c. ex Γαῖα ib.
μελάγκαρπος 301. c
μελαγκόρυφος, in c. ex Κορυφή 340. c
μελάγκερως 310. b
μελάγκρανις, in c. ex Κράνος 300. b
μελαγκρήδεμνος, in c. ex Κρήδεμνον 347. a
[μελάγκρημνος] 349. c
μελαγχαίτης, in c. ex Χαίτη 719. b
μελαγχείμερος, in c. 723. b
μελάγχιμος 728. c
μελάγχλαινος 729. a
μελαγχλαινός 729. b
μελαγχλωρός, in c. ex χλωρός 730. a
μελαγχολάω, cum d. in c. 731. a
(μελάγχολος) 731. a
μελαγχρής, μελαγχροιής, μελαγχροινής, μελάγχροος, μελάγχρους, μελαγχρώς 735. b. 736. a
μελαδινός, in c. ex Δίνη 166. a
ΜΕ'ΛΑΘΡΟΝ 408. c
μελαναετος, in c. ex Ἀετός 23. c
μελαίνω, in Μέλας 408. c
μέλαις ib.
μελαμβαθής, in c. ex Βάθος 93. a
(μελαμβαθύς) ib.
μελαμβαφής, in c. sine pr. 103. b
μελάμβιος, in c. ex Βίος 107. c
μελάμβροτος 117. c
μελάμβωλος, in c. ex Βῶλος 119. c
μελάμπαγος 523. a
μελάμπεπλος, in c. 57. a
μελαμπέταλος 552. a
μελάμπυγος, in c. ex Πυγή 563. c
μελάμπυρον, in c. ex Πυρός 566. b
μελαμφαής 688. c
μελάμφυλλος 712. c
μελάμφωνος 717. b
μελαμψηφίς 742. b
μελαναιγίς, in c. ex Αἴξ 34. a
μελαναυγής, in c. ex Αὐγή 87. a
μελάνδετον ἄορ, in c. ex tertia pers. præt. 157. b
μελανδίνης 166. a
μελανδόκος 136. a
μελάνδρυς, cum d. in c. ex Δρῦς 173. c
μελανείμων, cum d. in c. ex Εἷμα 228. c
[μελανία] 408. c
μελανθάλλων 190. a
μελάνθεμον, in c. ex Ἄνθεμον 64. b
μελάνθιον, vid. in Μέλας 408. c
μελανία, μελανίζω, in Μέλας ib.
μελάνιον, in c. ex Ἴον 275. b
μελανογράμμος, in c. ex Γράμμα 139. b
μελανοδοχεῖον 156. a
[μελανοζυγίτης] 236. a
μελανόθριξ, in c. ex Θρίξ 262. c
μελανοκάρδιος, in c. 299. c
μελανοκνήμις, μελανόκνημος, in c. ex Κνήμη 334. b
μελανόμματος, in c. ex Ὄμμα 472. b
μελανοπτεροείμων, in μελανείμων 228. c
μελανόπτερος, μελανοπτέρυγος, in c. sine pr. 560. c
μελανόστολος 611. c
μελανότης, in Μέλας 408. c
μελάνουρος, cum d. in c. ex Οὐρά 489. a
μελανόφθαλμος, in c. ex Ὀφθαλμός 475. a
μελανόφρυς, in c. ex Ὀφρύς 492. a
μελανοχροής 735. b
[μελανόχροος] ib.
μελαντηρία, in Μέλας 408. c
μελάνυδρος, in c. 678. c
μελανωπός 473. c
μελάνωσις, in Μέλας 408. c
ΜΕ'ΛΑΣ, cum d. μέλασμα ib.
ΜΕ'ΛΔΩ 409. a
ΜΕΛΕΑΓΡΙ'ΔΕΣ ib.
ΜΕΛΕΔΑΙ'ΝΩ, cum d. μελέδημα, μελεδών ib.
ΜΕ'ΛΕΘΡΟΝ ib.
ΜΕ'ΛΕΙ ib.
μελεϊστί, in Μέλος, membrum 411. a
(μελεοπαθής) 501. b
(μελεόπονος) 515. c
ΜΕ'ΛΕΟΣ 410. a
μελεόφρων 709. a
μελετάω, μελετητικός 409. b
μελέτη, cum d. in Μέλει ib.
μέλημα, μέλησις, μελεδών, in Μέλος, membrum, et Μέλει 409. b. 411. a
μελησμός ib.
ΜΕ'ΛΙ 410. a
ΜΕΛΙ'Α 410. b
μελίας, in Μέλι ib.
μελίβοια, in c. 116. b
μελίγλωσσος, cum μελιγλώσσης 128. c
μελιγηθής, in c. ex Γηθέω ib.
μελίγηρυς, in c. ex Γῆρυς 129. a
μελίγλωττος, in c. ex Γλῶσσα 133. a
μελίγλωσσος, in c. ex Γλῶσσα 134. a
μελίδιον 410. b
μελίδουπος, in c. ex Δοῦπος 171. b
μελίζω, in Μέλος 411. a
μελίζωρος, in c. ex Ζωρός 239. a
μελιηδής, in c. ex Ἡδύς 241. c
μελίθρεπτος, in c. ex Θρεπτός 666. a
μελίθροος, in c. ex Θρόος 261. c
μελιθύς 410. b
μελίκηρα, cum d. in c. ex Κηρός 314. b
μελίκομπος, in c. 334. c
μελικός, in Μέλος, carmen 411. a
μελίκρατον, in c. in κράω, syncopen passo 309. b
(μελικτής) 411. a
μελίλωτος, &c. in Λωτός 394. a
μελίμηλον, in c. 417. c
μελίνης, vitis species. Hesych.
μελίνη, in Μέλι 410. b
μελίπηκτον, in c. ex πηκτός 523. a
μελίπνοος, in c. ex πνοή 540. c
μελίρρυτος, in c. in ῥυτός 573. a
μέλισμα, cum d. 411. a
μελισπονδής, in c. sine pr. 605. b
ΜΕ'ΛΙΣΣΑ 410. c
μελισσοβότανον, et μελισσόβοτος, in c. ex Βοτός 115. a
μελισσοκόμος, in c. ex Κομέω 333. a
(μελισσονόμος) 436. a
μελισσώδης 600. b
μελισσοτρόφος 666. b
μελισσόφυλλον 712. c
(μελίσσω) 411. a
μελισσών 410. c
μελισταγής, in c. 607. c
μελίτεια, μελιτόω, in Μέλι 410. b
[μελίτειος] ib.
μελιτήμερος, in c. ex Ἥμερος 245. c
μελιτηρός, μελίτινος, μελιτίτης, μελιτώεις, in Μέλι 410. b
μελιτοπώλης, cum d. 567. b
μελιτουργός, cum d. 205. a
μελιτοῦττα, in μελιτόεις 410. b
μελιτόω, μελιτώδης, μελίτωμα, in Μέλι ib.
μέλιττα, in Μέλισσα 410. c
μελιττώδης, in Μέλισσα ib.
μελίφθογγος, in c. ex Φθόγγος 700. b
μελίφρων 709. a
μελίφυλλον, in μελισσόφυλλον 712. c
μελίφορτος, in c. 713. a
μελίχλωρος, in c. ex χλωρός 730. a
μελίχροος 735. b
μελιχρός, in Μέλι 410. a
μελίχρωος, μελίχρους, in μελίχροος 735. b. c
μελλιέρσις, in ἕρσις 526. b
μελλίπτερος, in c. ex Πτερόν 549. c
μελλίφηβος, in ἔφηβος 239. c
μέλλημα, μέλλησις, μελλητής, μελλητιάω, in Μέλλω 410. c
[μελλητέος] ib.
μελλείρην, in c. ex Εἴρην 271. b
μελλόγαμβρος, in c. ex Γαμβρός 121. b
μελλόγαμος, in c. ex Γάμος 121. c
μελλοθάνατος, in c. ex Θάνατος 259. c
μελλονικιάω, Niciæ modo cunctari. Aristoph. in Avib.
μελλοτυφῶ, μελλοτυφεύς, in c. 445. c. 446. a
μελλόπαις, in c. ex Παῖς 495. b
ΜΕ'ΛΛΩ, cum d. 410. c
μελλονοσία, in c. ex νόσος 538. a
μέλομαι 409. b
μελοποιός, cum d. 543. c
ΜΕ'ΛΟΣ 410. c
(μελύδριον) 674. c
μελυρίς, esse dicitur locusta frumentum arrodens.
ΜΕ'ΛΠΩ, cum d. 411. b
μελῳδέω, in Μέλος, carmen 411. a
μελῳδία, μελῳδός, cum d. 72. b

μεμάθηκεν, in Μάθω 409. b
μεμηνιμένως, in Μῆνις 418. c
μεμνημένως, in Μιμνήσκω 421. a
ΜΕ'ΜΝΟΝΕΣ 411. b
ΜΕ'ΜΦΟΜΑΙ, cum d. μεμπτὸς ib.
[μεμψιμοιρητέον] 408. b
μεμψίμοιρος, cum d. in c. ex μοῖρα ib.
μέμψις, in Μέμφομαι 411. c
ΜΕ'Ν, μὲν δὴ, μέντοιγε ib.
μένανδρος 68. b
μενεαίνω, in Μένος 412. a
ΜΕ'ΝΔΗΣ, cum d. ib.
μενεδήϊος, in c. ex δήϊος 144. b
μενέκτυπος, in c. ex κτύπος 673. b
μενεπτόλεμος, in c. 546. b
μενετὸς, in Μένω 412. b
μενεχάρμης, μενέχαρμος, in c. sine pr. 719. a
μενθήρη, cum d. in c. ex Θήρα 257. c
μενὶ pro μὲν 412. a
μενοεικὴς, in c. ex Εἴκω, similis sum 183. a
μενοινάω, μενοινῶ, cum d. in Μένος 412. a
μενόλλυον, in c. ex ὀλλύω 194. c
ΜΕ'ΝΟΣ, cum d. 412. a
μένοντε ib.
μέντοι ib.
ΜΕ'ΝΩ, cum d. 412. b
μεράρχης, cum d. 81. a
ΜΕ'ΡΑΩ 413. b
μεριδάρπαξ, in c. 77. b
μερίζω, μεριστὸς, in μέρος 407. a
ΜΕ'ΡΙΜΝΑ, cum d. 413. b
[μερίμνημα] ib.
μεριμνητέος 654. c
μεριμνοφροντισταὶ, in c. ex Φροντὶς 710. b
μερὶς, μερισμὸς, μεριστὴς, μεριστικὸς, in μέρος 407. a
ΜΕΡΜΑΙ'ΡΩ, μέρμερος, cum d. 413. c
ΜΕ'ΡΜΙΣ ib.
μεροπήϊος, in μέροψ 493. c
μέρος, in μείρω 407. a
μέροψ, in c. 493. b
μέσαβον, cum μεσάβιον 114. b
μεσαβέω ib.
μεσάγκυλον, in c. ex Ἀγκύλη 6. a
(μέσαγκος) 48. a
μεσάζω, in Μέσος 414. a
μεσαιπόλιος, in c. ex Πολιὸς 547. b
μεσαίτατος 413. c
μεσάμερον 72. c
μεσάτιος, μέσατος, in Μέσος 414. a
μέσαυλος, cum d. in c. 88. a
μεσαύχενος, in c. ex Αὐχὴν 90. a
μεσέγγυος, cum d. in c. 177. c
μεσεντέριον, in c. ex ἔντερον 197. c
μεσήρης 186. a
μεσιάω, in Μέσος 414. a
μεσήγαιος, vide cum μεσόγαιος 190. c
μεσηγὺ, et μεσηγὺς, μεσήεις, in Μέσος 414. a
μεσῆλιξ, in c. 243. c
μεσημβρία, cum d. 245. b
μεσήπειρος, in c. ex Ἤπειρος 246. c
μεσιτεύω, in Μέσος 414. a
μεσίτης ib.
μεσοβασιλεὺς, cum d. in c. ex Βασιλεὺς 103. a
μεσόβοιον, in c. ex Βοῦς 114. b
μεσόγαιος, in c. ex Γαῖα 190. c
μεσογάστριον, in c. ex Γαστὴρ 122. b
μεσόγειος, cum d. in μεσόγαιος 190. c
μεσογονάτιον, et μεσογόνιον, in c. 135. b
μεσόγραφος 139. a
μεσόδικον 165. a
μεσόδμη, in c. ex δέμω 151. b
μεσοκάρπιον, in c. ex Καρπὸς, junctura manus 302. a
μεσοκνήμιον 326. c
μεσόκρανον, in c. ex κράνον 300. b
μεσοκρινεῖς κίονες 349. b
μεσοκοίλιον, in c. ex Κοῖλος 361. a
μεσόκωλον, in Κῶλον, intestinum 361. c
μεσολαβέω, cum d. in c. ex λαβὴ 369. a
(μεσόλαβος) 369. c
μεσολαβῶ ib.
μεσόλευκος, in c. ex λευκὸς 383. b
μεσομήρια, in c. ex Μηρὸς 419. a
μεσόμφαλος, cum d. in c. 465. c
μεσοναῦται, et μεσόνεω, in c. 434. b
μεσονύκτιος, in c. retinentibus νυκτ. 446. b
μεσοπαγὴς, in c. ex πήγνυμι 513. a
μεσοπαλὴς, in c. 497. b
μεσοπερσικὰ, in Πέρσης 520. a
μεσόπλευρος, et μεσοπλεύριος, in c. 535. c
μεσόπορος 509. b
μεσοποταμία 530. a
μεσόσκιον, in c. ex σκιὰ 563. c
μεσοπύργιον, in c. ex Πύργος 566. a
μεσοσπορέω, in c. 475. c
μεσόριον, cum μεσούριον 481. c
μεσόρραβδος, in ῥάβδος 571. a
ΜΕ'ΣΟΣ 413. c
μεσοσυλλαβέω, in d. ex συλλαμβάνω 369. b
μεσοσχιδὴς, in c. 630. a
μεσότης, in Μέσος 413. c
μεσότοιχος, &c. in c. ex Τοῖχος 659. b
μεσότιμος, cum d. 644. c
μεσοτριγλύφιον, in τρίγλυφος 132. c
μεσοτύλιον 673. c
μεσουρανέω, cum d. μεσουράνιος, in c. ex Οὐρανὸς 489. b
μεσούριον 481. c
(μεσόφθεγμα) 700. b
μεσόφρυον, in c. ex Ὀφρὺς 497. a
μεσόχθων, in c. ex Χθὼν 728. c
μεσόχλοος, in c. ex Χλόος 730. a
μεσόχωρος, in c. 731. c
μεσόω, in Μέσος 414. a
μεσόξηρος, semiaridus. Hesych.
ΜΕΣΠΙ'ΛΗ, cum d. 414. a
μέσσατος, cum μέσατος ib.
μεσσηγὺ, cum μεσηγὺ ib.
μεσσηγυδορποχέστης, in c. ex Χέζω 722. c
μεσσήρης, in Μέσος 414. a
μεσσογενὴς 124. a
μεσσόθι, μεσσόθεν, μέσσος, in Μέσος 414. a
μεσσοφαὴς 685. c
μεσταίχμιος 36. b
ΜΕΣΤΟ'Σ, cum d. 414. a
ΜΕ'ΣΦΑ 414. b
μέσως, in Μέσος 413. c
ΜΕΤΑ' 414. b
μεταβαίνω 94. c
μεταβάλλω 100. a
μεταβάπτω 103. b
μετάβασις, μεταβατικὸς, cum d. in μεταβαίνω 94. c
μεταβαΰζω, in c. ex βαΰζω 96. b
μεταβλαστάνω, in c. ex Βλαστάνω 109. a
μεταβλέπω 109. c
μεταβλητικὸς, in μεταβάλλω 100. a
μεταβοθρεύω, in c. ex Βόθρος 111. b
μεταβολὴ, &c. in μεταβάλλω 100. a
μετάβουλος, cum d. in comp. ex Βουλὴ 113. b
μεταγγέλλομαι, μετάγγελος 4. a
μεταγγίζω, in c. ex Ἄγγος 4. c
μεταγενὴς, et μεταγίγνομαι 124. b
μεταγιγνώσκω 130. a
μετάγεια, in c. ex Ἄγος 6. a
μετάγνωσις, in μεταγιγνώσκω 130. c
μεταγράφω, cum d. 437. c
μετάγω, μεταγωγὴ 14. c
μεταδαίνυμαι, in c. ex Δαίω, epulum praebeo, et in c. ex Δαίω, divido 143. a. 143. b
μεταδήμιος, in c. ex Δῆμος 159. c
μεταδιαιτάω, in c. ex Δίαιτα, vitae genus
μεταδιδάσκω, in c. ex Διδάσκω 161. c
μεταδίδωμι 163. a
μεταδιώκω, cum d. in comp. ex Διώκω 168. a
μεταδοκεῖ 169. b
μεταδοξάζω, in c. ex Δόξα 170. a
μεταδόρπιος, in c. ex Δόρπον 170. c
μετάδοσις, μεταδοτικὸς, in μεταδίδωμι 163. a
μετάδουπος, in c. ex Δοῦπος 171. b
μεταδρομὴ, cum d. in μετατρέχω 668. a
μεταδρομάδην 173. a
μεταδύω 175. a
μετάζευγμα, et μεταζευγνύω 235. c
μετάθεσις, in μετατίθημι 654. a
[μεταθετέον] ib.
μεταθέω, in c. ex Θέω 256. a
μεταίθριος 25. a
μεταΐγδην, in μεταΐσσω 34. a
μεταΐζω, in c. ex Ἵζω 271. c
μεταιπόλιος 547. b
μεταΐρω 32. c
μεταΐσσω, in c. ex Ἀΐσσω 34. a
μεταιτέω, in c. ex Αἰτέω 35. b
μεταίτης, μέταιτος ib.
μεταίτιος, in c. ex Αἰτία, causa 35. c
μεταίφνης 686. a
μεταίχμιον, in c. ex Αἰχμὴ 36. b
μετακαθίζω, in Καθίζω 271. c
μετακαλέω, in c. ex Καλέω 293. c
μετακάρπιον, in c. ex Καρπὸς, junctura manus 302. a
μετακεῖμαι, in c. ex Κεῖμαι 305. b
μετακεράννυμι, in comp. ex Κεράννυμι 309. a
μετακέρας, μετακέρασμα ib.
μετακιάθω, in c. ex Κίω 318. c
μετακινέω, cum d. in comp. ex Κινέω 317. b
μετακλαίω, in c. ex Κλαίω 319. c
μετακλείω, in c. ex Κλείω, celebro 321. a
μετάκλησις, in μετακαλέω 293. c
μετακλίνω, cum d. μετάκλισις 323. c
(μετακοιμάζομαι) 328. a. 333. c
(μετάκοιτος) 328. c
μετακομίζω, in c. ex κομίζω, porto 333. c
μετακόνδυλος, in comp. ex Κόνδυλος 333. b
μετακοσμέω, cum d. in c. ex Κοσμέω 341. b
μετακτίζω, in c. ex κτίζω, condo 354. b
μετακυλινδῶ, in c. ex κυλίνδω 357. a
μετακύμιος, in c. ex Κῦμα 357. c
μεταλαγχάνω, in comp. ex Λαγχάνω 364. b
μεταλαμβάνω, μετάληψις, in c. ex λαμβάνω 367. c. 368. a
(μεταλγέω) 43. c
μεταλδήσκω, in c. ex Ἀλδέω 44. a
μεταλέγω, in c. 384. a
μεταληπτικὸς, cum d. μετάληψις, in μεταλαμβάνω 368. a
μεταλλαγὴ, μετάλλαξις, μεταλλάττω, in c. ex Ἀλλάσσω 496. c
(μεταλλευτὴς) 49. c
[μετάλλατος] 414. c
μετάλλημαι 50. b
ΜΕ'ΤΑΛΛΟΝ, μεταλλάω, cum d. 414. b
μεταλλουργὸς 205. a
μεταλόφιον 389. b
μεταμάζιος, in c. ex Μάζος 395. a
μεταμανθάνω, in c. sine pr. 398. b
μεταμείβω, cum d. in c. ex Ἀμείβω 55. c
μεταμέλω, cum d. in comp. ex Μέλει 410. a
μεταμέλομαι, in comp. ex Μέλω 411. b
μεταμέμβλεται 410. a
μεταμέθεια, poenitentia. Hesych.
μεταμὶξ, et μετάμιξις 421. b
μεταμορφόω, cum d. in c. 427. a
μεταμοσχεύω, in comp. ex μοσχεύω 427. b
μεταμπίσχομαι, in ἀμπίσχω 222. c
μεταμφιάζομαι, et μεταμφιέννυμαι, in ἀμφιέννυμι 228. b
(ΜΕΤΑΜΩ'ΝΙΟΣ) 414. c
μεταναγιγνώσκω in ἀναγιγνώσκω 130. b
μεταναιέτης, in c. ex Ναίω 433. a
μεταναστάσεις, μετανάστασις, μετανάστατος, in μεθίστημι 230. a
μεταναστεύω, μετανάστης, μετανάστιος, μεταναστρία, in c. ex ναίω, habito 433. b
μετανείσομαι, in comp. ex Νέω, eo 439. c
μετανίζω, in c. ex Νίπτω 441. b
μετανιπτρὶς, μετάνιπτρον, in ἐπινιπτρὶς ib.
μετανίσσομαι, in μετανείσομαι 439. c
μετανίσταμαι, in ἀνίστημι 290. a
μετανοέω, cum d. 443. c
ΜΕ'ΤΑΞΑ 414. c
μεταξὺ, in Μετὰ 414. b
μεταξυλογία 376. a
μεταξυτριγλύφιον, in τρίγλυφος 132. c
μεταπαιδαγωγέω, in παιδαγωγὸς 16. c
μεταπαιδεύω, in c. ex παιδεύω 495. b
μεταπαφλάσσω, in παφλάσσω 688. a
μεταπαύομαι, μεταπαυσωλὴ, cum d. in c. 505. b
μεταπείθω, in c. ex Πείθω 506. a
μεταπειράω, in c. 508. a
μετάπειστος, in μεταπείθω 506. a
μεταπέμπω, cum d. 513. b
μεταπέτομαι 521. b
μεταπεττεύω, in Πεσσὸς 520. b
μεταπηδάω, cum d. in c. ex Πηδάω 523. b
μεταπίπτω 528. b
μεταπλάσσω, cum d. 531. c
μεταπλέω 536. c
μεταπνέω 540. b
μεταποιέω, cum d. 542. a
μεταπόνιος, in c. ex Πόνος 543. b
μεταπομπὴ, in μεταπέμπω 513. c
μεταπορεύομαι, cum d. in c. ex πορεύω 510. c
μεταπυργιῶ, cum d. in πυργόω 544. b
μετάπρασις, μεταπράτης, in c. ex πιπράσκω 518. c
μεταπρέπω, in c. 555. b
μεταπτάμενος, in comp. ex Ἵπταμαι 276. c
(μεταπτωτέον) 561. c
μετάπτωσις, in μεταπίπτω 528. b
μεταπύργιον, in c. ex Πύργος 566. a
μεταρίθμιος, in c. 73. b
μεταῤῥέω 572. b
μεταῤῥιπτέω, μεταῤῥίπτω, in comp. ex Ῥίπτω 577. a
μετάῤῥους, in μεταῤῥέω 572. b
μεταῤῥυθμίζω, in c. 570. b
μεταρσιολέσχης, cum d. in c. ex Λέσχη 383. a
μετάρσιος, μεταρσιόω, μετάρσις, in μεταίρω 32. c
μετασαίρω, in c. ex Σαίρω 590. a
μετασεύω 594. c
μέτασσαι, in Μέσος 414. a
μετάστασις, μεταστατικὸς, in μεθίστημι 282. c
μεταστείχω, in c. ex Στείχω 610. a
μεταστέλλω, in c. cum pr. 611. a
μεταστένω, in c. ex στένω 613. a
μεταστήθιος 614. c
μεταστοιχὶ, in c. ex στοῖχος 610. a
μεταστοιχειόω, in c. ex στοιχεῖον 610. b
μεταστοναχίζω, cum μεταστένω 613. a
μεταστρατοπεδεύω, in d. 504. c
μεταστρέφω, cum d. μεταστροφὴ 620. c
μετασυγκρίνω, cum d. in συγκρίνω 349. a
μετασχηματίζω, cum d. in c. ex σχῆμα 227. b
μετατάσσω 633. a
μετατίθημι 652. a
μετατρέπω 664. a
μετατρέφω 665. b
μετατρέχω 668. a
μετατροπὴ, μετάτροπος, in μετατρέπω 664. a
[μετατροπία] ib.
μετατροχάζοντες, in μετατρέχω 668. a
[μετατρωπάω] 664. a
μετατυπόω, cum d. in c. ex τύπος 675. a
μεταυδάω, in c. ex Αὐδὴ 87. b
μεταύρια, in c. ex Αὔριον 89. a
μεταυτίκα 89. c
μεταυχένιον, in c. ex Αὐχὴν 90. a
μεταφέρω 695. a
μετάφημι 689. b
μεταφοιτάω 705. c
μεταφορὰ, &c. in μεταφέρω 695. a
μεταφράζω, μεταφραστικὸς, cum d. in comp. cum pr. 706. c
μετάφρενον 709. a
μεταφύομαι, in c. ex Φύω 714. c
μεταφυτεύω, cum d. in c. ex φυτεύω 716. a
μεταφωνέω 716. c
μεταχείμασις, in c. 723. b
μεταχειρίζω, cum d. in c. ex χειρίζω 724. c
μεταχείριος 724. b
μεταχέω 726. c
μεταχθόνιος, in c. ex Χθὼν 728. c
μετάχειρος, in comp. ex Χεὶρ 739. b
μεταχρόνιος, in c. 736. b
μεταχρώζω, μεταχρώννυμι 735. c
μεταχωρέω, cum d. 737. c
μεταψαίρω, in c. ex Ψαίρω 740. c
μεταψηφίζω, cum d. 741. b
μετεγγράφω, in ἐγγράφω 137. b
μετέειπε, in comp. ex Ἔπω, dico 201. b
μέτειμι 232. c. 233. b
μετεισδύω, in εἰσδύω 174. c
μετεκβαίνω, in ἐκβαίνω 96. a
μετεκβιβάζω, in ἐκβιβάζω 96. b
μετεκδύομαι, in ἐκδύομαι 174. c
μετεκδύω, in ἐκδύω 174. c
μετεκδέχομαι 155. b
μετεκφορέω 694. b
μετεμβαίνω, in ἐμβαίνω 94. b
μετέμφυτος, in ἐμφύω 714. c
μετεμψυχόω, cum d. in ἐμψυχόω 742. b
μετενείσω 200. a
μετενσωμάτωσις, in ἐνσώματος 631. b
μετεξανίσταμαι, in ἐξανίσταμαι 279. c
μετεξαντλέω, in ἐξαντλέω 67. a
μετεξέτεροι, in c. ex Ἕτερος 213. c
μετέπειτα, in ἔπειτα 188. b
μετερέω, in c. ex ἐρέω 202. b
μετέρχομαι 212. c
μετέσσυο 200. b
μετεύχομαι, in c. ex Εὔχομαι 220. a
μετέχω 224. b
μετεωρίζω, cum d. in Μετέωρος 414. c
μετεωροθήρας, in c. ex Θήρα 257. c
μετεωροκοπέω, in c. ex κοπὴ 338. a
μετεωρολέσχης, cum d. 383. a
μετεωρολόγος, cum d. 376. a
μετεωροπολέω 547. a
(μετεωροπορέω) 509. b
μετεωροπόρος ib.
ΜΕΤΕ'ΩΡΟΣ 414. c
μετεωροσκόπος, cum d. in c. ex σκοπὸς 593. b
μετεωροσοφιστὴς, in comp. ex σοφίζω 601. b
μετεωροφένακες 691. c
μέτηλις, in Μετέρχομαι 212. c
μετήνεμος, in c. 61. a
μετήορος, in c. desinentibus in ηορος, 23. b. et in Μετέωρος 415. a
μετίσχω, in μετέχω 224. b
μετοικέω, cum d. μετοικίζω, cum d. μετοικεσία, μετοίκιον, in μέτοικος 436. c. 457. a
μετοικοδομέω, in οἰκοδόμος 131. c
(μετοικοδόμος) ib.
μέτοικοι 457. a
μετοίχομαι, in c. ab Οἴχομαι 406. a
μετοιωνίζομαι, in comp. ab Οἰωνὸς 406. b
μετοκλάζω, in c. ex Ὀκλάζω 460. c
μετονομάζω, in c. ex ὀνομάζω 467. c
μετόπη, in c. ex Ὀπὴ 469. b
μετόπιν, μετόπισθε, in c. 469. c
μετοπωρινὸς, μετόπωρον, in c. 473. c

μετόρχιον, in Ὄρχος 483. c
μετουσία, cum d. in μέτειμι 232. a
μετοχετεύω, in c. ex Ὀχετὸς 197. a
μετοχὴ, cum d. in μετέχω 224. b
μετοχλίζω, in c. ex ὀχλίζω 495. a
μετοχμάζω 222. a
μέτοχος, in μετέχω 224. b
μετρέω, cum d. μετρικὸς, in Μέτρον 415. a
μέτρημα, μέτρησις, μετρητὴς, in μέτρον ib.
μετριάζω, in μέτριος ib.
μετριολόγος 376. a
μετριοπαθὴς, cum d. 501. b
μετριοπότης, cum d. in c. sine prep. 527. b
μέτριος, cum d. in Μέτρον 415. a
μετριοφροσύνη 709. a
μετρίως, cum μέτριος 415. a
ΜΕ'ΤΡΟΝ, cum d. ib.
μετρῳδέω, in c. sine pr. 436. a
μετωπία, cum d. 467. b
μέτωπον, cum d. μετώπιον 473. c
μετωποσκόπος, in comp. ex σκοπὸς 593. b
ΜΕ'ΧΡΙ 416. a
ΜΗ' 416. b
[μήδαμα] 56. c
μηδαμινὸς ib.
μηδαμῶς, cum d. in c. ex Ἀμὸς ib.
μηδὲ, in Μὴ 416. a
μηδεὶς, in c. ex Εἷς 188. b
† μηδέπωτ 484. c
μηδέτερος, cum d. in c. ex Ἕτερος 215. c
μηδόλως, in ὅλος 462. c
ΜΗ˜ΔΟΣ, μήδομαι, cum d. μηδικὸς 416. b
ΜΗΚΑ'ΟΜΑΙ, cum d. 416. c
μηκεδανὸς, in Μῆκος 417. a
(μηκιστὴς) ib.
μηκέτι, in c. ex Ἔτι 216. a
ΜΗ˜ΚΟΣ, cum d. μήκιστον, μήκιστος 416. c
ΜΗ'ΚΩΝ, cum d. 417. b
μηλάνθη, in c. ex ἄνθη 63. c
μηλάτης, in μῆλον, ovis 418. a
ΜΗΛΕ'Α 417. b
μήλειος, in μῆλον, ovis 417. c
ΜΗ'ΛΗ 418. a
μηλιὰς, in Μῆλος ib.
μηλιανθμὸς, in c. ex Ἰαίνω 269. b
μηλίζω, μηλίδιος, μήλινος, in Μηλέα 417. c. 418. a
μηλοβιβλίον 702. b
μηλοβότης, cum d. in c. ex Βότης 115. a
μηλολάνθη, cum μηλάνθη 63. c
μηλομαχία 404. b
μηλόμελι, in c. 410. b
μῆλον, in Μηλέα 417. b
[μηλοπέπονες] 436. c
μηλοπέπων, et μηλοπεπονὶς, in comp. sine pr. ib.
μηλοσπόρειος, μηλοσπόρος, in c. 498. b
ΜΗ˜ΛΟΣ, cum d. 418. a
μηλόσκοπος, in c. ex σκοπὸς 593. b
μηλόσπορος, in c. ex σπόρος 604. c
μηλοσόος, in c. ex Σόος 600. b
μηλοσφαγέω, μηλοσφαγία, in c. ex σφαγὴ 626. b
μηλοτρόφος 666. b
μηλοφάγος 692. a
μηλοφόρος, cum d. 697. b
μηλοφύλαξ, in c. ex φύλαξ 713. c
μηλόω, cum d. in Μήλη 418. a
μηλώδης, μήλωψ 417. c
μήλωθρα, μήλωσις 410. a
μηλωτὴ, et μηλωτὶς, in μῆλον, ovis 417. c. 418. a
μήλωψ 473. c
ΜΗ'Ν 418. a
ΜΗ'Ν, mensis ib.
μήνανθος, in c. ex Ἄνθος 63. c
[μηνὰς] 418. c
ΜΗ'ΝΗ ib.
μηνιαῖος, in Μὴν, mensis 418. b
ΜΗ'ΝΙΓΞ 418. c
ΜΗ˜ΝΙΣ, cum d. μηνίω, μηνιάω ib.
μηνίσκος, in Μήνη ib.
(μηνοειδὴς) 182. b
(μηνὺς) 418. c
(μηνυτὴς) 419. a
ΜΗΝΥ'Ω, cum d. ib.
† μήποτ 484. c
(μήπουγε) ib.
μηριαῖος, in Μηρὸς 419. a
ΜΗ'ΡΙΝΘΟΣ ib.
μηρίον, in Μηρὸς ib.
[μηρυκαστικὸν] 291. a
μηρόρραφος, in c. sine prep. 570. a
ΜΗΡΟ'Σ 419. a
μηροτομία 644. c
μηροτυπὴς 674. c
ΜΗΡΥ'Ω, cum d. μηρύομαι 419. b
μήστωρ, in Μῆδος 416. b
ΜΗ'ΤΗΡ, cum d. 419. b
ΜΗ˜ΤΙΣ, μητίζομαι, μητίομαι, cum der. μητιόεις 420. a
μήτρα, in Μήτηρ 419. c
μητραγύρτης, cum d. in Ἄγυρις 11. b
μητράδελφος, in c. ex Ἀδελφὸς 20. a
μητραλοίας, in c. ex Ἀλοιάω 51. b
μητρεγχύτης, in ἐγχέω 726. b
μητριάζω, μητρικὸς, μητρὶς, μητρίδιον, in Μήτηρ 419. b. c
[μητρίδιος] 419. b
μητρόδοκος 156. a
μητροδίδακτος, in comp. ex διδακτὸς 161. c
μητροκασίγνητος, &c. in κασίγνητος 125. a
μητροκτόνος, cum d. in c. ex Κτείνω 353. c
μητρομανία 362. b
μητρομήτωρ, in c. ex Μήτηρ 419. c
(μητρομιξίας) 421. c
μητρόξενος, in c. sine pr. 448. b
μητροπάτωρ, in c. 502. c
μητρόπολις, cum d. in c. 548. a
μητρορρίπτης, in c. ex Ῥίπτω 569. c
μητρορρίμματος, in c. ex Ῥύπτω 577. a
μητροφθόρος, in c. ex Φθείρω 701. b
μητροφόνος, μητροφόντης 692. a
μητρῷα, cum d. μητρῷος, &c. in Μήτηρ 419. b. c
ΜΗΧΑΝΗ', μηχανάω, μηχανικὸς, cum d. 420. b
[μηχάνησις] ib.
μηχανώτης ib.
μηχανοποιὸς, cum d. 543. c
μηχανορράφος, cum d. in c. ex Ῥάφω 570. a
[μηχανορραφέω] ib.
μῆχαρ, μῆχος, in Μηχανὴ 420. b
μία, in Εἷς 188. b
μιαιγαμία 121. c
ΜΙΑΙ'ΝΩ 420. c
μιαιφόνος, cum d. 692. a
μιαρία, μιαρὸς, cum d. in Μιαίνω 421. a
μιαροφάγος, cum d. 683. a
μίασμα, μιασμὸς, μιάστωρ, in Μιαίνω 421. a
μίγα, μιγὰς, μιγάζομαι, μίγδην, μίγμα, μιγμὸς, in Μίγνυμι ib.
μιγματοπώλης 567. b
ΜΙ'ΓΝΥΜΙ 421. a
ΜΙ'ΔΑΣ 422. a
μιαφόνος, in μιαιφόνος 692. a
? ΜΙΘΡΗΣ? 422. a
μικκὸς, μικκύλος, in Μικρὸς ib.
μικροδικαστικὸς, in δίκαιος 164. c
μικραιτίης, in comp. ex Αἰτία, culpa 36. a
μικροβασιλεὺς 105. a
μικρόβιος, in c. ex Βίος 107. c
μικρόβωλος, in c. ex Βῶλος 119. c
μικρογένης, μικρογένεια 127. c
μικροδοσία, in c. ex Δόσις 163. b
μικρόθυμος, cum d. 265. b
μικρόκαρπος, cum d. 301. c
μικροκέφαλος, in c. ex Κεφαλὴ 312. b
μικροκίνδυνος in comp. ex Κίνδυνος 316. c
μικρόκοιλος, in c. ex Κοιλία 327. b
μικρολογία, in c. 370. a. 377. c. 378. a
μικρόλυπος, in c. 391. b
μικρομερὴς, cum d. in c. ex Μέρος 407. a
μικροπράγματος, in c. ex Πρᾶγμα 472. b
μικρόπολις, in c. 516. c
μικροπολίτης, in c. ex πόλις 548. a
μικροπόνηρος, in c. ex πονηρὸς 516. a
μικροπρεπὴς, cum d. in c. 555. b
μικροπρόσωπος 474. b
μικρόρραξ, in c. ex ῥὰξ 575. b
μικρόρριν, μικρόρρις, in c. ex Ῥὶν 576. b
μικρορροπύγιος, in ὀρροπύγιον 362. c
ΜΙΚΡΟ'Σ 422. a
μικροσπέρματος, in comp. ex σπέρμα 604. b
μικρόστιχος, in c. 608. b
μικρόστομος 617. b
μικρόσφυκτος, in c. ex Σφύζω 628. c
μικρότης, in Μικρὸς 422. a
μικροτράπεζος, in c. ex Τράπεζα 661. b
μικρότριχος, in c. 262. c
μικρόφυλλος 712. c
μικρόφωνος, cum d. 717. b
μικρόψυχος, cum d. in c. 742. b
μικρόχειρος 738. b
μικρύνω, μικρῶς, in Μικρὸς 422. a
μικτὸς, in Μίγνυμι 421. a
μίλαξ, μίλακος, in Σμίλαξ 599. b
ΜΙΛΓΔΟΣ 422. a
μιλτεῖος, μιλτόω, in Μίλτος ib.
μιλτηλιφὴς 44. c
μιλτοθρὶξ, in c. ex Θρὶξ 268. b
μιλτοπάρῃος, in c. 498. b
μιλτόπρεπτος, in c. 535. b
ΜΙΛ'ΤΟΣ, μιλτόω, cum d. 422. a
μιλτώρυχος, in c. sine pr. 482. a
ΜΙΛΦΑΙ' 422. b
ΜΙΜΑΙ'ΚΥΛΟΝ ib.
μιμαλλόνες, μιμαλλὼς, in Μαίνομαι ib.
ΜΙ'ΜΑΡΚΙΣ ib.
μίμαυλος, cum d. 89. c
ΜΙΜΕ'ΟΜΑΙ, cum d. μίμημα, μιμητικὸς, μιμηλὸς 422. b
μιμνάζω, cum μίμνω 412. a
μιμνήσκομαι, in Μνάομαι 424. b
μίμνω, in Μένω 412. c
μιμικὸς, cum μῖμος 422. b
μιμογράφος 139. a
μιμολόγος, cum d. 376. a
μῖμος, et μιμὼ, in Μιμέομαι 422. b
ΜΙ'Ν 422. c
ΜΙ'ΝΘΑ, μινθόομαι, cum d. ib.
μινύθω, μινυθάω, in Μινὺς ib.
ΜΙΝΥ'Σ ib.
μινυρίζω, μινυρὸς, cum d. ib.
μινυώριος, in c. 746. a
μιξανδρία, &c. in c. ex Ἀνὴρ 27. a
μιξέλλην 195. a
μιξοϊαμβος, in c. ex Ἴαμβος 268. c
μίξις, in μίγνυμι 421. a
μιξοβάρβαρος, in comp. ex Βάρβαρος 104. a
μιξοβόας 111. a
μίξοδος, cum d. 457. b
μιξόθηρ, in c. ex Θὴρ 257. c
μιξόθηλυς, in c. 262. c
[μιξόθροος] 261. c
μιξουρία, in c. ex Οὐρὰ 459. c
μιξόλευκος 383. b
μιξολυδιστὶ 390. a
[illegible] 117. c
μιξοπάρθενος, in c. 499. a
μιξόπολις, in c. ex Πόλις 547. b
μιξόφρυς, in c. ex Ὀφρὺς 494. a
μισαγαθία, in c. ex Ἀγαθὸς 2. b
μισάδελφος, cum d. in c. ex Ἀδελφὸς, et μισαδελφία 20. a
μισάλληλος, cum d. in c. ex ἀλλήλων 51. a
μισάνθρωπος, cum d. in c. ex Ἄνθρωπος 65. a
μισάρχης 81. a
μισγάγκεια, in c. ex Ἄγκος 6. a
μισγόλα, in μίξοδος 452. b
μίσγομαι, cum μίσγω 421. a
μισγοσόμας, in c. sine pr. 436. c
μίσγω, in Μίγνυμι 421. a
μισέω, μίσημα, in Μῖσος 423. b
μισητίζω, μισητὶς, in μισέω ib.
μισθάριον, in Μισθὸς 423. a
μισθαποδότης, et μισθαποδοσία, in ἀποδίδωμι 162. c
μισθαρνέω, μισθαρνητικὸς, cum d. in c. ex Ἄρνυμαι 76. a
μίσθιος, in Μισθὸς 422. c
μισθοδοσία, in c. ex Δόσις 163. b
μισθοδότης, cum d. in comp. ex Δότης 163. a
ΜΙΣΘΟ'Σ, μισθόω 422. c
μισθοφόρος, cum d. 697. c
μισθόω, cum d. in Μισθὸς 423. a
μίσκελλος, cum μίσκος 423. b
ΜΙ'ΣΚΟΙ ib.
μισοβάρβαρος, in comp. ex Βάρβαρος 104. a
μισοβασιλεὺς, in c. ex Βασιλεὺς 105. a
μισογόης 135. a
μισογύνης, &c. in c. ex Γυνὴ 141. a
μισόδημος, in c. ex Δῆμος 159. c
μισόδικος 165. a
μισόθεος, in c. 254. a
μισόκαλος, in c. ex Καλὸς 295. a
μισολόγος, cum d. 376. a
μισόνοθος, in c. ex Νόθος 441. c
μισόξενος, in c. sine pr. 448. b
μισόπαις, in c. ex Παῖς 495. b
μισόπολις, in c. ex Πόλις 540. a
μισοπονία, in c. sine pr. 515. c
μισοπόνηρος, cum d. in c. ex πονηρὸς 516. a
μισοπορπακιστάτατος, in c. 519. b
μισοπράγμων, in c. ex πρᾶγμα 534. a
μισοπώγων, in c. ex Πώγων 566. b
ΜΙ˜ΣΟΣ 423. b
μισόσοφος, in c. ex Σοφὸς 601. a
μισότεκνος, cum d. in comp. ex τέκνον 655. a
μισοτύραννος, in c. ex Τύραννος 673. c
μισότυφος 676. b
μισοφιλολόγος, in φιλολόγος 377. a
μισόφιλος, in c. 702. c
μισόφροντις, in c. ex Φροντὶς 710. b
μισόχρηστος, in c. sine pr. 733. a
μισόχριστος, in c. ex Χριστὸς 735. a
ΜΙΣΤΥ'ΛΛΩ 423. b
ΜΙ'ΣΥ ib.
ΜΙ'ΣΧΟΣ ib.
μιτορραφὴς, in c. sine pr. 570. b
ΜΙ'ΤΟΣ, cum d. 423. b
ΜΙ'ΤΡΑ 423. c
μιτράγχουσα 12. a
μιτροχίτων 729. a
μιτρόω, in Μίτρα 423. c
ΜΙ'ΤΥΛΟΣ ib.
ΜΙ'ΤΥΣ ib.
‡ μιτώδης ‡ 423. b
ΜΝΑ˜, cum d. μναϊαῖος 423. c
ΜΝΑ'ΟΜΑΙ, et μνάω 424. a
ΜΝΑ'ΣΙΟΝ 425. a
[μνάστειρα] ib.
μνεία, μνῆμα, cum der. in Μνάομαι 424. a. b
μνημεῖον, μνημονικὸς, μνημοσύνη ib. et b.
μνησίθεος, in c. 254. a
μνησίκακος, cum d. in c. 292. a
(μνησιπήμων) 524. a
μνησιχάρης, in c. sine pr. 719. a
μνηστεύω, cum d. μνηστὴρ, cum d. in Μνάομαι, ambio 425. a
μνῆστις, in Μνάομαι 424. b
μνηστὸς, μνηστὺς, in Μνάομαι, ambio 425. a
μνήστης, in Μνάομαι, 424. b. et in Μνάομαι, ambio ib.
ΜΝΙ'ΟΝ, cum d. μνιαρὸς ib.
ΜΝΟΥ˜Σ 425. b
μνώομαι, in Μνάομαι 424. b
§ ΜΟΓΓΟ'Σ 425. b
μογίλαλος, cum d. in c. ex Λάλος 365. a
ΜΟ'ΓΟΣ, cum der. μογέω, μόγις 425. b
μογοστόκος, cum d. 654. a
ΜΟ'ΔΙΟΣ 425. b
ΜΟ'ΘΑΞ ib.
ΜΟ'ΘΟΣ ib.
μόθουρα, i. remi manubrium. Hesych.
μόθων, cum d. in Μόθαξ 425. b
μοῖρα, in Μείρω 407. b
μοιραγέτης 17. b
μοιραῖος, μοιράω, cum μοῖρα 407. b
μοιρηγενὴς 124. a
μοιρίδιος, μοιρὸς, cum μοῖρα 407. b
μοιρόδοτος 156. a
(μοιρόκραντος) 345. c
μοιρολαχία, et μοιρολογχεῖν, in c. ex Λάχος 364. b. c
μοιρόλογχος, in c. ex λόγχη 364. c
μοιχάγρια 10. b
ΜΟΙΧΟ'Σ, μοιχαλὶς, cum d. 425. b
ΜΟΛΓΟ'Σ, cum d. 425. c
ΜΟΛΕ'Ω, cum d. ib.
μολιβαχθὴς, in c. ex Ἄχθος 91. c
ΜΟ'ΛΙΒΔΟΣ, cum d. 426. a
μολιβδοφανὴς 685. a
μολιβδοχόος 727. b
μολιβδόχρους, &c. 735. c
μόλυβος 426. a
μόλος, in Μολέω ib.
μολίσκω, in Μολέω 425. c
ΜΟΛΟΒΡΟ'Σ 426. a
ΜΟΛΟ'ΘΟΥΡΟΣ ib.
ΜΟ'ΛΟΣ ib.
ΜΟΛΟΣΣΟ'Σ, cum d. ib.
μολουρὶς, in comp. ex Οὐρὰ, et Οὔρω 489. a. c
μολουρὸς 489. a
μολόχη, et μολοχίτης λίθος, in μαλάχη 397. a
μολπὴ, cum d. μολπάζω, in Μέλπω 411. b
μολύβδαινα, &c. in Μόλυβδος 426. a
μολυβδοφανὴς 685. c
μολυβδοχόος 727. b
ΜΟΛΥ'ΝΩ, cum d. μολυσμὸς 426. a
μολῶ, in Μολέω 425. c
μομφὴ, in Μέμφομαι 411. c
μοναδικὸς, cum d. μονάζω, cum d. in Μόνος 426. b
μονάκανθος, in c. ex Ἄκανθα 37. b
μονάμπυκες πῶλοι, in c. 57. b
[μονάμπυκος, μοναμπυκία] ib.
μόναπος, à Paeonibus dicitur ὁ βόνασος, bonasus. Aristot. histor. an. l. 9. c. 45.
μόναρχος, cum d. 81. a
μονὰς, μοναστικὸς, &c. in Μόνος 426. b
μόναυλος, cum d. in c. ex Αὐλὸς 88. a
μοναχὸς, cum d. in Μόνος 426. b
μονὴ, in Μένω 412. b
μονήμερος, cum d. in c. ex Ἡμέρα 245. b
μονήρης, in Μόνος 426. b
μονήρεις, in c. ex ἐρέσσω 208. b
μονιὸς, in Μόνος 426. b
μόνιμος, cum μονὴ 412. b
μόνιος, in Μόνος 426. b
μονόιππος, in c. ex Ἵππος 276. b
μονοβάμων 95. b
μονόβιβλος 107. b
μονόγαμος, in c. ex Γάμος 121. c
μονογενὴς 124. a
μονόγενος 126. a
μονόγλωσσος, in c. ex Γλῶσσα 135. a
μονογράμματος 331. c
μονόγραμμος, in c. ex γραμμὴ 139. b
μονοδέρματος 153. b
μονόδους, in c. 453. a
μονοειδὴς, in c. ex Εἶδος 182. b
μονοείμων, in c. ex Εἷμα 228. c
μονοζυγὸς, et μονόζυξ, in c. ex ζυγὸς 236. a
μονόζωνος 238. c
μονοήμερος, in μονήμερος 245. b
μονόθυρος, in c. ex Θύρα 266. b
μονοκάμπτης, in c. ex καμπτὸς 297. b
μονόκαυλος, in c. ex Καυλὸς 303. c
μονοκέρατος, et μονόκερως, in c. 310. b
μονοκέφαλος 312. b
μονόκλαυτος, in c. ex Κλαίω 319. a
μονοκληρονόμος, in κληρονόμος 436. a
μονόκλωνος 323. b
μονόκοιλος, in c. ex Κοιλία 327. b
μονοκόνδυλος, in c. ex Κόνδυλος 335. b
μονοκότυλος, in c. ex Κοτύλη 342. b
μονοκράτωρ 345. c
μονοκρηπὶς, in c. ex Κρηπὶς 347. b
μονόκροτος, in c. ex Κρότος, sine pr. 350. b
μονόκωλος, in c. ex Κῶλον 361. a
μονόκωπος 363. a
μονολεχὴς, in c. ex λέχος 379. a
μονολήμματος, in c. ex λῆμμα 368. c
μονόλιθος, in c. ex Λίθος 386. b

μονόδοντος, in c. ex Ὀδοὺς 382. c
μονόδυμος 391. a
[μονομάτορες] 419. c
[μονομαχικὸς] 404. b
μονόμαχος, cum d. ib.
μονομερὴς, cum d. in c. ex Μέρος 407. c
μονόμιτος, in c. ex Μίτος 423. c
μονόμματος, in c. ex Ὄμμα 472. b
μονόμορφος 487. a
μόνον, in Μόνος 426. b
μονόω, μονοῦν, μονωτικὸν, in Μόνος ib.
μονόξιος, in c. habentibus ξυ 449. a
μονόξυλος, in c. ex Ξύλον 450. a
μονοούσιος, in c. ex οὐσία 232. c
μονοπάθεια 501. b
μονόπαις, in c. ex Παῖς 495. b
μονοπάτωρ, in c. ex Πατὴρ 502. a
μονοπέδιλος, in c. ex Πέδιλον 504. a
μονοπεῖραι λόπαι, in c. 508. a
μονοπέταλος, in c. 516. c
μονόπυρος, in c. ex Πῦρ 524. b
μονοπώλιον 552. a
μονοπραγματέω, in comp. ex πρᾶγμα 554. b
μονοπρόσωπος, cum d. in dec. 474. b
μονόπτερος, in c. sine pr. 560. c
μονόπτωτον 529. a
μονόπωλος, cum d. 567. b
μονόπυλος, in c. ex Πύλη 568. a
μονόρριζος 576. a
(μονόρρυθμος) 578. b
μονόρχις, in c. 485. c
ΜΟ'ΝΟΣ 426. a
μονοσίλλυ 274. b
μονόσιτος, cum d. in c. 589. a
μονοσκελὴς, in c. ex Σκέλος 591. c
μονόσκηπτρος, in σκῆπτρον 595. c
μονόστεγος 609. a
μονοστελέχος, et μονοστέλεχος, in c. ex Στέλεχος 610. b
μονόστεος, in c. ex Ὀστέον 486. b
(μονοστιβὴς) 609. b
μονόστιχος, in c. ex στίχος 610. a
μονόστολος, in c. ex στόλος 611. a
μονόστομος 617. b
μόνοστος, in μονόστεος 486. b
μονοστραβὸς ἔχις, Hesych. ἠμαυρός.
μονόστροφος, in c. ex στροφὴ 621. b
μονοσύλλαβος, cum d. ex συλλαμβάνω 368. b
μονότονος, in c. ex τόνος 655. a
μονότυπος 654. c
μονότης 638. c
μονοτράπεζος, in c. ex Τράπεζα 661. b
μονότροπος, in c. ex τρόπος 664. c
μονοτροφῶ, cum d. 666. b
μονοφάγος, cum d. 683. a
μονοφαλαγγία, in c. ex Φάλαγξ 686. c
μονόφαττος 686. a
μονόφθαλμος, in c. ex ὀφθαλμὸς 475. a
μονόφθογγος, in c. ex φθόγγος 700. b
μονόφορδος, in c. 692. b
(μονόφρουρος) 490. b
(μονόφρων) 709. a
μονοφυὴς 715. b
μονόφυλλος, et μονόφυλος 712. b. c
μονόχειρ 724. c
μονοχίτων 729. a
μονόχορδος, in c. ex Χορδὴ 731. b
μονόχρονος, μονόχρους 735. c
[μονόχρωμος] ib.
μονόψηφος 741. b
μονόω, in Μόνος 426. b
(μονῳδία) 22. b
μονῳδὸς, cum d. μονῳδέω ib.
μονῶνυξ, cum d. in c. ex Ὄνυξ 468. b
μόνως, μόνωσις, μονώτης, in Μόνος 426. b
μονωτὶς, in c. ex Οὖς 487. c
μονώψ, et μόνωψ 473. c
μόρα, in μέρος 407. a
ΜΟΡΕ'Α 426. c
μορέω, μορῆσαι, cum d. in μέρος 407. a
μόριμος, μόριον, μόριος, μορὶς, in μέρος ib.
μορμολύκειον, μορμολύττομαι, in Μορμὼ 426. c
μορμορωπὰ, cum μορμορωπὸς 473. c
μορμορωπὸς 473. c
μορμυρίζω, μορμύρων, in Μορμύρω 426. c
ΜΟΡΜΥ'ΡΩ ib.
μορμύσσομαι, in Μορμὼ ib.
ΜΟΡΜΩ' ib.
μορὶς, in μέρος, portio 407. a
μορίως, in μέρος ib.
μόρον, in Μορέα 426. c
μοροσοῦν, in c. sine pr. 513. c
μόρος, in Μείρω 407. a
μόρσιμος, in μέρος ib.
ΜΟ'ΡΟΧΘΟΣ 426. c
ΜΟΡΥ'ΣΣΩ ib.
ΜΟΡΦΗ', μορφόω, μορφάζω, cum der. ib. 427. a
μορφνὸς, in Ὄρφνη 485. a
μορφοσκοπέω, in c. ex σκοπὸς 593. b
μορφόω, μορφώω, in Μορφὴ 426. c. 427. a
ΜΟ'ΣΣΥΝ 427. a
μοσσύνοικος 437. c
μοσχάριον, μόσχειος, μοσχεύω, μοσχείω, μοσχίας, μοσχίδιον, cum d. μοσχίδιον 427. b
μοσχοποιὸς, μοσχίον, in Μόσχος ib.
[μόσχιος] ib.
μοσχοκάρυον, in c. ex Κάρυον 302. b
μοσχοποιέω 543. c
ΜΟ'ΣΧΟΣ 427. a
μοσχοσφραγιστὴς, in c. 628. c
ΜΟΤΟ'Σ, cum d. μοτάριον 427. b. c
μοῦια 429. c
μουκηρόβατος 95. c
μουλάξ, μούλας, in μοῦλος 426. b
μουνογένεος 208. a
μουνογενὴς, cum μονογενὴς 124. a
μουνόγλωσσος, cum μονόγλωσσος 133. a
μουνόγονος 126. a
[μουνόθεν] 426. b
μουνόκερως, cum μονόκερως 310. b
μουνόλινον, in c. ex Λίνον 383. c
μουνολεχὴς, cum μονολεχὴς 379. a
μουνόλιθος, cum μονόλιθος 386. b
[μουνομάτορες] 419. c
μουνομήτωρ, in c. ex Μήτηρ 419. c
μουνοπάλαι 496. a
μοῦνος, in Μόνος 426. b
μουνόω, in μοῦνος ib.
ΜΟΥΝΥΧΙ'Α, cum d. 427. c
μουνώψ, idem quod μονώψ 473. c
ΜΟΥ~ΣΑ 427. c
μουσαπολητὴς 462. a
μουσεῖον, &c. in Μοῦσα 427. c
μουσηγέτης 17. b
μουσηγετέω 240. c
μουσίζω, μουσικὸς, μουσιστὴς, in Μοῦσα 427. c
μουσόδρομος 669. a
μουσόληπτος, in c. ex ληπτὸς 368. c
μουσομανὴς, cum d. 396. a
μουσόμαντις, in c. 399. b
μουσομήτωρ, in c. ex Μήτηρ 419. c
μουσοπάταγος, et μουσοπάτακτος, in c. ex πατάγος 501. c
μουσοποιὸς, cum d. 543. c
μουσοπόλος 547. a
μουσουργὸς, cum d. 205. a
μουσόω, in Μοῦσα 427. c
ΜΟ'ΧΘΟΣ, cum d. μοχθηρία, μοχθίζω 428. a
μοχλὸς, cum d. in Ὀχλεὺς 492. c
ΜΥ~ 428. b
μύαγρος, μυάγρα 10. b
μυάκανθος, in c. ex Ἄκανθα 37. b
μύαξ, in Μῦς 431. b
μυῖν, in Μύω 432. a
μυγμὸς, in Μύζω 428. c
ΜΥΔΑ'ΖΟΜΑΙ 428. b
ΜΥΔΑ'Ω, cum d. μυδαλέος ib.
ΜΥΔΑΡΓΑ'ΣΣΣ ib.
μυδροκτύπος 675. b
μυδροκτυπέω ib.
ΜΥ'ΔΡΟΣ 428. b
ΜΥΔΩ'Ν ib.
ΜΥΕΛΟ'Σ, cum d. ib.
ΜΥΕ'Ω, cum d. ib.
μυζάω, μυζέω, in Μύζω, sugo 429. a
μυζουρὶς, in c. ex Οὐρὰ 480. a
ΜΥ'ΖΩ 428. c
μύημα, μύησις, in Μυέω ib.
μυθάριον 429. b
μυθαρχία 81. a
μυθέομαι, μυθέσκομαι, in Μῦθος, verbum 429. a
μυθεύω, cum d. in Μῦθος, fabula 429. b
μυθητὴς, μυθητὶς, in μυθέομαι 429. a
μυθίζω, in Μῦθος, verbum ib.
μυθικὸς, in Μῦθος, fabula 429. b
μυθογράφος 139. a
μυθολόγος, cum d. 376. a
μυθοπλάστης, cum d. in c. sine præp. 331. c
μυθοποιὸς, cum d. 543. c
ΜΥ~ΘΟΣ 429. a
μυθώδης, in Μῦθος, fabula 429. b
ΜΥΙ~Α 429. c
μυίαγρος 10. b
μυῖλλα, seu μυΐδιον 429. c
μυιοθήρας, in c. ex θήρα 257. c
μυιοκέφαλον, in c. ex Κεφαλὴ, sine pr. 312. b
μυιοσόβη, cum d. in c. ex Σοβέω 600. a
μυιώδης 429. c
ΜΥΚΑ'Ω, cum d. μύκημα ib.
μύκη, 429. c. et in Μύω 432. a
ΜΥ'ΚΗΣ, μυκίτης 429. c
μύκησις, μυκητὴς, &c. in Μυκάομαι ib.
ΜΥ'ΚΛΑΙ ib.
ΜΥΚΤΗ'Ρ, cum d. μυκτηρίζω ib.
(μυκτηρόκομπος) 334. c
μυλακρὶς 430. a
μύλαξ, in Μύλη ib.
ΜΥ'ΛΗ ib.
μυλοκόρον, in c. ex Κορέω, et κόρος, scopæ 339. a
μυλόφατος, in c. ex Φάω, occido 690. c
μυλίος, μυλιάω, in Μύλη 430. a
μυλικὸς, et μυλίτης, in Μύλη ib.
μυλλὰς, cum μύλλω ib.
ΜΥΛΛΟ'Σ 430. b
μύλλω, in Μύλη 430. a
μυλόπλαστος, in c. ex tertia pers. pr. 320. a
μύλος, in Μύλη 430. a
μυλόρραξ, in c. 581. b
μυλὼν, μυλωθρὸς, cum d. μύλων, in Μύλη 430. a
ΜΥ'ΝΟΜΑΙ, cum d. μύνη 430. b
ΜΥ'ΞΑ, cum d. μυξώδης ib.
μυογαλῆ, in Γαλῆ 181. a
μυοδόχος 156. a
μυοθήρευτος, in c. ex ἀγρεύω 173. a
μυόθηρ, in c. ex θήρα 257. c
μυόκυπρος, in c. ex Κύπρος 336. b
μυοκτόνος, in c. ex Κτείνω 353. c
μυόσωτον, et μυοσωτὶς, in c. ex Οὖς 487. c
μύουρος, &c. vide μείουρος 489. a
μυόφονος 692. a
μυόχοδον, in c. ex Χέζω 722. c
μύραινα, μύραινος 431. a
μυραλοιφεῖν, et μυραλοιφία, in c. ex Ἀλείφω 44. c
μυρεψὸς, cum d. in c. ex Ἕψω 227. c
μυρηρὸς, in Μύρον 430. c
μυριάκις, in Μύριοι ib.
μυριάμφορον 693. b
(μυρίανδρος) 62. b
μυριάρχης, &c. 81. a
μυριὰς, in Μύριοι 430. c
μυρίζον, μυρίζω, in Μύρον ib.
μυριέλικτος, in c. ex ἑλίσσω 185. b
μυριέτης 216. c
ΜΥΡΙ'ΚΗ, cum d. 430. b
μυρίνης οἶνος, in Μύρον 430. c
μύρινος, in Μύρον 431. a
μυριόβιος, in c. 453. a
μυριοκάρανος 300. b
μυριόλεκτος, millies dictus 374. b
μυριόναυς, in c. 434. b
μυριόνεκρος, in c. ex Νεκρὸς 435. a
(μυριόνταρχος) 81. a
μυριοπλάσιος, in Μύριοι 430. c
μυριοπλήθης, in c. ex πλῆθος 535. a
μυριόπους 552. a
ΜΥ'ΡΙΟΣ, cum d. 430. b
μυριοστημόριον, in c. ex μόριον 408. a
[μυριοστὺς] 430. c
μυριότευχος, in c. ex τεῦχος 647. c
μυριότης, in Μύριοι 430. c
μυριοφόρος 697. c
μυριόφορτος, in c. ex Φόρτος 706. a
μυριόφυλλος, et μυριόφυλος 712. b. c
μυριόφωνος 717. b
μυρὶς, μύρισμα, μυριστικὸς, in Μύρον 430. c
μυριωπὸς 473. c
μυριώνυμος 467. b
μυρμηκίζω 430. c
μυρμηκολέων, in c. ex Λέων 383. c
ΜΥ'ΡΜΗΞ, cum d. μύρμαξ 430. c
μυροβάλανος, in c. 97. b
μυροβρεχὴς 116. c
μυροθήκη, et μυροθήκιον, in c. ex Θήκη 634. a
μύρομαι, in Μύρον 431. a
ΜΥ'ΡΟΝ, cum d. 430. c
μυρίπνους, et μυρόπνους 540. c
μυροπισσόκηρος, in πισσόκηρος 314. b
μυρόπνοος 540. c
μυροποιὸς 543. c
μυροπώλης, cum d. 567. b
ΜΥ'ΡΟΣ 431. a
μυρόω, in Μύρον 430. c
μυρόχριστος, in c. ex χριστὸς 754. c
μύῤῥα, in Μύρον 431. a
μυῤῥίνη, μυῤῥινών, cum μυρσίνη ib.
μυῤῥίτης, in Μύρον ib.
μυρσινέλαιον, in c. ex Ἔλαιον 190. a
μυρσίνη, μυρσινίτης, μυρσινών, in Μύρτος 431. a
ΜΥ'ΡΤΟΣ, cum d. μυρτίον ib.
μυρτοπέταλον 521. a
μυρτόχειλα, μυρτοχειλίδες 723. a
ΜΥ'ΡΩ 431. a
μυρώδια, in c. sine pr. 454. b
μύρωμα, μύρωσις, in Μύρον 430. c
ΜΥ~Σ 431. b
μυσάζω, μυσαρὸς, cum d. μυσάττομαι, μυσαχθὴς, μυσαχνὸς, in Μῦσος ib.
(μυσαχθεῖν) ib.
μύσις, in Μύω 432. a
ΜΥ'ΣΟΣ 431. b
μυσοπολεῖ 547. a
ΜΥ'ΣΣΩ 431. c
μυσταγωγὸς, cum d. 16. b
μυστάλμος, in c. ex Ἅλς, sal 52. b
μύσταξ, vide μάσταξ, in Μασάομαι 401. b
(μυστηριακὸς) 428. c
μύστης, μυστήριον, μυστικὸς, cum d. in Μυέω 428. c
ΜΥΣΤΙ'ΛΗ, cum d. 431. c
μυστιπόλος, cum d. 547. a
μυστοδόκος 156. a
μύστρον, in Μυστίλη 431. c
μύσφονον 692. a
μυτακίζω, cum d. in Μῦ 428. b
ΜΥΤΙ'ΛΟΣ 431. c
ΜΥ'ΤΙΣ ib.
μυττωτὸν, in Μύσσω 431. b
μυχαίτατος, μύχατος, μυχὸν, in Μυχὸς 431. c
μυχοβόρος, in c. ex Βορὰ 112. a
μυχθίζω, in Μύζω 428. c
(μυχίθεν) 431. c
μυχοίτατος, in Μυχὸς ib.
μυχοπίτιον 549. b
ΜΥΧΟ'Σ 431. c
ΜΥ'Ω ib.
μυώδης, μυὼν, μυωξὸς, in Μῦς 431. b
μυωπία, in c. ab Ὤψ, 469. a. et in μυωπὸς 479. a
μυωπὶς, cum d. Μύωψ ib.
μυωτὶς, in Μῦς 431. b
ΜΩ~ΚΟΣ, cum d. μωκάω 432. b
ΜΩ~ΛΟΣ, cum d. μωλέω ib.
ΜΩ~ΛΥ ib.
ΜΩ'ΛΥΖΑ ib.
ΜΩ~ΛΥΣ, cum d. μωλύτης ib.
ΜΩ'ΛΩΨ ib.
ΜΩ~ΜΟΣ, cum d. μωμάομαι, μωμεύω ib.
μωμοσκόπος, cum d. ib.
ΜΩ~Ν 432. c
μώνυξ, in μονῶνυξ 468. b
μωραίνω, μωρία, et μώριον, in Μωρὸς 432. c
μωρολόγος, cum d. 376. b
μώρον, vide μόρον, in Μορέα 426. c
ΜΩΡΟ'Σ 432. c
μωρόσοφος, cum d. in comp. ex Σοφὸς 601. a
μωρότης, μωρῶς, μώρωσις, in Μωρὸς 432. c
μῶσθαι, pro μάσασθαι 405. a

N.

ΝΑ'ΒΛΑ, cum d. ναβλίζω 432. c
ΝΑΙ' 433. a
ναιάδες ib.
ναίδιον, in Ναὸς 433. b
ναιέτης, cum d. ναιετάω, in Ναίω 433. a
ΝΑΙ~ΡΟΝ ib.
†ναισχὶ ib.
ΝΑΙ'Ω ib.
ΝΑ'ΚΟΣ, cum d. νάκη 433. b
νακοτίλτης, in c. ex Τίλλω 655. b
νᾶμα, cum d. vide νάω in Ναίω 433. a
ΝΑ'ΝΝΗ, νάννος, et νάνος, νανώδης, cum d. 433. b
ναξιουργὴς 205. a
ναοποιὸς, cum d. 543. c
ΝΑΟ'Σ 433. b
ναοφύλαξ, in c. ex φύλαξ 711. c
ΝΑ'ΠΟΣ, νάπη, ναπαῖος 433. c
ΝΑ'ΠΥ, νάπιον ib.
ΝΑ'ΡΔΟΣ, cum d. νάρδινος ib.
ναρδόσταχυς, in c. 608. b
ναρθηκοπλήρωτος, in comp. ex πλήρης 534. c
†ναρθηκοφόρος 697. c
ΝΑ'ΡΘΗΞ, cum d. ναρθήκιον 433. c
ΝΑ'ΡΚΑΦΘΟΝ ib.
ΝΑ'ΡΚΗ, cum d. ναρκάω, ναρκωτικὸς ib.
νάρκισσος 434. a
ΝΑ'ΡΤΑΛΟΣ ib.
ΝΑ'ΡΤΗ, cum d. ib.
νασμὸς, νασμώδης, in νάω 433. a
ΝΑ'ΣΣΩ, cum d. 434. a
ναστίσκος ib.
ναστὸς, in Νάσσω ib
ναστοφάγος, cum d. 683. a
ναυαγὸς, cum d. in c. ex Ἄγω, frango, ναυαγία, ναυαγέω 18. c
ναύαρχος, cum d. 81. a
ναυάτης, in ναῦς 434. a
ναυβάτης 95. c
ναυηγὸς 17. b. 18. c
ναύκληρος 322. c
ναυκράτης, cum d. 345. c
ναῦλον, cum d. in Ναῦς 434. b
ναύλοχος, cum d. in comp. ex Λόχος, insidiæ 379. a. 390. a
ναυμαχὴς, cum d. 404. b
ναυπηγὸς, cum d. in comp. ex πήγνυμι 523. a
ναύπεδα, in ναυσιπέδης 552. a
(ναυπόρος) 510. b
ναῦσθλον, in Ναῦς 434. b
ΝΑΥ~Σ 434. a
ναυσία, cum d. 434. b
ναυσίβιος, in c. ex Βίος 107. c
ναυσικλειτὸς, in c. ex κλειτὸς 321. a
ναυσικλυτὸς, in c. ex Κλύω 324. c
ναυσιπέδη, in c. ex Πέδη 504. a
ναυσιπέδης 552. a
ναυσίπομπος, in c. sine pr. 514. a
ναυσιπόρος 509. b
ναυσίπορος ib. et 510. b
ναυσιφόρητος 697. c
ναύσταθμος 285. b
ναύσταθμον ib.
ναύστολος, in c. ex στόλος 611. a
ναυτεπιβάτης 94. c
ναύτης, cum d. in Ναῦς 434. a
ναυτία, cum d. ναυτίλος ib.
ναυτοδίκαι 165. a
[ναυτικράτης] 345. c
ναύτρια, cum ναύτης 434. a
ναυφθόρος, cum d. in c. ex Φθείρω 701. b
ναύφρακτος, in c. ex φρακτὸς 707. b
ΝΑ'ΦΘΑ 434. c
νάω, in Ναίω 433. a
(νάγγελτος) 4. c

Digitized by Go

¶ νεάζω, in Νέος, juvenis 437. c
νέαιρα, cum νεαρὸς ib.
(νεαίρετος) 32. a
νεακόνητος, in c. ex Ἀκόνη 39. b
νεάλατος 45. a
νεαλὴς, in c. ex Ἅλς, sal, et in Νέος, novus 52. b. 437. c
νεάλωτος, in c. ex ἁλωτὸς 46. c
νεάμελκτος, et νεήμελκτος 56. a
νεάν, cum d. in Νέος, juvenis 437. c
νεάξ, νεᾶνις, νεανίας, νεανιεύω ib.
νεαυγὴς 22. b
νεαπολίτης 548. a
νεαρὸς, cum d. νέασις, νεατὸς, νεάω, in Νέος 437. b. c. 438. a
ΝΕΒΡΟ'Σ, cum d. νεβρὶς 434. c
νεβριδόπεπλος, in c. 516. c
νεβροτόκος 654. c
νεβροχαρὴς, in c. sine pr. 719. a
νεηγενὴς, in νεογενὴς 124. a
νεήκης, in c. ex Ἀκὴ 38. a
νεηκονὴς, cum νεακόνητος 39. b
νεηλάτης 191. b
νεήλατος, in c. ex Ἀλέω, molo, 45. a. et in c. ex Ἐλαύνω 191. b
νεηλιφεῖς οἰκίαι, in comp. ex Ἀλείφω 44. c
νέηλυς, in c. ex ἤλυς 213. a
νεῆνις, νεηνίης 438. a
νεήφατος, in c. ex φατὶς 690. b
νειαρὸς, νειαρὰ 437. c
ΝΕΙ͂ΚΟΣ, cum d. νεικεστὴρ 434. c
(νειλοθερὴς) 253. a
νειόθεν, et νειόθι, in Νέος 437. c
νειὸς, in Ναῦς, 434. b. et in Νέος 437. c
νείσσομαι, in Νέω, eo 439. c
νείφω, in Νίφω 441. c
νεκὰς, in Νεκρὸς 435. a
νεκραγωγία 16. b
νεκρακαδημία 37. a
νεκρικὸς, in Νεκρὸς 435. a
νεκροβόρος, in c. ex Βορὰ 112. a
νεκροδέγμων, in c. ex prima pers. pr. 155. c
νεκροδόκος 156. a
νεκροκόσμος, in c. ex Κοσμέω 341. b
νεκρομαντεῖον, et νεκρομαντεία, in c. 399. b
νεκροπέρνας, in c. ex περνάω 518. c
νεκροπομπὸς, in c. sine pr. 514. a
ΝΕΚΡΟ'Σ, cum d. 435. a
νεκροστόλος, cum d. in c. ex στόλος 611. b
νεκροσύλης, cum d. 624. a
νεκροτάφος, in c. ex Θάπτω, sepelio 251. a
νεκροφόρος 697. c
νεκρόω, νεκρώδης, νέκρωσις, in Νεκρὸς 435. a
ΝΕ'ΚΤΑΡ, cum d. ib.
νεκταροσταγὴς, in c. 607. c
ΝΕΚΥ'ΔΑΛΛΟΣ 435. a
νεκυηγὸς 17. b
νεκυία, in Νεκρὸς 435. a
νεκυόμαντις, cum d. in c. 399. b
νεκυοσσόος, in c. ex σόος 584. b. 600. b
νεκυοστόλος, cum νεκροστόλος 611. b
νέκυς, νεκύσια, in Νεκρὸς 435. a
νεμέθω, in Νέμω, pasco 436. a
ΝΕΜΕΣΑ'Ω, νεμεσήμων, νεμεσητὸς, cum d. νέμεσις 435. a. b
νεμέτωρ, νέμεσις, νεμητὴς, νέμομαι, in Νέμω, distribuo 435. b. 436. a
νέμος, in Νέμω, pasco 436. a
ΝΕ'ΜΩ 435. b
ΝΕΝΙ'ΗΛΟΣ 437. a
ΝΕ'ΝΝΟΣ 437. b
νεοαλδὴς, in c. ex Ἀλδέω 44. a
νεοαρδὴς, in c. ex Ἄρδω 74. a
νεόβδαλτον γάλα, in Βδάλλω 105. c
νεόβλαστος, in c. ex βλάστη 109. a
νεοβόρος, in c. ex Βορὰ 112. a
νεοβρὸς, in c. sine pr. 119. a
νεόγαμος, in c. ex Γάμος 121. c
νεογενὴς 124. a
νεογιλὸς, &c. ib.
νεόγλυπτος, in c. ex Γλύφω 133. a
νεόγνιος, in νεογνὸς 126. a
νεόγραπτος, in c. ex γραπτὸς 138. b
νεόγυιος, in c. ex Γυῖον 140. b
νεογύνος, in c. ex Γυνὴ 141. a
νεοδαμώδης, in c. ex Δῆμος 159. c
νεόδαρτος, in c. ex δαρτὸς 153. a
νεοδμῆτες γάμοι, et νεόδμητος κόρη, in c. ex Δαμάω, 145. c. vide et in c. ex præterito syncopen passo 151. b
νεόδορος, in c. ex δορὰ 153. a
νεόδρεπτος, νεόδροπος, in c. ex Δρέπω 173. a
νεοεργὴς 205. a
νεόζυξ, cum d. in c. ex ζυγὸς 236. a
νεοθαλὴς, in c. 250. a
νεοθανὴς, in c. desinentibus in θανὴς 259. c
νεοθηγὴς, in c. ex Θήγω 256. c
νεοθηλὴς, in νεοθαλὴς 250. a
(νεόθηλος) ib.
νεοθλιβὴς, in c. ex Θλίβω 259. b
νεόθρεπτος, in c. 666. a
νεόθυτος, in c. ex Θύω, macto 267. b
νεοίη, in Νέος, juvenis 437. c
νέοικος 457. a
νεοκατάστατος, in καθίσταμαι 282. b
νεοκατάχριστος, in καταχρίω 734. b
νεοκάτοικος, in κάτοικος 457. a
νεόκαυστος, νεόκαυτος, in c. ex prætor. pass. 291. a
νεοκηδὴς, in comp. ex Κῆδος, mœror 313. a
νεόκλωστος, in c. ex Κλώθω 325. a
νεοκμὴς, &c. in c. desinentibus in κμὴς 297. c
νεοκονὴς, in c. ex κονὶς 338. a
(νεόκοτος) 342. a
νεόκρας, et νεόκρατος, in c. ex κράω 309. b
νεόκτιστος, in c. ex κτιστὸς 354. b
νεοκτόνος 353. c
νεολαῖα, in νέος 437. c
νεολκία, &c. in c. ex ὁλκὴ 194. c
νεόλλουτος, in c. sine pr. 389. a
νέομαι, in Νέω 439. b. c
νεόμην, in c. ex Μὴν 418. c
νεομηνία, in c. ex Μὴν, 418. b. et in c. ex Μήνη 418. c
νέον, in Νέος, novus 437. b
νεόνυμφος, in c. ex Νύμφη 446. c
νεόξεστος 449. a
νεοπαγὴς, in c. ex πήγνυμι 523. a
(νεοπαθὴς) 501. b
νεοπαιδὴς, in c. in παιδὴς 506. b
νεόπιστος, in c. in πιστὸς ib.
νεοπενθὴς, in c. 514. c
νεόπηγος, in c. ex πήγνυμι 523. a
νεόπηκτος, in c. ex πηκτὸς ib.
νεοπλακὴς, in c. in πλακὸς 535. b
νεόπλουτος, in c. ex Πλοῦτος 538. c
νεόπλιστος, et νεόπλυτος, in c. sine præp. 539. a
νεοπολῖται, in c. ex πολίτης 548. a
νεοπρεπὴς, in c. 555. b
νεόπριστος, in c. 557. a
(νεοργὸς) 437. c
νεόρραντος, in c. ex Ῥαίνω 569. b
νεόρρυτος 573. a
νεόρτος, in c. in ὀρτὸς 484. a
ΝΕ'ΟΣ 437. b
νεοσίγαλος 587. b
νεοσπάρακτος, in comp. ex Σπαράσσω 602. a
(νεοσπαδὴς) 603. b
νεοσπὰς, in c. sine pr. ib.
νεόσπορος 604. c
νεοσσοποιΐα 543. c
ΝΕΟΣΣΟ'Σ, cum d. 438. a
νεοσσοτροφεῖον 666. b
νεόσσυτος 584. a
νεοσταθὴς, in c. desinentibus in σταθὴς 285. b
νεοστασία 283. a
νεόστροφος, in c. ex στροφὴ 621. b
νεοσύλλεκτος, in συλλέγω 373. a
νεοσύστατος, in συνίστημι 284. b
νεοσφαγὴς, in c. ex σφαγὴ 626. b
νεόσφακτος ib.
νεοτελὴς 641. c
νεοτευχὴς, in c. ex τεῦχος 647. c
νεότευκτος, in c. ex τευκτὸς 647. b
νεότης, cum d. in Νέος 437. c
νεότμητος, in c. ex τμητὸς 645. a
νεοτόκος 654. c
νεότομος 644. c
νεοτροφὴς, in c. in τροφὴς 665. a
νεοτρεφὴς, in c. sine pr. 670. c
νεότρωτος, in c. 657. a
νεοττεύω, cum d. νεόττιον, νεοττὶς, in Νεοσσὸς 438. a
νεοττοτροφέω, cum νεοσσοτροφεῖον 666. b
νεουρὴς, in c. ex Οὖρος, ventus secundus 490. a
νεούτατος, in c. ex Οὐτάω 491. a
νεόφθιτος, in c. ex φθίω 700. c
νεοφθίνετος, in φθίω 700. b
νεόφοιτος 705. c
νεόφονος 602. a
νεοφυὴς 715. b
νεόφυτος 715. c
νεοχάρακτος, in comp. ex χαράσσω 721. b
νεοχμὸς, cum d. νεόω, in νέος, novus 437. b
νεόω ib.
νέποδες 552. a
νέρθε, cum d. in Ἔρα 201. b
νεῦμα, in Νεύω 438. b
νευρὰ, νευρία, νευρικὸς, νεύρινος, &c. in Νεῦρον 438. b
νευροβάτης, in c. in βάτης 96. a
νευρόκαυλος, in c. ex Καυλὸς 304. a
νευροκοπία, in c. ex κοπὴ 330. a
νευρολάλος, in c. ex λάλος 365. c
νευρομήτρα, in c. ex μήτρα 420. a
ΝΕΥ͂ΡΟΝ 438. b
νευρορράφος, cum d. 570. b
νευροσπαστὴς, νευροσπάστης, &c. in c. sine pr. 603. b
νευροτονὴς, in c. ex τονὸς 638. c
νευρότρωτος, in c. 657. a
νευρόω, in Νεῦρον 438. b
νευροχονδρώδης, in c. ex Χόνδρος 731. a
νευρώδης, νευρώσας, in Νεῦρον 438. b
νεῦσις, νευστὴς, in νέω ib. 439. b
ΝΕΥ'Ω, νευστάζω, cum d. 438. b. c. et in Νέω, nato 439. b
νεφέλη, νεφελωτὸς, in Νέφος 439. a
νεφεληγερέτης, in c. ab ἠγερέθομαι, 5. a. et in c. ex Ἐγείρω 178. b
νεφεληγενὴς 124. a
νεφελοκοκκυγία, in c. ex Κόκκυξ 329. c
ΝΕ'ΦΟΣ, cum d. νεφώδης 438. c. 439. a
ΝΕΦΡΟ'Σ, cum d. νεφρῖτις 439. b
ΝΕ'Ω, cum d. ib.
νεωκόρος, cum d. in c. ex κόρος, scopo 339. a
νεωλκὸς, cum νεολκία 194. c
νέωμα, cum νεάω 437. b
νεὼν, νεώριον, in Ναῦς 434. b
νεώνητος, in c. 745. b
[illegible] 474. a
νεωποιὸς 543. c
νεωρὸς 82. b
νεωρυχὴς 482. c
νέως, νέωσις, in Νέος, novus 437. b
[illegible] 583. b
νεώσοικος 457. a
νεωστὶ, cum νέος 437. b
νέωτα, cum νεάω 437. b
νεωτερίζω, cum νεώτερος 437. b. c
νεωτεροποιὸς, cum d. 543. c
νεώτερος, in Νέος, novus 437. b
νέωτος ib.
νεωφύλαξ, in ναοφύλαξ 711. c
νεώχμαος, terra recens culta. Hesych.
¶ ΝΗ' 440. a
ΝΗΓΑ'ΤΕΟΣ ib.
νήγρετος, in c. ex ἔγρομαι 178. b
νήδυμος, in c. ex Δύω, subeo 175. a
νηδύπνοος 532. a
ΝΗΔΥ'Σ, νηδύϊα 440. a
νηέω, in Νέω, neo ib.
νήθω, in Νέω, neo 439. c
νήιος, νηίτης, &c. in Ναῦς 434. b
(νηίτιδες φυλαὶ) 440. a
νηκερδὴς, in c. ex Κέρδος 311. a
νήκερος, et νήκερως, in c. 310. b
νήκεστος, in c. ex Ἀκέομαι 37. c
νηκτὴς, νηκτικὸς, νηκτὸς, νηκτρὶς, in νήχω 439. b
νηλεγὴς, cum d. in ἀνηλεγὴς 44. b
νηλεὴς, in c. ex Ἔλεος 193. a
νηλίπους, in c. ex Πούς 545. c
νηλεὸς, in νηλεὴς 193. a
νήλευστος, in c. ex Λεύσσω 383. b
νηλίπεζα, in c. 505. b
‡ νηλίπους ‡ 552. a
νηλιτὴς, in c. ex Ἀλιτέω 47. a
νήλυπος, in c. ex Λῦπος 382. c
νῆμα, cum d. in Νέω, neo 439. c
νημερτὴς, cum d. in c. ex Ἁμαρτάνω 54. b
νήνεμος, cum d. in c. 61. a
νηνέω, in Νέω, glomero 440. a
νῆξις, in νήχω 439. b
νηοπόλος 547. a
νηοπορέω, in ναυπόρος 509. b
νηοσσόος, in c. ex σόος 600. b
νηοῦχος 276. c
νηπενθὴς, in c. ex Πένθος 507. a
[illegible], in c. 512. c
νηπειθὴς, cum d. in c. 514. c
νηπιάω, νηπιάζω, νηπίαχος, cum d. νηπιέω, in Νήπιος 440. b
νηπιοκτόνος, in c. ex κτείνω 353. c
ΝΗ'ΠΙΟΣ, cum d. 440. a
νηπιόφρων 553. c
νηπιοφροσύνη 709. a
νήπλεκτος, in c. ex πλεκτὸς ib.
νήποινος, cum d. in c. ex Ποινὴ 545. c
νηπτικὸς 553. b
νηπύτιος, in Νήπιος 440. b
νήριθμος, in c. 75. b
νήριτος, in c. 210. b
ΝΗ'ΡΙΟΝ 440. b
νηρίτης 439. b
νήρειτος, in νήριτος 210. b
νηριτόφυλλος 712. c
ΝΗΡΟ'Σ 440. b
νησαίη ib.
νησίον, in Νῆσος ib.
νῆσις, in Νέω, neo 439. c. 440. a
νησὶς, in Νῆσος 440. b
ΝΗ͂ΣΟΣ, cum d. νησιώτης ib.
ΝΗ͂ΣΣΑ, cum d. νησσάριον ib.
νηστεύω, νηστεία, in Νῆστις 440. c
νηστικὸς, in νήθω 439. c
ΝΗ͂ΣΤΙΣ, cum d. 440. b
νησύδριον, in Νῆσος ib.
νήτη, in Νέος 437. b
νητὸς, in Νέω, neo 439. c. 440. a
νητρεκὴς, in c. ex Ἀτρεκὴς 86. b
νῆττα 440. b
νηττοφόνος 692. a
νηῦς, in Ναῦς 434. a
ΝΗ'ΦΩ, cum d. νῆψις, νηφάλιος, νήφαντος 440. c
νήχυτος, in c. in χύτος 727. b
νήχω, in Νέω, nato 439. b
νίβας, in Νίφω 440. c
νίω, in νέω, glomero 440. a
¶ ΝΙΓΛΑΡΟ'Σ 440. c
νίζω, in Νίπτω 441. b
[νικαφορία] 697. c
ΝΙΚΑ'Ω, cum d. νίκη, νικητὴς 440. c. 441. a
νικηφόρος 697. c
νῖκος, in Νικάω, νικητὴρ 441. a
νίμμα, in Νίπτω 441. b
ΝΙ'Ν 441. a
ΝΙ'ΠΤΩ, cum d. ib.
νίσσομαι, in νέω, eo 439. c
ΝΙ'ΤΡΟΝ, cum d. 441. b
νίφα, in νιφὰς 441. c
νίφαργος, in c. ex Ἀργὸς 73. b
νιφὰς, in νίφω 441. c
νιφοβόλης, et νιφοβόλος, in c. in βολὸς 101. c
νιφετὸς, cum d. in νίφω 441. c
νιφόβολος 102. b
νιφόεις, in νίφω 441. c
νιφόκτυπος 675. b
νίφομαι, in Νίφω 441. c
νιφοστιβὴς, in c. 609. b
ΝΙ'ΦΩ 441. c
¶ νοερὸς, νοέω, νόημα, νόησις, cum d. in νόος 442. c
νοθεία, νοθεύω, cum d. in νόθος 441. c
νοθογένετος, in c. in γενετὴς 125. a
νοθοκαλλοσύνη, in comp. ex κάλλος 295. a
ΝΟ'ΘΟΣ, cum d. 441. c
νοίδιον, in νόος 442. c
νομαδικὸς, νομαδίτης, νομάζω, in Νέμω 436. b
νομαδόστοιχοι, in c. ex στοῖχος 610. a
νομαῖος, in νέμω 436. b
νόμαιον, in νόμος 442. a
νομανδρία 62. b
νομάρχης, cum d. 81. b
νομὰς, νομαῖος, νομεύω, cum d. νομεὺς, in νέμω 435. b. c. 436. a. b
(νόμευμα) 436. b
νομεύομαι, in νέμω 435. b
νομίζω, νομικὸς, cum d. νόμιμος, cum d. νόμισις, νόμισμα, in νόμος 442. a
(νόμιος) 436. b
νομισματοπώλης 567. b
νομιστεύω, in νόμος 442. a
νομογράφος 139. a
νομοδιδάκτης, in c. ex διδακτὸς 161. c
νομοδιδάσκαλος, in c. ex διδάσκαλος ib.
νομοθεσία, in c. ex θέσις 653. b
νομοθέτης, cum d. 653. c
νομοΐστωρ, in c. ex Ἵστωρ 286. b
νομομαθὴς, in c. sine pr. 398. c
ΝΟ'ΜΟΣ 441. c
νομὸς, in νέμω, distribuo 435. c. 436. a. b. c
νομοφύλαξ, cum d. in comp. ex φύλαξ 711. c
νομώδης 436. b
νοοβλαβὴς, in c. ex Βλάπτω 108. c
ΝΟ'ΟΣ 442. c
νοοσφαλὴς, in c. ex σφαλὸς 627. b
νοσάζω, νοσακερὸς, νοσερὸς, νοσέω, cum der. νοσηλεύω, cum der. νόσημα, νοσηρὸς, νοσίζω, in Νόσος 444. b. c
νοσογνωμονικὴ 131. c
νοσοκόμος, cum d. in comp. ex Κομέω 333. a
νοσοποιὸς 543. c
ΝΟ'ΣΟΣ, cum d. 444. b
νοσοτροφία 606. b
νοσσὸς, νόσσαξ, cum der. in Νεοσσὸς 438. a
ΝΟΣΤΕ'Ω, cum d. 444. c
ΝΟ'ΣΦΙ, cum d. νοσφίζω 445. a
νοσώδης, in Νόσος 444. b
ΝΟΤΙ'Σ, cum d. νοτέω, νότιος, νοτίζω 445. a. b
ΝΟ'ΤΟΣ, cum d. νότιος 445. b
νουβυστικὸς, cum d. in c. ex Βύω 119. c
νουθεσία, in c. ex θέσις 653. c
νουθετέω, cum der. νουθετίζω, cum der. ib.
[νουθετητικὸς] ib.
νουμηνία, νουμήνιος, νουμηνιασταὶ, in νεομηνία 418. c
ΝΟΥ͂ΜΜΟΣ 445. b
νουνεχὴς, cum d. 227. a
νοῦς, in Νόος 442. c
νουσαλέος, in Νόσος 444. c
νουσαχθὴς, in c. ex Ἄχθος 91. c
νοῦσος, in Νόσος 444. c
νουσοφόρος 697. c
¶ ΝΥ͂ 445. b
νύγμα, cum d. in Νύσσω 446. b
νυκταίετος, in c. ex Ἀετὸς 23. c
νυκταλὸς, in Νὺξ 446. a
νυκτάλωψ, cum d. 474. a
νυκτεγερσία, in c. ex Ἐγείρω 178. b
νυκτεγερτέω ib.
νυκτελέω, cum d. 641. c
νυκτέπαρχος, in ἐπάρχω 80. c
[νυκτέρευμα] 446. a
νυκτερεύω, cum d. νυκτερίδιος, νυκτερινὸς, νυκτερὶς, in Νὺξ 446. a
νυκτερίβιος, cum νυκτίβιος 107. c
νύκτερος, in Νὺξ 446. a
νυκτηγορέω, νυκτηγορία 7. c
(νυκτηγορέομαι) ib.
νυκτηγερσία, et νυκτηγερτέω, in νυκτεγερσία 178. b
(νυκτηρεφὴς) 209. b
νυκτίβιος, in c. ex Βίος 107. c
νυκτιδρόμος 669. a
νυκτικόραξ, in c. ex Κόραξ 338. a
νυκτιλαθραιοφάγος 683. a
νυκτιλαμπὴς, in c. ex Λάμπω 370. a
νυκτιλόχος, in comp. ex λόχος, insidiæ 390. a
νυκτίνομος, in c. sine pr. 436. c
νύκτιος, in Νὺξ 446. a
νυκτίπλαγκτος, in comp. ex Πλάζω 530. b

νυκτιπλανής, in c. 530. c
νυκτίπλοος 536. c
νυκτιπόλος 547. a
νυκτιπόρος 509. b
νυκτίσεμνος 583. a
νυκτιφαής 685. c
νυκτίφαντος 686. a
νυκτίφοιτα, in c. 705. c
νυκτογραφία, cum d. 139. a
νυκτοθῆραι, in c. ex Θήρα 257. c
νυκτοκλέπτης, in c. sine pr. 321. c
νυκτομαχέω 404. b
νυκτοπορέω, &c. in νυκτιπόρος 509. b
νυκτιφεγγής 205. a
νυκτοφυλακέω, cum d. in c. ex φύλαξ 711. c
νυκτωπός 474. a
νύκτωρ, in Νύξ 446. a
νύμφα, νυμφαῖος, νυμφαῖον, in Νύμφη 445. b. c
ΝΥ'ΜΦΗ, νυμφικός, νύμφιος, νυμφεύω, cum d. 445. b. c
[νυμφευτήριον] 445. c
[νυμφόκλαυτος] 319. c
νυμφοκόμος, cum d. in c. ex Κομέω 333. a
νυμφόληπτος, νυμφοληψία, in c. ex λῆψις, et ληπτός 368. c
νυμφοποιέω, in c. sine pr. 515. c
νυμφοστόλος, cum d. in c. ex στόλος 611. b
[νυμφότιμος] 658. b
νυμφών, in Νύμφη 445. c
ΝΥ~Ν, νυνί 446. a
ΝΥ'Ξ ib.
ΝΥΟ'Σ 446. b
ΝΥ'ΣΣΩ, cum d. νύσσα ib.
ΝΥΣΤΑ'ΖΩ, cum der. νυστακτής 446. c
νυσταλογερόντιον, in c. ex Γέρων 128. a
νύττω, in Νύσσω 446. b
νυχθήμερον, in c. ex Ἡμέρα 245. b
νυχθοβόρος, in c. ex Βορὰ 112. a
νύχιος, νυχεύω, cum d. in Νύξ 446. a
¶ ΝΩ'ΓΑΛΑ, cum d. 446. c
νωδογέρων, in c. ex Γέρων 128. a
νωδός, in c. 453. a
νώδυνος, cum d. in c. 453. b
ΝΩΘΗ'Σ, cum d. νωθεία 446. c
νώθουρος, in c. ex Οὐρὰ 489. a
νῶϊ, vel νωΐτερος, in Ἐγὼ 179. a
νωθροκάρδιος, in c. 299. c
νωθρός, cum d. in Νωθής 446. c
νώκαρ, in c. ex Κάρος 300. c
ΝΩΛΕΜΗ'Σ, cum d. 446. c
νωμάω, cum d. in Νέμω, distribuo 435. c
νώνυμος, in ἀνώνυμος 467. a
[νώνυμνος] ib.
νώροψ, in c. ex ὄψις 472. b
νωταγωγός 16. b
[νωτάκμων] 296. c
νωτεῦς, νωτιαῖος, νωτίζω, in Νῶτος 447. a
νωτιδανός, in ἐπινώτιος ib.
νωτόγραπτος, in c. ex γραπτὸς 138. b
νωτοπλήξ 538. a
ΝΩ~ΤΟΣ 446. a
? νωτοφορεῖ 697. c
(νωτοφορέομαι) ib.
νωχελής, cum d. in c. ex Κέλλω 306. c
νῶψ 474. a

Ξ.

ΞΑΙ'ΝΩ 447. a
ξανθίας, ξανθίζω, ξανθικός, ξάνθιον, in Ξανθός 447. b
ξανθόθριξ, in c. 262. c
ξανθοκάρηνος, in comp. ex Κάρηνον 300. a
ξανθοκόμης, ξανθόκομος, in c. ex Κόμη 334. b
ΞΑΝΘΟ'Σ, cum d. 447. b
ξανθόχλωρος 731. a
ξανθόχροος 735. a
ξανθωπός 474. a
ξάνιον, cum d. ξαίνω, ξάντης 447. b
ξάσμα, in Ξαίνω 447. b
ξειναπάτας 69. b
ξεινίων, in ξενίων 447. c
ξεινίζω, &c. in ξενίζω, et sic de similibus. ib.
ξεναγός, cum d. ξεναγέω 17. b
ξεναγωγός 16. b
ξεναλίζω 46. a
ξεναπάτη, et ξεναπατάω, ξεναπάτης, in c. ex Ἀπατάω 69. b
ξενεών, in Ξένος 447. c
ξενηλασία, ξενηλατέω 191. c
ξενία, ξενίζω, ξενικός, ξένιος, ξενιτεύω, cum d. in Ξένος 447. c
ξενοδόκος, et ξενοδόχος, cum d. 156. a
ξενόεις 447. c
ξενοκτονεῖν 338. a
ξενοπίπτης, cum d. in comp. ex ἰάπτω 353. c
ξενολόγος, cum d. in comp. sine praep. 373. b
ξενομανέω, cum d. 396. b
ξενοπαθέω 501. b
ΞΕ'ΝΟΣ, et ξεῖνος 447. b
ξενοσύνη, in Ξένος 447. c
[ξενότιμος] 658. b
ξενοτρόφος, cum d. 666. b
ξενοφόνος, cum d. 692. a
ξενόφωνος, cum d. 717. b
ξενόω, ξενύλλιον, ξενών, ξένως, in Ξένος 447. c
ξένωσις ib.
ξερός, in Ξηρός 449. b
ξέσις, ξέσμα, ξεσμός, ξεστός, ξέστρον, in Ξέω 448. b
ΞΕ'Ω ib.
[ΞΗΝΟ'Σ, cum d.] 449. b
ξηραίνω, in Ξηρός ib.
ξηραλοιφία, ξηραλοιφέω, &c. in c. ex Ἀλείφω 44. c
ξηραμπέλινος, in comp. ex Ἄμπελος 57. a
ξήρανσις, ξηραντικός, ξηρασία, ξηράφιον, et ξήριον φάρμακον, in Ξηρός 449. b
ξηροβατικός 98. a
ξηροβρωτικός, in c. ex Βρωτός 108. a
ξηροκακοζηλία, in κακόζηλος 287. a
ξηρόκαρπος 301. c
ξηροκέφαλος, in c. ex Κεφαλὴ, sine praep. 312. b
ξηροκολλύριον, in comp. ex Κολλύριον 331. a
ξηρόμυρον, in c. ex Μύρον 431. a
ξηρονομικός, in c. sine pr. 436. c
ξηροπικρόν 544. a
ξηροπυρία, in c. ex Πῦρ 565. c
ΞΗΡΟ'Σ 449. b
ξηρόσαρκος, in c. 581. b
ξηροτήγανον, in c. ex τήγανον 649. a
ξηρότης, in Ξηρός 449. b
ξηροτριβία, in c. sine pr. 670. c
ξηροτροφικός 666. b
ξηροφαγῶ 683. a
ξηρόφθαλμος, cum d. in c. ex ὀφθαλμός 475. a
¶ ΞΙ'ΡΙΣ 449. c
ξιφείδιον, in Ξίφος ib.
ξιφήρης, in c. ex Αἴρω 32. a
ξιφηφόρος, cum d. 697. c
ξιφίδιον, ξιφίζω, ξιφισμός, cum d. ξιφίον, in Ξίφος 449. c
ξιφοδήλητος 158. b
ξιφοδρέπανον, in comp. ex δρέπανον 173. a
ξιφοθήκη, in c. ex Θήκη 654. a
ξιφοκτόνος, cum d. in comp. ex ἰάπτω 353. c
ξιφομάχαιρα 404. c
ΞΙ'ΦΟΣ, ξίφιον 449. c
ξιφουλκός, cum d. in c. ex ἕλκω 194. c
ξιφουργός 205. a
¶ ξόανον, ξοΐς, in Ξέω 448. b
ξουθόπτερος, in c. sine pr. 560. c
ξουθός, in Ξανθός 447. b
¶ ξυγγενής, in συγγενής 125. b
ξυγγνωμονέω, in συγγνωμονέω 205. c
ξυγγάμιον, in συγγάμιον 131. a
ξυγκαθεύδω 465. b
ξυγκομιδή, in συγκομιδή 351. c
ξύζυγος, in σύζυγος 235. c
ξυήλη, ξυίον, in ξύω 448. c
ξυλαλόη, in c. ex Ἀλόη 50. b
ξυλάριον, ξυλεία, ξυλεύομαι, cum d. in ξύλον 449. c. 450. a
ξυλοβόρος, in c. ex Βορὰ 112. a
ξυληγός, cum d. 17. b
ξυλήφιον, ξυλίζομαι, ξυλικός, ξύλινος, ξυλίτης, in ξύλον 449. c. 450. a
ξυλοβάλσαμον, in c. ex Βάλσαμον 103. c
ξυλογλύφος 132. c
ξυλοκασσία, in Κασσία 302. c
ξυλοκέρατα, in c. 310. b
ξυλοκινάμωμον, in c. ex Κιννάμωμον 317. c
ξυλοκόλλα, in c. 330. c
ξυλοκόπος, cum d. in comp. ex κοπή 338. a
ξυλολυχνοῦχος, in λυχνοῦχος 226. c
ξυλομανέω 396. b
ξυλομάχαιρα, in comp. ex μάχαιρα 405. a
ΞΥ'ΛΟΝ, cum d. 449. c
ξυλόπους 552. a
[ξυλοπυγέω] 205. a
ξυλουργός, cum d. ib.
ξυλοφθόρος, in c. ex φθορά 706. b
ξυλοφόρος, cum d. 697. c
ξυλόφρακτος, in c. ex φρακτός 707. b
[ξύλοχος] 226. c
ξυλόω, ξυλώδης, ξύλωσις, in ξύλον 449. c
(ξυμπαραστατέω) 638. a
ξύν, in Σύν 624. a
[ξυναποστέω] 67. c
ΞΥΝΟ'Σ, cum d. ξυνόω, ξυνίων, ξυνίζω 450. a
ξύρησις, ξύρημα, ξυράω, in ξύω 448. b. c
ξυρήσιμος, ξύρησις, ξυρίας, ξύρον, in ξύω 448. c
ξυρόμαχος 431. a
ξυροπήγιτος, in c. ex Πηγὴ 566. b
ξυρός, ξύσθλος, ξύσις, ξύσμα, ξυσμός, ξυστής, &c. in ξύω 448. b. c
[ξυροφορέω] 697. c
ξυστοφόρος ib.
ξύστρα, ξυστρίς, in ξύω 448. c
ξυστρολήκυθος, in c. ex λήκυθος 385. a
ξύω, in Ξέω 448. b

O.

Ο 450. a
ὁ, in Ὅς 484. b
[ὈΑ'] 450. b
ὄα, in Οἶς 459. b
'ΟΑΡ, cum d. ὀαρίζω, ὀαριστής 450. b
ὄβδην, ὀβῆ 470. c
ὀβελαία, ὀβελίας, ὀβελίζω, ὀβελίσκος, in Ὀβελός 450. b. c
ὀβελισκολύχνιον, &c. in c. 392. a
'ΟΒΕΛΟ'Σ 450. b
'ΟΒΟΛΟ'Σ, cum der. ὀβολιμαῖος 450. c
ὀβολοστάτης, cum d. in c. ex στατός 285. a
ὀβρίκαλα, in c. ex Καλός 295. a
ὀβριμόγυιος, in c. ex Γυῖον 140. b
ὀβριμόθυμος 265. b
ὀβριμοπάτρη, cum d. in c. 502. c
ὄβριμος, in ὄμβριμος 117. a
'ΟΒΡΥΖΟΝ 450. c
ὀγδοηκονταέτις, et ὀγδοηκονταετής 216. c
ὄγδοος, ὀγδοήκοντα, ὀγδόατος, cum d. in Ὀκτὼ 461. a
['ΟΓΚΑ] 450. c
ὄγκιον, in Ὄγκος 451. a
'ΟΓΚΑ'ΟΜΑΙ, cum d. ὀγκηθμός 450. c
ὄγκη, in Ὄγκος 451. a
ὀγκηρός ib.
ὀγκηστής, in Ὀγκάομαι 450. c
ὀγκόω, et ὀγκώδης, ὄγκωσις, in Ὄγκος 451. a
ὀγκολογία 376. b
ὀγκύλος, in Ὄγκος 451. b
'ΟΓΚΟΣ, cum d. ὀγκύλομαι 450. c. 451. a
'ΟΓΜΟΣ, cum d. 451. a
'ΟΓΧΝΗ ib.
[ὀδαγμός] 453. a
ὁδαῖα, ὁδαῖος, in Ὁδός 451. b
ὀδαξάζω, ὀδάξ, ὀδαξέω, ὀδαξισμός, cum d. in Ὀδούς 453. a
'ΟΔΕ 451. a
ὁδεία, in ὁδεύω 451. b
ὁδελός, idem quod ὀβελός. Nicand. in Ther. ib.
ὁδεύω, ὁδία, in Ὁδός ib.
[ὁδηγητής] 17. b
ὁδηγός, ὁδηγέω ib.
ὁδί 451. b
ὁδίος, ὁδίτης, in Ὁδός ib.
ὀδμή, ὀδμάομαι, cum der. in ὄζω 454. a
ὁδοιδόκος, cum d. 156. a. et in comp. 168. b
ὁδοιπλανία, in c. 530. c
ὁδοιπόρος, cum d. 509. b
ὀδοντάγρα 10. b
ὀδονταγωγόν 16. b
ὀδονταλγέω, ὀδονταλγία, in c. ex Ἄλγος 43. c
ὀδοντιάω, cum d. ὀδοντίδες, ὀδοντισμός, in Ὀδούς 453. a
ὀδοντόγλυφον, et ὀδοντογλυφίς, in c. ex γλύφω 132. c
ὀδοντομάχης 404. b
ὀδοντοξέστης, in comp. ex ξεστός 449. a
ὀδοντότριμμα, in c. sine pr. 670. c
ὀδοντοφυής, cum d. 715. b
ὀδοντόω, ὀδοντωτός, in Ὀδούς 452. c
ὁδοποιός, cum d. 544. a
'ΟΔΟ'Σ 451. b
ὁδοστρωσία, in c. ex στρῶσις 618. a
ὁδουρός, et ὁδούρης 490. a
'ΟΔΟΥ'Σ, cum d. 452. c
ὁδοφύλαξ, in c. ex φύλαξ 711. c
ὁδόω, in Ὁδός 451. b
'ΟΔΥ'ΝΗ, cum d. ὀδυνηρός, ὀδυνάω 453. b
ὀδυνήφατος, in c. ex Φάω, occido 690. c
ὀδυνοσπάς 603. c
'ΟΔΥ'ΡΟΜΑΙ, cum der. ὄδυρμα, ὀδυρτικός 453. c
'ΟΔΥ'ΣΣΩ ib.
ὀδωδὰ 454. a
ὀδωτός, in ὁδός 452. b
¶ ὄζαινα, ὀζαινῖτις, ὀζαινικός, ὄζη, ὄζολις, in Ὄζω 454. a
ὀζόμενος, in Ὄζος 453. c
'ΟΖΟΣ ib.
ὀζόστομος 617. b
ὀζοῦσθαι, in Ὄζος 453. c
ὄζυγες, in ὁμόζυξ 236. a
'ΟΖΩ 454. a
ὀζώδης, in Ὄζος, et in Ὄζω 453. c. et 454. a
¶ ὄϊ, in Οἶς 459. b
¶ ὠθεῖν 485. a
'ΟΘΗ, cum d. ὄθομαι 454. b
ὦθις, ὠθισμός 485. a
'ΟΘΝΕΙΣ 454. b
ὀθνεῖος, in Νόθος 441. c
ὄθομαι, in Ὄθη 454. b
'ΟΘΟ'ΝΗ, cum d. ib.
'ΟΘΟΝΝΑ ib.
ὀθονοποιός 544. a
ὄθριξ, in c. 262. c
ὄθριος 261. c
¶ 'ΟΙ 454. b
οἱ, in Ὅς 484. c
οἶα 459. b
οἴαδε, in Οἶος 459. a
(οἰακονόμος) 436. c
ΟΙ'ΑΞ, cum d. οἰακίζω 454. c
οἰακοστρόφος, cum d. in c. ex στροφή 621. b
οἰάτων ἀγέλας, in Οἶς 459. b
οἰάν, in Οἶς 459. a
ΟΙ'ΓΩ, οἴγνυμαι 454. c
οἰδαίνω 455. a
ΟΙ'ΔΕ'Ω, cum d. οἴδημα ib.
οἰδίσκος, cum d. 552. a
οἴδημα, οἶδμα, οἶδος, in Οἰδέω 455. a
οἴακος, in c. ex ἴακος 228. c
οἴας, οἰέτις, in Οἶς 459. b
οἰέτης 216. c
ΟΙ'ΖΥΣ, cum d. ὀϊζύω 455. b
οἴε, in Οἶς 459. c
οἴηξ, οἰήιον, cum d. in Οἴαξ 454. c
οἴημα, cum d. οἴησις, οἰητὸς, in οἴω 460. a
οἴκαδε, οἰκαδίς, οἰκάριον, in Οἶκος 455. b
οἰκειοπραγέω, et οἰκειοπραγία, in c. ex πράγος 554. c
οἰκεῖος, cum d. οἰκειόω, οἰκέτης, cum d. οἰκετικός, οἴκημα, οἴκησις, cum d. οἰκητής, &c. οἰκίζω, οἰκίδιον, οἰκικός, οἰκίσκος, in Οἶκος 455. b. c
[οἰκιστής] 455. c
οἰκογενής 124. a
οἰκοδεσπότης, cum d. in c. ex Δεσπόζω 133. c
οἰκοδόμος, cum d. in c. ex δέμω 131. b
οἴκοθεν, οἴκοθι, in Οἶκος 455. b
οἴκοι, in Οἶκος ib.
οἰκομανία 396. b
? οἰκονομητικός 437. a
οἰκονόμος, cum d. 436. c
οἰκόπεδον, in c. ex Πέδον 504. c
ΟΙ'ΚΟΣ, cum d. 455. b
οἰκόσιτος, cum d. in c. 589. a
οἰκοτραφής, in c. in τροφός 665. c
οἰκοτρίβης, &c. in c. sine pr. 670. c
οἰκότριψ ib.
οἰκουμένη, cum d. in Οἶκος 455. c
οἰκουρός, cum d. οἰκουρέω 490. a
οἰκοφθόρος, cum d. in comp. ex φθορά 701. b
οἰκοφύλαξ, in c. ex φύλαξ 711. c
ΟΙ'ΚΤΟΣ, cum d. οἰκτίζω, οἰκτείρω, οἰκτίρμων 457. c
οἰκτρὰ, in Οἰκτρός ib.
οἰκτρολογία 376. b
οἰκτρός, in Οἶκτος 457. c
οἰκτροχοΐα, in c. in χέω 727. a
οἰκωφελής, cum d. in c. 747. c
οἰμάω, in Οἶμα 458. a
οἶμαι, in Οἴω 460. a
ΟΙ'ΜΗ, cum d. οἴμημα 458. a
οἶμος, in οἴμη ib.
οἰμώζω, οἰμωκτής, οἰμωγή, cum d. in Οἴ 454. b. c
οἰναγωγός 16. b
οἰνάνθη, cum d. in c. in Ἄνθος 63. c
οἴναρον, cum d. οἰνὰς, in Οἶνος 458. b
οἰναχθής, in c. ex Ἄχθος 91. a
οἰνέλαιον, in c. ex Ἔλαιον 190. a
οἰνίζομαι, οἴνη, οἰνηρός, in Οἶνος 458. b
οἰνήρυσις, in c. 79. b
οἰνίζω, οἰνιστής, οἰνίσκος, οἰνιστήρια, in Οἶνος 458. b
οἰνοβαρής, cum d. in c. ex Βάρος 104. b
οἰνόγαλα, in c. ex Γάλα 121. a
οἰνόγαρον, in c. ex Γάρον 122. b
οἰνογευστέω, in c. ex Γεύω 128. b
οἰνόεις, in Οἶνος 458. b
οἰνοηθέω, cum d. in c. ex Ἠθέω 242. b
οἰνοθήρας, in c. ex θήρα 257. c
οἰνόληπτος, in c. ex ληπτός 368. c
οἰνομανής 396. b
οἰνόμελι, in c. 410. b
οἰνόπεδον, &c. in c. ex Πέδον 504. c
οἰνοπίπης, in c. ex ὀπιπτεύω 475. a
οἰνοπλάνητος, in c. ex Πλάνη 530. c
οἰνοπληθής, in c. ex Πλῆθος 535. a
οἰνοπλήξ 538. a
οἰνοποσία, οἰνοπότης, &c. in c. sine praep. 527. b
[οἰνοποτήρ] ib.
οἰνόπτας, in c. sine pr. 472. b
οἰνοπώλης, cum d. 567. b
ΟΙ'ΝΟΣ 458. b
οἰνοσσόος, in c. sine pr. 605. b
οἰνοσσίας, in c. ex Σῖος 600. b
οἰνοῦσσα, seu οἰνοῦττα, in Οἶνος 458. b
οἰνοφαγία, in c. sine pr. retinentibus φφ. 696. a
οἰνόφλυξ, cum d. in c. ex φλύω, ferveo 704. b
οἰνοφόρος 697. c
οἰνόφυτον 715. c
οἰνοχόος, οἰνοχοεύω, cum d. in c. ex χέω 727. a
οἰνόχυτος 735. c
[οἰνοχύτης] 727. b

οἴνοψ, in c. ex ὤψ 472. b
οἰνόω, οἰνώδης, οἰνών, in Οἶνος 458. b
οἰνωπὶς 474. a
οἴνωσις, οἰνωτήρ, in Οἶνος 458. b
οἰόβιος, in c. ex Βίος 107. c
οἰοβώτας, in c. ex Βοτὸς 115. a
(οἰοβουκόλος) 331. c
οἰόγαμος, in c. ex Γάμος 121. c
οἰόζωνος, in c. ex Ζώνη 238. c
οἰόθεν, οἰόθι, in Οἶος 459. a
οἴομαι, vel οἶμαι, in Οἴω 460. a. b
οἰόμορος, in c. sine pr. 430. c
οἰοπίλος 504. a
οἰόπεπλος, in c. ex Πέπλος 507. a
οἰοπόλος, cum d. 517. a
ΟἸ´ΟΣ 458. c
ΟἿΟΣ 459. a
οἰοφάγος 603. e
(οἰόφρων) 709. a
οἰοχίτων 729. a
οἰόω, in Οἶος 459. a
ΟἾΣ 459. b
οἶσον, funis. Hesych. propriè esse dicitur funis nauticus, retinaculum navium. Pro eodem Ionicè dicitur οὖσον, apud Lycophr. ¶ At οἶσον, aor. 1. imp. med. vide [illegible] Οἴω, fero.
οἰσόκαρπος 301. c
οἰσοφάγος 683. a
οἰσπώτη, in c. ex Πατέω 502. a
οἰστέος, in Οἴω, fero 460. b
ὀιστεύω, cum d. in ὀιστὸς ib.
(ὀιστοδέγμων) 155. c
ὀιστὸς, in Οἴω, fero 460. b
ὀιστοῦχος 226. c
οἰστράω, οἰστρέω, οἰστρήεις, in Οἶστρος 459. b
οἰστρηλασία, οἰστρηλατέω 191. b
[οἰστρήλατος] ib.
οἴστρημα, οἴστρησις, in Οἶστρος 459. c
οἰστροβολέω 102. b
οἰστροδίνητος, in c. ex Δίνη 166. a
(οἰστροδόνητος) 170. c
(οἰστρόδονος) ib.
οἰστρομανὴς 396. [illegible]
οἰστροπλὴξ 538. a
ΟἸ´ΣΤΡΟΣ 459. b
ΟἸΣΥ´Α cum d. 459. c
οἰσυπλόκος, in c. ex πλέκω 533. c
οἴσυπος, cum d. in c. ex Ῥύπος 578. b
ΟἾΤΟΣ 459. c
ΟἸΦΕ´Ω, cum d. οἰφόλης ib.
οἰχνέω, in οἴχομαι ib.
ΟἼΧΟΜΑΙ, cum d. ib.
ΟἸ´Ω 460. a
οἰωνίζομαι, οἰωνικὸς, οἰώνισμα, οἰωνιστήριον, οἰωνιστὴς, in Οἰωνὸς 460. b
οἰωνόβρωτος, in c. sine pr. 119. a
οἰωνοθέτης 653. c
(οἰωνόθροος) 261. c
(οἰωνοκτόνος) 353. c
οἰωνόμαντις, cum d. 399. [illegible]
(οἰωνοπόλος) 517. a
ΟἸΩΝΟ´Σ 460. [illegible]
οἰωνοσκόπος, cum d. 593. b
οἶος, in Οἶς 459. a
οἰωτὶς, in Οἶς 459. b
¶ ὀκέλλω, in Κέλλω 306. c
ὈΚΛΑ´ΖΩ, cum der. ὀκλαδίας 460. b. c
ὌΚΝΟΣ, cum d. ὀκνέω 460. c
ὄκρις, in ἄκρος, ὀκριόεις, &c. 41. c
ὈΚΡΙ´ΒΑΣ 460. c
(ὀκρυόεις) 351. c
ὀκτάβλωμος 110. [illegible]
ὀκτάεδρος, in c. ex Ἕδρα 180. [illegible]
ὀκταέτης, &c. 216. c
ὀκταήμερος, in c. ex Ἡμέρα 245. [illegible]
ὀκτάκις, in Ὀκτὼ 460. c
ὀκτάκνημος, in c. ex Κνήμη 326. c
ὀκτακόσιοι, in Ὀκτὼ 460. c
ὀκτάμηνος, cum d. in c. ex Μὴν 418. b
ὀκτάπηχυς, cum ὀκτώπηχυς 524. c
ὀκταπλάσιος, ὀκταπλοῦς, in Ὀκτὼ 461. a
ὀκτάπους 532. a
ὀκτάρυμος, et ὀκτάῤῥυμος, in c. ex ῥυμὸς 579. a
(ὀκτάσημος) 586. [illegible]
ὀκτάστυλος, in c. 622. c
ὈΚΤΩ´ 460. c
ὀκτώπηχυς, in c. ex Πῆχυς 524. c
ὀκτώπους, cum ὀκτάπους 532. a
ὄκχος, ὀκχὴ, ὀκχέω, in Ὄχος 493. a
¶ ὀλάργυρος, in c. ex Ἄργυρος 73. c
ὀλβάζω, et ὀλβίζω, in Ὄλβος 461. a
ὀλβιεργάστης 122. b
ὀλβιοδαίμων, in c. ex Δαίμων 142. c
ὀλβιεργὸς 205. b
ὄλβιος, in Ὄλβος 461. a
ὀλβοδότης, &c. in c. ex Δότης 163. c
ὌΛΒΟΣ 461. a
ὀλβοφόρος 697. c
ὄλεθρος, in Ὄλλυμι 461. c
ὀλέκω ib.
ὀλεσίοικος, in c. in Οἶκος 63. a
ὀλεσίβωλος, in c. ex Βῶλος 119. c
ὀλεσίθηρος, in c. ex Θὴρ 257. c
ὀλέτης, ὀλέτειρα, ὀλετήρ, in Ὄλλυμι 461. c
ὀλιγαιμία 28. b
ὀλίγα, in Ὀλίγος 461. [illegible]
ὀλιγάκις, in Ὀλίγος ib.
ὀλιγαλγέω, cum d. 62. [illegible]
ὀλιγανθρωπία, in comp. ex Ἄνθρωπος 65. a
ὀλιγαριστία, in c. ex Ἄριστον 75. c
ὀλιγαρκὴς, cum d. in c. 76. a
ὀλιγαρτία, in c. ex Ἄρτος 79. a
ὀλιγαρχία, cum d. 81. b
ὀλιγαύλαξ, in c. ex Αὖλαξ 87. c
ὀλιγαχόθεν, ὀλιγαχοῦ, in Ὀλίγος 461. b
ὀλιγεπέω, in ὀλιγοεπέω 512. c
ὀλιγηρεσία, in c. 77. a
ὀλίγιστος, in ὀλίγος 461. a
ὀλιγόαιμος, cum d. in comp. ex Αἷμα 28. b
ὀλιγόβιος, in c. ex Βίος 107. c
ὀλιγόβουλος 113. b
ὀλιγογνώμων 131. c
ὀλιγογόνατος 135. b
ὀλιγογόνος 126. a
ὀλιγοδεὴς, cum d. in c. ex Δέω, egeo 158. a
ὀλιγοδίαιτος, in c. ex Δίαιτα, vitæ genus 161. a
ὀλιγοδρανὴς, cum d. in c. ex Δραίνω 172. b
ὀλιγόδουλος 171. b
ὀλιγελαιέω, in c. ex Ἐλαία 190. a
ὀλιγοέτης, cum d. 216. c
ὀλιγόζος, in c. ex Ὄζος 454. a
ὀλιγόθερμος, in c. ex θερμὸς 255. b
ὀλιγοκάλαμος, in comp. ex Κάλαμος 292. c
ὀλιγόκαρπος 301. c
ὀλιγόκαυλος, in c. ex Καυλὸς 304. a
ὀλιγομαθὴς, in c. sine pr. 398. c
ὀλιγομισθὴς, in c. 423. a
ὀλιγόμυθος, in c. 429. b
ὀλιγόπαις, in c. ex Παῖς 495. b
ὀλιγοποτέω, &c. in c. ex πίνω 512. c
ὀλιγόπιστος, in c. ex πίστις 506. c
ὀλιγοποσία, ὀλιγόποτος, cum d. in c. sine pr. 527. b
ὀλιγόπτερος, sine pr. 560. c
ὀλιγόπυρος, in c. ex Πυρὸς 566. b
ὈΛΙ´ΓΟΣ 461. a
ὀλιγόσαρκος 581. [illegible]
ὀλιγόσιτος, cum d. [illegible] c. 589. a
ὀλιγόσπερμος, in c. in σπέρμα 604. b
ὀλιγόστιχος, in c. ex στίχος 610. a
ὀλιγοστὸς, in Ὀλίγος 461. a
ὀλιγότεκνος 655. a
ὀλιγότης, in Ὀλίγος 461. a
ὀλιγοτόκος, cum d. 654. c
ὀλιγότριχος, in c. 262. c
ὀλιγότροφος 666. [illegible]
ὀλιγόϋδρος, in c. 678. c
ὀλιγοφιλία 702. c
ὀλιγόφρων 709. a
ὀλιγόφυλλος 712. c
ὀλιγοχόος, cum d. [illegible] c. ex χέω 727. a
ὀλιγοχειρία, in c. ex Χεὶρ 731. b
ὀλιγοχρόνιος, in c. 736. b
ὀλιγόχρονος 736. c
ὀλιγόψυχος, cum d. in c. 742. b
ὀλίγως, in Ὀλίγος 461. b
[ὀλιγώρησις] 746. b
ὀλίγωρος, cum d. in c. 746. b
ὀλίζων, cum d. in Ὀλίγος 461. b
ὁλικὸς, cum d. in Ὅλος 462. c
ὈΛΙΣΒΟΣ 461. b
ὀλισθαίνω, ὀλισθάω, ὀλίσθημα, ὀλισθηρὸς, in Ὄλισθος ib.
ὈΛΙΣΘΟΣ ib.
ὁλκὴ, ὁλκὰς, ὁλκαῖος, ὁλκήρης, cum d. in Ἕλκω 195. c. 194. a
ὈΛΛΥΜΙ 461. b. c
ὁλμοσπαδὴς 544. a
ὍΛΜΟΣ, cum d. ὁλμίσκος 462. b
ὁλογραφέω 139. a
ὁλοδάκτυλος, in Δάκτυλος 145. [illegible]
ὀλοιὸς 461. c
ὁλοεργὸς 205. [illegible]
ὈΛΟΘΟΥ´ΡΙΟΝ 462. b
ὀλοθρεύω, cum d. [illegible] Ὄλλυμι 461. c
ὁλοίτροχος, in c. ex τροχὸς 668. c
ὁλοκαρπόω, cum d. 301. c
ὁλοκαυτόω, ὁλοκαυτέω, cum d. in c. ex præt. pass. 291. a
ὁλόκληρος, cum d. [illegible] c. sine pr. 322. c
ὁλόκνημος, in c. ex Κνήμη 326. c
ὁλοκόττινος 338. a
ὈΛΟΚΩΝΙ´ΤΙΣ 462. b
ὁλόλιθος 386. b
ὈΛΟΛΥ´ΖΩ, cum d. ὀλολυγὴ 462. b
ὁλομελὴς, in c. ex Μέλος 411. a
ὀλόνθος, in Ὄνθος 466. c
ὀλοοίτροχος, in c. 668. c
ὀλοὸς, in Ὄλλυμι 461. c
ὀλοόφρων 709. a
ὀλοόφωνος 717. b
ὁλόπτερος, in c. sine pr. 560. c
ὈΛΟ´ΠΤΩ 462. b
ὁλοπόρφυρος, in c. 549. c
ὁλόπυρος, in c. ex Πυρὸς 566. [illegible]
ὁλόῤῥιζος, cum d. 576. a
ὍΛΟΣ, cum d. 462. c
ὀλὸς 260. a
ὁλοσηρικὸς, in Σὴρ 586. c
ὁλοσιδηροκάλαμος, [illegible] c. ex κάλαμος 292. c
ὁλόστεος, in c. ex Ὀστέον 486. b
ὁλοσφύρατος, cum ὁλόσφυρος 629. a
ὁλοσφυρήλατος, in σφυρήλατος 191. c
ὁλόσφυρος, in c. 629. a
ὁλοσχερὴς 723. a
ὁλόσχιστος, in c. 630. [illegible]
ὈΛΟΣΧΟΙ 462. c
ὁλοσώματος 631. b
ὁλοτελὴς, in c. 641. c
ὁλότης, in Ὅλος 462. c
ὀλοφλυκτὶς, ὀλόφυγδος, ὀλοφυγδὼν, in c. ex φλύω, ferveo 704. b
ὀλόφρων 709. a
ὀλοφυδνὸς, ὀλοφύζω, in Ὀλοφύρομαι 462. c
ὁλοφυὴς 715. c
ὈΛΟΦΥ´ΡΟΜΑΙ, ὀλοφυρμὸς, cum d. 462. a
ὁλοφώϊος, in Φῶς 688. b
ὁλόχρυσος 755. c
ὁλόχρωτος 736. c
ὁλόψυχος, in c. 742. b
ὈΛΠΗ, et ὄλπις 462. c
ὈΛΥ´ΜΠΙΟΣ, cum d. ib.
ὈΛΥΝΘΟΣ, cum d. 463. a
ὈΛΥΡΑ ib.
ὀλώϊος, in Ὄλλυμι 461. c
ὅλως, in Ὅλος 462. a
(ὌΜ) 463. a
ὅμαδος, cum d. ὁμαδέω 465. a
ὅμαιμος, cum d. in c. ex Αἷμα 28. [illegible]
ὁμαίμων ib.
ὁμαιμοσύνη ib.
ὅμαιχμος, ὁμαιχμάζω, cum d. in c. ex Αἰχμὴ 36. b
ὉΜΑΛΟ´Σ, cum d. 463. a
ὉΜΑΡΤΗ´, cum d. 463. [illegible]
ὁμὰς 465. a
ὁμάσπις, in c. ex Ἀσπὶς 84. b
ὁμαῦλαξ 87. c
(ὁμαυλία) 88. a
ὅμαυλος 88. c
ὀμβρέω, cum d. in Ὄμβρος 463. [illegible]
ὀμβρίζω, in Ὄμβρος ib.
ὀμβριμοεργὸς 203. b
ὀμβριμοπάτρης, [illegible] c. 502. c
ὄμβριμος, ὄβριμος, in Ὄμβρος 117. a. 463. b
ὀμβροβλύζων, in c. ex Βλύζω 110. b
(ὀμβρόκτυπος) 673. b
ὌΜΒΡΟΣ, cum d. 463. [illegible]
(ὀμβροφόρος) 697. c
ὁμέθνιος 181. a
ὁμέστιος, in c. ex Ἑστία 214. b
ὁμευνέτης, et ὅμευνος, [illegible] c. 218. [illegible]
ὁμηγερὴς, in c. ab ἀγείρομαι 5. a
ὁμήγυρις, cum d. in comp. ex Ἄγυρις 11. b
ὁμήθης, in ὁμοήθης 242. a
ὁμῆλιξ, cum d. [illegible] c. 243. c
ὅμηλυς, cum d. [illegible] c. in ἤλυς 213. a
[illegible] 308. b
ὍΜΗΡΟΣ, cum d. 463. c
ὁμηρομάστιξ 402. b
ὍΜΙΛΟΣ, cum d. ὁμιλαδὸν 463. c
(ὁμιλητὴς) 464. a
ὈΜΙΧΕ´Ω ib.
ὈΜΙ´ΧΛΗ ib.
ὄμμα, ὀμματίον, cum d. in Ὄπτομαι 470. c
ὀμματοστερὴς, in c. 613. c
ὈΜΝΥΜΙ 464. a
ὁμοάριθμος, in c. ex Ἀριθμὸς 75. [illegible]
ὁμοαῦλαξ, in c. ex Αὖλαξ 87. c
ὁμοβλαστὴς, in c. ex βλάστη 109. a
ὁμόβουλος 113. b
ὁμοβώμιος, in c. ex Βωμὸς 120. a
ὁμογάλακτος, in c. ex Γάλα 121. a
ὁμόγαμβρος, in c. ex Γαμβρὸς 121. b
(ὁμόγαμος) 121. a
ὁμογάστριος, cum d. 122. b
(ὁμογενέτης) 125. b
ὁμογενὴς, cum d. [illegible] c. ex γένος ib.
ὁμόγλωττος, cum d. 136. a
ὁμόγνητος 125. a
ὁμόγνιος, in ὁμογενὴς 125. b
ὁμογνώμων, cum d. 131. c
ὁμόγονος 126. a
ὁμόγραμμος in c. ex γραμμὴ 139. b
ὁμόδελφος, in Δελφὺς 131. a
ὁμοδέμνιος, in c. ex Δέμνιον ib.
ὁμόδημος, cum d. in comp. ex Δῆμος 159. c
ὁμοδίαιτος, in c. ex Δίαιτα, vitæ genus 161. a
ὁμόδοξος, cum d. in c. ex Δόξα 170. a
ὁμόδορπος, in c. ex Δόρπον 170. c
ὁμόδουλος, in c. ex Δοῦλος 171. b
ὁμοδρομέω 669. a
[ὁμόδρομος] ib.
ὁμοδύναμος 174. b
ὁμοεθνὴς, in c. ex Ἔθνος 181. a
[ὁμόεθνος] ib.
ὁμοειδὴς, in c. ex εἶδος 182. b
ὁμοερκὴς, [illegible] c. ex Ἕρκος 186. a
ὁμοέστιος 214. b
ὁμόζηλος, in c. ex Ζῆλος 237. a
ὁμόζυξ, in c. ex ζυγὸς 236. a
(ὁμοήθεια) 242. a
ὁμοήθης, in c. ex Ἦθος ib.
ὁμοθάλαμος, in comp. ex Θάλαμος 249. [illegible]
ὁμόθεν, in Ὁμὸς 465. a
ὁμόθεος, in c. 254. a
ὁμόθρονος, in c. ex Θρόνος 261. c
ὁμόθυμος 263. b
ὁμοιάζω, ὁμοιῶ, in Ὅμοιος 465. [illegible]
ὁμοιόβιος, et ὁμοιοβίοτος, in c. ex Βίος 107. c
ὁμοιοβλαστάνω, in comp. ex βλαστάνω 109. a
ὁμοιογενὴς, cum d. in comp. ex γένος 125. b
ὁμοιοειδὴς, in ὁμοειδὴς 182. b
ὁμοιόκαρπος, cum d. 301. c
ὁμοιόκριθος, in c. ex Κριθὴ 347. c
ὁμοιολογία 376. b
ὁμοιομερὴς, cum d. in comp. ex μέρος 407. c
ὁμοιόμορφος, [illegible] c. 427. a
ὁμοιοπαθὴς, cum d. 398. c
(ὁμοιοπρεπὴς) 555. b
ὁμοιοπρόσωπος, cum d. in dec. 474. b
ὁμοιόπτερος 560. c
ὁμοιόπτωτος, in c. ex πτῶσις 529. a
ὁμοιόπυρος, in c. ex Πυρὸς 566. b
ὅμοιος, cum ὁμοῖος, in Ὁμὸς 465. a
ὁμοιόσημος, in c. sine pr. 586. b
ὁμοιόσκιος, in c. ex Σκιὰ 594. a
ὁμοιόστομος 617. b
ὁμοιοσύντακτος, in συντάσσω 635. b
ὁμοιοσχήμων, cum d. in c. ex σχῆμα 237. b
ὁμοιοταχὴς, in c. ex Ταχὺς 636. b
ὁμοιοτέλευτον 641. a
ὁμοιότης, in Ὅμοιος 465. a
ὁμοιότροπος, cum d. in c. ex τρόπος 664. c
ὁμοιόω, in Ὅμοιος 465. a
ὁμοίωμα, cum d. ὁμοίως, ὁμοίωσις, ὁμοιωτὴς, in Ὁμὸς ib.
ὁμόκαπνος, in c. ex καπνὸς 298. c
ὁμόκαυτος, in c. ex καίω 299. a
ὁμοκλὴ, cum d. in Κέλομαι 307. b
ὁμοκλινὴς, ὁμόκλινος, in c. desinentibus in κλινὴς 325. c
ὁμόλεκτρος, in c. ex λέκτρον 379. a
ὁμόλογος, cum d. 376. b
(ὉΜΟΛΩΪ´ΔΕΣ πύλαι) 464. c
ὁμόλοχος, [illegible] c. ex Λόχος, cohors 389. c
ὁμομαθὴς 398. [illegible]
ὁμομαστιγίας, in μάστιξ 402. b
ὁμομήτριος, &c. in c. ex Μήτηρ 419. c
ὁμόμηρος, in c. ex Μηρὸς 435. a
ὁμονήδυος, in Νηδὺς 440. a
ὁμονοέω 444. a
[ὁμονοητικὸς] ib.
ὁμόνοος, cum d. ib.
[ὁμονοίως] ib.
ὁμοούσιος, in c. ex οὐσία 282. c
ὁμοπαθὴς, cum d. in ὁμοιοπαθὴς 501. [illegible]
ὁμόπαιδες, in c. ex Παῖς 495. [illegible]
ὁμοπάτριος, cum d. in c. 501. c
ὁμοπλοέω, &c. in c. ex πλόος 533. b
ὁμόπλευστος, in c. in πλευστὴς ib.
ὁμόπλοος, cum d. 536. c
ὁμόπολις, in c. ex Πόλις 548. a
ὁμοπλωτὴς 536. c
ὁμόπτερος, in c. sine pr. 560. c
ὁμόπολος, cum ὁμόπολις 548. a
ὁμόπτωτος, in c. ex πτόω 529. a
ὉΜΟΡΓΝΥΜΙ 464. c
ὅμορος, cum d. 481. c
ὁμόῤῥοδος, in c. sine pr. 572. c
ὁμόῤῥοπος, in c. sine pr. 574. a
ὁμόῤῥοθος, cum d. in comp. ex Ῥόθος 577. c
ὁμόῤῥοος, cum d. in c. ex ῥέω 573. a
ὁμοῤῥυσμὸς 579. a
ὁμοῤῥυσμία ib.
ὉΜΟ´Σ 464. c
ὁμοσθενὴς, in c. ex Σθένω 587. a
ὁμόσε, in Ὁμὸς 465. a
ὁμοσίπυοι, in Σιπύη 588. [illegible]
ὁμόσιτος, cum d. in c. 589. a
ὁμόσκηνος, in c. ex Σκηνὴ 594. a
ὁμόσπορος, cum d. in c. 595. b
ὁμόσπλαγχνος 606. c
ὁμόσπονδος, in c. sine pr. 605. [illegible]
ὁμόστεγος, in c. ex στέγος 604. c
ὁμόστοιχοι 609. a
ὁμόστιχοι, in c. 610. a
ὁμοστιχάω, et ὁμοστιχία, in c. ex στιχάω ib.
ὁμόστιχος, et ὁμόστοιχος, in c. ex στίχος, et στοῖχος ib.
ὁμόστολος, in c. ex στόλος 611. b
ὁμόστοργος, in c. ex Στέργω 613. b
ὁμόσφαιρος, in c. ex σφαῖρα 629. a
ὁμοταγὴς, cum d. in comp. ex ἐτάγην 635. c
ὁμοταχῶς, in ὁμοταχὴς 636. b
ὁμοτελὴς, in c. ex Τέλος, vectigal 642. a
ὁμοτέρμων, [illegible] c. ex Τέρμα 646. a
ὁμότεχνος, in c. sine pr. 648. b
ὁμότιμος, cum d. 658. b
ὁμότιτθος, in c. 656. b
ὁμότοιχος, in c. ex Τοῖχος 659. b
ὁμότονος, cum d. 638. c
ὁμοτράπεζος, in c. ex Τράπεζα 661. [illegible]
ὁμότρητος 656. c
ὁμότροπος, in c. ex τρόπος 664. c
ὁμότροφος 666. b
ὁμοῦ, in Ὁμὸς 465. a
[illegible], in [illegible] 284. c
ὅμουρος, cum d. in ὅμορος 481. a

ὁμοίκιος, cum d. in c. ex οἰκία 232. c
ὁμόφθογγος 700. b
ὁμόφλοιος, in c. 704. a
ὁμόφοιτος, in c. 705. c
ὁμοφραδὴς, ὁμοφράδμων, in c. sine præp. 707. a
ὁμόφρων, cum d. 709. a
ὁμοφυὴς, cum d. 715. c
ὁμόφυλος, in c. ex φυλὴ 712. b
ὁμόφωνος, cum d. 717. b
ὁμόχροιξ 730. b
ὁμόχροια, in ὁμόχροος 735. c
ὁμόχροος, cum d. in c. 736. b
ὁμόχρους 735. c
ὁμόχωρος 738. b
ὁμόψηφος 741. b
ὁμόψυχος, cum d. in c. 742. b
ὁμῶν, in Ὁμὸς 465. a
ὁμωτοίχος 724. c
ὄμπνη, cum d. 540. c
ὀμφάκι, ὀμφακίας, ὀμφακίζομαι, ὀμφάκινος, ὀμφακῖτις, in Ὄμφαξ 465. c
ὀμφακόμελι, in c. ex Μέλι 410. b
ὀμφακοῤῥὼξ, in c. ex ῥὼξ 573. b
ὀμφακώδης, in Ὄμφαξ 465. c
ὀμφαλητόμος, cum d. in ὀμφαλοτόμος 644. c
ὈΜΦΑΛΟ´Σ, cum d. 465. b
ὀμφαλοτόμος, cum d. 644. c
ὀμφαλώδης, ὀμφαλωτὸς, in Ὀμφαλὸς 465. c
ὌΜΦΑΞ ib.
ὈΜΦΗ´, ὀμφητὴς, cum d. 466. a
ὀμφήτωρ, cum d. 467. b
ὁμωρόφιος, in c. ex ὀροφὴ 209. b
ὁμῶς, ὅμως, in ὁμὸς 465. a
ὁμωχέται θεοὶ 227. b
¶ ὂν, in Εἰμὶ 231. b
ὂν, in Ὅς 484. b
ὄναγρος, cum d. in c. ex Ἄγριος 11. a
ὄναμαι, in Ὄνομαι 466. c
ὌΝΑΡ 466. a
ὀνάριον, ὄνειος, in Ὄνος 468. a
ὄνασις, in Ὄνημι 466. c
ὈΝΕΙΔΟΣ, cum d. 466. a. b
[ὀνειδιστὴς] 466. b
ὄνειαρ, in Ὄνημι, et in Ὄνος 466. c. 468. a
ὀνείρειος, in ὄνειρος 466. a
ὀνειρώγμος 126. a
ὀνειροκρίτης, cum d. in c. ex tertia pers. præt. pass. 349. b
(ὀνειρόμαντις) 399. b
ὀνειροπολευτής 538. a
ὀνειροπόλος, cum d. 547. a
ὄνειρος, in Ὄναρ 466. a
(ὀνειρόφαντις) 686. a
ὀνειρόφρων 709. a
ὀνειρωγμὸς, ὀνείρωξις, ὀνειρώττω, in Ὄναρ 466. a
ὀνεῖος, ὀνέω, in Ὄνος 468. a
ὀνῆσις, ὀνήτωρ, in Ὄνημι 466. c
ὀνηλάτης, cum d. 191. b
ὈΝΗΜΙ 466. b
ὀνησίδωρος, in c. ex Δῶρον 176. b
ὄνησις, cum d. ὀνησικὸς, ὀνητὸς, ὀνήτωρ, in Ὄνημι 466. b. c
ὈΝΘΟΣ, cum d. ὀνθυλεύω 466. c
ὄνιος, ὀνιαῖος, ὀνίδιον, ὀνικὸς, in Ὄνος 468. a
ὀνίναμαι, ὀνίνημι, in Ὄνημι 466. b
ὀνὶς, ὀνίσκος, in Ὄνος 468. a
ὀνίνω, in Ὄνημι 466. b
ὀνῖτις, in Ὄνος 468. a
ὀνοβάτις, cum d. 96. a
ὀνόβλιτον 110. b
ὀνοκικὶς, in c. ex Κίκι 318. c
ὀνοκένταυρος, in c. ex Κεντῶ 338. a
ὀνόκωλος, in c. ex Κῶλον, membrum 361. a
ὌΝΟΜΑ, ὀνομάζω, cum d. 466. c
ὀνομαθέτης, cum d. 653. c
ὄνομαι, in Ὄνομαι, vitupero 466. c
ὀνομαίνω, in Ὄνομα ib.
ὀνομακλυτὸς, in c. ex κλυτὸς 294. b
ὀνομάκλυτος, in c. ex Κλύω 324. c
ὀνομασία, ὀνόμασμα, ὀνομαστὶς, &c. in Ὄνομα 467. a
ὀνοματηγόρος, cum d. 139. a
ὀνοματοθεσία, in c. ex θέσις 653. b
ὀνοματοθέτης 653. c
ὀνοματοθήρας, in c. ex θήρα 257. c
ὀνοματολόγος 376. c
ὀνοματοποιὸς, cum d. 544. a
ὀνοματουργὸς, cum d. 205. b
ὀνόπορδον, in c. ex Πέρδω 519. a
ὀνόπυξος, in c. ex πύξος 563. c
ὌΝΟΣ 467. c
ὄνοσις, in Ὄνομαι, vitupero 466. c
ὀνόσκελις, in c. ex Σκέλος 591. c
ὄνοσμα, herbæ nomen, apud Diosc. lib. 3. cap. 147. et Galen. simp. med. l. 8.
ὀνοστὸς, ὀνοτὸς, ὀνοτάζω, cum d. in Ὄνομαι, vitupero 466. c
ὀνοφορβὸς, in c. 692. b
ὀνόχειλος, et ὀνοχειλὶς, in c. ex Χεῖλος 723. a
ὀνόχηλος, in c. ex Χηλὴ 728. b
ὄνω, in Ὄνομαι, vitupero 466. c
ὀνώδης, in Ὄνος 468. a
¶ ὄντως in Εἰμὶ 231. b
ὄνυμα, in Ὄνομα 466. c
ὌΝΥΞ, cum d. ὀνυχίζω 468. a
ὈΝΩΝΙΣ 468. b
¶ ὀξαλὶς, in Ὀξὺς 468. c
ὀξάλμη, in c. ex Ἅλς, sal 52. b
ὀξεῖα, ὀξείδιον, in Ὀξὺς 468. c
ὀξέως, ὀξηρὸς, ὀξίζω, ὀξίνης, ὀξὶς, in Ὀξὺς ib.
ὀξοπώλης 567. b
ὄξος, ὀξὺ, ὀξύα, in Ὀξὺς 468. c
ὀξυάκανθος, et ὀξυάκανθα, in comp. ex Ἄκανθα 57. b
ὀξύβαφον, &c. in c. sine pr. 103. a
ὀξυβελὴς, cum d. ex Βέλος 106. a
ὀξυβλεψία, in c. ex Βλέπω 109. c
ὀξυβοάω 102. b
ὀξυβόας 111. a
ὀξύγαλα, in c. ex Γάλα 121. a
ὀξυγαλάκτινος ib.
ὀξύγαρον, in c. ex Γάρον 122. b
ὀξύγονος, in c. ex Γόνος 127. c
ὀξυγένειος, in c. ex γένειον ib.
ὀξύγλωσσος, in c. ex Γλῶσσα 133. c
ὀξύγοος 134. c
ὀξυγράφος 139. a
ὀξυγώνιος, in c. ex Γωνία 141. c
ὀξυδερκὴς, cum d. in c. ex Δέρκω 153. b
ὀξυδορκὴς, cum d. ib.
ὀξυέθειρος, in c. ex Ἔθειρα 180. c
ὀξυήκης, ὀξυήκεα, cum d. in c. ex ἀκὴ 40. c
ὀξύηχος, in c. ex Ἦχος 248. c
ὀξυθάνατος, in c. ex Θάνω 256. c
ὀξύθυμος, cum d. in c. ex Θυμὸς, ira 265. c
ὀξύϊνος 468. c
ὀξυκάρδιος, in c. 299. c
ὀξυκάρηνος, in c. ex Κάρηνον 300. a
ὀξύκεδρος, in Κέδρος 304. c
ὀξυκέραος 310. b
ὀξυκέφαλος, in c. ex Κεφαλὴ, sine præp. 312. b
ὀξυκίνητος, in c. 317. c
ὀξύκρατον 309. a
ὀξυλαβὴς, cum d. et ὀξυλάβος, in c. ex λαβὴ 369. a
ὀξύλαλος, in c. ex λάλος 365. c
ὀξυλάπαθον, in c. ex λάπαθον 370. c
ὀξυλίπαρος, et ὀξυλιπαρὴς, in comp. ex Λίπος 378. b
ὀξύμελι, in c. 410. b
ὀξυμέριμνος, in c. ex Μέριμνα 413. b
(ὀξυμελίτης) 419. a
(ὀξυμέλιτος) 411. b
ὀξυμυρσίνη, cum d. in c. ex Μυρσίνη 431. a
ὀξύμωρον, in c. ex Μωρὸς 432. c
ὀξύνω, in Ὀξὺς 468. c
ὀξυνσις ib.
ὀξυπαθὴς 501. b
ὀξύπεινος, in c. ex Πεῖνα 507. b
(ὀξυπευκὶς) 541. c
ὀξυπόρος, cum d. 509. b
ὀξύπτερος 532. a
ὀξύπηχυς, in c. ex Πῆχυς 559. c
ὀξύπτερυξ, in c. ex πτερὸν 563. c
ὀξυρεγμία, cum d. in c. ex Ἐρεύγω 208. c
ὀξυρίας, in Ὀξὺς 468. c
ὀξύῤῥοος, cum ὀξύῤῥοον 577. b
ὀξυῤῥιζος, in c. sine pr. 571. b
ὀξύῤῥινος, in c. ex Ῥὶς 576. b
ὀξύῤῥοδον, in c. ex Ῥόδον 577. b
ὀξυῤῥοίζος, in c. ex ῥοιζὸ 571. a
ὀξύῤῥυγχος, &c. in comp. ex Ῥύγχος 578. a
ὈΞΥ´Σ 468. b
ὀξυστόμος 617. b
ὀξύσχοινος, in c. 630. b
ὀξυτέλευτος 641. c
ὀξυτονὶς, in c. in τονὸς 638. c
ὀξύτης, in Ὀξὺς 468. c
ὀξυτόκιος, &c. 634. c
ὀξύτονος, cum d. 638. c
ὀξύφρων 709. a
ὀξύφυλλος 712. c
ὀξύφωνος, cum d. 717. b
ὀξύχειρ, cum d. 724. c
ὀξύχολος, cum d. in c. 731. a
ὀξυωπὴς, cum d. 474. a
ὀξώδης 468. c
¶ ὄπα, in ὄψ 469. b
ὈΠΑ´ΖΩ, cum d. ὀπαδὸς 469. a
ὀπαῖα, ὀπαῖον, in Ὀπὴ ib.
ὀπάων, in Ὀπάζω ib.
ὀπίεσθαι, in Ὄψ 493. b
ὈΠΗ´, cum d. 469. a. 470. c
ὍΠΗ 469. b
ὀπηδὸς, cum d. in Ὀπάζω 469. a
ὀπιλασσεύω, in σπιλὰς 243. c
ὀπτησία 246. b
ὀπιπεύω, in Ὀπὴ 469. a
ὀπίας, in Ὀπὸς ib. 470. b
ὀπιδνὸς, ὀπίζομαι, in Ὄπις 469. b
ὀπίζω, in Ὄπις 470. b
ὄπιθεν, in ὄπισθεν 469. c
ὀπιμαντεύω, in c. 399. b
ὄπιον, in Ὀπὸς 470. b
ὀπιπεύω, in ὀπιπτεύω, cum der. in Ὄπτομαι 471. a
ὈΠΙΣ 469. b
ὄπισθεν, et ὄπισθε, in Ὀπίσω ib.
ὀπισθέναρ, in c. ex Θέναρ 255. b
ὀπίσθιος, cum d. in Ὀπίσω 469. a
ὀπισθοβάμων, in c. ex Βάμων 95. b
ὀπισθόγραφος 139. a
ὀπισθοδάκτυλος 143. b
ὀπισθόδομος, in c. ex δόμος 151. c
ὀπισθοκάρηνος 301. c
ὀπισθοκέλευθος, in comp. ex Κέλευθος 306. c
ὀπισθόκεντρος, in c. ex κέντρον 308. b
ὀπισθοκνήμιος, et ὀπισθόκνημος, in c. ex Κνήμη 334. b
ὀπισθοκρανίς, in c. ex Κρανίον 347. b
ὀπισθονόμος, in c. sine pr. 436. c
ὀπισθόπους 509. b
ὀπισθόπτερος 552. a
ὀπισθουραῖος cum d. in c. 479. c
ὀπισθοσφενδόνη, in comp. ex Σφενδόνη 627. c
ὀπισθότονος, cum d. 639. a
ὀπισθουρητικὸς, in c. ex Οὐρέω 489. c
ὀπισθοφάλαγγες, in c. ex Φάλαγξ 686. c
ὀπισθοφανὴς, cum d. 685. c
ὀπισθοφύλαξ, cum d. in c. ex φύλαξ 712. a
ὄπισμα, ὀπισμὸς, in Ὀπὸς 470. b
ὀπίσσω, in ὀπίσω 469. b
ὀπίστατος, in ὀπίστερος 469. c
ὈΠΙΣΩ 469. b
ὁπλάζω, ὁπλίζω, ὁπλὴ, ὁπλίζω, cum der. in Ὅπλον 469. c. 470. a
ὁπλιταγωγὸς 16. b
ὁπλίτης, &c. in Ὅπλον 469. c. 470. a
[ὁπλιτεία] 470. a
ὁπλιτοδρόμος, cum d. 669. a
ὁπλιτοπάλης, in c. ex Πάλη 496. c
ὁπλιτοποιὸς, cum ὁπλοποιὸς 544. a
ὁπλοθήκη, in c. ex Θήκη 654. a
ὅπλισμα, in Ὅπλον 469. c
ὁπλομαχία 395. b
ὁπλομάχος, cum d. 404. b
ὍΠΛΟΝ 469. c
[ὁπλοποιητικὴ] 544. a
ὁπλοποιὸς, cum d. ib.
ὁπλοποιία 593. b
ὁπλοφόρος, &c. in Ὅπλον 470. a
ὁπλοφόρος, cum d. 697. c
ὁπλοχάρμης 103. a
ὄπο, in Ὅς 484. c
ὀπὸς, cum d. vide ὀπὸς, in Ὀῤῥὸς 459. a
ὀποκάρπασον, in Κάρπασον 301. a
ὀποκινάμωμον, in c. ex κινάμωμον 317. c
ὀποπάναξ, in πανάκες 37. c
ὈΠΟ´Σ, cum d. 470. b
ὁπόσος, ὁποσαπλάσιος, ὁποσαχῆ, ὁπόσος, in πόσος 485. c
ὁπότε, in Ὅτε 487. a
ὅπου, in ὅς 484. c
ὁπότερος, cum d. in Πότερος 530. a
ὅπως, pro ὥστε 469. b
ὁπῆμος, in Ἦμος 246. a
ὁπηνίκα, in Ἡνίκα 246. b
ὁποῖος, in ποῖος 459. a
ὁπόστε, in ὅποτε 487. a
ὀπταλέος 470. b
ὀπτάω, ὀπτασία, in Ὄπτομαι 470. c. 471. a
ὈΠΤΑ´Ω, cum d. ὄπτησις 470. b
ὀπτὴρ, ὀπτικὸς, ὀπτίλος, ὀπτιλέτις, in Ὄπτομαι 470. c. 471. a
ὈΠΤΟΜΑΙ 470. c
ὀπτὸς, in Ὀπτάω, et Ὄπτομαι 470. b. c
ὈΠΥ´Ω 475. b
ὀπώδης, in Ὀπὸς 470. b
ὄπωπα, ὀπωπὴ, ὀπωπητὴς, in Ὄπτομαι 471. a
ὈΠΩ´ΡΑ, cum d. ὀπωρίζω 475. b. c
ὀπωροφορέω 697. c
ὀπωροφύλαξ, in c. ex φύλαξ 712. a
ὅπως, in Πῶς 568. c
¶ ὄραμνος, in Ῥάμνος 569. c
ὀρὰς, montana. Hesych. ab Ὄρος, mons.
ὉΡΑ´Ω, ὅραμα, ὁρατὸς, cum d. 475. c
ὀργάζω, in Ὀργάω 476. c
ὀργαίνω, in Ὀργὴ 477. a
ὌΡΓΑΝΟΝ, cum d. 476. c
ὀργανοποιὸς, cum d. 544. a
ὈΡΓΑ´Σ 476. c
ὈΡΓΑ´Ω, cum d. ὀργάζω 476. c
ὀργεὼν, cum d. Ὄργια 477. b
ὈΡΓΗ´, cum d. 477. a
ὌΡΓΙΑ, cum d. ὀργιάζω 477. b
ὀργίζω, cum d. ὀργίλος, cum d. ὀργιστικὸς, in Ὀργὴ 477. a
ὈΡΓΥΙΑ´, cum d. 477. b
ὄρδιλον, apud Nicand. in Ther. v. 841. schol. esse dicit semen quoddam seu herbam ex olerum genere.
ὀρέγω, ὄρεγμα, ὀρέγνυμι, in Ὀρέγω 477. c
ὈΡΕ´ΓΩ ib.
ὀρειὰς, in Ὄρος 480. c
ὀρείαυλος, in c. 88. a
ὀρειβάτης, cum d. 96. a
ὈΡΕΙ´ΓΑΝΟΝ 478. a
ὀρειγόνος 141. a
ὀρειδρόμος 669. a
ὀρεινὸς, in Ὄρος 480. c
ὀρεικτίτος 334. b
ὀρειμαλίδες, in c. 417. c
ὀρείμαργος 400. a
ὀρεινόμος, cum d. in comp. cum præp. 436. c
ὀρεῖος, in Ὄρος 480. c
ὀρειπελαργὸς, in Πελαργὸς 511. b
ὀρεικόμος, in ὀρεσκόμος 333. a
ὄρειος, in Ὄρος 480. c
ὀρειοχαρὴς, in c. sine pr. 719. b
ὀρείτης, in Ὄρος 480. c
ὀρειτύπος, cum d. 674. c
ὀρειφοίτης, in c. 705. c
ὀρείχαλκος, in c. 720. c
ὀρεκτικὸς, ὀρεκτὸς, ὄρεξις, in Ὀρέγω 477. c
ὀρεσκόμος, in ὀρεσκάφος 333. a
ὀρεσιπολῶ 547. a
ὀρεσίσιλλος, in c. ex Σίλλος 584. c
ὀρεστέρος, cum ὀρεστέρως 674. c
ὀρεσίβιος, in c. ex Βίος 108. a
(ὀρεσίγονος) 126. a
ὀρεσίκοος 457. a
ὀρεσίτροφος 666. b
ὀρεσκῴον, cum ὀρεσκῷος 304. c
ὀρέστιος, in c. 596. c
(ὀρέσκιος) 304. a
ὀρεσκῷος ib.
ὀρεσκείω ib.
ὀρεσσαύλος, in ὀρείαυλος 88. a
(ὀρεσσιβάτης) 96. a
ὀρεσινόμος, in ὀρεινόμος 436. c
ὀρέστης, cum d. in Ὄρος, ὀρεστιὰς 480. c
ὀρεὺς, cum d. in Ὄρος ib.
ὀρεχθέω, in Ὀρέγω 477. c
ὀρεωκόμος, in c. ex Κομέω 333. a
ὀρεωπολέω 547. a
ὀρεωπόλος 567. b
ὀρθιακὸς, ὀρθιάω, ὀρθιάζω, ὀρθίαξ, ὀρθίασμα, in Ὀρθὸς 478. a. b
ὀρθιόκωπος, in comp. ex Κώπη, remus 368. a
ὄρθιος, in Ὀρθὸς 478. a
ὀρθοβατέω 96. a
ὀρθοβοίας 111. a
ὀρθόβολος 102. b
ὀρθόβουλος, in c. ex Βουλὴ 113. b
ὀρθογνώμων 151. c
ὀρθογόνια, vide in ὀρθογωνία 134. c
ὀρθογραφία, cum d. 139. a
ὀρθογώνιος, in c. ex Γωνία 141. c
(ὀρθοδαὴς) 143. a
(ὀρθοδίκαιος) 165. a
ὀρθοδικία ib.
ὀρθόδοξος, cum d. in comp. ex δόξα 170. a
ὀρθόδρομος, cum d. 669. a
ὀρθόδωρον, in c. ex Δῶρον 176. b
ὀρθοέπεια, in c. in ἔπος 201. b
ὀρθοεπὴς ib.
ὀρθόθριξ, in c. 262. c
ὀρθοθύρα, in c. ex Θύρα 266. b
ὀρθόκαυλος, in c. ex Καυλὸς 304. a
ὀρθόκερως, in c. 310. b
ὀρθόκραιρος, in c. ex Κραίρα 344. a
ὀρθόκρανος, in c. ex Κρανίον 300. b
ὀρθόκωλον, in c. ex Κῶλον, membrum 361. c
ὀρθολογία 376. c
ὀρθόμαντις, in c. 399. b
(ὀρθονόμος) 437. a
ὀρθόνοος, in c. 443. a
ὀρθοπλόω 536. b
ὀρθοπλὴξ 538. a
ὀρθόπλοος 536. c
ὀρθοποδέω, in ὀρθόπους 552. a
ὀρθόπνοια, cum d. in c. ex πνοὴ 540. c
ὀρθόπολις, in c. 548. a
ὀρθόπους 552. a
ὀρθόπτερος 560. c
ὀρθόπυγος, cum d. in c. ex Πυγὴ 562. c
ὈΡΘΟ´Σ 478. a
ὀρθοστάδην, cum d. in c. habentibus στάδ. sine præp. 283. b
[ὀρθοστὰς] ib.
ὀρθόστασις, in c. ex στάσις 285. a
ὀρθοστάτης, in c. ex στατὸς 285. b
ὀρθότης, in Ὀρθὸς 478. a
ὀρθοτίτθιος, in c. 656. b
ὀρθοτριχία, in ὀρθόθριξ 262. c
ὀρθοτόμος, cum d. 644. c
ὀρθότονος, cum d. 639. a
ὀρθόφρων 709. a
ὀρθοφυὴς, cum d. 715. c
ὀρθοχαίτης, in c. ex Χαίτη 719. b
ὀρθόω, in Ὀρθὸς 478. a
ὀρθραγορίσκος, in c. ex ἀγοράζω 9. b
ὀρθρεύω, cum d. ὄρθρια, ὀρθρίζω, ὀρθρινὸς, in Ὄρθρος 478. c
ὀρθροκόκκυξ, in c. ex Κόκκυξ 329. c
ὄρθριος, in Ὄρθρος 478. c
ὀρθροφοίτος, in c. 705. c
ὀρθροβόας, in c. sine præp. 111. a
ὀρθρογόη, in c. ex Γοάω 134. c
ὌΡΘΡΟΣ 478. c
(ὀρθώνυμος) 467. b
ὀρθῶς, ὀρθωσις, cum d. in Ὀρθὸς 478. a
[ὀρθωτὴς] ib.
ὀρίαυχος 97. a
ὀριγανίζω, ὀριγανίτης, ὀρίγανον, in ὀρίγανον 478. a
ὀριγνάομαι, in ὀρέγω, appeto 477. c
ὀριδρόμος, cum d. in ὀρειδρόμος 669. a
ὀρίζω, ὁρικὸς, in Ὅρος 481. a
ὀρικτίτης, in c. ex Κτίζω, habito 334. b
ὀριανεστῶν, in c. 358. c
ὀριμαλίδες, cum ὀρειμαλίδες 417. c
ὀρίνω, in Ὄρω 483. c

ὄρει, ὄρεος, in Ὄρος 481. a
[illegible] 504. c
ὀρείπλαγκτος, in c. ex Πλάζω 530. b
ὀρεοπλανής, in c. 531. c
ὀρεγμός, ὀρεκτός, cum d. in Ὀρέγω 481. a
ὀρεστρόφος, in c. in τροφός 665. c
ὀρέτροφος, in ὀρεστρόφος 666. b
ὀρίχαλκος, in ὀρείχαλκος 720. c
[illegible], in [illegible] 185. c
ὍΡΚΟΣ, cum d. ὁρκίζω 478. c
Ὀρκῦνες, pisces sunt qui in pelago pariunt: apud Aristot. histor. an. lib. 5. cap. 10. Apud Hesych. et Athen. lib. 7. scribitur ὄρκυνος, quod itidem dicunt esse piscis genus. At apud Ælian. ὄρκυνος (tunnus) dicitur esse cetaceus piscis.
ὁρκωμότης, ὁρκωμοτέω, cum d. in c. ab Ὄμνυμι 464. c
ὉΡΜΑΘΟ'Σ, cum d. 479. a
ὁρμάω, ὁρμαίνω, in Ὁρμή 479. b
ὄρμενος, in Ἔρω 483. c
ὁρμιευτής, in Ὁρμιά 479. c
ὁρμέω, in Ὅρμος 480. a
ὉΡΜΗ', cum d. 479. a
ὉΡΜΙΑ' 479. c
ὁρμίζω, in Ὅρμος, statio navium 480. a
[illegible] 102. b
ὍΡΜΙΝΟΝ, cum d. 479. c
ὅρμισις, in Ὅρμος 480. a
ὁρμίσκος 479. c
ὍΡΜΟΣ ib.
ὁρμῶμαι, in ὁρμάω 479. b
ὀρναπέτιον, ὀρνιπέτιον, in Ὄρνις 480. b
ὀρνεοσκόπος, cum d. 593. b
ὄρνεον, in Ὄρνις, ὀρνεύτης 480. b
ὀρνεάτης, in Ὄρνις ib.
ὀρνιθαγρευτής 10. b
ὀρνιθάριον, ὀρνιθεία, ὀρνίθειος, ὀρνιθεών, cum d. ὀρνιθιακός, ὀρνιθίας, in Ὄρνις 480. b
ὀρνιθόγαλον 121. a
ὀρνιθογόνος, cum d. 126. a
ὀρνιθοθήρας, &c. in c. ex Θήρα 237. c
ὀρνιθοκάπηλος, in c. ex Κάπηλος 298. c
ὀρνιθοκόμος, in c. ex κομέω 444. b
ὀρνιθομαντεία, cum d. 396. b
ὀρνιθοσκοπέω, in c. sine pr. 636. c
ὀρνιθοπέδη, in c. ex Πέδη 504. a
ὀρνιθοπώλης 567. b
ὀρνιθοσκόπος 593. b
ὀρνιθοτροφία, cum d. 666. b
ὀρνιθώδης, ὀρνιθών 480. b
ὌΡΝΙΣ, cum d. ib.
ὄρνυμαι, in Ὄρω 484. a
[illegible], in c. ex Ἄγχω 12. a
[illegible], in c. ex Βάθος 96. a
ὌΡΟΒΟΣ, cum d. ὀροβίας 480. b
ὈΡΟ'ΔΑΜΝΟΣ 480. c
ὀροδαμνάζω, in c. ex Δάμνω 151. a
ὀροθεσία, in c. ex Θέσις 653. b
ὀροθέτης 653. c
ὀροθύνω, in Ὄρω 484. a
ὀροιτύπος, cum ὀροτύπος 674. c
ὀροκτύπος ib.
[illegible] 675. b
ὄρομαι, in Ὄρω 483. c
ὈΡΟ'ΝΤΙΟΝ 480. c
ὀροπέδιον, in c. ex Πέδον 504. c
ὍΡΟΣ 480. c
ὌΡΟΣ ib.
[illegible], in [illegible] 606. b
ὀρούω, cum d. in Ὄρω 484. a
ὀροφή, in Ἐρέφω 209. b
ὀροφηφόρος ib.
ὀροφόω, cum ὀροφή 209. b
ὄροφος, cum ὀροφή ib.
ὀρόφωμα, ὀρόφωσις, cum d. ib.
ὄρπαξ, cum ὄρπηξ 482. a
ὈΡΠΗ'Ξ ib.
[illegible], in c. 329. b
[illegible], in c. ex Πηγή 562. c
[illegible], in c. ex [illegible] 615. c
ὈΡΡΟ'Σ, cum d. ὀῤῥόδης 482. a
ὀῤῥωδέω 482. b
[illegible], in c. ex Γυῖα 141. a
[illegible] 675. b
ὀρσονεφής, in c. ex Νέφος 439. a
ὀρσοτρίαινος, in c. sine pr. 521. b
ὀρσόλοπος, in c. citra pr. 144. b
ὀρσοθύρα, et ὀρσοθύρη, in c. ex Θύρα 266. b
ὀρσολοπεῖται, et ὀρσολοπεύω, in c. ex Λέπω 382. c
ὄρσω 483. c
ὀρσοτριαίνης 662. c
ὀρσοθύρα, in c. 678. c
ὈΡΤΑ'ΛΙΞ, ὀρτάλιχος, cum d. 482. b
ὀρτάζω 198. a
ὀρτυγοκόπος, cum d. in c. ex κοπή 338. a
ὀρτυγομανία 396. b
ὀρτυγομήτρα, in c. ex μήτρα 420. a
ὀρτυγοπώλης 567. b
ὀρτυγοτροφεῖον 666. c
ὌΡΤΥΞ 482. b
ὀρύα apud Epicharmum dicitur chorda, ut Ulpianus tradit, apud Athen. lib. 9. Hesych. est intestinum rectum.
ὀρυγή, ὄρυγμα, ὀρυκτής, ὄρυξις, in Ὀρύσσω ib.
ὈΡΥ'ΖΑ ib.
ὈΡΥΜΑΓΔΟ'Σ ib.
ὈΡΥ'ΣΣΩ, cum d. ὀρυχή ib.
[ὀρφάνευμα] 483. a
ὈΡΦΑΝΟ'Σ, ὀρφανίζω, cum der. ib.
ὀρφανοτρόφος, cum d. 666. c
ὀρφεοτελεστής, in c. ex τέλος 642. b
ὈΡΦΝΗ', cum d. ὀρφναῖος 483. a
ὈΡΦΟ'Σ ib.
[illegible] 483. c
ὄρχαμος, in Ἀρχή 80. b
ὀρχάς, ὄρχατος, in Ὄρχος 483. c
ὀρχίπεδα, in Ὄρχις ib.
ὈΡΧΕ'ΟΜΑΙ, cum d. 483. a
ὀρχηθμός, ὀρχηστής, ὀρχηστρίς 483. b
[ὄρχημα] ib.
[ὀρχηστήριον] ib.
ὀρχηστοδιδάσκαλος, in c. ex Διδάσκαλος 161. c
ὀρχίλος, in Ὄρχις 483. c
ὌΡΧΙΣ ib.
[ὀρχιπεδάω] 504. a
ὀρχίπεδα, in c. ex Πέδη ib.
ὌΡΧΟΣ 483. c
ὀρχοτομέω, cum d. 644. c
ὌΡΩ, cum d. 483. c
ὀρῶμαι 475. c
ὀρωδῶ 482. b
§ ὍΣ 484. b
ὁσάκις, ὁσαπλάσιος, ὁσαχῆπερ, ὁσαχοῦ, in Ὅσος 485. c
ὄσδω, in Ὄζω 454. a
[illegible] 216. c
ὁσημέραι, in c. ex Ἡμέρα 243. b
ὍΣΙΟΣ, cum d. ὁσιόω 485. a
ὀσμάς, ὀσμή, ὀσμηρός, ὀσμύλη, cum d. ὀσμώδης, in Ὄζω 454. a
ὍΣΟΣ, cum d. 485. b
ὌΣΠΡΙΟΝ, cum d. 486. a
ὀσπριοπώλης 567. c
ὀσπριώδης, cum d. in c. 745. b
ὀσπρολέων, in c. ex Λέων 383. c
ὌΣΣΑ 486. a
ὀσσάτιος, in Ὅσος 485. c
ὀσσεία, ὀσσεύομαι, in Ὄσσα 486. a
ὀσσίχος, in Ὅσος 485. c
ὄσσομαι, ὄσσε, in Ὄπτομαι 471. a. 486. a
ὅσσος, in Ὅσος 485. b
ὀστάγρα 10. a. b
ὀστάριον, ὀστέινος, in Ὀστέον 486. b
ὀστακίς 608. b
[illegible], in [illegible] 338. a
ὀστεολογία 376. c
ὈΣΤΕ'ΟΝ 486. a
ὄστινος, ὀστίνης ib.
ὅστις, in Τίς 656. a
ὈΣΤΛΙΓΞ 486. b
ὀστοκόπος, in c. ex κόπτω 338. a
ὀστολόγος, cum d. in c. sine pr. 373. b
ὀστομαχία, ὀστομάχιον 403. c
ὀστοῦν, in Ὀστέον 486. c
ὀστοφαγία 685. c
ὀστοφυής 713. c
ὀστρακίς, ὀστρακίζω, ὀστρακίς, ὀστρακίνδα, &c. in Ὄστρακον 486. b
[ὀστρακόδερμος] 153. a
ὌΣΤΡΑΚΟΝ 486. b
ὀστρακόνωτος 447. c
ὀστρακοῦμαι, in Ὄστρακον 486. b
ὀστρακεύω, ὀστρακώδης, in Ὄστρακον ib.
ὌΣΤΡΕΟΝ, cum d. 486. c
ὌΣΤΡΥΣ ib.
ὀστώδης, in Ὀστέον 486. a
ὈΣΦΡΑΙ'ΝΟΜΑΙ, cum d. ὀσφραντός, ὀσφρήσομαι 486. c
[ὀσφραντήριον] ib.
ὈΣΦΥ'Σ ib.
ὄσχος, cum d. in Μόσχος 427. b
ὀσχοφόρος, cum d. 697. c
¶ ὍΤΑΝ, ὅτ' ἄν 486. c
ὍΤΙ 487. a
ὅτις, in Ὅστις 756. a
ὄτλος, ὀτλέω, cum d. in Τλάω 632. b
ὌΤΟΒΟΣ, cum d. 487. a
ὀτοτύζω 487. b
[ὀτοτυξίας] ib.
ὀτραλέως, ὀτρηρός, in Ὀτρύνω ib.
ὈΤΡΥ'ΝΩ, cum d. ὀτρυντύς ib.
ὀττεία, in Ὄσσα 486. a
ὄττοβος, cum d. in Ὄτοβος 487. a
ὈΤΟΤΟΙ' 487. b
¶ ΟΥ' ib.
οὗ, in Ὅς 484. b
οὖα, in Οὖς 489. b
ΟΥ'ΑΙ' 487. c
ΟΥ'ΑΣ, cum d. οὐάτιος ib.
οὐδαῖος, in c. 488. a
οὐδαμός, οὐδαμῶς, οὐδαμόθεν, cum d. in c. ex Ἀμὸς 56. c. 57. a
[οὐδαμᾶ] ib.
ΟΥ'ΔΑΣ 487. c
οὐδείς, cum d. in c. ex Εἷς 188. b
οὐδενόσωρος, et in c. ex Ὥρα, tempus 746. a. et in c. ex Ὤρα, cura 746. b
οὐδενόω, οὐδένεια, in οὐδείς 188. b
οὐδέπη, in πῆ 484. c
οὐδέποτε, in Ὅτε 487. a
οὐδέπω, in πω 484. c
οὐδεπώποτε, cum οὐδέποτε 487. a
οὐδέτερος, cum d. in c. ex Ἕτερος 215. c
(οὐδίζω) 488. a
οὐδόλως, in Ὅλος 462. c
οὐδός, in Οὖδας 488. a
ΟΥ'ΘΑΡ ib.
οὐθέτερος 215. c
οὐθείς, cum d. in c. ex Εἷς 188. b
ΟΥ'ΙΤΟΝ 488. a
οὐκ, in Οὐ 487. b
οὐκέτι, in c. ex Ἔτι 216. a
οὐκοῦν, in Οὐ 487. b
οὐλαμός, οὐλάς, in Οὖλος, crispus 488. b
οὐλή, in Οὖλος, sanus 488. a
οὔλιμος, οὔλιος, in Ὄλλυμι 461. c. 488. a
οὔλιον 488. b
οὐλοβέτης, et οὐλόβετα, in c. ex tertia pers. praet. pass. 157. a
οὐλόθριξ, in c. 262. c
οὐλόθυμος 265. b
οὐλοθυσία, οὐλοθυτέω, in comp. ex Θύω, macto 267. b
οὐλοκάρηνος, in c. ex Κάρηνον 300. a
οὐλομελής, cum d. 411. a
οὐλόμενος, in Ὄλλυμι 461. c
οὖλον, in Οὖλος 488. b
οὐλός, οὖλος, in Ὅλος 461. c
ΟΥ'ΛΟΣ, sanus, crispus 488. a
οὐλότης ib. b
οὐλόφρων 692. a
οὐλόφυλλος 712. c
οὐλοχῖται 727. a
οὐλόχυτα, οὐλοχύται 727. b
οὐλέω, in Οὖλος, sanus 488. a
Οὐλύμπιος, in Ὄλυμπος 462. c
οὖλα, in Οὖλος, sanus 488. a
οὐλαί, in Οὖλος, manipulorum fascis 488. a. b
οὑμός 179. a
ΟΥ'Ν 488. c
οὕνεκα, in c. ex Ἕνεκα 196. c
οὔνομα, &c. in Ὄνομα 466. c
οὔπω, et οὐδέπω, in πω 484. c
ΟΥ'ΡΑ', cum d. 488. c
οὐραγός, cum d. 17. b
οὐραῖος, in Οὐρά 488. c
οὐρέω, in Οὖρον 489. b
οὐρανιάζω, οὐρανίδης, οὐρανίζομαι, οὐράνιος, οὐρανίσκος, οὐρανίων, in Οὐρανός 489. a. b
οὐρανοβάμων, in c. ex Βάμων 95. b
οὐρανογνώμων 131. c
οὐρανοδείκτης 148. c
[illegible] 669. a
οὐρανόεις, οὐρανόθεν, οὐρανόθι, in Οὐρανός 489. b
οὐρανομήκης, in c. ex Μῆκος 417. a
([illegible]) 441. a
οὐρανοπετής, in c. ex πέτω 529. a
οὐρανόπλαγκτος, in c. ex Πλάζω 530. b
ΟΥ'ΡΑΝΟ'Σ, cum d. 489. a
οὐρανοσκόπος 593. b
οὐρανοῦχος 226. c
οὐρανοφάντωρ 686. a
οὐρανοφοιτέω, cum d. in c. 705. c
οὐρανόφρων 709. b
οὐρανόφυτος, in c. ex φυτεύω 716. a
οὐρανοχάρακτος 735. c
οὔρειος 480. c
οὐρεσιφοιτάς, in ὀρεσιφοίτης 705. c
οὐρεσίοικος 457. a
οὐρεσιφοίτης, cum ὀρεσιφοίτης 705. c
οὐρεύς, in c. ex Οὖρος, custos 490. a
οὐρέω, οὐρήθρα, οὔρημα, οὐρησείω, οὔρησις, οὐρητής, οὐρητιάω, οὐρητικός, οὐρητρίς, in Οὖρον 488. b. 490. a
οὔρια, in Ὄρος 481. a
οὐρίαχος, in Οὐρά 488. c
οὐρίζω, in Ὄρος, 481. a. b. et in Οὖρος 489. c
οὐρίθρεπτος, in c. ex θρεπτός 666. a
οὔριον ἴσον, in Οὖρος 489. c
οὐριοδρόμος, cum d. 669. a
οὔριος, in Οὐρά, et in Οὖρος 488. c. 489. c
([illegible]) 285. b
οὔρισμα, in Οὖρος 481. a
οὐροδόχος, cum d. 156. a
ΟΥ'ΡΟΝ 488. b
οὐροπύγιον, cum ὀῤῥοπύγιον 562. c
οὐρός, in Οὖρον 482. a. 489. c
οὖρος, in Ὄρος 480. c. 481. a, vide et Οὖρος, suo loco 489. c
οὐροτομέω 644. c
[illegible], in Οὐρά 488. c
οὖς, in Οὖας 487. c
οὐσία, cum d. in εἰμί, sum 231. b
οὐσιαρχία, in c. ex Ἀρχή 81. b
ΟΥ'ΤΑ'Ω, οὐτάζω, cum d. 490. c. 491. a
οὔτις, et οὔτις, οὐτιδανός, cum d. in Τίς 656. a
ΟΥ'ΤΟΣ, cum d. οὕτω 491. a
οὐχ, οὐχί, in Οὐ 487. b
¶ [illegible], in Ὄφις 491. c
ὈΦΕΙ'ΛΩ, cum d. 491. a. b
ὈΦΕ'ΛΛΩ, cum d. ὄφελος 491. c
ὀφιοστάφυλον, in c. ex Σταφυλή 608. b
ὀφθαλμία, ὀφθαλμιάω, ὀφθαλμίζω, ὀφθαλμιάζομαι, ὀφθαλμικός, in ὀφθαλμός 471. a
ὀφθαλμοβόλος 102. b
ὀφθαλμοδουλεία, in c. ex Δοῦλος 171. b
ὀφθαλμός, in Ὄπτομαι 471. a
[illegible], in c. ex [illegible] 636. b
[illegible], cum d. 685. c
ὀφθαλμώδης, in ὀφθαλμός 471. a
([illegible]) 442. c
ὀφίασις, ὀφίασις, in Ὄφις 491. c
ὀφιοβόλος 102. b
ὀφίδιον, ὀφῖτις 491. c
ὀφιογενής 121. a
ὀφιόδειρος, in compos. ex praeterit. pass. 144. c
ὀφιομάχος, et ὀφιομάχης 401. c
ὀφιόεις 491. c
ὀφιώδης, in Ὄφις ib.
[illegible], in c. ex Σπεῖρα 597. c
ὀφιοστάφυλον, cum ὀφεοστάφυλον 608. b
ὀφίουρος, serpentis caudam habens
ὀφιοῦσσα, in Ὄφις 491. c
ὈΦΙΣ, cum d. ὀφίτης ib.
ὀφλάνω, ὄφλημα, ὀφλίσκω, ὄφλω, in Ὀφείλω 491. b
ὌΦΡΑ 491. c
ὀφρύα, ὀφρυάζω, in Ὀφρῦς 492. a
ὀφρυάω, in Ὀφρῦς ib.
ὀφρυόεις, ὀφρυόομαι, in Ὀφρῦς ib.
ὀφρυόσπαστος, in c. 596. c
ὈΦΡΥ'Σ, cum d. 491. c
¶ ὄχα, ἔχανον, in Ἔχω 222. b
ὀχεῖα, ὀχεῖον, in Ὀχεύω 492. b
ὀχέομαι, in Ὀχέω 493. a
ὀχετεύω, cum d. in Ὀχετός 492. a
ὀχετηγός, cum d. ὀχετηγέω 17. b
ὀχετίον, in Ὀχετός 492. a
ὄχετλον, in Ὄχος 493. a
ὈΧΕΤΟ'Σ, cum d. 492. a
ὀχεύς, in Ἔχω, 222. b. et in Ὀχεύω 492. b
ὈΧΕΥ'Ω, cum d. ὀχευτής 492. a. b
ὀχέω, in Ὄχος 493. a
ὀχή, in Ἔχω 222. b
ὄχημα, ὄχησις, cum ὀχέω 493. a
ὈΧΘΕ'Ω 492. b
ὌΧΘΗ ib.
ὀχθηρός ib.
ὄχθησις, ὀχθίζω, in ὀχθέω 492. b
ὀχθώδης, ὄχθος, ὀχθοειδής, in Ὄχθη ib.
ὀχλαγωγός, cum d. 16. a
ὈΧΛΕΥ'Ω, cum d. 492. c
ὀχλέω, ὀχληρός, ὄχλησις, in Ὄχλος ib.
ὀχλίζω 492. a
ὀχλικός, in Ὄχλος ib.
ὀχλαιδής, cum d. in comp. ex αἰδώς 338. a
ὀχλοκρατοῦμαι 315. c
ὀχλολοίδορος 388. b
ὀχλοποιέω 396. b
[illegible] 344. a
ὌΧΛΟΣ 492. c
ὀχλοτερπής, in c. ex Τέρπω 616. b
ὀχλοῦμαι, ὀχλώδης, in Ὄχλος 492. c
ὄχμα, cum d. in Ἔχω 221. c
ὄχνη, in Ὄγχνη 451. a
ὄχος, in Ἔχω 222. b
ὌΧΟΣ 493. a
ὀχυρόομαι, in Ὀχυρός 221. a
ὀχυρότατος, in c. ex Πατέω 502. a
ὀχυρός, ὀχύρωμα, cum d. in Ἐχυρός 221. a
¶ ὈΨ 493. b
ὀψαμάθης 54. c
ὀψανθής 63. c
ὄψανον, in Ὄπτομαι 470. c. 493. b
ὀψείω, ὀψείων, in Ὄψω 493. c
ὀψαρότης, in c. 77. c
ὀψαρτύω, ὀψαρτυτικά, cum d. in c. ex Ἀρτύω 79. a
ὈΨΕ' 493. c
ὄψεαι, in Ὄπτομαι 470. c
ὀψέω, in Ὄψω 493. c
ὄψημα, in Ὄψω ib.
ὀψία, ὀψιαίτερος, in Ὀψέ ib.
ὀψιανθής, an ὀψανθής, in c. in ἀνθέω 63. c
ὀψιβλαστής, et ὀψιβλαστής, in comp. ex βλαστός 109. a
ὀψίγαμος, cum d. in c. ex Γάμος 121. c
ὀψίγονος 121. a
ὀψιγόνος 126. a
ὀψίτερος, ὀψίζω, in Ὀψέ 493. c
[illegible], cum d. 501. c
ὀψικέλευθος, in c. ex Κέλευθος 306. c
[illegible] 341. c
(ὀψικοίτης) 329. a
ὀψιμαθής, cum d. in c. sine comp. 398. c
ὀψίμορος, in c. ex μόρος 408. a
ὄψιμος, in Ὀψέ 493. c
ὀψίνεος 444. a
ὄψις, ὀψιτέος, in ὄψω 493. c
ὀψίπλουτος, in c. ex Πλοῦτος 358. c
ὄψομαι, in Ὄπτομαι 370. c
ὀψισμός, in ὀψίζω 493. c
ὀψισπόρος, cum d. in c. ex Σπείρω 604. c
ὀψιτέλεστος 631. c
ὀψίτοκος 634. c
ὀψιφανής 685. c
[illegible], in c. sine pr. 103. b

ὀψοδαίδαλος, in comp. ex Δαίδαλος 142. a
ὀψολόγος, cum d. 376. c
ὌΨΟΝ 493. c
ὀψονόμος, cum d. 437. a
ὀψοποιός, cum d. 544. a
ὀψοπόνος, in c. sine pr. 515. c
ὀψοπώλης, cum d. 567. c
ὀψοφάγος, cum d. 683. b
ὀψίον, in Ὄψον 493. c
ὀψώνιον, cum d. in c. 743. b

Π.

Παγὰς, in Πηγνύω 522. b
παγγέλοιος, in c. ex Γελάω 127. a
παγγενέτης, in c. ex γενέτης 125. a
παγγενὴς, in c. ex γένος 125. b
παγγλωσσία 134. a
παγγώνιος, in c. ex Γωνία 141. c
παγερὸς, παγετὸς, παγετώδης, cum πάγος 522. b
πάγη, παγιδεύω, πάγιος, cum d. in Πηγνύω ib.
(παγκαίνιστος) 289. b
πάγκακος, cum d. in c. ex Κακὸς 292. a
παγκαλλὴς, in c. ex κάλλος 295. a
πάγκαλος, in c. ex Καλὸς ib.
πάγκαρπος, cum d. 301. c
παγκευθὴς 311. c
πάγκλαυστος, et πάγκλαυτος, in c. ex Κλαίω 319. c
παγκληρία, in c. sine pr. 322. c
πάγκοινος, in c. ex Κοινὸς 320. c
παγκοίρανος 328. c
παγκόνιτος 336. a
παγκρατὴς, cum d. παγκρατιαστὴς 343. c
πάγκρεας, in c. ex Κρέας 346. b
(παγκρίτως) 350. b
πάγκρυφος, in c. ex Κρύπτω 352. b
παγοπληξία 538. a
πάγος, in Πηγνύω 522. b
πάγουρος 490. a
παγχάλκεος, in c. ex χαλκεὺς 790. a
[παγκάλκεος] 721. a
πάγχαλκος, cum d. in c. ib.
πάγχριστος, in c. sine pr. 733. a
πάγχρυσος, cum d. in c. ex Χρυσὸς 736. c
πάγχυ, in Πᾶς 499. c
παγώδης, cum πάγος 522. b
παθαίνομαι, παθεῖν, πάθημα, παθητὸς, cum d. in Πάσχω 500. b
παθογνωμικὸν 132. a
παθοκρατία 345. c
παθοποιΐα 544. a
πάθος, in Πάσχω 500. b
ΠΑΙΑ'Ν, cum d. 494. a
παῖγμα, παιγνήμων, παιγνία, παιγνιήμων, παιγνήμων, παίγνιον, παιγνιώδης, cum d. in Παίζω 494. b
παιδαγωγὸς, cum d. παιδαγωγία 16. c
παιδάριον, cum d. παιδία, παίδειος, in Παῖς 494. c. 495. a
παιδεραστὴς, cum d. in c. ex ἐραστὴς 202. b
παιδέρως, in c. ex ἔρως ib.
παιδεύω, cum d. in Παῖς 495. a
παιδικὸς, παιδία, in Παῖς ib.
παιδιὰ, in Παίζω 494. b
παιδίον, cum d. παιδίσκος, cum d. in Παῖς 494. c
παιδιώδης, cum παιδία, 494. b. et in Παῖς 494. c
παιδνὸς, in Παῖς 495. a
παιδοβοσκὸς, in c. ex βόσκω 115. a
παιδοβορὸς 119. a
παιδογόνος, cum d. 120. a
παιδόθεν, in Παῖς 494. c
παιδοκόμος, cum d. in c. ex Κομέω 333. a
[παιδοκτονία] 353. c
παιδολέτωρ, cum d. in comp. ex λέτωρ ib.
(παιδολέτειρα) 462. a
παιδολέτωρ ib.
(παιδολυμας) 391. b
παιδομαθὴς 398. c
παιδομανὴς, cum d. 396. b
(παιδόμορος) 408. a
παιδονόμος, cum d. 437. a
παιδοπίπης, in c. ex ὀπιπεύω 475. a
παιδοποιὸς, cum d. 544. a
παιδοπόρος 509. b
παιδοσπορία, in c. ex σπόρος 604. c
παιδοτίμητος, in c. ex τίμιος 655. a
παιδοτίμος 654. c
παιδοτρίβης, cum d. in c. sine præp. 670. c
παιδοτρίψ ib.
(παιδότρωτος) 657. a
παιδοτρόφος, cum d. 666. c
[παιδουργία] 205. b
παιδουργὸς cum d. ib.
παιδοφθόρος, cum d. in c. ex Φθείρω 701. b
παιδοφίλης, et παιδόφιλος, cum d. in comp. 702. c
παιδοφόνος, cum d. 692. a
ΠΑΙ'ΖΩ, cum d. παικτὴς 494. b
παιῶν, cum παιὰν 494. a
ΠΑΙ'ΠΑΛΑ 494. c
παιπάλη, cum d. in Πάλη 496. b
παιπαλημάτιον ib.
παιπαλόεις, in Παίπαλα 494. a. 496. b
ΠΑΙ~Σ 494. c
παιστικὸς, in παίζω 494. b
παιφάσσω 689. a
ΠΑΙ'Ω, cum d. 495. c
παιὼν, cum d. in Παιὰν 494. a. 495. c
πακτὸς, &c. in Πηγνύω 522. a
ΠΑΛΑΘ'Η, cum d. 495. c
ΠΑ'ΛΑΙ ib.
παλαιγενὴς 124. a
παλαίδετος 633. c
παλαίγονος 126. a
παλαιόπλουτος 538. c
παλαιὸς, cum d. in Πάλαι 496. a
(παλαιόφρων) 709. b
πάλαισμα, cum d. in Πάλη 496. b
ΠΑΛΑΙΣΤΗ' 466. a
παλαιστὴς, in Παλαιστὴ, 496. a. et in Πάλη 496. b
παλαιστιαῖος, in Παλαιστὴ 496. a
παλαιστικὸς, παλαίστρα, cum d. in Πάλη 496. b
παλαίτατος, παλαίτερος, in παλαιὸς 496. a
παλαίφατος, in c. ex φατὸς 690. b
παλαίχθων, in c. ex Χθὼν 728. c
παλαίω, in Πάλη 496. b
παλαίωσις, in παλαιὸς 496. a
παλαιμήτωρ, in c. ex Μήτηρ 419. c
ΠΑΛΑ'ΜΗ, παλαμναῖος, cum d. 496. a
παλάσσω, in Πάλλω 497. b
παλαστὴ, in Παλαιστὴ 496. a
[παλαστιαῖος] ib.
ΠΑΛΕΥ'Ω, cum d. 496. b
ΠΑ'ΛΗ, cum d. ib.
παληγενὴς 124. a
πάλημα, in πάλλω 497. a
παλιγγενεσία, in c. ex γένεσις 124. c
παλιγγενὴς 124. a
παλίγγλωσσος 134. a
παλιγγραμματεὺς, in c. ex γραμματεὺς 297. c
παλιγκάπηλος, cum d. in c. ex Κάπηλος 298. c
παλίγκλαστος, in c. ex tertia pers. pr. pass. 320. a
παλίγκοτος, cum d. in c. ex Κότος 348. a
παλίγξεστος, παλίγξυστος, in c. ex ξεστὸς 449. a
παλιλλογία, cum d. 376. c
παλίλλογος 373. b
[παλιλογία] ib.
παλίλλυτος, in c. ex λυτὸς 393. c
παλιμβάκχειος 97. a
παλιμβάμας 95. b
παλιμβίος, in c. ex Βίος 103. a
παλιμβλαστὴς, et παλίμβλαστος, in c. in βλαστὸς 109. a
παλιμβόλος, cum d. 102. b
παλιμβολία 113. b
(παλιμμήκης) 417. a
παλιμπετὲς, in c. ex Πέτω 529. a
παλιμπαγὴς, in c. ex πήγνυμι 523. a
παλίμπετες, in c. 529. b
παλιμπλάζομαι, in c. ex Πλάζω 530. b
παλιμπλανὴς 533. b
(παλίμποινα) 545. c
παλιμπόρος 509. b
παλίμπους 532. a
παλίμπρατος, in comp. ex πιπράσκω 518. c
[παλιμπρεσβεία] 163. b
παλιμπροδότης, in προδότης ib.
παλίμπωλος 567. c
παλίμφημος, in c. ex φήμη 690. b
παλιμφυὴς 715. c
παλίμψαιστος, in ψαίω 739. c
παλίμψηστος, in c. ex Ψάω ib.
παλίμψυχος 742. b
ΠΑ'ΛΙΝ 497. a
παλινάγγελος 4. c
παλινάγρετος, in c. ab ἀγρέομαι 5. a
παλιναίρετος, in c. ex αἱρετὸς 52. a
παλιναυξὴς, in c. ex Αὔξω 23. c
παλιναυτόμολος, in αὐτόμολος 425. c
παλίνδικος, cum d. 165. a
παλινδίνητος, παλινδινέω, in comp. ex Δινέω 166. b
παλινδρομία, in c. ex δρόμος 153. a
παλίνορσος, cum d. 669. a
παλίνζωος, in c. ex ζωὸς 234. c
παλινῳδία 452. b
παλίνοστος, in c. sine præp. 472. b
παλινόρμενος, παλίνορσος, et παλίνορτος, in c. sine præp. 481. a
παλινοστέω, cum d. 445. a
παλίνουρος, in c. ex Οὖρος 489. c
παλίνσκιος, in c. 596. c
(παλινστομέω) 617. b
παλίνστρεπτος 641. b
παλίντιτος, in c. 659. b
παλιντοκία, in c. 634. c
παλίντονος 639. a
παλιντράπελος 665. a
παλιντριβὴς, in c. sine præp. 671. a
παλίντροπος, παλιντροπάασθαι, in c. ex τροπὴ 664. c
παλιντυπὴς 674. c
(παλιντυχὴς) 673. c
παλινῳδέω, cum d. 22. b
παλίουρος 746. a
παλίουρος, paliurus: spinosus frutex: de quo Dioscor. lib. 1. cap. 122. Theocr. Idyll. 25. Κάγχανα τ' ἀσπαλάθου ξύλ' ἐτοιμάσατ', ἢ παλιούρω, Ἢ βάτω, ὃ ἀνέμοις δεδονημένω αὖον ἀχερδόν.
παλίρροθος, in c. ex Ῥόθος 577. c
(παλιρρόθιος) ib.
παλίρροος, in c. ex ῥοὴ 571. b
παλίρροια, cum d. in c. ex ῥοὴ 573. a
παλίρρυτος, in ῥυτὸς 578. c
παλίσκιος, cum παλίσσκιος 596. c
παλίσσυτος, cum d. in comp. in σύτος 584. a
παλίψαιστος, in παλίμψαιστος 739. c
παλίωξις, in c. ex Διώκω 168. a
ΠΑ'ΛΛΑΞ, cum d. παλλακὴ 497. a
πάλλευκος, in c. ex Λευκὸς 383. b
ΠΑ'ΛΛΩ, cum d. 497. a
παλμὸς ib.
παλμοσκόπος 393. b
πάλος, παλτὸν, in Πάλλω 497. a. b
[πάλλαγμα] 497. b
παλύνω, in Πάλη 496. c
παμβασιλεὺς, cum d. in c. ex Βασιλεὺς 105. a
παμβίας 107. a
παμβώτωρ, et παμβῶτις 115. a
πάμμα, πᾶσις, in Πάω 503. c
πάμμορος, in c. ex Μόρος 396. c
(παμματαῖος) 403. a
παμμάχος, cum d. 404. c
παμμέγας 405. c
παμμεγέθης, παμμέγιστος, in comp. ex μέγεθος ib.
παμμελεῖν, in c. ex Μέλω 406. a
(παμμελὴς) 409. a
παμμελὲς, in c. ex Μέλος, carmen 411. b
πάμμετρος, in c. sine pr. 416. a
παμμήκης, in c. ex Μῆκος 417. a
πάμμητος 419. a
πάμμηνος, in c. ex Μὴν 418. b
παμμήστωρ, in c. ex μήστωρ 416. c
παμμήτηρ, et παμμήτειρα, in c. ex Μήτηρ 419. c
{παμμήτωρ} ib.
παμμέγχατος, in c. 420. c
παμμίαρος, in c. ex Μιαίνω 421. a
παμμιγὴς, in c. sine pr. 421. c
πάμμικτος, cum παμμιγὴς 422. a
παμμοίρος 408. a
παμπαιδὶ, in c. ex Παῖς 495. b
παμπάλαιος, in c. ex Πάλαι 496. a
πάμπαν, in c. 499. c
παμπειθὴς 506. b
παμπηγὴς 522. a
παμπησὶ, παμπησία, in c. ex Πάω 503. c
παμπληθὴς, cum d. in c. ex πλῆθω 535. a
[παμπληθία] ib.
πάμπλεκτος 538. a
παμπλούσιος, in c. 538. c
παμποίκιλος, in c. 545. a
[πάμπολις] 548. a
πάμπολυς, in c. ex Πολὺς 549. a
παμπόνηρος, in c. ex πονηρὸς 516. a
παμπρησία, in c. ex πιπράσκω 518. c
(παμπρεπὴς) 555. b
(παμπρόσθεν) 557. c
πάμπρωτος, in c. ex πρῶτος 558. a
παμφάγος 683. b
παμφαὴς 688. c
παμφαίνω, παμφαλάω, παμφανάω 685. c
παμφάρμακος 687. b
παμφεγγὴς, in c. ex Φέγγος 691. b
(πάμφθαρτος) 701. a
πάμφιλος 702. c
πάμφλεκτος, in c. sine pr. 703. c
πάμφορβος, in c. 692. b
πάμφορος 697. c
παμφυγδὸν 699. b
πάμφυλος, in c. ex Φυλὴ 712. b
πάμφυρτος, in c. 713. a
πάμφωνος 717. b
παμψηφεὶ, in c. ex Ψῆφος 741. b
πάμψυχος, in c. 742. b
πᾶν, in Πᾶς 499. c
ΠΑ'Ν 497. b
πάναβρος 1. c
πανάγαθος, in c. ex 'Αγαθὸς 2. b
παναγὴς, πανάγης, cum d. in c. ex Ἄγος 9. c
πανάγιος, in c. ex Ἅγιος 5. b
πάναγνος, in 'Αγνὸς 7. a
πάναγρον, in c. ab ἀγρέομαι, 5. a. et in c. ab 'Αγρα 10. b
πανάγριος, in c. ex 'Αγριος 11. a
πανάγχυτος, in ἄγχυτος 680. c
παναεργὴς, in ἀεργὸς 203. a
πανάθεσμος, in ἄθεσμος 255. b
πανάθλιος, in c. ex 'Αθλος 21. a
παναιγλήεις, in c. ex Αἴγλη 26. a
πάναιθος, in c. ex Αἴθω 27. b
παναίολος, in c. ex Αἰόλος 29. c
παναισχὴς, in c. ex Αἶσχος 35. a
παναίτιος 35. c
πανακαρπὴς, in ἀκαρπὴς 301. b
πανάκεια, vel πανακεία, πάνακες, in πανακὴς 37. c
πανακήρατος, in ἀκήρατος 311. a
πανακὴς, in c. ex 'Ακέομαι 37. c
πανακίτης, in πανακὴς ib.
πανακρὶς, in c. ex Ἄκρος 42. a
παναλάστωρ, in ἀλάστωρ 384. b
παναληθὴς, in c. ex 'Αληθὴς 45. c
παναλίγκιος, in c. ex 'Αλίγκιος 46. a
παναλκὴς, in c. ex 'Αλκὴ 47. b
(πανάλωτος) 46. c
πανάμωμος, in ἄμωμος 438. c
πανάντης, in c. ex 'Αντὶ 67. c
πάναξ, cum πανακὴς 37. c
πανάπαλος, in 'Απαλὸς 69. a
πανάπαστος 505. c
παναπείρατος 508. a
παναπήμων, in ἀπήμων 524. a
πανάποτμος, in ἄποτμος 530. b
πανάπιστος, in Ἄπιστος 561. b
πανάργυρος, in c. ex 'Αργυρος 73. c
πανάριστος, in c. ex ἄριστος 74. c
πανάρκης, in c. 76. a
[πανάρκετος] ib.
παναρμόνιος, in c. ex ἁρμόζω 83. a
[illegible] 587. a
πανατρεκὴς, cum d. in c. ex 'Ατρεκὴς 86. b
παναυγὴς, in c. ex Αὐγὴ 87. a
πανάφθιτος 680. c
πανάφηλιξ 243. c
πανάφρακτος, in ἄφρακτος 699. b
πανάωρος, in ἄωρος 490. b. 746. a
παναώριος, in ἄωρος 746. a
πανδαίδαλος 142. a
πανδαισία, in c. ex Δαίω, epulum præbeo 143. a
πανδακέτης, in c. ex Δάκος 144. c
πανδάκρυτος, in c. ex Δάκρυ 145. a
πανδαμάτωρ, in c. ex Δαμάω 145. c
πάνδειλος, in c. ex Δειλὸς 149. b
πανδεινὴς, in c. ex Δεινὸς 149. c
πανδέκται, in c. ex tertia person. præt. 155. c
ΠΑΝΔΕΛΕΤΕΙΟΣ 497. c
πανδέξιος, in c. ex Δεξιὰ 152. b
[πανδερκέτης] 153. b
πανδερκὴς, in c. ex Δέρκω ib.
πανδεχὴς, cum πανδέκται 155. c
πάνδηλος, in c. ex Δῆλος 158. c
πάνδημος, cum d. in c. ex Δῆμος 159. c
πάνδικος, cum d. 165. a
(πανδοκεύω) 156. a
πανδοκεῖον, cum d. πάνδοκος, πάνδοξ, in πανδόχος ib.
πανδοξία, in c. ex δόξα 170. a
πάνδουλος, in c. ex Δοῦλος 171. b
ΠΑΝΔΟΥ'ΡΑ, cum d. 497. c
πανδοχεὺς, cum d. 156. a
πανδυσία, in comp. ex Δύνω, subeo 175. a
ΠΑ'ΝΕΜΟΣ 497. c
πανδώρα, in c. ex Δῶρον 176. b
πανεθνεὶ 181. a
πανείκελος, in c. ex εἴκελος 183. c
πανελεύθερος, in comp. ex 'Ελεύθερος 193. b
πανέλληνες, in c. ex Ἕλλην 195. a
πανέξαλλος, in ἔξαλλος 51. a
πανέξοχος 223. c
πανεπίτριμμος, in ἐπίτριμμος 248. a
πανεπίφρων 700. c
πανεπίλογος 321. c
πανεπίσκοπος, in ἐπίσκοπος 592. c
(πανεργάτης) 205. b
πανέρημος, in c. ex Ἔρημος 209. c
πανέστιος, in c. ex 'Εστία 214. b
πανέσχατος 214. c
[πανέτης] 216. c
πανέτυμος, in Ἔτυμος 217. a
πανευδαίμων, in εὐδαίμων 142. c
πανεύκηλος 313. b
πανεύφημος, in εὔφημος 690. a
πανεύφρων, in εὔφρων 708. c
πάνορθος, in c. ex ὀρθὸς 227. c
πανηγυριάρχης 81. b
πανήγυρις, cum d. in c. ex Ἄγυρις 11. b
πανηγυρίζω, πανηγυριστὴς, &c. ib.
πανήλιος, in c. ex Ἥλιος 213. a
πανῆμαρ, in πανήμερος 245. c
πανημέριος, in c. ex 'Ημέρα 245. b
πανήρης 83. b
πανθελγὴς, πανθέλκτειρα, in comp. ex Θέλγω 252. c
πάνθεον, in c. 254. a
πάνθηρ, in c. ex Θὴρ 257. c
πανθήρα, in c. ex Θήρα ib.
πάνθηρος, in πάνθηρ ib.
πάνθοινος, cum d. in c. ex Θοίνη 260. a
πάνθρηνος, in c. ex Θρέω 261. c
πανθρύλλητος, in c. ex Θρύλλος 263. a
πανθυμαδὸν 265. b
πάνθυτος, in c. ex Θύω, macto 267. b
πανικὸς, in Πὰν 497. b
πάνιλλος, in c. 274. a
πανίμερος, in c. ex 'Ιμείρω 274. c
πάνιος, πανίσκος, in Πὰν 497. c
πανίσχυρος 287. c
πανίατος 288. a
πανλώβητος 394. a
πάννυχος, cum d. in c. ex Νὺξ 446. b
πανόδυρτος, in c. ex ὀδύρομαι 453. c
πανοικεὶ, in οἶκος 455. b
πανοικία, &c. πανοικεὶ 457. a
πανόλβιος, in c. ex Ὄλβος 461. a
πανόλεθρος, cum d. in c. ab ὄλεθρος 462. a

πανομιλεὶ 464. a
πανόμοιος, cum d. in comp. ex ὅμοιος 465. b
πανομφαῖος, in Ὀμφὴ 466. a
πάνοπλος, cum d. in c. 470. a
πανόπτης, et πάνοπτος, in comp. sine præp. 472. b
πάνορμος, in c. 479. c
[illegible] 480. a
πανόσπριον, in c. ex Ὄσπριον 486. a
πανοῦκλας, in πανουκλάς 462. b
πανοῦργος, cum d. 205. b
πανούριος, in c. ex Οὖρος, ventus secundus 490. a
πανόψιος, in c. ex ὄψις 472. b
πανσαγία, in σάγη 581. c
πανσέληνος, in c. ex σελήνη 584. b
πανσθενὴς, in c. ex Σθένω 587. a
πάνσκοπος 593. b
πάνσοφος, in c. ex Σοφὸς 601. a
πανσπερμία, in c. ex σπέρμα 604. b
πανστρατὶ, et πανστρατιᾷ, in c. ex Στρατὸς 619. a
πανσυδὶ, &c. in c. remot. 584. a
πάνσυρτος, in c. sine pr. 625. b
παντάοιδος, in c. ex Ἀείδω 21. a
παντάλας, in c. ex Τάλας 632. b
παντάπασι, in Πᾶς 499. b
[ΠΑΝΤΑ'ΡΒΗΣ] 497. c
πανταρκὴς, in c. 76. a
παντάρχης 81. b
παντάσκιος, in ἄσκιος 596. c
πανταχῆ, &c. in Πᾶς 499. c
παντελὴς, cum d. 641. c
παντεχνὴς 646. b
παντευχία, in c. ex τεῦχος 647. c
πάντευχος 648. b
πάντη, in Πᾶς 499. c
παντήμαρ, in c. ex ἦμαρ 245. c
[illegible] 654. c
πάντιμος 658. b
παντλήμων, in c. ex τλάω 632. b
παντοδαὴς, in c. ex Δαίω, disco 143. a
παντοδαπὸς, cum d. in c. ex Δάπεδον 146. b
παντοδύναμος, in c. ex Δύναμαι 171. b
παντοεπὴς 201. b
πάντοθεν, παντόθι, cum der. in Πᾶς 499. c
παντοκράτωρ, cum d. 345. c
παντόλαβος, in c. ex λαβεῖν 369. a
παντολέτωρ, in c. sine pr. 402. a
παντολογχοβόλος, in λογχοβόλος 736. b
παντολόγος 376. c
πάντολμος, cum παντότολμος 659. c
[illegible], in c. sine pr. 389. a
παντομιγὴς, cum παμμιγὴς 422. a
παντόμιμος, in c. ex Μιμέομαι 422. c
παντομιμητὸς 423. b
παντόμορφος 427. a
παντόμαχος 432. c
παντόπτης, in πανόπτης 472. b
παντοπώλης, cum d. 567. c
παντορέκτης 478. a
πάντοσε, in Πᾶς 499. c
[παντόσεμνος] 585. a
παντόσος 499. c
πάντοτε, in Ὅτε 487. a
παντοτελὴς 641. c
παντότολμος, in c. ex Τόλμα 659. c
παντότροφος, πάντροφος 666. c
παντοφαγία 683. b
παντοφυὴς 715. c
[παντοφυτὴς] 713. a
[πάντροπος] 664. c
πάντως, παντὸς, πάν, in Πᾶς 499. c
πανυπείροχος, in ὑπείροχος 225. c
πανυπέρτατος, in ὑπέρτατος 680. b
πανύστατος, in c. ex Ὕστερος 681. c
πανώλεθρος, cum d. in c. ex Ὄλεθρος 462. a
πανώλης, cum d. in c. sine pr. 462. b
πάομαι, παῖς, in Πάω 503. c
παπαῖ, in Βαβαὶ 92. c
ΠΑ'ΠΠΑΣ 497. c
ΠΑ'ΠΠΑΣ, cum d. ib.
παππαπάππας, in ἱππαπάππας ib.
παππίας, παππίζω, παππίον, πάππος, παππῷος, in Πάππος ib.
παππῷδε, in Πάππος 497. c
ΠΑΠΤΑΙ'ΝΩ ib.
ΠΑ'ΠΥΡΟΣ 498. a
πάρ, in Παρὰ ib.
ΠΑΡΑ' ib.
παραβαίνω, cum d. 94. c
παράβακχος, in c. ex Βάκχος 97. a
παραβαλλάνταιρος, seu παραβαλλάνταιρος, in c. ex Ἑταῖρος 215. b
παραβάλλω 100. a
παραβασιλεύω 105. a
παράβασις, in παραβαίνω 94. c
παραβάσκω, in c. ex Βάσκω 96. a
παραβάτης, cum der. in παραβαίνω 94. c
[παράβατος] 95. a
παραβιάζομαι, in c. 107. a
παραβιβάζω 96. b
παραβλάπτω, in c. ex Βλάπτω 108. c
παραβλαστάνω, cum d. in c. ex βλαστάνω 109. a
παραβλέπω, παράβλεμμα, cum d. in c. ex Βλέπω 109. c
παραβλήδην, παράβλημα, παράβλητος, cum d. in παραβάλλω 100. a
παραβλίζω, in c. ex Βλίζω 110. b
παραβλὼψ, in παραβλέπω 109. c
παραβοάω, in c. ex Βοάω cum præp. 111. a
παραβοηθέω, cum d. in c. ex Βοηθέω 111. b
παραβολὴ, &c. in παραβάλλω 100. a
παραβόλιον, et παράβολον 100. b
παράβυσσος, in c. ex Βυσσὸς 112. b
παραβουλεύομαι, in c. ex Βουλὴ 115. b
παραβραβεύω, in c. ex Βραβεῖον 115. b
παραβύω, παράβυσμα, cum d. in c. ex Βύω 119. c
παραβώμιος, in c. ex Βωμὸς 120. a
παραγγέλλω 4. a
παράγγελμα, παραγγελματικὸς, παραγγελτικὸς, παράγγελσις, παραγγελία 4. a. b
παραγεύω, in c. ex Γεύω 128. b
παραγηράω, παραγήρασμα, cum d. in c. ex Γῆρας 129. a
παραγίγνομαι, in παραγίνομαι 124. b
παραγινώσκω 130. c
παραγκαλίζομαι, cum d. in comp. ex ἀγκάλη 5. c
παραγκωνίζομαι, in c. ex Ἀγκὼν 6. b
παραγναθίδιον 134. c
παραγνάμπτω 297. c
παραγοράζω, in c. ex ἀγοράζω 9. b
παραγράφω, παράγραμμα, cum d. 137. c
παραγυμνόω, in c. ex Γυμνὸς 140. c
παράγω, cum d. παραγωγὴ 14. c. 15. a
παραδαιδάλλω 142. a
παραδακρύω, in c. ex Δάκρυ 145. a
παραδαρθάνω in c. ex Δαρθάνω 146. c
παραδείκνυμι, παράδειγμα, et παραδειγματίζω, cum d. 148. c
παραδειπνέω, in c. ex Δεῖπνον 150. a
ΠΑΡΑ'ΔΕΙΣΟΣ 498. b
παραδέχομαι 150. b
παραδέω, in c. ex Δέω 158. c
παραδιαζεύγνυμι, in διαζεύγνυμι 455. b
παραδιαιτᾶσθαι, in c. ex Δίαιτα, vitæ genus, et in secunda sign. 161. a
παραδιακονέω, in decomp. ex διάκονος 535. c
παραδιαστέλλω, cum der. in διαστέλλω 612. a
παραδιατρίβω, cum d. in διατρίβω 670. b
παραδίδωμι 163. a
παραδιηγέομαι, cum d. in διηγέομαι 240. b
παραδιοικέω, in διοικέω 456. b
παραδοξάζω, in παράδοξος 170. a
παραδοξολόγος, cum d. in δοξολογία 375. b
παράδοξος, cum d. in compos. ex δόξα 170. a
παράδοσις, παραδοτέον, cum d. in παραδίδωμι 163. b
παραδράω, in c. ex Δράω, famulor 172. b
παραδρομὴ, cum der. in παρατρέχω 668. a
παραδυναστεύω, in comp. ex Δύναμαι 174. b
παραδύω, cum d. in comp. ex Δύω, subeo 175. a
παραείδω, in Ἀείδω 21. c
παραείρομαι, in c. ex Ἀείρω 23. a
παραζάω, in Ζάω 234. b
παραζευγνύω 235. c
παραζηλόω, in c. ex Ζῆλος 237. a
παραζυγὸς, in παραζευγνύω 235. c
παραζώννυμι, cum d. in c. ex Ζώννυμι 238. b
παραθαλάσσιος, et παραθαλάττιος, cum d. in c. 249. c
παραθάλπω, in c. 250. b
παραθαρρύνω, et παραθαρσύνω, in c. ex Θάρσος 251. c
παραθεάομαι, in c. ex Θεάομαι 252. c
[παραθέλγω] ib.
παράθεμα, in παρατίθημι 652. a
παραθερίζω, in c. ex Θέρος 255. a
παράθερμος, cum d. in c. ex Θερμὸς 255. b
παράθεσις, in παρατίθημι 652. a
παραθέω, in c. ex Θέω 256. a
παραθεωρέω, in c. ex Θεωρὸς, spectator 256. b
παραθήγω, in c. ex Θήγω 256. c
παραθήκη, in παρατίθημι 652. a
παραθίγω, in c. ex Θίγω 258. c
παραθλίβω, in c. ex Θλίβω 259. b
παράθραυσις, in c. ex Θραύω 261. b
παραθριγκίζω, in c. ex Θριγκὸς 262. b
παραθρίζω, in παραθερίζω 255. a
[παραιβάδην] 94. c
[παραιβάτης] ib.
παραιγιαλίτης, in Αἰγιαλὸς 25. c
παραιθύσσω, in c. ex Αἴθω 27. b
παραινέω, παραινέτης, cum d. in c. ex αἰνέω 29. a
παραινίσσομαι, in c. ex αἰνίσσομαι ib.
παραίνυμαι, in c. ex Αἴνυμαι 29. b
παραιρέω, παραίρεμα, cum d. 31. b
παραισθάνομαι, in c. ex Αἰσθάνομαι 33. c
παραίσιος, et παραίσιμος, in c. ex αἶσα 35. b
παραΐσσω, in c. ex Ἀΐσσω 34. a
παραιτέομαι, παραιτητὴς, cum d. in c. ex Αἰτέω 35. b
παραίτιος, in comp. ex Αἰτία, causa 35. c
παραίφασις, et παραιφασία, in παράφημι 689. b
[illegible] 709. b
παραιωρέω, παραιώρημα, cum d. in c. ex Αἰωρέω 36. c
παρακαθέζομαι, in καθέζομαι 179. c
παρακαθεκτικὸς, in παρακατέχω 224. b
παρακάθημαι, in κάθημαι 244. c
παρακαθίζω, cum d. in καθίζω 271. c
παρακαθίημι, in καθίημι 230. b
παρακαθίστημι, in καθίστημι 282. b
παράκαιρος, cum d. in c. 292. a
παρακαίω, in c. 290. c
παρακαλέω, cum d. in c. ex Καλέω 293. c
παρακαλπάζω, in Κάλπη 295. b
παρακαλύπτω, cum d. in c. ex Καλύπτω 295. c
παρακανθαρυλλὶς 712. b
παρακαταβάλλω, cum d. in καταβάλλω 99. c
παρακαταθήκη, in παρακατατίθεμαι 651. c
παρακαταθνήσκω, in καταθνήσκω 259. b
παρακατάκειμαι, in κατάκειμαι 305. b
παρακαταλείπω, in καταλείπω 323. c
παρακαταλέγομαι, in καταλέγομαι 378. c
παρακαταπήγνυμι, in καταπήγνυμι 522. c
παρακατάσχεσις, in παρακατέχω 224. b
παρακατατίθημι 651. c
παρακαταχώομαι, in καταχώομαι 732. c
[παρακάτημαι] 236. b
παρακατέχω, in κατέχω 224. b
παρακατηγόρημα, in d. ex κατηγορέω 8. a
παρακατοικίζω, in dec. ex κατοικίας 456. c
παρακατορύττω, in κατορύττω 482. c
παρακαττύω, in Καττύω 302. c
παρακαυλίζω, in c. ex Καυλὸς 304. a
παράκειμαι, in c. ex Κεῖμαι 305. b
παρακελεύω, cum d. in c. ex κελεύω 307. b
παρακελητίζω, in c. ex Κέλης 306. c
παρακενόω, in c. ex Κενὸς 307. c
παρακεντέω, cum d. in c. ex Κεντέω 308. a
παρακερδαίνω, in c. ex Κέρδος 311. a
παρακερδὴς, in Κέρδος ib.
[παρακινδυνευτικῶς] 316. c
παρακινδυνεύω, cum d. in c. ex κινδυνεύω ib.
παρακινέω, cum d. in c. ex Κινέω 317. b
παρακιρνάω, in c. ex κιρνάω 309. b
παρακλαίω 319. c
παρακλαυσίθυρον, in c. ex Θύρα 266. b
παρακλέπτω, in c. ex Κλέπτω, cum præp. 321. c
παράκλησις, παράκλητος, &c. in παρακαλέω 294. a
παρακλίμακος 386. c
παρακλίνω, cum d. παρακλιδὸν 323. c
παρακλύζω, cum d. in comp. ex Κλύζω 324. c
παρακμὴ, παρακμάζω, cum d. in c. ex Ἀκμὴ 38. c
παρακνήμιον, in c. ex Κνήμη 326. c
παρακνίζω, in c. ex κνίζω 326. b
παρακοιμάομαι, cum d. in c. ex Κοιμάω 328. a
[παρακοιτὶς] 328. c
παρακοίτης, cum d. in c. 329. a
παρακολλάω, cum d. in c. 330. c
παρακολουθέω, cum d. in c. ex Ἀκόλουθος 39. a
παρακοὴ 40. b
παρακομίζω, cum d. in c. ex κομίζω, porto 333. c
παράκομος, in c. ex Κόμη 334. b
παρακονάω, in c. ex Ἀκόνη 39. b
παρακόπτω, cum d. παρακοπὴ 337. b
παρακορέω, in comp. ex Κορέω, verro 339. b
παρακοσμέω, in c. ex Κοσμέω 341. c
παρακούω, παράκουσμα, cum d. in c. ex Ἀκούω 40. a
παρακρατέω 346. a
παρακρεμάω, cum d. in c. ex Κρεμάω 346. c
παράκρημνος, in c. ex Κρημνὸς 347. a
παρακρίνω 348. c
παρακροάομαι, παρακροατὴς, cum d. in c. ex Ἀκροάομαι 41. b
παρακροσσίζω, in Κρόσσος 349. c
παρακρούω, in c. cum pr. 350. c
παράκρουσις, in παρακρούω 351. b
παρακρύπτω, cum d. ib.
παρακτάομαι, in c. cum pr. 355. a
παρακτέος, παρακτικὸς 15. a
παράκτιος, et παρακτίδιος, in c. ex Ἀκτὴ 42. a
παρακυνάγχη 12. a
παρακύπτω, cum d. in c. 358. c
παρακυμαλεῖν, in κυμαλὸς 71. b
παρακωφέω, in c. ex Κωφὸς 363. b
παρακωχὴ, in παροχὴ 224. c
παραλαλέω, in comp. ex Λαλέω 365. c
παραλαμβάνω, in c. ex Λαμβάνω 368. a
παραλάμπω, cum d. in c. ex Λάμπω 370. a
παραλανθάνω 384. c
παραλέγομαι, 372. c. et in c. ex λέγομαι 378. c
παραλέγω, cum d. 374. b
παραλείπω 381. a
παραλείφω, in c. ex Ἀλείφω 44. c
παράλειψις, in παραλείπω 381. a
παράλευκος, in c. ex Λευκὸς 383. b
[παραλευκόω] ib.
παραλήγω, in c. 384. a
[παραληπτέον] 368. a
παράληρος, cum d. in c. ex Λῆρος 385. b
παράληψις, in παραλαμβάνω 368. a
παραλιθάζω, in c. ex Λίθος 386. b
παράλιμνος, in c. ex Λίμνη 386. c
παράλιος, cum πάραλος 51. c
παραλύσσω, in c. ex Ἀλύσσω 46. b
παραλιτέω, in c. ex Ἀλιτέω 47. a
παραλλάττω, cum d. παράλλαξ, in c. ex Ἀλλάσσω 49. c
[παράλλαξις] ib.
παραλληλία, et παραλληλίζω, cum d. in παράλληλος 51. a
παραλληλόγραμμον, in c. ex γραμμὴ 139. b
παράλληλος, παραλληλίζω, cum d. in c. ex ἀλλήλων 51. a
παραλογία, in παράλογος 378. a
παραλογίζομαι, cum d. in c. ex λογίζομαι 378. b
παράλογος, cum d. in c. ex λόγος, ratio 378. a
πάραλος, in c. ex Ἅλς, mare 51. c
παραλουργὴς, &c. in ἁλουργὴς 203. b
παραλούω, in c. cum præp. 389. a
παραλοφία, in c. ex λόφος 389. b
παραλυγίζω 390. b
παράλυσις 391. b
[παραλυτέον] 393. b
παραλύω, cum d. in comp. ex Λύω ib.
παραμαρτάνω, in c. ex Ἁμαρτάνω 54. b
παραμαρτυρία, in comp. ex Μάρτυρ 401. b
παραμασύντης, in comp. ex Μασάομαι ib.
παραμείβω, in c. ex Ἀμείβω 55. c
παραμελέω, cum d. in Ἀμελέω 409. c
παραμένω, in c. cum præp. 413. a
παραμήκης, in c. ex Μῆκος 414. a
παραμετρέω 415. c
παραμήνιος, in c. ex Μὴν 417. a
παραμηρίδια, cum d. in c. ex Μηρὸς 419. a
παραμιγνύω, et παραμίγνυμι 421. b
παραμιγὴς 422. a
παράμιλλος, in c. ex Ἅμιλλα 56. b
παραμίμνω 413. a
παραμιμνήσκομαι 424. b
παραμίσγω, in παραμίγνυμι 421. b
[παραμισθίον] 425. c
παράμονος, cum der. in παραμένω 413. a
παράμουσος 428. a
παραμύνω, cum d. in c. 57. b
παραμυθέομαι, cum d. 429. b
παραμυκάομαι 429. c
παραναγινώσκω, in ἀναγινώσκω 130. b
παραναδύομαι 174. c
παραναιετάω, in c. ex Ναίω 433. a
παραναλίσκω, in ἀναλίσκω 46. b
παρανάστασις, in ἀνίστημι 280. a
παρανατέλλω, in ἀνατέλλω 640. b
παρανάω 433. b
παρανήχομαι, in comp. ex Νέω, no 439. c
παρανέομαι, in παρανέω 439. b
παρανευρίζω, in c. ex Νεῦρον 438. b
παρανέω 438. c
παρανίσχω, in ἀνίσχω 223. a
παρανέω, in c. ex Νέω 439. b. 440. a
παρανηνέω 440. a
παρανήτη, in νήτη 437. b
παρανήχομαι, in c. ex νήχω 439. c
παρανίω, in παρανέω 440. a
παρανθέω, in c. ex ἀνθέω 64. a
[παρανικάω] 441. a
παρανίσσομαι 439. c
παρανίσχω, cum παρανέχω 223. a
παρανοέω 455. a
παράνοια, et παρανοέω 444. a
παράνομος, cum d. in c. 442. b
παράντα, et παράντες 66. c

[illegible], in c. relinentibus nam. 446. b
παράνυμφος, cum d. in c. 446. c
παρανύττω, in c. ex Νύσσω ib.
παράξενος, in c. cum pr. 448. a
παραξέω, in c. ex Ξέω 448. c
παράξηρος, in ξηρὸς 449. c
παράξιφις, in c. ex Ξίφος ib.
(παραξοΐα) 69. a
παράξυσμα, in παραξύω 449. a
παράξυστος ib.
παραξύω, in c. ex ξύω ib.
παραπαιδαγωγέω, in παιδαγωγὸς 16. c
παραπαίω, in c. ex Παίω 495. c
παράπαν, in c. 499. c
παραπάσσω 500. a
(παραπατέω) 69. b
παραπαφάω, seu παραπαφῶ, in c. ex Ἀπάφω 69. c
παραπείθω, in c. ex Πείθω 506. b
παραπειρῶ 508. a
παραπελεκάω, in comp. ex Πέλεκυς 512. a
παραπέμπω 513. c
παραπετάζω, cum d. in c. 520. c
παραπέταλος, in comp. ex πέταλον 521. a
παραπετάομαι, in παραπέτομαι, in c. cum pr. 521. b
παράπηγμα, παραπήγνυμι, in comp. cum pr. 522. c
παραπηδάω, in c. ex Πηδάω 523. b
παράπηχυς, cum d. in comp. ex Πῆχυς 524. c
παραπιαίνω, in c. 525. c
παραπίπτω 528. b
παραπλάγιος, in Πλάγιος 530. a
παραπλάζω, in c. ex Πλάζω 530. b
παραπλάσιοι, in παραπολὺ 549. a
παραπλασμὸς, παραπλάσσω, in c. cum pr. 531. c
παράπλειος, in c. ex Πλέος 534. b
παραπλέκω 533. a
παράπλευρος, cum d. in c. 535. c
(παραπλευρίω) ib.
παραπλέω 536. b
παραπληγία, παραπλὴξ, παραπληξία, in παραπλήσσω 537. c
(παραπλήκτης) ib.
παραπληρόω, cum d. in c. ex πλήρης 544. c
παραπλήσιος, cum d. in c. 541. c
παραπλήσσω, et παραπλήττω 537. c
παραπλοκὴ, in παραπλέκω 533. a
παράπλοος, παράπλους, in παραπλέω 536. b
παραπλώω, in c. ex πλώω 536. c
παραπνέω 540. b
παραποδίζω, in c. ex ποδίζω 552. c
παραποιέω, cum d. 542. a
παραπολαύω, in ἀπολαύω 372. a
παραπόλλυμαι, cum d. in ἀπόλλυμαι 461. c
παραπολὺ, in c. ex Πολὺς 549. a
παραπομπὴ, cum d. in παραπέμπω 513. c
παραπορεύομαι, in c. ex πορεύομαι 510. c
παραπόρφυρος, in c. 519. c
[illegible] 743. a
παραποτάμιος, in comp. ex Ποταμὸς 550. a
παραπράσσω, et παραπράττω, in c. cum pr. 554. a
παραπρεσβεύω, cum d. in c. 556. a
παραπρίω, cum d. in c. 557. a
παραπροσποίησις 542. b
παραπταίω, in c. ex Πταίω 560. a
παράπτομαι, in c. ex ἅπτομαι, tango 71. a
παράπτωμα, παράπτωσις, in παραπίπτω 528. b
παράπυξις, in c. ex πύξις 563. c
παραπωμάζω, in c. 568. a
παραρετὸς, in c. ex Ἀρὰ 72. b
παραρθρέω, cum d. in comp. ex Ἄρθρον 75. a
παραρηγόω, in c. ex Ῥῆγος 575. c
παραρὶς 82. b
παραρράπτω, in c. cum pr. 570. a
παραρρέω 572. b
παραρρήγνυμαι, et παραρρηγνύω, in c. cum præp. 575. a
παραρρητὸς, in c. cum præp. 573. c
παραρρίπτω, seu παραρριπτῶ, in c. ex Ῥίπτω 577. a
(παράρριψις) 578. c
παραρτάω, cum der. in c. ex Ἀρτάω 78. b
παραρτέομαι, in c. ex Ἀρτέομαι 78. c
παραρτίζεσθαι, in c. ex Ἄρτιος 79. a
παραρτύω, cum d. in comp. ex Ἀρτύω ib.
ΠΑΡΑΣΑΓΓΑΣ 498. b
παρασαλεύω, in comp. ex Σάλος 580. c
παρασαρόω, in c. ex Σαίρω, verro ib.
παρασάττω, in c. 582. a
παράσειρος, in c. 583. b
παρασείω, in c. ex Σείω 583. c
παράσημος, cum der. παρασημαίνω 586. a
παράσιτος, cum d. in c. 589. a
παρασιωπάω, cum d. in c. ex Σιωπάω 589. b
παρασκαίρω, in c. ex Σκαίρω 590. a
παρασκευάζω, cum d. 594. c
παρασκήνια, cum d. in c. 595. c
παρασκήπτω, in c. ex Σκήπτω 596. a
παρασκιρτάω, in c. ex σκιρτάω 590. a
(παρασκοπία) 592. c
παρασκώπτω, in c. cum pr. 599. a
παρασοβέω, in c. ex Σοβέω 600. a
παρασοφίζομαι, in c. ex σοφίζω 601. b
παρασπάω, cum d. 603. a
παρασπείρω, in c. cum pr. 604. b
παρασπίζω, παρασπιστὴς, cum d. in c. ex Ἀσπὶς 84. b
παράσπονδος, cum d. in c. cum pr. 605. a
παρασπορὰ 604. b
παρασταδὸν, in παρίστημι 283. a
παρασταθμίδες, in c. ex σταθμὸς, stabulum 285. c
παρασταθμίζω, in c. ex σταθμὸς, statera 286. a
παράστασις, παραστάτης, cum der. in παρίστημι 283. a
παρασταυρόω, in c. ex Σταυρὸς 608. a
παραστείχω, in c. ex Στείχω 610. a
παραστέλλω 612. a
παράστημα, in παρίστημι 283. a
παραστίζω, in c. ex Στίζω 615. c
παραστιχὶς, cum d. in c. ex στίχος 610. a
παραστορέω, in c. ex Στορέω 617. c
παραστρατηγέω, in στρατηγὸς 18. a
παραστρατοπεδεύω, in d. 504. c
παραστρέφω 621. a
παραστροφέω ib.
παραστύφω, in c. ex Στύφω 623. a
παρασυγγραφέω, in συγγραφὴ 138. c
παρασύμβαμα, in συμβαίνω 95. b
παρασυνάγχη 12. a
παρασυνάπτω 71. c
παρασύνεσις, in συνίημι 231. a
παρασύνθετος, in d. 653. a
[παρασύνθεμα] ib.
παρασύρω, in c. ex Σύρω 625. a
παρασφαγὶς, in comp. ex σφαγὴ, aut ἐσφάγην 626. b
παρασφαλὴς, in ἀσφαλὴς 627. a
παρασφαλίζω, in παρασφάλλω 627. b
παρασφηνόω 628. a
παρασφραγίζω, in c. 628. c
παρασχάζω, in c. 629. b
παρασχεδιάζω, παρασχεδὸν, in c. 629. c
παρασχεθέω, in παρέχω 224. c
παρασχηματίζω, in c. ex σχῆμα 227. b
παρασχίζω, in c. 630. a
παράταξις, in παρατάσσω 635. a
παραταράττω, in c. ex Ταράσσω 633. b
παράτασις, in παρατείνω 638. a
παρατάσσω 635. a
παρατατικῶς, in παρατείνω 638. a
παρατάττω, cum παρατάσσω 635. a
παρατείνω 638. a
παρατειχίζω, cum d. in c. 640. a
παρατεκταίνω, in c. ex τέκτων 647. c
παρατέλευτος 641. c
παρατελωνέω, in τελώνης 743. b
παρατέμνω 643. c
παρατεταγμένως, in παρατάσσω 647. c
παρατηρέω, cum d. in c. 649. c
παρατίθημι, cum d. 652. a
παρατίλλω, cum d. in comp. ex Τίλλω 655. b
παράτολμος, cum d. in c. ex Τόλμα 659. c
παράτονος, in παρατείνω 658. a
παρατόξευσις 660. b
παράτοπος, in c. 660. c
παρατραγῳδέω, cum d. in τραγῳδὸς 22. c
παρατρέπω 664. a
παρατρέφω, in c. ex Τρέφω, cum præp. 665. b
παρατρέχω 668. a
παρατρέω, in c. ex Τρέω 669. b
παρατρίβω, cum derivat. παράτριψις 670. b
παρατροπὴ, cum der. in παρατρέπω 664. a
παρατροχάζω, in παρατρέχω 668. a
παρατρόχια, in c. ex τροχὸς 668. c
παρατρύζω, in c. ex τρύζω 671. a
παρατρώγω, in c. ex Τρώγω 672. a
παρατρωπάω, in παρατρέπω 664. a
παρατυγχάνω 678. c
παράτυπος, cum d. in c. ex τύπος 675. a
παραυγάζω, in c. ex Αὐγὴ 87. a
παραυδάω, in c. ex Αὐδὴ 87. b
παραυθίζομαι, in c. 88. b
παραυλος, παραυλικῶς 88. c
παραυξάνω, παραύξησις, cum d. in c. ex Αὔξω 23. c
παραυτίκα, παραυτὰ, παραυτόθεν, in c. ex Αὐτὸς 89. c
παραυχένιος, cum d. in c. ex Αὐχὴν 90. a
παραφαίνω 685. a
παραφαίρεσις, in ἀφαιρέω 30. c
παράφαμαι 689. b
παραφάσκω, in c. ex φάσκω 690. b
παραφαύσσω, in c. ex φάσσω ib.
παραφάω, cum παράπτομαι 71. a
παράφερνα, in c. ex Φερνὴ 692. a
παραφέρω, cum d. 693. a
παράφημι, cum d. 689. b
παραφθάνω, in c. ex Φθάνω 699. c
παραφθέγγομαι, cum d. in c. cum pr. 700. a
παραφθείρω, παραφθορὰ 701. a
παραφίημι, in ἀφίημι 229. c
παραφίμωσις, in c. in Φιμὸς 703. a
παραφορὰ, &c. in παραφέρω 695. a
παραφορτίζομαι, in comp. ex Φόρτος 706. a
παραφόρος, in παραφέρω 695. a
παράφραγμα, in παραφράσσω 707. b
παραφράζω, παράφρασις, cum d. in comp. cum pr. 706. c
παραφράσσω, et παραφράττω 707. b
παραφρονέω, cum d. παραφρόνιμος, in παράφρων 709. b
παραφρυκτωρῶ, in φρυκτωρὸς 490. c
παράφρων 709. b
παραφυὰς, in παραφύω 714. c
παραφυλάσσω, cum d. in c. cum pr. 711. b
παραφυτεύω, in c. ex φυτεύω 716. a
παραφύω, cum d. 714. c
παραφωνέω, cum d. παραφωνία 716. c
παραχαλάω, in c. 719. c
παραχαλκεύω, in c. 721. a
παραχαράττω, cum d. in c. ex Χαράσσω 721. b
παραχειμάζω, cum d. in c. 723. b
παραχέω 726. c
παράχορδος, cum d. in c. ex Χορδὴ 731. b
παραχορεύω 731. c
παραχορηγέω, cum d. in χορηγὸς 18. b
παραχράομαι, in c. cum pr. 732. c
παραχρῆμα, in c. ex χρῆμα 734. b
παράχρησις, in παραχράομαι 732. c
παράχρεος 735. c
παραχύω, cum d. in παραχέω 726. c
παραχωρέω, cum d. 737. c
παραψαλίζω, in c. ex ψαλίζω 739. a
παραψάλλω, in c. ex ψάλλω 739. a
παραψαύω, in c. ex Ψαύω 740. a
παραψήχω, in c. ex ψήχω ib.
παράψογος, cum παρέπαινος, in ἔπαινος 29. a
παραψύχω, cum d. in c. ex Ψύχω 743. b
παρβολάδην, in παραβάλλω 100. b
ΠΑΡΔΑΚΟΣ 498. b
παρδαλιαγχὲς, in c. ex Ἄγχω 12. a
πάρδαλις, πάρδαλος 498. b
ΠΑΡΔΟΣ, cum d. ib.
παρεάω, in c. ex Ἐάω 177. a
παρεγγίζω, in πάρεγγυς 178. a
παρεγγράφω, cum d. in ἐγγράφω 137. b
παρεγγυὴ, παρεγγυάω, cum d. in comp. 177. c
πάρεγγυς, in c. ex Ἐγγὺς 178. c
παρεγκάθημαι, in ἐγκάθημαι 244. c
παρέγκειμαι, in ἔγκειμαι 305. a
παρεγκολάπτομαι, in ἐγκολάπτω 307. b
παρεγκεφαλὶς, in ἐγκέφαλος 312. a
παρεγκλίνω, cum d. in ἐγκλίνω 323. b
παρεγκόπτω 337. a
παρεγκύκλημα, in ἐγκυκλέω 356. c
παρεγχειρέω, cum d. in ἐγχειρέω 724. b
παρεγχύω, cum d. in ἐγχέω 726. b
πάρεδρος, cum d. 180. b
πάρεζομαι, in Ἕζομαι 179. c
ΠΑΡΕΙΑ, cum d. 498. b
παρεικάζω, in c. ex εἰκάζω 183. c
παρείδω, in c. ex Εἴδω, video 182. a
παρείκω, in c. ex Εἴκω, cedo 184. a
παρειμένος, in παρίημι 230. b
πάρειμι 232. a
παρειπεῖν, in c. ex Ἔπω, dico 201. a
παρειρύω, in παρερύω 211. c
παρεισάγω, cum d. in εἰσάγω 14. a
παρεισβάλλω, in εἰσβάλλω 98. c
παρεισδέχομαι, in εἰσδέχομαι 155. a
παρεισδύω, cum d. in εἰσδύω 174. c
παρείσειμι, in εἴσειμι 233. a
παρεισέρχομαι, in εἰσέρχομαι 212. c
παρεισκυκλέω, in εἰσκυκλέω 356. c
παρεισοδεύω, in εἴσοδος 452. a
παρεισπέμπω 513. b
παρεισπίπτω, in εἰσπίπτω 528. a
παρεισπορεύομαι 510. c
παρεισρέω, in εἰσρέω 572. a
παρεισφέρω, in εἰσφέρω 691. a
παρεισφθείρομαι, in εἰσφθείρομαι 701. a
παρεὶς, in Ἕω 189. a
παρεκβαίνω, παρέκβασις, cum d. in ἐκβαίνω 94. a
(παρεκβαλέομαι) 98. c
παρεκδραμεῖν, in ἐκτρέχω 667. c
παρεκδύω, in ἐκδύω 174. c
παρεκκλίνω, in ἐκκλίνω 323. b
παρεκλέγω, in ἐκλέγω 372. c
παρεκλείπω 381. a
παρεκνέομαι, in comp. ex Νέω, redeo 439. c
παρεκπίπτω, in ἐκπίπτω 528. a
παρεκπορεύομαι 699. b
παρεκπυροῦσθαι, in ἔκπυρος 565. b
παρέκταμα, παρέκτασις, in παρεκτείνω 637. a
παρεκτανύω, in ἐκτανύω 639. a
παρεκτείνω, in ἐκτείνω 637. c
παρεκτελέω 641. b
[παρεκτικὸς] 224. c
παρεκτὸς, in ἐκτὸς 188. c
παρεκτρέπω, in ἐκτρέπω 663. c
παρεκτρίβω, in ἐκτρίβω 670. b
παρεκφαίνομαι, in ἐκφαίνω 684. c
παρεκφέρομαι, in ἐκφέρω 694. b
παρελαύνω, in c. ex Ἐλαύνω, cum præp. 191. a
παρελέγχω, in c. ex Ἐλέγχω 192. c
παρέλκω, cum d. in c. ex Ἕλκω 194. c
παρέλλειψις, in ἐλλείπω 381. a
παρεμβαίνω 94. b
παρεμβάλλω, cum d. in ἐμβάλλω 99. a
παρεμβιόω 119. c
παρεμπάσσω, in ἐμπάσσω 500. a
παρεμπίπτω, in ἐμπίπτω 528. a
παρεμπλάττω, cum d. in ἐμπλάσσω 531. b
παρεμπλέκω, παρεμπλοκὴ, in ἐμπλέκω 533. a
παρεμποδίζω, in ἐμποδίζω 552. c
παρεμπολῶ, in ἐμπολῶ 566. b
παρεμπορεύομαι, cum d. in dec. 510. c
παρέμπτωσις 528. a
παρεμφαίνω, παρέμφασις, cum d. in ἐμφαίνω 685. a
παρεμφέρω, cum d. in ἐμφέρομαι 694. b
παρεμφύομαι, in ἐμφύω 714. c
παρενδιάομαι, in ἐνδιάομαι 148. b
παρενείδω, in ἐνείδω 182. a
παρενείρω, in ἐνείρω 187. a
παρένθεσις, παρένθετος, παρενθήκη, in παρεντίθημι 651. b
παρενιαυτοφόρος, in ἐνιαυτοφόρος 696. c
παρενοίσω 200. c
παρενοχλέω, cum d. in ἐνοχλέω 495. a
παρενσαλεύω, in c. ex Σάλος 580. b
παρεντάττω, cum d. in ἐντάσσω 634. c
παρεντείνω 637. c
παρεντίθημι, in ἐντίθημι 651. b
παρεντρώγω, in ἐντρώγω 672. a
παρὲξ, in Ἐξ 189. a
παρεξάγω, in ἐξάγω 14. b
παρεξαμείβω, in ἐξαμείβω 55. c
παρεξαυλέω, in ἔξαυλος 88. c
παρέξειμι, in ἔξειμι 233. b
παρεξειπεῖν, in ἐξειπεῖν 201. a
παρεξειρεσία, in c. ex εἰρεσία 208. a
παρεξελαύνω, in ἐξελαύνω 190. c
παρεξέρχομαι, in ἐξέρχομαι 212. b
παρεξετάζω, in c. ex Ἐτάζω 215. a
παρεξευρίσκω, in ἐξευρίσκω 219. a
παρεξηγοῦμαι, cum der. in ἐξηγοῦμαι 240. a
παρεξῆς, in c. ex Ἑξῆς 198. a
παρεξίημι, in ἐξίημι 230. a
παρεξίσταμαι, in ἐξίσταμαι 281. b
παρεξωθέω 744. b
παρέοικα, in c. ex Εἴκω, similis sum 183. c
παρέπαινος, in ἔπαινος 29. a
παρεπιγραφὴ, in ἐπιγράφω 137. c
παρεπιδείκνυμαι, in ἐπιδείκνυμι 148. c
παρεπίδημος, cum der. in ἐπίδημος 159. c
παρεπιπνέω, in ἐπιπνέω 540. b
παρεπισκοπῶ, in ἐπίσκοπος 592. c
παρεπιστρέφω, παρεπιστροφὴ, cum d. in ἐπιστρέφω 620. c
παρεπιψαύω, in ἐπιψαύω 740. a
παρέπομαι 200. b
[παρεργάτης] 205. b
πάρεργος, cum d. ib.
παρερμηνεύω, cum d. in c. ex Ἑρμηνεὺς 210. c
παρερπύζω, et παρέρπω, in comp. ex Ἕρπω 211. a
παρερύω, in c. ex Ἐρύω, traho 211. c
παρέρχομαι 212. c
παρεσθίω, in c. ex Ἐσθίω 213. c
πάρεσις, in παρίημι 230. b
παρέστιος, in c. ex Ἑστία 214. b
πάρετος, in παρίημι 230. b
παρετυμολογία 375. c
παρευδιάζομαι, in εὔδιος 217. b
παρευδοκιμέω, in εὐδόκιμος 169. b
παρευημερῶ, in εὐήμερος 245. a
παρευθύνω, in c. ex εὐθύνω 217. c
παρευμαρέω, in εὐμαρὴς 400. b
παρευνάζω, cum d. 218. b
(πάρευνος) ib.
παρευρίσκω, cum d. in c. ex Εὑρίσκω 219. a
παρευτρεπίζω, in εὐτρεπὴς 664. b
παρεφάπτομαι 70. c
παρεφεδρεύω, in ἔφεδρος 180. b
παρέχω 224. b

πάρεδρος, cum d. in c. ex Ἕδρα 239. c
[παρεγγυία] 8. b
παρεγγυάω, cum d. 8. a
παρείδον, in c. ex Εἴδω 241. c
παρεκκρίνομαι, in παρακρίνομαι 207. a
παρελθεῖν, in c. ex Ἔλθω 242. b
παρέσιν, in Παρειά 498. b
παρέκεινα 40. b
παρέλκω, in c. ex Ἕλκω 243. a
παρῆλιξ, cum d. in c. 243. c
παρήλιος, in c. ex Ἥλιος 244. a
πάρημαι, in c. ex Ἧμαι 244. c
παρημελημένως, in παραμελέω 409. c
παρημερεύω, in c. ex Ἡμέρα 243. b
(πάρηξις) 243. a
παρήορος, cum d. in ἀείρω 186. c
παρηχέω, cum d. in c. ex Ἠχή 248. c
παρθεναγύρτης, in c. ex Ἀγύρτης 11. b
παρθένειος, in Παρθένος 198. c
παρθένευμα ib.
παρθενεύω, cum d. παρθενεία, παρθενία, παρθενικός, παρθένιος, [illegible], in Παρθένος ib.
παρθενοκτόνος, cum d. in c. ex Κτείνω 235. c
παρθενοπίπης, in c. ex Ὀπιπεύω 475. a
ΠΑΡΘΕ'ΝΟΣ 498. c
παρθενῶπις 474. a
παρθενών, παρθένος, in Παρθένος 498. c
παριαμβίδες, in c. ex Ἴαμβος 268. c
παριαύω, in c. ex Ἰαύω 269. b
παρίδειν 182. a
παριδρύω, in c. ex Ἱδρύω 270. c
παρίεμαι 230. b
παρίερος, in c. Ἱερός 271. b
παρίζω, in c. ex Ἵζω 271. c
ΠΑ'ΡΙΟΣ 499. a
πάριππος, cum d. in c. ex Ἵππος 276. b
παρίπταμαι, in c. ex Ἵπταμαι 276. c
παρισθμία, in c. ex Ἰσθμός 277. c
πάρισος, cum d. in c. ex Ἴσος 278. b
[παρισόομαι] ib.
παρίστημι, cum d. 282. c
παριστορέω, in c. ex Ἱστορέω 286. c
παρισχναίνω, in c. ex Ἰσχνός 287. c
παρίσχω, in παρέχω 221. c
παριστάς, παριστάτης, παριστατικός, in πάρισος 278. b
παρκύπτω, in παρακύπτω 358. c
παρμένω, pro παραμένω 413. a
[πάρμενος] ib.
(ΠΑΡΝΗΣΣΟ'Σ) 499. a
[παρνησιάς] ib.
ΠΑ'ΡΝΟΨ ib.
πάροδος, cum d. παροδίτης 452. b
παροίγω, in c. ex Οἴγω 455. a
παροιδαίνω, in c. ex Οἰδέω ib.
πάροιθε, seu πάροιθεν, in Πάρος 499. a
παροικέω, cum d. παροικία, παροικίζω, in πάροικος 457. a
παροικοδομέω, cum d. in οἰκοδομέω 151. c
πάροικος, παροικίζω 457. a
παροιμία, in d. παροιμιώδης, πάροιμος, cum d. in c. 458. a
πάροινος, παροινία, cum d. in c. 458. c
παροιστράω, et παροιστρέω, in c. ex Οἶστρος 459. c
παροίτατος, παροίτερος, in Πάρος 499. a
παροίχομαι, in c. ab Οἴχομαι 460. a
παροκλάζω, in c. ex Ὀκλάζω 460. c
παρολιγωρέω 746. b
παρολισθαίνω, et παρολισθέω, in c. 461. b
παρόμοιος, &c. in ὅμοιος 194. c
παρομαρτέω, in c. ex Ὁμαρτέω 463. b
παρόμαιος, cum d. in c. ex Ὅμαιος 463. b
[παρομολογέω] 376. c
παρομφάλιον, cum d. ib.
παροιμώζω, cum d. in c. ex Οἰμώζω 467. c
παροξύνω, πάροξυς, παροξίνω, cum d. in c. 469. a
παροξύτονος 639. a
παροπλίζομαι, in c. 470. b
παρόπτησις, in c. ex Ὀπτάω 470. c
παροπτάομαι 471. c
παροράω, cum d. in c. cum præp. 476. a
παροργίζω, cum d. in c. 477. a
παρόρειος, in ὄρος 480. c
παρορίζω, cum d. 481. c
παρορμία, in c. ex Ὅρμος 479. a
παρορμάω, in c. 479. c
παρορμίζω 480. a
παρόρμησις, παρορμητικός, cum d. in παρορμάω 479. c
πάρορος, in Ὅρος 480. b
παρορύσσω, in c. cum præp. 482. c
παρορχέομαι, in c. 483. b
ΠΑ'ΡΟΣ 499. a
παροτρύνω, in c. 487. b
πάρουλος, in c. ex Οὖλον 488. b
παρουσία, in Πάρειμι 232. a
παροχέομαι, in παροχέω 493. b
παροχετεύω, cum d. in c. ex Ὀχετός 492. a
παροχεύω, in c. ex Ὀχεύω 492. b
παροχεῖον, in πάροχος 224. c. 493. b
παροχή, in παρέχω 424. c
παροχλίζω, in c. ex Ὀχλίζω 493. a
παροχλέω, in c. ex Ὄχλος ib.
πάροχος, in παρέχω, 224. c. et in c. ex Ὄχος 493. b
παροψάομαι, cum d. παροψίς, in c. 495. c
[illegible], in ἐξάντης 743. b
[illegible] 575. a
παρρησία, cum der. in c. sine præp. 574. a
πάρυγρος, cum d. in c. 677. c
παρυδάτιος, πάρυδρος, in c. 678. c
παρυπόστασις 284. c
παρυποδέχομαι, in ὑποδέχομαι 743. b
παρυφαίνω, παρυφή, παρυφαίνεται, cum d. in c. ex Ὑφαίνω 682. a
παρυφίσταμαι, in ὑφίσταμαι 284. c
πάρυφος, in παρυφαίνω 682. a
πάρφασις, in παράφασις 689. b
παρφέρομαι, in παραφέρομαι 695. a
παρῳδέω, παρῳδός, cum d. in παραείδω 21. c. 22. a
παρωθέω, in c. ex Ὠθέω 744. b
παρωκεανῖτις, cum d. in c. ex Ὠκεανός ib.
παρωλένιος, in c. ex Ὠλένη 744. c
παρώμαλος 744. b
παρωμίς, in c. 745. a
παρώνυμος, cum d. 467. b
παρωνυχία, in c. ex Ὄνυξ 468. b
ΠΑ'ΡΩΟΣ 499. a
παρωπίων, παρωπίς, &c. 571. c
παρωρεία, cum d. in c. 480. c
πάρωρος, in c. 746. b
παρωροφίς, in c. ex Ὀροφή 209. b
παρωτίς, et παρωτίον, in c. ex Οὖς 487. c
παρώχημαι, in c. 747. c
ΠΑ'Σ 499. b
πασιμέλουσα, in c. ex Μέλω 410. a
πασιφαής 688. c
πασπάλη, in παιπάλη 496. c
πασπαλέτης, 45. a. 55. a
ΠΑ'ΣΣΑΛΟΣ, πάσσαξ, cum d. 499. c
πασσυδί, πασσυδίη, in comp. remot. 584. a
ΠΑ'ΣΣΩ 499. c
πάσσων, in Παχύς 503. c
παστάς, παστή, παστός, in πάσσω 499. c. 500. a
πασχητιάω, in Πάσχω 500. b
ΠΑ'ΣΧΩ 500. a
παταγέω, cum d. in πάταγος, in Πατάσσω 501. c
[illegible] 669. a
πάταγος, in Πατάσσω 501. c
ΠΑΤΑ'ΣΣΩ ib.
πατελλοχάρων 719. a
πατερίζω, πατέρων, in Πατήρ 502. b
ΠΑΤΕ'Ω, cum d. πάτημα 501. c
ΠΑΤΗ'Ρ 502. b
(πατερικός) 502. a
πατητής, πάτος, in Πατέω ib.
πάτρα, in Πατήρ ib.
πατραγαθία, in c. ex Ἀγαθός 2. b
πατράδελφος, in c. ex Ἀδελφός 20. a
[πατραδελφία] 20. a
πατραλοίας, in c. ex Ἀλοάω 51. b
πάτρα, cum d. πατρία, cum d. in Πατήρ 502. b
πατριάρχης, cum d. in c. 80. a
πατρικός, cum d. πάτριος, πατρίς 502. b
πατριώτης, cum d. πατρόθεν, in Πατήρ ib.
πατροκασίγνητος, in κασίγνητος 125. a
[πατροκτονία] 353. c
πατροκτόνος, cum d. in c. ex Κτείνω ib.
πατρομήτωρ, in c. ex Μήτηρ 419. c
πατρονόμος, cum d. 437. a
πατροπαράδοτος, in παραδίδωμι 163. b
πατροπάτωρ, in c. 502. c
πατροφόντης, in c. 569. c
πατροστερής 613. c
πατροτύπτης, in comp. retinentib. ex 674. b
πατροῦχος 226. c
πατροφονεύς, &c. 692. a
πατρῷος, πατρώζω, πατρώϊος, πάτρως, cum d. in Πατήρ 502. b. c
πατρωνυμία, et πατρωνυμικός 467. b
(πατρώνυμος) ib.
πατρωός, πατρικός, in Πατήρ 502. b
παττάλιον, in Πάσσαλος 499. b
παῦλα, παύσιμος, παυσάνιος, παυστήριος, in Παύω 503. a
παυσανίης, in c. ex Ἀνία 201. b
παῦσις, in Παύω 503. a
παυσάνεμος, in c. 61. a
παυσικάπη, in c. ex Κάπτω 299. a
παυσίλυπος, in c. 391. c
παυσινύσταλος, in c. ex Νυστάζω 446. c
παυσίπονος, in c. sine pr. 515. c
παυστήρ, παυστήριος, παυστικός, in Παύω 503. a
παυσωλή, in c. 453. c
παυσωλή, in Παύω 503. a
ΠΑΥ'Ω ib.
παφλάζω, cum d. in Φλάζω 703. a
ΠΑ'ΧΝΗ, cum d. 503. b
πάχος, in Παχύς 503. c
παχυδάκτυλος 145. b
παχύδερμος, in c. ex Δέρμα 153. a
[illegible], in c. 262. c
παχυκάλαμος, in c. ex Κάλαμος 292. c
παχυκάρδιος, in c. ex Καρδία 304. a
παχύκνημος, in c. ex Κνήμη 326. c
παχυλός, cum d. in Παχύς 503. c
παχυμερής, cum d. 407. c
παχύμυξος, in μύξα 453. b
παχύνω, cum d. in Παχύς 503. c
[illegible] 576. b
παχυρρίμφος, in c. 509. a
παχύρριζος 576. a
παχύρρυγχος, in c. ex Ῥύγχος 578. a
ΠΑΧΥ'Σ 503. b
παχύστομος, cum d. 617. b
παχύτης, in Παχύς 503. c
παχυτράχηλος 661. c
παχύτριχος, in παχύθριξ 262. c
παχύφλοιος, in c. 704. c
παχύφρων 709. b
παχυχειλής, in c. ex Χεῖλος 723. a
παχυχόλος, in c. ex Χολή 736. c
παχύχυμος, in c. ex Χυμός 727. b
παχύωμος 745. a
ΠΑ'Ω 503. c
¶ πεδαίρω, in c. ex Αἴρω 32. c
πεδανός, in Πέδον 504. b
πεδάρσιος, in πεδαίρω 32. c
πεδάω, in Πέδη 504. a
πεδεινός, in Πέδον 504. b
πεδέρχομαι 212. c
ΠΕ'ΔΗ, cum d. πεδήτης 504. a
πεδήορος, in πεδαίρω 32. c
πεδιακός, in πεδιακός. πεδιάς, πεδιάσιμος, πεδιεινός, in Πέδον 504. b
ΠΕ'ΔΙΛΟΝ 504. a
πεδινός, πεδίον, in Πέδον. At πέδιον, in Πέδη 504. a. b
(πεδοίκιος) 437. a
(πεδοκαταπύρωσις) 675. b
(πεδοθάμνος) 95. b
πεδόθεν, πεδοῖ, in Πέδον 504. a. b
πέδοικος 437. a
ΠΕ'ΔΟΝ, πέδονδε 504. a
πεδοσκαφής, in c. ex Σκάπτω, fodio 590. c
πεδοστιβής, in c. 609. b
πεδοτρεφής, in c. in τροφή 665. c
πέδων, in Πέδη 504. a
ΠΕ'ΖΑ 505. a
πεζακοντιστής, in c. ex Ἄκων 42. c
πέζαρχος 81. b
πεζέταιρος, in c. ex Ἑταῖρος 215. b
πεζέτερος, in c. ex Ἕτερος 215. c
πεζεύω, cum d. πεζῇ, πεζικός, πεζίτης, in Πέζα 505. a
πεζογράφος, cum d. 139. a
[πεζομάχας] 404. c
πεζομαχία, cum d. ib.
πεζονομικός, in c. sine pr. 436. c
(πεζονόμος) ib.
πεζοπορία 509. b
πεζός, πεζῶς, in Πέζα 505. a
πειθανάγκη, in c. 60. a
(πειθάνωρ) 505. c
πειθαρχέω, cum d. 81. b
(πειθάρχης) ib.
(πειθώ) 505. b
πειθήμων, in Πείθω. πείθασι 505. c
πειθήνιος, cum d. in comp. ex Ἡνία ib.
ΠΕΙ'ΘΩ 505. b
πειθώ ib.
πεινάω, in Πεῖνα 507. a
ΠΕΙ'ΚΩ ib.
ΠΕΙ'ΝΑ, cum d. πεινάω ib.
ΠΕΙ'ΡΑ, cum d. 507. b
πεῖραρ, πείρας, in Πέρας 517. c
πείρασις, in Πεῖρα 507. b
πειρασμός, πειραστής, cum d. πειρατεία, πειρατεύω, πειρατήριον, &c. πειρατής, πειράω, in Πεῖρα 507. b. c
πειρητής, &c. πειρητίζω ib.
ΠΕΙ'ΡΙΝΣ 508. a
ΠΕΙ'ΡΩ ib.
πειρῶμαι, in Πεῖρα 507. b
πεῖσα, in Πείθω 505. b
(πεισίμβροτος) 117. c
πεῖσις, in Πάσχω, 500. b. et in Πείθω 505. b
πεισίχαλινος 720. a
πεῖσμα, cum d. in Πείθω 505. b
[illegible] 526. b
πειστήρ, cum d. πειστικός, in Πείθω 505. b
πειώδης, in c. sine pr. 462. b
πέκομαι, πέκος, πεκτέω, πεκτήρ, πεκτίς, πέκω, in Πείκω 507. a
ΠΕ'ΛΑΓΟΣ, cum der. πελαγίζω 511. a
πελάζω, cum d. πελάθω, in Πέλας 511. b
ΠΕ'ΛΑΝΟΣ 511. a
ΠΕΛΑΡΓΟ'Σ, cum d. ib.
ΠΕ'ΛΑΣ 511. b
πελάστης, πελαστία, πελάτης, cum der. πελάω, in Πέλας ib.
πελέθρισμα, πέλεθρον, in Πλέθρον 532. b
πέλεια, πελειάς, in Πελιός 512. b
πελειοθρέμμων 665. c
πελεκᾶν, πελεκίζω, πελεκῖνος 512. a
ΠΕ'ΛΕΚΥΣ, cum d. πελεκάω 511. c
πελεκυφόρος 697. c
ΠΕΛΕΜΙ'ΖΩ 512. a
[illegible] 678. c
πελιός, πελιδνός, cum d. in Πελιός 512. b
πελικάν, πέλιξ, in Πέλλα 512. a
πελιῶσθαι, in Πελιός 512. b
ΠΕ'ΛΛΑ, πελλίς, cum d. 512. a
πελλαῖος, πελλητήρ, πελλητρίδας, πέλλημα, in Πελλίς ib. et b.
ΠΕ'ΛΜΑ 512. a
πέλμαμαι, in Πέλμα 512. b
ΠΕΛΟ'Σ, cum d. ib.
ΠΕ'ΛΤΗ, cum d. πελτάζω ib.
* πελτοφόρος * 697. c
πέλυξ, seu πέλυς, in Πέλεκυς 512. a
ΠΕ'ΛΩ 512. b
ΠΕ'ΛΩΡ, cum d. 512. c
(πελώριος) ib.
πέμμα, in Πέσσω 516. c
πεμπάζω, cum d. Πεμπάς, πέμπαστι, in Πέντε 516. b
(πεμπαστής) ib.
πέμπελος, in Πέμπω 515. a
πεμπτάς, cum d. in Πέντε 516. b
πεμπταῖος, in Πέντε ib.
πεμπτημόριον, in c. ex μόριον 408. a
πεμπτής, in Πέμπω 512. c
πέμπτος, in Πέντε 516. b
ΠΕ'ΜΠΩ 512. c
πεμπώβολον, in c. ex Ὀβολός 450. a
ΠΕ'ΜΦΙΞ, cum d. 514. b
ΠΕΜΦΗΡΕΔΩ'Ν ib.
πέμφις, in Πέμπω 512. c
πενέστης, πένης, πενητεύω, in Πένομαι 514. c
πενθαλέος, πενθάς, πενθέω, in Πένθος 514. b
[πένθημα] ib.
ΠΕΝΘΕΡΟ'Σ ib.
πενθέω, in Πένθος ib.
πενθήμερος, in c. ex Ἡμέρα 245. b
πενθημιμερής, in ἡμιμερής 407. c
πενθημιπόδιον, in ἡμιπόδιον 551. c
πενθημιχοίνιξ, in ἡμιχοίνιον 730. b
πενθήρης, πενθητήριος, πενθητικός, πένθιμος, πενθικός, cum d. πένθιμος, in Πένθος 514. b
ΠΕ'ΝΘΟΣ ib.
πενία, πενιχρός, cum der. in Πένομαι 514. c
ΠΕ'ΝΟΜΑΙ, facio ib.
πένομαι, pauper sum ib.
πεντάγραμμος, in c. ex Γραμμή 139. b
πεντάγωνος, in c. ex Γωνία 141. c
πενταδάκτυλος, in c. ex Δάκτυλος 145. b
πεντάδαρχος, cum d. 81. b
πενταδικός, in Πέντε 516. a
πενταδίμναιον, in c. ex Μνᾶ 424. a
πενταδίον, in Πέντε 516. a
πεντάδραχμος, in comp. ex Δραχμή 172. a
πεντάδωρος, in c. ex Δῶρον, palmus 176. b
πεντάεθλον, in c. ex Ἄεθλος 21. a
πενταέτης, seu πενταέτης, cum d. 216. c
πένταθλος 21. a
πενταῖος, in Πέντε 516. a
πένταιχμος, in c. ex Αἰχμή 36. b
πεντάκις, in Πέντε 516. a
πεντακισχίλιοι 728. c
πεντακισμύριοι, in comp. ex Μυρίοι 430. c
πεντάκλινος, in c. ex Κλίνω 344. c
[illegible] 340. c
πεντακοσιάρχης, et πεντακοσίαρχος 81. b
πεντακόσιοι, in Πέντε 516. b
πεντακοσιομέδιμνοι, in c. ex Μέδιμνος 405. c
πεντακοσιοστός, in Πέντε 516. b
πεντακυμία, in c. ex Κῦμα 357. c
πεντάλιτρος in c. ex λίτρα 379. a
πεντάλιθος, cum d. in comp. ex Λίθος 386. b
πεντάλιτρος, in c. ex Λίτρα 388. a
πενταμερής, cum d. 407. c
πεντάμετρος, in c. sine pr. 416. a
πεντάμηνος, in c. ex Μήν 418. b
πεντάμοιρος, in c. ex μοῖρα 408. b
πεντάοζος, in c. ex Ὄζος 454. a
πενταπάλαιστος, in comp. ex Παλαιστή 496. c
πενταπέταλος, in c. ex πέταλον 521. a
πεντάπηχυς, in c. ex Πῆχυς 524. c
πενταπλάσιος, cum d. πενταπλοῦς, in Πέντε 516. b
[illegible] 510. b
πεντάπρωτοι, cum d. in c. ex πρῶτος 558. a
πενταρχία, cum πεντάδαρχος 81. b
πεντάς, in Πέντε 516. b
πενταστάτηρος, in στατήρ 285. a
πεντάστιχος, in c. ex στίχος 610. a
πεντάσχοινος, in c. 630. b

πεντατάλαντος, in comp. ex Τάλαντον 631. a
πεντάτευχος in c. ex τεῦχος 647. c
πενταφάρμακος, in c. ex Φάρμακον 687. b
πεντάφυλλος 712. c
πεντάφωτος 717. b
πένταχα, in Πέντε 516. b
πεντάχαλκον, in c. 721. a
πενταχῆ, in Πέντε 516. b
πεντάχορδος, in c. ex Χορδὴ 731. b
πενταχῶς, in Πέντε 516. a
ΠΕ'ΝΤΕ ib.
πεντεγκέφαλος, in ἐγκέφαλος 312. a
πεντέγραμμος, in c. ex γραμμὴ 139. b
πεντεκαιδεκαέτης, in c. ex Ἔτος 216. b
πεντεκαιδεκήρης, in c. in ἤρης 208. b
πεντέλοχοι 389. c
πεντεσύριγγος, in c. ex σύριγξ 624. c
πεντετάλαντος, cum πεντατάλαντος 631. c
πεντετηρὶς 216. c
πεντετριαζόμενος, in c. ex τριάζω 662. c
πεντέχαλκον, in πεντάχαλκον 721. a
πεντήκοντα, in Πέντε 516. b
πεντηκοντάδραχμος, in c. ex Δραχμὴ 172. a
πεντηκονταέτης, cum d. 216. c
πεντηκοντακάρηνος, in c. ex Κάρηνον 300. a
πεντηκόνταρχος, cum d. 81. b
πεντηκοντατάλαντος, cum d. in πεντατάλαντος 632. a
[πεντηκοντατὴρ] 516. b
πεντηκοντάχοος, et πεντηκοντάχους 727. a
πεντηκοντούμενος, in πεντήκοντα 516. b
πεντηκοντὴρ, in Πέντε ib.
πεντηκοντόγυος, in c. ex Γύα 140. a
πεντηκοντόργυιος, in c. ex Ὀργυιὰ 477. c
πεντηκόντορος, in c. in ἤρης 208. b
πεντηκοντούτης, in πεντηκονταέτης 216. c
πεντηκοσταῖος, πεντηκοστεύομαι, in Πέντε 516. b
πεντηκοστολόγος 373. b
πεντηκοστὸς, πεντηκοστὺς, in Πέντε 516. b
πεντήρης, in c. in ἤρης 208. b
πέντοζος, in πεντάοζος 454. a
(πεντεκαιτόπαις) 495. b
πεντόργυιος, in c. ab ὀργυιὰ 477. c
πεντόροβον, in Ὄροβος 480. c
πεντώβολον, in c. ex Ὀβολὸς 450. c
πέον, in Πέομαι 512. c
πέξις, in Πέκω 507. a
πεώδης, in c. sine pr. 455. b
ΠΕ'ΟΣ 516. b
πεπαίνω, πεπαίτατος, πεπαίτερος, πέπαον, πέπανσις, πεπασμὸς, πέπειρος, in Πέσσω 517. a
ΠΕ'ΠΕΡΙ, cum d. 516. b
πεπλανημένως, in Πλάνη 530. c
ΠΕ'ΠΛΟΣ, cum d. πέπλον 516. b. c
πέπλωμα 516. c
πεπραγμένως, in Πράσσω 541. c
πεπόνθησις, πεπονθότως, in Πάθω 505. b
πεπονθότως, in c. ex Πάσχω 500. b
πέπραμαι, in c. ex Περάω 518. b
πεπτήριος, πεπτικὸς, in πέσσω 516. c
ΠΕ'ΠΤΩ ib.
πέπων ib.
ΠΕ'Ρ 517. a
ΠΕ'ΡΑ, πέραν 517. b. c
περαιόω, in Περάω 518. a
περαίνω, in Πέρας 517. c
περαίοθεν, περαιὸς, περαιόω, περαιτέρω, in Πέρα 517. b
πέραμα, in Περάω, transeo 518. a
πέρας, in Πέρα 517. c
περαντικὸς, in περαίνω ib.
ΠΕ'ΡΑΣ 517. b
περάσιμος, in περάω 518. a
περασμὸς, in Πέρας ib.
περατόω, περατὸς, in Πέρας 517. c
ΠΕΡΑ'Ω 518. a
(ΠΕ'ΡΓΑΜΑ) 518. b
περδικιδεὺς, περδικίζω, in Πέρδιξ 518. b
ΠΕ'ΡΔΙΞ ib.
ΠΕ'ΡΔΩ ib.
πέρην, πέρηθεν, in Πέρα 517. b
περητὸς, περητήριον, in Περάω 518. a
ΠΕ'ΡΘΩ 519. a
ΠΕΡΙ' ib.
περιαγαπάω, in c. ex Ἀγαπάω 3. a
περιαγγέλλω 4. b
περιαγείρω 5. a
περιαγὴς, in περιαγνύω 18. c
περιαγοραῖος 7. b
περιαγνύω, et περιάγνυμι, in c. ex Ἄγω, frango 18. c
περιάγχω, in c. ex Ἄγχω 12. a
περιάγω, cum d. περίακτος 13. a. b
περιᾴδω, in c. ex Ἀείδω 22. a
περιαθρέω, cum d. in c. ex Ἀθρέω 24. c
περιαιτέομαι, in c. ex Αἰτέομαι 29. b
περιαιρέω, cum d. 31. b
περιακοντίζω, in c. ex Ἄκων 42. c
περιαλγὴς, cum d. in c. ex Ἄλγος 41. c
περιαλείφω, in c. ex Ἀλείφω 44. c
περιαλλάκαυλος, in comp. ex Καυλὸς 304. a
περίαλλος, in c. ex Ἄλλος 51. a
περιαλουργὴς, in ἀλουργὴς 203. b
περιαμάω, in c. ex Ἀμάω 54. c
περίαμμα 71. b
περιαμπέχω, περιαμπίσχω, in ἀμπέχω 222. c
περιαμύσσω 58. a
περιαμαίνω, in c. ib.
περιαμφιέννυμι, in ἀμφιέννυμι 228. b
περιαμφιδὴς ib.
περιάμφοδος, in ἄμφοδος 451. b
περιανθίζω, in c. ex Ἀνθίζω 64. a
περιαντλέω, in c. 67. b
περιάοιδος 22. a
περιάπτω, cum d. in c. ex Ἅπτω, necto 71. b
περιαργυρόω, in c. ex Ἄργυρος 73. c
περιαρμόζω, in c. ex ἁρμόζω 83. a
περιαρόω, in c. 77. a
περιαρτάω, in c. ex Ἀρτάω 78. b
περίασις 22. a
περιαστράπτω 85. b
περιασχολέω 631. a
περιαυγὴς, περιαυγάζω, cum d. in c. ex Αὐγὴ 87. b
περιαυθαδίζομαι, in αὐθάδης 20. a
περιαυτολογέω, cum d. 376. c
περιαυχένιος, in c. ex Αὐχὴν 90. a
περιαίνω, in c. ex Ἰαίνω 269. b
περιβάδην, περιβαίνω 95. a
περιβάλλω 100. b
περιβαρὺς 104. b
περιβιόω, in c. ex Βιόω 108. a
περιβλαστάνω 109. a
περιβλέπω, cum d. in comp. ex Βλέπω 109. c
περίβλημα, περιβλητικὸς, in περιβάλλω 100. b
περιβλεφαρὶς 110. a
περιβλύζω, in c. ex Βλύζω 110. b
περιβοάω, cum d. in c. ex Βοάω, cum præp. 111. a
περιβοθρόω, in c. ex Βόθρος 111. b
περιβολὴ, &c. in περιβάλλω 100. b
περιβομβέω, in c. ex Βόμβος 111. c
περιβόσκομαι, in c. ex Βόσκω 113. a
περιβραχιόνιον, in comp. ex Βραχίων 116. a
περιβρέμω, et περιβρομέω, in comp. 116. b
περιβρίθω, in c. ex Βρίθω 117. b
περιβρυὴς 118. c
περιβρύχομαι, in c. ex Βρύχω 118. b
[περιβρύχιος] ib.
περιβρύσσω, cum d. in c. cum præp. 118. a
περιβύω 119. c
περιβώμιος, in c. ex Βωμὸς 120. a
περίβωτος 111. a
περιγανόω, in c. ex Γάνος 122. a
περίγειος, in c. ex Γαῖα 123. b
περιγεγυμνωμένως, in γυμνόω 124. a
περιγεννητικὸς, in περιγίγνομαι 124. c
περιγηθὴς, in c. ex Γηθέω 126. c
περιγηράσκω, in c. ex Γῆρας 129. a
περιγίγνομαι 124. b
περιγλαγὴς, in c. ex γλάγος 131. a
περίγλευκος, cum d. in c. ex Γλεῦκος 133. a
περιγλίσχρος 133. b
περιγλύφω, in c. ex γλύφω 132. c
περίγλωσσος, et περιγλωττὶς 134. b
περιγλωχὶς ib.
περιγνάμπτω, in c. ex γνάμπτω 297. b
περίγρα, in c. ex Γράω 139. b
περιγράφω, περίγραπτος, cum d. 138. a
περιγυρίδες, in Γυρὸς 141. b
περιδαίω 144. a
περιδαρδάπτω, in c. ex Δάπτω 146. c
περιδεὴς, cum d. in c. ex Δέος 148. a
περιδείδω, in c. ex Δείδω 147. c
περιδειπνον, in c. ex Δεῖπνον 150. a
περιδέρω, in c. ex Δέρω 153. a
περιδέξιος, in c. ex Δεξιὰ 152. b
περιδέραιος, et περιδερὶς, in περιδέω 153. a
περιδηριάομαι, in c. ex Δῆρις 155. b
[περίδεσμος] 157. a
περιδέω, in c. ex Δέω, ligo ib.
περιδεῶς, in περιδεὴς 148. a
περίδηλος, in c. ex Δῆλος 158. c
περιδίδημι 163. b
περιδαίρω, in δαίρω 187. a
περιδινέω, cum d. in c. ex Δίνη 166. b
περιδινωλάω 166. c
περίδοσις, in περιδίδομαι 163. b
περιδουπέω, in c. ex Δοῦπος 171. c
περίδραξις, et περιδράττομαι, in comp. ex Δράσσω 172. a
περιδέδρομα, &c. in περιτρέχω 668. b
περιδρύπτομαι, in c. ex Δρύπτω 174. b
περιδύω, in c. ex Δύω, induo 175. b
περιέδω, in c. ex Ἔδω 179. b
περιείδω, in c. ex Εἴδω, video 182. a
περιειλέω, cum d. in comp. ex Εἰλέω, volvo 185. a
(περιειλημένως) ib.
περιειλίσσω, in c. ex εἱλίσσω 185. b
περίειμαι 233. c
περιείργω, in c. ex Εἴργω, 186. a. et in c. ex Εἵργω 186. b
περιείρω, in c. ex Εἴρω, necto 187. a
περιεκτικὸς, cum d. in περιέχω 224. c
[περιέλασις] 191. a
περιελαύνω, in c. ex Ἐλαύνω, cum pr. ib.
περιέλευσις, in περιέρχομαι 213. a
περιελίσσω, cum d. in comp. ex ἑλίσσω 185. b
περιέλκω, in c. ex Ἕλκω 191. c
περιελλείπω, in ἐλλείπω 381. a
περιέννυμαι, in c. ex Ἕννυμι 228. b
περιεπιφίμωσις, in παραφίμωσις 703. a
περιέπω, cum d. in c. ex Ἕπω, sequor 400. b
περίεργος, cum d. 203. b
περιέργω 186. a
περιερέσσω, in c. ex Ἐρέσσω 208. a
περίερμα, in c. ex Ἕρμα 210. c
περιέρπω 211. b
περιέρχομαι 212. c
περιεσκεμμένως, in περισκέπτομαι 392. c
περίεφθος 227. c
περιέχω 224. c
περιζαμενῶς 412. b
περιζέω, et περιζείω, in c. 236. c
περίζυγα, et περίζυξ, in c. ex ζυγὸς 235. b. 236. a
περιζώννυμαι, cum d. 238. b
περιηγέομαι, cum d. in c. ex Ἡγέομαι 240. c
περιηγὴς 15. a
περιηθέω, cum d. in c. ex Ἠθω 242. b
περιηκὴς, in c. ex Ἀκὴ 38. a
περιηχέω, in c. ex Ἦχος 243. a
περιήχησις, in περιηχέω 213. a
περιθαλπὴς 244. c
περιθάλπω, in c. ex Θάλπω 248. c
[περιθαλπὴς] ib.
περιθαμβέω, in c. 250. b
περιθαμβὴς, in c. 250. c
περιθαρσὴς, in c. ex Θαρσὸς 251. c
περιθειόω, cum d. in Θεῖον 253. c
περίθερμος, in c. ex Θερμὸς 255. b
περίθεσις, περίθετος, περιτίθεμαι 632. a
περιθέω, in c. ex Θέω 256. a
περιθερίζω, in c. ex Θερίζω 261. a
περιθερμοῦμαι, in comp. ex Θέρος 261. c
περιθριγκόω, in c. ex Θριγκὸς 262. b
περίθριξ, in c. 262. c
περιθρομβέω, in comp. ex Θρόμβος 263. a
περιθρυλλέομαι, in comp. ex Θρύλλος ib.
περίθυμος, cum d. in c. ex Θυμὸς, ira 265. c
περιθύριον, in c. ex Θύρα 266. b
περιθωρακίδιον, in comp. ex Θώραξ 268. b
περιιδεῖν, et περιίδμεναι, in c. ex Εἴδω, scio 182. a
περιιδρόω, cum d. in comp. ex Ἱδρὼς 270. b
περιίζομαι, in c. ex Ἵζω 271. c
περιιππεύω, in c. ex Ἵππος 276. b
περιίπταμαι, in c. ex Ἵπταμαι 276. c
περιίσταμαι, cum d. 283. b
περιίσχω, in περιέχω 224. c
περικαὴς, in περικαίω 290. c
περικαθαίρω, in c. 289. a
περικαθάπτω, in καθάπτω 71. b
περικαθαρίζω, et περικάθαρμα, in περικαθαίρω 289. a
περικαθίζομαι, in καθίζομαι 179. c
περικάθημαι, in κάθημαι 244. c
περικαθίζω, cum d. in καθίζω 271. c
περικαίνυμαι 289. c
περικαίω, in c. 290. c
περικακέω, in c. ex Κακὸς 292. a
περικαλίνδησις, in comp. ex καλινδέω 357. b
περικαλλὴς, cum d. in c. ex Κάλλος 293. a
περικαλύπτω, cum d. in c. ex Καλύπτω 295. c
περικάμπτω, cum d. in c. Κάμπτω 297. b
περικάπτωσις, in καταπίνω 328. b
περικάρδιον, in c. 299. c
περικαρπάκανθος, in c. ex Ἄκανθα 37. b
περικάρπιον, in c. ex Καρπὸς, junctura manus 302. a
περικάρπιος 301. c
περικαρφισμὸς, in comp. ex Κάρφω 302. b
περικαταβάλλω 99. c
περικατάγνυμαι 18. c
περικαταλαμβάνω, περικατάληψις, cum d. in d. ex καταλαμβάνω 367. c
περικαταπίπτω 328. b
περικαταῤῥήγνυμαι, in καταῤῥήγνυμι 575. a
περικαταστρέφω, in καταστρέφω 620. c
περικαταχέω 72. b
περικαὲς, in περικαὴς 290. c
περίκειμαι, in c. ex Κεῖμαι 305. b
περικείρω, in c. ex Κείρω 306. a
περικεράτιον, in comp. ex Κεράτιον 309. a
περικεφαλαία, in c. ex Κεφαλὴ, cum præp. 312. a
περικήδομαι, in comp. ex Κῆδος, cura 313. a
περίκηλα 290. b
περικίδναμαι, in c. 391. a
περικιόνιος 319. a
περικίων, in c. ex Κίων ib.
περικλαδὴς ib.
περικλάω, cum d. in comp. ex Κλάω 320. a
περικλεὴς, in c. ex κλέος 321. a
περικλείω, cum d. in comp. ex Κλείω, claudo 320. c
περικλίνω 321. a
περικλινὴς, cum d. 323. c
περικλύζω, περικλυστὸς, cum d. in c. ex Κλύζω 324. b
περικλυτὸς, in c. ex Κλύω 321. c
περικλύω, in c. ex Κλύω 325. a
περικλώθω, in c. ex Κλώθω ib.
περικνημὶς, in c. ex Κνήμη 326. c
περικνίζω, in c. ex κνίζω 326. b
[περικοκκύζω] 329. c
περικολούω 332. a
περικομίζω, in comp. ex κομίζω, porto 333. c
περίκομμα, in περικόπτω 337. b
[περικομμάτιον] ib.
περίκομος, in c. ex Κόμη 334. b
περικομπέω, in c. 334. c
περίκομψος, in c. ex Κομψὸς 335. a
περικόπτω, περίκομμα, cum d. 337. b
περικορέω, in comp. ex Κορέω, verro 339. b
περικουρίας, in περικείρω 306. a
περικράζω, in c. ex Κράζω 343. b
περίκρανος, cum d. in c. ex κράνος 300. b
περικρατὴς, cum d. 346. a
περικρεμὴς, in c. ex Κρεμάω 347. a
περικρούω, in c. cum pr. 351. b
περικρύπτω 352. b
περικτείνω, in c. cum pr. 353. b
περικτίται, περικτίονες, in c. ex Κτίζω, habito 354. b
περικτυπέω, in c. ex κτύπος 674. b
[περικυκλέω] 356. c
περικύκλιος 356. b
περικυκλόω, cum d. in c. ex κυκλόω 356. c
περικυλινδέω, in comp. ex κυλινδέω 357. b
περικυλίω, in c. ex Κυλίω 357. a
περικύμων, in c. ex Κῦμα 357. c
[περικυμβάζω] 362. b
περικωνέω, in c. ex Κῶνος 362. c
περιλαλέω, in c. ex Λαλέω 365. c
περίλαλος, in c. ex λάλος ib.
περιλαμβάνω, in comp. ex Λαμβάνω 368. a
περιλάμπω, cum d. in c. ex Λάμπω 370. a
περιλέγω, in c. ex Λέγω, dico 374. b
περιλείπω, cum d. 381. a
περιλείχω, in c. cum pr. 381. c
περίλεξις, in περιλέγω 374. b
περιλέπω, cum d. in c. ex Λέπω 382. c
περιλεσχηνευτὴς, in c. ex Λέσχη 383. a
περίλευκος, in c. ex Λευκὸς 383. b
περίλημμα, περιληπτὸς, &c. περίληψις, in περιλαμβάνω 368. a
περιλιμνάζω, in c. ex Λίμνη 386. c
περιλιμπάνομαι, in περιλείπω 381. b
περιλοιπὸς ib.
περιλιχμάζω, περιλιχμάω, cum d. in περιλείχω 381. c
περιλούω, in c. cum pr. 389. a
περίλυπος, in c. 391. c
περιλωπίζω, in c. ex λωπίζω 382. c
περιμαίνομαι, in c. cum pr. 395. c
περιμάκτρια 402. a
περιμανὴς, in περιμαίνομαι 395. c
περιμάσσω, in c. ex Μάσσω, abstergo 402. a
περιμάχητος, in c. cum pr. 403. b
περιμεμφὴς, in comp. ex Μέμφομαι 411. a
περιμένω, in c. cum pr. 413. a
περιμέριμνος, in c. ex Μέριμνα 413. b
[περίμαστος] 414. b
περίμετρος, cum d. 415. c
περιμήκης, cum d. in c. ex Μῆκος 417. a
περιμετρέω, &c. in comp. ex Μέτρον 420. a
περιμηχανάομαι, in c. 420. c
περιμιμνήσκομαι 429. c
περιναιέτης, περιναιετάω, cum d. in c. ex Ναίω 433. a
(περιναίω) ib.
περινέω 438. c
περινέφελος, in c. ex νεφέλη 439. a
περινεφρὴς, in c. ex Νεφρὸς 439. b
περινέω, in c. ex Νέω ib.
περίνεος, in c. 434. b
περίνοια, in περινοέω 439. b
περινοστέω, et περίνοστος, in c. ex Νόστος 440. b
περινοσσεύω 439. c
περίνους, in περινοέω 440. a
περινήχομαι, in c. ex Νήχω 439. c

περίνεος, in περινέω, cum d. 444. a
περινοστέω, in c. ex Νόστος 445. a
περίξ, in Περί 519. b
περιξαίνω, in c. ex Ξαίνω 447. b
περιξέω, περίξεστος, in comp. ex Ξέω 448. c
περιξηραίνω, in c. ex Ξηρός 449. c
περιξύομαι, in περιξύω 449. a
περιξυράω, et περιξυρέω, in comp. ex ξυράω 449. b
περιξύω, in c. ex ξύω 449. a
περίοδος, cum d. 452. b
περιοδεύω 453. c
περίοιδα 182. a
περιοικέω, περιοικία, περιοίκιον, περιοικίς, in περίοικος 457. a
περιοικοδομέω, in οἰκοδόμος 454. c
περίοικος 457. a
περιοιχνέω, in c. ex Οἴχομαι 460. c
περιολισθαίνω, περιολισθάνω, cum d. in c. 461. b
περιονυχίζω, in c. ex Ὄνυξ 468. c
[περίοπτος] 471. c
περιόπτομαι, cum d. ib.
περιοράω, in c. cum pr. 476. a
περιοργής, περιοργῶς, in c. 477. b
περιοργίζω 477. c
περιορθρίζω, in c. ex Ὄρθρος 478. c
περιορίζω, cum d. 481. c
περιόρμιον 480. a
περιορμίζω ib.
περιορύσσω, in c. cum pr. 482. c
περιορχέομαι, in c. 483. b
περιόστεος, in c. ex Ὀστέον 486. b
περιουσία, cum d. in περίειμι 152. b
περιοφθαλμίας 475. a
περιοχέω, in c. ex Ὄχος 493. b
περιοχή, in περιέχω 224. c
περιπαθής 501. b
περιπαπταίνω, in comp. ex Παπταίνω 498. a
περιπάσσω 500. a
περιπατέω, cum d. in comp. ex Πατέω 502. a
περιπάττω, et περιπάσσω 500. a
περιπέζια, et περίπεζος, in Πέζα 505. b
περιπείρω, in c. ex Πείρω 508. c
περιπελής 512. b
περιπέλω, in c. ex πέλω 512. c
(περίπεμπτος) 513. b
περιπέμπω ib.
περιπένομαι, in c. ex Πένομαι 515. b
περιπέσσω, in c. 517. a
περιπετάζω, cum d. 521. a
περιπετής, in c. ex πίπτω 529. a
περιπέτομαι, in c. cum pr. 521. b
περίπετρος, cum d. in c. ex Πέτρος 521. c
περιπευκής ib.
περιπήγνυμαι, in c. cum pr. 522. c
περιπήδησις 523. b
περιπηχύνομαι, in c. ex Πῆχυς 524. c
περιπίμελος, in c. ex Πιμελή 526. a
περιπιαίνω 530. a
περιπίπτω 528. b
περιπίεσμα, in c. ex Πιέζω 525. a
περιπιτνέω 529. a
περιπλανάω, cum d. in c. 531. a
περιπλάσσω, in c. cum pr. 531. c
περιπλέγδην, in περιπλέκω 533. b
περιπλέγνυμαι ib.
περιπλεής, in περίπλεως 534. b
(περίπλεκτος) 533. b
περιπλέκω, cum d. περίπλεξις ib.
περίπλεος, in c. ex Πλέος 534. b
περιπλέω 536. b
περίπλεως, in περίπλεος 534. b
περιπλήθω, cum d. in comp. ex πλήθω 535. a
περιπλίσσομαι, in c. ex Πλίσσω 538. b
περιπλοκή, &c. in περιπλέκω 533. b
(περιπλόιμος) 536. b
περίπλοος, περίπλους, περιπλόω 536. b
περιπλύνω, cum d. 539. a
περιπλώω, in c. ex πλώω 536. c
περιπνέω, περιπνοή 540. b
περιπνιγής 541. a
περιπνοίη, in περίπνοος 542. a
περιπόθητος, in c. ex Ποθέω 541. b
περιποιέω, cum d. 542. a
περιπόλιας 545. b
περιπολάρχης, et περιπόλαρχος 81. b
περιπολάζω, in Ἐπιπολάζω 199. b
περιπολέω, in c. cum prep. 546. c
περίπολις, in c. ex Πόλις 548. a
περιπολλά 549. a
περίπολος, in περιπολέω 546. c
(περιπομπή) 513. b
περιπόνηρος, in c. ex πονηρός 516. a
περιπορεύομαι, in comp. ex πορεύομαι 511. a
περιπόρφυρος, in c. 549. c
(περιποτάομαι) cum περιπέτομαι 521. b
περίπους 552. a
περιπρό, in Πρό 557. a
περιπροχύομαι, in προχύω 726. c
περίπτερος, in c. cum pr. 560. c
περιπτίσσω, in c. ex Πτίσσω 561. a
περιπτύσσω, cum d. in c. ex Πτύσσω 562. a
περίπτωμα, περίπτωσις, περιπτωτικὰ νεῦρα, in περιπίπτω 528. b
περίπυστος, in comp. ex Πυνθάνομαι 564. b
περιρραχίζω, cum d. in c. 568. b
περιρραίνω, in c. ex Ῥαίνω 569. b
περιρραγάδες, in περιρρήσσω 575. a
περιρραντής, περιρραντήριον, in περιρραίνω 569. b
περιρραντίζω ib.
περιρραπίζω, in c. 570. b
περιρρέω 572. b
περιρρηγνύω, in περιρρήσσω 575. b
[περιρρήδην] 569. c
περιρρηδής, in c. ex ῥέζω ib.
[περίρροια] 572. b
περίρροος, περίρρυτος, in περιρρέω ib.
περιρρύπτω, in c. ex ῥύπτω 578. c
περιρρώξ, in περιρρήσσω 575. a
περισαίνω, in c. ex σαίνω 584. a
περισαλπίζομαι, in c. ex Σάλπιγξ 580. c
περίσαμος, cum περίσημος 586. b
περίσαξις, in περισάττω 582. a
περισαρκίζω, cum d. in c. 581. b
περισάττω, in c. 582. a
περισείω, in c. ex Σείω 583. c
περίσημος, in c. ex Σῆμα 585. a
(περίσεπτος) 583. a
[illegible] 586. a
περισήπω, in c. ex Σήπω 586. c
περισοβέω, in c. ex Σοβέω 587. a
περισιαλόω, in c. ex Σίαλον ib.
περισκαίρω, in c. ex Σκαίρω 590. a
περισκάπτω, in c. ex Σκάπτω, fodio 590. c
περισκαρίζω, cum περισκαίρω 590. a
περισκελής, in c. ex Σκέλλω. At περισκελὴς, et περισκέλιον, in c. ex Σκέλος 591. b. c
περισκεπάζω, περισκεπής, in σκεπάω 593. c
περισκέπτομαι, cum d. in c. cum pr. 592. c
περισκήπτω, in c. ex Σκήπτω 593. c
περισκώπτω, in c. ex Σκώπτω 596. b
περίσκιος, cum d. in c. 596. c
περισκληρύνω 591. b
περισκοπέω, cum d. περισκόπησις, in περισκέπτομαι 592. c
περισκυθίζω, in c. 598. b
περισκυλακισμός, in σκύλαξ 679. a
περισμαραγέω, in c. ex Σμαραγέω 599. a
περισμάω, περισμήχω, in c. ex Σμάω 599. b
περισμύχω, in c. ex Σμύχω 599. c
περισοβέω, in c. ex Σοβέομαι 600. a
περισοφίζομαι, in c. ex σοφίζω 601. b
περισπαίρω, in c. ex Σπαίρω 602. a
περισπάω, cum d. περισπασμός 603. b
περισπειράω, in c. ex Σπεῖρα 603. c
περισπένδω, in c. cum pr. 604. b
περισπέρχω, cum d. in c. 605. b
περίσπλαγχνος, in c. ex Σπλάγχνον 606. c
περισπούδαστος, περίσπουδος, in c. ex σπουδή 606. a
περισπουδαῖος, in περισπεύδω 603. b
περισσαίνω, cum περισαίνω 584. a
περισσεύω, cum d. in περισσός 519. b
περισσόβοος, in c. ex Βοῦς 115. a
περισσοδάκτυλος, in c. ex Δάκτυλος 145. b
περισσοετής, cum d. in comp. ex Ἔτος 201. b
περισσόκομος, in c. ex Κόμη 334. b
περισσολογία, cum d. 376. c
περισσόλοφος, in c. ex Λόφος 389. b
περισσόνοος 444. a
περισσός, cum d. in Περί 519. b
(περισσόφρων) 709. b
περισταδόν, in περιίστημι 283. b
περιστάζω, cum d. in c. 607. c
περισταλάζω ib.
περισταλτικός, in περιστέλλω 612. a
περίστασις, περιστατός, cum d. in περιίστημι 283. b
περισταυρόω, cum d. in c. ex Σταυρός 608. a
περισταχυώδης μόσχος, in c. 608. b
περιστείβω, in c. 609. a
περιστείχω, in c. ex Στείχω 610. a
περιστέλλω, in c. cum pr. 611. c. 612. a
περίστενος, in c. ex Στένω 613. a
ΠΕΡΙΣΤΕΡΑ', cum d. 519. c
περιστεροειδής 182. b
περίστερνος, cum d. in c. 613. c
περιστέφω, cum d. in comp. ex Στέφω 614. b
περιστήθιος, in c. ex Στῆθος 614. c
περίστιον 914. b
περιστίαρχος ib.
περιστιβής, in c. 609. a
περιστιγμός, περιστίζω, in comp. ex Στίζω 615. c
περιστίλβω, in c. ex Στίλβω ib.
περιστλεγγίζω 618. a
περίστοιχος, cum d. in comp. ex στοῖχος 610. a
περιστολή, cum d. in περιστέλλω 612. a
περίστομος, cum d. in c. cum prep. 61 b
περιστοναχέω, et περιστοναχίζω 613. a
περιστῷον, in c. ex Στοά 616. a
περιστρατοπεδεύω, in d. 505. a
περιστρέφω, cum d. περιστροφή 621. a
περιστρώννυμι, cum d. in c. ex Στρωννύω 617. c
περιστροφάω, cum περιστρέφω 621. a
περίστυλος, cum d. in c. 622. c
περιστύφω 623. a
περισυλάω, in c. ex Σύλη 624. a
περισύρω, in c. cum pr. 625. a
περισφαλής 627. a
περισφαιρόω 626. c
περισφάραγος, in c. 627. b
περισφηκόω, in c. ex Σφήξ 628. a
περισφηνόω, in c. ex Σφήν 628. a
περισφίγγω, in c. ex Σφίγγω 628. b
περίσφυρον, et περισφύριον, cum d. in c. ex σφυρόν 629. a
περισχίζω, in c. 630. a
περισχινίζω, in c. 630. b
περισώζω, in c. ex σώζω 600. c
περισωρεύω, in c. ex σωρός 631. b
περισώφρων, in σώφρων 709. c
περιτάμνω, in περιτέμνω 643. c
περίτασις, in περιτείνω 638. a
περιταφρεύω, in c. ex τάφρος 231. a
περιτείνω 638. a
περιτειχίζω, cum d. 640. a
† περιτέλλομαι † 641. c
περιτέλλω, in c. ex Τέλλω 640. c
περιτέμνω 641. c
περιτενής, in περιτείνω 638. a
περιτεχνάομαι, cum d. in c. cum pr. 648. b
περιτήκω, in c. ex Τήκω 649. a
περιτίθημι 652. a
περιτίλλω, in c. ex Τίλλω 655. b
περιτιτράω, et περιτιτραίνω, in c. ex Τιτράω 656. c
περιτίω 657. c
περιτιμήεις 658. b
περιτομή, cum d. in περιτέμνω 643. c
[περίτομος] ib.
περιτόναιος, &c. in περιτείνω 638. a
περιτοξεύω, in c. 660. b
περιτορνεύω, in c. ex τορνεύω 646. a
περιτρανής, in c. ex Τρανής 657. a
περιτραχήλιος, in c. 661. c
περιτράω 656. c
περιτρέμω, in c. ex τρέμω 669. a
περιτρέπω 664. a
περιτρέφω, in c. 667. a
περιτρέχω 668. a
περίτρητος, in περιτιτράω 656. c
περιτρίζω, cum d. 670. b
περίτρομος, cum d. in περιτρέμω 669. b
περιτροπή, &c. in περιτρέπω 664. a
περιτροχάλος, περιτροχάω, περίτροχος, in περιτρέχω 668. b
περιτρώγω, in c. ex τρώγω 672. b
περιττοδάκτυλος 145. b
περιττοετής 201. b
περίττωμα 519. c
περιτυγχάνω 673. a. b
περιτύμβιος, in comp. ex τύμβος 674. a
περιτυμπανίζω, in c. ex τυμπανίζω 675. b
περιτυχίζω 617. b
περιυβρίζω, in c. ex Ὕβρις 677. b
περιφαλλία, Hesych. πομπὴ τῷ Διονύσῳ τελουμένη τῶν φαλλῶν.
περιφανής 688. c
περιφαίνομαι, cum der. περιφανής 685. a
περιφεγγής, in c. ex φέγγος 691. b
περιφείδομαι, in c. ex φείδομαι ib.
περιφερής, cum d. in περιφέρω 695. a
περιφέρω, cum d. ib.
περιφεύγω 699. b
περίφημος, in c. ex φήμη 690. b
περιφθείρομαι, in φθείρ, et in c. ex φθείρω 701. a
περιφίμωσις, in c. ex Φιμός 703. a
περιφλέγω, cum d. in c. cum pr. 703. c
περιφλιδάω, in φλιδάω 704. b
περιφλοίζω, περίφλοιος, περιφλοισμός, in c. 704. c
περιφλύω, in c. ex φλύω, nugor, 704. a. et in c. ex φλύω, ferveo 704. b
περίφοβος, cum d. in c. 691. a
περιφοιτάω, cum d. in c. 705. c
περιφορά, &c. in περιφέρω 695. a
περιφραδής, cum der. in περιφράζω 706. c
περιφράζω, in c. cum pr. ib.
περίφρακτος, in περιφράσσω 707. b
περίφρασις, in περιφράζω 706. c
περιφράσσω, περίφραγμα 707. b
περιφραστικός, in περιφράζω 706. c
περιφρίσσω, in c. ex Φρίξ 710. a
περιφρονέω, cum d. in περίφρων 709. b
περιφρυγής, in φρυγεύς 490. b
περιφρύγω 710. c
περίφρων 709. b
[περιφύω] 711. c
περιφύομαι, cum d. ib.
[περιφυσήτης] 713. c
[περιφωνέω] 716. a
περίφωνος 716. c
περίφωτος, in c. ex Φῶς 717. c
περιφωτίζω, in c. ex φωτίζω 688. c
περιχαίνω, in c. cum pr. 718. b
περιχαίρω, in c. cum pr. 719. a
περιχαλάω 719. c
περιχαλκόω, in c. 721. a
περιχαρακόω, in c. ex χάραξ 721. c
περιχαρακτήρ, &c. in περιχαράσσω ib.
περιχαράκωμα, in περιχαρακόω ib.
περιχαράττω, cum d. in c. ex Χαράσσω 721. b
περιχαρής, cum d. in περιχαίρω 719. a
περιχάσκω, in περιχαίνω 718. b
περιχειλόω, in comp. ex Χεῖλος 723. a
περίχειρον 724. c
περιχέω, cum d. περιχεύομαι 726. c
περιχιλόω, in c. ex Χιλός 729. a
περιχλανίζεσθαι, in c. ex χλαῖνα 729. b
περιχορεύω, in c. ex Χορός 731. c
περιχύω, in c. ex Χύω 727. c
περιχρήματος, in c. ex Χρήματα 734. b
(περιχρισμάτις) 744. c
περιχρίω, cum d. in c. ex Χρίω ib.
περίχρυσος, cum d. in c. ex Χρυσός 736. c
περιχύω, cum d. in περιχέω 726. c
περιχώννυμι, in περιχόω 727. c
περιχωρέω, cum d. 737. c
περίχωρος, in c. ex Χῶρος 738. b
περιψάω, περίψημα, in c. ex Ψάω 739. c
περιψαίω 740. a
περίψοφος, in c. ex Ψόφος 741. b
περιψιλόω, in c. ex Ψιλός 741. c
περιψοφέω 742. a
περιψύχω, cum d. in c. ex Ψύχω 743. b
περιῳδία 22. a
περιώδυνος, cum d. in c. 453. c
περιωθέω, in c. ex Ὠθέω 744. b
περιώμιος, in c. 745. a
περιωπή, περιωπάζομαι 474. a
περιώσιος, in c. 485. b
[illegible], in Λάσιος 371. b
περιωτίς, in c. ex Οὖς 487. c
ΠΕ'ΡΚΟΣ, cum d. περκάζω 519. c
περκνός ib.
περκνόπτερος 560. c
πέρνα, in πτέρνα 560. a
περνάω, περνάσκω, cum d. in περάω, vendo 518. b
ΠΕΡΟ'ΝΗ, cum d. 519. c
[περπίς] 520. a
ΠΕ'ΡΠΕΡΟΣ, cum d. ib.
περσέα ib.
† περσίδαι † ib.
περσέπτολις 448. a
περσεφόνη, et περσέφασσα 692. b
ΠΕ'ΡΣΗΣ, cum d. περσικός 520. a
[περσίζω, περσιστί] ib.
πέρσις, in Πέρθω 519. a
† περσίς † 520. a
(περσόδαμος) 436. a
([illegible]) 442. b
ΠΕ'ΡΥΣΙ, cum d. 520. a
[πεσέω] 527. b
πέσημα, in Πίπτω ib.
πέσκος, in Πέκω 507. a
(πέσος) 527. b
πεσσονομέω 436. a
ΠΕΣΣΟ'Σ, cum d. πεσσεύω 520. b
πετάζω, in Πετάω ib.
Πέταλον, πέταλος, cum d. ib. et c
πεταννύω, in πετάω 520. b
πετασίτης, πέτασμα, in Πετάω ib.
πέτασος, cum d. πέτασμα ib.
ΠΕ'ΤΑΥΡΟΝ, cum d. ib.
πέταχνον, cum πέτασον 520. c
ΠΕΤΑ'Ω, πετάννυμαι 520. b
πετεινός, πετηνός, in πέτομαι 521. a
πέτευρον, in πέταυρον 520. b
πέτηλον, in πέταλον 520. c
ΠΕ'ΤΟΜΑΙ 521. a
πέτρα, in πέτρος 521. b
πετραῖος ib.
πετρέλαιον, in c. ex Ἔλαιον 190. a
πέτρη, πετρόεις, πετρήεις, in Πέτρος 521. b
πετρηρεφής, in c. ex Ἐρέφω 209. b
πετρίδιον, πέτρινος, in Πέτρος 521. c
[πετροβολία] 102. c
πετροβόλος, cum d. ib.
πετροκυλιστής 357. a
πετρόκοιλα 344. b
πετροπομπεῖ, in c. sine pr. 514. a
πετρορριφής, in c. ex Ῥίπτω 577. a
ΠΕ'ΤΡΟΣ 521. b
πετροσέλινον, in c. ex Σέλινον 584. c
πετροφυής 715. c
πετρόω, πετρώδης, πέτρωμα, in Πέτρος 521. b. c
πετρώροφος, in c. ex ὀροφή 209. b
πεττός, πεττεία, cum d. in πεσσός 520. b
πεύθω, πευθώ, πεύθομαι, in πυνθάνομαι 564. b
(πευθώ) ib.

πευκάλιμος 521. c
πευκεδανὸς, in πεύκη ib.
ΠΕΥ'ΚΗ, cum d. πεύκινος ib.
πεῦσις, πευστήριος, πευστικὸς, &c. in Πυνθάνομαι 564. b
πεφασμένος, in Φαίνω 683. c
[illegible] 276. c
πέφνω, in φένω 691. c
πεφράδω, in φράζω 706. b
πεφύζω, in φεύγω 699. a
πέψις, in Πέπτω 516. c
¶ πῆ, in Ὅς 484. c
πηγάζω, cum der. πηγαῖος, in πηγὴ 522. a
πήγανον, cum der. πηγανίς, in πηγνύω 522. b
Πήγασος, cum d. in πηγὴ 522. a
πηγεσίμαλλος, in c. ex Μαλλὸς 397. c
πηκτὶς, in πηγνύω 522. b
ΠΗΓΗ' 521. c
ΠΗΓΝΥ'Ω, cum d. πῆγμα 522. a
πηγάρδευτος, in c. ex Ἄρδω 118. c
πηγὸς, πηγυλὶς, in Πηγνύω 522. b
πηδάλιον, in Πηδὸς 523. c
πηδαλιοῦχος, cum d. 226. c
πηδαλιώδης, πηδαλιωτὸς, in Πηδὸς 523. c
ΠΗΔΑ'Ω, cum d. πήδημα, πήδησις 523. a. b
[illegible] 523. c
ΠΗ'ΔΟΣ, cum d. ib.
πηδὸς, πηδάω, in Πηδάω 523. b
πηκτὶς, &c. in Πηγνύω. πηκτὸς 522. a
πηλανίζω, cum d. πηλαμίς, in Πηλὸς 523. c
ΠΗ'ΛΗΞ ib.
πηλίκος, cum d. in Ἡλίκος 243. c
πήλινος, in Πηλὸς 523. c
πηλοβάτης 96. a
πηλοβατίδες, vide in πηλοπατέω 502. b
πηλόγονος 126. a
πηλόδομος, cum d. in c. ex Δομὴ 151. c
πηλοπατέω, cum der. in c. ex Πατέω 502. b
πηλοπλάθος, in c. in πλάθος 531. c
πηλοποιὸς, cum d. 544. b
ΠΗΛΟ'Σ 523. c
πηλουργὸς 205. b
πηλουσιώτης, in Πηλὸς 523. c
πηλοφόρος, cum d. 697. c
πηλόω, πηλώδης, πηλώδης, πήλωσις, in πηλὸς 523. c
ΠΗ'ΜΑ, cum d. πημαίνω 524. a
πημονὴ, πημοσύνη ib.
πῆμος, in Ἦμος 246. a
ΠΗΝΕ'ΛΟΠΕΣ 524. c
πήνη, πηνίζω, in Πῆνος ib.
πηνίκα, in Ἡνίκα 246. b
πηνίκη, πηνικίζω, in φέναξ 691. c
πήνισμα, in πῆνος 524. a
ΠΗ'ΝΟΣ, πηνίον ib.
πῆξις, in πηγνύω 522. a
[illegible] 503. c
ΠΗ'ΡΑ, cum d. 524. b
πηρίδιον, in πήρα ib.
πηρίν, in Σπαίρω 604. a
πηρόδετος ἱμὰς 274. c
πηρομελὴς 411. c
ΠΗΡΟ'Σ, cum d. πηρόω 524. b
πήσσω, seu πήττω, in Πηγνύω 522. a
πητία 522. b
ΠΗ'ΧΥΣ, cum d. 524. b
[πηχίδες] 524. c
¶ πιάζω, in πιέζω 525. a
πιαίνω, πιαλέος, πιάλλω, πῖαρ, πίασμα, in Πίων 530. a
ΠΙ'ΔΑΞ, cum d. 524. c. 525. a
πιδύω, et πίδυσις, in Πίδαξ 525. b
ΠΙΕ'ΖΩ, cum d. πιεζέω 525. a
πίειρα, πιότης, in πίων 530. a
πιθάκνη, in πίθος 525. b
πιθανολογία, cum d. 376. c
πιθανὸς, πιθανότης, in πείθω 505. c
πιθανουργικὸς 205. b
πιθανῶς, in πιθανὸς, πειθώ 505. c
πιθάριον, in πίθος 525. b
πιθηκαλώπηξ, in c. ex Ἀλώπηξ 53. a
ΠΙ'ΘΗΞ, cum d. πιθηκίζω 525. b
πιθίτης, in πίθος ib.
πιθοιγία, in c. ex Οἴγω 455. a
[illegible], cum d. in c. 389. a
ΠΙ'ΘΟΣ, cum d. 525. b
ΠΙΚΕ'ΡΙΟΝ ib.
πικραίνω, cum d. πικρία, πικρὶς, &c. in Πικρὸς ib. et c
πικρόγαμος, in c. ex Γάμος 321. c
πικρόγλωσσος, in c. ex Γλῶσσα 134. b
πικρόχολος, in c. 731. a
πικρόκαρπος 301. c
ΠΙΚΡΟ'Σ, cum d. πικρότης 525. b
πιλέω, πιλητὸς, cum d. πιλίδιον, πιλίον, πιλίσκος, in Πῖλος 525. c
πιλνάω, in πέλας 511. c
πιλοποιὸς, cum d. 544. b
ΠΙ'ΛΟΣ 525. c
πιλόω, πίλωσις, πιλωτὸς, in Πῖλος ib.
ΠΙΜΕΛΗ', cum d. 526. a
πίμπλημι, in πλέος 534. b
πιμπράω, πίμπρημι, in πρήθω 556. a
πινακίδιον, πινακίσκιον, πινάκιον, πινακὶς, πινακίσκος, πινάκωσις, cum d. in Πίναξ 526. a
πινακοθήκη, in c. ex Θήκη 654. a
πινακοπώλης 567. c
ΠΙ'ΝΑΞ, cum d. 526. a
πιναρὸς, πινάω 526. b
ΠΙ'ΝΝΑ 526. a
πινοτήρης, in c. 649. c
πινοφύλαξ 712. a
ΠΙ'ΝΟΣ, cum d. πινώδης 526. a
πινύσκω, πινύσσω, πινυτὸς, πινύω, cum d. in Πνέω 539. c
πινυτόφρων 709. b
πινυτὸς, in Πνέω 539. c
ΠΙ'ΝΩ 526. b
πινώδης, in Πῖνος ib.
([illegible]) 436. c
πῖος, cum d. in Πίων. πιότης 530. a
πιπίζω, πιπίσκω, in Πίνω 526. b
πίπλημι, cum πίμπλημι 534. b
ΠΙ'ΠΟΣ, cum d. πιππίζω, πίπρα 527. b
πιπράσκω, in περάω, vendo 518. b
πιπράω, in πίμπρημι 556. a
ΠΙ'ΠΤΩ 527. b
πίσω, πίσσω, in Πτίσσω 561. a
πίσος, in πίνω 526. b
ΠΙ'ΣΣΑ 529. b
πισσαλοιφὴς, in c. ex Ἀλείφω 44. c
πισσανθὴς, in c. ex Ἄνθος 64. a
πισσάσφαλτος, in Ἄσφαλτος 85. c
πισσέλαιον, in c. ex Ἔλαιον 190. b
πισσήεις, πισσηρὸς, πισσίζω, πισσίτης, in πίσσα 529. b
πισσοκωνέω, in c. ex præt. pass. 291. a
πισσόκηρος, in c. ex Κηρὸς 314. b
πισσοτρόφος 666. c
πισσοκωνέω, cum d. in comp. ex Κῶνος 362. c
πισσόω, in πίσσα 529. b
πισσώδης, in πίσσα ib.
ΠΙΣΤΑ'ΚΙΑ ib.
(πίστευμα) 505. c
πιστεύω ib.
πιστικὸς, in πίνω, 526. c. et in πίστις 505. c
πίστις, cum d. in πείθω ib.
πιστολογία, in c. ex Λέγω 390. a
πιστὸς, πιστόω, cum d. in πίστις 505. c. 506. a. vide et Πιστὸς, in Πίνω 526. c
πίστρα, πίστρις, in πίνω 526. b. c
πίστωμα, πιστὸς, πίστωσις, in πίστις 506. a
ΠΙ'ΣΥΓΓΟΣ, cum d. 529. b
πίσυνος, in Πείθω 503. b
πίσυρες, Æol. pro Τέσσαρες.
ΠΙΤΑ'ΝΑ, cum d. 529. b
(ΠΙΤΕΙ'Α) ib.
πιτνέω, πίτνω, in Πίπτω 527. b. c
πιτυρίζω, πιτύρισμα, πιτυρίας, in πίτυρον 529. b
πιτυΐνος, πιτυὶς, in Πίτυς 529. c
(ΠΙΤΤΑ') 529. b
ΠΙ'ΤΥΛΟΣ, cum d. πιτυλίζω ib.
πιτυώδης, in Πίτυς 529. c
πιτυοκάμπη, in c. ex καμπὴ 297. b
πιτυοκάμπτης, in c. ex καμπτὴς ib.
πιτυόστεπτος, in c. sine pr. 614. c
ΠΙ'ΤΥΡΟΝ, cum der. πιτυρίασις 529. c
ΠΙ'ΤΥΣ ib.
πιτυότερπτος, cum πιτυόστεπτος 614. a
πιτυώδης, in Πίτυς 529. c
πιφάσκω, πιφαύσκω, cum d. in φάω, dico 688. b. 689. b
πίφιγξ, in Πίπω 526. c
ΠΙ'ΩΝ, cum d. πιώδης 529. c. 530. a
¶ πλάγγος, species aquilæ apud Aristot. hist. anim. l. 9. c. 32.
πλαγγὼν, in Πλάσσω 531. a
πλαγιάζω, cum der in Πλάγιος 530. a
πλαγιαυλίζω 88. c
πλαγίαυλος ib.
πλαγιόκαρπος 301. c
πλαγιόκαυλος, in c. ex Καυλὸς 304. a
ΠΛΑ'ΓΙΟΣ, cum d. 530. a
πλαγιοφύλακες, in c. ex Φύλαξ 712. a
πλαγιόω, in Πλάγιος 530. a
πλαγκτὴρ, πλαγκτὸς, πλαγκτοσύνη, cum d. in Πλάζω 530. b
ΠΛΑ'ΔΟΝ, cum d. πλαδόω, πλαδαρὸς, πλαδάω 530. a
ΠΛΑ'ΖΩ ib.
πλάθανος, in Πλάσσω 531. a
πλάθω, in Πέλας 511. b
πλαίσιον, in Πλάσσω 531. a
πλακερὸς, in Πλατὺς 532. b
πλακία, in Πλάζω 530. b
πλακόεις, πλακούντιον, πλακοῦς, cum der. πλακίδιον, in πλάξ 532. b
(πλάκος) ib.
ΠΛΑ'ΚΗ, cum d. πλακάω, πλακίτης 530. c
† πλάνημα † ib.
πλανοδίφρης 180. b
πλανόδιος, in c. ex Ὁδὸς 452. c
πλανοστιβὴς 609. b
πλάνης, πλανήτης, in πλάνη 530. c
πλάξ, in Πλατὺς 532. b
πλάσις, πλάσμα, cum d. in πλάσσω 531. a
πλασματογράφος 139. a
ΠΛΑ'ΣΣΩ, cum d. 531. a
πλάστιγξ, in πλατὺς 532. b
πλάστιγξ, in πλάσσω 537. a
πλαστικὸς, cum d. in Πλάσσω 531. a
πλαστογράφος 139. a
πλαστολάλος, in c. ex λάλος 365. c
πλαστὶς, in πλάσσω 531. a
πλαστουργὸς, cum d. 205. b
πλαστὸς, in πλάσσω 531. a
πλαταγὴ, cum d. πλαταγίζω, πλαταγέω, cum d. πλαταγώνιον, πλάταμος, cum d. πλάταξ, πλατάσσω, πλατειάζω, πλάτη, cum d. πλάτιγξ, πλάτος, in πλατὺς 532. a
πλάτας, et πλάτης 511. b
πλάττω, in πλάσσω 531. a
πλατυγάστωρ, et πλατυγάστης, in c. ex Γαστὴρ 122. b
πλατυγίζω, in πλατὺς 532. a
πλατύγλωττος 134. b
πλατύκαρπος 301. c
πλατύκαρφος, in c. ex Κάρφω 302. b
πλατύκαυλος, in c. ex Καυλὸς 304. a
πλατύκερως, in c. ex κέρας 311. b
πλατυκέρως, in c. 310. b
πλατύλογχος 364. c
πλατύνω, in πλατὺς 531. a
πλατύνωτος, in c. ex Νῶτος 447. a
πλατυώνυχος 468. b
πλατυόφθαλμος, in c. ex ὀφθαλμὸς 475. a
πλατυπτέρυγος, in c. 549. c
πλατύπους 552. a
πλατυπρόσωπος, in c. 474. b
πλατύρριζος 576. b
πλατύρρους, in c. ex ῥέω 573. a
πλατυρύγχος, seu πλατύρρυγχος, in c. ex Ῥύγχος 578. a
ΠΛΑΤΥ'Σ 531. c
πλατύστομος 581. b
πλατύσημος, in c. sine pr. 586. b
πλάτυσμα, &c. in Πλατὺς 532. a
πλατύστερνος 617. b
πλατύτης, in Πλατὺς 531. c
πλατύφυλλος 712. c
πλατυώνυχος, in c. ex Ὄνυξ 468. b
πλάτων 532. a
πλάω, in πέλας 511. b
πλέγδην, πλέγμα, cum d. in Πλέκω 532. c
ΠΛΕ'ΘΡΟΝ, cum d. 532. b
πλειὰς, in πολὺς 548. c
πλεῖος, in πλέος 533. c
πλειστάκις, πλεισταχόθεν, in πολὺς 549. a
(πλειστήρης) ib.
πλειστηριάζω, cum d. in πλεῖστος ib.
πλειστοβόλος, cum d. 102. c
πλειστόμβροτος, in c. ex Βροτὸς 117. c
πλεῖστος, in Πολὺς 548. c
πλειστοφόρος 697. c
πλείων, πλειὼν, in Πολὺς 548. c
πλεκάνη 532. c
ΠΛΕ'ΚΩ, cum d. πλεκτὸς, πλεκτάνη ib.
(πλεκτανάομαι) ib.
πλέννα, πλεννερὸς 109. b
πλέομαι, in Πλέω 548. c
πλεονάζω, πλεονάκις, πλεονασμὸς, πλεονεκτικὸς, πλεοναχῶς, in Πολὺς ib.
πλεονέκτης, cum d. πλεονεξία, in c. ex Ἕξις 226. a
ΠΛΕ'ΟΣ 533. c
πλεύμων, cum d. in πνέω 539. c
πλεῦν, vide in πλείων 548. c
ΠΛΕΥΡΑ', cum d. πλευρῖτις 535. b
([illegible]) 538. a
πλεῦσις, cum d. in πλέω 535. c
ΠΛΕ'Ω ib.
πλέω, in πολὺς 548. c
πλήγνυμι, πληγὰς, cum πληγὴ 537. a
πληγεὺς 124. a
πληγὴ, πλῆγμα, in Πλήσσω 537. a
πλήθω, πληθώρα, πλῆθος, πληθύνω, cum d. in Πλέος 534. a. b
πλήκτης, &c. in πλήσσω 537. a
πληκτροποιὸς, cum d. 544. b
πλῆμα, in πλέος 534. b
πλημμελὴς, cum d. in c. ex Μέλος, carmen 411. b
πλημμύρα, cum d. in Πλέος 534. b
πλήμνη, cum πλῆμα ib.
[illegible], in c. ex tertia pers. præs. 157. b
ΠΛΗ'Ν 536. c
πλὴξ, in πλήσσω 537. a
πλήξιππος, in c. ex Ἵππος 276. b
πλήρης, πλήρωμα, in Πλέος 533. c
πληροφορία, cum d. 697. c
πληρόω, cum d. in πλήρης 533. c
πλησιάζω, πλησιαίτατος, πλησιαίτερος, in πλησίος 511. b
πλησίαλος, in c. ex Ἅλς, mare 51. c
πλησιασμὸς, in πλησιάζω 511. c
πλησιγνάθος, in c. ex γνάθος 134. c
πλησίος, cum d. in Πέλας 511. b
πλησιόχωρος, in c. ex Χῶρος 738. b
πλησίστιος, vide Ἱστίον 279. b
πλησιφαὴς 688. c
πλῆσμα, cum d. in πλήθω 534. a
ΠΛΗ'ΣΣΩ 537. a
πλῆστιγξ ib.
πλῆγμα, in πλήσσω 538. b
ΠΛΙ'ΝΘΟΣ, cum d. 538. a
πλινθουργὸς, cum d. 205. b
πλινθεῖον, et ίον, in Πλίνθος 538. a
πλινθωτὸς ib.
ΠΛΙ'ΣΣΩ, cum d. πλὶξ 538. b
πλοιάριον, πλοιάζομαι, πλοιαδὰ, in Πλέω 535. c
πλοῖον ib.
πλοκὴ, cum d. in Πλέκω 532. c
πλόμος, in Φλόμος 704. c
πλόος, in Πλέω 535. c
πλοῦς, cum πλόος ib.
πλουσιάω, cum d. in Πλοῦτος 538. c
πλουσιόδωρος in c. ex Δῶρον 176. b
πλούσιος, πλουτίναξ, πλουτέω, πλουτηρὸς, πλουτίζω, πλουτίνδης, in Πλοῦτος 538. b
(πλουταγαθέω) 2. b
πλουτοδότης, cum d. in c. ex Δότης 163. a
πλουτοκρατία 346. a
πλουτοποιὸς 544. b
ΠΛΟΥ'ΤΟΣ 538. b
(πλουτόχθων) 728. c
πλυσμὸς, in Πλύνω 538. c
πλῦμα, πλυσμὸς, πλυντὴρ, πλύντης, πλυτὸς 538. c. 539. a
ΠΛΥ'ΝΩ, cum d. 538. c
πλωὰς, πλωΐζω, seu πλωίζω, πλωΐμως, πλῶμαι, πλώσιμος, πλωτὸς, &c. πλώω, in Πλέω 535. c
¶ πνείω, in πνέω 539. b
πνεῦμα ib.
πνευματίας, πνευματικὸς, cum d. πνευμάτιον, in πνεῦμα ib.
πνευματοκήλη, in c. ex Κήλη 313. c
πνευματόμφαλος, in c. 465. c
πνευματόω, cum d. πνευματώδης 539. b
πνευμάτωσις, πνευμονία, πνευματικῶς, in πνεῦμα ib.
πνευματόμφαλος, cum πνευματόμφαλος 465. c
πνεῦσις 539. c
ΠΝΕ'Ω, cum d. 539. b
ΠΝΙ'ΓΩ, cum d. πνὶξ 540. c
πνοὴ, in Πνέω 539. c
[illegible] 552. a
πνοιὴ, πνῶμα, in Πνέω 539. c
πνὺξ, cum d. in Πύκα 563. c
¶ ΠΟ'Α, cum d. ποάζω 541. a
πόαβρος, in c. ex Ἁβρὸς 1. c
ποάγγελος, cum d. ποαγγελεὺς 10. b
[illegible], Polluci est vinculum in arcu.
ποδαλγέω, ποδαλγὸς, &c. 43. c
ποδανιπτὴρ, et ποδάνιπτρον, in ποδονιπτὴρ 441. b
ποδαπὸς, in c. ex Δάπεδον 146. b
ποδάργης, in c. ex Ἀργὸς, 73. b. et in c. ex Ἀργὸς, velox 203. b
ποδάριον, in Πούς 550. c
ποδάρκης, in c. 76. a
ποδάγρα, in c. ex Ἄγρα 89. a
ποδεῖον, ποδεών, in Πούς 550. c
(ποδηλάτης) 175. b
ποδηγὸς, cum d. ποδηγέω 17. b
[ποδηγὸς] ib.
ποδηνεκὴς, in c. ex Ἠνεκὴς 246. a
[illegible], in c. 61. a
ποδήρης, 82. b. et in c. in ἔρεω 208. b
ποδιαῖος, ποδίζω, in Πούς 550. c
ποδήνεμος, in c. sine pr. 350. b
ποδίον, ποδιστὴρ, ποδιστῆρες, in Πούς 550. c
ποδοκάκη, seu ποδοκάκκη, in c. ex Κακὸς 292. a
ποδοκρουστία, in c. sine pr. 351. c
ποδονιπτὴρ, cum d. in c. ex Νίπτω 441. b
[illegible] 484. a
ποδοστράβη 621. c
ποδότης, in Πούς 550. c
ποδοτρίχαλος 668. c
(ποδόψηστρα) 739. c
ποδόω, in Πούς 550. c
ποδώκης, cum d. in comp. ex Ὠκὺς 744. c
ποδωτὸς, in Πούς 550. c
ποιότροφος 666. c
ποία, in Πόα 541. b
ποηλογία 373. b
ποηφάγος, cum d. 683. b
ποθαίνω, ποθεινὸς, in Πόθος 541. b
[ποθεντήριος] ib.
πόθεν, ποθὲν, in Ὅθεν 485. a
(ποθέσπερα) 214. a
ποθέω, cum d. in Πόθος 541. b
ποθὶ, ποθί, in Ὅθι 485. a
ποθόβλητος, in c. in βλητὸς 101. c
ΠΟ'ΘΟΣ, πόθημα 541. a. b
ποῖ, et ποὶ, in Οἷ 484. c
ποιὰ, seu ποία, in ποῖος 459. a
ΠΟΙΕ'Ω 541. b. c
ποίη, ποιὰ, ποιήεις, in Πόα 541. a
ποιηρὸς ib.
ποίησις, ποιητὴς, &c. in ποιέω 541. c
ποικιλαίμων, in c. ex Αἷμα 28. c
ποικιλέρυθρος, in c. ex Ἐρυθρὸς 209. a
ποικιλὶς, in Ποικίλος 545. a
ποικιλήνιος, in c. ex Ἡνία 246. b

ποικιλία, ποικιλὶς, ποικίλλω, cum d. in Ποικίλος 545. a
ποικιλόβουλος, in c. ex βουλὴ 113. c
ποικιλόγηρυς 129. a
ποικιλόγραμμος, in c. ex γραμμὴ 139. b
ποικιλόδειρος, in c. ex Δέρη 153. a
ποικιλόδερμος, in c. ex Δέρμα ib.
ποικιλόθροος 166. b
ποικιλόδωρος, in c. ex Δῶρον 176. b
ποικιλόθριξ, in c. 262. c
ποικιλόκαυλος, in c. ex Καυλὸς 304. a
ποικιλομήτης, et ποικιλόμητις, in c. 420. b
ποικιλομήχανος, in c. ib.
ποικιλόμορφος, in c. 427. a
ποικιλόμυθος, in c. 429. b
ποικιλόνωτος, in c. ex Νῶτος 447. a
ποικιλόπτερος, in c. sine pr. 565. c
ΠΟΙΚΙ'ΛΟΣ 545. a
ποικιλτὴς, ποικιλτικὸς 545. b
ποίκιλμα, ποίκιλσις ib.
ποικιλόστερνος, in c. 613. c
ποικιλόστικτος 617. b
ποικιλότραυλος, in c. ex Τραυλὸς 661. b
ποικιλόφρων 709. b
ποικιλόχροος 735. c
ποίκιλσις, in Ποικίλος 545. a
ποικιλτὴς, cum d. ib.
ποικιλῳδὸς 22. b
ποικίλως, in Ποικίλος 545. a
ΠΟΙΜΗ'Ν, cum d. 545. b
[ποιμανθῶ] ib.
ποιναῖος 545. c
ΠΟΙΝΗ', cum d. 545. b
ποινηλασία, ποινήλατος, cum d. 191. b
ποίασμα, ποιάζω, ποιαστὴρ, &c. ποιάζομαι, in Ποιὰ 545. c
ποιολογία 373. b
(ποιονόμος) 436. c
ποῖος, ποιὸς, cum d. in Οἷος 459. a
ποιπνύω, cum d. in Πνέω 539. c
ποιρὶν, an ποιρὸν, in Σπείρω 604. a
ποιφύσσω, cum d. ex Φυσάω 713. c
ποκάδες, in Πέκω 541. a
πόκος, cum der. ποκίζω, in Πέκω 507. a
πολεμαδόκος, in πολεμοδόκος 156. b
[πολεμαρχία] 81. b
πολέμαρχος, cum d. ib.
πολέμειος, πολεμέω, in Πόλεμος 546. a
πολεμοδόκος 156. b
πολεμήϊος, πολεμιστὴρ, πολεμίζω, πολεμικὸς, cum d. πολέμιος, πολεμιστὴς, &c. πολεμίως, in Πόλεμος 545. c. 546. a
πολεμόκλονος, in c. ex Κλόνος 324. a
(πολεμόκραντος) 343. c
πολεμοῦμαι, in Πόλεμος 546. a
πολεμοποιὸς, cum d. 514. b
ΠΟ'ΛΕΜΟΣ 545. c
πολεμοτροφέω 666. c
πολεμοφθόρος 701. b
πολεμόω, πολεμόομαι, in Πόλεμος 546. a
ΠΟΛΕ'Ω, πολεύω, πολείω, cum d. 546. b
(πολιαίνομαι) 547. b
πολίαρχος, cum d. 81. b
πολιὰς, πολιεὺς, πολίζω, in Πόλις 547. b
πολιήοχος, in πολιοῦχος 226. c
πολιοκρόταφος, in Κρόταφος 359. a
πόλιον, τὸ, in Πολιὸς 547. b
πολιορκέω, cum d. in comp. ex Ἕρκος 186. a
† πολιορκητικὸς † ib.
πολιόχροος 735. c
ΠΟΛΙΟ'Σ, cum d. 547. b
πολιοῦχος 226. c
πολιόω, in Πολιὸς 547. b
ΠΟ'ΛΙΣ, cum d. πόλισμα ib.
πολισσόνομος 437. a
πολισσοῦχος, in πολιοῦχος 226. c
πολιτεύω, cum d. πολίτης, cum d. in Πόλις 547. b. c
πολιτογραφέω 139. a
πολιτοκοπέω 338. a
πολιτοφθόρος, in c. ex Φθορὰ 701. b
πολιτοφύλαξ, in comp. ex φύλαξ 712. a
πολίχνη, et πολίχνιον, in Πόλις 547. b
πολιώδης, πολίωσις, in Πολιὸς ib.
πολλαγόρευτος, in c. ex ἀγορεύω 9. b
πολλάκις, πολλαπλάσιος, cum d. πολλαπλόος, in Πολὺς 548. b. c
πολλαχῆ, &c. in Πολὺς 548. c
πολλοστημόριον, in comp. ex μόριον 408. a
πολλοστὸς, cum d. in Πολὺς 548. c
πολλοστεύω 441. a
πόλος, in Πολέω 546. b
πολτάριον, in Πόλτος 548. b
ΠΟ'ΛΤΟΣ, cum d. ib.
πολὺ, in Πολὺς ib.
πολυάγκιστρον, in Ἄγκιστρον 5. c
πολύαγρος 10. b
πολυάεθλος, in c. ex Ἄεθλος 21. a
πολυαίματος 28. b
πολύαιμος, cum d. in c. ex Αἷμα ib.
(πολυαίμων) ib.
πολύαινος, in c. ex Αἶνος 29. a
[πολυαίνετος] ib.
πολυάϊξ, in c. ex Ἀΐσσω 34. a
πολυάκανθος, in c. ex Ἄκανθα 32. b
πολυαλθὴς, in c. ex Ἄλθω 45. c
πολυάλφιτος, in c. ex Ἄλφιτον 52. c
πολυάμπελος, in comp. ex Ἄμπελος 57. a
πολυαναγνωσία, in ἀναγνώστης 130. b
πολυανάλωτος, in ἀναλίσκω 46. b
πολύανδρος, cum d. 62. b
πολυάνθεμος 64. b
πολυανθὴς, in c. ex ἄνθος 63. c
πολυάνθρωπος, cum d. in c. ex Ἄνθρωπος 65. a
πολυάνωρ, in c. in ἀνὴρ 62. c
πολυάργυρος, in c. ex Ἄργυρος 73. c
πολυάρητος, in c. ex Ἀρὰ .72. b
πολυαρκὴς, in c. 76. a
πολυάμαξος, in c. ex ἅμαξα 83. a
πολύαρνος, in c. ex Ἀρς 77. c
πολύαρχος, cum d. 81. b
πολυάσχολος, in ἄσχολος 631. a
πολυαυξὴς, in c. ex αὔξω 23. c
πολυάχητος, in πολυηχὴς 240. c
πολυβάτειος 103. b
πολυβάτης, in c. ex Βάτος 96. a
πολυβαφὴς, in c. sine praep. 103. b
πολυβενθὴς 93. a
πολυβλαβὴς 108. c
πολυβλαστὴς, cum d. in c. ex Βλάστη 109. a
(πολυβώτας) 111. a
πολυβοσκὸς, in c. ex Βόσκω 115. a
πολύβορος 112. a
πολυβότης, et πολυβότειρα 115. a
πολύβοτρυς 112. c
πολύβουλος, in c. ex Βουλὴ 113. c
πολυβούτης, in c. ex Βοῦς 114. b
πολύβροχος, in c. 116. c
πολυγέλαστος, et πολύγελως, in c. ex γέλως 121. a
πολύγαμος, in c. ex Γάμος 121. c
πολυγηθὴς, in c. ex Γηθέω 128. c
πολυγλαγὴς, in c. ex Γλάγος 121. a
πολύγλευκος, in c. ex γλεῦκος 132. c
πολύγλωσσος 133. a
πολύγλωττος 134. b
πολυγλώχιν, in c. ex γλωχὶς ib.
πολυγνάμπτος, in c. ex γνάμπτω 297. c
πολυγνώμων 132. a
πολύγονος 131. b
πολύγομφος 135. a
πολυγόνατος 135. b
πολύγηρυς, cum d. 126. a
πολυγράμματος, in c. ex γράμμα 138. b
πολύγραμμος, in c. ex γραμμὴ 139. b
πολύγραφος, in c. ex γράφω ib.
πολυγυμναστὴς, in c. ex γυμναστὴς 140. c
πολυγύναιος, in c. ex γυνὴ 141. a
πολύγωνος, &c. in c. ex γωνία 141. c
πολυδαίδαλος, in c. ex Δαίδαλος 142. a
πολύδακρυς, cum d. in c. ex Δάκρυ 145. a
πολυδάκτυλος, in c. ex Δάκτυλος 145. b
πολύδαμος, in c. ex Δαμάω 43. c
πολυδάπανος, cum d. in c. ex Δαπάνη 146. b
πολυδεὴς 158. a
πολυδείρας, in c. ex Δέρη 153. a
πολυδένδρος, cum d. in c. ex Δένδρον 152. a
πολυδερκὴς, in c. ex Δέρκω 153. b
πολύδεσμος, in c. ex Δεσμὸς 157. b
πολυδευκὴς, in c. ex Δεῦκος 153. c
πολυδημώδης 159. c
πολυδινὴς, in c. ex Δῖνος 160. a
πολύδινος, in c. ex Δῖνος ib.
πολυδίαιτα 165. a
πολυδίωκτος, in c. ex Διώκω 166. b
πολυδίψιος, in c. ex Δίψα 167. c
πολύδοξος, in c. ex Δόξα 170. a
πολύδονος, in c. ex Δονέω 170. c
πολύδουλος, in c. ex Δοῦλος 171. b
(πολύδερμος) 669. a
πολύδρομος, in c. ex Δρόμος 173. b
πολύδωρος, cum d. in c. ex Δῶρον 176. b
πολύεδρος 180. b
πολυειδὴς, cum d. in c. ex εἶδος 182. b
πολυέλαιος 190. b
πολύελος, in c. ex Ἕλος 193. a
πολυέλικτος, in c. ex ἑλίσσω 185. b
πολυέμετος 29. a
(πολύεργος) 203. b
πολυετὴς, cum d. 216. c
πολύευκτος, in c. ex Εὔχομαι 220. a
πολύεφθος, in c. ex Ἑφθὸς 227. c
πολύζηλος, cum d. in c. ex Ζῆλος 237. a
πολύζυγος, in c. ex ζυγὸς 236. a
πολυήκοος 40. c
πολυηλάκατος, in c. ex Ἠλακάτη 213. a
πολυήμερος, in c. ex Ἡμέρα 245. b
πολυήρατος, in c. ex ἐρατὸς 202. b
πολυήρης 201. b
πολυηχὴς, in c. ex Ἦχος 243. c
πολυθαμβὴς, in c. 250. c
πολυθαρσὴς, in c. ex Θάρσος 251. c
πολυθέαμων, in c. ex Θέαμαι 252. c
πολύθεος, cum d. in c. 254. a
πολύθερμος, in c. ex Θερμὸς 255. b
πολύθεστος 541. b
πολύθηρος, in c. ex Θὴρ 257. c
πολύθροος, in c. ex Θρέω 261. a
πολυθρέμματος, et πολυθρέμμων, in c. ex θρέμμα 665. c
πολύθρηνος, in c. ex Θρῆνος 261. c
πολύθριξ, in c. 262. c
πολύθροος, in Θρόος 263. a
πολύθροος, in c. ex Θρέω 261. a
πολυθρύλλητος, in c. ex Θρύλλος 263. a
πολύθυρος, in c. ex Θύρα 266. b
πολύθυτος, in c. ex Θύω, macto 267. b
πολυΐδρις, cum d. in Ἴδρις 277. b
πολύϊνος, in c. ex Ἴς ib.
πολύϊππος, in c. ex Ἵππος 270. b
πολυΐστωρ, in c. ex Ἵστωρ 286. b
πολυΐχθυος 287. b
πολυκαρπὴς 289. c
πολυκαγκὴς, in Καγχαίνω 283. b
πολυκαισαρίη, Cæsarum multitudo, apud Plut.
πολυκάλαμος, in c. ex Κάλαμος 292. c
πολυκάματος 298. c
πολύκαρπος, cum d. 301. c
πολύκαυλος, in c. ex Καυλὸς 304. a
πολυκέλαδος 306. b
πολυκέστητος, cum πολύκεστος 308. a
πολυκερδὴς, cum d. in c. ex Κέρδος 311. a
πολύκερως, in c. 310. b
πολύκεστος 308. a
πολυκέφαλος, in c. ex Κεφαλὴ, sine praep. 312. b
πολυκηδὴς, in c. ex Κῆδος, mœror 313. a
πολυκήριος, in c. ex Κὴρ 314. a
πολυκίνητος, in c. ex Κινέω 315. b
πολυκμήτος, in c. sine pr. 317. c
πολύκλαδος, et πολυκλαδὴς, in c. ex Κλάδος 319. a
πολύκλαυτος, et πολύκλαυστος, in c. ex Κλαίω 319. c
[πολυκλαυστος] 320. c
πολύκλειτος, in c. ex κλειτὸς 321. a
πολυκληΐς, in c. ex Κλείω, claudo 320. c
πολυκλήϊστος, in c. ex κληΐζω 321. a
πολύκληρος, in c. sine pr. 322. c
πολύκλυτος, in c. ex κλυτὸς 294. b
πολύκλειστος, in c. desinentibus in κλειστὸς 324. c
πολύκλωνος, in c. ex Κλὼν 325. b
πολύκραντος, in c. desinentibus in κραντὸς 296. c
πολύκνημος, in c. ex Κνήμη 326. c
πολύκνιστος, in c. ex κνίσσα ib.
πολύκοιλος, in c. ex Κοῖλος 327. b
πολύκοινος, in c. ex Κοινὸς 328. c
πολυκοιρανίη, in c. ex Κοίρανος ib.
πολυκολλύμβος 332. b
πολυκόλλητος ib.
πολύκομος, in c. ex Κόμη 334. b
πολύκρανος, in c. ex Κράνος 300. b
πολυκρατὴς 346. a
πολύκρημνος, in c. ex Κρημνὸς 347. a
πολύκριθος, in c. ex Κριθὴ 347. c
πολύκροτος, in c. sine pr. 350. b
πολυκτήμων, cum d. in c. sine praep. 353. a
πολύκτητος ib.
πολυκτύπος, in c. ex Κτύπος 353. c
πολυκυλίνδητος, in comp. ex κυλινδέω 357. b
πολυκύματος, in c. ex Κύω 360. b
πολυκύμων, in c. ex Κῦμα 357. c
πολύκωμος, in c. ex Κῶμος 362. b
πολύκωπος, in c. ex Κώπη, remus 361. a
πολύλαλος, in c. ex λάλος 363. c
πολυλήϊος, in c. ex Λήϊον 379. b. 384. c
πολύλλιστος, et πολύλλιτος, in c. ex Λίσσομαι 387. c
πολυλιβὴς, in c. ex λιβὰς 388. a
πολυλόγος, cum d. 376. b
πολύλυτος, in c. ex λύω 382. c
πολυμαθὴς, cum d. in c. sine pr. 398. c
πολυμάντευτος, in c. 399. b
πολυμάσχαλος, in c. ex μασχάλη 402. c
πολυμέδιμνος, in c. ex μέδιμνος 405. c
πολυμεθὴς, in c. ex μέθυ 406. a
πολυμέλαθρος, in comp. ex Μέλαθρον 408. c
πολυμεμφὴς, in c. ex Μέμφομαι 411. c
πολυμερὴς, cum d. 407. c
πολυμέριμνος, in c. ex Μέριμνα 415. b
πολυμαρμάρεος, in c. ex Μαρμαίρω 413. c
πολυμερῶς, in πολυμερὴς 407. c
(πολύμητρις) 416. a
πολύμηλος, in comp. ex μῆλον, ovis 418. a
πολυμήτωρ 419. c
πολυμήτης, et πολύμητις, in c. 420. b
πολυμήχανος, cum d. in c. 420. c
πολυμιγὴς, cum d. in c. sine pr. 422. a
πολύμισθος, in c. 423. b
πολύμιτος, cum d. in c. ex Μίτος 423. c
πολυμνήμων, in c. ex μνήμων 425. a
πολυμνήστη, in c. ex Μνάομαι, ambio ib.
(πολυμνήστης) ib.
πολυμνία, in Μνάω 425. b
πολύμορφος, in c. 427. a
πολύμουσος, in c. 428. a
πολύμοχθος, in c. 428. b
πολύμυθος, in c. 429. b
πολύμυξος, in c. ex Μύξα 430. b
πολύναος, in c. ex Ναὸς 431. c
πολυναύτης, in c. 434. b
(πολυναΐας) 434. c
πολυνείκης, in c. ex Νεῖκος 438.
πολυνεφέλης 439. c
πολυνιφὴς, in c. ex Νίφω 441. c
πολύνοος, cum d. 444. c
πολύνοσος 444. c
πολύξενος et πολυξείνος 448. b
πολυοδία, in c. ex Ὁδὸς 452. c
πολυόδυνος, in c. 453. a
πολύοζος, cum d. in c. ex Ὄζος 454. a
πολύοινος, cum d. in c. 458. c
πολύολβος, in c. ab Ὄλβος 461. a
πολυόμματος, in c. ex ὄμμα 472. b
πολυόμφαλος 465. c
πολυόνειρος 466. a
πολύοπος, in c. ex Ὀπὴ 469. b. et in c. ab Ὀπὸς 470. b
πολύοπτος, in c. sine praep. 470. c
πολύορος, in c. ex Ὄρος 479. a
πολυόρνιθος, in c. ex Ὄρνις 480. b
πολυώροφος, in c. ex ὀροφὴ 209. b
πολύορκος, cum d. in c. sine pr. 454. b
πολυόστεος, in c. ex Ὀστέον 486. b
πολυόφθαλμος 475. a
πολύοχλος, cum d. in c. ex Ὄχλος 495. a
πολύοψος, cum d. in c. 494. a
πολυπαθὴς 501. b
πολυπαιδία, in πολύπαις 495. b
πολυπαίπαλος, in παιπάλη 496. c
πολύπαις, in c. ex Παῖς 495. b
πολυπάμων, in c. ex Πάω 504. a
πολυπάτητος 507. b
πολύσταχυς 608. b
πολύπειρος, cum d. in c. 508. a
πολυπενθὴς, in c. 514. c
πολυπευθὴς, in c. ex Πυνθάνομαι 564. b
πολυπήμων, in c. ex Πῆμα 524. a
πολύπιον, in c. ex Πίων 524. b
πολυπίδαξ, cum d. in c. ex Πίδαξ 525. a
πολύπικρος, in c. 525. c
πολύπιστος, in c. ex πίστις 506. c
πολύπλαγκτος, in c. ex πλάζω 530. b
πολυπλανὴς, et πολύπλανος, in c. 531. a
πολυπλάσιος, cum d. in Πολὺς 548. c
πολύπλεθρος, in c. ex πλέθρον 532. c
πολύπλεκτος, in c. ex πλεκτὶς 533. b
πολύπλοκος 535. c
πολυπληθὴς, cum d. in c. ex πλῆθος 535. a
πολυπλόκαμος, cum d. in c. ex πλόκαμος 533. c
πολύπνοος 540. c
πολυποδία, &c. in πολύπους 552. a
πολυπόθητος, in c. ex Ποθέω 541. b
πολυποίκιλος, in c. 545. b
πολύπολις 548. c
πολύπονος, cum d. in c. sine pr. 516. a
πολύπορος 510. b
πολυποσία, in c. cum praep. 527. b
πολυποταμος, in c. ex ποταμὸς 550. a
πολυπότης, et πολύποτος 527. b
πολύπους 552. a
πολυπράγμων, cum d. in c. ex πρᾶγμα 554. b
πολύπρεμνος, in c. ex πρέμνον 554. c
πολυπρόβατος, in Πρόβατον 558. b
πολυπρόσωπος 474. b
πολύπτερος, in c. sine pr. 560. c
πολυπτοίητος, et πολυπτοίατος, in c. ex Πτοέω 561. c
πολύπτορθος, in πτόρθος 478. b
πολύπτυχος, in c. ex Πτύσσω 562. a
πολύπτυστος, in c. ex πτύω 559. a
πολύπυργος, in c. ex Πύργος 566. a
πολύπυρος, in c. ex Πυρὸς 566. b
πολυπώγων, in c. ex Πώγων ib.
πολύῤῥαπτος, πολυῤῥαφὴς, et πολυῤῥαφος 570. b
πολυῤῥήμων, in c. sine pr. 574. a
πολύῤῥην, seu πολύῤῥηνος, cum πολύαρνος 77. c
πολυῤῥητος, in c. sine pr. 574. a

πολύῤῥιζος, cum d. 576. a
[πολύῤῥινος] 576. b
πολύῤῥοδος, in c. ex Ῥόδον 577. b
πολύῤῥοθος, cum d. in comp. ex Ῥόθος 577. c
πολύῤῥυζος, in c. ex Ῥύζω ib.
πολύῤῥυτος, in c. ex ῥυτὸς 578. a
ΠΟΛΥ'Σ 548. b
πολύσαθρος, in c. ex σαθρὸς 586. a
πολύσαρκος, cum d. in c. 581. b
πολύσημος, &c. in c. sine pr. 586. b
πολύσιγμος, in c. 579. c
[πολυσινὴς] 588. b
πολύσιτος, cum d. in c. 589. a
πολύσκαρθμος, in c. ex Σκαίρω 590. a
πολύσκεπτος 593. a
[πολύσκιος] 596. a
πολυσμάραγος, in c. ex σμαραγέω 599. a
πολυσπαθὴς, in c. ex Σπάθη 601. c
πολύσπειρος, in c. ex Σπεῖρα 603. c
πολυσπερὴς, πολύσπερμος, cum der. 604. b
πολύσπλαγχνος, in c. ex Σπλάγχνον 606. c
πολύσπορος, in c. ex σπορὰ 604. a
πολυσταγὴς, πολυστακτὶ, in c. 607. c
πολυστάφυλος, in c. ex Σταφὶς 608. b
πολύσταχυς ib.
πολύστεγος 609. a
πολύστειος, in Στία 615. b
πολυστέλεχος, in c. ex Στέλεχος 610. b
πολυστένακτος 613. a
πολυστεφὴς, in c. sine pr. 614. c
πολύστιος, cum πολύστειος 615. b
πολύστικτος, πολύστιβος, in c. 609. b
πολύστιχος, cum d. πολυστιχὴς, in c. ex στίχος 610. a
πολύστυλος, in c. ex στῦλος 611. b
[πολυστομέω] 617. b
πολύστομος ib.
πολύστονος, in c. ex στένω 613. a
πολύστροβος, et πολυστρόβιλος, in c. ex στροβέω 621. c
πολύστροφος, in c. ex στροφὴ ib.
πολύστυλος, in c. 622. c
πολυσφράγιστος, in c. 628. c
πολυσχήμων 627. b
πολυσχιδὴς, in c. 630. b
πολυσώματος, in c. 631. b
πολυτάλαντος, in comp. ex Τάλαντον 632. a
πολύτεκνος, cum d. in comp. ex τέκνον 633. a
πολυτελὴς, cum d. in comp. ex Τέλος, vectigal 642. b
πολυτειχὴς, in c. ex τεῖχος 638. c
[πολυτεχνία] 648. b
πολύτεχνος, in c. cum pr. ib.
πολυτίμητος, in c. πολύτιμος 653. b. 649. b
πολύτιμος, cum d. 658. b
πολύτλας, πολυτλήμων, πολύτλητος, in c. ex τλάω 657. b
πολυτόκος, cum d. 644. c
πολύτολμος 650. c
πολύτροπος 664. b
πολυτρήρων, in τρήρων 669. b
πολύτρητος, in c. ex Τετραίνω 667. a
πολύτριπτος 671. a
πολύτριχος, in πολύθριξ 262. c
πολύτρωτος, cum d. in c. ex τρωτὸς 664. c
πολύτροφος, cum d. 666. c
πολυτρόχαλος, in c. ex τρίτροχα 668. c
πολύϋλος, cum d. in c. 678. c
[πολυΰμνητος] 678. a
πολύυμνος, in c. ex Ὕμνος ib.
πολυφάγος, cum d. 683. b
πολυφάνταστος 686. b
πολυφάρμακος, in c. ex Φάρμακον 687. b
πολυφασία, πολύφατος, in c. ex φάσις, et φατὸς 690. b
πολυφεγγὴς, in c. ex Φέγγος 691. b
πολύφερνος, in c. ex Φερνὴ 692. a
πολύφημος, in c. ex Φήμη 690. b
πολύφθογγος, in c. ex φθόγγος 700. b
πολύφθορος, in c. ex Φθείρω 701. b
πολυφθόνερος 701. c
πολύφιλος, cum d. in c. 702. c
πολυφλοίσβος, in Φλοῖσβος 704. c
πολύφως 692. b
πολυφορβὸς, in c. 692. b
πολυφόρος, cum d. 697. c
πολύφορτος, in c. ex Φόρτος 706. b
πολυφραδὴς, πολυφράδμων, in comp. sine pr. 707. a
πολυφρόντιστος, in c. ex Φροντὶς 710. b
πολύφρων, cum d. 709. b
πολυφυὴς 715. c
πολύφυλλος 712. c
πολύφωνος, cum d. 717. b
πολύχαλκος, in c. 721. a
πολυχανδὴς 718. b
πολύχους, cum d. 724. c
πολυχίτων 729. a
πολύχοος, cum d. in c. ex χέω 727. a
πολύχορδος, cum d. in c. ex Χορδὴ 731. b
πολυχρήματος, cum d. in c. ex χρήματα 734. b
πολυχρήμων, cum d. ib.
πολύχρηστος, cum d. in c. sine pr. 733. a
πολύχροα, in πολύχροος 735. c
πολυχρόνιος, cum d. in c. 736. b
πολύχρους 735. c
πολύχρυσος, in c. ex Χρυσὸς 736. c
πολυχρώματος, cum. d. πολύχροος 735. c
πολύχυλος, in c. ex Χυλὸς 730. c
πολύχυτος, in c. ex χυτὸς 727. b
πολύχωρος, in c. ex Χῶρος 738. b
πολυχώνευτος 727. c
πολυψάμμαθος 739. b
πολύψηφος, cum d. in c. ex Ψῆφος 741. b
πολυώδυνος, idem ac πολυόδυνος 453. c
πολυώνυμος, cum d. 467. b
πολυώνυχος, in c. ex Ὄνυξ 468. b
πολυωπὸς, in πολύωπος 469. b
πολυωρέω, cum d. in c. 710. b
πολύωτος, in c. ex Οὖς 487. c
πολυωφελὴς, in c. 747. c
[πολυωφελὴς] ib.
πόλφος, in Πόλτος 548. b
¶ πόμα, in Πίνω 526. b
πομπαγωγέω 16. c
πομπαῖος, πομπὸς 512. c. 513. a
πομπεύω, πομπεία 513. a
[πομπευτικὸς] 513. b
πομπὴ, cum d. in Πέμπω 512. c
{πομπήσιμος} 513. a
πομποστολέω, in c. ex στόλος 611. b
πομφολυγόω, πομφολυγηρὸς, in πομφόλυξ 514. b
πομφολυγοπάφλασμα, in c. ex παφλάζω 703. a
πομφόλυξ, cum d. πομφὸς, in Πέμφιξ 514. b
πονέω, cum d. in πόνος 515. a
πονηρὸς, cum d. πονηρία ib.
πονηροκρατοῦμαι 346. a
πονηρολογία 376. c
πονηρὸς, πόνηρος, in πόνος 515. a
πονηρόφιλος, in c. 702. c
πονικὸς, πονερὸς, in πονηρὸς, et πονηρὸς 515. a
πονητικὸς, in πόνος, πονέω ib.
πόνος, in Πένομαι 514. c
ποντιὰς, ποντίζω, ποντικὸς, πόντιος, in Πόντος 549. a
[πόντισμα] ib.
ποντόβροχος, in c. 116. c
ποντογένεια 124. a
ποντόθεν, in Πόντος 549. a
ποντομέδων, in c. ex Μέδω 406. a
ποντοπόρος, cum d. 509. b
ποντοποσειδῶν, in comp. ex Ποσειδῶν 550. a
ΠΟ'ΝΤΟΣ 549. a
ποντοχάρυβδις, in Χάρυβδις 722. b
[illegible] 516. a
πὺξ, in Παίω 507. a
πόπανον, in Πέσσω 516. c
(ΠΟ'ΠΑΞ) 549. b
ΠΟ'ΠΟΙ ib.
ΠΟΠΠΥ'ΖΩ, ποππυλιάζω, cum d. 549. b
πόρδαλις, in Πάρδος 498. b
πορδὴ, in Πέρδω 519. a
πορεύω, πορεία, cum d. in Πόρος 508. b. c
πορδέω, cum d. in Πέρδω 519. a
πορθμὸς, πορθμεύω, cum d. πορίζω, πόριμος, in Πόρος 508. a. b
(πορθμεύμα) 505. c
πόρις, in Πόρτις 549. c
πόρισμα, πορισμὸς, ποριστὴς, &c. in πορίζω 508. b
ΠΟ'ΡΚΗΣ 549. b
ΠΟ'ΡΚΟΣ, cum d. πορκεὺς ib.
πόρνη, πορνεύω, cum d. in c. ex Περάω, vendo 518. b
πορνοβοσκὸς, πορνοβοσκεῖον, cum d. in c. ex Βόσκω 115. a
πορνομανὴς 396. b
πόρνος, in πόρνη 518. b
πορνεῖον 541. b
πόρος, in Πείρω 508. a
ΠΟ'ΡΠΗ, cum d. πόρπαξ 549. b
πόῤῥω, cum d. in Πρὸ, ποῤῥωτέρω 538. a
πορσαίνω, πορσύνω, in πόρω 500. b
πόρσω, cum d. in Πρὸ, πορσωτάτω 538. a
ΠΟ'ΡΤΙΣ, cum d. πόρταξ 549. c
πορτιτρόφος 666. c
ΠΟΡΦΥ'ΡΑ 549. c
πορφυρανθὴς, in c. ex ἄνθος 63. c
πορφύρεος, πορφυρεὺς, cum d. πορφυρέω, πορφυρίζω, πορφυρὶς, πορφυρίτης, cum d. πορφύριος, in Πορφύρα 549. c
πορφυρόβαπτος 103. c
πορφυρόβαφος, in c. ex Βάπτω 103. b
(πορφυροειδὴς) 182. b
πορφυρὶς, in Πορφύρα 549. c
πορφυρόζωνος, cum ἰόζωνος, in c. ex ζώνη 238. c
πορφυρόκαυλος, in c. ex Καυλὸς 304. a
πορφυρομιγὴς 422. a
πορφυρόπεζος 505. b
πορφυρόπωλις 567. c
(πορφυρόστρωτος) 618. a
πορφυροῦς, πορφυροῦσσα, πορφύρω, in Πορφύρα 549. c
πόρω, in Πείρω 508. b
ποσάκις, ποσαπλάσιος, ποσαπλοῦς, ποσαχῆ, &c. in πόσος 484. c
πόσε ib.
ΠΟΣΕΙΔΩ'Ν, cum d. 549. c
[ποσειδάωνος] 550. a
ΠΟ'ΣΘΗ, cum d. πόσθιον ib.
πόσιμος, in Πίνω 526. b
ποσιπτερίδης, in Πτέρνα 560. a
πόσις, in Πίνω 526. b
πόσος, cum d. in Ὅσος 485. c
[ποσσάκι] 484. c
ποσσῆμαρ, in c. ex Ἦμαρ 245. c
ποσταῖος, πόστος, in πόσος 485. c
ποστημόριος 408. a
ποταίνιος 29. a
(ποταμέλγομαι) 56. a
[ποταμηΐς] 550. a
ποταμηπόρος 509. b
ποταμογείτων, in c. ex Γείτων 126. c
ΠΟΤΑΜΟ'Σ, cum d. 550. a
ποταμοφόρητος, cum d. 698. a
ποταμόχωστος, in c. ex χόω 727. c
ποτανὸς, cum πετανὸς 521. a
ποτάομαι, in Πέτομαι ib.
ποταπὸς, in c. ex Δάπεδον 146. b
(ποταπῶς) 249. a
πότε, ποτὲ, in Ὅτε 487. a
ποτέομαι, in Πέτομαι 521. a
ΠΟ'ΤΕΡΟΣ, cum d. 550. a
ποτὴ, πότημα, ποτητὸς, in Πέτομαι 521. a. 526. b
ποτὴς, in Πίνω 526. b
ποτιμόγλωσσος, in c. ex γλῶσσα 132. c
ποτήριον, πότος, ποτὸς, in Πίνω 526. b
ποτητὸς, in Πέτομαι 521. a
ποτὶ, in Πρὸς 538. c
ποτιδέγμενος, in προσδέρκομαι 170. c
ποτίζω, πότιμος, in Πίνω 526. b
[illegible], in c. 299. c
ποτίκρανον, in πρόσκρανον 300. b
ποτινίσσομαι, in c. ex Νέω, ρα 439. c
ποτιόσσομαι, in c. ex ὄσσομαι 473. b
πότις, πότισμα, in Πίνω 526. b
ποτισματιστὴς 544. b
ποτισμὸς, in Πίνω 526. b
ποτίστρα ib.
ποτιτέρπω 646. b
ΠΟ'ΤΜΟΣ 550. b
ΠΟ'ΤΝΙΟΣ, cum d. ποτνιάω ib.
πότος, ποτὸς, in Πίνω 526. b
ποῦ, et πού, in Ὅς 484. b
πουλυκάρηνος, in c. ex Κάρηνον 300. a
πουλυμιγὴς, idem quod πολυμιγὴς 422. a
πουλύποος, in πολύπους 516. a
πουλυτερὴς, in πολυτερὴς 638. c
ΠΟΥ'Σ 550. b
ποῶ, in ποιέω 541. c
ποώδης, in Πόα 541. a
¶ πρᾶγμα, cum d. πρᾶγος, in Πράσσω 553. b. c
πραγματοδίφης, in comp. ex Διφάω 167. b
πραγματομαθὴς 390. c
πραγματώδης, πρᾶγος, in Πράσσω 553. b
πραΐως, in Πρᾶος 552. c
πρακτὴρ, πρακτὸς, &c. in Πράσσω 553. b
(πρακτήριος) 553. c
ΠΡΑ'ΜΝΕΙΟΣ, seu πράμνιος, in Πρᾶος 552. c
(πρατ) 559. b
πρανὴς, πρανίζω, cum d. in Πρηνὴς 556. b
πραξίδικη 165. a
πραξικοπέω, in c. ex κοπὴ 330. a
πρᾶξις, in Πράσσω 553. b
ΠΡΑ'ΟΣ, cum d. πραότης 552. c
ΠΡΑΠΙ'ΔΕΣ 553. a
ΠΡΑΣΙΑ' ib.
πρασίζω, in Πράσον ib.
πράσιμος, in Πρᾶσις 518. b
πρασιστὴς, πράσιος, in Πράσον 553. a
(πρασοειδὴς) ib.
πρᾶσις, in Πιπράσκω 518. b
πρασοκουρὶς, et πρασόκουρις, in c. ex κουρὰ 306. a
ΠΡΑ'ΣΟΝ, πρασώδης 553. a
πρασοφάγος 683. b
ΠΡΑ'ΣΣΩ, et πράττω 553. a
πρατὴς, &c. in Πιπράσκω 518. b
πρᾶτος, in Πρῶτος 557. b
[πρατὸς] 518. b
πράτημα ib.
πραΰμητις, in c. ex Μῆτις 412. b
πραΰνω, πραΰνσις, cum d. in Πρᾶος 552. c
πραὺς, πραΰτης, πρᾶος, in Πρᾶος ib.
ΠΡΕ'ΜΝΟΝ, cum d. 554. c
ΠΡΕ'ΠΩ, cum d. ib.
(πρεπτὸς) 555. a
πρεσβεία, πρέσβειρα, πρεσβεύω, cum der. πρέσβις, in Πρέσβυς 555. c
(πρέσβος) ib.
πρεσβυγενὴς, cum d. 124. a
ΠΡΕ'ΣΒΥΣ, cum d. 555. b
(πρεσβυδίκαις) 156. b
πρευμενὴς, cum d. in εὐμενὴς 412. b
(πρευμενῶς) ib.
πρῆγμα, in Πράσσω 553. c
πρηγορεὼν, in Προηγορεὼν 558. b
ΠΡΗ'ΘΩ 556. a
πρηκτὴρ, in Πράσσω 553. c
πρημαίνω, in Πρήθω 556. a
ΠΡΗΝΗ'Σ, cum d. πρηνίζω 556. b
πρῆξις, in Πράσσω 553. c
πρῆσις, πρῆσμα, in Πρήθω 556. a
πρήσσω, in Περάω, et in Πράσσω 518. a. 553. c
πρηστὴρ, πρηστὶς, &c. in Πρήθω 556. a
πρήττω, in Πράσσω 553. c
πρηΰγελως, in c. ex Γελάω 127. a
πρηΰνοος 444. a
πρηΰνω, πρηΰς, in Πρᾶος 553. a
πρηϋτίνοος, in c. ex Τίνω 638. c
ΠΡΙΩ'Ν 556. b
ΠΡΙ'ΑΜΑΙ 556. b
ΠΡΙ'ΑΠΟΣ, cum d. 556. c
πρίζω, cum Πρίω ib.
ΠΡΙ'Ν ib.
ΠΡΙ'ΝΟΣ, cum d. ib.
πριονώδης, πριονωτὸς, πρίων, πρίσις, πρίσμα, πριστὴς, πρίστης, πρῖστις, πριστὸς, in Πρίω 556. c. 557. a
ΠΡΙ'Ω 556. c
πρίων ib.
ΠΡΟ' 557. a
προαγγέλλω, προάγγελμα, προάγγελσις, προάγγελος 4. b
προαγνεύω, in c. ex Ἁγνὸς 7. a
προαγοράζω, in c. ex ἀγοράζω, προαγορασία, προαγοραστὴς 9. b
προαγορεύω, in c. ex ἀγορεύω 8. c
προάγω, cum d. 15. b
προαγὼν, in Ἀγὼν 19. b
προαγωνίζομαι, cum d. ib.
προδαίω, in δαίω 164. a
προαείδω 22. a
προαιρέομαι, in προαιρέω 31. b
προαίρεσις 31. c
[προαιρετέον] ib.
προαιρέω, προαίρεσις, &c. 316. c
προαίρω 32. a
προαισθάνομαι, cum d. in c. ex Αἰσθάνομαι 33. c
προαιτιάομαι, in c. ex Αἰτία, causa, 35. c. et in c. ex Αἰτία, culpa 36. a
προαίτιος, in c. ex Αἰτία 36. c
προακούω, in c. ex Ἀκούω 40. b
προαλείφω, in c. ex Ἀλείφω 44. c
προαλὴς, cum προάλλομαι 50. b
προαλέξω, in c. ex ἀλέξω 46. a
προαλίσκομαι, in c. ex Ἁλίσκομαι 46. b
προαλλοιόω, in c. ex ἀλλοῖος 51. a
προάλλομαι, in c. ex Ἅλλομαι 50. b
προαμείβομαι in c. ex Ἀμείβω 56. a
προαμύνω, in c. 58. a
προαναβαίνω, in ἀναβαίνω 93. c
προαναβάλλομαι, in ἀναβάλλω 98. a
προαναισιμόω 33. c
προαναγινώσκω 130. b
προανακαίω, in ἀνακαίω 317. b
προανακλίνομαι, in ἀνακλίνω 319. c
προανακύπτω 337. a
προανακρίνω, in ἀνακρίνω 348. b
προανακρούομαι, in ἀνακρούω 351. a
προαναλίσκω, in ἀναλίσκω 46. b
προαναμέλπω, in ἀναμέλπω 411. b
προαναπίπτω, in ἀναπίπτω 527. c
προαναπλάττω 531. c
προαναπτύω, in ἀναπτύω 540. a
προαναρπάζω, in ἀναρπάζω 77. b
προανασκευάζομαι, in ἀνασκευάζω 394. a
προαναστέλλω, in ἀναστέλλω 612. a
προανατείνω, in ἀνατείνω 637. a
προανατέλλω, in ἀνατέλλω 640. b
προαναφώνησις, in ἀναφωνέω 716. b
προανέχω, in ἀνέχω 223. a
προανηβάω, in c. ex ἀνηβάω 64. a
προανίσταμαι 276. c
προανθίσταμαι, in ἀνθίσταμαι 280. a
προανίσχω 223. a
προανύτω, in c. ex Ἀνύω 67. c
προαπαντάω, cum der. in ἀπαντάω 66. c
προαπαυδάω 87. b
προαπειπεῖν, in ἀπειπεῖν 200. c
προαπείρηκα 187. b
προαπέρχομαι, in ἀπέρχομαι 212. a
προαπεξάγω, in ἀπεξάγω 116. c
προαποδείκνυμαι, in ἀποδείκνυμι 148. b
προαποθνήσκω, in ἀποθνήσκω 259. b
προαποκάμνω 296. c
προαποκόπτω, in ἀποκόπτω 357. a
προαπολείπω, in ἀπολείπω 580. c
προαπολογίζω 382. b
προαποβάλλομαι, in ἀποβάλλομαι 462. a
[προαπολλύω] ib.
προαποτίμησις, in ἀποτιμάω 513. b
προαποπίπτω, προαποπεπτωκὼς, in ἀποπίπτω 527. c
προαπορέω, in d. ex ἀπορέω 510. a
προαποῤῥέω, in ἀποῤῥέω 572. a
προαποσμήχω, in ἀποσμήχω 509. b

Digitized by Google

προαποστέλλω, in ἀποστέλλω 611. a
προαποτίνω, in ἀποτίνω 643. b
προαποφθείρω 701. a
προαποφορτέω, in ἀποφορτέω 705. c
προαρίθμησις, in c. ex Ἀριθμός 75. b
προαριστάω, in c. ex Ἄριστον 75. c
πρόαρον, Atticis dicitur crater ligneus, in quo vinum miscetur. Athen. libro 11. ex Pamphilo.
προαρπάζω, cum d. in c. 77. b
προάρχω, in c. 80. a
προασκέω, in c. 83. c
προασπίζω, προασπιστής, cum d. in c. ex Ἀσπίς 84. b. c
προάστειον, in c. ex Ἄστυ 85. b
προασφαλίζω, in ἀσφαλής 627. b
[illegible] 638. c
προαύλιον, et προαυλία 88. c
προαυλέω, in c. 88. b
προαΐσσω, cum d. προαΐξας 23. c
προαφαιρέω, in ἀφαιρέω 30. c
προαφηγέομαι, in ἀφηγέομαι 240. b
προαφικνέομαι, in ἀφικνέομαι 273. a
προαφίστημι, in ἀφίστημι 280. b
προβαίνω, et προβάδην 95. a
προβάλλω, cum d. 100. b
προβασανίζω 104. c
πρόβασις, cum προβαίνω 95. a
προβάτειος, προβατεύς, cum d. προβάτευμα, προβατικός, προβάτιον, in Πρόβατον 558. b
(προβατογνώμων) 132. a
προβατοκάπηλος 298. c
ΠΡΟ'ΒΑΤΟΝ 338. a
προβατοπώλης 567. c
προβατοχίτων 729. a
[illegible], in c. ex Βόω 108. a
πρόβημα, cum προβαίνω 95. a
προβιάζομαι, in c. 107. a
προβιβάζω, in c. ex βιβάζω 96. b
προβιβάω, in c. ex Βιβάω 96. a
προβιβρώσκω 119. a
προβλαστάνω, cum d. in c. ex βλαστάνω 109. a
προβλέπω, in c. ex Βλέπω 109. c
πρόβλημα, cum d. προβλής, προβληματικός, &c. in προβάλλω 100. c
προβλώσκω, in c. ex Βλώσκω 110. b
προβοάω, in c. ex Βοάω, cum pr. 111. a
προβολή, cum d. in προβάλλω 100. c
προβοσκίς, in c. ex βόσκω 115. b
προβουλεύω 113. c
προβούλομαι, in c. ex Βούλομαι 114. a
(προβουλή) 113. c
(προβουλεύτης) 493. b
πρόβουλος, cum d. in c. ex Βουλή 113. c
προβρέχω, in c. 116. c
προβιόω, in c. ex Βίω 119. c
πρόγαμος, cum d. in c. ex Γάμος 121. c
προγάστωρ, cum d. in comp. ex Γαστήρ 122. b
προγενέθλιος, in c. ex γενέθλη 123. b
προγενής, in c. ex γένος 127. c
προγενέστερος 124. c
προγεννάω, cum d. in comp. ex γεννάω 125. c
προγευματίζω 128. b
προγεύομαι, cum d. in c. ex Γεύω ib.
προγηράω 129. a
προγίγνομαι, vel προγίνομαι 124. c
προγιγνώσκω 130. c
προγλωσσίς 131. b
πρόγνωσις, προγνώστης, cum d. in προγινώσκω 130. c
πρόγονος, cum d. 125. b
προγράφω, cum d. πρόγραμμα 138. a
προγυμνάζω, cum d. in c. ex Γυμνός 140. c
προδαῆναι, in comp. ex Δαίω, disco 143. c
προδανείζω, in c. ex Δάνος 146. a
προδείδω, in c. ex Δείδω 147. c
προδείκνυμι, in c. ex Δείκω 149. a
προδείσομαι 148. c
προδειμαίνω, in προδείδω 147. c
προδειπνέω, in c. ex Δεῖπνον 150. a
(προδέρκομαι) 153. b
προδέω, in c. ex Δέω 154. b
πρόδηλος, cum d. in comp. ex Δῆλος 158. c
προδιαβαίνω, in διαβαίνω 94. a
προδιαβάλλω, in διαβάλλω 98. c
προδιαγινώσκω, in διαγινώσκω 130. c
προδιαγωγή, in ἄγω 13. c
προδιάθεσις, in d. ex διατίθημι 651. a
προδιακαλέω 393. a
προδιακοσμέομαι, in διάκοσμος 413. b
προδιαίτησις, in c. ex Δίαιτα, vitæ genus 161. a
προδιασαφῶ 582. b
προδιαστέλλω 611. a
προδιασπείρω, in διασπείρω 625. a
προδιαιτάω, in Διαιτάω 161. b
προδιαφθείρω, in διαφθείρω 701. a
προδιαχρίω, in διαχρίω 734. c
προδιαχωρέω, in διαχωρέω 737. c
προδιδάσκω, in c. ex Διδάσκω 161. c
προδίδωμι 163. b
προδιεξέρχομαι, in ἐξέρχομαι 212. a
προδιεργάζομαι, in διεργάζομαι 206. b
προδιερευνάω 209. a
προδιειρητά, in εἰρητός 349. b
προδιηγέομαι, cum der. in διηγέομαι 240. b
προδιίσταμαι, in διίσταμαι 280. c
προδικάζω, in c. ex Δικάζω 165. c
πρόδικος, cum d. 165. a
προδιοικέω 456. b
προδιομολογέομαι, in διομολογέομαι 376. b
[προδιορθόω] 478. b
προδιόρθωσις, in διορθόω ib.
προδιυλίζω, in διυλίζω 679. b
πρόδιωξις, in c. ex Διώκω 168. a
προδοκάζω, in c. 168. b
προδοκεῖται, in c. ex Δοκέω 169. b
προδοκή, in προδοκάζω 168. b
προδομέομαι 151. b
πρόδομος 151. c
πρόδοξος 170. a
προδοσία, in προδίδωμι 163. b
προδοσιάκρατος, in c. 534. c
πρόδοσις, προδότης, &c. in προδίδωμι 163. b
(πρόδουλος) 171. b
πρόδρομος, in προτρέχω 668. b
προδυναστεύω, in c. ex Δύνω 131. c
προεγείρω, in c. ex Ἐγείρω 178. b
προέδρα, cum d. 180. b
προέδω, in c. ex Ἔδω 179. b
προείργω, in c. ex Εἴργω 186. b
προεθίζω, in c. ex Ἔθος 181. b
προειδέω, seu προείδω, in c. ex Εἴδω, video, 187. a. et in c. ex Εἴδω, scio 189. c
προεικάζω, in c. ex εἰκάζω 183. c
πρόειμι 233. c
προειπεῖν, in c. ex Ἔπω, dico 201. a
πρόειρα, in Πρῷρα 559. c
προεισάγω, in εἰσάγω 14. a
προεισέρχομαι, in εἰσέρχομαι 212. a
προεισπέμπω, in εἰσπέμπω 313. a
προεισφέρω, in εἰσφέρω 694. a
[προεισφορά] ib.
προεκβάλλω, in ἐκβάλλω 98. a
προεκδίδωμι, in ἐκδίδωμι 162. c
προεκθέω, in ἐκθέω 256. a
προεκθορέω, in ἐκθορέω 261. a
προεκκομίζω, in ἐκκομίζω 333. c
προεκτιτρώσκω, in c. ex τιτρώσκω 641. c
προεκπίπτω, in ἐκπίπτω 513. b
προεκπονέω, in ἐκπονέω 526. c
προεκπλέω 536. a
προεκτελέω 641. b
προεκτείνομαι, in ἐκτείνω 649. a
προεκτίθεμαι in ἐκτίθημι 651. b
προεκφεύγω 699. a
προεκφοβέω, cum der. in ἐκφοβέω 691. a
προελπίζω 195. c
προελαύνω, in c. ex Ἐλαύνω, cum pr. 191. a
προέλκω 194. c
προέλευσις, in προέρχομαι 213. a
προεμβαίνω 94. b
προεμβάλλω, cum d. in ἐμβάλλω 99. b
προεμπίπτω, in ἐμπίπτω 528. a
προενάρχομαι, in ἐνάρχομαι 79. c
προενείρω, in ἐνείρω 200. a
προενοικέω, cum d. in ἔνοικος 456. b
προεντυγχάνω, in ἐντυγχάνω 672. c
προενέχεσθαι 223. c
προεξαγγέλλω 3. c
προεξάγω 14. b
προεξαγωνίζομαι 19. b
προεξαίσσω, in ἐξαίσσω 34. a
προεξανίσταμαι, in ἐξανίσταμαι 279. c
προεξέδρα, in ἐξέδρα 180. a
προεξεργασία, in c. ex ἐργασία 208. a
προέξειμι, in ἔξειμι 187. a
προεξελαύνω, in ἐξελαύνω 190. c
προεξεπίσταμαι, in ἐξεπίσταμαι 277. c
προεξετάζω, in c. ex ἐτάζω 215. a
προεξευμαρίζω 349. b
προεξίσταμαι, in ἐξίσταμαι 281. b
προεξοδεύω, in ἔξοδος 432. a
προεξορμάω, in ἐξορμάω 479. c
προεόρτια 232. b
προέορτος, in c. ex Ἑορτή 198. a
προεπαινῶ, in ἔπαινος 29. a
προεπανασείω, in ἀνασείω 583. c
[illegible] 229. c
προεπεμβάλλω, in ἐπεμβάλλω 99. c
προεπιβουλεύω, in ἐπιβουλή 115. b
προεπιλογίζομαι, in ἐπιλογίζομαι 378. b
προεπισυμπλέκω, in συμπλέκω 537. c
προεπίσταμαι, in ἐπίσταμαι 277. c
προεπιχειρέω, in ἐπιχειρέω 724. b
προεπικαλέω 156. c
προεργάζομαι 206. c
προερέσσω, in c. ex Ἐρέσσω 208. a
προερευνάω, in Ἐρευνάω 209. a
προερέω, in c. ex Εἴρω, dico 187. c
προερίζω, in c. cum præp. 573. c
προερύω, in comp. ex Ἐρύω, traho 211. c
προέρχομαι 213. a
προερωτάω, in c. ex Ἐρωτάω 213. c
προεσθίω, in c. ex Ἐσθίω ib.
πρόεσις, in προΐημι 230. b
προέταιρος 216. c
προετικός, cum d. in προΐημι 230. c
προεταιρίζω, in comp. ex Ἑταῖρος 216. a
προευτρεπίζω, in εὐτρεπής 664. b
προεύχομαι, in c. ex Εὔχομαι 220. a
προεφοδιάζω, in ἐφόδιος 452. b
προέχω 225. a
προέψω, in c. ex Ἕψω 227. c
προεωλίζω, in Ἕωλος 231. a
προηγέομαι, cum d. in c. ex Ἡγέομαι 241. a
ΠΡΟΗΓΟΡΕΩ'Ν 558. b
προηγουμένως, in προηγέομαι 241. c
προήδομαι, in c. ex Ἥδω 231. c
προήκης, in c. ex Ἀκή 38. a
προήκω, in c. ex Ἥκω 243. a
προηλιάζω, in c. ex Ἥλιος 241. a
προήμαρ 243. c
προηρόσια, in c. 77. a
προθεάομαι, in comp. ex Θεάομαι 252. c
προθελυμνιάζω, in θελυμνιάζω 505. a
προθέλυμνος 253. a
προθεραπεύω, cum d. in c. ex Θεράπων 254. c
προθερμαίνω 255. b
πρόθεσις, in προτίθημι 652. b
προθεσμία ib.
προθεσπίζω, in c. ex Θέσπις 255. c
προθετικός, in προτίθημι 654. b
προθέω, in c. ex Θέω 256. a
προθεωρέω, cum d. in c. ex Θεωρός, spectator 255. b
προθησαυρίζω, in comp. ex Θησαυρός 258. b
προθνήσκω, in c. ex Θνήσκω 257. b
προθορεῖν, in c. ex Θόρω 261. a
προθάλλω, in Θάλλω 264. b
πρόθυμα, in προθύω 267. b
πρόθυμος, cum d. 265. b
[προθυμοτικός] ib.
πρόθυρον, et προθυρίς, in c. ex Θύρα 266. b
προθύω, in c. sine pr. 267. a
προΐ, in Πρωΐ 559. b
προϊάλλω, in c. ex Ἰάλλω 268. c
προϊάπτω, in c. ex Ἰάπτω 269. b
πρόϊεμαι 230. b
προΐκα, in Προΐξ 558. b
προΐκιος, προικίζω, προίκισις ib.
προϊκνέομαι, προΐκτης, in c. ex Ἱκνέομαι 473. b
προικῷος, in Προΐξ 558. b
προΐμος, in πρωΐ 559. b
ΠΡΟΙ'Ξ 558. b
προϊππεύω, in c. ex Ἵππος 276. b
προΐσσω, in Προΐξ 558. b
προΐσταμαι, cum d. 283. c
προϊστορέω, in c. ex Ἱστορία 286. b
προΐστωρ, in c. ex Ἵστωρ ib.
προΐσχω, in προέχω 225. b
(ΠΡΟΙΤΤΟ'Σ, cum d.) 558. c
προϊχνεύω, in c. ex Ἴχνος 287. c
πρόϊωξις, vide πρόδιωξις 168. a
ΠΡΟ'ΚΑ 558. b
προκαθαίρω, in c. 289. c
προκαθέδρα, in καθέδρα 180. b
προκαθίζομαι, in καθίζομαι 179. c
προκαθεύδω, in καθεύδω 217. b
προκαθηγέομαι, in καθηγέομαι 240. c
προκάθημαι, in κάθημαι 244. c
προκαθίζω, in καθίζω 271. c
προκαθίσταμαι, in καθίσταμαι 282. b
(προκακοπαθέω) 501. a
(πρόκακος) 292. a
προκακόω ib.
προκαλέομαι, in c. cum præp. 294. a
προκαλίζομαι ib.
προκαλινδέω, in c. ex καλινδέω 357. b
προκαλύπτομαι, cum d. in c. ex Καλύπτω 295. c
προκάμνω, in c. cum pr. 296. c
προκαμπύλος, in comp. ex Καμπή 297. b
προκάρδιος, in c. 299. c
προκάρπιος, in c. ex Κάρπος 300. c
προκάρπιον, in c. ex Καρπός, junctura manus 302. a
προκαταβαίνω, in καταβαίνω 94. c
προκαταβάλλω, cum d. in καταβάλλω 99. c
προκαταγγέλλω 4. a
προκαταγινώσκω, προκατάγνωσις, cum d. in καταγινώσκω 130. c
προκαταδικάζω, in καταδικάζω 165. c
προκαταδύω, seu προκαταδύνω, in καταδύω 175. a
προκαταθέλγεσθαι, in καταθέλγω 256. c
προκατακλίνω, in κατακλίνω 323. c
προκατακλύζω, in κατακλύζω 324. b
προκατακρίνω, in κατακρίνω 348. c
προκαταλαμβάνω, προκατάληψις, cum d. in καταλαμβάνω 367. c
προκαταλέγομαι 372. c
προκαταλύω, in καταλύω 395. b
προκαταπίνω, in καταπίνω 546. c
προκαταπίπτω 528. b
προκατάργματα, προκαταρκτικός, προκατάρξις, cum προκατάρχω 80. a
προκαταρτίζω, in καταρτίζω 79. a
προκαταρτύομαι, in καταρτύω ib.
προκατάρχω, in κατάρχω 80. a
προκατασχεῖν 224. a
προκατασκέπτομαι, in κατασκέπτομαι 592. c
προκατασκευάζω, cum der. in κατασκευάζω 594. c
προκατάστασις, in προκαθίστημι 282. b
προκαταστρέφω 680. c
προκαταστροφή ib.
προκαταύλησις, in καταυλέω 88. c
προκαταφεύγω, in καταφεύγω 699. b
προκαταχράομαι, in καταχράομαι 738. c
προκαταχρίω, in καταχρίω 734. c
προκατέδω, in κατέδω 179. b
προκατέρχομαι 212. c
προκατέχω, in κατέχω 224. b
προκατηγορία, in dec. ex κατηγορία 8. a
προκατηχέω, in κατηχέω 248. c
προκατανίσταμαι, in κατανίσταμαι 471. c
πρόκειμαι, in c. cum pr. 290. c
προκείρομαι, in c. ex Κείρομαι 305. b
προκέλευθος, in comp. ex Κέλευθος 306. c
προκελευσματικός, in c. ex κελεύω 307. b
προκέφαλος, in c. ex Κεφαλή, cum præp. 312. a. b
προκήδομαι 313. a
προκηραίνω, in c. ex Κήρ 304. b
προκηρύττω, in comp. ex κηρύσσω 315. a
προκινδυνεύω, in comp. ex Κινδυνεύω 317. a
προκινέω, in c. ex Κινέω 317. b
προκλαίω, in c. ex Κλαίω 319. c
πρόκλησις, πρόκλητος, cum d. in προκαλέομαι 294. a
προκλύζω, in c. ex Κλύζω 324. b
προκλυτός, in c. ex Κλύω 325. a
(προκλύω) ib.
προκνήμιον, in c. ex Κνήμη 326. c
προκοίλιος, in c. ex κοιλία 327. c
πρόκοιτος, cum d. in c. 329. a
προκολακεύω, in comp. ex Κόλαξ 330. a
προκολακίζω ib.
προκόλπιος, in c. ex Κόλπος 332. b
προκομίζω, in c. ex κομίζω, porto 333. c
προκόμιον, in c. ex Κόμη 334. b
προκόνδυλος, in comp. ex Κόνδυλος 335. b
προκόπτω, cum d. προκοπή 337. c
προκόσμημα, et προκόσμιον, in c. ex Κόσμος 341. c
προκρίνω, cum d. πρόκριμα 348. c
πρόκοττα, in Κόττα 342. b
πρόκροσσαι νῆες, in comp. ex Κρόσσαι 350. a
προκυβερνάω, in comp. ex Κυβερνάω 355. a
προκυλινδοῦμαι, cum d. in c. ex κυλίνδω 357. b
προκυλίω, cum d. in comp. ex Κυλίω 357. a
προκυμαία, in c. ex Κῦμα 357. c
προκυνίς, cum d. in προκύων 361. a
προκύπτω 358. c
προκύων, in c. ex Κύων 361. a
προκώμιον 362. b
πρόκωνα, seu προκώνια ἄλφιτα 362. c
πρόκωπος, in Κώπη, manubrium 363. a
[προλαγχάνω] 364. b
[προλάζομαι] 365. a
πρόλαλος, in c. ex λάλος 365. c
προλαμβάνω, in comp. ex Λαμβάνω 368. a
προλάμπω, in c. ex Λάμπω 370. a
πρόλαχος, in c. ex λάχος 364. c
προλεαίνω, in c. ex Λεῖος 380. b
προλέγω, in c. ex Λέγω, dico 374. b
προλείπω 381. a
προλελεγμένα 372. c
προλεπτύνω, in c. ex Λεπτός 382. a
πρόλεσχος, in c. ex Λέσχη 383. a
[προλεσχηνεύω] ib.
[προλεύσσω] 383. b
πρόλημμα, in προλαμβάνω 386. a
προλήνιον, in c. ex Ληνός 385. b
προληπτικός, πρόληψις, in προλαμβάνω 368. a
προλιμνίδες, in c. ex Λίμνη 386. c
προλιμοκτονέω, in λιμοκτονέω 385. c
πρόλιθος, cum d. in c. ex Λίθος 388. a
πρόλογος, cum d. in προλέγω 374. b
προλοχίζω, in c. ex Λόχος, insidiæ 390. a
προλύται, in c. ex Λύω, cum præp. 393. b
προλύω ib.
πρόμακρος, in c. ex μακρός 417. b
προμαλακτήριον 397. b
προμάλαξις ib.
προμαλάττω, cum d. in c. ex Μαλάττω ib.
πρόμαλος 397. c
προμαίομαι, in c. ex Μαίομαι 389. a
προμανθάνω, in c. cum pr. 398. b

πρόμαντις, in c. 399. b
προμαρτύρομαι, in comp. ex Μάρτυρ 401. b
προμάχομαι, προμαχέω, et ίζω, cum d. in c. cum præp. 403. b
προμαθεῖν 404. a
προμελαίνω 409. a
προμελετάω, cum d. in c. ex μελετάω 410. a
προμεριμνάω, in c. ex Μέριμνα 413. c
προμετρέω 415. c
προμετωπὶς, cum d. in μέτωπον 473. c
(προμήθεια) 416. c
(προμηθεύς) ib.
προμηθὴς, cum d. προμηθέομαι ib.
προμήκης, in c. ex Μῆκος 417. b
προμηνύω, in c. ex Μηνύω 419. b
(προμήτωρ, in c. ex Μήτηρ) 420. a
προμιγῆναι 421. b
προμνάομαι, πρόμνηστις, cum d. in c. ex Μνάομαι, ambio 424. b
προμνηστῖνοι, in c. remot. 413. b
(πρόμος) 403. b
πρόμοιρος 408. b
προμολεῖν, cum d. in comp. ex Μολέω 425. c
πρόμος, vide πρόμαχος, προμάχομαι 403. b
προμοσχεύω, in c. ex μοσχεύω 427. b
προμοχθέω 428. b
προμύησις 428. c
προμυθέομαι, in c. ex Μῦθος, fabula 429. b
προμυλλαίνω, in c. ex Μύλλω 430. b
[illegible], et [illegible] ib.
προμύσσω, in c. ex Μύσσω 431. c
(προναΐα) 433. c
πρόναος, in c. ex Ναός ib.
προναυμαχέω 404. b
προνέμομαι, in c. cum pr. 436. b
προνέομαι 439. c
προνεύω, in c. 438. c
προνεωτερίζω, in c. ex Νεώτης 440. c
προνηοῦ 441. a
προνοέω, cum d. in πρόνοος 444. a
[προνοητέον] ib.
προνομαία, προνομεύω, προνομή, in προνέμομαι 436. b
(πρόνομος) ib.
πρόνοος, et πρόνους 444. a
προνοσφίζω 445. a
προνυστάζω, in c. ex νυστάζω 445. b
προνυμφεία 418. c
προνὺξ 446. b
προνωπὴς, &c. 473. b
ΠΡΟ'Ξ 558. b
πρόξενος, cum d. in c. cum pr. 448. a
προοδηγὴς 17. b
προοδοιπόρος, in ὁδοιπορέω 509. b
προοδοποιέω, cum d. in ὁδοποιός 544. a
πρόοδος, in c. ex Ὁδός 452. c
[illegible], et [illegible], in c. 433. b
προοικοδομέω, in οἰκοδόμος 151. c
προοικονομέω, &c. in d. in οἰκονόμος 437. a
προοίμιον, cum d. in c. 458. a
†προοίχομαι? ib.
προολισθέω 461. b
προόλλυμι, in c. cum pr. 462. a
προομαλίζω, in comp. ex Ὁμαλός 463. b
προομνύω, et προόμνυμι, in comp. ab Ὄμνυμι 464. c
προομολογέω, cum d. 376. c
προοψία, in προόψομαι 464. c
προοπλίζω, in c. ex Ὅπλον 466. b
[προοπτέον] 471. c
προοράομαι, cum d. ib.
προοράω, cum d. in c. cum pr. 476. a
προορθρίζω, in ὄρθρος 478. c
προορίζω, cum d. 487. a
προορμάω, in c. 479. c
προορμέω, in c. ex Ὅρμος, statio navium 480. a
προορύσσω, in c. cum præp. 482. c
προορχέομαι, cum d. in c. 483. b
πρόουρον, vinum lixivum: quod defluit antequam uvæ calcentur.
προοφείλω, in c. 491. b
προοχλέω, in c. ex Ὀχλέω 492. b
προοχὴ, in προέχω 293. a
προόψις, in προόψομαι 471. c
προπαγὴς, in προπήγνυμι 522. c
προπαίδεια 500. c
προπαιδεύω, cum d. in c. ex παιδεύω 495. b
προπαίζω, in c. ex Παίζω 494. b
πρόπαις, in c. ex Παῖς 495. b
πρόπαλαι, in c. ex Πάλαι 496. a
πρόπαππος, cum d. in c. ex πάππος, avus 496. a
προπαρασκευάζω, cum d. 595. a
προπαρεγγυάω, in παρεγγυάω 177. c
†προπαρέχω? 224. c
προπάροιθε, seu προπάροιθεν, in Πάρος 499. a
προπαροξύνω 469. a
πρόπας, in c. 499. c
προπάσχω, in c. ex Πάσχω 500. c
προπάτωρ, cum d. in c. 507. c
πρόπειρα, cum d. in c. 508. a
πρόπεμπτα, in c. ex Πέντε 516. b
προπέμπω, cum d. 513. c
προπεριγίγνομαι 124. c
προπερισπᾶσθαι, in περισπάω 603. b
προπεριχαράσσω, in περιχαράσσω 721. c
προπέρθω, in c. ex Πέρθω 520. b
προπέρυσι, cum d. in Πέρυσι 520. a
προπετάζω, [illegible] 521. a
προπετὴς, cum d. in comp. ex πέτω 509. a
προπήγνυμι, in c. cum præp. 522. c
προπηλακίζω, cum d. in c. ex Πηλός 523. c
[προπηλακιστής] ib.
προπήχυον, in c. ex Πῆχυς 524. c
προπίνω, in c. cum præp. 526. c
[illegible], in Πρόσω, et Ἔσω 201. a. 565. a
προπιφαύσκω, in comp. ex πιφαύσκω 518. c
προπιστεύω 506. c
προπίπτω 528. b
προπιττόω, in c. ex πιττόω 529. a
πρόπλασμα 531. c
προπλέω, πρόπλοος, πρόπλους 536. b
προπλύνω 539. a
[προπλώω] 536. c
προπνίγειον, in c. ex Πνίγω 541. a
προποδίζω, cum d. in comp. ex ποδίζω 552. c
προποιέω, cum d. 542. a
προπολεμέω, in c. 546. b
προπολεύω, cum d. in πρόπολος 546. c
προπόλιος, in c. ex Πόλις 547. b
πρόπολις 548. a
πρόπολος, in c. cum præp. 546. a
πρόπομα, in προπίνω 527. a
προπομπεύω, in comp. ex πομπεύω 515. a
προπομπὴ, cum d. in προπέμπω ib.
προπομπὸς 515. b
προποντὶς, in comp. ex Πόντος 594. b
προπορεύω, cum d. in c. ex πορεύω 511. a
πρόποσις, προποτίζω, cum d. in προπίνω 527. a
πρόποτος 532. a
(προπράσσω) 554. a
προπράτης, προπρατὴρ, in προπιπράσκω 518. c
προπρηνὴς, in c. ex Πρηνής 556. b
[προπρὸ] 557. a
προπροκαταΐγδην, in καταΐσσω 34. a
προπροβιάζομαι 107. a
προπροκυλίνδομαι 296. a
πρόπρυμνα, in c. 559. a
προπταίω, in c. ex Πταίω 560. a
πρόπτωσις, πρόπτωτος, in προπίπτω 528. b
πρόπυλον, et προπύλαιον, in comp. 564. a
προπυνθάνομαι, in c. ex Πυνθάνομαι 564. b
(πρόπυργος) 565. a
προπυργίδιον, in c. ex Πύργος 566. b
προπωλέω, cum d. in c. cum præp. 566. c
προρέω, in προῤῥέω 572. b
προῤῥαίνω, in c. ex Ῥαίνω 569. c
προῤῥέω 572. b
πρόῤῥησις, προῤῥητέον, πρόῤῥητος, &c. in c. cum pr. 573. c
πρόῤῥιζος 576. a
προῤῥίπτω, in c. ex Ῥίπτω 577. a
ΠΡΟ'Σ 538. b
προσαγανακτέω 2. c
προσαγγέλλω, cum d. in c. ex προσαγγελεύς, προσαγγελία 4. b
προσαγκαλίζομαι, in comp. ex ἀγκάλη 5. c
προσαγλαΐζομαι, in c. ex Ἀγλαός 6. c
προσαγορεύω, cum d. in c. ex ἀγορεύω 9. a
προσαγρυπνέω 680. c
προσάγω, cum d. 15. b. et c
προσᾴδω, in c. ex Ἀείδω 22. a
προσαδικέω 25. b
προσαίνω, in c. ex σαίνω 584. a
προσαιρέομαι 31. c
προσαίρω 33. a
(προσαΐσσω) 34. b
προσαιτέω, cum d. in comp. ex Αἰτέω 35. b
προσαιτιάομαι, in c. ex Αἰτία, culpa 36. a
προσακούω, in c. ex Ἀκούω 39. b
προσακροβολίζομαι, in comp. ex Ἄκρος 42. c
[illegible], in c. ex Ἀκόνη 40. b
προσαγωγίδης 15. c
προσαλείφω, in c. ex Ἀλείφω 44. c
προσαλίσκομαι, in c. ex Ἁλίσκω 46. b
†προσάλλομαι? 50. b
[illegible] 580. c
προσαμάω 54. c
προσαμύνω, in c. 58. a
προσαμφιέννυμαι, in ἀμφιέννυμαι 228. b
προσαναβάλλω, in ἀναβάλλω 98. a
προσαναγκάζω, in c. 60. a
προσαναγράφω 136. c
προσαναιρέω, in ἀναιρέω 30. c
προσανάκειμαι, in ἀνάκειμαι 305. a
προσανακαλέομαι, et προσανακαλέω, in ἀνακαλέω 319. c
προσανάκλισις 323. b
προσανακρούω 348. a
[illegible] 351. a
προσαναλαμβάνω, in ἀναλαμβάνω 366. c
προσαναλέγομαι 373. c
προσαναλίσκω, in ἀναλίσκω 46. b
προσαναπαύω 437. a
[illegible], in [illegible] 503. b
προσαναπίπτω, in ἀναπίπτω 527. c
(προσαναπλάσσω) 531. b
προσαναπληρόω, in ἀναπληρόω 534. c
προσαναπτύσσω, in ἀναπτύσσω 562. a
προσαναῤῥιπίζω, in ἀναῤῥιπίζω 577. a
[illegible], in [illegible] 615. c
προσανατείνομαι, in ἀνατείνω 637. a
προσανατίθημι 650. c
προσανατρίβω 663. b
προσανατρέφω, in ἀνατρέφω 665. b
προσαναφέρω 695. b
[illegible], in [illegible] 733. a
προσανείργω, in ἀνείργω 211. b
προσανέχω 223. a
[illegible] 455. a
προσανατέλλω, in ἀνατέλλω 640. b
προσαντὴς 66. c
προσαντλέω, in c. 67. b
προσάντης, cum προσάντως 66. c
προσαπαιτέω, in ἀπαιτέω 35. a
προσαπαντάω 66. c
προσαπειλέω, cum d. in c. 69. c
[illegible], in [illegible] 175. b
προσαπερείδομαι, in ἀπερείδω 207. b
προσαπελέγχομαι, in ἀπελέγχομαι 212. a
προσαποβάλλω, in ἀποβάλλω 98. b
προσαπογράφω 137. a
[illegible], in [illegible] 148. b
προσαποδίδωμι, προσαπόδοσις, cum d. in ἀποδίδωμι 162. c
[illegible], in [illegible] 175. b
προσαπόθεσις, in ἀποτίθημι 651. a
προσαποκρίνομαι, in d. ex ἀποκρίνομαι 348. b
προσαπόλλυμι, in ἀπόλλυμι 462. a
[illegible] 594. b
προσαποσμήχω 599. b
προσαποστερέω, προσαποστερητέον, in ἀποστερέω 613. c
προσαποστρέφω, in ἀποστρέφω 620. b
προσαποσφάττω 626. a
προσάπτομαι, in c. ex Ἅπτομαι, tango 71. a
προσάπτω, in comp. ex Ἅπτω, necto 71. b
προσαπωθέω 744. b
προσαράσσω, in c. ex Ἀράσσω 72. c
προσάρδω, in c. ex Ἄρδω 74. a
προσαρθρόω, cum d. in c. ex Ἄρθρον 75. a
προσαρκέω, in c. 76. a
προσαρκτικὸς 76. b
πρόσαρμα, in προσαίρω 33. a
προσαρμόζω, vel προσαρμόττω, in c. ex ἁρμόζω 83. a
πρόσαρσις, in προσαίρω 33. a
προσαρτάω, cum d. in c. ex Ἀρτάω 78. b
προσαρτίως 79. a
προσάρχω 82. c
προσαστεΐζομαι, in c. ex Ἄστυ 85. b
προσαστράπτω ib.
προσατιμάω, in ἄτιμος 658. a
προσαυγάζω 90. c
προσαυδάω, in c. ex Αὐδὴ 87. b
προσαύλειος, cum προσαυλίζω 88. b
προσαυλέω 88. c
προσαυλίζω, in c. ex Αὐλὴ 88. b
προσαύξω, cum d. in c. ex αὔξω 23. c
προσαφαιρέω, in ἀφαιρέω 30. c
προσαφάσσω, et προσαφάω, in ἀφάσσω 227. c
προσαφὴ 71. a
προσαφίσταμαι, in ἀφίσταμαι 280. b
προσαφρίζω, in ἀφρὸς 431. c
προσβαίνω 95. a
προσβάλλω 100. c
πρόσβασις, πρόσβατος, in προσβαίνω 95. a
προσβασανίζω, in comp. ex Βασανίζω 105. a
προσβιάζω, in c. 107. a
προσβιβάζω, in c. ex Βιβάζω 96. b
προσβιβάω, in c. ex Βιβάω 96. a
προσβλέπω, in c. ex Βλέπω 109. c
προσβλητὸς, in προσβάλλω 100. c
προσβοηθέω, in c. ex Βοηθέω 111. b
προσβολὴ, in προσβάλλω 100. c
προσβόρειος, et πρόσβοῤῥος, in c. ex Βοῤῥᾶς 112. b
προσβρέχω 116. c
πρόσγειος, in c. ex Γαῖα 120. c
προσγελάω 127. a
προσγίγνομαι, vel προσγίνομαι 124. c
προσγράφω, cum d. 138. a
προσδανείζω 146. a
προσδαπανάω, in comp. ex Δαπανάω 146. b
προσδέγμα, in προσδέχομαι 155. b
προσδεὴς, προσδεῖ, in προσδέομαι 158. a
προσδείκνυμι 148. c
προσδεκτὸς, in προσδέχομαι 155. b
προσδέομαι, in c. ex Δέω, egeo 158. a
προσδέρκομαι, in c. ex Δέρκω 153. b
πρόσδετος, in προσδέω 157. a
προσδέχομαι 155. b
προσδέω, in c. ex Δέω, ligo 157. a
προσδιαβάλλω, in διαβάλλω 98. c
προσδιάθεσις, in d. ex διατίθημι 651. a
προσδιαιρέομαι, in διαιρέω 31. a
προσδιαιτάω, cum d. in c. ex Δίαιτα, vitæ genus 161. a
προσδιαλέγομαι, cum d. in διαλέγομαι 374. a
προσδιανοέομαι, in διάνοια 443. b
προσδιαπράττω, in διαπράττω 553. c
προσδιαπορέω 510. a
προσδιαπασσαλεύω 499. a
προσδιαστέλλω, cum d. in διαστέλλω 612. a
προσδιαστρέφω, in διαστρέφω 620. b
προσδιασχίζω, in διασχίζω 625. a
προσδιατρίβω, cum d. in διατρίβω 670. b
προσδιαφθείρω, in διαφθείρω 701. a
προσδίδωμι 163. b
προσδιέρχομαι, in διέρχομαι 212. b
προσδιορθόομαι, in διορθόω 478. b
προσδιορίζω, cum d. in διορίζω 481. b
προσδοκάω, cum d. in c. 168. b
προσδόκιμος, προσδόκητος 168. c
προσδόρπιος, in c. ex Δόρπον 170. c
(προσδρακεῖν) 153. b
προσδυσχεραίνω, in δυσχεραίνω 331. c
προσεάω, in c. ex Ἐάω 177. a
προσεγγίζω, in c. ex Ἐγγύς 178. a
προσεγγράφω, in ἐγγράφω 137. b
προσεγγυάομαι, in c. 177. c
προσεγκαλέω, in ἐγκαλέω 293. b
προσέγκειμαι, in ἔγκειμαι 305. a
προσεγκελεύομαι, in ἐγκελεύω 307. b
προσεδαφίζω, in c. ex Ἔδαφος 180. c
πρόσεδρος, cum d. in c. ex Ἕδρα 180. b
προσεθίζω, in c. ex Ἔθος 181. b
προσεῖδον, in c. ex Εἴδω, video 182. a
προσειδέναι, in c. ex Εἴδω, scio 182. c
προσεικάζω, προσεικὴς, in c. ex εἰκάζω 183. c
προσείκελος, in c. ex εἴκελος ib.
προσειλέω, in προσειλλέω 185. a
πρόσειλος, in c. ex Ἕλη 193. c
πρόσειμι 232. b. 233. c
προσειπεῖν, in c. ex Ἔπω, dico 201. a
προσείρω, in c. ex Εἴρω, necto 187. a
[illegible], in [illegible] 183. c
προσείω, in c. ex Σείω 583. c
προσεκβάλλω 98. c
προσεκθλίβω, in ἐκθλίβω 259. b
προσεκκαίω, in ἐκκαίω 290. c
†προσεκπέμπω? 513. b
[illegible], in [illegible] 543. b
[illegible], in [illegible] 565. b
προσεκτικὸς, cum d. in προσέχω 225. a
προσεκτίλλω 635. b
προσεκτρέφω 676. b
προσελαύνω, in c. ex Ἐλαύνω 191. a
προσέλευσις, in προσέρχομαι 213. a
προσέληνος, cum d. in c. ex σελήνη 584. b
[illegible], in c. ex Ἕλω 194. c
[προσελῶν] ib.
[illegible], in [illegible] 185. b
προσεμβαίνω, in ἐμβαίνω 95. b
προσεμβάλλω, in ἐμβάλλω 99. b
προσεμβριμάομαι 117. b
προσεμπάσσω, seu προσεμπάττω, in ἐμπάσσω 500. a
προσεμπιστεύω, in ἐμπιστεύω 505. a
[illegible], in [illegible] 525. c
προσεμφερὴς, in ἐμφέρομαι 694. b
προσενίπτω, et προσενέπω, in ἐνίπτω 200. c
[illegible], in [illegible] 241. b
προσεννοέω 443. b
προσεντείνω, in ἐντείνω 637. c
προσεντέλλω, in ἐντέλλω 640. b
[illegible], in [illegible] 654. b
προσεξαιρέομαι, in ἐξαιρέω 31. b
προσεξαμαρτάνω, in ἐξαμαρτάνω 54. b
προσεξαπατάω 69. b
προσεξευρίσκω 219. a
πρόσεξις 225. a
προσέοικα, in c. ex Εἴκω, similis sum 183. c
[illegible], in [illegible] 94. b
προσεπεξεργάζομαι, in ἐπεξεργάζομαι 206. c
προσεπερωτάω, in ἐπερωτάω 213. c
προσεπιβλαστάνω, in ἐπιβλαστάνω 109. a
[illegible], in [illegible] 125. c
προσεπιδείκνυμι, in ἐπιδείκνυμι 148. c
[illegible], in [illegible] 159. c

προσεπιβάλλομαι, in ἐπιβάλλομαι 163. a
προσεπιδοξάζω, in ἐπιδοξάζω 169. c
προσεπιζητέω, in ἐπιζητέω 237. c
προσεπειπεῖν, in ἐπειπεῖν 201. a
προσεπικτᾶσθαι, in ἐπικτάομαι 353. a
προσεπιλαμβάνω, in d. ex ἐπιλαμβάνω 367. b
προσεπιλέγω, in ἐπιλέγω 374. b
προσεπιμελοῦμαι, in ἐπιμελέομαι 409. c
προσεπιμετρέω, in ἐπιμετρέω 415. c
προσεπινοέω, in ἐπινοέω 443. c
προσεπιπίπτω, in ἐπιπίπτω 520. b
προσεπισιτίζομαι 589. a
προσεπιστέλλω, in ἐπιστέλλω 611. a
προσεπισφάττω 626. a
προσεπισφραγίζομαι 628. c
προσεπιτάττω, in ἐπιτάττω 634. c
προσεπιτέρπομαι, in ἐπιτέρπω 646. b
προσεπιτιμάω 658. b
προσεπιτραγῳδέω 22. c
προσεπιτρίβω 670. b
προσεπιχαρίζω 287. a
προσεπιψηφίζομαι, in ἐπιψηφίζω 714. c
προσεπιχέω, in ἐπιχέω 726. b
προσεπιχώω 727. c
προσεργάζομαι 206. c
προσερείδω, in c. ex Ἐρείδω 207. b
προσερεύγω, in c. ex Ἐρεύγω 208. c
προσερέω, et προσέρομαι, in c. ex Εἴρω, dico 187. a
προσέρπω 211. b
προσερεθίζω, in c. cum pr. 573. c
προσέρχομαι 213. a
προσεταιρίζω, cum d. in c. ex Ἑταῖρος 215. a
προσέσχατος 214. c
προσέτι, in c. ex Ἔτι 216. a
προσευκτήριον, in προσεύχομαι 220. a
προσευπορέω, in εὐπορέω 510. b
προσευρίσκω, in c. ex Εὑρίσκω 219. a
προσευσχελέω, in εὐσχελής 631. a
προσεύχομαι, cum d. in c. ex Εὔχομαι 220. a. b
προσεφευρίσκω, in ἐφευρίσκω 219. a
προσέχω, cum d. προσεχής 225. a
προσεψέω, in c. ex Ἑψέω 201. b
προσέψω, in c. ex Ἕψω 227. c
προσζημιόω, in c. ex Ζημία 237. b
προσηβής, in c. ex Ἥβη 239. a
προσηγορέω, cum d. 8. b
[προσήγορος] ib.
προσήδομαι, in c. ex Ἥδω 241. c
προσήκω, cum d. in c. ex Ἥκω 243. a
προσήλιος, in c. ex Ἥλιος 244. a
προσηλόω, in c. ex Ἧλος 244. b
προσήλυσις, προσήλυτος, in προσέρχομαι 213. a
προσῆμαι, in c. ex Ἧμαι 244. c
προσημαίνω, cum d. 586. a
προσηνής, cum d. in c. ex Ἐύς 219. b
προσήπομαι, in c. 61. a
προσηχέω, in c. ex Ἦχος 248. c
προσηῷος, in c. ex Ἠώς 249. a
προσθάλπω, in c. 250. b
πρόσθε, in Πρό 557. c
πρόσθεμα, πρόσθεσις, πρόσθετος, in προστίθημι 652. b
† προσθέω † 256. a
προσθήκη, in προστίθημι 652. b
προσθιγγάνω, in c. ex Θίγω 258. c
(προσθίγω) ib.
πρόσθιος, in πρόσθε 557. c
προσθλίβω, in c. ex Θλίβω 259. b
(προσθλίβομαι) 151. c
προσθροέω, in c. ex Θρέω 261. c
προσίεμαι, in προσίημι 230. c
προσίζω, cum d. in c. ex Ἵζω 271. c
προσίημι 230. c
(προσικνέομαι) 273. b
προσίκτωρ, in c. ex Ἱκνέομαι ib.
προσίνομαι, in c. 588. b
προσιππεύω, in c. ex Ἵππος 276. b
προσίπταμαι, in c. ex Ἵπταμαι 276. c
προσίστημι 281. a
προσιστορέω, in c. ex Ἱστορέω 286. b
προσίσχω, in προσέχω 225. a
πρόσιτος, in πρόσειμι 233. c
προσκαθέζομαι, in καθέζομαι 179. c
προσκάθημαι, in κάθημαι 244. c
προσκαθίζω, in καθίζω 271. c
προσκαθίστημι, in καθίστημι 282. b
προσκαθοπλίζω, in καθοπλίζω 470. a
πρόσκαιρος, cum d. in c. 290. a
προσκαίω, in c. cum præp. 290. c
προσκακοπαθέω, in κακοπαθέω 501. a
προσκαλέω, in c. cum præp. 294. b
(προσκαλινδέομαι) 296. a
προσκαρτερέω, in c. ex καρτερέω 346. a
προσκαταβαίνω, in καταβαίνω 94. c
προσκαταβάλλομαι, in καταβάλλω 99. c
προσκαταγελάω, in καταγελάω 157. a
προσκατακλύζω, in κατακλύζω 324. b
προσκαταλαλέω, in καταλαλέω 365. c
προσκαταλέγομαι, in καταλέγω 372. c
προσκαταλείπω, in καταλείπω 381. a
προσκαταλλάττομαι, in καταλλάττω 49. b
προσκατατείνω, in κατατείνω 433. c
προσκατανοέω, in κατανοέω 443. c
προσκατασκευάζω, in κατασκευάζω 594. c
προσκατασκιῤῥόω 597. a
προσκατασπείρω, in κατασπείρω 625. a
προσκατατίθημι, in κατατίθημι 651. c
προσκατεῖδον, in κατεῖδον 179. b
προσκατεύχομαι, in κατεύχομαι 220. a
προσκατηγορέω, in d. ex κατηγορέω 8. a
προσκατόμνυμι, in κατόμνυμι 461. c
πρόσκειμαι, cum d. in c. ex Κεῖμαι 305. b
προσκέλλω 307. a
προσκέπτομαι, in c. cum pr. 592. c
προσκεφάλαιον, in c. ex Κεφαλή, cum præp. 312. a
προσκηδής, in c. ex Κῆδος, affinitas 313. b
προσκηδής, in c. ex Κῆδος, cura 313. a
προσκήνιον, in c. 595. c
προσκήπτω, in c. ex Σκήπτω, nitor 596. a
προσκηρυκεύομαι, in c. ex κηρυκεύω 314. c
προσκηρύσσω 315. a
πρόσκιος 596. c
προσκιρτάω, cum d. in c. ex σκιρτάω 590. a
προσκλαίω 319. c
προσκλαυθμυρίζομαι, in c. ex κλαυθμυρίζομαι 321. b
προσκλῆμι, in c. ex Σκέλλω 591. c
προσκληρόω, cum d. in c. cum pr. 332. b
πρόσκλησις, προσκλητικός, in προσκαλέω 294. b
προσκλίνω, cum d. 323. c
προσκλύζω, cum d. in c. ex Κλύζω 324. b
προσκνάω, in c. ex Κνάω 326. a
προσκνήθω, in c. ex Κνήθω ib.
προσκνίζομαι 325. c
προσκολλάω, in c. 330. c
προσκομίζω, cum d. in c. ex κομίζω, porto 333. c
πρόσκομμα, in προσκόπτω 337. c
προσκοπή, in προσκόπτομαι ib.
προσκοπέω, in προσκέπτω 598. c
προσκόπησις, in προσκοπέω ib.
πρόσκοπος, in προσκέπτομαι ib.
προσκόπτω 337. c
προσκορέννυμαι, et προσκορέω, προσκορής, cum d. in c. ex κορέω, satio 339. c
προσκοσμέω 341. c
πρόσκρανος, in c. ex κράνος 300. b
προσκρίνω 348. c
προσκρούω, cum d. in c. cum pr. 351. b
προσκτάομαι, in c. cum præp. 353. a
προσκτίζω 354. b
προσκυδής, in c. ex Κῦδος, gloria 355. c
προσκυλίω, in c. ex Κυλίω 357. a
προσκυμαίνω, in c. ex Κῦμα 357. c
προσκυνέω, cum d. in Κύω, osculor 360. c
[προσκύω] ib.
προσκύπτω, in c. ex Κύπτω 358. c
προσκυρέω, cum d. in c. ex Κῦρος 359. b
προσκύρω, in c. ex Κύρω 359. c
(προσκωμάζω) 362. b
πρόσκωπος, in c. ex Κώπη, remus 363. a
προσλάζομαι, et προσλάζυμαι, in c. ex Λάζομαι 365. a
προσλαλέω, in c. ex Λαλέω 365. c
προσλαμβάνω, in c. ex Λαμβάνω 368. a
προσλάμπω 376. a
προσλέγω, in c. ex Λέγω, dico 374. b
προσλεύσσω, in c. ex Λεύσσω 383. b
πρόσλημμα, προσληπτικός, πρόσληψις, in προσλαμβάνω 368. a. b
προσλιπαίνω 387. b
προσλιπαρέω, cum d. in c. ex Λιπαρής 387. a
προσλογίζομαι 378. b
[προσλογιστικός] ib.
προσλυμαίνομαι, in c. ex Λυμαίνομαι 391. b
[προσμάθησις] 398. b
προσμανθάνω, in c. cum pr. ib.
προσμαρτυρέω, in c. ex Μάρτυς 401. a
προσμάχομαι, in c. cum pr. 403. c
προσμειδιάω, in c. ex Μειδιάω 406. b
προσμελῳδέω, in μελῳδός 22. b
προσμένω, in c. cum præp. 413. a
προσμετρέω 415. c
προσμηχανάομαι, in c. 420. c
προσμίγνυμι, cum d. 421. a
προσμισθόω, cum d. in c. 423. b
προσμολέω, in c. ex Μολέω 426. a
προσμυθευτικός, in μυθευτικός 513. c
προσμονή, in προσμένω 413. a
(πρόσμεσον ἀδελφῶν) 408. a
προσμυθέομαι 429. b
προσναυπηγέω, in ναυπηγός 523. a
προσνέμω, in c. cum pr. 435. c
προσνέω, in c. ex Νέω 438. c
προσνήχομαι 439. c
προσνοέω 444. a
προσογκάομαι 451. a
προσογκής, in c. ib.
πρόσοδος, cum d. 452. a
προσοδύρομαι 453. c
προσόζω, in c. cum præp. 454. a
προσοίγω, in c. ex Οἴγω 455. a
προσοικειόω, in c. ex οἰκεῖος 457. c
προσοικέω, in πρόσοικος 457. a
προσοικοδομέω, in οἰκοδόμος 151. c
πρόσοικος 457. a
πρόσοισμα, in προσφέρω 695. b
προσοιστέος, in οἴω 460. b
προσοκέλλω, in c. ex Ὀκέλλω 307. a
προσολοφύρομαι, in c. ab Ὀλοφύρομαι 462. c
προσομαλίζω, cum d. in c. 464. a
προσομιλέω, et προσόμιλος, in comp. 464. c
προσόμοιος, in c. ex Ὅμοιος 465. b
[προσομοιόω] ib.
προσομολογέω, in d. 376. c
[προσομολογία] ib.
προσομόργνυμαι, in c. 464. c
προσιμείρω, in ἵμερος 481. c
προσονειδίζω, in c. ex Ὄνειδος 466. b
προσονομάζω, in c. ex ὀνομάζω 467. c
προσόπτομαι 471. c
προσοράω 476. a
προσοργίζομαι, in c. 477. b
προσορίζω, in πρόσορος 482. a
προσορμάω, in c. 479. c
προσορμέω, προσορμίζω, cum d. in c. ex Ὅρμος, statio navium 480. a
πρόσορος 482. a
προσορχέομαι, in c. 483. b
προσουδίζω, in c. ex Οὖδος 488. a
προσουρέω, προσούριος, in c. ex Οὖρος, ventus secundus 490. a
[προσουρίζω] ib.
προσοφείλω, προσοφλέω, in c. 491. b
[προσοφλισκάνω] ib.
προσοχή, in προσέχω 225. b
προσοχυρόω 221. b
προσοχθέω, προσοχθίζω, cum d. in c. ex Ὄχθω 492. b
προσοψάομαι, cum d. in c. 494. a
πρόσοψις, in προσόπτομαι 471. c
προσπάθεια 500. c
προσπαίζω, in c. ex Παίζω 494. b
ΠΡΟΣΠΑΙΟΣ, cum d. 559. a
προσπαίρω, in c. ex Σπαίρω 602. a
(προσπαίω) 495. c
προσπαλαίω, in c. ex Πάλη 497. a
προσπαραβάλλομαι, in παραβάλλω 100. b
προσπαραγράφω 138. a
προσπαρακαλέω, in παρακαλέω 294. a
προσπαραλαμβάνω, προσπαράληψις 368. a
προσπαρέχω, in παρέχω 224. c
προσπασσαλεύω, in c. ex πάσσαλος 499. c
προσπάσσω, in c. ex Πάσσω 500. a
προσπάσχω, in c. ex Πάσχω 500. c
προσπατταλεύω, cum προσπασσαλεύω 499. c
προσπάω 603. b
πρόσπεινος, in c. ex Πεῖνα 507. b
προσπελάω, cum d. in c. 511. c
προσπέμπω 514. a
προσπέρδω, in c. ex Πέρδω 519. a
προσπεριβάλλω, in περιβάλλω 100. b
προσπεριγίνεσθαι, in περιγίνομαι 124. c
προσπερονάω, in c. ex Περόνη 520. a
προσπετάννυμι, in c. ex πετάννυμι 521. a
προσπήγνυμι, cum d. in c. cum præp. 522. c
προσπηδάω, in c. ex Πηδάω 523. b
προσπηχύνομαι, in c. ex Πῆχυς 524. c
(προσπιέζω) 525. a
προσπίλναμαι, in προσπελάω 511. c
προσπιπράσκω, in c. ex πιπράσκω 518. c
προσπίπτω 528. b
προσπιστόω, in c. ex πιστόω 529. a
προσπλάζω, προσπλάθω, in προσπελάω 511. c
προσπλάστης ib.
προσπλάσσω, cum d. in c. cum pr. 531. c
προσπλέω 536. b
προσπληρόω, in c. ex πλήρης 534. c
προσπλώω, cum d. in c. ex πλώω 536. c
προσπνέομαι, et προσπνέω 540. b
προσποιέω, cum d. 542. b
προσπολεμέω, προσπολεμόω, in c. 546. b
πρόσπολος, cum d. 546. c
προσπορεύομαι, in c. ex πορεύομαι 511. a
προσπορίζω, cum d. in c. ex πορίζω 510. c
προσπτερνάω, cum d. in c. 549. b
προσπταίω, cum d. in c. ex Πταίω 560. a
προσπτύσσω, cum d. in c. ex Πτύσσω 562. a
προσπτύω, in c. ex Πτύω 562. b
προσπυνθάνομαι, in c. ex Πυνθάνομαι 564. b
προσραίνω, in c. ex Ῥαίνω 569. c
πρόσραξις, in προσράσσω 570. b
προσράπτω, in c. cum præp. 570. a
προσράσσω, in c. 570. b
προσρηγνύω, et προσρήγνυμαι, in c. cum pr. 575. a
πρόσρημα, πρόσρησις, προσρητικός, in c. cum pr. 573. c
πρόσριζος 576. a
προσριζόβολος 712. c
προσσαίνω, in c. ex σαίνω 584. a
προσσαργανόω 581. c
προσσείω 583. a
προσσημαίνω, cum d. 586. a
πρόσσω, in πρόσω 558. a
πρόσταγμα, προστακτικός, in προστάσσω 635. a
προστανύω, in c. ex τανύω 639. b
πρόσταξις, in προστάσσω 635. a
προστάς, et προστασία, in προΐστημι 283. c
προστάσσω 635. a
προστάτης, προστατέω, cum d. et προστατήριος, in προΐστημι 283. c
προστάττω, in προστάσσω 635. a
προσταυρόω, in c. ex Σταυρός 608. a
προστέγω, in c. 609. a
προστείνομαι 638. a
προστεκταίνω 647. c
προστειχίζω, in c. 640. a
† προστείχω † 610. a
προστέλλω, in c. cum pr. 612. a
προστέλλω 611. c
(προστένω) 615. a
προστερατεύομαι, in c. 645. b
προστερνίδιος, προστερνίζομαι, in c. 613. c
(πρόστερνος) ib.
προστεφανόω, in c. ex Στέφω 614. c
προστήθιος, cum d. in c. ex Στῆθος 615. a
προστήκω, in c. ex Τήκω 649. a
προστιθάζεται, in c. 609. b
[προστιθέω] 652. b
προστίθημι ib.
προστιλάω, in c. ex Τίλος 655. b
προστιμάω, cum d. in c. 659. b
πρόστιμος, cum d. in c. cum pr. 617. b
προστραγῳδέω, in τραγῳδός 22. c
προστρέπω 664. b
(προστρέφομαι) 665. c
προστρέχω 668. b
προστρίβω, cum d. πρόστριμμα 670. c
προστροπή, cum d. in προστρέπω 664. b
(πρόστροπος) ib.
πρόστροχος, in προστρέχω 668. b
προστυγχάνω 673. a
πρόστυλος, in c. 682. c
πρόστυπος, cum d. in c. ex τύπος 675. b
προστύφω, cum d. in c. ex Στύφω 683. a
προστυχής, in προστυγχάνω 673. a
πρόστωον, in c. ex Στοά 615. a
προσυβρίζω, in c. ex Ὕβρις 677. b
προσυγγίνομαι, in συγγίνομαι 124. c
προσυλλέγω, in συλλέγω 373. a
προσυλλογισμός, in dec. 378. c
πρόσυλος, in c. 684. a
προσυμμίσγοντες, in συμμίγνυμι 421. c
προσυνδιαφθείρω 701. a
προσυνοικήσασα, in σύνοικος 457. b
προσυντίθημι, in dec. 652. c
προσυπακούω, in ὑπακούω 40. b
προσυπαντάω, in ὑπαντάω 66. c
προσυπεργάζομαι 207. a
προσυπογράφω 238. b
προσυπομιμνήσκω 424. c
προσυφίστημι 284. b
προσυπουργεῖσθαι, in ὑπουργός 206. a
προσυρίζω, in c. ex συρίζω 624. c
προσυφαίνω, in c. ex Ὑφάω 682. a
προσυφάω 682. b
προσφάγειν, in προσφάγω 682. c
πρόσφαγμα, in προσφάττω 626. a
προσφάγω, in c. cum pr. 682. c
[προσφάζω] 626. a
προσφαίνομαι, cum d. 685. a
πρόσφατος, cum d. in c. ex Φάω, occido 690. c
προσφάττω, in c. ex Σφάζω 626. a
πρόσφημι 689. b
προσφέρω, cum d. 695. b
προσφεύγω 699. b
προσφθέγγομαι, πρόσφθογγος, cum d. in c. ex Φθέγγομαι 700. a
προσφθείρομαι 701. a
προσφθονέω, in c. 701. c
προσφιλής, cum d. in c. 702. c
προσφιλοκαλῶ, in c. ex Καλός 295. a
προσφιλονεικῶ, in φιλόνεικος 435. a
προσφιλοπονέω, in φιλόπονος 516. a
προσφιλοσοφέω, in dec. 601. b
προσφιλοτεχνῶ, in φιλότεχνος 648. c

προσφωνέω 703. c
προσφορὰ, &c. in προσφέρω 693. b
[προσφορέω] ib.
προσφυὴς, in προσφύω 715. a
πρόσφυμαι ib.
πρόσφυξ, in προσφεύγω 699. b
προσφύω, cum d. προσφυῶς 715. a
προσφωνέω, cum d. 716. c
(προσχαίνω) 718. b
προσχαίρω, cum d. in c. cum pr. 719. a
(προσχαλκεύω) 721. a
προσχαρίζομαι 722. b
προσχέδω 725. a
πρόσχειρος 724. c
πρόσχερος 723. b
προσχέω 726. c
πρόσχυμα, in προσχέω 725. a
προσχηματισμὸς, in c. ex σχῆμα 727. b
προσχάζω, cum d. in c. 630. b
πρόσχορδος, in c. ex Χορδὴ 731. b
πρόσχορος, in c. ex Χορὸς 731. c
προσχόω, in c. ex χόω 727. c
προσχράομαι 732. c
† προσχρήζω † 733. b
προσχόω, cum d. in προσχέω 726. c
πρόσχωμα, προσχώννυμι, et προσχωννύω, in προσχέω 727. c
προσχωρέω 737. c
πρόσχωρος, in c. ex Χῶρος 738. b
πρόσχωσις, in προσχέω 727. c
προσψαύω, in c. ex ψαύω 740. a
προσψαίδομαι, in c. ex Ψαίδω 740. c
προσψηφίζομαι, in c. ex Ψῆφος 741. b
προσψιθυρίζω 741. c
πρόσω, in Πρὸ 558. a
προσῳδὸς, in προσᾴδω 434. a
προσῳδὸς, in c. cum pr. 435. b
προσῳδία, cum d. in προσᾴδω 22. a
πρόσωθεν, in πρόσω 558. a
προσωδίνω, in c. ex Ὠδὶν 744. b
προσωνυμία 467. b
προσωπεῖον, προσωπίδιον, προσωπικὸν, προσώπιον, προσωπὶς, in πρόσωπον 474. b
προσωπολήπτης, cum d. προσωποληψία, in c. ex λῆψις, et ληπτὸς 368. c
πρόσωπον 474. a
προσωποποιὸς cum d. 544. b
προσώτατος, προσώτερος, in πρόσω 558. a
προσωφελέω, in c. 747. c
προταὶ 558. a
προτακτικὸς, πρόταχτος, in προτάσσω 635. a
προτάμνω 644. a
πρόταξις, in προτάσσω 635. a
προταρβέω, in c. ex Τάρβος 633. c
προταριχεύω, in c. ex Τάριχος ib.
πρότασις, in προτείνω 638. a
προτάσσω 635. a
προτατικὸν πρόσωπον, in προτείνω 638. a
[προτατικῶς] ib.
προτείνω, cum d. ib.
προτειχίζω, cum d. in c. 640. a
προτέλειος, προτελευτάω 641. c
προτελέω, in comp. ex Τέλος, vectigal 642. a
προτελίζω, in comp. ex τέλη 642. c
προτέραιος, προτερέω 557. b
προτερμάτισμα, in τέρμα 643. a
προτέμνω, in c. ex τέμνω 643. c
προτενὴς 638. a
προτένθης, cum d. in Τένθης 645. a
προτέρω, cum d. in Πρὸ 557. b
προτεχνολογέω, in τεχνολόγος 377. a
πρότηξις 649. a
προτὶ, in Πρὸς 558. c
προτιβάλλομαι, in προσβάλλω 101. a
προτιειλέω, in c. ex Εἰλέω, volvo 185. a
προτίθεμαι 632. a
προτιμάσσω, in c. ex Μάσσω, tango 402. a
πρότιμος, cum d. 638. b
προτιμυθέομαι 429. b
προτιμωρέω, in dec. 476. c
προτιόσσομαι, in c. ex ὄσσομαι 475. b
(προτίω) 637. c
πρότμησις, πρότμητος, in προτέμνω 644. a
προτολμάω, &c. in c. ex Τόλμα 639. c
προτομὴ, in προτέμνω 643. c
πρότονος, cum d. in προτείνω 638. a
προτοῦ, in Πρὸ 557. a
(προτρεπτικῶς) 664. b
προτρέπω, cum d. ib.
προτρέχω 668. b
πρότριτα, in c. 662. b
προτροπὴ, cum d. in προτρέπω 664. b
προτρυγητὴρ, προτρυγητὴς, προτρύγητος, in c. ex τρυγάω 671. b
προτυγχάνω 673. a
προτύπτω 674. b
πρότυπος, cum d. in c. ex τύπος 675. b
προϋγραίνω 677. c
προϋλακτέω, in c. 679. b
προΰπνιος 434. c
ΠΡΟΥ'ΝΗ, προῦνον 559. a
προϋνέω, in c. 441. a
(προϋξεργεινάω) 209. a
[προϋξεργασαντὲς] ib.
προϋξεφίημι 230. a
προϋπάρχω, cum d. in ὑπάρχω 80. a
προϋπερβάζομαι 207. a
προϋπείρημαι 303. b
προϋπεξορμάω 479. c
προϋπισχνέομαι, in ὑπισχνέομαι 226. a
προϋποβάλλω, in ὑποβάλλω 101. c
προϋπόκειμαι, in ὑπόκειμαι 303. c
προϋπολαμβάνω, in ὑπολαμβάνω 368. c
προϋπόστασις, in προϋφίστημι 284. c
προϋποστρατεύω, seu προϋποστρατεύομαι, in ὑποστρατεύω 618. a
προϋποτίθεμαι, in ὑποτίθεμαι 633. b
προὔπτος, pro πρόοπτος 471. c
προϋποφαίνω 685. b
προὔργου, pro πρὸ ἔργου 203. b
προὔστιτω, pro προεστίτω. Sic προὔφειλω pro προοφείλω 283. c
προϋφίστημι, in ὑφίστημι 284. c
προφαγεῖν 682. c
προφαίνω, cum d. προφανὴς 685. a
προφαντὶς, πρόφασις, cum d. in πρόφημι 689. b
προφέρω, cum d. 695. b
προφεύγω 699. b
πρόφημι, προφήτης, cum d. 689. b
προφθαδὴν, προφθάνω, in c. ex Φθάνω 699. c
προφθίμενος, in c. ex φθίω 701. c
(προφοβοῦμαι) 691. a
προφοιβάζω, in c. ex φοιβάζω 705. a
προφορὰ, &c. in προφέρω 695. c
πρόφραγμα, in προφράσσω 707. b
προφράζομαι, in c. cum pr. 706. c
πρόφρασσα 709. b
προφράσσω 707. b
(προφρόνως) 709. b
πρόφρων, cum d. ib.
προφυλάσσω, cum d. in c. cum pr. 711. b
προφύσις, in c. ex φῦσα 713. c
πρόφυσις, in προφύω 715. a
προφυτεύω, in c. ex φυτεύω 716. a
προφύω 715. a
προφώγνυμι, in φώγω 690. c
προφωνέω 716. c
προχαίνω, cum d. in c. cum pr. 718. b
(προχαιρέτω) 719. a
προχαράττω, cum d. in c. ex Χαράσσω 721. c
προχαρίζομαι, cum d. in c. 722. b
πρόχειλος, cum d. in c. ex χεῖλος 723. a
προχειμάζω, cum d. in c. 723. b
προχειρίζω, cum d. in c. ex χειρίζω 725. a
πρόχειρος 724. c
προχειροτονέω, cum d. 639. a
προχείρως, in πρόχειρος 724. c
προχέω, cum d. in c. ex Χέω 726. c
πρόχθες, in Χθὲς 728. b
πρόχνυ 633. b
προχοὴ, &c. in προχέω 726. c
(προχορεύω) 731. c
προχοΐα, in c. ex χόω 727. c
προχρίω, in c. ex Χρίω 734. c
πρόχρονος 736. b
προχύομαι, in προχέω, et in c. ex χύομαι. προχύται 726. c. 728. a
προχύω, cum d. in προχέω 726. a
προχῶναι, apud Archippum comicum, dicuntur clunes, teste Pol. lib. 2.
προχωννύω, et προχώννυμι, in προχέω 727. c
προχωρέω, cum d. 737. c
προψύχω, in c. ex Ψύχω 742. b
προῳδικὸς, in προᾴδω 22. a
προωθέω, in c. ex Ὠθέω 744. b
προώλης, in προόλλυμαι 462. a
προωμοσία, in προόμνυμι 464. c
προώνυμος 467. b
πρόωρος, cum d. in c. 746. a
πρόωσις, προωστικὸς, in προωθέω 744. b
ΠΡΥΛΕ'ΕΣ 559. a
ΠΡΥΜΝΟ'Σ, πρυμνήσιος, cum d. ib.
πρυμνώρεια, in c. 480. c
ΠΡΥ'ΤΑΝΙΣ, cum d. 559. a. b
πρωζὸν, πρώην, in Πρωὶ 559. b
πρωθήβης, &c. in c. ex Ἥβη 739. c
πρωθύστερος, in c. ex Ὕστερος 681. c
ΠΡΩΙ', cum d. πρωιαίτερος 559. b
πρωϊαυθὶς, in c. in αὖθις 63. c
πρωϊβλαστὴς, cum d. in c. ex Βλάστω 109. a
πρωΐζα, et πρωΐζω, in Πρωὶ 559. b
πρωΐκαρπος, cum d. 301. c
πρώϊμος, πρωϊνὸς, et πρώϊος, cum d. in Πρωὶ 559. b
πρωΐσπορος, cum d. in c. ex σπορὰ 604. c
ΠΡΩΚΤΟ'Σ 559. b
πρωκτοτηρέω, in c. 649. c
πρωλυθίαι, πρωλύθιος 393. b
πρῶν, in Πρηὼν 556. b
πρὼξ, πρῶος, in Πρωὶ 559. b
ΠΡΩ'ΡΑ, cum d. πρωρατεύω ib. et c
πρῶτα, in πρῶτος 557. b
* πρωτάγριον * 10. b
πρωταγωνιστὴς, in c. ex ἀγωνίζομαι 19. b
(πρώταρχος) 81. b
πρωτεῖον, πρωτεύω, in πρῶτος 557. b. c
πρωτήροτος, in c. 77. a
πρώτιστος, in πρῶτος 557. c
πρωτόαλος, in c. ex Ἅλς mare 31. c
πρωτοβάθρος, cum d. in Βάθρον 93. b
πρωτοβόλος, cum d. 102. c
πρωτόγαλα, in c. ex Γάλα 121. a
πρωτογενὴς 124. a
πρωτογένημα, in c. ex γεννάω 125. c
πρωτογεύστης, in c. ex Γεύω 128. b
πρωτογράμματον 132. a
πρωτόγονος 126. b
πρωτογονοπαῖδες, in c. ex Γονὴ 141. a
πρωτοδαὴς 143. a
πρωτόζυξ, in c. ex ζυγὸς 236. a
πρωτοθυσία, in c. ex Θύω 260. a
πρωτόθρονος, in c. ex Θρόνος 261. b
πρωτόθροος, in c. ex Θρέω 261. c
πρωτοκαῆς 314. b
πρωτοκλισία, in c. ex κλίσις 323. c
πρωτόκουρος, in c. ex κουρὰ 306. a
(πρωτοκτόνος) 353. c
πρωτόλειον, in c. ex Λεία 379. b
πρωτολογία, cum d. 376. c
πρωτολοχία 389. c
(πρωτόμαντις) 399. b
πρωτόμορος 408. a
(πρωτομυσὴς) 431. c
πρωτόμφαλον, in c. 465. c
πρωτόπτης, in c. 434. b
πρωτοπαγὴς 423. a
πρωτόπειρος, in c. ex Πεῖρα 508. a
(πρωτοπήμων) 324. a
πρωτόπλαστος, in c. sine pr. 531. c
πρωτόπλοος, ους 508. a
πρωτοσπορία, in c. ex σπείρω 511. a
πρωτοπραξία, in c. ex πρᾶξις 534. b
πρωτόρρυτος, in c. ex ῥυτὸς 573. a
πρωτόρυμος, in c. ex ῥυμὸς 579. a
πρῶτος, in Πρὸ 557. b
πρωτὶς, fatalis, πεπρωμένος, Cyril.
πρωτόσπορος, et πρωτοσπόρος, in c. ex σπόρος 604. c
πρωτόστακτος, in c. 607. c
πρωτοστάτης, cum d. in c. ex στατὸς 285. b
πρωτοτόκος, cum d. 654. c
πρωτότομος, cum d. 644. c
πρωτότυπος, in c. ex τύπος 675. b
πρωτουργὸς 205. b
πρωτοφανὴς 685. c
πρωτοφυὴς 715. c
πρωτόχνοος 739. b
πρώτως, in Πρῶτος 557. b
¶ ΠΤΑΙ'ΡΩ 559. a
ΠΤΑΙ'Ω, πταῖσμα, cum d. ib.
πτακὶς, cum d. πτὰξ, in Πτήσσω 561. b
πταρμικὸς, πταρμὸς, πτάρνυμαι, in Πταίρω 559. c
πτε, in ποτὲ 487. a
ΠΤΕΛΕ'Α, cum d. 560. a
πτέρινος, et πτέριος, πτέρις, πτερὶς, in Πτερὸν 560. b
ΠΤΕ'ΡΝΑ, cum d. πτερνὶς 560. a
πτεροδόνητος, in c. ex Δονέω 170. c
πτεροστράκτης 559. b
ΠΤΕΡΟ'Ν, cum d. 560. a
πτεροποίκιλος, in c. 545. b
πτεροφόρος 698. a
πτερόω, in Πτερὸν 560. a
πτερυγίζω, πτερύγιον 560. b
πτερυγοφόρος, cum πτεροφόρος 698. a
πτερυγώδης, in Πτερὸν 560. b
πτερυγωκὸς, in c. ex Ὠκὺς 744. c
πτέρυγμα, πτερυγωτὸς, πτέρυξ, cum d. πτέρωμα, πτέρωσις, πτερωτὸς, &c. in Πτερὸν 560. b
πτῆμα, πτηνὸς, πτῆσις, in Ἵσταμαι 276. c
πτήσσω, in Πτόω 561. b
πτητικὸς, in Ἵσταμαι 276. c
(πτιλέομαι) 561. a
ΠΤΙΛΟ'Ν, et πτίλος, πτίλωσις, cum d. ib.
ΠΤΙ'ΣΣΩ, cum d. πτισάνη ib.
ΠΤΟΕ'Ω, cum d. πτόα ib.
πτοιέω, πτοία ib. et b
πτόλεμος, in Πόλεμος 546. b
πτολίαρχος, in πολίαρχος 81. b
πτολίεθρον, in Πόλις 547. c
(πτολιπόρθος) 519. c
πτολίπορθος, &c. in c. ib.
πτόλις, πτόλισμα, in Πόλις 547. c
πτορθάκανθος, in c. ex Ἄκανθα 37. b
πτόρθος, in Ὀρθὸς 478. b
πτυαλισμὸς, in Πτύω 562. b
πτύαλον, πτυὰς ib.
πτύγμα, in Πτύσσω 561. c
ΠΤΥ'ΓΞ ib.
πτυελίζω, cum d. πτύελον, in Πτύω 562. b. c
πτυκτὶς, πτύξις, in Πτύσσω, πτὺξ 561. c
πτύον, in Πτύω 562. b
πτύρω, cum d. in Πτόω 561. b
πτύσις, πτύσμα, in Πτύω 562. b
ΠΤΥ'ΣΣΩ, cum d. πτύγμα 561. c
πτυχὴ, πτὺξ ib.
ΠΤΥ'Ω 562. b
πτωκάζω, πτωκὰς, in Πτὰξ 561. b
πτῶμα, cum d. in Πίπτω 527. c
πτὼξ, in Πτόω 561. b
πτῶσις, cum d. in Πίπτω 527. c
πτώσσω, in Πτόω 561. b
πτωτικὸς, πτωτὸς, in Πίπτω 527. c
πτωχαλαζὼν, in c. ex Ἀλαζὼν 43. a
πτωχεία, πτωχεύω, in πτωχὸς 561. b
πτωχικῶς, πτωχίζω, πτωχίστερος, in πτωχὸς ib.
πτωχοποιὸς 544. b
πτωχὸς, in Πτόω 561. b
πτωχοτρόφος, cum d. 666. c
¶ πύαμος, in Κύαμος, πύανον 354. c
πυανέψιος, in c. ex Ἕψω 227. c
πυάνιος, et πύανον, in κύαμος 354. c
πυγαῖος, in Πυγὴ 562. c
πύγαργος, in c. ex Ἀργὸς 73. b
ΠΥΓΗ', cum d. πυγίζω 562. c
πυγμαιομάχος 404. c
πυγμαῖος, cum d. in πυγμὴ 564. b
πυγμάχος, cum d. 404. c
πυγμὴ, in Πὺξ 564. b
πυγοστόλος, in c. ex στολὴ 611. c
πυγούσιος, πυγὼν, in Πὺξ 564. c
πυδαρίζω, in Πούς 530. c
ΠΥΈΛΟΣ, cum d. 562. c
πυέω, πύω, in Πύθω 563. a
πυθαύλης 88. c
πυθεδὼν, πυθώδης, πυθικὸς, in Πύθω 563. a
πυθιονίκης 441. a
πυθμὴν, cum d. in Πύθω 563. a
(πυθόκραντος) 343. c
πύθομαι, in Πύθω 563. a
πυθόμαντις, in c. 399. b
(πυθόχρηστας) 733. a
πυθόχρηστος, in c. ex Χράω, oracula edo ib.
ΠΥ'ΘΩ, cum d. πυθὼν 562. c. 563. a
(πυθώδης) 563. a
πύον, in Πύθω ib.
ΠΥ'ΚΑ, cum d. πυκάζω 563. b
πυκιμηδὴς, in c. ex Μῆδος 416. c
πυκινὸς, in Πύκα 563. b
πυκινόφρων 709. b
πυκνὸς, πυκνῶς, in Πύκα 563. b
πυκνόβλαστος, in c. ex Βλάστω 109. a
πυκνογόνατος 135. b
πυκνοκίνδυνος, in c. ex Κίνδυνος 316. c
πυκνόκομος 310. b
πυκνόῤῥιζος 576. a
πυκνόῤῥωξ, in c. ex ῥὼξ 575. b
πυκνὶς, πυκνότης, in Πύκα 563. b
πυκνόσαρκος, in c. 581. b
πυκνόσπορος, cum d. in c. ex σπόρος 604. c
πυκνόστυλος, in c. 622. c
πυκνότης, πυκνοῦμαι, in πυκνὸς 563. b
πυκνόφθαλμος, in c. ex ὀφθαλμὸς 475. a
πυκνόφυλλος 712. c
πυκνόω, πύκνωμα, πυκνῶς, πύκνωσις, πυκνωτικὸς, in πυκνὸς 563. b
πυκνόκαρπος 301. c
πύκτης, cum d. in Πὺξ 564. c
πυκτεῖν, πυκτίον, πυκτὶς, in Πτύσσω 561. c
πυλαῖος, πυλαΐτις, in Πύλη 563. c. 564. a
πυλάρτης 88. c
πυλαυρὸς, πυλαωρὸς, πυλωρὸς, in πυλωρὸς 490. c
πυλεὼν, in Πύλη 563. c
ΠΥ'ΛΗ ib.
πυλὶς, πύλος, in Πύλη 564. a
πυλωρὶς 490. c
πυλόω, πυλὼν, cum d. in Πύλη 564. a
πυλωρὸς, cum d. 490. c
πύματος, in πυθμὴν 563. a
ΠΥ'ΝΔΑΞ 564. a
ΠΥΝΘΑ'ΝΟΜΑΙ ib.
ΠΥ'Ξ 565. b
πυξάκανθα, in comp. ex Ἄκανθα 37. b
πύξος, πυξὶς, cum d. in Πύκα 563. c
πύον, in Πύθω 563. a
πυοποιὸς, cum d. 544. b
πυόῤῥοος, cum d. in c. ex ῥέω 573. a
πύος, πυὸς, in Πύθω 563. a
πυουλκὸς, in c. ex ἕλκω 194. c
πυόω, in Πύθω 563. a
ΠΥ'ΠΠΑΞ, cum d. ποππύζω 564. c
ΠΥ῀Ρ ib.
πυρὰ, πυράζω 565. a
πυράγρα, et πυραγρέτης καρκῖνος 10. b
πυραίθω 27. b
πυράκανθα, in c. ex Ἄκανθα 37. b
πυρακτέω, et πυρακτόω, cum d. 17. b
πυραλὶς, seu πυραλλὶς, in Πὺρ 564. c
πυράμους, πυραμοῦς, in comp. ex Ἀμάω 34. c
πυραμὶς, in Πὺρ, et in Πυρὸς 564. c. 566. b
πυραμοῦς, in Πυρὸς 566. b
πυραυγὴς, in c. ex Αὐγὴ 87. b

πύραυνον, et πυραύστης, in c. ex Αὔω, accendo 90. c
πυρίφλεκτος, in πυριφλεγὴς 703. c
πυργηδὸν, in Πύργος 566. a
πυργήρης ib.
πυργηρέω, πυργηροῦμαι ib.
(πύργινος) 565. c
πυργίον, πυργίσκος, in Πύργος 566. a
πυργίτης, in Πύργος 565. c
πυργοβάρις 104. b
πυργοδάϊκτος 143. c
πυργομαχέω 404. c
ΠΥ'ΡΓΟΣ 565. c
πυργοῦχος 226. c
πυργοφόρος, cum d. 698. a
πυργόω, cum d. in Πύργος 566. a
[πυργῶτις] ib.
(πυρδαὴς) 144. a
πύρδαλον, et πύρδανον, in c. ex Δαίω, uro ib.
πυρεῖον, in Πῦρ 565. a
πυρεμβόλος, et πυρέμβολος, in ἐμβάλλω 90. c
πυρέσσω, cum d. πυρετὸς, cum d. πυρετίον, πυρεταίνω, cum der. in Πῦρ 564. c. 565. a
[πυρετικὸς] ib.
πυρὴ, cum πυρὰ 565. a
πυρήϊον, cum πυρεῖον 565. c
ΠΥΡΗ'Ν 566. a
πυρίκμητος, in c. ex Ἄκμων 61. b
πυροειδὴς, in Πυρὸς 566. a
πυροφόρος, cum Πυρφόρος 698 a
πυρία, cum der. in Πῦρ 565. a
πυρίβιος, in c. ex Βίος 108. a
πυριβρεμέτης, in c. 116. b
[πυριγενέτης] 124. a
πυριγενὴς ib.
πυριγλήνης, in c. ex Γλήνη 135. a
πυριγόνος 126. b
(πυρίδαπτος) 146. c
πυρίζω, in Πῦρ 564. c
πυρίορθος, in c. ex ὀρθὸς 227. c
πυριθαλπὴς, in c. 230. b
πυριλαμπὴς, in c. ex Λάμπω 370. a
πυρίμαχος 404. c
πύρινον, in Πυρὸς 566. a
πύρινος, et πυρινὸς, in Πῦρ, 564. c. vide πύρινος, etiam in Πυρὸς 566. a
πυρινίδης, in Πυρὸς ib.
πυρίον, in Πῦρ 565. a
πυριπνέω, πυρίπνους, et πυρίπνοος, in c. ex πνέω 540. c
πυρισμάραγος, in c. ex σμαραγέω 599. a
πυρισπαρὴς, in c. ex σπαρτὸς 604. b
πυρίστακτος, in c. 607. c
πυρισφάραγος, in c. 687. c
πυρίτης, in Πῦρ, et in Πυρὸς 564. c. 566. b
(πυρίφατος) 690. b
πυριφλεγέθων, πυριφλεγὴς, πυρίφλεκτος, in c. sine pr. 703. c
[πυριφλέγων] ib.
πυρίχρως, cum πυρόχρως 735. c
πυριῶμαι, in πυρία 565. a
πυρκαιὰ, et πυρκαϊὰ, in c. desinentibus in καία 291. a
πύρνος, πυρνίον, cum der. in Πυρὸς 566. b
πυροβόλος 102. c
πυρογενὴς 124. a
πυροδαίστης, in c. ex Δαίω, uro 144. a
πυρόεις, in Πῦρ 564. c
πυρόμαντις, cum d. in c. 399. b
πυροπαίπαλος, in c. 545. b
πυροπώλης, cum d. 567. c
πυρορραγὴς 573. b
ΠΥΡΟ'Σ 566. a
πυροτριβία 644. c
πυροφόρος 698. a
πυρόχρως 735. c
πυρόω, in Πῦρ 564. c
πυρπάλαμος, cum d. in c. ex Παλάμη 496. b
πύρπνοος, cum πυρίπνοος 540. c
πυρπολέω, cum d. 567. c
πυρράκης, πυρρίας, πυρρίζω, in Πῦρ ib.
πυρρίχος, cum d. in πυρρὸς ib.
πυρροκέρως, in c. ex Κέρας 334. b
πυρροκόραξ, in c. ex Κόραξ 338. a
[illegible], in c. ex [illegible] 475. a
πυρροποίκιλος 545. b
πυρρὸς, cum d. πυρρότης, in Πῦρ 565. a
πυρρότριχος, in c. 262. c
πυρρούλας, cum πυρρὸς 565. a
πυρσαίνω, in πυρσὸς ib.
πυρσεύω, cum d. in πυρσὸς ib.
(πυρσίτης) ib.
πυρσόω ib.
πυρσόλοφος, in c. ex Λόφος 379. c
πυρσόνωτος 447. a
πυρσὸς, in Πῦρ 565. a
πυρσότοκος 655. a
πυρσοφόρος 698. a
πυρφορέω ib.
πυρώδης, in Πῦρ 564. c
πυρωπὸς, cum d. 474. b
πύρωσις, πυρωτὸς, &c. in Πῦρ 564. c
πῶς, vide πῶ, in Ὅς 484. c
πύσμα, cum d. πύστις, in Πυνθάνομαι 564. b
πυτία, in πυετία 522. b
πυτίζω, in Πτύω 562. b
ΠΥΤΙ'ΝΗ, cum d. 566. b
πυτινοπλόκος 553. a
πύτισμα, in πυτίζω 562. b
πυώδης, πύωσις, in Πύθω 563. a
¶ πῶς, et πω, in Ὅς 484. c
ΠΩ'ΓΩΝ, cum d. 566. b
πωγωνοτροφέω 666. c
πωγωνοφορία 698. a
πωλάριον, in Πῶλος 568. a
πωλέω, πωλέομαι, cum der. in Πολέω 546. b
ΠΩΛΕ'Ω, cum d. 566. c
πωλικὸς, πώλιον, in Πῶλος 568. a
πωλοδαμνέω, cum d. in c. ex Δαμάω 146. a
ΠΩ͂ΛΟΣ, πωλεύω 567. c. 568. a
πώλυψ, in πολύπους 552. a
ΠΩ͂ΜΑ, cum d. 568. a
πώμαλα, in Μάλα 397. a
πωματίας, in Πῶμα 568. a
πώποτε, in ποτὲ 487. a
πώρινος, in Πῶρος 568. a
πώρω ib.
πωρητὸς, πωρώδης, πώρωσις, in Πῶρος, πωρόω 568. b
πωροκήλη, in c. ex Κήλη 313. c
ΠΩ͂ΡΟΣ, et πωρὸς 568. a
ΠΩ͂Σ 568. b
πωτάομαι, in Πέτομαι 521. a
(πώτημα) ib.
πῶϋ, in Πάω 503. c
ΠΩΥ͂ΓΞ 568. c

Ρ.

¶ Ῥα 568. c
ῥαβδίον, cum d. ῥαβδίζω, ῥαβδόω, in Ῥάβδος 569. a
ῥαβδομαντεία 399. b
ῥαβδοῦχος, cum d. 226. c
ῬΑ'ΒΔΟΣ 568. c
ῥαβδοφόρος, cum d. 698. a
ῥαβδώδης, cum d. 22. c
ῥάβδωσις, ῥαβδωτὸς, in Ῥάβδος 569. a
ῥαγὰς, ῥάγδην, ῥαγδαῖος, cum d. ῥαγίζω, ῥαγεὶς, ῥάγμα, ῥαγώδης, in Ῥήσσω 574. b. c
ῥαγολόγος, cum d. 373. b
ῥαγόω, ῥαγώδης, in Ῥήσσω 374. c
ῥαδαλὸς 343. a
ῬΑ'ΔΑΜΝΟΣ 569. a
ῬΑ'ΔΑΝΟΣ ib.
ῥαδανίζω ib.
ῥᾳδιέστερος, idem quod ῥᾴων 569. b
ῥάδινος, in c. ex Δίνη 166. b
ῬΑ'ΔΙΞ 569. a
ῬΑ'ΔΙΟΣ ib.
ῥᾳδιουργὸς, cum d. 205. b
ῥᾳδίως, in Ῥᾴδιος 569. a
ῥάζω, in Ῥαίνω 569. b
ῬΑ'ΘΑΓΟΣ, cum d. ib.
ῬΑΘΑ'ΜΙΓΞ ib.
ῥαθαπυγίζω, in c. ex Πυγὴ 562. c
ῥᾳθυμέω, ῥᾳθυμία, ῥᾳθυμαίνω, in ῥᾴθυμος 265. c
ῥᾳθυμοποιὸς 544. b
ῥᾴθυμος, cum d. 265. c
ῥαίζω, in Ῥᾴδιος 569. a
ῥαιβοειδὴς 186. b
ῬΑΙΒΟ'Σ 569. b
ῥαιβοσκελὴς, in c. ex Σκέλος 591. c
ῬΑΙ'ΝΩ 569. b
ῬΑΙ'Ω, cum d. ῥαιστὴς 569. c
ῥακάζω, in c. ex Ἄζω 24. a
ῥακενδύτης, in ἐνδύω 175. b
ῥακίδιον, ῥάκιον, in ῥάκος 574. b
ῥακοσυρραπτάδης, in συρράπτω 570. a
ῥακοδύτης, cum d. in c. ex Δύω, induo 175. b
ῥακόω, ῥάκωμα, ῥάκος, in Ῥήσσω 574. b
ῥαπτήριος, ῥάπτης, ῥάπτρια, in Ῥάπτω 570. b
ῥακώδης, ῥάκωμα, ῥάκωσις, in ῥάκος 574. b
ῬΑ'ΜΝΟΣ 569. c
ῬΑ'ΜΦΟΣ ib.
ῥανὶς, ῥαντὴρ, ῥαντίζω, cum d. ῥαντὸς, in Ῥαίνω 569. b
(ῥαντήριος) ib.
ῥὰξ, in Ῥήσσω 574. c
ῥάπυς, in ῥάφυς 569. a
ῬΑΠΙ'Σ, cum d. 569. b
ῥαπτοπώλης 88. c
ῬΑ'ΠΤΩ, cum d. ῥάμμα 569. c. 570. a
ῬΑ'ΡΟΣ, cum d. 570. b
ῥασθαπυγίζω 562. c
ῥάσμα, in ῥαίνω 569. b
ῬΑ'ΣΣΩ 570. b
ῥᾷστος, ῥᾳστώνη, cum d. in Ῥᾴδιος 569. a
ῥάστωρ, in ῥάζω 569. b
ῥαφανέλαιον, in c. ex Ἐλαία 190. b
ῬΑ'ΦΑΝΟΣ, cum d. 570. b
(ῥαφεὺς) 570. a
ῥαφὴ, ῥαφιδεὺς, cum d. ῥαφίον, ῥαφὶς, in Ῥάπτω 570. a
ῥάχις, cum d. in Ῥήσσω, ῥάχος 574. b. c
ῥαψῳδὸς, cum d. ῥαψῳδέω 22. b
ῥᾴων, ῥᾷον, in Ῥᾴδιος 569. a
¶ ῥέα 569. b
ῥέγκος, ῥέγμα, in Ῥέγχω 570. c
ῥέγξις, in Ῥέγχω ib.
ῬΕ'ΓΧΩ ib.
ῥέξις, in Ῥέζω 570. c
ῥέεθρον, in Ῥέω 571. c
ῬΕ'ΖΩ 570. c
ῬΕ'ΘΟΣ ib.
ῥεῖα, in ῥέα 569. b
ῥεῖθρον, ῥέεθρον 571. c
ῥείω, in Ῥέω ib.
ῥεκτὴς, &c. in Ῥέζω 570. c
ῬΕ'ΜΒΩ, cum d. ib.
ῥέος, in Ῥέω 571. c
ῬΕ'ΠΩ 571. a
ῥεῦμα, cum d. ῥευστὸς, &c. in Ῥέω 571. c
ῬΕ'Ω, ῥεῦσις, ῥευστὸς 571. b. c
¶ ῥηγὴ, in Ῥήσσω 574. b
ῥῆγμα, cum d. ib.
ῥηγμοχαρὴς, in c. sine pr. 718. c
ῥηγνύω, et ῥήγνυμι, in Ῥήσσω 574. a
ῥηΐδιος, cum d. in Ῥᾴδιος 569. a
ῥηΐστος, ῥηΐτερος 569. b
ῥηκτὸς, cum d. in Ῥήσσω 574. b
ῥῆμα, cum d. in Ῥέω 573. a
ῥήνειαι, ovium aut agnorum pelles. Hippocr.
ῥηξήνωρ, cum d. in c. in ἀνὴρ 63. a
ῥηξικέλευθος, in c. ex Κέλευθος 306. c
ῥηξίνοος 444. b
ῥῆξις, in Ῥήσσω 574. b
ῥηξίφλοιος, in c. 704. c
ῥηξίφρων 707. b
ῬΗΣΤΑΙ' 574. a
ῥησείω, ῥησίδιον, ῥῆσις, in Ῥέω 573. b
ῬΗ'ΣΣΩ 574. a
ῥητὴς, in Ῥέω 573. b
Ῥητίνη, cum d. in Ῥέω 571. c
ῥητορεύω, cum d. ῥητορικὸς, cum d. ῥητὸς, ῥήτρα, in Ῥέω 573. b
ῥητορομάστιξ 402. b
ῥητροφύλαξ, in c. ex φύλαξ 719. a
ῥήτωρ, ῥητὸς, in Ῥέω 573. b
ῥηχὶς, ῥηχώδης, in Ῥήσσω 574. b
¶ ῥιγοπύρετος, in c. ex πυρετὸς 565. c
ῥιγαλέος 575. b
ῥιγέω 575. b
ῬΙ͂ΓΟΣ, cum d. ῥιγόω ib.
ῥιγόβιος 108. a
ῥιγόω, in Ῥῖγος 575. b
ῬΙ'ΖΑ 575. c
ῥιζάγρα 10. b
[ῥιζόθεν] 575. a
ῥιζίας, in Ῥίζα ib.
ῥιζίον, ῥιζὶς ib.
ῥιζοβόλος, cum d. 102. c
ῥιζίδιον, in Ῥίζα 575. c
ῥιζολόγος, cum d. 373. b
ῥιζοπώλης 567. c
ῥιζοτόμος, cum d. 644. c
ῥιζοφάγος 683. b
ῥιζόφλοιος, in c. 704. c
ῥιζοφυὴς, cum d. 715. c
ῥιζόφυλλος 712. c
ῥιζόφυτος 715. c
ῥιζόω, ῥιζώδης, in Ῥίζα 575. c
ῥίζωμα, in Ῥίζα ib.
ῥιζῶνυξ, in c. ex Ὄνυξ 468. b
ῥιζώρυχος, cum d. in c. sine pr. 482. c
ῥίζωσις, in Ῥίζα 575. c
ῥικνίας, ῥικνώδης 576. a
ῬΙΚΝΟ'Σ, cum d. ib.
ῥιμφάρματος ἅμιλλα 76. b
ῥίμφα 576. c
ῬΙ'Ν, cum d. ῥινάω, ῥινέω 576. a
ῥινεγχυσία, ῥινεγχύτης, cum d. in ἐγχέω 726. b
ῬΙ'ΝΗ, ῥινάω 576. b
ῥινηλάτης, cum d. 191. b
ῥίνημα, ῥινίζω, ῥινίον, ῥίνησμα, in Ῥίνη 576. a. b
ῥινοβόλος 102. a
ῥινοδέφης, in c. ex Δέφω 154. b
ῥινόκερως, in c. 310. b
ῥινοκόλουστος, in c. ex Κολούω 332. a
ῥινοκοπία, in c. ex κοπὴ 336. a
ῥινολαβὶς, in c. ex λαβὴ 369. a
ῥινόμακτρον, in c. ex Μάσσω, abstergo 402. a
ῥινοπύλη, in c. 564. a
ῬΙΝΟ'Σ 576. b
ῥινόσιμος, in c. ex Σιμὸς 588. a
ῥινοτόμος 644. c
ῥινότορος, in c. ex τορέω 646. a
ῥινοχόος, in c. ex χέω 727. a
ῬΙΟ'Ν 576. b
ῥιπὴ, ῥιπὶς 576. c
[ῥιπτὸς] ib.
ῬΙ'ΠΤΩ, cum d. ῥιπτάζω 576. b
ῥὶς, in Ῥὶν 576. a
ῥὶψ, in Ῥέπω, et in Ῥίπτω 571. a. 576. c
ῥίψασπις, in c. ex Ἀσπὶς 84. c
ῥίψις, in Ῥίπτω 576. b
ῥιψοκίνδυνος, cum d. in c. ex Κίνδυνος 316. c
(ῥίψοπλος) 470. b
¶ ῬΟΑ' 577. a
ῥοὰς, in Ῥέω 571. c
ῥογχάω, ῥογχάζω, ῥόγχος, ῥέγχος, in Ῥέγχω 570. c
(ῬΟΔΑ'ΚΗ) 577. a
ῥόδαξ, in Ῥόδον 577. b
ῥοδάριον, ῥόδεος 577. a. b
ῥοδίζω, ῥόδινος, ῥόδιον, ῥοδῆς, ῥοδίτης in Ῥόδον ib. et b
ῥοδοδάκτυλος, in c. ex Δάκτυλος 145. b
ῥοδόδενδρον, in c. ex Δένδρον 152. a
ῥοδόεις, in Ῥόδον 577. a
ῥοδόμαγμα, in c. ex Μάσσω 401. c
ῥοδόμελι, in c. 410. b
ῥοδόμηλον, et Doricè ῥοδόμαλον, in c. 417. c
ῬΟ'ΔΟΝ 577. a
ῥοδόπηχυς, in c. ex Πῆχυς 524. c
ῥοδόπνοος, in c. ex πνοὴ 540. c
ῥοδόσταγμα, ῥοδοστακτος, in c. 607. c
ῥοδόχροος, ῥοδόχρως 735. c
ῥοδόχρους ib.
ῥοδωνιὰ, ῥοδιὰ, ῥοδωτὰ, in Ῥόδον 577. b
ῥοδωπὶς, in d. 474. b
ῥοὴ, in Ῥέω 571. c
ῬΟ'ΘΟΣ, cum d. ῥοθέω 577. b
[ῥοθιὰς] ib.
ῥοιὰ, in Ῥοὰ 577. a
ῥοιβδέω, cum d. in Ῥοῖζος 577. c
ῬΟΙ͂ΖΟΣ, cum d. ῥοιζέω 577. c
ῥοϊκὸς, in Ῥέω 571. c
ῥοΐσκη, ῥοΐτης, in Ῥοὰ 577. a
ῥόμβος, cum d. in Ῥέμβω 570. c
ῥομφαία, in Ῥέπω 571. a
ῥόος, in Ῥέω 571. c
ῥόπαλον, cum d. ῥοπὴ, ῥόπτρον, in Ῥέπω 571. a
ῥοῦς, cum ῥόος 571. c
ῥοΐσκος, in Ῥοὰ 577. a
ῬΟΦΕ'Ω, cum d. ῥοφητὴς 577. c. 578. a
ῥοχθέω in Ῥόθος 577. b
ῥοώδης 571. c
ῥοῶν, in Ῥοὰ 577. a
¶ ῥύαξ, ῥυὰς in ῥέω 572. a
ῥυγχομαχέω 404. c
ῬΥ'ΓΧΟΣ, cum d. 578. a
ῥύδην, ῥυδὸν, in ῥέω 571. c
ῥύημα 572. a
ῥυηφενὴς, cum d. in Ἄφενος 91. a
ῥυθμίζω, ῥυθμικὸς, in Ῥυθμὸς 578. a
ῥυθμοποιὸς, cum d. 544. b
ῬΥΘΜΟ'Σ 578. a
ῥύμβος, cum d. in Ῥέμβω 571. a
ῥύμμα, in ῥύπτω. At ῥῦμα, in Ῥύω 578. c. 579. a
ῥύμη, in ῥέω 571. c. 578. c
ῥυμοτομία, cum d. 644. c
ῥυμουλκέω, in c. ex ἑλκὼ 194. c
(ῬΥΠΑΠΑΙ') 578. b
ῥυπαίνω, ῥυπαρὸς, cum der. ῥύπασμα, ῥυπάω, in Ῥύπος ib.
ῥυπογράφος 139. a
ῥυποκόνδυλος, in c. ex Κόνδυλος 335. b
ῬΥ'ΠΟΣ, cum d. ῥύπτω 578. b
ῥυσιάζω, ῥύσιμος, in Ῥύω 579. a
(ῥυσίβωμος) 120. a
(ῥύσιος) 579. a
ῥυσίπονος, in c. sine pr. 516. a
(ῥυσίπτολις) 548. a
ῥύσις, ῥύσιον, ῥυσμὸς, ῥυσὸς, ῥυσαίνω, ῥυσαλέος, in Ῥέω 571. c. 578. c. 579. a
ῥύσωμα 578. c
ῥυσσίπαγος 301. c
ῥυστὸς, cum d. ῥυστάζω, cum d. in Ῥύω 578. c. 579. a
ῥυσταγωγὸς 16. c
ῥυτὴς, in Ῥύω 578. c. 579. a
ῥυτιδόφλοιος, in c. 704. c
ῥυτὶς, ῥυτιδόω, cum d. ῥυτὸς, in Ῥέω 571. c. 578. c
ῥύψις, in ῥύπτω 578. b
ῬΥ'Ω 571. c. 578. c
¶ ῥωγαλέος, ῥωγὰς, ῥωγμὴ, ῥωγμὸς, in Ῥήσσω 574. b
ῬΩΘΩ'Ν 579. a
ῬΩΝΝΥ'Ω, cum d. ῥώμη, ῥωμαλέος ib. et b
ῥὼξ, in Ῥήσσω 574. b
ῥωπὰς, ῥωπεῖον, ῥωπήϊον, ῥωπίζω, in ῥὼψ 571. a
ῥωποπερπερήθρας, in Πέρπερος 520. a
ῥωποπώλης, cum d. 567. c
ῥῶσις, ῥωστὴς, cum d. in Ῥωννύω 579. b
ῥώομαι ib.
ῥωτακίζω, cum d. in litera Ρ 568. c
ῥωχμὸς, et ῥωχμὰς, in Ῥήσσω 574. b
ῥῶψ, in Ῥέπω 571. a
ῥώω, in Ῥώομαι 579. b

Σ.

ΣΑΒΟΙ', cum d. σαβάζω, σαβαζικὸς 579. c
ΣΑ'ΓΑΡΙΣ ib.
σάγη, σαγίον, cum d. in Σάττω 581. c
σαγηνοβόλος, qui sagenam jacit, piscator 157. b
σαγηνεύω 157. b
σάγμα, σάγος, in Σάττω 581. c
ΣΑΘΕ'ΡΙΟΝ 579. c
ΣΑ'ΘΗ ib.
σαθρὸς, cum d. in Σήθω 586. b
[illegible], in c. ex [illegible] 176. b
σαίνουρος, in c. ex Οὐρὰ 489. a
σαίνω, in Σείω 583. b
ΣΑΙ'ΡΩ 579. c
σάκανδρος 62. c
σακέσπαλος, in c. 497. b

σακτηροφόρος 698. a
[σακκίον] 581. c
σάκτας, σάκκος, cum d. σάκος, in Σάττω ib.
ΣΑ'ΚΧΑΡ 580. b
σακχυφάντης, in c. ex Ὑφάω 682. a
ΣΑΛΑ'ΚΩΝ, cum d. 580. b
ΣΑΛΑΜΑ'ΝΔΡΑ ib.
σαλάμβας, fenestra, quoniam σέλας βαίνει δι' αὐτῆς. Hesych. et Etymol.
ΣΑΛΑΜΙ'Ν 580. b
ΣΑ'ΛΓΑΜΑ ib.
ΣΑ'ΛΟΣ, cum d. σαλεύω ib.
ΣΑ'ΛΠΗ 580. c
(σαλπιγγολογχυπηνάδης) 680. b
ΣΑ'ΛΠΙΓΞ, cum d. σαλπίγγω 580. c
ΣΑΜΒΥ'ΚΗ, cum d. ib.
ΣΑ'ΜΨΥΧΟΝ, cum d. ib.
(σανδαλίσκος) ib.
ΣΑΝΔΑ'ΛΙΟΝ ib.
σανδαλοθήκη, in c. ex Θήκη 654. c
ΣΑΝΔΑΡΑ'ΧΗ, cum d. 580. c
(σανδαράκινος) ib.
σάνδυξ ib.
ΣΑΝΙ'Σ, cum d. σανιδώδης ib. 581. a
σάπος, σαπίω, in Σήπω 583. b
σάος, in Σῶς 600. b
σαοσίμβροτος 717. c
σαόφρων, cum d. in σώφρων 709. b
σαόω, in Σῶς 600. b
ΣΑΠΕ'ΡΔΗΣ 581. a
σαπρίας, σαπρίζω, in Σήπω 586. b
Σαπρέκτημος, in c. ex Κτῆμα 326. c
σαπρὸς, cum d. in Σήπω 586. b
ΣΑ'ΠΦΕΙΡΟΣ 581. a
σαράπους 552. a
σαργάνη, in Σάττω 581. c
ΣΑ'ΡΓΟΣ 581. a
σαρδάζω, in Σαρδὼ ib.
σαρδαχάτης 91. b
σάρδιος, σαρδῷος, in Σαρδὼ 581. a
σαρδόνυξ, in c. ex Ὄνυξ 468. b
ΣΑΡΔΩ', cum d. 581. a
ΣΑ'ΡΙΣΣΑ ib.
σαρκάζω, cum d. σαρκίδιον, σαρκικὸς, σάρκινος, σαρκίον, in Σὰρξ ib.
(σαρκασμοπιτυοκάμπτης) 297. b
[σαρκίζω] 581. a
σαρκοβόρος, in c. ex Βορὰ 112. a
σαρκοθλάσματα, in c. ex Θλάω 239. a
σαρκοκήλη, in c. ex Κήλη 313. c
σαρκοκόλλα, in c. 330. c
σαρκολάβος, in c. ex λαβὴ 369. a
σαρκοτροφέω 666. c
σαρκοφάγος 683. b
σαρκόφυλλος 713. a
σαρκόω, σαρκώδης, σάρκωσις, σαρκωτικὸς, in Σὰρξ 581. a
σάρμα, in σαίρω, verro 580. a
ΣΑ'ΡΞ 581. a
σάρος, vel σαρὸς, σαρόω, σάρωθρον, σάρωμα, σάρωσις, σάρον, σαρωνίδες, in Σαίρω 580. a
σατίνη, et σάτινον, in Σάττω 581. c
(ΣΑ'ΤΝΙΟΣ) 581. b
ΣΑΤΡΑ'ΠΗΣ, cum d. ib.
(σατραπεύομαι) ib
ΣΑ'ΤΤΩ ib.
ΣΑ'ΤΥΡΟΣ, cum d. 582. a
σαυλοπρωκτιᾶν, in c. ex Πρωκτὸς 559. b
ΣΑΥΛΟ'Σ, cum d. 582. a
ΣΑΥ'ΡΑ ib.
σαυρωτὴρ, in Σταυρὸς 608. a
ΣΑΥΣΑΡΙΣΜΟ'Σ 582. a
ΣΑΦΗ'Σ, cum d. ib. et b
[σαφεία] ib.
σαώζω, σαωτὴρ, cum d. in Σῶς, salvus 600. b
¶ ΣΒΕ'ΝΝΥΜΙ, cum d. σβέσις 582. b
¶ σεαυτοῦ, &c. in c. ex Αὐτὸς 89. c
σεβάζω, σέβας, σέβασις, σέβασμα, cum d. σεβαστὸς, in Σέβω 582. c
ΣΕΒΕ'ΝΙΟΝ 582. b
(σέβισμα) 582. c
ΣΕ'ΒΩ, cum d. 582. b
σειὰς, in Σείω 583. b
σειληνὶς, in c. ex Αὐλὸς 585. b
σεὶρ, in σείριος 580. a
ΣΕΙΡΑ', cum d. σειραῖος 583. a
σείραιον ib. 588. b
σειραφόρος 698. a
σείριος, cum d. in Σαίρω, hio 580. a
σειρόω, σειρόω, σειρὸς, in Σειρὰ 583. a
σεισάχθεια, in c. ex Ἄχθος 91. c
σεῖσις, in Σείω 583. b
σεισίχθων, in c. ex Χθὼν 728. c
σεῖσμα, cum d. in σεισμὸς, in Σείω 583. b
σεισοπυγὶς, in c. ex Πυγὴ 562. c
σεισούρα, in c. ex Οὐρὰ 489. a
σειστὸς, σεῖστρον, in Σείω 583. b
ΣΕΙ'Ω ib.
ΣΕ'ΛΑΣ, cum d. σελαγέω, σελαγίζω, σέλαχος 584. b
(σελασφόρος) 698. a
ΣΕΛΕΥΚΙ'Σ 584. c
σελήνη, cum d. in Σέλας 584. b
σεληνόβλητος, in c. ex Βλητὸς 101. c
ΣΕ'ΛΙΝΟΝ 584. c
ΣΕΛΙ'Σ ib.
ΣΕΛΛΟ'Σ, cum d. σελλίζω ib.
σέλμα, in Σέλις ib.
ΣΕ'ΜΒΛΟΣ ib.
ΣΕΜΙ'ΔΑΛΙΣ, cum d. ib.
σεμνεῖον, in σεμνὸς ib.
σεμνηγορέω, σεμνηγόρος, σεμνηγορία 7. c
σεμνόθεος, in c. 254. a
σεμνολόγος, cum d. 376. c
σεμνόμαντις, in c. 399. b
σεμνομυθέω, in c. ex Μῦθος, verbum 429. b
σεμνοπαράσιτος, in παράσιτος 589. a
σεμνοποιέω 544. b
σεμνοπρεπὴς, cum d. in c. 555. b
σεμνοπρόσωπος, cum d. 474. b
ΣΕΜΝΟ'Σ, cum d. 584. c
σεμνότιμος 617. b
(σεμνότιμος) 658. b
σεμνόω, in σεμνὸς 584. c
σεπτὸς, cum d. in Σέβω 582. c
ΣΕΡΑΠΙΑ'Σ 585. a
ΣΕ'ΡΙΣ ib.
ΣΕΡΙ'ΦΙΟΝ, et σέριφον ib.
ΣΕ'ΡΙΦΟΣ ib.
ΣΕ'ΡΦΟΣ ib.
ΣΕ'ΣΕΛΙ ib.
ΣΕ'ΣΙΛΟΣ ib.
σεσοφισμένως, in Σοφὸς 601. a
(σεσωφρονισμένως) 709. c
σεῦτλον, in Τεῦτλον 647. a
σεύω, in Σείω 583. b
¶ σήθω ib.
σηκάζω, in Σηκὸς 585. a
σηκοκόρος, et σηκωκόρος, in σηκοκόρος 339. b
σηκίζω, σηκὶς, σηκίτης, in Σηκὸς 585. a
σηκοκόρος, in c. ex κόρος, scopæ 339. b
ΣΗΚΟ'Σ, cum d. 585. a
ΣΗ'ΜΑ, cum d. σημαίνω 585. b
σημαιοφόρος 698. a
σημαλέος, σημαντὴς, &c. σημασία, σημαντίζομαι, σηματίον, in Σῆμα 585. b
(σημαντήριον) 586. c
(σημαντουργὸς) 205. c
σημειογράφος, cum d. 139. a
σημεῖον, cum d. in Σῆμα 585. b
σημειοφόρος, cum σημαιοφόρος 698. a
σημειώδης, σημείωσις, σημειωτικὸς, in σημεῖον 585. b
σήμερον, in Ἡμέρα 245. b
σηπεδὼν, cum d. σηπία, σήπιον, σηπίδιον, in Σήπω 586. b
σηπτικὸς 544. b
ΣΗ'ΠΩ, cum d. 586. b
σήραγξ, cum d. in Σαίρω, hio 580. a
ΣΗ'ΡΕΣ, σηρικὸς 586. c
σὴς, in Σήπω 586. b
ΣΗΣΑ'ΜΗ, cum d. σησαμὶς 586. c
σῆσις, σῆστρον, in Σήθω 583. b
σητάνιος, in Σῆτες 586. c
ΣΗ'ΤΕΣ, cum d. ib.
σητόβρωτος, in c. sine pr. 119. a
σητοκόπος, in c. ex Κόπτω 338. a
σὴψ, σῆψις, in Σήπω 586. b
¶ ΣΘΕ'ΝΩ, cum d. σθένος 586. c
¶ ΣΙΑΓΩ'Ν, cum d. 587. a
σιαλίζω, in Σίαλον ib.
ΣΙ'ΑΛΟΝ, cum d. 587. a
ΣΙ'ΒΥΛΛΑ, cum d. ib.
σιβύνη, σιβύνιον in Σῦς 625. b
ΣΙΓΑ'Ω, cum d. σιγὴ, σιγηλῶς 587. b
σιγυνοσάλπιγξ, in c. ex Σάλπιγξ 580. c
σιγάριος 211. b
ΣΙ'ΓΛΑΙ 587. b
σίγμα, σιγμὸς, &c. in litera Σ 579. c
σίγυνος, et σιγύνη, in Σῦς 625. b
(σιδαρίτομος) 436. a
(σιδαρόπλαστος) 538. a
ΣΙ'ΔΗ, cum d. 587. b
σιδήρειον, σιδήρειος, et σιδήρεος, σιδηρεύω, cum d. σιδηρευτὴς, σιδήριον, σιδηρίτης, cum d. in Σίδηρος 587. c
Σιδηρόβωλος 102. c
σιδηροβριθὴς, in c. ex Βρίθω 117. b
σιδηρόβρωτος, in c. sine pr. 119. a
σιδηροδάκτυλος, in c. ex Δάκτυλος 145. b
σιδηροδέσμος, in c. ex Δεσμὸς 157. b
σιδηρόδετος, in c. ex 3 pers. pr. ib.
σιδηροκμὴς, in c. desinent. in κμης 296. c
(σιδηρομήτωρ) 420. a
σίδηρον, τὸ, in Σίδηρος 587. b
(σιδηρόνωτος) 447. a
σιδηροπέδιλος, in c. 545. b
σιδηροπώλης 567. c
ΣΙ'ΔΗΡΟΣ 587. b
σιδηροτέκτων 655. a
σιδηροτομέω 644. c
σιδηρουργὸς 205. c
σιδηροῦς, in Σίδηρος 587. c
σιδηροφόρος, cum d. 698. a
σιδηρόφρων 709. b
σίδιον, σιδόεις, in Σίδη 587. b
σίελος, cum d. in Σίαλον 587. a
σίζω, in litera Σ 579. c
† σίκαρα † 309. a
σικυοτρίβων, in c. 684. b
σικύδιον, σικυηδὸν, σικυήλατον, σίκυον, in Σίκυος 587. c
σικυοπέπων, in c. 517. a
ΣΙ'ΚΥΟΣ, et σικυὸς, cum d. 587. c
σικχὰς, σικχάζομαι ib.
ΣΙΚΧΟ'Σ, cum d. ib.
ΣΙ'ΛΙΓΝΙΣ, cum d. ib.
Σιλλαίνω, in σιλλὸς 274. b
σιλλωπορία 538. b
σιλλογράφος, cum d. 139. a
σιλλὸς, cum d. in c. ex Ἴλλος 274. b
σίλουρος, in c. ex Οὐρὰ 489. a
ΣΙ'ΛΦΗ 587. c
ΣΙ'ΛΦΙΟΝ, cum d. ib.
σιλφιοπώλης 567. c
[σιμβλήϊος] 588. a
σίμβλιον, σιμβλίδες ib.
ΣΙ'ΜΒΛΟΝ, cum d. 587. c
(σιμβλεύω) 102. c
σιμοπρόσωπος, in c. 474. b
ΣΙΜΟ'Σ, cum d. σιμότης 588. a
σινάμωρος, cum d. in c. ex μῶρος, mutantibus ο in ω 408. a
σίναπι, cum d. in Σίνηπι 588. a
σιναρὸς, σινὰς, in σίνω ib.
ΣΙΝΔΩ'Ν, cum d. σινδόνιον ib.
ΣΙ'ΝΗΠΙ, σιναπίζω ib.
σίνις, σίνος, in Σίνω ib.
σινόδους, in c. σινόδους 453. b
ΣΙ'ΝΩ, cum d. σίντης 588. a
ΣΙΝΩ'ΠΗ, cum d. 588. b
σίξις, in σίζω 579. c
ΣΙ'ΟΝ 588. b
σιὸς, in Θεὸς 253. c
ΣΙΠΑΛΟ'Σ, seu σίπαλος 588. b
ΣΙΠΥ'Η ib.
ΣΙ'ΡΑΙΟΝ, cum d. σίραιος ib.
σιρὸς, in Σαίρω, hio 580. a
ΣΙ'ΣΑΡΟΝ 588. b
ΣΙΣΥ'ΜΒΡΙΟΝ ib.
ΣΙΣΥ'ΡΑ, cum d. σίσυρνα ib.
σισυροδῦται, in c. ex Δύω, induo 175. b
ΣΙ'ΣΩΝ 588. b
σιταγωγὸς, cum d. σιταγωγέω 16. c
σιτανίας, σιτάνιος, in Σῖτος 588. c
σίταρχος, cum d. 81. b
σιτέομαι, σιτίσκομαι, σιτεῖον, cum d. σιτεύω, in Σῖτος 588. c
σιτάγυρος 126. b
σιτηγὸς, σιτηγέω 17. b
σιτηρέσιον, cum d. in c. ex Αἵρεσις 31. c
σιτηρὸς, σίτησις, σιτίζω, σιτικὸς, σιτίον, σιτισμὸς, σιτιστὸς, in Σῖτος 588. c
σιτοβολὼν, et σιτοβολεῖον 102. c
σιτοδέομαι, cum d. in c. ex Δέω, egeo 158. a
σιτοδοκέω, in σιτοδόχος 156. b
σιτοδοσία, in c. ex Δόσις 163. b
σιτοδότης, cum d. in c. ex Δότης 163. c
σιτοδόχος 156. b
σιτοκάπηλος, in c. ex Κάπηλος 298. c
σιτόκουρος, in c. ex κουρὰ 306. a
σιτολόγος, cum d. 373. b
σιτομέτρης, cum d. in c. sine pr. 416. a
σιτομετρεύω, in c. ex Μέτρον 424. c
σιτοποιὸς, cum d. 544. b
σιτοπομπεία, et σιτοπομπία, in c. sine pr. 514. a
σιτόπωνος, in c. sine pr. 516. a
σιτοπώλης 567. c
[σιτοπωλὸς] ib.
ΣΙ'ΤΟΣ 588. b
σιτοφάγος 683. b
σιτοφόρος 698. a
σιτοφύλαξ, cum d. in c. ex φύλαξ 712. a
σιτόχροος 735. c
ΣΙ'ΤΤΑ 589. a
σιτὼ, σιτώδης, σιτῶν, in Σῖτος 588. c
σιτώνης, cum d. 745. b
σιφλὸς, cum d. in Σιπαλὸς 588. b
ΣΙΦΝΟ'Σ, cum d. σιφνιάζω 589. b
ΣΙ'ΦΩΝ, cum d. ib.
σιὼ, in Θεὸς 253. c
ΣΙΩΠΑ'Ω, cum d. σιωπὴ 589. b
¶ ΣΚΑ'ΖΩ ib.
σκαιὸς, cum d. in Σκάζω 589. c
ΣΚΑΙ'ΡΩ ib.
σκαιῶς, in σκαιὸς ib.
σκαλαθύρω, cum d. in c. ex Ἀθύρω 25. b
σκαλεύω, σκαλίζω, cum d. in Σκάλλω 590. a
(ΣΚΑΛΗΝΟ'Σ) ib.
σκάληνος, unde σκαληνὸν τρίγωνον, scalenum triangulum, cujus tria latera sunt inter se inæqualia: apud Euclid.
ΣΚΑ'ΛΛΩ, σκάλσις ib.
σκαλμὸς, in Σκάλλω ib.
σκαρμὸς, in Σκαίρω 589. c
σκάλοψ, σκάλσις, in Σκάλλω 590. a
σκαμβὸς, in Σκάζω 589. c
σκάμμα, in Σκάπτω 590. b
ΣΚΑΜΜΩΝΙ'Α, cum d. ib.
σκάνδαλον, σκανδαλήθρον, cum d. in Σκάζω 589. c
σκανδικοπώλης 567. c
ΣΚΑ'ΝΔΙΞ 590. b
σκαπέρδα ib.
ΣΚΑ'ΠΤΩ, cum d. σκαπάνη, σκάπετος ib.
ΣΚΑ'ΡΑΒΟΣ 590. c
σκαρδαμύσσω, cum d. in c. 431. c
σκαρθμὸς, σκαρίζω, σκαρὶς, σκαρισμὸς, in Σκαίρω 589. c
ΣΚΑ'ΡΦΟΣ, cum d. 590. c
σκάρος, σκάρτης, σκαῦρος, in Σκαίρω 589. c
σκατοφάγος 683. b
σκαφεῖον, cum d. σκάφη, et σκαφὶς, σκαφεὺς, in Σκάπτω 590. b. c
σκαφηφόρος, cum d. 698. a
σκαφίδιον, et σκαφίον, σκαφὶς, σκαφίτης, in Σκάπτω 590. b. c
σκαφολουτρέω, in c. sine pr. 389. a
σκάφος, in Σκάπτω 590. b. c
ΣΚΕΔΑ'Ω, cum d. 591. a
ΣΚΕΘΡΟ'Σ, cum d. ib.
ΣΚΕΙ'ΡΩΝ, cum d. ib.
σκελέω, σκελετὸς 591. b
σκέλλομαι, in Σκέλος 591. c
ΣΚΕ'ΛΛΩ, cum d. σκελιφρὸς 591. a. b
ΣΚΕ'ΛΟΣ, σκελὶς 591. c
σκελοτύρβη 624. b
σκέλλομαι, in Σκέλλω 591. b
σκελίδριον, in Σκέλος 591. c
σκέμμα, σκεμμὸς, in Σκέπτομαι 592. a
σκεπάζω, σκέπασμα, in Σκέπω 593. c
ΣΚΕ'ΠΑΡΝΟΝ, cum d. 592. a
σκέπας, σκέπασμα, σκεπαστὴς, &c. σκεπάω, σκέπη, σκεπηνὸς, in Σκέπω 593. c
ΣΚΕ'ΠΤΟΜΑΙ, cum d. 592. a
ΣΚΕ'ΠΩ 593. c
σκερβόλος, cum d. σκερβόλλω 102. c
σκευαγωγὸς, cum d. 16. c
σκευάζω, cum d. σκευάριον, σκευασία, σκεύασμα, σκευαστὴς, σκευὴ, in Σκεῦος 594. a
σκευηφόρος 698. a
σκευοθήκη, in c. ex Θήκη 654. a
σκευοποιὸς, cum d. 544. b
σκευοπώλης 567. c
ΣΚΕΥ'ΟΣ 593. c
σκευοφόρος, cum d. 698. a
σκευοφύλαξ, cum d. in c. ex φύλαξ 712. a
σκευωρέω, cum d. 490. c
σκέψις, in Σκέπτομαι 592. a
σκήλημα, in σκελῶ, in Σκέλλω 591. b
σκήμπτω, in σκήπτω 595. c
ΣΚΗΝΗ', cum d. σκηνάω, &c. 595. b
σκηνοβατέω 96. a
σκηνογράφος, cum d. 139. a
σκηνοπηγία, cum d. in c. ex πήγνυμι 523. a
σκηνοποιὸς, cum d. 544. c
σκηνορράφος, cum d. 570. b
σκῆνος, in Σκηνὴ 595. b
σκηπίων, σκηπάνιον, σκήπτρον, σκηπτοῦχος, in Σκήπτω ib.
σκηπάνιον, σκηπτὰς, σκηπτὸς, in Σκήπτω 595. c. 596. a
(σκηπτουχία) 227. a
σκηπτοῦχος ib.
σκήπτρον, σκῆψις, in Σκήπτω 595. c
ΣΚΗ'ΠΤΩ, cum d. σκηπτὸς, σκηπτω 595. c. 596. a
ΣΚΙΑ' 596. b
σκιαγράφος, cum d. 139. a
σκιάδειον, in Σκιὰ 596. b
σκιάδιον, σκιαδίσκη, in Σκιὰ ib.
σκιάζω ib.
σκίασμα ib.
σκιαμαχέω 401. c
σκιάπους, σκιάποδες 552. a. b
σκιερὸς, σκιὰς, in Σκιὰ 596. b
σκιατραφὴς, cum d. in c. in τραφὴς 665. c
σκιατροφέω, cum d. 666. c
σκιαυγέω, in c. ex Αὐγὴ 87. b
ΣΚΙΓΓΟΣ 597. a
σκίδναμαι 591. a
σκιερὸς, in Σκιὰ 596. b
σκιαθὶς, piscis, qui et trachurus. Hesych.
ΣΚΙ'ΛΛΑ, cum d. 597. a
(σκιλλοκέφαλος) 349. c
ΣΚΙΜΑΛΙ'ΖΩ 597. a
σκίμπους, σκιμπάζω, cum d. 596. a
σκίμπτω, σκίμπων, &c. in Σκέπτω 591. a. b
σκίναξ, σκίνος, in σκιρτάω 590. a
σκινδαλαμοφράστης, in c. sine pr. 707. a
(ΣΚΙΝΔΑΛΑΜΟ'Σ) 597. a
ΣΚΙΝΔΑΨΟ'Σ ib.
ΣΚΙΝΘΟΙ' ib.
σκιὸς, in Σκιὰ 596. b
σκιώδης ib.
σκιόθηρον, in c. ex Θήρα 257. c
σκιομαχία 401. c
σκίουρος, in c. ex Οὐρὰ 489. a
σκιόω, in Σκιὰ 596. b
(σκίπων) 595. c
σκιπωνὶς, σκίπων, in Σκήπτω ib.
σκιραφεία, σκιράφιον, σκιραφεύω, in Σκίρος 597. a
σκιρὸν, σκιάδες, in Σκιὰ 596. b
ΣΚΙ'ΡΟΣ 597. a
σκιρρὸς, in Σκίρος ib.
σκιρρίον, σκιρρώδης, σκίρρωμα, in Σκίρος ib.

σκιρτάω, σκίρτημα, cum d. in Σκαίρω 589. c
σκιρτοπόδης 552. b
ΣΚΙ'ΤΑΛΟΙ 597. a
σκιώδης, in Σκιὰ 596. b
σκλέω, σκλῆμα, cum d. in Σκέλλω 591. b
σκληραγωγέω, cum d. 16. c
σκληραύχην, in c. ex Αὐχὴν 90. b
σκληρία, σκληρίασις, in σκληρὸς 591. b
σκληρόγαιος, in c. ex Γαῖα 190. c
σκληρόδερμος, in c. ex Δέρμα 153. a
σκληροδίαιτος, in c. ex Δίαιτα, vitæ genus 161. a
σκληρόθριξ, in c. 262. c
σκληροκάρδιος, cum d. in c. 299. c
σκληροκέφαλος 312. b
σκληρόκερως, in c. ex Κέρας 314. b
σκληροκοίλιος, in c. ex Κοιλία 327. c
σκληρόκοκκος, dura grana habens.
σκληροπρόσωπος, in dec. 474. c
σκληρὸς, cum σκλέω 591. b
σκληρόσαρκος, in c. 581. b
σκληρόστρακος, in c. ex Ὄστρακον 486. c
σκληροστόματος, in c. 651. [illegible]
σκληρότης, in σκληρὸς 591. [illegible]
σκληροτράχηλος, in c. 661. c
σκληρότριχος, in σκληρόθριξ 262. c
σκληρόφθαλμος, cum d. in c. ex Ὀφθαλμὸς 475. b
σκληρύνω, cum d. σκλήρυμα, σκληρῶς, σκληρὸς, in σκλέω 591. b
σκνὶψ, in κνὶψ 326. a
σκολιόγραπτος, in c. ex γραπτὸς 138. b
σκολιόπορος 466. a
σκολιοπλανὴς, in c. 531. a
ΣΚΟΛΙΟ'Σ, σκολιόω, cum d. 597. a. b
σκολιόφρων 709. b
Σκόλλυς 597. b
σκολοπομαχαίριον, in c. ex μάχαιρα 405. a
ΣΚΟΛΟ'ΠΑΞ 597. b
ΣΚΟΛΟΠΕ'ΝΔΡΑ, cum d. ib.
ΣΚΟ'ΛΟΨ, cum d. ib.
ΣΚΟ'ΛΥΜΟΣ ib.
ΣΚΟΛΥ'ΠΤΩ ib.
ΣΚΟ'ΜΒΡΟΣ, cum d. ib.
σκόπαρχος, cum d. 81. c
σκόπελος, σκοπιάω, σκοπιὰ, cum d. in Σκέπτομαι 592. a. b
σκοπιωρὸς 490. c
σκοπὸς, σκοπιὰ, in Σκέπτομαι 592. a. b
σκορακίζω, in Κόραξ 338. a
σκορδάλημα 52. b
σκοροδοπώλης 567. c
ΣΚΟ'ΡΟΔΟΝ, cum d. σκοροδαριστὴς, σκόρδον 597. b. c
σκορπιώδης, σκορπιαῖος, σκορπίδιον, in Σκορπιὸς 597. c
ΣΚΟΡΠΙ'ΖΩ ib.
σκορπιόδηκτος 114. c
σκορπιόβλητος 530. a
ΣΚΟΡΠΙΟ'Σ 597. c
σκορπιούρος, in c. ex Οὐρὰ 489. a
σκορπιεία, in Σκορπιὸς 597. c
σκορπισμὸς, in Σκορπίζω ib.
σκορπίτης, σκορπιώδης, in Σκορπιὸς ib.
σκοτάζω, σκοταῖος, σκοτασμὸς, σκοτεινὸς, σκοτεινόω, σκοτιαῖος, σκοτίος, σκοτίζω, σκότιος, in Σκότος ib. et 598. a
σκοτοδασυπυκνόθριξ, in c. 262. c
σκοτόδινος, cum d. in c. ex Δίνη 166. b
σκοτώδης, in Σκότος 597. c
σκοτιοβόρος, in c. ex Βορὰ 112. a
σκοτώματα, in c. retiment. ac 395. c
σκοτομελὴς, in c. ex Μέλας 416. c
σκοτομαίνω, cum d. in c. ex Μήνη 418. c
ΣΚΟ'ΤΟΣ, cum d. 597. c
ΣΚΥ'ΒΑΛΟΝ, σκυβαλίζω, cum d. 598. a
σκυβελίτης οἶνος, vide πρόχυμα, in προχέω 726. c
ΣΚΥΔΜΑΙ'ΝΩ 598. a
σκυζάω, cum d. in Κύω 361. a
σκύζομαι, in Σκυδμαίνω 598. a
ΣΚΥ'ΘΗΣ, cum d. σκυθίζω ib. et b
[σκυθιστὶ] 598. b
σκυθοπιεῖν 597. b
σκυθοτοξότης, in c. 660. b
σκυθρὸς, σκυθράζω, cum d. in Σκυδμαίνω 598. a
σκυθρωπὸς, cum d. 474. b
σκύλαξ, cum d. in c. ex σκυλακεία 679. a
σκυλάω, σκυλεύω, cum d. σκυλεύτρια, in Σύλη 623. c
σκύλλος, cum σκύλαξ 679. a
σκυλλοπρόσωπος, in dec. 474. b
ΣΚΥ'ΛΛΩ, cum d. σκύλμα 598. b
σκῦλον, in Σύλη 623. c
σκύμνος, cum d. in σκύζω 361. a
σκυμνοτοκεῖν 655. a
ΣΚΥ'ΝΙΟΝ 598. [illegible]
σκύρος, σκύρον, σκυρόω, in Σκίρος 597. a
σκυτάλη, cum d. σκυτεύω, cum d. σκυτικὸς, σκύτινος, in Σκύτος 598. b
σκυταληφόρος 698. a
σκυτοβραχίων, in c. ex Βραχίων 116. a
σκυτοδεψέω, cum d. in c. ex Δέψω 154. b
ΣΚΥ'ΤΟΣ 598. b
[σκυτοτομεῖον] 645. a
σκυτοποιὸς, cum d. 544. c
ΣΚΥ'ΦΟΣ, cum d. 598. c
σκωλήκωσις, σκωληκιάω, σκωληκίζω, σκωλήκιον, in Σκώληξ ib.
σκωληκόβρωτος, in c. sine pr. 119. c
σκωληκοτόκος, cum d. 655. a
ΣΚΩ'ΛΗΞ, cum d. 598. c
σκωλοβάτης, et σκωλοβατίζω 96. a
ΣΚΩ̃ΛΟΣ 598. c
ΣΚΩ'ΠΤΩ, σκῶμμα, cum d. ib.
ΣΚΩ'Ρ 599. a
σκωραμὶς, in Ἀμὶς 56. b
σκωρία, in Σκὼρ 599. a
σκὼψ, in c. 495. c
¶ σμάραγδος, cum d. in Μάραγδος 399. c
ΣΜΑΡΑΓΕ'Ω, cum d. 599. a
ΣΜΑΡΙ'Σ ib.
ΣΜΑ'Ω ib.
σμερδαλέος, σμερδνὸς, in Μέρδω 413. [illegible]
σμήω, in Σμάω 599. a
σμῆγμα, σμηκτικὸς, σμηκτὶς, in Σμάω ib.
σμηνοδόκος 156. c
ΣΜΗ̃ΝΟΣ, cum d. 599. b
σμηνουργεῖσθαι 205. c
σμικρὸς, in Σμικὸς 599. b
σμῆξις, in σμήχω 599. a
σμήρινθος, in Μήρινθος 119. a
σμήχω, in Σμάω 599. a
σμικρολόγος, cum d. in μικρολόγος 376. a. 377. c
σμικροπρεπὴς, in μικροπρεπὴς 407. c
σμικρὸς, in Μικρὸς [illegible]. a
ΣΜΙ'ΛΑΞ 599. b
ΣΜΙ'ΛΗ, cum d. σμιλίον ib.
[σμινύη] ib.
σμυγερὸς, cum d. in Σμύχω ib.
σμικυθὸς, in Μικυθὸς 450. a
ΣΜΥ'ΡΙΣ, cum d. 599. b
σμύρνα, cum d. in Μύρον 431. a
ΣΜΥ'ΧΩ 599. b
ΣΜΩ'ΔΙΞ 599. c
ΣΜΩ'ΧΩ ib.
¶ σοβαροβλέφαρος, in c. ex Βλέφαρον 110. a
ΣΟΒΕ'Ω, cum d. σοβαρὸς 599. c
ΣΟ'ΓΧΟΣ 600. a
σογχώδης, in Σομφὸς ib.
σόλοικος, cum d. 457. b
[ΣΟ'ΛΟΣ] 600. a
ΣΟΜΦΟ'Σ, cum d. ib.
σόομαι, in Σόος 583. b
ΣΟ'ΟΣ, cum d. 600. a. et in Σώω 583. b
σοράκος, σορίδιον, in Σορὸς 600. c
σοφοβλέφαρος, in c. ex Βλέφαρον 110. a
σοφοδαίμων, in c. ex Δαίμων 142. c
σοφοπηγὸς, cum d. in c. ex πήγνυμι 523. a
σοφόπληκτος, σοφοπλὴξ 538. a
ΣΟΡΟ'Σ 600. c
σὸς, in Σὺ 623. a
ΣΟΥ̃ 600. c
(σουσινὶς) 124. a
σοῦσις, in σόος 583. c
ΣΟΥ̃ΣΟΝ, cum d. 600. c
σοφίζω, cum d. in Σοφὸς 661. a
σοφιστομανῶ 396. b
ΣΟΦΟ'Σ, σοφιστὴς 600. c. 601. a
σόω, in σόος 600. a
σπανιστὸς, in c. 454. c
¶ σπάδιξ, σπαδὼν, cum d. in Σπάω 602. c
σπαθάλιον, σπαθίνη 601. c
σπαθάω, σπαθὶς ib.
ΣΠΑ'ΘΗ, cum d. 601. b
σπαθομήλη, in c. ex Μήλη 418. a
σπαθοφοίνικον, in c. ex Φοῖνιξ, palma 705. a
σπαθόφυλλος 713. a
ΣΠΑΙ'ΡΩ 601. c
σπάλαθρον, in Σπάω 602. b
σπάλαξ, cum d. in Σπάω 602. c
σπάνις, σπανίζω, cum d. in Σπανὸς 602. a
σπανοπώγων, in c. ex Πώγων 566. c
ΣΠΑΝΟ'Σ 602. a
σπανόσιτος, cum d. in c. 589. a
σπανόφυλλος 713. a
σπάνυδρος, in c. 678. c
ΣΠΑΡΑ'ΣΣΩ, σπάραγμα, cum d. 602. a
ΣΠΑ'ΡΓΑΝΟΝ, cum d. 602. b
ΣΠΑΡΓΑ'Ω, cum d. ib.
σπαρίζω, in Σπαίρω 602. a
σπαρτοπολιαῖος, in c. ex Πολιὸς 547. b
σπαρνὸς, in Σπανὸς 602. a
σπάρτον, cum d. in Σπείρω 604. a
σπαρτοπλόκος, in c. ex πλέκω 533. c
σπαρτοπόλιος, in c. ex Πολιὸς 547. b
σπαρτοπώλης 567. c
σπαρτὸς, in Σπείρω 604. a
σπάσις, σπάσμα, cum d. σπαστικὸς, in Σπάω 602. b. c
ΣΠΑ'ΤΑΓΓΟΣ 602. b
σπατάλη, cum d. in Σπάω 601. c
σπάτιλος, in Σπάτος 602. b
σπατίλη, in c. ex Τίλος 635. b
ΣΠΑ'ΤΟΣ 602. b
ΣΠΑ'Ω ib.
ΣΠΕΙ̃ΡΑ 603. c
σπειραχθὶς, in c. ex Ἄχθος 91. c
σπειρὰς, σπειρίδιον, σπείρημα, σπειρίον, in Σπεῖρα 603. c
σπειροπώλης, cum d. 567. c
σπειρίον, in Σπεῖρα 603. c
ΣΠΕΙ'ΡΩ ib.
σπειρώδης, in Σπεῖρα ib.
σπεκτὰν 533. a
ΣΠΕ'ΛΕΘΟΣ 604. c
ΣΠΕ'ΝΔΩ ib.
ΣΠΕ'ΟΣ 605. b
σπερμαλεῖος, in Σπείρω 604. a
σπερχνὸς, in Σπέρχω 605. b
σπέρμα, cum d. in Σπείρω 603. c
σπερματολόγος, in σπερμολόγος 373. b
σπερματοπώλης 567. c
σπερματίζω, σπερματώδης, σπερμεῖον, in σπέρμα 603. c. 604. a
σπερμολόγος, cum d. 373. b. 376. c
σπερμοφόρος, cum d. 698. a
σπερμοφυὴς, cum d. 715. c
ΣΠΕ'ΡΧΩ, σπερχνὸς, cum d. 605. b
ΣΠΕΥ'ΔΩ, cum d. σπευστικὸς ib. et c
σπήλαιον, cum d. in Σπέος 605. b
ΣΠΙ'ΖΩ, cum d. σπίνος 606. a
ΣΠΙΘΑΜΗ', cum d. 606. b
ΣΠΙ̃ΛΟΣ, cum d. σπιλὰς ib.
ΣΠΙ'ΝΔΑΛΙΣ ib.
ΣΠΙΝΘΗ'Ρ, cum d. ib.
σπίνος, in Σπίζω 606. b
ΣΠΛΑ'ΓΧΝΟΝ, cum d. 606. c
σπλαγχνόπτης, in c. ex Ὀπτάω 470. c
σπλαγχνοσκόπος 593. b
σπλαγχνοτόμος 645. a
σπλαγχνοφάγος 683. b
σπληδὸς, in Σποδὸς 607. a
ΣΠΛΗ'Ν, cum d. σπληνίον 606. c
σπληνοδάπανος, in c. ex Δαπάνη 146. b
σπληνώδης, in Σπλὴν 606. c
σπογγεὺς, σπογγιὰ, σπογγίζω, cum d. σπογγίτης, in Σπόγγος 607. a
σπογγοθήρας, in c. ex Θήρα 358. a
σπογγομαλακευτὴς 339. b
ΣΠΟ'ΓΓΟΣ, σπογγίζω 607. a
σπογγώδης, in Σπόγγος 607. a
σποδιὰ, in Σποδὸς ib.
σποδοκαλαῖφη, in c. ex Λαίφη 371. c
ΣΠΟΔΟ'Σ, σποδίζω, cum d. 607. a
ΣΠΟΛΑ'Σ 607. b
σπονδειακὸς, σπονδεῖον, in σπονδὴ 605. a
σπονδὴ, cum d. in Σπένδω ib.
σπονδοποιεῖν 544. c
ΣΠΟ'ΝΔΥΛΟΣ, cum d. 607. b
σπόρος, &c. in Σπείρω, σπορὰς 604. a
σπουδάζω, in σπουδὴ 605. c
σπουδαιολογέω 376. c
σπουδαῖος, cum d. in σπουδὴ 605. c
σπουδάρχης, cum d. 81. c
[σπουδαστὴς] 606. a
σπουδὴ, cum d. in Σπεύδω 605. c
σπουδογέλοιος, in c. ex Γέλως 127. a
σπούδασμα, in σπουδὴ 606. a
ΣΠΥΡΑΘΙ'Α 607. b
σπυρὶς, cum d. in Πυρὸς 566. b
¶ στάγμα, σταγονίας, σταγὼν, in Στάζω 607. b
στάδιον, &c. in Ἵστημι 278. c
σταδιοδρόμος, cum d. 669. a
σταδαῖος, σταδιεὺς, σταδισμὸς, in Ἵστημι 279. a. 285. c
ΣΤΑ'ΖΩ 607. b
σταθερὸς, in Ἵστημι 279. a
σταθεύω, in στατεύω ib. 220. b
σταθηρὸς, cum d. in σταθερὸς 279. a
σταθμάω, cum σταθμὸς, stabulum ib.
σταθμίον, σταθμάω, et σταθμίζω, in σταθμὸς, statera 285. c
στάθμη, cum d. in Ἵστημι, appendo ib.
σταθμιαῖος, in Ἵστημι 279. b
σταθμολίτης, in c. ex Λίθος 163. c
σταθμὸς, in Ἵστημι, statuo, 279. a. et in Ἵστημι, appendo 285. c
σταθμοῦχος 227. a
ΣΤΑΙ̃Σ, cum d. σταίτινος 607. c
σταλὶς, cum d. σταλάζω, cum d. [σταλάσσω] in Στάζω 607. b. c
(στάλαγμα) 607. b
σταλὶξ, in Ἵστημι 279. b
σταλτικὸς 611. c
σταμὶν, in Ἵστημι 279. a
ΣΤΑ'ΜΝΟΣ, cum d. 608. a
[στὰξ] 607. c
(στασίαρχος) 81. c
στάσις, στασιάζω, cum d. in Ἵστημι, statuo 278. c
στατεύω, in c. ex Εὔω 220. b
στατὴρ, cum d. in Ἵστημι, appendo 285. c
στατικὴ, στατικὸς, cum d. in Ἵστημι, appendo 278. c
στατὸς, cum d. in Ἵστημι 278. c
ΣΤΑΥΡΟ'Σ, cum d. 608. a
σταυρότυπος, in c. ex Τύπος 673. b
σταυρόω, cum d. σταύρωμα, in Σταυρὸς 608. a
ΣΤΑΦΙ'Σ, cum d. ib.
σταφυλὴ ib.
σταφυλίζω, σταφυλῖνος, seu σταφυλίνος, σταφυλὶς, in σταφυλὴ 608. b
σταφυλοβολεῖον 102. c
σταφυλοδρόμος 669. a
σταφυλοφόρος 698. a
σταφύλωμα, in σταφυλὴ 608. b
σταχάνη, in Ἵστημι, appendo 285. c
σταχυηρὸς, in Στάχυς 608. b
σταχυοβολεῖν 102. c
σταχυολόγος, cum d. 373. [illegible]
σταχύομαι, in Στάχυς 608. b
σταχυοστέφανος, in c. sine pr. 614. c
ΣΤΑ'ΧΥΣ, cum d. 608. b
¶ ΣΤΕ'ΑΡ, στεατόω, cum d. 608. c
στεγανόπους 532. b
ΣΤΕ'ΓΩ, cum d. στέγαστρον, στεγνὸς, στεγάζω, στεγανὸς 608. c
ΣΤΕΙ'ΒΩ, cum d. 609. a
στειλειὰ, στειλεὸν, in Στέλλω 610. c
στειναύχην, in c. ex Αὐχὴν 90. b
στείνομαι, στεῖνος, στεινὸς, στεινόω, cum d. 612. b. c
στειπτὸς, in Στείβω 609. a
στεῖρα, cum d. in Στερεὸς 613. b
ΣΤΕΙ'ΧΩ 609. c
στελγιδοποιὸς, cum στλεγγιδοποιὸς 544. c
στελγὶς, cum d. in Στλεγγὶς 616. a
στελεγγὶς, cum d. in Στλεγγὶς ib.
[στελεὰ] 610. c
στελεχιαῖος, in Στέλεχος 610. b
στελεχόκαρπος 302. a
ΣΤΕ'ΛΕΧΟΣ, cum d. 610. b
ΣΤΕΛΙ'Σ ib.
ΣΤΕ'ΛΛΩ ib. et 611. b. c
στελμονίαι, σταλτικὸς, in Στέλλω, orno 611. b
ΣΤΕ'ΜΒΩ, cum d. 612. b
στέμμα, cum d. in Στέφω 614. a
στέμφυλα, in Σταφὶς 608. b
στενάζω, cum d. στενάχω, cum d. στενάζω, in Στενὸς 612. b. c
στενοθώραξ, in c. ex Θώραξ 268. b
στεν[illegible] τείχη, in c. ex [illegible] 361. b
στενολέσχης, cum d. in c. ex Λέσχη 383. a
στενολογέω 377. a
στενοπορθμὸς, in c. ex πορθμὸς 511. a
στενόπορος 510. b
στενοπρόσωπος 574. b
ΣΤΕΝΟ'Σ 612. b
στενόστομος 617. b
στενότης, in Στενὸς 612. b
στενόφυλλος, cum d. 713. a
στενόφωνος 717. b
στενόχωρος, cum d. in c. ex Χώρα 738. b
στενόω, in Στενὸς 612. b
στενυγρὸς, cum d. in c. ex Ὑγρὸς 677. c
στενὼν, in Στενὸς 612. b
(στενωπὸς) 469. b. 47. c
στεπτήριος, στεπτὸς, in Στέφω 614. a
ΣΤΕ'ΡΓΩ, cum d. 613. a
στερέμνιος, in Στερεὸς ib.
στερεομέτρης, cum d. in c. sine pr. 416. a
ΣΤΕΡΕΟ'Σ, cum d. 613. b
στερεόφρων 709. [illegible]
στερέω, in Στερεὸς 613. b
ΣΤΕΡΕ'Ω ib.
στέρημα, στερητὸς, στερέσιμος, in Στερεὸς ib.
στέρησις, στερητικὸς, στερίζω, στερίσκω, in Στερέω ib.
στεριφόπλαστος, in c. 516. c
στεριφοποιὸς 544. c
στέριφος, in Στερεὸς 613. b
στερκτικὸς, in Στέργω 613. a
στερνὶξ, στερνίτης, cum d. [illegible] Στέρνον 613. c
στερνόμαντις, in c. 399. b
ΣΤΕ'ΡΝΟΝ 613. b. c
στερνοτυπὴς, cum d. 674. c
στερνοτύπτης, cum d. in c. retin. στ. 674. b
στερνοῦχος 227. a
στέρξις, in Στέργω 613. a
στέρομαι, in Στερέω 613. b
στεροπὴ, στέροψ, in Ἀστεροπὴ 85. b
στεροπηγερέτης, in c. ex ἐγείρω 5. a
στεροπεῖον ib.
στερρὸς, in Στερεὸς 615. b
στέριφνος, in στέριφος 614. [illegible]
στερρόπλαστος, in c. 516. c
στέρφος, in Στέφω 614. b
(ΣΤΕΥ'ΟΜΑΙ) 613. c
(στεύω) 279. b
στεφάνη, cum d. in Στέφω 614. a
στεφανηφορέω, cum d. in στεφανηφόρος 698. a
στεφανιαῖος, στεφανίζω, στεφανικὸς, στεφάνιον, στεφα-

νίσκος, στεφανίτης, cum d. στεφάνιον, in Στέφανος 614. a
στεφανηπλόκος, cum d. in c. ex πλέκω 533. a
στεφανόπωλις 544. c
στεφανοπώλης, cum d. 567. c
στέφανος, in Στέφω 614. a
στεφανοφόρος, cum d. 698. a
στεφανόω, στεφανωτικὸς, στεφανωτρὶς, στεφάνωμα, cum d. στεφάνωσις, στεφανωτὸς, in Στέφω 614. b
[στεφανώδης] ib.
στεφανεπλόκος, cum στεφανοπλόκος 533. c
στέφος, in Στέφω 614. a
ΣΤΕ΄ΦΩ ib.
στεῦται 285. c
στηθύνιον, στηθίδιον, στηθαῖος, in Στῆθος 614. c
στηθόδεσμον, &c. in c. ex δεσμὸς 157. b
ΣΤΗ΄ΘΟΣ 614. c
ΣΤΗ΄ΛΗ, cum d. στηλίτης 615. a
στηλογραφία, cum d. 139. a
στηλοκοπέω, in c. ex κοπὴ 338. a
στηλουχὸς τάφος 205. c
στηλόω, in Στήλη 615. a
στῆμα, στήμων, στημόνιος, cum der. in Ἵστημι, stamen 279. a
(στημορραγέω) 575. b
στὴρ, in Στέαρ 608. c
ΣΤΗΡΙ΄ΖΩ, στήριγξ, cum d. 615. a
στησίφυλλον 713. a
στήσας, in Ἵστημι 279. a
ΣΤΙ΄ΒΗ 615. b
στιαρὸς, in Στέαρ 608. c
¶ ΣΤΙ΄Α, cum d. 615. b
στιβάδιον, στιβαρὸς, in Στείβω 609. b
στιβαδοκοιτέω, in c. ex Κοίτη 329. b
στιβαδοπωλεῖον 544. c
στιβέω, cum d. in Στείβω 609. a
στιγεὺς, στίγμα, cum d. in Στίζω 615. b
[στιγμὴ] ib.
ΣΤΙ΄ΖΩ, cum d. στίξις ib.
ΣΤΙ΄ΛΒΩ, cum d. 615. c
ΣΤΙ΄ΛΗ ib.
στιλπνὸς, in Στίλβω ib.
ΣΤΙ΄ΜΜΙ, cum d. ib.
στὶξ, in Στείχω 609. c
στιὸν, in Στία 615. a
στιπτὸς, στίφος, στιφρὸς, in Στείβω 609. a. b. c
στιχαλίτης, στιχαλέος, στιχὰς, στιχάω, στιχεῖα, στιχήρης, στιχίδιον, στιχίζω, στίχωσις, in Στείχω 609. c
στίχος, in Στείχω ib.
στιχουργία 205. c
στιχῳδὸς 22. c
στιώδης, in Στία 615. b
στλεγγιδοπωλεῖον, in στλεγγιδοπώλης 544. c
ΣΤΛΕΓΓΙ΄Σ, cum d. 615. c
ΣΤΟΑ΄ 616. a
στοϊκὸς, cum d. in Στοὰ 616. b
στοιβὴ, cum d. in Στείβω 609. b
στοιχάριον, στοιχὰς, στοιχεῖον, cum d. στοιχειόω, στοιχίζω, cum d. στοῖχος, in Στείχω 609. c
(στοιχειογραφία) 7. c
(στοιχειομαθία) 429. b
στόλαρχος, &c. 81. c
στολὰς, στολὴ, στολίδιον, cum d. στολμὸς, στόλος, in Στέλλω 610. c. 611. b
ΣΤΟ΄ΜΑ 616. a
στομαλγία, in c. ex Ἄλγος 43. c
(στομάλιμνον) 356. c
στόμαργος, in c. ex Μάργος 400. a
στοματικὸς, in Στόμα 616. a
στοματουργὸς 205. c
στομαυλέω 88. c
ΣΤΟ΄ΜΑΧΟΣ, cum d. 617. b
στόμιος, cum d. στομίας, στόμιον, στόμος, in Στόμα 616. a. b
στομοδέτης 156. b
στόμφος, στομφάζω, cum d. στομφασμὸς, στόμφαξ, cum d. στόμφος, στομφώδης, στόμωμα, στόμωσις, in Στόμα 616. a. b
στόμφαξ 616. b
στόνος, στοναχέω, cum d. in Στένω 612. b
στόνυξ, in c. ex Ὄνυξ 468. b
στοργὴ, cum d. in Στέργω 613. a
ΣΤΟΡΕ΄Ω, cum d. στορέννυμι 617. b. c
ΣΤΟ΄ΡΘΥΓΞ 618. a
στόρνυμαι, in Στορέω 617. c
ΣΤΟΧΑ΄ΖΟΜΑΙ, cum d. 618. a
(στόχος) ib.
στραβὸς, in Στρέφω. στράβαλος 619. c
στραβαλοκόμης, cum d. in c. ex Κόμη 334. b
στραβίζω, cum d. in Στρέφω 619. c
στραγγάλη, cum d. in Στραγγὸς 618. b
στραγγεύω, cum d. in Στράγξ et in Στραγγὸς ib.
στραγγίζω, in Στραγγὸς, et in Στράγξ ib.
ΣΤΡΑΓΓΟ΄Σ ib.
στραγγουρία, cum d. in c. ex Οὖρον 489. c
ΣΤΡΑ΄ΓΞ 618. b
στραγὲς, in Στραγγὸς ib.
ΣΤΡΑ΄ΠΤΩ ib.
στρατάομαι, in Στρατὸς 618. c
στρατάρχης, cum d. 81. c
[στράταρχος] ib.
στρατεύω, cum d. in Στρατὸς 618. c
στρατηγὸς, cum d. στρατηγιάω, &c. 17. c
στρατιὰ, in Στρατὸς 618. c
στρατηλασία, στρατηλατέω 101. b
στρατιὰ, στρατιὰς, στρατιώτης, cum d. in Στρατὸς 618. c
στρατοκήρυξ, in c. ex κῆρυξ 314. c
στρατολογέω, cum d. 373. b
(στρατόμαντις) 399. b
στρατοπεδάρχης, cum d. 81. c
στρατοπεδεύω, cum d. in c. ex Πέδον 503. a
ΣΤΡΑΤΟ΄Σ 618. c
στρατοφύλαξ, in c. ex φύλαξ 712. a
στρεβλὸς, cum d. στρέμμα in Στρέφω 619. b. c
στρεψίαυλος, in c. ex Αὐλὴ 26. a
στρεπτὸς, στρεπτὴ, in Στρέφω 619. b
στρευγεδὼν, στρεύγομαι, in Στράγξ 618. b
στρεφάσκω, in Στρέφω 619. b
στρεφοδινέω, in c. ex Δίνη 160. b
στρέφος, cum d. in Στέφω 614. b vide et στρέφος, in Στρέφω 619. b
ΣΤΡΕ΄ΦΩ, cum d. 619. a
στρεψίμαλλος, in c. ex Μαλλὸς 397. c
στρέψις, in Στρέφω 619. b
στρεψοδικέω 163. b
στρεψοδικοπανουργία, in πανοῦργος 205. b
ΣΤΡΗ΄ΝΗΣ 621. c
ΣΤΡΗ΄ΝΟΣ, στρηνιάω ib.
στρηνόφωνος 717. b
στριβιλίκιγξ, in Λίγξ 386. b
ΣΤΡΙ΄ΒΟΣ 621. c
στροβιλισμὸς, στροβέω, cum d. in Στρέφω 619. c
στρεβλακὶς 441. a
στρογγυλαίνω, στρογγυλίζω, in Στρογγύλος 622. a
στρογγυλόκαυλος, in c. ex Καυλὸς 304. a
στρογγυλόλιθος, in c. ex Λίθος 388. a
στρογγυλωπότης, in c. 434. c
στρογγυλοπρόσωπος, in dec. 474. b
ΣΤΡΟΓΓΥ΄ΛΟΣ, cum d. 621. c
στρόμβος, cum d. in Στρέφω 619. c
στρουθάριον, in Στρουθὸς 622. a
στρουθομήλιον, in c. 417. c
στρούθειος, στρουθίζω, στρούθιον, in Στρουθὸς 622. a
στρουθόμηλα 417. c
στρουθοκάμηλος, in Κάμηλος 296. b
στρουθοκέφαλος, in c. ex Κεφαλὴ, sine pr. 312. b
στρουθόπους 552. a
ΣΤΡΟΥΘΟ΄Σ 622. a
στροφὴ, στροφαλίζω, &c. in c. ex Στρέφω 619. b
(στροφοδινέομαι) 166. b
στροφολογία 377. a
στροφέομαι, στρόφος, in Στρέφω 619. b
στρύμαργος 400. a
στρυφνὸς cum d. in Στύφω 622. c
ΣΤΡΥ΄ΧΝΟΣ 522. a
στρῶμα, στρῶσις, cum d. in στρωννύω 617. c
στρωματοφύλαξ, in c. ex φύλαξ 712. a
(στρωννύω) 617. c
στρώννυμι, cum d. in Στορέω ib.
στρωφάω, in Στρέφω 619. b
στυγάνωρ, in c. in ἀνὴρ 62. c
στυγερὸς, cum d. in Στυγέω 622. b
στυγερώπης, et στυγερωπὸς, in dec. 474. c
στυγηρὸς, in στυγερὸς 622. b
ΣΤΥΓΕ΄Ω, cum d. 622. a
στυγοδέμνιος, in c. ex Δέμνιον 151. a
στύγος, στυγνὸς, στυγνάζω, in Στυγέω 622. b
στυλὶς, στυλίσκος, στυλίτης, in Στῦλος ib.
στυλοβάτης 96. a
ΣΤΥ΄ΛΟΣ 622. b
στύμμα, in Στύφω, στύμα, Στύω 622. c
στὺξ, in Στυγέω 622. b
στύομαι, in Στύω 623. a
ΣΤΥ΄ΠΗ, cum d. στύπαξ 622. c
στυπογλύφος 132. a
στυππειοπώλης 567. c
στύπτη, in Στύφω 622. c
στυπτηρία, in Στύφω ib.
ΣΤΥ΄ΡΑΞ, cum d. ib.
στυφελὸς, cum d. στυφλὸς, στύψις, in Στύφω ib. 623. a
στυφοκόμπος, vel στυφοκόμπας, in c. 334. c
ΣΤΥ΄ΦΩ, cum d. 622. c
ΣΤΥ΄Ω, στῦμα 623. a
στωικὸς 616. a
στωμυλεύω, στωμυλία, in στωμύλος 616. b
στωμυλιοσυλλεκτάδης, in συλλέγω 373. a
[στωμυλλέομαι] 616. b
στωμύλος, cum d. in Στόμα ib.
¶ ΣΥ΄ 623. a
σύαγρος, cum d. συάγρειος 10. b
σύαινα, συὰς, in Σῦς 623. b
ΣΥΒΑΡΙ΄Σ, cum d. 623. b
συβίνη, et σύβιον, in Σῦς 623. b
συβόσιον, in c. ex Βόσις 114. c
συβώτης, συβώτρια, cum d. in c. ex Βοτὸς 115. a
συγγάλακτος, in c. ex Γάλα 121. a
σύγγαμβρος, in c. ex Γαμβρὸς 121. b
(συγγαμβρεὺς) ib.
σύγγαμος, in c. ex Γάμος 122. a
συγγενεαλογέω, in γενεαλόγος 375. b
[συγγενέτειρα] 125. a
συγγενὴς, συγγενικὸς, συγγένεια, cum d. in c. ex γένος 125. b
[συγγενικῶς] ib.
[συγγενὶς] ib.
συγγεννάω, συγγεννήτωρ, cum d. in c. ex γεννάω 125. c
συγγεωργὸς, in γεωργὸς 203. c
[συγγηθέω] 128. c
σύγγηρος, συγγηράσκω, cum d. in c. ex Γῆρας 129. a
[συγγηράω] ib.
συγγίγνομαι, et συγγίνομαι 124. c
συγγινώσκω, cum d. 131. a
[σύγγνοια] ib.
(συγγνωμονέω) ib.
σύγγνωστος, συγγνώμη, &c. ib.
συγγραφὴ 135. a
σύγγονος 126. b
συγγράφω, σύγγραμμα, cum d. 138. a
[συγγραφικὸς] ib.
συγγυμνάζω, cum d. in c. ex Γυμνὸς 140. a
συγκαθαρίζω 289. a
συγκαθαιρέω, in καθαιρέω 31. b
συγκαθαγιάζω, in καθαγιάζω 82. c
συγκαθίζομαι, in καθίζομαι 179. c
συγκαθέδρος, in καθέδρα 180. b
συγκαθείργω, in καθείργω 186. a
συγκαθάλλω, in c. ex Ἅλλω 194. c
συγκάθεσις, in συγκαθίημι 217. b
συγκαθεύδω, in καθεύδω ib.
συγκαθέψω, in καθέψω 227. c
συγκάθημαι, in κάθημαι 244. c
συγκαθιδρύω, in καθιδρύω 270. c
συγκαθιερόω, in καθιερόω 271. b
συγκαθίζω, in καθίζω 271. c
συγκαθίημι, in c. ex καθίημι 230. b
συγκαθίστημι, in καθίστημι 282. b
συγκαθυφαίνω 682. a
συγκαίω, in c. cum pr. 290. c
συγκακοπαθέω, in κακοπαθέω 501. b
συγκακουργέω, cum d. in κακοῦργος 204. c
συγκακουχέομαι, in κακουχέω 226. c
συγκαλέω, in c. ex Καλέω 294. b
συγκαλινδέομαι, in c. ex Καλινδέω 337. b
συγκαλλύνω, in c. ex κάλλος 295. a
[συγκαλυπτὶς] 296. a
συγκαλύπτω, cum d. in c. ex Καλύπτω ib.
συγκάμνω, in c. cum pr. 296. c
συγκάμπτω, cum d. in c. ex Κάμπτω 297. b
συγκαρπίζεσθαι, in Καρπὸς 300. c
[illegible], in c. ex κόρος, puer 339. b
σύγκασις, in Κάσις 302. c
συγκαταβαίνω, cum d. in καταβαίνω 94. c
συγκαταβιόω, in καταβιόω 108. a
[συγκαταγήρασις] 129. a
συγκαταγηράσκω, in καταγηράσκω ib.
συγκατάγω, in κατάγω 14. c
συγκαταγράφω 135. a
συγκαταδαρθάνω, in καταδαρθάνω 148. c
συγκαταδουλόω, in καταδουλόω 171. b
συγκαταδύομαι, in καταδύω 175. a
συγκαταζεύγνυμαι, in καταζεύγνυμι 235. b
συγκαταζῶ, in καταζάω 234. b
συγκαταθάπτω, in καταθάπτω 251. a
συγκατάθεσις, in συγκατατίθημι 651. c
†συγκαταθέω† 255. c
συγκάταινος, cum d. in καταινέω 29. a
συγκατακαίω, in κατακαίω 290. c
συγκατάκειμαι, in κατάκειμαι 305. b
συγκατακλίνω, in κατακλίνω 320. c
συγκατακλείω, in κατακλείω 323. c
συγκατακόπτω 337. b
συγκατακρεμάω 341. c
συγκατακτάομαι 353. a
συγκατακτείνω, in κατακτείνω 355. b
†συγκαταλαμβάνω† 367. b. c
συγκαταλέγω, in καταλέγω 372. c
συγκαταλύω, in καταλύω 393. b
συγκαταμίγνυμαι, in καταμίγνυμι 421. b
συγκατανέμομαι 435. c
συγκαταπλέκω 533. a
συγκατανεύω, in κατανεύω 438. c
συγκαταριθμέομαι, in καταριθμέω 75. b
συγκαταρρέω, in καταρρέω 572. b
συγκαταρρίπτω 582. b
συγκατασκάπτω, in κατασκάπτω 590. c
συγκατασκευάζω, in κατασκευάζω 594. c
συγκατασκηνόω, in κατασκηνόω 595. b
συγκατασκήπτω, in κατασκήπτω 596. b
συγκατασπάω, in κατασπάω 603. a
†συγκαταστρέφομαι† 620. c
συγκατασχηματίζω 227. b
συγκατατρώγω 672. a
συγκατατάττω, in κατατάττω 635. a
συγκατατίθημι, in κατατίθημι 651. c
συγκαταφάγω, in καταφάγω 682. c
συγκαταφέρομαι, in καταφέρω 695. a
συγκαταφλέγω 703. c
συγκαταψεύδομαι 740. c
συγκαταψηφίζομαι, in καταψηφίζομαι 741. b
συγκατίδω 179. b
συγκατεργάζομαι, in κατεργάζομαι 206. c
συγκατέχομαι 312. c
συγκατεύχομαι, cum d. in κατεύχομαι 220. a
συγκατηγορέω, cum d. in dec. ex κατηγορέω 6. a
συγκατιὼν 253. b
συγκατοικίζω, in d. ex κάτοικος 436. c
συγκατορθόω 478. c
συγκατορύττω, in κατορύττω 482. c
σύγκαυσις, in συγκαίω 290. c
σύγκειμαι, in c. ex Κεῖμαι 305. b
συγκεκερδαλεμένος, in c. ex Κερδὼ 338. c
[συγκελεύω] 307. b
συγκεντέω, in c. ex Κεντέω 308. a
συγκεράννυμι, cum d. in c. ex Κεράννυμι 309. a
συγκερατίζω 310. b
συγκεραυνόω ib.
συγκεφαλαιόω, cum d. in c. ex Κεφαλὴ, cum pr. 312. a
συγκεχυμένως, in συγχέω 727. a
συγκηδέομαι 313. a
συγκηδεστὴς, in c. ex Κῆδος, affinitas 313. b
συγκηδεύω, cum d. in c. ex Κῆδος, funus 313. a
συγκηρύσσω, cum d. in c. ex κηρύττω 315. a
συγκινδυνεύω, in c. ex κινδυνεύω 317. a
συγκινέω, cum d. in c. ex Κινέω 317. b
συγκιρνάω, in c. ex κιρνάω 309. c
συγκλάω, in c. ex Κλάω 320. a
συγκλαίω, cum d. in c. ex Κλαίω, plorando 320. c
συγκλέπτης, in c. ex Κλέπτω, cum pr. 321. c
συγκληίζω, et συγκλῄζω, in συγκλείω ib.
συγκληρικὸς, in σύγκληρος 322. b
συγκληρονόμος, in κληρονόμος 136. a
σύγκληρος, cum d. 322. b
συγκλησία, συγκλητικὸς, σύγκλητος, in συγκαλέω 294. b
(συγκλειστὸς) 323. c
συγκλείω, cum d. ib.
συγκλίνω, cum d. in c. ex Κλίνω 324. a
συγκλύζω, cum d. in c. ex Κλύζω 324. b
συγκλὶς, in συγκαλέω 294. b
συγκλύω, in c. ex Κλύω 325. a
συγκλώθω, in c. ex Κλώθω ib.
συγκοιμάομαι, cum d. in c. ex Κοιμάω 328. a
[συγκοινέω] 328. c
συγκοινωνὸς, in c. ex Κοινὸς ib.
σύγκοιτος, cum d. in c. ex Κοίτη 329. b
συγκολάζω, in c. ex Κολάζω 330. a
σύγκολλος, cum d. in c. 330. c
συγκολυμβάω, in c. ex Κολυμβάω 332. b
συγκομίζω, cum d. in c. ex κομίζω, porto 333. c
συγκομμάτιον, συγκοπὴ, in συγκόπτω 337. c
συγκονίομαι, et συγκονιοῦμαι, in c. ex Κόνις 336. a
συγκόπτω, cum d. in c. ex Κόπτω 337. c
συγκορυβαντιάω, in κορυβαντιάω 340. a
συγκοσμέω, in c. ex Κόσμος 341. c
συγκουφίζω, in c. ex Κοῦφος 342. c
συγκραδαίνω, in c. ex Κράδη 343. b
σύγκραμα, σύγκρασις, in συγκεράννυμι 309. a
συγκρατέω 346. a
σύγκρατος, in συγκεράννυμι 309. a
συγκρίνω, cum d. σύγκριμα 349. c
σύγκριτος, cum d. in c. cum pr. 350. c
συγκρούω, cum d. in c. cum pr. 351. c
συγκρύπτω, cum d. in c. ex Κρύπτω 352. b
συγκτάομαι, in c. cum pr. 353. a

συγκτιμάζω, in c. ex Κτίζω 334. a
συγκτίζω 334. b
[συγκτιστὴς] ib.
συγκυβεύω, in c. ex Κύβος 335. b
συγκυκάω, in c. ex Κυκάω 336. a
[συγκυκλέω] 336. c
συγκυλίω, in c. ex κυλίω ib.
συγκυλινδέω, in c. ex κυλινδέω 337. b
συγκωλύω, in c. ex Κωλύω 337. a
συγκυνηγὸς, cum d. in κυνηγὸς 17. b
συγκόπτω, cum d. in c. ex Κόπτω 338. c
συγκύρω, cum d. in c. ex Κύρω 359. c
σύγκωλος, in c. ex Κῶλον, membrum 361. c
σύγκωμος 362. b
συγξαίνω, in c. ex Ξαίνω 447. b
συγχαίρω, in c. cum pr. 719. a
συγχάσκω, in c. ex Χάζω 718. a
συγχειμάζω, in c. 723. b
συγχειρουργέω, in χειρουργὸς 206. b
συγχέω 726. c
συγχίδρωσις, in c. ex Χίδρος 731. a
σύγχορδος in c. ex Χορδὴ 731. b
συγχορεύω, cum d. in c. ex Χορὸς 731. c
συγχορηγέω, in χορηγὸς 18. b
σύγχορτος, in c. ex Χόρτος 732. a
συγχόω, in c. ex χόω 727. c
συγχρῶμαι 732. c
σύγχρησις ib.
συγχρηματίζω, in c. ex Χρήματα 734. c
συγχρίω, cum d. in c. ex Χρίω ib.
σύγχρονος, cum d. in c. 736. b
συγχρονισμὸς ib.
συγχρωτίζω, in c. ex Χρὼς, cutis 736. a
σύγχυσις, cum d. in συγχέω 726. c
συγχωννύω, in c. ex χωννύω 727. c
συγχώννυμι, et συγχώννυμαι, in συγχέω ib.
συγχωρέω, cum d. 737. c
σύγχωσμα, in συγχέω 727. c
συζάω, in Ζάω 583. b
συῖνος, in Σῦς 625. b
συζέω, in c. ex Ζέω 234. b
συζῆν 236. c
συζευγνύω, cum d. 235. c
[σύζευξις] 234. b
συζητέω, cum d. 237. c
συζυγία ib.
σύζυξ, cum d. in συζευγνύω 235. c
[σύζωμα] 238. c
συζωοποιέω, in ζωοποιὸς 543. a
συηνία, συηνὸς, cum d. συήνες, in Σῦς 625. a
συκάμινος 623. b
ΣΥΚΗ, cum d. σῦκον ib.
[συκίδιον] ib.
συνβασίλεια, in c. ex Βασιλεὺς 105. a
σύνβιος, in c. ex Βίος 108. a
σύνλογος, cum d. 373. b. 377. a
συναίμαχος, cum d. in Μαρία 426. c
σῦκον, συκόομαι, in Σῦκον 623. b. c
συκόπαις, in c. ex Παῖς 495. b
συκοπερίστης, in c. 557. a
συκοπρώκτης, in c. ex Πρωκτὸς 559. b
συκοτρωγὶς 490. c
συκοφάντης, cum d. 686. a
[συκοφαντικὸς] ib.
συκοφορέω 693. b
συκώδης, σύκωμα, συκῶν, in Σῦκον 623. b
συκωρεία 382. c
συκαλὶς, cum d. 490. c
σύκωσις, συκωτὸς, in Σῦκον 623. c
συλαγωγέω 16. c
ΣΥΛΗ, cum d. συλάω 625. c
[συλήτειρα] ib.
(συλήτης) ib.
συλλαβὴ, cum d. in συλλαμβάνω 368. b
συλλαγχάνω, in c. ex Λαγχάνω 364. b
συλλαλέω, in c. ex Λαλέω 365. c
συλλαμβάνω, in c. ex Λαμβάνω 368. b
συλλάμπω, cum d. in c. ex Λάμπω 370. a
συλλανθάνω 364. c
συλλατρεύω, in c. ex Λάτρις 371. c
συλλέγω 372. c
συλλείβω, in c. ex Λείβω 380. a
συλλειόω, in c. ex Λεῖος 380. b
συλλειτουργὸς, cum d. in λειτουργὸς 205. a
σύλλεκτρος, in c. ex Λέκτρον 379. a
σύλλεξις, in συλλέγω 373. a
συλληπτικὸς, συλλήβδην, συλλήπτωρ, in συλλαμβάνω 368. b
σύλληρος, in c. ex Λῆρος 385. b
σύλληψις, in συλλαμβάνω 368. b
συλλογὴ, cum d. in συλλέγω 373. a
συλλογίζομαι 375. a. 378. b
συλλογιμαῖος, in συλλέγω 373. a
συλλογισμὸς, συλλογιστικὸς, cum d. in συλλογίζομαι 378. b. c
σύλλογος, in συλλέγω 373. a
συλλούω, in c. cum pr. 389. a
συλλοχία, συλλοχίζω, cum d. 389. c
[συλλοχίτης] ib.
συλλυπέομαι, in c. 391. c
συλλύω, cum d. in c. ex Λύω, cum pr. 393. b
σῦλον, in Σύλη 623. c
συλλύσια, in c. ex λύσις 382. c
συμβαδίζω 95. a
[συμβάκχη, σύμβακχος] 97. a
συμβακχεύω, in c. ib.
συμβάλλω 101. a
σύμβαμα, συμβαστὸν, in συμβαίνω 95. a. b
συμβατικὸν 95. b
συμβασιλεύω, in c. ex Βασιλεία, et in c. ex Βασιλεὺς 105. a
συμβάσεις, in συμβαίνω 95. a
συμβαστάζω, in c. ex Βαστάζω 105. b
συμβατήριος, συμβατικὸς, cum d. in συμβαίνω 95. a. b
συμβιβάζω, in c. 107. a
συμβιβάσιμος, συμβιβασμὸς, cum d. in c. ex βιβάζω 96. b
συμβιβάω, in c. ex βιβάω 96. a
σύμβιος, in c. ex Βίος 108. a
συμβιόω, cum d. in c. ex Βιόω ib.
συμβλαστὴς, in c. ex Βλαστὸς 109. a
σύμβλημα, σύμβλητις, συμβλητικὸς, &c. in συμβάλλω 101. a
συμβλύω 111. a
συμβοηθέω, cum d. in c. ex Βοηθὸς 111. b
συμβόλαιον 101. b
συμβολαιογράφος 139. a
συμβολὴ, cum d. in συμβάλλω 101. a
σύμβολον, cum συμβολὴ ib.
συμβόσκω 113. a
σύμβοτος, in c. ex Βοτὸς ib.
συμβουλὴ, cum d. in c. ex Βουλὴ 113. c
συμβράζω 115. c
σύμβωμος, in c. ex Βωμὸς 120. a
συμμαθητὴς, cum d. in συμμανθάνω 398. b
συμμαίνομαι 395. c
συμμαλάττω, in c. ex Μαλάττω 397. b
συμμανθάνω, συμμαθητὴς, in c. cum præp. 398. b
συμμάρπτω, cum d. in c. ex Μάρπτω 400. c
συμμαρτυρέω, in c. ex Μάρτυς 401. b
[συμμαχικῶς] 403. c
συμμάχομαι, cum d. ib.
συμμεθίστημι 282. c
συμμελαίνω 409. a
συμμένω, cum d. 413. a
συμμερίζομαι, cum d. in c. ex μερίζω 407. c
συμμεσουράνησις 489. a
(συμμεταβαίνω) 94. c
συμμεταβάλλω, in μεταβάλλω 100. a
συμμεταφέρω, in μεταφέρω 695. a
συμμεταχειρίζομαι, in μεταχειρίζω 725. a
συμμεταίτιος, in μεταίτιος 35. c
συμμετέρχομαι, in μετέρχομαι 212. c
συμμετέχω, cum d. in μετέχω 224. b
σύμμετρος, cum d. 415. c
σύμμηνις, in c. ex Μῆνις 419. b
συμμήστωρ, in c. ex Μήστωρ 416. c
συμμητιάσθαι, in c. 420. b
† συμμηχανάομαι † 420. c
συμμίγνυμι, cum d. 421. c
συμμισοπονηρέω, in μισοπόνηρος 516. a
συμμίσγω 421. a
[σύμμιγα] 421. c
συμμνημονεύω, in c. ex μνημονεύω 425. a
συμμοιράομαι 408. c
σύμμολπος 411. b
συμμορία, in c. ex μόριον 408. a
συμμορίτης, in συμμορία ib.
συμμορφόω, in c. 427. a
[συμμοχθέω] 428. b
συμμυλλέγος 377. a
συμμύστης, in c. ex Μυέω 428. c
συμμύω, in c. ex Μύω 432. a
συμπαθὴς, cum d. 501. b
συμπαιανίζω, in c. ex Παιὰν 494. a
συμπαιδεύω, in c. ex παιδεύω 495. c
συμπαίζω, cum d. in c. ex Παίζω 494. b
† συμπαίω † 495. c
συμπαλαίω, in c. ex Πάλη 497. a
συμπανηγυρίζω, in πανήγυρις 11. b
συμπανουργέω, in πανοῦργος 205. b
συμπαραγγέλλοντες 4. b
συμπαραγίγνομαι 124. b
συμπαραθέω, in παραθέω 256. a
συμπαραινῶ, in παραινέω 29. a
συμπαρακαθίζομαι 271. c
συμπαρακαλέω, in παρακαλέω 294. a
συμπαράκειμαι 303. b
συμπαρακολουθέω, in παρακολουθέω 39. a
συμπαραλαμβάνω 368. a
συμπαραπείθω 448. c
συμπαραμένω 413. a
συμπαρατείνομαι, in παρατείνομαι 439. c
συμπαραπέμπω, in παραπέμπω 513. c
συμπαραπλέω, in παραπλέω 556. b
συμπαραπόλλυμαι, in ἀπόλλυμαι 461. c
συμπαρασκευάζω, in d. 595. a
συμπαραστάτης, cum d. in παρίστημι 283. b
[συμπαρατάττω] 635. a
συμπαρατηρέω, in c. 649. c
συμπαρατροχάζω 668. a
συμπαραφέρομαι, in παραφέρω 695. a
συμπαρεδρεύω, in πάρεδρος 180. b
συμπάρειμι, in πάρειμι 232. a
συμπαρεισέρχομαι 212. b
συμπαρεκτείνω, cum d. in παρεκτείνω 697. c
συμπαρέπομαι 200. b
συμπαρέχω 224. c
συμπάρθενος 499. a
συμπαρίσταμαι, in παρίσταμαι 276. c
συμπαρίστημι 283. b
συμπάροινος, in πάροινος 457. a
συμπαρολισθαίνω 461. b
συμπαρομαρτέω, in παρομαρτέω 463. b
σύμπας, in c. 499. c
συμπάσσω, cum d. in comp. ex Πάσσω 500. a
συμπάσχω, in c. ex Πάσχω 500. c
συμπαταγέω, in c. ex Παταγέω 501. c
συμπατάσσω, in c. ex Πατάσσω ib.
συμπατέω, in c. ex Πατέω 502. b
συμπατριώτης, in c. 502. c
συμπεδάω, in c. ex Πέδη 504. a
συμπείθω, in c. ex Πείθω 506. b
σύμπειρος 508. a
συμπείρω, in c. ex Πείρω 508. c
συμπέμπω 514. a
συμπενθέω, in c. 514. c
συμπέσσω, cum d. in c. 517. a
συμπεραίνω, cum d. in c. 518. a
συμπεριάγω, cum d. in περιάγω 13. b
συμπεριπατέω 445. a
συμπεριοδεύω 452. c
συμπεριπατέω, in d. ex Πατέω 502. b
συμπεριπλανάω 533. b
συμπεριπλέω 546. c
συμπεριστρέφω, in περιστρέφω 621. a
συμπεριτίθημι, in περιτίθημι 652. a
συμπεριτρέχω 664. a
συμπεριτυγχάνω 673. b
συμπεριφέρω, in περιφέρω 693. b
συμπεριφθείρομαι, in περιφθείρω 701. a
συμπεριφορὰ, in συμπεριφέρω 695. b
συμπεριφράττω, in περιφράσσω 707. b
συμπέτομαι 521. b
συμπηγνύω, et συμπήσσω, in c. cum præp. 522. c
συμπηδάω, in c. ex Πηδάω 523. b
σύμπηξις, σύμπηκτος 522. c
συμπιέζω, in c. ex Πιέζω 525. a
συμπιλέω, cum d. συμπίλησις, in c. ex Πῖλος 526. a
συμπίνω in c. cum pr. 527. a
συμπιπράσκω, in c. ex Πιπράσκω 518. c
συμπίπτω 528. c
συμπιτνέω, in c. ex πιτνέω 529. b
συμπλανάομαι 531. a
συμπλάσσω, et συμπλάττω 531. c
συμπλαταγέω, in c. ex πλαταγέω 532. b
συμπλείονες, in c. ex Πλείων 549. a
συμπλέκω, cum d. συμπλεκτικὸς 553. b
συμπλέω 536. b
συμπληγάδες, συμπλήγδην, in συμπλήσσω 537. c
συμπληθύνω in c. ex πληθύω 535. a
συμπληρόω, cum d. in c. ex πλήρης 534. c
συμπλήσσω 537. c
σύμπλοια, συμπλωΐζω, in συμπλέω 536. b
συμπλοκὴ, σύμπλοκος, in συμπλέκω 533. b
σύμπλοος, σύμπλους, in συμπλέω 536. b
(συμπλουτίζω) 538. c
συμπνέω, cum d. σύμπνοος 540. b
συμπνίγω, in c. ex Πνίγω 541. a
(συμποδίζω) 552. c
συμποιέω 542. b
[συμποιμαίνω] 543. b
συμπολεμέω, et συμπολεμίζω, in c. 546. b
συμπολίζω, cum d. 548. a
[συμπολιτεία] 548. b
συμπολιτεύω, in c. ex πολιτεύω ib.
συμπομπεύω, in c. ex πομπεύω 514. b
συμπονέω 515. b
συμπορεύομαι, in c. ex πορεύομαι 511. a
συμπορθέω, in c. 519. a
συμποτίζω, cum d. in c. ex ποτίζω 510. c
συμποσία, συμποσιάζω, in συμπίνω 527. a
συμποσιαστὴς, συμπόσιον, συμπότης, cum d. in συμπίνω ib.
συμπραγματεύομαι, συμπράσσω, cum d. in c. cum pr. 554. a
συμπράττω ib.
συμπρατὴς, in συμπιπράσκω 518. c
(συμπρακτὴς) 555. b
σύμπρεσβυς, cum d. in c. 556. a
συμπράκτωρ, in συμπράσσω 554. a
συμπρίαμαι, in c. ex Πρίαμαι 556. c
συμπροθυμοῦμαι, in πρόθυμος 265. c
συμπροΐεμαι, in προΐεμαι 230. c
συμπρονοέω, in προνοέω 436. b
συμπροπέμπω, in προπέμπω 514. a
συμπροσέστι, in πρόσειμι 232. b
συμπροσέχω, in πρόσεχω 223. b
συμπρύτανις, in Πρύτανις 559. b
συμπτύσσω, cum d. in c. ex Πτύσσω 562. b
σύμπτωμα, cum d. in συμπίπτω 528. c
σύμπτωσις ib.
συμπυκνάζω, in πυκνάζω 563. c
[σύμπυκνος] ib.
συμπυρέω, in c. ex Πῦρ 565. a
συμπωρόω 568. b
συμφάγω 682. c
συμφανὴς, σύμφασις 685. b
συμφαντάζομαι 686. b
συμφέρω, cum d. 695. c
συμφεύγω 699. b
σύμφημι, cum d. 689. c
συμφθείρω, in c. ex Φθείρω 701. a
συμφθίνω, in c. ex Φθίνω ib.
(σύμφθογγος) 700. a
συμφιλέω 702. c
συμφιλοδοξέω, in φιλόδοξος 170. a
συμφιλοκαλέω 295. a
συμφιλολογέω, in φιλόλογος 377. a
συμφιλοσοφέω, in d. 601. b
συμφιλοτιμέομαι 658. c
συμφλέγω, in c. cum pr. 703. c
συμφοιτάω, cum d. in c. 705. c
συμφονεύω 692. b
συμφορὰ, cum d. in συμφέρω 695. c
συμφράδμων, συμφράζομαι, in comp. cum pr. 706. c
συμφράσσω 707. a
συμφρονέω, cum d. συμφροσύνη, in σύμφρων 709. b
συμφρύγω, in c. 710. c
σύμφρων 709. b
συμφυγὰς 699. b
συμφυὴς, cum d. in συμφύω 715. a
[συμφύλαξ] 711. c
συμφυλάττω, cum d. in c. cum pr. ib.
σύμφυλος, cum d. in c. ex Φυλὴ 712. b
συμφύομαι, in συμφύω 715. a
συμφύρω, cum d. in c. 713. a
συμφυσάω, in c. sine pr. 713. c
σύμφυσις, in συμφύω 715. a
συμφυτεύω, in c. ex φυτεύω 716. a
συμφύω, cum d. 715. a
σύμφωνος, cum d. 716. c
συμφωτίζω 688. c
συμψαύω, cum d. in c. ex Ψαύω 740. a
συμψάω, in c. ex ψάω 739. c
[συμψεύδομαι] 740. c
σύμψηφος, cum d. in c. ex Ψῆφος 741. b
συμψύχω, in c. ex Ψύχω 740. a
συμψηφίζω, in c. ex Ψῆφος 741. c
[συμψοφέω] 742. a
σύμψυχος, cum d. 742. b
ΣΥΝ 684. a
συναγανακτέω 2. c
συναγγέλλω, συνάγγελος 4. b
συναγείρω 5. a
συναγελάζω, cum d. in c. ex Ἀγέλη 5. b
συνάγνεια, in c. ex Ἁγνὸς 6. a
συναγρεύω, in c. ex ἀγρεύω 9. a
συναγρίμαιος, in c. ex ἀγρίμαιος 5. a
συναγχιστεύω, in c. ex Ἄγχι 11. b
συνάγχη, cum d. in c. ex Ἄγχω 12. a
συνάγω, cum d. 15. c. 18. c
συναγωνιάω, in c. ex ἀγωνία 19. a
συναγωνίζομαι, cum d. in c. ex ἀγωνίζομαι, συναγωνιστὴς 19. b
συνάδελφος, in c. ex Ἀδελφὸς 20. a
συναδικέω, in ἄδικος 164. c
συναδοξέω 169. c
συνάδω, in c. ex Ἀείδω 22. a
συνάεθλος, in c. ex Ἄεθλος 21. a
συναεθλέω ib.
συναθροίζω, cum d. in ἀθροίζω 25. a
συναθύρω 25. b
συναΐγδην, in συναΐσσω 34. b
συναΐδιος 21. b
συναικάλλω 27. b
σύναιμος, συναίμων, in c. ex Αἷμα 28. b
συναινέω, cum d. in c. ex αἰνέω 29. a
συναίνομαι 29. b
συνεξαιρέω, in ἐξαιρέω 31. b
συναιρέω, cum d. συναίρεσις 31. c

συναίρω 33. a
συναισθάνομαι, cum d. in c. ex Αἰσθάνομαι 33. c
συναίσσω, in c. ex Ἀίσσω 33. c
(συναιτία) ib.
συναίτιος, in c. ex Αἰτία, causa ib.
συναιχμάλωτος 46. c
σύναιχμος, in c. ex Αἰχμὴ 36. b
συνακμάζω, in c. ex Ἀκμὴ 38. c
συνακολασταίνω, in ἀκόλαστος 330. a
συνακολουθέω, συνακόλουθος, cum d. in c. ex Ἀκόλουθος 59. a
συνακούω, in c. ex Ἀκούω 40. b
συνακρατίζομαι, in ἀκρατίζομαι 309. b
συνακτὴς, cum d. in συνάγω 15. c
συναλγέω, in c. ex Ἄλγος 43. c
συναλδαίνω, in ἀλδὴς 44. a
συναλείφω, in c. ex Ἀλείφω 44. c
συναληθεύω, in c. ex Ἀληθὴς 45. c
[συναλιάζω] 46. a
συναλίζω, in c. ex ἁλίζω ib.
συναλίσκω 46. b
συναλλάττω, cum d. in c. ex Ἀλλάσσω 49. c
συναλλέομαι 50. b
συναλλοιόω, in c. ex ἀλλοῖος 51. a
συναλοάω, et συναλοιάω, in comp. ex Ἀλοάω 51. b
συναλοιφὴ, in συναλείφω 44. c
συναλύω 32. c
(συνάμα) 33. b
συναμαρτάνω, in c. ex Ἁμαρτάνω 54. b
σύναμμα, cum συνάπτω 71. c
συνάμορος 408. a
συναμπέχω 222. c
συναμπρεύω, in Ἀμπρὸν 57. a
συναμύνω, in c. 58. a
συνάμφω 59. a
συναναβαίνω 93. c
συναναβλαστάνω, in ἀναβλαστάνω 108. c
† συναναβοάω † 110. c
συναναγινώσκω 130. b
συναναγκάζω, in c. 60. a
συναναγυμνόω, in ἀναγυμνόω 140. c
συναναδίδομαι, in ἀναδίδωμι 162. b
συναναζέω, in ἀναζέω 236. a
συναναιρέω, in ἀναιρέω 30. c
συνανάκειμαι, in ἀνάκειμαι 305. a
συνανακεράω, cum d. in ἀνακεράννυμαι 309. a
συνανακάμπτω, in ἀνακάμπτω 337. a
συνανακιρνάομαι, in ἀνακίρναμαι 309. b
συνανακυκλέω 336. b
συναναλίσκω, in ἀναλίσκω 46. b
συναναμίγνυμαι, cum d. in ἀναμίγνυμαι 481. b
συναναμιμνήσκομαι, in ἀναμιμνήσκομαι 424. b
[συναναμνάομαι] ib.
συναναπαύομαι, in ἀναπαύομαι 300. b
συναναπείθω, in ἀναπείθω 306. a
συναναπλάττω 531. c
συναναπλέω 533. a
συναναπλήθω 534. c
συναναπληθύω ib.
συναναπληρόω ib.
συναναρπάζω, in ἀναρπάζω 77. b
συναναῤῥίπτω 576. c
συνάναρχος, in ἄναρχος 80. b
συνανασπίζω, in c. ex Ἀσπὶς 84. c
συναναστρέφω, συναναστροφὴ, cum d. in ἀναστρέφω 620. a
συνανατέλλω, in ἀνατέλλω 640. b
συνανατείνω, in ἀνατείνω 649. a
συνανατρίβω, in ἀνατρίβω 670. a
συναναφέρω, in ἀναφέρω 693. b
συναναφύρω 715. a
συναναχωρέω, in ἀναχωρέω 731. c
συναναχρίμπτομαι, in ἀναχρίμπτομαι 733. c
συναναχρώννυμαι, συνανάχρωσις, in ἀναχρώννυμι 735. a
συνανείργω, in ἀνείργω 186. b
συνανειλέω, in ἀνειλέω 194. b
συνανέρχομαι 212. a
συνανθέω, in ἀνθέω 239. c
συναιθέω, in c. ex ἀνθέω 64. a
συνανθρωπεύω, συνανθρωπέω, συνανθρωπίζω, in c. ex Ἄνθρωπος 65. a
συνανιάομαι, in c. ex Ἀνία 65. b
συνανίημι 229. b
συνανίσταμαι, in ἀνίστημι 276. c
συνανίστημι, in ἀνίστημι 280. a
συναντάω, in c. ex ἀντάω 66. c
συναντέω, cum d. συνάντημα ib.
[συνάντησις] ib.
συναντιάζω, in c. ex ἀντίος 66. b
συναντιλαμβάνομαι, et συναντίληψις, in ἀντιλαμβάνω 366. c
συνάντομαι 66. c
σύναξις, in συνάγω 15. c
συναείδω 430. b
συναείρω 67. c
συνάορος, cum d. in c. ex συνωρὶς, &c. in Ὄαρ 450. b
συναπάγω, in ἀπάγω 13. c
συναπαίρω, in ἀπαίρω 32. b
συναπαρτίζω, in ἀπαρτίζω 78. c
συναπαυγάζομαι 87. b
συνάπας, in c. 499. c
συναπειλέω 69. c
συναπελαύνω, in ἀπελαύνω 190. c
συναπεργάζομαι, in ἀπεργάζομαι 206. b
συναπευθύνω 217. c
συναπεχθάνομαι 220. c
συναπερείδω, in ἀπερείδω 207. b
(συναποβαίνω) 93. c
συναποβάλλω, in ἀποβάλλω 98. b
συναπογράφομαι, in ἀπογράφω 137. a
συναπόδημος, cum d. in ἀπόδημος 139. b
συναποδρᾶναι, in ἀποδράω 172. c
συναποδύομαι, in ἀποδύω 173. b
συναποθνήσκω, in ἀποθνήσκω 259. b
συναποκαθαίρω, in ἀποκαθαίρω 289. a
συναπόκειμαι 305. a
συναποκυλίω 323. b
συναποκλύζω, in ἀποκλύζω 324. b
συναπονίπτω, in ἀπονίπτω 337. a
συναποκρίνομαι, in ἀποκρίνω 348. b
συναπολάμπω, in ἀπολάμπω 369. c
συναπολαύω, in ἀπολαύω 372. a
συναπολείπω, in ἀπολείπω 380. c
συναπόλλυμαι, in ἀπόλλυμι 462. a
συναπολογέομαι, in ἀπολέγω 374. a
συναπομαίνομαι 408. c
† συναπονίβομαι † 513. b
† συναποστέλλω † 611. a
συναποφέρομαι 693. c
συναπομαραίνω, in ἀπομαραίνω 400. a
συναπονοέω, in ἀπονοέω 438. c
συναποστάτης, in συναφίσταμαι 280. b
συναποτίνω, in ἀποτίνω 654. b
συναποτίλλω 655. b
(συνάπτομαι) 70. c
συνάπτω, cum d. in c. ex Ἅπτω, necto 71. b
συναπωθέω, in ἀπωθέω 744. b
συναράσσω, in c. 77. c
συναρέσκω, in c. ex Ἀρέσκω 74. b
συναρήγω ib.
σύναρθρος, cum d. in c. ex Ἄρθρον 75. a
συναρίθμιος, cum d. 75. b
συνάριστος, cum d. in c. ex Ἄριστον 75. c
συναρμόζω, in c. ex ἁρμόζω 83. a
συναρμολογέω, in ἁρμολογέω 377. c
συναρμοστὴς, συναρμόττω, in συναρμόζω 83. a
συναρπάζω, in c. 77. b
συναρτάω, cum d. in c. ex Ἀρτάω 78. b
συναρτύω, in c. ex Ἀρτύω 79. a
συναρχαιρεσιάζω, in ἀρχαιρεσία 31. c
συνάρχω, cum d. 81. c
συνάρω, in c. ex Ἄρω 82. c
συνασεβέω 83. c
συνασοφέω, in ἄσοφος 601. b
συνασπίζω, cum d. in c. ex Ἀσπὶς 84. c
συναστραγαλίζω 85. a
συναστράπτω 85. b
συνασχαλάω, et συνασχάλλω, in Ἀσχάλλω 85. c
συνασχολέω 631. a
συνατμίζω 86. b
συναυγέω, in c. ex Αὐγὴ 87. b
συναυδάω, in c. ex Αὐδὴ 87. c
συναυλία, et συναυλίζομαι 88. b. c
σύναυλος, cum d. ib.
συναύξω, cum d. in c. ex αὔξω 23. c
συνάφεια, συναφὴ, συναφὴς, cum συνάπτω 71. c
συναφίημι 229. c
συναφίσταμαι, in ἀφίσταμαι 280. b
συναφομοιόω 463. b
συναφορίζω 481. b
συνάχθομαι, in c. ex Ἄχθος 91. c
σύναψις, cum συνάπτω 71. a
συνδαΐζω, in c. ex δαΐζω 143. c
(συνδαίτωρ) 143. a
συνδάκνω, in c. ex Δάκνω, cum ps. 144. b
συνδακρύω, in c. ex Δάκρυ 145. a
συνδανείζω 146. a
συνδαπανάω, in c. ex Δαπανάω 146. b
σύνδειπνον, cum d. in c. ex Δεῖπνον 150. a
συνδέομαι, in c. ex δέομαι, precor ib.
σύνδεσις, et σύνδεσμος, cum d. in συνδέω 157. a
συνδεσποτεία, in c. ex Δεσπόζω 153. c
συνδέω, cum d. in c. ex Δέω, ligo 157. a
σύνδηλος 158. c
συνδημαγωγέω, in δημαγωγὸς 16. b
συνδιαβάλλω 98. c
συνδιαβιβάζω 96. b
συνδιαγινώσκω, in διαγινώσκω 130. c
συνδιάγω, in διάγω 13. c
συνδιαιρέω, in διαιρέω 31. a
συνδιαιτάομαι, συνδιαίτης, cum d. in c. ex Δίαιτα, habitatio 161. a
συνδιακονίζω, in διακονίζω 36. c
συνδιακοσμέω, in διακοσμέω 341. c
συνδιαλλάττω, in διαλλάττω 49. a
συνδιαλύω, in διαλύω 393. a
† συνδιαμένω † 412. c
συνδιανέμω 455. c
συνδιαπεραίνω, in διαπεραίνω 518. a
συνδιαπράττω, in διαπράσσω 553. c
συνδιαπορέω, in διαπορέω 510. a
συνδιασκέπτομαι 592. b
[συνδιασκοπέω] ib.
συνδιαταλαιπωρέω 568. b
συνδιαστρέφω 620. b
συνδιατίθημι 651. a
συνδιατρέπομαι, in διατρέπω 663. b
συνδιατρίβω, in διατρίβω 670. b
συνδιαφέρω, in διαφέρω 694. a
συνδιαφθείρω, in διαφθείρω 701. a
(συνδιαφορέω) 694. a
συνδίδωμι 163. b
συνδιωθέω, in διωθέω 212. b
συνδιημερεύω, cum d. in διημερεύω 245. a
συνδικάζω, in c. ex δικάζω 165. a
σύνδικος, cum d. 165. b
(συνδίκως) ib.
συνδιορίζω 181. c
συνδισκέω, in c. ex Δίσκος 167. a
συνδιώκω 168. a
συνδοκεῖ, in c. ex Δοκέω 169. b
συνδοκιμάζω, in c. ex δόκιμος ib.
συνδοξάζω, in c. ex δόξα 170. a
σύνδορπος, in c. ex Δόρπον 170. c
σύνδουλος, in c. ex Δοῦλος 171. b
συνδράω, in c. ex Δράω 172. b
συνδρομὴ, &c. in συντρέχω 668. b
(συνδρόμως) ib.
συνδυάζω, cum d. in σύνδυο 175. c
σύνδυο, συνδυὰς, συνδυασμὸς, in c. ex Δύο ib.
συνέαξα, in συνάγω 18. c
συνεαρίζω, in c. ex Ἔαρ 177. a
σύνεγγυς, συνεγγίζω, cum d. in c. ex Ἐγγὺς 178. a
συνεγείρω, in c. ex Ἐγείρω 178. b
συνέδρα, συνεδρεύω, συνέδριον, cum d. in c. ex Ἕδρα 180. b
συνεέργω, in συνείργω 186. a
συνεθέλω, in c. ex Ἐθέλω 181. a
συνεθίζω, cum d. in c. ex Ἔθος ib.
συνείδησις, in σύνοιδα 182. c
συνείδω, cum d. in c. ex Εἴδω, video 182. a
συνείκω 184. a
συνειλέω, in c. ex Εἰλέω, coarcto 184. b
σύνειμι 232. b
συνειπεῖν, in c. ex Ἔπω, dico 201. a
συνείργω, in c. ex Εἴργω 186. a
συνείρω, συνειρμὸς, cum d. in c. ex Εἴρω, necto 187. a
συνεισάγω, cum d. in εἰσάγω 14. a
συνεισβαίνω, in εἰσβαίνω 94. a
συνεισβάλλω, in εἰσβάλλω 98. c
συνείσειμι 233. a
συνεισέρχομαι, in εἰσέρχομαι 212. b
συνεισκρίνω 348. c
συνεισπίπτω, in εἰσπίπτω 528. a
συνεισποιέω, in εἰσποιέω 542. a
συνεισπορεύομαι, in εἰσπορεύομαι 510. c
συνεισφέρω, συνεισφορὰ, cum d. in εἰσφέρω 694. a
συνεκβάλλω, in ἐκβάλλω 98. c
συνεκβιβάζω 96. b
συνεκδέχομαι, in ἐκδέχομαι 155. b
συνέκδημος, in ἔκδημος 159. b
συνεκδίδωμι, in ἐκδίδωμι 162. c
συνεκδοχὴ, cum d. in συνεκδέχομαι 155. b
συνεκδύομαι, in ἐκδύω 174. c
συνεκθερμαίνω, in ἐκθερμαίνω 255. b
συνεκθηλύνω, in ἐκθηλύνω 257. a
συνεκκαλέω, et συνεκκαλιστάζω, in ἐκκαλέω 293. c
συνεκκεντέω 308. a
συνεκκλέπτω, in ἐκκλέπτω 321. c
συνεκκομίζω, in ἐκκομίζω 333. c
συνεκκρίνομαι, in ἐκκρίνω 348. c
συνεκλάμπω, in ἐκλάμπω 369. c
συνεκλεαίνω, in ἐκλεαίνω 380. b
συνεκλείπω, in ἐκλείπω 381. a
συνεκλεκτὴ ἐκκλησία, in ἐκλέγω 372. c
συνεκλύω 393. a
συνεκπέμπω, in ἐκπέμπω 513. b
συνεκπεράω 518. b
συνεκπέττω, in ἐκπέττω 517. a
συνεκπεραίνω 525. c
συνεκπνέω, in ἐκπνέω 526. c
συνεκπίπτω 528. a
συνεκπλέω, in ἐκπλέω 536. a
συνεκπληρόω, in ἐκπληρόω 534. c
συνεκποιέω, in ἐκποιέω 540. a
συνεκπολεμέω, in ἐκπολεμέω 546. b
συνεκπονέω, in ἐκπονέω 515. b
συνεκροφέω 578. a
συνεκταράττω 633. b
συνεκτελέω, in ἐκτελέω 641. b
συνεκτικὸς, cum d. in συνέχω 225. b
συνεκτίκτω, in ἐκτίκτω 654. b
συνεκτίω, συνεκτίνω, συνεκτινύω, in ἐκτίω 659. a
συνεκτρέφω, συνέκτροφος, in ἐκτρέφω 665. b
συνεκτρέχω 667. c
συνεκτρίβω, in ἐκτρίβω 670. b
συνεκφαίνω 684. c
συνεκφώνησις 715. b
συνεκφροντίζω 688. c
συνεκχυμόω, in ἐκχυμίζω 727. b
συνελαύνω, in c. ex Ἐλαύνω 191. a
συνελευθερόω, in c. ex Ἐλεύθερος 193. b
συνέλευσις, in συνέρχομαι 215. a
συνελίττω, et συνελίσσω, cum d. in c. ex ἑλίσσω 185. b
συνέλκω, cum d. in c. ex Ἕλκω 194. c
συνεμβάλλω 99. b
(συνέμβολος) ib.
συνεμπάσσω, in ἐμπάσσω 500. a
συνεμπίπτω, in ἐμπίπτω 528. a
συνέμπορος 509. a
συνεμπρήθω, in ἐμπρήθω 556. b
συνέμπτωσις 528. a
συνεμφαίνω, in ἐμφαίνω 685. b
συνενδείκνυμαι, in ἐνδείκνυμαι 148. a
συνενδίδωμι, in ἐνδίδωμι 163. a
συνενδύω 173. b
συνενοίσω 694. b
συνεννοέομαι 443. b
συνενόω, in c. ex Εἷς 188. b
συνέντασις, in ἐντείνω 637. c
συνεξάγω, in ἐξάγω 14. b
συνεξαθροίζω 27. a
συνεξαιρέω 31. b
(συνεξαίρομαι) 32. c
συνεξαμαρτάνω, in ἐξαμαρτάνω 54. b
συνεξανίσταμαι, in ἐξανίσταμαι 279. c
συνεξανοίγω, in ἀνοίγω 455. a
συνεξαΐττω, in ἐξαΐσσω 67. c
συνεξαπατάω, in ἐξαπατάω 69. b
συνεξάπτω 71. c
συνεξατονέω 638. a
συνεξατμίζω, in ἐξατμίζω 86. b
συνεξαυαίνω, in ἐξαυαίνω 90. c
† συνέξειμι † 233. b
συνεξελαύνω, in ἐξελαύνω 190. c
συνεξέρχομαι, in ἐξέρχομαι 212. b
συνεξετάζομαι, in c. ex ἐξετάζω 215. a
συνεξευπορέω 510. b
[συνεξευπορίζω] 510. c
συνεξυγραίνω 677. a
[illegible], in [illegible] 219. a
συνεξισόω, in ἐξισόω 278. b
συνεξομοιόω, in ἐξομοιόω 463. b
συνεξοπλίζομαι 470. a
συνεξορθιάζω 478. b
συνεξορύττω 482. a
συνεξοργίζω 489. b
συνεξορμάω, in ἐξορμάω 479. c
συνεξοστρακίζω 486. c
συνεορτάζω, cum d. in c. ex Ἑορτὴ 198. a
συνεπάγω, cum d. in ἐπάγω 14. c
συνεπάδω, in ἐπάδω 21. c
συνέπαινος, cum d. in ἔπαινος 29. a
συνεπαίρω, in ἐπαίρω 32. c
συνεπαισθάνομαι, in ἐπαισθάνομαι 33. a
συνεπαιτιάομαι, in ἐπαίτιος 36. a
συνεπανίσταμαι 280. a
συνεπαπερείδω, in ἀπερείδω 207. b
συνέπεια, in συνέπω ib.
συνεπεμφαίνω 685. a
συνεπερείδω, in ἐπερείδω 207. b
συνεπευθύνω, in ἐπευθύνω 217. c
συνεπευφημέω, in εὔφημος 690. a
συνεπεύχομαι 220. a
συνεπηχέω, in ἐπηχέω 248. c
συνεπιβάλλω, in ἐπιβάλλω 99. c
συνεπιβλάπτομαι 108. c
συνεπιβουλεύω, in ἐπιβουλὴ 113. b
συνεπιγράφω, cum d. in ἐπιγράφω 137. c
συνεπιθρηνέω, in ἐπιθρηνέω 261. c
συνεπιθυμέω, cum d. in ἐπιθυμέω 265. a
συνεπικλάω, in ἐπικλάω 319. c
συνεπικοσμέω, in ἐπικοσμέω 341. c
συνεπικουρέω, in c. ex Ἐπίκουρος 199. b
συνεπικουφίζω, in ἐπικουφίζω 342. c
συνεπικραδαίνω, in ἐπικραδαίνω 343. b
συνεπικροτέω, in Ἐπίκροτος 350. c
συνεπικρύπτω, in ἐπικρύπτω 352. b
συνεπικύπτω, in ἐπικύπτω 358. c
συνεπικυρῶ, in ἐπικυρόω 359. b
συνεπιλαμβάνω, cum d. in ex ἐπιλαμβάνω 367. b
συνεπιμαρτυρέω, in ἐπιμαρτυρέω 401. b
συνεπιμειδιάω 406. b
† συνεπιμελητὴς † 409. c
συνεπιμελοῦμαι, in ἐπιμελέομαι ib.
συνεπιμετρέω 415. c
συνεπινοέω, in ἐπινοέω 438. c
συνεπιορκέω 479. a
συνεπιπνέω, in ἐπίπνοος 513. b
συνεπιῤῥώννυμαι 579. c
συνεπισκέπτομαι, in ἐπισκέπτομαι 592. c
[συνεπισκοπέω] ib.
συνεπισκοτέω 598. a
συνεπισπάω, cum d. in ἐπισπάω 603. a
συνεπισπεύδω, in ἐπισπεύδω 606. a
συνεπίσταμαι, in ἐπίσταμαι 277. c
συνεπιστένω, in ἐπιστένω 613. a
συνεπιστρέφω, in ἐπιστρέφω 620. c
συνεπισυνάπτω 71. c
συνεπισχύω, in ἐπισχύω 287. a
συνεπιτείνω, in ἐπιτείνω 637. c
συνεπιτελέω, in ἐπιτελέω 641. c
συνεπιτέλλω, in ἐπιτέλλω 640. c
συνεπιτίθημι, in ἐπιτίθημι 651. c

συνεπιτροπεύω 676. b
συνεπιφαίνομαι, in ἐπιφαίνω 685. a
συνεπιφέρω, in ἐπιφέρω 694. c
συνεπιφθέγγομαι 700. a
συνεπιψηφίζω, in ἐπιψηφίζω 741. b
συνεποκέλλω, in ἐποκέλλω 307. a
συνέπομαι 200. b
συνεποπτεύω, in ἐποπτεύω 471. c
συνεπαύλησις, in ἐπαυλέω 488. b
συνεπωμίζω, in ἐπωμίς 490. a
συνερανίζω, cum d. in c. ex Ἔρανος 201. c
[συνεργαστής] 202. b
συνεργάω, in c. ex Ἐργάω ib.
συνεργάζομαι 206. c
[συνέργημα] 205. c
[συνεργία] ib.
συνεργός, cum d. ib.
συνέργω, in συνείργω 186. a
συνερείδω, in c. 570. c
συνερίζω, cum d. in c. ex Ἐρίζω 207. b
συνερέσσω, in c. ex Ἐρέσσω 208. a
συνερῶ, in c. ex Ἐρῶ, dico 187. c
συνερείζω, in c. ex ἐρίζω 210. b
συνέριθος, in c. ex Ἔριθος 186. c
συνέρπω, cum d. in c. ex Ἕρπω 207. c
σύνερξις, in συνείργω 220. b
συνέρομαι, in συνείρομαι 187. c
συνέρχομαι 213. a
συνερωτάω, in c. ex Ἐρωτάω 213. c
συνεσθίω, in c. ex Ἐσθίω ib.
σύνεσις, in συνίημι 231. a
συνεσκευασμένως, in συσκευάζω 595. a
συνεσταλμένως, in συστέλλω 512. b
συνεστιάω, in c. ex Ἑστιάω 214. b
συνέστιος, in c. ex Ἑστία ib.
συνεταιρίζομαι, in c. ex Ἑταῖρος 215. b
συνετός, συνετίζω, συνετῶς, cum d. in συνίημι 231. a
συνευδαιμονέω 142. c
συνευδοκέω, in εὐδοκέω 169. b
συνεύδω, in c. ex Εὕδω 217. b
σύνευνος, cum d. in c. 218. b
συνευπορέω, cum d. in εὐπορέω 510. b
συνευφραίνω, in c. ex Εὐφραίνω 219. a
συνευσχημονέω 227. b
συνευφημέομαι, in εὐφημέω 708. c
συνεύχομαι, in c. ex Εὔχομαι 220. b
συνευωχέομαι, in c. ex Εὐωχέω ib.
συνεφάπτομαι, in ἐφάπτομαι 70. c
συνεφέλκω, in ἐφέλκω 194. b
† συνεφίεμαι † 200. b
συνέφηβος, cum d. in ἔφηβος 239. c
συνεφίσταμαι, in ἐφίσταμαι 281. c
συνεχής, cum d. in συνέχω 225. b
συνεχθαίρω, in c. ex Ἔχθω 220. c
[συνέχθω] ib.
συνεχίζω, in συνέχω 225. b
συνέχω ib.
συνέψια 201. b
συνεψιάζω ib.
συνέψω, in c. ex Ἕψω 227. c
συνηγορέω, cum d. 8. b
συνήθεια 101. b
συνήδομαι, in c. ex Ἥδω 241. c
συνηδύνω, in c. ex Ἡδύνω ib.
συνήθης, cum d. in c. ex Ἦθος 242. b
συνήκω, in c. ex Ἥκω 243. a
συνήνεμος, in συνάνεμος 40. b
[συνηλικιώτης] 243. c
συνῆλιξ, in c. ib.
συνήλυσις, συνηλυσία, in συνέρχομαι 213. a
συνημερεύω, cum d. in c. ex Ἡμέρα 245. b
συνηπειρωμένος, in c. ex Ἤπειρος 245. c
συνῆψα, cum d. in συνάπτω, 231. a. et in σύναμμα 232. b
συνῆξα, in ἄγω 156. c
συνηνιοχέω, in ἡνιοχέω 193. b
συνηρετμέω, in c. ex Ἐρετμός 208. b
συνηρεφής, cum d. in c. ex Ἐρέφω 209. b
συνηχέω, in c. ex Ἦχος 248. c
σύνθακος, in c. ex Θάκος 249. b
συνθάλπω, in c. 250. b
συνθάπτω, in c. ex Θάπτω, sepelio 251. a
συνθεάομαι, cum d. in c. ex Θεάομαι 252. c
συνθεΐα 254. a
συνθέλω, in c. ex Θέλω 181. a
σύνθεμα, in συντίθεμαι 652. c
συνθερίζω, in c. ex Θέρος 255. a
συνθερμαίνω, in c. ex Θερμαίνω 255. b
σύνθεσις, cum d. συνθέτως, &c. in συντίθημι 652. c
συνθέω, in c. ex Θέω 256. a
συνθεωρέω, in c. ex Θεωρός 256. b
συνθήκη, in συντίθημι 652. c
συνθηκοφύλαξ, in c. ex Φύλαξ 712. a
σύνθημα, cum d. in συντίθημι 652. c
† συνθηράω † 258. a
σύνθηρος, cum d. in c. ex Θήρ ib.
συνθιασώτης, in Θίασος 258. b
συνθλάω, in c. ex Θλάω 259. a
συνθλίβω, in c. ex Θλίβω ib.
συνθνήσκω, in c. ex Θνήσκω 259. b
[συνθοινάτωρ] 260. a
σύνθοινος, cum d. in c. ex Θοίνη ib.
συνθολόω, in c. ex Θολός 260. a
[συνθρανόω] 261. b
συνθραύω, in c. ex Θραύω 261. a
σύνθρονος, in c. ex Θρόνος 261. c
σύνθρηνος, in c. ex Θρῆνος 261. b
συνθρέω, in c. ex Θρέω 261. c
συνθρύπτω, in c. ex Θρύπτω 263. b
συνθυμιάω, in c. ex Θυμιάω, [illegible] 265. c. 266. a
συνθυμόω, in c. ex Θυμός, ira 266. a
συνθύω, in c. cum pr. 267. b
συνιδρόω, in c. ex Ἱδρόω 270. b
συνίζω, cum d. in c. ex Ἵζω 271. c
συνίημι 230. c
συνικμάζω, in c. ex Ἰκμάς 272. c
συνίσημι, in Ἵσημι 277. c
συνίσταμαι, cum d. 284. a
συνίστωρ, in c. ex Ἵστωρ 286. b
συνισχυρίζω, in c. ex Ἰσχυρός 287. a
συνισχύω, in c. ex Ἰσχύω ib.
συνίσχω, in συνέχω 225. b
σύνναος, συνναίω, in c. ex Ναίω 435. a
σύνναυς 433. c
συνναυμαχέω, in ναυμαχέω 404. b
συνναύτης, in c. συνναυβάτης [illegible]. c
συννεάζω, in c. ex Νεάζω 438. a
συννέομαι, in c. cum pr. 436. b
συννεῦσις, in c. ex Νεύω 438. b
συννέω, cum d. in c. ex Νέω 438. c
συννεφέλος 439. b
συννεφής, cum d. in c. ex Νέφος 439. a
[συννέφω] ib.
συννοχή, συννοχέω, in συνέχω 225. b
σύννοια, συννοέω 440. a
συννεωτερίζω 437. c
[συννήχομαι] 439. c
συννοσέω, in c. 441. a
συννομή, cum d. in σύννομος 444. b
συννομοθετέω, in νομοθετέω 653. c
σύννομος, cum d. in συννέμομαι 436. b
συννοσέω, in c. ex Νόσος 444. c
σύννους 444. b
συννυμφαγωγός, in νυμφαγωγός 444. a
σύννυμφος 446. c
συνοδεύω, συνοδία, συνοδικῶς, συνοδίτης, in σύνοδος 452. c
συνοδοιπόρος, in ὁδοιπόρος 509. b
συνοδικός, συνοδεύτης, in σύνοδος 453. b
σύνοδος 452. c
συνοδοῦς, in σύνοδος 453. b
συνοδυνάω 453. c
συνοδύρομαι ib.
συνόζω, in c. cum pr. 454. a
σύνοιδα, in c. ex Εἴδω, scio 182. c
συνοιδέω, in c. cum pr. 455. b
συνοικέω, cum d. in c. ex Οἶκος 457. c
συνοικίζω, cum d. συνοικιῶ, συνοικιάζω, cum d. in σύνοικος 457. b
(συνοικέτης) 457. b
[συνοικιστής] ib.
συνοικοδομέω, in οἰκοδόμος 151. c
σύνοικος, in c. ex Οἶκος 457. b
συνοικουρός, in d. ex Οἰκουρός 490. a
συνοινίζω, in c. 458. a
σύνοινος, in c. 458. b
συνοίομαι, in c. ex Οἴω, puto 460. a
συνοκλάζω, in c. ab Ὀκλάζω 460. c
συνοκωχή, in συνοχή 225. b
συνολισθάνω 461. b
συνολκή 194. c
συνόλλυμι 462. a
συνολολύζω 462. b
σύνολον, in c. ex Ὅλος 462. c
συνολοφύρομαι, in c. ex Ὀλοφύρομαι ib.
συνομαίμων, in ὁμαίμων 28. b
συνομαρτῶ, in c. ab Ὁμαρτῆ 463. b
(συνομῆλιξ) 243. c
συνομιλέω, in c. 464. a
συνομοιόω, et συνομοιόομαι, in comp. ex Ὅμοιος 464. c
συνομοιοπαθέω, in ὁμοιοπαθής 501. b
συνόμνυμι 465. b
συνομολογέω, in d. 376. c
[συνομολογία] ib.
συνομορέω 467. c
συνοπαδός, in c. ex Ὀπάζω 469. a
συνομώτης, in συνόμνυμι 464. c
συνοράω, συνορῶ, in c. 469. a
συνοργίζομαι, cum d. 471. c
συνορίζω, in c. cum pr. 476. a
συνορία, συνορίω, in σύνορος 482. a
συνορέγομαι 477. c
συνοργιάζω 477. b
συνοργιάζομαι ib.
συνορίζω, in σύνορος 482. a
σύνορκος 479. a
συνορμάω, in c. ab Ὁρμάω 484. a
συνορκόω 479. c
(συνορμίσκος) 484. a
συνορμίζω, in c. ex Ὅρμος, statio navium 480. b
σύνορος 482. a
συνορούω, in c. ex Ὀρούω 484. b
συνοροφέω 209. b
συνορχέομαι 483. b
συνουλόω, cum d. in c. ex Οὐλόω 488. b
(σύνουρος) 482. a
συνουσία, cum d. in σύνειμι 232. b
σύνοφρυς, cum d. in c. ex Ὀφρῦς 492. a
συνοχέω, in c. ex Ὄχος 493. b
συνοχή, cum d. in συνέχω 225. b
συνοχικῶς ib.
συνοχικός 225. c
σύνοψις, in συνόπτομαι 471. c
συνοψωνέω, in ὀψωνέω 709. c
σύνταγμα, συνταγματικός, συντακτήριος, συντακτικός, in συντάσσω 635. b
συνταγματάρχης 81. c
συνταλαιπωρέω, in ταλαίπωρος 568. b
συντάμνω, in συντέμνω 644. a
σύνταξις, in συντάσσω 635. b
συνταράττω, cum d. in c. ex Ταράσσω 633. b
συνταφής, in c. ex Ταφή 646. c
σύντασις, in συντείνω 638. b
συντάσσω 635. b
συντατικός, in συντείνω 638. b
σύνταφος, in συνθάπτω 251. a
συνταχύνω 636. b
συντείνω 638. b
συντειχίζω 640. a
συντεκμαίρομαι, in c. ex Τέκμαρ ib.
συντεκνοποιέω, in τεκνοποιός 344. c
συντεκταίνομαι, in c. ex Τέκτων 647. c
συντελέω, cum d. (συντελής) ib.
συντέμνω 644. a
[συντεχνιτεύω] 646. a
συντεχνάομαι, in c. ex Τέχνη ib.
συντεταμένως, in συντείνω 658. b
(συντετραίνω) 657. a
σύντευξις 673. a
σύντεχνος, in c. cum pr. 648. b
σύντηγμα, συντηκτικός, συντήκω, σύντηξις, in c. ex Τήκω 649. a
συντηρέω, cum d. in c. 649. c
συντίθημι 652. c
συντιμάω, cum d. 658. b
συντινάσσω, in c. ex Τινάσσω 655. c
συντιτράω, in c. ex Τιτράω 657. a
συντιτρώσκω, in c. ib.
συντολμάω 655. b
σύντομος, cum d. in συντέμνω 644. a
σύντονος, cum d. in συντείνω 658. b
συντράπεζος, in c. ex Τράπεζα 661. b
σύντρεις, in c. 662. b
συντρέφω, in c. ex Τρέφω, cum pr. 665. c
συντρέχω 668. b
σύντρησις, in συντιτράω 657. a
συντριαινόω, in τρίαινα 662. b
συντρίβω, cum d. σύντριμμα 670. c
σύντρομος 669. b
σύντροφος, cum d. in συντρέφω 665. c
συντροχάω, cum d. in συντρέχω 668. b
συντυγχάνω 673. a
συντύραννος, in c. ex Τύραννος 675. c
συντυρόω, in c. ex Τυρός 676. a
συντυχία, in συντυγχάνω 673. a
συνύπαρξις, in ὑπάρχω 80. a
συνυπάρχω, in ὑπάρχω ib.
συνύπατος, cum d. in ὕπατος 680. a
συνυπεραίρομαι, in ὑπεραίρομαι 349. a
συνυποστέλλω 612. b
συνυπουργέω, in ὑπουργός 206. a
συνυποφέρομαι 715. a
συνυποχωρέω, in ὑποχωρέω 738. a
συνυφάω, συνυφαίνω, cum d. in c. ex Ὑφάω 682. a
συνυφίσταμαι, in ὑφίσταμαι 284. c
συνυφόω, in c. ex Ὕφος 682. b
συνωδίνω, in c. 453. c
συνῳδός, cum d. in c. συνᾴδω 22. a
συνωθέω, συνώθησις, in c. ex Ὠθέω 744. b
συνωμίς, in c. 745. a
συνωμοσία, συνωμότης, συνωμοτεί, in συνόμνυμι 464. c
συνωνέομαι, in c. 745. b
συνώνυμος, cum d. 467. b
[συνωρίζω] 167. a
συνωρίς, cum d. in συνήορος ib.
σύνωσις, in συνωθέω 744. b
συνωφελέω, in c. 747. c
συνωχαδόν, in συνέχω 225. b
συοκτασία, in c. sine pr. 355. b
συοκτονία, in c. ex Κτείνω 353. c
[συοκτόνος] ib.
συοφόρβης 692. b
συοφορβίζω, cum d. ib.
ΣΥ'ΡΑΙ 624. a
ΣΥ'ΡΒΗ, cum d. συρβηνεύς ib.
σύρδην, in Σύρω 624. c
συρία, in Σύραι 624. a
συριγγεμβόλος, et συριγγομβόλος, in ἐμβάλλω 99. b
[ΣΥ'ΡΙΟΣ] 624. b
ΣΥΡΙ'ΣΣΩ, et σιρίττω, συρίζω, σύριγξ, cum d. ib.
σύρμα, συρμαία, cum d. in Σύρω 624. c
συρμαιοπώλης 567. c
συρματίς, συρμαστής, συρμός, in Σύρω 624. c
συρπέρδιξ, in c. ex Πέρδιξ 510. c
συρραδιουργέω 205. c
συρραβδίζω, in Ῥάβδος 569. b
σύρραξις, in συρράσσω 570. b
συρράπτω, in c. cum pr. 570. a
συρράσσω, in c. 570. b
συρρέω, cum d. 572. b
συρρήγνυμι, et συρρήγνυμαι, cum d. in comp. cum pr. 575. a
σύρροα, σύρροια, σύρρους, in συρρέω 572. c
συρφετός 624. c
ΣΥ'ΡΩ, cum d. ib.
ΣΥ'Σ 625. b
συσκαλεύω, in c. 591. a
(συσκαλέω) ib.
συσκεπάζω, in c. ex Σκέπω 593. c
συσκευάζω, cum d. 595. a
συσκευή ib.
† συσκευοφορέω † 698. a
συσκευωρέω 490. c
[συσκευάστρια] 593. c
σύσκηνος, cum d. in c. 593. c
σύσκιος, cum d. in c. 596. c
συσκοτάζω, in c. 598. a
συσκαράττω, in c. ex Σκαράσσω 602. a
συσπάω, cum d. in c. ex Σπάω 603. b
συσπειράω, in c. ex Σπεῖρα 603. c
συσπένδω, in c. cum pr. 605. a
[συσπεύδω] 606. a
συσπουδάζω, in c. ex Σπουδάζω ib.
συσσαρκία, in c. 581. b
συσσαρκόω, cum d. ib.
συσσείω, cum d. in c. ex Σείω 583. c
συσσεύω, in c. ex σεύω 584. a
σύσσημον, cum d. συσσημαίνω 586. a
συσσίνομαι, in c. ex Σίνω 586. c
συσσιτέω, συσσιτία, συσσίτιον, in σύσσιτος 589. a
συσσιτοποιέω, in σιτοποιός 544. b
σύσσιτος, in c. 589. a
συσσύρω 625. a
συσσώζω, in c. ex Σώζω 600. a
συσσωματοποιέω 541. c
σύσσωμος, cum d. in c. 631. b
συσσωρεύω, in c. ex Σωρός ib.
σύσταδες ἄμπελοι, in συνίσταμαι 284. b
συστάδην, et συσταδόν ib.
σύσταθμος, cum d. in c. ex Στάθμος, statera 286. a
συσταλτικός, in συστέλλω 617. b
συστασιάζω, et συστασιώτης, in c. ex Στάσις, seditio 285. a
σύστασις, συστατικός, συστάτης, in συνίσταμαι 284. a. b
συσταυρόω, in c. ex Σταυρός 608. a
συστεγάζω, in c. 609. a
συστέλλομαι, in c. cum pr. 611. c
συστέλλω 612. a
συστενάζω, in c. ex Στένω 615. a
σύστενος, in c. ex Στενός 612. c
σύστημα, cum d. in συνίσταμαι 284. b
σύστοιχος, cum d. in c. ex Στοῖχος 610. a
συστολή, in συστέλλω 612. b
συστολίζω, in συστέλλομαι 611. c
σύστομος, in c. cum praep. 617. b
συστρατεύω, in c. ex Στρατός 619. a
συστράτηγος, cum d. in στρατηγός 18. a
συστρατιώτης, in συστρατεύω 619. a
συστρέφω, cum d. 621. a
συστρογγυλίζω, συστρογγύλλω, in comp. ex Στρογγύλος 622. a
συστροφή, in συστρέφω 621. a
σύστυλος, in c. 622. a
[συσφάζω] 626. a
συσφαιρίζω, cum d. in c. ex Σφαῖρα 626. c
συσφηκόω 628. a
συσφαδάζω 628. a
συσφίγγω, in c. ex Σφίγγω 628. b
συσχηματίζω, in c. ex Σχῆμα 227. b
συσχολάζω, cum d. in c. 631. a
συφειός, in Σῦς 625. b
ΣΥ'ΦΑΡ 625. c
συφεός, συφεών, in Σῦς 625. b
συφορβός, cum d. in συοφορβός 692. b
συχνός, cum d. in συνεχής 563. c
συώδης, in Σῦς 625. b
¶ σφαγεῖον, σφαγεύς, σφαγή, σφαγία, σφαγιάζομαι, cum d. σφαγίδιον, σφάγιον, σφαγίς, σφαγίτης, in Σφάζω 626. a
ΣΦΑΔΑ'ΖΩ, cum d. 625. c
ΣΦΑ'ΖΩ ib.
ΣΦΑΙ'ΡΑ, cum d. σφαιρίζω 626. b
σφαιρομαχέω, cum d. 404. c
σφαιροπαικτέω, in c. ex Παίζω 494. b
σφαιρόω, cum d. in Σφαῖρα 626. b
σφακελισμός, σφακελίζω, cum d. in Σφάκελος 626. b
σφάκελλος, in Φάκελλος 686. b
ΣΦΑ'ΚΕΛΟΣ 626. c

gle

ΣΦΑ'ΚΟΣ 626. c
σφακτηρία, &c. σφακτὸς, σφακτρὶς, in Σφάζω 626. a
σφακώδης, in Σφάκος 626. c
σφαλερόπιστος 439. c
ΣΦΑ'ΛΛΩ, cum d. σφαλερὸς 626. c. 627. a
ΣΦΑ'ΡΑΓΟΣ, cum d. 627. b
σφέδανος in σπεύδω 606. a
σφέλας, in Σφάλλω 627. a
ΣΦΕ'ΝΔΑΜΝΟΣ, cum d. 627. c
ΣΦΕΝΔΟ'ΝΗ, cum d. ib.
[σφενδονητικὸς] ib.
σφέας, et σφὲ, in ἵς 176. c
σφέτερος, cum d. σφετερίζω 623. b
σφηκίον, σφηκιά, σφηκίων, σφηκίσκος, σφηκισμὸς, σφηκίσκος, σφηκὶς, σφηκίον, σφηκώδης, σφήκωμα, σφηκόω, in Σφὴξ 628. a
σφηλὸς, in Σφάλλω 627. a
ΣΦΗ'Ν, cum d. σφηνίσκος 627. c
σφηνοπώγων, in c. ex Πώγων 566. c
σφηνόω, cum d. in Σφὴν 627. c
ΣΦΗ'Ξ 628. a
ΣΦΗ'ΤΤΙΟΣ ib.
ΣΦΙ'ΓΓΩ, cum d. σφιγκτὴς, σφὶγξ ib.
ΣΦΟΔΡΟ'Σ, cum d. 628. b
σφονδύλη, σφονδύλιος, σφονδύλιον, in σφόνδυλος 607. b
σφονδυλοδίνητος, in c. ex Δίνη 166. b
σφονδυλόμαντις 599. b
σφόνδυλος, in Σπόνδυλος 607. b
σφὸς 176. c
σφραγίδιον, in Σφραγὶς 628. b
σφραγιδονυχαργοκομήτης, in comp. ex Κόμη 334. b
σφραγιδοφυλάκιον, in c. ex φύλαξ 712. a
ΣΦΡΑΓΙ'Σ, cum d. 628. b
ΣΦΡΙΓΑ'Ω, cum d. 628. c
ΣΦΥ'ΖΩ, cum d. σφυγμὸς ib.
σφύξις, σφύζω ib.
ΣΦΥ'ΡΑ, σφύραινα ib.
σφυρὰς, in Σφυράδες 607. b
σφυρήλατος 191. c
σφυρὸν, σφυρίον, σφυρῖτις, σφυρίων, in Σφύρα 628. c. 629. a
σφυροκόπος, in c. ex κοπὸς 538. b
σφυρὸν, cum d. in Σφύρα 629. a
σφωΐτερος, in ἵς, 176. c. et in Σὺ 623. b
¶ ΣΧΑΔΩ'Ν, cum d. 629. a
σχάζω, in Σχάω ib.
ΣΧΑΛΙ'Σ, cum d. σχαλιδώματα 629. a
ΣΧΑ'Ω, cum d. σχάζω, σχαστηρία ib.
ΣΧΕΔΟ'Ν, cum d. σχέδιος 629. b
σχέθω, in Ἔχω 222. b
σχελίδες, in Σκελὶς 591. c
σχέσις, σχετικὸς, cum d. in Ἔχω 222. a
ΣΧΕ'ΤΛΙΟΣ, cum d. 629. c
σχῆμα, cum d. in Ἔχω 222. a
σχηματοποιέω 544. c
σχῆσις, cum σχῆμα 222. a
σχετηρία ib.
σχιδακίδιον, σχιδακώδης, in Σχίζω 629. c. 630. a
σχιδανέωσις, in σχιζόνεως 552. b
σχίδαξ, σχίδιον, σχίδος, in Σχίζω 629. c
σχιδόνυχος, in c. ab Ὄνυξ 408. b
σχίζα, et σχίζη, in Σχίζω 630. a
σχιζόνεως 552. b
σχιζόπτερος, in c. sine pr. 560. c
ΣΧΙ'ΖΩ 629. c
σχινδάλαμος, σχινδαλμὸς, in c. ex Κάλαμος, 292. c. et in Σχίζω 630. a
σχινδάλησις, in Σχίζω ib.
σχινέλαιον, in c. ex Ἐλαία 190. b
σχινίζομαι, σχίνινος, σχινὶς, in σχῖνος 630. a
σχινοκέφαλος, in c. ex Κεφαλὴ, sine præp. 312. b
σχῖνος, in Σχίζω 630. a
σχινοτρώκτης, σχινοτρὼξ, in c. ex Τρώγω 672. b
σχινώδης, in σχῖνος 630. a
σχίσις, σχίσμα, σχισμὴ, σχιστὴς, in Σχίζω 629. c
[σχισμὸς] ib.
(σχιστὸς) 629. c
σχοινία, σχοινίζω, σχοίνινος, σχοινίον, in Σχοῖνος 630. b
σχοινοσύμβολος, in d. ex συμβάλλω 101. b
σχοίνισμα, &c. σχοινίον, in Σχοῖνος 630. b
σχοινοβάτης, cum d. 96. a
σχοινοπλέκτης, in c. ex πλέκτης 533. b
σχοινοπλόκος, in c. ex πλέγμα 533. c
σχοινοπώλης 567. c
ΣΧΟΙ'ΝΟΣ 630. b
σχοινοστρόφος 671. c
σχοινοτενὴς, cum d. in c. in τείνω 638. c
σχοινοφόρος 698. b
σχοινώδης, in Σχοῖνος 630. b
σχολαῖος, σχολάζω, cum d. in Σχολὴ 630. c
σχολάρχης 81. c
ΣΧΟΛΗ', cum d. 630. b
¶ σώζω, in Σῶς, salvus 600. a
σῶος, cum σωσίμως, et in Σῶς 600. b
(σωΐα) in σῶος ib.
ΣΩΛΗ'Ν, cum d. 631. a
σωληνοθήρας, in c. ex Θήρα 258. a
ΣΩ'ΜΑ 631. a
σωμασκέω, cum d. in c. 83. c
σωμάτιον, in Σῶμα 631. a
σωματέμπορος, cum d. 509. a
σωματικὸς, cum d. σωμάτιον, in Σῶμα 631. a
σωματοκάπηλος, in c. ex Κάπηλος 298. c
σωματοποιέω 544. c
(σωματοφθορία) 701. b
σωματοφύλαξ, in c. ex φύλαξ 712. a
σωματόω, σωματώδης σωμάτωσις, in Σῶμα 631. a. b
σῶος, cum σῶς 600. a
ΣΩΡΟ'Σ, cum d. σωρεύω, σωρεία, σώρευμα 631. b
σῶς, in Σῶος 600. a
σωσίοικος, in c. ex Οἶκος 437. b
σωσίπολις, in c. ex Πόλις 548. a
σωστικὸς, in σώζω 600. b
σῶστρον, in σόος, impetus: et in Σῶς, salvus 583. c. 600. b
σώτειρα, σωτὴρ, cum d. in σώζω 600. b
σῶτρον, cum σῶστρον 583. c
σώφρων, cum d. σωφρονέω, σωφρονίζω, &c. 709. b. c
σώχω, in Σμώχω 599. c
σώω, in σόος 583. c. 600. a

T.

Ταγεὺς, in Τάσσω 634. b
ΤΑ'ΓΗΝ, cum d. ταγηνίζω 631. c
ταγέω, cum d. τάγω, in Τάσσω 634. b
[ταγία] ib.
τάγυρι, cum d. in Τείνω 619. a
τάγμα, ταγματικὸς, ταγὸς, in Τάσσω 634. a. b
ταγματάρχης 81. c
(ταγοῦχος) 227. a
τάζω, in Τάω 636. b
ταινία, cum d. 636. c
ταινὶς, in τείνω 648. c
τανάχροος, in c. ex Χρόα 736. a
ταναόω, ταναὺς, τάναος, in τείνω 648. c
τακτὸς, &c. in Τάσσω 634. b
ταλαεργὸς 205. c
ταλαίπωρος, cum d. in Πῶρος 568. b
ταλαίφρων, cum ταλασίφρων 709. c
ταλακάρδιος, in c. 299. c
ταλανίζω, in τάλας 632. a
ΤΑ'ΛΑΝΤΟΝ, cum d. 631. c
(ταλαντοῦχος) 227. a
ταλαὸς, in τάλας 632. a
ταλαπαθὴς 501. c
ταλαπείριος, 508. a. 518. b
ταλαπενθὴς, in c. 514. c
τάλαρος, cum d. τάλας, ταλάσιον, cum d. in Ταλάω 632. a
ταλασιουργὸς, cum d. 205. c
ταλασίφρων 709. c
ταλάσιος, in Ταλάω 632. a
ταλάφρων, cum ταλασίφρων 709. c
ΤΑΛΑ'Ω 632. a
ταλὶς ib.
ταμιεῖον, ταμιεύω, in Ταμίας 632. c
ταμεσίχρως, in c. ex Χρὼς 736. a
ΤΑΜΙ'ΑΣ, cum d. ταμιεῖον 632. b. c
[ταμίευμα] ib.
ταμιοῦχος 227. a
ΤΑ'ΜΙΣΟΣ 632. c
τάμνω, in Τέμνω 643. a
τανάκης, in c. ex Ἀκὴ 38. a
ταναιμήκης 429. c
τανακίδες, in τανάκης 38. a
τανάδειρος, in c. ex Δέρη 153. a
ταναὸς, τανάω, in Τείνω 637. a
τανύχαλκος, in c. 721. a
τανυφὴς 682. a
τανυήτης 493. c
τανηλεγὴς, in c. ex λέγομαι 378. c
τανύω 246. b
¶ ΤΑ'ΝΤΑΛΟΣ, cum d. ¶ 632. c
τανύγλωσσος 131. b
τανυγλώχιν, in c. ex γλωχὶς ib.
(τανύδερμος) 669. a
τανυήκης, in c. 38. a
τανύθριξ, in c. ex Θρὶξ 262. c
τανύκραιρος, in c. ex Κραῖρα 341. a
τάνυμαι 637. a
τανυμήκης, in c. ex Μῆκος 417. b
τανύπεπλος, in c. 516. c
τανυπέτηλος 531. b
τανύπλευρος, in c. 535. c
τανυπλόκαμος, in c. ex πλόκαμος 533. c
τανύπους 552. b
τανύπτερος, in c. ex Πτέρον 559. c
τανυπτέρος, τανυπτέρυξ, in c. sine pr. 560. c
τανύρριζος 576. a
τανυσίπτερος, in τανύπτερος 560. c
τανύσκιος 596. c
τανυσκόπελος, in σκόπελος 592. b
τανυστὺς, in τανύω 637. a
τανύσφυρος, in c. ex σφυρὸν 629. a
τανύφθογγος 700. b
τανύφλοιος, in c. 701. c
τανύφυλλος 713. a
τανύω, in Τείνω 637. c
ταξείδιον, ταξεώτης, in Τάσσω 634. b
ταξίαρχος, cum d. 81. c
[ταξιών] 634. b
τάξις, in Τάσσω 634. a
ταπεινολογία 377. a
ταπεινορρημοσύνη, in c. sine pr. 574. a
ΤΑΠΕΙΝΟ'Σ, cum d. 632. c
ταπεινόφρων, cum d. 709. c
ταπεινόω, cum d. ταπεινότης, ταπείνωσις, in Ταπεινὸς 633. a
ΤΑ'ΠΗΣ, cum d. τάπις ib.
τἀπὶ, in ἐπὶ 199. a
ταραγμὸς, ταρακτὴς, &c. ταράξις, in Ταράσσω 633. a. b
[τάραγμα] 633. a
ταραξικάρδιος, in c. 299. c
ταραξιππόστρατος, in c. ex Στρατὸς 619. a
ΤΑΡΑ'ΣΣΩ, cum d. ταραχὴ 633. a. b
ΤΑ'ΡΒΟΣ, cum d. ταρβοσύνη, ταρβαλέος 633. b. c
(ταρβόσυνος) 633. c
ταριχέμπορος, in d. ex ἔμπορος 509. a
ταριχεύω, cum d. in Τάριχος 633. c
ταριχηγὸς 18. a
ταριχηρὸς, in Τάριχος 635. c
ταριχοπώλης, cum d. 567. c
ΤΑ'ΡΙΧΟΣ 633. c
ταρσὸς, et ταῤῥὸς, cum d. in Τέρσω 646. b. c
ΤΑ'ΡΤΑΡΟΣ, cum d. 633. c
[ταρτάρειος] 634. a
ΤΑ'ΡΦΟΣ, cum d. ib.
ΤΑΡΧΥ'Ω, cum d. ib.
τάρχω 633. b
τάσις, in Τείνω 636. b
ΤΑ'ΣΣΩ 634. a
ταυρέη, ταύρειος, et ταύρεος, ταυρεὼν, ταυρία, ταυρίων, ταυρίδιον, ταυρικὸς, ταύρινος, in Ταῦρος 635. c
ταυρόκερως 310. b
ταυροκτονέω, cum d. in c. 330. c
ταυρόκρανος, in c. ex κράνον 300. b
ταυροστάτης, et ταυρόστατος, in c. ex Ἵστημι 353. c
ταυρόμορφος 427. a
ταυροπάτωρ, in c. 502. c
ταυροπόλος, in c. 547. a
ταυρόπους 552. b
ΤΑΥ'ΡΟΣ 635. c
(ταυροσφαγία) 626. b
[ταυροσφάγος] ib.
ταυροφανὴς 685. c
ταυροφόνος 692. b
ταυρόω, ταυρὼ, ταυρώδης, in Ταῦρος 635. c
ταυρωπὸς 471. c
ταῦτε in Οὗτος 491. a
ταυτίζω, in Αὐτὸς 89. c
ταὐτὰ, ταὐτὸ, ταυτότης ib.
ταυτοέπεια, in c. ex Ἔπος 201. b
ταυτοκλινὴς, in comp. desinentibus in κλινὴς 323. c
ταυτοκράτης 346. a
ταυτολόγος, cum d. 377. a
ταυτομολία, in αὐτόμολος 425. c
ταυτοπροσωπικῶς, in d. 474. b
ταφὴ, ταφήιος, cum d. in Θάπτω, sepelio 250. c
τάφος, τάφρος, cum d. ib.
[τάφρευμα] ib.
ταφρορύχος, in c. sine pr. 482. c
τάχα, ταχέως, ταχινὸς, ταχίνης, τάχος, ταχὺ, in Ταχὺς 636. a
ταχυβάδιστος 96. a
ταχυβάμων, in c. ex βάμων 95. b
ταχυβάτης, in c. ex Βάτης 96. a
ταχυβλαστὴς, in c. ex βλάστη 109. a
ταχύβουλος, in c. ex Βουλὴ 113. c
ταχύγηρος, in c. ex Γῆρας 129. a
ταχύγουνος, in c. ex Γόνυ 135. b
ταχυγράφος 139. a
ταχυδάκρυς, in c. ex Δάκρυ 145. a
ταχυδινὴς, in c. ex Δίνη 166. b
ταχυδρόμος, cum d. 669. a
ταχυεργὸς, cum d. 205. c
(ταχυεπὴς) 208. b
ταχυθάνατος, in c. ex Θάνατος 251. c
ταχυκίνητος 317. c
ταχυμαθὴς, in c. sine pr. 398. c
ταχύμητις, in c. ex Μῆτις 419. a
ταχύμαντις, in c. 420. b
(ταχύμορος) 408. a
ταχυναυτέω, in c. 434. c
ταχύνω, cum d. 444. b
ταχύτης, in Ταχὺς 636. a
ταχυπειθὴς, in c. in πειθὴς 506. b
ταχυπέτης, in c. sine pr. 521. b
ταχυπλοέω 536. c
ταχύποτμος 511. a
ταχύπετος, in ἰσόπτερος 472. a
(ταχυπέτης) 510. b
ταχύποτμος, in c. ex Πότμος 550. b
ταχύπους 552. b
ταχύπτερος, in c. sine pr. 560. c
ταχύπωλος, in c. ex Πῶλος 568. a
(ταχύρροθος) 577. c
ταχύρρωστος, in c. ex Ῥυτὸς 579. c
ΤΑΧΥ'Σ 636. a
ταχύστομος 617. b
ταχυτόκος 655. a
ταχύφωνος 717. b
ταχύχειρ, cum d. in c. ex Χεὶρ 724. c
ταὼν, ταὼς, et ταῶς, in Ταῶς 637. a
¶ ΤΕ' 636. b
ΤΕ'ΓΓΩ, cum d. τεγκτὸς ib.
τέγος, cum d. in Στέγω 609. a
τεθηριωμένως, in Θηριόω 260. c
[τεθριπποβάμων] 95. c
τεθριπποβάτης, in ἱπποβάτης ib.
τέθριππος, in c. ex Ἵππος 276. b
τεθριπποτρόφος, cum d. in ἱπποτρόφος 666. b
τεθρυμμένως, in Θρύπτομαι 263. b
ΤΕΙ'ΝΩ, cum d. 636. b. c
τεῖρεα, in Τείρω 639. b
ΤΕΙ'ΡΩ ib.
τειχεσιπλήτης 101. c
τειχήρης 88. c
τειχίζω, τειχιόεις, τειχίον, τείχισμα, τειχισμὸς, τειχιστὴς, in Τεῖχος 639. b. c
[τείχισις] 639. c
τειχογραφία 139. a
τειχοδόμος, cum d. in c. ex Δέμω 151. c
τειχολέτης, in c. sine pr. 462. a
τειχομάχης, cum d. 404. c
τειχοποιὸς, cum d. 544. c
ΤΕΙ'ΧΟΣ, τειχίον 639. b
τειχοφύλαξ, cum d. in c. ex φύλαξ 712. a
τείχωμα, in Τεῖχος 639. b
τείως, in τέως 747. b
ΤΕ'ΚΜΑΡ, τεκμαίρω, cum d. τέκμωρ 640. a
τεκμήριον ib.
τεκνίον, in τίκτω 654. b
τεκνογονέω, cum d. 126. b
(τεκνογόνος) ib.
τεκνοστάτης, cum d. in c. ex Ἵστημι 353. c
τεκνολέτειρα, in c. sine pr. 462. a
τέκνον, in Τίκτω 654. a
(τεκνοποιητικὸς) 545. c
τεκνοποιὸς, cum d. 544. c
τεκνοσπορία, in c. ex σπόρος 604. c
τεκνοτροφέω, cum d. 666. c
τεκνοφάγος 683. b
τεκνόω, cum d. τέκνος, in Τίκτω 654. a. b
τεκταίνω, in Τέκτων 647. b
τεκτονάρχης 81. c
τέκτων, cum d. in Τεύχω 647. b
τελαμὼν, cum d. in Ταλάω 632. a
τελέθω, in Τέλλω 640. b
τελειογόνος, cum d. 126. b
τελειομαρτυρία 302. a
τέλειος, in Τέλος 640. c
τελειοστιχὶς, in c. ex Στίχος 610. b
τελειότης, in τέλειος 640. c
τελειοτόκος, cum d. 655. a
τελειόω, τελείω, in τελέω 640. c. 641. a. 642. b
τελείως, τελείωσις, τελειωτὴς, in τέλειος 640. c. 642. b
τελειόγονος, cum τελειογόνος 126. b
τελειομαρτυρέω, in τελειομαρτυρία 302. c
τελεόμετρος 418. b
τελέω, τελέως, in Τέλος 641. a
τελεσίκαρπος 302. a
τελεσιουργὸς, cum d. 205. c
(τελεσίφρων) 709. c
τέλεσμα, in Τέλος 642. a
τελεσίγαμος, in c. ex Γάμος 122. a
τελεσίγονος 126. b
τελεσίμορος, in c. ex μόρος 408. a
τελεστήριον, τελεστὴς, τελεστικὸς, cum d. in Τέλος 641. a. 642. b
[τελεσφορία] 698. b
τελεσφόρος, cum d. ib.
τελετάρχης, cum d. 81. c
τελετὴ, in Τέλος 642. b
τελετουργὸς, cum d. 205. c
τελευτὴ, cum d. τελέω, τελέως, τελέωσις, τελώνης, τελωνὸς, in Τέλος 640. c. 641. a. 642. b
τελεσφόρημος 641. a
ΤΕΛΛΙ'ΝΗ 640. c
ΤΕ'ΛΜΑ, cum d. τελμὶς ib. et b
ΤΕ'ΛΛΩ 640. b
ΤΕ'ΛΟΣ 640. c
τέλσον 641. a
ΤΕΛΧΙ'Ν 642. c
τελχίνιον, in c. ex τίνω 636. c
τελῶ 642. a. b
τελωνάρχης 81. c
τελώνης, cum d. in c. 745. b
τέμαχος, τέμενος, cum d. in Τέμνω 642. c. 643. a
τεμενωρὸς 490. c
ΤΕ'ΜΝΩ 642. c
τέμπεα, in Τέμνω 643. a
τέναγος, in Τέγγω 636. b
ΤΕ'ΝΔΩ, et τένθω, τενθρηδὼν, cum der. 645. a
τένων, in Τείνω 636. c
τέξις, in Τίκτω 654. a
τεὸς, in Σὺ 623. b
(τερέζω) 643. a
τέραμνος, cum d. τεραμνότης, τεράμων, in Τείρω 639. b
ΤΕ'ΡΑΣ, cum d. τερατεία 643. a. b
τερατοσκοπέω, cum τερατοσκόπος 595. b
τερατογραφία 139. a

τερατολόγος, cum d. 377. a
τερατοποιέω, cum d. 593. b
τερατοσκόπος, cum d. 655. a
τερατουργός, cum d. 206. c
τερατώδης 474. c
ΤΕΡΕΒΙΝΘΟΣ, cum d. 645. b
τέρεμνα, in τέρεν, in τείρω 639. b
τερετίζω, in τέττιξ 647. a
ΤΕΡΕ'Ω, cum d. 645. b
τέρην, in Τείρω 639. b
τερηδών 645. c
τερθρεία, cum d. in Τέρθρον 645. b
τέρθρον, cum d. in Τείρω ib.
ΤΕ'ΡΜΑ, cum d. 646. a
τέρμινθος, in Τερέβινθος 645. b
τερμιόεις, τέρμιος, τέρμων, in Τέρμα 646. a
τερπικέραυνος, in c. ex Κεραυνός 310. b
ΤΕ'ΡΠΩ, τερπνός, τερπωλή, cum d. 646. b
ΤΕ'ΡΣΩ, cum d. τερσαίνω ib.
τέρυς, τερύσκω, in Τείρω 639. b
τερψίμβροτος, in c. ex Βροτός 117. c
τερψίνοος 444. b
τέρψις, in Τέρπω 646. b
τερψίχορος, cum d. in c. ex Χορός 731. c
τέσσαρα, in Τέσσαρες 646. c
τεσσαράκοντα ib.
τεσσαρακοντήρης, in τριήρης 290. b
τεσσαρακοντάπαις 216. c
τεσσαρακοντάπηχυς, in c. ex Πῆχυς 524. c
τεσσαρακονταετής 130. b
τεσσαρακοντόργυιος, in c. ab Ὄργυια 477. c
τεσσαρακοστατρεῖς 662. b
τεσσαρακοντούτης, in τεσσαρακοντέτης 216. c
τεσσαρακοστός 646. c
ΤΕ'ΣΣΑΡΕΣ, cum d. 646. c
τεταγμένως, in Τάσσω 634. a
τεταλαώς, in τέτακα 636. c
τετανόθριξ, in τανύθριξ 262. c
τέτανος, cum d. in Τείνω 636. c
τεταραγμένως, in Ταράσσω 633. a
τεταρταΐζω, in τεταρτίζω, τεταρταῖος, in τέταρτος 646. c
τεταρτημόριον, in c. ex μόριον 408. a
τέταρτος, in Τέσσαρες 647. a
τετίημαι, in Τίω 643. a
τέτορες, in Τέσσαρες 646. c
τετραβάμων, in c. ex βάμων 95. b
τετράβοιος, in c. ex Βοῦς 114. b
τετράγλωχις 129. a
τετραγλώχιν, in c. ex Γλωχίς 134. b
τετραγράμματος, in c. ex γράμμα 138. b
τετραγωνίζω 134. c
τετράγυος, in c. ex Γύα 140. a
τετραγωνοπρόσωπος, in d. 474. b
τετράγωνος, cum d. in c. ex Γωνία 141. c
τετραδάκτυλος, cum d. in c. ex Δάκτυλος 145. b
τετραδιστής 646. c
τετράδραχμος, in c. ex Δραχμή 172. a
τετράδυμος, in c. ex Δίδυμος 162. a
τετράδωρος, in c. ex Δῶρον, palmus 176. b
τετραέλικτος, τετραέλιξ, in comp. ex ἑλίσσω 185. b
τετραέτης, et τετράετος, in c. ex Ἔτος 197. b
τετραετής, cum d. 216. c
τετράζω, in τετράξ 646. c
τετράζυξ, in c. ex ζυγός 236. a
τετραήμερος, in c. ex Ἡμέρα 243. b
τετραθέλυμνος 255. a
τετράθυρος, in c. ex Θύρα 266. b
τετραίνω, in Τετραίνω 636. c
τετράκερως 310. b
τετρακίνη, idem quod θρίδαξ, lactuca: apud Athen. ex Hipponacte.
τετρακισχίλιοι 728. c
τετράκις, in Τέσσαρες 646. c
τετρακισμύριοι, in c. ex Μυρίος 450. c
τετράκυκλος 574. a
τετρακόρυμβος, in c. ex Κόρυμβος 340. a
τετρακόρωνος, in c. ex κορώνη, cornix 340.
τετρακόσιοι, cum d. in Τέσσαρες 646. c
τετρακότυλος, in c. ex Κοτύλη 342. b
τετρακτύς, in Τέσσαρες 646. c
τετράκυκλος, in c. ex Κύκλος 356. b
τετράκωλος, in c. ex Κῶλον, membrum 361. c
τετράκωμος, in c. ex Κώμη 362. c
τετραλογία 377. a
τετραμερής, in c. ex μέρος 407. c
τετράμετρος 416. a
τετράμηνος, in c. ex Μήν 418. b
τετράμνοος, in c. ex Μνᾶ 424. a
τετραμοιρία 408. c
[τετράμοιρος] ib.
τετραοντεία 646. c
τετράξ, in Τέσσαρες ib.
τετράξοος, in c. habentibus ξο 449. a
τετράορος, in ἀείρω, et in c. ex Εἴρω, necto 187. a
[τετράορια] ib.
τετραπάλαιστος, in c. ex Παλαιστή 496. a
τετράπηχυς, in c. ex Πῆχυς 524. c
τετραπλάσιος, cum d. in Τέσσαρες 646. c
τετράπλευρος, in c. 535. c
τετραπλῆ, τετραπλόος, in Τέσσαρες 646. c
τετραποδηδόν, τετραποδιστί, τετραποδίζω, cum d. in τετράπους 552. b
τετράπολις, in c. 548. a
τετράπυλος 547. a
τετράπορος 540. b
τετράπους, τετράποδος 553. c
τετράπτερος 560. c
τετραπτερυλλίς, in c. sine pr. ib.
τετράπτολις, in c. ex Πτόλις 561. a
τετράρυμος, et τετράρρυμος, in c. ex ῥυμός 579. a
τετράρχης, cum d. 81. c
τετράς, in Τέσσαρες 646. c
τετρασκελής, in c. ex Σκέλος 591. c
τετράστιχος, τετράστοιχος, cum d. in c. ex στίχος 640. b
τετράστομος, in c. 692. c
τετρασύλλαβος, in c. ex συλλαμβάνω 368. b
τέτρατος, in Τέσσαρες 646. c
[illegible] 263. a
τετραφαλαγγία, in c. ex Φάλαγξ 686. c
τετραφάληρος, in c. ex φάλαρα 687. a
τετράφαλος, in c. ex Φάλος ib.
τετραφάρμακος, in c. ex Φάρμακον 687. b
τετράφυλλος, in c. ex Φύλλον 712. b
τετραχῆ, τετραχθά, τετράχα, τετραχῶς, in Τέσσαρες 646. c
τετραχίλιοι 728. c
τετράχμον 172. a
τετραχοίνικος, in c. ex Χοῖνιξ 730. b
τετράχορδος, in c. ex Χορδή 731. b
τετραχῶς, in Τέσσαρες 647. a
τετράοιος, in c. ex Οἶς 487. c
τετρημένον, in τρῆμα 659. b
τετρήμερος, in τετραήμερος 243. b
τέτριξ, cum τέτραξ 647. a
τετρόργυιος, in c. ab Ὄργυια 477. c
τετρώβολον, cum d. in c. ex Ὀβολός 450. c
τέτρωρος, in τετράορος 187. a
τετρώροφος, in c. ex ὀροφή 299. b
ΤΕ'ΤΤΑ 647. a
τεττιγομήτρα, in c. ex μήτρα 420. a
ΤΕ'ΤΤΙΞ, cum d. τεττιγίζω 647. a
ΤΕΥ'ΘΟΣ, τευθίς, cum d. ib.
τευκτός, τεῦξις, in Τεύχω, τεῦξις, ib. et in Τυγχάνω 673. a
ΤΕΥΤΑ'ΖΩ, cum d. 647. a
ΤΕΥ'ΤΛΟΝ ib.
τευτλοφάγος 686. b
τευχεσφόρος, τευχοφόρος 698. b
[τευχηστής] 647. b
ΤΕΥ'ΧΩ, cum d. τεῦξις 647. a
ΤΕ'ΦΡΑ, cum d. 647. c
ΤΕ'ΧΝΗ, τεχνάω, τεχνικός, cum d. 648. a
τεχνογράφος 139. a
τεχνολόγος, cum d. 377. a
τεχνοπαίγνιον, in c. ex Παίζω 494. c
τεχνοσύνη, in Τέχνη 648. a
τεχνουργέω, cum d. 206. a
τεχνόω, in Τέχνη 648. a
τεχνύδριον ib.
τέως, in Ὡς 747. b
τῇ 434. c
¶ ΤΗΒΕΝΝΑ, cum d. 648. c
τήγανον, cum d. in Τήκω ib.
τήθη, cum d. in Τηθύς 656. b
[illegible], in c. ex Λίθος 386. b
ΤΗ'ΚΩ, cum d. τηκτός 648. c
τηλαυγής, cum d. in comp. ex Αὐγή 87. b
ΤΗ'ΛΕ 649. a
τηλεβόας 102. c
τηλέγονος 126. b
τηλεδαπός, in comp. ex Δάπεδον 146. b
τηλεθάω, τηλέθω, in Θάλλω 250. a
τηλεκλυτός 321. a
τηλέκλειτος, in c. ex κλειτός 294. b
τηλέκλυτος, in c. ex Κλύω 325. a
τηλέμαχος 405. c
[τηλέπομπος] 514. a
τηλέπορος 509. b
τηλέπλαγκτος, in c. ex Πλάζω 530. b
τηλέπυλος, in c. 564. a
τηλεσκόπος, τηλεσκοπέω 593. b
τηλεφανής 685. c
τηλέφιλον 702. c
ΤΗΛΕ'ΦΙΟΝ 649. b
ΤΗ'ΛΕΦΟΣ, cum d. ib.
ΤΗΛΙ'Α ib.
τηλίκος, cum d. in Ἡλίκος 243. c
ΤΗ'ΛΙΣ, cum d. 649. b
τηλόθεν, τηλόθι, in Τῆλε 649. b
τηλωπός, in c. cum pr. 592. b
τηλοῦ, in Τῆλε 649. b
τηλεφαής 182. a
τηλυγέτης, τηλύγετος, in c. ex γείτων 125. a
τηλωπός 471. c
τημελέω, cum d. in c. ex Μέλει 410. a
τήμερον, pro σήμερον 243. b
τῆμος, τημοῦτος, cum d. in Ἦμος 246. a
τηνεῖ, τηνῶθι, in τῆνος 189. b
ΤΗ'ΝΕΛΛΑ 649. b
τηνίκα, cum d. in Ἡνίκα 246. b
ΤΗ'ΝΙΟΙ 649. b
[τηνῶθι] 189. b
τῆος, in Ἕως ib.
τηνῶς ib.
τηξιμελής, in c. ex Μέλος, membrum 411. a
τῆξις, in Τήκω 648. c
ΤΗΡΕ'Ω, cum d. 649. b
[illegible] 539. b
[illegible], in c. ex Χρυσός 736. c
ΤΗΤΑ'Ω, et τητω 649. c
τῆτες, τητινοί, τῆτα 217. a
ΤΗΥ'ΣΙΟΣ 649. c
¶ τι, vel τί, in Τίς, vel Τίς 655. c. 656. a
ΤΙΑ'ΡΑ, cum d. 649. c
ΤΙΒΗ'Ν ib.
ΤΙ'ΓΡΙΣ ib.
τίεσκε, in Τίω 659. a
ΤΙΘΑΙΒΩΣΣΩ 649. c
ΤΙΘΑΣΣΟ'Σ, cum d. ib.
[τιθασεύς] ib.
[τιθάσευτος] 650. a
τίθεμαι, in Τίθημι ib.
τιθέω ib.
ΤΙ'ΘΗΜΙ 650. a
τιθήνη, cum d. Τιτθίς 656. b
τίτθη, in Τιθασσός 650. a. 656. b
[illegible], in Τιτθός 656. b
ΤΙ'ΚΤΩ 650. a
τίλσις, in Τίλλω 655. b
τιλμός, in Τίλλω ib.
ΤΙ'ΛΛΩ, cum d. 655. a
ΤΙ'ΛΟΣ 655. b
τίλων, τιλτός, τιλτόν, in Τίλλω ib.
τιμαλφέω, in τιμή 657. b
[τιμαλφέω] 59. c
τιμάορος, cum τιμάω, τίμημα 657. b. c. 658. c
τιμάοχος, in τιμάορος 476. b
(τιμάορος) ib.
τιμή, cum d. in Τίω 657. b. 658. c
τιμήορος, in c. remot. 476. b
τιμοπώλης 194. c
τιμήεις, τιμητός, &c. in τιμή 657. c
τιμαλφής 567. c
τίμιος, cum d. in τιμή 657. b
τιμαλφής, in c. ex ἀλφή 184. c
τιμάω, in τίω 657. b
τιμοκρατία, cum d. 346. a
τιμόπολις 548. a
(τιμάς) 657. b
[τιμαορεῖν] 476. c
τιμωρός, cum d. cum τιμάορος 476. b
τινακτοπάλαξ, in c. ex Πάλαξ 523. c
ΤΙΝΑ'ΣΣΩ, cum d. 655. b
ΤΙΝΘΑΛΕ'ΟΣ 655. c
τίνω, τινύω, cum d. in Τίω 658. c
τίνυμαι, τίσις, in Τίω 657. b. 658. c
ΤΙ'Σ 655. c. 656. a
τιταίνω, τιτᾶνες, in Τείνω 636. c. 659. a
τιτανοκράτης 346. a
τιτανοκτόνος 333. c
ΤΙ'ΤΑΝΟΣ, cum d. 656. a
[τίτας] 659. a
τιτᾶνες, in τιταίνω, et in Τίω 636. c. 659. a
ΤΙΤΘΟ'Σ, cum d. τίτθη 656. a
ΤΙΤΙ'ΖΕΙΝ 656. b
ΤΙΤΡΑ'Ω, et τετραίνω 656. c
ΤΙΤΡΩ'ΣΚΩ 657. a
τιτυβίζειν, in Τιτίζειν 656. c
τίτυρος, cum d. in Σάτυρος 582. a
ΤΙΤΥ'ΣΚΟΜΑΙ 657. a
ΤΙ'ΦΗ 657. b
ΤΙ'ΦΟΣ, cum d. ib.
ΤΙ'Ω ib.
¶ τλησίθυμος, in c. ex Θυμός, animus 265. c
τλαπενθής, cum τληπαθής 501. c
τλάμων, in τλήμων 632. a
τλάω, in Τάλας ib.
τληθυμος, in τλησίθυμος 265. c
τλήμων, cum d. in τλάω 632. a
τληπαθής, cum d. in ταλαπαθής 501. c
τλησικάρδιος 292. c
τλησίπονος, in c. sine pr. 516. a
τλῆναι, τλητός, &c. in τλάω 632. b
¶ τμάω, τμήγω, τμῆγες, τμῆμα, τμήδην, τμῆμα, τμῆσις, τμήτωρ, τμητός, &c. in Τέμνω 643. a
¶ τό, in ὁ 430. b
τόθι, in ὅθι 451. a
τόθεν, in ὅθεν 485. a
τοί ib.
τοι, pro σοι 623. a
ΤΟΙ' 659. b
τοίνυν, in Τοί ib.
τοῖος, τοιόσδε, τοιοῦτος, in Οἷος 459. b
τοιουτότροπος, in c. ex τρόπος 164. c
τοίχαρχος 81. c
τοιχοδιφήτωρ, in c. ex Διφάω 167. b
τοιχορύχος, in c. sine pr. 482. c
ΤΟΙ'ΧΟΣ, cum d. 659. b
τοῖχος, in τεῖχος 659. b
τοκάς, τοκετός, τοκεύς, τοκίζω, cum d. in Τίκτω 634. a
τοκογλύφος, cum d. in c. ex γλύφω 132. c
τόκος, in Τίκτω 634. a
ΤΟΛΜΑ'Ω, τολμήεις, cum d. 659. b. c
[τολμηρός] 659. a
ΤΟΛΥ'ΠΗ, cum d. 660. a
τομάω, τομαῖος, τομαίως, in Τέμνω 643. c
τομεύς, &c. in τέμνω ib.
τομίας, in τομή ib.
τονικός, τόνος, in Τείνω 636. c
ΤΟΝΘΟΡΥ'ΖΩ 660. a
[illegible], cum d. in Τείνω 636. b
τοξάζομαι, τοξάρχης, in Τόξον 660. a
[τοξαρχος] 81. c
τοξεύω, τοξεία, cum d. 660. a
τοξήρης 82. c
τοξικός, in Τόξον 660. a
τοξοβόλος 107. c
τοξοδάμας, et τοξόδαμνος, in c. ex Δαμάω 146. a
ΤΟ'ΞΟΝ, τοξότης, cum d. 660. a
(τοξουλκός) 647. c
(τοξοβόλος) 195. a
τοξοφόρος 698. b
τοπάζω, cum d. in Τόπος 660. b
τοπάρχης 81. c
τοπεῖον, in Τόπος 660. a
τοπογραφία 7. a
τοπικός, cum d. in Τόπος 660. b
τοπογράφος, cum d. 139. a
τοποθεσία, in c. ex Θέσις 653. b
[illegible], in c. ex πλεῖστος 323. c
τοπομαχία 404. a
ΤΟ'ΠΟΣ 660. b
τοποτηρητής, in c. 649. c
ΤΟΡΔΥ'ΛΙΟΝ 660. a
τορεύω, τορεία, cum d. in Τείρω 645. a
ΤΟ'ΡΜΗ 660. a
τορνεύω, τόρνευμα, in Τείρω 645. a
τόρος, cum d. τορός, et τορῆς, in Τείρω ib.
τορύνη, cum d. in Τείρω 639. b
τορῶς, in τορός 645. c
τόσος, cum d. τοσαχῶς, τοσάκις, in Ὅσος 486. a
[τοσουτοπλάσιος] 75. b
[τοσσάκις] 486. a
τότε, cum d. in Ὅτε 487. a
τοὔδαφος, pro τὸ ἔδαφος, τοὔμαρ, pro τὸ ἱμάτιον, τοὔμπαλιν, pro τὸ ἔμπαλιν, &c. τοὔτερα, in c. ex τοῦ ἕτερα [τοὔτερα] 491. a
τοῦτο, τοῦτε, &c. in Οὗτος ib.
[τουτεῖ, τουτοδί] ib.
ΤΟ'ΦΟΣ 661. a
τόφρα, in Ὄφρα 491. c
¶ τράγαινα, in Τράγος 661. a
τραγάκανθα, in c. ex Ἄκανθα 37. b
τραγαλίζω, in Τρώγω 672. a
τραγάω, τραγεῖον, τράγειος, in Τράγος 661. a
[τραγοπαις] ib.
τραγέλαφος, in c. ex Ἔλαφος 191. c
τράγειος, in Τράγος 661. a
τράγημα, cum d. in Τρώγω 672. a
τραγίζω, τραγικός, cum d. τράγιον, τραγίσκος, in Τράγος 661. a
τραγοβάμων, in c. ex Βάμων 95. c
τραγοκέρως, in c. 310. b
τραγόκουρος 506. a
τραγόμαλλος 553. a
τραγομάσχαλος, in c. ex Μασχάλη 407. c
τραγόπαν 359. b
τραγοπώγων, in c. ex Πώγων 566. a
τραγορίγανον, cum d. in c. ex Ὀρίγανον 478. a
ΤΡΑ'ΓΟΣ 661. a
τραγοσκελής, in c. ex Σκέλος 591. c
τραγῳδία, τραγῳδός, τραγῳδικός, τραγῳδέω, in τραγῳδός 22. c
τραγῳδιογράφος 139. a
τραγῳδιδάσκαλος, et τραγῳδοδιδάσκαλος, in c. ex Διδάσκαλος 161. c
τραγῳδός 22. c
τράμις, vel τράμπις, in Τετράω 656. c
τρανής, cum d. et τρανός ib.
ΤΡΑ'ΠΕΖΑ, cum d. 661. a
τραπεζοκόμος, in c. ex Κομέω 333. a
τραπεζόσπορος, in c. ex σπορά, satio 539. c
τραπεζωτός, in c. sine pr. 574. a
τραπεζίτης, cum d. τραπεζίζω, in Τράπεζα 661. b
τράπελος, cum d. τραπέω, in Τρέπω 665. a
τραπέομαι 662. c
τρασιά, in Τέρσω 646. c
ΤΡΑΥΛΟ'Σ, cum d. τραυλίζω 661. b
τραῦμα, cum d. in Τιτρώσκω 657. a
τραύξανα, in Τρώγω 672. a
τράφηξ, in Τρέφω 665. b
τραχύς, τραχύτης 661. a
τραχηλιάω, τραχηλίζω, cum d. ib.
τραχηλισμός, in c. 531. b
ΤΡΑ'ΧΗΛΟΣ 661. b
τραχηλιαῖος 96. a
τραχηλοδεσμός, in c. ex δέρμα 155. a
τραχύνω, cum d. in Τραχύς 661. a

τραχυόστρακος, in c. ex Ὄστρακον 486. c
τραχύπους 552. b
ΤΡΑΧΥΣ, cum d. 661. c
τραχύστομος 617. b
τραχύτης 661. c
τραχύφλοιος, in c. 704. c
τραχύφωνος 717. b
τραχώδης, τράχωμα, cum d. τραχὼν, in Τραχὺς 661. c
ΤΡΕΙΣ 662. a
τρεμματοτροφέω 666. c
τρέμω, in Τρέω 669. b
ΤΡΕΠΩ, cum d. τρεπτὸς 662. c
τρέστης, in Τρέω 669. a
ΤΡΕΦΩ, cum d. 663. a
τρεχέδειπνος, in c. ex Δεῖπνον 150. a
ΤΡΕΧΩ 667. a
ΤΡΕΩ 669. a
τρηγαλέος, perterritus. Hesych.
τρῆμα, in Τιτράω 656. c
τρηματιστὴς, in c. ex Στίζω 615. c
τρηματόεις, τρηματώδης, in τρῆμα 656. c
τρήρων, in Τρέω 669. b
τρῆσις, τρητὸς 656. c
τρηχὺς, τρῆχυ 662. a
τρία, τριαγμὸς, τρίαινα, cum d. τριακὰς, τριάκις, in Τρεῖς ib. et b
τριακοντάρμενος, in c. ex ἄρμενα 71. c
τριάκοντα, in Τρεῖς 662. a
τριακονταέτης 217. a
τριακοντάζυγος, in c. ex ζυγὸς 236. a
τριακοντάκις, in Τρεῖς 662. a
τριακοντάκλινος, in c. ex κλίνω 324. a
τριακοντάμηνος, in c. ex Μὴν 418. b
τριακοντάπηχυς, in c. ex Πῆχυς 524. c
τριακοντήρης, in τριήρης 208. b
τριακοντόργυιος, in c. ab Ὀργυιὰ 477. c
τριακόντορος, in c. ex ἔρω 208. b
τριακοντούτης, in τριακονταέτης 217. a
τριακόσιοι, τριακοστὸς, τρίαντες, τριὰς, τριασμὸς, τριάσσω, in Τρεῖς 662. a. b
(τριακτὴρ) 662. b
(τριάρμενος) 82. c
τριατέσσαρα, in c. 647. a
τριβακὸς, τριβανὸς, in Τρίβω 669. c
τριβαλλὸς, vel τριβαλλοὶ, sycophantæ, aut mensarum asseclæ. Hesych. et schol. Aristoph.
τρίβανον, τρίβαξ, τριβάς, τριβεὺς, in Τρίβω 669. c
τριβάρβαρος 104. a
τριβελὴς, in c. ex Βέλος 106. b
τριβὴ, in Τρίβω 669. c
τριβωλεκτράπελος, in εὐτράπελος 663. c
τρίβολος 102. c
τρίβος, in Τρίβω 669. c
τρίβραχυς, in c. ex Βραχὺς 116. a
ΤΡΙΒΩ, τρίβων, cum d. 669. c. 670. a
τριβωνοφορέω, cum d. 698. b
τρίγαμος 122. a
τριγενὴς, cum d. in c. ex γένος 126. b
τριγέρων, in c. ex Γέρων 128. a
τρίγλα, in Τρεῖς 662. b
τρίγληνος, in c. ex Γλήνη 133. a
τριγλὶς, cum d. in τρίγλα 662. b
τρίγλυφος, in c. ex γλύφω 132. c
τριγλώχιν, in c. ex Γλωχὶς 134. b
τριγμὸς, in Τρίζω 671. a
τριγονία, cum d. 126. b
[τρίγονος] ib.
τρίγωνος, cum d. in c. ex Γωνία 141. c
τρίδακνος, in c. citra pr. 144. a
τριδάκτυλος, in c. ex Δάκτυλος 145. b
τρίδουλος, in c. ex Δοῦλος 171. b
τρίδραχμος, in c. ex Δραχμὴ 172. a
τρίδυμος, in c. ex Δίδυμος 162. a
τριδύστηνος, in δύστηνος 785. c
τριέλικτος, in c. ex ἑλίσσω 183. b
τριεμβάλλω, in ἐμβάλλω 99. b
τριένος, in c. ex Ἕνος 197. b
τριέσπερος, in c. ex Ἕσπερος 214. a
τριέτης, cum d. τριετηρὶς 217. a
[τρίζυγος] 236. a
τρίζυξ, in c. ex ζυγὸς ib.
ΤΡΙΖΩ 671. a
τριηκὰς, in Τρεῖς 662. a
τριημερόβιος, in τριήμερος 245. b
τριήκοντα, in Τρεῖς 662. a
τριηκόσιοι, τριηκοστὸς, in Τρεῖς ib.
τριημερίνοντες, in c. retinentibus νῦν. 446. b
τριήμερος, in c. ex Ἡμέρα 245. b
τριημιπόδιον, in ἡμιπόδιον 551. c
τριημιτόνιον 638. c
τριημιχοίνιξ, in ἡμιχοινικὸν 730. b
τριήραρχος, cum d. 81. c
τριηρημιολία, in ἡμιόλιος 462. c
τριηρικὸς 208. b
τριήρης, cum d. in c. in ἔρος ib.
τριηρονόμος 437. a
τριθαλὴς, in c. 250. c
τριθεΐα, cum d. 254. a
τρικαλλίδοτος, in c. ex καλλίδοτος 357. b
τρικάρηνος, in c. ex Κάρηνον 300. a
τρίκαρπος 302. a
τρικέφαλος, in c. ex Κεφαλὴ, sine pr. 312. b
τρίκλινος, cum d. in c. ex κλίνω 324. a
τρίκλιντος, in c. desinentibus in κλιστὴς 324. c
τρίκλωστος, in c. ex Κλώθω 325. a
τρικόλωνος, in c. ex Κολωνὸς 332. c
τρικόνδυλος, in c. ex Κόνδυλος 333. b
[τρικόρυθος] 340. b
τρίκορυς ib.
τρικόρυφος, in c. ex Κορυφὴ 340. c
τρικόρωνος, in c. ex Κορώνη, cornix ib.
τρίκουρος, in c. ex κουρὰ 306. a
τρίκρανος, in c. ex κράνον 300. b
τρίκροτος, in c. sine pr. 350. b
τρικυλίνδητος, in c. ex κυλίνδω 357. b
τρικυμία, in c. ex Κῦμα 357. c
τρίκωλος, in c. ex Κῶλον, membrum 361. c
τριλάγυνος 364. a
τριλοφία 389. b
τρίλλιστος, in c. ex Λίσσομαι 387. c
τρίμαμμα, in c. ex Μάμμα 398. a
τριμερὴς, cum d. in c. ex μέρος 407. c
τρίμετρος, in c. sine pr. 416. a
τρίμηνος, cum d. in c. ex Μὴν 418. b
τρίμιθος, in [illegible] 645. b
τρίμιτος, cum d. in c. ex Μίτος 423. c
τρίμμα, cum d. in Τρίβω 669. c
τριμναῖος, et τρίμνως, in c. ex Μνᾶ 424. a
τριμοιρία 408. c
(τρίμοιρος) ib.
τρίμορφος, in c. 427. a
τρίμυξος 430. b
τριναρία, in c. ex Ἀνὴρ 48. a
τρίναξ, cum der. τριξὸς, in Τρεῖς 662. a. b
τριόζολος, in c. sine pr. 462. b
τριοβολαῖος 450. c
τριοδίτης, cum d. in τρίοδος 452. c
τριοδοντία, in τριόδους 453. b
τρίοδος, in c. ex Ὁδὸς 452. c
τριόδους 453. b
τρίοζος, in c. ex Ὄζος 454. a
? τριόργυιος ? 477. c
τριόρχης, τρίορχος, in c. 483. a
τριόφθαλμος, in c. ex ὀφθαλμὸς 475. b
τριόφυλλον 713. a
τρίπαις, in c. ex Παῖς 495. b
τρίπαλαι, in c. ex Πάλαι 496. a
τρίπαλτος 497. b
τριπάλαιστος 496. a
τρίπαστος, in c. ex πάσσω, ανω 497. c
(τριπάχυιος) 521. c
τριπέταλος, in c. ex πέταλον 521. a
τρίπηχυς, in c. ex Πῆχυς 524. c
τριπίθηκος, in c. ex Πίθηξ 525. b
τρίπλαξ, in c. ex Πλατὺς 662. b
τριπλάσιος, cum d. in Τρεῖς ib.
τρίπλεθρος, in c. ex Πλέθρον 532. c
τριπλανὴς, in c. in πλανὴς 533. b
τρίπλευρος 535. c
τριπλῆ, τριπλόος, in Τρεῖς 662. b
τριπόδης, τριπόδιον, &c. in τρίπους 552. b
τριπόθητος, in c. ex Πόθος 541. b
τριπόλιον, in c. ex Πολιὸς 547. b
[τριπόλιστος] 547. a
τρίπολος ib.
τριπόνητος, in c. sine pr. 516. a
τριπόρθητος, in Πέρθω 519. a
τρίπος, et τρίπους 552. b
τριπτὴρ, &c. in Τρίβω 669. c
τρίπτυχος, in c. ex Πτύσσω 562. b
τρίπωλον, in c. ex Πῶλος 568. a
τρίρρυμος, in c. ex ῥυμὸς 579. a
τρὶς, in Τρεῖς 662. b
τρισάγιος, in c. ex Ἅγιος 5. b
τρισάθλιος 21. a
τρισάνθρωπος 65. a
τρισάσπιστος, in ἀσπιστὴς 550. b
τρισαριστεὺς, in c. ex Ἄριστος 74. c
τρισάρμενος, in c. ex Ἄρμενος 84. a
τρισάωρος, in c. ex ἄωρος 746. a
τρισδιάστατον σῶμα, in διίστημι 280. c
τρισέληνος, in c. ex σελήνη 584. b
τρισευδαίμων, in εὐδαίμων 142. c
τρισκαίδεκα, cum d. in c. ex Δέκα 150. a
τρισκαιδεκαέτης, in δεκαέτης 216. b
τρισκαιδεκάπηχυς, in δεκάπηχυς 524. c
τρισκαιδεκήρης, in τριήρης 208. b
τρισκαιδεκόργυιος 477. c
τρισκακοδαίμων, in κακοδαίμων 142. c
(τρίσκαλμος) 590. a
τρισκελὴς, in c. ex Σκέλος 591. c
τρισκοπάνιστος, in κόπανον 356. c
τρίσλιτα 387. b
τρισμάκαρ, cum d. in c. ex Μάκαρ 396. c
τρισμὸς, in Τρίζω 671. a
τρισμύριοι, in c. ex Μύριοι 430. c
τρισοϊζυρὸς, in Ὀϊζὺς 455. b
τρισόλβιος, in c. ab Ὄλβος 461. a
τρισπίθαμος, in c. ex Σπιθαμὴ 606. a
τρισπόλιον, in τριπόλιον 547. b
[τρίσπονδος] 605. b
τρισσὸς, cum d. in Τρεῖς, τρισσαχῆ, τρισσόω 662. a
τριστάσιον, in compositorum ex Ἵσταμαι, appendo, prima el. 286. a
τριστάτης, in c. ex στατὸς 285. b
τρίστεγος, in c. 609. a
τρίστιχος, cum d. in c. ex στίχος 610. b
τρίστομος, cum d. 617. b
τρισύλλαβος, cum d. in d. ex συλλαμβάνω 668. a
τρισυπόστατος, in ὑφίσταμαι 284. b
τρισχίλιοι, in c. ex Χίλιοι 728. c
τρίσωμος, cum d. in c. 631. b
τριταγωνιστὴς, cum d. in c. ex ἀγωνίζομαι 19. b. c
τριταῖος, cum d. in Τρεῖς 662. a
τριτανοφυὴς 715. c
τριτάλαντος, in c. ex Τάλαντον 632. a
τριτάλας 637. b
τριτάνυστος, in c. ex τανύω 639. b
τριτέγγονος, cum d. in ἔγγονος 125. c
τριτεύω, cum d. in Τρεῖς 662. a
[τριτημόριος] 408. b
τριτημόριον, &c. in c. ex μόριον 408. a
τριτογενὴς, cum d. 124. c
τριτοκάλλιθος, in Κάλλιθος 331. a
τριτόμηνος, in c. ex Μὴν 418. c
τριτοπάτωρ, cum d. in c. 502. c
τρίτος, τριτόω, τριττὺς, in Τρεῖς 662. a
(τριτόσπονδος) 605. b
(τριτόσπορος) 604. c
[τριττυαρχία] 81. c
τριττύαρχος, idem quod τριττυάρχης ib.
τριττὺς, in Τρεῖς 662. a
τριττυάρχης 81. a
τριτὺς, in τριττὺς 662. c
τριτὼ, Æolibus significat τὴν κεφαλὴν, ut vult schol. Aristoph. Hinc epitheton τριτογένεια quidam derivatum putârunt.
τρίτως, in τρίτος 662. a
τριφαλαγγία, in c. ex Φάλαγξ 686. c
τριφάσιος, in c. ex φάσις 690. b
τριφίλητος, et τριφίλατος, in c. 702. c
τριφυὴς 715. c
τρίφυλλος, cum d. τρίφυλος 712. b. 713. a
τρίχα, in Τρεῖς 662. b
τριχάικες, in c. ex Ἀΐσσω 34. b
(τριχαλὸς) 662. b
τρίχαπτον, in c. ex Ἅπτω, necto 71. c
τριχῆ, τριχθάδιος, cum d. in τρίχα 662. b
τριχία, in Θρὶξ 262. c
τριχιάω, cum d. τριχίασις, τριχίων, τρίχινος, in Θρὶξ ib.
τριχίον, in Θρὶξ ib.
τριχὶς ib.
τριχίτης, in Θρὶξ ib.
τριχοβρῶτες, in c. sine pr. 119. a
τριχοίνικος, in c. ex Χοῖνιξ 730. b
τριχοκόμος, in c. ex Κόμη 333. a
τριχοκοσμητὴς, in c. ex Κόσμος 341. c
τριχολαβίον, et τριχολαβὶς, in c. ex λαβὴ 369. b
τριχολογέω 373. b. 377. a
τριχόμαλλος, in c. ex Μαλλὸς 397. c
τριχομανὲς 396. b
τρίχορδος, in c. ex Χορδὴ 731. b
τριχορία, in c. ex Χορὸς 731. c
τριχορροέω, τριχορρυέω, in c. ex ῥέω 573. a
τριχοτρώκτης, in c. ex Τρώγω 672. b
τριχοαῖος, in c. ex χοῦς 728. a
τριχοφυὴς, cum d. 715. c
τριχόφυλλος 713. a
τριχόω, in Θρὶξ 262. c
τρίχρονος, in c. 736. a
(τρίχυφος) 682. a
τριχώδης, τρίχωμα, cum d. in Θρὶξ 262. c
τριχῶς, in Τρεῖς 662. b
τρίχωσις, in Θρὶξ 262. c
τριχωτὸς ib.
τριψημερία, in c. ex Ἡμέρα 245. b
τρῖψις, in Τρίβω 669. c
τριώβολον, cum d. in c. ex Ὀβολὸς 450. c
τριώνυμος, cum d. in c. ex Ὄνομα 467. b
τριώροφος, et τριωρόφιος 474. c
τρόμος, cum d. in Τρέω 669. b
τροπαῖος, τροπαλίζω, in τροπὴ 662. c. 663. a
τροπαιοῦχος, cum d. 227. a
τροπαιοφόρος, cum d. 698. a
τροπὴ, τροπιάζω, τροπέω, &c. τρόπηξ, τρόπις, in Τρέπω 662. c. 663. a
τροπολογέω, cum d. 377. a
τρόπος, τροπικὸς, in Τρέπω 662. c. 663. a
τροποφορέω 698. b
τροπόω, cum d. in Τρέπω 663. a
τροφαλὶς, et τροφαλλὶς, τροφεῖον, cum der. τροφὴ, τρόφι, τροφίας, τρόφιμος, τρόφις, τροφιώδης, τροφόεις, τροφὸς, τροφώδης, in Τρέφω 663. a. 666. c
τροχάζω, τροχαϊκὸς, τροχαῖος, τροχάλειον, τροχαλία, τροχαλίδες, τροχαλὸς, τροχαστὴς, τροχάω, τρόχιος, τροχιὸς, in Τρέχω 667. a. b
τροχήλατος, cum d. 191. b
τροχηλία, τροχηλιὰ, τροχίλος, τροχιὰ, τροχίας, τροχίζω, τροχιλιὰ, τροχίλιον, τρόχιλος, τροχίσκος, τροχὸς, τρόχματος, τροχμάλος, in Τρέχω 667. a. b
τροχοδινέω, in c. ex Δίνη 166. b
τροχιὸς, in Τρέχω 667. a
τροχοπέδη, in c. ex Πέδη 504. a
τρόχος, τροχὸς, in Τρέχω 667. a
ΤΡΥΒΛΙΟΝ 671. a
ΤΡΥΓΗ, cum d. τρυγάω 671. a
τρυγηφάγος 683. b
τρυγοφάνος 685. c
τρυγίας, τρυγικὸς, in Τρύγη 671. b
τρυγόβιος, in c. ex Βίος 108. a
τρυγοδαίμονες, in c. ex Δαίμων 142. c
τρυγοδιφὴς, et τρυγοδιφέω, in c. ex Διφάω 167. b
τρύγητος 273. a
τρυγόω, in τρυγάω 671. a
τρυγοψάλλειν, in c. ex Ψάλλω 739. a
τρυγῳδία, in τρυγῳδὸς 22. c
τρυγῳδὸς, cum d. τρυγῳδέω ib.
[τρυγῳδικὸς] ib.
τρυγὼν, τρύζω, in Τρύζω 671. a
τρύμα, τρυμαλιὰ, τρύμη, in Τρύω 671. c
τρὺξ, in Τρύγη 671. b
ΤΡΥΠΑ, cum d. τρύπανον ib. et c
τρυσάνωρ, in c. in ἄνωρ 65. a
τρυσίβιος, in c. ex Βίος 108. a
τρυσίππιον, et τρυσίππειον, in c. ex Ἵππος 276. c
τρύσις, τρύσκω, in Τρύω 671. c
τρυσμὸς, in τρύζω 671. a
τρυτὸς, τρυτάνη, cum d. in Τρύω 671. c
τρυτοδίνη 156. b
τρυφάλεια, in c. ex φάλος 687. a
τρυφάω, τρυφεραίνομαι, τρυφερὸς, in Θρύπτω 263. b
τρυφερόχρους, τρυφερόχρωτος 736. a
τρυφερῶς, τρυφὴ, τρυφηλὸς, τρύφημα, τρυφητὴς, τρύφος, in Θρύπτω 263. b
τρυχηρὸς, τρύχινος, τρυχίον, τρυχόω, in Τρύω 671. c
τρύχνος, in Στρύχνος 622. a
τρύχω, cum d. in Τρύω 671. c
ΤΡΥΩ ib.
τρωγάλιον, τρώγλη, τρωγλῖται, in Τρώγω 672. a
τρωγλοδύτης, cum d. in c. ex Δύω, subeo 175. a
ΤΡΩΓΩ, cum d. 672. a
τρῶμα, cum d. in Τιτρώσκω 657. a
τρὼξ, τρωκτὴς, τρωξαλλίδες, τρώξανα, in Τρώγω 672. a
τρωξάρτης, in c. ex Ἄρτος 79. a
τρώξιμος, τρῶξις, in Τρώγω 672. a
τρωπάω, et τρωπέω, in Τρέπω 663. a
τρῶσις, τρώσκω, τρωτὸς, in Τιτρώσκω 657. a
τρώω, in Τιτρώσκω ib.
¶ τὺ, in Σὺ 623. a
τυγχάζω, in Τυγχάνω 673. a
ΤΥΓΧΑΝΩ 672. b
τυκτὸς, τύκος, τυκίζω, cum d. in Τεύχω 647. b
ΤΥΛΟΣ, τύλη, τυλόεις, cum d. 673. c
τυλυφάντης, in c. ex Ὑφάω 682. c
τυλώδης, τυλίττω, τύλωμα, τύλωσις, τυλωτὸς, in Τύλος 673. c
τυμβὰς, in Τύμβος ib.
τυμβαύλης 88. c
τυμβεὺς, τυμβεύω, cum d. in Τύμβος 673. c
τυμβήρης 82. c
τυμβογέρων, in c. ex Γέρων 128. a
ΤΥΜΒΟΣ 673. c
τυμβοχοέω, cum d. 727. c
[τυμβόχοος] 727. a
[τυμβοχόωντος] 728. a
τυμβώρυχος, cum d. in c. sine pr. 482. c
τύμμα, τυμμὸς, τύμπανον, cum d. in Τύπτω 674. a. b
τυμπανοφορέομαι 698. b
τύνη, in Σὺ 623. a
ΤΥΝΝΟΣ, cum d. τυννοῦτος 674. a
ΤΥΝΤΛΟΣ ib.
τύξις, in τεῦξις 647. a
ΤΥΠΤΩ, cum d. τύπος, τύπωσις 674. a
τυραννεῖον, τυραννέω, τυραννησείω, τυραννία, cum d. τυραννίζω, τυραννικὸς, cum d. τυραννὶς, in Τύραννος 675. c
τυραννοκτόνος, cum d. in c. ex Κτείνω 353. c
ΤΥΡΑΝΝΟΣ 675. c

τύρβη, cum d. in Σύρβη, τυρβάζω 684. a
τυρεύω, cum d. τυρίον, in Τυρός 676. a
τυροβόλιον 102. c
τυρόγαλα, in c. ex Γάλα 121. a
τυρόεις, in Τυρός 676. a
τυρόκνη, et τυροκνῆστις, in c. ex Κνάω 326. a
τυροκομεῖον, in c. ex Κομέω 333. b
τυροκόσκινον, in Κόσκινον 341. c
τυροποιός 447. a
τυροπώλης, cum d. 567. c
ΤΥΡΟΣ, cum d. 675. c
τυροφορεῖον 698. b
τυρόω, in Τυρός 676. a
ΤΥΡΣΙΣ ib.
τυρώδης, in Τυρός 676. a
τυτθός, in Τετθός 636. b
τυφάω, cum d. in Τύφω 676. a
τυφεδανός, τυφεδών ib.
τύφλη, in Τυφλός 676. a
τυφλῖνος ib.
τυφλέψιος 532. b
ΤΥΦΛΟΣ 676. a
τυφλάστερα 617. b
τυφλότης, τυφλόω, in Τυφλός 676. a
τυφλοφόρος 698. b
τυφλώδης, in Τυφλός 676. a
τύφλωσις ib.
τυφλώττω ib.
τυφλώψ 474. c
τυφογέρων, in c. ex Γέρων 128. a
τυφομανία 396. b
τύφος, seu τῦφος, in Τύφω 676. b
ΤΥΦΩ, cum d. ib.
τυχαῖος, τύχη, cum d. in Τυγχάνω 672. c
τυχίζω, in τύχη 647. b
τυχόντως, τύχω, τυχηρός 672. b. c
¶ ΤΩΘΑΖΩ, cum d. 676. b. c
τῶ, τῷ μέν 484. c
τώς, in Ὡς 747. a

Υ.

Ὑάγχη, in c. ex Ἄγχω 19. a
ὕαινα, ὑαινίς, ὑάς, in ὗς 682. b
ὑάδες, ὑακίζω, in Ὕω ib.
ὑακινθίζω, in Ὑάκινθος 676. c
ὑακίζω 682. b
ὑακινθοβαφής 103. b
ὙΑΚΙΝΘΟΣ, cum d. 676. c
ὝΑΛΟΣ, cum d. ib.
ὑαλοτεύχης, in c. sine pr. 648. b
ὑαλουργός 206. a
ὕας, in ὗς 625. c
¶ ὑβάζω, ὑβός, in Κύπτω 338. c
ὑββάλλω 101. c
ὑβριοπαθῶ 501. c
ὝΒΛΗ 676. c
ὝΒΡΙΣ, cum d. ὑβρίζω 676. c. 677. a
ὑβριστοδίκαι 163. b
ὕβωμα, ὕβωσις, cum ὑβός 338. b
¶ ὙΓΙΗΣ, cum d. ὑγίεια, ὑγιαίνω, ὑγιάζω, ὑγιηρός 677. b
ὑγραίνω, cum d. in Ὑγρός 677. c
ὑγρέμπλαστρον, in ἔμπλαστρον 531. c
ὑγροβάτης 96. a
ὑγρόβιος, in c. ex Βίος 108. a
ὑγροκέφαλος, in c. sine pr. 312. b
ὑγροκέλη, in c. ex Κήλη 314. c
ὑγροκηρωτή, in κηρωτή ib.
ὑγροκοίλιος, in c. ex Κοιλία 327. c
ὑγροκολλύριον 331. a
ὑγρομελής, in c. ex Μέλος, membrum 411. a
ὑγρόμικτον, in c. ex μίσγω 431. a
ὑγρόμυξος 414. b
ὑγρόπισσον, in c. 579. b
ὑγροπόρος, cum d. 509. c
ὙΓΡΟΣ 677. c
ὑγρόσαρκος, in c. 581. b
ὑγρότης, in Ὑγρός 677. c
ὑγροτράχηλος, in c. 661. c
ὑγροτροφής 666. c
ὑγρόφθαλμος, in c. ex ὀφθαλμός 475. b
ὑγρόφθογγος, in c. ex φθόγγος 700. b
ὑγρῶς, in Ὑγρός 677. c
(ὑγρώσσω) ib.
¶ ὑδαλέος, ὑδαρής, et ὑδαρός, cum d. ὑδαρεύω, ὑδατικός, ὑδατώδης, ὑδάτιον, ὑδατίς, ὑδατόεις, in Ὕδωρ 678. a. b
ὑδαρής, ὑδαρόω 678. b
ὑδατοθρέμμων, in c. ex θρέμμα 665. c
ὑδατόκλυστος, in c. desinentibus in κλυστος 324. c
ὑδατοτρεφής, in c. ex τρέφω 665. c
ὑδατοχαλαδιαχωρήματα, in c. 731. a
ὑδατόχροος 735. c
ὑδάτων, ὑδατώδης, cum d. in Ὕδωρ 678. a. b
ὕδερος 678. b
ὑδεριάω ib.
ὑδέω, ὕδος, in Ὕδω 677. c
ὕδνον, in Οἶδνον, ab Οἰδέω 455. a
ὑδνόφυλλον 713. a
ὕδος 678. a
ὕδρα, ὑδραίνω, in Ὕδωρ 678. b
ὑδραγωγός, cum d. 16. c
ὑδραίνω, ὑδραλέος, in Ὕδωρ 678. b
ὑδράργυρος, in c. ex Ἄργυρος 73. c
ὑδραῦλαξ, in c. ex Αὖλαξ 87. c
ὕδραυλις, cum d. 89. a
ὑδρεία, ὑδρεῖον, in Ὑδρεύω 678. b
ὑδρηλός, in Ὕδωρ 678. c
ὑδρέλαιον, in c. ex Ἐλαία 190. b
ὑδρεύω, cum d. in Ὕδωρ 678. b
ὑδρηγός 18. a
ὑδρηρός, in Ὕδωρ 678. b
ὑδρία, ὑδριάδες, in Ὕδωρ ib.
ὑδριαφόρος 698. b
ὑδρίον, ὑδρίσκη, in Ὕδωρ 678. b
ὑδροβαφής, in c. ex Βάφω 103. b
ὑδρόγαρον, in c. ex Γάρον 122. b
ὑδροδότης 156. b
ὑδροθήκη, in c. ex Θήκη 634. a
ὑδροκέφαλον, in c. sine pr. 312. b
ὑδροκήλη, cum d. in c. ex Κήλη 315. c
ὑδρολάπαθον, in c. ex λάπαθον 370. c
ὑδρόμαντις, cum d. in c. 599. b. c
ὑδρομαστιστής, cum d. in c. ex Μάστιξ 402. b
ὑδρομελοῦσα, in c. ex Μέλι 406. a
ὑδρόμηλα, in c. 410. b
ὑδρόμηλον, in c. 417. c
ὑδρόμυλος, in c. ex Μύλη 430. b
ὑδρόμφαλον, in c. 465. c
ὑδροπέπερι, in Πέπερι 516. b
ὑδροποσία, ὑδροπότης, cum d. in c. sine pr. 527. b
ὑδρορρόα, et ὑδρορρόη, in c. ex ῥοή 573. a
ὑδρός, in Ὕδωρ 678. b
ὑδροσκόπος, cum d. 593. b
ὑδρόστατον, in c. sine pr. 605. b
ὑδροφάντης, cum d. 686. b
ὑδροφόβος, cum d. in c. 691. a
ὑδροφόρος, cum d. 698. b
ὑδροχαρής, in c. sine pr. 719. a
ὑδροχόος, cum d. 727. a
ὑδρόχυτος, in c. in χυτός 727. b
ὑδρών, in Ὕδωρ 678. c
ὕδρωψ, cum d. ὑδρωπικός 474. c
ὝΔΩ 677. c
ὝΔΩΡ 678. a
¶ ὕειος, ὑεικός, in ὗς 625. c
ὑελέφας, in c. ex Ἐλέφας 227. c
ὕελος, cum d. in Ὕαλος 676. c
ὑελοτέχνης, in ὑαλοτέχνης 648. b
ὑελουργός, cum d. 206. a
ὑελώδης, in Ὕαλος 676. c
ὑετόμαστις, in c. 399. c
ὑετός, cum d. in Ὕω 682. b
¶ ὕης, ὑέτιος, ὑετώτατος ib.
ὑώδης, cum d. in ὗς 625. c
¶ ὝΘΛΟΣ, cum d. ὑθλέω 678. c
¶ ὑϊδοῦς, in Υἱός, ὑϊδέω 679. a
υἱοθεσία, in c. ex Θέσις 653. b
υἱόθετος, cum d. 653. c
ὙΙΟΣ, cum d. υἱεῖς, υἱέ 678. c
ὑΐζω, cum d. in ὗς 625. c
υἱωνός, in υἱός 679. a
ὝΚΕΛΟΣ ib.
ὝΚΗΣ, ὕκας, ὕκκος ib.
¶ ὕλαγμα, et ὑλαγμός, in Ὑλάω ib.
ὑλαγωγός, cum d. 16. c
ὑλαῖος, in Ὕλη 679. b
ὑλακή, ὑλακτέω, in Ὑλάω 679. a
ὑλακόμωρος, in c. ex μωρός, mutantibus ο in ω 408. a
ὙΛΑΩ, cum d. ὑλακή 679. a
ὝΛΗ, cum d. 679. b
ὑλοβάτης 96. a
ὑλοκοίτης, in c. ex Κοίτη 329. b
ὕλημα, in Ὕλη 679. b
ὑλομανέω, in ὑλομανής 396. b
ὑλουργός 206. a
ὑλητόμος, in ὑλοτόμος 645. a
ὑλοφόρος 698. b
ὑλίζω, ὑλισμός, ὗλις, ὑλιστήρ, &c. ὑλικῶς, in Ὕλη 679. b
ὑλόκομος, in c. ex Κόμη 334. b
ὑλομανής, cum d. 396. c
ὑλοτόμος, cum d. 645. a
ὑλουργός, cum d. in ὑλοεργός 206. a
ὑλοφάγος 683. b
ὑλοφορεύς, in c. 692. c
ὑλοφόρος, cum d. 698. b
ὑλώδης, in Ὕλη 679. b
ὑλωρός 490. c
¶ ὑμεδαπός, in c. ex Δάπεδον 146. b
ὑμέναιος, cum d. ὑμεναιόω, et ὑμήνιος, in Ὑμήν 679. b
ὑμενόπτερος, in c. sine pr. 560. c
ὑμενόστρακος, in c. ex Ὄστρακον 486. c
ὑμενώδης, in Ὑμήν 679. b
ὑμέτερος, in Σύ 623. b
ὙΜΗΝ 679. b
ὙΜΗΤΤΟΣ 679. c
ὑμναγόρας 7. c
ὑμνέω, in Ὕμνος 678. a
ὑμνοπόλος, cum d. in ὑμνοπόλος 547. b
ὑμνητής, ὑμνητήρ, in ὑμνέω 678. a
ὑμνογράφος 139. a
ὑμνοθέτης 653. c
ὑμνολογία, et ὑμνολογέω 377. a
ὑμνοποιός 544. c
ὑμνοπόλος 547. b
ὕμνος, in Ὕδω 677. c
ὑμνῳδός, cum d. 22. c
ὑμαυτοῦ, in ἐμαυτοῦ 465. b
ὑμός, in Σύ 623. b
¶ ὑνή, ὕνις, in ὗς 625. c
ὝΝΝΟΣ 679. c
¶ ὑοβοσκός, in c. ex Βόσκω 115. b
ὑοβότης, in c. ex Βοτός 115. a
ὑομουσία, in c. 428. a
ὑοπώλης 547. b
ὑοσκύαμος, cum d. in Κύαμος 354. c
ὑοφορβός, in c. 692. c
¶ ὑπαγγέλλω, ὑπάγγελτος 4. b
[ὑπάγγελος] ib.
[ὑπαγκαλίζω] 5. c
ὑπαγκάλισις, in c. ex ἀγκάλη ib.
(ὑπαγκάλισμα) ib.
ὑπαγκώνιον, in c. ex Ἀγκών 6. c
ὑπάγομαι, in ὑπάγω 16. a
ὑπαγρεύω, cum d. in c. ex ἀγρεύω 9. a
ὑπάγω, cum d. 16. a
ὑπαείδω, in c. ex Ἀείδω 22. a
ὑπαί, in Ὑπό 680. c
ὑπαιάζω, in c. ex Αἰάζω 25. b
ὝΠΑΙΘΑ 679. c
ὕπαιθρος, cum d. in c. ex Αἴθρα 27. a
ὑπαίθω 27. b
ὑπαικάλλω, in Αἰκάλλω ib.
ὑπαινεσία 29. a
ὑπαινίττομαι, in c. ex αἰνίττομαι ib.
ὑπαίρω 33. a
ὑπαίσσω, in c. ex Αἴσσω 34. b
ὑπαίτιος, cum d. in c. ex Αἰτία, culpa 36. a
ὑπακούω, ὑπακοή, cum d. in comp. ex Ἀκούω 40. b
[ὑπακουός] ib.
ὑπαλείφω, ὑπάλειπτρον, cum d. in c. ex Ἀλείφω 44. c
ὑπαλεύομαι, in c. ex Ἀλέω, vito 45. b
ὑπαλλάττω, ὑπαλλαγή, cum d. in c. ex Ἀλλάττω 50. a
ὑπάλληλος, in c. ex ἀλλήλων 51. a
ὑπαλύξαι, et ὑπάλυξις, cum ὑπαλεύομαι 45. b
ὑπαμάω 54. a
ὑπαμβλύνω, in c. ex Ἀμβλύς 55. a
ὑπάμπελος 57. a
ὑπαμπέχω 122. c
ὑπαναβάλλομαι, in ἀναβάλλω 98. b
ὑπαναγινώσκω, in ἀναγινώσκω 130. b
ὑπαναδύω, in ἀναδύω 174. c
ὑπαναθλίβω, in ἀναθλίβω 259. b
ὑπαναλίσκω, in ἀναλίσκω 46. b
ὑπανάστασις, in ὑπανίσταμαι 280. a
ὑπαναφλέγω 705. c
ὑπαναχωρέω, cum d. in ἀναχωρέω 737. b
ὑπαναφύομαι 714. b
ὕπανδρος 62. c
ὑπανιέμενος, in ὑπανίεμαι 229. b
ὑπανιάω, in c. ex Ἀνία 65. b
ὑπανίεμαι, in ἀνίημι 224. b
ὑπανίσταμαι, in ἀνίσταμαι 280. a
(ὑπανίσχω) 223. a
ὑπανοίγω 455. a
ὑπαντάω, et ὑπαντιάω, cum d. in c. ex ἄντα 66. c
ὑπαντιάω, ὑπαντιάζω, in c. ex ἀντίος 66. b
ὑπάντομαι, cum ὑπαντάω 66. c
ὕπαντρος, in Ἄντρον 67. b
ὑπανύω, in c. ex Ἀνύω 67. c
ὑπαπιέναι, in ἄπειμι 253. a
ὑπαποτρέχειν, in ἀποτρέχω 667. c
ὝΠΑΡ 679. c
ὑπαράττω, in c. 74. c
ὑπάργεμος 73. b
ὑπαργιλλώδης, in c. ex Ἄργιλος 73. a
ὑπάργυρος, in c. ex Ἄργυρος 73. c
ὑπαρίθμησις, in c. ex Ἀριθμός 75. b
ὑπαρκτικός, ὑπαρκτός, ὕπαρξις, cum ὑπάρχω 80. a
ὑπαρέσκεια 76. b
ὑπαρπάζω 77. b
ὕπαρσις, in c. ex Ἄρω 77. c
ὑπάρχω, cum d. in c. 80. a
ὑπαρωματίζω, in Ἄρωμα 83. a
ὑπασπίζω, ὑπασπίδιος, cum d. in c. ex Ἀσπίς 84. c
(ὑπασπιστής) ib.
(ὕπαστρος) 85. a
ὑπατεία, cum d. ὑπατεύω, ὑπατικός, in ὕπατος 680. a
ὑπατμίζω, cum d. in c. ex Ἀτμός 86. b
ὑπάτοπος, in ἄτοπος 660. c
ὕπατος, in Ὑπέρ 680. a
ὑπαυγής, cum d. in c. ex Αὐγή 87. b
ὑπαυθαδίζομαι, in αὐθάδης 90. a
ὑπαυλέω 89. a
ὕπαυλος, in c. ex Αὐλή 88. b
ὑπαυστηρός, in c. ex Αὐστηρός 89. b
ὑπαυχένιος, in c. ex Αὐχήν 90. b
ὑπαφρονιστῆρες, ὑπάφρων, in ἄφρων 708. b
ὕπαφρος, in c. ex Ἀφρός 91. b
ὑπεγγύη 726. b
ὑπέγγυος, cum d. in c. 177. c
ὑπεδαφής 146. b
ὑπείκω, ὑπεικάθω, ὕπειξις, in c. ex Εἴκω, cedo 184. a
ὕπειμι 233. c
ὑπειπεῖν, in c. ex Ἔπω, dico 201. a
ὑπείρ, in Ὑπέρ 679. c
? ὑπεκριπίσαι 208. a
[ὑπεκδύομαι] 174. c
ὑπέξειμι, in εἶμι 233. a
ὑπεξέλευσις 212. b
ὑπεξέρχομαι, in ἐξέρχομαι ib.
(ὑπέξ) 189. a
ὑπεκβάλλω, in ἐκβάλλω 98. c
ὑπεκδέχομαι, in ἐκδέχομαι 155. b
ὑπεκδιδράσκω, in ἐκδιδράσκω 172. c
ὑπεκδρᾶναι, ὑπεκδραμεῖν ib.
ὑπεκδύω, in ἐκδύω 175. b
ὑπεκκαίω, cum d. in ἐκκαίω 290. c
ὑπεκκλέπτω, in ἐκκλέπτω 321. c
ὑπεκκλίνω, in ἐκκλίνω 323. b
ὑπεκκομίζω, in ἐκκομίζω 333. c
ὑπέκλυμα 393. a
ὑπεκπίμπρημι, in ἐκπίμπρημι 513. b
ὑπεκπροθέω, in ἐκπροθέω 256. a
ὑπεκπροχέω, in προχέω 572. b
ὑπεκπροφεύγω, in προφεύγω 699. b
ὑπεκρέω, in ἐκρέω 572. b
(ὑπεκσώζω) 600. c
ὑπεκτίθεμαι, in ἐκτίθημι 651. b
ὑπεκτρέπω, in ἐκτρέπω 663. c
ὑπεκτρέχω, in ἐκτρέχω 667. c
ὑπεκφαίνομαι, in ἐκφαίνω 684. c
ὑπεκφέρω, in ἐκφέρω 694. b
ὑπεκφεύγω, in ἐκφεύγω 699. b
ὑπεκχωρέω 737. c
ὑπελαύνω, in c. ex Ἐλαύνω 190. b
ὑπεμφαίνω, in ἐμφαίνω 685. a
ὑπεναντίος, ὑπεναντιότης, cum d. in c. ex Ἐναντίος 66. b
ὑπενδύομαι, in ἐνδύομαι 163. a
ὑπένερθε 201. b
ὑπεξάγω, in ἐξάγω 14. b
ὑπεξαιρέω, cum d. in ἐξαιρέω 31. b
ὑπεξαίρω, in ἐξαίρω 32. c
ὑπεξαλέασθαι, et ὑπεξαλύξαι, in ἐξαλέομαι 45. b
ὑπεξανάγομαι, in c. ex ἀνάγω 13. b
ὑπεξαναδῦμι, ὑπεξαναδύομαι, in ἀναδύω 174. c
ὑπεξανίσταμαι, in ἐξανίσταμαι 280. a
ὑπεξάπτω 71. c
ὑπεξαφίω 91. b
ὑπεξελαύνω 190. c
ὑπεξέλευσις, in ὑπεξέρχομαι 212. b
ὑπεξεμέω 208. c
ὑπεξερύω, in ἐξερύω 211. c
ὑπεξέρχομαι, in ἐξέρχομαι 212. b
ὑπεξίσταμαι, in ἐξίσταμαι 281. b
ὑπεξώστης, cum d. in ἐξώστης 232. a
ὑπεπικλύζω 342. c
ὑπεπιμέλειος, in ἐπιμέλεια 408. a
ὙΠΕΡ 679. c
ὑπέρα, in Ὑπέρ 680. a
ὑπεράγαμαι 3. b
ὑπεραγανακτῶ 2. c
ὑπεραγαπάω 3. a
ὑπεραγόντως 16. a
ὑπεραγρυπνέω, in c. ex ἀγρυπνέω 9. a
ὑπεράγω 16. a
ὑπεραγωνίζομαι, in c. ex ἀγωνίζομαι 19. c
[ὑπεραγωνιάω] ib.
(ὑπεράδιον) 164. c
ὑπεραής, in c. ex Ἄω 92. b
ὑπεραιμῶσις, in c. ex Αἷμα 28. b
ὑπεραινετός, in c. ex αἰνέω 29. a
ὑπεραίρω 33. a
ὑπεραισχρος, ὑπεραισχύνομαι, in c. ex Αἶσχος 35. a
ὑπεραιωρέω, in c. ex Αἰωρέω 36. c
ὑπέρακμος, ὑπερακμάζω, cum d. in c. ex Ἀκμή 38. c
ὑπερακοντίζω, in c. ex Ἄκων 42. c
ὑπέρακρος, in c. ex Ἄκρος 42. a
ὑπερακριβόω, in c. ex Ἀκριβής 41. b
ὑπεραλίζω, cum ὑπεράλεισμα 43. a
ὑπεραλγής, cum d. in comp. ex Ἄλγος 44. a
ὑπέραλος, in c. ex Ἅλς, mare 51. c
ὑπεράλλομαι, in c. ex Ἄλλομαι 50. b
ὑπέραλλος 51. a
ὑπεραναγκάζομαι 60. a
ὑπερανάκειμαι 305. a
ὑπερανεστῶτες, in ὑπερανίσταμαι 280. a
ὑπεράνθρωπος, in comp. ex Ἄνθρωπος 65. c
ὑπερανίσταμαι, in ἀνίσταμαι 280. a
ὑπεράντλος, cum d. in c. 67. b
ὑπεράνω, cum d. in c. 68. a
ὑπεραποθνήσκω, in ἀποθνήσκω 259. b
ὑπεράριθμος 75. b
ὑπερανθής 587. a
ὑπεραφθονία, in ἀφθονία 482. b
ὑπέρασθμος, in c. ex Ἆσθμα 83. b
ὑπερασμενίζω, in c. ex Ἄσμενος 84. a
ὑπερασπάζομαι 84. b
ὑπερασπίζω, cum d. in c. ex Ἀσπίς 84. c
ὑπερασχημονεῖν, in ἀσχήμων 227. a
(ὑπεραττικίζω) 86. a
ὑπεραυγής 87. b
ὑπεραύξω, cum d. in c. ex Αὔξω 23. c
ὑπεραυχέω, in c. ex Αὐχέω 90. c
ὑπεραχθής 91. c
ὑπεράχθομαι, in c. ex Ἄχθος ib.
ὑπερβάδην, in ὑπερβαίνω 95. b
ὑπερβαίνω ib.
ὑπερβάλλω 101. b
ὑπερβαρής 104. b
ὑπερβασία, ὑπέρβασις, ὑπερβατός, cum d. in ὑπερβαίνω 95. b
ὑπερβεβλημένως, in ὑπερβάλλω 101. b

ὑπερβιάζομαι, cum ὑπερβίῳ 107. a
ὑπερβιβάζω, cum d. 96. b
ὑπερβίῳ, cum d. in c. ὑπέρβιος 107. a
ὑπερβλαστάνω, ὑπερβλαστής, cum d. in c. ex βλαστάνω 109. a
ὑπερβλέπω, et ὑπερβλεπτος, in ὑπερβάλλω 101. b
ὑπερβλύζω, cum d. in c. ex βλύζω 110. b
ὑπερβολάδην, ὑπερβολή, ὑπερβολικῶς, cum d. in ὑπερβάλλω 101. c
ὑπερβόρειος, in c. ex Βορέας 112. b
ὑπερβριθής, in c. ex Βρίθω 117. b
ὑπερβρυχάομαι, in c. ex βρυχάομαι 118. b
ὑπεργάζομαι 206. c
ὑπεργαμέω, in c. ex Γάμος 122. a
ὑπέργειος, in c. ex Γαῖα 120. c
[ὑπεργέλαστος] 127. a
ὑπεργεμίζω 127. b
ὑπεργεμής ib.
ὑπέργηρως, in c. ex Γῆρας 129. a
ὑπεργράφω 138. a
ὑπέργυιος, in c. ex Γυῖα 140. a
ὑπέρδασυς, in c. ex Δασύς 147. a
ὑπερδεής, in c. ex δέος 148. a. 158. c
ὑπερδείδω, et ὑπερδειμαίνω, in c. ex Δείδω 147. c
ὑπέρδεινος, in c. ex Δεινός 149. c
ὑπερδειπνέω, in c. ex Δεῖπνον 150. a
ὑπερδεκατάλαντος βλάβη 108. a
ὑπερδεξιόν, in c. ex Δεξιά 152. b
ὑπερδέω, in c. ex Δέω, ligo 157. a
ὑπερδιατείνομαι, in διατείνω 637. b
ὑπέρδικος, cum d. 165. b
[ὑπερδίκως] ib.
ὑπερδοχής 524. c
ὑπερδυναμεῖν, in c. ex Δύναμαι 169. b
ὑπερεθίζω, in c. ex Ἐθίζω 207. a
ὑπερείδω, in c. ex Ἐρείδω 207. b
ὑπερείπω 207. c
ὑπέρεισμα, ὑπέρεισις, ὑπερειστικός, in ὑπερείδω 207. b
ὑπερέκεινα, in c. ex Ἐκεῖνος 189. c
ὑπερεκκρεμάω 346. c
ὑπερεκπερισσοῦ, in ἐκπερισσοῦ 513. b
ὑπερεκπίπτω, in ἐκπίπτω 528. a
ὑπερεκπλήσσω, in ἐκπλήσσω 537. b
ὑπερεκτείνω, ὑπερέκτασις, cum d. in ἐκτείνω 637. b
ὑπερεκτίνω, in ἐκτίνω 659. a
ὑπερεκχέω 726. b
ὑπερέλαφρος, in c. ex Ἐλαφρός 192. a
ὑπερεμβάλλω, in ἐμβάλλω 99. b
ὑπερεμέω 196. a
ὑπερεμπίμπλημι, in ἐμπίμπλημι 535. b
ὑπερεμφορεῦμαι 694. b
ὑπερένδοξος, in ἔνδοξος 169. c
ὑπερεναντίζω, in ἐναντίος 197. a
ὑπερέντευξις, in ὑπερεντυγχάνω 672. c
ὑπερεντρυφάω, in ἐντρυφάω 263. c
ὑπερεντυγχάνω, in ἐντυγχάνω 672. c
ὑπερεξακοντάω 69. b
ὑπερεπαινέω, in ἔπαινος 29. a
ὑπερεπιθυμέω, in ἐπιθυμέω 265. a
ὑπερεσθίω, in c. ex Ἐσθίω 213. c
ὑπερεργέω 202. b
ὑπερευδαιμονέω 142. c
ὑπερευθηνέω, in εὐθηνέω 169. b
ὑπερευθημονέω, in εὐθήμων ib.
ὑπερεύθης, in ὑπέρυθρος 209. a
ὑπερεύφημος, in εὔφημος 690. a
ὑπερευφραίνω 708. c
ὑπερεύχομαι, in c. ex Εὔχομαι 220. b
ὑπερέχω, in c. ex Ἔχω 225. c
ὑπερέψω, in c. ex Ἕψω 227. c
ὑπερζέω, cum d. in c. 236. c
ὑπέρζωος, et ὑπέρζως, in c. ex ζωός 234. c
ὑπερήλιος, ὑπερηλίστος, in c. ex Ἥλιος 241. c
ὑπερῆθω, in c. ex Ἤθω ib.
ὑπερῆλιξ, in c. 243. c
ὑπερήμερος, cum d. in c. ex Ἡμέρα 245. c
ὑπέρημαι 209. c
ὑπερηνορέω, cum d. in c. in ἤνωρ 63. a
ὑπερηφανέω, ὑπερήφανος, cum d. in ὑπερφαίνομαι 685. b
ὑπερηχέω, in c. ex Ἦχος 248. c
ὑπερθαυμάζω, in c. ex Θαυμάζω 252. a
ὑπερθε 680. a
ὑπέρθεμα, cum d. in ὑπερτίθημι 653. a
ὑπερθέω 254. c
ὑπερθερμαίνομαι, in comp. ex θερμαίνω 255. b
ὑπέρθεσις, ὑπερθετικός, in ὑπερτίθημι 653. a
[ὑπερθέω] 256. a
ὑπερθνήσκω, in c. ex Θνήσκω 259. b
ὑπερθορεῖν, in c. ex θορεῖν 261. a
ὑπερθορυβέω, in c. ex Θόρυβος 260. c
ὑπερθρώσκω, in c. ex Θρώσκω 264. c
ὑπέρθυμος, in c. ex Θυμός, animus 263. c
[ὑπερθύμως] ib.
ὑπέρθυρον, cum d. in c. ex Θύρα 266. b
ὑπεριάχω, in c. ex Ἰάχω 269. c
ὑπερίωνες, in Ἴωνες 272. b
ΥΠΕΡΙΚΟΝ 680. b
ὑπέριππος, cum d. in c. ex Ἵππος 275. a
ὑπερίσταμαι, in c. ex Ἵσταμαι 276. c
ὑπερίστωρ, in c. ex Ἵστωρ 286. b
ὑπερίσχω, in ὑπερέχω 225. c
ὑπερισχυρός, in c. ab ἰσχυρός 287. a
ὑπερισχύω, in c. ex ἰσχύω ib.
ὑπερκαγχάζω, in c. ex Καγχάζω 288. b
ὑπερκαθαίρω, cum d. in c. 289. a
ὑπερκακέω, in c. ex Κακός 292. a
ὑπερκαλλής, in c. ex κάλλος 295. a
ὑπέρκαλος, in c. ex Καλός ib.
ὑπερκάμνω, in c. cum pr. 296. c
ὑπέρκαρπος, cum d. 302. a
ὑπερκαταγέλαστος, in καταγελάω 127. a
ὑπερκατάκειμαι, in κατάκειμαι 305. b
ὑπερκατάληκτον μέτρον, in καταλήγω 584. a
ὑπερκαχάζω, cum d. 310. b
ὑπερκιλλαίω, in c. ex Κίλλαξ 330. a
ὑπερκομίζω, cum d. in c. ex κομίζω, porto 333. c
ὑπέρκομπος, cum d. in c. 334. c
ὑπέρκοπος, in c. ex κόπος 338. b
[ὑπερκόπως] ib.
ὑπερκόπτω, in c. ex Κόπτω 337. c
ὑπέρκορος, cum d. in c. ex Κορέω, satio 339. c
ὑπέρκοσμος, in c. ex Κόσμος 341. c
ὑπέρκοτος 342. a
ὑπερκότως ib.
ὑπερκρεμάω, et ὑπερκρεμάννυμι, in c. ex Κρεμάω 346. c
ὑπερκυδάς, et ὑπερκύδης, in c. ex Κῦδος, gloria 355. c
ὑπερκύπτω, in c. ex κύπτω 358. c
ὑπερλαμπρός, cum d. in c. ex λαμπρός 370. a
ὑπερλάμπω, in c. ex Λάμπω ib.
ὑπερλεπτός, in c. ex Λεπτός 382. a
ὑπερλογίζομαι, in c. 391. c
ὑπερμαζάω, in Μάζα 395. a
ὑπερμαίνομαι, in c. cum pr. 395. c
ὑπέρμαργος, in c. ex Μάργος 400. a
ὑπερμάχομαι, cum d. in c. cum pr. 403. c
ὑπερμεγέθης, in c. ex μέγεθος 405. c
ὑπερμεθύσκομαι, in c. ex Μέθυ 406. b
ὑπερμενής, cum d. in c. ex Μένος 412. b
ὑπερμετεωρίζω 473. c
ὑπέρμετρος 415. c
[ὑπερμέτρως] ib.
ὑπερμήκης, in c. ex Μῆκος 417. b
ὑπέρμορα, et ὑπέρμορον, in c. ex μόρος 408. a
ὑπερνεφής, in c. ex Νέφος 439. a
ὑπερνικάω, in c. 441. a
ὑπερνήχομαι 439. c
ὑπερνότιος 445. b
ὑπέρξηρος, in c. ex Ξηρός 449. c
ὑπέρογκος, in c. 451. a
ὑπεροδυνάω 455. b
ὑπεροικέω, in ὑπέροικος 457. b
ὑπεροικοδομέω, in οἰκοδόμος 151. c
ὑπέροικος, in c. ex Οἶκος 457. b
ὑπεροίομαι, in c. ex Οἴω, puto 460. a
ὑπέρολβος, in c. ab Ὄλβος 461. a
ὑπέροπλος, cum d. in c. 470. b
ὑπεροπτάω, in c. ex Ὀπτάω 470. c
[ὑπερόπτιος] 472. a
ὑπερόπτομαι, cum d. ib.
ὑπερορμάω, cum d. in c. cum pr. 476. a
ὑπέρορος, cum d. 482. a
ὑπερορόφιος, in c. ex ὀροφή 209. b
ΥΠΕΡΟΣ 680. b
ὑπερουράνιος, in c. ex Οὐρανός 489. b
ὑπέροφρυς, cum d. in c. ex ὀφρύς 492. a
ὑπεροχή, ὑπέροχος, in ὑπερέχω 225. c
ὑπεροψία, in ὑπερόπτομαι 472. a
ὑπερπαγής, in c. cum pr. 522. c
ὑπερπαθέω 501. c
ὑπερπαίω, in c. ex Παίω 495. c
ὑπερπαφλάζω, in c. ex παφλάζω 703. a
ὑπερπαχύνω, in c. ex Παχύς 503. c
ὑπερπέμπω 514. a
ὑπερπετάννυμι 517. a
ὑπερπερισσεύω, cum d. in c. ex περισσός 519. c
ὑπερπέτομαι, in c. cum pr. 521. b
ὑπερπηδάω, in c. ex Πηδάω 523. b
ὑπέρπικρος 525. c
ὑπερπίμπλημι, in c. ex πίμπλημι 535. b
† ὑπερπινέω † 527. c
ὑπερπίπτω 528. c
ὑπερπλεονάζω, in c. ex Πλέως 549. a
ὑπερπλέω 536. b
ὑπερπλήθω 535. a
ὑπερπλήρωτος 534. c
ὑπερπλούσιος, ὑπερπλουτέω 538. c
[ὑπέρπλουτος] ib.
ὑπερπολάζω 199. b
ὑπέρπονος, cum d. in c. ex πόνος, cum pr. 515. c
[ὑπερπόντιος] 549. b
ὑπερπρόθεσμος, in προτίθημι 652. b
ὑπερπυππάζω, in Πύππαξ 564. c
ὑπέρπυρος, in c. ex Πῦρ 565. c
[ὑπερπυρράζω] ib.
ὑπερπωτάομαι, in ὑπερπέτομαι 521. b
ὑπερσαρκέω, ὑπερσάρκωμα, ὑπερσάρκωσις, in c. 581. b
[ὑπέρσημος] 588. a
ὑπερσεμνύνομαι, in c. ex Σεμνός ib.
ὑπέρσκληρος 591. c
ὑπερσκελής, in c. ex Σκέλος ib.
ὑπέρσοφος, in c. ex Σοφός 601. b
ὑπερσπουδάζω, in c. ex σπουδάζω 606. a
ὑπερσταθμίζομαι, in c. ex σταθμός, statera 286. a
ὑπερστατέω 285. b
ὑπέρστεγος 609. a
ὑπερστρατεύω, et ὑπερστρατεύομαι, in c. ex στρατεύω 617. c
ὑπερσχεθῶ, in ὑπερέχω 225. c
ὑπερσυντέλικος 648. a
ὑπερτάζω, et ὑπερτάζομαι, in Ὑπέρ 680. a
ὑπερταλαντιάω, in c. ex Τάλαντον 632. a
ὑπέρτατα, in Ὑπέρ 680. a
ὑπέρτεγος, in c. 609. a
ὑπερτείνω 638. b
ὑπερτέλειος, et ὑπερτέλεος, ὑπερτελής 642. a
(ὑπερτελέω) ib.
ὑπερτέλλω, in c. ex Τέλλω 640. c
ὑπερτενής, in ὑπερτείνω 638. b
ὑπέρτερος, cum d. in Ὑπέρ 680. a
ὑπέρτεχνος, in c. cum pr. 648. b
ὑπερτίκτω 649. a
ὑπερτίθημι 653. a
ὑπέρτιμος, cum d. 658. b
ὑπέρτολμος 660. a
ὑπέρτονος, in ὑπερτείνω 638. b
(ὑπερτοξεύσιμος) 660. b
ὑπερτραγίζω, in c. ex Τράγος 661. a
ὑπερτρέχω 668. b
ὑπέρυδρος, in c. 678. c
ὑπέρυθρος, ὑπερυθριάω, cum d. in c. ex Ἐρυθρός 209. a
ὑπερύμνητος, in c. ex Ὕμνος 678. a
ὑπερύστιος, in c. 681. a
ὑπερυψόω, in c. ex Ὕψος 682. b
ὑπερφαίνομαι 685. b
ὑπερφαλαγγέω, cum d. in c. ex Φάλαγξ 686. c
ὑπερφανής 685. c
ὑπερφέρω, cum d. 696. a
(ὑπερφεῦ) 698. c
ὑπερφθέγγομαι, in comp. ex φθέγγομαι 700. a
ὑπερφίαλος, cum d. in Φιάλη 702. a
ὑπερφιλέω, in c. 702. c
ὑπερφιλοσοφέω 601. b
ὑπερφιλότιμος, cum d. in φιλότιμος 638. c
ὑπερφλύζω, in c. ex φλύω, ferveo 704. b
ὑπερφοβέομαι, in c. 691. a
ὑπερφορέω 696. a
ὑπέρφρων, cum d. 709. c
ὑπερφυής 715. a
ὑπερφυσάομαι, in c. 713. c
ὑπερφυῶς, in ὑπερφυής 715. a
ὑπερφωνέω 716. c
ὑπερχαίρω, in c. cum pr. 719. a
ὑπέρχειλος, &c. in c. ex Χεῖλος 723. a
ὑπερχέω 727. a
ὑπερχλιδάω, in c. ex Χλιδή 729. c
ὑπέρχολος, cum d. in c. 731. a
ὑπέρχομαι, in c. ex Ἔρχομαι 213. a
ὑπέρχρεως, in c. 734. a
ὑπέρχρυσος, cum d. in c. 736. b
ὑπέρχυσις, cum d. in ὑπερχέω 727. c
ὑπέρψυχρος, in c. ex Ψύχω 743. b
ὑπερωδυνέω, in c. 433. c
ὑπερωέω, in c. ex Ἐρωέω 213. b
ὑπερωΐδιον, ὑπερώϊον, in ὑπερῷος 745. c
ὑπερωμία, in c. 745. a
ὑπερῷος, in Ὦα 745. c
ὑπέρωρος, in c. 746. b
ὑπερώσιος, in c. 485. b
ὑπερωτάω, in c. ex Ἐρωτάω 213. c
ὑπείδον, in Εἴδω 217. b
ὑπεύθυνος, cum d. in c. ex εὐθύνω 218. a
ὑπεύνοια 218. b
ὑπέχω, in c. ex Ἔχω 225. c
ὑπήκοος 40. b
ὑπήλατα φάρμακα 191. c
ὑπήνεμος, cum d. in c. ex Ἄνεμος 61. b
ΥΠΗΝΗ, cum d. 680. b
ὑπήλιος, in c. ex Ἥλιος 249. a
ὑπηρεσία, et ὑπηρέσιον, in c. ex εἰρεσία 208. a
ὑπηρέτης, cum d. in c. ex ἐρέτης ib.
ὑπήτριον 248. a
ὑπηχέω, in c. ex Ἦχος 248. c
[ὑπήχους] 249. a
ὑπίλλω, in c. ex Ἴλλω 274. b
ὑπιόω, in c. ex Ἰόω 273. c
ὑπισχνέομαι, in ὑπίσχομαι 225. c
ὑπίσχυος, in c. ex Ἰσχύς 286. c
ὑπίσχομαι, in ὑπέχω 225. c
ὑπναλέος, ὑπνάω, et ὑπνόω, ὑπνηλός, ὑπνωτικός, in Ὕπνος 680. b
ὑπνοδότειρα, et ὑπνοδότης, in c. ex δότης 163. c
ὑπνομαχέω 404. c
ὑπνώσσω, cum d. 544. c
ΥΠΝΟΣ 680. b
ὑπνοφόβος, in c. 691. a
ὑπνοφόρος 698. b
ὑπνόω, ὑπνώδης, ὑπνωτικός, ὑπνώττω, in Ὕπνος 680. b
ΥΠΟ 680. c
ὑποβαίνω 95. b
ὑπόβαθρον, et ὑποβάθρα ib.
ὑποβάλλω 101. c
ὑποβάσιμον, ὑπόβασις, et ὑποβάτης, in ὑποβαίνω 95. b
ὑποβαστάζω, in c. ex Βαστάζω 105. b
ὑποβδύλλω, in βδύλλω 106. a
ὑποβήττω 106. c
ὑποβιάζω, in c. 107. a
ὑποβιβάζω, cum d. 96. b
ὑποβουκολῶντα βρέμματα, in c. ex Βοάω 107. b
ὑποβλαστάνω, in c. ex βλαστάνω 109. a
ὑποβλέπω, ὑπόβλεψις, cum d. in c. ex Βλέπω 109. c
ὑποβολάδην, ὑπόβλημα, ὑπόβλητος, cum d. ὑποβολή, cum d. in ὑποβάλλω 101. c
ὑποβόλαιον 113. c
ὑποβρέμω 116. b
ὑποβόρβορος, in c. ex Βόρβορος 112. a
ὑποβρέχω, in c. 116. c
ὑποβρύχιος, ib. et in c. ex Βρύχω 118. b
ὑπόβρωμος, in c. ex Βρῶμος 118. c
ὑποβρώσκω 119. a
ὑπόγαιος, cum d. in c. ex Γαῖα 120. c
ὑπογαστρίζομαι, cum d. in c. ex Γαστήρ 122. b
ὑπόγειος, in ὑπόγαιος 120. c
ὑπογείσιος, in c. ex Γεῖσον 126. b
ὑπογενειάζω, et ὑπογενειάτης, in c. ex γένειον 127. c
ὑπογενής 124. a
ὑπόγεων, in ὑπόγαιος 120. c
ὑπογλαυκός, in c. in Γλαυκός 132. b
ὑπογλίσχρος, in c. ex Γλίσχρος 133. b
ὑπογλωττίς, in c. ex Γλωττίς ib.
ὑπόγλωσσος, ὑπογλωσσίδιον, cum d. in c. ex Γλῶσσα ib.
ὑπογλύπτω, &c. ὑπόγλυπτος 134. b
ὑπογράμματος, in c. ex γράμματος 297. c
ὑπογνάθα 134. c
ὑπογονάτιον 135. b
ὑπογραμμός, in c. ex γραμμαί 139. b
ὑπογράφω, ὑπόγραμμα, cum d. 138. b
ὑπόγρυπος, in c. ex Γρύψ 140. a
ὑπόγυιος, cum d. in c. ex Γυῖον 140. b
ὑποδάκνω, in d. ex Δάκνω, cum pr. 144. b
ὑποδακρύω, in c. ex Δάκρυ 145. a
ὑποδάμναμαι, in c. ex Δαμάω 146. a
ὑπόδασυς, in c. ex Δασύς 147. a
ὑποδεής, in c. ex δέος, 148. a
et in ὑποδέομαι 158. a
ὑποδειδίζω, et ὑποδείδω, in comp. ex Δείδω 147. c
ὑποδείελος, in c. ex Δείλη 149. a
ὑποδείκνυμαι, ὑπόδειγμα 148. c
ὑποδειμαίνω, in ὑποδείδω 147. c
ὑποδειπνέω 150. a
ὑποδενδρόομαι, ὑποδενδρυάζω, in c. ex Δένδρον 152. a
ὑποδέξιος, in ὑποδέχομαι 155. c
ὑποδέομαι, in c. ex Δέω, egeo 158. a
ὑποδέρριον, et ὑποδερίς, in c. ex Δέρη 153. a
ὑπόδεσις, ὑπόδεσμα, &c. in ὑποδέω 157. a
ὑποδεύω 158. c
ὑποδέχομαι 155. b
ὑποδέω, cum d. in c. ex Δέω, ligo 157. a
ὑποδηλόω 158. c
ὑποδηματορράφος 570. b
ὑπόδησις, in ὑποδέω 157. a
ὑποδιαιρέω, cum d. in διαιρέω 31. a
ὑποδιάκονος, cum d. in διάκονος 585. c
ὑποδιαστολή, in διαστέλλω 612. a
ὑποδιδάσκαλος, in c. ex διδάσκαλος 161. c
ὑποδίδωμι 163. b
ὑποδικάζω, in c. ex Δικάζω 165. c
ὑπόδικος, cum d. 165. b
ὑποδινέω 166. b
ὑποδίφθερος, in c. ex Διφθέρα 167. b
ὑποδιοικητής, in διοικέω 456. b
ὑποδμηθεῖσα, vide cum ὑποδάμναμαι 146. a
ὑποδμώς, in c. ex Δμώς ib.
[ὑπόδοσις] 163. b
ὑποδοχεύς, ὑποδοχή, in ὑποδέχομαι 155. c
ὑπόδρα, ὑποδράξ, ὑποδρὰς, cum d. in ὁράω 476. b
ὑποδράω, in c. ex Δράω, famulor 172. b
ὑποδρήσσω, et ὑποδρηστήρ ib.
ὑπόδρομος, in c. ex Δρόμος 173. b
ὑποδρομή, in c. ex ὑποτρέχω 668. b

[ὑπόδρομος] 668. b
ὑπόδρυος, in c. ex Δρύος 173. b
ὑποδύομαι, ὑπόδυσις, in ὑποδύω 173. a
ὑποδυσφορέω, in δυσφόρος 696. c
ὑποδυσχεραίνω 725. a
ὑποδυσώδης, in δύσοδμος 454. b
ὑποδυσωπέομαι 473. a
ὑποδύτης, in ὑποδύω 175. c
ὑποδύω, in c. ex Δύω, subeo 175. a
ὑποείκω, ὑπείξις 184. a
ὑποεργός, in ὑπουργός 206. a
ὑποεσθής 228. a
ὑποζάκορος, in ζάκορος 339. a
ὑποζευγνύω, cum d. in c. cum pr. 235. c
ὑποζέω, in c. cum pr. 454. a
ὑποζώννυμαι, cum d. in c. ex Ζώννυμι 238. c
ὑποθάλπω, in c. 250. b
[ὑποθειάζω] 254. a
ὑπόθεμα, in ὑποτίθημι 653. a
ὑποθέναρ, in c. ex Θέναρ 253. b
ὑπόθερμος, cum d. in c. ex Θερμός 253. b
ὑπόθεσις, ὑποθετος, &c. in ὑποτίθημι 653. a
[ὑποθέω] 256. a
ὑποθεωρέω, in c. ex Θεωρός 256. b
ὑποθήγω 256. c
ὑποθήκη, ὑπόθημα, et ὑποθημοσύνη, in ὑποτίθημι 653. a
ὑποθλίβω, in c. ex Θλίβω 259. b
ὑποθορυβέω, in c. ex Θόρυβος 260. c
ὑποθράττω 633. b
ὑποθρύπτομαι, in c. ex Θρύπτω 263. b
[ὑποθρύπτω] ib.
ὑποθυμιάω, cum d. in c. ex Θυμιάω 264. b
ὑποθυμίς, ibid. et in c. ex Θυμός, animus 265. c
ὑποθυρίς, et ὑπόθυρον, in c. ex Θύρα 266. b
ὑποθωπεύω, in c. ex Θώπτω 268. a
ὑποϊάχω, in c. ex Ἰάχω 269. c
ὑποίγνυμι, in c. ex Οἴγω 435. a
ὑποιδέω 455. b
ὑποικέω, in c. ex Οἶκος 457. b
ὑποικουρέω, in d. ex Οἰκουρός 490. a
ὑποιμώζω 454. c
ὕποινος, in c. 438. c
ὑποίομαι, in c. ex Οἴω, puto 460. b
ὑποιστός, in c. ab Οἰστός ib.
[ὑποίσχομαι] 225. c
ὑποκαθαίρω, cum d. in c. 289. a
ὑποκαθίσταμαι, in καθίστημι 282. b
ὑποκάθημαι 244. c
ὑποκαίω, in c. cum pr. 290. c
ὑποκαλύπτω, in c. ex Καλύπτω 296. a
ὑποκάμπτω, in c. ex Κάμπτω 297. b
ὑποκαπνίζω, cum d. in c. ex Καπνός 298. c
ὑποκάπτω, in c. ex Κάπτω 299. a
ὑποκάρδιος, in c. 299. c
ὑποκαρόω, cum d. in c. ex Κάρος 300. c
ὑποκάρφω, cum d. in c. ex Κάρφω 302. c
ὑποκαταβαίνω 94. c
ὑποκατακλίνω 320. c
ὑποκατακλίνομαι, in κατακλίνω 323. c
ὑποκατάστατος, in ὑποκαθίσταμαι 282. b
ὑποκατωφερής, in κατωφερής 689. a
ὑποκατορύττω, in κατορύττω 482. c
ὑποκάτω, cum d. in c. ex Κάτω 303. b
ὑπόκαυμα, ὑπόκαυσις, ὑποκαύστης, in ὑποκαίω 290. c. 291. a
ὑπόκειμαι, in c. ex Κεῖμαι 305. b
ὑποκελεύομαι, in c. ex κελεύομαι 307. b
ὑποκενίζω 306. a
ὑπόκενος 307. c
ὑποκεύθω 311. c
ὑποκηρύττω, in c. ex κηρύττω 315. a
ὑποκινέομαι 316. c
ὑποκινῶ, in c. ex Κινέω 317. b
ὑπόκιρρος 318. a
ὑπόκισθος, in Κίσσος 318. b
ὑποκλαίω, in c. ex Κλαίω 319. c
ὑποκλάω 320. a
ὑποκλέπτω, in c. ex Κλέπτω, cum pr. 321. c
ὑποκλάζω, in c. ex κλάζω 321. a
ὑποκλίνω 320. a
ὑποκλονέω 324. a
ὑποκλοπέω, in c. ex ὑποκλέπτω 321. c
ὑποκλύζω, in c. ex Κλύζω 324. c
ὑποκλύω 325. a
ὑποκνάω 326. a
ὑποκνίζω, in c. ex κνίζω 326. b
ὑπόκοιλος, in c. ex Κοῖλος 327. c
ὑποκολλάω, in c. ex Κολλάω 332. a
[ὑποκολακεύω] 330. a
ὑποκόλπιος, cum d. in c. ex Κόλπος 332. b
ὑποκομψίας, in c. ex Κομψός 335. a
ὑποκονίω, cum d. in c. ex Κόνις 336. a
ὑπόκοπος, in c. ex κόπος 338. b
ὑποκόπτω, in c. ex Κόπτω 337. c
ὑποκορίζομαι, cum d. in c. ex Κορίζομαι 339. b
ὑπόκουφος, in c. ex Κοῦφος 342. c
ὑποκρέκω, in c. ex Κρέκω 346. b
ὑποκρεμάω, in c. ex Κρεμάω 346. c
ὑπόκρημνος 347. a
ὑποκρίνομαι, cum d. ὑποκριτής 349. a
ὑποκροτέω, in c. cum pr. 352. b
ὑποκρύπτω, ὑπόκρυφα, cum d. in c. ex Κρύπτω ib.
ὑπόκυκλος, in c. ex Κύκλος 356. b
[ὑποκυμαίνω] 357. c
ὑποκύπτω, in c. ex Κύπτω 358. c
ὑπόκυρτος, in c. ex Κυρτός 359. c
ὑπόκυφος, in c. ex ὑποκύπτω 358. c
ὑποκύομαι, in c. ex Κύω 356. b
ὑποκώλια, in c. ex Κῶλον, membrum 361. c
ὑποκωμῳδέω, in κωμῳδός 22. b
ὑπόκωφος, in c. ex Κωφός 363. b
ὑπολαΐς, in Ὑπολαΐς 681. a
ὑπολαλέω, in c. ex Λαλέω 365. c
ὑπολαμβάνω 368. b
ὑπολάμπω, cum d. in c. ex Λάμπω 370. a
ὑπολανθάνω 384. c
ὑπολαπάζω, in c. ex Λαπάζω 370. c
ὑπολεαίνω, in c. ex Λεῖος 380. b
ὑπολείβομαι, in c. ex Λείβω 380. a
[ὑπολείβω] ib.
ὑπολείπω, cum d. 381. b
ὑπόλεπρος, in Λεπρός 382. a
ὑπόλεπτος ib.
ὑπόλευκος, cum d. in c. ex Λευκός 383. b
ὑπόλημμα, in ὑπολαμβάνω 368. b
ὑπολήνιον, et ὑποληνίς, in c. ex Ληνός 385. b
[ὑποληπτέον] 368. b
ὑποληπτικός, ὑπόληψις, in ὑπολαμβάνω ib.
ὑπολίζων, in ὀλίζων 461. b
ὑπόλιθος, in c. ex Λίθος 386. b
ὑπολιμπάνομαι, in ὑπολείπω 381. b
ὑπολιμνάδες 386. c
ὑπολίπαρος 387. b
ὑπολιπής, in ὑπολείπω 381. b
ὑπολισθαίνω 461. b
ὑπόλιτρος, in Λίτρα 387. b
ὑπόλιχνος, in c. ex Λιχνός 388. a
ὑπολογίζομαι, in c. ex Λογίζομαι 378. c
ὑπόλογος, in c. ex Λόγος, ratio 378. a
ὑπόλοιπος, in ὑπολείπω 381. b
ὑπόλοφος 391. c
ὑπολύω, in c. ex Λύω, cum pr. 393. b
ὙΠΟΛΑΙ͂Σ 681. a
ὑπομάζιος, in c. ex Μαζός 395. a
ὑπομαλάττω, in c. ex Μαλάττω 397. b
ὑπόμαργος, in c. ex Μάργος 400. a
ὑπομασθίδιος, in μαζός 395. b
[ὑπομάσσω] 401. c
ὑπόμβριος, in c. ab Ὄμβρος 463. c
ὑπομειδιάω, in c. ex Μειδάω 406. b
ὑπομείων, cum d. 409. a
ὑπομέμφομαι 411. c
[ὑπομειλίσσομαι] 408. b
[ὑπομενετέον] 413. a
ὑπομένω, cum d. ib.
ὑπομερίζω, cum d. in c. ex μερίζω 407. c
ὑπομήκης, in c. ex Μῆκος 417. b
ὑπομηλίζω, et ὑπομήλιστος, in c. 417. c
ὑπομίγνυμαι, et ὑπομιγνύω, cum d. 421. c
ὑπομιμνήσκω, in ὑπομνάομαι 424. b
ὑπομισέω, in c. ex Μῖσος 423. b
ὑπόμισθος, in c. ib.
ὑπομνάομαι, ὑπόμνημα, cum d. in c. ex Μνάομαι 425. a
ὑπομνηματογράφος 139. a
ὑπόμνησις, in ὑπομνάομαι 424. c
ὑπομνηστικόν, in ὑπομνάομαι ib.
ὑπόμνυμι, in c. ex Ὄμνυμαι 464. c
ὑπομονή, cum d. in ὑπομένω 413. a
ὑπομοσχεύω, in c. ex μοσχεύω 427. b
ὑπομόχθηρος, in c. 428. b
ὑπομοχλεύω, in c. ex μοχλός 492. c
ὑπομυθέομαι, in c. ex Μῦθος, verbum 429. b
ὑπομυθεύομαι 429. c
ὑπομύξηρος, in c. ex Μύξα 431. c
ὑπόμωρος 432. c
ὑποναίω, in c. ex ναίω 438. a
ὑπονάω 437. c
ὑπονέμομαι, in c. cum pr. 436. b
ὑπονέφελος, in c. ex νεφέλη 439. b
ὑπονέω, in c. ex Νέω ib.
ὑπονήχομαι 439. c
ὑπονίπτω, in c. ex Νίπτω 441. b
ὑπονίφω, in c. ex Νίφω 441. c
ὑπονοέω, et ὑπόνοια 444. b
ὑπονοσφίζω 441. c
ὑπόνομος, cum d. in ὑπονέμω 436. b
ὑπονοστέω, cum d. in c. ex Νόστος 445. a
ὑπονοτίζω, in c. ex νοτίζω 445. b
ὑπονυκτερίς, in c. 446. c
ὑπονύσσω, in c. ex Νύσσω 446. c
[ὑπονυστάζω] ib.
ὑπόξανθος, in c. ex Ξανθός 447. b
ὑποξενίζω, in c. cum pr. 448. a
ὑποξέω, in c. ex Ξέω 448. c
ὑπόξηρος, in c. ex Ξηρός 449. c
ὑποξίζω, in ὑπόξυς 469. a
ὑπόξυλος, in c. ex Ξύλον 450. a
ὑποξυρέω, et ὑπόξυρος 449. b
ὑπόξυς, in c. 469. a
ὑποξύω, in c. ex ξύω 449. a
ὑποπαρωθέω, in παρωθέω 744. b
ὑποπάσσω, in c. ex Πάσσω 500. a
ὑποπαταγέω, in c. ex Παταγέω 501. c
ὑποπατέω, in c. ex Πατέω 502. b
ὑπόπαχυς, in c. ex Παχύς 503. c
ὑποπεινάω, in c. ex Πεῖνα 507. b
ὑποπέλιδνος, ὑποπελιάζω 512. b
ὑποπέμπω 514. a
ὑποπεράτωσις, in c. 518. a
[ὑποπέρδομαι] 519. a
ὑποπερικλάω, in περικλάω 520. a
ὑποπερκάζω, in c. ex Πέρκος 519. c
ὑπόπετρος, in c. ex Πέτρος 521. c
ὑπόπηλος 524. a
ὑποπιάζω, in c. ex Πιάζω 523. a
ὑποπιθηκίζω, in c. ex Πίθηξ 525. b
ὑπόπικρος, in c. 525. c
ὑποπίμελος, in c. ex Πιμελή 526. a
ὑποπίμπλημι, in c. ex πίμπλημι 535. b
ὑποπίμπρημι 536. b
ὑποπίνω, in c. cum pr. 527. a
ὑποπίπτω 528. c
ὑποπιττόω, in c. 529. b
ὑπόπλακος, cum d. in c. ex Πλάξ 532. b
[ὑποπλάσσω] 531. c
ὑποπλάτυς, in c. ex Πλατύς 532. b
ὑπόπλεος, et ὑπόπλεως, in c. ex Πλέος 534. b
ὑποπλέω 536. b
ὑποπλήθω 535. a
ὑποπλήσσω 537. c
ὑποπνέω 540. b
ὑποπόδιον, cum d. in ὑπόπους 552. b
ὑποποιέω, cum d. 542. b
ὑποπόλιος, in c. 545. b
ὑποπολίζω, in c. ex Πόλις 547. b
ὑποπολιτεύομαι, in c. ex πολιτεύω 548. b
ὑποπομπή 514. a
ὑποπορεύομαι 511. a
ὑπόπορτις, in Πόρτις 549. c
ὑποπόρφυρος, cum d. in c. ib.
ὑπόπους ib.
ὑποπραΰνω, in c. 553. a
ὑποπρεμνίζω, in c. ex Πρέμνον 554. c
ὑποπρήθω, in c. 556. b
ὑπόπρωρος, in c. ex Πρώρα 559. c
ὑπόπτερος, in c. cum pr. 560. c
ὑπόπτης, ὑποπτεύομαι, cum der. in ὑπόπτομαι 472. a
ὑποπτύσσω, in c. ex πτύσσω 561. c
ὑπόπτομαι, cum d. 472. a
ὑπόπτωσις, in ὑποπίπτω 528. c
ὑπόπυος, in c. ex πύον 563. b
ὑπόπυρρος, cum d. in c. ex πυρρός 565. c
ὑποργίζομαι, in c. 477. b
ὑπόρειος, in c. 480. c
ὑπόρθριος 478. c
ὑποῤῥέπω, in c. cum pr. 570. a
ὑποῤῥαχίς 574. c
ὑποῤῥέω 572. b
ὑποῤῥήγνυμαι, in c. cum pr. 575. a
ὑπόῤῥηνος, cum ὕπαρνος 78. a
ὑπόῤῥιζος 576. a
ὑπόῤῥινος, cum d. in c. ex Ῥίς 576. b
ὑποῤῥίπτω, et ὑποῤῥιπτέω, in c. ex Ῥίπτω 577. a
ὑποῤῥόδιος, in c. ex Ὄῤῥος 482. b
ὑπορύττω, in c. cum pr. 482. c
ὑπορχέομαι, cum d. in c. 483. b
ὑπόσαθρος, in c. ex σαθρός 586. c
ὑποσαίνω, in c. ex σαίνω 584. a
ὑποσακκίζω, in σάκκος 581. c
ὑπόσαλος, in c. ex Σάλος 580. c
ὑποσαρκίδιος, ὑποσάρκιος, ὑποσαρκόω, in c. 581. b
ὑποσείω, cum d. in c. ex Σείω 585. c
† ὑποσείομαι † 584. a
ὑποσημαίνω, ὑποσημασία, in c. cum pr. 586. a
ὑποσήπω 586. c
ὑποσιγάω 587. b
[ὑποσίδηρος] 587. c
ὑπόσιμος, cum d. in c. ex Σιμός 588. a
ὑποσιωπάω, cum d. in c. ex Σιωπάω 589. b
ὑποσκάζω, in c. ex Σκάζω 589. c
ὑποσκάλλω, in c. ex Σκάλλω 590. b
ὑποσκαλμίς, in c. ex σκαλμός 590. a
ὑποσκάπτω, cum d. in c. ex Σκάπτω, fodio 590. c
ὑποσκελίζω, cum d. in c. ex Σκέλος 591. c
ὑπόσκιος, cum d. in c. ex Σκιά 596. c
ὑπόσκληρος 591. c
ὑποσμύχω, in c. ex Σμύχω 599. c
ὑποσπαίρω, in c. ex Σπαίρω 602. a
ὑποσπαθίζω, in c. ex Σπαθίς ib.
ὑποσπάω, in c. ex Σπάω 603. b
ὑποσπείρω, in c. ex Σπείρω 604. b
ὑποσποδίζω, in c. ex Σποδός 607. b
ὑπόσπονδος, in c. cum pr. 605. a
ὑπόστασις, ὑποστάτης, &c. in ὑφίστημι 284. c
ὑποσταχύομαι, in c. 608. a
ὑποστέγω, cum d. in c. 609. a
ὑποστέλλω 612. b
ὑποστενάζω, cum ὑποστένω 613. a
ὑπόστενος, in c. ex Στενός 612. c
ὑποστένω, in c. ex στένω 613. a
ὑποστερέω, et ὑποστερίσκω 613. c
ὑποστέρνιος, cum d. in c. ib.
ὑπόστημα, in ὑφίστημι 284. c
ὑποστηρίζω, in c. ex Στηρίζω 615. b
ὑποστίζω, cum d. in c. ex Στίζω 615. c
ὑποστίλβω, in c. ex Στίλβω ib.
ὑποστολή, in ὑποστέλλω 612. b
ὑποστόρνυμι, in c. cum pr. 617. b
ὑποστοναχίζω, in ὑποστένω 613. a
ὑποστορέω, ὑποστρώννυμι, cum d. in c. ex Στορέω 617. c
ὑποστρατηγός, cum d. in στρατηγός 18. a
ὑποστρέφω 621. c
[ὑποστρεφέω] 621. c
ὑποστρογγύλος, in c. ex Στρογγύλος 622. a
ὑποστροφή, et ὑπόστροφος, in ὑποστρέφω 621. b
ὑπόστρυφνος, in c. ex στρυφνός 623. a
ὑποστρωννύω, ὑπόστρωμα, cum d. in c. ex στρωννύω 617. c
ὑποστύφω, in c. ex Στύφω 623. a
ὑποσυμβάλλω 101. b
ὑποσυρίζω, in c. ex συρίζω 624. c
ὑποσύρω, in c. cum pr. 625. a
ὑπόσφαγμα, in ὑποσφάττω 626. a
ὑποσφάξ 626. b
ὑποσφάττω, in c. ex Σφάζω 626. a
ὑποσφίγγω, in c. ex Σφίγγω 628. b
ὑποσφραγίζομαι, in c. 628. c
ὑποσχέθω, in ὑπίσχω 226. a
ὑποσχεσία, et ὑπόσχεσις 225. c
ὑπόσχετος ib.
ὑποσχίζω, cum d. in Σχίζω 630. b
ὑποταγή, in ὑποτάσσω 635. b
ὑποταινίος, in ταινία 637. a
ὑποτακτικός, in ὑποτάσσω 635. b
ὑποτάμνω, in ὑποτέμνω 644. a
ὑποτανύω, in c. ex Τανύω 639. b
ὑποταράττω, in c. ex Ταράττω 633. b
ὑποταρβέω, in c. ex Τάρβος 633. c
ὑποταρτάριος, in Τάρταρος 634. a
ὑποτάσσω 635. b
ὑποταύρειος, in c. 636. a
ὑποτείνω, in c. ex Τείνω, cum pr. 638. b
ὑποτειχίζω, cum d. in c. 640. a
ὑποτελής, cum d. in c. ex Τέλος, vectigal 642. a
ὑποτέλλω 640. c
ὑποτέμνω 644. a
ὑπότεφρος, in c. ex Τέφρα 647. c
ὑποτίθεμαι 653. a
ὑποτίλλω 655. b
ὑποτιμάω, cum d. 659. b
ὑποτίτθιος, in c. 656. b
ὑποτετραίνω, et ὑποτιτράω, in c. ex τιτράω 657. a
ὑποτλάω, in c. ex τλάω 632. b
[ὑποτμήσσω] 644. a
ὑποτμή, &c. in ὑποτέμνω ib.
ὑποτονθορύζω, in Τονθορύζω 660. a
ὑποτοπάζω, cum d. in c. 660. c
ὑποτοπέω ib.
ὑποτραυλίζω, in c. ex Τραυλός 661. b
ὑποτραχήλιον, in c. 661. c
ὑπότραχυς, in c. ex Τραχύς 662. a
ὑποτρεῖν, in c. ex ὑποτρέω 669. b
ὑποτρέμω, in c. ex Τρέμω ib.
ὑποτρέφω, in c. ex Τρέφω, cum pr. 665. c
ὑποτρέχω 668. b
ὑποτρέω, in c. ex Τρέω 669. b
ὑπότρητος, in ὑποτιτράω 657. a
ὑποτρίβω, cum d. ὑπότριμμα 670. c
ὑποτριόρχης, in c. 485. c
ὑπότριτος, in c. 667. b
ὑπότρομος, cum d. in ὑποτρέμω 699. c
ὑποτροπή, &c. in c. ex Τρέπω, cum pr. 664. b
ὑποτροφή 665. c
ὑποτρόχαλος, ὑποτροχάω, in ὑποτρέχω 668. b
ὑποτροχάζεσθαι, in c. ex τροχίς 668. c
ὑποτρύζω, in c. ex Τρύζω 671. a
ὑποτρύγω 672. b
ὑποτυγχάνω 673. a
ὑποτυπόω, in c. ex Τύπος 675. b
ὑποτύπτω, in c. ex Τύπτω 674. b
ὑποτύπωσις, in ὑποτυπόω 675. b
ὑπότυρος, in c. ex Τυρός 676. a
ὑπότυφλος, in c. 676. b
ὑπότυφος, in c. ex Τῦφος ib.
ὑποτύφω, in c. ex Τύφω ib.
ὑπουδαῖος, in c. ex Οὐδός 488. a
ὕπουλος, cum d. in c. ex Οὐλή 488. b
ὑπούραιος 489. a
ὑπουράνιος, in c. ex Οὐρανός 489. c
ὑπουργός, cum d. 206. a
ὑποφαίνω, ὑπόφασις 685. b
ὑποφαρμάττω 687. c
[ὑπόφασις] 689. c
ὑποφαύσκω, in c. ex φαύσκω 689. a
ὑποφείδομαι 691. b
ὑποφέρω 696. a
ὑποφεύγω, in c. cum pr. 699. b
ὑπόφημι, ὑποφήτης, cum d. 689. c

ὑπόφθαλμος, in comp. ex ὀφθαλμός 475. b
ὑποφθάνω, in c. ex Φθάνω 699. a
ὑποφθέγγομαι, in c. cum pr. 700. a
(ὑποφθίνω) 701. a
ὑποφθονέω, in c. 701. c
[ὑποφθόνως] ib.
ὑποφλογίζω, ὑποφλεγμαίνω 703. a
ὑποφοινίζω, ὑποφοινίσσω, in c. ex Φοῖνιξ, palma 705. a
ὑποφορά, in ὑποφέρω 696. a
† ὑποφραδμοσύνῃσι † 706. c
ὑποφράζομαι, in c. cum pr. ib.
ὑπόφριττος, ὑποφρίσσω, in c. ex Φρίξ 710. a
ὑποφρονέω 709. c
ὑποφύομαι, cum d. 715. a
ὑποφωνέω, cum d. 716. c
ὑποχάζομαι, in c. ex Χάζω 718. a
ὑποχαίνω, in c. cum pr. 718. b
ὑποχαίρω, in c. comp. 719. a
ὑποχαλάω, in c. 719. c
ὑποχαλινίδιος 720. a
ὑπόχαλκος, in c. 721. a
ὑποχαράττω 721. c
ὑποχάροπος, in χαροπός 476. c
ὑποχάσκω, in ὑποχαίνω 718. b
ὑποχαυνόω, in c. ex Χαῦνος 722. c
ὑποχείριος, in c. ex Χείρ 724. c
[ὑπόχευμα] 727. a
ὑποχέω ib.
ὑποχθόνιος, in c. ex Χθών 728. c
ὑποχίτων 729. a
ὑποχλιαίνω 729. b
ὑπόχλωρος, ὑπόχλοος, in c. ex χλωρός 730. a
ὑποχοιρίς, in c. ex Χοῖρος 730. b
ὑπόχολος, in c. 731. a
ὑποχόνδριος, in c. ex Χόνδρος ib.
(ὕποχος) 493. b
ὑπόχρεως, in c. 734. a
ὑποχρίω, in c. ex Χρίω 734. c
ὑπόχρυσος, in c. ex Χρυσὸς 736. c
ὑποχύω, cum d. in ὑποχέω 727. a
ὑποχωρέω, cum d. 738. a
ὑποψάθυρος, in Ψαθυρός 738. c
ὑποψαλάσσω, in c. ex ψαλάσσω 740. a
ὑποψαύω ib.
ὑπόψαμμος, in c. 739. b
ὑποψεκάζω, in c. ex Ψεκάς 738. c
ὑποψελλίζω, in Ψελλός 741. a
ὑποψία, in ὑπόπτομαι 472. a
ὑποψιθυρίζω, in c. ex Ψιθυρίζω 741. c
ὑπόψιος, cum ὑποψία 472. a
ὑποψοφέω, in c. ib.
ὑποψύχω, cum d. in c. ex Ψύχω 743. b
ὑποψυχία, in ὑποψύχω 743. b
[ὑπτιαστία] 681. a
ὙΠΤΙΟΣ, ὑπτιάζω, cum d. ib.
ὑπώβελος, in c. ex Ὀβελός 450. c
ὑπωθέω, in c. ex Ὠθέω 741. b
ὑπωλένιος 472. a
ὑπωμία, in c. 743. a
ὑπωμοσία, in ὑπόμνυμαι 464. c
ὑπώπιον, cum d. 474. c
ὑπώρεια, in ὑπώρειος 480. c
ὑπωρόφιος, in c. ex Ὀροφή 209. b
ὑπώροφος ib.
ὕπωχρος, in c. 747. c
¶ ὗραξ, in ὗς 625. c
ὑρατίμος 643. a
ὙΡΟΝ 681. a
ὙΡΧΗ ib.
¶ ὗς, in Σῦς 625. b
ὑσγινοβαφής, in c. ex Βάπτω 103. b
ὙΣΓΙΝΟΝ, cum d. 681. a
ὕσθριξ, in c. 262. c
ὕσις, in Ὕω 682. b
ὕσκοθεν, in c. remot. 727. b
ὕσμα, in Ὕω 682. b
ὑσμίνη, in c. remot. 413. b
ὑσπλαγίδος, in ὕσπληγξ 604. c
ὑσσώπιον, in ὕσσωπος 347. b
ὙΣΣΟ'Σ, ὑσσωτὸς 681. a. b
ὕσσωπος, cum d. 474. c
ὕστατος, ὑσταταῖος, ὑστερέω, cum d. ὑστερίζω, ὑστερικός, in Ὕστερος 681. b. c
ὑστερόβουλος, cum d. in c. ex Βουλή 113. c
ὑστερογόνος 194. a
ὑστερολογία 377. a
ὑστερόμαστος, et ὑστερομάστης 420. b
(ὑστερόπους) 545. c
ὑστερόποτμος, in c. ex Πότμος 550. b
ὙΣΤΕΡΟΣ 681. b
ὑστεροφημία, in c. ex φήμη 690. b
ὑστερόφωνος 717. b
ὑστρία, in ὗς 625. c
ὕστριξ, cum ὕσθριξ 262. c
¶ ὕφα, in Ὑφάω 681. c
ὕφαιμος, in c. ex Αἷμα 28. b
ὑφαίνω, in Ὑφάω 681. c
ὑφαιρέω, cum d. ὑφαίρεσις 31. c
ὕφαλμος, ὑφάλμυρος, &c. cum d. in c. ex Ἅλς, sal 32. b
ὕφαλος, in c. ex Ἅλς, mare, et in c. ex Ἅλς, sal 31 c. 32. b
ὕφαμμος 739. b
ὕφανσις, ὑφάντης, cum d. in ὑφαίνω 681. c
ὑφάπτω, in c. ex Ἅπτω, accendo 72. a
ὑφαρπάζω, in c. 77. b
ὙΦΑ'Ω, cum d. ὑφὴ 681. c
ὝΦΕΑΡ 682. a
ὑφεδρεύω, in ὑφέδρα, in c. ex Ἕδρα 100. c
ὑφειμένως, in ὑφίημι 231. a
ὑφέλκω, in c. ex Ἕλκω 194. c
ὑφέρπω 211. b
ὕφεσις, in ὑφίημι 231. a
ὑφή, in Ὑφάω 681. c
ὑφηγέομαι, cum d. in c. ex Ἡγέομαι 241. a
ὑφηνίοχος, cum d. in ἡνίοχος 226. c
† ὑφιέσσαν † 247. c
ὑφίεμαι, in ὑφίημι 231. a
ὑφίζω, cum d. in c. ex Ἵζω 271. c
ὑφίημι 231. a
ὑφίστημι 284. a
ὑφόλμιον, in c. ex Ὅλμος 462. b
ὑφοράω, cum d. in c. cum pr. 476. b
ὑφορβός, in συφορβὸς 692. c
ὑφόρμιον, in Ὅρμος, monile 479. c
ὕφορμος, cum d. in c. ex Ὅρμος, statio navium 480. b
ὗφος, in Ὑφάω 681. c
ὑφρίς, in Κύπτω 336. c
ὕφυγρος, in c. 677. c
ὕφυδρος, in c. 678. c
¶ ὑψαγόρας, cum ὑψαγόρης 7. c
ὑψάντυξ, in c. ex Ἄντυξ 67. b
ὑψαυχέω, in c. ex Αὐχέω 90. a
ὑψαύχην, cum d. in c. ex Αὐχὴν 90. b
ὑψαγόρης, vel ὑψαγόρας, ὑψαγορία 7. c
ὑψηλαυχέω, cum d. in ὑψαύχην 90. b
ὑψηλογνώμων 132. a
ὑψηλοκάρδιος, in c. 299. c
ὑψηλόκρημνοι πέτραι, in ὑψίκρημνος 347. a
ὑψηλολογέω 377. a
ὑψηλόνους 444. b
ὑψηλός, in Ὕψος 682. a
ὑψηλόφρων, cum d. 709. b
ὑψηλῶς, in ὑψηλός 682. a
ὑψήνωρ, in c. ex Ἀνὴρ 63. a
ὑψηρεφής, in c. ex Ἐρέφω 209. b
ὑψότης, in Ὕψος 682. a
ὑψηχής, in c. ex Ἦχος 248. a
ὕψι, in Ὕψος 682. a
ὑψιβαθής, in c. ex Βάθος 93. a
ὑψιβάμων, in c. ex Βάμων 93. c
ὑψίβατος, ὑψιβαίνω 95. b. 96. a
ὑψιβρεμέτης, in c. 116. a
ὑψιγένεθλος, in c. ex γενέθλη 125. b
(ὑψιγένετος) 125. c
ὑψίγεως, in c. ex Γέα 140. a
ὑψίζυγος, in c. ex ζυγὸς 236. a
ὑψιθέμεθλος 255. a
ὑψικάρηνος, in c. ex Κάρηνον 300. a
ὑψικέλευθος, in c. ex Κέλευθος 306. c
ὑψικέρατος, in c. 310. b
ὑψικεράστης, in c. ex Κεραστὴς 310. c
ὑψίκερως, in ὑψικέρατος 310. b
ὑψικόλωνος 332. c
ὑψίκομος, in c. ex Κόμη 334. b
ὑψίκομπος, cum d. in c. 335. a
ὑψικρατής 346. a
ὑψικρεμής 346. c
ὑψίκρημνος, in c. ex Κρημνὸς 347. a
ὑψίλοφος, in c. ex Λόφος 389. b
ὑψιμέδων, in c. ex Μέδω 406. a
ὑψιμέλαθρος, in c. ex Μέλαθρον 408. c
ὑψιμέλπων, in c. ex Μέλπω 409. a
ὑψινεφής 439. a
ὑψίνοος, et ὑψίνους, cum ὑψηλόνους 444. b
ὑψίπεδος 505. a
ὑψιπέτηλος, et ὑψιπέταλος, in c. ex πέταλον 521. a
ὑψιπέτης, in c. sine pr. 521. b
ὑψιπότης, in c. ex πίνω 529. a
ὑψίπολις 547. b
ὑψίπορος 509. c
ὑψίπους 552. b
ὑψίπυλος, in c. 564. a
ὑψίπυργος 566. a
ὑψιστάριος, in Ὕψος 682. a
ὑψίτελος, in c. sine pr. 611. c
ὕψιστος, in Ὕψος 682. a
ὑψιτενής, et ὑψιτένων, in c. in τείνω 638. c
ὑψίτερος, in Ὕψος 682. a
ὑψιφαής 688. c
ὑψιφανής 685. c
ὑψιφοίτης, in c. 705. c
[ὑψίφρων] 709. c
ὑψόθεν, ὑψόθι, in Ὕψος 682. a
ὑψόροφος, in c. ex Ὀροφὴ 209. b
ὝΨΟΣ, cum d. ὑψόω 682. a
ὑψόφρων 709. c
ὑψόω, cum d. in Ὕψος 682. a
¶ ὝΩ 682. b
ὑώδης, ὑωδία, in ὗς 625. c

Φ.

φαάντερος, φαάντατος, in Φάω 684. a
φάγημα, cum d. φαγήσιμος, φάγωμα, φαγησία, in Φάγω 681. b
φαγησιπόσια 527. b
ΦΑ'ΓΩ, cum d. φάγρος 682. b. c
φαέθω, φαεινός, φαεννός, in Φάω, luceo 688. b
φαεσίμβροτος, in c. ex Βροτὸς 118. a
φαεσφόρος 698. b
φαίδιμος, in φαιδρὸς 683. b
(φαιδρίνους) 444. b
ΦΑΙΔΡΟ'Σ, cum d. φαιδρύνω 683. b
φαιδρωπὸς 474. c
ΦΑΙΚΑ'ΣΙΟΝ 683. c
φαινίδα, in Φαίνω 684. a
φαινομηρίς, in c. ex Μηρὸς 419. b
φαινοπροσωπέω, in dec. 474. b
ΦΑΙ'ΝΩ 683. c
ΦΑΙΟ'Σ 686. b
(φαιοχίτων) 729. a
φάκελος, in Σφάκελος 626. c
ΦΑ'ΚΕΛΛΟΣ 686. b
ΦΑΚΗ', φακὸς ib.
φακοειδὴς ἰχθύς 182. b
φακοπτισάνη, in c. ex Πτισάνη 561. a
φακωτός, in Φακὸς 686. b
φάλα, in Φαλὸς 686. c
φαλαγγάρχης, cum d. 81. c
φαλαγγηδὸν, in Φάλαγξ 686. c
φαλαγγόδηκτος, in c. ex pr. pass. 144. c
φαλάγγιον, φαλαγγίτης, in Φάλαγξ 686. c
† φαλαγγομαχέω † 406. c
ΦΑ'ΛΑΓΞ, cum d. φαλάγγωσις 686. b
[φαλαγγιτικός] ib.
ΦΑ'ΛΑΙΝΑ 686. c
φαλακροκόρυξ, in κόρυξ 338. c
ΦΑΛΑΚΡΟ'Σ, cum d. 686. c
φάλανθος, in c. ex Ἄνθος 64. a
φάλαρα, φαλαρὸς, cum d. φάλιος, in Φαλὸς 686. c
φαλιόπους 552. b
φαλλικός, in Φαλλὸς 686. c
φαλλοβατέω 96. a
ΦΑΛΛΟ'Σ 686. c
φαλλοφόρος 698. b
ΦΑΛΟ'Σ, cum d. φάλωσις 686. a
φάνοι, φανὴ, φανεῖος, φάνιον, in Φαίνω 684. a
φαμί 689. a
φανερόμηνος, in c. ex Μῆνος 485. b
φανερός, in Φαίνω 684. a
φανερόφιλος, in c. ex Φίλος 702. c
φανερόω, φανερῶς, φάνος, φαντασία, φανίον, φανὸς, φαντάζω, cum d. φαντασιόομαι, φαντασιώδης, φάντασμα, φανταστικός, &c. in Φαίνω 683. c. 684. a
(ΦΑΝΑΞ) 687. a
φάος, in Φάω 688. b
ΦΑ'ΡΑΓΞ, cum d. 687. a
ΦΑΡΕ'ΤΡΑ, cum d. ib.
ΦΑΡΙΚΟ'Ν ib.
ΦΑΡΚΙ'Σ, cum d. φαρκιδώδης ib.
ΦΑ'ΡΜΑΚΟΝ, cum d. ib.
φαρμακοποιός 544. c
φαρμακοποσία, φαρμακοποτέω, in c. sine pr. 527. b
φαρμακοπώλης, cum d. 567. c
φαρμακός, et φάρμακος, in Φάρμακον 687. b
φαρμακοτρίβος, φαρμακοτρίψ, in c. sine pr. 671. a
φαρμακώδης, φαρμακόω, φαρμάκειον, φαρμάσσω, et φαρμάττω, φάρμαξις, in Φάρμακον 687. b
ΦΑ'ΡΟΣ, cum d. φᾶρος 687. c
ΦΑ'ΡΥΓΞ, cum d. ib.
φάσγανον, in Σφάζω 626. a
(φασγανουργός) 206. a
ΦΑΣΗ'ΟΛΟΣ 687. c
ΦΑ'ΣΙΣ, φασιανός 683. c. 687. c
φάσκω, in φάω, dico 689. b
φάσμα, φάσις, in Φαίνω 683. c. 689. a
Φάσσα, ας, ἡ, palumbus: nomen avis. Theocr. Idyl. 5. v. 96. Κἠγὼ μὲν δωσῶ τᾷ παρθένῳ αὐτίκα φάσσαν, Ἐκ τᾶς ἀρκεύθω καθελών, τηνῶ γὰρ ἐφίσδει.
φασσαχέτας, in Ἀχέτας 91. b
φάσις, in Φαίνω 683. c
φάτης, φάτιος, φατίζω, φάτις, in Φάω, dico 689. a
ΦΑ'ΤΝΗ, cum d. φατνώματα 687. c
φατός, in Φάω, dico 689. a 690. a
φατρία, in Φρατρία 707. c
‡ φάττος, φάττιον ‡ 688. a
ΦΑΥ'ΛΟΣ, cum d. φαυλίζω ib.
φαυλουργός, cum d. 206. a
φαῦσις, in Φαύω 688. a
φαύσιγγες 688. b. 690. c
ΦΑ'Ω, cum d. φαύω, φαυστήριος 688. b
¶ ΦΕ'ΒΟΜΑΙ 690. c
ΦΕ'ΓΓΟΣ, cum d. 691. a
φειδάλφιτος 32. c
φειδαλφίτως ib.
ΦΕΙ'ΔΟΜΑΙ, cum d. φειδωλὸς, φειδώ 691. b
φελλεύς, in Φελλός ib.
φελλινός ib.
φελλώδης ib.
φελλόδρυς 173. c
φελλόπους 552. b
ΦΕΛΛΟ'Σ 691. b
ΦΕ'ΝΑΞ, cum d. φενακίζω ib. et c
ΦΕ'ΝΩ 691. c
φερασπὶς, in c. ex Ἀσπὶς 84. c
φεραυγής, in c. ex Αὐγὴ 87. b
ΦΕ'ΡΒΩ, cum d. 692. b
φερέγγυος, in c. ex Ἐγγύη 177. c
φερέδειπνος, in c. ex Δεῖπνον 150. a
φερέζωος, in c. ex Ζωὴ 234. c
φερέκακος, in c. ex Κακὸς 292. a
φερέκαρπος 302. a
φερέοικος, et φέροικος, in c. ex Οἶκος 457. b
φερέπολις 548. a
φερέπονος, cum d. in c. sine pr. 516. a
φερεσσακής, in σάκος 581. c
φερεστάφυλος, in c. ex Σταφυλὴ 608. b
φερέσβιος, in c. ex Βίος 108. a
φερίστερος, φέρτερος, φέρτατος, φέρτιστος, cum d. φέριστος, in Φέρω 693. a
(φέρμα) 692. b
ΦΕΡΝΗ', cum d. 692. c
φέρομαι, φερτὸς, in Φέρω ib.
φερένικος, in c. 441. a
φερσεφάττα, in Περσεφόνη 692. a
ΦΕ'ΡΩ, cum d. 692. c
φερώνυμος, cum d. in c. ex Ὄνομα 467. b
φετμά, in ἐρετμὰ 230. a
ΦΕΥ, cum d. 698. c
φευγύδρος, in c. 678. c
ΦΕΥ'ΓΩ, cum d. φεῦξις, φευκτὸς 698. c
ΦΕ'ΨΑΛΟΣ, cum d. 699. b
ΦΗΓΟ'Σ, cum d. φήγινος ib.
φηγότμητος, in c. ex τμητὸς 647. b
ΦΗ'ΛΟΣ, cum d. φηλόω 699. b. c
φήμη, φημί, φημίς, φημίζω, cum d. φήμιος, in Φάω, dico 689. a. b
ΦΗ'ΝΗ 699. c
φῆρ, in Θὴρ 257. b
ΦΗ'ΡΕΑ 699. c
φηρομανής, in c. 396. b
¶ ΦΘΑ'ΝΩ 699. c
φθάρμα, φθαρτικὸς, φθαρτὸς, in φθείρω 700. c
ΦΘΕ'ΓΓΟΜΑΙ, cum d. φθέγμα 699. c. 700. a
φθείρ, cum d. in Φθείρω 700. c
[φθειρίζομαι] ib.
φθειροκαμπίδης 333. c
φθείρομαι, φθειρίασις, in φθείρω 700. c
φθειροτραγέω, in c. ex Τρώγω 672. b
φθειροτρωκτική ib.
φθειροφάγος 683. b
φθείρω, φθειρώδης, φθέρσις, in Φθίω 700. c
(φθερσιγενής) 124. a
ΦΘΕ'Ω 700. b
φθάμενος, φθάδην, φθάσμα, φθήσομαι, in Φθέω ib.
φθινόκαρπος 302. a
φθινόπωρον, cum d. in c. 476. c
φθίνω, cum d. in Φθίω 700. b
φθισήνωρ, in c. ex Ἀνὴρ 63. a
φθιτικός, in φθίσις 700. b
φθισικός, in φθίσις ib.
φθισίμβροτος, φθισόμβροτος, in c. ex Βροτὸς 118. a
φθίσις, φθίω, in Φθίω 700. b
φθογγή, &c. in φθέγγομαι 700. a
φθίς, in Φθίω 700. b
ΦΘΟΙ'Σ 701. b
ΦΘΟ'ΝΟΣ, cum d. ib.
φθορά, cum d. in φθείρω 700. c
φθόρος, φθορεὺς ib.
¶ ΦΙ' 702. a
ΦΙΑ'ΛΗ, cum d. φιαλίς ib.
φιαρός, cum d. in Φάω, luceo 688. b
ΦΙΒΑΛΕ'Η, cum d. 702. a
φιδίτιον, cum d. in Φείδομαι 691. b
[φιλαγαθής] 2. b
φιλάγαθος, in c. ex Ἀγαθὸς ib.
φιλαγέννητος 125. c
φιλάγρυπνος 680. c
φιλάδελφος, cum d. in c. ex Ἀδελφὸς 20. a
φιλάεθλος, in c. ex Ἄεθλος 21. a
(φιλαίακτος) 25. b
φιλαίματος, et φιλαίμων, in c. ex Αἷμα 28. b
φιλαίτιος, in c. ex Αἰτία, culpa 36. a
φιλακόλαστος, in c. ex ἀκόλαστος 130. a
φιλακόλουθος, in c. ex Ἀκόλουθος 39. a
φιλάκρατος, in ἄκρατος 309. b
φιλακριβέω, in c. ex Ἀκριβὴς 41. b
φιλακροάμων, in c. ex Ἀκροάομαι ib.
φιλαλαζών, in c. ex Ἀλαζὼν 43. a
φιλαλειπτέω, in c. ex Ἀλείφω 44. c
φιλαληθής, cum d. in c. ex Ἀληθής, φιλαλήθεια 45. c
φιλάλληλος, cum d. in c. ex ἀλλήλων 51. a
φιλαλοιφέω, in φιλαλειπτέω 44. c
φιλαναγνώστης, cum d. in ἀναγινώσκω 130. b
φιλαναλωτής 46. b
φίλανδρος, cum d. 62. c
φιλάνθρωπος, cum d. 65. a
(φιλάνωρ) 62. c
φιλαηδής, cum φιλαηδὴς 23. c
φιλαπεχθήμων 270. c
φιλάπλους, cum d. in c. 70. a
φιλάργυρος, cum d. in c. ex Ἄργυρος 73. c
φιλάρετος, in c. ex Ἀρετὴ 76. b
φιλάρματος 76. b

φιλαρχεῖον, in c. ex Ἀρχὴ initium 80. a
φίλαρχος, cum d. 81. c
φίλαυλος 89. a
φίλαυτος, cum d. in c. ex Αὐτὸς 89. c
φιλέγγυος 177. c
φιλεγκλήμων, in ἐγκλήμων 293. b
φιλεγκώμιος, in c. ex Ἐγκώμιον 178. c
φιλεθήμων, in c. ex Ἐθίζω, facio 182. c
φιλέκδημος 159. b
φιλέλαιος, in c. ex Ἐλαία 190. b
φιλελεύθερος, in c. ex Ἐλεύθερος 193. b
φιλέλλην, in c. ex Ἕλλην 195. a
φιλέμπορος, in c. ex ἔμπορος 509. a
φιλενδεικτέω, in ἐνδείκνυμαι 148. b
φιλένδοξος 169. c
φιλέορτος, in c. ex Ἑορτὴ 198. a
φιλεπιείκεια, in ἐπιεικὴς 183. c
φιλεπιτιμητὴς, in ἐπιτιμάω 658. b
φιλεραστὴς, cum d. in c. ex ἐραστὴς 202. b
φίλεργος, cum d. 206. a
φιλέρημος, in c. ex Ἔρημος 209. c
φιλέριθος, in c. ex Ἔριθος 186. c
φιλέρις, in c. ex Ἔρις 210. b
φίλερως 202. b
φιλέταιρος, cum d. in c. ex Ἑταῖρος 215. b
φιλεύιος, in εὔιος 218. c
φιλευωχία, in εὐωχία 543. a
φιλευκτικὸς, in c. ex Εὔχομαι 220. a
φιλεχθὴς 220. c
φιλέχθρος, in c. ex Ἐχθρὸς ib.
φιλέψιος, in c. ex ἑψία 201. b
φιλέω 702. b
φιληδὴς, cum d. in c. ex Ἡδὺς 241. c
φιλήδονος, cum d. in c. ex ἡδονὴ ib.
φιληκοΐα, φιληκοεῖν 41. a
φιλήκοος, in c. ex ἀκοὴ 40. c
φιληλιαστὴς, in c. ex Ἥλιος 244. a
φίλημα, in φιλέω 702. b
φιλήνιος, in c. ex Ἡνία 246. b
φιλήρετμος, in c. ex ἐρετμὸς 208. a
φιλησία, feracitas. Hesych.
[φιλησίμολπος] 411. b
φιλησίμολπος, in c. ex Μέλπω ib.
φιλήσυχος, cum d. in c. ex Ἥσυχος 247. c
φιλητέον, φιλέτης, φιλητὴς, φιλητικὸς, φιλητὸς, φιλία, φιλιάζω, cum d. in Φίλος 702. b
φιλήτωρ ib.
(φιλήτας) 248. a
φιλίατρος, cum d. in c. ex Ἰατρὸς 269. a
φιλικὸς, cum d. φίλιος, φιλιόω, in Φίλος 702. b
φίλιππος, in c. ex Ἵππος 276. c
ΦΙΛΙ'Σ, cum d. 702. a
φίλιστος, in Φίλος ib.
φιλίως, φιλιωτὴς, in Φίλος 702. b
ΦΙΛΛΥΡΕ'Α ib.
φιλοβάρβαρος, in c. ex Βάρβαρος 104. a
φιλοβασιλεὺς, cum d. in c. ex Βασιλεὺς 105. a
φιλόβιβλος 107. b
φιλοβελίτης 102. c
φιλόβοτρυς 112. c
φιλόγαμος, in c. ex Γάμος 122. a
φιλόγελως, cum d. in c. ex Γέλως 127. a
φιλογεωμέτρης 125. b
[φιλογεωργία] 203. c
φιλογέωργος, cum d. in γεωργὸς ib.
φιλογλωσσία, in c. ex Γλῶσσα 133. c
φιλόγονος 126. b
φιλογράμματος, cum d. in c. ex Γράμμα 138. b
φιλογραφία 139. a
φιλογυμναστία, cum d. in c. ex Γυμνὸς 140. c
φιλογύνης, cum d. in c. ex Γυνὴ 141. b
φιλοδαίμων, in c. ex Δαίμων 142. c
φιλόδακρυς, in c. ex Δάκρυ 145. a
φιλόδειπνος, cum d. in c. ex Δεῖπνον 150. a
φιλοδίαιτος 151. a
φιλοδέσποτος, cum d. in c. ex Δεσπόζω 153. c
φιλόδημος, cum d. in c. ex Δῆμος 159. c
φιλοδίκαιος, in c. ex Δίκαιος 165. c
φιλόδικος, cum d. 165. b
φιλόδοξος, cum d. in c. ex Δόξα 170. a
φιλόδουλος, in c. ex Δοῦλος 171. b
φιλοδυρτὴς 435. c
φιλόδωρος, cum d. in c. ex Δῶρον 176. b
[φιλοδώρως] ib.
φιλοζέφυρος 236. b
φιλόζωος, cum d. in c. ex Ζωὴ 234. c
φιλοθίασος, in c. ex θίασος 260. b
φιλοθεάμων, in c. ex Θεάομαι 252. c
φιλόθεος, cum d. in c. ex Θεὸς 254. a
φιλόθερμος, in c. ex Θερμὸς 255. b
φιλοθέωρος, in c. ex Θεωρὸς, spect. 256. b
φιλόθηρος, cum d. in c. ex Θὴρ 258. a
φιλόθρηνος, in c. ex Θρῆνος 261. c
φιλοθρηνὴς ib.
φιλοθύτης, in c. ex Θύω, sacrifico 267. b
φιλοίκειος, in c. ex Οἰκεῖος 457. c
φιλοικοδόμος 151. c
φιλοικτίρμων, φίλοικτος, in c. 458. a
φίλοικος, in c. 458. c
φιλοιστορέω, in c. ex Ἱστορέω 286. b
φιλοίστωρ, in c. ex Ἵστωρ ib.
φίλοιφος, in c. 459. c
φιλόκαινος, in c. ex Καινὸς 289. b
φιλόκαλος, cum d. in c. à Καλὸς 295. a
φιλοκάματος 297. a
φιλόκαπνος 307. c
φιλοκερδὴς, cum d. in c. ex Κέρδος 311. a
φιλοκέρτομος, in κέρτομος 644. c
φιλοκηδὴς, in c. ex Κῆδος, affinitas 313. b
φιλόκηπος, in c. ex Κῆπος 314. a
φιλοκιθαριστὴς, in c. ex Κιθάρα 315. c
φιλοκίνδυνος cum d. in c. ex Κίνδυνος 316. c
φιλοκιττοφόρος 697. b
φιλόκνισος, in c. ex Κνίση 326. c
φιλοκόλαξ 330. a
φιλόκομπος, cum d. in c. 335. a
φιλόκοπρος, in c. ex Κόπρος 336. b
φιλόκοσμος, cum d. in c. ex Κόσμος 341. c
φιλοκρασία 349. b
φιλόκροτος 350. b
φιλοκτέανος, in c. ex κτέανον 353. a
φιλοκτήμων, φιλοκτησία, in c. sine pr. ib.
φιλοκτίστος, et φιλόκτιστος, in c. ex κτιστὴς 354. b
φιλόκυβος, in c. ex Κύβος 355. b
φιλοκυδὴς, in c. ex Κῦδος, gloria 355. c
[φιλοκυνηγέτης] 17. b
φιλοκύνηγος, in κυνηγὸς ib.
φιλόκυνος 361. a
[φιλοκυνέω] ib.
φιλοκωθωνιστὴς, in c. ex Κώθων 361. b
φιλόκωμος, in c. ex Κῶμος 362. c
φιλόλαλος, in c. ex Λάλος 363. c
φιλολείος, in c. ex λεῖος 379. b
φιλόλιθος in c. ex Λίθος 386. b
φιλόλογος, cum d. 377. a
φιλολοίδορος 388. b
φιλολουτρέω, in c. sine pr. 389. a
φιλόλυπος, in c. 397. c
φιλομαθὴς, cum d. 398. c
φιλόμαντις 399. c
(φιλόμαστος) 395. a
φιλομαχία 404. c
(φιλόμαχον κράτος) ib.
φιλόμηρος, in c. ab Ὅμηρος 463. c
φιλομειδὴς, in c. ex Μειδάω 406. b
φιλομείραξ, in c. ex Μεῖραξ 406. c
φιλομερμερὴς, in c. ex Μέρμερος 411. c
φιλόμηλος, in c. 417. c
φιλομήτωρ, in c. ex Μήτηρ 420. a
φιλόμισος, cum d. in c. ex Μῖσος 423. b
φιλομμειδὴς, cum φιλομειδὴς 406. b
† φιλομμείδης † 416. c
φιλόμολπος 411. b
φιλόμουσος, cum d. in c. 428. a
φιλόμοχθος, cum d. in c. 428. b
φιλόμυθος, cum d. in c. ex Μῦθος, fabula 429. c
φιλόνομος, in c. ex Νόμος 432. c
φιλόνεικος, cum d. in c. ex Νεῖκος 434. c
φιλόνοος 438. a
φιλόξενος, et φιλόξεινος 448. b
[φιλοξένως] ib.
φιλοπαίγμων 494. c
φιλοπαίκτης ib.
φιλόπαις, in c. ex Παῖς 495. b
φιλοπαράβολος, in παραβάλλω 100. a
φιλοπάρθενος, in c. 499. a
[φιλόπατρις] 502. c
φιλοπάτωρ, cum d. in c. ib.
φιλοπενθὴς, in c. 514. c
φιλοπευθὴς, φιλόπευστος, cum d. in c. ex Πυνθάνομαι 564. b
φιλόπλαστος 535. b
φιλόπλους, in c. 470. b
φιλόπλουτος, cum d. 538. c
φιλοποιΐα, in φιλοποιὸς 544. c
φιλοποίμων, cum d. in c. ex Ποιμὴν 545. b
φιλοποιὸς 544. c
φιλοπόλεμος, in c. 546. b
φιλόπολις, cum d. 548. a
φιλοπόνηρος, in c. ex πονηρὸς 516. a
φιλόπονος, cum d. in c. cum pr. ib.
φιλοποσία, in c. sine pr. 527. b
[φιλοπότης] ib.
φιλοπράγμων, cum d. in c. ex πρᾶγμα 554. b
φιλοπροσήγορος, cum d. in doc. ex προσηγορία 8. b
φιλόπρωτος, cum d. in c. ex πρῶτος 558. a
φιλοπτόλεμος, cum φιλοπόλεμος 546. b
φιλόπτωχος, in c. ex Πτωχὸς 561. c
φιλόπυρος, in c. ex Πυρὸς 566. b
φιλόπυστος, in c. ex Πυνθάνομαι 564. b
φιλοπωριστὴς, in c. 475. c
φιλοργὸς 477. b
φιλόργιος, in c. ex Ὄργια ib.
φιλορείτης, in c. sine pr. 574. a
φίλορνις, cum d. in c. ex Ὄρνις 480. b
φιλορρὼξ, in c. ex ῥὼξ 573. b
φιλορχήμων, in c. 483. b
ΦΙ'ΛΟΣ 702. a
φιλοσαρκία, in c. 581. b
φιλόσιττος 589. a
φιλόσκαπτος, in c. ex Σκάπτω 593. c
φιλόσκιος, in c. 597. a
φιλοσκώμμων, cum d. φιλοσκώπτης, cum d. in c. sine pr. 599. a
φιλοσφαιρομαχίας 406. c
φιλόσοφος, cum d. in c. ex Σοφὸς 601. b
φιλοσάλπιγξ 605. b
(φιλόσπονδος) ib.
φιλοστέφανος, cum d. in c. sine pr. 614. c
φιλόστονος 613. a
φιλόστοργος, cum d. in c. ex Στέργω 613. b
φιλοστρατιώτης, in c. ex Στρατὸς 619. a
φιλόστροφος 621. c
φιλόσυκος, in c. ex Σῦκον 625. c
φιλοσύμμαχος, in συμμαχία 403. c
φιλοσύμμολπος 411. b
φιλοσυνήθης, in συνήθης 242. b
φιλοσυνουσιάζω, in συνουσία 238. c
(φιλοσυνουσιαστὴς) ib.
φιλοσώματος, cum d. in c. 631. b
φιλοτάραχος, in c. 633. c
φιλότοκος, in c. ex τόκος 685. a
φιλότεχνος, cum d. in c. sine pr. 648. c
φιλοτήσιος, cum d. φιλότης, in Φίλος 702. a
φιλότιμος, cum d. 658. b
φιλότμητος 643. a
φιλοτραγήμων, in c. ex Τρώγω 672. b
φιλοτροφία 666. c
φιλοτύραννος, in c. ex Τύραννος 675. c
φιλοτωθάζω 676. c
φιλόφιλος, cum d. in c. ex Φίλος 702. c
φιλοφόρμιγξ 706. a
φιλόφρων, cum d. 709. c
φιλόχολος 493. a
φιλοχορευτὴς, φιλόχορος, in c. ex Χορὸς 731. c
φιλόχλαινος 729. b
[φιλοχρηματιστὴς] 734. b
φιλοχρήματος, cum d. φιλοχρήμων, cum d. in c. ex χρήματα ib.
φιλόχρηστος, in c. sine pr. 733. a
φιλόχριστος, in c. ex Χριστὸς 735. a
φιλόχρονος, in c. 736. b
φιλόχρυσος, in c. ex Χρυσὸς 736. c
φιλόχωρος, cum d. in c. ex Χῶρος 738. b
φιλοψευδὴς, in c. ex Ψεῦδος 740. c
φιλόψιλος, in c. ex Ψιλὸς 742. a
φιλόψογος, in c. ex Ψόγος 740. b
φίλοψος, in c. 494. a
φιλόψυχος, cum d. in c. 742. b
φίλτατος, et φίλτερος, φίλτρον, in Φίλος 702. b
φίλυδρος, cum d. in c. 678. c
ΦΙΛΥ'ΚΗ 702. c
φίλυμνος 678. a
φιλυπήκοος, in ὑπήκοος 40. b
φίλυπνος, in c. ex Ὕπνος 680. c
φιλυποδοχεὺς, in ὑποδέχομαι 155. c
φιλυποψία, in doc. ex ὑπόπτομαι 472. a
ΦΙΛΥ'ΡΑ 702. c
φιλωδὸς 23. a
(φίλως) 702. a
ΦΙΜΟ'Σ, cum d. 702. c
φιν 702. a
φίνις, in φίνω 699. c
ΦΙ'ΝΤΙΣ 703. a
φὶξ, in Σφίγξ 628. a
φίττα, in Σίττα 589. a
φιτύω, φιτρὸς, cum d. in φύω 704. b
¶ φλαδάω, in Θλάω 703. a
ΦΛΑ'ΖΩ ib.
φλαμύσσω, garrio, ineptio, deliro.
φλασμὸς, in Θλάζω 703. a
φλαστὴς, in Θλάω ib.
(φλαττόθραττοφλαττόθρατ) ib.
φλαῦρος, cum d. in Φαῦλος 688. a
φλαυρουργὸς, in φαυλουργὸς 206. a
ΦΛΑ'Ω 703. a
φλεβάζω, φλεβικὸς, in φλέψ 704. b
φλεβίον ib.
φλεβορραγία, in c. sine pr. 575. b
φλεβοτόμος, cum d. 645. a
φλεβώδης, in φλέψ 704. a
φλεγμαίνω, φλεγμονὴ, φλεγυρὸς, in φλέγω 703. b
† φλεγύας † ib.
ΦΛΕ'ΓΩ, cum d. φλέγμα ib.
φλεδὼν, cum d. in Φλέω 704. a
φλέδων, φλεδονία ib.
φλέξις, in Φλέγω 703. b
ΦΛΕ'Ψ 704. a
ΦΛΕ'Ω, cum d. φλήναφος ib.
(ΦΛΕ'ΩΣ) 704. a
ΦΛΙΑ' ib.
ΦΛΙΔΑ'Ω, cum d. ib.
φλόγεος, φλογερὸς, φλογιάω, φλογίθω, φλογίζω, φλόγινος, φλόγιον, φλογὶς, φλογισμὸς, φλογιστὴς, φλογμὸς, vide post φλὸξ, in Φλέγω 703. b
φλογίας, in φλὸξ ib.
φλογόλευκος, in c. ex Λευκὸς 383. b
φλογόφαιος, in c. ex Φαιὸς 686. b
φλογόω, φλογώδης, φλόγωμα, φλόγωσις, in Φλέγω 705. b
(φλογωπὸς) 474. c
[ΦΛΟΓΑ] 704. b
φλοιάω, φλοίζω, in Φλοιὸς ib. et c
[φλοΐνος] 704. c
φλοιορραγὴς 575. b
ΦΛΟΙΟ'Σ 704. b
ΦΛΟΙ'ΣΒΟΣ 704. c
φλοισμὸς, in Φλοιὸς 704. b
φλοιστικὸς, φλοιὼ, φλοιώδης, in Φλοιὸς ib.
ΦΛΟ'ΜΟΣ, φλομῖτις 704. c
φλὸξ, in Φλέγω 703. b
φλοὸς, in Φλοιὸς 704. c
φλοιόσσω, in Φλοιὸς ib.
φλοῦς, in Φλοιὸς ib.
φλύαξ, in Φλύω, nugor 704. a
φλυαρέω, φλυαρία, in φλύαρος ib.
φλυαρόλογος 377. a
φλύαρος, cum d. φλυάσσω, φλυδαρὸς, φλυδάω, φλύζω, in Φλύω 704. a. b
φλύκταινα, cum d. φλυκτὶς, cum d. φλύσις, φλύσσω, φλύω, in Φλύω 704. a
¶ φοβέομαι, φοβερίζω, cum d. φοβερὸς, cum d. in φόβος 690. c
φοβεσιστράτη, φοβεσίστρατος, in c. ex Στρατὸς 619. a
φοβέω, φόβη, φοβητικὸς, φόβητρον, in φόβος 690. c
[φόβημα] ib.
φοβόδιψος, in c. ex Δίψα 167. c
φόβος, in φόβομαι 690. c
φοιβάζω, φοιβαίνω, φοιβὰς, φοιβαστικὸς, φοιβάω, φοιβήϊος, φοιβὶς, φοιβητὴς, cum d. in Φοῖβος 704. c
φοιβόληπτος, in c. ex Ληπτὸς 368. c
ΦΟΙ'ΒΟΣ 704. c
φοινήεις, φοινηγενὴς, φοινίκεος, φοινίκινος, φοινικίζω, φοίνικος, φοινικὶς, φοινικόεις, in Φοῖνιξ 705. a. b
[φοινικιστὴς, φοινικιστὶ] ib.
φοινικοβάλανος, in c. 97. b
(φοινικόβαπτος) 103. c
φοινικοδάκτυλος, in c. ex Δάκτυλος 145. b
φοινικόεις, in Φοῖνιξ 705. a
† φοινικόκροκος † 349. c
φοινικόλοφος, in c. ex Λόφος 389. b
φοινικοπάρῃος, et φοινικοπάρηος, in c. 498. b
φοινικοπόρφυρος, in πορφύρω 682. a
φοινικοπέδιλος 504. a
φοινικόπεζα 505. b
φοινικόπτερος, in c. sine pr. 560. c
φοινικορόδεος, in c. ex Ῥόδον 577. b
φοινικόρυγχος, in c. ex Ῥύγχος 578. a
φοινικοσκελὴς, in c. ex Σκέλος 592. a
φοινικοῦς, in φοίνικος 705. a
φοινικοστερόπης 85. b
φοινικοφαὴς 688. c
φοινικῶν, in Φοῖνιξ, palma 705. a
ΦΟΙ'ΝΙΞ ib.
φοίνιξις, in φοινίσσω 705. b
φοίνος, in φόνος 691. c
φοινίσσω, in Φοῖνιξ 705. a. b
ΦΟΙΤΑ'Ω, cum d. φοιταλέος 705. b
ΦΟΛΙ'Σ, cum d. φολιδωτὸς 705. c
φολκὸς, in c. ex ἕλκω 195. a
φόλλικες, in Φόλλιξ 705. c
ΦΟ'ΛΛΙΞ ib.
ΦΟ'ΛΛΙΣ ib.
ΦΟΛΥ'ΝΩ ib.
ΦΟ'ΛΥΣ ib.
φονάω, φονεύω, cum d. φονέω 691. c
(φονὴ) ib.
φονικὸς, cum d. in φόνος 691. c
φονοκτόνος, cum d. 353. c
(φονολιβὴς) 380. a
(φονόρρυτος) 573. a
φόνος, cum d. in Φένω 691. c
φοξίχειλος, in c. ex Χεῖλος 723. a
ΦΟΞΟ'Σ, cum d. φοξῖνος 705. c
φοράδην, φοράδος, in Φέρω 693. a
φορβαία, φορβὰς, φορβεία, φορβειὰ, φορβὴ, φορβιὰ, φόρβιον, in Φέρβω 692. a
φορὰ, in Φέρω 693. a
φορεαφόρος 698. b
φορεῖον, φέρετρον, φορεὺς, φορέω, φορίνη 693. a
φόρημα, cum d. in Φέρω ib.
φορμεδὼν, in Φορμὸς 706. a
ΦΟ'ΡΜΙΓΞ, cum d. φορμίζω 705. c
(φορμικτὴς) ib.

φορμίον, φορμὸς, φορμίσκος, cum d. in Φορμὸς 706. a
φορμοκοιτέω, in c. ex Κοίτη 329. b
φορμορραφέω 370. b
ΦΟΡΜΟ΄Σ 706. a
φορολόγος, cum d. 373. b
φόρος, φορὸς, in Φέρω 693. a
φορταγωγὸς, in φορτηγὸς 18. a
φόρταξ, in Φόρτος 706. a
φορτηγὸς, cum d. φορτηγία 18. a
φορτίζω, φορτίζομαι, φορτικὸς, cum d. φορτίον, φορτὶς, in Φόρτος 706. a
φορτοβαστάκτης, in c. ex Βαστάζω 105. b
ΦΟ΄ΡΤΟΣ 706. a
ΦΟΡΥ΄Ω, cum d. φορύσσω 706. b
φόως, φόωσδε, in Φῶς 688. b
¶ φράγμα, &c. φράγνυμι, in Φράσσω 707. a
φράδη, cum d. φράδμων, cum d. in Φράζω 706. b
ΦΡΑ΄ΖΩ ib.
φρακτὸς, φρακτὴς, in Φράσσω 707. a
φρασεολογία 373. b. 377. a
φράσις, φράσμων, in Φράζω 706. b
ΦΡΑ΄ΣΣΩ 707. a
φραστὴρ, φραστικὸς, in Φράζω 706. b
[φράστωρ] ib.
[φρατορικὸς] 707. c
ΦΡΑΤΡΙ΄Α, cum d. 707. b
φρατρίαρχος 82. a
φρατριαστὴς, φρατρίζω, φράτριος, φράτωρ, in Φρατρία 707. b
φρεάντλης, in c. 67. b
ΦΡΕ΄ΑΡ, cum d. φρεῖαρ 707. c
φρεατωρύκτης, in c. sine pr. 483. a
φρεατίδιον, φρεάτιον, in Φρέαρ 707. c
φρεατωρύχος, in φρεατωρύκτης 483. a
φρεῖαρ, in Φρέαρ 707. c
φρεναπάτης, cum d. in c. ex Ἀπατάω 69. c
φρενήρης 82. c
φρενῖτις, cum d. in Φρὴν 707. c
φρενοβλαβὴς, cum d. in c. ex Βλάπτω 108. a
[φρενοδαλὴς] 144. a
φρενοδινὴς, in c. ex Δίνω 166. b
φρενοθελγὴς, in c. ex Θέλγω 252. c
φρενόθεν, in Φρὴν 707. c
φρενοκλοπέω, in c. sine pr. 321. c
φρενόληπτος, in c. ex ληπτὸς 368. c
[φρενομανὴς] 396. b
[φρενόπληκτος] 538. a
φρενοπλὴξ ib.
φρενοτέκτων, in c. ex τέκτων 647. c
φρενόω, cum d. in Φρὴν 707. c
[φρενώλης] 462. b
φρεωρύκτης, cum d. in φρεατωρύκτης 483. a
ΦΡΕ΄Ω, et φρεωί 707. c
φρεωρύχος, cum d. in φρεατωρύχος 483. a
ΦΡΗ΄Ν 707. c
φρήτρη, in Φρατρία ib.
φρικαλέος, φρίκη, φρικία, φρικίας, φρικώδης, cum d. in Φρὶξ 710. a
φρικτὸς, φρικτῶς, in Φρὶξ ib.
φριμάσσομαι, in Φρυάττομαι 710. a
ΦΡΙ΄Ξ, φριξὸς 710. a
φριξαύχην, in c. ex Αὐχὴν 90. b
φριξόθριξ, in c. 262. c
φρίσσω, et φρίττω, in Φρὶξ 710. a
φροίμιον, cum d. in προοίμιον 458. b
φρονέω, φρόνημα, φρόνις, cum d. in Φρὴν 707. c. 708. a
(φρονιστὰς) 708. a
ΦΡΟΝΤΙ΄Σ, cum d. 710. a. b
φροῦδος, in c. ex Ὁδὸς 432. c
φρουρὰ, in φρουρὸς 490. b
φρούραρχος, cum d. 82. a
φρουρέω, cum d. φρουρὸς 490. b
ΦΡΥΑ΄ΤΤΟΜΑΙ, cum d. φρύαγμα 710. b
ΦΡΥ΄ΓΩ, cum d. φρυκτὸς 710. c
φρυκτωρὸς, cum d. 490. c
φρυνέος, φρύνη, in Φρῦνος 710. c
φρυνίον 711. a
ΦΡΥ΄ΝΟΣ 710. c
φρύσσω, in Φρύγω ib.
φυγάδε, φυγαδεύω, cum d. φυγαδικὸς, cum d. vide φυγὰς, in Φεύγω 698. c. 699. a
φυγαδοθήρας, in c. ex θὴρ 258. a
(φυγαίχμας) 36. b
φυγὰς, φύγδην, in Φεύγω 699. a
φυγγάνω ib.
φύγεθλον, in Φύω 704. b
φυγεργὸς 206. a
φυγὴ, φύζα, φύζω, in Φεύγω 698. c. 699. a
φυγοδέμνιος, in c. ex Δέμνιον 151. a
φυγόδικος 165. b
φυγόμαχος, cum d. 401. c
φυγόπονος, cum d. in c. sine pr. 516. a
φυγόξενος 440. b
φυγοπτόλεμος, in c. 546. b
φύζα, φυζαλέος, cum d. φύζω, in Φεύγω 699. a
φυὴ, in Φύω 704. b
ΦΥ΄ΚΟΣ, cum d. φυκίον 711. a
φυκτὸς, in Φεύγω 698. c
φυκώδης, in Φῦκος 711. a
φύλαγμα, φυλακὴ, φυλακίζω, φυλακὶς, φυλακικὸς, φυλάκισσα, φύλακος, φυλακτὴς, cum d. φυλακτικὸς, φύλαξ, φυλάξιμος, in Φυλάσσω 711. a b
φύλαρχος, cum d. 82. a
ΦΥΛΑ΄ΣΣΩ, φυλακίζω 711. a
ΦΥΛΗ΄, cum d. φυλέτης 712. a
φυλλάκανθος, in c. ex Ἄκανθα 37. b
φυλλανθὴς, in c. in ανθὴς 63. c
φυλλάριον, φυλλὰς, φυλλίον, φυλλικὸς, φυλλικοὶ ἀγῶνες, φύλλινος, φυλλίον, φυλλῖτις, in Φύλλον 712. b
φυλλοβόλος, cum d. 102. c
φυλλολογέω 373. b
φυλλοκοπέω, in c. ex κοπὴ 338. b
φυλλομανέω 396. b
ΦΥ΄ΛΛΟΝ 712. b
φυλλοροέω, in c. ex ῥοὴ 573. a
φυλλοτρώκτης, in c. ex τρώκτης 618. a
φυλλοφόρος 698. b
φυλλοχόος, cum d. 727. a
φυλλώδης, in Φύλλον 712. b
φυλοβασιλεὺς 105. a
φυλοκρινέω, et φυλοκρινέομαι, in c. ex κρίνω, sine pr. 349. b
φῦλον, in Φυλὴ 712. a
φύλοπις, 469. b. et in c. 495. c
φῦμα, φῦμαι, cum d. in Φύω 714. a
φυξάνωρ 63. a
φυξήλιος, in c. ex Ἥλιος 244. a
φυξίμηλα, in c. ex μῆλον, ovis 418. a
φύξις, cum d. in Φεύγω 698. c
φύομαι, in Φύω 714. a
ΦΥ΄ΡΩ, φυράομαι, cum d. φύρμα, φύρδην 713. a
ΦΥΣΑ΄Ω, φυσαλὶς, cum d. φυσητὴρ 713. b
φυσίφρων 710. a
φυσιασμὸς, in Φυσάω 713. c
(φυσιάω) ib.
(φυσίασμα) ib.
φυσίγναθος, in c. ex Γνάθος 134. c
φύσιγξ, cum d. in Φυσάω 713. b
φυσίζοος, in c. ex ζωὴ 234. c
(φυσίζους) ib.
φυσικὸς, cum d. in Φύω 714. a
φύσιμος ib.
φυσιογνώμων, cum d. 132. a
φυσιολόγος, cum d. 377. a. b
φύσις, in Φύω 714. a
φυσίφρων 710. a
φυσιόω, φύσκα, cum d. φυσίω, in Φυσάω 713. b. c
φύσσα, φυσσάω, φυσσαλὶς, cum d. φύσσω, seu φυσσὶ, in Φυσάω 713. b
(φύστις) 714. a
φυταλιὰ, cum d. φυτάω, φυτὰς, φυτεύω, φυτεία, cum d. φυτικὸς, φυτίον, φυτὸν, in Φύω 714. a. b
φυτοεργὸς 206. a
φυτοκόμος, cum d. in c. ex Κομέω 333. b
φυτὸν, in Φύω, φύτρα, φύτλη 714. a
φυτοσκάφος, et φυτόσκαφος, in c. ex Σκάπτω, fodio 590. c
φυτοσπόρος, cum d. in c. ex σπόρος 604. c
φυτουργὸς, cum d. 206. a
ΦΥ΄Ω, cum d. 713. c
¶ φωγνύω, et Φώγομαι, cum d. in φώω, significante idem cum φρύγω, φώζω, φῷδες 690. c
ΦΩ΄ΚΑΙΝΑ 716. a
φώκη, φωκὶς ib.
ΦΩΛΕΟ΄Σ, cum d. φωλεύω, φωλεία, φωλὰς ib.
φωνασκὸς, cum d. in c. 83. c
ΦΩΝΗ΄, cum d. φωνέω, φωνήεις 716. a b
φωνομαχέω 404. c
ΦΩ΄Ρ, cum d. φωράω, φωρεία 717. b
φωριαμὸς, φώρασις 717. a
φῶς, φὼς, in φάω, luceo 688. b
φώσκω, φωστὴρ ib.
φύσων, φύσσων, in Φυσάω 713. a
φωσφόρος, cum d. 698. b
φωταγωγὸς, cum d. 16. c
φωταυγὴς, cum d. in c. ex Αὐγὴ 87. b
φωτεινὸς, φωτίζω, cum d. in Φάω, luceo 688. b
φωτοδότης, et φωτοδοσία 163. c
φωτολόγος, in c. 384. a
φωτοχυσία, in c. ex χύσις 727. b

X.

¶ ΧΑ΄ΖΩ 717. c
ΧΑΙ΄ΝΩ 718. a
χαῖος, in Χαὸς ib.
ΧΑΙ΄ΟΝ 718. c
χαιρέκακος, cum d. in c. ex Κακὸς 292. a
χαιρετίζω, in Χαίρω 718. c
χαιρέφυλλον 713. a
χαιρηδὼν, χαιρετίζω, in Χαίρω 718. c
(χαιρεσιωτὴς) 431. c
ΧΑΙ΄ΡΩ, cum d. 718. c
ΧΑΙ΄ΤΗ, cum d. χαιτήεις 719. a
χαλαβέω, tumultuor, terreo. Hesych.
ΧΑ΄ΛΑΖΑ, cum d. 719. b
χαλαζοβολέω 102. c
χαλαζοκοπέω, cum d. in c. ex κοπὴ 338. b
χαλαζοφύλαξ, in c. ex φύλαξ 712. a
χαλαζώδης, χαλάζωσις, in Χάλαζα 719. b
χαλασμὸς, in Χαλάω 719. c
χαλαίπους 552. b
ΧΑΛΑ΄Ω, cum d. χαλαρὸς 719. b. c
ΧΑΛΒΑ΄ΝΗ, cum d. 719. c
ΧΑΛΕ΄ΠΤΩ, χαλεπὸς, cum d. χαλεπαίνω ib.
χαλία, χάλιστος, in Χαλάω ib.
χαλικάζω, in Χάλιξ 720. b
χαλίκρατος, et χαλίκρητος 309. b
χαλιμάζω, χαλιμὰς, χάλιμος, in Χαλάω 719. c
χαλινὸς, in Χαλινὸς 720. a
χαλιναγωγέω 16. c
χαλινοποιὸς, cum d. 544. c
ΧΑΛΙΝΟ΄Σ, cum d. 720. a
χαλινοφάγος 683. b
ΧΑ΄ΛΙΞ, et χάλαξ 720. b
χαλίφρων, cum d. in c. ex Φρὴν 710. a
χάλκανθος, &c. in c. ex Ἄνθος, et ἄνθη 64. a
χαλκάρματος 76. b
χαλκάσπις, in c. ex Ἀσπὶς 84. c
χαλκέγχης, in c. ex Ἔγχος 178. c
χάλκειος, &c. in Χαλκὸς 720. b
χαλκέμβολος, in ἐμβάλλω 99. b
χαλκεντὴς, in c. ex Ἔντεα 197. b
χαλκεόγραφος 135. a
χαλκεοθώραξ, in χαλκοθώραξ 268. b
χαλκεοκάρδιος, in c. 299. c
χαλκεομίτρης, in c. ex Μίτρα 425. c
[χαλκεομίτωρ] ib.
χαλκεόπλος, in c. 470. b
χάλκεος, in Χαλκὸς 720. b
χαλκεόφωνος 717. b
χαλκεύω, cum d. in Χαλκὸς 720. b
χάλκη, χαλκηΐς 720. c
χαλκήλατος 191. c
χαλκήρης [illegible] c
χαλκιδεύομαι, χαλκιδικὸς, χαλκιδίζω, χαλκιδικὸς, χαλκίδιον, χαλκιδίτης, in Χαλκὶς 720. b. c
χαλκίζω 720. c
χαλκίοικος, in c. ex Οἶκος 457. c
χαλκίον, et χάλκιον, χαλκὶς, χαλκισμὸς, χαλκίτης, in Χαλκὸς 720. b c
χαλκοάρης 74. c
χαλκοβαρὴς, in c. ex Βάρος 104. b
χαλκοβατὴς 96. a
χαλκοβόας, in c. sine pr. 111. a
χαλκογένειος, in c. ex γένυς 127. a
χαλκόγονος, in c. ex Γόνος ib.
χαλκογλώχιν, in c. ex Γλωχὶς 134. b
χαλκογράφος 139. b
χαλκόδετος, in c. ex tertia pers. praet. pass. 157. a
χαλκόθοος, in c. ex θέω 254. a
χαλκοθώραξ, in c. ex Θώραξ 268. b
χαλκοκνήμιδες, in c. ex Κνήμη 326. c
χαλκοκορυστὴς, in c. ex Κόρυς 340. b
χαλκόκρατος, et χαλκόκρητος 309. b
χαλκόκροτος 350. b
χαλκοτύπος, in c. ex τύπος 657. a
χαλκολίβανον, in c. ex Λίβανος 385. c
χαλκολογέω 373. b
χαλκόνωτος, in c. ex Νῶτος 447. a
χαλκοπάρῃος, χαλκοπάρειος, in c. 498. c
χαλκόπεδος 504. a
χαλκοπλάστης, in c. sine pr. 531. c
χαλκόπλευρος, in c. 533. c
χαλκοπληθὴς, in c. ex πλῆθος 535. a
χαλκόπληκτος 538. a
χαλκόπους 552. b
χαλκόπρωρος, in c. ex Πρώρα 559. c
χαλκόπυλος, in c. 564. a
χαλκοπώγων, in c. ex Πώγων 566. c
χαλκόπωλος 567. c
ΧΑΛΚΟ΄Σ 720. b
χαλκοσμάραγδος, in Μάραγδος 399. c
χαλκόστομος 617. b
χαλκότευκτος, in c. ex τευκτὸς 647. b
χαλκοτευχὴς, in c. ex τεῦχος 647. c
χαλκότυπος, cum d. 674. c
χαλκουργὸς, cum d. 206. a
χαλκοῦς, in Χαλκὸς 720. b
χαλκοφανὴς 685. c
χαλκόφι, in Χαλκὸς 720. b
χαλκόφωνος 717. b
χαλκοχίτων 729. a
χαλκόω, in Χαλκὸς 720. b
χάλκωμα, in Χαλκὸς ib.
χαλκώνυχος, in c. 745. b
χαλκωρυχεῖον, in c. cum pr. 483. a
(ΧΑ΄ΛΥΨ) 721. a
ΧΑΜΑΙ΄, cum d. χαμάζε ib.
χαμαιβάτης, in c. ex Βάτος 96. a
χαμαιεργὸς 124. a
χαμαιδικασταὶ, in c. ex δικάζω 165. c
χαμαίδρυς, et χαμαίδρυψ, in c. ex Δρῦς 173. c
χαμαιεύνης, &c. in χαμεύνη 218. b
χαμαίζηλος, in c. ex Ζῆλος 237. a
χαμαίκαυλος, in c. ex Καυλὸς 304. a
χαμαικέρασος, in Κέρασος 310. b
χαμαικισσὸς, in c. ex Κισσὸς 318. b
χαμαικλινὴς, in c. desinentibus in κλινὴς 323. c
χαμαίκοιτος, cum d. in c. ex Κοίτη 329. b
χαμαικυπάρισσος, in Κυπάρισσος 358. a
χαμαιλέων, in c. ex Λέων 383. c
χαμαίμηλον, in c. 417. c
χαμαιμυρσίνη, in c. ex Μύρτος 451. a
χαμαιμύρτη ib.
χαμαιπετὴς, in c. ex πέτω 529. a
χαμαιπέτης, in c. sine pr. 521. b
χαμαιπετεῖον, χαμαιπετῶς, in χαμαιπετὴς 529. a
χαμαιπεύκη, in Πεύκη, picea 521. c
χαμαιπίτυς, in Πίτυς 539. c
χαμαίπους 552. b
χαμαιρριφὴς, cum d. in c. sine pr. 571. b
χαμαιρροπὴς, in c. ex Ῥέπω ib.
χαμαιστρωσία, in c. ex στρωτὸς 618. a
χαμαισύκη, in c. ex Συκῆ 623. c
χαμαισχιδὴς, in c. 630. b
χαμαιτής, in Χαμαὶ 721. a
χαμαιτύπη, cum d. 674. c
χαμελαία, in c. ex Ἐλαία 190. b
χαμερπὴς, cum d. in c. ex Ἕρπω 211. b
χαμαιεταιρὶς, in c. ex Ἑταῖρος 215. a
χαμεύνη, cum d. in c. 218. b
χαμηλὸς, χαμῆτις, χαμόθεν, in Χαμαὶ 721. a
χαμουλκὸς, in c. ex ἕλκω 193. a
χανδάνω, in Χάζω 718. a
χανδὸν, χάνη, χάννος, et χάνος, in Χαίνω ib.
χανύσσω, χανὼν, χαὸς, in Χαίνω ib.
(ΧΑ΄ΟΣ) 721. a
χαρὰ 719. a
χαραντὴρ, in χαράσσω 721. a
χάραξ, χαρακόω, χαράδρα 721. b
ΧΑΡΑ΄ΣΣΩ, cum d. χάραγμα 721. a
χαριτοδότης, in c. ex Δότης 163. c
ΧΑ΄ΡΙΣ, cum d. χαρίζομαι 721. c
χαριτοβλέφαρος, in c. ex Βλέφαρον 110. a
χαριτογλωσσέω, et χαριτογλωττέω 134. b
χαριτόω, in Χάρις 722. a
χάρμα, χαρμοσύνη, &c. in Χαίρω 718. c
χαρμόφρων 710. a
χαροποιὸς 544. c
χαροπὸς, cum d. in χάροψ 474. c
ΧΑ΄ΡΤΗΣ, cum d. 722. b
χαρτοπράτης, in c. ex πιπράσκω 518. c
χαρτὸς, in Χαίρω 718. c
χαρτοφύλαξ, cum d. in c. ex φύλαξ 712. a
ΧΑ΄ΡΥΒΔΙΣ 722. b
ΧΑ΄ΡΩΝ, cum d. χαρωπὸς ib.
χάροψ 474. c
χάσις, in Χάζω 718. a
χάσκω, χασμάζω, cum der. χάσμα, cum d. χάσμη, cum d. in Χαίνω ib. et b
ΧΑΤΕ΄Ω, cum d. χατίζω 722. b
χαυλιόδους 433. b
† χαυλιόδοντ ib.
χαύναξ, χαυνάζω, in Χαῦνος 722. a
χαυνοπολίτης 548. a
ΧΑΥ΄ΝΟΣ, cum d. χαυνότης 722. b. c
¶ χεδροπὰ, in χεδρόπης 173. a
χεζανῖγες, in c. 60. a
ΧΕ΄ΖΩ, cum d. χεζητιάω 722. a
χειὰ, in Χέω 722. a
χειλάριον, χειλόω, in Χεῖλος 722. c
χειλοποτέω, in c. sine pr. 527. b
ΧΕΙ΄ΛΟΣ 722. c
χειλόω, χείλων, χειλωτὴρ, in Χεῖλος ib.
ΧΕΙ΄ΜΑ, cum d. χειμάζω 723. a
χειμάδιον, in c. 58. a
χειμάρρους, χειμάρρως, in c. ex ῥέω 573. a
χειμὰς, χειμασία, in Χεῖμα 723. a
χειμασκέω, in c. 84. a
χείμαστρον, χειμάω, χείμεθλον, χειμετλιάω, χειμερίζω, χειμερινὸς, χειμέριος, χειμὼν, in Χεῖμα 723. a
χειμοθνὴς, in c. desinent. in θνὴς 259. c
χειμόσπορος, cum d. in c. ex σπόρος 604. c
χειμὼν, in Χεῖμα 723. a
(χειμωνότυπος) 674. c
χεῖμαι 722. a
ΧΕΙ΄Ρ 723. b
χειράγρα 10. b
χειραγωγὸς, cum d. 16. c. et 17. a
χειρίδιον, in Χεὶρ 723. c
χειραπτάζω, in c. ex ἀπτὸς 71. a
χειρὰς, in Χεὶρ 723. c
χειραψία, in c. habentibus ψ 71. a
χειρέω, in Χεὶρ 723. c
χειρίδιον, χειριδωτὸς, χειρίζω, cum d. χείριος, χειρὶς, χείρισμα, et χειρισμὸς, in Χεὶρ 723. b. c
[χειριστὴς] 723. c
χειρίσοφος, in c. ex Σοφὸς 601. b
χειροβάπτιστος, in Βάπτω 103. a
χειροβαρὴς, in c. ex Βάρος 104. b

χειρόβιος, et χειροβιώτης, in c. ex Βίος 108. a
χειροβλημᾶσθαι 259. a
† χειρόβολον 102. c
χειρογάστωρ, in c. ex Γαστὴρ 122. b
χειρόγραφον, cum d. 139. b
χειροδάικτος, in c. ex Δαΐζω 143. c
χειρόδεικτος, cum d. in c. ex Δείκνυμι, sine pr. 149. a
χειροδίκης 165. b
χειρόδοτος, in c. ex Δότης 163. c
χειροδρόμος, in c. ex Δρόμος 173. a
χειροήθης, in c. ex Ἦθος 212. b
χειροθεσία, in c. ex Θέσις 633. b
χειροθετέω 653. c
χειροκμητὸς, in c. desinent. in κμητὸς 296. c
χειρονομία, in c. ex νομὴ 338. b
χειροκρατία, cum d. 340. a
χειρολαβὶς, in c. ex λαβὴ 369. b
χειρόμακτρον, in c. ex Μάσσω, abstergo 402. a
χειρόμαντις, cum d. in c. 399. c
χειρομάχος 404. c
χειρομύλη, et χειρομύλιον, in c. ex Μύλη 430. b
χειρόνιπτρον, in χερνίπτω 441. b
χειρονόμος, cum d. in c. 442. c
χειροπληθὴς, cum d. in c. ex πλῆθος 535. a
χειρόπληκτος 538. a
χειροποιὸς, in χειρόποιος 552. b
χειροποίητος ib.
χειροπόνητος, χειροπονία, in c. sine pr. 516. a
χειρόρρυτος 552. b
χειροσοφέω, cum d. 593. b
χειρόσοφος, cum χειρόσοφος 601. b
χειροτίνω, in c. ex Τίνω 638. c
χειροτέχνης, cum d. in c. sine pr. 648. c
χειρότμητος 645. a
χειροτονία, cum d. 639. a
(χειρότονος) 639. a
χειροτριβία, cum d. in c. sine pr. 671. a
χειροτροφεῖον 666. c
χειρουργὸς, χειρουργία, χειρουργέω, cum d. 206. a
χειρόχωλος, in c. ex Χωλὸς 737. a
χειρόω, χειρόομαι, χείρωμα, in Χεὶρ 723. c
(χείρωμα) ib.
χειρῶναξ, cum d. in c. 60. c
χειρώνιον, vel χειρώνιον, χειρωνικὸς, χειρωτὸς, in Χεὶρ 723. c. 724. a
ΧΕΛΙΔΩ'Ν, cum d. 725. b
χελιδονίας, χελιδόνιον, χελιδόνειον, χελιδοῦς, in Χελιδὼν ib.
χελιχελώνη 725. b
χέλυδρος, in c. 678. c
χελώνη, in Χέλυς, et in Χέλυς 722. c. 725. b
χελωνοειδὴς 455. b
ΧΕ'ΛΥΣ, cum d. χελώνη 725. b
χελωνοφάγος 683. b
χέομαι, in Χέω 723. c
χέραδος, χεράς, in Χεὶρ 723. c
χερείων, χερειότερος ib.
χερηφορέω, in c. 713. b
χερμὰς, χερμάδιον, in Χεὶρ, et in c. ex Μάσσω, tango 723. c
χερνιβεῖον, χέρνιψ, χερνὶς, in Χεὶρ ib.
χέρνιβον, χερνίπτω, χέρνιψ, cum d. in c. ex Νίπτω, 440. a. et in Χεὶρ 723. c
χερνίβιον, et χέρνιβον, χερνίπτω, cum χέρνιμμα, et χέρνιψ, in c. ex Νίπτω 441. b
χερνίπτρον, in χερνίπτω ib.
χερνήτης, cum d. in c. ex Νῆσος 440. b
ΧΕ'ΡΡΟΣ 725. c
χερσαῖος, χερσεύω, cum d. in Χέρσος ib.
χερσωτὸς ib.
[χερσόθεν] ib.
χερσονησιώτης 396. b
χέρσονδε, in Χέρσος 725. c
χερσόνησος, cum d. in χερσόνησος 440. b
χέρσος, cum d. in Χέρσος 725. c
χέρυδρος, in c. 678. a
χεῦμα, in Χέω 723. c
χεύω, in Χέω 722. c
χεῦμα 725. c
ΧΕ'Ω, cum d. ib.
¶ χηλαργὸς, in c. ex Ἀργὸς 75. b
ΧΗΛΗ', cum d. χηλεύω 728. a
χηλὸς, in Χέω, capio ib.
χηλὴ, χήμωσις, cum d. in Χαίνω 718. a
ΧΗ'Ν 728. b
χηναλώπηξ, in c. ex Ἀλώπηξ 53. a
χήνειος, et χήνεος, χηνία, cum d. χηνίσκος, χηνίζω, χηνίον, χῆνες, χηνώδης, in Χὴν 728. b
χηνοβοσκὸς, cum d. in c. ex Βόσκω 115. b
χηνοβοσία, in c. ex Βόσις 114. c
χηνοβοτία, in c. ex Βοτὴ 115. a
χηνοτροφεῖον 666. c
χηνοστία, χηνόστεγα, in Χὴν 728. b
χηραμὸς, in Χηραμὸς ib.
χηραμοδύτης, in c. ex Δύω, subeo 175. a
ΧΗΡΑΜΟ'Σ 728. b
ΧΗ'ΡΟΣ, cum d. χηρόω, χηρεύω, χηρεία ib.
χῆτος, χήτειος, cum d. in Χατέω 722. b
¶ χθαμαλεοστοιτὸς, in c. ex Ἵσταμαι 276. c
χθαμαλὸς, cum d. in Χαμαὶ 721. a
ΧΘΕ'Σ, cum d. χθεσινὸς, χθιζὰ 728. b
(χθονοφόρος) 698. b
χθόνιος, in Χθὼν 728. b
χθονόπαις, in c. ex Παῖς 495. b
χθονόπληκτος, in c. sine pr. 531. c
χθονοστιβὴς 609. b
(χθονοτροφὸς) 665. c
ΧΘΩ'Ν 728. b
¶ χιάζω, χιασμὸς, cum d. in litera Χ 717. c
χιλιάω, in Χιλὸς 728. c
χιλίαρχος, cum d. 82. a
χιλιὰς, χιλιοστὴ, in χίλιοι 728. c
χιλιέτης, cum d. 217. a
ΧΙ'ΛΙΟΙ 728. c
χιλιόκωμος, in c. ex Κώμη 362. b
χιλιόναυς, in c. 434. c
χιλιονταέτης, cum χιλιέτης ib.
χιλιόπαλαι 496. a
χιλιοπλάσιος, χιλιοστὸς, et χιλιοστὺς, in Χίλιοι 728. c
χιλιοτάλαντος, in c. ex Τάλαντον 632. a
χιλόω, in Χιλὸς 728. c
χιλώνυμος, in c. 746. b
ΧΙΛΟ'Σ, cum d. χιλωτὴρ 728. c
χίμαιρα, in χίμαρος 723. a
χιμαιροβάτης 96. a
χίμαρος, χιμαιρὶς, cum d. in Χείμων 723. a. b
χιόνεος, χιονίζω, in Χιὼν 729. a
χιονίβας, in c. desinentib. in βας 95. b
χιονόβλητος 102. a
χιονοβόλος 102. c
(χιονοβοσκὸς) 115. b
χιονώδης, in Χιὼν 729. a
χιονοθρέμμων, in c. ex θρέμμα 665. c
χιονόκτυπος, in c. ex κτύπος 673. c
χιονοτρόφος 666. c
χιονόχρους 735. c
χιονίον, χιονώδης, χιονωτὸς, in Χιὼν 729. a
ΧΙ'ΟΣ ib.
χιραλέος, χιρὰς, in Χεὶρ 723. c
χιρόσυνος 552. b
ΧΙΤΩ'Ν, cum d. 729. a
ΧΙΩ'Ν, χιονίζω ib.
¶ ΧΛΑ'ΖΩ 729. b
ΧΛΑΙ'ΝΑ, cum d. χλανὶς ib.
χλαινοποιὸς 545. a
χλαινίον, cum d. in Χλαῖνα 729. b
χλαμὺς, χλαμύδιον, in Χλαμὺς ib.
χλαμυδηφόρος, in c. 698. b
χλαμυδοποιὸς cum d. 545. a
χλαμυδουργὸς, cum d. 206. b
χλαμυδοφορέω, in χλαμυδηφόρος 698. b
ΧΛΑΜΥ'Σ, cum d. 729. b
χλανίδιον, in Χλαῖνα ib.
χλανιδοποιὸς 545. a
χλανίσκιον, χλανίσκος, χλανισκίδιον, in Χλαῖνα 729. b
[χλανισκίδιον] ib.
ΧΛΕΥΗ', χλευάζω, cum d. ib.
ΧΛΙΑΙ'ΝΩ, χλίασμα, cum d. ib.
χλιαρὸς, in Χλιαίνω ib.
χλιδανὸς, χλιδὴ, in Χλίω 729. c
χλιδανόφορος, in c. ex σφαιρὴ 629. a
χλιδωνότης 552. b
ΧΛΙ'Ω, cum d. χλιδὴ 729. c
ΧΛΟ'Α, cum d. ib.
χλόασμα 730. a
χλοαυγὴς, in c. ex Αὐγὴ 87. b
χλοάω, χλοερὸς, in Χλόα 729. c. 730. a
χλοηφόρος 666. c
χλόη, in Χλόα 729. c
χλοερὸς ib.
χλοηφόρος, cum d. 698. b
χλοιάω, in χλοάω 729. c
χλοίη, χλόη ib.
χλοιοῦσθαι, in χλοιοῦσθαι ib.
χλοιώδης, in χλοώδης 729. c
χλοόκαρπος, in c. ex Καρπὸς, fructus 302. a
χλόος, in Χλόα 730. a
χλοῦνες, cum d. in c. ex Εὐνὴ 218. c
(χλοῦνες) 218. c
χλουνὸς, χλοῦνς 730. a
χλωρηὶς, χλωρίζω, χλωραίνω, χλώρασμα, in Χλόα 729. c. 730. a
χλωραύχην, in c. ex Αὐχὴν 90 b
χλωρεῖον, χλωρεὺς, χλωρηὶς, χλωρίασις, χλωρίζω, χλωρὸς, χλωρότης, χλωρίων, in Χλόα 729. c. 730. a
χλωρόκομος 334. b
χλωρὶς, in Χλόα 729. c
χλωροσαῦρα, in Σαῦρα 582. a
χλωρότης, in χλωρὸς 729. c
χλωροφαγέω 683. b
¶ ΧΝΑΥ'Ω, cum d. 730. a
χνόος, χνοῦς, χνοάω, χνόη ib.
¶ Χόω, χοαῖος, χόανος, cum d. χοεῖον, χοεὺς, χοῦ, in Χέω 725. c. 727. b. 728. a
χοήρης 82. c
χοῦς, χοεῖς, in Χέω 727. c. 728. a
χοινίκη, χοινίκιον, χοινικὶς, in Χοῖνιξ 730. b
χοινικομετρὶς, in c. sine pr. 416. a
ΧΟΙ'ΝΙΞ 730. b
χοιράδιον, χοιρὰς, χοιράδες, χοίρειος, χοίρεος, χοιρίδιον, χοιρίον, χοίριον, in Χοῖρος ib.
χοιροβοσκὸς, in c. 115. b
(χοιροκτόνος) 353. c
χοιροπίθηκος, in c. ex Πίθηξ 585. b
χοιροπώλης, cum d. 567. c
ΧΟΙ'ΡΟΣ 730. b
χοιροφάγος, in c. ex ἀφάγω 626. b
χοιροτροφεῖον 666. c
χολαγωγὸς 17. a
χολαῖος, χολάδες, χολὰς 730. c
ΧΟΛΗ', cum d. χολάδες 730. b. c
χολαγὸς 18. a
χολαιδίκος 156. b
χολάω, in Χολὴ 730. c
χολημεσία 196. a
χολικὸς, χόλιξ 730. c
χολόβαφος, cum d. in c. ex Βάφος 103. b
χολόεις, in Χολὴ 730. c
χολοβάφης, in c. ex Βαφὴ 112. a
χόλος, χολόω, cum d. in Χολὴ 730. c
χονδράκανθος, in c. ex Ἄκανθα 37. b
χονδρεύω, χονδρίον, χόνδριος ἄρτος, χονδρίλη, χονδρίον, χονδρίτης, cum d. in Χόνδρος 731. a
ΧΟ'ΝΔΡΟΣ ib.
χονδρότυπος, in c. ex τύπος 675. b
χονδρώδης, in Χόνδρος 731. a
χόνος 727. b
χόος, in Χέω ib.
χοραγὸς, cum d. in χορηγὸς 18. a
χοραύλης 89. a
χορδοψὸς, in c. habentib. ψ 71. a. et in c. ex Ἕψω 227. c
ΧΟΡΔΗ', cum d. χορδεύω 731. a
χορδολογέω 377. b
χορδοποιὸς, cum d. 545. a
χοροστάτης 567. c
χοροστασία 639. a
χορεύω, in Χορὸς 731. a
χορεία, cum d. χορευτὴς, in Χορὸς 731. b
χορηγὸς, cum d. χορηγέω, χορήγημα 18. a
χορικὸς, χόριον, χόριος, in Χορὸς 731. b
χοροβατέω 96. a
χοροδέκτης, in c. ex tertia pers. præt. 155. c
χοροδιδάσκαλος, cum d. in c. ex διδάσκαλος 161. c
χοροιτύπος, cum d. 674. c
χορόνδε, in Χορὸς 731. b
ΧΟΡΟ'Σ ib.
χορτάζω, χορταῖος, χορτάσιος, χόρτασμα, χορτασμὸς, χόρτινος, in Χόρτος 732. a
χορτονόμος, cum d. in c. ex νομὴ 338. b
χορτομανέω 396. b
ΧΟ'ΡΤΟΣ, cum d. 731. c
χορωδία 23. a
χοῦς, χόω, in Χέω 725. c. 727. c. 728. a
¶ χραίνω, in Χράω 733. a
χραισμέω, cum d. in Χράω 732. b
χραύω, χραῦσις 733. a
ΧΡΑ'Ω, cum d. 732. a
ΧΡΕΙ'Α, cum d. χρειὼ 733. b
ΧΡΕΜΕΤΙ'ΖΩ, cum d. ib.
ΧΡΕ'ΜΠΤΟΜΑΙ ib.
ΧΡΕ'ΟΣ, et χρεῖος ib.
χρεὼ, in Χρεία ib.
χρεωκοπέω, cum d. in c. ex κοπὴ 338. b
χρεών, χρέος, χρεώστης, in Χρέος 733. b
χρεώστης, cum d. ib.
χράω, in d. ex Χράω, oraculo edo 733. a
χρειώδης, χρὴ, χρῄζω, χρεΐζω, in χρεία 733. b
[χρείσημαι] ib.
ΧΡΗ͂ΜΑ, cum d. 734. a
χρηματίζω ib.
χρηματοδαίτης, in c. ex Δαίω, divido 143. b
χρηματοποιὸς 545. a
χρήσιμος, χρήσιμος, cum d. χρῆσις, in Χράω 732. b
[χρῆσις] 733. c
χρησμαγορέω, cum d. χρησμαγόρος 7. c
χρησμοδοτέω, cum d. in c. ex δότης 163. c
χρησμολόγος, cum d. 377. b
χρησμὸς, χρησμοσύνη, in Χράω 733. a. b
(χρησμώδης) ib.
χρησμῳδὸς, cum d. χρησμῳδέω 23. a
χρηστηριάζομαι, χρηστήρ, cum d. χρήστης, χρηστικὸς, cum d. in Χράω 732. b. 733. a
χρηστήριος ib.
χρηστογραφία 139. b
χρηστοήθης, cum d. in c. ex Ἦθος 212. b
χρηστολογία 458. c
χρηστοκάρπης, cum d. in c. ex Καρπὸς 302. a
χρηστολόγος, cum d. 377. b
χρηστομαθὴς 398. c
χρηστομουσία, in c. ex Μοῦσα 428. a
χρηστὸς, cum d. in Χράω 732. b
χρηστουργία 206. b
χρηστόφιλος, cum d. in c. 702. c
[χρηστὺς] 732. b
χρῖμα, in χρίω 734. c
ΧΡΙ'ΜΠΤΩ 734. b
χρίσις, χρίσμα, in Χρίω 734. c
χριστήρ, in d. ex Ἀμφορεὺς 609. a
χριστικὸς, cum d. in Χρίω 734. c
χριστοκάμπυλος, in c. ex Κάμπυλος 298. c
χριστομάχος 404. c
χριστομιμητὸς, in c. ex Μιμέω 428. c
χριστὸς, in Χρίω 734. c
χριστοπολίτης, in c. ex Πόλις 642. c
ΧΡΙ'Ω 734. c
ΧΡΟ'Α 735. a
χροιὰ, χροΐα, χροΐζω, et χροΐζομαι, in Χρόα ib. et c
χρονιαῖος, χρονίζω, χρονικὸς, cum d. χρόνιος, cum d. χρονισμὸς, χρονίστης, in Χρόνος 736. a
χρονογράφος, cum d.
ΧΡΟ'ΝΟΣ 736. a
χρονοτριβέω, in c. sine pr. 139. b
χρονολαβέω, in c. ex λαβὴ 195. a
χροῦς, χρόος, χρόα, in Χρόα 735. a
χρυσαίζω, in Χρυσὸς 736. b
χρυσαλλὶς, in Χρυσὸς ib.
χρυσάμπυξ, in c. 739. b
χρυσαμοιβὸς, in c. ex Ἀμοιβὴ 56. a
χρυσάμπυξ, in c. 57. b
χρυσάνθεμον, et χρυσανθέμιον, in c. ex Ἄνθεμον 64. b
χρυσάρματος 76. b
χρυσάσπις, in c. ex Ἀσπὶς 84. c
χρυσαυγὴς, cum d. in c. ex Αὐγὴ 87. b
χρυσάφιον, in Χρυσὸς 736. c
χρυσάορ, in Ἄορ 69. a
χρύσειος, in Χρυσὸς 736. b
χρυσηλεκτροσπόλεκτρος, in ἤλεκτρον 379. a
χρυσήλατος, in ἐλαύνω 136. c
(χρυσοβόστρυχος) 112. b
(χρυσείματος) 151. b
χρυσοκόμης, cum χρυσοκόμας 334. b
χρυσοκόμαλλος 356. b
[χρυσόμαλλος] 397. b. c
χρυσόθυντος, in χρυσόθυτος 447. a
χρύσεος, in Χρυσὸς 736. b
χρυσοσάνδαλος, in c. ex Σανδάλιον 580. c
χρυσοστέφανος, in c. sine pr. 614. a
(χρυσοστόλμος) 611. c
χρυσοστόλος, in c. sine pr. ib.
χρυσότυπος 674. c
χρυσοφάλαρος, in c. ex φάλαρα 687. a
χρυσεπάνωμος, in ἐπώνυμος 476. a
χρυσεραστὴς, in c. ex ἐραστὴς 202. b
χρυσηλάκατος, in c. ex Ἠλακάτη 243. a
χρυσήλατος 191. c
χρυσήλεκτρον, in ἤλεκτρον 379. a
χρυσήνιος, in c. ex Ἡνία 246. b
χρυσήρης 82. c
χρυσιδάριον, χρυσίδιον, χρυσίζω, χρύσινος, χρυσίον, χρυσὶς, χρυσίτης, in Χρυσὸς 736. b
χρυσοβάλανος, in c. 97. b
χρυσοβαφὴς, in c. ex Βάφος 103. b
χρυσοβέλεμνος, in c. ex Βέλος 106. b
χρυσόγαιος, in c. ex Γαῖα 120. c
(χρυσόγονος) 116. b
χρυσοδαίδαλος, in c. ex Δαίδαλος 149. a
[χρυσοδαίδαλτος] ib.
χρυσοδακτύλιος, in c. ex Δάκτυλος 145. b
χρυσόδετος, in c. ex tertia pers. præt. pass.
χρυσοδίνης, in c. ex Δίνη 166. b
χρυσοεφαπτίον, in c. ex Ἕψω 227. c
χρυσόζυγος, in c. ex ζυγὸς 157. b
χρυσήλιος, in c. ex Ἥλιος 244. b
χρυσόθρονος, in c. ex Θρόνος 261. b
χρυσοκάνθαρος, in c. ex Κάνθαρος 298. a
χρυσόκαρπος, in c. ex Καρπὸς, fructus 302. a
χρυσόκερως, χρυσοκέρατος, in c. 310. b
χρυσόκλειστος, in c. ex Κλείω, claudo 320. c
χρυσόκολλα, cum d. in c. ex Κόλλα 330. c
χρυσοκόμης, (sic legendum) cum d. in c. ex Κόμη 354. b
χρυσολάχανον, in c. ex Λάχανον 372. a
χρυσολιθίδης, in c. ex Λίθος 386. b
χρυσολογέω 377. b
χρυσόλογχος 364. c
χρυσολύτης, in c. ex Λύω 382. c
χρυσόλοφος, in c. ex Λόφος 389. b
χρυσολόγος 391. c
χρυσόμαλλος, in c. ex Μαλλὸς 397. c
χρυσομανὴς, cum d. 396. b
χρυσόμηλον, in c. 417. a

χρυσομίτρης, et χρυσόμιτρος, in c. ex Μίτρα 483. c
χρυσόμφαλος, in c. 465. c
χρυσόνωτος, in c. ex Νῶτος 647. a
(χρυσόξυλον) 450. a
χρυσοπάρυφος, in παρυφή 682. a
χρυσόπαστος, in c. ex Πάσσω 500. a
χρυσοπέδιλος 504. a
χρυσόπεπλος 516. c
χρυσοπήληξ, et χρυσοπήληξ, in c. ex Πήληξ 523. c
χρυσοπλόκαμος, in c. ex πλόκαμος 533. c
χρυσόπλυτον, in c. cum pr. 539. b
χρυσοποίκιλος, in c. 545. b
χρυσοποιός 543. a
χρυσόπους 552. b
χρυσόπρεμνος, in c. ex Πρέμνον 559. a
χρυσόπτερος, in c. sine pr. 560. c
χρυσορόας, in χρυσορρόας 573. a
χρυσόροφος, in c. ex ἐρέφω 209. b
χρυσόρραπις, in c. ex Ῥαπίς 569. c
χρυσορρήμων, in c. sine pr. 574. a
χρυσορρόας, in c. ex ῥέω 575. a
χρυσόρρυτος, in c. ex ῥυτός ib.
ΧΡΥΣΟ'Σ 736. b
χρυσόστημον, in c. ex στήμων 604. b
χρυσοστέφανος, in c. sine pr. 611. c
χρυσόστομος 617. b
χρυσόστροφος 621. c
χρυσοτέκτων, in c. ex τέκτων 647. c
χρυσότερος, in Χρυσός 736. b
χρυσότευκτος, in c. ex τευκτός 647. b
χρυσοτευχής, in c. ex τεῦχος 647. c
χρυσοτόρευτος, in c. ex τορεύω 646. a
χρυσουργός, cum d. 206. b
χρυσοῦς, in Χρυσός 736. b
χρυσοϋφής, in c. ex Ὑφάω 682. a
χρυσοφαής 688. c
(χρυσοφεγγής) 691. b
χρυσοφόρος, cum d. 698. b
χρυσοφύλαξ, in c. ex Φύλαξ 712. a
χρυσοχαίτης 719. b
χρυσοχάλινος, in c. ex Χαλινός 720. b
χρυσοχόος, in c. ex Χέω 724. c
χρυσοχοΐα, cum d. 727. b
χρυσόω, χρύσωμα, in Χρυσός 736. b
χρυσωματοθήκη, in c. ex Θήκη 654. a
χρυσωνέω, cum d. in c. 743. b
[χρυσώνης] 474. a
χρυσωνής, cum d. ib.
χρυσώροφος, cum d. in c. sine pr. 483. a
χρύσωσις, in Χρυσός 736. b
χρώζω, χρῶμα, cum d. in Χρώς 735. a. c
χρωματοποιία 545. a
χρώς, χρῶσις, χρωστής, χρωτίζω, χρώτισμα, in Χρώς 735. a. c
¶ χυδαῖος, χυδαιότης, χύδην, in Χέω 726. a
ΧΥΛΟ'Σ, cum d. χυλίζω, χυλάριον 736. c
[χυμίζω] 726. a
χυμός, cum d. in χέω 726. a. 727. a
χύμα, χύσις, in χέω 725. c. 726. a. 727. b
χυτόνεφος 390. c
χύτλον, χυτλάζω, in χέω 726. a
χυτοχαλκεύματα, in c. 559. b
χυτικός, χύτλον, cum d. χυτός, in χέω 726. a. 727. c
χύτρα, χυτραῖος, χυτρεῖον, χύτρεος, χυτρεύς, in Χύτρος 737. a
χυτρεψός, in c. ex Ἕψω 227. c
χυτρίδιον, χυτρίζω, χυτρίνδα, χύτρινος, χυτρίον, χύτριος, χυτρίς, χυτρισμός, χυτρίτας, in Χύτρος 737. a
χυτρόπους 122. b
χυτρόπους, cum d. 552. b
χυτροπώλης, cum d. 567. c
ΧΥ'ΤΡΟΣ 737. a
χῶ, in Χέω 725. c
¶ χωλαίνω, cum d. χωλεύω, cum d. in Χωλός 737. a
χωλίπους 552. b
(χωλοποιός) 545. a
ΧΩΛΟ'Σ, cum d. 737. a
χῶμα, χωμάτιον, χωννύω, cum d. in χέω 727. b. c
χῶνος ib.
χόω, χῶσις, in χέω 725. c. 727. b. c
χώομαι, in χόω 730. c
χώρα, in Χῶρος 738. a
χώραυλος, in c. ex Αὐλός 88. b
χωρεπίσκοπος, in ἐπισκέπτομαι 592. c
ΧΩΡΕ'Ω, cum d. χωρητός 737 a. b
χωριάζω, χωριασμός, χωρίδιον, in Χῶρος 738. b
χωρίζω, in Χωρὶς 738. a
χωρικός, cum d. χωρίον, in Χῶρος 738. b
ΧΩΡΙ'Σ 738. a
χώρισις, χωρισμός, χωριστός, in Χωρὶς ib.
χωρίτης, in Χῶρος 738. b
χωρογράφος, cum d. 139. b
χωροστατέω 457. a
ΧΩ͂ΡΟΣ 738. a
χωροφιλέω, in c. 702. c
χωροφύλαξ, in c. ex φύλαξ 712. a
χῶν, in χαλάω 730. c
χῶς, in χοῦς 728. a

Ψ.

ΨΑ'ΓΔΑΣ 728. c
ΨΑΘΥΡΟ'Σ, et ψαθρός, cum d. ib.
ΨΑΙΔΡΟ'Σ ib.
ψαικάλον, ψαικάς, in Ψακάς ib.
ψαίρω, ψαίω, in Ψάω 739. c
ψακάδιον, ψακάζω, ψάκαλον, in Ψακάς 738. c
ΨΑΚΑ'Σ ib.
ψακαστός ib.
ψαλάσσω, cum d. in Ψάω 740. a
ψαλίδιον, in Ψαλὶς 739. a
ψαλιδόστομος 617. b
ψαλίζω, in Ψαλὶς 739. a
ΨΑ'ΛΙΟΝ 730. c
ΨΑΛΙ'Σ, cum d. 739. a
ΨΑ'ΛΛΩ, cum d. ψάλμα ib.
ψαλμοχαρής, in c. sine pr. 719. a
ψαλμῳδός, cum d. ψαλμῳδία 23. a
ψαλτής, cum d. ψάλτης, ψάλτιγξ, ψαλτικός, ψαλτίς, ψάλτρια, in Ψάλλω 739. a
ψαλτῳδός, cum d. ψαλτῳδέω 23. a
ψάμαθος, cum d. ψαμμίον, ψαμμισμός, in Ψάμμος 739. b
[ψάμμακος] ib.
(ψάμμαξ) ib.
ψαμμοδύτης, in c. ex Δύω, subeo 175. a
ΨΑ'ΜΜΟΣ, cum d. ψαμμίτης 739. a. b
ψάρος, ψαρός, in ψαίρω 739. c
ψαυκρόπους, cum d. 552. b
ΨΑΥΚΡΟ'Σ 739. b
ψαύω, cum d. in Ψάω 740. a
ψάφαξ 741. a
ψαφαρία, in Ψαφαρός 739. b
ΨΑΦΑΡΟ'Σ ib.
ψαφαρότριχος, in c. 702. c
ψαφαρόχροος 735. c
ψαφαρίς, in Ψαφαρός 739. b
ψάφιγξ, in Ψῆφος 741. b
ΨΑ'Ω 739. b
¶ ψὲ, Dorice dicitur pro σφέ: ut apud Theoc. Idyl. l. 4. Ἦ καὶ ψε κρύβδαν τὰ ποθέσπερα πᾶσας ἀμέλγες.
ΨΕ'ΓΩ, cum d. ψέγμα 740. a. b
ΨΕΔΝΟ'Σ 740. b
(ψεδυρός) ib.
ΨΕ'ΔΩ ib.
ψεκάς, cum d. ψακάς 738. c
ψέκτης, ψεκτικός, cum d. ψεκτός, in Ψέγω 740. b
ψελλίζω, ψέλλισμα ib.
ψέλλιον, in Ψάλιον 738. c
ΨΕΛΛΟ'Σ, cum d. 740. b
[ψευδαγγελής, ψευδαγγελία] 4. c
ψευδάγγελος ib.
ψευδάγχουσα, in ἄγχουσα 12. a
ψευδάδελφος, in c. ex Ἀδελφός 20. a
ψευδαλέος, ψευδάλιος, in Ψεύδω 740. c
ψευδαπόστολος, in ἀποστέλλω 611. a
ψευδάργυρος, in c. ex Ἄργυρος 73. c
ψευδατράφαξις, in Ἀτράφαξις 80. b
ψευδαυτόμολος, in αὐτόμολος 125. c
ψευδεγγραφή, cum d. in ἐγγράφω 137. b
ψευδέπεια, in c. ex Ἔπος 201. b
ψευδεπίγραφος, cum d. in ἐπιγράφω 137. c
ψευδηγορέω, ψευδηγόρος, ψευδηγορία 7. c
ψευδής, ψευδέστατος, in Ψεύδω 740. b. c
ψευδεπίθεμα 151. b
ψευδογραφία, cum d. 139. b
ψευδοδιδάσκαλος, in c. ex διδάσκαλος 161. c
ψευδοδίκταμνον, in Δίκταμνον 165. c
ψευδοδίπτερος 560. c
ψευδόδοξος, cum d. in c. ex Δόξα 170. a
ψευδόθυρον, in c. ex Θύρα 266. b
ψευδοκασσία, et ψευδοκασσία, in Κασσία 302. c
ψευδοκήρυξ 314. c
ψευδοκινάμωμον, in c. ex Κινάμωμον 317. c
ψευδοκλητεία, in c. ex κλητής 294. b
ψευδοκόριον, in c. ex κόρος, puer 339. b
ψευδοκύπειρος 350. a
ψευδολόγος, cum d. 377. b
ψεύδομαι, in Ψεύδω 740. b
ψευδόμαντις, cum d. in c. 399. c
ψευδομάρτυρ, cum d. in c. ex Μάρτυς 401. b
ψευδομελῳδία, et ψευδομελῳδέω, in c. 429. b
ψευδόνυμφος 433. c
(ψευδόνομος) 441. c
ψευδονύμφευτος, in c. 446. c
ψευδοπαιδεία, in c. ex παιδεία 495. c
ψευδοπάτωρ 502. c
ψευδοπαρθένος, in c. 499. a
ψευδοπερίπτερος, in περίπτερος 560. c
ψευδόπαστον 502. b
ψευδόπλουτος, in c. ex Πλοῦτος 538. c
ψευδοπροφήτης, in πρόφημι 689. c
ψευδόπτυσμα, in c. ex πτύω 529. a
ψευδόπυρος, in c. ex Πῦρ 563. c
ψευδόρκος, cum d. in c. ex Ὅρκος 479. a
ψευδοσέλινον, in c. ex σέλινον 584. b
ψευδοσοφιστής, in c. ex σοφίζω 601. b
ψευδόστομος, cum d. 617. b
ψευδοσφήξ, in c. ex Σφήξ 628. a
ψευδοφανής 685. c
ψευδόφημος 690. b
ψευδόχριστος, in c. ex Χριστός 735. a
ψευδόχρυσος, in c. ex Χρυσός 736. c
ΨΕΥ'ΔΩ, ψεῦσμα 740. b
ψευδώνυμος, cum d. in c. ex Ὄνομα 467. c
ψευσιστής 682. b
ψεῦσις, ψευστής, cum d. in Ψεύδω 740. b
ΨΕ'ΦΟΣ, cum d. 740. c
ψεφαυγής 87. b
ψέφαρος 740. c
¶ ψῆγμα, in ψήχω 739. b
ψηκτής, ψηκτίς, ψήκτρα, ψήκτρια, ψηκτρίς, in ψήχω ib.
ψηλαφάω, et ψαλαφάω, cum d. in c. ex ἁφή 71. a
ΨΗ'Ν, cum d. ψηνίζω 740. c. 741. a
ΨΗΝΟ'Σ ib.
ψῆξις, in ψήχω 739. b
ΨΗ͂ΣΣΑ 741. a
ψηστίς, in ψήχω 739. b
[ψηφοφορέω] 698. c
ψήφινος, ψηφίς, ψήφισμα, cum d. ψηφιστής, in Ψῆφος 741. a
ψηφοκλέπτης, in c. sine pr. 321. c
ψηφολόγος, cum d. 377. b
ψηφοπαίκτης, cum d. in c. ex Παίζω 494. c
ψηφοποιός 545. a
ΨΗ͂ΦΟΣ 741. a
ψηφοφόρος, cum d. 698. c
ψήχω, in Ψάω 739. b
¶ ψιάζω, in Ψιάς 741. b
ψιαθίς, ψιάθιον, in Ψίαθος 741. b
ΨΙ'ΑΘΟΣ ib.
ΨΙΑ', ψιάς, ψιαδών ib.
ΨΙΒΔΕ'Ω 741. c
ΨΙ'ΔΩΝ ib.
ΨΙ'ΖΟΜΑΙ ib.
ΨΙΘΙ'Α, ΨΙ'ΘΟΣ ib.
ΨΙ'ΘΥΡΟΣ, cum d. ψιθυρίζω ib.
ψιλεύς, ψιλίζω, in Ψιλός ib.
ψιλογραφέω 139. b
ψιλοκιθαριστική, in c. ex Κιθάρα 315. b
ψιλοκόρσης, in c. ex κείρω 306. b
ψιλομετρία, in c. sine pr. 416. a
ΨΙΛΟ'Σ, ψιλάς 741. c
ψιλοτάπης, et ψιλόταπις, in c. ex Τάπης 633. a
ψιλότης, ψιλόω, ψίλωθρον, cum d. in Ψιλός 741. c
ΨΙ'ΜΜΥΘΟΣ 742. a
ψιμμυθιοφανής 685. c
ψιμμυθιόω, in ψίμμυθος 742. a
ΨΙ'ΝΑΘΟΣ ib.
ΨΙ'ΝΑΣΘΑΙ ib.
ΨΙΝΕΣΘΑΙ, cum d. ib.
ψινάς ib.
ΨΙ'ΝΘΟΣ ib.
ΨΙΝΥ'ΘΙΟΣ ib.
ΨΙ'Ξ ib.
ψίττα, cum d. in Σίττα 589. b
ΨΙΤΤΑ'ΚΗ 742. a
ψιχίον, ψιχώδης, in Ψίξ ib.
¶ ψόας, et ψοίας, in Ψάω 740. a
ψόγος, ψογερός, cum d. in Ψέγω 740. b
ψοθός, tumultus. Item niger. Hesych. ¶ At ψόθος, subst. Suidæ est ἀκαθαρσία, immunditiæ: afferenti ex Phrynicho.
ψοθάλλειν, strepere, strepitum edere.
ψοίτης 740. a
ψολόεις, in Ψόλος 742. a
ψολοκομπίας, et ψολοκομπία, in c. ex Κόμπος 335. a
ΨΟ'ΛΟΣ 742. a
ψοφέω, cum d. in Ψόφος ib.
ψοφοδεής, cum d. in comp. ex Δέος 146. a
ψοφομήδης, in c. ex Μῆδος 416. c
ΨΟ'ΦΟΣ, cum d. ψοφώδης 742. a
¶ ψύας, in Ψάω 740. a
ψυγεῖον, ψυγεύς, ψυγμός, in Ψύχω 742. c. 743. a
ΨΥ'ΔΡΑΚΕΣ, et ψυδράκια 742. a
ψύθος, ψυθός, ψυθίζω, cum d. in Ψεύδω 740. c
ψυκτήρ, cum d. ψυκτικός, ψυκτός, in Ψύχω 742. c. 743. a
ΨΥ'ΛΛΟΣ, et ψύλλα, cum d. 742. b
ΨΥ'ΛΩΝ ib.
ψύξις, in ψύχω 742. c
ψυχαγωγός, cum d. 17. a
ψυχάζω, in Ψύχω 743. a
ψυχάριον, in Ψυχή 742. b
ψυχαστής, in ψυχάζω 743. a
ψυχεινός, ψυχεῖον, ψυχεύς, in Ψύχω ib.
ψυχέμπορος, in dec. ex Ἔμπορος 509. b
ΨΥΧΗ', cum d. ψυχίδιον, ψυχικός 742. b
ψυχοδαΐκτης, in c. ex Δαΐζω 143. c
ψυχοδότης, in c. ex δότης 163. c
ψυχόλεθρος, in c. ab ὄλεθρος 462. b
ψυχομαντεῖον, in c. 399. c
ψυχομαχέω, cum d. 404. c
ψυχοπλανής, in c. 531. a
ψυχοπομπός, cum d. in c. sine pr. 514. a
ψυχορρόφος, in ψυχορροφέω 578. a
ψυχορραγής, cum d. in c. sine pr. 575. b
ψυχορροφέω, in c. ex Ῥοφέω 578. a
ψῦχος, in Ψύχω 743. a
ψυχοστασία, in c. ex στάσις 283. a
ψυχοστόλος, in c. ex στόλος 611. b
ψυχοτακής, in c. ex Τήκω 649. a
ψυχότροφος 666. c
ψυχοφθόρος, in c. ex Φθορά 701. b
ψυχόω, in Ψυχή 742. b
ψυχραίνω, ψύχρωμα 743. a
ψυχήλατος 191. c
ψυχρία, ψυχρίζω, in ψυχρός 743. a
ψυχροβαφής, in c. ex Βάπτω 103. b
ψυχρολόγος, cum d. 377. b
ψυχρολουσία, ψυχρολουτέω, ψυχρολουτρέω, in c. sine pr. 389. a
ψυχροποιός, cum d. 545. a
ψυχροποσία, ψυχροπότης, cum d. in c. sine pr. 527. b
ψυχρός, cum d. in Ψύχω 743. a
ψυχροφόβος, in c. 691. a
ψυχρῶς, cum ψυχρός 743. a
ΨΥ'ΧΩ 742. c
ψύχωσις, in ψυχόω 742. b
¶ ΨΩ'Α, cum d. ψώζω 743. b
ΨΩ'ΘΙΟΝ ib.
ΨΩΛΟ'Σ, ψωλή ib.
ΨΩΜΟ'Σ, ψωμίον, ψωμίζω ib.
ΨΩ'ΡΑ ib.
ψωραλέος, ψωρίασις, ψωριάω, ψωρικός, in Ψώρα 743. c
ψωρός, et ψώρης ib.
ψωροφθαλμία, in c. ex ὀφθαλμός 475. b
ψωρώδης, in Ψώρα 743. c
ΨΩ'ΧΩ ib.

Ω.

¶ Ὦ et ὦ 743. c
ὤα, in Οἶς 459. b
ὠάζω, in ὦας 487. c
ὠάριον, in Ὠόν 745. c
ὦας, ὠάζω, in Οὐάς 487. c
ὨΒΗ', cum der. ὠβάζω 743. c
(ὠγμός) ib.
ὨΓΥ'ΓΙΟΣ ib.
ὧδε, in Ὅδε 451. b
ᾠδή, ᾠδός, ᾠδεῖον, in Ἀείδω 21. b
ὧδι, cum ὧδε 451. b
ᾠδικός, in ᾠδή 21. c
ὠδίν, cum d. in Ὀδύνη 453. c
ὠδινολυσία, cum d. in c. ex Λύω, sine pr. 393. b
ὠδίνω, ὠδίς, in ὠδίν 453. c
ᾠδοποιός 545. a
ὤεον, in Ὠόν 745. c
ὤζω, ὦὸ, in Ὦ 743. a
ὨΘΕ'Ω, cum d. ὠθίζω, ὠθισμός ib. 744. a
ὠΐον 745. c
ὦκα, ὠκέως, ὠκέα, in Ὠκύς 744. b
ὨΚΕΑΝΟ'Σ, cum d. ib.
ὤκιος, ὠκίων, ὤκιστος, ὤκιμον, cum d. in Ὠκύς ib.
ὠκύαλος, in c. ex Ἅλς, mare 52. a
ὠκυβόλος 102. c
ὠκυδέκτωρ, in c. ex pr. pass. 144. c
ὠκυδίνητος, in c. ex Δίνω 166. b
ὠκύδρομος 669. a
ὠκυεπής, in c. ex Ἔπος 201. b
ὠκυθόης, in c. ex Θοός 260. b
ὠκύμολος, in c. ex Μολέω 426. a
ὠκύμορος, in c. ex μόρος 408. a
ὠκύνω, in Ὠκύς 744. b
ὠκυπέτης, in c. sine praep. 521. b
ὠκυπόδης, in ὠκύπους 552. c
ὠκύπομπος, in c. sine pr. 514. a
ὠκυποιός 545. c
ὠκύπορος 509. c
ὠκύπους 552. c
ὠκύπτερος, in c. sine pr. 561. a
ὠκυρόας, ὠκύρροος, in c. ex ῥέω 573. a
ὨΚΥ'Σ, cum d. 744. b
[ὠκυτοκεῖον] 655. a
ὠκυτόκιος, &c. ib.
¶ ὠλέκρανον, cum d. in c. ex κρανίον 300. b
ὨΛΕ'ΝΗ, cum d. 744. c
ὠλεσίθυμος, in c. ex Θυμός, animus 265. c
ὠλεσίκαρπος, in c. ex Καρπός, fructus 302. a
ὠλεσίοικος, in c. ex Οἶκος 457. c
ὠλιτόμηνος, pro ὁ ἀλιτόμηνος
ὠλιτόφρων, pro ὁ ἀλιτόφρων, i. ἀλιτρὸς τὰς φρένας.
ὠλλάδιον 194. a
ὠμάδιον, ὠμαδίς, ὠμαδόν, in Ὦμος 744. c
ὠμαχθής, in c. ex Ἄχθος 91. c
ὠμήλυσις, in c. ex λύσις 393. c
ὠμηστής, in c. ex Ἔδω 179. b
ὠμίας, in Ὦμος 744. c
ὨΜΙΛΑΑ ib.
ὠμοβόειος, &c. in c. ex Βοῦς 114. b

ὠμοβόειος, in c. ex Βοῦς 112. a
[ὠμόβοος] ib.
ὠμοβρωτος, in c. sine pr. 119. a
ὠμογέρων, in c. ex Γέρων 128. a
ὠμοδάικτος, in c. ex Δαΐζω 143. c
(ὠμοδακὴς ἵμερος) 144. c
(ὠμόδορος) 173. a
ὠμοθετέω 653. c
ὠμόθυμος, in c. ex Θυμός, animus 265. c
ὤμοι 454. b
ὠμοῖδος, in c. sine præp. 455. b
ὠμοκοτύλη, in c. ex Κοτύλη 342. b
ὠμοκρατής 346. a
ὠμοκυδιάω, in c. ex Κῦδος, gloria 355. c
ὠμόλινον 387. a
ὠμομελής 417. c
ὠμοπλάται, in c. ex Πλατύς 532. b
ὠμουργός, in c. ex Ἔργον 256. b
ὨΜΟΣ 744. c
ὨΜΟΣ 745. a
ὠμόσιτος, in c. 589. a
ὠμοσπάρακτος, in c. ex Σπαράσσω 602. a
ὠμοτάριχος, in c. ex Τάριχος 633. c
ὠμότης, in Ὠμός 745. a
ὠμοτόκος, cum d. 655. a
ὠμότομος, cum d. 645. a
ὠμοτριβής, in c. sine pr. 671. a
ὠμοτύραννος, in c. ex Τύραννος 675. c
ὠμοφάγος, cum d. 683. b
[ὠμοφρόνως] 710. a
ὠμόφρων ib.
ὠμῶς, in Ὠμός 745. a
¶ ὤν, in εἰμί cum. ὤν, Dorice pro οὖν. ὧν, genit. ab ὅς 231. b
ὦναξ, pro ὦ ἄναξ. ὤνδρες, pro ὦ ἄνδρες.
ὨΝΕΟΜΑΙ, ὠνητής, ὤνημα, cum d. 745. a
ὤνθρωπε, pro ὦ ἄνθρωπε.
ὤνιος, ὦνος, in Ὠνέομαι 745. a
ὠνομασμένος, in Ὄνομα 467. a
ὨΙΟΝ 745. c
ὨΟΝ ib.
ᾠοκάταξις, in κατάγω 18. c
ὨΟΨ 745. c
ᾠοπώλης 567. c
ᾠοσκοπία, in Σκόπος 598. c
ᾠοτόκος, cum d. 655. a
ᾠοφόρος 698. c
ᾠοφυλακέω, in c. ex Φύλαξ 712. a
ὦπας 469. b
ὠπόλος, pro ὁ αἰπόλος, apud Theoc. Idyl. 1.
¶ ὭΡΑ, tempus, ὡραῖος 745. c
Ὥρα, cura 746. a
ὡραΐζω, in Ὥρα 745. c
ὡραικομέω, in c. ex Κομέω 333. b
ὡραιοπωλεῖν 517. b
ὡραιότης, cum d. in Ὥρα 745. c
ὡραιοτάριχος, cum ὡροταρίχης 633. c
ὡρακιάω, in Ὥρα 746. a
ὡροτάριχος, in c. ex Τάριχος 633. c
ὦρες, in Ὄαρ 450. b
ὡρισιδότης, in c. ex Δότης 163. a
ὡρειτρόφος, in ὀρειτρόφος 666. b
ὡρίω, in Ὥρα 746. a
ὡρία, ὡριαῖος, ὡραῖος, cum d. in Ὥρα ib.
ὡρικός, cum d. in Ὥρα 745. c
ὨΡΙΩΝ 746. b
ὥρμαινε, pro ὡρμαίνετο 479. b
ὡρογράφος, cum d. 139. b
ὡροθετέω 653. c
ὡρολογέω, cum d. 377. b
ὡρονομέω, cum d. 437. a
ὦρος, in Ὥρα, et in Ὄρος 746. a
ὡροσκοπέω, cum d. 593. b
ὨΡΥΩ, cum d. ὠρυθμός, ὠρυγὴ 746. b
¶ ὨΣ, ὡσεί, ὡσπερεί ib. c
ὡσαύτως, in c. ex Αὐτός 89. c
ὦσις, ὠσμός, in Ὠθέω 744. a
ὥσπερ, in Ὡς 746. c
ὡσταπολλά 548. b
ὥστε 747. a
ὠτώεις, ὠτίζω, ὠτιαῖς, cum d. in Ὠτίον 744. a
ὦτος, in Ὦτος 487. b
ὠτοφόρος, cum d. in ὠτο-φόρος 697. c
¶ ὦτα, in Οὖς 487. c
ὠτακουστής, cum d. in c. ex 3. pers. pr. pass. 40. c
ὠταλγία, cum d. in c. ex Ἄλγος 44. a
ὠτάριον, in Οὖς 487. c
ὠτεγχύτης, in ἐγχέω 796. b
ὠτειλή, in Οὐτάω 491. a
ὠτιοφόρος, in ὠτοφόρος, ὠτικός, ὠτίτης, in Οὖς 487. c
ὠτογλυφίς, in c. ex Γλύφω 132. c
ὠτοθλαδίας, in c. ex Θλάω 259. a
ὠτοκάταξις, in κατάγω 18. c
ὠτοκοπέω, in c. ex Κοπή 338. b
ὠτίς, seu ὦτος, in Οὖς 487. c
ὠτότμητος, in c. ex Τμητός 645. a
ὠτώεις, in Οὖς 487. c
ὠὐτός 89. c
¶ ὨΦΕΛΕΩ, cum d. 747. b
ὤχρα, ὠχράω, ὠχραίνω, ὠχρίας, ὠχριάω, cum d. 747. c
ὠχρόλευκος, in c. ex Λευκός 383. b
ὠχρόμματος, in c. ex Ὄμμα 471. b
ὨΧΡΟΣ, cum d. ὤχρωμα 747. c
¶ ὨΨ, in Ὄπτομαι 470. c
¶ ᾠάριον, in Ὠόν 745. c

INDEX

DICTIONUM ET PHRASIUM

LATINARUM

IN

LEXICON JOANNIS SCAPULÆ.

OPERA ET STUDIO

LAURENTII MARTII, PALATINI.

Numeri paginas, literæ a, b, c, *columnas, primam, secundam, tertiam, indicant.*

A.

A 70 a. 188 b. 498 a. 558 b. 680 c. boreâ, i. e. versus boream 558 b. cœna 70 b. capite 300 a. capite ad pedes 311 c. dextrâ 152 a. 152 b. dextrâ stans 285 a. juventute 188 c. lare incipe 214 a. longo tempore 188 c. mane ad vesperam 249 a. memoriâ exponere 70 a. morte parum abeunt 669 a. mortuis excito 178 a. multis jam annis 216 a. naturâ datus 188 c. navibus 70 a. nobis futurum 558 c. partibus alicujus stare 232 b. 403 c. 708 a. partibus nostris stans 179 a. partibus Philippi stare 553 a. partibus tuis sto 284 a. patre et matre ingenuum esse 558 b. pedibus sum 38 c. 669 a. prandio 188 c. principio 68 a. 557 b. principio usque ad finem 70 a. pueritia 494 c. puero 437 b. 494 c. se ipso interfectus 143 b. secretis 198 c. sinistra stans 285 a. te sto 284 a. 606 a. teneris annis 437 b. teneris unguiculis 468 a. tergo 469 b. tergo qui est ib. tergo sequi 488 c. Trojanis exponentes pœnam 558 b. vobis interfectus est 680 c.

AB 70 a. 188 c. 303 b. 498 a. 558 b. 680 c. æterno 21 b. 36 b. ævo 188 c. alicujus partibus stare 414 b. aliquo sibi cavere 285 a. aliquo stare 215 a. alterâ parte 215 c. alterutra parte 189 b. austro, id est, versus austrum 558 b. eo tempore 487 a. epistolis 198 c. hoc tempore 78 b. illo institutor 680 c. illo tempore 70 a. incensione die altero 154 a. ineunte ætatula 559 b. Infante 494 c. infantiâ 116 b. 440 a. initio 79 b. initio statim fabulæ 217 b. integro 80 a. re 183 b. re est ib. utraque parte 58 c. 484 c.

Abacta prædando 379 a.

Abactio 190 c. boum 191 a.

Abactor 190 c. boum 191 a.

Abacus 1 b. 526 a.

Abalienatio 50 c. 51 a. mentis 537 b.

Abalieno 50 c. 51 a. 41 c. 447 c. § Emancipo et divendo alienis 51 a.

Abalienor ib.

Abarceo 186 b.

Abarmentor 5 b.

Abavia 656 b.

Abavus 126 b. 497.

Abblandiens caudæ motu 489 a. donis 176 b. 584 a.

Abblandior 584 a. antè ib. circum aliquem caudam movendo ib.

Abblanditur proboscide 27 b.

Abbrevio 332 a. 643 c.

Abdicare episcopum 31 b. filium 200 c. filios 315 a. se magistratu 200 c. 280 b.

Abdicari magistratu 392 c. quasi à toto genere 573 c.

Abdicatio 315 a. 542 a. 653 b.

Abdicatus 315 a. 653 b.

Abdico 447 c. 541 c. me magistratu 503 a.

Abdicor 392 c.

Abdita 311 c.

Abditus 351 c. 352 a. 431 c. locus 141 b. 351 c.

Abdo 351 c. me 175 a.

Abdomen 248 a.

Abducens à rectâ viâ 664 a.

Abducere exercitum 289 c.

Abduco 12 b. 13 b. 15 b. 331 b. 511 a. alio 96 b. à recto itinere 530 c. captivum 436 b. in captivitatem vel servitutem 46 c. 551 a. in carcerem 13 b. in errorem 331 b. innexum 12 c. mecum 13 b. simul 13 c. § Abstraho, avoco 13 b. 190 c. 194 b. 280 a. à fide 280 a. à proposito subdolâ oratione 13 a.

Abducor 12 c. 13 b. 280 b. captivus 436 b. à grege 331 b. simul 13 c.

Abductio 12 c. 13. c. in carcerem 13 c.

Abductor ib.

Abductrices voluptatis vel mœroris ib.

Abductus ib. prædando 379 a.

Abedo 118 a. 179 b. 213 c. 672 a.

Abeo 32 a. 48 b. 93 c. 96 a. 211 a. 212 a. 233 a. 337 c. 385 b. 439 c. 459 c. 460 a. 510 c. 610 a. 705 b. citato gradu 600 a. currendo 667 c. currens 255 c. cum impetu 34 a. peregrè 159 b. 660 c. prior 212 a. simul 32 b.

Abequito 270 b.

Aberat parum quin finem haberet 380 c.

Aberramus longè ab his 551 b.

Aberrans à rectâ viâ 452 c. à scopo 593 c. non 530 b. sponte ab officio 46 c.

Aberrantes 411 b.

Aberrare à viâ 53 c. ab omni æquitate ib. facio 530 b. 627 a. qui solet 673 a.

Aberratio 1 c. 49 c. 54 a. 530 c. 570 c. 647 a. à loco 54 a.

Aberraverunt ab occursu modico spatio 49 c.

Aberro 1 c. 2 a. 46 c. 49 c. 53 c. 54 a. 78 a. 530 c. 627 a. à grege 331 b. à scopo 53 c. 618 b. 673 a. non à scopo 618 b. lubricè 461 b. in via 1 c. § Assequi nequeo, frustror 54 a. 618 b. 673 a.

Abes longè à meâ sententia 129 c.

Abest à prœlio 124 b. § Deest, deficit 157 c. multum ut 156 b. parum quin ib. tantum 459 a. 486 a. tantum ut 593 b.

Abeunte sole 32 b. quum Abfuisset parum quin expugnaretur 380 b.

Abfuistis à maleficiis 124 b.

Abfuit parum quin 177 c. 498 a. prope à periculo 498 a. tantulum quin ib.

Abgrego 331 b.

Abgregor 3 b.

Abhorrens 21 c. 49 a. 428 a. 690 b. 712 b. à cibo 388 c.

Abhorrentia à cibo ib.

Abhorreo 48 c. 241 c. 280 b. 562 b. 622 b. ab 428 b. naturâ 714 b.

Abhorrere à turpibus 230 c.

Abi 211 b. 610 a. in malam rem ib.

Abibo 233 a.

Abjecta mulier 576 c. oratio 577 a.

Abjectæ escæ et viles 576 c.

Abjectè 211 b.

Abjecti et viles homines 228 c.

Abjectio 97 c. 98 b. 576 c. 651 a. animi 632 c. 633 a.

Abjectiores stercore 336 b.

Abjecto animo 125 b. qui est 709 c. sum 632 b.

Abjector 98 b.

Abjectus. § Projectus 576 b. à matre 577 a. § Animus 742 c. et demissus spiritus 99 c. § Contemptus, humilis, vilis 125 b. 291 b. 576 b. 633 a. 688 a. 699 c.

Abiegnus ib.

Abiens ib.

Abies ib.

Abigendus, 190 c.

Abigere percutiendo 495 c. prædas 190 c.

Abigo 47 c. 167 c. 186 b. 190 b. 211 b. 577 a. 599 c. 600 a. fœtum 98 c. simul 190 c.

Abigor 599 c.

Abjicere 230 c. curam de aliquo ibid. pudorem omnem oculorum 576 c. spem omnem 150 b. se 99 c.

Abjiciendus 98 b. 576 c. Non abjiciens animum 633 a.

Abjicio 98 b. 99 c. 100 c. 393 a. 410 a. 576 c. 577 a. 594 a. 650 c. aliquid propè suum locum 99 c. animum 264 c. 527 c. velut effundendo 726 b. cum neglectu 230 c. onus 706 a. simul 98 b.

Abjicior 98 b. 576 c. quod abjicitur 98 b.

Abiise in longinquas terras 459 c.

Abiit hac via 212 a. in Ægyptum 459 c. in auras 385 b. in proverbii consuetudinem 464 a. inde ad 318 c. rumor per totam Syriam 212 a. Qui abiit 452 c.

Abire ad hostes 510 c. incepto 486. in malam rem 211 b. in patriam 48. c. paulatim 233 a.

Abit aliò manus meum 212 a.

Abitio 32 b. 705 b.

Abitus 510 c. 705 b.

Abjudico 348 b.

Abivit à me exiliens 584 a.

Abjungo 235 b. 337 a.

Abjurabilis 464 b.

Abjuratio ib.

Abjurativus ib.

Abjuro ib.

Ablactatus 256 c.

Ablacto 121 a.

Ablaqueo 111 b. 644 c.

Ablatio 30 b. 52 b. 693 c.

Ablativus 30 c.

Ablator 30 b.

Ablatu difficilis 30 c.

Ablatus furto 321 b.

Ablegare 98 c.

Ablegatio 230 a. 513 a. 611 a.

Ablegatus 602 c.

Ablego. § Amando 98 c. 513 a. 514 a. 594 a. 610 c. procul 269 b.

Ablegor peregrè 448 a.

Abligurire 682 c.

Ablocantes agros aliis colendos et fruendos 425 a.

Abloco mercede ib.

ad Abluendas sordes aptus 578 b.

Abluo 103 a. 324 a. 389 a. 441 b. 539 a. 704 c. 726 a. ante 324 b. 539 a. circumcirca 389 a. in 441 b. 539 a. intra aliquid 324 b. simul ib. undequaque 578 c.

Abluor 324 b. 538 c. 539 a.

Ablutio 103 a. 324 b. 539 a. manuum 441 b.

Ablutus aquâ 324 c. multum ib. non ib. utrinque 324 b.

Abnavigo 536 a.

Abnepos 125 c.

Abnoctans à castris 445 a.

Abnocto 329 a. 446 a.

Abnuo 60 b. 130 b. 200 c. 287 a. 438 c.

Aboleo 30 b. 48 b. 53 b. 137 a. 203 c. 393 a. 582 b. 594 a. 685 c. ante 393 b. memoriam alicujus 182 c. unà 393 b.

Aboleor 203 c. 400 a.

Aboleri qui potest 393 b.

Abolitio 30 b.

Abolitum 53 b. 572 a.

Abominabantur ut prodigium 431 b.

Abominabilis 106 a.

Abominanda fœditas 431 b. res 106 a.

Abominandè 220 a.

Abominandus 220 a. 431 b. 562 b. 663 b. Quem abominentur alii 663 b.

Abominatio 106 a.

Abominor 106 a. 220 a. 431 b. 485 b. 513 a. 562 b. 663 b.

Abortio, onis 55 a.

Abortio. § Abortum facio vel pario ib.

Abortior ib.

Abortiri faciunt ib.

Abortivum vinum 700 c.

Abortivus fœtus 55 a.

Aborto 657 a.

Abortum faciens pharmacum 701 a. facio 655 a. infero 560 b. 657 a. pario 701 a. provocans medicamentum 55 a.

Abortus 55 a. 657 a. 701 a.

Abortûs efficientia medicamenta 700 c.

Abrado 326 a. 407 a. 448 c. 449 a. 616 a. novaculâ 449 a.

Abrador 448 c.

Abrasum quod est 625 a.

Abrasus 323 c. 449 b.

Abreptus 77 a.

Abripio 77 b. 695 a. 696 a. simul 13 c. § Transversum fero 695 a.

Abripior 77 b. 695 a. huc illuc 625 a. § Metaph. 696 a.

Abrodo 213 c. 672 a.

Abrogare aliquid legi 542 a. leges 30 b. 392 a.

Abrogari 30 b.

Abrogastis ei imperium 639 a.

Abrogatio 30 b. 359 b. 639 a. 653 b.

Abrogatus 653 b.

Abrogo 31 b. 137 c. 317 a. 359 b. 496 a. 503 b. 639 a. 653 b. 741 a.

Abrotonum 3 a.

Abrumpendo divello 574 c.

Abrumpere vitam ib.

Abrumpit in medio 331 c.

Abrumpitur mihi anima 575 b.

Abrumpo 574 c. 630 a.

Abrumpor 374 c. loca 18 b. Per abrupta loca ambulans 95 c.
Abruptè 374 b. 643 b.
Abrupto equorum stadio 629 b.
Abruptum quod est 375 a.
Abruptus. § Præruptus 347 a. 352 b. 374 c. 643 b. circumcirca 375 a. locus ib. sum 374 c.
Abs 70 a. re 291 b. 402 c. te pendemus 196 a. Non abs re 50 b. 592 a.
Abscedentia, id est, collecta et apostema facientia 280 b.
Abscedo 94 a. 100 a. 124 b. 280 b. 385 b. 510 c. 620 a. 705 b. 718 a. 737 b. hac à nave 49 a. prior 280 b. sensim 737 c. § Suppuro et colligor 280 b.
Abscessio ib. Qui abscessit, 609 b.
Abscesso laborans 280 b.
Abscessus 281 a. 737 b. § Apostema, suppuratio 280 b.
Abscidit 34 c. caput 254 c.
Abscindens caput 644 b.
Abscindo 54 c. 72 c. 254 c. 305. c. 306 a. 337 a. 621 a. 643 b. 644 b. cervicem 644 b. collum 148 b. facile 148 c. femur 644 c. forfice 7.0 a. manum 538 b. simul 337 a.
Abscindor 214 c. 337 a. 643 b.
Abscissus 643 b.
Abscissio 337 a. 630 a. 643 b.
Abscissor 643 b.
Abscissum quod est 575 a. 643 b.
Abscissus 643 b.
Abscondens caudam 489 a.
Absconditus 352 a.
Abscondo 222 c. 311 b. 351 c. 352 a. in 352 a. me præ metu 561 b.
Abscondor 296 a. 311 c. 351 c.
Absconsio 351 c. 352 a.
Absens 159 a. 231 c. 460 a. à sede et domicilio suo 180 a. ab hoc solo 159 b. domo 214 a. sum 380 c. testor 401 a.
Absentia, æ, 231 c. alicujus qui agit peregrè 159 a.
Absidio 538 b.
Absimili modo 183 b.
Absimilis 163 b. 465 b. 694 b. sum 183 b.
Absinthites 92 b.
Absinthium ib. marinum 585 a.
Absisto 280 b. 459 c. prior 280 b. re aliqua ib.
Absit 416 b. ut hoc faciatis ib.
Absit dicto invidia 172 c. 624 a.
Absolvere dicitur arbiter 161 a. crimine 35 c. 150 b.
Absolvit creditores 48 b. viam Pharsalum ducentem 641 a.
Absolvite, et absolvemini 392 c.
Absolvo. § Non damno 150 b. 165 b. 229 b. 741 a. plebiscito 639 a. reum 392 c. te crimine 267 c. § Perficio 78 c. 206 c. 348 b. 518 a. 641 b. 682 a. ante 79 a. texendo 681 c. unà 518 a.
Absolvor. § Non damnor 229 b. 392 c. 699 a. § Perficior 78 c. 348 b. 518 a.
Absoluta et integra natura cujusque rei 411 a.
Absolutè 392 c. 640 c. 641 b.
Absolutio. § Liberatio à crimine 267 c. 392 c. 741 a. § Perfectio 78 c. 205 c. 206 b. 311 c. 534 a. 641 b.
Absolutivus 392 c. 641 a.
Absolutoria sententia 600 a.
Absolutorie 40 c.
Absoluto difficilis 392 c. facilis ibid.
Absolutum dimittere ib. sinere abire 267 c. § Reddo 78 c. 640 c.
Absolutus. § Liberatus crimine 392 c. non ib. § Perfectus 409 b. 682 a. 641 c. et consummatus per se 641 b. et consummatus vir 641 a. dimidia ex parte 641 c. erat omninò 206 b. recens 641 c.
Absono 248 b.
Absonus 21 c. 22 b. 88 c. 248 b. 411 b. 731 b.
Absorbeo 526 c. 577 c. 578 a. antè 526 c. lambendo 371 a.
Absorptio 526 c. aquarum 577 c.
Absque 61 b. 70 b. 83 b. 188 c. 557 a. 738 a. causâ 35 c. dubio 160 a. Jove, vel seorsum à Jove 58 b. pugna 403 c.
Abstemius 458 b.
Abstergendi vim habens 578 b. 599 a.
Abstergendo colligo 739 c.
Abstergens sudorem 402 a.
Abstergere nates 739 c. notam ignominiæ 169 b. ac 739 c.
Abstergimentum 402 a.
Abstergimus pulverem in vos ib.
Abstergo 31 b. 289 a. 324 b. 401 c. 402 a. 441 b. 449 a. 464 c. 578 b. 599 a. 739 b. 743 a. circum 574 c. circumcirca 402 a. 599 b. 739 c. eluendo 389 a. spongiâ 607 a. tritu 670 a. quod ungendo seu illinendo adhæserat 14 b.
Abstergor 289 a. 402. a. 578 b. 599 a.
Abstersio 402 a. 578 b. 599 a.
Abstersor 402 a.
Abstinebit manus 225 c.
Abstinens a cibo 588. c. sum 345 b.
Abstinentia 223 b. 345 b. à cibo 588 c. carnium 143 b.
Abstinentiam ædibundacam 588 c.
Abstineo 221 c. 223 b. 280 b. 281 a. 691 b. à cibo 588 c. esu alicujus rei 213 c. hac vel alia re 6 c.
Abstinere à maledicentiâ 224 c.
Abstracta anima à corpore 227 b.
Abstractio in diversum 602 c. mentis temporaria 227 b. Per abstractionem 50 c.
Abstractu facilis 603 a.
Abstractus in contrarium 602 c.
Abstraho 194 b. 211 c. 337 a. 602 a. 603 b. 625 a. à latere alicujus 625 a. circumductum 603 b. dissuadendo 663 b. in diversum 602 c. negotium facessens 631 a.
Abstrahor 337 a. 574 b. 602. c.
Abstraxit à fide 603 a.
Abstrusus 175 a. 413 c. 686 a. locus 214 c.
Absum 124 b. 231 c. 280 b. 380 b. 460 a. annum totum 197 a. diem 245 a. domo seu patria 159 b. non multum à triginta annis 380 c. parùm à specie fœminæ 380 b. § Disto 223 b. 380 c. § Inferior sum, superor 157 c. 380 b.
Absumens profusè 601 c.
Absumentia, æ 698 b.
Absumo 46 b. 67 c. 115 a. 259 c. 305 c. 306 a. 436 b. 515 b. 599 b. 639 b. 649 a. 670 a. 671 c. 732 b. ante 46 b. comedendo 127 b. 401 b. igni 599 b. insuper 146 b. per voluptatem et luxum 501 a.
Absumor 46 b. 213 c. 436 b. 599 b.
Absumptivus 46 b.
Absumptor ib.
Absumptum est in operarios 53 c.
Absunt parum à morte 696 a.
Absurda 663 c. dictu 380 b. loquor 374 b. sapiens 709 a.
Absurdè 183 b. 377 c. 506 b. 660 c. non 184 b. 592 a.
Absurdissime 660 c.
Absurditas ib. vocis 716 c.
Absurdum 377 c. 494 c. dictum aut factum 660 c.
Absurdus 183 b. 242 a. 289 c. 305 b. 378 a. 591 c. 634 b. 660 c. 715 a. aliquo modo 660 c.
Abundans 20 b. 147 a. 216 b. 510 a. 726 a. cadibus 701 b. frumento 589 a. vino 458 c. sem 199 b. Ex abundante 232 b. quod additur 415 b.
Abundanter 188 c. 519 b. 571 c. 726 a. subministro 147 a.
Abundantia 20 b. 147 a. 232 b. 258 c. 510 b. 519 c. 572 b. 701 c. alimenti 666 c. bonorum et opum 510 b. frumenti 589 a. luminis 727 b. vini 458 c.
Abundare facio 324 b. pecuniâ 691 b. viatico ib.
Abundo 20 a. 46 a. 75 c. 76 a. 110 b. 232 b. 272 b. 359 c. 571 c. 519 b. 534 b. 538 c. 558 c. 571 c. 732. c. habeo 510 b. nanciscor ib. possum ib. subministro 519 b. suppetens 510 b. suppetere omnia 534 b. suppetit mihi 510 b.
Abundo 117 a. 122 a. 194 c. 232 b. 253. a. 519 b. 538 c. 572 b. aliquâ re 510 b. fructu 701 a. vino 158 c.
Abusio 732 c.
Abusivè ib.
Abusivus ib.
Abusus, ûs ib.
Abutor ib.
Abyssus 119 b.
AC. non similiter ac priùs 289 a.
Academia 37 a.
Academici ib.
Accede propiùs 81 c.
Accedens 512 c. proximè ad aliquem 511 c.
Accedentes propiùs 178 a. proximè ad id unimo ib.
Accedere ad aliquid 695 b. in conspectum 511 b. facio 96 b. propinsculè 178 a.
Accedi ad quem vix potest 451 b.
Accedit insuper injuria 232 b.
Accedo. § Adeo, appropinquo 15 b. 95 a. 96 a. 100 a. 123 a. 124 b. 178 a. 212 b. 213 a. 233 c. 242 c. 273 b. 283 a. 359 c. 421 b. 426 a. 439 c. 460 a. 511 b. 610 a. 662 c. 705 b. 734 b. 737 a. ad 511 b. 705 b ad aliquem propinquate 213 a. ad Remp. ib. cum impetu 479 c. capulo 493 b. propè 15 b 213 a. 421 a. 610 a. 734 c. supplex 213 a. 273 b. § Adjungor 124 b. 213 a. vel obtingo præterea 290 b.
Accelerabat bellum 636 a.
Accelerabant iter 584 a.
Accelerans partum 645 c.
Accelerate scrobem manibus 636 a.
Acceleratio 605 c. 668 c.
Acceleratus 606 a.
Accelero 198 b. 316 a. 335 c. 606 a. 636 a. 668 c. 739 c. 744 b. opus aliquod 335 c. unà 606 a. 636 b.
Accendebatur bellum indies magis ac magis 577 a.
Accendens. § Excitans 703 b.
Accendere ignes 290 a. iram 178 a. lumen 703 b.
Accendo 27 a. 70 b. 71 c. 90 b. 144 a. 220 b. 290 b. 565 b. 577. a. 676 b. flatu 715 c. ignem 547 a. ignem follibus 576 c. 577 a. in 676 b. insuper 290 c. 565 b. ira 290 b. 565 b. § Excito, suscito 290 c. 577 a. § Incito, stimulo 32 c. 290 c. 476 c. 577 a.
Accendor 71 c. 90 b. 264 b. 565 b. 577 a.
Accensi carbones 64 b. 564 c.
Accensio 71 c. 290 b. 565 c. 676 b. lucernarum seu luminum 291 a. lychni seu luminis 72 a.
Accensu facilis 71 c. 291 a. 556 b.
Accensus 71 c. 290 c. cælitùs 565 c. irâ 265 c. 405 a. palus 71 c. zelo Dei 237 a.
Accentum rectum do 659 a. rectum habens ib.
Accentus 22 a. 636 b.
ad Accentus pertinens 22 a.
Accepit opulo 366 b. sponsam 443 c.
Acceptabilis 154 c.
Acceptæ malè civitates bello 474 c.
Acceptè 722 a.
Acceptio 366 a. personæ 368 c.
Acceptor personarum ib.
Acceptrix 154 c.
Acceptu facilis 155 b.
Acceptum fero 33 c. 71 a. 136 c. 650 b. fertur mihi hoc 35 b. habeo 155 a. refero hoc genus loci 35 c. referri alicui 305 a.
Acceptus luctus divinitus 367 c.
Acceptus. § Gratus 84 a. 155 b. 169 a. 371 a. 505 c. 722 a. parum 155 b.
Accersenda unde essent auxilia 513 c.
Accersere sibi calamitatem 352 b. sibi mortem 366 c.
Accersi homicidii 12 c.
Accersitio 293 c.
Accersitor 292 a.
Accersitus 292 c. 513 c. cordis 294 b. non 89 b. 294. a.
Accersitus, ûs 513 c. Quem Accersivit et attraxit quis ipse sibi 603 a.
Accerso 14 b. 212 c. 292 c. 293 c. 294 b. 160 a. 512. c. 513 b. 611 a. amicos 4 a. antè 513 b. § Attraho 603 a.
Accessor 292 c. 293 c. 513 b.
Accessibilis 283 a. 695 b.
Accessio ad aliquem locum 352 a. febris 100 a. 101 a. 366 a. et motus morbi a remissione ad deterius 489 a. § Additamentum, appendix, incrementum 14 a. 100 a. 163 a. 203 b. 625 b. quâ aliquid sensim augetur 572 b. ad possessiones 355 a.
Accessione classis 124 c. sensim crescente fieri 15 c.
Accessione vino quod tractatur 509 a.
Accessisti huc 283 a.
Accessoria virtus 14 b.
Accessu difficilis 95 c. 233 c. 511 c. facilis 283 c. 452 c.
Accessus 15 c. 95 a. 213 a. 383 a. 452 a. 511 c. 705 b. ad principes 15 c. ad quem patet 511 c. hostilis 452 a. maris æstuantis 534 b.
Accidens 327 c. ad genua alicujus 328 c. supplico 329 a. § Non, seu non contingens 155 b. Per accidens 93 a.
Accidere opes singulorum 337 b.
Accidit mihi hoc 500 b. Quid accidit 123 a. Quod accidit divinitùs 242 c. Quicquid acciderit 416 b.
Accido. § Cado ad 528 b. 529 a. ad genua 357 b. 528 b. 529 a. § Contingo, evenio 23 c. 123 a. 367 c. 512 c. 528 c. 529 b. 672 b. insuper 95 b.
Accido 326 a. 337 b. 643 c. 649 a.
Accincti 594 b. sumus acinace 238 b. sunt robore. ib.
Accinctus erat ense 56 c.
Accingo 238 b. me 98 a. me ad navigationem 594 c. me vicissim ad suscipiendos labores 175 b.
Accingor 98 a. 594 c. 611 b. ad 175 b. 611 b. ad interrogandum 13 b. ad pugnam 238 a.
Accinguntur ad movendum 611 b.
Accino 21 c. 249 b. 413 b. 671 a. fidibus 739 a. simul 21 c.
Accio 291 b. 513 b.
Accior 294 b.
Accipenser 193 b.
Accipere beneficium 154 b. donis 152 b. epulis 154 c. in bonam vel malam partem 154 c. 368 b. jusjurandum 367 a. legem 653 c. literas 392 c. 675 a. mensa 152 b. mulierem in matrimonium 12 c. mutuo 146 a. præmium 721 c. vulnus 528 b.
ad Accipiendum proclivis 366 a.
Accipiendus 154 c.
Accipiens munera 368 c. omnia aut ex omnibus 369 a.
Accipio 12 c. 154 b. 155 b. 392 c. 365 c. 367 a. 528 b. à majoribus 155 b. comiter 84 b. contrà 368 a. convivio 214 b. convivio vicissim ib. cum alio 367 c. detrimentum 192 a. famâ 155 b. hilariter et amicè 2 c. hoc vel illo modo vocabulum aliquod 154 c. in hunc sensum 444 b. in uxorem 445 c. injuriam 164 c. insuper 367 a. lautè 122 b. 220 b. 746 b. libens et comiter 84 a. libenter 77 b. malè 732 c. munera 155 c. præterea 155 b. 368 a. rem unam loco alius 366 c. sigillatim 367 a. sortitò 322 a. traditum quasi per manus 367 c. vicissim 30 b. 155. a. 366 c. 367 a. vicissim beneficium 366 c. 367 a. ultrà 368. a.
Accipior acerbiùs 720 a.
Accipiter 270 c. fringillarius 606 b. parvulus 270 c.
Accisio 337 b.
Accisus ib.
Accitus (a.) 293 c. 513 c.
Accitus, ûs 293 c.
Acclamans 690 a.
Acclamantium strepitus 260 c.
Acclamatio 110 c. 700 a. 716 c. fausta 690 a.
Acclamatione faustâ approbo 690 a. testor 385 c. Per acclamationem 716 c.
Acclamationes nauticæ 745 c.
Acclamationibus acceptus ab omnibus 690 a. faustis excipior ib. faustis prosequor ib.
Acclamo 90 c. 110 c. 248 b. 260 c. 269 c. 345 b. 385 c. 700 c. 716 c. lætus 43 a.
Acclinatio 323 b.
Acclinatus à latere 323 c.
Acclino 322 c. 323 b.
Acclivia 66 c.
Acclivis 66 c. 696 a. pariter et declivis 66 c. prærupta præcipitia 547 a.
Acclivitas 323 b. 696 a.
Acclivitates montium 51 c.
Accola 131 a. 457 c. 738 b. fontium 214 b.
Accolæ 133 a.
Accolarum conventus 457 a.
Accolatus ib.
Accolo 131 a. 456 a. 457 a.
Accommodante operam suam sponsa 510 b.
Accommodare leges civibus 82 b. se omnibus rebus qui novit 667 c. se tempori 16 c.
Accommodatè 456 a.
Accommodatissimus 111 a.
Accommodatum quod est 456 a. natura 215 a. usui 732 c.
Accommodavit pedem 82 a.
Accommodo 78 c. 82 c. 83 a. 224 c. 235 b. 456 a. 457 c. et ad consuetudinem adduco 96 b. me 652 c. operam 206 b.
Accommodor 457 c.
Accommodum est hoc ad vitæ consuetudinem 82 b.
Accommodus 82 a. sum 457 c.
Accrementum 21 c. 319 a. 714 c.
Accresco 23 c. 163 b. 657 c. 715 a.
Accretio 23 c. 319 a. 714 c.
Accreverunt nobis curæ 687 c.
Accubans 328 a. à latere 323 c. simul ib.
Accubatio 323 c. 328 a. 527 c.
Accubitus 323 b. 329 a. primus 323 c.
Accubitûs locus ib.
Accubo 305 b. 328 a. 329 a.
Accumbentes simul 323 c.
Accumbere facio unà ib.
Accumbo 305 a. 323 b. 527 c. juxtà 323 c. à latere 305 b. prior 323 c. simul 305 a. 323 a.

Digitized by Google

Accumulatio 15 c. 440 a. terræ 382 a.
Accumulatus 440 a.
Accumulo 23 b. 54 c. 114 a. 296 b. 491 c. 631 b. 696 a. circum 382 a. circumcirca 440 a. insuper 54 c. 440 a. juxta 440 a.
Accurata diligentia 41 a. 620 b. discussio, vel examinatio, aut tractatio 375 a. nimis diligentia 205 b. impensæ et sumptuum examinatio 375 a.
Accuratam diligentiam amo 41 b. 102 b.
Accuratè 41 a. 160 b. 196 c. 214 c. 281 b. 563 b. 620 b. discutio 375 a. elaboratus 41 a. elaboror 563 b. facio ib. fieri 41 a. nimis 205 b. non 199 c. 205 b. perdisco 41 a. perpendo et excutio 375 a. perquiro 41 a.
Accuratio ib.
Accuratissimè 41 a.
Accurato sermone utens 375 a.
Accuratus 41 a. 223 a. 312 c. admodum 710 b. nimis 205 b. non 199 c. supra modum 41 b.
Accuro 255 c. 256 a. 410 a. 437 a.
Accurrens 667 c.
Accurro 66 c. 255 c. 256 a. 668 b. ad opitulandum 111 b.
Accusabilis 411 c.
Accusabo 187 c.
ad Accusandum propensio 36 a.
Accusandus 36 a. 411 c. non dementiæ 36 a.
Accusare præterea 137 c.
Accusari ab aliquo 35 c. maleficii 347 c. qui facilè potest 8 a.
Accusaris de hoc ib.
Accusas prudentiam meam 165 c.
Accusatio 3 c. 8 a. 14 a. 36 a. 98 b. 136 a. 168 a. 192 b. 217 c. 293 b. 348 a. 573 c. 683 c. calumniosa 686 a. furti 168 a. mei 8 a. mutua 8 a. 13 c. præcedens 8 a.
Accusationi nulli obnoxius ib. respondeo ib.
Accusationem instituere 8 a. 133 a. instituisse 280 c. transcribere et transferre 137 c.
Accusator 8 a. 686 a.
Accusatoriè 293 b.
Accusatorius 8 a. 36 a. 293 b.
Accusatrix calumniosa 686 a.
Accuso 3 c. 4 a. 8 a. 14 a. 16 a. 36 a. 136 a. 148 b. 167 c. 201 a. 293 a. 347 c. 411 c. 678 a. 683 a. ante 36 a. insuper 8 a. 36 a. 293 b. simul 8 a. 36 a. te criminis capitalis 16 a. te superbiæ 36 a. vicissim 8 a. 16 a.
Accusor 3 c. 8 a. 14 a. 16 a. 36 a. 136 a. 167 c. 293 b. 294 b. 347 c. 683. c. 698 c. calumniosè 686 a. de hoc 293 b. hoc nomine 35 c.
Aceo aliquatenus 469 a.
Acer. § Arbor 627 c.
Acer. § Acrem gustum habens 173 a. 628 a. § Industrius, strenuus 131 c. 135 b. 204 a. 205 c. 629 c. 637 c. 667 c. 708 c. ad res gerendas 172 b. 570 c. animus 203 b. in argumentationibus 265 a. § Vehemens 255 a. 344 b. 565 b. 637 c. 638 b.
Acera hordei 339 a.
Acerba res 331 c. uva 465 c.
Acerbè 65 b. 388 b. 400 a. 579 c. 720 a.
Acerbitas. § Acrimonia 173 a. 468 c. 622 c. § Asperitas, gravitas 720 a. legum 149 c.
Acerbius. § Tristius 575 b.
Acerbiùs 720 a. accipior ib.
Acerbos acinos habens 575 b.
Acerbum 70 a. odium 418 c. vinculum 378 c.
Acerbus. § Astringens, austerus 43 b. 133 c. 468 c. 622 c. 743 a. aliquantum 173 b. et dulcis simul 623 a. dulciter 525 c. minimè 173 b. in modum uvarum immaturarum 465 c. § Dolorificus, durus, gravis, molestus, tristis 25 b. 331 c. 544 b. 378 c. 391 b. 453 b. 640 b. 720 a. § Difficilis, morosus, immisericors 331 c. 606 c. 622 c. animus 465 c. 468 c. vultus 173 a.
Acernus 627 c.
Acerosus 92 a.
Acerra 214 b. 264 a. 267 a.
Acerrimè 344 a. 345 b.
Acerrimi ingenii mortales 173 a.
Acerrimum acetum 628 a.
Acervatim 5 a. 631 b. aggero 631 b.
Acervatio ib.
Acervatus 440 a. 631 b.
Acervi 431 a.
Acervo 439 b. 440 a. 631 b. circumcirca 631 b. juxta 440 a.
Acervor 631 b.
in Acervus aggero 440 a.
in Acervum colligo 339 c.
Acervus 15 c. 25 a. 114 a. 258 c. 284 b. 339 c. 581 c. 631 b. 650 b. lapidum 332 b. 352 b. 667 a. lapidum parvorum 723 c.
Acescere facio 468 c.
Acesco ib.
Acetabulum 103 b. 357 c. 468 c. 671 a. § In corpore humano 673 a.
Acetarius 468 c.
Aceti venditor 567 b.
Acetosus 468 c.
Acetum 20 c. 241 b. 379 c. 468 c. mordax 173 a. mulsum 410 b. salsum 52 b.
Acetum resipiens 468 c.
Achates 91 b.
Acidum reddo 468 c. ructans 208 c. ructo ib.
Acidus 468 c. reddor ib. ructus 208 c. succus 468 b. sum 468 c.
Acie chalybeâ instructum et roboratum ferrum 616 b. instruere ferrum ib. non roboratus 617 a. in Acie novaculæ 38 c.
Acie instructâ 635 a. instructâ iter facio ib. instructâ sto 634 b. stante adhuc 284 a. In primâ acie pugno 403 b.
Aciei explicatio 185 b. instructio 634 c. 635 a. instructio adversus aliam 635 a. instruendæ peritus 634 b.
Aciem habens 38 c. habens alterâ tantùm parte 38 a. infestam obvertere 616 b. non habens 38 a. oculorum hebetem et obtusam habens vel reddens 472 c. protensam habens 38 a. triplicem habens 617 b. § Inclinare facio 323 a. instruo 634 c. 635 a. instruo contra vel ex adverso 179 c. 635 a.
Acies. § Acumen 38 a. 127 b. 307 c. 453 a. 468 c. 616 b. nuda et è vagina educta 602 b. oculorum 153 b. oculorum acuta 474 a. oculorum hebes 472 c. unguium 38 b. § Instructio exercitûs 616 a. 634 b. 635 a. 686 b. cuneata 99 a. extrema 469 c. instructa 635 a. instructa contrà ib. Inter acies duas spatium 36 b.
Acinaces 38 a.
Acinis carens botrus 129 b. densus 575 b.
Acinorum amans ib. collector 373 b. defluvium 571 c. instar 112 b. pediculi 574 c.
Acinos acerbos et immaturos habens 575 b. carpo 574 c. eximere vel conterere 129 b. 329 b. lego 373 b. parvos habens 575 b.
Acinosus 574 c. 575 b.
Acinus 112 c. 341 c. 574 c. parvus ib.
Aconitum 39 b. 408 a.
Acopa 338 b.
Acor 173 a.
Acorem affero 468 c. refero 469 a.
Ad acorem vergo ib. In acorem vertor 468 c.
Acquiescendum est 2 c.
Acquiescere aliquâ re 223 a. præsenti rerum statui 695 c.
Acquiesco. § Assentior, contentus sum, delector, satisfit mihi 29 a. 74 a. 75 c. 84 a. 169 b. 305 a. 415 a. 501 a. 613 a. arbitrorum sententiâ 2 c. huic rei 247 c. libens 74 b.
Acquirendi ars 352 c. peritus ib.
Acquirens nihil 339 c.
Acquiri 153 b. qui potest 352 c. 508 b.
Acquirit gloriam 594 c.
Acquiro 71 b. 296 b. 352 b. 353 c. 503 c. 510 b. 542 a. 566 c. 594 b. 603 a. 651 c. ad id quod jam partum est 510 c. insuper 352 c. 353 a. cum labore 296 b. præterea 510 b. simul 553 a. 510 c.
Acquiror 508 b.
Acquisibilis 352 c.
Acquisitio 352 c. 353 a. 508 b. 542 a. pecuniarum 202 c.
Acquisitionis accessio 353 a.
Acquisitivus 542 a.
Acquisitu facilis 510 c.
Acquisitus 352 c. 508 b. 542 b. insuper 353 a. non ib.
Acquisivi 352 c.
Acre acetum 628 a. bellum 20 b.
Acredula 462 b.
Acrem saporem habens 173 a.
Acres morbi 468 b.
Acri gustu 173 a. ac mordaci humore afficio ib. ingenio præditus 149 b. 636 a.
Acribus vescens 683 a. vescor ib.
Acrimonia 135 b. 173 a. 468 c. § Acumen 173 a. ingenii 443 a. mentis 149 c. in rebus gerendis 468 c.
Acris 173 b. aliquantum ib. diminutio 404 c. dulciter 133 c. minimè 173 a.
Acritas ib.
Acriter 173 a. 204 a. 286 c. 606 a. 637 c. 638 b. resisto 404 a. tuetur 638 b.
Acritudo 173 a.
Acrium ciborum esu 683 a.
Acrius objurgor 720 a.
Acroama 41 b. adventitium 451 c.
Acroamaticus 41 b.
Acroasis ib.
Acta benè vita 107 b.
Acta publica 136 c. In acta refero 136 b. 137 a. referor 136 b. relatus ib.
Actio. § Actus, operatio 204 a. 553 b. impia et nefaria 582 c. § Fabulæ 18 c. 19. a. § Forensis 19 a. restituta 165 a. § Accusatio 100 c. 165 b. 168 a. 293 b.
Actione convenior 293 b.
Actionem edo 364 a. intendere 280 c. intendo descripto 137 b. negare 165 b.
Actor. § Qui agit 553 b. 570 c. fabularum 542 c. scenicus 19 a. § Litem intendens 13 a.
Actorum tabulæ et perscriptio 137 a.
in Acta sum 204 a.
Actuarium navigium 37 b. 208 b.
Actuarius exceptor 139 a.
Actui rerum operam do 734 a.
Actum est 553 b. est de me 211 b. 659 c. est de nobis 206 a. 553 c. fuisset de rebus Persarum 206 b.
Actuosè 204 a. 553 c.
Actuosus ib.
Actus in fororem 317 b. valdè 234 a.
Actus, ûs, 172 b. 204 a. et perfectio 227 a.
Actutum 614 a.
Acu pictus 308 a. textus 570 a.
Acuere ferrum 616 b.
Aculeata virga 482 a.
Aculeatum reddo 37 a.
Aculeatus 37 a. 308 a. bene 308 b. leviter 37 b. sum vel fio 37 a.
Aculei ambitus in scorpio 607 b.
Aculei 37 c. animalium, ut hystricis, echini, piscium 37 a.
Aculeis carens ib. horrens ib. horreo 37 b.
Aculeo armo 308 a. carens 308 b. feriens 674 c. non ictus 308 a.
Aculeos extensos habens 134 b. ferens 696 b.
Aculeum infigens 674 c. infigo 308 b. longum habens ib.
Aculeus 37 a. 307 c. 308 a. sagittæ 73 c. § Metaph. 308. a.
Acumen 38 a. 468 c. 616 b. infesum habens telum 308 b. ingenii 173 a. 443 a. sensuum 468 b. visus 109 c. 153 b.
Acuminatum caput habens 312 b.
Acuminatus 468 c. 638 c. in modum cuspidis sagittæ 37 c. leviter 469 a.
Acumini visûs conferens 153 b.
Acuo 37 c. 39 b. 55 a. 256 b. 260 b. 468 c. insuper 39 b. § Incito, instigo, stimulo 44 b. 229 a. 256 c. 468 c.
Acuor 37 c. 39 a. § Incitor 469 a.
Acus, aceris 45 a. 92 a. 106 b.
Acus ûs 37 c. 106 b. 570 a. parva 570 a.
Acus vendens 567 a.
Acuta acies oculorum 474 a. folia habens 712 c. lancea 12 a. mens 382 a. vox 469 b. 717 b.
Acutæ utrinque hastæ 140 b.
Acutam vocem habens 717 b.
Acutè 468 c. excogitatus 413 b. loquens 365 c. Ita acutè enuntiata sententia, ut fatua videatur 432 c.
Acuti clavi 260 b.
Acutis oculis sum 474 a.
Acutissimè cernere 390 b.
Acutistultus 432 c.
Acuto tono qui finitur 638 c.
Acutos dentes habens 639 a. oculos habens 474 a.
Acutum caput habens 300 a. 703 c. cernens 133 a. 153 b. cerno 153 b. 474 a. nasum habens 576 a. os habens 617 b. rostrum habens 578 a. 617 b. sonum edens 248 c. tonum colloco in penultimam syllabam 469 a. tonum habens in penultimâ: item in antepenultimâ 639 a. visum habens 474 a. In acutum desinens 623 a. desinens caudâ 489 a. desino ib. extenuo sensim 469 c. tendens 639 a. tendo 638 c.
Acutus 37 c. 38 a. 448 c. 468 b. 621 c. 642 c. 645 c. admodum 38 a. ex alterâ tantùm parte 617 a. bene 38 a. 39 b. 256 c. in extremitate 509 a. in summâ sui parte 616 c. juncus 630 b. recens 39 b. 256 c. summoperè 42 a. valdè 38 a. 39 b. 256 c. utrinque 256 c. § Ingeniosus, solers 131 c. 152 a. 173 a. 618 b. 667 c. qui sibi videtur 152 b.
AD 187 c. 199 a. 303 a. 414 b. 498 a. 558 c. 746 c. aliquid aptus vel idoneus 199 c. amussim 206 c. 235 c. amussim exactus 235 c. amussim exigo ib. bellum conducunt hæc 231 b. cœlum manus tollere 26 c. colloquium venire 160 b. dextram 152 b. egestatem redigere 283 b. exercitum proficiscere 414 b. extremum 517 c. 646 a. finem usque 640 c. flores provolant 198 c. gratiam 722 a. hæc 50 b. hoc usque tempus 188 a. 416 a. hunc usque diem 215 c. 747 b. imaginem Dei 303 a. judices refero 162 b. latus incedo 510 c. longum tempus 160 b. manum 550 c. manum qui est 724 b. manum quæ sunt 550 c. manus quod est 266 b. me pertinet 283 b. me redeo 282 a. mare vel apud mare 303 a. mortem rapere 199 a. nutum divitum viventes 234 a. orientem 249 a. pedes 498 a. pedes ejus jacebant 558 c. perpendiculum 230 b. populum defero 162 b. populum referre 15 b. 734 a. postremum 388 c. 641 a. quid 550 c. 655 c. rem nihil 200 b. remp. accedo 213 a. rem propositam non quadrans 166 b. sanam mentem redeo 443 c. satietatem 339 c. 416 b. sinistram 75 b. sonum citharæ 680 c. sua quisque rediimus 176 c. somnum 499 b. tempus 291 a. tempus breve 116 a. terram 201 b. terram allisit 558 c. tiaræ modum 181 c. verbum 305 a. 374 b. 573 b. unguem exigere 468 b. unguem exquisitæ meditationes 599 b. unguem teneo 277 c. unum omnes cæsi 641 c. voluptatem 722 a. urbem quæ pertinent 303 a. Usque ad 199 a. 491 c.
Adacti cunei pulsando 351 b.
Adæquamentum 278 a.
Adæquatio ib. in pondere 585 b.
Adæquatus numero 278 a.
Adæquo 78 c. 278 a. 463 a. 571 b. 696 a.
Adæquor 278 a.
Adæro, id est ære æstimo 657 b.
Adagium 158 a.
Adalligo 71 a.
Adalligor ib.
Adamantinis clavis compactus 157 b.
Adamantinus 145 c.
Adamas ib.
Adambulo 510 c.
Adaperio 323 c. 455 a.
Adapertilis 454 c. 562 a.
Adapto 79 a. 82 a. 83 a. 235 b.
Adaptor 82 a.
Adaquatio 526 b.
Adaquo 73 c.
Adaugeo 23 c. 491 c. 637 c.
Adblandiens, Adblandior, vide Ablandiens.
Addendus non est ignis igni 492 a.
Addemus 707 a.
Addere animum 385 a.
Addicere licitatori rem venalem 359 b.
Addici alicui, cui quis debet 12 c.
Addico 49 b. me alicui 650 c.
Addictio 359 b.
Addictum esse 234 b. esse rei nuntiæ 223. a. sibi eum habebant 724 c.
Addictus 137 a. alicui rei 591 b. creditori 652 b. obolis duobus 315 a. sum alicui 500 c. 605 c. sum alicui rei 305 a.
Addisco 398 b.
Additamentum suppeditationis 18 b.
Additio 651 c. 652 b.
Addititia coma 691 c.
Addititius 163 a.
Addo 99 b. 137 b. 651 b. 652 b. ad cumulum 415 c. alia atque alia 14 b. animum 207 b. 254 c. 385 a. 414 c. quod deest 585 a. dictis 374 b. insuper 163 a. in mensura 415 c. scriptis jam 138 a.
Addor 305 b.
Addubitatio 175 c. 173 a. 510 a.
Addubito 510 a. 725 a.
Adducendi homines quo volumus facultas 13 a. vim habens ib.
Adducere ad felicitatem 12 b. testes 400 c.
Adduci dolo 16 a. qui facilè potest 13 a. non potuit, ut vel hisceret 159 c.
Adduco. § Duco ad 12 b. 13 a. 15 b. 96 b. 281 b. 332 c. 333 c. in medium 14 c. 413 c. in spem 195 b. in unum 13 c. post aliud 14 b. tandem 15 a. tibi hanc

12 b. § Impello, incito 96 b. ad faciendum aliquid 506 a. § Attraho, contraho, corrugo 612 a. 620 b. 630 b. supercilia 492 a.
Adducor 32 c. ad faciendum aliquid 406 a. in periculum 316 b. ut credam 505 b. 506 a. tandem 15 a.
Adducta fronte qui est 492 a.
Adductio 12 c.
Adductus est tandem ad conditiones concordiæ 15 a.
Adductus. § Adstrictus, contractus 612 a.
Adduntur 232 a.
Adede 213 c. circumquaque 179 c.
Ademptio 30 c. 31 b.
Adeo 212 c. 215 a. 233 c. 426 a. 460 a. 610 a. 672 c. labores 508 c.
Adeò 251 b. 480 a. ut 736 c. Atque adeò 177 a. 216 a. 289 a. Usque adeo 406 a.
Adeps 14 b. 158 c. 387 a. 608 c.
Adeptio 367 c. [illegible]
Adequitans mihi [illegible]
Adequitare ad hostes 14 [illegible]
Adequitatio 276 b.
Adequito ib.
qui Aderant tam forte 673 a.
Ades huc 154 c. mihi huc 154 a.
Adesdum ib.
Adesto 148 c.
Adesse [illegible] in judicio 124 b.
non Adesse 149 [illegible]
Adeundi difficultas 95 c.
Adfabricor 647 c.
Adfleo 145 b.
Adfremo 140 b.
Adfruticans soboles 711 c.
Adfui Sophocli quum interrogaretur 124 b. Postquam adfuit spectaculi dies 99 c.
Adgemo 154 c.
Adgenero 124 c. 714 c. insuper [illegible]
Adhærens 711 c. 715 a. alicui diem [illegible]
Adhæreo 78 a. 223 a. 225 a. 271 c. 457 b. 649 a. 714 c. 715 a. alicui 221 c. 254 b. 305 b. 500 c. amplexus vel complexus 714 c. 715 a. radicitus 575 c. simul 225 b.
Adhærere Deo 113 a. virtuti 223 a.
Adhærescens saxis 715 c.
Adhærescere [illegible] rei 224 b.
Adhæresco 330 b. 714 c. 715 a. non 461 b.
Adhæsi libris 305 b.
Adhæsi 715 a.
Adhæsio ib.
Adhibeo 15 b. 221 b. 223 b. 225 a. 281 b. 695 b. ad 652 b. animum 225 a. curam 221 b. mentem 225 a. 280 c. 281 b. studium 618 c.
Adhibere animum operi 221 b. in consilium 113 c. pudorem 281 b. testes 400 c.
quod Adhibetur 652 b. 695 b.
Adhibitio 695 b.
Adhortamentum 307 b.
Adhortando instò 31 c.
Adhortans famulas 584 a.
Adhortatio 8 b. 29 a. 68 a. 177 c. 295 a. 307 b. 689 b. certatorum 716 c.
Adhortativè 4 b.
Adhortativus ib.
Adhortator 29 a.
Adhortatorius 29 a. 307 b. 573 c.
Adhortor 15 b. 177 c. 307 b. 360 c. 422 b. 487 b. 605 c. 606 a. 664 a. insuper 307 b.
Adhuc 38 b. 215 c. 216 a.
Adjaceo 305 b. 323 c. unà 305 b.
Adiaphora 413 c.
Adibat magistratus 233 c. Adibant non amplius Socratem ib.
Adjecit sententias philosophicas 657 c.
Adjectio 100 c. 677 c. 651 c. 652 b. incertis ad rem aliquam 143 b.
Adjectitiè 651 c.
Adjectitii 235 c.
Adjectitius 99 b. 100 c. 651 c.
Adjectivè 651 c.
Adjectus 100 c. 651 c.
Adjectus, ûs 100 c.
Adigens ligonem alte 694 c.
Adigere clavum 537 a. jurejurando 15 b. 367 c. ad jusjurandum 178 c.
Adigo. § Incutio 694 c. firmiter 207 b. introrsum pulsando 554 b. § Cogo 8 b. 60 a. aliquem ad faciendum aliquid 190 a. vi 107 a.
Adjicere oculos 100 c. 225 c.
Adjicientes animum ad Peloponnesum 224 c.
Adjicio 99 b. 163 a. 542 b. 651 b. 652 b. animum ad 281 b. insuper 99 b. oculos alicui rei 99 b. super justa debitaque mensurâ 115 b.
Adjicit [illegible] 100 c.
Adjicitur ignis igni 123 a. Quod adjicitur [illegible] Quod adjiciuntur 14 b. Oculi qui adjiciuntur 100 c.
Adimebat reditum 29 b.
Adimere vitam 14 a. quod adimitur 31 b.
Adimo 29 b. 30 c. 31 b. 168 b. 635 c. ante 30 c. tibi hanc rem 31 b.
Adimpleo 534 c.
Adinvenio 219 a. 510 b. insuper 219 a. simul ib. ultra ib.
Adinventio 219 a. [illegible]
Adinventu difficilis 219 a.
Adipe commixtus panis 14 b. In adipem converto 608 c.
Adipes aliquantum ib.
Adipiscendi vim habens 673 a. adipiscor 14 b. 218 c. 219 a. [illegible] b. 365 c. 673 b. vicissim 673 a.
Adire hæreditatem 322 a. 508 c. labores 232 b. periculum 32 a. 316 b.
Adiri qui potest 152 a.
Aditio hæreditatis 212 b.
Aditu difficilis [illegible] 245 c. 452 c. facilis 95 c.
Aditum difficilem facio 95 c. 512 c. patefacere qui potest [illegible] a. patefacio 508 b. [illegible] a. præbens [illegible] c.
Aditus [illegible] 212 c. 452 b. ad principes [illegible] ad quem patet 511 c. ad quem non facile patet 672 c.
Aditus patefactio [illegible] a.
Aditus geminos habens 171 [illegible]
Adjudico 165 b. 347 c. 348 a. 559 b. 635 a.
Adjumentum 206 a. 737 b. In adjumentum ascitus 215 b.
Adjuncti sunt dolores voluptatibus 522 c.
Adjunctio 15 c.
Adjunctitii 235 c.
Adjunctus sum 200 a. sum alicui rei 305 b.
Adjungebant se ejus sententiæ 652 b.
Adjungere se alicui rei 695 c. se partibus Cæcinnæ 435 c. tauros aratro 234 c.
Adjungo 71 b. 82 c. 96 b. 235 b. 542 b. 652 b. animum 708 a. cumulatim 652 c. me 330 b. 435 c. 652 b. me alicui 650 c. mihi 768 a. 543 b. sermonem 574 b. § Concilio [illegible] 457 c.
Adjungor 652 b. quasi glutinamentis, et adhæresco 330 c. § Familiaris reddor 436 a.
Adjuratio 179 a.
Adjuro [illegible] te per Deum 478 c.
Adjutor 84 c. 199 b. 205 c. 215 a. 215 b. 368 b. 476 b. 554 a. 577 b. sum 544 a. [illegible] a.
Adjutorem assumo mihi 215 a.
Adjutorium 368 b.
Adjutrix non 737 b.
Adjuvans 75 c. causa 35 c.
Adjuvo 35 a. 71 a. 101 a. 172 b. 205 c. 206 a. 265 c. 287 a. 366 c. 367 b. 368 b. 491 c. 542 b. 554 a. 577 c. bella 546 b. simul 370 c. te hac re 111 a. vicissim 737 a. una 747 c.
Admachinor 496 b. 647 c.
Admetior 415 c. juxta alterum, id est, habita ratione alterius ib. ultra justum ib.
Admetiri lacrymas, id est, impertire 415 b.
Adminiculum 296 a. 420 b. vitis 420 a.
Administer 215 a. 554 a.
Administrandæ Reip. peritus 547 c.
in Administrando persevero 437 a.
Administrans res tanquam pater ib.
Administrare malè, seu perperam 456 b. negotia publica 159 a. res 476 a. 732 a.
Administratis legitimè 442 a.
Administratio 86 a. 437 a. 456 b. 723 c. 724 c. Reip. 547 c. 553 b. reip. parva 548 b. In administratione Reip. versor ib. ad Administrationem Reip. pertinens 547 c.
Administrationis Reip. ignarissimus ib.
Administrativus 456 b.
Administrator 200 a. 456 b. 559 a. 652 c. sum 664 a.
Administratore carens 200 a.
Administratu difficilis [illegible]
non Administratus ib.
Administro 172 b. 200 a. 240 c. [illegible] 457 a. 455 b. 437 a. [illegible] 496 b. 496 a. 508 b. 547 c. [illegible] 664 a. 724 c. 725 a. agrum 437 a. locum ib. regionem ib. regnum seu domini more 324 c. rem familiarem 153 c. 457 a. remp. 547 c. 548 b. remp. contrario modo 548 b. remp. subdolè ib. remp. unà ib. [illegible] 725 a.
Administror 153 c. 547 c. 559 a.
Admirabilem reddo 252 a.
Admirabilis 3 a. 170 a. 251 c. 252 b. 537 b.
Admirabilitas 252 a.
Admirabiliter ib.
Admirabundus 250 b.
Admiranda res 252 a.
Admirandus 3 b. 119 a. 252 a. 512 c.
Admirantes ad stuporem usque 537 b.
Admirati sunt pietatem Camilli 254 c.
Admiratio 3 a. 251 c. 252 a. attonita 250 c. 251 a. subit me 251 a.
Admiratione dignus 3 b. 252 a. percellor 537 b. teneri 252 a.
Admirationem cieo 22 c. inducens et silentium ob pulchritudinem suam 587 b. Citra admirationem 252 a. In admirationem adducor ob rei novitatem 147 c.
Admirationi qui est 109 c. 252 a.
Admirator 252 a. immodicus ib.
Admiratus 253 b.
Admiror 3 a. 25 c. 109 c. 251 c. 252 a. ob 3 b. prudentiam tuam, vel te ob tuam prudentiam 3 a. spectando 252 b. ad stuporem usque rem aliquam 561 a. cum stupore 250 c. cum stupore summo 537 b.
Admisceo 309 a. 421 b. 534 a. clanculum 727 a. in 421 b. intra ib.
Admissarii 492 b.
Admissario admoveo 93 b. admoveor ib.
Admissarium admitto 492 a.
Admissarius 93 b. 261 a. 294 b. 492 b.
Admissibilis 155 a.
Admissio 155 a. 348 c.
Admissionalis 5 c. 15 c.
Admissu difficilis 155 b.
Admissura earum 679 a. Qui ad admissuram educatur 492 b.
Admissus 348 c. 155 a.
Admistio 421 c.
Admittendus 155 b.
Admittere ascensorem dicitur equus 230 c. morbos 364 c. qui non potest 155 b.
qui Admittitur seu recipitur ægrè ib.
Admitto. § Recipio 154 b. 155. b. 230 a. intro 155 a. intus 707 c. te supplicem 154 b. § Approbo, non repudio 154 b. 230 c. § Aliquid in quempiam 54 a. erratum 411 b. quippiam in deum 46 c. scelus 46 c. 291 b. § Canes 679 a. equum 230 a.
Admittor 348 b. Quæ admittunt corruptionem 155 b.
Admixtas nullas sordes habens 427 b.
Admixtum laboribus ib.
Admodulor 22 b.
Admodum. § Valde 214 c. 272 b. 286 c. 333 a. 340 c. 344 c. 385 c. 396 c. 405 c. 549 a. acutus 30 a. adolescentuli 533 a. amabilis 202 b. anhelans 83 b. calidus 255 b. clemens 274 a. divinus 234 a. gloriosus 355 c. lacrymans 145 a. pallidus 747 c. pecuniosus 754 b. simplex 234 a. varius 545 b. § Maxime 621 b.
actio Admoliendi quidpiam molimini aliorum 724 b.
Admolior molimini aliorum ib.
Admonendo dixit 200 c.
Admonens de reditu 425 b.
Admoneo 29 a. 125 a. 430 c. 689 b. 706 c. frequenter 21 c. vicissim 655 c.
Admoneor oraculo 733 a.
Admonitio 29 a. 101 c. 113 c. 161 b. 240 c. 653 b. 689 b. 707 c. ad Admonitionem pertinens 683 c.
Admonitor 29 a.
Admonitu cujusdam 101 c.
Admotio 101 a. 652 b. 695 b.
Admotis scalis 652 b.
Admovens se ad ejus aurem 358 c.
Admoveo 13 a. 15 b. 71 b. 96 b. 100 a. 281 b. 121 b. 514 c. 652 b. 695 b. manum 99 b. 724 a. manum medicam 206 b. ori vel naribus 695 b.
Admoveor 511 c. 695 b.
Admovere aræ 15 b. ipsis capras 13 a. mammam 223 c. manum armis 317 a. Quod admovetur 652 b.
Admovit violentè seu cum impetu manum 34 a.
Admurmuro 248 b. 260 c. 361 a. 671 a.
Adnasci facio 715 a. Quod adnascitur arbori 714 c.
Adnascor 124 c. 714 c. insuper 714 c.
Adnata res ib.
Adnato 439 b.
Adnatus 714 c. 715 a. cum ib.
Adnavigatio 576 a.
Adnavigo 576 b. simul ib.
Adnecto, Adnexus, vide Annecto, Annexus.
Adnicto 175 a.
Adnitor, vide Annitor.
Adnominatio 246 c.
Adnoto, vide Annoto.
Adnumero, vide Annumero.
Adoleo 727 c.
Adoleo 7 a. 9 b. 264 a. 301 c. totum 291 a. unà 9 c.
Adoleor 264 a.
Adolescens 239 c. 242 b. 243 c. 406 c. 437 b. 458 a. 495 b. 497 a. 598 a. robustus 34 b.
Adolescentes 38 b. 243 b. 625 a.
Adolescentia 239 c. 243 b. 437 c.
Adolescentiæ proximus 495 b.
Adolescentiam tero in 458 a. transigo unà cum aliquo ib.
Adolescentis licentiâ jactans sese 406 c. more ago ib. more exultò et lascivio ib. more gero me adversus aliquem ib.
Adolescentula 406 b.
Adolescentulæ virgines 250 a.
Adolescentulus 406 c. 437 c. 495 b. 497 a.
Adolescit tibi malum 239 b.
Adolesco 20 b. 85 c. 239 b. 406 c. unà 239 c.
Adoletur 690 c.
Adoperio 593 c.
Adoptandum do 542 a.
Adoptatio 348 c. 542 a. 655 b.
Adoptatus 542 a. 650 b. 653 c.
Adoptio 542 a. 654 b. 679 a. In adoptionem datus 456 b. 542 a.
Adoptivus 541 c.
Adopto 348 b. 541 c. 542 a. 655 c. 679 a. una 542 a. § Ascisco ib.
Adorabilis 360 c. Quod adoramus 582 c.
Adorandus 360 c. 582 c.
Adoratio 360 c. 582 c.
Adorativus 582 c.
Adorator 360 c.
Adorior 100 c. 101 a. 175 b. 528 b. 529 a. 651 b. 714 c. 724 b. cum impetu 735 a. unà 651 c.
Adoriri quem facilè licet 724 b. quem non tutum est 528 c.
Adornata fuit conjuratio 595 a.
Adornatio 335 c. 594 b.
Adorno 78 c. 79 a. 341 a. 552 c. 584 c. 594 b. 610 b. 611 b. unà 594 c.
Adornor 6 c. 594 b. 720 b.
Adoro 360 c. 562 a. 582 a. vicissim 582 c.
Adoror 582 c.
Adorti 651 b.
Adrado 326 a.
Adrastia 172 c.
Adrepo 211 a.
Adructo 208 c.
Adscisco, Adscribo, Adsector, Adsentior, Adsequor, Adsero, Adservo, Adsevero, Adsideo, Adsigno, Adsimilis, Adsimulo, Adsisto, Adsono, Adstipulor, Adstringo, Adstruo, vide in A ante S.
Adsibilo 741 c.
Adsum. § Præsens vel præstò sum 124 b. 232 a. 284 a. 512 b. 672 c. fortuito 672 c. simul 124 b. 232 a. 281 c. § Auxilior, patrocinor 124 c. 232 a. 283 a. tibi 80 a.
Adstrepo 260 c.
Advesperascit 741 c.
Advectio 12 c. 333 c. 513 c.
Advectu facilis 333 c.
Advehere commeatus 513 c. quod licet 13 a.
Adveho 13 a. 332 c. 333 c. 513 c. unà ib.
Advehor 12 c. 191 a. 332 c.
Advena 14 a. 212 c. 456 c. sum 159 b.
Advenæ 407 c. 456 c.
Adveniens 212 a. 125 c.
Advenientes confertim 572 b.
Advenio 32 c. 110 b. 124 b. 159 b. 212 b. 233 b. 242 c. 273 b. 281 b. 283 a. 367 c. 425 c. 430 c. 441 c. 512 b. cum impetu 179 c. peregrè 159 c. simul 124 b.
Advenis opportunè 242 c.
Advenisti huc 283 a. Ubi advenit illa dies 367 c.
Adventante die 191 a.
Adventitia bona 510 c. pars fabulæ 451 c.
Adventitium acroama ib. lucrum 219 a.
Adventitius 14 a. 353 a. 451 c. 572 b.
Advento 71 c. 212 b. 215 a. 281 b. 285 a. 511 a. 610 a.
Adventus 110 b. 159 b. 212 a. 232 a. 272 c. 333 c. 452 a. 705 b. infestus et hostilis 152 c. peregrè 159 b. repentinus 212 c.
Adverbialis 573 c.
Adverbialiter ib.

Adverbium 573 c.
Adversa folia inter se 66 a. vulnera 557 c.
Adversa fortuna 245 a. 550 b. 560 a. 673 b. 695 c. sors 550 b. valetudo 579 b.
Adversa ave qui fit 480 b. fortunâ conflictor 673 b. fortunâ utor 245 a. 550 b. 551 c. 560 a. 617 b. fronte 66 a. 473 c. lunâ natus 418 c. Ex adversâ parte 215 b. In adversâ parte quæ sunt 517 b.
Adversæ res 65 a. 114 a. 149 b. 527 c. 551 b.
Adversam faciem habens 559 c. frontem habens 616 c.
Adversans illis 66 b.
Adversantes exercitui Argivo 100 a.
Adversantur sibi mutuo 66 b.
Adversari aliis 194 b. potentiæ alicujus crescenti 280 c.
Adversarium ago
Adversarius 19 b. 66 a. 107 a. 180 a. 279 b. 281 a. 496 c. molestus 19 b.
Adversatus huic rei 66 a.
Adversè 620 c.
Adversis casibus agor 528 c. frontibus 473 c. oculis intuens 472 c. 473 a. rostris 473 c.
Adverso flumine navigare 59 c. Ex adverso 65 c. 66 a. 107 a. 271 c. 472 c. 517 b. annuo 323 b. castra habeo 179 c. fixus 582 b. jacio 98 b. insurgo 233 a. intueor 109 b. lego 130 b. mutatio 100 a. pono 652 a. positus 472 c. positus sum 305 a. prodeo in hostem 13 b. progredior 14 b. 190 c. 233 c. respondens 620 a. sedeo 179 c. 271 c. situs 517 b. situs sum 305 a. sonans 171 b. stans 65 c. sto instructa acie 654 b.
Adversor 19 b. 65 c. 66 a. 93 c. 215 a. 279 b. 280 c. 284 a. 403 b. 412 b. 500 b. 627 c. 648 c. 654 b.
Adversum. § Contra 65 c. eo 460 a. nato 459 b. In adversum qui cecidit 528 c.
Adversus. § Contrarius 65 c. 66 c. 107 a. 419 a. flatus 510 a. morbo 215 a. § Ex adverso penetrans positus vel stans, obvius, oppositus 65 c. 66 a. 235 b. 306 c. 419 a. 472 c. § Malè cadens, minùs secundus 283 b. 528 c. casus 528 c. 673 b.
Adversus. § Contra 65 c. 66 a. 107 a. 199 a. 114 b. 519 b. 558 c. aliquem egredior 253 b. aliquem prodeo 212 c. aliquem tendere 65 c. 66 a. aliquem pugno 403 b. aliquem scripta oratio 558 c. Diomedem rectà ivit 272 a. flumen navigare 59 c. hostes prodeo 212 b. magnum virum tendens 65 c. Multam oratio 302 c. populum 187 c. stimulum calces jactare 308 a. Ulyssem 58 b.
Adverto 225 a. animum 225 a. 280 a. 652 c. animum unà 281 c.
Advesperascit 598 a.
Adulandi peritus 330 a.
Adulatio 241 b. 268 a. 330 a. dolosa 327 a. 525 b. Ab adulatione alienus 330 a.
Adulationes 549 b.
Adulationibus demulceor et capior 330 a. fraudulentis circumvenio 327 a.
Adulator 27 b. 267 c. 337 a. 330 a. 589 a. populi 330 a.
Adulatoria appellatio 74 a. ars 330 a.
Adulatoriè 268 a.
Adulatorius 268 a. 327 a. 330 a.
Adulor 27 b. 241 b. 268 a. 311 a. 330 a. 375 c. 381 c. 441 c. 520 a. 583 b. 676 c. aliquantulum 268 a. antè 330 a. supra modum ib. vicissim ib.
Adulta ætas 243 b.
Adultæ fruges 20 b.
Adulter 379 a. 425 b.
Adultera 63 a. 425 c.
Adulterare monetam 337 b. vinum 298 b.
Adulteratio 315 b. 441 c. 542 b. testamenti 205 c.
Adulterator testamenti ib. vini 298 b.
Adulteratum quod est 542 a. signum imprimo 628 c.
Adulteratus 648 b. non 170 b. 308 c. 315 b. 441. 542 a.
Adulterina moneta 315 b.
Adulterina luce splendens 685 c.
Adulterinè 141 c.
Adulterino ex concubitu natus 425 b. Pro adulterino habeor 441 c.
Adulterinum argentum 73 c. signum 721 b.
Adulterinus 169 b. 315 b. 425 b. 551 a. 586 a. nummus 721 b.
Adulterium 425 c.
Adultero. § Metaph. 170 b. 315 b. 441 c. 542 a. 648 b. 687 b. 721 b. cauponum more 293.
Adulteror. § Corrumpor 441 c.
Adulterorum nates observare 649 c.
Adulti 641 b.
Adultis jam frugibus 38 b.
Adultus 20 b. 38 b. 243 c. 640 c. 641 b. fructus 528 c. morbus 38 b. puer 495 b.
Adumbrans rem aliquam 139 a.
Adumbrata descriptio ib.
Adumbratio 183 c. 596 b. divinarum rerum 138 c. divinarum rerum per quædam signa 531 c. rudis et crassa 138 b.
Adumbrationes divinarum rerum 531 c.
Adumbro 139 a. 593 b. 598 a.
Adunandi vim habens 188 a.
Adunatio ib.
Aduncè 6 a.
Aduncitas 139 c. nasi vel rostri ib.
Aduncos ungues habens 468 b.
Aduncum nasum habens 576 b. nasum habens aliquantulum 140 a. rostrum habens 139 c. reddo ib.
Aduncus 6 a. 140 a. 297 a.
Aduno 188 a.
Advocare concionem 7 a. 541 b.
Advocatio 294 b.
Advocativus ib.
Advocatus. § Accitus 293 c. non 294 a.
Advocatus. § Patronus 8 b. 167 b.
Advoco 293 c. in auxilium 294 b. insuper 294 a. unà ib.
Advocor ib.
Advolo 276 c. 521 b.
Advolvo 356 c. 357 a.
Adurendi vim habens 290 b. 556 a.
Adurgeo 107 a. 198 b.
Aduro 290 c. 556 b. insuper 290 c.
Adusque 416 a.
Adusti corpora à sole 290 c.
Adustio 290 b. 556 a.
Adustum 290 c.
Adustus 565 c. igni 703 c. non 290 c.
ÆDES § Delubrum, fanum 179 c. 405 c. 453 b. § Domus 455 b.
Ædes altas habens 408 c. multas habens ib. paucas aut nullas habentes urbes 456 a.
in Ædibus colloco 456 b. collocor ib.
Ædicula 179 c. 433 b. 455 b.
Ædificandarum ædium insanus amor 396 b. domuum ars seu peritia 151 b.
Ædificandi peritia ib.
Ædificandum curo mihi in ib. loco ib.
Ædificans libenter 354 b.
Ædificare qui amat 151 c.
Ædificatio 151 b. 455 c.
Ædificator 151 b. 455 c. Ad ædificatorum pertinens 151 b.
Ædificatorum more ib.
Ædificatum muto 151 c.
Ædificatus scitè et eleganter 151 b.
Ædificavit 151 a.
Ædificium 151 b. 354 b. 594 b. 608 c. augustum 405 c.
Ædifico 151 a. 206 b. 455 c. 456 c. 594 b. 652 b. circum 151 c. civitatem 457 b. in 151 c. insuper 354 b. juxta 151 c. murum 630 b. super 151 c. unà ib.
Ædificor 354 a. 455 c. 594 b. super 151 c.
Ædilis 456 c.
Ædilitius ib.
Æditui minister 339 a. munus 339 b.
Æditaus 171 b. 339 a. 547 a. 685 b. sum 339 b.
Ædium ædificandarum insanus amor 396 b. sacrarum procurator 583 c. Ex ædium summâ parte 745 c. In ædium summâ parte qui est ib.
Æger 94 c. 579 b. 671 c. 397 a. 444 b.
Ægerrimè fero 43 c.
Ægilops, herba 589 b.
Ægis 29 b.
Ægrè. § Iniquo animo, molestè 696 c. 720 a. eo 211 b. ferens 515 b. ferentes moram 223 a. fero 2 c. 85 c. 91 b. 92 a. 223 a. 236 c. 244 c. 331 c. 500 c. 504 a. 528 c. 550 b. 696 c. 720 a. ferre casum 43 c. § Difficulter, vix 153 a. 425 b. 515 b. 605 c. 630 c. morior 259 c. mutabilis 48 c. obdormisco 680 c. tolerabilis 346 a. 460 b.
Ægritudine animi morior 226 c. gravi affectus 501 a. gravi afficior ib. macero me 112 a. Absque ægritudine animi 391 b.
Ægritudo 43 b. 500 b. 579 b. animi 264 c. 391 b. 708 b. gravis 501 a.
Ægro animo 223 a. 264 c. sum 264 c.
Ægrotans 232 b.
Ægrotatio 579 b.
Ægroto 515 a. denuò 444 c. simul ib.
Ægrotorum curatio 533 a.
Ægrotos curo ib.
Ægrotum facio 444 c.
Ægrotus 500 a. 579 b.
Ægrum curo, et ei inservio 444 c. esse 397 a.
Æmulandus 237 a. multo studio ib. valdè ib.
Æmulans valdè ib. unum idemque cum alio ib.
Æmulari 56 b. quem nemo solet 674 c. Quid æmularis pro me 236 c.
Æmulatio 236 c. 434 c. 648 a. 658 c. bona 237 a. mala ib.
Æmulatione afficio et provoco 237 a. dignus 210 b. 237 a. magna 257 a. summa 658 c. Cum æmulatione 434 c.
Æmulativus 257 a.
Æmulator 236 c. 237 a. bonus 237 a. malus ib.
Æmulatur vicinus vicinum 236 c.
Æmulor 236 c. 434 c. 658 c. 674 c.
Æmulus 19 b. 56 b. 236 c. 237 a. 265 a. 496 c. 648 a. patris studiorum 56 b. sum 434 c.
Æneam barbam habens 566 c.
Æneo animo et invicto præditus 299 c.
Æneum dorsum habens 447 a. pectus habens 299 c. signum 206 a.
Ænigma 28 c.
Ænigmata 101 b.
Ænigmatica quæstio convivalis 139 c.
Ænigmaticè 28 c. 101 b. 685 b. loquens 628 a. loquor 28 c. significo ib.
Ænigmaticus 28 c. 101 b. sermo 139 c. 392 a.
Æqua conditione 70 b.
Æquabilem reddo 463 b.
Æquabilis 236 a. 463 a. 668 c. pronunciatio 463 a. tributio 442 b.
Æquabilitas 278 a. 282 b. 463 a. 535 c. juris 278 a.
Æquabilitate juris utens 442 b. legum utens ib. In æquabilitate legum vel juris vivo ib. Ad æqualibitatem redigor 463 a.
Æquabiliter 278 a. 442 b. 463 a. fio 463 a.
Æquævus 243 c.
Æquale imperium 345 c. momentum habens 571 b. pondus habens ib. reddo 278 a. tributum vel vectigale pendens 642 a.
Æqualem partem ferens 657 a. plenitudinem habens 535 a. reddo 463 b. tonum habens 638 c.
Æquales, i. e. ætate pares 121 a. in pugna 404 a.
Æquali colore præditus 735 b. fato defunctus 455 a. honore 658 b. honore præditus ib. motu 638 c. pondere 450 c. 587 a. potentia seu robore præditus 345 c. 587 a. robore polleo 587 a. tempore vivo 736 a. tenore 638 c. tono ib.
Æqualia crura habens 591 c. suffragia 278 a.
Æqualibus carens 243 c. chordis constans 731 b. viribus 496 c. viribus sum 571 b.
Æqualis 278 a. 463 a. 465 a. 496 c. 504 b. 571 c. 640 a. 631 c. ætate 736 a. in certamine 56 b. patri 235 c. portio 278 a. 408 b. potentia 345 c. propemodum 463 b. tempore 736 a. tyrannis 675 c. sum 463 a. 571 b. § Coætaneus, contemporaneus 215 c. 243 c. 302 c. 736 a.
Æqualis mensuræ 416 a. naturæ 715 b. ponderis 104 b. 286 a.
Æqualitas 278 a. 463 a. ætatis 243 c. civilis 463 a. honorum 658 b. ponderis 286 a. virium 496 c. 587 a. Ad æqualitatem redigo 278 a. 463 a. redigor 463 a.
Æqualiter 278 a. 463 a. abesse 278 a. desinens 384 a. inclinans 323 c. propemodum 463 b. structus 151 b. tentus 658 c.
Æquam portionem capio 408 b.
Æquanimitas et candor 131 c.
Æquans cursu 669 a. labra 723 a.
Æquare cursu 669 a. gravitate morum dignitatis magnitudinem 78 c. non possum 157 c.
Æquatam mensuram habens 416 a.
Æquatio 463 a.
Æquatum propè 278 b. Non æquatus solo 180 c.
Æque 278 a. 281 a. 465 a. ac 278 b. 465 a. altus 682 a. atque 278 a. 289 a. lanuginosus 730 b. magnus 405 c. pollens 345 c. 377 c. potens 174 b. velox 636 a.
Æqui bonique amans 294 c. studium 105 c.
Æqui distans 51 a.
in Æquilibrio pono 286 a. teneo 631 c.
Æquilibritas 571 b.
Æquilibrium 278 a. 571 b. faciens 631 c. facio 571 b.
Æquinoctialis 245 b.
Æquinoctium ib. autumnale ib. vernum ib.
Æquiores ut se præberent 415 a.
Æquiparandum non est aurum cum virtute 68 c.
Æquiparandus ib.
Æquiparare se 278 a.
Æquiparo 278 b. 696 a. me 693 b.
Æquiparor 278 b.
Æquipollens 571 b.
Æquipollenter ib.
Æquipondium 585 a.
Æquis conditionibus 278 a. viribus 496 c.
Æquitas 164 a. 183 b. 217 b. 448 b. animi et probitas 131 c.
Æquitatem stricto juri præferens 183 b.
Æquivalens 286 a. pretio ib.
Æquo animo 8 b. 265 a. 331 c. animo esse 131 c. animo ferre 151 c. 291 c. 378 b. jure 70 b. 278 a. Marte 496 c. tempore 736 a. Ex æquo 463 b. et bono 183 b. et bono ago ib.
Æquo. § Complano 357 b. 434 a. 740 a. solo 53 b. 179 c. 504 b. 721 a. § Par sum, vel parem facio 278 a. 367 b.
Æquor. § Complanor 434 a. § Adæquor 278 a.
Æquor. § Mare 511 a. 645 a. § Planities 532 b.
Æquum 178 a. et bonum 183 b. et bonum amans ib. et bonum non colens ib. censent sacra facere 164 b. esse censeo 68 b. 164 b. est 183 a. est ut vir fortis vivat 68 b. judicium 349 b. et moderatum præbeo me 415 a.
Æquus. § Planus 278 b. § Bonus, justus 164 a. 442 a. 664 b. 733 a. et bonus vir 131 c. § Non nimium rigidus 415 a.
Aër 24 a. 26 c. 236 a. ambiens nos 224 c. malus 24 b. qui undique patet 24 a. resplendens luce 26 c. serenus et nudus ib. tenebrosus 24 a. Per aër vadens 705 b.
Aëre natus 124 a. Ex aëre delapsus 528 c. In aëre 489 a. gradior 508 c. natans 439 b. pugno 403 c.
Aërem agitans 166 a. frequentans 705 b. haurire 24 a. malum habens ib. metior 413 c. secans 644 a. voce replens 717 b. In aërem abire seu converti 24 b. subvehere ib. gradior 95 c. itans 705 b.
Aëri permixtus 421 c.
Aëria 24 b. natura ib. pugna, id est, inanis et imaginaria 403 c.
Aëriâ naturâ præditus sum 24 b.
Aërigradus 508 c.
Aëris bonitas seu bona constitutio 217 a. colorem habens 735 a. intemperies 24 b. serenitas 26 c. temperies 24 b. tranquillitas ib. Ex aëris inspectione divinatio 593 a.
Aërivagus 508 c.
Aërium mel 410 b.
Aërius 24 b. 705 b.
Aërum corruptiones 24 a.
Æra mereo 697 b.
Æramenta cudens 720 c.
Æramentum 720 b.
Æraria 483 a. ars 206 a. officina ib.
Ærariam artem probè callens 720 c.
Ærarii fabri officina ib. inter Ærarios referre 157 b.
Ærarium 159 a. 308 a. 632 c. Ad ærarium refero rationes 693 c. In ærarium relati 257 b.
ad Ærarium fabrum pertinens 720 c.
Ærarius ib. faber 206 a. 551 c. 675 b. 720 b.
Ærata anchora 127 c. rostra 720 b.
Æratam proram habens 559 c.
Æratum rostrum habens 99 b. 617 b.
Æratus 720 c. in superficie ib. longè latéque 721 a.
Ære abundans ib. alieno liberata est civitas 733 c. alieno obstricti 491 a. alieno pressus 733 c. armatus 340 b. 647 c. canens seu clamans 111 a. cæreus 720 c. complex 743 b. min-

tus seu temperatus 309 b. munio 720 b. obduco 720 c. 721 a. obductus ib. percussus 538 a. 674 c. pulchro constans 720 c. pulsato sonitum ciens 673 b. spolio 720 b. Ex ære cudi ib. cusus gladius 538 a. ductus 191 c. fabrico 720 c. factus 647 b. fingens 531 c. fingi 674 c.
Ærea statua 721 a tunicâ indutus 729 a.
Æream artem tracto 720 b. domum habens 457 c. mitram gestans 423 c. vocem habens 717 b.
Æreas malas habens 498 c. portas habens 564 a.
Ærei nummi quinque 721 a.
Æreis armis indutus 470 b. armis utens 197 b. fundamentis insistens 96 a. membris constans 720 c. ocreis induti 326 c. vinculis ligatus 157 b.
Æreo colore splendens 685 c. thorace indutus 268 b.
Æreos pedes habens 552 b.
Æreum numisma 720 b. os habens 617 b. vas 720 c. vasculum ib.
Æreus 92 c. 720 b. totus 721 a.
Æri similis sum 720 c.
Ærifodina 183 a.
Æris alieni rescissio 338 b. flos 720 b. multum habens 721 a. sonum pulsu reddens gemma 717 b. squama 720 c.
Æruca 275 b.
Ærugine absumo ib.
Æruginem non contrahens ib.
Æruginì absimilis sum ib.
Æruginosus ib.
Ærugo ib.
Ærumna 21 a. 291 b. 312 c. 425 b. 428 a. 455 b. 459 c. 515 a. 568 b. 622 b. 632 b. 671 c.
Ærumnæ 149 b. 173 c. 285 c.
Ærumnarum expers 428 a. 568 b. patiens 501 a. perpessio ib. plenus 428 a.
Ærumnas patior, perfero, sustineo 425 b. 455 b. 568 b. 632 b. 660 a. perfero simul 568 b.
Ærumnis afficio 568 b. implico 173 c. multis conjunctus 428 b. premor 428 a. 568 b.
Ærumnosa 632 a.
Ærumnosam vitam degens 646 c.
Ærumnosè 21 a. 501 a. 568 b. 599 b.
Ærumnosior 632 a.
Ærumnosum ib.
Ærumnosus 21 a. 133 a. 173 c. 285 c. 388 b. 425 b. 428 a. 453 b. 455 b. 501 c. 515 c. 516 a. 568 a. 599 b. 632 b. ter 455 b.
Æs 720 b. alienum 783 c. alienum dissolvere 392 c. bonum habens 720 c. colligo 373 b. præparo 206 a. vendens 567 c.
Æstas 234 c.
Æstatem dego in aliquo loco 234 c.
Æstatis vigor 38 b.
Æstimabam insomnium meum 349 a.
Æstimabilis 68 b. 374 c.
Æstimanda tribus talentis 68 b.
Æstimare digno pretio 657 b. nihili 198 a. pluris 657 c. voluptatibus res serias 348 a.
Æstimares hoc melius tecum 349 a.
Æstimari 174 a.
Æstimatio 68 b. 348 c. 378 b. 657 c. 658 a. litis 657 c.
Æstimatione dignus 374 c.
Æstimator 169 a. 348 a. litium 657 c. rerum bonus 131 c.
Æstimatu vile 68 b.
Æstimatum accipit 657 c. do ib. Quanti æstimatur 231 b.
Æstimatus non 658 a. 659 b.
Æstimemus hoc pluris quàm pecunias 12 b.
Æstimo 12 b. 169 a. 214 c. 285 c. 348 a. 349 a. 377 b. 378 a. 415 a. 481 b. 657 b. 658 a. apud me 444 b. contrà 657 c. litem 658 b. magni 405 b. 657 b. majoris 658 b. nimio pretio sua 658 a. præterea ib.
Æstimor 657 b. magni ib.
Æstiva vestis 254 c.
Æstivo ib.
Æstivo tempore ib.
Æstivus ib. meridies ib.
Æstu affligo 290 a. in maximo 270 a. suffocans 541 a. Sine æstu 250 b.
Æstu inundo 534 b. exundo ib.
Æstuans irâ 703 a.
Æstualis maris accessus 534 b.
Æstuare desino 703 c.
Æstuaria navigabilis 726 a.
Æstuarium 534 b. vadosum 574 c.
Æstuatio 115 c. 703 a. animi 19 a. 357 b.
per Æstum ejicior 115 c.
Æstuo 266 c. 290 b. 703 a. rursus 703 c. § Fluctuo, veluti matre 357 b. § Dubitatione 184 c. 501 b. 509 c.
Æstuosissimus 254 c.
Æstuosus 90 b. 255 b. 270 a. 290 a.
Æstus 27 a. 181 c. 193 c. 255 a. 290 a. 291 a. 295 b. 703 a. 710 a. caniculæ 291 a. igneus 565 a. perurens 290 c. solis 291 a. vehemens capitis 255 a. § Fluctus 324 b. marinus 526 c. maris accedens 534 b. § Hæsitatio hominis, quo se vertere debeat non videntis 148 c.
Æstûs reciprocatio 526 c.
Æstus tumidi maris 455 a.
Ætas 123 b. 243 b. 475 b. 736 a. 745 c. adulta 243 b. eadem 243 c. firma 38 b. florens 243 b. juvenilis 457 c. matura 282 a. maturior adolescentum 473 b. præceps 243 c. senilis et flaccescens 38 c. vergens et inclinata 38 c. 243 c. virilis 30 b. 61 c. § Seculum 243 b.
Ætate ab unâ in aliam transeo 243 c. confirmatâ homo 282 a. firmâ sum 38 b. firmâ et vigente qui sunt ib. florens ib. florentes 243 b. floreo 38 b. hac ea 196 c. maturâ satis sum 415 a. meâ 190 c. per 736 a. progredi 337 c. provectâ qui est 695 c. provecti 213 a. provectus 95 a. 243 a. vegetâ sum 38 c. vergente qui est 243 c. vigens 38 b. vigeo et floreo simul 38 c.
Ætatem ago 438 a. 553 a. qui excessit 243 c. 669 c. vegetam egressus 38 c. Ad ætatem virilem pervenire 610 c. qui pervenerunt ib.
Ætatis æqualitas 243 c. ejus ib. ejusdem historia ib. ejusdem qui est ib. florem amitto 38 b. florem egressus ib. florentis tempus 745 c. flos 38 b. 745 c. mediæ qui est 124 a. 243 c. quantæ 243 c. tantæ ib. tempus 745 c. vigor 38 b. 245 b. 745 c. Eò ætatis provectus 242 c. Qui huc ætatis processerunt 196 c.
Æterna vita 234 b.
Æternare 36 b.
Æternitas 21 b. 36 b. 285 c.
Æternitate omni prior 36 c.
Æterno somno perfusus 680 b. ab Æterno 21 b. 36 b.
Æternos somnos afferens 680 b.
Æternum reddo 36 b. tempus 21 a. In æternum 21 b. 36 b. 106 b. 508 c. maneo 36 b.
Æternus 21 b. 36 b. 79 c. 259 c. 700 c. 736 a. sum unà 36 c.
Æther 26 c. Per æthereum currens 668 c.
Æthereus 26 c.
Ætheris naturam habens ib.
Ætiologiarum peritus 374 c.
Aëtites lapis 23 c.
Ævi felicis vita 36 c. integer 38 b. ab Ævo 36 b.
Ævum. § Æternitas 36 b. multis vicibus revolutum 185 b. sempiternum 646 a. § Tempus vitæ 38 b.
AFER 579 c.
Affabilis 8 b. 28 b. 233 c. 242 b. 452 c. 672 c. ægrè 464 a. non 8 b. 233 c. 573 c. 584 c.
Affabilitas 8 b.
Affabrè 420 c. 563 b. facio 83 c. 204 c. facta ora 647 a. factus 41 a. 85 c. 142 a. 204 c. 206 c. 647 b.
Affabulatio 429 b.
Affabulor ib. prodigiosè 645 b.
Affari 201 a.
Affatim 20 a. 46 a. 157 c. 272 b. 339 c. 571 c. 607 c. 701 c. 726 a.
Affectandus magno studio 605 c.
Affectans vivere 402 a.
Affectare regnum 105 a. 424 a. tyrannidem 113 b.
Affectari studiosè qui solet 606 a.
Affectata coma 196 c.
Affectatio arida et jejuna 237 a. mala ib. solens et diligens 490 c. Sine affectatione ulla 169 c.
Affectator malus 237 a.
Affectatus 169 c. non ib.
Affectibus afficior seu moveor 501 a. consentio cum alio 501 b. obnoxius ib. Absque affectibus illis 500 c.
Affectio 500 b. 651 a. dubia 222 a. pristina 651 a. privata et propria 501 a.
Affectionem contrariam habens, vel habeo 500 c.
Affectionibus obnoxius immensè ib. humanis obnoxius ib. animi non obnoxius ib.
Affectionum repugnantia ib.
Affecto 109 c. 135 b. 167 c. 202 a. 236 c. 424 a. 425 a. 541 c. studiosè 606 a.
Affectu acuto et vehementi 501 b. commotus 501 a. humano 500 c. humano præditus ib. cum immodico 501 a. cum maximo ib. miro præditus fuit erga illam 149 c. vehementi commoveor 501 b. Cum affectu 501 a.
Affectum concitare 500 b. denotans 651 a.
Affectus ægritudine gravi 501 a. bene erga aliquem 443 c. bene erga aliquem animus 412 b. beneficiis majoribus 204 b. certo quodam modo 459 a. damno 500 a. est damno 491 b. est dedecore ib. graviter animo 264 c. injuriâ 164 c. 394 a. immodicè 501 a. malè animus 265 b. 412 a. malè splen 534 c. mœrore gravi 501 a. Sic fuit in Evagoram 221 b. sum 221 b. 305 a. 413 b. sum bene 2 a. sum malè 653 b. tædio 515 b. vehementer 501 b.
Affectus, ûs 500 b. 651 a. amoris 284 b. benevolus 169 b. concitatus 500 b. humanus 500 c. morbidus 528 c.
Affectus consensu carens 501 b.
Affectus cui insunt 501 a. mitiores et tenuiores 242 a. teneri et materni 606 c.
Affectus concitatos habens oratio 500 b. eosdem habens 501 b. exprimo 513 a. homines exprimens ib. moveo 537 a. similes habens 501 b. similes habeo ib.
Affectuum commotio 544 a. convenientia 501 b. expressio 543 a. mediocritas 501 b. similitudo ib. vacuitas 500 c. magna cum vi 501 b.
Afferam mortem 420 a. tibi molestiæ quippiam 223 a.
Afferebantur nuntii crebri 705 b.
Afferens beatitudinem 697 c. divitias ib. vitam 697 a.
Affero 13 a. 23 a. 33 a. 162 c. 332 c. 693 c. 654 c. ad 52 b. in medium 638 a. 652 b. 694 a. 695 a. morbos 544 a. obiter 695 a. post aliud 14 b. vim 107 a. 699 a. utilitatem 224 b. 466 b.
Afferor 14 b. 532 c. 692 c. in medium 695 a.
Afferre argumenta 224 b. calamitates 651 b. desiderium 265 b. dona alicui 12 b. exitium 641 a. moram 670 a. periculum 14 b. sibi manus 695 b. spem 195 b. suspicionem 162 c. tributum 14 b. vim naturæ 107 a. voluptatem 224 b. 541 b.
Afficere beneficiis 172 b. damno 204 c. dedecore civitatem 34 c. ignominiâ 269 a. tristitiâ 92 a.
Affici bene erga aliquem 169 b. beneficio 500 a. inaniter 501 b. injuriâ 411 b. injuriâ gravi 149 c. molestiâ 365 c. opprobriis 221 b. pudore 365 c. quod potest 500 b. sensu alicujus rei 33 b.
Afficiemus majore ludibrio philosophiam 67 b.
Afficiendi vim habens 651 a.
Afficio ærumnis 568 b. contumeliâ 393 c. 394 a. 501 c. 612 b. 616 c. 658 a. 677 b. damno 193 b. 198 c. 237 b. 291 b. 408 a. 719 c. dedecore 677 b. detrimento 237 a. dolore 92 a. 391 b. 453 b. 618 b. 639 a. honore 128 a. 534 c. ignominiâ 523 c. 637 c. 658 a. 677 b. incommodis 391 b. injuriâ 164 c. 193 b. 198 c. 612 b. 677 a. lætitiâ 241 b. 708 c. luctu 568 a. malis te 541 b. malo 204 c. 291 b. mœrore 43 b. 65 b. 313 a. molestiâ 65 b. 386 a. 492 c. 720 a. morte 259 b. 732 c. probro 34 c. pudore 473 a. 663 c. supplicio 164 b. tædio 326 a. tristitiâ 391 b. verberibus 27 b. 732 c.
Afficior 500 b. 651 a. 694 b. ægritudine gravi 501 a. beneficio 204 b. 501 a. 734 c. commodis 732 c. contumeliâ 394 a. 501 c. 523 c. 677 a. damno 198 c. 237 b. dedecore 394 a. dolore 391 b. facilè 501 a. graviter ib. graviter aliquam ob rem 504 b. injuriâ 164 c. 501 c. malo 291 b. 500 a. modicè 501 b. mœrore gravi 501 a. molestiâ 313 a. 493 a. morbis animi 500 b. probris 383 b. pudore 295 c. similiter 501 b. simul 500 c. tædio 326 a. tristitiâ 622 b. valdè 501 c. vehementer et concitor 50 c. voluptate quadam 71 c.
Affigo 71 b. 308 a. 351 b. 522 c. 381 c. clavo 244 b. cruci 244 b. 522 c. 608 a. palo 499 c. paxillis ib. paxillis trajecto ib.
Affigor 207 b. 199 c.
Affines 313 b. erant ei ib.
Affingam tibi crimen proditionis 740 c.
Affingo 531 c. 740 c. prodigiosè 645 b.
Affinia cum sint inter se et consentiant 126 b.
Affinis. § Propinquus 121 b. 243 a. 312 c. 313 a. 503 c. sum 213 a. 313 b. § Cognatus similis 125 b. 126 b. 511 c. sum 126 c.
Affinitas 60 a. 121 c. 125 b. 312 c. 313 a. 503 c. 535 a.
Affinitatem contrahere 71 c. 312 c. 313 b. Ad affinitatem pertinens 313 b.
Affinitatis amans ib.
Affinxeris et commentus fueris 647 c.
Affirmandus 689 b.
Affirmans ib.
Affirmatè 284 c.
Affirmatio 106 a. 689 b.
Affirmativè 690 b.
Affirmativus 689.
Affirmo. § Firmiter colloco 284 a. § Assevero 106 a 286 c. 481 b. 627 b. 657 b. 684 b. 689 a. contrà 287 a. sanctè 689 b.
Affirmor 627 b.
Affixum esse alicui rei 244 b. quod est 522 c.
Affixus clavis 244 b. cruci 533 b. § Deditus 615 a.
Afflatio numinis 253 b. spiritus 291 c.
Afflatu et instinctu divino 224 a. numinis 253 b. 254 a.
Afflatum esse 204 a.
Afflatus (a.) 540 b. animus ib. à Musis 368 c. 396 a. numine 224 a. 254 a. 368 c. 679 a. non numine 253 c. 254 a. sum à musis 396 b. sum numine 224 a. 514 a.
Afflatus, ûs, 539 b. 540 b. divinus 255 c. 540 b. numinis 224 a. 368 c. 697 a.
Afflictæ sunt res meæ 586 b.
Afflictio 259 a. 500 b. 671 c.
Afflicto 259 a.
Afflictor malis 501 a.
Afflictum esse 555 a.
Afflictus 671 c. eo 211 b.
Affligo et attero 670 b. ad terram 488 a. § Vexo 145 b. 259 a. 291 b. 326 a. 639 b. 672 a. insuper 259 a. vehementer ib.
Affligor. § Vexor 259 a. 326 a. 407 a. prius 428 b. unà 226 c. 501 b.
Afflo 540 a. § Metaph. ib.
Afflor 540 b. numine 254 a.
Affluunt facultates 572 b.
Affluens 232 b. 572 b. omnibus 510 b. omnibus bonis vita 157 c. opibus 91 a.
Affluenter 110 b. 571 a.
Affluentia, æ 472 b. omnium rerum 219 c. opum 91 a.
Affluo. § Abundo 519 b. Quum affluxerant opes 572 b.
Affluxi ib.
Affricatur mihi 670 c.
Affrico 536 a. 669 c. 670 b.
Affricor 670 b.
Affrictus, ûs ib.
Affulgentes spes 685 b.
Affulgeo 85 a.
Affundens aquam lavantibus 726 c.
Affundo ib. liquefactam 649 a.
Affusa aquâ rigo 726 c.
Affusio ib.
Affusione carens ib.
Affuturo jam jam discrimine 283 a.
Africa 579 c.
Africus ib.
AGAS melius cum illis 695 b.
Agaso 191 b. 316 a.
Agasones 191 b.
Sic agatur nobiscum 12 c.
Age 9 c. 12 c. 134 a. dic 232 c. jam 158 a. porro ib. verò ib.
Agebant hæc in exercitu 514 a. vitam 160 c.
Agebatur ita cum ipsis 353 b.
Agedum 9 c. 12 c. 232 c. 693 c. dic mihi 134 a.
Agellus 10 b. 77 a. § Fundus exiguus, prædiolum 120 b. 731 b.
Agendi vim habens 204 a.
Agens animam 575 b. noctem septimam 12 b.
Ager 10 b. 203 c. 504 b. 738 a. novatus 437 b. renovatus 437 c. rudis ib.
Agere animam 172 b. custodiam 12 b. de pace 553 a. deorsum 14 c. diem 12 b. fabulam 19 a. ferias 12 b. festum ib. foris 188 c. in aliquo loco 15 c. in securitate 12 b. navem 190 b. personam alicujus 319 a. personam Jovis 175 a. prædam 379 a. prædas 190 c. se, id est, ire 12 b.
Ago sis 9 c. 12 c. 692 c.
Agger 250 c. 258 c. 339 c. 721 b. 727 c. exstruitur ante me 728 a. parvus 727 c.
Aggeratio terræ 582 a.

Aggere alto extructo circum urbem 728 a. arceo 727 c. cingo 721 c. communio 727 c. munio ib. muniri ib. obstrui 528 c. obstruo ib. occludo 721 c. præmunio 727 c.
Aggerem duco 727 c. perduco ib.
Aggerere 694 c.
Aggeres 278 c. fluminum ib.
Aggeri 727 c.
Aggeris eductio ib.
Aggero 54 c. 440 a. 582 a. 694 c. acervatim 631 b. è contrario 54 c. in cumulos 440 a. in orbem ib. insuper 54 c. juxta 440 a.
Aggerunt lapides 100 b.
Aggesta terra ante locum aliquem 728 a.
Aggestâ humo extrui 727 c. terrâ averto ib. terrâ circumvallo 326 b. terra extruo 727 c. terra impleo ib. terrâ munitus undique 728 a. terrâ obruo 727 c. terrâ structus ib.
Aggestus, ûs ib.
Agglomero 419 b.
Agglutinare se 330 c.
Agglutinari 348 c.
Agglutino 530 c.
Aggravo 104 b.
Aggrederis docere 175 b.
Aggredi opus 702 a. opus unà 99 c.
Aggrediamur hanc quoque disputationem 254 a. hanc rem 175 b.
ad Aggrediendas res aptus 724 b. promptus ib. Studium celeriter aliquid aggrediendi 369 a. In aggrediendis hominibus vel rebus solers 724 b. Ad aggrediendum aptus 651 c.
Aggrediens aliquid 724 b.
Aggredior. § Adorior 98 c. 100 c. 529 a. 734 b. clam 98 c. imparatum 367 b. cum impetu 732 a. 733 b. insidiis 595 a. simul 98 c. § Capesso, suscipio 30 b. 32 a. 70 c. 99 b. 175 b. 284 b. 651 b. 724 a. celeriter 369 a. confidenter 659 c. contra 724 b. dicere 212 a. popularem statum evertere 561 b. præter id, quod quis aggressus est 724 b. prior ib. simul 70 c. 367 b. vicissim 70 c.
Aggreditur rem audendam 70 c.
Aggrediuntur simul certamen 367 b.
Aggregatio 5 b. 16 a.
Aggrego 16 a. 114 a.
Aggregor 5 b. cumulatim 631 b.
Aggressi. § Adorti 651 b.
Aggressio. § Invasio 98 c. 451 c. 479 b. 651 b. § Inceptatio, molitio 99 b. 113 b. 724 b. prima operis 479 a.
Aggressor 99 a. 724 b.
Aggressu facilis 651 c.
Aggressus est iterum juvenem argumentatione 618 a.
Agi. § Agitari, impelli 190 b. § Effici 204 a. Bene cum aliquo 693 a. bene nobiscum putandum est si &c. 2 c. malè cum aliquo 693 a. spiritu 204 a.
Agiles 441 a.
Agiliorem me præbeo 135 b.
Agilis 17 a. 72 b. 94 b. 135 b. 166 b. 317 c. 551 a. 571 b. 590 a. 621 b. 625 b. 668 b. 719 c. 739 c. manibus 724 a. multum in saltu 590 a. sum 669 a.
Agilitas 135 b. artuum 75 a. manuum 724 b.
Agiliter 32 b. 645 c. 677 c. quid Agis 541 b.
Agitabant convivium 200 a.
Agitabantur motu vehementi 579 b.
Agitabat in pace 670 a.
Agitans equos 435 c. Non agitans membra 597 c.
Agitare animo 112 c. bacchanalia 166 b. aquas adversus quempiam 200 a. et excutere manibus 168 a. vitam 732 a.
Agitari 115 c. 190 b. crebro motu 315 c. huc illuc, et reciprocari euripi modo 218 c. mare dicitur 324 a. œstro 474 a. vehementer et cum impetu 579 b.
Agitat aliud 412 a. segetem Favonius 317 a.
Agitata aqua 234 a.
Agitatio 170 b. 188 a. 435 c. 497 a. 583 b. aquæ velut bullientis 115 c. camelorum 191 b. crebra 529 c. currus 191 a. equorum 190 b. 191 b. maris 234 a. mentis 643 a.
Agitationis expers 324 a.
Agitator 190 c. camelorum 191 b. equorum 190 c. 191 b. 276 b.
qui Agitatur 380 b.
Agitatus in aëre 164 a. à Deo ib. dimidia ex parte 580 b. facile 191 b. motu perpetuo 497 b. multis fluctibus 621 c. non 543 a. 655 c. non undis 324 c. utrinque 185 a.
Agite 232 c. ne agites tecum 184 b.
Agito 190 b. 315 c. 317 a. 324 a. 383 b. 435 c. 497 a. 580 b. 583 b. 633 b. 676 a. animo 163 c. 592 b. 693 c. asinum 191 b. cochleari 476 c. consilium 180 c. equos 191 b. manibus 496 b. 497 b. mente 442 c. 445 c. mente insuper 444 a. pedes 625 c. simul 584 a. torynâ 639 b. utrinque 170 c. § Dego 670 a. In 13 c.
Agitor 170 b. 324 c. 480 b. 583 b. furore et insaniâ velut œstro 191 b. œstro 191 b. 459 b. procellis 234 a. vento 61 a.
Agitur bene tecum 123 a. malè mecum 568 b. præclarissimè cum hero 553 b.
Agmen 184 b. 389 b. 463 c. 618 c. 621 a. 640 c. apum 488 b. compositum 330 c. confertum 488 b. equitum et peditum quod regem anteibat 13 a. extremum 17 a. 488 c. extremum duco 17 b.
Agmina equitum 184 b.
Agminatim ib.
Agmine facto 463 c.
Agminis extremi dux 17 b.
Agna 56 c. 77 c.
Agnæ tenellæ 211 b.
Agnata membra 714 c.
Agnatio 714 c. 715 a.
Agnatus sum 231 b.
Agnellus 77 c. 427 b.
Agnitio 130 a. 132 a.
Agnitu difficilis 132 a. facilis ib.
Agnitus non ib.
Agnominatio 467 c.
Agnomino ib.
Agnorum pelles
Agnos devorans 682 c. multos habens 77 c.
Agnosco 129 b. 130 a. 132 a. non 130 b. 442 c.
Agnoscere 130 a. 132 a.
Agnovisse vocem illam 130 a.
Agnum ferens 696 b. sub se habens 77 c.
Agnus 56 b. 77 c. adultior 77 c.
Ago. § Facio, operor 172 a. 200 a. 500 b. 508 b. 514 c. § Celebro, perago 508 b. 641 a. § Commoror, versor 541 c. § Impello 479 b. § Ætatem 438 a. 553 a. animam 99. c. 575 b. cum aliquo 734 a. cum populo ib. cuniculos 436 b. 482 c. fabulam 19 a. 172 b. nihil 554 b. in orbem 166 a. 356 b. radices 575 c. 715 c. reum 167 c. tecum injuriarum ob verbera 293 a. sed 554 a.
Agonothetarum munus 653 b.
Agor. § Conficior 508 b. § Fanatico spiritu 697 a. in furorem 459 c. in gyrum 184 c. numine 254 a. 697 a. perperam 695 a. spiritu divino 420 a. transversus 694 b.
Agoranomi munus 436 c.
ad Agoranomum pertinens ib.
Agoranomus ib. sum ib.
Agreste reddo 10 c.
Agrestem vivendi rationem sectans 160 c. vocem habens 716 c. vultum habens 472 c.
Agrestes nymphæ 480 c.
Agresti animo præditus 264 b. aspectu præditus 427 c.
Agrestia pascens 436 b.
Agrestis moribus 10 c.
Agrestis 10 b. 11 a. 76 c. 245 c. 480 c. 746 a. apis 410 c. multitudo 738 b. esca 10 c. porcus 426 b. § Metaph. 10 c. 103 c. 636 a. valdè 234 a. 661 c.
Agri custos 711 c. 712 a. custos sacri 490 c. dives 201 b. dives consiti 384 c.
Agri sacri 643 a.
Agricola 53 a. 76 c. 77 a. 120 b. 186 c. 202 c. 203 c. 515 c. 644 b. Ad agricolam pertinens 203 c.
Agricolationis intermissio ib.
Agricolor ib.
Agricultura 203 c. 515 c.
Agriculturæ amans et studiosus 203 c.
Agriculturam amo ib. exercere 200 a. ad Agriculturam pertinens 515 c.
Agris mulcto 643 a. In agris 203 c. stabulans 88 a. in Agro manens 413 b. pascens 436 b. pernoctans 88 a. pernoctatio ib. pernocto ib. stabulatio ib. stabulor ib. versans 436 a.
Agrorum custodes 490 b. dator 163 b. novatio 437 b.
Agros in colonias describo et partior 226 c.
Agrum administro 437 a. colo 203 c. dividere 143 c.
Ah 1 a. 176 c. 487 a.
Aio 688 b. 689 a.
ALA 560 b. § Axilla 397 c. 402 c. § Turma equitum 184 b. Sub alâ habere vel gestare 397 c.
Alabaster 42 c. parvus ib.
Alabastrites lapis 42 c. 468 b.
Alacer 264 c. 683 b. fio 683 b.
Alacrem animum habens 265 b. reddo 342 c. 405 a. 683 b.
Alacri animo 265 b. animo præditus 742 c. animo sum 265 b. 579 a.
Alacris 90 a. minimè 265 b.
Alacritas 216 a. 265 b. 460 c. 560 c. 683 b. animi 265 b.
Alacritate animi vincebat omnes juvenes 579 a.
Alacritatem addere 265 b.
Alacriter 188 c. 216 a. 264 c. 265 a. 683 b. non 265 b.
Alæ 260 c.
Alala 43 a. clamo 43 a. 192 c.
Alam referens
Alapa 330 a.
Alarum fœtor 135 c. 661 a.
Alarum plausus 560 b. remigium 38 b. 208 a.
Alas addens 560 b. addo 560 a. dispando 560 b. expansas concutio ib. explicare incipio 482 b. explico seu pando 560 b. habens albas 560 c. cæruleas ib. celeres 561 a. extentas 560 c. fuscas ib. flavas ib. longas ib. membranaceas ib. nigras ib. rubeas ib. non scissas ib. sex ib. non habens ib. quatio 560 b.
Alas hircum olentes habens 402 c.
Alatum animal 560 b. facio ib.
Alatus 560 a. bene 560 c. fio 560 b. Mercurius 276 c.
Alauda 340 b.
Alba 383 a. aspectu 473 c. poma ferens 475 c. rosa 577 b.
Albam caudam habens 489 c. cristam habens 389 b. vestem ferens 697 b.
Albarii operis inductio 336 a.
Albario opere inducor ib. inductus ibid.
Albarium opus ib.
Albas alas habens 560 c. nates habens 73 b. tibias habens ib.
Albatus 697 b.
Albedo 383 a.
Albefacio 496 c.
Albesco 382 a. spumâ 686 c.
Albicans 383 b. 739 c. fluctus 357 c. in oculo 473 c.
Albicantes tauri 73 a.
Albico 73 b.
Albidos oculos habens 475 a.
Albidus 326 b. 383 b.
Albis induor 228 c. indutus ib. maculis distinctus 615 c. notis compunctus ib. punctis distinctus ib.
Albo colore depingo 138 c. colore præditus 735 b. distinctus 383 b. et fusco mixtus 686 b. lapide constans 386 b.
Albor 383 a.
Albore perfundo 383 b.
Alborem rubori admixtum habens 209 a.
Albos crines habens in fronte 686 c. cubitos habens 524 c. dentes habens 453 a. fructus ferens 475 c. pedes habens 73 b. 551 c. 552 b.
Albugo 583 a.
Album. § Tabella 136 a. In album virorum referri 137 b.
Album ovi 385 a. juxta unguium radices 640 b.
Album corpus habens 735 b. linum 387 a. podicem habens 559 b. reddo 383 a. 686 c. vellus habens 397 c.
Albus 73 b. 583 a. 397 c. 400 b. 522 b. 681 c. 686 c. admodum 383 b. aliquantum ib. aspectu 473 c. 688 c. instar nivis 73 b. omni ex parte 383 b. reddor 383 a. sum ib.
Alea 353 b. prospera 693 a.
Aleâ colludo 355 b. ludo ib. In aleâ consumo et dissipo ib.
Aleæ lusus ib. studiosus ib.
Aleam quandam rerum humanarum sursum deorsumque ludens fortuna 576 c. jacere 355 b. omnem jacere 576 c. periculi jacere ib. subeo 316 c. 355 b. subire pugnæ 576 c.
Aleator 355 b. 615 c.
Aleatorium 597 a.
Aleatorius 355 b. consessus ib.
Alecto 383 c.
Alendi vi præditus 665 a.
Alendis equis consumo 666 b. mendicis dicatus locus 666 c. ad Alendum idoneus 665 a.
Alens 665 b. boves 666 a. ceram 666 b. flores 115 a. mendicos 666 c. milites externos 666 b. non 666 a. orphanos 666 c. pisces ib. populum 666 b. vinum ib. vitam 665 c.
Alere lubenter 666 c. publicè 159 a.
Ales 460 b. 480 b.
Alga 118 a. 475 a. 711 a.
Algeo 573 b.
Algere 89 a.
Algidus 351 c.
Algor ib.
Algoribus gaudens admodum 723 a.
Algosus 711 a.
Ali 161 a. miserè 665 c. non 666 a. qui solet 665 a. qui solet in sicco 666 b.
Alia aliis 215 b. ante aliam 413 b. atque 289 a. quæ sunt specie 215 b.
Alia in parte domus 50 b. in personâ 474 b. ratione 215 b. ex tribu qui est 712 a. viâ 215 b. voce utens 717 a.
Aliæ hac, aliæ illac 196 c. post alias, seu super alias stantes 350 a.
Aliam formam habens, quàm antea 182 a.
Aliàs 50 c. aliàs quidem, aliàs verò 487 a.
Alibi 50 b. 215 c. 484 b. natus 715 b. nusquam 50 b. terrarum 50 b. 215 c. Alibi quidem, alibi vero 196 c.
Alica 46 a. 731 a.
Alicâ perspergo 731 a. Ex alica panis ib.
Alicam facio ib.
Alicubi 197 a. 469 b. 484 b. 485 a.
Alicui 450 b.
Alicujus ib.
Alicunde 56 c. 485 a.
Aliena 243 a. comedens 682 c. comedo ib. navis 50 c. negotia curo 554 c.
Alienarum rerum curatio seu tractatio 554 c. inspector 592 c.
Alienas leges imitor 442 a. res ago 554 c.
Alienatâ mente sum 708 b.
Alienati mente 536 a.
Alienatio animi 50 c. 447 c. mentis 378 a. § Emancipatio 548 a.
Alienato animo sum 653 b.
Alienatum esse mente 536 c.
Alienatur mens 281 a.
Alienatus mente ib.
Alienè 52 c.
Alienigena 146 b. 180 c. 181 a. 261 c. 441 c.
Alienigenarum ritus 712 a.
Alieniore animo esse erga aliquem 388 c.
Alienis invideo 701 c.
Alienissimi 157 c.
Alieno animo 257 c. animo esse ab aliquo 50 c. more vivo 441 c. tempore 289 c.
Alieno 50 c. 51 a. 352 c. 441 c. 445 a. 447 c. 542 a. mente 281 c. 317 b.
Alienor 50 c.
Alienum à vero 215 b. æs 733 c. agens nihil à suis moribus 50 c. esse, id est, abhorrere 737 b. facio à me 541 c. omnino 51 a. reddo 50c.
Alienus 49 a. 50 c. 58 c. 161 a. 437 c. 712 b. à Musis 428 a. à proposito 393 c. sum, id est, abhorreo 280 b.
Aliger 560 b. 698 a.
Alii alios 50 c. ex aliis ib.
Alimenti copia 666 c. multum suppeditans ib.
Alimento abundans 665 b.
Alimentum 59 b. 692 b. copiosum subministrans 666 a. multum accipiens 666 c. præbens 665 b. suppeditans 692 b.
Alimonia 665 a.
Alimoniâ abundans 729 a.
Alimonium deporto 588 c.
Alio colore imbuo 735 c. sum 735 b. loco 215 c. modo 50 b. 215 b. Ab alio interfectus 690 c.
Aliò 50 b. 215 b. aliquò 50 b. quopiam 50 c. se convertere 215 b. Aliæ alio discesserunt 50 b.
Alioqui 50 b. 198 b. 239 a.
Aliorsum 50 b.
Aliqua 86 b.
Aliquâ ex parte 484 c. ratione 469 b.
Aliquandiu 38 c. 484 c. 736 a.
Aliquando 197 a. 241 a. 469 b. 485 a. 485 a. 486 c. 487 a.
Aliquantulum edo 119 a.
Aliquantulus 483 c.
Aliquantùm 116 a. 485 c. 568 b. acris 173 b. amarus 525 c. balbutio 661 b. bibo 527 a. calidus 253 b. canus 347 b. claudus 757 a. declino 323 b. decoctus 485 c. devergo 323 b. coerio 507 b. foveo 250 b. gulosus 388 a. hio 718 b. hirsutus 371 b. horreo 710 a. humecto 415 b. 677 c. imprudentior 708 b. inclino 323 b. incurvus 359 c.

lævigo 380 b. latus 552 b. levis 342 c. luceo 370 a. macer 286 c. premo 259 a. rotundus 356 b. ruber 209 a. salsus 52 b. spiro 340 b. splendeo 613 c. sublevo 342 c. tremo 669 b. trepido ib. variegatus 545 b. viscosus 135 b.
Aliquantus 485 c.
Aliquatenus 416 a. 484 c.
Aliqui 197 a.
Aliquid 469 b. 656 a.
Aliquis 56 c. 149 b. 484 b. 656 a.
Aliquo 197 a. 484 c. aliò 50 b.
Aliquo modo 469 b. 484 c.
Aliquod 484 b.
Aliquoties 197 a.
Aliquousque 484 b.
Alis celer 744 c. instruor 560 b. latera ferio ib. remigat 208 a. strepo, et pugnam meditor 560 b. sublevans ib. subveho ib. vehor in altum ib.
Alitem facio 560 a. In alitem converto 480 b.
Aliter 50 b. 215 c. 746 c. erudio 495 b. facere 50 b. formo 354 b. atque aliter loqui 50 c. quàm alii 497 a. sentiens 708 c. Non aliter quàm 50 b.
qui Alitur fato lethifero 665 c. ex mari ib. nivibus 665 c. 666 c. non 666 a. à populo 666 b. seorsim ib.
Alitura 665 a. bona 666 a.
Alituræ præmia 665 a.
Aliud 484 b. atque aliud dicere 50 c. habeo in animo 708 a. loqui 690 b. opinor quàm sit revera 169 c. volens 181 a. Nihil aliud quàm 215 b.
Alium atque alium facio 215 b. colorem habens 735. a.
Aliunde 50 b. genus habens 125 a. nusquam 50 b.
Alius 50 b. 215 b. à me 50 b. à nobis 511 b. ab 215 b. aliis delectatur studiis 50 b. qui apparet 685 b. atque alius 50 c. atque alius fio ib. ex Achivis ib. quispiam 50 b. post alium 51 a. super alium 51 a. 253 a. si quis alius 50 a.
Alius personæ qui est 474 b.
Aliusmodi 663 c.
Allaboro 435 a.
Allacrymor 361 b.
Allamentor 25 b. 261 c. 361 b. 454 c.
Allata argumenta adversus demonstrationem 213 b.
Allatro 679 a.
Allatu facilis 695 b.
Allectatio animi 17 a.
Allectrix 496 b.
Allegans hanc rationem 225 a.
Allegatio 177 c.
Allegit sibi collegam 31 c.
Allego. § Cito 652 a. 694 b. jure meo 225 a.
Allego. § Accerso, ascribo 31 c. 138 a. 348 b. 372 c. sorte 329 b.
Allegor. § Ascribor 372 c. 433 c.
Allegoria 7 b. 366 a.
Allegoriæ interpres 7 b. Per allegoriam intelligo 367 c. Qui citra allegoriam exponitur 7 b.
Allegorias explanare 288 c.
Allegorica interpretatio 7 b.
Allegoricè 101 b. significo 7 b.
Allegorici sensus anagogica explicatio 289 a.
Allegoricus 7 b. 101 a.
Allevamentum 342 c.
Allevatio ib.
Allevatur mœror 191 c.
Allevo 67 a. 192 a. 342 c. 400 b. simul 192 a.
Alliaria 597 c.
Allicere gratiâ 16 b. mercede 186 c.
Alliciendi vim habens 15 c. 17 a. 194 b.
Alliciens 17 a. Nihil magis ad virtutem alliciens 13 a.
Allicio 12 b. 15 b. 496 b. 603 a. 625 a. ad loquendum 616 c. animum 17 a.
Allidens caput ad saxa 607 a.
Allido 72 c. 100 c. 179 c. 207 b. 337 c. 351 b. 521 c. 570 b. 573 a. 694 c. 744 b. humi 408 a. solo 179 c.
Allidor 207 b. 575 a.
Allietum 597 b.
Alligatus 157 a. angenæ 157 b.
Alligo 70 b. 71 b. 78 a. 156 b. 157 a. 581 c. circum 78 b.
Alligor 71 b.
Allii caput 127 b. caulis 597 c. nuclei et segmina 591 b.
Alliis pasco 597 b. præmunio gallinaceos ante pugnam ib.
Allino 44 c.
Alliorum capita 6 c. manipulus 663 a. venditor 567 c.
Allisi petræ infantes 337 c. non Allisus solo 180 c.
Alliteratio 137 c.
Allium 597 b. anguinum 597 c. cervinum ib. prægrande ib.
Alloquar 187 c.
Alloqui 87 b. Ita ut alloqui difficile sit 8 b.
Alloquium 8 b. 201 b. 700 a.
Alloquor 87 b. 200 c. 212 c. 261 c. 365 c. 374 b. 429 b. 464 a. 486 a. 589 b. 700 a. 716 c. benigne et comiter 152 b.
Alloquutio 8 b. 293 a. 700 a. 716 c. alloquutor 8 b.
Alludo ad aliquid 28 b. ad nomen 467 c. qui Alluitur mari 324 c. undique 324 b.
Alluo 324 b. 572 b. fluctuando 357 c. undique 324 b.
Alluor 74 a.
Alluvio 324 b.
Alma Ceres 540 c. tellus 234 c.
Almum 540 c.
Almus 176 a. 665 c.
Alnus 320 a.
Alo 114 c. 331 b. 332 c. 500 b. 544 b. 588 c. 665 b. 692 b. 745 b. barbam 666 c. canes 679 a. carnem 666 c. clam 665 c. equos 666 a. equos curules ib. in 665 b. insuper ib. inter ib. juxta ib. lacte 666 a. lepores 666 b. me ex 692 b. milites extraneos 666 b. orphanos 666 c. pane 666 a. pullos 666 b. in senectute 666 a. super 665 b. vicissim ib. vicissim in senectute 666 a.
Aloë 51 b.
Aloës lignum 51 b.
Alopecia 53 a.
Alor 665 a. 692 b. ex 692 b. magnâ curâ 332 c.
Alsiosus 575 b. 723 b.
Alta mens 709 c. procella 29 c.
Alta consilia habens et sublimia 420 a. fundamenta habens 253 a. loquor 377 a. pervadens 705 c. per loca gradiens 306 c.
Altâ mente sum 709 c. voce eloquor 700 a. voce voco 293 a.
Altæ nigræ naves 402 a.
Altam cameram habens 209 b. cervicem habens 638 c. cristam habens 389 b. faucem habens 688 c. umbram faciens 596 c. vocem edo 716 b. vocem habens 717 a.
Altare 214 b. 266 c. 267 a.
Altarei foci 120 a.
Altari impositus ib.
Altaria 114 a. ad Altaria 120 a.
Altas ædes habens 408 a. portas habens 564 a. radices habens 575 c. turres habens 566 a.
Altè 32 b. 682 a. apparens 685 c. 688 c. extructus 151 b. descendit 233 a. gradiens 95 b. stolatus 611 c. stratus 618 a. succinctus 611 c. tectus 209 b. § Profundè 92 c.
Alter 50 b. 188 a. 215 b. alteri præstat 215 b. alterius loco cedens 188 a. cum altero 215 b. alterum 50 c. post alterum ingreditur 413 b. super alterum 51 a. supra alterum 215 b. Amicus est alter ipse 50 b.
Altera parte longior 417 a. vice 215 b. Ab altera parte 215 c. Ex altera parte 189 b. 215 b.
Alteram in partem 215 c. in partem inclinans 407 b. 571 b. in partem inclinatus et vergens 323 c. in partem vergere 571 b.
Alterari qui nequit 215 c.
Alteratio ib.
Alteratus qui non est ib.
Altercatio 58 c. 93 b. 165 b. 373 c. 403 a. 434 c. inanis 160 a. quà venitur ad manus 537 b.
Altercor 237 c. 373 c. 403 a. 434 c.
Alterius essentiæ 232 c. ordinis qui est 610 a. partis qui est 407 b.
Alterius modi 215 c.
Alterna crebràque fulgura et tonitrua 51 a.
Alternabat sententia 173 c.
Alternans 55 c. genus 55 a. non 49 b.
Alternante proposito 175 c. serie 49 c.
Alternantem naturam habere 49 b.
Alternantes agebant vigilias 55 b.
Alternantibus in eo sententiis 59 a.
Alternare ib.
Alternas plagas incutiens 498 a.
Alternat homines victoria 55 c.
Alternatâ serie 49 c.
Alternatim 49 a. 49 c.
Alternatio 49 c.
Alternativus 50 a.
Alterni 51 a.
Alternis 49 a. 55 c. 368 b. hoc et illo modo facio 49 c.
Alternis annis 216 a. 498 a. annis fructum ferens 696 c. diebus 498 a. diebus durans 245 a.
Alternitas 50 c. 51 a.
Alterno 49 a. 55 a.
Alternus 55 b.
Altero (v.) 21 a. 215 c. prius 51 a.
Altero die ab incensione 134 a. pede claudus 215 b. tanto mulctari 137 b.
Alterum pro altero accipi 40 b.
Alteruter 189 b. 550 b.
Alterutrâ vice 189 b. Ab alterutrâ parte ib. In alterutrâ parte ib.
Alterutram in partem ib. cum Alterutris se conjungere ib.
Alterutro modo ib.
Altigradus 95 c. 705 c.
Altilis 114 c. 588 c. 665 b.
Altiloquentia 7 c. 717 b.
Altiloquus 7 c. 717 b.
Altior 414 c. 682 a.
Altis præcipitiis rupes 347 a. turribus insignis 566 a.
Altisonus 248 c.
Altissimâ voce loqui 700 a.
Altissimus 414 c. 680 a. 682 a. mons 680 a.
Altitonans 116 b.
Altitudinem virilem habens 417 a.
Altitudo 29 c. 92 c. 682 a. perpendiculariter ardua 230 b. radicis 575 c.
Altivolus 521 b.
Altius 68 a.
Altiùs repetendo ib. repetita temporum memoria ib. repeto rem 233 a. 667 b.
Alto olim frui 357 b. Ex alto 682 a. dependens 23 a. In alto 682 a. dominor 316 b. excussus 638 c. habitans 436 a. lapsus 529 a. lucens 688 c. natus 125 b. navigans 414 c. ponderans hominum facta Jupiter 236 a. regnans 406 a. qui versatur 547 b. Naves quæ sunt in alto 32 c.
Altor 665 a. columbarum 665 c. omnium 666 c. puerorum 115 a. senectutis 666 a.
Altos humeros habens 744 c. juncos ferens 650 b. pedes habens 552 b.
Altrinsecus 51 a. attollo seu elevo 223 a. colloco 282 b. lego 130 b.
Altrix 656 b. 665 a. herbarum 666 c. multorum 115 a. omnium ib.
Altu difficilis 666 a.
Altum cacumen habens 300 a. nemus 140 a. sonum edens 248 c. tenens navis 414 c. teneo 511 a. In altum 682 a. assurgens 715 c. elevo 483 b. erigo 693 b. erigor 667 b. eveho simul 682 b. ferri incipio 482 b. qui per se fertur 36 c. pono 650 b. provectus 415 a. provehi ib. qui provehitur ib. provehor 555 c. tendens 659 a. tendens rectà 478 a. tollo 32 c. 342 c. 682 a. volans 521 b.
Altus. § Celsus, sublimis 29 a. 32 c. 41 b. 61 a. 92 c. 93 c. 96 a. 110 b. 209 b. 347 a. 417 a. 521 a. 592 c. 638 b. 682 a. æque 682 b. § Profundus 417 a. sopor 175 a. 362 a.
Altus. § Nutritus 665 a. bene 665 b. 666 a. frugibus 666 b. super 666 a. procul à parentibus 665 b.
Alveare 360 a. 410 c. 438 a. 587 c. 599 b.
Alvearibus condo apes 508 a.
Alveolus 360 a.
Alveus conficiens ligna scalpendo, 132 c. quinque habens 510 b.
Alveus. § Canalis 508 a. 526 b. 572 a. fluminis 329 a. per quem navis deducitur in mare 489 c. torrentis 721 b. § Cavus venter 360 a. navis 590 c. § Cavum vas 647 b. in quo corpus abluitur, solium 401 c. 562 c. in quo farina subigitur, mactra 385 b. 592 c. § Tabula aleatoria 1 b.
Alvi exoneratio 594 b. proluviem projicio 451 c. subductio 14 b.
Alvinus 327 b.
Alula 560 b.
Alumen 622 c.
Aluminosus ib.
Alumnus 665 b. literarum 125 c.
Alvo incommodus 327 b.
Alvum adstrictiorem habens ib. bonam faciens ib. ciero 12 b. 317 a. duram habens 327 b. exonero 451 c. 594 a. 743 c. fluidam habens 327 c. sistere 327 b. solvere ib. subducentia medicamenta 191 c. subducere 16 a. 327 b.
Alvus 327 b. 361 b. clepsydra 299 b.
Alysson 392 a.
AMABILEM sonum edens 700 b.
Amabiles oculos habens 473 b.
Amabili colore præditus 735 b.
Amabilis 2 c. 202 a. 274 c. 702 b. 731 c. ægrè 274 c. maxime 702 c.
Amabiliter 2 c.
Amandabat foras in agrum 513 a.
Amandatio 230 a.
Amandatus 602 c.
Amandi artem docens 161 a. vi præditus 613 a.
Amando 296 b. 456 a. 512 c. 513 a. 594 a. 610 c. in diversas partes 610 c. insuper 611 a. vicissim 513 b. ad Amandum propensus 702 b.
Amandus 2 c.
Amans 202 b. non 613 b. palam 702 c. perdite 202 b.
Amans acinorum 575 b. animantium 234 c. animarum 742 c. aquas 678 c. avium 480 b. auri 736 c. barbarorum 104 a. belli 546 b. bonorum 733 a. caloris 255 b. cantus 411 b. chorearum 731 c. Christi 735 a. citharistarum 315 c. civitatis 548 a. civium ib. comessationes 562 c. contentionum 210 b. coronarum 614 c. coronarum sum ib. corporis sui 631 b. corporis mei sum nimium ib. cultûs seu ornatûs 341 c. Dei 234 a. 613 b. 702 c. divitiarum 538 c. equorum 276 c. fabularum 429 c. ficuum 623 c. frigida vel frigidi 743 b. gemmas 386 b. gloriæ 555 c. gregis 545 b. hominum 95 a. hospitum 448 b. humaniorum studiorum 428 a. improbitatis 428 b. improborum 428 b. 516 a. 702 c. inimicitiarum 220 c. jocos 127 a. laborum 428 b. 544 c. lacrymarum 145 a. liberorum 655 a. literarum 138 b. 428 a. literaturæ politioris 428 a. litium 165 b. loci alicujus 738 b. lucri 311 a. luctûs 261 c. 514 c. malorum 428 b. matris 420 a. mendaciorum 740 c. mendicorum 361 c. mercatorum vel mercaturæ 509 a. militum 619 a. mulierum 702 c. mundum 341 c. Musarum 428 a. musices ib. noctem 446 a. patris 502 c. pecuniæ 734 b. populi 159 c. pueros 495 b. quietis 247 c. regis 105 a. rhetorices 574 a. risûs 127 a. 406 b. risæ 434 c. saltationum 483 b. sapientiam 601 b. sectionis 645 a. servorum 171 b. simplicitatis 70 a. solitudinis 209 c. somni 680 c. spectaculorum 252 c. 256 b. stercoris 336 b. strepitum 350 b. temporis 736 b. tibiarum cantûs 89 a. tyrannidis 675 c. vaca 307 c. ventris 702 c. vini 458 c. virum 702 b. vitæ 234 c. umbræ 597 a. voluptatis 241 c.
Amanter 702 b. 709 c. complector 709 c.
Amantes sese mutuò 51 a.
Amanuensis 138 b.
Amarâ bile redundans 731 a. irâ accendo 525 c.
Amaracinus 53 c.
Amaraco similis ib.
Amaracus ib.
Amarantinus 399 c.
Amarantus ib.
Amare ex animo 304 b. non liberos suos 655 a.
Amare 525 b.
Amaresco ib.
Amari 202 b. dignus ib.
Amari sermones 52 a.
Amarites 525 b.
Amaritudinem hostilem in familiam implere 525 c.
Amaritudo 525 b.
Amaror ib.
Amarorem affero ib. refero ib.
Amaroris aliquid habens 525 c.
Amarulenta irrisio 581 a.
Amarulentus 525 c. jocus 581 a.
Amarum exitium 153 c. reddo 525 b.
Amarus 52 a. 133 c. 153 c. 521 c. 525 b. aliquantum 525 c. dulciter ib. factus est 291 c. fio 525 b. non 525 c. summopere ib. valdè ib. vehementer ib.
Amasia 2 c. 202 a. 491 c.
Amasius 2 c. 202 a. 540 a.
Amatio 702 b.
Amator 202 a. 702 b. alicujus rei 202 a. auri 202 b. improbus et protervus 274 c. novitatis 239 b. propinquorum 457 c. puerorum 202 b. 495 b. puerorum sum 202 b. 702 c. speluncarum 605 b. virginum 493 a.
Amatorem diligens 202 b. diligo ibid.
Amatoriè 202 a.
Amatorium poculum 613 a. 702 b.
Amatorius 202 a. 215 a.
Amatrix 202 a. virorum 202 b.

Amatus 702 c. multum ib. ter ib.
Ambabus manibus 58 c.
Ambæ ib.
Ambage verborum rem in longum tractim ducere 625 a.
Ambages 174 c. sequor in itinere 509 b. Per ambages 452 b.
Ambagiosus 29 b.
Ambidexter 152 b. 724 a.
Ambiendi actio 425 a.
Ambiens nos aër 224 c.
Ambiens magistratus 81 c. 387 a.
Ambientes pro Othone 31 c.
Ambigens. § Dubitans 373 c.
Ambigere inter se de aliquibus 58 c.
Ambigo. § Dubito 58 c. 97 c. 169 c. 175 c. 285 a. 373 c. 443 a. 510 a. § Contendo, litigo 693 c.
Ambigor 58 c.
Ambigua 429 a. oracula 616 c.
Ambiguè 98 a. loquens 429 a.
Ambiguitas 98 a. sermonis 373 c.
Ambiguum esse 59 a.
Ambiguus 93 b. 98 a. 571 a. non 98 a.
Ambio. § Circumdo 224 c. § Consector 212 c. contrà vel vicissim ib. primatum 558 a. § Honorem peto 310 c. magistratum 31 c. 81 c. pro alio 425 a. § Peto tanquam procus 424 a. nuptias ib. nuptias clàm 425 a. nuptias pro alio ib.
Ambire magistratum 4 a. 233 b.
Ambita à multis 425 a.
Ambitibus longis verborum orationem circumducere 452 b. longis verborum utor ib.
Ambitio 658 c. inanis 722 c. § Studium gerendorum magistratuum 81 c.
Ambitionis expers 658 c.
Ambitiosè 170 a. 658 c.
Ambitiosius annitor 658 c.
Ambitiosus 169 c. 170 a. 346 a. 658 b. nimium 658 c. non 170 a.
Ambitus. § Circuitus, circulus 100 b. 141 b. 415 c. 452 b. cribri 619 b. et circumferentia currûs 67 b. muri 676 a. urbis aut castrorum 356 a. 676 a. § Comprehensio 224 c. periodus orationis 100 b. § Petitio magistratus 4 b.
Ambo 58 c. 59 a. simul 59 a.
Ambrosia 117 c.
Ambrosiæ odorem habens 454 a.
Ambulandi locus 502 a.
Ambulatio ib.
Ambulationes hypæthræ 668 b.
Ambulationis oneri ferendo idoneus 93 b.
Ambulatoria disputatio 502 a.
Ambulo 501 c. 502 a. 609 c. cum alio 502 b. § Vivo 502 a.
Amburens prosteris in modum 556 a.
Amburo 556 a. 703 c. 704 b.
Ambusta ligna 290 b.
Ambustio 556 a.
Ambustum 290 c.
Ambustus 27 a. 703 c.
Amens 106 b. 113 a. 131 b. 327 a. 400 a. 410 b. 443 a. 509 c. 530 b. 537 b. 539 c. 708 b. 709 b. 710 a. factus ex desperatione 443 a. fio 537 c. risus ib. sum 708 b.
Amentare 6 a.
Amentatum jaculum ib.
Amenter 443 a. 539 c. 708 c. gero me 708 b.
Amentia 100 b. 108 c. 113 a. 443 a. 537 b. 708 b. 709 b.
Amento inser digitos 6 a.
Amentum 6 a. 222 b. jaculi 71 b.
Amethystum refero 406 a.
Amethystus ib.
Amica 2 c. 202 a. 215 a.
Amicè 41 b. 118 a. 436 a. 702 b. excipio 562 a. saluto ib. tracto 702 b.
Amici studiosus 702 c.
Amici 199 c. 519 b.
Amicio 100 a. 222 b. 533 a. 610 b. 611 b. circumcirca 611 b.
Amicior 222 b.
Amicis carens 702 b.
Amicissimè 702 a.
Amicitia 79 a. 82 a. 215 a. 447 c. 456 a. 702 a. 709 c. 721 c. amici 702 c. contracta est 349 a. inici cum quo non potest 702 c. lupina ib. vulgaris 668 a.
Amicitiâ ante inter se juncti socii 82 b. jungor cum alio 82 a. lupina inita fœdera 702 c. Ab amicitiâ qui est 702 b. sine amicitiâ 605 b.
Amicitiæ nexus 533 a. officiis prosequor 702 b. præses ib.
Amicitiæ conciliandæ aptus 702 a. conveniens ib. non conveniens 702 b.
Amicitiam conciliare sibi alicujus 78 a. iniens 650 a. ineo 702 b. inire 309 a. Ad amicitiam pertinens 702 b. In amicitiam alicujus insinuare se 175 a. recipio 154 b.
Amicitias dirimere 642 c. dissolvere 392 c.
Amicorum amicitia 702 c. bonitas ib. copia ib. osor ib. paucitas ib. penuria 702 b. studiosus 213 b. Qui amicorum est 702 b.
Amicos bonos habens 702 c. multos habens ib. efficiens 544 c.
Amictim 98 a. induere ib.
Amictos quasi autoritate 652 a.
Amictu vario 228 c.
Amictus 71 b. 611 b. non 611 c. stellis 729 a. veste cæruleâ 611 c.
Amictus, ûs, 71 b. 98 a. 100 b. 175 b. 228 b. 516 c. 611 b. lineus 611 c.
Amiculi in modum induere 98 a.
Amiculum 98 a. 100 b. 175 b. 228 b. 254 c. 611 b.
Amicum reddo 74 a. 457 c. 544 c. 702 b.
Amicus (a.) 702 a.
Amicus 82 a. 199 c. 202 a. 215 c. 231 a. 232 b. 412 b. 702 c. bonis 702 c. Dei ib. fio 702 b. sum ibid.
quæ Amisit liberos suos 462 a.
Amissio 97 c. 98 b. 461 c. dentium 97 c.
Amissus qui non est 98 b. sum 461 c.
Amita 253 b. 656 b.
Amitinus 61 b.
Amitti qui nequit 98 b.
Amitto 48 b. 98 b. 461 b. 342 a. 613 b. 650 c. 673 a. 726 b. insuper 98 b. simul ib.
Amittor ib.
Amnicolæ 550 a.
Amo 2 c. 3 a. 84 a. 100 b. 202 a. 613 a. 702 b. animam nimium 742 c. aquas 678 c. literas 138 b. Musas 428 a. musicam ib. simul 202 a. supra modum 702 c. valdè 2 c. § Amore captus sum 202 a. § Appeto, cupio ib. § Delector 613 a. § Soleo 702 b.
Amœnè 63 b.
Amœni loci 643 a.
Amœnitatem locorum imitantia loca 52 b.
Amœnum et jucundum aspectu 63 a.
Amœnus 731 c. locus 239 b.
Amolior 503 c. 594 a. 655 c. 660 c. 670 a. insuper 594 b. vestibus 492 c. volvendo 357 a.
Amolitio 663 b. malorum 291 c.
Amomum 59 a.
Amor (v.) 2 c. 613 a. 702 b.
Amor 2 c. 202 a. 284 b. 613 a. 702 a. ædificandarum ædium insanus 396 b. alicujus rei 202 a. erga amasium 202 b. argenti 73 c. audiendi 40 c. avium 480 b. auri 736 c. carnium 581 b. conviviorum 150 a. corporis 631 b. dæmonum insanus 396 a. Dei 254 b. 702 c. divitiarum 538 c. equorum 202 b. exercitii 141 a. externarum rerum et mercium 396 b. fabularum 429 c. gloriæ insanus 396 a. hominum 65 a. insanus 396 a. literarum 377 a. loci alicujus 738 b. lucri 311 a. mulierum insanus 396 a. Musarum 428 a. musices ib. mutuus 51 a. parentum erga liberos 613 a. patriæ 502 c. perditus 368 c. puerorum ib. puerorum insanus 396 b. reciprocus inter parentes et liberos 613 b. risûs 406 b. sapientiæ 601 b. erga sodales 215 b. sui ipsius 89 c. veritatis 45 c. vini 458 c. virorum insanus 396 a. vitæ 234 c. vitæ nimius 742 c. § Cupido 220 a. 341 b.
Amore auri insaniens 396 b. captus 46 a. 202 a. captus sum 202 a. captus sum hujus rei 505 a. dignus 702 b. eodem prosequens 613 b. incendi 250 a. incensus virginis 247 b. infelici captus 202 b. inflammor 290 c. insano armorum ducor 395 c. insano avium alendarum captus sum 396 b. insano auri teneor ib. insano depereo 395 c. insano equorum ducor 396 b. insano ferarum captus ib. insano meretrices prosequens ib. insano mulierum flagro 396 a. insano Musarum vel Musices flagro 396 b. insano teneor 701 a. insano vini captus 396 b. magno 613 b. naturali prosequor ib. perdito captum esse 202 b. perdito rei venereæ captus ib. puerorum insaniens 396 b. virorum insaniens 396 a. uro 320 b. 703 b. uror 325 c. 386 b. In amore concors 613 b. navigare 536 b.
Amorem pariens 654 c. Ad amorem propensus 613 b.
Amores 202 a.
Amori deditus admodum 702 c.
Amoribus implicari 337 a.
Amoris conciliandi vim habens 15 b. expers, qui mutuus est inter parentes et liberos 613 a. illecebra 613 a. 702 b. illecebræ 275 c. incentivum 613 a. lusus 494 b. mater 666 a. vis naturalis 613 a.
Amotio 282 c.
Amotus ab uberibus 656 b. terminus 317 b.
Amoveo 48 b. 223 b. 280 a. 317 b. 341 b. 660 c. procul 514 a. volvendo 357 a.
Amoveor 282 c.
Amphithalamus 249 b.
Amphitheatrum 252 b.
Amphora 415 a. 608 a. 693 a.
Amphoræ dimidium 693 b.
Amphoram bajulo 696 b.
Amphoras bajulans ib.
Amphoris contentum vinum 608 a.
Ampla domus 405 c. foramina habens 656 c. spes 369 b.
Amplæ facultates 352 c. 366 a. occasiones 366 b.
Amplam pharetram habens 687 a.
Amplectendum cæteris posthabitis 31 c.
Amplectendus 84 a.
Amplecti 5 b. aliquid 84 a. 223 a. certo consilio 31 c. doctrinam Christi 172 c.
Amplector 3 a. 30 b. 84 a. 97 c. 100 b. 212 c. 360 c. 368 a. 562 a. 613 c. libentissimè 84 a. mutuò 533 a. otium 223 a. vicissim 84 b. ulnis 5 b. 524 c. ultra modum 100 b.
Amplexabundè 5 c. Res quam amplexamur 5 c. 84 c.
Amplexatio 84 a.
Amplexor 3 a. 5 c. 100 b. 368 a. vicissim 368 a.
Amplexus (a.) 714 c. adhæreo ib.
Amplexus, ûs, 100 b. 533 b. 562 a. mutuus 533 a.
Amplificans oratio rei indignitatem 375 b.
Amplificare oratione 32 a. patriæ gloriam 23 c.
Amplificari 23 c.
Amplificatio 451 a. 637 c.
Amplifico 32 a. 149 c. 405 c. 451 a. 491 c. crimen 375 b. tragicè 22 c.
Amplificor 491 c. nimium 548 c.
Amplio 219 b.
Amplior (comparat.) 405 c. 548 c.
Amplissimus 405 c.
Amplitudo 219 b. 366 b. 407 c. 451 a. 531 c. § Metaph. 68 a. 405 c. 451 a.
Amplius. § Copiosus, plus 534 b. 549 a.
Ampliùs 215 c. 216 a. 397 a. 405 c. 519 b. quàm 68 a. Non ampliùs 215 c. 216 a. Quid habet homo ampliùs? 519 b.
Amplo ore perditus 616 a.
Amplos meatus habens 510 b. oculos habens 475 a. sinus habens terra 613 c.
Amplum pectus habens ib. reddo 531 c. scutum habens 581 c. stipendium accipiens 423 a.
Amplus 53 a. 219 b. 366 a. 521 a. 551 c. 548 b. 606 a. 637 b. 638 c. 738 b. locus 738 b. satis 733 c.
Amplustria 340 a.
Ampulla olearia 384 c. 462 c. 669 c. parva 385 a. unguentaria 384 c. 430 c.
Ampullæ verborum 534 c.
Ampullas verborum projiciens 574 a.
Ampullis verborum strepito 532 a. et sesquipedalibus verbis utor 385 a.
Ampullor ib.
Ampullosa compositione verborum utens 547 a.
ars Amputandi arbores 644 b.
Amputare extremas partes 140 b.
Amputata cui lingua est 643 a. Cui amputatæ sunt aures ib.
Amputatio 331 c. 537 a. 642 c. arborum 644 b. capitis 312 a. extremarum partium 41 c. membrorum 338 a. testium 644 c.
Amputator arborum 644 b. marsupiorum 393 c. quercuum 644 b.
Amputatum quod est 337 a. cui caput est 644 b.
Amputatus undiquaque 643 a.
Amputo 31 b. 72 c. 254 c. 255 a. 331 c. 336 b. 337 a. 570 b. 643 a. 644 b. caput 300 b. 312 a. 644 b. caudam 644 c. collum 338 b. extremas seu summas partes 644 a. linguam ib. manum 338 b. 724 c. nares 644 c. nasum 338 a. ramulos seu surculos 325 b. scalpro 599 b. undequaque 643 a.
Amputor 72 c. 331 c.
Amuleta 71 b. Pro amuleto appendo ib.
Amuletum 45 a. 584 b. 687 b. 711 a.
Amurca 56 a. 671 b.
Amurcam exprimo 56 a.
Amussatim sequor 285 c.
ad Amussim 41 a. 206 c. 285 c. exactus 285 c. exigo ib. facio 41 a. factus ib.
Amussis 217 c. 285 c.
Amygdala 57 b.
Amygdalæ speciem referens 57 b. 182 a.
Amygdalinus 57 b.
Amygdalorum fractor 18 c.
Amygdalus 57 b.
Amylum 430 a.
AN 47 a. 72 a. 181 b. 239 a. 416 b. 432 c. 550 a.
Anabaptista 103 b.
Anadema 156 c.
Anagogica explicatio allegorici sensus 288 c. interpretatio 13 b.
Anagogicus sensus 13 b.
Anagrammatismus 137 a.
Anapæstus 495 c.
Anas 116 c. 440 b. Ad anatem pertinens 440 b.
Anates occidens 692 a.
Anathema esse declaro 650 c.
Anaticula 440 b.
Anatomen factitans 643 b. Ad anatomen pertinens ib.
Anatomica ars ib.
Anceps § Acutus vel scindens utrinque 38 a. 617 a. ferrum 152 a. securis 512 a. telum 108 a. § Ambiguus, controversus, dubius 98 a. 132 a. 169 c. 175 c. 210 b. 349 b. 371 a. contentio 420 a. lingua 38 a. natura 715 b. verbum 152 b. victoria 47 b. 160 a. 165 a.
Anceps et ambiguum esse 59 a.
Anchusa 12 a.
Anchusa fuco et colore ib.
Ancilia 6 a.
Ancilla 1 b. 145 c. 185 b. 254 b. 455 c. 494 c. 585 a. mercenaria 258 a.
Ancillor 335 b.
Ancillula 254 b. 494 c.
Ancipitem me præbeo 59 a. alternantem teneo 631 c.
Ancipites bestiæ 107 c.
Ancipiti Marte 47 b. Marte pugnare 496 c.
Ancipitia corpora 667 b. judicii sum 349 b. naturæ 715 b.
Ancora 6 b. 102 a. 218 a. 222 a. 733 a. ærata 187 c. § Præsidium 6 b.
Ancora firmo ib.
Ancoræ retentio, id est, quâ ancora retinet navem 226 b.
Ancoram solvere 6 b. In ancoris stare facio navem 222 c.
Androgynus 141 a.
Andron 62 a.
Anemona 61 a.
Anethinus 61 b.
Anethum ib.
Anfractibus frequens 619 c.
Anfractuosus 182 c.
Anfractus 11 a. 397 b.
Angari 3 b.
Angario ib.
Angarorum cursus 3 b.
Angebat animum 313 a. hoc illum 11 c.
Angebatur doloribus intimis 453 b.
Angelicus 3 c.
Angelis par aut similis 4 c. Non aliter ac angeli ib.
Angelus 3 c.
Angi 52 b. Res quæ angit aliquem 12 a.
Angina porcina ib.
Anginæ species ib.
Angiportus 141 b.
Ango. § Collum obtorqueo 661 c. § Animum crucio, mœrore afficio 313 a. 619 a. 703 b.
Angor (v.) 211 c. gravissimè 20 a. metu 19 a. re 264 c.
Angor (n.) 19 a.
Angorem afferens seu habens ib.
ad Angues pertinens 491 c.
Anguibus abundans ib. Cum anguibus dimicans 404 c.
Anguiculus 491 c.
Anguifer ib.
Anguilla 178 c.
Anguillæ aspectum habens 473 a.
Anguillaris 178 c.
Anguillarum nutritor 666 a.
Anguina uva 608 b.
Anguineus 491 c.
Anguinus 171 c. 491 c.
Anguis ib.
Anguis exuviæ 625 c.
Angularis 141 b. lapis 311 c. lapis summus vel imus 141 c.
Anguli oculorum qui sunt ad nares 522 a. platearum 141 b.

in Anguli formam ib.
Angulo carens 141 c. ab Angulo ad angulum perducta linea ib.
Angulos habens 141 c. habens æquos, multos, quinque, sex ib.
Angulosa folia habens 712 c.
Angulosus 134 b. 141 b.
Angulum acutum habens 141 c. obtusum habens ib. In angulum se colligere ib.
Angulus 134 b. 141 b. concurrentium parietum 141 b. parvus ib.
Angusta folia habens 713 a. via 612 b.
Angustè ib.
Angusti oris poculum 111 c.
Angusti exitus montium 613 a.
Angustia 612 b. foliorum 713 a loci 98 a. § Anxietas 509 c. animi 225 b.
Angustiæ. § Fauces 612 b. § Afflictio 259 a. rerum 420 c.
in Angustiam summam adduci 499 c.
ad Angustias redigere 612 b.
Angustiis agri pressum 180 a. In angustiis versor 738 b.
Angusto 612 b. 616 c.
Angusto pectore præditus 268 b.
Angustos meatus habens 510 b.
Angustum quicquid est, et in rectitudinem productum 88 b. sonum edens 717 b. spatium 738 b. spatium habens ib. In angustum cogebantur 612 c. cogo 184 a. contractus 225 b. contraho 678 a. 644 a. desinens 42 a. 620 a. redigo 184 a. 194 a.
Angustus 70 b. 510 b. 612 b. 677 c. 738 b. locus 141 b. 612 b. 738 b. sum 698 c. in summitate 42 a.
Anhelans admodum 83 b.
Anhelatio 83 b.
Anhelator ib.
Anhelitus 539 b.
Anhelo 83 b. 539 c. 713 c.
Ani fissuræ 174 b.
Anicula 135 c.
Anilis ib.
Anima 264 b. 742 b. abrumpitur mihi 575 b. abstracta à corpore 227 b. § Flatus, spiritus 742 b.
Anima carens ib. præditus ib.
Animadversio. § Consideratio, observatio 281 b. 443 c. 585 b. 620 c. 649 c. 664 a. § Punitio 392 c.
Animadversor. § Ultor 668 a.
Animadversu facilis 443 c.
Animadvertere. § Punire 620 c.
Animadverti 443 b. difficile qui potest 398 b. hoc facile potest ib. qui nequit 443 c. ut vix possit 398 b. Non animadvertimus hoc 443 b.
Animadvertisset me mœrentem 33 b. Non animadvertit se in corpulentiam immodicam evadere 334 a.
Animadverto. § Intelligo 33 b. 97 c. 129 b. 230 c. 264 c. 365 c. 398 a. 442 c. 443 c. 471 c. 475 c. 592 c. 706 b. insuper 443 c. non 476 a.
Animæ traductio ex uno corpore in aliud 742 b. vicem præstans ib.
Animæ exitium ferens 701 b.
Animal 234 b. morsu nocens homini 144 b.
Animal genero 654 c. gignens ib. gigno ib. nutriens 666 a. nutrio ib. non procreans 234 c. sacrifico 267 b.
Animalculum 234 b.
Animale generans 512 b. procreo 654 c.
Animale corpus 234 b. Ad animalem formam pervenire 654 c.
Animalia sacra vendens 567 a.
Animalibus pictis distinctus 234 b. vestito 683 a.
Animalis 234 b. 742 b. facultas seu natura 234 b. et vivificus spiritus 264 b. § ad Animalia pertinens 234 b.
Animalis formam habens 427 a. generatio 654 c.
Animaliter 742 b.
Animalium nutritio 666 a. pedestrium pascendorum peritus 436 c. Ad animalium nutritionem pertinens 666 a.
Animam abstulit 264 b. agens 575 b. ago 99 c. 172 b. 575 b. ago nimium 742 c. efflavit 299 a. efflo 540 a. 742 c. in 743 a. exsorbens 578 a. indo vel inspiro 742 b. sorbeo 578 a. traduco ex uno corpore in aliud 742 b.
Animans 326 c.
Animantes devorans 683 a.
Animantia bruta 234 b.
Animantis procreatio 126 a. 543 a.
Animantium amans vel studiosus 234 c. vita 234 b.
Animare. § Vivificare 234 b.
Animari. § Vivificari 234 c.
Animarum amans 742 c. dator 163 c. deductor 514 a. ductor 17 a. evocatio ib. negotiator 509 b. pernicies 402 b.
Animas evoco 17 a. mittens 514 a.
Animate 742 b.
Animato animo sum 570 c.
Animatum est 234 b. esse male 708 a.
Animatus 234 b. 742 b. fio ib. male 708 b. sum sic 305 a.
Animi ægritudo 264 c. 708 b. alacritas 265 b. angustiæ et anxietas 225 b. ardor 412 a. celsitas 144 b. celsitudo ib. collectio 683 b. conceptus 264 c. contractio 612 b. defectio 573 c. dejectio 264 c. demissio 633 a. 709 c. 742 c. deliquio similis ib. deliquium 264 b. 265 b. 742 b. deliquium patior 742 c. dubia 510 a. dubius 23 a. 264 c. dubius sum 510 a. duplicis 742 b. ejusdem sum 265 c. elatio 708 a. hilaritas 265 a. humilitas 709 c. impetu concitor 412 a. impetus ib. impos 625 a. impotens 184 a. impotem esse 561 c. jucunditas 231 c. magnitudo 151 c. 444 b. mœror 264 c. pabulum 211 a. pendeo 43 a. 75 a. 509 c. placiditas 264 c. præsentia 251 c. 264 b. 283 b. 284 c. 385 a. præsentia præditus 285 a. præstantia 264 b. 283 b. 742 c. promptitudo 264 c. recreatio et oblectatio 17 a. relaxatio 569 a. remissio 265 c. sensus 264 c. suavitas ib. tranquillitas 265 a. vehementia 264 b. contra animi sententiam 129 c. cum animi magnitudine 709 a. Ex animi affectu proficiscens 264 c. sententia 129 c. 219 c. 265 b. 303 b. 442 c. sententiâ evenire 673 a. sententia loqui 651 a.
Animo exitialis 265 c. gratus 82 b. 183 c. 264 c. 265 b. ingratus 265 b. observans ib. observari 283 a. placens 82 b. placet meo ib. perniciosus 701 b.
Animo abjecto sum 632 b. ægro 264 c. ægro sum ib. æquo et invicto præditus 299 c. æquo 8 b. 265 a. 331 c. æquo esse 151 c. æquo ferre ib. 291 c. agito 112 c. 163 c. 592 b. agresti præditus 264 b. alacri 265 b. alacri præditus 742 c. alacri sum 265 b. alienato sum 633 b. alieno esse ab aliquo 51 a. anxio esse 690 b. bene affecto 412 b. bene affecto sum ib. benevolo 709 c. benigno præditus 265 a. bono ac hilari ib. bono sis 251 b. bono sum ib. 265 a. 742 c. carens 264 b. collapsi præ tristitia 187 b. composito et moderato 282 a. concidisse 187 b. concidis 582 b. concido 8 b. 52 b. 246 c. 292 a. 313 a. 527 c. concido præ consilii inopia 52 b. concipio 99 a. 264 c. 367 c. 675 a. confirmor 283 a. contrahor et demittor 612 b. crudeli præditus 265 c. defici penitus 264 c. deficiens 265 b. deficior ib. 346 a. 742 c. dejecto qui est 264 c. 742 c. dejecto sum 264 c. 709 c. demisso præditus 742 c. demisso sum 708 a. duplex 742 b. effeminato præditus ib. egregio præditus 742 c. elato præditus 708 a. elato sum 708 a. 709 c. elatus 122 c. eo fuerunt in nos 129 c. eo sum 445 b. erecti erant 361 b. excelso 709 a. 742 c. excelso præditus 151 c. 708 a. 742 c. ferreus 709 b. forti 299 c. 579 b. 742 c. forti sum 314 c. 346 a. 385 a. 742 c. frangi 171 a. generoso præditus 742 c. graviter affectus 264 c. hilari esse 265 a. hilari præditus ib. hostili esse erga aliquem 546 a. humili præditus 709 c. humili sum ib. impavido præditus 299 c. infenso 264 c. iniquo 696 c. irato 264 c. leni præditus 444 a. levi præditus 780 a. leonino præditus 383 c. linquor 98 c. 742 b. linquor non 285 a. magnifico præditus 443 c. magno 287 b. 742 c. magno præditus 151 c. 265 b. 299 c. 686 c. 715 b. 742 c. magno sum 742 c. male affecto sum erga aliquem 412 b. malevolo præditus 265 b. malo præditus ib. miti præditus 264 c. 265 a. 144 a. 742 c. molli præditus 742 b. molli sum 742 c. muliebri præditus 264 c. patienti præditus 709 c. pari præditus 742 c. placido præditus 264 c. præsenti 281 a. 299 c. 579 b. præsenti præditus 251 c. 385 a. præsenti sum 585 a. præstanti præditus 742 c. præstanti sum ib. prompto præditus 264 c. propenso 709 b. propenso esse ad pacem 129 c. prospiciens futura 399 b. pusillo præditus 742 c. pusillo sum ib. recreor 358 b. remisso 265 c. remisso sum ib. remissus 579 b. servare et custodire 211 c. toleranti præditus 265 b. 299 c. toto 265 b. 742 c. vagabundo sum 570 c. versans 485 c. 662 c. verso 212 a. 264 c. 304 b. 378 a. 412 c. 479 b. 592 c. 675 b 693 c. 706 b. violento præditus 265 b. uno 328 a. 742 c. voluto 264 c. 304 b. Ex animo 264 c. 304 b. amare 299 a. 304 b. 519 b. In animo habeo 412 b. 442 c. 443 b. 615 c. 708 a. habeo discedere 221 b. habeo hoc facere 31 c. habeo fortunam experiri 410 c.
Animo. § Animam indo, vivifico 126 a. 742 b. § Animum addo, instigo 251 c. 256 b. 742 b.
Animor. § Animum sumo 707 c.
Animorum concordia 742 c. dissensio 264 c.
Animos attollere 23 a. hominum qui flectit et ducit quo vult 17 a. invictos habere 222 b. minuere 412 a. sumere 32 a. tollo 251 b. 708 a.
Animose 639 c. 742 c.
Animositas 606 c. 639 c.
Animoso pectore esse 385 a.
Animosum cor 371 b. esse 385 a.
Animosus 251 c. 264 b. 283 a. 287 a. 437 c. 606 c. 639 c. 742 c. non 264 c. 606 c. supra modum 265 c.
Animula 742 b.
Animulus 264 b.
Animum abjiciens non 633 a. abjicio 264 c. 527 c. addo 207 b. 251 c. 385 a. 414 c. 560 b. 742 b. adhibeo 225 a. 281 b. adhibere operi 221 b. adjicientes ad Peloponnesum 224 c. adjicio ad 281 b. adjungo 708 a. adverto 225 a. 280 c. 632 c. alacrem habens 265 b. appello 97 c. 281 b. 479 b. appulit ad poëmata 281 b. attendere 225 c. attendo suo 281 c. convertere ad mercaturam 479 b. converto ad aliquid 323 b. demittere 231 b. despondens 264 c. despondeo 8 c. 43 c. 200 c. 224 a. 264 c. 292 a. 372 c. 671 c. despondi prior 187 b. despondisse ib. destruens 569 c. domans 708 b. erectum habens 709 b. eundem habens ib. exedo tristitiâ 112 a. excitare 178 a. flectendi vim habens 178 a. flecto 26 b. frangens 709 b. frangere 171 a. frango alicujus et flecto 319 c. hominis habens 264 c. gravem et ignavum habens 742 b. immittere 412 a. induco 265 b. inspirare 412 a. intendo 708 a. intendo ad aliquid 475 c. intendo tibi 443 c. lædens 701 b. macerans 648 c. magnum habens 709 a. mordens 144 b. 264 c. oblectans 248 a. 444 b. oblecto 17 a. pascere 214 a. permulcens 183 c. recipio 251 c. recolligere 4 c. 5 a. reddo 251 c. qui resumpsit 742 c. subeo 212 b. subire dicitur res aliqua 174 b. sumo 742 b. sustulisse 451 a. vorans seu rodens 112 a. In animum induco 99 a. 230 b. 413 a. 442 c. 443 c. 179 b. induxi hoc facere 31 c. induxistis illis philosophari 541 b. induxit quævis potius pati quam &c. 316 c.
Animus 129 c. 247 c. 264 b. 299 b. 304 b. 360 a. 412 a. 442 c. 443 a. 663 a. 742 b. abjectus 742 c. accedere dicitur alicui 412 a. acer 283 b. affectus bene erga aliquem 412 b. affectus graviter 264 c. affectus male erga aliquem 412 b. bonus et hilaris 265 a. demissus 742 c. elatus 708 a. est hoc facere 272 a. excelsus 709 a. fert ita 264 b. firmus 193 a. fortis et virilis 385 a. magnificus et ingens 443 c. magnus 131 c. præsens 285 a. 385 a. pusillus 265 b. recolligendus est 239 c. remissus 527 c. timidus 385 a. virilis ib. 472 c.
Annales 139 b. 298 a.
Annalis 216 c.
Annalium scriptor 139 b.
Anne 183 b. 259 a.
Annecto 70 b. 71 b. 75 a. 78 a. 187 a. 356 c. 581 c. circum 187 a. cumulatim 652 c. insuper 71 c.
Annector 70 b. 71 b. 78 b.
Annellus 145 a.
Annexus 70 c. sum 715 a.
Anni dimidium 216 c. unius obscuratio seu exitium 197 a. unius alimentum ib. unius fuga ib. successus felix 216 c.
Anni 736 a. scansiles 322 c. trecenti sunt ex quo venit 216 a.
Annicula 197 b.
Anniculus ib.
Annis alternis 216 a. alternis fructum ferens 696 c. decem solidis 216 b. jam à multis 216 b. multis interim elapsis 124 b. quinquaginta gesta sunt 216 a. singulis fructum ferens 696 c.
Annitor 207 b. 308 a. 637 c. 638 b.
Anniversarius 197 a. 216 b. 356 b.
Anno abhinc tertio 216 a. circumvoluto 512 c. eodem 216 b. fructum fero 697 a. hoc 217 c. 586 c. novo ineunte 437 b. præterito 520 a. superiore ib. In anno semel 69 b.
per Annominationem quæ dicitur 610 b.
Annona 48 a. 259 a. 432 c. 487 b.
Annonam 7 a. 107 b. 568 c. 745 b. vilis 7 b.
Annona deficior 158 a.
Annonæ caritas 158 a. caritate premi 158 a. coëmendæ munus 745 b. coëmendæ præfectus ib. penuria 589 a. penuria laborans ib. præfectus 81 c. præfectus sum ib. procuratio 514 a.
Annonam accipio 163 c. intendere 657 c.
Annorum conversiones 197 a. mille 217 a. mille spatium vel tempus 217 a. 746 a. paucitas 216 a. paucorum qui est ib. triginta qui est 216 a. Quot annorum 245 b.
Annos centum natus 216 b. novem habens ib. viginti natus sum 123 a. In annos singulos 197 a.
Annosa arbor 173 c.
Annositas 216 c.
Annosus 36 b. 124 a. 216 c. 227 a.
Annotabant ut pœna afficiendos 585 c.
Annotatio 372 c. 385 b. 586 a. in margine 137 c.
Annotationes facio 585 a.
Annotatus non 386 a.
Annotinus 197 b.
Annoto 137 a. 585 b. 586 a. et colligo in margine 137 c.
Annotor 137 a.
Annua imperia 197 a. sacrificia 216 a.
Annuæ induciæ 197 a.
Annuatim 216 c. rediens 197 a. fructum ferens 696 c.
Annuendi actio 438 c.
Annuere superciliis ib.
Annularis digitus 145 b.
Annulatus 318 a.
Annuli 136 c. 637 b. 739 a. catenarum 318 a.
Annulo trajecto et infibulo ib.
Annulorum theca 653 c.
Annulos aureos gestans in manu 724 c. sculpens aut cælans 137 b.
Annulum gestans aureum 145 b.
Annulus 145 a. 184 c. 318 a. catii 571 a. signatorius 628 b.
Annum ago seu transigo alicubi 197 a. compleo 216 b. totum absum 197 a. totum durans 216 b. totum duro 197 a. 216 b. Ante annum superiorem 520 a. In annum novum 437 b. Per annum cesso ab aliqua re 197 a. totum 216 b. Ultra annum duro seu permaneo 197 a.
Annumeratus 75 a.
Annumero 75 b. 135 c. 214 c. 376 c. 378 b. militibus 376 c.
Annumeror 214 c. 215 a. 648 a.
Annunciator 4 a.
Annuntio 3 b.
Annuo 29 a. 427 a. 438 b. ex adverso 323 b. petitioni 29 a.
Annus 197 a. 216 a. 390 c. 541 a. 548 c. 746 a. climactericus 329 c. dimidiatus 216 c. exactus est 212 b. integer 698 b. malus 216 b. volvens 512 c.
Annuum fructum ferens 696 a. fructum fero ib.
Annuus 197 a. 216 c. reditus 197 a. victus 216 c.
Ansa 366 a. 487 c. anceps 366 b. clypei 224 b. § Occasio 689 c. reprehensionis 368 c.
Ansa carens 368 c.
Ansæ 487 c.
Ansam bonam seu commodam habens 369 a. unam habens 487 c.
Ansas habens vas 107 b. duas habens 487 c. quatuor habens ib.
Ansatus utrinque ib.
Anser 728 b.

Anserculi feri ib.
Anserculus ib.
Anseres alens seu pascens 115 b.
Anserinus 728 b.
Anserum cura 666 c. grex qui pascuntur 115 a. pastio 114 c. pulli 728 b.
Ansulam habens 6 a.
Antæ 285 c. 704 b.
Antarcticus polus 69 a.
Ante 65 c. 189 c. 499 a. 556 c. 557 a. ædes 557 a. ædes prodi 499 a. alios ib. alios loquens 383 a. alios provehor equo 191 a. conspectum habens 473 a. diem solvo 642 a. domum Ulyssis 499 a. fores 557 a. genua 65 c. ipsa quæ sunt 557 c. me habeo 225 a. me video 476 a. mediam noctem 446 a. nos quod est 558 a. oculos 471 a. 499 a. 557 a. oculos pono 684 c. oculos positum 685 c. oculos positus 472 b. oculos tenentes manus 225 a. oculos versatur 620 a. omnia 79 b. 557 b. omnia facio 725 a. pedes 550 c. 551 c. pedes quod est 558 a. posuit 499 a. se 558 a. se longe ib. se projicit 557 c. se recta fiant ib. secula 36 c. te nemo beatior 499 a. tempus 499 a. 557 a. tempus illud 189 c. tempus perdendus 462 a. tempus qui periit ib.
Antè. § Ab anteriore parte, in fronte 65 c. 499 a. § Antea 449 a. 556 c. 557 a. Longè antè 606 b. Non antè quàm 556 c. Non multò antè 558 a. Paulò antè 11 c. 78 b. 557 c.
Antè abluo 324 b. 539 a. aboleo 393 b. absolvo 79 a. absorbeo 526 c. accerso 513 b. adimo 30 c. augeo 23 c. bibendum præbeo 527 a. calumnior 98 c. cogito 443 b. cohibeo 612 a. colligo 373 a. comedo 119 a. 179 b. comesus 119 a. commemoro 286 b. commoveo 317 b. concitor 479 c. concutio 585 c. conficio 206 c. confugio 699 b. congrego 46 a. considero 271 c. considero 130 c. construor 151 b. corrumpo 701 a. corruo 527 c. damno 130 c. decido 527 c. deficio 380 c. 381 b. defleo 319 b. deglutio 526 c. demergo 175 a. depono 323 c. descendo 94 c. destruo 393 b. devoro 526 c. dictum est 187 c. diluo 324 b. dimitto 513 b. disco 390 b. discutio 349 b. dissolvo 393 a. duceo 495 b. edo 179 b. 213 c. ejicio 98 c. elaboro 206 b. emitto 611 a. enarro 240 b. erudiri 642 b. everto 393 b. exacui 236 c. examino 215 a. excero 187 a. exporto 333 c. extenuo 382 a. extitit 715 a. extraho 187 a. facio 542 a. fatigor 296 c. finio 393 b. fleo 319 c. fumero 146 a. genero 125 c. gigno 715 a. gusto 128 a. humecto 677 c. jejuno 440 c. imbuo 154 b. immuto 51 a. incido 528 a. indico 3 c. 419 a. infero 694 a. infero vim 107 a. interrogo 348 a. introduco 14 a. intromitto 513 b. invado 324 b. innago 44 c. 731 c. irrigo 154 b. juro 464 c. laboro 296 c. lætor 241 c. lævigo 380 b. legere 672 c. madefacio 445 b. manifesto 158 c. moveo 317 b. occurro 528 a. paciscor 653 a. percipio mente 444 a. perficio 67 c. perscrutor 209 a. pervenio 273 a. proluo 324 b. promitto 226 a. pugno 19 b. punio 330 a. purgo 289 a. purifico 705 a. reclino 323 c. relinquo 381 b. reprimo 612 a. sacrifico 267 a. scio 277 c. scribo 138 a. spero 195 c. submergo 175 a. sum 673 a. quæ sunt vel facta sunt 232 b. terrefacio 691 a. testor 401 b. torreo 690 c. vestigo 287 c. vinco 441 a. utor 732 c.
Antea 499 a. 556 c. 557 b. 747 b.
Anteacta 499 a. vita 108 a.
Anteacto tempore 557 c.
Anteambulo 513 c. 546 c.
Anteambulones 233 c.
Anteambulonis officium præsto 227 a.
Antecedens causa 241 a.
Antecedenter ib.
Antecedentia facta 80 a.
Antecedere 284 c.
Antecedo 124 c.
Antecello 33 a. 48 c. 95 b. 225 c. 226 a. 232 b. 283 c. 344 b. 440 c. 680 a. 693 c. 695 c. 696 a. splendore 352 a. valdè 280 a.
Antecessores 368 a.
Antecursores canes 361 a.
Anteeo. § Prævio 499 a. § Antecello 15 b. 95 a. 695 c. 696 a.
Antefero 30 c. 283 c. 548 c. 557 c.
Anteferor 348 c. 658 b.
Antegredi 284 c.
Antegredior 80 a. 94 b. 241 c. § Antecello 95 a.
Antegressa causa 241 a.
Antegressus 284 c.
Antehac 520 a. 557 a.
Anteire. § Antecellere 212 c. dignitate 245 a.
Antelucanum tempus 478 c.
Antemeridianus 149 a.
Antemundanus. § Qui fuit ante mundum 341 c.
Antenna 273 b. 309 c. 310 a. 343 c.
Antennæ 140 a.
Antennæ cornu 454 c. cornua tenens 227 a. summum jugum 645 c.
Antennarum cornua 310 a. funes 680 a.
Antepagmentum portæ 704 b.
in Antepenultima acutum tenorem habens 639 a.
Antepones hospitium meum multis pecuniis 638 b. publicum bonum suo 650 a.
Antepono 30 a. 31 b. 280 a. 285 c. 348 c. 557 c. 652 b. 658 b.
Anteponor 348 c. 635 c. 658 b.
Antequam 499 a. 556 c. 557 c.
Anterior 557 c. pars capitis ib. In anteriora ib. tendens 638.
Anteriore in parte 557 c.
Anteriorem in partem 557 c. 558 a.
Anteriùs 557 c.
Antesignanum præbeo me 586 a.
Antesignanus 19 b. 283 b. 403 b. 635 a. 698 a. sum 285 b.
Antestatus 292 c.
Antesto 283 c.
Antevertendo 699 c.
Antevertere hyeme 368 a. sermone 699 c.
Anteverto 80 a. 213 a. 367 c. 368 c. 656 b. 699 c.
Antevertor 367 c.
Antias religare 57 a.
Antichristus 734 c.
Anticipando quod capitur 368 a.
Anticipata opinio ib.
Anticipatio 367 c. 368 a. ad Anticipationem pertinens 368 a.
Anticipo 367 c. 368 a.
Antidotum 162 b. 237 a.
Antimonium 615 c.
Antiqua memoro 373 a. parens 419 c.
Antiquâ simplicitate morum 79 c. 664 b.
Antiquam terram habens 728 c.
Antiquare 137 a. legem 398 a.
Antiquarius 80 a.
Antiquarius rerum historia 373 a.
Antiquatio 30 b. 639 a. et peremptio rei cœptæ, vel jam peractæ 137 b.
Antiquatum 204 c.
Antiquè 79 b.
Antiqui 357 c. mores 664 c. poëtæ 21 b.
Antiquior 124 c. 496 a. 499 a. 555 c. § Potior 555 c. 658 b. habeor 555 c.
Antiquiore loco numeroque habeor 80 a.
Antiquiorem habuisse 555 c.
Antiquis moribus 664 b. moribus præditus ib. verbis utor 373 a.
Antiquissimus 124 c. 359 a. 496 a. 499 a. 555 c. § Potissimus 555 c.
Antiquitas 79 b. 124 a. 125 c. 496 a.
Antiquitatem seu antiquos imitor 79 c. præ se ferens 79 b.
Antiquitatis amator 80 a. formam tribuo 79 c.
Antiquius § Potius 205 b. nihil ducere 555 c.
Antiquo 359 b. 496 a. 548 b. 639 a. 741 a.
Antiquo more 79 b. nomine appello 79 c.
Antiquos mores resipiens 664 b.
Antiquum reddo 79 c.
Antiquus 79 b. 125 c. 135 c. 159 c. 496 a. 555 c. 690 b. 736 b. fio 79 c. fur 321 c.
Antispastis pedibus constans 602 c.
Antistes 180 b. sacrorum sum 689 c. sacrorum 686 a. sacrorum sum ib. vaticinantium 399 b. veritatis 689 b.
Antistita 271 a.
Antistites fanorum 689 b. Ad antistites sacrorum pertinens 686 a.
Antistitis sacrorum dignitas ib.
Antistitor 285 b. sum ib.
Antistitum sacrorum more 686 a.
Antisto 283 c.
Antithalamus 329 a.
Antithesis 650 c.
Antitheta habente oratione utor ib. Per antitheta loquor ib.
Antithetis constans oratio ib.
Antra vasta et vacua 288 c. In antris qui libenter versatur 67 b. In antro qui degit ib. Sub antro qui est ib.
Antrum 67 b. 132 b. 605 b. occultum ib.
Anus. § Podex 145 b. 359 c. 559 b. § Vetula 128 a. 135 c. fio 135 c.
Anxia cogitatio 409 a.
Anxiam habebit animam meam oculus meus 712 c.
Anxiè 264 c. cogito 304 b. 413 b. cogito priùs 413 c. contemplor 413 b. torqueo me in aliqua re 377 a.
Anxietas 20 a. 43 b. 45 b. 52 b. 259 a. 264 c. 509 c. 708 b. in rebus nihili 383 a.
Anxio animo esse 690 b.
Anxium esse 52 b. et torqueri frivolis in rebus 383 a. Quid reddit te anxium? 420 c.
Anxius 65 b. 264 c. 312 c. 413 b. 708 b. 710 b. et perplexus hæreo in hac re 420 c. est de principatu 669 b. fuit de hoc 553 b. sum 420 c. sum cum alio 19 a. sum valdè 19 c.
APAGE 13 b. sis ib.
Aparine herba 69 b. 215 b.
Apella 132 c. 743 b.
Apellam facio 7.
Aper 211 b. 299 a. impetuosus 268 b.
Aperi dolium 454 c. labium 616 b.
Aperiendi vim habens 616 c.
Aperimentum 454 c.
Aperio. § Adaperio, pando 229 a. 323 a. 454 c. 455 a. 520 b. 562 a. 612 a. 616 b. 661 c. 719 c. clam 455 a. cultro vel scalpello 629 b. oculos 432 a. ore facto 616 c. ostio facto ib. parum 435 a. et pervium reddo velut fistulam 674 c. simul 455 a. quod septo clausum erat 707 a. viam 508 b. § De claro, manifesto 295 c. 585 c. 684 c.
Aperior 454 c. 520 b. 562 a. 719 c. ut acies rupta 225 b.
Aperire 235 b. 393 b. fores 454 c. 520 c. os 392 a. 616 a. phalangem 223 b. § Patefacere 454 c.
Aperiuntur pori 508 a.
Aperta loca 520 c.
Apertæ fenestræ ib. portæ 520 b.
Apertè 44 b. 60 c. 65 c. 158 b. 217 b. 229 b. 272 a. 295 c. 349 b. 369 b. 376 b. 573 c. 574 a. 582 a. 642 c. 645 c. 656 c. 683 c. 684 a. 685 b. 706 b. concionabatur 344 b. declarare 158 b. dico 152 c. faciebat hoc 158 b. non 582 b. valdè 706 c. Ut apertè breviterque dicam 70 a.
Apertilis 434 c. 562 a.
Apertio 454 c. doliorum 455 a.
Apertiones doliorum ib.
Apertius 582 a.
Apertissimè ib.
Aperto Marte 272 a. Marte pugnare 404 a. ore sum 580 a.
Apertor januarum 435 a.
Apertu facilis ib.
Apertum 562 a. caput 295 b. dolium 454 c.
Apertus. § Patens, reseratus 229 a. 434 c. 520 c. 562 a. 616 b. et expositus omnibus 229 a. sum 520 b. § Retectus 295 b. § Candidus 70 a. 291 c. sermo 217 b. § Manifestus 349 b. 582 a. 656 c. 684 a. 685 b.
Apes 588 a. meæ benè mellificant 410 c. nutriens 666 b. Ad apes accedens 410 c.
Apex 41 c. 332 a. 340 b.
Aphorismos dico 481 b.
Aphronitum 441 c.
Apiaria herba 115 a.
Apiarium 410 c.
Apiarius 333 a. 410 c. 600 b.
Apiastrum 410 b. 712 c.
ab Apibus depastus 115 a.
Apices eminentes 509 c.
Apis 410 c. 583 a. agrestis vel sylvestris 410 c.
Apium 384 c. 624 c. montanum 384 c. palustre, petræum sylvestre ib.
Apodyterium 175 b.
Apologus 28 b. 374 a.
Apollo 11 a. 228 c. 229 c. 272 a. 277 b. 494 a. 704 a.
Apophthegma 689 a.
Apophthegmatibus gaudens 700 a.
Apophthegmaticum responsum 733 b.
Apoplexia 537 b.
Apoplexia laborans ib. Ad apoplexiam pertinens ib.
Apostema 280 b. faciens ib.
Apostemate laborans ib.
Apostolatus 610 c.
Apostoli nomen falsò sibi usurpans 611 a.
Apostolicus 610 c.
Apostolus ib.
Apotelesmata docens scientia 641 b.
Apotheca 651 a. vasorum 655 c.
Apparabatur bellum 350 c.
Apparans nuptias 611 c.
Apparari 79 a.
Apparatio 664 b. carnium 594 a. ciborum ib.
Apparator 647 a.
Apparatu nuptiali ornata 611 b.
Apparatus benè 643 a. sumptibus propriis 611 c.
Apparatus, ûs, 78 b. 79 a. 452 a. 594 b. 595 a. 611 b. bellicus 4 b. 469 c. ciborum exquisitiores 466 c. classium 610 c. qui fit ex contrariâ parte 595 a. quo instructus est aliquis 594 a. structuræ 131 b. qui in vestibus et armis cultuque corporis adhibetur 594 a.
Apparavimus navigationem 610 b.
Apparens 370 a. 684 a. 685 a. altè 685 c. 688 c. in medio 685 c. nocte 685 c. 686 a. non 676 a. omnibus 688 c. primo 685 c. procul 593 b. 685 c. ex propinquo 685 b. semper ib. serò 685 c. solus 686 a. in summo 685 b. supra alios ib. vix 676 a. 685 c. undique 684 a. utrinque 688 c.
Apparentia, æ 685 a. quæ est supernè et in summo ib.
Appareo 199 b. 470 c. 683 c. 684 b. 685 a. inter alia 684 b. leviter 684 c. simul 685 a. subito et ex improviso 153 a. super vel suprà 685 a. in transitu ib. § Apparitor sum 282 c. § Videor esse 685 a.
Apparere facio 683 c. 686 b. qui super cœpit 685 b. volo 684 a. Qui apparet alius 685 a.
Apparitio 633 c. 684 c. Christi in carne 685 a. Dei 683 c.
Apparitor 98 b. 208 a. 292 c.
Apparo 44 a. 78 b. 79 a. 197 b. 344 a. 350 c. 400 b. 508 b. 594 c. 610 b. 611 b. 664 b. expeditionem 190 c. exquisitè 466 c. nuptias 611 c. simul 595 a.
Apparor 78 c. 79 a. 647 b.
Apparuerunt supra collem 685 b.
Apparui 470 c. 683 c. Qui apparuit 472 a.
Appellabo 187 c.
Appellandus 573 c.
Appellare 201 a. nominatim 292 c. § Magistratum 293 b.
Appellatio. § Compellatio 8 b. 292 c. 467 c. 373 c. honorifica 690 a.
Appellatione infami noto ib.
Appellationem habere ab aliquo 8 b.
Appellationes divinæ 467 b.
Appellativum nomen 8 b.
Appellativus 292 c.
Appellatoriæ literæ 610 c.
Appellatum tribunal in provocatione 293 b.
Appellatus est 573 c.
Appellavit se ipsum hoc nomine 201 a.
Appellendo ad civitates 222 b.
Appellentes navem ad terram 734 b.
Appellere animum 479 b. navem 14 c. 224 b. 333 c. naves 278 b.
Appelli 335 c.
Appello. Alloquor 212 c. § Nomino, nuncupo 9 a. 293 a. 372 b. 466 c. 467 c. te de proditione 293 a. palam 8 c. § Provoco ad judicem majorem 230 a.
Appello. § Applico 32 c. 221 b. 225 a. 306 c. 307 a. 421 c. 480 a. 511 b. 536 a. 694 c. animum 97 c. 281 b. in portum 14 c. post alium ib. simul 307 a. 480 b.
Appellor. § Nominor, nuncupor 467 a. 734 a. nomine 292 c.
Appellor. § Applicor 225 a. 480 a. 511 c. 694 c.
Appendere 286 a. pondus 71 b.
Appendix 39 a. 78 a. 194 b. 205 b. 346 b. 610 c. 651 b. 652 a. 714 b
Appendo 12 b. 71 a. 71 b. 78 a. 156 c. 278 b. 279 a. 631 c. pro amuleto 71 b. circum 78 b. 187 a. desuper 316 c. super ib. in trutinâ 286 a.
Appendor 78 b. 631 c.
Appensim 285 c.
Appensio 78 b. 286 a.
Appensum quod est 78 a.
Appensus 78 a. 285 c.
Appetens ignominiis 269 a.
Appetens benè cibus 478 a. nihil ib. vinorum 403 a.
Appetente autumno 178 a. jam vere 117 a. verno tempore 370 a.
Appetentia 477 c. cibi ib. nulla ib. Sine appetentiâ 478 a.

Appetentiæ facultas cui inest 177 c.
Appetentiam cibi faciens ib.
Appetere ignominiis 268 c.
Appeti qui solet 477 c.
Appetit natura contraria 133 b.
Appetitio 479 a.
Appetitum concilians medicamentum 478 a.
Appetitus, ûs 230 a. 477 c. 479 a.
Appeto 133 b. 167 c. 192 a. 202 a. 230 a. 386 b. 387 b. 433 a. 476 c. 477 c. 507 a. impatienter 476 c. improbè 318 b. nihil 478 a. § Advento 212 b.
Appingo. § Affigo 351 b. 522 c. paxillis 499 c. § Juxta pingo 137 c.
Applaudentium strepitus 260 c.
Applaudo 248 b. 260 c. 350 c. 534 c. 549 b. 585 c. alicui 532 b. simul 350 c.
Applicamen 562 a.
Applicare ad littus 224 a. mammam 223 c. naturam suam 735 c. navem 14 c. ad portum qui facit 480 a. se ad aliquem 225 a. se ad voluptatem 100 a.
Applicatio. § Admotio 652 b.
Applico 562 a. § Adhibeo, admoveo 71 b. 100 c. 224 c. 421 b. 511 b. 652 b. 735 c. me ad aliquem 100 a. mente 281 b. § Appello 224 a. 225 a. 480 a. 511 b. 530 a.
Applicor 562 a. § Appellor 333 c. 480 c.
Apponere bellaria 652 a. conviviis 162 b.
Apponitur mensa 32 b. Quod apponitur 652 b.
Appono 284 b. 292 b. 652 a.
Apponor 305 b. 652 a.
Apporto 13 a. 332 c. 333 c. 694 c.
Apportor 332 c.
Apposita fercula 305 b.
Appositæ epulæ 652 a.
Appositio ib.
Appositiæ comæ 334 a.
Appositrices 652 b.
Apposita prodest ib.
Appositum 650 a.
Appositus 594 c. 652 b. § Accommodatus, aptus 102 b. 132 b. 653 b. non 653 b.
Appositus, ûs 652 b.
Appotum esse 458 b.
Appotus aliquantulum 116 c. leviter 268 b.
Apprehendo 171 c. 172 a. 258 c. 365 a. 360 c. 367 b. cupidè 84 a. vicissim 367 b. § Percipio, sentio 366 c.
Apprehensio 366 c. 367 b.
Appressus 675 b.
Apprimè 396 c.
Apprimi 675 b.
Apprimo 239 a. 675 b.
Approbantes plausu morem 585 c.
Approbatio 29 a. 138 b. 155 a. 348 c. 651 c.
Approbator 348 c.
Approbatus ib.
Approbo 28 c. 30 b. 155 a. 169 a. 255 c. 284 a. 348 c. 359 b. 585 c. 628 c. frustà acclamatione 690 a. meâ opinatione 169 c. simul 29 a.
Approbor 169 a.
Appropinquans 511 c. tempus 641 a.
Appropinquare facio 511 c. 734 b.
Appropinquatio 15 c. 511 c.
Appropinquo 15 b. 71 c. 100 a. 178 a. 213 a. 225 b. 359 c. 421 c. 511 b. 733 a. 739 a. aliquantum 178 a.
Appulerunt ad continentem 421 c. Unde appulisti ad hanc terram 620 b.
Appulit ad continentem 306 c. Cytheris 359 c.
Appulsæ naves 306 c.
Appulsi sunt 225 b.
Appulsum iri naves 100 c.
Appulsus, ûs 101 a. 480 a. 536 b. navium 32 c. in portum 14 c.
Apricari 244 a.
Apricatio ib.
Apricor 255 b.
Apricus 193 c. 244 a.
Aprilis 63 b. 251 a.
Aprorum interfectrix 692 b.
Apros venans 10 b.
Aprugnus 10 b. 218 c.
Apsis 70 c.
Apta digestio 654 a.
Aptare concinnè 78 c.
Aptata facilis 85 a.
Aptatus 82 a.
Aptè 78 b. 82 c. 152 b. 219 b. 272 b. 341 a. 411 a. 456 a. 507 c. 618 b. admodum 152 b. coagmento 82 b. compingo ib. compono 83 a. compositus 654 a. concinno 377 c. digero 654 a.
Apti socii 82 b.
Aptissimè 152 b.
Aptissimus et accommodatissimus 411 a.
Aptitudo 82 c.
Apto ingenio esse ad aliquid 714 a.
Apto 79 a. 82 c. 83 a. 187 a. 225 c. 610 b. 611 b.
Aptor 82 a.
Aptum efficio 594 c.
Aptus 2 a. 70 c. 82 c. 132 b. 199 b. 272 b. 346 c. 411 a. 456 a. 695 b. ad aliquid 129 c. minimè 457 c. sum 651 b. 667 c.
Apud 59 c. 187 c. 196 a. 198 c. 199 a. 498 a. 538 c. Ægyptios 59 c. Ambraciam gesta 303 a. Macedones infamis 187 c. omnis ib. me cogito 413 b. se cogitare 97 c. se quum cogitasset 538 c. se considerare 198 c. se esse 25 a. 196 a. 498 a. se non esse 188 c.
Apud agmen 488 b. servatur 600 b. soboles 629 a.
AQUA 678 a. intercus 474 c. 678 b. lavandis manibus aut pedibus 441 b. limpida 6 c. lustralis 288 c. qua manus lutæ sunt 441 b. mulsa 239 a. 309 b. 410 b. pluvia 678 a. saliens 550 c. 521 c. salsa 249 b. sordida, in qua quis lavit 388 c.
Aquâ ablutus 324 c. carens 678 b. intercute laborans 678 c. lotus 324 c. paucâ contentus 678 c. perfundo 678 b. perfusus 727 b. Ex aquâ prædicens futura 399 b. in aqua nutritus 665 c. Sacra in quibus aquâ libationes fiebant 605 b.
Aquæ 678 a. saliunt ex me 523 b.
Aquæ amans 678 c. copia 678 b. gerulus 698 b. gestatio ib. haustio 678 b. metus 591 a. parum habens 678 c. penuria ib. penuriâ laborans ib. potor 527 b. potus ib.
Aquæductus 13 a. 16 c. 18 a. 53 c. 194 a. 218 c. 219 b. 379 c. 492 a. 727 a. longior 13 c. Per aquæductus influens aqua 53 c.
Aquagium 16 c. 17 b.
Aqualiculus 198 b. 726 c.
Aqualis 236 a. 726 c.
Aquam bonam habens 678 c. excipiens seu recipiens 156 b. fero 698 b. fundens 727 a. fundens lavantibus ib. haurio vel peto 678 b. ministro in balneo 97 a. poto 527 b. refugiens 678 c. timens 691 a. timeo ib.
Ad aquam pertinens 678 a. In aquam resolvo 678 c.
Aquaria mola 430 b.
Aquarium vas 678 b.
Aquarius (s.) 678 a. sulcus 18 a. 53 c. 67 c.
Aquarius. § Signum Zodiaci 727 a.
Aquarum indagandarum ars 402 a. investigator ib. regina 406 a. speculator 593 b.
Aquas afferens 678 c. amo ib. indago 593 b. latentes deprehendens et ostendens quærentibus 680 b. subeo 174 b. 332 b. subire qui solet vel amat 174 b. Juxta aquas natus, positus, vel satus 678 c. Sub aquas demersus ib. Supra aquas qui est ib.
Aquatica rosa 445 c. testudo 678 c.
Aquaticæ nymphæ 678 b.
Aquaticus 107 c. 665 c. 678 b. serpens 678 b.
Aquatilis 145 c.
Aquatilis 107 c. 665 c. 667 c.
Aquatio 73 c. 678 b.
Aquator 16 c.
Aquatum duco 73 c.
Aqueam in naturam converto 678 c.
Aqueo colore præditus 735 c.
Aquesco 678 b.
Aqueum reddo ib. vinum ib.
Aqueus ib. prorsus 677 c.
Aquila 23 c. adunca, nigra, nocturna ib.
Aquilæ species quædam 485 a.
Aquilarum genus 23 c.
Aquilinum nasum habens 140 a.
Aquilinus 23 c. mos. ib. pullus ib.
Aquilo 112 a.
Aquilonaris 112 b. pars ib.
ab Aquilone ib.
Aquis abundans 678 b. gaudens 678 c. 719 a. irriguus 678 b. multis affluens 678 c. nigris scatens ib. salientibus scatens 523 b. 524 c. scatens 678 c. scateo 523 b. In aquis degens 678 b. Sub aquis qui est 678 c.
Aquor 678 b.
Aquosâ bile permixta excrementa 731 a.
Aquosum reddo 678 b.
Aquosus ib. minimè 678 c. supra modum ib. fio 678 b.
Aquula ib.
ARA 119 c. 514 a. 266 c. parva 120 a. stans pro foribus 11 a. Super arâ ignem accendens 120 a.
Arabilis 76 c.
Aræ 114 a.
Aræ ejusdem particeps 120 a. extructio ib. præfecti ib.
ad Aram contendens 434 c. Apud aram qui est 120 a. Circum aram qui est ib.
Arandi tempus 76 c.
Aranea vel Araneus 73 a. 194 a.
Araneæ tela 73 a. Ad araneam pertinens, aut ab araneâ factus ib.
Aranei genus 686 b.
Araneis squaleo aut vitior 73 a.
Araneosus ib.
Aras erigere 119 c. Ad aras sacrifico 120 a. Propè aras jurans 11 c.
Aratio 76 c. 206 c. Ad arationem pertinens 76 c.
Arator ib. servus 77 a. Ad aratorem pertinens 76 c.
Aratro scissa terra 546 b. scissus vel versus quater 547 a.
Aratrum 76 c. 173 c.
Aratu difficilis 77 a. facilis ib.
Aratus 76 c. benè 77 a. bis 547 a.
Arbiter 161 a. 165 a. 286 a. 348 a. 632 b. ex compromisso 49 a. conditionum 481 a. qui erat nobis controversiæ 161 a. suæ 115 b. suæ certaminis et moderator ib.
Arbitra 240 c.
Arbitrantur non fugisse 130 c.
Arbitrari, id est, statuere pro suo arbitrio 115 b. de quo facile est 161 a.
Arbitrarius 31 c. 161 a.
Arbitrator 348 a.
Arbitratu meo facio vel judico et decerno 131 c. suo 31 c. suo privatoque sensu statuens 131 c.
Arbitrii liberi impetus 345 a.
Arbitrio alterius permitto 98 c. libero agens 31 c. ex libero manans 345 a. suo agere aliquid ib. suo facere 555 c. In arbitrio amborum positus 32 a. Pro arbitrio suo distribuat 359 a.
Arbitrium liberum 189 c. 231 c. § Quo quis arbiter est 161 a. eligo ex compromisso 271 c. obtinere et vincere 161 a.
Arbitror. § Arbiter sum ibid. § Existimo, judico 130 c. 168 b. 460 a. ego ib.
Arbitros statuere 271 b.
Arbor 151 c. 152 a. annosa 173 c.
Arborarius 152 a.
Arborem æquans ib. In arborem abeo paullulum ib.
Arbores caræ 580 a.
Arbores excindo 338 a. 644 b. lædens 524 a. scando 95 c. seco 338 a.
Arborescentia, æ 152 a.
Arboresco ib.
Arboretum ib.
Arboreus ib.
Arboribus abundans 151 c. 152 a. carens seu nudus 152 a. 173 c. comptus et ornatus 334 a. consitus 90 c. 715 c. consitus et plenus 152 a. consitus benè ib. consitus lucus 152 a. densus 679 b. densus locus 146 c. pulchris abundans 169 b. vireo et herbis 173 c.
Arboriferus 696 c. 715 c.
Arboris cor, seu matrix 173 c.
Arborosus 152 a. 173 c.
Arborum amputatio 644 b. amputator ib. cor, matrix, medulla 299 c. ferax 696 c. incrementum 152 a.
Arbuscula ib.
Arbusta ib. frequentans 389 c.
Arbustis condensus ib. In arbustis latito 152 a.
Arbustiva vitis 152 a. 596 b.
Arbustum 211 a. 152 a. 250 c. 476 c.
Arbuti pomulum 422 b.
Arbutum 332 c.
Arbutus ib.
Arca 235 b. 315 b. 371 a. 522 b. 562 c. 717 c. 728 a. fœderis 315 b. frumentaria 649 b.
Arcana 101 c. gestans 696 b. gestare sacra ib. non retinens clausa in pectore 609 a.
Arcana res 573 c.
Arcanè 612 b.
Arcanorum gestatio 696 b.
Arcanum ad sacra pertinens 468 c. enuntio 8 c.
Arcanus 352 a. 573 c.
Arcarum custodes 490 b. fabricator 543 b.
Arcebantur lege 186 b.
Arcebat hostes 57 c.
Arcendi vim habens 45 a.
Arcens procul 186 b.
Arcens liberos ab improborum contubernio 185 c.
Arceo 44 c. 45 b. 47 b. 58 a. 184 b. 185 c. 186 a. 190 c. 211 b. 320 b. 361 c. 362 a. 599 c. 600 a. 609 a. 612 a. 627 b. 628 a. 670 a. 744 a. aggere 727 c. circumquaque 186 b. prior ib. sagittâ 660 b. te à talibus 185 c. transitu 643 b. 644 a. vim 57 c.
Arceor à tacto 485 b.
Arcere eadem à filiis 74 b. ignem à navibus 57 c.
Arceri sagittis 660 b.
Arcessere 190 b.
Arcessi homicidii 12 c.
Arcessitur impietatis 190 b.
Archaismus 79 c.
Archangelus 4 b.
Archetypum 675 a. Ex archetypo expressus ib.
Archipirata 507 c.
qui Architectatur in mente 647 c.
Architectonica ars ib.
Architectonicam factito ib.
Architectonicè 151 b.
Architectonices peritus 647 c.
Architectonicus ib.
Architector 652 b. 647 c. [illegible] 490 c.
Architectura 647 c.
Architectus ib. verborum ib.
Architriclinus 324 a.
Archivum 76 b.
Arcitenens 660 a.
Arctatio 616 c.
Arctè 225 b. 608 c. 615 b.
Arctium, herba 488 c.
Arcto 612 a. 616 c.
Arcto freto constrictus 511 a.
Arctophylax 711 c.
Arctor 612 c.
Arctos meatus habens 510 b.
Arctous 76 a.
in Arctum coactus 612 c. cogo 184 a. cogor 612 b.
Arctus 510 b. 612 b. 677 c. 738 b.
Arcu carens 660 b. inclytus ib. instructus 82 c. emitto 660 a. peto ib. petor ib. propulso 660 b.
Arcula 77 c. 315 b. 389 a. 717 c. 728 a.
Arcum argenteum habens 660 b. curvum gerens ib. dirigo in ib. ferens 698 b. trahere 193 c.
Arcus 70 c. 107 b. 309 c. 660 a. cœlestis 277 a. triumphalis 70 c.
Arcus cervi 297 a.
Arcus intendere 636 c.
Ardea 213 a.
Ardens 27 a. 71 c. 255 b. 290 c. 703 b. à Deo 365 c. difficulter 291 a. facile ib. febris 290 b. igni 703 c. ita ut ab igne consumi nequeat ib. semper ib. valdè ib. § Acer, vehemens 234 a. 255 a. 565 b.
Ardenter 234 a. 290 c. 703 c. deperiens mulierem 290 c.
Ardentes carbones 565 b. pastulæ 236 b.
Ardentibus oculis 703 b. sævibus 290 a.
Ardentissimus 565 c.
Ardeo 27 a. 148 c. 290 a. 676 b. 703 b. rursus 703 c.
Ardere calore 290 a. desino 703 c.
Ardet juxtà 290 c.
Ardor 27 a. 181 b. 290 b. 296 b. 565 b. 703 b. animi 412 a. perurens 290 c. solis 291 a. stomachi 290 b.
Ardore corripior nimio ib. excrucio ib. gaudens 27 a. infesto 290 b. infestor ib. vehementi 703 c.
Ardorem animi recupero 565 b. reddo ib.
Ardua 66 c. capessens 99 c. facinora edens 205 b.
Arduæ res 168 a.
Arduitas. § Acclivitas 323 b.
Arduo præcipitio assurgens 347 a.
Arduum. § Arrectum 478 a. § Difficile 331 c. est me hæc sedere efficere 149 c. In arduum 478 a. tendit 29 c.
Arduus. § Acclivis, præruptus 66 c. 325 a. 347 a. 382 b. 478 a. § Erectus 685 b. § Difficilis, gravis 29 c. 725 a.
Area 94 b. domûs 504 c. In horto 333 a. in qua trituratur frumentum 53 a. In areâ versor ib.
Arealis ib.
Aream amplam habens ib.
Arefacio 23 c. 53 a. 90 b. 286 c. 288 b. 449 b. 591 a. 633 c. 646 b. 742 c. antè 633 c. intus 591 b. simul 90 c.
Arefacti corporis speciem gerens 591 b.
Arefactio 90 b. 591 b. 646 b.
Arefactus 591 b. indurui 591 b. non 302 b.
Arefio 24 a. 90 b. 449 c. 591 b.
Arena 335 c. 739 a. aurea 739 b. littoralis 349 c. nitro mixta 441 b.
Arenâ littoreâ obruo 739 b.
Arenacea loca ib.
Arenam pulchram habens 739 b. sabiae habens 739 b.

Arenarius piscis 175 e.
Arenis carens 739 b.
Arenosa terra 743 c.
Arenosus 739 b. non ib.
Arenula ib.
Areo præ æstu 90 b.
Aresco 24 a. 86 b. 449 b. 738 c.
Argentaro 73 c.
Argentaria 73 b. 554 b.
Argentariæ officinæ 554 b.
Argentarius 55 c. 337 c. faber 727 b.
Argentea arena 73 c. phiala 73 b. vasa ib.
Argentei nummi ib.
Argenteis phaleris ornatus 687 a.
Argenteos clavos habens 244 b. nummos cudens 337 c. pedes habens 505 a. 551 b.
Argenteum arcum habens 660 b.
Argenteus 73 c. totus ib.
Argenti amans ib. amor ib. coactio et exactio 373 a. fusor 73 c. multum habens 73 c. scoria 194 a. spectator 131 c. spuma 73 c. 292 c.
Argenti fodina 73 c.
Argento carens ib. circum obduco ib. emptus 743 a. mixtus 73 c. 421 c. muto 73 c. splendens 691 a.
Argentum 73 b. adulterinum 73 c. cælatum 327 c. infectum 203 b. vivum 73 c. 726 a.
Argentum colligens 373 a. effodio 73 b. flagito vel aufero ib. signo 337 c. vehentia fluenta habens 573 a. In argentum redigo, id *est*, pecuniâ permuto 73 c.
Argi occisor 692 a.
Argilla 73 b. Ex argillâ fingens 531 c.
Argillaceum vas ad metalla fundenda 727 b.
Argillaceus 73 a.
Argillosus ib.
Arguere aliquem timiditatis 130 c.
Argumenta afferre 224 b. allata adversus 213 b.
Argumentandi peritus 192 b.
Argumentatio 724 b. circularis 336 a.
Argumentatione falsâ utens decipio 378 b.
Argumentationibus acer 265 a. In argumentationibus exercitatus 724 b.
Argumentis sufficientibus probatus 640 a.
Argumentor contrà 724 b.
Argumentum. § Indicium, probatio 148 a. 192 b. 286 a. 400 c. 505 c. 583 b. 640 a. 724 b. est inscitiæ 192 b. § Materia 366 a. 653 a. libri alicujus 224 c. § Thema 660 c.
Argumentum duco 285 c. propono 213 b. sumere 148 b. sumo mihi scribendi 653 a.
Arguo 8 a. 130 c. 192 c.
Arguor 192 b.
Argutâ voce loquor 717 b.
Argutam vocem edens 700 b. vocem habens 717 b.
Argutator 376 a. 377 a. 404 b.
Argutè. § Sonorè, stridulè 385 c. cano ib. § Dissero 376 a. rimor ibid.
Argutia 335 a. 382 a.
Argutiæ 383 a. captiosæ 309 c. subtiles 382 a.
Argutor 377 a. 601 b.
Argutulum dictum 265 a.
Argutum. § Callidum 600 c.
Argutum sonans 248 c. sono 385 c. stridens ib. tinniens 248 c.
Argutus. § Canorus, stridulus 385 c. 700 b. § In disserendo 376 a. orator 265 a.
Arguunt opera manus 192 b.
Arianus 396 a.
Arida 167 c. virgulta colligo 710 c.
Aridi mores 449 b.
Aridissimus 449 c.
Ariditas 90 b. 346 a. 449 b. 671 a. siticulosa 167 c.
Aridum 290 b. 591 b. cadaver 591 b. lignum 710 c. medicamentum, quod in pulveris modum inspergitur 449 b. sonum edens 248 b. virgultum 710 c.
Aridus 24 a. 90 b. 144 a. 227 a. 248 b. 250 a. 272 c. 288 b. 302 b. 311 b. 344 a. 346 a. 387 b. 391 b. 449 b. 565 c. 591 b. 609 b. 665 b. 710 c. 739 b. 743 b. præ æstu 90 b. multùm 288 b. pulvis 167 c. § Siticulosus ibid.
Aries 349 b. 554 b. parvus 349 c. sylvaticus 460 c. § Machina bellica 349 b.
Ariete quatio 338 a.
Arietem gestans 697 b.
Arietinam faciem habens 474 b.
Arieto 309 c. 338 a.
Arietum pugna 404 b. curator 683 c.
Ariolus 129 c. 429 a.
ab Aris alienus 120 a.
Arista 24 c.
Aristatus ib.
Aristocratia 345 a.
Aristocratiæ studiosus ib.
Aristocraticus ib.
Aristolochia 390 a.
Arithmetica 75 a. Ad arithmeticam pertinens ib.
Arithmeticus ib.
Arma 185 c. 196 b. 197 b. 469 c. 647 b. aurea habens 647 c. depono 470 a. fabricor 544 a. fero 698 a. ferre contra aliquem 333 c. gero 469 c. gesto 697 c. parva 469 c. sumere 317 a. Ad arma capienda impellens 544 a.
Armamenta navium 594 a.
Armamentarium 654 a.
Armari 238 a.
Armarium 654 a.
Armat contra morbum 469 c.
Armata 470 a.
Armati 469 c. 594 b. 647 b. 720 c. multi 647 c. Ab armatis stipor 697 c.
Armatorum more 469 c.
Armatos efficiens 544 a.
Armatum esse 469 c.
Armatura 238 b. 469 c. corpus totum tegens 470 a. levis 140 c. 342 b.
Armaturæ gravis miles 469 c. gravis miles sum 470 a. gravis milites ib. levis miles 140 c. levis milites 741 c.
Ad gravis armaturæ militem pertinens 470 a.
Armatus 268 b. 340 b. 469 c. 470 a. 535 a. 647 b. ære 340 b. 647 c. bellator 404 b. benè 268 b. 326 c. 470 a. cursu contendo 669 a. leviter 611 c. luctator 496 c. miles 469 c. omni ex parte 470 a. salto 565 a. stipo latus alicujus 697 c.
Armavit contra te 469 c.
Armenta 692 b.
Armentalis 5 a.
Armentarius 331 b.
Armenti congregatio 5 b. ductor 17 a. locus 5 b.
ab Armento veniens 436 b. Ex armento 5 a.
Armentum 3 c. bonum 331 b. fastidio 5 c.
Armiger 340 b. 697 c.
Armilla 116 a. 184 c. 302 a.
Armillæ 152 b. 156 c. 171 c. 184 c. 396 c. 738 c.
Armis æreis indutus 470 b. æreis utens 197 b. carens 647 c. concussis proripiens se 34 a. iisdem utens 594 a. instruo 594 b. instruo penitus 470 a. munio 707 b. munitus circumquaque ib. præstantior 74 c. pugnans 404 b. pugno 404 c. tegens totum corpus 470 a. Cum armis 414 b. In armis ib. armis decurrens stadium 669 a. armis esse 469 c.
Armo 268 a. 340 b. 469 c. 470 a. 594 b. adversus 470 a. contra aliquem ib. insuper ib. me ib. vicissim ib.
Armor 268 a. 340 b. 469 c. 470 a. 594 b. 647 a. adversum 340 b. contra 470 a.
Armorum compages 745 a. faber 544 a. fabricatio ib. insano amore ducor 396 b. inspectio 593 b. instructio 470 a. opifex 204 a. repositorium 654 a. studiosus 326 c. 470 b.
Armos demissos habens 744 c.
Armus 402 c.
Aro 76 c. 206 c. 546 b. 744 a.
Aroma 83 a.
Aromata 267 a. aliquatenus redoleo 83 a. resipio ib.
Aromaticus ib.
Aromatis imbuo ib. Ex aromatis intritis potio 669 c.
Aromatites 83 a.
Arquatus 103 b. morbus 273 b.
Arrectæ mammillæ 478 a.
Arrectum ib. consistere in digitos 358 c. penem habens 478 b.
Arrectus 478 a.
Arreptâ occasione 171 c.
Arrha 77 b.
Arrhabo ib. nuptiarum 425 a.
Arrhabone confirmo contractum emptionis 77 b.
Arridens imagini in speculo 127 a.
Arrideo 127 a. 406 b.
Arrigens 342 c.
Arrigere aures 278 b.
Arrigo 478 b.
Arripere occasionem 651 c.
Arripiens 77 c.
Arripio 171 c. 172 a. 364 a.
Arrodo 213 c. 665 a. 672 a.
Arrogans 3 a. 20 a. 42 c. 122 c. 299 c. 460 a. 685 b. 702 a. 706 a. 709 c. dictum seu factum 20 a. fio 122 c. opinio de se 460 a.
Arrogantem esse 116 b. 267 c.
Arroganter 20 a. 335 a. 685 b. 702 a. 706 a. 709 c. gero me 20 a. sentio de me 400 a. 709 c.
Arrogantia 20 a. 116 b. 470 b. 676 b. 685 b. 706 a. 715 c.
Arrogantius effero me 371 a.
Arrogo mihi nimium 460 a.
Ars 174 a. 277 b. 420 b. 647 c. arguta 648 a. dolosa ib. illiberalis 103 a. mala 648 b. nautica 277 b.
Arsenicum 77 c.
Arte clarus 648 b. conficio 648 a. conficior ib. constans ib. instruo ib. loquor 377 a. magnus 648 b. molior 648 a. singulari factum et industria 542 a. valens 648 a. De arte dissero 648 c. loquens 377 a. Sine arte 648 b. factus 542 c.
Artem confi-io manu 648 c. eandem factito 648 b. eandem profitens ib. illiberalem seu sedentariam exercens 203 c. instituere 354 a. pulchram factitans 648 b. tenens per se ib. Ad artem pertinens 648 a. Citra artem 648 b. In artem redigo 377 a.
Artemo 14 b. 78 b. 645 c.
Arteria 78 b. aspera 687 c. magna 78 b.
Arteriæ dissectio 644 a.
Artes et fraudes cauponariæ 298 b. fraudulentæ 53 a. liberales 277 b. mechanicæ 648 c.
Artes exercere 202 c.
Arthriticus 74 c.
Arthritis ib.
Artibus dolosis instruo 648 a. instructus ib. malis deditus 648 b. malis utor ib. vanis deditus ib.
Articula. § Parva ars 648 a.
Articulare 75 a.
Articularis ib. morbus 10 b. 74 c.
Articularius 74 c. 75 a.
Articulatè 75 a.
Articulatim 74 c. distinctèque formo et explico ib.
Articulatio. § Artuum commissura 75 a.
Articulatus ib.
Articulis carens 74 c. membrisque non distinctus 75 a. suis distinguo ib.
Articulo copulatus ib. In articulo ipso res sunt 38 b.
Articulorum debilitas 75 a. dolor seu morbus 74 c.
per Articulos annecto 75 a.
Articulosus 74 c.
Articulum vocis formare
Articulus 74 c. 297 a. digiti 335 a. temporis, quo res aliqua agi debet 38 b.
Artifex 203 c. 204 a. 452 b. 647 b. 648 a. 720 c. celebris 648 b. ingeniosus 601 a. malus 206 a. optimus 648 b.
Artificialis ib.
Artificii elegantia ib. magnitudo ib. multum habens ib. studiosus 377 a. varii studium 648 c.
Artificio carens 142 a. 648 b. carens oratio 594 c. eleganti elaboro 648 b. exquisito et subtili factum opus 203 a. magno instructæ commenfactiones 648 a. magnus 648 b. manus 648 c. multo et vario elaboratus 142 a. solerter excogitato loqui de aliquâ re 444 a. Sine artificio 648 b.
Artificiosa ratio 648 c. ratio tractandi de re aliquâ 452 b. verba 377 a.
Artificiosâ ratione et viâ 452 b.
Artificiosam viam sequens ib.
Artificiosas manus habens 724 a.
Artificiose 420 c. 452 b. 647 c. 648 a. ago 648 c. conficio 206 a. disputo 377 a. dissero vel trado priùs ib. distinguo et dissero ib. fabricor 142 a. facio ib. factus 142 a. 648 a. loquens 377 a.
Artificiosum commentum 648 a. factum 206 a. opus 142 a. 648 c.
Artificiosus 142 a. 452 b. 496 b. 648 a. supra modum 648 b. valde ib.
Artificium 420 b. 648 a. coquorum 394 b. magnum 648 b. orationis 594 c. verborum 377 a.
Artis compos 197 b. factitatio et exercitium 202 c. pulchritudo 648 b. scriptor 139 a. studiosus 377 a. vanæ studium 648 b.
Artium studiosus ib. bonarum studiosus 295 a. studiosus sum 648 c. studium id.
Artocreas 346 b.
Artus 74 c. 127 b.
Artus dissolvens 140 b. validos habens ib.
Artuum agilitas 75 a. commissura ib. debilitas ib.
Arva 202 c.
Arvina 326 c.
Arundinacea folia habens 712 c.
Arundinaceus 292 b.
Arundine piscor ib.
Arundinem gestans 697 a.
Arundines alens 666 a.
Arundineta 292 b.
Arundinetum 170 b.
Arundineus 292 b.
Arundinibus virens 730 a.
Arundinosus 170 b. 292 b.
Arundinum longo 730 b.
Arundo 170 b. 292 b. apta modulationi 391 c. aucupatoria 275 a. fistularis 684 b. parva 292 b. piscatoria 70 c. 292 b.
Aruspex 266 c. 444 b. 480 b. 593 b.
Aruspicina 266 c. 593 a.
Aruspicinam exerceo ib.
Aruspicium 267 a.
Arvum 77 a. 140 a. 203 c. 384 c. tenue 76 c.
Arx 221 a. 711 a. urbis 547 c.
ASCENDENDO 94 b.
Ascendere facio 96 a. 693 b. suggestum 95 b.
Ascendit in cœlos 232 c.
Ascendo 93 c. 94 c. 95 a. 241 a. 232 c. 242 c. aliquantum, et rem altius repeto 233 a. citato gradu 484 b. simul 93 c. 241 a. sursum 640 b.
Ascendor 93 b.
Ascensio ib.
Ascensor ib.
Ascensu difficilis 451 b.
Ascensus 93 c. 212 a. 451 b. 667 c.
Ascia 68 a. 592 a. parva 68 a.
Asciâ percutio 592 a.
Asciæ modo et formâ ib.
Asciscere puerum penes se et agnoscere suum 366 b. in societatem 12 c.
Ascisco 14 a. 15 c. 281 b. 294 b. 368 a. 372 c. 436 a. 542 a. insuper 353 a. penes me puerum 154 c. socium 215 b. unà 542 a.
Asciscunt sibi sponte suâ servitutem 14 b.
Ascititius 14 a. 294 b. 353 a. 541 c. 631 c.
Ascribere aliquem amicis 136 b. Deo omnes res magnas 690 a. diis 401 b.
Ascribi alicui 305 a. in numerum virorum 634 a.
Ascribitur in 136 b. Quod ascribitur ultra solitum et justum 137. c.
Ascribo. § Juxta scribo 137 c. et annoto 586 a. § Scriptis addo 137 b. 138 a. falso 137 b. insuper ib. § Allego, ascisco, annumero 135 c. 138 a. 372 c. 635 a. numero militum 372 c. § Acceptum vel impensum fero, assigno, imputo 378 b. 650 b. 690 a. et vendico mihi 137 b. mihi falsò 101 c. testimonio meo aliquid alicui 401 b.
Ascribor. § Allegor 435 c. in catalogum 372 c.
Ascripserit benevolentiæ deorum 650 b.
Ascriptio et annotatio in margine 137 c.
Ascriptitius 137 a.
Ascriptus in tribum 435 c.
Asella 298 a.
Aselli. § Stellæ 467 c.
Asellus 468 a.
Asilo agitor 459 b.
Asilus ib.
Asina 467 c.
Asini clitellarii ib.
Asinina crura habens 391 c. pellis 468 a. stercora ib.
Asininæ carnes 411 b.
Asininam ungulam habens 728 b.
Asininos pedes habens 361 c.
Asininus 316 a. 468 a. fimus 468 a.
Asinorum pastor 692 b. stabulum 468 a.
Asinum agito 191 b.
Asinus 298 a. 316 a. 411 b. 450 c. 467 c. ferus 11 a. prægrandis 298 a.
Aspalathus 84 b.
Asparagus 84 b. 627 b.
Aspectabilis 256 a. 471 b. non 476 b.
Aspectu agresti præditus 427 a. albus 473 c. 688 c. cæruleus 473 c. cavus ib. decorus 252 b. difficilis 471 c. divino præditus 133 a. dulcis 153 b. horrendus 45 b. indignus 109 b. ingratus 474 c. jucundus 475 a. mansueto præditus 109 b. monstrosus 474 c. niger 473 b. placeo alicui 474 b. placido præditus 475 a. pulcher 294 c. 473 b. 474 b. pulchra 473 b. pulchro præditus ib. puniceus 688 c. rigido obtueor 153 b. roseo præditus 474 b. rutilus ib. terribili sum ib. terribilis 149 b. 413 b. 472 c. turbidus 473 c. turpis ib.

Aspectum agrestem habens 472 c. anguillæ habens 473 a. aureum habens 474. c. multiformem habens cœlum 474 b. sanguineum habens 472 c. venustum facio 473 b. Sub aspectum cadens 475 c.
Aspectus, ûs 109 b. 153 b. 470 c. 471 c. 473 a. 684 c. bonus 474 b. torvus 109 c.
Aspectus mali et infausti 471 c.
Asper 43 b. 300 a. 311 b. 350 b. 494 c. 574 b. 591 b. 606 a. 621 c. 622 c. 661 c. 662 a. 674 b. 721 b. aliquantum 662 a. factus sum ib. fio 311 b. lapis 41 c. locus 386 a. 661 c. 662 a. non 625 a. sum 662 a. valde 623 a. utrinque 147 a. § Agrestis, crudelis, difficilis, durus, immitis, rigidus 183 a. 406 c. 591 b. 612 b. 629 c. 661 c. 720 a.
Aspera arteria 313 c. petra 386 a. sors 554 b. 591 b. testa tectus 486 c. vox 717 b. Per aspera incedo 96 a.
Asperæ faciei 244 a.
Asperam vocem habens 717 a.
Aspere 66 c. 117 a. 579 c. 621 c. 661 c. 674 b. 720 a. excipio 622 c. loquens 617 b. tracto 622 c.
Aspergebat criminibus illos Fulviam 670 c.
Asperget te accusationibus 67 a.
Aspergillum 569 b.
Aspergimentum 500 a.
Aspergo 29 c. 345 b. 496 c. 569 b. 738 c. aceto 500 a. anté 569 c. circum 569 b. labem 696 b.
Aspergo, inis 569 b.
Aspergor ib.
Asperitas 173 a. 311 b. 661 c. 674 b. gutturis 311 b. in quo est 662 a. soni vel vocis 717 a.
Asperitates post primam spinam 389 b.
Asperiùs 661 c.
Aspernabilis 709 a.
Aspernandus 562 b. non 375 a. 733 c.
Aspernans et aversans vitia 68 c.
Aspernantes virtutem 246 b.
Aspernator 562 b.
Aspernatus consilium 377 c.
Aspernor 60 b. 188 b. 192 b. 256 b. 377 c. 562 b. 576 c. 598 a. 653 b. 657 c. 658 a. 691 b. 732 c.
Aspero § Exaspero 41 c. 661 c.
Aspero gustu 173 a. sono 717 a.
Asperos dentes habens 453 a. pedes habens 552 b.
Asperrime 661 c. tractati sunt 200 b.
Aspersi erant 569 b.
Aspersio ib.
Aspersorium ib.
Aspersus 569 b. circumquaque 569 c. recens 569 b. sanguine ibid.
Asperum 70 a. corticem habens 704 c. facio 661 c. os habens 617 b. solum 725 c. sulum habens 504 c. sonaro faciens 311 b. sonum habens 717 a.
Aspexi 182 a.
Asphodelus 85 c.
Aspicere recta 109 b.
Aspiciens 153 b. intentis oculis ib.
Aspicio 97 a. 109 c. 153 b. 252 a. 256 b. 383 b. 471 a. 475 b. 476 a. 592 b. attonitus 685 c. intentis oculis 638 b. limis 109 c. 476 a. simul 256 b.
Aspicior 153 a. 475 c.
Aspidibus qui vescitur 666 a.
Aspidis genus 680 b.
Aspirari, verbum grammat. 540 b.
Aspirate vel dense 136 c.
Aspiratio vocum ib.
Asporo. § Afflo 740 b. leviter ib. § Assequi conor 273 a.
Asporor 540 a.
Asplapon 468 a.
Asportatio 333 b.
Asporto 332 c. 333 b.
Asportor 333 b.
Aspritudines cutis 703 c.
Aspritudo oculorum 475 b.
Aspuo 562 b.
Assa caro 703 b.
Assatio 470 c.
Assecla 56 c. 180 b. 509 b. 511 c. 695 c. mensæ 661 b. sum 200 b.
Assectatio 38 c. 695 b.
Assectator 38 c. 39 a. 306 c.
Assectatores hujus 215 a.
Assector 38 c. 56 c. 463 b. 696 c. cursitando 256 a.
Assensi sunt 131 a. Annuo 28 c.
Assensio 28 b. 138 b. 376 b. 651 c.
Assensor 689 c.
Assensorem facilem se præbens 695 b.
Assensus, ûs 29 a. 376 b. 652 c. 732 c.
Assensus retentio 225 c.
Assentatio 241 b. 268 a. 330 a.
Assentationes non admittens 268 a.
Assentatiuncula ib.
Assentator 27 b. 28 b. 267 c. 268 a. 330 a. 390 a. 739 a.
Assentatoria ars 330 a.
Assentatorius 268 a. 330 a.
Assentatorum more 268 a. 330 a.
Assentatrix 330 a. comitas 71 a.
Assentiebantur ipsi 652 b.
Assentiens 376 b. 690 a.
Assentior 8 b. 9 a. 20 a. 28 c. 29 a. 39 a. 87 c. 130 b. 131 c. 155 a. 169 b. 225 a. 283 a. 305 b. 376 b. 438 c. 460 a. 501 b. 650 a. 652 c. 689 c. 695 c. 709 b. tibi de hoc 131 c. tibi in his 9 a. partim, partim dubito 438 c.
Assentiri 201 a. alicui 155 a.
Assentor 27 b. 267 c. 268 a. 330 a. 676 c. clam 27 b. supra modum 330 a.
Assequi audiendo 330 a. conor 107 c. 541 c. contemplatione 273 a. currendo 30 a. intelligentiam orationis 39 a. non possum, id est, efficere nequeo 171 b. quem difficile est 99 c. possumus 273 a. quem vix possumus ib. quem nequimus 318 b.
Assequor. § Insequendo nanciscor vel comprehendo 200 b. 318 b. 367 b. 603 a. § Attingo, contingo pervenio ad 70 c. 89 a. 672 b. 673 a. 740 a. conjectura 101 a. 183 c. intellectu 101 a. intelligentia dicentem 39 a. quod efficere contendi 699 c. non, id est, abest 673 a. non intelligentiâ 380 c. § Consequor, nanciscor 65 c. 273 a. 672 b. 673 a. vicissim 673 a.
Assequuntur scopum
Assequuta est statim quod faciendum susceperat 273 b.
Assequutio 318 b.
Assequutus 200 b.
Asser 526 a. 580 c.
Asserant libertatem suam 225 a.
Asserere in libertatem 30 c. 51 a.
Asseres vendens 567 c.
Asseri similis 581 a.
Assero. § Sero juxta 716 a.
Assero. § Affirmo 481 b. pro certo 627 b. § Vindico 225 a. mihi 542 a.
Assertio. § Confirmatio 284 b. § Vindicatio 542 a.
Assertor 164 c.
Asservant in publicis custodiis 600 a.
Asservari ad usum aliquem 632 c.
Asservatio 258 a. 651 a.
Asservatu difficilis fructus 258 b.
Asservatus à longo tempore 693 c.
Asservum in modum 526 a.
Asservo 258 a. 649 b. 711 b.
Asservor 712 a.
Assessio 180 b.
Assessor ib.
Asservanter 284 c.
Assevero 286 c. 637 b. contrà 287 a.
Assidens constanter 180 b.
Assideo 179 c. 180 b. 244 a. 271 c. in consessu 180 b.
Assidere jubeo 271 c.
Assidua largitio 225 b. opera 637 b.
Assiduæ preces 387 a.
Assiduè 38 c. 225 b. 227 a. 246 a. 383 a. 387 a. 446 c. 563 c. 591 b. 640 c. incumbo 180 b.
Assiduitas § Continuitas 225 b. 227 a. § Sedulitas 180 b. 387 a. 413 a.
Assiduum esse in precibus 413 a.
Assiduus. § Continuus, indesinens, jugis 225 b. 227 a. 394 b. 446 c. 637 b. comes 245 b. sum 227 a. § Sedulus 387 a. in aliquo negotio 180 b. in aliquâ re 591 b. sum 387 a. sum circa vel in 180 b. 346 a. 356 c.
Assignatio 651 a.
Assignatus fato 406 c.
Assigno 145 b. 148 c. 162 b. 455 c. 481 b. 635 a. 650 a. 690 a. causam 35 c.
Assignor 481 b. 635 a.
Assilio 50 a. 261 a. 484 b. 523 b.
Assimilantes veritati mendacium 465 b.
Assimilata figura 183 c.
Assimilatio 183 a. 465 b.
Assimilatorius 183 a.
Assimilatum falsò 542 a.
Assimilatus 183 a.
Assimile esse voto tale consilium 183 c.
Assimilem esse 465 b. reddo ib.
Assimilis 183 c. 466 a. sum 183 c.
Assimilo 181 c. 183 b. 222 a. 465 b.
Assimilor 181 c. 183 a. 465 a.
Assimulatio falsa 542 a.
Assimulo falsò ib.
Assimulor falsò 542 a.
Assistens 282 c.
Assisto 244 c. 282 c. 283 a. unà 281 c. 283 b.
Asso 220 b. 470 b.
Associo mihi 215 a.
Associor 215 b.
Assolet 180 c.
Assono 248 b. 700 a.
Assor 470 b.
Assuefacio 181 a. priùs 181 b.
Assuefactio ib.
Assuefactus simplicitati 665 c.
Assuefio 181 a. 598 b.
Assuesco 181 a. 669 c.
Assueti certaminibus 181 a. laboribus ib.
Assuetus 181 a. 670 b.
Assuetudo 181 a.
Assula 629 c. 650 a. calami 292 c.
Assulatim 629 c.
de Assulis loquens vel de rebus subtilibus 707 a.
Assulosè facta fissio 650 a.
Assulosus ib.
Assulto 500 a.
Assumendi actio 368 a.
Assumere in currum 366 b.
Assumit sibi defensorem 283 c. Quod assumitur 695 b.
Assumo 109 b. 365 a. 566 c. 567 a. 369 a. cibum 695 b. insuper 366 c. 367 a. mihi 176 c. vicissim 567 c. ultrò 368 a. unà ib.
Assumptio 366 a. 368 b. cibi 695 b.
Assumptiva causa 650 c.
Assumptivi status ib.
Assumptivus 368 b.
Assumptus 567 c.
Assuo 302 c. 570 a.
Assurgebant honoris causa 280 a.
Assurgens in altum 715 c. magnâ mole 451 a.
Assurgere honoris gratiâ 279 c. de sellâ senioribus 280 a. in altitudinem dicitur mons 279 c.
Assurgit regio versus austrum 78 a.
Assurgo 280 a.
Assurrectio 279 c. 280 a.
Assus 344 a. 470 b.
Astacus 84 c.
Astando 283 a.
Astans 550 c.
Asteriscus 84 c.
Asthmaticus 83 b.
Astipulabantur ipsi 652 b.
Astipulari alicui 155 a.
Astipulatio 652 c. 737 c.
Astipulator 29 a. 689 c.
Astipulatrix 29 a.
Astipulor 8 b. 9 a. 22 a. 29 a. 53 a. 138 a. 285 a. 401 b. 689 c. 741 a.
Asto 282 c. 305 b. propè 283 b. unà 281 c.
Astra 580 a. 639 b. Circa astra versor 346 c.
Astrictè 562 b.
Astrictio 157 a. 608 c. 622 c.
Astrictionis vacuitas 623 a.
Astrictivus 562 b.
Astrictor 15 c.
Astrictorius 622 c.
Astrictus 15 a. 71 b. 608 c. 612 a. 623 a. et cohibitus erat schirri tumor 612 a. jurejurando 464 c.
Astringendi vim habens 448 c. 608 c. 612 a. 622 c.
Astringens. § Acerbus 622 c.
Astringentia alvum 610 c.
Astringere juramento populum 479 a.
Astringo 156 c. 191 a. 320 c. 365 c. 446 c. 608 c. 609 a. 623 a. 628 b. circumcirca 611 c. linguam 622 c. linguam leviter 623 a. § Metaph. 365 c.
Astringor 156 c. 608 c. frigore 522 b.
Astris carens 84 c. sacrificans 267 b. vicinus 126 c.
Astrologiam tracto 375 a. Ad astrologiam pertinens ib.
Astrologorum scientia ib.
Astrologus ib.
Astronomiam tracto 436 a. ad Astronomiam pertinens 435 c.
Astronomus ib.
Astrorum cultor 267 b. scientia 435 c. Ex astrorum contemplatione futura prædicens 399 b.
Astructio. § Confirmatio 284 b. 594 c.
Astructu difficilis 724 b.
Astruendi vim habens 594 c.
Astruere conor argumentis 724 b.
Astrui argumentatione ib. Problemata, quæ astrui facilè possunt ib.
Astrum 84 c.
Astruo. § Ædificatis addo 151 c. § Confirmo, probo 202 c. 284 a. 508 b. 594 b.
Astruor 508 b.
Astu exercitati homines 350 b. utor 205 b. 327 a.
Astuta cogitans 709 a.
Astutia 53 a. 310 c. magna 311 a.
Astutiæ 327 a.
Astutior 310 c.
Astutissimus ib.
Astutum consilium 601 a.
Astutus 53 a. 114 a. 173 a. 311 a. 315 c. 321 b. 420 a. 496 b. 667 c. non 335 a. valdè 311 a.
ad Astronomos pertinens 436 c.
Asyli Deus 624 a.
Asylum 214 a. 699 b. habens urbe 699 a.
AT 47 b. 289 b. 440 a. 659 b. at 86 b. certè 47 c. enim 47 c. 440 a. fortasse 47 c. verò 47 c. 418 a. 487 a. verò etiam 47 c.
Atavus 497 c.
Ate, dea quædam damna hominibus immittens 86 a.
Ater 87 a. 134 c. 168 b. 260 a. 354 c. 408 c. 409 a. 483 a. 688 c. ut carbonarius 64 b. cruor 409 a. fluctus ib.
Athleta 19 a. 21 a. 85 c.
Athletarum certatio 21 a.
Athletica corporis habitudo ib. lex 19 c.
Athleticè 21 a.
Athleticus ib. victus 682 c.
Athlotheta sum 653 b.
Atlantis statuæ 632 b.
Atlas ib.
Atnepos 125 c.
Atneptis ib.
Atque 289 a. adeò 177 a. 216 a. 241 b. 289. a. 440 a. etiam 47 c. 251 c. 241 a. 289 a. hæc quidem ib. Alis atque ib.
Atqui 47 b. 289 b. 418 a. 487 b. 659 b.
Atra bilis 730 b. caligo 347 a. loca hyeme 725 b. nubes 43 b. vestis 483 a.
Atrâ lænâ indutus 729 b.
Atractylis herba 86 b. 691 c.
Atramentarium 156 a.
Atramento scribere 160 b.
Atramentum 408 c. Indicum ib. librarium 156 b. metallicum 408 c. pictorium ib. scriptorium 156 b. sepiæ 260 a. 730 c. sutorium 64 a.
Atras nubes vel reddens vel cogens 439 a.
Atria excelsa habens 408 c. multa habens ib.
Atricolor 473 b.
Atriensis janua 87 c.
Atriplex 86 b. 572 a.
Atrium 87 c. 500 a. 564 a.
Atrocissima passum esse 500 c.
Atrocitas 149 c.
Atrociter 44 b.
Atrox 10 c. 44 b. 146 c. 405 b. supra modum 149 c. reddo ib.
Atrum colorem pallore mixtum habens 730 a. corpus habens 736 a.
Attactus 70 c.
Attamen 47 c. 465 a. 556 c.
Attemperandi vim habens 509 a.
Attemperatio ib.
Attempero ib.
Attendere animum 225 c.
Attendo 225 c. 225 a. 652 c. mentem non 708 a.
Attentè 225 a. et accuratè 281 b. valdè audiens 40 b.
Attentio 225 a.
Attento 194 a. 508 a. impudenter 34 c.
Attentum facere 225 a. faciens ib.
Attentus 40 a. 225 a.
Attenuandi vim habens 382 a.
Attenuatio 72 c. 382 a.
Attenuatus corpore 591 b.
Attenuo 286 c. 382 a. 591 a. 646 c. 743 c. attenendo 39 b.
ut Attererent utrinque se, et magis exhaurirent 669 c.
Atteri 259 a. 447 b. 599 b. 639 b. 643 c. 669 c. 670 a. 671 c. 672 a. usu 372 b.
Atteror 447 b. 670 b. 671 c.
Atterunt opes 671 c.
Attestans proximus 401 a.
Attestatio ib.
Attestor ib.
Attexere 72 a. orationi 533 a.
Attexo 356 c. 533 a. 682 a. § Metaph. 682 a.
Attextio 555 a.
Attextum quod est telæ 682 a.
Attextus ib.
quæ Attinent ad bellum 221 c.
Attineo 70 c. 221 c. 242 c. 243 a. Quantum attinet ad eum 196 c.
Attingendi scopi dexteritas 618 b.
Attingendo leviter 740 a. In attingendo scopo dexter sum 618 b.
Attingentes eum gradum eloquentiæ 242 c.
Attingentia sese mutuò corpora 740 a.
Attingere leviter 258 b. scopum 97 b. 592 a. summis digitis 41 b. in transcursu 256 a.

Attingi qui difficulter potest 402 a.
Attingo 70 c. 89 a. 97 b. 250 b. 273 a. 401 c. 402 a. 542 a. 739 b. 740 a. digitis primoribus 71 a. leniter vel leviter 70 c. 71 a. 258 b. manu aberrante 71 a. § Assequor scopum 672 b. 673 a. non 673 a. § Nanciscor 367 a. § Capesso, tracto 70 c. § Perstringo breviter 258 b.
Attollebat verba 602 c.
Attollendo impono 23 a.
Attollens conum 389 b. mentem, id est, superbus 443 a.
Attollere animos 23 a. manus 32 a. oculos 93 a. oculos in cœlum 178 b. vocem 32 c.
Attollitur regio versus austrum 78 a.
Attollo 23 a. 32 b. 98 a. 222 c. 342 c. 414 c. 627 a. 637 a. adversus 23 a. 32 b. altrinsecus 223 a. antè 637 a. attrahendo 194 b. cervicem 661 c. collum b. contra 23 a. 32 b. in crucem 602 a. manum 639 a. prior 223 a. simul 342 c. in sublime 36 c. supra aliquid 223 c. sursum 222 c. unà 32 e.
Attollor 23 a. 32 a. 36 c. 96 b. 98 a. 222 c. 236 b. 627 a. 637 a. 667 b. in aërem 23 a. in sublime 36 c. spe 493 a.
Attondeo 305 a. 306 a.
Attonita admiratio 250 b. 251 a. mens 537 c.
Attonitam mentem habens 501 c.
Attonitorum stupor 117 c.
Attonitum esse 117 b. reddo 117 b. 501 c. 537 a. 561 a.
Attonitus 86 c. 97 c. 117 c. 250 b. 537 b. 670 b. 685 c. aspicio 685 c. est ad ligna 561 a. fio 537 b. pavor 561 c. reddor 501 c. 537 a. 561 a. stupor 537 b. 676 b. sum re aliquà 561 a. Non attonitus 250 c. 612 b.
Attono 86 c. 684 c.
Attonsa est laus Lacænum consiliis nostris 305 c.
Attracta janua 603 a.
Attractio 24 c. 194 a. 603 a. humoris 193 c.
Attractor 603 a.
Attractorius 194 b.
Attractus 602 c.
Attractus, ûs 193 c. 194 a.
Attrahendi vim habens 194 b. 602 c. 603 a.
Attrahendo attollo 194 b.
Attrahens mortem 602 b.
Attrahere manus post terga 15 a. odorem naribus 193 c.
quod Attrahitur 624 c.
Attraho 194 c. 214 c. 602 b. 603 a. 620 b. 625 a. ad me 15 c. simul 194 b. subdolè 625 a. unà 603 a. § Accerso, concilio mihi ib.
Attrahor ad insequendum vel persequendum ibid. in sententiam alicujus ibid. nervis 603. c.
quem Attraxit sibi ipsi aliquis 603 a.
Attrectatus 70 c.
Attrecto 740 a. blandè 549 b. circùm 70 c. leviter 71 a.
Attribuere 148 c. diis 401 b.
Attribuo 71 a. 162 b. 435 c. 481 b. 635 a. 650 a. 652 b. 690 a. causam 35 c. hoc tibi tanquam autori 71 b. mihi 541 c. meo testimonio 401 b. tibi honores 71 b. sorte 322 b.
Attribuor 435 c. 652 b. concilio gentis alicujus 737 c. concilio et communitati gentis ejusdem 612 a.
Attrita et lacera vestis 365 a.
Attrita elido 670 b.
Attritus (a.) 387 b. 670 a. 671 c. 672 a. non 670 c. pannus 671 c. cum laboribus 447 b. tractatione rei alicujus 670 b.
Attritus, ûs 670 a.
AVARE 377 c. 734 b.
Avaritia 73 c. 193 b. 226 a. 253 a. 377 c. 578 b. 734 b.
Avarus 52 b. 73 c. 163 a. 193 b. 226 a. 311 a. 353 a. 371 a. 377 c. 557 a. 578 b. 682 c. 734 b. non 73 c. sum 734 b.
Auceps 10 b. 257 c. 275 a. 480 b.
Auctarium 99 b. 415 b. addo 99 a.
Auctio 518 b. 534 b.
Auctionari 78 c.
Auctione vendor 315 a.
Auctionem bonorum facere 78 c.
Auctionor 314 c. 315 a.
Auctiorem reddo 544 c.
Auctius reddo 23 c.
Auctus recens 44 a.
Aucupans 257 b.
ad Aucupes pertinens 275 a.
Aucupii ars 257 c.
Aucupium 257 c. 275 a.
Aucupor 257 c. 275 a. 480 b. gloriam 9 c. gratiam linguà 722 a.
Audacem reddo 251 b.
Audaces oculos habens 475 a.
Audaci corde præditus 299 c. ore præditus 617 b. voce utens 717 a.
Audacia verba funditans 429 b.
Audacia 62 c. 251 b. 284 c. 632 b. 659 b. linguæ 134 a. manuum 724 b. præceps 287 b. projecta 316 c. verborum 134 a. vocis 717 a.
Audaciâ immani præditus 659 c. lupinâ præditus 709 a. projectâ periculum adeo 100 a. uti adversus aliquem 251 c.
Audaciæ juvenilis facinus 438 a. ostentator, et idem timidus 149 b. plenus vultus 251 b. projectæ facinora amans 100 b.
Audaciam affero 251 b.
Audacibus visceribus præditus 606 c.
Audacissimus 659 c.
Audacias efferre se 251 c.
Audacter 100 b. 251 c. 414 b. 606 c. 659 c. cœptum 659 c. gero me adversus aliquem 251 c. loquor 251 c. 617 a. obsisto 659 c. periculum adeo 317 a. spondebat 478 b. sustinens irruentem hostem 413 b.
Audax 100 a. 147 a. 205 a. 251 c. 287 a. 387 b. 429 b. 437 c. 470 b. 516 a. 606 a. 629 c. 632 a. 659 c. consilio capiendo 420 b. facinus 100 a. 204 b. 255 a. 316 b. fio 251 b. in laboribus suscipiendis 515 c. in loquendo 429 b. machinator 420 c. magnopere 659 c. manu 724 a. membris 140 b. minimè omnium 659 c. non 632 b. in pugnâ 404 a. sum 251 c. 470 b. 659 c. verbis 134 a.
ad Audendum projectus 100 b. 316 c. quidvis promptus 172 b.
Audens 659 c. hastâ ibid. omnia ibid.
Audeo 251 b. 632 a. 659 c. adversus 659 c. aggredi 251 c. confidenter 659 c. contra ibid. facinorosè ibid. non 26 b. 460 c. 622 a. plusæquo 548 c. præcipitanter 659 c. prior ibid. Non audeo dicere 369 a.
Auderi priùs 659 c.
Audiendi acumen 40 c. cupiditas seu studium 41 a. cupidus 40 c. 41 b. facultate præditus 40 a.
ad Audiendum pertinens 41 b.
Audiens attentè 40 c. dicto 40 a. dicto sum 39 c. 40 a. dicto non sum 40 b. malè 689 b. sic transmitto, quasi non audiverim 40 b.
Audientiam facio 315 a.
Audiit tumultum pro foribus 39 b.
Audio 33 b. 36 b. 39 b. 40 a. 41 b. 230 c. 324 c. 487 c. bene, id est, laudor 39 c. 169 b. clàm et quasi furtim 40 b. clamorem 33 b. ad finem usque 40 a. insuper 40 b. libens 364 b. malè, id est, malo famæ sum 39 c. 169 b. malè à te 324 c. non 40 c. 41 b. 324. c. oscitanter et negligenter 40 b. perperam 40 a. 41 a. prior seu antè 40 b. 564 b. simul 40 b. te esse 39 c. vicissim 40 a. § Auditor sum ibid. discendi causâ 41 b. et disco ex præceptore 40 a. § Cognosco, intelligo, rescisco 33 b. 40. a. 230 c. 442 c. 264 a. auditione seu fando 33 a. § Ausculto, morem gero, obtempero 39 c. 40 a. 324 c. non 40 c. 41 b. 324 c. § Appellor, dicor 39 c.
Audior 39 c.
Audire aliquem disserentem de aliquâ re 39 b. aliquid ex aliquo 39 b. 40 a. auribus 40 c. de aliquâ re ibid. difficilè ibid. facilè ibid. facio 39 c. me dissimulabam 40 b. nolo ibid. non 40 c. non plenè 40 b. patienter orationes 413 a. sermonem 40 a. sermones de rebus magnis 40 b. Vox quæ potest audiri ibid.
Audis nullam tui laudem 40 c.
Audisse se dissimulavit 40 b. Qui non audit 40 c.
Audite ex me quod dicit Alexander 324 c.
Auditio 39 c. 41 b. discipuli 39 c. 41 b. § Fama 39 c. 564 b.
Auditione dignus 39 c. De quo nihil auditione accepimus vel cognoscitur 564 b.
Auditionis carentia 40 c. expers ibid. studio teneri 41 a.
Auditiuncula 39 c.
Auditor 39 c. 40 a. 41 b. fuit Antiochi 40 a. sum 398 b. 630 c.
Auditorem esse 225 a.
Auditorium 41 b.
Auditu accepi 39 c. dignus ibid. 40 c. 41 b. mirum 252 a. rarum 40 a.
Auditu acri præditus 39 c. acuto præditus 40 c. gravi præditus ibid. valens ibid. Ad auditum pertinens 39 c. Sub auditum cadens ibid.
qui Auditur vel audiri potest 40 a. Res quæ auditur 39 c. 41 b.
Auditus (a.) 564 b.
Auditus, ûs 39 c.
Auditûs difficultas vel gravitas 40 c.
non Audivisse 40 c. Qui audivit prorsus nihil 564 b.
Ave adversâ qui fit 480 b. natus 126 a.
Avellana 502 a.
et Avellatur difficulter 603 a.
Avellens procul à dominâ 82 c.
Avellere ab eo copias 603 b.
qui Avellitur ægre 603 a.
Avello 82 c. 292 c. 570 b. 602 c. 603 a. 625 a. 630 a. 655 b. à latere alicujus 603 a. lacerando 602 a. morsu 672 a. pariter 603 a. simul 655 b.
Avellor 337 a. 574 c. 602 c.
in Avem muto 480 b.
Avena 319 c.
Averruncandus 663 b.
Averrunci dæmones ibid.
Averruncus ibid.
Aversabantur et renuent Græcorum societatem 187 b.
Aversandus 220 a. 562 b. 663 c. 693 c.
Aversans 663 c. et aspernans vitia 68 c. Quem aversantur alii 663 b.
Aversatio 479 b. 690 b. 663 b. iræ deûm 663 b.
Aversè 562 c.
Aversio 620 a. 663 b. § Figura Rhetorica 620 a.
Aversor (v.) 35 a. 100 c. 109 c. 428 b. 438 c. 445 a. 562 b. 620 a. 622 b. 663 b. 688 a. 689 c. 711 a. ad detestandum et scelestum 431 b. paulatim 663 c.
Aversor malorum 663 b.
Aversores malorum dii 515 b.
Aversu difficilis 663 b.
Aversum teneo 223 b. In aversum 92 a. 469 c. 685 a. tendens 639 a.
Aversus 620 b. 664 a. § Abberrans 620 b.
Avertant dii 416 b.
Avertat Deus 186 b.
Averte 186 b.
Avertendi vim habens 663 a. 664 a.
Avertendus 663 b.
Avertens 664 a. calamitates et damna 524 a.
Avertere ab irâ 664 a. oculos 513 c.
Avertit se aliò 663 b.
Averto 13 c. 96 b. 215 b. 225 b. 280 a. 523 c. 593 b. 603 a. 620 a. 621 a. 627 a. 664 a. clam 31 b. 663 c. et flexu fallo 621 b. in diversum 602 c. insuper 620 b. me 620 a. 663 b. oculos 109 b. pedem 663 b. à rectâ viâ 307 a.
Avertor 690 a. 663 b. 664 a.
Aves 521 a. perimens tempestas 480 b. vendens 567 b.
Auferendi seu abripiendi actio 694 b.
Aufero 29 b. 30 b. 31 b. 32 a. 48 b. 76 c. 89 a. 306 a. 330 a. 332 c. 341 b. 445 a. 623 a. 692 c. 693 c. 696 a. antè 30 c. circum 31 b. clàm 32 b. furto 697 b. insuper 30 c. pedem 696 a. simul vel unà 30 c. 33 a. § Refero, reporto 693 a.
Auferor, 30 a. 31 b. 32 b. 192 a. 693 c. furto 321 c. transversus 694 b. 695 a. transversus una 695 a.
Auferre ab homine 31 b. contumaciter sessorem dicitur equus 694 a. spem suam alicui 31 c. vasa è mensâ 594 a.
Auferri impetu 692 c. à proposito longiùs ibid. quod potest 30 c. quod non potest ibid.
Aufertur mihi hæc res 30 c. Qui aufertur à fluvio 698 a.
Aufugere unà 172 c.
Aufugio 172 c. 212 a. 538 b. clam 598 a.
Augebantur fluctus 665 b.
Augendi vim habens 23 b. 534 b. 637 c.
Augens fœtum 654 b. plantas 715 c. non 23 b.
Augeo 15 c. 23 b. 44 a. 45 c. 491 c. 534 a. 544 c. 548 c. 637 c. antè 23 c. insuper ibid. intrinsecus 44 a. obiter 23 c. pretium 194 c. 653 a. 658 a. simul 23 c. supra modum ibid. unà 535 a.
Augeor 23 c. 44 a. 163 a. 256 b. 491 c. 538 c. 544 c. nimium 548 c. numero 534 b. 535 a. simul vel unà 23 c. 637 c.
Augere et amplificare gloriam patriæ 23 c. honoribus 23 b. rem familiarem 732 b. res parvas verbis 23 b.
Augeri immodicè et excrescere 23 c. qui non potest 23 b.
Augescens multùm 23 c. non 45 c.
qui Augescit difficulter 23 c. facilè ibid. non ibid.
Augesco 534 a. supra modum 23 c.
Augmentum 23 b. 23 c. 491 c. 580 a. 641 c. capio 637 c.
Augur 444 b. 460 b.
Auguraculum 460 b. 595 b.
Auguralis 460 b. 593 b. scientia 399 b. 460 b.
ad Augurem pertinens 460 b.
Auguria captans 653 c.
Augurii boni qui est 460 b. locus ibid. ex Auguriis vaticinans 399 b.
Augurorum peritus 460 b.
Augurium 101 b. 460 b. 480 b. 585 b. 593 b. ago 593 b. capio 460 b. captabant ex avibus 399 b. muto 460 b.
Auguror 399 a. 460 b. 480 b. 486 a. 606 a.
Augurum disciplina 460 b.
Augusta 582 c. res ib.
Augustior 104 c.
Augustum 585 a. ædificium 405 c. reddo 584 c.
Augustus 68 c. 127 c. 148 b. 253 c. 550 c. 582 a. 584 c.
Augustus mensis 394 a.
Avi 68 a. 329 b.
Avi pater 497 c.
Avia 395 b. 398 a. 419 c. 656 b. materna 419 c. Ab aviâ educatus 666 a. nutritus 656 b.
Aviarium 436 c. 480 b. 666 b.
Avibus abundans 480 b. carens ib. Ab avibus devoratus 119 a.
Avicula 480 b. 681 a.
Avidè 77 a. 388 a. capio 388 a. comedo 703 a. deglutio 371 c.
Aviditas cibi 265 a. insatiabilis 339 c.
Avido et hianti ore bibo 587 c. ore voro 683 a.
Avidus pecuniæ 734 b. sum pecuniæ ib.
Avis 460 b. 480 b. 606 b. incendiaria 606 b.
Avita bona 80 a.
Avitum genus 126 b.
Avitus 126 b. 497 c. 502 b.
Avium alendarum insano amore captus sum 396 b. studium ib. amans 480 b. amor ib. cura ib. generatio 126 a. historia 480 b. loculamenta 585 a. nutritio 666 b. peritus 444 b. Ad avium naturam accedens 480 b.
Avius 94 b. 95 c. 451 c.
Aula 87 c. 266 a. In aulâ qui est 88 b. sto ib.
Aulæ conveniens 555 a. Ad aulas pertinens 88 a.
Aulæa 321 a. 617 c.
Aulæum 87 c. 295 c. 321 a.
Aulicum 87 c.
Avocare à peccatis 663 b. ab honestissimâ vitâ ad diversam 664 a
Avocari qui difficulter potest 665 b.
Avoco 13 b. 190 c. 194 b. 295 a. 337 a. 663 b. 664 a. alio 603 b. negotium facessens 631 a. à sermone 13 c.
Avocor 664 a.
Avolabat 459 c.
Avolans procul 521 b.
Avolo 276 c. 521 b.
Aura 89 a. mollis 69 a.
Auræ expers 89 a.
Auræ levans ib.
Auraria officina 736 b.
Auras pulchras habens 89 a. In auras evanuit 385 b.
Aurata corona gerens 310 b. vestimenta gero 698 c.
Auratam proram habens 559 c.
Auratum tectum habens 209 b.
Auratura 736 b.
Auratus 103 b.
Aurea 736 b. arena 739 b. arma habens 647 c. monilia gero 698 c. ornamenta 736 b. phiala 571 c. 736 b. sandalia habens 580 c. vasa 736 b. verba fundens 574 a. 617 b. vestis 736 b.
Aureâ coronâ redimitus 614 c.
Aureæ supellectilis conditorium 654 a.
Auream cohum habens 243 a. cristam habens 389 b. lanceam gestans 364 c. lucem habens 688 c. mitram habens 423 c. terram habens 12 c. virgam habens 569 c.
Aureas habens alas 560 c. habenas 246 b. manus 724 c. phaleras 687 a. sagittas 243 a.
Aurei nummi 736 b.
Aureis clavis confixus 244 b. squamis intectus 388 c.

Aurelia 736 b.
Aureo colore imbutus 103 b. freno utens 720 b. ore loquens 617 b. serto redimitus 614 c.
Aureola 736 b.
Aureolus ib.
Aureos annulos gestans in manu 724 c. calceos habens 504 a. 569 c. cincinnos habens 533 c. fructus ferens 302 a. pedes habens 552 b.
Aures contusas habens 259 a. doleo 44 a. duas habens 487 c. multas habens ib. obtundo 338 b. obturo 39 c. piscium 311 b. regum 487 c.
Aureum circulum habens 356 b. jugum habens 236 a. limbum gestans 682 a. malum 417 c. numisma permuto argento 745 b. olus 372 a. os habens 617 b. tergum habens 447 a. thronum habens 261 b. vas 736 b. vellus 152 c. vellus habens 397 c. umbonem habens 465 c. vultum habens 474 c.
Aureus 674 c. 736 b. circumcirca 736 c. dimidia ex parte 736 c. lapis 386 b. magis 736 b. nummus 736 c. scarabeus 298 a. stater 736 b. totus 736 c.
Auri aliquid habens in se 736 c. amor ib. amore insaniens 396 b. amore insano teneor ib. colorem referens 736 b. custos 712 a. effusor 483 a. fundendi ars 727 b. fossor ib. gestatio 698 c. glutinum 330 c. modo splendens 688 c. parum 736 b.
Auribus carens 487 c. infundendi instrumentum 448 c. 726 b. obrepentes ventris 39 c. percipio 39 b. 487 c. satis audire 40 c. truncus 646 a.
Aurichalcum 720 c.
Auricomus 334 b.
Auricula 487 c. muris ib.
Auriculam scissam habens 645 a.
Auricularis 487 c. digitus ib.
Auricularium specillum 415 a.
Auriculas breves habens 487 c.
Aurifer 698 b.
Aurifex 206 b. 545 a. 647 c. 727 b. sum 727 b.
Aurifodina 483 a. 727 b.
Aurifusorium 227 c. 727 b.
Auriscalpium 132 c.
Auriga 53 c. 167 b. 186 c. 190 c. 191 c. 226 b. 621 b. 703 a. sum 621 b.
Aurigæ administer 226 c.
Aurigatio 167 b. 190 c. 191 a. 226 b.
Aurigine laboro 273 b. tentor ib.
Aurigo 53 c. 76 b. 191 a. 226 b.
Auripigmentum 77 c.
Auris 39 c. 487 c. vasis 487 c.
Auris ima pars 388 a. munimentum vel tegmen 487 c.
Auris pervius 89 a.
Auritus 487 c. utrinque ib.
Aurium delinimentum 313 b. dolor 44 a. foramina cui obturata sunt 119 c. fractio vel contusio ex ictu vel plagâ 18 c. morbus quidam 393 c. ornamentum 487 c. partes superiores 388 a. sordes 360 a.
Auro abundans 736 c. agglutinatus 330 c. carens 736 b. circumvestio ib. clausus 320 c. distinctus 545 b. 736 b. emptus 745 b. exornatus 611 c. exorno 736 b. fluens 573 a. illigatus 156 c. illustrantes urbem 736 c. intertextus 682 a. intextus ib. ligatus 157 b. obduco 736 b. obductus 736 c. par ib. perlino 736 b. qui rependitur ib. similis sum ib. splendeo 87 b. qui torquetur 621 c. variegatus 142 a. 500 a. Ab auro cognominatus 467 a. De auro loquor 377 b. Ex auro aptatus et fabricatus 88 c. cusus 191 c. ductus ib. fabricatus 142 a. percussus 674 c. textus 682 a. tornatus 646 a.
Aurora 219 a. 547 a. instat 249 a. rubea 145 b. sub auroram 149 a.
Aurulum 736 b.
Aurum 730 a. 736 b. atterens lima 736 c. emo 745 b. excoctum sæpè 227 c. fero 698 c. fundo 727 b. gestans 698 b. habens 736 b. intextum habens ib. mentiens 736 c. obryzum 450 c. tracto et elaboro 206 b.
Ausa perpetrare facinus 632 a.
Ausculta patri tuo 36 b.
Auscultandi gratiâ caput admovere 100 a. Non auscultandum 40 c.
Auscultare ad fores 40 b.
Auscultator 564 b.
Ausculto 39 c. 40 b. 41 b. 226 b. § Dicto audiens sum, obtempero 39 c. 40 b. 225 b. 324 c. non 40 c.
Auspex 593 b.
Auspicari. § Ordiri 163 a.
Auspicatè 33 a.
Auspicatio rei quæ instituitor 280 c.
Auspicatò 294 c.
Auspicatum reddo 34 a.
Auspicatus 33 a. 267 b. 451 b.
ad Auspicem pertinens 460 b. 593 b.
Auspicor. § Incipio 17 a. 79 c.
Auspiciis faustis deorum 57 c. lætis qui fit 480 b. Ex auspiciis vaticinans 399 b.
Auspicium 101 b. 460 b. 480 b. 593 b. accipio 33 a. infelix 480 b.
Auster 445 b.
Austerè 89 b. 328 b. 379 c.
Austeritas 89 b.
Austerum vinum 89 a.
Austerus 89 a. 622 c. sapor 89 a. § Severus 89 a. 622 c.
Australes tempestates imitor 445 b.
Australi ab latere 445 b.
Australis ibid. ora 69 a. pars 445 b.
Austrinus 445 b. flatus ib.
Ausum 659 c. magnum ib.
Ausus est 272 b. est suscipere hoc iter 251 b. qui fuit 632 a.
Aut 239 a. 659 b.
Autem 42 b. 89 b. 147 b. 239 a. Non autem 48 a. Rursus autem 92 a.
Authenticus 87 c.
Autographum 138 c.
Autor 33 c. 448 a. dogmatis alicujus 169 a. familiæ, generis, gentis 17 a. 79 c. 124 c. 126 b. luminis 688 c. malorum 291 c. sum 80 a. 240 a. sum simul 716 a. sum tibi hujus rei, id est, compare tibi hanc rem 448 a. vitæ 234 c. unà 33 c. qui non est ib. § Consultor, suasor 240 c. 653 a. sum 113 c. 240 b. 235 c. et adjutor sum 544 a.
Autoramenta 724 b.
Autorare 186 c.
Autore incerto fama 153 c. Periclo 281 c. Sine certo autore 153 c.
Autorem certum non habens 312 b. cito 14 b. esse sector 79 c. præbeat se novarum tabularum 386 a. præbeo me ib.
Autores, qui fundamenta jecerunt 716 a.
Autoritas 68 b. 87 c. 231 c. 359 b. 503 c. 663 a. instrumenti 68 c.
Autoritate amictus quasi 659 a. meâ probo 87 c. 359 a. præditus 68 c. privatus 359 b. privo ib. supero 245 a. valeo in 87 c. 245 a. Cum autoritate 68 c. 87 c. 359 b. In autoritate ut haberentur effecit 632 a.
Autoritatem do 359 a. habens in rem aliquam ib. præ se ferens 251 c. sibi in virum usurpare 87 c.
Autoritatis alicujus esse videmini 469 b. magnæ sum 505 c.
Autore mihi 542 b.
Autumnale æquinoctium 245 b.
Autumnales fructus 475 b. fructus amans et libenter comedens 475 c. fructus colligo 475 b. fructus emens et revendens ib.
Autumnalibus fructibus vescor 475 b.
Autumnalis ib.
Autumnalium fructuum collectio 475 c. 671 b. fructuum custos 712 a.
Autumni senescentis qui est 475 c. In autumni medio sum ib.
Autumnus 475 b. senescens 475 c.
Autumno 689 b.
Avulsa pars 603 a. particula ib. Nuper avulsa 603 b.
Avulsi cui sunt testiculi 602 c.
Avulsio 603 b. 630 a.
Avulsu facilis 603 a.
Avulsum quod est 375 a. 603 a. 655 b. fragmentum 375 a.
Avulsus 602 c. sum 574 c.
ad Avum pertinens 497 c.
Avunculus 19 c. 20 a. 123 b. 125 a. 253 b. 419 b. 437 b.
Avus 126 b. 497 c. 502 c. maternus 417 c. 497 c. 502 c. paternus 497 c. 502 c.
Auxilia 111 b. 199 b. infirma 598 c.
Auxilians cum robore et fortiter 412 a.
Auxiliares copiæ 199 b.
Auxiliaris 111 a. 199 b. 668 c.
Auxiliarius 180 b. 283 a. miles 283 a.
Auxiliator 44 c. 57 c. 74 b. 76 a. 111 a. 199 b. 287 a. 366 c. 403 c. 476 b. 577 b. 668 c. 732 b.
Auxiliatorem præbeo me 554 c.
Auxiliatorius 57 c. 111 a.
Auxiliatrix 44 c. 74 b. 283 a. 577 b.
Auxilio carens 111 b. juvor 111 a. venio 76 a. 111 a. 199 b.
Auxilior 19 a. 44 c. 45 a. 57 a. 58 a. 74 b. 75 c. 76 a. 111 a. 124 c. 199 b. 283 a. 476 b. 486 a. 377 c. 668 c. insuper 58 a. simul 74 b. vicissim 58 a. 199 b. unà 283 b.
Auxilium 47 a. 74 b. 75 c. 76 a. 110 c. 111 a. 199 b. 283 c. 366 c. 368 b. 476 b. 479 b. 508 a. 688 b. 732 b. 747 b. affero 747 c. ferens adversus frigus 199 b. fero 111 b. 199 b. 403 b. fero prior 476 c. fero vicissim 111 b. cui difficulter ferri potest 199 b. cui utrinque fertur 366 b. viæ 451 b. 432 a. Ad auxilium ferendum convenio 111 b. ingredior ib. supervenio ib. Citra auxilium ib.
AXEM pertinens 68 c.
Axiculus 467 c.
Axilla 397 c. 402 c.
Axillaria ornamenta 402 c.
Axioma 68 c. 169 a. constituo 68 b. Ut axioma ponere aliquid 68 c.
Axis cœli 67 b. rotæ 68 c. 249 a. 467 c. 619 b.
Axis ferrum quod teritur à rotâ currente 272 a. pars extrema 730 a. pars summa 68 c.
Axungia 387 a.

B.

BACCHA 267 b. 385 b. 719 c.
Bacchæ 96 c. 385 a. 385 b. 625 c.
Bacchanalia 63 b. 97 a. 166 b. agitare 166 b. ago 97 a. celebro cum aliis ib.
Bacchanalis 166 b.
Bacchans valdè 97 a.
Bacchantium more furo ib. vociferatio 379 c.
Bacchantur 269 b.
Bacchari 379 c. facio 97 a.
Bacchatio 97 a. Ad Bacchationem seu Bacchantes pertinens ib.
qui Bacchatur ebrius 362 b.
Bacchi sacerdotes 579 c. templum 96 c. 166 b.
Bacchica sacrificia 97 a.
Bacchici numinis expers 97 a.
Bacchico furore agitor 97 a.
Bacchicum ornamentum 386 b.
Bacchicus 96 c. 97 a. 105 b. 166 b.
Baccho consecrata loca 579 c. initiati ib.
Bacchor 97 a. vehementer ib. unà ib.
Bacchus 97 a. 166 b. 228 c. 269 b. 385 b. 406 a. 579 c. 719 c.
Bacilli, quibus fructus dejiciunt 570 b.
Bacillus 390 b. 433 c. 568 c.
Baculo carens 369 a. credo 569 c. innitens qui incedit 595 c. inniti 96 c. sine baculo incedens 396 a.
Baculum gestans 226 c. 697 c. gestare 96 c. gesto 698 a. ipso nixus in baculum 96 c.
Baculus 96 c. 532 a. 571 a. 595 c. 674 a. curvus 297 a.
Bajulans humeris 632 b.
Bajulantur mihi vasa 698 a.
Bajulatio sarcinarum ib. vasorum ib.
Bajuli merces 693 a.
Bajulo 3 a. 696 b. amphoram 696 b. dorso sublatum 447 a. instrumenta 698 a. lutum 697 c. vasa 698 a.
Bajulum esse 696 b.
Bajulus 3 a. 103 b. 332 c. 693 a. 696 b.
Balæna 686 c. 716 a.
Balatus 110 a. 416 c.
Balatûs expers 110 a.
Balbus 100 b. 365 c. 661 b. 740 b. sum 661 b.
Balbutiens podagra 740 b. variè 661 b.
Balbuties 661 b. 740 b.
Balbutio 103 a. 105 c. 661 b. 740 b. aliquantum 661 b. exili voce 375 a.
Balineum 97 a.
in Balneas consumo 389 a.
Balneator 97 a.
Balneatrix 97 a.
Balneum 97 a. 388 a. siccum 565 c.
Balo 110 a. 416 c.
Balsami fructus 102 c. succus 103 a.
Balsamum 102 c.
Baltea coriacea contra adversus feras 632 a.
Balteus 238 b. 423 c. 649 c.
Baptisma 103 a. 384 c.
Baptismus 103 a. 124 c. 688 b.
Baptismi vestis 688 c.
Baptizator 103 b.
Baptizo 688 b.
Barathro terra hiat profundissimo 103 c.
Barathrum 103 c. 687 a.
Barba 127 b. 336 a. 566 b. 680 b. bisulca 566 c. galli gallinacei 294 c. magna 566 b. parva 566 c.
Barbæ gestatio 698 a. lanugo 127 c. multum habens 566 b. osor ib. pili 127 b.
Barbam æneam habens 566 c. alo 666 c. densam et hispidam seu hirsutam habens 566 b. emittere incipio 127 b. gesto ib. hircinam habens 566 c. nutrire 83 c. promissam habens 127 c. 566 b. pulchram habens 127 c. raram habens 566 b. tenuem et mollem habens 127 c.
Barbara oratio 457 b.
Barbaram vocem habens 717 a.
Barbarè 103 c. loquens 103 c. 617 a. loquentes 457 b. loquor 617 a. 717 a. 725 b.
Barbari 447 b. 457 b.
Barbarica regio 103 c.
Barbaricè ib.
Barbaricum bellum ib.
Barbaricus ib.
Barbariem amans 104 a.
Barbaris faveo 103 c.
Barbarismus ib.
Barbarorum osor 104 a.
Barbaros amans 104 a. imitor 103 c.
Barbarum reddo, id est, agrestem et ferum 103 c.
Barbarus linguâ 103 c. 133 c. moribus 10 c. 104 a. 457 b. effectus 104 a. fio 103 c. non 457 b. valdè 104 a.
Barbatus 127 b. 566 b. sum 127 b.
Barbitum 104 a. pulsare ib.
Bardi 386 a.
Bardus 298 a. senex 350 a.
Barritus 624 b.
Basilica 104 c.
Basilicus ib.
Basio 702 b.
Basis 93 a. 94 b. 95 b. 119 c. 179 b. 347 b. 653 a. ex arrectariis et transversariis compacta 214 b. columnæ 96 a. et sedimentum 179 b.
Basium 702 b.
BEANDUS ter 396 a.
Beata ib. mors 259 c. vita 234 c.
Beata. § Locus apud inferos 396 c.
Beatæ vitæ effectrix 163 c. vitæ locus 396 b.
Beatam vitam degens 36 c. 234 c.
Beatè 142 c. 387 b. 396 c. vivo 142 c.
Beatissimus 396 c. 461 a.
Beatitas 42 c. 396 c.
Beatitatis prædicatio 396 a.
Beatitudinem afferens 697 c. Pro beatitudine quod habetur 142 c.
Beatitudinis opinio seu prædicatio 142 c.
Beatitudo 142 c. 396 c. 461 a.
Beatorum in sedes recepta 396 c.
Beatum censeat, latè dominari 236 a. efficiens 205 b. judico seu prædico 142 c. 236 c. 396 c. 461 a. quem omnes prædicent dignus 396 c. reddere 74 a.
Beatus 36 b. 142 c. 236 c. 387 a. 396 b. 461 a. omni ex parte 142 c. 396 c. 461 a. prædicandum admodum 396 c. qui habetur et prædicatur ib. prædicor ib. sum 142 c. ter 396 c. térque quatérque 461 a.
Bella et dissidia inter fratres 546 c. gessistis multa 546 a. suscipiens 156 b.
Bellandi avidissimus 396 c.
Bellare gestio 546 a.
Bellaria 672 a. 694 c. comedo 672 c.
Bellariorum appetens 672 b. comestio 672 c. reliquiæ ib.
Bellator 36 c. 276 b. 340 b. 403 a. 408 a. 546 a. 702 b. præclarus 321 a.
Bellatrix 36 a.
Bellatur 346 a.
Bellax 545 c. 546 b.
Bellè 294 c. fluens 572 c.
Belli amans 546 b. dux [illegible] c. inexpertus 546 a. insignia 543 c. societas 36 b. 403 b. socius 403 b. socius sum 646 b.
Bellica ars 543 c.
Bellicæ res 202 c. 545 c.
Bellicis turbis carens 546 a.
Bellicos labores sustinens infracto animo 719 a. strepitus et tumultus sustinens 675 b.
Bellicosa 74 c.
Bellicosè 546 a. non ib.
Bellicosi viri 254 b.
Bellicoso animo esse 546 a.
Bellicosus 36 a. 62 c. 74 c. 84 c. 107 a. 144 b. 178 c. 251 c. 260 b. 276 c. 400 a. 403 a.

408 a. 416 c. 453 c. 486 a. 497. b. 545 c. 546 a. 581 c. 618 c. 659 c. 690 c. 692 a. 696 c. 702 b. 708 b.
Bellicum signum 144 a.
Bellicus 197 c. 545 c. 546 a. clamor 493 c.
Belligeratur 546 a.
Belligero ib. adversus vel contra 546 b. pro ib.
Bello 546 a. cum 546 b.
Bello adjuvo ib. appetor ib. capi qui ægre potest ib. captus 46 c. decernere 347 c. habilis 403 b. 618 c. indefessus 719 a. inferiores 192 a. insuperabiles 546 a. invado 618 c. inutilis jam 403 b. lacessor 546 a. non vexatus ib. Ex bello vivens 692 b.
Bellona 197 c.
Bellonæ templum ib.
Bellua 257 a. A belluâ captus 46 c.
Belluarum more 257 a. præfectus 81 a.
Bellaino impetu feror 268 b.
Belluinus 257 a. 354 a.
Belluis carens 257 b. Cum belluis depugno 404 a. pugnans ib.
Bellum 18 c. 19 a. 36 a. 144 a. 425 b. 432 b. 434 c. 545 c. accendebatur indies magis ac magis 577 a. apparabatur 350 c. capessere adversus aliquem 282 a. civile 159 b. 712 b. committo 282 a. confectum jam esset 553 c. conficitur 546 b. conflare 284 a. conflatum esse ib. denuntio 8 c. domesticum 159 b. exarsit 290 c. excitare 178 a. 290 c. excitatum fuit 575 a. excitavit tantum 713 c. externum 159 a. foveo 666 c. fugitans 546 b. gero 403 a. 546 a. gero contrà 646 b. gero cum sociis 545 c. gero in 546 b. gero infenso animo 404 a. gigantum ib. grave 149 b. indicere 101 a. inferentes barbaro 23 a. infero 191 c. 618 c. inferre 32 a. intestinum 139 b. 712 b. invehis in Atticam 12 b. magnum 20 b. movens 544 b. moveo ib. suscipere 32 a. 479 b. 543 c. suscitatum 280 c. sustinens fortiter 546 b. tumultuarium et repentinum 404 a. Ad bellum aptus 546 b. ad bellum excito 546 a. ad bellum habilis 546 b. ad bellum vix habilis ib. ad bellum instigor 546 a.
Bellum est audita 479 b.
Bellunsus 257 a.
Bellus 335 a 387 b.
Benè 219 a. 294 c. acta vita 107 b. acutus 38 a. 250 c. affecto animo 412 b. affecto animo sum ib. affectus animus ib. affectus erga aliquem 443 c. affectus sum 2 a. agere causas 375 c. agi cum aliquo 693 a. agi nobiscum putandum est, si &c. 2 c. agitur tecum 123 b. alatus 560 c. apparatus 615 a. aratus 77 a. armatus 268 b. 326 c. 470 a. audio 39 c. 169 b. augescens 23 c. calcatus 609 b. calefactus 255 b. capillatus 262 c. cedere 693 a. 737 c. cinctæ muris Thebæ 614 c. cinctus 238 c. 423 c. clausa janua 320 c. clausus ib. coagmentatus 522 c. collimans 618 a. cometus 334 b. compactus 522 c. compositus 282 b. 653 a. compositus sum 653 a. conscius sibi 182 c. constituta habitudo corporis 653 b. constituto corpore qui est 654 a. constitutus 282 b. consutus 570 a. coronatus 614 c. crescens 715 b. cristatus 389 b. cupere alicui 169 b. 708 a. curatus 333 b. currens 668 c. 669 a. curro 668 c. dicere causas 375 c. dico ib. dispositus 651 a. distinctus 349 b. doctus sum 242 c. eruditus 495 b. extructus 151 b. facere 203 a. factus 543 a. 647 b. fecit quod &c. 219 b. fissus 650 a. flexus 297 c. floreo 63 b. fluens 572 c. fluo ib. fructificans 301 b. geniculatus 135 b. germinans 109 a. germino ib. gero rem 478 b. gestæ res 557 b. habet se res 221 b. habito corpore 226 a. habito corpore sum 623 c. 631 b. habitus 651 b. 666 c. habitus sum 258 c. 653 b. habitus sum è cibo 659 a. incisus 645 a. indutus 611 c. inita ratio 378 a. instructâ mensâ utens 661 b. instructus 611 c. jubatus 719 b. labrosus 723 a. lactari 121 b. latens 352 b. longus 617 a. loquens 365 c. 617 a. loquor de te 372 b. lotus 539 a. mereor 204 b. 491 c. 542 b. meritus de aliquo 204 b. mistus seu temperatus 309 a. moratus 664 c. 709 b. moriens 259 c. munitus 639 c. nummatus sum 242 c. nutrior 666 a. nutritus 665 b. obserata janua 320 c. observatus 711 c. ocreatus 326 c. olens 291 b. 454 b. ominor 690 a. operor 205 a. ordinatus 341 b. pastus 114 c. perforatus 656 c. plexus 507 a. pictus 138 c. pingens ib. placens 74 a. plexus 553 b. polita scalpro 599 b. poti 156 b. potum esse ib. precor 575 c. 462 b. procedens 628 c. pronuntians 617 a. pullulans 250 a. pullulo ib. rasus 449 a. reconditus 632 c. saginatus 665 c. saltans 590 a. scribens 138 c. scriptus ib. sculptus 132 c. secerno 349 b. sectus 614 b. seligo 349 b. sonans 240 b. 306 b. 346 b. 700 b. sperans 195 c. stridens 577 c. structus 354 b. subducta ratio 378 b. tectus 593 c. textus 248 a. 440 a. 682 a. tortus 621 b. tractatus 333 b. tritus 609 b. valeo 221 b. 488 b. valere 174 a. vestitus 228 b. videns 153 b. virens 250 a. vireo ib. viriles 63 a. vivens, et commodè 107 c.
Benedicè 7 c.
Benedicentia ib.
Benedictio 375 a.
Benedictus ib.
Benedicus 7 c.
Benefacere alicui 172 b.
Benefacio 204 b. 542 b. 543 a. vicissim 204 b.
Benefacta 172 a.
Benefactum 204 b.
Beneficentia 201 c. 203 a. 204 b. 543 a. antegressa, quâ quis prævenit alterum 80 a. in pauperes 205 a.
Beneficentiâ prævenire 80 a.
Beneficentiæ amor 543 a.
Beneficia 2 a. 172 a. antea in quempiam collata 80 a. conferre in aliquem 2 a. 172 a. 541 b.
Beneficiis afficere 172 b. afficior 732 c. majoribus affectus 204 b. mutuis certare inter se 500 c.
Beneficio affectus 722 a. affectus orior 500 a. affici 500 a. afficio 2 a. afficior 204 b. 501 a. devinctum esse 721 c.
Beneficiorum collatio 542 b.
Beneficium 201 c. 203 a. 204 b. 721 c. accipere 154 b. accipio vicissim 366 c. 500 c. collatum ultrò 80 a. collocare 651 c. compenso 204 b. conferens 721 c. confero 543 a. confero in te 435 b. conferre 651 c. 692 c. 721 c. divinum 322 a. referre 204 b. rependo 511 b. 541 c. 543 a. 722. a. rependum 469 b.
Beneficus 203 a. 204 b. 542 b. 555 a. sum 203 a.
Bene meritum 204 b.
Benevola 709 b.
Benevolè 196 c. 412 b. 443 c. 448 a. 456 a. 709 c.
Benevolentia 412 b. 443 c. 702 a. 709 c. 721 c. gratuita 169 b.
Benevolentiâ prosequor 443 c.
Benevolentiam comparare 352 b. comparo alicujus 457 c. conciliare 721 c. exhibere 224 b. recuperare subditorum 293 a. Ad benevolentiam pertinens 443 c.
Benevolentior 443 c.
Benevolo animo 709 c. animo esse 708 a.
Benevolum habeo te 443 c. reddo 412 c. 544 c.
Benevolus 199 c. 265 a. 412 b. 443 c. 702 c. 708 c. 709 c. affectus 169 b. sum 412 b. 443 c. sum tibi 221 b. sum vicissim 443 c.
Benignè 183 b. 219 b. 247 a. 412 b. 555 a. alloquor 152 b.
Benignitas 219 b. 732 b.
Benignitate carens 2 b.
Benignitate utor 732 b.
Benignitatis plenum faciens 65 a.
Benigno animo præditus 265 a.
Benignus 203 a. 219 b. 247 a. 273 c. 412 b. 555 a. 732 b.
Beryllus 106 c.
Bes 408 b. alter ib.
Bessis ib.
Bestia 326 c.
Bestiæ 234 b. 504 c.
Bestialis stoliditas 354 a.
Bestiola 257 b.
Bestiolæ 234 b. multipedes 408 b.
Beta 647 a.
BIBACITAS 458 c.
Bibax 361 b. 458 c. 526 b.
Bibendi primus locus 527 a. principatus ib.
Bibens lac ib. multum 527 b. parcè 142 b. parum 527 b.
Bibentes parcè 142 b.
Bibitu facilis 527 a.
Bibliopola 567 a.
Bibliotheca 653 c. omnis generis libris referta 53 b.
Bibo 116 b. 152 b. 526 b. aliquantum 527 a. avido et hianti ore 432 a. 527 a. lac 527 a. lambendo 375 c. largiùs 527 a. medicamentum 527 b. meracius 527 a.
Bibula 167 c.
Bibuli lychni 682 c.
Bibulus 103 b. 527 b.
Biceps 300 a. 306 b. 312 a. 333 a. 343 c. 474 b. reddo 300 b.
Bicolor 735 a.
Bicornis 300 a. 310 a. 443 c.
Bicornitas 300 a. 310 a.
Bicorpor 731 b.
Bicubitalis 524 c.
Bidens. § Ligo 164 a. 218 a.
Biduum 236 a.
Biennis 197 c.
Biennium 216 b.
Biennium qui excessit ib.
Bifariam 162 a.
Bifarius 690 b.
Biferus 301 b. 696 c. sum 301 b. 696 c.
Bifida partitio 715 b.
Bifidus 300 b. 343 c. 449 a. 730 a. 715 b. 728 a.
Bifolius 712 c.
Bifores portæ seu valvæ 320 b.
Biforia 266 b.
Biformis 427 a.
Bifrons 473 c. 474 b.
Bifurcum reddo 300 b.
Bifurcus 300 b. 449 a.
Biga 167 b. 235 a.
Bigæ 186 c. 235 a.
Bigales 76 b.
Bigarii ib.
Bigarius 187 a.
Bigarum fabricatio 204 a. 523 a.
Bigis vehor 167 b. 187 a.
Bijuges equi 186 c. 236 a.
Bijugis 236 a. currus 167 b.
Bilanx 671 c.
Bile accenditur mihi jecur 730 c. amarâ redundans 731 a. aquosâ permixta excrementa ib. carens 730 c. carere ib. inflammo ib.
Bilem abigens ib. celans et dissimulans ib. educens vel expellens 17 a. 18 a. meram congerens 730 c. recipiens vesica 156 b. vacuans 730 c. In bilem verto ib.
Bilinguis 134 a.
non Biliosa mens 730 c.
Biliosus 730 c. 731 a. animus 468 c. extremè 730 c. sum valdè 731 a.
Bilis 730 b. atra ib. fusca 277 b. § Ita 730 c. concitur mihi bilis statim in nasum ib.
Bilis vesica ib. vomitio 196 a.
Bimaris 249 b. terra 277 c.
Bimater 419 c.
Bimatum compleo 216 b.
Bimatus ib.
Bimembris 361 c.
Bimestre temporis spatium 418 b.
Bimestris ib.
Bimus 197 b. 216 b.
Bina folia habens 712 c. pario 123 c. 654 c.
Binæ amphoræ 236 a.
Binarius numerus 175 c.
Bini 175 c. ordines 610 a.
Binis metris constans 416 a.
Binominis 467 a.
Bipalmis 496 a.
Bipartitò 166 c. 407 b.
Bipartitus 320 b. 407 b. 715 b.
Bipedalis 552 b.
Bipedem esse ib.
Bipennifer 697 c.
Bipennis 127 b. 355 a. 512 a. 592 a.
Bipennis manubrium 512 a.
Bipes 95 b. 551 b.
Biremes naves 350 b.
Biremis 208 b.
Bis 166 c. aratus 547 a. dico 353 a. mille 728 c. moriens 259 c. pario 634 c. quæ parit vel peperit ib. tostus 710 c.
Bisellium 180 a.
Bissextus 197 c.
Bisulca fissura 728 a.
Bisulcam ungulam habeo ib.
Bisulcum reddo ib.
Bisulcus 300 b. 728 a.
Bitumen 85 b. fundens locus ib.
Bituminatio 85 c.
Bitumine illino ib. mixta pix ib.
Bivalvis 266 b.
Bivium 451 b.
BLÆSITAS 108 b. 740 b.
Blæsus 108 b. 661 b. 740 b. sum 661 b.
Blanda appellatio 74 c. consilia habens 420 b. verba 122 a. 363 b.
Blandam caudam movens 489 a. vocem habens 129 a.
Blandè 339 b. 406 b. attrecto 549 b. compello 339 a. 562 a. ridens 238 a.
Blandimentum 268 a.
Blandior 27 b. 74 a. 399 a. 583 b. 722 a.
Blandis oculis præditus 472 b. verbis decipiens homines 377 b. verbis decipio 363 b.
Blanditiæ 268 a. 679 a.
Blanditiones 549 b.
Blanditiis delinio in 268 a.
Blanditus est caudâ 583 b.
Blando aspectu intuens 472 c.
Blandus 14 b. 28 b. 74 a. 363 b. 406 b. dulciter 406 c.
Blaterator 327 a.
Blatero (n.) 102 b. 105 c. 111 a. 206 b. 365 c. 376 c. 383 a.
Blatero (v.) 105 c. 376 c. 621 b. 704 a. pleno ore 617 a.
Blatta 587 c.
Blitum 110 a. 422 c.
BOANS graviter taurus 208 c.
Boarium 114 a.
Boatus 429 c. 431 c.
Bobus carens 114 b. pascendis aptus 114 c. 436 c. A bobus depastus 436 c.
Boletus 119 c.
Bolidem demitto 97 c.
Bolis ib.
Bolos ingero insuper 743 b.
Bolus 299 a. 566 b.
Bombardæ 88 c.
Bombis assono 111 c.
Bombo circumsono ib. similem sonum edo ib. Cum bombo ib.
Bombos edo in 111 c.
Bombum edens ib. edo ib.
Bombus ib.
Bombycina
Bombyx
Bona cujusvis generis 2 a. externa 266 a. fortunæ 66 b. omnia, quæ quasi virere et florere hominem faciunt 249 c. § Facultates 80 a. 107 a. 231 b. 352 c. 455 b. 734 a. avita 79 b. 80 a. immobilia 305 a. mobilia 536 a.
Bona æmulatio 257 a. compositio 652 c. constitutio 283 b. fama 690 a. femora habens 424 b. fortuna 210 c. 530 b. habitudo 258 c. 322 b. 512 c. 579 c. 631 b. indoles 715 b. mors 259 c. nomina habens oratio 467 a. nutritio 666 a. parapherna 558 b. pars 548 b. portio 408 b. proles 495 a. pronuntiatio 617 a. somnia videns 466 a. sors 222 b. spes 195 c. 342 b. temperies 309 b. transtra habens 584 c. valetudo 579 c. 677 b. verba dico 617 a. 690 a. vocabula habens oratio 392 b. vox 717 a.
Bona dico 2 a. efficiens 542 b. facio 203 a.
Bonâ fide 41 a. 134 a. 163 a. 242 a. 506 a. habitudine sum 245 a. portione 408 b. sorte 407 b. valetudine præditus 305 a. valetudine utor 677 b. voce 717 a.
Bonæ frugis servus 183 b.
Bonæ leges 442 b. et probatæ res 605 c.
Bonam aquam habens 678 c. carnem habens 581 b. portionem sortitum esse 408 b. vocem habens 717 a.
Bonas nates habens 562 c. sagittas habens 660 b. spicas ferens 608 b. turres habens 566 a.
Bone vir 215 c.
Boni consulendum est 2 c. efficientia 542 b. principium 79 c.
Boni odoris sum 434 b. ominis 690 a. ominis qui est 460 b. operis actio 206 b. pretii 745 b. viri officium 2 b.
Boni mores 242 a. pedes 551 c.
Bonis amicus 702 c.
Bonis auspiciis qui fit 480 b. cruribus præditus 591 c. legibus utens 442 b. legibus utor seu regor ib. moribus præditus 183 b. 242 a. 677 b. muris cinctus 639 c. pedibus præditus 551 c. et blandis verbis decipiens homines 377 b.
Bonitas 2 a. 213 c. 723 b. amicorum 702 c. morum 242 a. naturalis 715 a. regionis 274 b. succi 736 c. vini 458 c.
Bono animo ac hilari 265 a. animosis 231 b. animosum 231 b. 265 a. 742 c. colore præditus 735 b. colore sum ib. consilio instructus 420 a. ductu deorum 57 c. patre natus 302 c. pretio 745 b. stomacho præditus 589 a. succo præditus 736 c.
Bonorum amans 2 b. 733 a. dator 163 b. 219 b. datores dii 176 c. glomi 2 a. osor 733 a.
Bonos amicos habens 702 c. decens 555 a. equos habens 276 b. fructus gignens 301 b. liberos habens 495 b.

Google

Bonum 2 a. æs habens 720 c. arcum habens 660 b. dorsum habens 447 a. efficio 2 a. imperium 240 c. nasum habens 576 a. nomen habens 467 b. omen 690 a. opus 205 a. 206 b. pectus habens 613 c. portum habens 386 c. sonum habens 717 a. stomachum habens 617 b. summum 450 a. tegumentum habens 395 c. vinum ferens 458 c. vinum fero ib. virum simulans sermo 377 b.
Bonus 2 a. 213 c. 219 b. 291 c. 346 c. 605 c. 732 b. 733 a. æmulator 237 a. animus et hilaris 265 a. aspectus 474 b. doctus 240 c. dux 514 a. habitus corporis 225 c. hymnus 678 a. indole 715 a. Ipse per se 2 b. naturâ 715 a. odor 454 b. omnino 2 b. sonus 717 a. status 285 c. ventriculus 617 b. vir 131 c. 294 a.
Boo 90 b. 110 b. 429 c.
Borem obversus seu expositus 112 b.
Borealis 112 b. Ad boream vergens ib.
Boreas 112 a.
Bos 114 a. novella 427 b.
Bosphorus 427 b.
Botros crinibus implicatos habens 719 b.
Botrus 112 b.
Botryfero è genere qui est ib.
Botryo ib.
Botulus 48 a.
Bove emptus 745 b. natus 495 b. è bove ortus 123 c.
Bovem aratro jungens lorum 114 b. cædens 674 b. mactans ib.
Boves agito 191 a. alens 666 a. excorians 153 a. fingens 331 c. flexiles vel nigri 184 c. furans 381 c. jungo 114 b. mactans 267 b. 692 a. macto 267 b. 626 b. 692 a. multos habens 114 b. pascens 436 c. 692 b. pasco 331 b. 692 b. 744 a. pungens 558 a. sacrifico 271 a. stimulo impellens 308 a. transfigens 645 c.
Bovinos oculos habens 472 c.
Bovis pretium æquans 114 b. 656 a.
Boum abactio 191 a. abactor ib. abactrix ib. agitator 744 a. agitatrix 191 a. armentum 331 b. emptor 745 a. immolatio 267 b. jugum 236 a. mactatio 114 b. 353 b. 626 b. mactationes 692 a. possessor 503 c. vorator 260 a.
BRABEUTES 115 c.
Brabio debito privo seu fraudo 115 b.
Brabium ib.
Bracha 238 b. 591 c. 625 a.
Brachia candida habens 116 a. flumineum 309 c.
Brachiale 302 a.
Brachialia 171 c. 398 c. 729 c. 658 c.
Brachiis vicinus 744 c.
Brachium 116 a. 744 c. fluminis 571 c. Nili 6 b.
Bractea 520 b.
Branchiæ 115 b.
Brassica 55 a. 344 a. canina 344 a.
Brassicâ vescens 683 a.
Brassicæ caulis 183 c.
Breve curriculum faciens 668 c. dorsum habens 447 a. os habens 617 a. reddo 116 a. Ad breve tempus ib.
Brevem candicem habens 610 b. finem habens 641 b. spicam ferens 608 b.
Breves auriculas habens 487 c. partes habens 407 b. pilos habens 262 c. radices habens 375 c.
Brevi somno contentus 680 c. tempore 116 a. tempore durans 422 c. 736 a. tempore post hasce res gestas 414 b. temporis spatio 461 a.
Brevia. § Syrtes 116 a.
Brevia folia habens 712 c.
Breviandi vim habens 116 a.
Breviarium 136 b. 137 a. 643 c.
Brevibus 160 b.
Breviloquentia 429 a.
Brevior factus 643 c. factus præcisione ib.
Breviora et magis compacta corpora 621 c.
Breviori caudâ sum 489 a.
Brevis 116 a. 506 a. 337 b. 503 a. 612 a. 643 c. 644 a. in sermone 375 a. sum in dicendo ib. utrinque 116 a.
Brevis temporis qui est 746 a. vitæ 107 c. 234 c.
Brevissimus 192 a. 461 a.
Brevitas 116 a. caudæ 489 a. concisa et succincta 151 b. partium 407 b. radicum 375 c. sermonis aut orationis 375 a. vitæ 107 c.
Breviter 116 a. 654 c. 644 a. recido 644 a. recisus ib.
Brevius reddo 643 c.
Briza 608 b.
Brumalis 475 c.
Brutis similis 555 b.
Brutorum animalium sensu præditus sum 377 c.
Brutus 354 a.
BUBALUS 114 b.
Bubile 88 a. 285 b. 336 b.
Bubo. § Avis nocturna 119 a. § Tumor circa inguina 112 c.
Bubone laboro ib.
Bubula caro 114 a. pellis ib.
Bubulæ carnes ib.
Bubulare 119 a.
Bubulci 191 a. 511 c.
Bubulcus 114 b. 115 a. 331 b. 436 b. 445 c. 545 b. 546 c. 666 a. 692 b. 744 a.
Bubulum stercus 97 c.
Bubulus 114 a.
in Buccam venire 616 a.
Buccas implens 134 c. inflans ib. inflare 134 b.
Buccea 651 b. 743 b. panis excavata, quâ pulmentum hauritur 431 c.
Bucceâ insertâ in os pasco et nutrio 743 b.
Buccella 79 a. 110 b. 238 a. 299 a. 331 b. 651 b. 743 b. quam manibus in eam absterserant, canibus projiciebant 402 a.
Buccellarum octo panis 110 b.
Buccellis in os insertis nutrior 743 b.
Buccina 119 b. 309 c. 580 c.
Buccinator 119 b. 580 c.
Buccino ib.
Bucolicus 331 b.
Bucula 114 a. 145 c.
Bucularum esor 683 a.
Buculus 114 a.
Bufo 713 b.
Bulbosus 111 b.
Bulbus 111 b. 264 b.
Bulga 167 b. 425 c. 524 b.
Bulla in aquis 514 b. 713 b. ebulliens 703 a.
Bulla pontificia 166 c.
Bullæ 280 a.
Bullam referens 514 b.
Bullas eructo cum murmure 426 c. inanes projiciens 383 a. In bullas converto et convertor 514 b.
Bulliendo strido 704 a.
Bullio 115 c. 236 b. 704 a. cum murmure 426 c.
Bullire facio 115 c.
Bullit 589 c.
Bullo 514 b.
Buphthalmus 475 a.
Bura seu buris 185 a. 194 a.
Busta eruens 482 c. eruo 483 a.
Busti in modum 600 c.
Busto carens 673 c. circumfusus 674 a.
Bustum 585 b. 673 c. 727 c. parvum 673 c. 727 c.
Butyrum 525 b. 676 a. è butyro factus 676 a.
Buxea lectica 563 c.
Buxetum 563 a.
Buxeus ib.
Buxo abundans ib.
Buxus ib.
BYSSINUS 119 b.
Byssum facientes 204 a.
Byssus 119 b.

C.

CABALLINUS fons 522 a.
Caballus 288 a.
Cacabi 550 c.
Cacabus 291 a. parvus 291 a.
Cacans inter cœnam 722 c.
Cacare 291 b.
Cacaturio 291 a.
Caccabare ib.
Cachinnans derideo 718 b.
Cachinnari 318 b.
Cachinnatio 288 a.
Cachinnator ib.
Cachinnis 280 b.
Cachinnor 288 a. 676 c. effusè 288 b.
Cachinnum quem sustulissent ad hæc verba ib.
Cachinnus 288 a. 318 c.
Caco 502 a. 655 b. 722 c. in 722 c. super ib.
Cacumen 41 c. 60 c. 207 c. 340 a. 556 b. 682 a. 682 b. altum habens 340 a. duplex habens mons ib. montis 29 c. 576 b. 744 c. summum 41 c. tumuli 389 b.
Cacumina 425 c. montium 42 a. 101 b. 332 b. 614 a. multa habens 153 a. perambulo 41 c.
in Cacumine divinus 630 a. proveniens 715 a.
Cadaver 292 b. 435 a. 527 b. 673 c. 691 c. aridum 591 b.
Cadavera 327 b. 435 b. 527 c.
Cadaverosus 435 a.
Cadaverum acervus 435 a. sublatio ad sepeliendum 30 b.
Cadens 529 a. malè 528 c. una 529 a. similiter ib. sub aspectum 475 c. in terram 528 c.
Cadere facio 527 c. qui potest vel solet ib.
Cadivus 207 c. 527 c.
Cado 246 a. 461 b. 527 b. in, id est, ingruo 596 a. sub 528 c. super 528 b.
Caduceator 314 b. Citra caduceatorem 315 a.
Caduceatores mitto 314 c.
Caduceatoris munus 314 c. munus obeo ib.
Caduceus 314 b.
Caducis rebus cur inhæreo 289 c.
Caducus, § Cadivus 527 c. 528 b. § Evanidus, fluidus, fluxus 245 b. 289 c. 314 c. 571 c. 746 a.
Cadus 54 c. 288 b. 415 a. dimidius 288 b. parvus ib.
Cæca 472 c. speculatio 593 a.
Cæci parietes 676 a.
Cæcias 289 b.
Cæcilia 363 b.
Cæciliæ 676 a.
Cæcitas 45 b. 109 b. 439 a. 476 b. 568 a. 602 c. 676 a. mentis 445 a.
Cæcitudo nocturna 474 a.
Cæcos pariens 654 b.
Cæcum reddo 43 b. 568 a.
Cæcus 43 b. 437 a. 472 c. 474 c. 524 b. 568 a. 613 c. 676 a. 691 b. aliquantum 676 b. sum 475 b. 676 a.
Cæcutiens 153 b. cupiditate nimiâ 676 a.
Cæcutio 55 a. 87 b. 109 b. 316 a. 472 c. 474 a. 676 a. § Metaph. 676 a.
Cæde contaminatus 496 a. digna perpetrantes 691 c. mutua pereuntes ib. polluens se 692 a. polluo me ib.
Cædem inferens sibi ipsi 724 a. inferens manu propriâ 692 a. perpetro 353 c. 691 c. repræsentans 691 c. Ad cædem pertinens ib. In cædem ruo temerariè ib.
ars Cædendi materiam 645 a.
Cædens bovem 674 b. 692 a. ligna 338 a.
Cædes 27 c. 30 c. 31 b. 288 b. 353 b. 626 a. 691 c. 701 a. injusta 691 c. mutua ib. propriâ manu quæ fit 27 c.
Cædes multas perpetrans 692 b.
Cædibus abundans 701 b. vastans omnia 692 b.
Cædis avidus vel cupidus 626 a. 691 c. 692 a. avidus sum 691 c.
Cædo. § Ferio, percutio, verbero 152 c. 274 b. 336 b. 337 b. 452 a. 607 a. 637 c. baculo 569 c. cervicem 661 c. flagris 27 b. 288 b. 402 b. 462 a. fuste vel fustibus 338 a. 598 c. 674 b. loris 274 b. in malis 134 b. verberibus 337 c. virgis 569 a. § Succido 336 b. 642 c. ligna 645 a. materiam ib. primum ib. § Interficio 353 c.
Cædor. Percutior 607 a. flagris 31 b. 288 b. virgis 569 a.
Cælator poculorum 132 c.
Cælatum argentum 327 c.
Cælatura 132 b. 311 b.
Cælatus ib. ex auro 646 a.
Cælebs 236 a. 242 b. 379 a.
Cælibatus 236 a. 425 a.
Cælum. § Cælatorum instrumentum 132 b. quo marmorarii incidunt marmora 336 c. 337 a.
Cæmentum 400 b. 597 a. marmoris 400 b.
Cæparum venditor 567 b.
Cæruleâ veste amictus 611 c.
Cæruleas alas habens 560 c.
Cæruleos oculos habens 473 a. pedes habens 505 b.
Cæruleum mare 132 a.
Cæruleus 132 a. 354 c. 474 c. 735 b. aliquatenus 474 c. aspectu 473 c. color 354 c. 474 c. fluctus 474 c.
Cæsar 345 a.
Cæsareus ib.
Cæsariem mollem habens 719 b. nigram habens ib.
Cæsaries 180 c. 333 c. 337 c. 719 a.
Cæsi ad unum omnes 641 c.
Cæsiam jubam habens 719 b.
Cæsis oculis præditus 132 a.
Cæsium reddo ib.
Cæsius 132 a. 472 b. 474 c. aliquantum 474 c. color 132 a.
Cæsor materiæ 645 a.
Cæsu difficilis 644 b.
Cæsum 336 b.
Cæsus 642 c. non loro 274 b. nuper vel recens 338 a. 644 a. 645 a. qui primus est 644 c.
Cætera 50 b.
Cæteri 381 a.
Cæterùm 85 c. 89 b. 147 b. 536 c.
Calamaria theca 292 b.
Calami assula aut segmentum ib.
Calamintha 412 c.
Calamis coronatus
Calamistrare 112 b.
Calamistratos capillos habens 583 b.
Calamistris inuro 112 b.
Calamistrum 292 b. 334 b.
Calamitas quâ aliquid grandine vexatur 338 b. § Ærumna 86 a. 285 c. 291 b. 322 b. 459 c. 500 b. 501 a. 528 a. 568 a. 675 b. 695 c. dira 314 a.
Calamitate gravi pressus 696 c.
Calamitatem accepisse 537 a. accersere sibi 352 b.
Calamitates 43 b. 149 b. 173 c. avertens 524 a. fatales à diis impositæ 60 a. graves 149 c. In calamitates conjicio 173 c.
Calamitatibus afficio 568 b. circumdatus 224 c. involvere 100 b. involvuntur multis 337 b.
Calamitosissimus 455 b.
Calamitosum fatum 407 c.
Calamitosus 283 b. 285 b. 388 b. 407 c. 428 a. 455 b. 501 c. 516 a. 550 b. 600 c. 612 c. 638 b. 675 b. sum in multis 675 b.
Calamo cano 292 b. crasso assurgens 292 c. multiplici assurgens ib. sonans 700 b.
Calamorum sculptor 132 c.
Calamos paucos habens 292 c. sculpere 132 c.
Calamum gestans 697 a. gestare ibid.
Calamus 292 b. 582 a. aquatilis quo domus tegi solebant 209 b. aromaticus 292 b. parvus ib. scriptorius 170 b.
Calathus 292 b. 297 c. 706 a. parvus 293 b.
Calcamentum 501 c.
Calcaneos pulchre habens 629 a.
Calcaneum 560 a.
Calcans solum 609 b.
Calcar 308 a. 370 b. 474 a. 560 a. gallinacei 308 a. 537 a. § Metaph. 308 a. subdo 742 b. subjicio 308 a.
Calcari obediens 184 a. 246 a. urgeo 474 a. urgeri ib.
Calcari qui potest 502 a. qui non potest ib. vestigiis animalium dicitur terra 493 b.
Calcaria 308 b. quæ veluti persequantur viam, id est, urgent 306 c.
Calcaribus carens 308 b.
Calcatores uvarum 663 a.
Calcatu facilis 502 a.
Calcatus 502 a. 609 a. benè 609 b. à Deo ib. multum ib. à nive, vel in quo nives calcantur ib. non ib. à populo 502 a. in terrâ 609 b.
Calce 370 b. ferio 370 b. 550 c. 560 a. peto 370 b. premo 502 a. pressus ib. pulsatus ib. repello 370 b. verberans 560 a. A calce ad carceres redire 668 a.
Calce dealbo 336 a. dealbor ib. illino ib. illitus ib. non loricatus ib. oblitus 656 c.
Calceamenta 94 b. 663 c. cursoria 667 a.
Calceamentis carens 157 a.
Calceamentum ib. muliebre 580 c. vile et rusticum 299 b.
Calceamina 646 b.
Calceantes se properanter 137 a.
Calceare se ib.
Calceari ib.
Calceariorum ars 646 a.
Calceatio 137 a.
Calceatus non ib.
Calceatus, ûs ib.
Calcei 646 b. lignei 504 a.
Calceis carens ib. careo 157 a. munio malleolos pedum 629 a.
Calceo 137 a. 175 c.
Calceo uno indutus 504 a.
Calceorum par 255 a.
Calceos aureos habens 504 a. 569 c. pulchros habens 504 a. solvere 575 b.
Calces jactare adversus stimulum 370 b. jacto in sublime ib.
Calceus 244 a. 303 c. 504 a.
Calcibus arvum verbero 370 b. feriens equus 538 a. infestis impetere et ferire aliquem 59 a. insilit in oculos 370 b. insultans 93 a. insulto 370 b. petere ib. petor ib.
Calcitrando dejicio ib.
Calcitrare 55 c.
Calcitratio 364 a. 370 b.
Calcitro ib.
Calco 93 a. 370 b. 501 c. 609 a. lutum 502 b. vicissim 502 a. uvas 663 a.
Calcor 501 c. 609 a.
Calcularius circulator 377 b. præstigiator 494 c.
Calculator 377 b. 741 a.
Calculatoria tabula 1 b.
Calculatoriæ artis peritus 377 c.
Calculatoriæ scholæ ib.
Calculatorius ib.
Calculi generatio in vesicâ 386 a.
Calculi ænei judicum 607 b. judi-

ciarii 710 c. littorei aut marini 349 c. sortilegorum 262 a.
Calculis computo 741 a. ludendi peritus 520 b. ludendo fallo 494 c. ludere 436 a. ludo 520 b. ludo mutatis ib. omnium 741. b. Ex calculis constans 741 a.
Calculo laboro 386 a. repetita facta commeratio 370 b.
Calculorum ludus 520 b.
Calculos distribuere 436 a. multos habens 615 b. 741 b.
Calculum excindens chirurgus 644 c. gignens 545 c. mitto in urnam 741 a.
Calculus. § Lapillus 304 a. 348 c. 615 b. 741 a. computatorius 741 a. judicialis ib. littoralis 304 a. 348 c. 349. c. lusorius 520 b. 741 a. vesicæ 386. a.
Caldaria cella 565 a.
Caldarium 255 a. 541 a. vas 565 a.
Calefaciens 255 a.
Calefaciendi vim habens 472. b.
Calefacio 27 b. 44 a. 220 b. 250 a. 255 a. 268 b. 288. b. 729 b. 739 b. contra 265 b. prius ib.
Calefactio 255 a.
Calefactu difficilis 250 b. 255 a.
Calefactum in sole 193 c.
Calefactus 255 a. benè 255 b. ad ignem 250 a. non 255 b.
Calefactus, ûs 255 a.
Calefio 44 a. 250 a. 255. a. 268 b. 729 b. supra modum 255 b.
Calendæ 418 b.
Calendarium 137 a. 375. a. In calendarium et rationes refero 137 a.
Calens 290 b. ab igni 250 b. ex pugnâ 255 a. undique 255 b.
Caleo 44 a.
Calere supra modum 290 a.
Calescens benè 255 b.
Calesco 250 b. 255 a. ad solem 255 b.
Calices rosarum paululum se aperientes 445 b.
Caliculus 357 a.
Calicum repositorium 357 a.
Calida aqua 255 a. lavatio 541 a.
Calida cibaria vendens 567 a. comedo 672 a.
Calidâ lavor 389 a.
Calide 255 a.
Calidi dies 245 b.
Caliditas 255 a.
Calido animo ad res frigidas accedis 255 a. animo rem aggrediens, ubi non opus est 255 b. consilio aliquid suscipiens 204 b.
Calidorum amans 255 b.
Calidum 236 b. lavacrum 389 a. qui præbet 163 c. tectum 27 a.
Calidus 44 a. 144 a. 250 b. 255 a. 474 a. 565 a. 635 c. admodum 255 b. aliquantum ib. multùm ib. valdè 565 c.
Caliga 591 c.
Caligaverant oculi ejus 279 c.
Caligine nebulosâ obtenebro 91 c. obducor 439 a.
Caliginosa 472 c. nubes 43 b.
Caliginosus 24 b. 90 b. 91 c. 134 c. 168 b. 207 a. 237 c. 464 a. undique 326 b.
Caligo (n.) 24 a. 91 c. 134 c. 168 b. 237 c. 326 b. 597 c. 598 a. atra 347 a. nocturna 395 c. 410 c. oculorum oboritur 54 b.
Caligo. § Carentia 55 a. 111 a.
Calix 54 c. 357 a. 512 a. glandium 463 c.
Callens multa 277 c.
Calleo 225 b. 277 c. 507 c. non 41 a. probè ib.
Callere litoras 284 a.
Calli 474 c.
Calliblepharum 110 a.
Callida consilia 416 c. interpretatio 601 a.
Callidam mentem habens 709 b.
Callidè 205 b. 545 a. admitto scelus 205 b. comminiscor 601 a.
Callidior 310 c.
Callidissimus 310 c.
Calliditas 149 c. 205 b.
Callido pectore præditus 613 c.
Callidum 600 c. consilium 496 b. inventum 601 a
Callidus 113 b. 149 b. 205 b. 310 c. 420 c. 508 a. 545 a. 565 b. 619 c. 648 a. 709 a.
Callis 609 a. 665 a.
Callistruthiæ ficus 622 a.
Callo obducto ferrumine et solido 568 b.
Callosa durities ib.
Callosâ duritie rigidus et induratus 597 a.
Callosum reddo 673 c.
Callosus 568 b. 623 a. fio 673 c.
Callum ib. obduco ib. Anima quæ callum obduxit 391 b. In callum cogo 568 b.
Callus 568 a. 673 c. limacis 581 a.
Calo 450 a. 697 c. 698 b.
Calor 44 a. 250 b. 255 a. in apricis locis 44 a. igneus 565 a. nimius 290 a. solaris 193 b. § Metaph. 255 a.
Calore ardere 290 a. extremo uror ib. solis carens 193 c. sine calore 250 b.
Calori solis expositus 193 c.
Caloris amans 255 b. parum habens ib.
Calva, Calvaria 300 a. 387 a.
Calvæ fractura in duas partes 592 a.
Calvariæ circulus 668 b.
Calvitium 686 c.
Calumnia 98 b. 99 a. 198 c. 686 a. Per calumniam 198 c.
Calumniari quam facilè possumus 98 b. quam non possumus ib.
Calumnias detergere et diluere 670 a.
Calumniator 198 c. 377 a. 623 b. 686 a.
Calumniatoria accusatio 686 a.
Calumniatoriè 98 b. 686 a.
Calumniatorius ib.
Calumnior 98 b. 200 c. 683 b. 623 a. antè 98 b. insuper ib. monstrificè 645 b.
Calumniosa delatrix 623 c.
Calumniosas delationes comminiscor 686 a.
Calumniosè ib. accuser ib.
Calumniosus ib. delator 623 c.
Calvam occiput habens 686 c. reddo ib.
Calvus 60 c. 64 a. 306 b. 686 c. à tergo 686 c.
Calx. § Opus albarium 335 c. 656 a. non extincta 356 a. viva 636 a.
Calx. § Calcaneum 560 a. § Extremitas cujusvis rei ib.
Calyculatus 295 b.
Calyculus ib. rosæ ib.
Calyptra ib.
Cameli pellis 296 b.
Camelinus ib.
Camelorum agitatio 191 b. agitator ib.
Camelus 296 b.
Camera 209 b. 296 a. cœli 360 a.
Cameram altam habens 296 a.
Cameratus 209 b. altè 67 b.
Cami formam habens 703 a. obligatio ib. usum prætans ib.
Caminarius 296 b.
in Camino excoque ib. uro 277 a. Circa caminum opus faciens 296 b.
Caminus 105 c. 136 a. 255 a. 276 c. 296 b. 298 c. parvus 64 b. 296 b. solaris 296 b.
Camo obligo 703 a.
Camomilla 417 c.
Campestris 504 b. 532 b.
Campus 76 c. 504 b. Martius 504 b. Per campum ib.
Camum injiciam naribus tuis 703 a.
Camus 313 c. 541. a. 702 c.
Cana coma 383 a. tempora habens 350 a.
per Canalem deduco 402 a. deduco ad ib.
Canales quinque habens 510 b.
Canalibus mutatis duco 402 a.
Canaliculus 631 a. in dioptria 88 c.
Canalis 88 b. 327 c. 402 c. 492 a. 508 a. 526 b. 572 a. 589 b. 631 a. subterraneus quo aqua in castella obscurorum ducitur 99 b.
Canaria, herba 473 c.
Cancamum 288 a.
Cancellata porta 380 b.
Cancelli 320 b. judicii ib.
Cancellis non munitus 707 b.
Cancer 300 c. parvus 300 c. 667 b. § Morbus 300 c. 682 c. § Sidus 300 c.
Cancri genus quoddam 460 a.
Cancro similis 300 c.
Cancro tentari et infestari ib.
Candefacio 17 b. 383 a.
Candefacta massa 428 b.
Candefactus 365 b.
Candelabrum 392 a. ligneum 226 c. ubi cerei depanguntur 523 a.
Candens 655 c. globus 428 b.
Candeo albi floris more 65 c.
Candicans 383 b.
Candida 383 a. rosa 377 b. supercilia habens 492 a.
Candidam tunicam gerens 729 a. vestem gerens 697 b.
Candidas genas habens 498 c. nates habens 562 c.
Candidatum esse 4 a.
Candidatus 697 b.
Candidè 70 a. 170 b. 288 c. 701 c.
Candidiores catis lacte 676 a.
Candidissimus 383 b.
Candido limbo prætextam vestem habens 682 a.
Candidos lacertos habens 744 c. malleolos pedum habens 629 a. oculos habens 475 a. pullos habens 568 a.
Candidum caput habens 300 b. facio 383 a.
Candidus. § Albus 73 a. 383 a. 397 c. 400 b. 547 b. 560 c. 729 a. color 735 b. in pallido 383 b. sum 383 a. § Metaph. 70 a. 131 c. 170 b. 531 c.
Candor 383 a. § Metaph. 131 c.
Candore lac refero 120 c. marmoreo splendens 400 b. perfundo 383 a.
Canem ago 360 c. A cane percussus 538 a.
Canendi insana cupiditas 396 c.
Canens calamo 700 b. cum alio 411 b. dulciter 717 a. sacra 739 a. suaviter 411 b.
Canentes fidibus 739 a. molliter 411 b.
Canere ad tibiam 21 b. carminibus miserias vitæ 22 a.
Canes coniarii 361 a. venatici 679 a.
Canes admitto ib. agito 191 b. alo 679 a. instigo 579 c.
Canescens ante tempus 347 b. facilè ib.
Canesco ib.
cum Canibus pugno 404 b.
Canicula. § Sidus 80 a. 360 c. 580 a.
Caniculæ æstus ib.
Caninâ impudentiâ præditus 251 c.
Canina musca 429 c. pellis 360 c. rosa 577 b.
Caninam faciem habens 474 b.
Canini dentes 433 a.
Caninis oculis aspicio 475 a.
Caninos oculos habens 473 c.
Caninum caput habens 312 b.
Caninus 360 c. 679 a. rubus 360 a.
Canis ib. latenter mordens 384 b. marinus 721 b. sidereus 361 a. § Sidus 84 c.
Canis cauda 489 a. testiculos referens 483 c.
Canistrum 141 b. 297 c. 386 b. ferre 697 a. gerens ib. parvum 297 c.
Canities 547 b.
Canna 702 a. Ex cannâ qui est ib.
Cannabeus 119 a. 298 a.
Cannabis 298 a.
Cano 21 b. 268 b. 315 c. 385 c. 411 b. 677 c. 678 a. argutè 385 c. calamo 292 b. circumquaque 21 c. citharâ 22 a. 315 c. concinnè 411 b. fidibus 377 b. 739 a. leges 22 a. melo 411 a. poëtarum more 200 c. receptui 292 b. simul 411 b. tibi 21 b.
Canon 298 b. apud Ecclesiasticos scriptores ib. In canonem relati libri sacri ib. non recepti libri ib.
Canonici 298 b.
Canora vox 717 a. voce loquens 429 b.
Canoram vocem habens 717 b.
Canorè 21 c. 411 a. 717 a.
Canorem suavem habent 411 b.
Canorus 21 b. 111 a. 248 b. 261 c. 346 b. 363 b. 385 c. 411 a. 427 c. 700 b. 716 b. 717 a.
Canos sparsos habens per tempora 547 b.
Cantandi imperitus 427 c. peritus 21 c.
Cantharus 280 c. parvus ib.
Canticum 21 b. 411 a. 573 b. convivale 597 b. quod diis canitur 22 a. parvum 411 a.
Cantilena 21 b. 411 a. 442 a. lasciva et petulans 362 b. pastoralis 331 b.
Cantilenæ quæ occinuntur saltantibus 483 b. quales pueris nutrices canunt 21 c.
Cantillatio 385 a.
Cantillo 442 c. melodiâ concinnâ et suavi 617 a. querula et flebili voce 442 c.
Cantio 21 b.
Cantiones quibus nutrices sopiunt pueros 105 c.
Cantiones confictæ 545 a.
Cantiuncula 21 b. 411 a.
Canto 21 b. 411 b. eleganter 411 b.
Cantor (v.) 677 c.
Cantor (n.) 21 b. 205 a. 411 b.
Cantrix 205 a. 411 b.
Cantu contendo 427 c. insaniens 396 a. molestus 717 b. obstrepo 21 c. Cum cantu 411 b.
Cantum continuum et suavem modulor ore 617 a. incipiens Musa, vel quæ cantui præest 411 b. variare peritus 22 b.
Cantus 411 b. 426 a. 468 a. 493 b. 573 b. ad citharam 22 a. chori 25 a. dulcis 717 a. fidium 739 a. respondens alteri 22 a. simplex et uniusmodi 717 b.
Cantus amans 411 b. deperditus 462. a. elegantia 411 b. immutatio 25 a. studiosus 411 b.
Canum admissura 679 a. cibus 316 a. coriacea lorica adversus feras 632 a. cursus 669 a. ductor 16 b. 17 a. educatio 679 a. incitamentum in venatione 579 c. incitatio 191 b. instigatio ib. more 361 a.
Canum facio 547 b.
Canus ib. aliquantum ib.
Capacitas 360 a. 737 b.
Capax 140 a. 134 c. 222 b. 225 a. 718 a. 737 b. non 155 b. portus navium 153 b. sum 717 c. 718 c. 725 c. 728 a. 737. b.
Cape plectrum 32 a.
Capella 723 b.
Caper 29 b. 412 a. 661 a. sylvestris 11 a. 29 b.
Caperatam frontem habens 687 a.
Capere cibum 30 a. conjecturam 148 b. cupio 477 c. lepores 30 a. mercedem 76 c. naves non poterat littus 718 a. occasionem 479 b. prædam 379 a. qui non potest 155 b. somnum 680 b.
Capessere bellum adversus aliquem 282 a. fugam 32 a. res 366 c. viam 221 c.
Capesso 30 b. 32 a. 70 c. 99 b. 100 b. 113 a. 365 a. 366 c. 367 b. 541 c. 542 a. 724 a. 740 a. celeriter 369 a. simul vel unâ 73 a. 366 a. 367 b.
Capi qui nequit 368 c. qui potest 30 a. 366 a. qui non potest, seu contineri 737 b. Neque te capiat oblivio 30 a.
ad Capiendum proclivis 366 a.
Capiens celeriter 368 c. muscas 257 c.
Capillaceus 262 b.
Capillamenta ib.
Capillamentum 262 b. 691 c. radicum 575 c.
Capillata folia habens 713 a. valdè 533 b.
Capillatio 262 b.
Capillatus ib. benè ib.
Capilli implicati cum sordibus 618 a. molliores et delicatiores 729 c.
Capillitium 262 b. nigrum, hirtum spissumque habens 262 c.
Capillo candido præditus ib. lato præditus ib. tenui præditus ib.
Capillorum defluvio laboro 573 a. defluvium 53 a.
Capillos calamistratos habens 533 b. densos habens 262 c. passos habens 180 c. producendi vim habens 715 c. produco ib. prominsos habens 533 c. raros habens 738 c. varios habens 262 c. 719 b.
Capillum compono 112 b. mediocrem habens 262 b. promissum habens ib.
Capillus 262 b. Veneris 160 c.
Capio. § Accipio, corripio, invado, occupo, prehendo, sumo 29 b. 30 b. 32 a. 46 a. 76 c. 134 b. 359 b. 364 c. 365 c. 366 c. 400 c. avidè 388 a. cibum 15 c. 263 c. 568 c. cibum unâ 589 a. commodum 372 a. damnum 372 a. escâ 150 b. fructum 747 b. initus 367 c. medium 369 a. molestiam 492 c. obsidione 186 a. rursum 365 a. tædium 492 b. venatu 7 c. virum 8 a. voluptatem 241 c. § Capax sum 717 a. 718 a. 728 a. 737 b. § Delecto 366 c.
Capior 30 a. 46 b. 366 a. insuper 46 b. obsidione 186 a. priùs 46 b. à venatore 257 b. venatu 7 c. ventris illecebris 150 c. § Contineor 737 b.
Capis somnum durum 279 b.
Capistro 692 b. fiscellâ 703 a.
Capistrum 194 a. 692 b. 703 a.
Capit me desiderium alicujus 29 b.
Capita centum habens 312 b. civitatis 359 a. librorum 311 c. innumera habens ib. multa habens 300 a. 312 b. quinquaginta habens 500 a. In capita seu summas redigo 312 a.
Capital 311 c.
Capitale odium 49 a.
Capitales causæ 259 b. inimicitiæ 311 c.
Capitali odio prosequens aliquem 49 b.
Capitalis 259 b. 311 c. bestia 49 b. mors 300 a. res 259 b.
Capitaliter 311 c.
Capitatam radicem habens 575 c.
Capitatio 312 a.
Capitatus 311 c. utrinque 300 b.
Capite bono et egregio præditus 312 b. damnare 130 c. 353 b. gravari 104 b. humido qui est 312 b. inclinato 355 a. lapideo et duro præditus 312 b. lato seu vasto corpus 300 a. parvo præditus 312 b. periclitor 316 b. plecti 98 b. sicciore qui est 312 b. A capite ad pedes 311 c. De capite 300 a. E capite resectus 644 b. sine capite 312 b.
Capiti adjunctus 300 b. conveniens et conducens 312 b.
Capitis accusare 259 b. amputatio 312 a. contusiones 259 a. damnatus est 491 b. damno 259 b.

dimidia pars 300 b. dolor 43 c. 312 a. dolor inveteratus 312 a. inflammatio 580 a. inflammatione laboro ib. ligamentum 300 b. tegmen muliebre 296 a. velum 686 c.
Capitium 311 c. 616 c.
Capitula columnarum 300 b.
Capitulatim 312 a. attingo ib. complector ib. repeto ib.
Capitolum 311 c.
Capparis 298 c. 608 b.
Capra 29 b. 106 b. 625 c. 679 c. 723 b. agrestis 679 c. cœlestis 29 b. 53 b. sylvestris 11 a.
Capræ 416 c.
Capram vocans 682 c.
Caprarii 339 b.
Caprarius 191 a. 546 c. Ad caprarium pertinens ib.
Caprarum emptor 745 a. grex 436 c. 546 c. pastor 436 c. pastor sum 546 c.
Capras pascens 114 c.
Caprea 11 a. 170 c. 327 c.
Capreoli 427 b.
Capreolus vitis 184 c.
Capricornus 310 a.
Caprifico 463 a. 741 a.
Caprificus 209 c. 661 a.
Caprile 29 b.
Caprimulgus 256 c.
Caprina pellis 29 b.
Caprinam faciem habens 474 b.
Caprinas ungulas habens 468 a.
Caprinos oculos habens 472 c. 475 a.
Caprinum caput habens 312 b.
Caprinus 29 b. 115 a. fimus 607 b. oculus 472 c.
Capripes 95 c. 551 a.
Capris abundans 29 b. pascendis aptus 114 c.
Caprivorus 682 c.
Capronas religare 57 a.
Capsa 255 a. 299 a. 315 b. 318 b. 371 a. vestiaria 329 a.
Capsula 77 c. 299 a. 315 b. 318 b. 329 a. 728 a.
Capsulam gestans 697 b.
Capta prædando 397 b.
Captans 257 b. articulos omnes temporum 711 b. frigus 743 a. urbem 595 a.
Captare aliquem 507 c. hiante ore 718 a. occasiones 180 a. 367 b.
Captatâ nocte procellosâ 649 b.
Captatio 595 a. diligens 490. c.
Captator 70 c. 71 b. 490 c. occasionis 180 a. verborum 257 c.
Captatus 257 b. benè 711 c.
Capti fuerant intus 367 c.
Captio. § Occupatio, prehensio 366 a. § Fallacia, impostura 69 b. 378 b.
Captiosæ argutiæ 309 b.
Captiosè 601 a. eludo 601 b. machinari 490 c.
Captiosus 69 b. 602 a.
Captiva 46 c. 156 b. 379 b.
Captivitas 46 c. 187 a. In captivitatem abduco 46 c. 531 a.
Captivum abduco 46 c. 436 b.
Captivus 46 b. 156 b. 157 b. 379 a. abducor 436 b.
Capto 9 c. 76 c. 257 b. 367 b. 490 c. 649 b. 711 a. frigus 743 a. risum 542 c.
Captor à venatore 257 b.
Captor. § Qui capit 366 a.
Captu difficilis 46 c. 257 c. 368 c. 724 b. facilis 46 c. 257 c. 368 c. 724 b.
Captum esse amore infelici seu perdito 202 b. amore puellæ 46 a.
Captura 9 c. 195 c. 257 b. fit 10 a. tota 257 c.
Capturarum consociatio 73 c.
Capturas facio ib. factitare 202 c. merere ib.
Captus 366 a. amore 46 a. 202 a. bello 46 c. cepit 9 c. desiderio 222 b. hostili 46 c. 257 c. 368 c. mente 108 c. 243 b. 351 b. 368 c. 324 b. 538 a. 627 b. 707 c. non 46 c. 368 c. non à venatore 257 c. nuper 46 c. oculis 43 b. 70 b. 472 b. 524 b. persequendo 168 a. prædando 379 a. reti 46 c. sum 221 c. sum amore 202 a. sum amore hujus rei 305 a. sum mente 357 b. qui tenetur 224 a.
Capulares senes 513 a.
Capularis 259 c. 676 b. senex 128 a. 538 a.
Capulum. § Loculus, pharetrum 600 c. 693 a.
Capulum habens 363 a. latum habens 600 c.
Capulus 362 c. 366 a. ensis 283 c. securis 312 a.
Caput 299 c. 306 a. 311 c. 312 a. 343 c. 355 a. 357 c. 546 b. amputatum cui est 644 b. apertum 295 b. charum 311 c. ipsum 312 b. columnæ 300 b. § Summa 312 a. 340 b. sermonis ib. § Summum et præcipuum in aliquâ re ib. causæ rectè peto 165 a. § Sors 79 c. unde fructus et reditus manat 312 a.
Caput abscindens 644 b. acuminatum habens 312 b. acutum habens 300 a. 705 c. admovere auscultandi gratiâ 110 a. altum habens 300 a. amputo 300 b. 312 a. 644 b. candidum habens 300 b. caninum habens 312 b. contusum habens 259 a. dolens 43 a. doleo ib. erectum habens 300 b. 344 a. erigo 338 b. exero ad aspiciendum 358 b. gravans 104 b. grave et ponderosum habens 312 b. imitans aut repræsentans 312 a. inclino 358 b. leonis habens 312 b. longum habens 312 b. 344 a. non habens 312 b. perfricare 669 c. profero 358 c. scalpere 669 c. In caput 300 a. cadere 357 c. dejicere ib. salto 355 a. secundum caput 312 b.
Capulium 262 a.
Carabus 299 b.
Carbasa 387 a.
Carbasus 82 a. 713 c.
Carbo 64 b.
Carbonaria fornax ib.
Carbonarius 64 b. 567 a.
Carbonem referens 64 b.
Carbones facio 64 b. In carbones redactum 27 a. redigo 64 b. Ex carbonibus factus ignis ib.
Carbonum strues 64 b.
Carbunculus. § Carbo parvus 76 b. § Gemma ib. § Ulcus ib.
Carcer 156 b. 159 a. 185 c. 294 b. 308. b. 320 b. 329 c. 435. c. 490 b. 711 b. servorum 669 b.
Carcere includo 185 c.
in Carcerem conjecit Manlium ib. conjicio 156 b. 185 c. 711 b. conjicior 185 c. 528 a.
Carceres cursorum 97 b. 136 b. 229 c. 660 c. Ad carceres redire à calce 668 c.
à Carceribus usque ad metam 229 c. E carceribus cursorum exire 694 a.
Carceris custodum præfectus 711 c. custos ib. præfecti 159 a.
Carchesium 302 b.
Cardiacus 299 b.
in Cardine res sunt 58 b.
Cardines mundi 546 b.
Cardo 129 a. 249 a. 492 c. 619 b.
Carduelis 37 a. 545 a.
Carduus fullonius 385 b.
Carè 657 b.
Carens 209 c. viro 70 b.
Careo 408 b. 569 c. 649 c. 728 b.
Carere rebus necessariis 18 b.
Carica 286 c. 702 a.
Caricarum massa 495 c. venditor 567 a.
Caricula 286 c.
Carie vitiatus 586 b.
Caries 219 c.
Carina 122 a. 226 b. 440 a. 663 c. secunda navis 531 c.
Carinâ instruo 663 c. Ad carinam pertinens ib.
Cariosus 119 a.
Caritas annonæ 130 a.
Caritate annonæ premi ib.
Cariès indico 658 a.
Carmen 21 b. 410 c. 415 a. 442 a. 677 c. conviviale 597 b. heroicum 200 b. nuptiale 679 b. parvum 411 a. pastoritium 331 b.
Carmina 411 a. compono 543 c. conglutino et concinno 411 b. contexo, et quasi consuo et consarcino 22 b. dicere 677 c. faciens 545 a. facio 541 c. Lyrica 411 a. pangens 8 a. scribens 545 c. scribo 609 c. Circa carmina versor 547 b. qui versatur 546 c.
Carminanda lana 507 a.
Carminandi ars 447 b.
Carminata lana 447 b. 507 a.
Carminatum quod est 447 b.
Carminator ib. Ad carminationem pertinens ib.
Carmine 415 a. celebro 678 c.
Carminibus et quidem heroicis celebro 22 b.
Carminis finis 641 a.
Carmino 325 b. 447 a. 507 a. rursum 447 b. simul ib.
Carminor 325 b. 447 b. 507 a.
Carminum consarcinatio 22 b. contextor et quasi consutor ib. Hymni ex omni carminum genere 411 b.
Carnalis 581 a. § Mundanis rebus deditus 679 b.
Carnaliter 581 a.
Carnarium vas seu receptaculum 346 a.
Carne abundans 581 b. carens ib. carere ib. constans ib. molli præditus ib. oppleo 581 a. subter repleo 581 b. sub carne latens ib.
Carnem alo 666 c. avello 581 b. bonam habens ib. circino scalpello ib. coalescere facio cum carne ib. densam habens ib. duram habens ib. excrescere facio ib. humidam habens ib. laxam habens ib. restituens ib. siccam habens ib. In carnem concrescere facio ib.
Carnes 127 b. 266 a. bubulæ 114 b. è cadavere 435 a. detraho 581 a. distribuens 436 a. distribuo ib. elixæ 115 c. seco 338 a. tenues habens 581 b. vendo 567 b. voro 683 a.
Carneam reddo 581 a.
Carneus ib.
Carni adhærens 581 b.
Carnibus defectus 346 b. vescens 683 a.
Carnifex 159 a.
Carnis bonitas 581 b. circinatio quæ scalpello fit ib. concretio ib. excrescentia 581 a. expers 346 a. generatio 581 a. privium 346 a.
Carnium abstinentia 143 b. amor 681 b. apparatio 594 a. concisio 204 c. dator 163 c. distributio 143 b. 163 b. 436 a. distributor 143 b. 163 c. esus 683 b. modo putresco 586 c. venditor 567 b. voratus 683 a.
Carnivorus 112 a. 683 a.
Carnosa folia habens 713 c.
Carnosum reddo 581 b.
Carnosus 346 a. 581 b. fio supra modum 583 b. non ib. valdè ib.
Caro 317 c. 581 a. assa 703 b. bubula 114 a. coalescit et conspissatur 581 b. informis et inutilis in utero muliebri concepta ib. ovilla 439 b.
Carpamus viam 518 a.
Carpasus 501 a.
Carpentarii 523 a.
Carpentarius 53 c.
Carpentum 186 c.
Carpere lanam 447 a. viam 301 a.
Carpesium 301 a.
Carpo 58 a. 172 c. 325 b. 372 b. 447 b. 507 a. 730 a. circum 447 b. flores 373 a. simul 447 b. § Obtrecto 326 b. et traduco insuper 625 a. et traduco prior ib.
Carpor 325 b. 447 b. 730 a.
Carpta lana 507 a.
Carptus non 173 a.
Carpus 301 a.
Cartilagine 584 b. sub cartilagine qui est 731 a.
Cartilagineus 37 b. 731 a.
Cartilaginem cuspio 731 a.
Cartilaginis figuram habens 675 b.
Cartilaginosus 731 a.
Cartilago ib.
Carum habeo 657 b. nimis indico 658 a.
Caruncula 346 a. 581 a.
Carycæ 302 b.
Caryota 702 b.
Casa 88 a. 294 b. 323 a. 455 c.
Casas facio 543 b.
Casearia taberna 333 b.
Casei confectio 676 a. formella 666 c.
Caseis adhærentes sertas 596 b.
Caseolus 676 a.
Caseorum venditor 567 c.
Caseos sustinens asser 698 b. vendo 567 c.
Caseosus 676 a.
in Caseum coagulo ib. qui non coagulatus est ib.
Caseus 619 b. 666 c. 675 c. equinus 276 a. lacte ficulno coagulatus 470 b. recens coagulatus 522 a. sale aspersus 676 a.
Casibus multis jactatus 601 b.
Cassia 302 c.
Cassiam refero ib.
Cassis, Idis 303 b. 312 a. 354 b. 504 a. 523 c.
Cassus lumine 383 b.
Castanaica nux 302 c.
Castè 6 c. 709 b.
Castellum 100 c. 221 a. 368 a. 738 b.
Castigare arbores luxuriantes 329 c.
Castigata luxuries 329 c.
Castigatio 329 c. 351 a. 495 a. 707 c. 709 c.
Castigator 329 c. 351 a. 495 a. 658 b. 709 c.
Castigatus non ib. Quo quis castigatur ib.
Castigo 101 a. 329 c. 495 a. 653 c. 707 c. 709 c. verberibus 329 c. verbis 537 c.
Castigor 329 c.
Castimonia 6 c.
Castimoniam servo 9 b.
Castissimus 7 a.
Castitas 6 c.
Castitatis aliquid habens 7 c.
Castor 302 c.
Castoreum ib.
Castra 17 b. 87 c. 99 b. 504 c. 721 b. collocare 270 b. habeo ex adverso 179 c. loco 99 a. 244 c. loco extra 504 c. metor 88 a. 179 c. 504 c. 595 b. metor apud 504 c. metor ex adverso ib. moveo 32 a. 235 b. 504 c. moveo adversus ib. movere 32 a. 279 b. 317 a. 594 c. pono 616 c. pono ad urbem 88 a. pono in 504 c. transfero seu muto ib.
Castrametatio 236 b. 504 a.
Castrametor 235 b. 244 b. in conspectu hostium 244 b.
Castratio 602 c. 643 c. 644 c.
Castrator 642 c.
Castratura 644 c.
Castratus 96 c. 642 c. 643 c. non 645 a.
Castrense ministerium seu munus 205 a.
Castrensis 99 b. 618 c.
Castris cingo 505 a. In castris permanere 88 a.
Castro 226 b. 602 c. 643 a. 644 c.
Castror 643 c.
Castrorum mutatio 594 c. metatio 235 b. 504 c. præfectura 81 c. præfectus ib.
Castum corpus 6 c.
Castus 6 c. 26 c. 704 c. 709 b. sum 6 c. 709 c.
Casu 672 c. adsum ib. eodem 529 a. fortuito 182 c. obvius fio 673 a.
Casualis 527 c.
Casula 295 b. 712 a.
Casum pono 650 b.
Casus. § Lapsus 461 b. 527 b. 528 b. 627 a. § Calamitas, pernio 500 b. 528 a. § Eventus quod accidit 672 b. 673 a. 695 c. adversus 673 b. fortuitus 95 a. 339 c. 528 c. 529 a. 559 c. legis 653 a. § Vocabulum grammaticum 527 c.
Casûs positio 650 b. unius pro alio positio 527 c.
Casus. § Fortuiti eventus 673 c.
Casus multos habens 529 a.
Casuum varietas ib.
Catamitus 449 c.
Cataphracti equi 268 a.
Cataphractus 707 b.
Cataplasma impono 331 b.
Cataplasmate curor ib.
Catapulta 512 b.
Catapultarius ib.
Catapultis oppugno ib.
Cataracta 171 b.
Catarrho laboro 572 b.
Catarrhus ib.
Catasta 358 b.
Catastropharum more 680 c.
Catella 393 c.
Catellus 361 a. 679 a.
Catena 235 b. 393 c. 583 a. ferrea 719. c.
Catenâ constringo 583 a. ligatus 157 b. retraho 583 a.
Catenæ in modum connecto 479 a.
Catenam ferens 698 a.
Catenata series malorum 479 a.
Catenatus 393 b.
Catenula ib.
Caterva 609 c. mulierum 258 b.
Catervatim 184 b. 463 c.
Catillatio 381 c. 388 a. 645 a.
Catillo (v.) 388 a.
Catillo (n.) 326 c. 388 a. 645 a. 730 a. sum 645 a.
Catillonum more deglutio 730 a.
Catinus 381 c. 512 a. 671 a. ligneus parvus 381 c. 512. a.
Catuli leonum 295 a. leporum ib.
Catulio 560 c.
Catulitio 561 a.
Catulorum eductio 679 a.
Catulos alo 361 a. parere 656 a.
Catulus 361 a. 679 a.
Catus 121 a. 488 c.
Cava terræ 327 c.
Cava aspectu 473 c. loca 327 c.
Cavæ arbores 580 a. naves 327 c.
Cavam vocem edens 385 a.
Cauda 194 a. 311 a. 488 c. 583 b. canis, id est, cynosura 489 a. equina, id est, equisetum 488 c. ursæ ibid. vulpina ibid.
Caudâ blanditus est 583 b. breviori sum 489 a. careus 311 a. mutilatus ibid. truncum 489 a. In cauda qui est ibid.
Caudæ brevitas 489 a. motu ablandiens ibid. truncatio ibid. umbrâ protegens se ibid.
Caudam abscondens 489 a. amputo 644 c. blandam habens 489 a. equinam habens 488 c. flectens ibid. hirtam et villosam habens ibid. ignavam habens 849 a. latam habens 311 b. lucentem habens 489 a. movens ibid. moveo vel quatio 583 b. nigram habens 489. prælongam habens 311 b. scorpionis habens 489 a. segune ibid. truncatam habens

ibid. villosam habens 311 a. Ad caudam pertinens 486 c. protensus 482 a.
Caudas et cristas habentia animalia 489 a.
Caudatus 311 a. 697 a.
Caudex 554 c. 610 b. 682 c.
Caudice carens 610 b.
Caudicem brevem habens ibid. emitto ibid. unum habens ibid.
Caudicosus ibid.
Cave ne 649 b. pullules rursus male 687 b.
Cavea 294 b. 353 a. 359 b. ferrea 10 a.
Cavendus summopere 469 b.
Cavens ne sibi accideret 369 a. Non cavens sibi 711 c.
Caveo 45 a. 109 b. 211 c. 281 a. 369 a. 592 b. 711 a. à te 711 b. instrumento 376 b. jurejurando 478 c. ne incidam 369 a. ne strepitum moveam ibid. mihi non 711 c. præcisè 612 a. religiosè ne 369 a. vicissim 711 b.
Cavere 369 a. ab aliquo 225 a. fidejussoribus 627 b. lex dicitur 8 c. ne 711 a. sibi 711 b. sibi ab aliquo 225 a. sibi ab aliquo facto 627 b. sibi ab aliquâ re 711 a.
Caveri qui difficulter potest 711 b. qui non potest 711 c. A quo facilè caveri potest 711 c.
Caverna 132 b. 140 a. 295 b. 672 a. 721 b. 728 b.
Cavernæ 327 c. 580 a. 624 b.
Cavernam subeo 175 a.
Cavernas subiens ibid.
Cavernosum reddo 721 c.
Cavernosus 67 b. 580 a.
Cavernula 728 b. murium 469 b.
Cavet lex claris verbis 8 c.
Cavillari amans 644 c.
Cavillatio 599 a. 729 b. Ad cavillationem pertinens et accommodatus 601 a.
Cavillationum peritus ibid.
Cavillator 128 b. 599 a. 644 b.
Cavillatorius 601 a. 644 b.
Cavillis gaudens 599 a. impetor 599 a. valens 208 b.
Cavillor 128 b. 187 c. 206 b. 267 c. 598 c. 644 b. 729 b. scitè et urbanè 335 a. vicissim 722 a.
Cavillum 598 c.
Cavis oculis sum 475 a.
Cavitas 140 a. 327 c. 342 b. 360 a. 687 a. coxæ 342 b. oculorum 475 a. sinuosa 360 a. ungulæ equorum 725 b.
Cavitates oculorum 327 a. 356 c. terræ 364 c.
Cavitatis expers 327 c.
Caula 279 a. 323 a. 390 a.
Caulem emitto 303 c. crassum habens ibid. emittens 483 c. emitto 303 c. 483 c. evello 303 c. habens ibid. longum habens ibid. magnum habens ibid. non habens ibid. rectum habens ibid.
Caules multos habens 304 a. vendens 567 b.
Caulesco 303 c.
Cauliculus 304 a.
Caulis 303 c. 714 b. brassicæ 483.
Caulis emissio 303 c. in modum ibid.
Cavo 132 b. 397 c. 721 a.
Cavo ore loquens 617 a.
Cavos oculos habens 475 a.
Caupo 156 a. 298 b.
Caupona ibid.
Cauponam subinde ingrediens 174 c.
Cauponans Christum 298 c. 509 a. Deum seu divinas res 290 c.
Cauponantes verbum Dei 298 b.
Cauponari pacem ibid.
Cauponaria ars ibid.
Cauponariam exerceo ibid.
Cauponariæ artes et fraudes ibid.
Cauponariè ibid.
Cauponarius ibid.
Cauponatio ibid.
Caupone carens ibid.
Cauponor ibid. § Metaph. ibid.
Causa. § Autor, origo 35 c. adjuvans ibid. antecedens 241 a. malorum 291 c. proxima 225 a. sum hujus rei vel esse dicor 35 b. § Lis 164 a. assumptiva 650 c. communis 165 b. § Ratio 35 b. 442 c. cur 187 a. Quæ te causa huc venire pepulit? 755 c.
Causa 189 c. 196 c. Auditoria causâ 558 c. Helenæ causâ 58 b. Hujus causâ ibid. Hujus rei causâ 196 c. Tuâ causâ 679 c. 721 c. Absque causâ 35 c. ob de causâ 491 a. ex alio tanquam ex causâ procedens 35 c. Hac de causâ 188 c. In causâ qui est 35 c. qui magis est ibid. qui maximè est ibid. qui ex parte est ibid. qui unâ cum alio est ibid. qui non est ibid. quid est, cur? ibid. quod pro causâ affertur ibid. quâ de causâ 485 a. 487 a. sine causâ 203 b. 402 c.
Causæ caput rectà peto 165 a. dicendæ non obnoxius 218 c. dictio 165 b. 348 a. 374 a. patrocinium 165 b. redditio 374 c. redditivus ibid. seu defensio 375 b. Quid causæ est, cur quis velit, &c. 420 b.
Causæ manifestæ et veræ 689 c. primæ, principales, proximæ 35 c.
Causalis 35 c. 374 c.
Causam assigno 35 c. attribuo ib. attribuunt cibis ibid. defendens eandem 165 b. defendere 164 c. dicens cur 374 c. dicere 19 a. 148 b. 164 a. 165 b. 212 b. 225 c. 374 c. falsi dicere 19 a. prodere 63 b. non habens 35 c. Ad causam non pertinentia 19 a. Nullam ob causam 377 c.
Causando tergiversor 689 c.
Causarium esse ibid.
Causarius 403 b.
Causarum consarcinator 570 a. scriptio 138 c. scriptor ibid.
Causas benè agere seu dicere 375 c. consarcino 570 a. dico 375 b. fingo 689 c. inverto 165 b.
Causia 290 b.
Causidicus 164 a. 374 b. 375 b. 575 b.
Causificatio 164 b.
Causificor 225 a. 375 b. 689 c.
Causis et judiciis qui præest 164 c. In causis pervertendis versutia 205 b. Magnis de causis 199 a.
Causor 35 c. 225 a.
Cauta minimè 420 b. vitatio 369 a.
Caute 369 a. 592 c. 711 a. fugio 369 a. versor in ibid.
Cauter 290 b.
Cautere amputo ibid. inuro ibid.
Cautorium ibid.
Cautes 321 b. scrupulosa sub aquis 636 c. scrupulosæ sub aquis latentes 614 c.
Cautio 281 b. 369 a. 416 c. 711 b. in contractibus 627 b. § Chirographum, syngrapha 136 a. 138 a.
Cautione nullâ provisus 711 b.
Cautionem adhibere magnam 711 b. dare 627 b.
Cautum esse lege 653 c.
Cautus 369 a. 521 c. 592 c. 711 b. sum in 369 a.
Cavum 327 c. 342 b.
Cavum vas et oblongum 590 b.
Cavus 18 b. 132 b. 140 a. 327 c. 360 a. 440 b. aliquâ ex parte 327 c. aspectu 475 c. in imo 327 c. introrsum ibid. recessus 327 c. 357 c. utrinque 327 c.
CEBUS 312 c.
Ceddi 207 c.
Cecidit adversè seu malè 351 a.
Cedens 184 a. facilè ibid. nomini 227 b. nihil 737 c. non 184 a.
Cedere dolori 664 a. et succumbere calamitatibus 183 c. imperio 281 a. iræ 183 a. prioribus 201 b. sibi invicem 737 c. tactui 184 a. tanquam victum 247 c. voluntati, id est, deditum esse 163 a. § Benè 623 a. 737 c. in contrarium 283 b. in rem domini 737 c. prosperè 571 c.
Cedo. § Concedo, decedo, locum do, non obsisto, succumbo, vincor 146 a. 162 c. 163 b. 183 a. 184 a. 225 a. 231 a. 255 b. 256 b. 296 c. 323 c. 380 b. 440 c. 528 c. 664 b. 681 c. 717 c. 719 c. 737 c. antecellenti 225 c. civitati ulciscendi jure 737 c. consultò 612 b. et condono amico 230 c. non 279 c. paulatim vel clàm 163 a. tandem 737 c. tibi hac re 256 b. tibi imperio 737 c. tibi sede 184 a. unà 165 a. vicissim 184 a.
Cedo dum 158 a.
Cedratus 304 c.
Cedrino liquore perungo ibid.
Cedrinus 304 c. liquor ibid.
Cedrus 304 c. magna 190 b.
Celandi peritus 551 c.
Celans 584 a. bilem 731 a.
Celare suas clades 352 a.
Celeber. § Clarus 21 b. 57 c. 109 c. 110 c. 169 b. 320 c. 324 c. valdè 151 b. 321 a. 690 b.
Celeberrima loca 167 c.
Celeberrimum esse 169 b.
Celeberrimus 169 b. 324 c. 467 b.
Celebrandus 678 a. laudibus summis ibid. semper 424 c.
Celebrans simul festum 642 a.
Celebrare Deum 169 b. natalitia 214 a. nuptias ibid. nuptias choris 731 b. pascha 218 c.
Celebrari ab omnibus 21 c. § Peragi 641 a.
Celebrata famâ 110 c.
Celebratio 169 b. gloriosa 375 b. per hymnum aut carmen 678 a.
Celebratione gloriosâ colo 375 b.
Celebrator. § Laudator 678 a.
Celebratus. § Decantatus, nobilitatus 110 c. carminibus 21 b. circumquaque famâ 110 c. laudibus summis 678 a. multum 263 a. 321 a. nuper 690 b. olim ibid. sermonibus vulgi 263 a. non præconio 315 a. § Choreis recens 731 c. non choreis ibid.
Celebre nomen post obitum 690 b.
Celebris 110 c.
Celebris. § Frequens 11 b. § Clarus, decantatus, inclytus, nobilis, pervulgatus 355 c. 374 c. 467 b. 564 b. 573 b. 586 a. 678 a. 684 b. 689 a. admodum 355 c. æquè 321 a. artifex 648 b. multum 690 b. procul 321 a. sagittandi arte 660 b. valdè 321 a. 324 c. vir 169 c.
Celebritas. § Dies celebris 198 a. publica 11 b. § Claritas 169 c. 320 c. 466 c. 685 a.
Celebritate præsto alicui 169 b. vincor ab aliquo ibid.
Celebritates festivæ 249 a.
Celebriter 467 a.
Celebro. § Perago 641 a. convivaliter 214 a. festum 198 a. 547 a. nuptias 641 b. orgia Bacchi 218 c. saltatione 731 c. simul festum 642 a. § Decanto, glorifico, laudo, prædico 21 b. 110 c. 128 b. 320 c. 355 c. 467 a. 658 b. 677 c. 678 a. 690 a. cantu 411 b. carmine 21 b. 678 a. carminibus 22 b. magnificè 585 a.
Celebror. § Cantor, laudor, prædicor 110 c. 169 a. 320 c. 677 c. maximè 169 b. sermone hominum 169 c.
Celer 36 a. 61 a. 73 b. 77 b. 135 c. 166 b. 170 c. 191 c. 203 b. 206 b. 232 c. 260 b. 287 b. 343 c. 468 b. 487 b. 509 c. 551 a. 552 a. 571 b. 589 c. 605 b. 636 a. 667 a. 700 b. 739 b. 744 b. alis 744 c. cursu 260 b. in consilio capiendo 420 b. equo 260 b. ingenio 636 a. 667 c. manibus 724 c. in opere aliquo 205 c. partus 635 a. pedibus 61 a. 76 a. 552 a. 744 c.
Celeres 441 a. alas habens 561 a. equuleos habens 568 a. pedes habens 206 b. 552 a.
Celeri mente præditus 444 b.
Celerior 90 c. 636 a.
Celeritas 135 b. 256 b. 468 c. 636 a. 744 b. manuum 724 c. mentis 444 b. rei conficiendæ 205 c.
Celeritate eâdem 636 b. pari præditus 636 a.
Celeritatem venti habens 744 c. Ad celeritatem partûs conferens 635 a.
Celeriter 36 b. 77 b. 188 a. 196 b. 201 a. 232 c. 260 b. 343 c. 461 a. 468 b. 487 b. 560 a. 576 c. 583 b. 636 a. 739 c. 744 b. aggredior et capesso 369 a. aliquid aggrediendi et capessendi studium ib. animadvertere 468 c. capiens aut prehendens 369 a. conficiens iter pedibus 551 b. conficiens viam 306 c. currens 390 c. curro 167 c. 306 c. fluunt 573 a. gradiens 509 b. loquens 201 b. moveo 260 b. navigo 434 c. 536 c. prehendo 369 a. recedo 379 c. scribens 139 a. transvehens 314 a. versatilis 166 b. volans 571 b. 560 c.
Celeriùs 636 a.
Celerrimè 136 b. 560 c. 636 a. 744 b. Quam celerrimè 636 a.
Celerrimus 571 b. 636 a.
Celes 306 c.
Celeusma 307 a.
Celeustes ib.
Cella 295 b. penaria 654 a. vinaria 458 b.
Cellæ apum 524 a. mellitariæ 266 a.
Cellarius sum 632 c.
Cellula 360 a. 455 b. apis 583 a.
Cellulæ avium 455 b.
Celo 311 c. 351 c. 352 a. 384 a. 589 b. 685 c.
Celor 351 c.
Celox 306 c.
Celsitas 29 c. animi 444 b.
Celsitudo 682 a. animi 444 b. 742 c.
Celsos viros faciens 63 a.
Celsus 110 b. 209 b. 688 c.
Cenchritus lapis 304 b.
Censens se optimè sentire 505 c.
Censeo. § Æstimo, autor sum, decerno, existimo, judico, statuo 30 a. 114 a. 129 b. 164 b. 168 c. 169 b. 240 c. 307 a. 347 c. 349 a. 372 c. 377 b. 481 b. 505 c. 658 a. 689 b. 741 b. contrà 169 b. hæc facienda ib utile esse ib. § Censum ago 659 b.
Censeor. § Annumero 642 a. § Judicor 347 c.
Censere hostes 347 c.
Censetur inter 136 b.
Censi qui sunt super centum millia æris 658 c.
Censu potens 346 a.
Censuerunt non mittendum 741 a.
Censum profiteor 137 a. recognosco 635 b.
Censura 169 a. sine censura 659 b. Citra censuram 169 b.
Census non 659 b.
Census, ûs 90 c. 657 c. 658 c. 694 b. maximus 417 a.
Census peracti liber 136 b. recognitio 635 b.
Centaureus 636 a.
Centauricus ib.
Centaurium magnum 433 c. 724 a. minus 379 c.
Centauro natus 636 a.
Centaurorum more ib.
Centaurus 257 a. 636 a. parvus ib.
Centenarius numerus 189 b.
Centesimus ib. Cum centesimo fundens 727 a.
Centiceps 300 a.
Centies 189 b. auctum refundens sese in horreum 727 a.
Cento 308 a. 525 c.
Centones 570 a. Homeri 308 a. qui clitellis supponuntur 582 a.
Centrum 308 a.
Centum 189 b. annos natus 216 b. capita habens 312 b. folia habens 712 c. lectis instructus 324 a. manus habens 724 b. ostia habens fluvius 617 a. pedes habens vel patens 551 b. portas habens 564 a. talenta 631 c. talenta æquans ib. ulnarum 477 b. urbibus insignis 547 c.
Centunculus 523 c.
Centuplicatum hordeum 189 b.
Centuplus 189 b.
Centuria 189 b. 389 c. In centurias distribuo 389 a.
Centuriatim 389 c.
Centurio (v.) 372 c. 389 a. 435 a. 634 b.
Centurio (n.) 80 c. 81 c. sum 81 c.
Cephalus, piscis 312 a.
Cepit illum mœstitia 365 c.
Cera 314 b. 377 b. emollita 397 b. sigillaris 578 b.
Cerâ compactus 523 a. 531 c. conjunctus 157 b. ædifico 151 c. durâ obductus 314 b. obduco seu circumlino ib. pingens 138 c. Ex cerâ fingens imagines 531 c. formatus ib.
Ceræ generatio 126 a.
Ceram olens 666 b.
Cerarius 531 c.
Ceras fingo ib.
Cerasa 310 b.
Cerasus ib.
Cerata tabula 314 b.
Ceratias, cometa 309 c.
Ceratura 314 b.
Ceratus ib.
Ceraunii montes 310 b.
Cerdo 529 b. 598 b. 645 a. sum 598 b.
Cerdonis officina 529 b.
Cerea icuncula 531 a.
Cereales fructus 540 c. fruges 160 a. 419 c. 671 a.
Cerealia munera 419 c.
Cerealia ib.
Cerealium frugum comestor 683 b.
Cerebellum 300 b. 312 a.
Cerebrum 300 a. 312 a.
Ceremonia 642 b.
Ceremoniæ 9 b.
Ceremoniarum conditor 81 c. peractio 9 b.
Cereris locus 419 c.
Ceres 13 a. 160 a. 419 c. 697 a. alma 540 c.
Cereus 314 b. 397 b. 531 c.
Cerifico 314 b.
Cerinthum ib.
Cerinus ib.
Ceris pingo 138 c. Ex vel in ceris fingo 531 c.
Cerites 314 b.
Cernens acutum 133 a. 153 b. Deum 472 a. longè 593 b. omnia 472 a. 593 b.
Cernere acutissimè 390 b. qui potest 475 c.
Cerni qui potest 475 c. qui difficulter potest 476 b. Qui cernitur oculis omnium 472 b.
Cerno 24 c. 442 c. 470 c. 471 c. 475 c. acutum 153 b. 474 a. ægrè et difficulter 472 c. ipse oculis meis 472 a.

Cernor 161 c. 683 c. non Cernunt futura mentes 676 a.
Cernuus 388 c. 556 b.
Cero 314 b.
Ceromatione ib.
Ceroeus ib.
Certa fama 86 b. memoria 41 a. spes 167 a.
Certâ lege 573 b. ratione 578 a.
Certamen 18 c. 19 a. 21 a. 56 b. 210 a. curule 668 c. edere 650 a. equestre 669 a. gymnicum 18 c. ineo ib. osculorum 404 c. propositum erat de armis 304 c. Ad certamen pertinens 19 c. Citra certamen 556 a. In certamen descendere 66 b. venire 306 c.
Certamina cum feris 56 b. sacra 18 c. Ad certamina pertinens 19 c.
Certamine equestri contendere 56 b. singulari pugnans pugno, vinco 404 b.
Certamini accinctus 19 c.
Certaminibus aptus 19 c. conveniens 19 c. præmium 653 b.
Certaminis arbiter et moderator 115 b. arbiter et moderator sum ib. locus 19 b. 20 c. 64 a. præludia facio 102 a. præmium 20 c. 21 a. præmium do 113 b. præmium proponens 653 b. præmium propono ib. præses 34 b. socius 19 b. 21 a. socius sum 19 b.
Certaminum amans 21 a. omnium peritus ib. præses 19 a. 80 b. 653 b.
Certans 56 b. omni pugnæ genere 404 c.
Certare jaculandi peritiâ inter se 21 a. inter se de victoriâ 56 b. iterum cum aliquo 19 b.
Certatim 658 c.
Certatio 19 a. 20 c. 21 a. 56 b. athletarum 21 a. omni pugnæ genere 403 c. 404 c.
Certator 19 a. 20 c. 56 b. equus 20 c.
Certatores equi 19 a. 56 b.
Certatoriè 19 a.
Certatorius 19 a. 56 b. Id de quo certatur 56 b. 210 b.
Certè 45 c. 122 c. 138 a. 239 a. 484 b. 488 c. 568 c. 746 c. quidem 412 a. 418 a. Non certè 487 b.
Certi quidam dii 215 c.
Certior fio 53 c. 161 b. 564 a.
Certiorem facio 3 c. 177 c. 419 a. 684 c. facio per literas 611 a.
Certiores facere sese mutuò 55 b.
Certiore plenè 697 c.
Certis conditionibus 573 b. legibus ib. verbis ib.
Certissimè 86 b. novi 697 c.
Certissimus 86 b.
Certitudo 527 c.
Certiùs 582 a.
Certo quodam modo 568 b. 578 a. Pro certo habere 505 c.
Certò 41 a. 86 b. 106 a. 504 b. 573 b. 582 a. 627 b. scio 86 b. sperare 505 c. Non certò 582 b.
Certo (v.) 19 a. 21 a. 56 b. 160 a. 270 c. 278 c. 496 b. ante alium 19 b. cum aliquo per æmulationem 210 b. de honore et gloriâ 19 a. hac de re tecum ib. hoc in loco 19 b. invicem 658 c. judicio 19 a. munificentiâ 658 c. post alium 19 b. simul 21 a. tecum de imperio 58 c.
Certum et securum reddo 697 c.
Certum est mihi 51 a. est mihi hoc facere 168 c.
Certus. § Exploratus, verus 41 a. 46 b. 86 b. 167 a. 293 b. 505 c. 582 a. § Definitus 634 b. § Constans, stabilis 527 c. 559 c.
Cerva 191 c.
Cervi hinnulus 327 c. more fugito et pavito 191 c.
Cervical 90 b. 300 b. 312 a. 653 a.
Cervice benè præditus 389 b. teres 90 a. erectâ incedens 638 c. firmâ et forti 389 b. incurvâ præditus 90 a. promptâ et facili 389 b.
Cervicem abscindo 644 b. altam habens 638 c. attollo seu erigo 90 a. 661 c. cædo 661 c. dulcem habens ib. duram habens 90 b. 638 c. 661 c. effero 90 a. 341 a. elatam et arduam habens 90 a. erigens 389 b. frango vel incido 90 a. mansuetam habens 638 c. mollem habens 661 c. prælongam habens 90 a. Ad cervicem pertinens 90 a. supra cervicem 389 b. Qui humeros adducens cervicem contrahit 90 a.
Cervici onerosum 389 b. non conveniens ib. quod imponitur jugum 90 a.
Cervicis flexus 133 a. resupinatio 661 c.
Cervinum cornu 191 c.
Cervinus 191 c. hinnulus ib.
Cervisia 118 a. 237 c.
Cervix 90 a. 153 a. 389. a. 661 b.
Cervorum venator 102 b.
Cervos occidens 353 b.
Cerussa 670 b. 742 a. usta 580 c.
Cerussâ fuco 742 a. illino me 138 b.
Cerussam repræsentans 685 c.
Cerusso 336 a.
Cervus 191 c.
Cessabatur ab omni opere 203 a.
Cessans ab illis 630 b. non 503 b.
Cessare facio 193 c. 203 b. 383 c. 394 b. 503 a. 582 b. infortunium dicitur 394 b. supino otio 205 c.
Cessatio 222 c. 223 b. 364 b. 383 c. 394 b. 503 a. 724 b. ab accipiendis muneribus 724 b. ab opere 203 a. à rebus agendis 554 b. pugnæ 724 b.
Cessationis tempus 203 b.
Cessator 410 c. annus 203 b.
Cesserim nulli hominum in hoc 231 a.
Cesserunt bonis omnibus 281 a.
Cessim 231 a. 550 c. eo 404 c. iens 584 a.
Cessio 184 a. 737 c. juris 164 c.
Cessit mihi res atrocissime 283 b.
Cesso. § Desino, desisto 177 a. 193 b. 203 b. 205 c. 213 a. 222 c. 336 c. 383 c. 394 b. 503 a. ab 383 c. ab omni opere 203 b. labore nimio fractus 336 c. honorare 380 c. § Cunctor tardo, 410 c. 618 b.
Cessurum bellum 737 b.
Cesticillum 16 a.
Cetaceus 315 a.
Cetarius 509 a.
Cete magna habens 315 b.
Cetis abundans ib.
Cetra 512 b.
Cetratus ib.
Cetus 315 a.
Ceu 219 c.
Cevere 315 c. 559 b. 580 b.
CHALCANTHI genus 607 c.
Chalci duo 720 c.
Chalcis. § Avis 229 a. § Serpens ib.
Chalcitis ib.
Chalcosmaragdus 399 c.
Chamæleon 383 c.
Chaos 718 a.
Character 721 a. impressus denuò 557 b.
Charactere distinguo 721 a.
Characteres 448 b.
Characteribus suis repræsentare oratores 721 a.
Charissimæ res 702 a.
Charissimi amici 82 b.
Charissimum habeo 3 a.
Charissimus 313 a.
Charitas 2 c. 702 b.
Charitate naturali complector 613 a.
Charta 722 b. papyracea 119 a.
Chartarum custos 712 a. scrinium ib. venditor 518 c.
Chartula 722 b. ex papyro 119 a.
Charum caput 311 c.
Charus 2 c. 313 a. 702 a. Deo 702 c. sibi 89 a.
Charybdis 722 c. pontica ib.
in Chelas findo 728 a. duas ib. fissus ib.
Chelidonius lapis 725 b.
Chelonia gemma ib.
Chelys ib.
Cherronesi figuram gero 440 b.
Cherroneso oriundus ib.
Cherronesus 440 b. Ad Cherronesum pertinens ib.
Chimæra 725 b.
Chiragricus 74 c.
Chirocratia 346 a.
Chirographo caveo 139 b.
Chirographum 136 a. 139 b. 723 b.
ad Chironomiam pertinens 445 c.
Chironomicam gesticulationem edere cupio ib.
Chirurgi officina 269 a.
Chirurgia 206 b. Per chirurgiam curo ib.
Chirurgica ars 723 c. tractatio 725 a.
Chirurgicus 206 a.
Chirurgus 206 a. 269 a.
Chlamyde induo 729 b.
Chlamydem gestans 698 b. fero ib.
Chlamydes conficiens 206 b. 545 b.
Chlamys 228 b. 729 b. parva ib.
Chœnicas duas capiens 730 b.
Chœnice metiens 416 a.
Chœnix cum dimidia 730 b.
Cholera 730 c.
Cholerâ vexor ib.
Choleræ obnoxius ib. similis ib.
Cholericus 731 a.
Chondro perspergo ib. è chondro panis ib.
Choragium 18 a.
Choragus 18 c. 731. c. sum 18 a.
Chorda 387 a. 731 a. ima seu ultima 437 b. penultima proxima ib. suprema 680 a.
Chordâ triplici intentus 731 b. unicâ intentus ib. A chordâ aberrans ib. aberro ib.
Chordarum confectio 545 a. intentio 639 a. multitudo 731 b. venditor 567 c.
Chordas conficiens 545 a. contrarias habens 731 b. multas, novem, nullas, quinque habens ib.
Chordis consonans ib. paribus constans ib. quatuor instructus ib. septem constans ib. A chordis dissono ib.
Chordula 438 b.
Chorea 97 c. 185 a. 731 b. A choreâ alienus 731 c. In choreâ junctus ib.
Choream pulchram habens 568 b.
Chorearum amans 731 c.
Choreas agito apud ib. ducendi studiosus ib. pulchras agitans ib.
Choreis celebratus recens ib. non celebratus ib. destinatus locus 18 a.
Chori amans 731 c. bipertiti altera pars ib. cantus 23 a. dux 18 a. magister ib. 161 c. opposita pars 731 c.
Choricum canto 411 b.
Choricus 731 b.
Choris celebrare nuptias ib. destinatus locus 18 a. In choris duobus canere 731 c.
Choro ejicio vel excludo ib. In choro astans ib. medius ib.
Chororum expers ib.
Choros agitatum vado 96 a. agito 731 b. duco in 731 c. exercens unà ib.
Chorum duco 18 a. Ad chorum pertinens 731 b.
Chorus 674 c. 731 b. divisus in duas partes 731 c. triplex ib.
Christi amans 735 a. adversarius ib. mysteriis qui initiat 642 c. nomen falsò sibi usurpans 735 a. oppugnatur 404 c. osor 735 a. sacerdos 428 c.
Christianæ religionis professio 734 c.
Christianis faveo ib. sacris initians 428 c.
Christianus 734 c. sum ib.
Christum cauponans et quæstui habens 298 c. 509 a.
Christus 734 c.
Chronica 736 a.
Chyli generatio 736 c.
CIBARIA 544 a. 588 c. præbeo 588 a. sumo ib. vehens 698 a.
Cibi assumptio 695 b. copia 692 b. exhibitio 53 a. fastidium 589 a. penuria 119 a. usus 53 a.
Cibi 588 c. 695 b. concocti 679 b. delicati 69 a.
Cibis crudis vescens 589 a. deliciis instructus 143 a. A cibis abhorrens 588 c.
Cibo abstinens ib. abstineo ib. modico utens 589 a. pauco utor ib. repletus ib. Abstinentia à cibo 588 c.
Cibo insuper 743 b.
Ciborium 315 b.
in Cibos assumo 544 b.
Cibum appeto 589 a. capere semel tantum quotidie ib. capiens domi suæ 588 c. 589 a. capiens quotidie in prytaneo 588 c. capiens semel tantùm quotidie 589 a. capiens solus ib. capio 15 c. 30 a. 163 c. 588 c. capio unà 589 a. non capio 588 c. comparans ipse sibi ib. do 118 c. edo ib. fastidiens 589 a. quærens 402 b. sumere 568 a. 695 b. sumo alacriter 589 a. sumo apud aliquem ib. sumo solus ib. suppedito 544 b. In cibum concinno ib.
Cibus 82 b. 111 c. 114 b. 118 c. 149 c. 179 a. 222 b. 259 c. 288 a. 331 b. 532 c. 540 c. 588 b. 692 b. 752 a. canum 316 c. confectus 202 c. qui exhibetur 53 a.
Cicada 647 a. parvula 311 a. ut cicada strido 647 a.
Cicadæ canoræ 248 b.
Cicadarum mater 420 a.
Cicadulæ 647 a.
Cicatrice obduco 488 b. sub cicatrice latens ib.
Cicatricem ægrè trahens vel ducens 488 b. contrahere potens ib. contraho ib. inducendi vim habens ib. redulcerat 447 b. Ad cicatricem perduco 488 a.
Cicatricis contractio 488 b. inductio ib.
Cicatrix 313 c. 488 a. faciei 574 b.
Cicer 207 a.
Cicercula 365 a.
Cicerculæ 170 b.
Ciceri similis 207 a.
Cicerinus ib.
Cicindela 370 a. 489 a. 686 c.
Ciconia 511 a.
Ciconiarum proprius ib. pulli 511 b.
Cicur 242 b. 245 c. 354 b. 649 c. 723 c. anser 73 a. natura 649 c. non 650 a.
Cicurare qui potest ib.
Cicurari qui nequit ib.
Cicuratio 245 c.
Cicurator 650 a.
Cicuratu difficilis 245 c.
Cicuro 245 c. 354 b. 649 c.
Cicuror ib.
Cicuta 245 b. 344 a. 562 c.
Cidari denudo 315 c.
Cidaris ib.
Ciendi vim habens 13 a.
Ciens vomitum 543 a. urinam 294 a.
Cieo 190 b. 282 c. 317 a. 479 b. 577 a. 583 b. 664 a. factionem 621 a.
Cieor 204 a.
Ciere 12 b. alvum 12 b. 317 a. menses 12 b. 317 a. urinam 12 b.
Cifræ 587 b.
Cilia 110 a.
Cilicinus saccus 262 b.
Cilicium 152 c. 228 b. 581 c.
Ciliorum extrema 728 a.
Cilium 327 c. 598 b.
Cimex 339 c.
Cimolia terra 316 b. 674 c.
Cinædica impuritas 26 c.
Cinædicâ impudentiâ in loquendo utens 375 c.
Cinædicè gero me 26 c.
Cinædus 26 c. 105 b. 562 c. 701 b.
Cincinnatus 112 b. 532 c.
Cincinni formam habens 112 b. in modum ib.
Cincinni 532 c. 620 c. intorti 186 c. puerorum 352 b.
Cincinnis crinium obtectus 112 b.
Cincinnos aureos habens 39 b. promissos habens 533 c. pulchros habens ib. In cincinnos plecto 112 b.
Cincinnus 112 b. 262 c. 316 a. 395 c. 486 b. 532 c.
Cinclus 315 b.
Cincta mari insula 440 b. 614 b. Benè cinctæ muris Thebæ 614 c.
Cinctulus 238 b.
Cinctus 238 b. benè 423 c. eleganter 238 c. mari ib. mari utrinque 249 b.
Cinctus, ûs 238 c. 423 c.
Cineraceus 607 a. 647 c. aliquantum 647 c. sum 607 b. sum aliqua ex parte ib.
Cinere ferventi obruo aut uro 607 a. ferventi obruor ib. torreo ib. Sub cinere coquo ib.
Cinerei coloris 739 c.
Cinerem detergo 607 a. imitor 647 c. miscens ib. refero aliquantum 607 b. In cinerem redigo 27 b. 647 c.
Cinereus 607 a. 647 c.
Cineris vicem præstans 607 a.
Cineritius 27 a.
Cinerula 607 a.
Cingo 100 b. 156 c. 221 b. 224 c. 236 a. 283 b. 380 c. 356 c. 614 a. aggere 721 c. castris seu exercitu 505 a. coronâ 614 b. custodiâ 190 b. indagine 581 c. 609 c. indagine undique 610 a. muro 490 b. 639 b. 644 a. obsidione 186 a. sepioque me potentiâ et copiis 100 b.
Cingor 100 b. 224 c. 238 a. 614 a. hac re 305 b.
Cingulum 238 b. 423 c. cum esse 238 b.
Cingulum non habens 423 c. Ad cingulum pertinens 632 a.
Cingunt quasi coronâ orbem terrarum 614 b.
Cinis 301 c. 335 c. 496 b. 607 a. 647 c. calidus 607 b. Cyprius 408 c.
Cinnabarinus color 317 c.
Cinnabaris ib.
Cinnamomum ib.
Cinnus 308 c. 356 a. colorum 571 a.
in Cippo incido 338 a. inscribo 139 a. 615 a.
Cippum erigo 615 a. non habens ib. In cippum inscriptus ib. Super cippum statuo ib.
Cippus. § Compes 292 a. § Stele 615 a. parvus ib.
Circa 58 a. 59 c. 519 b. aliquid occupatum esse 538 c. circa eum occupatus erat 58 b. excessum quæ sunt leges 303 a. horam prandii 519 b. ipsum, l. in ejus circuitu ib. nomina versari 232 b. pectus 58 b. se habet hos 519 b. urbem 58 b. urbem habitant ib.
Circensem cursum peragens 668 c.
Circenses ludi 317 c. 669 a.
Circinatio 668 b.
Circino 613 c. carnem scalpello 501 b.
Circino circumscribo 731 b.
Circinus 94 a. 140 b.

Circiter 58 b. 178 a. 187 c. 465 a. 484 b. 485 c. 629 b. 656 a. 746 c. decem 484 b. quinquaginta annos natus 58 b. septuaginta naves 519 b. trecentos 187 c. viginti 485 c.
Circo includo 356 b.
Circuit, i. incessit me fiducia 93 b.
Circuitio 95 a. 452 c. 664 a. qua fit ad colligendam stipem 11 a. loquendi 706 c. sine circuitione 217 b.
Circuitor 452 c.
Circuitores 452 a.
Circuito 452 b. certo recurrens 452 b. certo redeo ib. In circuitu 58 b. situs 451 b.
Circuitus 185 a. 215 a. 283 b. 356 a. 415 c. 451 b. 452 b. 664 a. 668 b. vagus 53 a.
Circuitus amplos habens 351 b.
Circularis 356 b. 452 b. argumentatio 356 a. cursus 452 b. disciplina 495 b.
Circulatio. § Figura dicendi 356 a.
Circulator 11 b. 35 b. 112 a. 452 c. 543 a. circularius 577 b.
Circulatorem ago 112 a.
Circulatorium exercere 577 b.
Circulatorius 11 b.
Circuli 637 b. in stellis 70 a. rubentes in cute 472 c.
Circulo circumscribo 645 c.
Circulum aureum habens 356 b.
Circulus 141 b. 318 a. 356 a. 614 a. calcariæ 668 b. colloquentium 373 a. parvus 318 a. temporis 67 b.
Circum 58 b. 519 b.
Circùm 58 b.
Circumabstergo 578 c.
Circumaccendo 144 a.
Circumaccumulo 582 a.
Circumactio 15 a. 695 a. è contrario 621 a. in orbem 141 b. in verticem seu gyrum 166 a.
Circumactor 15 a.
Circumactu facilis 15 b. 664 a.
Circumactus, ùs 15 a. 664 a.
Circumadapto 83 a.
Circumædifico 151 b.
Circumagendo 664 a.
Circumagere quempiam arte 194 c. quem non licet 621 b. se in orbem 315 a.
Circumaggero 727 c.
Circumagi qui nequit 621 a. qui potest 695 a.
Circumagit linguam egregiè 619 c. Quæ circumagitur 619 b. Qui circumagitur multis gyris 621 c. semper 621 b.
Circumago 15 a. 166 a. 177 b. 184 c. 356 b. 362 c. 390 b. 452 b. 570 c. 619 c. 620 c. 621 a. 664 a. 695 a. classem 160 a. errabundum 531 a. in gyrum 166 b. 570 c. in orbem 166 a. rhombi in modum 571 a. rotæ in modum 191 b. turbinis instar 106 b. 166 a. unà 621 a. vortice turbineo 619 c. verticis instar 166 a.
Circumagor 166 a. 297 b. 619 a. 695 a. huc illuc 695 a. cum stridore 577 c. trochi in modum 106 b.
Circumallatro 679 a.
Circumalligatus 71 b.
Circumalligo ib.
Circumambulo 93 b. 705 c.
Circumamputatio 31 b.
Circumannecto 187 a.
Circumappendo 71 b. 187 a.
Circumapto 83 a.
Circumardere 144 a.
Circumaro 77 a.
Circumaspergo 569 b.
Circumboo 345 b.
Circumcædo 527 c.
Circumcarpo 326 b.
Circumcidit filios Israël 239 a. Qui circumcidit 643 c.
Circumcido 266 b. 31 b. 337 b. 643 c. fores 613 b.
ad Circumcingendos nos proclive peccatum 283 c.
Circumcingo 238 b. 356 b.
Circumcino 21 c.
Circumcirca 58 b. 385 b. 519 b. 614 a. abstergo 402 a. 599 b. adedo 118 c. cumulo 631 b. defrico 739 c. inauratus 736 c. incido 721 b. meto 54 a. laceror 173 b. obtendo 520 c. splendeo 615 c. traho 625 a.
Circumcisio 337 c. 615 c.
Circumcisum 337 b.
Circumcisura 337 c. 643 c.
Circumcisus 643 a. pene 597 b. non 643 c.
Circumclamo 543 b.
Circumcludo 186 a. 320 c. 356 c.
Circumcludor 367 a.
Circumclusus 320 c.
Circumcolentes 457 a.
Circumcolo ib.
Circumconcretus 667 a.
Circumconstipo 582 a.
Circumcurrens 667 b. 668 b. linea 695 b.
Circumcurro 256 a. 668 a.
Circumcursatus 667 b.
Circumcursare cogo 605 b.
Circumcursari quod potest 667 b.
Circumcursus, ùs 668 b.
Circumdecorticatio 704 c.
Circumdecortico ib.
Circumdolo 512 a.
Circumduco 15 a. 240 c. per ora oculosque hominum 695 a.
Circumductio 15 a. 241 a. 452 b.
Circumductor 15 a. 241 a.
Circumeo 15 a. 95 b. 212 c. 283 c. 440 a. 445 a. 452 b. 460 a. 509 b. 511 a. 516 c. 600 a. 610 a. 621 a. 664 a. 705 c. currendo 668 a. errabundus 213 b. 531 a.
Circumequito 191 a. 276 b.
Circumeundo protego 95 a.
Circumferentia 141 b. 297 a. clypei vel rotæ 287 b. femorum 67 b.
Circumfero 695 a. unà 695 b.
Circumferor 695 a. unà 695 b.
Circumferveo 236 c.
Circumfervesco 236 c.
non Circumfinitus 481 c.
Circumflecto, vox grammat. 603 b.
Circumflexio 297 b.
Circumflexum habere in penultimâ 603 b.
Circumflexus, ùs 297 b. 320 a. 695 b.
Circumflorens 250 a.
Circumfloreo ib.
Circumfloridus ib.
Circumfluens 67 b.
Circumfluo 118 b. 236 c. 572 b. § Abundo, exubero 110 b. 572 b.
Circumfluus 572 b. 573 a.
Circumfodio 111 b. 482 c. 590 c.
Circumforanea turba 9 a.
Circumforaneus 7 b. 9 a. præstigiator 11 a.
Circumforo 656 c.
non Circumfossus 590 b.
Circumfoveo 250 b.
Circumfremo 116 b.
Circumfrendo 118 b.
Circumfringo 18 c. 345 a. 675 a.
Circumfringor 675 a.
Circumfulgeo 370 a. 615 c.
Circumfundi alicui dicitur multitudo hominum aut negotiorum 726 c. Qui circumfunditur facilè ib.
Circumfundo 67 b. 562 a. 614 a. 726 a.
Circumfundor ib. fervendo 236 c.
Circumfusa lux 691 b.
Circumfusi sequebantur ipsum 200 b.
Circumfusio 726 c.
Circumfusum quod est ib.
Circumfusus 726 a. aër 224 c. splendor 691 b. sum 614 b.
Circumgradior 93 b.
Circumhabitator 453 a.
Circumhabito 115 a. 453 a. 436 a.
Circumhio 618 b.
Circumjacens 638 b.
Circumjacentes vici 457 a.
Circumjaceo 305 b.
Circumiens 233 c. 452 c. annus 664 a.
Circumjicio 71 a. 97 c. 99 c. 100 b.
Circumjicior 98 a. 100 b.
Circuminduo 228 b. veste 582 c.
Circuminductus 228 b.
Circumire per orbem terrarum 445 a. oram procellosiorem 297 a. solens 452 c.
Circumirrigo 160 c.
Circumitio 213 a.
Circumlambo 389 a.
Circumlatio 695 a.
Circumlatro 679 a.
Circumligatus 156 c.
Circumligo 156 c. 157 a.
Circumlinendi actio 734 c.
Circumlino 44 c. 362 c.
Circumlitus 734 c.
Circumloqui 374 b. 706 c.
Circumloquutio 374 b. 706 c.
Circumlucens 370 a.
Circumluceo 688 b.
qui Circumluitur mari 324 c.
Circumluo 324 b. 389 a. 439 b. 572 b.
Circumlustro oculis 592 c.
Circumluvio 324 b. 439 b.
Circummaceldnor 420 c.
Circummisceo 309 a.
Circummolior 420 c.
Circummugio 429 c.
Circummunio vallo 721 c. unà 707 b.
Circummunitus ib.
Circummurmuro 671 a.
Circumnascentia, æ 714 c.
Circumnascor ib.
Circumnato 439 b.
Circumnavigari qui potest 556 b.
Circumnavigatio ib.
Circumnavigo ib.
Circumnecto 71 b. 533 a.
Circumnexus 71 b.
Circumobsistentia 283 c.
Circumobsisto ib.
Circumobtendo 638 a.
Circumobturo 119 c.
Circumoperio 295 b. 593 c.
Circumpascor 115 a.
Circumpello 351 b.
Circumpendens 346 c.
Circumplector 100 b. 222 b. 368 a. 533 b. 562 a.
Circumplexa est vetulam 533 b.
Circumplexu ib.
Circumplexus est eos undique 519 b.
Circumplexus, ùs 368 a. 533 b. 562 a.
Circumplicando se 533 b.
Circumplicari 185 b. podi 603 c.
Circumplicatus 533 b. sum 184 b.
Circumplico 185 a. 533 b. 562 a.
Circumplicor 533 b. 562 a.
Circumponitur mihi 652 a.
Circumpono 71 a. 97 c. 283 b. 630 b. 652 a. aptè 83 a. mihi 652 a. unà ib.
Circumponor 98 a.
Circumposita erant insignia imperii 305 b.
Circumpositio 652 a.
Circumposititius ib.
Circumpositus 650 b. 652 a.
Circumposuerunt mihi 97 c.
Circumprocumbo 527 c.
Circumpullulatio 109 a.
Circumpullulo ib.
Circumpurgari qui non facilè potest 289 a.
non Circumpurgatus ib.
Circumpurgo ib.
Circumquaque 519 b. arceo 186 a. aspersus 569 c. celebratus 110 c. cano 22 a. caugmento 522 c. compingo ib. concrescere facio, congelo ib. congrego 5 a. conspicior 685 a. conspicuus ib. defigo, figo 522 c. inseo 187 a. nuclio 3 c. 4 b. pereo 700 c. fero 604 b. splendens 67 a. tectus 209 b. traho 194 c.
Circumrado 449 a.
Circumrador ib.
Circumrapio unà 695 b.
Circumrapior unà ib.
Circumrodo 118 c. 672 b.
Circumrosio 119 a.
Circumrumpo 573 a.
Circumrumpor ib.
Circumruptum esse ib.
Circumsalto 483 b.
Circumscalpo 326 b.
Circumscarificator 721 c.
Circumscarifico 58 a. 449 a. 721 b. unà 721 c.
Circumscribatur et limitetur additis additamentis 481 b.
Circumscribendi vim habens 721 c.
Circumscribo 138 a. circino 721 b. finibus et limitibus suis 481 c. fune 630 b. terminis 481 a.
Circumscripta legatio nullo tempore aut loco 368 a.
Circumscriptio 138 a. 321 b. 481 c. 721 b.
Circumscriptor 226 a.
Circumscriptus 138 a. limitibus et terminis suis 481 c.
Circumsculpo 132 c.
Circumseco 643 c.
Circumsedeo 186 a.
Circumsedeor ib.
Circumsepio 186 a. 287 a. 707 b. fune 630 b. unà 707 b.
Circumseptio 287 a.
Circumseptus 614 b. 707 b. lignis 216 a.
Circumsideo 179 c. 244 c. 271 b. 505 a.
Circumsidere 224 c.
qui Circumsistitur facilè 283 c.
Circumsisto 283 b.
Circumsistor ib.
Circumsonans ventis 248 c.
Circumsonant aures vulgi ib.
Circumsonantes loci ib.
Circumsonantia 22 a. Qui circumsonat nullis strepitibus 675 b. Quem nihil circumsonat 580 c.
Circumsono 90 c. 171 c. 248 c. 269 b. 675 b. 716 c. 742 a.
Circumspergor 591 a.
Circumspecta declinatio 369 a. timiditas ib.
Circumspectè 369 a. 378 b. 592 a. 711 a. non 115 a. 593 a.
Circumspectio 24 c. 369 a. 474 a. 592 c.
Circumspecto 274 a. 498 a. per 498 a.
Circumspectus 85 b. 369 a. 416 c. 592 c. 706 b. non 109 c. 115 a. 378 a. 471 c. 592 c. 593 a.
Circumspersio 569 b.
Circumspexit 684 b.
Circumspiciendum 471 c.
Circumspiciens undique 133 a.
Circumspicio 24 c. 109 c. 133 a. 153 b. 182 a. 471 c. 476 a. 592 a. attonitus 685 c. ex speculâ 474 a. trucibus oculis 109 b.
Circumspicis 445 a.
Circumstagnando inundo 386 c.
Circumstando 233 b.
Circumstantia, æ ib. frigoris ib.
Circumstantiæ ib.
Circumstantias habens ib.
Circumstantiis carens ib.
Circumsto 279 b. 283 b.
Circumstrepo 72 b. 111 c. 429 c. 599 a. 627 b. 675 b. 748 a. garrîte 365 c.
Circumstrideo 671 a.
Circumstruo 420 c.
Circumsudo 270 b.
Circumsusurro 671 a.
Circumtectus 593 c.
Circumtegens hominem clypeus 117 c.
Circumtego 295 c. 311 c. 593 c. 609 a. 614 b.
Circumtendo 638 a.
Circumtensio ib.
Circumtentus ib.
Circumtondeo 306 a.
Circumtondeor ib.
Circumtonsus ib.
Circumtrecto 200 a.
Circumtremens 690 b.
Circumtremo ib.
Circumtripudio 731 c.
Circumvagans 15 a. 705 c.
Circumvallare mœnia 639 c.
Circumvallatio 251 a. 639 c.
Circumvallo 100 b. 707 b. 721 b. muro 251 a.
Circumvectio 695 a.
Circumveho 333 c. 493 b.
Circumvehor ib.
Circumvellico 326 b.
Circumvelo 295 c.
Circumvenio 212 c. § Decipio, fallo 212 c. 338 b. 351 b. 452 b. 493 b. 626 c. adulationibus fraudulentis 327 a. sophismate 601 b.
Circumvenior 338 a.
Circumventi sunt necessitudinibus gravibus 283 b.
Circumventio 93 b. 493 b. occulta et fraudulenta 452 b.
Circumventor 493 b.
Circumventus 317 a.
Circumverro 185 b.
Circumvertendo perficio 640 c.
Circumverti qui nequit 621 a. 664 a. Quæ circumvertitur 619 b. Qui non circumvertitur 664 a.
Circumverto 621 a. è contrario ib. unà ib.
Circumvertor et circumagor in modum trochi 106 b.
Circumvestio 175 b. 222 c. 228 b. auro 736 c.
Circumvibro 320 a.
Circumvicini 334 b.
Circumvinctus 15 a.
Circumvireo 250 a.
Circumviridis ib.
Circumungo 44 c.
Circumvolitans 276 c.
Circumvolo 276 c. 521 b.
Circumvolubilis 183 a.
Circumvolvendo perficio 640 c. perficitur annus ib.
Circumvolvo 184 a. 185 a. 356 b. 357 a. 570 c.
Circumvolvor 356 b.
Circumvolutio 184 a. 185 a. 356 b. 357 b.
Circumvoluto 357 a.
Circumvoluto anno 512 c.
Circumvolutus 562 a.
Circumvolvuntur quinque Zonæ rotundæ 603 c.
Circumuro 290 c.
Circumustus ib.
Circundabat sibi vestes purpureas 228 b.
Circundans pedem 552 a.
Circundare custodes corpori 380 b. mœnia urbi 100 b.
Circundati nebula 228 b.
Circundatio 356 c.
Circundatus 562 a. calamitatibus 224 c. mari 614 c.
Circumdederunt mihi 97 c.
Circundo 15 b. 97 c. 100 a. 221 b. 222 b. 224 c. 383 b. 356 c. 562 a. 603 c. 614 a. 652 a. insuper 100 b. sepioque me potentiâ et copiis ib. sinis 524 c. unà 652 a.
Circundor 97 c. 224 c. 383 b. 305 b. 614 a. à multitudine 5 a.
Circus 141 b. 318 a. 356 a. § Accipiter 318 a.
Ciris, avis 305 c.
Cirratus 112 b. 532 c.
Cirri formam habens 112 b. in modum ib.
Cirri 532 c. intorti 184 c.
Cirros gestare 112 b. pulchros habens 112 b. 533 c.

Cirrus 316 a. 397 c. 406 b. 532 c. parvus 532 c.
Cis 197 b. fluvium ib.
Cisterna 154 a. 155 b. 218 c. 365 b. 590 b.
Cisternina aqua 365 b.
Cisterninus ib.
Cista 77 c. 297 c. 299 a. 315 b. 318 b. 360 a. 581 c.
Cistam gestans 697 b.
Cistas conficiens 543 b.
Cistifer 697 b.
Cistula 360 a.
Cita via 23 b.
Citare legem 268 a. testem 71 a. 400 c. 401 a.
Citato gradu abeo 599 c. gradu feror 667 a. gradu incedens 599 c. rapidoque motu viam carpens 306 c.
Citatus 487 b. cursus 136 b. motus ib.
Cithara 315 c. 705 c. 706 a. 739 a. parva 315 c. pulchra 705 c.
Cithara cano 22 a. 315 c.
Citharæ cantus ib. cornua 6 b. jugum 235 a. pulsatio 315 c. pulsus 186 a. sonus 315 c. verticilla 330 c.
Citharæ dominans 705 c.
Citharam infelicem habens 706 a. pulchram habens ib. pulsandi peritus 315 c. pulsantes 739 a. pulsare 346 b. 350 a. 705 c. pulso in 315 c.
Citharista ib.
Citharistarum amans ib. ars ib.
Citharistria ib.
Citharœdicus 22 a.
Citharœdus 22 a. 705 c.
quàm Citissimè 198 b.
Citiùs dicto 201 a. facere aliquid ib.
Cito. § Allego 682 a. 695 c. autorem 54 b.
Citò 36 b. 77 b. 196 c. 198 b. 232 c. 273 a. 343 c. 636 a. 667 a. 744 b. discens 398 c. gradiens 426 a. irascens 730 c. qui paret 506 b. pariens 654 c. permeans 509 c. prehendens 369 a. transiens 509 b.
Citra. § Cis 189 c. 197 b. § Absque, præter, sine 61 b. 66 a. 188 c. admirationem 252 a. laborem 296 c. 336 a. virilem congressum 61 b.
Citrea arbor 318 b.
Citreum malum ib.
ultro Citróque 558 a.
Citrum 318 b.
Citus 36 b. 135 b. 509 c. 667 a. cursus 668 c.
Cives novi 548 a.
Civibus exitiosus 701 b.
Civile bellum 139 b. 712 b.
Civiles et domesticæ administrationes 139 b.
Civilia negotia tracto 547 c.
Civilis ib.
Civiliter ib.
Civis 85 b. 214 b. 547 b. mundi 548 a. qui esse desiit 547 c.
Civitas 457 b. 547 c. 548 a.
Civitate dono 139 a. privo 447 c.
Civitatem administro contrario modo 548 b. ædifico 457 b. certam habens 547 c. constituere et temperare 82 b. eandem incolens 548 a. honestans ib. In civitatem condo ib.
Civitati gratus jucundúsque ib.
Civitatis amans ib. autor et conditor 547 b. commodis studens 548 a. novæ civis ib. uxor ib. par jus 548 b. princeps 547 b. regimen 547 c. studiosus 548 a.
Civium numero adscribo 139 a. pernicies 701 b.
CLADEM accepisse 537 a. accipio 108 b. immittere ib.
Clades 86 a. 247 b. 283 b. 500 b. 524 a. 537 a. 627 a. 643 a. 657 a. 691 c.
Clam amicis 587 b. illis ingressus est 384 a. inimicis suis ib. futuri ib. nobis ib. fugerunt ib. præsidio convigat ib.
Clàm 182 a. 248 a. 351 c. 352 a. 384 a. 426 b. 575 c. 587 b. aggredior 98 c. alo 665 c. ambio nuptias 425 a. aufero 31 b. cedo 165 b. consumo 46 b. declino 325 b. dico 321 b. affero 333 c. 694 b. effluo 572 b. effugio 699 a. egredior 212 b. elabor 174 c. 528 a. emergo 174 c. enavigo 13 b. exhaurio 91 b. exuo 195 b. facio 206 c. 321 b. foveo 250 b. immisceo 99 a. influo 572 a. ingredior ib. interrogo 213 b. machinari 321 b. misceo 421 c. mitto 514 a. moliri 321 b. mordens 144 a. profugio 699 b. progredior longiès 190 c. prosilio 34 b. rapio 77 b. serpo 211 b. subduco me 738 a. summoveo 744 b. tulit ne ipse quidem 384 a. vorans nocte 683 a.
Clamando dico 110 c.
Clamans vehementer 72 a.
Clamator 72 a. 343 b.
Clamat 122 c.
Clamito latiùs diducto gutture 371 a.
Clamo 72 a. 90 b. 110 b. 268 b. 269 b. 275 c. 319 a. 343 b. 365 b. 699 c. 718 a. 728 b. alalu 43 a. 192 c. de 343 b. ita ut audiatur et intelligatur clamor minaciter 307 a. ut mulieres 275 c. tumultuando 261 b. vicissim 110 c.
Clamor 90 c. 110 c. 200 c. 268 b. 269 b. 275 c. 287 c. 306 b. 307 a. 343 b. 365 b. 371 a. adhortantium certantes 716 c. altus 122 c. bellicus 493 c. hortatorius 307 a. lætus militum 45 a. tumultuantium 261 b.
Clamore excito currentem vel certantem 716 c. obruo 111 a. obtundo 343 b. vinco 111 a. sine clamore 111 a.
Clamorem alala attollo vicissim vel contra 43 a. edens dilatato ore 616 b. edere 343 b. 690 a. tollo 110 c. 269 c. 343 b. tollo lætum in prælio 43 a. tollo tristem ib.
Clamores 133 a.
Clamoribus insector 111 a.
Clamoris expers 90 c.
Clamosus 110 c. 116 a. 269 c. 343 b. recitator 501 c.
Clanculum 182 a. 326 b. 352 a. 384 b. 397 c. 685 b. admisceo 727 a. ago aliquid 321 b. mordicus 144 c. repono 352 b.
Clandestina consilia misceo 490 a. surreptio 445 a.
Clandestinæ nuptiæ 226 b.
Clandestinus 351 c. 352 a. 384 b.
Clango 319 a.
Clangor ib. tubæ 580 c. cum clangore 319 a.
Clangori similis ib.
Clara et perspicua oratio 645 c. vox 385 c.
Clarà existimatione esse 169 b. voce ejulari 370 a.
Claræ redditæ sunt ejus pupillæ 369 c.
Clarè 110 c. 237 a. 369 b. 373 c. 642 c. 645 c. 707 a.
Claresco 370 a.
Clarior evado ib.
Clarissimà existimatione præditus sum 169 b.
Clarissimum. § Maximè perspicuum 646 a.
Clarissimum esse, [illegible] est, celeberrimum 169 b.
Claritas. § Fulgor, splendor 369 b. solaris 683 c. § Celebritas 169 c. 369 a.
Clariùs. § Manifestiùs 158 c.
Claruit ejus temporibus 38 c.
Clarum lumen Solis 369 b. et conceptu facile 370 c. et perspicuum facio 645 c. 656 c. reddo 369 c.
Clarus. § Fulgidus, splendidus 6 c. 369 b. § Limpidus, pellucidus 182 a. § Manifestus, perspicuus 196 b. 349 b. 586 a. 706 c. ut audiri et intelligi possit 122 c. 369 b. § Celebris, illustris 170 a. 237 a. 324 c. 369 c. 467 a. 586 a. 684 b. 685 a. arte 648 b. genere paterno 502 c. hastà 321 a. 324 c. laboribus 428 b. reddor 369 b. sum 170 a.
Classe contendo 611 b. invado 536 a. peragro 611 b. vincor 345 c.
Classem ædifico insuper 523 a. deduco 611 b. magnam habens ib. solvo 536 c.
in Classes distribuo 589 a.
Classiarii milites 94 b.
Classiarius miles ib.
Classicum 585 c.
Classis. § Navium multitudo 434 b. 610 c. § Ordo 635 b. 712 a.
Classis dux 81 c. præfectura 81 a. præfectus 17 b. [illegible] a. § Ejusdem sum 635 a.
Classium apparatus 610 c.
Clathri cavearum 298 a.
Clava 338 c. 340 a. 571 a. 598 c. è valido pulchróve stipite 618 a.
Clavà percutio 571 a.
Clavæ formam habens 340 a.
Clavæ præferratæ 673 c.
Clavaris 244 b.
Clavator 340 b.
Clavatus 525 c.
non Claudens oculos 432 a.
Claudere 235 a. oculos morientium 31 b. orationem 138 a.
Claudicans graviter 737 a. pedibus 552 b.
Claudicantes in fine versus 489 a.
Claudicatio 737 a.
Claudico 589 b. 737 a. leviter 589 c.
Claudinens alterum oculum 432 a.
Clauditas 737 a.
Claudo 15 c. 235 a. 266 a. 274 a. 320 a. 323 a. 431 c. 522 b. obsidione 320 c. oculus 432 a. § Finio 690 c.
Claudor 99 b. 320 a. 432 a.
Claudum fieri 737 a. reddo 140 a. 737 a.
Claudus 140 b. 357 b. 504 b. 524 b. 551 a. 552 b. 737 a. aliquantum 737 a. sum ib. utrinque ib.
Clavem habens vel tenens 226 c.
Clavi 316 b.
lati Clavi tunica 586 b.
Clavicula citharæ 330 c.
Claviculi vitium 427 b.
Claviculus 244 b.
Claviger 226 c.
Clavis 320 a.
Clavis affixis 244 b. aureis confixus ib. compactus 522 a. compingo 135 a. configo 244 b. multis compactus 155 a. nullis compactus ib.
Clavo affigo 244 b. figo ib. fixus 674 c. Lato clavo insignis tunica 292 c.
Clavos argenteos habens 244 b. multos habens 135 a.
Clausa benè janua 320 c.
Clausa retinens in pectore secreta 608 c. non retinens in pectore arcana 609 a.
Clausio 320 a.
Clausis oculis 432 a.
Clausit os 431 c.
Claustra montium 480 c. laxare 719 b.
Claustrum 185 a. 320 a. 398 a. 492 c. 493 a.
Clausula 383 c. 503 a.
Clausum habens aliud in pectore, aliud in linguà promptum 443 c.
Clausura 563 b.
Clausus 320 a. auro vel aureo aut aurato operculo 320 c. non 320 b. sum 432 a.
Clavum tenens 226 c.
Clavus 135 a. 244 a. ligneus 499 c. 673 c. temonis 228 c. § Gubernaculum 194 a. 454 c. 525 c.
Clemens 131 a. 247 a. 265 b. 274 a. 291 c. 412 b. 501 b. 732 b. admodum 274 a.
Clementer 64 c. 131 a. 183 b. 247 a. gero me 732 b.
Clementia 183 b. 247 a. 264 c. 412 b. 732 b.
Clepsydra 678 c. parva ib.
Clepsydræ genus 598 b.
Cleri ejusdem collega 322 b.
Clericus 322 a.
Clerus ib.
Clibanus 322 c.
Cliens 511 b.
Clientela ib.
Clientes ib. Ad clientes pertinens ib.
Clima 323 a.
Climactericus annus 322 c. numerus ib.
Clinicus 323 a.
Clitellæ 298 a. 582 a.
Clitellas depono 581 c. impono 581 c. 594 b.
Clivosum esse 492 a.
Clivosus 114 a. 325 a. 492 b.
Clivus 114 a. 492 a.
Cloaca 53 c. 371 b. 436 b. 492 a. 573 a.
Cloacæ instar 436 b.
Clotho 325 a.
Clunem submitto in coitu 16 a.
Clunes 153 b. 280 b. 562 c. aridæ et depressæ 562 c. erectæ ib. pulchræ ib.
Clunes exornans 611 c. tumidas habens 455 b. Secundum clunes 562 c.
Clunibus erectum esse ib.
Clypeatim 84 b.
Clypeatorum agmen ib.
Clypeatus 84 b. 226 b.
Clypei ansa vel lorum 222 b.
Clypeo alens se 692 b. armo 84 b. munitus pugno ib. protego et defendo ib. tectus 84 c.
Clypeolus 365 a. 371 b.
Clypeorum fabricatio 542 c. fabricator 523 a. 542 c.
Clypeos dissecans 544 c. perforans 646 a.
Clypeum abjiciens [illegible] c. qui abjecit 98 b. argenteum gestans 84 b. gestans 696 b. vibrans 497 b.
Clypeus 69 a. 84 b. 576 b. 581 c. circumtegens hominem 117 c. è boum pellibus 10 a. ex bubulo corio 111 a. parvus 84 b.
Clyster 324 b. parvus ib.
Clystere abluo seu perluo 324 a. Per clysterem indo 324 b.
COACERVATIM 46 a.
Coacervatio 25 a. 696 a.
Coacervatus 25 a. 46 a. 358 c.
Coacervo 25 a. 46 a. 54 c. 339 c. 631 b. in unum 465 a.
Coacresco 468 c.
Coacta lana 525 c.
Coactè 59 c. 60 a. non 107 a.
Coacti milites 60 a.
Coactiliarius 525 c.
Coactio. § Constipatio ib. § Collectio 375 a. argenti seu pecuniæ ib.
Coactivus. § Collectivus 15 c.
Coactor. § Collector 15 c. 372 c. 373 a. tributorum 553 c.
Coactores tributorum et vectigalium 155 a.
Coactum bibere 106 c.
Coactus 60 a. 106 c. comedo 682 c. est pugna decernere 191 a. minimè 60 a. non 107 a.
Coaduno 188 a. 226 b.
Coadunor 532 c.
Coæquo 278 b.
Coætaneus 215 c. 243 c. 309 c. sum 736 b.
Coæternus 21 b. 79 a.
Coæva 243 c.
Coævus 245 c. 736 b.
Coagmentandi vim habens 349 c.
Coagmentari 349 a.
Coagmentata 82 c.
non Coagmentati lapides 206 c.
Coagmentatio 82 a. 135 a. 284 a. 522 c. 652 c.
Coagmentatò 83 a. 135 a. 350 c.
Coagmentatores tabularum 523 a.
Coagmentatorium 135 a.
Coagmentatu facilis 83 a.
Coagmentum quod est 349 a. esse 284 b.
Coagmentatus 71 b. 135 a. 350 c. 522 a. 652 c. benè 522 c. 523 a. non 135 a. 522 c. recens 522 c. 523 a. sum 522 a.
Coagmento [illegible] c. 79 a. 82 c. 83 a. 96 b. 135 a. 284 b. 350 c. 349 a. 367 a. 481 a. 522 a. 715 a. antè 82 b. circumquaque 522 a. congruenter 377 c.
Coagmentor 71 b. 82 b. aptè ib.
Coagmentum 284 b. 350 c. 522 a. compactile 621 a.
Coagulandi vim habens 522 a.
Coagulatio 522 a. 676 a.
Coagulatum lac 676 a.
Coagulatus 522 a. 666 c. recens 523 a. 667 a. non in caseum 676 a.
Coagulo 522 b. 621 a. 676 a. in, intra, aut super 263 a.
Coagulor 522 a. 666 c.
Coagulum 250 b. 522 b.
Coalescendo 715 a.
Coalescens ib. facilè ib. non ib.
Coalescentia 44 c. 715 a.
Coalescere 309 a. faciens 715 a. facio 71 b. 522 c. 649 a. 715 a. facio carnem cum carne 581 b. qui nequit 349 a.
Coalitio 715 a.
Coalitus, ûs ib.
Coaluit amicitia 349 a. Qui coaluit 715 a.
Coangusto 678 a. 738 b.
Coangustor 612 b.
Coapto 82 c. [illegible] a.
Coarctandi vim habens 612 b.
Coarctare cor dicitur dolor 365 b.
Coarctatio 225 b. 527 c. 612 a. 744 b.
Coarctatum et quasi conclusum teneo 184 b.
Coarctatus, 225 b.
Coarcto 138 a. 184 a. 283 b. 612 a. 628 b. 703 a. 738 b. 744 b.
Coarctor 225 b. 612 c.
Coaxo 327 a.
Coccina chlamys 329 b.
Coccineus ib.
Cocco tinctus 103 b.
Coccus 329 b.
Coccyx ib.
Coccyzare ib.
Cochlea 342 c. 457 b. 619 c.
Cochleæ similis 342 c.
Cochlear 79 b. 342 c. 431 c. 476 c.
Cochleari agito 476 c.
Cochleola 342 c.
Cochlides scalæ 322 c.
Cocta vendens 567 a.
Cocti lateres 470 b.
Coctibilia semina ferens 639 b.
Coctibilis 516 c. 639 b.
Coctile 227 c.
Coctilis ib.
Coctio ib. 516 c. ad ignem 564 c.
Coctioni resistentes aquæ 639 b.
Coctivus 227 c.
Coctor ib. unguentorum ib.
Coctu difficilis 517 a. facilis 227 a.
Coctura 516 c.
Coctus 227 c. 516 c. benè 227 c. igni ib. [illegible] arbore 517 a. leviter 227 c. multum diúque 236 [illegible] non 227 c. 517 c. 703 c. probè 227 c. à Sole 516 c.
Codex 526 a. 631 a. rationum 378 a.
Codicillus 136 a. 526 a.
Cœlebs 121 c. 141 a. 236 a.
Cœlestes 489 a.
Cœlestium sapiens 709 b. Circa

cœlestis philosophiam ostentans 601 b.
Cœlestis 341 c. 463 a. 489 a.
Cœlestium rerum peritus 131 c.
Cœli camera seu fornix 360 a. colorem habens 735 c. temperies 24 a. 245 a. tranquillitas 24 b. vertex 489 b. umbilicus ib. In cœli medio qui est ib. medio suas ib. opposito umbilico sum ibid.
Cœliacus 88 a.
Cœlibatûs socius aut socia 14 a.
Cœlites 489 b. accensus 565 c. delapsus 528 c. ostensus 148 c.
Cœlo delapsus 529 a. satus 716 a. è cœlo 489 b. In cœlo ib. versor 703 c. sub cœlo qui est 489 b. supra cœlos qui est ib.
Cœlum 26 c. 341 c. 462 c. 489 b. 541 a. 546 b. contemplans 593 b. intueor ib. pererrans 550 b. peto 489 b. scandens 95 b. serenum 217 a. subire 26 c. tangens proceritate suâ 417 a. Ad cœlum usque resplendens 686 a. tollere manus 26 c. In cœlum tendens cursu 669 a. Per cœlum gradiens 703 c. gradior ib.
Coëmendæ annonæ munus 745 b. annonæ præfectus ib.
Cœmeterium 62 b.
Coëmo 536 c. 566 c. 745 b. frumentum 745 b. opsonia ib.
Cœna 149 c. 150 a. 170 c. 284 b. Domini 205 a. secundaria 170 c. serotina ib.
Cœnâ excipiens alios libenter 150 a. excipio ib. jam peractâ venit ibid.
Cœnacularia domus 457 b.
Cœnaculum 120 b. 457 b. in imâ domûs parte 120 b.
Cœnæ desiderio captus 150 a. hora 170 c. portatio 696 c. socius aut particeps 170 c. sacræ celebratio 15 c. tempus 150 a.
Cœnæ secundæ 170 c.
Cœnam ferens 696 c. facio 150 a. impediens ib. instruere ib. instruo ultra modum 150 a. parans 542 c. parare 170 c. 542 c. præbeo 150 a. secum afferens ib. secundariam perago ib. secundariam sumo 170 c. sumere ib. Ad cœnam festinanter occurrens 150 a. utilis 170 c. Inter cœnandum qui philosophatur 601 b.
Cœnans 150 a.
Cœnarum amans ib. amor ib. appetens ib.
Cœnatorius ib.
Cœnatus 170 c. qui jam est 150 a.
Cœnipeta 390 a.
Cœnis insidians ib.
Cœno 150 a. 170 c. 259 c. 267 c. 542 c. antè 150 a. immodicè vel miserè ib. ultra modum ib.
Cœno contamino 112 a. obduco ib. obducor ib. turbido plenus vel similis 260 a.
Cœnobium 83 c.
Cœnosus 112 a. 260 a. 523 c. 636 b. 640 a. locus 636 b. 640 b.
Cœnula 149 c.
Cœnum 83 b. 112 a. 274 b. 336 a. 523 c. refero 112 a.
Coëo. § Convenio, congredior 94 a. 225 b. § Conspiro 284 a. ad arma 233 c. § Coagulor, cogor, commisceor, condensor, conjungor, concresco 101 a. 522 a. 528 c. 621 a. § Concumbo, ineo 107 b. 124 c. 232 a. 328 a. 459 c. 475 b. 492 b. 532 c.
Cœpi 79 c. 80 a.
Cœpit verba facere 79 c.
Cœptum bellum 282 a.
Coërcendi vim habens 345 b.
Coërceo 11 c. 101 a. 138 a. 186 a. 192 a. 281 b. 329 c. 343 b. 503 b. 610 a. 612 a. 628 b. 637 c. 709 c. intus 609 a. linguam 345 c.
Coërceor 213 b. 329 c.
Coërcere equum 366 b. insaniam alicujus 367 b.
Coërceri qui nequit 227 b. 345 a. ut vix possit 503 b.
Coërcitio 186 a.
Coërcitor 185 c.
Coërctio 281 b.
Coëssentialis 232 c.
Cœtus 11 a. 15 c. 25 a. 46 a. 69 c. 187 a. 213 a. 232 c. 284 a. 463 c. amplus virorum 534 c. convivantium 238 b. publicus 11 b. solennis 250 b.
Coëuntes meatus in unum 71 c.
Coëxerceo 140 c.
Coëxercitatio ib.
Cogendi et condensandi vim habens 621 a.
Cogens lex 107 a.
Cogentibus malis præsentibus 60 a.
Cogere concionem 541 b. senatum 271 b.
Cogi inferiorem à potentiore 186 b. § Congregari 66 b. et congregari qui facilè potest 368 b. Qui cogit, id est, necessitatem imponit 60 a. Qui cogit lanas 376 a.
Cogitabant de committendo prælio 414 b.
Cogitabunda 281 c.
Cogitabundè 710 b.
Cogitabundus 443 b. 444 b.
Cogitans dolose 708 b. mala 416 a. in profundo 708 b. serio 708 c. vana 709 a.
Cogitare apud se 112 c. de commeatu ib. in animo 97 c.
Cogitatio 113 a. 129 c. 263 a. 299 c. 374 c. 377 b. 378 a. 442 a. 443 a. 444 b. 592 a. 613 a. 708 a. 710 a. anxia et curiosa 409 a. hominis secum ratiocinantis 378 a. reputantis secum aliquid 444 b.
Cogitatione imperceptus 593 a. non comprehensibilis 443 b. valens ib. In cogitatione positus ib.
Cogitationem hanc in animo habebat 221 b. Ad cogitationem pertinens 443 b.
Cogitationes posteriores sapientiores esse solent 710 a.
Cogitatiuncula 442 c.
Cogitator curiosus 413 b. doli 706 c.
Cogitatum 442 c. 443 b. 708 a.
Cogito 112 c. 129 c. 377 b. 378 a. 412 b. 416 b. 442 c. 443 b. 486 a. 619 a. 706 b. 708 a. 710 b. 741 a. antè 443 b. anxiè 413 b. curiosè ib. dolos 708 b. insuper 443 b. mecum ib. profundè 131 b. 296 a. rursus 378 a. sollicitè 304 b. 413 b. sollicitè prius 413 c.
Cogitor 710 b.
Cogitur in pastillos 366 b.
Cognata, æ 125 b.
Cognata inter se 610 a.
Cognatio 11 b. 121 c. 125 b. 126 a. 456 a. 610 a.
Cognationis jure rem venditam redimo 11 b.
Cognationem aliquam habere inter se 243 a. nullam habens 712 b.
Cognatus (a.) 125 b. 712 b. sum quoad similitudinem 126 c.
Cognatus. § Propinquus 11 b. 124 a. 125 b.
Cognitio 33 b. 129 c. 398 a. 443 c. certa 510 b. morborum 131 c. multarum rerum 277 b. veri 131 b.
Cognitor 129 c. 130 c. cordium 131 b.
Cognitrix 129 c.
Cognitu difficilis 131 b. 378 a. facilis 130 c. 131 b. 398 c. 471 c.
Cognitum est 471 c. probè et perspectum habere 182 c.
Cognitus 129 c. 130 a. 564 b. multis 131 b. nuper 143 a.
Cognomen 467 a. habens 467 b.
Cognomento 293 c. 467 a.
Cognominatio 293 c. 467 c.
Cognominatus 467 c. ab auro 467 a.
Cognominis 467 a. sum 467 b.
Cognomino 293 c. 467 c.
Cognominor ib.
Cognoscendi cupidus 182 c. cupidus sum 286 b. facultate præditus 129 c. studium 286 a. Cum cognoscendi facultate 129 c.
Cognoscere illorum mentem 33 b. mores eorum 277 b.
Cognosci penitùs 41 a. qui potest 129 c.
Cognosco 33 b. 129 b. 130 a. 143 a. 182 c. 286 a. 398 b. 564 a. 601 a. antè 40 b. certò veritatem 510 b. ex parte 443 a. planè 41 b. non 442 c. rem ex te 564 a. § Coëo 129 c.
Cognoscor 129 c. 130 a. 182 c.
Cognovi 286 a.
Cogo. § Adigo, compello 3 b. 59 c. 60 a. 106 c. 107 a. 190 a. 191 a. instando 107 a. insuper 60 a. invitum ib. simul ib. § Colligo, congrego 4 c. 46 a. 201 c. 250 b. 744 b. agmen 621 a. in unum 11 a. 465 a. nubes 439 a. unà 621 a. § Coarcto, coagulo, condenso, concrescere facio, congelo, constipo 184 a. 522 a. 525 c. 526 a. 621 a. in angustum 184 a. in arctum ib. lanas 525 c. stringendo 628 b.
Cogor. § Adigor 59. c. 107 a. 189 c. 676 a. hoc facere 59 c. vi 107 a. § Coagulor, concresco 522 a. 621 a. 666 c.
Cohabitatio 88 b. 437 b.
Cohabitator 433 a.
quæ Cohabitavit et nupta fuit antè 437 b.
Cohabito 161 a. 433 a.
Cohærendo 715 a.
Cohærens 225 a. malè 330 b. non 71 c. 78 b.
Cohærenter 78 c.
Cohærentia, æ 71 c. 82 c. 187 a. 223 b. 715 a. continua 225 b. mutua 226 b. quadrans 31 a.
Cohærentiam mutuam habens 226 a. Ad cohærentiam adduco 96 b.
Cohæreo 82 c. 187 a.
Cohærere 82 c. 284 a. non 284 b.
Cohæres 436 a.
Cohæresco 715 a. Non cohærescunt inter se 49 a.
Cohæret 82 a.
Cohibe te 225 a.
Cohibendi vim habens 222 a. 225 b. 345 b. 612 a.
Cohibeo 31 b. 138 a. 186 a. 209 c. 221 b. 222 b. 223 c. 224 a. 225 b. 337 b. 345 a. 367 a. 525 a. 611 c. 628 b. antè 612 a. circumcirca ib. in 224 c. intrò 283 b. 744 b. intùs 609 a. tanquam in carcere 186 a.
Cohibeor 283 b. 611 c.
Cohibere à potu 345 a. os 616 a.
Cohiberi 282 a. qui difficulter potest 224 a. qui nequit 224 a. 345 a. 503 b. ut non possit 503 b.
Cohibet manum ejus 283 a.
Cohibitio 281 b. 367 a. 612 a. et compressio undique circumfusa 283 c.
Cohibitu difficilis 224 b. 503 b.
Cohonesto 341 b. 585 a.
Cohonestor 585 a.
Cohors 389 b. 407 b. 599 b. 603 c. 634 a. 640 c. collecta 389 c. ex selectis equitibus et gravis armaturæ militibus 12 c. parva 634 b. Prætoria ib. sine cohortatione 4 b.
Cohortatur 44 b.
è Cohorte seligo 389 c.
Cohortem duco 17 b. ductans ib. Ad cohortem pertinens
Cohortes quinque 389 c. In cohortes dispono ib. distribuo 634 a.
Cohorti qui præest 81 c.
Cohortis ductor 17 b. ejusdem qui sunt 389 c. præfectura 81 c.
Cohortor 111 a. 177 c. 307 b.
Coiens seu coalescens facilè 715 a. in angustum 225 b.
Coire. § Convenire 66 b. factiosè 621 a. in unum qui potest 231 a. et coalescere 309 a. et contrahi 358 c. § Concumbere 207 a. 463 a. cupio 107 b. cum viro dicitur puella 274 c. cum viris 705 b. per vim 107 b.
Coitio duarum rerum in unum 231 a. § Conspiratio 284 b. 594 c. factiosa 621 a.
Coitum appeto 178 b. 318 b. passa 492 b. non passa ib. perago 518 b.
Coitus. § Congressus, conventus 452 c. lunæ cum sole ib. § Concubitus 71 c. 232 c. 364 a. 378 c. 421 a. 459 c. 492 b. maris et fœminæ 452 c.
Coitûs amans 459 c. cupido equina 396 a.
Cola tria habens 361 c.
Colaphum infligo 330 a. 501 c.
Colaphus 330 c.
Colatio 242 b.
Colator ib.
Colatum vinum ib.
Colchicum 532 b.
Colendus 253 c. Dei instar 583 a.
Colentes se invicem 341 b.
Colere 669 c. æquitatem 435 b. deos 254 b. iterum 206 c. terram 202 c. 254 b. virtutem 83 c.
Coli studiosè ab aliquo 605 c. qui potest 203 c.
Coli dolor 361 c. vitio laboro ib.
Colicus ib.
Collabello osculum 134 a.
Collabi dicitur ignis 399 a.
Collabor 400 a. 572 b. 627 a. antè 527 c. cum sonitu 171 b.
Collaboro 296 a.
Collacrymor 145 a.
Collactanei 121 a.
Collactaneus ib.
Collator 708 c.
Collamentor 261 c.
Collapsi animo præ tristitiâ 187 b.
Collare 153 a. 320 b.
Collare ornamentum 230 a. 277 c. 637 a.
Collari includere 320 b. inclusus ib.
Collaria 738 c.
Collaris ornamenta 398 c. 418 c.
Collaris ornatus 153 a.
Collarium ib.
Collata cùm fecerint omnia ad ejus complementum 201 c.
Collatio. § Collecta, comportatio, pensitatio, contributio 101 a. 201 c. 693 a. 694 a. 695 c. sermonum 98 b. § Comparatio 100 a. 213 a. 637 b. 652 a.
Collationem impetro 201 c. viritim describo et indico 137 b.
Collatitia cœna 201 c. 695 c.
Collatitiæ cœnæ 333 c.
Collatitius 15 c. 693 c.
Collato pede 550 c. pede pugnatum prælium 284 b. prælio ib.
Collatus pes pedi 550 c.
Collaudo 29 a. 690 a.
Collecta, æ 101 b. 201 c. 372 b. 694 a.
Collecta aqua 11 b. 46 a. jam antè demonstratio 378 b. multitudo 696 a.
Collectanea facio 585 a.
Collectaneus 372 b. 373 a.
Collectilis 15 c.
Collectim 595 a.
Collectio 4 c. 11 a. 15 c. 45 b. 284 b. 363 a. animi 693 b. cremiorum 710 c. decimarum 373 a. exercitus 373 b. eorum quæ ad bellum pertinent 15 a. frugum 333 c. tributi 373 a. quæ ratiocinando fit 378 b. virium 693 b.
Collectiones et nodi in corpore humano 621 a.
Collectis sarcinis 594 b. vasis ib. vasis castra movere ib.
Collectitius 284 b. 294 b. 372 b. 373 a.
Collectiva nomina 368 b.
Collectivus 15 c. 25 a. status 378 b.
Collector 15 c. 25 a. 372 b. 373 a. decimarum 373 a. tributi 373 b.
Collectrix cremiorum 710 c.
Collectu difficilis 15 c. facilis ib.
Collectus 11 b. 372 b. iterum 373 b. non 333 c. recens 373 a. sum in spiram 603 c. in unum 24 c. 45 b. undique 373 a.
Collega cleri ejusdem 332 a. in consulatu 680 a. in imperio 18 a. in magistratu 81 c. in munere publico 205 a. in præturâ 18 a. sum 180 b. sum in consulatu 680 b. sum in magistratu 81 c.
Collegam allegit sibi 31 c.
Collegi multum pecuniarum apud Ægyptios 59 c. Quasi collegisset sese in feræ modum 621 a.
Collegit vires suas 339 c.
Collegium 15 c. 180 b. 373 a. 631 b.
Collem triplicem habens 332 a.
Colles 389 a. septem habens Roma 389 b. Per colles gradior 95 c.
Collibus frequens 114 a.
Colliculus 389 b. 504 a.
Collidendi vim habens 258 c.
Collidentes se mutuo concursu 537 a.
Collidere manus 350 c. 351 c.
Collido 72 c. 100 c. 258 c. 330 c. 351 c. 501 c. 557 c. 734 c. § Committo 351 c.
Collidor 70 c. 351 a. 621 c.
Colligendi vim habens 71 c. 157 a.
Colligens 157 a.
Colligati erant vinculis 225 b.
Colligatio 157 a. 234 c.
Colligatorius 71 c. 157 a.
Colligatus 67 b. 157 a. non 157 a.
Colligens argentum seu pecuniam 373 a. frumenta 373 b. et contrahens se ipsum 225 b. manipulos 373 a. stercora 373 b.
Colligere copias 359 c. divitias 100 b. in unum 15 c. se 366 b. summam 15 c.
Colligi qui facilè potest ratiocinando 378 c.
Colligo. § Accumulo, concervo, congero, congrego, corrogo, decerpo 4 c. 5 a. 15 c. 25 a. 54 c. 64 c. 172 c. 201 c. 339 c. 330 c. 372 c. 594 b. 693 a. antè 373 a. abstergendo 739 c. cremia 710 c. detergendo 739 c. exercitum 373 b. fructum 301 a. fructus autumnales 475 b. fructus cereales 671 a. herbas 373 b. in arctum 184 b. in fasciculum 595 a. in spiram 603 c. in unum 11 a. insuper 16 a. me 693 b. mendicando 4 c. nummos 373 b. pecuniam 734 a. radices 373 b. sparsa et effusa 372 b. tributum 373 a. vasa 595 a. unà 621 a. undiqueque 5 a. § Concludo, conjicio, ratiocinor 15 c. 372 c. 378 a. 518 a. signis quibusdam 585 c.
Colligo. § Connecto, constringo 14 c. 71 b. 156 b. 157 a. 225 b. 366 b. 504 a. 626 b.
Colligor. § Concervor, congregor, corrogor, decerpor 4 c. 5 a. 25 a. 201 c. 359 c. 336 b. 372 b. 595 a. 671 b. § Concludor 378 b.
Colligor. § Connector, constringor 71 c. 225 b. 621 a.
Collimabat 359 c.
Collimans benè 618 b. non benè 618 a.
Collimare ad scopum 592 a.
Collimatio 618 a.

Collimo 618 a. 637 a.
Collineo 618 b.
Collina 44 c.
Colliquamentum 649 a.
Colliquandi vim habens ib.
Colliquatio ib.
Colliquefacio ib.
Colliquefacta ex doloribus ib.
Colliquesco 380 a.
Colliquiæ 53 c.
Colliquo 649 a.
Collis 114 a. 153 a. 263 c. 332 b. 389 b. 395 a. 522 b. 570 b.
Collis instar è terra elevatus 589 b. summitas ib.
Collisio 72 c. 258 c. 351 c. 670 b. Cum collisione 337 c.
Collisus 734 c.
Collo appensum gestamen 156 c. gracili et prælongo præditus 90 a. impositus et aptatus ib. insertus ib. obtorto traho 661 c.
Collocabo statuam 228 a.
Collocarat eum in insidiis 389 c.
Collocare beneficium 631 c. castra 270 c. gratiam apud aliquem 721 c. in tuto 316 c. 541 c. 651 c. insidias 160 a. 230 a. 711 a. inter 281 c. naves in sicco 541 c. in tuto 294 c.
Collocari in fronte 635 a.
Collocatio 270 c. 28[illegible] a. in ædibus 456 c.
Collocatis copiis 271 b.
Collocatus in fronte 635 a. sum 228 a. sum super 305 b.
Colloco 179 b. 228 a. 207 c. 270 b. 271 b. 278 c. 280 c. 281 c. 282 b. 455 c. 541 c. 634 a. 650 a. 651 c. 660 b. altrinsecus 282 b. ante 283 c. 635 a. certo loco 634 b. habitatores juxta 456 c. habitatores unà ib. in 270 c. 456 c. in ædibus 456 c. in aliquo loco 456 a. 738 b. in diversorio, stabulo aut statione 283 b. in insidiis 389 c. inter 280 c. intus 456 c. juxtà 271 c. 281 b. 282 c. 456 c. 457 a. nuptui 121 c. post 634 c. priùs 282 b. rectè 578 a. simul 270 c. sub 635 b. sublatum 179 c. unà 457 b. 635 a.
Collocor 228 a. 270 b. 282 a. 455 c. 634 a. 650 a. in 270 b. in ædibus 456 b. post 634 c. unà cum aliis 635 a.
Colloquia 450 b. sero cum aliquo 375 c.
Colloquii expers 87 c.
Colloquium 200 b. 252 c. 284 b. 373 a. 374 a. 429 a. 450 b. 452 c. 463 c. 464 a. 672 c. 673 a. Ad vel in colloquium venire 124 c. 160 b. 187 c. 213 a. 464 a. In colloquium ventitabant 253 c.
Colloquor 200 b. 365 c. 374 a. 429 a. 450 b. 464 a. 672 c. 673 a. ante 124 c.
Colluceo 683 c. 688 c.
Colluctatio 496 c.
Colluctor 496 c. 497 a.
Colludens 494 b.
Colludo 23 b. 494 b. 631 a. § Metaph. 205 b.
Colluere fauces 122 b. 387 b. os aquâ 122 b.
Collum 153 a. 268 a. 661 b. amputo 358 a. attollo 661 c. cingens 277 c. 661 c. dulce habens 661 elatum et magnum habens 627 b. extensum seu protensum habens 153 a. frango 661 c. longum habens 135 a. 661 c. maculosum habens 135 a. obtorqueo 661 c. In collum devolvor ib. Qui supra collum est ib.
Colluo 324 b.
Colluor ib.
Collusio 494 b. § Metaph. 204 c.
Collustrans omnia oculis 133 a.
Collustratio 370 a. 471 c.
Collustro 87 b. 370 a. 452 c.
Collutio 324 b.
Colluvies hominum 624 c.
Colluvio 572 b. 706 b.
Collybus 331 a.
Collyra ib.
Collyria arida 331 a. humida ib.
Collyrium 331 a. 376 b. quoddam 607 c.
Colo. § Per colum mitto 242 b. in ib.
Colo. § Honoro, observo, revereor, veneror 23 c. 200 b. 262 a. 369 a. 508 b. 582 b. Deum 583 a. ut Deum 253 c. obsequiosè 175 a. 213 a. observantiâ mutuâ 254 c. religiosè 371 b. serviliter ib. supra modum 658 a. vehementer 637 c. § Exerceo 83 c. 203 c. 435 b. et sector studiosè 199 c. § Incolo, habito 435 b. 456 c. § Aro, subigo 203 c. 206 c. agrum 203 c. terram 206 c. 515 c.
Colo non deductus 419 b.
Colobium 332 a.
Colocynthis sylvestris 660 a.
Colon 380 c. parvum ib.
Coloni novi 282 b. 407 c. 456 c.
Colonia 456 c.
Coloniæ deductio 456 c. deductor 455 c. 456 b.
Coloniam deducere 456 a. deductam colloco in aliquo loco ib. mitto in aliquem locum 455 c. In coloniam deduco 456 a. deducor ib. migratio ib. missus ib.
Coloniarum deductio 513 b.
Colonias distribuo veteranis 226 c. In colonias deduco 456 c. Missio in colonias 229 b.
Colonus 226 c. 456 a.
Colophon 332 a.
Colophonia pix 332 a. resina 710 c.
Color. § Honoror, observor, adoror 262 a. 582 c. 657 b. Non color, id est, incultus jaceo 725 c.
Color (n.) 103 a. 738 a. candidus 735 b. deformis ib. fucatus 103 a. geminus 735 b. malus ib. pallidus ib. pulcher ib. purpureus 63 c. violaceus ib. mutatur 49 a. § Prætextus, species 222 a. 223 a. 689 c.
Colorare comam 227 b.
Colorari qui non solet 735 b.
Coloratio 735 a.
Colorator ib.
Coloratus malè 735 b. probè ib. profundè ib. per se 735 a. per summa 735 b. utrinque 735 a.
Colore albo præditus 735 b. alio imbuo 735 c. aqueo præditus ib. amabili præditus 735 b. bono præditus ib. bono sum ib. cyaneo præditus ib. diverso præditus ib. exorno ib. hilari sum ib. imbuo 735 c. jucundo præditus 735 b. jucundo sum ib. inficio ib. niveo præditus 735 c. simili præditus 735 b. vario tinctus 735 c.
Colorem accipio ex conjunctione cum alio 735 a. cœli habens 735 c. densum habens ib. diversum habeo 735 b. do 735 a. eundem habens 735 c. flavum habens ib. frumenti habens ib. geminum habens 735 a. hilariorem illino 64 c. lactis habens 735 b. lupi habens ib. mellis habens ib. mortuorum habentes ib. muto 49 a. 282 b. nativum amittens 735 a. nativum amitto ib. nigrum habens 735 b. plumbi habens 735 c. roseum habens ib. Squalidum habens ib. sulphuris habens 735 b. vini habens ib. unum habens 735 c. unum habens toto corpore ib. vulpis habens 735 a.
Colores floridi 63 a. orationis 735 a.
Colores addere imaginibus delineatis 136 b. multos habens 735 c. Ad colores pertinens 735 a.
Coloribus floridis illustro 64 a. floridis pingo ib. ornatus 735 a.
Coloris carentia 735 b. expers 735 a. expers sum 735 b. ignei qui est 735 c. mali sum 735 b.
Coloro 732 a. 733 a. 734 c. 735 b. in superficie 735 b.
Colorum cinnus 571 a. confectio 545 a. varietas 735 c.
Colossicus 331 c.
Colosso par ib.
Colossus ib.
Colostrum 121 a. 530 a. 563 a. 565 a.
Coluber 678 b.
Coluit vitam à negotiis abhorrentem 236 c.
Colum 242 b. 277 a. 401 c. 679 b. parvum 242 b. Per Colum transfundo 242 b. 679 b.
Colum aureum habens 243 a. pulchrum habens ib. non tractans ib.
Columba 312 b. 519 c. 669 b. parva 519 c. sylvestris 458 b.
Columbæ ubi aluntur 319 c.
Columbarum genere qui est ib.
Columbinus pullus ib.
Columbis abundans 669 b.
Columella 318 c. 615 a. 622 b.
Columen 207 b. civitatis 210 b.
Columna 318 c. 622 b. In columnâ inscribo 139 a.
Columnæ basis seu pes 96 a. caput 300 b. fastigium 318 c.
Columnæ excelsæ 166 b. supra columnam locatus 622 b.
Columnarum capitula 300 b. specie decorus 622 c.
Columnas habens circumcirca 319 a. crebras, decem, in anteriore parte, multas, octo 622 c. pulchras 318 c. quatuor, raras, sex 622 b. Supra columnas positus lapis aut trabs ib.
Columnatus circumcirca 622 c.
Columnis carens, cinctus in ambitu, cinctus locus, fulcio, fultus per se 622 b. nullis fultus 318 c. septus locus 616 a.
Coluntur antiqui mores in multis Græciæ locis 456 a.
Coluri 488 c.
Colus 128 a. 243 a.
Colûs tractandæ perita 243 a.
Coma 33 c. 180 c. 690 c. 719 a. addititia 691 c. anterior 334 b. densa 366 b. pexa 507 a. promissa 397 c. ventilans 584 a. virens 249 c.
Comâ albente præditus 334 b. densâ præditus 334 a. molli præditus ib. pulchrâ præditus ib. trahere 303 c.
Comæ defectus 334 a. exornandæ artifex 334 a. 341 c. 531 c. studiosus 333 a.
Comam auream habens 334 b. canam habens 719 b. colo 180 c. crispam habens 334 b. crispam habeo ib. discriminare 348 b. disjectam habens 334 a. erectam habens 719 b. mollem habens ib. nutrio 180 c. 334 a. 666 b. nigram habens 334 b. 719 b. pulchram habens 335 c. 719 b. rutilam habens 334 b. splendidam habens 180 c.
Comans 334 a. abunde 334 b. setis equinis 488 c. undique 334 a.
Comarum exornatrix 334 a.
Comatum caput habeo ib.
Comatus 334 a. 719 a. altè 334 b. benè 262 c. 334 b. 719 b. circumcirca seu in orbem 334 b. ipse per se 334 a. non ib. suus ib. à tergo 334 b.
Combibo 527 a.
Combinatio 175 c.
non Combinatus 175 c.
Combino 175 c.
Comburendi vim habens 27 a.
Comburens omnia 703 c.
Comburi qui potest 290 b.
Comburo 27 a. 144 a. 290 c. 547 a. 556 a. 599 c. 609 b. 703 c. in 703 c. valet in cinere 607 a. sursum 703 c. simul vel unà 565 c. 703 c.
Comburor 290 c. 556 b.
Combustio 290 c. 703 c.
Combustor 290 c.
Combustu facilis 27 a.
Combustum 290 c.
Combustus 27 b. recens 291 a.
Comede 139 b.
Comedendi necessitas 682 c.
Comedendo consumo 672 a.
Comedens aliena 682 c. ficos 683 a. multum 139 b. 683 b. prior 645 a.
Comedere ante alia 682 c. Non comedes de meis 179 b. Quod comeditur 682 b.
Comedo (v.) 118 a. 139 b. 148 a. 179 b. 207 c. 213 c. 259 c. 260 a. 299 a. 401 b. 495 c. 588 c. 589 a. 645 a. 672 a. 682 b. aliena 682 c. antè 119 a. 179 b. avidè 299 a. 703 a. calida 672 a. coactus 682 c. insuper 118 c. è sartagine 649 a. ad satietatem 682 c. solus 683 a. unà 213 c. 682 c.
Comedo, onis 682 c. 683 a.
Comedor 179 a.
ad Comendum aptus 473 b.
Comes 38 c. 39 a. 56 c. 159 b. 187 a. 430 b. 452 c. 469 a. 509 b. 513 c. 629 a. 695 c. 705 c. assiduus 245 b. itineris 509 a. sum 200 b. 469 a. sum itineris 511 a. viæ 213 a.
Comessabundè 362 b.
Comessabundus 362 b. venio ib.
Comessantium agmen ib.
Comessatio 362 b. jucunda ib.
Comessationes amans ib.
Comessationibus abundans ib.
Comessationis socius ib.
Comessator ib.
Comessor 362 b. simul ib.
Comestio 682 c. hordei 683 a. leporum ib.
Comestor 118 c. 179 a. 239 c. 672 a. fragum Cerealium 683 b. hordei 683 a. lauri ib.
Comesus antè 119 a.
Cometa 354 a.
Cometes mucronatus 449 c.
Comica carmina 22 b.
Comicè decanto, dico, vel taxo 22 b.
Comicus 23 b. 161 c. 543 c.
Cominus 11 c. 178 a. 188 c. 284 b. 629 b. pugnans 403 c. Pugna quæ cominus fit 629 b.
Comis 85 b. 122 a. 242 b. 672 c. 709 c.
Comis nudo 334 a.
Comitas 708 a. 709 c. assentatrix 74 c.
Comitate prosequor 709 c.
Comitatem præ se ferens 710 a.
Comitatio 513 c.
Comitatum præbere ib.
Comitatur divites stultitia 39 a. verba ejus nulla gratia 614 b. 621 a.
Comitatus senatu ac populo 513 c.
Comitatus, ûs 38 a. 218 c. 695 b. principis 504 c.
Comitem accipio 469 a. do ib. se non præbuit impetui civium 528 a.
Comiter 406 b. 709 c. alloquor 152 b. appello vel ago cum aliquo 74 a. de me alicui 695 b. excipio 152 b.
Comitia 31 c. 69 c.
Comitiali morbo laborans 367 b. morbo laboro ib.
Comitialis morbus ib.
Comitiis interrum 31 c. In comitiis creo magistratum ib.
Comitor 38 c. 39 a. 56 c. 96 a. 187 a. 200 a. 333 c. 450 b. 460 a. 463 c. 469 a. 513 c. 546 c. 695 b. unà 514 a.
Comma 336 c.
Commaculare manus sanguine 420 c.
Commaculo 606 b.
Commaculor 578 b.
Commando 118 a.
Commanduco 401 b.
Commatis constans 336 c.
Commeatu deficior 158 a.
Commeatui præfectus 80 b.
Commeatum adveho 16 c. 513 c. vehens 698 a.
Commeatus. § Profectio 610 c. § Annona, cibaria 7 c. 199 c. 332 c. 513 c. 588 c.
Commeatûs inopia 18 b.
non Commemorandus 87 b.
Commemoratio 136 c. 240 b. 424 c. per singula 241 a.
Commemoratione dignus 424 c.
Commemoratus ab ipso autore 240 b.
Commemoravi 187 b.
Commemoro 3 c. 214 b. 233 b. 240 b. 320 c. 322 a. 374 a. 424 a. 689 b. 693 b. insuper 240 b. iterum 413 b. prius 286 b.
Commendabilis 29 a.
Commendatio 153 a. 284 b.
Commendatitius 284 b.
Commendatus mihi est à toto Senatu 284 a.
Commendavit posteritati Hieronem Simonides 284 a.
Commendo 153 a. 284 b. 652 a.
Commendor 284 a.
Commensus, ûs 415 c. inter quas nullus est ib.
Commenta omnia superans 420 b.
Commentabar mecum futuras miserias 710 a.
Commentari 415 b.
Commentaria 635 b.
Commentarii 424 b. 684 b.
Commentariis scriptis interpretor 423 b. In commentarios refero 136 c.
Commentarium nocturnum 446 b. scribo 583 b.
Commentarius 136 c. 474 c. 575 b. 585 b. quicunque 137 a.
Commentatio 256 a. 265 a. 281 b. 286 a. 443 b. 553 b. 592 a. 601 b. 710 b.
Commentatione valens 443 b. In commentatione positus ib. Ad commentationem aptus 710 b.
Commentationibus pleni 265 a.
Commentatiuncula ib.
Commentator 710 b.
Commentatrix vis animi 443 b.
Commentitiè 531 a.
Commentitium 594 b.
Commentitius 531 a. 548 a.
Commentor 223 a. 232 b. 367 a. 553 b. 592 b. 710 b. obiter 256 b. philosophorum more 601 b. priùs 256 b. curiosè priùs 413 c.
Commentum 219 a. 264 c. 420 b. 443 c. 531 a. 543 c. 594 b. 648 a. 710 b. artificiosum 648 a. dolosum 370 a. falsum 429 b. vafrum 149 c. 444 a.
Commentus est dolum improbum 112 c.
Commeo 332 c. 439 b.
Commercia non exercens cum exteris 421 b. Per commercia 49 c.
Commercialis 48 a. 49 c.
Commercio carens bellum 421 b.
Commercio aliorum non utens 421 c. In commercio facilis 101 b.
Commercium 48 a. 49 c. 101 b. 352 c. 421 b. 732 c. cui fuit cum exteris 421 a. cui nullum est cum aliis 421 c. habeo 175 c. 421 b. 463 c. 673 a. 732 c. 734 a. habere cum aliquo 49 a. cum quo facilè haberi potest 50 a. cum quo haberi non potest ib. non habens 464 a.
Commetior 415 c.

Commigravi 433 a.
Commigro 279 c. 433 b. 437 a. aliò 280 a.
Commilitium 36 b.
Commilito 36 b. 84 b. 403 c. 619 a.
Commilitonum amans 403 c.
Comminari 117 b.
Comminatio 69 c. 307 b. 637 a.
Comminatrix 69 c.
Comminatus est mihi asperis verbis ib.
Comminisci mendacium 420 b.
Comminiscor 219 a. 443 c. 444 a. 508 b. 510 b. 551 a. 629 c. 648 a. 659 c. 706 c. argutè et ingeniosè 601 a. fraudulenter 595 a. insuper 219 a. vafrè 545 a. 601 a. vicissim 443 c.
Comminor 69 c. 637 a.
Comminuens 312 b.
Comminui qui facilè potest 670 c.
Comminuo 51 b. 261 a. 263 b. 305 c. 306 b. 380 a. 599 c. 642 c. 669 c. 739 b. 743 c. antè 380 b. simul ib.
Comminuor 263 b. 669 c.
Comminutio 261 a. 263 b.
Commiscentes aquam antè 421 c.
Commisceo 44 c. 101 a. 168 b. 309 a. 336 a. 421 b. 522 c. 633 b. 676 a. 713 a. liquatum 649 a.
Commisceor 421 c. 713 a.
Commiscere corpus cum matre 421 a.
Commisceri qui nequit 309 a.
Commiserans libenter 458 a.
Commiseratio 193 a. 457 c. 458 a. 501 b. 608 c.
Commiseratione non dignus 458 a. qui non tangitur 501 b. cum commiseratione ib. sine commiseratione ib.
Commiserationem amisit, [illegible] est, immisericors est 193 a. moveo tibi ib. Ad commiserationem pronissimus 458 a.
Commiserativus 457 c.
Commiseror 193 a. 457 c. 458 a. 467 c.
Commissâ pugnâ 284 a.
Commissio parium ad pugnam 101 a. prælii ib.
ex Commisso 664 a.
Commissum est prælium cum impetu 272 a.
Commissura 101 a. 225 a. 632 c. apta 82 a. artuum 75 a. labiorum 616 c.
Commissus. § Coagmentatus 71 b.
Commistio corporum maris et fœminæ 71 c.
Commistione constans 421 c.
Commistura ib.
Committere argentum mensariis 97 c. peccatum 541 b. prælium 413 b. pugnam 101 a. 650 a. inter se 230 c.
Committeremus, ut deteriores quàm priùs essemus ib.
Committi seu coire in unum qui potest 231 a. impiè et nefariè 582 c.
Committitur fidei meæ 506 c. mihi 663 c. 724 c.
Committo. § Coagmento, jungo 71 b. 235 a. § Collido, congredi facio, inimicos reddo invicem, irrito 101 a. 191 a. 230 a. 511 c. 575 a. 734 c. § Communico, concredo, demando 251 b. 505 c. 506 c. 650 b. 652 a. 663 c. 724 c. § Permitto 100 a. 663 c. § Perpetro 650 c. bellum 282 a.
Committor § Coagmentor 71 b.
Commixtim 421 c. 713 b.
Commixtio 44 c. 308 c. 309 a. 336 a. 421 b. 727 a.
Commixtum quod est 309 a.
Commixtus 309 a. 713 a. non 713 b.
Commoda. § Opportuna 137 b. dicere 289 c.
Commodà procuro illis omnia 420 b.
Commodatò accipio 732 a. do ib. peto 732 c.
Commodatum 732 b.
Commodè 157 b. 196 a. 199 c. 219 b. 294 c. 695 c. 696 a. tractor 732 c. vivo 245 a.
Commodis afficior 732 c. servire suis 254 b.
Commodissimè 294 c.
Commoditas 289 c. quam quis præ aliis consequitur 226 a.
Commodo. § Prosum 732 c. insuper 747 c. § Commodatò vel utendum do 101 a. 732 a. vicissim 732 b.
Commodo afficio ib. Cyri 2 a. tuo 624 a. nullo 747 b.
Cum commodo ib.
Commodum 2 a. 310 c. 372 a. 732 b. 733 b. 737 c. capio 372 a. perceperunt ex ib. percipere 500 a. tuum 623 b. In commodum Cyri 198 c. meum converto 176 c.
Commodum. § Opportunum 294 c. esse alicui 289 c. Quantum tibi commodum erit 737 c.
Commodus 152 b. 199 b. 289 c. 295 a. 693 a. 695 b. 732 b. 733 b. ad salutem 693 c. usum 732 b.
Commolo 45 a.
Commonefacio 424 a. 429 b. 653 c. iterum 424 b.
Commonefactio ib.
Commonefio 424 b. 653 c.
Commoneo 653 c.
Commonstro 688 c.
Commorans in agro 413 b. 436 a. in urbe 413 b.
Commorari sub dio 24 a. in commentatione aliquâ 738 c.
Commoratio 620 a.
Commordeo 144 b.
Commorior 259 b.
Commoror 161 a. 269 b. 541 c. 736 b. juxta 269 b.
Commotio 317 b. 633 b.
Commotiones parvæ magnarum causæ esse solent 282 c.
Commotus affectu 501 a.
Commovens terram 728 c.
Commoveo 72 b. 193 a. 282 c. 317 a. 343 a. 483 c. 484 a. 492 c. 497 a. 512 a. 543 c. 583 b. 633 a. antè 317 b. ut persuadeam 483 c. tumultuosè 324 a. utrinque 170 b.
Commoveor 170 b. 492 c. 512 a. 583 b. 633 a. affectu vehementi 501 b. valdè 501 c. Qui commovetur facilè 179 c.
Commovit non solùm, verùm etiam conturbavit 317 a. mare 633 a.
Commune 328 a. facio 543 b. habeo 328 c. habeo hoc tecum 328 b. nihil habens cum altero ib. signum 586 a. In commune 328 a.
Communem lectum habens 379 a. mentem habens 709 a. parietem habens 659 b. utilitatem afferens 747 c.
Communes sunt res amicorum 328 a.
Communi honore sociare patrem et filium 450 a. linguâ 374 b. partu editus 654 c. pede socioque iter faciens 551 c.
Communia jura et instituta habere reipubl. 548 b.
Communicanda est molestia cum amicis 163 a.
Communicans libenter ib.
Communicatio 163 a. 232 a. 367 a.
Communicativus 163 a.
non Communicatus 328 b.
Communicavi cum ipsis Evangelium 630 b.
Communico. § Commune facio, impertior, participo 163 a. 328 b. 450 a. 543 b. hospitium 450 a. § Confero cum 328 b. 630 a.
Communio. § Consepio 707 b. vallo 721 b.
Communio. § Communitas 51 b. 224 b. 328 b. nulla 328 b. quæ cum his intercedit ib. Ad communionem pertinens ib. In communionem venio ib.
Communionis amans 328 b.
Communis 328 a. 450 a. hasta 450 a. lis 165 b. multis 328 c. morbus 139 b. non est his 232 a. omnibus 328 c. et nota omnibus oratio 452 c. utilitas 328 a. 747 c.
Communitas 328 a. naturæ 715 c.
Communiter 328 a. 450 a. ago aliquid 554 c. contractæ nuptiæ 328 c. decurrere 669 a.
Commutare bellum cum pace 367 c. Cœlum cum terra 55 b. nomen cum nomine 55 a. vitam cum morte 49 b.
Commutabilis 100 a.
Commutata hoc vel illo modo 196 c.
Commutatio 48 a. 49 a. 50 a. 100 a. 368 a. 542 a. mutua 50 a.
Commutatorius 48 b.
Commutentur, quæ apud nos sunt, cum illis quæ apud alios 49 b.
Commuto 48 a. 49 a. 55 a. 83 a. 278 a. 367 c. 542 a. 578. b. 620 b. 652 a. in contrarium 283 b.
Como 83 c. 294 c. 473 b. 507 a.
Comœdia 22 a.
Comœdiæ conveniens 22 b.
Comœdiarum scriptio 513 b. scriptor ib.
Comœdus 22 a.
Compacta 82 c.
Compactile coagmentum 621 a.
Compactilis 522 c.
Compactio ib.
ex Compacto 303 b. 652 c.
Compactum 652 c. esse 284 a.
Compactus 82 a. 135 a. 284 a. 330 c. 522 c. 594 b. benè 204 b. 522 c. 523 a. ex cerâ 523 a. clavis 522 c. clavis multis 135 a. iterum 525 a. ex lignô 372 c. non 135 a. 522 c. novo quodam modo 525 a. primus qui est ib. recens 522 c. 523 a. sum, et coagmentatus 522 a.
Compages 82 b. 133 a. 225 b. 226 b. 284 b. dentium 135 a. humerorum 745 a. membrorum 624 a. ossium 75 a.
Compar 186 c. 278 b. patri 235 c.
Compara artem cum arte 349 a. et paratum redde te ipsum 594 c.
Comparabat magnam militum manum 716 a.
Comparabilis. § Qui comparari potest cum alio 100 a.
Comparandæ pecuniæ deditus 534 a. pecuniæ peritus 534 b.
Comparandus. § Conferendus 56 b. 101 a. non 101 b.
Comparans me aliis 256 b. securitatem 554 a. sibi gloriam 673 a.
Comparantes se ad voluptatem consectandam 395 a.
Comparare benevolentiam 352 b. exercitum 78 b. gloriam 100 b. sibi potentiam magnam 541 c. victoriam 344 a. victum 107 b. 234 a.
Comparari cum alio qui non potest 100 b. 349 a.
Comparat gloriam 594 c.
Comparata est aliter nostra ratio 181 c. est huic optimè vivendi ratio 595 a. Sic hæc comparata sunt naturâ 714 a.
Comparatè 51 a.
Comparatio. § Acquisitio 508 b. 510 c. pecuniæ 734 a. § Assimilatio, collatio, contentio 100 a. 183 a. 214 c. 215 a. 250 b. 349 a. 637 b. 652 a. contrariorum 278 b. proportionalis 377 c. Ex comparatione examinatum æquâ mensurâ 415 c. Per comparationem 100 a.
Comparativè 349 a.
Comparativum genus, apud Rhetores 279 b.
Comparativus 100 a. 349 a.
Comparata seu acquisita difficilis 553 a.
Comparatum quod est cum labore 296 c. Ut comparatum est naturâ 714 a.
Comparatus. § Acquisitus 352 c.
Comparatus cum naturâ 714 a.
Comparavi 352 c.
Comparentia, æ 683 c.
si Compareretur mecum 746 b. nobiscum 746 c.
Comparo. § Acquiro, concilio 48 a. 49 b. 71 b. 352 b 366 a. 572 c. 425 a. 508 b. 510 b. 542 b. 553 b. 566 c. 594 b. 595 a. 651 c. 743 a. cum labore 296 b. insuper 352 c. 566 c. tibi hanc rem vel comparare conor 448 a. tibi pecuniam 541 b. unà 510 b. § Assimilo, confero, contendo 100 a. 101 a. 181 c. 183 c. 214 c. 256 b. 348 c. 349 a. 465 a. 737 b. 650 c. 652 a. imagine 183 c. vicissim 215 a. § Me ad bellum 594 c.
Comparor. § Assimilor, conferor 100 b. 183 a. 215 a. 348 a.
Comparui 683 c.
Compascuus 115 a. 380 a.
Compatior 500 c.
Compedes 504 a. 619 c.
Compedibus astrictus 504 a. astringo ib.
Compedio ib.
Compellandus 573 c.
Compellare aliquem contra alium 672 c.
Compellari qui facilè potest ib.
Compellatio 8 b. 9 a. 293 a. 573 c. 672 c. 716 c.
Compellativus 8 b. 9 a.
Compellator 8 b.
Compellatus 573 c. non 8 b.
Compello. § Alloquor 8 b. 9 a. 87 c. 200 c. 212 c. 700 a. 716 c. 734 a. blandè 562 a. nomine 466 c.
Compello. § Cogo in unum 191 a. § Adigo, cogo 3 b. 57 b. 60 a. 186 b. paulatim 16 a. per vim 107 a.
Compendiariâ ratione 452 b. viâ 644 a.
Compendiariè 634 c.
Compendiarius 641 b. 643 c. 644 a.
Compendio carens 457 b.
Compendiosa ratio tractandi de aliquâ re ib.
Compendiosè 644 a. collectus 472 a.
Compendiosiores fiunt 612 a.
Compendiosus 452 b.
Compendium ib. 643 c. 644 a. dilucidum 471 c. facio obiter 311 a. sequens 452 b. In compendium contraho 621 a. redactus 643 c.
Compensantes vitium æquâ virtute 583 b.
Compensare 48 b.
Compensatio 14 a. 55 c. beneficii 57 c.
Compensatur voluptas commodo 49 b.
Compenso 49 b. 55 c. 278 a. 403 b. 415 c. beneficium alio beneficio 201 c.
Compensor 278 a.
Comperio 192 c. 218 c. 219 a. 367 b. 717. c.
Comperior 192 b. 214 c. 218 c.
Comperta 41 c.
pro Comperto habeo 106 a.
Compertum 683 a. est 122 c. 471 c. habeo 41 a. 367 b. habeo certissimè 697 c.
Compertus sum 684 b.
Compes 136 b.
Compescere 612 a. qui nequeunt cupiditatem lucri 345 a.
Compesci qui nequit ib.
Compesco 209 c. 345 a. 503 b. 582. b. prior 612 a.
Compescor 582 b.
Compescunt carnem nimis excrescentem 610 c.
Competentia ætatis 303 a.
Competitor sum alicui 4 b. sum tibi hac in re 263 a.
Competitores 4 b.
Competo. § Congruo, convenio 96 b. 528 c. 695 c.
Compilare patriam 623 c. urbem ib.
Compilatio ib. vestium 582 c.
Compilator 623 c.
Compilatores et fures alienorum versuum 175 b.
Compilo 175 b. 628 c. 655 b. 693 c. 741 c.
Compingendi vim habens 284 b.
Compingendo struo et fabricor 522 a.
Compingo aptè 82 b.
Compingo 78 c. 82 c. 96 b. 135 a. 201 a. 522 a. aptè 377 c. circumquaque 522 c. clavis 135 a. fistulas 635 b.
Compingor 96 b. 522 a.
Compinso 544 b.
Compinsor ib.
Compita 621 a.
Complaceo 60 c.
Complacitum est 74 b.
Complanare 621 c. lapidem 647 b. viam 400 b.
Complanatio 463 a.
Complanata facilis 380 b.
Complanatus 387 c. 448 c. non 380 a. securi 512 a.
Complano 204 c. 278 a. 380 a. 387 c. 434 a. 463 a. 504 b. 617 c. 721 a. 740 a. antè 380 b. 463 b. radendo 739 c. securi 512 a.
Complanor 434 a.
Complectens. § Comprehendens 225 c.
Complecti mente 563 c. qui potest 368 b. quem facilè possumus 5 c.
Complector. § Amplector 224 c. 368 b. 562 a. 613 c. 713 a. amanter 84 a. 709 c. § Comprehendo, contineo, retineo 97 c. 183 c. 224 b. 367 b. 368 b. 612 a. 628 a. capitulatim et summatim 312 a. in 224 c. medium 368 b. mente 444 a. retinendo 224 c. simul quasi contrahendo 31 c.
Complementum 534 c.
Complendi vim habens ib.
Complens et perficiens aliquid ib.
Compleo 533 c. 534 c. 535 a. insuper 534 c.
Compleor 535 b.
non Completa fœdera 309 b.
Completu difficilis 534 c.
Completum oraculum 698 b.
Completur balatu 555 b.
Completus dimidiâ ex parte 534 c. non ib.
Complexio 31 c. 224 c. 368 b. 518 a. 533 a. formarum 224 c. summaria 312 b.
Complexivè 224 c.
Complexu jungor 533 b.
Complexus adhæreo 713 a. paucis 31 c.
Complexus ûs 533 a. 562 a. mutuus 225 b. quo aliquid intra nos continemus 368 a.
Complicandi vim habens 562 b.
Complicari qui nequit 533 b.
Complicatio ib.
non Complicatum ut sarcina 595 a.
Complicatus 533 b. 561 c. 562 b. non 533 b.
Complico 533 a. 561 c. 562 a.
Complicor 561 c. 562 a.
Complodo 350 c. manus 351 c.
Complosio manuum 529 c.
Complosio manibus strepitum edo 532 b.

Complui 682 b.
Compluo ib.
Complures 549 a.
Componere aptè 78 c. cincinnum 611 b. discordiam 161 a. discrepantia inter se 651 a. lites 392 a.
Compono. § Coagmento, compingo, conjungo 78 c. 79 a. 341 a. 522 b. 652 c. insuper 652 c. § Adorno, apto, colligo, concinno, consarcino, construo, digero, struo 532 c. 594 b. 609 c. 611 b. 652 c. 681 c. aptè 85 a. aliquem ad somnum capiendum 328 a. decenter 611 c. dolosè 652 c. et accommodo me ib. et effingo 578 a. ex multis unum 78 c. exquisitè 41 a. in ordines 634 c. mortuum ad sepulturam 333 c. ordines 634 c. § Administro, constituo, instituo, moderor, ordino 217 c. 281 c. 282 a. 341 b. 350 c. 478 c. 651 a. aliter 341 b. mores 578 a. § Commentor, conscribo, scribo 553 b. 634 b. 635 b. carmina 543 c. § Comparo, confero 638 a. 652 a. inter se 51 a.
Componor. § Concinnor, conjungor, contexor 532 c. 652 c. lepide et scitè 333 a. § Consto 284 a. § Ornor 222 a. § Constituor 282 a. in certam quandam affectionem corporis 222 a. mente, et ad me redeo 282 a.
Comportatio 333 c. frugum ib.
Comportatu facilis ib. Quod comportatur 696 a.
Comportatus 333 c. non ib.
Comporto 333 c. 694 c. 695 c. 696 a.
Comportor 333 c. 693 b.
Compos 99 b. 224 b. 346 a. artis 197 b. factus alicujus rei 99 c. mentis 82 c. 377 c. 412 c. 443 b. 708 c. 709 b. sum 341 b. sum mentis 677 b. 708 c. 709 c. non sum mentis 52 c. voti 673 b. voti fio 673 a. voti non fio ib. voti non eris 209 b. voti qui fit 673 a. Non compos mentis 443 a.
Composita oratio 594 c.
Composita et concinnata edulia ex multis rebus 78 c. Quum composita fuerint omnia et tranquilla reddita 282 a.
Compositæ ritè fabulæ 284 a.
Compositè 51 a. 227 b. 282 a. 341 b. 611 c. 635 c.
Compositi mores 341 b.
Compositio. § Coagmentatio, conjunctio, concinnatio, constructio 284 b. 522 a. 609 c. 652 c. alia 341 b. apta membrorum 415 c. apta rerum 341 b. bona 652 c. mala 653 a. orationis 594 c. ossium 635 b. Reip. 282 b. § Collatio, comparatio 652 a. § Pacificatio, pactio 14 b. 95 a. 376 b. 393 a.
Compositionem non admittens 95 b. Ad compositionem aptus 653 a.
Compositionis desiderio teneor 95 b.
Compositis ordinibus 635 c. sarcinis suis 594 b.
Compositilius ib.
Composito agmine incedentes 634 c. animo, et moderato 282 a. Ex composito 305 b. 595 a. 653 a.
Compositor 652 c. librorum 635 b. Compositu facilis 653 a.
Compositum 652 c. nomen 166 b. volumen 635 b.
Compositus. § Coagmentatus 652 c. bene 653 a. non 652 c. bene 653 a. § Concinnus, decens 82 c. 174 c. 378 b. 654 a. benè 282 b.
Compotantes 458 b.
Compotatio 15 c. 184 a. 361 b. 526 b. 527 a. 595 b.
Compotationi conveniens 527 a.
Compotem mentis esse 196 a. 197 b. 377 b.
Compoto 15 c. 308 c. 361 b. 527 a. 702 a.
Compotor 108 b. 527 a. suavis et jucundus 527 a.
Compotores 454 a.
Compotorius 527 a.
Compotrix ib.
Compransor 75 c.
Comprecor 220 a.
Comprehendendi facultate preditus seu vim habens 224 c. 368 a.
Comprehendere abducendum ad supplicium capitis 368 b. mente 40 b. 368 b. quem nequimus 318 b. qui potest 368 b. qui multa potest complexu suo 225 a.
Comprehendi qui potest 367 c. 368 a. qui non potest 368 a. qui cogitatione vel mente nequit 443 c. 444 a.
Comprehendo. § Capio, corripio, prehendo 30 a. 318 b. 365 a. 367 a. 400 c. 525 a. cursu 668 b. intus 367 c. medium 368 b. non 367 c. undique ib. § Complector 97 c. 367 c. 368 b. 612 a. in 224 c. intus 367 c. scripto 138 a. undique 367 c. § Concipio animo, intelligo, percipio 367 b. 368 b. 737 a.
Comprehendor. § Capior 30 a. § Percipior 757 b. § Summatim 312 b.
Comprehenduntur sensu 567 b.
Comprehensibilis 256 a. 367 c. 368 c. non cogitatione 443 b.
Comprehensim 223 b. 368 b.
Comprehensio. § Assequutio, deprehensio, prehensio 318 b. 367 c. 368 b. quæ undique fit 368 b. § Complexio 224 c. 367 c. quæ fit manu in pugnum contractâ 172 a. et summa rei 100 b. § Conceptus mentis 444 a.
Comprehensivè 224 c. 367 c.
Comprehensu difficilis 367 c. facilis ib.
Comprehensus sum 223 b. undique 367 c.
non Compressa 145 c.
Compressio 259 a. 432 a. 525 a. 528 c. 612 a. 744 b. in fauces 616 c.
Compresso ore qui est 432 a. absque compresso labiorum ib.
Compressum os habens 616 c.
Compressus in fauces oceanus ib. sum 432 a.
Comprimendi vim habens 612 a.
Comprimo 31 b. 225 b. 259 a. 283 b. 431 c. 525 a. 612 a. 628 b. § Compesco, supprimo 582 b.
Comprimor 432 a. § Compescor 582 b.
Comprimunt os 274 b.
Comprobari autoritate alicujus 359 a.
Comprobata sententia ab omnibus ib. testimonio 401 a.
Comprobatio 29 a. plurium 315 a. quæ fit autoritate alicujus 359 a.
Comprobator 29 a.
Comprobo 28 c. 29 a. 169 a. 348 c. 359 b. autoritate meâ 359 a. decreto 741 b. hoc 29 a. simul 359 b. testimonio meo 401 a.
Comprobor testimonio ib.
Compromissarii arbitri 49 a.
Compta eleganter 347 a. oratio 138 c.
Compti crines 507 a.
Comptor 294 c.
Comptoria ars 334 b.
Comptorium instrumentum 294 c.
Comptrix 473 b.
ad Comptum crinalem comparatus 334 b.
Comptus 83 c. 507 a. non 473 b.
Compulit eos intra muros 612 a.
Compulsio 744 b.
Compuncti sunt corde 446 c.
Compunctio 308 a. 446 c.
Compunctus notis 615 c. notis albis ib. notis undique ib.
Compungo 446 c. notis 615 b. notis rursum ib. notis undique 615 c.
Compungor 446 c. notis 615 b.
Computatio 377 b. 378 b.
Computator 377 b. 741 a.
Computatum et numeratum demotior 378 b.
non Computatus 741 a.
Computo 101 a. 377 a. 378 a. 741 a. priùs 378 b.
Computrefacio 586 c.
Conamen 420 b.
Conamini me consolari 287 a.
Conato omni 314 a.
Conatus, ûs 113 b. 479 a. 507 b. 658 c. 724 b.
Conatus qui summâ contentione fiunt 18 c.
Conatoo 722 c.
Concalefacio 44 a. 250 b. 255 b.
Concalefactoria via 255 b.
Concameratio 209 b. 296 a.
Concamerationem duplicem habens 209 b.
Concamerationes multas habens 209 b.
Concameratus 296 a.
Concamero 209 b.
Concarnatio 581 b.
Concava et oblonga vasa 590 c. folia habens 712 c.
Concavitas 327 c. coxendicis 348 b. oblonga 97 b.
Concavitates pulmonis 117 b.
Concavus 327 c.
non Concedendum 40 c. Non concedendus 738 a.
Concedens ascensum nemini 231 a.
Concedere 376 b. 718 a.
Concedi 737 c.
Conceditur nihil tale 231 c.
Concedo. § Cedo 184 a. 231 a. 719 c. 737 c. § Confero me 737 c. § Assentior, consentio, fateor, non nego 541 c. 689 c. 757 c. Permitto 162 b. 229 b. 737 c. aliquid petenti 29 a.
Concedor 229 a.
Concelebro 11 b. ludos 514 b.
Concentus 22 a. 82 b. 716 c. 717 b.
Concentuarior 389 c.
Conceptaculum 4 c. 154 c. 738 a. mali nautici 385 b.
Conceptio cordis. § Cogitatio 299 c.
Concepta multo fœtus 360 b.
Conceptos mente 651 a.
Conceptus, ûs. § Impregnatio 368 b. furtivus 625 a. § Animi 264 c. 300 b. mentis 99 b. 374 c. 443 b. 446 a. 706 c.
Conceptus impediens medicamentum 360 b.
Concerpo 447 b. 602 a.
Concerptus 655 b.
Concertatio 19 a. 210 a.
Concertavi 210 a.
Concerto 19 b. 21 a. 160 a. 210 a.
Concesserunt in societatem 737 c.
Concessio. § Assensus ib. § Permissio 151 a. 737 c.
Concessa facile 376 c.
Concessum esse 376 b. est 155 b.
Concha 79 b. 106 b. 327 a. 342 c. 431 c. oblongior 590 c. testacea 327 b.
Conchæ marinæ, quibus in suffragiis utebantur 730 b.
Concham mitto per superficiem aquæ 486 b.
Conchites lapis 327 a.
Conchula ib. 342 c. 486 b.
Conchyliata lana 327 b.
Conchylii operculum 468 a.
Conchylium 327 b.
Conchyta ib.
Concidam te frustulatim, ut minutal 337 b.
Concidens jam fanum, et ruinam proximam 572 b.
Concidi dictis mordacibus 336 b.
Concidisse animo 187 b. viribus ibid.
Concidit animo 582 b.
Concido 400 a. 572 b. 589 c. 627 a. animo 8 c. 20 a. 52 b. 264 c. 292 a. 313 a. 527 c. metu 561 c. priùs 527 c.
Concido 326 a. 337 c. 642 c. 643 c. 644 a. in frusta 78 a. in frusta parva 423 b. membratim 411 a. minutatim 338 a. pugnis ib.
Conciliabulum 382 c.
Conciliandarum nuptiarum ars 425 a.
ad Conciliandum aptus seu efficax 50 a.
Concilians amicitiam 650 a.
Conciliare benevolentiam 721 c. dissidentes 78 c. et componere discordiam 161 a. et insinuare 130 a. gratiam 16 b. nuptias 424 a. sibi alicujus amicitiam 78 a. sibi aliquem 30 b. sibi auditorum mentes 720 c.
Conciliari qui nequit 702 c.
Conciliatio 49 a. 284 b. 457 c. gratiæ 352 c. Ad conciliationem pertinens 50 a.
Conciliativus 50 a. 448 a.
Conciliator 15 c. 49 a. 83 a. 240 c. 414 a. 448 a. 702 b.
Conciliatrix 448 a. nuptiarum 204 a. 425 a.
Concilio. § Amicum, benevolum, familiarem reddo 15 b. 49 a. 96 b. 137 a. 254 b. 456 a. 457 c. 544 c. 702 b. cultu et observantiâ 254 c. gratiam 722 a. gratiam unà 16 b. mihi 78 a. 352 c. § Comparo 49 b. 71 b. 140 a. 425 a. 542 b. aliquid alteri 425 a. mihi 457 c. 543 b. nuptias alicui 425 a.
Concilior. § Amicus reddor 147 a.
Concilium 15 c. 46 a. 112 c. 180 b. 250 b. 294 b. 587 a. celebrantes 180 b. habeo 293 b. coëgit Persarum 46 a.
Concinens 22 a.
Concino ib.
Concinna oratio 594 c. phrasis 427 c.
Concinnata et composita edulia è multis rebus 78 c.
Concinnatio 522 a.
Concinnator 83 a. causarum 570 a. verborum 201 a.
Concinnè 82 c. 341 b. 411 a. 427 c. 578 b. dispono 653 b.
Concinnitas 132 b. 411 a. 578 a. numerorum 578 b.
Concinnitatem et nitorem orationi addere 63 b. nullam habens 578 a. numerorum tribuo alicui ib.
Concinno 82 c. 83 a. 290 b. 522 b. 652 c. aptè 377 c. causas 570 a. elaboratè 83 c. eleganter et variè 64 a.
Concinnor 532 c.
Concinnus 82 c. 132 b. 411 a. 578 b. 654 a. admodum 83 a. ordo 654 a.
Concio. § Cœtus, Conventus 7 a. 187 a. 293 b. 459 c. § Oratio 7 b. 789 a. § Locus concionis 271 c.
Concionalis 7 b. 293 b.
Concionandi facultas 7 b. peritus ibid.
Concionator 7 c. 101 c. 293 c.
Concinnatores 7 b. 69 c. 93 a.
Concionatorius 7 b.
ex Concione unus 293 c. In concione stans ib.
Concionem advoco 293 c. cogere 541 b. convocare 293 b. habeo ib. habeo ad populum 7 c. Ad concionem voco 293 b.
Conciones 69 c.
Concioni interesse 293 b. interesse simul 293 c.
Concionis locus 293 b.
Concionor 7 b. 69 c. 293 c.
Concipiendi facultatis privatio 368 b. vim habens 360 b.
Concipiens facilè 360 b. 368 b.
Concipere timiditatem 32 a. § Gravidam fieri 30 b. 318 b. 329 a. 534 a. quæ nequit 368 b.
Concipi mente qui nequit 443 c.
Concipio. § Gravida fio 123 c. 155 c. 178 b. 360 b. 366 a. 368 b. cum voluptate 318 b. § Animo 99 a. 264 c. 367 a. animo priùs 330 a. mente 443 b. 444 a. spem 195 c.
Concipior ultrò 30 b.
Concisa brevitas 644 a.
Concise ib.
Concisio 643 c. curaium 204 c. in membra 411 a.
Concisus 325 c. 669 c. § Brevis 644 a.
Concitabo inimicitias 420 a.
Concitans populum 584 b.
Concitare affectum 500 b. iram 542 a. mare 357 b. ad seditionem 278 c. spumam 304 a.
Concitat populum 583 c.
Concitate 545 a. eo 584 a.
Concitatio 479 c. ad iram 477 a.
Concitatis alis volans 521 b.
Concitato gressu feror 599 c.
Concitatorius 469 a.
Concitatus 483 c. 599 c. 658 b. 694 b. gressus 599 c. impetu iracundo 403 a. ira adversus Bebryces ib. est contrà 484 a. velociter 584 a.
Concitavit mare 633 a.
Concito 267 c. 282 c. 293 c. 350 c. 468 c. 479 b. 484 a. 577 a. 583 b. 599 c. ad iram 265 c. 361 a. 468 c. 730 c. ad iram simul 266 a. adversus 484 a. 584 a. alicunde 484 b. populum 358 a. seditionem 279 c. tumultum ib.
Concito gradu feror 484 a.
Concitor 483 c. 484 a. 599 c. 694 b. ante 483 c. impetu 477 a. impetu quodam animi 412 a. irâ 605 b. ad iram 265 c. 730 c. ad iram subitò 730 c. vehementer 500 b.
Concitus cursu 584 a. feror 484 a. feror alicunde 484 b. feror per ibid.
Concivis 547 b. 548 a.
Conclamatus. § Desperatus 130 b.
Conclamare vasa 235 b.
Conclave 185 c. 455 c.
Concludens non rectè ratiocinando 378 c.
Concludo 184 a. 185 c. 186 a. 274 a. 320 c. unà cum alio tanquam in carcerem 186 a. § Colligo, infero, ratiocinor, statuo 15 c. 378 b. 481 b. 517 c. 518 a. aliquid certi rationibus utrinque collatis 377 b. argumentis et rationibus repetitis 378 b.
Concludor 184 a. 274 a. § Ratiocinando 378 b. 481 b. 518 a.
Conclusio 320 c. 367 a. 562 b. et coërcitio 186 a. § Complexio argumentativa 15 c. 518 a.
Conclusionem inferendo 518 a.
Conclusum teneo 184 b. 185 c.
Conclusus 320 c. non ib. non rectè ratiocinando 378 c.
Concocti cibi 679 b.
Concoctio 202 c. 206 c. 316 c. facilis 517 a. levis, parùm à cruditate differens 426 a. tarda 517 a.
Concoctionis difficultas ib.
Concocta difficilis ib. facilis 206 c. 227 c. 517 a.
Concœnatio 50 a.
Concœnator 50 a. 170 c. 260 a.
Concœno 50 a.
Concolor 735 c.
Concoloratio 735 a.
Concoloro ib.
Concoloror ib.
Concomitamini me 513 a.
Concomitor 200 b. 212 c. 463 b.

Concopulari eodem jugo 236 a.
Concoquendi vim habens 516 c. 517 a.
Concoquens 49 c.
Concoquere iram 516 c. non posse 517 a.
Concoqui qui nequit ib.
Concoquo 206 c. 517 a. 564 c. cibum 100 a. difficulter 517 a. supra modum ib.
Concordantes voce 463 c.
Concordare 208 b.
Concordi studio 237 b.
Concordia 82 a. 96 b. 187 a. 444 a. 709 a. 716 c. animorum 742 c.
ad Concordiam pertinens 444 a. propensus ib. reduco 78 c.
Concorditer 215 b. 376 b. 716 c. vivo 444 a.
Concorpor 631 b.
Concorporo 544 c.
Concors 265 b. 444 a. 574 a. 706 c. 709 a. 716 c. 742 c. sum 265 c. 443 c. 709 a. vox 261 c.
Credebatur aliis curatio 506 c.
Concreditur mihi 505 c. 506 c.
Concredo ib.
Concrementum 284 b.
Concremo 347 a. 556 b.
Concrepatio digitorum 350 b.
Concrescens facilè 715 a.
Concrescere facio 263 a. 284 a. 522 a. facio circum 667 a. qui nequit 349 a.
Concresco 284 b. 349 a. 522 a. 666 c. in summâ parte 522 c.
Concretio 263 a. 284 b. 349 a. 522 b. 715 a. humorum 284 c. sanguinis in grumos 262 c.
Concretum 349 a. 522 a.
Concretus 349 a. 522 a. 632 c. 715 c. circum 667 a. glacie 523 a. non 349 a. 523 a. 632 c. nuper 384 b.
Concrevi 522 a. 715 a.
Concubina 329 a. 497 a. sum 497 a.
Concubinatus ib. In concubinatum accipio ib.
Concubitor 218 a. 329 b.
Concubitrix ib.
Concubitum appetere 378 c. Ad concubitum pertinens 702 a.
Concubitus 218 a. 329 a. 378 c. 421 a. 463 c. 702 a. furtivus 597 c.
Conculcabilis 502 a.
Conculcamentum 501 c.
Conculcare aliquem 550 c.
non Conculcata terra 381 c.
Conculcatio 502 a.
Conculcatus prorsus ib.
Conculco 501 c. 502 a. 581 c. vicissim 502 a.
Conculcor 501 c. 502 b.
Concumbens cum masculis 329 a. dea cum mortali 218 a.
Concumbo 124 c. 146 c. 218 b. 328 a. 421 a. 511 c.
Concupiscendi insitam facultatem habens 265 a.
Concupiscens ib.
Concupisco 265 a. 475 a.
Concurrens 668 b. infesto animo 233 c.
Concurrentes petræ 668 b.
Concurrentia in idem tempus 736 b.
Concurrere ad eundem effectum 213 a. in unum 256 a. § Confligere 528 c.
Concurro 66 c. 256 a. 668 b. 669 a. 673 a. citato gressu vel cum impetu 184 b. infesto animo 667 c. infesto Marte 235 c.
Concursio 100 a. § Conflictus 528 c.
Concursus 215 a. 668 b. ad auxilium ferendum 111 b. rotarum 668 c.
Concussa est et tremefacta 184 c.
Concussio 184 c. 324 a. 497 b. 583 b. 655 c. armorum 583 c.
Concussionis expers 324 a.
Concussor 655 c. terræ 120 b.
Concussorius 351 c.
Concussus 503 b. dimidiâ ex parte 580 b.
Concuti 115 c. risu ib. qui potest 583 b. qui potest facilè 583 c.
Concutiens terram 728 c.
Concutio 27 b. 170 c. 188 a. 267 c. 319 a. 324 a. 343 a. 497 b. 512 a. 580 b. 583 b. 655 c. 744 a. aliquantum 580 c. antè 583 c. antè vibrando ib. circumcirca ib. simul ib. tridente 662 a. valdè vehementer 324 a. 583 c. 655 c. unà 343 b. undique 655 c.
Concutior 170 b. 512 a. 527 c. 580 b. 583 b. adversus aliquem 583 c. metu 343 a. tumultuosè 324 a.
Condemnare dicitur arbiter 161 a.
Condemnatio 130 c. 165 a. 485 b. 573 c. per suffragia 639 a.
Condemnatus suopte judicio 348 c.
Condemno 30 b. 164 b. 165 a. 348 c. 658 c. 659 b. antè 130 c. priùs 348 c. stupiditatem meam 8 a. suffragio 639 a.
Condemnor 165 c. insuper 46 b.
Condensandi vim habens 621 a.
Condensari dicuntur milites ib.
Condenso 526 a. 563 c. 584 a. 603 c. 621 a. 627 c. 628 a.
Condensor 621 a. 627 c.
Condensus 46 a. arbustis et virgultis 389 c.
Condere enem 449 c. se dicitur Sol 175 a. § Leges 651 a mundum 543 b. oppida 354 b.
Condico 36 a. 350 c. cœnam 4 a.
Condicta cœna 4 a. dies 305 b. 359 a.
Condictum diem supergrediens 245 c.
Condictus 305 b.
Condidimus seorsim, quæ in annuum usum deputata sunt 651 c.
Condidit Salaminem 456 c.
Condiendi actio 79 a. vim habens 241 b. In condiendis opsoniis gratiam habens 238 a.
Condimenta 241 b.
Condimentarius 79 a.
Condimentum 79 a. 238 a. 241 b. 302 b. concinno 543 b. delicatum 388 a. exquisitum 302 b. laboris lusus 241 b.
Condio 238 a. 241 b. 302 b. 633 c. 687 b. scribus condimentis 431 b. insuper 302 b. suaviter 543 b.
Condior 79 a. 241 b.
Condiscipulus 398 b. 631 a. 705 c. sum 705 c.
Condisco 398 b.
Condita res 354 b.
Conditæ domi opes 151 c.
Conditaneus 79 a.
Conditio. § Sors, status 364 b. 407 b. 533 b. 631 a. deterior 192 a. 226 a. 380 c. melior 226 a. mea melior est in hoc tali ib. par 658 b. § Conventio 30 a. 376 b. lata 294 a.
Conditionalis 653 a.
Conditione deteriori esse 192 a. 226 a. 408 c. inferiore esse 93 b. pari 278 a. In eâ temporis conditione res sunt 232 a. Sub conditione factum 30 b.
Conditionem addo 481 b. fero 294 a. fero vicissim ib.
Conditiones præstantiores 226 a. repudiare 174 c.
Conditionibus additis determino et determinor 481 b. æquis 278 a. bonis 30 a. certis 573 b. bis 199 a.
Conditionis ejusdem 658 b. latio 294 a.
Conditor 544 a.
Conditor 151 b. 354 b. 455 c. 551 a. 541 c. mundi 543 b.
Conditores legum 204 c.
Conditorium 371 a. 650 b. aureæ sepellectilis 654 a. In conditorio repono 652 c.
Condita difficilis 594 c. facilis ib.
Conditum opus 354 b. silentium 716 a.
Conditura supervacanea 502 b.
Conditus 241 b.
Conditus humo 250 c. § Creatus, ædificatus 354 b. 594 b. à Deo 354 b. eleganter ib. non ib. recens ib.
Condo. § Recondo 632 c. in 651 c. in tuto 737 a. occultè 352 b. § Creo, extruo 354 b. 455 c. 456 c. aliter 354 b. in, vel intus ib. rursus 456 a. urbem 547 b. § Sancio 673 a. leges 543 b.
Condocefacere 398 b.
Condocefacio 495 c.
Condocefactus ib.
Condoceo ib.
Condoleo 2 c. 85 c. 91 c. 391 c. 613 a. alicui rei 301 a.
Condolescentia 2 c. Cum condolescentiâ 301 b.
Condonasse ipsi fœnora 737 c.
Condonatio 229 a.
Condono 229 a. 231 b. 722 a. 737 c. iram 26 b.
Condor. § Creor, ædificor 354 a. rursus 456 a.
Condormire 146 c.
Condormio 217 b. 328 a.
Conducentes mercede auxilia 423 a.
Conducunt messem demetendam ib.
Conducibilis 67 b.
Conducit mensam exercendam 423 a. Qui conducit opus faciendum 368 c. Qui conducitur mercede 423 a.
Conduco 556 c. mercede 423 a. mercede faciendum ib. § Prosum 693 c.
Conducti mercede 423 a.
Conductio quæ fit pactâ mercede ib.
Conductus mercede 423 b. pretio 423 a.
Conductus salvus 627 b.
Conducunt hæc ad bellum 231 b. Quæ conducunt 465 a.
Conduleo 133 c.
Conduplicare replicando 562 a.
Conduplico 693 b.
Confabricor 647 c.
Confabulatio 374 a. 382 c. 450 b. pomeridiana 149 a.
Confabulationes 450 b.
Confabulationum amans 429 c.
Confabulatur 382 c. 450 b. 464 a.
Confabulor 200 b. 376 a. 382 c. 429 a. 450 b. 464 a.
Confecit negotium 632 c.
Confectam esse vitam 660 b.
Confecti dolore 599 b. labore 296 b. senio 187 b.
Confectio itineris 67 c. negotii vel operis 205 c. 553 c. 594 a.
Confectu difficilis 206 c. facilis 67 c.
Confectum corpus senectute et quasi arescens 292 b.
Confectum jam esset bellum 553 c. quod est 394 a.
Confectus ibid. cibus 203 a. labore, et enervatus 515 b. senio 129 a. 143 b. 230 b. triduanâ fame 87 b.
Confer mecum de tuis rebus 650 c.
Confercio 119 b.
Conferendus. § Comparandus 101 a. non 101 b.
Conferens, commodus 693 c.
Conferens casus meos cum illorum casibus 100 b.
Confero. § Comporto, conveho 105 b. 696 a. § Contribuo 101 a. 201 c. 642 a. 694 a. In commune 14 a. simul 18 b. 694 a. symbolam 201 c. § Beneficium in te 435 b. operam unà 206 a. § Me, id est, eo 66 b. 532 c. 737 c. § Me, id est, aggredior 662 c. me ad opus 737 b. Comparo 100 a. 101 a. 143 c. 262 c.
637 b. 650 c. 652 a. inter se 100 b. invicem quæ dicta sunt 96 b. § Communico cum aliquo 650 c. § Prosum, utilis sum 67 a. 101 a. 205 c. 541 c. 642 a. 695 c.
Conferor. § Contribuor 201 c. § Comparor 100 b. 215 a. 348 a.
Conferre beneficium vel beneficia 172 a. 541 b. 651 c. 692 c. 721 c. pedem 95 a. rationes cum servis 33 a. se ad funera deducenda 66 b. sermones cum aliquo 101 a. sermones inter se 98 b.
Conferri beneficium 651 c.
Confert. § Expedit, utile est 2 a. 695 c.
Conferti 46 a. 69 a. 84 c.
Confertim 20 b. 46 a. 84 c. 119 b. 184 b. 243 b. 363 c. 562 b. 595 a.
Confertorum 184 a.
Confertus 20 b. 24 c. 45 b. 46 a. 218 a. 434 a. 535 a. 562 b. 563 c. 695 c.
Confervefacio 236 b.
Confessi sunt 689 a.
Confessio 8 c. 376 b.
ex Confesso 376 b. Pro confesso habeor ib. amore 653 a.
Confessum 376 b.
Confessus et manifestus 192 b.
Confestim 67 b. 89 c. 182 c. 217 b. 241 a. 272 a. 425 c.
Conficere iter longum 242 c. iter per civitates 641 a. orbem suum dicitur Sol 212 c. viam 213 a.
Confici facile qui potest vel non potest 206 c. § Enecari 638 a. fame 671 c.
Conficiebantur senectâ 639 b.
Conficio. § Compono, efficio, elaboro, fabricor, facio, perago, perficio 67 b. 203 c. 204 a. 205 c. 206 a. 515 b. 541 c. 544 b. 553 c. 594 b. 648 a. 660 a. arte 648 a. ingeniosè 601 a. intus 594 c. cum labore 515 b. priùs 206 c. tædas 203 c. unà 206 c. 553 c. § Concoquo 206 c. 517 a. § Consumo, emacero, eneco, exhaurio, perimo 146 a. 206 c. 289 c. 638 a. 671 c. et exhaurio prorsus 599 c. laboribus 671 c. vulneribus 657 a.
Conficior. § Agor, fabricor, fio 508 b. 541 b. 553 b. 647 b. § Debilitor 515 b. dolore 453 b. labore 515. b.
Conficit me hoc paulatim 146 a.
Conficitur bellum 546 b.
Confictio fabularum seu mendaciorum 543 c.
Confictor fabularum ibid.
Confictum esse 740 b.
Confictus 689 c. non 740 c.
Confidebat ei, utpote sui studioso 251. b.
Confidens 100 a. 195 c. 204 b. 251 b. 659 c.
Confidentem reddo 251 b.
Confidenter 251 c. 284 c. 505 b. audeo 659 c. coeptum ib.
Confidenti animo præditus 383 a.
Confidentia 210 b. 251 a. 505 b. 574 a. 659 c. vesana 443 a.
Confidentiâ præditus sum 251 b.
Confido 168 b. 195 b. 223 a. 251 c. 506 b. 742 c. valdè 251 c.
Configo 508 c. clavis 244 b. spiculo seu stimulo 308 a.
Configor 5 8 c.
Configuro 227 b.
Confingo 531 a. 543 c. 740 c.
Confinia 383 c. facio 482 c.
Confinis 481 c. 482 a. est imprecationi 177 c. sum 481 c.
Confinium 481 c. 482 a.
Confirmandi vim habens 344 b.
Confirmandus 506 a.
Confirmare et probare quis hæc possit ib.
Confirmari decreto 741 b.
qui Confirmarunt et obdurarunt animum periculis 616 b.
Confirmatâ ætate homo 282 a.
Confirmati sunt 579 c. sunt magis 579 a.
Confirmatio. § Corroboratio 579 b. § Comprobatio, stabilitio 106 a. 359 b. decreti 741 b. § Assertio 284 b. 429 b. 506 c. insuper accedens 506 c.
Confirmativus 106 a.
Confirmato corpore 579 a.
Confirmator 106 a.
Confirmatus. § Corroboratus 579 b. animo 251 b. 579 c. jurejurando 464 b. non longo usu 282 a.
Confirmatus est à morbo 579 c.
Confirmavit decretum concionis 741 b.
Confirmo § Corroboro, roboro 174 c. 287 a. 344 b. 345 b. 438 b. 579 a. 586 c. insuper 345 b. § Animum addo 207 b 251 c. § Ratum habeo, stabilio 106 a. 344 b. 359 b. 575 c. insuper 504 c. 615 b. post 106 a. § Affirmo, assero, fidem facio, probo 45 c. 106 a. 506 c. 594 b. 627 b. jurejurando 464 b. suffragio meo 741 b. testimonio meo 401 a. unà 741 b.
Confirmor. § Corroboror, roboror 282 a. 438 b. 579 a. § Affirmor 627 b.
Confisus 505 a.
Confiteor 87 c. 376 b. prius 376 c. vicissim ib.
Confixio quæ clavis fit 244 b.
Confixus stimulis 308 a.
Conflagratio 703 c.
Conflare bellum 284 a. invidiam 15 c. 701 b.
Conflatilis 727 b.
Conflator ib.
Conflatum esse bellum 284 a. quod est 350 c.
Conflatura 727 b.
Conflatus 350 c. non ib.
Conflictatio 337 a. 576 c.
Conflictationes aërim opacitatis 134 c. 537 c.
Conflictatur gravi incommodo 235 c.
Conflictatus est morbo gravi 444 b.
Conflictio 164 b.
Conflictor 576 c. malis unà 226 c. morbo priùs 296 c.
Conflictus 101 a. 225 b. 282 b. 403 a. 452 c. 528 c. 536 a. 570 b. 615 a. 718 c. nubium 575 a.
Confligo 72 c. 100 c. 528 c. 570 b. 575 a. 695 c.
Conflo 350 c. 649 a. 727 b. aurum 727 b. in nummos 442 b. rursus § Molior 283 c.
Confluens colluvio 572 b.
Confluentes ad illos 25 a.
Confluentia. æ 573 a.
Confluentium fluviorum concursus 101 a.
Confluere cum impetu dicuntur flumina 570 b.
Confluo 380 a. 461 b. 572 b. § Metaph. 572 b.
Confluxio 573 a.
Confluxus 572 b.
Confodiens et refelleus 416 b.
Confodio 308 a. 660 b. jaculis seu telis 42 c.
Confodior 508 c.
Confœderatorum more 605 a.
Confœderatus ib.
Conformantur ad vitam inculpatam 227 b.
Conformatio 331 b.
Conformantur in pastillos 366 b.
Conformem facio 427 a.
Conformis 427 a. fio ib.
Conformo 75 a. 227 b. 340 b. 544 c. 673 a.
Confortatus sum 579 a.
Conforeo 41 a. 250 b.
Confracta est frons 263 a.
Confractio 670 c. dentium 133 a.
Confractus 207 b.

Confragosus 463 b. 661 c.
Confrico 670 a.
Confringo 18 c. 51 b. 72 c. 207 b. 259 a. 261 a. 263 a. 319 c. 320 a. 569 b. 575 a. torquendo 18 c.
Confringor 72 c. 207 b. 575 a.
Confugiens ad aliquem 699 b.
Confugio 600 b. 662 c. 699 b. priùs 699 b.
Confugit ad aliam civitatem 561 b.
Confundo. § Commisceo, permisceo, conturbo 44 c. 168 b. 304 b. 556 a. 380 a. 533 a. 713 a. 726 c. § Ad inopiam consilii redigo, perturbo 663 b.
Confundor 380 a. pudore 473 a. pudore una 473 b.
Confusa congeries rerum 341 b. facies 663 b.
Confusa et perturbata erant omnia 380 a.
Confusam vocem habens 716 c.
Confusanea multitudo vel turba 422 a. 492 c. 625 b.
Confusanea 374 a.
Confusè 282 b. 349 b. 471 a. 613 a. 715 b. 727 a.
Confusio. § Commixtio 356 a. 726 a. 727 a. § Conturbatio, perturbatio 377 c. 613 b. 663 b. § Turbulentus rerum status 349 b. Citra confusionem 727 a.
Confusum 349 b.
Confusus 282 b. 635 b. 713 a. 726 c. non 715 b. 727 a.
Confutatio 394 a.
Confuto 192 b.
Congaudeo 703 c.
Congelandi vim habens 522 a.
Congelari qui potest ib.
Congelatio ib.
Congelatus ib.
Congelo 263 a. 503 b. 522 a. circumquaque 522 c. in superficie ib. priùs ib.
Congemisco 615 a.
Congenero 125 c.
Congeniti pili 125 b.
Congenitor 125 c.
Congenitus 715 a. sum ib.
Congerebant in acervum 440 a.
Congerendi actio 696 a.
Congerens divitias 544 b.
Congeries 25 a. 45 b. 581 c. 696 a. 706 b. 727 c. rerum confusa 341 b.
quod Congeritur 696 a.
Congero 25 a. 201 c. 372 c. 373 a. 694 c. 695 a. acervatim 631 b. in unum acervum 440 a.
Congeror 201 c.
Congerro 161 a.
Congesserunt rogum ingentem 439 b.
Congesti in unum acervum 440 a.
Congestio 695 c.
Congestitia materia 706 b.
Congestitius 696 a.
Congestum quod est ib.
Congestus ib. iterum 373 b.
Congiarium 162 a.
Congiorum duorum, trium, sex, capax 728 a.
Congium capiens ib. dimidium continens ib.
Congius ib. dimidiatus ib.
Conglaciandi vim habens 522 b.
Conglaciare facio circùm 667 a.
Conglaciari qui potest 522 a.
Conglacio 503 b. 522 b.
Conglobari dicitur agmen 621 a.
Conglobatus 297 b.
Conglobo 622 a. 626 b. 660 a. in orbem 184 b.
Conglobor 626 b.
Conglomero 603 c. 660 a.
Conglutinamentum ib.
Conglutinare vulnera 330 b.
Conglutinatio ib.
Conglutinator 330 c.
Conglutinatus 330 b.
Conglutino 71 b. 330 b. 481 a. 715 a.
Conglutinor 70 c. 715 a.
Congratulor 719 a.
Congredi cum hostibus 14 b. facio, i. e. committo 511 c.
Congrediens infesto animo 233 c.
Congredior. § Coëo, colloquor, conversor 93 a. 95 a. 101 a. 233 c. 284 a. 464 a. 673 a. § Confligo, consero manus 191 a. 233 c. 528 c. 695 b. § Coëo, concumbo 121 c. cum muliere 213 a.
Congregabilis 5 b.
Congregandi vim habens 25 a.
Congregari qui facile potest 368 b. quod non potest 16 a.
Congregati in unum 46 a. simul 5 a.
Congregatilis 5 b.
Congregatio 4 c. 11 a. 15 c. 25 a. 46 a. 284 b. armenti 5 b.
Congregationis locus 25 a.
Congregatitius ib.
Congregativus 15 c. 25 a.
Congregator 15 c. 25 a.
Congregatu facilis 15 c.
Congregatus 5 a. 11 b. in unum 45 b.
Congregatus est universus populus 293 c.
Congrego 4 c. 5 a. 11 a. 15 c. 25 a. 45 a. 46 a. 69 a. 163 b. 184 a. 230 b. 294 b. 350 c. 351 c. 367 a. 372 b. 373 a. 695 c. antè 46 a. circumquaque 5 a. post alium 16 a. turbam 544 a.
Congregor 4 c. 5 a. 25 a. 45 b. 46 a. 88 b. 165 b. 284 a.
Congressu frequenti gaudeo 232 c.
Congressum facile admittendo 421 b. In congressum alicujus venio 464 a.
Congressus. § Colloquium, conventus, conversatio 232 c. 284 b. 421 b. 452 c. 463 c. 672 c. 673 a. officiosus 463 c. philosophorum 670 a. § Conflictus 101 a. 225 b. 452 c.
Congrua 19 c. remedia 51 a.
Congruè 272 c.
Congruens 19 c. 22 a. 38 c. 51 a. 82 b. 186 c. 377 c. naturâ 715 a. non 95 b.
Congruenter 38 c. 51 a. 82 c. 272 c. 376 b. 550 c. 715 a. congruento 377 c.
Congruentes animo et desiderio 82 a.
Congruentia, æ 38 c. 51 a.
Congruentia tempora 272 c.
Congruo 38 c. 71 c. 82 a. 83 a. 94 c. 528 c. 716 c. non [illegible] c.
Congrus 134 c.
Congruunt inter se 38 c.
Congruus 22 a. 51 a. 82 b.
Coni figuram seu speciem gerens 619 c.
Conjecit in carcerem 135 c.
quod Conjectandum facilis 101 b. Non conjectantes rectè de viro 618 a.
Conjectatio ib.
Conjectio 97 c.
Conjecto 102 a. 183 a. 660 c. benè contrà 618 b. solerter ib.
Conjector (v.) ib.
Conjector (n.) 183 a. 547 a. 618 a. somniorum 349 a.
Conjectu difficilis 99 c. 183 c. 618 b. 640 a. facilis 183 c. 640 a.
Conjectura 101 a. 183 a. 443 b. 618 a. 640 a. recta 102 b. de quo nulla certè fieri potest 640 a.
Conjecturâ assequor 101 a. 183 c. quem assequi difficulter possis 660 c. quem assequi non licet, vel non possis 183 c. 660 c. præsentio 183 c. uti 660 b. Absque conjectura 640 a.
Conjecturæ solertia qui est 618 a.
Conjecturæ sagaces 54 b.
Conjecturalis 183 a. 618 a.
Conjecturaliter 101 b. 618 a.
Conjecturam capere 148 b. facere de somniis 348 a. facio 183 c. 618. a. facio è moribus 618 a. facio è vestu 610 a.
Conjectus in metum 282 a.
Conjectus, ûs 97 c. 100 c.
Conifer 697 b.
Conjicere in invidiam 99 c. in metum ibid. in servitutem deserendo 230 c. in solicitudinem 94 b. § De aliquo 618 a. futura 399 b. ut licet vel licuit 183 a.
Conjici in carcerem 528 a.
Conjiciendi seu conjectandi rectitudo et dexteritas 618 b.
Conjiciens non benè 618 a.
Conjicio 99 c. 100 a. 101 a. 576. b. directè 102 b. in carcerem 185 c. 711 b. in fugam 583 b. in periculum et similia 282 a. oculos 102 b. oculos in aliquam rem 475. § Colligo, conjecto, opinor, suspicor 96 b. 101 a. 183 a. 368 b. 378 a. 399 a. 460 a. 618 a. 640 a. 660 b. 709 b. difficulter 660 c.
Conjicior in 282 a. in carcerem 185 c. in fugam 583 b.
quum Conjicit aliquis non benè 618 a.
Conjiciuntur oculi in me, et aspicior 475 a.
Conisco 309 c.
Conistra athletica 335 c.
Conjugalia strata qui odit 151 a.
Conjugalis 121 b. conjunctio 71 c. 175 c.
Conjugata 236 a.
Conjugatim 235 b.
Conjugationes verborum 235 c.
Conjugatus 234 c.
Conjuges 235 c. 588 b.
Conjugio maturus 745 c. A conjugio abhorrens 151 a.
Conjugium 88 b. 235 c. 642 b. inire 235 c.
Conjugo 421 c.
Conjuncta cum re 225 a. inter se 38 c.
Conjunctæ conjecturæ 235 c.
Conjunctim 303 a.
Conjunctio 71 c. 101 a. 157 a. 175 c. 234 c. 235 c. 284 b. animorum 452 c. conjugalis seu matrimonialis 71 c. 175 a. 235 c. cumulata 652 c. disjunctiva 235 b. subcontinuata 71 c.
Conjunctione gaudens 175 c.
Conjunctum cum causâ 243 a.
Conjunctus 71 c. 221 c. 235 c. 533 b. necessitudine 243 a. non 71 c.
Conjunctus erat propinquitate nullâ cum Tereo 243 a. maneo 413 a. sum 78 a. sum alicui 221 c.
Conjungere dextras 101 a.
Conjungi cum aliquo qui nequit 175 c.
Conjungo 15 c. 71 c. 101 a. 225 b. 235 b. 457 c. 652 c. cum 652 c. me 652 b. me aliis 421 c.
Conjungor 71 c. 235 c.
Conjunx 151 a. 379 a. 450 b. 511 b.
Conjuratio 284 b. 350 c. 464 c.
Conjuratus 464 c.
Connarus, arbor 356 a.
Connavigatio 356 b.
Connavigo ib.
Connectens 71 c. et componens facilè orationes 187 a.
Connecti qui nequit 325 a. 533 b.
Connectitur venæ 78 b.
Connectivus 533 a.
Connecto 71 c. 101 a. 156 b. 157 a. 187 a. 226 b. 532 c. 533 a. catenæ in modum 479 a. propter aliqd 71 c. in unum sarcinam 595 a. stamen 290 a.
Connector 71 c. 78 b. 187 a. 532 c.
Connexio 70 c. 71 c. 156 c. 234 c. 533 b. recta 533 c. rerum 78 b. staminis 290 a.
Connexionem mutuam habens 226 b.
Connexus 533 b. apto quodam vinculo 186 c. non 78 b. qui non est nexus 325 a. sum 78 a.
Connitor 638 a. dicendo 286 c.
Connivendo obvolvo oculos 133 b.
Connivens 274 a. non 432 a.
Connivent oculis homines 432 a.
Conniventer 133 b.
Conniventibus oculis prætereo 476 a.
Conniveo 274 a. 432 a. 446 c. 474 a. crebrò 432 a.
Connubio jungo 121 b.
Connubialis ib.
Connubii expers 445 c.
Connubio felix 121 c. jungo 82 b. 121 b. 234 c. 235 c. 679 c. junctus sum 457 b. non potito 425 a.
Connubiorum junctio 121 b.
Connubium 445 c. 457 b. potiI filiæ tuæ 425 a.
Connudo 741 c.
Connumeratus 75 b.
Connumero 75 b. 372 c.
Conopeum 362 c.
Conor 106 c. 233 c. 237 b. 507 b. 515 b. 594 c. 636 b. 724 c. ambitiosiùs 658 c. frustra et inaniter 560 b.
Conos quatuor habens 687 a.
Conquassari 386 b.
Conquassatio 184 c.
Conquasso 238 c. 635 c.
Conquerens 411 c. libenter ib.
Conqueri fortunas suas cœperunt 408 b. Ut conqueri nemo possit 411 c.
Conqueror 2 c. 8 a. 408 b. 411 b. 458 a. graviter 455 c. valdè 411 c.
Conquestio 408 b. 411 c.
Conquiescere de re aliquâ 265 c.
Conquirere magnas pecunias 202 c.
Conquiro 237 b. 510 c.
Conquisitio 510 c.
Conquisitor industrius 508 b.
Consanguinei 121 a. 125 a. 558 b.
Consanguineus 28 b. 125 a. 129 a. 450 b. 604 b.
Consanguinitas 27 c. 28 b. 121 a.
Consarcinare 330 c.
Consarcinator 570 a. causarum ib.
Consarcino 569 c. 570 a. causas 570 a.
Conscelerata mens 496 a.
Consceleratio 421 a.
Conscelero 420 c.
Conscendens equum 94 a.
Conscendere equos 275 c. equum 93 b. navem ib.
Conscendi qui potest ib.
Conscendo 93 b. 94 b. 95 a. contra 94 b. prior 93 c.
Conscendor 93 b.
Conscensor ib.
Conscientia 182 c. 251 a. morbi 33 c.
Conscientiâ scelerum stimulatus 190 b.
Conscii nobis sumus nostri 33 c. sibi, se inferiores esse 131 a.
Conscindo 337 c. 644 a.
Consciscere sibi mortem 14 a.
Conscita mors 14 a.
Conscium esse 328 b.
Conscius 131 a. 182 c. 286 b. sibi benè 182 c. sum imbecillitatis 33 b. sum 131 a. 224 b. 230 c. 277 c. sum mihi 131 a. 182 c. 230 c.
Conscribillo. § Leviter vulnero 137 b.
Conscribo 136 c. 137 a. 138 a. 372 c. milites 137 c. 373 b.
Conscripti patres 138 a.
Conscriptio 137 c.
ad Consecrandum comparatus 650 c.
Consecratio 7 a. 9 c. 148 a. 205 c. 253 c. 271 a. 612 b. 650 c.
Consecrator 642 b.
Consecratum 485 b. esse 305 a. quod est 271 a.
Consecratus 477 b.
Consecravi me 305 a.
Consecro 5 b. 9 b. 148 a. 205 a. 253 c. 267 a. 270 c. 271 a. 485 b. 642 b. 650 b. consecro Deo 253 c. consecro nominatim 467 c. consecro vicissim 271 a. consecro unà ib.
Consecror 5 b. 229 a. 642 b. 650 c.
ad Consectandum proclivis 39 a.
Consectantur fortitudinem 212 c.
Consectare loca celeberrima, i. e. frequenta studiosè 167 c.
Consectari certo consilio 31 c.
Consectarium 39 a.
Consectatio ib.
Consectator 168 a.
Consector 167 c. 212 c. 237 b. sectam aliquam 30 a.
Consecutio 39 a.
Consecutionem necessariam habens propositio 508 b.
Consederunt apud Taygetum 271 b.
Consenescens 129 a.
Consenesco 38 c. 129 a. 239 c. in 129 a.
Consensio 652 a. 709 b.
Consensu omnium 169 c. unanimi 716 c. 742 c. uno 129 c.
Consensus 376 b. 438 c. 540 b. 652 a. 709 b. 716 c. in opinione 170 a. soni vel vocis 716 c.
Consentanea his 38 c. loqui 78 c.
Consentaneè 38 c. 200 a.
Consentaneo his modo 221 c.
Consentaneum 183 a. esse 38 c. 212 c. est 38 c. 95 a. 183 a. est magis 38 c. non 376 b. rationi 183 a. magis est rationi 200 a. Ultra quàm naturæ consentaneum sit 183 a.
Consentaneus 38 c. 51 a. 152 b. 183 b. 377 c. 664 c. aliquâ ex parte 183 c. non 39 a. 78 b. 183 b. rationi 377 c. sum 71 c. 82 c. 157 c. 668 b.
Consentiebat lingua cum mente 95 a.
Consentiens 8 b. 131 a. 376 b. 709 b. 715 a. 716 c. 717 b. cum alio 501 b. non 716 c.
Consentienter 376 b.
Consentientibus vocibus 717 b.
Consentimus in his 444 a.
Consentio 22 a. 87 c. 93 a. 131 a. 169 b. 325 a. 376 b. 438 c. 444 a. 501 b. 506 b. 577 c. 668 b. 689 c. 709 b. 716 c. 737 c. sono vel voce 717 b. vicissim 716 c.
Consentiunt inter se 38 c.
quum Consenuerit ira et deferbuerit 64 a.
Consepelio 251 a. 707 b.
Consepelior 251 a.
Consequar vicissim talia à diis 673 a.
Consequendi vim habens ib.
Consequens 38 c. est ib.
Consequenter 38 c. 198 a. 200 a. his, id est, post hæc 38 c.
Consequentia, æ 39 a.
Consequeria sapientiam 436 a.
Consequi. § Obtinere 332 c. 692 c. aliquid 332 c. conor 76 c. veniam 366 a. virtutem 273 a.
quod Consequitur ex alio 39 a.
Consequor. § Sequor usque ib. dicentem intelligentiâ ib. vestigiis aliquid 191 b. § Adipiscor, assequor, nanciscor, obtineo 65 c. 67 b. 76 c. 89 a. 218 c. 273 a. 301 a. 359 c. 365 c. 510 b. 603 a. 673 a. gloriam 76 c. vicissim 673 a.
Consequutio 39 a. § Adeptio 673 a.
Consequutus senectutem 63 c. qui non est 673 a.
non Conserendus ob sterilitatem 604 c.
Conserere manus 15 c. 71 b. 421 a. 535 b. 695 c. prælium 71 b. 404 a. pugnam 15 c. 421 c. 650 a.
Conseri qui solet 604 a. Ager qui conseritur ib.

Consero. § Semino 604 a. § Connecto 533 a.
Consertè et contextè 533 b.
Consertio manuum ib.
Conserto prælio cum iis 421 c.
non Consertus 533 b.
Conservandi vim habens 600 b. 649 c.
ad Conservandum aptus 711 b.
Conservans domus 437 b. urbes 548 a.
Conservare corpora 578 c.
Conservatio 224 a. 345 b. 600 b. 649 c. 711 b.
Conservationis præmium 600 b.
Conservator ib.
Conseruerant prælium 282 c. pugnam cum Amazonibus 421 a.
Conseruit manus ib.
Conseruunt pugnam inter se 233 c.
Conservo 211 c. 212 a. 225 b. 345 b. 346 a. 490 c. 542 a. 579 a. 600 a. 649 c. 711 a. una 711 b.
Conservor 600 c. 711 b.
Conservus 171 b. 402 b.
Consessor 180 b. 260 b. est deorum 180 b.
In Consessu assideo ib.
Consessus 179 c. 180 b. 260 b. 373 a. judicum 180 b.
Considens tumor 528 c.
Considente senatu 241 b.
Considentium principum corona 180 b.
Consideo 179 c. 180 c. 244 c. 271 c. ante 271 c. ex adverso 179 c.
Considera et perpende tecum 592 a.
Considerabis naturam circumspectè 378 b.
Considerandum 471 c.
Considerandus 593 a.
Considerare apud se 198 c. valdè 256 b.
Considerata fuisse et perpensa 592 a.
Consideratè 227 a. 378 b. 414 b. 592 a.
Consideratio 263 a. 281 b. 369 a. 378 a. 469 b. 592 b. diligens 24 c. 256 b.
Considerationem attingi qui non potest 593 a. dignus ib.
Considerator 592 a.
Consideratus 592 c. 593 a. valdè 707 a.
Considero. § Subsidere 282 b.
Considere facio 271 b.
Considero 24 c. 182 a. 252 b. 264 c. 377 b. 378 b. 475 c. 592 a. 610 a. 662 c. 706 c. ante 130 c. attente 24 c. diligenter 256 b. 592 b. insuper 444 a. obiter 592 c. postea 706 c. prius 592 c. seorsim ib. simul vel unà ib.
Consido 163 a. 180 b. 271 c. flexis genibus 460 c.
Consignificans 586 a.
Consigno 586 a. 628 c.
Consilia 255 a. 450 b. agitare cum aliquo 376 b. agito 420 a. alta et sublimia habens ib. callida 416 c. clandestina misceo 490 a. communicare cum aliquo 420 b. fraudulenta agitans 416 c. occulta agitans ib. prudentia ib. sua alto pectore abstrusa habens 131 b. varia habens 420 b.
Consiliarius 113 c. 180 b. 416 c. 420 a. 706 c. Jupiter 112 c.
Consilii carentia 131 b. duplicis 113 a. expers ib. 131 b. felicitas 113 b. incertitudo 98 a. infelicitas 113 a. inopia ib. 420 c. 509 c. inops 420 c. 509 c. inops sum 420 c. multi qui est 132 a. mutatio 410 a. particeps 707 a. profundi 111 b. stabilis necessitas 420 a.
In Consiliis varius et versutus 113 a.
Consilio abundans 420 a. bono instructus ib. callido aliquid suscipiens 204 c. carens 111 a. 131 b. carens res 378 a. certo aliquid faciens 113 c. clarus 420 a. communi delibero 709 b. improbæ mulieris 228 c. inclytus 420 b. malo utens vel præditus 113 a. 420 b. prævenire populum 113 c. proprio utor 113 b. suopte 129 c. virili et generoso utens 113 a. In consilio capiendo audax 420 b. celer ib. sine consilio 131 b. 652 b.
Consilium 4 b. 112 c. 113 a. 129 c. 160 a. 228 c. 229 c. 240 a. 377 c. 385 a. 416 b. 420 a. 444 a. 592 a. 689 b. 706 b. astutum 601 a. bene initum 378 b. bonum 113 b. callidum 496 b. datum seu quod datur 29 a. 113 c. divinum 707 a. dolosum 618 b. malum 113 a. 707 a. præclarum 420 a. prudens 420 b. serum 113 c. simul initum ib. vafrum 420 a. vanum 113 a.
Consilium agito 112 c. 180 c. 367 a. 734 a. capere 31 c. 113 b. capere re peracta 416 c. capio aliud 130 c. capio in re præsenti 629 c. dando 113 b. dare 112 c. 113 c. do 29 a. 163 c. 240 b. 689 b. haberi de aliquâ re 113 c. ineo 113 b. 378 b. 706 b. ineo rectum 112 c. infelix habens 113 a. malum habens 113 b. 416 c. mutans citò 113 b. muto ib. optimum habens 113 a. peto 113 b. prudens habens 709 b. varium habens 420 a.
Citra consilium 160 a. § In consilium adhibere 113 c.
Consistens malè 284 b. per se ib.
Consistere nullæ leges possunt 282 a. qui nequit 284 b. quod potest 284 a.
Consisto 278 b. 280 c. 284 a. 615 a.
Consiti arboribus montes 146 c.
Consitio 206 a. 714 b.
Consitum 604 b.
Consitus 146 c. 714 c. 732 b. arboribus 715 c. juxta 714 c. locus 206 a. malis 604 c. non 715 c. oleis ib. vitibus ib.
Consobrina 61 b.
Consobrini 125 a.
Consobrini filia 61 b. filius ib.
Consobrinitas ib.
Consobrinus 61 b. 302 c. ex patre 61 b.
Consociabilis 715 a.
Consociarunt diremptos 78 c.
Consociatio 5 b. 715 a.
Consocio 5 b. 15 c. 157 a. 285 a. 450 a. sorte eadem 322 b.
Consocior ad bellum 284 a. sorte eadem 322 b.
Consolabatur mœstitiam eorum pecuniis elargiendis 429 b.
Consolatus 8 b. vix ib.
Consolatio 8 b. 294 a. 429 b. 689 b. 743 b.
Consolationem admitto 294 a.
Consolator 8 b. 294 a. 429 b.
Consolatoria verba 8 b.
Consolatoriè dico ib.
Consolatorius 8 b. 294 a. 429 b.
Consolatrix 8 b.
Consolidari dicuntur ossa 568 c.
Consolidatio ossium fractorum ib.
Consolidatus qui non est ib.
Consolor 8 b. 294 a. 429 b. alloquendo 87 b. vicissim 8 b.
Consona echo 261 c.
Consonâ voce accino 248 b.
Consonans 261 c.
Consonans litera 716 c.
Consonantes loci 248 c.
Consonantia, æ 716 c.
Consonantiam efficio ib.
Consonantium duarum esse ib. duarum qui est ib.
Consono 22 a. 248 c.
Consonus 8 b. 22 a. 88 c. 261 c. 458 b. 716 c. 717 b. 731 b.
Consopio 327 c. 328 a.
Consopior 328 a.
Consopitus 146 c.
Consors 186 c. 224 b. 322 b. 328 b. malorum 482 c.
Consortem do 322 b. laudis facere 157 c. præbeo me 554 c.
Consortes 258 b.
Consortio dignus 328 b. Theæteti usus sum in sermonibus 421 c.
Consortium 252 a. 322 b. 328 b. 421 b. 457 b. admittendo facilè 421 b. In consortium venio ib.
Conspectu facilis 471 c.
à Conspectu remotus 473 b. In conspectu 65 c. 66 a. 107 a. 470 c. 473 a. 474 a. 499 a. 557 c. qui est 470 c. habens 473 a. positus 473 b.
Conspectus, ûs 470 c. 471 c. 473 a. Ante conspectum habens 473 a. Extra conspectum positus ib. In conspectum prodeo 685 b. veni 683 c. venio ib. 684 b. 685 a. qui venit 472 a.
Conspergere rosis 499 c.
Conspergo 498 c. 499 c. 500 a. 596 b. guttis 738 c.
Conspersæ aquâ terræ 596 b.
Conspersus 499 c. nive 675 c. sale 500 a. sanguine 569 b. per summa 500 a.
Conspicatus 153 b.
Conspici sensim cœperunt 684 b.
Conspiciendum me præbeo 474 b.
Conspicio 24 c. 1[illegible] a. 256 b. 471 c. 476 a.
Conspicior 470 c. 683 c. circumquaque 685 a. supra 685 b. Qui conspicitur eminus 471 b. à multis 472 b.
Conspicor 24 c. 252 c.
Conspicua injuria omnibus numeris evidentiæ 196 b. est omnibus et manifesta 199 b.
Conspicuè 685 b.
Conspicuum esse 64 a. reddo 585 c.
Conspicuus 109 c. 158 c. 471 b. 586 a. 685 a. circumquaque 686 a. fio 684 b. formâ 427 a. non 586 a. 685 b. præ cæteris 181 c. semper 685 b. sum 554 c. 684 c. sum circumquaque 685 a. sum inter alios 684 b. supra alios 685 b. valdè 181 c. undique 472 c. 684 a.
Conspirans 540 b.
Conspiratio 284 b. 350 c. 438 c. 464 c. 540 b. 554 c. 709 b.
Conspiro 284 a. 350 c. 438 c. 464 c. 540 b. 709 b. 713 c. 716 c.
Conspuar 562 b.
Conspuo 562 b. 733 c.
Conspurco 74 a. 420 c. 426 a.
Constabilio 106 a.
Constabilito imperio 270 b.
Constans 93 a. 117 a. 278 c. 282 c. 283 a. 285 b. 291 c. 412 c. 413 a. 559 c. 652 a. 664 b. ætas 282 a. gravitas 412 c. permansio apud aliquem 413 a. § Compactus 225 b.
Constanter 117 a. 281 c. 283 b. 412 c. 613 b. 637 c. 664 b. ero 231 c. laboriosus 128 b. manens apud aliquem 413 a. maneo 412 c. permanendo 413 a. permanens ib. permanens in ib. permanens in re susceptâ ib. permaneo in ib.
Constantia 49 c. 106 a. 117 a. 278 c. 279 a. 282 b. 283 b. 297 b. 413 a. 613 b. 636 c.
Constantiora spissioráque semina 225 b.
Constantis sermonis qui est 129 a.
Constantius 522 b.
Constare sibi 131 c.
Constat ex diversis rebus 284 a. Non constat mens 281 a. Nondum constat an 158 b.
Constellatio 653 b.
Consternatio 537 b. 561 a. 633 a.
Consternato equo 561 b.
Consternatus 86 c. 537 c. sum 52 c.
Consterno 561 b. 617 c. circumquaque 617 c.
Consternor 260 c. 561 b. metu 482 b. 633 a.
Constipandi vim habens 526 a.
Constipans fames 525 c.
non Constipata terra 581 c.
Constipatio 525 c. 526 a.
Constipatus 525 c.
Constipo 525 c. 526 a. 581 c. 582 a. 609 c. 707 a. circum 582 a. in 526 a.
cum Constitisset in transtris 280 a.
Constituendi vim habens 284 b.
Constituendis rebus vaco 734 a.
Constituente nostram salutem 437 a.
Constituere aliquem tuto loco 282 b. controversiam 135 c. et temperare civitatem 82 b. judices 271 b. 282 b. leges 278 b. regem ib. res Italiæ 284 a. testes 400 c. Dum constituerunt hæc illi apud se 675 a.
Constituerunt et præfixerunt tertiam concionem 148 b.
Constitui. § Institui 478 c.
Constituis alium in ejus locum 281 c. Quum constituissent pretium 634 a. Quum constituisset jam totum 284 a.
Constituo. § Colloco, statuo 281 c. in, prius, unà 282 b. § Administro, compono, moderor, ordino 217 c. 281 c. 282 a. 437 a. 456 b. 478 c. 631 a. rectè et ordine 341 b. § Assero, astruo, decerno, discepto, pono 284 a. 359 a. 376 b. 481 b. § Condico, definio, determino 4 a. 481 b. 632 c. 634 a. pecuniam 635 a. § Edicto proposito statuo 634 c. 652 b. § Erigo, fundo, instituo 270 c. § Firmo, stabilio 281 c. 284 a. § Paciscor 376 b. § Præficio 281 c. 634 a. § Propono mihi, statuo 31 b. 347 c. 652 b. 675 a.
Constituor. § Collocor 282 a. § Componor ib. § Decernor, statuor 347 c. § Definior, determinor, præfinior 148 b. 634 a.
Constituta esse seu decreta dicitur res 129 c. bene habitudo corporis 653 b.
Constituta vadimonia 177 b.
Constituti limites 653 c.
Constitutio 284 a. § Collocatio 282 a. Fundatio 270 b. § Gubernatio 341 b. Reip. 282 a. § Institutio, ordinatio 278 c. 282 b. 635 b. judicii 282 a. legum 631 a. præmii 653 b. § Præceptio, sanctio, statutum 163 b. 634 c. 675 a. § Positio rei cujuspiam ut confessæ et indubitatæ 376 b. § Affectio, complexio, status, temperies, aëris sc. animæ, corporis et similium 222 a. 282 b. 594 c. 714 a. aëris pestilens 282 a. bona 285 b. cœli serena 282 b. corporis naturalis ib. propria et peculiaris 349 a. § Status apud Rhetores 278 c.
Constitutiones corporum propriæ et peculiares 349 a.
Constitutis his optimè pro suo judicio 436 b. rebus ad orientem 478 c.
Constituto tempore 272 c. toto 284 a. Qui malè constituto corpore est 654 a.
Constitutor juris 481 a.
Constitutum judicium 280 c. § Conventum 652 c. § Statum et fixum 282 a. tempus 634 a.
Constitutum est et à jure positum 298 b. erat inter eos, ut gestarent 168 c. ita ei erat 305 a. habere inter se 635 a.
Constitutus benè 282 b. census 481 b. et confirmatus mos longo usu 282 b. super ib. ratione et ordine 341 b. recens 285 b. § Præfinitus, præstitutus 148 b. 575 b. antè 652 b. dies 169 b. 634 a.
Constitutus sum 305 a. sum in felicitate 224 a. sum in malis ib.
Consto. § Componor 284 a. Non consto mente 281 a. mihi ib.
Constratio 617 c.
Constrata navis 707 b.
Constrepo 575 a. 577 c.
Constrictio 608 c.
Constrictivus 562 b.
Constrictum teneo 225 b.
Constrictus sum frigore 522 a. Qui quasi constrictus tenetur 223 b. Non constrictus 628 b.
Constringebatur Spiritu Paulus 225 b.
Constringendi vim habens 608 c.
Constringere cor dicitur dolor 563 b.
Constringi qui nequit 628 b. Qui constringit ib.
Constringo 11 c. 14 c. 225 b. 259 a. 274 a. 366 b. 367 a. 504 a. 525 a. 556 c. 583 a. 628 a. 703 a. catena 583 a. fibula 12 a. gelu 522 c.
Constringor 225 b. 274 a. 556 c. 628 a.
Constructio 609 c. apud Gramm. 635 b.
Constructionis ejusdem ib.
Constructum opus 270 b. quod est 647 b.
Construere qui novit 652 c.
Construo 284 a. 532 c. 594 b. 635 a. congruente proportionum ratione 377 c. insuper 594 c. lapidibus 644 c.
Construor antè 151 b.
Construunt favos 284 a.
Constupratio 518 c.
Constupro 339 b. 391 a. 677 a.
Consubstantialis 232 c.
Consubstantialitas ib.
Consubstantiari ib.
Consudo 270 b.
Consuefaciens juvenes ad ejusmodi conspectus 242 b.
Consuefacio 181 b.
Consuefactio ib.
Consuendo obstruo 570 a. reficio 302 c.
Consuens servis 570 b. tentoria ib. vela 570 a. vestes viles detritas et pertusas ib.
Consuescere cum aliquo 328 b. eadem sentire 181 b.
Consuesco. § Concumbo, rem habeo 124 c. 232 b. 463 c. 511 c.
Consuetè 181 a.
Consuetudine qui acquiri potest 181 a. A consuetudine abhorrens 464 a. In consuetudine alicujus sum ib. Pro consuetudine 242 b.
Consuetudinem habens cum nemine 232 c. habeo, id est, conversor 175 c. 232 c. 464 a. 673 a. habeo coitus vel stupri 232 c. 357 a. 464 a. 705 b. tollo 181 b. In consuetudinem proverbii abiit 464 a. Præter consuetudinem receptam 442 b.
Consuetudo. § Mos 164 a. 181 a. 442 a. 663 a. mala 242 a. trita 669 c. vitæ 108 a. § Conversatio, familiaritas 232 c. 356 a. 457 b. 463 c. 511 c. 620 a. coram difficilis est 124 c. quotidiana cum aliquo 243 b. § Coitus 232 c.
Consuetus 181 a. 242 a.
Consueverunt facere 714 a.
Consuevi 181 a.
Consul 680 a. et provisor primarius 113 c. sum 680 a.
Consulare imperium ib.

Consularis 680 a.
Consularis imperii particeps ib.
In Consulatu collega ib. collega sum 680 b.
Consulatum gero 680 a.
Consulatus ib.
Consulendum est boni 2 c.
Consulens divina 420 a. malè rebus suis 443 b. recta 115 b.
Consulere aliquem 326 b. Deum 213 b.
Consulo. § Delibero 416 b. § Consilium do 113 c. 653 a. commodis alicujus 444 a. commodo tuo 592 c. tibi optimè 112 c. § Consilium peto 113 c. divinaculos 321 a. oraculum 256 b. 399 a. 733 a.
Consulta 112 c. 252 c.
Consultabimus in unum consilium 188 a.
Consultans post factum 113 a. pro alio ib. unà 707 a.
Consultare cum alio 420 b. cum Atheniensibus 553 a.
Consultatio 112 c. 113 a. 130 b. 592 a. In consultationem cadens 113 a.
Consultè 706 c.
Consulto 7 b. 112 c. 175 a. 180 b. 367 a. 421 a. 592 a. communiter 113 b. perperam ib. simul 706 c.
Consultò 113 b. 129 c. 187 b. 199 c. 595 a. 734 a. facere vel facio aliquid 31 b. 444 a. factus 189 c. Non consultò 31 c. 190 a. 648 b.
Consultor, ôris 113 c. 416 c. 420 a. 653 a.
Consultum esse judico 169 a. tibi optimè volo 112 c.
Consulturus 187 a.
Consultus 113 a. 160 a. 416 c. 420 a. 618 a. 706 b. divinarum rerum 601 a. valde 416 c. 707 a.
Consuluerunt malè de rebus suis 112 c. Quam consuluisset vates super portento illo 650 c.
Consuluit Dominum 213 b.
Consumendi vim habens 146 a.
Consumi 670 a.
Consumit me hoc paulatim 146 b. Qui consumitur non facilè 46 b.
Consummari 640 c.
Consummatio 206 c. 311 c. 518 a. 640 c. 641 c. Ad consummationem confero 641 b.
Consummator 642 a.
Consummatus per se 641 b. vix 641 a.
Consummo 340 b. 641 b.
Consummor 540 b.
Consumo 46 b. 67 b. 146 a. 206 c. 301 a. 409 a. 542 a. 670 a. 672 a. 700 c. bona per delicias 108 b. clàm 46 b. comedendo 672 a. insuper 46 b. liquefaciendo 649 a. membra 409 a. in pastum 743 b. perperam 46 b. priùs 46 b. 732 c. profusè 601 c. tabe 648 c. 649 a. 700 c. tempus 670 b. unà 146 b. utendo 732 b.
Consumor 146 a. 213 c. 700 b. 743 a. paulatim 618 b.
Consumptio 46 b. 700 b. mutua 701 b.
Consumptivus 46 b.
Consumptor 46 b. 146 a.
Consumptum esse 732 b. esse priùs 732 c.
Consuo 302 c. 569 c. 570 a. nervis 570 b. tegetes ib.
Consuor 569 c.
Consurgo 484 b. unà 279 c. 280 a.
Consutura machinarum 570 b.
Consutus 570 a. benè ib. ex dolio ib. ex malis ib. multipliciter ib.
Contabefaciendi vim habens 649 a.
Contabefacio ib. unà 400 a.
Contabefactio 649 a.
Contabesco 591 b. 700 c. priùs 649 a.
Contabui 591 b.
Contabulatio 135 a.
Contabulatus 581 a.
Contabulo ib.
Contactus 70 c. 71 a. 463 c. 740 a.
Contagio 101 a. ex cibo vetito 46 a.
Contagium 735 a.
Contaminatè 421 a.
Contaminatio 46 a. 421 a. 426 a.
Contaminatis cibis vescor 683 a.
Contaminator 421 a.
Contaminatus ib. non 578 b. nullo scelere 6 c. et piaculo 431 b.
Contaminatus est ab his lucro 476 a.
Contamino 46 a. 106 c. 420 a. 426 a. 447 b. 538 c. 578 b. 733 a. 735 b. famam alicujus 578 b.
Contaminor 402 c. 426 a.
Contechnatus qui esset talia 490 c.
Contechnor 205 b. 496 b. 648 a.
Contectio 295 c.
Contegens se ipsum 209 b.
Contego 295 b. 296 a. 352 a. 367 b. 517 a. 563 b. 593 c. 609 a. 611 c.
Contegor 295 c.
ad Contemnendum propensus 709 a.
Contemnendus 116 a. 716 a. non 709 a.
Contemnentes res honestas 409 c.
Contemnere qui solet 472 a.
Contemni in rebus bellicis 187 c. qui vix potest 709 a.
Contemno 24 c. 44 b. 68 c. 109 c. 377 c. 400 b. 409 b. 471 c. 476 a. 562 b. 576 c. 606 a. 613 a. 642 c. 650 a. 685 b. 688 a. 691 b. 694 c. 708 c. 709 b. 710 b. 746 b. prorsus 746 b. superbè 685 b.
Contemnor 192 b. 377 c. 476 b. 691 b. 708 c. 709 c.
Contemperandi vim habens 309 a.
Contemperatio ib.
Contemperatum quod est ib.
Contemperatus ib.
Contempero ib.
Contemplabitur 256 a.
Contemplandus cum admiratione 252 b.
Contemplans cœlum 593 b.
Contemplari cum admiratione 256 b.
Contemplatio 252 b. 256 a. 592 b. 709 b.
Contemplationi deditus 256 a.
Contemplatione assequi 273 a. Sine contemplatione 256 b.
Contemplativus 256 a.
Contemplator 252 a. 256 a. curiosus 413 b. stellarum 593 a.
Contemplatores anxii 710 b.
Contemplatu difficilis 256 b.
Contemplor 87 a. 252 a. 256 a. 383 a. 413 b. 592 b. 683 c. 709 b. accuratè 631 a. anxiè 413 c. attentè 256 b. curiosè priùs 413 c. me in speculo 471 c.
Contemporaneus 736 a.
Contemptibilis 471 c. 709 a. non 709 c.
Contemptim 230 b. 409 c. 472 a. 709 a. 710 b. 746 b.
Contemptio 68 c. 688 a. 709 a.
Contemptor 188 b. 472 a. 476 b. 562 b. 709 a.
Contemptrix 688 a.
Contemptui erant 409 c. habens 377 c. ne me habeas 371 b. habeo 130 c. 338 c. 409 c. 472 a. 501 c. 502 a. haberi 263 c. habitus 476 b. habuit 359 c. sum 305 a. Per contemptum 709 a.
Contemptus (a.) 9 a. 57 a. 183 b. 409 c. 472 a. 576 b. 606 a. 688 a. jaceo 305 a.
Contemptus, ûs, 188 b. 371 b. 377 c. 472 a. 476 b. 685 b. 709 a. 746 b. pecuniæ 734 b. superbus 685 b.
Contenebrescit 598 a.
Contendat venustate formæ cum Venere 210 b.
Contendebam Babylonem rectà 636 b. Magis contendebat legere 605 c.
Contendens. § Tendens 637 b. cursum per campum 636 c. et altercans ad aram 434 c. cum 56 b. de primario nomine post Romam 434 c.
Contendere ad aliquid honoris studio 653 c. ad finem 66 b. cum impetu 34 a. certatim de aliquâ re 56 b. cum Jove difficile est 693 b. de quo difficile est 210 b. equestri certamine 56 b. judicio cum aliquo 349 a. sacramento 99 c. Contendimus verbis 210 a. De quo contenditur 210 a. 434 c. De quo non contenditur 210 b.
Contendo. § Intendo 636 b. 637 b. supra modum 638 b. § Proficiscor 636 b. classe 611 b. cursu, vel cursum 636 b. Cursum ad 637 c. recto cursu 669 a. § Annitor, connitor, enitor, laboro 202 c. 295 a. 435 b. 605 c. 636 b. 637 b. 638 a. 658 c. certatim ad hoc 56 b. et connitor dicendo 286 c. efficere 296 b. summâ vi 106 c. § Altercor, ambigo, certo, concerto, litigo, rixor 56 b. 160 a. 208 b. 210 a. 278 c. 403 a. 404 a. 434 c. 564 c. 693 c. 744 a. cantu 427 c. contrà 210 b. 287 a. 606 a. 638 a. contrarium 435 a. cum 56 b. 210 b. 693 b. de aliquâ re 160 a. judicio 58 c. 164 a. 165 b. judicio crebrò multum 165 a. supra modum 637 b. tecum de imperio 59 a. verbis 373 c. 637 b. te non vera dicere 58 c. § Comparo, confero 215 a. 282 c. 349 a. 637 b. 638 a.
Contendor. § Intendor 636 c.
Contentè 638. b.
Contentio. § Intentio 636 b. 637 a. 658 b. valida 638 c. § Æmulatio, altercatio, certamen, concertatio, disceptatio, rixa 56 b. 58 c. 93 b. 160 a. 210 a. 236 c. 373 c. 403 a. 434 c. 693 c. exarsit 71 c. de quo est utrinque 210 b. vehemens circa rem quampiam 18 c. verborum 160 a. § Studium 658 c. § Collatio, comparatio 230 b. 349 a. 637 b.
Contentione carens 160 a. magnâ, i. e. enixè 637 b. summâ 345 a. 658 b. 658 c. summâ comparanda bona 19 a. A contentione alienus 435 a. Absque contentione vel rixâ 160 a. In contentione positus 210 b. sine contentione ullâ, i. e. remissè 638 c.
Contentionem excitare 434 c. In contentionem venire de aliquâ re 18 c.
Contentiones spiritûs 637 b. virium et vocis in pueris ib.
Contentionum amans 210 b.
Contentiosa disputatio 208 c.
Contentiosè 131 c. non 435 a.
Contentiosior 20 a. 56 b.
Contentiosus 36 a. 58 c. 160 a. 210 a. 411 c. 434 c. non 56 b. 160 a.
Contentissimus 658 a.
Contentum iter 204 a.
Contentum esse 2 c. 169 b. esse oportet 2 c. esse secundo loco ib. esse suâ sorte 695 c. esse suis 2 c.
Contentus. § Intensus 636 c. 637 b. æqualiter 638 c. nervis ib. non ib. ultra modum 658 b. § Vehemens 637 b. 658 b.
Contentus animus præsentibus 613 a. modico circa victum 161 a. paucis 75 c. suâ sorte ib. suâ sorte animus ib. sum 75 c. 613 a. 732 b. sum his 75 c. Nec verò contentus erat his 732 c. Qui habet quo contentus esse possit 75 c.
Conterens 312 b. Antequam senium contereret juventam 670 a.
Conteri qui potest 703 a.
Contermina regio 481 c.
Contermina urbi ib.
Conterminus 120 b. 126 c. 214 c. 481 c. 482 a. 646 a. sum 481 a. 482 a.
Contero 51 b. 263 b. 380 a. 431 b. 569 b. 599 c. 621 c. 642 c. 669 c. 670 a. 703 a. 740 a. antè 380 b. minutissimè 670 c. salis in modum 52 a. simul 670 a.
Conteror 670 c. dolore et tristitiâ ib.
Conterraneus 502 b. 548 a.
Conterreo 691 a.
Contestari litem 80 a.
Contestata lis 280 c.
Contestatio 401 a.
Contestor 8 c. 401 a. de scripto 401 a. deos hominesque ib. tibi 401 b.
Contexo 22 b. 71 c. 101 a. 532 c. 533 a. 660 a. 681 c. 682 a.
Contexor 532 c.
Contextè 533 b.
Contextio 682 a.
Contextum quod est 532 c.
Contextus ib. 533 b. 682 a. benè 533 b.
Contextus, ûs 532 c. 533 a. 682 a. verborum 201 a.
Conticescere facio 587 b. jubeo ibid.
Conticesco 587 b. 589 b.
Contigit, imperson. 367 b. Prout contigerit 672 b.
Contigit virgâ 402 a.
Contignatio 170 a. 209 b. tertia 609 a.
Contignationem duplicem habens 209 b. ferens 697 c.
Contignationes decem habens 609 a. duas habens ib. multas habens 209 b.
Contignatum 608 c.
Contignavit domum tabulis cedrinis 449 c.
Contiguo 209 b.
Contiguæ aliæ aliis oves 11 c.
Contiguè 212 c. 629 b.
Contiguus 71 c. 214 c. 221 c. 225 a. est planitiei 71 c.
Contine te 223 a.
Continebant se ita 222 c.
Continendi seu comprehendendi vim habens 224 c.
Continens 224 a. et conservans in suo statu 225 b. causa apud medicos ib. non risum 345 a. terram 226 b. § Castus, temperans 411 a. 709 b. sum 345 b. 709 c. § Contiguus, cohærens 225 a.
Continens terra 246 c.
Continentem terram facio ib. fecerunt ex locis marinis ib. fecit ex mari ib. In continentem 725 c.
Continenter. § Cum continentiâ 345 b. § Sine intermissione 226 b. 227 a. 248 b. 427 c.
in Continenti, sc. terrâ 725 c. habitans 246 c.
Continentia 345 b.
Cum continentiâ ib.
Contineo. § Cohibeo, inhibeo 211 b. 224 a. 222 b. 274 a. in 224 a. linguam 479 a. me 345 b. me in loco 660 c. os 365 a. § Complector, comprehendo 183 c. 224 a. § Consero 225 b. 346 a. § Retineo, non effluere aut elabi sino 608 c.
Contineor. § Capior, retineor 608 c. 737 b. § Comprehendor 224 c. 694 b.
Continere me non potui 344 b. se 224 a. se à maledicentiâ 224 c.
Contineri seu cohiberi aut retineri qui potest 224 a. qui difficulter potest ib. qui facilè potest 224 b. qui nequit 224 a. 345 a. More eorum qui contineri nequeunt 224 a.
Contingat mihi ulcisci 124 b.
Contingens nunquam 135 b.
Contingere saxum 464 c. quem difficile est 99 c. § Obvenire 124 c.
Contingit 95 a. non 737 c. Quod contingit 95 a.
Contingo. § Attingo, tango 70 c. 273 a. 402 a. 739 b. 740 a. § Accido, evenio 66 b. 80 a. 89 a. 93 c. 123 a. 359 c. 367 c. 528 b. 529 b. 672 b. 695 c. alicui et insum 200 c.
Continua deductio 187 a. febris 225 b. series 51 a.
Continuâ serie 51 a. 246 a. serie orationis dissero 187 a.
Continuata linea 187 a. series ib.
Continuatio 76 a. 225 b.
non Continui me quin 223 b.
Continuitas 51 a. 225 b.
Continuo tenore 246 a.
Continuò. § Statim 36 b. 89 c. 90 c. 158 a. 225 b. 241 a. 246 a. 558 b. 644 a. 734 b. § Consequentiæ significationem habens 499 b.
Continuo. § Connecto 71 c. 225 b. 227 b. cohærenti serie 187 a.
Continuor ib.
Continuum bellum 225 b. 227 a.
Continuus 71 c. 225 b. 227 b. 246 a. 248 b. sum 227 a.
Contis impulsæ naves 336 a.
Contorqueo 18 c. 166 a. 603 b. 618 b. 620 b. 621 a.
Contorqueor 619 a. 620 a. 681 a.
Contorsio flexûs 390 b.
Contortè 621 a.
Contorti crines 620 c.
Contortis sententiis utendo 652 c.
Contortum vinculum 274 a.
Contortus 356 a.
Contra. § Adversus 58 b. 65 c. 66 b. 107 a. 187 c. 199 a. animi sententiam 129 c. fœdera 305 b. jus et æquum 164 a. jus violare 642 b. legem vel leges ib. 498 a. leges faciens 442 b. leges facio ib. leges factus vel factum ib. leges malis affici ib. naturam 498 a. officium facio 341 b. venena efficax 558 c. § Præter 498 a. 679 c.
Contra. § Ex adverso 66 b. § E contrario 66 b. 86 c. 107 a. 497 a. accipio 368 a. æstimo 658 b. aggredior 724 b. ambio 212 c. argumentor 724 b. attollo 23 a. 32 b. audeo 659 c. calefacio 255 b. cano 21 c. censeo 169 b. conscendo 94 c. contendo 210 b. 287 a. 606 a. curro 667 c. decerno 634 c. destruo 32 b. disquiro 215 a. dixerit 65 c. enavigo 536 a. eo 93 c. examinor 215 a. expono 35 a. fodio 482 c. fulcio 207 b. hortor 294 a. 307 b. jacio 98 b. implico 533 a. impono 631 c. indignor 720 a. infero 694 a. interficio 353 c. intueor 472 c. invado 724 b. irruo 99 a. 479 c. 527 c. itio 93 c. litigo 164 c. modulor 411 a. moveo 317 b. navigo 536 a. nitens 602 c. obstruo 215 b. particeps fio 368 a. perduro 412 c. premo 259 a. prodeo 212 c. propono 638 b. quam 66 a. quam alii 497 a. quam isti 66 a. reddo 162 b. sentiens 169 c. sonans 675 b. sono 248 b. 716 b. stare 66 a. statuo 279 b. suadeo 307 b. 506 a. tendo 93 c. traho 194 b.
Contracta frons 439 a.
Contracta est amicitia 349 a.

Contractilis 603 b.
Contractio 15 c. 31 c. 194 c. 598 c. 602 c. 603 b. 612 b. animi 612 b. in angustum 225 b. labiorum 194 c. scapularum 745 a. Absque contractione 31 c.
Contractis scapulis incedentes 603 b. superciliis 474 c.
Contractor et astrictor 15 c.
Contractum supercilium et mœstum 439 a.
Contractus (a.) 609 b. in angustum 225 b. sum in spiram 603 c.
Contractus, ûs 46 a. 49 c.
Contractus ineo 101 a. Ad contractus pertinens 49 c. Per contractus ib.
Contradicam 187 b.
Contradicendi peritus 373 c.
non Contradicere 716 b.
Contradicet 497 a.
Contradici cui facile potest 373 c. cui non potest ib. 573 b. cui vix potest ib.
Contradico 8 c. 187 b. 200 c. 269 c. 373 c. 497 a. 689 b. his 66 a.
Contradictio 261 b. 373 c. 373 b. 573 b. 689 b. In contradictione positus 373 c. Citra contradictionem ib. 573 b.
Contradictionis retentio 716 b.
Contradictorius 689 b.
Contradixi 187 b.
Contrahendi vim habens 562 b. 611 c. 612 b. vis 15 c.
Contrahens amicitiam 650 a. in pauca 31 c.
Contrahere affinitatem 71 c. 312 c. labia 450 a. 452 a. nuptias 71 c. pactiones 49 c. sodalitatem 215 a. velum 279 b.
Contrahi 358 c. in se ipsum, id est, apud se esse 25 a. qui potest 603 b. cum quo non potest 50 a.
Contrahitur 432 a. Qui contrahitur 449 c.
Contraho 59 c. 194 c. 284 a. 602 b. 603 b. 610 b. 611 c. 612 a. 638 b. affinitatem 313 b. in angustum 628 a. 644 a. in compendium 621 a. in spiram 603 c. in unum 31 c. 44 c. rugas 704 b. stringendo 628 b. supercilia 59 c. 474 c. 492 a.
Contrahor 31 c. 364 c. 438 c. 602 b. 612 a. 681 a. animo 612 b. metu 561 b.
Contrapositio 630 c.
Contrapositus ib.
Contraria conversio 620 c. factio 548 b. fama 500 c. machinatio 648 a. propositio 638 b. suffragatio 639 a.
Contraria. § Pugnantia 403 a. dogmata introduco vel tueor 169 b. scisco 639 a. sentiens 708 b. sectio 131 b. utilitati 66 a. In contraria studia scindi 629 c. 630 a. studia scindo 643 b.
Contrariâ appellatione nomino 706 b. voce respondens 716 b.
Contrariæ opinionis sum 169 c. sententiæ et opinionis qui est 131 b.
Contrariæ leges 442 a.
Contrariam affectionem habens 500 c. affectionem habeo ib. legem fero 442 b. 694 a. opinionem habens 169 c. sententiam habeo 169 a. vocem edens vel habens 716 b. In contrariam partem 497 a. lapsus 528 c. tendo 637 a. tractio 602 c. traho ib. vergo 571 b. verto 620 a.
Contrarias chordas habens 731 b.
Contrariè 66 a. faciunt 497 a.
Contrarietas 66 a. 674 b.
Contrario modo 66 a. 497 a. 680 a. E contrario 49 a. 66 a. 107 a. 497 a. circumverto 621 a.
Contrariorum comparatio 278 b.
Contrarium 66 b. censeo 169 c. contendo 434 c. esse 66 a. 449 a. sensum alens 700 a. 716 b. sonum edo 716 b. suadeo 506 a. testor 401 a. In contrarium abstractus 602 c. evenit 497 a. fero 401 a. 695 a. res cedit 497 a. tendens 637 b. vergens 571 b. vertor 620 a. Per contrarium loquor 706 b.
Contrarius 66 a. 107 a. 449 a. 620 a. 674 b. in sententiâ seu opinione 169 c. sum 602 c.
Contrascriptio 136 c.
Contrascriptum ib.
Contrectabilis 71 a.
Contrectans circumsisto 201 a.
Contrectatio 70 c. 71 a.
Contrecto 70 c. 71 a. 259 a. 405 b. 740 a. leviter 740 a. manu 71 a. subtus 740 a.
Contremisco 497 a.
Contribulis 707 b. 712 a. 743 c.
Contribuo 201 c. 642 a.
Contribuor in eandem gentem 642 a. 737 c.
Contributio 201 c.
Contristo 86 a. 391 b.
Contristor 65 b. 622 b. simul 65 b. supra modum 391 c.
Contrita 740 a.
Contrita est frons 263 a.
Contritio 670 c.
Contritu facilis 380 b.
Contritum permisceo 670 a.
Contritus 670 a. 739 c. minutim 670 c.
Controversa res 340 b.
Controversæ res 58 c.
Controversari de aliquâ re 58 c. inter se 210 b.
Controversatio 58 c.
Controversia 58 c. 347 c. 373 c. 546 c. 693 c. movetur mihi 58 c.
Controversiâ vacans 165 a. Absque controversiâ 403 c. In controversiâ positum 169 c. positus 373 c. sine controversiâ 160 a. 373 c.
Controversiæ 693 c.
Controversiam constituere 135 c. dirimo 14 b. habeo 373 c. petior 493 a. Citra controversiam 58 c. Extra controversiam omnem 573 b. In controversiam adducit aliquid 58 c. adducor seu venio ib. 169 c. adductum 716 b.
Controversiarum osor 165 a.
Controversias dirimens 347 c. dirimere 293 b. 392 a. disceptat populorum 164 a.
Controversiola 164 b.
Controversor 58 c.
Controversum 510 a. est 716 b. hoc est 58 c. manet 280 c. non 58 c.
Controversus 58 c. 160 a. 165 a. 210 b. 373 c. minimè 573 b. non 56 b. 160 b. 210 b. 293 b.
Contrucido 308 a.
Contrudo 744 b.
Contubernales 609 a.
Contubernalis 108 a. 214 b. 439 a. 457 b. 595 b. 665 c. sum 88 b. 161 a. 457 b. 589 a. 595 c.
Contubernii dissociatio 456 b.
Contubernio jungo mihi 457 b.
Contubernium 108 a. 186 a. 249 b. 456 b. 457 b. 589 a. 595 c.
Contueor 383 b.
Contum gestans 697 b.
Contumaci ore præditus 617 a.
Contumacia 40 b. 41 b. 90 a. 246 b. 506 b.
Contumacis oris equus 134 c. 616 b.
Contumaciter 16 b. 665 a. ago 528 c. efferri 719 b.
Contumax 16 b. 80 c. 147 c. 506 b. 597 a.
Contumelia 152 a. 183 b. 198 c. 382 c. 391 a. 393 c. 523 c. 622 c. 676 c. 677 a. admissa petulanter in convivio 458 c. quâ quis à temulento afficitur ib.
Contumeliâ affectus 394 a. affectus nullâ 394 a. 677 a. afficere desino 677 a. afficere vicissim ib. 676 c. 677 a. afficio 164 b. 183 b. 393 c. 394 a. 501 c. 612 b. 616 c. 658 a. 677 a. afficio singulari 677 b. afficior 394 a. 501 c. 523 c. 677 a.
Contumeliæ illatio 393 c. illator ib. obnoxius 394 a.
Contumeliæ 106 c.
Contumeliam infero 393 c. infero alicui temulentus 458 c. passus in convivio ib. patior in convivio ib. In contumeliam rapiens 391 a.
Contumeliis carens 612 b. incesso 152 a. nullis affectus vel obnoxius 198 c.
Contumeliosa 677 a.
Contumeliosam sententiam ib.
Contumeliosè 16 b. 183 b. 677 b. dimittere 291 b. lædo 27 c. improbor 394 a. tracto 27 b. 227 a. 623 a.
Contumeliosissimus ex ebrietate 458 c. sum 677 b.
Contumeliosum reddo ib. verbum 688 a.
Contumeliosus 27 c. 393 c. 434 c. 466 b. 677 a. sum in 677 a. sum insuper 677 b.
Contumulatus 251 a.
Contumulo 727 c.
Contundendi vim habens 258 c.
Contundens 512 b. animum 709 b.
Contundi qui potest 703 a. qui facilè potest 670 c.
Contundo 31 b. 207 b. 258 c. 259 a. 474 c. 642 c. 670 c. 703 a. 740 a. fuste 144 a. 148 b.
Contundor 258 c. 669 c. 670 c.
Conturbatæ sunt mentes omnium 170 c.
Conturbatio 279 c. 599 c. 633 b. 727 a.
Conturbo 72 c. 260 c. 279 a. 384 a. 599 c. 606 a. 624 b. 633 b. 726 a.
Conturbor 260 c. 633 b.
Contus 296 a. 356 a.
Contusa est frons 263 a.
Contusas aures habens 259 a.
Contusi cui sunt testiculi 258 c.
Contusio 258 c. 336 c. 474 c. 670 b.
Contusiones capitis 259 a. carnis ib.
Contusu facilis 261 a.
Contusum caput habens 259 a.
Contusus 258 c. 669 c. 739 c. minutim 670 c.
Convalescens ex vulnere 693 b.
Convalescentia 366 b. 677 b.
Convalescere facio 333 b. fecit 579 b.
Convalles 88 b. 106 c. 561 c.
Convallis 5 c. 6 a. 327 c. 687 a.
Convaso 166 c.
Conveho 333 c. 695 c. 696 a.
Convehor 333 a.
Convelans crura
Convellens 602 c.
Convello 602 b. 603 b. 655 b. pariter 603 a.
Convellor 602 b.
Convenæ 213 a. 421 a. 457 b.
Convenerat inter eos ut 168 c. ut convenerat inter eos 305 b. Non conveniebat Atheniensibus cum Æschylo 95 a.
Conveniens seu coiens ægrè 96 c. in unum 233 c.
Conveniens. § Aptus, commodus, congruens 38 c. 82 c. 411 a. 695 b. pedi 552 a. § Consentaneus, decens 38 c. 183 b. 554 c. 555 a. aliquâ ex parte 183 c. est ib. est aliquâ ex parte ib. homini 555 a. non 78 b. 95 b. 376 b. 457 c. 695 b.
Convenienter 38 c. 51 a. 82 b. 152 b. 183 a. 243 a. 330 c. 341 a. 376 b. 415 c. 550 c. 663 a. 695 b. literis regis 303 a.
Convenientia, æ 38 c. 83 a. 376 b. 610 b. 716 c. et conjunctio naturæ 301 b. naturalis unius rei cum alterâ 222 a. sonorum et vocum 716 c. vocis 717 b.
Convenientiam quampiam habens cum aliquo 222 a.
Convenio. § Coëo, congregor 66 b. [illegible] b. 94 c. 213 a. 225 b. [illegible] auxilium ferendum 111 b. in eundem conventum 232 c. in unum 463 c. in unum insuper 235 c. § Adeo 672 c. 673 a. aliquem contra alium 672 c. § Accommodus sum, concordo, congruo, consentaneus sum, quadro 38 c. 71 c. 82 c. 83 a. 208 b. 443 a. 528 c. 667 c. 668 b. 716 c. non 82 c. 684 c. § Paciscor 95 a. 376 c. priùs cum aliquo 376 b. 653 a.
Convenire aliquem 695 c. aliquem domi 212 b. et concurrere ad eundem effectum 213 a. seu cohærere facio 96 b. inter multos et communiter placere 169 b.
Conveniri qui facilè potest 672 c. Quum convenisset de his 168 c.
Convenisti te daturum tributum 376 c.
Convenit. § Decet, consentaneum est, fas est 95 a. 554 c. 733 c. mihi 242 c. non 45 b. Extra quod convenit 660 c.
Convênit inter eos 168 c. inter nos 95 a. 376 b.
Conveniunt inter se 27 b.
Conventa 152 a. 169 b. 604 c. ineo 101 a.
Conventiculo in eodem sum 180 c.
Conventio 48 b. 573 b. Absque conventione 716 c.
Conventum 95 a. 101 b. 716 c. do 376 b. ineo ib.
Conventum convocare 681 a.
Conventus 11 b. 15 c. 213 a. 232 b. 258 b. 284 b. 373 a. 452 c.
Conventus celebres 452 c. publicos festósque celebro 11 b.
Converro 333 b. 491 c.
Conversa dictio 620 c.
Conversantes nobiscum 232 b.
Conversari qui benè solet 464 a. qui solet ib.
Conversatio 161 a. 232 b. 245 b. 463 c. 464 a. 620 a. 670 a.
Conversatione gaudens 326 a. Ad conversationem aptus 464 a.
qui Conversatur cum aliquo 670 c.
Conversi inter se apices densitate 620 c.
Conversio 166 a. 619 b. 620 c. 621 a. 662 c. 663 a. 664 a. contraria 620 c. in contrarium ib. dictionum 377 a. in fugam 662 c. in latus 620 c. militaris 603 motus 620 c. § Mutatio in contrarium 620 c. statum 529 a.
Conversione repentinâ 621 b. sine conversione 620 c.
Conversiones annorum 197 a. et vicissitudines cœlestes 55 c.
Conversionis expers 621 a.
Converso gressu 662 c. E converso 49 b. 620 a.
Conversor 124 c. 175 c. 232 b. 463 c. 464 a. 620 a. 673 a. 734 a. vicissim 464 a.
Conversus deorsum 664 a.
quò Convertam me 306 c. Ita ut non convertaris 620 c.
Convertendo se huc illuc ib.
Convertens in se oculos omnium 472 c. se 663 c.
Convertere animum ad mercaturam 479 b. in suum commodum 176 b.
Converti qui potest 664 a.
Convertisse gressum in Italiam 663 b.
Convertisti iram in me 662 c.
qui Convertitur 620 c. 662 c. non 620 c.
Converto 15 a. 620 a. 621 a. 662 c. 663 a. 664 a. animum ad aliquid 323 b. in contrarium 15 b. in diversum 620 b. in fugam 662 c. 664 a. gradum seu gressum 620 b. 662 c. me, id est, refero pedem 662 c. me ad, i. e. aggredior ib. oculos 498 a. 662 c. retrorsum 619 c. vicissim 620 c. unà ib. § Errantem reduco in viam 620 b.
Convertor 100 a. 297 b. 619. a. 620 a. 662 c. 663 a. 664 a. paulum 620 c. retrorsum 620 a. unà 620 c. § Respicio 127 a. 171 a. identidem 620 c. § Confugio ad 662 c.
Convestio 228 b.
Convexum reddo 359 b.
Convexus ib.
Convictor 161 a. 589 a. sum 589 a.
Convictores 51 b. 108 a.
Convictus, ûs 51 b. 108 a. 589 a. 665 c.
Convictûs jucundi qui est 13 c.
Convictus (a.) 46 a. est impietatis ib.
Convincere nos mendacii 192 b.
Convinci falsi testimonii 46 b.
Convinco 30 a. 46 a. 156 c. 192 b. 366 a. 367 c.
Convincor 30 a. 46 b. 192 b. 366 a. mendacii 46 b. testimoniis 401 b.
Convitia 388 b. jacto 513 a. 690 a. ingero 644 c.
Convitiari amans 388 b.
Convitiator 102 b. 208 c. 291 c. 388 b. 394 a.
Convitiatoris maledicum et spurcum os 466 c.
Convitiatorius 102 c.
Convitiatrix 365 b. lingua 291 c.
qui Convitiatur turbæ 388 b.
Convitiis afficior ib. impetere 72 c. et dicteriis incessere facibus ora perunctum 22 c. incesso 201 b. 302 c. 434 c. 538 c. 625 a. incessor 355 c. increpo 466 b. insector 268 c. 291 c. lacero 388 b. obnoxius 152 a. non obnoxius 388 b. proscindo 274 b. 644 c. proscindor 538 c. prosequor 577 c. prosequutus sum 273 a.
Convitiolum 388 b.
Convitior 7 c. 53 c. 102 c. 268 c. 288 a. 291 c. 355 c. 365 b. 388 b. 390 b. 599 c. 612 b. 616 b. 617 a. 676 c. vicissim 388 b.
Convitiorum jactatio 513 a. ingestio 291 c.
Convitium 12 b. 111 a. 355 c. 388 b. 458 c. 616 b. facio 134 a. regero 388 b.
Conviva 148 a. 150 a. 170 c. 184 a. 259 c. suavis et jucundus 527 a.
Convivale canticum vel carmen 597 b.
Convivalis 527 a. domus 717 a.
Convivantium cœtus 258 b.
Convivatio 214 a.
Convivator ib. 527 a.
Convivatorium 214 a.
Convivere alicui 161 a.
Convivia Christianorum communia 2 c. florida agito 249 c. lauta 150 a. mutua agito 201 c. publica 179 b.
Convivii locus 527 a.
Convivio accipio 214 a. 220 b. accipio vicissim 214 b. accipior 220 b. conveniens 527 a. dimisso 593 b. excipio unà 214 b. excipior ib. qui excipit 155 c.
Conviviorum amans 150 a. amor ibid.
Convivium 150 a. 154 c. 214 a. 220 b. 252 c. 258 b. 259 c. 260 a. 526 b. 527 a. 593 b. collatitium 201 c. festivum et lætum 249 c. lascivum seu luxuriosum 362 b. opiparum et saliare 143 a. 184 a. 249 c. publicum 220 b. quo quis excipitur 135 c. quod ex symbolis [illegible] 15 c.

Convivium agitabant 200 a. solenne agito 260 a.
Convivo 108 a. 200 c.
Convivor 143 a. 184 a. 290 b. 259 c. unà 527 a.
Conum attollens 389 b. auream habens ib. eminentem habens ib. non habens pileus 362 c.
Convocare concionem 293 b. conventum 621 a.
Convocatio 294 b. multitudinis 293 c.
Convocatus 294 b. è multis locis ib.
Convoco 271 b. 293 c. 294 b.
Convolabilis 184 b.
Convolvi 622 a. atque implicari hederæ modo 318 b.
Convolvo 23 b. 184 c. 185 b. 274 a. 297 b. in fascem 621 a. culcitræ in modum 673 c.
Convolvor 297 b.
Convoluti inter se apices frequenter 620 c.
Convolutim 184 c.
Convolutio 185 a. 621 a. contraria 185 a.
Convolutus 184 b. 556 c. in se 297 b.
Convolvulus 184 b.
Conus 362 c. 619 c. 686 c.
Convulsio 602 a. 603 b. levis 602 c.
Convulsionem ciens validam ib.
Convulsionis speciem gerens ib.
Convulsivus ib.
Convulsum quod est in corpore 602 b.
Cooperimentum 296 a.
Cooperio 222 c. 296 a. 593 c. 611 c.
Coopertæ estis bene 209 b.
Coopertus ib.
Cooperuit panno caput 520 c.
Coopinor 169 c.
Coopto 31 c.
Cophinus 77 c. 302 a. 342 c.
Copia. § Abundantia 100 b. 147 a. 228 c. 232 b. 258 c. 510 b. 657 b. 701 c. alimenti 666 c. amicorum 702 c. aquæ 678 b. cibi 692 b. lactis 15 c. magna mihi est 510 b. omnium rerum affluens 308 b. pastûs 692 b. vini 458 c. § Et facultas mihi est 510 b.
Copiam facio 508 b. sui viro facere dicitur mulier 721 c.
Copiæ. § Exercitus 174 a. 618 c. 619 a. 723 b. præclaræ 723 b. supervenientes 619 a.
Copias colligere 550 c.
Copiis confertim instructus exercitus 25 a. Cum copiis omnibus 619 a.
Copiosa flamma 147 a.
Copiosè 147 a. 243 b. 701 c. 726 a. loquor 376 c. subministro 147 a.
Copiosior 548 a.
Copiositas 366 b.
Copiosius 274 c. 534 b. 549 a.
Copiosum 366 a.
Copiosus 147 a. 216 c. 290 a. 371 c. 519 b. 535 a. 563 c. 701 c. sitis 290 a.
Copula 71 c. 157 a.
Copulabat medio medium accommodans 83 a.
Copulandi seu nuptias conciliandi ars 425 a.
Copulari qui nequit 533 b. cum alio qui nequit 175 c.
Copulat et glutinat aqua 222 b.
Copulatè 533 b.
Copulatio 175 c. 186 a. 235 c. 373 a. parium 543 a. viri et uxoris in nuptiis 186 a. § Ad copulationem aptus 175 c.
Copulativorum more 533 b.
Copulativus ib.
Copulatus 235 c. 533 b. non 533 b.
Copulo 82 c. 175 c. 186 a. 235 b. et invicem devincio 71 b.
Copulor conjunctionis vinculo 175 c.
Coquendi ars 203 c. vim habens 516 c.
Coquens in ollis 227 c.
Coquere non posse 517 a.
Coqui 454 a.
Coqui qui nequit 227 c.
Coquina 394 c.
Coquinaria ars 79 a. mensa 193 a. 447 b.
Coquinariam factito 394 c.
Coquinarius 394 c. 544 a.
Coquo 70 b. 227 c. 409 a. 516 c. 517 a. 544 a. insuper 227 c. penitus 517 a. simul 227 c. tardè 517 a. valde 227 c.
Coquor 227 b. 516 c. ægrè 517 a.
Coquorum lenocinia 466 c. magister seu præfectus 394 c. scitamenta et lenocinia 446 c.
Coquus 78 a. 143 a. 394 c. 515 c. 516 a. sum 394 c.
Cor 247 c. 299 b. 304 b. 606 c. 614 a. arboris 173 c. 299 c. bonum habens, id est, fortis 299 c. extraho 194 c. gravatum habens 299 c. macerabat 304 b. non habens ib. 606 c. pertransiens 299 c. turbans ib.
Coracinus piscis 532 a.
Corallium 538 b.
Coram 66 a. 107 a. 198 c. 303 a. 472 c. 473 a. 474 a. 557 c. 558 c. 616 a. 679 c. domina 65 c. istis me interrogasti 66 a. omnibus 187 c. parentibus 557 c. testibus 196 a. tot testibus ib.
Corâm. § In vel sub propriâ personâ 474 b. agens aliquid ib.
Corbis 342 c. 371 a. 556 b. 706 a. parvus 371 a.
Corbis in modum 706 a.
Corbula 556 b. 706 a.
Cordacem salto 338 c.
Cordata mens 708 c.
Cordatè 227 a.
Cordatus 82 c. 227 a. 606 c. 708 a. 709. b. animus 420 b. sum 708 c.
Cordax, genus saltationis comicæ 338 c.
Corde 304 b. audaci præditus 299 c. carens ib. magno præditus 606 c. sub corde latens 299 c.
Cordi insidens ib.
Cordialis 299 b.
Cordis conceptio, id est, cogitatio 299 c. dolor 299 b. dolorem sentio ib. duri qui est ib. durities ib. involucrum 299 c. 330 b. motus palpitationi similis 299 b. pulsus post vehemens exercitium 72 b. tutamen 711 c.
Cordium cognitor 131 b.
Coria concinno 154 b. incidens 643 b. optimè subacta et curata 154 b.
Coriacea baltea canum 632 a. tunica, qua corpus tegimus ad arcendas pluvias 608 c. vestis 167 b. 607 b.
Coriaceum flagrum 598 b. umbraculum 152 c.
Coriaceus 119 b. 152 c. 425 c. 598 b. 602 b. 614 b. penis 461 b. 686 c. saccus 598 b.
Coriandrum 339 a.
Coriaria ars 598 b.
Coriariam artem exercens ib. artem factito ib.
Coriarius 119 b. 154 b. 542 c. 567 a. Ad coriarium pertinens 154 b.
Corio contecta navis 522 c. contego 119 b. durissimo munitus 153 a. intego 167 b. munitus 576 b.
Corium 119 b. 152 c. 302 c. 398 a. 401 c. 576 b. 598 b. 602 b. 614 b. bovinum 154 b. Concinno seu apparo 119 b. quod præcingitur 598 b. recens 153 a.
Corneus. § Ex cornu factus 344 a. § Ex cornu factus 309 c.
Cornibus carens 310 a. 423 c. lasciviens 310 b. latis præditus ib. occurso et pugno 359 a. stratus 618 a. trahens 194 c.
Cornicen 88 c.
Cornicis pullus 340 c. tres, quatuor, quinque ætates degens ib.
Cornicor 352 b.
Corniculatus 309 c.
Corniculum ib.
Corniger 697 a.
Cornix 340 c.
Cornu 309 c. 310 b. 343 c. elaborans 204 c. § Pars aciei 309 c. alterum circumvenio 310 b. dextrum tenebat 309 c.
Cornu feriens 309 c. ferio ib. peto ib. E cornu resonans 717 b.
Cornua antennarum 310 a. citharæ 6 b. § Tibiæ 309 c.
Cornua alta gerens 310 b. aurata gerens ib. erecta habens 310 b. 344 a. erigo 309 c. gero 697 a. habens 226 c. multa habens 310 b. hircina habens ib. pulchra habens 310 a. 343 c. retorta habens 310 a. sculpens 132 c. taurina habens 310 b. tortuosa habens ib.
Cornus 344 a.
Cornuta 226 c. 310 a. supra modum 310 b. syllogismus ib.
Corolla 614 a.
Corollæ florum 63 b. tortiles in orbem 357 a.
Corollarium 100 a. 694 c. addo 147 a. legitimi et constituti sibi 18 b.
Corollas nectens 533 c.
Corona 136 c. 340 c. 614 a. 636 c. § Considentium principum 180 b. hominum 283 b. 356 a. § Sydus 53 a. 489 b. 614 a.
Coronâ aureâ redimitus 614 c. cingo 614 a. exorno 614 b. privor ib. pulchrâ redimitus 614 c. spiceâ redimitus ib.
Coronæ gestatio 698 a. in modum 614 a.
Coronæ 265 b.
Coronam ambio 614 c. aufero 614 b. depono ib. sectans 698 a. gesto ib. necto 533 c. non habens 614 b. violaceam gestans 614 c.
Coronamentum 614 b.
Coronarium certamen 614 a.
Coronarius ib.
Coronarum amans 614 c. amans sum ib. venditor et venditrix 567 c.
Coronas conficiens 544 c.
Coronatio 614 b.
Coronatus 614 a. 698 a. bene 614 c. calamis ib. hedera ib. spinis 614 b. sum 698 a.
Coronis 340 c.
Corono 37 a. 156 c. 614 a. priùs 614 b. tæniâ 637 a.
Coronor 156 c. 614 a.
Corpora multa habens 631 b.
Corporalis 631 a.
Corporaliter ib.
Corporari 581 a. 631 b.
Corporatus 631 b.
Corpore carens seu exutus 151 a. bene habito 226 a. bene constituto qui est 654 a. quæstum facere 202 c. quæstum faciens 288 b. robusto esse vel sum 2 b. 11 a. 631 b.
Corporeum fieri 631 b.
Corporeus ib.
Corpori deditus 631 a.
Corporis amans 631 b. amans sum nimiùm ib. amor ib. bona habitudo ib. custos 712 a. ejusdem qui est 631 b. exercitatio 83 c. habitudo seu constitutio 229 a. unius in aliud corpus transmutatio 631 b. sine corporis interventu ib.
Corporum servorum mercaturam exerceo 509 a.
Corpulentia 503 c. 581 b.
Corpulentum reddo 544 c. 581 a.
Corpulentus 581 b. 631 b. evado supra modum 581 b.
Corpus 140 a. 151 a. 196 a. 360 a. 570 c. 581 a. 631 a. hominis 84 a. § Collegium 631 a.
Corpus album habens 736 a. atrum habens ib. commiscere cum matre 421 a. curo 254 b. curo benè necessario 666 a. durum habens 631 b. esse facio 544 c. 631 b. exerceo 83 c. gracile habens 631 b. incidens et vulnerans 736 a. liquatum habens ib. magnum habens 631 b. miscere 421 a. nitidum habens 736 a. recreare 631 a. reficere 366 b. 544 c. tenerum habens 735 c. in corpus coalescere 631 b.
Corpusculum 631 a.
Corradiantia, æ 67 b.
Corrado 739 c. 740 a. Quæ corraduntur rastro 624 c.
Correctio 217 c. 351 a. 478 b. eorum quæ dicta sunt 478 b. præcedens ib.
Corrector 217 c. 478 b.
Correctu facilis 478 b.
Correctum quod est ib.
Correptè 612 b.
Correptio, apud Gramm. ib.
Correptum esse morbo 225 b.
Correptus à dæmone 367 b. insaniâ 46 a.
Correspondens 39 a.
Correspondentia ib.
ad Corrigenda superiora qui adjicitur 478 b.
non Corrigens 709 c.
Corrigere qui potest 478 b.
Corrigi qui nequit ib.
Corrigia 274 b. calceamenti 235 a.
Corrigiâ substringo malleolos pedum 629 a.
Corrigiarum constrictio 274 b.
Corrigiola ib.
Corrigit tortuosum 272 a.
Corrigo 217 b. 272 a. 478 b. 578 b. 621 c. insuper 478 b.
Corrigor 217 c. 272 a. 478 b.
Corripere aliquem dicitur aliquid 310 b.
Corripi dæmonio 204 a. furore lymphatico 445 c. morbo 366 a. tertianis febribus 46 a.
Corripiunt dentibus terram 364 c.
Corripiens, apud Gramm. 612 b.
Corripio. § Capio, prehendo 30 a. 77 a. 171 c. 364 a. 366 a. 400 c. 525 a. trahendo sursum 77 b. § Invado, urgeo 196 a. 367 a. § Reprehendo 366 c. 367 b. § Breve reddo apud Grammaticos 612 a.
Corripior 337 c. 366 a.
Corrivalis 202 b. 265 a.
Corrobora te ipsam 579 c.
Corroboratio 344 b. 579 b.
Corroborativus 579 b.
Corroboratus ib. animâ 579 c.
Corroboro 286 c. 287 a. 344 a. 345 b. 575 c. 579 a.
Corroboror 545 b. 579 a. corpore 62 a.
Corrodens 144 b.
Corrodo 118 c. 179 b. 213 c.
Corrodor 118 c. 305 c.
Corrogo 4 c. 201 c. vicissim 201 c.
Corrosio 118 c.
Corrosivus ib.
Corrosus à tineis 179 b.
Corruens 529 a.
Corrugatio 578 c.
qui Corrugatur 687 a.
Corrugo 284 a. 578 c. 680 b.
Corrugor 578 c.
Corrumpendi vim habens 700 c.
Corrumpens animum 701 b. ligna ib. populum ib. vitam ib.
Corrumpere sese invicem ib. vinum 291 a.
Corrumpi pecuniâ qui nequit 46 a. non posse pecuniis 701 a.
Corrumpo 7 a. 53 b. 154 c. 196 b. 206 b. 269 a. 281 a. 291 c. 314 a. 315 b. 386 a. 391 a. 393 c. 441 c. 542 a. 569 c. 599 b. 700 b. 701 a. aliquantum 701 a. antè ib. insuper ib. largitione 154 c. 155 c. muneribus 583 c. unà 701 a. § Constupro 391 a. 701 a.
Corrumpor 53 b. 281 a. 391 a. 393 c. 441 c. 670 a. 700 b. circumcirca vel circumquaque 700 c. 701 a. luxu 263 b. iterum 701 a.
Corruo 320 c. antè 527 c.
Corruptela 315 b. 700 c. 701 a. judicii 154 c.
Corruptibilis 569 c. 700 b. vix 701 b.
Corruptio 700 c. 701 a. quæ fit largitione vel per munera 154 c. 583 c.
Corruptiones aërum 24 a.
Corruptioni obnoxius 700 b. non obnoxius 338 b. 700 c. 701 b.
Corruptionis immanitas 701 b.
Corruptivus 569 c. 700 c.
Corruptor 391 a. 569 c. 700 c. 701 a. puerorum 701 b. virginum 452 c.
Corruptores 394 a.
Corrupta facilis
Corruptum judicium 165 a.
Corruptus 700 b. in navi 701 b. nuper 700 b. status Reip. 548 b. sum 701 a. Non corruptus judex 154 c. muneribus 165 b.
Cors anserum 666 c.
Cortalis 183 c.
Cortex 295 b. 382 b. 704 b. mali 155 a. parvus 704 c. pomorum 302 b.
Corticatus 382 b.
Cortice carens 382 b. 704 c. difficili tectus 382 b. disrupto esse 575 b. obducta semina habens 604 b. turgesco 382 b. uno tectus ib.
Corticem detraho 704 c. habens ib. habens asperum ib. crassum ib. disruptum 575 b. ipsum adhuc, lævem, longum, mollem, scabrum, similem, tenuem ib.
Cortices rugosos habens ib.
Cortici similis 704 b.
Corticibus abundans 382 a.
Corticis detractio 382 c. 704 c.
Corticosus 295 b. 382 b.
Cortina 521 a. 733 c.
Corvinus 338 b.
ex Corvis auguria captans 399 b.
ad Corvos abire jubeo 338 c.
Coruscans fulminis in modum 688 c.
Coruscantem rutilo splendore faciem habens 127 a.
Coruscat igneo fulgore 369 b.
Corusco 85 a. 400 b. 615 c. pariter 85 b.
Coruscus 26 a. 27 a.
Corvulus 338 c.
Corvus ib. nocturnus ib.
Corybantius 340 a.
Corybantum more furo vel insanio ib. templum ib.
Corylus ib.
Corycæi 487 c.
Corycæus principis alicujus 40 c.
Corymbi aurei 577 a.
Corymbus 340 a.
Coryphæus 340 b.
Cos 39 a. 256 b. 692 c.
Costæ 601 c. latiores 532 a. navium 327 b.
Cothurni 94 b.
Cothurnus 327 b.
Coticula 39 a. § Lapis Lydius 104 b.
Cotonea malus 355 a. 417 b.
Cotoneum malum 417 b.
Cottabo ludo 342 a.
Cottabus ib.
Coturnicum lusus 649 b. matrix 420 a.
Coturnix 336 a. 482 b. maxima 420 a.
Cotyla 342 b.
Cotylæ mensuram æquans ib.

Coxa 286 b. 419 a.
Coxæ cavitas 342 b.
Coxas tumidas habens 455 b.
Coxendicis cavum os 590 c. concavitas 342 b.
Coxendicum dolor 286 b.
Coxendix ib.
CRABRO 64 c. 459 b. 690 a.
Crambus, vitium fructuum et uvarum 344 a.
Crapula 343 c.
Crapulæ exhalatio ib.
Crapulæ obnoxius ib.
Crapulam arcens vel non inferens 343 c. edormio, seu exhalo ib. sentio ib. non sentiens ib. Per crapulam deliro ib.
Crapularis redundantia 300 a.
Crapulor 343 c.
Cras 89 a.
Crassa arbor 20 b. genua habens 503 c. labra habens 455 b. 723 a.
Crassâ Minervâ 407 c. 503 c. Minervâ fusus 727 b.
Crassam cutem seu pellem habens 153 a. radicem habens 376 a. substantiam habens 407 b.
Crassamen vel Crassamentum 284 c. 503 c.
Crassas clunes habens 455 b. coxas habens ib. virgas habens 569 a.
Crassè 211 b. 407 c. 503 c. loquens 617 b. loquor ib. pronuntians ib.
Crassesco 20 b. 503 c. supra modum 503 c.
Crassior ib.
Crassiore Minervâ 407 c. 673 b. Minervâ factus 629 c.
Crassis partibus vel particulis constans 407 c.
Crassissimus 503 c.
Crassitiem æqualem habens ib. suræ habens ib.
Crassities ib.
Crassitudinem hastæ habens ib.
Crassitudo 20 b. 284 b. 503 c. partium 407 c.
Crassius vinum 446 a.
Crassiùs. § Rudiùs 407 c. 503 c.
Crassiusculus 503 c.
Crasso modo 674 a. ore loquor 617 b. pilo præditus 262 c. succo præditus 736 c.
Crassum corticem habens 704 c. ingenium 503 c. intestinum 728 a. 730 c. os 617 b. os habens ib. penem habens 455 b. reddendi vim habens 503 c. reddo 20 b. 503 c. reddo supra modum 503 c. rostrum habens 578 a. succum habens 727 b.
Crassus 20 b. 92 c. 407 c. 503 b. 609 b. fio 20 b. 503 c. jacens 630 b. § Pinguis 665 b. § Stupidus 272 b. 625 c.
Crastino die 89 a.
in Crastinum differre ib.
Crastinus dies 235 c.
Crater 308 c. magnus 194 a. 353 b. parvus 308 c. 342 b. § Aquæ conceptaculum 308 c.
Cratera ib.
Crateras statuere 278 c.
Crates 128 a. 571 a. 581 c. 646 b.
Craticula 214 b. 646 c.
Creare ducem 148 b. judicem 30 a. periculum 19 a. regem 104 c. 541 c. regem per sortem 364 b.
Creasti mulieres in lucem 456 c.
Creata res 354 b.
Creatio. § Fabricatio, productio ib. mundi 543 b. § Designatio, renunciatio 148 b. 573 b. imperatoris 30 a. magistratus 639 a.
Creator 354 b. 531 a. 541 c.
Creatrix 531 a.
Creatum opus 354 b.
qui Creatur rursum magistratus 32 a.
Creatura 354 b.
Creatus. § Conditus ib. à Deo ib. non ib. § Designatus 30 b. 148 b. suffragiis 639 a. non suffragiis ib. suo ipsius suffragio ib.
Creber 51 a. 225 b. 250 b. 563 c. 634 a. et continuus 51 a. non 563 c.
Crebras habens columnas 622 c. gemmas 475 a. radices 376 a.
Crebri 51 a. 84 c. fluctus 51 a. et frequentes morbi 225 b.
Crebritas 225 b. 563 b.
Crebrò 139 c. 225 b. 250 b. 273 a. 539 c. 563 b. 634 a.
Crebros oculos habens 475 a.
Credens multum 506 c. parum ib.
Credentes 505 c.
ut Credibile est 183 a.
Credibilis 505 c. 506 c.
Creditor 732 b.
Creditoribus non obnoxius ager 615 b.
Creditu difficilis 506 c.
Creditur mihi. § Fides habetur mihi ib. § Concreditur seu committitur mihi 505 c. 506 c. 724 c. non 506 c.
Credo 505 b. 506 c. § Concredo 505 c. 506 c.
Credor 505 c.
Credulus ib. 506 c.
Crema me 290 c.
Cremari qui potest 290 b.
Cremasteres 346 c.
Crematio 290 a. 676 b.
Crematu difficilis 291 a. facilis ib.
Crematus 290 c. non 291 a. recens ib.
Cremia colligo 710 c.
Cremiis similis ib.
Cremiorum collectio ib. collectrix ib.
Cremium ib.
Cremo 9 c. 290 a. 291 a. mortuum 290 b.
Cremor. § Comburor 290 c.
Crena. § Sagittæ incisura 132 b. 728 a.
Creo. § Condo, fingo, produco 284 a. 354 a. § Designo 100 b. 148 b. 639 a. ante 639 a. magistratum in comitiis 31 c. suffragio meo 698 c.
Creor. § Condor 354 a. § Designor 30 a. 100 c. 148 c. 659 a.
Crepans dentibus 350 c. Non crepantes amygdalæ dum franguntur 587 b.
Crepida 347 b.
Crepidarum venditor 587 b.
Crepidas induo 347 b.
Crepidatus ib.
Crepidine carens 725 a.
Crepidines fluviorum 722 c. profundas habens 723 a.
Crepido 270 b. 505 a. 728 a. fossæ 722 c. littoris 504 c.
Crepitacillum 532 a.
Crepitaculo sonitum edo ib.
Crepitaculum 346 c. 350 b. 532 a.
Crepitans igni 599 a.
Crepitare facio 350 b. rostro diciter ciconia ib.
Crepito 248 c. 334 c. 350 b. 384 c. 501 c. 532 a.
Crepitu plenus 742 a. Cum crepitu 248 c.
Crepitum cieo 384 c. edo 116 a. 248 b. 742 a. nullum edens 742 a. ventris edo vel emitto 518 c. 519 a. 742 a. ventris emitto in 743 a.
Crepitus 334 c. 384 c. 501 c. 742 a. crepitaculi 532 a. ignis 116 a. ventris 106 a. 519 a. Qui crepitus curæ sunt 416 c.
Crepo 384 c. 556 a. § Loquitor 350 b. § Ampullas verborum projicio, jacto 334 c. 674 c.
Crepuit gemuitque sub pondere 116 a.
Crepusculum 89 a. 149 a. 326 b. matutinum 87 a. primum, vespertinum 214 a. Ante crepusculum 149 a.
Crescendi vim dans 714 b. vim habens 23 b.
Crescens 23 b. benè et feliciter 44 a. 715 b. latè 715 b. non 44 a. 45 c. in rectitudinem 715 c.
Crescere inæqualiter 405 c. in proceritatem 715 c. in rectitudinem ib.
Crescit malum tibi 239 b.
Cresco 23 b. 44 a. 85 a. 163 a. 405 c. 491 c. 534 a. 535 a. nimium 23 c. simul 23 c. 637 c.
Crescunt capilli 23 b. in corpus 538 b. in longitudinem abies, palma 23 b.
Creta 308 b.
Crex, avis 346 b.
Cribellum 341 a.
Cribra conficiens 543 b.
Cribratio 583 b.
non Cribratus 207 c.
Cribri ambitus 614 a. 649 b. modo 341 a.
Cribro divinans 399 b. ferre aquam 341 a.
Cribro ib. 583 b. 584 a. priùs 161 b.
Cribror 583 b.
Cribrum 242 b. 341 a. 347 b. 386 b. 583 b. 679 b. quo farina cribratur 584 a. rarum 526 b.
Crimen 7 c. 35 c. 36 a. 164 c. 217 c. 293 b. hoc confertur in me 35 c. diluere 399 b. impingo 164 a. 694 b. intendere 280 c. quod objicitur 293 c. recipere in se 35 c. 155 a. 293 b. In crimen incurro 491 b. amentiæ incurrere ib.
Crimina gravia objiciuntur mihi 35 c. objectantes 293 b. publica 164 c.
Criminatio 36 a. 98 b. 192 b. 293 c. 411 c.
Criminator 98 b.
Criminatoriè ib.
Criminatorius 36 a.
Criminatus me homicidii ib.
Crimine absolvere 35 c. injuriæ illatæ teneri 223 b. libero te 35 b. piaculari teneri 9 b. vacans 36 a. 217 c. In crimine ponunt 650 a. sine crimine 411 c.
Crimini do 293 c. obnoxius 36 a. 218 a. obnoxius sum 491 b. offerre se 293 b.
Criminis loco hæc objiciens 36 a. loco ponunt 650 a. objectio 293 c. relatio 693 b.
Criminor 36 a. 98 b. 105 a. antè 36 a. falsò 686 a. insuper 36 a. simul ib.
Crines contorti 690 c. intorti 352 b. 532 c. plexi 532 c.
Crines erectos habens 262 c. implicare 57 b. nigricantes habens 719 b. promissos habens 262 c. rectos habens ib.
Crinis 306 b.
Crinitus 262 b. 334 a. sum 262 b.
Crocitans cornix 306 b.
Crocitatio 352 b.
Crocito ib.
Crispa 488 b. coma ib. folia habens 712 c.
Crispam comam habens 334 b. comam ib.
Crispis capillis præditus 300 a.
Crispitudo 488 b.
Crispo 343 a.
Crispus 262 c. 488 b.
Crisso 576 a.
Crista 329 c. galeæ 389 a. 649 c. gallinacei 358 c.
Cristâ insignis 389 b.
Cristæ emissio in avibus ib.
Cristam habens albam 389 b. altam ib. auream ib. gallinacei 389 a. non 389 b. pulchram ib. profusam valde ib. rubram ib. surrigens ib.
Cristarum repositorium 389 a.
Cristas galearum vendo 567 b.
Cristata galea 358 c.
Cristatus bene 389 b. sum ib.
Cristis benè instructus sum ib.
Criticus 347 c. dies 347 c. 348 a.
Croceis indutus 228 b.
Croceum peplum habens 516 c.
Croceus 326 b. 349 c. 381 c.
Crocias lapis 349 c.
Crocinus ib.
Croco imbuo seu tingo ib. similis sum ib. tinctus 105 b. 349 c.
Crocodilinæ quæstiones 149 b.
Crocodilus ib.
Crocum mentior 349 c. refero aliquâ ex parte ib.
Crocus ib.
Crotalia 350 b.
Cruce insignio 628 b.
in Crucem attollo 608 a. tolli 630 c. tollo 597 b. tollo unà 608 a. In malam crucem abire jubeo 338 c. facessere 211 b.
Cruci affigens 608 a. affigo 244 b. 522 c. 608 a. affigor ib. affixus 535 b.
Cruciabat hoc illum 12 a.
Cruciari dolore 599 c.
Cruciatus corde 659 a.
Cruciatus, ûs 43 b. 104 c. 501 a.
Cruciatûs locus 104 c.
Crucifigo 244 a. 608 a. iterum 608 a. unà ib.
Crucifixio ib.
Crucio 27 b. 525 a. 659 a. dolore omni ex parte 453 c.
Crucior 27 b. dolore vehementi 453 c. extendendo 638 a.
Crucis formâ 675 b. formam gerens ib. nota 628 b.
Cruda senectus 745 a. Quæ cruda comedi solent 672 a.
Crudæ carnes 745 a.
Crudele ferrum 193 a.
Crudeli mente præditus 710 a. supplicio puniens 545 c.
Crudelis 43 c. 64 c. 70 a. 179 b. 193 a. 206 b. 246 b. 263 c. 406 c. 476 c. 606 c. 709 b. 745 a. factus erat 70 a. tyrannus 675 c.
Crudelissimè 37 c.
Crudelitas 65 a. 745 a.
Crudelitate fervens 703 b.
Crudeliter 64 c. 193 a.
Crudis cibis vescens 589 a. vesci 683 b.
Cruditas 745 a.
Crudivorus 112 a. 119 a. 179 b. 683 b.
Crudiusculus 745 a.
Crudorum voratio 683 b.
Crudum impono aræ 653 c. partem edens 635 a. salsamentum 633 c. seco 643 a.
Crudus 565 b. 745 a. qui comeditur 119 a. qui laniatur 602 a. qui sectus fuit 645 a. qui teritur 671 a.
Cruenta qui extussiunt 693 b.
Cruentare manus 27 c.
Cruentatus 28 a. 409 a. 705 a.
non Cruente 28 a.
Cruento 27 c. 28 a. 117 c. 390 c. 705 b. cruore 117 c. valde 28 a. unà ib.
Cruentor 27 c. unà 28 a.
Cruentum aspectum habens 472 c.
Cruentus 27 c. 28 a. 103 b. 390 c. non 28 a.
Crumena 97 b. 400 c.
Crumenarum incisor 644 a.
Crumenas incidere 644 a.
Crumenula 97 b.
Cruor 27 c. 590 c. per adipem sparsus 472 c.
Cruore conspersus 692 a. cruento 117 c. inquino ib.
Crura ambiens 591 c. habens æqualia, asinina, bona, grandiora, hircina, incurva, longa, mala, non, numellis inclusa, obtorta introrsum, punicea, tenuia, tria ib.
Cruribus tardis incedens 591 c. sine cruribus ib.
Crus 326 b. 419 a. 591 c. unicum habens 591 c.
Crusta 532 b. ab ardente ferro inducta 214 b. pruinarum 185 a. pultis 135 c.
Crustæ inductio 214 b.
Crustæ marmoreæ 563 c.
Crustas inducens medicamentum 214 b. obduco ib. squamarum modo habet 532 b.
Crustum 263 b.
Crux 608 a.
Crypta 351 c.
Crypticus ib.
Crystalli pelluciditatem imitor 352 b.
Crystallinus ib.
Crystallo similis ib.
Crystallus 141 c. 352 b.
CUBANDI difficultas 329 a.
Cubans foris ib. humi 218 b. 329 b. 379 a. in dolio 329 a. infeliciter 218 b. malè et incommodè 329 a. solus 379 a.
Cubare cupio 304 c. facio 327 c. 329 a. 372 b. humi 218 b.
Cubatio mala, seu incommoda 329 a.
Cubicè 355 b.
Cubicularius 218 b. 308 a. sum 328 a.
Cubiculi vestibulum 151 c.
Cubiculum 151 a. 218 b. 249 a. 329 a. 455 b. parvum 329 a.
Cubicus 355 b.
Cubile 218 a. 249 b. 269 b. 328 c. 329 a. habeo vel constituo mihi in 329 a. habere 218 b. in sylvis habens 329 b. § Lustrum 218 a.
Cubili carens 329 a. In cubili colloco 218 a. quæ habentur colloquia ib. suo qui est ib.
Cubitalis 6 c.
Cubitalis stipes 524 c.
Cubiti caput 300 b. gibbero ferio ib. inflexio 6 a. os 355 b. os majus 524 c. os minus ib. pars superior ib. summitas 744 c. unius qui est 524 b. Manus innixo lateribus ut cubiti emineant 6 c.
Cubito adjunctus 524 c. incumbo 6 c. innitor ib. metior 524 c. pello 355 b. repello vel submoveo 6 c.
Cubitorum numero par 524 c. duorum, trium, quatuor, quinque, sex, &c. ib.
Cubitos albos habens ib. duos excedens ib. intendo 6 c. pulchros habens 524 c. roseos habens ib.
Cubitrix 218 a.
Cubitum 524 c.
Cubitum dimidium æquans ib. In cubitum reclinatio 6 c.
Cubitus 6 b. 9 c. 524 b. 744 c. parvus 6 b.
Cubo 88 b. 218 a. 327 c. 329 a. 475 b. ad latus alicujus 378 c. humi 329 b. juxta 88 b. 218 b. 328 a. sub dio 329 a.
Cubum facio 355 b. In cubum formo ib.
Cubus ib.
Cucifera arbor 697 b.
Cuculus 329 b.
Cucumerarium 587 c.
Cucumerarius ib.
Cucumeris in modum ib. semen ib.
Cucumis ib. parvus ib.
Cucurbita 331 b. 600 a. sylvestris 600 a.
Cucurbitæ 332 a. medicinales 4 c.
Cucurbitula 331 b. medicorum 587 c.
Cudentes orationem aut verba 337 c.
Cudo 721 a. argenteos nummos 337 c. monetam vel nummum 337 b. monetam non bonam ib. insuper 720 c. super ib.
Cudor 336 b. ex ære 720 b.

Cui 484 b.
Cui? 450 b.
Cujas 146 b.
Cujatis 484 b.
Cujus ib.
Cujus? 450 b.
Cujusdammodi 450 a.
Cujuslibet 484 b.
Cujusmodi 146 b. illa? 450 a.
Cujusvis 484 b.
Culcitra 574 b. 673 c.
Culcitræ in modum convolvo 673 c.
Culcitras texens 682 a.
Culeolus 264 a.
Culeus 152 c. 330 b. 425 c. 671 a.
Culex 141 c. 196 a. 326 a. vinarius 162 c.
Culina 144 a. 276 c. 394 c.
Culinarius 79 a. 394 c.
Culmen 11 c. 151 a.
Culmina montium 614 a.
Culmus 292 b. Inter culmos versans ibid.
Culpa 35 c.
Culpâ carens vel vacans 36 a. liberare 35 b. In culpâ qui est 35 c. mihi non es ib.
Culpabilis 411 c.
Culpæ affinis 35 c. 36 a.
Culpam confero in aliquem 35 a. præstare 177 b. rejicio in 36 a. sustineo 225 c. sustinere belli 35 b. Extra culpam positus 188 c.
Culpandus 35 c. 36 a. 411 c.
Culpans 411 c.
Culpo 35 c. 36 a.
Culpor ib.
Culta regio 203 c. terra 202 c. 204 a. 206 c. terra habitatorum frequentiâ 457 b.
Culta (sc. loca) 202 c. 203 a.
Culta 295 a.
Cultellus 403 b. quo jugulum alicujus petitur 626 a.
Culter 88 a. 336 c. 403 b. ad excoriandum 152 c. tonsorius 448 c. quo obstetrix infanti umbilicum præsecat 465 c.
Cultior regio 204 a.
Cultor 254 b. 571 c. Dei 383 a.
Cultores Musarum 254 b.
Cultri jugulatorii 626 a.
Cultro aperio 629 b.
Cultrorum artifex 543 c. venditor 567 b.
Cultrix 254 b.
Cultu docenti 611 c. simili utens 594 a.
Cultum addens 473 b. corporis curo 410 a. gerens imperatoris 222 a.
Cultura 203 c. 206 c. 254 b. agri 203 c. in herbis et arboribus 12 c. terræ 283 c.
Culturæ neglectus ib.
Cultus (a.) 1 c. splendidè 221 b.
Cultus arborum et herbarum 254 b. corporis 222 a. 254 b. 473 b. 594 a. corporis neglectus 226 c. dei 262 a. deorum 9 b. 254 b. divinus 382 c. 383 a. externus 341 c. insanus idolorum 396 a. legum 202 c. nimius 520 a. plantarum 495 a. religiosus 371 c. in vestitu 100 b. 228 a. superfluus 473 b. § Observantia 254 b.
Cultûs seu ornatûs amans 341 c. in vestitu nimium studiosa vel studiosus 473 b. studium 541 c.
Cum 59 c. 414 b. 198 a. 558 c. 624 a. 680 c. aliquo esse, id est, ab alicujus partibus stare 411 b. aliquo facio 232 b. armis 414 b. bis tanto argenti rependi 558 c. bonâ Dei veniâ dictum sit 624 a. in fœdus venerunt 414 b. mille armatis 624 a. multo lumine 680 c. pane si habeant solum nasturtium 198 c. paupertate juncta senectus 414 b. potestate 233 c. rege percussa fœdera 558 c. tanto exercitu 199 a. Pariter cum sole 53 a. unâ cum 424 b. 624 a. aureo sceptro 59 c.
Cùm, tum 86 a. 450 b.
Cuminaceus 558 a.
Cuminum ib.
Cumulatam mensuram habens 641 b.
Cumulatè 534 b. 562 b. expletus 534 b.
Cumulatim 631 b. adjungo 652 c. aggregor 631 b.
Cumulatio ib.
Cumulatus 562 a. 631 b.
Cumuli arenæ 258 c.
Cumulo 407 a. 439 b. 491 c. 651 b. circumcirca 631 b.
Cumulor ib.
in Cumulos aggero 440 a.
ad Cumulum addo 415 c.
Cumulus 15 c. 114 a. 258 c. 284 b. 407 a. 440 a. 631 b. 650 b. 729 c. malorum 363 c. terræ 580 a.
Cunabula. § Nidus 438 a.
Cunæ 386 b.
Cunctabundus 410 c.
Cunctanter 98 a. 115 c. 630 c. 736 a.
Cunctantissimè 630 c.
Cunctari cupio 410 c.
Cunctatio 98 a. 179 c. 410 a. 630 c. 736 a.
Cunctatione carens 410 c. sine cunctatione ib.
Cunctator ib.
Cunctatores 223 c.
Cunctatrix 281 c.
Cunctor 98 b. 114 a. 223 c. 358 b. 410 c. 630 c. 651 b. 681 b. vicissim 410 c.
Cuneata acies 99 a.
Cunei 630 a.
Cunei adactio 627 c.
Cuneis compactus 522 c. obstruo undique 628 a.
Cuneo ib.
Cuneo findo 627 c. obstruor ib. obturo ib. scindor ib.
Cuneolus 627 c. 628 a.
Cuneum inculco 628 a.
Cuneus 135 a. 627 c.
Cuniculi seu cloacæ instar 436 b.
Cuniculi. § Fossa subterranea 414 b. 436 b.
Cuniculis actis cœpit obsidere 414 b.
Cuniculos ago 436 b. 482 c. hostium transversis cuniculis excipio 482 c.
Cuniculosum ulcus 436 b.
Cuniculus. § Animal 364 c. 551 b. § Fossa subterranea 436 b. 482 c.
Cunila 364 b. 335 c.
Cunnos semper in ore habens 383 a.
Cunque 517 a.
Cupediæ 388 a.
Cupedinarius 567 c.
Cupere alicui benè 169 b. 708 a. et velle universi incolumitatem 153 b.
Cupes 388 a.
Cupidè 2 c.
Cupidines. § Amores 202 a.
Cupidinis telis ictus 101 c.
Cupiditas 228 c. 264 b. 265 a. 274 c. 470 b. 658 c. 722 b. discendi 398 a. gloriæ 170 a. imperandi 81 c. opum immensarum 459 b. vitæ 234 a.
Cupiditate flagro 405 a.
Cupiditatem afferre 265 a.
Cupido. § Cupiditas 192 a. 274 c. incessit 212 b. 365 c. § Amor 202 a. 274 c. 541 b. parvus 202 a.
Cupidus 265 a. audiendi 41 b. discendi 398 a. gloriæ 170 a. gloriæ inanis ib. gloriæ sum ib. honoris 658 b. imperandi 81 c. lucri 311 a. pecuniæ 734 b. sciendi seu scientiæ 182 c. 286 b. spectandi 252 b.
Cupiens 202 a. 306 b. 602 a. audire 202 a.
Cupientes recuperare principatum 202 a.
Cupio 99 b. 113 c. 153 b. 167 c. 192 a. 202 a. 222 b. 230 a. 274 c. 386 b. 387 b. 405 a. 412 a. 453 a. 477 c. 722 b. magno cum desiderio 541 b. mirum in modum 265 a. omnia tuâ causâ 113 c. vehementer 405 a. vicissim 265 a. unâ ib.
Cupita res 192 a.
Cupitor 135 a.
Cupitus 180 c.
Cupressinus 358 a.
Cupressus ib.
Cur 487 a. 655 c. tandem? 158 a. Causa cur 187 a. Quid est cur ib.
Cura 281 b. 283 c. 312 c. 332 c. 409 a. 410 a. 413 b. 416 b. 454 b. 469 b. 474 a. 620 c. 656 b. 710 a. alicujus rei 312 c. multa 746 b. nulla est 409 b. nulla fuit ib. cujus nulla habetur 710 b. quæ impenditur rebus nihili 378 a. si qua tibi est sermonis jam dicti 416 c. summa 41 a.
Curâ acutâ inventus 413 b. adhibitâ 409 c. dignus 312 c. magnâ adhibitâ ib. nullâ dignor 746 b. nullâ dignus ib. quem nullâ dignamur ib. vacuus 710 b. Absque vel sine curâ 312 c. 710 b.
Cura ut 424 a.
Curæ plenus 14 a.
Curæ erat 409 a. erant mihi omnia 710 b. esse tibi nostri 409 a. est 409 c. qui est 409 a. quod est 409 c. quod non est 409 b. habere 12 b. 413 b. habes amicos 409 c. non habeo 409 b. mos traditur 665 c. trado alicujus ib.
Curæ 257 c. multæ incumbebant mihi 281 b.
Curam abjicere de quopiam 230 c. adhibeo 221 b. 710 b. agens 409 c. agens liberorum vel puerorum 333 a. ago 416 b. 620 b. facio 620 b. gerens 313 a. 409 b. gerens multam 746 b. gerens nullam 312 c. gerens omnium 709 a. non gerens 409 b. gerere alicujus rei 60 b. gero 43 b. 44 a. 312 c. 315 a. 332 c. 406 a. 409 b. 416 b. 710 b. 746 a. gero insuper 409 c. gero liberorum vel puerorum 333 a. gero magnam 746 b. gero simul 409 c. gero vicissim ib. gero viri 313 a. non gero 710 b. gerunt venationis 409 c. habeo 665 c. 664 a. habeo locum 409 c. habeo in iis quæ ad cultum corporis seu comptum, aut ad humaniter tractandum aliquem pertinent 410 a. habeo parvam 746 b. non habens 409 c. non habeo 691 b. suscipio 710 b. Cura curam 413 c. Extra curam pono 710 b.
Curandus minimè 746 b.
Curans ægrotos 333 a. equos ib. mensam ib. non 620 c. 746 b. sacra 313 a.
Curare suum commodum 254 b. Non curare aliquid 409 b.
Curarum oblivionem inducens 313 a. uxor 710 b. vacuitas ib.
Curas graves afferens aut habens 313 a. nullas animo versans 409 c. 413 b. solvens 413 b. pariens 654 c. In curas literarias expendo 710 b.
non Curat eum, qui potum ministrat 409 a.
Curatio 281 c. 312 c. 332 c. 409 c. alienarum rerum 554 a. muneris 409 c. § Medela, sanatio 254 b. 269 a. 409 a. corporis 254 b. ægroti, quâ debita ei officia præstantur 444 c. ægrotorum 333 a. omnium morborum 37 c.
Curationem exequor manibus 723 c.
Curationis quodvis munus 165 a.
Curator. § Curam gerens 196 a. 281 b. 312 c. 332 c. 409 a. 545 b. 663 c. diligens et peritus 409 c. et inspector sum 592 c. funeris 313 a. § Sanator 254 b. § Tutor pupillorum 165 b. 483 a. 663 c. Sine Curatore seu præfecto qui est 281 c.
Curatorem impigrum educationis 196 a. Ad curatorem et præfectum pertinens 281 c.
Curatores. § Præfecti ib. gregis ib. operum ib. § Tutores 663 c.
Curatrices 409 a.
Curatrix 254 b. 281 b. 332 c.
Curatus bene 333 b. malè, id est, neglectus 746 b. Non curatus seu sanatus 269 a.
ne Cures 409 c.
Curia. § Locus, ubi habetur senatus 113 a. 180 b. magistratuum 80 b. § Pars certa populi 408 a. 707 b.
Curiæ ejusdem sum 180 b. consortio carens 707 b. particeps sum ib. princeps 80 c.
è Curialibus unus 707 b.
Curialis ib.
ad Curiam pertinens ib.
Curiosè 205 b. ago ib. cogito 413 c. contemplor priùs ib. exquiro ib. inquiri 554 b. inquiro 413 b. nimium et inaniter laboro vel inquiro 205 b. observo ib. perscrutor 554 b. scrutor 414 c.
Curiositas 205 b. 554 b. 564 b.
Curiosus 205 b. 413 c. 554 b. 593 b. contemplator 413 b. scrutator 564 b. sum in sciscitando ibid.
Curis abundans 710 b. confectus nimiis concido 746 a. depositis dormio 413 c. multis obnoxius ib. onustam mentem habens 708 b. vacuus 413 b.
Curnam 487 a. 568 b.
Curo. § Anxiè et solicitè cogito 257 c. 413 b. § Curam habeo, curam gero, procuro, rationem habeo 12 b. 44 a. 165 a. 196 a. 200 b. 254 b. 312 c. 313 a. 332 c. 333 b. 406 a. 409 a. 413 b. 454 b. 545 b. 663 c. 664 a. 710 b. 741 a. 746 a. ægrotos 333 a. ægrum, et ei inservio 444 c. aliena negotia 554 c. corpus 254 b. corpus bene necessariò 666 a. cutem bene 666 c. insuper 409 c. liberos 333 a. non, id est, contemno, negligo 44 b. 312 c. 410 a. 657 c. 710 b. 746 b. plantas 333 b. prius 254 c. simul 409 c. § Moror, respecto, revereor 405 b. 469 b. § Medeor, sano 15 c. 254 c. 255 a. 269 a. 409 b. penicillo vulneratio indito 487 b. per chirurgum 206 a.
Curor. § Alor, nutrior 332 c. 436 b. § Sanor 269 a. 409 a. æger 444 c.
Currat 583 c.
Curre ib.
Currebant 269 c.
Currebat cursu citato 255 c.
Currendo 668 a. abeo 667 c. post 668 a. inter currendum captus lepus 667 b.
Currens 667 a. abeo 255 c. bene 668 c. celeriter 300 c. diaulum 668 c. facile 584 b. multùm 668 c. noctu 669 a. obliquè 668 c. per ætherem ib. per diem totum 669 a. per mare 668 c. per se ib. subeo 668 b. subtus ib. rectè 669 a. revertor 667 c. velociter 669 a. vento secundo ibid.
Currens velis dicitur navis ib. Super quo curri potest 668 a.
Curricula longa faciens 669 a.
Curriculi orbita 668 c.
Curriculo 667 b. ibat 253 c. pertranseo 667 c.
Curriculum. § Parvus currus 76 b. 167 b.
Curriculum breve faciens 668 c. equorum 669 a. naturæ peragit 170 b.
Currit frequenter 668 c.
Currite 583 c.
Curro 221 b. 255 c. 265 c. 335 b. 667 a. bene 669 a. celeriter 167 c. 306 c. contra 667 c. 668 a. dolichum 668 c. à latere 666 a. per summas partes ib. post ib. simul 669 a. stadium ib. subter 668 b. sursum 255 c. velociter 669 a. vento secundo ibid.
Curru fero 53 c. vehor 167 b. quod vehitur onus 53 c. E curru excutio aut deturbo 167 b. In curru qui est 126 b. Super curru qui est, aut sedet vel ponitur 167 b.
Curruca 681 a.
Currum agito 191 a. gravans 76 b. trahens ib. traho 194 c.
Currum jungere equis 243 c. 255 c.
Currus 53 c. 67 b. 76 b. 167 b. 493 a. parvus 76 b.
Currûs agitatio 191 a. circumferentia 167 b.
Currus fabricor 523 a. 542 c.
Curruum fabricator 523 a.
Cursilis 667 b.
Cursim 667 b. 668 a. commemorare 258 b. ostendam 668 b.
Cursitans 667 b. per prati delicias 590 b.
Cursitare sursum deorsum 167 b.
Cursito 667 a. ultro citróque 695 c.
Cursitorius 667 b.
Cursor 93 b. 667 a. 668 a. 669 a. currens cum vento 668 c. sum 669 a.
Cursores 441 a.
in Cursorio certamine emeritus 667 c.
Cursorius 667 a.
Cursu æquans 669 a. æquo ib. celer 260 b. citato currebat 255 c. incitato ferri 668 c. 669 a. inferior 667 c. inoffenso progredior 669 a. rapido ferri 521 a. recto contendo 669 a. recto pergens ib. revertens 667 c. tendens in cœlum 669 a. valens 667 b. In cursu qui est ib. Qui cursu fit 667 a.
Cursui aptus ib.
Cursum auspicari è carceribus 694 a. contendo 658 b. contendo ad 637 c. et fluxum facilem habeo 572 c. Ad cursum habilis 667 b.
Cursus 393 c. 667 b. cannum 669 a. facilis 510 b. 572 c. in hippodromo 690 c. incitatus 668 c. rapidus 206 b. reciprocus 690 a. stellarum errantium 452 a. § Navigatio 535 c.
Cursûs ancipitis 667 b.
Curto 302 a.
Curtum ib.
Curtus ib.
Curva labia habens 722 c.
Curvamen 358 b.
Curvans pedes 551 b.
Curvatio 297 a.
Curvatura 297 a. rotæ 70 c.
Curvitas 297 a. 358 b. 359 b. 576 a. 597 a. rostri 578 a.
Curule certamen 191 a. 668 c.
Curules equi 682 c. equos alens 666 a. equos alo ib. ludi 669 a.
Curulis 53 c. 76 b. sella 167 b. 551 b.
Curulium equorum nutritio 666 a.
Curvo 6 a. 297 b. 359 b.
Curvos angues habens 6 a. 468 b.
Curvum 122 c. arcum gerens 660 b. littus 15 b.
Curvus 6 a. 15 b. 141 b. 297 a. 357 b. 359 b. 388 c. 450 b. 576 a. baculus 297 a.
Cuspidatus 53 a.

Cuspide acutâ præfixus 616 c.
Cuspides 37 c. extensas habens ac promissas 153 b. multas habens ib. quinque habens 36 b. quinque habens vere 450 c. tres habens 106 b.
Cuspidi similis 364 c.
Cuspidibus latis præfixa hastilia habentes 364 c.
Cuspis 36 a. 37 c. 38 b. 73 a. 134 b. 307 a. 622 c. hastæ 171 a. 178 c. 364 b. 622 c. mutilata 469 a.
Custode carens 200 a.
Custodes 490 a. arcarum 490 b. circumdare corpori 283 b. civium 712 a. corporis 490 b. tabularum et instrumentorum publicorum 712 a. terræ 490 b.
Custodia 490 b. 649 b. 711 a. domus 490 a. fontis 711 c. legum ib. libera 157 a. militum à tergo 712 a. nocturna 446 b. 711 b. § Carcer 490 b. 711 b.
Custodiâ cingo 490 b. nullâ dignus 490 c. In custodiâ teneo 186 a.
Custodiæ defectus 711 c.
Custodiæ portæ præsum 490 c.
Custodiam agere 12 b. contrariam habens 490 b. Ad custodiam aptus 711 b. In custodiam inclusus 490 b.
Custodias ago in ib.
in Custodiendâ domo socius 490 a.
Custodiendi peritus 711 a. portus munus 711 c. thesauri locus ib.
Custodiendis vasis destinatus locus ib.
Custodiendum trado 651 c. 652 a. Ad custodiendum aptus 711 a.
Custodiens ib.
Custodientes latera aciei 712 a. terram 490 b.
Custodiis instructus semper ib.
Custodio 12 b. 211 c. 212 a. 490 a. 578 c. 600 a. 649 b. 711 a. 746 a. difficulter 490 b. domum 490 a. 711 c. ficus 490 c. januam 490 b. littora ib. muros 712 a. noctu 711 c. ora 712 a. in penu 652 c. retia 490 b. sarcinas 712 a. te ab hac re 711 a. à tergo 712 a. non 490 b. vasa 490 c. 712 a. vicissim 711 b. unâ ib.
Custodior 711 a.
Custodire animo 211 c. interdiu 490 b.
Custodiri qui potest 711 a.
Custoditæ domûs præmium 711 c.
Custoditio vasorum 490 c.
Custoditu difficilis 490 a. 649 c. 711 a. 746 a. facilis 711 c.
quod Custoditur 490 b. 711 a. non 711 c.
Custoditus malè 490 b. non ib. semper ib.
Custodum carceris præfectus 711 c.
Custos 185 c. 489 c. 490 a. 559 a. 579 a. 592 b. 711 a. agri 711 c. 712 a. auri 712 a. carceris 711 c. corporis 712 a. domûs 490 a. 711 c. exercitûs 712 a. fani 490 c. ficuum ib. fontis 711 c. fructuum ib. fructuum autumnalium 712 a. gazæ 711 c. hortorum 490 a. januæ 490 b. legum 711 c. littorum 490 b. loci 712 a. murorum ib. navis 226 c. ovium 592 a. 711 c. pacis 711 c. portæ 490 c. portus 711 c. retiarius 490 b. sacrorum 711 c. speculæ 490 c. stratorum 712 a. sylvæ 490 c. vasorum 490 c. 712 a. vestium 711 c. viæ ib. urbis 226 c. uvæ 711 c.
Cusus ex auro 191 c. perperam 675 a. recens 191 c.
Cutem bellè curo 606 c. habens asperam et scabram 153 a. crassam ib. durum ib. mollem 153 a. 736 a. nigram 736 a. squalidam ib. teneram 735 c. tenuem 153 a. variegatam 152 c. instauro, restituo 331 b. ad cutem rasus 449 b. tango 735 c. tondeo 448 c. tondeor 449 b. tonsus 448 c.
Cuteus 152 c.
Cuticula sensu destituta, et toti veræ cuti supertensa ib.
Cuticulam curo 301 a.
Cutem incidens ac vulnerans 736 a. Ad cutem 598 a. usque 598 c.
Cutis 152 c. 376 b. 735 c. cum subjectâ carne 735 c.
Cyaneo colore præditus 735 b.
Cyaneus 354 c. 355 a.
Cyatho similis 354 c.
Cyathus 354 b. 358 a. parvus 354 c.
Cyclopes referens 473 c.
Cyclopica ib.
Cyclopicè ib.
Cyclopicus ib.
Cyclops ib. parvus ib.
Cydonium malum 355 c.
Cygneas pinnas habens 560 c.
Cygneus 356 a.
Cygnus ib.
Cylindraceus ib.
Cylindri more ib.
Cylindro æquo 356 c. 357 b. similis 356 c.
Cylindrus ib.
Cymba 51 c. 357 c.
Cymbala 342 b.
Cymbalista 358 a.
Cymbalum ib. pulso ib.
Cynædus 518 b.
Cynica institutio seu vita 360 c.
Cynicum ago ib.
Cynoglosson 714 a.
Cynosura 489 a.
Cyperus 358 a.
Cyprius cista 408 c.
Cytini 360 a.
Cytiso qui pascitur 436 c.
Cytisus 360 a.

D.

DA operam, ut 424 a. ut ab eo liberetis 202 c.
Dabis pœnas non leves 454 c.
Dabo pœnas hodie cimicibus 164 a.
Dactyli, palmæ fructus 145 a.
Dactylus, pes metricus ib.
Dædalus 141 c.
Dæmon 142 a. capularis 142 c. malus ib. Pro dæmone habeo 142 b.
ad Dæmonia pertinens ib.
Dæmoniacus ib. sum ib.
Dæmonicum sacrificium 431 b.
Dæmonicus 142 b.
Dæmonio corripi 204 a. A Dæmonio teneor seu possideor 142 b.
Dæmonium ib.
Dæmonum assecla seu cultor 142 c. amor insanus 396 a. vexatio 204 a.
Dama 170 c. 327 c.
Damna avertens 524 a. depellens 72 b. multa afferens 524 a. sarcire 37 c.
Damnare capite 130 c. 259 b. 353 b. se ipsum 130 c.
Damnari in metallum 414 c. unicâ sententiâ 46 b. qui non potest 130 c.
Damnatio 31 b. 130 c. 348 c. ignominiosa 658 a.
Damnatus 46 a. 348 c. 359 b. 491 b. 741 b. capitis à vobis 491 b. est impietatis 46 a. iniquè 491 b. morte 348 c. repetundarum 491 b. non 348 a. à se ipso ib. ob seditiones 46 b. sum 741 b.
Damni expers 85 c. 237 b. 267 c. illatio 108 b. nihil qui accepit ex potentiâ Philippi 267 c.
Damnis obnoxius 198 c.
Damno affectus 500 a. 588 a. affectus est 491 b. affectus nullo 394 a. afficio 108 b. 193 b. 198 c. 204 c. 237 b. 291 b. 408 a. 719 c. afficio gravi 104 b. afficio insuper 237 b. afficior 85 c. 108 b. 198 c. 237 b. 524 a. sine damno 86 a. 237 b.
Damno 30 a. 31 b. 46 a. 131 c. 217 c. 347 c. 348 c. 366 c. 741 b. antè 131 c. te homicidii ib. testalis 486 b. unâ 741 b.
Damnor 348 a. 366 a. 491 b. testulis 486 b.
Damnosè 237 b. 310 c. 696 a. 588 b.
Damnosum 524 a.
Damnosus 86 a. 108 c. 237 b. 310 c. 393 c. 394 a. 696 a. 703 b. non 524 a.
Damnum 27 b. 86 a. 108 b. 237 b. 310 c. 312 c. 337 c. 394 a. 507 b. 524 a. 588 a. 657 a. accipio 89 a. 108 c. 657 a. accipio obiter 372 a. affero 237 b. capio 372 a. do 237 a. 391 b. 524 a. illatum per vim 198 c. inferens 588 b. infero 85 c. 276 c. 313 a. 391 a. 657 a. ne forte majus capiam 89 a. Citra damnum 267 c.
Damula 170 c.
ad Dandum propensus 162 a.
Dans nullum locum desidiæ 435 b. non 176 a. pœnas 164 c.
Dantes operam rei pecuariæ 670 a.
Dapes 259 a. delicatæ 388 a.
Dapibus mollibus et delicatis instructus 143 a.
Dapsilis 147 a. et largus sum in ib.
Dare cautionem 627 b. consilium de re aliquâ 112 c. 113 c. crimini 293 c. damnum 237 b. decimas 150 b. fidem 177 b. 505 c. et accipere fidem 152 a. jusjurandum 162 b. libertatem aliquid faciendi 148 a. in manum 140 b. mutuo 146 a. nomen 136 c. nuptui 87 b. operam 220 c. operam alicui rei 519 b. operam Musicæ 515 b. operam, ut 409 c. 553 a. optionem 30 a. pœnas 155 a. 217 c. 545 b. 657 b. signum 652 c. specimen 148 b. spem 195 b. tesseram 177 c. veniam 131 a. 435 c. verba 495 b. vicissim 225 a.
Dari qui potest 162 a.
Dat literas ad regem 611 a.
Datâ fide 605 a. datâ operâ aliquid facio 199 b.
Datismus 147 a.
Dativus casus 38 c.
Dator 162 a. 435 b. animorum 163 c. bonorum 163 b. divitiarum 163 c. lætitiæ ib. lucis ib.
Datores bonorum 724 a.
Datrix 162 a. bonorum 163 b.
Datur. § Facultas est 232 a.
Datus contrà vel vicissim 162 b. à Deo 163 c. divinitus 163 b.
DE 58 b. 70 b. 188 c. 198 c. 303 a. 519 a. 679 c. aliâ re deliberare 519 a. aliquâ re interrogare ib. ejus morte vulgatur fama 58 b. Herculè dicam hoc 519 a. improviso 160 a. industriâ 129 c. 199 b. industriâ facio 414 a. integro 68 a. 289 b. medio commoveo 594 a. medio tollo 583 594 b. 693 c. meis pecuniis 188 c. Menelao timuit 519 b. montibus 303 a. muro præcipitare ib. nobis ib. nocte 680 c. nomine nosse 188 c. suo jure decedere 231 a. tuo 70 b. tuo carne ib. viâ decedere 279 c.
Dea 142 a. 253 b.
Dealbatio 383 a. 726 b.
Dealbo 383 b. 729 a. gypso 141 b. in superficie 383 b.
Dealbor 91 b. 303 a. calce 356 a.
Deambulatio 502 a.
Deambulatoriè ib.
Deambulo 502 a. 510 c.
Deamo 3 a. 224 c.
Deargento 75 b.
Deartuo 140 b.
Deauratio 736 b.
Deauratus 674 c.
Deauro 736 b.
Debacchans 97 a.
Debacchor ib. 362 b.
Debellatio 546 b.
Debellatu facilis ib.
Debello 19 b. 546 b.
Debeo. § Oportet me 410 c. 493 a. § Debitor sum 491 b. 733 c. insuper 491 b. prior ib. vicissim ib.
Debeor ib. ante, in, præterea ib.
Debet me pudere ib.
Debilis 53 b. 74 c. 90 c. 110 a. 141 a. 149 b. 166 b. 316 a. 317 b. 337 a. 345 a. 515 c. 586 b. 588 b. 623 b. sum 172 b. sum in 587 a.
Debilitantes eorum spiritus 593 a.
Debilitare spem 261 a.
Debilitas 586 c.
Debilitatus 308 a. sum 172 b.
Debilito 504 b. 586 b. 587 a. 696 c. membra 140 b.
Debilitor 296 c. 393 a. 515 b. mollescens 397 b.
Debita remittere 229 a. rescindo 338 b.
Debiti dimissio 229 b. inficiatio 131 b.
Debitio 491 b.
Debito fraudo 338 b. te libero 229 b.
Debitor 491 b. 732 b. 733 c. sum 733 c.
Debitorum rescindor 338 b.
Debitum 331 a. 491 b. 733 c. inficiando 131 b. inficians ib. inficiari ib. remitto tibi 485 b.
Debitus. § Meritus 245 a.
Deblaterans inania 584 c. inania magno cum clamore 679 a.
Deblaterator 616 b.
Deblateratum est 92 c.
Deblateratus 616 b.
Deblatero 134 a. 365 a. 375 a. 376 c. 616 b. 704 a. adversus 704 a.
quid Debui hortari ipsum 410 c.
Decaco 722 c.
Decacuminatus 337 b.
Decantatio 678 a.
Decantatissima urbs 21 b.
Decantatus ib. 111 a. 467 a. multum 321 a.
Decanto 21 b. 111 a. 320 a. 411 b. 467 a. 678 a. carminibus 22 b.
Decanus 80 b.
Decapulare 201 a.
Decapulatio 4 c.
Decas 150 b.
Decaulesco 303 c.
cum Deceat 137 b. Magis quàm deceat ibid. Secus ac deceat ib.
Decedebant ei de viâ 281 b.
Decedere de jure suo 231 b. de viâ 279 c. viâ invicem 253 b. è vitâ 212 a.
Decedo. § Detrahor 124 b. § Cedo 738 a. post 212. à sententiâ veteri 280 b. § Morior 48 b. 459 c. prior 212 a.
Decem 150 b. annis solidis 216 b. columnas habens 622 b. cubitorum 524 c. dierum 150 b. dies durans 244 c. fidibus intentus 731 b. jugerum 532 c. librarum qui est 390 a. menses complens 418 b. mensium ib. millia 430 b. millium numerus 430 c. minarum 123 c. pedes habens 551 b. pedes longus ib. præcepta 375 b. schœnos longus 650 b. sermones in quo factæ sunt 604 c. tabulæ 150 c. tabularum lex ib. tabulata habens 609 a. talenta 631 c. talenta æquans ib. tecta habens 609 a. tribus habens 712 a. ulnarum 477 b. urbibus insignis 547 c.
Decempedalis virga 38 a.
Decemvir 226 b.
Decemviratus 80 c.
Decemviri 80 b.
Decennalis 216 b. 604 c.
Decennis 216 b.
Decennium ib.
Decens 30 a. 183 b. 294 c. 554 c. 555 a. Deum 555 b. mulieres 555. e oratio 30 a. se ipsum 555 a.
quæ Decent 221 b.
Decenter 30 a. 152 b. 157 b. 227 b. 243 a. 341 a. 707 a. admodum 555 a. compono 611 c. faciens aliquid, vel gerens se 30 a. gero me in 227 b. ornatus 611 c.
Decenti cultu et ornatu ib. formâ conspicuus 745 c.
Decentia, æ 341 b.
Deceptio 15 a. 16 a. 69 b. 170 b. 327 a. 331 b. 493 b. 494 b. 560 a. 691 c. hospitum 69 b.
Deceptiones 699 b.
Deceptor 28 b. 69 b. 327 a. 331 b. 378 b. 493 b. 601 a. mentis 69 c. puerorum 473 a.
Deceptorius 69 b.
Deceptrix 601 a.
Deceptu difficilis 69 b. facilis 15 a. 69 b.
Deceptus 517 a. 740 c. non 321 c. spe 627 a. sum 331 b.
Decernere bello 347 c. bellum 135 c. exercitum 683 c. prælio de summâ rerum 347 c.
Decerni de quo non potest 348 c.
Decernitur priùs 169 b.
Decerno. § Destino, scisco, statuo 113 a. 130 c. 169 a. 347 c. 364 a. 456 b. 611 a. 639 a. 653 a. 734 a. 741 a. aliud 741 b. contrà 634 c. iterum 130 c. ultrà 741 b. § Dimico 347 c. 369 c.
Decernor et disputando concluder 481 b.
Decerpens manu 173 a.
Decerpere quem non licet ib.
Decerpis fructum sapientiæ suavissimum 173 a. Quod decerpitur 172 a.
Decerpo 64 a. 172 a. 173 a. 301 b. 372 b. 373 a. flores 373 a. fructum 301 b. fructum et utilitatem 54 c.
Decerpor 671 b.
Decerptu facilis ib.
Decerptus nuper 173 a.
Decertans cum viris 404 a. de medio loco 165 b.
Decertatio 546 b.
Decerto 19 a. 160 a. 477 c. 546 a. cum 56 b. gladiis 449 c.
qui Decessit morbo 690 c.
Decessus. § Obitus 392 c.
Decet 183 b. 242 c. 554 c. 733 c. istud virum 558 c. me hoc facere 243 a. non 558 c. Non decet 183 b. Quod decet 157 b. Extra quod decet 660 c. Ut decet 183 a. 243 a. 491 b. mulierem 253 a.
Decidens vix 527 c.
Decidere facio cum impetu 575 a.
Decidit 527 c.
Decido ib. 528 b. 596 a. 696 a. ante 527 c. circùm 461 b. devolutus 257 a. ex 528 a. in, id est, ingruo 595 c. simul 528 a. 572 b. cum sonitu 171 b. vi et valido impetu 570 b.
Decido 537 b.
Deciduus 572 a.
Decies 150 b. mille 430 b. millena pars 408 a. millesimus 430 a. millies ib.
Decima pars 150 b. 408 a. secundaria 150 b.
Decimarum collectio 373 a. collector ib.
Decimas accipio 150 b. dare de spoliis hostium ib. do ib. redimens 715 b.
Decimatio 150 b.
Decimator ib.
non Decimatus ib.

Decimo 150 b.
Decimum mensem agens 418 b.
Decimus 150 b. tertius ib.
Decipere 518 c. 689 b. se ipsum 69 b.
Decipi 16 a. qui nequit 69 b. 378 b. 740 c. Ita ut non decipiaris vel decipi possis 378 b.
ad Decipiendum non confictos 378 b.
Decipiens homines bonis et blandis verbis 377 b. non 378 b. 740 c.
Decipio 28 b. 46 c. 69 b. 100 a. 170 b. 193 b. 201 a. 288 b. 290 b. 313 b. 321 c. 327 a. 331 b. 431 b. 431 c. 441 c. 493 b. 506 b. 530 c. 560 a. 570 a. 691 c. 693 b. 722 c. 740 b. blandis et fallacibus verbis 363 b. demulcendo 71 a. falsâ argumentatione utens 378 b. mentes 69 c. simul 69 b. 493 b. sophisticè 601 a.
Decipior 69 b. 321 b. 351 b. 377 c. 530 c. 558 b. 627 a. 740 b. falsis rationibus 378 b. subdolâ persuasione 15 a. Qui non decipitur 69 b.
Decipula 10 a. 150 c.
Decipulae lignum incurvum, cui esca alligari solet 589 c.
Decipulam tendo ib.
Decipulas tendens verborum ib.
Decipulum 10 b. 522 b.
Decisio 337 b.
Declamatio 409 b.
Declamatorius ib.
Declamo 110 c. 409 b.
Declarandi facultate praeditus 582 b. vim habens 158 b.
Declarare 148 b. apertè vel apertissimè 158 b. perspicuè 645 c.
Declaratio. § Demonstratio, expositio, manifestatio 148 b. 158 b. 562 a. 582 b. 684 c. 685 a. ejus quod in mente habemus 8 c. § Renuntiatio ib. Absque declaratione 685 a.
Declarativa conjunctio 582 b.
Declarativus 158 b. minimè 685 a.
Declarator 582 b.
Declaratorius 656 c.
Declaratus à Deo 686 a. non 637 a.
Declaro. § Demonstro, explano, notum, manifestum, planum facio 130 a. 148 a. 158 c. 295 c. 374 c. 401 a. 562 a. 582 a. 583 c. 684 b. 685 a. 689 b. § Renuntio 8 c.
Declinando in latus 323 c. à vero ib.
Declinans 323 c.
Declinare cogo 663 b. facio 323 b. aliquem 49 c.
Declinatio 323 a. 438 c. 663 c. circumspecta 369 a.
Declinationes ictuum 323 a. morborum 38 c.
Declinationis secundae nomen 224 a.
Declinato capite effugio 438 c.
Declino. § Averto 323 b. 663 b. § Deflecto 323 a. 438 c. ad 323 c. aliquantum 323 b. clam ib. contra ib. paululum 663 c. à vel de viâ 297 b. 663 b. § Devito 45 b. 243 b. 323 b. 385 b. 611 c. 696 c. religiosè 369 a.
Declivia loca 556 b.
Declivis 30 b. 66 c. 212 c. 323 b. 556 b. 571 b. 696 a.
Declivitas 323 a.
Decocta 515 b.
Decoctio 227 c. 236 b.
Decoctum 227 c. 236 b.
Decollo 644 b.
Decolor 28 a. 735 b.
Decoloratio 735 b.
Decoloratus sum pallore turpi ib.
Decolorans efficiens 729 c.
Decompositus 653 a.
Decoquendo ad tertiam partem reductum 96 b.
Decoquo 227 c. 238 a. ad tertias 662 b. simul vel unà 227 c.
Decor 91 a. 227 b. 295 a. 555. a. corporis 63 a. eximius 555 b. formae 745 c.
Decora forma 427 a. 555 b. species 555 b.
Decorâ formâ praeditus 745 c.
Decorae vestes 555 a.
Decoratio ad venustatem formae ostentandam 745 c.
Decore aliquo honesto 585 c. conspicuus fio 745 c. eximius 555 a.
Decorè 227 b. 341 a. 475 a. 555 b.
Decorem ostento vicissim 746 a.
Decori ignarus 295 a.
Decori sum 555 a.
Decoro 2 b. 288 b. 355 c. 614 a. 745 c.
Decoror 2 b. 6 c.
Decorticatio 704 b.
Decorticatorius ib.
Decorticatus ib. non 382 c.
Decortico 382 b. 462 b. 597 b. 704 b. circumcirca, vel circumquaque 382 c. 704 c. exactè 561 a. priùs 382 b.
Decorticor 382 a.
Decorum 227 b. 555 a. est 544 c. servare nesciens 295 a. Contra decorum facio 344 b. Praeter decorum 295 a.
Decorus 227 b. 294 c. 355 c. 427 a. 554 c. 555 a. aspectu 252 b. formâ 427 a. sum 554 c. 555 a. sum in vel super 555 a. sum inter ib. sum veste et cultu corporis 554 c. valdè 555 a.
Decrementum 700 b.
Decrepiti senes 513 a.
Decrepitus 129 a. 259 c. 584 b. 676 b.
Decrescens corpus 572 a.
Decrescente lunâ 700 b.
Decrescere 95 b.
Decresco 422 c. simul 701 a.
Decrescunt flumina 222 a.
Decreta 112 c. 168 c. Per decreta 680 c.
Decreta esse dicitur res 129 c.
Decreti confirmatio 741 b.
Decreto comprobo ib. confirmari ib. similis 741 a.
Decretorius 348 a.
Decretum 74 a. 112 c. 129 c. 130 b. 168 c. 573 b. 741 a. animi 385 a. facio 542 c.
Decretum esse à senatu 168 c. et statutum est 82 a. est fato 406 c. fuerat priùs 169 b.
Decretus 129 c. 741 a. fato 406 c.
Decreveram occultare 594 c.
Decrevi 129 c.
Decrevit 168 b.
Decubitio 327 c.
Decubitus 323 c. 596 a.
Decumanus 386 b. fluctus 557 c.
Decumbens 323 c. in lecto 323 a. 378 c. 529 a. § Ægrotus 323 c.
Decumbo 32 c. 323 a. 329 c. 348 b. 358 c. 327 a. 596 a. in 305 b. 596 b. ut aegrotus 305 b.
Decuplatio 150 b.
Decuplum 150 b.
Decuplus ib.
Decuria 389 c. 407 b. 408 a. duplaria 389 c.
Decuriae ejusdem 408 a. In decurias distribuo 389 c.
Decuriatio 389 c. 634 c. 635 a.
Decurio (v.) 389 c. 436 c. 634 c. 635 a.
Decurio (s.) 80 b.
Decurionem esse 80 c.
Decurrens annus 512 c.
Decurrere communiter 669 a.
qui Decurrit stadium ib.
Decurro 110 b. 255 c. 668 a. in armis 190 c. stadium in armis 669 a.
Decursio equestris 276 a. militaris 190 c.
Decursorium 668 c.
Decurtatio 303 c. 331 c.
Decurtator 332 a.
Decurtatus palans 469 c.
Decurto 303 c. 331 c. 644 a.
Decurtor 140 a. 331 c.
Decus 6 c. 130 a. 225 a. 294 c. 341 a. 355 c. 555 a. 584 c. divinum 555 b. eximium 555 a.
Decussatio 717 c.
Decussationis formam habens ib.
Decussis 577.
Decusso 717 c.
Decutere fructum ex arbore 383 c.
Decutio 306 a. 577 a. 583 c. 607 a. 655 c. 674 b. super 583 c.
Decutior ib.
Dedecoratio 34 b.
Dedecore affectus 491 b. afficere civitatem 34 c. afficio 34 c. 677 b. afficior 394 a.
Dedecoro 34 c.
Dedecus 34 c. 169 b. 192 b. 291 b. 341 b. 393 c. 432 b. 466 b. imprimere 401 c. imprimere civitati 71 b. inuro 677 b.
Dedere cupio 163 b. se 231 b. se alicui 513 c.
si Dederit tempus 162 c.
Dedicabo statuam 228 a.
Dedicatio 270 c. 289 b. 716 c. novae alicujus rei 289 b.
Dedico 205 c. 270 c. 271 a. 289 b. 543 b. Deo 253 c. unà 271 b.
Dedicor 271 a.
Dedidit se studio philosophiae 175 b.
Dedignans 68 c.
Dedignatio 68 c.
Dedignor 68 c. 274 a.
Dediscentia 398 b.
Dedisco ib.
Deditâ operâ facere aliquid 444 a.
Dediti deliciis 162 c.
Deditio 162 c. 163 b. 737 c.
Deditionem facio 737 c.
Dedititius 162 c.
Deditum esse rei sentiens 225 a. esse voluptati 163 a.
Deditus 615 a. alicui rei, et velut ex ea pendens 78 b. otio 630 c. non somno 345 b. sum 223 a. 305 a. sum alicui rei 225 a. sum huic rei 558 c. sum magnopere 78 a. 651 b. sum otio 223 a. ventri 171 b. 247 b. vino 247 b. 458 c.
Dedo 162 a. 163 a. me 94 c. 737 c. me alicui 163 a. me alicui rei, ita ut ab eâ non discedam 615 a. priùs 162 c.
Dedocens priora novâ doctrinâ imbuo 161 c.
Dedoceo 161 b.
Dedolare titione 144 a.
Dedoleo 43 c.
Dedolo 328 a. 512 a.
in Deducendo aliquo qui vel quae adjuvat 15 b.
Deducere à capite ad finem 14 c. ad inferos ib. coloniam 456 a. domum 281 c. filum 14 c. lanam ib. naves in mare 194 b. § Derivare 15 a. stemma 14 c.
Deduci ad hunc stemmata 14 c.
qui Deducit seu transmittit aliquem 513 a.
Deduco. § Deorsum ago vel duco, descendere cogo 14 c. 31 b. 96 b. 629 a. fila vel filum 325 a. 419 b. § Duco 17 b. 332 c. 513 a. à fide 280 a. ab opinione 96 b. classem 611 b. de sententia 130 b. 297 a. in coloniam 456 a. navi 611 b. per canalem 492 c. rem aliquam veluti per generis seriem 573 b. sponsam ad sponsum 611 b. unà 17 b. Comitor, prosequor 333 c. 513 c. unà 513 c. 514 a. § Perduco, redigo 15 a. 696 a. tandem 15 a.
Deducor. § Deorsum agor, descendo 14 c. § Ducor 12 c. 17 b. à veteri sententia 280 b. de sententiâ 130 b. in coloniam 456 a. honoris causâ 513 c.
Deductae sunt res tandem eò 283 b.
Deductam esse navem in mare 211 c.
Deductio 17 b. 456 b. coloniae 456 c. 513 b. apud Grammaticos 15 a. § Comitatio 513 c.
Deductio et demissio tabulatis 629 a.
Deductivus 15 a.
Deductor. § Ductor 17 a. 332 c. animarum 514 a. coloniae 455 c. 456 a.
Deductrix pedum fax in tenebris 17 b.
non Deductus colo 419 b.
Deduximus scapham in mare 625 a.
Deduxisse Jovem arte magicâ 14 c. Quum deduxisset mulierem ad partum usque 15 a.
Deerro 2 a. 43 b.
Deesse officio 163 b.
Deest 157 d. mihi 681 b. tibi nihil 157 c. Cui deest 157 c. 158 a. Quod deest 380 b. rei alicui, quo minus sit perfecta 580 c.
Defaeco 679 b.
Defatigatio 8 c. 20 c. 573 c. ex carminatione lanae 447 b.
Defatigo 515 b. 671 c.
Defatigor 8 c. 296 c. 514 a. priùs 87 b.
Defecerunt te citò nummi 380 b.
si Defecissent priùs aliquem vires 581 b.
Defecit anima mea 292 a. sex dies 732 c.
Defectio. § Defectus 380 c. 381 a. animi 265 b. 573 c. 742 b. animi viriumque 393 a. et languor 230 b. spiritûs 532 a. virium 573 c. § Desciscendi actus 280 b. 620 b. à disciplinâ patriâ 161 a. Ad defectionem sollicito 284 a.
Defectionis socius 280 b.
Defector ib.
Defectus viribus 393 a. 512 c. 515 c. 686 c. sum prorsus viribus 687 a.
Defectus, ûs 231 c. 380 c. 381 a. 515 a. 681 b. lunae 380 c. 418 c. 515 a. virium 174 a. 512 c.
Defendam 187 c.
Defendendam causam valens 374 a.
Defendens eandem causam 165 b.
Defendere ab aerumnâ 76 a. aliquem 374 a. causam 165 b. ignem à navibus 57 c.
Defendi qui non potest 374 a.
Defendo 57 c. 58 a. 93 b. 165 a. 211 c. 283 c. 403 c. 476 b. 595 c. à circumstantibus periculis 38 a. insuper 374 a. patrocinio meo 8 b. sententiam aliquam 9 a. simul 374 a. urbem 19 b.
Defensio 44 c. 47 a. 84 c. 93 b. 99 b. 374 a. causae 8. causae suae 375 b. Pro defensione aliquid loquor 374 a. alicujus quod dicitur ib.
Defensionem causae dicere 374 a.
Defensitate jura vestra 283 c.
Defensor 19 c. 44 c. 74 b. 84 c. 100 c. 165 a. 283 c. 593 c. 632 c. Ecclesiae 100 b.
Defensorem assumit sibi 283 c.
Defensorius 45 a. 57 c. 374 a.
Deferam te apud avum 187 c.
Deferbuit ira 38 c. Quum deferbuerit ira 38 c. 64 a.
Defero. § Deorsum fero 694 c. § Fero 333 c. § Accuso 4 a. 14 a. 16 a. 136 c. 137 a. 148 b. 201 a. 347 c. 683 c. § Indico, prodo 8 c. ad fiscum 683 c. ad populum 161 c. aliquid ad aliquem 585 b. nomen alicujus 4 a. 32 c. querelam ad amicum 8 c. suffragiis 639 a.
Deferor. § Deorsum feror 32 c. 695 a. cum impetu 34 b. per praecipitia 347 a. simul 695 a. navi 32 c. 536 c. § Accusor 3 c. 14 a. 16 a. 157 a. 148 b. 683 c.
Deferre aliquem 683 c. jusjurandum 15 b. rem ad populum 734 a. se ipsum 4 c.
Defessus 270 b. 296 c. 536 c. 338 b. non 296 c. valdè 338 b.
Deficere à patriis institutis 161 a. ad hostes 310 c.
Defici animo penitus 265 b. viribus ad aliquid 157 c.
Deficiens 57 b. aegrè 381 a. animo 265 b. dolium 157 c.
Deficio. § Desum, destituo 380 c. 381 a. antè 380 b. 381 b. simul 381 a. § Minuor 163 b. 381 b. § Collabor, concido, defatigor, fatisco, succumbo 96 b. 187 b. 291 c. 296 c. 400 a. 460 b. priùs 87 b. § Consumor, tabesco 422 c. 700 b. animo 346 a. 742 c. paulatim 618 b. § Descisco 100 a. 280 b. 281 a. 282 c. prior 280 b. unà ib.
Deficior. § Deest mihi, destituor 157 c. 681 c. annonâ seu commeatu 158 a. hac re 581 a. § Fatisco 393 a. animo 265 b. et frangor animo in 296 c.
Deficit 157 c. 158 a. me hoc 380 c. Qui deficit, vel deest ib.
Deficiunt me vires 681 c.
Defigens oculos in terram 473 b.
Defigere animum in aliquid 71 b.
Defigo 207 b. 351 b. 522 a. apud 522 c. circumquaque ib. clavis 244 b. in 522 c. in profundum 175 a. oculos 638 b. oculos in ib.
Defigor 522 a.
Definierat prius facienda 482 a.
Definio 162 b. 481 a. 482 a. 612 a. 646 a. contrario modo 481 a. et designatè dico 481 b. priùs 482 a.
Definior 481 c.
Definire breviter 158 b. mercedem alicui 612 a. Quem definire facile est 481 c.
Definiri et terminari qui vix potest ib.
Definita linea 573 b. sic est fortuna 481 c.
Definitè 481 b.
Definitio 162 b. 374 b. 481 a. 646 a. definitioni opposita 481 a.
Definitionem contrariam facio ib. Ad definitionem pertinentia ib.
Definitionis expers ib.
Definitivus ib. status ib.
Definitus 634 b.
Defixio palorum 721 b.
Defixis oculis 638 b.
Defixos oculos habeo 475 c.
Defixus 522 a. sum ib.
Deflectendo in latus 323 c.
Deflexio. § Ipsa actio deflectendi aliùm 664 a.
Deflectit à communi consuetudine 663 b.
Deflecto 297 b. 323 b. 438 c. 605 b. 663 b. 664 a. à recto cursu 297 a. à viâ 438 a. 502 a. 663 b. iter aliò 620 a. paululùm 663 c.
Deflector ib.
Deflendus 25 b.
Defleo 134 c. 145 a. 319 b. 361 b. 453 c. 454 b. 458 a. 487 b. 514 c. 632 a. antè 319 b. apud ib. miserabiliter 438 a. unà 319 c.
Defletus 134 c. miserabiliter 25 b. multum 319 c.
Deflexerunt 213 a.
Deflexio 621 b. 663 c. de viâ 1 c.
quum Deflexissent à viâ 663 b.
Deflexus (a.) 323 b. 664 a.
Deflexus, ûs 297 b. 663 c. virorum 438 c.
Deflocari 63 c.
Defloreo 230 a. 477 a. 483 c.

Deflorescendi actio 64 a.
Deflorescens ætas 213 c.
Defloresco 64 a. 250 a.
Defloreo 64 a.
Defluebat magnâ cum copiâ 343 a.
Defluens 572 a. facilè ib. semper 379 c.
Defluo 379 c. 570 b. 572 a. priùs 572 a. simul 572 b.
Defluvio pilorum laboro 573 a.
Defluvium 571 c. 572 a. capillorum 53 a. pilorum 395 a. pilorum palpebræ 482 b.
Defluxio 572 b.
qui Defluxit 572 a. Quod defluxit è vulnere 572 b.
Defluxus 572 a.
Defodere aurum 482 c.
Defodiens in terram 482 b.
Defodientes altè fimum 590 b.
Defodio 482 b. 590 b. 727 a. juxtà 482 c. sub terrâ ib. unà ib.
Deformare quasi primis lineis 138 b. rudiùs 138 a.
Deformatio rudior ib.
Deforme 588 b.
Deformem faciem habens 474 b. reddo 588 b.
Deformior 427 a.
Deformis 34 b. 181 c. 182 b. 295 a. 427 a. 588 a. aspectu 220 c. colore 735 b. facies supra modum 34 b.
Deformissimus 427 a.
Deformitas 182 a. 227 a. 427 a. 746 a.
Deformo. § Deformem reddo 325 c. 393 a. § Informo, formam exprimo et effingo 427 a. primis lineamentis 590 c.
Defossio 482 c.
Defossis lapidibus in terram ib.
Defossum quod est ib.
Defossus ib. super 590 c. in solo ib. sub terrâ 482 c.
Defraudatio 613 c.
Defraudo clàm ib.
Defraudor 321 b. 613 b. 681 c.
Defrico 326 a. 739 c. 740 a. circumcircà 740 a.
Defrictio 739 b.
Defringo 319 c.
Defrugatio 301 a.
Defrugo ib.
Defrutum 132 c. 227 c. 588 b.
Defuncta 396 c.
Defuncti 144 a. 282 c. 396 c. 435 a.
Defunctoriè agere 485 b.
Defunctos ornans 341 b. qui effert 697 c.
Defunctus. § Mortuus 379 c. 396 b. 435 a. æquali fato 435 a.
Defunctus sum officio 485 b.
quod Defunditur 726 b.
Defundo 342 a. 726 b.
Defungi cupio 48 c. morbo ib. officio 48 b.
Defungor 48 c. 380 c. 485 b.
Defusio 726 a.
Degebat apud Bœotios 161 a.
Degener 125 a. animus ib.
Degenerabat in monarchiam 49 c.
Degenerantes liberi 281 a.
Degenerare facio ib.
Degeneratio 49 a. 328 b.
Degenero 49 a. 94 a. 281 a. 282 c. 291 c. 528 a.
Degere 13 c. in paupertate 234 b. vitam 160 c. 533 a. 669 c.
Deglabrandi medicamentum 741 c.
Deglabratio ib.
Deglabro ib. in orbem ib.
Deglubo 382 b.
Deglutiendus 371 c.
qui Deglutiit 607 c.
Deglutio 117 b. 118 a. 331 a. 526 c. 672 a. 682 c. 718 b. 730 a. antè 526 c. avidè 371 c. 603 a. insatiabili gulæ aviditate 365 a.
Deglutire universum exercitum 128 b.
Deglutitio 371 c. 526 c.
Dego 160 c. 455 c. 670 a. in 196 b. simul 13 c. vitam 160 c. 502 a. vobiscum 13 c.
Degravo 104 a. 117 c.
Degusto 128 b. 258 b.
Dehinc 197 a.
Dehiscat ipsi terra 718 a.
Dehiscens 616 b.
Dehisco 280 b. 538 b. 575 a. 718 a.
Dehonesto 6 c. 54. a. 170 a.
Dehortatio 663 b.
Dehortatorius ib.
Dehortor 113 c. 429 a. 606 a. 663 b.
Dei amans 234 a. 613 b. 702 a. amicus 702 c. amor 254 b. 702 c. apparitio 685 c. beneficio 644 a. cultor 583 a. cultus ib. genitrix 654 c. imitatio 422 c. imperium 345 c. instar colendus 583 a. instinctu vaticinans 399 b. loco habeo 513 b. natalis 126 a. odium 622 b. ope 624 a. osor 254 a. susceptor 135 c. timens 691 a. Ad Dei imitationem factus vel institutus 422 c. Cum bonâ Dei veniâ dictum sit 624 a.
Dejectio 31 b. animi 264 c. corporis 576 b. in caput 556 b.
Dejecto animo 264 c. animo præditus 264 b. 742 c. animo sum 264 c. 709 c. vultu qui est 473 b.
Dejector 31 b.
Dejectus 577 a. humi ib.
Dejeratio 464 c.
Dejerativus ib.
Dejero 464 c. insuper ib.
Deifica vis 233 c.
Deificatio 253 b.
Deifico 253 c.
Dejicere aliquem dicitur tristitia aut dolor 612 a. et abdicare episcopum 31 b.
Dejici qui non potest 99 c. 627 b.
Dejiciendi et prosternendi vim habens 99 c.
Dejiciens oculos 473 b.
Dejicio 31 b. 72 c. 99 c. 100 c. 165 c. 207 c. 575 a. 576 b. 577 a. 617 c. 622 c. 694 c. 719 c. 726 c. 744 a. de statu 281 a. de statu mentis ib. latenter 744 b. oculos 473 b. præcipitem 347 c. per præcepta 388 a.
Dejicior 31 b. 99 c. 577 a. 694 c. 719 c. statu 281 a.
Deinceps 68 a. 188 c. 197 a. 198 a. 221 c. 227 b. 380 b. 408 a. 681 b. Ab eo die et deinceps 68 a.
Deinde 50 b. 188 b. 414 b. 681 b.
Deitas 233 b.
Deitatis ternio 254 a.
Delabor. § Decido, deferor, incido, incurro 32 c. 307 a. 461 b. 527 c. 528 b. 627 a. circùm 461 b. cum impetu 34 a.
Delambo 381 c.
Delamentor 453 c.
Delapsa circumquaque terra 461 b.
Delapsi in philosophiam 15 b.
Delapsio 527 c. 528 a.
Delapsus (a.) 528 a. ex aëre 528 c. cœlo 529 a. equo 572 a. in terram 528 c.
Delapsus, ûs 694 c.
Delatio. § Accusatio 3 c. 8 c. 14 a. 98 b. 148 b. 683 c. 693 a. falsa 159 b.
Delationes calumniosas comminiscor 686 a.
Delator. § Accusator 3 c. 8 a. 148 b. 293 b. 683 c. calumniosus 623 b. 686 a. occultus 741 c.
Delatores 487 c.
Delatoria observatio 492 c.
Delatrix calumniosa 623 c.
Delatus per mare 694 b.
Delebilis 393 b.
Delectabilis 250 b.
ad Delectandum aptus 646 b.
Delectans Deum 646 b. homines 117 c. populum 646 b. turbam ib.
Delectatio 241 b. 646 b. animi 241 c.
Delectatione perfundo 379 c.
Delectationem afferens 646 b.
Delectatur hoc cibo 241 b.
Delectatus ib.
Delecti præsilites in acie 372 c.
Delecto 12 b. 241 b. 366 c. 646 a. me 646 b. supra modum 241 c. vicissim 646 b.
Delector 241 c. 313 b. 615 a. 646 b. 718 c. aliquâ re 84 c. hac re 241 c. in ib. laudibus 718 c. super aliquâ re 241 c. supra modum ib.
sine Delectu 70 a. 215 a. 349 b.
Delectum habere militum 137 a. 214 c. 373 a. 685 c.
Delectus (a.) 30 a. 348 c. 349 b. 572 c.
Delectus, ûs 348 c. 372 b. virorum 373 a.
Delectus qui facit 372 c.
Deleo 41 b. 53 b. 54 b. 137 a. 138 a. 182 c. 449 a.
Delere urbem 309 c.
Deletæ urbes à barbaris 211 b.
Deletio 44 b. 670 b.
Deletor 685 c.
Deletu difficile 44 c. facilis ib.
Deletus à te fuerit Thucydides ib. libri ejus 136 c. oblivione 424 c.
Deliberatio 112 c. 113 a. 150 b. 377 b. 392 b.
Deliberatione præcedente faciens aliquid 113 c. In deliberationem cadens 113 a.
Deliberativum genus 113 c.
Delibero 7 b. 112 c. 113 b. 129 c. 130 b. 175 c. 416 b. 420 a. 592 b. 706 b. 708 a. communi consilio 709 b. simul 706 c.
Delibrata facilis 382 c.
Delibratus 704 c.
Delibro 382 a. in orbem 382 c.
Delibatam faciem habens 475 c.
Delibutus unguento 44 b. 116 c.
Delicata edulia 446 c. vestis 729 c. vita 160 c. 263 b.
Delicatam cutem habens 735 c.
Delicatè 3 a. 263 b. 729 c. et molliter attingo 69 a. nutrio 85 c. nutritus 665 c. vivens 107 c. 263 b. vivo 161 a. 255 a. 263 b. 501 a. Non delicatè 263 c.
Delicati cibi 69 a. pepli 729 c.
Delicatis cibis instructus 143 a. et mollibus vestibus indutus 228 b.
Delicatulus 736 a.
Delicatum condimentum 388 a. reddo 263 b.
Delicatus 1 b. 69 a. 228 a. 241 c. 263 b. 264 c. 371 a. 534 a. 582 a. 648 c. 670 c. 729 c. non 263 c. valdè ib.
Deliciæ 3 c. 25 a. 105 c. 263 b. 264 c. 580 b. 601 c. 621 c. 729 c.
Delicians 582 a.
Deliciarum consectator 263 b.
Delicias facio 263 b. 580 b. 729 c. habeo in 729 c. In delicias effusi 163 a. insumo 601 c. Per delicias consumo bona 108 b.
Deliciis deditus 263 b. fractus ib. non fractus 263 c. frango 69 a. 263 b. 729 c. frangor 263 b. indulgeo ib. 683 b. indulgeo aliquantum 263 b. perditus ib. et luxu solvor 229 a. In deliciis modum excedo 729 c. viventes 108 b. vivo 601 c. 621 c. 729 c.
Delicior 105 c. 582 a. 601 c.
Deliciosus 656 b.
Delicta 442 a.
Delictum 54 a. 94 c. 95 b. 109 b. 411 b. 442 b. 527 c. 530 b. 559 c. 627 a.
Deligendo optimos vel præstantissimos 74 c. Qui deligitur 39 b.
Deligo. § Devincio 156 c.
Deligo. § Eligo, seligo 30 a. 137 a. 347 c. 348 a. 372 c. 725 a. tanquam eximium 31 a. insuper ib. sorte 322 b.
Deligor. § Eligor 30 a. 31 a. 372 b. 725 a. sorte 322 b.
Delineata forma 139 c.
Delineata pingere et effingere 156 b. rectè 157 b.
Delineatio 137 a. 138 b. 590 c.
Delineatus bene 139 b. tantùm ib.
Delineo 137 a. 138 a. 675 b. leviter 590 c.
Delingo 381 c.
Deliniendi vim habens 252 c.
Deliniens omnes ib.
Delinimentum 252 c. aurium 315 b.
Delinio. § Demulceo 247 a. 252 c. 315 b. 331 b. 354 b. 397 a. 406. c. 739 b. blanditiis in 268 a. vehementer 252 c.
Delinior 252 c. 313 b. 406 b.
Deliniri qui nequit 553 a.
Delinitio 331 b.
Delinitivus 252 c.
Delinito. § Demulceo 71 a.
Delinitor 252 c. 313 b.
Delinitus 517 a.
Delinquo 47 a. 54 a. 109 b. 411 b. 530 b. in 47 a. unà 54 b.
Deliquio animi similis 742 c.
Deliquit in Deos 414 b.
Deliquium animi 265 b. 399 a. 712 b. animi patior 743 a. pati dicitur sol et luna 300 c.
Deliramentum 129 a. 385 b.
Delirans 357 b. 709 b.
Deliratio 385 b.
Delirium 337 b. 351 b. 385 b. 444 a. 709 b. mentis 707 c. senile resipio 128 a. In delirium vergo 408 c.
Deliro 337 b. 350 a. 374 b. 385 b. 444 a. 495 c. 709 b. per crapulam 343 c. præ senectute 129 a. senum more 587 b. unà 385 b.
Delirus ib. 495 c. 384 b. præ senio 350 a. senex 275 c. 350 a. 385 b.
Delitesco 384 c. 390 a.
Delphin 130 c.
Delphinulus ib.
Delubra multa habens 433 c.
Delubri custos 490 c.
Delubrum 179 c. 270 c. 585 a. 639 b. 643 a.
Deludo 158 b. 351 c. 432 b. 644 c. ore cachinnis diducto 718 b.
Delumbo 148 a.
Demandari 650 c.
Demando 630 b.
Demens 135 c. 337 b. 437 a. 443 a. 461 a. 708 b. 710 a. sum 444 a. 709 b. 710 a.
Demensum 31 c. 415 b. 416 a. accipere 415 b. accipio 416 a. distribuo 415 b. præbeo 415 c.
Demensus 415 a.
Dementiam 281 a.
Dementare 432 c.
Dementer 108 b. 706 c. gero me 708 b.
Dementia 33 c. 108 b. 243 b. 443 a. 444 a. 708 b. 709 b.
Dementor vino 343 c.
Demereor 74 a. 352 c. 722 a. cultu et observantiâ 254 c.
Demereri conor 254 b. sibi aliquem 30 b.
Demergo 103 b. 119 a. 175 a. antè 175 a. in mare 549 b.
Demergor in mare ib. unà 175 a.
Demersio in pelagus 549 b.
Demersus 678 c.
Demetior pedibus 552 c.
Demeto 54 c. 254 c. 255 a. 301 a. circumcirca 54 c. segetem 644 c.
Demetor 305 c.
non Demessus 254 c.
Demigrans 280 a.
Demiror 3 a. 252 a. cum stupore 250 c.
Demisi per guttur 230 a. Quum demisissent scalas ib.
Demisit in eum tegulam 229 c.
Demissa cauda 629 a.
Demissè 250 a. sentio 709 c.
Demissio 230 a. per funem loreum 274 c. animi 94 c. 633 a. 709 c. 742 c. Cum demissione 94 c.
Demisso animo sum 708 a. vultu qui est 689 a. vultu sum ib.
Demissor 230 a.
Demissos humeros habens 744 c.
Demissum. § Submissum 230 a. animum habens 742 c. et humile 658 b.
Demissus 23 b. ad pedes 646 a. animus 633 a. vultus 689 a.
Demittere 250 a. animum 231 b. funibus 719 b. oculos 98 a. 458 b. se 99 c. sese desiliendo 230 a.
Demitti qui potest 719 c.
Demittit se in mare 229 c.
Demitto 99 c. 230 a. 274 c. 512 c. 629 a. 694 c. 719 c. fune loreo 274 c. in 229 c. me 94 c. 385 b. super aliquem 229 c. unà 230 b. utrinque ib. vultum 473 b. § Humilem reddo 633 a.
Demittor 230 a. 719 c. animo 612 b.
Demo 29 b. insuper 30 c.
Democratia 315 b.
Democraticus ib.
Demolior 53 b. 151 b. 207 c. 594 b. insuper 594 b. muro 639 c.
Demolitor 31 b.
Demonstrabilis 148 b.
Demonstrata 684 b.
Demonstratio 148 b. 192 b. 283 a. 594 c. 684 c. Sine demonstratione 148 a.
Demonstrativus 148 b.
Demonstratorius ib.
Demonstratu facilis ib.
Demonstratus 685 c. non 148 b. 684 c.
Demonstro 148 b. 684 b. 689 b. insuper 148 c. priùs 148 b. per signa 640 a. vicissim vel contrà 148 b.
Demonstror ib. 684 b. rationibus 148 b.
Demordeo 118 a. 144 b.
Demptu difficilis 31 b.
Demulcendi actio blandis verbis 406 b. vim habens 252 c. 406 b.
Demulcendo decipio 71 a.
Demulcens mentem 443 c. 708 c. omnes 252 c.
Demulcentia æ. 429 b.
Demulceo 70 c. 71 a. 252 c. 313 b. 331 b. 354 b. 397 b. 406 c. 549 b. 553 a. 570 c. 617 c. 646 a. 739 c. 740 a. fricando 739 c. vi eloquentiæ 252 c.
Demulceor 313 b. 406 b.
Demulcere nutricis in modum 656 b.
Demum 158 a. Ita demum 491 a. Tum demum 158 a. 188 b. 487 a.
Denarius 160 a. 720 c.
Denarius numerus 75 a. 150 b.
Denarro 365 c.
Denegare 200 c.
Denego 701 c. acriter 287 a. nutu 438 c.
Denigratio 408 c.
Denigro 338 c. 408 c. 409 a.
Denique 368 b. 517 c. 640 c. 611 a.
Denominari qui non potest 467 c.
Denominatio à patre ib.
Denominationis similis 467 b.
Denominativè ib. facta appellatio ib.
Denominativus ib.
Denominatum esse ab aliquo 8 b.
qui Denominatur ab affectibus 467 c.
Denominatus 467 a. à patre 467 b.
Denomino 467 c.
Denotatio 721 a.
Dens 432 c. exertus 433 b. molaris 135 a. 430 a. 432 b. pullinus 130 a.

Densa coma 366 b. folia habens 712 c. loca 326 b. et arbustis hirta loca 371 b.
Densæ lacrymæ 20 b.
Densam barbam habens 366 b. carnem habens 381 b. umbram faciens 596 c.
Densandi vim habens 563 b.
Densas radices habens 576 a.
Densatio 146 c. 563 b. telæ 601 c.
Densatus ib. multum ib.
Densè 119 b. 146 c. 563 b. 609 b. plenus et veluti pressus 434 a. satus 604 c. sero ib.
Densi 46 a. 68 c. arboribus montes 146 c. pili 216 c.
Densissima nubes 360 c.
Densissimus 248 a.
Densitas 146 c. 223 b. 563 b. pilorum 364 a. sylvæ 634 a. in telâ 601 c.
Denso 146 c. 563 b. 609 b.
Densor 503 c. 563 b.
Densos capillos habens 262 b.
Densum colorem habens 735 c. pectus habens 613 c. reddo 146 c.
Densus 20 b. 24 c. 146 c. 248 a. 252 c. 389 c. 503 b. 563 c. 609 b. 627 a. 634 a. 666 c. acinis 575 b. aliquantulum 147 a. arboribus locus 28 a. foliis 712 c. non 363 c. spiritus, qui et asper 146 c.
Dentale 140 a.
Dentalia vocabuli 453 a.
Dentatus ib. utrinque ib.
è Dente progenitus 715 b.
Dentem unicum habens 453 a.
Dentes 343 b. 450 a. canini 453 a. gemini 343 b. 709 c. incisores 642 c. molares 51 b. 167 a. 430 a. qui in risu denudantur 126 c. serrati 49 c.
Dentes acutos habens 721 b. acutos, asperos, serratos, pectinatimque inter se coëuntes habens 453 a. ætatis indices qui amisit 130 b. ætatis indices qui nondum amisit 102 a. albos habens 453 a. comprimendo ib. concussio præ frigore 430 a. excutere 688 a. exertos, infultos, magnos, multos, prominentes, tres habens 453 a. non habens ib. producens 715 b. produco ib. Sordium circa dentes abstersio seu purgatio 463 a.
Dentibus carens, qui gnomones dicuntur 131 b. crepans 350 c. crepitus 103 a. doleo 45 c. frendo 430 a. 556 c. infrendere 557 a. instructum os utrinque 208 b. lustrum et manile 462 c. nocens 453 b. pugnans 404 b. refrendo super aliquâ re 587 a. strido 430 a.
Denticulatus 458 c.
Dentifricium 670 c.
Dentio 453 a.
Dentiscalpium 198 c.
Dentitio 453 a. 715 b.
Dentium acies et ordo 707 a. amissio 97 c. compages 133 a. confractio 135 a. dolor 43 c. 453 a. dolorem sentio 453 a. dolores sedans medicamentum 430 a. illisus 207 b. loculamenta 687 c. morbus 135 a. obstupefactio 453 a. stridor 72 b. 118 b. stupor 135 a. 453 a. torpore laboro 453 a.
Denudans sinum 229 a.
Denudator 741 c.
Denudo 140 b.
Denuntiare judicium 4 a.
Denuntiatio ib. 177 c. 689 b.
Denuntiativè 4 b.
Denuntiativus ib.
Denuntiator 4 a.
non Denuntiatus ib.
Denuntio 3 c. 4 a. 8 c. 148 c. 177 c. 187 b. 315 a. 385 c. 640 a. 689 b. 716 c. antè 4 a. bellum 8 c. per præconem 315 a. per urbes 4 b. præcisè 612 a. scripto seu programmate 137 a. testibus veluti interpositis 401 a. testimonium 292 c. 293 c. tibi litem 3 c.
Denuntior 4 a. præconio 307 b.
Denuò 68 a. 79 c. 87 a. 289 b. 497 a. disputo 233 a. tritus 671 a.
Deo adversarius vel contrarius 255 c. charus, placens et gratus 254 b. 702 c. consecro 253 c. dedico ib. exosus 622 b. gratus 254 b. 646 b. immolatus 267 b. obediens 506 b. offero munus 408 a. per 253 c. 234 a. propinquus 253 c. repugnans 404 a. repugno ib. sacer locus 476 c. similis 182 b. 183 c. similes pupillas habens 133 a.
Deo duce 253 b. favente ib. 624 a. genitus 125 a. natus 124 a. 495 b. juvante 624 a. A Deo agitatus, vel impulsus 166 a. ardens 565 c. calcatus 609 b. creatus 354 b. datus 163 c. dictus 574 a. doctus 161 c. elaboratus 515 c. fabrefactus 647 b. honoratus 658 b. immissus 191 b. impulsus ib. 484 a. 584 a. inspiratus 540 b. manifestatus 686 a. missus 514 a. motus 484 a. prodigiosè proficiscens 645 b. profluens 573 a. pronuntiatus 690 b. 707 a. structus 515 c. vocatus 294 b. Cum Deo pugnans 153 c. pugno ib. De Deo loquens 375 c. loquor ib. Ex Deo loquens 707 a. Sine Deo 253 c.
Deorsum 303 b. 696 a. agere 14 c. aspicio 109 b. 438 c. fero 694 c. qui fertur 696 a. intueri 109 b. traho 194 b. 625 a. trahor 625 a. vergens 66 c. 571 b. 664 a. vergere 109 b. 117 a. vergere aptus 438 b. vergo 571 b. vergo præ pondere 117 a. versus 664 a. verto 438 c. Sursum ac deorsum 303 b.
Deorum evocatio 16 b. fabricatio 543 a. fictor 531 c. generatio 126 a. imploratio seu invocatio 324 c. instinctu furens 396 a. interpres 689 c. multitudo 234 a. opem imploro aliquem ib. pugna 404 a.
Deos duos qui statuunt 253 c. colere 234 b. nego 551 c. 547 a. honoro 360 c. multos statuens 234 a. tres statuentes ib. Inter Deos refero 253 c. 543 b. Per deos immortales 698 c.
Depactus 522 a. sum 523 a. qui primus est ib.
Depangere utrinque 140 b.
Depango 522 c. in ib. juxta ib. palum seu vallum 600 a.
Depangor 522 c.
Depascens 436 a.
Depascentis, æ 692 b.
Depasco 115 a. 118 c. segetes in foliosam materiam luxuriantes 436 b.
Depascor 143 a. 259 c. 260 a. 436 b. cadaver 435 b.
Depastio 115 a.
Depastus à bobus 436 c. à bucolis 114 c. ab ovibus 115 a.
Depeculari patriam 625 c.
Depeculatio ib.
Depeculator ib.
Depeculor ib.
Depellendi vim habens 351 a. 663 b.
Depellens damna vel noxas 72 b.
Depellere prodigia 513 b. 514 a.
Depello 13 b. 14 a. 44 c. 47 b. 72 c. 211 c. 351 a. 577 a. 600 a. 620 a. 622 c. 625 a. 744 a. à lacte 121 a. stipite 622 a. violenter 107 a.
Depellor 351 a.
Dependens 23 a. 346 c. 556 b. à summitate 71 b. ad ipsos usque pedes 246 a. ex alto 23 a. ex humeris 744 c.
Dependent ex hoc 304 c.
Dependentes de corpore 346 c.
Dependeo 36 c. 78 a. 304 c. 346 c. 347 a.
Dependet ex hoc, id est, hujus est appendix 78 a.
Dependo 651 c. insuper ib.
Deperditor cantûs 462 a.
Deperdo 408 a.
Depereo 290 c. 461 c. 701 a. insano amore 395 c.
Depereunt vos non benè 236 c.
Deperiens mulierem ardenter 290 c.
Depilandi medicamentum 741 c.
Depilatio 655 b. 741 c.
Depilatrix 655 b.
Depili qui est capite 306 b.
Depilis 262 c. 394 c. sum 394 c.
Depilo ib. 655 b. 741 c.
Depingo 138 c.
Deplango 357 a.
Depleo 127 b. 201 b.
Deplorabat quæ à Cyro pertulisset 438 a.
Deplorandus 454 c.
Deploratus. § Desperatus 130 b. 468 a. 600 c.
Deploro 22 a. 134 c. 145 a. 361 b. 435 c. 454 c. 458 a. 462 c. 487 b. 514 c. 572 c. 612 b. cum planctu 336 b. 337 a.
Deponendam pecuniam apud sequestrem stipulor 177 c.
Deponens 651 a.
Deponere dictaturam 651 a. iram 230 b. liberos suos 100 a. mœrorem 282 c. spem 671 c.
Depono 175 a. 229 c. 323 b. 594 a. 650 c. 651 c. antè 323 c. aliquid prope suum locum 99 c. arma 470 a. clitellas 381 c. in 651 a. onus ventris 594 a. partum 654 b. unà 651 c. § Depositum do 100 a. apud 651 c. 652 a. apud sequestrem 100 a. 651 c. § Deposito pignore certo 163 b.
Depopulatio 519 a.
Depopulator ib.
Depopulor 379 b. 436 b. 519 a. 668 b. 611 c. hostiliter 144 a. simul 519 a.
Deportatio 353 b.
Deporto ib. captivos vel exercitum ib.
Deposcere ad pœnam 35 a.
Deposita res 652 a.
Depositio 650 b. 651 c. 654 a. pignoris 163 b. mutua concertantium 653 b.
Depositum 650 a. 651 c.
Depositum apud sequestrem 177 c.
Deposuerunt cupiditatem bibendi et edendi 229 c.
qui Deposuit aliquid apud quempiam 650 b.
Deprædari regionem aliquam 379 a.
Deprædatio 436 b.
Deprædatrix 623 c.
Deprædicator 28 c.
Deprædico 375 c.
Deprædor 16 c. 144 b. 623 c.
Depravatæ scripturæ 54 a.
Depravatio 315 b. 663 c.
Depravatores 394 a.
Depravatus 621 c. non ib. 664 a.
Depravo 15 a. 291 c. 315 b. 393 c. 394 a. 619 c. 621 a. 625 a. 648 b. insuper 620 b.
Depravor 291 c. 393 c.
quod Deprecamur 220 a.
Deprecantes deos 200 c.
Deprecari et recusare supplicium 35 b. rei pœnam 35 a. vitam 35 b.
Deprecatio ib. 98 b. 294 a. 536 a. 672 c. pro reo 35 b.
Deprecator 294 a.
Deprecor 35 b. 220 a. avertarque ipsum meis thalamis 200 c. et summoveo à me 331 b. ne inimicis male eveniat 220 a. pro alio 555 c. suppliciter 550 b.
Deprehendens fures 192 c.
Deprehendi qui facilè potest à sensibus et probari ib.
Deprehendo 46 a. 192 c. 219 a. 318 b. 366 a. 367 b. 706 b. 717 c. in furto 717 b. undique 367 c.
Deprehendor 192 b. 214 c. 366 a.
Deprehensi 366 a.
Deprehensi fuerunt 36 c.
Deprehensio 318 b. 367 c. 443 c. 717 c.
Deprehensor 717 c.
Deprehensu difficilis ib. facilis ib.
Deprehensus 46 a. 717 c. in ipso facinore 717 c. in furto ib. ipse 472 a. non 717 c. non in furto ib. undique 367 c.
Depressi ac demissi nasi simitas 175 b.
Depressio 31 b. 585 a. 633 a.
Depressus 721 a.
Deprimere aliquem et dejicere dicitur tristitia aut dolor 612 a.
Deprimit superbum 302 b.
Deprimo pondere 104 a.
Deprimor 633 a. 719 c.
Depromo 31 b. 100 b. 454 c. 694 a. 695 b.
Deproperatus 606 a.
Depugnatio 403 b. 546 b. adversus aliquem 403 b.
Depugno 403 b. 546 a. ad extremum usque spiritum 404 c.
Depulisti culpam à te argumentis sufficientibus 620 b.
Depulit judicium à se 351 b.
Depulsio 283 b. 351 a. 620 a. 663 b. 744 a. intentionis 280 c. malorum 291 c. 663 b. prodigii 513 b.
Depulsor 44 c. 47 a. mali 291 c. mortis 407 c.
Depulsores malorum 513 b.
Depulsorius 45 a.
Depulsu difficilis 663 b.
Depulsus 744 a. urbe 351 a.
Depurgo 745 a.
Deputatio. § Decisio 337 b.
Deputo. § Decido, succido 305 c. 337 b.
Depyges 387 b.
Depygis 656 c.
Derado 326 a. 448 c. 449 a. 721 b. 734 c. 739 c. leviter 385 c.
Derador 326 a.
Derasorius 739 c.
Derasus 325 c. 448 c. 739 c.
Derelictio 380 c.
pro Derelicto habere 230 c.
Derelinquo 380 b. 381 b. simul 380 c.
Derelinquor in ib.
Deridendo 127 a.
ne Deridendum te propines 491 b.
Derideo 127 a. 128 b. 274 a. 406 b. 432 b. 644 b. cachinnans 676 c.
Derideor 88 c.
Derisio 127 a. 128 c. 432 b. 599 a. 718 b. 729 b.
Derisione dignus 127 a.
Derisor 432 b. 494 b. 599 a. 644 b. 691 b.
Derisorum more 127 a.
Derisu facilis ib.
Derisus, ûs 127 a. 494 b.
Derivare aquam fossis in planiciem 15 a. calamitates suas in aliquem 283 b.
Derivatio 492 a. apud Grammaticos 15 a.
Derivativus ib.
Derivo 492 a. ad ib. aliò ib. ex ib.
Derivor ib.
Derogare legi 542 a.
Desalto 483 b. 390 a.
Descendendo 94 c.
Descendentes à genere 14 c.
Descendere cogo 96 b. cum murmure 248 c. ex equo 93 c. in eandem sententiam 651 c. in terram 93 c.
Descenderunt è muris 94 c. in certamen 66 b.
Descendit altè 233 a. paulatim in anteriorem partem 438 c.
Descendo 14 c. 32 c. 93 c. 94 b. 96 b. 212 c. 233 b. 438 c. 439 c. 510 c. 610 a. 705 c. antè 94 c. clàm ib. ex 93 c. in locum hosti æquum 94 c. insuper ib. navigando 536 b. unà 94 c.
Descensor 93 c. 94 c.
Descensum facilem habens 93 c.
Descensus ib. 94 c. 212 c. 462 b.
Desciscens civitas 280 b. simul ib.
Desciscentium more ib.
Desciscere à patriis institutis 161 a. facio 281 a.
Descisco 281 a. 554 c. ab instituto 528 a. simul 280 b.
Describendi facultate præditus 706 b.
Describens et quasi depingens animi tui formam 138 b.
Describere, id est, definire breviter ib. non exactè 138 a.
qui Describit terram 138 c.
Describo. § Exscribo 137 c. ab exemplari 136 c. falsò et mendosè 139 b. § Definio, delineo, enarro 137 a. 138 b. 162 b. 167 a. 706 b. locum 139 b. regionem ib. terram 138 c. § Decurio 634 c. et indico viritim collationem 137 b.
Describor 137 a. ad stipendium conferendum 633 a.
Descriptâ pensitatione annuâ ib.
Descriptæ officiorum ministeriorumque vices 435 a.
Descriptio. § Exscriptio 137 a. § Delineatio, informatio 137 a. 675 a. adumbrata 139 a. § Commentarius, enarratio 136 b. 137 a. 675 a. loci ficta 653 b. locorum 139 a. minus exacta 138 a. regionis 139 b. rei alicujus à peculiari notâ 721 a. tutior 674 a. temporum 139 a. terræ 138 c. § Dimensio spatii 415 c. § Census 137 a. 657 c. § Decuratio 634 c. ad conferendum stipendium 633 b.
Descriptione rudi comprehensus 674 a. Ad descriptionem terræ pertinens 138 c. umbratilem pertinens 139 a.
Descriptor locorum 139 b. tributi 137 b.
Descriptum 137 a.
Deserendo conjicere in servitutem 230 c.
Deserens naves, vel navale certamen 434 b.
Deserere officium 163 b. quempiam 230 c.
Desero 163 b. 280 b. 380 b. 381 a. 426 b. 445 a. ordinem 633 c. stationem ib.
Deseror 426 b.
Desertæ militiæ accusatio 635 c.
Desertio aciei 172 c. militiæ 619 a. nautarum sociorum 434 b. ordinis 635 c. testimonii dicendi 401 b.
in Deserto pastus 436 c.
Desertor 635 c. aciei ib.
Desertum solum 725 c. vadimonium 209 c. reddo ib.
Desertus 95 c. 115 a. 209 b. 283 c. 426 b. 611 a. 725 c. 728 b. 732 a. homo 209 b. locus 209 c. 547 a. omnino 209 c.
Desertus et incultus fio 725 c.
Deses 203 a. 260 b. 265 c. sum 244 b. 265 c.
Desiccandi vim habens 449 c.
Desicco 90 b. 449 c. 743 a. in orbem 449 c. vestimenta 24 a.
Desiccor 449 c.
Desidem reddens 544 b.
Desidens domi 490 a.
Desideo. § Deses sum 244 b. 305 a. domi 490 c.
Desiderabilis 265 a. 274 c. 541 b.

Desiderata res 541 b.
Desiderativus 230 a. 265 a.
Desiderator 265 a.
Desideratus 541 b. diu multumque 167 c. 541 b. ter 541 b. valdè ib.
Desideravi videre 274 c.
Desiderii poculum 613 a. 702 b.
Desiderio ardenti accensus 386 b. captus 222 b. incendor 272 a. inflammare animum 265 b. tactus 101 c. teneor voluptatum 202 a. teneri 225 b. teneri rei alicujus 265 a. Cujus desiderio non tenemur 541 b.
Desiderium 192 a. 202 a. 228 c. 230 a. 265 a. 274 c. 477 c. 541 b. 722 b. afferre 265 a. capit me hujus rei 274 c. capit me Ulyssis 29 b. rei amissæ 237 c. subibit Achivos 272 c.
Desidero 167 c. 192 a. 202 a. 222 b. 228 c. 265 a. 274 c. 386 b. 387 b. 477 c. 507 a. 541 b. 613 a. 722 b. 733 b. vicissim 541 b.
Desideror vicissim ib.
Desidia 140 c. 172 b. 179 c. 203 a. 265 c. 412 b. 515 a.
Designare judicem 30 a.
Designari. § Innovari 204 c.
Designatè dico 481 b.
Designati consules vel prætores 148 a. magistratus 410 c. testes jam antè 639 a.
Designatio. § Denotatio, notatio 385 b. 721 a. § Creatio 148 a. § Novæ rei 437 c.
Designatus. § Creatus 148 b. præconis voce 315 a. Non designatus. § Non denotatus 586 a.
Designo. § Creo, eligo 100 b. 148 a. 693 c. 725 a. antè 639 a. § Res novas edo 204 c.
Designor. § Creor, eligor 30 a. 100 c. 148 a. 481 b.
Desii navigare 393 b. quærere 380 c.
Desiit athleticam exercere 393 b. certare 280 b.
Desiliendo sese demittere 230 a.
Desiliens è lecto 260 c.
Desilit 50 a. in terram ib.
Desilio 50 b. 260 c. 263 c. 523 b. 590 a. huc et illuc 86 c. super 32 c.
Desilire ab equo 263 c.
Desilit curru 523 b.
Desinebat in inopiam 641 a.
Desinens 383 c. æqualiter 384 a. in brevem 383 c.
Desinente die, id est, in crepusculo 67 c.
Desinentia soni vel vocis 248 b.
Desinere in acutum 243 a. in exitium 596 a. facio 383 c.
Desinit in calamitates 641 a.
Desino 177 a. 222 b. 243 a. 380 c. 383 c. 384 a. 393 b. 503 a. 596 a. 620 c. 641 a. ab 383 c.
Desipiens 495 c. leviter 385 b.
Desipienter 539 c.
Desipientia levis 385 b.
Desipio 108 b. 231 a. 312 a. 395 b. 396 c. 403 a. 495 c. 539 c. 690 b. 706 c. 709 a. per crapulam 343 c. leviter 385 b.
Desistentia 222 c.
Desistere à precatione 229 a. facio 503 b.
Desisto 213 a. 221 c. 222 b. 229 a. 276 b. 380 c. 384 a. 503 b. ab 383 c.
Desolatio 209 c. 728 b.
Desolator 209 c.
Desolatus ib.
Desolo 209 c. 426 c. 459 a. 725 c. 728 b.
Desolor 209 c.
Despecto 252 b. 471 a.
Despectui habeor 99 c.
Despectus. § Contemptus, vilis 109 b. 472 a.
Despectus 471 a. § Contemptus, ûs 472 a. 688 a.
Desperabat fieri posse 130 b.
Desperans 195 c.
Desperare facio ib. hæc ib.
Desperârunt de nobis debellandis ib.
Desperatæ erant prorsus res Neronis 130 b.
Desperatè ib.
Desperatio 130 b. 195 c. 264 c. vesana 443 a. Ex desperatione vecors et amens factus ib. In desperationem adduco 195 c. adductum esse 130 b.
Desperator ib.
Desperatur de me ib.
Desperatus ib. 195 b.
Despero 130 b. 195 b. de 264 c. futurum ut audiam 130 b. me potiturum amicâ 195 c. propè ib.
Despicari qui solet 472 a.
Despicax 476 b.
Despici qui vix potest 709 a.
Despicientia, æ 68 c. 476 a. 709 a.
Despicio. § Deorsum aspicio 471 a. 476 a. defixis in terram oculis 109 c. in terram 472 a. § Aspernor, contemno 256 b. 472 a. 708 c. 709 b.
Despicior. § Contemnor 709 a.
Despicor 370 b. 466 c.
Despondendam curare 12 c.
Despondere animum 200 c. 264 c. 671 c.
Despondeo 29 c. 62 b. 177 b. 376 c. 425 a. animum 8 c. 43 c. 226 c. 264 c. 372 c.
Despondeor 634 b.
Despondi animum prior 187 b.
Despondisse animum ib.
Desponsa mulier 177 b. non ib.
Desponsam trado ib. uxorem accipere ib.
Desponsata 179 a. mulier 177 b. non 425 a.
Desponsatus ib.
Desponsio 177 b.
Desponsor 376 c.
Despota 153 c.
Despuendus 562 b. Quis non despueret in te? ib.
Despumo 91 a.
Despuo 562 b. 733 c. § Aversor 100 c. 362 b.
Desquamatu facilis 382 c.
Desquamatus locus 625 a. non 382 b.
Desterto 570 c.
Destillans liquor 607 c. non ib.
Destillatio 649 a. lachrymarum ubertim manantium 529 c.
Destillo 379 c. 607 c.
Destillor 379 c.
Destinans interficere 410 c.
Destinari fato 325 a.
Destinata diis 467 c. fato 325 a.
Destinata sum servitio 635 a.
Destinatum esse fato 406 c. esse fato 407 a.
Destinatus fato 407 b. 517 c. sum fato 517 c.
Destino 439 c. 443 c. 611 a. 635 a. fatalibus filis 439 c. seorsim 634 b.
Destinor ib. 635 a.
Destituere causam 230 c. judicium intentatum 393 b.
Destitui. § Carere 681 b.
Destituo 209 c. 380 b. 393 a. 426 b. 459 a. 728 b. priùs 381 b.
Destituor 209 c. 408 b. 681 c. 728 b.
Destitutio 209 c.
Destitutus 209 b. 426 c. ab ære 426 b. à te ib. auxilio 199 b. sum 728 b.
Destricta cedrus dentatis strigilibus 739 c.
Destrictorius ib.
non Destrictus ib.
Destringendi vim habens 448 c.
Destringere equos 739 b.
Destringo 449 a. 616 a. 739 c. circumcirca 616 a. vicissim 449 a.
Destringor 739 b.
Destructi sumus 482 c.
Destructio 594 a.
Destructivus 594 a.
Destructor 393 b. 569 c. murorum 462 a.
Destruens animum 569 c.
Destrui qui potest 393 b.
Destruo 67 b. 151 b. 206 c. 391 b. 393 b. 440 a. 569 c. 594 a. 620 c. 739 b. antè 393 b. contra 32 b. leviter 701 a. § Refuto 594 b.
Destruor 53 b. 569 c. 594 a. 620 c.
Desudans in his 270 a.
Desudatio 270 b.
Desudo ib.
Desuefacio 181 b.
Desultare à veritate 483 b.
Desultores equites 276 a. 306 c. sagittarii 660 b.
Desultorii equi 276 a.
Desultorius equus 306 c. 426 c.
Desum 124 b. 380 b. 381 a.
Desumo 725 a.
Desumor ib.
non Desunt mihi qui 509 c.
Desuo in 570 a.
Desuper 68 a. 189 a. 199 a. 680 a. 682 a.
Detectè 295 c.
Detectio. § Patefactio, revelatio ib.
Detectus. § Non tectus ib. § Patefactus 3 c. 4 a.
Detegens animum suum Aristoteli 295 c.
Detegere faciem 295 b.
Detego. § Retego ib. 593 c. 609 a. 625 a. § Patefacio, revelo 201 a. 295 c. 562 a.
Detegor. § Patefio, revelor 295 b.
Detentio 224 a. deprehensi adulteri 185 c.
Detentum pondus ad anchoram 223 b.
Detergendo colligo et excipio 739 c.
Detergeo fricando ib. radendo ib.
Detergere calumnias 670 a. se 739 b.
Detergo 209 a. 464 c. 578 c. 599 a. 739 c. antè 599 b. circumcirca ib. fricta 670 a. in 464 c. in summa parte 599 b.
Detergor spongia 607 a.
Deterior 231 a. 291 b. 723 c. conditio 192 a. 226 a. 380 c. fio 688 a.
Deteriore conditione esse 192 a. 226 a. 408 c. sum 226 a.
Deterius 575 b. In deterius labor 688 a.
Deterius 192 a.
Determinatè 481 b.
Determinatio 337 c. 481 b. 646 a.
Determino 612 a. 632 c. 646 a. conditionibus additis 481 b.
Determinor conditionibus additis ib.
Detero 669 c. 670 a. 671 c.
Deterreo 186 b. 351 b. 426 c. 606 a. 663 b.
Deterreor metu aliquo 460 c.
Deterres à pulchris 426 a.
Deterrimè 291 b.
Deterrimus ib. 292 a. 723 c.
Detersa fricta ærugo 670 a.
Detersio 599 a. 739 b.
Detersorius 599 a. 739 c.
Detersus 739 c. non ib. radendo 739 b.
Detestabilis 72 b. 698 c.
Detestabilitas 431 b.
Detestandus 431 b. 562 b. 682 b.
Detestatio 664 b.
Detestor 106 a. 438 c. 485 b.
Detineo 13 c. 209 c. 211 c. 222 b. 223 b. 224 a. 362 a. 367 b.
Detineor 223 b. 224 a. apud 224 b.
Detineri qui potest 224 b.
Detondeo 306 a. 307 a.
Detonsus mentum 144 a.
Detorno 646 a.
Detorqueo 100 a. 322 c. 663 b. obliquè, vel in latus 621 a. oculos 100 a. vi 107 a.
Detorqueor 663 c. Qui detorqueatur facilè in malam partem 695 a.
non Detortus 664 a.
Detractio. § Tractio quæ fit deorsum 603 a. § Ademptio, subtractio 30 c. 31 b. 32 a. facultatum 280 b.
Detractum quod est 625 a.
Detractus cum esset dolor 31 a.
Detrahendi vim habens 603 a.
Detrahens pellem 602 c.
Detrahi seu demi qui difficulter potest 31 b.
Detrahitur mihi de bonis 612 b. putamen 289 a. Quod detrahitur. § Quod adimitur 31 b. Qui detrahitur facilè ib.
Detraho. § Deorsum traho 211 c. 603 a. 625 a. insuper 625 a. § Abrado, abstraho, avello, separo 211 c. 394 a. 449 a. 625 a. circumcirca 603 b. § Adimo 29 a. 30 c. 31 b. 32 b. 79 b. 372 c. 623 c. insuper 30 c. tibi 372 c.
Detrahor. § Deorsum trahor 625 a.
Detraxere imaginem illius 603 a.
Detrectans 76 b. pugnam 404 c. Nullum detrectans periculum suscipere 460 c.
Detrectare bellum 230 b. nullum opus 60 b. pugnam 174 c.
Detrectatio 174 c. laboris 460 c. militiæ 172 c. sine detrectatione 175 c.
Detrecto 60 b. 174 c. 187 b. 230 b. 781 a. pugnam 404 c.
Detrimenta gravia afferens 524 a.
Detrimenti aliquid accipio abs te 627 a.
Detrimentis afficio 391 b.
Detrimento gravi 524 a. afficio 237 b. 408 a. fore ipsum sibimet 198 c. sine detrimento 670 c.
Detrimentosus 108 c.
Detrimentum 108 b. 237 a. 310 c. 657 a. accipio 192 a. bello acceptum 657 a. infero 391 b. cui illatum non est, aut inferri nequit 391 a.
Detritus 387 b. 670 a.
Detrudo 744 a. simul 744 b.
Detruncatio 337 b.
Detrunco 337 a. 337 b. 597 b.
Deturbatio 31 b. 744 a.
Deturbo 30 a. 31 b. 72 c. 99 c. 331 b. 570 b. 583 c. 694 c. 744 a. è curru 167 b. super 583 c.
Deturbor ib. 694 c.
Deturpo 34 c. 325 c.
Devastatum quod non est 144 a.
Devasto 144 b. 519 a.
Deveho 13 a. 333 c.
Devehor impetu 596 b. navi 536 c.
Devenerunt ad nos vices loquendi 242 c. eò tandem res 283 b.
Devenimus eò, ut ib.
Devenio 66 c. 213 a. 233 c. 242 c. 273 a. 461 b. 528 c. mutatis vicibus 243 a.
Devenire in necessitatem 273 a.
Devenit eò vecordiæ 307 a.
Devergentia 438 b. 571 a. oculi 323 b.
Devergo 323 b. aliquantum ib. præ pondere 117 a.
Devexitas 323 a.
Devexus 323 c.
Deviare 451 b.
Devictus 662 b.
Devincere 345 c.
Devincio 78 a. 156 c. invicem 71 b. mihi amicitia 78 a.
Devincior 156 c.
Devinco 357 b. bello 546 b.
Devinctio 78 a.
Devinctum esse beneficio 721 c.
Deviresco 250 a.
Devirginata 498 c.
Devirginatio 339 b.
Devirgino 339 a. 498 a.
Devitatio 45 b.
Devito 45 b. 245 b. 323 b. 385 b.
Deum audio 324 c. cauponans 298 c. colo 583 a. consulere 213 b. decens 555 b. delectans 646 b. exosus 622 b. facio 253 c. 543 b. ferens 697 a. fieri 253 c. imitando 422 c. invoco 324 c. negans 253 c. qui odit 423 b. videns 472 a.
Devolo 276 c. 521 b
Devolvere calamitates suas in aliquem 283 b.
Devolvi in aliquem dicitur infortunium 356 c. 357 a
Devolvo 166 a. 357 a. in 357 a.
Devolvor 356 c. 357 a.
Devorandus 372 c.
Devorans agnos 682 c. animantes 683 a. omnia 683 b. oves 683 c. pisces avidiùs 683 b.
Devorantes sese invicem 682 c.
Devorare sese mutuo ib.
Devoratio 299 a. 526 c. hominum 682 c. mutua ib. opsoniorum 683 b. piscium ib.
Devorator 259 c. opsoniorum avidissimus 683 b.
Devoratus ab avibus 119 a. ab equis ib.
qui Devoravit 687 c.
Devoro 99 a. 117 b. 118 a. 146 c. 213 c. 259 c. 299 a. 371 c. 526 c. 672 a. 682 c. 707 c. 718 b. 730 a. ante 526 c. opsonia 683 b. unà 682 c.
Devoti 220 a.
Devotio 219 c. 271 a. 664 b.
Devotionibus obnoxius ib.
Devotum esse Deo 505 a.
Devotus 9 b. 477 b. diris 72 b. diris imprecationibus 72 a. homo 687 b.
Devoveo 220 a. 271 a. diris 72 b. 650 c. me ipsum ib.
Devoveor 634 b.
Devovi me 305 a.
Deuro 290 b. 556 b. 599 b.
Deus 60 b. 142 b. 253 b. 435 b. ex homine factus 142 b. nauticus 580 a. pariter 254 a. supremus 79 c. In quo Deus invocatur 294 b. Quem Deus odit 423 b.
Deustio 290 b.
Dexter 152 a. § Habilis 82 c. in omnibus 152 b.
Dexteritas 82 c. 152 b. jaculandi 618 b. ingenii 152 b. ingenii naturalis 715 b.
Dexteritate ingenii præditus 152 b. ingenii naturali præditus 715 b. Cum dexteritate ingenii naturali ib.
Dexterrimus 152 b.
Dextra 152 a.
Dextrâ prehenso 152 b. teneo vel amplector ib. A dextrâ 152 a. stans 285 a.
Dextralia 152 b.
Dextram jungo 152 b. porrigere 152 a. porrigo vicissim 152 b. prehendo ib. Ad dextram ib. qui est ib.
Dextrarum junctio 152 b. sine dextrarum junctione ib.
Dextras conjungere 101 a.
Dextrè 618 b. admodum 152 b. et ingenuè 195 a.
Dextrorsus 152 b.
DIABOLICUS 98 b.
Diabolus ib.
Diaconatus 335 c.
Diaconi 205 a.
Diaconorum ministerium 335 b.
Diaconus ib.
Diadema 156 c.
Diæta 12 c. 160 c. A diæta discessio 161 a.
Diagrammismo ludo 139 b.
Dialectica 374 a.
Dialecticæ peritus ib.
Dialecticè ib.
Dialecticus 377 b.
ad Dialogos pertinens 374 a.

Digitized by Google

Dialogus 347 a.
Diameter 416 a.
Diana 470 a. 478 a. 547 a.
Diaphragma 707 a. Ad diaphragma spectans 707 c.
Diaria febris 245 a.
Diarium. § Diurna merces ib. § Liber actuum quotidianorum ib.
Diarius ib.
Diaulum currens 668 c.
Dibaphus 103 a.
Dic meliora 690 a.
Dica 164 a.
Dicacitas 665 a.
Dicaciter 258 c.
Dicam 186 c. 187 a. 200 b. Ut ita dicam 187 b.
Dicam impingere alicui 14 b. 136 a. scribere 165 b.
ad Dicandum comparatus 650 c.
Dicare nominatim 467 b. suspensum 650 b.
Dicari vel nuncupari dicitur liber 716 c.
Dicatio 148 a. 650 c.
Dicatum 485 a. est 305 a. donum 650 c. templum Augusto 148 a.
Dicatus 229 a. est 296 a.
Dicax 258 c. 305 c. 582 a. 599 a.
Dicenda et tacenda effutiverunt 573 b.
Dicendæ causæ necessitas 374 c.
Dicendi facultas 139 c. facultatis expers 375 a. forma 721 a. finem facere 351 a. 429 a. genus 236 c. genus rectum minimèque obliquum 201 b. genus tenue et siccum 449 b. imperitus 134 a. locus 161 c. 573 b. magister peritus 149 c. vis 579 b. 707 a.
ad Dicendum prodiit 186 c.
Dicendus 573 b. 689 a. insuper 573 c. non 87 b. 690 b. 706 c.
Dicere causam 164 a. 165 b. 212 b. causam falsi 19 b. cupio 37 s c. diem 4 a. insuper 87 b. 201 a. iterum ac tertiò 201 a. postea ib. præcisè ib. sententiam 650 a. supervacanea 375 c.
Dicet hunc in me 186 c. tibi malè ib.
Dici duobus modis 690 b. Quod dici solet 158 a. 373 b.
Dicibilis 187 b. 373 c.
Dicis causa 485 a.
Dicite nunc mihi musæ 200 b.
quod Dicitur modis duobus 690 a. proverbio 373 b.
Dico. § Consecro, dedico 148 a. 292 a. 296 a. 485 b. 650 b. 716 c.
Dico. § Aio, loquor, verba facio 7 b. 72 a. 92 c. 129 a. 186 c. 187 a. 201 a. 219 c. 261 b. 321 a. 371 b. 372 b. 375 c. 429 a. 571 c. 678 a. 688 b. 689 a. 706 b. 716 b. apertè 152 c. bis 375 c. bona 2 a. bona verba 617 a. causam 19 b. 164 c. causas 375 b. contra aliquem 689 b. de 374 b. diem 8 c. 292 c. eleganter 375 c. frigidè 377 b. insuper 374 b. jus 164 a. 252 c. liberè 574 a. oratoriè 573 b. præterea 374 b. sententiam 741 a. testimonium 400 c. § Cano poëtarum more 200 c. 677 c.
Dico. § Testim conjug. 219 c. 365 b. 375 c. 706 b.
Dicor. § Consecror 229 a. 650 c.
Dictamnum 110 a. 165 c.
Dictare judicium 135 c. 218 b. 480 c.
Dictat ratio 30 a.
Dictata excipio 138 b.
Dictatio 9 a.
Dictavisse mihi judicium cordis 364 a.
Dictoria 665 a. jacio 599 a.
Dicteriis gaudens ib. gaudens ib. lacesso 201 b. 450 a. incesso vicissim 599 a. proscindo 274 b. uter 598 c. In dicteriis dexteritas 599 a. dicendis dexter ib.
Dicterio noto aliquem 585 c.
Dicteriolum 599 a.
Dicterium 268 c. 598 c.
Dictio. § Vocabulum, verbum 373 b. § Elocutio, oratio, sermo, stylus 375 b. 689 a. causæ 168 b. 348 a. 373 c. 374 a. elegans et venusta 375 c. 574 a. extemporalis 629 c. frigida 377 b. similis 376 b. sententiarum 741 b.
Dictionarium 373 c. 467 a.
Dictis addo 374 b.
Dictito 429 a. 543 c.
Dictiuncula 375 b. 374 c.
Dicto audiens 40 a. audiens sum 39 c. 40 a. 358 c.
Dicto aut facto 202 c. citiùs 201 a. 374 b. citiùs facere aliquid 201 a.
Dicto (v) 9 a. 241 a. judicium 364 a.
Dictu difficilis 573 c. dignus 374 b. indignus 573 c.
Dictum 129 c. 374 b. 429 a. 573 b. 614 b. 689 a. addere alicui facto 201 a. adjicio facto alicui 8 c. facetum et falsum 721 c. quodlibet 28 b. scurrile 390 a. sententiosum 129 c. 481 b. 700 a. vetus 374 b.
Dictum est 689 a. est antè 187 c.
Dictum factum 53 b. 201 a.
Dicturio 374 c.
Dictus 706 c. à Deo 574 a. ex tempore 629 c. multum 574 a. non 706 c. nuper 690 b. olim ib. sum 186 c.
qui Didicit à puero 598 a. ex se ipsò 111 a. 598 c. omnia 145 a. recens 161 c.
Diducens os immani hiatu 718 b.
Diducere os 610 a.
Diduco 13 c. [illegible] a. 186 a. 219 b. 367 a. 551 c. 612 a. aperiendo 454 c. femora 419 a. ore patefacto 616 c. os 492 c.
Diducor 612 a. hiatu magno 718 b.
Diductio 532 a. 612 a. femorum 419 a. oris 616 c.
Diducto rictu irrideo 581 a. latè diducto ore loquor 616 b.
Die dormiens 329 a. eodem 245 c. eodem dictus aut factus 245 a. eodem eo ac redeo ib. et nocte 160 b. nono 245 c. octavo quod fit 245 b. secundâ faciens aliquid 154 a. tertio resurgit Christus 254 b. toto 245 a. In die semel 69 b.
Diebus alternis durans 245 a. singulis 244 c. 245 b. Quot diebus 245 c. 485 c.
Diecula 245 a.
Diei et noctis spatium 446 b. felicitas 245 a. unius ib. 245 b. unius iter 245 a.
Diem abeum ib. agere 12 b. condictum supergrediens 245 c. dico 4 a. 8 c. 100 c. 292 c. 347 c. duco, id est, cunctor 651 b. statutum qui deseruit 245 b. tero ib. totum duro 245 a. transigo ib. transigo juxta quempiam 245 b. transigo uni 245 a. unicum durans 244 c. In diem de rebus suis cogitantes 245 b. vivens 107 c. Per diem totum 245 b. 245 c. totum currens 669 a.
Dierum multorum qui est 245 b. septem qui est 245 a. singulorum rationem observare 575 c.
Dies 87 a. 244 c. 245 a. 688 b. 691 a. 745 c. condicta 305 b. 359 a. constitutus 169 b. 634 a. crastinus 233 b. festus 164 a. fati et mortis 359 a. faustus 383 a. felix 245 a. felix cui est 245 b. festus 193 a. 249 c. 418 c. hodiernus 244 c. illuxit 223 c. infaustus 245 a. infelix cui est 245 b. horis ib. natalitius 123 b. præfinita 481 b. præstitutus 559 a. sacra 9 c. serenus 245 a. solennis 198 a. status 169 b. vadimonii 339 a. § Temporis diuturnitas 736 a.
Dies calidi 245 b. decem durans 245 a. festi 564 b. intercalares 14 b. 95 b. nefasti 706 b. novem 245 c. octo durans 245 b. quatuor durans ib. quinque durans ib. sex 245 c. sex durans 245 a. supputo 575 c. tres durans 245 b. Tres dies et tres noctes durans 146 b. In dies 245 a.
Diffamatus 110 c.
Diffamo 678 a.
Differcio 335 b.
Differebat nihil ab uxore 223 b.
Differendo. § Procrastinando 98 a.
Differens. § Diversus 48 c. 49 a. 693 c. anima à naturâ tribus rebus 48 c. non 49 c.
Differenter 693 c.
Differentia 48 c. 49 a. 612 a. 693 c. Absque differentiâ ullâ 49 c.
Differentiæ notam habens 721 a.
Differo. § Distraho, dilanio 693 c. § Procrastino, prorogo, rejicio 98 a. 101 b. 223 c. 410 c. 650 c. 653 a. 670 a. de die in diem 98 a. § Discrepo 48 c. 49 a. 280 c. 693 c.
Differor. § Feror in diversas partes 693 c. § Procrastinor 98 a. 410 c.
Differre ab alio 48 c. plurimùm 405 c. § Procrastinare 89 a. 91 a.
Differri et procrastinari qui nequit 654 a.
Difficile 331 c. 496 b. est 202 c. 203 a. os habens 617 c.
Difficile audiens 10 c. audire ib. divisibilis 31 a. evolubilis 105 b. nascens 715 b. obsequi 506 b. parens ib.
Difficilem aditum facio 542 c. aditum habeo 95 c. præbeo me in emendo 745 b. somnum elliciens 329 a. transitum facio 542 c. transitum habens 510 a.
Difficiles labores afferens 515 c. mores 664 c.
Difficili ingenio præditus ib. labore quod fit 515 c. sorte premor 322 b.
Difficilia 189 c. loca 738 b.
Difficilibus moribus præditus 664 c.
Difficillimè 568 b. 660 c.
Difficillimum factu est 174 b.
Difficilis. § Arduus, laboriosus, operosus 29 c. 63 c. 66 c. 202 c. 203 a. 206 c. 338 b. 400 a. 509 c. 528 c. 720 a. 725 a. exitus 233 a. omnino 720 a. partus 654 c. via 451 c. § Acerbus, atrox, funestus, gravis 105 b. 360 c. 388 b. 390 b. sors 322 b. quem sors premit ib. § Asper, immitis, morosus 50 c. 384 c. 406 c. 492 c. 612 b. 664 c. 720 a. emptor 745 b.
Difficilis ablatu 30 c. accessu vel aditu 233 c. 452 c. 511 c. admissu 155 b. agnitu 132 a. altu 666 a. aratu 77 a. adstructu 724 b. arcessu 663 b. caesu 644 b. calefactu 250 b. 255 a. captu 40 c. 257 c. 368 c. 725 a. circumratu 245 c. coctu 517 a. cognitu 131 b. 378 b. 398 c. cohibitu 224 b. collectu 15 c. comparatu seu acquisitu 353 a. completu 534 c. conditu 594 c. conjectu 99 c. consulatu 8 b. consumptu 46 b. contemplatu 256 b. creditu 506 c. crematu 291 a. custoditu 490 a. 711 c. 746 a. deceptu 69 b. deletu 44 c. deprehensu 717 c. detractu 31 b. dijudicatu 348 b. 349 b. dispensatu 137 a. 436 b. dissolutu 393 b. effectu 67 c. 206 c. effectu seu figuratu 227 a. enarratu 240 b. explicatu 210 c. 206 c. exportatu 14 b. expugnatu 404 a. eversu 31 b. 663 b. fabricatu 594 c. factu 206 c. 554 b. factu res 204 a. fascinatu 135 a. flexu 279 b. fractu 18 c. 261 a. 320 a. glutinatu 300 b. habitatu 456 b. inhabitu 224 a. intellectu 39 a. 251 a. 257 c. 398 c. 443 c. inrasu 98 c. inventu 210 a. investigatu 209 a. 287 c. judicatu 349 b. latu 696 c. mansuefactu 245 c. mutatu 50 c. 100 a. 317 c. 625 a. 664 c. navigatu 516 b. obtutu 109 c. perceptu 368 c. placatu 406 c. portatu 105 b. 696 c. pronuntiatu 574 a. purgatu 289 a. quæsitu 257 c. reconciliatu 49 a. refrænatu 246 b. revocatu 293 a. raptu 575 b. sanatu 47 c. 254 c. 269 a. scissu 629 c. secretu 738 a. sedatu 382 b. solutu 393 c. subductu 96 b. subjugatu 725 a. subversu 663 b. superatu 496 c. toleratu 223 a. 632 b. 697 a. trajectu 514 a. transitu 253 c. transpositu 632 a. visu 471 c.
Difficilis usus sum 732 c.
Difficultas 202 c. 204 a. 331 c. 509 c. 553 b. 720 a. 725 a. et angustiæ rerum 420 c. et fastidium 492 c. imperandi 80 c. inextricabilis 732 c. locorum 738 b. morum 664 c. nascendi 715 b. pariendi 654 c. portandi 696 c. regionis 738 b.
Difficultate inextricabili opprimor 732 c. urinæ laboro 189 c. Cum difficultate quadam 426 a.
Difficultates 37 a.
Difficultatibus et molestiis plenus ib.
Difficulter 133 a. 202 c. 203 a. 389 b. 515 b. 696 c. 720 a. 725 a. et ægrè fero 528 c. qui angescit 23 c. cerno 473 a. conjicio 660 c. custodio 490 b. excernens 737 b. qui excreat 693 b. mobilis 317 c. moriens 259 c. pariens 654 c. pario ib. porto 696 c. tractabilis 725 a.
Diffidenter 506 c.
Diffidentia ib.
Diffidere rebus ib.
Diffido ib. me posse 509 c. prorsus 506 c.
Diffindo 337 a. 537 b. 574 c. 629 c. 630 a. cuneo 627 c.
Diffindor 629 c. 630 a.
Diffissi 337 a. 630 a.
non Diffissus 630 a.
Diffio 540 a. 577 a.
Difflor 540 a.
Diffluens luxu 263 c. mollitie 607 c.
Diffluentibus labiis loqui 572 a.
qui Diffluit facilè 726 a.
Diffluo 380 a. 572 a. § Circumfluo, plenus sum 118 b. § Dilabor, pereo, vanesco 527 c. 571 b. 572 a. § Dissolutus sum 740 a. mollitie aut luxu 229 a. 263 c. 380 b. 582 a. 623 b.
Diffluunt corpore ex perpetuis et quotidianis delitiis 572 a.
Diffringo 18 c. 261 a. 263 b. 537 b. 574 c. 575 a.
Diffringor 574 c. 575 a.
Diffugio 669 b.
Diffulgeo 87 a.
Diffundendi vim habens 726 a.
Diffundi qui nequit ib.
qui Diffundit ib.
Diffunditur latè aurora per orbem 591 a. Qui diffunditur facilè 726 a.
Diffundo 379 c. 641 b. 725 c. 726 a. super 591 a.
Diffundor ib. super ib.
Diffusi lætitia 726 a.
Diffusio ib.
Diffusus ib. non ib. per sese 727 b.
Digerendi et discutiendi actus 694 a.
Digerens 591 a.
qui Digeritur facilè 162 b.
Digero. § Discutio 694 a. § Dispono, ordino 341 b. 456 b. 609 c. 634 c. aptè et concinnè 654 a. eleganter et scitè 653 b. in 634 c.
Digeror unà 162 b. Edulia quæ digeruntur et distribuuntur lentè 509 a.
Digestio 162 a. apta rerum 161 c. concinna 341 b.
Digestu difficilis 457 a. facilis ib.
non Digestum 595 a.
Digestus vel dispositus malè 653 a. non 634 c.
Digitale 145 a.
Digitalis ib.
Digitatus ib.
Digitis primoribus 58 a. summis attingere 41 b. summis pedum ingrediens 95 b. summis pedum ingredior 95 c.
Digito extremo attingere 145 a. medio pedicem fodico 597 a. monstrans 149 a. monstro ib.
Digitorum concrepatio 350 b. duorum qui est 145 b. ossa 598 b.
Digitos tres, quatuor, sex, octo, duodecim, ferreos, perlongos habens 145 b.
Digitum medium porrigo atque ostendo 597 a.
Digitus 145 a. annularis ib. auricularis 487 c. infamis 626 c. medius ib.
Digladiatus es cum Medis 442 c.
Digladior 149 c. 537 a.
Digna merces 68 b.
Digna studio et curâ ib.
Dignatio ib.
Dignatione et majestate venerandus ib.
Dignè 68 c.
Digni existimantur à nobis risu 491 b.
Dignitas 68 b. 222 a. 405 c. 555 a. 640 c. 657 b. oris 26 a. 474 b. 555 a. § Dignatio 68 b.
Dignitate afficio 584 c. oris præditus 68 b. pari 659 b. pari præditus sum 635 a. supero 552 a. Cum dignitate 68 c. 555 b. Pro dignitate 68 b. 558 c. meâ 68 c. sceleris 68 b. Non pro dignitate vestrâ ib.
in Dignitatibus constituti 68 c.
Dignus et magnificentius ib.
Dignor ib.
Dignoscendi peritus 130 b.
Dignosco 129 c. 130 a. 130 a. 182 c. 475 c.
Dignoscor 132 a.
Dignotio 130 b. 471 b.
Dignum censeo 631 b. judico 637 c.
Dignus 68 b. amari 204 b. amore 702 b. beatum quem omnes prædicent 346 c. commemoratione 424 c. consideratione 595 a. dictu 374 b. luctu 261 c. memoratu 240 b. morte 68 b. 164 a. odio 423 b. 622 b. pœnâ 515 c. qui pugnam committit cum aliquo 404 a. studio 606 a. venia 151 a. victoriâ 441 a. § Decorus 555 a.
Dignus es qui argentum recipias 164 b. habeor aut judicor 68 c. habitus honore 68 b. habitus senatu ib. sum 68 c.
Digredior 48 b. 94 c. 479 b. 502 a. longiùs 78 a.
Digressi ab illo 48 c. de viâ 281 a.
Digressio 94 a. 550 c. 663 c. 664 a. ab instituto sermone 98 c. à proposito 94 a. Per digressionem ib.
Digressus, ûs 451 b. 663 c.
Dii 263 c. 396 b. avertant 416 b. duo 253 c. indigetes 142 a. prohibeant 416 b.
Dii boni, quantum, &c. 698 c.
Diis invisus 142 c. sacrificatus 267 b.
Diis juvantibus 665 a.

Dijudicandi peritus 130 b. vi præditus 169 b.
Dijudicatio 115 b. 130 b.
Dijudicator 130 b.
Dijudicatu difficilis 348 b. 349 b. facilis 349 b.
non Dijudicatus 348 b.
Dijudico 130 b. 165 b. 169 b. 347 c. 348 b. 349 b. 367 a.
Dilabor 461 b. 572 c. § Metaph. 528 b. 572 a.
Dilacerandi vim habens 58 a.
Dilacerata à lupo 390 c.
non Dilaceratus 143 b.
Dilacero 173 b. 384 c. 602 a.
Dilaniandi vim habens 58 a.
Dilaniatus 602 a. non 143 b. 146 c. recens 602 a.
Dilanio 143 b. 146 b. 173 b. 194 a. 306 a. 390 c. 435 b. 447 b. 602 a. 603 a.
Dilapidare domestica bona 701 b.
Dilapidare patrimonium 601 c.
Dilapidatio rei familiaris 701 b.
Dilapido 601 c. rem familiarem 701 b.
Dilapsio 528 b.
Dilatatio 219 b. 438 b. 523 a. 612 a. 637 b. cum pulsu 744 a.
Dilatato ore gravem vocem edens 616 b.
Dilatatum est cor nostrum 532 a.
Dilatio 98 a. 101 b. 194 c. 650 c. 653 a. sine dilatione 653 a.
Dilato 219 b. 331 c. 532 b. os 532 a.
Dilator, id est, libero animo sum ib.
Dilator operis 203 b.
Dilectio 2 c.
Dilectissimus 312 c.
Dilectus 2 c. præ cæteris 125 a.
Dilemma 368 c.
Diligendi vim habens 2 c.
Diligens. § Sedulus 41 a. 409 c. 413 b. 603 c. 606 a. 637 b. 667 c.
Diligens amatorem 202 b. sui 89 c.
Diligentem esse 605 c.
Diligenter 41 a. 60 b. 196 c. 303 a. 409 c. 513 b. 605 c. doceo 605 c. facio aliquid 41 a. inquiro 215 a. 554 b.
Diligentia 19 a. 409 c. 605 c. accurata 41 a. 620 b. accurata nimis 205 b.
Diligentiâ exactâ 645 c. summâ et exquisitâ facio aliquid 41 a.
Diligentiam accuratam amo 41 a. adhibeo magnam 385 b.
Diligentissimè 409 c.
Diligentiùs ib. 554 b.
Diligere ex animo 299 b.
Diligo 2 c. 613 a. 702 b. amatorem 202 b.
Diligor 2 c. 613 a. 702 b.
Diluceo 87 a.
Dilucesco ib.
Dilucida oratio 582 b.
Dilucidè 41 a. 582 a.
Dilucidus 383 a.
Diluculo 53 b. 249 a. primo 559 b. surgo 478 c.
Diluculum 89 a. 177 a. 249 a. 326 b. 478 c. 608 b.
Diluens aceto 393 a.
Diluere calumnias 392 c. 670 a. crimen 392 b. pastillos passo 392 a.
Diluo 160 c. 309 a. antè 324 b. § Refello, refuto 392 a. 744 a. crimen 374 a.
Diluta potio 309 a.
Dilutu facilis 229 b.
Dilutum 116 c. reddo 678 b.
Dilutus bene 116 c. 309 a.
Diluvium 324 b.
quum Dimanasset rumor inter exercitus 527 c.
Dimano ib.
Dimensa dies 415 b.
Dimensio 415 a.
Dimensionem habeo 280 c. nullam habens ib.
Dimensus 415 b. Quem nemo dimensus est ib.
Dimetior 415 b. frumentum emptoribus in foro 415 c. terram 416 a.
Dimicare pro libertate 19 a.
Dimicatio 282 b. acris et vehemens 404 c. quæ ensibus fit 449 c.
Dimico 19 a. 20 c. 316 b. 347 c. 348 b. pro Græciâ 57 c. simul 84 c.
Dimidia pars 245 c. pars toni 630 c. pars temporis 245 c.
Dimidiâ ex parte ib. absolutus 641 a. agitatus vel concussus 580 b. impletus 534 c.
Dimidiam ad partem redigo 245 c.
Dimidiata amphora 695 b. libra 388 a. mina 424 a. pars 408 a. 644 b. sphæra 626 c. vestis 687 c.
Dimidiatam lunam habens 418 b. vocem habens 717 a.
Dimidiati panes 245 c.
Dimidiatus congius 728 a. mensis 418 b. versus 610 a.
Dimidium 245 c. 413 c. 641 c. anni 216 c. jugeri 532 c.
Dimidium congium continens 728 a.
Dimidius 245 c. cadus 288 b. pes 551 c. sum 246 a.
Diminuendi vim habens 408 c.
Diminuor 192 a. unà 701 a.
Diminutam caudam habens 489 a.
Diminutio 31 c. 192 a.
Diminutus 231 a. mente 709 a.
Dimissio 229 b. 513 a. 610 c. absque castigatione 230 a. debiti, vel offensæ 229 b. qua destituimus et projicimus rem aliquam 230 c. uxoris 229 c.
Dimissor ib.
Dimissoriæ literæ 610 c.
Dimissus 229 a. 513 a. è servitute 229 c.
Dimittens ib.
Dimittere acceptâ magnâ vi pecuniarum 393 a. redemptionis pretio persoluto ib. concionem 392 c. è manibus 229 b. 230 b. qui potest 229 c. uxorem ib. 392 c.
quod Dimittitur 229 b.
Dimitto. § In diversas partes mitto 513 b. 610 c. circum 513 c. § Abire jubeo seu permitto 48 b. 163 c. 229 a. 230 a. 392 c. 512 c. 513 b. absolutum 392 c. antè 513 b. intrò 230 a. vicissim 229 c. 513 b. § Intermitto 629 a.
Dimittor. § Abire jubeor seu permittor 48 c. 229 b. 392 c. § In diversas partes mittor 513 b.
Dimotus de statu mentis 281 b.
Dimoveo 14 c. 282 c. 317 b. 335 c. 393 b. 492 c. de statu suo 281 a.
Dimoveri qui potest 317 b. à sententiâ qui potest 506 a. de sententiâ qui ægrè potest 506 b.
Dinumeratio 75 a. in delectu 372 a.
Dinumero 75 a.
sub Dio 26 c. agere ib. commorari 24 a. cubo 329 a. qui est 26 c. quod fit 88 a. pono 27 a. pono unà ib.
Dionysiacæ 579 c.
Dionyseus 166 b.
Diphthera 277 b.
in Diphthongum coëo 700 b.
Diploma 166 c.
Dipsas 167 c. 290 b. 308 a.
Dira fortuna 142 a.
Diræ 72 a. 220 a.
Diras depellens 72 a. imprecata tibi 678 a. imprecor 72 a. 290 a. 375 c.
Directè 217 b. stare 198 c.
Directio 217 c. 272 a. 478 a.
Director 217 c. 272 a.
Directus 217 c. 272 a. 610 b. 638 c.
Dirempti sunt alii ab aliis 348 b.
Diremptio 280 c. 337 a. 603 a. controversiæ 14 b. contubernii 456 b.
Diremptor 481 b.
Diremptus 280 c. non 337 a. sum 280 c.
Direptio 77 a. 407 a. 722 b.
Direptioni expositus 77 b. 370 c.
Direptu facilis 370 c. non 436 b.
Dirigere arcum in scopum 223 c. cursum 217 c. cursum navis aliquò 610 c. hastam vel telum 217 c. navem aliquò ib.
Dirigo 217 b. 272 a. 478 a. 621 c. ad regulam 217 c. 290 b. ad scopum 657 a. unà 217 c.
Dirigor 217 b. 272 a. 657 b.
ut Dirimat et segreget nos 367 a.
Dirimendi vim habens 280 c.
Dirimens controversias 347 c. lites 165 a.
Dirimere aliquos 392 c. amicitias 642 c. controversias 293 b. 392 a. conventus et colloquia 392 c. lites 642 c.
qui Dirimit 738 a.
Dirimo 13 c. 78 a. 186 a. 211 c. 223 b. 280 c. 337 a. 347 c. 348 b. 367 a. 393 a. 445 a. 481 a. 639 c. 643 b. 738 a. controversiam 14 b. lites 393 b. in partes 408 b. pugnantes aut contendentes 48 c. sodalitatem 456 b.
Dirimor 78 a. 280 c. 348 b. 392 c. 456 b.
Diripi 12 c.
Diripiens 337 b.
Diripio 12 b. 16 b. 20 c. 77 b. 279 c. 282 c. 305 c. 310 a. 321 c. 370 c. 625 a. 693 c. unà 31 b.
Diripior 370 c.
Diris devotus 72 a. 630 c. devoveo 72 c.
Dirum ib. spectaculum 252 b.
Dirumpo 574 c. 575 a.
Dirumpor ib.
Diruo 31 b. 151 b. 207 c. 519 a. 590 c. 594 a. simul 590 c.
Diruor 519 a. 590 c.
Dirupta et hiantia loca à terræ motibus 289 b.
Diruptio 574 c. 575 a.
Diruptus 575 a. sum ib.
Dirus 33 a. 351 c.
Dirutus 590 c. non 519 a.
Dis 538 b.
Discalceare 393 b.
Discalceari 157 a.
Discalceati 505 b.
Discalceatus 109 b. 244 a. 552 a.
Discede 610 a.
Discedere è vitâ 48 c. § Dehiscere 280 c.
Discedo 32 b. 48 c. 93 c. 96 a. 110 b. 212 a. 213 b. 280 c. 281 a. 385 b. 392 c. 393 a. 439 c. 510 c. 610 a. 660 a. 737 b. ab Æginâ 279 b. à fide 280 b. à meâ sententiâ 281 a. insuper 212 a. prior ib. proripiens me 479 b. § Dehisco 538 b.
Discendi cupiditas 398 c. cupidus 398 a. 564 b. rationem muto 398 b. Cum discendi cupiditate 398 c.
Discendo ex se ipso ib. facilè ib.
Discens citò ib. serò ib.
Disceptabamus verbis ultro citroque 210 a.
Disceptabilis 373 c.
Disceptans controversias 347 c.
Disceptare de re aliquâ 502 b.
Disceptat controversias populorum 164 a.
Disceptatio 58 c. 93 b. 115 b. 130 b. 165 b. 214 c. 237 c. 367 a. 373 c. In disceptatione positus 100 c.
Disceptationem nullam habens 373 c.
Disceptent jure 347 c.
Discepto 58 c. 192 b. 217 c. 232 b. 347 c. 348 b. 349 b. 367 a. 373 c. 374 a. 375 b. 481 b. 612 a. de levibus et inanibus rebus 377 a. judicio 164 a. 165 b. mecum 592 b.
Discere cupio 398 c. ex me hæc ib. super qui cœpit ib. simul cupio 398 b.
Discernendi vim habens 348 b.
Discernens ea facilè 481 b.
Discerni qui difficulter potest 348 b.
Discerno 130 b. 347 c. 348 b. 349 b. 372 c. 475 c. 481 b. 738 a. insuper 248 b. priùs 349 b.
Discernor 348 b. limitibus 481 a.
Discerpere duabus arboribus 627 c.
qui Discerpitur crudus 602 a.
Discerpo 58 a. 77 b. 143 b. 173 b. 194 a. 297. a. 390 c. 435 b. 447 b. 602 a. 603 a. 655 b. iterum 447 b.
Discerpor 603 a.
Discerptim 58 a.
Discerptus 602 a. recens ib.
Discessio 738 a. à diætâ 161 a.
qui Discessit 609 b.
Discessus 32 b. 48 c. 159 b. 273 a. 281 a. 317 b. 392 c. 451 b. 510 c. 637 b. 705 b. 737 b. è vitâ 48 c. 159 b. 280 b.
Disci qui potest 398 c. qui difficilè potest ib. qui facilè potest ib. quod potest 161 b.
Discibilis 398 b.
Discindo 337 a. 557 a. 629 c. 630 a. 643 b. [illegible] 713 c. forfice 739 a.
Discindor 337 a.
Discingo 238 b. 393 b.
Disciplina 13 b. 161 b. 341 a. 398 a. 495 a. 635 c. circularis 495 b.
Disciplinæ defectus 16 b.
Disciplinæ liberales 374 b. mathematicæ 398 a.
Disciplinam militarem servans 635 c.
Disciplinaris 398 a.
Disciplinarum orbis, qui septem artium numero constat 495 b.
ad Disciplinas aptus 398 a. pertinens ib.
Disciplinis iisdem deditus 398 c. imbutus 125 c. incumbo vehementer 396 a.
Discipula 398 b.
Discipuli 382 c.
Discipulus 39 c. 41 b. 398 b. 463 c. 705 b. esse cupio 398 b. fuit Antiochi 40 a. sum 398 b. 630 c.
Discissio 574 c. 630 a.
Discissus 643 b. sum 574 c. 643 b.
Discludente nullo septo 707 b.
Discludo 320 b.
Disco 142 c. 161 b. 398 a. antè 398 b. canere 398 a. contraria 398 b. denuò ib. ex aliis 398 a. post 398 b. post illud quod anteà didiceram ib. serò 398 c. simul 398 b. vicissim ib.
Disco colludo 167 a. ludo ib.
Discoctus 227 c.
Discoquo ib.
Discordem mentem habens 708 b.
Discordi animo sum 48 c.
Discordia 264 c. 708 b. 716 b.
Discordo 285 a. 578 a.
Discors 716 c.
Discrepans 411 a. 716 c.
Discrepantem vocem habens 716 b.
Discrepanter 716 c.
Discrepantia 49 a. 716 b. cogitationis à sensu 49 c. soni 716 b. In discrepantiâ studiorum et voluntatum 48 c.
Discrepat ab Orphei poësi 46 a.
Discrepo 46 a. 48 c. 49 c. 280 c. 693 c. 716 b. 744 a. in cantu 21 c.
Discretæ sunt uxor et virgo 407 a.
Discretè 348 b. 349 b.
Discretio 349 b. 612 a.
Discretivus 167 a.
Discretu facilis 349 b.
Discretus 223 b. bene 349 b. non 348 b.
Discrimen. § Differentia 481 b. 693 c. facio 280 c. rerum non attendentes 694 a. § Periculum 19 a. 316 b. inest 231 c. vitæ 19 a. In discrimen conjicio me 316 c. vocare 19 a. 165 b. magnum venire 316 b.
Discriminare comam 348 b.
Discriminatim ib.
Discriminatio 30 c. 348 b.
Discrimine maximo liberavit 100 c. In discrimine pari constitutus 316 c. Nullo discrimine ib. § Promiscuè 60 c. 349 b. sine discrimine 214 c. § Sine delectu 215 a.
Discrimino 348 b. 481 b.
Discriminor 481 b.
Discrucior vehementi dolore 43 c.
Discubitoria sella 323 a.
Discubitorius lectulus 323 c. 552 b. 596 a.
Discubitus 323 a.
Discumjaciens 102 a. jaceo 167 a.
Discumbentium classes 323 a.
Discumbere facio 323 b.
Discumbo 271 b. 305 b. 323 a. juxta 305 b. 323 c. simul 305 a. supra aliquem 305 b. unà 323 c.
Discuneo 687 c.
Discurro 235 c. 667 c.
Discursio 667 c. 668 a.
Discursus 667 c.
Discus 167 a. 386 a. 526 a.
Discussio. § Examinatio 214 c. 349 b.
Discussorius 694 a.
Discussum est. § Distinctè explicatum est 573 c.
non Discussus. § Non Examinatus 218 a.
Discutiendi vim habens 694 a. 726 a.
Discutio, disjicio, dispello, dissipo, dissolvo 348 b. 392 c. 577 a. 622 c. 635 c. 726 a. flatu 577 a. § Digero 694 a. § Examino 214 c. 349 b. accuratè 575 a. antè 349 b.
Disertè. § Apertè, distinctè 348 b. 656 c. 706 b. § Facundè 201 a. 370 b. loquens 201 a. loquor 372 b.
Disertissimus 7 b.
Disertus. § Facundus 134 a. 201 a. 365 c. 370 b. 374 c. 375 c. 429 b. 617 a. 706 c. sum 134 a.
Disgrego 13 c. 82 c. 457 a. 738 a.
Disjectio 577 a.
Disjectus ib. à ventis 696 b.
quod Disjicitur 694 a.
Disjicio 530 a. 576 c. 591 a. 622 c. 696 c. 643 b. 693 c. 744 a. flatu aut ventilando 577 a.
Disjicior 591 a.
Disjuncta à se invicem magnis maceriis 639 c.
Disjuncti à me 236 b.
Disjunctio 235 b. 612 a. animorum 235 b. corporis et animi 280 c. gravis animæ à corpore, mors 146 c.
Disjunctiva conjunctio 235 b.
Disjunctivus ib.
Disjunctum proloquium ib.
Disjunctus 223 b. 280 b. sum 643 b.
Disjungi ab aliquo 123 a.
Disjungo 22 c. 235 b. 280 a. 392 c. 445 a. 612 a. 738 a. vitiosè et perperam 250 a.
Disjungor 280 b. 630 b.
Dispalatus 604 a.
Dispalor ib.
Disper 465 b.
Disparere 54 b.
Disparitio 685 c.
qui Disparuit 452 c. 685 b.
Dispello 15 c. 591 a. 600 a. 622 c. 744 a.
Dispensanda rei familiaris peritus 437 a.

Dispensari. § Regi 115 b.
Dispensatio. § Distributio 437 a. pecuniarum 456 b. rei familiaris ib.
Dispensator. § Distributor 435 c. 436 c. 632 c. § Administrator, ordinator 200 a. 559 a. 651 a. civitatis 436 c. rei familiaris ib.
Dispensatorum more 437 a.
Dispensatrix 632 c.
Dispensatu difficilis 437 a. 456 b. facilis 437 a.
Dispensatus malè 437 a. non 456 b.
Dispenso. § Constituo, dispono, moderor 115 c. 437 a. 632 c. § Distribuo 437 a.
Disperditus à vento 701 b.
Disperdo 462 a. 569 a.
Dispereo 462 a.
Dispergendi vim habens 591 a.
Dispergendo effundo 569 b.
Dispergere semina 143 b.
Dispergi qui potest 591 a.
Dispergo 569 b. 591 a. 597 c. 643 b. ejectos 591 a. flando aut ventilando 577 a. incolas 436 b. insuper 591 a. unà ib.
Dispergor 591 a. 597 c. 603 c. 604 a. alicunde 591 a. huc illuc ib. super ib.
Dispersio 591 a. 597 c. 604 a. incolarum 436 b.
Dispersus 393 a. 591 a. 604 a.
Dispertior 143 c. 407 b. 408 b.
Dispertire 78 a.
Dispertiri semina 143 b.
Dispesco 186 a. 612 a. 738 a.
Dispicio 24 c. 252 b. 592 b. 640 a. unà 592 c.
Displicens 21 c.
Displicentia et tædium sui 74 a.
Displiceo 60 c. 74 a.
Displicet mihi istud 74 a.
Displico 562 a.
Dispolio 623 c. circumcirca 694 a.
Dispono 286 a. 437 a. 634 c. 651 a. 693 c. aptè et concinnè 653 b. 654 a. in 344 b. ordine 609 c. meliùs 675 a.
Dispositio 437 a. 651 a. antecedens 651 a. quâ res malè disponuntur 654 a. rei futuræ 437 a.
Dispositus benè 651 a. malè 437 a. non 437 a. 651 a. sum 305 a.
Disputantes cum Stephano 237 c.
Disputatio 232 c. 237 c. 392 b. ambulatoria 302 a. contentiosa 208 c. philosophica 601 b.
Disputationes 670 a.
Disputator mensarius 374 a.
Disputatrix ars 374 a.
Disputo 8 c. 212 c. 217 c. 236 b. 237 c. 349 b. 367 a. 376 a. 601 b. 612 a. denuo 233 a. exquisitè 383 a. philosophorum more 601 b. unà philosophicè ib.
Disquiro 592 b. contrà 215 a. mecum 163 c. philosophorum more 601 b. unà 237 c.
Disquisitio 214 c. 592 b.
Disrumpo 261 a. 263 b. 574 c. 575 a. 590 a.
Disrumpor 384 c. 574 c. 575 a.
Disruptio 374 c. 575 a.
Disrupto cortice sum 575 b.
Disruptum corticem habens ib.
Disruptus sum 575 a.
Dissecans clypeos 644 c.
Dissecari qui nequit 644 a.
Disseco 78 a. 306 a. 326 a. 337 a. 357 a. 374 c. 396 a. 629 c. 630 a. 643 b. 726 a. per spinam 374 c. serrâ 357 a.
Dissecor 374 c. 629 c. 642 c. 643 b.
Dissectio 643 b. arteriæ 644 a.
Dissectur 374 c.
Dissectus 643 b. unà ib.
Disseminans 604 a.
Disseminare rumores in vulgus 374 b.
Disseminatio 604 a.
Disseminatus multùm 604 b.
Dissemino. § Dispergo, dissero 603 a. 604 a. in 604 a. § Famigero 263 a. rumorem 690 a.
Disseminor. § Dispergor 603 c. 604 a.
Dissensio 285 a. 693 c. 716 b. animorum 264 c. Ad dissensionem nos induxit 285 a.
Dissentaneè 411 a.
Dissentaneum est 183 b.
Dissentaneus 51 a. 183 b. 199 c. 663 c.
Dissentiens 693 c. 716 b.
Dissentientem sonum edo 716 b.
Dissentio 21 c. 29 a. 131 c. 375 c. 404 a. 445 b. 693 c.
Disseram 187 b.
Disserenare 27 a.
Disserendi ars 374 a. modo 374 c. studium 377 a.
Disserens. § Disseminans 604 a. § Magnificè 369 c.
Disserentes libenter audiens 377 a.
Disserere amans 377 a. cupio 374 c.
Dissero. § Dissemino 604 a. § Disputo, sermocinor, verba facio 8 c. 30 c. 212 a. 232 b. 240 c. 374 a. 375 c. contrà 638 a. de arte 648 c. de his 240 b. latiùs 638 a. libenter 377 a. philosophorum more 601 b. rursus 212 a. unà 377 a.
Dissertatio 374 a.
Disserui 187 b.
Dissidebant inter se 278 c.
ad Dissidendum propensus 716 b.
Dissidens 180 a. 693 c.
Dissidentem mentem habens 708 b.
Dissidentia, æ 674 b.
Dissideo 131 c. 278 c. 280 c. 285 a. 407 a. 443 c. 693 c. 716 b. priùs 737 c. sono 716 b.
Dissidere opinionibus inter se 50 c.
Dissidet ab altero 167 a.
Dissidia 693 c.
Dissidiis implico 284 c. sejungo se segrego 285 a.
Dissidio orto inter Cæsarem et Pompeium 280 c.
Dissidium 49 a. 180 a. 264 c. 280 b. 392 b. 407 b. 693 c. inter amantes 325 c. componere 393 b.
Dissilio 523 c. 538 b. cum crepitu 384 c.
Dissimilaribus partibus constans 407 c.
Dissimilem reddo 465 b.
Dissimiles strophas habentia 621 b.
Dissimilibus partibus constans 407 c.
Dissimilis 46 a. 100 b. 349 a. 465 b. 694 b. reddor 465 b. sum 183 b. 465 b. 684 c.
Dissimilis naturæ 715 b.
Dissimiliter 465 b.
Dissimilitudo ib.
Dissimulabant se scire 158 b.
Dissimulans bilem 731 a.
non Dissimulanter 217 b.
Dissimulatè 187 c. loquens ib.
Dissimulatio 352 b. in oratione 187 c.
Dissimulatione utor in loquendo 187 c. Absque dissimulatione 272 a.
Dissimulator in oratione 187 c.
Dissimulo 321 c. 352 b. 416 b.
Dissipandi vim habens 591 a.
Dissipans ib.
Dissipare bona alicujus 305 c.
Dissipari qui potest 591 a.
Dissipati erant 643 a.
Dissipatio 486 c. 591 a. 597 c. 694 a.
Dissipato rumore 689 b.
Dissipator 591 a.
quod Dissipator 694 a.
Dissipatus 591 a.
Dissipo 309 c. 348 b. 353 a. 357 b. 591 a. 597 c. 693 c. 719 c. 726 a. ejectos 591 a. insuper ib. super ib. unà ib. § Prodigo 601 c. facultates 306 a.
Dissipor 310 a. 591 a. 597 c. 604 a. alicunde 591 a. super ib. sursum deorsumque ib.
Dissitus longissimè 558 a. longiùs ib. procul 685 c. procul à nobis 558 a.
Dissociatio contubernii 456 b.
Dissocio 78 a. 280 a. 456 b.
Dissolubilis 393 a. ægrè ib.
Dissolvendi solertiâ præditus 392 b. vim habens 593 a.
Dissolvere ænigma 392 a. æs alienum 392 c. amicitias ib. jus hospitii 417 c. legem, id est, antiquare 392 a. lites ib. pontem ib. § Destruere 590 c. § Dimittere 3 2 a.
Dissolvi qui potest 393 c. ut vix possit ib.
Dissolvo. § Solvo 392 a. 393 a. aptè 393 a. griphos 139 c. vinctum 229 a. § Everto, destruo 393 a. § Destituo, relinquo, abjicio ib. § Laxo 719 c. § Liquefacio 268 b.
Dissolvor 392 c. 393 a. § Liquefacio 268 c.
Dissoluta vita 16 b.
Dissolutæ pecuniæ 30 b.
Dissolutè. § Delicatè, effusè, licenter 229 a. 263 b. 625 a. vivo 229 a.
Dissolutio. § Solutio 393 a. § Eversio 393 b. § Laxatio 722 c. Resolutio 694 a. aquæ 348 b. membrorum 140 b. stomachi in vomitiones 663 a.
Dissolutor 393 a. amicitiæ 215 a.
Dissolutu difficilis 393 b. facilis 229 b.
Dissolutus. § Solutus 157 a. 393 a. § Intemperans, laxe solutus 16 a. 263 b. et licentiùs habitus 229 a. 263 b. reddor 263 b. sum, id est, diffluo 740 a.
Dissonam vocem habens 716 b.
Dissonantia, æ 248 b. 578 a. 716 c.
Dissono 21 c. 248 b. 578 a.
Dissonus 21 c. 248 b. 428 a. 716 c. sum 82 c.
Dissuadeo 29 a. 113 c. 489 a. 606 a. 719 b.
Dissuaderi qui vix potest 506 a.
Dissuasio 663 b.
Dissuasorius ib.
Distans 280 c. longissimè 558 a.
Distantia, æ 223 b. 280 c. sine distantiâ 280 c.
Distat ab Epiro 223 b.
Distendendo torqueo 637 c.
qui Distenditur latè 638 c.
Distendo 592 b. 636 b. 637 b. clavis ab extremâ parte fixis 499 c.
Distendor 612 a. 637 a. 638 a. Venæ quæ distenduntur 637 b.
Distensio 532 a. 602 c.
Distentio 637 b. 638 a.
Distentus 637 b. in amplam molem 451 a. sum 602 b.
Disterminans 367 a.
Disterminator 481 b.
Distermino 481 b. 612 a.
Distillascentem 575 a.
Distillans ab uvis 607 c. semper 379 c.
Distillantia ulcera 571 a.
Distillare facio 610 b.
Distillatio 607 c.
Distillationibus vexor 572 b. qui vexatur ib.
qui Distillavit primus 607 c.
Distillo 379 c. 607 c.
Distincta explicatio 481 b. 573 c.
Distinctè 348 b. 349 b. 367 a. 481 b. 727 a. explicatum est 373 c. Non distinctè 348 b. dictum seu scriptum 481 a.
Distinctio 349 b. 481 b. 612 a. per puncta et notas 615 b.
Distinctus 349 b. 727 a. auro 500 a. 345 b. benè 349 b. maculis rubeis 615 b. notis et punctis 137 c. 615 b. punctis 615 b. punctis albis 615 c. Non distinctus 348 b. 481 b. decenti ordine 341 b.
Distinendi artes 194 b.
Distineo 194 b. 555 b. mentem 194 b. negotiis 631 a.
Distineor 194 b. 337 a. 603 a.
Distinguens 481 b.
Distinguere per notas 643 a. subtiliter 205 a.
Distinguitur insula brevi freto ab Attica 186 a.
Distinguo 280 c. 349 b. 367 a. 481 b. 612 a. 643 b. punctis 615 b. punctis circumcirca 615 c. simul 31 a.
Distinguor 481 b. limitibus ib.
Distinxit lex nihil horum ib.
Disto 78 a. 223 b. 280 b. 380 c. § Differo 223 b.
Distorqueo 108 b. 619 c. 620 b. 625 a. 663 b. insuper 620 b. si distorsero oculos ib.
Distorqueor 576 a. 620 b.
Distortio 108 b. 620 b. oculorum 619 c.
Distortis oculis sum 430 b.
Distortos oculos habens 619 c. 620 b. pedes habens 551 a.
Distortus 589 c. 591 b. 618 b. 620 b. non ib.
Distractio 194 b. 603 a. 612 a. 625 a. in duas partes 280 c. § Occupatio 603 b. Sine distractione ib.
Distractum quod est 603 a.
Distractus tot officiis ib. sum et divisus 280 c.
Distrahere animum et vexare 693 c.
Distrahi qui potest 603 a. qui nequit 603 b. in alia studia ib.
Distraho 78 a. 194 c. 603 a. 619 c. 625 a. 693 c. 740 a. torto seu tormentis 619 c. 621 c. § Negotiis onero 603 b.
Distrahor 576 a. 603 a. huc illuc 625 a. torto 619 c. § Distineor 337 a. 603 a.
Distribuens carnes 436 a. terram ib.
Distribuere calculos, id est, calculis ludere 436 a. in populum 407 c.
Distribui 30 a. per membra 162 b.
Distribuo 30 c. 143 c. 162 c. 341 a. 407 b. 435 b. 436 a. 437 a. carnes 436 a. demensum 415 b. diplomatibus publicis 137 a. frumentum 408 c. in classes 389 c. in cohortes ib. insuper 435 c. mensurâ certâ 415 b. sorte 322 b. 436 a.
Distribuor 162 b. 407 b. 435 b. in classes 389 c. sorte 322 b. unà 162 b.
Distributa est flava bilis per totum corpus ib.
Distributio 30 c. 143 b. 162 b. 341 b. 407 b. 435 c. 436 a. 437 a. carnium 143 b. 436 a. ferculorum in convivio 162 b. frumenti 163 b. 416 a. inæqualis 463 b. iterata 435 c. quæ sorte fit 163 b. 322 b.
Distributivus 162 b. 435 c.
Distributor 143 b. 435 c. 436 c. carnium 143 b. 163 c.
Distributu facilis 437 a.
Distributus 143 c. cibus in corpore 437 a. non 435 c. 437 a. sorte 437 a. 497 b.
Districti enses 211 c. 363 a.
Districtus negotiis 630 c. negotiis multis 651 a.
Distringere ensem 449 c.
Distringo 194 c. 326 a.
Distringor. § Distineor 337 a. 603 a. negotiis 630 c.
quum Distrinxisset ensem 603 b.
non Disturbatus 623 a.
Disturbo 170 c. 207 c. 609 a.
Ditescere cupio 538 c. labore improborum hominum 510 b.
Ditesco 90 c. 510 b.
Dithyramborum poëta 542 c. scriptio ib.
Dithyrambos compono ib.
Dithyrambus 266 b.
Ditio 79 b. 174 a. 345 b. Civitas quæ est in ditione Atheniensium 140 b. sub ditione sua 642 a.
Ditiores efficiendo 538 b.
Ditiorum dominatus 346 a.
Ditissimus 538 c. evado ib. omnium ib.
Dito 53 b. 91 a. 538 b.
Diu 159 c. 160 a. 416 a. 549 a. admodum 159 c. duro 736 b. multumque 246 a. pòst 736 a. Non diu pòst 159 c.
Divagor 705 b.
Divaricatis cruribus sto 98 c.
Divarico 13 c. 94 a.
Divelli qui potest 603 a.
Divello ib. 625 a. 643 b. 655 b. abrumpendo 574 c.
Divellor 574 b.
Divendere certâ mensurâ 415 b.
Divendimus vobis justo et constituto pretio 415 b.
Divendo 518 c. 566 c.
Diventilo 577 a.
Diversa inter se 215 b. sentiens 131 c. sententia ib. cujus est sententia ib.
Diversæ essentiæ 292 c. gentis 712 a. nationis ib. naturæ 712 a. 713 b. opinionis 169 c. personæ 174 b. speciei 182 b.
Diversam figuram seu formam habens 227 a. 427 a. naturam habens à 30 c. vocem habens 717 a.
Diversas species habens 182 b.
Diversatio 285 b. 393 b.
Diversè 693 c.
Diversi generis 181 a. 712 a.
Diversitas 49 a. 50 c. 215 b. 465 b. nominis 467 a. vocis 717 a.
Diverso colore præditus 735 b. colore sum ib. modo 215 b. nomine 467 a. E diverso 497 a.
Diversor 14 c. 161 a. 269 b. 279 a. 285 b. 447 c.
Diversoria taberna 156 a.
à Diversoriis præbendis immunis 285 b.
in Diversorio colloco ib.
Diversorium 14 c. 239 b. 287 c. 393 b. 447 b. 505 a. publicum 156 a.
Diversum à vero 215 b. à vulgo agere 50 c. esse à pristinâ formâ 49 a. nomen habens 467 a. reddo 50 c. 51 a. In diversum 215 c. abstractio 602 c. abstraho ib. averto ib. fero 695 a. traho 194 b. 603 b. 625 a.
Diversus 47 b. 48 c. 49 a. 50 c. 58 c. 215 b. 465 b. 664 c. 693 c. ab 215 b. ab aliis 31 a. ab eo qui eras antea 50 c. qui apparet 685 b. sum 49 a.
Divertebant apud te 393 b.
Divertens ad Admetum 393 b. in tabernam ib.
Diverticulum 663 c. Nullo diverticulo 664 a.
Diverto 393 b. 663 c. 664 a. aliquò peregrè veniens 159 c.
Dives 77 c. 90 c. 107 c. 142 b. 222 a. 352 c. 353 a. 461 a. 503 c. 504 a. 538 b. agri 201 b. agri consiti 384 c. auri 736 c. factus nuper 538 c. factus serò ib. fio 538 b. haberi qui vult, cùm sit pauper 580 b. hordei 347 c. multùm 461 a. pecoris 503 c. sum 538 c. supra modum ib. valde 553 a. 538 c.
Dividendi vim habens 31 a.
Dividere 407 a. agrum 143 c. viritim ib.
Dividi 30 c. qui potest ib. 407 a.
Divido 30 c. 31 a. 78 c. 142 c. 143 c. 162 c. 186 b. 406 c. 407 b. 408 b. 435 c. 445 a. [illegible] b. 612 a. 643 c. 726 a. æquâ portione 644 b. ex opposito 31 a. in duo 167 a. in tres partes 407 c. insuper 31 a. iterum 143 c. simul 31 a. 435 c. sorte 322 b. 364 b.

Dividor 78 c. 143 b. 348 b. 407 a. 435 c. 481 b. 574 b. 612 a.
Dividuus 31 a.
Divina 117 c. facies 133 a. institutio 574 a. ira 418 c. lingua cui est 134 a. majestas 555 b. scientia 690 b. soboles 495 b. visio 472 a. ultio 435 b. vox 183 c. 466 a. § Prophetissa 689 b.
Divina consulens 420 a. loquens 134 a. 574 c. sapiens 420 a. 708 c. sapio 420 a.
Divinâ formâ præditus 182 b.
Divinaculos consulo 321 a.
Divinæ rei faciendæ primordium 642 b.
Divinæ appellationes 467 b.
Divinam rem facere 477 b.
Divinandi ars 9 a.
Divinans cribro 399 b. ex igne ib. ex inspectione manuum 399 c.
Divinantes mentem ipsius 399 a.
Divinarum rerum consultus 601 a. rerum imagines seu adumbrationes 138 c. 531 c. meditatio 85 c. scientia 601 a.
Divinas pupillas habens 133 a. res facio 642 b.
Divinatio 33 a. 399 a. 486 a. per aquas 486 a. ex igne 399 b. ex inspectione aëris 593 a. ex inspectione manuum 399 c. per securim ib.
Divinè 253 c. 255 c. 555 b.
Divini juris humanique peritissimi 254 a.
Divini. § Vates 324 c.
Divinissima dona 253 b.
Divinissimè 270 c.
Divinitas 253 b. eadem 254 a. suprema 79 c.
Divinitatis communio 254 a.
Divinitus 188 c. 253 b. 255 c. quod accidit 242 c. adeptus sortem 408 b. ardens, vel lapsus aut immissus ignis 144 a. datus 163 b. 255 c. institutus seu doctus 161 c. missus 163 b. traditus 255 c.
Divino 23 a. 399 a.
Divino aspectu præditus 133 a. consilio 255 c. honore afficiendus 658 b. instinctu edita vox 166 a. judicio electus 349 b. numine correptus ago 697 a. ore pronuntiatus 690 a. spiritu agor 420 a. spiritu feror 697 a. ventre 399 b.
Divinum canticum 255 c. consilium 707 a. docens 535 b. existimo 253 c. instinctum immitto 253 b. opus 204 b. oraculum 586 b. 707 a. signum 586 b.
Divinus 30 a. 117 c. 142 a. 204 b. 253 b. 254 a. 255 c. 296 c. 435 a. 574 a. 584 a. admodum 254 a. cantor 255 c. cultus 582 c. 583 a. taurus 655 c. Ulysses 253 b. sum ib.
Divinus. § Propheta, vates 689 b.
Divisa est Græcia ad auxilium utrorumque 280 c.
Divisam vocem habens 493 b.
Divisè 367 a.
Divisi erant 643 a.
Divisibilis 30 c. 31 a. difficilè 31 a. facile ib.
Divisim 30 c. 31 a. 167 a. 367 a.
Divisio 30 c. 143 b. 229 c. 407 c. 435 c. 612 a. 643 a. 738 a. apud Arithmeticos 100 a. æquali portione facta 641 b. in duas partes ib. quæ fit de integro 143 c. ex opposito 31 a. partium 163 b. quæ sorte fit 364 b. terræ 143 b.
Divisis animis 167 a.
Divisor 31 a. 143 b. 407 a. pecuniæ 143 b.
Divisum et scissum esse in varias factiones 407 b. Non divisum 143 b.
Divisus 143 b. 613 b. in cacomine 630 a. non 148 b. 603 a. 630 a.
Divitem efficiens 205 b. mentiens se 538 c.
Divites 510 b.
Divitiæ 90 c. 120 a. 333 a. 461 a. 538 b.
Divitiarum amans 538 c. amor ib. dator 163 c. datrix ib. simulatio in paupertate 580 b.
Divitias absumo 538 c. afferens 697 c. amitto 538 c. faciens 514 b. grandes, immensas, pulchras possidens 538 c. simulare in paupertate 584 c. suggerens 538 b.
Divitiis abundo 538 c. carens ib.
Divortium 235 b. 663 c. facio 380 b.
inter Divos refero 253 c.
Diurna merces 245 a.
Diurnæ speculationis locus 593 a.
Diurnum munus 245 a.
Diurnus 244 c. 245 a. speculator 593 a.
Diutinum tempus 159 c.
Diutinus ib.
Diutissime 549 a. 736 b.
Diutiùs 549 a.
Diuturnæ vitæ vir 46 a. 250 a.
Diuturnitas 736 a. temporis ib.
Diuturnus 159 c. 417 a. 736 a. morbus 444 c.
Divulgari 263 a. 435 c.
Divulgarunt 132 a.
Divulgatio 694 b. libri 110 c. 162 c. 565 c.
Divulgatus 110 c. 694 b.
Divulgavit famam 591 a.
Divulgo 110 c. 111 a. 132 a. 261 c. 324 c. 565 c. 429 a. 580 c. 690 b. 694 a. per diversa loca 3 c.
Divulgor 380 c.
Divulsio 603 a. sine divulsione ib.
Divulsus 280 b. non 603 a.
Divus 236 b.
Dixi tibi nihil mali 200 a. Propè dixerim 200 b.
DO 162 a. 469 a. 477 c. 694 a. consilium 163 c. 241 a. 689 b. facultatem 184 a. insuper 162 c. 163 a. locum 737 b. locum vicissim 184 a. mercedem 163 c. nuptum 162 a. 437 b. operam 199 a. 221 b. 475 c. 594 c. 606 a. panem 163 c. pœnas 319 b. 454 c. pœnas injuriæ 329 c. pœnas tibi hujus rei 225 c. potestatem 231 c. præcepta 653 a. præcipitem 576 b. prior 163 b. signum 585 c. specimen 214 c. veniam 757 c. verba 200 b. vicissim 162 b.
Docendi actio 463 c. merces 161 b. modus seu ratio ib. 452 b. peritus 161 b.
Docendum 161 b. loco ib. 162 c.
Docens honesta 161 c. vincere 85 c.
Doceo 13 a. 18 a. 83 c. 96 b. 148 c. 161 b. 241 a. 248 c. 282 c. 495 a. 505 b. 578 a. antè 495 b. et demonstro ampliùs 161 a. mala ib. mercede 161 b. nova 161 c. priùs ib. rudimenta 248 c.
Doceor 83 c. 142 c. 161 b. 248 c. 398 b. 428 b. 495 a. postea 398 b. priùs 495 b. § Cognosco, intelligo 601 a.
Docere quod licet 161 b.
Doceri antè 642 b. quod potest 161 b.
Docilis 16 b. 398 c.
Docilitas 398 c.
Doctè 495 b. 600 c.
Doctissimè 277 b. 427 c.
Doctor 495 a. 670 c. falsus 161 c. legis ib. populi ib.
Doctorius 161 b.
Doctrina 199 c. 161 b. 241 a. 398 c. 495 a. 648 b. falsa 495 c. liberalis 193 a. magna 398 c. parva 40 b.
Doctrinâ imbuo 161 c. insigni præditi 374 c.
Doctrinæ cupidus 286 b.
Doctrinæ liberales 193 a.
ad Doctrinam pertinens 241 a.
Doctus 130 a. 142 c. 161 b. 375 b. 377 a. 427 a. 601 a. 648 a. à Deo 161 c. à se ipso ib. artifex 601 a. malè 398 c. parùm ib. sum benè 242 c.
Docui 142 c.
Documenta multa præbet ingenii sui 143 c.
Documento non fuerunt 148 c.
Documentum 132 a. 148 b. 161 b. 192 b. 283 a. 398 a. 507 b. industriæ 214 c. do 148 b. 214 c. præbeo 148 b.
Dodrans 408 c. minæ 647 a.
Dogma 30 a. 168 c. 169 a. hæreticum 169 c. malum ib. introduco aliquod 169 a. tueor ib.
Dogmata contraria introduco vel tueor 169 b.
Dogmatis alicujus autor vel defensor 169 a.
Dolabella 68 b.
Dolabra 68 a. 592 a.
Dolando non perfectus 448 c.
Dolatio quæ securi fit 512 a.
Dolatu facilior 449 a.
quod Dolatum est 448 b.
Dolatus ib. benè 512 a. Non dolatus securi ib.
Dolens animo 104 b. calamitatem suam 91 c. 92 a. circumcirca 453 c. eo 211 b. graviter 391 b. libenter 391 c. summopere ib. valdè 43 c. vehementer 43 c. 453 c.
Dolenter 391 b. 453 b.
Doleo 2 c. 43 b. 65 b. 85 c. 91 c. 92 a. 391 b. 425 b. 453 b. 515 a. 625 c. ex auribus 44 a. caput 43 c. dentibus ib. ex morsu 453 a. à partu 453 b. ex pedibus 43 c. supra modum ib. valde 91 c. vehementer 453 c. vicem alicujus 91 c. vicem tuam 44 a. unà 13 c.
Dolere desino 43 c. Cui lumbi dolere nequeant ib.
Dolet mihi digitus 43 b.
Doli cogitator 706 c. fabricator 452 b. 648 a. machinator 420 c. meditatio 708 b.
Dolichi 388 a.
Dolichum curro 668 c.
Dolio similis 525 b. In dolio cubans 329 a.
Doliolum 107 b. 288 b. 525 b.
Doliorum apertio 455 a. apertiones ib.
Dolis utor adversum 205 b. Ex dolis consutus 570 a.
Dolium 288 b. 308 b. 525 b. In dolium defundo et condo 608 a.
Dolo, as 448 b. securi 512 a.
Dolo adduci 16 a. carens 170 b. malo utor inter pugnandum 404 b. occido 692 a. perpetrata cædes 692 a. utor 170 b. 619 b. sine dolo 160 a. 618 b. factus 648 b.
Dolon 170 b.
Dolor 2 c. 43 b. 91 c. 92 a. 106 b. 391 b. 453 b. 501 a. 515 a. acerbus 112 c. aurium 44 a. capitis 43 c. 312 a. capitis inveteratus 312 a. circumfusus 453 c. cordis 43 c. 299 c. crucians aliquem vehementer 455 c. dentium 43 c. 453 a. gravis 91 b. 453 c. oris 13 c. parturientis 453 b. parturientis extremus 106 b. pedum 43 c. quo animus ceu lancinatur 446 c. vehementissimus 453 c.
Dolore affici ob 244 c. afficio 43 b. 92 a. 391 b. 453 b. 618 b. afficior 391 b. afficior ob 501 a. afficior simul 453 c. qui afficitur ib. confecti 599 b. conficio 453 b. conficior ib. conterer 670 c. crucior omni ex parte 453 c. crucior 453 b. 599 c. gravi afficior 104 b. gravi percitus 43 c. laterum infestior 425 b. macerans cor 599 b. macerati ib. premor omni ex parte 453 c. qui non tangitur 43 c. torqueri 599 c. vacans 453 b. vehementi crucior 43 c. 453 b. vehementi qui excruciatur 43 c. urens cor 599 b. Cum dolore 43 c. 391 b. summo cum dolore in parturiendo 453 b. sine dolore 391 b. 433 b.
Dolorem afferens 43 b. 453 b. afferens gravem 43 c. 391 b. cordis sentiens 299 b. dentium sentio 453 a. intolerant 91 b. levans 453 b. non afferens ictus 296 c. nullum afferens res 43 c. nullum sentiens 43 c. 453 b. partus non expertus 453 c. sedans ib. vehementem facio ib. Citra dolorem 43 c.
Dolores articulorum 515 a.
Dolores domans 690 c. eximens 515 c. graves patiens vel afferens 453 b. multos inferens ib. pellens 690 c. moderate ferens 65 b. sanans 453 b. sedans 515 c. sedavit 503 a.
Doloribus colliquefacta es 649 a. intimis angebatur 453 b. medens 391 b. multis afficio te 453 b. partis crucior ib.
Dolorificus 92 a.
Doloris expers 43 c. 104 c. 515 c. carentia 453 b. remissio 569 a. vacuitas 43 c. 391 b. 453 b.
Dolorum expers 391 b.
Dolos cogito 708 b. meditans 416 c. nectens 553 c. nectere 532 c.
Dolosa ars 648 a. vox 533 c.
Dolosa cogitans 708 b.
Dolosè 100 a. 113 a. 170 b. 530 a. 567 a. compono 652 c. conscripta epistola 594 b. factus 170 b. machinor 648 a. machinor unà 490 c. utor 594 b.
Dolosis artibus carens 648 b. instruo 648 a.
Dolosum commentum 533 c. 570 a. consilium 618 b.
Dolosus 69 b. 142 a. 170 b. 315 c. 418 c. 420 a. 533 c. 570 a. 601 a. 618 b.
Dolus 69 b. 102 b. 170 b. 204 c. 310 c. 420 b. 532 c. 533 c. 560 a. 618 a. 708 b. malus 204 c.
Domans animum 708 b. dolores 690 c. multos 145 c. omnia ib.
Domestica famula 455 c.
Domestica bona dilapidans 490 a. curans 701 b.
Domesticæ calamitates 455 b. perturbationes 456 b. res 455 c.
Domesticatim 303 a. 455 b.
Domestici 196 b. 455 c. 511 b.
Domesticum bellum 159 b. 712 b.
Domesticus 124 a. 214 b. 455 b. 456 c. sum 455 c. usus 456 a.
Domi 455 b. colloco 456 b. contineo me 490 a. dego 159 b. desidens 490 a. desideo ib. et in civitate qui est 159 b. latitans 490 a. latito ib. maneo 249 b. manere solitus 159 b. 490 a. quæ celebrantur nuptiæ 589 a. nutritus 665 c. patris qui adhuc alitur 589 a. pugnans 404 a. suæ cibum capiens 589 a. suæ victitare ib. sum 159 b. in urbe sum ib. versans ib.
Domicilia avium 455 b. conjuncta habeo 457 a. propria habens 456 b. quærens 455 c.
Domicilii præses apud genethliacos 153 c.
Domicilium 87 c. 88 a. 160 c. 196 b. 241 c. 405 c. 455 c. 456 c. 504 a. habeo 270 c. habere in ruderibus 595 b. parvum 455 b.
Domicœnium 589 a.
Domina 104 c. 153 c. 358 c. 665 b.
Dominabilis 153 c.
Dominandi cupiditas 81 c. cupidus 153 c. peritus 675 c.
Dominantur in eas 359 b.
Dominari hominibus sciens 80 b. qui novit 153 c.
Dominatu liberari 79 b.
Dominatum amo aut affecto 153 c.
Dominatus 79 b. 153 c. ditiorum 346 a. multorum 81 b. paucorum 81 b.
Domini amans 153 c. cædes 553 c. interfector ib.
Dominicus dies 359 b.
Dominii amans 153 c. amor ib. societas ib.
Dominio alterius parere 153 b.
Dominium 60 b. 153 c. 328 c. 359 b. multorum 328 c. obtineo 153 b. 359 b.
sine Domino 153 c.
Dominor 80 c. 81 a. 104 c. 153 c. 328 c. 344 b. 345 c. 359 b. in 359 b. in alto 346 a. solus 81 a.
Dominorum more 153 c.
Dominum amo 153 c. esse urbis 344 c. non habens 153 c.
Dominus 60 b. 153 c. 231 c. 328 c. 352 c. 353 a. 359 b. 675 c. absoluti juris 87 c. Asiæ 153 c. domûs 60 b. 503 c. maris 345 c. multorum 328 c. omnium [illegible] b. per se 359 b. rei possessæ 153 c.
Domiporta 457 b.
Domitio 145 b.
Domitor 145 b. equorum 145 c. hominum 688 b. populorum 145 c.
Domitrix 145 b. virorum 117 c.
Domitura 145 b.
Domitus 145 b. non 568 a. nondum stimulo 308 a. nuper pullus 145 c. somno 145 b.
Domo (n.) 455 b. abest 266 a. qui abest 214 a. carens ib. 436 a. eâdem utor 457 b. egressus 212 a. ejicior 456 c. expello 436 c. 744 b. prodire 213 a. Cum totâ domo seu familiâ 214 b. 457 a. E domo ejectus 456 b. In domo colloco ib. custodiendâ socius 490 a.
Domo (v.) 145 b. 345 c. 639 b. 723 c.
Domor 145 b.
Domos pessundans 701 b.
Domui utilis 747 c.
Domum 455 b. nostram 179 a. introduco seu recipio 456 b. recipior ib. suam se recipere 176 c.
Domum meam habens 457 c. custodientis præmium 490 a. custodio 490 a. 711 c. everto penitus 701 b. ferens 457 b. habens 214 a. pessundo 701 b. struo 151 b.
Domuncula 151 a. 294 b. 455 b.
Domus 151 a. 213 b. 249 b. 294 b. 405 c. 408 c. 436 c. 455 b. 456 b. 585 a. 608 c. 609 a. ampla 405 c. parva vel vilis 455 b. § Familia 455 c.
Domûs conductæ merces 456 b. custodia 490 a. custoditæ præmium 711 c. custos 490 a. 711 c. dominus 503 c. eversio 701 b. pars 455 b. pars superior 745 c.
Domus territæ 104 a.
Domus conservans 457 b.
Domuum ædificandarum ars seu peritia 151 b. perditores vel pernicies 457 c. 701 b. sospitator 457 b.
Dona accipiens 155 c. ferens 696 c. recipio 162 a. vorans 112 a.
à Donando alienus 163 b.
Donans magna 176 a. mitia ib. multa ib. varia ib.
Donaria 271 a.
Donarium ib.
Donatio 162 a. magnifica 176 a.
Donationes exiguæ 163 b.

Google

Donator 162 a.
Donatrix ib.
Donatus 176 a.
Donec 188 a. 414 b. 416 b. 485 c. 491 c. 536 c. 747 a. pervenerit 747 a. venero 188 a.
Donis abblandiens 176 b. accipere 152 b. delinitus 176 a. honoro 252 a. invitare 152 b.
Dono. § Gratis 176 c. dare aliquid ib.
Dono (v.) 162 a. 176 a. 224 c. 658 c. 722 a. insuper 163 a. vicissim 176 a.
Donor 162 a. 176 a.
Donorum expers 176 a.
Donum 146 a. 162 a. 175 c. 176 a. 558 b. 722 a. dono relatum 176 a. quod dicatur 650 c.
Dorcas 170 c.
Dorivorus 683 a.
Dormiens die 329 a. non 328 a.
Dormio 90 b. 92 b. 103 c. 146 c. 217 b. 218 b. 269 b. 327 c. 328 a. 378 c. 680 b. aliquantillum post cibum somno gravatus 117 a. aliquantum 446 c. ægrè 680 c. curis depositis 413 c. in, inter, vel apud 269 b. insuper 446 c. juxtà 269 b. priùs 217 b. profundè 475 b. simul 328 a. vicissim 217 b. unà ib.
Dormire facio 327 c. somnum suavem 92 b.
Dormitabundus 446 c.
Dormitantium more ib.
Dormitare in rebus gerendis 398 a.
Dormitatio 300 c. 446 c.
Dormitationem quod reprimit 446 c.
Dormitator ib.
Dormitio 327 c. 329 a.
Dormito 300 c. 362 a. 446 c. capite declivi 446 c. § Metaph. ib.
Dormitorium 218 a.
Dormitum dimitto 372 b.
Dormiturio 362 a.
Dormivit somnum ferreum 327 c.
Dorsi eminentia 389 a. pars 486 c. pars avulsa 574 c.
Dorso sublatum bajulo 447 a.
Dorsualis 574 b.
Dorsuarius 16 b.
Dorsum 446 c. 636 c. montis 574 b. terræ ib. § Cautes scrupulosa sub aquis 636 c.
Dorsum habens macrum 447 a. bonum ib. breve, latum, leve, munitum ib. notis aliquibus inscriptum 138 b. validum 447 a. varium ib. Ad dorsum pertinens ib. super dorsum situs ib.
Dos 179 a. 406 b. 558 b. 692 c. adventitia 406 b. exigua 558 b.
Dose, i. Dosis 162 a.
Dosones ib.
Dossuarii 447 a.
Dossuarium fulcimentum 693 b.
Dossuarius asinus 671 a.
Dotalia dona 406 b. 558 b.
Dotalis 558 b.
Dotata ib. benè 692 c.
Dote carens 179 a. datâ elocare ib.
Dotem dare uxorem tradendo 179 a.
Dotes 2 a.
Doti quod adjicitur 558 b.
Dotis expers 179 a. 558 b.
Doto 558 b. 692 c.
Dodrans 606 b.
Dodrantalis ib.
DRACÆNA 171 c.
Drachma 172 a. 194 a.
Drachmæ pretium æquans 172 a.
Drachmæ sex ib.
Drachmas duas continens nummus ibid.
Draco 171 c.
Draconibus plenus ib.
Draconis interfector 462 a.
Dracunculi pisces 171 c.
Drama 172 a.
Dramaticum opus 204 a. opus scribo ib.
Dramaticus 172 b.
Dramatum scriptio 204 a. 542 c. scriptor 204 a. 542 c.
DUABUS à partibus 167 a. partibus constans 407 b. syllabis constans 368 b. tunicis tectus 729 a.
Duæ partes 408 b. phalanges 686 c.
Dualis 175 c.
Dualiter ib.
Duarum ib. consonantium qui est 716 c. minarum 423 c.
Duas ansas habens 487 c. aures habens ib. facies habens 474 b. partes habens 408 b. in partes 167 a. in partes dissectus 644 b. in partes expansi 167 a. in partes seco 644 b. spithamas longus 606 b. ulnas longus 477 b.
Dubia animi 510 a. contentio 420 a. et incerta pugna 158 c.
Dubiæ res 509 c.
Dubiam lucem habens 688 c.
Dubiè 175 c. 627 a. Haud dubiè 175 c. 627 b.
absque Dubio 160 a.
Dubitans 373 c.
Dubitanter 223 c. 510 a.
Dubitatio 58 c. 167 a. 175 c. 184 c. 510 a.
Dubitatione mutua 184 c. sine dubitatione ullâ 376 b.
Dubitationem affero 510 a. movit ibid.
Dubitativa conjunctio ib.
Dubitativus 167 a.
Dubitator 510 a.
Dubito 58 c. 97 c. 167 a. 169 c. 175 c. 285 a. 348 b. 373 c. 443 a. 509 c. 510 a. quæ sit causa 509 c. partim, partim assentior 438 c. prior 510 a. unà ib.
Dubium 167 a. 175 c.
Dubium animi esse 23 a. 452 c. facio 59 a. In dubium venisse 175 c.
Dubius 58 c. 98 a. 158 c. 169 c. 175 c. 373 c. animi 23 a. 264 c. animi erat 175 c. animi aberro 52 c. animi sum 510 a. minimè 98 a. 169 c.
Ducatus 634 b.
Duce carens 80 b. et authore Periclis 281 c.
Ducem esse 80 b. 240 b. esse regendæ Reipubl. 240 c. præbere se aliquâ in re ib. præbere se patriæ 17 c.
Ducendi præmium 240 a.
Duceni 189 b. equites ib.
Ducens manu 17 a. Via ducens Corinthum 610 b.
Ducentæ uxores alienigenæ 225 c.
Ducentesimus 189 b.
Ducenti ib.
Ducere aliquò dicitur via 12 b. fossam 190 b. honestum 650 a. lateres 194 a. laudi 650 a. leve 191 c. murum 190 b. pompam 14 c. 512 c. pro nihilo 498 a. 688 a. secum 333 c. spiritum 194 a. spiritum extremum 388 c. triumphum 14 c. uxorem 13 b. 640 c. in uxorem 12 c.
Duces exercitus 483 b.
Ducis collega sum 18 a. locumtenens 17 c. officio aptus ib.
Ducit malus malum 240 a.
Duco 12 b. 14 c. 17 b. 239 c. 240 a. 451 a. aliò 239 c. aliter 17 b. argumentum 285 c. circumquaque 15 b. deorsum ib. diem 651 b. exercitum adversus Persas 14 b. in itinere seu viâ 17 b. lineam 135 c. mecum 14 b. 15 b. mecum, ut conviva vocatus umbram ducit 12 c. navi 611 b. trans flumenque, atque reduco 695 c. unà in viâ 17 b. mecum 14 c. uxorem 121 b. § Ductile opus facio 190 b. § Existimo 240 a. 650 a. pro nihilo 12 b. 188 b. 650 a. 688 a. sceleris loco 407 a. te æqualem 12 b.
Ducor 12 b. 17 b. delectatione alicujus rei 12 c.
Ductare 12 b.
Ductilia opera 190 c.
Ductilis 12 c. 190 b. 674 a. lamina 190 b.
Ductitari ab aliquo 193 c.
Ducto 239 c.
Ductor 13 a. 240 a. 341 b. armenti 17 a. bonus 80 c. canum 16 b. 17 a. cohortis 17 b. est classis 240 a. ordinum 81 a. 240 a. turmæ 16 b.
Ductorem esse 240 a.
Ductrix 17 b. 240 a.
Ducta deorum bono 57 c.
Ductus ex ære 191 c. ex auro ib. è cola 439 c. malleo 191 c. recens malleo ib. nando 325 a.
Ductus, ûs 13 a. 240 a. 241 a. bonus 240 c. principatusque probus 81 a. et sensus legis 12 c. et structura orationis ib. subterraneus, quo cuniculi aguntur 414 c.
Dudum 139 c. mortuus 435 a.
Duellum 404 b.
Dulce lacrymans 145 a. reddendi actio 406 b. reddo 153 c. spirans 540 b. videns 133 b.
Dulcedine afficiens animum 264 c. melleâ perfundens animum 709 a. melleâ præditum 410 b.
Dulcedinem melleam indo 406 b.
Dulcedinis expers 133 c. 444 c.
Dulcedo 133 b. 153 c. 241 b. 444 c. animi 264 c. loquendi 599 b.
Dulcem cervicem habens 661 c. fructum gignens 301 b. sonum edens 116 b. vocem habens 717 a.
Dulces fructus edo 310 b.
Dulcesco 133 c.
Dulcia amans ib.
Dulciariorum confector 204 a.
Dulcis 117 c. 133 b. 241 b. 444 a. 607 c. acerbusque simul 623 a. aspectu 133 a. 153 b. et blandus 406 c. cantus 717 a. halitus 371 a. mellis instar 241 c. minimè 132 c. planta 715 c. radix 575 c. valde 153 c. vox 717 a.
Dulcisoni hymni 129 a.
Dulcisonus 248 b. 261 c.
Dulciter acris 133 c. amarus 525 c. blandus 406 c. canens 717 a.
Dulciusculus 133 c.
Dulco ib.
Dum 414 b. 485 c. 747 a. hæc diceret 53 b. Tantisper dum 747 b.
Dumetum 173 b.
Dumosus 37 a.
Dumus 28 a. 173 b.
Duntaxat 158 a.
Duo 164 a. 166 b. 173 c. currus 81 a. dii 166 c. 253 c. ellychnia habens 430 b. millia 728 c. nomina habens et habere 467 a. ostia habens fluvius 617 a. talenta ponderans 631 c. In duo dividi 167 a. divido ib. Quo duo vehi possunt 493 a.
Duobus modis dici 690 b.
Duodecies 150 b.
Duodecim ib. cubitorum 524 c. folia habens 712 c. mensium puer 418 b. in partes divisus 408 b.
Duodecima pars 408 a.
Duodecimus 150 b.
Duodenarius numerus ib.
Duodeviginti anni 157 b.
Duorum 175 c. congiorum capax 728 a. temporum sum 736 a.
Duos habens nucleos 566 a. ordines 610 a. temones 579 a. versus 610 a.
Dupla vestis 520 a.
Duplam portionem capiens 408 b.
Duplaris proportio 166 b.
Duplex 161 a. 166 c. 167 a. 236 a. 407 b. 532 b. 562 a. 690 b. honor 166 c. malum ib. natura 715 b. numen 255 a. ordo 610 a. sententia 261 c. sententia mentis 443 b. stipendium accipientes milites 408 b. sum 166 c. 167 a. tempus habens 736 a. versipellis 166 b.
Duplicari 166 c.
Duplicata læna 166 c. phalanx 686 c. vestis 166 c.
Duplicatio 166 c.
Duplicatus 562 a.
Duplicem pugnam committentes 404 a. significationem habens 586 b. vocem habens 717 a.
Duplices lænæ 166 c.
Duplici voce loquens 717 a.
Duplicia scuta 166 c.
Duplicis animi 742 b. naturæ 715 b. vitæ 234 c.
Duplicitas 161 c. 166 c.
Dupliciter 166 c. 167 a. fissus 575 b. ruptus ibid.
Duplico 166 c. 562 a.
Duplo amplius 166 c. major ib. minora ib.
Duplum 408 b. ponderans 286 a.
Duplus 166 b.
Dura 663 c. arbor 20 b. lippitudo 475 b. sors 554 b. vita 161 a.
Durâ facie præditus 474 b. lippitudine laborans 475 b. testâ opertus 486 c.
non Durabilis 612 c.
Duram habens carnem 581 b. cervicem 638 c. 661 c. cutem seu pellem 153 a. mentem 709 b.
Durandi seu indurandi vim habens 591 b.
Durans 76 a. brevi tempore 736 a. diu 76 a. longo tempore 736 a.
Durat adhuc mos ille in nuptiis 413 a.
Duratus 623 a.
Duravit illud malum per dies septem 344 b.
Durè 591 b. tractare 724 c.
Duri cordis 299 c. oris equus 616 a. 617 a.
Duris verberibus aut verbis incesso 622 c.
Duritas. § Firmitas, soliditas 613 b. § Inclementia 183 b.
Duriter 591 b. 613 b. 636 b. excipio 622 c. tracto ib. vivens 107 c.
Duritie callosâ rigidus et induratus 597 a.
Duritiem cordis vultu prodens 474 b. In duritiem testaceam verto 486 b.
Durities 591 b. 674 b. cordis 299 c. Saxea 386 a. quæ in scirrhum abiit 597 a.
Duro. § Firmo, induro, solido 544 a. 591 b. § Perduro, permaneo 76 a. 124 b. 225 a. 344 c. diu 736 b. diutius 637 c. longo tempore 736 a. perpetuò 36 b.
Duros oculos habens 475 b. pilos habens 262 c.
Durum corpus habens 550 c. reddo in modum pori 568 b. solum 504 c. ventrem habens 327 b.
Durus. § Asper, firmus, rigidus, solidus 145 c. 330 b. 397 b. 591 b. 606 a. 609 b. 613 b. 621 b. 622 c. 623 a. 627 c. 674 b. non 623 a. valdè ib. § Acerbus, molestus, tristis 183 b. 720 a. 722 a. victus 161 a. § Agrestis, asper, immitis, intractabilis, severus 35 b. 70 a. 102 b. 330 b. 591 b. 597 a. 622 c. 645 b. 708 c. 745 a. 746 a. valdè 234 a.
Dux. § Deductor, dux viæ 13 a. 17 b. 239 c. 240 c. 241 a. 272 a. 406 c. bonus 514 a. itineris vel viæ sum 17 b. 239 c. 240 b. § Autor, præses, princeps 17 a. 80 c. 240 a. 283 c. 285 b. 585 c. belli 81 b. 283 c. classis 81 c. exercitûs, seu imperator 17 c. 81 c. 191 c. 240 a. 545 b. 618 c. 634 b. exercitûs sum 17 c. 81 c. 240 b. 618 c. expeditionis fuit 240 c. maniam 514 a.
Duxerat in uxorem filiam Theogenis 121 b.
Duxit exercitum in Italiam 240 c. maximas copias ad Trojam 12 b.
DYNASTES 173 c.
Dysenteria 197 c.
Dysentericus ib.

E.

E 66 a. 188 b. 303 a. contrario 66 a. 107 a. 497 a. converso 620 a. convivio 143 a. diverso 497 a. longinquo 70 b. 189 a. 558 a. 649 b. longinquo qui est solo 146 b. medio 414 b. 551 b. medio tollo 52 c. 303 a. multis unus sum 695 c. muro præcipitare 303 a. muro pugnare 70 b. navibus pugnare ib. nato meo pendentes 78 a. pedibus 551 b. potestate exire præ irâ 345 a. propinquo 423 c. 629 b. re natâ 673 a. regione 63 c. 66 b. 107 a. 217 b. 472 c. regione positus vel situs 65 c. 517 b. terrâ 517 b. vestigio 232 a. 530 c. 644 a. 734 b. vitâ decedere 212 a.
EA de causâ 491 a. parte 450 b. 484 c. ex parte 491 a. ratione 450 b. 484 c. 491 a.
Eâdem horâ 746 a. linguâ utens 717 b. mensâ utens 661 b. mente præditus 709 b. mente sum ib. in personâ 474 b. serie 610 a. 635 c. in serie collocatus sum 610 b. in serie locatus ib. voce 717 b. voluntate sum 709 a.
Eandem naturam habens 715 c. sententiam ferens 741 a. sententiam habens 742 c. vocem edo 717 b. vocem habens ib.
Eatenus 484 c. 491 a. quatenus 747 b.
EBENINUS 177 a.
Ebenus ib.
Ebibere 297 c.
Ebibo 526 c. labris aliquantum compressis 432 a. lambendo 371 a. priùs 526 c. simul ib.
Ebore vinctus 157 b.
Ebrietas 406 a. 438 c. 704 b.
ex Ebrietate dico agove quæ dedecent 438 c.
Ebrietatem arcens 406 a.
Ebriosus 361 b. 368 c. 406 a. 527 a. 538 a. 704 a.
Ebrium reddo 406 a.
Ebrius 91 c. 104 b. 116 b. 342 a. 368 c. 406 a. 438 c. 538 a. 704 b. dimidiâ parte tantùm 720 b. esse desino 406 a. multùm ib. reddor ib. sum ib. sum, in vel inter ib. sum, metaph. ib.
Ebullio 115 c. 236 b. 342 c. 704 a.
Ebullitio 115 c.
Ebur 193 b.
Eburneam capulam habens 363 a.
Eburneus 193 b.
ECCE 181 c. 246 a.
Ecclesia 293 b. 385 b. 457 a.
Ecclesiæ ejusdem sum 293 c.
Ecclesiastico munere fungor 205 a.
Ecclesiasticum munus 205 a.
Ecclesiasticus 293 b.
Echinatus 221 a.
Echinometræ 490 a.
Echino-vulpes 53 a.
Echinulus 221 a.
Echinus 37 a. 220 c. 490 a. terrestris 730 b.
Echo 248 a.
Ecligma 381 c. ligurio ib.
Eclipsis 380 c.
Eclogæ 372 c.
EDACITAS 683 b. 687 c.
Edax 111 c. 118 a. 146 a. 179 b. 288 a. 682 c. 683 a.
Edentulus 128 a. 453 a.
Edere pediculos 672 b.
Edere certamen 650 a. clamorem

343 b. librum 163 c. specimen 148 b. 694 a. specimen sapientiæ 148 c. spectacula ib.
Edicere ludos 201 a.
Edici
Edico 3 c. 4 a. 8 c. 137 a. 200 c. 350 c. 641 a. 634 c. insuper 634 c.
Edicor 611 a.
Edictum 157 a. 138 a. 255 c. 349 a. 634 c. 689 b. præconis voce enunciatum 373 b.
Edidit spectacula publica 252 b.
Edisseram 187 c. 273 a.
Edissero 233 b. 706 b. ampliùs 240 b.
Edit seu profert fructum 162 c.
Edita structura 366 b.
unde Editi estis 124 b.
Editio dogmatis alicujus 651 b. fœtus 654 c. fructus ib. libri 162 c.
Editior locus 472 c.
Editiora loca 414 c.
Editus. § Altus 347 a. 414 c. 592 c. locus 279 a. locus montis 5 c. Ita editus, ut videantur astris vicinus 126 c.
Editus in lucem nuper 683 b. oraculo 690 b. partu communi 654 c. partu primo ib. partu recenti 654 b. Non editus liber 162 c. non editus partu 590 a.
Editus est, sc. partu 148 a. sum 714 c. sum insuper ib. sum priùs in naturam rerum 305 c.
Edixerunt præcones 585 c.
Edo. § Comedo 145 a. 179 a. 207 c. 213 c. 682 b. aliquantulum 119 a. antè 179 b. 213 c. cibum 118 c. immodicè 365 a. insuper 213 c. nimium ib. post aliquid 682 c.
Edo. § Gigno, pario, prodo, profero, promo, produco 148 a. 162 b. 651 b. 693 b. 713 c. crepitum 116 a. fragorem 72 c. 169 b. 599 a. fremitum 577 c. in lucem 654 b. 683 c. 684 c. insuper 714 c. judicium et actionem 364 a. latratum 268 c. miracula 204 b. oraculum 163 a. 733 a. partu 654 b. partum ib. pòst, scil. librum 162 c. priùs ib. publicè 159 a. sonitum 116 a. 171 b. 700 a. sonum 699 c. 716 b. strepitum 112 a. 577 c. 599 a. stridorem 577 b. unà cum partu 654 b.
Edocendum loco vel auro 161 b.
Edoceo ib. 653 a.
Edoceor 164 b. 248 c. 653 a.
Edocti fuerant nonnulla à Diane 40 a.
Edoctus 601 a. 653 a. viam domini 248 c.
Edomitus senio 145 b.
Edomo 145 c. 671 c.
Edor. § Comedor 179 a. 215 c.
Edor in lucem 360 b. 684 c.
Edormio crapulam 343 c.
Educabatur inter Idæos Curetes 663 b.
Educare durè 16 c.
Educati malè 665 a. unà 436 b.
Educatio 12 c. 353 a. 656 b. 665 b. casum 679 a. communis 665 c. dura 16 c. liberorum 666 c. puerorum ib.
Educatione carens 16 c.
Educationis præmium 663 b.
Educator 656 b. 665 b. puerorum 666 c.
Educatus ab aviâ 666 a. in litoris 66 b. molliùs 666 a. à nutrice ib. procul à parentibus 665 b. simul ib. in umbrâ 665 c. in umbratili vitâ ib. 666 c.
Educendi vim habens 13 a.
Educere ad venationem 14 a. agri sortitiones 136 b. copias in aciem 14 a. exercitum 14 b. milites extra vallum ib.
Educo. § Egredi facio 14 b. 15 b. 94 a. 310 c. animas 17 a. exercitum 618 c. prior 14 b. simul ib. vicissim vel è contrario ib. § Extraho 12 b. 13 a. 31 a. 194 b. 419 b. 602 b. 637 b. § Erigo 725 b. § Evacuo 201 c. duco. § Alo, enutrio 656 b. 665 a. 671 a. delicatè 85 c. inter 665 b. liberos 666 c. juxta 665 b. orphanos 666 c. à puerili ætate 339 a. pueros 666 c. simul 665 b. vicissim ib.
Educor. § Alor, nutrior 13 b. 665 a. simul 665 a. in umbrâ 665 c.
Educor. § Extrahor 13 b.
Educta è vaginâ acies gladii 602 b.
Eductio 14 a. 31 a. exercitus 14 b. 191 c. menstruorum 12 c.
Educto ense 602 b.
Edulco 153 c.
Edule 143 a.
Edulia 179 a. 682 b. delicata et suavia 446 c.
Edulis 118 c. 119 a. 179 a. 566 b. 672 a.
Edulium 118 c. 179 a.
quum Eduxisset ensem 603 b.
EFFARI 384 c.
Effatum 68 c.
Effecissem te invictum 202 b.
Effectio 67 b. 205 c. 641 b. rei 206 c.
Effectivus 641 b.
Effector 205 b. 343 b. diei sol 204 a. promissorum 205 c.
Effectu carens 204 a.
Effectu difficilis 67 c. 206 c. facilis ib.
Effectum do 428 a. reddere 514 c. reddo 206 c. 343 c. 553 c. 640 c. 641 a.
Effectum magnum habens 67 b. præstans 641 b.
Effectus erat omnino 206 b. esse dicitur mundus 204 a. non 641 b.
Effectus, ûs 67 b. 204 a. 206 b. 641 b. stellarum 641 b.
Efferari in modum tauri 635 c.
Efferatio 11 a. 257 b. 693 a.
Efferatis oculis intueri 693 a.
Efferatum reddens 512 b. reddo 103 c.
Efferatus 10 c.
qui Efferbuit igni supra modum 565 b.
Effero. § Efferatum reddo 10 c. 257 b.
Effero. § Exporto 32 b. 33 a. 333 b. 694 b. 707 c. clam 333 c. 694 b. sensim 694 b. ad sepulturam 332 c. 333 c. 694 a. vicissim 694 b. § Eloquor, expono 31 a. 248 b. loquendo 365 c. § Enuntio, evulgo, prodo 3 c. 201 a. 374 a. 514 a. 694 a. foras 694 a. publicum et palam 8 c. in vulgus 429 a. § Attollo, elevo, extollo 32 b. 36 c. supra 33 a. verbis 585 a. § Insolentem reddo, inflo 451 a. 661 c. 676 b. animo 32 c. magnificè 405 b. me 33 a. 334 a. me adversum 32 c. me gaudio 32 b. me gloriosè 353 c. me insolentiùs 334 c. 371 a. me magnificè 710 b. me ob 6 c. me pompaticè 514 a. me valdè 122 c. superbè 683 b.
Efferor. § Exportor 333 b. 694 b. funere 694 b. § Extollor 32 b. 36 c. verbis 585 a. § Animos tollo, ferocio, inflor, insolesco, superbio 2 b. 32 c. 33 a. 120 c. 155 b. 251 b. 334 c. 415 a. 451 a. 473 b. 513 a. 584 c. 658 c. 676 b. 707 c. 715 b. animo 122 c. insolentius 677 a. magnificè 405 b. ob 90 a. vehementer 585 a.
Efferor. § Exasperor, irritor 11 a. 103 c. 257 b. 686 c.
Efferre arcana 3 c. quem non licet 694 b. sese 405 b. se audaciùs 251 c.
Efferri. § Inflari 32 c. ac ferocire 199 b. adversum 32 c. contumaciter 719 b. insolentiâ vesanâ 443 a.
qui Effert defunctos 697 c. qui non effertur jactatione 473 b.
Effervefactus vehementer 236 c.
Efferveo 236 b.
Effervescens 115 c. sensim 38 c. Sol 640 c.
Effervescentia vehemens 236 c.
Effervesco 115 c. 236 b. 255 b. 703 b. 704 b.
Efficacia 204 a. 205 c.
Efficaciâ præditus 204 a.
Efficaciam habeo adversus aliquid ib.
Efficacior 174 a.
Efficacissima et promptissima opum comparandarum ratio 67 c.
Efficaciter ib. 553 c. resistere 204 a.
Efficax 67 b. 172 b. 174 a. 203 a. 204 a. 205 c. 553 c. est adversus venena 541 c. sum ib.
Efficere conor 553 b. divites ex pauperibus 684 b. nequeo 381 a. ut quis redeat ab exilio 553 a.
Effici 204 a. qui nequit 641 b. qui potest 67 c. qui omnino potest ib.
Efficiebant corpus unum ex omnibus 206 b.
Efficiendi vim habens 517 c.
Efficiens 541 c. boni coloris 595 a. bonum vel bona 542 b. nihil 110 a. per se 204 a. primariò 205 b.
non Efficies quod dicis 640 c.
Efficio. § Conficio, facio, perago, perficio, operor 67 b. 202 c. 204 a. 206 b. 343 b. 420 a. 428 a. 496 a. 514 c. 517 c. 541 b. 542 a. 554 a. 594 c. 641 a. aliquid ex positis et concessis infero 517 c. clàm 207 a. in 206 c. 542 a. 641 b. insuper 553 c. præterea 206 c. simul 206 b. 595 a. unà 553 c. § Promoveo 517 c. § Præsto, reddo 148 b. 224 b. 282 a. 594 b. 641 a. 684 b. aptum 594 c. fortem 282 a.
Efficior. § Perficior 343 c. 553 b. 641 a.
Effictio 205 b. 465 b. ad imaginem seu exemplar 183 c. simulacri 183 b.
Effictus personarum omnium 422 c.
Efficta difficilis 227 a.
Effictam imitatione 422 b.
Effictus 183 a. 674 a. non 675 a.
Effigiem exprimo ib. nullam habens 593 c.
Effigies 181 c. 183 a. 674 a. 675 a. 721 a. expressa 628 c. umbilico tenus ducta 643 c.
Effingendi vi præditus 531 b.
Effingere et conformare 73 a.
Effingo 138 c. 183 c. 205 b. 222 a. 261 a. 401 c. 422 b. 465 b. 578 a. 675 a. ad imaginem seu exemplar 183 c.
Effingor 222 a. 531 b.
Efflagito 387 a. 733 b.
Efflare cruorem per nares 713 b.
Efflatio 540 a. 713 c.
Efflavit animam 299 a.
Efflo ib. 539 c. 540 a. 556 a. 713 c. animam in 743 a. animum simul 540 a.
Efflorescentia 63 b. 64 a.
Effloresco 64 a.
Effluens corpus, id est, decrescens 572 a.
Effluentia 492 a.
cujus Effluit memoria 572 a.
Effluo ib. clàm et sensim 572 b. per 572 a. prius ib.
Effluxio ib. 693 c.
qui Effluxit recens 573 a.
Effluxus 572 a.
Effodiens radicem 482 c.
Effodio 372 a. 482 c. 590 c. radicem 482 c.
Effodior ib.
Effœminata ignavia 397 a. mollities 729 c.
Effœminatè 397 a.
Effœminati animo 257 a.
Effœminatio 141 a. 257 a. 263 b.
Effœminatior 257 a.
Effœminato animo præditus 742 b.
Effœminatum corpus voluptatibus 230 b. ostendens se ipso aspectu 474 a. reddo 397 b.
Effœminatus 1 c. 105 b. 141 a. 167 b. 257 a. 397 a. 425 c. 443 c. 444 b. 708 c. non 257 a. ut eunuchus 226 b.
Effœmino 257 a. 263 b. 393 b. 397 c. 729 c. prorsus 257 a.
Effœminor 397 b. 501 a.
Effœtus et quasi emortuus 455 a.
Effor 374 a. 429 a. 690 b.
Effossio 482 c. 590 a. minii 482 c.
Effossiones thesaurorum 513 a.
Effossis oculis 482 c.
Effossor auri 483 a. minii 482 c. vallorum ib.
Effossus recens 590 c.
Effracturius 482 c.
Effractio parietis ib.
Effractor 482 c. 574 b.
Effrænatè 246 b.
Effrænatus risus 529 a.
Effræne os 266 b. 343 a. 616 a.
Effrænis 246 b. 720 a. lingua 329 c.
Effræno 750 a.
Effringo 70 c. 319 c. 575 a. parietem 482 c.
Effudit in eos divitias 726 b.
Effugere clam 45 b. ex ib. mortem 174 c. cui non licet 699 a. periculum 316 b. præsentes pœnas 172 c.
Effugi qui potest 698 c. non potest ib. qui vix potest 699 a.
Effugiendi peritus ib.
Effugiendus 45 b.
non Effugies, quin convivio nos excipias 699 c. quin emas ib.
Effugio 45 b. 172 c. 174 c. 212 a. 461 b. 518 c. 667 c. 698 c. 699 a. clàm 699 b. declinato capite 436 c. periculum 699 a.
absque Effugio ullo 699 b.
Effugit sensum communem 699 a. qui effugit 698 c.
Effugium 45 b. 528 a. 620 a. 698 c. 699 a. non habens 667 c.
Effulgentia, æ 87 a.
Effulgeo 64 a. 369 c. simul 369 a. unà 87 a.
Effundens lachrymas magnâ copiâ 556 b.
Effundere cor suum 726 b. humores extra vasa sua 727 b. iram in autores 596 a. lachrymas 379 b. semen 230 c. verba 540 a. vitam 207 b.
Effundi multitudo dicitur ex aliquo loco 726 b. Quod effunditur in aliquem ib.
Effundo 110 b. 236 b. 379 c. 678 b. 725 c. 726 b. 737 a. dispergendo 569 b. flatu 713 c. fontis in modum 522 a. me 306 c. in modum salientis aquæ 350 c. tanquam pluviam 463 a. § Profusè largior 230 c. et contribuo largè 18 b.
Effundor 94 a. 379 c. in modum fontis 522 a. § Metaph. 726 c.
Effusæ evacuationes 25 a.
Effusco 260 b.
Effusè. § Largè 60 c. 230 c. § Dissolutè, licenter 60 c. 229 a. cachinnor 288 a.
Effusi in delicias 163 a.
Effusio 726 a. immodica 727 a. sanguinis 726 b. 728 a.
Effusiones sanguinis 434 b.
Effusor. § Profusor 726 b.
Effusum quod est 725 c.
Effusus 726 b. § Profusus ib. § Solutus 229 a. in libidinem 364 a. in Venerem 725 c. risus 127 a. sum 725 c.
Effutierunt dicenda et tacenda 573 b.
Effutio 363 b. Quum effutivisset hæc 360 a.
EGELIDUS 729 b.
Egens domus 723 c.
Egeni 733 b.
Egens ib.
Egenus 114 c. 157 c. 158 a. 322 b. 733 b.
Egeo 154 b. 157 c. 158 a. 509 c. 510 a. 561 b. 602 a. 681 b. 722 b. 733 b. aliquantum 602 a. insuper 157 c. 158 a. re aliquâ 733 b. rebus necessariis 18 b.
Egerere terram fodiendo 98 a.
quod Egeritur seu excernitur facilè 162 c. 737 b.
Egerminatio 109 a.
Egermino 108 c. 109 a.
Egero 348 c. 694 b. 727 c. terebrando 671 c.
Egesta terra 98 a. 727 c. est è fossâ humus 33 c.
Egestâ humo bustum struentes 725 c. humo extructus 727 c. terrâ extruo 725 c. 726 a. 727 c.
Egestas 137 b. 322 b. 681 b. 733 b.
ad Egestatem redigere 283 b.
Egestati succumbentes 510 a.
Egestio 98 a. 307 c. 694 b. 737 b.
Egestitia terra 78 a.
Egestum quod est 694 b.
Ego 178 c. 491 a. verò 659 b.
Egrediens 233 a. 510 c.
Egredior 14 a. 94 a. 212 b. 233 a. 365 b. 510 c. 705 b. adversum aliquem 233 b. clam 212 b. coram constitutum 661 a. cum impetu 479 b. 495 c. per 510 c. prior 452 a. 479 c.
Egregia facinora 294 c.
Egregiè 375 a. 519 b. 537 b. 693 c.
Egregii 294 c.
Egregio animo præditus 742 c.
Egregius 51 a. 57 c. 294 c. 348 c. 355 c. 372 c. 519 b.
Egressio 451 c. 703 b.
Egressu facilis 94 a.
Egressus 233 a. castris 510 c. domo 212 a. est in Persas 242 c.
Egressus, ûs 94 a. 510 c. ex quo non est 94 a.
EHEM 1 b.
Eheu 25 b. 275 c. 287 c. 698 c.
Eho 1 b.
EIA 181 b.
Ejaculari splendorem 369 c.
Ejaculor 42 b. 207 a. 497 b. 576 c. funditoris more 627 c. ultra scopum 513 b.
Ejecerunt eos ex insulis 279 c. ex urbe præconis voce 315 a. mares è Lemno 456 c.
Ejectamenta maris 115 c.
Ejectamentum maris 98 c.
Ejectio mercium in tempestate 98 c. § Expulsio ib. 162 c. 279 c. 744 b. è domo 456 c. è tribu vel populo 698 b. peregrinorum 191 c.
Ejectis aliis habito 456 c.
Ejectitius 31 a. 98 c.
Ejectos dissipo 591 a.
Ejectus domo 456 c.
Ejicere contumeliosè 338 c. possessione 274 a.
Ejiciendus 98 c.
Ejicio 13 a. 98 c. 268 c. 279 c. 315 a. 351 b. 380 a. 513 b. 744 a. totùs impetu 115 c. antè 98 c. ex civitate aut cœtu hominum 744 b. externos 191 c. foras 266 b. incantationibus 21 c. patrum 98 c. per contentionem 56 b. possessione 184 b. senatu 698 b. simul 591 b. unà 98 c.
Ejicior 528 a. domo 456 c. loco aliquo tanquam è domo 456 b. per æstum 115 c.
Ejulare desino 462 c.
Ejulatibus prosequor ib.
Ejulatu prosequor 454 c. cum Ejulatu ib. sine ejulatu ib.
Ejulatus, ûs 319 b. 361 b. 454

c. 462 c. In ejulatus erumpo 454 c.
Ejulo 118 b. 319 b. 361 b. 454 c. 462 c. graviter 746 b. insuper 462 c.
Ejuro 464 b. legationis munus ib.
Ejus 472 c. domus 176 c.
Ejusdem classis sum 635 a. generis 712 b. notæ sum 635 a. numeri qui est 75 b. ordinis 635 c. ordinis sum 610 b. personæ qui est 474 b. sexûs 712 b.
Ejusmodi 459 b.
ELABI creditoribus 461 b. è manibus 699 a. è memoriâ ib. sibi sinere 230 c.
Elabitur tempus 56 a.
Elabor 45 b. 174 c. 461 b. 527 c. 528 a. clàm 174 c. 528 a. è manibus 461 b. per foramen aut rimam 528 a. per medium ib. per mediam turbam 174 c. simul 528 a. § Prœterlabor 668 a.
Elaborari curâ et diligentiâ summâ 41 a. qui potest 202 c.
qui Elaborarunt in eâ re 515 a.
Elaborata res studiosè 606 a.
Elaboratè 409 b.
Elaboratio 202 c. 205 a.
Elaboratum ferrum 296 c. opus 516 a.
Elaboratus 83 c. accuratè 41 a. artificio multo et vario 142 a. artificiosè 648 b. manu 296 c. 516 a. per se 515 c. ter 516 a.
Elaboro 83 c. 206 b. 296 b. 515 b. 516 a. 646 a. antè 206 b. arte magnâ 142 a. artificio eleganti 648 b. summo studio 41 a.
Elaboror 515 b. 553 b. accuratè 563 b.
Elæomeli 410 b.
Elanguo 265 c. 399 c.
Elanguesco 397 c. 399 c.
Elapsio per medios 528 a.
Elapsis interim multis annis 124 b.
Elapsum tempus 212 c. Post elapsum decennium 668 a.
Elargior 722 a.
Elargiri insuper 162 c.
Elargitio 163 b.
Elassesco 8 c. 296 c.
Elata verba 389 a. 703 a.
Elatâ mente præditus 444 b. 709 c.
Elatam vocem habens 717 a.
Elate 637 a.
Elati oculi 628 c.
Elatio. § Exportatio 333 c. 694 b. funeris ib. § Pronunciatio 694 b. § Elevatio, exaltatio, sublatio, subvectio 33 b. 32 b. 36 c. animi 32 c. 89 c. 122 c. 708 a. animi vesana 443 a. mentis 444 b. poli 32 c.
Elationem animi virilem habens 385 a.
Elatiore voce utor 716 c.
Elato animo præditus 703 c. 708 a. animo sum 708 a. 709 c. corde præditus 299 c. sermone utens 383 a. supercilio præditus 492 a.
Elator funerum 611 b.
Elatu difficilis 694 b.
Elatum reddo 414 c. 713 c.
Elatus in vulgus 694 b. § Assurgens magnâ mole, tumefactus 451 a. § Superbus 1 c. 32 c. 122 c. 309 c. 335 a. 492 a. animo 122 c. animo aliquantum 451 a. animus 708 a. civis 548 a. fastu 32 c. spe alicujus rei 414 c. spe inani vel vanâ 36 c. 710 b. sum 405 b.
Electa ecclesia unâ 372 c.
Electò 372 b.
Electio 30 a. 372 c. imperatoris 30 a. per sortem 372 b. In electione rerum errantes 30 a.
Electionis ejusdem consors 372 c.
Elector 30 b.
Electri splendorem habens 698 c.
Electrix 30 b.
Electrum 379 a. 489 c. 698 b.
Electu facilis 32 a.
Electus 30 b. 372 b. non 639 a. sorte 372 a. 354 c. suo ipsius suffragio 639 a.
Eleemosyna 193 a. 375 c.
Elegans 1 c. 85 b. 132 b. 142 a. 152 b. 335 a. 555 b. 665 a. compositio 652 a. dictio et venusta 375 c. opus 57 c. et compta oratio 138 c. orationis genus 426 c. phrasis 427 c. scriptura 138 c. sonus 717 b.
Elegantem faciem facio 473 b. faciem habens 474 b. sonum habens 717 b.
Eleganter 132 b. 288 a. 335 a. 411 a. 427 c. 428 a. 555 b. 707 a. 746 a. cano 411 b. componor 335 a. compta 347 a. contextus seu nexus 533 b. dicere 335 a. 375 c. factus 543 a. 647 b. habeo me 294 c. loquor 201 b. pingens aut scribens 138 c. scribo ib. vestitus 228 b.
Eleganti artificio elaboro 648 b. formâ præditus 617 a. sermone 201 b. voce præditus 717 b.
Elegantia 91 a. 132 b. 335 a. 341 b. 411 a. artificii 648 b. cantus 411 b. morum 664 c. musica 428 a. pingendi aut scribendi 138 c. sermonis 7 c. 201 b. verborum 201 a. vocis 717 b.
Elegantia verba 574 a.
Elegantiâ verborum tempus tereo 495 b.
Elegantibus verbis ornatus 574 a.
Elegantiæ studiosus 295 a. studiosus minimè ib. studiosus sum ib. studium 648 c.
Elegantiam addens 473 b. ascisco 295 a.
Elegantiùs 721 c.
Elegi versus 192 b.
Elegiacum carmen ib.
Elegiarum scriptor 543 a.
Elementa quatuor mundi 609 c. In elementa resolvo 610 b. resolutio ib.
Elementa apud grammaticos 609 c. doceo ib. tradens ib. prima tradens 248 c. prima suscipientis timoris 609 c. Quasi elementa prima imprimo et infigo 610 b.
Elementale 13 c.
Elementalis 609 c.
Elementaliter ib.
Elementaria institutio 13 c.
Elementaris 609 c.
Elementarius ib.
cum Elementis primis indo 610 b.
Elementorum traditio 609 c.
Elementum ib. in aliud muto 610 b.
Elephanto laboro 193 b.
Elephantiasis 383 b. 705 a.
Elephantinus 193 b.
Elephantorum magister ib.
Elephas ib. § Ebur ib. § Lepra ib.
Elevans sese 42 a.
Elevatio. § Exaltatio, sublatio 32 b. 36 c. 682 b. in sublime 415 a.
Elevatus è terrâ tumuli instar 389 b.
Elevo. § Attollo, erigo, subveho 23 a. 32 c. 33 a. 36 c. 78 a. 192 a. 274 c. 342 b. altrinsecus 223 a. in altum 483 b. prior 223 a. Sursum 588 a. veste 492 c. § Extenuo 625 a. 688 a.
Elevor sursum 588 a.
Eliciendi vim habens 13 a.
Elicio 12 b. 293 b. 294 a. 589 b. 603 a. 726 b. siphone 589 b. sudorem 543 b.
Elicior 13 b.
Elicit pilos 294 b.
Elidere oculos 336 c.
Elido 259 a. 336 c. 525 a. 670 b. simul 670 b.
Elidor 337 a. cum fragore 374 b.
ad Eligendum aptus 30 b.
Eligendus præ aliis ib.
Eligere judicem 30 a.
qui Eligit 30 b. Quod quis eligit pro arbitrio 5 a.
Eligo 30 a. 31 c. 169 a. 348 b. 372 c. 471 b. in alterius locum 30 c. post 31 b.
Eligor 30 a. 372 c. post 31 b.
Elinguatum esse 644 b.
Elinguem reddo 134 a.
Elinguis 133 c. 616 c.
Eliquo 649 a.
Elisi cui sunt testiculi 258 c.
Elisio 259 a.
Elisus ignis 98 c.
Elixa vendens 567 a.
Elixæ carnes 115 c.
Elixatio 227 c.
Elixatus ib. non ib.
Elixo 227 b. 238 a.
Elixor 227 b.
Elixus 227 c.
Ellychnia habens duo, tria, multa 430 b.
Ellychnii fungus 429 c.
Ellychnium 265 a. 392 a. 430 b. 615 c. habens 392 a.
Elocare dote datâ 179 a.
Elocata nondum filia 162 a.
Elocatio 445 c.
Eloco mercede 423 a. post 162 c.
Elocutio 210 c. 373 b.
Elocutionis ornatu carens oratio 594 c.
Elogium 401 a. morientis 586 b.
Elongo 417 a.
Eloquar 187 b.
Eloquendi facultate perditus 706 b.
Eloquens 134 b. 374 c. 375 b. 573 b.
Eloquenter dico 573 b. loquor 572 b.
Eloquentia 7 b. 149 c. 374 c. oratoria 573 b.
Eloquentiâ valens 372 b.
Eloquentissimus 7 b.
Eloqui 8 c. 210 c.
Eloquor 87 b. 200 c. 343 b. 365 c. 689 b. 690 b. 700 a. 706 b.
Eloquutor 706 b.
Elotio 539 a.
Elotus ib.
Eluceo 369 c. 565 a. 684 b. leviter 684 c. per 366 b.
Eluctabilis facilè 496 c. vix ib.
Eluctor 106 c. 496 c.
Elucubrare 384 c. 516 a.
Eludo 69 b. captiosè 601 b.
Eluendi maculas vim habens 254 b.
Eluendo abstergo 389 a.
Elugeo 514 c.
Elui qui ægrè vel difficulter potest 441 b. 539 a. qui facilè potest 539 a. qui nequit ib.
Eluo 324 a. 389 a. 441 b. 539 a. antè 539 a. intra 324 b. sordes 578 b.
Eluor 538 c. 539 a.
Elutio 394 b. 441 b.
Elutriare 201 a.
Elutriatio 4 c.
Elutus 539 a. non 324 c. ter ib.
Eluvies 572 a.
Eluxuriari in stylo 263 c.
Eluxurio 396 b.
EMACERO 649 a. 671 c.
Emaciandi vim habens 286 c.
Emacians 648 c.
Emaciatio 286 c.
Emaciatus est totus 591 b.
Emacio 286 c.
Emacior 591 b.
Emaculo sordibus 586 b.
Emanans 572 a.
Emanasse rumorem in populum 571 c.
Emanatio 572 a. 575 a.
Emancipatio 542 a.
Emancipo 552 c. 542 a.
Emano 110 b. 572 a. 693 c.
Emarcescentia paulatim 432 b.
qui Emarcuit 591 b.
Emarginandi vim habens 721 c.
Emax 9 b.
Embamma 103 b.
Emblema 99 a.
non Emendans 709 c.
Emendare qui potest 478 b.
Emendari qui nequit ib. qui potest ib.
Emendatio 478 b. 709 c.
Emendator 709 c.
Emendatu facilis 57 c. 478 b.
Emendatum quod est 478 b. Quo quis emendatur 709 c.
non Emendatus ib.
Emendico 201 c. vicissim ib.
Emendo 83 a. 217 c. 293 a. 367 b. 478 b. 578 b. 709 c.
in Emendo difficilem me præbeo 745 b.
Emendor 478 b.
ad Emendum propensus 745 a.
Emens necessaria ad victum ib.
Ementior 740 c.
Ementitè 740 b.
Ementitus 740 c. non ib.
Emere argento 48 a. cupio 745 a.
Emereri 16 b. 463 a.
Emergere è fonte 174 c.
Emergo. § Existo, prodeo sursum 64 a. 174 c. 199 b. 223 a. 332 b. 358 b. 439 b. 684 c. sensim vel clàm 174 c. § Metaph. 174 c. 199 b. 439 b.
Emeritum revoco 238 b.
Emeritus 38 c.
Emerserunt spinæ 93 b.
Emersi ex undis vitæ secularis 358 b.
Emersio 174 c. 223 a. 693 b.
Emersit è mari 174 c. ex undâ maris ib.
qui Emersit hæc 68 b.
Emetior 415 b.
Emetitur iter duplex 508 c.
Emi 745 a.
Emicans fulgor 369 c. fulgur 34 a.
Emico 34 a. 86 c. 223 c. 225 c. 369 c. raptim 86 c.
Emicuit de terrâ 225 c. vox iterum 369 c.
Emigratio 280 a. 456 c.
Emigro 279 c. 280 a. 456 c. 737 c.
Eminens 100 c. 223 c. 381 b. 638 b. æquè 340 c. è terrâ tumuli instar 389 b. in omnibus 225 c. supra sacras ædes 642 a. supra terram 640 c.
Eminentia, æ 223 c. 225 c. 280 a. 340 a. 451 a. humerorum 745 a. quâ aliis superiores sumus 226 a. terræ 280 a.
Eminentiæ 309 c. in montibus 425 c.
Eminentissimus 340 b. in augurali disciplinâ 222 b.
Emineo 199 b. 222 c. 223 a. 225 c. 280 a. 438 c. et erumpo per summa 64 a. super alios erectus in pedes 358 c.
Eminus 70 b. 189 a. 200 b. 417 a. 357 a. 358 a. 606 b. 649 b. jaculans 102 a. intuens 592 b. pugnans 404 c. pugnare 171 c.
Emissaria aquarum 336 c.
Emissarium 575 a.
Emissarius 4 b. 15 c. 564 b. 592 c. 610 c. 668 b. hircus 513 b.
Emissio. § Ablegatio 229 c. 513 b. 611 a. Rejectio, effluxio 13 b. sanguinis sursum 693 b. seminis 542 a. seminis in somnis 466 a.
Emissitius 610 c.
Emissor 229 c.
Emissorius ib.
Emittebat voces ib.
Emittere lacrymas 15 b. 97 b. milites in expeditionem 513 b. vocem 208 c.
Emittit frondes 574 a. germen 109 a.
Emitto 64 a. 97 b. 100 b. 162 a. 223 a. 228 c. 229 c. 268 c. 313 a. 376 b. 611 a. 640 b. 693 b. 707 c. 714 b. abundanter, l. effundo 110 b. ad 230 c. adversus vel in ib. antè 611 a. arcu 660 b. clàm 513 b. eructando quasi 208 c. cum eruptione 574 c. frontis et scaturiginis in modum 522 a. foras 268 c. 707 c. cum fulgore 615 c. cum ignominiâ 513 b. laxando 719 c. manu 229 a. nuntium 610 c. per 229 c. pluviæ instar 463 b. priùs 513 b. sanguinem 30 a. 575 a. semen 604 a. semen in somnis 466 c. cum sonitu 577 c. splendorem 369 c. veluti sudorem 270 b. telum 42 b. vicissim 229 c. 610 c. ultra 513 b. unà ib. vocem 228 c. 716 b.
Emittor 513 a. 611 a.
Emittunt semen 229 c.
Emo 9 a. 48 a. 558 b. 566 c. 745 a. aurum 745 b. certatim 745 a. equos 745 b. insuper 566 c. vicissim 9 b.
Emodulatus 578 a.
Emollescit mihi animus 397 b.
Emollesco ib.
Emollio 69 a. 154 b. 245 c. 257 a. 268 b. 397 b. 636 b. 713 b. 732 c.
Emollior 272 c. 397 b.
Emollire et quasi deliciis frangere 69 a.
Emolliri qui potest 397 a. qui nequit 397 b. cujus cor nequit 636 b. Non emolliri infamiâ ib.
Emollita cera 397 b.
Emollitio 397 a. quæ fit blanditiis seu blandâ tractatione 268 a.
Emollitu facilis 154 b.
Emollitus est et effœminatus 397 a.
Emollivit eum per disciplinam 245 c.
Emolumenta redeunt ad me 152 c
cum Emolumento 747 b.
Emolumentum 2 a. 301 a. 366 a. 466 c. 491 c. 508 a. 695 c. 747 b. qui accipit laborum suorum 423 a. afferens 747 b.
Emori risu 259 b.
Emorior ib.
Emortuus 435 a.
Emotio mentis 281 a. 351 b. 626 c.
Emotum esse mente 317 b.
Emotus loco suo 660 c. mente 317 b.
Emoveo 170 c. mente 281 a. 317 q. quassando 583 c. vectibus 492 c.
Emoveor mente 317 b.
Emphasi carens 684 c.
Emphasin habens ib.
Emplastro similis 531 b.
Emplastrum ib. liquidum ib.
Emporium 99 c. 434 b.
Empta res 9 a. 745 a.
Emptio 7 b. 9 a. 49 b. 745 a. equorum 745 b. frumenti ib. Ad emptionem pertinens 9 b.
Emptionibus qui præest 745 a.
Emptitius 352 c. 745 a.
Emptor 9 a. 745 a. boum 745 b. caprarum ib. difficilis 745 b. equorum ib. frumenti ib. leguminum ib.
Emptorum penuria 518 c.
Empturio 9 a. 745 a.
Emptus 352 c. 745 b. ære ib. argento 745 a. auro 745 b. bove ib. super ib. pecuniâ 745 a. sale ib.
Empusa 196 a.
Emundo 599 b.
Emungere nares 679 b.
Emungo 431 c. pecuniâ 734 b.
Emungor 431 c.
ENARRA mihi 200 c.
Enarratio 162 b. 210 c. 240 c. 438 a. 684 c. 706 b.
Enarrativus 684 c.
Enarrator 240 c. 684 c.
Enarratores poëtarum 609 c.
Enarratu difficilis 240 b.
non Enarratus 240 c.
Enarravi 187 b.
Enarro 8 c. 162 b. 210 c. 212 a. 240 c. 374 a. 632 a. 706 b. antè 240 b. insuper 205 b. 240 b. sigillatim 374 b.
Enascentes ex sese invicem 715 a.
Enascentia, æ 714 c.
Enascor 124 b. 338 b. 640 b. 714 a.
Enato 332 b. 439 b.
Enatum quod est 714 a. quod primum est 125 a.

Enatus sum 714 a.
Enavigatio 536 a. adversus aliquem ib.
Enavigo 480 a. 536 a. antè 480 a. contrà 536 a. simul ib.
Encausi pictus 290 a.
Encaustes ib.
Encausticè ib.
Encausticus ib.
Encaustum ib.
Encaustus ib.
Encomium 28 b. 178 b.
Endivia 672 a.
Eneco 435 a. 541 a. 638 a. 671 c. § Obtundo loquacitate et ingrata dicendo 326 a.
Enecor 453 a.
Enectus 145 b.
Enervans mentem 444 a.
Enervare animos 2 a.
Enervatio 263 b. 393 a.
Enervatus 398 a. labore 515 b.
Enervo 140 b. 263 b. 393 a. 438 b. 726 c.
Enervor 393 a. deliciis 263 b.
Enim 122 a. 412 a. Sed enim 418 a.
Enimverò 47 a. 418 a. 487 b.
Enitescens splendor 369 c.
Enitère 64 a.
Enitor. § Pario 107 a. 654 b. cum dolore 453 b. § Contendo 293 a. 603 c. 637 c. ad hoc 56 b. contra 606 a.
Enixa 654 a.
Enixè 286 c. 605 c. 637 b. 638 b.
Enodis 71 c. 433 c.
Enormiter 442 b.
Ens 231 b.
Ense accinctus erat 36 c. insurgens 34 a. neco 353 c.
Ensem aureum gestans 69 a. condere 449 c. distringere 490 c. 603 b. gesto 697 c. cum impetu movens in aliquem 34 a. nudabo 307 c.
Enses districti 211 c.
Ensibus protensis salto 449 c. succincti 238 c. Pugna quæ fit ensibus 449 c.
Ensiculus ib.
Ensifer 32 c. 697 c.
Ensis 27 c. 69 a. 403 b. 404 c. 449 c. 571 a. 601 c. 626 a. falcatus 175 a. ligneus 405 a. quo præcingimur 238 b.
Ensis gestatio 697 c.
Ensium fabricator 205 a.
Enterocelicus 313 c.
Enthymema 263 a. additum enthymemati ib.
Enthymemata constans 264 c.
Enucleatè 288 c. dissero 375 a.
Enumeratio 75 a. 136 b. 137 a. 372 c. facta repetitio calculo 378 b.
Enumero 136 c. 212 a. 372 c. simul 75 b.
Enumeror 75 a.
Enuntiari. § Proferri 695 c.
Enuntiatio 3 c. 4 a. 68 c. 684 b. arcani 8 c.
Enuntiativè 684 c.
Enuntiativus 3 c. 684 b.
Enuntiator 684 c.
Enuntiatus ib.
Enuntio. § Dico, loquor, profero, pronuntio 3 c. 200 c. 248 b. 684 b. 695 c. 700 a. 706 b. § Divulgo, effero, indico 3 c. 419 a. 694 a. arcanum 8 c. tacenda 483 b.
Enutriendæ prolis ratio 665 b.
Enutrio 656 b. 665 b. simul ib. vicissim ib.
Enutritio ib.
Enyo 197 c.
EO. § Vado 16 a. 93 a. 124 b. 212 c. 228 a. 232 c. 318 c. 332 c. 385 b. 425 c. 439 b. 441 c. 510 c. 546 b. 609 c. 610 a. 705 b. 737 a. ad 212 b. adversum 460 a. ægrè, dolens et afflictus 211 b. concitatè 584 a. contrà 39 c. cum 460 a. in hostes infesto exercitu 14 b. per 460 a. 510 c. 610 a. post 233 c. 460 a. recto cursu 669 a. suppetias 111 a. unà 511 a. 610 a.
Eò. § Illuc 189 b. ætatis provectus 242 c. devenerunt res 282 c. devenit vecordiæ 307 a. impudentiæ processit 213 a. insaniæ progressi sunt 191 a. res evaserunt 196 c. vado, quo eundum est 189 b. usque progressi sunt 213 a.
Eò quod 484 c. 487 a.
Eo loco 450 b. modo ib. 484 c. 491 a. Ex eo tempore 216 a.
Eodem anno 216 b. die 245 a. ex loco 465 a. in loco ib. modo 89 c. 464 c. 664 c. momento 746 a. ordine 610 b. 635 c. in ordine locatus 610 a. tempore sum 736 b. tenore 638 c. in versu locatus 610 a.
Eodem 89 c. 465 a.
Eous 640 b.
EPACTA 14 c.
Ephebeum 239 c.
ex Ephebis excessit 239 c. Ad ephebos pertinens ib.
Ephialtes 30 b.
Ephippio non instratus equus 306 c.
Ephippium 276 a. 495 b. ligneum 83 a.
Ephori 476 a.
Ephororum munus ib.
Epiala febri laboro 247 a.
Epialus 246 c.
Epiglottis 134 a.
Epigramma 137 b.
Epigrammate noto vel mordeo ib.
Epilepsia 367 b.
Epilepsiâ laborans ib. Ad epilepsiam pertinens ib.
Epilogum facio 366 c.
Epilogus 374 b.
Epiphonema 716 b. Per epiphonema 716 c.
Epirota 246 c.
Epiroticus ib.
Episcopalis 271 a.
Episcopi habitatio 392 c. vicarius ib.
Episcopi qui populo præsident 179 c.
Episcopus 392 a. 646 b. sum 392 c.
Epistatum ago 281 c.
Epistola 136 a. 611 a.
Epistolaris 611 a.
Epistolarum magister ib. scriptor ib.
Epistolis scribendis operam dans ib. Ab epistolis 198 c.
Epistolium 136 a. 611 a.
Epitome 643 a.
Epomis parva 744 a.
Epoto 326 c.
Epulabantur places 259 c.
Epulæ 143 a. 259 c. appositæ 652 a.
Epulas do 143 a. instituens ib. struere 514 c.
Epulatio 214 a. Ad epulationem pertinens 259 c.
Epuli administrandi seu apparandi præfectus 193 a.
Epulo excepit 366 b. splendide instructus 260 a. Ex epulo 143 a.
Epulo, onis 143 a. 259 c.
Epulor 143 a. 184 a. 214 a. 220 b. 267 c. inter alios 143 a. unà 214 b. 220 b.
Epulum 143 a. 184 a. 214 a. 220 b. 249 c. 259 c. 260 a. funebre 250 c. lætum 2 a. nuptiale celebrare 142 c. opimum 530 a. publicum 260 c. solenne ib. præbeo 142 c. 220 b.
EQUA 256 c. 276 a.
Equæ 693 a.
Equaria medicina 269 a.
Equariæ 692 b.
Eques 94 b. 95 b. 114 c. 191 b. 275 c. 276 a. miles 276 b. sum 276 a.
Equester 275 c. 306 a. ordo 276 a. sagittarius 660 b.
Equestre agmen 275 c. certamen 276 a. 669 a.
Equestrem censum solventes 276 a.
Equestres copiæ 95 b.
Equestria arma 275 c. certamina ib.
Equestribus copiis vinco 345 c.
Equestris 115 a. 275 c. 276 b. ars 275 c. 276 a. bellator 340 b. cursus 275 c. cursus 276 b. decursio ib. ordo 634 a. præfectura 81 a. pugna 404 b. statua 276 b. vestis 275 a. virtus ib. vita 276 b.
Equestrium copiarum perturbator 619 a.
Equi coagulum 276 a.
Equi curules 682 c. desultorii 276 a. feri 11 a. ignavi et torpidi, qui calcarium citò obliviscuntur 206 b. singuli 276 b.
Equicervus 191 c.
Equidem 132 c. 178 c. 239 a. 245 a. 289 a. 418 a. 440 a. 488 c. 639 b. Non equidem 487 b.
Equile 275 c. 285 a.
Equina cauda, id est, equisetum 488 c. superbia 676 b. Ex equinâ jubâ factus 719 b.
Equinam caudam habens 488 c.
Equinis setis comans ib.
Equinus 276 a. census ib.
Equio 396 a.
Equiria 669 a.
Equis abundans 276 a. adjuncti pedites ib. adjunctus ib. alendis consumo 666 b. delector magnopere 396 a. gaudens 719 a. insidentes 198 c. invehi 493 a. pascendis aptus 115 a. pascendis locus 692 b. perstrepens 350 b. perstrepo ib. terrorem incutiens 691 a. Ab equis devoratus 119 a.
Equisetum 488 c.
Equiso 333 a.
Equitabilis 276 a. locus 191 b.
Equitandi imperitia 276 b. imperitus ib. peritus 2 a. 276 a.
Equitando iter perago 190 c.
Equitantium modo 276 a.
Equitans occurro 276 a. recedo vel fugio 276 b. revertor 190 c.
Equitare necessitate 276 a.
Equitatio 190 c. 276 a. 493 a.
Equitator 276 a.
Equitatu difficilis locus 191 b.
Equitatu præstans 276 b.
Equitatui non aptus ib.
Equitatum ago ib.
Equitatus 276 a.
Equites duceati mille 275 c.
Equito 190 b. 191 b. 276 a. 493 a. adversus aliquem 276 a. antè 276 b. in ib. juxta ib. super ib.
Equitor 493 a.
Equitum magister 81 a. magister sum ib. turma ib.
Equo aufugio 276 b. careus ib. decurro in ib. delapsus 572 a. erumpo 190 c. evehor, exeo, incusso insidens ib. invehor 190 c. 276 b. iter faciens 306 c. præcedo 276 b. provehor 190 c. vehor 276 a. velox 260 b. unico qui vehitur 276 b. Ex equo 276 a. pugnans 404 b. pugno ib.
Equorum agitatio 191 b. agitator 191 b. 276 b. amans 276 c. amator 203 b. amor ib. amor vesanus 396 a. amore insano flagrans ib. curriculum 669 a. domitor 145 c. 276 b. emptio 745 b. emptor ib. greges 692 b. lavandorum locus 389 a. lora 137 a. medicus 269 a. more 276 a. nutritio 666 b. nutritor ib. nutrix ib. pastor 331 b. 692 b. possessor 276 b. studiosus 203 b. studium ib. venditor 567 a.
Equos agitans 168 a. 435 c. agito 191 b. alens 115 a. alo 666 b. bonos habens 276 b. conscendere 275 c. curans 353 a. curules alens 666 b. curules alo ib. emo 745 b. insternere 581 c. jungere rhedæ 234 c. pascens 115 a. 436 c. quatuor habens 276 b. sex habens currus ib. Qui circa equos versatur 547 a.
Equuleis niveis invectus 568 a.
Equuleos habens ib. habens celeres, pulchros, sex, tres, varios ibid.
Equuleus. § Parvus equus 276 a. 568 a. 679 c. tenellus 568 a.
Equulus 276 a.
Equum admitto 230 a. conscendens 95 c. conscendere 93 b. In equum tollere 98 a. tollor 96 b. Equus 275 c. annosus 131 b. qui conscendi non potest ib. desultorius 306 c. 426 b. fio sui sum 275 c. stratus 582 a.
ERADICATIO 375 c.
Eradicator ib.
Eradico 373 b. 375 c.
Eradicor ib.
Erado 326 a.
Erador 305 c.
Eram 231 b.
Erat nuda 672 b. Non erat quod comederent 231 b.
Erebus 207 a. ex Erebo ib.
Erectâ cervice incedens 638 c.
Erectæ mammillæ 478 c.
Erectam comam habens 719 b. jubam habens ib.
Erectas nates habens 562 c.
Erecti erant animo 561 b.
Erectio. § Sublatio 279 c. 478 a. 637 a. § Extructio 279 c.
Erectis clunibus esse 562 c.
Erecto corpore stando 285 b.
Erectos crines habens 262 a.
Erectum animum habens 709 a. caput habens 300 b. 344 a.
Erectus. § Arduus, arrectus stans 278 b. 279 a. 414 c. 478 a. 683 b. 715 c. in summos pedum digitos 95 b. incedens ib. incedo 96 a. stans 285 b. § Intentus 414 c. ad rem quampiam, id est, ejus desiderio flagrans 414 c. animo ib. animus 709 a. erat populus 32 b. in spem 251 b. in spem bonam 251 c.
Eremita 209 c.
Eremus 209 b.
Erepo 211 a.
Ereptus 77 a.
Erexit probè, sc. imperium quassatum 478 a.
Erga 519 b. 558 c.
Ergò 72 a. Quid ergò? 147 b.
Erica 207 b.
Ericâ abundans 207 c.
Erigam statuam 228 a.
Erige faciem tuam 478 a. vitam tuam, i. stabili et confirma 478 b.
Erigens urbes 518 a.
Erigere malum 278 c. oculos in cœlum 178 b. plagas 689 c. vela 32 a.
Erigi. § Statui 278 c. spe 32 c.
Erigit pilos, id est, facit et erigantur 278 b.
Erigo. § Arrigo, attollo, surgere facio, sustollo 13 a. 32 b. 98 a. 223 a. 274 c. 278 b. 280 a. 342 c. 478 a. 602 c. 637 a. ad vitam 279 c. afflictum 342 c. caput 358 b. ut cippum 615 a. in altum 693 b. in spem 414 c. 560 b. lapsum 627 a. me 478 a. 484 a. oculos 358 b. rursum, i. animum reddo 251 c. simul 342 c. super cippum 615 a. § Extruo 270 c. 279 b. 478 b. § Instauro 478 b. rursus ib.
Erigor. § Attollor, sustollor 23 a. 32 a. 36 c. 478 a. 602 c. 637 a. in altum 667 b. à lapsu 627 a. in pedes, et eminens super alios 338 c. spe et animo 561 b. in spem bonam 251 c. ut homines elati 637 a.
Erinaceus 37 a. 220 c.
Erinnys 209 c.
Eripio 77 a. [illegible] a. 353 b. clam et furtim 321 a. furto ib. è periculo 600 c. te [illegible] igne 77 a.
Eripuerat et liberarat à cæde 211 c.
non Erit cujus vis 231 b.
Erithace, Erithacus 209 c.
Ero 231 c. usque et constanter ib.
Erodendi vim habens 118 c.
Erodo 213 c. 672 a.
Erogans libenter 163 a.
Erogatio 18 c. 163 a. prodiga 601 c. profusa 230 c. publicè facta 163 a. 658 c.
Erogo 18 b. 230 c.
Erosio 118 c. 119 a.
Erosor pilorum 672 b.
Erosum 118 c.
Erosus 119 a.
Errabunda 43 a.
Errabundâ mente 52 b. 695 a.
Errabundum circumago 531 a.
Errabundus circumeo 243 b. 530 c. facio iter 530 c. sum ib.
Errans incertis sedibus 180 b. infeliciter 530 c. mente 443 a. multùm 530 b. noctu ib. non ib. per mare ib. verbis 201 a. viâ 452 c. vino 530 a.
Errantia sidera ib.
Errare bis in bello non licet 54 a. facio 530 a. in aliquâ re 54 a. in verbis 53 c. toto cœlo 68 a. totâ viâ 54 a.
Errat in multis 627 a.
Erratica aqua 530 b. stella 530 c. vita ib.
Erraticus ib. homo ib. non ib.
Erratio. § Vagatio 43 b. 530 c. 570 c. § Hallucinatio 693 a.
Erratum 54 a. 411 b. 527 c. 528 b. 550 b. 559 c. admitto 411 b. committo 54 a.
Erro. § Vagor 29 c. 43 a. 530 c. 570 c. 695 a. § Erratum committo, fallor, hallucinor, labor 53 c. 54 a. 550 c. 560 a. 627 a. præterea 54 b. unà ib.
Erro. § Vagus 43 a. 530 c. 570 c.
Erroneus 54 a. 530 a. 531 a. homo 530 c.
Error 54 c. 351 b. 411 b. 550 c. 627 a. itineris 627 a. mentis 337 b. 693 a. probabilis 231 a. In quo error nullus admittitur 527 c.
in Errorem adducor 15 a. impello 530 c. impellor ib. induco 627 a. 664 a. 696 a. 722 c.
Errorum plenus 531 a.
Erubescendo facilè 473 a.
Erubescere desino 209 a. facio 26 b. 34 c.
Erubesco 26 b. 34 a. 208 c. 473 a. 663 b. valde 34 c. unà 663 b.
Eruca. § Insectum 297 a. § Herba 238 a.
Eructatio 208 c.
Eructo 208 c. 562 b. 704 a. 725 b. bullas cum murmure 426 c. in 208 c. cum sonitu 577 c.
Erudio 16 c. 18 a. 83 c. 248 c. 495 b. aliter 16 c. 495 b.
Erudior 16 c.
Erudiri antè 648 b.
Eruditè 428 a. 495 b.
Eruditio 495 a. 646 b. multa 398 c.
Eruditum 600 c.
Eruditus 495 a. humanioribus literis 427 c. valde 495 b.
Eruendi cutem vim habens 636 c.
Ervi magnitudine squamæ 480 b.
Ervilia 747 c.
Erumpendo cum impetu 583 b.
Erumpens 30 a.
Erumpentibus bullis aquarum 280 a.
Erumpere aqua dicitur vel flamma 34 a. 162 b. aquam dicitur fons 98 a. è terrà et germinare dicuntur sata 124 b. facio 374 a. cum impetu 34 a. jubeo 190 c. in lacrymas 574 a.
Erumpit 233 a. aqua 48 b.

Erumpo 34 a. 66 b. 86 c. 98 c. 222 c. 223 b. 233 b. 267 c. 358 c. 479 b. 484 b. 523 c. 528 a. 570 b. 574 b. 575 a. 584 a. 596 a. 671 c. 726 b. cum clamore 110 c. equo 190 c. equo vicissim ib. in hostem è portu 13 b. cum impetu 267 c. infesto exercitu 253 b. per mediam classem hostium 556 a. unà 172 c.
Erumpunt fontes 162 a.
Eruo 31 a. 590 c. bestà 183 a. è fundamentis 180 c.
Ervo similis 480 b. Ex ervo confectus ib.
Eruperant flammæ è terrâ 110 b.
Eruperunt fontes lacrymarum ex oculis 575 a. guttæ 584 a.
Erupit in vocem 574 b.
Eruptio 50 a. 98 c. 190 a. 431 c. 452 a. 574 b. et exitus per locum angustum 98 c. fervida 236 b. pustularum 280 a. sanguinis 575 a. aureum verme 162 b.
Eruptionem sanguinis faciens 575 a.
Erupturus in omnem audaciam 574 c.
Ervum 480 b. parvum ib.
Eryngium 217 b.
Erysipelatis speciem gerens 511 c.
ES amicorum, sc. unus 231 b.
Esca 111 c. 118 c. 401 b. 698 b. quâ animalia capiuntur 150 b.
Escâ capio 150 c.
Escam impono
Escaria vasa 725 c.
Esculenta 179 a. 682 b.
Esculentus 118 c. 179 a. non 38 c. 119 a.
Esculus 699 b.
Esito 70 c.
Esor buccellarum 683 a. pediculorum 683 b.
Esse apud se 25 a. 196. a. 498 a. in luctu 12 b. in more 181 a. in ore 160 b. in nullo pretio et numero 231 b. intra se 197 b. pergam 231 c. potentem 344 a. sui juris 231 b.
Essentia ib. subsistens 239 c.
Essentiâ carens ib.
Essentiæ alterius seu diversæ ib. ejusdem cum patre 715 a.
Essentialis 231 b.
Essentialiter ib.
Essentiam do 231 b. facio ib.
Essentiatio ib.
Est arbiter belli 647 a. etiam 232 b. in me, id est, meâ potestate 196 a. in vobis, seu in vestrâ potestate 198 c. latus 672 b. quando 486 c.
Esto 650 a.
Esu abstineo alicujus rei 213 c.
Esui sum electis modo 372 a.
Esuriens 232 c. terram 507 a.
Esuries 386 c. 588 c.
Esurio 118 c. 386 c. 507 a. aliquantum 507 b. iterum 507 a. valde 507 b.
Esuritio 587 a.
Esus, ûs 179 b. 672 a. carnium 683 b. pollutorum 683 a.
ET 241 a. 289 a. hæc quidem 289 b. illic 189 c. illinc ib. in hoc 196 b. non erubescimus 188 b. quidem 289 a. si quid simile 177 a. verò 147 b. 289 b.
Etenim 289 a. 409 b.
Etesiæ 216 a.
Ethnicus 181 a.
Etiam. § Quoque 158 a. 177 a. 215 c. 289 a. 412 b. 488 c. est 232 b. nunc 58 b. 215 c. 241 a. Atque etiam 289 a. Non etiam 48 a. Quia etiam 416 a. § Affirmandi adverbium 433 a.
Etiamnum 215 c.
Etiamsi 177 a. 181 b. 289 b.
Etsi 177 a. 181 b. 246 a. 289 b.
Etymologia 217 a.
Etymologicus 575 b.
Etymum 217 a. Secundum etymum ib.
EVACUANDI vim habens 307 c.
Evacuando subduco 370 c.
Evacuatio 275 a. 307 c. 370 c.
Evacuationes effusæ 25 a.
Evacuatum quod est 201 c. Non evacuatus 307 c.
Evacuo 201 c. 275 a. 297 c. 307 c. 370 c. 371 a. 589 b. 614 b. aliquantum 370 c. è vase 4. c. lambendo vel lingendo 381 c. siphone 589 b. subtus 370 c.
Evacuor ib. 624 c.
Evadendi peritus 699 a.
Evadere è morbo 48 b. in sublime 699 c. qui non potest 699 b.
Evadit magnopere in violentiam 15 b. Qui evadit incolumis 600 b.
Evado. § Ascendo 13 a. 242 c. per summum 12. a. § Exeo, erumpo 34 a. 223 b. 523 a. 596 a. § Effugio 45 b. 124 b. 461 b. 600 b. 698 c. 699 c. ad extremum, et superstes sum 693 b. impunè 273 c. incolumis 600 b. 711 b. mortem 690 a. per mediam turbam 174 c. per medios 528 a. è retibus 387 a. salvus 124 c. § Devenio, redigor 66 c. 282 b. 283 b. § Pervenio, progredior, provehor 15 b. 190 b. 942 c. § Fio 93.
Euan 218 c.
Evagari dicuntur flumina 677 a. facio 530 b.
Evagatio 94 a. 530 c.
Evaginatio ensis 194 c.
Evagino 140 b.
Evagor 502 a. 530 c.
Euan 218 c. clamo ib.
Euandi cupidus ib.
Evanescens 233 a. difficulter ib. in ventum 61 a.
Evanesco. § Dispareo 24 b. 54 b. § Dispereo, in nihilum redigor, intereo 392 a. 459 c. 571 b. 572 b. in fumum 676 b.
Evangelicus 4 b.
Evangelista 4 c.
Evangelium 4 b. annuntio ib.
Evanidum 54 b. 572 a. reddere 233 a. 685 c.
Evanidus 54 b. 61 a. 233 a. 412 a. 452 c. 571 c. factus 61 a.
Evanuit in auras 385 b. Qui evanuit 685 b.
Evaporari 86 b.
Evaporatio 264 b. 693 b. 715 c.
Evaporo 264 b. 727 a.
Evaporor 264 a.
Evaserunt res ad 196 c.
Evasio 94 a. 699 a.
Evasit angustias 223 b. magnus 32 a. Qui evasit eruditissimus 190 b.
Euatio 218 c.
Euator ib.
Evectio. § Exportatio 333 c. § Sublatio 32 b.
Evectum in sublime 32 c.
Evectus 32 b. est per hæc ad magnam potentiam ib.
Evehebat ad honores 13 a.
Evehi spe 493 a.
Eveho. § Exporto 333 b. § Attollo, subveho, sustollo 23 a. 32 a. 36 c. 274 c. in altitudinem turris 566 a. in altum simul 682 b. in magnam molem 451 a. simul 693 b. supra modum 682 b.
Evehor. § Exportor 333 b. equo 276 b. ante signa 191 a. § Attollor, subvehor 23 a. 32 a. 36 c. § Extollor 451 a.
Evellens 602 c.
Evello 326 a. 507 a. 597 b. 602 c. 603 a. 655 b. 739 a. funditus 625 a. insuper 655 b. lacerando 602 a. radicitus 575 c. sedibus 77 b. simul 655 b. cum stipite 554 c.
Eveniebant mihi multa 672 b.
Evenio 66 b. 80 a. 93 c. 94 a. 95 a. 273 c. 359 c. 538 b. 549 b. 695 c.
Evenit 93 a. præter mentem 551 a.
Eveniunt hæc feliciter 359 c.
Eventilo. § Refrigero 745 a.
Eventu respondeo 66 b. In eventum fortunæ 673 a.
Eventus 66 c. 93 c. 94 a. 95 a. 641 b. 672 b. 673 a. 695 c. infelix 695 c.
Eventus fortuiti 673 a. rerum 283 b.
Everbero 337 a.
Everriculatio 581 c.
Everriculator ib.
Everriculo ib.
Everriculum ib.
Everro 359 a.
Eversa civitas 279 c. urbs 548 a.
Eversa est urbs 279 b.
Eversio 30 b. 31 b. 46 b. 279 c. 397 b. 519 a. 590 c. 594 a. 620 c. 663 a. 744 a.
Eversor 30 b. 31 b. 279 c. 393 b. 519 a. 663 a. urbium 519 a.
Eversu difficilis 663 b. facilis ib.
Eversum iri simul universa 31 c.
Eversus 31 b. 279 c. 590 c. non 519 a.
Evertendi vim habens 31 b. 663 a.
Evertendus 31 a.
Evertens fundamenta Illi 279 c.
Evertere funditus urbes 279 b. potentiam alicujus 393 b.
Everti qui facilè potest 31 b. non potest ib. 677 b. vix potest 31 b.
Everto 30 a. 31 b. 53 b. 54 a. 206 c. 207 c. 279 b. 355 a. 393 a. 461 c. 482 c. 519 a. 583 c. 590 c. 594 b. 603 a. 620 c. 626 c. 663 a. 670 b. 701 a. 719 c. antè 393 b. circumactum 664 a. familiam penitus 701 b. è fundamentis 180 c. prorsus 462 a. simul vel unâ 31 c. 393 b. 590 c.
Evertor 30 b. 31 b. 53 b. 207 c. 279 b. 519 a. 583 c. 590 c. 594 a. 620 a. 627 a. 663 a. simul 31 c. cum sonitu 171 b.
Euge 219 b.
Evibratio 497 b.
Evibro 343 b. 497 b.
Evibror ib.
Evictio 441 a.
Evidens 158 c. 196 b. 199 b. 370 a. sum 199 b.
Evidenter 196 b. 685 a. admodum 706 c.
Evidentia, æ 196 b.
Evigilata scripta magno studio 384 c.
Evigilare justè 440 c.
Evincit ratio 30 a.
Evinco ib. 346 a. 441 a.
Eviratus 61 c. 96 c. 121 b.
Eviro 226 b.
Evitabilis ægrè vel vix 45 b. 699 a.
Evitare clàm 45 b.
Evitatio ib. 479 b. 698 c. 699 a.
Evito 45 b. 699 a.
Euium amans 218 c.
Euius ib.
Eum ib.
Eundem animum habens 748 b. colorem habens 735 c. sonum edo 717 b. sonum habens ib. tenorem servans 638 b.
Eundo 110 b.
Eundum 232 c. hac viâ ib. Inter eundum 95 a.
Eunuchiso 226 b.
Eunuchorum præfectus seu princeps 226 b.
Eunuchum facio ib.
Eunuchus 96 c. 226 b. 255 a. 259 a.
Euo 218 c.
Evocatio 293 b. 294 a. animarum 17 a. deorum 16 b. mortuorum 435 a.
Evocatoriè 293 c.
Evocatorius ib.
Evocatus ib.
Evoco 292 c. 293 b. 294 b.
Euoë clamare 579 a.
Euohe 216 c.
Evolo 276 c. 541 b.
Evolubilis difficilè 185 b.
Evolvo 47 a. 185 a. 356 c. 357 a. 419 b. 673 c. legendo 130 b.
Evolvor 185 a.
Evolutio ib.
Evolutu difficilis 185 b.
Evomo 110 b. 195 c. 196 a. 342 a. in 196 a.
Eupatorium 218 c.
Euripi modo huc illuc agitari et reciprocare 218 c.
Euripo similis ib.
Euripus ib.
Eurus 193 c. 219 a. fluctuosus 524 c.
non Evulgandus 694 b.
Evulgare arcana 3 c. secreta 713 a.
Evulgatio 4 a. 684 c.
Evulgatus 564 b. 684 c.
Evulgo 201 a. 365 c. 514 a. 684 c.
cui Evulsi sunt testiculi 602 c.
Evulsilis 655 b.
Evulsio ib. pilorum ib.
Evulsiones casæ comæ 58 a.
EX 70 b. 160 b. 188 b. 196 a. 498 a. 558 c. abundante 232 b. abundanti quod additur 415 b. adverso 65 c. 66 a. 107 a. 272 a. 472 c. 517 b. adverso respondens 620 a. adverso sedeo 261 b. æquo 70 a. 463 b. æquo et bono 183 b. alterâ parte 215 b. alterâ parte cœnaculi 169 b. alto 682 a. animi sententiâ 129 c. 235 b. 265 b. 303 b. 442 c. animi sententiâ evenire 673 b. animo 264 c. animo amare vel diligere 299 b. 304 b. 519 b. bello vivere 70 b. compacto 305 b. 652 c. composito 305 b. 593 a. 652 c. confesso 376 b. consilio alicujus 113 a. eâ parte ib. eo tempore 188 c. 216 a. 487 a. ephebis excessit 239 c. equo 276 a. hac urbe sum 231 b. humero manum amputans 196 a. illo tempore 188 c. 189 b. imo 119 b. improviso 169 b. 689 b. 706 c. inopinato 169 b. insidiis 115 b. insperato 195 b. 686 a. intervallo 300 c. magnâ parte 348 b. more 181 a. more facio 181 b. obliquo 679 c. parte 70 b. parte cognosco 443 a. parte ignoro ib. parte solùm unâ 426 b. præscripto legis vel legum 188 c. 447 a. profusso 241 a. 684 a. propinquo 461 a. 465 a. quo 188 c. 198 a. rosis compositum collyrium 160 b. se 455 b. sententiâ animi, id est, ingenuè, non simulatè 500 c. tempore 89 c. 140 b. 232 c. 289 c. 629 b. 673 a. 734 b. tempore agens 629 c. tempore dicendi facultas ib. tempore dicere 283 a. 668 a. tempore facio 629 b. tempore factum opus ib. tempore factus ib. vino dulci dari 196 a. utraque parte 58 b.
Exacerbatio 469 a.
Exacerbo 11 a. 257 c. 525 c. 597 c. in 525 c.
Exacerbor 11 a. 525 c.
Exacta scientia circa certamina 272 c.
Exactâ diligentiâ 645 c.
Exactam sumptuum rationem subduco 375 a.
Exactè 348 a. 591 a. perpendo 375 a.
Exacti sedibus 279 c.
Exactio 35 a. 96 b. 372 c. 553 c. pecuniæ 373 a. prima 554 b. vectigalis 745 b.
Exactissimè tracto 206 c.
Exactius ib.
Exactor 553 c. 659 a. vectigalium 372 c.
Exactum 348 a.
Exactum est tempus calamitatis 242 c.
Exactus præconis voce 315 a. ad amussim 283 c. § Exquisitus 591 a. non 674 a.
Exactus est annus 212 b.
Exacuendi palati vi pollens 616 c.
Exacuentes ad crudelitatem 468 c.
Exacuere animum ad fortitudinem 59 b.
Exacui antè 256 c.
Exacuo 38 c. 39 b. 256 c. 468 c. 616 c.
Exacuor 39 a. 468 c.
Exacutio palati 616 c.
Exacutum quod est 38 c.
non Exacutus 616 c.
Exædifico 151 c.
Exæquatio 278 a.
Exæquo 278 b. 463 c. 465 a.
Exæstuo 115 c. 703 b. metaph. 260 c.
Exaggerans oratio rei indignitatem 375 b.
Exaggerare dicendo 32 a.
Exaggeratio 149 c. 637 c. 727 c.
Exaggeratoriè 149 c.
Exaggero ib. 253 c. dignitatem viri 122 c. rei indignitatem 375 b. tragicè 22 c.
Exagitatio 167 c.
Exagitatus œstro 459 c.
Exagito 190 b. 580 b. 619 c. furor 459 c. huc illuc 631 c. te 223 c.
Exagitor œstro 459 c.
Exaltatio 36 c. 682 b.
Exalto 589 b. 682 a. simul 682 b.
Examen apum 223 c. 599 b. trutinæ 298 a. § Exploratio, inquisitio, probatio 104 b. 214 c.
Examina ponere dicuntur apes 205 c.
Examinatio accurata 375 a. exquisita 41 a.
Examinator 169 a. 214 c.
Examinatoria ars 169 a.
Examinatum æquâ mensurâ ex comparatione 415 c.
non Examinatus 104 c. 215 a. 218 a.
sine Examine 104 c. 215 a.
Examino 104 b. 169 a. 214 c. 215 a. 217 c. 235 a. 285 c. 348 a. 349 b. 475 c. 552 c. 567 c. 724 c. accuratè 349 b. 373 a. antè 215 a. 348 a. diligenter 214 c. ad normam 208 b. vicissim 215 a.
Examinor 214 c. 348 a. contra 215 a.
Exanguis 97. c. reddor 28 a.
Exanimari 264 c. 716 b.
Exanimatio 742 c.
Exanimatus 187 b. sum 259 b.
Exanimem reddens metus 504 b.
Exanimis 304 b. 540 b.
Exanimor 742 b. 743 a. penè 20 a.
Exantlare ærumnosam vitam 67 a. laborem ib. 128 a. luctus 67 a.
Exantlari dicitur labor 515 a.
Exantlavi labores 632 a.
Exantlo 67 a. 128 a. 493 a. labores 515 a. 660.
Exardere irâ 703 c.
Exardesco ib. irâ ib.
Exarefacio 90 b. 591 b.
Exarescere 90 b.
Exaresco 591 b.
Exarmo 468 b. 470 a.
Exarmor 470 b.
Exarsit bellum 290 c. 575 a. contentio 71 c.
Exarui 591 b. Qui exaruit corpore ib. simul ib. non ib. supra modum ib.
non Exasciatus 592 a.
Exasperandi vim habens 661 c.
Exasperans ib.
Exasperatio 11 a. 661 c.
Exasperaveritis os Domini 210 a.
Exaspero 10 c. 11 a. 149 c. 311 b. 525 c. 597 c. 661 c.
Exasperor 11. a 41 c. 302 b. 311 b. in modum tauri 635 c.
Exatia verbis 635 a.

Exatiatus licentiâ 635 b. nullâ re 635 a.
Exatio 338 c. 339 c. 534 c. 535 a.
Exatior 635 a. venationibus ib.
Exaturo 339 c. 535 a. 732 a.
Exaturor 535 a.
Exaudibilis 40 b. non ib.
Exaudio 40 a. 324 c.
Exaudior 40 a.
Exaudire dicitur Deus ib. vocem ib.
Exaudiri dicitur precatio ib. qui potest 324 c. Locus unde exaudiri possent 40 a.
Exaudita 564 b.
Exauditio 40 a.
Exauditus 564 b.
Exaugeo 23 c.
Exautoro 238. b.
Exautoror 619 a.
Excæcatio 568 a. 676 b.
Excæcatus 524 b.
Excæco 43 b. 413 b. 568 a. 676 a.
Excæcor 676 a.
Excalceatus 109 b. 504 a.
Excalefacio 255 b.
Excalefactorius 255 a.
Excalefactu difficilis ib.
Excalefactus supra modum 565 c. non 255 b.
Excandefacio 565 b.
Excandefactu facilis ib.
Excandefactus 565 c.
Excandefio 565 b.
Excandere 705 c.
Excandescentia 264 b. 265 c. animi 265 c.
Excandesco 117 b. 265 c. irâ 419 a. irâ præcipiti 265 c.
Excantare 21 c.
Excanto, id est, incantatione libero ib.
Excastro 561 a.
Excavatio 327 c.
Excavo 132 b. 327 c. 330 a. 590 b. 671 c. 721 a. in fistulam 624 b. in torrentis alveum 721 c. profundè 92 c.
Excedendo modum 415 b.
Excedens è vitâ 159 b.
Excedens. § Nimius 101 b. mensuram 415 c. modum 415 b. 519 b. se ipsum, seu quod est supra se ipsum 470 b.
non Excedit pars totum 225 c.
Excedo. § Exeo 452 a. 460 a. 705 b. sensim 737 c. vitâ vel è vitâ 452 a. 460 a. 503 a. § Exupero, supero 33 a. 95 b. 101 b. 495 c. longè 292 b. § Transgredior 94 a.
Excellat nemo ullus de nobis 460 c.
Excellens 2 a. 101 b. 223 c. 225 c. 403 b. 519 b. 548 b. 555 a. 693 c. omnes 225 c.
Excellenter 101 b. 519 b. 693 c.
Excellenti mente præditus 444 a.
Excellentia 162 c. 223 c. 225 c. 519 b. 657 b.
Excellentiæ æqualis 540 c. Per excellentiam 223 c.
Excellentissimus 41 b. 340 b.
Excellere deas pulchritudine 667 c.
Excello 16 a. 101 b. 280 a. 328 c. 344 b. 528 a. 554 c. 555 a. 637 c. 667 c. 693 c.
Excelsa 681 a. atria habens 408 c.
Excelsâ mente præditus 709 c.
Excelsæ columnæ 166 b.
Excelsè 682 a.
Excelsi animi vir 708 a.
Excelsissimus 682 a. cumulum 680 a. rogus ib.
Excelso animo 709 a. 742 c. animo præditus 131 c. 742 c.
Excelsum tergum habens 447 a.
Excelsus 29 c. 117 a. 439 a. 447 a. 521 a. 546 c. 552 b. 592 c. 682 a. animus 709 a. locus 522 b.
Excepit epulo 366 b.
Exceptio. § Excerptio, præscriptio 31 a. 137 c. 367 a. 401 b. § Successio 155 b. 368 a. § Susceptio 155 b.
Exceptis aliis 61 b.
Exceptivus 31 b.
Exceptor actuarius 139 a. § Susceptor 155 c.
Exceptrix 154 c.
Exceptorius 155 b.
qui Excernit difficulter 737 b. Qui excernitur difficulter ib. facilè 162 c.
Excerno 347 c. 348 b. 451 c. 502 a. 655 b. 737 b. 743 a.
Excernor 348 b.
Excerpo 173 a. 326 a. 367 a.
Excerpor 348 c. 367 a.
Excerptio 367 a.
Excessit ex ephebis 239 c. vita non probè 533 a. Qui excessit è vitâ 460 a.
Excessit omnem absurditatem 95 b.
Excessus. § Immodicitas, transgressio 94 a. 101 c. 413 c. 651 c. mensuræ 215 c. velocitatis 225 c.
Excidebat subitò ex manibus 276 c.
Excidere aliquâ re 699 a. è memoria ib. facio ab incepto 627 a. gloriâ 261 a. spe suâ 54 a.
Excidit ab institutâ oratione 528 a.
Excidium 46 b.
Excido. § Effluo, elabor 528 a. 572 a. 699 a. § Frustror 54 a. 627 a.
Excido 336 a. 337 a. 643 b. quod insculptum seu incisum est 330 b. testes 644 c.
Excidor 643 c.
Excieor aliciunde cum impetu 484 b.
Excindere causam morbi 337 a. urbem 309 c.
Excindo 337 a. 630 a. 643 a. arbores 338 a. 644 b. secari 512 a. testiculos 643 a. vicissim 337 b. unâ cum ipso caule 303 c. § Everto 519 a.
Excindor 337 a.
Excio 665 a.
Excipere aliquem dicitur calamitas 155 c. clamore bellico salutationem 55 b. dorso aliquem 154 c. familiariter 155 b. hospitio ib. irruentem 412 a.
Excipi studiosè 284 a.
Excipiebat sermonem 364 a.
Excipiendus 154 c.
Excipiens audacter irruentem hostem 413 a. convivio 155 c. ex insidiis 168 b. non 155 c. oves 418 a.
Excipio. § Excerpo 367 a. § Recipio, suscipio 30 b. 31 b. 154 b. 155 b. amicè 84 a. 562 a. comiter, blandè atque hilariter 2 c. 152 b. convivio unà 214 b. hospitio 155 b. humaniter 147 c. unà 155 b. 368 a. § Dictata 138 a. duriter 622 c. incautum ex insidiis 368 b. irruentem 155 c. 284 c. malè 155 c. notis 506 a. sermonem, id est, respondeo 9 a. 368 b. § In pacto contineri solo 31 b. nominatim 612 a. § Succedo 155 b. 366 c. 368 a. § Interpretor, intelligo 367 a. § Verbum medicorum ib.
Excipior convivio 214 a. hospitio 418 a.
Excipit nox diem 368 a.
Excisæ urbes à barbaris 211 b.
Excisi scopuli 449 b.
Excisio 337 b. 643 c. radicum 644 c. quæ tundendo fit 330 b.
Excisor radicum 644 c.
Excisorius scalper 465 c. 643 c.
Excitabilis somnus 178 a.
Excitabatur risus inter Deos 484 a.
Excitandi vim habens 178 a. 283 a.
Excitans ad pugnam 404 a. mentem 443 b. mortuos 584 b. pugnam 404 a.
Excitare amores 224 b. animum 178 a. bellum ib. 290 c. contentionem 434 c. feras à terrâ 32 b. iram 178 a. nubem 278 b. odorem 541 b. pugnam 178 a. sudorem 224 b. tropæum 178 a. tumultum 27 b. turbas 492 c.
Excitata flamma 162 b.
Excitatio 178 b. nocturna ib.
Excitativus 178 a.
Excitator 44 b.
Excitatorius 293 a.
Excitatum est bellum 483 c. 575 a.
Excitatus 584 a. ex se ib. pulvis 335 c. 336 a. recens 484 a. somno 328 a.
Excitatus est 484 a. est ad eundum, id est, cœpit ib.
Excitavit bellum tantum 713 c. è somno 178 a.
Excito. § Expergefacio, exsuscito, suscito 178 b. 279 c. 280 a. 317 b. 680 c. à mortuis 178 a. antè 178 b. flando 577 a. ignem sufflando 576 c. mortuos 178 a. mortuum 279 b. unà 178 b. § Erigo jacentem 279 b. § Cieo, accendo, moveo 190 b. 282 c. 290 c. 293 b. 294 a. 483 c. pulverem 335 c. 326 a. 484 a. seditiones 514 b. cum strepitu 627 b. tumultum 543 b. turbas 544 a. 624 a. § Concito 483 c. 484 a. aliunde 484 b. in 484 a. § Ardorem animi reddo 565 b. § Enasci vel existere facio 317 b. 640 b. § Extruo 178 a. § Incito, instigo, sollicito 23 a. 44 b. 60 a. 577 a. 606 a. ad aliquid agendum 560 b. clamore currentium vel certantium 716 c. unà 32 c.
Excitor. § Expergefio, exsuscitor 178 b. noctu ib. somno 328 a. mortuis 178 a. § Concitor 483 c. 484 a. § Ardorem animi recupero 565 b.
Excitus 585 c.
Exclamatio 110 c. 716 b. præcedens 716 b.
Exclamo 90 c. 110 c. 112 a. 268 b. 269 c. 343 b. 700 a. 716 b. magno cum ululatu 746 b. tragicè 22 c.
Exclaro 370 a.
Excludere pullos 330 b.
Excludi à fœdere 425 c.*
Excludo 186 b. 266 b. 320 b. pullos 382 c.
Excludor 126 c.
Exclusio 320 b. pullorum 330 b. 382 c.
Exclusus à fœdere 605 a.
Excoctum in camino 296 b.
Excoctus à sole 516 c.
ad Excogitandum ingeniosus 433 c.
Excogitari qui non potest 706 c.
Excogitata quæ sunt à nobis 508 b.
Excogitatio fraudum 570 b.
Excogitator 32 c. 219 a. fraudum 570 b. omnium 416 c. verborum 201 b.
Excogitans acutè 413 c.
Excogito 32 c. 219 a. 413 c. 416 c. 420 b. 443 c. 444 a. 503 b. 510 b. 706 c. 710 b. fraudulenter 601 a. insuper 443 c. vicissim ib. unà 219 a.
Excogitor 443 c. altius et exquisitius 441 a.
Excolere terram 656 b.
Excolo 203 c. 206 b. 288 b. 435 b. 515 b. me 745 c.
Excolo per saccum 581 c.
Excommunicati ab ecclesiâ 315 a.
Excommunicatus ib.
non Excommunicatus 328 b.
Excommunico 481 b.
Excoquo 227 c. 470 c. 517 a. in camino 296 b.
Excoquor 517 a.
Excorians boves 153 a.
Excoriari qui solet vel potest 152 c.
Excoriatio ib. sine excoriatione 153 a.
Excoriatus 152 c. non 153 a. recens ib. utrinque 152 a.
Excorio 152 c. 154 b. 173 b. 203 c. 597 b. 598 b.
Excors 299 c.
Excortico 382 b.
Excrementa 391 a. 737 b. alvi 348 b. ejicio in 743 a.
Excrementis abundans 519 a. carens ib.
Excrementitium argentum 598 a.
Excrementum 289 a. 451 c. 502 a. 519 c. 599 a. 604 c. 737 b. 738 a. 743 a. liquidum 743 b. In excrementum abeo 738 a.
Excrescens 23 b.
Excrescentia, æ 225 c. carnis 581 a.
Excrescere 23 c. in sublime 667 c.
Excresco 714 c. juveniliter 438 a. supra modum 727 a.
Excretio 348 a.
Excretivus 348 b.
Excubans ante 711 b.
Excubatio ib.
Excubiæ 278 c. 329 a. 490 b. 711 a. nocturnæ 711 b.
Excubias nocturnas ago 178 b.
Excubiis positis 711 a. Ab excubiis immunis 490 b.
Excubitor 329 a. 711 b. speculatrius 490 c.
Excubitorum defectus 711 c. statio 711 a.
Excubio 87 c. 329 a. 711 a. antè 711 b. circum 446 b.
Excudor. § Putamine eximor 382 c.
Exculpere oculum 330 a.
Exculpo 330 b.
Excultus laborando 204 c. literis 495 a.
Excurrens summa 232 b.
Excurrere in latus 667 a.
Excurro 255 c. 667 c. adversus aliquem ib. extra metas 661 a. longè 667 c. et percurro populabundè 212 b. 233 b. prior 255 c.
Excursio 451 a. 667 a.
Excursiones 667 c. latronum 513 b. nudarum 668 a.
Excursionibus infesto 667 c.
Excursor ib. 668 b.
Excursum non habens 667 c.
Excursus 212 a. 667 c.
Excusare se propter causas belli 374 a.
Excusari qui non potest ib.
Excusatio 33 b. 374 a. 430 b.
Excusatione carens 689 c. Pro excusatione dico 374 a. mei hæc dixi ib. sine excusatione 689 c.
Excusatorius ib.
Excusatu difficilis 374 a. facilis ib. 496 b.
Excuso 33 b. 164 b. 374 a. 689 c.
Excusimus à nobis, id est, dicenda non duximus 175 a. Excussio. § Ejectio, exturbatio 351 b. 583 c. 599 c. 655 c. quæ fit manibus 168 a. 497 b.
Excusso ostio 98 c.
Excussus. § Exturbatus 351 b.
non Excussus. § Non exploratus 209 a. non excussus sagaci curiosaque perscrutatione 490 c.
Excute omnem linguam, id est, omnem dicendi facultatem 133 c.
Excutere dentes 680 a. pulverem 599 c. sessorem 351 a.
Excuti equo ib. gloriâ 261 a.
Excutientes omnia 490 c.
Excutiens manibus vestes suas 497 b.
Excutio 31 b. 339 a. manibus 497 b. terendo 670 b. § Emoveo, everbero, expello, extrudo 98 c. 337 a. 351 a. 583 c. 599 c. 600 a. 655 c. 688 a. feriendo 190 b. ictu 537 b. § Dejicio, sterno 98 a. 583 b. 694 a. et collum frango 661 c. § Abjicio, depono, non suscipio 174 c. 594 a. à me 175 a. clam 175 b. habens 346 b. omnes 706 a. § Examino, tracto attentè 724 c. § Perscrutor 490 c.
Excutior 594 b. et in collum devolvor 661 c.
Excutit Cyrum equus 583 c. mihi sermonem senectus tua 537 b.
Execo 643 c. § Castro ib.
Execor ib.
Execrabilis 46 c. 72 b. 106 a. 650 c. 687 b. et invisus populo 72 b.
Execranda res 106 a.
Execrandus 220 a.
Execratio 72 b. 106 a. 650 c.
Execror 70 c. 72 b. 100 c. 106 a. 220 a. 650 c. insuper 220 a.
Exectam habens radicem 54 c.
Exectio 337 b. 643 c.
Exectitia vulva porcorum 643 c.
Exector 612 c.
Exectus. § Castratus 96 c. 255 a. 643 c. non 645 a.
Exedendi vim habens 118 c.
Exedens 112 a. membra 683 a.
Exedo 118 c. 179 b. 213 c. 682 c. animum tristitiâ 112 a. membra 409 a.
Exedor 118 c. 305 c.
Exedra 180 a.
Exegi pœnas horum de eo 553 b. § Expuli 190 c.
Exemerat è cæde 211 c.
Exemerunt cupiditatem potus et cibi 229 c.
Exemplar 148 c. 674 a. 675 a. primigenium 675 a. proponere 541 b. propositum unde effigies ducitur 241 a. Ad exemplar effictus 137 a.
Exemplaria 136 c. mendosa ib.
Exemplaris 148 c.
Exempli gratiâ 692 c.
Exemplo aliis esse facio, puniendo vel infamando 148 c. non fuerunt ib.
Exemplum ib. § Exemplar 674 a. 675 a. libri 136 c. 137 c. scripti cujuslibet 136 c. tabulæ 137 a.
Exemplum descriptum continens 136 c. ignominiosum edo in aliquem 148 c. præbeo 80 a. 240 b. 544 a. proponere 283 c. 541 b. In Exemplum ostendo 148 a.
Exemptæ sunt Demosthenï 31 a.
Exemptilis 30 c. 31 a. 592 b.
Exemptio 31 a. 32 c.
Exemptus 31 a. 200 b.
Exenteratio 31 a.
Exentero 197 c.
Exeo 14 a. 48 b. 94 a. 98 c. 110 b. 212 b. 223 b. 233 a. 385 b. 425 c. 452 a. 460 a. 510 c. 518 b. 528 a. 705 b. è porta 536 a. in malam rem 211 b. 701 a. inauspicatò 701 a. per 510 c. sensim 233 b. simul 212 b. § Proficiscor ex aliquo loco 509 b.
Exequi 206 b.
Exequiæ 312 c. 333 c. 334 a. 485 a. 725 c.
Exequiarum curator 313 a.
Exequias alicujus curo 312 c. facio 654 a. perago 9 c.
Exequor 233 b. 641 c.
Exequutor sententiæ 96 b. suum testamenti 409 c.
Exerceat talentum 206 c.
Exercendi instrumentum 409 b.
Exercens pueros 670 c. se pentathlo 83 c.
Exerceo 83 c. 84 a. 140 b. 190 b. 200 a. 212 c. 409 b. 410 a. 515 b. 671 a. ante 83 c. corpus ib. hoc in re 140 c. in aliquâ re 410 a. laboribus quotidianis 669 a. me 140 c. 409 b. me in 670 a. odium 418 c. pueros 671 a. simul 140 c. vocem 84 a. § Exagito 190 b.
Exerceor 83 c. 84 a. 140 a. 199 c. 507 b. 515 b.
Exercere agriculturam 200 c. artes 202 c. se circa philosophiam 276 b.
non Exerceri 83 c.

Exercitatio 21 a. 83 c. 140 c. 409 b. 669 c. corporis 83 c. mentis in rebus divinis ib. militaris 470 a.
Exercitationem amo 141 a. Ad exercitationem aptus 409 b.
Exercitationes præposteræ 670 b.
Exercitationis carentia 410 a. cupiditas 141 a. locus 83 c. 409 b. socius 140 c.
Exercitator 83 c.
Exercitatorius 140 c.
non Exercitatum esse 83 c. ad tolerandum frigus 140 c.
Exercitatus 409 b. 513 b. 669 c. multùm seu in multis 140 c. in rapinis ib. valde ib.
Exercitii amor 141 a. sine exercitio 83 c.
Exercitium ib.
cum Exercitu universo 619 a.
Exercitum colligo 373 b. collocatum habeo 618 c. comparare 78 b. duco 17 c. duco adversus Persas 14 b. educere ib. educo 191 c. 618 c. 619 a. instruere 109 c. recensere 73 a.
Exercitus. § Copiæ 174 a. 504 c. 508 a. 610 c. 618 c. 619 a.
Exercitus collectio 373 b. custos 712 a. dux 81 c. 618 c. dux sum 81 c. eductio 191 c. 619 a.
Exercituum præses 618 c.
qui Exercuit se diu in aliquâ re 669 c.
Exerebat vim omnem 684 c.
Exerens 186 c.
Exero 187 a. antè ib. caput ad aspiciendum 358 b.
Exerto capite aspicio 358 c.
Exertos dentes habens 453 b.
Exertus 744 c. dens 453 b.
Exesio 118 c. 666 c.
Exesum 118 c.
Exesus 112 c. 119 a.
Exeundi facultatem habentes 233a.
Exeundum ib.
Exhæredem facio 389 a.
Exhæres ib.
Exhalare facio 264 a.
Exhalat fœtorem 513 a.
Exhalatio 1 b. 264 a. 540 a. 693 c.
Exhalationem subduco 86 b.
Exhalo 1 b. 86 b. 264 a. 513 a. 693 c. crapulam 343 c. vaporem 86 b.
Exhauriam labores 67 a.
Exhauriens 79 b. domûs custodias i. tolerans 67 a. humorem sol 115 a.
Exhaurio. § Evacuo, eximo, haurio ex 67 a. 79 b. 91 b. 140 b. 201 c. 307 c. 348 c. 493 a. 575 b. 678 b. clàm 91 b. lambendo 371 a. § Absumo, accido, minuo 46 b. 67 a. et consumo 301 a. et extenuo facultates alicujus ib. in stipendia militum 697 c. rem familiarem 701 b. § Attero, vexo 669 a. 670 b. 671 c. 672 a. prorsus 599 c.
Exhaurior. § Evacuor 140 c. § Atteror, vexor 669 c.
Exhaurire civitatem 146 a. urbem 671 c. Ut exhaurirent utrique se magis 669 c.
Exhausisti 307 c. dicitur labor 513 a.
Exhausit vires civitatis 701 b.
Exhausta esse dicitur vita 660 b.
Exhaustio 67 a. 79 b. 91 b. 348 c.
Exhedra 180 a.
Exherbare 114 c.
Exhibeo 33 a. 224 b. 282 c. 333 c. 508 b. 638 b. 684 a. 695 b. insuper 224 c. me judicio 281 c. molestiam 198 c. 493 a. 706 a. negotia vel negotium 630 c. 706 a.
Exhibere benevolentiam 234 b. fœnus 684 b.
Exhibetur mihi molestia 493 a.
Exhibitio 333 c. cibi 33 a. molestiæ 198 c. 493 a. rei inanis 684 a. § Apud rhetores 282 a.
Exhibitiva 283 a.
Exhibui me talem ergà vos 695 b.
Exhilarans 708 c.
Exhilarator 560 b.
Exhilaratus 241 b.
Exhilaravit animum 88 a.
Exhilaro 122 a. 241 c. 273 c. 646 a. 683 b. 708 c. in 241 c. me lusu 200 b. super aliquâ re 241 c. supra modum ib. unà ib.
Exhilaror 241 c. supra modum 268 c.
Exhorreo 106 a. 575 b.
Exhorrescens conspectum patris 86 c. non 575 b.
Exhorresco 537 b. 561 b. 622 a.
Exhortatio 429 b. 664 b.
Exhortator 294 a.
Exhortatoriè 29 a.
Exhortatorius 294 a. 664 b.
Exhortor 44 b. 479 c. 487 b. simul vel unà 29 a. 294 a.
non Exibilatus 624 b.
Exibilo ib.
Exibilor 88 c. 624 b.
Exibo 235 a.
Exiccandi vim habens 449 c.
Exiccans corpus morbos 90 b.
Exiccatio 90 b. 591 b.
Exiccatu facilis 449 c.
Exiccatur 90 b.
Exiccatus 591 b. non 272 c.
Exicco 90 b. 272 c. 302 b. 449 c. 580 a. 591 a. 633 c. 646 b. 743 a. antè 633 c. circumcirca 449 c. simul 90 c.
Exiccor 591 a.
Exigere jusjurandum 478 c. pecunias 553 c. pœnas 545 b. pœnas de cæde matris 553 c. rationem 35 a. tributa ab iis 373 a.
Exigit tricesimam ab iis 553 a. reliquum vitæ in omnis generis ærumnis 620 a.
Exigo. § Ejicio 258 c. 514 a. domo 436 c. insequendo 167 c. § Posco 35 a. 372 c. 553 c. 653 c. furtim seu perperam 372 c. insuper 35 a. pecuniam 73 a. 373 a. 513 c. tributum 373 b. vectigal 745 b. vectigal à te 372 c. vicissim 35 a. § Examino ad amussim 285 c.
Exigor. § Poscor 35 a.
Exigua spes 342 b.
Exiguâ fide præditus 506 c. mercede qui conducitur 423 a.
Exigua munera 387 c.
Exiguas partes habens 407 b.
Exiguitas 422 a.
Exiguntur pœnæ à me 553 c.
Exiguo tempore 461 a. tempore circumscriptus 736 b.
Exiguum 306 a.
Exiguus 116 a. 192 a. 382 a. 387 c. 422 c.
Exile lamentum 422 a. murmur ib.
Exilem vocem habens 717 a.
Exiles nates 562 c.
Exili voce 461 a. voce cantillans, cantillo, lamentor, loquens 422 c.
Exiliendo lascivio 590 a.
Exiliens 50 a. abivit à me 584 a.
Exilii comes 699 b. locum perscribo 481 a.
Exilio 34 a. 50 a. 86 c. 260 c. 261 a. 263 c. 484 b. 523 b. 584 a. 590 a. insuper 523 b.
Exilio damnari 481 c. mulctare 237 b. 481 c. mulctari perpetuo 698 c. mulctor 482 a. Ab exilio revocari ib. revoco 293 a.
Exilire è somno 261 a. § Scatere 667 c.
Exilis 57 b. 407 c. 422 c. 563 b. 741 c.
Exilissima vox avis 386 b.
Exilitas 382 a. 407 c. vocis 717 b.
Exiliter 57 b.
Exilium 282 c. 481 a. 482 a. 698 c. 699 a. perpetuum 699 b. In exilium mitto 167 c. 168 a. 191 c. 282 c. 315 a. 486 b. 699 a. mittor 486 b. pellere 191 c.
Exilius et tenuius 57 b.
Eximebant sese discriminibus datâ pecuniâ 556 c.
Eximendi vim habens 31 b.
Eximere opinionem aliquam animo alicujus 30 c.
Eximia munera 519 b.
Eximiè 31 a. 51 a. 372 c. 519 b. 555 a. 557 a. 715 a.
Eximiis bestiis facta sacrificia 640 c.
Eximium 685 b.
Eximius 31 a. 51 a. 324 c. 348 c. 372 c. 519 b. 555 a. 640 c. 715 a.
Eximo. § Aufero, educo, extraho 29 b. 31 a. 37 b. 187 a. 229 c. 372 c. 696 a. clàm 16 a. insuper 31 b. veluti obstetrix 393 b. § Immunem facio 393 b. § Libero 578 c. 579 a. è periculo 211 c. pœnæ debitæ 545 c. § Separo 348 a.
Eximor § Extrahor, subducor 31 a. 696 a. § Secernor 348 b.
Exinanio 307 c. 370 c. 371 a.
Exinanitio 275 a. 307 c. 370 c. 589 b.
Exire è carceribus cursorum 694 a. è potestate præ ira 345 a. facio 96 b. in prælium 160 b. obviam hostibus 212 b. unde difficile est 452 a. unde facile est ib. unde non licet ib.
Exiri unde potest ib.
Existens lapis super verticem 640 c. Non existens 80 a.
Existentia ib.
Existentiam habens ib.
Existere facio 640 b. sensim et conspici cœperunt 684 b.
Existimare rem intolerandam 541 c. rem magnam ib. turpe 650 a.
Existimari 168 c. 169 b. 448 a. et suspectum esse 168 c.
Existimatio 368 b. de aliquo 169 a. bona 169 c. illæsa 658 a.
quod Existimatur 168 c.
Existimatione clarâ esse 169 b. clarissimâ præditus sum ib. In existimatione sum ib. aliquâ esse 168 c. maximâ esse 28 c.
Existimationem lædens alicujus 690 a. lædo alicujus ib.
Existimationis magnæ sum 505 c.
Existimo 68 c. 129 b. 168 c. 169 a. 170 a. 193 b. 240 a. 347 c. 367 a. 368 b. 372 c. 442 a. 460 a. 460 a. 481 a. 541 c. 650 a. de 130 c. hoc de te ib. prius 368 c.
Existimor injustus 169 a.
Existit odium in tyrannos 80 a.
Existo. § Attollor, emergo, enascor, exorior, exto 64 a. 124 b. 174 c. 199 b. 222 c. 223 a. 558 b. 385 b. supra alios 640 c. § Sum 80 a. 282 a. unà, vel subsistu 284 c.
Exitiabilis omninò 462 b.
Exitiales janitores 408 a.
Exitialis 46 c. 388 b. 461 c. 462 a. 688 b. 690 c. 700 c. 701 a. animo 265 c. homo 462 a. non 314 a. prorsus 462 a.
Exitialiter 37 c.
Exitio dignissimus 462 b. subito qui perit 408 a. Cum exitio universali 462 a.
Exitiosè 390 c.
Exitiosus 30 b. 181 c. 390 b. 397 c. 407 a. 521 c. animo 701 b. civibus ib. hominibus 63 a.
Exitium 388 b. 391 a. 407 a. 459 c. 461 c. 524 a. 607 a. afferens 461 c. afferens animis 462 b. afferens hominibus 388 b. 462 a. afferens omnibus 462 a. affero 461 c. afferre 641 a. grave 29 c. grave inferens 462 a. quo res aliqua prorsus perit ib.
Exitu difficilis 233 a.
Exitu anni 620 c.
Exitum habuerunt hunc 641 a. habuit hunc 620 c. non habens 233 a. optimum controversiarum referebat 48 b. Ad exitum qui perduci nequit 640 a. perduco 640 a. 641 b. 646 a. perductus 641 c. pertinens 451 c.
Exitus. § Egressio 212 b. 451 c. cui non datur 452 a. è porta 13 b. fluminis 98 c. § Eventus 93 c. 94 a. § Finis 48 c. 393 b. 451 c. 488 a. 518 a. 640 a. 641 a. rei 620 c. § Mors ib.
Exlegem et injustam vitam degens 107 c.
Exlex 233 b. 442 b. vita 442 a.
Exoculo, i. oculos effodio 472 b.
Exolefaciendi vim habens 685 c.
Exolescens 233 a.
Exolesco 281 a.
Exoletum reddere 233 a.
Exoletus 746 a. § Cynædus 518 b. puer 330 c.
Exolvere et expedire quibus se nequeunt 393 a.
Exolvi laboribus 229 b. qui vix potest 393 a.
Exolvo 392 b. 393 a. 659 a. jugo 235 b.
Exolvor 392 a. 393 a.
Exolutè 393 a.
Exolutio ib. 659 a. animi viriumque, id est, mollities 726 a.
Exolutus 393 a.
Exolvunt à mulctis et noxis 393 a.
Exomidum confector 543 a.
Exoneratio alvi 594 b. ventris 743 a.
Exonero 342 c. 706 a. alvum 451 c. 594 a. 743 a. me (de fluvio) 162 c. ventrem 502 a.
Exoptanda res 210 c.
Exoptandus 220 a.
Exoptatissimus 541 b.
Exoptatus ib. multis votis 72 b.
Exorabilem se præbere 163 a.
Exorabilis facilè 35 b. 473 a. non 163 a.
Exorare à judicibus 35 a.
Exoratu difficilis 35 b.
Exoratus 26 b.
Exoravit Deum 473 a.
Exorbitare 69 a.
Exorcista 479 a.
Exordio utor 458 b. Sine exordio 312 b.
Exordior 241 a. 351 a. 458 b. prior 351 a.
Exordium 79 b. 80 a. 163 a. 351 a. 364 b. 458 a. et auspicatio rei quæ instituitur 280 c. Ad exordium pertinens 458 b.
Exorior 124 b. 223 c. 640 b. 714 a. juxta 640 b. rursum 714 b. simul 685 a. supra alios 640 c.
Exoriri faciet 233 a. facio 640 b.
Exornans clunes 611 c.
Exornatio 341 b.
Exornator ib.
Exornatus auro 611 c. non 594 b. septem modis 611 c.
Exornavi me vestitu 473 b.
Exorno 83 c. 288 b. 610 b. 614 b. 646 a. auro 736 b. colore 735 a. formæ lenociniis 427 a. fuco 735 a. me 2 b. 745 c. numeris modulisque musicis 427 c. et illustro oratoriis pigmentis 384 c.
Exornor 611 b. 614 b. 745 c.
Exoro 26 b. 35 b. 297 a. 387 a. 473 a. te 35 b. Dignus qui exoret 26 b.
Exoror 297 a. 387 a. 473 a.
Exors 155 c. 382 b. sum 382 b. 408 b.
Exorta est fama 212 a.
Exortam esse calamitatis 408 b.
Exortum primò 713 c.
Exortus, ûs 223 a. 640 c. 714 c. solis 451 c.
Exos 486 b.
Exosculor 224 c.
Exossatus 486 b.
Exosum habeo 620 a.
Exosus 423 b. Deo 622 b. § Perosus 220 c. Deum 622 b. sum 423 b.
Exoticis rebus et mercibus supra modum delector 396 b.
Exoticus ritus 712 a.
Expandens brachia 223 b.
Expandere palmas 562 a.
Expanderunt vela 520 c.
Expandit ante oculos caliginem 527 c. mensam 637 a.
Expando 70 a. 523 a. 520 c. 532 b. 562 a. 606 a. in orbem 520 c.
Expandor 70 a. 520 c. 562 a.
Expansas radices habens 376 a.
Expansi in duas partes 167 a.
Expansum 520 b. vellus ib.
Expansus 70 a. 520 c. circumcirca 521 a. est ib. sum ib. sum circumcirca ib.
Expatior 667 c.
Expassæ vento jubæ 61 a.
Expassus 637 a.
Expavefacio 561 c. 633 c.
Expavefactâ et exterritâ coturnice 561 a.
Expavefio 561 b.
Expavescebant mentes eorum 561a.
Expavescens ad quosvis sonos seu strepitus 148 a.
Expavesco 250 c. 561 b. 633 c.
Expecta me paulisper 412 c.
Expectans tempus navigandi 168 b.
Expectare. § Requirere 413 a. ab aliquo aliquid 109 b. oppugnationem 412 c.
Expectantis calculum judicum ib.
Expectat interitum unaquæque mundi pars ib.
Expectata 168 c.
Expectatio 155 b. 168 c. 169 a. 170 a. apud aliquem 413 a. sollicita 168 b.
Expectatione suspensos teneus homines 414 c. In expectatione esse 168 c.
Expectationem præbere de se 168 c. Præter expectationem ib. 517 b.
qui Expectatur 168 b. Qui non expectatus venit ib.
Expecto 154 c. 155 b. 168 b. 223 c. 412 c. 413 a. cupidè et sollicitè 168 b. otiosè 413 a. vicissim 412 c.
Expector 168 c.
Expectoro 614 c. 723 b.
Expediens se facilè è quibuslibet difficultatibus 508 a.
Expedio. § Explico 639 a. me à re aliquâ difficili 439 b. § Conficio 67 b. § Facio ut in promptu sit 216 a. § Utilis sum 642 a.
Expedire se non valentes ex rebus dubiis 509 c. quibus se nequeunt 393 a.
quum Expediret minimè 257 b.
Expedit 693 c.
Expedita vasa 724 c.
Expedita reddit Deus omnia, vel difficillima 400 b.
Expeditè 216 a. 393 a. 400 a. 438 a. 611 c. facere aliquid 495 c.
Expeditio 98 c. 190 c. 191 c. 401 c. 610 c. 618 c. 619 a. adversus aliquem 619 a. maritima 610 c. navalis 508 c. 535 c.
Expeditionem ago 190 b. affecto et apparo 190 c. suscipio 191 c. 618 c. suscipio adversus 618 c. 619 a. suscipio unà 619 a. In expeditionem qui educi potest 618 c. educo exercitum 191 c. 618 c. 619 a.
Expeditionis desertio 619 a.
Expeditionum præses 618 c.
Expeditior 569 a. in ministrando 335 b.
Expeditiùs 510 b. 569 a.
Expeditum iter habens 451 b. iter præbeo 452 a.
Expeditus. § Promptus 219 a. 238 c. 335 b. 468 b. 510 a. 611 c. miles 238 c. progressus 510 b.
Expediunt et exolvunt à mulctis et noxis 393 a. Quæ expediunt 221 b. 463 a.

Expellendi vim habens 13 c.
Expellendus 190 c.
Expellere patriæ finibus 98 c.
Expello 14 a. 48 b. 98 c. 167 c. 190 c. 279 c. 282 c. 315 a. 348 c. 351 b. 447 c. 456 c. 599 c. 600 a. 602 c. 655 a. 744 b. in certamine 56 b. domo 167 c. 456 c. 744 b. ex aliquo loco 168 a. finibus 315 a. 482 a. obiter et per errorem 744 b. peregrinos 191 c. persequendo 167 c. præconis voce 315 a. quassando 583 c. sedibus 602 c. 744 b. simul 14 b. 190 c. viros 191 c. unà 190 c. 744 a.
Expellor 167 c. 528 a. 599 c. sedibus 602 c.
Expendendi actio 452 a.
Expendendum est exactè 552 c.
Expendo. § Erogo 451 c. § Considero, examino, reputo 264 c. 285 c. 378 a. 475 c. diligenter 163 c. 552 c. exactè 468 a.
Expendor diligenter 552 c.
Expensa 46 b. 801 c.
Expensi relatio 378 a.
Expensio pecuniarum 456 b.
Expensis publicis facio 641 b. publicis factus ib.
Expensum fero 136 c. 378 a.
Expergefacio 178 a. 680 c.
Expergefactio 178 b.
Expergefactu difficilis ib.
Expergefactus 178 b. 680 c.
Expergefio 178 a. Somni ex quibus facilè expergefimus 48 c.
Expergiscor 178 c. 343 c.
Experiamur alter alterum 128 b.
Experiens primam 508 a.
Experientia 169 a. 507 b. 508 a. multarum rerum 508 a.
Experientiâ probare 104 b.
Experimento probare 192 b.
Experimentum 169 a. 507 b. 508 a. facio 214 c. 508 a.
Experior. § Periculum facio, probo, tento 169 a. 507 c. iterum 507 c.
Experiri omnem fortunam 576 c. § Specimen facere 192 b.
Expers 128 b. 155 c. 224 b. 398 b. 407 c. 408 b. carnis 346 a. fiduciæ 231 c. malorum 291 c. panis 6 c. sanguinis adeps 421 c. sortis 497 b. sum 408 b.
Experta partum 182 b.
Expertem esse alicujus rei 550 c.
Expertes 500 c. laborum 203 b. nuptiarum 255 c.
Expertus 196 a. 507 c. ærumnas 508 a. multa 277 c.
Expetendus 30 b. 168 a. 220 a. 237 a. multo studio 237 a.
Expetere pœnas 35 a.
qui Expetitur magnâ contentione 403 b.
Expetitus multùm precibus 387 c. non 237 a. studio magno ibid. studiosè 606 a. ter precibus 72 b.
Expeto 167 c. 541 b. 606 a.
Expetor studiosè 605 c.
Expiabile sacrum 514 a.
Expiamentum 288 c.
Expianda scelera ib.
Expiandi vim habens 7 a.
Expiandus 267 a.
Expiare peccata populi 273 c. scelera 37 b. scelus 9 b.
Expiarent violatam fœdus 185 b.
Expiatio 6 c. 7 a. 273 c. 288 c. 289 a. 392 b. 483 b. 642 b.
Expiationem adhibeo 288 b.
Expiationes 643 c.
Expiationibus expietur 288 b.
Expiationis locus 7 a.
Expiativus 288 c.
Expiator 7 a. 288 c. 392 b.
Expiatoria sacra 288 c. 392 b.
Expiatorii dii 392 b.
Expiatorius 37 c. 288 c. 392 b.
Expiatus 7 a. à scelere ib. sceleribus 288 b.
Expietur expiationibus ib.
Expilare 12 b. 623 c.
Expilo furtim 697 b.
Expio 6 c. 7 a. 37 b. 267 a. 273 c. 288 b. 289 a. 441 b. 485 b. 514 a. 663 b. ante rem sacram 642 b.
Expior 7 a. 288 b. 289 a.
Expirare. § Evaporare 86 b.
Expiratio 540 a. 693 c. transiens 540 a.
Expiro 539 c. 540 a. 693 c. 743 a. per 540 a. § Animam efflo, morior 540 a. 743 a. in 540 a. 743 a. simul 540 a.
Expiscor tanquam arundine 292 c.
Explanare allegorias 288 c.
Explanatio 75 a. 562 b. 685 a.
Explanativus 685 a.
Explanator 240 c. 562 b.
Explanatorius 656 c.
Explano 74 c. 75 a. 210 c. 380 b. 481 b. 562 a. 656 c. 685 a. hoc 30 c.
Explebatur cibis quotidie 534 a.
Explementum 534 b.
Explendi vim habens ib.
Expleo 20 b. 78 c. 534 c. 535 a. omnibus numeris 78 c. vicissim 534 b. unà 534 c.
Expleor 535 a.
Expletio 534 c.
Expletivus ib.
Expletus 534 b. vino et dapibus 338 c. Non expletus omnibus numeris 158 a.
Explevit mentem ejus 535 a.
Explicabilis sermone 30 c.
Explicandi peritus 393 a.
Explicare jura 240 c. retia 562 a. rem qui vix potest 240 c.
Explicari qui vix potest percurrendo 233 a.
Explicarunt vela 520 c.
Explicatè. § Expansè ib. § Apertè, clarè 575 c.
Explicatio. § Evolutio, expansio, extensio 185 b. 562 a. 637 b. aciei 183 b. § Declaratio, enarratio, expositio, solutio 162 b. 240 c. 349 b. 367 a. 393 a. 562 a. 612 a. 651 b. anagogica allegorici sensus 289 a. distincta 481 b. 575 c.
Explicator 240 c. 706 b.
Explicatu. § Evoluta vel expansa facilis 185 b. 520 c. § Exposita facilis 706 c. difficilis ib.
Explicatum velles 520 b.
Explicatum est distinctè 575 c.
Explicatus 520 b. sub. seu expansus ib.
Explico. § Evolvo 185 a. 419 b. § Expando 70 a. 323 a. 520 c. 562 a. § Expedio 639 a. è sagenâ 581 c. § Declaro, edissero, enarro, explano, expono, interpretor, solvo 30 c. 74 c. 75 a. 162 b. 185 b. 210 c. 212 a. 240 c. 349 a. 393 a. 481 b. 562 a. 612 a. 652 a. 684 b. perspicuè 645 c. planè 288 c.
Explicor. § Evolvor 185 a. § Expandor 520 c.
Explodo 252 c. 325 a.
Explodor 528 a. 624 b.
Exploratio 104 b. 169 a. 214 c. 592 c.
Exploratò 106 a.
Explorator 104 c. 129 c. 169 a. 564 b. 592 a.
Exploratores 12 c.
Exploratoria seu examinatoria ars 169 a.
Exploratoriæ naves 536 b.
Exploratorius 592 c.
Exploratorum præfectus 11 c.
Exploratrix 129 c.
Exploratum habeo 41 a. est 148 a.
Exploraturus 471 c. priùs ib.
Exploratus 41 a. 505 c. non 169 a. 209 a. 214 c. 361 a.
Exploro 104 b. 169 a. 214 c. 348 a. 361 a. 592 c. diligenter 41 a. præmissus 592 c. simul 169 b. tacitè 405 b.
Exploror 104 b. 214 c. 348 a.
Expoliatio vestium 175 b.
Expolio. § Elaboro, polio 204 c. 206 c. 448 c. 515 b. 599 b. 646 a. 720 c. insuper 206 c.
Expolior 448 c.
Expoliti mores ib.
Expolitio 206 c.
Expolitus 448 b.
Expone mihi 200 c. mihi singula 241 a.
Exponentes urbem periculo 224 c.
Exponere infantes 650 c. rem 376 b.
Exponi qui potest 368 a. qui vix potest percurrendo 233 a.
Expono 23 a. 26 c. 31 a. 650 c. 651 b. aliò 96 b. clàm subductum 651 b. contra ib. ignominiæ 148 c. in terram 96 b. infantem in fictili 737 a. omnium oculis 96 a. periculo 652 a. priore loco 651 b. § Commemoro, enarro, explico 3 c. 200 c. 201 a. 210 c. 650 b. 651 b. 652 a. priùs 240 b.
Exporrectè 637 b.
Exporrectio ib.
Exporrectus 636 c. 637 b.
Exporrigo 417 a.
Exporrigor ib.
Exportandus 694 b. Merces quæ exportantur 14 a.
Exportatio 14 a. 333 c. 694 b.
Exportatitius 694 b.
Exportatu difficilis 14 b. Quod exportatum est 694 b.
Exporto 14 a. 333 b. 511 a. 594 b. 693 c. 694 a. antè 333 c. clàm ib. naulo accepto 434 b. simul 333 c. venum 518 b. vicissim 694 b.
Exportor 333 b.
Exposco ad pœnam 35 a. contrà seu vicissim 35 b. mancipia ad quæstionem 294 a.
Exposcor ad pœnam 35 a.
Expositio infantium 651 a. § Commemoratio, declaratio, enarratio, explicatio 210 c. 240 c. 452 a. 562 a. 582 b. 651 b. rerum gestarum 240 c. quæ præmittitur 651 b. Cujus expositio afferri non potest 368 a.
Expositiva conjunctio 582 b.
Expositivus 651 b.
Expositor 382 c.
Expositum et obnoxium esse omnibus 229 a.
Expositus 651 b. 695 b. et apertus omnibus 229 a. et pro derelicto habitus ib. in terram exercitus 180 a. infans 98 c. injuriæ 394 a. oculis omnium 471 c. esse oculis collimantium dicitur scopus 305 a. puer ib. sum ib. Non expositus seu enarratus 240 c.
Expostulans libenter 411 c. de rebus parvis 36 a.
Expostulator 293 b.
Expostulo 408 b. 411 b. cum aliquo 293 b. vicissim 411 c.
Expressa effigies 628 c.
non Expressa facies 721 b.
Expressam esse imaginem 401 c. imaginem habens 183 a.
Expressè 136 b. 573 b. 674 a. 675 a. 684 c. dico 716 b. non 684 c.
Expressio 259 a. 464 c. 525 a. succi 716 b. 736 c. Effictio 674 a. 675 a. § Enarratio, significatio 684 c.
Expressiùs 675 a.
Expressivus 651 b.
Expressum ex alio 464 c. simulacrum alicujus rei 401 c.
Expressus 525 a. recens 259 a. succus ib. 736 c. § Effictus 674 a. ex archetypo 675 a. imitando 422 b. infeliciter 183 c. non 675 a. omnibus lineamentis ad exemplar 183 c. Non expressus. § Non pronuntiatus 716 b.
Exprimendi vim habens 277 a. vis 706 c.
Exprimendo aufero 110 b.
Exprimi qui potest 525 a.
Exprimito aquam 277 a.
Exprimo. § Premendo elicio vel expello 79 b. 259 a. 277 c. 401 c. 525 a. guttatim 618 b. insuper 259 a. succum 736 c. Extorqueo 107 a. § Effingo, informo, repræsento 75 a. 148 a. 183 c. 401 c. 464 c. 585 c. 675 a. in ceram 675 a. effigiem alicujus 183 c. formam et notam rei 721 a. iconice 183 c. imaginem omnibus lineamentis ad exemplar 183 b. imitando 422 b. mores scribendo 136 c. § Eloquor, significantiùs dico 8 c. 162 b. 282 c.
Exprimor. § Premendo elicior vel expellor 277 a. § Effingor 401 c.
Exprobratio 466 b.
Exprobrationibus onerare ib.
Exprobrator ib.
Exprobratorius ib.
Exprobro ibid. 466 b. 696 a. præterea 466 b.
Expromo 91 b. 201 c.
Expromissio 155 a. 177 b. 716 b.
Expromissor 177 b. 716 b.
Expromitto ib.
Expugnabilis 46 b. 403 a. vix 403 b. 404 a.
Expugnare aliquem 30 a.
Expugnari pecuniis qui nequit 46 c.
Expugnatio 19 b. 30 a. 46 b. 519 a.
Expugnator urbium 519 a.
Expugnatrix urbium 548 a.
Expugnatu difficilis 19 b. 404 a. facilis 19 b. 32 a. 46 c. 370 c. 403 b. 680 c.
non Expugnatus 46 c.
Expugno 19 b. 30 a. 403 b. 519 a. 546 b. 618 b. obsidione 186 a.
Expugnor 519 a. obsidione 186 a.
Expuli 190 c.
Expulsio 98 c. 167 c. 168 a. 190 c. 279 c. 351 a. 744 a. è domo 456 c. extra terminos 481 c. incolarum 456 c. peregrinorum 191 c. è sedibus 279 c.
Expulsor 13 c. 57 c. 190 c. 744 b.
Expulsorius 57 c. 190 c.
Expulsus 180 a. præconis voce 315 a.
Expultrix 190 c. vis 744 b.
Expuncta vel excussa si vobis ita sunt mea 266 a.
Expungo 30 b. 137 a. 266 a. 386 a. 450 c. numero 348 c.
Expuo 106 c.
Expuor ib.
Expurgamentum 289 a.
Expurgandi vim habens 277 a. 289 a.
Expurgatio 289 a.
Expurgatorius ib.
Expurgo 275 a. 188 c. 289 a. 578 b. 683 b. quodammodo 275 a. verrendo 339 a.
Expurgor 277 a. 289 a.
Exquiror 237 c. 717 c. accuratè 712 c. curiosè 414 c.
Exquisita et accurata oratio 41 a.
Exquisitâ diligentiâ in quovis dicto seu facto utens 375 a. Ad unguem exquisitæ meditationes 599 b.
Exquisitè 40 c. 160 b. 214 c. compono 41 a. disputo 375 a. Non exquisitè 205 b.
Exquisitus 41 a. 591 a. nimis 205 b. non ib.
Exscaturio 110 b.
Exscindo 144 b. radices 644 a.
Exscreabilis 733 c.
Exscreans difficulter 693 b.
Exscreatio 562 b. 733 c.
Exscreatu difficilis 13 b. facilis ib.
Exscreo 106 c. 562 b. 725 b. 733 c. in 735 c. unà ib.
Exscribo 137 c.
Exscriptor 137 c.
Exscriptum 137 a.
Exsigno 628 b.
Exsorbens animam 578 a.
Exsorbeo 86 b. 578 a. animam 578 a. lambendo 371 a.
Exspuitio 562 b.
Exspuo 106 c. 562 b.
Exspuor 562 b.
Exta 197 b. 606 c. è victimâ exempta 642 c. læta 294 c. sumo in manus 606 c. torreo 470 c. tristia 267 a.
Extabefacio 649 a.
Extabesco studio 591 c.
Extans 199 b. 223 c.
Extare. § Subsistere 284 c.
Extemplò 451 b.
Extemporalem orationem habeo 629 c.
Extemporalis 203 c. 245 a. 629 b. dictio 629 c.
Extemporaneæ voluptates 734 b.
Extemporaneum 629 c.
Extendendi vim habens 636 c. 638 a.
Extendendo crucior 638 a.
Extendens malleolos pedum 629 a. se longè latèque 168 a.
Extendere funem 520 c. manum ad capiendum aliquid 768 c. sermonem in longum 636 b.
Extenditur in longum 636 c. Quod extenditur 477 c.
Extendo 27 a. 70 b. 201 b. 417 c. 477 c. 520 c. 606 a. 636 b. 637 b. 638 a. 639 a. circum 637 a. fidicularis 675 b. in longum 417 a. 637 b. me 637 b. simul 637 c. subter 639 b. sursum 637 a. valdè 638 a. ultrà seu ultra modum 637 c.
Extendor 417 a. 477 c. 636 b. 637 b. 638 a. in longum 637 b. simul 637 c. sursum 637 a. ultrà 637 c. § Prolongor 637 b.
Extensas radices habens 576 a.
Extensè 637 b.
Extensio 520 b. 612 a. 636 b. 637 b. 638 a. in altum 637 a. immodica 637 c. Cum extensione 637 a. Qui extensione fit 636 c.
Extensis alis ib.
Extensu difficilis 637 b.
Extensus 636 c. 637 b. in alto 638 c. circumquaque 637 a. funis instar 638 c. multum 639 b. in rectum 638 c. ter 639 b.
Extentus multùm 638 c.
Extenuati. § Macilenti 129 c.
Extenuatio 108 a. 286 c. 339 b. 382 a. 408 c. rei magnæ, adhibita modestiæ causa 387 c.
Extenuatorius 339 b.
Extenuo 31 b. 286 c. 339 b. 382 a. 422 a. 543 c. 591 b. 739 b. antè 382 a.
Extenuor 286 c. 364 c.
Extera terra 447 b.
Extergendo perpurgo 599 b.
Extergens medicamentum 578 b.
Extergo 599 a. 670 b. spongia 607 a.
Extergor 599 a.
Exteri 188 c.
Exterior ib.
Exteriora ib. membra 79 a.
Exterius 188 c.
Exterminatio 462 c. 481 c.
Exterminator 461 c.
Exterminatus 481 c. 663 b. præconis voce 315 a.
Extermino 315 a. 462 c. 481 c. 482 a. 744 b. sceleratores 191 b. voce præconis 315 a.
Exterminor 482 a.
Externa bona 188 c. 266 a. negotia et forensia 188 c. et profana studia 189 a.
Externæ res 333 a.
Externarum rerum et mercium 396 b.
Externi milites 447 b.
Externis rebus et mercibus delector supra modum 396 b.

Externorum militum collectio 373 b. collector ib. exercitus ib.
Externos milites alere 666 b. alo ib. colligo 373 b.
Externum bellum 159 b. me esse simulo 448 a.
Externus. § Qui foris vel forinsecus est 188 c. cultus 341 c. § Exterus, peregrinus 134 a. 346 b. 261 b. 441 c. 712 a. vir 14 c. 50 c. § Ad externos pertinens 188 c.
Extero 670 b.
Exterrefacio 561 c. 691 a. 713 c.
Exterreo 147 c. 561 a. 633 c. 691 a.
Exterreor 691 a. pavore attonito 250 c.
Exterricimens 418 b.
Exterrita coturnix 561 a.
Extersio 402 a.
Exterum et longinquum bellum 159 b.
Exterus 146 b. 180 c. 447 c. 482 a.
Extimè 188 c.
Extimescendus 469 b.
Extimesco 149 b. 492 b. 575 b. 622 a. 633 c. 691 a.
Extimulo 326 b. 446 c. 487 b. 734 c.
Extimus 188 c. recessus 214 c.
Extincta est exercitatio rei militaris 582 b.
Extinctio ib.
Extincto igne 328 a.
Extinctor 582 b.
Extinctus in ib. sum ib.
Extinguendi vim habens ib.
ad Extinguendum aptus ib.
Extinguens aliquem penitus 462 a.
Extingui in 582 b. qui nequit ib. sensim dicitur ignis 399 c.
Extinguo. § Restinguo 582 b. in ib. § Aboleo, deleo, perdo, perimo 46 b. 54 b. 182 c. 399 c. 582 b. penitus 462 a.
Extinguor. § Restinguor 582 b. § Aboleor, perimor 399 c. 582 b. § Morior 582 b.
Extinxit carbones 399 c.
Extirpatio 575 c.
Extirpator 575 c.
Extirpo 250 c. 305 c. 373 b. 554 c. 575 c.
Extirpor 554 c.
Extispex 593 a.
Extispicina ib.
Extispicium 267 a. 593 a.
Extiti 683 c.
Extitit antè 715 a.
Exto. § Emineo, extrà appareo 199 b. 222 c. 223 c. 225 c. 512 c. super 223 a.
Extollens verbis 340 b.
Extollere verbis ib.
Extollo. § Attollo, elevo, exalto 23 a. 32 a. 33 a. 388 a. 682 a. me 33 a. supra ib. supra alia vel supra modum 682 b. § Celebro, laudo 335 c. 375 c. verbis 403 b.
Extollor. § Attollor 32 b. supra vel ultra 638 b. § Efferor, vel effero me 33 a.
Extorqueo 107 a.
Extorrem et exsortem esse alicujus rei 550 c.
Extorreo 290 c.
Extorres 180 a.
Extorris 456 a. 547 c. 738 b.
Extorum particeps sum 606 c.
Extra 188 c. 189 a. 266 a. aliquid constitutum esse 188 c. conspectum positus 473 b. culpam positus 188 c. fines locus 482 a. fines qui est ib. fines projicere 480 c. lutum pedes habere 188 c. mentem qui est 708 b. metam 660 c. metas excurro 661 a. naturam qui est 714 c. navem 189 a. omnem controversiam 573 b. periculum omne constituti 316 b. propositum 188 c. ruebat populus 384 a. se esse 188 c. teli jactum ib. terminos qui est nostros 481 c.
Extractio 194 b. in altum 274 c. teli 194 c. temporis 670 a.
Extractus 602 c. loreo fune 274 c.
Extrahebant se mutuò hastis ib.
Extrahendi vim habens 602 c.
Extrahens 186 c. 274 c. tela missilia 194 c.
Extrahit fœtus mortuos 603 a.
Extraho 12 b. 13 a. 29 b. 31 a. 187 a. 194 c. 211 c. 274 c. 419 b. 589 b. 602 b. 603 a. 624 a. 637 b. antè 187 a. cor 194 c. veluti obstetrix 395 b. siphone 589 b. stirpitus 625 a. tela 194 c. § In longum, i. procrastino 670 a. tempus 194 c.
Extrahor 13 b. 31 a. 274 c.
Extraneus 131 b. 146 b. 180 c. 212 c.
Extraordinarii 634 c.
Extrema acies 469 c. angustia 499 c. pars 41 b. pars mensis 559 a. pars navium 454 b. senectus 625 c. voluntas 651 a.
Extrema mutilata habentia 489 a.
Extremas partes amputare 140 b. 645 c. partes corporis obtrunco per ignominiam 402 c. partes intendens 638 c.
Extremè 214 c. malus ib. miser 41 c. timidus ib.
Extremitas 41 c. 214 c. 505 a. 260 a. 641 a. carminis ib. membri 41 c. membrorum 361 c. unguium 468 b.
Extremitates 641 a. corporis 41 c. corporis amputo ib. cujuslibet rei 41 b.
Extremum 517 b. 640 c. agmen 17 b. 488 c. spiritum ducere 388 c. supplicium 214 c. Ad extremum 517 c. 646 a. in extremum vitæ periculum adducta est 214 c.
Extremus. § Ultimus 214 c 487 c. 559 a. 563 a. 640 c. 646 a. sum 214 c. 383 c. § Maximus, summus 430 b. 640 c.
Extrinsecus 40 b. 188 c. 189 a. 266 a.
Extritio 670 b.
Extritus (e.) 88 c.
Extritus, ûs 670 b.
Extructa civitas 456 c.
Extructio 178 a. 279 c. 594 c. 647 a.
Extructor 594 b.
Extructus ib. altè 151 b. benè seu pulchrè ib. egesta humo 727 c. recens 151 b.
Extrudo 744 b.
Extrui aggestâ humo 727 c.
Extruo 151 a. 279 b. 440 a. 478 b. 594 b. egestâ terrâ 725 c. 726 a. 727 c. insuper 594 c. lapidibus 644 c. murum 151 c.
Extruor 594 b. in 270 c.
Extrusio 744 a.
Extrusus ib.
Extuberans pars ossi 714 b.
Extuberantia, æ 225 c.
Extuberatio mammarum 32 c.
Extuberationes 223 c.
Extubero 335 b.
Extumesco 455 a.
Extundo 259 a. 337 a.
Exturbatio 351 b. 663 a.
Exturbatus 351 b.
Exturbo 72 c. vi 107 a.
Exturbor 663 a.
Extussio 106 c. 725 b.
Extussitio 735 c.
qui Extussiunt cruenta 693 b.
Exuam tibi vestem 175 a.
Exuberans 38 b. 67 b. 366 a.
Exuberantia 110 b. 366 b. mammillarum 602 b.
cui Exuberat calamitas 67 b.
Exubero 63 b. 110 b. 258 c. supra modum 727 a.
Exuccum 591 b.
Exuccus 727 a. 736 c. non 272 c.
Exuctio 256 c. 348 c. 429 a.
Exuctores, qui ad remp. pertinentia veluti exugebant 56 a.
Exudans salsugo 64 a. sanies 270 b.
Exudo 270 a.
Exuere arma, i. armis spoliare 175 a. senectutem dicuntur serpentes ib.
Exufflatio 713 c.
Exufflo 356 a. 713 c.
Exugo 56 a. 256 c. 272 c. 429 a. 727 a.
Exul 214 a. 280 a. 433 b. 456 c. 481 c. 482 a. 547 c. 698 c.
Exulare patriâ 698 c.
Exulcerandi vim habens 193 c.
Exulcerati erant animi eorum illo rumore 657 a.
Exulceratio 193 c.
Exulceratorius ib.
Exulceratus ib.
Exulcero ib. 447 b. 543 a. animum 58 a.
Exulem esse 699 a. factum esse 481 c.
Exules 282 c. Ad exules pertinens 699 a.
Exulet tres annos 197 a.
Exulis more 699 a.
Exulo 280 a. 698 c.
Exultans in modum vituli lascivi 427 b. non 590 a.
Exultare spe et gaudio 560 b.
Exultatio 2 b. 122 c. 590 a.
Exultim ludo 25 a. 267 c. 590 a. ludo in ib.
Exulto 2 b. 52 b. 304 a. 483 b. 513 a. 590 a. 719 c. adolescentis more 406 c. in 590 a. ob 6 c.
Exultus, ûs 50 a.
Exulum revocatio 698 c.
Exundatio 357 c.
Exundo ib. 534 b. vehementer 519 c.
Exuo 174 c. 175 a. 286 b. 623 c. 704 c. clam 175 b. insuper ib. me ib. veste 228 a. 382 b. unà 175 b. § Depono ib.
Exuor ib. 623 c. simul 175 b.
Exuperanter 16 a. 101 b.
Exuperantia 101 b. 232 b.
Exuperatio 101 b.
Exupero 16 a. 101 b. 225 c. 345 b. 528 a. 675 c.
Exuperor 33 a.
Exurdasti et obtudisti clamoribus tuis 363 b.
Exurdatæ sunt aures tuæ ib.
Exurdatio ib.
Exurdo ib.
Exurgens 42 a.
Exurgere facio 279 c. facio unà 280 a. è sedibus 279 c.
Exurgit continuò ei proficiscenti lepus 280 a.
Exurgo 223 a. 279 c. 280 a. 484 b. cum impetu 34 a. prior 275 c. 280 a. unà ib.
Exuro 290 c. 599 c. 703 c. insuper 290 c.
Exuror ib.
Exurrexit 484 a.
Exuscitatio 577 a. ignis sopiti 565 a.
Exuscitativus 279 c.
Exuscitatus recens 484 a.
Exuscito 71 c. 108 a. 178 b. 279 c. 565 b. 577 a. 590 b. denuo 577 a. ignem ib.
Exuscitor 71 c. 565 b. 577 a.
Exusta regio 290 c.
Exustio ib. 703 c.
Exustor urbis 348 a.
Exustum 290 c.
Exustus in sole 291 a.
Exutio 175 b.
Exutus pannis 140 b.
Exuviæ. § Quod quis exuit 175 b. § Senectus anguium 372 a. § Spolia 196 b. 371 c. 623 c.
Exuvias ferens 696 c.
Exuvium 152 c. 167 b. 175 b. 601 c. anguis 625 b. cicadæ ib. serpentis 704 b.

F.

FABA 354 c. § Calculus ib.
Fabâ, id est, sorte electus ib.
Fabaginus ib.
Fabalis ib.
Fabarum cortices 359 a. folliculi 314 b. vorator 672 a.
Fabella 429 b.
Fabellas fingo 531 c.
Faber ærarius 206 a. 551 c. 674 c. 720 b. ferrarius 205 c. 587 c. 720 b. lignarius 205 a. 206 a. 644 b. 647 b. materiarius 644 b.
Fabetum 354 c.
Fabis eligens ib. eligo ib.
Fabrefacio 647 c.
Fabrefactus 185 c. à Deo 647 b. non 206 b.
Fabrica 647 b. ferraria 205 c. § Metaph. 420 b.
Fabricatio 204 a. 354 b. armorum 544 a. bigarum 523 a. clypeorum 542 c. hominum, seu humanarum formarum 542 b. januarum 523 a. instrumentorum 544 a. navium 523 a. sellarum ib. tabernaculorum 544 c. telorum 542 c. verborum 647 b.
Fabricator 647 a. 648 a. arcuum 543 b. clypeorum 523 a. 542 c. curruum 523 a. doli 453 b. 648 a. ensium 205 a. hominum, seu humanarum formarum 542 b. lectorum 543 b. navium 523 a. 543 c. sandapilarum 523 a. telorum 542 c.
Fabricatores malorum 647 b.
Fabricatu difficilis 594 c. ib.
qui Fabricatur in mente 647 c.
Fabricatus 647 b. aptè 82 a. benè 204 b. super 647 b. pulchrè 204 c. pulchrè ex ære 720 c. recens 296 c.
Fabrico ex ære 720 c. insidiosè 490 c.
Fabricor 202 c. 204 a. 206 b. 354 a. 522 a. 541 c. 544 b. 594 b. 647 b. 648 a. 720 c. arma 544 a. currus 523 a. 542 c. instrumenta diversi usûs 544 b. insuper 720 c. cum labore 296 b. naves 523 a. super 720 c. vasa 544 b.
Fabrile opus 647 b.
Fabrilem artem exerceo ib.
Fabrilis 204 a. 594 b. 647 b. 720 c. ars 587 c. 647 b. rubrica 647 b. usus ib.
Fabrilis artis peritus ib.
Fabriliter 204 a.
Fabrorum materiariorum præfectus 81 c.
ad Fabrum pertinens 647 b.
Fabula. § Parva faba 354 c.
Fabula. § Narratio ficta 429 a. 543 c. moralis 374 c. vulgi 263 a. § Drama 172 a.
Fabulabantur inter se 429 a.
Fabulæ ridiculæ 127 a.
Fabulam ago 19 a. 172 b. docere 161 b. narro 376 a.
Fabulamentum de bello Trojano 429 a.
Fabularis 429 b.
Fabularum amans 429 c. amor ib. conscriptio 139 a. expers 429 b. fictio 543 c. fictor 531 c. 543 c. narratio 376 a. narrationibus te occupo aut oblecto 376 b. narrator ib. scriptio 543 c. scriptor 139 a. 543 c. Ad fabularum narrationem pertinens 376 a.
Fabulas scribo 543 c.
Fabulor 376 a. 531 a.
Fabulis comminiscendis valens 376 a.
Fabulor 363 b. 376 a. libenter 429 c.
Fabulosa narratio 374 a. 376 a. 429 b. res 595 b.
Fabulosè 376 a. adjicio 543 c. fingo 429 b. 531 c. narro 376 a. 429 b. narror 376 a. 429 b.
Fabulositas 376 a. 429 b.
Fabulosum figmentum 543 c.
Fabulosus 429 b.
Fabulum 354 c.
Fac ut libet 541 c. ut scribas ad me 594 c.
Face prælucetur 565 a.
Facem gestans 369 b. 696 b. 697 b. 698 a. præfero 565 a. tenens 206 c. 369 b. teneo seu præfero 226 b.
Facere attentum 225 a. copiam 508 b. cœpio 172 b. 202 c. finem dicendi 381 a. fœdus 651 c. impressionem 100 c. initium 79 b. 541 c. irruptionem 100 c. iter 665 a. iter pedibus 508 b. magni 658 a. mentionem 541 c. mentionem filii 424 a. miracula 204 a. nihili 240 a. 688 a. opus 202 c. pacem inter 186 b. paris 414 b. parvi 541 c. per se 554 c. permutationem 48 a. planum 148 a. plurimi 240 a. 499 b. potestatem 148 a. quæ sunt ex officio 33 a. quæstum 201 c. 508 b. quæstum corpore 202 c. rem 232 b. rem divinam 477 b. sacrificium 266 c. satis 272 b. verba 541 c. 651 c. 732 a.
Faces 565 a. in fasciculum colligatæ 156 c. gesto 698 a.
Facessere jubeo 282 c. 338 c. in malam crucem 211 b. negotia 553 a. 630 c.
Facesso negotium 198 c. 223 c. 598 b. negotium vicissim 391 b. § Patria 594 a.
Facetè dico aliquid 721 c. loquor 574 a.
Facetiæ 375 a. 666 a.
Facetias amans 127 a.
Facetosa urbanitas 74 a.
Facetum dictum 721 c.
Facetus 126 c. 127 a. 258 c. 335 a. 370 b. 616 b. sum 83 b.
quid Faciam isto Jesu 541 c.
Facie durâ præditus 474 b. liberali 193 b. virili præditus 472 c.
Faciebat iter festinanter 508 a.
Faciei asperæ 244 a.
Faciem habens adversam 559 c. arietinam 474 b. caninam ib. caprinam ib. deformem ib. delibutam 473 b. ferinam 427 a. formosam 474 b. juvenilem 474 a. latam 474 b. mali 473 c. obversam 474 b. oppositam ib. pinguem 473 c. puellarem 474 a. pulchram 473 b. 474 b. 559 c. non pulchram 474 b. rotundam ib. stellatam 472 c. virgineam 474 a. utrinque 474 b. obtego præ pudore 295 c. ostendo 474 b. purgo ib. venustam facio 473 b.
Faciendi vim habens 541 a.
Faciendum non videri 169 b. quod videtur 168 c. 169 a.
Faciendus maximi 68 b.
Facies 181 c. 299 c. 473 b. 474 a. divina 133 a. hominis 559 c. pulchra 472 b.
Facies duas habens 474 b. in omnes se vertere 100 a.
Facile 67 c. 568 c. est 294 [illegible] est transire 400 a.
Facilè 219 b. 338 b. 400 a. 510 a. 515 c. 529 a. 554 a. 569 a. 688 a. 697 a. 725 a. adiri qui potest 95 c. audiens 40 c. qui augescit 25 c. coalescens 715 a. comparari qui potest 554 a. concipiens fœmina 368 b. concrescens 715 a. contrectabilis 71 a. currens 564 b. delebilis 44 c. qui detrahitur 31 b. discendo 398 c. divisibilis 31 a. exorabilis 35 b. incidendo 528 a. incidens ib. intelligendo 398 c. quo liberari possumus 48 c. mutabilis 100 a. parens 306 b. pareo ib. pariens 654 c. pario

634 c. patior 501 a. persuadeor 506 b. respirans 540 a. scissilis 31 a. § Æquo animo 331 c.
Facilem assensorem me præbens 695 b. cursum habeo 572 c. præbens se 224 c. præbere se 273 c. et tractabilem se præstans in pecuniariis rebus 328 c. reddo 400 b. transitum habens 510 a. usum præbeo 732 c.
Facili et promptâ cervice 389 b. labore 452 a. via ib.
Facillimè 569 a.
Facillimus ib.
Facilior ib.
Facilis. § Expeditus 66 c. 204 b. 333 b. 400 a. 510 b. 515 c. 528 c. 569 a. 725 a. 732 b. cursus 510 b. 572 c. fluxus 572 c. meatus ib. more 259 c. partus 634 c. progressus fortunæ 510 b. ratio seu via ib. transitus 400 a. via 452 a. § Affabilis, humanus, placidus 49 b. 253 c. 273 c. 328 c. 331 c.
Facilis accensu 291 a. 556 b. acceptu 155 b. accessu 233 c. 451 b. 452 b. acquisitu 510 c. advectu 333 c. agnitu 132 a. allatu 695 b. aptatu 83 a. aratu 77 a. avulsu 603 a. calcatu 502 a. captu 257 c. 368 c. 725 a. circumactu 15 b. 664 a. coagmentatu 83 a. coctu 227 c. cognitu 130 a. 131 b. 398 c. 472 a. comportatu 333 c. concoctu 227 c. 517 a. conditu 594 c. confectu 67 c. congregatu 15 c. concussu 583 c. conjectatu 101 b. consolatu 8 b. contusu 261 a. corruptu 701 b. crematu 291 a. custoditu 711 c. deceptu 15 a. 69 b. decorticatu 382 c. definitu 481 b. deprehensu 717 c. desquamatu 382 c. digestu 437 a. dijudicatu 349 b. direptu 77 b. discretu 349 b. dispensatu 437 a. dissolutu 229 b. 393 a. distributu 437 a. effectu 67 c. 206 c. egressu 94 a. electu 32 a. emendatu 478 b. emollitu 154 b. eversu 31 b. explicatu 706 c. expugnatu 32 a. 46 c. excreatu 13 b. excusatu 374 a. 479 b. fabricatu 594 c. factu 554 b. fissu 630 a. flexu 297 b. fractu 261 a. 312 c. glutinatu 330 c. inflammatu 703 c. inflatu 556 b. ingressu 94 a. 98 c. intellectu 39 a. 231 a. 398 c. 443 c. 472 a. invasu 651 c. judicatu 349 b. læsu 103 c. lævigatu 380 b. mollitu 397 b. mutatu 51 a. 317 c. 652 a. narratu 240 b. navigatu 536 b. numeratu 75 b. obsignatu 586 a. occultatu 382 b. placatu 406 c. portatu 105 b. 697 a. purgatu 289 a. receptu 155 b. reconciliatu 49 b. refrigeratu 743 a. remissu 229 b. reputatu 378 b. reseratu 453 a. revocatu 293 a. sanatu 45 c. 254 c. 269 a. scissu 630 a. secretu 738 a. sectu 644 b. separatu 738 a. solutu 395 c. spectatu 256 b. subactu 154 b. subversu 665 b. 664 a. superatu 101 c. 206 c. tactu 258 c. toleratu 697 a. transitu 451 c. transportatu 333 c. 652 a. tritu 670 c. visu 472 a.
Facilitas 205 c. 331 c. 338 b. 400 b. 510 b. 529 a. 569 a. 725 a. et indulgentia fortunæ 569 a. fugæ 699 b. morum 331 c. portandi 697 a. utendi 732 c.
Facilius 569 a.
Facilitè 510 b. 569 a.
Facinora egregia 294 c. ardua et magna edens 205 b. magna et egregia edere 413 c.
Facinorosè audeo 659 c.
Facinorosus 205 b.
Facinus 172 b. 205 c. 431 b. 553 b. 659 c. audax et temerarium 204 b. 255 a. forti viro dignum 2 b. impium et nefarium 582 c. juvenilis audaciæ 438 a. moliri et patrare unà 205 c. nefandum 203 c. nefarium 203 a. præclarum 213 c.
Facio 148 b. 172 b. 202 c. 206 b 500 b. 514 c. 515 a. 541 b. 553 a. 570 c. 650 a. bonum 203 a. carmina 541 c. certiorem 3 c. 177 c. certiorem per literas 611 a. clàm 206 c. conjecturam 285 c. 618 a. conjecturam è veste 640 a. cum aliquo 233 a. decretum 542 c. delicias 263 b. 580 b. Deum 543 b. diligenter aliquid 41 a. ex tempore 629 b. experimentum 214 c. farcimina 542 b. fidem 506 a. finem 383 c. 503 a. gratiam 737 c. hæredem 436 a. jacturam 108 c. 237 a. impressionem 100 c. 117 a. in 206 c. 542 a. indicium 385 c. initium 79 c. insuper 553 c. iter 451 b. 506 b. justa 485 b. magni 405 b. mentionem 424 b. missum 229 b. 230 b. nihili 188 b. 476 a. opus sedulò 539 c. periculum 104 b. 192 c. 316 c. 507 c. 508 a. præposterè 542 a. præterea 206 c. priùs 542 a. quæstum 159 a. 310 c. 369 a. 697 b. regem 156 c. sacra 204 b. simul 570 c. stipendia 697 b. sumptus 146 a. 642 b. tumultuariè 629 c. verba 49 c. verba prior 374 b. versus 205 c. 541 c. viam 544 a. vicissim 172 b. 541 c. unà 554 a. vota 219 c. 220 a. ut abstineant 541 b. § Sacrifico 570 c.
Facta alicujus vel recta vel prava 508 c. bellica 202 c.
Factio. § Factura 541 c. § Coitio, conspiratio 215 a. 278 c. 429 a. 595 a. contraria 548 b.
Factionem adjuvo 285 a. cieo 621 a. contrariam moveo vel sequor 285 a. contrariam sequor in repub. 548 a.
Factionibus implico 285 a.
Factionis contrariæ qui est ib. socius ib.
Factiosè 278 c. augere 389 c. coire 621 a.
Factiosus 278 c. sum 279 b.
Factitare simulacra 541 c.
Factitatio artis 202 c.
Factitius 541 c. 594 a. civis 137 b.
Factito 541 c.
Facto aut dicto 202 c. Quo facto opus est 157 b.
Factor 541 c.
Factu difficilis 206 c. 554 b. facilis 554 b.
Factum arte singulari et industriâ 542 a. Quid factum esset, mirabamur 647 a.
Factum 202 c. 553 b. joculare et lepidum 721 c. nefandum 87 b. turpe 203 b. Post factum consultans 96 c. sapiens 420 b.
Factura, æ 202 c. 541 c.
Facturio 202 c.
Factus 541 c. 570 c. 594 a. 647 b. ex ære 647 b. affabrè ib. ad amussim vel unguem 41 a. benè 543 a. 647 b. ex tempore 629 c. ab homine 296 c. manu 544 c. non 206 b. 542 b. 647 b. nondum 542 b. per se 545 c. recens 296 c. 647 b.
Factus es dives 123 a. esse dicitur mundus 204 a. sum 123 a.
Facula 143 c. 369 b. 389 b. 684 a.
Facultas 174 a. 222 a. 238 b. 510 b. 569 a. datur ulcisci 124 b. dicendi 149 c. est 124 b. 224 b. 232 a. 737 c. est inveniendi 459 a. est mihi ib. 510 b. scribendi 136 b. superest 232 b. Cum facultas adesset 232 a.
Facultatem do 184 a. 737 b.
Facultates. § Bona, fortunæ 2 a. 80 a. 107 b. 231 b. 234 b. 352 c. 455 b. 734 a. Pro facultatibus 303 b.
Facunda amica 365 b.
Facundè 7 c.
Facundia 7 c. 134 a. 200 b. 201 a. 370 b. 374 c. 375 c. 574 a.
Facundiâ qui se tuetur 84 b.
Facundus 7 c. 134 a. 200 b. 201 a. 363 c. 374 c. 375 c. 429 b. 574 a. 617 a. 695 b. sum 134 a.
Fæcatus 671 b.
Fæce carens ib.
Fæces sordésque mundans 679 b.
Fæcibus expurgo ib. ora perunctì dæmones seu poëtæ 142 c. ora perunctum conviciis incessere 22 c.
Fæcis perscrutatio (ludi genus) 167 b. plenus 671 b.
Fæculentum vinum 277 a. 671 b.
Fæculentus 112 a. 260 a. 274 b. 598 a. 640 b. 679 b.
Fæx 193 c. 260 a. 598 a. 671 b. olei 56 a. 671 b. subsidens 284 c. vini 274 b. unguenti 401 c.
Fagea glans 699 b.
Faginus ib.
Fagus ibid. E fago fabricatus 647 b.
Falcatus ensis 77 b. 173 a.
Falce carens 173 a.
Falcium artifex 204 a.
Fallacia 69 b. 205 c. 648 a.
Fallaciæ 160 b. 327 a. 699 b.
Fallaciarum solennitas 69 b.
Fallacibus ratiocinationibus decipiendi peritus 378 b. rationibus qui capi potest ib.
Fallaciter portans 527 a. peto ib.
Fallax 69 b. 363 b. 488 b. 530 c. 627 a. 699 b. loquacitas 616 b. non 740 c. ratio 378 b. ratiocinator ib.
non Fallens 740 c.
Fallere aures judicum 381 b. labores 513 c.
Falli qui non potest 69 b. 740 c. opinio fallit me quam de te concepi 54 a.
Fallo 46 c. 69 b. 98 b. 321 c. 351 b. 452 b. 611 c. 626 c. 627 a. 691 c. 740 b. disserendo 15 a. supputatione subdola 378 b. verbis 740 b. vestigium 696 a.
Fallor 53 c. 69 b. 559 c. 627 a. 740 b. in sensu 33 c. Nisi fallor 460 a.
Falsa 231 b delatio 139 b. doctrina 493 c. et amentita inscriptio 137 b. opinatio 169 c. opinio 170 a. ratiocinatio 378 b. scriptura 139 b. vaticinatio 399 c. virgo 499 a.
Falsâ argumentatione utens decipio 378 b. mensurâ lucrum captans 381 c.
Falsa loquor 201 b. 429 a. vaticinor 399 c.
Falsarius 139 a.
Falsi causam dicere 19 a. testimonii convicti 401 b.
Falsiloquus 365 c. 377 b.
Falsis rationibus decipior 378 b.
Falsissimus 740 c.
Falso testimonio oppugnor 401 b.
Falso. § Adultero 721 b.
Falsò 402 c. 531 a. 740 b. apostoli nomen sibi usurpans 611 a. assimulo et assimulor 542 a. criminor 686 a. dico 740 b. inscribo vel adscribo 137 b. jurans 479 a. quæ nupsit 446 a.
Falsum commentum 429 b. dico 377 b. juro 479 a. persuadeo 506 b. testificor 401 b. testimonium 401 b. testimonium dico, et dico in ib.
Falsus 101 c. 740 b. doctor 161 c. frater 20 a. lapsus 529 a. monetarius 721 b. propheta 689 c. testis 401 b. transfuga 425 c. vates 399 c.
Falsus spe 740 b. non ib. est opinione suâ 741 c.
Falx 173 a. 234 a. 352 b. 537 a. bellica 173 a. longurio infixa ib. messoria 54 c. 254 c. putatoria 319 a. quâ secatur herba 541 a.
Fama. § Rumor 3 c. 39 c. 92 c. 169 a. 261 b. 320 c. 374 b. 406 c. 564 b. 689 a. 716 b. bona 690 a. mala ib. susurrans 261 b. est 373 b. exorta est 212 a. obtinuit 224 a. pervenit huc 242 c. Ut fama est 374 b. § Celebritas 21 b. 466 c. apud posteros 690 b. illæsa 658 a.
Famâ accipio 155 b. qui accepit 564 b. percrebresco 110 c. § Celebratus ib. malâ liberatus 690 b. præsto alicui 169 b.
Famæ malæ 502 c. malæ sum 169 b.
Famam divulgavit 591 a. spargo 690 a. § Lædens alicujus ibid. lædo alicujus ib.
Fame acuta et vehementi qui excruciatur 507 b. confectus 386 c. 507 b. confici 671 c. enecans 353 c. enecor 386 c. laborantes 221 c. laboro 386 c. neco 12 a. 353 c. mori 386 c. premor 507 a. premor ingenti 386 c. A fame proficiscens scabies et strigositas animantium 743 c.
Famelicus 386 c. 507 a. sum 563 a.
Famem excitans 507 a. patiens 386 c. sentio iterum 507 a.
Fames 4 c. 386 c. 507 a. gravis 23 b. ingens 386 c. magna 119 a. 507 a. summa 553 c.
Fami tolerandæ obnoxius ib.
Famigeratus 263 a.
Famigero ib.
Familia 455 b. 456 a. 502 b. 610 c. Cum familiâ totâ 214 a. 457 a.
Familiæ eversio 701 b. utilis 747 c. Cum familiæ utilitate ib.
Familiam everto penitus 701 b. non habens 436 a. pessundo 701 b. rego 153 c.
Familiare 8 b.
Familiarem reddo 456 a. 457 c. Rem familiarem administro 153 c. augere 232 b. dilapido 701 b. exhaurire ib.
Familiares 199 c. 248 b. 511 b. Cum familiaribus jurgor 404 a.
Familiaris. § Amicus 130 a. 248 b. 455 c. 457 b. doctrinæ 215 a. reddor 456 a. 457 b. § Sedes vel sella 371 b. Rei familiaris dilapidatio 701 b. dispensatio 437 a. dispensator 436 c.
Familiaritas 533 a. 709 c. cum quo iniri non potest 702 c.
Familiariter 130 a. 456 a. non 437 c. utens aliquo 232 c. utor aliquo 511 c. 732 b.
Famosus 21 b. 324 c. liber 388 b.
Famula 1 b. 72 b. 186 c. 200 a. 335 b. 339 a. 371 b. 455 c. 546 c. 585 a.
Famulæ 720 c.
Famulans sibi ipsi 335 c.
Famularis 208 a. 455 c.
Famulatus 254 b.
Famuli 254 b. 455 c. 651 b.
Famulitium 514 c. 631 a.
Famulor 38 c. 172 b. 254 b. 335 b. 371 b. 455 c. 546 c.
Famulus 86 a. 172 b. 200 a. 208 a. 254 b. 335 b. 339 a. 371 b. 395 c. 455 c. 511 c. 514 c. 539 c. 546 c. Musarum 547 a.
Fana 69 c.
Fanatico furore agor 254 a. spiritu agor 697 a.
Fanaticorum more 254 a.
Fanaticus 224 a. 254 a. non 254 a. sum 142 c.
Fando audio 33 b. qui audivit et cognovit 564 b. inauditus ib.
Fandus 573 b. non 87 b.
Fani custos 490 a.
Fanorum antistes sum 689 c. antistites ib.
Fanum 270 c. 405 c. 585 a. 643 a.
Farcimina facio 542 b. vendo 567 a.
Farciminis genus 48 a. 422 b.
Farciminum venditor 567 a.
Farcio 581 b.
Farcior 581 c.
Fari qui jam potest 187 a. non potest 365 c.
Farina 45 a. 393 c. crassior 347 a. hordeacea 52 c. 393 c. tenuissima 496 b. triticea aquâ subacta 607 c.
Farinâ conspergo 52 c. E farinâ vaticinans 599 a.
Farinaceus 45 a.
Farinæ flos 496 b. subactio 669 c. tenuissimum 584 a. venditor 567 a. Ex farinæ inspectione vaticinans 593 a.
Farinæ parcens ib.
Farinam faciens 52 c. facio 542 b. subigere 669 c. multam reddens hordeum 52 c.
Farinarium cribrum 584 a.
Fartor 542 b.
Fas 253 a. 485 a. dictu 253 a. esse 485 a. est 9 c. 733 c. Omnino ut fas est 485 a. Per fas et nefas 164 b.
Fasces 368 c. virgultorum 686 b.
Fasces gestans 227 a. 698 a. gestio 227 a.
Fascia 156 c. 224 a. 602 b. 603 c. 632 a. 636 c. capitis 423 c. circa caput mulierum 156 c. medicinalis 590 c. pectoralis 157 b. 637 a.
Fasciâ involvo 632 a. obligatum oculum habens ib.
Fasciæ usum præbens involucrum 602 b.
Fasciæ 130 a. sepulchrales 314 a.
Fasciculos portans 696 b. portare ib. vehere 16 a.
in Fasciculum colligo 595 a.
Fasciculus 5 c. 151 a. 156 b. 686 b. fœni 362 c. literarum 686 b. parvus 156 b.
Fasciis exolvo 602 b. exolvor ib. involvo ib. involvor ib.
Fascinari qui non potest 135 a. qui non facilè potest ib.
Fascinatio 105 a.
Fascinator ib.
Fascinatrix ib.
Fascino 105 a. 135 a. 267 a.
Fascinor 105 a.
Fascinum ib.
Fascio 602 b.
Fasciola 349 c. 385 a. 602 b.
Fascior 602 b.
Fascis 686 b. manipulorum 488 a.
Fassi sumus mutuò 376 c.
Fasti 375 c.
Fastidiens 20 c. 339 c. cibum 589 a.
Fastidio 241 c. 336 c. 562 b. 620 a. 685 b.
Fastidio habere aliquem 434 b.
Fastidio delicatiusculo rejicio 729 c. laborans 20 c. laboro ib. Cum fastidio 339 c.
Fastidioso stomacho præditus 331 c.
Fastidiosus, qui simul ac aliquid gustavit, aliud appetit 339 c. § Fastidium inducens 534 a.
Fastidire aliquem 336 c.
Fastidium 20 c. 196 a. 339 b. 472 a. 492 c. 534 a. 730 c. cibi 241 c. 589 a. stomachi 477 c.
Fastidium afferens 20 c. 339 c.
Fastigia montium 54 c.
Fastigiare se 340 a.
Fastigior 340 b.
Fastigium 41 c. 332 a. 340 a. 414 c. 682 a. montis 532 a.
Fastigium imponere alicui rei 340 b.
Fastu elatus 32 c. Cum fastu dico vel loquor 376 b. 429 b. sine fastu 676 b.
Fastuosè 599 c. incedis 116 b. 267 c. inferendo se 599 c. inferentes se ib. infero me ib. prætereo 600 a.
Fastuosum esse 116 b. 267 c.
Fastuosus 334 c. 599 c. 706 a.

710 b. aliquantum 676 b. minimè ib. valde 451 a.
Fastus, ûs 116 b. 222 a. 340 a. 451 a. 470 b. 676 b. 703 a. 708 a. 710 b. equinus 676 b. cum furore conjunctus 396 b.
Fastûs expers animus 676 b.
Fastus dies 164 a. 165 a.
Fatale erat 733 c. est ib. est mihi adhuc vivere 33 a.
Fatale aliquid portendens ib.
Fatales calamitates à diis impositæ 59 c.
Fatali sorte sese alicui offerre 407 a.
Fatalia stamina duco 325 a.
Fatalibus filis attribuo 439 c. filis tribuor ibid. infortunio premor 515 c.
Fatalis 33 a. 314 a. 406 c. 407 a. 517 c. 690 b. necessitas 59 c. portio 407 a.
Fateor 376 b. 689 c. insuper 376 c.
Fati dies et mortis 339 a.
Fatidica 201 b. 704 c.
Fatidici 587 b.
Fatidicus 22 a. 23 a. 374 c. 377 b. 399 a. 466 a.
Fatigat 86 a.
Fatigati labores 20 c.
Fatigatio 296 c. 336 c. 568 b. Citra fatigationem 296 a.
Fatigatum esse 187 b.
Fatigatus 187 b. 270 b. 296 b. non 296 c. sum 296 b.
Fatigo 190 b. 336 c. 393 a. 598 b. me labore 296 b.
Fatigor 296 c. 336 c. 447 b. 553 b. 598 b. antè 296 c.
In Fatis quod est 408 a. Contra quam in fatis erat ib.
Fatiscens 336 c.
Fatisco 8 c. 200 c. 296 b. 336 b. 393 a. 515 b.
Fato æquali defunctus 455 a. assignatus 406 c. decretum est ib. decretus ib. destinata 325 a. destinatum esse 407 a. destinatum est 406 c. destinatus 407 b. destinatus sum 517 c. felici natus 124 a. immissus 407 b. natus ad nocendum 408 a. obnoxius 407 a. obnoxius lethifero 314 a. subito qui abripitur 408 a.
Fatuè 242 a. 432 c. gerere se 396 c.
Fatui homines 487 c.
Fatuitas 242 a. 402 c. 432 c.
Fatuitatem priscam redolens 350 a.
Fatum 33 a. 59 c. 325 a. 406 c. 407 a. 550 b. 733 c. est 406 c. idem passæ quod Bura 325 a. mutando retracto ib. Ad fatum funestum trahens 194 c.
Fatuo gustu radices 432 c.
Fatuum facio 243 b. et insipidum reddi 432 c.
Fatuus 110 b. 135 c. 241 b. 242 b. 363 b. 400 a. 432 b. 414 b. 583 b. 656 b. pugnator 432 a. redditus ib. senex 350 a. pro nemine ib. Ita acutè enuntiata sententia, ut fatua videatur 432 c.
Fauces 277 c. 627 b. 687 c. collectæ 122 b. 327 b. § Angustiæ cavernæ 90 a. 580 a. 612 b. montium 643 a. portus 616 a. terræ 687 a. In fauces compressus Oceanus 616 c.
Fave linguâ 617 a.
Favebo ore ib.
Favente Deo 253 b. 624 a.
Faveo 283 a. 605 c. 650 b. alicui 305 b. tibi 708 a. linguâ 690 a. ore 617 a.
Favere alicui 254 b. rebus alicujus 605 c.
Favi apum 132 c. 524 a. fucorum 679 a.
Favilla 27 a. 400 b.
Favillæ potor 527 b.
Favillas tractantes 400 b. circa favillas versari ib.
Favonius 236 b.
Favor 155 c.
Favos conficiens 545 b. construo 314 b. Qui favos apum eximit 645 a.
Fausta acclamatio 690 a. acclamatione approbo ib.
Fausta precans ib. precor ib.
Faustè 33 a. 690 a.
Faustis acclamationibus prosequor 690 a.
Faustum felixque quod sit 2 a. nomen habens 467 a. signum 101 b.
Faustus 33 a. 152 a. 451 b. 586 b. 690 a. dies 383 c.
Fautor 199 c.
Fautores 232 b.
Favus 314 b. 410 b. vespæ 64 c.
Fax 143 c. 150 c. 369 b. 565 a. magna et ardens 143 c. monoxyla 389 b. cui prælata non est 276 b. § Incitamentum 90 b.
FEBRE tertianâ laboro 662 a. quartanâ laboro 646 c.
Febrem cessare faciens 565 a.
Febres excitans 565 a.
Febri carens 565 c. epialâ laboro 247 a.
Febricitare 255 a. 565 a.
Febricula 565 a.
Febrili horrore corripior 710 a.
Febrilis 565 a. horror 710 a.
Febrilis accessionis, significatio 585 c.
Febrio 565 a.
Febris 255 a. 290 b. 565 a. 703 b. ardens 290 b. continua 387 a. diaria 245 a. hectica 222 a. quotidiana 245 a. tertiana 662 a. vehemens 173 a.
Febris accessio 101 a. 366 a. insultus 585 c.
Febrium adventantium indicia 595 a.
Februarius mensis 102 b.
Fecerunt ut cogeretur recedere 541 b.
Feci 353 b. 370 c.
Fecit nobis injuriam insignem 676 c.
Fefellisti spem meam 740 b.
Fel 133 b. 730 b.
Feles 121 a.
Felicem esse 294 c. imperio te arbitror 236 c.
Felici fato natus 124 a. successu rem gero 478 c. successu geror ib. successu utor 452 a.
Felicior 554 c.
Felicissima prole 655 a.
Felicissimè 142 b. vivere 553 a.
Felicissimus 142 c. cum omnium ibid.
Felicitas 142 c. 211 a. 238 c. 285 c. 408 b. 461 a. 501 a. 550 b. 554 b. 641 c. 673 b. diei 245 a.
Felicitate fruor 501 a. In felicitate constitutus sum 224 a.
ad Felicitatem pertinens 142 c.
Felicitatis prædicatio 396 c.
Feliciter 142 b. 152 b. 219 b. 237 a. 396 c. 408 b. 550 b. 672 c. 673 b. 690 a. et cum profectu 44 a. ago 490 a. 572 c. ago in 673 c. dego vitam 245 a. geri ib. gero vel gerere res 294 c. 554 c. 673 b. gesta res 478 c. transigo diem 245 a. vivo 142 c.
Felicius 142 b.
Felis 121 a. 488 c.
Felis catulus 121 a.
Felix 142 b. 396 b. 550 b. 554 c. 571 b. 672 c. 673 b. administratio 478 c. anni successus 216 c. dies 245 a. 383 a. dies cui est 245 b. gestio rei susceptæ 478 c. inceptum 245 a. liberis 655 a. partu 453 b. partus illis est 258 c. sum 554 c. 673 b. sum in 673 c.
Fellator 203 b. 542 b.
Fellatrix 382 c. 489 a.
Felle suffundor 273 b.
Felleus 730 c.
Fellis vesica ib. vomitio 196 a.
Fello 154 b.
Femen 419 a.
Femina ib.
Feminale 591 c. 625 a.
Feminalia 419 b. 591 c.
Feminum tegumenta et arma 419 b.
Femora bona seu firma habens 419 a. contracta habens ib. diduco ib. extendens 419 b. percutiens 674 c. pulchra habens 419 a. Ad femora pertinens ib.
Femorale 625 a.
Femoralia 419 b. 591 c.
Femoralis 419 a.
Femori insutus 570 a.
Femoribus diductis ineo 419 a.
Femorum diductio ib. tegumenta et arma 419 b.
Femur ib. abscindo 644 c.
Fenestra 16 c. 266 a. 645 a.
Fenestræ 266 a.
Fer patienter 222 c.
Fera, æ 257 a. sylvestris 11 a.
Fera scabies 743 c.
Feracitas 488 a. 693 a. 697 a. 698 a.
Feræ 10 c. 746 b.
Feræ in modum invado 260 b.
Feræ gallinæ 480 b.
Feram vocem habens 716 c.
Feramus hoc pro nobis 158 b.
Ferar 460 b.
Ferarius duplaris 81 a.
Ferarum insano amore captus 396 b. omnium capax solum 257 c. oppugnator 404 a. penuria 257 b.
Feras alens 666 a. habens 257 c. jacere vel ferire 102 b. observans 593 a. occidens 692 a. perdens 257 c.
Ferat patiendo 32 a. Ita ut vix ferat 460 b.
Ferax 584 c. 693 a. arborum 696 c. ferri 698 a. frumenti ib. multorum 697 c. omnium ib. plurimorum ib. sum 697 a. 698 a. tritici 698 a. vini 458 c.
Fercula 693 a. quæ unicuique apponuntur sigillatim 407 a.
Ferculorum missus 695 a. structura 162 b.
Ferè. § Immaniter 10 c.
Ferè. § Fermè 178 a. 422 a. 426 b. 461 a. 465 a. 485 c. 499 c. 549 a. 746 c. Hinc ferè 196 c.
Ferebat pro se malè se habere 158 b.
Ferebatur sermonibus vulgi 263 a.
Ferendo oneri impares 696 a. pani aptus 698 a.
Ferendus 284 c. 460 b. non 695 b. 696 a.
Ferens 693 a. 694 c. ægrè 515 b. æqualem partem 687 a. arcum 698 b. aurum 693 c. catenam 698 a. cornua 696 c. deum ib. domum 457 b. dona 696 c. fructum 302 a. fructum annuum 696 c. frumentum ib. fulgura 696 b. herbam viridem 698 b. hordeum 697 b. jugum 697 a. librum 696 b. ligna 697 c. omnia ib. ovum 698 c. præmium certaminis 696 b. sacra 697 a. scapham 698 a. semen ib. semper 696 b. semper fructus ib. sententiam 698 c. spinas 696 b. spolia 696 c. tabellas 696 b. triticum 698 a. vinum 697 c. uterum 694 c. Ventus ferens 693 a. 694 c. Via ferens ad inferos 692 c. ferens Corinthum 610 b.
Ferentarius 102 a. 268 a.
Feria 219 c.
Feriæ 198 a. 266 c.
Ferians ab omni opere 208 a.
Feriari 247 c.
Ferias agere 12 b.
Feriatio 229 a. 630 b.
Feriendi vim habens 537 a.
Feriens graviter 537 c. humi 674 c. stimulo ib. utrinque 537 a.
Ferina insania 257 a.
Ferinæ carnes ib.
Ferinam faciem habens 427 a.
Ferino more 257 a.
Ferinus 10 c. 257 a.
Ferio 97 b. 190 b. 252 c. 273 a. 336 b. 495 c. 501 c. 537 a. 596 a. 607 a. 637 c. jaculo 42 b. pectus 674 b. securi 512 a. victimam 574 c.
Ferior. § Percutior 252 c. 537 a.
Ferior. § Ferias ago 11 b. 203 b. 304 c. simul 631 a.
Ferire sese invicem 674 b. victimam 80 a.
Feris abundans 257 c. carens 257 b. vescens 666 a. A feris voratus 119 a. a. Cum feris pugnans 404 a.
Feritas 10 c. 257 c.
qui Feritur undique 98 a.
Fermè 178 a. 459 a. 465 c. 499 b. 629 b. 656 a. 746 c. intelligo jam 316 b.
Fermentescens 238 a.
Fermentatio ib.
Fermentatus ib. non ib.
Fermenti aliquantum 608 c. expers 238 a.
Fermento ib.
Fermentum 237 c. 238 a. 608 c. refero 238 a.
Fero. § Porto 332 c. 333 c. 460 a. 692 c. 693 a. § Affero 692 c. § Accipio, consequor, reporto 32 a. 692 c. 693 a. § Patior, perfero 222 c. 493 a. 693 b. 696 a.
Fero acceptum 71 a. 136 c. 650 b. ægrè 2 c. 91 b. 92 a. 222 c. 229 b. 244 a. 331 a. 500 c. 501 a. 528 c. 550 b. 625 c. 720 a. æquam 698 b. arma 698 a. aurum 698 c. auxilium 111 b. 403 b. chlamydem 698 b. conditionem 294 a. in contrarium vel diversum 695 a. deorsum 694 c. expensum 136 c. ficus 698 b. flores 698 b. fructum 634 c. 697 a. fructum annuum 696 c. fulgura 696 b. gravatè 91 b. impensam 578 b. indignè 2 c. ingenium alicujus seu mores 698 b. instrumenta 698 a. intrò 694 a. intrò insuper 707 c. judicium 349 a. laurum 696 c. legem 694 a. legem adversus 653 a. leges ib. leges unà ib. me obviam 693 b. molestè 91 b. 336 c. 725 a. multum 698 a. munera 696 c. occultè 696 a. opem 45 a. 199 b. 366 b. 476 b. 732 b. patienter 365 b. peregrè 2 a. poma 697 c. per me 100 b. 148 b. 283 c. 664 c. scapham 698 a. semen 698 a. 715 c. sententiam 698 c. simul 333 c. 694 c. stercora 697 b. suffragia 639 a. 698 c. super 696 a. suppetias 111 b. 199 b. 287 a. sursum 693 b. tædam 696 b. transversum 695 a. tympanum 698 b. vasa ib. ultro 696 a. uterum 360 a. 697 b.
Ferocem reddo 103 c.
Ferocia 5 b. 246 b. 710 c.
Ferociâ juvenili præditus 457 c.
Ferociam reprimens alicujus 709 b.
Ferocio 10 c. 63 a. 135 b. 199 b. 251 b. 528 c. 661 c. 703 b. 710 b.
Ferociter 5 b.
Feror. § Portor 233 b. 692 c. § Afferor 12 c. § Irruo, invado 692 c. 694 b. § Tendo 571 a.
Feror citato gradu 667 a. concitato gressu 481 a. concitus ib. concitus aliunde 484 b. concitus per ib. deorsum 694 c. divino spiritu 697 a. impetu 33 a. 213 a. 232 a. 266 c. 267 c. 272 a. 403 a. 427 b. 584 a. 689 a. 694 b. impetu belluino 260 b. impetu furibundo sursum deorsumque 405 b. impetu in 484 b. impetu in aliquem 267 b. 458 a. in 694 b. incitatè 583 b. sursum 318 c. 693 b. per vestigia 34 a.
Ferox 5 b. 10 c. [illegible] c. 63 a. 122 c. 204 b. 246 b. 309 c. 429 b. leo 122 c.
Ferramentum 587 c. ferramento agglutino 720 c.
Ferraria 587 c. ars ib. fabrica 205 c. officina ib.
Ferrariam artem callens 720 c.
ad Ferrarium fabrum pertinens ib.
Ferrarius 587 c. 720 c. faber 587 c. 720 b.
Ferre 32 a. ægrè 149 c. ægrè casum 45 c. æquo animo 131 c. 291 c. 378 b. arma 23 a. arma contra aliquem 333 c. auxilium 199 b. canistrum 697 c. graviter 104 b. 692 c. judicium rectum de 347 c. 359 b. legem 135 a. 359 a. legem contrariam 694 a. leviter 342 c. modicè ib. molestè 223 a. 244 c. 692 c. moram cum non possent 223 a. non posse 317 a. non possint contum Ægyptii 32 a. opem 35 a. 57 c. 74 b. 76 a. 111 a. pro se speciem leoninam 181 c. quem queas difficulter 460 b. rogationem 135 c. sententiam 741 a. suffragia 710 c. suffragium 692 c.
Ferreis vinculis constrictus 157 b.
Ferreos digitos habens 145 b.
Ferreum somnum dormire 327 c.
Ferreus 587 c. thorax 587 b. § Metaph. 587 c. animo 709 b.
Ferri cursu incitato 668 c. cursu rapido 521 b. facile ad aliquid 696 a. furibundo impetu 403 a. impetu quodam animi ad rem aliquam 479 b. impetu recto 521 b. qui potest 460 b.
Ferri ferax 655 a. 698 a. venditor 567 a.
Ferro gravis 117 b. gravis ensis 587 c. incido 614 c. munio, obduco, aut præfigo 587 c. seco 644 c. vinctus 157 b. Ex ferro cusus 538 a.
Ferruginem non contrahens 275 b.
Ferrugini assimilis sum ib.
Ferruginosus ib.
Ferrugo ib.
Ferrum 74 b. 587 b. crudele 193 a. ignitum 428 b.
Ferrum edens 119 a. gesto 698 a. jaculans 102 c. non habens 587 c. tracto ib.
Ferruminatio ossium fractorum 568 b.
Ferrumino 71 b. 390 b. obducto callo 568 b.
ut Fert ingenium meum 714 a. natura ib. mea opinio 374 b.
Fertilis 120 b. 123 c. 384 c. 693 a. locus 123 c. olivarum 696 c. plantarum 716 a. sum 698 a. 727 a.
Fertilitas 697 a. 698 a.
Fertur 373 c. Qui fertur sursum 696 a.
Fervebat sanguine solum 266 c.
Fervefacio 115 c. 236 b.
Fervefactus 115 c. 236 b. 250 a. leviter 236 b.
Fervefio ib.
Fervendo expuo sive eructo 115 c.
Fervens 236 b. 290 b. 565 b. § Metaph. 255 a. crudelitate 703 b. in pugna 404 c.
Ferventissima æstas 279 a.
Ferventissimus 565 c.
Ferveo 115 c. 227 b. 236 b. 266 c. 703 a. supra modum seu vehementer 236 c. 703 a. § Metaph. 236 b.
Fervescens ib.
Fervida eruptio ib.
Fervidè et incautè prælior 404 c.
Fervidus 236 b. 250 b. 253 b.

397 c. 653 c. 703 b. § Metaph. 27 a. 565 b.
Ferula 433 c.
Ferulaceus ib.
Ferulago ib.
Ferum reddens 10 c. 542 b. vultum habens 472 c.
quæ Ferunt ad beatè vivendum 692 c. Ut ferunt 425 c.
Fervor 115 c. 236 b. 250 b. 564 c. 703 a. In ipso fervore negotii 38 c.
Ferus 10 c. 103 c. 245 c. omnino 11 a. sum vel fio 10 c.
Fescenninos versus cantabo 686 c.
Fessus sum labore 425 b.
Festa amans 198 a.
Festa tempora 258 b.
Festa dies 355 a. 554 b.
Festinans ad mera 606 a.
Festinanter 77 a. 198 b. 303 a. 605 c. 668 a. ire cogebant 584 a.
Festinantes certatim 198 b.
Festinare cogo 603 b. 606 a. jubeo 606 a.
Festinatio 198 b. 605 a.
Festinato 606 a.
Festinator 605 a.
Festino 34 a. 67 b. 155 c. 198 b. 206 b. 316 a. 335 b. 605 b. 606 a. 667 a. 739 c. 744 b.
Festinus 605 b. 606 a. nimium 636 a.
Festivæ celebritates 249 c.
Festivè 1 c. 85 b. 721 c. dico aliquid aut facio 335 a. loquor 574 a.
Festivi homines 721 c.
Festivis sertis 249 c.
Festivitas. § Lepor, urbanitas 28 b. 85 b. 198 a. 335 a. 574 a. 665 a. in convivio 362 b.
Festivum acroama 542 c. convivium 249 c.
Festivus 1 c. 28 b. 335 a. admodum 335 a. non ib. sermo 574 a.
Festuca 92 a. 302 b. 590 c. 630 a. parva 302 b. § Avenæ genus 472 c.
Festucarum collectio 373 b.
Festucas lego 373 a. lego aliunde 373 b.
Festum 198 a. anniversarium 216 b. agere 12 b. celebro 198 a. celebro unà 198 a. 642 a. præcedens 198 a. sequens dies ib. Ad festum instructæ res ib.
Festus 11 b. dies 198 a. 249 c. 418 b. 547 a. Non festus 198 a.
Fiber 302 c.
Fibra 277 a. hepatis 388 a. Ima pars auris ib.
Fibræ similis 277 a.
Fibræ 354 b. jecinoris 388 a. radicum 574 c.
Fibras multas habens 277 a. tenues et exiles habens 277 b.
Fibratus benè ib.
Fibula 12 a. 97 b. 229 c. 244 b. 366 a. 519 c. 520 a. 549 b. 569 c. 570 a. acuti 368 c.
Fibulâ affigo 549 b. affixus vel annexus ib. annecto 520 a. 549 b. necto 520 a. subnecto 549 b. quod subnexum est 519 c.
Fibulæ in modum 549 b.
Fibulamentum 221 c.
Fibulas indutas habens vestis 520 a.
Fibulatum indumentum 549 b.
Fibulatus ib.
Fibulis subnexæ erant vestes ib.
Fibulo 519 c. 520 a. 549 b.
Ficatus 623 c.
Ficedula ib.
Ficetum 623 b.
è Ficis confectus ib.
Ficorum massa 495 c.
Ficos comedens 683 c.
Ficosum germen 623 c.
Ficosus 623 b. fio 623 c.
Ficta loquens 365 c. scribens 139 a.
Fictè 187 c. 441 c. 531 a. 631 c. Non fictè 531 c. 595 b.
Fictile poculum 152 b. vas 308 b.
Fictilia vasa ib. vendo 367 b.
Fictilis 308 b. 486 b. 531 a. 737 a.
Fictilium venditor 367 b.
Fictio. § Formatio 531 a. § Confictio 432 b. 531 b. fabularum 543 c.
Fictitiæ doctrinæ 405 c.
Fictitius 531 a. 740 b. lapsus 579 a.
Fictor. § Formator 205 b. 531 a. deorum 531 c. mundi ib. nominum seu verborum 544 a. omnium rerum Deus 531 c. statuarum ib. § Fabulator 531 a. fabularum 531 c. 543 c. § Simulator 542 b.
Fictrix 531 a.
Fictum 594 b.
Fictus 531 a. qui primus est 531 c. similiter vel ad exemplar alterius 531 b. è terrâ 531 c. § Commentitius, falsus, simulatus 531 a. 542 a. non 15 c. 549 a. 531 b. 595 b.
Ficui similis 623 b.
Ficulneum veretrum 686 c.
Ficulnum folium 545 a.
Ficulnus 623 b. ramus, seu surculus 345 a.
Ficus. § Arbor 623 b. humilis 623 c. novella 623 b. sylvestris 209 c. § Fructus 623 b. 702 a. arida 702 a. corrugata 623 c. immatura 463 a. § Marisca 623 b.
Ficûs folium 262 a. granum 304 b. plantarium 623 b.
Ficus Atticæ 723 b. immaturi 455 b.
Ficus colligens 373 b. comedo 623 b. custodio 490 c. decerpo 623 c. fero 698 b. legens 623 b. lego 373 b. 623 b. premo 623 b.
Ficuum amans 623 c. arefactarum decoctum 623 b. cultores 262 a. custos 490 c.
Fide acceptâ 605 a. bonâ 131 c. 163 c. 242 a. 606 a. bonâ statuo 183 b. carere parvis in rebus 506 c. datâ 605 a. decedo 554 a. dignus 505 c. 506 b. dignus tanquam idoneus fidejussor 177 b. exiguâ præditus 506 c indignum judico ib. malâ ago 205 c. malâ versans in aliquâ re ib. cum sufficiente 506 c. A fide abduco 280 a. discedo 280 b.
Fidè 506 a.
Fidei commissum 652 a. pignus 506 a. sufficientia 506 c.
Fidei committo alicujus ib. non committitur ib.
Fidejubendo invicem 177 b.
Fidejubere 99 a. 177 b.
Fidejussio 177 b. mutua ib.
Fidejussor 177 b.
Fidejussoribus cavere 627 b.
Fidejussoris intercessio 177 b.
Fideles 505 c.
Fidelis 505 c. 506 c.
Fidelitas ib.
Fideliter 196 c. 506 a.
Fideliter 196 c. 506 a.
Fidem dare et accipere 152 a. do 177 b. 505 c. 506 a. exigo 506 a. facere qui potest 505 c. facio 106 a. 506 a. facio plenam 697 c. habeo 505 b. 506 c. non habeo 506 b. his si quis non habeat 96 a. In fidem se permittere 162 c. supra fidem 101 c.
Fidendum est 251 b. cui parum est 506 c.
Fidens 223 a. 251 b. 505 b. multùm 506 c. parum ib.
Fidenter 251 b.
Fidenti animo 283 a. animo præditus 251 c. animo sum adversus aliquem ib.
Fidentia 251 b. 659 c.
Fides, ei 505 c. 506 a. cujus testis fuit dextra 152 a. idonea 506 c. oculata 472 b. plena 697 c. publica 627 b. rata 359 a. cui facienda est 506 a. facta est ei ib. habetur mihi 505 c. habetur mihi certa me hoc facturum esse 106 a. cui inest 506 c.
Fides. § Chorda 731 a.
Fides citharæ 432 b. multas habens 731 b. septem habens 700 b. pulsare 394 a.
Fidibus canentes 739 a. cano 377 b. 739 a. ludere ib. decem intentus 731 b. septem intentus 658 c. tensis cano 423 b.
Fidicula 438 b.
Fidiculæ 561 c.
Fidiculis extendo 675 b. trahor 603 a.
non Fiditur mihi 506 c.
Fidium cantus 739 a. peritus 751 b. pulsu carens 739 a.
Fido 505 c. 506 c.
Fiducia 148 a. 250 b. 251 b. 283 a. 284 c. 505 b. 574 a. 708 a. magna animi 251 c.
Fiduciâ præditus 251 b. præditus magnâ 251 c. præditus multâ ib. præditus sum 283 a.
Fiduciæ expers 251 c. plenus vultus 251 b.
Fiduciam affero 251 b. capio ib. colloco 505 c. 506 c. firmare promissorum 505 c. habeo 251 b. reddo 251 c. resumo ib. sumere 32 a. sumo adversus aliquem 251 c. sumo faciendi aliquid 148 a.
Fidus 505 c.
Fieri potest 155 b. potest, ut virtus &c. 174 a. 509 c. non posse 509 c. non poterit 568 b. quod non potest 404 a. cum possit 251 c. quantum potest ib. qui potest, ut quis &c. 420 b. quod potest 67 c. Quod ejus fieri potest 155 b.
Figere obtutum 100 c. pedem 207 a. Obtutus qui figitur 100 c.
Figlina 308 b. ars ib. terra 523 c. 606 b. 674 c.
Figlinam exerceo 308 b. factito 544 b.
Figlinum opus 531 a.
Figmentorum scriptor 139 a.
Figmentum 531. a. fabulosum 543 c.
Figo 97 b. 100 c. 351 b. 522 a. 615 a. circumquaque 522 c. firmiter 207 b. à latere 522 c. tentorium 595 b.
Figor 522 a. 615 a.
Figularis 308 b. terra ib.
Figulina terra 308 b.
Figulinum ib.
Figulinus ib.
ad Figulum pertinens ib.
Figulus 205 b. 308 b. 486 b. 544 b.
Figura. § Effigies, forma 137 a. 222 a. 465 a. 674 a. 675 a. 714 a. 721 a. assimilata et expressa 183 c. cui sacra impressa est 675 a. § Translatio ib. 662 c.
Figurâ carens 227 a. magnâ constans 227 b.
Figuræ ejusdem qui est 227 b. ejusdem sum ib.
Figuram diversam habens 227 a. Per figuram 674 a.
Figuras seu schemata non habens 227 a.
Figurata dictio 594 c.
Figuratè 444 b. loquor 183 a.
Figuratio 222 a. 674 a.
Figuratu difficilis 227 a.
Figuratus. § Translatus 663 a. sermo 377 a. § Typicus 674 a.
Figuris carens oratio 594 c.
Figuro 227 a. 486 c. 674 a. perperam 675 a.
Figuror 486 c.
Fila 243 a. deduco 325 a.
Fili instar ductus seu tortus 439 c.
Filia 263 c. 339 a. herilis 153 c. filii 679 a.
Filiatio ib.
Filii filia ib. filius ib. uxor ib.
ex Filio nepos 679 a. neptis ib.
Filiola 264 a. 496 c. 654 b.
Filiolus 496 c. 654 b. 679 a.
Filis fatalibus attribuo seu destino 439 c. fatalibus tribuor ib.
Filium abdicare 200 c. facio 679 a.
Filius 339 a. 494 c. 678 c. 679 a. herilis 153 c. inclytus 495 b. mas cui est ib. unicus ib.
Filix 110 a. mas 560 b. fœmina ibid.
Filo simplici textus 423 c. subtili factus ib. sutus 570 b.
Filum 325 a. 387 a. 413 c. 439 b. 524 a. 570 a. è colo deductum 419 b. fuso tortum 184 c. Parcarum 325 a. parvum 387 a. § Vitium linguæ, quod infantibus adnascitur 153 c.
Filum deducere 14 c. 419 b. duco atque reduco 695 c. educere 524 a. neo 325 a. retorqueo ib.
Fimbria 99 c. 330 a. 372 b. 394 a. 459 b. 492 b. 504 c. 505 a.
Fimbriâ circundo 350 a.
Fimbriæ seu nodi aut villi crumenarum 266 b.
Fimbriam duplicem habens 330 a.
Fimbriata tunica 550 a.
Fimbriatus 206 b. 372 b. 505 b.
Fimbriola 394 a.
Fimetum 97 c. 336 b.
Fimi amans 336 b.
Fimo aspergo 466 c.
Fimum ovillum 502 a.
Fimus 336 a. 466 c. 598 a. 604 c. caprinus 607 b.
Finalis 640 c. 641 a.
Findens aërem 644 a.
Findi in plures ramos 629 c. qui nequit 312 b. 630 a.
Findo 30 a. 312 b. 336 b. 590 a. 629 c. cuneo 727 c. juxta 630 a. in orbem ib. terram 644 b.
Findor 207 b. 312 b. 336 b. 629 c.
Fine carens 505 b. 641 b.
Finem afferens 698 b. brevem habens 641 b. facere dicendi 384 a. 429 a. faciens per se 641 b. facio 383 c. 503 a. quum fecisset cædis 394 b. quum fecisset mandandi 641 a. habere ib. imponens 503 a. 641 a. imponere alicui rei 341 a. imponere labori 650 a. imponere cui vix possumus 503 b. impono 42 a. 281 b. 503 a. impono cursui 503 a. præscribo 137 c. similem habens 641 c. suum in se habens 641 b. vitæ sibi suâ manu præscribere, id est sibi mortem consciscere 137 c. Ad finem perducens 698 b. perduci 640 c. qui perduci non potest 317 c. 640 c. non perducitur 67 c. perduco 640 c. 641 a. 660 a. 698 b. perductus 641 c. 698 b. non perductus 641 b. pertinens 640 c. tendo simul 641 c. unum tendere 438 b. usque 640 c. juxta finem est 641 c.
Fines 41 b. 383 c. 481 c. circumcido, id est, agris mulcto 643 b. meos egredior alienum agrum usurpando 481 c. meos transilio ib. meos transiliens ib. Extra fines qui est 488 c. locus ib. projicere ib.
Fingendarum statuarum ars 531 c.
Fingendi ars ib. arte valens 531 a.
Fingens ex ære 531 c. boves ib. è luto seu argillâ ib. pupas ib.
Fingi ex ære 674 c. qui facilè potest 531 c.
Fingo. § Formo 74 c. 205 b. 206 b. 234 a. 401 c. 531 a. 544 c. ceras 531 c. ex vel in ceris ib. Deum ib. exactè 75 a. § Comminiscor, confingo 531 a. 629 c. 740 c. fabellas 531 c. fabulosè 429 b. nomina seu vocabula 544 a. poëtarum more 543 c. vafrè 543 a. § Concedo, pono 541 c. § Simulo 222 a. 349 a. 542 b. me talem esse pro re natâ ib.
Fingor. § Formor 531 b. § Confingor 531 b. 595 a.
Finibus adimo 481 b. expello 482 a. imperii addo ib. imperii addor ib. suis circumscribo 481 c. suis circumscripta insula 383 c. A finibus alienis aufero 481 b.
Finiit vitam ante opus absolutum 393 b.
Finio. § Definio, termino 481 a. 517 c. 646 a. § Ad exitum perduco, claudo, finem impono 393 a. 503 b. 517 c. 620 c. 640 c. 641 a. antè 393 b. vitam 620 c. vitam in 641 c. vitam priùs ib.
Finior. § Desino 620 c. § Terminor 481 a. 517 c. terminis minoribus 489 a.
Finire bellum 393 a. orationem 138 a. terminis minoribus 481 c. vitam 641 a.
Finiri qui non potest 641 b.
Finis. § Cessatio, Clausula, exitus, extremum, summa manus 214 c. 332 a. 383 c. 388 c. 393 b. 451 c. 503 b. 517 c. 640 a. 641 a. carminis 641 a. vitæ 107 b. 174 b. 451 c. 640 c. 646 a. § Limes, terminus 480 c. 517 b. 518 a. 646 a. § Scopus 481 a. 640 a.
Finis loco propono mihi 481 a.
Finit in unum 383 c.
Finitima est 457 a. regio ib. sit seriæ naturæ 198 a. urbi 481 c.
Finitimum illi prædium 481 c.
Finitimus 120 b. 176 c. 225 a. 481 c. 646 a. 738 b. mari 646 a.
Finitio 393 b. 481 a.
Finitivus 481 a.
Finitor ib. 640 c. 653 a.
Finitus 517 c. non 641 b.
Finium interdictio 481 c.
Fio 123 a. 287 a. 512 b. 544 b. 553 b. 640 b. 647 a. certior 33 c. missus 229 b. obviam 673 a. pluris 659 b. priùs 542 b.
Firma pax 106 a. vox 645 c.
Firmâ mente præditus 708 c. prudentiâ præditus ib. valetudine esse 174 a.
Firmam valdè vocem habens 717 b.
Firmamenta causæ 164 b.
Firmamentum 106 a. 179 b. 207 b. 221 a. 270 b. 344 a. 359 a. 366 c. 396 a. 613 b. ægræ parti adhibitum 615 a. causæ 225 b. causam geminatum 506 c. picturæ aut scripturæ 344 a.
Firmandi vim habens 344 b. 636 c.
Firmare res Italiæ 284 a.
Firmari 207 a. et contineri pilos in capite actis radicibus 274 a.
Firmata usu possessio 224 a.
Firmatio 613 b.
Firmatus 270 b. jurejurando 479 a. non 615 b.
Firmè 106 a. 221 a. 345 b. 522 b. 563 c. radices egerunt 446 c.
Firmi et constantis sermonis qui est 429 a.
Firmi cœperunt esse in suo proposito 579 c. thoraces 140 a.
Firmis pedibus præditus 551 c.
Firmitas. § Duritas, soliditas 613 b. § Robur 501 c. 579 b. § Stabilitas 106 a. 278 c. 279 a. 285 b. 323 c. et perduratrix 412 c. securitas 93 a.
Firmiter. § Duriter 613 b. § Robustè, validè 344 b. 579 b. 587 a. 609 b. 645 c. § Stabiliter, constanter 179 b. 285 b. 359 a. 412 c. 504 b. 522 b. 612 b. hærens 522 b. non 285 a. observo 504 b. retinet 287 a.
Firmitudo 221 a. 501 a.
Firmius. § Constantius 522 b.
Firmo. § Duro, solido 344 c. 613 b. § Munio 287 a. § Roboro 344 c. 345 b. 579 b. 636 b. § Fulcio, stabilio 106 a. 179 b. 207 a.

222 a. 270 c. 281 c. 330 a. 504 b. 522 b. 615 a. 627 b. 669 b. è contrario 287 a. pedem 615 a. radicibus 575 c. super 615 b.
Firmor. § Fulcior, stabilior 270 b. 615 a.
Firmum admodum 504 c. castellum 286 a. esse 106 a. imperium habere 345 b. jusjurandum 344 b. præsidium 627 b. solum, et durum 504 c. reddo 106 a. 221 a. 344 b. 563 b.
Firmus. § Durus, solidus 104 b. 261 a. 615 b. 627 c. § Munitus 221 a. § Robustus, validus 609 b. 636 c. 658 c. 721 a. § Constans, immotus, stabilis 106 a. 278 c. 279 a. 285 b. 301 b. 327 b. 529 a. 580 b. 583 c. 612 b. 664 b. animus 193 a. circumquaque 522 b. et qui non facilè patitur 501 a. somnus 504 b. sto 282 b. sum 285 b. 730 a. Minimè firmus 106 a. Tam firmus, ut subverti nequeat 647 b.
Fiscella. § Qualus 102 c. 359 b. 632 a. arundinacea 371 a. scirpea 258 b. § Camus 313 c. 541 a. 702 c.
Fiscellâ capistro 703 a.
Fiscellæ formam habens ib.
ad Fiscum defero 683 c.
Fiscus 159 a.
Fissilabia 575 a. ligna circumquaque 290 b.
Fissa fuit 312 b.
Fissas ungulas habens 468 b.
Fissilis 30 c. 312 c. 629 c.
Fissio 207 b. 629 c. quæ assulose fit 630 a.
Fissu difficilis ib. facilis ib.
Fissura 482 c. 374 b. 629 c. 714 c. facta cum crepitu 384 c. manuum 723 c. naturalium in muliere 629 c. pedum 723. c.
Fissura manuum laboro ib.
Fissuræ sui 574 b. terræ 580 a.
Fissuram unicam habens 449 a.
Fissuras quaternas habens ib.
Fissuris manuum laborans 723 c.
Fissus 207 b. 575 a. 629 c. bene 630 a. dupliciter 575 b. humi 630 b. multas in partes ib. non 630 a. per medium ib. summâ seu extremâ sui parte ib.
Fistula. § Tibia 522 a. 624 a. 713 b. parva 88 b. 624 b. pastoralis ex stipulâ 382 a. § Tubus 508 a. 631 a. dorsi medullæ 624 b.
Fistulâ cano 275 c. 624 b.
Fistulæ cantus 275 c.
Fistulæ 580 a.
in Fistulam converto 624 c. excavo 624 b. Velut fistulam aperio et pervium reddo 624 c.
Fistularis 88 b. 624. b. arundo ibid.
Fistulas compingo 653 b. conficiens 542 c. longas habens 88 c. quinque habens 624 c.
Fistulator 624 b.
Fistulis instructus 88 b.
Fistulo 624 ib.
Fistulosus ib.
Fixa esse dicitur res 522 a.
Fixæ stellæ 156 c.
Fixis oculis intuens 680 b.
Fixit verubus 508 a.
Fixum 284 a. et firmum statuo 522 b.
Fixus. § Defixus, depactus ib. ex adverso ib. clavo 674 c. in summo 522 c. Situs et fixus sum 93 a. § Firmus, stabilis ib. 522 b.
FLABAT 92 b.
Flabellum 576 c. 713 b.
Flaccesco 38 c. 397 a. 399 c. 586 b.
Flacciditas 399 c. ex nimio humore 330 a.
Flaccidum reddo 399 a. 586 b.
Flaccidus 550 a. 586 b.
Flagella vitium 574 c.
Flagellamentum 402 b.
Flagellatio 27 c. 402 b. Spartanorum puerorum ad aram Dianæ 402 b.
Flagellator ib.
Flagello 267 c. 402 b. 495 c. vehementer 402 b.
Flagellor ib.
Flagellulum. § Sarmentulum 321 c.
Flagellum. § Scutica 114 a. 274 c. 399 c. 402 b. 537 a. nexile seu plexum 333 b. rhetorum 402 b. § Palmes 321 c.
Flagitanter 387 a.
Flagitator 35 a.
Flagitiosa vita 106 a.
Flagitiosè 106 a. factum 633 b. vivo ib.
Flagitiosus 34 b. 46 c. 106 a. 442 a.
Flagitium 46 c. 205 c. 291 b. 442 a. 515 b.
Flagito 387 a.
Flagrans 27 a. ardore igneo 703 c.
Flagrio 402 b.
Flagris cædo 27 b. 51 b. 267 c. 288 b. 402 b. cædor 51 b. 288 b. non cæsus 133 b.
Flagro 290 a. studio insano 444 b.
Flagrum 402 b. loreum 590 b.
Flamen 539 b.
Flamma 248 a. 385 c. 703 b. 742 a. excitata 162 b. pulchra 703 c.
Flammæ ancipitis ib.
Flammam ejaculor ib. habens utrinque ib.
Flammans 742 a.
Flammeo et fusco colore mixtus 686 b.
Flammeus 703 b. 742 a.
Flammula 703 b.
Flando disjicio 577 a. excito ib. immitto ib.
Flans desuper 92 b. spiritus 624 c. vehementer 92 b.
Flatibus impleor 539 b. obnoxius ib.
Flatio 713 b.
Flatu abundans ib. accendo 713 c. carens 540 c. discindo 713 c. discutio 577 a. effundo 713 c. expello ib. immitto ib. impleo 539 b. Cum flatu terrifico 713 c.
Flatum ciens 714 a. emitto 713 c. emitto in 743 a. emitto naribus 710 c. emitto vehementer 713 c. ventris emitto 106 a. 540 a. ventris clàm emitto 106 a.
Flatuosus 713 b.
Flator 539 b.
Flatus 83 b. 86 a. 92 b. 287 c. 299 a. 314 b. 539 b. 576 c. 713 b. 742 c. adversus 540 a. parvus 539 b. ventris 106 a. § Spiritus, insolentia 713 b.
Flatûs carentia 540 c.
Flatus in aëre flantes 60 c. excito 539 b. movens ib. 713 b. non generans 713 c. Qui flatus discutiunt ib.
Flatuum expers ib.
Flavâ bile laborans 731 a.
Flavam cæsariem habens 334 b.
Flavas alas habens 560 c.
Flavis pilis præditus 300 a.
Flavos pilos habens 262 c.
Flavum colorem habens 735 c.
Flavus 326 b. 447 b. 483 a.
Flebili voce cantans luscinia 455 c. voce loquor 422 c.
Flebilis 134 c. 268 c. 319 b. 455 c. omnino 453 c.
Flebiliter 612 b.
Flectendi animi vim habens 17 a.
in Flectendo se agilis 390 b.
Flectens animos quò vult 17 a. caudam 408 c. genua 460 c.
Flectere genu 135 b.
Flecti aut torqueri qui nequit 621 b. precibus et quasi cedere 163 a. et ab irâ revocari qui facilè potest 293 a. verbis qui potest 373 c. verbis qui vix potest ib. verbis qui facilè potest 429 b. verbis qui nequit ib. 473 a. Qui flectitur facilè 621 c.
Flecto. § Inflecto, torqueo 100 a. 297 a. 319 b. 390 b. 619 a. 664 b. genu 323 c. in gyrum 166 b. lumbos huc illuc 421 b. me indecenter 576 a. oculos 100 a. ut fit in curuli certamine 297 a. § Deduco de sententiâ, converto, exoro, persuadeo 14 b. 297 a. 319 b. 473 a. 620 c. animum 17 a. 26 b. 319 c. animum meum 94 c. oratione 305 b. 306 b. verbis 397 b. 429 b.
Flector. § Inflector, torqueor 297 a. 319 c. 390 b. leniter 620 c. § Exoror, frangor, moveor 297 a. 319 c. 663 c. oratione 305 b. 306 b.
Flens sublatâ et intentâ voce 134 c.
Flentium luctus 319 b.
Fleo 268 c. 319 b. 431 b. 487 b. antè 319 c. vehementer 319 b.
Flere facio ib.
Fletu prosequor 319 c. Sine fletu 319 b. 434 c.
Fletus, ûs 319 b. 346 b. 361 b. 433 c. cum risu 127 a.
Flexanima 305 c.
Flexibilis 297 a. 390 b. 677 c. 719 c. oratione animus 297 a.
Flexibilitas 297 a. 677 c.
Flexibiliter 677 c.
Flexibiliùs ib.
Flexibus carens cursus 297 b.
Flexiles boves 184 c.
Flexilis 297 a. 390 b. 619 b. 621 b.
Flexio 390 b. cantûs ib.
Flexipes 531 b.
Flexis genibus 460 b. genibus subsido ib.
Flexit caput aliò 97 c.
Flexo equo 619 a.
Flexu difficilis 297 b. facilis ib.
Flexu fallo 621 b.
Flexuositas 619 c.
Flexuosus 184 b. 619 c. 680 c.
Flexura 297 a.
Flexus bene 297 c.
Flexus, ûs 297 a. 619 b. genuum in cantu qui fit 297 b. membrorum quicunque 6 b. vocis qui difficilè flectitur 297 b.
Flexûs contorsio 390 b.
Flo [illegible] b. 90 b. 92 b. 299 a. 539 b. 536 a. 742 c. super 540 b. sursum 713 c.
Floccifacio 378 a. 642 b. 650 a. 688 a. 732 c.
Floccorum collectio 373 b. lectio 349 c.
Floccos lego ib. 373 b. lego hærentes in veste 373 a.
Floccus 349 c.
Floralia 63 b.
Flore carens 63 c. plenus 63 b. A flore fluens 573 a.
Florem corollæ 63 b.
Florem album habens 63 c. amitto ib. amitto ætatis 38 c. duplicem habens 63 c. non perferens ib. purpureum habens ib.
Florendi vim habens 63 b.
Florens 38 b. 250 a. 628 c. ætas 243 b. ætate 38 b. 745 c. annis 26 c. maturè vel præmaturè 63 c. status vitæ 249 c. tardè seu serò 63 c. ter 250 a.
Florent laudibus æternis 249 c.
Florentes ætate 63 b. 243 b. gemmæ 63 b.
Florentis ætatis juvenes 249 c. ætatis tempus 745 c.
Floreo 63 b. 295 b. ante alia 64 a. simul ib. § Metaph. 63 b. 249 c. ætate 38 b. ætate simul 38 c.
Florere bene et feliciter seu pulchrè 64 a. quacunque re 38 b.
Flores 63 c.
Flores decerpo 64 a. 92 b. 373 a. fero 696 b. jaciens vel emittens 102 a. jacio vel spargo ib. lego 373 a. producens 542 b. 715 a. vendo 567 a.
Floreus 63 b.
Floribus abundans 63 c. conspergo 63 b. 64 a. fœcundus 63 b. orno 733 a. orno undique 64 a. variis fragrantia prata 434 a.
Floridæ vestes 263 a.
Floridè 63 b.
Floridi colores ib.
Floridis coloribus pingo et illustro 64 a.
Floriditas 63 b.
Floridum tempus 64 b. textum 349 c. reddo 63 b. 64 a.
Floridus 63 a. 117 c. 249 c. 381 b. pulchrè 63 c. violæ instar 250 a.
Florificus 542 b.
Floriger 696 b.
Florilegium 373 a.
Florilegus ib.
Floruit ejus temporibus 38 c.
Florulentus 63 a. 715 a.
Florum coloribus pictus 63 b. lanugo ib. marcor 64 a. productio 63 b.
Flos 63 a. 92 b. 263 a. 381 b. odoratus 434 a. vitis 64 a. § Cujusque præstantissimum 92 b. ætatis 38 b. 745 c. heroum 92 b. salis 51 b. 63 a.
Flosculus 63 b.
Fluctibus agitatus multis 577 c. 621 c. non agitatus 324 c. agitor 324 b. 357 b. pulsatus 538 a. sub fluctibus 119 a.
Fluctuans mare 357 b. multum secum ipse 580 b. non 324 c.
Fluctuare dicitur acies 357 b. animus perturbatus 549 c. mare ib. facio 357 b.
Fluctuatio 324 b. 357 b. animi 102 b.
Fluctuo 324 b. 357 b. 580 b. § Metaph. 357 b. 580 b. animo 260 c. 370 c.
Fluctuosus 357 b. 455 a. Eurus 324 c.
Fluctus 324 a. 357 b. 571 c. 577 b. 670 b. albicans 357 c. decumanus ib. immanis ib. maris 477 b. parvus 324 c. 557 b. surdus 357 c. § Metaph. 324 b.
Fluctus excipiens littus 155 c. excitans ingentes 357 c. moveo 357 b. reciprocantes habens 577 c. oceanus 644 c.
Fluebam 571 c.
Fluens ib. auro 573 a. bene 572 c. celeriter 573 a. a flore ib. hyeme ib. impetuosè 572 c. in mare ib. lachrymis ib. latè 572 c. 727 b. leniter 572 a. perpetuò 433 b. pulchrè ib. 527 c. purè 573 a. rapidè 572 c. sanguine 573 a. semper 572 c. 573 a. simul 573 a. tenuiter ib. a. ventis 572 a.
Fluenta habens argentum vehentia 573 a. impotens 572 c. lata ib. profunda ib. retrograda ib. simul juncta 573 a. vicina 572 c.
Fluentes res ad nostram voluntatem ib.
Fluentis carens 433 b.
Fluentum 433 a. 571 c. 572 a. parvum 571 c.
Fluere cum strepitu 343 a.
Fluida vestis 572 b.
Fluidè 677 c.
Fluidus. § Fluens, fluxus 571 c. 677 c. 727 b. § Evanidus, caducus 571 c.
Fluitans 199 b.
Fluito 199 b. 535 c. 536 a. 580 b. suberis more 691 b.
Flumen 550 a. 571 c. 725 c.
Flumina accolentes 550 a.
Fluminis impetus 571 a. in mare 550 a.
Fluminum brachia seu rami 309 c.
Fluo 213 a. 379 c. 380 a. 431 a. 433 a. 571 b. aliquantum 380 a. bene 572 c. circumquaque 572 b. lacrymis 570 c. latè ib. per medium 572 a. cum murmure et strepitu 306 b. cum murmure leni ib. sensim 572 b. subtus 380 a. super 572 b. sursum 572 a. undique 572 b.
Fluor 433 a.
Flutæ, pisces 572 a.
Fluvialis 550 a.
Fluvii more ib.
Fluviis abundans ib. vicinus 126 c.
à Fluvio qui rapitur 698 a.
Fluvios duos habens 550 a. pulchros habens ib.
Fluvium trajiciens 509 b. Ad fluvium situs 550 a.
Fluvius ib. 571 c.
Fluxè ib.
Fluxi ib.
Fluxi et fragiles 571 b.
Fluxio 571 c.
Fluxione laborans ib.
Fluxiones mulierum ib.
Fluxionibus infestor ib. obnoxius ib.
Fluxu intestinorum laboro 197 c.
Fluxum seminis patior 572 a.
Fluxum et evanidum 572 a.
Fluxus. § Fluidus 571 c. § Caducus, infirmus, lubricus 245 a. 290 a. 314 a. 677 c. 678 b. 746 a.
Fluxus, ûs 571 c. 572 a. puris 573 a.
FOCALIS 214 b.
Foco assidet 214 b. qui præest ib.
Foco eodem utentes 298 c.
ad Focum pertinens 214 b. qui stat vel fit ib. Apud focum qui est ib.
Focus 144 a. 214 b.
Fodicans 446 b.
Fodicare terram dicuntur aves 590 c.
Fodicatio ludicra 25 b.
Fodico 267 c. 446 b. 633 b. ludibundus 25 b.
Fodicor 633 b.
Fodiebat magnam fossam 371 c.
Fodiens terram circa plantas 590 c.
Fodina 414 b.
Fodinæ lapidem ib.
Fodio 152 b. 250 b. 371 c. 482 b. 590 a. 727 c. ante 482 c. circumcirca 572 a. contra 482 c. juxta ib. puteum 483 a.
Fodior 482 c. 590 b.
Fœcunda 360 b. 655 a.
Fœcundè 123 c.
Fœcunditas 126 a. 654 c. 655 a.
Fœcundus 123 c. 126 a. 301 b. 544 c. 604 c. 654 c. 655 a. et fertilis locus 123 c. sum 654 c. uberibus fructibus 301 b. sum uberibus fructibus ib.
Fœdatus sanguine 421 a. sordibus 326 b.
Fœdè 183 b. indignéque affectus 391 a.
Fœdera 605 a. 643 c. percussa cum rege 558 c. non completa 309 b. non servans 632 c. Contra fœdera 305 b. 605 a.
Fœderata urbs 405 c.
Fœderatorum more 702 b.
Fœderatus 405 c. 702 b.
Fœdere junctus 605 a. percusso cum ipsâ 604 c. A fœdere exclusus 605 a. immunis ib.
Fœderibus incendia facilem me præbeo 653 a.
Fœderis expers 605 b. sanctio 231 a. violatio 605 a. 632 c. contra fœderis fidem violo 605 c.
Fœdifragè 702 a.
Fœdifragus 605 a. 702 a.
Fœdis verberibus 183 b.
Fœdissimè 34 b.
Fœditas 34 b. abominanda 451 b.
Fœditate omnem modum excedens facies 34 b.
Fœdo 34 c. 183 b. 325 c. 326 a. 420 c. 426 c. 497 b. 706 b. 712 a. 733 a. 735 b. contumeliosè 27 b.

Fœdor 490 a. 578 b. pulvere 535 c.
Fœdum in modum tracto 391 a.
Fœdus (a.) 34 b. 183 b. 585 a. illuvie 526 b. omnino 35 a. supra modum ib.
Fœdus (s.) 95 a. 478 c. 605 a. 612 a. 651 a. 652 c. malum 653 a. violatum 605 a.
Fœdus facere 651 c. ineo 95 a. inierunt cum iis 414 b. qui non lædit 652 c. paciscor 544 c. percutere 642 c. percutio 604 c. non servo 605 b. transgrediens 605 a.
contra Fœdus facio ib.
Fœmellam pario 654 c.
Fœmina 141 a. 256 c. 615 b. elephas 256 c. factus es 141 a. fio ibid.
Fœminæ similis 685 c.
Fœminæ 256 c.
Fœminam ago 141 a. pariens 654 c. procreans 126 a. repræsentans cultu gestuque 141 a.
Fœminarum amore insano captus 396 a. imperio regor 345 b. procreatio 126 a.
Fœminas occidens 698 a.
Fœminea forma 256 c. mollities 257 a. natura ib. vox 256 c.
Fœmineam formam habens 427 a.
Fœminei sexûs ova 257 a.
Fœmineum ib. genus ib. ingenium ib. et molle melos modulantes lusciniæ 411 b.
Fœmineus 256 c. partus 654 c. pes 551 c.
Fœminino genere 257 a.
Fœmininus 604 c.
Fœnerare antè 146 a. ultrà ib.
Fœneratio 146 a. 654 c. mutua 654 c.
Fœneratitia pecunia 146 a.
Fœneratitius ib.
Fœnerator 132 c. 146 a. 285 a. 654 a.
Fœneratoria ars 285 b. 450 c.
Fœneratorius 146 a.
Fœnero ib. 654 b.
Fœneror 101 a. 132 c. 146 a. 285 b. 654 a.
Fœniculum 399 c. equinum ib. sylvestre ib.
Fœnifex 338 b.
Fœno abundans 732 a. sagino ib.
Fœnugræcum 310 a. 649 b.
Fœnore accipio 146 a. obruor et exhaurior 654 b. occupata pecunia 204 a. Cum fœnore reddere beneficium 55 b. multo refundo 727 a.
Fœnori dare 132 c. 649 b.
Fœnum 731 c. 732 a. fruticosum 455 a. Græcum 380 b.
Fœnus 146 a. 351 c.
Fœta 360 b. 741 a.
Fœtens 61 a. purgamentum 316 b.
Fœteo 106 a. 118 c. 316 b.
Fœtidum os habens 617 b.
Fœtidus 118 c. 431 b. 454 a. aliquantulum 118 c.
Fœtificatio 123 c. 542 a.
Fœtifico 123 c. 126 a.
Fœtificus 123 c. 654 b.
Fœtor 106 a. 118 c. 150 b. 316 b. 454 b. 743 b. alarum 135 c. 316 b. 661 a. hircorum 135 c. lucernæ extinctæ 106 a.
Fœtum abigo 98 c. augens 654 b. immaturum pario 655 a. perficiens 126 b.
Fœtura 125 c. 360 b.
Fœtus concepta multo 360 b.
Fœtus, ûs 116 b. 123 b. 125 c. 360 b. 390 a. 590 a. 604 a. 654 a. fructuum 123 b. terræ ib. qui in utero est 118 b.
Fœtus abigens medicamentum 98 c. edo 390 a. perfecti 126 b.
Folia 729 c.
Folia abjiciens 102 c. emitto ib. 673 a. amputo 338 b. 712 b. decerpo 520 c. emitto ib. 712 b. ferens 698 b. fundens 727 a. fundere ib. habens acuta 712 c. angusta 713 a. arundinacea 712 c. bina ib. in cacumine 521 a. capillata, carnosa 713 a. centum, concava, crispa 712 c. densa ib. duodecim, firma, humi serpentia, humi sparsa, infinita ib. lævia ib. lata ib. longa ib. magna ib. mille ib. multa ib. nigra, parva, pauca, plurima ib. profunda ib. pulchra 521 a. 712 c. quinque 712 c. juxta radices ib. rara ib. semper 712 b. in summitate ib. tenuia 712 c. terna 713 a. viginti habens 712 c. lego 373 b. mutans singulis annis 712 c. spargo 102 c.
Foliatus 698 b. 712 c. à caule tantùm 712 c. non ib. à radice ib. valde ib.
Foliis abundans 712 b. carens 521 a. 712 b. densus 712 c. luxurio 396 b. obtectus 521 a. stratus 618 a.
Folio similis 520 c.
Foliolum 712 b.
Foliorum amissio 102 c. amputatio 712 b. angustia 713 a. cumulus 712 b. perpetuitas ib.
Foliosus ib.
Folium 262 c. 343 a. 520 b. 712 b. agni 712 b. nucis 712 c. tuberis 713 a.
Folium referens 520 c. unicum habens 712 c. In folium mutari 520 c.
Follibus accendo 576 c. 577 a. ventilo 713 c.
Folliculi seminum 185 a.
Folliculis clausus fructus 388 a.
Folliculo similis 262 a. 388 a.
Folliculos multos habens 388 a.
Folliculum longum habens ib.
Folliculus 262 a. 295 c. 363 a. 388 a. 713 b.
Follis 713 b. § Pilæ genus 340 a.
Follium pars extrema 713 c.
Fomentum 67 a. 250 b. 397 b. 565 a. 729 b.
Fomes 27 b. 290 c. § Metaph. 90 b.
Fons 347 a. 379 c. 521 c. 524 c. aquæ salientis 350 c. § Metaph. 522 a.
Fontanus 347 b. 522 a.
Fonte bono præditus 347 b. E fonte velut perenni manans 522 a.
Fontes 110 b. multos habens 525 a. pulchros habens ib. rivo multiplici sparsi 297 c.
Fontibus ornatus 525 a.
Fonticulis scatens 525 b.
Fonticulus 347 b. 522 a.
Fontis custodia 711 c. custos ib. in modum effundo 522 a.
Foramen 469 a. 656 c. 671 b. acùs 355 a. parietis 488 c. parvum 671 c.
Foramina habens 656 c. habens ampla ib. duo 469 a. multa 469 b. 656 c. quinque 624 b. rara 510 a. recta 656 c. septem 700 b. tria 474 c.
Foras 266 a. ejicio 266 b. emittere 188 c. 268 c. 707 c. mittere 313 b. prodi 188 c. prodire 243 a. 528 a. prolatus sermo 188 c. prospecto 358 c.
Forceps 366 a. 369 a. 642 c. cancrorum 728 a. quo ignita tenemus, aut ex igne eximimus 10 b.
Forcipem in ore habens 617 b.
Forcipes 403 b.
Forcipicula 366 a.
Forenses orationes 164 a.
Forensis 7 b. 19 b. gratia 7 b.
Forensium rerum peritus ib.
Fores 266 a. 320 a. 522 a. aperire 454 a. multas habens 266 b. Ad fores seu ante fores pernocto 88 a.
Forfex 648 c. 739 a. cancrorum 728 a.
Forfice discindo 739 a. reseco ib. tondeo ib.
Forficem in ore habens 617 b.
Forficula 739 a.
Foribus munio 266 a.
Forinsecus 188 c. 266 a.
Foris 188 c. 266 a. agens 159 a. agere 188 c. cubans 329 a. est 266 a. quod fit 88 a. observans 473 b. pernoctans 88 a.
Forma 181 c. 222 a. 426 c. 531 a. 585 b. 674 a. bona 427 a. corporis totius 426 c. decora 427 a. 555 b. delineata 139 b. dicendi 721 a. indecora 427 a. loci 685 a. mediocris 294 c. plana 138 c. primigenia 675 a. pulchra 427 a. rei 181 c. rei cujusque 282 a. 426 c. servilis 685 c. stata 294 c.
Formâ carens 182 a. 227 a. conspicuus 427 a. crucis ib. decorâ præditus 745 a. decorus 427 a. indutus ib. luculentâ præditus ib. venustâ conspicuus 745 c.
Formæ decor ib. exornandæ studiosus 333 b. lenociniis exorna 427 a.
Formæ deorum 426 c. § Idea 181 c.
Formam accipio rei alicujus ib. animalis habens 427 a. concilio ib. crucis gerens 675 b. diversam habens 227 a. 427 a. eandem habens 427 a. 675 a. eandem induco 427 a. exprimo et effingo ib. 721 a. fœmineam habens 427 a. humanam tribuo ib. mentior ib. muliebrem habens ib. mutatam habens 182 a. peculiarem habens 427 a. non recipiens Deus 227 a. repræsento alicujus 465 b. tauri habens 427 a. In aliam formam habitumque verto 594 c.
Formandi vi præditus 531 b.
Formas specto 593 b. in varias mutare faciem 48 a.
Formatio 427 a. 531 b. 674 a. 675 a. morum 531 a. vocabuli unius ab altero 223 a.
Formatrix 427 a.
qui Formator ægrè ad bonos mores 675 a.
Formatura 426 c.
Formatus non 427 a. 531 b. 675 a. recens 675 a.
Formellæ casei 666 c.
Formica 130 c.
Formicæ alatæ 445 b.
Formicarius leo 383 c.
Formicarum agmen 430 c. contubernium ib. motui similis pulsus arteriæ ib.
Formicinus 430 c.
Formidabile 618 c.
Formidabilis 149 b. 250 b. 690 c.
Formidabiliter 690 c.
Formidandum magis 575 b.
non Formidans 691 a.
Formidator 19 b.
Formido (n.) 149 b. 639 c.
Formido (v.) 106 a. 149 b. 486 c. 435 b. 639 c. 690 c. reprehensionem 435 b.
Formidolosus 148 a. 691 a. hostibus 143 c. sum alicui 480 b.
Formis variis indutus 427 a.
Formo 12 b. 74 c. 205 b. 227 b. 284 a. 401 c. 426 c. 531 a. 674 c. aliter 354 b. iterum 674 c. obiter 675 a. perperam ib.
Formor 12 b. 426 c. 531 b.
Formosa 294 b.
Formosam faciem habens 474 b.
Formosissimus sum 294 c.
Formosius reddo ib.
Formosus 181 c. 182 b. 294 b. 426 c. 427 a. 744 c. admodum 295 a. oculos 560 c.
Formula 674 a.
è Fornace 296 b. In fornace fusoriâ fabricor 727 b. Circa fornacem opus faciens 296 b.
Fornax 103 a. 105 c. 296 b. 385 c. fusoria 727 b. parva 296 b.
Fornicatum opus 739 a.
Fornices ib. altos habens 67 b.
Fornix. § Testudo 70 c. 296 a. cœli 360 a.
è Foro 9 a. In foro versans ib. versor ib.
Forsan 636 a. 728 a.
Fortasse 278 a. 629 b. 672 b. At fortasse 47 c.
Fortassis 636 a.
Fortè 72 a. 636 a. fortunà 142 a. 672 b. cum 672 b. Ne fortè 568 c. Nisi fortè 72 a. 108 c. Qui tum fortè aderant 673 a. se fortè tunc fuisse cum Demareto 672 b. si fortè 181 b. 568 c. ita contigerit 672 b.
Fortem virum decens 61 c. virum me præsto 2 b. virum se præstans ib.
Fortes viros habens civitas 62 b.
Forti animo 299 c. 742 c. animo esse 385 a. animo præditus 299 c. animo sum 346 a. 742 c. cervice 389 b. corpore 579 b. viro digna actio 2 b. viro dignum facinus ib.
Fortior 344 c.
Fortis 2 a. 34 a. 47 a. 61 c. 62 b. 77 c. 251 b. 260 b. 283 a. 287 b. 299 b. 344 a. 472 c. 546 b. 606 c. 632 a. animus 472 c. manu 724 a. supra modum 62 c.
Fortissimè dimico 74 c. gero me ibid.
Fortissimus 74 c. 344 b. 724 a. omnium 74 c.
Fortiter 61 c. 77 c. 123 b. 287 b. 344 a. 579 b. 620 c. agere 47 b. gerens se 2 b. gero me ib. 346 a. res gesta 2 b. tulit 579 c.
Fortitudinis præmium 74 c. specimen 294 c.
Fortitudo 2 b. 47 a. 61 c. 62 c. 74 c. 284 c. 385 a. 579 c. 742 c. paterna 2 b.
Fortuita 672 c.
Fortuiti eventus 675 a.
Fortuitò 70 b. 89 b. 672 c. offerens se 182 c.
Fortuito casu ib.
Fortuitum 89 b. 673 a. inventum 359 c.
Fortuitus 672 c. casus 95 a. 549 a. 672 b. eventus 89 b.
Fortuna 142 b. 672 b. adversa 245 a. 550 b. 559 c. 673 b. 695 c. bona 211 a. 550 b. dira et miseranda 149 b. divina 296 c. gravis 142 b. hominis 564 a. prospera 322 b. 489 c. 641 c. 695 c. secunda 673 b.
Fortunâ adversâ utor 245 a. 291 b. 554 c. 560 a. 673 b. favente 673 b. gravi premor 142 b. prosperâ utor 258 c. 322 b. 372 c. 673 b. prosperâ utor usquequaque prosperâ usus est 408 b. secundâ utor 245 a.
Fortunæ bona 66 b. facilitas, indulgentia 569 a. progressus facilis 510 b.
Fortunæ committo 651 c. tradere se 576 c.
Fortunæ. § Facultates 107 c. 461 a. 734 a.
Fortunam omnem experiri 576 c.
Fortunata 396 c.
Fortunatè 142 b. 550 b. 672 c. 673 b.
Fortunator 352 c.
Fortunatus 33 a. 142 b. 211 a. 342 b. 550 b. 672 c. 673 b. judicor 296 c.
Forum 7 c. 271 a. 518 b. 566 c. judiciale 7 c. nundinarium 509 a. piscarium 567 b. publicum 367 c. in quo rumores varii narrantur 690 b. venalium rerum 7 c. In forum 9 a.
Fossa 53 c. 103 c. 250 c. 365 b. 370 c. 482 b. 590 b. 721 b. angusta 88 b. profunda 707 c.
Fossâ dirimo 251 a. munio ib.
Fossæ oblongæ et angustæ 88 b.
Fossam ducere 190 b. 251 a.
Fossilis 251 a. 482 b. 590 b.
Fossio 141 b. 482 b. 590 b.
Fossitius 590 b. 727 c.
Fossor 164 a. 482 b. 590 b. puteorum 483 a.
Fossu facilis 372 c.
Fossus 338 b. 482 b. 590 b. non 590 b. profundè 390 c.
Fotu prodest 565 a.
Fotus, ûs 29 c. 67 a. 250 a. 397 b. 565 a.
Fovea 103 c. 111 b. 250 b. 365 b. 482 b. 590 b. 727 c. in qua condita frumenta asservantur 580 a. parva 111 b. Qui in foveâ est ib.
Foveæ 289 b.
Foveam in se habens 111 b. In foveam traho ib.
Foveas 255 a. Ne foveas me mendaciis 250 b.
Fovebat et protegebat domum 200 b.
Fovendi vim habens 250 a.
Foveo 12 c. 67 a. 200 a. 220 b. 224 c. 225 b. 250 a. 324 b. 332 c. 491 c. 546 c. 565 a. 739 b. bellum 666 c. etiàm 250 b. insuper ib. intus 676 b. leviter 250 b.
Foveor 250 a. 565 a.
Fovere aquâ calidâ 67 a. infusione ibid.
Foveri spe inani 250 b.
FRACES 525 a.
Fracta 574 b. civitas 700 c.
Fracti senio 187 b.
Fractio 18 b. 207 b. 258 c. 261 a. 263 b. 319 c. ossium 18 c. ovorum ib.
Fractor 18 c.
Fractu difficilis 18 c. 261 a. 320 a. facilis 261 a. 312 c.
Fractum os 18 c.
Fractura 18 c. 72 c. 258 c. 261 a. 312 b. 319 c. 574 b. calvæ in duas partes 592 a.
Fracturæ curruum 18 b.
Fractus ib. 574 b. aares 18 c. deliciis 263 b. non deliciis 263 c. igne 575 b. molâ 320 a. 690 c. morbo 351 c. omni ex parte 320 a. senio 174 a. viribus 393 a.
Fræna 57 a. 587 a. circa molares dentes strepentia 171 b. conficiens 544 c.
Frænando et castigando cupiditatem et luxuriam 329 c.
Frænata ora habentes 720 a.
Frænatio ib.
Frænationis instrumentum ib.
Fræni amans 246 b. ferramenta 616 c. pars, quæ ori equi inditur 616 b.
Fræni 246 b.
Frænis aureis insignis 57 b.
Fræno 16 c. 57 a. 246 b. 329 c. 720 a.
Fræno aureo utens 720 b. carens 720 a. duco 16 c. ductilis 246 b. injecto rego 720 a. moderor ac rego 16 c.
Frænos respuo 246 b.
Frænum 272 a. 616 c. 624 c. 720 a. 738 c. detraho 720 a. injicere equo 98 c. injicio 616 c. mandens 683 b.
Fragiles et flavi 571 b.
Fragilis 18 c. 261 a. 263 c. 319 a. 320 a. 586 b. 623 b.
Fragmen 319 c.
Fragmentum 18 b. 110 b. 261 a. 263 b. 312 b. 319 c. 331 c. 357 a. 629 c. avulsum 573 a.
Fragor 116 a. 482 b. 501 c. 674 b. 702 a. subitus 575 a. tonitruum imitans 117 b. vinculorum 72 c.
Fragorem edens in cursu 669 a. edo 72 b. 171 b. 501 c. 569 b.
Fragrans 290 b. 434 b. odoribus multis 454 b.

Fragrantia prata variis floribus 434 a.
Fragrantia, æ ib.
Framea 571 a.
Frangens animum 709 b. mentem 414 [illegible]
Frangentes et debilitantes eorum spiritus 293 a.
Frangere animum 171 a. deliciis 69 a. potentiam 261 a. opem ib. spiritus 171 a.
Frangi animo ib. qui nequit 312 b. Amygdalæ quæ facilè frangi possunt 587 b.
Frango [illegible] c. 18 b. 31 b. 207 b. 261 a. 263 a. 319 c. 331 c. 338 a. 537 a. 569 b. 570 b. 574 a. 703 a. et flecto animum alicujus 319 c. circumcirca 320 a. circumquaque 14 c. collum 661 c. deliciis 263 b. 729 c. insuper [illegible] c. lapides 259 a. membra 140 a. vires 230 b. vires et robur alicujus 587 a.
Frangor 18 b. 207 b. 261 a. 263 b. 319 c. 537 a. 569 c. 574 b. super aliquâ re 575 a. § Metaph. 8 c. 547 b. deliciis 263 b. malis 297 b. viribus 515 a.
Frangunt animos, [illegible] ent, enervant 10 c.
Frater 19 c. 28 a. 125 a. 129 c. 302 c. 604 c. 629 a. ex diversâ matre 419 c. falsus 20 a. germanus 20 a. 440 a. uterinus 19 c. 419 c. 440 a.
Fraterna charitas 20 a. communio [illegible] societas 19 c.
Fraternus 19 c. 125 a.
Fratre carens 19 c.
Fratrem appello 19 c. occido 353 b.
Fratres 28 a. 243 c. quasi collactanei 121 a.
Fratres habens 20 a.
Fratria
Fratricida 353 b.
Fratricidium ib.
Fratris loco qui est 20 a.
Fratrum amans 20 a. odium ibid. osor ib.
Fraudantium more 226 a.
Fraudatio 226 a. 445 a.
Fraudativus 613 c.
Fraudator 226 a. 613 c.
Fraudatrix 613 c.
Fraude exercitati homines 350 b. Sine fraude 160 a. factus 648 b.
Fraudes 708 b. meditor ib. oppono fraudibus 420 c. struere 420 b.
Fraudo 226 a. 337 b. 613 b. insuper 613 c.
Fraudulenta malitia 595 a.
Fraudulenta consilia agitans 416 c.
Fraudulentæ artes 53 a.
Fraudulenter 298 b. 620 b. ago 53 a. 170 b. comminiscor 595 a. conscripta epistola 594 b. excogito 601 a.
Fraudulentia 170 b.
Fraudulentum consilium habens 416 c.
Fraudulentus 53 a. 69 b. 311 a. 315 c. 420 c. 530 a. 533 c. 708 b. 728 c. mente 298 b. sum 204 c.
Fraudem excogitatio 570 b. excogitator ib.
Fraus 69 b. 101 c. 170 b. 204 c. 351 b. 619 b. 648 a.
Fraxinea hasta 410 c.
Fraxineæ hastæ peritus ib.
Fraxineus 410 b.
Fraxini peritus 410 c.
Fraxinus 410 b. bubula ib.
Fremebundè 117 b.
cum Fremitu 117 b. 118 b.
Fremitum edo 501 c. 577 c. edo inter pugnandum 43 a. magnum edens 116 a.
Fremitus 116 a. 426 a. 501 c. 577 b. 710 b. maris 710 b. militum in pugnâ 43 a.
Fremitus nullos edens 116 a.
Fremo 116 a. 267 c. 710 b. § Fremebundè minor 116 a. ira 117 a.
Frendens 118 b. lupus 738 c.
Frendere dentibus 118 b. 556 c.
Frendo 118 b. dentibus 450 a.
Frequens 20 b. 24 c. 250 b. 548 b. 563 b. 634 c. hominibus 63 a. sum 250 b. 534 a.
Frequentamentum 563 b.
Frequentans aërem 705 b.
Frequentant incolis urbem 456 c.
non Frequentatus 609 b.
Frequentem incolis reddo usû 456 c.
Frequenter 225 b. 250 b. 548 b. 563 c. 634 a. currit 668 c. ventito ad aliquem locum 738 b. utetur hac oratione 348 b.
Frequentes 46 a. 51 a. morbi 225 b.
Frequentia 535 a. habitatorum 457 b. hominum 250 b.
Frequentiori successu bellorum 548 c.
Frequentissimè 225 b.
Frequentissimus 548 c.
Frequento 250 b. civibus 457 b. non 705 b.
Fresa faba 207 c.
Fresus 207 b. non 207 c.
Freta 88 b.
Freto arcto constrictus 511 a.
Fretum 218 c. 508 c. parvum 508 c. trajicio ib.
Fretus 223 a. 505 b. fortunâ 195 b.
Friabilem fieri 738 c.
Friabilis 261 a. 263 c. 346 a. 670 c. 738 c. 739 b. natura 738 c. non 261 a.
Friabilitas 346 a.
Friatilis 118 a.
Friatio 261 b.
Friatura 261 a.
Fricando demulceo 739 c. detergeo 739 b.
Frico 265 a. 325 c. 739 b. circumcirca 670 b. manu 671 a.
Frictio 669 c. 670 a. levis 72 a. sicca 670 c.
Frictrices mulieres 215 b.
Frictrix 669 c.
Frictu detergeo 670 a.
Frictus, ûs 669 c.
Frigefaciendi vim habens 742 c.
Frigefacio 742 c. 743 a.
Frigefieri qui potest 743 a.
Frigefio 742 c. 743 a. Vas in quo aliquid frigefit 743 a.
Frigens 723 a. non 575 b.
Frigeo 575 b. 609 b. 723 a. § Remissus sum 527 c.
Frigesco 743 a.
Frigida dictio 377 b.
Frigidè amans 743 b.
Frigidâ lavor 389 a. oratione utens 377 b.
Frigidæ potor 577 b. potus ib.
Frigidam metuens 691 a. poto 527 b.
Frigidè 743 a. dico 377 b. loquor 743 a.
Frigidi amans 743 b.
Frigidissimum 597 c.
Frigiditas 743 a. § Metaph. ib.
Frigidum faciens 545 a. lavacrum 389 a.
Frigidus 26 c. 551 a. 597 c. 743 a. aliquatenus 743 b. supra modum ib. in verbis, et jejunus 743 a.
Frigillatio 385 a.
qui Frigit 710 c.
Frigo ib.
Frigor ib.
Frigore astringo 522 b. contrahor 597 c. gaudens 666 c. hyemali excoctus 259 c. obtorpesco 597 c. tartareo tremo 634 a. Præ frigore tremo 103 a.
Frigori non obnoxius 575 b.
Frigoris patiens 723 b.
Frigus 351 c. 723 a. 743 a. est 723 a. hybernum ib. matutinum 26 c. 609 b. vehemens 743 b.
Frigus captans 743 a. capto ib. inducens 125 a. 743 a. lethale inducens 743 a. sentiens facilè ib.
Fringilla 606 b. parva ib.
Fringillago ib.
Fringillarius accipiter ib.
Frio 261 a. 263 a. 380 a. usû 380 b.
Fritillus 703 a.
Fritlale 647 a.
Frivola 298 b. verba 61 a.
Frivolas res consectans 381 c.
Frivolis de rebus verba facio 377 a. in rebus anxium esse et torqueri 383 b.
Frivolus 586 b.
Frixio 710 c. in sartagine 648 c.
Frixorium 527 b.
Frixus 710 c. in sartagine 648 c.
Frondatio 712 b.
Frondes 690 c. amitto 573 a. amputo 712 b.
Frondescens recens 230 a.
Frondesco 712 b.
Frondibus luxurians 679 b. luxurio 396 b.
Frons, dis 249 c. 569 c. 712 b.
Frons, tis 473 c. contracta 439 a. inverecunda 679 a. § In acie militari 473 c. 616 a.
Frontale 157 a. 473 c.
Fronte adductâ seu obductâ qui est 492 a. adversâ 473 c. lætâ 474 b. perfrictâ 209 a. [illegible] fronte collocatus 635 a.
Frontem habens adversam 616 c. caperatam 687 a. latam 473 c. 474 [illegible] obductam tetricis nubibus 439 a. oppositam habens 473 c. laxare corrugatam 219 b. perfricare 670 b. et occiput omnium rerum cernens 538 a.
Frontes navium suarum aliis oppositas habens 473 c.
Frontibus adversis ib.
Frontis operatæ rugæ 54 b. facia 473 c. inspector 393 b. pellis 473 c. striæ 611 b.
Fructibus uberibus fœcundus 301 b. vescor 683 a. vivens ib.
Fructiferus 301 a. 697 a.
Fructificans anno uno 301 b. benè ib. malè [illegible] infeliciter 301 c. benè Fructificare faciens 301 b.
Fructifico benè seu feliciter ib. supra modum 302 a.
Fructificus 543 b.
Fructu abundo 704 a. cinctus 301 c. luxurians 396 a. Sine fructu sum 301 b.
Fructum annuum ferens, et fero 696 c. aridum pariens 301 c. capio 203 c. 372 a. 747 b. caudice ferens 301 c. circum se habens ib. colligo 301 a. decerpimus libertatis 54 c. decerpo 301 b. dulcem gignens ib. edo seu emitto ib. ferens 302 a. ferens annis alternis, anno, annuatim 696 c. ferens à tergo folii 301 c. fero 126 a. 697 a. fero non 301 b. in se habens 301 c. inclytum habens ib. latum ferens ib. laturus erat æstatis sum 466 b. nigrum habens 301 b. obliquè seu à latere ferens 301 c. affero 301 a. pariens 654 a. pario ib. percipere ex calamitatibus Reip 301 a. percipio ib. 466 b. percipio obiter 372 a. percipis sapientiæ suavissimum 172 c. perdens 302 a. perfectum pario 655 a. perfero maturitatem 302 a. profero 162 c. rugosum ferens 301 c. semper habens 301 b. siccum pariens 301 a. in summitate seu cacumine habens 301 b. tenuem habens 301 c. ter reddens quotannis 302 a. utrinque habens 301 b.
Fructuosissimus 302 a.
Fructuosus 60 a. 301 b.
Fructus 42 b. 301 a. 671 a. 694 b. bonus 302 a. percipitur 301 a. uber 301 c. § Commodum, utilitas 301 a. 372 a. 466 b. Ex quo fructus perceptus non est 301 a.
Fructûs editio 126 a. 654 c. editio matura 301 c. editio sera ib. involucrum seu integumentum ib. parvi editio ib. perceptio 301 a. et utilitatis aliquid percipere ex aliquo 89 a.
Fructus albos ferens 475 c. acerbos ferens 302 a. autumnales 475 b. autumnales colligo ib. bonos gignens 301 c. 302 a. bonos gigno 301 c. cereales 560 c. cereales colligo 671 a. decerpo et percipio 301 b. dulces edo 301 c. gigno 715 b. lego 573 a. magnos ferens 301 c. malos gignens ib. maturè reddens ib. maturè reddo ib. molles et delicatos ferens 301 a. multos gignens 301 c. nudos seu nullo involucro tectos habens 301 b. omnis generis habens 301 c. parvos ferens ib. paucos gignens ib. perpetuos ferens 301 a. pulchros ferens 301 c. pulchros gigno ib. semper ferens 696 b. seros reddens 301 c. serotinos ferens, et gigno ib. similes habens, et gigno ib. splendidos ferens 301 a. suaves et jucundos gignens 301 b. ter reddens quotannis 302 a. uberes fero 301 b. 697 a. virentes habens 302 a.
Fructuum autumnalium collectio 475 c. 671 [illegible] custos 711 c. editio mala vel infelix 301 c. editio matura ib. fœtus 125 b. generator 125 b. omne genus 301 c. et commodorum perceptio 301 b. proventus seu reditus ib. pulchritudo 301 c. similitudo ib. ubertas 301 b. 697 a.
Fruebatur bonis præsentibus 372 a.
Frugalis 76 a. 642 b. diæta 490 c. [illegible] tenuis mensa 89 b.
Frugalitas 75 c. 161 a. 387 c. 589 a. 642 b. 709 c. 747 c.
Frugaliter 642 b. 732 b.
ad Frugem pervenio 302 a. bonam pervenire 600 b. bonam reducere 282 a.
Fruges 42 a. 671 b. adultæ 20 b. cereales 160 b. 671 a. consumere natus 306 a. triturare 669 c.
Frugi 213 c. 732 b. homo 76 a. victu utens 160 c.
Frugibus jam adultis 38 b. altus 666 [illegible].
Frugifer 108 a. 126 a. 301 c. 671 b. § Utilis 642 a.
Frugiperda 302 a.
Frugis bonæ servus 183 b.
Frugum cerealium comestor 683 b. comportatio et collectio 333 c. dator 163 c. præses 301 b.
Frui otio 301 a. 372 a. otio alto 357 b. quo queas 466 b. quo quis potest 173 a. quo non licet 372 a. rebus suis 301 a. Qui frui non datum est 372 a.
Fruitio 89 a. 301 a. 372 a.
Frumenta colligens 373 b.
Frumentaceus 588 c.
Frumentaria area 649 b.
Frumentariæ rei curandæ præfectus sum 745 b. rei penuria laborare 158 a.
Frumentariæ naves 16 c. 194 a.
Frumentariam rem adaugeo 589 a. rem advehere 16 c. rem deporto 588 c.
Frumentarius 567 a. 588 c. ager 588 c. campus 53 a.
Frumentatio 163 b. 373 b. 436 b.
Frumentatum eo 544 b. excurrere 436 b.
Frumenti abundantia 589 a. advectio 16 c. colorem habens 755 c. dimensio 416 a. distributio 163 b. emptio 416 a. emptor ib. ferax 698 a. largitor 163 c. mensor 416 a. propola 298 c. transmissio 314 a.
Frumento abundans 589 a. vescens 683 b. Ex frumento ortus 194 a.
Frumentor 373 b.
Frumentum 544 b. 566 a. 588 b. Turcicum 296 a.
Frumentum coemo 745 b. comparo 544 b. comporto vel exigo 373 b. demensum accipio 624 c. demetior 415 c. 424 c. distribuo 163 c. 416 a. ferens 698 a. præbeo 31 c. vehens 16 c. veho ib.
Fruor 89 a. 301 a. 366 c. 372 a. 435 c. 466 b. 507 b. 671 b. 696 b. nimium 372 a. simul ib.
Frusta et rejectamenta carnarum, quæ everri solent 423 b. In frusta comminuo 745 c. concido [illegible] a. seco 643 a.
Frustrà 50 b. 51 a. 89 c. 205 b. 231 b. 243 b. 307 c. 402 c. 405 a. conor 560 b. laborare 402 c. 515 c. latrans 384 c. 679 a. loquens 717 b. verba facere 402 c.
Frustrari qui solet 673 a. spe suâ 54 a. 673 a. spem 163 b.
Frustratio opinionis 618 a. spei 618 a. 673 a.
Frustratus 530 b. 673 a. spe suâ 53 c. 740 b. spe potiundæ Siciliæ 673 a.
Frustror. § Activè 224 b. 740 b. spem alicujus 627 a. § Passivè 53 c. 559 c. 627 a. 673 a. 681 b. 740 b.
Frustula tenuissima 91 c.
Frustulum 97 c. 299 a. 643 a. 743 b. ex frixurâ 738 c. minutissimum 742 a.
Frustum 261 a. 326 a. 625 a. 630 a. 642 c. 643 a. 743 b. dilaceratæ rei 602 a. panis 79 a. 463 b. panni lacerando avulsum 384 c.
Fruteta 302 b. frequentans 389 c.
Frutetum 250 c.
Frutex 250 c. exiguus seu parvus 250 c. 710 c.
Fruticari 250 c.
Frutices 679 b.
Fruticescere 250 c. 389 c.
Fruticetum 146 c. 173 b. 250 c.
Frutico 108 c. 389 c.
Fruticosus 211 a. 250 c. 389 a.
FUCARE comam 227 b.
Fucata facies 136 a.
Fucatrix ars 334 b.
Fucatus 315 b. color 103 a. non 45 c. 531 c.
Fuco carens 711 a. exorno 736 a. illino me 138 b.
Fuco 334 b. 336 a. 687 b. 711 a. cerussâ 742 a. stibio supercilia 615 c.
Fucor 138 b. 711 a.
Fucorum favi 629 a.
Fucus. § Insectum 106 a. 315 b. parvulus 315 b.
Fucus. § Herbæ marinæ genus 711 a. § Cerussa, mangonium, pigmentum 138 b. 334 b. 670 b. 711 a. oculorum 615 c. orationis 745 c.
Fudi sanguinem atrum 154 b.
Fuga 172 c. 174 c. 213 b. 517 b. 690 c. 698 c. laborum 515 c. mali 45 b. rapida 206 b.
Fugâ præcipito me 459 c.
Fugaciter 172 c.
Fugæ præses 698 c.
Fugam capessere 32 b. capio 698 c. In fugam ib. conjiciens hostes 619 a. conjicio 583 b. conjicior ib. conversio 662 c. converto ib. 664 a. inclino 323 b. vertere 322 c. verto 690 c. 698 c. vertor 323 a. 662 c. 690 c.
Fugans 698 c. lapidum jactu 584 b.
Fugax 172 c. 404 c. 561 b. 698 c.
Fuge calumnias 369 a.
Fugere 45 b. 172 c. celerrimè 664 b.
Fugiendus 45 b. 464 b.

Fugiens labores 516 a. opus 206 a. pugnam 404 c. solem 244 a. vigiles 49 c. § Excalescens 253 a. vinum 281 a.
Fugio. § Aufugio, fugam capesso 172 c. 583 b. 690 c. 698 c. ad 699 b. ignaviter 291 c. rursum 699 a. servi fugitivi more 172 c. territus 669 a. unà 699 b. § Declino, detrecto, devito, vito 45 b. 172 c. 174 c. 369 a. 663 b. 711 a. cautè 369 a. pugnam 404 c.
Fugit tempus 56 a.
Fugitando ludificor 621 b.
Fugitans belli 516 b. laboris 206 a. litium 554 a.
Fugitiva ancilla 172 c.
Fugitivè ib.
Fugitivus 172 c. 598 a. minimè 172 c. servus ib. 699 a.
Fugito more cervi 191 c.
Fugo 168 a. 191 c. 583 b. 605 b. 664 a. ex 167 c.
Fugor 605 b. 662 c.
Fui 123 a. 683 c. se fuisse tunc fortè cum Demareto 672 b.
ad Fulciendum aptus 207 b.
Fulciens tectum columna ib.
Fulcimentum 207 b. 210 b. 221 c. 596 a. 615 a. adversus quidpiam 615 a. dossuarium 693 b. profundum habens 615 b.
Fulcio 207 a. 210 b. 366 c. 563 b. 608 c. 615 a. columnis 622 b. contrà 207 b. 615 a. me 595 c. 596 a. 734 b.
Fulcior 596 a. 615 b. 734 b.
Fulcrum 95 b. 210 b. 615 a. tori 210 c.
Fulgens 6 c. 26 a. 84 c. 369 b. electri instar 688 c. fax 369 b. igni 87 b. semper 369 c.
Fulgeo 26 c. 54 b. 85 a. 369 b. 370 a. 584 b. 688 b. 691 a. è contrario 369 c. desuper 370 a. parum ib. totus 685 c.
Fulgetra 87 a.
Fulgetro illustro 85 b.
Fulgetrum ib.
Fulgidos radios splendoris ex se vibrans 400 b.
Fulgidus 87 a. 369 b. 370 a. 615 c. 688 b. 691 b. 703 b.
Fulgor 25 a. 54 b. 85 a. 122 a. 369 b. 370 a. 400 b. 584 b. emicans 369 c.
Fulgore circumfusus 370 a. illustro 85 b. penetro 369 c. supero 370 a. Cum fulgore emitto 615 c.
Fulgorem edo ib. avertens 26 a. ejaculor 85 b. emittere 54 b. emitto 369 c. reflecto ib.
Fulguris expers ib.
Fulgur 85 b. emitto ib. suscitans 5 c.
Fulgura ferens 696 b. fero ib.
Fulguralis 85 b.
Fulgurator Jupiter ib.
Fulguravit ib.
Fulguro ib. 580 a. circumquaque 85 b. contrà ib.
Fuligine camini oppleta sunt 296 b. Inficio 83 ustulatam faciem habens 27 b.
Fuliginem colligo vel facio ib. excutio 83 b.
Fuligo 24 a. 27 a. 83 a. 298 c. 303 c. 742 a.
Fulginosum facio 27 b.
Fuliginosus 27 a. 83 b. 368 c. 386 a. 742 a.
Fullo 325 b. 539 a. 609 b. sum 325 b. à Fullone bene paratus ib.
Fullonem non expertus ib.
Fullonica 277 a. 325 b.
Fullonicam exerceo 325 b.
Fullonicus ib.
Fulmen 106 b. 310 b. 596 a. gerens 697 a. jaculatus est Deus 106 a. jaculor 102 b.
Fulmina 191 a.
Fulminalis 310 b.
Fulminans ex alto 310 c. variè 117 b.
Fulminator Jupiter 310 b.
Fulmine gaudens 310 b. gaudens albicante ib. icio ib. tactus 101 c. non tactus 310 b. tangi ib.
Fulminei ignes 688 c.
Fulmineus 310 b. 556 a.
Fulminis jaculatio 102 b. jaculator ib. in modum coruscans 688 c.
Fulmino 310 b.
Fultura 207 b. 615 b.
Fulvescens 318 a.
Fulvus ib. 474 c. 483 a. 565 a. 736 c.
Fumarii operculum 649 b.
Fumarium 298 c.
Fumatio ib.
Fumeus ib.
Fumi olfactor, id est, sordidus et præparcus 486 c. vortex 538 c.
Fumidus 298 c. 742 a.
Fumigatus 298 c.
Fumigo 298 c. 326 c. 676 b.
Fumigor 298 c.
Fumo 676 b.
Fumo abundans 298 c. carens 298 c. infecto 676 b.
Fumosus 298 c. 742 a.
Fumum excito 298 c. 676 b. excito subtus 676 b. molestum habens 298 c. non emittens ib. In fumum evanesco 298 c. 676 b. redigo 676 b.
Fumus 86 a. 89 b. 91 c. 288 a. 298 c. 383 c. 676 b. 740 c. 742 a. parvus 298 c.
Funale 369 b. 630 b.
Funambulus 95 c. 96 a.
Functio 208 b. ecclesiastica 205 a. munerum 70 c. muneris 204 a.
Funda duo habens 563 a.
Funda. § Rete 97 c. § Funditoris instrumentum 627 c. 723 c.
Fundâ disjicio 627 c. ejaculor ib. emittens, peto, torqueor, utor ib.
Fundæ in modum ib. more roto ib.
Fundam torqueo ib.
Fundamenta alta habens 253 a. jacere libertatis 97 c. qui jecerunt 716 a. subjecta sunt ex lapidibus variis 252 c.
Fundamentis eruo et everto 180 c. 253 a.
Fundamento carens 253 a. 646 a.
Fundamentum 93 b. 94 b. 179 b. 252 c. 253 a. 270 b. 347 b. 554 c. 653 a. habens per se 253 a. jacere 79 b. 99 c. jacio 252 c. 347 b. profundum habens 347 b.
Fundatæ bene ædes 285 b.
Fundatio 253 a. 270 b.
Fundator 253 a.
Fundatus 270 b. nuper 282 b. et firmatus sum 93 a.
Fundavit 271 c.
Fundebat libamina 211 b.
Fundendi auri ars 727 b.
Fundens aquam ib. aquam lavantibus 727 a. folia ib. lacrymas 379 b. salivam 727 a.
Fundere copiâ magnâ 343 a. folia 727 a. lacrymas 379 c. 607 b. 725 c. miserabilia verba 727 a.
Fundet has accusationes in te 67 a.
Funditans verba sine judicio et delectu 429 a. voces inanes 717 b.
Funditare verba 67 a.
Funditatio inanium verborum 375 c. inanium vocum 717 b.
Funditator verborum 201 a. 375 c.
Fundito verba 22 c. 375 c. verba vana 717 b.
Funditor (n.) 627 c.
Funditoris more ejaculor ib.
Funditùs 32 a. 119 a. 135 b. 252 c. 300 b. 503 c. 559 a. 563 a. 584 a. 624 c. evello 625 a. evertere urbes 279 b. extirpari 253 a. perdo 461 c. 462 a. qui periit 686 a.
Fundo, as 179 b. 252 c. 270 c. 347 b. 653 a.
Fundo. § Effundo, diffundo 379 b. 431 a. 571 b. 725 c. circum 726 a. miserabiliter 727 a. verba 375 c. § Liquefaciendo diffluere facio 725 c. aurum 727 b. plumbum ib. § In fugam converto 664 a.
Fundo carens 119 b. 563 a. 564 a. In fundo maris 179 c.
Fundor. § Effundor 379 c.
Fundor in. § Extruor in 270 c.
Fundum 92 c. 419 a. 179 c. 563 a. 564 a. navis 122 b. 420 a. vasis 122 b. profundum habens 563 a.
Fundus 10 b. 119 c. 322 a. 504 b. 738 a. exiguus 120 b.
Fune circumscribo 630 b. circumsepio ib. demensa pars agri ib. loreo demitto 274 c. loreo extraho ib. metior 630 b.
Funebre epulum 150 a. 250 c. vestimentum 251 a.
Funebris ib. 313 a. 424 a. oratio ib.
Funem gestans 698 b. torquens è junco 621 c.
Funeralis 435 a.
Funeratio 313 a.
Funereus 250 c.
Funeris curam gero 311 a. curator 313 a. elatio 333 c. 694 b.
Funero 250 c. 251 a. 354 a. vicissim 313 a. unà ib.
Funerum elator 611 b.
Funes 469 c. antennarum 680 a. extenti 636 c. nautici 720 a. quibus puppis terræ alligatur 140 a. retis 668 a. torquens 621
Funesta hora 388 b.
Funestus 318 a. 390 b. 408 a.
Fungi magistratibus 724 c. munere virtutis 204 a.
Fungor 724 c. magistratu 547 c. munere 204 a. 547 c. munere ecclesiastico 205 a. officio meo perperam 541 b.
Fungositas 600 a. 722 c. linguæ 72 c.
Fungosum reddo 722 c.
Fungosus 600 a. 705 c. 722 b.
Fungus 429 c. ellychnii ib.
Funiculis vincio 267 c.
Funiculus 77 b. 296 a. 387 a. 413 c. 419 a. 583 a. 604 a. 619 b. junceus 630 b. sparteus 604 a. tenuis et subtilis 267 c. 479 c.
Funis 77 b. 505 b. 506 a. 583 a. 629 b. 657 c. 660 c. junceus 630 b. mali 637 c. nauticus 292 b. 296 a. 505 b. 603 c. quo navis ad terram trahitur 194 c. sparteus 604 a. ex stramentis 706 b.
Funus 250 c. 312 c. curo 634 a. exhibetur mihi 313 a.
Fur 321 b. 702 b. 717 b. antiquus 321 c. nocturnus ib. vestium ib.
Furacissimus 321 b.
Furacitas ib.
Furandi artificium ib.
Furans boves ib. non 321 c. partum 654 c. victimas 661 a.
Furari tempus latenter 493 b.
Furatio vestium 382 c.
Furax 321 b. 371 a.
Furca 300 b. 615 a. quâ quid fulcitur 284 c.
Furcas quaternas habens 449 a.
Furculæ retium 279 b.
Furem patrem habens 502 c.
Furens 86 a. 395 c. deorum instinctu 396 a. hasta ib. 400 a. rabies 267 b. ventis mare 395 c.
Furenter ib.
Furere desino ib.
Fures arguens seu deprehendens 192 c.
Furfur 529 c.
Furfuraceus ib. panis 118 c.
Furfures. § Capitis sordes 529 c.
Furfureus panis ib.
Furfurosus ib.
Furia 210 a. 384 b.
Furiæ 412 b.
Furiales morbi 395 c.
Furibunda vox 267 b.
Furibundè impetu feror sursum deorsúmque 405 a. impetu ferri ibid.
Furibundus 317 b. 337 b. stimulus 459 b.
Furiis agitatus 191 b. pœnalibus exagito ib.
Furiosa 395 c. 545 b.
Furiosè 395 c. 400 c.
Furiosus 281 a. 391 c. 395 a. 459 b. 705 b.
Furit velut œstro percitus 459 b.
Furnaceus 277 a.
Furni purgamenta et sordes ib. in Furno uro ib.
Furnos fabricans 545 b.
Furnus 276 c. 541 a.
Furo 142 b. 266 c. 340 b. 392 a. 395 b. 537 b. 689 a. 730 c. bacchantium more 97 a. circum 395 c. corybantum more 340 a. in 395 c. in rabiem actus 391 c. per 405 c. vehementer 395 c.
Furor, aris 321 b. 381 c. vestimenta 175 b.
Furor, oris 391 c. 395 a. fanaticus 254 a. cum insolentiâ et fastu conjunctus 396 b.
Furore accendor 686 c. agitatus 538 a. agitor vel œstro 191 b. bacchico agitor 97 a. contendo 395 c. correptus 97 a. correptus sum 97 a. 142 b. exagito 459 c. fanatico agor 254 a. lymphato corripi 445 c. percellens 550 b. percello 395 c. percita 96 c. percitus 395 c. 405 a. à dæmone quodam immisso percitus 96 c. percitus velut œstro 459 c. percitus sum vatum more 262 a. plenus 395 c. summo correptus ib.
Furorem gignens 395 c. In furorem ago 317 b. 395 c. agor 459 c. versus 317 b. vertor ib.
Furta 321 b.
Furti socius et particeps 321 c.
Furtim 321 b. 389 c. ago aliquid 321 b. carpo 321 c. eripio ib. expilo 697 b. surripiendo 445 a.
Furtiva res 717 b.
Furtivo sermone 379 b.
Furtivus 321 b. 717 b. concubitus 597 c. conceptus 625 a. non 321 c.
Furto ablatus 321 b. aufero 697 b. auferor 321 b. diripio et distraho ib. eripio ib. prædo 717 c. spolior 321 b. subduco 321 c. subtrahor 321 b. In furto deprehendo 717 b. deprehensus 717 c.
Furtum 77 a. 321 b. 717 b. parvum 321
Furum princeps 321 c.
Furunculus. § Tumor 168 b.
Fusca bilis 277 c.
Fuscina 10 a.
Fuscus 316 a. 354 c. 447 b. 512 b. 686 b.
Fusè 432 a. 726 a.
Fusi cæsique ad unum omnes 641 c.
Fusilis 726 a.
Fusio ib.
Fusiùs 549 a.
Fuso tortus 166 b.
Fusor 727 b. argenti ib. auri ib. ad Fusorem auri pertinens ib.
Fusoria fornax ib. In fusoriâ fornace fabricor ib.
Fusorio opere formavit 136 b.
Fusorium instrumentum 727 b.
Fusos torquere 619 b.
Fuste cædo 338 a. 569 c. 598 c. contundo 144 a.
Fustem gestans 697 c. gesto ib.
Fustibus cædo 674 b. concido 675 b.
Fustis 338 c. 571 a. 598 c.
Fusura 726 a. 727 b.
Fusus (a.) 726 a. crassâ Minervâ 727 b. longè latéque ib. in multas partes ib. super ib. per sese ib. sub 725 c.
Fusus (s.) 86 b. 243 b. 345 a. 439 c. 467 c. 524 a.
Futilex 704 b.
Futiles res 704 a.
Futilia dicere 61 b.
Futilibus de rebus sermocinari et sermocinatio 383 a.
Futilis 62 b. 182 c. 347 a. 365 c. 402 c. 386 b. loquacitas 374 b. sermo 7 c. vir 62 b.
Futilitas 182 c.
Futuro tempore 233 b. 681 b.
Futurum erat, ut desideraremus 410 c. In futurum 67 a.
Futurus 212 a. 410 c. 681 b.

G.

GÆSUM 39 a.
Gagates lapis 120 a.
Galaxia 377 b.
Galbaneus 719 c.
Galbanum 473 c. 719 c.
Galea 53 a. 300 a. 312 a. 329 b. 340 b. 360 c. 512 a. 523 c. 687 a. cristata 358 c.
Galeâ armo 340 b. pulchrâ ornatus 523 c.
Galeæ crista 649 c. species quædam 614 a.
Galeam æream habens 523 c. quassans ib.
Galearum artifex 543 b.
Galericulum 691 c.
Galerita 340 b.
Galerus 360 c. 520 b.
Galla 97 b. 318 c.
Galli gallinacei 342 a.
Gallicæ soleæ 505 a.
Gallina 379 a. 438 a. 482 b.
Gallinacei cristam habens 389 b.
Gallinaceus 111 a. 480 b. 482 b.
Gallinaceus adeps 480 b. pullus ibid.
Gallinæ forma ib.
Gallinago 83 b. 597 b.
Gallinarium 480 b.
Gallinarum venditor 567 a.
Gallula 318 c.
[illegible] Gallum pertinens 379 a.
Gallus gallinaceus 378 c.
Ganeum 600 c.
Gangræna 120 a. 626 c.
Gangrænâ corripi aut laborare 120 a. vitior 626 c.
Gangrænicus 120 a.
Gannio 323 c. lamentabiliter ib.
Gannitu appello ib.
Gannitus ib.
Gargarizare aquam in ore 122 b.
Gargarizatio 327 b.
Gargarizatus, as 122 b.
Gargarizo 122 b. 327 b.
Garrio 103 c. 332 b. 363 b. 365 c. 382 c. 383 a. 704 a. ineptè 704 a. multa inaniter 375 a. de sublimibus rebus 382 c.
Garrire de subtilibus rebus 383 a. qui Garrit de subtilibus rebus ib.
Garritu circumstrepo 365 c.
Garrula 365 b.
Garruli 425 b.
Garrulitas 134 a. 206 b. 382 c. 616 b. 717 b.
Garrulitate imitor hirundines 725 b.
Garrulitatis officina ib.
Garrulus 29 a. 134 a. 201 b. 206 b. 335 a. 361 a. 363 b. 365 b. 376 c. 382 c. 501 c. 616 b. 717 b. nugator 373 a.
Garum 122 b.
Gaudens 84 a. 718 c. alienis malis 292 a. equis 719 a. hinnulis ib. jaculis ib. luctu 196 b. malis 719 a. montosis locis ib. paludibus ib. sagittis ib. sanguine ib.
Gaudeo 2 b. 6 c. 52 b. 122 a. 128 c. 241 b. 718 c. 719 a. bis 126 c. latenter et in sinu 719 a. ob infortunium alicujus ib. super aliquâ re 241 c. unà 719 a.
Gaudio afficior summo 719 c. afficior unà 241 c. efferor 23 a. 58 b. frui 241 b. nimio elatus 719 a. perfusum esse 265 a. Cum gaudio 84 a. 128 c.

Gaudium 20 a. 122 a. 128 c. 265 b. 688 b. 708 c. 710 c. ex alienâ calamitate 292 a. afferens 719 a. efficiens 544 c. percipio 708 c.
Gavisus 718 c. sum valde 128 c.
Gaza 120 a. 266 a.
Gazæ custos 711 c.
GEENNA 122 c.
Gelida 522 b.
Gelidus 351 a. 522 b. 743 a.
Gelu 352 b. 522 b. 743 a.
Gelu astrictus 522 b. astringor ib. constringo 522 a.
Gemebundus 134 c. 612 b. 613 a. non 612 c.
Gemelli 162 a.
Gemellos habeo 162 a. pario 754 c.
Gemens multùm 613 a. non 612 c.
Gemina quæcunque hominibus natura creavit 19 c.
Geminæ 616 b.
Geminatio 161 c. 166 c.
Geminato verbo loquor 375 b.
Gemini 161 c. 162 a.
Gemino 166 c.
Gemino esse constans 486 b.
Geminorum partus 654 c.
Geminos pariens ib. pario ib.
Geminum colorem habens 735 b. os habens 616 b. 617 a. sonum habens 700 b.
Geminus 19 c. 125 c. 161 c. 166 c. 562 a. 690 b. 715 b. color 735 b. partus 125 c. radius 161 c. sum 166 c.
Gemitibus circumsono 613 a. multis mixtus 612 c. 613 a. multis prosequendus 613 a. repleor undique ib.
Gemitu dignus 25 b. 612 c. sine gemitu 612 c.
Gemitus 25 b. 612 b.
Gemitus duco 612 c. graves afferens ib. molles edens
Gemma 741 a. æris sonum reddens pulsu 717 b.
Gemmas amans 386 b. crebras habens 475 a.
Gemmatus 386 b.
Gemmis distinctus ib.
Gemo 2 c. 134 c. 453 c. 454 a. 612 b. 716 b. circumcirca 613 a. compressis labris 428 c. simul 613 a. unà 462 c.
Gemuit sub pondere 116 a.
Gena 498 b.
Genæ 417 b. 570 c. roseæ 417 c.
Genas candidas habens 498 c. miniatas, molliculas ib. pulchras habens ib.
Genealogia 375 a.
Genealogiæ scriptor 375 a.
Genealogiam deduco contrario modo ib.
Gener 121 b. 313 a.
Genera duo sunt pœnis 181 c. septem saporum ib. per omnia Genera 125 b.
Generalis 123 b. 125 b. 224 a.
Generandi vim habens 123 b.
Generans non 125 b. optimos ib. vermes 655 a.
Generatio 123 b. 714 c. animalis 654 c. hominum 125 c. mundi 126 a. ovi 655 a. pullorum vel puerorum 126 a.
Generationes latas habens 125 b.
Generator 123 b.
Generatus 123 b. est 544 b. non 125 b.
Genere Atheniensis qui est 189 a. nobili ortus 125 a. propinqui 511 b. propinquus sum 11 c. proximi ib. proximus 243 a.
Genere differre 123 b. eodem comprehensus 125 b. ab eodem qui descendunt 610 b. toto 499 c. in Genere 462 c.
Genere masculino 77 c. neutro 215 c.
Genere qui sunt simul 121 b.
Generis autor vel princeps 19 b. 79 c. instauratio 126 a. propinquitas 11 c. recensio 375 a. seriem deduco ib. seriem simul refero ib. tertius gradus 125 b.
Generis alterius qui est ib. diversi 712 a. ejusdem 125 b. 182 b. 712 b. ejusdem complexu 125 b. ejusdem quæ sunt 126 a. promiscui, id est, masculini et fœminini 237 a. similis qui est 125 b. similitudo ib. § Forma 712 b.
Genero 123 a. 125 c. 544 a. 604 c. 654 a. 714 b. animal 654 c. ante 125 c. 715 a. insuper 125 c. juxtà 714 c. tertiò 126 a. vermes 543 a. 655 a. vicissim 715 c.
Generor 654 b.
Generosâ stirpe ortus 123 b.
Generosè 123 b. 125 b.
Generosissimi animi 344 b.
Generositas 123 b.
Generoso animo præditus 742 c.
Generosus 123 b. 125 a. 287 b. animus 472 c. minimè 125 a.
Generum esse 121 b. facere ib.
Generum omnium qui est 125 b.
Genibus flexis 460 c. flexis consido ib. flexis subsido ib. gravis 135 b. impositus ib. inflexis subsido in 460 a.
Genicula multa habens 135 b.
Geniculatus ib. non ib. benè seu pulchrè ib.
Geniculis densis constans ib. paucioribus arundo ib.
Geniculor. § In Geniculum nodor ib.
Genii alicujus loci 35 c.
Genio indulgere 42 a. 501 a.
Genitale membrum 26 a. 299 a. 407 a. semen 126 a. 260 c. virus, quo pisces ova spargunt 260 c.
Genitalia 414 a. membra 416 b.
Genitalis 118 b. 123 c. cui Genitalis vis inest 123 b.
Geniti in modum ib.
Genitivus ib.
Genitor 125 a. 654 a. 714 a. omnium 125 a.
Genitrix 123 b. 654 a. Dei 654 c.
Genitura 123 a. 492 b.
Genituræ profluvio laborans et laboro 572 c. profluvium ib.
Genituram emittere per somnium 466 a.
Genitus 123 b. antè 125 c. Deo 125 a. infeliciter 654 b. non 125 b. nuper 715 b. per se 390 a. recens 125 c. 126 a. 250 a. 715 c. serò 124 a. 126 a.
Genius 142 a. bonus ib. malus ib.
Gens 181 a. 712 a. § Familia 455 b. § Genus hominum 181 a.
Gentes omnis generis habens 712 b. Per Gentes ib.
Genti alicui peculiaris 181 a.
Gentiana 127 b. 435 c.
Gentiles 123 b.
Gentilis. § Qui ejusdem generis et familiæ est 123 b. et hæreditarius morbus 125 b. § Popularis 159 c.
Gentilitius Jupiter 125 b.
Gentilium more 181 c.
Gentis alius qui est 125 a. et familiæ autor 79 c. 124 c. 126 b. diversæ qui est 712 a. ejusdem 80 c. præfectus 181 c.
Genu 135 a. flectens 323 c. flectere 135 a. flecto 323 c. In genu 135 a.
Genu flexio 323 a.
Genu carens 135 a. flexo ib. succiduo me submitto 460 c. succiduo procumbo 328 c.
Genua 135 b. amplectens oro ib. crassa habens 503 c. flectens 460 c. incurvans 135 b. Ad genua alicujus accidens 528 c. accido ib. 529 a. In genua 135 b. procumbo 460 b.
Genui 123 a.
Genuinè 542 a. 715 b.
Genuini dentes 345 b. 709 c.
Genuinus 45 c. 123 c. 542 a. 715 b.
qui Genuit infeliciter 654 b.
Genus. § Ortus, progenies, stirps 27 c. 123 a. 604 a. 712 a. 714 a. aliunde habens 125 a. ducens à Melampode 189 a. duco à Thaumante 375 a. § Dicendi 236 c. humanum 107 b. mortalium 123 a. orationis 721 a. § Apud Logicos 125 a. 181 c.
Genuum flexus 460 b.
Geographia 138 a. ad Geographiam pertinens ib.
Geographus 138 c.
Geometra 416 a. ad Geometram vel geometriam pertinens ib.
Geometria ib.
Geometriæ ignarus ib. peritus ib. præcepta disco seu calleo ib. ad Geometriam non attinens ib.
Geometrica ars 416 a.
Geometricè ib. metior ib.
Gerens hederam 697 a.
Gerere curam 409 b. munera civilia 456 c. res 732 a. res feliciter 294 c. se honestè erga amicos 732 a. simultatem 711 a.
Geri malè 627 a. quem Gerimus in oculis 474 b.
Germana soror 19 c. 125 a. 330 b.
Germanè 123 c. 542 a.
Germanitas 19 c.
Germanum 348 a.
Germanus. § Germanus frater 19 c. 125 a. 126 a.
Germanus. § Genuinus 45 c. 123 c. 542 a. 715 b.
Germen 108 c. 109 a. 211 a. 249 c. 360 b. 369 a. 714 b. 715 a. charum 249 c. duplex 423 c. emittere 109 a. muto ib. novellum 338 c. 339 a. 427 b.
Germina 123 b. amputo 338 c. tenuia edens 109 a.
Germinans bene 109 a. densè ib. iterum ib. malè, maturè, multùm, non, recens ib. semper 109 a. 696 b. serò, simul 109 a.
Germinare facio lignum aridum 250 a. similiter 109 a.
Germinatio 23 b. 108 c. 109 a. 340 a. 667 c. 714 c. 715 a. copiosa 109 a. matura ib. perpetua ib.
Germinationis autor 714 b.
Germinibus lætus 211 a.
Germino 108 c. 109 a. 249 c. bene 109 a. insuper ib. malè, maturè, priùs ib. semper ib. unà 108 c.
Gero arma 697 c. bellum 546 a. curam 14 a. 312 c. 332 c. 333 a. 710 b. hederam 697 b. me immoderatè 411 b. me improbè ib. me indecenter 227 b. me pareo 215 a. morem 306 a. negotium 734 a. rem benè 478 b. speciem 696 c. § Administro 496 a. 724 c.
Gessi me sic vobiscum 695 b.
Gessistis bella multa 546 a.
Gessum 681 a.
Gesta res 553 b. res feliciter 478 c.
Gestamen 100 b. 693 a. appensum collo 156 c.
Gestando 693 a.
Gestans arcana 696 b. arundinem 697 a. aurum 698 b. baculum 697 c. chlamydem 698 b. cistam 697 b. clypeum 696 b. contum 697 b. coronam 698 a. facem ib. fasces 227 a. 698 a. funem 698 b. gladium 697 b. lampadem ib. cereas ib. scutum 222 a. securim 697 c. tædam 696 b. tibialia 697 b. virgam, vel virgas 698 a.
Gestare annulum 221 c. arcana sacra 696 b. baculum 97 a. calamum 697 a. tunicam lineam 693 a. in utero 360 a.
Gestari lecticariâ sellâ 696 c. qui potest 693 a.
Gestat insignia philosophiæ 130 a.
Gestatio 36 c. aquæ 698 b. arcanorum 696 b. auri 698 c. barbæ 698 a. coronæ ib. ensis 697 c. lampadis 697 b. ramorum ib.
Gestatoria sella 693 a.
Gestatorium ib.
qui Gestatur in ulnis 744 c.
Gesticulans concinnè manibus 442 c.
Gesticulationem chironomicam edere cupio ib.
Gesticulationi servio 544 c.
Gesticulatrix saltatio 442 c.
Gesticulor 529 c.
Gestiebant inire pugnam 625 c.
Gestio 405 a. 453 b. 560 b. facere 479 b. lætitiâ 2 b. magnificè 370 b.
Gesto 32 a. 693 a. 706 b. baculum 698 a. coronam ib. ensem 697 c. faces 698 a. fasces 227 a. ferrum 698 a. fustem 697 a. ignem 698 a. lampadem 697 b. pellem 696 c. thyrsum 697 a. tollens in altum 222 a. turrim 698 a. virgas 227 a. 698 a. in utero 360 a.
Gestum adhibeo 427 a.
Gestûs lex 442 c.
Gestus concinnos edo manibus ib. omnes imitans 422 c.
Geum 120 c.
GIBBER. § Cubiti caput 300 b.
Gibbero cubiti ferio ib.
Gibbositas 358 b. 359 b.
Gibbosus ib. utrinque 359 c.
Gibbus 358 b. 359 b.
Gigantes 126 a. terræ filii 123 c.
Gigantes imitor 129 b. interficiens 692 a.
Giganteus 129 b.
Gigantum bellum 404 a. perditor et perditrix 462 a. similis 129 b.
Gigas ib.
Gigneus animal 654 c. carens 654 b.
qui Gignitur aut genitus est 123 a.
Gigno 123 b. 360 b. 544 a. 604 c. 654 b. 713 c. 714 b. animale 654 c. ante 715 a. fructus 715 b. juxtà 714 c. liberos 604 c. vicissim 715 c.
Gignor 122 c. 360 b. 654 b.
Gilvus 318 a.
Gingiva 488 b.
Gingivæ interiores ib.
Gingivarum inflammatio ib. vitium ib.
GLABER 278 b. 387 c. 394 c. 740 b. 741 c. circumquaque 394 c. non 741 c.
Glabra 387 c.
Glabreta 686 c.
Glabrities 394 c. 741 c.
Glabro 394 c.
Glabro capite præditus 306 b.
Glabrum caput habens 300 a.
Glacialis 352 b. 522 b.
Glaciatur 351 c.
non Glaciatus 352 b.
Glacie carens ib. concretus 523 a. constrictus admodum 522 c.
Glacies 141 c. 352 b. 522 b. superficiaria 523 c.
Gladiis decerto 449 a.
Gladio aptans manum 82 b.
Gladio peremptus 353 c. perimo ibid.
Gladiolus. § Gladius parvus 403 b. 448 a. 449 c. 647 a. § Herba 403 b.
Gladiorum venditor 567 b.
Gladium gestans 697 b. intentare 637 a. stringens 194 c.
Gladius 27 c. 127 b. 336 c. 403 b. 449 c. 590 a. 626 a. 720 b. falcatus 173 a. magnus 404 c. parvus 724 a. qui ad summam accingebatur 238 b.
Glandem referens 97 b. § Nudo vel renudo 673 c. 743 b.
Glandes quæ suo subjiciuntur 655 a.
Glandes excutio 97 b.
Glandibus plenus 97 b. vescens 683 a. vesci ib.
Glandifera sylva 173 b.
Glandiferus 690 b.
Glandium calix 465 c.
Glandivorus 683 a.
Glandula 20 b.
Glandulæ ad fauces 607 a.
Glandulosus 20 b.
Glans 97 a. aurea 97 b. unguentaria ib. § Extremi penis carnosa substantia ib.
Glarea 606 b. 667 a.
Glaucedo 132 a.
Glaucesco ib.
Glaucoma ib.
Glaucos oculos habens 473 b. ad Glaucum colorem accedo 132 b.
Glaucus 132 a. 474 c. color 132 a.
Gleba 119 c.
Glebaceus ib.
Glebæ modo ib.
Glebarum inversio 681 b.
Glebas crassas seu grandes habens 119 c. facio 542 b. frangens 119 c. frango 338 a. parvas seu paucas habens 119 c. secans 644 b.
Glebis nigris terra, eaque fertilis 119 c. plenus ib.
Glebosus ib.
Glebula ib.
Glis 192 c. 195 b.
Gliscens 405 a. et ulteriùs pergere cupiens ib.
Glisco 453 b.
Globi in modum 686 b.
Globosus ib.
Globulus 361 a. 621 a. 626 b.
Globum facere dicuntur milites 621 a.
Globus 621 a. 626 b. dimidiatus 626 c. militum 284 b. 609 c.
Glomerari 325 a.
Glomeratio 185 b.
Glomero 325 a. 419 b. 439 b.
Glomeror 419 b. 660 a.
Glomi bonorum 2 b.
Glomus 2 a. lanarum carptarum 14 c. quod netur 14 c.
Gloria 6 c. 169 a. 219 c. 320 c. 321 a. 355 c. 689 a. immortalis 234 b. per 170 a. summa ib.
Gloriâ pari præditus ib. supereminens 355 c.
Gloriabundus 90 a.
Gloriæ amans et studiosus 355 c. amor insanus 396 a. amore insano qui tenetur ib. cupiditas 170 a. cupiditate certo cum aliquo ib. cupidus ib. cupidus sum ib. inanis cupiditas ib. inanis cupidus sum ib.
Gloriæ servio 170 a. servio tum ibid.
Gloriam afferens viris 68 a. nuper in sermone 375 b. Facere ut quis ad Gloriam perveniat 94 b.
non Glorians 473 b.
Gloriantur omnes pulsos esse 89 c.
Gloriari 69 c.
Gloriaris temerè 219 c.
Gloriatio 42 c. 69 c. 89 c. 122 c. 219 c. 304 a.
Gloriator 371 a. molestus 90 a.
Glorifico 658 b. simul 170 a. vicissim 169 c.
Gloriola 169 a.
Glorior 1 c. 4 a. 42 c. 89 c. 90 a. 120 c. 122 c. 219 c. 220 a. 294 c. 304 a. 355 c. 370 a. 376 c. 473 b. 549 a. 584 c. 658 c. 746 a. esse 219 c. hac re 2 b. in 473 b. juveniliter 438 a. ob 90 a. valde 90 a. vehementer 585 a. vicissim ib.
Gloriosa celebratio 169 a. 375 b.
Gloriosâ celebratione colo 169 a. 375 b.
Gloriosè 169 c.
Gloriosi veteratores 205 b.
Gloriosior 355 c.
Gloriosissimus ib. finis 437 c.
Gloriosiùs 355 c.

Gloriosum reddo 355 c.
Gloriosus. § Gloriâ præstans 169 a. 321 a. 355 c. admodum 355 c. supra quàm dici possit 169 c. valdè 321 a. § Jactator 42 c. 304 a.
Glos 121 b.
Glossa 133 c.
Glossema 630 c.
Gluma 45 a. 91 c.
Glumâ tectus 382 b.
Glumæ hordei 359 a.
Glumas excutio 382 b.
Gluten 330 b. lignorum 330 c.
Glutinamentum 330 ib.
Glutinandi vim habens ib.
Glutinare ferrum ib.
Glutinari qui nequit ib.
Glutinatio ib.
Glutinator ib.
Glutinatu difficilis 330 c. facilis ibid.
Glutinatus 330 b. non ib. utrinque ib.
Glutinis expers ib.
Glutino ib. à latere 330 c. super ib. § Metaph. ib.
Glutinosa tenacitas 133 a.
Glutinosum fieri ib.
Glutinosus 133 b. 194 a. 330 b.
Glutinum 330 b. auri 330 c. quo lapides conglutinantur ib.
Glutio 117 b.
Glycyrrhiza 375 c. 715 a.
Glycyrrhizâ conditum vinum 375 c.
GNARUS 129 c. 143 a. 149 c. 182 b. 277 b. 429 a.
Gnata 263 c.
Gnatus 678 c.
Gnaviter 553 b. facio aliquid 516 a. operam do alicui rei ib.
Gnavus ib.
Gnomologiæ conveniens 375 b.
Gnomon 129 c.
Gnomonicè ib.
Gnostici hæretici ib.
GOBIO vel Gobius 361 a.
Gobio similis ib.
Gobiunculus ib.
Gorgûs faciem habens 473 a. interfectrix 692 a.
GRABATUS 83 c. 343 a.
Gracile corpus habens 631 b. dicendi genus 286 c.
Gracilem reddo 286 c. 382 a. 543 c. ventrem habens 628 a. vocem habens 717 a.
Graciles et macilenti homines 297 c. nates habens 567 c. nates habentes 387 b. aures 20 b. pedes habens 551 c.
Gracili naturà præditus 715 b.
Graciliores facti sunt 422 c.
Gracilis 166 b. 286 c. 382 a. 391 b. homo 335 c. palma 286 c. supra graciles 382 a.
Gracilitas 391 b. corporis 286 c.
Graculo similis 531 a.
Graculos imitor voce ib.
Graculus ib. 538 c.
Gradatim 93 a. 198 a. 322 c. factus 93 b.
Gradatio 322 c.
Gradatus ib.
Gradi qui potest 505 a.
Gradiens celeriter 509 b. per coelum 705 c.
Gradior 93 b. 94 b. 505 a. 538 b. 530 c. per coelum 705 c.
Gradu necessitudinis qui remotissimus est 50 c.
Gradum facio 94 a. revocavit 663 b. summum habere levitatis 41 c. ad Gradum summum sapientiæ qui pervenit 41 b.
Gradus. § Gressus 93 b. 538 b. § Scala 93 b. 322 c. circulorum in coelo 407 b. dignitatis et honoris 93 b. generis tertius 125 b. et nixus 97 b. et via ad rem aliquam 94 c. Per Gradus quosdam 38 c.
Græca 195 a. gens ib.
Græcæ litteræ ib.
Græcanica ib.
Græcanicè 195 a.
Græcanicus ib. sermo ib.
Græcè ib. loquor ib.
Græcia ib.
Græcis literis vel moribus imbuti ib. à Græcis derivo ib.
Græcis faveo ib.
à Græco deduco ib.
Græcorum imitatio ib. sectator seu imitator ib. studiosus ib. ad Græcorum ritum formámque institno ib.
Græcos decens ib. sequor seu imitor ib.
Græcum facio ib.
Græcus ib. lepos ib. sum ib.
Grallatorem esse 93 c.
Gramen 114 c. 181 b. 729 c.
Graminæ 385 a.
Gramina viridia ferens 698 b.
Gramine abundans 732 a. caret 115 a. consitus 732 a. luxurio 396 b. pasco 732 a. pascor 730 a. viridi pascor 683 b.
Gramineus 732 a.
Graminis non ferax ib.
Graminosus oculos habeo 385 a.
Gramiosus ib.
Grammatica 136 c.
Grammaticæ præceptor ib.
Grammaticè ib.
Grammatico more ib.
Grammaticum ago ib.
Grammaticus ib.
Grana eximo 329 b. pulchra ib.
Granarium 102 c.
Granatum 577 a.
Grandævo me junior 243 c.
Grandævus 240 a.
Grande dicendi genus 389 b.
Grande mugiens 429 c. rudens ib.
Grandes pedes habens 552 a.
Grandesco 20 b.
Grandia verba 114 a.
Grandibus sententiis utens 131 c. verbis jactans se 574 a. verbis utor 574 a. 616 b.
Grandiloquentia 334 c. 405 c.
Grandiloquus 383 a. 420 a. 616 b.
Grandinatio 719 b.
Grandine ferio 102 infestor 719 b. laboro ib. verbero 338 b. 719 b.
Grandinis observator 712 a.
Grandinosus 719 b.
Grandior natu 746 a. puer 495 a.
Grandiora crura habens 591 c. virilia habens 379 c.
Grandis 166 b. hinnulus 434 c. natu 243 a.
Grandissimi pueri 187 a.
Granditas orationis 405 c. sententiarum 131 c. verborum 616 b.
Grandium rerum conatus 205 a.
Grandius loquor 616 b.
Grando 719 b. suis ib.
Grano similis 731 a.
Granum 329 b. 731 a. ficûs 304 b. Pondus granum tritici æquans 388 c.
Graphicè 136 b. 674 a.
Graphium 136 b. 308 b. 622 b.
Grassator 175 b. nocturnus 390 a.
Grassatum est illud malum per dies septem 344 b.
Grassor in populo 159 b.
Grata. § Jucunde 202 a. ciberia ori 617 a. et jucunda loquor 375 c.
Grata significatio animi 722 b.
Gratam rem facio 721 c.
Gratè. § Acceptè, jucundè, suaviter 2 c. 74 a. 702 c. 722 a.
Gratia. § Amicitia, benevolentia 721 c. § Beneficium ib. collata vicissim 722 a. refertur 162 b. quæ refertur mutuò 55 b. § Decor, elegantia, lepos 91 a. 721 c.
Gratiâ afficio 722 a. afficior ib. debitâ fraudor ib. donata ib. supero 245 a. valeo ib. Absque gratiâ ullâ 722 a.
Gratiâ. § Propter 65 b. 196 c. 519 a. Cujus rei gratiâ 65 b. Hujus gratiâ 58 b. hujus rei gratiâ 721 c. Regnandi gratiâ 519 a.
Gratiæ aucupator ineptus 74 a. captator ib. conciliatio 352 c. omnis expers 722 a. relatio 55 b. 57 c. 357 b.
Gratiæ aguntur mihi 722 b. Oratio quâ gratiæ aguntur 722 a.
Gratiam accipio ib. aucupor linguâ 134 b. 722 a. collocare apud aliquem 721 c. concilians 722 a. conciliare 16 b. conciliare sibi alicujus 30 b. concilio 722 a. concilio unà 16 b. facio 737 c. habere pro aliquâ re 721 c. habere insuper 182 c. inire ab aliquo 20 a. 721 c. inie frivolam 722 a. promereri 721 c. referre 162 b. 511 b. 721 c. referre parem 201 c. refert illi pro his fortuna 55 b. rependo ib. retulerunt mihi talem pro his ib. retulistis mihi hanc pro consilio ib. Ad gratiam 722 a. In gratiam alicujus dicere vel facere aliquid 721 c. meam ib. tuam 679 c. 721 c. redeo cum aliquo 48 c. 49 b.
Gratiarum actio 376 c. 722 b.
Gratias ago 722 b. ago vicissim 376 b.
Gratificari 692 c. alicui 721 c. verbo tenus 134 b. qui Gratificatur libenter populo 722 a.
Gratificor 20 a. 721 c. 722 b. antè 722 b.
Gratior. § Acceptior, jucundior 84 a. 721 c.
Gratiosus 202 a. 722 b. minimè 722 a.
Gratis 176 a. 310 c. 423 a. 556 c. 558 b.
Gratissimus. § Jucundissimus 274 c. 721 c.
Gratuitò 310 c.
Gratuitus 163 a. 310 c. 423 a.
Gratulatio 152 b.
Gratulatus sum de 241 c.
Gratulor 241 c. 690 a. 719 a.
Gratum odorem spirans 340 c. verbum menti 252 c.
Gratum præbeo me 722 b.
Gratus. § Acceptus, charus, jucundus, placidus, suavis 2 c. 74 a. 84 b. 154 c. 155 b. 274 c. 316 c. 371 a. 409 b. 505 c. 702 a. 722 a. animo 183 c. 241 c. 265 b. civitati 348 a. Deo 646 b. parùm 722 a. sapor 736 c. sapor ori 617 a. sum 60 c. beneficii memor 722 b.
non Gravabimur docere 701 c.
Gravans caput 104 b. non ib. virum 91 c.
Gravari ob 244 c.
Gravatè 91 c. 117 a. 241 c. fero 91 c. 492 b. non fero 91 c.
Gravatim ib. 460 c.
Gravato animo fero 264 c. visus sum 472 c.
Gravatum animum habens 104 b. cor habens 299 c.
Gravatus vino 104 b.
Grave bellum 149 b. caput habens 312 b. dictum 376 c. exitium 29 c. exitium inferens 459 b. infortunium 142 b.
Gravedine capitis afficior 104 b. infestor 571 c. laboro 340 a.
Gravedinem afferens 300 c. capiti inducens 104 b. capitis afferre ib. sentiens ex compotatione pridianâ 343 c.
Gravedo 340 a. capitis 104 b.
Gravem dolorem afferens 391 b. iram habens 419 a. mentem habens, id est, prudentem 443 a. sonum edens 700 b. virum decens 535 b. vocem habens 717 a.
Graveolens 118 c.
Graveolentia ib. 693 c.
ne Graveris dicere 701 c.
Graves Calamitates 149 c. dolores afferens vel patiens 453 b. gemitus afferens 612 c. morbos inculiens 444 c. mores naturà 117 a.
Gravi ægritudine afficior 501 a. calamitate pressus 696 a. injuriâ affici 149 c. irâ exardescens 177 a. cum malo 29 b. mœrore affectus 501 a. morbo conflictatus est 444 b. morbo implicitus 444 c. et serio sermone utor 360 b. tergore onustus 447 a. tono 638 c. tono effero ib. tono qui effertur ib.
Gravia et difficilia 189 c. 190 a. detrimenta afferens 524 a. patior 501 a. perpessus 500 c. atque ornata verba 119 b.
Gravibus laboribus conjunctus 428 a. et seriis de rebus loquor 376 c.
Gravida 301 b. 360 b. 389 a. 495 b. 654 a. facta 360 b. quæ cito fit ib. sum 360 a. 697 b.
Gravidam esse 122 b. 221 b. fieri 329 a.
Graviditas 360 b.
Gravidor ib.
Gravidus erat animus meus cogitatione hac ib.
Gravifremus 116 a.
Gravior. § Molestior 43 b.
Gravis. § Onerosus, ponderosus 104 a. 117 a. ferro 104 b. 117 b. ferro ensis 587 c. humeris 65 a. minimè 451 a. sum 117 a. valdè 451 a. viro 91 c. § Acerbus, atrox, difficilis, funestus, molestus, noxius, tristificus 25 b. 29 a. 43 b. 91 b. 104 b. 146 c. 149 c. 388 b. 390 b. 622 b. 696 c. 706 a. 719 c. 725 a. ægritudo 501 a. disjunctio animæ à corpore, mors 116 c. dolor 453 c. fames 25 b. fortuna 142 b. hostibus 65 a. ira 419 a. luctus 514 c. mœror 29 a. 501 a. morbus 149 b. paupertas ib. sonus 104 b. supra modum 149 c. § Magnificus, severus 117 a. 451 a. 564 c. admodum 585 a. oratio 7 c. ore 617 b. parasitus 589 a. persona 474 b. sermo seu dictio 376 c. vultus 173 a.
Gravis armaturæ miles 469 c. miles sum 470 a. milites ib.
Gravisonus 116 b. 171 b. 248 b. 306 b. 675 b. 700 b.
Gravissima molestia 117 b.
Gravissimè 37 c. 696 b. metuo 29 b.
Gravissimis injuriis affectum esse 149 c.
Gravissimum malum 29 a. 37 c.
Gravissimus. § Ponderosissimus 117 b. § Atrocissimus, molestissimus 43 b. 149 c.
Gravistrepus 116 a. 627 b.
Gravitas. § Pondus 104 a. 117 a. 451 a. § Acerbitas 29 b. 720 a. § Amplitudo, dignitas, majestas 78 c. 117 a. 405 c. 451 a. 474 b. 584 c. 613 b. et autoritas 359 b. constans 412 c. decora 555 b. orationis 451 a. vocis 717 a.
Gravitate eximiâ præditus 555 b. cum Gravitate 117 a. ago 584 c. loquor 7 c. 429 b.
Gravitatem afferi et soporem 300 c. oppono gravitati 585 a. præ se ferendo 584 c. præ se ferens oratio 7 c. præ me fero 584 c. vultu præferens 474 b. vultu præfero ib. ad vel in Gravitatem compono me 544 b. 584 c.
Gravitati non conveniens 585 a.
Graviter. § Acerbè, exitiosè, molestè 104 a. 588 b. 390 c. 696 b. 720 a. § Horrendè, vehementer 29 b. 391 b. affectus animo 264 c. affectus mente 700 b. affectus sum mente ib. afficior 501 a. afficior aliquam ob rem 584 b. audiens 40 c. dolens 391 b. ferro 104 a. 692 c. ictus 537 c. ingemiscens 612 c. lugens 514 c. lugeo ib. olens 61 a. 434 b. percutiens 537 c. sonans 675 b. 700 b. spirans 540 c. succensere 29 b. § Cum gravitate, decorè 117 a. 555 b. loquens 7 c. 617 b. loquor 376 c. non 9 a.
Gravius reddo 286 a.
Gravo 91 c. 104 a. 117 a. et onero undiquaque 117 b.
Gravor. § Premor pondere 91 b. 104 a. § Gravatè facio vel ægrè fero 223 a. 460 c. 492 b. 725 b.
Gregalis 5 a. 456 b.
Gregaria nutritio 666 a.
Gregarii sophistæ 5 b.
Gregarius 692 b.
Gregatim 5 a. 184 b. vivo 5 b.
à Grege abducor vel aberro 331 b.
è Grege 5 a. qui est ib.
Gregem deserens 5 b. sperno ib.
ad Gregem ovium pertinens 545 b.
Greges equorum 692 b. nutriendi scientia 666 a.
Gregis amans 545 b.
Gremium 332 a. Infans, qui tenetur in gremio 332 b.
Gressus 93 a. 94 a. 232 c. 508 c. 538 b. concitatus 599 c.
Grex 5 a. 184 b. 228 c. 545 b. caprarum 436 c. ovium 545 b. pecudum 379 a. suum 692 b.
Griphorum more obscurus 139 c.
Griphos dissolvo ib.
Griphus 28 b. 139 c.
Grossi 435 b.
Grossus 463 a. 699 c.
in Grumos cogo 262 c. 263 a. concresco 263 a.
Grumosus 263 a. 731 a. sum 731 a.
Grumulus 262 c.
Grumus 262 c. 280 a. salis 731 a.
Grundis imbricor 126 b.
Grunnio 139 c. 625 c.
Grunnire 327 b.
Grunnitum suium referens cantus 428 a.
Grunnitus 139 c. 625 c.
Grus 127 c. § Tolleno 294 b.
Gruum pascentium grex 114 c. more vociferor 624 b.
Gry 139 c. Ne gry quidem respondere ib.
Gryphus 139 c.
Gryps ib.
GUBERNACULI media pars vel medium 238 c. 700 c.
Gubernaculo carens navis 523 c. similis ib.
Gubernaculum 194 a. 194 b. 272 a. 454 c. 523 c. tenere 226 c. verso 621 c.
Gubernamentum 454 c.
Gubernandi ars 355 a.
Gubernare navem 12 b.
Gubernatio 226 b. 341 b. 355 a. 454 c. Dei 437 a. paterna ib.
Gubernator 80 b. 217 c. 226 c. 272 a. 355 a. 437 a. 454 c. 456 b. 621 b.
Gubernatore carens 355 a. Ad gubernatorem pertinens ib.
Gubernatrix ib.
Guberno 217 c. 226 c. 341 b. 355 a. 437 a. 454 c. 611 b. 621 b.
Gubernor 12 c. 355 a. 547 c.
Gula 365 a. 371 a. 526 c. 558 b. 617 b. 683 a. 725 c. immensa 400 a.
Gulæ deditus ib. immensè indulgeo ib. ad Gulam 371 c.
Gulosè 388 a.
Gulosior 326 c.
Gulositas 381 c. 388 a. 400 a. 615 a.
Gulosus 112 a. 122 b. 381 c. 388 a. 400 a. 426 a. 645 a. aliquantum 388 a. sum 645 a.
Gummi 331 b.
Gummi referens ib.
Gummitio ib.
Gummosus ib.
Gurges 165 c.

Gurgulio 122 a.
Gurgustia 114 b.
Gurgustiolum 295 b.
Gurgustium ib. 712 a.
Gustabilis 128 b.
Gustandi instrumentum ib.
non Gustans ib.
Gustare facio ib.
Gustari qui non potest ib.
Gustasti synceram sapientiam 309 b.
Gustatorium 128 b.
Gustatus non ib.
Gustatus, ûs ib.
Gusto 70 c. 128 b. vinum 128 b.
Gustu mordaci 173 a. vehementer aspero ib.
Gustum præbeo 128 b.
Gustus ib.
Gutta 379 c. 441 c. 514 b. 559 b. 569 b. 607 b. 618 b. 678 b. 738 c.
Guttatim 303 a. 607 c. defluo 738 c. exprimo 618 b.
Guttis conspergo 738 c. minutulis pluo ib. pulchris irrorans 569 b.
Gutto 379 c.
Guttula 738 c.
Guttulis conspergo ib.
Guttum olearium 727 a.
Guttur 117 b. 122 a. 365 a. 371 c. 526 c. 558 b. 627 b. 687 c.
Gutture sanum edo 627 b. ex Gutture 371 c.
Gutturi gratus 687 c.
GYMNASII magister 670 c. præfectus 80 b.
Gymnasio præfectus sum ib.
Gymnasium 140 c. 161 b.
Gymnico certamine exerceo me 140 c.
Gymnicus ib.
Gynæceum 141 a. 185 c.
Gypsatus 656 a.
Gypso illino, induco et dealbo 141 b.
Gypsum ib.
Gypsus 597 a. 656 a.
Gyris multis qui circumagitur 681 c.
Gyro 166 a. 342 c.
in Gyrum 166 a. actus semper 184 c. ago velut turbinem 106 b. agor 184 c. circumago 166 b. 570 c. colligo 141 b. eo trochi instar 106 b. flecto 166 b. revolvens se 141 b. revolvo 166 a. verso 166 b.
Gyrus 141 b. 166 a. 184 c. 619 c. temporis 67 b.

H.

HA ha he 1 b. ha sile 239 a.
Habeant sese sic res nostræ 12 c.
Habena 13 a. 16 c. 186 c. 222 b. 246 b. 401 c. 578 c. 583 a. 624 c.
Habenæ 148 a. 218 a.
Habenarum excussio 246 b. excussor ib.
Habenas admittens facilè 246 b. aureas habens ib. conficiens 543 a. conficio ib. detrecto seu excutio 246 b. laxans seu permittens populo ib. laxantes 578 c. regere 217 c. rego 543 a. tenens 226 c. teneo ib. variegatas habens 246 b. vertens 681 b. verto ib.
Habenda est ratio mediocritatis 618 a.
Habenis parens 246 b.
Habenis laxatis 163 a. 578 c. retineri qui difficulter potest 226 c. qui Habenis excussis contumaciter in leges ipsius peccarunt 246 b.
Habens malè 512 c. mentem 708 c.
Habeat hæc pro monstris 347 c. et hæc quidem ita se Habeant 289 b.
Habeo 221 b. 222 a. 225 b. 352 c. 510 b. 665 a. 693 a. abundè 510 b. ante me 225 a. commercium 421 b. 672 c. 673 a. concilium 293 b. concionem ib. contemtui 130 c. finem 641 b. in animo 221 b. 410 c. 412 b. 442 c. 443 b. 708 a. in honore 160 b. in manu 221 b. in ore ib. in pretio 169 a. 222 c. 251 c. juxta 224 b. Laidem, at non habeor 221 c. malè (neutral.) 277 c. malè aliquem 226 c. odio 220 b. 423 b. orationem 573 b. potestatem 231 c. pro doctis 221 c. quæstui 311 a. 745 b. rationem 196 a. 378 b. 658 b. rationem alicujus 44 a. rationem mei 225 a. rationem hujus rei 109 c. rectè 677 b.
Habeor 221 c. 222 b. in honore 657 b. in pretio 605 c. 657 b. ludibrio 494 b. odio 423 b.
Habere 12 b. animos invictos 222 b. cogitationem aliquam in animo ib. curæ 12 b. delectum militum 137 a. 214 c. fidem 505 c. gratiam pro aliquâ re 721 c. gratiam insuper 182 c. honorem alicui 12 b. imperium firmum 345 b. in animo 412 a. 613 c. in honore 12 b. 657 b. in ore 59 c. 616 a. ludibrio 494 b. malè dicuntur res alicujus 453 b. opinionem de aliquo 169 a. orationem 374 b. pedes super scabello 223 c. pro certo 505 c. pro hostibus 347 c. quæstui aliquid 298 c. 301 b. rationem alicujus rei 109 b. 378 b. rem cum 511 c. risui 541 c. se malè 688 a. se pejus 428 a. senatum 652 b. sororis loco 12 b. quam Habes opinionem? 221 b.
Habet hoc invisum 665 a. se res benè vel malè 221 b. se res ita ib. tot differentias 222 b.
Habiles manus habens 724 b.
Habilis 82 c. 403 a. ad bellum 546 a. naturâ 715 b. minimè ad aliquid naturâ ib. reddor 199 c.
Habilitas ib.
Habitabilis 455 c.
Habitacula quærens ib.
Habitaculum 196 b. 455 c.
Habitandas sedes dedi 433 a.
Habitandi locus 455 c. 456 c.
Habitandum dedi 433 b. ad Habitandum commodus locus 455 c.
Habitans in montibus 457 a. regionem uberem 738 b. in superiori parte 457 b. supernè vel in alto 456 a.
Habitantes dispergo 456 b.
Habitantium dispersio ib.
Habitare 160 c. facio 456 c. facio juxtà 437 a. facio unà 457 b. feci 433 a. qui rursus alicubi cœpit 456 c. 457 a.
Habitata terra 457 b.
Habitatam reddere regionem 354 a.
Habitatio 160 c. 161 a. 455 c. conjuncta 457 b. propinqua 457 a. datur mihi 456 c.
Habitationem muto 660 c.
Habitator 433 a. 455 c. 456 a. domuum 457 b. novæ urbis 456 c.
Habitatores 354 b. colloco juxta 456 c.
Habitatorum frequentia 457 b. frequentiâ culta terra ib.
Habitatrix 433 b.
Habitatum mitto 456 c. mittor ib.
Habitatus 354 b. 455 c. valde 354 b.
Habitavi 433 a.
Habitior 20 b. qui non fit 666 a.
Habito 161 a. 221 c. 433 a. 455 b. 456 a. 455 c. 456 b. apud 457 a. 595 c. aliis ejectis 456 c. circum 457 a. domi tuæ 456 c. libenter alicubi 738 b. libenter in ib. procul 456 a. seorsim 406 c. sub 226 a. super ib. unà ibid.
Habito bono corpore 226 a. qui est ib. 654 a. sum 628 c. 631 b.
Habitor 433 a. 455 c. 456.
Habitu comparatus 222 a. firmo corporis 226 a. malo corporis laboro ib. philosophi 222 a. simili utens 594 a. vacans 227 b.
Habitudine bonâ sum 226 a. 245 a. bonâ utor 258 c. corporis bonâ præditus 226 a. malâ corporis sum ib. malâ laborans ib.
Habitudinis bonæ efficiens ib.
Habitudo 222 a. bona 253 c. 285 b. 512 c. 579 c. corporis Athletica 21 a. corporis bona 226 a. 631 b. corporis benè constituta 653 b. mala 512 c.
Habitus. § Affectio animi 222 a. § Constitutio 282 b. corporis bonus 226 a. corporis malus ib. corporis naturalis 282 b. loci 685 a. oris 221 a. 714 b. vegetior 666 a. § Cultus, vestitus 221 a. 594 a. 611 b. humilis 221 a.
Habuerunt exitum hunc 641 a.
Habuit exitum hunc 620 c.
Hac 450 b. 484 c. illac 450 b. 484 c.
Hac ratione 451 a. viâ ib.
Hactenus 154 a. 188 a. 416 a. 491 a. injurius fuit 196 c. et Hæc quidem hactenus 289 b.
Hæ 25 b.
Hæc 239 b. 450 b. 451 b.
Hæmatites 27 c.
Hæmorrhois serpens 572 c.
Hæredem facio 436 a. instituo ib. relinquo ib.
Hærediolum 322 a.
Hæredis institutio 280 c.
Hæreditarius 436 a. morbus 125 b.
Hæreditas 163 b. 322 a. 364 b. 436 a. tota 322 b. cui multa obvenit ib.
Hæreditatem adire 322 a. 436 a. 508 c. peto 165 b.
Hæreditatis aditio 212 b. divinæ privatio 322 b. expers 497 b. loco tribuo 436 a.
Hærens tenaciter 224 a.
Hæreo 70 c. 71 c. 222 b. 271 c. 714 a. alicui 221 c. anxius et perplexus 420 c. § Hæsitabundè aspicio 473 a.
Hærere inter loquendum 223 c. præcedentibus consequentia 221 c. vestigiis hostium 71 b.
Hæres 435 c. 436 a. fio vel sum 436 a. institutus 281 a. unicus 436 a.
Hæresi infecti Manichæorum 444 b.
Hæresis 30 a.
Hæresis autor 79 c.
Hæret mihi in animo 366 c. solo 71 c.
Hæretici 298 c.
Hæreticorum sectæ adhæreo 30 b.
Hæreticum dogma 169 c.
Hæreticus 30 a.
Hæsitabundè aspicio 473 a.
Hæsitans. § Dubitans 281 c.
Hæsitanter § Dubitanter 223 c.
Hæsitantia 105 c. 365 c. 375 a. 717 a.
Hæsitare de egressu 509 c.
Hæsitatio linguæ 582 a. 740 b. § Dubitatio 175 c. 184 c.
Hæsitationem magnam injicere 509 c.
Hæsitator. § Titubator 105 c. § Dubitator 510 a.
Hæsito linguâ 105 c. 375 a. § Dubito, dubius animi et perplexus sum 175 c. 184 c. 348 b. 420 c. 481 a. 510 a. 725 a. inexplicabilis 509 c. prorsus 510 a.
Hæsitatores 223 c.
Halcedo 360 b.
Halcyon ib.
Halitus 86 a. 89 b. 539 b. graveolens 24 b.
Hallucinatio 49 c. 695 a.
Hallucinor 54 a. 55 a. 274 a.
Halo, onis 53 a.
Halteres 50 a.
Hamadryades 173 c.
Hamatæ cuspides sagittarum 5 c.
Hamatilis ars ib.
Hamatus 5 c. 393 c. thorax 393 c.
Hamiota 5 c.
Hamivorus 682 c.
Hamo capio 5 c. captus ib. piscor ib.
Hamorum frequentia ib.
Hamus ib. 451 a. catenæ 6 a.
Hapsus contortæ lanæ 621 a.
Hara 114 c. 666 c.
Hariolatur iste in vatem mutaturus 255 c.
Hariolus 399 a.
Harmonia 22 b. 82 b.
Harmoniæ musicæ modulis insolens 82 c.
Harmoniam habens 82 b.
Harmonias multas habens 83 a.
Harmonicè 411 a.
Harmonicus ib.
Harpago 10 a. 77 a. 173 a.
Harpe 77 b.
Harpedone ib.
Harpyiæ ib.
Haruspex 393 a.
Haruspicina ib.
Haruspicium ib.
Hasta 36 a. 171 a. 178 c. 190 b. 296 a. 512 b. 583 b. fraxinea 410 b.
Hastâ æreâ utens 178 c. audax 231 a. audens 659 c. cadens 528 c. captus 257 c. 368 c. non captus 568 c. certandi peritia 178 c. clarus 324 c. furens 396 a. 400 a. impetuosus 584 a. infatigabilis 364 c. machinandi aliquid peritus 416 c. partus 553 a. perculsus 561 c. percussus 538 a. pugnans 404 a. pugno 174 a. strepens 675 b. valens 587 a. verberatus 674 b. vibrandâ exercitatus 408 a.
Hastæ cuspis 171 a. 178 c. crassitudinem habens 503 c. fraxineæ peritus 410 c. jactus intervallum continens 246 a. magnitudinem æquans 171 a.
Hastæ ib.
Hastam igneam habens 565 b. vibrans 497 b.
Hastarum artifex 449 a. poliendarum locus ib. reponendarum locus 653 c.
Hastas radens aut poliens 449 a.
Hastatis satellitibus non stipatus 696 c.
Hastatorum satellitum comitatus ib.
Hastatus 36 b.
Hastile 36 a. 171 a. 190 b. 569 a. 625 b. longum habens 303 c.
Hastilis 448 c.
Hastilis imi ferrum 488 c.
Hastula 625 b.
Hau hau 176 c.
Haud dubiè 158 a.
Haudquaquam 397 a. 462 c. 484 c. 630 c. 662 c.
Hauriebant 79 b.
Hauriendo minuo 67 a. promo 91 b. impleo 103 a.
Hauriendus fons situlis ib.
Hauriens 79 b. 274 c.
Haurio 67 a. 79 a. 91 b. 103 a. 274 c. 577 c. alicundè 67 a. aquam 678 b. ex 79 b. ex fonte 678 b. faucibus 603 a. jaculum excavato pane 431 c. § Ebibo 526 c.
Haurior 274 c.
Haurire aërem 24 a. § Bibere 602 b.
qui Hauritur 91 b.
Haustio 67 a. 91 b.
Haustorius 194 a.
Haustrum 67 a. 79 b.
Haustu largo bibo 432 a.
Haustum quod est 67 a.
Haustus (a.) 91 b. 274 c. velà 67 a.
Haustus, ûs ib. largus 432 a.
HE 176 b.
Hebdomas 199 c.
Hebes 55 a. 449 a. acies oculorum 472 c. cutis 35 c. § Indocilis, stupidus 278 c. 363 b. 398 c. 432 b. 446 c. 503 b. 509 c. Inefficax 363 b.
Hebescens 57 b.
Hebesco 55 a.
Hebetandi vim habens ib.
Hebetans ib.
Hebetatio ib.
Hebetem aciem oculorum habens et reddens 472 c.
Hebeti visu sum 475 b.
Hebetibus oculis sum 472 c.
Hebeto 55 a. 57 b. 432 b. 449 a. in 55 a.
Hebetor ib.
Hebetudo ib. sensus 35 c. visûs 55 a.
Hecatombe 114 b.
Hectica febris 222 a.
Hecticâ febri laborans ib.
Hedera 287 c. 318 b. 347 c.
Hederâ amictus 729 a. coronatus 614 c.
Hederaceus 318 b.
Hederæ gustandæ amans 697 b. modo convolvi atque implicari 318 b. racemi 340 a.
Hederam fieri 318 b. gerens 697 a. gero 697 b.
Hederula 318 b.
Hei 1 b. 25 b. 275 c. 287 c. 454 b. 487 b. hei mihi 287 c. miser 25 b. misero mihi 287 c.
Helciarius 194 c. 583 a. equus 698 a.
Helcium 57 a.
Helena 192 c.
Helenium ib.
Heliconiades Musæ 184 c.
Heliotropium 664 c. magnum 551 c.
Helleboro purgo 195 a.
Helleborum nigrum 576 a. 643 c.
Helleborum desidero 195 a.
Helleborus ib.
Hellenismum non recipiens ib.
Hellenismus ib.
Helluatio 371 c. 400 c.
Helluo 371 c. 400 c. 682 c. 685 b.
Helluor 117 b. 122 b. 143 a. 371 c. 400 c. 645 a.
Helota 185 b.
Heloticus ib.
Hem 176 c.
Hemicranicei 300 b.
Hemicyclus 356 b.
Hemina 246 a.
Heminatim vendo 342 b.
Hemionitis 606 c.
Hemitonium minus 380 b.
Hepar 246 b.
Hepatarius seu hepaticus 246 c.
Hepati similis sum ib.
Hepatica ib.
Hepatici ib.
Hepaticus morbus ib.
Hepatis fibra, seu gibba pars 388 a. extremæ partes ib. latior pars 661 b.
Hera 153 c.
Herba 102 c. 114 c. 153 c. 541 a. 732 a. lanaria 672 a. virens 729 c.
Herbâ vescens 683 b.
Herbaceus 114 c. 729 c. 732 a. totus 115 a.
Herbæ similis 541 a.
Herbæ 729 c. odoriferæ 712 b. quæ condimentis adhibentur ib.
Herbam viridem ferens 698 b.
Herbarius 114 c.
Herbarum altrix 666 c. laetis 644 c.
Herbas carpo 114 c. lego 373 a. 541 a. inutiles evello 541 a.
Herbasco 698 b.
Herbeus 541 a.
Herbida alens 666 a.

Herbidior 380 a.
Herbidus 114 c. 371 b. 541 a. locus 380 a.
Herbis deficitur 114 c. luxurio 396 b. vesci 683 b.
Herbosus 114 c. 541 a. locus 150 b. 181 b.
Herbula 114 c. 541 a.
Hercules 321 a.
Hercynia sylva 173 b.
Heri 182 c. 728 b.
Herile jus 153 c.
Herilis 60 a. 153 b. filius 153 c.
Heriliter ib.
Hermaphroditus 91 a.
Hernia 313 c. aquosa ib.
Heroicis carminibus celebro 22 b.
Heroico carmine trado 22 c.
Heroicorum carminum scriptor 543 a. versuum scriptio ib.
Heroicum carmen 200 b.
Heroicus 217 b.
Heroina ib.
Herois ib.
Heros ib.
Heroas ib.
Herus 60 b. 153 c. 359 a.
Hesperus 213 c.
Hesternus 233 c. 728 b.
Heu 1 b. 25 b. 269 b. 275 a. 287 c. 454 b. 487 b. 698 c. me miserum 698 c. mihi 454 b. mihi misero ib. mihi ob mala ib. mihi quam lætor ib.
Heus tu, dormis 491 [illegible].
HIANS 320 b. 718 b. in extremitatibus 718 b. lato ore 656 c. non 718 b. rostrum 718 a. ruptura 718 c.
Hians ore 718 a. bibo 452 a. captare 718 a. cœlum intueor ib. observas 718 b. stans ib. sum 580 a.
Hiantia loca à terræmotibus 289 b.
Hiatio 718 a.
Hiatu immani vastus 718 b. magno diducor ib.
Hiatus 72 c. 580 a. 626 a. 687 a. 718 a. 737 b. in jugulo dissecto 626 a. terræ 364 c.
Hibiscus 177 b.
Hic 451 a. 484 b. 491 a. et ille 149 b. quidem, ille verò 451 a.
Hic 89 c. 154 a. 196 c. 197 a. 450 b. 451 a. illic 196 c. quidem, illic verò 484 c.
Hieroglyphica 152 c.
Hilara vita 273 c.
Hilari animo 264 c. animo esse ib. animo qui est ib. colore sum 735 b. vultu 474 c.
Hilaria 273 c.
Hilarior factus 569 a.
Hilaris 122 a. 126 c. 273 c. 406 b. 683 b. 708 c. animus 241 c. 265 a. valde 274 a.
Hilaritas 121 a. 273 c. 683 b. 708 c. animi 265 a.
Hilaritate diffusi 726 a.
Hilariter 273 c. 683 b. 708 c. transigere diem 383 a. vivere 702 a.
Hilaro 273 c.
ne Hilo quidem emerim 596 b.
Hinc 196 c. 197 a. illinc 196 c. atque illinc 50 b. aut illinc 196 c. qui est ib. Unus hinc, alter illinc ib. § Ex hoc tempore ib. quid consequatur ib.
Hinnibilis 733 b.
Hinnio ib.
Hinnitus ib.
Hinnuleam pellem gesto 434 c.
Hinnuli pellis 434 c. ex Hinnulo qui est ib.
Hinnulorum peremptor 692 a.
Hinnulos pariens 654 c.
Hinnulus 195 a. 434 c. 558 b. cervi 191 c. 327 c. grandis 434 c.
Hio 574 c. 718 b. aliquantum 718 b.
Hippeus 610 b.
Hippocampus 227 b.
Hippodromi cursus 660 a.
Hippophyes 715 b.
Hippopotamus 550 a.
Hippuris piscis 488 c.
Hircina crura habens 591 c. pellis 661 a.
Hircinam barbam habens 566 c.
Hircinos pedes habens 95 c. 552 b.
Hircinus 29 b. 661 a.
Hircorum fœtor 135 c. 661 a. virus olere ib.
Hircosus 135 c.
Hirculus 661 a.
Hircum oleo 316 b. oleo supra modum 661 a. olentes alas habens 402 c. refero 661 a.
Hircus 412 a. 661 a. 723 b. emissarius 513 b.
Hirquicerrus 191 c.
Hirquitalli 661 a.
Hirquus 298 a.
Hirsuta supercilia habens 492 a. tunica 732 a.
Hirsutam barbam habens 566 b.
Hirsutia 146 c.
Hirsutum corticem habens 704 c. pectus habens 615 c. reddo 146 c.
Hirsutus 144 a. 146 a. 147 a. 371 b. 372 a. aliquantum 147 a. circum nares 371 b. valde 147 a. utrinque ib.
Hirtam caudam habens 489 a.
Hirtus 371 b. aliquantulum 147 a.
Hirudines 173 a.
Hirudo 105 c.
Hirundinem 725 b. imitor garrulitate ib.
Hirundini stipem colligo ib.
Hirundininus ib.
Hirundinum pulli ib.
Hirundo ib.
ne Hiscendo quidem 718 b. non hiscens ib.
Hiscere 32 b. audetis 139 c.
Hisco ib. 718 b.
Hispidam barbam habens 566 b.
Hispidi hirci 267 b.
Hispidum pectus habens 615 c.
Hispidus 144 a. 571 b. 572 a. fit ib.
Historia 286 a. 424 c. 635 b.
Historiæ et antiquitatis peritus 374 c.
Historiæ studeo 286 a.
Historiæ ib.
Historiam scribo 138 a. 139 a.
Historiarum ignoratio 286 b. Imperitus ib. monumenta 286 a.
Historias nescire 286 b. scribo 139 a.
Historica scriptio ibid. traditio 136 c.
Historicè 286 a.
Historicus 138 a. 286 a.
Histrio 19 b. 349 a. Ad Histrionem pertinens 349 a.
Histrionicâ actione capio et demulceo ib.
Histrionicè ib.
Histrionum princeps 422 b.
Hiulca compositio verborum 718a.
Hiulcæ literæ 625 a.
HOC 450 b. 491 a.
Hoc anno 586 c. modo 451 b.
Hodie 244 c.
Hodiernum in diem 547 b.
Hodiernus dies 244 c.
Hœdi recens nati 211 b. constellatio 210 b.
Hœdinus ib.
Hœdus 29 b. 210 b. 661 a. 723 b. parvus seu tenellus 69 a. 210 b.
Holocaustum 301 c.
Homicida 353 b. 388 b. 421 a. 691 c. 724 a. sum 691 c.
Homicidium 27 c. 353 b. 691 c. 692 a. perpetro 692 a.
ab Homine factus 296 c. Ex homine insanum belluam faciens 65 a.
Hominem decens 555 a. esse desinere 65 a. interficio 353 b.
Homines imitor 64 c. oblectans 117 c. odi 65 a. perdens 63 a. servans 117 c. vorans 111 c. Ad homines pascendos pertinens 436 c. Inter homines versor et ago 65 a.
Hominibus abundans 117 c. carens 64 c. exitium afferens 388 b. 462 a. frequens 64 c. 65 a. invisus 622 b. noxius 588 a. Cum hominibus conversor et consuesco 65 a. De hominibus libenter verba faciens 375 a.
Hominis facies 559 c. idea 65 a. pellis 64 c.
Hominum devoratio 682 c. domitor 688 b. fabricatio 542 b. fabricator ib. generatio 125 c. immolatio 267 b. interfector 117 c. more 64 c. more ago 64 c. multitudo 65 a. 534 c. negotiator 509 a. odium 65 a. osor ib. paucitas raritasque ib. pernicies 462 a. vorator 117 a.
Homo 61 b. 688 b. 742 b. factus 117 c. fio 65 a. nihili 574 b.
Homulus, homuncio, homunculus 62 a. 64 c. 525 b. 607 c.
Honesta appellatio 690 a. res 658 a.
Honestamentum 6 c. non improbandum 295 a.
Honestas morum 2 b.
Honestatem colere 295 a.
Honestatis omnis rudis ib. studiosus, studiosus sum, minimè studiosus ib. studium ib.
Honestavi me vestitu 473 b.
Honestè 294 c. 658 a. contineo me 227 b. loquor 375 c. morior 259 c.
Honesti ignorantia 295 a. osor ib.
Honesti ib. labores 428 b.
Honestis studiis qui delectatur 2 b.
Honestissimè 295 a.
Honestissimus ib.
Honesto studio deditus sum ib.
Honesto nomine 690 a.
Honesto 294 c. 341 c. 475 b. decore aliquo 585 c.
Honestor 294 c. 473 b.
Honestos et speciosos mores præ me fero 544 b.
Honestum 183 b. est 294 c. est auditu 475 a. non puto 169 c.
Honestus 2 b. 85 b. 294 c. 312 c. 584 c. 709 b. sermo 375 c. vir 294 c.
Honor 3 a. 52 c. 127 c. 169 a. 219 c. 657 b. par 658 b. quo muneramur mortuos 127 c. senectutis 555 c.
Honorabilis 657 b. res 658 a.
Honorabilitas 657 b.
ad Honorandum propensus ib.
Honorandus 127 c. 550 b.
Honorare [illegible] b.
Honorarium 127 c. 451 c. 555 c.
Honorati viri 52 c.
Honoratio 657 c.
Honoratior 353 c.
Honoratissimum munus 658 b.
Honoratiùs 353 c.
Honoratus 127 c. 467 b. 657 b. admodum 658 b. à Deo ib. magnificè et splendidè 657 c. præ aliis in populo ob senectutem 128 a. valdè 5 b.
Honore æquali 658 b. æquali præditus ib. afficio 128 a. 555 c. 584 c. 657 b. afficio supra alios 658 b. afficior 657 b. carens 657 c. dignus 127 c. 657 b. divino afficiendus 658 b. majore dignus ib. multo afficio ib. multo dignus ib. 659 b. nullo afficio 658 a. pari qui afficitur 170 a. prosequi 12 b. In honore habeo 160 b. 657 b. 746 b. magno habeo 658 b. habeor 657 b. habere 12 b. pari habere 651 b. magno qui habetur 658 b. maximo qui habetur ib. suus et pretio 555 c. sine honore 658 a.
Honorem derogo 657 c. habere alicui 12 b. Qui in honorem alicujus fit 658 a.
Honores 94 c. Ad honores accedere licet 658 a.
Honoribus ornare 25 b. 96 b. 341 a. prosequi 200 b.
Honorifica appellatio 690 a. memoria ib. res 658 a.
Honorificà mentione prosequi 424 a.
Honorificæ sepulturæ 169 c.
Honorificè ib. 658 a.
Honorificentior 355 c.
Honorificus 127 c. 169 c. 690 a. admodum 658 b.
Honoris consequendi gratiâ facio 658 c. cupidus 658 b. delatio 657 c. expers 658 a. studio 658 c. studio nimio ib. studio contendere ad aliquid ib.
Honoro 127 c. 212 c. 308 b. 614 a. 645 a. 657 b. 746 b. deos 360 c. donis 252 a. simul 170 a. supra modum 658 b. valde 170 a. 658 a. vehementer 657 c. vicissim ib.
Honoror 555 c. 614 a. ab omnibus 221 b.
Honorum æqualitas 658 b. studiosus ib. studium 658 c.
Honos augustior 555 c. cui suus salvus est et integer 658 a.
Hora 745 c.
Horâ eadem 746 a. In horâ natali noto et digero 653 c.
Horæ spatium æquans 746 a.
Horam natalitiam alicujus considerans 593 b.
Horarum consideratio [illegible] notatio ib. index 377 b. natalitiarum consideratio [illegible] notatio 593 c. rationem commonstrans instrumentum ib.
Horas considero [illegible] noto 593 b. considero natalitias 593 c. indico 377 b. observans 593 b. rego 437 a.
Hordeacea farina 58 c. 393 c.
Hordeaceus 347 b.
Hordeatio, morbus equorum ib.
Hordei acera 359 a. comestio 683 a. comestor ib. dives 547 c. ferax 697 b.
Hordeo abundans 347 c. similis ib.
Hordeolum ib.
Hordeum 59 b. 347 [illegible]. 488 a. 671 a. colligens 573 b. frigens et torrens 397 b. frigo seu torreo ib. madefactum et deinde tostum 119 b. montanum 290 b. tostum 394 [illegible].
Hormino similis 479 c.
Horminum ib.
Horna 216 [illegible].
Hornotinus 586 c.
Hornum vinum 217 a.
Hornus ib. 586 c.
Horologium 257 c. 377 b. 437 a. 516 b.
Horoscopon vas 664 c.
Horoscopum sidus 650 a.
Horrenda pugna 29 a.
Horrendâ facie mulier 426 c.
ô Horrendam audaciam ib.
Horrendè 29 b. 149 c. 537 b. 621 c.
Horrendum in modum 149 c. 415 b. 463 a. 622 b. magis 575 b. remugit 710 a.
Horrendus 29 a. 207 a. 351 c. 409 a. 537 b. 575 b. 663 c. 710 a. adspectu 45 b. lupus 391 a. maximè 575 b.
Horrens pilis seu setis 262 c.
Horreo 86 c. 575 b. 710 a. aliquantum 710 a. aliquatenus 482 b. aliquem 669 b. pilis 710 a.
Horrere aculeis seu spinis 37 a.
Horresco 710 a.
Horreum 102 c.
Horribiles oculos habens 472 c.
Horribili specie terreo 473 a.
Horribilis 29 a. 149 b. 351 c. 537 b. 575 b. 622 b. 710 a.
Horribiliter 413 b. 621 c. 622 b. 710 a.
Horridos pilos habens 262 c.
Horridus 351 c. et incultus 10 c.
Horrificus 575 b.
Horrisonus 116 a.
Horror frigoris 710 a. ex perfrictione 622 b. febrilis 565 a. 710 a. § Metus 710 a.
Horrore quatior 343 a. febrili corripior 710 a.
Horrorem inducens ib.
Horrores 575 b. febriles 710 a.
Horrori sum 622 b.
Hortamentum 3 b. 8 b. 307 a. cum vociferatione 307 a.
Hortatio 9 a. 137 b.
Hortationes vix admittens 429 b.
Hortativè 113 c.
Hortator 8 b. 307 a.
Hortatoriè 29 a.
Hortatorius 307 a. 653 a. clamor 307 a.
Hortatrix [illegible] b.
Hortatu Antipatri 9 a.
Hortensia 314 a.
Horti cultura ib.
Hortor 6 c. 9 a. 29 a. 68 a. 201 a. 211 a. 294 a. 307 b. 429 b. 479 c. 664 a. 689 b. contrà 294 a. 307 b. obiter 307 b. simul 306 a. tacitè 307 b. vicissim ib. unà 29 a. vociferando 307 [illegible].
Hortorum curator 333 a. custos 490 a. studiosus 314 a.
Hortulanus 77 a. 333 a. 490 a. 746 b. ad Hortulanum pertinens 490 a.
Hortulus 314 a. incultus ib.
Hortum colo 314 a. 490 a.
Hortus 314 a. 483 c. 498 b.
Hospes. § Hospitum susceptor 156 a. 227 a. 447 b. meritorius 156 a. publicus ib. publicus sum ib. publicus qui est ultrò 448 a. § Hospitio exceptus, qui divertit apud aliquem 393 b. 447 b. § Amicus cum quo nobis intercedit hospitalis amicitia ib. § Peregrinus 447 c. et advena sum 159 c.
Hospitale donum 447 c.
Hospitalem amicitiam peculiarem habens cum aliquo 448 a.
Hospitalibus muneribus afficior 447 c.
Hospitalis 447 c. 448 a. amicitia 447 b. amicitia peculiaris 448 b.
Hospitalitas 447 c. 448 b.
Hospitaliter 448 a.
Hospitem duco ad ea quæ visenda sunt 16 b. 17 b. suscipio 17 b.
Hospites expello 191 c. multos habens 448 b. occido 692 a. recipiendi necessitas 285 b.
Hospiti quod datur donum 447 a.
Hospitia distribuens 163 c.
Hospitibus malevolus 448 b.
Hospitibus et peregrinis frequens 447 c.
Hospitii jus vel necessitudo ib. jus dissolvere ib. necessitudine jungor ib. necessitudinem inire ib. necessitudo publica ib.
ab Hospitiis præbendis immunis 285 b.
Hospitio accipio 447 c. excipiens 155 b. excipiens multos 448 b. excipiens quemlibet 156 a. excipio 155 c. 156 a. excipio promiscuè 156 a. excipior 447 c. 448 a. simulato fallens 448 a.
Hospitis peregrini insolentia 448 b.
Hospitium. § Diversorium 155 c. 156 a. 447 c.
Hospitium communico 450 a. vetus renovare 447 c.
Hospitor 14 c. 447 c. 448 a.
Hospitum amans 448 b. deceptio et deceptor 69 b. ductor 16 b. exceptio 156 a. exceptio promiscua ib. occisor 353 c. 692 a. osor 448 a. susceptio 447 c.
Hostem reddo 544 b. facio insuper 516 b.
Hostes 141 c. 546 a.

Hostia 266 c. 270 c. 271 a. 626 a.
Hostiæ 204 b. sacræ 267 b.
Hostiam immolans 485 a.
Hostias macto 626 a.
Hosticum 546 a.
Hostile 618 c. solum 546 a.
Hostili animo ib. esse erga aliquem ib.
Hostilis 143 a. 144 a.
Hostilitas 412 b.
Hostiliter 66 c. 412 b. 546 a. affectus animus 412 b. ingredior 212 b. 213 a.
Hostiola 266 c.
Hostis 50 c. 60 c. 66 a. 82 b. 412 a. 496 c. 546 a. capitalis 49 a.
Hostorium 402 a. 739 c.
HUC 89 c. 153 c. 196 c. 450 b. 451 b. adeo 153 c. adea mihi 154 a. adsis tu ib. ætatis qui processerunt 196 c. agite 154 a. et illuc 484 c. et illuc jactatus 153 c. me accersetis 197 a. res tandem reciderunt 196 c. respice 154 a. venio 196 c. Aliæ huc, aliæ illuc ib. Et illuc et huc 154 a.
Huc usque 154 a. 416 a. 451 a. 747 b.
Hui 271 b.
Hujusmodi 459 b. 664 c.
Hulcuscula 58 a.
Humana natura 64 c. opera 117 c.
Humanâ carne vescens 682 c. carne vescor ib. specie præditus 427 a.
Humanæ naturæ conditio 64 c.
Humanæ naturæ conveniens ib. convenienter 555 a.
Humanæ res 64 c. Ut sunt res humanæ ib.
Humanam facultatem quæ non excedunt 303 b. formam tribuo ib. naturam habens 715 a.
Humanarum formarum fabricatio et fabricator 542 b.
Humanè 64 c.
Humanioribus literis eruditus 427 c.
Humaniorum studiorum amans 428 a.
Humanis passionibus obnoxius 500 c.
Humanitas. § Comitas 64 c. 65 a.
Humanitate prosequor 709 c.
Humanitatem præ se ferens 710 a.
Humanitatis officium præsto alicui 546 c.
Humaniter 65 a. 159 a. 196 c. ago 64 c. excipio 147 c. tracto 65 a.
Humanitus 64 c.
Humano affectu 500 c. affectu præditus ib. more 64 c. 107 b.
Humanum genus 107 b. ortum habens 715 a. præbeo me 64 c. 65 a. quiddam patior 500 c. Ad humanum cultum traduco 65 a.
Humanus. § Ad homines pertinens 61 c. 64 c. 117 c. 493 c. § Comis, facilis 7 a. 271 c. 672 c. affectus 500 c. sum 65 a.
Humare 354 a. 725 c.
Humectari qui potest 636 b. qui non potest ib.
Humectatio 677 c.
non Humectatus 445 b.
Humecto 160 b. 272 c. 395 a. 445 a. 463 b. 496 c. 636 b. 677 c. 726 a. aliquantum 445 b. 677 c. ante 677 c. prius 116 c. 445 b. subtus 445 b. in superficie ib.
Humector 272 c.
Humectus ib. 445 a. 498 b. 677 c. locus 636 c.
Humefacio 272 c.
Humeo 445 a.
Humeralis 744 c.
Humerarium fulcimentum 693 b.
Humerarius vectis ib.
Humeri acetabulum 342 b. 675 a. summitas 714 c.
Humeris circumdatus 745 a. ferens ib. robustis præditus 546 a. superimpositus 744 c. tollo 745 a. Ex humeris dependens 744 c. 745 a. Super humeris 744 c.
Humero carens ib. tenus nudo ib.
Humeros altos habens ib. amplos habens ib. demissos habens ib. tumidos habens 455 b. In humeros sublatio 745 a. Qui humeros adducens cervicem contrahit 90 a. super humeros 744 c.
Humerulus ib.
Humerus ib. circa Humerum desinens tunica ib.
Humesco 704 b.
Humi 488 a. 721 a. allido 488 a. cubans 218 b. 329 b. 379 b. cubare 218 b. cubatio ib. 329 b. cubo 329 b. fixus 630 b. natus 124 a. procumbens 323 c. prostratus 577 a. repens 211 b. serpendo ib. serpentia folia habens 712 c. stratum stibadium 218 b. stratus lectus 618 a. tondens 674 c. volans 521 b. volvor 603 b.
Humida permeans 509 c. permeo ib. Per humida ambulans 96 a.
Humidæ lachrymæ 249 c.
Humidam carnem habens 581 b.
Humidè 677 c.
Humiditas 272 c. 445 a. 463 c. 677 c. nimia 530 a. supervacua ib.
in Humido ali qui solet 666 c. degens 677 c.
Humidos oculos habens 475 b.
Humidum caput habens 512 b.
Humidus 160 c. 272 c. 379 c. 428 b. 440 b. 445 b. 455 a. 463 a. 498 b. 677 c. 678 b. 740 b. aliquantum 677 c. leviter ib. locus 150 b. 636 b. prorsus 677 c. sum 455 a.
Humile 179 c. 638 b. stratum 618 a.
Humilem reddo 633 a. 721 a.
Humili animo præditus 709 c. animo sum ib. dicendi genere conscriptum 529 a.
Humilia tantum et terrena sapiens 603 b.
Humilis. § Non altus, terræ propinquus 123 c. 440 b. 488 a. 504 b. 505 a. 632 c. 714 c. 721 a. ficus 623 c. § Abjectus, alta non spirans 125 b. 257 a. 576 b. 633 a. 688 a. oratio 377 a. reddor 633 a.
Humilitas. § Abjectio, depressio 529 a. 633 a. animi 632 c. 676 b. 709 c. verborum 574 c.
Humiliter 211 b. 529 a. 633 a. ætatem agere 553 a. rogo 158 a. sentio 709 c.
Humivola 276 c.
Humo. § Sepelio 250 c. 482 c.
Humo aggestâ extrui 727 c. egestâ extructus ib. Ex humo 721 a.
Humor 150 a. 272 c. 291 b. 445 a. 677 c. 756 c. abundè fluens 343 a. superfluus 530 a. vitalis 272 c.
Humore nimio abundans 530 a. nimio madeo ib. nimio vitior 428 b. in Humorem resolvi 678 b.
Humores effundere extra vasa sua 727 b.
Humoribus malis et vitiosis plenus ib.
Humoris impetus influentis in aliquam partem 694 c. vitiosi redundantia 727 b.
Humorum consistentia et concretio 284 c. meatus constringo et sicco 677 c. redundantia 534 a.
Humus 487 c. 727 c. 728 b.
HYACINTHINUS 676 c.
Hyacinthis ib.
Hyacinthum refero ib.
Hyacinthus ib.
Hyades 682 b.
Hyæna 625 c.
Hyænula ib.
Hyberna vestis 723 a. ad Hyberna accommodus 723 b.
Hybernaculum ib.
Hybernatio 723 a.
in Hybernis contineo me 723 b. sum unà ib.
Hyberno 723 a. apud 723 b. in ib. prior ib.
Hyberno gelu infestus ib.
Hybernum frigus 723 a. tempus ib.
Hybernus ib.
Hydraulica organa 95 c.
Hydraulicum organum 89 a.
Hydria 295 b. 308 b. 330 b. 352 b. 608 a. 678 b. 693 a. parva 678 b.
Hydriam gestans 698 b.
Hydrocalici 313 c.
Hydromalum 417 c.
Hydrope laboro 474 c.
Hydropicus 474 c. 678 b. sum ib.
Hydrops 84 a. 474 c. 678 b. quo venter tenditur ut tympanum 674 b.
Hyemali frigore infestor 723 a. tempestate jacto ib.
Hyemalis ib.
Hyematio ib.
Hyeme fluens 573 a. infestor 723 a. niger 723 b. satus 604 c. semino ib. qui seritur ib.
Hyemem traduco 723 a.
Hyemis injuriam arcens 58 a. pars postrema 714 b.
Hyemo 723 a.
Hyems ib. desævit 723 b. vehemens 660 c.
Hymenæi expers 769 a.
Hymenæum canto ib.
Hymenæus 769 b.
Hymni dulcissimi 129 a. sancti 678 a.
Hymnis decanto ib. prosequor 678 a.
Hymno quod succinitur ib.
Hymnorum cantor 22 c. decantatio ib. scriptor 139 a.
Hymnos canto 22 c. faciens 544 c. multos habens 678 a. Circa hymnos qui versatur 547 b. versor ib.
Hymnum dico 377 a. exordior 411 b.
Hymnus 411 b. 573 b. 677 c. bonus 678 a.
Hypæthræ ambulationes 668 b.
Hypallage 50 b.
Hypenemium ovum 61 a.
Hyperbole 101 b.
Hyperborei populi 112 b.
Hypericum 680 b.
Hypocaustum 291 a.
Hypodidasculus 161 c.
Hypostases tres habens 284 c.
Hypostasin eandem habens ib.
Hypostasis ib.
Hypothecæ notam appono 482 a.
Hypothesin facio 650 a.
Hysginum 681 a.
Hyssopus 474 c.
Hystrix 263 a.

I.

I PRÆ, sequar 240 c.
JACENS 207 c. 305 a. in lecto 378 c.
Jaceo 304 c. 305 b. 323 a. 378 c. contemptus 305 a. humi 305 b. in ib. incultus 725 c. intus 305 b. simul ib. sub 323 c. super 305 b. 323 b.
Jacere 278 b. cupio 304 c. 312 b.
Jacere aleam 355 b. aleam omnem 376 c. aleam periculi ib. fundamenta libertatis 97 c. fundamentum 79 b. 99 c. tesseram 355 a.
Jaciebat in ignem 97 b.
Jaciendo 97 c.
Jacio 97 c. 99 b. 165 c. 229 b. 527 c. 576 b. contra 98 b. dicteria et scommata 599 a. fundamentum 252 c. in diversam partem 576 c. 537 a. intrò 299 c. subter 577 a. sursum 165 c. 576 c. vicissim 98 b.
Jacior 97 c.
Jactabunda oratio 334 c.
Jactabundè 334 c. 335 a. aliquid dico vel facio 42 c.
Jactabundus 7 c. 90 a. 334 c. 399 b. supra modum 334 c.
Jactans ib. magna 90 a. prædico 304 a. se ad populum 354 c. se grandibus verbis 574 a. sese adolescentiæ licentiâ 406 c. vana 90 a.
Jactanter 334 c. dico aliquid ibid. et vanè commemoro 42 c.
Jactantia 42 c. 90 a. 334 c. 338 a. 371 a. 532 a. 676 b. fumosa, id est, vana et inanis 335 a. juvenilis 438 a. vana fumi instar 334 c.
Jactantiâ juvenili dico 438 a.
à Jactantia alienus 334 c.
Jactantiæ plenus 335 a.
Jactas te temerè 219 c.
Jactare 97 c. minas 207 c. se et gloriari de divitiis 42 c.
Jactari. § Agitari, concuti 115 c. vulgò dicitur res 263 a.
Jactatio (p.) 207 c. 576 c. conviciorum 513 a. navigantis 580 b. § Jactantia, venditatio 42 c. 90 a. 304 a. 334 c.
Jactationis amans 335 a.
Jactator 42 c. 90 a. 304 a. 334 a. 371 a. 376 c. 385 a. fumidus, vanus 335 a. magnus 120 c. vanus 69 c.
Jactatorius 42 c.
non Jactatus tempestate 723 b.
Jactitare se ipsum 376 c. se magnopere 334 c.
Jactito. § Vendito 334 c. 376 c. magna 574 a. me 415 a. 585 a. me gloriosè 355 c. me inter 334 c. me ob 6 c. me vicissim 585 a.
Jacto (pr.) 231 c. 576 b. 580 b. convitia 513 a. pedes 625 c. probra in aliquem 690 a. § Prædico, vendito 263 a. 304 a. 384 c. 674 c. circumquaque 334 c. hanc rem 2 b. magna 7 c. 90 a. me 42 c. 89 c. 122 c. 304 a. 334 c. 370 b. 371 a. 385 b. me de hac re 42 c. me esse 219 c. me inaniter 645 b. me pompaticè 514 a. me vehementer 585 a. tumido sermone 376 b.
Jactor 576 c. 580 b. 693 c. modò in hoc, modò in illud latus navis 695 b. tempestate unà 723 b.
Jactum hastæ intervallo æquans 216 a. teli non excedens 106 b. Intra teli jactum 197 b.
Jactura 98 c. 237 a. 700 c. laborum 462 b.
Jacturam facio 18 c. 108 c. 237 a. magnam facio 237 b.
Jactus (a.) 576 b. nondum 101 c.
Jactus (s.) 97 c. aleæ ib. aleæ cui malè cecidit 102 a. rectus 102 b. retis 97 c. seminis 99 c. teli 576 c.
Jacula obscurrans 168 b. stridula 166 b.
Jaculandi dexteritas 618 b. 660 b. peritia 42 b. 228 c. 660 b. peritus 42 b.
Jaculando exhaurio 660 b.
Jaculans eminus 102 a. ferrum 102 c. procul ib.
Jaculatio 42 b. 102 a. 228 c.
Jaculator 6 a. 42 b. 102 a. 228 c. 408 a. 719 a. pedes 42 c.
Jaculatores equestres ib.
Jaculatus est fulmen 105 c.
Jaculis carens 660 b. conficior insuper 42 c. gaudens 719 a. inclytus 660 b. undique ferio 42 c.
Jaculo ferio seu peto 42 b. percussus 674 c.
Jaculor 6 a. 36 a. 42 b. 97 b. 102 a. 460 b. 660 b. celeriter 102 b. in aliquem 98 c. in aliquem locum 42 b. primus 102 c. in sublime 576 c. intrò 229 c. ultro vel alterius 42 c.
Jaculorum ejaculatio 102 a.
Jaculum 6 a. 25 c. 42 b. 86 b. 97 c. 106 a. 171 a. 228 c. 275 b. 294 b. 460 b. 482 a. 512 b. 625 b. 660 a. pentathli 643 b.
Jaculus (serpentis genus) 42 b.
Jam 78 b. 241 a. diu 159 c. 241 b. 496 a. dudum 289 a. 495 c. 496 a. jam 158 a. inde ab utero matris 215 c. inde à puero 217 b. maturæ viro 241 a. olim 188 c. 496 a. pridem 159 c. 289 a. 495 c. 496 a. verò 241 a. 289 b. Nunc jam 446 a.
Iambicus 260 c.
Iambus ib.
Janitor 455 a. 490 b. sum 490 b.
Janua 266 a. 564 a. alta 266 b. erecta ib.
Janua carens ib.
Januæ 561 c.
Januæ custos 490 b. pulsator 338 a. vicem præstans 266 b. oppositus ib.
Januam claudo 266 a. custodio 490 b. facere 266 a. pulsare 501 c. pulso 338 a. utrinque habens 266 b.
Januarius 121 b. 405 a.
Januarum aperitor 455 a. fabricator 523 a.
Januas multas habens 266 b.
Iapyx 269 b.
Jaspidis colore esse ib.
Jaspis ib.
IBI 89 c. 196 c. 450 b. 484 c. 485 c. 491 a.
Ibis 269 c.
Ibo 228 a. 232 c.
ICHNEUMON 287 c.
Ichnographia
Icio 536 a. 596 a.
Icon 183 a.
Iconica repræsentatio 183 b.
Iconicus ib.
Ictericus 273 b.
Ictero laboro ib.
Ictero similis ib.
Icterus ib.
sine Ictu 491 a.
Ictum infero 490 c.
Ictus (a.) 97 c. 446 b. 537 a. fulmine 101 c. graviter 537 c. non 101 c. 491 a. non Sagittâ 660 b. recens 491 a. simulo ib.
Ictus (s.) 70 c. 97 c. 105 c. 368 a. 491 a. 532 a. 537 a. 576 c. 637 a. 674 a. baculi vel virgæ 569 c.
Iconcula 183 a. cerea 531 a.
ID est 459 a.
Ida 269 c.
Idæus ib.
Idcirco 196 c. 488 c.
Idea 181 c. 189 b. 675 a.
Idem 89 b. 464 c. 465 a. dicens 377 a. iisdem verbis aut idem significantibus itero ib. sentio 157 b. 170 a. 709 a. Sentire 631 c. suffragium ferens 741 b.
Identitas 89 c.
Identidem 246 a.
Ideò 289 a. 488 c. 491 a. quod 196 c.
Idioma 270 a.
Idiota ib.
Idiotismus ib.
Idolis dedita urbs 181 c. immolatum 267 b.
Idololatra 371 c. sum ib.
Idololatria 371 c. insana 396 a.
Idolorum cultus insanus ib. templum 181 c.
Idolothytum 267 b.
Idolum 181 c.
Idonea remedia 51 a.
Idonei ad pugnam 199 c. maximè qui fallamini 74 c.
Idoneitas 199 c.
Idoneum reddo 272 b.
Idoneus 174 a. 177 c. 199 b. 272 b. 346 c. 506 b. 733 c. et par alicui rei 177 c. judex 272 b. non 82 c. 199 c. sum 653 b.

Idque 289 b.
JECERUNT qui fundamenta 716 a.
Jecinoris fibræ 368 a. inspectio 593 a.
Jecinorosi 246 c.
Jecorifici ib.
Jecur 246 b. inspicio 593 a.
Jecusculum 246 c.
Jejuna affectatio 237 b.
Jejunæ artes 133 a.
Jejunare 12 b.
Jejunè 503 c.
Jejunitas 440 c.
Jejunium 128 b. 440 c. 503 c. 588 c.
Jejuno antè 440 c.
Jejunum esse 12 b. intestinum 440 c.
Jejunus 38 b. 386 c. 440 b. 503 c. 588 c. non 440 c. maneo ib.
Jens sponte suâ 425 c.
Jentaculi sumptio 440 c.
Jentaculum 118 c. 309 b. 440 c. sumo 309 b.
Jentare qui solet ib.
Jento unà ib.
IGITUR 72 a. 158 a. 487 b. 488 c. 659 b. Non igitur 487 b. Quid igitur 158 a.
Ignaria (nomen avis) 364 c.
Ignarium 565 a.
Ignarius usus 364 c.
Ignarus 143 a. 277 c. 398 b. 507 c. decori 293 a. loci 277 b. rerum 398 b. sum 380 c. sum Astrologiæ 40 c.
Ignava vita 171 a.
Ignavam caudam habens 489 a. ne te ostendas 291 b.
Ignavè. § Pigrè, remissè 108 b. 109 b. 229 a. me gero 230 b. Non aut parùm viriliter 62 a. 125 b. me gero 291 b.
Ignavi et torpidi equi 206 b.
Ignavia. § Inertia 108 b. 264 c. 265 c. 460 c. § Instrenuitas, timiditas 47 b. 62 b. 125 a. 149 b. 291 b. 659 c. 742 b. consulta militum 292 a.
Ignaviâ consultâ ib. propè consultâ elanguerunt ad mittendas suppetias ib.
Ignavior studio ib.
Ignaviter ago 397 b. fugio 291 c.
Ignaviùs pugnare de industria 292 a.
Ignavus. § Iners, remissus 108 b. 167 b. 203 b. 430 b. 432 b. 460 c. 704 a. Sum 244 b. § Imbellis, instrenuus, timidus 47 b. 62 c. 84 c. 125 b. 149 a. 291 b. 606 c. 698 c. fio 291 b. reddor 62 b. Sum 291 b. 742 c.
Igne excandefactus 565 c. fractus 575 b. infestare 564 c. micans seu splendens 370 a. probo et purgo 564 c. Ex igne divinans 399 b. Ex igne edo 565 b. In igne verso 17 b.
Igneam hastam habens 565 b.
Ignei coloris 735 c.
Ignem accendo 298 c. 547 a. ejiciens seu evomens 98 c. excito sufflando 376 c. facio 27 b. generans 126 a. gusto 698 a. habens 565 b. immitto 564 c. non expertus 565 b. pariens lapis 665 a. spirans 540 c. spiro 540 b. suscipiens 565 b. suscito ib. Circa ignem versor 547 a. Instrumenta ad ignem jaculandum 598 b.
Igneo ardore flagrans 703 c.
Ignes 564 c. 565 a. accendere 290 a. excito 27 b. 565 a. fictitii 565 c. jaculans 102 c. In quo ignes seminati et sparsi sunt 604 b.
Ignescere interim 565 b.
Ignesco ib.
Igneus 564 c. natus 565 a. valdè 565 b.
Igni absumo 599 b. adustus 703 c. ardens ib. calens 230 b. cinctus 565 b. coctus 227 c. depopulor 547 a. et ferro vasto 144 a. fulgens 87 b. luceo ex aliquo loco 565 c. non admotus 565 b. perstrepens 627 c. purgans 564 c. qui admovetur 565 b. qui non admovetur ib. resonans seu crepitans 599 a. Satus 124 a. strepens 116 b. Sublato hostium adventum aut aliud aliquid è speculâ significo 490 c. vasto 599 b. In igni vivens 108 a.
Igniarium 90 c. 144 a.
Igniarius lapis 685 c.
ab Ignibus delibati 379 c.
Igniculus 364 c.
Ignifer 698 a.
Ignis 144 a. 248 a. 564 c. divinitùs ardens vel immissus 144 a. elisus 98 c. lentus 69 b. prænuntius 710 c. Sacer 258 b. 511 c. validus 19 b. Ex quo ignis stillat 607 c.
Ignis expers 565 b. supplicio digna 302 c. suscitabulum 565 b.
Ignispex 399 b.
Ignispicium ib.
Ignita massa 428 b.
Ignitu facilis 565 b.
Ignitum ferrum 428 b.
Ignitus 564 c. 565 c. 655 c. 703 c. palus 71 c. fio 565 b.
Ignium prænuntiorum observator 490 c.
Ignobilem seu ingloriam esse 131 a.
Ignobilis. § Humilis genere 125 a. 291 b. 448 a. § Incelebris, inglorius 131 a. 169 b. 467 c. 586 a. 685 b. 690 b. sum 169 b.
Ignobilitas. § Humilitas generis 125 a. § Obscuritas nominis 131 a. 321 a.
Ignobiliter. § Ingloriè 131 a. 321 a. 467 a. 586 a.
Ignominia 31 b. 169 b. 192 b. 293 c. 432 b. 658 a. 690 a.
Ignominiâ afficiendo 198 c. afficio 523 c. 657 c. 658 a. 677 b. afficio præterea 658 a. extremâ dignus 169 b. notatus 192 b.
Ignominiæ expono 148 c. notam abstergere 169 b. notam inurere ib.
Ignominiam affero 368 b. inurere 100 c.
Ignominiis afficere 268 c. appetens 209 a.
Ignominiosa damnatio 658 a.
Ignominiosè 169 b. 658 a. 677 b.
Ignominiosum reddens 658 a.
Ignominiosus. § Ignominiâ dignus, infamis 98 b. 192 b. 658 a.
Ignorans jus et fas 164 b.
Ignoranter 131 b. et imperitè ago ib.
Ignorantia 106 b. 277 b. 398 b. 443 a. decori, honesti, et recti 295 a. literarum 393 b. In ignorantiâ versor ib. Per ignorantiam 131 b. commissum peccatum 443 a.
Ignorantibus hæc 398 c.
Ignorare 277 b.
Ignoras te servire 384 a.
Ignoratio 131 a. 443 a. historiarum 286 b.
Ignoro 92 a. 131 b. 442 c. 509 c. ex parte 443 a.
Ignoror ib.
cui Ignoscatur dignus 131 a.
ad Ignoscendum non propensus ib.
Ignoscentia ib.
Ignosci mihi nolo ib. Ita ut ignosci non possit, vel non debeat ib.
Ignoscitur mihi ib.
Ignosco 131 a. 221 b. 442 c. 691 b. 737 c. quod deceptus sis 131 a.
Ignota esse dicitur res 384 a.
Ignotè 131 a.
Ignotissimi linguâ, id est, ignotissimo sermone utentes ib.
Ignotus 131 a. 586 a.
Iisdem studiis deditus 398 c.
ILEOS 184 b.
Ileosus ib.
Ileus. § Convolvulus ib.
Ilex 556 c.
Ilia 327 c. 364 c. 486 c.
Ilias 274 a. malorum ib.
Iligna glans 42 b.
Iligneus 556 c.
Illâ ratione 189 b. viâ ib.
Illabor. § Incido, delabor 461 b. 528 a. § Influo 162 c. 572 a. § Superincido 528 c. 596 a.
Illaboratus 515 c.
Illaboro alicui 515 b. Simul ib.
Illâc 450 b. Hac et illac 484 c.
Illacrymabilis 319 b.
Illacrymo, illacrymor 25 b.
Illæ ib.
Illæsa existimatio 638 a.
Illæsè 108 c.
Illæsi 500 c. diis 237 b.
Illæsus 90 c. 108 c. 158 b. 227 b. 309 a. 314 a. 379 a. 501 a. 524 a. 588 a. 657 a. 685 c. omninò 227 b. prorsus 524 a.
Illætabilis 241 c.
Illaqueamentum 70 c.
Illaqueari 285 a.
Illaqueati 118 a.
Illaqueo 77 b. 118 a. 522 b.
Illaqueor 223 b.
Illatio 694 a. quæ assumptionem sequitur in argumentando ib.
Illaudatus 178 c. 690 b.
Ille 61 c. 189 b. 450 b. 484 b. 491 a. Præstantissimus ille Homerus 450 b.
Illecebra 252 c. 275 c. 280 c. amoris 613 a. 702 b. amoris violentior 60 a.
Illecebræ ad rem Veneream 417 b. amoris 275 c. verborum 241 b.
Illecebris ventris capior 150 c.
Illecebrosus 14 b. 15 c. 28 b. 252 c.
Illectâ multitudine spe libertatis 150 c.
Illectamentum ib.
Illectus 257 b.
Illegitimè 441 c.
Illegitimus 442 a. 448 a.
Illepidè 10 c. 335 a. 428 c. 506 b. 722 a.
Illepidus 10 b. 161 a. 335 a. 428 a. 663 c. 722 a.
Illex 14 c. 194 b. 496 b. columba ib.
Illibatus 258 b. 740 a.
Illibenter 241 c.
Illiberalem artem exercens 203 c.
Illiberalia et sordida artificia 204 a.
Illiberalis. § Non ingenuus 193 b. 555 b. 658 c. ars 103 a. § Avarus, sordidus 555 b. 742 c.
Illiberalitas. § Ingenuitatis expertem esse 193 b. § Avaritia, sordes ib. 555 b. 578 b.
Illiberaliter. § Non ingenuè 193 b. § Sordidè ib. 555 b.
Illic 89 c. 189 b. 196 c. 274 c. 450 b. et illic 189 c. Illic quidem, illic verò 450 b.
Illiciendi vim habens 13 a.
Illicio 135 a.
Illicitè 202 a.
Illicitus 253 a. 256 b.
Illicium 150 c. 313 b.
Illicò 89 c. 629 a.
Illido 14 b. 72 a. 207 b. 307 a. 350 c. 521 a.
Illidor 72 c. 223 b. 575 a.
Illigamen 156 c.
Illigandi vinculum ib.
Illigatio ib.
Illigatus auro ib.
Illigo 71 b. 156 c. 504 a.
Illinc 89 c. 189 b. Et illinc 189 a. Hinc aut illinc 196 c.
ad Illinendum aptus 531 b.
quod Illinitur 44 b. 734 c.
Illino 44 b. 401 c. 531 a. 733 a. 734 c. circumcirca 734 c prius ib.
Illinor 44 c. 531 b. 734 c.
Illiquefacio 649 a.
Illisæ sibi mutuò 351 c.
Illiserunt navem 307 a.
Illisus est terræ 207 b.
Illisus (c.) ib. dentium ib.
Illita testibus 531 b.
Illiterati homines 188 c.
Illiteratus 52 c. 138 b.
Illitio 734 c.
Illitum medicamentum 531 b.
Illitus 734 c. est 44 c. non 44 b. recens 734 c. unguento 44 c. unguentis 734 c.
Illo modo 189 b. Qui ex illo est ib.
Illocabilis 426 c. 445 c.
Illocatæ virgines 725 c.
Illotos pedes habens 531 a.
Illotum esse 539 a.
Illotus 309 a. 441 b. 539 a. sum vel maneo 539 a.
Illuc 89 c 189 b. Alias huc, alias illuc 196 c. Et illuc et huc ib. Huc et illuc 484 c. Huc et illuc jactatus 153 c.
Illuceo 369 c. 370 a. 683 c. 688 c.
Illucescebat dies 685 b.
Illucesco 87 a. 369 b. 685 b. 688 c.
Illudens 432 b.
Illudere alicui 127 a. sibi 494 b.
Illudo 64 b. 127 a. 201 b. 263 a. 288 b. 394 a. 432 b. 483 b. 494 b. 644 c. 691 c. 728 b. 729 b. falsè alicui 274 c. supra modum 263 c. tortis labris 130 b.
Illudor 494 b.
Illuibilis penè 441 b.
Illuminandi vim habens 688 b.
Illuminari divinitus 369 c. sole 244 a.
Illuminatio 16 c. 87 a. 165 c. 680 b. contraria 688 c. divina 370 a.
non Illuminatus 688 c.
Illumino 16 c. 85 b. 87 a. 369 c. 370 a. 490 c. 656 c. 688 b. 691 a. circum 688 c. in modum speculi 471 b.
Illuminor 87 a. 369 b. 370 a.
Illunis nox 418 c.
Illusio 371 b. 432 b. 454 b. 494 b. 691 c. 728 b. 729 b.
Illusor 494 b. 729 b.
Illustrandi vim habens 688 b.
Illustrans omnia 688 c.
Illustrare se splendore rerum gerendarum 369 c.
Illustrari 244 a. sole 370 a.
Illustrati divinitùs ib. trinitate ib.
Illustratio 87 a. 169 b. 370 a.
Illustratorius 656 c.
Illustratur factis 370 a.
non Illustratus 586 a.
Illustravit lampade 370 a.
Illustrare nomen 569 b.
Illustrem reddo 370 a.
Illustria et insignia opera 586 a.
Illustrior evado 370 a.
Illustris. § Clarus, conspicuus, evidens, fulgidus, splendidus 6 c. 158 c. 369 b. 684 b. 685 a. 691 b. supra modum 370 a. § Celebris, insignis, nobilis, præclarus 3 a. 107 c. 169 c. 170 a. 237 a. 370 a. 585 c. 586 a. 683 b. 684 b.
Illustro 6 c. 26 c. 85 b. 87 a. 369 c. 370 a. 615 c. 656 c. 688 b. 689 a. 691 a. 703 b. circumquaque 87 b. me splendore largitionis 369 c. simul ib. undique 370 a.
Illustror 6 c. 87 a. 369 b. 370 a. undique 370 a. § Nobilitor 369 c.
Illuvie fœdus 526 b.
Illuvies 324 b. 526 b. 578 b. quum aliquis illotus manet 389 a. Illuvies hamatas suscipiens fluvius 391 a.
Illuvio 324 b.
Illuxit dies 225 c.
IMA chorda 437 b. pars montis 646 a. pars ventris 437 c. In Imâ parte 303 b.
Imæ partes montium 689 a.
Imaginaria pugna 403 c. repræsentatio futuræ rei 721 c. voluptas 139 a.
Imaginatio 183 a. 675 a. 684 a.
Imaginationes concipiendo 684 a. concipiens ib. concipio ib.
Imaginationibus carens 686 b.
in Imaginibus consistens 684 a.
Imaginem expressam habens 183 a. exprimo 183 b. fingo 543 a. oratione describo 138 c. repræsento 183 b. Ad Imaginem Dei 303 a.
Imagines divinarum rerum 138 c. 531 c. facio in modum speculi 471 c.
Imaginis fictio 543 a.
Imaginor 486 a. 675 a. 683 c.
Imago 2 c. 181 c. 183 a. 271 a. 422 b. 427 a. 585 b. 674 a. 721 a. futuri 721 c. umbilico tenus ducta 643 c. § Figura orationis 183 c.
Imaguncula 2 b. 183 b.
Imbecilles radices habens 575 c.
Imbecille 53 b.
Imbecillem visum habens 474 a.
Imbecillior 695 c.
Imbecillis vel Imbecillus 47 b. 53 b. 72 c. 90 c. 110 a. 141 a. 166 b. 172 b. 174 a. 316 a. 337 a. 345 a. 412 a. 432 b. 579 b. 586 c. 613 b. 623 b. omninò 587 a. sum 579 b. 587 a. 638 c.
Imbecillitas 172 b. 174 a. 512 c. 579 b. 586 c. 688 a.
Imbecilliter 172 b. 586 c.
Imbecillum reddo 412 a.
Imbellem esse 222 b.
Imbellis 21 a. 47 b. 62 c. 107 a. 370 c. 400 a. 496 c. 546 a.
Imbellium more ib.
Imber 463 b. 723 a. impetuosus et procellosus 14 c.
Imberbus mala 680 b.
Imberbis 127 c. 366 b. 680 b.
Imbibo 526 c. 527 a.
Imbre abundans 463 c. carens 463 b. madidus ib. rigo ib.
Imbrem habens 463 c.
Imbres 489 a.
Imbribus rigor 463 c.
Imbricamentum 126 b.
Imbricatio ib.
Imbrices 295 b.
Imbrico 126 b.
Imbricor grandis ib.
Imbris penuria 463 b.
Imbrium copia 463 c.
Imbuere § Inficere 103 a. affectus populares 464 c.
Imbuo 103 a. 116 c. 154 b. 406 a. 732 a. 733 a. antè 154 b. colore 735 a. colore alio 735 c. velut colore 735 b. doctrinâ 161 c. premendo 464 c. prius 324 b.
Imbuor 154 b. linguâ Græcâ 161 b.
Imbuti quasi cum lacte pietatis dogmatibus 226 a.
Imbutus benè 342 c. disciplinis 125 c. oleo 154 b.
Imitabilis 422 b. vix ib.
Imitamen ib.
Imitamentum ib.
Imitandi dexteritas ib. peritia ib. solertiâ præditus ib.
Imitando ib. Deum 422 c. expressum 422 b. expressus ib. exprimo 422 c. malè ib. mulieres 422 b.
Imitans gestus omnes 422 c. vocem gallinæ 422 b.
Imitatio ib. Dei 422 c.
Imitatione effictum ib. Ad imitationem factus ib. Ad imitationem Dei factus aut institutus ib.
Imitator 422 b. felix 237 a. peritus 422 b. effictorque personarum omnium 422 c.
Imitatorum more 422 b.

Imitatrix ars ib.
Imitor 205 b. 236 c. 422 b. 465 b. 685 b.
Immaculata vita 313 c.
Immaculatus 313 c. 421 a.
Immanis § Crudelis 10 c. 64 c. § Ingens 512 c. fluctus 357 c. pugna 404 c.
Immanitas 10 c.
Immaniter 10 c. 537 b.
Immansuetus 245 c. 309 b.
Immarcescibilis 399 c.
Immatura ficus 463 a. uva 463 c.
Immaturâ morte periturus 746 a.
Immaturas uvas lego 466 a.
Immaturi ficus 455 b.
Immaturo partu editus 654 b.
Immaturos acinos habens 575 b. fructus avello 56 a. fructus excutio ib.
Immaturum fœtum pario 655 a.
Immaturus 125 c. 517 a. 746 a.
Immediatè 414 a.
Immediatus 410 a. 414 a.
Immedicabile 43 c. 291 c.
Immedicabilis 37 c. 111 b. 254 c. 269 c.
Immeditatus 410 a.
Immemor 384 a. 424 c. sum ib.
Immemoratus 689 c.
Immensa gloria 200 a. multitudo 403 c. profunditas 196 b. vis 532 b.
Immensitas 517 c. perturbationum 500 c.
Immensuratus 416 a.
Immensus 24 b. 33 b. 53 b. 67 c. 73 a. 200 a. 403 c. 430 b. 511 c. 517 c. 535 a. 671 c.
Immerenter pereo 461 c.
Immergo 103 b. 116 c. ad abluendum 324 b. leniter 103 b.
Immeritò 68 c. 164 b. 185 b.
Immersabilis 103 b.
Immersio 103 a. 175 a.
Immersus bis 116 c. mari 103 c. 116 c.
Imminens periculum 281 b.
Imminens prædæ 490 c.
cui Imminent portæ 232 a.
Imminentes urbi 679 c.
Immineo. § Impendeo 36 c. 213 a. 305 c. 346 c. § Observo et quasi capto, occasionem quæro 36 c. 280 c. in calamitatem alterius 180 a. novis rebus 36 c. tyrannidi 113 b.
Imminere facio 346 c. periculum capiti Imperatoris 316 b. alicui (insidiando sc.) 223 b. occasioni 289 c.
Imminet 233 b.
Immingo 487 b.
Imminuendi vim habens 408 c.
Imminuere numerum honorum 192 a.
Imminuo 31 b. 192 a. 331 c. 332 a. 422 a. 461 b. 625 a. 643 c.
Imminuor 192 a. 331 c. 427 c.
Imminutio 192 a. 231 a. 408 c.
non Imminutus ib.
Imminuunt naturæ vim 41 c.
Imminuuntur domus 422 c.
Immiscebat se Achivis 421 b.
Immisceo 308 c. 309 a. 421 b. clàm 99 a. in 421 b. insuper 349 a. simul 421 b.
Immisceor ib.
Immiscui me 715 a.
Immiserabilis 457 c.
Immisericorditer 193 a. 313 a. 457 c.
Immisericors 131 a. 193 a. 275 c. 457 c. 458 a. 606 c.
Immisit dolores 230 a.
Immissio ib.
Immissor ib.
Immissus à Deo 191 b.
Immite ferrum 193 a.
Immitis 10 c. 70 a. 131 a. 179 b. 185 b. 193 a. 245 c. 246 b. 268 a. 309 b. 406 c. 458 c. 606 c. 639 b. 650 a. 709 b. 720 a. animus 465 c.
Immittere animum 412 a.
Immittit pelago navem 229 c.
quod Immittitur ib.
Immitto 97 b. 98 c. 190 c. 228 c. 229 c. 230 a. 268 c. 512 c. 515 b. 595 c. 596 a. ad irritandum aliquem 229 c. cum impetu 595 c. 596 a. et suborno 229 c. alium super alium 99 a. ex me alium 229 c. flando 577 a. flatu 713 c. § Indo, insero 542 a.
Immittor 229 a.
Immobilia bona 304 c.
Immobilis 317 b. 412 b. 603 b. 621 b. 627 b. 740 a.
Immoderatè 411 b. 415 c. gero me 411 b.
Immoderatiùs 413 c.
Immoderatus 309 b. 411 b. 415 c.
Immodestus risus 529 a.
Immodicè 2 c. 289 c. 290 a. 339 c. edo 363 a. utor 694 b. 732 b.
Immodicitas 289 c. 413 c.
Immodicus 2 c. 95 b. 289 c. 290 a. 415 c. 691 b. in verbis 201 a. potus 527 b.
Immolans hostiam 485 a.
Immolare 9 b.
Immolatio 643 c. boum 267 b. hominum ib. ovium 626 b. suum 625 c.
Immolatum idolis 267 b.
Immolatus Deo ib. non ib. recens ib.
Immolo 266 c. 267 a. 643 c. boves 267 b. oves 626 b. super vel post 626 a.
Immolor 604 c.
Immoratio 160 c.
Immoriger, vel immorigerus 40 b. 184 a. 506 b. 635 b.
Immorigerum esse 40 c.
Immorior 259 b. 540 a. 641 c. 743 a.
Immoror 115 c. 269 b. 338 b. 670 b. 736 a.
Immortalem reddo 259 c. 701 b.
Immortales Dii 21 a. 259 c.
Immortalis 86 a. 117 c. 254 b. 259 c. 314 a. 700 c. gloria 21 a. 254 b. laus 129 a. plane 314 a.
Immortalitas 259 c. 701 b.
Immota stabilitas 279 a.
Immotæ manere dicuntur res 412 b.
Immotè 612 b.
Immotum quod manet 669 b.
Immotus 170 c. 343 a. 357 a. 580 b. 612 b. 623 a. 655 c. 663 b. 664 b. 740 a. maneo 317 c. sto instar cippi 615 a.
Immundè vivens 74 a.
Immunditia 289 c. porcina 625 b.
Immundus 260 a. 289 c. 388 a. homo 625 b. sum 9 b.
Immunem facio 523 b.
Immunes alicujus rei 500 c.
Immunificus 188 b.
Immunis 125 a. à militiâ 619 a. à muneribus 635 b. à muneribus publicis 205 a. à præbendis diversoriis comitatui principis vel exercitui 285 b. à tributis 373 b. 694 a. à vectigali pendendo 642 a.
Immunitas 148 a. à muneribus publicis 205 a. à vectigali 642 a.
Immunitate donor 503 a.
Immunitus 221 a.
Immurmurare graviter 267 c.
Immutabilis 51 a. 100 a. 288 c. 317 b. 542 a. 559 c. 621 a. 652 a. 663 a. 664 b.
Immutabilitas 49 c. 100 a.
Immutabiliter 317 b. 664 b.
ad Immutandum aptus 50 c.
Immutans in alias atque alias formas 50 a.
Immutari qui vix potest 51 a.
Immutatio 49 a. 50 a. 55 c. verborum 662 c.
Immutatorius 50 c.
Immutatus sum 49 a.
Immuto 48 a. 49 a. 50 a. 55 c. 281 a. 437 b. 620 b. 664 b. antè 51 a. simul ib.
Immutor 48 a. 49 a. 281 a. et degenero 49 a.
ab Imo 303 b. Ex imo 92 c. 119 b. Ex imo fundo aut loco 437 c. In imo fundo aut parte ib.
Imò 418 a. 433 a. verò 47 c. 412 a.
Impactio 351 c.
Impar numerus 78 c. 519 b. Inæqualis, inferior, minor 101 b. 157 c. 278 a. sum incepto 460 b.
Imparatè 594 c. 595 a.
Imparatus 216 a. 365 a. 594 a. 595 a.
Impares oneri ferendo 696 a. vires habere 157 c.
Impariter. § Impari numero 519 b.
Impastus 588 c.
Impassibiliter 500 c.
Impatiens 742 c. doloris 246 b. iræ 183 a.
Impatienter 415 b. agitor 528 c.
Impatientiâ ib. 632 b.
Impatibilis 500 c.
Impavidè 250 c.
Impavido animo præditus 299 c.
Impavidus 85 c. 147 c. 373 b.
Impediendi vim habens 361 c. 552 c.
Impediens 317 b. 361 c. 552 c. circum 150 a.
Impedimenta 32 b. exercitus 594 b. veho 16 c.
Impedimento cui nihil est 552 c. qui est 285 a. 862 a. 551 c. sum 552 c. Sine impedimento 362 a. 552 c.
Impedimentum 387 a. 361 c. 362 a. 552 c. 598 a.
Impedio 108 c. 156 c. 211 b. 221 c. 337 a. 361 c. 362 a. 504 a. 631 a. 670 a. insuper 362 a.
Impedior 211 b. 552 c.
Impedire quempiam ab itinere 108 b.
Impeditè versor 732 c.
Impeditio 361 c. 362 a. 552. c.
Impeditus 362 a.
Impellendo 744 a.
Impellens pedem 207 c. vento secundo 489 c.
Impellere. § Incitare, inducere 12 b. 351 b.
Impelli ad bellum inferendum 16 a. Quod impellit 190 c.
Impello. § Ago, propello, pulso, urgeo 96 b. 98 c. 99 b. 190 c. 317 a. 336 b. 351 b. 357 a. 446 b. 479 b. 605 b. 743 c. 744 a. antè 317 b. et porrò ire facio 96 b. flando 577 a. impetuosè 570 b. sursum 744 a. vecte 492 c. vento secundo 489 c. unà ventum secundum immittens 490 a. § Adhortor, incito, induco, instigo 14 a. 15 b. 32 c. 96 b. 250 a. 505 b. 506 a. 579 c. 664 a. adversus aliquem 584 a.
Impellor. § Pulsor, urgeor 198 b. 336 b. vento 61 a. § Adducor, inducor, incitor 14 a. 32 c. 506 a. 584 a.
Impendendi actio 452 a.
Impendens 346 c. periculum 36 c. 78 b. 281 b. 346 c.
Impendeo 36 c. 71 b. 305 b. 346 c.
Impendêre 78 b. tempus 670 a.
Impendium 146 a.
Impendo 33 c. 46 b. 146 a. 451 c. 588 a. operam 515 b. præter destinatum 46 b.
Impendor 146 a.
Impenetrabilis 114 b.
Impensa 18 a. 46 b. 146 a. 640 c. 693 c. parva 612 b.
Impensâ carens 149 b. parva 70 b.
Impensas suppedito 46 b.
Impensè 637 c. rogo 387 a.
Impensor 46 b.
Impensum est in operarios 33 a. fero 373 b.
Imperandi cupiditas 81 c. cupidus 80 a. 81 c. difficultas 80 c. peritus 80 a. scientia 634.
Imperans mari 406 a. omnibus 81 c. 406 a. voluptatibus 240 a.
Imperare exercitui 343 b. tributum 631 a.
Imperativus modus 635 a.
Imperator. § Cæsar 345 a. § Dux, gubernator 80 b. 239 c. 307 a. 328 c. 406 a. 634 b. bonus 80 c. deorum et hominum 675 c. exercitus qui expeditioni navali præficitur 610 c. hostium 17 c. major ib. secundarum partium 18 a. sum 240 a. 328 c. sum hostium 17 c. summus ib.
Imperatorem esse 80 b. facio 136 c. salutare 9 a.
Imperatoria ars 240 a. dignitas 343 a. peritia 17 c.
Imperatoriæ artis ignarus 17 c. imperitia ib.
Imperatoriæ ib. 240 a.
Imperatoris collega 18 a. collega sum ib. domicilium aut tentorium 17 c. facinus ib. loco motus ib. loco qui est ib. locum obtineo ib. muneri aptus ib. munus obeo 17 c. 618 c.
Imperatorium munus 17 c.
Imperatorius. § Ad ducem pertinens 17 c. 240 a. 328 c. § Cæsareus 343 a.
Imperatrix 240 a.
Imperceptus cogitatione 393 a.
Imperfectio 641 b.
Imperfectum tempus 638 a.
Imperfectus 157 c. 204 b. 312 b. 343 c. 380 c. 419 b. 570 c. 641 b. 737 a. homo naturâ 524 b.
Imperio fœminarum regor 345 b. maris potior 313 c. nullius subditus 634 c. subsum 80 b. Pro imperio 634. Qui sunt in imperio 123 a. sub imperio Claudii 345 a. suum 642 a.
Imperiosè 231 c. 634 c. 637 a.
Imperiosus 153 c. 634 c.
Imperitè 10 c. 113 a. 140 c. 143 a. 277 c. 291 b. 398 b. 428 a. 495 b. 507 c. 601 a. versor in re aliqua 131 b.
Imperitia 83 c. 131 b. 143 a. 270 a. 277 b. 398 b. 428 a. 495 b. 507 c. 625 c. belli 706 c. equitandi 276 b.
Imperito 80 c. 81 a.
Imperitus 10 b. 40 b. 143 a. 187 b. 270 b. 277 c. 286 b. 291 b. 398 b. 410 a. 428 a. 507 c. 564 b. 601 b. 670 c. dicendi 133 c equitandi 276 b. honestatis 293 a. pugnandi 404 a. rerum 131 b. sum 270 a. 376 a.
Imperium. § Mandatum 634 c. 635 a. accipio, id est, jubeor 635 a. § Dominium, potentatus, principatus, regnum 60 b. 79 b. 174 a. 240 a. 328 c. 637 b. 675 c. æquale 345 c. Cæsaris 345 a. Dei 345 c. divisum habens 345 b. firmum habens ib. gero 81 c. in belluas 81 a. in nautas 79 b. justum 80 c. maris 344 a. merum 345 a. muliebre 345 b. multorum 328 c. mundi obtinens 345 c. nullius rei habebitis 539 b. populare 80 c. 345 b. prorogare 415 b. sacrum 81 a. servorum 345 b.
Impermiscentia 421 c.
Impermixtus 309 b.
Impero. § Indico, jubeo, mando 4 a. 80 b. 177 c. 507 a. 585 b. 634 a. 635 a. insuper 634 c. vicissim ib. § Dominor, regno 34 b. 60 b. 80 c. 81 c. 104 c. 253 a. 328 c. 343 b. 344 b. 406 a. 675 c. benè exercitui 18 a. optimè 80 b. post 174 a. solus 81 a. unà 81 c.
Imperterritè 537 b. 691 a.
Imperterrito animo 669 b.
Imperterritus 85 c. 537 b. 669 b. 691 a. animus 691 a.
Impertiendo nemini quicquam 163 a.
Impertiens libenter ib.
Impertio vel impertior 143 c. 163 a. 328 b. 407 b. 408 b.
Impertire laudem 157 c.
Impertit Eurybiadi quinque talenta 163 a.
Imperturbatus 324 c. 357 c. 635 b. animus 635 b.
Impervestigabilis 209 a. 287 c.
Impervestigatus 209 a.
Impervia navibus 434 b.
Imperviam viam nactus sum 451 c.
Impervium iter ib.
Impervius 95 c. 451 c. 518 a. plaustris 53 c.
Impetere conviciis 72 c.
Impetigo 381 b.
Impetrare 35 a. 338 c. à diis 553 a.
Impetravi ib. hoc à Persis. 67 b.
Impetro 67 b. 219 a. 533 c. 672 b. 673 b. 743 a. non 554 b.
Impetu animi ferri ad rem aliquam 479 b. concitor 477 a. concitus animi 412 a. contendere 34 a. et concursu violento se collidentes 446 c. feror 213 a. 238 266 c. 267 c. 272 a. 340 b. 458 a. 479 b. 577 b. 689 a. feror belluino 268 b. feror furibundo sursum deorsùmque 405 a. feror ex aliquo 484 b. feror in ib. feror in aliquem 267 c. ferri 405 a. incurrens 694 c. iracundo concitatus 405 a. omni 584 a. rapido 577 c. ruperunt 694 a. ruens 584 a. statim primo 101 a. Cum impetu 479 b. 484 b. 511 c. 577 b. 583 b. abeo 34 a. accedo 479 c. admovit manum 34 a. animi 479 b. delabor 34 a. egredior 479 b. erumpebant 34 a. exurgo ib. feror 584 a. ingredior 479 b. irruens 733 b. pertranseo 34 a. prodeo ib. proficiscor 479 b. supervenio 584 a. transeo 34 a. voro 577 b.
Impetum capere 272 a. capio 479 b. cepi ad aliquid agendum ib. cepit interficiendi sui ib. dedit in 484 a. do 458 a. 484 a. 328 c. excitans in animo 283 a. facio 100 c. 479 c. 495 c. 328 c. facio contrà 99 a. 479 c. remitto 229 a. retundo 55 a. sustinere 154 b.
Impetuosæ aquæ 117 a. fluenta habens 572 c.
Impetuosè 34 a. 363 c. 571 c. 583 b. 624 c. 628 b. fluens 572 c.
Impetuositas 574 b.
Impetuosus 27 b. 34 a. 35 b. 97 c. 117 a. 260 c. 405 a. 412 b. 463 b. 574 b. 577 b. 584 a. aper 268 b. et procellosus imber 14 c. hastâ 584 a.
Impetus 34 a. 168 a. 212 c. 213 b. 272 a. 288 a. 479 b. 484 a. 576 c. 577 c. 578 c. acierum in primo congressu 479 c. animi 272 a. 412 a. ejus quod projicitur 576 c. equi auferentis sessorem 694 b. humoris in aliquam partem influentis 694 c. in aliquem 498 a. in quem fieri nequit 528 c. irruentis 694 c. qui fit contrà 99 a. subire possit cum dicere 34 a. violentus 111 b. undarum 577 b.
Impexus 507 a.
Impia actio 582 c. res 485 b.
Impiè ib. ago 582 c. committi ib.
Impietas 220 c. 253 c. 485 b. 582 c.
Impiger 460 c. ad omnia 172 b.
Impigrè 265 b. 460 c.
Impigritas 460 c.
Impinge dentes tuos molares 14 b.
Impingens non 560 a.
Impingere clavum seu adigere 357 a. crimen 694 b. dicam 14 b. 136 a. facio 589 c.

Impingo. § Illido, infligo, incutio 14 b. 100 c. 207 b. 307 a. 331 a. 350 c. 351 b. 670 b. 733 a. 744 b. crimen 164 a. litem ib. simul 207 b. veluti cuneum 628 a. § Incurro, offendo 307 a. 337 c. 495 c. 559 c. 560 a. 589 c. in sermone 560 a. prior ib.
Impingor 72 c.
Impium 582 c. facinus ib.
Impius 253 a. 485 a. 582 c. sum 582 c.
Implacabiles inimicitiæ 315 a.
Implacabili irâ præditus 35 b.
Implacabilis 35 b. 49 a. 50 a. 274 a. 406 c. 553 a. 650 a.
Implacabiliter 49 b.
Implacidè 665 a. fero 94 a.
Implementum 127 b.
Implendi vim habens 534 a.
Implendo 533 c.
Implens 534 a. manum magnitudine 535 a. se obviis quibusque 534 b.
Impleo 67 a. 119 b. 127 b. 414 b. 531 b. 533 c. 534 c. 535 b. 614 a. aggestâ terrâ 727 c. aquâ 324 b. confestim et velut intrudendo 119 b. hauriendo 103 a. pressim 581 b. simul 533 a. supra modum 127 b. 535 b. § Prægnantem reddo 533 c. § Perficio, præsto ib. 534 a.
Impleor 119 b. 434 a. 533 c. 534 b. 535 b. 581 c. § Perficior, præstor 533 c.
Implere legem 535 a. 541 b. promissa 534 c. spe inani 722 c. vicissim 535 a.
Impleri potu 533 c. § Prægnantem fieri 534 a.
Impleverunt metu 535 b.
Implesse numeros omnes certaminis 533 c.
Impleti 414 a.
Impletio 534 a. legis ib.
Impletivus 534 c.
Impletus cognitione meteororum 535 b. dimidiâ ex parte 534 c. non ib.
Implexus (a.) in modum cratis 646 c. multum 533 b.
Implexus (s.) 533 a.
Implicamentum 532 c.
Implicans se negotiis variis libenter 554 b. Corpora quæ implicantur sibi mutuò in coitu 731 a.
Implicare calamitatibus 100 b.
Implicati amoribus 337 a.
Implicatio 533 a.
Implicatus mutuò sibi 621 b. non 533 b. pedibus telæ araneæ 533 a. tot officiis 603 a.
Implicitè 532 c. 533 c.
Impliciti retibus 165 c. tot malis 533 a.
Implicitus 29 b. 184 c. 533 a. 646 c. malis 421 a. malis nexibus 533 c. sum 235 c. sum malis 305 b.
Implico 156 c. 184 c. 185 b. 187 a. 337 a. 532 c. 533 a. 731 a. ærumnis et infortuniis 173 c. contra 533 a. in orbem 185 b. me negotiis multis 554 b. mutuo 533 a. 532 c.
Implicor 185 a. 457 b. 532 c. 533 a. § Occupor magnopere 533 a.
Implorans Athenienses 157 c.
Implorare misericordiam 438 a.
Imploratio 292 c. 550 b. Deorum 324 c. Numinis divini 550 b.
Imploraturi opem 157 c.
Imploro 110 c. 157 c. 292 c. 293 c. 550 b. auxilium 110 c. deorum opem contra aliquem 254 c.
Impluit 682 b.
Implumis 276 c. 561 a.
Impolitus 206 c.
Impollutum corpus 6 c.
Impollutus 486 a. 704 c. 706 b. 733 a.
Impone mari 228 c.
Imponens finem 641 a. sodali 215 b.
Imponere 71 c. finem alicui rei 340 c. finem labori 650 a. mulctam 99 b. 631 b. navi 94 a. vectigal 99 b.
Imponi faciendum 650 c.
Impono 96 a. 98 c. 99 a. 581 c. 631 b. 652 a. 694 b. contrà 651 c. clitellas 581 c. crudum aræ 653 c. finem 281 b. 503 a. insuper 650 c. manum, id est, Inchoo, aggredior 651 b. manus 653 c. mihi 650 b. mihi insuper 650 c. nomina 653 c. obiter 631 b. onera jumentis 594 b. onus 127 b. 706 a. portandum 650 b. præsidium 711 b. simul 651 c. sursum 693 b. vicissim 651 c. § Injungo 15 b. curandum 650 b. exequendum 651 b. § Irrogo ib. § Decipio 69 b. 691 c. 699 b. præstigiis 321 c.
Imponor 96 b. 100 c. 305 b. 651 b. in altum 650 c.
Importans noctuas Athenas 509 a. piaculum admissi perjurii 694 b.
Importantur omnia 212 b.
Importare quod licet 13 a. periculum 583 c. sapientiam aliunde 509 a.
Importatio 13 a. 14 b. 513 c. frugum 333 a.
Importatum frumentum 273 a.
quod Importatur et advehitur aliunde 14 a.
Importatus aliunde ib.
Importo 14 b. 103 b. 333 b. 509 a. 513 c. 694 b. præterea 694 c. unà 513 c.
Importor 333 b. 694 a.
Importunè 411 a.
Importunitas. § Intempestivitas 746 a. § Obturbatrix et interpellatrix molestia 289 c.
Importunus. § Qui obturbat et interpellat ib.
Impos animi 695 a. voti 673 b.
Impositio 99 b. 650 b. 651 b. manuum 653 b. nominum ib. tributi 99 b.
Impositione manuum accipere 653 c.
Impositius 651 c.
Impositor nominum 653 c.
Impositum suscipio 650 b.
Impositus 631 c. genibus 135 b. sum 305 b.
Impossibile 420 c. 737 b. est tolerare 174 b.
Impossibilis 420 c.
Impossibiliter ib.
Impostor 28 b. 69 b. 102 a. 102 c. 134 c. 327 a. 378 b. 530 c. 601 a. 615 b. 691 b. 699 b. 709 b.
Impostorem ago 311 a.
Impostoriè 620 b.
Impostorius 102 c. 351 b.
Impostura 11 b. 69 b. 327 a. 351 b. 351 b. 378 b. 691 c.
Imposturæ 699 b.
Imposturis utor 645 b.
Imposuerunt curru 650 a. nihil præterea oneris 650 c.
Impotem animi esse 561 c.
Impotens 345 a. animi 183 a. iræ 345 a.
Impotenter ib.
Impotenti animo ib.
Impotentia 174 a.
Impræsentiarum 734 b.
Impransus 75 c.
Imprecari 650 a.
Imprecata tibi diras 678 a.
Imprecatio 72 b. 280 a.
Imprecationem revoco 72 b.
Imprecationes depellens ib.
Imprecationibus diris devotus 72 a.
Imprecor 72 a. 280 a. diras 72 a. 375 c. insuper 220 a. iram deorum alicui 254 a.
Impressa nota 721 b. Cui Impressa est figura sacra 675 a.
Impressæ imagines 495 c.
Impressas notas non habens 721 b.
Impressio notæ et vestigii 721 b. § Irruptio 99 a. 100 c.
Impressionem facio 100 c. 117 a. 207 b. 337 a.
Impresso vestigio corporis 675 a.
Impressor ib.
Impressum esse desiderium 649 a.
Impressus 675 a.
Imprimere dedecus 401 c. dedecus civitati 71 c.
Imprimo 207 b. 259 a. 401 c. 464 c. 585 c. 716 b. 721 b. in aliquo 401 c. notam 585 b. quasi prima elementa et rudimenta 610 b. signum 585 b. 628 b. 674 a.
Imprimor 585 c. Quæ imprimuntur alte ib.
Improba mulier 554 a.
Improbandus et rejiciendus 169 b.
Improbatio ib.
Improbè 83 b. 204 c. 411 b. 515 a. 554 a. ago de industriâ 292 a. gerens se 554 a. gero me 411 b.
Improbi homines 664 c. mores ib.
Improbissimè 292 a. 515 a.
Improbissimus 292 a. 516 a. omnibus modis 292 a.
Improbitas 83 b. 85 c. 131 a. 164 b. 204 c. 291 b. 315 b. 411 b. 428 a. 442 b. 515 a. 554 a. 664 c. in omnium odia incurrens 220 c.
Improbitate immani præditus 516 a.
Improbitatem aversor ib. odi unà ib.
Improbitatis amans 428 b. odium 516 a.
Improbo 74 a. 130 b. 169 b. 293 b. 348 b. 541 c. 596 a. 653 b.
Improbor 74 a. 169 b. contumeliosè 394 a.
Improborum amans 428 b. 516 a. 702 c. imperio regor 346 a.
Improbos aversans 516 a. odi ib.
Improbum faciens 515 a. factum 131 b. 411 b. reddo 291 c.
Improbus 42 a. 83 b. 85 c. 131 c. 149 b. 164 b. 204 c. 291 b. 327 a. 355 a. 425 c. 428 a. 442 b. 497 c. 515 a. 688 a. 722 c. admodum 516 a. de industriâ 291 c. eximiè 516 a. extremè 214 c. fio 291 c. in re parvâ 516 a. qui non est ib. sum 204 c. 515 a.
Impropero 466 b.
Impropriè loquor 376 a.
Improprietas 359 b. sermonis 376 a.
Improprius 359 b. sermo 374 c.
Improvidè 711 c. ago 629 b.
Improvidus 286 a. 711 a.
Improvisè 471 c. De improviso 460 a. Ex improviso 168 c. 169 b. 689 b. 706 c. accidens 689 b.
Improvisum 160 a.
Improvisus 169 a. 182 a. 182 a. 471 c. 592 c. 706 c.
Imprudens 113 a. 182 a. 231 a. 277 b. 706 c. facio 189 c. nec opinans 182 a.
Imprudentem aliquem facere 384 a.
Imprudenter 113 a. 444 a. 592 c. 706 c.
Imprudentia 113 a. 277 b. 398 b. 443 a. 444 a. 706 c. Per imprudentiam 131 b. 189 c. 199 c. commissum peccatum 443 a.
Imprudentior aliquantum 708 b.
Imprudentiùs 113 a.
Impuber, impubes, impubis 243 c. 488 c. 730 c.
Impuberes 262 b.
Impudens 26 b. 34 c. 147 c. 287 a. 312 b. 360 c. 370 b. 387 b. 429 c. 473 c. 735 b. ut canis 26 c.
Impudenter 26 b. 34 c. 209 a. 287 b. ago 34 c. aspicio 475 a. attento 34 c. factum dictumve 209 a. gero me 26 b. 34 c. loquax 370 b. resisto veritati 34 c.
Impudentes oculos habens 473 c. 475 a.
Impudentia 26 b. 34 c. 287 b. 370 b. 679 c. summa et perdita 106 a.
Impudentiâ caninâ præditus 231 c. vincor 26 b. utor ib.
Impudentiam induere 228 b. oculis præ se ferre 26 b.
Impudentibus oculis aspicio 475 a.
Impudentior 360 c.
Impudentissimus ib.
Impudicitia cinædica 26 c.
Impudicus 7 a.
Impulsio 744 a. sursum versus ib.
Impulsor 190 c. 240 c. 744 a.
Impulsorius 744 a.
Impulsorum modo ib.
Impulsu Antipatri 9 a.
Impulsus (a.) 16 a. à Deo 166 a. 191 b. 484 a. 584 a. validâ manu 191 a. utrinque 185 a.
Impulsus (s.) § Concussio 324 a. § Instinctus 512 c.
Impultrix vis 571 a.
Impunè 60 c. 86 a. 147 c. 218 a. 229 b. 237 b. 454 c. 476 c. 545 c. evado 273 c. ferens 267 c. fero ib
Impunis 267 c. 545 c.
Impunitas 148 a. 267 c. 424 c.
Impunitè 545 c.
Impunitus 237 b. 305 c. 556 b. 659 a.
Impura vita 106 a.
Impurè ib.
Impuris cibis vescens 683 a.
Impuritas 421 a. cinædica 26 c.
Impurus. § Immundus, fœdus 288 c. 328 a. 526 b. § Impudicus, obscœnus, piacularis, scelestus 7 a. 9 b. 106 a. 288 c. 421 a. 451 b. 589 b.
Imputaverit aliquis utrumque imbecillitati 35 c.
Imputo 35 c. 377 b. 378 b. 650 b.
Imus (a.) 201 b. 487 c. venter 248 a. 360 a.
IN (cum Accusativo) 188 a. 196 a. 303 a. 414 b. § Adversus 187 c. 303 a. 414 b. 519 b. § Erga 519 b. § Intra 187 c. (Cum ablativo.) 59 b. 160 b. 187 c. 198 c. 303 a. 414 b. 498 a. 519 b. 558 c. 680 c.
In acta referre 136 b. 137 a. æternum 21 b. 160 b. agris 203 c. album refero 693 c. alteram partem 215 c. alto 682 a. altum ib. altum assurgens 715 c. altum provectus 415 a. altum provehi 414 c. angustum redigo 184 b. 191 a. animo habeo 221 b. 410 c. 412 a. 442 c. 443 a. 708 a. animo habere 412 a. 613 c. animo verso 264 c. 706 b. animum inducere 99 a. 230 c. animum induco 651 b. arctum cogo 184 b. arduum 478 a. armis 414 b. armis esse 469 c. aversum 469 b. 685 c. curas abiit 385 b. bellum pecunias suppeditare 187 c. bonum Cyri 198 c. buccam venire 616 a. caput 300 a. caput effudit 303 c. carcerem conjecit 183 c. colloquium venire 187 c. 213 a. commodum Cyri 198 c. commune 328 a. concione sedeo 187 c. conspectu 470 c. 472 c. 474 a. 499 a. 557 c. conspectu habens 473 a. conspectu positus ib. conspectum venio 683 c. 684 c. 685 a. contentiones irritas me conjicit 414 b. contrarium evenit 497 a. delubris 558 c. deos deliquit 414 b. diem posterum 89 a. discrimen venire 316 c. diversum 215 b. eos intuebatur 303 a. errorem induco 695 a. exercitum Græcorum intinxisti ensem 558 c. exilium mitto 191 c. faciem 303 a. fugam 698 c. futurum 87 a. genere 462 c. gratiam tuam 679 c. 721 c. gyrum 184. hanc sententiam locutus est 431 b. honore habeo 160 b. 657 b. jus vocare 292 c. 294 b. laudem Basilii dicere 187 c. littus egrediebantur ib. lucem 688 b. lucro esse 12 b. luctu senectutem transigere 160 b. malam rem 701 a. malam rem abire 211 b. malam rem abire jubeo 338 b. malam rem exeo 211 b. 701 a. manibus habere 414 b. manu habeo 160 b. 221 b. manum do 724 c. manus cadere 196 a. maxillam percutere 303 a. maxillas cædo 134 b. me est 196 a. me quantùm est 242 c. melius progredior 222 b. medio 414 b. medium affero, prodeo, &c. vide Medium. mentem venire, vide Mentem. metu versari 160 b. Midiam oratio 302 c. montibus 303 a. morbo ib. more esse 181 a. nocte 680 c. nihilum redigo 188 b. numerum virorum ascribi 634 a. oculis habens 473. a. omne tempus 160 b. omnem partem 499 c. orbem, vide Orbem. opere sum 204 a. ore esse, habeo, &c. vide Ore. os 474 a. 616 a. otio 630 c. parentes peccare 54 a. pectus percussit 303 a. perniciem 198 c. perpetuum 160 b. 246 a. potestatem redigere, vide Potestatem. posterum 78 b. 86 c. 188 b. 215 c. 469 b. præceps 696 a. prælium exire 160 b. præsens 89 c. præsenti 232 a. præsentia 89 c. 232 a. 446 a. 734 b. pretio habeo 222 c. 251 c. pristinum statum 79 b. promptu, vide Promptu. propriâ personâ 474 b. publicum prodire 152 a. quantum 485 a. rationes refero 137 a. re præsenti consilium capio 629 c. rebus bellicis contamni 187 c. regione peregrinâ esse 198 a. rem quæ sunt 280 c. renis liquescit res 519 b. se recipere, id est, promittere 154 c. senectute 558 c. sese cadentia 519 b. sinu 680 c. sinu gaudeo 719 a. speciem obsidionis 222 a. spem adduco 195 b. summâ 368 b. 462 c. superficie 188 c. 199 b. suspicionem venio 242 c. terrâ 725 c. terram 201 b. 504 a. terram cadere 303 a. totum 161 a. 462 c. 499 c. 508 c. tuto esse 627 b. tuto collocare 341 c. vanum 402 c. verbis singulis 303 a. viâ 498 a. virgultis 303 a. viribus meis non est 303 b. vitâ 59 c. ulnis gestare 558 c. universum 70 a. 159 c. 468 c. 499 c. unum, vide Unum. vobis est, seu vestrâ potestate 198 c. orbe quæ aguntur 303 a. utrumque partem 59 a. Et in hoc 196 b.
Inaccessa Græcia, id est, liberum et tutum accessum non habens 95 c.
Inaccessus 71 a. 94 b. 95 a. 213 a. 233 c. 373 a. 451 c. 452 c. 511 c. 609 b.
Inædificatus 354 b.
Inædifico 151 c.
Inæquabilitas 463 b.
Inæquabiliter ib.
Inæqualem dignitatem habens 658 b.
Inæqualis 278 a. 463 b. distributio 463 b.
Inæqualitas 278 a. 463 b.
Inæqualiter ib. crescere 405. c.
Inæstimabilis 658 a. felicitas 490 a.
Inæstuo 703 a.
Inaffabilis 672 c.
Inalgeo 575 b.
Inamabilis 202 b. 613 b.
Inambulo 302 a. temerè 370 c.

Inamœnus 722 a. 731 a.
Inane. § Vacuum 307 c. iter 649 c. monumentum 247 a. sepulchrum 251 a. studium 606 a.
Inanem operam sumere 447 b. vocem habens 717 b.
Inanes nugas deblaterans 384 c. voces emitto 717 b. voces funditans ib.
Inani conatu 307 c. sapientiâ præditus 601 a. spe implere 722 c. studio 606 a.
Inanis deblaterans magno cum clamore 679 a.
Inanibus de rebus discepto 377 a. rebus studens 606 a. rebus non studens ib.
Inanimatum 117 c.
Inanimatus 742 b.
Inanimum esse ib.
Inanimus ib.
Inanio 273 a. 370 c. 614 b.
Inanire 201 b.
Inanis. § Vacuus 307 c. 370 c. 600 a. § Vanus 51 c. 61 a. 67 c. 307 c. 402 c. 405 a. 410 a. 462 b. 466 a. 520 a. 649 c. 722 c. gloriæ cupidus 170 a. labor 513 c. est labor 402 c. opinio 709 a. sapientia 601 a. voluptas 139 a.
Inanitas. § Vacuitas 307 c. 600 a. vasorum 4 c. Vanitas 307 c. vocis 717 b.
Inaniter 307 c. 370 c. 405 a. affici 501 b. conor 560 b. laboro 403 a. loquens 717 b. loqui 375 c.
Inanium rerum studium 644 b. vocum funditatio 717 b.
Inaratus 77 a.
Inarefacio 646 b. 743 b.
Inarescere 738 c.
Inaresco 743 b.
Inargentatus 73 c.
Inargento ib.
Inarticulata vox 43 a. 275 c.
Inarticulatè loquor 98 c. 103 a. 703 a.
Inarticulatus 74 c. 75 a.
Inaspectabilis 471 b.
Inassatus 470 c.
Inasso ib.
Inaudax 659 c. sum ib.
Inaudio 39 c.
Inaudiri qui nequit 36 b.
Inaudita 561 b.
Inauditum 447 b.
Inauditus 49 a. fando 564 b.
non Inauditus 36 b.
Inauguro 271 a. 648 b.
Inauguror 271 a.
Inauratio 736 b.
Inauratus 736 c. circumcirca ib.
Inaures 88 b. 184 c. 587 b.
Inauris 210 b. 388 a. 487 c.
Inauro 736 b.
Inauspicatò accedo 209 b. eo 701 a.
Inauspicatus 33 b. 460 b. 467 a.
Incaco 655 b.
Incalcabilis 502 a.
quum Incalesceret ebrietas 71 c.
Incalefacio 255 b.
Incantamentis circumvenio et obtundo 22 a.
Incantamentum 21 c. 135 a. 645 b.
Incantatio 21 c. 135 a. 212 c. 645 b.
Incantationes 394 c.
Incantationibus expello 21 c. magicis occupo 394 c. permulcere et delinire 21 c. utor 394 b.
Incantator 21 c. 134 c. 645 b.
Incantatorius 135 a.
Incantatrix ars 394 c.
Incanto 21 c. 135 a. 156 c. 267 a. 645 b. simul 21 c.
Incantor ib.
Incarnatio. § Carnis concretio 581 b. Christi 437 a. 581 a.
Incarno 581 a.
Incassum 30 b. 31 c. 243 b. 402 c. 405 a. 410 a. laborans 204 b.
Incastigabilis 329 c.
Incavo 327 c.
Incautè 242 a. 444 a. 711 b. gero me 711 a. quod geritur ib.
Incautus 711 b.
Incedere qui potest 508 c.
Incedo 93 a. 94 b. 211 a. 451 c. 550 c. 609 c. per 93 b. per urbem 546 c. pompaticè et cum fastu 514 a.
Incelebrem esse 131 a.
Incelebris ib. 321 a. 690 b.
Incendi amore 250 a.
Incendiaria avis 606 b.
Incendiarius 536 b. 564 c.
Incendiis absumo 547 a. vasto ib. vastor ib.
Incendio absumo 556 b. vasto 599 b.
Incendium 143 c. 291 a. 556 b. 703 b.
Incendo 27 a. 71 c. 142 c. 230 b. 290 a. 291 a. 556 a. 564 c. 565 b. 676 b. 703 b. rursum 703 c. simul 565 c. vicissim 556 b. unà ib. § Excito, suscito 71 c.
Incendor 71 a. 143 c. 255 a. 556 a. 565 b. 676 b. 703 b.
Incensio 71 c. 290 b. 556 b. 565 b. 703 b.
Incensis castris 556 b.
Incensor 27 a. urbis 548 a.
Incensus amore virginis 247 b. non 556 b.
Incensus. § Non census 137 a.
Incentivum amoris 613 a.
Inceptatio 90 b. magnarum rerum 554 a.
Inceptator magnarum rerum ib.
Incepto 32 a. 99 b. 155 b. 281 b. abire 49 a. rem aliquam 280 c.
Inceptor 79 c.
Inceptum bellum 280 c.
Inceptum 99 b. 210 b. 507 b.
Incerniculo perpurgo 161 b.
Incerniculum 277 c.
Incerno 348 b. 583 b. 584 a.
Incero 314 b.
Incerta valde et dubia pugna 158 c.
Incertitudo ib. consilii de re quapiam 98 a.
Incertò 158 c.
Incertum cum esset ib.
Incertus. § Dubius, non compertus 132 a. 158 c. 502 b. 627 a. sum 481 a. sum quid agam 43 a. § Instabilis 286 a.
Incessanter 503 b. 605 b.
Incessens verbis 269 a. verbis maledicis et probrosis 152 a.
Incessere aliquem aliquid 273 b. lapidibus 97 b. maledictis 371 b. probrosis verbis 72 c.
Incessit cupido 212 b. me cupido 365 c. me fiducia 93 b. metus eum 212 b. motus vehemens 233 a. Quæ vox incessit aures nostras 100 c.
Incesso 71 a. 367 c. 460 a. 583 b. conviciis 201 b. 302 c. 434 c. dicteriis 201 b. 430 a. maledictis 641 b. probris 152 a. 302 c. 335 c. 434 c. 644 c. verberibus aut verbis duris 622 c. verbis asperis 200 c. unà 596 a.
Incessor conviciis 355 c.
Incessui destinatum instrumentum 508 c.
Incessus 93 a. 287 c. 508 c.
Inchoatus 204 b.
Inchoo 80 a. 651 b.
Incidendi ipsa actio (ab incido) 528 a.
Incidendi vim habens (ab incido) 643 a. 721 b.
Incidendo. § Secando 643 a.
Incidendo facilè (ab incido) 528 a.
ad Incidendum aptus (ab incido) 643 a. 721 b.
Incidens 642 c. corpus 736 c. cutem ib. jugulum 644 c.
Incidens 529 a. facilè 528 a. non 528 b.
Incidere crumenas 644 a.
Incidere et impingere 219 a. in aliquem 359 c. in calamitatem ib. in judicem iniquum 675 a. in librum 66 b. qui non potest 528 a.
Inciderunt in illos 359 c.
quum Incidissent fortè in Hipparchum 673 a.
Leo qui incidit in corpus ingens 359 c.
Incido. § Insculpo, inscribo, scarifico 330 a. 449 a. 721 b. circumcirca 721 b. in cippo 358 a. lapides 449 b. per summa 326 a. § Abscindo, seco 254 c. 337 a. 630 a. 642 c. 643 c. crudum adhuc 645 a. femur 644 c. ferro ib. jugulum ib. membra ib. nervos 358 a. 460 b. serrâ 557 a.
Incido. § Illabor, prolabor 53 a. 461 b. 528 a. antè 528 a. in vel super ib. insuper 528 b. simul 528 a. § Incurro 359 c. 528 a. 668 a. 672 c. Ingruo 537 b. § Occurro, obviam fio, offendo 528 b. 672 c. in aliquem 66 c. 359 c. prius in aliquem vel aliquid 672 c.
Incidor. § Secor 642 c. 643 b. venam 645 a. § Insculpor 721 a. in superficie 326 a.
quæ Incidunt 99 b.
Incilia 53 c. 336 c.
Inciles 53 c.
Incilis 379 c.
Incipiens cantum 411 b.
Incipio 17 a. 79 c. 80 a. 241 a. 724 a. rem aliquam 280 c.
Incipior 282 a.
Incircumscriptus 136 a.
Incircumspectus 109 c. 369 a.
Incisio. § Insculptura 721 a. Sectio 336 c. 337 a. 642 c. 643 b. membrorum 643 b.
Incisione gaudens 645 a.
Incisionem passus 642 c.
Incisor. § Sector ib. 643 a. crumenarum 644 a. venæ 645 a.
Incisores dentes 642 c.
Incisoriâ vi præditus ib.
Incisorius ib.
Incisum 336 b.
Incisura. § Insculptura 721 b. § Sectio 337 a. 643 c.
Incisus (a.) Insculptus 330 b. 449 b. § Sectus 643 a. à lapide 644 c. benè 645 a. recens ibid.
Incisus (a.) 337 a. 643 c.
Incita ejus mentem 317 b.
Incitabulum 27 b.
Incitamentum ib. 39 a. 317 a. 376 c. 579 b. ad rem Veneream 417 b. canum 579 b.
Incitandi vim habens 479 b.
Incitare canes clamore 268 b.
Incitata hasta 232 c.
Incitatè 583 b. feror ib.
Incitatio 469 a. 479 c. 664 b. canum 191 b.
Incitato cursu ferri 668 c.
Incitator 487 b.
Incitatoriè 479 c.
Incitatorius 664 b.
Incitatus 583 b. 584 a. 605 b. celeritate 584 a. cursu 668 c. sum ad aliquid agendum 479 b. Si est tibi animus hujus rei desiderio 584 a.
Incitavit ad defectionem 414 c.
Incitet in me 584 a.
Incito. § Adhortor, impello, instigo, stimulo 14 a. 15 b. 32 c. 39 a. 44 c. 57 c. 96 b. 99 b. 190 b. 198 b. 207 a. 230 a. 256 b. 294 a. 307 b. 317 b. 326 b. 340 b. 350 c. 351 b. 405 a. 468 a. 476 c. 479 c. 484 a. 487 b. 508 b. 605 c. 606 a. 638 b. 664 b. canes 579 c. in aliquem 229 c. vociferando 268 b.
Incitor 14 a. 207 a. 256 b. 469 a. 487 b. 584 a. 605 c.
Incivilis 547 c.
Inclamatio 110 c. 200 a. 293 b. 716 c.
Inclamatorius 293 a.
Inclamo 110 c. 268 b. 293 b. 343 b. 716 b.
Inclamor altâ voce 293 a.
Inclarescere 23 b.
Inclaresco 199 b.
Inclemens 35 b. 70 a. 131 b. 183 b. 246 b. 273 c. 738 a.
Inclementer 183 b.
Inclementia ib.
Inclinans æqualiter 323 c. in alteram partem 571 b. in neutram partem ib. in utramque partem 571 a. in terram 571 b.
Inclinante die in noctem 493 c. se Sole 325 a.
Inclinare ad pacem 129 c. facere aciem 322 c. faciem 323 b. facio ad 323 c.
Inclinarunt res 322 c.
Inclinat ad pacem 323 b. facio 322 c. Sol ib.
Inclinatæ sunt res ib.
Inclinatio 323 a. 438 b. 571 a. aciei 323 a. animi 323 c. cedentis oneri 163 a. cœli 323 a. colli in anteriores partes 638 a. in latus 323 b. quum aliquid in aliquam partem vergit 194 a. temporum 289 c.
Inclinato capite 355 a. intueor 358 b. cum animo 323 b.
Inclinatus 350 c. et innixus 734 c. in alteram partem 323 c. non ib. supplex 350 b. sum 323 b.
Inclinatus, ûs ib.
Inclino. § Deprimo, vergere facio 322 c. 323 b. 371 b. caput 358 b. me 323 a. 338 c. 385 b. me juxta aliquem 358 c. § Nuto, vergo, laboro, propendeo 246 a. 323 b. 571 b. ad ruinam 438 c. aliquantum 323 b. circum 323 c. cum impetu 117 a. in fugam 323 b.
Inclinor 117 a. 323 a. 631 a. deorsum 571 b. simul 358 c. vehementer 696 a.
Includens pelle 175 b.
Includitur in corpore 320 c.
Includo 185 c. 186 a. 320 b. 367 c. carcere 185 c. intus 320 b. tanquam stabulo aut ovili 585 b. unà 320 c.
Includor 185 c. 274 a. 320 b.
Inclusa 186 a.
Incluserunt 185 a.
Inclusi auro lapides 586 b.
Inclusio in carcerem 185 a.
Inclusum esse vase 320 b.
Inclusus 186 a. 320 b. spiritus intestinis 305 a.
Inclytus 148 c. 320 c. 324 c. 355 c. arca 660 b. consilio 420 b. filius 495 b. procul 325 a. valde 324 c. vates 399 b.
Incoctilis 227 c. natura 639 b. naturâ ib.
Incoctus. § Qui incoquitur 227 c. § Non coctus et crudus adhuc 203 a.
Incœnatus 150 a.
Incogitans 471 c.
Incogitanter 378 a.
Incogitantia 113 a. 281 a. 377 c. 378 a.
Incognita loca 158 c.
Incognitus 131 a. 132 a. 143 a.
Incohærent 95 b.
Incohibilis 71 c. 330 b.
Incola 180 a. 214 b. 435 a. 455 c. 456 b. sum 457 a.
Incolæ 354 b.
Incolam esse 457 a.
Incolarum positio 456 b. translatio 457 a.
Incolas transfero ib.
ad Incolas pertinens ib.
Incolatus, ûs ib.
Incolis frequentem reddo ; unà 456 c.
Incolo 200 a. 221 c. 433 a. 435 b. 436 a. 456 c.
Incolor 453 a. 455 c. 456 c.
Incolume præstare 224 b. servari et retineri 343 b.
Incolumem mentem habens 709 b. perduco in vel ad 600 c. præsto 600 a. reduco 600 c. remitto ib. servo ib.
Incolumis 41 c. 78 b. 108 c. 227 b. 231 b. 308 c. 501 a. 524 a. 600 a. evado 600 b. 711 b. magis 600 b. maneo 223 a. omnino 227 b. pervenio 600 b. prorsus 524 a. servor 600 a. sum 78 b. 124 c.
Incolumitas 78 b. 108 c. 232 b. 309 a. 524 a.
Incolumitati pristinæ restituo 600 b. restituor ib.
Incolumiter 309 a.
Incommodatio 291 b.
Incommodè versor et impeditè 732 c.
Incommodis afficio 391 b.
Incommoditas 732 c.
Incommodo 198 c. 204 c. 391 b.
Incommodo afficior 500 a. conflictatur gravi 235 c.
Incommodum 558 c. 725 a. 732 c.
Incommodum esse 294 c.
Incommodus 199 c. 695 b. 696 a. 732 c.
Incomparabilis pulchritudo 403 c.
Incompertus 219 a.
Incomposita res 341 b.
Incompositè 227 a. 282 b. 341 b. 411 b. 625 a. 635 b. 660 c. ago 227 a. gero me 341 b. 411 b.
Incompositi mores 635 b.
Incompositis moribus præditus 543 a. 635 b.
Incompositus 32 c. 282 b. 341 b. 411 b. 578 a. 624 c. 635 b.
Incomprehensibilis 318 b. 367 c. 368 c. 725 a.
Incomprehensibilitas 367 c.
Incomptè 341 b.
Incomptus 341 b. 533 b.
Inconcinnè 31 a. 82 c. 411 b. 578 a. 665 a. gero me 411 b.
Inconcinnitas 578 a.
Inconcinniter 716 c.
Inconcinnum responsum 700 a.
Inconcinnus 31 a. 82 c. 411 a. 415 c. 578 a.
Inconcussa benevolentia 620 b.
Inconcussus 170 c. 324 a. 348 a. 380 b. 583 c. 603 b. 628 a. 655 c.
Inconditè 411 b. 594 c. 625 a. 655 a.
Incondita 663 c.
Inconditum 595 a.
Inconditus. § Incompositus, Inconcinnus 411 b. 624 c. 635 b. § Non extructus 594 c.
Inconditus 241 c. 594 a.
Incongruè 82 c.
Incongruens 82 c.
Incongruenter 31 a.
Incongruentia 82 c. 376 b.
Incongruus 51 a. 82 c. 183 b. 415 c.
Inconnivens 432 a. intuitus 638 b.
Inconniventibus oculis intuens 432 a. palpebris aspicio ib.
Inconscius alius 182 c.
Inconsequens 39 a.
Inconsequentia, æ ib.
Inconsiderantia 31 c. 109 b. 281 c. 377 c. 378 a. 398 b. 706 c.
Inconsideratè 113 a. 217 b. 281 c. 378 a. 413 b. 438 a. 592 c. 593 a. 706 c. 726 a. accipientes baptismum 629 b. ago ib.
Inconsideratus 113 a. 280 a. 378 a. 413 b. 473 a. 592 c. 593 a. 640 a. 706 c. affectus 378 a.
Inconsolabilis 294 a. 429 b.
Inconstans 61 a. 102 b. 106 a. 282 c. 285 a. 545 a. 621 c. 646 a. 708 a. sum 285 a. 520 a.
Inconstantem esse 23 a.
Inconstanter 106 a. 285 a.
Inconstantes mores 530 c.

Inconstantia 102 b. 113 b. 283 a. 463 b. 653 b. 709 c.
Inconsultè 217 b. 706 c. agens 113 c. ago 629 c. facio aliquid 706 c.
Inconsultissimè 113 a.
Inconsultiùs ib.
Inconsultò ib. 182 c. 593 a. dictum seu factum 578 a.
Inconsultus 113 c. 706 c. affectus 378 a. sum 706 c.
Inconsum, tus 146 b.
Incontaminatus 426 a. 733 a.
Incontinens 315 a. cupiditatum ib. venereæ voluptatis ib. sum [illegible] loquendo 7 c. 363 c.
Incontinenter 345 a. 363 b. 403 a. vivo 345 a.
Incontinentia 309 a. 345 a. 403 a. in loquendo 363 c. juvenilis 438 a. oris 616 c.
Inconveniens 24 b. 82 c. 660 c. dictum aut factum 660 c.
Inconvenienter 660 c. 663 a.
Inconvenientia 82 c. 376 b. 660 c.
Inconvictus 192 b.
Incoquo 227 c.
Incorporalis 631 b.
Incorporeus ib.
Incorrupta virgo 701 b.
Incorruptè. § Sine acceptione munerum 154 c. 155 c. 176 a.
Incorruptibilem reddo 701 b.
Incorruptibilis 700 c. 701 b.
Incorruptibilitas 701 a.
Incorruptissimus pecuniâ 176 a.
Incorruptum esse 701 b. judicium 165 a.
Incorruptus. § Integer, salvus, incorruptibilis 86 a. 117 c. 314 a. 509 c. 701 a. § Non adulteratus 315 b. § Largitione non corruptus 155 c.
Incredibile quum non sit 183 b.
Incredibilis 170 a. 506 c.
Incredibilitas 506 c.
Incredibiliter 170 a. 506 c.
Incredulè 506 c.
Incredulitas ib.
Incredulus ib.
Incremento carens 23 b.
Incrementum 14 a. 23 c. 108 c. 163 a. 432 c. 714 c. accipio 23 b. 44 a. capio 163 a. confert [illegible] vitæ, et operi 695 c. do 44 a. non capiens ibid. 163 a. non dans 23 c. summum cujusque rei 38 b.
Increpans libenter 658 b.
Increpatio 200 c. 307 b. 338 c. 537 c. 658 b. 659 a.
Increpator 658 b.
Increpatorius ib.
Increpitatur 307 c.
Increpito 307 b.
Increpo 70 c. 71 a. 101 a. 366 a. 388 b. 434 c. 537 c. 653 c. 658 b. probris 406 b.
Increscens facilè 23 c.
Incresco 405 c. 637 c.
Incruentâ pugnâ 28 a.
Incruento Marte ib.
Incrusto 552 b.
Incubans 210 b. gallina 716 a.
Incubant lepores maris 217 b.
Incubare ovis qui solet 745 b.
Incubari dicuntur ova 250 a.
Incubatio 743 b.
Incubitus ib. mentis in rem quampiam 99 b.
Incubo 179 c. 217 b. 269 b. 328 a. ovis 745 c.
Incubuerant vehementer in hæc 648 a.
Incubus 50 b. 541 a.
Incudis repositorium 653 b.
Incudo 495 c.
Inculco. § Intrudo 119 c. Quod inculcatur ib. § Sæpiùs iterando ingero 263 a. auribus 248 b. extra rem 99 a. tibi hoc 21 c.
Inculpatè 36 a. 293 b. 367 b. 411 c. 537 c. 701 c.
Inculpatus 36 a. 293 c. 411 c. 434 b. 528 a. 537 c. 635 a. 658 b.
Inculta terra 203 b. 229 a. 387 c.
Incultè 410 a.
Incultis locis nascentia 725 c.
Incultus. § Inaratus, desertus 203 b. 206 b. 209 b. 725 c. 732 a. fio 396 b. 725 c. jaceo ib. locus 209 c. § Inelaboratus 206 b. 387 c. § Horridus, inornatus, impolitus, inornatus 10 c. 254 c. 539 a. 341 b. 427 a.
Incumbebant mihi curæ multæ 281 b.
Incumbens. § Inclinatus 358 c. in hoc unum omni studio 19 a. § Ingruens 584 a.
Incumbentes in hæc animo et studio 281 b.
Incumbere in dentem 596 b. perseveranter alicui rei 413 a. § Ingruere 207 a.
Incumbet assiduè, [illegible] est, instabit 179 c.
Incumbit desuper 246 a.
Incumbo. § Inclino me, innitor, jaceo super 94 c. 207 a. 223 a. 323 a. 378 c. 528 a. 595 c. 596 a. 615 b. inclinato capite 358 b. pronus seu propendens ib. insuper 528 b. simul 358 c. § Deditus sum 223 a. 271 c. 305 b. 306 c. 648 c. alicui rei 305 b. assiduè 180 b. cum tolerantia et perseverantia 346 a. in hanc rem 123 a. in rem aliquam 225 a. remis 99 a. toto pectore 631 b. vehementer literis et disciplinis 396 a. § Immineo 305 a. § Ingruo, irruo 72 c. 99 b. 117 a. 224 a. 570 b. 596 a. § Insto, urgeo 505 b. cervicibus fugientis 198 b.
Incuratus 312 c. 313 a. 410 a.
Incuria 335 b. 384 b. 409 b. 410 a. 746 b.
Incuriosè 410 a. 568 b.
Incuriosus 746 b.
Incurrens impetu 694 c. in semetipsam, id est, sibi ipsi contraria 598 b.
Incurrere in accusationem 672 b.
Incurrit in animam oblivio 660 a.
Incurro. § Delabor, incido 307 a. 359 c. in crimen 491 b. incommoda 359 c. insuper 528 b. simul 528 a. § Incido, accido 668 a. § Irruo 66 b. 99 a. 255 c. 351 b. 668 a. § Offendo 351 b. § Coëo, competo, convenio 94 c. 528 c. eodem 99 c.
Incurrunt in adversos hostes 66 b.
Incursavit regionem 276 b.
Incursio 668 a. quæ vicissim fit 99 a. malorum 281 b.
Incursionem facio 668 a.
Incursionibus expositus ib. vastabat regionem 255 c. vasto 660 a.
Incursu 212 b. 309 c. 512 b. 528 c. 660 a. equo 276 [illegible]
Incursori vel in ignem vel in deos 65 c.
Incursus 94 b. 98 c. 99 b. 273 a. 536 a. 667 c. 668 a. contrarius 479 c.
Incurva crura habens 371 c.
Incurvans genua 135 b. sese 171 c.
Incurvatio 6 b. 139 c. 297 b. 358 b. 388 c.
Incurvi 356 b.
Incurvitas 139 c. 358 b.
Incurvo 6 a. 122 c. 141 b. 171 c. 270 a. 297 a. 358 b. 359 b. 430 b. 620 b. in anteriora 388 c.
Incurvor 6 a. 139 c. 270 a. 297 a. 359 b.
Incurvos pedes habens 369 b.
Incurvum nasum habens 576 b. reddo 139 c.
Incurvus 6 a. 139 c. 141 b. 297 a. 358 c. 359 b. 388 c. 569 b. 371 c. 389 c. 619 c. aliquantum 359 c. 576 a. supernè ib. sum 341 a. utrinque 359 c.
Incus 296 c. indomita 191 a.
Incusabantur ob id, quasi obstitissent 36 a.
Incusæ imagines 495 c.
Incusandos 411 c.
Incusans sortem suam 408 b.
Incusatio 8 a. 111 a. 411 c. querula sortis suæ 408 b.
Incuso 8 a. 36 a. 293 b. 408 b. 411 c. 678 a. sortem meam 408 b.
Incusserant tantum metum improbis 206 b.
Incussio 655 c.
Incustoditè 711 c.
Incustoditus 209 c. 711 c.
Incutere colaphum 501 c. plagam 694 c. plagas 647 a. timorem falsum alicui 641 c.
Incutiebat metum sonitu 674 b.
Incutiens terrorem illis 583 c.
Incutio 207 a. 512 a. 583 c. 655 c. 670 b. 694 b. terrorem 690 c. timorem 149 b.
Indagandæ sunt feræ 287 c.
Indagans res futuras 609 b.
Indagare 209 a. 257 c. 287 c. 371 c.
Indagari vestigiis 287 c.
Indagatio 191 b. 209 a. 287 c.
Indagator 167 a. 209 a. 257 b. 287 c. exquisitus 413 c.
Indagatu difficilis 209 a. 257 c. 609 b.
non Indagatus 257 c.
Indagine cingo 581 a. 609 c. cingo undique 610 a.
Indago 287 c. 609 c.
Indago (v.) 209 a. 402 a. 590 b. 592 b. 673 c. accuratissimè 209 a. aquas 593 b. priùs 209 a. sagaciter 191 b.
Indagor 257 c.
Inde 89 c. 197 a. 485 a. Jam inde 89 c. 216 a. Jam inde ab utero matris 215 c.
Indecens 183 b. 227 a. 555 a. actio 227 a.
Indecenter 183 b. 227 a. 341 c. 555 a. admodum gerere se 227 a. gero me ibid. 341 b. tracto aliquem 185 b.
Indecentia, æ 183 b. 555 a.
Indeclinabile nomen 324 a.
Indecora forma 427 a.
Indecorè 227 b. 262 a. 341 c. 555 a. ago 227 a. gero me ib. tracto ibid.
Indecorum 555 a. dictu 227 b.
Indecorus 183 b. 227 b. 555 a.
Indefatigabilis bello 719 a.
Indefensus 163 a.
Indefessè 296 c.
Indefessis pedibus currens 551 a.
Indefesso studio fugere 534 c.
Indefessus 296 c. 297 a. 338 b. 425 b. 671 c. bello 719 a. pugnâ 403 c.
Indefinita oratio 481 a.
Indefinitè 685 a. capior 481 a. intelligo ib.
Indefinitivus ib.
Indefinitus ib. sum ib.
Indefletus 319 b. 514 c.
Indelebile 44 b.
Indelebilis 44 c. 542 c.
Indemnatus 165 b. 349 b.
Indemnis 86 a. 237 b. 267 c.
Indemnitas 133 c. 237 b.
Indeploratus 319 b.
Indeprecabilis 35 b. necessitas 506 c.
Indeprehensibilis 219 a.
Indesinens 380 c. 383 c. 446 c. 503 b.
Indesinenter 383 c. 385 b. 394 b. 446 c. 503 b.
Index 3 c. 129 c. 419 a. certissimus 419 a. digitus 148 a. 388 a. horarum 377 a. libri 368 b.
Indicabit ipsum 187 c.
Indicabo ib.
Indicare. § *Æstimare* 68 b. Quanti indicas hunc 315 a.
Indicatio 148 b. 419 a. fit 585 c. rei arcanæ 8 c.
Indicationem edens occasionis 585 c. Per indicationem 148 b.
Indicativa 481 a.
Indicator 706 b.
Indicatorius 658 a.
Indicatura. § Pretium 658 b.
Indicem facio 136 c.
Indicere bellum 201 a. tributum 634 a.
Indices. § Inventaria 684 b.
Indicii præmium 479 a.
Indicium 101 a. 130 a. 148 a. 158 b. 192 b. 400 c. 585 b. 640 a. editur 585 c. facio ib.
Indico. § Enuntio, significo 4 a. 8 a. 130 a. 148 b. 187 b. 419 a. 585 b. 586 a. 684 c. ante 419 a. autorem sceleris 13 a. contra 148 b. horas 377 b. simul 148 b. § Æstimo 658 a. carius ib. nimis carum ib.
Indico 3 c. 4 a. 127 c. 330 c. 706 b. bellum [illegible] c. ludos 4 a. prius per præconem 315 a. silentium 589 b.
Indictâ causâ 348 c. 349 b. damnare 209 c.
Indictio 137 b.
Indictus. § Non dictus 573 c. § Denuntiatus 294 [illegible] non per præconem 315 a.
Indicum. § Piper 275 a.
Indies 245 c.
Indifferens 694 a. sum aliqua in re ib. Pro indifferente habeo ib.
Indifferentia, æ ib.
Indigena 123 c. 124 a. 125 a. 146 b. 413 b. 660 a. 738 b. sum 738 b.
Indigens 722 b. 733 b. multis 158 a. nullâ re 153 c.
Indigenter 157 c.
Indigentia 157 c. 509 c. 722 b. 733 b. paucarum rerum 158 a.
Indigeo 156 b. 157 c. 509 c. 510 a. 722 b. 733 b.
Indigestè 341 b. 635 b.
Indigestus 341 b.
Indigetes dii 144 a.
Indigna calamitas 183 b. [illegible] minime convenientia ib. pati 149 b. passus 501 a.
Indignabunda oratio 435 b.
Indignabundè 418 c.
Indignantibus valdè militibus 501 b.
Indignari 104 a. 210 a. 267 c. de quo debemus 435 b.
Indignatio 2 c. 435 b. 492 b. 582 c. cum invidia quadam 435 b. Cum indignatione 725 a.
Indignationem cieo 325 c. moveo 541 a. Ad indignationem pronus 435 b.
Indignatur 116 b.
Indignè. § Immeritò 68 b. Iniquè, indignis modis 183 b. ferendum 2 c. fero ib. illata cæcitas 183 b. pereo 461 c.
Indignis modis tracto aliquem 183 b. verberibus concidere ib.
Indignitas 68 c. rerum 341 b.
Indignor 2 c. 3 a. 52 b. 149 c. 221 b. 244 c. 264 c. 331 c. 384 b. 419 a. 435 a. 492 b. 530 b. 696 c. 719 c. 725 a. 730 c. adversum 629 c. contrà 720 a. insuper 435 b. ob 2 c. supra modum ib.
Indignum facinus 183 b. facinus esse dico 500 c. fide judico 506 c. judico 68 c.
Indignus. § Non dignus ib. veniâ 131 a. § Indecorus, indignè illatus 183 b. 555 a.
Indignum esse re aliquâ 157 c.
Indigus 157 c. 158 a. 509 c. minimè 157 c. non ib.
Indiscretè 349 b.
Indiscretio ib.
Indiscretum ib.
Indiscussus 257 c.
Indispositus 341 b.
Indissolubilis 293 b.
Indissolutus ib.
Indistinctam vocem habens 716 c.
Indistinctum 349 b.
Indistractus 603 a.
Individuus 31 c. 645 a.
Inditum est tibi nomen 123 a.
Indixit honores 706 c.
Indo 100 b. 163 a. 542 a. 651 b. 652 a.
Indocilis 16 b. 398 c.
Indocilitas 398 c.
Indoctè 16 b. 398 b. 495 b.
Indoctus 16 a. 138 b. 161 c. 277 c. 336 b. 376 a. 398 b. 410 a. 428 a. 432 b. 564 b. 601 b.
Indole bonus 715 a. pravâ præditus 715 b. summâ 715 a.
Indolem leonis habens 715 b.
Indolentia 43 c. 391 b. 500 c.
Indolentiâ præditus 43 c.
Indoleo 63 b. 501 b.
Indoles 248 a. 663 a. 714 b. major [illegible] virtutem 242 a. mala 715 b.
Indomita incus 191 a. naturâ præditi 639 b.
Indomitus [illegible] b. 143 c. 639 b. 650 a. 671 a. animus 16 b. equus 16 a.
Indonatus 176 a.
Indormio 146 c. 217 b. 269 b. 328 a.
Indotata 179 a. 558 b.
Indotatus 179 a.
Indubiè 169 c.
Indubitabilis 175 c.
Indubitanter [illegible] c. 175 c.
Indubitatè 109 c.
Indubitatum 576 b.
Indubitatus [illegible] a. 167 a. 175 c.
Inducendi vim habens 14 b.
Inducere 12 b. animum 413 a. in animum 99 a. 230 b. in exitium 96 a. oblivionem 542 a. Abolere 137 a.
Induciæ 38 a. 222 c. 223 b. 247 c. 605 a.
Induciarum rupere 605 b. formula 724 b.
Inducias non admitto 605 b. non servo ib. paciscor 544 c.
Inducit fletum amicis 271 b.
Induco 13 a. 14 a. 96 b. animum 265 b. in animum 412 c. 443 c. 479 b. 651 b. in errorem 627 a. 664 a. 695 a. 722 c. loquentes 341 c. pompâ magnâ et comitatu 513 b. prior 14 a. § Adduco in, redigo ad 661 a. § Infero, inveho, importo 14 b. 513 b. 694 b. tenebras 598 a. § Impello, incito, pellicio 14 a. 32 c. clàm 16 a. § Deleo, expungo 137 a. radendo 449 a.
Inducor. § Incitor 14 a.
Inductio 14 b.
Inductionem habens ib.
per Inductionem 14 c.
Indue arma 174 b. me lana 228 a.
Induens capiti tristem servitutem 97 c. incorruptam naturam 228 b.
Induere se laqueis 175 b.
Induet te 228 a.
Indui personam 100 b. te habitu Herculis 594 a.
Induimus ei leonem 228 b.
Induitur pallio hujusmodi 222 b.
Indulco 133 c.
Indulgens 131 a. compotationibus 513 c. otio 630 c.
Indulgentem se præbere 163 a.
Indulgentia 131 a. fortunæ 569 a.
Indulgeo 185 a. 722 a. 737 c.
Indulgere 230 a. genio 42 a. 501 a. voluptatibus 171 a.
Indumenta 175 b. armorum omnis generis 98 a.
Indumentis paribus amictus sum 687 c.
Indumentum 71 b. 98 a. 100 b. 175 b. 184 b. 222 b. 228 a. 611 b. laneum 526 b.
Induo 71 b. 98 a. 99 b. 100 b. 174 c. 175 a. 184 b. 222 b. 228 a. 594 b. 610 b. 611 b.

652 a. me 98 a. 174 c. me insuper 228 b. post 175 c. simul 175 b. sub 175 a.
Induor 98 a. 99 b. 222 b. 228 b. albis 228 c.
Indurandi vim habens 591 b.
Indurat cutem 591 c.
Induratum esse 591 b. nimis ferrum 591 c.
Induratus 597 a.
Induresco 591 c.
Induro 344 b. 430 a. 568 b. 591 b. 597 a. in scirrhum 597 a. in testæ modum 486 b. insuper 568 b.
Induror instar testæ 486 b. ut lapis 386 a.
Indurui arefactus 591 b.
Induruisse ib.
Indusium 175 b. 729 a.
Industria 409 b. 420 c. 516 a. 620 b. 667 c. De industria 129 c. 199 c. 595 a. facio 444 a. non 648 b.
Industriam adhibeo 648 c.
Industrius 152 b. 172 b. 420 c. 515 b. 620 b. 648 b. 715 b. in re aliquâ 648 b.
Indute impudentiam 228 b.
Induta pulcher 228 a.
Indutus 71 b. 175 a. 228 a. 611 b. benè 611 c. sindone 99 b. sum 228 a. veste Medicâ ib. veste nuptiali 611 b. vestem purpuream 222 b.
Induxi in animum hoc facere 31 c.
Induxistis illis in animum philosophari 541 b.
Induxit in animum, quævis potiùs pati, quàm &c. 317 a.
Inebriamentum 406 a.
Inebriandi vim habens ib.
Inebriantis voluptate ib.
Inebriare 268 a.
Inebriari incipere 438 b.
Inebrio 406 a. me ib.
Inebrior 406 a. 438 b. 704 b. in vel inter 406 a. supra modum 406 b.
Inedia 4 c. 588 c. summa 353 c.
Inediâ conscisco mihi mortem 346 a. neco 12 a.
Inediam perpetior 346 a. tolero 588 c.
Ineffabilis 564 b.
Ineffabilis 87 b. 210 c. 365 b. 374 b. 429 a. 573 a. 690 b. 706 c. 716 b.
Ineffabiliter 574 a.
Inefficacem reddo 203 c.
Inefficax 172 b. 204 a. 363 b. 554 b.
Ineffigiatus 721 b.
Inelaborata et rudis pellis 154 b.
Inelaboratus 205 c. 206 c. 594 c. 629 b.
Inelegans 122 b.
Ineleganter ib.
Inelegantia 91 a. 420 a.
Inelectabilis 107 a. 496 c.
Ineluibilis pœna 478 b.
Inemendabilis ib.
Inenarrabile verbum 215 a.
Inenarrabilis 240 b. 241 a. 573 c. 690 b.
Inenarrabiliter 240 b. 574 a.
Inenodabilis nexus 67 c.
Ineo amicitiam 702 b. concilium 378 a. numerum 378 b. rationem, id est, computo 377 b. 378 a. sodalitatem 215 a. § Coëo (de coitu anim.) 93 a. 107 b. 260 c. 261 a. 263 c. 475 b. 492 b. 741 a. fœminibus diductis 419 a. fœminam alterius præter meam 492 b. iterum ib. prior ib. prius 96 b. post aliem 93 c.
Ineor 475 b. 492 b. prior 492 b.
Inepta cogito 403 a. loquens 376 b. loquor ib. sapiens 709 a.
Ineptè 16 a. 73 b. 82 c. 295 a. 402 c. 411 a. 589 c. 660 c. 663 a. 706 a. 743 a. ago 295 a. 402 c. cavillatus est 403 a. loquor 740 b.
Ineptiæ 75 b. 82 c. 295 a. 625 b. 688 a.
Ineptiæ 376 b. 385 b. 704 a. 743 a.
Ineptio 173 c. 295 a. 385 b. 403 a. 704 a.
Ineptire supra modum 227 a.
Ineptivit 103 a.
Ineptius aliquid agere dicuntur mulieres 38 b.
Ineptum 494 c. ingenium 589 c.
Ineptus 16 a. 39 a. 75 b. 78 b. 79 b. 82 c. 242 a. 295 a. 402 c. 589 c. 653 b. 660 c. 688 a. 706 a.
Inequitabilis 276 b.
Inerat fronti 205 a.
Inermis 140 b. 268 b. 470 a. 647 c.
Iners 108 b. 203 a. 204 a. 206 a. 260 b. 400 a. 409 c. 554 a. 568 b. animus 363 b. et inutilis, qui nihil in medium attulit 101 b. qui non certat 19 b.
Inertem reddens 512 c. 544 b.
Inertia 83 c. 108 b. 203 b. 264 c. 515 c. 554 b. 569 a.
Inertiæ indulgeo 569 a. me dedo 108 b.
per Inertiam 569 a. ago 265 c.
Inerudita et inscita verba 375 a.
Ineruditè 425 b.
Ineruditus 432 b. 495 b.
Inescamentum 150 c.
Inescans ib.
Inescare 6 a. 150 c.
Inescari verbis 250 a.
Inescator 150 c.
Inest discrimen 232 a.
qui Inest ib.
Inevitabile periculum 35 b.
Inevitabilis 172 c. 385 b. 393 c. 699 b. 711 c. omnino 699 b.
Inevitabilitas 172 c.
Inæqualis fœderibus facilem me præbeo 653 a.
Ineunte ætate 280 c. vere 53 b. 177 a. nuper vere 278 b. Ab ineunte ætatulâ 559 b.
Inexcitabilis somnus 178 b.
Inexcusabilis 374 a.
Inexercitate 140 c. 410 a.
Inexercitatus 83 a. 140 c. 410 a. 670 c. 672 a.
Inexhaustus 146 b.
Inexorabilis 35 b. 46 c. 387 c. 406 c. 473 a. 613 b. 641 b. 643 b. necessitas 506 a.
Inexorabiliter 35 b.
Inexornatus 341 b.
Inexpectatus 153 c. 168 c. 181 a. 378 a. 593 a. 706 c.
Inexpergiscibilis 178 b.
Inexperientia 507 c.
Inexpertè ib.
Inexperti eorum erant 242 a.
Inexpertus 178 b. 507 c. 517 c. maris 219 b.
Inexpiabile malum 37 c.
Inexpiabilis 429 b.
Inexplebilis 24 b. 46 a. 427 c. 534 c. 682 b. 732 a. cruore 534 c. cupiditas ib. sum ib. venter 14 a.
Inexplebiliter 534 c.
Inexpletus 427 c. 534 c. 732 a.
Inexplicabilis. § Insolubilis 393 c. § Inenarrabilis 240 b. 241 a.
Inexplicatus 206 b.
Inexploratè, Inexploratò 104 c. 215 a.
Inexpugnabilis 19 b. 31 b. 46 c. 53 b. 107 a. 403 c. 420 c. 496 c.
Inextinctus 582 b.
Inextricabili difficultate opprimor 732 c.
Inextricabilis difficultas ib.
Infabricatè 594 c.
Infabricatus ib.
Infamans aliquem 690 a.
Infamant ipsi flagitiosam suam vitam 96 a.
Infamare 169 a.
Infamatrix oratio 615 a.
Infamem digitum porrigo atque ostendo 597 a. reddo 148 c. 578 b.
Infami appellatione noto 690 a.
Infamia 34 b. 169 b. 321 a. 458 a. 658 a.
Infamiâ afficiendo 658 a. noto 338 a. noto penitus 658 a. cum Infamiâ ib.
Infamiam afferens 690 a. inuro 34 c. irrogare 100 c.
Infamis 98 b. 291 c. 321 a. 324 c. 467 b. 573 c. 657 c. digitus 626 c.
Infamo 34 b. 120 a. 615 b.
Infanda 564 b.
Infandè 574 a.
Infandus 573 c. 690 b.
Infans 116 a. 277 a. 440 a. 494 c. 570 b. qui fari non potest 365 c. reddor 440 b. utero conclusus 118 b.
ab Infante 440 a. 494 c.
Infantia 440 b. quem quis fari nequit 365 c. § Infacundia 717 a. ab Infantia 116 b. 440 a. 494 c. ad Infantiam redigo 616 c.
Infanticida 353 c.
Infanticidium 353 b.
Infantulus 116 b.
Infarcio 531 b.
Infatigabilis 296 c. 297 a. 338 b. 671 c. hastâ 364 c.
Infatigabiliter 296 c.
Infatuari. § Fatuum et insipidum reddi 132 c.
Infausta 728 c. avis 75 b.
Infaustum nomen habens 467 a. omen 33 a.
Infaustus 33 a. 245 a. 291 b. 467 a. 589 c. 690 a. dies 245 a.
Infectâ re 534 b.
Infecti hæresi Manichæorum 444 b.
Infectio 735 b.
Infecto negotio 554 b.
Infector 542 c. 735 a.
Infectum 172 b. argentum 203 b.
Infectus. § Non factus, non effectus 125 a. 554 b. 570 c. 641 b. 647 b. § Tinctus 103 a. Non infectus veneno 687 b.
Infelicem liberis esse 655 a. mentem habens 709 a. totum genialem habens 378 c.
Infelices nuntii 690 a. partus edo 654 c.
Infelici morte periens 408 b.
Infelicior 554 c.
Infelicissimus 21 a. 550 b.
Infelicitas 142 c. 322 b. 461 a. 501 a. 550 b. 551 b.
Infeliciter 550 b. 673 b. ago 673 c. cedunt mihi res 245 a. cubans 218 b. errans 530 c. qui genuit 654 b. natus ib. quæ peperit ib. rem gero 627 a. 673 b. res gero 554 c. venor 10 a.
Infelix 133 a. 142 b. 187 b. 210 c. 285 c. 407 c. 408 a. 410 a. 418 c. 461 a. 489 c. 515 a. 550 b. 554 c. 612 c. 673 b. animi 709 a. auspicium 480 b. dies cui est 245 b. eventus 695 c. fatum 459 c. liberis 655 a. more 407 c. omnino 632 b. sponsa 445 c. sponsus ib. successus 627 a. 673 a. sum 142 c. 258 c. 554 c. 673 c. sum in 673 b. ter 142 c. 285 c. 550 b. valde 459 c. venatio 10 a. venator ib.
Infensè 220 c.
Infensi erant imperio ib.
Infensissimus ib.
Infenso animo 264 c. animo bellum gero 404 a.
Infensum esse Atheniensibus 477 a.
Infensus 220 c. 351 b. sum 443 b. 493 a. 670 b. 720 a.
Infercio 119 c. quod Infercitur ib.
Inferendo se fastuosè et insolenter 599 c.
Inferens ipse sibi manus 229 b. se insolenter 599 c.
Inferentes bellum barbaro 23 a. se fastuosè et insolenter 599 c.
Inferi 24 a. 26 a. 201 b. 207 a.
Inferiæ 9 b. 197 a. 339 c. 354 a. 634 a. 725 c.
Inferior. § Magis infrà 201 b. 303 b. locus in subselliis 180 c. pars 303 b. sedeo 180 c. sedes ib. titanibus jam pridem esse 201 b. § Impar, minor, deterior 95 b. 157 c. 158 a. 192 a. 247 b. 317 b. 681 b. 723 c. ætate 681 b. evado 247 b. sum 157 c. 285 c. 380 c. 381 a. 681 c. sum longè 192 a.
Inferiora et minora viribus 157 c.
Inferiore conditione esse 95 b. 408 c. ex vel in Inferiore loco 303 b.
Inferiorem esse. § Antecelli, vinci 95 b. 192 a. 225 a.
Inferiores bello 192 a. et impares oneri ferendo 696 a. partes 192 a. 247 b. 681 a.
ex Inferiori 303 b.
Inferius 201 b. 303 b.
Inferius esse 95 b. nullo peccatum hoc 192 a.
Inferna pars 303 b.
Infernæ tenebræ 24 a.
Infernales dii 201 b.
Infernalis 26 a. 622 b.
Infernè 303 b.
Infernus 201 b. 450 b.
Infero. § Fero intrò 32 b. 694 a. § Inveho 14 b. 356 c. 670 b. 692 c. 694 a. 695 c. contrà 694 a. bellum 191 c. 618 c. damnum 276 c. 591 a. 657 a. injuriam 164 b. 198 c. 393 c. 394 a. injuriam petulanter 677 a. me cum impetu 479 c. me fastuosè et insolenter 599 c. post cetera 694 c. prior 694 a. simul ib. vim 106 c. 551 c. § Concludo 517 c. ex demonstratis 508 b.
Inferor. § Feror intrò 694 a. § Dependor, redeo 451 c. § Concludor ex demonstratis 508 b.
apud Inferos 26 a. 303 b.
Inferre bellum 32 a. injuriam 106 c. mala 651 b. manus sibi 229 b. vim 106 c. et concludere qui probè novit 517 c.
Inferrent bellum Jovis filio 692 c.
Inferri bellum 694 c.
Infers te superbè 267 c.
Infert ensem in hostem 694 c.
Infertilis 696 b.
Infervefacio 236 b.
Infervuo 703 a.
Infervesco 236 b. 703 a.
Infesta 728 c.
Infestandi vim habens 291 b.
non Infestatus 291 c.
Infestatio ib.
Infestè 66 c. 220 c.
Infesto animo 220 c. 546 a.
Infesto 291 b. 639 b. excursionibus 667 c. igni 144 a.
Infestor 291 b.
Infestus 143 c. 220 c. 546 a. sum 305 a.
Infibulo 187 a. 380 a. 549 b.
Inficere 103 a.
Inficiandi peritus 76 b.
Inficiando debitum 131 b.
Inficiamus debitum ib.
Inficiari debitum ib.
Inficiatio 76 b. debiti 131 b.
Inficiator 76 b.
Inficio 420 c. colore 103 b. 735 a.
Inficior. § Nego 60 b. 76 c. 689 b. 690 b.
Infidè 488 b. 506 c.
Infidelitas 653 b.
Infidus 506 c. non 488 b.
Infigens lanceam 508 c.
Infigere terræ utrinque 140 b.
Infigo 207 b. 229 c. 337 a. 351 b. 508 c. 522 a. palo 597 b. simul 214 b. quasi prima elementa et rudimenta 610 b.
Infigor 207 b. 508 c.
Infima 303 b. plebs 214 b.
Infimo in loco 303 b.
Infimus 201 b. 214 b. 303 b. 437 c.
Infindo 630 a.
Infinita multitudo 430 b.
Infinita folia habens 712 c. semina habens 467 b.
Infinitas 430 b. 517 c.
Infinitè 481 a. 650 b. 683 a.
Infinities 517 c.
Infinitis modis ib. navibus instructus 454 b. partibus plures 430 c. ab Infinitis qui dicitur 374 b.
Infinitos dentes habens 453 a. pedes habens 552 a.
Infinitus 67 c. 419 b. 430 b. 481 a. 517 c. 535 a. 646 a. numerus 430 c.
Infirma auxilia 598 b.
Infirmâ valetudine conflictari 579 b. sum 397 b. 579 b.
Infirmæ vires 440 b.
Infirmè 579 b.
Infirmi debilèsque corpore 207 b.
Infirmior 693 c.
Infirmis viribus sum 587 a.
Infirmitas 579 b. 638 c.
Infirmo 444 c.
Infirmum reddo 504 b.
Infirmus 110 a. 149 b. 172 b. 286 c. 316 a. 317 b. 504 b. 579 b. 613 b. 638 c. 677 c. 678 b. 739 b. sum 512 c. 579 b. 638 c. sum in 587 a. supra modum ibid.
Infixa est hasta solo 596 a. quæ sunt imis 508 c.
Infixi manus vinculis 207 b.
Infixio ib.
Inflammandi vim habens 556 a.
Inflammans ib. omnia 703 c.
Inflammatio 71 c. 290 b. 291 a. 556 b. 565 b. 676 b. 703 b. capitis 580 a. pulmonis 539 b.
Inflammatione capitis laboro 580 a. carens 703 c.
Inflammationem habens 703 b. prohibens 703 c.
Inflammationes tonsillæ 703 b.
Inflammatu facilis 703 c.
Inflammatus ib. non 556 b.
Inflammo. § Accendo 220 b. 290 c. 556 a. 561 c. 565 b. 599 b. 676 b. 703 c. insuper 565 b. penitus 556 b. unà ib. § Accendo, excito, concito, 290 c. 468 c. adversus 676 b. bile, id est, ad iram concito 730 c.
Inflammor 517 a. 556 b. 565 b. 599 b. 676 b. amore 290 c. irâ 469 a. 730 c. cum rubore 703 b.
Inflandi vi præditus 539 b. 540 b.
Inflando perfundo 713 c.
ad Inflandum aptus 713 b.
Inflans 539 b. non 713 c.
Inflare buccas 134 b. laudibus, id est, inflatos reddere 713 b. tibiam ib.
Inflari 32 c.
Inflat tanquam vesicam 713 b.
Inflatio 451 a. 455 a. 539 b. 540 b. 556 a. 713 c. § Arrogantia, superbia 713 c.
Inflationes 713 b.
Inflatu facilis 536 b.
Inflatum esse animo 455 a.
Inflatus 451 a. 455 a. 539 b. 703 b. sum 455 a. superbus 451 a. 722 c. animus 451 a. 540 b. mente 710 a. opinione sui 727 c. superbiâ insani ib.
Inflatus, ûs 713 b.
Inflavit tubam 540 b.
Inflectens te paulisper 460 b.
Inflecto 270 a. 297 b. 320 a. 390 b. 620 b.
Inflector 270 a.
Inflexa labra habens 722 c.
Inflexibilis 297 b.
Inflexibilitas ib.
Inflexilis homo 578 b.
Inflexio 139 c. 297 b.
Inflexum reddo 139 c.
Inflexum unicum habentes 297 b.
Inflexus. § Incurvus 139 c. 297 a. 571 c.
Inflictio 101 a. pœnæ 476 c.

Infligere colaphum 501 c. plagas 14 b. 447 a. pœnam 476 b.
Infligo 125 a. 207 b. 330 c. 583 c. 631 b. 670 b. 694 b. 733 a. colaphum 330 a. plagas 162 a. verbera insuper 637 c.
Inflo 431 a. 540 b. 556 a. 713 b. unà 713 c. § Superbum reddo 431 a. 713 b. paulatim 722 c.
Inflor 539 b. 556 a. 713 b. § Efferor, superbus fio 451 a. 713 c. superbià stultà 722 c. supra modum 713 c.
Influere 492 a. in mare 98 c.
qui Influit 572 b.
Influo 162 c. 163 a. 572 b. clam vel sensim 572 a. ex superiore loco 572 b.
Influxio ib.
Influxus ib.
Infodio 590 c.
Infœcunditas 125 c. 688 a. 696 b.
Infœcundus 109 a. 125 c. 126 a. 613 b. sum 125 c.
Informatales animo ejus talem deliciarum speciem 675 b.
Informare ceram 675 a. primà manu 128 a.
Informatio. § Descriptio, lineamentum 675 a. § Institutio ib. quæ fit ab elementis incipiendo 610 b.
qui Informatur ægrè ad bonos mores 675 a.
Informatus. § Effictus, expressus 427 a. 674 a. non 675 a.
Informis. § Formâ carens, rudis, non effictus 182 a. 427 a. 531 b. 586 a. 588 a. 675 a. 721 b. § Deformis 427 a. 588 a. 746 a.
Informitas. § Nulla forma 427 a.
Informo. § Figuro, fingo, formo ib. 464 c. 511 c. 674 a. 675 a. § Doceo, erudio, instituo 578 a. 610 b. 675 a.
Infortunatissimus 142 c. 550 b.
Infortunatus 133 a. 149 b. 285 c. 322 b. 359 c. 407 c. 408 a. 410 a. 550 b. 673 b. sum 673 b. valde 439 c.
Infortuniis fatalibus premor 515 c. implico 173 c.
Infortunio multo me mulctasti 130 c. tanto bellum gerunt 673 b.
Infortunium 86 a. 142 b. 173 c. 183 b. 211 a. 245 a. 322 b. 407 a. 408 b. 527 c. 528 c. 559 c. 627 a. 632 b. 673 b. 695 c. grave 142 b.
Infra quinque talenta 188 a.
Infrà 201 b. 303 b. magis 303 b. maximè ib.
Infractum 130 b.
Infractus. § Non fractus 114 b. 261 a. 320 a. 575 b.
Infragilis 18 b. 263 b. 575 b.
Infremo 116 b. 118 b. 599 a. 746 b.
Infremuit 117 b.
Infrequens 602 a.
Infricatio 670 b.
Infrico ib.
Infringere colaphum 330 a.
Infringo. § Frango 259 a. 319 c. 320 a. 332 a. § Infligo 733 a.
Infructuositas 301 a.
Infructuosus ib. 372 a. sum 301 b.
Infrugifer omnino ib.
Infula 614 c.
Infumatio 298 c.
Infumo ib.
Infumor ib.
Infundendi auribus instrumentum 726 b. naribus instrumentum ibid.
Infundens vinum ib.
Infundere 67 a. potandum 526 c. manibus aquam 725 c.
Infundi qui solet aut potest 726 b. multitudo dicitur in aliquem locum ib.
Infundibulum 725 c.
quod Infunditur 726 b. à pincerna 627 a. in nares 726 b.
Infundo 229 c. 308 c. 309 a. 324 a. 726 b. haustam aquam 67 a. insuper 726 b. iterum ib. liquefactum 649 a. obiter 726 b. puerorum ingeniis mores 154 b. cum sonitu 248 c. tria pocula 309 a. vinum 726 b.
Infuneratus 313 a. 334 a.
Infuscatio 260 a.
Infusco 54 b. 260 b.
Infusio 67 a. 726 b. aquæ in hominem qui lavatur 67 a. in nares 726 b. vini 727 a.
Infusum 229 c. vinum accipere 727 a.
Infusus (a.) 726 b.
Infusus (s.) 324 b. 726 b.
Ingemino 166 c.
Ingemiscens graviter 612 c.
Ingemisco 428 c. 612 b. 613 a. aliquantum 613 a. ob 612 c. 613 a. subtus 613 a. vehementer 453 c. 612 c.
Ingemo 501 a. 612 c. ob 612 c. sub pondere 91 b.
Ingeneratio 714 c.
Ingenero 206 c. 714 c. insuper 654 b.
Ingeneror 714 c.
Ingenia ferarum cicuramus 742 b.
Ingeniculo me 460 c.
Ingenii acerrimi mortales 173 a. acumen 413 a. dexteritas 152 b. dexteritas naturalis 715 b. cum dexteritate naturali ib. dexteritate naturali præditus ib. pravitas et malignitas 242 a. tarditas 443 c.
Ingenio acri præditus 149 b. 636 c. apto esse ad aliquid 714 a. celer 636 a. 667 c. difficili præditus 664 c. dissimiles, et moribus 663 a. eodem præditus 664 c. hoc sum 231 b. maligno præditus 242 a. miti et placido præditus 420 b. præstans 601 a. pravo præditus 715 b. prompto ad excogitandum præditus 443 c. tardo præditus 299 c. 443 a.
Ingeniosè 420 c. 443 a. 648 a. ago 648 c. conficio 601 a.
Ingeniosus 420 c. 443 a. 601 a. 618 b. 715 c. artifex 601 a.
Ingenitæ voluptates animo 716 a.
Ingenitum esse 714 c.
Ingenitus. § Innatus, insitus 123 c. 654 b. 714 c. 715 a. sum 714 c.
Ingenium 129 c. 242 a. 477 a. 663 a. 714 a. crassum 503 c. ferum in bestiis 742 b. hominis pingendo exprimens 138 a. obtusum 363 b. pravum 715 b. tolero alicujus 698 b. ut Ingenium meum fert 714 a.
Ingens 29 c. 33 b. 200 a. 405 b. 430 b. 512 c. 535 a.
Ingenuè. § Liberaliter, liberè 125 a. 193 b. 229 a. § Non simulatè 500 c. dico 374 a. profiteor et prædico 376 c.
Ingenui liberi 193 a.
Ingenuitas 125 b. 193 b.
Ingenuum ut decet 193 a.
Ingenuus. § Liberalis 70 a. 123 b. 125 a. 194 b. § Non simulatus, aut fucatus 551 c.
Ingero 694 a. bolos insuper 743 b. convitia 644 c. in os 672 a. me clam 671 c.
Ingeror 694 a.
Ingigno insuper 654 b.
Inglorius 169 b. sum ib.
cum Ingluvie 687 c.
Ingluviei similis 388 b.
Ingluvies avium ib. § Voracitas 122 b. 400 a. 687 c.
Ingratè. § Injucundè 722 a. § Animo beneficii immemore ib.
Ingratum saporem habeo 736 c. sonum edens 248 b.
Ingratus. § Injucundus, invisus, molestus 74 a. 155 b. 722 a. animo 265 b. aspectu 474 c. sapor 736 c. § Immemor beneficii 722 a. animus ib. sum ib.
Ingravescente ætate 245 b.
Ingravesco 104 b. 117 a.
Ingravo 104 b.
Ingredere 233 a.
Ingredi ad aliquem ib. facio 348 c. januas 35 b. Locus quem ingredi possumus 94 a.
Ingrediebatur regionem eorum 757 c.
Ingredior. § Ineo, introëo, 94 a. 98 c. 99 a. 174 b. 175 a. 190 c. 212 b. 233 a. 242 c. 348 c. 421 b. 495 c. 510 c. 705 b. 757 c. etiàm 175 a. 572 a. cum impetu 479 b. equo vel curru 190 c. etiam ipse 94 a. hostiliter 212 b. 233 b. 528 a. penitus 174 c. præter alia 451 c. prior 212 b. sæpe 705 b. simul 94 a. vicissim 212 b. unà ib. 510 c. § Eo, inambulo, incedo 94 a. 212 b. 451 c. 610 a.
Ingressi urbem 572 a.
Ingressio 451 c. in vitam 452 a.
Ingressu difficilis 94 b. facilis 94 b. 98 c. Oratio quæ in ingressu alicujus habetur 233 a.
Ingressus. § Incessus 508 c. § Introitus 94 a. 98 c. 174 c. 212 b. 451 c. 452 b. ad quem patet 233 a. ad quem non patet 174 b. 451 c. alternus seu mutuus 451 c. et principium 98 c. fluminis ib. geminos habens 174 c. hostilis 212 c.
Ingruendi actio 596 a.
Ingruens pestis 595 c.
Ingruit ventus 34 a.
Ingruo 33 c. 36 a. 99 b. 117 a. 207 a. 305 a. 512 c. 537 b. 596 a. juxta 596 b. magno cum pondere 117 a. unà 596 b.
Inguen 26 a. 112 c. Ad Inguen pertinens 26 b.
Inguinis formam habens ib.
Ingurgitare se ferarum ritu 146 c. se mero 371 a.
Ingurgitor 694 b.
Inhabili naturâ 715 b.
Inhabilis 82 c. 233 a. naturâ 715 b.
Inhabilitas 199 c.
Inhabitabilis 456 a.
Inhabitatio 436 b. prior ib.
Inhabitator 433 b.
Inhabitatus 209 b.
Inhabito 83 b. 88 a. 161 a. 433 b. 436 a. 436 c. 490 a. priùs 456 b.
Inhabitor 453 a.
Inhærens terræ 714 c.
Inhæreo 223 b. 225 a. 303 a. 667 c. 714 c.
Inhærescens 715 a.
Inhærescit vestibus 223 c.
quæ Inhæserant stomacho 207 b.
Inhæsit pectori vitium illud penitus 649 a. terræ 223 c.
Inhibendi vim habens ib.
Inhibens impetum alicujus 213 b.
Inhibeo 186 b. 209 c. 211 b. 213 b. 221 b. 222 b. 223 c. 224 a. 278 b. 281 b. 282 c. 284 a. 336 c. 351 a. 362 a. 503 b. 609 a. 610 c. 611 c. 629 b. 719 b. impetum tuum 336 c. unà 186 b.
Inhibeor 207 c. 211 b. 223 c. 336 c.
Inhibere 637 c. currum retrò 351 a. equum 366 b. 369 b. oculos à fletu 222 b. retrò 351 a.
Inhibitio 186 b. 223 c. 337 a. 612 a. navis 351 a.
Inhibitu difficilis 223 c.
Inhibitus qui non est ib.
Inhibuerunt me 222 b. Quis inhibuit hæc? 186 b.
Inhio 403 a. 718 a.
Inhonesta patrans 290 a.
Inhonestè gero me 341 b. 635 b.
Inhonestum dictu 227 b.
Inhonestus 193 b. 585 a.
Inhonoratus 657 c. 658 a. sum 169 b.
Inhonoro 170 a.
Inhonorus 657 c.
Inhospitalis 447 c. 448 a.
Inhospitus ib.
Inhospitalitas 448 b.
Inhumanitas 65 a. 70 a.
Inhumaniter 64 c. 65 a.
Inhumanum 117 c.
Inhumanus 64 c. 65 a. 70 a. 103 c. 606 c. 745 a. sum 65 a.
Inhumare 740 b.
Inhumari 201 b.
Inhumarunt non 482 c.
Inhumatio 673 c.
Inhumatus. § Insepultus 251 a. 313 a. 673 c.
Inhumo 250 c. 313 a.
Injeci metum 78 b.
Injectâ desuper terrâ 694 c.
Injectio 99 a. manus 367 b.
Injector 99 a.
Iniens amicitiam 650 a.
Inierunt fœdus cum iis 414 b.
Injicere frænum equo 98 c. manum 97 c. 99 b. metum omnibus 285 b.
Injicio. § Immitto 98 c. 99 b. 100 b. 229 c. 230 a. frænum 616 c. manum vel manus 366 c. 367 a. 368 b. 724 b. manus vicissim 70 c. per 99 a. scrupulum 325 c. vicissim vel in locum alterius 99 a. § Superinjicio 577 a.
Injicior. § Immittor 99 b. 100 c. Superinjicior 577 a.
Iniit societatem cum eis 642 c. Qui fœdus non iniit ib.
Inimicè 412 b.
Inimicitia ib. capitalis 49 a.
Inimicitiæ 220 b. 351 c. 708 b. capitales 311 c. implacabiles 315 a.
Inimicitiarum amans 220 c. occasionem quærere cum aliquo ib.
Inimicitias concito 543 a. contrahere 220 b. exercens libenter 220 c. gero ib. subire ib. suscipere 50 b. 352 b. suscipiens libenter 220 a.
Inimicior 220 c. 412 b.
Inimicos reddo 99 b. 101 a.
Inimicum reddo 543 a. 544 b.
Inimicus 220 c. 412 a. 414 b. 496 c. 546 a. sum 220 c. 284 a. sum tibi 123 a.
Inimitabilis 422 b. vita 107 c.
Inimitabilitas 422 b.
Iniqua 82 a. patior 151 b. res ib.
Iniquè 131 b. 164 b. 183 b. non ago 131 b. 164 b. 255 b. 442 a. 554 c. statuo 130 c.
Iniquitas 131 c. 164 b. 183 b. 255 b. 442 b.
Iniquo animo 696 c. ferre 477 a.
Iniquum factum 131 b. 442 a. lucrum 311 a.
Iniquus 33 a. 34 b. 131 b. 164 b. 255 b. 447 a.
Inire amicitiam 309 a. conjugium 235 c. gratiam 721 c. necessitudinem hospitii 447 c. § Coire 25 b. 93 a. 94 c. capio 107 b.
Iniri 93 a.
Inita bene ratio 378 b. Non inita cerva 95 c.
Initiamentum 428 c.
Initians Christi mysteriis 642 c. sacris 642 b. sacris Christianis 428 c. sacris mysteriis ib. simul cum alio 642 c.
Initiare 205 c. 428 c.
Initiatio 205 c. 428 c. 642 b. sacris 16 b. Ad initiationem præparo 642 b.
Initiationis locus ib. ritus ib.
Initiativum ib.
Initiator 16 b. 642 b.
quæ Initiatur sacris 428 c.
Initiatus 16 b. 477 b. non 642 b. non sacris 477 b. recens 642 b. sacris iisdem 428 c.
Initio (v.) 271 a. 289 b. 642 b. sacris 477 b.
ab Initio 79 b. statim fabulæ 217 b.
Initior 271 a. 428 c. 642 b.
Initium 79 b. 80 a. do 80 a. facere 79 b. 541 c. habeo 79 c. præbere disputationis 240 c. sumere 79 b. sumo 438 b.
Initor. § Admissarius 260 c.
Initus non 492 b.
Initus, ùs. § Coitus 178 b. 260 c.
Injucundè 241 c. 722 a.
Injucunditas 241 c.
Injucundum 144 b.
Injucundus 65 b. 74 a. 108 a. 132 c. 155 c. 241 c. 587 c. 646 b. 722 a.
Injudicato 349 b.
Injudicatus ib.
Injunctum est mihi 634 c.
Injungens seu mandans per se aliquid ib.
Injungere dedecus civitati 71 b.
Injungo. § Jungo intus 255 b. § Impono, jubeo, mando 15 b. 596 a. a. 635 a. 640 b. 650 b. 651 b. contra 634 c. insuper 640 b.
Injuratè 464 b.
Injuratus ib.
Injuria 101 c. 107 a. 164 b. 198 c. 382 c. 391 a. 393 c. 622 c. 676 c. contumeliosa 676 c. cui fit in magnis 164 c. petulans et proterva 83 b. quâ quis ab homine temulento afficitur 458 c.
Injuriâ 164 b. affectus 164 c. 394 a. affectus nullâ 394 a. 677 a. afficere desino 677 a. afficere vicissim ib. affici 411 b. afficio 54 a. 164 c. 193 b. 198 c. 393 c. 394 a. 612 b. 677 b. afficio gravi 149 b. afficio præterea 677 b. afficio singulari ib. afficio vicissim 164 c. afficior 108 b. 164 c. 501 c. lacesso 164 c. 677 b. 720 a. ad Injuriâ afficiendum pronus 677 a. quo Jure quâque injuriâ 164 b.
Injuriæ 106 c. expositus 394 a. illatæ memor 292 a. illatio 164 c. 393 c. illator 393 c. inferendæ socius sum 164 c. memor sum 292 a. obnoxius 164 c. obnoxius nulli 677 a.
Injuriam accipio 164 c. fecit nobis insignem 676 c. infero 164 b. 198 c. 393 c. infero petulanter 677 a. infero temulentus alicui 458 c. perferre 222 c. passus super convivium 458 c. patior 164 c. 501 c. petulantem pati 83 b. propulso 57 c. 58 a. ulciscor 677 a. quam Injuriam facit? 164 c.
Injuriarum actio 7 c. 164 b. ago tecum ob verbera 293 a. memoria 292 a. oblivio 292 a. 424 c.
Injurias mediocres accipientes 164 c. quascunque mihi intulit ib.
Injuriis gravissimis affectum esse 149 c. nullis affectus 198 c. obnoxius nullis ib.
Injuriosa 677 a.
Injuriosè 16 a. 164 b. 198 c. 677 a.
Injuriosissimus sum in 677 b.
Injuriosus 164 c. 198 c. 393 c. 677 a. 705 b. qui esse solet 677 a.
Injurium esse petulanter 83 b.
Injurius 106 c. 164 b. 677 b. esse in me perges? 273 c. petulanter et protervè 83 b. sum 677 a. sum in ib. sum in aliquem 164 b. vehementer 164 c. qua in re Injurius est? ib.
Injussus 307 a.
Injusta actio 164 c. 554 c. cædes 691 c. res 131 b.
Injustè 164 b. 414 b. 442 a. ago 164 b. 554 c.
Injustitia 164 b. 412 a.
Injustus 163 b. 629 c. magistratus 80 c. omnino 255 b.
Innascor 124 b. 714 c. juxta vel præter 714 c.
Innatam spumam habens 715 b.
Innatans 199 b. in summa parte 536 b. stercus 433 a.
Innatatio cibi in ventriculo 199 b.

Innato 199 b. 439 b. 535 c. 536 a. 739 c. aquæ 357 c. fluctibus summis 357 b.
Innatum esse desiderium 649 a. odium esse ib.
Innatum 123 c. 715 a. sum 714 c.
Innavigabilis 536 a.
Innavigo ib.
Innecto 71 b. 187 a. 533 a. desuper 235 b.
Innexio 187 a.
Innexus 82 a. sibi mutuò 621 b.
Inniti aliis 123 a. baculo 96 c. facio 615 a.
Innitor 94 c. 207 b. 223 a. 287 a. 305 a. 323 a. 493 a. 595 c. 596 a. 615 b.
Innixi 323 b.
Innixus (a.) 207 b. 734 c. sceptro 207 b.
Innixus (s.) 207 b. 615 b.
Innocens 35 a. 267 c. 291 c.
Innocenter 108 c. 267 c.
Innocentia 242 a. 288 c.
Innocuè 108 c.
Innocuus 65 b. 86 a. 108 c. 588 a. prorsus 524 a.
Innotescere facio omnibus 615 a. qui facilè possit 132 a. qui non facilè possit ib.
Innotesco 130 a. omnibus 615 a. qui Innotuit 36 b. non 132 a.
Innovari 644 b.
Innovatio 204 c. 289 b. 457 b. 644 b.
Innovator 204 c. 543 b.
Innovatus 644 b.
Innovo 289 b. 437 c. 543 c. 644 b.
Innoxiè 108 c. 588 b.
Innoxius 65 b. 86 a. 108 c. 588 a. omnino 524 a.
Innuba 445 c.
Innubis 439 a.
Innuens obliquè 684 c.
Innumera capita habens 300 b.
Innumerabiles 430 b. 517 c.
Innumerabilis 67 c. 75 a.
Innumerati dies 575 a.
Innumeri 430 b. 517 c.
Innumerus 75 a. 340 b. 430 b.
Innuo 339 b. 438 b. 684 c. obscurè 28 b. oculis 274 a. simul 438 c. undique ib.
Innupta 121 c. 145 c. 378 c. 445 c. mulier 62 a.
Innuptæ puellæ 235 c. virgines 725 c.
Innuptus 179 a. 242 b.
Innutriens 665 c.
Innutritus 665 b.
Inobediens 40 b. 506 b.
Inobedientia 40 b. 41 b. 506 b.
Inobsequens 40 b. 184 a.
Inoculatio 475 a.
Inoculo ib.
Inodorus 454 b.
Inoffensè 108 c.
Inoffenso cursu progredior 669 a.
Inoffensus 108 c. 337 c. 550 a. 668 c.
Innominatus 321 b. 589 c. 689 c. 690 a.
Inopia 157 c. 175 c. 227 a. 329 b. 353 a. 461 a. 509 c. 514 c. 515 a. 649 c. 722 b. 723 c. 734 b. commeatus 18 b. consilii 420 c. 509 c. mentis 420 c.
Inopinabilis 169 b.
Inopinatò 168 c. 378 a. 460 a.
ex Inopinato 169 b.
Inopinatus 168 c. 169 a. 170 a. 182 a. 378 a. 460 a. 593 a. eventus 378 a.
Inopinus 168 c. 460 a.
Inops 107 c. 140 c. 155 a. 329 b. 353 a. 509 c. 514 c. 594 a. 722 b. 723 c. 733 b. 734 b. consilii 420 c. 509 c. mentis 420 c. sum 514 c. sum consilii 420 c. sum mentis ib.
Inordinatè 341 b. 635 a. 636 b.
Inordinatus 341 b. 635 b. sum 635 b.
Inornatè 341 b. 410 a.
Inornatus ib.
Inoscines 453 a.
Inprimis 31 a. 79 b. 192 a. 558 a.
Inquieta 189 c.
Inquietus sum 52 c.
Inquilini pensio 457 a.
Inquilinus 125 a. 180 a. 455 b. 456 b. 457 a.
Inquinamentum 74 a. 260 a. 421 a. 426 a. 713 a. 743 b.
Inquinatio 260 a. 421 a. 426 a. 713 a.
Inquinator 421 a.
Inquinatus non 706 b. sanguine ib. 713 a. sum sordibus 9 b.
Inquino 74 a. 260 a. 328 b. 420 c. 426 a. 466 c. 497 b. 606 b. 713 a. 733 a. cœno 112 a. sordibus 526 b.
Inquinor 420 c. 713 a.
Inquirendi peritus 214 c.
Inquirens diligenter 293 c.
Inquirere in alicujus gesta 217 c. in se aut in alium 214 c.
Inquirit diligenter 287 c.
Vita in quam non inquiritur 215 c.
Inquiro 168 a. 209 a. 214 c. 217 c. 237 c. 414 c. 709 b. in alium exquisitè 373 a. curiosè 413 b. diligenter 214 c. 215 a. 237 c. 554 b. in 217 a.
Inquiror 214 c.
Inquisitio 104 b. 214 c. 286 a. 402 b.
Inquisitor 214 c. 402 b. 405 b. diligens 41 a.
Inquisitu difficilis 257 c.
Insalubres aquæ 688 a.
Insalutatus 8 b. 87 c.
Insana 395 c. 703 b. cupiditas canendi 396 a. idololatria ib.
Insanâ lasciviâ prurio ib.
Insanabile 45 c.
Insanabili insaniâ laborans 269 a. morbo teneor 37 c.
Insanabilis ib. 269 a.
Insanabiliter ib.
Insanè 108 c. 537 b. 695 a.
Insania 35 a. 395 c. 400 a. 537 b. 705 b. accendor 626 c. agitor velut œstro 191 b. correptus 46 a. extremâ laborans 396 a. insanabili laborans 269 a.
Insaniam gignens 537 b. 395 c.
ad Insaniam redigens 550 b. redigere 664 a.
Insaniens amore auri 396 b. amore virorum 396 a. contrà 395 c.
Insanio 52 b. 142 b. 243 b. 395 b. 400 a. 708 b. 730 c. contrà 395 c. in ib. simul ib. vehementer ib.
Insanire desino ib.
Insano amore captus sum ibid. amore depereo ib. amore armorum ducor 296 b. amore avium alendarum captus ib. amore auri teneor ib. amore equorum flagrans 396 a. amore equorum flagro ib. amore ferarum captus ib. amore gloriæ qui tenetur ib. amore meretrices prosequens 396 b. amore mulierum flagro 396 a. amore Musarum vel Musices flagro 396 b. amore puerorum captus ib. amore rei alicujus ducor 396 a. amore vini captus 396 b. libidinis œstro stimulatur ib. studio flagro 444 b.
Insanum studium avium alendarum 396 b.
Insanus 395 c. 396 a. 400 a. 459 b. 537 b. 695 a. 705 b. aliquantum 400 a. amor 396 a. amor ædium ædificandarum 396 b. amor dæmonum 396 a. amor equorum ib. amor gloriæ ib. amor mulierum ib. amor puerorum 396 b. amor virorum 396 a. cultus idolorum ib. vehementer 395 c. 400 a.
semi-Insanus 396 a.
Insatiabilis 20 c. [illegible] b. 46 a. 92 b. 339 c. 534 c. aviditas 339 c. venter 44 a. sum 534 c.
Insatiabilitas 534 c.
Insatiabiliter 339 c. 534 c.
Insatiata libido 423 b.
Insatiatus 339 c. 534 c. 732 a.
Insaturabilis 339 c. 732 a.
Inscalpo 448 c.
Inscendere facio 96 b. insuper 94 b. cupio (sc. inire) 192 c.
Inscendo. § Ascendo 93 c. vicissim 492 a. § Ineo ib. iterum 492 b.
Inscendor. § Ineor ib.
Inscensor 94 b.
Insciens 277 c.
Inscienter 131 b. 277 c.
Inscientia ib.
Inscitè 277 c. 398 b. 410 a. 428 a. 506 b. 589 c.
Inscitia 231 a. 270 a. 277 b. 398 b. 495 b. 507 c. 688 a. 706 c.
Inscitus 10 b. 161 a. 663 c.
Inscius 131 a. 277 b. 286 b.
Inscribentes carnem summam gladiis 449 a.
Inscribere urbem in tripode 136 b.
Inscribo ib. 137 b. 448 b. 721 b. falsò 137 b. in cippo 139 a. 615 a. in columna 139 a. librum 137 b. nomina 139 a. simul, [illegible] est, simul autorem esse dico 137 c. vicissim vel loco alterius ib. virgis 137 b.
Inscriptio ib. § Lanistio, scarificatio 136 a. 137 b.
Inscriptione carens 137 c.
Inscriptor nominum 139 a.
Inscriptum dorsum habens notis aliquibus 138 b. nomen habens hoc vel illud epistola 137 b.
Inscriptus ib. falsò 137 c.
Inscrutabilis 209 a.
Insculpo 132 b. 330 a. 448 b. 721 b.
Insculpor 721 a.
Insculpta nota ib.
Insculptura 721 b.
Insculptus 350 b. in lapide 132 c. recenter 721 b.
Insecabilis 306 a. 644 a. 645 a.
Insecta 234 b. 327 b. animalia 643 c.
Insectatio 168 a. 668 a. 695 b. infesta 168 a.
Insector 190 b. 668 a. conviciis et maledictis 268 c.
Insectus 645 c.
Insecuti sunt 463 b.
Insecutio eorum, qui priores insequuntur 168 a. eorum, qui fugati, vice versâ insequuntur eos, à quibus fugabantur ib.
Insemino 604 b.
Insenesco 129 a. [illegible] cui Insenescimus ib.
Inseparabilis 31 a. 738 a.
Insepultus 250 c. 313 a. 354 a. 673 c.
si Insequantur eum 583 b.
Insequendo cum impetu 34 a.
Insequenti anno 212 c.
Insequor 34 a. 167 c. 168 a. 190 b. 200 a. 463 b. 605 a.
Inserere dextram 98 c.
qui Inseritur 604 b.
Insero. § Insemino, sero 98 c. 308 b. 604 b. 715 c. § Immitto, indo, infigo, innecto, interpono, trajicio 98 c. 187 a. 229 c. 280 c. 522 b. 533 a. 542 a. 651 b. obiter 651 b.
Insertio 99 a. 533 a. 634 c. 651 b.
Insertus 99 a. obiter 651 b.
Inserviens tempori 464 a.
Inservio 171 a. 172 b. 206 a. 208 a. vicissim 208 a.
Inservire commodis suis 254 b. tempori 268 a.
Insessu facilis 180 a.
Insessio ib. 260 b.
Insidens 180 a. asino 94 b. equo ib. 276 b. tergo leonum 180 a.
Insidentes equis 198 c. montem 270 c. tumulum 270 b.
Insideo 179 c. 180 a. 244 c. 260 b. 270 c. 271 b. fago ib. tergo alicujus 180 a. vias 168 b. § Inhæreo 649 a. 667 c.
Insidere dicuntur copiæ 271 b. locum aliquem 244 b.
Insidet calici 271 c.
Insidiæ 113 b. 180 a. 284 c. 389 c. 451 b. cui facile strui possunt 113 b. mutuæ 180 a. struuntur quibusdam animalibus potu ibid.
Insidians carnis 390 a. feris 593 a. hominibus 244 c. pani 113 b.
Insidiantibus aptus locus 168 b.
Insidiari tyranno 113 b.
Insidiarum collocatio 389 c. subornatio 595 a.
Insidias collocare 180 a. 230 a. colloco 711 a. molior modò huic, modò illi 180 a. pono 389 c. struens noctu 390 a. struens urbi 595 a. struere 180 a. struo 113 a. struxerunt 79 a. tendens ei 180 a. tendere ib. per Insidias 389 a.
Insidiatio 113 b. 389 c.
Insidiator 113 b. 180 a. 389 c. 598 b.
Insidiatorius 113 b.
Insidiis aggredior 595 a. aptus locus 389 c. captus suis ipsius 113 b. occupo 390 a. peti qui difficulter potest 111 b. peto 389 c. petor 113 b. 389 c. præoccupo 390 a. prævenio 113 b. prævenior ib. struendis præfectus sum 17 b. ab Insidiis tutus 113 b. ex Insidiis ib. in Insidiis collocarat eum 389 c. collocatus sum ib. colloco ib. dispositi ib. latens peto 390 a. lateo ib. stans 168 b. qui subsident 180 a.
Insidior 113 a. 168 b. 180 a. 244 c. 389 c. 390 a. 490 c. vicissim 113 b. unà ib.
Insidiosè 113 a. 389 c. architectari 490 c. molior 113 a.
Insidiosum inceptum 490 c.
Insidiosus 113 a. 180 a.
Insigne (s.) 101 a. 130 a. 225 a. 541 b. familiæ vel nobilitatis 585 b. in clypeo 585 c.
Insignia gestant philosophiæ 130 a. opera 586 a.
Insignio 2 b. 585 b. 586 a. 721 a. notâ 628 b.
Insignior 2 b.
Insignis 7 a. 169 b. 387 b. 430 b. 519 b. 585 c. 685 a. 715 a.
Insignitè 586 a.
Insigniter 138 c. 373 a. 585 c. 685 a. contemni 403 b.
Insignitus 585 b. 586 a. mutilato aliquo membro 586 a. non ib.
Insiliens 50 b. in Pompeium 34 a.
Insiliit 50 a. in currum 260 c. in medium 261 a. qui Insiliit 50 b.
Insilio ib. 260 c. 261 a. 263 a. 484 b. 523 b. insuper 523 b. § Irrumpo 495 c. § Ineo 262 a.
Insilire in ignem 50 b.
Insimulo 35 c. 36 a. 98 b. 100 c.
Insimulor mendacii 35 c.
Insinuando me introëo 175 a.
Insinuare, in actis profiteri et promulgare 137 a. se in amicitiam alicujus 175 a.
Insinuat illi et conciliat fratrem 130 a.
Insinuatio 177 c. 348 c. 452 a.
Insinuavit in aulam 14 a.
Insinuo ib. me 348 c. 457 c. 528 a. 668 b. 671 c.
Insinuor per obreptionem 701 a.
Insipido gustu radices 438 a.
Insipidum reddi ib.
Insipidus 736 c.
Insipiens 231 a. 243 b. 443 a. 601 a. 699 c. 708 b. sum 443 a.
Insipientem reddens 243 b.
Insipienter 443 a. 601 a. 708 b.
Insipientia 231 a. 443 a.
Insistunt quam viam vitæ 280 c.
Insistere alicui rei cum tolerantiâ et perseverantiâ 346 a. mente et animo 280 c. adversus id, quod vehementius est 278 c. vestigiis 221 c. vestigiis Reipub. 287 b.
Insisti cui nequit 94 b.
Insisto 94 c. 224 a. 281 b. 306 c. 652 b.
Insitio 309 b. 604 b. 715 c.
Insititia pyra 99 a.
Insititius 651 b.
Insitus 651 b. 715 c. ex alio in aliud 714 c. nuper 715 c. § Ingenitus, innatus 654 b. 714 c. 715 a.
Insociabilis 16 a. 50 a. 71 c. 464 a.
Insolabilis 8 b. 294 a.
Insolabiliter 8 b. 429 b.
ad Insolandum aptus locus 504 b.
Insolatio 244 a. 291 a.
Insolatus 244 a. 255 a.
Insolens. § Insuetus, inusitatus 242 a. 660 c. § Arrogans, superbus 5 b. 122 c. 425 b. 460 a. 702 a. 706 a. 710 b. et petulans 83 b. et protervus 677 a. et protervus sum ib. non ib. § Inusitatum 146 b. aut acerbum 70 a.
Insolentem reddo 676 b.
Insolenter. § Novè, rarò 602 a. 660 c. § Arroganter 706 a. et fastuosè dico 334 c. et petulanter 677 a. et petulanter ago 83 b. Inferendo se 599 c. Inferens se ib. Inferentes se ib. Infero me ib. prætereo 600 a. eum movens aliquem ib. utor 694 b.
Insolentia et elata verba 703 a.
Insolentia. § Insueta novitas 242 a. 437 b. 660 c. § Arrogantia, fastus 122 c. 429 b. 676 b. 708 a. 710 b. cum furore conjuncta 396 b. cum petulantia 635 b. hospitis aut peregrini hominis 448 a. verborum 334 c. vesana 443 a.
Insolentiâ furibundâ feror 97 a. modum excedo aut supero 677 a. 729 c. vesanâ efferri 443 a. utor in 677 a.
Insolentior. § Superbior ib.
Insolentissimus ib.
Insolentiùs effero me 371 a. efferor 677 a.
Insolescere 443 a. facio 676 b.
Insolesco 1 c. 122 c. 334 c. 470 b. 548 c. 676 b. 677 a. 685 b. 709 c. 710 b. contrà 621 c. valdè 122 c.
Insolito modo 660 c.
Insolo 193 c. 244 a. 504 b. antè 504 b.
Insolor 255 b.
Insolubile vinculum 504 a.
Insolubilis 393 c.
Insomnem noctem ducere 446 a. duco 680 b.
Insomnes noctes duco ob vel super 680 c.
Insomnia 680 b.
Insomniator 680 c.
Insomniorum portæ 466 a.
Insomnis 117 a. 218 b. 378 a. 680 b. omnino 680 b.
Insomnium 680 c. apertè ostendens quod futurum est 466 a. video 680 c.
Insonare tibiam 346 b.
Insono 171 b. 248 b. 262 c. 575 a. 599 a. 673 b. prius 248 c.
Insons 36 a. 267 c. non 36 a.
Insortitus 322 b.
Inspectabilis 181 c.
Inspectare oculis intentis 256 b.
Inspectator avidus mulierum 475 a. avidus virginum ib.
Inspectio. § Contemplatio, intuitus 256 a. 471 b. 476 a. 592 a. armorum 593 b. jecinoris 593 a. secretiorum sacrorum 471 b. § Curatio 281 b. § Episcopatus 592 c.
Inspectione fibrarum vaticinans 593 a.
Inspectionem habeo 476 a. supra-

mum habens alicujus rei transigendæ 471 b.
Inspecto 471 a. 592 b.
Inspector. § Contemplator, spectator 252 a. 471 b. 473 b. 592 a. § Cognitor 130 c. § Custos 489 c. 490 a. 592 b. § Episcopus 592 b. § Præses 476 a. alienarum rerum 592 c. frontis 593 b. Jupiter 471 b. manuum 593 b. operum 487 b. portuum 593 b. regionis 592 c. rerum omnium ib. sacrorum 593 a. sum 476 a. 592 c. vini 472 b.
Inspectores. § Ephori 471 b. Episcopi 592 b.
Inspectrices 473 b.
Inspecturus 471 c.
Inspectus qui est ib.
Inspectrix et custos ovium 592 a.
Insperabilis 195 b.
Insperatò 160 a. 686 a. accidens 195 b. ex Insperato ib.
Insperatum lucrum 210 c. 219 a.
Insperatus 195 b.
Inspergebat salem 499 c.
Inspergo 445 b. 499 c. 500 a. 531 b. 569 b. 591 a. præterea 500 a. simul ib.
Inspergor ib.
Inspersa unguenta 116 c.
Inspersum potui 500 a.
Inspicere 182 a. naturam 592 c. secretiores sacrorum ritus 471 b.
Inspici qui potest ib.
Inspiciendarum rerum peritus 476 a.
Inspicio 24 c. 87 a. 151 b. 236 a. 383 b. 471 b. 473 b. 476 a. 592 c. jecur 593 a. intentis oculis 638 b. simul 471 c. speculum 471 b. § Lustro, recenseo 592 b.
Inspicior 236 a.
Inspirare animam 412 c.
Inspiratio 540 b.
Inspiratus ib. à Deo ib.
Inspiro 540 a. 713 c. animam 742 b. insuper 540 a.
Inspiror ib.
Inspisso ante 623 a.
Inspoliatus 623 c. 624 a.
Inspuens in faciem patris 562 b.
Inspuo 562 b. 567 a. 733 c. in aliquem 568 b. veneficarum more ib.
Insputabor ib.
Insputat venena corporibus ib. dignus qui Insputetur ib.
Insputo ib.
Instabile 415 a. tanquam in aëre suspensum 23 b.
Instabiles sunt mentes juvenum 23 a.
Instabilis 30 c. 106 a. 270 c. 282 c. 285 a. 286 a. 580 b. 627 a. 646 a. ut euripus 218 c. sum 285 a.
Instabilitas 285 a.
Instabit assiduè 179 c.
Instando rogo 107 a.
Instans. § Appropinquans, imminens 140 b. 212 a. mensis 233 b. periculum 281 b. § Urgens 281 a.
Instante tempore 278 b.
Instanter 281 a. orabant 387 a. orando ib. rogo ib.
Instantia. § Imminentia 550 c.
Instantia litis et causæ 280 c.
Instar 65 b. 164 a. 377 c. flammæ ardebat prælium 151 a. multorum funeris 65 b. multorum populorum ib. multorum servorum 68 c. pecudis 663 a.
Instare operi 39 a. 281 b. precibus 305 b.
Instaurabilis 438 a.
Instaurandi vim habens 594 a.
ad Instaurandum aptus ib.
Instaurari qui non potest 594 b.
Instauratio 78 c. 124 c. 204 c. 289 b. 437 c. 542 a. 594 a. murorum 639 c.
Instauratitius 594 b.
Instaurator 282 c. 542 a. 594 b.
Instauro 48 a. 78 c. 178 b. 289 b. 354 b. 478 b. 594 b. 600 b. ædificium 151 b. muros 639 c. prælium 403 b.
Instauror 293 a. 456 a.
Insternere equos 581 c.
Insterno 581 c. 594 b. 617 c. super 617 c.
Instigans 487 b. fœminas 504 a.
Instigatio 487 b. canum 579 c.
Instigator 198 b.
Instigo 44 b. 60 a. 68 a. 178 a. 198 b. 207 a. 256 b. 405 a. 476 c. 479 c. 487 b. 605 c. 606 a. 638 b. canes 579 c.
Instigor 207 a. 256 b. 487 b.
Instillatio 607 c. in nares 726 b.
Instillatum est 607 c.
Instillavit Patroclo nectar 607 b.
Instillo 569 b. 607 c. 726 b. 738 c. liquefactum 649 a. super 607 c.
Instinctu divino 224 a. 232 b. 697 a. divino corripior 234 a. improbæ mulieris 228 c. naturæ 161 c. numinis 233 b. suo 113 a.
Instinctum divinum immitto 233 b.
Instinctus, ûs. 229 c. 479 b. 512 c. divinus 234 a. 540 b. numinis 224 a. 368 c.
Instipo 609 c.
Instita 394 a. 504 c. parva 394 a.
Institam habens 372 b.
Institor 299 b. 566 c.
Institoris munere fungor 298 b.
Instituendi ars 495 a.
Instituens senem 16 b.
Instituere accusationem contra aliquem 148 a. artem 554 a. choream 270 c. disputationem 240 c. hæredem 436 a. orationem 282 a. senem 16 b.
Instituerunt istud sceleris et maleficii studio 199 c.
Institui. § Constitui 479 b. nec omnia institui dicere 605 c.
Instituis docere? 175 b.
Instituisse accusationem 280 c.
Instituit, posuit, fundavit 271 c.
Instituo. § Incepto 280 c. 284 b. § Constituo, ordino 148 a. 240 b. 270 c. 273 b. 350 c. 442 b. 456 b. 595 a. 655 a. 655 c. ritus 653 c. vitam 502 a. § Doceo, informo 12 b. 13 a. 495 b. 671 a. 675 a. aliter 16 c. 495 b. antè 495 b. bonâ honestâque doctrinâ 428 c. in diversum 16 c. in divinis ib. in sacris 428 c. monitis 653 c. pueros 16 c.
Instituor 148 a. 725 a. § Doceor, educor, informor 12 c. 13 b. 16 c. 428 c. 495 a. priùs 495 b. ut puer 16 c.
Instituta est cujus gratiâ oratio 606 a.
Instituta. § Ritus 442 a. vitæ 508 c.
Instituti benè à pueritia 12 c.
Instituti vitæ in pejus mutatio 101. a.
Institutio. § Constitutio, ordinatio 282 a. 595 a. hæredis 280 c. § Disciplina, educatio, informatio 12 c. 13 b. 15 b. 16 c. 398 b. 495 a. divina 574 a. puerilis 16 c. quâ prima rudimenta traduntur 248 c.
Institutione carens 16 a. qui caruit in pueritia 16 c.
Institutor sacrorum 653 c.
Institutum. § Constitutio, lex, mos 163 b. 181 a. 253 a. 442 a. 653 b. § Inceptum, propositum, studium 31 c. 99 b. 199 c. 280 c. 663 a. vitæ 13 c. 31 c. 160 c. 451 b. 547 c.
Institutus hæres 281 a. recens 285 b. § Ineruditus 495 a. non in pueritia 16 c.
Insto. § Advento 281 b. § Insisto, pergo 652 b. precibus 305 b. 398 c. § Persequor, urgeo 223 b. 281 b. 305 a. 387 a. 596 a. fugientibus 198 b.
Instragulum 617 c.
Instratus ib. non 610 a.
Instrenuus 47 b. 62 a. 579 b.
Instrepo 599 a. 673 b.
Instructa acies 635 a. acies contrà ib.
Instructâ acie ib. acie iter facio ib. acie sto ib. bene mensâ utens 661 b.
Instructè dolis malis 288 b.
Instructi bonis externis 18 a.
Instructio 161 b. 595 c. aciei 635 a. aciei adversus aliam ib. quæ armis fit 470 a.
Instructor 647 a. nuptiarum 611 b.
Instructus 595 a. abundè 76 a. bene 611 c. bene vasis et utensilibus 594 a. bene sum vasis et utensilibus ib. erat peritiâ hastæ 288 b. non 611 c. satis ad docendum 272 b. satis cognitione omnium ib. septem modis 611 c.
Instruebant cœnam 469 c.
Instruendæ aciei peritus 634 b.
Instruere cœnam 470 a. currum ib. equo 96 b. navem 82 a.
Instrui cœnam 469 c. rebus suppeditatis 18 b.
Instrumenta 469 c. bajulo 698 a. fabricor diversi usus 544 b. musica 428 a. musica quæ pulsantur 22 a. nautica 647 b. portans 698 a. rustica 203 a.
Instrumentalis 476 c.
Instrumentorum expers ib. fabricatio 544 a. publicorum custodes 712 a. repositorium 634 a.
Instrumentum 452 a. 476 c. 593 c. 594 b. musicum 476 c. quo ad opus faciendum utimur 203 a.
Instruo 78 c. 79 a. 96 b. 197 b. 288 b. 341 b. 350 c. 469 c. 470 a. 594 b. 610 b. 611 b. 634 b. 664 b. aciem 635 a. armis 594 b. arte 648 a. ex adverso 634 b. me necessariis ad iter 594 a. perfectè 78 c. vestitu quasi 451 b. 452 a. unà 594 c.
Instruor 199 c. 470 a. 594 b. 611 b. armis 594 b. 647 a. vicissim 595 a.
Insuave ori 617 a.
Insuavem saporem habens 736 c. sonum habens 717 a.
Insuavis 132 c. 241 b. auditu 646 b.
Insuavitas 241 a.
Insuaviter ib.
Insubulo 187 a.
Insudo 270 b.
Insuefacimus 663 c.
Insuefacio 181 b.
Insueti erant eorum 242 a.
Insuetus 161 a. 242 a. 670 b. laboris 670 c. sum 242 a.
Insufflatio 713 c. quod Insufflatur ib.
Insufflo 624 c.
Insulares 532 a.
Insula 440 b. parva ib. ex Insula oriundus ib.
Insulæ incola ib.
Insularia ib.
Insularis ib.
Insulsè ago 242 a. blatero 376 b. loquor 242 a. sapiens 691 a.
Insulsitas 73 b. porcina 625 c.
Insulsus. § Non salitus, inconditus 52 a. 241 c. § Insulsus, illepidus, rusticus 10 b. 428 a. 625 b. 706 a. sum in modum porci 625 c.
Insultans calcibus 95 c. calamitatibus alienis 719 a.
Insultare alicui 94 a. insuper ib. legibus 50 a. malis 126 c. mortuis 219 c.
Insultatio 304 a.
Insultator 50 b.
Insulto (pr.) 94 b. 483 b. 590 a. insuper 94 b. calcibus insuper 523 b. § Illudo, glorior adversus aliquem 94 b. 122 a. 127 a. 304 a. 677 b. 719 a.
Insultus 50 b. 212 c. bellicus 198 c.
Insum 124 b. 196 b. 200 a. 231 c. 252 b. 305 a.
Insumo 33 c. 46 b. 588 a. 642 b. in delicias 601 c. insuper 146 b. profusè 601 c. in quod multa Insumuntur 46 b.
Insumptio ib. profusa 601 c.
Insuo 187 a. 570 a. circumquaque 187 a. in tegete 570 b.
Insuper 215 c. 216 a. 558 c. accendo 290 c. 565 b. accipio 367 a. accenso 8 a. 293 b. acquiro 352 c. 353 a. acquisitus 353 a. acuo 39 b. addo 163 a. adhortor 307 b. adjicio 99 b. admitto 155 a. adscribo 137 b. advoco 294 a. adoro 290 c. ædifico 354 b. affligo 259 a. alo 665 b. amando 611 a. amitto 98 b. annecto 71 c. ascisco 353 a. assumo 366 c. 367 b. audio 40 b. averto 620 b. aufero 30 c. augeo 23 b. calumnior 98 c. capior 46 b. cogito 443 b. cogo 60 a. comedo 118 c. commemoro 240 b. compleo 334 c. compono 652 c. condio 302 b. confirmo 345 b. connecto 157 a. considero 444 a. consumo 46 b. convenio in unum 253 c. coquo 227 c. corrigo 478 b. corrumpo 701 a. cudo 720 c. curo 409 c. damno afficio 237 b. deleo 491 b. deligo 31 b. demo 30 c. depravo 620 b. descendo 94 c. detraho 30 c. dicere 87 b. 201 a. 429 a. dico 8 c. 374 b. discedo 212 a. discerno 348 b. dissipo 591 c. distribuo 435 c. divido 31 a. do 162 c. 163 b. ebibo 526 c. edo 213 c. efficio 555 c. egens 138 a. egeo 157 c. 158 a. ejulo 462 c. elargiri 162 c. emo 566 c. enarro 212 [illegible] 232 b. excogito 443 c. exuo 175 b. exhibeo 224 c. eximo 31 b. expolio 206 c. exprimo 259 a. extruo 394 c. exuro 290 c. fabricor 720 c. facio 553 c. fateor 376 c. foveo 250 b. genero 125 c. gratiam habere 182 c. jacio sursum 98 a. impedio 362 a. impono 650 c. incido 328 b. incumbo ib. incurro ib. indignor 331 c. induo me 228 a. induro 568 b. inflammo 565 b. infundo 726 b. ingenero 125 c. insumo 146 b. intendo 637 c. 639 a. interrogo 187 c. 213 c. invideo 701 c. irrideo 127 a. irrigo 116 c. irruo 528 a. juro 464 b. juvo 747 c. lego 31 c. libo 379 c. machinor 420 c. 648 a. mandare 634 c. 640 b. mandere 401 b. minitor 69 c. mitto 513 b. 514 a. molestiam affero 391 b. monstro 148 c. muneror 128 a. nomino 467 c. obtineo 553 c. occido 31 a. ominor 321 b. opus est 158 a. ostendo 148 b. paciscor 651 a. pario 654 b. pinguefacio 387 b. percontor 564 b. persolvo 651 c. perspicio 443 c. perverto 620 b. peto 35 b. præbeo 18 b. 224 c. præparo 595 a. prehendo 367 b. premo 259 a. prosilio 523 b. prurio 747 c. quæro 164 a. rado 526 a. relinquo 381 a. respondeo 30 c. rogo 158 a. sancio 653 c. sciscitor 286 b. scribo 158 a. 286 b. 611 a. sino 177 a. spondeo 376 c. suadeo 429 a. subministro 18 b. sunt 232 a. suppedito 18 b. uro 290 c. utor 732 c.
Insuperabiles bello 546 a.
Insuperabilis 101 c. 247 c. 403 c. 441 a. 496 c. 725 a.
Insurgens adversus regem 38 b. esse 34 a.
Insurgo 16 a. 223 a. 279 c. 523 b. adversus vel contrà 279 c. 281 c. ex adverso 233 a. in aliquem 284 b. unà 281 c.
Insurrectio 280 a. adversus aliquem 38 b. 280 a.
Insurrexerunt adversus populum 280 a.
Insuti aculei 570 a.
Insutus femori ib.
Intacta à tauro juvenca 635 c. manebat 402 a. virgo 258 b. 498 c. vita omni vitio 258 b.
Intactæ triremes adhuc à mari 498 c.
Intacti 500 c.
Intactilis 71 a.
Intactum 26 b. corpus à plagis 267 c.
Intactus 70 c. 258 b. 308 c. 402 a. 685 c. 733 a. 740 a.
Intectus 338 c.
Integer. § Totus 322 c. annus 499 c. 698 b. § Illæsus 90 c. 308 c. 685 c. § Infractus 261 a. § Incolumis, non mutilus 41 c. § Inviolatus, non attritus 670 c. non Imminutus 408 c. § Perfectus 78 b. 488 a. 513 c. 600 a. 613 b. 641 c. § Illibatus, incorruptus, purus, sincerus, non vitiatus 70 c. 258 b. 314 a. 322 c. 701 a. ævi 38 b. mentis 708 b.
Integro 184 b. 185 a. 295 c. 352 a. 517 a. 563 b. 593 c. 609 a. supernè 593 c.
Integor 295 c. 563 b.
Integra et absoluta natura cujusque rei 411 a. et perfecta verba pronuntians 616 c.
Integræ sex legiones 641 b.
Integram vocem habens et perfectam 717 a.
Integrè. § Absolutè, perfectè, plenè 78 c. 640 c. 641 b. § Incolumiter 309 a. § Incorruptè 155 c.
Integris membris præditus 411 a. viribus adhuc præditus 437 b.
Integritas. § Perfectio 640 c. 641 b. omnium partium 322 c. § Incolumitas 309 a. virium 587 a. § Incorruptibilitas 701 a. § Honestas 2 b. morum ib. vitio carens 322 c.
ab Integro 80 a.
de Integro 68 a. 289 b.
Integros pedes habens 331 b.
Integrum 462 c. esse 124 c. scribo 139 a. se et sincerum exhibens in qualibet re 154 c. in Integrum restituo 478 b. restituunt res 664 a.
Integumentum 184 b. 185 a. 293 b. 687 c. corporis 593 c. tutelare 100 c. sine Integumentis 296 a.
Intellectu assequor 101 a. difficile 378 b. difficilis 39 a. 231 a. 237 c. 398 c. 443 c. facilis 39 a. 231 a. 398 c. 443 c. 472 a.
Intellectualis 442 c.
Intellectualiter ib.
Intellectum abjicio 443 a. ad Intellectum redeo 620 b.
Intellectus, ûs 442 c.
Intellexi nihil de Peleo 564 a.
Intelligenda hæc simpliciùs 39 c.
Intelligendi facultate præditus 442 c.
Intelligendo facilè 398 c.
Intelligendum præbeo 385 c.
Intelligens 231 a. 443 b. 677 c. non 443 a. res facilè 39 a. vix 277 b.
Intelligentem facio 231 a.
Intelligenter ib.
Intelligentia 33 b. 231 a. 442 c. 443 a. 444 b. 471 c. 539 c. 708 a.
Intelligentiâ assequor dicentem 39 a.
Intelligentiæ carentia 443 a.
Intelligentiam cui Deus abstulit 108 c. sub Intelligentiam cadens 442 c.

Digitized by Google

Intelligi qui potest 231 a. 737 b. qui non potest 443 c. ut difficulter queat 407 a. ut facilè queat 443 c. ut non possit 443 a. ut vix possit 398 b.
Intelligibilis 442 c.
Intelligibiliter ib.
Intelligo. § Animadverto, cognosco, percipio, sentio 33 b. 36 b. 97 c. 129 b. 130 c. 181 b. 230 c. 336 a. 368 b. 398 b. 442 c. 443 c. 444 b. 539 c. 709 b. 717 c. cito 33 b. hæc ita se habere 77 a. non 231 a. 442 c. per allegoriam 367 c. perperam 444 a. post 443 c. sermonem Romanum 36 b. § Audio, cognosco, recipio 33 c. 230 c. 364 a. 601 a. prius 564 b. § Interpretor 367 a. 444 b. hoc vel illo modo 154 c.
Intemeratus 314 a. 421 a.
Intemperans 16 a. 309 a. 329 c. factum 329 c. sum 345 a.
Intemperantem esse 221 b.
Intemperanter 329 c. 345 a. gerere se 221 b. gero me 329 c. vivens 160 c. vivo 345 a. vivo unà cum aliquo 330 a.
Intemperantia 309 a. 329 c. 345 a. circa res venereas 329 c.
Intemperatus. § Immoderatus 309 b.
Intemperies 309 a. 415 c. aëris 24 a.
Intemperiis agor 142 c.
Intempesta nox 664 c. nocte 38 b. 446 a.
Intempestiva sermocinatio 375 a.
Intempestivè 289 c. 290 a. 746 a. venit 746 a.
Intempestivitas 289 c. 746 a.
Intempestivo partu editus 654 b.
Intempestivum tempus 746 a.
Intempestivus 289 c. 290 a. 746 a. admodum 746 a. omnino ib.
Intendebat spes, id est, accendebat, et majores reddebat 637 a.
Intendebatur pugna 636 b.
Intendendi vim habens 636 c. 637 c.
Intendens extremas partes 638 c.
Intendere arcum in scopum 223 c. arcus 636 c. crimen 280 c. litem 293 a. 333 a. 651 b. nervos omnes 636 c. oculos 223 c. § Augere 637 c. annonam 637 c.
Intendo. § Contendo 636 b. 637 c. 639 a. animum 281 b. 708 a. animum ad aliquid 475 c. animum tibi 443 c. insuper 637 c. 639 a. litem 164 a. 364 a. nervos 638 b. supra modum ib. vires 412 b. unà 637 c. § Augeo 15 c. pretium 658 a.
Intendor 636 c. simul 637 c.
Intensè 637 c. 638 b. magicus 429 c.
Intensio 637 c. certaminis 38 b.
Intenta vox 636 c. vox admodum 638 b. voce 478 a. voce loquor ib. voce prolatum verbum 478 b.
Intentare gladium 637 a.
Intentatus 507 c.
Intentatio 637 a.
Intentè 637 c.
Intenti erant in me 718 a.
Intentio. § Contentio 636 b. 637 c. animi 333 b. chordarum 639 a. mentis 636 c. studii ib. quæ simul fit 637 c. vocis 636 b. § Propositum, scopus 652 b. § Actio, quæ intenditur 100 c. 279 b.
Intentionis depulsio 280 c.
Intentis oculis 638 b. oculis aspicio ib. oculis inspicio ib. oculis intueor ib. oculis speculor 593 a. viribus 637 c. 638 c.
Intento 637 a.
Intentum animum habeo ad navigationem 475 c.
Intentus. § Contentus 636 c. 637 c. nervis 638 c. § Vehemens 606 a. 637 c. § Attentus, erectus 414 c. admodum 638 b. sum 281 b. sum alicui rei 319 b.
Inter 38 c. 160 b. 196 a. 414 b. 421 b. alia 196 a. alios ib. assandum 414 b. confabulandum ib. cœnam 198 a. eos rumor percrebrescebat 414 b. ignem et ferram 413 c. insulas 160 b. nos quæ intercedit amicitia 558 c. mortuos jaceo 421 b. Musas et Charitas ib. omnia spectatu dignus 160 b. pedes 550 c. pocula dictus vel factus 337 a. 438 c. quos erat 196 a. scyphos 450 b. se 30 c. se non cohærescunt 49 b. virgulta 305 a.
Interanea 178 b. 197 b. 327 b. 440 b. 614 c.
Interaneum 360 a.
Interbibo 526 c.
Intercalare 14 b. 528 b.
Intercalares dies 14 c. 95 b.
Intercalaris 99 a. versus 21 c.
Intercalatio 99 a. 651 b.
Intercalatus 99 a.
Intercalo ib.
Intercapedo 106 b. 367 a. 414 b.
Intercedens cum hisce communio 378 b.
Intercedere. § Fidejubere 99 a.
Intercedet. § Intererit 183 c.
Intercedo 510 c. 527 a. § Refragor 348 b. § Interpello pro 672 c.
Intercepta merces 613 c.
Interceptio 367 a.
Intercessio 510 c. § Mediatoris 414 a. § Deprecatio 672 c.
Intercessor 510 c. § Mediator 414 a. § Deprecator 294 a. § Sequester 177 c.
Intercessores. § Mediatores 555 b.
Intercidendi actio 528 a.
Intercidens, id est, inter alios medius cadens 171 b.
Intercidentia, æ 528 a.
Intercidere aquæ ductus 337 b.
Interciderunt iter vocis ib.
Intercido 337 a. cursum aut iter ibid.
Intercido 527 a.
Intercipere prædam 176 c. 367 a. 369 a.
Intercipior 367 a. in medio cursu 369 a.
Intercisio 337 a. cursus aut itineris ib.
Intercisus non ib. pulsus ib.
Intercludere commeatum 320 b.
Intercludo ib. 367 a.
Intercludor 367 a.
Interclusio 320 b. 367 a.
Interclusisse respirationem ejus 367 a.
Interclusus 320 b. non ib.
Intercolumna 322 b.
Intercolumnium 132 c.
Intercus aqua 174 c. 678 b.
Intercute aquâ laborans 678 c.
Interdicere 200 c. alicui aliquâ re 293 a. nolle 573 c.
Interdicitur mihi per præconem 315 a.
Interdico 4 a. 8 c. 87 b. 187 b. 293 a. 374 a. 429 a. 658 a. per præconem 315 a.
Interdictio 8 c. 573 c.
Interdictum 4 b. 8 c. 315 a. 573 c.
Interdictum est 573 c.
Interdiu 245 c. 414 b. custodire 490 b. oberrans 705 b.
Interdixerunt eis gymnasiis 187 b.
Interducta lis 448 b.
Interdum 197 a. 485 a. 487 b. quidem interdum vero 487 b.
Interea 196 a. 413 c. 414 a. 491 c. dum 414 b. 491 c. dum lavaretur 414 b.
Interemptor 30 b. 461 c. hominum 118 a. 380 b.
Intereo 48 b. 259 b. 460 a. 461 c. 571 b. 582 b. 700 c. fame 259 b. iterum 701 a.
Intererat cujus maximè 693 c.
Intererit tempus 231 c.
Interesse alicui rei 672 c. negotiis 232 a. pugnæ 672 c. sacrificio 232 a.
Interest 693 c.
Interfando 101 c.
Interfari ib.
Interfatio 376 a.
Interfatus est 201 a. hoc ib.
Interfecit 353 b.
Interfectio 30 b.
Interfector ib. 31 b. 299 b. 353 b. 461 c. 691 c. 724 a. domini 353 c. draconis 462 a. hominum 117 c. leonis 691 a. liberorum 353 c. 692 a. luporum 569 c. mortalium 353 b. multorum 701 b. prædonum 353 c. puerorum ib. 692 a. suum 692 b. taurorum ib.
Interfectus 143 c. 296 c. 353 b. 700 c. ab alio 690 c. à muliere 353 b. à se ipso 143 b. à viro 296 c. recenter 690 c.
Interfectrix 461 c. aprorum 692 b. Gorgus 692 a. hominum 117 c. liberorum 353 c. 692 a. multorum 701 b. puerorum 692 a. suum 692 b.
Interfemina 419 a.
Interfemoralis congressus ib.
Interficere se mutuò 353 b. veneno 353 b.
Interfici ab aliquo 259 b.
Interficiens gigantes 692 a. multos 353 c. viros 691 c. se ipsum 353 b.
Interficientes se mutuò 691 c.
Interficio 27 c. 30 b. 196 b. 206 c. 353 a. 625 c. 688 b. 691 c. 700 c. 724 c. 732 b. antè 101 a. contrà 353 b. hominem ib. simul 692 b. vicissim 461 c. unà 353 b.
Interficior 30 b. 259 b. 353 a. 527 b. 625 c. 700 a. abs te 300 b.
Interfluo 372 b.
Intergerinus paries 659 b.
Interjaceo 305 b.
Interjecta nubes tanquam discrimen 481 c. quæ sunt 413 c.
Interjecti sunt multi montes ib.
Interjectio 99 a. 651 b.
Interjectis duobus diebus 380 c. paucis 414 b.
Interjecto tempore 736 a. temporis intervallo 413 c.
Interjectum spatium 380 c.
Interjectus (s.) 414 a. sum 305 a. sum inter 414 a.
Interjectus, ûs 99 a. 533 a.
Interii 459 c. 460 a.
Interjicere 14 b.
Interjicietur tempus 231 c.
Interjicio 99 b. 187 a. 634 c. clàm aut obiter 634 c. latenter 99 a.
Interjicior 124 b.
Interjicit valde breve tempus, quia perpetuò germinet 380 c.
Interiisse 700 b.
Interiit qui recens 700 c.
Interim 413 c. 491 c. dum 414 b.
Interimo 31 b. 48 b. 289 c. 314 a. 461 c. 700 b.
Interimor 259 b. 353 b. 461 c. 700 c. ab Atridis 462 a.
Interior 188 a. 196 b.
Interiora 197 b.
ex Interiori loco 196 c.
qui Interit difficulter 462 a.
Interitui obnoxius 700 b.
Interitus 108 a. 459 c. 550 b. 700 c.
Interitus expers 462 a.
Interiùs 196 b.
Interlabi 528 a.
Interlabor 527 c. 528 a.
Interlapsis ducentis annis 124 b.
Interlita lis et inducta 137 a. 448 b.
Interloquor 87 b. 689 b. 716 c.
Interloquutio 376 a.
Interloquutus est 201 c.
Interlucare 289 a.
Interlucatio ib.
Interlucentia, æ 684 b.
Interluceo 369 c.
Interlunium 418 c. 452 c.
Intermedius 414 a.
Intermenstrua luna 418 c.
Interminari graviter 117 b.
Interminatè 481 a.
Interminatio adjecta 69 c.
Interminatus. § Infinitus 481 a. 517 c. 646 a.
Interminor 69 c.
Intermissio 222 c. 223 b. 227 a. 380 c. 503 a. sine Intermissione 21 b. 225 b. 248 b. 380 c. 591 b. 605 b.
Intermissionem do 503 b.
Intermisso studio equorum 629 b.
non Intermissus 380 c.
Intermittens pulsus ib.
Intermitto 223 c. 229 b. 380 c. 629 a.
Intermundia 341 b.
Interna pars cujuslibet rei 197 c.
Internascor 714 b.
Internecio 46 c. 259 b. 462 a. 700 c. 701 c. cum Internecione 462 a.
Internitens 369 c.
Interniteo ib.
Internodia 361 c. multa habens 133 b.
Internodiis crebris distinctus ib.
Internodium arundinis ib.
Internoscendi vi præditus 169 b.
Internosco 130 b. 132 a. 169 b.
Internuntii functio 13 c. missio 611 a.
Internuntius 3 a. 4 a. 13 c. 414 a. 448 a. vaticiniorum 689 c.
Intero 265 b. 326 a. 670 b.
Interpellare sermonem 101 c.
Interpellatio sermonis ib. sine Interpellatione 540 b.
Interpellato sermone 101 c.
Interpello. § Impedio, interrumpo 337 a. 351 b. 367 a. § Obturbo 331 c. § Solicito de stupro 507 b. § Intercedo pro 672 c.
Interpellor. § Interrumpor 337 a. obturbor, molestia mihi exhibetur 493 a. § Solicitor de stupro 507 b.
Interplicatio 533 a.
Interplico ib.
Interpono 99 b. 280 c. 634 c. me 414 a.
Interpositio 634 c. 651 b.
Interpositis spatiis 651 a.
Inperpositus (a.) 651 b. sum 305 a.
Interpositus (s.) 707 a.
Interposuit se cum jurejurando 414 a.
Interpoto 526 c.
Interpres 101 c. 134 a. 210 c. 684 c. 706 c. deorum 689 c. somniorum 349 b. suus oraculorum 689 c. § Internuncius 414 a. 448 a.
Interpretamentum 210 c.
Interpretans commentariis scriptis 424 b.
Interpretari in bonam vel malam partem 154 c. jura 240 c. somnia 349 a. visionem ib.
Interpretatio 101 a. 210 c. 640 a. 706 c. callida et cocta 601 a. mala et perversa 210 c. obliqua et prava 210 c. quæ fit scriptis commentariis 424 b. scripturæ 689 c. somnii 349 a. vocum obscuriorum 133 c.
Interpretatorius 210 c.
per Interpretem loquor 101 c.
Interpretes Musarum, Poëtæ 689 c. oraculorum 689 b. sacrorum 240 c.
Interpretis divinarum rerum munere fungor 689 c.
Interpretor 210 c. 349 a. 367 a. 706 b. commentariis scriptis 424 b. malè, perperam, sinistrè 210 c. 240 c. 679 c. et transfero in aliam linguam 311 a.
Interpunctio 612 a.
Interpungo 615 b.
Interpurgo 289 a.
Interquiescere facio 394 b. 503 a.
Interquiesco 394 b. 503 b.
Interregnum 105 a.
Interrepo 528 a.
Interrex 105 a.
Interritus 561 b.
Interrogas de Sole 213 b.
Interrogare 286 b.
Interrogatio 213 b. 348 a. 564 b. mutua 213 b. per Interrogationem ib.
Interrogatiuncula ib.
Interrogativè ib.
Interrogativus 564 b.
Interrogator exquisitus 413 c.
Interrogatorius 213 b. 348 a.
Interrogaturus 187 c.
Interrogo 186 a. 187 a. 213 b. 348 a. 362 a. 564 a. 638 b. ante 213 c. 348 a. clam 213 c. insuper 187 c. 213 c. rursus 187 b. simul 213 c. vicissim 213 b.
Interrogor ib. 348 a.
Interrumpo 337 a. 367 a.
Interrumpor 337 a.
Interruptus 223 b. non 337 a.
Interscalmium 524 c.
Interscapilium 709 a.
Interseco 306 a. 337 a.
Intersepiens muro 639 c.
Intersepimentum 707 a.
Intersepio 612 a. 707 a. muro 639 c.
non Interseptus 707 a.
Interserere 528 b.
Intersero. § Intermisceo 98 c. 604 a. § Interjicio, interpono 98 c. 99 a. 187 a. interponoque subdolè 137 b.
Interseror. § Interspergor 604 a.
Intersitio subdola 99 a.
Intersitum 604 b.
Interspergo 604 a.
Interspergor ib.
Interspiro 540 a.
Interstitia 416 c.
Interstitiis longis plantare 160 b.
Interstitium 72 c. 280 c. 414 b. 481 c. duarum rupium 626 c. inter artus 714 b. inter arborum seu plantarum ordines 483c.
Intersum. § Adsum, præsens sum 124 b. 232 a. 672 c. unà 232 a. § Interjicior, interlabor 124 b. 232 a.
Intertexo 533 a. 681 c. variè 343 a.
Intertexor 533 a.
Intertextus 632 a. auro ib.
Intertrigo 670 a.
Intertrimentum 670 b.
Intertritura ib.
Interturbatio 493 a.
Intervalla 481 c. locorum 280 c.
Intervallatus ib.
Intervallis discretus ib. longis plantare 160 b.
Intervallo longo cum vidi ib. temporis interjecto 413 c. ex Intervallo 380 c. sine Intervallo et distantia 280 c.
Intervallum ibid. 413 c. 714 b. magnum inter virtutem et vitium 290 c. quo absumus ib.
Intervenientia, æ 528 a.
Intervenio. § Supervenio 212 b. 281 b. 683 a. § Interpono me 414 a. ut advocatus et patronus 294 a.
Interventio 528 a.
Interventor 177 c. 414 a. 448 a.
Interversor 176 c.
Intervertere 445 a.
Interverto 31 b. 321 c.
Interula 228 a. 729 a.
Intestatus 651 a.
Intestina 178 b. 196 c. 197 b. 277 b. 327 b. 440 a. recta habens 197 c.
Intestinalis ib.
Intestinorum lævitas ib. lævore seu fluxu laboro ib. rosiones 207 a. tormen 181 c. tormina

197 c. tumultus et strepitus 112 a.
Intestinum 197 b. 360 a. 730 c. 731 a. crassum 713 b. 728 a. rectum 80 b. 217 c.
Intestinum bellum 159 b. 712 b.
Intexere 419 b. tenuem tramam in pauco stamine ib.
Intexo 500 a. 533 a. 681 c. 682 a. contrà 533 a. auro 682 a.
Intima pars navium 197 c. 434 b.
Intimè 196 b.
Intimus 188 a. 196 b. 431 c. locus 92 c.
Intingat extremum digitum suum in aquam 103 a.
Intingo 103 b. 116 c. 687 b.
Intinctus, ûs 103 b.
Intolerabile facinus 223 a.
Intolerabilia 82 b.
Intolerabilis 227 b. 284 c. 346 a. 413 a. 460 b. 609 a. 632 b. 696 b. penè 346 a. sum 632 b.
Intolerabiliter 460 b. 609 a. 695 b. 696 b.
Intolerabundus 227 b. 632 b. 695 b.
Intolerans 223 a.
Intoleranter 223 a. 609 a.
Intolerantia 632 b.
Intonsus 306 a. 334 a.
Intorqueo 122 c. 270 a. 297 c. 430 b. 597 b. 620 b. telum 42 b.
Intorqueor 270 a.
Intortè 597 a.
Intorti crines 352 b. 532 c. 583 a.
Intortum 122 c. quod est 619 b. vellus habens 397 c.
Intortus 184 b. 569 b. 597 a.
Intra 188 a. 197 b. ædes 197 b. diem sextum 188 a. dies duos 196 a. dies paucos 244 c. dies viginti 197 b. dies triginta 19 a. modum 413 c. se esse 197 b. 498 a. teli jactum 197 b. terminos nostros qui est 481 c.
Intractabilis 16 a. 102 b. 629 c. 630 a. 723 a.
Intransitiva verba 95 a.
Intremisco 669 b.
Intrepida viscera habens 606 c.
Intrepidè 44 b. 251 b. 344 b. 537 b. 606 c. 633 c. 659 c. 669 b. 691 a.
Intrepido animo 283 a. pectore præditus 606 c.
Intrepidus 85 c. 147 c. 460 c. 537 b. 561 b. 633 c. 659 c. 669 b. 691 a. animus 691 a. in dicendo 201 a.
Intricatum rus et perplexæ 509 c.
Intricati sermones 532 c.
Intricatus 139 c. nexus 618 b.
Intrinseca passio 500 c.
Intrinsecus 188 a. patiens 500 c. 501 a.
Intritum 263 b. 431 b. 669 c.
Intro. § Introëo 212 b. 233 a. 273 a. 705 b.
Intrò 188 a. 197 b. admitto 694 a. dimitto 250 a. fero 694 a. fero insuper 707 c. jacio 229 c. recipio 155 a. voco 293 b.
Introducere personas loquentes 13 c.
Introduco 13 c. 14 b. 96 b. 333 b. 694 a. antè 14 a. domum 436 b. insuper 240 c. loquentes 541 c. penitùs 14 a. simul ib. vicissim ib. è contrario ib.
Introducor 13 c. 212 b. 333 b. cum certâ pernicie 701 a.
Introductio 13 c. in ædes 456 b. quæ fit vicissim, vel in alterius locum 14 a.
Introductus obiter 631 b. simul 14 a.
Introduxit 240 c. luxum ib.
Introëo 98 c. 233 a.
Introibo 233 a.
Introitus 98 c. 174 c. 212 b. 451 c. venarum et aliarum rerum 616 a. vici ib.
Intromisit carnificem 513 b.
Intromissio 13 c. 513 b.
Intromitto 13 c. 187 a. 229 c. 230 b. 348 c. 513 b. antè 694 a. mecum 14 a.
Intropello 744 b.
Introrsum 92 c.
Introrsus recedo 737 b.
Introspectio 338 c.
Introspexerit in perfectam illam legem libertatis ib.
Introspicio exerto capite ib. prono capite et propenso collo ib.
Introveho 356 c.
quod Intruditur 119 c.
Intrudo 98 c. 744 a. per 744 a.
Intrusus convivio à convivatore, aut qui superveniens se ipsum intrudit 119 c.
Intuens eminus 592 b. adversis oculis 475 a. intentis oculis 638 b. multos 133 b.
Intueor 24 c. 87 a. 109 b. 153 b. 181 c. 383 b. 413 b. 471 b. 475 c. 592 b. contrà 472 c. oculum 595 b. in 475 c. inclinato capite 358 b. seorsum 593 c. velut in speculo 471 b. terribiliter glaucis oculis 132 a. transversum 476 a.
Intueri fixis oculis 24 c. sursum 109 b.
Intuitus omnes 498 a. sum 181 b. 182 a.
Intuitus, ûs 109 b. continuus et inconnivens 638 b.
Intulerunt dolorem 93 b.
Intumeo 455 a. 703 b.
Intumescit vultus 455 a.
Intumesco 333 b. 455 a. 703 b. 713 b. rursus 703 c. unà 455 b.
Intumuerant crura exhausto veneno 455 a. qui Intumuit ib.
Inturgesco 713 b.
Intus 188 a. 196 b. 197 b. admitto 707 c. capio 367 c. comprehendo 367 c. 368 a. recipio 197 b. relinquo 381 a.
Intutus 221 a.
Intybi genus 585 a.
Intybi 672 a.
ad Invadendum aptus 651 c.
Invadens 212 c. cum impetu 733 b.
Invadere aliquem aliquid 273 b. fames cives 70 c.
Invadi qui non facilè potest 724 b. qui non potest ib.
Invadit eum senectus 233 b.
Invado 30 a. 66 b. 70 c. 94 c. 98 c. 100 c. 212 b. 224 a. 233 a. 305 a. 365 c. 367 c. 460 a. 528 b. 596 a. 651 b. 692 c. 714 c. bello 618 c. classe 536 a. contrà 724 b. exercitu 504 c. feræ in modum 268 b. furiosè 732 a. latenter 98 c. prior 724 b. simul 98 c. unà 596 b.
Invador 724 b.
Invalescens paulatim 38 c.
Invalescere 199 b.
Invalescit malum tibi 239 b.
Invalesco 23 b. 38 c. 163 b. 287 a. 344 b. 345 b. 637 c.
Invalida corpora habent 174 b.
Invalidè 174 b. 579 b. 586 c.
Invalidi pecuniis 174 b.
Invalidos reddens 107 a.
Invalidum esse 174 b.
Invalidus 47 b. 62 c. 107 a. 110 a. 141 a. 286 c. 307 a. 343 a. 363 b. 388 b. 411 a. 412 a. 438 b. 504 b. 579 b. 586 c. 588 b. 671 c. ad aliquid 174 a. est 512 c. sum 638 c.
Invaluisse 441 a.
Invaluit sermo 224 a.
Invariabilis 51 a.
Invasi tyrannidem 71 a.
Invasio 273 a. 367 c. 528 b. 596 b. 651 b. 667 c. cum impetu 479 c. hostilis 14 b. templi 367 c.
Invasit civitatem religio 142 b. mentem 93 b. et corripuit nuntios 596 b.
Invasor 99 a.
Invasu difficilis 98 c. facilis ib. 651 c.
Invectio 111 a. 333 b.
Invectitius 14 a.
Invectiva 615 a. 677 a. oratio 694 c.
Invectus aliunde 631 c.
Invehebantur in ipsum 111 a.
Invehi equis 493 a.
Invehis bellum in Atticam 12 b.
Invehere ib.
Inveho 14 b. 105 b. 333 b. 493 b. 624 b. aliunde 14 a.
Invehor 199 c. 333 b. 493 a. equo 276 b. § Irruo 337 c. § Insector, reprehendo 668 a.
Invehunt morbum 670 b.
Inveniendi ars 660 b. facultate præditus 219 a.
Inveniendis verbis solers 375 c.
Invenio 52 c. 160 a. 218 c. 219 a. 318 b. 508 b. 643 a. 673 a. anxiâ cogitatione 413 c. obiter 219 a. viam 508 b. ultrà 219 a. unà ib. § Acquiro 508 b.
Invenior 218 c. 508 b.
Invenit nova verba 508 b.
Inventaria 684 b.
Inventarium 137 a.
Inventio 52 c. 219 a.
Inventiuncula 648 a.
Inventor 52 c. 219 a. verborum 201 b.
Inventu difficile 510 b. difficilis 219 a. facilis 724 c.
Inventum 219 a. 264 c. 648 b. artificiosum 648 a. fortuitum 339 c. solers 219 a.
Inventus ib. non ib.
Invenustas 91 a.
Invenustè 132 b. 722 a.
Invenustus 91 a. 132 b. 295 a. 663 c. 722 a. 746 a.
Inverecunda 473 c. frons 679 a.
Inverecundè 34 c. 473 a.
Inverecundia 96 b. 34 c.
Inverecundus ib. 287 a. 387 b. 679 a. 735 b.
Inversè 620 a.
Inversio ib. glebarum 621 b. scripturæ 137 c.
Inverso ordine 49 a. colloco 619 c. facere aliquid 49 c.
Inversus 49 a. et contrarius 51 a.
Invertens podicem 621 b.
Inverto 100 a. 317 b. 542 a. 619 c. 620 b. causas judiciales 165 b.
Investigare 187 b.
Investigari qui nequit 287 a.
Investigatio 609 b.
Investigator 402 b. 609 b. aquarum 402 b. naturæ 714 a.
Investigatu difficilis 209 a. 287 c. 609 b.
Investigo 163 c. 200 b. 212 a. 287 c. 609 b. diligenter 287 c.
Investis 228 b.
Inveterascere 669 c.
Inveterasco 129 a. 736 a.
Inveteratio 496 a.
Inveteratum 204 c.
Inveteratus 736 a.
Invia via 95 c.
Invicem 50 c.
Invictè 657 a.
Invicti bello 546 a.
Invicto animo præditus 299 c.
Invictus 19 b. 53 b. 247 c. 403 c. 441 a. 662 c.
Invidè 105 a. 701 c.
non Invidendam contendentibus ad altiora 701 c.
Invidendus 237 a
Invidentia 105 a. 701 b.
Invideo 3 a. 105 a. 237 a. 405 b. 435 a. 674 c. 701 c. alienis 701 c. aliquantum ib. insuper ib. ob ib. operibus deorum 3 a.
Invideor 3 a. 405 b.
Invidere 701 b. cui nemo solet 674 c.
Invideri 305 a. 701 c. cui Invidetur ab oppidanis 405 b.
Invidia 105 a. 172 c. 236 c. 237 a. 405 b. 701 b. abest dicto aut verbo 172 c. 624 a.
Invidiâ carens 405 b. 674 c. 701 c. commoti 236 c. laborare apud potentes 221 b. laboro 701 c. nullâ laborans 435 b. onerare 525 a. perculsus 674 c. premens 400 c. rumpantur 575 a. vacuus 105 a. ab Invidiâ alienus 701 c. absque Invidiâ ib.
Invidiæ expers animus ib. expositus ib. non obnoxius 105 a. 701 c.
Invidiam conflare 15 c. 701 b. conflo 98 b. deprecor ejus quod dicturus sum 172 c. citra Invidiam 105 a. 435 b. in Invidiam adduco 98 b. per Invidiam 701 c.
Invidiosè ib. non 91 c. 701 c.
Invidiosum 3 b. esse 305 a. est 701 c.
Invidiosus 3 a. 91 c. 237 a. 391 b. 405 b. 701 c. minimè 701 c. sum ib.
Invidit mihi partum 405 b.
Invidus 105 a. 237 a. 701 c. non 105 a.
Invigilo 680 b.
Inviolabilis 107 a. 624 a.
Inviolabiliter 107 a.
Inviolatum 26 b.
Inviolatus 670 c.
Invisam faciem habens 220 c.
Invisè ib.
Invisibilis 383 b. 471 c. 476 b.
Invisibiliter 181 c. 256 b.
Invisissimus 220 c.
Inviso 592 a.
Inviso aspectu aspiciens 474 c.
Invisum esse 196 a. esse alicui 423 b. reddo 220 c.
Invisus. § Odiosus 202 b. 220 c. 218 b. 252 b. 264 c. 474 c. 613 b. 622 b. ob comitum turbam 38 c. diis 142 c. hominibus 622 b. sum 475 b. 622 b. 725 a.
Invisus. § Non visus 252 b. 383 b. 472 a.
Invita 189 c.
Invitâ multitudine 106 c. non Invitâ civitate 190 a.
Invitamentum 163 a.
Invitare ad bibendum 702 a. deni 152 b.
Invitatiunculâ ad bibendum 702 a.
Invitatus 292 c. à se ipso 294 b.
Invitè facta vel suscepta 290 a.
Invitis diis ib. nobis 82 b. 106 c.
Invito me 189 c.
Invitò 59 c. 189 c.
Invito (v.) § Voco ad cœnam 4 a. 292 c. vicissim 293 a. cito, instigo 294 a. 487 b. 508 b. ad aliquid agendum 307 a. § Induco, infero 14 c.
Invitus 68 c. 181 a. 189 c. facio 459 a.
Invius 95 c. 306 c. 451 b. 458 a. 609 b.
Inultus 165 a. 476 c. 534 b. 639 a.
Inumbro 209 b. 596 c. aliquantum 596 c.
Inumbror 596 b.
Inunctio 44 c. 734 c.
Inunctus ib. recens 734 c.
Inundans 534 b.
Inundatio 249 b. 324 b. maris 534 b.
Inundo 324 b. 426 c. 534 b. 704 b. antè 324 b. circumstagnando 586 c.
Inundor 324 b.
Inungi quo solemus 734 c.
Inungo 44 c. 733 a. 734 c. ante 734 c.
Inungor ib.
Invoca deos 314 c.
Invocatio 292 c. 293 a. deorum 324 c.
Invocatò 294 b.
Invocatorius 292 c. 293 a. in quo Invocatur Deus 294 b.
Invocatus. § Non vocatus ib.
Invoco 110 c. 292 c. 293 c. 307 b. 314 c. 321 a. 324 c. Deum 324 c.
Involo 276 a. 521 b.
Involucris. § Implumis 276 c. 561 a.
Involucris verborum tecta oratio 28 c. sine Involucris 217 b. 296 a.
Involucro insuper imposito munio et intego 183 b. nullo tectus ib.
Involucrum 184 b. 185 a. 295 c. cordis 330 b. fasciæ usum præbens 602 b.
Involvens vestem capiti 603 c.
Involvere calamitatibus 100 b.
Involuntaria 190 a.
Involuntariè 31 c. 114 a.
Involuntarium 114 a.
Involuntarius 31 c. 181 a.
Involvo 47 a. 156 c. 166 c. 184 b. 185 a. 222 c. 338 c. 357 a. 517 a. 602 b. 603 c. 673 c. 731 a. circumcirca 611 c. fasciâ 632 a. fasciis 602 b. orationem verbis 533 b.
Involvor 185 a. 611 c. 673 c. fasciis 602 b.
Involutio 185 a.
Involutus 338 c. 603 c. spiris multis 603 c. sum 184 b.
Involvuntur calamitatibus multis 337 b.
Inurbanitas 10 c.
Inurbanus 10 b. 347 c.
Inurendi ars 290 c.
Inurere ignominiam 100 c. notam ignominiæ 169 b.
Inurere piaculum 464 c.
Inuritur mihi 670 c.
Inuro 290 c. 464 c. dedecus 677 b. infamiam 34 c. notam famæ alicujus 570 b.
Inusitata novitas 660 c. res valde 289 b. vis quædam 33 b.
Inusitatè 31 a. 732 c.
Inusitato modo 660 c.
Inusitatum 146 b. 447 b.
Inusitatus 49 a. 51 a. 634 b. 660 c. 732 c. sum 738 c.
Inusta-nota 290 c.
Inustio ib.
Inustione pictus ib.
Inustiones 220 b.
Inustor 290 c.
Inustus ib.
Inutilem reddo 203 c. 733 b.
Inutilia loqui 375 a.
Inutilis 101 b. 204 a. 301 a. 307 a. 311 a. 466 c. 575 b. 623 b. 642 a. 653 b. 732 c. 733 b. 747 b. homo 112 a. 306 a. penitus 713 c. sum 732 a.
Inutilitas ib.
Inutiliter 642 a. 696 a. 738 c. 733 b. 747 c. occupo 203 c.
Invulnerabilis 104 c.
Invulneratus 261 a. 657 a.
IO 287 c. Pæan 271 c.
Jocatio 127 a.
Jocationem amans 127 b.
Jocator 127 a. 704 a.
Joci 200 b.
Jocis gaudens 494 b. oblecto me 200 b.
Joco dicor 494 b. et risu prosequuti sunt hæc ib.
Jocor 127 a. 494 b. 721 c. tecum 494 b. vicissim 494 b. 722 a.
Jocorum amans 201 b.
Jocos amans 127 a.
Jocosa 126 c. dicta 200 b.
Jocosus 126 c. 494 b. 704 a.
Joculare factum 721 c.
Jocularis 644 b. res 494 b.
Joculariter ib.
Jocus 126 c. 200 b. 494 b.
Iones imitor 288 a.
Ionia ib.
Ionicè ib.
Ionicus ib.
Jorci, caprearum genus 275 b.
Jove natus 123 c. progenitus 236 b. à Jove 236 a. delapsus 528 c. missus 102 a. nutritus 665 c.
Jovialia 236 b.
Jovialis ib.
Jovis filius 495 b.

IPSA 176 b. lux 688 a. vita 234 c. eâ Ipsâ nocte 416 b.
Ipsam 176 c. 275 a. 441 a.
Ipsas 176 c.
Ipse 89 b. bonus per se 2 b. cerno oculos meis 472 a. intelligo 491 a. sufficiens sibi 641 b. testis sibi 401 a. quem quis vidit 472 b. qui vidit suis oculis 472 a. visus ib. et Ipse 89 c.
Ipsemet 89 b.
Ipsis 176 b. duobus 623 a.
Ipsissimus 89 b.
Ipsis 422 c.
Ipso cum clamore 111 a. meridie 38 b. à se Ipso jugulatus 626 b. ex se Ipso qui didicit 398 c.
Ipsorum 176 b. duorum 623 a.
Ipsos 176 b. 422 c.
Ipsum 176 c. 275 a. 441 a. se prædicare et jactitare 376 c. se perimens 692 a.
IRA 264 b. 412 a. 477 a. 730 c. difficilis 477 a. divina 418 c. 419 a. gravis 419 a. cui gravis est ib. permanens 418 c repentina et acris 731 a. vetus 341 c. quam conceperit et deferbuerit Ira 6-4. a
Irâ accendo 290 b. 468 c. 477 a. accendo amarâ 525 c. accendor 477 a. accensus 265 c. 405 a. valde 265 c. concitatus adversus 405 a. concitor 605 b. exardere 703 c. exardescens gravi 477 a. excandesco 419 a. fremo 117 b. inflammor 469 a. 730 c. percitus 266 a. percitus sum 412 a. præcipiti excandesco 265 c. subitâ et acri commovetur 317 c. subitâ et acri excandescens 265 c. tumet 116 b. tument corda 455 a. vacuo animo 418 c. vacuus ib. vehementi percitus 477 b. sine Irâ 418 c. 477 a.
Iracunda valdè 361 a.
Iracundè 342 a. 418 c. 477 a. valde 234 a.
Iracundia 264 b. 265 c. 477 a.
Iracundo impetu concitatus 405 a.
Iracundus 207 a. 234 a. 265 c. 299 c. 342 a. 419 a. 477 a. 627 b. 720 a. 730 c. valde 731 a.
Iræ impatiens 183 a. impotens sum 265 c.
Iram accendere 178 a. concipiens suâ sponte 730 c. concitare 542 a. concoquere 516 c. deponere 230 b. depono 419 a. differo 265 c. exerceo 418 c. placare 37 c. ad Iram commoveor 477 a. citò qui fertur 468 b. concitare quæ solent 469 a. concitatio 477 a. concito 265 c. 361 a. 468 c. 477 a. 730 c. concito simul 266 a. concitor 730 c. concitor subitò ib. præceps 265 c. proclivitas 750 c. provocare 551 b. provoco 207 a. 325 c. provocor 207 a. 361 a.
Iras graves premens animo 341 c. veteres non habens ib.
Irascens citò, sed facilè iram deponens 730 c. non 477 a. subitò 731 a.
Irasci alicui 477 a. desino 419 a. non 477 a.
Irascor 265 c. 341 c. 351 b. 361 a. 419 a. 435 a. 455 c. 477 a. 598 a. 605 b. 719 c. 720 a. 730 c. insuper 477 b. moderatè 477 a. paulum 477 b. propter 730 c. simul 266 a. subitò 730 c. vehementer 731 a. vicissim 419 a.
Iratè 342 a. 720 a.
Irato animo 264 c. 342 a.
Iratum reddo 265 c. vultum præferens 590 a.
Iratus 341 c. 342 a. 477 b. 730 c. non 418 c. sibi ipsi 730 c. supra modum 342 a. 731 a. sum 412 b. valde 342 a. 412 b. valde sum 412 b. vicissim 342 a. ut erat 221 b.
Ire 12 b. 211 a. medio 642 c. obviam 65 c. 66 a. obviam hostiliter 737 b. obviam primis conatibus inceptisque 269 a. suppetias 212 b. viam longam 242 c.
Iris 277 a.
Ironia 187 c.
Ironicè ib. loquor ib.
Irradior 6 c.
Irrationabilitas 337 c.
Irreconciliabilis 49 a. 605 a.
Irreconciliabiliter 49 a.
Irredux 624 a.
Irrefutabilis 573 b.
Irreligiosum 592 c.
Irreligiosus 369 a. 582 c. sum 352 a.
Irremediabilis 429 b.
Irreparabilis 594 b.
Irrepo 174 c. 211 a. 253 a. 528 a. clàm 211 a. clanculum 490 a. cum certâ pernicie 701 a.
Irreprehensè 293 b. 367 b. 537 c.
Irreprehensibilis 8 a. 192 c. 568 c.
Irreprehensus 293 b. 411 c. 432 b. 528 a. 557 c. 633 c. 658 c. 740 b.
Irreptio 175 a.
Irreptitius, qui se clàm insinuavit 14 a.
Irrepto 175 c.
Irrequietè 189 c.
Irrequietè 503 b.
Irrequietus 218 b. 328 a. 503 b.
Irretientes laqueis verborum 373 c.
Irretio 156 c. 504 a. 553 a. 581 c. 529 b.
Irretior 223 b. 533 a.
Irretitus pedibus telæ araneæ 533 a.
Irreverens 569 a.
Irreverenter 26 b.
Irrevocabilis 293 c.
Irridens 432 b.
Irrideo 22 b. 126 c. 267 c. 274 b. 288 b. 291 c. 331 c. 394 a. 428 c. 430 a. 432 b. 494 b. 612 b. 616 c. 676 b. 728 b. 729 b. amarulente 141 c. cavillis 598 c. dicteriis ib. diducto rictu 581 a. insuper 22 b. 127 a. oculis 274 a. tortis labris 430 b. vicissim ib.
Irrideor 127 a. 452 b. 587 c. 729 b.
Irridere 494 b.
Irridet esses Laconicas veluti parvos 598 c.
Irrigare 492 a.
Irrigatior 17 b. 73 c. 116 c. 154 b. 463 c. 492 a. 526 b. 678 b.
Irrigatus circumcirca 569 c. super 74 b. 116 c.
Irrigo 29 c. 73 c. 116 b. 154 b. 160 b. 395 a. 441 c. 463 c. 526 b. 636 b. 678 b. 682 b. antè 129 b. circum 160 c. desuper 29 c. in superficie 441 c. insuper 116 c. priùs ib.
Irrigor 73 c. 74 a. 116 b. 157 c. 441 c. 678 b.
Irriguus 524 c. 572 a. 678 b. locus 181 c. 379 c. 526 b.
Irrisio 127 a. 274 b. 394 a. 430 a. 432 b. 588 b. 644 c. 676 c. 728 b. 729 b. 581 a. 599 a.
Irrisione dignum 588 b.
Irrisor 126 c. 128 b. 432 b. 676 c. 729 b.
Irrita facit hæc 359 b. ova 490 a. 716 a.
Irritabilis 477 a. facilè 207 a.
non Irritæ preces 461 c.
Irritamen 207 a.
Irritamentum ib.
Irritandi vim habens 283 a.
Irritatio 207 a. 469 a.
Irritator 207 a.
Irritatorius ib.
Irritè 554 b.
Irriti dies 375 a.
Irrito 11 a. 207 a. 210 a. 229 c. 293 b. 325 c. 326 b. 361 a. 395 c. 477 a. 575 a. 597 c. 676 b. aliquantum 207 a. scommate 208 b.
Irritor 10 a. 267 a. 361 a. 477 a. 686 c.
Irritum facio vel reddo 51 c. 359 b. 653 b. ovum 61 b. 489 c. non Irritum emisit telum 51 c.
Irritus ib. 61 a. 343 c. 359 b. 641 b. 653 b. 716 a. non 641 c.
Irrogare infamiam 100 c. mulctam 637 c.
Irrogatas legibus mulctas persolvere 237 b.
Irrogo 631 b. mulctam 137 b. pœnam 659 b.
Irrogans guttis pulchris ib.
Irrorator ib.
Irroratus ib.
Irroro 173 b. 445 b. 369 b. 607 c. 738 c. aliquantum ib.
Irruam 34 a.
Irructo 208 c.
Irruebant in me hostis 34 a. in se mutuò ib.
Irruens 50 b. cum impetu 605 b. 755 b. in hostes 479 c. velociter 605 b.
Irruerent in eos 233 b.
Irrui 34 a.
Irruit 484 a. in nos 242 c. in Pompeium 179 c.
Irrumpendo 744 a.
Irrumpens 230 a.
Irrumpere cùm tentasset vi 528 b.
Irrumpo 34 a. 66 b. 98 c. 190 c. 479 b. 495 c. 528 a. 74 a. in aliam 99 a. simul 34 b. per vim 107 a.
Irruo 53 c. 50 b. 72 a. 98 c. 100 c. 255 c. 263 c. 337 c. 458 a. 460 a. 479 b. 484 a. 528 a. 529 a. 537 b. 570 b. 584 a. 595 c. 596 a. 692 c. 695 b. 744 a. aliquo 34 a. à tergo 694 c. circumcirca 596 b. contrà 99 a. 479 c. 528 a. in aliquem 34 a. insuper 528 a. juxta 596 b. magno cum impetu 528 a. simul 34 b. 528 a.
Irruptio 98 c. 668 a.
Irruptionem facio 100 c.
IS 491 a.
Ischiadi obnoxius 286 b.
Isicium 277 c.
Isthmi 88 b.
Isthmia 277 c.
Isthmiaca victoria ib.
Isthmiacos ludos celebro ib.
Isthmiacum certamen ib.
Isthmica pinus ib.
Isthmo similis ib.
Isthmum traduco ib.
Isthmus ib. 537 a.
Istic 89 c.
Istinc ib.
Istuc 196 c.
ITA. § Adeò 451 a. § Sic, hoc modo 45 a. 459 b. 491 b. 747 a. demum 491 a. ut 746 c. 747 a. Et hæc quidem Ita se habent 289 a. quæ cum Ita sint 487 a. ut Ita dicam 200 b. 692 c. § Affirmandi adverb. 433 a. 491 a. sanè 289 a.
Itáne verò 188 b.
Itaque 289 b. 409 c. 412 a. 487 b. 488 c. 537 a. 659 b. 745 a. Itaque quod 487 a. non Itaque 487 b.
Itare 250 b.
Itatio 703 b.
Itator ib.
Item 93 c. 418 a. non Item 48 a.
Iter 67 c. 93 a. 451 b. 502 a. 508 c. 509 b. 610 c. 669 c. commune 452 c. conficere 641 a. conficiens celeriter pedibus 551 b. contentum 204 a. emetitur duplex 508 c. expeditum habens 452 a. facere 665 a. facere cupio 50.. c. facere per terram 451 b. faciebant citato gradu 584 a. faciebat festinanter 508 c. faciens per se 506 c. facio 451 b. 508 c. 509 b. facio ægrè 451 c. facio malè 452 c. facit 508 b. habeo per 510 c. imperviam 451 b. longum conficere 242 c. nocturnum 509 b. per locum 510 c. prosperum 452 a. prosperum obtineo à Deo ib. prosperum et expeditum præbeo ib. reciprocum 452 b. relegens 484 a. succedit prosperè 452 a. sufferre 508 c. unius diei 245 a. ad Iter conficiendum idoneus 451 b.
Iteratio 356 b. 451 b. nominum 235 b. verbi ejusdem 376 c.
Iteratus 154 a.
Itero 154 a. 356 b. 366 b.
Iterum 86 c. 92 a. 154 a. 484 a. 497 a. collectus 375 b. commemoro, commonefacio 474 b. compactus 525 a. corrumpor 688 a. dico idem 366 b. 376 c. dulce reddo 153 c. eurio 507 a. experior ib. germinans 109 a. intereo 701 a. lucror 447 b. maicus 489 c. metior 415 b. natus 715 c. numero 516 b. oberro 530 b. sortiri 142 b. venditus 518 c. verso 516 c.
Itidem 89 c. 746 c. non Itidem ut antea 289 a.
Itinere prospero 452 a. prospero progredior ib.
Itineris comes 452 c. 509 a. comes sum 511 a. confectio 67 c. dux 17 b. socius sum 452 c. multum Itineris ib.
Itio 212 a. 412 a. 583 a. per locum aliquem 510 c. contrà Itio 93 c.
Ito 705 b.
Itrium 572 a.
JUBA 180 c. 719 a. ex Jubâ equinâ factus 719 b.
Jubæ vento expansæ 61 a.
Jubam habens cæsiam 719 b. erectam ib. mollem ib. nigram ib. promissam ib.
Jubar 691 a.
Jubas erigo 719 b.
Jubatus 719 a. benè 719 b.
Jubebat populum silere 68 a.
Jubeo 4 a. 29 a. 33 c. 68 a. 87 b. 177 c. 230 a. 307 a. 372 b. 585 b. 611 a. 634 c. 635 a. 653 c. 706 b. contrà 307 b. salvere ib. valere 9 a. vicissim 307 b.
Jubeor ib. 635 a. vicissim 307 b.
Jubilatio militum 43 a.
Jubilum 365 b.
Jucunda cibaria uri 617 a. conversatio 362 b. omnia afferens 466 a.
Jucundam vocem habens 717 a.
Jucundè 63 b. 241 b. 646 b. 702 c. 722 a. olens 454 b.
Jucundior 721 c.
Jucundissimè 241 b.
Jucundissimus 241 c. 646 b. 721 c.
Jucunditas 241 c. 646 b. animi 241 c.
Jucunditate affectus 241 b. afficio ibid.
Jucunditatem afferre 641 b. mellitam imitans 410 b.
Jucundiùs 241 b.
Jucundo colore præditus 735 b. colore sum ib.
Jucundos fructus gignens 301 b.
Jucundum est audire 241 b. odorem spirans 540 c. reddo 241 c. reddo unà ib. ver 383 a. visum ferens 458 c.
Jucundus 2 c. 63 b. 91 a. 105 c. 122 a. 135 b. 202 a. 219 b. 241 b. 272 a. 371 a. 385 c. 646 b. 721 c. 722 a. 732 b. animo 241 c. aspectu 475 a. odor 454 b. populo 646 b.
Judex 93 a. 164 a. 286 a. 348 a. 573 b. 672 a. in bellicâ 244 a. justus 345 a. 349 b. ordinarius 94 b.
Judicandi munus 244 a. peritia seu solertia 348 a. peritus 164 a. 348 a.
Judicandus iterùm 164 c.
Judicans rectè 131 c. ex animi sui sententiâ ib.
Judicari de quo vix potest 348 c.
Judicata res 165 a. è re Judicatâ obnoxius ib.
Judicatam controversiam refero ibid.
Judicatio 348 a.
Judicatorius ib.
Judicatu difficilis 349 b. facilis ib.
Judicatum 165 a. secundum quem Judicatum est 165 c.
Judicatus non 165 b. 348 b.
Judice se ipso qui utitur 164 c.
Judicem esse causæ 115 b.
Judices 165 a. constituit omnes homines 271 b. pedanei 165 c.
Judicia exerceo 165 b.
Judiciales orationes 164 a. præceptiones trado 375 b. sportulæ 164 a.
Judicialis 164 a. 244 a.
Judiciarius 164 a.
Judicii constitutio 282 a. constitutio in aliquem 15 c. inopia 349 b. 377 c.
Judiciis peractis 167 b. qui præest 164 c. subjicere 16 a.
Judicio carens locus 707 b. contendo 164 a. 165 b. 375 b. contendo, crebro multumque 165 a. certare 19 a. offero me 281 c. periclitor 19 a. permittens se 164 c. persequi 190 b. persequor 167 c. præstitutum tempus 164 a. sistere 282 c. sisti 124 b. 164 c. sisto me 215 a. § Adhibito 348 a. carens 131 b 303 b. meo Judicio 468 a. meo quidem Judicio 129 c. nullo cum Judicio 349 b. sine Judicio et delectu verba funditans 429 a.
Judicium. § Dica, jurisdictio, sententia judicialis 19 a. 164 a. 348 a. 546 c. æquum 349 b. cædis dictavisse mihi 364 a. constitutum 280 c. corruptum 165 a. detrecto 165 b. dictare 135 c. 165 b. 212 b. 280 c. dicto 364 a. edo 164 a. 364 a. ferens rectè et justè 165 a. fero 348 a. irritum factum 164 c. pravum et iniquum 349 b. promittere 155 a. rectum et incorruptum 165 a. rectum ferre de 347 c. resortiri 364 b. sincerum 165 a. subire 225 c. in Judicium vocor 293 b. 294 a. § Intellectus, censura, æstimatio 55 b. 348 b. non adhibitum 349 b.
Judico. § Discepto, jus dico 164 a. 347 c. ex animi mei sensu et meo arbitratu 151 c. iterum 165 b. perperam 138 c. unà 165 c. § Censeo, existimo 129 b. 164 b. 347 c. 348 a. de 130 c. hoc de te ib. dignum 7 b. te imperitum 130 c.
Judicor. § Disceptor 164 a. § Censeor 347 c.
Judicum consessus 146 a. 180 b. merces 164 a. more ib. præfectus 165 b.
Juga curruum construere 543 a. montium 101 b. vitium 153 a. § Transtra 171 c. 235 a.
Jugales 235 a.
Jugalia lora 236 a.
Jugalis ib.
Jugarius 191 b.
Jugatim 235 a. incedere ib.
Jugatorius ib.
Jugeri dimidium 532 c. mensuram excedens ib. spatium excedens 140 a.
Jugerum 77 a. 140 a. 532 b. æquans ib. duorum 140 a. trium ib. sex ib. decem ib. multorum ib. quinquaginta ib.
Jugi lorum 585 a. pars in quam jumenta collum immittunt 235 a.
Jugis 155 a. 637 b. opera ib.

Jugiter 246 a. 387 c. 383 c. 387 a. 433 b. 499 c. 640 c.
Juglandes 570 a.
Juglans 502 a.
Jugo astrictus 235 a. eidem subditus 235 c. eodem concopulari 236 a. exsolvo 235 b. subdere 16 a. subdor ib. submitto 235 a. 235 c.
Jugulare 211 c.
Jugularis 626 a.
Jugulatio ib. ovium 626 b.
Jugulationis avidus 626 a.
Jugulator ib. porcorum ib.
Jugulatoribus ib.
Jugulatrix ib.
Jugulatus 644 c. à se ipso 626 b. nuper ib. sanguinolentè ib.
Juguli cavitas, cui subditur culter Jugulatorius ib.
Jugulo vicina pars ib.
Jugulo 579 a. 625 c. 644 c. antè 626 a. ovem 626 b. subtus ib. super 626 a. victimas ib.
Jugulor 625 c.
Jugulum vel Jugulus 320 a. 365 a. 626 a. disseco alicui ib. incidens 644 c. incido ib. resolvens alicui 626 a.
Jugum 235 a. aureum habens 235 a. boum 186 c. 236 a. boum ago 194 b. ferens 697 a. non expertus 235 c. parvum 235 a. quod cervici imponitur 90 a. societatis qui deseruit 236 a. subiens mansuetè 638 c. ad Jugum devinctus equus 186 c. 583 b. sub Jugum ducere 16 a. § In acie 235 a. in Jugum porrigi ib. § Citharæ ib. § Montis 153 a. 468 b.
Jugamentum 235 a.
Iulos polypodas referens 488 b.
Jumenta 235 a. 298 a. 327 a. pasco 666 b.
Jumentarius 554 a.
Jumentis conveniens 555 b.
Jumentorum medicus 269 a. more 554 a. pastor 666 b.
Jumentum 554 a. subjugo 255 c.
Juncea testicula 630 b.
Junceus 263 a. 630 b. funis 630 b.
Junco nexus 553 b. e Junco fasces torquens 533 c. 621 c.
Juncos altos ferens 621 c.
Juncosus 630 b.
Juncta cum paupertate senectus 414 b.
Junctim 235 b.
Junctio 234 c.
Junctura 82 b. 150 c. 221 c. 225 c. 234 c. 297 b. brachii et humeri 335 a. membrorum 70 c.
Junctus 234 c. connubio mihi 457 b. fœdere 603 b. nuptiis ex 234 c. utrinque 235 [illegible]
Juncus 263 a. 630 b. acutus ib. Arabicus 647 b. crassus 590 c.
Jungere connubio cœlibes cum viduis 234 c. currum ib. 235 c. equos rhedæ 234 c.
Jungo 75 a. 234 c. connubio 82 b. 679 c. dextram 132 b. juxtà 235 c. matrimonio 234 c. mihi matrimonio 121 c. ponte 128 b. 234 b.
Junior 359 a. 470 a. 680 a. grandævo me 243 c.
Juniorum mores imitor 437 c.
Juniperi bacca 75 c.
Juniperinus ib.
Juniperus ib.
Junius mensis 153 b.
Juno 247 a.
Junonius ib.
Junxisse Hellespontum 234 c.
Jupiter 236 a. Stator 279 a. 281 b.
Jura communia habere Reip. 548 b. mea allego 375 b. reddens 163 c. reddo ib. 253 a. circa Jura reddenda qui versatur 546 c.
Jurabo 464 b.
Juramenti exactio 478 c. utrinque præstatio 464 b.
Juramento adstringere populum 479 a. interposito ib.
Jurans prope aras 11 c.
Jurare in capita liberorum 464 a. in Vitellium ib. per 303 a.
Jurarant pro Vitellio 464 b.
Juratus ib. 479 a.
Jure pari 278 a. summo agens 165 c. suo utendo 412 b. suo utens ib. de Jure suo decedere 231 a. quo Jure, quaque injuriâ 164 b. § Legitimè, merito 164 a. 164 b. 165 a. 183 a. 255 c.
Jurejurando 479 a. adigere 15 b. 164 c. caveo 478 c. confirmatus 464 b. non confirmatus ib. confirmo ib. fidem dare 478 c. firmatus 479 a. obstrictum esse 156 c. obstrictus 464 b. 479 a. obstringi 223 b. obstringo 479 c. sancitum fœdus ib. teneor 464 b. cum Jurejurando ib. cum Jurejurando prorogo rem 464 c.
Jurgiosus 210 b.
Jurgium 165 b. 456 c. inter amantes 325 c.
Jurgor 404 a. cum domesticis et familiaribus ib.
Juridicialis 375 b.
Juris condiendi peritus 543 a.
Juris æquabilitas 278 a. 442 b. æquabilitate utens ib. cessio 164 c. dictio 546 c. moderator 115 b. quæstio 164 b. rigor 41 a. sui esse 231 b. sui qui est 40 c. 232 a. 545 a. sui natura 426 b. in Juris æquabilitate vivo 442 b.
Jurisconsultus 442 a.
Jurisdictio 163 b.
Jurisperitus 164 a.
Jurisprudentia 442 a.
Juro 464 c. 651 a. contra 464 b. falsum 479 a. in fœderibus sanciendis 464 c. insuper ib. priùs ib. sanctè 479 a. simul 464 c. vicissim 464 b.
Jurulentus 227 c.
Jusculentum 238 a. nigrum 27 c.
Jus. § Fas, justitia 164 a. 294 b. 278 a. bonum 165 a. dicam tibi 164 a. dico ib. 253 a. et fas ignorans 164 b. cui est in manibus, seu qui jus robore aut potentiâ suâ metitur 163 b. meum obtineo 278 a. mutare ib. obtinere suum 335 c. per civitatis 548 b. pati, quod suum est auferre 164 b. reddo 734 a. strictum 165 c. summum ib. contra Jus et æquum 164 a. contra Jus violari 442 b. in Jus rapere 218 b. vocare 292 c. 294 a. voco 164 a. vocor 293 a. præter Jus 442 b. et æquum 164 b. § Autoritas, potestas 231 c. non habens 359 b. nullum erat illis assequendi magistratûs 232 a. tanquam nullum haberent in Epidamnum ib. penes eum erat mittendi 359 a. penes eum sit distributionis ib. penes senatum est hujus rei efficiendæ ib. § Necessitudo hospitii 447 c. hospitii dissolvere ib.
Jusjurandum 464 c. 479 a. colens religione ib. dare 162 b. datum utrinque 479 a. deferre 15 b. delatum 14 c. exigere 478 c. firmum 344 c. interpono 464 b. sanctum 479 a. servando religiosè ib. servo firmiter ib. violare 478 c. ad Jusjurandum maximum adegerunt milites ib. ad Jusjurandum pertinens 464 c. 478 c.
Jussa 611 a. 640 b. imponens jure suo 634 c.
Jussi milites se recipere 177 c.
Jussor 307 a.
Jussum 68 a. 230 a. 307 a. 611 a. 634 c. 640 b. divinum 399 a.
Jussus à se ipso 307 b. qui facit 634 b.
Jussus, ûs 307 a. 633 a.
Justa. § Exequiæ, parentalia 354 a. 483 a. facere 242 b. facio 354 a. 485 b. solvo 9 c. persolvo tibi aggestâ terrâ 485 a.
Justa actio 554 c. magnitudo 272 c.
Justæ magnitudinis 413 c. orgyiæ, id est, plenæ 164 b.
Justam « magnitudinem » habere 277 b.
Justè 54 a. 164 b. 165 a. 253 a. 414 b. 485 a. ago 554 c. factum 164 b. 554 c. judicium ferens 165 a. omnino ib.
Justi amans 165 c.
Justificari 164 b.
Justificatus 267 c.
Justificor ib.
Justissimus 165 a.
Justitia 164 a. 217 b. 554 b.
Justitium 554 b.
Justius 485 a.
Justo pretio vendere 68 b. 162 b.
Justum 485 a. imperium 80 c. censeo 164 b. 165 c. pretium 68 b. 282 a.
Justus 41 a. 164 a. 164 b. 412 a. 485 a. 530 [illegible] judex 349 b. omnino 166 a. supra modum 165 b.
Juvamen 466 [illegible]
Juvamus pecuniâ amicus 414 b.
Juvante Deo 624 a.
Juvantibus diis 465 a.
Juvari qui potest 466 b.
Juvat 2 a.
Juvenca 145 c. 549 c.
Juvencula 339 a. 437 c. 497 a. 549 c.
Juvencorum nutritor 666 b.
Juvenculus 339 a. 437 b. 549 c.
Juvencus ib.
Juvenes 38 b. ætatis virentis ac florentis 249 c. pulchros habens 339 b.
Juvenesco 432 a. in 239 c.
Juvenibus florens et splendens 339 b.
Juvenilem ætatem ago 339 a. 438 a. faciem habens 474 a. virtutem præstant 438 a.
Juvenili ferociâ et protervitâ præditus 437 c. jactantiâ dico 438 a. robore polleo aut præditus sum 38 b. 438 a. robore animi suscipio ib. temeritate et petulantiâ audeo, vel ago ib. virtute facinus aliquod edo ib.
Juvenilia sapio 339 a.
Juvenilis 85 c. 239 b. 339 a. 406 c. 437 c. 555 b. ætas 437 c. animus 339 a. audaciæ facinus 438 a. jactantia ib. incontinentia ib. sermo ib. superbia ib.
Juveniliter 239 b. 437 c. ago ib. ago vicissim 406 c. gero me adversus aliquem ib. glorior 438 a. sapio 437 c.
Juvenis 26 c. 85 c. 140 b. 242 [illegible] 437 b. 438 a. 474 a. 497 a. 680 b. adhuc 102 a. sum 437 c. vir 26 c.
Juvenor 438 a.
Juventæ oblitus 239 c.
Juventas. § Adolescentia 243 b. 437 c. § Juvenum multitudo 243 b. 437 c.
Juventutem tero in 438 a. transigo et consumo 437 c. transigo unà cum aliquo 438 a.
Juvenum multitudo 243 b. 437 a. § Juvenum nutritor 666 b.
Juvo 466 b. insuper 747 c.
Juvor 466 b. 747 b.
Juxta. § Prope, propter 11 b. 199 a. 498 a. 558 c. pedes 498 a. § Secundum 303 a. leges 188 c. literas regis 303 a.
Juxta accumbo 323 c. colloco 270 c. 281 b. 287 b. 457 a. commoror 269 b. consitus 714 c. cubo 88 b. dormio 269 b. habeo 224 b. habitans 457 a. jungo 235 c. lavo 589 a. morior 259 b. nascor 714 c. reclino 323 c. sero 716 a. sisto 282 c. statuo 271 c. sto 283 a. suspendo 346 c. teneo 224 b.

L.

LABANTEM factionem Marii reparabat 696 a.
Labascere 586 b.
Labasco 264 c. 460 b. 696 a. non 283 a.
Labat mens 281 a.
Labefacio 626 c.
Labefactans 583 c.
Labefactare statum rerum 700 c.
Labefactari 592 a. qui nequit 627 b.
Labefactatu facilis 627 a.
Labefacto 317 b. 603 a. 700 b. 701 a. 719 c.
Labefactor 591 a. 559 c.
Labellum. § Parvum labium 722 c. § Parvum solium 388 c.
Labem aspergo 606 b.
Labeo 455 b. 723 a.
Labes. § Considentia terræ 271 c. § Corruptio, lues 700 c. 701 a. et pernicies stirpium 391 a. § Piaculum, scelus 421 a. sceleratæ contagionis 664 b. § Macula 606 b.
Labi non 562 a.
Labia 185 c. contrahere 430 a. 432 a. curva habens 722 c. magna habens ib. pulchra habens ib.
Labiis carens ib.
Labilis 461 b.
Labiorum commissura 616 c. prominens pars 723 a. absque *Labiorum* compressu 432 a.
Labis expers 606 b.
qui Labitur et peccat citò 627 b.
Labium 722 c.
Labor 292 a.
Labor. § Cado, concido, decido 461 b. 527 b. 559 c. 627 a. 696 a. in 461 b. in eunm locum ib. per ib. prior 560 a. § Intereo, diffluo 571 b. § Erro, fallor 528 a. 627 a.
Labor (n.) Negotium, opera, opus 515 a. 21 a. § Molestia 21 a. 70 b. 296 c. 336 c. 425 b. 426 a. 428 a. 492 b. 515 b. 588 b. impensus alicui rei 515 b. inanis 515 c. § Ærumna 21 a. 425 b. 428 a. 568 b. 632 b.
ad Laborandum promptus 515 a.
Laborans brevi temporis spatio 425 b. hastâ 515 c. libenter ib. optimè ib. in vanum 670 c.
Laborare ad id 434 c. desino 515 b. et malè se habere 425 b. morbo insaniæ 221 c.
Laboratus manu 296 c.
Laboravi frustra 34 a.
Labore carens 296 c. 515 c. confecti 296 c. confectus 515 b. confectus multo 407 a. conficio 515 b. conficio me ib. conficior 515 c. exerceo me nimium ib. defessus 515 b. difficili quod fit 515 c. facili 492 b. fessus sum 425 b. frangi antè 515 b. magno 425 b. 515 b. manuum vivens, vel victitans 108 a. 122 b. multo 516 a. pario 515 b. summo efficientes ib. cum Labore acquiro 296 b. conficio 515 b. efficio 516 a. in Labore versari 336 c. sine Labore 338 b. 425 b. 515 c. 606 a.
Laborem exantlare 67 a. 428 c. fallere 515 c. fugiens 516 a. impendere in res dignas 515 a. subii hunc 235 c. subire 296 b. 515 a. sustinere 223 a 515 a. citra Laborem 296 c. 336 a. 428 a.
Labores 21 a. 173 c. adeò 508 c. adire 223 b. afferens 515 c. amans 544 c. exantlo 515 a. 660 a. ferens 292 a. graves et difficiles afferens 515 c. Herculis 21 a. honesti 428 b. multos subiens 515 c. odi ib. perfero 515 b. 568 b. perfero simul ib. sanans 515 c. subeo ob rem aliquam 568 b. suscipere 30 b. suscipio pro te 515 c. suscipio vicissim 175 b. sustineo 632 b. tolero 425 b. 515 b.
Labori finem imponens 515 c. succumbo 2. 6 c.
Laboribus assuefactus 515 b. attritus sum 447 b. clarus 428 b. exolvi et liberari 229 b. gravibus conjunctus 428 a. liberans 515 c. liberare 515 a. multis conjunctus 428 b. perfungi 568 b. premor 428 a. premor usque 568 b. succumbere 515 a.
Laborifer 516 a.
Laboriosa apis 206 a. conditio vitæ 515 a.
Laboriosè 296 c. 515 b. 568 b.
Laboriosus. § Industrius, laboris patiens 296 c. 428 a. 515 b. constanter et perpetuò 428 b. § Difficilis, molestus 202 c. 296 c. 336 c. 338 b. 428 a. 515 c. non 297 a. § Ærumnosus 175 c. 425 b. 428 a. 515 c.
Laboris expers 428 a. fugitans 206 a. insuetus 670 c. patiens 501 c. non tolerans 515 c. vacuitas ib.
Laboro. § Ago cum labore, operor, efficere conor 21 a. 186 c. 296 b. 335 c. 336 c. 425 b. 428 a. 515 b. 553 b. cum sedulitate 335 c. frustra 515 c. inaniter 404 c. pro aliquo 296 c. unà 515 b. § Fatisco, inclino, laborem non ampliùs sustineo 296 c. 515 a. antè 296 c. § Ægroto ib. 515 a. antè aliquo morbo 296 c.
Laborum amans 428 b. 516 a. amans sum ib. amor ib. detrectatio ib. expertes 203 b. fuga 516 a. oblitus 515 c. patiens 501 a. 515 b. 629 c. plenus 428 a. perpessio et ærumnarum 501 a. tolerans 292 a. 516 a. tolerantia 501 c. 516 a.
Labra 417 b. 570 b. amphoræ 722 c. dolii ib. fluviorum 60 c. 722 c. ulcerum 347 a. æquans 723 a. attingens ib. coarctata habens ib. contraho 395 a. 455 b. crassa habens 455 b. 723 a. excedens ib. movere 417 b. prominentia habens 723 a. scindo 430 b. tenuia habens 723 a. torqueo 430 b.
Labrax 363 c. parvus ib.
Labri superioris cavitas 702 c.
Labris tortis illudo 430 b. summis delibo 527 b.
Labro circundo 722 c. bene ib.
Labrosus 455 b. 723 a.
Labrum. § Labium 722 c. superius, et in eo enati pili 401 b. fluvii 491 c. § Solium 194 a. 388 b. 562 c.
Labrusca 57 a.
Labyrinthus 363 c. difficilibus gyris perplexus 185 b.
Lac 120 c. 521 c. acidum 121 a. bibens 527 a. bibo ib. candore refero 480 c. habens 120 c. 226 b. mulctum recenter 105 c. primum matrum 227 c.
Lacer 574 b. 671 c.
Lacero 514 b. verbis 602 a. vestis 574 b.
ad Lacerandum probris famam alicujus factus 625 a.
Lacerando avello 602 a. evello ib.
Laceratâ veste indutus 176 b.
Laceratio 58 a. 602 a. cutis 58 a. quæ fit unguibus 173 b.
Lacerationes manibus factæ ib. plangentium 58 a. in Lacerationis modum ib.
Lacerator 146 c.
Laceratus undique 173 b.

Laceri panni 603 c.
Laceris pannis obsitus 175 b. pannis plenus 574 b.
Lacerna 669 c.
Lacernæ in modum 670 a. parvæ vilésque 624 a.
Lacernula 670 a.
Lacero 58 a. 173 b. 261 a. 506 a. 592 b. 602 a. 625 a. 643 c. iterum 447 b. verberibus fœdum in modum 391 a. § Obtrecto 625 a.
Laceror 305 b. 574 b. 704 b. circumcirca 175 b.
Lacerta 582 a. viridis ib.
Lacertæ genus 588 b.
Lacertis brevibus qui est 6 b. vicinus 744 c.
Lacertorum tori interiores ib.
Lacertos candidus habens ib.
Lacertosus 431 b.
Lacertus § Brachium 115 c. § Lacerta 582 a.
Lacerus 570 a. pannus 671 c.
Lacessere 351 b. arma nostra aggreditur 251 c.
Lacesso 71 a. 207 a. 294 a. injuria 677 b. pugnam 102 a.
Lacessor bello 540 a.
Lachesis 364 b.
Lacinia [illegible] 574 b.
Lacryma 144 c. plantæ ib. plantæ concreta 511 a. stillans 145 a.
Lacrymabilis 319 b. 454 c. multùm 145 a. omnino ib.
Lacrymabundus 144 c.
Lacrymæ humidæ 249 c. miserabiles 20 b.
Lacrymans ad omnia 145 a. admodum ib. dulcè ib. graviter ib. multum ib. non 144 c.
Lacrymarum amans 145 a. destillatio ubertim manantium 579 c. expers, qui sine lacrymis fit 144 c.
Lacrymas cieas 542 c. effundere 379 c. emittere 15 b. 97 b. fundens 379 c. 572 c. fundens malè 572 c. fundere 379 c. 725 c. moventia medicamenta 145 a. stillare 607 b. ad Lacrymas proclivis 453 c. in Lacrymas erumpere 574 a.
qui Lacrymavit recens 145 a.
Lacrymis dignissimum 144 c. exundo 536 c. fluens 572 c. fluo ib. prodo 144 c. prosequor 319 c. stillans 144 c. cum Lacrymis exponebas mihi 453 c. narro ib. sine Lacrymis 144 c.
Lacrymor ib. 319 b. 464 c. 572 c. intempestivè aut immodicè 145 a.
Lacrymosus 144 c. 319 c. 453 c.
Lacrymula 144 c.
Lactans 226 b.
Lactare 629 a.
Lactat ipsos et pascit bonâ spe 331 b.
Lactati bene 121 a.
Lactatio 228 b. 256 c.
Lactatrix ib.
Lacte abundans 121 a. alo 666 a. carens 120 c. plena vel plenus sum ib. victitans 683 a. cum Lacte imbuti pietatis dogmatibus 226 b. ex Lacte facta massa 56 a.
Lacteus 236 c. 395 a. 656 b. agnus 585 a.
Lactes 197 c.
Lactescens et nondum satis adultus 120 c.
Lactesco ib.
Lacteus ib. circulus in cœlo ib. orbis 356 a.
Lacticinia 120 c.
Lacticiniorum confector 203 a.
Lacticinium 676 a.
Lactis abundantia 121 a. colorem habens 735 b. penuria 121 a.
Lacto 226 b. 256 c. 267 c. § Decipio, ducto 531 b.
Lactuca 262 b.
Lactucæ similis ib.
Lactucula ib.
in Lacum abeo et exundo 386 c.
Lacuna 218 c. 640 a.
Lacunaria 687 c.
Lacus 154 c. 370 b. 386 c. § Torculari penti 585 a.
Lacuster, vel lacustris 386 c.
Ladum 384 a.
ad Lædendum alios natus 408 a.
Lædens 158 b. animum 701 b. arbores 524 a. voce 717 b.
Lædo 53 b. 65 b. 85 c. 108 c. 158 b. 164 b. 195 b. 269 b. 276 c. 313 a. 391 c. 524 a. 583 a. 657 a. 720 a. famam alicujus 690 a. prior 588 b. vicissim 108 c.
Lædor 85 c. 108 c. 164 c. 524 a. 588 a. 657 unà 108 c.
Læna 729 b. consuta ex corio et pellibus 96 c. detrita et mala 729 b. duplicata 166 c. pinguis et crassa 624 a. tenuior et mollior 729 b.
Lænâ atrâ indutus ib. attritâ et lacerâ indutus ib. careas ib. induo ib. operiri vel involvi ib.
Lænula ib.
Læsam mentem habens 708 b.
Læsio 27 b. 158 b. 500 b.
Læsu facilis 108 c.
Læsus 72 b. 524 a. 588 a. 657 a. à Deo 158 b.
Læta convivia 270 c. exta 294 c. fronte 474 b. lux 273 c.
Lætabundè 128 c.
Lætabundus ib.
Lætatur mihi cor 718 c.
Lætatus super his 122 c.
Lætè ib.
Lætificus 719 c.
Lætior factus 122 c.
Lætis auspiciis qui fit 480 b.
Lætitia 20 a. 122 a. 241 b. 265 b. 708 c. 718 c. ex alienâ calamitate 292 a. summa et immoderata 719 a.
Lætitiâ affici 241 b. afficio 122 a. 241 b. 708 c. afficior ib. circumfundo 122 a. diffusi 726 a. gestio 2 b. perfundo 26 b. perfundor ib. summâ affici 726 b.
Lætitiæ dator 163 c. efficiens 544 c. multam afferens 128 c.
Lætitiam capiens ex aliqua re 719 a. afferens 708 c. 719 a. afferens oculis 474 c. efficere 641 b. prodens vultu 474 c.
Læto animo 128 c. animo sum 263 a. vultu præditus 474 b. vultu prosequor advenientem 122 a.
Lætor 52 b. 122 a. 128 c. 718 c. aliquâ re 719 a. ante 241 c. malis alienis 719 a. summoperè ib. unà ib.
Lætum reddo 708 c.
Lætus 128 c. 241 b. 273 c. 492 b. 514 c. 588 b. 708 c. 718 c. 742 c. supra modum 719 a. valdè 128 c.
Lævâ 589 c.
Lævem corticem habens 704 c.
Læves ostreæ 486 c. pedes habens 531 c. testæ 486 c.
Lævi testâ intectus ib.
Lævia folia habens 712 c.
Lævigandi vim habens 380 a.
Lævigandis lapidibus aptum instrumentum ib.
Lævigatio ib. 463 a.
Lævigatrix 380 a.
Lævigatu facilis 380 b.
Lævigatum quod est 380 a.
Lævigatus trito 670 c. non 380 a.
Lævigo 204 c. 380 a. 449 a. 463 b. aliquantum 380 b. ante ib. 463 b.
Lævis 278 b. 380 a. 387 c. 394 c. 465 a.
Lævitas 380 a. intestinorum 197 c.
Lævitate intestinorum laborans ib.
Lævo 380 a.
Lævor (n.) ib.
Lævus 75 b. 365 a. 467 b. 589 c. utrâque manu 75 b. 365 a.
Laganum 364 a.
Lagena 117 b. 364 a. vimine obducta 566 b. vini 37 b.
Lagenas tres continens 364 a.
Lagenula 107 b. 364 a.
Laicus 107 b.
Lama 389 b. 640 a. in Lamam intesco et exiccor 640 b.
Lambebat ipsi collum 381 b.
Lambendo absorbeo 371 a. bibo ib. ebibo seu exsorbeo ib. evacuo 381 c.
Lambens os exertâ linguâ ib.
Lambit charam sobolem linguâ 381 b. quæ Lambitur 381 c.
Lambo ib.
Lamenta edo 690 a. mollia edens 134 c. ad Lamenta proclivis 453 c. 462 c.
Lamentabile carmen 261 c.
Lamentabilis 25 b. 134 c. 318 a. 319 b. 453 c. 454 c. 462 c. 612 c. omnino 613 a. 319 c. planè 453 c. valdè 261 c.
Lamentabiliter 196 b. 261 c. 632 b. gannio 525 c.
ad Lamentandum propensus 261 c.
Lamentari 218 c. desino 462 c.
Lamentatio 25 b. 192 a. 261 c. 454 c. 462 c. 629 c.
Lamentatione dignus 261 c.
Lamentis circumsono ib. 613 a. prosequor 454 c. 462 c. cum Lamentis narro 453 c.
Lamentor 25 b. 261 c. 317 c. 361 b. 431 b. 453 c. 454 c. 462 b. 629 c. 632 a. 678 a. graviter 746 b. vehementer 261 c. 453 c. voce exili 422 c. unà 462 c.
Lamentum 22 a. 268 c. 361 b. 553 c. 462 c. exile 422 c.
Lamia 369 b.
Lamina 382 b. 520 b. aurea ib. ductilis 190 b. ænea 150 c.
Laminæ similis 520 c.
Laminula 325 b.
Lampada ferens curru 369 b. fero ib. trado tibi 154 c.
Lampadem gestans 697 b. gesto ibid.
Lampadis gestatio ib.
Lampas 144 a. 276 c. 369 b. 684 a. 369 b.
Lampyridem refero 565 c.
Lampyris 489 a. 565 c. 686 c.
Lana 92 b. 186 b. 385 b. 397 c. 632 a. carminata 507 a. carpta et pexa 660 a. coacta 525 c. lignea 450 a. promissa 397 c. sordida 578 b.
Lanæ emporium 567 a.
Lanæ 525 c.
Lanam bonam habens 186 c. ovillam habens 507 a. tractans 533 a. vendo 567 a.
Lanariam factito 205 c.
Lanaria herba 622 a.
Lanarius sum 205 c.
Lanarum jactura 402 b. tenuiorum et molliorum confectio et confector 543 a. venditor 567 a.
Lanas cogo 225 c. deducere 14 c. tracto 205 c.
Lanata pellis 397 c.
Lanatus 397 c. bene 186 c. utrinque 507 a.
Lancea 32 c. 308 a. 364 b.
Lanceæ manum aptans 82 b. similis 364 b.
Lanceam auream gestans 364 c. ferens 364 b. 697 b.
Lancearum fabricator 543 c.
Lanceatus 32 c.
Lancem alteram inter metiendum impello 416 a. impellendo circumscribens alterum falso pondere ib.
Lancea 401 c.
Lancinans 446 b.
Lancino 58 a.
Lanea vestis 186 c.
Laneam tunicam gestans 729 b.
Lanei sacculi 525 c.
Laneum indumentum ib.
Laneus 186 c.
Languenti stomacho esse 617 b.
Languentibus viri es 163 c.
Langueo 163 b. 172 b. 397 a. 587 a. præ consilii inopiâ, et mœrore 52 b. otio 569 a.
Languescere 726 b.
Languescit et emollescit mihi animus 397 b.
Languesco 393 a. 397 b.
Languidè 229 a. 230 b. 265 c. aggredior 638 c. facere 597 b. aliquid 625 a. non 163 a. vivens 107 c.
Languidior fio 397 b. et remissior sum ib.
Languidiorem esse ad negotia 579 b.
Languidum reddo 229 a. 230 b. 259 c. 649 a. 677 c.
Languidus. § Enervatus, infirmus 393 a. 579 b. 506 c. 638 c. factus 229 a. § Remissus 55 a. 229 a. 342 b. 397 a. 432 b. 579 b. 638 c. non 163 a. reddor 250 b. sum et ignavus 244 b.
Languor 98 c. 230 b. 638 c.
Laniarium 567 b.
Laniatio 58 a. 136 a.
qui Laniatur crudus 602 a.
Laniatus crudeliter 143 c.
Laniatus, ûs 173 b. 204 c. 602 a. et laceratio cutis 58 a.
Lanifer 697 a.
Lanifex 203 c. 632 a.
Lanificii studiosus 186 c.
Lanificio laborem impendens 515 c.
Lanificium 205 c. 554 a. exercens 204 b. exerceo 186 c. 204 b. ad Lanificium pertinens 205 c.
Laniferus 186 c.
Laniger 397 c. 697 a.
Lanio. § Lacero, discerpo 143 b. 173 b. 194 a. 297 a. 602 a.
Lanior 305 c.
ad Lanium pertinens 567 b.
Lanius 78 a. 204 c. 567 b.
Lanosus 397 c.
Lanugine carens 730 a. obductum pomum 417 c. obsitus sum 730 a.
Lanuginem primum emittere 730 a. emitto 488 b. primam produco 715 b.
Lanuginosa 275 b. semina 497 c.
Lanuginosus 325 b. 372 a. 730 a. æquè 730 a. 730 b.
Lanugo 91 c. 127 c. 186 b. 275 b. 372 a. 488 c. 407 c. 597 b. 730 b. arundinum ib. barbæ nuper enatæ 127 c. carduorum 497 c. prima 425 b. superflorebat malis 64 a.
Lanx libræ 592 b.
Lapathum 370 c.
Lapicida 330 a. 449 b. 644 c. 674 c.
Lapicidarum instrumentum 330 a. 380 a. 449 b.
Lapicidina 644 c.
Lapidarius architectus 151 b.
Lapidatio 369 c. 521 c.
Lapidatione dignus 365 c.
Lapidator 368 c. 584 b.
Lapidatorius 369 c.
Lapidatus ib.
Lapide albo constans 386 b. uno constans ib. à Lapide incisus 644 c. in Lapide insculptus 132 c.
Lapideâ pelle tectus 153 a.
Lapideæ statuæ 386 a.
Lapidem facio ib. jacio 386 b. movet à sacrâ lineâ, id est, extrema experitur 136 b. refero 386 a. in Lapidem verto 563 c. 386 a. 521 c.
Lapides elaborans 205 a. elaborantium ars 670 c. elaboro 205 a. eligo 373 b. frango 259 a. jaculans 102 b. incido 449 b. 644 c. 674 c. legens 373 b. lego ib. liquefaciens 586 b. poliens 449 b. polio ib. pulchros habens 386 b. scalpens 449 a. scalpo 449 b. traho seu extraho 194 c. in Lapides verto 205 a.
Lapidescere facio 386 a.
Lapidesco 386 b.
Lapideus 521 c.
Lapidibus bonis pulchrisque structus 363 c. construo 644 c. impetens 102 b. tectis constructum ædificium 373 b. obruo 102 b. 363 c. 386 a. 521 c. obrutus 363 c. petere 97 b. petitus 101 c. peto 102 b. quinque constans 386 b. scalpendis idoneum instrumentum 449 a. stratum solum 504 c. stratus 618 a. E Lapidibus extruo muros 670 c.
Lapidis instar 386 a. sonum itus ib. ib. in modum rigeo ib.
Lapido 102 b. 363 c. 386 a. 521 c.
Lapidosus 386 a. 521 b.
Lapidum acervus 332 b. 352 b. 667 a. expers 386 a. fodina 414 b. jactu fugans 584 b. parvorum acervus 723 c.
Lapilli littorei 349 c. 667 a.
Lapillis abundans 615 b.
Lapillos multos habens 741 b.
Lapillus 304 a. 342 c. 363 c. 386 a. 615 b. 941 a. pretiosus ib.
Lapis 363 b. 386 a. 521 c. angularis 311 c. aureus 386 b. fio 386 a. index 104 b. incisus 449 Lydius 104 b. 386 a. 390 c. 736 b. manualis 402 a. 723 b. molaris 450 a. Parius 429 a. pretiosus 386 a. rotundus 430 a. summus 386 a.
Lapso in 461 b.
Lapsus ex alto 529 a. cum 207 c.
Lapsus. § Casus 461 b. 527 c. 528 a. 559 c. 627 a. 694 c. ex supplantatione 592 a. falsus seu fictitius 529 a. § Erratum, error, delictum 54 a. 527 c. 528 b. 559 c. 627 a. vocis ib. Citra Lapsum 529 a.
Laquearia 687 c.
Laqueatus 688 a.
Laqueis implico 118 a. induere se 175 b.
Laqueo illata mors 12 a. 118 a. mortem sibi consciscere 12 a.
ad Laqueum pertinens ib.
Laqueus 11 c. 77 b. 78 a. 118 a. 165 c. 257 b. 285 c. 532 b. 532 c. 541 a. 618 b. pedum 504 a. quem quis sibi attraxit et induit 603 a. quo aves capiuntur 504 a. suspendio aptus 36 c. tortuosus 618 b.
Lar 214 a.
Lararium 219 c.
Lare excipio 214 a. à Lare incipe ib. sine Lare ib.
Larem habens ib.
Largè 147 a. 230 c. 243 b. 701 c.
Largior (v.) 13 a. 230 c. 722 a. ex adverso 658 c. copiosè 722 a. populariter 658 c.
Largiore ptisanâ uti 548 c.
Largiter 20 a. 60 c. 162 a. 229 b.
Largitio 19 a. 162 a. 163 a. 176 a. 225 b. profusa 230 c.
Largitione corrumpere 154 c. emo 163 c.
Largitionis splendore illustro me 369 c. 378 a.
Largitor 435 b. vitæ 163 c.
Largius bibo 527 a. cibare 20 b.
Largus 20 c. 146 b. 147 a. 216 c. 701 c. haustus 432 c. sum in 147 a.
Larix 521 c.
Larva 426 c. 474 b. parva ib.
Larvam non habens ib.
Larvas fabricans 544 b.
Larus 288 a. 303 b. 313 c. 371 a.
Lasciva cantilena 362 b. mulier 403 a.
Lascivè agere 83 b.
Lascivi homines 429 c. vituli in modum exultans 427 b.
Lascivia 83 b. 329 c. 364 a. 403 a. amatoria 362 b. insanâ prurio 396 a. segetum 677 a.
Lasciviens pedibus et saltu 592 b.
Lascivio 103 c. 267 c. 311 a. 395 a. 528 c. 621 c. 628 c. 677 a.

Digitized

719 b. adolescentis more 406 c. contrà 621 c. exiliendo 390 a.
Lasciviores asini 83 b.
Lascivum convivium 362 b.
Lascivus 83 b. 329 c. 364 a. 408 a.
Laser 470 b.
Laserpitii folium 387 c.
Laserpitium 470 b. 387 c.
Lassabundus bonis 336 c.
Lassatus 336 b. 338 b. supra modum ib.
Lassescens 336 c. 315 c.
Lassesco 296 b. 336 b. 393 a. 447 b. 515 a. 671 c.
Lassitudine fractus 336 c. sine ib. 338 b.
Lassitudinem solvere 336 c. 338 b.
Lassitudo 70 b. 336 c.
Lasso ib. 393 a.
Lassor 336 c. lanificio 447 b.
Lassus 270 b. 336 c. 338 b. aliquatenus ib. de viâ 336 c. est de viâ valde 338 b.
Lata corona 521 a. folia habens 712 c. foramina habens 656 c. tabella 532 a.
Latam faciem habens 474 b. frontem habens 473 c.
Latas portas habens 564 a. vias 11 a.
Latè 219 a. 571 c. 531 c. crescens 713 b. qui distenditur 638 b. fluens 572 c. 727 b. fluo 572 c. mare occupat 549 a. patens 452 a. potens 107 a. potens viribus 587 a. rex 343 c. 406 a. sonans 493 b.
Latebra 311 c. 352 a. 699 b. 716 a.
Latebræ ib.
Latebrosus ib.
Latens 119 c. 352 a. 384 a. 431 c. 685 b. bene 352 b. in Lustro 716 a.
Latenter 531 c. 352 b. 384 b. 390 b. 400 b. despicio 746 b. gaudeo 719 a. mordens canis 384 b. mordicans 144 c.
Latentia et occulta 384 a.
Lateo 384 b. 431 c. in 716 a. in lustro ib. in recessibus interioribus 431 c. prorsus 384 b.
Later 538 a.
Latera aciei custodientes 712 a. habens æqua, plena, quatuor, sex, septem 535 b. montis incolens 491 c. navis 659 b.
Lateralis 555 b.
Latercolus 538 a.
Latere in insidiis 561 b. qui potest 384 a. qui non potest 384 b. à Latere curro 535 b. abstraho 603 a. tolli a. sto 283 a.
in medio Latere qui est 535 c.
Lateres conficiens 205 b. conficio ib. coquens 538 b. ducere 194 a. eximo 538 b. fingens ib. fingo ib. In Lateres effingo ib.
Lateribus bonis firmisque præditus 535 b. æquabilibus præditus 535 a.
è Lateribus construo 538 a.
Lateris dolor 555 b. morbo laborans ib.
Lateris forma 531 a. formam gerens 538 a.
Lateritiæ domus 119 c.
Lateritium opus 538 b.
Lateritius 538 a.
Laterna 226 c. 615 c. 684 a. obelisco præfixa 592 a.
Laternula 684 a.
Laterum superior pars 535 b.
Laterum confectio 205 b. fictio 538 b. figlina ib. in modum 538 a.
Latesco 431 c.
Latet me 300 c.
Latex 379 c. 453 a.
Lati clavi tunica 586 b.
Latibula ferarum 141 b. 311 c. ferarum subiens 175 a.
Latibulum 175 a. 184 b. 311 c. 352 a. 479 a. 716 a. 728 b. habeo 716 a. parvum 728 b. piscium 249 b. serpentis 728 a.
Latifolia, species quercus 712 c.
Latifolium ib.
Latio 693 a. conditionis 794 a. sententiæ 698 c. suffragii vel suffragiorum ib. 741 b.
Latitor 552 b. fio 552 a.
Latitans 175 a. domi 190 a.
Latito domi ib. sub 457 b. 490 a.
Latitudine carens 532 a. in Latitudinem extendere 219 b.
Latitudo ib. 503 c. 532 a. 645 a.
Latiùs 531 c.
Lato clavo insignis tunica 292 c. ore hians 656 c. pectore præditus 614 c.
Latomia 644 c.
Latomus [illegible] a.
Lator suffragii 698 c.
Latos oculos habens 475 a. pedes habens 552 a. ungues habens 468 b.
Latrando se exercens et fatigans 408 a.
ad Latrandum natus fato quodam ib. pronus 679 a.
Latrans frustra 384 c. 679 a.
Latrare qui solet 679 a. venter dicitur 112 a.
Latrat cor, id est, palpitat 679 a.
Latrator 268 b.
Latratrix 565 b.
Latratum edo 268 c. in Latratum erumpo 679 a.
Latratus ib.
Latrina 179 c. 451 c.
Latro (v.) 105 c. 369 b. 378 a. 679 a. in ib. priùs 679 b.
Latro (s.) 390 a. 480 a. 702 b.
Latrociniis infesto 667 c.
Latrocinio infestor 579 b.
Latrocinium ib.
Latrones 527 a.
Latronum princeps 81 a.
Latrunculi 258 c.
Latu difficilis 696 c.
Latuerat me illud 384 a.
Latuit id me 384 b.
Latum dorsum habens 447 a. fructum ferens 301 a. oculum habens 473 b. os habens 617 b. ostium habens flumen 617 a. pectus habens 613 c. podicem habens 559 b. rostrum habens 578 a. scutum habens 581 c. spatium 738 b.
Latumia 644 c.
Latus (a.) 53 a. 166 a. 219 a. 371 c. 473 b. 531 c. 532 b. 638 c. 718 a. æquè 532 b. aliquantum ib. aspectu 473 b. valde 532 b.
Latus (s.) 535 b. 659 b. non habens 535 b. nullo auxilio stipatum habens ib. montis 480 c.
ad Latus qui est 535 b. incedo 510 c. sisto 282 c. in Latus excurrere 667 c. insideo alicujus 535 b. spinæ utrumque 615 c. traho 282 c. supra Latus qui est 535 b.
Lavabat 380 c.
Lavacrum 103 b. 352 b. 368 c. calidum 389 a. frigidum ib.
Lavandi locus 539 a.
Lavandis manibus aut pedibus aqua 441 b.
Lavandorum equorum locus 389 a.
ad Lavandum aptus 539 a.
Lavantes eos 388 c.
Lavare cupio 389 a.
Lavari juxta ib. qui potest ægrè 441 b.
qui Lavat 630 a.
Lavatio 324 b.
Lavationi destinata aqua 388 c.
Lavator natium vel pudendorum 441 b.
Laudabilis 28 c. 57 c. 294 a. 374 b. supra modum 29 a.
Laudabiliter 28 c. 237 a.
Laudandus 28 c.
Laudare 187 c. testem 71 a.
Laudari 28 c. 178 c. ob pulchritudinem 28 c.
Laudatio ib. 178 b. sui ipsius 376 c.
Laudatissimus 57 c.
Laudator 28 c. 252 a. 678 a.
Laudatoriè 178 b.
Laudatorius 28 c. 178 b.
Laudatus 28 c. 375 c. multum 29 a.
Laude dignus 28 c. 375 c. eximiâ præditus 690 b. in Laude ponere 650 a.
Laudes tribuere alicui 401 a.
Laudi ducere 650 a. quibus est id facere 341 a.
Laudibus afficio 178 b. celebrandus vel celebratus summis 678 a. efferre et inflare 713 b. extollo 375 c. qui delectatur 178 c.
Laudo 3 a. 28 c. 169 a. 178 b. 236 c. 355 c. 375 c. 678 a. 690 a. animum suum 236 c. Deum 583 a. priùs 29 a. te 372 b. in his 28 c. supra modum 29 a. testem 14 b. vicissim ib.
Laudor 28 c. 677 c.
Laudum decantatio 678 a.
Lavor 538 b.
Lavo 505 a. 324 a. 389 a. 441 a. 538 c. 678 b. 726 a. aliquantum 441 b. circumcirca 389 a. in 539 a. in scaphâ 389 a. juxta ib. libenter ib. manus 441 b. me 388 c. 678 b. priùs 539 a. simul 389 a. subtus 441 b.
Lavor 105 a. 389 a. 441 b. 558 a. 678 b. calidâ 389 a. frigidâ ib. simul ib.
Laurea 147 a. cum laureâ 696 c.
Laurentus ib. sum ib.
Lauretum 147 a. 224 c.
Laureum 147 a.
Lauri comestor 683 a.
Lauriger 696 c.
Laurinus 147 a.
Lauri gaudens 128 c. cum Lauro 695 c.
Laurum fero ib.
Laurus 147 a.
Laus 28 b. 178 b. 341 a. 375 c. immortalis 129 a.
Lauta convivia 150 a. ratio victûs 160 c.
Lautas epulas paro 401 c. in Lautas epulas insumo 601 c.
Lautè 147 a. 407 c. 438 a. accipio 122 b. 220 b. 746 b. vivo 263 b.
Lautis epulis victito 601 c.
Lautitia 160 c.
Lautitiæ 401 c. 601 c.
Lautius epulum 147 a.
Lautum epulum 2 a.
Lautus 152 b. 260 a.
Laxam carnem habens 581 b. vestem habens 516 c.
Laxamentum 38 a. 163 a. 394 b.
Laxandi vim habens 719 c.
Laxando emitto ib. mollius reddo 229 a.
Laxare alvum 393 b. claustra 719 b. frontem adductam et corrugatam ib. vincula ib.
Laxata mens 710 a.
Laxatilis 719 c.
Laxatio. § Remissio 163 a. 230 b. 393 b. 719 c. § Dilatatio 219 b. § Relaxatio, apertio 616 c. § Dissolutio, resolutio 719 c. 722 c.
Laxationem do 503 a.
Laxatis habenis 163 a. 578 c.
Laxatus 229 a. 230 b. 719 c. supra modum 720 b.
Laxè 229 a. 722 c.
Laxiorem reddo 399 a. 722 c.
Laxitas 219 b. 399 a. 719 c. 722 c. et vacuitas 564 c. spongiosa 72 c.
Laxo 100 a. § Remitto 163 a. 229 a. 230 b. 392 a. 719 b. paululum 719 c. clanculum ib. § Aperio, dissolvo, resolvo 229 b. 520 c. 612 a. 616 b. 719 c. 722 a. § Dilato 219 b. § Emollio, subduco 719 b.
Laxo capillo præditus 262 c.
Laxor. § Aperior 719 c. 722 c. § Remittor 719 c.
Laxum fungosumque reddo 722 c.
Laxus 229 a. 364 c. 399 a. 510 a. 550 a. 616 b. 638 b. 677 c. 719 c. 722 b. fio et exinanior 364 c. et vacuus fio ib.
LEÆNA 383 c.
Lebes 572 b. parvus ib.
Lebetes 550 c.
Lebetis formam habens 372 b.
Lectæ fuerunt literæ 130 a.
Lectè 372 b.
Lecti genialis expers 378 c. mollities 289 b. pes 210 c. 551 c. socium habeo 320 a.
Lecticà 323 a. 693 c.
Lecticæ opertæ 593 c.
Lecticam portans 698 b.
Lecticaria sella 167 b. sellâ gestans 696 c. sellâ gestari ib.
Lecticariam sellam fero ib.
Lectio herbarum 644 c. § Libri vel literarum 130 b. multa ib.
Lectirotaria 668 c.
Lectis idoneas herbas ferens 541 a. splendidis instructus 329 a. tribus, quinque, sex, septem, undecim, triginta, centum, instructus 324 a.
Lectisternium conficio mihi 544 c.
Lectitare libenter 150 b.
Lecto affixus 82 b. carens 378 c. e Lecto 218 b. in Lecto decumbens 323 a. 329 a. colloquia quæ habentur 218 a. jacens 378 c. positus 218 b.
Lector 130 b.
Lectorium ib.
Lectorum compactio 523 a. fabricator 543 b.
Lectu facilis 130 b.
Lectulus 119 c. 323 a. 329 a. discubitorius 323 c. 552 b. 596 a.
Lectum ambiens 329 a. appetere 378 c. communem habens 379 a. præbens æstate ib. versus 378 c. ad Lectum ib.
Lectus (s.) 151 c. 323 a. 329 a. 378 c. cubicularis 218 b. humilis 552 b. 596 a. humilis et vilis 218 b.
Lectus sorte 322 a.
Lecythorum venditor 567 b.
Lecythos conficiens 543 c.
Lecythus 384 c. 462 c. gemina 385 a. parva ib.
Ledum 384 a.
Legalis 442 a.
Legata 556 a.
Legatio 314 c. 335 b. 513 b. 556 a. malè gesta 322 b. 556 a. publica 230 a.
Legatione fungor 555 c.
Legationem gero perperam 556 a. mitto ib. renuntio ib.
Legationis collega ib. socius sum ibid.
Legatos dimitto, id est, in diversas partes mitto ib. mitto de pace aut fœdere 314 c. mitto vicissim 556 a.
Legatum missum esse de re aliquâ 555 c. mitto 610 c. mitto ad ib.
Legatus 335 b. 555 b. 610 c. consulis vel prætoris 17 c. mittor 556 a. 610 c. mittor ad 556 a. mittor è contrario ib. qui mittitur de redimendis captivis 448 a. venio 556 a. § Vicarius Imperator ib. esse in exercitu ib.
Lege carens 255 b. 442 a. certâ 573 b. cautum esse 653 c. sancio 442 a. sancitum esse 653 c. sine Lege vivens ib.
Legem accipere ib. addo ad latas 653 c. citare 292 c. ferre 153 c. 359 b. 650 b. ferre contrariam 624 a. fero ib. fero adversus 653 c. fero legibus contrariam 442 b. implere 533 c. 535 a. abrogo 653 c. rogare 359 b. rogo 624 a. contra Legem 442 a.
Legendi cupidum esse 130 b. cupidus seu studiosus ib. ad Legendum aptus ib.
Legens poëmata 674 c. ossa 373 b.
Legentes assulas 450 a.
Legere 130 b. ante librum 672 c. literas ib. vicissim 130 b.
Leges bonæ 442 b. contrariæ 442 a. divinæ 255 b. malæ 442 b. scriptæ 130 b. abrogare 30 b. condere 651 a. condo 513 b. constituere 653 c. fero ib. fero eas ib. imitor alienas 442 a. ludos eas faciens ib. solvere 395 b. violare 94 c. Circa leges qui versatur 347 a. Contra leges 442 b. faciens ib. facio ib. factus ib. iniquitas ib. malis afficio ib. Juxta leges 198 c.
Legi in quo solet, locus 130 b.
Legi consentaneus 255 b. derogare 542 a. jam latæ aliam abrogo et oppono 137 c. subjectus 442 b. subjici 653 c.
Legibus bonis utens 442 b. bonis utor ib. certis 573 b. nullis constitutus 653 c. male ordinatus ib. malis utens 442 b. meis vivo ib. non obtemperans 653 c. solutus 218 a. suis vivendo 442 b. suis vivens ib. de Legibus confabulans 335 a.
Legio 603 c. 634 a. 640 c. ad Legionem pertinens 634 b.
Legioni qui præest 81 c.
Legis doctor 161 c. cursus 653 a. peritus 286 b. 390 c. 442 a. sanctio 653 c. ex Legis præscripto 442 b.
Legislatio 653 b.
Legislator 139 a. 654 c. 697 a.
Legitimum pretium 282 a. quod est 125 c.
Legitimus. § Legi consentaneus 255 b. 442 b. § Legitime natus, non spurius 123 c.
Legitime. § Legibus convenienter 253 a. 255 c. 442 a. ministrari 442 a. § Non adulterine 125 c. natus ib.
Lego cum mandatis, id est, legatum mitto 611 a.
Lego. § Colligo 372 b. ærra 373 b. festucas 373 a. ficus 373 b. floccos ib. flores ib. folia ib. fructus 373 a. herbas ib. lapides 373 b. uvas ib. pilos ib. spicas ib. § Eligo sorte 322 b. § Perlego 130 b. 212 b. 372 c. ex adverso et altrinsecus 130 b. etiam ib. § Recito 372 b. § Præternavigo littus 572 c. oram 536 b.
Legor. § Perlegor 130 b. § Eligor sortè 322 b.
Leguleius 164 a. 359 a.
Legum æquabilitas 442 b. æquabilitate utens ibid. constitutio 651 a. custodia 711 c. custos ib. ferendarum peritus 653 c. repugnantia 442 a. ruptor 442 b. scientia 442 a. scriptio 139 a. violator 442 b. in Legum æquabilitate vivo ib.
Legumlator 653 c. ad Legumlatorem pertinens ib.
Legumen 170 b. 353 c. 486 a.
Legumina 173 a. omnis generis 486 a. rodens vermiculus 672 a. vendens 567 a.
Leguminis similis 173 a. 486 a.
Leguminum emptor 745 b. fomentum elixatum 381 c.
Legunt ripam cursim 256 a.
Lembo similis 381 c.
Lembunculus ib.
Lembus 194 b. 381 c.
Lemmate uno constans 368 c.
Lemnia terra 628 b.
Lemniscus 385 a.
Lena 115 a. 407 c. 403 a.
Lenæum 385 b.
Lenes et molles 219 b.

Digitized by Google

Leni animo præditus 444 a. 708 a.
Lenia 552 c. pharmaca 247 a.
Leniendi actio 406 b. vim habens ib.
Lenimen 331 b. 406 b.
Lenimentum 247 a. 331 b. 406 b.
Lenio 8 a. 247 a. 552 c.
Lenior. § Mitior ib. reddor ib.
Lenire 67 a. 331 b.
Leniri qui potest 406 c. qui difficulter potest ib.
Lenis. § Mansuetus, mitis, placidus 122 a. 183 b. 189 c. 219 b. 247 a. 265 b. 397 a. 552 c. § Mollis 517 a.
Lenissimè 552 c.
Lenitas. § Clementia, mansuetudo 183 b. 219 b. 247 a. 552 c. 708 a. animi 265 b.
Leniter. § Clementer, mansuetè, placidè 219 b. 247 a. 397 a. 406 b. 552 c. ferre 569 a. § Leviter, paululum, sensim, paulatim, sine strepitu 242 c. 247 a. 669 b. fluens 572 c. ridens 242 c.
Lenitu facilis 406 c.
Lenitudo 719 c.
Lenitus ib.
Leno 15 b. 115 a. 402 c.
Lenocinia 394 b. coquorum 446 c. 466 c. verborum 268 a.
Lenocinii plena elegantia orationis 334 c.
Lenociniis abblandior 518 c. concilio 402 c. formæ exorno 427 a.
Lenocinio afficio 687 b. aptus 15 b.
Lenocinium ib. 115 a. 334 b. 402 c. facio 115 a. orationis 745 c.
Lenocinor 115 a. 518 c.
Lens 686 b. cocta ib. cruda ib. § Pediculorum ovum 335 c.
Lenta aqua 446 c.
ex Lente qui est 686 b.
Lentè. § Tardè 630 c. quæ digeruntur 509 a. incedo ib. moriens 408 a. pertransiens 509 a. § Sine irâ 477 a. ferre injurias ib.
Lentescere et tenaciorem reddi 133 a.
Lenticula 686 b.
Lenticulatus ib.
Lentisci bacca 630 a.
Lentiscinus ib.
Lentiscum mandens 672 b. referens 630 a.
Lentiscus ib.
Lentissimè 115 c.
Lentitudo. § Non irasci 477 a.
Lentor. § Viscositas 133 a.
Lentus. § Glutinosus, viscosus ib. 194 a. 275 a. aliquantum 133 b. circumcirca ib. non ib. § Flexibilis 390 b. § Tardus 247 c. 630 c. 736 a. § Moderatus, remissus ignis 69 b. § Non irascens 477 a.
Leo 257 a. 383 c. formicarius ib. horribilis ib. pumilus ib. solitarius ib.
Leone natus 715 b. cum Leone luctans 496 c. pugnans 404 b.
Leonem radere, id est, rem difficilem aggredi 448 c.
Leonina natura 383 c. naturâ præditus 715 b. pellis 383 b. pelle indutus 729 b. præda 715 b.
Leonino animo prædita 383 c. animo præditus ib. more 383 b.
Leoninus ib.
Leonis caput habens 312 b. catulus 383 c. cauda 47 b. indolem habens 715 b. interfector 692 a. mixtione aut initu genitus 421 c. voce utor 117 b.
Leontica 383 c.
Leontopodium 716 a.
Leonum catuli 295 a. curator 353 a.
Lepida 411 a. oratione utor 721 c.
Lepidè 152 b. 335 a. 370 b. 721 c. 722 a. 745 c. componor 335 a. dicor ib.
Lepidior 721 c.
Lepidium 382 b.
Lepidius te atque elegantius nihil 370 b.
Lepidotus gemma 382 b.
Lepidum factum 721 c.
Lepidus 1 c. 28 b. 85 b. 152 b. 193 b. 335 a. 370 b. 535 b. 616 b. 665 a. 722 a.
Lepor 28 b. 335 a. 665 a. musicus 428 a.
Leporarium 666 b.
Lepores 370 b.
Lepores alo 666 b. impetens 102 b.
Leporinæ carnes 364 c.
Leporinus ib.
Leporis catulus ib. pedes habens 551 c. venator 257 c.
Leporum comestio 683 a. venatio 102 b.
Lepos 51 b. 74 a. 82 c. 91 a. 721 c.
Lepra 193 b. 382 c.
Lepris tollendis medicamenta ib.
Leprosus ib.
Lepus 364 c. 551 b. marinus 364 c.
Lepusculus ib.
Lesbiorum obscœnitatem imitor 382 c.
Lethæus 384 a. fons 384 b.
Lethale frigus inducens 743 a. vulnus 193 c.
Lethalis 26 a. 30 b. 259 b. 275 a. 461 c. 691 c. 700 c. 701 a. plaga 289 c.
Lethaliter ib. vulneratus ib.
Lethargia 206 b.
Lethargicus ib.
Lethargus ib.
Lethifer 143 c. 521 c. 666 b. 701 b. non 314 a.
Lethifero fato qui afficitur 665 c.
Lethiferus 239 b.
Lethum 314 a.
Levamen 342 c.
Levans dolorem 453 b.
Levare inopiam alicui 392 a. morbo 591 b. parte laboris 342 c.
Levatio ib.
Levatus malo ib.
Leucothea 234 a.
Leve decorum habens 447 a. decere 191 c.
Leves naves 72 b.
Levibus et inanibus de rebus disceptio 377 a. rebus studium impendo ib.
Levicula 400 a.
Levior fit mœror 191 c.
Levir 20 a. 141 c.
Levis. § Pondere carens, non ponderosus 104 b. 117 a. 192 a. 342 b. aliquantum 342 c. armatura 342 b. armaturæ miles 140 c. armaturæ milites 741 c. suberis in modum 691 b. § Agilis 625 b. celer instar cervi 191 c. § Inconstans, ventosus 61 a. 342 b. 708 a. 709 a. in verbis 376 a. sum 520 a. § Non molestus nec difficilis 191 c. 725 c. et facilis petitio 192 a. § Temerarius, præceps 520 a. § Evanidus 412 a. § Futilis, vanus 182 c. § Non profundus, remissus, non vehemens 199 b. 342 b. ignis 192 a. somnus 199 b. 504 b. § Exigua spes 342 b.
Levissima calamitas 642 b.
Levitas 192 a. 342 c. 725 a. § Inconstantia, vanitas 403 a. 708 a. verborum 376 a.
Leviter. § Non graviter 70 a. 192 a. 342 c. armati ib. armatus 611 c. ferre 342 c. § Agiliter, celeriter 192 a. 576 c. § Facilè 697 a. § Temerariè, vanè 342 c. 402 c. § Aliquantum, leniter, modicè, paululùm, strictim 72 c. 116 a. 199 b. 247 a. 258 b. 385 c. 422 a. 485 c. 643 a. attingere 238 b. attrecto 71 a. et defunctoriè agere 485 b. mordeo 144 b. tango 71 a.
Levius subere 691 b.
Levunculus 383 c.
Levo 342 c. et erigo afflictum ib. simul 178 b. 348 c.
Lex 253 a. 255 b. 441 c. 653 b. malè lata 442 b. proposita est 305 b. scripta 136 b. violata 94 c. quam nemo transgreditur 93 a.
LIBA 266 c. 311 a.
Libamen 379 c. 605 a. 725 c. parentationis 9 b.
Libamenta 267 a. facio 79 c.
Libamentum 605 a.
Libamina 725 c. quæ fiebant ante sacrificium 80 a. effundo 605 a. fundo 725 c. perago 605 a.
Libamine perfundo ib.
Libaminum consors 605 b.
Libano monti oppositus 385 c.
Libantes vinum 605 a.
Libatio 80 a. 379 c. 605 a.
Libationibus adhiberi qui solet 605 a. absque Libationibus 605 b.
in quo Libatur vinum ib.
non Libatus 570 c.
Libella 235 b. fabrilis 608 b.
Libellulus 107 b.
Libellus ib. 136 a. 138 a. 150 c. 526 a. 724 a. supplex 107 b. 272 b.
Libens 84 a. audio 364 b. comedo 84 a. sciscitor 564 b. versor 702 c.
Libenter 3 a. 84 b. 180 c. 263 b. 560 c. dissero 377 a. dolens 391 c. habito alicubi 738 b. lavo 389 a. reprehendens 411 c. versor alicubi 738 b. vituperans 432 c. non Libenter 263 b.
Libentia 148 a.
Libentissimè 84 a.
Liber. § Cortex 382 a. § Codex, opus, scriptum 136 a. 138 a. 150 c. 298 b. 373 c. 452 b. 651 b. 647 c.
Liber. § Libertatem habens, immunis 107 a. 193 a. 218 a. 229 b. 493 b. à tyrannis 193 a. et solutus 157 b. exitus 302 a. dies, id est, libertas 193 a. motu ib. suique juris 345 a. prorsus 193 b.
Libera custodia 157 a. oratio 574 a. potestas 252 a. 345 a. vox 193 a.
Libera me hoc munere 392 c.
Liberale facinus 658 c. et benignitatis plenum 65 a.
Liberales doctrinæ 193 a. exercitationes ib. mores 658 b.
Liberali facie 193 b. ingenio præditus ib.
Liberalis. § Ingenuus, liberum hominem decens 193 b. 555 a. doctrina 193 a. § Largus, munificus 146 b. 176 b.
Liberalitas. § Ingenuitas 193 b. § Munificentia 176 b. 193 b. 658 a.
Liberalitate utor 147 a.
Liberaliter. § Ingenuè, ut liberum hominem decet 193 b. dare 555 c.
Liberaliùs et largiùs libare 20 b.
Liberandi vim habens 48 c. 392 b.
Liberans te ipsum à turpi crimine 392 c.
Liberare à barbaria 193 a. culpâ 35 c. periculo 542 a.
Liberari 203 c. 426 b. cupio 48 c. dominatu 79 b. laboribus 229 b. miseria 392 a. mœrore 282 c. morbo 48 c. quo facilè possumus ib. quo vix possumus ib.
Liberasti vinculis 393 b.
Liberati sunt servitute 48 c.
Liberatio ib. 193 a. 392 b. 392 c. 579 a. à febre 392 b.
Liberationis pretium 545 c. pro Liberatione alicujus quod datur 579 a.
Liberativus 392 c.
Liberator 193 a. 229 b. 392 c. 579 a.
Liberatorius 18 c. 392 b.
Liberatum esse pœnâ 545 b.
Liberatus à tyrannis 193 a. hoc carcere 426 b.
Liberavit discrimine maximo 100 c. qui Liberavit Platonem à morte 578 c.
Liberè 193 a. 229 a. 392 c. agere qui amat 193 b. ago 193 a. dicens et faciens quidlibet 147 c. dico 574 a. dicta ib. loquendo ib. loquens ib. 612 b. loqui qui non audet 574 a. loquor 251 b. 617 a. loquor vicissim 574 a. profitentes veritatem ib.
Liberior in dicendo 201 a.
Liberi arbitrii impetus 345 a.
Liberi 125 b. 494 c. multi 655 a.
Liberis carens 125 a. 495 b. 655 a. careo ib. clarens 495 a. felix 655 a. infelicem esse ib. infelix ib. orbo ib. procreandis idoneus 544 c. procreandis operam do 205 a. 544 b. Cum omnibus Liberis 495 b.
Libero 48 b. 175 a. 193 a. 211 c. 229 a. 393 a. 578 c. 579 a. è periculis 600 c. te crimine 35 b. te debito 229 b.
ex Libero arbitrio manans 345 a.
Liberor 48 c. 229 b. 392 b. 393 b. captivitate 392 b.
Liberorum amans 655 a. curam gero 333 a. educatio 666 c. interfector 353 c. 692 a. interfectrix ib. multitudo 495 b. occisio 692 a. odium 655 a. osor 495 b. 655 a. orbitas 495 b. procreatio 125 c. 126 a. 205 b. 544 a. 544 c. 641 c. 654 b. 655 a. procreator 126 a. 205 b. procreatrix 654 c. venditio 518 c. vorator 683 b.
Liberos bonos habens 495 b. bonos habere ib. educare 666 c. gigno 126 a. habeo 654 b. multos habens 495 b. 655 a. multos habeo ib. non amare ib. paucos habens 495 b. procreans 544 b. procreo 544 a. 544 c. 654 b. procreo unà 544 c. pulchros habens 495 a. suos quæ perdidit seu amisit 462 a. tollere 30 b.
Liberrimus 193 b.
Libertas 148 a. 193 a. immodica 229 a. loquendi 7 c. 574 a. 617 a.
Libertate dono 193 a. Sine Libertate loquendi 574 c.
Libertatem dare faciendi aliquid 148 a. dare loquendi 574 a. sectari vivendi 193 a. usurpo ib. In Libertatem asserere 30 a. vindico 193 a.
Libertatis amans 193 b.
Libertinus ib.
Libertus ib. 229 c.
Liberum arbitrium 189 c. 231 c. abire sino 177 a. facio 193 b. os habens 617 a. reddere à barbaris 193 a.
Libet mihi ludere 74 a.
Libidine insatiatâ pruriens 423 b. muliebri tabesco 501 a. prurio 325 c. 326 b.
Libidinem exercere in aliquâ re 329 c. movens 93 a. provocantia edulia 107 b. In Libidinem effusus 364 a. ruo 719 c.
Libidini indulgentes 403 a. permitto alicujus 230 c.
Libidinibus petulanter indulgens 83 b. protervis indulgere ib.
Libidinis furiis stimulari 396 a. furiis qui extimulatur equino more ib. imaginatio in somnis 406 a. insano œstro stimulatur 396 b.
Libidinosa 299 a. 302 c. 423 b. furiosè 314 a. mulier 403 a. procacitas 400 a.
Libidinosæ mulieres 378 c.
Libidinosè cernentes oculi 388 a. vivo 464 a.
Libidinosi homines 429 c. oculi 628 c.
Libidinositas 403 a.
Libidinosum esse 364 a.
Libidinosus 83 b. 91 a. 294 b. 345 a. 364 a. 403 a. 423 b. 459 c. 492 b. 550 a. 625 b. admodum 107 b. improbè 400 a. impudenter et perditè 299 a.
Libido. § Cupiditas vehemens 265 a. 602 b. 658 c. impotens, et stupida veluti 561 b. coercendi 658 c. puniendi 265 a. § Cupiditas amatoria et rei venereæ 274 c. 602 b. 661 a. insatiata 423 b. nimia et velut attonita 561 a. proterva 83 b. vehemens et impotens 561 c.
Libitinarius 230 c. 354 a. 667 a. 611 b.
Libitus 702 a.
Libo 80 a. 379 b. 544 c. 605 a. 725 c. desuper 605 a. insuper 379 c. simul 605 a. tibi lacrymis ib.
Libonotus 445 b.
Libra. § Statera, trutina 285 c. 631 c. § Signum cœleste 235 a. Sub librâ natus ib. § Pondo 387 c. dimidiata 388 a.
Libræ regula 686 b.
Libramentum 194 b. 235 b. 571 a. habens 438 b.
Librari inæqualiter 631 c.
Libraria 653 c.
Librarium atramentum 136 b.
Librarius 136 a. 138 c.
Librarum quinque 389 b. sex ib. decem 387 c.
Libratus utrinque 631 c.
Libri 581 a. 635 b. sacræ scripturæ 138 b. Sybillini 136 a.
Libripens 286 a.
Libro 235 a. 266 b. 285 c. 631 c. ad æquabilitatem 583 a.
Librorum compositor 635 b. propola 298 c. scriptio 138 c. scriptor ib. venditor 367 a. volutator 107 b.
Libros sepeliens, id est, in tenebris tanquam sepultos relinquens 251 a.
Librum edere 148 a. ferens 696 b. revolvere 185 a.
Libum 267 b. 311 a.
Libycum mare 379 c.
Liceat 251 c. cum Liceat ib. 252 a. 673 a. 737 c.
Licebat 231 b. 246 a.
Licenter 60 c. 229 a. 231 c. 251 c. ago 229 a. vivens ib.
Licentia 229 a. 231 c. loquendi 574 a. soluta 80 b.
Licentiam permitto 229 a. in Licentiam erumpo 719 b.
Licentiosè vivo 161 a.
Licentiùs 231 c. habitus 229 a.
Liceor adversus alium 745 a. supra omnes 653 a.
Licere 80 a. cùm Liceret 231 c. 232 a.
Licet. § Concessum est, facultas est 124 b. 155 b. 224 b. 231 c. 232 a. 512 c. 737 c. nihil tale 231 c. Quæ facere Licet ib.
Licet. § Quamvis 176 c. 517 a.
Lichen 381 b.
Licia addo telæ prodigè, et inculco τῇ σπάθῃ 601 c. tendo 423 b.
Liciatorium 65 c.
Liciis multis textus 423 c. ternis textus ib.
Licio simplici textus ib. tenui textus ib.
Licitatio 745 b.
Licitè 253 a.
Licitor plurimo 519 a.
Licitus 253 a. 255 c.
Licium 160 b. 290 a. 493 b. 570 a. inculco τῇ σπάθῃ 601 c.
Lictor 226 c. 698 a.
Lien 606 c.
Liene carens 607 a. laboro 606 c. ad Lienis vitia curanda medicamenta 607 a.
Lienosus 606 c.

Ligamen 156 c. 225 a. 492 c. 632 a.
Ligamentum 156 b. capitis 157 a. 300 b.
ad Ligandum aptus 156 b.
Ligare 628 a.
Ligatio 156 c. 387 a.
Ligator 504 a.
Ligatus 71 b. 156 c. auro 157 b. catenâ ib. gravi vinculo ib. multis vinculis ib. non ib.
Ligna 171 a. 679 b. cædens 338 a. cædens in montibus 674 c. cædo 645 a. colligo 679 b. comburentes multa 454 a. portans 698 b. conveho 449 c. corrumpens 701 b. ferens 697 c. porto ib. sculpens 152 c. tundens 674 c. veho 17 b. unde Ligna nemo petiit 450 a.
Lignaria ars 206 a. opera 205 a.
Lignariæ artis peritus 647 b. naves 17 b.
Lignarii fabri artem exerceo 205 a.
Lignarius faber 205 a. 206 a. 644 b. 647 b.
Lignatio 450 a. 679 b.
Lignator 17 b. 449 c. 645 a.
Lignatrix 679 b.
Lignea lana 450 a. turris 427 a.
Ligneæ soleæ 505 a.
Lignei calcei 504 a.
Ligneum pedem habens 552 a.
Ligneus 171 a. 294 b. 449 c. 622 c. clavus 673 c. ensis 405 a. intus 450 a. murus 427 a. penis 686 c. pes 351 c.
Lignis carens 450 a. plenus ib. profundus, id est, opacus ib. septus 707 b.
Ligno carens 566 a. spolio 450 a. vernaculo constans ib. ex ipso Ligno adhuc rudi confectus ib. ex Ligno unico confectus ib.
Lignor 449 c. 679 b.
Lignorum collectio 450 a. congestio 679 b. inopia 450 a. portatio 697 c. strues 255 b. venditor 624 c.
Lignosum reddo ex tenero et molli 450 a.
Lignosus 449 c. 566 a. cremiorum in modum 740 c.
Lignum 170 a. 294 b. 449 c. 666 c. detraho 450 a. exedens 112 a. fio 450 a. parvum ib. in Lignum mutari 449 c. 450 a. muto seu verto 449 c. verto ex aliâ materiâ 450 a.
Ligo (n.) 218 a. 306 c. 590 b. parvus ib.
Ligo (v.) 156 b. 390 b. annulo aut vinculo in orbem ducto 318 a. funiculis 267 c. pedes 550 c.
Ligor 156 b.
Ligula 133 c.
Ligularum vasculum 333 a.
Ligurio 388 a.
Liguritio 381 c. 388 a.
Liguritor 371 c. 381 c. 388 a. 645 a.
Ligusticum 386 a.
Liliaceus 331 c.
Lilietum 347 c.
Lilii planta ib. ex Liliis confectum unguentum 600 c.
Lilinus 381 b.
Lilio similis ib.
Lilium 347 c. 381 b. 600 c. agreste 295 a. aquaticum 443 c.
Lima 576 b. atterens aurum 736 c.
Limæ strepitus 669 c.
Limati mores 448 c.
Limatura 287 b.
Limatus 576 b.
Limbo candido prætextam vestem habens 682 a. circundatus 505 b. eleganti prætexta vestis 682 a. puniceo prætextam vestem gestans ib.
Limbum aureum gestans ib. pulchrum attextum habens ib.
Limbus 349 c. 459 b. 492 b. 604 c. parvus 394 a.
Limen 93 a. 188 a. 714 b. 725 b. domus 106 b. inferius 266 b. superius ib. senectutis 488 a.
Limes 480 c. medius inter duas regiones 481 c. § Finis, terminus 481 a.
Limis aspiciendo 109 c. aspiciens ib. aspicio ib. oculis aspicere 274 a. oculis aspicio 358 c. 476 a. oculis præditus 476 b. quod quis Limis aspexit 476 a.
Limitatio 337 c. exacta 41 a.
Limites 481 a. 615 a. constituti 653 b. statuens 653 c. transsilio meos 481 c.
Limitetur additis additamentis 481 b.
Limitibus circumscriptus 481 c. distinguor 481 b. qui prævest 646 a. suis circumscribo 481 c. suis describere res venales 480 c.
Limo (v.) 576 b.
Limo obduco 274 b. obductus ib. in Limo trahor 605 b.
Limoniates 380 a.
Limosus 83 b. 274 b. 523 c. 636 b.
Limpida aqua 6 c.
Limpiditas 370 b.
Limpidus 87 a. 182 a. 260 a. 383 a.
Limula 576 b.
Limum bajulans 697 c. contrahens 523 c.
Limus. § Cœnum 83 b. 112 a. 274 b. 523 c. aggestus à fluvio 727 c.
Limus aspectus 109 c. 476 a.
Linamenta, quæ vulneribus induntur 369 b.
Linamentum concerptum 655 b. oblongum vel tortum quod vulneribus vel ulceribus inditur 230 a. 385 a. 427 c. vulnerarium indo ib.
Linea 136 b. 285 c. 585 a. perpendicularis 230 b. piscatoria ib. 387 a. recta 217 c. sacra 136 b.
Lineâ rectâ 558 a. recta progredi 217 c. A sacrâ Lineâ lapidem movet, id est, extrema experitur 136 b.
Lineæ rectæ porrectio 217 c. similis 136 b.
Lineam duco 135 c. Ad Lineam 230 a.
Lineamenta duco 138 a. prima 590 c. prima duco 721 c. scitè ducta 139 b.
Lineamentis bene distinctus ibid. primis deformo 590 c.
Lineamentorum ductus 136 b.
Lineamentum 337 c. 675 a.
Linearis 136 b.
Linearum earundem qui est 139 b. peritus 136 b.
Lineas curvas habens 139 b. rectas ducit 135 c. inter Lineas spatium 584 c.
Lineis carens 139 b. multis interstinctus ib. nigris interstinctus ib. rectis distinctus ib. rubeis interstinctus ib.
Lineo thorace indutus 268 b.
Lineum textum 387 a. vinculum habens 157 b.
Lineus 387 a. amictus 611 c.
Lingendo assumo 381 c. ejusce ib.
Lingo ib.
Lingua 41 c. 133 c. 716 b. anceps 38 a. divina cui est 134 a. effrænis 329 c. cui amputata est 643 a. § Sermo, unicuique genti peculiaris 133 c.
Linguâ aliâ seu diversâ utens 134 a. communi 374 b. crepo 674 c. defendens se ut clypeo 84 b. eâdem utens 717 b. eâdem non utentes 716 c. eâdem utor 134 a. fave 617 a. faveo 690 a. humanâ loquens 134 a. gratiam aucupor 134 b. 722 a. ori incertâ suaviter 134 a. prurio 43 c. titubo et hæsito 103 c. victam queerens 122 b.
Linguæ audacia 134 a. debilitas ib. dolor 43 c. duplicis 134 a. ejusdem qui est ib. ejusdem usus 717 b. hæsitantia vel hæsitatio 382 c. 717 a. 740 b. incontinentia 134 a. petulantia utor 616 c. præcipitantia 529 a. prurigo 43 c.
Linguam amputo 644 b. coërceo 345 b. contineo 429 a. effrænem habens 134 a. extensam seu protensam habens 134 b. excute omnem; id est, omnem dicendi facultatem 133 c. mellitam habens 134 a. sacram habens ib. suavem et jucundam habens ib. verso agiliter 671 b. ad Linguam pertinens 133 c.
Linguarum multarum peritus 134 b.
Linguax 206 b.
Lingula 133 c. tibiæ ib.
Lingulam non habens tibia ib.
Lingulas tibiarum conficiens 542 c.
Lingulatus 133 c.
Lini confectio 203 a.
Lino textus 349 c. vincio 387 a. vinctus 157 b. ex Lino factus 205 a.
Lino (v.) 44 b. 733 a. 734 c.
Linor 44 b.
Linquo 380 b.
Linquor animo 99 c. 742 b. 743 a. non Linquor animo 283 a.
Linteo substrato 387 b.
Linteolum 454 b. 574 b.
Linter 590 c.
Linteum 228 a. 371 b. 454 b. subtile et tenue 387 b.
Linum 386 c. album 387 a. crudum id. elaborans 205 a.
Lippientes oculi 385 a.
Lippio ib.
Lippitudine durâ laborans 475 b. scabrâ laboro ib.
Lippitudo 385 a. arida 475 b. dura ib. scabra ib.
Lippus 385 a.
Liquabilis 648 c.
Liquandi vim habens ib.
Liquans ib.
Liquata cera ib.
Liquatum commisceo 649 a. corpus habens 736 a.
Liquatus 648 c. non 649 a.
Liquefaciendi vim habens 648 c.
Liquefaciens 386 b. lapides ib. membra 411 a.
Liquefacio 229 a. 268 b. 409 a. 648 c. 649 a. simul ib.
Liquefactio 229 a. 648 c. 727 b.
Liquefacto obduco 649 a.
Liquefactum affundo ib. infundo vel instillo ib.
Liquefactus 648 c. non 649 a.
Liquefieri qui potest 648 c. qui nequit 649 a.
Liquefio 229 a. 268 a. 648 c.
Liquens 648 c.
Liquescit amore ib.
Liquescens facilè 229 b.
Liquesco 379 c. 648 c. lacrymis 648 c.
Liquidarum rerum mensura 677 c.
Liquidò ib.
Liquidò 130 c.
Liquidis aquis 274 c.
Liquidum unguentum 431 a.
Liquidus 128 c. 677 c. § Clarus, purus 549 b.
Liquo 649 a. 727 b. simul 727 b.
Liquor (v.) 320 a. 648 c.
Liquor (n.) 270 a.
Lis 164 a. 165 b. 348 a. 546 c. communis 165 b. contestata 280 c. interlita et inducta sive interducta 137 a. 448 b.
Litantur sacra 271 b.
Litare nequeo 271 a.
Litari 271 b.
Litata sacra ib.
non Litatus ib.
Litavit se ipsum ib.
Litem æstimo 658 b. citare 292 c. componere 393 b. contestari 00 a. impingo 164 a. intendere 293 a. 553 a. intendo 164 a. 364 a. prodere 230 c. transferre 293 b.
Litera 136 a. 700 a. vocalis 700 a.
Literæ. § Epistola 136 a. 611 a. patentes 166 c. Acta publica, seu tabulæ publicæ 136 a. § Doctrina ib. sacræ 374 c.
Literaria documenta 136 a.
Literarius ib. ludus 16 c. 136 a. 161 c. 239 b. 495 a. 630 c.
Literarum notæ 721 b. transpositio 136 c. § Fasciculus 686 b. § Amans 427 c. alumnus 125 c. imperitia aut penuria 138 b. introductor ib. odium 376 a. studiosus 377 a.
Literas accipere 532 c. 673 a. dat ad regem 611 a. mittebat uterque seorsum ib. perferre 333 b. resignare 392 a. § Amans 138 b. amo ib. callere 224 a. docens 136 a. odi 376 a. odio habens ib. in Literas relatus 137 b.
Literati 70 b. 197 b. homines 374 b.
Literator 136 a.
Literatorem ago ib.
Literatorius ib.
Literatura ib.
Literaturæ politioris amans 428 c.
Literatus 136 a. 375 a. 377 a. admodum 138 b.
Literis carens aut non constans ib. exiguis et tenuibus descriptus 138 c. grandibus perscriptæ leges 136 b. insculptum poculum 136 a. quatuor constans 138 b. septem constans ib. transpositis efferre aut dicere 136 c. § Significo 611 a. § Mandare 651 c. mando 136 b. 634 b. mandor 136 b. prodere res gestas 286 a. proditus 136 b. prodo ib. prodor ib. tradere 163 a. § Humanioribus eruditus 427 c. incumbo vehementer 396 a. studentes 83 c. in Literis educatus 66 b.
Literula 136 a.
Lites 293 c. componere 392 a. dirimens 165 a. dirimere 647 c. dirimo 393 b. non amans 554 a. scrutans 167 b.
Lithospermum 604 b.
Liti offero me 164 c. offerre se 215 c. in Litibus pervertendis versutia 205 b.
Litigandi voluptas 554 b.
Litigantium mutua inter se oppositio 164 c.
Litigator 164 c. 210 a.
Litigia 553 b. multa moveo 165 a.
Litigiorum osor ib.
Litigiosus 36 a. 165 b. 293 b.
Litigo 58 c. 164 a. 693 c. contrà 164 c.
Litis æstimatio 657 c. instrumentum 164 b.
Litium æstimator 657 c. amans 165 b. fugitans 554 a.
Lito 271 b.
Littora custodio 490 b.
Littoralis 42 a. 51 c. 242 c. 744 b.
Littoreus 25 c. 42 a. 258 c.
Littorosus 242 c.
Littorum custos 490 b.
Littus 18 b. 25 c. 42 a. 242 c. 258 c. 287 c. 492 b. 574 b. 739 b. curvum 15 a. fluctus excipiens 155 c. lego 372 c. magnum et latum 532 a. petrosum 574 c.
Litura 44 b.
Litus qui est 734 a.
Lividitas 512 b.
Lividum fieri ib. reddo ib.
Lividus ib. intus ib.
Livor ib.
Livore suffundi ib.
Livorem contrahere ib.
Lix 335 c.
Lixa 698 b.
Lixivium 335 c. 599 a. colatum è cinere 607 b. sarmentitium 321 c.
LOCA difficilia 738 b. prærupta 18 b.
Locabilis non facilè filia 162 c.
Localis 660 b.
quæ Locant mercede operam suam 423 a.
Locare § Statuere 228 c. § Mercede operam suam alicui 423 b. opus 163 c.
Locarunt colendam mercede 423 a. templum construendum trecentis talentis ib.
Locata res mercede ib.
Locatio 162 c. quæ fit pactâ mercede 423 a. operæ suæ 76 c.
Locator operis 163 c.
qui Locatur mercede 423 a.
Locatus est in imperatoriâ domo 270 b.
Locavit mensam Pasioni ib.
Loci amor 738 b. custos 712 a. descriptio facta 653 b. præfectus 81 c. prærogativa 180 b. ratione 660 b. situs 653 b.
Loci Dialectici 660 b. fæminarum ib.
Locis communibus aliquid amplifico atque exorno 385 a.
Loco. § Sisto, statuo 96 b. 455 c. § Eloco 162 c. 423 a. ædificandum 151 b. faciendum 162 c. mercede 423 a. nuptui 162 c.
Loco emotus 660 c. eo 450 b. motum membrum 737 b. moveo 653 b. 660 c. nullo esse 56 c. ex nullo 573 b. secundo 154 a. in Loco me contineo 660 c. § Vice 733 a. 738 a. hæres te habeo 435 b. mercenarii esse 738 a. multorum populorum 65 b. sceleris duco 407 a. vestimentorum 65 b.
Locorum descriptio 139 a. descriptor 139 b. difficultas 738 b.
per Locos communes 660 b. Locos oppugno, non aperto Marte 404 c.
Loculamenta dentium 687 c.
Loculamentum 333 a. 738 a. apum 360 a.
Loculi seu capuli in modum 600 c. in Loculo condo cadavera ib.
Loculum latum habens ib.
Loculus. § Arca, capulum, conditorium 330 b. 333 a. 371 a. 568 c. 600 c. 650 b. § Marsupium 400 c.
Locum administro 437 a. antem aliquem 138 b. describo 139 a. do 737 b. do vicissim 184 a. mutare solitus 660 c. nullum dans desidiæ 435 b. obtinens fasculæ 634 b. relinquere et cedere improbis 381 a. tenens 649 c. extra Locum qui est 660 c. in unum eundemque Locum 89 b.
Locuples 553 a. 461 a. 503 a. 510 b. 538 b. 733 c. 734 b. sum 290 a.
Locupletatus qui est 734 a.
Locupletes 510 b.
Locupleto 23 c.
Locus 660 b. 738 b. amplus 738 b. angustus 168 b. 738 b. constitutus conventui 634 b. desertus 209 c. Deo sacer 476 b. est 737 b. inferior in subselliis 180 c.
Locusta 41 b. 209 b. 560 c. parvula 41 b.
Locustæ 401 b.
Locustis victitans 682 c.
Lodicum artifex 682 a.
Lodix 673 c.
Loliaceus 30 a.
Loligo minor 647 a.
Lolio plenus 30 a.
Lolium 29 c. 237 c. in Lolium vertor 30 a.
Lomentum 207 b. leguminum elixatum 381 c.
Longa crura habens 591 c. curricula faciens 609 a. folia habens 712 c. hasta 170 a. 417 a. ora-

tio 417 a. via 272 b. 509 c. vita 540 c.
Longâ oratione utens 376 a. oratione utor ib.
Longæva vita 216 c.
Longævus 36 c. 107 c. 159 c. 216 c. anus 736 a. vir 46 a.
Longam caudam habens 311 b. orationem habeo 637 b. tunicam habens 729 a. umbram faciens 596 c.
Longas alas habens 560 c. portas habens 564 a. radices habens 574 c.
Longè. § Prolixè 417 a. Procul 548 b. 558 a. à scopo jaculatur 273 a. à sententiâ animi 70 b. ab Ascaniâ 649 a. quod abest 558 a. antè ib. cernens 593 [illegible]. currere 532 b. dissitus à nobis 558 a. habito 417 a. latèque extendens se 168 a. latèque fusus 727 b. progressus in errorem 558 a. remotus 660 c. summoveo 417 a. vagans 509 c. usque adeo Longe rem provexêre 588 a. § Multò, multum 548 b. 549 a. abest, id est, nequaquam 170 a. antè 606 b. deterior 498 a. excedo 252 b. faciliùs 417 a. post Trojani belli initium 493 c. præstantissima 417 a. præstantissimus 74 c. 403 b. relinquo 381 b. supero 252 b. 441 a.
Longinqua bella procul domo 159 b. ad Longinqua penetrans 509 b.
Longinqui 189 a.
Longinquitas. § Diuturnitas 736 a.
è Longinquo 17 b. 189 a. 558 a. 649 b. qui cernitur 474 c. vocatus 294 b.
Longinquus. § Remotus 70 a. 417 a. 482 a. 530 b. 685 c.
Longior 417 a. altera parte ib.
Longissime 189 a. 416 c. 549 a. 558 a. 649 a. à Græciâ 558 a. antè ib. ante qui est ib. dissitus ib. dissitæ ib. progredientur 549 a. progressus ætate 649 a. provectus 558 a. remotus 619 b.
Longissimus 416 c.
Longitudine par 417 a.
Longitudo ib. immodica 637 c. radicum 573 c. temporis 416 c.
Longivagus 530 b.
Longiùs 189 a. 558 a. à Persis 189 a. ante 558 a. ante qui est ib. ante ipsos ib. ante se 557 b. ne digrediar à proposito 558 a. dissitus ib. distans ib. progrediendo 499 a. progredior 273 c. provectus 558 a.
Longiusculus 417 b.
Longo intervallo eum vidi 160 b. post tempore 193 c. tempore 246 a. 272 b. 736 a. tempore durans ib. à Longo tempore 272 b.
Longos pedes habens 551 c. spiritus ducens 540 c.
Longum caput habens 153 a. 312 b. 314 a. collum habens 661 c. corticem habens 704 c. facio 416 c. tempus 160 a. 170 a. post tempus 160 a. ad Longum tempus ib. In Longum extendo 417 a. 637 b. protentus 417 b. tempus extendor 637 b. tendens rectà 417 b. textus 682 a. vadens 509 c.
Longus 38 a. 417 a. 638 c. benè 417 a. morbus 444 c. naturâ 715 b. omnino 417 a. valde ib. utrinque ib.
Lopas 382 b.
Loquacior 365 b.
Loquacissimus ib.
Loquacitas 43 c. 206 b. 365 b. 370 b. 375 a. 382 c. 557 a. 616 b. 678 c. 690 b. 717 b. futilis 374 b. obtundens versuta et fallax 616 b.
Loquacitate obruo 365 c. obrutus ib.
Loquaciter 370 b. recenseo 22 c.
Loquaculus 355 a. 365 b. 370 b.
Loquax 29 a. 92 c. 154 a. 156 b. 201 b. 327 a. 336 c. 350 b. 363 b. 365 b. 376 c. 382 c. 400 a. 429 b. 520 a. 609 a. 616 [illegible] 617 a. 689 a. passim 365 c. anus 383 a. 616 b.
Loquela 365 b.
Loquendi difficultas 365 c. facultatem habens 365 b. libertas 374 a. proprietas 374 b. ratio 452 b. studium 377 a. vi valens 706 b. cum Loquendi libertate 574 a.
ad Loquendum allicio 616 c.
Loquens acutè 365 c. asperè 617 b. bene 617 a. celeriter 201 b. dicenda, tacenda 467 a. difficulter 365 c. ex Deo 255 c. 707 a. ficta et falsa 365 c. frustra 717 b. liberè 574 a. magnificè 7 c. multum 365 c. obscura 573 c. per nares 365 c. semper ib. stulta 376 b.
Loqueris de vivente 384 c.
Loqui 7 b. 371 b. 384 c. 732 a. aliud 690 b. amans 377 a. inaniter 373 c. non posse 87 b. 690 b. qui non potest 365 c. propriè 374 b. 376 a. superflua et inutilia 374 b.
Loquitur 363 b.
Loquor 7 b. 72 a. 87 b. 92 c. 129 a. 261 b. 346 b. 365 b. 372 b. 376 a. 429 a. 467 c. 571 c. 699 c. 716 b. ad placitum 372 b. alta 377 a. ante alios 383 a. audacter 617 a. 695 c. bene de [illegible] 372 b. crassè 617 b. cum fastu 429 b. cum gravitate ib. de 372 b. de Deo 375 c. de rebus sacris ib. de rebus seriis 376 c. eloquenter 372 b. facetè 374 a. falsa 429 b. falsa et mendacia 201 b. frigidè 743 a. honestè 375 c. impropriè 376 a. inarticulatè 103 a. ineptè 740 b. juxtà 706 c. liberè 617 a. magna 574 a. magnificè 7 c. malè de te 372 b. obscura 374 c. obscurè et occultè 105 c. ore rotundo 617 a. 622 a. per contrarium 706 b. procaciter 7 c. propriè 201 b. rectè ib. 373 b. 376 c. 574 a. scitè 375 c. semper 374 c. stulta 376 b. turpia 201 a. 374 c. vana 429 a. 574 a. venustè 375 c.
Loquutio recta 201 b.
Loquutuleius 7 b. 133 c. 156 b. 206 b. 365 c. 376 c. 689 a.
Loquutus primò 261 c.
Lora, æ 153 a. 608 b. 685 c.
Lora clypeorum 693 a. equorum 157 a. habenarum 218 a. jugalia 236 a.
Lorariorum ars 645 a.
Loreo fune extraho 274 c.
Loreus 274 b. funis 274 c.
Lori vicem præbens 274 b.
Lorica 100 c. 268 a. 611 b. conserta annulis seu hamis 318 a. muri 262 a. nullâ tectus 126 b. testacea 262 a. testacea munio ibid.
Loricam æream gestans 729 a.
Loricatio 262 a. 268 b. 336 a.
Loricatum dorsum habens 447 a.
Loricatus 268 b. benè ib. non ib.
Lorico 262 b. 268 b.
Loricor 268 a.
Loricula ib.
Loripes 551 c. 591 a.
Loris cædo 274 b.
Loro appensus 69 a. non cæsus 274 b.
Lorulum ib.
Lorum ib. 693 b. bubuli corii 114 a. circa collum vel pectus equi 382 b. emollitum 401 c. ensis 69 a. 632 a. equi lignei 157 b. gladio alligando ib. jugi 503 a. marsupii 78 a. nodosum, quo cædebantur servi 618 b. quo intenditur aliquid 637 c. quo trahitur aliquid 194 a. remi 663 a. temonis 137 a. ad Lorum ensis pertinens 632 a.
Loti ferax 394 a.
Lotinus ib.
Lotio 103 b. 324 b. 388 c. 538 c. aquâ quæ fit fervidâ 389 a. manuum 141 b.
Lotium reddo 464 a. reddo ægrè 489 c.
Lotrix 539 a. 683 b.
Lotum ivit in balneum 308 c.
Lotum carpo 394 a. producens 666 b.
Lotura 388 c. 539 a.
Loturæ merces 388 c. 539 a.
Lotus aquâ 374 c. bene 339 a. recens 389 a. 539 a.
Lotus, arbor 394 a.
LUAT pœnam 658 c.
Lubens 180 c. 709 b.
Lubenter 84 b. 180 c. 241 b. pareo 180 c.
Lubentissimè 241 b.
Lubentissimus 84 a.
Lubentiùs 241 b.
Lubet dicere 180 c.
Lubricè 133 a. 627 a.
Lubrici mores [illegible] inconstantes 530 c.
Lubricitas 133 a. 461 b.
Lubrico et mutabili ingenio præditus 133 b.
Lubricus 133 a. 461 b. 627 a. 677 c. non 627 b. valde ib.
Lucanica 48 a.
Lucanicas facio 542 b.
Luce adulterinâ splendens 685 c. carens 691 a. illustrans omnia 688 c. orbatus 384 a. primâ 53 b. 244 c. 249 a. 689 a. statim prima 217 b. sub luce qui est 87 b.
Lucellum 310 c.
Lucem afferens 16 c. 87 b. altam habens 688 c. auream habens ib. circumfundo 87 a. dubiam habens 688 c. edo 87 a. modò qui habuit 688 c. plenam habens ib. præbeamus aliis 369 c. præbeo 691 a. reflecto 87 a. utrinque habens 688 c. in lucem 688 b. editus nuper 685 b. edo 654 b. 683 a. 684 c. edor ib. prodeo 683 c. producendi vel proferendi vim habens 15 a. profero 15 b. 683 c. 688 c.
Lucens altè vel in alto 688 c. hominibus 118 a. noctu 370 a. 685 c. semper 369 c. totus 691 b. utrinque 688 c.
Lucentem caudam habens 489 a.
Luceo 87 a. 122 a. 369 b. 584 b. 615 c. 683 c. 688 b. aliquantum 370 a. circumcirca 688 c. igni ex aliquo loco 365 c. in 369 c. simul 370 a. subtus ib. super aut post ib. totus 685 c.
Lucerna 226 c. 392 a. obelisco præfixa ib.
Lucernæ flamma ib.
Lucernam ferens 697 b.
Lucernaris herba 392 a.
Lucernarius ib.
Lucernarum accensio 291 a. confector 543 c. repositorium 392 a.
Lucernas septem habens candelabrum 392 a.
Lucernula ib.
Lucifer 87 b. 697 a. 698 b.
Lucifera dies 226 c.
Lucidum reddo 369 c. 688 b.
Lucidus 84 c. 87 a. 181 c. 369 b. 370 a. 493 b. 615 c. 684 a. 688 b. 704 c. admodum 691 b. omnino 26 a. reddor 369 c. totus 27 b.
Lucina 184 a. 744 a.
Lucinæ templum 184 a.
Lucis dator 163 c. expers 688 c. multum habens 691 b.
Lucorum amœnitatem imitantia loca 52 b.
Lucra, quæ avidè rapiuntur, id est, quorum cupidissimi sumus 77 a.
Lucri amans et studiosus 311 a. amans sum ib. amor ib. causâ 199 a. conciliator 310 c. gratiâ uxorem ducere 121 c. multum afferens 311 a. turpis studio 310 c. turpis studium ib.
Lucrifacere 311 c.
Lucrifacio 310 c.
Lucrifer ib.
Lucris sordidis indulgere 202 c.
Lucro prostituere sapientiam 298 b. turpi deditus 311 a.
Lucror 73 c. 310 c. 509 a. 553 b. 566 c. amplius justo 311 a. turpiter 310 c.
Lucrosè ib.
Lucrosior ib.
Lucrosissimus ib.
Lucrosus 310 c. 508 b. 538 b. 544 c. non 310 c.
Lucrum 202 c. 310 c. 366 a. 566 c. 693 c. facio 139 c. iniquum 311 a. insperatum [illegible] adventitium 210 c. 219 a. maximum consequebatur 509 a. ex quo non facile Lucrum percipi potest 139 c.
Lucta 496 b. 496 c.
Luctæ peritus 496 b. studiosus ib.
Luctam difficilem afferens 496 c. facilem habens ib. multam habens ib. redintegro ib.
Luctamentum 496 b.
Luctans cum leone 496 c. cum morbo 215 a.
Luctatio 496 b.
Luctator 496 a. armatus 496 c. magnus ib. [illegible] Luctatores pertinens 496 b.
Luctivagus 530 c.
Luctor (p. et m.) 496 b.
Luctu affectus 514 c. afficio 568 a. carens 514 c. dignus 261 c. 514 c. absque Luctu 261 c. in Luctu esse 12 b. senectutem transigens 160 b. Sine Luctu 514 c.
Luctui deditus 261 c.
Luctum perferens fortiter 514 c.
Luctuosa calamitas 706 a.
Luctuosus 25 c. 144 c. 261 c. 514 b. 613 a. 313 a. valdè 460 a.
Luctus 134 c. 192 a. 261 c. 312 c. 462 c. 514 c. 468 a. gravis 514 c.
Luctûs amans 261 c. 514 c. dies 181 b. expers 134 c. socius 261 c.
Lucubratio 139 a. 446 a. 630 c.
Lucubrationes 384 c.
Lucubro, noctu scribo 139 a.
Luculenta spes cui affulsit 369 b. formâ præditus 427 a.
Luculenter 196 b. 369 b.
Luculentus 683 b.
Lucus 52 b. 476 c.
Ludere calculis 436 a. fidibus 739 a.
Ludi 18 c. Circenses 669 a. curules ib. qui spectantur 252 b. seculares 36 b.
Ludibrio habeo 263 c. 406 b. habeor 494 b. habere ib. haberi 263 c. majore afficiemus Philosophiam 67 a. risui, et contemptui se me habens 371 b.
Ludibrium 494 b. 644 c. 677 a. 729 b.
Ludibundè 494 b.
Ludicra 126 c. dicta 200 b. res 494 b. verba 266 b.
Ludicrè 494 b.
Ludicrum 25 a. artificium 494 c.
Ludicrus 494 b.
Ludificamentum ib.
Ludificatio 208 c. 452 b. 494 b. 691 c.
Ludifico, vel Ludificor 208 b. 263 c. 394 a. 494 b. 644 b. 691 c. 729 b. supra modum 263 c. fatigando 621 b.
Ludimagister 161 c. 670 c.
Ludo 19 c. 25 a. 200 b. 494 b. adversus aliquem 494 b. aleâ 355 b. calculis 520 b. exultim 25 a. par impar 78 c. pilâ 494 b. 626 c. pueriliter 25 a. talis 85 a.
Ludor 494 b.
Ludos concelebro 514 b. facere, [illegible] est, illudere 74 b.
Ludus 25 a. 494 b. sudorum ib. pilæ 626 b. § Literarius [illegible] c. [illegible] b. 136 a. 239 b. 495 a. 630 c. 716 a.
Luere pœnas 445 b. 657 b.
Luerent pœnas 219 a.
Lues capite tuo factum hoc 402 a.
Lues 591 a. 700 c. magna 357 b.
Lugendus omnino 453 c.
Lugens lubenter 261 c. graviter 514 c. multum 261 c. 514 c. recens ib. semper 319 c. non facilè 25 b.
Lugeo 22 a. 25 b. 261 c. 462 c. 487 b. 514 c. 568 a. 612 [illegible]. cum alio 514 c. graviter ib. super aliquem 487 b. vehementer 261 c. 462 c.
Lugere 12 b. 268 c.
Lugeri qui vix satis potest 25 b.
Lugubre carmen 22 a. carmen canens ib. cano ib.
Lugubris 25 b. 134 c. 462 c. cantilena 268 c. cantus 22 a. vestis 588 b. vox 192 a.
Lugubriter 261 a. 514 b.
Luit crimen 555 a.
Luitio 392 b. mutua pœnæ 659 a.
Lumbare 258 c. parvum ib.
Lumbi 740 a.
Lumbis præcincti 258 b.
Lumborum tenus à palmâ 199 a.
Lumbos flecto huc illuc 421 b.
Lumbrici 195 b. equorum 645 c.
Lumbricis infestor 195 b.
Lumbrico similis ib.
Lumbriculus ib.
Lumbricus 173 a. 195 b.
Lumbus 275 a. 286 b. 468 b.
Lumen 144 a. 584 b. 688 b. 691 a. accendens [illegible] a. accendere 703 b. adimit 557 c. afferens 698 b. præbere 698 b. præfero 685 a.
Luminare 688 b.
Lumine cassus 585 b. circumfundo 370 a. circumfundor ib.
Luminibus officio 557 c. obstruo 598 a.
Luminis abundantia 727 b. accensio 72 a. autor 688 c. reciprocatio 369 c.
Luminosus 691 a.
Luminum accensio 291 a.
Luna 418 c. 584 b. adversâ natus 418 c. antiquior 584 b. carens ib. intermenstrua 418 c. nova ib. obscura 584 b. plena 418 c. plenilunia 584 b.
Lunæ defectus 380 c. 418 c. 515 a. fulgore illustris 584 b. lux ib. sidus ib. spuma ib.
Lunam divisam et dimidiatam habens 418 c.
Lunaria 584 b. lapis ib.
Lunas tres habens ib.
Lunata forma aciei 418 c.
Lunatæ placentæ 584 b.
Lunati splendores 418 c.
Lunaticus 101 c. 584 b.
Lunatus 341 a. sum ib.
Lunula 418 c.
Luo 392 c. 402 a. 537 b. 659 a. pœnam 164 c. pœnas 89 a. 659 c. vicissim ib.
Lupa 391 a. parva ib.
Lupanar 115 a. 302 c. 403 a. 453 a. 494 c. 518 b. 674 c.
Lupanaria 290 b.
Lupatum 390 c.
Lupercalia ib.
Lupi catulus ib. colorem habens 735 b.
Lupina amicitia 702 c. amicitiâ inita fœdera ib. audaciâ præditus 709 a. cogitans ib. pellis 255 a. 390 c.
Lupinus 255 a. 390 c.
Lupis carens 391 a.

Lupo similis 255 c. 391 a. à Lupo dilacerata 390 c. morsus aut rosus 119 a.
Luporum catuli 295 a. interfector 369 c. more 390 c. ululatus ib.
Lupulus 118 a.
Lupus 326 b. 390 c. cervarius 255 c. horrendus 391 a. solivagus 426 b.
Lurco 122 b. 321 a. 400 b.
Luridi 735 b.
Luridus ib.
Luscinia 24 a. 90 b. 729 c. ad Lusciniam pertinens 24 a.
Lusciniola ib.
Lusciosus 474 a. 676 b. sum 55 a. 474 a.
Lusciosus sum 474 a.
Luscus 45 b.
Lusio pilaris 404 c.
Lusitabant 85 c.
Lusito 494 b. pueriliter 25 a.
Lusor 494 b.
Lusorius ib.
Lussum, quiddam in abiete nascens 383 c.
Lustra ferarum 141 b. ferarum subiens 175 a.
Lustralis aqua 288 c. ignis ib.
Lustrandi vim habens 7 a.
Lustrans fana deorum 311 a. oculis omnia 472 b.
Lustrare. § Peragrare 445 a. § Expiare classem 288 b. § Recensere 214 c. exercitum 109 c.
Lustrari qui circumcirca oculis potest 592 c.
Lustras et circumspicis 455 a.
Lustratio locorum 286 a. § Expiatio, purificatio 6 c. 9 b. 289 a.
Lustrator. § Qui in orbem obit et Lustrat 546 c. § Expiator 288 c.
Lustro. § Circumeo, obeo, peragro 15 a. 233 a. 452 b. 546 c. orbes et regiones 286 a. § Expio, purifico 7 a. 288 b. 289 a. 704 c. § Aspicio, contemplor 471 c. 476 a. 497 c. vestigia alicujus 593 a. § Recenseo 592 b. unà 592 c.
in Lustro latens 716 a. lateo ib.
Lustror. § Expior 289 a.
Lustrum. § Antrum, latibulum 479 a. 716 a. ferarum 269 c. 311 c. 329 a. 728 b.
Lusu exhilaro me 200 b.
Lusus 25 a. 494 b. alem 355 b. amoris 494 b. et jocus 200 b. jocùsque conjunctus cum dolo et fallaciâ 387 a. puerilis 25 a. 494 b.
Lusus pueriles 85 c. venerei 450 b. § Joci 200 b.
Lutaria rana 640 b.
Luteo colore sum 417 c.
Luteos flores habet ib.
Lutesco in lutum 640 b.
Luteum ovi 319 c. 381 c. 438 a.
Luteus 318 a. 326 b. 381 c. 417 c. 523 c.
Luti illitio et aspersio 523 c.
Luto fingens 531 c. fingo 151 c. natus 126 a. structus 151 c. struens ib. struo ib.
Lutosa 112 c.
Lutosus 260 a. 523 c. 640 b. aliquantum 524 a. in summo 523 c.
Lutra 678 b.
Lutum 336 a. 523 c. bajulans 697 c. calco 502 b. fero 697 c. Extra Lutum pedes habere 188 c. Per Lutum gradiens 96 a.
Lux 87 a. 688 b. 691 a. ipsa 688 c. mea 688 b. oculorum 691 a. prima 391 a. solis 691 a. splendida 068 c. § Dies 691 a. § Vita ib.
Luxare 75 a.
Luxata membra restituere 78 c.
Luxatio 75 a. 98 c. 528 a. et dissolutio membrorum 140 b. parva 75 a.
Luxatorum restitutio 78 c.
Luxatum membrum 75 a.
Luxatus 75 a. 484 a. sum 75 a. paululum ib.
Luxo 619 a.
Luxor ib.
Luxu carens 519 c. consumo 601 c. diffluens 263 c. diffluo 229 a. 263 c. 582 a. 623 b. effœmino 729 c. frango 263 b. non fractus 263 c. solvor 229 b. solutus 263 b. turgens 203 b.
Luxui dediti 108 b. deditus 582 a. deditus sum 729 c. indulgeo 263 b. 623 b.
in Luxum effusa vita 161 a.
Luxuria 329 c. in segetibus 677 a.
Luxurians frondibus 679 b. fructu 396 a.
Luxuriante stylo uti 263 c.
Luxuriantes segetes depascor 436 b. vites frondibus 712 c.
Luxuriare foliorum copiâ 677 a. fronde 681 a.
Luxurio foliis 396 b. frondibus ac sarmentis ib. gramine et virentibus herbis ib. palmitibus 321 c. § Metaph. 396 b.
Luxurior. § Lascivio 621 c. in 729 c.
Luxuriosè 600 c. 729 c. vivo 161 a. 263 b. 600 c. utor hac re 341 b.
Luxuriosorum magister 161 c.
Luxuriosus 600 c. 656 b. 729 c.
Luxus 1 c. 232 b. 263 b. 580 b. 621 c. 729 c. summus 623 b. sumptuum 601 b.
LIBYS 173 c.
Lychni accensio 72 a. bibuli 682 c.
Lychnites 392 a.
Lychnorum accensio 291 a. repositorium 392 a.
Lychnuchus 226 c.
Lychnum accendens 72 a. accendere 392 a. tenens vel sustinens 226 c.
Lychnus 276 c. 392 a. parvus 392 a.
Lycium 391 a.
Lydius lapis 104 b. 386 a. 390 a. 736 b.
Lydorum more 390 c.
Lydos imitor ib.
Lygdinus 390 b.
Lygdus ib.
Lymphata 395 c.
Lymphaticus 101 c.
Lymphatio 368 c.
Lymphato furore corripi 445 c.
Lymphatus 368 c. 395 c.
Lympho 395 c.
Lyncurium 489 c.
Lynx 390 b.
Lyra 391 c.
Lyrâ canens bene ib. canens suaviter ib. cano ib. cano ipsemet ib. gaudens 128 c. permulcens 252 c.
Lyræ cantus 22 b. harmonia 649 b. pulsus 675 b.
Lyram bonam habens 391 c. pulsans 675 b. pulsare 346 b.
Lyrarum compactio 545 c.
Lyras conficiens 205 a. 545 c.
Lyrica carmina 411 a.
Lyricè 22 b.
Lyricen ib. 591 c.
Lyricorum carminum scriptor 545 c.
Lyricus 391 c. 411 a. poëta 545 c.
Lyrula 391 c.
Lysimachium, herba 404 b.

M.

MACELLUM 567 b.
Macer 286 c. 382 a. 391 b. 526 a. aliquantum 286 c.
Macer, cortex Indicus 396 c.
Macera ei artus 671 c.
Macerabat charum cor 304 b.
Macerans aceto 393 a. animum 649 a. cor dolore 599 b.
Macerare 392 a. animum 648 c. cor 700 c. se dolore 213 c.
Macerata farina vino et oleo 713 a.
Macerati dolore 599 b.
Maceratio 648 c. 713 a.
Maceratu facilis 116 c.
Maceratus 160 c. 633 c. 648 c. antè 116 c. oleo 713 a.
Maceria 28 a. 505 b. 574 b. 667 a. 797 a.
Maceriæ formam habens 28 a.
Macerinsus ib.
Macero. § Madefacio, subigo 116 c. 633 c. 713 a. priùs 116 c. § Conficio, consumo, tabefacio 326 a. 586 b. 648 c. 671 c. me ægritudine 112 a. undique vel prorsus 599 c.
Maceror. § Subigor 713 a. aquâ 116 c. § Contabesco 326 a. 700 c.
Machærâ pugno 404 b. Ad Machæræ formam facta serra 403 b.
Machærarum artifex 543 c.
Machina (p. et m.) 420 b. belli ibid.
Machinamentum ib. 490 c. 508 b. 647 a. 648 a. dolosum 302 c. præstigiosum 594 b.
Machinandi peritiâ præditus 420 b.
ad Machinandum quidvis praeceps 420 c. promptus ib.
Machinans mala 420 a. 707 a. omnia 420 c.
Machinari clàm 231 b. internecionem 648 a.
Machinarum constitutio 570 b. faber 543 c. fabricatio ib. structor 570 a.
Machinas fabricandi peritiâ præditus 420 b. machinis oppono 420 c. varias callens ib.
Machinata eadem 569 c.
Machinatio 648 a. contraria 648 a. malorum 570 a.
Machinator 420 b. 595 a. 648 a. audax 420 c. doli ib. malorum ib. 570 a.
Machinis nullis expugnabilis 420 b.
Machinor. § Fabricor, struo, comminiscor, molior 416 b. 420 b. 452 b. 496 a. 508 b. 544 b. 594 b. 467 c. 648 a. 660 a. 676 a. 714 b. acta militari 17 c. captiosè 490 c. contrà 648 a. dolosè unà 190 c. insuper 420 c. 648 a. rursum 420 c. summo studio ib.
Macies 286 c. 391 b. 581 b.
Macilenti 286 c. homines 297 c.
Macilentum reddo 286 c.
Macilentus 346 b. 386 c. 581 b. habitus corporis 307 a.
Macriores facti sunt 422 c.
Mactabant 143 b.
Mactans boves 267 c. 674 b. 692 a. porcos 626 b.
Mactatio 626 a. boum 267 b. 353 b. 626 id. suis 353 b.
Mactationes boum 114 b. 692 a.
Mactator 626 a.
Mactatrix ib.
Mactatus ib.
Macto 266 c. 271 a. 579 a. 685 c. 626 a. antè ibid. boves 267 b. 626 b. 692 a. hostias 626 a. oves 626 b. super 626 a.
Mactor 266 c. 604 c. 625 c.
Mactra 299 c. 401 c. 590 c.
Mactræ assidens 401 c.
Macula 103 a. 313 c. 408 c. 606 b. efficiens superficei 735 b. oculi nigra 686 b. § Probrum 313 c. 606 b. § Foramen retis 118 a.
Maculæ expers 606 b.
Maculæ et nævi in facie ib. indelebiles 313 c. quibus aliquid distinctum et variatum est 615 b.
Maculatus 313 c. 606 b.
Maculis distinctus albis 615 c. nigris 519 c. rubeis 615 b. rubris 692 a.
Maculo 313 c. 578 b. 606 b.
Maculor 606 b.
Maculosum collum habens 153 a.
Maculosus 97 c. 139 b. 498 b. 543 a. 606 b. circumcirca 515 c. serpentis in modum 491 c.
Madefacio 116 c. 154 b. 160 c. 441 c. 445 b. 463 c. 636 b. 677 c. 682 b. 738 c. aliquantum 116 c. antè 154 b. 445 b. insuper 116 c.
Madefactam spongiâ 445 b.
Madefactio 116 b. 160 c.
Madefactus 116 c. 160 b. 211 b. 636 b. bis 116 c. multum ib. non ib. 445 b. 636 b. nuper 116 c. oculis 636 b. undique 116 c.
Madefio 116 c. 154 b. 160 c. 441 c. imbre 463 c.
Madens 677 c. imbre 463 c. pinguedine 406 a. vino 116 c.
Madeo 394 c. 445 b. 704 b. nimio humore 530 a.
Madidus 116 c. 160 c. 428 b. 463 b. 677 c. sum 445 b. undique, id est, vino madens 116 c.
Mador 530 a.
Madore nimio putresco 428 c. nimio vitiatus ib. perfundo 677 c.
Mæander 593 b.
Mæandratus ib.
Mæna 395 c.
Mænula ib.
Magaduris 394 c.
Magica ars ib. vi instructus ib.
Magicæ artis peritus ib. artes ib.
Magicas artes calleo ib.
Magicis artibus utor ib. incantationibus occupo ib.
Magicum machinamentum ib.
Magis 397 a. 405 c. 519 b. 695 c. quàm 557 a. quàm deceat aut par sit 137 c. Nihilo Magis 397 a.
Magister 16 c. 161 b. 495 a. equitum 81 a. equitum sum ib. gymnasii 670 c. ludi literarii 156 a. palæstræ 670 c. Qui sine Magistro et ex se ipso didicit 133 a.
Magistralis 161 b.
Magistratibus fungi 724 c.
Magistratu abdicare se 200 c. 280 b. abdicari 592 c. fungor 80 b. 547 c. perfuncti 212 b. perfunctus 48 c.
Magistratum ambio 31 c. ambire 233 b. creo 31 b. gero 80 b. gero optimè 80 b. Ad magistratum admittor moribus et meritis probatus 169 a.
Magistratus 68 b. 79 a. 80 b. 180 b. 240 a. 547 c. 640 a. 657 b. injustus 80 c. parvus seu pedaneus 80 b. sacer et inviolabilis ib. summus 634 b. summus sum ib. ambiens 81 c. 387 a. ambio 81 a.
Magmata et strigmenta pastillorum 401 c.
Magna aggrediens 99 c. civitas 548 a. facinora edens 205 b. fames 507 a. folia habens 712 c. jactito 574 a. loquor 7 c. 574 a. pericula adiens 316 c. portio 272 b.
Magnâ ex parte 549 a. mercede faciens aliquid 423 a.
Magnæ res 210 b.
Magnam classem habens 611 b. curam gero 746 b. rem existimare 541 c. spicam emittens 608 b. vocem habens 717 b.
Magnanimitas 405 c. 715 b. 742 c.
Magnanimus 61 c. 248 a. 251 b. 265 b. 287 a. 709 a. 715 b. 742 c.
Magnarum rerum descriptio seu pictura 139 a. rerum inceptatio 554 a. inceptator et susceptor ibid.
Magni æstimo 405 b. 657 b. æstimor 657 b. facere 658 a. facio 251 c. 403 b. fio 585 a. refert 405 b. spiritus 443 c. viri et fortes 62 b.
Magnificâ oratione utor 370 a.
Magnificè 1 c. 405 b. 555 b. 642 b. 658 c. 685 a. æstimo 544 c. celebro 585 a. disserens 369 c. effero 405 b. effero me 710 b. efferor 405 b. gestio 370 b. honoratus 658 b. infero me 1 c. inferre sese ib. loquens 7 c. loquor ib. 616 b. ostento me 369 c. sentio de me 708 a. 709 a. 722 c. sentire de se 169 c.
Magnificentia ib. 205 a. 405 b. 555 b. 642 b.
Magnificentiam ostento 369 c. 370 a.
Magnifico animo præditus 443 c.
Magnificum 685 b. dictum 376 c.
Magnificus 1 c. 169 c. 205 a. 359 b. 374 c. 405 b. 451 a. 555 a. 642 b. admodum 585 a. animus et ingens 443 c. inepte 105 a.
Magniloquentia 7 c. 574 a.
Magniloquus 574 a.
Magnis partibus 407 c. partibus constans ib. partibus constare ib. rebus gerendis deditus 151 c. viribus præditus 587 a.
Magnitudine carens 405 c. tanta est 534 a. Cum magnitudine animi 709 a.
Magnitudinem justam habere 270 c. 272 b. tribuo 405 c.
Magnitudinis æqualis ib. justæ 415 c.
Magnitudo 20 b. 405 c. 407 c. 534 a. animi 131 c. 251 b. 405 c. 444 b. 709 a. artificii 648 b. operis 205 a. vocis 717 b.
Magno animo 287 b. 742 c. animo præditus 131 c. 265 b. 299 c. 599 b. 715 b. 742 c. animo sum ib. corde præditus 606 a. labore 603 c. pretio 657 b.
Magnopere 452 b. 483 b. 499 b. 637 b. gavisi sunt 405 b. vellent te amico uti 658 c.
Magnos dentes habens 453 a. fructus ferens 301 a. oculos habens 472 b. 475 a. pedes habens 551 c. strepitus edens 599 a. testiculos habens 483 c.
Magnum 331 c. 585 a. 618 c. animum habens 709 a. artificium 648 b. bellum 20 b. collum habens 687 b. corpus habens 631 b. oculum habens 473 b. os habens 616 c. reddo, id est, potentem 405 b. sapio 709 a. spirare 713 b. ventrem habens 327 b.
Magnus 20 b. 92 b. 149 c. 270 c. 272 b. 315 b. 405 b. 417 a. 438 a. 535 a. 548 b. 645 c. æquè 504 c. animus 131 c. arte 648 b. et vehemens 168 a. 405 c. hinnulus 434 c. homo et stupidus 104 a. non 405 c. omnino ib. potentia 405 b. reddor 405 c. satis 272 b. supra modum 405 c. valde ib.
Magus 394 c. 429 a. 687 b. sum 394 c.
Maja, cancrorum genus 395 b.
Majestas 403 b. 451 a. 584 c.
Majestate afficio 544 b. Cum majestate 584 c.
Majestatis læsæ reus 5 c. nihil habens 585 a. plenus 68 c.
Major 405 b. 548 c. 680 a. fio 405 c. natu 124 c. natu sum 555 c. pars 548 c. propositio 366 a. viribus nostris 273 a.
Majore incommodo affecti sunt 48 b.
Majorem in modum 405 c. partem seu portionem habeo 236 a. reddo 405 c.
Majores 68 a. 124 c. 126 b. 329 b. 368 a. 502 b. ejus 68 a.
Majoris æstimo 658 b.
Majoribus quibus ortus? 125 c. A Majoribus traditum 163 b.
Majus quàm ut oratione ullâ exprimi possit 341 c. periculum quum fuerit, quàm putaverint 638 b.

Mala. § Maxilla 127 b. 134 b. 498 b. 587 a.
Mala ferens 697 b. gesto ib. montana 417 c. sylvestria ib.
Mala æmulatio 237 a. affectatio ib. ars 648 b. compositio 652 c. consuetudo 212 a. cubatio 329 b. fama 690 a. habitudo 512 c. indoles 715 b. mater 419 b. mens 708 b. natura 715 b. nutritio 666 a. opinio 169 c. res 292 a. spes 195 b. tractatio 226 c. 291 b.
Mala (neut. plur.) 45 b. 149 b. 291 b. cogitans 416 c. 706 c. crura habens 591 c. dentes 72 b. doceo 161 c. ferens 292 a. machinans 420 a. meditans ib. omnia imprecor 375 c. parva et levia qui patravit 206 a. patior 501 a. perfero 20 c. affero 420 c. suspicans 660 c. suspicari ibid.
Malâ famâ liberatus 690 b. fide ago 205 c. fortunâ utor 291 b. mente præditus 708 b. morte periens 408 b. voce 716 c. In re Malâ solers 667 c.
Malabathri folium 712 c.
Malache 397 a.
Malacisso 397 b.
Malæ. § Maxillæ 297 a. 356 a. 417 b.
Malæ aquæ 688 a. famæ 502 c. leges 442 b. mentis homo 226 a. significationis 684 c.
Malagma 397 a.
Malam mentem habens 708 c. viam habens 458 c. vocem habens 717 a. In Malam crucem facessere 211 b. rem abire ib. 701 b. abire jubeo 538 c. rem exeo 211 b. 701 b.
Malas res agens 554 a. molior ibid.
Malas mores habens 498 c.
Malè 175 c. 291 b. 411 b. 428 a. 515 a. 688 a. 720 a. acceptæ civitates bello 474 c. accipio 732 c. affecto animo erga aliquem 412 b. affecto animo sum erga aliquem ib. affectum stomachum habens 617 b. affectus animus 265 b. affectus animus erga aliquem 412 a. affectus splendore 554 c. affectus sum 653 b. agi cum aliquo 693 a. agitur mecum 568 b. animatum esse 708 a. animatus 708 b. audiens 689 b. audio 169 b. audio à te 524 c. cadens 528 c. cecidit 351 a. cogito 551 a. coloratus 735 a. consistens 284 b. constituto corpore præditus 654 a. consulens rebus suis 443 b. cubans 329 a. dicet tibi 186 c. digestus 654 a. dispensatus 432 a. dispositus ib. 654 a. doctus 398 c. educati 665 a. fructificans 301 b. gesi 627 a. habens 512 b. habentes se 568 b. habeo 225 b. habeo aliquem 226 c. habeo me 296 b. habere dicuntur res alicujus 453 b. habere se 425 b. 688 a. habet se res 221 b. habitus 226 a. habitus sum 258 c. imitando 422 c. instructâ mensâ utens 661 b. interpretor 210 c. loquor de te 372 b. metiens 416 a. metior ib. moratus 664 c. nascens 715 b. nutriens 666 a. nutrior 666 b. olens 434 a. ominatus 321 b. ominor 690 a. ordinatus legibus 653 c. pennatus 560 c. perdo 461 c. pereo ib. precor 375 c. pronuntians 617 a. sentiens 170 a. sonans 248 b. 306 b. temperata regio 715 b. temperatus 309 b. tracto 226 c. 741 a. valeo 221 b. 444 b. velle 708 a. vestitus 228 b. volo 41 a.
Maledica 365 b. lingua 291 c.
Maledicè 7 c.
ad Maledicendum factus 575 c.
Maledicens libenter 388 b.
Maledicentia 7 c. 274 b. 375 c. 388 b. 574 a. 690 a. loquax 690 a.
Maledicere 365 b.
Maledicis verbis incessens 152 a.
Maledicit Platoni 8 c.
Maledicitur mihi 388 b.
Maledico 7 c. 152 a. 375 c. 388 b. 617 a. tibi 572 b.
Maledicta ingero 355 c. regero 388 b.
Maledictio 375 c. 388 b.
Maledictis incessere 371 b. incesso 644 b. insector 268 c. 291 c. 388 b. obnoxius 152 a. proscindo 268 c. 538 c. prosequor 291 b. 577 c.
Maledictorum ingestio 291 c.
Maledictum 7 c. 375 c. 376 c. 388 b. 644 b. 650 c.
Maledicum 152 a. os convitiatoris 466 c.
Maledicus 7 c. 134 a. 268 c. 291 c. 306 b. 365 c. 375 c. 432 b. 574 a. 617 a. 644 b. 690 a. liber 388 b.
Malefacio 543 b.
Malefica solertia 667 c. A maleficâ manu intactus 204 c.
Maleficè ib.
Maleficentia 205 c. 408 a. 543 b.
Maleficia ingentia perpetrans 574 c.
Maleficio nullo depravatus 204 c. utor 648 b.
Maleficium 158 b. 164 c. 204 c. 543 b. passus 648 b. tectum et occultum 204 c.
Maleficus ib. 205 b. 327 a. 355 a. 358 b. 543 b. sum 204 c.
Malevola mens 708 b.
Malevolentia 265 b. 291 c. 443 b. prosequor 443 b.
Malevolo animo 292 a. animo præditus 265 b. animo sum ob veterem injuriam 292 a.
Malevolum animum habens 708 c.
Malevolus 105 a. 181 a. 292 a. 412 b. 443 b. 443 c. hospitibus 448 b. sum 443 c.
Mali nautici conceptaculum 385 b. – media pars 661 c. inferior pars 478 b. pes 504 a. receptaculum 156 a.
Mali depulsor 291 c. 663 b. nihil tibi dixi 200 a.
Mali coloris sum 735 b. ominis 502 c. ominis 690 a. rhetores 688 a.
Malicorium 382 b. 587 b.
Malide laboro 397 c.
Malignè 242 a. quod fit ib.
Maligni mores 665 a.
Malignitas 242 a. 665 a. morum 242 a.
Maligno animo prosequor 674 c. ingenio præditus 242 a.
Malignum ulcus 649 b. 724 a.
Malignus 133 b. 220 c. 248 a. 648 b. 665 a.
Malis commissa pugna 404 b. consitus 604 c. Punicis consitus locus 577 a.
Malis artibus ago 664 c. artibus utor 648 b. humoribus plenus 727 b. legibus utens 442 b. moribus præditus 242 a. 664 c.
Malis afficio te 541 b. afficior simul 501 b. afflictor 501 a. cedo 292 a. conflictor unà 226 c. exerceor 21 a. exercitus ib. frangor 297 a. gaudens 719 a. gaudens alienis 292 a. jactatus multis 501 b. implicitus sum 305 b. non affectus 291 c. premi 225 b. succumbere 200 c. succumbo 291 c. 297 a. tinctus, id est, profunda mala excogitans 205 b. Ex Malis consuetus 370 a. Ex Malis sperare meliora 515 a. In Malis versor 231 b.
Malitia 428 a. deliberata 292 a.
Malitiâ carens 291 c. deliberatâ 292 a. utens 735 a. non utor 291 c.
Malitiosa mens 708 c.
Malitiosam mentem habens ib.
Malitiosè ago 204 c. 664 c. ago contra 205 b. pugno 404 b.
Malitiosus 496 b. sum 204 c.
Malle servire quàm bellare 30 a.
Mallei fabrorum 495 c.
Malleo ductus seu fabricatus 191 c. ductus recens ib. ductus totus 629 a. percutiens seu tundens 538 b.
Malleoli extrema pars 629 c. vena ibid.
Malleolos pedum candidos habens ib. extendens inter eundem ib. molles habens ib. pulchros habens ib.
Malleolus. § Parvus malleus ib. § Pedis 505 a. 629 a. § Palmes 427 b.
Malleus 29 c. 311 b. 569 c. 628 c. 670 a. ferreus quo fores pulsantur 338 c. 340 c.
Malluvium 372 b. 441 b.
Malo 30 b. 31 b. 114 a. esse quàm Clytemnestram ib.
Malo animo præditus 265 b. consilio utens 420 b. patre natus 502 c.
Malo affectus 500 a. afficio 204 c. 291 b. afficior ib. 500 a. vincor 291 c. Cum gravi malo, vel ex Malo malè 29 b.
Malorum amans 428 b. amolitio 291 c. aversor et depulsor ib. 663 b. autor, causa et origo 291 c. cumulus 365 c. expers 291 c. fabricatores 647 b. Ilias 274 a. machinatio 370 a. machinator 420 c. 570 a. magnorum plenus 146 c. perpessio 501 a. sutor 570 a. tolerans 291 c. tolerantia ib.
Malos fructus gignens 301 c. pedes habens 551 c.
Malthâ inductus 397 c.
Malthinus 397 b.
Malva 397 a. arborea ib. sylvestris 45 c. hortensis 160 b.
Malui 114 a.
Malum. § Pomum 417 b. aureum 417 c. cotoneum 555 c. Punicum 577 a. 587 b. referens colore 473 c. refero colore 417 c.
Malum (navis) erexerunt 279 b. erigere ib.
Malum consilium 707 a. consilium habens 416 c. fœdus 653 a. odorem spirans 454 b. os habens 617 a. semen ferens 604 b. sonum habens 717 a. succum habens 736 c. vinum producens 458 c. § Improbum appello 291 b. reddo 291 c.
Malum. § Afflictio, calamitas 259 a. 291 b. gravissimum 29 a. 37 c. pati 365 c. rependere 172 b. § Peccatum, scelus 291 b. inexpiabile 37 c.
Malus. § Pomus 417 b. Punica 577 a. 587 b. sylvestris 417 c. § Navis 279 b.
Malus (a.) 45 b. 109 b. 149 b. 291 b. 388 b. 428 a. 515 a. 688 a. æmulator 237 a. artifex 206 a. color 735 b. de industriâ 291 c. dolus 204 c. extremè 214 c. fio 291 c. genius 142 c. habitus corporis 226 a. minimè 516 a. non 291 c. odor 454 b. reddor 291 c. servus 171 b. sum sponte et de industriâ 291 c. vates 399 b. vestitus 228 b. victus 234 c.
Mamma 395 a. 488 a. 656 a. Mammâ depelli 656 b.
Mammæ admotus 395 a. Mammæ puellæ 417 b.
Mammam admovere 223 c. præbeat 223 c. summisit infantibus ibid.
Mammas magnas habens 395 a. turgidiores habere 395 a. versantes habens ib.
Mammilla ib. 656 a.
Mammillare 156 c.
Mammillarum exuberantia 602 b.
Mammillas arrectas habens puella 656 b. Inter Mammillas medius 595 a.
Mammosa 395 b.
Mammosam esse 395 a.
Mammosus 256 c.
Manans 572 a. velut è fonte 522 a. ulcus 211 a.
Manare multo vino 110 b. rumores dicuntur 737 b.
Mancipatio 551 a.
Mancipator ib.
Mancipatus 185 b. 551 a.
Mancipia 185 a. 372 a. 400 b. 631 b.
Mancipialis 551 a.
Mancipio conveniens ib.
Mancipiolum ib.
Mancipiorum more ib.
Mancipium ib. 745 a.
Mancipo 551 a.
Mancum reddo 737 a.
Mancus 140 b. 332 a. 524 b. 724 a. 737 a. aliquâ ex parte 332 a. uno membro seu pede 140 b.
Mandare literis 651 c.
Mandari eis majora quàm pro viribus 635 a.
Mandata 611 a. 640 b.
cum Mandatis misit 611 a. mitto ibid.
Mandativus ib.
Mandatum 4 b. 230 a. 307 a. 611 a. 635 a. 640 b. impono ib. Sine Mandato 4 b.
Mandatum est mihi 634 a. fecerat ei 640 b.
Mandatus memoriæ 136 b.
Mandens frenum 683 b.
Mandere 418 c.
Mandibula 401 b.
qui Mandit ib.
Mando. § Manduco, mordeo, rodo 118 a. 401 b. 599 c. insuper 401 b. iterum ib. malè ib.
Mando, as. § Committo 513 c. curam vel onus 635 a. literis 136 b. 634 b. oblivioni 421 c. scriptis 138 a. § Impero, injungo, jubeo 177 c. 230 a. 596 a. 611 a. 635 a. 651 b. insuper 611 a. 634 c. 640 b. § Mitto 508 b.
Mandor literis 136 b. § Edicor 611 a.
Mandragorâ conditum vinum 398 a.
Mandragoram propino ib.
Manducare languidè et ignavè 401 b.
Manducatio ib.
Manduco ib.
Manè 249 a. 559 b. ortus 184 a. summo 177 a. 249 a. 559 b. A Mane ad vesperam 149 a. 249 b. De Mane 559 b.
Manens constanter 413 a. constanter apud aliquem ib. in agro 413 b.
Maneo 412 c. apud 413 a. conjunctus ib. constanter ib. intus 270 c. unà 413 a. § Expecto 412 c.
Manere 600 b. qui potest aut solet 412 b. periculum aut aliud malum dicitur aliquem 412 c. 413 a.
Manes 201 b. 435 a. 591 b. 596 b. tractatus de Manibus 435 a.
Manet mors omnes homines 305 a.
Manete apud me tamdiu 413 a.
Mango 298 c. 334 b.
Mangonium ib.
Manibus ambabus 59 a. celer 724 c. dexter et agilis 724 a. exequor curationem 723 c. gesticulans concionè 442 c. gestus concinnando ib. illatis sibi ipsi 229 b. inflictus 538 a. operatio quæ fit 206 a. operor ib. operor unà ib. opus facio ib. percutere 168 a. pugnans 404 c. quæstum faciens 440 a. supplicibus orabant 272 b. vivens, id est, manuum labore 108 a. E manibus amittere 230 c. dimittere 230 b. In manibus habere 414 b. tenere 724 c. hominum versari 642 c. qui versatur 724 b. sub manibus qui est 724 c.
Manica 390 b. 723 c. parva ib.
Manicata tunica ib.
Manifesta 564 b. probatio 717 b.
Manifestare 582 b.
Manifestarium facio 717 c.
Manifestarius ib.
Manifestatus à Deo 686 a. non 657 a.
Manifestè 65 c. 99 a. 111 a. 158 b. 288 c. 573 c. 582 a. 684 b. 685 a. non 158 c. valdè 685 a.
Manifestiùs 158 c. 582 a.
Manifestò 369 b. 684 b.
Manifesto 158 b. 293 c. 656 c. 684 b. 689 b. antè 158 c.
Manifestor 295 c.
Manifestum 683 c. erat, cum cuperet dicere 684 a. est 158 b. facio 148 a. 684 a. reddo 542 c. 582 b.
Manifestus 4 b. 148 a. 158 c. 192 b. 349 b. 370 a. 439 a. 472 b. 582 a. 621 c. 636 c. 684 a. 685 b. 706 c. 717 c. erat hoc faciens 158 b. fio 148 a. 684 a. non 158 b. 582 b. omnibus 158 c. per se ib. sum 30 a. valdè 158 c. 706 c.
Manipularis 389 c.
Manipulorum acervus 67 a. fascia 488 a. ligator 157 b.
Manipulos colligens 375 a. colligo 172 a. portans 696 b. portare ib. vehens 16 b. vehere 16 a. In Manipulos colligo 53 b.
Manipulus 5 c. 53 b. 171 c. 389 b. 407 b.
Manium ductor 17 b. dux 514 a.
Manna 398 c. Arabum ib. thuris ibid.
Manni 679 c.
Mannuli ib.
Mano 110 b. 435 a. velut è fonte 522 b.
Mansio 14 c. 241 c. 279 a. 412 b. 503 a. in vitâ 412 b.
Mansiones viatorum 48 b.
Mansionum curator 163 c. 285 b.
Mansito. § Manduco 401 b.
Mansuefacere qui potest 650 a.
Mansuefaciens ibid.
Mansuefacio 245 c. 354 b. 552 c. 649 c.
Mansuefactio 245 c.
Mansuefacta difficilis ib.
Mansuefactus unà ib.
Mansuefieri qui nequit 650 a.
Mansuefio 552 c.
Mansuesco 649 c.
Mansueta 245 c. indoles ib. natura 649 c.
Mansuetam cervicem habens 638 c.
Mansuetè 406 b. 552 c.
Mansueti 512 c. in patiendâ injuriâ 242 b.
Mansuetissimè 552 c.
Mansuetudo 245 c. 406 b. 552 c. 708 a. Ad Mansuetudinem redigo 465 b.
Mansuetum 457 b.
Mansuetus. § Cicur 242 b. 245 c. 354 b. 649 c. 723 c. non 650 a. § Mitis, placidus 122 a. 242 b. 245 c. 406 b. 552 c.
Mansum 401 b. Non Mansus ib.
Mantica, quæ tergo imponitur 447 a.
Mantile 402 a. 670 b.
Manu carens 724 a. conficio artem 648 a. contrecto 71 a. debilis 737 a. decerpens 173 a. ducens 17 a. ductio ib. elaboratus 296 c. 516 a. faciens opus 206 a. factum artificium 648 c. factum opus 206 b. 648 c. factus 296 c. 544 c. non factus 544 c. 723 a.

fortis 724 a. frico 671 a. interiit 188 c. occidere ib. ostendo 118 c. percussus 538 a. perpetro facinus 206 b. propriâ 229 b. 724 b. propriâ exaratum scriptum 138 c. propriâ facio 724 c. propriâ inferens cædem 691 c. propriâ scriptum 724 b. pulsare instrumenta musica 206 a. quærens vel quæritans victum 203 c. 404 c. 723 c. sapiens 601 b. suâ inferens cædem 87 c. suâ interficiens 229 b. suâ ipsius 724 a. suâ ipsius faciens aliquid ib. suâ patrans cædem ib. suâ pulsans, cædens vel pugnans 203 c. subactus 713 b. summâ capto 724 c. tracto 723 c. utraque æquè utens 724 a. Ex Manu divinare 399 c. In Manu habeo 160 b. 221 b.
Manualis 140 a. lapis 402 a.
Manuaria mola 430 b.
Manubiæ 258 c.
Manubrio carens 360 c.
Manubrium 362 c. 366 a. 724 a. bipennis 511 c. gladii 564 c. terebri 224 a. habens 363 a.
Manui quod circumponitur 724 c.
Manuleata tunica 723 c. alterâ tantum parte 402 c. utrinque ib.
Manum admoveo 99 b. 724 a. amputo 350 b. 724 c. attollo 639 a. implens magnitudine 535 a. impono, id est, aggredior, incubo 651 c. injecit hoc fatum et mors 367 a. injicere 97 c. 99 b. injicio 367 a. 368 b. medicam admoveo 206 b. porrigere 695 a. protendo 639 a. unam tantum habens 724 c. Ad Manum 550 c. qui est 724 b. quæ sunt 550 c. situs 724 c. 723 b. In Manum do 140 a. 724 c. § Magnam militum comparare 216 a.
Manumittebant 193 b.
Manumissio ib.
Manumissor ib.
Manumissus 229 c.
Manumitto 193 b. 229 b.
Manupretium 724 b.
Manus 400 a. 723 a. elephantis 723 b. medica 490 a. medicatoria 494 a. parva 723 c. simiæ 723 b. § Copiæ 284 b. 723 b. instructa 350 c. § Scriptura seu chirographum 723 b.
Manûs artificio 648 c. injectio 367 a.
Manus (nom. plur.) 400 a. supinæ 681 a.
Manus (accus. plur.) abstinebit à 223 b. afferens sibi ipsi 353 c. afferre sibi 695 b. artificiosas et solertes habens 724 a. aureas habens 724 c. centum habens 724 b. collidere 350 c. conserens ipse in prælio 724 a. conserere 15 c. 71 b. 421 a. 535 b. 695 c. consero 695 b. conseruit 421 a. inferens ipse sibi 229 b. inferre sibi ib. injicio 724 b. injicio vicissim 70 c. impono 653 c. lavo 441 b. multas habens 724 a. nervosas habens 638 c. perfectas habens 724 a. pulchras habens 724 b. sex habens ib. supplices porrigere 225 a. sustulerunt 222 c. tollere ad cœlum 26 c. validas habens 724 a. Ad Manus quod est 266 b. quum ventum est 71 a. 537 b. In manus cadere 196 a. sumo 363 c. 366 b. sumo primum 725 a. tradere 161 c. traditur mihi 724 a. Per Manus 155 a. qui traditur 162 c. trado ib. 177 c. Quasi per manus traditum accipio 568 a.
Manuum agilitas 724 b. celeritas 724 c. complosio 529 c. consertio 553 b. dexteritate valens 724 b. fissura 723 c. fissurâ laboro 723 c. fissuris laborans ib. functio 70 c. impositio 653 c. impositione accipere 653 c. inspector 593 b. labore vivens 122 b. 723 c. 724 b. lotio 441 b. motus certâ cum lege 412 c. operâ indigens 206 a. opus 724 b. pars interior vel extrema 9 c. potentia 346 a. viribus supero 723 c. Ex Manuum inspectione facta divinatio 399 b. Vita eorum, qui manuum labore victum quærunt 60 c.
Marathrum 399 c.
Marcedo 586 b.
Marceo 219 b. 586 b.
Marcescere 38 c. 586 b. facio 399 c. facio sua 400 a.
Marcessit calor 399 c.
Marcesco 219 b. 399 c. 676 b. 700 c. ætate 38 c.
Marcidum reddo 399 c. 586 b.
Marcidus 253 c. 586 b.
Marcor 300 c. 362 a. 399 c. 578 c. 586 b. florum 64 a.
Marcorem induco 300 c.
Marcuêre flores omnes 399 c.
Marculus ferreus januæ, seu annulus ostii 571 a. 605 a.
Mare 51 b. 67 a. 294 b. 511 a. 549 a. 677 c. 678 a. concitare 357 b. emetior 549 a. expertus primùm 51 c. frequento 249 b. ingrediens 249 c. marmoreum 400 b. pacatum 357 c. placidum et tranquillum esse dicitur 285 b. perrado 509 b. reciprocans 166 b. redolens 540 b. stratum 357 c. subiens 249 c. sulcare 202 c. trajicio 549 a. turbare 357 c. Ad Mare 51 b. In Mare demergo 549 b. demersi mari 536 b. fluens cum sonitu 431 b. fluentes fluvii cum sonitu 577 b. Per Mare currens, gradiens 95 c. iter faciens et facere 509 b. 665 a. navigans 536 b.
Marem filium habens 494 c. gesto in utero 360 b. pario 654 c.
Mares generans 125 c. pariens 654 c.
Margarita 400 a.
Margaritæ ib.
Margine carens seu crepidine 723 a.
Margines fluminum 160 c.
Margo. § Crepido 505 a.
Mari adjacens 638 b. qui alluitur 324 b. aspersus 500 a. cinctus 185 c. 238 c. cinctus utrinque 249 b. qui circumluitur 324 b. circundatus 51 c. 614 b. extans 51 c. finitimus 646 a. immersus 116 c. imperans 406 a. irriguus 116 b. qui obruitur 324 c. ortus seu genitus 123 c. submergo vel obruo 249 b. supernatantes mari 536 b. E vel ex Mari 51 b. 549 a. exiliens 51 c. In Mari agitans consilia, seu sollicitus 416 c. qui aliter 665 c. natans 439 b. perdens 701 b. submergo 174 c. submersus 116 c. versans 166 a. qui versatur 671 b. qui versatur et jactatur huc illuc 664 b. versor 249 b. vexatus 671 c. Sub Mari latens 51 c.
Maria 249 b.
Maria virgo 495 b.
Maribus liberis carens 61 c.
Marifluus 577 b.
Marina 549 a. aqua 249 c. aquâ mixtum vinum ib. piscatio 9 c.
Marinæ aves 51 c. dea ib.
Marini porci 625 c.
Marinus 51 b. 249 b. 511 a. 549 a. canis 721 b. lepus 364 c. prædo 701 b. vitulus 716 a.
Maris æstuantis accessus 534 b. dominus 345 c. expers 249 b. fluctus 577 c. fremitus 710 a. jactatio 32 a. imperio potior 345 b. inexpertus 249 b. intervallo disjunctus 249 c. planities 575 b. proluvies 549 b. regnum obtinens 343 c. serenitas 126 c. tranquillitas 217 a. 536 c.
Mariscæ 623 b.
Mariscosus 248 b. 675 b.
Mariti amans 62 c. amor ib.
Maritima ora 25 c. 51 c. 249 c. 347 b. 508 a.
Maritimi 303 b.
Maritimis actionibus et negotiationibus utor 204 b.
Maritimo in loco 42 a.
Maritimus 42 a. 51 b. 249 b. 549 a. 638 b. 744 b.
Marito carens mulier 62 a.
Maritum deserens 63 c. unicum habeo 62 b.
Maritus 61 c. 121 b. 218 a. 445 c. 526 b. futurus 526 b.
Marivagus 530 b. 621 b. 668 c. 705 b.
Marmor 400 b.
Marmoreo candore et nitore splendens 400 b. nitore vibrans Sol ibid.
Marmoreum æquor ib. signum ib. splendorem ex me vibro ib.
Marmoreus ib.
Marmori similis ib.
Marmoris cæmentum ib. fragmentum seu frustulum 597 a.
Mars 74 b. 174 b. 197 c.
Marsupium 97 b. 102 c. 226 c. 332 c. 333 a. 400 c. 524 b.
Marte æquo 496 c. ancipiti pugnare ib. aperto pugnare 404 a. præstantior et præstantissimus 74 c.
Marti charus 702 b.
Martis templum 197 c. stella 564 c.
Martius. § Ad Martem pertinens, bellicus 74 c. 197 c. campus 504 b. § Bellicosus 396 a. 659 a.
Martyr 401 a. sum ib. Ad Martyres pertinens 400 c.
Martyrum reliquias continens locus ib.
Mas 61 c. 77 b.
Mascula facies 472 c.
Masculè 77 c.
Masculescere ib.
Masculi et fœminei generis 257 a.
Masculino genere 77 c.
Masculinus 77 c.
Masculo aspectu præditus 472 c.
Masculorum concubitor 329 c. generatio seu procreatio 125 c.
Masculos procreans ib.
Masculum reddo 77 c.
Masculus 61 c. 77 c.
Massa 119 c. 431 a. caricarum 495 c. farinæ subactæ 713 a. figuli ib. rotunda 626 b. subacta 401 a.
Masticare 418 c.
Mastiche 402 b.
Mastichinum oleum ib.
Mastigia 402 b. 558 a.
Masturbatio 703 a.
Matella 56 b.
Mater 398 a. 419 b. 654 a. 665 b. amoris 666 a. ipsissima 419 c. mala ib. omnium ib. nervorum 420 a. prisca 419 c. sola cui superest ib. Musarum ib.
Materfamilias 153 c.
Materia 653 a. 679 b. mundi rudis et indigesta 251 b. Ex Materia ortus 124 a.
Materiæ adhærens 679 b. carens 645 a. succisio ib. expers 679 c.
Materialis 679 b.
Materiam cædendi ars 645 a. cædo ib. comportans 698 b. comporto 679 b. 698 b. scribendi sumo mihi 633 a. in Materiam abeo 679 b.
Materiaria ars 644 b.
Materiariam factito 204 b.
Materiarium opus 206 a.
Materiarius 205 a. 644 b. faber 647 b.
Materiatio 449 c.
Materiatura ib. imponitur mihi ib.
Materie constans 679 b.
Materiem veho 16 c.
Materies 697 b.
Materior 449 c. 679 b.
Materna avia 419 c. civitas 419 b.
Materni affectus 606 c.
Maternus 419 b. avus 419 c. 197 c. 502 c.
Matertera 185 a. 258 b. 437 b. 636 b.
Mathematicæ disciplinæ 398 c.
Mathematicarum disciplinarum peritus ib.
Mathematicè ib.
Mathematici 70 b.
Mathematicus 398 a.
Matre eâdem natus 419 c. ex diversâ frater ib.
à Matre ib. abjectus 577 a.
Matrem non habens 419 c. occidens 701 b. occido 353 b. qui reliqui 419 c.
Matri manus inferens 569 c.
Matricem circum qui est 420 a.
Matricida 51 b. 353 c. 692 a.
Matrimonia contrahebant ultrò citrôque 162 a.
Matrimonio jungo 121 c. 235 b. jungo mihi 121 c. In Matrimonio habeo 475 b. habeor ib.
Matrimonium 457 b. contrahere 12 c. contraho 312 c. 313 b.
in Matrimonium accipere 12 c.
Matris cædes 353 c. amans 420 a. deûm sacra perago 419 c. ex parte 419 b. pater 419 c. 502 b.
Matrix 419 b. arboris 173 c. 299 b.
Matronali modestiæ præfecti magistratus 456 c.
Matula 56 b. 156 a. 489 b. 590 c.
Matura ætas 281 a. editio fructuum 301 c. pira 70 a. virgo 409 a. virgo viro 641 c.
Maturâ satis sum ætate 415 a.
quum Maturarent navigationem 198 b.
Maturatio (fructuum) 517 a. § Festinatio 198 b.
Maturatus in arbore 517 a.
Maturè 539 b. admodum ib. fructus fero 301 c. qui seritur 604 c. semino ib.
Maturescere 640 c.
Maturrimus 517 a.
Maturior fructus ib. § Tempestivior 559 b.
Maturioris ætatis quæ est 517 a.
Maturitas 20 b. 640 c. præcox 559 b. § Tempestivitas 745 c.
ad Maturitatem perduco 20 b. 517 a. 698 b. perducor 517 a. non perductus 698 b. perfero fructum 302 a. pervenio 20 b.
Maturius 559 b. fieri senem ib.
Maturo. § Ad Maturitatem perduco 517 a. properus ib. § Festino 198 b.
Maturos fructus ferentes arbores 698 b.
Maturus. § Maturitatem habens fructus 517 a. 528 c. 566 b. § Conjugio 38 b. 745 c. § Tempestivus 559 b. 746 a. maximè 559 b.
Matuta 254 a.
Matutina hora 559 b.
Matutino tempore 478 c. quod fit ib.
Matutinum tempus 149 a. 177 a. 249 a. 478 c. 559 b.
Matutinus 24 b. 177 a. 249 a. 478 c. 559 b. ago aliquid 478 c. qui advenit 705 c.
Mavortius 197 c.
Maxilla 127 b. 134 b. 306 a. 498 b. 587 a. 728 a.
Maxillæ 297 a. 430 a. 587 a.
Maxillare 498 b.
Maxillares dentes 343 b.
Maxillas seu buccas implens 134 c.
Maxima ex parte 397 a. 549 a.
Maximas urbes efficiens 348 a.
Maximè. § Admodum, plurimum, præcipuè 242 c. 397 a. 505 c. 549 a. 695 c. multo maximè 397 a. Quam poterat maximè ib. § Affirmandi adverbium 397 a. 678 b.
Maximi faciendus ab omnibus 68 b. faciendus ob nobilitatem ib.
Maximopere 638 b.
Maximum decus 680 a.
Maximus 405 c. 430 b. 680 a. census 417 a. natu 535 c. natu sum ib. omnino 405 c.
Maza 395 a. 713 b. parva 395 a. rotunda 621 c. E Maza factus 395 a.
Mazæ 151 c.
Mazas subigo et conformo 395 a.
ME 176 b. ipsum 89 c. Ad Me redeo 693 b. Quod quidem ad Me pertinet 179 a.
Meâ sententiâ 303 b. quidem sententiâ 129 c. sponte ago 629 c.
Meabilis 508 c.
Meæ res 179 a. 519 b.
Mealibus rectis cùm descendat nutrimentum 510 a.
Meatum non habens ib.
Meatus 53 c. 508 a. 572 a. 726 a. amplos habens 510 b. angustos habens ib. bene apertos habens 510 a. breves habens ib. duos habens ib. graciles habens 510 b. longos transire 88 b. multos habens 510 b. quatuor habens ib. quinque habens ib. raros habens 510 a. rectos habens ib. rectos habeo ib. subterranei 624 b. subterraneus 53 c.
Meatuum mutatio 544 b. rectitudinem habere 510 a. rectitudo ib. statum muto 544 b.
Mechanica ars 420 b.
Mechanicæ artes 648 c.
Mechanicum opus 203 c.
Mechanicus 420 b. artifex 103 a.
Mecum cogito 443 b. ludere 558 c. perpendo 444 b.
Medela 37 b. 45 c. 254 b. 269 a.
Medelam adhibeo 333 b.
Medendi peritus 269 a. vim habens 254 b. vi multa præditus 45 c. 263 a.
ad Medendum idoneus 494 a.
Medens doloribus 453 b. omnibus morbis 37 c.
Medeor ib. 45 c. 254 b. 255 a. 269 a. 429 b.
Mederi ulceri 37 b. § Metaph. 38 b. 269 a. sceleribus 37 b.
Media dies 414 a. nocte 446 a. nocte surgens ventus 446 b. nox ib. 483 a. 580 c. 664 c. syllaba, quæ aliquando producitur, aliquando corripitur 413 c. tempora ib.
Mediæ ætatis qui est 234 c. oves 414 a. res, id est, adiaphora 413 c.
Medium naturam habeo 59 a.
ante Mediam noctem 446 a.
per Mediam turbam evado 174 c.
Mediator 414 a. sum ib.
Mediatores 555 b.
Medietas 414 a.
Medica ars 494 a. manus ib. mulier 269 a.
Medicabilis 37 c. 254 c. facile 111 b. vix ib.
Medicam manum admoveo 206 b.
Medicamenta 263 a. 687 b. conficiens 544 c. conficio 687 b. præsentissima 178 b. vendo 567 c.
Medicamentaria pyxis 357 a.
Medicamentarius 687 b.
Medicamenti potus 527 b. vini habens 687 b.
Medicamentis abundans ib. conveniens vel utilis ib. indigeo ib. læsus ib. multis utens ib. quatuor constans ib. quinque constans ib. refertus sum ib.
Medicamento purgante utor ib.
Medicamentorum multorum peritus ib. venditor 567 c.
Medicamentum 45 c. 111 a. 174 a. 269 a. 687 b. bibo 527 a.

Medicina 37 c. 269 a. 494 a. equaria 263 a.
de Medicina dissero 375 c.
Medicinæ imperitus ib. peritissimus 269 a. peritus ib. studiosum esse ib. studiosus ib.
Medicinalis 37 c.
Medicinam profiteor 269 a. Ad Medicinam pertinens 687 b. valens 494 a.
Medico vel Medicor 37 b. 687 b.
Medicorum artem qui profitetur 648 b. more 269 a. princeps ib. victor 441 a.
ad Medicos pertinens 269 a.
Medicum malum 416 b. 437 b.
Medicus 37 c. 254 b. 269 a. 507 c. equorum 494 a. 269 a. jumentorum ib. verbis tenus ib. § Metaph. ib.
Medimnum æquans 405 c.
Medimnus ib.
Medio carens 414 c. digito podicem fodico 597 a. ire 612 c. De Medio summoveo 594 a. tollo 32 a. 77 b. 583 c. 594 a. 693 c. tollo etiam 32 c. E Medio 414 a. 551 b. tolli 551 b. 30 b. 32 c. 48 b. 302 b. In Medio 38 c. 413 c. 414 a. amborum 414 b. ambulans 509 b. apparens 685 c. autumni sum 475 c. cœli qui est 489 b. cœli sum ib. cursu intercipior 569 a. cursu prehendo ib. maxime 413 c. sum 414 a. sine Medio ib. Quæ in Medio honestorum et turpium sunt 413 c.
Mediocres perturbationes habens 501 b.
Mediocris 413 c. 415 a. fortunæ qui est 414 a.
Mediocritas ib. 415 a. affectuum seu perturbationum 501 b.
Mediocriter 413 c. 415 a.
per Medios evado 528 a.
Meditabundus 444 b.
Meditans mala 420 a. secum solus 610 a.
Meditari 410 a.
Meditata responsio 710 b.
Meditatio 256 a. 409 b. doli 708 b. rerum divinarum 83 c. Ad Meditationem aptus 409 b. 710 b.
Meditationi deditus 409 b.
Meditationis locus ib. studiosus ibid.
Meditatus fuerat orationem habere ad milites 410 a.
Mediterranea terra 246 c.
Mediterraneus 120 c. 246 c. 728 c.
Meditor 112 c. 409 b. 410 a. 416 b. 515 b. 708 c. assiduè 710 b. fraudes 708 b.
Medium capio vel prehendo 569 a. complector 368 b. comprehendo ib. constrictum me tenens 221 c. digitum porrigo 103 a. seco 644 c. § Præbeo me, et in neutras partes transeo 59 a. servare se ad neutram partem magis inclinando 413 c.
Medium. § Quod est in Medio veluti gradu ibid. tenere 642 c. § Medietas 413 c. Medium cœli Pleias tenebat 509 b.
in Medium adducere 413 c. adduco 14 c. affero 638 a. 652 a. 694 a. 695 b. afferor 695 a. prodeo 212 c. prodeo ostentabundè 148 c. prodire 233 c. 282 c. produco 413 c. 695 a. producor 96 b. profero 658 a. 725 a. proferre 413 c. recipio 197 b.
Juxta Medium qui est 414 a.
per Medium evado 528 a. fissus 630 a. incedens 509 b. sectus 644 c.
Medius 413 c. 414 a. digitus 626 c. in choro 731 c. inter hos 414 b. sum 414 a. utriusque particeps ib. terminus 413 c. § Qui est neutrarum partium ib.
Medulla 197 c. 240 a. 419 c. 428 b. 613 c. arborum 299 b. ligni 299 c. quercea seu roboris 173 b. spinalis 428 b.
Medullâ carens ib. impleo ib. refertus 420 a.
Medullæ expers lignum 299 b. speciem gerens 428 b.
Medullam eximo 197 c. habens in se 420 a.
Medullosus 428 b.
Megistanes 105 c.
Mei ipsius 89 c.
Meiens iterum 489 c. supra modum 489 b.
Meiere cupio ib.
Meio 464 a. 489 b. contra ib.
de Meis non comedes 179 a.
Mel 410 b. aërium ib. fragum ib. rosaceum ib. roscidum ib. spirans 540 b. stillans 607 c. vernum 65 b. vendo 567 b.
Melancholia 731 a. laboro ib. Ex Melancholia proficiscens ib.
Melancholiæ obnoxius ib.
Melancholiam genero ib.
Melancholicè ib.
Melanteria 408 c.
Melanthium 63 c. 408 c.
Melanurus 489 a
Mele cano 411 a. scribo 543 c.
Meleagrides 409 a.
Melicratum 239 a.
Melinum oleum 417 c.
Melilotus 394 a.
Melior 74 c. 106 b. 344 c. 393 c. conditio 226 a. se ipso ut existat 344 b.
Meliora dic 690 a.
Meliorem reddo 63 a. 106 b.
Melissophyllum 712 c.
Melitites vinum 410 b.
Meliturgus 205 a.
Melius 74 c. 344 c. est domi esse 106 b. reddo ib. In Melius progredior 222 b. provectio 106 b.
Meliùs ib. agunt cum illis 695 a. habere cœpit 379 c. valens 569 a.
Mellarii opus 205 a.
Mellarium 410 c. vas 410 b.
Melle condio ib. condita placenta 523 a. misceo 410 b. mistum vinum 241 c. mixtus 713 a. nutritus 666 a.
Melleâ dulcedine perfundens animum 709 a. præditum 410 b.
Melleam jucunditatem imitans 410 b. vocem edens 129 a.
Mellei coloris 410 b.
Melleum oleum ib. saporem referens ib. sonum edens 116 b. 261 c.
Melleus 128 c. 406 c. 410 b. potus 410 b.
Mellificant bene apes meæ 314 b. 410 b.
Mellificatio 205 a.
Mellificium ib.
Mellifico 649 c.
Mellifluus 573 a.
Melligenus succus 410 b.
Mellina ib.
Mellis colorem imitans 735 b. dulcedine præditus 241 c. venditor 567 b.
Mellita placenta 410 b.
Mellitam linguam habens 134 a.
Mellitio 406 b.
Mellitum reddo ib.
Mellitus 410 b. potus ib.
Melodiâ concinnâ et suavi cantillo 617 a.
Melodiæ immutatio 739 a.
Melos 411 a. parvum ib.
Membra brevia habens 361 c. depascens 112 a. dissolvens 140 b. duo habens 361 c. exedens 683 a. exteriora 79 c. frango 140 a. genitalia 414 a. incido 644 c. liquefaciens 411 a. longa habens 361 c. paria habens ib. pulchra habens 140 b. quatuor habens 361 c. solvens 411 b. soluta sunt ei dormienti omnia 70 c. tabefaciens 649 a. tria habens 361 c.
Membrana 418 c. 679 b. extima fœtûs 731 b. fœtui proxima 56 b. oculi 679 b.
Membranaceas alas habens 560 c.
Membranaceus 679 b.
Membranæ in modum tenuis ib. tenues 418 c.
Membranis inclusum semen habens 604 b. volans 560 c.
Membratim 411 a. et articulatim absolvo 73 a. concido 411 a.
Membris æreis constans 720 c. carens 140 b. integris præditus 411 a. mutilatus ib. omnibus constans ib. tabem inducens ib. truncus 361 c. valens 76 a.
Membrorum amputatio 338 a. apta compositio 415 c. divido 411 a. extremitas 361 c. incisio 643 c. laxatio et dissolutio 140 b. omnium perfectio 411 a.
Membrosus 579 c.
Membrum 70 c. 140 a. 361 b. 407 a. 411 a. 570 c. genitale 26 a. 407 a. genitale viri 299 a. periodi 361 c. virile 61 c. 560 c. 429 c. 571 a. unicum habens 361 c.
Memini 424 a.
si bene memini 460 a.
Meminisse 613 c. 692 c.
Memor 424 a. fio 424 c. injuriæ sum 292 a. mali seu injuriæ illatæ ib. multarum rerum 424 c. semper ib. sum 424 a. sum tui beneficii ib. Minus memor eorum quæ didici 384 b.
Memorabilis 40 c. 240 b. 374 c. 424 c. semper ib.
Memorandus 573 b.
Memoratu facilis 425 a.
non Memoratus 424 c.
Memoria 424 a. certa 41 a. recens 140 b. tenax injuriarum 292 a.
Memoriâ excido 421 c. nostra 123 b. repetere 366 b. teneo 344 b. tenere 424 a. teneri qui non facilè potest 424 c. valens ib. Pollens multum ib. A Memoria exponere 70 a.
Memoriæ hærens facilè 424 c. lapsus 424 a. mandatus 136 b. proditæ res 286 a. prodo 424 a. 615 a. sanctæ vir 424 a. trado 286 a. Ad Memoriæ subsidium scripta 424 a. Res quæ Memoriæ mandatur, seu memoriâ tenetur 424 b.
Memoriale 424 c.
Memoriam aboleo alicujus 182 c. tenere alicujus 222 b. Ad Memoriam pertinens 424 a. In Memoriam revoco 425 a. 437 a. 516 b. revoco identidem 424 b. insuper 437 c. iterum 445 c. simul 424 a. 425 a.
Memoriter dicere 616 a. exponere 424 a. recitare jubeo 616 c. refero ib.
Memoro 320 a. 424 a. 689 b. 706 b. obiter 424 b.
Memoror ib.
Mendaci nomine 467 c. ore præditur 617 b. ore sum ib.
Mendacia loquor 201 b. 429 b. prodigiosa 645 b.
Mendacii nota 740 b. osor 692 b. studium 740 c.
Mendaciorum amans ib. confictio 543 c.
Mendacissimus 740 a.
Mendaciter traduco ib.
Mendacium 22 c. 377 b. 429 b. 531 b. 543 c. 740 b. dicere 8 a. dico 740 b.
Mendax 7 c. 201 a. 371 a. 377 b. non ib.
Mendica 211 a.
Mendicando colligo 4 c.
Mendicatio 35 b.
Mendicior 561 b.
Mendicis alendis dicatus locus 666 c. conveniens 561 b.
Mendicitas 561 b.
ad Mendicitatem redigo ib. rediger 561 c.
Mendico 35 a. 561 b.
Mendicorum amans 561 c. locus ubi degunt et aluntur 561 b. nutritio 666 b.
Mendicos alens 666 c.
Mendicum faciens 554 b.
Mendicus 11 a. 35 a. 154 c. 273 b. 277 a. 281 b. 287 a. 402 b. 530 c. 561 b. oberro ib. ostentator 43 a. sum 561 b.
Mendosa exemplaria 136 c.
Mendosè 54 b. describo 139 b.
Mendosus 54 b. 411 b.
Mens 264 b. 299 b. 373 c. 377 b. 412 c. 553 a. 592 b. 707 c. acuta et subtilis 382 a. alienatur 281 a. alta 709 c. cordata 708 c. laxata 710 a. mala 276 a. 708 b. malevola 708 c. malitiosa ib. mutata 413 c. sana 709 b. vana 709 a.
Mensa 661 a. 687 c. apponitur 32 b. coquinaria 193 a. 447 b. frugalis et tenuis 89 b. instructa epulis 661 a. nummulariorum pedem unum habens ib. sacra 490 c. secunda 150 a. sublata 32 b.
Mensâ accipere 152 b. benè instructâ utens 661 b. eadem utens 299 a. 601 b. malè instructâ utens 661 b. In mensâ sacrâ epulari 490 c. Quæ apponuntur 661 b. nostrâ quæ alitur ib.
Mensæ assecla ib. minister 174 c.
Mensæ impono 661 b. sacræ ministrans 490 c.
Mensæ secundæ 150 a. 661 b. 672 a. 694 c.
Mensam carens 333 a. secundariam perago 672 a. tenuem apponens 661 b. unicam habens ib. Extra Mensam constitutus ib. super Mensam qui est, aut fit ib. supra mensam quod ponitur ib.
Mensarius disputator 574 a.
Mensarius. § Mensæ sacræ ministrans 490 c. § Nummularius 55 c. 661 b. sum 661 b. Ad Mensarium pertinens ib.
Mensarum assecla ib. confectio ib.
Mense tertio maturescens 418 b. septimo in lucem editus ib. octavo natus ib.
Mensem septimum agens ib. octavum agens ib. decimum complens ib.
Menses decem complens ib. omnes durans ib. sex dormiunt ib. § Menstrua 179 c. 418 b. ciero 317 a.
Mensibus singulis 303 b.
Mensio 415 a.
Mensis appositis satiatus 339 c.
Mensis 418 a. dimidiatus 418 b. novus ib. tertia dies ib.
Mensium, duorum, trium, quatuor, quinque, sex, septem, octo, novem, decem, duodecim, viginti, triginta 418 b. § Suppressio 223 c.
Mensor 415 a. frumenti 416 a.
Mensorum more 415 a.
Menstrua sacra 418 b. mulierum 141 a. 179 c. 396 a. patiens mulier 244 c. 572 c.
Menstruæ purgationes 418 b.
Menstrualis 418 b.
Menstruorum eductio 12 c. retentio 572 c.
Menstruum excrementum 418 b. tempus ib.
Menstruus ib.
Mensula 352 a. 661 b.
Mensura 415 a. saltûs 298 a.
Mensurâ carens 415 c. certâ distribuere 415 b. certâ divendere ib. falsâ lucrum captans 381 c. pari 591 c. sine mensurâ 415 c.
Mensuræ paris ib. 416 c.
Mensuram admittens 415 a. admitto ib. æquatam habens 416 a. auget 415 b. cumulatam habens 641 b. excedens 405 a. 415 b.
Mensurarum scientia 415 a.
Mensuras viginti capiens 416 a.
Mensus 415 a.
Mentalis 442 c.
Mentha ib.
Mente agito 442 c. 443 b. agito insuper 444 a. alienata sum 708 b. alienati 556 a. alienatum esse 556 c. alienatus 281 a. alieno ib. 317 b. aliâ sum 709 c. captus 108 c. 245 b. 351 b. 368 c. 438 c. 524 b. 537 c. 538 a. 627 b. 708 a. sum 337 b. carens 131 b. carens ib. celeri præditus 444 b. complecti 365 c. complector 444 a. comprehendere 40 b. 368 a. conceptus 651 a. concipio 415 b. 444 a. crudeli præditus 710 a. diminutus 709 a. eadem sum 709 b. ejectus 337 b. elatâ præditus 444 b. 709 c. emotum esse 317 b. emotus ib. emoveo 281 a. emoveor 317 b. errans 443 a. excellenti præditus 444 a. excelsâ præditus 709 c. firmâ præditus 659 c. graviter affectus 708 b. graviter affectus sum ib. inflatus 710 a. insistere et animo 280 c. lænus 108 c. malâ præditus 708 b. minuor 408 c. motus 86 a. muliebri præditus 708 c. non constare 281 a. optimâ præditus 413 a. præditus 263 a. præditus sum 443 b. privans 443 a. rectâ præditus 444 a. refertus 119 c. sanâ 709 b. stultâ præditus 708 c. tardâ præditus 443 a. ventosâ præditus 708 a. A Mente 707 c. In Mente qui fabricatur 647 c.
Mentem abjicio 443 a. adhibeo 281 b. adhibere 280 c. animi habens 444 b. applico 281 b. attendo non 708 a. attollens, id est, superbus 413 a. callidam habens 709 b. communem habens 709 a. decipio 69 b. demulcens 445 c. 708 c. discordem habens 708 b. duram habens 708 c. eandem habens 709 b. emovendi vim habens 331 b. enervans Bacchus 444 b. excitans 443 b. gravem habens, id est, prudentem 443 a. habens 708 c. incolumem habens 709 b. infelicem habens 709 a. insanam habens 708 b. malam habens 708 c. malitiosam habens ib. miseram habens 709 a. muto 443 c. oblectans 252 c. pravam habens 709 b. profundam habens 708 b. prudentem habens 709 b. reprimens 708 c. rigidam habens 708 c. solvens 709 a. subibant hæc 122 c. versans 166 b. Ad Mentem pertinens 707 c. sanam redeo 440 c. sanam reduco 707 c. 709 c. Extra Mentem qui est 708 b. In mentem venio 668 b. 705 b. venire 233 a. 283 a. 528 a. venit 212 b. quicquid venit 253 a. quod mihi venit 212 b. venit ib. venit subitò assimilare 283 a.
Mentiens aurum 736 c.
Mentio 421 a.
Mentione dignus 374 c. 375 a. honorifica prosequor 424 a.
Mentionem facere filii ib. facio ib. 541 c. facio obiter 424 b.
Mentior 7 c. 336 c. 377 b. 429 b. 543 c. 617 b. 740 b. adversus 741 a. leviter et temerariè 574 c. monstrificè 645 b. non 740 c.
Mentiri mores 42 c.

Mentis adjectio ad rem aliquam 443 b. agitatio 443 a. alienatio 378 a. 537 b. cæcitas 443 a. celeritas 444 b. compos 82 c. 377 c. 442 c. 443 b. 708 c. 709 c. compos sum 677 b. 708 a. 709 c. non compos 443 a. non compos sum 32 c. compotem esse 196 a. 197 b. 377 b. conceptus 374 c. 443 b. 441 a. 706 b. delirium 707 c. elatio 444 b. emotio 281 a. 351 b. 626 c. error 695 a. inopia 420 c. inops ib. inops sum ib. integer 708 b. malæ homo 226 a. multum habens 444 a. 709 b. præstantia 443 c. præstantiâ præditus ib. sanæ sum 677 b. 709 c. sanitas 709 b. suæ potestatem habere 231 b. tarditas 443 a. De Mentis statu dejicio 281 a. dimotus 281 b.
Mentitor 740 b.
non Mentitus 740 c.
Mento acuto, bipartito, longo, præditus 127 c.
Mentula 743 b.
Mentum 63 c. 127 b. læve habens 127 c. prehendo ejus quem rogo ib.
Meo (v.) 332 c.
Meo judicio 303 b.
Meon: herbæ genus 408 c.
Meracior potus 527 a.
Meracius bibere 238 c. potans 527 a. poto ib. vinum 239 a.
Meracum ferens 696 b. vinum 239 a. 309 a.
Meracus 238 c. 309 a. bene 259 a. potus 238 c.
Mercandus 509 a.
Mercari 49 b.
Mercatio ib.
Mercator 509 a. 535 c. 553 c. mercium splendidarum 509 a.
Mercatorius ib.
Mercatorum amans ib.
Mercatura ib.
Mercaturæ amans ib.
Mercaturam facio ib. humanorum corporum exercens ib. servorum corporum exerceo 509 a. verborum exercens ib.
Mercede abloco 423 a. allicere 186 c. conducendus, vel qui conducitur 423 a. conducentes auxilia ib. conduco ib. conducta res ib. conducti ib. conductus ib. doceo ib. exiguâ qui conducitur ib. faciens aliquid 88 a. 424 b. locare operam suam 423 b. locata res 423 a. qui locatur ib. loco ib. loco operam meam 258 a. magnâ faciens aliquid 423 a. multâ qui conducitur 423 b. nullâ faciens aliquid 423 a. prostituere 88 a. serviens nulli 258 a. Sine mercede 423 a. qui sit ib.
Mercedem capere 76 c. capiens 697 b. capio ib. dans 163 a. do 46 b. 163 c. plenam accipiens 423 a.
Mercedis acceptio 76 c. persolutio 162 c. solutio 163 b.
Mercedula 423 c.
Mercenaria ancilla 258 a. ars 76 c. opera ib.
Mercenarii pretium 745 b. vice qui est 423 a.
Mercenarios (a.) pertinens 76 c. 697 c.
Mercenarius (a.) 258 a. 423 a.
Mercenarius (s.) 76 c. 258 a. 371 b. 423 a.
Merces, cedis 21 a. 162 c. 201 c. 366 c. 423 a. 697 c. cui non datur 423 a. diurna 245 a. justa seu digna 68 b. meritis respondens 423 a. quâ aliquis operam suam locat ib. sceleris alicujus 21 a.
Merces. § Mercimonia, res venales 9 a. 13 a. 571 a. 706 a. 731 a. quæ exportantur 14 a. in navi quæ sunt 127 b. parvi momenti 571 a. peregrinæ 14 a. variæ 127 b. viles vendere 571 a.
Mercimonia 9 a.
Mercimonium 571 a.
Mercium ejectio in tempestate 98 c. splendidarum mercator 509 a. variarum sarcina 127 b.
Mercor 9 a. 566 c. 745 a.
Mercuriale 210 c.
Mercurialis ib.
Mercurii stella 615 c.
Mercurius 210 c. 710 a. certaminum præses 19 a.
Merda 291 b. 502 a. 599 a. 655 b. aspergere vel inquinare 422 c. inquino 655 b.
Merdam affricare 422 c.
Merdivorus 683 b.
Merè. § Purè 309 b.
Merenda 149 a.
Merendam sumere ib.
Merent Cæsari 618 c.
Mereo 163 c. æra 697 c.
Mereor bene 204 b. 491 c. Ultra quàm meremur 68 b. § Prostituo me 215 a.
Meretrices juvenes 568 a. insano amore prosequens 396 b.
Meretricia coma 403 a. vita 215 b.
Meretricium factito 215 a.
Meretricius ib. 518 b.
Meretricor 215 b. 302 c.
Meretricula 215 a. 518 b.
Meretrix 105 b. 202 a. 215 a. 288 b. 302 c. 511 c. 518 b. 608 c. 705 b. publica 571 c. vilis 215 b.
Merges 157 b.
Mergere 174 b.
Mergi ib.
Mergo 103 a. 116 c. in pontum 549 b.
Mergor 103 a. 174 b. 694 c.
Mergus 27 a. 315 c.
Meri bibulus 527 a. cupidus 309 b.
Meridianus 196 b. 245 b.
Meridiari 149 a. 193 c.
Meridies 149 a. 245 b. 414 a. antequam esset 149 a.
Meridior 196 b. 245 b.
pro Meritis 68 b.
Merito 164 a. 183 a. 196 a. indignor 435 a. pœnas luens 164 c. succenseo 435 a. et merito quidem 183 a.
Meritoria mulier 203 a. vehicula 235 a. vita 215 a.
Meritorius quæstus 423 a.
Meritum 68 b.
Meritus 183 a. 243 a.
Meritus bene de aliquo 204 b.
Mersio 103 b.
Merula 341 c.
Merum bibo 309 b. 527 a. potans 527 a. potans largius 361 b. vinum 239 a.
Merus. § Meracus 238 c. 309 a. bene 259 a. § Purus 309 b. 339 c.
Mesenterium 361 c.
Mespilo similis 414 a.
Mespilum ib.
Mespilus 83 a. 414 a.
Messem alienam metens 54 c. facere ex calamitatibus publicis 203 c. facio ib.
Messis 54 c. 254 c. 644 b. tempus 54 c.
Messor ib. 254 c. 292 c.
Messoria falx 54 c. 254 c.
Messus 254 c.
Meta 93 a. 297 a. 446 b. 480 c. 517 c. 592 a. 646 a.
Metæ proximus 646 a.
Metalepsis 368 a. Per Metalepsin ib.
Metalla effodio 205 a. eruo 414 c.
Metallica æra ib. terra ib.
à Metallicis qui effoditur et elaboratur ib.
Metallicus (a.) ib.
Metallicus. § Metalla scrutans et elaborans 206 a. 414 c.
Metallites 414 c.
Metallorum scrutatio ib. scrutator et effossor ib.
Metallum ib. salis 414 b. In Metallum damnari 414 c.
extra Metam 660 c.
extra Metas excurro 661 a.
Metaphora 695 a.
Metaphoricè ib. loquor ib.
Metaphoricus ib.
Metaphrasi qui utitur 706 c.
Metaphysica 374 a.
Metatio castrorum 235 [illegible] 504 c.
Metens alienam messem 54 c.
Meteora 414 c.
Meteorologia 376 a. Ad Meteorologiam pertinens ib.
Methodum adhibendo 452 b.
Methodus in quo est 452 b.
Meticulosè 148 a. 149 b. 482 b.
Meticulosus 147 c. 148 a. 191 c. 561 b. 669 a. 690 c. 691 a. admodum 148 a. 633 c. non 633 b.
Meticulus muliebris 141 a.
Metiens malè 416 a. solida ib. terram ib.
Metior 415 b. aëream 415 c. circumcirca vel in orbem ib. cubito 524 c. denuò 415 b. fune 630 b. geometricè 416 a. malè 416 a. pede 530 c. vicissim 415 b. § Æstimo 415 a. 481 a. hoc viribus meis 415 c.
Metiri solida 416 a. res serias voluptatibus 348 a.
Metitur felicitatem auro 415 b.
Meto 54 c. 254 c. 292 c. circumcirca 54 c. unà 255 a. § Metaph. 254 c.
Metonymia 467 b.
Metonymiam habens ib.
Metonymicè ib.
Metor. § Demetor 54 c.
Metor. § Dispono 286 a. castra 504 b. 618 c.
Metreta 415 a.
Metri nuditas et tenuitas 416 a.
Metrica 415 b.
Metricus 415 a.
Metris binis, ternis, quatuor, quinque, sex, constans 416 a.
Metro quæ constant ib.
Metropolis 548 a.
Metrorum omnia genera habens 416 a.
Metu 369 a. carens 691 a. carens animus ib. carens vita 147 c. concido 561 b. consternarer non 460 c. consternor 482 b. contrahor 561 b. liber 147 c. perculsa 147 b. perculsus 282 a. 691 a. perculsus non 691 a. perculsus vehementi ib. superior 148 a. teneri 225 b. Absque metu 147 c. In metu versari 160 b. versor summo 691 a. sine metu ib.
Metuendum est 418 c.
Metuens 633 c. frigidam 691 a. interire 86 c. non 691 a. sanguinem ib.
Metuere noli 231 b. non 482 b.
Metum afferens 633 c. non afferens 691 a. incusserunt tantum improbis 206 b. incutiebant sonitu incutiendo 690 c. incutio ib. injeci 78 b. injicere omnibus 283 b. In metum conjicere 99 c.
Metuo 52 c. 86 c. 147 b. 196 a. 221 b. 369 a. 426 c. 460 c. 482 b. 575 b. 612 b. 622 a. 632 b. 633 a. 690 c. 691 a. aliquantulum 147 c. aliquatenus 482 b. gravissimè 29 b. ne quis dicat 633 a. prior 147 c. priùs 633 c. super 482 b. supra modum 147 c. 482 b. tibi 147 b. Xerxi ib.
Metus 147 c. 168 c. 196 a. 460 c. 482 b. 561 a. 633 b. 690 c. aquæ 691 a. incessit eum 212 b. incessus antè 691 a. nullus erat nobis à Thebanis 148 b. superstitiosus deorum 148 b. vehemens incessit 233 a.
Metûs vacuitas 148 a.
Meum facio 176 c.
Meus ib. 178 c.
MICA 331 b. 742 a. 745 b. parva 742 a. salis 731 a.
Micabat ignis ex oculis 54 b.
Micæ instar minutus 742 a.
Micans igne 370 a.
Micare 615 c.
Micatio digitorum 49 b. manuum 529 c.
Micationes oculorum 54 b.
Mico. § Corusco 85 a. 683 b. § Palpito 628 c.
Micturio 489 b.
Mictus 464 a.
Micuerant oculi 683 c. oculi sicut flamma 684 c.
Migrare 48 c. cogo 279 b. 282 c. cogor 447 c. 457 a. è patria 282 c. è regione suâ 49 c. 282 c. è vitâ 282 c. feci 433 a. facio 456 a. 457 a.
Migratio 48 c. 279 c. 282 c. 452 b. 457 a. 737 c. in coloniam 436 a.
Migrator 212 c.
Migraverunt in *Leucosiam* 456 a.
Migro 94 a. 280 a. 282 a. 433 a. 456 a. 594 c. 737 c. simul 32 b. vasis collectis 504 a.
Mihi ipsi 89 c. vivo et seorsum 269 c. usurpo 176 c.
Miles 84 b. 618 c. 469 c. classiarius 94 b. gravis armaturæ 469 c. levis armaturæ 140 c. recens et integer 46 c.
Miliacea pula 304 b.
Miliaceus ib.
Milii magnitudo ib molitor 45 a.
Milio similis 304 b. Pula è milio ib. 311 b.
Militans fœmina 618 c.
Militare in expeditione aliquâ ib.
Militares res ib.
Militaribus muniis assuetus ib.
Militaris 545 c. 618 c. disciplina 545 c. exercitatio 470 a. rei peritus 618 c. via 191 a.
Militariter 618 c. 631 b.
Milites 618 c. conscribo 137 c. 373 b. Cyri 58 b. externi 447 b. externos alens 666 b. externos alo ib. externus colligo 373 b.
Militia 618 c. 647 a.
Militiâ mittor 619 a. A militiâ immunis ib.
Militiæ desertio ib. desertor 98 b. detrectatio 172 c. vacatio 619 a.
Militiæ maturus 618 c. studens ibid.
Militiam deserens 619 a. detrecto 635 b. In Militiam proficiscor simul 619 a.
Milito 618 c. mercede in alieno solo 447 c. simul 619 a.
Militum amans ib. externorum exercitus 373 b. multitudo 618 c.
Milium 304 b. 311 b.
Mille 728 c. annorum 216 c. annorum spatium vel tempus 216 a. 746 a. drachmis mulcto 728 c. folia habens 711 c. milites 728 c. navibus instructus 454 c. mentes habens ib. talentis constans 632 a. Bis, ter, mille 728 c. Decies mille 430 b.
Millecuplex 728 c.
Millefolium 712 c.
Millenaria cohors 728 c.
Millenarii ib.
Millenarius numerus ib.
Millesima pars ib.
Millesimus ib. decies 430 b.
Millia duo 728 c. decem, viginti, triginta, quadraginta, quinquaginta 430 c.
è Millibus duobus unus 728 c.
Millies plures 430 c. Decies millies ib.
Millium decem numerus ib.
Millum vel Millus 504 a.
Milvus 273 b.
Mimicè recito 376 a.
Mimicus 422 b.
Mimorum princeps ibid. scriptor 139 a.
Mimos recitans 376 a. recito ib.
Mimus 422 b. 385 a. 103 c.
Mina 423 c.
Minæ dimidium 424 a. pondus vel pretium æquans 423 c.
Minæ, arum, 69 c. [illegible] b. additæ 69 c.
Minam perdens 423 c.
Minarum duarum, trium, quatuor ib. quinque 285 c. 424 a. sex, decem, viginti ib.
Minarum plenæ leges 69 c.
Minas addo 637 a. jactare 208 a.
Minator 69 c.
Minax ib. 344 b.
Minervâ 124 a. 671 c. crassâ 407 c. 503 c. crassâ fusus 727 b. crassiore 407 c. 675 b. crassiori factus 630 b. pingui 674 a.
Minerval 161 b.
Mingo 464 a. 489 b. in, insuper, simul ib.
Mingor ib.
Miniaceus 422 a.
Miniatas genas habens 498 c.
Miniatus 44 c. 422 a.
Minii effossio 482 c. effossor ib.
Minima res 496 b. In Minima quæque inquirens 377 c.
Minimè 57 a. 169 c. 242 c. 394 b. omnium 242 c. verò 487 b.
Minimum 116 a. quodque 139 c. Ne Minimum quidem 306 a. honoravit me 656 b. § Ut minimum 641 a.
Minimus 192 a. 242 c. 306 a. 408 a. 422 a. 461 a. natu 478 a.
Minio 422 a.
Minio inficio ib. similis ib.
Minis terreor 67 c.
Minister 172 b. 185 b. 206 a. 208 a. 254 b. 318 b. 339 a. 539 c. 546 c. 554 a. mensæ 174 c. publicus 204 c. 320 b. verbi divini 335 b.
Ministeriorum descriptæ vices 435 c.
Ministerium 172 b. 205 a. 206 a. 208 a. 254 b. 335 c. 571 b. diaconorum 335 b. Ecclesiasticum 205 a. publicum ib. 335 b.
Ministra 208 a. 254 b. 333 b. 339 a. 546 c.
Ministrabo ipse mihi 97 a.
Ministrandi peritus 437 a.
Ministrans sibi ipsi 335 c. vicissim ibid.
in Ministrando expeditior ib.
Ministrator 203 a. 335 b.
Ministratorius 205 a. 208 a. 335 b.
Ministratrix ib.
Ministratur mihi 208 a.
Ministri 254 b. 519 b. amorum 335 b. publici 159 a.
Ministris carens 208 a.
Ministro 67 c. 172 a. 208 a. 335 b. 454 a. 539 c. 546 c.
Ministrum agere in parandis et adornandis nuptiis 335 b. Ad Ministrum pertinens ib.
Minitans ingentes mulctas 69 c.
Minitatus 583 c.
Minitor 69 c. insuper 69 b. 637 a. mortem 69 c.
Minium 56 b. 422 a.
Minor. § Comminor 69 c. 72 b. 637 a. fremebundè 116 a.
Minor (comparat.) 157 c. 192 a. 247 c. 408 c. 422 a. 461 b. aliquanto 461 b. fio 192 a. natu 124 b. 470 a. spe, gloria 158 a. spes 247 b. sum 380 b.
Minora viribus 157 c.
Minorem partem seu portionem habeo 226 a. reddo 408 c. 641 b.
Minores lepores 96 c.
Minoribus terminis finior 489 a. terminis finire 481 c.

Minuebant nihil de veteri 337 a. numerum eorum 422 c.
Minuere animos 412 a. insolentiam nimiam 361 c.
Minuo 79 b. 96 b. 337 a. 408 c. 422 c. 461 b. hauriendo 67 a.
Minuor 381 b. 701 a. mente 408 c.
Minus 247 b. 408 c. fere 192 a. habeo 226 a. habere 408 c. reddo 192 a. Paulo minus, vel paulo plus 197 b. Paulo minus centum 157 c.
Minùs 192 a. 247 b. procul 192 a. quàm par vel opus sit 157 c. Nec minùs tamen 47 c. Non minùs 188 b. 247 b. Sin Minus 181 b. 198 b.
Minuta dispute 376 a. folia habens 712 c. In Minuta scindo 305 c.
Minutal 337 b.
Minutas in partes seco 423 b.
Minutatim 303 a. concido 338 a.
Minutiæ æris 305 c.
Minutim tusus 670 c.
Minutis et levibus de rebus accuratè disputo 376 a. partibus constans 407 c.
Minutissimæ carnium particulæ 154 b.
Minutissimè tero 670 c.
Minutissimum frustulum 742 a.
Minutulus 382 a.
Minutum frustulum 742 a.
Minutus micæ instar ib.
Mira res 252 a.
Mirabile reddo 170 a.
Mirabilis 251 c. 660 c.
Mirabiliter 3 a. 142 b. 252 a. 337 b.
Miracula 645 b. edens 204 b. 545 a. edo 204 b. facere 204 a.
Miraculum 252 a.
Miram dixisti rem 149 c.
Mirè 149 c. 252 a.
Mirificè 3 a. 715 a. lætor 746 c.
Mirificus 252 a.
Miro quodam affectu præditus fuit erga illum 149 c.
Miror 251 c. cum stupore 3 a.
Mirum auditu 252 a. in modum 51 a. 142 b. 149 c. 183 c. 252 a. 660 c. 715 a. visu 252 a. Nihil mirum ib.
Mirus 142 a. 149 c. 252 a. 512 c.
Misce muriam istis 356 a.
Miscella 356 a. 421 a.
Miscellanea potio 356 a. turba 422 a.
Miscellaneus 373 a. 421 a. 713 a.
Misceo 154 b. 308 c. 309 b. 356 a. 380 a. 421 a. 496 c. 670 a. 706 b. 713 a. ad 421 b. clam 421 c. clandestina consilia 490 a. in seu inter 308 c. intra 356 a. paulatim 421 c. prælium ib. § Perturbo 356 a.
Misceor 308 c. 412 a. 706 b.
Miscere 68 a. corpus 421 a. terram aquâ 713 a. § Turbare 355 c.
Miscuerunt pugnam cum Amazonibus 421 a.
Miser 21 a. 36 c. 133 a. 142 a. 149 b. 268 c. 285 c. 388 b. 455 b. 461 a. 501 c. 514 c. 515 a. 524 a. 550 b. 592 b. 612 c. 629 c. 632 a. 673 b. extremè 41 c. multum 632 b. omnino 21 a. 632 b. sum 568 b. sum in 673 b. sum in multis ib. sum unà 568 b. § O Miser 410 a. Ter Miser 21 a.
Misera 632 a. conditio vitæ 515 a. vita 254 b. 743 a.
Miserabiles lachrymæ 20 b.
Miserabilia verba fundere 727 a.
Miserabilior 457 c.
Miserabilis 193 a. 388 b. 390 c. 599 c. 629 c. oratio 375 b. 457 c. valde ib.
Miserabiliter 20 b. 193 a. 390 c. 438 a. 629 c. admodum 457 c. defleo 458 a. fundo 727 a. loquor 375 b. queror 438 a.
Miseram mentem habens 709 a. vitam degens 515 a.
Miseranda fortuna 142.
ad Miserandum pronus animus 606 c.
Miserandus 142 a. 457 c. non ib.
Miseratio ib.
Miserationem moveo tibi 193 a. Ad Miserationem movendam oratio 376 b.
Miserè 21 a. 515 a. 550 b. 568 b. 629 c. habeo me 21 a. morior 259 c. mortuus ib. vivens 254 c.
ad Miserendum pronus 458 a.
Misereor 193 a. 391 c. vicissim 458 a.
Misereri 457 c.
Miseret me 457 c. mei alios ib.
Miseria 20 c. 21 a. 138 a. 285 c. 407 c. 455 b. 459 c. 461 a. 568 b. 632 b.
Miserias perpetior 455 b. In Miserias conjicio 173 c. 568 b.
Misericordia 193 a. 457 c.
Misericordiâ commoveor ex intimis visceribus profectâ 606 c. commoveor super 606 c. dignum esse 193 a. dignus 457 c. ejus duci Ecclesiam 501 b. indignus 193 a. inutili prosequor eos ib.
Misericordiæ multum habens in visceribus 606 c.
Misericordiam captans oratione 375 b. implorare 438 a. Ad Misericordiam propensior animus 131 a.
Misericors 131 a. 193 a. 457 c. 606 c. multum 193 a.
Miseriis obnoxius 665 c. pressus 277 a.
Miserior 632 a.
Miseror 193 a. 457 c. vicem alicujus 462 c. vicissim 458 a.
Miserrimus 21 a. 285 c. 455 b. 632 a. omnium 139 b. sum 142 b.
Miserum voco 632 a.
Misit sagittam 275 b.
Missa nondum tela 101 c. Qui hanc Missam fecit 48 c.
Missam facias matrem 381 b.
Missas qui fecit uxores 229 b.
Missile 228 c. 275 b. telum 42 b.
Missilia ingero 42 b.
Missilibus confodio 42 c.
Missio 512 c. 610 c. in colonias 229 b. intermortui 611 a. sanguinis 645 a.
Missitabat literas uterque accersum 611 a.
Missitius 610 c.
Missus priùs caduceatore 513 c.
Missorius 229 c.
Missum facio 230 b.
Missus (a.) 512 c. à Deo 514 a. fio 229 b. solus 611 a.
Missus, ûs 512 c. ferculorum 695 a.
Mistè 421 a.
Mistio 421 a. multarum rerum 422 a. Absque Mistione 421 c.
Mistum ex omnibus 422 a.
Mistura 421 a. multarum rerum 422 a.
Mistus 421 a. ex multis 422 a. veneno 421 c. undique 421 b.
Mite. § Mansuetum 457 b.
Mitem cervicem habens 638 c.
Mites 512 c.
Mitesco. § Mansuesco 649 c.
Miti animo præditus 264 c. 265 a. 414 a. aspectu præditus 475 a. ingenio præditus 420 b.
Mitia. § Lenia 552 c.
Mitigandi vim habens ib.
Mitigare 331 b.
Mitigatio 8 b. 245 c. 552 c.
Mitigo 8 a. 245 c. 247 a. 552 c.
Mitior 552 c.
Mitis. § Lenis, mansuetus, placidus 92 c. 122 a. 131 a. 183 b. 189 c. 219 b. 245 c. 247 a. 291 a. 397 a. 406 b. 412 b. 517 a. 552 c. 649 c. Musa 245 c. cum 183 c. § Maturus, mollis 517 a.
Mitissimæ ac placidissimæ vis 245 c.
Mitissimus 562 c.
Mitra 423 c. aureâ redimitus ib. circundo ib. molli redimitus ib. versicolori redimitus ib.
Mitram æream gestans 423 c. non habens ib. variegatam habens ib.
Mittam 743 c.
Mittendus 512 c.
Mittere domum 268 c. exercitum 610 c. foras 513 b. qui potest 512 c. repudium marito 137 a. suppetias 512 c. § Jacere 99 b. tesseram 355 a.
Mitti qui potest 512 c. Qui mittitur simul 611 b.
Mitto 228 a. 230 b. 268 c. 269 a. 508 b. 512 c. 513 c. 610 c. ad 514 a. 611 a. ad te super hac re 512 c. antè 513 c. cum mandatis 610 c. ex 513 c. in vel intrò ib. in exilium 167 c. 191 c. 486 b. 699 a. in suffragium 741 a. insuper 513 b. 514 a. 611 a. legatum 610 c. procul 268 b. sanguinem 645 a. simul 514 a. super ib. sursum 513 a. ultra 514 a.
Mittor 512 c. 610 c. cum mandatis 610 c. in exilium 486 b. legatus ib.
Mixtè 421 a.
Mixtim 421 a. 713 a.
Mixtio 308 c. virium 452 b.
Mixtionem non facilè admittendo 421 c.
Mixtos pilos habens 262 c.
Mixtu difficilis 431 c.
Mixtum et conflatum ex multis diversisque 11 b.
Mixtura 308 c. 421 a. medicamentorum ib.
Mixtus 308 c. argento 421 c. benè 309 a. ex omni genere 421 c. ex omnibus 713 a. melle ib. non 429 c. per se 309 b. recens 309 b.
Mnemosynum 424 b.
MOBILES oculi 166 b. oculos habens 472 b. ungues 580 b.
Mobilia bona 536 a.
Mobilis 135 b. 166 b. 317 a. 380 b. 621 c. 739 c. et agilis 135 b. difficulter 317 a. facilè ib. suapte naturâ ib.
Mobilitas 135 a. 317 c.
Moderari quem difficulter quis potest 226 c. occasionibus 16 c. Remp. 16 b.
Moderatè 183 b. 329 c. 341 a. 413 c. 415 c. 709 c. ferre 342 c. ferre dolores 65 b. 569 a. poto 327 b. sentio de me 709 a.
Moderatio. § Gubernatio 226 b. § Modestia, temperatio, refrenatio 329 c. 341 a. 415 a. 635 b. 709 b. animi et æquitas 131 summi juris 183 b.
Moderationem adhibere 415 a.
Moderationi deditus 709 c.
Moderato animo 282 a.
Moderator. § Gubernator, ordinator, rector 82 b. 272 a. 341 b. 651 a. certaminum 653 b. certaminum sum 115 b. juris ib. olympi 555 c. Reip. 82 b. sum et dispensator 115 b.
Moderatorem non habens 116 c.
Moderatum et æquum me præbeo 415 a.
Moderatus. § Modicus ib. 415 a. § Clemens, modestus, temperans 341 a. 415 a. 501 b. 709 b. animus 278 a. et æquus, non nimiùm rigidus 415 a. in verbis 376 a.
Moderor. § Coërceo, reprimo 329 c. § Constituo, ordino, rego 12 b. 16 c. 115 b. 217 c. 226 b. 272 b. 281 c. 543 a. 559 a. 724 c. freno 16 c. monitis 653 c. unà 217 c.
Modestè 227 b. 341 a. 411 a. 415 b. 635 c. 676 b. acta 709 c. ago 415 a. geri 709 c. gero me 341 b. 415 b. 416 a. 709 c. loqueris de te 415 a. loquor ib. sentientes de Filio Dei ib. sentio de me 709 a.
Modestia 184 a. 341 a. 415 a. 635 b. 709 b. in vestitu 612 a.
Modestiâ utor 709 b.
Modestiæ deditus 709 c.
ad Modestiam revocare 612 a.
Modestus 183 b. 201 b. 341 a. 411 a. 415 a. 709 c.
Modi peculiaris et proprii 664 c. similis ib.
Modi musici 427 c.
Modicè. § Moderatè 413 c. 415 a. 709 c. afficior seu permoveor aliquâ re 501 b. ferre 342 c. frui 415 a. potans 327 b. temperatum 415 a. § Leviter, parum 116 a. 390 a.
Modico cibo utens 589 a. contentus 76 a. contentus circa victum 161 a.
Modicum cibum sumere 589 a.
Modicus. § Moderatus 415 a. sum ib. § Paucus 96 c. 415 a.
Modificatio 481 c.
Modiolus rotæ 534 b. 624 b. 660 c. 730 b. § Instrumentum chirurgicum ib.
Modis indignis 183 b. multis 485 c. 533 c. omnibus 499 b. quot 485 c. tot 486 a. quotcunque 485 c. quotquot ib.
Modius 425 b.
Modo absimili 183 b. alio 50 b. 215 b. aliquo 469 b. 484 c. alterutro 189 b. certo 378 a. certo quodam affectus 459 a. diverso 215 b. eo 450 b. 484 c. 491 a. eodem 89 b. 464 c. 664 c. hoc [illegible] c. 451 a. illo 189 b. nullo 56 c. 484 c. 630 c. 662 c. omni 146 b. 188 c. peculiari et proprio 664 c. quocunque 459 b. quolibet 672 b. quonam? 484 c. quoque 56 c. quovis 368 c. singulari 664 c. tali 459 b. uno 664 c. uno tantùm 126 b. utroque 189 b. Quo tandem modo? 138 a. Si quo modo 25 b. 484 c. Pro modo facultatum 303 b.
Modo. § Paulo antè, recens 11 c. 78 b. 273 a. genitus 123 c. 125 a. 126 a. interrogabat 78 b.
Modò ne 426 b. non ib. 485 c. Non modò 487 b. Non modò non 459 a. 487 b. si modò 181 b. 536 c. Veniat modò 426 b.
Modos facimus seu numeros 578 a.
Modulamine vario canens 22 b.
Modulando pronuntio ib.
Modulantes fœmineum et molle melos lasciniæ 411 b.
Modulatio 22 b. 205 a. 411 a. 543 c. apta 411 a. Cum modulatione ib.
Modulationem adhibeo 543 c. habens 411 b. habens bonam 411 a. nullam habens 578 a.
Modulationi repugnans 411 a.
Modulationis immutatio 739 a.
Modulator 22 b.
Modulatus 411 a.
Modulis Laconicis saltare 222 a.
Modulor 22 b. 205 a. 272 b. 258 b. 411 a. cantica musicâ ratione 427 c. contrà 410 c. ore suavem cantum 617 a.
Modulus. § Numerus, rhythmus 578 a.
Modum adhibeo 285 c. excedens 415 b. 519 b. excedens non 415 a. habeo ib. servans 416 a. superans 485 b. Ad hunc modum 491 a. ad tiaræ modum 181 c. Horrendum in modum 149 c. Hunc in modum 451 b. intra modum 415 c. Majorem in modum 405 c. Mirum in modum 51 a. 149 c. 183 c. Præter modum 517 b. supra modum 2 c. 16 a. 51 a. 101 b. 199 b. 415 c. 485 b. 498 a. 519 b. 537 b. 558 a. accuratus 41 b. atrox 149 c. augeo 23 b. contristor 391 b. cresco 23 b. dolens 43 c. doleo ib. indignor 2 c. laudabilis 28 c. laudo 28 a. metuo 147 c. miror 3 a. placere 169 b. sentio 110 b. turpis 35 a. verecundor ib. virilis 62 c. Ultra modum cano 150 c.
Modus. § Forma 181 c. § Ratio 662 c. similis 465 a. § Mediocritas 289 c. 414 a. § Mensura 389 a. 485 c. et regula 481 a. adsit 416 b.
Mœchicæ cantilenæ 425 b.
Mœchor ib.
Mœchus ib.
Mœnia 228 a. 639 b. circundare urbi 100 b.
Mœnibus conclusus et cinctus locus 639 c. munio contra ib.
Mœnium ambitus 100 c. 614 a.
Mœreo 85 c. 313 a. 391 b.
Mœror 43 b. 58 b. 65 a. 92 a. 313 a. 514 b. 622 b. 708 b. animi 264 c. gravis 501 a. ingens 20 a. allevatur 191 c.
Mœrore affectus 264 c. affectus gravi 313 a. 501 a. affectus magno 313 a. afficere 92 a. afficio 43 b. 65 b. afficior 313 a. 11 c. 43 b. 65 b. 313 a. 364 b. 568 a. afficior gravi 501 a. carens 65 b.
Mœrorem afferens 65 a. concipiens levi de causâ 65 b. deponere 282 c. percipio 500 a. recentem habens 313 a. sedans 391 c.
Mœrores et tristitias solvens 65 b.
Mœroribus teneor 221 a.
Mœroris abundantia 313 a. multum afferens ib. vacuitas ib.
Mœstitia 313 a. 622 b.
Mœsto vultu sum 474 b. 398 a.
Mœstus 65 a. 313 a. 729 a. supra modum 395 a. valdè 394 a. vultus 474 c.
Molà. § Molendinum 430 a. aquaria 430 b. manuaria ib. superior ib. trusatilis ib. § Caro informis et inutilis muliebri utero concepta 430 a. § Patella in genu 135 b. 430 a. § Salsa ib. 488 a. 726 c.
Molâ fractus 320 a. 690 c. frango 45 a.
Molæ inferior pars 430 a. superior pars 468 a.
Molam non expertus 430 a. versare ib.
Molaris cantilena 430 b.
Molares dentes 51 b. 167 a. 171 b. 430 a.
Molaris dens 135 a. 432 b. 430 a. lapis 430 a.
Molas inspergo victimis 267 b.
Molendinaria vasa 430 a.
Molendinarius ib.
Molendinum aquarium 430 b.
Molendum est 45 a.
Molendus ib.
Mole magnâ assurgens 451 a.
Moles 360 a. 450 c.
Molesta res 331 c. vita 743 a. vobis erunt 492 c.
Molestatio 326 a.
Molestè 43 c. 65 b. 91 c. 104 a. 391 b. 453 b. 696 c. 720 a. 722 a. 725 a. fero 91 b. 336 c. 725 a. ferre 223 a. 244 c. 692 c. non 91 c.
Molestia 43 b. 91 c. 104 a. 202 c. 241 c. 312 c. 336 c. 428 a. 492 c. 515 a. 368 b. 646 b. 725 a. ægrè efficiendi aliquid 665 a. animi 20 c. 245 c. 391 b. obturbatrix et interpellatrix 289 c. exhibetur mihi 492 a. cui nulla exhibetur 493 a. quæ exhibetur vicissim alicui 391 b.
Molestiâ affici 365 c. afficio 65 b. 104 b. 326 a. 493 a. 720 a. et ægritudine animi afficio 391 b. afficior 104 b. 313 a. 493 a.

carens 516 c. et voluptate mixtus amor 391 b. Absque molestiâ animi ib. sine molestiâ animi ib.
Molestiæ exhibitio 198 c. 493 a. expers 291 c. quippiam tibi afferam 223 a.
Molestiæ 57 a.
Molestiam afferens 492 c. affero 635 b. affero insuper 391 b. animi capiens ex minimis rebus ib. capio 492 b. exhibeo 198 c. 493 a. 598 b. 706 a. exhibeo vicissim 391 b. intulerunt 91 b.
Molestiarum expers 391 b. oblitus 515 c. vacuitas 493 a. 515 c.
Molestias afferens 515 b. perfero insuper 568 b. subeo ob aliquam rem ib.
Molestiis carens ib. liberans 515 c. plenus, et difficultatibus 37 a.
Molestior 43 b.
Molestissimus ib.
Moleste 236 a. 391 b. 659 b. vicissim 391 b.
Molestum 587 c.
Molestus 20 c. 43 b. 44 a. 65 b. 91 c. 92 a. 104 a. 155 b. 202 c. 203 a. 241 c. 264 c. 336 c. 378 c. 391 b. 493 a. 553 b. 587 c. 646 b. 696 c. 706 a. 720 a. 722 a. 725 a. cantu 717 b. non 91 c. 104 b. sum 192 a. 493 a. 598 b. 735 a. voce 717 b.
Moletrinarius 430 a.
Moly herba 432 b.
Moli quicquid potest 45 a.
ad Moliendas res aptus 724 b.
Moliens aliquid ib. res novas 437 c. 644 b. talia 113 a.
Molimen 113 b. 594 b. 724 b.
Molimentum ib. subdolum 594 b.
Molior (pr. et met.) 79 a. 112 c. 416 b. 420 b. 490 c. 492 c. 496 a. 508 b. 547 c. 553 b. 594 a. 648 a. 714 b. ante 594 c. et struo profundè 151 b. insidiosè 113 a. insuper 420 c. 648 a. prior 724 b. res novas 437 c. 551 c. 644 b. rursum 420 c. strategemate 17 c. summo studio 420 c. unà 647 c. unanimiter 284 a. vicissim 724 b.
Moliri 233 b. clàm 321 b. facinus unà 205 c. fundamentum in animo 594 b. nuptias 553 a. qui nihil novit 420 b. rebellionem 113 a.
Molis amplæ 451 a. justæ ib. magnæ ib.
Molitio. § Moliendi actio 724 b. contraria 648 a. fraudulenta 595 a. rerum novarum 437 c.
Molitio. § Molitura 45 a.
Molitor. § Machinator 594 b. 595 a. 724 b.
Molitor. § Molendinarius 338 a. 430 a.
Molitrix 45 a. 430 a.
Molitum frumentum 45 a.
Molitur omnia pro Philippo 17 c.
Molitura 45 a.
Molitus ib. non 430 a. recens 43 a.
Molle vinum 69 a.
Mollem habens cæsariem 719 b. cervicem 661 c. corticem 704 c. cutem 153 a. 736 a. jubam 719 b. nucleum 566 a. vocem 717 b. reddo, et effœminatum 397 b. reddo ac languidum 649 a.
Molles gemitus edens 134 c. malleolus pedum habens 629 a. pedes 69 a. pedes habens 551 c. pepli, et delicati 729 c.
Mollescens debilitor 397 b. facile ibid.
Mollesco ib. § Effœminor ib. § Languidior fio ib. ignaviâ et inertiâ ibid.
Molli animo præditus 131 c. 742 b. animo sum 742 c. carne præditus 581 b. comâ præditus 34 a. mitrâ redimitus 423 c. stamine contextus 324 a. testâ intectus 406 c. tunicâ indutus 729 a.
Mollia, piscium genus 397 a.
Mollibus pedibus præditus 1 c. vestibus indutus 228 b.
Molliculas genas habens 498 c.
Molliculi 559 b.
Molliculus 397 a.
Molliendi vim habens ib.
Molliens vocem et frangens erga amatorem 713 a.
Mollifico 677 c.
Mollio 69 a. 154 b. 272 c. 380 a. 397 a. 476 c. 636 b. 648 a. 677 c. animum, id est, delinio vel flecto 17 a. ante 380 b. 397 b. et subigo veluti ceram ib. subtus ib. unà ib.
Mollior. § Emollior 397 b. 719 c. § Met. 397 a.
Mollior et ignavior fuit ad mortem appetendam 397 b. et ignavior reddor ib. et languidior fio ib.
Molliorem præbeo me ib.
Molliores capilli et delicatiores 729 c.
Molliri qui potest 397 a. qui nequit 397 b. ut nequeat 636 b.
Mollis. § Non durus, tener 53 b. 69 a. 118 a. 257 a. 258 b. 370 c. 397 a. 488 a. 517 a. 530 a. 569 a. 639 b. 648 c. 677 c. 729 a. caseus 69 a. sum 397 a. § Lenis, placidus, non vehemens 69 a. 397 a. aura 69 a. vox 622 a. et levis annus 397 b. § Delicatus, effœminatus 1 c. 62 b. 69 a. 263 c. 371 a. 397 b. 444 b. 623 b. 708 c. educatio 263 b. non 263 c. omnino 1 c. valdè 263 c. vita 160 c. § Et ignavus, iners, languidus, remissus 397 b. cum ad aliquid agendum ib.
Mollissimus 69 a.
Molliter 53 b. 69 a. 397 b. 677 c. § Delicatè, effœminatè 1 c. 69 a. 263 b. 397 a. 729 c. attingo, et delicatè 69 a. 263 b. canentes 411 b. non 263 c. nutritus 665 c. ridere 69 a. vestitus 729 a. vivens 107 c. 160 c. vivo 263 b. 501 a. § Et remissè 397 a. et ignavè seu languidè aggredior ibid.
Mollitie diffluens 328 c. 607 c. diffluo 580 b. 623 b. laboro 397 a.
Mollities. § Teneritudo 69 a. 397 a. 488 b. § Deliciæ, luxus 1 c. 229 a. 263 b. 397 a. 501 a. 580 b. 726 a. 729 c. animi 125 b. 397 a. lecti 218 b. vitæ 160 b.
Mollitio 397 a.
Mollitu facilis 397 b.
Mollitudo 397 b.
Mollius reddo laxando 229 a.
Mollius 677 c. educatus 666 a.
Molo 45 a. 380 a. 542 b. § Coëo, comprimo 430 a.
Molor 45 a.
Molothurus 426 a.
Momentaneus 306 a.
Momenti alicujus quæ sunt 289 c. paris 286 a. 631 c. parvi 116 a. 422 a. 704 b.
Momento temporis 306 a. eodem 746 a. quod fit 571 b. ne quidem uno durans 746 a.
Momentum. § Articulus seu punctum temporis 38 b. 256 b. 371 a. 615 b. § Pondus 571 a. æquale habens 371 b. afferens 571 a.
Momus 434 b.
Monachicus 426 b.
Monachus ib.
Monarcha 81 a. 595 c. sum 81 a.
Monarchia ib. 345 c.
Monasterium 83 c. 426 b.
Monasticus ib.
Monedula 331 a.
Moneo 539 c. 653 a. te hanc rem 201 a.
Moneor 653 c.
Monere 201 a.
Moneri qui non potest 653 c.
Moneta 336 b. 720 b. vilis ib.
Monetæ venditor 567 b.
Monetam cudere 337 b.
Monetarius falsus 721 b.
Monialis 83 c.
Monile 153 a. 230 b. 426 b. 479 c.
Monilia 418 c. 738 c.
Monitio 653 c.
Monitionibus qui non emendatur ibid.
Monitis instituo et moderor ib.
Monitor 101 c. 240 c.
Monitorius 29 a. 373 c. 653 c.
Monitum 653 c.
Monitus, ûs 229 c.
Monoceros 311 b.
Monoculus 135 a.
Monopolii jus obtineo 567 b.
Monopolium ib.
Mons 480 c. pollicis 614 c.
Monstra 645 b. describo 139 a. et portenta edo 205 c. loquor 645 b. pariens 655 a. pario ib.
Monstrans digito 149 a.
Monstrifica fingo 645 b.
Monstrificè mentior et calumnior ibid.
Monstrificum facinus 205 c.
Monstrificus ib.
de Monstris loquens 377 a. loquor ib. oratio instituta ib.
Monstro 148 a. digito 149 a. insuper 148 c. ex propinquo 685 c.
Monstror 148 a.
Monstrosa 586 a. oratio 377 a. scribo 139 a.
Monstrosè 645 b. narror 377 a.
Monstrosis verbis utens ib.
Monstrosum effectum 205 c. opus 615 b.
Monstrosus 512 c. 645 b. 654 b. 663 c. 716 a. aspectu 474 c. 655 a.
Monstrum 512 c. 645 b. immane 512 c.
Montana 480 c. poma 417 c. regio 480 c.
Montanæ nymphæ ib.
Montani 679 c.
Montanum apium 584 c.
Montanus 382 b. 480 c.
Montem prope situs ib.
Montes densi arboribus 146 c. pererrans 96 a. 705 c. percurrens 669 a. scandens 96 a.
Monti subjectus 480 c.
in Montibus crescens ib. degens 304 c. 480 c. dego 304 c. habitantes Musæ 480 c. habitans 457 a. pascor 456 c. qui pascitur ib. strata seu cubilia sua habentes 131 a. versor 347 a.
Monticola 88 a. 108 a. 354 b. 480 c. avis ib.
Monticulorum in mensa interstitium 614 c.
Montis claustrum 480 c. latera incolens ib. ima pars ib. 646 a. pes 480 c. 550 c. præcipitium 480 c. radix ib. summitas ib. Ad Montis latera situs ib.
Montivaga 705 c.
Montivagus 530 b. 669 a.
Montium claustra 480 c. fauces 643 a. imæ partes 629 a. juga 101 b. 153 a. latus 480 c. umbris gaudens 596 c.
Montosa 480 c. petra ib.
Montosis locis gaudens 719 a.
Montosus 480 c.
Monumenta 130 a.
Monumenta aptatus et conditus 82 c.
Monumentum. § Monitorium 381 a. 424 a. § Sepulchrum 247 a. 424 a. 585 b. inane 247 a.
Mora 98 a. 179 c. 180 b. 194 c. 223 c. 410 c. 412 b. 669 c. 670 a. 736 a. lente agentis 630 c. Sine mora 410 c. 653 a. 670 c.
Moralis 242 a.
Moraliter 242 a.
Moram afferre 670 a. non pati 412 b. traho 618 b.
Morari 193 c. 670 a.
Moras quærere 508 b.
Morata oratio 242 a.
Moratus est Romæ 670 a.
Moratus benè 664 c. 709 b. malè 664 c.
Morbi adventatio seu præludium 500 c. causa 444 c. conscientia 33 c. expers 314 a. 515 c. nutritio 666 b. repentina mutatio in melius aut deterius 348 a.
Morbi 104 b. acres 468 b.
Morbidus 140 b. 444 c. affectus 528 c. locus 444 b.
Morbis animi afficior 500 b. obnoxius 444 c.
Morbo carens omni ib. comitiali laborans 367 b. comitiali laboro ib. conflictor aliquo priùs 296 c. corripi 366 a. qui decessit 690 c. fractus 331 c. gravatus 91 c. gravi conflictatus est 444 b. gravi implicitus 444 c. insanabili teneor 37 c. insaniæ laborare 221 c. levare 394 b. perfunctus ubi fuerit 641 a. teneri 225 b. A Morbo confirmatus est 379 c. Ex Morbo ortæ insaniæ 444 c.
Morborum cognitio 131 c.
Morbos afferens 296 c. affero 544 a. graves incutiens 444 c. sedans 378 b.
Morbosorum more 444 c.
Morbosus ib.
Morbulus ib.
Morbum afferens 543 c. involvunt 670 b. In Morbum incido 444 c.
Morbus 296 c. 314 a. 367 b. 444 c. 500 b. 515 a. 379 b. adultus 38 b. animi 500 b. comitialis 367 b. communis 139 b. gravis 149 b. lentus, remissus et languidus 110 a. levior 444 c. longus ib. peracutus 468 c. regioni alicui familiaris 159 b. regius 275 b. sacer 270 c.
Mordaci gustu vel sapore 173 a. prurigine præditus 453 a.
Mordacia dicta 71 a.
Mordacior in dicendo 201 a.
Mordax 144 b. 537 a. acetum 173 a. non 144 c. prurigo 453 a. § Dicax, satyricus 582 a. 599 a. dictum 644 c.
Mordens 144 b. animum ib. 264 c. clàm 144 b. non ib.
Mordeo 118 a. 144 b. 299 a. leviter 144 b. § Incesso ib. 615 b. dicterio comico 22 b. dictis ib.
Mordeor 144 b.
Mordetur à sycophantis 655 b.
Mordicans latenter 144 c. omnia ib. pharmacum 591 c.
Mordicor 453 a.
Mordicus ib. retineo 344 b.
More alieno vivo 442 a. meo vivo 269 c. receptum est 282 a. solito 181 a. De More aliquid facio ib. Ex More ib. facio 181 b. In More esse 181 a. positum est 282 a. 144 a. Pro More 242 b. § Instar 164 a. pecudis 663 a.
Morem gerens 506 a. gerens libenter 40 b. gero 183 a. 324 c. 506 a. gero non 506 b. Præter Morem 242 a.
ne Moreris diu 159 c.
Mores 242 a. 442 a. 477 a. 663 a. antiqui 664 c. aridi 449 b. boni 242 b. compositi 341 b. difficiles 664 c. expoliti et limati 448 c. graves naturâ 117 a. improbi 665 a. incompositi 635 b. mali 664 c. maligni 665 a. porcini 625 c. recti 510 a.
Mores antiquos resipiens 664 b. compono 578 a. exprimens 543 a. exprimens pingendo 138 c. exprimo 543 b. exprimo scribendo 138 c. formo 543 a. honestos et speciosos præ me fero 544 b. instituens 543 a. tolero alicujus 698 b.
Mori 48 c. 460 a. 461 a. 732 a. cupio 259 b.
Moribundus 259 c.
Moribus antiquis 664 b. antiquis præditus ib. bonis præditi 677 b. bonis præditus 183 b. compositis præditus 341 a. 411 a. difficilibus præditus 664 c. his præditus sum 231 b. incompositis præditus 105 c. 543 a. 635 b. iisdem 664 c. malis præditus 242 a. 664 c. probatis præditus ib. probis præditus 242 b. rusticis præditus 543 a. similibus præditus 242 a. 664 c. sordidis præditus 133 b. variis præditus 420 c. 664 b.
Moriens ægrè 462 a. bene et honestè 259 c. bis ib. difficulter ib. lentè 408 a. mando quippiam 596 a. serò 408 a. subito 259 c.
Morientis elogium 596 b.
Moriger vel Morigerus 40 a. 80 c. 184 a. 246 b. 389 b. 505 c. sum 695 b. non sum 719 b.
Morigerè 246 b.
Morigeri 512 c.
Morigeror 695 b.
Morior 43 b. 93 c. 259 b. 327 c. 380 c. 461 c. 503 b. 540 a. 582 b. 591 b. 620 c. 641 c. 700 c. 705 b. ægrè 259 c. honestè ib. in 259 b. juxtà ib. miserè 259 c. post aliquem 259 b. prior 212 a. pro aliquo 259 b.
Moriturus brevi 259 c. citò 550 b.
Moror. § Inhibeo 223 c. 224 b. § Cunctor, tardo 159 c. 410 c. 681 c. 736 a. nimium 670 a. § Habito 124 b.
Morosè 74 a. 331 c.
Morositas 74 a. 104 a. 331 c. 725 a.
Morosum præbeo me 74 a.
Morosus 50 c. 74 a. 210 b. 246 b. 432 c. 492 c. 534 a. 665 a. senex 350 a. sum 331 c.
Mors 96 a. 118 a. 259 b. 282 c. 289 b. 314 a. 327 c. 388 b. 407 a. 439 a. 461 c. 550 b. 620 c. 641 b. 700 c. 733 c. bona beataque 259 c. capitalis 300 a. conscita 14 a. facilis 259 c. infelix 407 c.
Morsico 453 a.
Morsu avello 672 a. celer 114 c. nocens homini animal 144 b. Ex Morsu doleo 453 a. Sine Morsu 114 c.
Morsus à cane ib. à ferâ ib. ab homine ib. à serpente ib. non ibid.
Morsus, ûs 118 a. 144 b. 299 a. canum 144 c. § Metaph. ib.
Mortalem fieri 117 c. reddo ib.
Mortales 107 b. 117 c.
Mortalis 117 c. 123 b. 259 b. 407 a. 571 c. 700 b.
Mortalium interfector 353 b.
Mortariolum 267 a. 421 a. 462 b.
Mortariorum artifex 544 a.
Mortarium 267 b. 385 c. 401 c. 421 a. 462 b. 523 c. quod sustinet 462 b.
Morte afficio 259 b. 732 c. bonâ et facili 259 c. mactò 435 a. malâ periens 408 b. mulctare 237 b. 553 b. prœmaturâ decedens 408 b.
Mortem accersens 259 c. accersere sibi 566 c. afferens 259 c. allatura subito hora 550 b. bonam honestámque afferens 259 c. consciscendi sibi justa occasio 14 a. consciscere sibi ib. difficilem afferens 259 c. effugere 174 c. inferens sibi ipsi 259 c. infelicem inferens ib. infero 259 b. opto ib. subitam

afferens vel inferens 259 c. 408 a.
Morti adjudico 259 b. obnoxius 259 c. propinquus ib. vicinum esse ib.
Morticina caro 259 a. materia ib.
Mortifex vel Mortiferus 30 b. 259 b. 407 a. 408 a. 666 b. 691 c. 701 b.
Mortificatio 435 a. partis alicujus inflammationem perpessæ 616 c.
Mortifico 259 b.
Mortis depulsor 407 c. dies 259 a. tenebræ 447 a. tetro genere qui perit 407 c.
Mortualis 435 a.
Mortui 201 b. 296 b. 327 c. 435 a. 548 c.
Mortuis evocatis facta vaticinatio 399 b. vaticinium ib.
Mortuo similis 435 a.
Mortuorum colorem habentes 735 b. evocatio 435 a. res ib. servator 500 b. spoliatio 624 a. spoliator 482 c.
Mortuos devorans 112 a. duco 16 b. evocando qui vaticinatur 399 b. excitans 584 b. excito 176 a. mando Plutoni 611 b. recipiens 155 c. transmittens 611 b.
Mortuum esse 188 b. 304 c.
Mortuus 304 b. 379 c. 384 a. 435 a. 460 a. 565 b. 690 c. 700 c. dudum 435 a. et sub terra jacens 201 b. est 259 b. miserè 259 c. primus 408 a. propemodum 259 c. recens ib. 296 c.
Morum difficultas 664 c. effictores 373 c. elegantia 664 c. expressio 543 a. expressione carens ib. honestas 2 b. malignitas 665 a. pravitas 242 a. probitas 242 b. 664 c. similitudo 664 c.
Morum. § Mori fructus 426 c.
Morus ib. 623 b.
Mos 164 a. 181 a. 442 a. 663 a. constitutus et confirmatus longo usu 282 a.
Mosaico opere sternere 377 b.
Moschus 427 b.
Motacilla 26 c. 315 c. 489 a.
Moti et exacti è sedibus 279 c.
Motio 188 a. 315 c. 317 a. 492 c. castrorum 235 b.
Motor 317 a. 492 c. terræ 728 c.
Motu æquali 638 c. crebro agitari 315 c. multiplici qui agitatur 317 c. perpetuo qui agitatur 497 b.
Motum perpetuum habens 317 b.
Motum loco membrum 737 c.
Motus à Deo 404 a.
Motus, ûs 170 b. 185 a. 317 a. 455 c. 583 b. celer 739 a. creber 529 c. facilis 317 c. perpetuus 317 b. rapidus 184 c. vehementior 300 b. violentus 34 a. ultroneus 317 c. § Perturbatio, tumultus 317 a. 324 a. 479 a.
Motûs facilitas 317 c. difficultas ibid.
Movendi vi, seu facultate præditus 317 a.
Movendus ib. non 317 b.
Movens caudam 409 a. pedem 207 c.
Moventur omnia sub uno ductore 166 a.
Moveo. § Agito, cieo, concito 27 b. 190 b. 306 c. 317 a. 435 c. 479 b. 492 c. 512 a. 537 a. 599 c. 739 a. affectus 537 a. 317 b. assiduè 512 a. bellum 544 b. castra 235 b. 304 c. caudam 583 b. celeriter 260 b. contrà 317 b. leviter ib. loco 653 b. 660 c. loco vicissim 282 c. ordine 348 c. 698 b. senatu ib. simul 317 b. vecte 492 c. § Proficiscor cum exercitu 32 a. 235 b. 317 b. Permoveo ib.
Moveor 122 a. 204 a. 274 a. 313 c. 317 a. 324 a. 511 c. 599 c. affectibus 501 a. perperam 317 b. 695 a.
Movere 483 b. castra 32 a. 279 c. 317 a. 594 a. exercitum 479 b. lapidem omnem 317 b. loco ib. non movenda ib. pedem loco 508 c. quæstionem 510 a. risum 126 c. 420 b. rudentem omnem 296 a. sortes 497 a.
Moveri 483 b. adhuc affectibus humanis 412 c.
Moveta in orbem pedem agilem 599 c.
qui Movetur per se 668 c.
Mox 89 c. 158 a. 241 a. 485 c. 629 c.
MUCIDUS 219 b. sum ib. non 239 a.
Muco abundo 430 b. plenus sum 340 a.
Mucor 219 b. 430 b.
Mucore obsitus 219 b. vitior ib.
Mucosus 119 b. 430 b. admodum 340 a.
Mucro 24 c. 36 a. 37 c. 207 c. 453 a. 468 c. 626 a. hastæ 364 b.
Mucronatim in acutum desinere ib.
Mucronatus 469 a. 616 c. cometes 449 a. leviter 469 a. sensim ib.
Mucrone trigemino præfixus 617 b.
Mucroni similis 364 b.
Mucus 109 b. 340 a. 430 b.
Mugiens 429 c. grande ib. intensè ib. valde 118 b. 429 c.
Mugil 383 b.
Mugiles pisces 311 b. 535 c.
Mugio 429 c. valde 118 b.
Mugitus 429 c.
Mugitûs expers ib.
Mula 256 c. 428 a. 468 a. 480 c.
Mularis 468 a. 480 c.
Mulcedo 313 b.
Mulcendi facultatem aut vim habens ib. 406 b.
Mulcens mentem 252 c.
Mulceo 135 c. 252 c. 313 b. 429 b. 646 a. 739 b. ut incantatores solent 21 c.
Mulceor 252 c.
Mulceri qui potest 406 c. qui difficulter potest ib. qui facilè potest ib.
Mulcimentum 406 b. 429 b.
Mulcta 165 a. 237 a. 267 c. 333 c. 632 c. 657 c. 658 c. 659 a. judicata 491 b. cui est irrogata 237 b.
Mulctâ æquâ plectitur 491 b. sine mulctâ 659 b.
Mulctæ non commemorandæ condemnari 237 b.
Mulctam imponere 651 b. irrogare 657 c. irrogo 137 b. nullam passus 267 c. Citra mulctam ib.
Mulctandum censeo 658 c.
Mulctandus venio 491 b.
Mulctare 137 b. exilio 237 b. morte ib. 333 b. pecuniis 237 b.
Mulctari 137 b. 672 b. altero tanto 137 b. drachmis quingentis 491 b. publicè ib.
Mulctas persolvere irrogatas legibus 237 b.
Mulctasti me multo infortunio 130 c.
Mulctati sunt acerbissimè 200 b. morte 165 c.
Mulctatio 237 b.
Mulcto 217 c. 237 b. 272 a. 638 c. agris 643 b. exilio 481 c.
Mulctor 272 a. 491 a. præterea 491 b.
Mulctra seu Mulctrale 56 a. 122 b. 512 a.
non Mulctus 56 a.
Mulctus, ûs 105 c.
Mulgendi tempus 56 a.
Mulgens vaccas ib.
Mulgeo 24 b. 56 a. 105 c.
Mulgere 267 c.
Muliebre imperium 345 b. ingenium 257 a. pudendum 62 c. 114 b. 150 c. 152 c. 214 b. 217 b. 290 b. 306 c. 333 a. 359 c. 360 c. 580 a. 584 c. 725 b. 730 b.
Muliebrem formam habens 427 a. vocem habens 717 a.
Muliebri animo præditus 141 a. 264 c. libidine tabescens 501 a. mente præditus 708 c.
Muliebria 141 a. pati 91 a. patior 501 a. patior in ib.
Muliebris 124 a. 141 a. 257 a. imitatio 141 a. meticulus ib. mundus ib. superstitio ib.
Muliebriter ib. 264 c. 553 a.
Mulier 141 a. 615 b. lasciva et libidinosa 403 a.
Muliercula 141 a.
Muliere carens 107 c. In Mulierem degenero 141 a.
Mulieres 422 b. decens 553 a. imitans 422 b. pulchras habens 141 a.
Mulieribus plenus 535 a.
Mulierositas 141 b.
Mulierosus 96 c. 105 b. 141 a. 396 a. 717 a.
Mulierum amans 141 a. 702 c. amore insano flagro 396 a. amore insanus ib. caterva 258 b. cœtus 141 a. concitator ib. conclave ib. inspectator seu observator avidus 475 a. odium 141 a. osor ib.
Mulio 333 a.
Muliones 191 a.
Mullulus 662 b.
Mullus ib.
Mulorum venditor 567 b.
Mulos curo 547 a.
Mulsa aqua 239 a. 309 b. 410 b.
Mulsum ib. acetum ib.
Multa cura 746 b. eruditio 398 c. observatio 746 b. proles 655 a. scientia 277 b. turba 493 a. via 272 b.
Multa atria habens 408 c. capita habens 300 b. corpora habens 631 b. damna afferens 524 a. delubra habens 435 c. qui didicit 398 c. ellychnia habens 430 b. expertus 277 b. folia habens 712 c. foramina habens 469 b. 656 c. 657 a. nomina habens 467 b. ora habens 617 b. ossa habens 486 b. pario 654 c. passus 632 b. patiens ib. pecora alens 665 c. possidens 352 c. 504 a. sciens 277 b. significans 586 b. qui spectavit 252 c. suffragia æquans 741 b. talenta habens 632 a. verba faciens 376 c.
Multâ mercede qui conducitur 425 b. cum usurâ refundens 727 a.
Multæ viæ 452 c.
Multam curam gerens 746 b. prolem habeo 655 a. sobolem procreo ibid. utilitatem afferens 747 c.
Multarum rerum experientia et peritia 508 a. memor 424 c. mistio 422 a. peritus 132 a. 398 c.
Multas ædes habens 408 c. aures habens 487 c. cædes perpetrans 692 b. chordas habens 751 b. columnas 622 c. feras 257 c. fibras 277 b. fores 266 b. manus 724 a. oves 418 a. 558 b. pennas habens 560 c. in partes 548 c. divisus 407 c. fissus 630 b. fusus 727 b. radices habens 576 a. res tracto 354 b. rugas habens 577 b. strages habens 701 b. turres habens 566 a. voces habens 717 a.
Multesima pars 408 a.
Multesimus ib. 548 c.
Multi 563 c. consilii qui est 132 a. liberi 655 a.
Multicolor 228 c.
Multifariam 182 b. 407 c. 548 c. 664 c. 695 c.
Multifarius 128 b. 407 c. 545 b. 664 c.
Multifidus 630 b. 715 c.
Multifluus 573 a.
Multiforis 657 a.
Multiformem aspectum habens cœlum 474 b.
Multiformis 427 a. 465 b.
Multiloquium 375 a.
Multiloquus 134 b. 375 a. 376 c. 429 a. 575 a.
Multimanus 724 c.
Multimodè 664 c.
Multimodus 545 b.
Multipeda 467 c.
Multipedes bestiolæ 488 b.
Multipes 557 a.
Multiplex 29 b. 146 b. 499 b. 517 c. 548 c. 562 a. 664 c. ornatus 533 a. Quantumvis multiplex 486 a.
Multiplicandi vim habens 534 b.
Multiplicatio ib. 548 c.
Multiplicem radicem habens 576 a.
Multipliciter 548 c.
Multiplico 534 a. 548 a. unà 535 a.
Multiplicor 534 b.
Multis ærumnis et laboribus conjunctus 428 b. aquis affluens 678 c. coloribus præditus 735 c. fluctibus agitatus 577 c. 621 c. gemitibus mixtus 612 c. indigens 158 a. è locis 548 c. in locis ib. malis jactatus 501 b. medicamentis utens 687 b. modis 485 c. 533 c. 664 c. negotiis districtus 631 a. negotiis implicans se 554 b. negotiis implico ib. nexibus 333 c. odoribus fragrans 454 b. ordinibus constans 610 pabulum suppeditans 692 b. partibus constans 408 a. partibus superare 319 b. è partibus 548 c. sertis redimitus 614 c. signis notatus 623 c. tunicis amictus 729 a. verbis 376 c. versibus constans 610 a. A multis qui conspicitur 472 b. E multis unus 548 c. Ex multis mistus 422 a.
Multiscius 398 c.
Multisonus 700 b.
Multistrepus 577 c.
Multitudine hominum abundans 493 a.
Multitudo 121 c. 181 a. 463 c. 465 a. 434 a. 599 b. 603 c. 726 a. chordarum 751 b. collecta 258 b. 696 a. confusanea 492 c. 625 b. congregata 228 c. 620 c. deorum 254 a. hominum 11 b. 534 c. immensa 403 c. infinita 430 b. ingens et conferta 438 c. magna 535 a. manuum 724 c. nominum 467 b. pedum 552 a. radicum 576 a. suffragia ferentium 741 b. versuum 610 a. § Plebs, vulgus 534 a. 548 b.
Multivagus 531 a.
Multo honore afficio 658 b. honore dignus ib. nidore redolens 326 c. strepitu resonans 704 c. succo abundans 470 b. tempore durans 736 a.
Multò 548 c. 549 a. audacior evasit 517 b. deterior 498 a. facilius 417 a. inferior 549 a. magis 239 a. major 549 a. majoris autoritatis ib. melior 565 c. minùs 239 b. plures 549 a. plus 548 c. præstantiores 442 a. Non multo antè 558 a. Non multo pòst 417 a.
Multorum dierum qui est 245 b. ferax 697 c. interfector 701 b. interfectrix ib. jugerum 532 c. verborum qui est 717 b.
Multos amicos 702 c. calculos 615 b. 741 b. dentes habens 453 a. deos statuens 254 a. dolores inferens 453 c. equos 276 b. fontes 525 a. hospites 418 b. hymnos habens 678 a. intonans 153 b. lapillos 741 b. liberos habens 495 b. 655 a. liberos habeo ib. meatus 510 b. nautas habens 434 b. occidens 692 b. oculos habens 472 b. pariens 654 c. pilos 262 c. pisces 287 b. ramos 325 b. 454 a. ramulos habens 319 a. sonitus edens 248 c. stipites 554 c. truncos ib. 610 b. ungues habens 468 b.
Multoties 548 b.
Multum 366 a. 585 a. abest et 156 b. æris habens 721 a. alimenti habens 666 c. alimenti suppeditans ib. artificii habens 640 b. auri habens 736 c. barbæ habens 566 b. bibens 527 a. comedens 683 b. facio 534 a. fero 698 a. itineris 452 c. lætitiæ afferens 128 c. loquens 565 c. lucis habens 691 a. mentis habens 444 a. 709 b. oneris habens 706 b. pecuniæ habens 722 a. 734 b. seminis ferens 604 b. splendoris habens 691 b. strepitum edens 570 b. stridorem edens ib. succi habens 736 c. temporis 563 c. vini 458 c. vini habens ib.
Multùm 396 c. 548 b. 549 a. 563 c. ablutus 324 c. amatus 702 c. calcatus 609 b. celebratus 263 a. 321 a. celebris 690 b. currens 668 c. fletus 319 c. densatus 601 c. desideratus 541 b. dictus 374 a. dives 461 a. ebrius 406 a. elaboratum ferrum 296 c. errans 530 b. exercitatus 140 c. expetitus precibus 387 c. fidens 506 c. gemens 613 a. germinans 109 a. implexus 533 b. jurans 479 a. lacrymans 145 a. laudatus 29 c. lugens 514 c. madefactus 116 c. miser 632 b. pastus 589 a. patiens 632 b. ploratus 319 c. porrectus 638 c. potens 174 b. punitus 659 b. resonans 612 c. sciscitans 564 b. sonans 599 a. sparsus 604 b. stillans 607 c. strepens 620 c. sutus 570 b. tinctus 103 b. variegatus 545 b. versatus in musicis 428 a. volutatus 357 b.
Multus 20 b. 24 b. 200 a. 210 b. 272 b. 339 c. 340 b. 371 c. 405 b. 417 a. 534 a. 548 b. 563 c. 701 c. 725 c. satis 272 b. sum 199 b. 534 a. 535 a. sum aliquâ in re 346 a.
Mulus 126 a. 428 a. 468 a.
Mundanæ feces sordésque 679 b.
Mundanis rebus deditus ib. sordibus inquinatus ib.
Mundanus 341 a.
non Mundatum scopis 580 a.
non Mundatus 289 a. scopis 339 a.
Mundè 26 c. 288 c. non vivens 74 a.
Mundi civis 548 a. conditor 543 b. fabricatio ib. fictor 551 c. generatio 126 a. opifex 204 c. opificium ib. princeps 345 c.
Munditia 288 c.
Munditiæ studiosus 295 a.
Munditiès 288 c. quâ quis benè lotus est 389 a.
Mundus. § Purus 228 c. 339 a. 609 b.
Mundus. § Ornatus muliebris 141 a. § Orbis 341 a.
Munera accipiens 368 c. accipiens non 176 a. accipientes ib. accipio corrumpentia et sordida 135 c. capiens ib. fero 696 c. offero ib. parva 163 b. quo demulcemus aliquem 406 b.
Munera genere civilia 146 b.
Muneralis 176 a.
Munerarius ib.
Munere fungi virtutis 204 a. fungor ib. 547 c. fungor ecclesiastico 205 a. fungor meo perperam 341 b.
Muneribus corrumpo 134 c. 155 c. 583 c. non corruptus 163 b. hospitalibus excipior 447 c. placabilis 176 a.

Muneris mei est 243 a. mei est hoc perpendere 202 c. tui est ibid.
Muneror 658 c. honoris causa 127 c. insuper 128 a.
Munerum acceptio 155 c. donatio ib. oblatio 606 c. Sine munerum acceptione 155 c.
Munerum, id est, officiorum societas 408 a.
Mungo 431 c. me ib.
Manceps 159 a. 547 b. sum 159 a.
Munificentia 176 b. 201 c. 658 c.
Munificentiâ certo 658 c. inclaresco ib.
Munificentiam conferre 201 c.
Munificus 163 a. 176 a. 542 b.
Munimen 45 a. 100 c. 221 a. 366 c. 507 a. corporis 100 c.
Munimenti erectio 639 c.
Munimentum 45 b. 47 a. 100 c. 211 c. 221 a. 268 a. 579 a. 627 b. 639 c. 707 a. 711 a. adjacens 640 a. ex vallis depactis in terram 608 a. tutelare 100 c.
Munio 212 a. 221 a. 344 b. 563 b. 609 a. 627 b. 639 c. 707 a. ædificiis 151 b. aggere 727 c. ante 707 b. armis ib. contrà vel è contrario 287 a. 639 c. ex adverso 221 a. fossâ 251 a. juxta 627 b. muris 451 a. obiter et leviter 627 b. simul 640 a. vallis depactis in terram 608 a. 721 b. vallo 221 a. 251 a.
Munior 627 b. 707 a. aggere 728 a.
Munire navem contra ventorum impetus 341 b.
Muniri aggere 727 c.
Munita vallis mœnia 82 a. urbs et ad propulsandos hostes sufficiens 76 a.
Munitè 186 a.
Munitâ armaturâ 707 a.
Munitio 211 c. 221 a. 224 c. 639 b. adjacens 640 a. adversus aliquem ib. ambiens aliquem locum ib. bona 186 a. opposita 639 c. subsidiaria 699 b.
Munitionem excito vicissim adversum aliquem 639 c.
Munitiones 676 a.
Munitionibus cinguntur urbes 211 c.
Munitu facilis 639 c.
Munitum dorsum habens 447 a. undique esse 221 b.
Munitus 211 c. 221 a. 593 c. 707 a. armis circumquaque 707 b. bene 186 a. 639 c. locus 221 a. 344 c. locus naturâ 502 a. navibus 707 b. non ib. non vallo 721 c.
Munus. § Donum, præmium 127 c. 146 a. 162 a. 176 a. hospiti quod datur 447 c. quo aliquis corrumpitur 366 a. sordidè et per corruptionem acceptum 155 c. offero Deo 408 a.
Munus. § Officium 634 b. 733 c. castrense 205 a. ecclesiasticum ib. implere 733 c. obire 205 a. publicum ib. publicum obeo ib. tuum est 733 c.
Munychia, portus Atheniensium 427 c.
ad Murem pertinens 431 b.
Mures occidens 692 a. venor 257 c.
Murex, piscis 314 b.
Muri ambitus 676 a. erectio 639 a. excitatio adversus aliquem ib. extructio 151 c. 544 c. 639 c. extruendi socius sum 640 a. oppugnatio 404 c. oppugnator ib.
Muri 228 a.
Muria 52 a. acida 52 b. piscium 238 a.
Muriâ condio 52 a. conditus 52 b. In Muriâ servo 52 a. servor ib.
Murices 102 c.
Murina tunica 431 b.
Muris bene cinctæ Thebæ 614 c. bonis cinctus 639 c. cingo ib. circumdatus 639 b. munio adversus 639 c.
Murium cavernula 467 b.
Murmur 261 b. 263 a. 369 c. 660 c. 671 a. 704 c. aquæ fluentis 306 b. exile 422 c. lene 741 c. ponti 704 c. ventris edo 111 c.
Murmurans secum magnum quiddam 116 b.
Murmuratio 134 c.
Murmurator ib.
Murmuratorius ib.
cum Murmure bullio 426 c.
Murmuro 116 a. 134 c. 263 a. 306 b. 426 c. 597 b. 660 a. 671 a. 641 c. adversus aliquem 134 c. clanculum 741 c. juxta 671 a. leniter 306 b. paulatim 671 a.
Muro adamantino circumdatus animus 639 b. cingo præterea 640 a. non cinctus 639 c. circumvallo 251 a. distermino et separo 639 c. excitato oppugno ib. includo et circumvallo ib. munio 639 b. obstruo 639 c. obstruor ib. præmunio 640 a.
Murorum ablatio 639 c. custos 712 a. dejector 101 c. destructor 462 a. instauratio 639 c. structor 151 c.
Muros custodio 712 a. demolior 639 c. depingo 139 a. instauro 639 c. struens 544 c. Intra Muros se continens 82 c.
Murum addo 639 c. capio ib. condo adversus ib. ducere 190 b. duco 251 a. excito juxta 640 a. extruo 151 c. facio 639 b. fieri ib. oppugno 404 c. perfodiens 482 c. struo 639 b. substruo 640 a.
Murus 151 a. 185 c. 211 c. 639 c. ambiens aliquem locum 640 a. circumductus ad obstruendum 639 c. intersepiens ib. ligneus 427 a. parvus 639 b. substructus 640 a.
Mus 431 b. 625 c. Alpinus 431 b. araneus 121 a.
Musa 427 c. porcina 428 a. sylvestris 389 c.
Musæ 463 a.
Musæum 427 c.
Musarum amans 428 a. amor ib. amore insano flagro 396 b. ductor 17 b. famulus 347 a. instincta 428 a. mater 419 c.
Musas amo 428 a.
Musca 429 c. canina ib.
Muscarium 576 c. 599 c.
Muscarum abactor 600 a.
Muscas capiens 10 b. 257 c.
Muscerda 336 b. 722 c.
Musci fertilis 696 b.
Muscipula 10 b. 277 a.
Musco obsitus 118 a. oppleo ibid.
Muscosus ib. 425 a.
Musculi lumborum 740 a. spinæ ibid.
Musculis carens 431 b.
Musculosæ carnes ib. partes carnium circa clunes 53 a.
Musculosus 431 b.
Musculus. § Motûs voluntarii instrumentum 431 b.
Muscus 118 a. 425 a. 606 c.
Musica ars 427 c. elegantia 428 a. instrumenta 427 c. ratione tempero et modulor cantica ib.
Musicam amo 428 a.
Musicè 427 c.
Musices amans ib. amor 428 a. amore insano flagro 396 b. peritus 21 c.
Musici modi 427 c.
Musicis numeris modulisque exorno ib. In Musicis multùm versatus 428 a.
Musicorum modulorum deperditor 462 a. modulorum imperitus 428 a.
Musicos modulos in se habens ib.
Musicus (a.) 427 c. furor 396 a. lepor 428 a.
Musicus. § Musicus peritus 21 c. 82 b. 427 c.
Musis non initiatus ib. A Musis afflatus 368 c. 396 b. afflatus sum ib. alienus 428 a.
Mussatio 428 c.
Mussitatio 428 c. 671 a.
Mussito 139 c. 365 c. 428 c. 429 a.
Musso 428 c. 660 a. 671 a.
Musteum dulcedinem non habens 152 c.
Mustela 121 a. sylvestris ib. 273 b.
Mustelus nebrias 434 c.
Musto abundans 132 c.
Mustum ib. 663 a. 671 b. decoctum 152 c. 410 b.
Mutabatur color eorum 662 c.
Mutabilem voluntatem habens 664 b.
Mutabili ingenio præditus 133 b.
Mutabilis 50 c. 100 a. 102 b. 317 b. 591 a. 621 b. 662 c. 663 a. 664 a. 678 b. ægrè 49 b. facilè 100 a. 282 c. subinde 621 b.
Mutabis ore, quod aperit valvam asinæ 48 a.
Mutæ literæ 717 a.
in Mutandis navarchis 48 c.
Mutare consilium 576 c. faciem suam in varias formas 48 a. felicem statum vitæ 315 c. genus vitæ facio 594 c. locum solitus 660 c. sententiam 401 a. 621 b. 652 a. subinde 55 a. vestimenta 367 c. uxores 55 b.
Mutari animo 50 c. qui nequit 664 a.
Mutat sententiam 438 c.
Mutata mens et sententia 443 c.
Mutatio 12 c. 32 c. 48 a. 49 a. 50 c. 55 b. 100 a. 282 c. 317 b. 542 a. 652 a. 662 c. 663 a. 664 a. à specie in speciem 528 b. consilii 410 a. ex adverso 100 a. in contrarium statum 529 a. instituti vitæ in pejus 161 a. subita 621 b.
Mutatione subitâ ib.
Mutationi obnoxius 528 b.
Mutationem faciens 100 a.
Mutato nomine tuo in pejus 528 b.
Mutator 542 a.
Mutatoria 55 c.
Mutatu difficilis 100 a. 317 b. 652 a. 664 c. facilis 51 a. 317 c. 652 a.
Mutatur color 49 a.
Mutatus est ordo 100 a.
Mutatus in cygnum 55 b. non 658 a.
Mutavit ei mentem 662 c.
Mutè 87 b. 90 c. 717 a.
Mutilare nares 41 c.
Mutilari ib.
Mutilata cuspis 489 a. Quæ mutilata extrema habent ib.
Mutilatio 41 c. 337 c. 524 b. 737 a. corporis 27 c.
Mutilator 332 a.
Mutilatum quod est 524 b.
Mutilatus membris 411 a. non 394 a.
Mutilo 41 c. 332 a. 393 c. 524 b. 597 b. contumeliosè 27 b. corpus 41 c. vicissim 524 b.
Mutilor 393 c. 524 b.
Mutilum nasum habens 576 a. reddo 524 b. 737 a.
Mutilus 18 b. 140 b. 174 b. 331 c. 411 a. 423 c. 524 b. 588 b. 641 b. 737 a. aliquatenus 332 a. non 41 c. 411 a. 524 b. puleus 49 b. uno membro seu pede 140 b.
Mutire 32 b. 139 c.
Mutit et stridet 428 c.
Muto. § Altero, immuto, vario 32 c. 48 b. 49 a. 50 a. 51 a. 100 a. 282 b. 317 a. 367 c. 438 c. 508 a. 542 a. 620 c. 652 a. 662 c. 664 b. ædificatum 151 c. colorem 55 a. 282 b. 735 a. consilium 113 b. mentem 100 a. 443 c. opinionem 170 a. ordinem in acie instruenda 635 a. scriptum 137 a. sententiam 130 c. 438 c. 443 c. variè 664 b. vestem 222 c. 228 b. vitæ genus 594 c. § Commuto, permuto 48 a. 55 a. mercatorum more 55 b.
Mutoniatus insigniter 636 a.
Mutor 48 a. 49 a. 100 a. 281 a. 282 c. 528 a. 662 c. 663 c. in pejus vel in melius 528 b. unà 100 a.
Mutua cædes 691 c. cæde pereuntes ib. cohærentia 226 b. consumptio 701 b. convivia agito 201 c. devoratio 682 c. fœneratio 654 c. interrogatio 213 b. perditio 701 b. responsio 348 b. pugna ib.
Mutuam cohærentiam vel connexionem habens 226 b.
Mutuatio 146 a.
Mutuis beneficiis certare inter se 500 c.
Mutuo (v.) 732.
Mutuo accipere 146 a. accipio demensum 415 a. do 146 a. do insuper 415 b. sumi 732 b. sumptus ib.
Mutuò. § Invicem, vicissim 49 b. 50 c. amant se ib. amplector 533 a. devorantes sese 682 c. interficere se 353 b. interficientes sese 691 c.
Mutuor 732 a.
Mutus 87 b. 90 c. 92 c. 111 a. 195 b. 363 b. 365 c. 493 b. 524 b. 616 c. 700 a. 717 a. 718 b. Qui mutus sedet et velut attonitus 676 a.
Mutuum 146 a. 733 c. do 415 a.
Mutuum beneficium 469 b. officium 206 a. officium præsto ib. ortum habentes 715 a.
Mutuus 55 b. amor 51 a. 55 c. 702 b. amplexus 533 a. usus 732 b.
MYRICA 430 b.
Myricæ similis ib.
Myricinus ib.
Myrinus, piscis 431 a.
Myrmeciæ, verrucæ 430 c.
Myrmecias lapis ib.
Myrmeciis infestor ib.
Myrrha 431 a.
Myrrhæ colorem habens ib.
Myrrham redoleo ib.
Myrrhatus ib.
Myrsinites gemma ib.
Myrtetum ib.
Myrti fructus ib. ramuli 721 c.
Myrtinum oleum 190 a. 431 a.
Myrto conditum vinum ib.
Myrtus ib. pumila ib. sylvestris ib.
Myrus, piscis 299 a. 431 a.
Mysta 428 c.
Mysteria 640 c. sacra tractans 428 c.
Mysteriorum discipulus et conscius ib. peritus ib.
Mysteriis sacris initians ib.
Mysterium ib.
Mystica 15 b. Circa mystica qui versatur 347 a.
Mysticè 428 c. 642 b.
Mysticum carmen 428 c.
Mysticus ib. 642 b.
Mytilus, conchæ genus 431 b.

N.

NABLAM pulsans 432 c.
Nablium ib.
Nactus corpus ingens 359 c. fuero otium 366 a. sum 406 c.
Næ 433 a.
Nænia 462 c.
Nævi 606 b.
Nævus 313 c. 606 b. 714 a.
Nam 488 c. 746 c. nunc quidem ibid.
Nanciscetur meliorem prædam 379 b.
Nancisci occasionem 289 c.
Nanciscor 66 a. 89 a. 219 a. 359 c. 364 a. 365 c. 367 a. 406 c. 643 a. 672 b. 673 a. abundè 510 b. vicissim 673 a.
Nandi imperitus 332 b.
Nanus 433 b.
Naphtha 434 c.
Narcaphthum 433 c.
Narcissinus 434 a.
Narcissus ib.
Nardinus 433 c.
Nardo similis sum ib.
Nardus ib.
Nares 249 b. 486 c. 576 a. amputo 644 c. emungere 679 b. obstruere 430 a. secans 644 c. In nares infundendi instrumentum 726 b. 727 a. instillatio 726 b. Per nares rodiens 376 a.
Naribus abstergendis aptum linteolum 402 a. admoveo 695 b. admoveor 486 c. carens 576 a. editus sonus 102 c. quod infunditur 726 b. E naribus 430 a. Sub naribus enascens barba 576 b.
Naris 429 c. 430 b. 579 a.
Narium ambitus 626 b. amputator 332 a. ulcus putridum 454 a.
Narrari 201 a.
Narrari dignus 240 b.
Narratio 172 b. 240 b. 424 c. 452 a. fabulosa 374 a. 376 a. 429 b. geminata 240 b. prodigiosa 377 a. 645 b. repetita 240 b. verbosa 375 a.
Narrationis præparatio 292 b.
Narrativè 240 b.
Narratiuncula 39 c. 240 b.
Narrativus 240 b.
Narrator ib. fabularum 376 a.
Narratu facilis 240 b. indignus 573 c.
Narravisse rem sicut acciderat 240 b.
Narro 233 a. 240 b. 372 b. 429 a. 650 b. fabulas 376 b. fabulosè 376 a. 429 b. iterum 415 b. obiter 240 b. prodigiosa 377 a.
Narta 434 a.
Narthecium 433 c.
Nascendi difficultas 715 b.
Nascens difficulter ib. in summitate 715 a. malè 715 b. semine 715 c.
Nascentiæ præter naturam 714 c.
Nasci facio 714 b.
Nascor 108 c. 122 a. 123 b. 654 b. 714 a. insuper 714 c. juxta ib. præter naturam ib. sensim aut paulatim 715 a.
quæ Nascuntur è terra 714 a.
Nasi aduncitas 139 c. depressi ac demissi simitas 175 b. tota summitas 376 a.
Naso aquilino præditus 139 c. carens 576 a. simo præditus 588 subadunco præditus 140 a. suspendo 430 a. 576 a.
Nassa 313 c. 359 b. 51 c.
Nasturtium 299 b.
Nasum acutum habens 576 b. aduncum habens ib. amputo 339 a. bonum habens 576 a. mutilum habens 576 b. parvum habens ib. rectum habens seu justæ proportionis 576 a. secans 644 c. seco ib. torquendi instrumentum 369 a.
Nasus 429 c. 576 a. 579 a. Irrisio 430 a. § Piscis 431 c.
Nata. § Filia 263 c.
ad Natalem pertinens 123 b.
Natali ex die prædictiones faciens 375 b. In natali horâ noto et digero 653 c.
Natalibus obscuris ortus 502 c.
Natalis. § Natalitius 123 b. dies ib. locus 390 a.
Natalis Dei 126 a.
Natalitia 123 b. celebrare 214 a.
Natalitiam horam alicujus considerans 593 b.
Natalitiarum horarum consideratio et notatio 593 c.

Natalitias horas considero et noto 593 c.
Natalitium sidus 650 c.
Natalitius 123 b. dies 123 a.
Natando gradiens 552 a. pertranseo 439 c. pervenio ib. superare magnos fluctus ib.
Natandum 439 b.
Natans ib. 725 b. in aëre 439 b. in mari ib.
Natantes nubes 535 c.
Natare secundo flumine 439 b.
Natatilia ib.
Natatilis ib. 535 c.
Natatio 352 b. 439 b.
Natator ib. 535 c.
Natatoribus periculosus 439 c.
Natatrix 352 b. 439 b.
Natatus ib.
Nates 133 b. 359 c. 559 b. 562 c. abstergere 739 c. albas habens 73 b. bonas ib. candidas 559 b. 562 c. depressas 656 c. erectas 562 c. exiles habens ib. graciles habentes 307 b. in ore semper habens 383 a. ferio alicujus plantâ pedis 562 c. inspicere 559 b. non habens 562 c. nigras habens ib. observare adulterorum 649 c. obversas habens 562 c. pulchras habens ib. tango digito 589 b. Secundum nates 562 c.
Nati sunt è terrâ 123 c. 124 b.
Natio 123 a. 181 a. § Ordo, societas aut genus hominum ib.
Natione Syrus 123 a.
Nationis diversæ qui est 712 a. ejusdem 181 a.
Nativè 715 b.
Nativitas 123 a. 654 a.
Natium lavator 441 b. prominentiæ super quibus sedetur 180 a.
Nativus 413 b. 534 c.
Nato 332 b. 439 b. 439 c. 535 c. adversum seu contra 439 b. juxta ib. ranæ in morem 105 c. simul 332 b. 439 c. subter aquas 439 b. subtus 439 c.
Natrix 678 b.
Natu grandior 746 a. grandis 243 a. major 124 c. major sum 555 c. maximus ib. maximus sum ib. minimus 470 a. minor 124 b. 470 a. posterior 124 a.
Natum esse ad aliquid 714 a. primò 715 c.
Natura 231 b. 714 a. anceps 715 b. duplex ib. fabris 242 a. humana 64 c. inhabilis 715 b. mala ib. ut fert 714 c.
Naturâ bonus 715 a. comparatum ut est 714 a. comparatus sum ib. gracili præditus 715 b. inhabili ib. leoninâ præditus ib. longus ib. cæcus 715 c. pravâ præditus 715 b. tali præditus sum 221 b. A naturâ habeo 714 a. De naturâ dissero 377 b.
Naturæ æqualis 715 b. ancipitis ib. communitas 715 c. dissimilis 715 b. diversæ 712 a. 715 b. duplicis ib. indagandæ seu speculandæ ratio 377 a. indagandæ studium ib. instinctu 161 c. investigator 714 a. modum excedens 715 a. sponte 715 b. sponte proveniens ib. unius ibid.
Naturali dexteritate ingenii præditus ib. cum dexteritate ingenii ib. ratione 714 a.
Naturalia fœminarum 660 b.
Naturalis 714 a. dexteritas ingenii 715 b. mors 89 b.
Naturaliter 714 a.
Naturam eandem habens 715 c. humanam habens 715 a. muto 714 c. rerum disserendo exquirens seu indagans 377 a. rerum disserendo indago 377 b. triplicem habens 715 c. Extra naturam qui est 714 c. In naturam rerum prodeo 283 a. produco et producor 284 b. Præter naturam nascor 714 c. secundum naturam 714 a.
Naturarum cognitor ex corpore, oculis, vultu 132 a.
Naturas cognoscendi peritia ib. judico ex aspectu oris ib.
Natus alibi 715 b. annos viginti 123 a. annos centum 216 a. è caule 716 a. Deo 495 b. ex filio 714 a. infeliciter 654 b. iterum 715 c. ex leone 715 b. minimè ad aliquid ib. non 125 c. nuper 124 a. 390 a. 715 b. patre procul absente 125 a. in propinquo 534 b. recens 124 a. 126 a. 715 b. simul 715 c. sponte suâ 123 c. sum 123 a. 714 a.
Natus. § Filius 678 c.
Navale 194 c. 390 a. 434 b.
Navale certamen deserens ib. iter 434 a. prælium 404 b. prælium committens ib. prælium, loco prior ib.
Navales copiæ 285 b. 434 a. stationes 179 b.
Navali prælio concurrere cupio 404 b. confligo ib. decerto unâ ib. dimico in ib. oppugno ib. propugno ib. supero ib. re clarus 321 a. 324 c.
Navalia 457 a. ligna 434 b.
Navalis ib. expeditio 508 c. 535 c. materia 434 b. prælii desertio 404 b. rei peritus 249 b.
Navarchi vicarius 611 a.
Navarchum ago 81 a.
Navarchus ib.
Naves exploratoriæ, frumentariæ 194 b. 536 b. leves seu agiles 72 b. remos longos habentes 208 a.
Naves appellere 278 b. deducere in mare 194 c. deserens 434 b. fabricans 543 c. fabricari vicissim 523 a. fabricor ib. subducere 194 c. vehens et promovens 314 a.
Naufragio amitto 18 c. Ex naufragio servati ib.
Naufragium ib. 701 b. facio 118 c. passus ib.
Naufragus ib.
Navi deduco 611 b. devehor 536 b. discedo 536 a. duco 611 a. qui fertur 697 c. imponere 94 a. occurro 536 a. permeans 509 b. permeant ib. permeo 611 b. peto ib. vehens 611 a. veho 611 b. In navi corruptus et perditus 701 b. Sine navi trajiciens 611 a. Super navi qui est aut fit 434 b.
Navibus fabricandis aptus 523 a. impervia 434 b. infinitis instructus 434 c. mille instructus ib. sæpius 707 b. supero 345 c. vehebantur 536 a. Ex navibus vivens 107 c.
Navicula 51 c. 194 b. 508. 532 a. oneraria 194 a.
Navicularium exerceo 535 c.
Navigabile mare 164 c.
Navigabilis 510 b. 535 c. 536 c.
Navigandi facultatem non habere 536 b. insolens 249 b.
Navigando secundo 535 c. descendo 536 b. ingredior 536 a. transeo ib.
Navigans per mare 536 b. primo vel primum 434 b. 536 c. prosperè 279 b. unâ 536 b.
Navigare mare ib. in amore ib.
Navigatio 434 a. 535 c. 611 b. adversus aliquem 536 a. brevis et non longinqua 536 b. secunda ib.
Navigatione carens ib. prosperâ utens 536 c.
Navigationem facilem præbens 536 b.
Navigationi accommodus 535 c.
Navigationis imperitus vel inexpertus 249 b. 536 b. impossibilitas ib. societas ib. 536 c. socius 434 c. 536 b. socius sum 536 b.
Navigator 535 c.
Navigatu difficilis 536 b. facilis ib.
Navigatum mare 535 c.
Navigiolum 14 c. 535 c. 590 c.
Navigium 104 a. 322 c. 532 a. 535 c. 590 c. actuarium 208 b. piscatorium 14 c.
Navigo 434 a. 509 b. 535 c. 536 a. adversus 536 a. adversus aliquem vicissim ib. celeriter 434 c. 536 c. contrà 536 a. prior 536 b. tardè aut vix ib. unâ ib.
Navis 104 a. 194 a. 434 a. 508 c. 559 a. 590 c. cum ipso onere et mercib. 706 a. instructa et parata 208 b. nigra 340 c. oneraria 18 c. 37 b. 697 c. 706 a. prædatoria 379 b. præsidiaria 711 b. prætoria 17 c. 81 c. quiescens 81 a. tecta et constrata 707 b. transtrorum contum 236 a. Qui ipse sibi navis est 611 a.
Navis ingressus 536 a. extrema pars 434 b. onus 127 b. summitas 611 a. tractio 194 c. tutator et custos 226 c. venter 327 c.
Navium costæ 327 b. fabricandarum locus 523 a. fabricatio ib. fabricator ib. intima pars 197 c. 434 b. servator 600 b. statio 285 b. 390 a. 434 b. 479 c. stationi accommodus 379 a. 390 a.
Naulo accepto exporto 434 b. loco ib. vehendum suscipio ib. Sine naulo ib.
Naulum 94 c. 434 b. pro trajectu 508 c.
Navo operam 206 a. 208 a. 253 b. 605 c. 606 a. operam supra fidem ib. operam unâ 554 a.
Nausea 20 c. 106 a. 196 a. 434 b. 730 c. nulla 434 b.
Nauseâ laborans 20 c.
Nauseo 20 c. 195 c. 434 b.
Nauseosa res 20 c.
Nauseosæ affectiones ib.
Nauseosus 434 a.
Nauta 434 a. 535 c.
Nautarum defensores dii 434 b. more 434 a. servator 434 c. sociorum desertio 434 b.
Nautas mille habens 434 c. multos habens 434 b. socios deserens ib.
Nautica ars 277 b. 434 b. res 434 a.
Nauticam exercentes mulieres ib.
Nauticæ rei operam dans 204 b. peritus 434 a. rudis 249 b.
Nauticæ acclamationes 745 c.
Nauticus 249 b. 322 c. 434 a. deus 580 a. panis 79 a. 565 b.
Nautis carentia 434 b.
NE 416 b. dicam 275 a. fiam vereor 568 c. fortè ib. quidem 416 b. 487 b. dictu quidem fas est 416 b. nominaretur quidem 60 a. tantillum quidem 386 b. terra quidem 72 a. unus quidem 416 b. Desines ne 72 a.
Nebrias mustelus 434 c.
Nebritis gemma ib.
Nebula 439 a. 464 a. nullâ tectus 464 a.
Nebulosa obscuritas 91 c.
Nebulosus 464 a.
Nec 487 b. dum 484 c. minus tamen 47 c. opinans 182 a. tamen 418 a. verò ib.
Necessaria 82 a. 157 b. ad victum 52 c. 199 c. emens ad victum 745 a. Præterquam hæc necessaria 60 a.
Necessariæ res ad vitam ib. 107 c.
Necessarii. § Amici 199 c.
Necessariis ad iter instruo me 594 a. vescor 666 a.
Necessario 59 c. bene curo corpus 666 a. calidus est ignis 60 a.
Necessariorum seu propinquorum amans 457 c.
Necessarium 60 c.
Necessarius. § Necessariò eveniens coactus ib. § Cujus usus est necessarius ib.
Necessarius. § Amicus, necessitudine junctus ib. 199 c. 243 a. 435 c.
Necesse 60 a. esse 80 a. non esse 60 a. est ib. 156 b. 733 c. est mihi hoc facere 59 c. futurum putavit 156 b. habeo hæc facere 221 b.
Necessitas 59 c. 60 a. 733 b. comedendi 682 c. fatalis 59 c. stabilis consilii 490 a. urget 283 b. imponitur mihi 59 c.
Necessitate ib. equitare 276 a.
In Necessitatem devenire 60 a. 273 a. extremam redigo 191 a.
eò Necessitatis venire, ut dimicandum sit 733 b.
Necessitudine conjunctus 60 a. 243 a. 313 b.
Necessitudinibus gravibus circumventi sunt 283 b.
Necessitudinis gradu qui est remotissimo 50 c.
Necessitudo. § Propinquitas 60 a. § Hospitii 447 c.
Neco 30 b. 594 b. ense 353 c. fame ib.
Nectar 435 a. E nectare qui destillavit 607 c.
Nectareus 435 a.
Nectarion 480 c.
Nectendo 532 c.
Nectens, seu qui nectit ib. corollas 533 c. dolos ib.
Nectere dolos 532 c.
Necto 70 b. 186 c. 187 a. 532 c. 728 a. coronam 533 c.
Nector 70 b. 532 c.
Necydalus 435 a.
Nedum 239 b. 416 b. 459 a. 487 b. 568 c.
Nefanda 374 a. et arcana gestans 696 b. perpetrans 542 c.
Nefandum facinus 203 c. 348 c. factum 87 b.
Nefandus ib. 253 a. 255 b. 442 b. 690 b.
Nefaria actio 582 c. res 485 b.
Nefaria admittere 253 a.
Nefariè 255 b. 485 b. committi 582 c.
Nefarium ib. facinus 203 a. 582 c.
Nefarius 34 b. 253 a. 255 b. 485 a. 629 c.
Nefas 485 b. est 253 a. Per fas et nefas 164 b.
Nefastæ portæ 706 b.
Nefasti dies ib.
Nefastus 253 a.
Negandus 689 b.
Negans 689 b. Deum 253 c.
Negatio 76 b. 689 b.
Negativus ib.
Neglectè 312 c.
Neglectim 409 c. transmitto 694 a.
cum Neglectu 409 c. Ex neglectu permitto 476 a.
Neglectui habens 312 c. habeo 409 c. habeor 409 b. habere aliquem ib.
Neglectus (a.) 188 b. 237 a. 254 c. 313 a. 409 b. 410 a. 541 b. 606 a. 658 a. 746 b. prorsus 490 b.
Neglectus (s.) 254 c. 333 b. 409 b. 746 b. pecuniæ 734 b.
Neglexi 182 a.
Neglexit 359 c. jussa 409 b.
Negligebat Remp. 606 a.
Negligendus 409 b. 410 a.
Negligens 131 c. 230 b. 263 c. 312 c. 471 c. 476 a. 620 c. 746 a. operis 204 b. rerum domesticarum 203 b. sum 312 c. 446 c. 570 c. 681 a.
Negligenter 313 a. 409 b. 410 a. 568 b. 606 a. 710 b. 740 b. ago 312 c. 681 a. facio aliquid 446 c. video 471 c.
Negligentia 225 b. 230 b. 384 b. 409 b. 410 a. 710 b. 746 b.
Negligentiâ utens circa quidpiam 409 b.
Negligere 182 a. dicta patris 746 b. occasionem 230 c. oportet 409 b.
Negligo 205 c. 230 b. 313 a. 400 b. 409 c. 471 c. 476 a. 490 b. 657 c. 658 a. 710 b. 732 c. 744 b. 746 b. prorsus 409 c. 746 b. valdè 409 c.
Negligor 99 c. 409 c. 725 c. per inertiam 203 c.
Nego. § Contradico, inficior 76 b. 373 c. 416 b. 689 b. 690 b. § Denego, renuo 187 b. 438 c. 701 c.
Negotia 631 a. aliena curo 554 c. administrare publica 159 c. exhibens libenter sibi et aliis 554 b. exhibeo 630 c. facessere 553 a. facesso 630 c. propria curans 554 a. urgebant nec alia 515 a.
Negotialis 553 b.
Negotiatio 509 a. 510 c. 566 c. quæstuaria 734 a.
Negotiatione vivens 202 c. Ad negotiationem utor 509 a.
Negotiationis consors et socius 50 a. locus 734 b.
Negotiator 100 a. 509 a. 553 b. 566 c. animarum seu hominum 509 a. rerum magnarum et splendidarum ib.
Negotiatorius ib.
Negotiis distineo 631 a. distrahi ib. districtus 630 c. districtus multis 631 a. distringor 630 c. implicans se variis libenter 554 b. implico 553 b. implico me multis 554 b. implicor 553 b. vacuus 554 a. In negotiis solers 553 b.
Negotio nullo 338 b. 400 a. 515 c. 554 a. Sine negotio 425 b. 606 a.
Negotiolum 553 b.
Negotior 509 a. 554 a. 566 c. obiter 509 a.
Negotiorum osor 554 a. vacatio ib.
Negotiosus 553 b.
Negotium 101 b. 202 c. 515 a. 553 b. 631 a. 733 b. 734 a. confecit 652 c. est mihi cum aliquo 553 b. exhibeo 706 a. facessendi amor 554 b. facesso 198 c. 598 b. facesso tibi 223 c. facesso vicissim 391 b. gero 734 a. habeo cum 672 c. laboriosum 21 a. necessarium 733 b.
Nemesis 435 b.
Nemo 188 b. 416 b. 656 a.
Nemorosa loca 742 c. vallis 435 c. Non nemorosus 679 b.
Nempe 47 b. 72 a. 158 a. 239 b. 412 a. 487 a.
Nemus 173 b. 436 a. altum 140 a.
Nendi actio 439 c. ars ib. peritus ib.
Nendo ductus 325 a. non ductus ib. non connexus ib. torqueo ib. victum quærens 440 a.
ad Nendum aptus 439 c. faciles lanæ 419 b.
Nens stamina 279 a. 349 a.
Neo 325 a. 349 c. 439 b. filum 325 a.
Nepam imitans 479 c.
Nephriticus 439 b.
Nepos 56 c. 125 c. 264 a. ex filio 679 a. ex fratre aut sorore 19 c. § Ramulus 109 a.
Nepotes illius 188 c.
Neptis 125 c. 264 a. ex filio 679 a. ex fratre aut sorore 19 c.
Neptunius 550 a.
Neptunus 275 c. 550 a.
Nequam 291 b. 387 a. 600 a. 688 a. insigniter 516 a. qui non est ibid.
Nequaquam 57 a. 178 a. 242 a. 397 a. 416 b. 462 c. 484 c. 487 b.
Neque 416 b. 487 b. enim ib. verò 47 c. 418 a. Sed neque ib.

Nequeo 460 c. 509 c. quia 699 c.
Nequicquam 307 c.
Nequissime 515 a.
Nequiter ib. 600 c. ago 515 a.
Nequitia 442 b. 515 a. 554 a. 600 c. 664 c.
Neri 325 a.
Nerium 440 b.
Nerveus 438 b.
Nervi, qui usque ad unis extremum protenduntur 488 c. extracti, et qui chordarum vicem præstant 438 b.
Nervis consuens 590 b. consuo ib. intentus 638 c. septem intentus 605 c. traho ib. tractus 603 b. E nervis tortus funis 438 b.
Nervo bovino consuere ib.
Nervorum abscissio vel incisio ib. matrix 420 a. resolutio 393 b. tumores et tensiones oblongiores 699 c. vitio laborans 438 b.
Nervos adhibeo alicui, id est, confirmo, roboro ib. contendo omnes 636 b. incido 338 a. 438 b. intendens omnes facio aliquid 636 c. intendo, id est, annitor 638 b. nullos habens 438 b. resolvo ib. varios habens 657 a. tenues habens 277 b. Per nervos loquens 365 c.
Nervosæ manus habens 638 c.
Nervosus 277 b. 438 b.
Nervus 438 b. 638 c. arcûs 70 c. 107 b. 438 b. § Robur, vires ibid.
Nescii quò se verterent 277 c.
Nescio 309 c. quid mihi faciendum sit 510 a. quis 149 b. quo pacto laudem 568 b. quo me vertam 509 c.
Nescius 389 b. sum 131 b.
Nexibus carens 533 b. et vinculis involvo 70 c. multis 533 c. multis implicitus ib.
Nexile flagellum 533 b.
Nexilis 532 c. 728 a.
Nexum quod est 532 c.
Nexus (a.) ib. 728 a. eleganter 533 b. in unum ib. non ib. recens ib.
Nexus, ûs 70 c. 156 b. 186 c. 223 b. 532 c. amicitiæ 581 c. inenodabilis 67 c. intricatus 618 b.
Nexus multos habens laqueus 118 a.
Neurites 438 b.
Neuter 215 c.
Neutrâ ex parte ib.
Neutram in partem ib. in partem inclinans 571 b. inclinans animus ib. propensus sum 651 c. vergere 571 b.
Neutras in partes transeo 59 a.
Neutrius generis nomina 213 c.
Neutro modo ib. genere ib.
Neutro ib.
NICTANS crebò 432 a. non ib.
Nictantibus oculis ib.
Nictare vix cesso ib.
Nictatione crebrâ signum do ib.
Nicto 110 a. 432 a. 446 c.
Nictor 432 a. non ib.
Nidi 502 b. 455 b.
Nidificatio 438 a.
Nidificationem relinquo ib.
Nidifico ib.
in Nido nutrio 438 b.
Nidor 318 c. 326 c.
Nidore multo fumans aut redolens ib. repleo ib.
Nidorem sectans 326 c.
Nidoris expers 326 c.
Nidorosus ib.
Nidulatio 438 a.
Nidulor ib.
Nidus 294 c. 483 a.
Niger 27 a. 184 c. 273 b. 354 c. 397 c. 408 c. 472 b. 483 a. 512 b. 519 c. 522 b. 688 c. aspectu 473 b. ut carbo 64 b. cinis 27 a. hyeme 723 b. reddor 408 b. ustione 27 a.
Nigra 483 a. folia habens 712 c. navis 340 c. supercilia habens 492 a. tunicâ vestitus 729 a.
Nigræ altè naves 409 a.
Nigram cæsariem habens 719 b. caudam habens 488 c. comam habens 334 a. 719 b. jubam habens 719 b.
Nigras alas habens 560 c. nates habens 562 c.
Nigredine inficior in superficie 409 a.
Nigredo 408 c.
Nigrefacio 27 a. 409 a.
Nigresco 408 c. 519 c. propemodum 519 c.
Nigri 472 b.
Nigricans 409 a. 519 c.
Nigricantes alas habens 560 c. crines habens 719 b. oculos habens 473 b.
Nigricantia supercilia 492 a.
Nigrities 408 c.
Nigrico ib.
Nigris aquis scatens 670 c. lineis interstinctus 139 b. maculis distinctus 519 c. oculis decora 473 b.
Nigro colore imbutus 103 b. colore præditus 735 b.
Nigror 408 c. ex putredine 24 a.
Nigros oculos habens 472 b. 473 a. pilos habens 262 c.
Nigrum fructum ferens 301 b. pigmentum, quo coma denigratur 408 c. reddo 273 c. 408 c. reddo priùs 409 a. vellus habens 397 c. vinum 423 b.
Nigrum oculi 408 c. quercûs, id est, medulla ib.
Nihili 188 b. ad rem 200 b. ago 554 b. dicere, scil. quod alicujus sit momenti 188 b. efficiens 410 a. mirum 252 a. obstat 551 c. pensi mihi 285 c. proficio 554 b. refert 188 b. rei mihi fuit cum 328 a. restat 362 a. § Non 188 b.
Nihili 109 b. æstimare 498 a. facere 250 a. 688 a. facio 188 b. 476 a. 519 a. facio prorsus 9 b. homo 300 a. 574 b.
Nihilitas 188 b.
Nihilo magis 397 a. Ex nihilo hominem produxit 14 c. Pro nihilo ducere 493 a. 688 a. duco 12 b. 188 b. 630 a.
Nihilominus 188 b. 247 b. At nihilominus 47 c.
ad Nihilum redigo 188 b. In nihilum redigi 54 b.
Nimbus 463 b.
Nimio æstimo 658 a.
Nimirum 86 b. 239 b. 409 c. 412 a. 484 b.
Nimis 2 c.
Nimium 485 b. quod est 101 b.
Nimium 485 b. cresco 23 c. edo 213 c.
Nimius 2 c. 101 b. 339 c. 519 b. non 415 a.
Ningo 441 c. 729 a. aliquantum vel leviter 441 c. deorsum ib. super ib.
Nisi 23 b. 48 a. 176 a. 181 b. 239 a. 246 b. 416 b. 486 c. 536 c. 738 a. enim 487 a. fallor 460 a. forte 72 a. 168 c. quòd 48 a. 238 c. 536 c. si 536 c.
Nitatur eo, quòd &c. 595 c.
Nitens baculo ib. fundamento nullo 270 b. § Contrâ 602 c.
Nitens. § Splendens 615 c. 688 b. oris specie et vestibus 615 c.
Nitentes lebetes 27 a.
Niteo 6 c. 63 b. 122 a. 615 c. circumcirca 615 c. subtus ib. § Sum nitidâ et benè curatâ cute ib.
Niteris teste hoc 596 a.
Nitesco 1 c. 263 b.
Nitî 270 b. et acquiescere aliquâ re 223 a.
Nitidam zonam habens 238 c.
Nitidè 288 c. 387 b. 615 c. habeo me 294 c.
Nitido sermone uti 288 c.
Nitidulus ib.
Nitidum corpus habens 736 a. reddo 615 b. 683 b.
Nitidus 73 b. 288 c. 387 b. 615 c. non 387 b. reddor 615 c. unguentis 734 c.
Nitor. § Splendor 6 c. 122 a. 288 c. 387 b. 615 c. fucatus 334 b.
Nitor. § Fulcio me, incumbo, innitor 222 b. 595 c. 596 a. 734 b. seu fulcro 615 a. hoc 286 c. § Confido, fiduciam colloco 223 a. 287 a. 505 c. § Conor, contendo 106 c. 434 c. 507 b. 724 a.
Nitore marmoreo splendens 400 b.
Nitorem addere orationi 63 b. concilians 615 c. emitto ib.
Nitro eluo 441 c. mista arena 441 b. priùs perfrico 441 c.
Nitrosus 441 b.
Nitrum ib.
Nivalis 441 c. 729 a. natura 729 a.
Nive candens 73 b. conspergor 441 c. multâ tectus ib. obruo ib. obrutus 675 c. obtegor 441 c. qui alitur 665 c.
Niveo colore præditus 735 c.
Nives jaculans 102 c. Per nives gradiens 95 b.
Niveus 441 c. 322 b. 547 b. 729 a.
Nivibus obruo 102 c. 729 a. obrutus 102 a. tectus 101 c. victitans 666 c.
Nivosus 101 c. 441 c. 609 b. 729 a. valdè 441 c.
Nix ib. 729 a. cadens minutatim 496 b.
Nixu suo se continens 207 b.
Nixus. § Innixus ib.
Nixus qui in partu adhibetur 390 a.
NO 412 a.
Nobilem seu notum facio 284 a.
Nobili genere ortus 125 a.
Nobilis genere 502 c. § Celebris, Clarus 374 c. § Insignis, illustris 385 c. § Famosus, infamis 21 b.
Nobilitas generis 125 a. § Excellentia 657 b.
Nobilitatus 111 a.
Nobiliter. § Celebriter 467 a.
Nobilitor. § Clarus reddor 369 c.
Nobis duobus 178 c.
Nobiscum qui fuerit ib.
Nocens 46 c. 182 a. arboribus 524 a. cum aliis, tum sibi magis 204 c. dentibus 453 b. non 291 c. 524 a.
Nocent ungulis equorum 391 a. Quæ nocent ventribus ib.
Noceo 83 c. 108 b. 193 b. 204 c. 269 a. 276 c. 290 b. 313 a. 391 a. 524 a. 543 b. 588 a. 720 a. insuper 108 c. prior 588 b. vicissim 108 c.
Nocere aliis cui in fatis est 408 a.
Noceri cui potest 588 b. cui facilè potest 108 c. 198 c. cui non potest 391 a.
Nocet 86 a. hoc mihi 558 c.
Nocetur mihi 588 a.
Nocivum pharmacum 158 b.
Nocivus 108 b. 158 b.
Nocte 446 a. ea ipsa 446 b. et die 160 b. intempestâ 30 b. 446 a. mediâ 446 a. mediâ surgens ventus 446 b. De nocte 680 c.
Noctem amans 446 a. insomnem ducere ib. transigo 446 b. transigo totam ib. Ante mediam noctem 446 a. Per noctem 485 a. totam 446 b. faciens aliquid ib. sub noctem 680 c.
Noctes tres et tres dies dormio 446 b. Per noctes novem ib.
Noctiluca 370 a. 489 a.
Noctis quarta pars 711 b. et diei spatium 446 b.
Noctivagus 446 a. 530 c. 547 c.
Noctu 446 a. 680 c. agens aliquid 446 a. apparens 685 c. 686 a. currens 669 a. custodia 711 c. errans 530 b. evagor 1 c. facio aliquid 446 a. et interdiu 245 c. iter faciens 509 b. iter facio ib. lucens 370 a. nuntio aliquid 7 c. occurro 1 c. qui operatur 205 a. qui pascitur 436 c. pugno 404 b. sacra perago 641 c. scribo 138 c. struens insidias 390 a. surgo 178 b. videns 473 c. videns meliùs quam interdiu 474 a. vivens et vagans 107 c. volans clam 685 a.
Noctua 132 b. 338 a.
Noctuæ speciem gerens 132 b.
Noctuarum vox 316 a.
Nocturna actio 446 a. cæcitudo 474 a. caligo 418 c. custodia 446 b. 711 c. profectio 509 b. pugna 404 b. pustula 446 b. sacra 641 c. somnia 705 c.
Nocturnas excubias ago 178 b.
Nocturni venatores 207 c.
Nocturnum commentarium 446 b.
Nocturnus 446 a. fur 371 b. grassator 390 a. viator 669 a.
Nocumentum 158 b. 588 a.
Nocuus 588 a.
Nodatus 341 c.
Nodavit laqueo collum 70 b.
Nodi et collectiones in corpore humano 621 a.
Nodis substrictus 341 c.
Nodos paucos habens 434 a.
Nodosam in materiam converti 435 c.
Nodosum lorum quo servi cædebantur 613 b.
Nodosus 435 c. non ib.
Nodum solvere 297 c. 392 a. 393 a.
Nodus 70 c. 71 b. 341 c. arboris 435 c. § Flexura, et digitorum 297 a.
Nola 361 a.
Nolam pulso ib.
Nolo 30 a. 114 a. 154 b. 459 a.
Noluerunt mihi venire obviam 130 c.
Nomen 466 c. bonum habens 467 a. commune habens 467 b. commuto 467 c. dans aliis 467 a. diversum habens ib. do 139 b. 467 c. faustum habens 467 a. habens ante 467 b. habens rei non respondens 467 c. idem habens 467 b. idem habeo ib. quod imponitur personæ ob convenientiam quandam 467 a. inditum est urbi 125 a. infaustum seu malum habens 467 a. non habens 467 c. occultandum habens 467 b. odiosum habens 467 a. pulchrum habens 467 b. sacrum habens ib. suum ferens id est, veritatem nominis sui ib. Ad nomen alludo 467 c. § Celebritas, fama 466 c. celebre post obitum 690 b. illustre 369 b. § Prætextus 466 c.
Nomenclator 294 b. 376 c.
Nomenclatura 139 a.
Nomina bona habens oratio 467 a. collectiva 368 b. duo habens 467 a. duo habere ib. fingo 544 a. impono 653 c. infinita habens 467 b. multa habens ib. scribo seu inscribo 139 a. testium do 137 b. tria 467 b. tria habens ib. Ad nomina ultro respondere in delectu militum 136 c.
Nominabilis 467 b.
Nominandus 689 a.
Nominare aliquem 372 b.
Nominari qui potest aut debet 467 a. qui non potest 467 c.
Nominatim 198 c. 292 c. 467 a. 573 c. appellare 293 a. consecro 467 c. recenseo 466 c.
Nominatio et proditio 100 c.
Nominatissimus 467 b.
Nominativus 467 a.
Nominatorius ib.
Nominatus. § Celebris 467 c.
Nomine 467 a. carens ib. communi 467 a. diverso ib. eodem ib. mendaci 467 c. obscuro esse 384 a. rei convenienti 467 a. rei non convenienti 477 c. rei verè respondente ib. vero 466 c. 467 c. Absque nomine 467 a. De nomine nosse 188 c. § Causâ, gratiâ. Hujus nomine 679 c. 721 c.
Nominibus honestis 466 b.
Nominis communitas 467 b. convenientia cum re 467 c. diversitas 467 a. mali 502 c. mutatio 467 c. splendor 369 c.
Nomino 9 a. 292 c. 293 a. 320 c. 466 c. 467 c. ex adverso ib. contra designandam 100 c. insuper 467 c.
Nominor 292 c. 293 a. 467 a. 734 a.
Nominum artifex 205 b. fictio 544 a. fictor ib. impositio 653 b. impositor 653 c. inscriptio 139 a. inscriptor ib. multitudo 467 b. scriptio 139 a. scriptor ib.
Non 188 b. 487 b. abs re 592 a. ampliùs 215 c. 216 a. ante quàm 556 c. autem 48 a. certè 487 b. enim ib. equidem ib. jam 215 c. igitur 187 b. ita pridem 559 b. item 48 a. minùs 188 b. modò 487 b. modò non 459 a. 467 b. multò ante 558 a. per Jovem 394 b. 487 b. possum 180 c. 420 c. possum non 416 b. poterit fieri 568 b. quòd 487 a. solùm 416 b. 426 b. 487 a. solùm non 459 a. 485 c. 487 a. 568 c. tamen 418 a. 487 b. ut ib. 568 c. Si non 486 c. Tantum non 485 c. Verum non 418 a.
Nonagenarius 216 b.
Nonagesimus 197 b.
Nonaginta ib.
Nonarius numerus ib.
Nongenti ib.
Nonne 48 a. 72 a. 122 a. 239 b. 432 c. 487 b. 568 b. igitur 72 a.
Nonnihil 656 a.
Nonnulli 197 a. 215 c.
Nono die 245 c.
Nonus cujus jam est dies 197 a.
Norma 130 a. 298 a. 324 b. Ad normam examino 298 b. Secundum normam ib.
Nos duo 178 c. ipsos 176 b.
Noscere 398 b.
Noscito 130 a. 286 a.
Nosco 129 b. 130 a.
Noscor 120 c.
Nosocomium 447 c.
Nosse de nomine 188 c.
Noster 176 c. 179 a. 303 a. duorum 179 a.
Nostra patria ib. ratio aliter comparata est ib.
Nostram domum ib.
Nostras 146 b.
Nostris à partibus stans 179 a.
Nostrum 178 c. duorum 179 a.
Nota omnibus 231 a. omnibus oratio 452 b.
Nota, æ 101 a. 585 b. 640 a. et specimen 148 a. impressa 628 b. 721 a. insculpta 721 a.
Notâ distinguo ib. insignio 585 c. 628 c. signo 615 c.
Notabilis 585 b.
Notæ impressio 721 b.
Notæ literarum 721 a.
Notam differentiæ habens 721 a. exprimo ib. habeo ib. ignominiæ abstergere 169 b. ignominiæ inurere ib. imprimo 585 b. inuro 34 c. inuro famæ alicujus 578 b.
Notantur 649 c.
Notarius 139 a.
Notas impressas non habens 721 b. in orrhopygio habens 615 c. Literæ quæ per notas arcanas scribuntur 652 c.
Notatio 372 c. 585 b. 649 a.

§ Originis verborum indicatio 575 b.
Notatorius 585 b.
Notatus 192 b. 586 a. ignominiâ 169 b. non 586 a.
Notavit nos 448 c.
Nothi 13 a.
pro Notho habeor 441 c.
Nothos qui odit ib.
Nothus 125 a. 441 c.
Notificatorius 130 a.
non Notificatus 132 a.
Notifico 130 a.
Notio 442 c. 483 b. et conceptus mentis 99 b. et forma cujusque rei 189 b.
Notiones animi 500 b. primæ ib.
Notis albis compunctus 615 c. compunctus ib. compunctus undique ib. compungo ib. compungo rursus 615 b. compungo undique 615 c. compungor 615 b. distinctus 137 c. distinguo 615 b. excipio 586 a. nullis compunctus 615 b. variatus 615 c. utor in scribendo 139 a.
Notitia 33 b.
Notitiam præbens 130 a. In notitiam qui venit 132 a.
Noto. § Insignio 585 b. 586 a. puncto 615 c. vestigio impresso 721 b. § Observo 640 a. diligenti animadversione 649 c. § Incesso, taxo 22 b. dicterio vel scommate aliquem 585 c. infamiâ 338 a. 658 a.
Notum seu nobilem facio 284 a.
Notum 685 a. facio 130 a. 582 a. 615 a. 725 a. fecerunt 132 a. reddo 8 c.
Notus 129 c. 130 a. 564 b. aliis 151 b. famâ circumquaque 564 b. fio 130 a. multis 151 b. § Familiaris 130 a.
Notus. § Auster 445 b. siccus ib.
Nova loquendi ratio 575 c. luna 418 c. nupta 121 c. 145 c. 445 b. 446 a.
Nova designo 644 b. faciens 543 b.
Novâ re perturbor 501 b.
Novacula 448 c. 449 b.
Novaculâ abrado 449 a. rado 448 c. rado in orbem 449 b. rado subtus ib. rador 448 c. 449 b.
Novæ civitatis civis 548 a. rei designatio 437 c.
Novæ res 644 b. tabulæ 337 a.
Novale 437 b.
Novalis ib. ager ib.
Novandorum agrorum, tempus 437 b.
Novarum rerum designatio 554 c. molitio 437 c. 644 b. studiosus 437 b. 543 c. 644 b. rerum studium 437 b. 543 c.
Novas res facio 543 b. 644 b. res moliens 437 c. 644 b. res molior 437 c. 543 c. 554 c. 644 b. vias secans ib.
Novatio 437 b. agrorum ib. rerum 644 b.
Novatus 437 b. ager ib.
Novè 289 b. 437 b. 644 b.
Novella platanus 437 b.
Novellos surculos sero clanculum 427 b.
Novellum germen 338 c. 339 a. 427 b. plantarium 427 b.
Novellus 437 b. ramus 427 b.
Novem 197 a. annos habens 429 c. chordas habens 731 b. cubitorum 524 c. dies 245 c. mensium 418 b. Musæ 236 a. pedes habens, seu pedum qui est 551 c. sonos habens vel reddens 700 b. 717 a. ulnas longus 477 c. voces habens 717 a. Per novem noctes 446 b.
November 65 b.
Novenarius numerus 188 a.
Novennalis 216 b.
Novennis 216 b. 746 a.
Novennium 216 b.
Noverca 419 c.
Novercalis ib. animus ib.
Novi cives 548 a. coloni 282 b.
Novi (v.) 129 b. 130 a. 182 b. 286 a. certissimè 697 c. probè 182 c. 277 c. 286 a. supra alios 182 c.
Novies 197 b. tantus ib.
Novis rebus immineo 36 c.
Novissimè 558 a. 690 c.
Novissimus. § Ultimus 437 b.
Novitas 289 b. 437 b. 644 b. inusitata 660 c. sermonis 575 c.
Novitate rei quasi peregrinâ obstupefacio 447 c.
Novitatem decentem habens 555 b. Ob rei novitatem in admirationem et stuporem adducor 447 c.
Novitatis amator 289 b. artifex 543 b.
Novitii servi 726 c.
Novitius in religione 715 c.
Novo (v.) 289 b. 437 b.
Novo anno ineunte 437 b. modo 289 b. modo compactus 523 a. more 644 b.
Novum institutum ib. In novum annum 437.
Novus 289 b. 437 b. 440 a. 565 b. 621 b. 660 c. 690 b. dolor 437 b. fructus ib. mensis 418 b.
Nox 1 c. 147 c. 395 c. 418 c. 446 a. 708 c. et dies, id est, spatium viginti quatuor horarum 245 b. illunis 418 c. intempesta 664 c. media 56 c. 446 b. 483 a. 580 c. 664 c. prima 446 b. sublustris 391 a. tenebricosa 461 c. § Tenebræ mortis 446 a.
Noxa. § Damnum, damni illatio 86 a. 101 a. 108 b. § Exitium, lues, calamitas 314 a. 391 a. cui illata non est 391 a. § Culpa, reatus 223 b.
Noxæ expers 86 a. 108 c.
Noxam infero 85 c.
Noxas depellens 72 b.
Noxia 588 a. et parva natura 408 a.
Noxio animo præditus 265 b.
Noxiam 588 b.
Noxius 72 a. 86 a. 108 c. 181 c. 204 c. 237 b. 291 b. 314 a. 394 a. 461 c. 462 a. 524 a. 588 a. 627 a. 719 c. animo 265 b. hominibus 588 a. homo ib.
NUBE ruptâ exoriens ventus 439 a. E nube prorumpens ib.
Nubecula ib.
Nubentibus puellis 445 c.
Nubere secundò 121 c.
Nubes 438 c. 439 a. 514 b. atra 43 b. densissima 360 c. frontis 438 c. § Ingens et conferta multitudo ib.
Nubes accumulans 439 a. atras reddens, seu atras cogens ib. coactas habens ib. cogens 5 a. cogo 439 a. excedens ib. excitans 178 b.
Nubibus conctis obscuro 439 a. obduco ib. obductum esse 622 b. obductus 439 a. tetricis obductam frontem habens ib. propinquus ib.
Nubigena 124 a.
Nubilem ætatem prætergrediens puella 245 c.
Nubiles puellæ 339 a.
Nubilis 121 c. virgo 38 b. 61 c. 632 a.
Nubilosus 439 a.
Nubilus ib.
Nubium coactio ib. congregatio ibid.
Nubo 121 c. 339 a.
Nocens 302 a.
Nucifrangibulum 18 c.
Nucis speciem referens 302 a. nuceus 170 b.
Nucleo similis 566 a.
Nucleorum Persicorum ossa 405b.
Nucleum eximo 129 b. mollem habens 566 a. non habens ib.
Nucleus 127 b. 197 c. 566 a.
Nuda et è vagina educta acies gladii 602 c. terra, id est, non consita 741 c. vita 140 c.
Nudabo ensem 307 c.
Nudans sinum 229 a.
Nudatio 140 b. 741 c.
Nudator 741 c.
Nudè. § Leviter ib. § Simpliciter 90 c.
Nudis pedibus incedo 109 b. 551 b.
Nuditas 741 c. pedum 157 a. et tenuitas metri 416 a.
Nudius tertius 559 b. 728 b.
Nudo 140 b. 741 c. circumcirca 741 c. simul 140 c. § Revelo, apertè dico 152 c. § Exuo, spolio 228 b. 603 b.
Nudor 140 b. § Spolior 623 c.
Nudorum ludus 494 b.
Nudos pedes habens 551 b.
Nudum semen habens 604 b.
Nudus 140 b. 228 b. 387 c. 741 c. armis 140 conspicior 153 b. in summo 741 c. sum 140 c.
Nuentium more inter dormiendum 133 b.
Nugacitas 704 a.
Nugaciter dictum est 92 c.
Nugæ 22 c. 43 c. 383 a. 385 b. 616 b. 678 c. 704 a. hæ jam sunt veteres 234 a. ludicræ 25 b.
Nugamenta subtilia 383 a.
Nugamentum 385 b. 616 b.
Nugari 22 c. 365 b.
Nugas inanes deblaterans 384 c. loquor 377 a.
Nugatio 382 c. 385 b.
Nugator 92 c. 105 c. 336 c. 368 b. 365 b. 375 c. 377 a. 383 a. 400 a. 520 a. 704 a. garrulus 373 a.
Nugatores 425 b.
Nugatoria verba 61 a.
Nugatorius 376 c. 385 b. 704 a. sermo 377 a.
Nugatrix 365 b.
Nugax 371 a. 385 b. 704 a.
Nugo 206 b. 704 a.
Nugor 173 c. 336 c. 365 c. 375 a. 376 c. 383 a. 385 b. 678 c. 704 a. 740 b. passim et ubique 704 a. unâ 385 b.
Nulla 188 b. curâ dignus 746 b.
Nullæ et irritæ leges 231 b.
Nullatenus 56 c. 57 a. 484 c. 630 c.
Nullitas 188 b.
Nullius pretii 56 c. 450 c. 688 a. 699 c. homines 188 b. homo 656 a. res 385 b. usus sum 732 c.
Nullo loco esse 407 a. ex loco 56 c. 57 a. modo 397 a. 416 b. 462 c. 484 c. 630 c. 662 c. negotio 400 a. 515 c. 554 a. in numero esse 407 a. pacto 416 b.
Nullum 188 b.
Nullus 56 c. 188 b. 416 b. 656 a.
Num 432 c. Considero num sit ib.
Numella 338 b.
Numellis inclusa crura habens 591 c.
Numen 233 b. duplex 233 c. duplex qui statuunt ib. supremum 142 b.
Numerabilis 75 a.
Numerandi arte pollens 377 c. peritus 75 a.
Numerare ib.
Numerat se inter pauperes 634 a.
Numeratio 75 a. 378 b. facta posito calculo 378 b.
Numeratu facilis 75 b.
Numeri ejusdem qui est ib.
Numeris carens seu modis 578 a. modulisque musicis exornans 427 c. Absque numeris seu modis 578 a.
Numero decem 75 a. et loco habeo 372 c. impari 519 b. in aliquo qui habetur 75 a. in nullo esse 231 b. 407 a. in nullo qui est 75 a. par et æqualis 75 b. plurali 534 b. in numero habitus 75 a. servorum habere 12 b. sum 214 c.
Numero (v.) 516 b. distinctè 75 a. inter 378 b. iterum 516 b. § Persolvo 651 c.
Numeror 75 a. 642 a.
Numerorum peritus 578 a.
Numeros faciens seu modos ib. Ad numeros aptos redigo ib. In numeros militares refero 157 b. 435 c.
Numerosa gens 485 b.
Numerosè 578 b.
Numerosus 423 a. 548 b. § Numerorum modulationem habens 578 a.
Numerum ineo 378 b. in numerum referre 281 c. amicorum referre 136 b. virorum ascribi 634 a. ephebiorum transeunt 212 b. Ultra numerum qui est 75 b.
Numerus 75 a. 214 c. impar 78 c. 519 b. millenarius 728 c. par 78 c. § Modulus, rhythmus 578 b. § Homines nullius pretii 75 a.
Numine afflatus 224 a. 253 b. 254 a. 368 c. 697 a. afflatus sum 224 a. 514 a. afflor 253 c. 254 a. agor ib. correptus agor 697 a. divino non afflatus 253 c. 254 a.
Numinis afflatio 253 b. afflatu ib. 254 a. afflatus 224 a. 368 c. 697 a. instinctu 253 b.
Numisma 442 a. æreum 720 b.
Nummatus sum benè 242 b.
Nummi aurei 736 b.
Nummos colligo 373 b. percutere ex stanno 336 b. In nummos conflo 442 b.
Nummum falsum percutio 337 b.
Nummus 445 b. aureus 736 b. subnotes 382 a. subæratus 337 b.
Numulariorum more 55 c.
Numularius ib. 56 a. 305 c. 331 a.
in Numulos comminuo 305 c. 306 a.
Numulus 305 c. 615 c.
Nunc 78 b. 241 a. 446 a. autem 11 c. jam 446 a. primum ib. quoque ib. An nunc fletis? 78 b. Etiam nunc 38 b. 215 c.
Nuncupari. § Dedicari 716 c.
Nuncupatio. § Dedicatio ib.
Nuncupatus est 573 c.
Nuncupo. § Appello 467 a. 544 a. § Vota 219 c. § Dedico 716 c.
Nuncupor 467 a.
Nundinarium forum 509 a.
Nundinator animarum seu hominum 509 b. sacrilegus 298 c.
Nundinor 73 c.
Nunquam 484 c. 487 a.
Nunquid 50 c. 72 a. 188 b. 239 a. 416 b. 432 c. 487 b. fateri necesse est 50 c. igitur 48 a. sed nunquid? ib.
Nunquis 416 b.
Nuntia 3 c. vitæ hora 13 c.
Nuntiatio 4 a. 419 a.
Nuntiativus 3 c.
Nuntiator 419 a.
Nuntiavit 384 c.
Nuntii læti præmium 4 b.
Nuntii afferebantur crebri 705 b. celeres 667 a. infelices 690 a. sermones 564 b.
Nuntio allatus 3 c. carens 4 b.
Nuntio (v.) 3 b. 4 b. 177 c. 186 c. 187 a. 419 a. 689 b. 706 b. circumquaque 3 c. 4 b. clam 4 b. noctu aliquid 7 c. simul 4 b. victoriam ib.
Nuntior 3 b.
Nuntios retulit 384 c.
Nuntium emitto 610 c.
Nuntium 3 b. 4 b. lætum 4 b. lætum affero ib.
Nuntius 3 b. 4 c. 84 c. 292 c. 667 a. 689 a. ipse qui sibi est 4 b. lætus et faustus ib. malus ib. mendax 4 c. unà qui mittitur 4 b. qui interfuit ib.
Neo 427 a.
Nuper 11 b. 78 c. 79 a. 82 a. 140 b. 273 a. 437 b. 559 altus 666 a. acutus 44 a. captus 46 c. celebratæ nuptiæ 145 c. concretus 234 b. constitutus 282 b. dictus 690 b. discere qui cœpit 398 c. emptus 745 b. fabricatus 647 b. fusus 727 b. insitus 715 c. irrigatus 74 a. natus 390 a. 715 c. plantatus ib. pullulans 250 a. sectus 644 a. 645 a. tortus 621 b. uxorem qui duxit 141 a. virens 250 a.
Nuperrimè 140 b. 690 c.
quæ Nupsit falsò 446 a.
Nupta 445 b. infelix 445 c. nova 121 c. 145 c. 445 b. 446 a. recens 236 a.
Nuptæ 234 c.
Nuptam deduco 611 b.
Nuptiæ 121 b. 249 b. 312 c. 445 c. 450 b. 679 b. acerbæ cui contigerunt 121 c. celebratæ nuper 145 c. clandestinæ 226 b. communes et promiscuæ 121 c. iteratæ ib. malæ ib. pollutæ ib. sceleratæ et contra fas contractæ 445 c. secundæ 550 b. seræ 121 c. 122 a.
Nuptiale carmen 679 b. epulum celebrare 142 c. festum seu epulum 121 b.
Nuptiali more 445 a. veste indutus ib.
Nuptialis 121 b. oratio 249 b. tunica, quam sponsa sponso dat 179 a.
Nuptiarum auspex, instructor et exornator 611 b. arrhabo 425 a. conciliandarum ars ib. conciliatrix ib. expertus 235 c. præses deus 679 c.
Nuptias adornans 445 c. amans 122 a. ambio 425 a. ambio clàm ib. apparans 611 c. apparo ib. celebrare 121 c. celebrare choris 731 b. celebro 641 b. conciliare 424 a. concilio alicui 425 a. contracturus brevi 121 c. contrahere ib. non expertus vel expertus ib. furor 321 c. moliri 553 a. perficiens 122 a. solvens 121 c. Ante nuptias qui fit 641 c.
Nuptiis felix 121 c. junctus ex 234 c. junctus primis 236 c. privans 121 c.
Nuptui collocanda 445 c. colloco 121 c. collocor ib. 445 c. datur mihi 445 c. do 82 b. 162 a. 445 c.
Nuptum dare virgines 162 c. do 445 c. 457 b. do simul 162 c.
Nuptura 445 c.
Nupturio 121 b.
Nurus 445 b. 446 b.
Nusquam 56 c. 57 a. 485 a. alibi 50 b. 57 a. terrarum 57 a.
Nuto. § Caput concutio 438 c. § Inclino, propendeo, vergo 438 b. ad ruinam 438 c. simul ib.
Nutricaria 656 b.
Nutricator ib.
Nutricatu difficilis 666 a.
Nutrice eadem usus 656 b.
à Nutrice educatus 666 a.
Nutricor 656 b.
Nutriendi greges scientia 666 a. vi præditus 665 a. 728 c.
ad Nutriendum aptus 665 a.
Nutriens animal 666 c. apes 666 b. malè ib. populum ib. vitulos 666 c. probè 666 a.
Nutrimentum 665 a. copiosum suggerens 665 b.
Nutrio 267 c. 332 c. 546 b. 588 c. 656 b. 665 b. 692 b. animal 666 a. barbam 666 c. bene me necessitate coactus 666 a. comam 180 c. 666 b. curâ magnâ 332 c. in 665 b. in nido 438 b. insuper 665 b. latenter ib. præter 665 c. simul ib.
Nutrior 456 b. 665 a. bene 666 a.

malè 666 b. non 666 a. in umbrâ 665 c.
Nutrire 53 b. herbam 85 c. comam 334 a.
Nutriri qui solet 665 a. non 666 a.
Nutritio 636 b. 665 a. animalium 666 a. avium 666 b. bona 666 a. equorum 666 b. mala ib. mendicorum 666 c. morbi 666 b.
ad Nutritionem animalium pertinens 666 a.
Nutritionis communitas 665 c. præmia 665 a. Scientia circa communem nutritionis rationem versans 666 b.
Nutritus 256 c. 636 b. 665 a.
Nutritor 256 c. 636 b. 665 b. anguillarum 666 c. equorum 666 b. juvenum ib. omnium 666 c. ovium 666 b.
qui Nutritur à populo 666 b. non nutritur 666 a. Quod nutritur 665 a.
Nutritus ib. ab aviâ 656 b. à Jove 665 c. à vento ib. benè 636 b. 665 b. 666 a. bene admodum 665 c. domi ib. frugibus 666 b. in aquâ 665 c. in monte ib. 666 a. in profundo 665 c. in terra ib. melle 666 a. molliter 665 c. recens ib. 666 a. simul 434 b. 665 c. Vere 665 c.
Nutrix 256 c. 395 b. 636 b. 665 a. amoris 666 a. equorum 666 b. herbarum 666 c.
Nutu denego 438 c. indico ib. jubeo ib. peto ib. recuso ib. significo ib. veto ib. uti 438 b. Pendere et nutu suo in terram deferre ib. E nutu meo pendentes 78 a.
Nutum do 438 b. Ad nutum divitum viventes 234 a.
Nutus 438 b. § Devergentia, inclinatio ib.
Nux avellana 302 a. castanaica 302 c. juglans 302 a. odorata, vulgò moschata 302 b. pinea 486 b.
Nycticorax 338 c.
Nympha 445 b. Ad nymphas pertinens 445 c.

O.

O 743 c. calamitatem ib. calamitatem meam 454 b. dico, vel exclamo 743 c. dii immortales ib. impedens 454 b. iniqua consilia 275 c. me miseram 454 b. miseram te 287 c. rem miram 743 c. vulnera dolorifica 287 c.
Ob. § Propter 160 b. 187 c. 199 a. 498 a. 519 a. justitiam laudatur 187 c. multa 196 c. pulchritudinem laudari 28 c. quam rem 196 a. quod 199 a. § Oculos dicit tibi, id est in faciem 503 a. oculos pono 286 b. 684 c.
Obæratus 146 a. 733 c. 734 a. supra facultates 734 a.
Obambulo 502 a.
Obbrutesco 377 c.
Obcallescere 673 c.
Obdidit ostio lapidem 651 b.
Obdo ib.
Obdormio 217 b. 327 c. 328 a. 680 c.
Obdormisco 328 a. 446 c. 680 c. vehementiùs 694 c.
qui Obdormivit 146 c.
Obduci 100 c.
Obduco 367 b. 331 c. ære 720 c. callum 673 c. liquefacto 619 a. tenebras 598 a.
Obducor 531 c. 714 c. caligine 439 a.
Obductâ fronte qui est 492 a.
Obductæ ferro clavæ 673 c.
Obducti crâssâ hac carunculâ 100 c.
Obductum esse nubibus 622 b.
Obductus ære 720 c. nubibus 439 a.
Obduro 222 c.
qui Obdurarunt et confirmarunt animum periculis 616 b.
Obduratio 591 b.
Obduro 591 b. omni ex parte 591 c.
Obduruisti adversus gelu 346 a. Anima quæ obduruit 591 b. Qui non obduruit ib.
Obediens 39 c. 505 c. 506 a. calcari 184 a. 246 a. Deo 506 b. stimulo 184 a. 246 a.
Obedientia 39 c. 40 b. 81 b. 246 b. 505 b. 506 b.
Obedio 81 b. 506 a. non 41 b. 506 b.
Obeli appositio 450 c.
Obeli qui Homericis versibus apponebantur 569 a.
Obelisco præfixa lucerna 392 a.
Obeliscus 450 b.
Obelo noto 450 c.
Obeo. § Circumeo, lustro, percurro, oberro 452 b. 460 a. 546 c. 620 c. 621 a. 664 a. in orbem 460 a. § Administro, perfungor 641 c. domini seu regis more 598 c. munus publicum 203 a.
Obequito 191 a. 276 b.
Oberrans 233 c. interdiu 705 b.
Oberrare facio 530 b.
Oberratio 531 a. et expatiatio quæ fit temere 52 b.
Oberro 212 c. 445 a. 459 c. 530 c. 531 a. 620 c. et temere expatior 52 b. dubius animi et inquietus ib. iterum 530 c. simul 701 a.
Obesitas 503 c.
Obesum reddo 530 a. 581 b.
Obesus 387 a. 503 b. 526 a. 549 c. 581 b. reddor 503 c. sum 387 a.
Obeundo lustro 547 b.
Obex 97 b. 266 b. 361 c. 394 b. 493 a. 563 a. 707 b.
non Obfirmati ad pietatem 210 c.
Obfirmato animo sum 346 a.
Obfirmatus in suâ sententiâ 131 c.
Obfirmo 287 a.
Obfusco 54 b. 260 b. 413 b.
Obfuscor 439 a.
Obice trajecto obsero 97 b.
Obiens 503 a.
Objecit devorandum canibus 652 b.
Objecta quæ sunt 293 b.
Objectaculum. § Tutamen 100 c.
Objectantes crimina 293 b.
Objectare caput lapidibus 225 c.
Objectio criminis 293 c. judicii dictati 100 c.
Objecto 638 a. probrosè 466 b.
Objectum quod quis sibi propositum habet 305 c.
Objectus bestiis 100 a. sum 505 b. sum quasi propugnaculum ib.
Objectus, ûs 100 c.
Objicere (scil. brutis edendum) 100 a. crimen 694 b. servituti 230 c. urbem aliquibus, sc. evertendam ib.
Objiciens manus 225 a. hoc criminis loco 36 a.
Objicio. § Appono 652 b. et ostento 100 a. § Expono, offero 652 a. me imprecationibus 100 b. periculo 652 a. potestati 230 c. § Obtendo, oppono 100 b. 225 a. § Exprobo 293 c. 695 c. 696 a. præterea 466 b. § Propono, in quæstionem addero 100 b. per exceptionem sermonis 368 b.
Objicior 100 a.
Obiratus 477 b.
Obire diem vadimonii 66 b. munus 205 a.
Obiter 205 b. affero 695 a. damnum vel fructum capio 372 a. hortor 307 b. memoro 424 b. tango 71 a. tracto 509 a.
Obitus 108 a. 327 c. 392 c.
Objurgans libenter 658 b.
Objurgatio 200 c. 537 c. 644 c. 658 b.
Objurgator 307 c. 434 c.
Objurgatrix vox 435 b.
Objurgo 200 c. 365 c. 388 b. 434 c. 537 c. 538 c. 658 a.
Objurgor seriùs 720 a.
Oblædo 108 c.
Oblæsam mentem habens 708 b.
Oblæsio pedum ex offensione 339 c.
Oblæsus 588 b.
Oblata et fatuita 66 b.
Oblatio 693 b. 695 b. munerum 696 c. spontanea 189 c.
Oblatis inescatus 658 a.
Oblatro 679 a. undique ib.
Oblectamentum 2 b. 122 a. 241 c. 252 c. 263 c. 372 a. 646 b.
Oblectandi vim habens 17 a.
Oblectans animum 218 a. 444 b. homines 117 c. mentem 252 c. omnes 646 b.
Oblectare [illegible] b. 214 a.
Oblectatio 372 a. 646 b. animi [illegible] a.
Oblectatrix omnium vitiis 252 c.
Oblectatur his 126 c.
Oblecto 6 c. 220 b. 241 b. 646 a. 708 c. animum 17 a. me 646 b. me hac re 2 b. me jocis 200 b.
Oblector 313 b. 501 a. 646 b. insuper 646 b.
Obligata vulnera habens 156 c.
Obligatio. § Circumligatio ibid. § Obstrictio 223 b.
Obligatum oculum habens fasciâ 632 a.
Obligatus non 156 c. § Obstrictus sum 224 a.
Obligo. § Circumligo 156 c. 157 a. omno 703 a. § Obstringo 367 c.
Oblimo 274 b.
Oblino 44 c. 335 c. 531 b. 734 c. circumcirca 734 c.
Oblinor 531 b. 734 c.
Obliqua via 618 b.
Obliquans sese 171 c.
Obliquare 388 c.
Obliquatio 388 c. 530 a.
Obliquè 100 a. 302 a. 383 b. 388 c. 530 a. 597 a. aspicio per 358 c. currens 668 c. incedens 95 b. 531 a. incedo 509 b. vagor 547 a. § Non apertè, obscurè 530 a. nuntiare ib.
Obliquitas 302 a. 388 c.
Obliquo 171 c. 530 a. 597 b.
ex Obliquo 679 c.
Obliquum reddo 388 c. In Obliquum declinavit 679 c.
Obliquus 66 c. 171 c. 302 a. 383 b. 388 c. 530 a. 589 c. 597 a. 618 b. 627 a. aliquantum 530 a. qui in latus procedit 589 c. utrinque 388 c.
Obliteratio 44 c. 54 b. 685 c.
Obliterata difficile 44 c.
Obliteratum judicium 44 b.
Oblitero ib. 53 b. 54 b. 138 a. 449 a.
Oblitus 384 b. laborum [illegible] molestiarum 515 c. punire 545 c. sui 384 b.
Oblivio 384 a. 424 c. 709 a. ejus quod didicimus 398 b. injuriarum 292 a. 424 c. memoriam rerum obruens 324 b. ne te capiat 30 a.
Oblivione deletus 494 c. obruens 384 a.
Oblivionem inducens 384 b. inducens vocis 700 b. inducere 542 a. induco 384 b.
Oblivioni mandari qui nequit 384 b. mando 424 c. tradere 163 a. 384 a. traditus sum 384 b.
Obliviosam mentem habens 709 a.
Obliviosè 424 c.
Obliviosus 384 b. 424 c.
Obliviscens citò alicujus rei 206 b.
Oblivisci facio 384 b. Cujus Oblivisci non possumus ib.
Obliviscor 281 a. 384 b. 424 c. accipere 384 b.
Oblongus 417 a.
Obloquar 187 c.
Obloquor 8 c. 365 c. 700 a. 716 b. 741 c.
Obloquutor 365 a.
Obluctari vento dicitur navis 475 a.
Obluctatio 210 b.
Obluctator 496 c.
Obluctor 279 b. 496 c. 497 a.
Obludo 494 b.
Obmurmuro 134 c.
Obmutescens 133 c. taciturnitas ibid.
Obmutescere 717 a.
Obmutesco 90 c. 568 b.
Obmutuit 432 c.
Obniti pervicaci audaciâ 247 c.
Obnitor 207 b. 287 a. 475 a. 744 a. viribus 287 a.
Obnixè rogo 387 a.
Obnixus, ûs 279 b.
Obnoxii febribus quotidianis 46 c. servituti 223 b. veterno 36 a.
Obnoxium corpus peccato 733 c. execrationi esse 223 b. frigori esse 40 b. morbis esse 364 c.
Obnoxius 94 c. 223 b. 724 c. 734 a. contumeliæ 394 a. crimini 36 a 218 a. damnis et injuriis 198 c. è re judicatâ [illegible] a. legibus 223 b. morbis et senio 46 b. mortalibus omnibus, et subjectus 213 a. piaculo 225 a. sum 223 b. 491 b. sum tibi 36 a. sum tibi injuriæ 491 b.
Obnubilo 439 a. 598 a.
Obnubilor 439 a.
Obnubilus ib.
Obnubo 295 c. me 296 a.
Obnuntiatio 148 b.
Obnuntiator 4 a.
Obnuntio ib.
Obolaris 450 c.
Oboli duo ib. tres ib.
Obolis quatuor valens ib.
Obolorum decem 587 c.
Obolus tres æquans pondere vel pretio 450 c.
Obolus 450 c. 514 a. 705 c.
Oborior 714 b.
Oboritur caligo oculorum 54 b.
Obortus recens pudor 250 a.
Obrepentes auribus vestris 39 c.
Obrepo 175 a. 528 a. perniciosè 701 a. Qui Obrepserunt 137 b.
Obreptio 175 a. 321 b.
Obrodo 672 b.
Obrogo legem 137 c. 653 c.
Obruens mentem suam ebrietate 295 c.
Obruere mentem 324 b.
Obrugata cute 578 c.
qui Obruitur mari 324 c.
Obruo 111 b. 324 b. 727 c. aggestâ terrâ 727 c. velut cinere 607 a. loquacitate 365 c. mari 249 b.
Obruor 103 b. fluctu 324 b.
Obrutus 727 c. argumentis sophisticis 103 b. loquacitate 365 c. velut cinere 607 a.
Obryzum aurum 430 c.
Obscœnè loquens 374 c. 573 c. loquor 374 c. perpetrans 542 c.
Obscœnè facta 204 b.
Obscœnitas 103 b. [illegible] 26 c.
Obscœnitatem Lesbiorum imitor 382 c.
Obscœnus 589 b. sermo 374 c.
Obscura 472 c. lux 57 b. nubes 43 b. res esse dicitur et ignota 384 a. spes et non penitus certa 54 b. 57 b.
Obscuræ literæ, quæ vetustate attritæ vix adparent 57 b.
Obscuram lucem reddens 87 b. vitam degens 107 c.
Obscurandi vim habens 54 b.
Obscurari 676 a.
Obscuratim 54 b. 57 b. 237 c. 590 a.
Obscuraturus veritatem 620 b.
Obscuratus 676 a.
Obscurè 54 b. 57 b. 158 c. 182 a. 390 b. § Ænigmaticè, non apertè, non manifestè, tectè 28 c. 168 c. 530 a. 582 b. 685 b. fero 352 c. innuo [illegible] b. loquor et occultè 103 c. significo 28 b.
Obscurior et ignobilior 54 b.
Obscuriores et exiliores ictus 57 b.
Obscurus natalibus ortus 582 c.
Obscuritas. § Caligo, tenebræ 237 c. 390 b. 493 a. 590 a. 685 b. 740 c. nebulosa 91 c. § Metaph. 582 b.
Obscuro 54 b. 57 b. 134 c. 295 c. 352 a. 596 c. 598 a. 685 c. coactus nubibus 439 a. unà 237 c.
Obscuro nomine esse 384 a.
Obscurum et ænigmaticum 28 c.
Obscurus. § Ater, caliginosus, tenebrosus 24 b. 27 a. 56 c. 84 c. 87 a. 90 b. 168 b. 181 c. 237 c. 326 b. 390 b. 409 a. 493 a. 590 a. 685 b. 688 c. 740 c. locus 158 c. § Vix apparens, qui videri nequit 54 b. 57 b. 173 b. 676 a. 685 c. lychnus 54 b. Ænigmaticus, non declaratus, non manifestus, occultus 28 c. 158 b. 582 b. 586 a. 637 a. gryphorum more 159 c. § Ignobilis 467 a. 586 a. 605 b. vir 158 c.
Obsecrare 158 a.
Obsecratio 220 b. 387 b.
Obsecro 98 b. 212 c. 272 c. 294 a. 387 a. 550 b. 596 a. 613 a. 664 b. ultrà 98 b.
Obsecundo 39 a.
Obsederunt Andrum 244 c.
Obsepio 185 c. 262 b. 707 b.
Obsequar [illegible] tibi in omni re 184 a.
Obsequela 505 c. 506 b.
Obsequens 184 a. 246 b. 505 c. 506 a. difficilè 506 b. facilè ib.
Obsequentur 246 b. 506 b.
Obsequi 692 c. difficile 506 b.
Obsequiis colo et observo 355 b.
Obsequiosè 254 b. 506 b. colo 213 a.
Obsequiosus 254 b.
Obsequium 184 a. 206 a. 208 a. 254 b. 506 b. mulieris 721 c. præsto 254 c. 721 c. præsto vicissim 208 a.
Obsequor 39 a. 184 a. 206 a. 208 a. 695 c. non 722 a.
Obsequutus 505 c.
Obserare 522 c.
Obseratio 520 a.
Obseratus ib.
Obsero ib.
Obseror ib.
Observabunt [illegible] quid agas 252 a.
Observandus. § Colendus 253 c.
Observans dies 711 a. feras 593 a. 593 a. foris 473 b. jacula 168 b. ex insidiis ib. navigandi tempus ib.
Observantes se invicem 341 b.
Observantia 26 a. 254 b. 582 c.
Observantiâ concilio 254 c. prosequor 251 c. cum observantiâ 26 b.
Observare nates adulterorum 649 c. occasionem 280 c. § Non transgredi 211 c.
Observari ut nequeat 649 c.
Observatâ nocte obscurâ 711 a. nocte procellosâ 649 b.
Observatio ib. 711 b. accurata 593 a. curiosa 490 c. delatoria [illegible] insidiosa ib. multa 746 b. occasionis, hostis, aut alterius rei 649 b. § Animadversio, notatio 585 b. 649 c. § Servatio, impletio 649 c.
Observator 592 a. 649 c. avidus mulierum 475 a. avidus virginum ib. occasionis 180 a.
Observatorius 649 c.
Observatu difficilis ib. Quod non Observatur 711 c.
Observatus bene ib. non 649 c. 711 c.
Observo. § Capio 168 b. 244 a. 254 c. 280 c. 475 c. 649 b. 711 a. accuratè 593 a. attentè 649 c. in insidiis collocatus

490 c. occasionem 711 b. opportunitatem ib. unà 649 c. § Animadverto, video 592 b. § Annoto, noto, refero in commentarios 585 b. 586 a. 640 a. diligenti animadversione 649 c. § Servo, non transgredior 311 c. 619 c. firmiter et constanter 504 b. religiosè 262 a. superstitiosè 649 c. § Colo 200 b. 213 a. 502 c. et colo obsequiosè 175 a. vicissim 254 c.
Obses 463 c. sum ib.
Obsessio 186 a.
Obsessor viarum 168 b. 490 a. urbium 186 a.
Obsessu difficilis 186 a. facilis ib.
Obsidebat urbem 244 c.
Obsideo 179 c. 180 b. 186 a. 271 c. 503 a. vicissim 186 a.
Obsideor ib.
Obsidere 224 c. 244 b. 284 a.
Obsides posco 463 c.
Obsidibus datis assequor ib.
Obsidio 180 b. 186 a. assidua 180 b.
Obsidionalis 186 a.
Obsidione capio ib. capior ib. cingo ib. cingor ib. claudo 320 c.
Obsidium, id est, pignus quod datur in obsidium 463 c.
non Obsignata 586 a.
Obsignatio certaminis 628 b.
Obsignator 628 c.
Obsignatu facilis 586 a.
non Obsignatus ib.
Obsigno 585 c. 586 a. 628 c. § Approbo meâ autoritate 628 b.
Obsignor 585 c. 628 b.
Obsistebam quominus faceretis 66 a.
Obsistens acriter 281 a.
Obsistentia, æ 283 b. 553 c.
Obsistere 223 b. alicui 278 b.
Obsisti cui nullâ arte aut ope potest 496 b.
Obsisto 221 b. 279 b. 280 c. 282 b. 283 c. 284 a. 527 c. 553 c. 606 a. 634 b. 693 b. audacter 659 c. vi 107 a.
Obsitus pannis laceris 175 b.
Obsolescere facio 79 c.
Obsolesco ib.
Obsoletus 576 a.
Obsonus 716 b.
Obsorduit 539 a.
Obstabit nihil, quominùs perituri sint 361 c.
Obstaculo qui est 551 c. sum 552 c. Ab Obstaculo liber ib. Sine Obstaculo 562 a.
Obstaculum 221 c. 337 a. 351 c. 361 c. 362 a. 552 c. 616 c.
Obstare 93 c.
Obstans 285 a.
Obstat nihil 551 c.
Obstetricis functio 393 b. munus non experta ib. præmium ib.
Obstetricius ib.
Obstetricum ars ib. more ib.
Obstetrix 31 c. 269 a. 390 a. 393 b. 614 c. sum 395 b.
Obstinatio 568 b.
Obstinatus 317 b.
Obstipo capite sum 358 b.
Obsto 66 a. 283 c. ne hoc facias 223 c. quominus 361 c.
Obstrepens 260 b.
Obstreperus 260 c. 306 b.
Obstrepo 248 b. 284 a. 324 a. 343 b. 365 c. 493 a. cantu 21 c.
Obstricti ære alieno 491 b.
Obstrictio 78 a.
Obstrictum esse jurejurando 156 c.
Obstrictus 223 b. 464 c. 734 a. jurejurando 464 b. 479 a. non juramentis 707 b.
Obstringi jurejurando 223 b.
Obstringo 156 c. § Metaph. 367 c. jurejurando 478 c. pignorum charitate 463 c.
Obstringor 223 b. jurejurando 506 c.
Obstructi pori 432 a.
Obstructio 367 b. 432 a. 707 b. aurium 707 b. contraria 707 a. quæ fit cuneo 627 c.
Obstructione libero 707 a.
Obstructiones amoveo ib.
Obstructrix 119 c.
Obstructus 707 b. non ib.
Obstruendi vi seu facultate præditus 703 a. 707 b.
Obstruere nares 429 c. os 616 a.
Obstruo 14 b. 119 b. 151 b. 367 b. 522 b. 531 b. 581 c. 628 a. 707 a. circumcirca 628 a. contrà 707 a. cuneo 627 c. januâ 266 a. luminibus 598 a. montes 531 b. undique 628 a.
Obstruor 707 a. velut cuneo 627 c.
Obstupefaciendi vim habens 434 a.
Obstupefacio 3 a. 86 c. 281 a. 537 c. 561 b. peregrinâ quadam rei novitate 447 c. supra modum 537 b.
Obstupefactio 434 a. dentium 453 a. § Consternatio, stupor 3 a. 537 c.
Obstupefactus 537 b. comitate mulieris 561 b. non 537 b.
Obstupefio 281 a. 537 a. 561 a. admirabilitate rei 252 a. supra modum 537 b.
Obstupesco 250 b. 281 a. 537 b. 561 c. 575 b.
Obsurdescere facio 363 b.
Obsurdesco ib.
Obtectus circumquaque 593 c. non 295 c.
Obtegendo circumcirca 611 c.
Obtegere 185 a. se 295 c.
Obtego 166 c. 282 c. 295 c. 296 a. 520 c. 531 c. circumquaque 593 c. faciem præ pudore 295 c. velut umbraculo 390 b.
Obtegor 295 c. 531 c.
Obtemperans 39 c. 74 a. consilio prudentis 40 a. non legibus 633 c. rationi 39 a.
Obtempero 39 c. 40 a. 80 b. 501 b. 505 b. facilè 506 b. legibus 80 b. non 40 c. 506 c.
Obtendere. § Opponere 557 c. stulta stultis 637 a.
Obtendi hæc Atticæ, [illegible] est, hæc propugnacula opposui 100 b.
Obtendo. § Objicio, oppono, prætendo 100 b. 225 a. 520 c. 637 a. 638 a. circumcirca 520 c. § Prætexo 100 c. 225 a. 295 c.
Obtenebratio 237 c. 300 c. 390 b.
Obtenebro 91 c. 134 c. 237 c. 390 b. 557 c. 740 c.
Obtenebror 91 c.
Obtensio 638 a.
Obtensus circumcirca 581 a. circumcirca sum ib. est ib.
Obtenta arma 682 a.
Obtentum mihi hoc est 100 c.
Obtentus. § Circumtentus 638 a.
Obtentus. § Obtensio 295 c. 296 a. 337 c. 638 a. § Prætextus 295 c. 466 c.
Obtestari et obsecrare 98 b.
Obtestatio 294 a. assidua 387 a. per Deum 254 a. supplex 550 b.
Obtestatus deos hisce 254 a.
Obtestor 387 a. 550 b. 596 a. cum clamore 110 c.
Obtexit panno caput 520 c.
Obtexo 533 a. Prætendo ib. 638 a.
Obticescere jubeo 587 b.
Obticesco 589 b.
Obtineo. § Habeo, possideo, teneo 224 a. pro potestate 225 c. § Adipiscor, consequor 364 a. 672 b. 673 b. jus meum 278 a. sortito 364 a. § Impetro 67 b. 553 c. 672 b. 673 b. 745 a. insuper 553 c. § Invalesco 344 b.
Obtinere. § Consequi 332 c. 692 c. causam 30 a. certamina 31 b. jus suum 359 c. primas partes 41 c. sententiam 440 c.
Obtinet ac firmari potest 346 c.
Obtingens alicui 322 a.
Obtingere sorte 364 a.
Obtingo præterea 200 b.
Obtinuit fama 224 c.
Obtorpefacio 434 a.
Obtorpefactio ib.
Obtorpefio ib.
Obtorpesco 203 c. 433 c. 434 a. frigore 397 c.
Obtorqueo 12 a. 390 b. 618 b. collum 661 c.
Obtorta crura habens 369 b. introrsum crura habens 591 c.
Obtorto collo traho 661 c.
Obtrectans actiones ejus 198 a.
ad Obtrectandum aptus 625 a.
Obtrectatio 7 c. 98 b. 105 a. 198 c. 365 c. 625 a.
Obtrectator 7 c. 98 b. 105 a. 365 c. 454 c.
Obtrecto 98 b. 386 b. 625 a. 741 c.
Obtritus 670 c.
Obtrudo palpum 27 b.
Obtrunco extremas partes corporis per ignominiam 402 c.
Obtuens 472 c. aspectu rigido 153 b.
Obtueor 109 b. 256 b. 413 b. 472 c. 475 a.
Obtundo. § Hebeto 55 a. in ib. § Molestus sum, obstrepo 326 a. 336 b. 365 c. aures 336 b. aures populo 139 c. clamore 343 b.
Obtundor. § Hebetor 55 a. 337 a. § Tædio afficior 326 a.
Obturamentum 119 c. 616 c. 707 b. quo urinatores os sibi obligant 703 a.
Obturandi vi pollens ib.
Obturare os 616 a.
Obturatio 367 b. 627 c. 707 b.
Obturatrix 119 c.
Obturatus 707 b.
Obturbans et interpellans 289 c.
Obturbatio 695 a.
Obturbatrix et interpellatrix molestia 289 c.
Obturbo 248 b. 351 c. 493 a.
Obturbor 493 a.
Obturo 119 b. 151 b. 367 b. 581 c. 628 a. 703 a. 707 a. aures 39 c. circum 119 c. cuneo 627 c. os 134 a. 703 a.
Obturor 119 b. 707 a.
Obtusa vox 337 a.
Obtusam aciem oculorum habens 472 c. aciem oculorum reddens ib.
Obtusè cernere 55 a. video 152 b.
Obtusio 55 a. 337 a. vocis 337 a.
Obtusis oculis sum 472 c.
Obtusissimè 55 a.
Obtusitas ib.
Obtuso visu sum 473 b.
Obtusum ingenium 363 b.
Obtusus 38 a. 55 a. visus 472 c.
Obtutum figere 100 c.
Obtutus, ûs 109 c. qui figitur 100 c.
Obvelo 295 c. 520 c.
Obvelor 295 c.
Obvenire 124 c. 233 c.
Obvenit mihi 364 a. tributum 233 c.
Obventio. § Proventus 508 a.
Obventiones 233 c.
Obversam faciem habens 474 b.
Obversans animo 265 a.
Obversari animo 283 a.
Obversariò 610 a.
Obversarium 716 b.
Obversarius 630 c.
ne Obversetur animo tuo mors 265 b.
Obversi vento 473 a.
Obversim respondens 620 a.
Obverso alii 610 a. oculis 726 c.
Obversus 620 a. Boreæ 303 a.
Obvertere hostibus 66 a.
Obverto 100 a. 620 a.
Obvertor 620 a.
Obvia quæque 550 c.
Obviam 272 a. contendit in pelagus 65 c. eo 65 c. 66 b. exire hostibus 212 b. facta nobis 673 a. fero me 693 b. fieri 101 b. fio 528 b. 673 a. ire hostiliter 737 b. ire primis consulibus, inceptisque 269 a. patri suo 66 a. procurro 66 c. procedo ib. procedo infestus 65 c. prodeo ib. prodeo invadenti 212 b. prodire 233 c. venire 65 c. 66 b.
Obvii 66 b.
Obvio 425 c. 528 b.
Obvium quemque occidere 672 c.
Obvius 65 c. 101 a. 306 c. 551 c. factus tibi 66 a. fio ib. 463 c. 528 a. 668 b. 673 a. fio antè 528 a. fio casu 673 a. § Qui ad manum vel in promptu est 724 c.
quem Obumbrant supercilia 596 c.
Obumbratio 390 b. 557 c. 596 c.
Obumbro ib. aliquatenus 596 c. circumcirca ib. sensum 555 b.
Obumbror 596 c.
Obvolvere 185 a.
Obvolvo 185 b. 611 c.
Obvolutus 605 c.
OCCA 468 c.
Occæcata quibus est ratio 676 a.
Occæcatio ib.
Occæco ib.
Occasio 289 c. 479 b. 689 c. ampla cum obtigisset 224 b. est ib. fiendi præbetur 252 a. fortuita 528 b. rerum bene gerendarum 289 c.
Occasione arreptâ 171 c. destitutus 289 c. uti 631 c.
Occasionem accipere 689 c. arripere 631 c. capere 479 b. captare 367 b. nactum esse 479 b. nancisci 289 c. negligere 290 c. observare 289 c. observo 711 a. præbere 689 c. quærens 157 c.
Occasiones amplas 366 b. captare 180 a.
Occasioni imminere 289 c.
Occasionibus moderari 16 c.
Occasionis captator et observator 180 a. opportunitas 283 b.
ad Occasum solis bene situs 149 a.
Occasus 213 c. 237 c. solis 174 b. universalis, quo sidus aliquod prorsus occidit 175 a
Occatio 358 a.
Occidens. § Occasus 214 a.
non Occidens 174 c.
Occidens feras 692 a. fœminas ib. matrem 701 b. multos 692 b. mures 353 c. 692 a. pueros 462 a. se ipsam 724 a.
Occidentalis 174 b. 213 c. 214 a.
Occidentem versus situs 589 c.
Occideris 690 b.
Occidere. § Interficere 9 b.
Occidere dicitur sol 174 b. sol dicitur super irâ alicujus 174 c.
Occidi 353 b.
Occidi 31 b. 67 b. 143 b. 145 b. 196 b. 289 b. 353 a. 461 b. 643 c. 688 b. 691 c. 692 a. 737 a. circum 353 b. dolo 692 b. hospites 353 c. 692 a. insuper 30 c. simul 163 c. vicissim 353 b.
Occidor 27 c.
Occiduus 214 a.
Occinens 21 c.
Occino ib. vicissim modulando 411 a.
Occipitium 277 a.
Occiput ib. 342 b. calvum habens 686 c.
Occisa corpora 732 b.
Occisi sunt 690 b.
Occisio 30 c. 259 b. 461 c. 462 a. 732 b. puerorum 692 a.
Occisor 323 b. 353 a. Argi 698 a. hospitum ib. ovium ib. populi ib.
Occisum esse 690 b.
Occisus 67 b. 690 c. est 690 b. in prælio 690 c. recens 686 b. 692 a.
Occlude fores pessulo 492 c.
Occlamabo rhetoribus 371 a.
Occlamo 343 b. tibi ib.
Occludo 320 c. 431 c. os 616 c. reconditum 632 c.
Occlusa ulcera vel vulnera 432 a.
Occlusio ib.
Occo 358 c.
Occulo 175 a. 311 b. 321 b. 352 a. circumquaque 311 c.
Occulor 608 c.
Occulta 384 a. consilia agitans 416 c. tenens cogitata animi sui 443 c.
Occultandi peritus 351 c.
Occultat mons urbem 357 c.
Occultatio 295 c. 351 c. 352 a.
Occultatoriè 352 a.
Occultatorius 351 c.
Occultatu facilis 352 b.
non Occultatus 295 c.
Occulto 296 a. 351 c. 362 a. 431 c. 683 b. condo 352 b. fero 696 a.
Occultè 184 b. 185 a. 229 c. 296 a. 311 b. 351 c. 352 a. 431 c. 608 c. 685 b. intus 352 b. me 561 b. simul 352 a. subtus 609 a.
Occultor 296 a. 311 c. 351 c.
Occultum habere 397 c. vitium 468 b.
Occultus 119 c. 158 b. 321 c. 351 c. 352 c. 384 b. 431 c. 468 b. locus terræ vel maris 119 c. omnino 352 b. sum 431 c.
Occupare aliquem dicitur somnus 30 a. contendo 541 c. imperium 30 a. multum maris 223 c. proximam ætatem laboribus oportet 367 c.
Occupata fœnore pecunia 204 a.
Occupati fuerunt circa 601 b.
Occupatio rei alienæ 94 b. § Negotium, studium 603 b. 631 a. mentis 570 c. § Anticipatio 368 a.
Occupationes 630 c.
Occupationibus districtus ib.
Occupato eo 631 a. Severo ib.
Occupatum esse 221 b. 693 a. circum aliquid 558 c.
Occupatus erat in his 231 b. sum 124 b. 631 a. sum circa 200 a. 519 b. sum in 631 a. sum in aliquâ re 356 c. 357 a. sum in hac re 123 a. 558 c. sum negotiis multis 631 c.
Occupavit cœlum caligo 282 b. mentem 93 b.
Occupo. § Invado, vendico mihi 30 a. 94 c. 269 c. 270 a. 367 b. priores partes 79 c. per vim 651 b. § Corripio 30 a. 224 a. 318 b. § Distineo, negotio exhibeo 194 c. 630 c. 631 a. § Anteverto, prævenio 367 c. 368 a. 699 c. § Occupatione utor 527 c.
Occupor circa 515 a. valde 539 c. § Antevertor 367 c.
Occursatio in viâ 451 c.
Occurrere armatus 65 c. cui malum et periculosum est 66 c. res dicitur alicui 233 a.
qui Occurrit forte 673 a.
Occurro 65 c. 66 b. 98 b. 101 b. 177 c. 212 b. 233 b. 255 c. 463 c. 527 c. 528 a. 668 b. 672 c. 673 a. ad causam 215 a. ante 528 a. equitans 276 a. fortè 673 a. fortuitò ib. hostibus 111 a. hostiliter 66 b. in certamine 693 b. invadenti 14 b. 212 b. 233 b. objectioni adversarii 527 c. § Subeo animum 212 b.
in Occursum progredior 190 c.
Occursus 66 a. 93 c. 101 b. sinistri et inauspicati 66 c.
Oceani accolæ 744 b.
Oceanitis ib.
in Oceanum egressio ib. egressum fuisse ib.
Oceanus ib.
Ocellus 470 c. 471 a.
ex Ocimo confectus 744 c.
Ocimum 744 b. referens 744 c.
Ocrea 326 b.
Ocreæ fibula 629 a.
Ocrearum amans 326 c.
Ocreas gestans 697 b.
Ocreatus bene 326 c.

Ocreis ameis induti 326 c. munio malleolos pedum 629 a.
Octavo die quod fit 245 b. mense natus 418 b.
Octavum mensem agens ib.
Octavus 461 a.
Octennis 216 c.
Octennium ib.
Octies 460 c.
Octingenti ib.
Octo ib. columnas habens 622 c. cubitorum 524 c. dierum infans 461 a. dies durans 245 b. mensium 418 b. pedes habens 552 a. temones habens 579 a.
Octogesimus 461 a.
October 121 b. 227 c.
Octogenarius 216 c.
Octoginta 461 a.
Octojugis 579 a.
Octonarius numerus 460 c. 461 a.
Octuplex 461 a.
Octuplicatus ib.
Octuplus ib.
Ocularia equorum 474 a.
Oculariâ ægritudine laboro 471 a.
Ocularium sordium abstersio 472 b.
Ocularius 471 a.
Oculata fides 472 b.
Oculatum reddo 470 c. 472 b.
Oculatus 135 b. testis 472 a.
Oculi speciem gerens 471 a.
Oculi 87 a. 470 c. conjiciuntur in me, et appetor 473 a. instabiles 36 c. mobiles 166 b. regis 471 a.
Oculis acutis sum 474 a. adjectis ad pulchritudinem regionis 471 a. adversis intuens 472 c. 475 a. audacibus præditus 475 a. blandis præditus 472 b. caninis aspicio 475 a. captus 43 b. 70 b. 472 c. captus sum 471 a. cavis sum 475 a. qui cernitur 685 c. quod circumponitur 474 a. clausis 432 a. destitutus 613 c. distortis sum 619 c. hebetibus et obtusis sum 472 c. impudentibus aspicio 475 a. impudentibus præditus ib. inuno 274 a. intentis 638 b. intentis aspiciens 153 b. intentis aspicio 638 b. intentis inspicio ib. intentis et inconniventibus intuens ib. irrideo 274 a. limis aspicio 476 a. limis præditus ib. lustro 471 c. 475 c. 476 a. 497 c. 498 a. madefactus 636 b. meis ipse cerno 472 a. nigris decora 473 a. observare 471 a. observor 726 c. omnium expositus 472 b. omnium qui cernitur ib. oppositus 475 a. privo 676 a. privor ib. prosequi 471 a. pulchra 473 b. subjacens 475 b. subjacens pars 474 c. subjecta ossa juxta nasum ib. subjectus 471 c. suis videndo 472 b. torvis 476 b. torvis præditus ib. trucibus circumspiciens 109 b. vestigo 498 a. Ab Oculis remotus 475 b. Ex Oculis doleo 471 a. manans 636 b. In Oculis esse, id est, in magno pretio haberi 471 a. quem gerimus 474 b. habens aliquid 473 a.
Oculo altero orbus 475 c. destitutus 110 a. impositus 475 a. privare 43 b.
Oculorum aciem hebetem et obtusam habens 472 c. obtusam reddens ib. acies 153 b. acies acuta 474 a. acies hebes 472 c. anguli minores 474 a. anguli qui sunt ad nares 522 a. asperitudo 475 b. cavitas 475 a. cavitates 527 a. distortio 619 c. medicus 471 a. morbus ib. siccitas 475 a. vertigo 184 c. vibrationes crebræ et micationes 54 b. Cum Oculorum venustate 473 a.
Oculos adjicere 100 a. adjicere alicui 223 c. adjicio alicui rei 475 a. aperio 432 a. attollere 98 a. 109 b. attollere in cœlum 178 b. avertere 26 a. 315 c. averto 109 b. circumducere quoquoversum 689 a. claudens non 432 a. claudere morientium 31 b. claudo 432 a. conjicio 102 b. conjicio in aliquam rem 475 a. contorqueo 274 a. convertens in se omnium 473 a. converto 498 a. converto ad 109 c. defigens in terram 473 b. defigo 638 b. defigo in ib. defixos habeo 475 c. dejicere 109 b. dejiciens 473 b. dejicio ib. demittere 98 a. 438 b. demitto 358 b. distorqueo 274 a. effodio 472 b. elidere 336 c. erigo 358 b. figo 109 c. figo humi 472 a. flecto 100 a. habens acutos 474 a. albidos 475 a. amabiles 473 b. amplos 475 a. bovinos 472 c. cæruleos 473 c. caninos ib. caprinos 472 c. 475 a. cavos 475 a. crebros ib. distortos 620 b. duros 475 b. glaucos 473 a. horribiles 472 c. humidos 475 b. impudentes 473 c. latos 475 a. magnos 472 b. mobiles ib. multos ib. nigricantes 473 c. nigros 475 a. non 472 b. pallidos ib. parvos ib. prominentes 475 a. pulchros 472 c. 473 b. 475 a. rotundos 473 a. ternos 474 c. tres ib. truces 472 c. venustos 475 a. versatiles 473 a. volubiles habens ib. jacto 102 b. injicio et concupisco 475 a. intendere 223 c. Ad Oculos pertinens 470 c. 471 a. Ante Oculos 65 a. 471 a. positum 685 c. positus 472 b. versatur 620 b.
ub Oculos pono 96 b. 286 b. 684 c.
Oculum exculpere 330 a. habens latum 473 b. magnum ib. siccum 475 a. unum ib. Supra Oculum situs ib.
Oculus 153 b. 274 a. 470 c. 471 a. 688 b. caprinus 472 c. heri 471 a.
Ociùs 196 c.
ODI 220 b. 351 b. 423 b. 622 a. improbos 516 a. labores 515 c. leviter 423 b. literas 376 a. penitus 423 b. te ob impudentiam tuam ib. unà improbitatem 516 a.
Odia 351 c.
Odio dignus 423 b. 622 b. esse alicui 423 b. quæ est ib. habendus 220 c. habens literas 576 a. habeo 220 b. 423 b. 622 b. habeor 423 b. illius 220 b. prosequens nos capitali 49 b. prosequor 220 b. 423 b. 613 a. 622 b. prosequor simul 220 c. sum 220 b. 423 b. 475 b. 622 b. In Odio qui est omnibus 423 b.
Odiorum amans ib.
Odiosè 220 c. 706 a. 725 a.
Odiositas 706 a.
Odiosum nomen habens 467 a. reddo 98 b.
Odiosus 104 a. 220 c. 241 b. 248 b. 423 b. 475 b. 622 b. 706 a. 725 a. aspectu 220 c. non 423 b. ob turbam comitum 38 c. sum 725 a.
Odisse 3 a.
Odit quem Deus 423 b. Qui Odit Deum ib. libenter ib. palam ib.
Odium 105 a. 220 b. 412 b. 418 c. 423 b. 622 b. acerbum 419 a. capitale 49 a. Dei 220 c. 622 b. divinum adversus eos qui deliquerunt 418 c. bonorum 2 b. non diuturnum 423 b. exerceo 418 c. hospitum 448 b. in aliquem 220 c. in Pausaniam 423 b. improbitatis 516 a. liberorum 655 a. literarum 376 a. mulierum 141 a. mutuum 51 a. peregrinorum 448 b. Cui Odium facilè conciliatur 423 b.
Odor 454 a. 486 c. bonus 454 b. jucundus 454 b. malus ib. tener 743 b. unguentorum 454 b.
Odorabilis 486 c.
Odoramentis imbuo 83 a.
Odoramentum 83 a. 267 a.
Odorandi facultate valens 486 c.
Odorari leporem ib.
Odorata nux 302 b.
Odorator 486 c.
Odoratu deprehensus 191 b.
Odoratum reddo 454 b.
Odoratus (a.) 83 a. 454 a. 577 a. flos 454 a. sum 454 b.
Odoratus, ûs 454 a. 486 c.
Odorem bonum spirans 540 b. cieo 264 b. emitto 540 a. excitare 541 b. jucundum spirans 540 c. malum spirans 454 b. perfero 454 a. rosarum habens 540 c.
Odores incendo 464 a.
Odoribus multis fragrans 454 b.
Odoriferum vinum 154 a.
Odoris carentia 454 b. copia ib. boni sum ib. expers ib. suavitas 454 a.
Odoror ib. 486 c. § Metaph. 486 c.
Odorus 267 a. 430 c. 454 a.
ŒCONOMA 632 c.
Œconomia 437 a.
Œconomicus ib.
Œconomus 436 c.
Œstri insani amans 396 b.
Œstro agitante rotatus 166 a. agitari 474 a. qui agitatur 191 b. agitatus 538 a. agito 191 b. 459 b. agitor ib. exagito 102 b. exagitor 459 c. exerceo ib. ictus 538 a. immisso exagito 459 c. immisso exerceor ib. percellor 459 b. percitus ib. stimulo ib.
Œstrum. § Stimulus quo quis velut œstro agitatur ib.
Œstrus. § Asilus, tabanus ib. § Stimulus furibundus ib.
OFFELLA 110 b. 238 a. 331 b. 743 b.
Offendendi seu labendi actio 528 b.
Offendens pede ad saxum 740 a.
Offendere facio, id est, scandalo sum 589 c. in inceptis 351 b. § Aliquem, id est, in aliquem incidere 359 c.
Offendiculum 337 c. 351 c. 495 c. 598 c. § Sine offendiculo 337 c.
Offendit digitum in tenebris ib. Lacedæmonios 351 b.
Offendo. § Impingo, incurro 337 c. 351 a. 495 c. 559 c. 560 a. § Infeliciter rem gero 627 a. § Infensum mihi reddo, indignationem moveo 46 c. 198 c. 351 b. 492 b. § Deprehendo, invenio, obvio 318 b. 367 b. 528 b. 643 a.
Offendor. § Impingo 337 c. 589 c. § Indignor, irascor 244 c. 351 b. usu rei cujuspiam 732 c.
Offensa 91 c. 528 b. 627 a.
Offensator 54 a.
Offensi gravissimè 223 a.
Offensio. § Impactio, offendiculum 351 c. 495 c. 559 c. § Offensa, indignatio 101 a. 291 b. 342 a. 351 c. 492 b. Sine Offensione 560 a.
Offensiones mutuæ 351 c.
Offenso. § Illidor 575 a. § Incido, obviam fio 528 b.
Offenso cum animo 74 a.
Offensus. § Collisus 734 c. § Sum, id est, infensus 492 b.
Offerens se temere et fortuito 182 c. se ultro 294 a.
Offero 13 a. 15 b. 162 a. 693 b. 695 b. fructum 301 a. me 66 b. me judicio 281 c. munera 696 c. manus deo 408 a. sponte 189 c.
Offeror 638 a.
Offerre se crimini 293 b. se liti 215 a. vitium 34 c.
Offerri 695 b. Quod Offertur ib.
Officii mei est 248 c. nostri est 538 c.
Officina 203 a. 204 a. 278 c. æraria 206 a. auraria 736 b. chirurgi 269 a. vitraria 206 a.
Officinæ manceps 60 c.
Officio luminibus 557 c.
Officio decesse 163 b. defungi 48 b. defunctus sum 485 b. perfungi 343 a. suo fungi 157 b. Quod est ex Officio 33 a. Facere quæ sunt ex Officio ib.
Officiorum descriptas vices 433 c.
Officiosè 254 b.
Officiosus ib. 335 b. sum erga aliquem 254 b.
Officium. § Munus, partes, quod decet 33 a. 243 a. 634 b. 733 c. deserere 163 b. faciens vel quod decet 33 a. tuum est 202 c. Contra Officium facio 341 b. Præter Officium 157 b. Quod [illegible] præter Officium 33 b. § Beneficium, obsequium 206 a. mutuum ib. mutuum præsto ib. præsto humanitatis 546 c. præsto vicissim 208 a.
Offuco 12 a.
Offula 331 a. 743 b.
Offundo tenebras 237 c. 396 c. 598 a.
Offusco caligine nebulosâ 91 c.
Offuscor ib.
Offusio 726 c. tenebrarum 598 a.
Ogygius. § Antiquus 743 c.
OLEA 190 a. sativa ib.
Oleaceus ib.
Oleagineum semen 714 b.
Oleagino colore sum 190 a.
Oleaginus ib.
Oleago ib.
Olearia ampulla 462 c. cella 190 a.
Olearia ib.
Olearium guttum 727 a. vas 156 a. 726 a.
Olearius 190 a.
Oleas colo ib. legens ib.
Oleaster 190 a. 341 c.
Oleastros ferens 697 b.
Olei amans 190 b. confectio 204 a. expers 190 a. fæx 190 b. parum fero 190 a. pauxillum ib. vendendi locus 567 a. venditor ib. unctio 734 c.
Oleis consitus 715 b.
Olens bene 290 b. 454 b. graviter 61 a. 454 b. jucunde ib. malè 454 a.
Oleo 316 b. 454 a. 708 a. bene 454 b.
Oleo aqua mixto perfundo 726 a. mixta aqua 190 b. mixtum vinum 190 a. imbutus 154 b. 190 a. perunctus 190 a. perungo ib.
Oleosus ib.
Olera colligere 372 a. lego ib.
Oleraceus 371 c.
Oleribus consitus locus ib. victitare 372 a.
Oleris modo esui sum ib.
Olerum collectio ib. venditor et venditrix 567 b.
Olet bene 454 a.
Oletum 190 a. 599 a. 715 c.
Oleum 44 b. 190 a. 734 c. capiens 156 a. melleum 410 b. mixtum aquâ 726 a. Ad Oleum ferendum aptus 696 c.
Olfaciendi facultate valens 486 c.
Olfacio 454 a. 486 c. § Metaph. 486 c.
Olfactor ib. fumi, id est, præparcus et sordidus ib.
Olfactorius ib.
Olfactorium ib.
Olfactu deprehensus 191 c.
Olfactus, ûs 486 c.
Olidus 454 a. aliquatenus ib.
Oligarchia 81 b. Ad Oligarchiam pertinens ib.
Olim 241 b. 495 c. dictus 690 b. Jam Olim 188 c. 496 a. Valdè Olim 496 a.
Olitor 490 c. 746 b.
Olivæ ramus 249 c.
Olivæ nigræ 608 b.
Olivarum cultor 333 a.
Olivas colligens 573 a. colligo ib. colo 333 a.
Olivetum 190 a. 715 c.
Olivo 190 a. 373 a.
Olivum 190 a.
Olla 54 c. 227 c. 382 b. 737 a. pedes habens 552 b. Ex Ollâ effundo vel eximo 737 a. In Ollâ pono ib.
Ollæ operculum 297 c. 737 a.
Ollaris 737 a.
Ollarum tabernæ ib. vendendarum locus 567 c. venditor ib.
in Ollis coquens 227 c.
Ollula 671 a. 737 a.
Olor 336 c.
Olorinus ib.
Olus 318 c. 371 c. aureum 372 a. decerpere ib.
Olusculum ib.
Olympia vincere 463 a.
Olympiaca certamina ib.
Olympiaci certaminis ars ib.
Olympiacus ludos edere ib.
Olympiacus ib.
Olympicum certamen ib.
Olympicus ib.
Olympiorum victoria ib.
Olympum incolens ib.
Olympus 462 c.
OMASA 327 b. vendens 567 b.
Omen 101 b. 321 a. 460 b. 486 a. 689 b. 690 a. bonum 690 a. infaustum 33 a.
Omentum 190 a. 336 a.
Ominatio 321 a.
Ominatus malè ib. sum, non esse victurus 460 b.
Ominis boni 690 a. boni qui est 460 b. mali 689 c. 690 a.
Ominor 321 a. 486 a. bene 690 a. insuper 321 b. malè 690 a.
Ominosa loquor ib.
Omissio 381 a.
Omissus 380 c.
Omittere occasionem 230 c. salutem Reip. 229 b
Omitto. § Prætermitto 177 a. 212 c. 229 b. 380 c. 381 a. agere quæ decet 230 b. § Missum facio 229 b.
Omittor 177 a. § Missus fio 229 b.
Omnem in partem 499 c.
Omnes juvans 76 a. partes 499 b. simul 465 a. ad unum Omnes cæsi 641 c.
Omni ex genere mixtus 421 c. ex parte 499 b. ex parte beatus 396 c. ex parte splendidus 87 a. tempore 486 c.
Omnia audens 659 c. cernens 472 b. 593 b. comburens 703 c. devorans 683 b. qui didicit 143 a. excipiens, aut ex omnibus 369 a. ferens 697 c. illustrans 688 c. inflammans 703 c. machinatus 420 c. pariens 654 c. perdens 462 a. recipiens 155 c. speculans 593 b. trahens 625 b. videns 153 b. vulgans 263 b. per Omnia 303 a. 499 c.
Omnibus apparens 688 c. communis 328 b. ex partibus 499 b. imperans 81 b. 406 a. manifestus 153 c. modis 499 b. pabulum præbens 692 b. placens 82 b. sufficiens 76 a. ex Omnibus mistum 422 a. mixtus 713 a.
Omnifariam 146 b.
Omnifarius ib.
Omniformis 427 a.
Omnigenas voces reddens 717 b.
Omnigenus 146 b. 499 b.
Omnimodè 146 b.
Omnimodus 499 b.
Omnino 32 b. 69 b. 70 a. 78 c. 183 c. 196 a. 533 a. 462 c. 499 b. 503 c. 584 a. 640 c. 641 c. 734 b. alienus 51 a. bonus 2 b. castus 7 a. delicatus 1 c. effici qui potest 67 c. ferus 11 a. fœdus 35 a. gravis 149 c. inevitabilis 699 b. injustus 235 b. innoxius 524 a. insomnis 680 b. intempestivus 746 a. justè 165

a justus 165 a. lucidus 26 a. magnus 405 c. malus 292 a. miser 21 a. 632 b. mollis 1 c. occultus 352 b. purus 5 b. 9 c. ridiculus 127 a. sanctus 5 b. 9 c. modestus 421 a. similis 46 a. splendidus 26 a. varius 29 c. verus 45 c. 86 b. utilis 733 a.
Omniparens 419 c.
Omnipotens 47 b. 174 b. 345 c. ad Omnipotentem Deum pertinens, vel ab omnipotente Deo proficiscens 345 c.
Omnipotentia ib.
Omnis 499 b. simul 24 c.
Omnis generis 620 c. generis ferm 712 b.
Omniscius 143 a.
Omnium calculis 741 b. curam gerens 709 a. excelsissimus 680 a. excogitator 416 c. ferax 697 c. mater 419 c. nutritor 666 c. oculis qui cernitur 472 b. oculis expositus ib. pater 125 a. postremus 681 c. primus 558 a. rector 406 a. regina 105 a. rerum inspector 592 c. rex 105 a. servus 171 b. suffragiis 741 b. supremo 680 a. timidissimus 119 b.
Omphacium 465 c.
Omphacites vinum ib.
Omphacium ib.
ONERA fero 18 a. impono jumentis 594 b. navis 451 a.
Onerabat invidiâ 525 a.
Oneraria navicula 194 a. navis 18 a. 37 b. 194 a. 697 c. 706 a.
Onerariam navem trabo 194 a.
Oneratus 706 a.
de Onere subduco aliquid ib.
Oneri impono onus ib.
Oneris multum habens 706 b.
Onera 117 a. 127 b. 525 a. 581 b. 706 a. cumulatim 631 b. undiquaque 117 b.
Oneror 581 c.
Onerosum cerviel 389 b.
Onerosus 91 b. 706 a. collo 91 c. non ib. valde 451 a. 706 a.
Omnis herba 454 a.
Onus 91 b. 104 a. 706 a. excussum 91 c. jumenti sarcinarii 581 c. navis 127 b. quod portatur 103 b. quod vehitur 13 a. 53 c. cujus Onus infinitum est 706 a.
Onus abjicio ib. asporto vicissim ib. excutio ib. impono 127 b. 581 b. 706 a. leve fereus 16 b. tollo in humeros 706 a. ventris depono vel pono 594 a. 737 b.
Onusta facta est mihi alvus 451 a.
Onustæ mensæ omni genere ferculorum 434 a.
Onustus sum 117 a. 127 b.
Onychinus 468 a.
Onyx ib.
OPACA 433 c. vallis ib.
Opaco 209 b. 596 c.
in Opaca sumus 209 b.
Opacus 209 b. 244 a. 390 b. 589 c. 596 c. 597 a. 679 b.
Ope omni 420 b.
Opem fero 19 b. 44 c. 45 a. 57 c. 74 b. 76 a. 111 a. 199 b. 366 c. 476 b. 738 b. fero contra 199 b. ferre alicui in periculo 33 a. ferte mihi vapulanti 57 c.
Opera. § Quæ impenditur, studium 514 c. 670 a. § Quæ navatur, vel præstatur 534 a. navatur mihi 605 c.
Operâ datâ 199 b. datâ facio aliquid 199 c. deditâ facere aliquid 444 a.
Operæ suæ locatio 76 c.
Operæ pretium 68 b. esse existimamus ib. est ib. quod est, et prævertendum 205 b.
Operam accommodare suam alicui 65 b. accommodo 206 b. collocare in aliquâ re 605 c. colloco in 601 b. confero in rem aliquam 647 a. confero unà 206 a. da ut 202 c. 424 a. dant 254 b. dantes rei pecuariæ 670 a. dare procreandis liberis 205 a. dare rei navali 223 a. dare ut 409 c. 553 a. dedisse Musicæ 515 b. do. § Curo, diligentiam adhibeo 221 b. 475 c. 595 c. 606 a. do simul 570 c. § Studeo, vaco 83 c. 199 c. 409 c. 515 b. 630 c. do graviter alicui rei 516 a. do Socrati totos dies 630 c. impendo 515 b. impendo unà 19 b. inanem sumere 447 b. locare suam alicui mercede 423 a. locare suam ad vendendum 335 b. navo 206 a. 233 b. 605 c. 606 a. navo alicui 208 a. navo optimam 294 c. navo supra fidem 606 a. navo vicissim 208 a. navo unà 554 a. perdo 515 c. ponere 605 c. pono 710 b. pono in 515 b. 631 a. 670 b.
Operans per se 204 a.
Operari sacris 204 b. 206 a. dies quâ Operari licet 202 c.
Operarius 10 a. 60 c. 203 a. 206 a. 238 a.
Operas urgens 487 b.
Operatio 202 c. 204 a. quæ fit manibus 206 a.
Operculatus 568 a.
Operculi applicatio 562 a.
Operculo bene 568 a.
Operculo claudo et obturo ib. obturo circumcirca ib.
Operculum 295 b. 346 c. 562 a. 568 a. 609 a. 651 b. ollæ 737 a.
Opere pollens 553 b. in Opere qui est 204 a. sum ib.
Operi qui præest 281 c.
Operiendi vim habens 593 c.
Operimento carens ib.
Operimentum 185 a. 295 b. 562 a. 593 c. 609 a.
Operio 295 b. 352 a. 565 c. 593 c. 608 c. 609 a. supernè 593 c.
Operior 99 b. 295 c. 593 c. 611 c. circumquaque 609 a.
quo Operire aliquid possumus 608 c.
Operis absolutio 203 c. amans 206 a. boni actio 206 b. locator 163 c. socius 205 c.
Operor 200 a. 202 c. 204 a. manibus 206 a. sacris 204 b. unà 206 b.
Operosa apis 203 a.
Operosè ib.
Operosum animal ib. est ib.
Operosus. § Laboris amans aut patiens 202 c. in rebus bellicis 203 a. § Efficax ib. § Laboriosus, molestus 202 c. 204 a. 553 b.
Opertæ lecticæ 593 c.
Opertorium ib. 651 b.
Opertus 295 b. 593 c. 608 c. non 393 c. 609 a.
Opes 2 a. 90 c. 120 a. 236 c. 352 c. 461 a. et copiæ mihi suppetunt 232 b. jacto in paupertate 580 b. profundas possidens 553 a. profundas sortitus 322 b.
Ophites lapis 491 c.
Opibus affluens 91 a. et potentiâ polleo 174 a.
Opifex 60 c. 203 c. 206 a. 594 b. 647 b. 648 c. armorum 204 a. mundi 204 c. 543 b. publicus 204 a. sum ib. 648 c.
ad Opificem pertinens 204 a.
Opificium ib. 206 b. 594 c. 648 c. exerceo 204 a. mundi 204 c.
Opificum more 204 a.
Opilio 115 a. 436 c. 545 b. 558 b.
Opinabile 169 a.
Opinabilis ib. 183 a.
Opinandi vi præditus 169 a.
Opinans nihil 169 c. nec opinans 182 a.
Opinatio 169 a. 460 a. falsa 169 c.
Opinator 169 a. 460 a.
Opinio 129 c. 168 c. 169 a. 374 b. 460 a. anticipata 368 a. arrogans et stulta de se 460 a. de aliquo 689 b. de dogmate aliquo 30 a. eadem 170 a. fallit me, quam de te concepi 54 a. falsa 170 a. inania 709 a. mala 708 c. pulchritudinis suæ 295 a. recta 170 a. sapientiæ propriæ 601 a. ut mea fert 374 b. de quo Opinio concipitur vel concepta est 368 b. de quo adversa concepta est opinio 98 c.
ab Opinione deduco 96 b. ex Opinione vulgi 168 c.
Opinionem arrogantem qui de se concepit 460 a. contrariam habens 169 c. habere de aliquo 169 a. magnam nimis concipio de me 460 a. muto 170 a. præbere de se 168 c. præsumo 368 a. Quam habes Opinionem? 221 b. Præter Opinionem omnium 170 a. supra nostram Opinionem 168 c.
Opiniones sectans 170 a.
Opinionis alterius seu diversæ sum 169 c. diversæ qui est ib. ejusdem qui est 170 a. frustratio 618 a. pravæ sum 169 c.
Opiniuncula arrogans de se 460 a.
Opinor 30 a. 169 a. 170 a. 399 a. aliud quàm sit reverà 169 c.
Opimum epulum 530 a.
Opimus 387 a. 587 a.
Opipara convivia 492 b.
Opiparè 147 a. accipio 438 a.
Opiparis epulis instructa mensa 555 a.
Opiparum convivium 184 a. 249 c. epulum 2 a.
Opiparus 387 a.
ad Opitulandum accurro 111 b.
Opitulari cui facile est ib.
Opitulatio 44 c. 366 c. 368 b. 544 a.
Opitulator 74 b. 111 a. 199 b. 212 a. 283 a. 366 c. 486 a. 668 c.
Opitulatrix 283 a.
Opitulatur infirmitati nostræ 366 c.
Opitulor 33 a. 44 c. 45 a. 73 c. 76 a. 199 b. 215 a. 283 a. 366 c. 367 b. 368 b. 486 a. 554 a. 732 b. ad aliquid conficiendum 201 c. unà 38 a. 199 b. 283 b.
Opium 470 b.
cum Oporteat 157 b.
Oportebat 733 b. cùm Oporteret 157 b.
Oportet 156 b. 733 b. cùm Oportuerit 157 b.
Oppedo 519 a. tibi 518 c.
Oppidanus 214 b.
Oppidatim 303 a.
Oppidò quàm 396 c.
Oppidulum 547 b. 738 b.
Oppidum 456 c. 547 c.
Oppignerata bona conditoribus 146 a. prædia 177 b. res 450 c.
Oppigneratio 221 a.
Oppignerationis notam appono 482 a.
Oppignero 177 b. 221 a. 481 b. 653 a.
Oppigneror 653 a.
Oppleo 119 b. 335 b.
Oppleor 535 b.
Oppletus 119 b. 434 a.
Opponere 557 c. legem impudentiæ horum 634 b. respondendo 200 c.
Oppono 100 b. 223 b. 279 b. 282 b. 634 b. 637 a. 650 c. 651 a. 652 a. machinas machinis 120 c. me 693 b. me alicui in certamine 19 b. pignori 481 b. 650 a. 653 a. voluntatem voluntati 694 a.
Opportuna 157 b. et commoda dicere 289 c. res 210 c.
Opportunè 157 b. 188 a. 196 a. 289 c. 290 a. collocatum beneficium 289 c. non Opportunè Ibid.
Opportunitas 199 c. 289 c. 290 a. loci 289 c. occasionis 283 b. sitûs 290 a. temporis 289 c.
Opportunitate destituor ib.
Opportunitatem habeo 290 a. observo 711 b.
Opportunitates dirigere 16 c.
Opportuno in loco vulneratus 289 c.
Opportunum tempus ib. tempus habeo 290 a. minùs Opportunum tempus 715 b.
Opportunus 199 b. 289 c. 290 a. 479 b. locus 593 a. non 289 c.
Opposita collocatio inter se duarum rerum 610 a. continens Europæ 305 a.
Oppositâ serie 610 a.
Oppositæ sibi esse et adversari dicuntur res 305 a.
Oppositam faciem habens 474 b. frontem habens 473 c. seriem habens 610 a.
Oppositè 500 c.
Oppositio 650 c.
Opposito modo 620 a. ex Opposito 305 a. in Opposito coeli ambilico sum 489 b.
Oppositos pedes habens 551 a.
Oppositum tergum habens 447 a.
Oppositus 66 a. 235 b. 449 a. 510 c. 620 a. oculis 475 a. sum 305 a. 637 a. sum è regione in decendâ serie 610 a.
Oppressio 525 a.
Opprimo 106 c. 367 a. 501 c. 502 a. 525 a. incautum 367 b. potentiâ meâ 174 b.
Opprimor 107 a. 287 a. potentiâ alicujus 174 b. sermone 579 a.
Opprobriis affici 221 b.
Opprobrium 593 c.
Opprobro 466 b.
Oppugnabilis 403 a.
Oppugnans sapienter 601 b.
Oppugnatio 101 a. 546 b. muri 404 c.
Oppugnator Christi ib. muri ib.
Oppugno 340 b. 403 c. bello 546 b. muro excitato 639 c. murum 404 c. per locos, non aperto Marte ib.
Oppugnor 546 a.
Opsonari 437 a.
Opsonator 9 b. 745 b.
Opsonatus, ûs 745 b.
Opsonia apparans 544 a. apparo 79 a. 544 a. coëmere 9 b. coëmo 745 b. coëmo clàm ib. condio 79 a. devoro 683 b.
Opsonii loco ad panem qui adhibetur 589 a. penuria 493 c.
Opsoniis abundans ib. inhians 683 b. reponendis locus 493 c. de Opsoniis disserens 376 c. sermo ib. in Opsoniis coëmendis decipio 743 b.
Opsonio carens 493 c.
Opsoniolum ib.
Opsoniorum abundantia 493 c. 494 a. amans 494 a. apparatio 544 a. apparator 515 c. artifex 142 a. 544 a. coëmendorum peritus 745 b. conditio 79 a. conditor ib. devoratio 683 b. devorator avidissimus ib. instructio 79 a. instructor ib. venditor 567 c.
Opsonium 143 b. 493 c. 682 c. 745 b. comedo 493 c. vile 494 a.
Opsonor 745 b.
Optabilia 220 a.
Optabilior 30 b.
Optabilis 6 c. 30 b. 202 b. 219 c. 274 c. non 114 a. 220 a.
Optabiliter 219 c.
Optabilius est 30 b.
non Optans 220 a.
Optando 219 c.
Optandus ib. non 220 a.
Optare 12 b.
Optativus modus 219 c.
Optatus 84 a. multum 220 c. sæpe 387 c.
Optimâ mente præditus 443 a.
Optimas 174 a.
Optimates 294 c. 461 a. 658 a.
Optimatum regimen 436 c.
Optimè 74 c. 106 b. 294 c. 344 b. impero 80 b. 345 a.
Optimos generans 125 b. pariens 654 b. parientes 453 b.
Optimus 2 b. 74 c. 106 b. 344 b. 393 c. 654 b. sum 344 b. quàm Optimus 74 c.
Optio 30 a. 305 b. 372 c.
Optione provoco 294 a.
Optionem dare 30 a.
Opto 219 c. 220 a. 613 a. vicissim 265 a.
Opulenta 396 c.
Opulenter 538 c.
Opulentia 91 a. 734 b.
Opulentiam simulans in paupertate 580 b.
Opulentissimus omnium 538 c.
Opulento ib.
Opulentum templum 529 c.
Opulentus 20 b. 91 a. 142 b. 222 a. 232 c. 352 c. 387 a. 503 c. 538 b. 734 b.
Opum et copiarum possessio 232 b.
Opus, operis 202 c. 354 b. 515 a. 541 c. 553 b. aggredi 702 a. albarium seu tectorium 335 c. artificiosum 142 a. 648 c. bonum 206 b. creatum 334 b. divinum 204 b. facio 202 c. facio publicum 204 c. facio sedulò 539 c. locare 163 c. manibus quod fit 60 c. manufactum 648 c. manuum 724 b. persequi aliquod 39 a. servile 172 b. suscipere 365 c. suscipio faciendum 368 c. urgeo 168 a. qui urget 168 a. 198 b. § Liber, poëma, tractatus 138 a. 172 b. 290 b.
Opus est 156 b. 157 c. 733 b. duabus navibus ad explendum numerum 158 a. hac re 733 b. insuper 158 a. mihi unâ re 156 b. tibi verecundiâ 733 b. erit tibi multis 156 b. habeo 156 b. 157 c. 722 b. minùs quàm Opus sit 157 c. nihil Opus est 202 c. strophis ib. quod facto Opus est 157 b.
ORA, æ 42 a. 214 c. maritima 25 c. 249 c. 508 a. navis 611 a. vestis 459 b.
Ora carens 725 a.
Ora multa habens 617 b. tria habens ib.
Orabant instanter 387 a.
Oracula 253 a. 573 b. divina 374 c. do 253 a. edens 377 b. edo 22 c. 704 c. 732 b. 733 c. rata futura 23 a. reddere 30 b. reddo 587 b.
Oraculi locus 399 a. petitio ib.
Oraculo admoneor 734 a. edi 30 b. editum quod est 733 a. editus 690 b. Pythico editus vel comprobatus 733 a.
Oraculorum editrix 704 c. internuntius 689 c. interpres 377 b. interpres sum 689 c. interpretes ib.
Oraculum 23 a. 201 a. 255 c. 374 c. 377 b. 399 a. 555 b. 678 a. 689 a. 733 a. completum 698 b. consulens 555 b. consulo 256 b. 399 a. 733 a. datur mihi 23 a. divinum 586 b. 707 a. editum 163 c. edo 163 c. 377 b. 399 a. factum est ad ipsos 689 b. reddo 255 c. 733 a. cui Oraculum nihil respondit 733 a.
Oram lego 536 b. lego littaris 572 c. solvere 120 b.
Orando instanter 387 a.
Oratio 87 b. 92 c. 373 b. 374 b. 429 a. 573 b. accurata et exquisita 41 a. elaborata rhetorices artificio 573 b. elegans et compta 138 c. extemporalis 629 c. funebris 424 a. humilis et abjecta 377 a. in ingressu alicujus quæ habetur 233 a. miserabilis 375 b. pedestris 503 a. recta 574 a. sententiosa 444 a. soluta 139 a. tenuis 376 a.
Oratione longâ utor ib. rectâ utens

574 a. solutâ 726 a. splendidâ utor 370 a.
Orationem finire 138 a. habeo 374 habeo publicè 374 a. habere 7 b. 374 b. longam habeo 637 b. solutam scribo 139 a.
Orationes forenses 164 a. scribo 139 a.
Orationi accommodatus 373 c.
Orationis artifex 543 c. ductus et structura 12 c. genus 721 a. progressus 233 c. solutæ scriptor 139 a. structura 594 c. venustas 373 b.
Orationum concinnator ingeniosus 142 a. scribendarum ars 139 a. scriptio ib.
Oratiuncula 374 c.
Orator 7 b. 138 c. 374 c. 429 a. 543 c. 573 b.
Oratoria ars 573 b. eloquentia ib. pigmenta 384 c.
Oratoriâ eloquentiâ 573 b.
Oratoriam artem exerceo ib.
Oratoriè dico ib.
Oratoriis pigmentis exorno et illustro 384 c.
Oratorio artificio 573 b. more ib.
Oratorius 7 b. 573 b.
Orba 188 a. 218 b.
Orbata 209 c. conjectura 54 b.
Orbati è multitudine suâ dignitate ib.
Orbello 728 b.
Orbatus 209 c. his 676 a. patre 54 a. te 426 b.
ad Orbem terrarum pertinens 455 c. in Orbem 184 c. 188 c. 603 c. 614 a. 664 a. ago 166 a. 697 b. agor 697 b. circumagere se 356 a. circumago 166 b. circumdo 603 b. conglobo 184 b. currere coactus 168 a. factus 356 b. implico 183 b. metior 415 c. motus lapis 668 c. moveor 166 a. rediens 356 b. 512 c. redigo 616 a. versus 621 a. per Orbem terrarum universum 455 c.
Orbes 667 c. in mensâ 356 a. rotarum ib. bonos seu pulchros habens 356 b.
Orbiculari formâ 695 a. rotunditate dimensus 415 c.
Orbicularis 141 b. 645 b. 695 a. 697 b.
Orbiculatus 668 b. aliquantum 356 b. non 695 b. pulchrè 356 b.
Orbiculus 667 b. quem mulieres onera portantes capiti imponere solent 614 a.
Orbis 356 a. 621 c. 667 b. lacteus 356 a. mundi 311 a. solis 167 a. terrarum 455 c.
Orbita 68 c. 660 c. 667 b.
Orbitas 483 a. 653 a. liberorum 495 a.
Orbo 209 c. 405 b. 613 b. liberis 653 a.
Orbor 209 c. 483 a. 613 b.
Orbus 188 a. 218 b. 268 c. 403 a. 653 a. 728 b. parentibus 403 a.
Orchilus 483 c.
ex Orco 207 a.
Orcus ib.
Ordinamur disputationum 551 a.
Ordinandi peritus 341 b. 634 b.
Ordinare mundum 634 a.
Ordinarius judex 94 b.
Ordinatâ acie 635 b.
Ordinatè 341 b. 634 a. 635 b.
Ordinatim 483 c.
Ordinatio. § Distributio 341 b. 634 c. § Constitutio 282 a. 341 b. 635 b.
Ordinator 341 b. 634 c. 651 a.
Ordinatu difficilis 635 c.
Ordinatus 634 & 635 c. bene 341 b. malè 635 c. malè legibus 651 c. non 634 c. 651 a.
Ordine 198 a. 227 b. 341 a. 578 a. 609 c. 610 a. dispono 609 c. eodem 610 a. 635 c. in eodem locatus 610 a. inverso 49 c. inverso facere aliquid 49 c. moveo 698 b. posita 609 c. procedo ib. sequens 198 a. servato 634 a. venientes à pascuis 610 a. uno constans ib.
Ordinem relinquere 380 c. non relinquens 635 c. servans ib. non servo 635 b. In Ordinem nullum descriptus ib. quincuncem positus circumcirca 610 a. reducti 634 a. pauperum redegit se 634 a.
Ordines bini 610 a. carminum 479 a. compono 634 c. duos habens 610 a. militum 609 c. muto in acie instruendâ 635 a. nullos habens 610 a. paucos continens ib. promovere in acie 15 a. servare 235 c. tres 610 b. in Ordines compono 634 c. inter Ordines arborum seu plantarum interstitium 483 c. per Ordines ib. quatuor 610 b.
Ordinibus compositis 635 c. quatuor constans 610 b. quinque constans 610 a. senis constans ib. tribus constans ib.
Ordinis alterius qui est ib. communio 610 b. conservatio 635 c. desertio ib. ejusdem qui est ib. ejusdem qui sunt 456 b. ejusdem sum 180 b. 610 b. permutatio 49 a. perturbatio 635 b.
Ordino. § Digero, dispono 341 b. 634 c. in 634 c. simul 341 b. unà cum aliis 635 a. § Constituo, instituo 281 c. 282 a. 341 b. 436 b. 635 a.
Ordinor 634 a. unà cum aliis 635 a.
Ordinum ductor 81 c. 249 a. productio in acie 15 a. series in exercitu bene composito 14 b.
Ordior 99 c. 681 c.
Ordiri 163 a.
Ordo 341 a. 479 a. 609 c. 634 a. 635 b. bonus 664 b. concinnus 654 a. continuus 610 a. conturbatus et permixtus 635 b. equester vel equestris 276 a. militaris 516 b. 634 b. parvus 609 c. plantarum 483 c. quadripartitus 610 b. ratus et constitutus 635 c. non servatus in acie ib. vitium 483 c.
Ore amplo præditus 616 a. aperto et hianti sum 580 a. aureo loquens 617 b. cavo loquens ib. compresso qui est 452 a. conficiens opus suum 205 c. contumaci præditus 617 a. facto aperio 616 c. favens 617 a. faveo ib. gravis 617 b. hiante 718 a. hiante bibo 432 a. hiante capto 718 a. hiante intueor cœlum ib. hiante stans 718 b. latè diducto loquor 616 a. lato hians 636 c. in latum diducto loqui 532 a. mendaci sum 617 b. modulor cantum suavem 617 a. morigerari 332 c. procaci sum 617 a. rotundo loquor ib. 622 a. similis 617 b. temerario præditus 617 a. tractabili equus ib. uno 188 a. 616 a. uno dixistis hoc omnes 450 a. In Ore esse 160 b. est omnium 616 a. qui est 616 c. habeo 221 b. 674 c. habere 59 c. 616 a.
Organarius faber 544 a.
Organicè 476 c.
Organicus ib.
Organum ib.
Orgia 477 b. annua ib. celebrans ib. celebrantes decens ib. celebrare 218 c. celebro 267 b. peragens 477 b. perago ib.
Orgiis initio ib. non initiatus ib.
Orgiorum peractio ib.
Ori admoveo 695 b. grata et jucunda cibaria 617 a. gratus 616 a. gratus sapor 617 a. ingratum et insuave ib.
ex Orichalco confectus 720 c.
Orichalcum 585 c. 720 c.
Oriens 259 a. 640 b.
Orientales partes 249 a.
Orientalis 249 a. 640 b. tractus 249 a.
ad Orientem ib.
Orificium parvum habens 617 a. ventriculi 616 a.
Origanum 478 a. sylvestre ib. recipio ib.
Originalis 80 a.
Originem ducens à Melampode 189 a. duco 108 c.
Origines verborum indicans 375 b. verborum indico 375 c.
Originis causa 203 c. verborum indicatio 375 b.
Origo 80 a. 123 a. malorum 291 c. sum 79 c. vera vocabuli alicujus 261 a.
Orion 746 b.
Orior. § Emergo, enascor, existo, fio, nascor 123 a. 222 c. 223 a. 233 c. 358 b. 640 b. 714 b. § Exorior 174 c. 223 c. 640 b. ad 640 b. juxta ib. priùs ib. unà ib.
Oriri facio ib.
Oris diductio 616 a. dignitas 474 b. 555 b. dignitate præditus 68 c. dolor 43 c. duri equus 616 a. 617 a. festivitas 617 a. habitus 714 b. incontinentia 616 c. procacitas 617 a. specie eleganti præditus ib. species 470 c.
Oriundi è regione asperâ 125 c.
Oriundus 125 a. sum 124 b.
Oriuntur hæc è conviviis 125 c.
Ornamenta 650 c. aurea 736 b. urbis 650 c.
Ornamentum 2 b. 6 c. 25 a. 130 a. 225 a. 294 c. 341 a. 473 b. 584 c. affert mulieribus silentium 341 a. dictionis 594 b. luxuriosius 729 c. muliebre 397 a. parvum 341 b. ad Ornamentum pertinens 650 c.
Ornandi peritus 341 b.
ad Ornandum aptus 473 b.
Ornans defunctos 341 b.
Ornare honoribus 23 b. 341 a.
Ornata variis coloribus oratio 545 a. verba 119 b.
Ornatè 295 a. 341 b. 611 a.
Ornatio 341 b.
Ornator 294 c. 341 b.
Ornatrix 334 b.
Ornatu corporis superfluo gaudeo 520 a. decenti 611 c. elocutionis carens oratio 594 c. privo 341 b.
Ornatum accuratum et supervacaneum adhibeo 334 b. addo 341 b.
Ornatur rex caput solùm 599 a.
Ornatus erat et instructus peritiâ hastæ 288 b.
Ornatus (a.) 83 c. 611 b. cultu, Celtico 594 a. decenter 611 c. non 339 a. 473 b. pulchrè 611 c.
Ornatus, ûs 6 c. 341 a. 410 a. 611 b. accuratus nimis 334 b. sermonis 210 b. varius 545 a.
Ornatus amans 341 c. studium ib.
Orno 1 c. 64 a. 83 c. 127 c. 204 c. 288 b. 294 c. 295 a. 338 c. 341 a. 473 b. 491 c. 594 b. 610 b. 611 b. 614 a. 704 c. circumcirca 611 b. curiosiùs 334 c. floribus vel floridis coloribus undique 64 a. simul 295 a. 611 c. vicissim 331 b. unà ib. cohonesto, honore et dignitate afficio 584 c. 585 a.
Ornor 1 c. 6 c. 222 a. 294 c. 473 b. 599 a. 611 b. 614 a. § Cohonestor 585 a.
Oro 98 b. 213 b. 294 a. 385 a. 387 a. 550 b. 613 a. 664 b. pro populo 220 a. suppliciter et cum lacrymis 530 b. unà 158 a.
Orontium 480 c.
Orphanorum alendorum locus 666 c.
Orphanos alens ib. alo ib. curo 483 a.
Orphanum reddo ib.
Orphanus 483 a. 502 c. careo 483 a. sum ib.
Orphus, piscis ib.
Orrhopygion 562 c. in Orrhopygio punola seu notas habens 615 c.
Orthium carmen 478 a.
Orthodoxa religio 131 b.
Orthodoxus 170 a.
Orthopnœa 540 c.
Ortum quod est 123 a.
Ortum habens ib. habens à se ipso 125 c. habens humanum 715 a. mutuum habentes ib. non habens 125 a.
Ortus (a.) 123 c. ex 125 a. recens 123 c. 125 c. 250 a. terrâ 124 a.
Ortus, ûs. § Generatio, initium, origo, principium 80 a. 123 a. 222 c. 714 a. § Exortus 223 a. 640 b. Solis 223 a. 688 b.
Oryza 482 b.
OS, oris 374 c. 401 b. 616 a. comedens utrinque 208 b. effrene 266 b. 545 a. 616 a. procax 617 a. § Species oris 470 c. Ostium fluvii 471 a. § Orificium ventriculi 299 b. 616 a.
Os acutum habens 617 b. aereum habens ib. ambiens 616 c. angustum habens 617 b. aperire 616 a. asperum habens 717 b. aureum habens ib. breve habens 617 a. clausit 431 c. cohibere 616 a. colluere aquâ 122 b. compressum habens 616 c. contineo 365 a. contraho 616 a. crassum habens 617 b. diducens hiatu immani 718 a. diducere 616 a. diduco 492 c. difficile habens 617 a. dilato 532 a. facio 616 b. fœtidum habens 617 b. geminum habens 616 b. 617 a. latum habens 617 a. liberum habens ib. magnum habens 616 a. malum habens 617 a. non habens 616 c. obstruere 616 a. obturare ib. obturo 134 a. 705 a. occludo 616 c. parvum habens 617 b. patulum habens ib. procax habens 617 a. pulchrum habens ib. simile habens 617 b. solvere 616 a. vatium habens 616 c. 617 b. ad Os pertinens 616 a. In Os. § Coram 474 a. 616 a.
Os, ossis 486 a. sacrum 270 c.
Oscedo 718 a.
Oscitanter 265 c.
Oscitantia 718 a.
Oscitatio ib.
Oscitator ib.
Oscito 718 b. vicissim ib.
Osculans libenter 702 b.
Osculantes se mutuò 360 a.
Osculari 84 a. 360 c.
Osculor 2 c. 360 c. 702 b.
Osculum. § Basium 702 b. quo linguæ basiantium sese contingunt mutuo 133 c. 134 a. collabello 134 a.
Osculum. § Parvum os 616 a.
Osor 702 c. barbæ 566 b. bonorum 733 a. Christi 735 a. civitatis 548 a. controversiarum 165 a. curarum 710 b. Dei 254 a. honesti 295 a. hospitum 448 a. liberorum 495 b. 655 a. malorum 516 a. mendacii 622 b. mulierum 141 a. negotiorum 554 a. peregrinorum 448 a. philosophiæ 601 b. populi 159 c. studiosorum, literarum 377 a. tyrannorum 675 c.
Osores mutui 51 a.
Ossa digitorum 598 b. nucleorum persicorum 403 b.
Ossa ambiens 486 b. legens 373 b. lego ib. multa habens 486 b. non habens ib. ostendo 685 c.
Osse gemino constans 486 b. uno constans ib.
Osseus 486 a. naturâ 715 c. totus 486 b.
Ossibus circumdatus 486 b. de Ossibus liber 376 c.
Ossiculorum certamen seu ludus 404 c.
Ossiculum 486 b.
Ossifraga 699 c.
Ossis eminentia et extuberatio 486 b.
Ossium compositio 635 b. medulla 486 a. unio naturalis 715 a.
Ostendam apertè 282 c.
Ostendebat luctum animus 460 a.
Ostendere me cupio 148 c.
Ostenditur mihi via 451 b.
Ostendo 148 b. 685 c. 684 b. 688 c. contrà 684 b. ex propinquo 685 a. faciem 474 b. in exemplum 148 a. in transitu 685 a. insuper 148 c. inter 684 b. juxta, id est, confero 148 c. manu 149 a. me honorare 158 b. me libenter 148 b. ossa 685 c. præterea 685 a. signis certis 640 a. simul 685 a. vicissim 148 c.
Ostendor 148 a. 684 b.
Ostensio 148 a.
Ostensivè ib.
Ostensivus ib.
Ostensor ib.
Ostensus 685 c. occultus 148 c.
Ostentabundè 148 b. in medium prodeo ib. profero 148 c.
Ostentabundus 584 c.
ad Ostentandam artem quod fit 148 c.
Ostentare me cupio ib. sapientiam ibid.
Ostentat nobis spem ingentium rerum 685 b.
Ostentatio 42 c. 148 b. 338 a. 532 a. 676 b. 684 a. ingenii apud turbam 19 a. scenica 595 b.
ad Ostentationem comparata oratio 148 c. facilis 42 c.
Ostentationis amator 43 a.
Ostentator 42 c. 574 c. mendicus 43 a. non 148 b.
Ostentatoriè 148 b. 252 b.
Ostento 100 a. 148 b. 252 b. 334 c. 385 c. artem 473 b. magnificentiam 369 c. 370 a. me 42 c. 148 b. 683 c. me in 746 a. me magnificè 369 c. me pompaticè 514 a.
Ostentui sum 252 b.
Ostentum 33 a. 585 b. 586 a. 640 a. 645 b. 683 c.
Ostia fluminum 309 c. Nili 616 a. duo habens fluvius 617 a. tria habens 617 b. septem habens 509 b. 617 a. centum habens 617 a.
Ostiaria 490 b.
Ostiarii cella 490 c.
Ostiarius 490 b.
Ostio facto aperio 616 c.
Ostiolum 266 a.
Ostium 266 a. 364 a. § Fluminis 98 c. 99 a. 471 a. 726 c. coangusto 616 c. latum habens 617 a.
Ostracorum lusus 486 b.
Ostrea paludum 486 c. referens ib.
Ostreæ 512 c. læves 486 c.
Ostreum 106 b. 327 a. 468 a. 486 c.
Ostrinus color 486 c.
Ostrum ib. referens ib.
Ostrys, arbor ib.
OTIANDI facultas 630 c.
Otiari 12 b. 247 c.
Otii altrix urbs 547 c.
Otio affluo 631 a. alto frui 357 b. deditus 630 c. deditus sum 223 a. frui 301 a. fruor 265 c. indulgens 630 c. langueo 569 a. malè utens 631 a. supino cessare 205 c. in Otio 630 c. vivo 203 c.
Otior 193 c. 203 b. 630 c. simul 631 a.
Otiosa dico et supervacanea 375 a. vita 171 a. 172 b.
Otiosam vitam dego 203 c.
Otiosè 203 b. 630 c.
Otiosum esse 12 b. 630 c.

Otiosus 73 a. 205 b. 630 b. et inutilis sermo 575 a. sum 205 c. 630 c.
Otium 203 b. 247 c. 515 c. 554 509 a. 630 b. agendi aliquid 630 b. agens 630 c. agitare 247 c. ago 630 c. consumebant suum in cogitatione 290 a. est mihi ib. non est mihi 630 c. non est eis ib. cui non est ib. non esse ei ib. habere 630 b. inutile 631 a. pono in ib. Per Otium 247 c. Si Otium habebis ab hoc ib.
Otus 487 c.
OVANTIA tempora 258 b.
Ova irrita 7[illegible] a. urina 489 c. custodio 712 a. vendens 567 b.
Ovali figurâ poculum 590 c.
Oves 418 a. devorans 683 a. excipiens 418 a. glabræ 550 b. macto 696 b. multas habens 418 b. 556 b. pasco 115 a. pingues et vegetæ 287 b. pulchras habens 77 c. 418 a. ad Oves pertinens 558 b.
Ovi generatio 655 a. luteum 381 c. speciem gerens 745 c.
Ovibus abundans 418 a. aptus 558 b. ab Ovibus depastus 115 a.
Ovicula 459 b. 558 b.
Ovile 525 a.
Ovilla caro 459 b. pellis ib.
Ovillam lanam habens 507 a.
Ovillum fimum 502 a. 578 b. stercus 607 b.
Ovillus 417 c. 459 b. 558 b.
Ovina pellis 417 c.
Ovinas sordes redolens 578 b.
Ovinum vellus 563 a.
Ovinus 417 c.
Ovis 417 b. 459 b.
Ovis ungula 502 a.
Ovis incubo 745 c.
Ovium custos 711 c. grex 545 b. jugulatio 696 b. nutritor 666 b. occisor 692 a. pastor 418 a. servator 690 b. sordes 578 b. venditor 567 c. [illegible] Ovium gregem pertinens 545 b. ex Ovium pellibus tunica 459 b.
Ovorum fractio [illegible] c. venditrix 567 c.
Ovulum 745 c.
Ovum ib. ferens 698 c. hypenemium seu irritum 61 b. pariens 655 a. pario ib. orinum 489 c.
OXYGALA 121 a.
Oxymeli 410 b.
Oxymyrsinus 431 a.
OZÆNA 454 a. parva ib.
Ozænas redolens ib.
Ozænicus ib.

P.

PABULATIO 436 b.
Pabulatum educere ib. egredior ib.
Pabuli bonitas seu ubertas 114 c.
Pabulo carens 728 c. 729 a. caret 115 a. destitutus 728 c.
Pabulor 436 b.
Pabulum 111 c. 114 c. 149 c. 436 a. 692 b. 728 c. 732 a. animi 214 a. continens fiscella 728 c. præbens omnibus 692 b. præbeo 728 c. suppeditans multis 692 b.
Pacare 247 a.
Pacatum mare 357 c.
Pacatus 106 b.
Pace fruor. In Pace contineo ib.
Pacem facere inter ib.
Pacificatio 95 a. 393 a. 612 a. belli 49 b. à Pacificatione alienus 95 b.
Pacificator 49 a. 543 a.
Pacificatoriè 95 b.
Pacificatorius 96 b. sermo [illegible] b.
Pacificè 13 c. 186 b.
Pacifico 393 b. 543 a.
Pacificus 186 b. 189 c. 291 c.
Pacis custos 711 c. studiosus 186 b.
Pacisci 251 a. cum quo facile paciscimur 101 b.
Paciscitur cum legatis 604 c.
Paciscor 95 a. 101 a. 165 b. 376 b. 604 c. 651 a. antè 653 a. cum aliquo 49 c. fœdus 544 c. insuper 651 a. priùs 376 b.
Paco 186 b. 218 b. 543 a.
Pacta 152 a. 169 b. 544 c. 604 c. servo 653 a. transgrediens 605 a. violo ib. contra Pacta ib. cum quo non facilè Pacta ineuntur 101 b.
Pactâ mercede 573 b.
Pactio 376 b. 573 b.
Pactiones contrahere, et contractas dissolvere 49 c.
Pactis ineundis facilem me præbeo 653 a. non stare 499 a. non sto 652 c.
Pacto promittor 376 b. quo Pacto? 484 c. 485 a. 568 b.
Pactorum transgressio 652 c.
Pactum 95 a. 96 b. 101 b. 163 b. 251 a. 305 b. 376 b. 573 b. 612 a. 651 a. 652 c. ineo 376 b.
Pactus qui non est 652 c.
Pæan 494 a.
Pæanem canto ib.
Pæanis cantatio ib. cantu celebro 494 b.
Pædagogicus 16 c.
Pædagogorum more ib.
Pædagogus ib.
Pædicatio 562 c.
Pædico 202 b. 562 c. 701 b. 702 c. 743 c. sum 702 c.
Pædotriba sum 671 a. ad Pædotribam pertinens ib.
Pædotribarum ars ib. more ib.
Pagana 562 a.
Paganus ib.
Pagatim ib.
Pagella 584 c.
Pagi præfectus [illegible] a.
Pagi 459 b.
Pagina 584 c.
Pagos mille habens 562 b.
Pagulus 561 a.
Pagus ib. 456 c. instar oppidi 548 a.
Pala annuli 145 a. 184 c. 562 c. 627 c. 712 a. § Ferrea [illegible] evertendum et complanandum 448 c.
Palæstra 19 a. 496 b.
Palæstræ imperitus 496 c. magister 670 c. peritus 496 b.
Palæstricæ exercitationis peritus 140 c.
Palæstrita 496 b.
Palàm 60 c. 65 c. 217 b. 295 c. 573 c. 574 a. 683 c. 684 a. amans 702 c. est 158 b. faciebant hoc, seu apertè ib. facio 684 b. factus 506 a. profiteor et prædico 376 c. qui est 684 c.
Palangæ 210 b. 598 b.
Palans 604 a.
Palati exacuendi vi pollens 616 c. exacutio ib.
Palatim 604 a.
Palatium 60 b.
Palatum 489 a. 745 c.
Palea 92 a. 302 b.
Paleam terens 670 c.
Palearum acervus 92 a. collectio 573 b. excussio 302 b.
Paleas admisceo 92 a. lego 573 a.
Paleata constructio 92 a.
Palis sterno [illegible] respergo ib.
Paleolæ ib.
Palimpsestus 739 c.
Palinodia 22 b.
Palinodiam cano ib.
Palis abundans 597 b. depactis munio circumcirca 608 a. præmunio ib.
Palla 687 c.
Pallaca sum 497 a.
Pallefacio 747 c.
Pallens aliquantum 730 a. mellis colore ib.
Palleo 315 b. 730 a. 747 c.
Pallesco 747 c.
Palliditas 729 c. 747 c.
Pallidos oculos habens 472 b.
Pallidum colorem habens in se 747 c. ad colorem vergens ib. reddo ib.
Pallidus 28 a. 730 a. 747 c. admodum 747 c. color 735 b. fio admodum 747 c. perpetuò 730 a. quadantenus 747 c. reddor 28 a. sum 730 a. 735 b.
Pallii triti gestatio 698 b.
Palliolum 222 b. 228 a. tritum 670 a.
Pallium 98 c. 228 a. 238 c. 358 a. 687 c. tritum 670 a. tritum gestans 698 b. tritum gesto ib.
Pallor 729 c. 730 a. 747 c.
Pallore cereo mixtum habens atrum colorem 730 a.
Pallorem habens in se 747 c.
Palma. § Vola manûs 9 c. 496 a. porrecta 176 b. § Arbor 601 c. 705 a. § Præmium certaminis vel victoriæ 19 a. 441 a.
Palmæ ramum gestans 696 b. ramus 601 c. spatha 705 a. virga 402 c.
Palmam gloriæ obtinet 557 c. tribuo 614 a.
Palmes 321 c. 427 b. 458 b. 602 c.
Palmetum 705 a.
Palmeum canistrum 402 c.
Palmeus 601 c. 705 a.
Palmipes 552 a.
Palmiti similis 321 c.
Palmitibus luxurio ib.
Palmorum duorum 176 b. 496 a. quatuor 176 b. quinque ib. 496 a. sex 496 a. decem, duodecim, sedecim 176 b.
Palmula. § Palmæ fructus 705 a. § Remi 190 b. 532 a. 646 b.
Palmulæ involucrum 601 c.
Palmulæ remi 560 c.
Palmus 154 c. 496 a. minor 155 c.
Palo alligata 499 c. affigo ib. 608 a. affigor 608 a. erigo 721 b. figo 499 c. infigo 597 b. infixum tollo ib. trajicior ib.
Palor 695 a.
Palorum defixio 721 b. depactio 608 a.
Palos depangens ib.
Palpabilis 71 a.
Palpatio ib.
Palpator 650 a.
Palpebra 110 a. inferior 327 c. superior ib.
Palpebræ vitium quoddam 719 b. cujus palpebræ gratia aliquo inest 110 a.
Palpebræ 110 a. 262 c. 295 b. superiores 357 a.
Palpebrarum affectus quidam 610 a. cujus Palpebris gratia inest 110 a.
Palpitans exhalo animam 590 a. subsilio 625 c. non 590 a.
Palpitatio 50 a. 497 a. 589 c. Sine palpitatione 625 c.
Palpito 497 a. 589 c. 601 c. 602 a. 625 c. 628 c. ad 602 a. vehementer 501 c.
Palpo 402 a. 405 b.
Palpum obtrudo 27 b.
Paludamentum 19 c. 71 b. 729 b.
in Palude natus 715 b.
Paludem imitans 386 c. In paludem redundo ib.
Paludes purgans 205 a.
Paludi adjacens 386 c.
Paludibus gaudens 719 c. [illegible] paludibus crescens 665 c. degens 436 a. qui pascitur 436 c.
Paludinosus, paludosus 195 b. 386 c.
Palum depango 608 a. figo 499 c. In palum attollo 608 a. tolli 630 a.
Palus, pali. § Pedamentum vitis 296 a. § Vallus ib. 298 a. 458 b. 499 c. 592 c. 597 b. 608 a. spinosus 574 a. ustulatus 598 c.
Palus, udis 195 b. 386 c. 657 b.
Paluster 386 c.
Palustre apium 584 c.
Palustres aves 657 b.
Palustribus in locis qui pascitur 436 c.
Palustris 195 b. 386 c. 436 a. 610 b. locus 636 b. 640 a.
Pampinaceus 458 b.
Pampinatio 573 a.
Pampineus 458 b.
Pampini 427 b.
Pampinis [illegible] sarmentis opacor et sylvesco 321 c.
Pampino 319 a. 573 b. 458 b.
Pampinorum palmes 458 b.
Pampinus ib. racematius 712 c.
Pan 42 a. 412 a. 497 a. parvulus 497 c.
Panarium 653 c. 696 b.
Pancratiastes 548 c.
Pancratio certo ib.
Pancratisticè ib.
Pancratium ib.
Pandectæ 155 c.
Pandere 235 b. portas 148 a.
Pandi 235 b.
Pandiculatio 597 c.
Pandiculor ib.
Pandite nunc mihi musæ 200 b.
Pando 455 a. 520 b. aliquantum 588 a. secreta 514 a.
Pandor 520 b.
Pandum reddo 588 a.
Pandurista 497 c.
Pandura ib.
Pandus reddor 588 a.
Pane alo 666 a. vescens 683 b. vescor 588 c. 683 a. Cum pane vescor 682 c.
Panegyrica pompa vel ostentatio 11 b. oratione laudo ib.
Panegyricæ orationes ib.
Panegyricas orationes habeo ib.
Panegyricè ib.
Panegyrici festi celebratio ib.
Panegyricos ludos celebrans ib.
Panegyricum festum celebrans ib. festum celebro ib.
Panegyricus ib.
Panegyrin agito ib.
Panegyris ib.
Panem conficio 542 c. 544 b. distribuo seu do 163 c. vendens 567 a. Vendere ib. In panem formo 512 c. Præter panem qui comeditur 589 a.
Panes 151 c.
Pangere instar plantæ 206 a.
Pangi jusjurandum dicitur 522 a.
Pango ib.
Pangor ib.
Pani ferendo aptus 698 a. insidians 113 b.
Panicum 185 a. 410 b.
Panicus 497 b. terror ib.
Panifex 542 c. 544 b.
in Panificio occupatus sum 544 b.
Panificium 542 c. 544 b. Ad panificium utor 544 b.
Panis 79 a. furfuraceus 118 c. nauticus 79 a. 565 b. secundarius 578 b. subcinericius 607 a. substantivus, vel supersubstantialis, supersessentialis, vel superveniens, vel sustentandis nobis idoneus 253 b.
Panis frustum 79 a. 263 b. penuria 79 a. vendendi locus 567 a.
Panivorus 683 a.
Panni lacerando avulsi fragmentum 584 c.
Panni diversi hinc inde consuti 99 a. laceri 603 c.
Panniculus 574 b. vilis et detritus ib.
Pannis laceris obsitus 175 b. laceris obsitus sum ib.
Pannosa vestis 729 b.
Pannosus 228 b. 570 a. 574 b.
Pannus 681 c. attritus et lacerus 671 c.
Pansu facilis 520 c.
Pansus sum 520 b.
Pantheum 254 a.
Panthera 257 c. 498 b.
Pantherinus 498 b.
Panus 714 b.
Papæ! 92 b. 519 b. 698 c. qualem pulchritudinem 698 c.
Papaver 417 b.
Papavereus ib.
Papaveris caput 561 a. flos 532 a. solium ib. succus 417 b.
Papilio 742 b.
Papilla 256 c.
Papillarum areola 688 b.
Pappa dico 497 c.
in Pappos abire ib.
Pappus ib.
Papula 267 c. 704 a. 714 a.
Papulæ 64 a. 280 a. ardentes 115 c.
Papyracea charta 119 a.
Papyraceus ib.
Papyrus 119 a. 498 a. 629 b.
Par. § Æqualis 56 b. 255 a. 278 a. 464 c. 465 a. 496 c. 571 b. auro 736 c. autoritas in ferendis suffragiis 741 b. conditio 658 b. Deo 254 a. dignitas 658 b. ferè 465 b. gloria 170 a. honor 658 b. impar 519 c. impar ludo [illegible] c. jus 658 b. jus civitatis 548 [illegible]. longitudine 417 a. numero 278 a. numerus 78 c. numerus suffragiorum 741 b. pari reddo 541 c. pari refero 55 b. pari referre 57 c. 278 a. pondere 286 a. pondus habens 631 c. sum 696 a. ratio 577 c. tempore 736 a. tyrannis 675 c. viribus 496 c. viribus nostris opus 275 a. § Idoneus, sufficiens 733 c. alicui rei 177 c. conserendæ pugnæ 404 a. esse potero sollicitudinibus 75 c. imperio tanto 177 c. opibus tantis ib. sum 75 c.
Par est 156 b. 183 b. 735 b. ut eum oderim 68 b. Non par est 183 b. Ut par est 183 a. 213 a. 478 a. Magis quàm par sit 157 b. Minus quàm par sit ib.
Pàr (Sub.) 235 a. alarum 235 c. calceorum 235 a. equorum alens 666 a. jumentorum alens ib.
Parabant auxilium ferre 479 b. cœnam 469 c.
Parabat vastare agrum 419 c.
Parabili victu contentus 161 a.
Parabilis 508 [illegible]. 510 b. ægrè 555 a.
Parabola 100 a.
Parabolicus ib.
Paradisus 498 b.
Paradoxa dicens 375 b. oratio ib.
Paradoxè loquor ib.
Paragrammate utor 137 a.
Paragraphi ib.
Paragraphus 138 a.
Paralleli circuli 51 a.
Paralysis 593 b.
Paralyticus ib.
Parando victui apta civitas 508 b.
Paranete 437 b.
Parapherna bona 558 b.
Paraphrasi utens 706 c.
Paraphrasis ib.
Parare 216 a. cœnam 170 c. condimenta ciborum 594 a. prandium 511 c.
Parari cœnam 469 c.
Pararius 448 a.
Parasanga 498 b.
Parasitor 589 a.
Parasitus 134 b. 330 a. 385 a. 401 b. 589 a. gravis 589 a. sum ib. Ad parasitum pertinens ib.
Parata benè ara 647 a.
Parato viatica 469 c.
Paratu difficilis 510 c. facilis 647 b. facilis 510 c.
Paraturum esse cœnam 647 a.
Paratus. § Confectus 594 a. recens 647 b. § Qui est in promptu 78 b. 216 a. § Promptus, succinctus 473 b. 611 c. 664 b. sum 664 b.
Parca 53 a.
Parcæ 407 b.
Parcarum dux 17 [illegible]. filum 325 a.
Parcè 52 c. 133 a. 231 a. 602 a. 691 b. bibentes 142 b.

Parcebatur nulli ætati 691 b. non Parcendo ib. non Parcens ib.
Parcere numini ib. non ib. pecuniis ib.
Parcissimè 461 a.
Parcitas 41 a. 133 a. 326 a.
Parco 691 b. non ib.
Parcum esse 720 c.
Parcus 52 c. 132 c. 133 a. 326 a. 377 c. 602 a. 652 c. 642 b. 691 b. ad famem usque 316 a. nimis 133 a. sum 691 b. non sum 691 b. valde 335 b.
Pardalis 498 b.
Pardus ib.
Parem altitudinem habens 682 b. autoritatem habens in suffragio ferendo 741 b. frontem habens 473 c. portionem accipiens 408 b.
ad Parendum promptus 81 b. tardus 306 b.
Parens. § Genitor 123 b. 654 a. antiqua 419 c. omnium ib.
Parens citò 506 b. difficilè ib. facilè ib. habenis 246 b. imperio 80 c.
Parent Atheniensibus 680 c. rationi multa 171 a.
Parentalia 9 c. 312 c. 485 a. 634 a.
Parentalis cœna 150 a.
Parentant heroi 9 b.
Parentare mortuis ib.
Parentatio 9 b. 313 a.
Parentationes 359 c.
Parentationis libamen 9 b.
Parentes 123 c.
Parenthesis 376 a.
Parentibus diversis natus 124 a. privo 485 a.
Parento 9 b. 354 a. unà 354 a.
Pareo 40 a. 41 b. 80 b. 81 b. 505 b. 695 c. facilè 306 b. In his 80 b. libenter 180 c. non 40 b. 324 c. § Sub ditione sum 642 a.
Parère 39 c. consilio alicujus 505 b. dominio alterius 153 b. imperanti 41 b.
Parere catulos 655 a.
Pares in pugnâ 404 b. numero barbaris 278 b. cui vix sunt vires nostræ 273 a.
Pari animo præditus 742 c. celeritate 636 a. dignitate 658 b. dignitate præditus sum 635 a. honore qui afficitur, vel præditus 170 a. 658 b. jure et conditione 278 a. lege 256 a. mensurâ 591 c. sorte qui est cum alio 322 b.
Paria confero tibi 278 a. crura habens 591 c. facere 415 a. facio 53 b. pericula certaminum 496 c.
Paria tria amicorum 235 a.
Paribus chordis constans 731 b. indumentis amictus 687 c. viribus 496 c.
Pariendi difficultas 654 c.
Pariens amorem ib. brevi tempore 655 a. cæcos 654 b. carne 654 c. bis ib. citò ib. difficulter ib. facilè ib. fœminam ib. fructum ib. geminos ib. hinnulos ib. ignem 655 a. mares 654 b. monstra 655 a. multos 654 c. omnia ib. optimos 654 b. ovum 655 a. paucos 654 c. rarò ib. secundò ib. singulos ib. solicitudines ib. tardè 654 b. venenum 654 c. vermes 655 a.
Parientes optimos et præstantissimos 453 b.
Paries 659 b. intergerinus ib.
à Pariete ad parietem pertinentes ibid.
Parietem communem habens ib. effringo 482 c. non habens 639 b. obiro ib.
Parietes domus ad utrumque latus januæ 473 a. perfodiens 482 c. perscrutans furandi causâ 167 b.
Parietis effractio 482 c. foramen ib.
Parietum perfusio ib.
Parilitas 278 a. 556 a.
Pario 360 b. 390 a. 654 a. 713 c. animal 654 c. bina 123 c. 654 c. bis 654 c. difficulter ib. facilè ib. fœmellam ib. fructum ib. gemellos ib. geminos ib. immaturum fœtum 655 a. in 654 insuper ib. intus ib. marem ib. monstrum 655 a. multa 654 c. ovum ib. primùm ib. tertio 126 b. § Metaph. 123 b. labore 515 b.
Parior 360 b. 654 a.
Paris mensuræ 416 a. momenti 286 a. 631 c. naturæ 715 b. ponderis 286 a.
Paritas et æqualitas in aliquo certamine 56 b.
Pariter 53 b. 56 b. 89 c. 278 a. 674 a. cum sole 53 a. § Pari numero 78 c.
Paritura quæ brevi est 654 a.
Parium copulatio 543 a.
Parius lapis 499 a.
Paro. § Apparo, instruo 44 a. 78 b. 216 a. 302 c. 400 b. 440 c. 469 c. 470 a. 508 b. 594 a. 647 a. 657 b. 664 b. antè 595 a. cœnam 542 c. facere aliquid 479 b. insuper 595 a. me 594 b. 664 b. me ad interrogandum 13 b. me ad pugnam 335 c. me vicissim 595 a. § Acquiro, comparo 503 c. 508 b. 594 c.
Parochi munus 224 c.
Parodia 22 a.
Per parodiam dico 533 a.
Parodiæ formam habens 22 a.
Parodiarum scriptor ib.
Parodias scribo 21 c.
Parodus repetita et secunda 452 b.
Paropsis 671 a.
Paror. § Accingor, instruor 614 b.
Parricida 31 b. 353 c. 692 a.
Parricidium 353 c.
Pars 143 c. 407 a. 408 b. 573 a. 636 a. bona 548 b. corporis 407 a. decies millena 408 a. decima 150 b. 408 a. dimidiata 408 a. duodecima ib. major 548 c. quarta 408 a. quinta sexta ib. septima ib. tertia ib. undecima ib.
Parsimonia 589 a. 628 a. 642 b. 691 b. nimis tenax et restricta 316 a. Absque parsimoniâ 316 a.
Parta res quovis modo 9 c. Quæ parta sunt 352 c.
Parte carens 407 b. A parte solum unâ 459 a. Ab unâ parte, ab altera parte 196 c. ab utraque 58 b. 484 c. Aliâ in parte 50 b. Eâ parte 450 b. Ex parte 70 b. cognosco 443 a. aliquâ 484 c. alterâ 215 b. eâ 491 a. solùm unâ 426 b. utrâque 58 b. Quâ parte 484 c. 485 a. Pro meâ virili parte 407 a. Pro ratâ parte ib.
Partem accipio 407 a. accipio unà 407 c. accipio sortitò 364 b. ampliorem seu majorem habeo 226 a. capio sortitò 407 b. habeo 224 b. minorem habeo 226 a. tribuo 408 b. In partem alteram 215 c. alterutram 189 b. omnem 499 c. utramque 59 a. 189 b. utramque verso 59 a. § Partem gerere se, id est, liti se offerre 215 a. gero me ib.
Partes duæ 408 b. duas habens ib. exiguas et breves habens 407 b. quinque habens 408 b. In partes duas discedens 644 b. duas seco ib. duodecim divisus 408 b. multas divisus 407 c. quinque divisus ib. tres divido ib. In omnes partes 499 b. § Factio, studia 407 a. In neutras partes transeo 59 a. § Conditio, dignitas. Partes posteriores 681 b. primæ 357 b. primas eripio ib. primas obtinens in aliquo opere 205 b. primas obtineo 557 b. primas obtinere 41 c. primas vendico mihi 226 a. priores 857 b. priores ambio ib. priores amitto ib. priores obtineo ib. secundæ 154 a. secundas obtinens actionis 204 a. superiores 226 a. § Officium 654 b. Partes tuæ sunt 202 c. 735 c.
Partialis 143 c. 407 a.
Partiarii 364 b.
Partibus carens 407 b. constans crassis 407 c. dissimilibus vel dissimilaribus ib. duabus 407 b. magnis 407 c. multis ib. parvis ib. similaribus ib. tenuibus ib. constare magnis ib. Ex partibus magnis ib. A partibus alicujus stare 232 b. 414 b. 708 a. Philippi stare 553 a. nostris stans 179 a. tuis sto 284 a.
Particeps 224 b. 322 b. 328 c. 407 c. 408 b. fieret sepulturæ 408 b. fieri cujus aliquis potest 368 a. fio 367 c. 407 a. 408 b. fio vicissim 368 a. malorum operum 450 a. ne sis 232 b. non 328 b. 407 c. sum 156 a. 224 b. 232 a. 328 b. 367 c. 372 a. 406 c. sum unà 224 b.
Participandi vim habens 368 a.
Participatio 224 b. 232 a. 368 a. nulla 328 b. quæ vicissim fit 368 a.
Participativus 224 b.
qui Participatur ib.
Participem esse periculorum 328 b. facio ib. 407 b. fieri utilitatis 367 c. reddo 364 a. 408 b.
Participialis 224 b.
Participium ib.
Participo. § Particeps sum 481 c. una 224 b. § Participem facio 163 b. 407 a.
Particula 407 a. 643 a.
Particulæ carnium minutissimæ 154 b.
Particularis 198 c. 407 a.
Particularis 407 a.
Particulatim 407 a. 481 b.
Particulis crassis constans 407 b.
Partientes multipliciter artes 481 b.
Partim 484 b. partim quidem, partim verò 450 b. 568 b.
Partio. § Partus 360 b. 390 a. 654 a.
Partior 30 c. 142 c. 143 b. 406 c. 407 b. 435 c. iterum 143 c.
Partiri 407 a. subtiliter 205 a.
Partis alterius qui est 407 b. unius ib. unius pro aliâ positio ib.
Partiti inter se 435 c. sunt sortitò regionem sibi assignatam 226 c.
Partitio 143 c. 407 b. 435 c. bifida 715 b. inæqualis 463 b. nova 435 c.
Partitor 407 b.
Partitores 435 b.
Partium brevitas 407 b. crassitudo 407 c. similaritas vel similitudo ib. tenuitas ib. § Modò harum, modò illarum partium 50 c.
Partu communi editus 654 c. edo 654 b. edor 390 a. facili utor 654 c. felix 453 b. immaturo editus 654 b. infelix 654 c. non editus 390 a. primo editus 654 c. recens vel recenti editus 390 a. 654 b. secundo editus 654 c. In partu laborans ib. laboro ib. Unà cum partu edo 654 b.
Partui vicina sum 654 a. vicinus ibid.
Partum abigens vel elidens medicamentum 55 a. accelerans 654 c. crudum edens 655 a. depono 654 b. edo ib. ejicio 98 c. fœtans 654 c. perfectum edens 655 a. perfectum edo ib. Ad partum conduco 654 b. pertinens 390 a. Circa partum laboro 654 c.
Parturiens 654 a.
Parturientem enitentem adjuvo 395 b.
Parturientis dolor 453 b.
Parturientium sellæ 390 a.
Parturio ib. 453 b. 654 a.
Partus. § Acquisitus 508 b. hastâ 353 a.
Partus, ûs 360 b. 390 a. 395 b. 654 a. celer 655 a. difficilis 654 c. facilis ib. fœmineus ib. geminorum 654 c. monstrosus 655 a. paucus 654 c. perfectus 655 a.
Partûs dolorum expertes 453 b. doloribus crucior ib. numerositas 654 c. Ad partus celeritatem conferens 655 a.
Partus infelices edo 654 c. paucos edo ib. pulchros edens ib. Circa partus laborans ib.
Parva folia habens 712 c.
Parvæ rei rationem habens 377 c. rationem habeo 378 a.
Parvam rem in pretio habens aut magni æstimans 377 c. rem magni facere ib.
Parvas res augere verbis 23 b. res magni æstimando 377 c. spicas ferens 608 b.
Parvè 422 a.
Parvi momenti 116 a. 422 a. 704 b. pretii 116 a. 422 a.
Parvifacere 541 c.
Parvifacio 688 a.
Parvi pendo 24 c.
Parvis partibus constans 407 c.
Parvitas 422 a.
Parum 116 a. 415 a. 422 a. 461 a. aberat quin 380 c. abest quin 136 b. cum abfuisset, quin expugnaretur 380 b. abfuit quin 177 c. 306 a. absum à specie fœminæ 380 b. absunt à morte 696 a. animi inerat 461 a. aquæ habens 678 c. bibens 587 b. credens seu fidens 306 c. hoc tibi videtur nisi etiam, &c. 46 a. refundens 727 a. seminis emittens 604 b. Quid tam parùm curas? 96 c.
Parvos acinos habens 575 b. fructus ferens 301 c. oculos habens 472 b.
Parus 23 c.
Parvulus 422 a. 656 b. 674 a.
Parvum 116 a. caput habens 312 b. caudicem habens 610 b. nasum habens 576 b. orificium habens 617 a. os habens 617 b. peplum habens 516 c. reddo 422 a. saxum 96 c. semen ferens 604 b. stipendium accipiens 423 a. ventrem habens 327 b.
Parvus 96 c. 116 a. 192 a. 302 a. 422 a. 461 a. 503 a. 504 b. 656 b. 674 a. 680 a. aspectu 96 c. fluctus 324 b.
Pascendi actio 436 a. jus in alieno vel inter se 436 b. scientia ibid.
Pascendis bobus aptus 114 c. 436 c. multis aptus 115 a.
Pascendo progredior 436 b.
Pascendorum pedestrium animalium peritus 436 c.
ad Pascendos homines pertinens ibid.
Pascendum 114 c.
Pascens ib. agrestis 436 b. in agro ib. boves 436 c. 692 b. equos 436 c. in solitudine ib. in sylvis 692 c. solus 436 c. 692 b.
Pascere animum 214 a. boves 744 a.
Pascha celebrare 218 c.
Pasci qui solet in sicco 436 c. solitus unà 436 b. spe bonâ 331 b.
qui Pascitur in montibus 436 c. noctu ib. per se ib. retrò ambulans, vel retrorsâ cervice ib.
Pasco 114 c. 331 b. 435 b. 436 a. 545 b. 546 b. 588 c. 692 b. 728 c. abunde 729 a. boves in alieno 436 b. 692 b. 732 a. gramine 692 b. jumenta 666 b. semper 115 a. 692 b. § Metaph. 331 b.
Pascor 436 a. 692 b. bene 115 a. circumquaque 436 b. ex 692 b. gramine viridi 683 b. in 436 b. in montibus 436 c. simul 115 a. 436 b.
Pascua 114 c. 436 a.
Pascualis 436 b.
Pascuarium commercium 436 b.
Pascuis abundans 114 c. carens ib. iisdem utens 436 b. A pascuis qui veniunt ordine incedentes 610 a. In pascuis degens 436 b.
Pascuum 436 a.
Pascuus 114 c. 436 b. locus 436 a.
Passæ manus 681 a.
Passer 622 a.
Passerculus ib.
Passeris in modum strido ib.
Passim 189 a. 479 c.
Passio 500 a. innata vel intrinseca 500 c. perpetua ib.
Passioni obnoxius 500 b. perpetuæ et sempiternæ obnoxius 500 c.
Passionibus humanis obnoxius ib.
Passivè 500 b.
Passivum verbum ib.
Passos capillos habens 180 c.
Passus. § Amplus 521 a. 606 a.
Passus. § Perpessus 632 a. gravia 501 a. multa 632 b. nihil 501 a. omnia quæ patienda sunt 555 a.
Passus, ûs 93 a. 477 c. 538 b. § Per passus metiri 93 a.
Pastæ aliquantum 606 c.
Pastilli 331 b. 701 b.
Pastillus 79 a. 628 b. 667 b.
Pastinaca 608 b. agrestis 702 b. marina 671 a.
Pastinatio 590 b.
Pastinum 99 a.
Pastio 114 c. 436 a.
Pastor 56 c. 114 c. 337 c. 436 a. 545 b. 585 c. 692 b. asinorum ib. caprarum 436 c. equorum 331 b. 692 b. jumentorum 666 b. ovium 418 a. 436 c. suum 692 b.
Pastore carens 628 b. E pastore natus 545 b.
Pastores 339 b.
Pastorum amans 545 b. princeps ibid.
Pastoralis 114 b. 331 b. 436 b. 545 b. cantilena 331 b. virga aculeo præfixa 38 a.
Pastoritia vita 436 b.
Pastoritii carminis modulatio 331 b.
Pastoritium carmen modulor ib.
Pastoritius 331 b. 545 b. cœtus virorum 62 b.
Pastorius 331 b. 545 b.
Pastu superabundans 115 a. uno utor 666 b. In pastum consumo 743 b.
Pastura suum 692 b.
Pastus bene 114 c. in deserto 436 c. modò 119 a. multum 589 a.
Pastus, ûs 114 b. 436 a.
Pastûs copia 692 b.
Patefacere. § Detegere 201 a. 295 c.
Patefacio. § Aperio, adaperio 454 c. 612 a. 661 c. aditum 508 b. 544. § Indico, manifesto, revelo 140 c. 158 b. 295 b. 419 a. 562 a. 684 c. 688 b.
Patefactio. § Apertio 455 a. Evulgatio, manifestatio 684 c. rerum occultarum 295 c.
Patefactus. § Detectus, manifestatus 3 c. 4 b. 683 c. 684 c.
Patefio. § Detegor, manifestus fio 130 a. 295 c. 684 a.
Patella 382 b. 583 b. 671 a. parva 382 b. § In genu 133 b. 430 a. § Morbus arborum 382 b.
Patens 229 a. 520 c. latè 452 a.
Patente ore 432 a.
Patentes literæ 166 c.
Patentia populis profanis 305 a.

Pateo 305 a.
Pater 72 a. 123 c. 497 c. 502 b. 713 c. factus est 654 b. matris 502 c. omnium 125 a. per se qui est 502 c. § Autor et effector 502 b. Tanquam pater res administrans 437 a.
Patera 152 b.
Paterculum appello 497 c.
Paterculus ib. 502 b.
Pater familiâs 153 c. 322 c. sum 153 c.
Paterna gubernatio 437 a.
Paternè 502 b.
Paterno affectu et amore ib. genere clarus 502 c. more aliquid facio 502 b.
Paternus ib. avus 497 c. 502 c.
Patet. § Palam est 158 b.
Pathicus 26 c. 462 b.
Pati indigna 149 b. repulsam 190 c. § Sinere 182 a.
Patiatur malum 365 c.
Patiendo intrinsecè 300 c.
Patiens 265 b. 344 c. 413 a. 632 a. ærumnarum 501 a. dolores graves 453 b. ex se vel intrinsecus 300 c. in faciendo opere 205 c. laboris vel laborum 501 c. 515 b. 629 c. malorum 291 c. multa 632 b. multùm ib. nihil ib. semper 500 c. sum 291 c. 346 a. toleratio 412 c.
Patienter 265 b. 291 c. 344 c. 632 b. audio 344 c. audire orationes 413 a. fero 265 b. 344 c. ferre 569 a. sustinens ærumnas 501 c. tolerare 412 c.
Patienti animo præditus 709 c.
Patientia 222 c. 291 c. 344 c. 413 a. 501 c. 632 a.
Patina 381 c.
Patior. § Suffero, tolero 154 b. 222 c. 344 c. 365 c. 500 a. 608 c. 693 b. ærumnas 660 a. facilè 501 a. gravia ib. injuriam 164 c. 501 c. mala 501 a. me verberari 344 c. priùs 500 c. se vinci 250 c.
Patrare cupio 172 b. facinus unà 205 c.
Patrari priùs 659 c.
Patrasti cædem 641 b.
Patre bono natus 502 c. carens ib. eodem genitus ib. malo natus ib. valido et præpotente natus ib. A patre ib. acceptum imperium 163 b. denominatio 467 b. denominatus ib.
Patrem appello 502 b. deserens 502 c. furem habens ib.
Patrem familiâs decens 153 c.
Patres conscripti 138 a. § Majores 502 b.
Patri adversans 502 c.
Patria dea 738 b. terra 502 b.
Patriâ 120 b. 502 b. mala cui est 502 c. nostra 179 a.
Patriâ facesso 594 a.
Patriæ amor 502 c. perditor 51 b.
Patriarcha 80 a.
Patriarchæ domus ib. Ad patriarchas pertinens ib.
à Patribus, id est, à majoribus traditus 163 b.
Patricida 369 c.
è Patriis institutis deficere 161 a.
Patrimus et matrimus 250 a.
Patrio more 738 b.
ad Patriotas pertinens 502 b.
Patris amans 502 c. bona habens vel possidens 226 c. imperio regor 437 a. pater 502 c. percussor 51 b. 674 b.
Patrisso 502 b.
Patrium esse 738 b.
Patrius. § Paternus 502 b. § Vernaculus 738 b.
Patro 659 c. priùs ib.
Patrocinabor 187 c.
Patrocinari alicui 201 a.
Patrocinii merces 8 c.
Patrocinio destitutus ib.
Patrocinium ib. 283 c. causæ 165 b.
Patrocinor 8 b. 9 a. 19 b. 111 a. 165 b. 283 a. 374 a. alicui 9 a.
Patrona 283 c. urbium 548 a.
Patronorum munus 437 a.
Patronum non habens 283 c.
Patronus 8 b. 165 a. 193 b. 283 a. 502 c. sum tibi 595 c. urbis 226 a.
Patruelis 20 a. 61 b.
Patruelis filia 61 b. filius ib.
Patruelitas ib.
Patruus 20 a. 125 a. 198 a. 253 b. 437 b.
Pauca folia habens 712 c. pecunia 422 a. somnia habens 466 a.
Paucâ aquâ contentus 678 c.
Paucarum rerum indigentia 158 a.
Paucas pennas habens 560 c.
Paucies 461 b.
Pauciloquium 429 b.
Pauciloquus 201 b. 429 b.
Paucior 192 a.
Pauciora loquamur 247 b.
Pauciores quam triginta 192 a.
Paucis 116 a. 160 b. 674 a. comitatus 461 a. complexus 31 c. contentus 76 a. 158 a. contentus animus 76 a. dicam 644 a. egens 158 a. è locis 461 b. in locis ib. scripsi 461 a. Cum paucis ib. Unus è paucis ib.
Paucissimo numero ib.
Paucissimus 192 a. 461 a.
Paucitas ib. amicorum 702 c. annorum 216 c. fidium 731 b. Ad paucitatem redigo 422 a.
Pauco cibo utor 589 a.
Paucos liberos habens 495 b. ordines habens 610 a. pariens 654 c. partus edo ib. ramos habens 454 a. versus continens 610 a. Ad paucos redigo 461 b.
Pauculus 303 a.
Paucus 96 c. 415 a. 461 a. 503 a. 602 a. parius 654 c.
Pavefacio 250 b.
Pavefactus 86 c. valde 250 c.
Paveo 62 b. 149 b. 633 b.
Pavesco 20 a.
Pavida 561 b.
Pavidè 148 a.
Pavidus 19 c. 147 b. 148 a. 561 b. 699 a. admodum 148 a. 633 c. non ib. valde 537 c.
Pavimenti genus 580 a.
Pavimento 179 c.
Pavimentum 146 b. 179 c. 487 c. vermiculatum 64 a.
Pavio 179 c. 387 c. 504 b.
Pavito cervi more 191 c.
Pavitus 350 c. 387 c. non 180 c.
Paulatim 116 a. 247 a. 303 a. 461 a. 669 b. abire 233 a.
Paulisper 116 a.
Paulo 461 a. 498 a. absurdius 498 a. antè 11 c. 78 b. minus vel paulo plus 197 b. minùs centum 157 c. pòst 414 b.
Paululum 242 c. 247 a. 422 c. 461 b. 483 c. declino 663 c. sublevans se 247 c. Ad paululum temporis 422 c.
Paulum 116 a. 422 a. admodum 422 a. ausculta ib. mollis ib.
Pavo 657 a.
Pavor 149 b. 482 b. 537 c. 561 a. attonitus 561 c. stupidus 250 b.
Pavore attonito exterreor 250 c.
Pauper 138 a. 227 a. 287 a. 291 b. 322 b. 353 a. 461 a. 509 c. 514 c. 587 a. 624 a. 723 c. animo 514 c. factus ex divite 211 a. fio 561 c. jactabundus 580 b. sum 514 c.
Paupercula ib.
Pauperculus ib.
Paupere in domo ib.
Pauperem facio 561 b.
Pauperes 347 c.
Pauperior 514 c. fio 192 a.
Pauperrimus 514 c.
Paupertas 509 c. 514 c. 723 c.
Paupertate premi 124 c. In paupertate vitam degere 234 b.
Paupertinus 561 b.
Pauperum amans 561 c. more 514 c. voratores 683 b.
Pauxillulus 306 a.
Pauxillum 483 c.
Pauxillus 306 a. 491 a. 503 a.
Pax 186 b. 247 c. firma 106 a.
Paxilli 316 b. retium 279 b.
Paxillis affigo 499 c.
Paxillo affigor ib. trajecto affigor ibid.
Paxillus 99 a. 217 a. 228 c. 311 a. 499 c.
PECCANS 46 a. citò 627 b. in orphanos 47 a.
Peccare facio 54 a. in aliquem ib. in Jovis mandata 46 c. in Minervam ib. in parentes 54 a. multa in aliquem ib. non, vel non posse ib.
Peccasti in nos 411 b. Qui sciens prudensque peccat 46 c.
Peccata 442 a.
Peccati expers 47 a.
Peccato carens 530 b. Pro peccato quod punditur 411 b. sine 54 a.
Peccator 1 c. 46 c. 47 a. 54 a. 649 c.
Peccatores 45 a.
Peccatrix 1 c. 46 c. 54 a.
Peccatum 1 c. 46 c. 47 a. 54 a. 109 b. 183 b. 411 b. 442 b. 528 b. 530 b. 627 a. ad circumcingendos nos proclive 283 c. commissum per ignorantiam et imprudentiam 443 a. committere 541 b.
Peccatur 54 a.
Peccavit in deos 414 b.
Pecco 1 c. 46 c. 47 a. 54 a. 109 b. 530 b. contra legem 442 a. in 47 a. per violentiam 450 c.
Pecora multa alens 665 c.
Pecoribus carens 379 b.
Pecoris dives 503 c. 558 b.
Pecorosus 418 a. 665 c.
Pecten 354 a. 417 b. § Radius textorius 311 a. § Pubes 314 a. 354 a.
Pectine seu radiô pulso 346 b.
Pectines vendens 567 b.
Pectini similis 354 a.
Pecto ib. 507 a.
Pector ib.
Pectorale 373 a. 614 c.
Pectoralis fascia 157 b. 637 a.
Pectore angusto præditus 268 b. audaci præditus 299 c. lato præditus 614 c. toto 265 b. E pectore ejicio 725 b. Ex pectore loquor 614 c. In pectore aliud clausum habens, aliud in linguâ promptum 443 c. dæmonem habens et futura prædicens 399 b. sub pectore qui est 613 c.
Pectori applicatus seu appositus 615 a. applicatus anteriùs 613 c. applico ib. circumfusus 614 c. opposita pars 613 c. subdo vel subjicio ib. subjecta pars ib.
Pectoris anterior pars 615 a. locus 614 c. medium ib. munimentum, ægis 29 b. penetralia 614 c. percussio 674 c. summa pars 614 c. In pectoris sinum recipio 613 c.
Pectorosus 614 c.
Pectunculus 354 a.
Pectus 268 a. 395 a. 615 c. 614 c. 725 b. æneum habens 299 c. bonum habens 613 c. callidum habens ib. cingens ib. circumdans 614 c. ferire 613 c. hirsutum habens ib. latum habens ib. plango 674 b. profundum habens 613 c. tectum 473 b. tundens 674 b. varium habens 615 c. Intra pectus qui est 614 c.
Pectusculum ib.
Pecualis 354 a.
Pecuaria ars 558 b. piscina ib. res ib. stoliditas 354 a.
Pecuarius 114 c. 354 a. 558 b.
Pecudes prædando abactæ 379 a.
Pecudum more 354 a. pastor 666 b. venditor 567 c.
Pecuinam in naturam degenero 354 a.
Peculiarem formam habens 427 a.
Peculiari modo 269 c. 519 b. 664 c.
Peculiaris 31 a. 269 c. maximè 269 c. modi 664 c. populus 232 b. ratio loquendi 375 c.
Peculiariter 31 a. 269 c.
Peculiarius 269 c.
Peculium 510 c.
Pecunia 73 b. 720 b. fœnore occupata 204 a. proba 169 a.
Pecuniâ abundans 73 c. abundo 734 b. carens ib. careo ib. emptus 743 a. emungo 734 b. numeratâ vendo 567 a. permuto 73 c. spolio 720 c.
Pecuniæ abundantia 734 b. amans 73 c. 734 b. non amans 73 c. avidus 734 b. avidus sum 73 c. coactio 373 a. comparandæ deditus 734 b. comparandæ peritus ib. comparatio 734 a. contemptus neglectusque 734 b. cupiditas 73 c. 734 b. cupidus sum 734 b. divisor 143 b. multum habens 721 a. 734 b. penuria 734 b. serviens 247 b.
Pecuniæ 734 a.
Pecuniam colligens 373 a. colligo 734 b. constituo 635 a. exigo 73 c. 545 c. habens 720 c. repræsento et ante diem solvo 642 a. Ad pecuniam colligendam institutus 373 a.
Pecuniaria res 734 a.
Pecuniarius 73 b.
Pecuniarum collectio 734 a.
Pecunias comparans 545 a. exigere 553 c. exigo 373 a. magnas cùm conquisivisset 202 c.
Pecuniis destitutus 73 c. invalidi 174 b.
Pecuniola 73 b.
Pecuniosus 734 b. admodum ib.
Pecus 354 a. 417 b. 558 a.
Pedales scrobes 111 b.
Pedalis 550 c.
Pedamentum 653 a. 721 b. vitis 296 a. 458 b.
Pedanei judices 165 c.
Pedaneus 550 c.
Pedatim gradiuntur 591 c.
Pedatus 550 c.
Pede collato ib. communi socioque iter faciens 551 c. metior 550 c. presso ib.
Pedem averto 663 b. aufero 696 a. circumdans 552 a. confero 95 a. figere 207 a. firmo 615 a. infero 94 b. ligneum habens 552 a. movens 207 c. pono in 94 b. referendo 550 c. refero 190 c. 552 c. 620 b. 621 a. 662 c. 738 a. refero unà 620 a. referre 13 a. 550 c. referre cogo 621 a. reflectens 552 a. reflecto 619 a. subduco 718 a. unum habens mensa 552 a.
Pedes 591 c. agito 625 c. curvans 551 b. decem longus ib. habens 552 b. habens æreos ib. albos 73 b. 551 c. 552 b. argenteos 505 a. 551 b. asininos 361 c. asperos et scabros 552 b. aureos ib. cæruleos 505 b. celeres 73 b. 206 b. 552 a. centum 551 b. decem ib. distortos 551 c. duodecim 551 b. eburneos ib. firmos 551 c. graciles ib. grandes 552 a. hircinos 552 b. illotos 551 a. infinitos 552 a. integros 551 b. latos 552 a. leporis 551 c. longos ib. magnos ib. 552 a. malos 551 c. molles ib. multos 552 a. novem 551 c. nudos 551 b. oppositos 551 a. planos 551 c. pulchros ib. rectos 552 a. rubeus 551 c. septem ib. sex ib. tauri 552 b. teneros 551 c. tumentes 552 a. validos 551 c. veloces habens 551 b. jacio, seu jacto 625 c. implico 552 c. ligo 550 c. mensæ ib. metrici ib. senos longus 551 c. trahere ægrè post se 625 a. truncatus 551 c. Ad pedes demissus 646 a. ipsos pertingens 82 b. ipsos usque dependens 246 a. Ante pedes 550 c. 551 c. Juxta pedes 550 c.
Pedes, peditis 505 a. sum 404 c. 505 a.
Pedester exercitus 505 a.
Pedestrem pugnam committo 404 c.
Pedestres copiæ 505 a.
Pedestri itinere 94 b. 504 a. 505 a. oratione 505 a.
Pedestris 505 a. 609 b. pugna 404 c. 505 a. oratio 505 a. orationis scriptor 139 a.
Pedestrium animalium pascendorum peritus 436 c.
Pedetentim 93 a. 550 c. 629 b.
Pedibus altis insistens 552 b. in altum exporrectis sive extensis 93 b. bonis præditus 551 c. carens 361 c. 551 b. 552 a. currere 551 b. celer 61 a. 76 a. 552 b. 744 c. claudicans 552 b. conficiens iter celeriter 551 b. conveniens 552 a. demetior 552 c. dimensio facta 550 c. facere iter 505 a. facere iter qui potest ib. faciens iter 551 b. facio iter 508 b. 509 b. indefessis currens 551 a. insistendo atque innitendo 550 c. intentis ib. lasciviens 552 b. mollibus præditus 1 c. nudis incedere 551 b. plaudens 550 b. ruptis sum 723 c. solidis præditus 551 c. strepitum edens 550 b. subnixus 552 b. suis ipsius 551 b. summis insistendo 551 a. valens 76 a. ventos æquans 552 a. A pedibus sum 38 c. 669 a. E pedibus 551 b.
Pedica 165 c. 257 b. 409 a. 504 a. inevitabilis 504 a.
Pedicæ 320 b. 730 b.
Pedicis obligo 550 c. vincio 504 a.
Pedicula 10 b.
Pediculari morbo laboro 700 c.
Pedicularis herba 608 a. morbus 700 c.
Pediculi pomorum 462 c.
Pediculis scateo 333 c. 700 c.
Pediculo carens fructus 423 b.
Pediculorum esor 683 b.
Pediculos colligo 700 c. edere 672 b. Ad pediculos procreandos aptus 700 c.
Pediculus. § Parvus pes 550 c. § Vermis 300 a. 700 c. § Quo fructus et folia appensa sunt plantæ 423 b.
Pediolus 550 c.
Pedisequa 38 c. 56 c. 200 a.
Pedisequus 38 c. 200 a. 494 c. sum 38 c.
Peditatus 505 a.
Pedites conferti 559 a.
Peditum præfectus 81 b.
Pedo 106 a. 518 c. 741 c. 742 a. clam 106 a.
Pedum 571 b.
Pedum dolor 43 c. dolore laborans ib. fissurâ laborans 723 c. integritas 551 c. multitudo 552 a. nuditas 157 a. pernicitas 744 c. plausus 351 c. umbrâ protegens se 552 a.
Pegasus 522 a.
Pejero 479 a.
Pejor 291 b. 723 c.
Pejus 291 b. habere se 428 a.
in Pejus digero 83 a.
Pelagus 455 a. 511 a. 677 b.
Pellacia et illecebræ 14 b.
Pellax 14 b. 15 c. 78 b.
Pelle destitutus 376 b. includens 175 b. intego 614 b. lapideâ tectus 576 b. nudatus 152 c. nudo 152 c. 154 b. obtego 167 b.
Pellem asperam et scabram habens 153 a. crassam habens ib.

detraho 152 c. 173 b. 382 a. discerans 646 a. gesto 696 c. bisulcum gesto 434 c. tenuem habens 155 a.
Pellem dolores 690 c.
Pellere in exilium 191 c.
Pelles tentoriæ 167 b. subigo 154 b.
Pellex 636 c.
Pellibus amictus sum 696 c. vestitus 167 b.
Pellicea tunica ib. vestis 433 b. 607 b.
Pelliceam tunicam gestans 167 b.
Pelliceo peplo indutus 516 c.
Pellicere 12 b.
Pelliceum sagum 588 b.
Pelliceus 602 b.
Pelliciendi artificium tenere 275 vis pelliciendi homines 13 a.
Pellicio 15 b. 16 a. 135 a. 293 b. verborum lenociniis aut aliis artibus 15 [illegible].
Pellicior 252 c.
Pellicula 152 c. 679 b.
Pellis 119 b. 152 c. 167 b. 398 a. 401 c. 417 c. 435 b. 576 b. 598 b. 602 b. 614 b. asinina 408 a. bovis cruda 114 b. bubula 114 a. canina 300 c. detracta recens 153 a. concinnata nondum 119 b. feræ detracta 623 c. hinnuli 434 c. hominis 64 c. lupina 390 c. ovilla 459 b. ovina 417 c. quæ præcingitur 598 b. rugosa et exsucca senum 625 c. taurina 635 c. villosa 433 b. cum villo suo ib. vitulina 427 b. ursina 76 a.
Pello 317 a. 351 b. 446 b. 743 c. in exilium 191 c. 699 a. sedibus 279 b. 280 a. stipite 622 c.
Pellor 744 a. sedibus 280 a.
Pelluciditas 684 c.
Pellucidum 684 b.
Pellucidus 87 a. 182 a. 676 a. 684 b. lapis 392 a. sum vitri in modum 676 c.
Pelluvium 372 b. 441 b.
Pelta 512 b. parvula ib.
Peltasta ib.
Peltastica scientia ib.
Peltatus ib.
Pelvis 83 a. 372 b. 381 c. 388 c. parva 381 c.
Penaria cella 654 a.
Penates dii 125 b.
Pendemus abs te 196 a.
Pendens ab aliquo 221 c. utrinque 346 c.
Pendentes è nato meo 78 a. ex voce illius, velut ex sacra anchorâ 221 c.
Pendeo 23 a. 36 c. 78 a. 304 c. 346 c. 347 a. animi 43 a. 78 a.
Pendere animi 509 c. 510 a. ex vultu alicujus [illegible] a. feriunt nos ex tot hominum judicio ib. spes dicuntur ib. § Pondus habere 194 a. minus 16 b.
Pendere 692 c. pensiones 99 c. pœnas 545 b. tributum 13 a. 143 b.
Pendet unum ex altero 78 a.
Pendo 99 c. 642 a. 651 c. 658 c. 659 a. 693 c. tributum 694 a. vicissim 659 a. uni ib.
Pendulus 346 b. sum 23 a.
Pene 422 a. 485 c. 498 a.
Pene crasso qui est 550 a.
Penem arrectum habens 478 b. crassum seu tumidum habens 455 b. rigens 489 a.
Penes eum jus erat mittendi 559 a. jus est hujus rei efficiendæ ib. jus [illegible] distributionis ib.
Penetrabilis 508 a. 510 c.
Penetrale 311 c. 431 c. 737 b.
Penetralia pectoris 614 c.
Penetrans 510 c. 645 c. ad longinqua 509 b. facile 508 a. omnia Dei oculus 242 c. vox 645 c.
Penetranter 642 c.
Penetrare facio pulsando 551 b.
Penetro 187 a. 223 b. 275 a. 459 c. 518 a. 645 c. 671 c. splendore et fulgore 569 c.
Penicello valerario indito cero 427 c.
Penicillus. § Graphium, stylus 156 b. 590 c. § Linamentum concerptum 655 b.
Peninsula 440 b.
Peninsulæ figuram gero ib.
Penis 516 b. 550 c. 583 b. 630 b. coriaceus 461 b. 686 c. erectus 686 c. ligneus ib.
Penitior 188 a. locus 92 c.
Penitissimus 188 a. 196 b. 451 c. locus 92 c.
Penitus 32 b. 41 a. 65 c. 92 c. 160 b. 253 a. 498 b. 499 b. 557 a. turpis 55 a.
Penna 560 c.
Pennarum crusta 185 a. mutatio annua 561 a. productio 560 b.
Pennas habens duas 560 c. longas ib. multas ib. paucas ib. similes ib. varias 545 b. purgo rostro 560 b.
Pennatum animal 560 c.
Pennatus 560 b. 561 a. bene 560 c. malè ib.
Penniger 698 a.
Pennis agitatus 170 c. carens 560 c. instruo 560 b. tectum habens corpus universum 560 c.
Pennosum tegmen in avibus 560 b.
Pensatio meritorum 55 b.
Pensi nihil habeo 371 a. 378 a. 469 b. nihil mihi 285 c.
Pensile exercitamentum 36 c. vas aut receptaculum 346 b.
Pensilis ib.
Pensio 99 c. 693 a.
Pensiones pendere 99 c.
Pensionis pretium 223 b.
Pensitatio. § Pensio 693 c. 694 a. annua ad bellum gerendum 635 b. tributi 643 a.
Pensitator tributi 696 b.
Pensito. § Pendo 642 a. tributum 373 a. 696 c. § Trutinâ 671 c.
Pensum qui dat 163 c.
Pentateuchus 647 c.
Pentecoste 516 b.
in Penu custodio 632 c.
Penuaria cella ib.
Penula militaris 404 a.
Penultima syllaba 384 a. In penultimâ acutum tonum habens 639 a.
Penultimus 641 c. sum 384 a.
in Penum repono 632 c.
Penuria 157 c. 209 c. 227 a. 510 b. 602 a. 681 b. 722 b. annonæ 589 a. aquæ 678 b. rei frumentariæ 158 a.
Penuria annonæ laborans 589 a. laboro 602 a. laboro aliquantum ib. In penuria versari 124 c.
Pepedit 403 a.
Pependi pœnas 659 a.
Peperit 360 b. filium 390 a. Quæ peperit 654 c. infeliciter 654 b. nuper ib. primùm 654 c. recens ib.
Pepigerunt cum illis 95 a.
Peplo carens 516 c. externo et promisso indutus ib. pelliceo indutus ib. uno vel simplici indutus ib.
Peplum 516 b. fluxum et longum gestans 516 c. parvum gestans ib. pulchrum habens ib. tenue et subtile 220 a.
Per 58 b. 59 b. 70 b. 160 b. 188 a. 196 a. 199 a. 303 a. 411 b. 498 a. 558 c. 680 c. accidens 95 a. alnam noctem 160 b. caudam prehendere 188 c. Christum rogo te 679 c. clypeum transiit 160 b. deos immortales 698 c. exercitum totum 489 a. fas et nefas 164 b. forum transeo 508 c. invidiam 558 c. iram ib. ipsum se sapere quidem nobis licuit 680 c. locum sylvosum 59 b. manus 155 a. manus trado 162 c. 177 c. me facio 263 c. mediam turbam elabor 174 c. medius evado 553 a. [illegible] 303 c. montes [illegible] 59 c. noctem 699 c. omne id tempus 198 a. omnia 303 a. 499 a. otium 247 c. 630 c. Plurimum oro atque obtestor 51 b. populos ordine virum 303 a. populum 59 b. quaternos 188 a. singulos annos 59 c. Teucrum 164 c. totam Judæam 303 a. totam vitam 107 b. totam vitam totus fuit 124 b. totum annum 188 a. 236 b. totum diem 245 c. vestigia 303 a. vices 55 c. 155 a. 245 b. 467 a. 624 c. vim 109 c. 107 a. 544 a. vitam 59 c. unum diem 199 a. urbem incedens 59 c. Jurare per 303 a.
Per se 29 a. 196 c. 303 a. [illegible] tenens 618 b. consistens 254 b. consummatus 641 b. qui convolvitur 185 c. [illegible] 254 b. efficiens 204 c. elaboratus 515 c. fiunt 199 a. 554 c. faciens, non aliena opera 205 a. faciens iter 196 c. faciens locum 641 b. factus 542 c. fundamentum habens 253 a. futurus 727 b. genitus 391 a. intelligens aliquid 654 c. manifestus 150 c. motus 309 a. qui movetur 608 c. natus 715 c. operans 204 a. qui pascitur 136 c. patet qui est 302 c. perfectus 641 b. potens 174 b. pugnare 404 a. temperatus 309 a. vivens 202 c. volutus 557 a.
Pera 67 a. 119 a. 189 c. 194 a. 200 b. 210 b. 560 a. 524 b. [illegible] 447 a. pastoralis 203 b.
Peracta est res 553 b.
Peracta [illegible] concilium capere 416 c.
Peractio 641 c. sacrorum 9 b.
Peracta judicia 163 a.
Peractus 468 c. clamor ib. morbus ib.
Peræ similis 563 a.
[illegible] 2 c.
Peragi 641 a.
Peragit ea, quæ sacer ritus præstituit ib. Dum peragitur funus 612 a.
Peragere rem 30 a. 234 b.
Perago. § Ago, administro, efficio, conficio 77 b. 205 a. 588 b. 518 a. 551 c. 641 b. § Celebro 141 a. sacra 204 b. § Iterum 30 a. 165 b. 367 c.
Peragrans regionem suspectam 451 c.
Peragrare 242 b. 445 a. orbem suum dicitur sol 242 c.
Peragro 15 b. 232 c. 609 b. 705 b. classe 641 b. et cognosco loca 236 a. mente 432 b.
[illegible] habens 524 b. non habens ib.
Peramabilis 202 b.
Peramanter reddo 525 c.
Peramans 521 c. 525 c.
Perambulo 95 b.
Peramplus 482 b.
Peramœno 177 a.
Perarefacio 90 b.
Perarida ligna 290 b.
Peraridus 449 c.
Peraro 87 c.
Peras vendens 139 c.
Perbenignè 461 a.
Perbellus 235 a.
Percalidus 255 b.
Percanto 21 c.
Perceleber 521 a. 524 c.
Percellat tibi animum 60 c.
Perculsus furore 583 b.
qui Percellitur non facile 535 a.
Percello 258 b. 262 a. 537 c. 633 b. 664 c. metu 86 c. simul 501 c.
Percellor 252 c. 281 a. 514 b. 537 c. 633 b. Admiratione 537 b. metu 86 c. 561 c.
Percenseo 73 a. 244 a. 372 b. 374 a. nominatim 456 c.
Perceptibilis. § Comprehensibilis, intelligibilis 256 a. 442 c.
Perceptio fructus. § Cognitio, comprehensio 306 c. 396 a.
Perceptrice facultate præditus 306 c.
Perceptu difficilis 155 b. facilis 362 c.
Perceptus 306 a.
Percipere commodum 500 a. fructum alicujus rei 172 c.
Percipi qui potest. § Capi, recipi 173 a. 366 a. § Comprehendi, intelligi 368 c. 737 b. qui non potest 367 c.
ad Percipiendum aptus 306 c.
Percipit ictum serius ib.
Percipitur voluptas ex eis 242 c.
Percipio. § Capio, fruor 365 c. 367 a. 674 b. fructum 501 a. fructus terræ 29 b. § Intelligo, sentio 33 c. 150 c. 366 c. 399 a. 709 c. 737 b. animo 130 c. mente 73 b. mente ante 444 a. mente citò 77 a. sensu 39 c. sensu parum ib.
Percipior. § Comprehendor 737 a.
Percitus 624 b. furore 335 c. 405 c. furore horribili ib. irâ 266 c. irâ sua 412 a. œstro 409 b.
Percoctus 267 c.
Percolamentum 242 b.
Percolatio 160 c. 242 b. 679 b.
Percolatum 248 a. quod est 242 b.
Percolo ib. ante 679 b. vinum 242 b.
Percontando audio vel cognosco 256 b.
Percontari qui amat 564 b. de civitate 215 b.
Percontatio 256 a. 564 b.
Percontator anxius 413 c.
Percontatorius 564 b.
Percontaturus de patre ib.
Percontor 129 b. 215 b. 217 c. 256 b. 518 a. 564 b. insuper 564 b. vicissim 215 b.
Percoquo 317 a. prorsus ib.
Percrebrescebat rumor inter eos 414 b.
Percrebresco 705 b. famâ 126 c.
Percribro 151 b.
Perculit eos subitò 184 c. mentem undique 655 c.
Perculsa æstu 147 b.
Perculsæ sunt mentes omnium 170 c.
Perculsus ex amoris motu ad stuporem usque 561 a. sum 250 b.
Perculsus 537 a. admiratione stupida 250 b. hasta 561 c. metu 224 a. 691 a. metu vehementi ib. non 250 c. stupore et pavore ib. vehementer ib.
Percupio 405 a. 722 b.
Percurrat orationem 273 a.
Percurrendi actio 452 a.
Percurrendo ib. qui vix exponi potest 235 a.
Percurrens 253 b. montes 669 a.
Percurrere aliquid 64 c. animo et cogitatione 212 a. oratione 668 a. summatim 196 c.
Percurri qui non potest oratione aut cogitatione 235 a.
spatio quo Percurritur aliquid 452 a.
Percurro. § Currendo pervenio, obeo, pertranseo 110 b. 242 b. 258 c. 452 b. 460 a. 620 a. 667 a. 668 a. hostiliter 235 c. § Exarto, explico, percurro oratione 212 b. 235 a. 518 a. insuper 212 b.
Percursio 569 a. et transactio vitæ 452 a.
Percurso exercitu Atheniensium 667 c.
Percurso populabundè 212 b. 235 b.
Percursus qui non est oratione aut cogitatione 235 a.
Percussi 537 a.
Percussio 70 c. pectoris 72 c. 674 c.
Percussit me magister 495 c. nummos ex stanno 336 b.
Percussor 51 b. 729 b. 537 a. 674 a. patris 674 b.
Percussorem submittere 230 a.
Percussus 446 b. 537 a. 538 a. arcu 674 c. a cane 538 a. hastâ ib. jaculo 674 c. locus 537 a. manu 538 a. non 537 c. telo 129 b. utrinque 537 a.
Percussus, us 674 a.
Percutere in ira 644 c. in maxillam 503 a. manibus 153 a.
Percuti nummos jussit 336 b.
Percutiendi actio 537 a. vim habens ib.
Percutiens femora 674 c. graviter 537 c. utrinque 537 a.
Percutio 51 b. 252 c. 273 a. 336 b. 361 b. 547 a. 395 c. 501 c. 537 a. 570 b. 607 a. 674 a. clavi 571 a. fœdus 605 c. leniter 729 a. monetam seu nummum 336 b. 337 b. securi 512 a.
Percutior 252 c. 495 c. 501 c. 537 a. 674 a. securi 512 a. § Cædor 536 b.
Perdecorè 555 b.
Perdendi vim habens 700 c.
Perdendus 285 c. ante tempus 462 a.
Perdens fructum 302 a. horrendam in modum 462 a. in mari 701 b. penitus aliquem 462 a. omnia ib.
Perdere 165 b. juventutem 661 c. sese invicem 701 b.
Perdicis modo callidè subterfugere 510 c. pullus ib.
Perdifficilis 720 a.
Perdisco 390 b. accuratè 44 a.
Perditè amans 205 b. 396 a.
Perditio 461 c. 462 a. 700 c. mutua 701 b. nautarum in mari ibid.
Perditissimus 562 b.
Perdito timore [illegible] esse 203 b. 366 c.
Perditor 391 a. 461 c. Indorum 462 a.
Perditores domuum 457 c.
Perditrix 310 a. 461 c. gigantum 462 a.
Perditum esse 108 b.
Perditus. § Corruptus 700 b. in mari 701 b. § Deploratus, profligatus 285 c. 462 a. 600 c. 620 b. amore 560 c. planè 462 a.
Perdium 245 b.
Perdix 291 c. 510 a. parvus 518 c.
Perdo. § Amitto 461 c. 673 a. operam 515 c. § Corrumpo, pessundo 46 b. 55 b. 67 b. 196 b. 518 a. 569 c. 582 b. 670 b. 700 c. 701 a. antè 462 a. funditus 461 c. 462 a. male 461 c. præterea 462 a. simul 701 a. vicissim 461 c.
Perdoceo 161 b.
Perdoleo 43 c. 44 a.
Perdomo 145 c.
Perdor. § Corrumpor, pereo, pessumdor 391 a. 461 c. 700 b. 701 a.
Perducens ad finem 693 b.
Perduci ad finem 540 c. Ad finem non perducitur 67 c.
Perduco. § Deduco 15 b. ad exitum 641 b. 646 a. ad finem 640 a. 641 a. 660 a. 698 b. [illegible] 727 c. § Prostituo 15 b. 402 c.
Perductio mulierum 15 b.
Perductor 241 a. § Prostitutor 15 b.
Perductus ad finem 641 c. 698 b.
Perdurans 76 a. 412 c.
Perduratrix firmitas 412 c.
Perduravit ad nostram usque memoriam ib.
Perduro 76 a. 344 c. 346 a. 412 c. contrà 412 c. in 346 a.
Peredendi vim habens 118 a.

Peredens 112 a.
Peredo 118 c. 213 c. 672 a. 682 c.
quum Peregisset annos decem 641 b.
Peregrè abeo 159 b. 660 c. abigo 447 c. ablegor 448 a. adveniens 159 c. advenio ib. 448 a. agens 159 a. ago 448 a. ago in loco aliquo 159 b. profectus sum ib. rediit 159 b. sum ib. qui non it ib.
Peregrina commemoro 448 a. sapio et loquor 447 c. terra 231 vox 717 b.
Peregrinâ novitate turbor 447 c. et novâ re perturbor 501 b. voce utens 717 b.
Peregrinans 159 a.
Peregrinantes ad cujusque urbis mores contemplandos 256 a.
Peregrinari solitus 159 b.
Peregrinarum rerum et mercium exterarum amor 396 b.
Peregrinatio 159 b. 447 c. 448 a.
Peregrinationibus carens 159 b.
Peregrinator ib.
Peregrinè vel peregrinorum more 447 c.
Peregrini hominis insolentia 448 b.
Peregrinis frequens 447 c. institutis utor ib. moribus præditus 654 b. rebus et mercibus exoticis supra modum delector 396 b.
Peregrinitas 447 c.
Peregrinitatis rei ib. reus agor 448 a.
Peregrino sermone utor aliquatenus ib.
Peregrinor 159 b. 447 c. 448 a. 660 c. à patriâ 159 b. in 159 c. simul 159 b.
Peregrinorum expulsio 191 c. odium 448 b. osor ib.
Peregrinos expello 191 c. Ad peregrinos pertinens 447 c.
Peregrinum 51 a. et insolitum 14 a. loquendi genus 717 b. me esse simulo 448 a. vocabulum 133 c.
Peregrinus 47 a. 49 a. 131 b. 134 a. 146 b. 159 c. 180 c. 181 a. 212 c. 433 b. 441 c. 447 b. 482 a. 660 c. 712 b. aliquantum 448 a. et ignarus sum 447 c.
Perelegans 295 a. 335 a.
Pereleganter 295 a.
Peremptor hinnulorum 692 a.
Peremptus recens 690 c.
Perendie 188 a.
in Perendinum 197 b.
Perennes aquæ 433 b. nubes ib.
Perennis 123 c. 433 b. scaturigo fontis 246 a. vox 379 c.
Perenno 36 b. 124 b. 197 a.
Pereo 460 a. 462 a. 571 a. 700 b. antè 462 a. circumcirca 701 a. circumquaque 700 c. immerenter 461 c. malè ib. miserè 514 a. prorsus 461 c. simul ib. 462 a. vicissim 461 c.
Perequitare regionem 276 a.
Perequito 190 c. 276 b.
Perequitor 276 b.
Pererro 460 a. 530 c. 531 a.
Peresio 118 c.
Peresum esse ib.
Peresus 112 a.
Perexiguæ vires 440 b.
Perexiguus 461 a.
Perfecta generatio 126 b. verba pronuntians 616 c. Non perfecta fœdera 309 b.
Perfectam vocem habens 717 a.
Perfectas manus habens 724 a.
Perfectè 41 a. 67 c. 78 c. 206 c. 227 a. 640 c. 641 b. generatus 126 b. pronuntians 717 a.
Perfecti fœtus 126 b.
Perfectio. § Absolutio, consummatio 67 b. 78 c. 311 c. 348 b. 518 a. 534 a. 640 c. 641 b. operis 205 c. § Integritas 640 c. 641 b. Ad perfectionem alicujus rei conducens 78 c.
Perfectionis summa 641 c.
Perfectius 641 b.
Perfectiùs 206 c. 675 a.
Perfector 205 c. 640 c.
Perfectrix 343 c.
Perfectu difficilis 534 c.
Perfectum esse 227 a. et absolutum reddo 78 c. 640 c. 641 b. fructum pario 655 a. pariens 126 b. partum edens 655 a. partum edo ib. sacrificium 662 a. Ad perfectum reddendum valens 624 a.
Perfectus 227 a. 381 a. 488 a. 533 c. 600 a. 609 a. 613 b. 640 c. 641 b. calculus 343 b. non 381 a. partus 655 a. per se 641 b. ut sit homo Dei 78 c.
Perfectus verò 641 c. Plusquam perfectus 642 a.
Perfer et obdura 632 a.
Perferens. § Ferens 694 c.
Perfero. § Fero 693 c. literas 333 b. § Sustineo, tolero 222 c. 413 a. 632 b. 659 c. 693 c. labores 568 b. simul 333 c.
Perferre famam 513 c. § Exantlare, perpeti 67 a. 225 c. laborem 515 a. patienter 412 c.
Perfice desiderium seu votum 343 c.
Perfici ib. qui nequit 67 c.
ad Perficiendum idoneus 206 c.
Perficietur 641 a.
Perficio. § Absolvo, conficio, effectum reddo 67 b. 78 c. 205 c. 206 c. 343 b. 348 b. 517 c. 553 c. 640 c. 641 b. 660 a. 682 a. 698 b. antè vel citiùs 67 c. in 641 b. intus 594 c. simul 67 c. unà 518 a. § Impleo, præsto 533 c. 534 c.
Perficior 67 b. 78 a. 343 c. 348 b. 517 c. 641 a. ex composito et meditatâ fraude 395 a. § Impleor, præstor 533 c.
qui non Perficit conceptum 79 a.
Perfidè 479 a. 506 a. 605 a. violari 605 a.
Perfidia 506 c.
Perfidus ib.
Perflabilis 540 a.
Perflandum aëri seu ventis expono 743 a.
Perflant cirros fumi 740 a.
Perflatilis 576 c.
Perflatio 713 c.
Perflatus, ûs 540 a.
Perflo 92 b. 510 a. 713 a. 740 a. 743 b.
Perflor 540 b.
Perfluens 572 a.
Perfluo 433 b. 572 a.
Perfodiens murum 482 c. parietes ibid.
Perfodio 482 b. 390 c. 645 c. 739 c.
Perforans clypeos 646 a. tibias 671 c.
Perforatio 656 c. 657 a.
Perforatus 656 c. 657 a. benè 656 c. eleganter ib. non 656 c. 671 c. subtus 657 a. sum 656 c. utrinque ib.
Perforo 518 a. 645 c. 656 c. 671 b. 739 c. penitus 508 c. subtus 657 a.
Perforor 508 c. 656 c. 671 b.
Perfossi seu destructi sumus 482 c.
Perfossio 482 a. 656 c. parietum 482 c.
Perfractio 261 a.
Perfricare caput 669 c. frontem 670 b.
Perfrico manu 671 a.
Perfrictâ fronte 209 a.
Perfrictio. § Refrigeratio 742 c. 743 b.
Perfrigerari qui difficulter potest 743 b.
Perfrigeratio ib.
Perfrigeratus ib.
Perfrigero ib. vicissim ib.
Perfrigescens vix ib.
Perfrigidus ib.
Perfringere 533 a.
Perfringo 18 c. 72 c. 239 a. 261 a. 603 a. 655 c. intus 537 b.
Perfruor 372 a.
Perfuga 699 b. sum 425 c.
Perfugium 174 c. 479 b. 680 b. 699 b.
Perfuncti magistratu 212 b.
Perfunctoriè 95 b. 205 b. 558 c. ago quidpiam 590 c. facta res ib. non perfunctoriè 163 a.
Perfunctum esse disputatione 48 c.
Perfunctus magistratu ib. periculo 535 a. Ubi perfunctus fuerit morbo 641 a.
Perfunde calidis lavacris 29 c.
Perfundens 229 c.
Perfundere acinacem cruore 726 b. aquâ calidâ 67 b.
Perfundibulum 726 c.
Perfundo 29 c. 116 c. 160 c. 379 c. 406 a. 569 b. 678 b. 713 a. 726 a. antè 116 c. aquâ 740 b. aquâ haustâ 67 a. circum 160 c. delectatione 379 c. inflando 713 c. lætitiâ 268 b. laudibus 74 a. priùs 324 b. stillatim 569 b.
Perfundor 116 c. 160 c. 569 b. 572 b. 713 a. lætitiâ 268 c.
Perfungi laboribus 568 b.
Perfungor 48 c. 641 c.
Perfuro 395 c.
Perfusa pinguedine 406 a.
Perfusi erant 569 b.
Perfusio 29 c. 67 a. 116 c. 160 c. 569 b.
Perfusor 569 b.
Perfusus ib. aquâ 727 b. sudore 571 c.
Pergam esse 231 c.
Pergaudeo 265 a.
Pergere viam 55 b.
Perges considerare 231 c. injuriæ esse in me? 273 c.
Pergo 337 c. 652 b. in instituto orationis cursu 638 a.
Perhibetur testimonium mihi 401 a.
Perhibeo. § Dico, memoro 320 a. 321 a. 543 c. testimonium 400 c. 401 a.
Perhibeor. § Prædicor 401 a.
Perhorresco 561 b. 669 b. 710 a.
Peri 211 b.
Periclitando temerariè 317 a.
Periclitans seditione 316 b.
Periclitantur oculis ib.
Periclitari de vitâ 667 a.
Periclitati sumus de vitâ 316 b.
Periclitatio ib. temeraria 316 c.
Periclitator ib.
Periclitor. § Periculum adeo, in periculo versor 19 a. 316 b. 335 b. capite 316 b. judicio 19 a. pro 317 a. temere 316 a. § Periculum facio ib. 507 c.
Pericula 149 b. cum circumstent monarchas multa 316 b. suscipiens parva 316 c. suscipiens frequenter ib. in pericula præcipito me ib.
Periculi adeundi cupidus ib. mihi est, ne 149 b. plena res 19 a.
Periculis objiciens se sponte 316 c. objicere se pro ib. vacuus ib.
Periculo carens vita 147 c. exponentes urbem 224 c. expono 652 a. objicio ib. offerens se facile 316 c. perfunctus 535 a. In periculo versor 316 b. Sine periculo 627 b.
non Periculosa febris 316 c.
Periculosè 316 c. 389 b.
Periculosus 100 b. 316 b. 627 a. minus 147 c. non 627 b.
Periculum. § Discrimen 19 a. 100 c. 147 b. 316 b. 365 b. 509 c. adeo pro 316 b. adeo unà 317 a. adire 316 b. afferre 14 b. creare 19 a. effugere 316 b. est 448 c. est maximum in hac re 19 a. est, ne 147 c. 316 b. est mihi, ne mente aliener 316 b. imminens 281 b. imminere capiti Imperatoris 316 b. impendens 78 b. importare 583 c. strangulationis 69 c. subire 52 a. 94 a. 226 b. 316 c. suscipere 32 a. 316 b. 366 b. sustinere 316 b. Citra periculum 316 c. In periculum adduco 316 b. § Specimen 507 b. facio 104 b. 192 c. 316 c. 507 b. 508 a.
Periens morte malâ et infelici 408 b. per se suâque operâ 600 c. vento 701 b.
Perierunt omnia 459 c.
Perii 211 b. 460 a. infelix 461 c.
Periimus 206 c. 553 c.
qui Periit 701 a. ante tempus 462 a. funditus 686 a. prorsus 462 b.
Perimens 461 c. se ipsum 692 a.
Perimo 289 b. 399 c. 461 b. 519 a. 685 c. simul 30 c. vicissim 461 c.
Perimor 400 a.
Perinde 278 a. 465 a. ac 465 a. ac si 746 b. ut supplices 278 a.
Periodus 539 b.
Peripatetici 70 b.
Peripateticorum more 502 a.
Peripateticus ib.
Periphrasin habens oratio 706 c.
Perire dignus 600 c.
Peritè 182 b. 277 b. 495 b. 507 c. 508 a. 553 b. 648 a. 706 c.
Periti remigationis 225 b.
Peritia 143 a. 182 b. 277 b. 507 c. 640 b. 706 b. multarum rerum 398 c. 508 a.
Peritus 2 a. 130 a. 143 a. 149 c. 182 b. 196 a. 213 c. 277 b. 286 a. 416 c. 507 c. 508 a. 601 a. 648 a. 706 c. 708 a. artifex 601 a. dicendi 149 c. equitandi 2 a. 276 a. legis 286 b. orator 149 c. per se 648 b. pugnæ 416 c. rei nauticæ 434 a. rerum multarum 132 a. scribendi 149 c. sum 277 b. 507 c. supra modum 286 b. usu 507 c.
Perjucundus 202 b.
Perjure 179 a.
Perjurium ib.
Perjurus ib.
Perlabor 174 c.
Perlætus fio 719 a.
Perlambo 381 c.
Perlego 130 b. 212 b. 233 b. 372 c.
Perlevis 192 a.
Perlino 41 b. 734 c. antè 734 c.
Perlinor ib.
Perlubenter 241 c.
Perlucens splendor 87 a.
Perluceo 569 c.
Perluo 324 a. 441 b. 539 a.
Perlustro 475 c. mente 452 b. oculis 592 c.
Permagnus 438 a.
Permane in iis, quæ oculis cernuntur 412 c.
Permanens ib. constanter ib. constanter apud aliquem 413 a. constanter in 412 c. constanter et fortiter in re susceptâ 413 a. non 412 c.
Permanent apud me steriles 641 b.
Permaneo 76 a. 124 b. 197 a. 225 a. 412 b. 413 a. 641 b. constanter 282 b. in 412 c. constanter in ib. diu in 736 a. resistendo 412 c.
Permanere 600 b. apud aliquem, et semper comitari, dicitur res 413 a.
Permanet mos ille in nuptiis ib.
Permansio 412 c. apud aliquem 413 a. constans apud aliquem ib. in eodem statu 285 c.
Permeabilis 273 a. 451 c. 508 c. 518 a.
Permeans altè 509 c.
Permeatio 174 c.
Permeo ib. 253 a. 273 a. 451 c. 452 a. 610 a. navi 611 b.
Permingo 489 b.
Permisceo 309 a. 356 a. 421 b. 533 a. 713 a. contritum 670 a. unà 309 b.
Permisceor 421 b.
Permisceri qui non potest 421 c.
Permiscuisset omnia amor ib.
si Permiserit tempus 162 c.
Permissa mori pro te 231 a.
Permissio 131 a. 732 c.
Permissum erat nulli 321 a. est mihi 229 b. fuit 230 a.
Permissus 231 a. 253 a.
Permistionem non admittendo 421 b.
Permistus 421 a.
Permittendus non 738 a.
Permittere judicium de se alicui 663 c. rem arbitrio amicorum ib. remigia navi 230 b. se alicui 513 c. se in fidem 162 c.
Permitti 737 c.
Permittitur mihi 229 b.
Permitto 162 a. 177 a. 184 a. 224 c. 230 b. 307 a. 663 c. 737 c. arbitrio alicujus vel potestati, aut etiam libidini 230 c. ex neglectu 476 a. licentiam 229 a. me 435 c.
Permittor 177 a. 229 a.
Permixti alii aliis 421 a. civibus 309 a.
Permixtim 421 a. 713 a.
Permixtio 309 a. 356 a. 421 c.
Permixtus 421 c. aëri ib. non 727 a. sanguine 27 c. 713 a.
Permovent homines hæc 317 a.
Permoveo ib.
Permoveor modicè aliquâ re 501 b.
Permulcendi vim aut facultatem habens 313 b.
Permulcens animum 183 c.
Permulceo 313 b. 331 b. 463 b. 535 a. mollibus verbis 397 b.
Permulceor 313 b.
Permulceri qui nequit 313 b. 330 a.
Permultis nominibus 535 a.
Permultum 519 a. præstas ipsis ib.
Permultus 635 a. 549 a.
Permutabat arma sua cum Diomede 55 a.
Permutabimus arma inter nos 55 a.
Permutare 76 c. argentum auro 48 a. nomen aliquod alio 55 a. pecuniâ 55 c. pretio 48 c.
Permutarunt locum cum illis 55 c.
Permutatim 48 b.
Permutatio ib. 49 a. 55 b. 100 a. 368 a. 652 a.
Permutationem facere 48 a.
Permutativus 50 a.
Permutator 100 a.
Permutatoria 55 c. ars 100 a.
Permutatorius 48 b. 55 c.
Permutatus 49 a. pro alio 48 b.
Permuto 48 a. 49 a. 55 c. 100 a. 270 a. 367 c. 654 a. contrà 49 a.
Permutor ib.
Perna 361 b. 560 a. 598 c.
Pernarratu facilis 240 b.
Pernarro ib.
Pernegans 76 b.
Pernego 76 b. 287 a.
Pernicie dignus 285 c. eximere 391 a. Cum pernicie certâ irrepo et introducor 701 a.
Perniciei illatio 461 c.
Perniciem afferens 391 a. afferens animis 162 b. afferens hominibus 462 a. affero 391 a. 461 b. certam afferentia facta 420 b. In perniciem 198 c. exeo 701 a.
Pernicies 46 c. 158 b. 391 a. 393 c. 461 c. 607 a. 700 c. 701 a. civium 701 b. dominum 457 c. 701 b. populi 701 b. et pestis regionis 496 a. stirpium 391 a.
Pernicior 90 c. 636 a.
Perniciosam mentem habens 709 a.
Perniciosè obrepo 701 b.
Perniciosus 45 b. 65 b. 72 b. 85 c. 158 b. 291 b. 388 b. 393 c. 397 c. 461 c. 597 c. 690 c. 719 c. homo 384 b. 461 c. in cursu 668 c. prorsus 462 a.
Pernicissimè 569 c.
Pernicitas 636 a. 744 b. pedum 744 c.
Perniciter 645 c.

Pernio 725 a.
Pernionibus laboro ib.
Pernivorus 672 a.
Pernix 96 a. 102 c. 343 c. 636 a. 744 b. currendo 260 b. cum 669 a.
Pernoctans foris 88 a.
Pernoctare 88 a. 327 c. apud maritum 88 a.
Pernoctatio 87 c. 446 a.
Pernocto 269 b. 446 a. apud 446 b. foris 446 a. in 446 b. seorsum 88 a.
Pernosci 41 a.
Pernosco 398 b. accuratè 41 a.
Pernosse 182 c.
Pernox 446 b.
Pernumero 73 a.
Perpalleo 747 c.
Perpallesco ib.
Perparum 422 a. 548 c.
Perpello 16 a.
Perpendicularis linea 230 b.
Perpendiculum 94 a. 230 b. 608 b. Ad perpendiculum 230 b. 303 a.
Perpendo 24 c. 130 c. 235 a. 237 c. 256 a. 266 b. 285 a. 348 b. 378 b. 398 b. 592 a. 619 c. 662 c. 706 b. 709 b. accuratè 375 a. 592 b. diligenter 163 c. mecum 444 b. priùs 215 a. rem benè 112 c.
Perpendor 348 b.
Perpensio 592 b. et examinatio exquisita 41 a.
Perperam 54 a. 411 b. 663 a. administrare 456 b. ago 554 a. agor 595 a. audio 40 a. causas 675 a. quicquid fit 457 b. formo 675 a. intelligo 444 a. interpretor 210 c. 240 c. 629 c. judico 130 c. moveor 695 a. scribo 137 c. seco 643 c. signatus 586 a. signo ibid. 721 b. video 476 a. quod quis vidit ib.
Perpessio ærumnarum 501 a. malorum ib.
Perpessum esse supplicium 641 b.
Perpessus gravia 500 c. multa 632 b.
Perpeti 225 c. non possum 632 b.
Perpetior 425 b. 632 a.
Perpetrans maleficia ingentia 574 c.
Perpetrata sunt talia 202 c.
Perpetrator 553 c.
Perpetro 172 a. 206 c. facinus manu 206 b.
Perpetua fames 25 a. febris 225 b. passio 500 c.
Perpetuà oratione declamo 187 a. serie 198 a. 216 a.
Perpetuam orationem ordire 187 a.
Perpetuitas. § Æternitas 21 b. § Continuatio, continuitas 76 a. 225 b. foliorum 712 b.
Perpetuò 21 a. 159 c. 160 b. 246 a. 380 c. 499 b. 508 c. fluens 433 b. laboriosus 428 b. usus est clavâ 641 b.
Perpetuos tres dies 198 a.
Perpetuum exilium 699 b. motum habens 317 b. sacerdotium 93 a. In perpetuum 160 b. 246 a.
Perpetuus. § Æternus, indesinens, jugis 21 b. 155 a. 246 a. 259 c. 380 c. 433 b. 462 c. motus 317 b. § Cohærens, continuus 225 b. 246 a.
Perplacere 169 b.
Perplenus 535 a.
Perplexa et ambigua vox 171 c.
Perplexæ res 509 c.
Perplexè ib.
Perplexi 185 b. et intricati sermones 532 c.
Perplexo et dubio animo sum 52 c.
Perplexus hæreo in hoc re 490 c.
Perpolio 599 b.
Perpolitus 648 b. non 448 c.
Perpotare 361 b.
Perpotio 526 c.
Perpudet 26 c.
Perpulcher 295 a.
Perpulchrè 295 a.
Perpungo 308 a.
Perpurgandi vim habens 289 a.
Perpurgatio ib.
Perpurgo 288 c. 599 b. 740 a. scalpello 599 b.
Perputare arbores 289 a.
Peropportunus locus 294 c.
Peroptabilis 202 b.
Peroratio 374 b. 451 b.
Peroro 312 a.
Perquirens 187 b.
Perquiri qui nequit 215 a.
Perquiro 187 b. 215 a. 237 c. 373 b. 402 a. accuratè 41 a.
Perquisitio 402 b.
Perrepit in cervicem 211 a.
Perrodo 672 a.
Perrumpens 230 a. vi 574 b. viam 306 c.
Perrumpere 553 a.
Perrumpo 72 c. 223 b. 337 a. 575 a. 603 a. 655 c. aciem 337 a. cum copiis 190 c.
Perrupi mediam nubem 223 b.
Persa 520 a.
Persalto 483 b.
Persano 37 c. 254 c.
Perscribo 136 b. 137 c. § In acta vel tabulas refero 136 c.
Perscribor 136 b. § In acta referor ibid.
Perscriptæ leges grandibus literis ibid.
Perscriptio 136 b. 137 c. § Acta 136 c. 137 b. et breviarium 137 a.
Perscriptor 136 c.
Perscriptus 136 b. 137 c. § In acta relatus 136 b.
Perscrutans 187 b.
Perscrutari domos 209 a.
Perscrutatio ib.
Perscrutator ib. 287 c.
Perscrutor ib. 490 c. 673 c. antè 209 a. curiosè 554 b.
Persecutio 167 c. 168 a. hostiles 168 a.
Persecutor 164 c. 168 a.
Persentisco 35 c.
Persequendo 310 c. expello 167 c.
Persequens hostes 237 b.
Persequi 191 c. 200 b. judicio 190 b. opus aliquod 39 a. oratione 212 b. sapientiam 168 a. quem debemus ib. quem difficulter possumus 584 b.
Persequor 39 a. 167 c. 168 a. 191 b. 200 a. 233 b. 256 a. 287 c. 305 a. 452 b. 469 a. 510 c. 583 b. 668 a. judicio 167 c. oratione ib. stipite 622 c. stylo 233 b. § Consector 168 a. 212 b. 233 b. § Ulciscor 510 c. injuriam à te mihi illatam 253 b.
Perseverans 412 c.
Perseveranter 76 a. 412 c. incumbere alicui rei 413 a.
Perseverantes in precibus 412 c.
Perseverantia 180 b. 278 c. 412 c. 413 a. assidua in aliquâ re, et tolerans 346 a.
Persevero 387 a. 641 b. In paupertate 345 b.
Persica mala 620 a.
Persicæ nuces ib.
Persimilis 165 b.
Persisto 412 c.
Persolvens nihil pro ipsis 651 c.
Persolvere mulctas 257 b. vota 72 b. 219 c.
Persolvo 99 c. 162 b. 642 a. 651 c. 637 b. in 659 a. insuper 651 c. justa 483 b.
Persolutio 162 b. 393 a. 658 c. 659 a.
Persona 474 b. scenica ib. § Larva 183 c. 474 b. parva 474 b. et species oris 222 a.
Personâ differo 474 b. In personâ aliâ ib. eâdem ib. propriâ ib. Sine personâ qui agit ib. Sub personâ unâ tantùm ib.
Personæ acceptio 368 c. diversæ qui est 474 b. ejusdem qui est 474 b. ejusdem sum ib. secundæ qui est ib. secundæ sum ib. unius qui est ib.
Personæ in Trinitate 474 a.
Personale 474 b.
Personam agere alicujus 349 a. indui 100 b. non habens, id est, larvam 474 b. subire Jovis 212 b.
Personant aures meæ his vocibus 248 c.
Personarum acceptor 368 c. confictio 544 b. omnium imitator effictorque 422 c. Citra personarum respectum 368 c.
Personas fabricans 544 b. fingo seu fictas induco ib. respicio 368 c.
Personata 474 a.
non Personatus 474 b.
Persono 111 c. 248 b. 487 b.
Personuerunt jam ante aures tuæ calumniis 248 c.
Perspectio 471 b. 592 b.
Perspectu difficilis 169 b.
Perspectum habere 182 c.
Perspergens humum aquâ 604 b.
Perspergo 300 a.
qui non Perspexit veritatem 252 b.
Perspicacia 231 a.
Perspicacitas 149 c.
Perspicax 153 b. 231 a. 443 a. 472 a. 475 c. 476 a.
Perspicere. § Considerare 182 a.
Perspicio. § Pervideo, transpicio 109 c. 153 b. 471 b. 475 c. per nebulam 153 b. § Cerno, cognosco, perpendo 24 c. 182 c. 256 a. 471 c. 592 b. § Animadverto, intelligo 471 c. 476 a. insuper 443 c.
Perspicior 182 c.
qui Perspicit 471 b.
Perspicua oratio 645 c.
Perspicuè 196 b. 277 b. 582 a. 585 c. 645 c. 684 c. 685 a. explico 645 c.
Perspicuitas 582 b.
Perspicuum et clarum facio 645 c. maxime 646 a. reddo 656 c.
Perspicuus. § Lucidus, pellucidus, limpidus 182 a. 493 b. § Apertus, clarus, dilucidus, evidens, manifestus 158 b. 199 b. 349 b. 383 a. 382 a. 586 b. 656 c. non 685 b.
Perspiratio 540 b.
Perspiro 92 b. 540 a. 740 a. 743 a.
Persplendens 369 c.
Persplendeo ib.
Persto 278 b. § Consto, permaneo, constanter, persevero 282 b. 387 a. in eadem sententiâ 221 c. in pervicaciâ 412 c.
Perstrepens 319 b. igni 627 c. valde 116 a. vento 627 b.
Perstrepere vociferando 331 b.
Perstrepo 675 b.
Perstringendo 137 c.
Perstringere et taxare obiter 22 b.
Perstringit Cappadoces 186 b.
Perstringo. § Valde stringo 628 b. § Attingo 258 b. § Leviter saucio 58 a. 137 b. 733 a. § Incesso, taxo 71 a. 258 b. visum 473 a.
Perstringuntur oculi mei ib.
Persuadendi ars lenocinio verborum 205 b. vim habens 14 b. 505 b. vim non habens 506 b.
Persuadere 230 b. conor 505 b.
Persuaderi cui ægrè potest 506 b. cui facilè aliquid potest ib. qui facilè potest ib. vix possum ibid.
Persuadeo 14 b. 201 a. 297 b. 366 c. 473 a. 505 b. 506 a. 585 c. falsum 506 b.
Persuadeor 505 b. 506 a. facilè 506 b.
Persuasio 130 a. 505 b. plena 697 c. cui vis adhibetur 60 a.
Persuasit 130 a.
Persuasor 505 b.
Persuasoria oratio 376 c. oratione utor 376 c. Effector eorum, quæ sunt persuasoria 205 b.
Persuasorius 14 b. 505 c. 506 a.
Persuasum habeo planè 697 c.
Persuasus 307 b. recens 506 b.
Persudans 270 b.
Persudo ib. 583 c.
Persulto 590 a.
Persuo 370 a.
Pertæsi moræ 725 a.
Pertæsus sum ib.
Pertendens 637 b.
Pertendo ib.
Pertenuis 382 a.
non Perterebratus 656 c.
Perterebro 518 a. 645 c. 656 c. 671 c. circumquaque 656 c.
Perterrefacio 3 a. 281 a. 537 b. 561 b. 710 b.
Perterrefactio 537 b.
Perterrefio 281 a. 537 a. 561 c. 669 b.
Perterreo 561 b. 606 a. 633 a.
Perterreor 561 a. 663 b.
Perterrerentur ut omnes 561 b.
Perterritus 537 b. 691 a.
Perterruerant dormientem somnia 561 b.
Pertexere vitam, id est, traducere 533 a.
Pertexo ib. 681 a.
Pertica 296 a.
Pertimescens 148 a.
Pertimescere 691 a.
Pertimesco 147 c.
Pertinacia 131 c. 506 b.
Pertinaciter resisto 20 a.
Pertinax 107 a. 131 c. 265 b. 505 b. 506 b. 737 c. non 433 a. pectus 591 c.
quatenus Pertinebat ea legatio ad salutem Phocensium 242 c.
Pertinens ad causam 243 a.
Pertinent hæc ad me ib. Quæ Pertinent ad civitates 339 c. ad Galbam, hæc sunt 303 a. ad virtutem 636 b. ad urbem 303 a.
Pertineo. § Pertingo, porrigor 223 b. 242 c. 243 a. 273 a. 637 b. 638 a. § Attineo, specto 70 c. 242 c. 438 b. 475 c. 636 b. 638 b.
Pertinere 692 c. ad ipsam vitam 475 c. Quæ Pertinent ad hoc 200 a. ad prandium 58 b.
Pertinet ad me hæc res 99 b. ad me purgatio 283 b. ad senatum ista curare 559 a. Quatenus ad expurgationem pertinet 221 c. Quod quidem ad me pertinet ib.
Pertingere ad quem possumus 273 a. ad quem non possumus ib. ad quem vix possumus ib.
ad quam Pertingit manus 636 b.
Pertingo 223 b. 243 a.
Pertorreo 470 c.
Pertosus ib.
Pertracto 554 a.
Pertraho in 194 b.
Pertranseo 34 a. 49 c. 55 b. 56 a. 96 a. 212 a. 242 c. 508 a. 518 a. 584 a. curriculo 667 b. cum impetu 54 a. 584 a. prior 212 b.
Pertranseundo 432 a.
Pertransibilis 56 a.
Pertrepidus 691 a.
Pertritus 670 c.
Pertundo 72 c. 330 a. 337 a. 482 b. 656 c. 671 c. circumquaque 656 c. subtus 657 a.
Pertundor 671 b.
Perturbabant minùs Fabium prodigia 633 b.
Perturbat cor mihi 260 a.
Perturbata erant omnia 356 a.
Perturbatæ res 633 a.
Perturbatè ib.
Perturbatio. § Confusio 356 a. 377 c. 663 b. ordinis 635 c. § Commotio 317 a. 633 b. animi 500 b. antecepta 500 c. ex peregrinâ et insolitâ rei novitate 447 c. § Motus, strepitus, tumultus 317 a. 324 a. 331 a. 633 a.
Perturbatione carens 500 c. citra Perturbationem 633 b.
Perturbationes cui insunt 501 a. mediocres habens 501 b. similes habens ib.
Perturbationibus immensè obnoxius 500 c. cum Perturbationibus 501 a.
Perturbationum immunitas 500 c.
Perturbatur 356 a. 633 b. equestrium copiarum 619 a.
Perturbatorius 633 b.
Perturbatu facilis ib. Qui non facilè perturbatur 538 a.
Perturbatus 537 a. 633 b. non 260 c. 612 b. rerum status 341 b.
Perturbo 86 c. 260 b. 317 a. 324 a. 356 a. 484 a. 599 c. 624 b. 633 b. 695 a.
Perturbor 261 b. 633 a. 663 b. re aliquâ tanquam peregrinâ et novâ 501 b.
Pertusa vestis 574 b.
Pertusio 656 c.
Pertusus ib. circumquaque ib. non ib. subtus 657 a. sum 656 c. utrinque ib.
Pervadens omnia 242 c.
Pervado 93 b. 212 b. 228 b. 242 c. 273 a. 609 b. 610 a. 620 a. 705 b. 737 b. cum impetu 584 a. vertice rapido et impetuosè 621 c. § Percrebresco 705 b.
Pervagatus 241 a. 564 b.
Pervagator 241 a.
Pervagor 43 b. § Percrebresco 705 b.
Pervasit rumor 212 a.
Pervello 325 c. 446 c. 655 b.
Pervenerunt ad teli jactum 94 b.
Perveniet imperium ad unum 283 b.
Pervenio 94 b. 123 a. 233 c. 242 c. 272 c. 273 a. 283 b. 439 c. 699 c. ad 740 a. aliquò 99 b. in portum 67 c. 306 c. incolumis 600 a. prior 273 a.
Pervenire ad bonam frugem 600 b. ad quem possumus 273 a. ad quem non possumus ib. ad quem vix possumus ib. facere ad gloriam 94 b.
Pervenit huc fama 242 c.
Perversi mores 664 c. oculi 620 b.
Perversio 15 a. 317 b.
Perversior 620 b.
Perversitas ib. morum 665 c.
Perversus 618 b. 619 c. 620 b. 664 c. eris cum perverso 620 b. non ib. 664 a.
in Pervertendis causis seu litibus versutia 205 b.
Pervertere 15 a. sententias 154 c.
Perverto 154 c. 317 b. 322 c. 542 a. 619 c. 620 c. 625 a. 663 b. insuper 620 b.
Pervertor 625 a.
Pervestigans oracula 621 c.
Pervestigator 287 c.
Pervestigatu difficilis 237 c.
Pervestigo 209 a. 237 c. 287 c. 402 b. 717 b. antè 209 a. diligenter ib.
Pervia domus 644 b.
Pervicaci audaciâ obniti 247 c.
Pervicacia 20 a. 40 c. 131 c. 434 c.
Pervicaciter 281 a.
Pervicax 20 a. 131 c. 281 a. 434 c. 505 b. 638 c.
Pervici ut 553 c.
Pervideo 471 b.
Pervideri qui facilè potest ib. Qui Pervidet ib.
Pervigil 178 c. 328 a.
Pervigilatio 446 b. 680 b.
Pervigilium celebro 446 b.
Pervigilo 680 b.
Pervium reddo velut fistulam 624 c.
Pervius 93 a. 95 c. 451 b. 510 a. 667 c. 693 b. ægrè 452 a.
Perula 524 b.
Perunctio 734 c.

Perunctus 734 c.
Perungo 44 b. 734 c.
Pervolo 276 c. 521 b.
Pervolvo 357 a.
Perurens æstus et ardor 290 c.
Peruri 290 b.
Peruro 290 b. 556 b. 599 c.
Perustio 290 c.
Perustus ib. Sole 244 a. 290 c. 291 a
Pervulgata opinio 241 a.
Pervulgatio 694 b.
Pervulgatus 328 a. 564 b.
Pervulgo 96 a. 580 c. 690 a.
Pervulgor 580 c.
Pes 98 a. 287 b. 361 b. 550 b. 629 a. 646 a. columnæ 93 a. 96 a. lecti 210 c. 551 c. ligneus 551 c. mali textorii ib. montis 400 c. 550 c. navis 550 c. pedi collatus 550 c. rhythmi 93 a. § Mensura sedecim digitorum 550 c. dimidius 551 c.
Pessarium 520 b.
Pessime 291 b.
Pessimus 291 b. 723 c. omnibus modis 292 a.
Pessulis oblimo 492 c.
Pessulo occludo fores ib.
Pessulum obdo ib.
Pessulus 97 b. 99 b. 222 b. 394 b. 492 c.
Pessum eo 271 b. 284 c. 694 c. eunt res meæ 211 b. ire 117 a. 119 a.
Pessundans domos 701 b. omnia 719 c.
Pessundatores domuum 457 c.
Pessundo 31 b. 54 b. 627 a. contra meritum 461 c. domum 701 b. familiam ib.
Pessundor 627 a.
Pessus 520 b.
Peste infestari 388 b. laborare ib.
Pestem Marcionis grassari in quibusdam 414 b.
Pestifer 46 c. 181 c. 701 b.
Pestiferi janitores 408 a.
Pestilens 388 b. homo 388 b.
Pestilentias 24 a.
Pestis 314 a. 388 b. 698 a. § Metaph. 141 b. § Pestilens et exitialis homo 16 c. 388 b. et perniciosus regionis, Andronicus 496 a.
Petasi speciem gerens 520 b.
Petaso 361 b. 560 a.
Petasus 260 a. 520 b.
Petaurista 95 c.
Petax 35 a.
Petebant sibi dari, &c. 68 b.
Petendus 35 a.
Petentes adversas facies pilis suis 230 a.
Petere cœpit præturam 137 a. debitum 293 a. magistratum 4 a. magistratum fratri 510 c. § Lapidibus 97 b.
Petitio 35 a. mulieris in uxorem 475 a. § Accusatio, actio 163 c. 293 b.
Petitor 35 a.
Petitum mitto 513 c.
Petitus ter precibus 387 c.
Peto 35 a. 68 b. 307 a. 513 c. 722 b. 733 b. hoc abs te 35 a. insuper ib. justa 733 b. partem 35 b. stipem ib. vicissim 68 c. unà cum aliis 35 b. § Libello dato peto, ut qui judicium dictant 230 a. § Incesso 97 b. 229 c. jaculo 42 b. et obruo telis 99 c. § Navi 611 a.
Petor 35 b. § Jaculo vel telo 42 b.
Petra 521 c. 570 b. aspera 386 c. eminens in mari 686 c. lævis 579 c. unde aqua stillat 521 c. E Petra præcipitatus 577 a.
Petræ supercilium 54 c.
Petræ scissæ 575 a.
Petræum opium 584 c.
Petrarum in modum 531 c.
Petras habens eminentes undique ib.
Petricosus 307 a.
Petris contectus 209 b. in Petris nascens 521 b.
Petroleum 190 a.
Petrosa loca 352 b.
Petrosum littus 574 c.
Petrosus 209 b. 521 b.
Petulans 16 a. 83 b. 362 b. 400 a. 677 b. ex temulentiâ 309 c. factum 458 c. non 394 c. sum 677 a. sum adversus aliquem 677 b.
Petulanter 16 a. 83 b. 239 b. 329 c. 677 a. ago 83 b. factum 635 b. gero me 329 c. 635 c.
Petulantia esse dicuntur animantia 677 a.
Petulantia 83 b. 85 c. 329 c. 400 a. 615 b. 677 a. quæ ebrietatem comitatur 558 c. oris 616 c. verborum 43 c.
Petulantiâ juvenili ago, vel audeo 438 a. linguæ utor 616 c. modum excedo vel supero 677 a. 729 c. uti in aliquo aut in aliqua 329 c. utor in 677 a. à Petulantia desisto 677 a.
Petulantior ib.
Petulantissimus ib.
Petulci tauri ib.
Petulcus 310 a.
Peucedanum 712 b.
Pexa coma 507 a.
Pexus 354 a. 507 a. bene ib.
PHAGEDÆNA 179 b.
Phagedænicus 682 c.
Phalanga parva 192 c.
Phalangæ 598 b.
Phalangarius 744 a.
in Phalange miles 686 b. per Phalanges 686 c.
Phalangii genus 10 a. 574 c. 628 a.
Phalangis præfectus 81 c.
Phalangium 84 c.
Phalanx 686 b. duplicata, quadruplata, triplicata, unica 686 c.
Phaleræ ib.
Phaleras aureas habens 687 a.
Phalli gestatores 698 b.
super Phallum incedo ib.
Phantasiâ afficio 686 b.
Pharetra 73 c. 156 a. 258 a. 520 c. 653 c. 687 a. cum telis et arcu 660 a. parva 687 a.
Pharetram amplam habens ib.
Pharmaca terens 671 a.
Pharmacopola 567 c. sum ib.
Pharmacum 275 c. 687 b.
Phaselo 580 a.
Phasianus 646 c. 687 c.
Pheretrum 695 a
Phiala 57 b. 702 a. aurea 571 c. 736 b. parva 702 a.
Philosophando excello 601 b.
Philosophans inter cœnandum ib.
Philosophi 70 b.
Philosophia 601 b. A Philosophiâ abhorrens ib.
Philosophiæ et literarum expers 601 b. osor 601 a.
Philosophiæ contrarium studium 601 b. contrarius ib. non conveniens ib. dedo me ib. operam do uxà ib.
Philosophiam doceo, vel profiteor ibid.
Philosophica disputatio ib. quæstio ib. vestis 611 b.
Philosophicè 601 b. disputo contrà ib. disputo in ib.
Philosophicum studium ib.
Philosophicus ib.
Philosophor 377 a. 601 b. ad eos apud 601 b. in ib. unà 377 a. 601 b.
Philosophorum more disputo 601 b.
Philosophus qui non est ib.
Philtrum 274 b. oculorum ib.
Philyra 702 c.
Philyra 629 b.
in Phlegmata converti 703 c.
Phlegmone 714 a.
Phocæna 716 a.
Phœbas 704 c.
Phœbeas ib.
Phœbeus 704 c.
Phœbi numine afflatus 368 c.
Phœniceus 705 a. color ib.
Phœnix 490 a. 705 a.
Phrasis 706 b. concinna et elegans 427 c.
Phrenesi laborans 707 c.
Phreneticus ib. sum ib.
Phrygio 545 a.
Phrygionum ars ib.
Phthisi correptus 700 b.
Phthisis ib.
Phuca 711 a. parva ib.
Phy 698 c.
Phymatis abundans 714 a.
Physica disciplina 377 b.
Physicâ ratione probo ib.
Physicus 714 a.
Physiognomon 132 a.
Physiognomia ib.
ad Physiologiam pertinens 377 a.
PIA opera 35 a.
Piacula. § Expiatoria sacra 288 c.
Piaculare crimen 9 b.
Piacularis 9 b. 46 c. homo 288 c.
Piaculo obnoxius 225 a.
Piaculum. § Piamentum 288 c. 485 b. 663 b. § Scelus, nefas 9 b. 421 a. 485 b. qui admisit 16 c. § Reatus ob homicidium 664 b. importans ib.
Piamen 663 b.
Piamentum 260 c. 663 b.
Piatio 485 a.
Pica, avis 313 a. § Malacia prægnantium ib.
Picæ vocem edo seu imitor 318 b.
Picatio 529 b.
Picatum vinum 362 c. 529 b.
non Picatus 356 a. 529 b.
Pice abundans, vel plenus 529 b. circumlino 362 c. circumlitus ib. illinens 529 b. illitus 44 c. 529 b. incrusto ib. oblino ib. oblinor ib. perlino 336 a. sublino 529 b.
Picea 521 c.
Picem fundens 666 c. imitor 529 b. referens ib.
Piceus 529 b.
Picis eliciendæ gratiâ uro 291 a. serum 529 b.
Pico ib.
Picta imago 136 a. tabula ib.
Pictor 136 b. sordidarum rerum 139 a.
Pictoria ars 138 c. tabella 130 c.
Pictoria officina ib.
Pictorius ib.
Pictura 136 a. 138 c. umbratilis 136 b.
Pictus 137 c. 139 b. acu 308 a. bene 138 c. multùm 308 a. pulchrè 138 c. recens 138 b.
Picus martius 330 a. 512 a.
Piè 9 b. 583 a. ago 582 c. quod fit 383 a.
Pietas 182 b. 253 b. 369 a. 583 a.
Pietatem colo 9 b.
Piger 73 a. 108 b. 203 a. 446 c. 460 c. ad omnia 203 b. sum ib. 446 c. 460 c.
Piget me ib. nominare ib.
Pigmenta 334 b. 687 b. oculorum 385 a. oratoria 384 c.
Pigmentaria arcula ib.
Pigmentis delector 44 c. oratoriis exorno et illustro 384 c.
Pigmentum 263 a.
Pigneratio 221 a.
Pignerationi obnoxius 101 c.
Pigneror 65 a. 221 a. pecora et navem pro credito 177 c.
Pignora 221 b. pignori opposita 305 c.
Pignore deposito certo 168 b.
Pignori capio 221 b. opponere 221 a. oppono 481 b. 650 a. 481 a. opposita 653 a.
Pignoris loco capio 579 a. capior ibid.
Pignus 77 b. 137 a. 221 a. 463 a. 579 a. 623 c. 627 b. 653 a. æstimatum accipere 637 c. auferre 221 a. retinere ib.
Pigrè 460 c.
Pigresco 265 c.
Pigritia 203 a. 446 c. 460 c.
Pigror 460 c.
Pila. § Mortarium 385 c. 421 a. § Structura in aquis 151 b. saxea 728 b. § Quâ luditur 526 a. 626 b.
Pilâ certo 404 c. ludendi ars 626 c. ludens ib. ludere peritus ib. ludo 494 b. 626 b. ludo cum alio 626 c.
Pilæ ludus ib.
Pilam repello ib. in Pilam conglobor 626 b.
Pilaris lusio 404 c. pugna ib.
Pilaris (à Pilus) 262 b. morbus ibid.
Pileolus 525 c.
Pileos conficiens 544 b.
Pileum vel Pileus 311 c. 360 c. 525 c.
Pili instar tenuis 262 c.
Pili barbæ 127 b.
Pilis brevibus præditus 262 c. carens 262 b. densis obsitus 389 c. horrens 262 c. horreo 710 a. similis 262 b. ex Pilis qui est ibid.
Pilo crasso præditus 262 c. tenui præditus ib.
Pilorum defluvio laboro 373 a. defluvium 395 a. densitas 364 a. emissio vel productio 262 b. exortus 672 b.
Pilos evellere agglutinatione cubidæ picis 173 c. habens crispos 262 c. duros 173 c. flavos 262 c. mixtos ib. multos ib. nigros ib. paucos ib. pulchros ib. raros 740 b. rufos 262 c. similes ib. squalidos habens ib. lego 575 b.
Pilositas 146 c.
Pilosum luteum 262 b. reddo 146 c. 262 b.
Pilosus ib. 372 a. fit ib. sum 262 b.
Pilula 626 b. caprini stercoris 607 b.
Pilulæ in modum 626 b.
Pilulæ minutæ 622 a.
Pilum 98 b. 139 a. 497 a. 681 a.
Pilus 262 b. 309 c. mollis et tener 425 b.
Pinu redimitus 614 c.
Pincerna 726 b. 727 a. sum ib.
Pincernæ munus ib.
Pinea 529 c. nux 486 b. 619 c. resina 710 a. 713 b.
Pineæ nucis nucleus 329 b.
Pineus 529 c. 619 c.
Pingendi elegantia 138 c. peritus 136 b. 138 c.
Pingendo exprimens mores et ingenium hominis 138 c.
Pingens bene ib.
Pingere et effingere ea quæ delineata sunt 136 b.
Pingo ib. 138 c. 734 c.
Pingor 136 a.
Pingue 387 b. 526 a. 529 c.
Pinguedine carens 387 b. distendo 580 a. illino 387 b. obductus 526 a.
Pinguedinis expers 326 c. 526 a.
Pinguedo 138 c. 177 a. 326 c. 387 a. 526 a. 529 c. exigua 326 c.
Pinguefacio 387 a. 387 b. 503 c. 530 a. 588 c. insuper 387 b. supra modum 503 c.
Pinguefactio 387 b.
Pinguefactorium 530 a.
Pinguefactus 588 c.
Pinguesco 503 c. supra modum ib.
Pinguem faciem habens 473 c. reddo 387 a.
Pingui similis 386 a. Minerva 674 a.
Pinguior 529 c.
Pinguiorem reddo 387 b.
Pinguis 190 a. 387 b. 503 b. 526 a. 529 c. 587 a. 665 b. 666 a. 688 b. 728 c. admodum 526 a. menes 473 c. non 387 b. 530 a. sum 387 a. in superficie 387 b. terra 530 a.
Pinguissimus 529 c.
Pinguiter 587 b.
Pinguitudo 387 a. 503 c. 530 a.
Pinguius 529 c.
Pinguiusculus 587 b.
Piniis abundans 529 c.
Pinna. § Ala, penna 560 a. 560 b. insectorum 560 c. § Murorum 262 a. templi 560 b.
Pinnacula 41 c.
Pinnaculum templi 560 b.
Pinnæ alarum prominentiores 561 a. avium ib. piscium 560 b. murorum 350 a.
Pinnæ observator 649 c.
Pinnam unicam habens 560 c.
Pinnas habens circumcirca ib. cygneas 560 c. multas ib. nigras ib. quaternas ib. rectas ib. rubeas ib.
Pinnatus 560 b.
Pinnis carens ib.
Pinnulæ gubernaculi ib. in thorace ib.
Pinso 336 c. 401 c. 542 b. 561 a. 713 a.
Pinsor 401 c. 561 a.
Pinus 411 a. 529 c. 619 c.
Pio 485 a.
Piper 275 a. 316 b. referens gustu 316 b. refero ib.
Piperis granum ib.
Pipio 519 c.
Piraster 92 a.
Pirata 507 c. sum ib.
Piratarum princeps ib. sedes ib.
Piratica manus ib. navis 306 c.
Piraticam exerceo 507 c.
Piraticus ib.
Piratis infestus locus ib.
Pirum 70 a. hortense 451 a. sylvestre ib.
Pirus 70 a. 92 a. sylvestris 451 b.
Piscaria porta 287 b.
Piscarium forum 567 b.
Piscarius 287 b. 567 b.
Piscatio 5 c. marina 9 c. quæ fit hamo 5 c.
Piscator 27 c. 51 c. 98 a. 102 b. 139 b. 194 c. 249 b. 258 a. 533 c. 581 c. arundine utens 292 b. retiarius 194 c.
Piscatores 675 b.
Piscatoria ars 51 c. 98 a. 139 c.
Piscatorius 51 c.
Piscatrix rana ib.
Piscatus, ûs 51 c. 553 b.
Pisces 296 b. 382 c. 493 b. alens 666 b. devorans avidiùs 683 b. gregales 581 a.
Pisci similis 287 b.
Piscibus abstinens ib. abundans ib. devorandis delector 683 b. victitans 683 a. victito ib. à Piscibus depastus aut depascendus 119 a.
Pisciculus 287 b.
Piscina 332 b. 526 b. 590 b.
Piscinarius 666 b.
Piscis 287 b. 514 b. 493 b.
Piscium devoratio avida 683 b. latibulum 294 b. modo 287 b. venditrix 567 a. vivarium 666 b.
Piscor 51 c. 102 b. 139 c. 287 b. 493 b. arundine 292 b.
Piscosus 287 b. 666 b.
Pisculentus 287 b.
è Piscis confectum pulmentum 216 a. 561 a.
Pistacia 529 b.
Pistillo commisceo in mortario 68 b. tundo 336 c.
Pistillum 168 b. 336 c. 370 b. 462 b. 680 b.
Pistillus quo sal teritur 670 c.
Pistor 337 c. 401 c. 430 a. 515 c. 542 c. 544 b.
Pistoriam artem exerceo 542 c.
Pistorum princeps 544 b.
Pistrinum exerceo 337 c.
in Pistrino torqueo 237 b.
Pistrinum 45 a. 57 c. 337 c. pis-

trinum possidens 430 a. ad Pistrinum pertinens ib.
Pistrix 337 c. 430 a.
Pistum hordeum 361 a.
Pistura 342 c.
Pistus 361 a. non ib. ter 336 a.
Pisum 170 b. 381 c. 361 a.
Pitissando exhaurio 526 c.
Pitisso 527 b.
Pittacium 532 a.
Pituita 370 c.
Pituitâ abundans 703 b.
Pituitam elicio 703 c.
Pituitosus 703 b.
Pium factum 703 a.
Pius 5 b. 254 b. 369 a. 583 a. 690 a. 709 b. esse 582 c.
Pix 529 b. bitumine mixta 85 c. liquida 529 b. recocta ib.
PLACABILIS 35 b. 49 a. 406 b. ægre 419 a. non facile 49 a. 406 c.
Placabilitas 74 b. 412 b.
Placamen 274 a. 406 b.
Placamentum 274 a. 406 b.
Placandi vim habens 273 c. 406 b. ad Placandum aptus ib.
Placare iram 37 a. 273 c.
Placatio 273 c.
Placatorius 74 b.
Placatrix 189 c.
Placatu difficilis 403 c. facilis ib. 429 b.
Placatus 26 b.
Placendi hominibus studium 74 a. studiosus 74 b.
Placens animo 82 b. bene 74 a. omnibus 82 b. sibi ipsi 74 a. non Placens vitâ 114 a.
Placenta 263 b. 401 c. 532 b. mellita 410 b.
Placentaceus 532 b.
Placentæ genus 53 c. 56 a. 608 a. 647 a.
Placentæ latæ, tenues, et orbiculares 511 a. lunatæ 584 b. rotundæ ib.
Placentarum venditor 567 b.
Placentula 532 b.
Placeo 20 a. 60 c. 74 a. aspectu 474 b. mihi 74 a. 473 b. 523 a. 658 b. mihi in 473 b. 746 a. tibi 74.
Placere 196 a. communiter 169 b. hominibus studens 74 a. supra modum 169 b.
Placet animo meo 82 b. conditio 74 a. mihi ludere ib. quod Placet alicui 168 c.
Placida nox 247 c.
Placidè 92 c. 186 b. 219 b. 241 a. 397 a. fluens 572 c.
Placidior 247 a.
Placidis moribus præditus 554 a.
Placiditas 245 c. 247 a. animi 264 c.
Placido animo præditus ib. aspectu præditus 474 b. ingenio præditus 420 b. vultu ridens 127 a.
Placidum esse dicitur mare 285 b.
Placidus 49 a. 74 a. 92 c. 117 c. 122 a. 219 b. 247 a. 291 c. 307 a. 310 c. 397 a. 406 b. 412 b. § Non undosus 337 b.
Placita 74 a.
Placitum ib. 168 c. ad Placitum loquor 373 c.
Placitus 74 a. 702 a. 722 a.
Placo 26 b. 74 a. 247 a. 267 a. 273 c. 406 c. 412 b. 702 a.
Placor 26 b.
Placuit consilium 20 a.
Plaga. § Ictus 97 b. 537 a. 674 a. § Rete 257 b. § Regio 505 a.
Plagam incutere 694 c.
Plagarum series, quibus saltus cinguntur à venatoribus 609 c.
Plagas accipere 221 b. infligere 14 b. infligo 162 a. pati 221 b. ad Plagas venio in altercatione 537 a. § Erigere, id est, retia 629 a
Plagiarius 551 a.
Plagium ib.
Plana 681 a. regio 504 b. via 380 a. cum Planctu deploro 337 a.
Planctus 72 c. 261 c. 334 b. 336 c. 674 a.
Planè. § Certò, liquidò 130 a. 573 b. § Omnino, penitus 41 a. 643 b. 734 b.
Planeta 530 a.
Plango me, et lugeto 336 b.
Plangere caput 319 b.
Plango pectus 336 c. 674 b.
Plangor, ôris 334 b. 336 b. 674 a.
Plangore prosequor 336 a.
Planior 532 b.
Planities 504 b. 332 b. 613 c. amplas habens terra 613 c. maris 574 c.
Planos pedes habens 551 c.
Planta 211 a. 714 b. 715 c. dulcis 715 c.
Planta pedis 404 b. 509 b. 646 c.
Plantago 134 a. 438 b.
Plantam serens 604 c.
Plantaria facio 427 b.
Plantarium novellum ib.
Plantarius 714 b.
Plantarum fertilis 716 a. ordo 483 c.
Plantas augens 715 c. colo 206 a. curans 333 a. curo 206 a. 333 b. ferens terra 714 b. ad Plantas pertinens 714 a. circa Plantas effossa terra 590 c. fodiens terram ib.
Plantas pedis atterere 512 b.
Plantatio 206 a. 714 b. ad Plantationem aptus ib.
Plantationis tempus ib.
Plantatus super 715 c. non 224 b.
Plantis consitus locus 714 b. laborem impendens 206 a.
Planto 714 b. 715 c. priùs 716 a. ramis tenerrimis ex arbore avulsis 427 b. simul 716 a. translatam alocando 715 c. vicissim ib.
Planum reddo. § Complano 463 a. 504 b. solum 244 a. § Facere, id est, demonstrare 148 b. facio ib. Quo tandem id Planum fit? 158 b.
Planus. § Æquus 278 b. 380 a. 463 a. 504 b. 532 b. non 463 b. undique 616 c.
Platanetum 532 a.
Platanis abundans ib.
Platanus ib.
Platea 371 c. 451 b. 571 a. parva 451 b.
Plaudens pedibus 350 c.
Plaudite 43 a.
Plaudo 350 a. super aliquâ re 350 c. 532 b.
Plausor 350 b.
Plausibus lætis comprobo vel excipio 350 c. multis resonans 350 b.
Plausito ib.
Plaustra fabricor 523 a.
Plaustralis 53 c.
Plaustraria via ib. 191 a.
Plaustrarius 53 c. 523 a.
Plaustri fabricatio 203 b. fabricator ib.
Plaustris impervius 53 c. trita via ibid.
Plaustro vehor ib.
Plaustrum ib. 581 c.
Plausu approbantes morem 585 c. carens 350 b. dignus ib. excipior ib.
Plausum capio 148 b. edo 532 a. excipio 350 b. tollo ib.
Plausus ib. alarum 360 b. pedum 351 c. unà cum tumultu 260 c.
è Plebe 158 c. unus 672 b.
Plebecula 159 a.
Plebeia multitudo ib.
Plebeii ib.
Plebeius 158 c. 159 a. 672 b. 745 b. homo 159 a.
Plebem solicito ad res novas 16 c.
Plebicola 158 c. 313 a.
Plebiscitum 639 a. 741 a.
Plebs 158 c. 672 b. infima 214 b.
Plecti capite 98 b. Qui Plectit 532 c.
Plecto ib. 728 a.
Plectra conficiens 544 b.
Plectrorum fabricatio ib.
Plectrum 537 a.
Pleias 548 c.
Plena fides 697 c. luna 418 c. persuasio 697 c. stultitiâ verba 533 c.
Plenæ et pressæ amphoræ ad summum usque 434 a.
Plenam fidem facio 697 c. lucem habens 688 c. mercedem accipiens 423 a.
Plenè 41 a. 78 c. 452 a. 534 a. 640 c. 641 c. certiore 697 c.
Pleni 414 a.
Plenilunia luna 584 b.
Plenilunium 418 c.
Plenissimè 535 a.
Plenissimus 503 c.
Plenitudo 127 b. 534 a. Dei ib.
Plenum quadriennium 533 c. esse 122 c. reddere 534 b. in Plenum 310 a.
Plenus 41 a. 92 c. 360 b. 414 a. 533 c. 641 c. æqualiter 535 a. laborum et ærumnarum 428 a. mulieribus 535 a. esse 116 c. 118 b. 127 b. 534 a. 704 a. valde 534 b. vino 535 a. undique 360 a. 614 b.
Plerique 548 b.
Plerunque 499 c. 548 b.
Plethri mensuram æquans 532 b. mensuram excedens 532 c.
Plexa coma ib.
Plexi crines ib.
Plexibus carens 533 b.
Plexilis 184 c. 728 a. coma 537 c.
Plexum flagellum 533 b.
Plexus 532 c. 728 a. bene 533 b. recens ib.
Plexus 186 c.
Plica 561 c.
Plicas multas habens 562 a.
Plicatilis ib. libellus 561 c.
Plicatio ib.
Plicatura ib.
Plicatus ib.
Plico ib.
Plorabitur à me frustra 319 b.
Plorabundus 144 c.
Plorare cupio 313 b.
Ploratrix 268 c.
Ploratus, ûs 319 b. 346 b. 361 b. 453 c. 454 c. 462 c. cum Ploratu 454 c.
Ploro 319 b. 361 b. 453 c. 454 b. 462 c.
Plostellum 53 c.
Pluebat Jupiter totâ nocte 682 b.
Pluendi actio ib.
Pluendo decidere ib. emitto 463 b.
Pluere super peccatores 116 c.
Pluit 682 b. statim post 682 b.
Pluma 561 a. 703 c.
Plumariorum ars 544 c.
Plumarum mutatio annua 561 a.
Plumatus 560 b.
Plumbaceus 426 a.
Plumbatum ib.
Plumbea lamina ib. massa ib. pila ib. vasa ib.
Plumbeus ib. aspectu 685 c. globus 426 a.
Plumbi colorem habens 735 b.
è Plumbo factum opus 426 a.
Plumbosus ib.
Plumbum ib. habens in extremâ parte rete ib.
Pluo 116 b. 463 b. 682 b. guttis minutulis 738 c.
Plura dico 376 a.
Plurali numero 534 b.
Plures 548 c. infinitis partibus 430 c. Millies Plures ib. Multo Plures 549 a.
Pluribus 160 b.
Plurimi facere 240 a. 499 b.
Plurimis ex locis 549 a.
Plurimo licitor ib.
Plurimorum ferax 697 c.
Plurimum 548 c. quàm Plurimum tempus 535 a.
Plurimùm 405 c. 549 a. differre 405 c. quàm Plurimùm 535 a. ut Plurimùm 499 c. 549 a.
Plurimus 548 c. quàm Plurimus 535 a.
Pluris æstimare 657 c. facio 30 a. 557 c. 658 b. fio ib. liceor 101 b. 549 a.
Plus 397 a. 548 c. æquo audeo 548 c. consequi honorum aut munerum 226 a. habendi aviditas ib. habeo ib. 548 c. habere laborum 226 a. habet commodorum ib. posse 286 c. quàm 517 b. quàm expedit ib. quàm natura et modus exigit ib. quàm par sit 415 c. quàm perfectus 641 c. quàm sufficiens 272 b. sapio 709 c. paulo Plus 197 b.
Plusculum rationis qui habere videtur 178 a.
Pluteum 268 a.
Pluto 26 a. 530 b.
Plutus ib.
Pluvia 116 c. 463 b. 682 b. consequitur 682 b.
Pluviæ aqua 678 a.
Pluviâ carens 116 b. 463 b. perfundi 682 b. perfundo ib.
Pluviæ cupidus 463 c. penuria 463 b. prænuntia 399 c.
Pluviales aquæ 236 b.
Pluvialis 463 b.
Pluviam fundens 110 b.
Pluvias afferens 678 c.
Pluviosissimus 682 b.
Pluviosus 463 b. 682 b.
Pluvius ib.
POCILLATORUM princeps 727 a.
Pocœnium 170 c.
Pocula 140 a. inter Pocula dictus vel factus, seu qui fit aut dicitur 357 a. 458 c.
Poculentus 526 b.
Poculi genus 193 b. 197 a. 268 a. 569 b. 584 c.
Poculorum cælator seu sculptor 132 c.
Poculum 44 b. 152 b. 292 b. 358 a. 379 c. 526 b. 749 c. amatorium 702 b. amplius 382 b. angusti oris 111 c. cælatum 44 b. collo oblongo 358 a. desiderii 702 b. ovali figurâ 598 c. prægrande 707 c. repandum vel incurvum 358 a. in quo liquores resonant 700 b.
Podagra 10 b. 43 c.
Podagrâ laboro 43 c.
Podagricus sum 10 b.
Podagrosus ib.
Podex 80 b. 105 b. 145 b. 359 c. 426 a. 559 b. 585 b. 614 a. 656 c.
Podicem album habens 599 b. invertens 621 b. latum habens 559 b.
Poëma 172 b. 541 c. 573 b.
Poëmation 541 c.
Pœna 21 a. 35 b. 164 a. 237 b. 277 a. 239 c. 476 b. 545 b. 658 c. 659 a. proposita est 305 b.
Pœnâ dignus 545 c. liberatum esse 545 b.
Pœnæ debitæ exime 545 c. inflictio 191 b. 476 c. mutua initio 659 a. obnoxius 545 c.
Pœnæ ib.
Pœnalis ib.
Pœnam dare 217 c. infligere 476 c. irrogo 659 b. luat 658 c. luo 164 c. merens 545 c. propositam esse eandem noxiis 225 c. subire 304 c. sustinere ib. ad Pœnam exposco 35 a. rapio 77 b.
Pœnarius 545 c.
Pœnas dabis non leves 434 c. dabo hodie cimicibus 164 a. dans 155 a. dare ib. 545 b. qui dedit 359 c. do 319 b. 434 c. de injuriæ 379 c. do tibi hujus rei 223 c. exegi harum de eo 553 a. exigere 545 b. exigere de cæde matris 553 c. exigo ib. expetere 35 a. exposco 658 a. infligens 545 c. ferre 545 b. 657 b. luerunt 219 a. luo 89 a. 558 c. pendere 545 b. pependit 659 a. repetentes à Trojanis 545 b. repetere 658 c. reposcere ib. solvere ib. sumens ib. sumere 365 c. sumere de aliquo 76 c. sumere conor 38 a. sumo 659 a. Ad pœnas exigendas propensus 476 c. infligendas aptus 329 c.
Pœnitebat eum sui dicti 410 a.
non Pœnitendus 130 c. 733 c.
Pœnitentia 130 c. 410 a. 443 c. 328 c. sera 113 c.
Pœnitentiâ ducor 410 a. qui non ducitur 443 c. Ad pœnitentiam pronus 410 a.
Pœnitere 376 c. nescius 443 c.
Pœnitet 410 a. me 100 a. 113 b. 130 c. 443 c. Cujus non pœnitet aut pœnitere potest 410 a.
Pœnus 379 c.
Poësis 541 c.
Poëta 21 b. 541 c. 545 a. 546 c. 653 b. 677 c.
Poëtæ 689 c.
Poëtarum enarratores ib.
Poëtica fabula 172 b.
Poëticus 541 c.
Poëtria ib.
Polenta 45 a. 52 c.
Poli dimidia pars 517 a.
Poliendarum hastarum locus 449 a.
Poliendorum lapidum instrumentum 647 b.
Poliens hastas 449 b. lapides ib.
Polio 448 b. 449 b. 647 b. circumquaque 448 c. lapides 449 b. limâ 576 b.
Polita bene scalpro 599 b.
Politi homines 721 c. lapides 206 c.
Politia 547 b.
Politiæ particeps sum 548 b.
Politicâ ratione vinco ib.
Politicus 547 c.
Politico 615 c.
Politu facilis 449 a.
Politus 448 c. 609 b. eleganter 449 a. non 448 c. 394 b. non secari 592 a.
Pollen 141 b. 496 b.
Pollens 174 a. viribus supra modum 586 c.
Polleo 116 c. 278 b. 286 c. autoritate et gratiâ 245 a. opibus et potentiâ 174 a. viribus 586 c.
Pollere quacunque re 38 b.
Pollex 405 b. 724 b.
Polliceor 5 b. 4 a. 151 c. 284 b. 376 c. me docturum 4 c. sanctè 689 b.
Polliceri sibi aliquid de aliquo 109 b.
Pollicis mons 614 c.
Pollicitatio 4 c. 225 c. 294 a.
Pollicitus sum 225 c.
Pollinctor 250 c. 567 c. 611 b.
Polluceo 267 a.
Polluctum 150 a.
Polluens se cæde 692 a.
Polluere virginitatem 34 a.
Polluo 9 c. 46 a. 328 b. 421 a. 426 a. 706 b. 732 a. 735 a. me cæde 692 a. scelere 431 b.
Polluor 421 a. 426 a. 733 a.
Pollutè 421 a.
Pollutorum ciborum esor 683 a. esus ib.
Pollutus 46 a. 421 a. non ib. sanguine 706 b.
Polus 546 b.
Polypis abundans 552 a.
Polypo similis ib.
Polypodas iolos referens 488 b.
Polypus. § Piscis 552 a. parvus ib. § Narium morbus ib.
Poma 417 b. alba ferens 475 c. comedens libenter 473 a. fero 697 c. montana 417 c.
Pomaceus 417 c.
Pomeridiana confabulatio 149 a.

Pomeridianis horis 149 a.
Pomeridiano tempore ib.
Pomeridianum tempus ib. 393 c. In pomeridianum tempus vergo 149 a.
Pomeridianus ib.
Pomeus 417 c.
Pomifer 475 b.
Pomis commissa pugna 404 b. vescor 475 b.
Pomorum amans 417 c.
Pompa 512 c. scenica 495 b.
Pompâ magnâ induco 513 b. Cum pompâ incedo 513 a. In pompâ ostento ib. præeo et præfero 513 c. traduco et transfero 629 a. transvehor 514 a.
Pompam comitabantur 514 b. ducens 17 a. ducere 14 c. 512 c. ducere et triumphare in patriæ cladibus et calamitatibus 514 a. duco 16 c. duco unà 514 b.
Pompaticè effero me 514 c. egredior 258 b. jacto et ostento me 514 c. incedo ib. memorat facinora illorum præclara ib. transeo ib.
Pompaticus 11 b.
Pompis conveniens 512 c.
Pomposè 11 b.
Pomum 417 c.
Pondera 278 c.
Ponderans duplum 286 a. talenta duo 285 c.
Ponderatio 631 c.
Pondere 285 c. æquali 450 c. 572 b. gravi sum 286 a. par ib. vinco ib.
Ponderis æqualis seu paris 286 a. æqualitas ib. ejusdem ib. quinque librarum 194 b.
Pondero 278 b. 285 c. 567 c. 631 c. sublatum manu 583 b.
Ponderor 631 c.
Ponderosè 117 a.
Ponderosus 91 c. 104 a. 117 a. 194 a. viro 286 a.
Ponderum scientia 285 c.
Pondus. § Gravitas, onus 76 b. 91 b. 104 a. 117 a. 451 a. § Quod appenditur 193 c. 286 a. librarum 631 c. adjicio 286 a. æquale habens 286 a. 571 b. grave habentia 631 c. par habens ib. § Momentum 104 a. æquale habens 571 b. afferens ad rem aliquam 371 a.
Pondusculum 104 a.
Pone 650 a.
Ponè 469 b. 484 a. qui est 469 b. insequebatur fugientem ib. prehendens me veste ib. sequens 306 c. 552 a.
Ponebat in manibus 650 a.
Ponent criminis loco ib.
Ponere argentum apud mensarios 97 c. in laude 650 a. insidias 180 a. studium 605 c.
Pono 97 b. 179 b. 267 c. 650 a. castra 618 c. ex adverso 272 b. fundamentum 252 c. in 651 a. in altum 650 b. intrà 651 b. juxtà 652 a. ob oculos 96 b. 286 b. 684 c. operam et studium 710 b. studium in 670 b. sublatum 179 c. sursum 650 b. § Erigo, statuo 615 a. § Assero, censeo, constituo, statuo 305 c. 653 a. § Facio ita esse 376 b. 650 a. casum 650 b.
Pons 128 b. 254 b. 508 a. citharæ 394 b. nauticus 94 a. qui machinis admovetur ad muros scandendos 94 c.
Ponte jungere fluvium 128 b. jungo 254 c.
Pontem construens 128 b. facio 542 c. pulchrum habens 128 c.
Pontica charybdis 722 b.
Pontifex. § Qui pontem facit 542 c. § Maximus 271 a.
Pontificales libri 240 c.
Pontificatu maximus 271 a.
de Pontificio jure libri 444 a.
Pontigradus 509 b.
Pontivagus 530 b.
Pontum trajiciens 509 b. in Pontum mergo 549 a.
Pontus ib.
Popa 266 c.
Popellus 159 a.
Popina 298 b. 567 c. 600 c.
Popinales delicias apparo 544 c.
Popinalibus deliciis delector 683 b.
Popinalis 79 a. 544 a.
Poples 272 c. 297 a.
Poplites 6 a.
Poppysmate demulceo 564 c.
Populabundè percurso 233 b.
Populare imperium 80 c. 345 b.
Populares. § Plebei 159 a.
Populari 12 b. 692 c. insulam 144 a.
Populari gratiâ superans 16 b. imperio faveo 345 b.
Popularis. § Plebeius, ad populum pertinens 159 c. 370 c. 492 c. adulator 7 b. status 158 c. § Plebicola, populi amans 159 a. 202 b. § Conterraneus, gentilis 159 c. 502 b. sum 159 a.
Popularis auræ captatio 338 a. status amans 159 a.
Popularitas. § Populare ingenium, populi amor 16 b. 159 a. 202 b. 338 a.
Popularitate obrepens populo 338 a. populum mihi servire perpello ib.
Populariter 159 a. concionari 7 b.
Populator 310 a. Trojæ 559 c.
Populeus 363 b.
Populi adulator 330 a. amans 159 c. 204 b. doctor 161 c. favorem aucupor 16 b. occisor 692 a. osor 159 c. pernicies 701 b. rector 370 c. cum Populi universi multitudine 159 c.
Populo gratificans libenter 722 a. jucundus 646 b. obtundo aures 159 c. prosum 747 b. utilis ib. à Populo qui alitur 666 b. cum Populo ago 734 a. è Populo 158 c. in Populo qui præsens est 159 c. versor 621 b.
Populor 31 a. 305 c. 310 a. 685 a. unà 31 b.
Populorum domitor 145 c.
Populum alens 666 b. concilio mihi vicissim 16 b. concitans 16 c. 338 a. 384 b. concito 16 c. 338 a. corrumpens et evertens 701 b. decipio 159 a. delectans 646 b. moderari 16 b. servans 600 b. voro 112 a. ad Populum refero 734 a. in Populum distribuere 407 c.
Populus 158 c. 370 b. 492 c. universus 159 c.
Populus alba 91 b. 383 a. nigra 25 c.
Porcarius 115 b.
Porcella 625 c.
Porcellæ 150 c.
Porcellio 467 c.
Porcellulus lactens 150 c.
Porcellus 69 a. 150 c. 625 c. 730 b.
Porci marini 625 c.
Porcina immunditia 625 b. insulsitas 625 c. musa 478 a. pellis 730 b. seta ib. stupiditas 625 c.
Porcini mores ib.
Porcinis moribus perditus 625 b.
Porcinus 218 c. 625 b. 730 b.
Porco similis suâ immunditiâ et spurcitiâ 625 b.
Porcorum curam habeo 547 b. venditor 567 c.
Porcos mactans 626 b. b. vendo 567 c.
Porcula 730 b.
Porcularii ib.
Porculator 115 b. 625 b.
Porculatores 730 b.
Porculi 656 c.
Porculis saginandis destinatus locus ib.
Porculos pulchros pariens 730 b.
Porculus ib.
Porcus 139 c. 269 b. 299 a. 625 b. 730 b. agrestis 426 b.
Porinus 568 b.
Pori in modum dorem reddo ib.
Pori in corpore humano 508 a. obstructi 433 a.
Porraceus 553 a.
Porrectè 638 c.
Porrectio. § Extensio 637 a. 638 a.
Porrectis membris 477 c.
Porrectus ibid. in longitudinem 246 a. multùm 638 c.
Porrigentes dextras 637 a.
Porrigere animo benevolo 142 c. dextram 152 b. manum 695 a. manus supplices 225 a. tabellam 162 a.
Porrigine infestari 529 c.
Porrigo 162 a. 477 a. 529 c.
Porrigo. § Extendo, protendo 225 a. 637 b. 638 a. dextram vicissim 152 a. § Offero, præbeo, trado 163 a. 477 c. 695 b.
Porrigor. § Extendor, pertingo, protendor 242 c. 477 c. 636 b. 637 b. 638 a. quod Porrigitur seu extenditur 477 c.
Porrò. § Cæterùm, verò, verùm 96 b. 158 a. 412 a. 417 c. quidem 412 a. § Ago 191 a. 230 b.
Porrum 553 a. comedens 683 a. imitor 553 a.
Porta 364 a. prætoria 17 c.
Portabat sublatum in humeros 23 a.
Portæ custodiæ præsum 490 c. custos 490 b.
Portæ nefastæ 706 b.
ante Portam qui est 564 a.
per Portam qui effertur ib.
Portandi difficultas 696 c.
Portando 693 a.
Portans manipulos 696 b. vasa 698 a.
Portare fasciculos 696 b.
Portari qui potest 693 a.
Portas habens æreas 564 a. altas ib. amplas ib. centum ib. longas ib. multas 266 c. oppositas 564 a. septem 564 a. 617 a. validas et bene compactas 82 c. utrinque habens 564 a. pandere 148 a.
Portatio 12 c. 693 a. omnæ 696 c. lignorum 697 c.
Portationis præmium 332 c.
Portator 332 c. 693 a.
Portatorius 332 c.
Portatu difficilis 105 b. 696 c. facilis 5 c. 105 b. 451 a. 697 a. impossibilis 105 b.
Portatus, ûs 333 a.
Portendi 685 b.
Portendo 585 b. 586 a. 685 b.
Portenta 252 a. edo 205 c. inspiciens et interpretans 595 b. loquor 645 b.
ex Portentorum inspectione divinatio 593 b.
Portentosè 645 b.
Portentosum facinus 205 c.
Portentosus 474 c. 512 c. 645 b.
Portentum 585 b. 586 a. 645 b. 683 c.
Porticus 27 a. 283 a. 283 c. 500 a. 616 a.
Porticûs vestibulum 283 c.
Portio 143 c. 364 b. 407 a. 408 b. 435 c. 575 a. 643 a. æqualis 278 a. 408 b. bona ib. fatalis 407 a. quadrupla 408 c. terna 408 a. tertia ib. tripla 408 c.
Portionalis 143 c.
Portione bonâ 408 b.
Portionem æquam capio ib. aliquam accipio sortitò 364 a. bonam sortitum esse 408 b. duplam capiens ib. minorem habeo 226 a. parem accipiens 408 b.
Portis claudo vel munio 364 a.
Portitor 386 b. 408 c.
Portiuncula 407 a.
Porto 14 b. 23 a. 32 a. 105 b. 332 c. 333 c. 460 c. 493 a. 692 c. difficulter 696 c. ligna 697 c. simul 105 b. 695 c. sublatum in humeros 693 b. unà 333 c.
Portor 333 b. 493 a. 692 c.
Portorii exactor 386 b.
Portorium 15 a. exigere ib. exigo 386 b.
Portu carens ib. qui continetur 226 c. E Portu erumpo in hostem 13 b. in Portu contineo me 480 a. sum 386. b. versans 386 b.
Portula 564 a.
Portulaca agrestis 645 b.
Portum bonum habens 386 c. continens 226 c. insideo 480 a. subeo ib. tenere 225 a. ad Portum qui applicare facit 480 c. pervenio 67 c. venio 386 b.
Portuosus ib.
Portus 386 b. 480 a. 536 b. manufactus 432 b. parvus 386 b.
Portûs carentia ib. custodiendi munus 711 c. custos ib.
Portuum inspector 593 b. præfectus 81 a.
Porus lapis 568 a. in Porum converto 568 b.
Posca 309 b.
Posco 4 a. 35 a. 345 b. 553 c.
Poscunt feriatas aures 415 a.
Posita est statua 305 a.
Positæ sunt literæ 278 b.
Positi sunt in Diis victoriæ termini 221 c.
Positio 278 c. 650 b. § Affirmatio 651 c. § Sumptio, apud Philosophos 650 b. § Casus ib.
Posititius ib.
Positivè ib.
Positivus ib.
Positum esse 278 b. est in eo 304 c. est in more 282 a. quod est 407 a.
ad Positum stellarum pertinens 653 b.
Positus (a.) 650 b. ante oculos b. 472 b. in conspectu 475 a. sum 304 c. sum in ib. sum simul 305 a.
Positus, ûs 278 c. 650 b. loci 653 b.
Posse 196 a. plus 286 c.
Possessio 224 a. 301 a. 352 c. 435 c. 503 c. opum et copiarum 232 b. universa 503 c.
Possessione ejicio 184 b.
Possessionum cupidus 353 a.
Possessiva nomina 352 c.
Possessiuncula ib.
Possessor 224 b. 352 c. 435 b.
Possessus 352 c. non 353 a.
Possibile cùm sit 757 a.
Possibilis 174 a.
Possidens multa 333 a. 504 a. nihil 353 a.
Possideo 221 b. 224 b. 352 c. 353 a. 435 b. 503 c. 358 b. jampridem 224 b. intus 352 c.
Possideor 221 c.
Possum 114 a. 180 c. 221 c. 223 a. 273 a. 286 c. 510 b. 586 c. 638 c. abundè 510 b. non Possum 180 c. 420 c. 460 c. 509 c. 600 b. hæc facere 174 a. non meminisse 116 b. non Possumus assequi intellectu 509 c.
Possunt non inebriari 359 a.
Post 70 b. 118 c. 198 b. 414 b. 469 c. alios qui venit 681 b. cœnam 70 b. ea tempora 681 b. equites ib. factum consultans 113 c. factum sapiens 420 b. hæc 38 c. 469 c. interrogationes ib. longum tempus 160 a. malo prudentior 414 b. munera militaria peracta 70 b. prandium 188 c. quinque annos 160 b. tempus 493 c. alius vel unus post alium 51 a. 188 b. brevi Post hasce res gestas tempore 414 b. longè Post Trojani belli initium 493 c. § Secundum 414 b. Post ipsum qui plurimum poterat ib.
Pòst 89 c. 154 a. 469 c. 681 b. decedo 212 a. eligo 31 b. intelligo 443 c. nascor 124 b. natus 125 c. sapio 443 c. sum 232 a. venio 233 b. aliquanto Pòst tempore faciens aliquid 736 b. diu Pòst 736 c. non diu Pòst 159 c. longo Pòst tempore 493 c. haud ita multo Pòst 116 a. non multo Pòst 417 a. Paulo Pòst 414 b. quinque diebus Pòst 681 b. duobus Pòst 414 b.
Postcœnia 150 a. 170 a.
Postcœnium ib.
Postea 86 c. 188 b. 380 b. 414 b. 460 b. 681 b. Quid tum posteà 188 b.
Posteaquam 198 b.
Postera dies 681 b.
Posteri 87 a. 126 a. 188 b. 232 a. 681 b.
Posterior 154 a. 469 c. 681 b. est sexaginta annis 681 b. fio 681 c. nata seu orta 124 a. 681 b. 681 c. qui vocem edit 717 b.
Posteriore loco 681 b.
Posteriores partes ib.
Posteritas 125 c. 188 b.
Posteritati commendavit Hieronem Simonides 284 a. tradere 163 a.
Postero anno 681 b. die 154 a.
Posterum tempus 86 c. 188 b. In posterum 78 b. 86 c. 188 b. 216 a. 469 b. diem 89 a. quoque 216 a. tempus 681 b.
Posterus nepos 125 c.
Postes 266 a. valvarum 704 b.
Posthabendus 681 b.
Posthabeo 233 a. 476 a.
Posthabere 134 a. 681 b.
Posthac 86 c. 197 a. 215 c. 446 a. 469 c. 681 b.
Postica pars templi 151 c.
Postico admoveo manum 509 b.
Posticum 151 c. 266 b. habens domos 266 b.
Posticus 469 a. 562 c.
Postis 279 a.
Postliminio redeo 212 c.
Postponere 134 a. 469 c. 681 b. casus domesticos publicis negotiis 223 a.
Postpono ib.
Postquam 198 a. 736 c.
Postremo loco dicam 681 c. Omnium postremo loco ib.
Postremò 380 b. 563 a. 640 c. 641 a.
ad Postremum 388 c. 641 a.
Postremùm 681 c.
Postremus 154 a. 214 c. 388 c. 469 c. 563 a. 641 a. 681 c. omnium 681 c. aliorum 154 a. sum 214 c.
Postridie 89 a. 154 a. 188 c. 681 b.
Postulare. § Accusare 217 c.
Postulari, et causam dicere 212 b. 233 a.
Postulatio 35 a. 556 a. ad supplicium aut quæstionem 35 a.
Postulator ib.
Postulatum ib. 68 c.
Postulo. § Peto, posco 35 a. 68 b. 307 a. 387 a. § Accuso, defero, insimulo 3 c. 100 c. 148 b. 693 b. proditionis 16 a.
Postulor. § Accusor 293 c.
Posuit in curru 650 a. § Fundavit 271 c.
Potabilis 305 c. 526 b.
Potando imitor Scythas 498 b.
Potandum præbere 526 c.
Potans fallaciter 527 a. modice 527 b. parum 527 a.
Potantes parum ib.
Potare 268 a. Scythicè 527 b.
Potatio 268 b. 361 b. 526 b. vini 527 b.
Potationes Scythicas imitor 598 b.
Potationis amor 527 b.
Potator 526 b.
Potatu facilis 527 a.
Potens 174 a. 286 c. 344 a. 345 b. 463 b. 548 b. æquè 174 b. hastâ 587 a. latè 107 a. sum

174 a. per se 174 b. sum 116 c. 174 a. 286 c. viribus 586 c. viribus latè 587 a. viribus semper 586 c.
Potestatem obtinens alicujus loci 174 a. obtinens mulier ib. obtinenti conveniens ib. obtineo ib. referens ib.
Potentatus ib.
Potentem esse 344 a. reddo 116 c. 405 b.
Potenter 174 a. 345 b.
Potentia 117 a. 174 a. 236 c. 286 c. 407 c. 586 c. æqualis 345 c. immensa regis 723 b. nemesem 346 a.
Potentiâ æquali præditus 345 c. magnâ præditus 174 a. meâ opprimo 174 b. polleo 174 a. præsto 174 b. sub potentiâ alicujus sum 174 a.
Potentiam comparare sibi magnam 441 c. frangere 261 a.
Potentior 344 c. 345 b. 405 c. 693 a. A potentiore cogi inferiorem 693 a.
Potentiorem fieri 23 b.
Potentissimus 174 a. 403 c.
quam Poterat celerrimè 173 c. poterat maximè 397 a.
Potest fieri 155 b. fieri ut 173 c. inveniri 459 a. Qui potest 174 b. Deus non potest ib. Qui non potest ferri ib.
Potestas 87 c. 198 c. 231 c. 339 b. libera 232 a. 345 a. plena et summa ib.
cum Potestate 331 c. E Potestate exire præ irâ 345 b. in Potestate qui est 723 b. 724 c. habere 40 b. nostrâ quæ sunt 305 c.
Potestatem do 231 c. exercere 232 a. facere 148 a. habent in eos 231 c. habeo ib. habere mentis suæ 231 b. non habens 559 b. non habebitis ullius rei ib. sui habens 231 c. summam habens 283 c. in Potestatem redactus 724 c. redigere 40 b. 341 c. 695 a. redigo 542 b. 620 c. 635 b. 723 c. rediguntur Romanorum 173 a. trado 230 c. sub potestatem non redigar ullius 231 c.
Potestati alterius subjectus 223 a. trado 230 c.
Potestatis suæ qui est 231 c. suæ naturæ 426 b.
Poti benè 458 b.
Potiantur et oleastro 345 b.
Potiens rerum ib.
Potio 526 b. ex aromatis intritis 669 c. larga 361 b. vini 527 b.
Potionem porrigo 527 a.
Potionum confector 544 b.
Potior (v.) 345 b. 359 b. rerum 344 b.
Potior. § Præstantior 344 c. 680 a. commoditas 557 b.
Potiora habens lucra iniquæ quàm fidelitatem 557 c.
Potiri rebus 733 a. voto 219 c. urbe 344 c.
Potis sum 638 c. non sum 639 b.
Potissimùm 31 a. 397 a. 558 a.
Potissimus 555 c.
Potiti sunt lumbis vigiati 359 b.
Potito 118 a.
Potitum rerum 345 b.
Potius 205 b. docere nihil 655 c. duco 30 b.
Potiùs 397 a. quàm 239 a.
Poto 268 a. 354 c. 361 b. 526 b. aquam 527 b. fallaciter 527 a. frigidam 527 b. meracius 527 a. moderatè 527 b. sanguinem 152 c. 527 a. vinum 458 b.
Potor. § Potator 526 b. aquæ 527 b. favillæ ib. frigidæ ib. strenuus 527 a.
Potrix 526 b.
Potu implere 526 c. pauco utor 527 b.
Potui aptus 526 b. 527 a. dari 526 c. inutilis 527 a.
Potulentus 526 b.
Potum ago 526 c.
Potum esse bene 458 b.
Potum potui addo 526 c. præbe 73 c. 526 b.
Potus (a.) 268 a. non 527 a.
Potus, ûs 277 c. 526 b. aquæ 527 b. frigidæ ib. immodicus ib. medicamenti ib. mellens 410 b. meracior 527 a. parcus 527 b. è poculo haustus 152 b. præbetur mihi 526 b.
PRÆ 70 b. 498 a. 519 b. 557 a. 680 c. cæteris 222 b. ego eo 499 a. gaudio 70 b. illis sobrius et prudens 498 a. me fero 100 b. 283 c. 684 c. mœstitiâ dormiens 70 b. nobis hoc ferunus 158 b. oculis 557 a. omnibus honore te 519 a. penuriâ 680 c. satietate nimiâ 339 c. se ferebat se malè habere 158 b. se ferre speciem leoninam 181 c. te nemo beatior 499 a. voluptate lacrymari 680 a.
Præacutum lignum ib.
Præacutus 38 a.
Præaltus 546 c.
Præauditus 323 a.
Præbe mihi manum 222 c.
Præbenda 224 c.
Præbens se facilem ib.
Præbens mammam 225 c.
Præbeo 18 a. 223 c. 224 c. 407 b. 469 a. 508 b. cibaria 588 c. dimensum 415 b. documentum 148 b. epulum 142 c. insuper 18 b. 224 c. porrectâ manu 477 c. simul 18 b. specimen 148 b. specimen mei 214 c. vicissim 225 a. unâ 568 b.
Præbeor 508 b.
Præbere 23 a. exemplum 240 b. humaniter 147 c. occasionem 689 c. opinionem de se 168 c. se facilem 273 a. spem 195 b. usum 733 b.
Præberi 18 b.
Præbitio 224 a.
Præbitor ib.
Præbitus 415 c.
Præcalefacio 255 b.
Præcalidus ib.
Præcaveo 711 b.
Præcautio ib. ad Præcautionem aptus ib.
Præcedit 609 b.
Præcedite nos 511 a.
Præcedo 15 b. 95 a. 124 c. 241 a. 368 a. 511 a. equo 276 b. tempore 78 b.
Præcello 15 b.
Præcentio 22 a. 458 c.
Præcentor 80 c.
Præceps. § Præruptus, pronus 300 a. 347 a. 352 b. 529 a. 556 b. admodum 347 a. agor ib. utrinque ib. in Præceps 696 a. § Præproperus 636 a. abiit 311 c. § Inconsideratus, levis, temerarius 205 c. 287 a. 520 a. 529 a. ad iram 265 c. audacia 287 b. in loquendo 365 c. sum in loquendo 363 c.
Præcepta 241 a. 611 a. 653 a. do 29 a. 653 a. servare 649 b.
Præceptio 163 b.
Præceptis artis adstringo 298 b.
Præceptivus 4 b.
Præceptor 240 c. 495 a. 670 c. grammaticæ 136 a.
Præceptorem esse 240 c.
Præceptorius 4 b.
Præceptum 4 b. 39 c. 25 b. 611 a. 640 b. 653 a.
Præcerpo 30 c.
Præcidendi instrumentum 644 a.
Præcidens vobis occasiones rerum gerendarum ib.
qui Præcidit ib.
Præcido 306 a. 337 a. 630 a. 643 b. 644 a.
Præcidor 336 b.
Præcincti lumbis 238 b.
Præcingere esse 98 a.
Præcingo 238 b.
Præcino 411 b.
Præcipio. § Injungo, præcepta do 8 c. 29 a. 230 a. 307 b. 611 a. 653 a. illud tibi 177 c.
Præcipitando in caput 556 b.
Præcipitanter 473 b. 529 a. audeo 659 c.
Præcipitantia 529 a. linguæ ib. in loquendo 363 c.
Præcipitare 311 c. moras ib.
Præcipitatio 529 a. § Præcipitantia, temeritas ib.
Præcipitatus 556 b. è petrâ 577 a.
Præcipitem ago 347 a. dare 311 c. dejicio 347 a. do 576 b. § Reddens, seu temerarium 287 a. in Præcipitem casum 673 a.
Præcipiti animo 287 b.
Præcipitia vitia 468 b.
Præcipitia multa habens 347 a. profunda habens ib. per Præcipitia ambulans 93 c.
Præcipitiis altis rupes 347 a.
Præcipitium 345 b. 347 a. 570 b. 687 a. excelsum 686 a. montis 480 c.
Præcipitius 346 b.
Præcipito. § Cadere facio, præcipitem do 347 a. 576 b. § Me in pericula 316 c.
Præcipitor 347 a. 527 c.
Præcipuè 31 a. 222 b. 241 a.
Præcipuum in aliqua re 311 c. quod est 457 b. esse 240 a.
Præcipuus 31 a. 241 a. 289 c. 340 b. sum 241 a.
Præcisa 644 a.
Præcisâ formulâ 367 a.
Præcisè ib. 643 b. caveo 612 a. denuntio ib. dicere 200 c.
Præcisio 337 b. 643 c. umbilici 644 c.
Præcisum nasum habens 576 a.
Præcisus 337 a. 643 c.
Præclaræ res 294 c.
Præclarè 219 b. gestæ res 380 c.
Præclarus 3 a. 57 c. 237 a. 380 c. 355 c. 369 b. 387 a. 535 a.
Præco 72 a. 292 c. 314 b. 580 c. 705 b. exercitus 314 c. præcursorius ib. sacer ib.
Præcoces arbores 559 b.
Præcoci fato periturus 746 a.
Præcoërceo 224 b.
Præcognitio 130 c.
Præcognitus 325 a. 471 c.
Præcognosco 130 b. 182 c.
Præcognoscor 130 c.
Præcognovisse 182 a.
Præcolligo 373 a.
Præcomedere 682 c.
Præcommentatio 256 b.
sub Præcone vendi 314 b.
per Præconem indico priùs 315 a. interdico ib. vendo 314 c.
Præconio cito, convoco, aut voco ib. non celebratus 315 a. pronuntio 314 c. pronuntior ib.
Præconis voce denuntio 8 c. edicere 314 c. enuntiatum edictum ib. 573 b. extermino 315 a. proclamo et promulgo ib. pronuntio 8 c. renuntiatus 315 a. renuntio ib. voci subjicio 314 b.
Præconium 178 b. 314 c. commune, id est, plurium comprobatio 315 a.
Præcoquo 227 c.
Præcordia 539 b. 553 a. 613 c. 626 a. 707 c.
in Præcordiis dæmonem habens et futura prædicens 399 b.
Præcox 746 a. ficus 557 b. maturitas 559 b.
Præcurro 233 b. 256 a. 668 b. longè 256 a. obviam 66 b.
Præcursor 306 c. 668 b.
Præcursoriæ naves 536 b.
Præda 9 c. 359 c. 379 a. 436 a. 623 c. capta venatu 9 c. 257 b. quæsita venatu 9 c. rapta 77 a. quam canis insequitur 168 a. Ex Prædâ vivunt 379 a.
Prædæ amans 379 b. periculo immunis 623 c.
Prædam agere 379 a. capere ib. multam capiens 10 b.
Prædamno 165 c.
Prædando capta 379 b. captus 379 a.
Prædas agere 190 c. ago 16 c.
Prædatio 9 c. 623 c.
Prædationibus incurso 379 b. infesto 436 b.
Prædatitia pecunia 379 b.
Prædator ib.
Prædatoria navis ib. vita ib.
Prædatorius ib.
Prædatrix ib.
Prædecessores 126 b.
Prædecidens 527 c. sum ib.
Prædefinio 482 a.
Prædelassari 515 b.
Prædeliberatum 113 c.
Prædes dare 8 b. talentorum 177 b.
Prædestinatio 482 a.
Prædicam 187 c.
Prædicamenta 8 a.
Prædicandus eximiâ laude 690 b.
Prædicare se ipsum 376 c.
Prædicatio 375 c. 376 c. beatitatis 396 c. sui ipsius 379 b.
Prædicator sui 111 a.
Prædicatum 8 a.
Prædicendi ars 9 a.
Prædicendum 373 c.
Prædicens ex astrorum contemplatione 399 b.
Prædicere 187 b. 201 a.
Prædico 8 c. 268 b. 314 c. 374 b. 405 b. 674 c. 678 a. beatum 236 c. 396 c. beatum prorsus 396 c. hos de illo 8 a. jactans 304 a. ipse me meâ voce 111 a. magnificè 7 c. palàm 376 c.
Prædico 8 c. 200 c. 255 c. 375 c. 429 a. 596 a. 640 a. 686 b. 716 c. 732 c. futura 689 b.
Prædicor 169 a. 401 a. beatus 396 c. de 8 a.
Prædicor 706 c.
Prædictio 9 a. 573 c. 689 c. futurorum 689 c. ex natali die 375 b.
Prædictorius 573 c.
Prædictum est ib.
Prædictus 573 c. 689 b. 706 c. vaticinio 399 a.
Prædiolum 352 c. 738 b.
Prædisco 398 b.
Præditum esse ratione 732 a.
Præditus erat facilitate regendi 288 b. sum 538 b. 732 a. sum his moribus 231 b.
Prædives 353 a. 461 a. 734 b. sum 538 c.
Prædivino 255 c.
Prædium 322 a. 352 c. 738 a.
Prædo 379 b. marinus 701 b.
Prædonum agmen 379 b. more ib. princeps 81 a. 379 b. à Prædonum injuriâ tutus 379 b.
Præder 16 b. 379 a.
Prædormio 217 b.
Prædurum pectus 591 c.
Prædurus 591 b.
Præemo 9 b.
Præemptio ib.
Præemptor ib.
Præeo 15 a. 239 c. 240 a. 287 c. 451 b. 452 c. 499 a. 511 a. verba legis 240 c.
Præerat artificibus omnibus 281 c. quibus Præerat ipse 435 b.
Præesse huic 231 b. ovibus 281 b.
qui Præest emptionibus 745 a. operi 281 c.
Præeundi dignitas 511 a.
Præeuntes alii aliis honore 248 b.
Præexcito 178 b.
Præexerceo 140 c.
Præexercitatio ib.
Præexistentia 80 a. 284 c.
Præfatio comœdiæ seu tragœdiæ 374 b.
Præfationem dico 98 a.
Præfecti summæ rei 281 b.
Præfecti turmarum 80 c.
Præfectoria dignitas 283 c.
Præfectum esse classi 17 b.
Præfectura 80 b. 174 a. 240 a. 281 b. 283 c. 436 c. 456 c. 581 b. 634 b. 664 a. castrorum 81 c. classis 81 a. exercitus 17 c. 81 c.
Præfecturam affecto 17 c.
Præfectus commeatui 80 b. templo 17 c. sum 80 b. 281 b. 283 c. 505 c. sum gymnasio 80 b. unâ 281 c.
Præfectus (s.) 80 c. 81 c. 200 a. 202 a. 227 a. 240 a. 283 c. 408 b. 409 a. 436 c. 559 a. 585 c. 592 a. 634 b. annonæ 81 c. castrorum ib. classis 17 b. 81 a. gentis 80 c. gymnasii 80 b. loci 81 c. navium 81 a. pagi ib. peditum 81 b. provinciæ 581 b. sacrorum 256 b. sum 664 a. sum provinciæ 581 b. vigilum 80 c. urbis 81 b. 283 c. ad Præfectum pertinens 281 c.
Præferebatur ei ignis de more 514 b.
Præfero. § Antè fero 333 c. 695 a. facem 226 b. 565 c. lumen 685 a. § Ante pono 31 b. 280 a. 283 c. 557 a. 652 a. 660 b. hoc illi 2 c. multis pecuniis 657 b. § Præ me fero 100 b.
Præferor in solenni pompâ 514 a.
Præferox 11 a.
Præferratæ clavæ 673 c.
Præferre honestatem omnibus rebus 30 a. servitutem bello ib.
Præfica 261 c. 268 b.
Præficere ducem sibi 283 c.
Præficio 280 a. 281 b. 283 c. 634 a. 635 a. unâ 281 c.
Præficior 634 a.
Præfidens 62 c. 195 c. 251 c. 284 c.
Præfidente animo sum 251 c.
Præfidenter 284 c.
Præfidentia 62 c. 264 b. animi 285 a.
Præfinio 138 a. 148 b. 488 a. 643 b.
Præfinior 148 b.
Præfinita dies 481 b.
Præfinitio 482 a.
Præfinitus 148 b. 573 b.
Præfinivit diem 201 a. quos Præfinivit, hos et vocavit 482 a.
Præfixus cuspide acutâ 616 c. § Constitutus, præfinitus 573 b.
Præfloreo 64 a.
Præfocatio obluctans 12 a.
Præfocatus 340 c.
Præfoco 12 a. 540 c.
Præfocor 540 c.
Præfodio 482 c.
Præfor 374 b. 458 b.
Præformo 675 b. 721 c.
Præfracta mens 591 c.
Præfractus 102 b. 639 b. 708 c.
Prægelidus 745 b.
Prægermino 109 a.
Prægnans 360 b. quæ citò fit ib. sum 360 a.
Prægnantem fieri 534 a. reddo 116 c.
Prægnatio 360 b.
Prægrandis 555 c.
Prægravo 117 a. 286 a.
Prægredior 15 b. 95 a.
Prægressio 95 a.
Prægustator 128 b. 179 b. 645 a.
Prægusto 128 b. 645 a.
Præhumidæ 445 b.
Præhumidus 530 a.
Præjaceo 305 b.
Præjacio 99 c.
Præibat viam in Ægyptum 241 a.
Præiens in itinere 509 b. viam 132 b.
Præindicari 685 b.
Præinformo 675 b.
Præite 660 a. § Exemplum præbere 240 b.
Præit 241 a. 609 b.
Præitio 240 a. 241 a.
Præjudicatio 130 c. 165 c. 348 c.
Præjudicialis causa 19 b.
Præjudicio condemno 130 c.

Præjudicium 130 c. 165 c.
Præjudico 130 c. 165 c.
Præjuratio 404 c.
Præjuro ib.
Prælatio 348 c.
Prælatus ib.
Prælector 136 a.
Prælego 156 c.
Prælii navalis desertio 404 b.
Prælineans, quæ sequi eos oporteat 138 b.
Prælio collato 284 b. conserto cum 421 c. navali confligo 404 b. navali decerto unâ ib. navali dimico in ib. navali oppugno ib. navali propugno ib. navali supero ib. pedestri certo 404 c. absque Prælio 403 c. in Prælio occisus 690 c.
Prælior 19 a. 101 a. 160 a. 403 a. fervidè et incautè 404 c. variis in locis 404 c.
Prælium 74 b. 403 a. 413 b. 469 b. 495 c. 635 a. 718 c. commissum est cum impetu 273 a. navale 404 b. pugnatum collato pede 284 b.
Prælium committere 413 b. conserere 71 b. consero 404 a. commiserunt 282 a. ineo 404 b. instauro ib. misceo 421 c. [illegible] committens 404 b. navale ineo prior ib. navale inire cupio ib. in Prælium exire 160 b.
Prælongus 117 a.
Præloquor 716 c.
Præluceo 370 a. 392 a. 490 c. [illegible] a.
Prælucetur face 368 a.
Prælusio certaminis facere 102 a.
Præludium 165 a. 341 a. cantûs 22 b. cantûs facio 98 a. certaminis 19 b.
Præludo 98 a.
Præmacero 633 c. sale ib.
Præmadefacio 116 c.
Præmadefactus ib.
Præmaturâ morte decedens 408 b.
Præmaturè 559 b.
Præmaturo exitio qui periit 462 a.
Præmaturus 559 b. 746 a.
non Præmeditatè 113 c. 629 c.
Præmeditati venerant ad dicendum 592 c.
Præmeditatio 256 b. 409 b. 410 a. sine præmeditatione 595 a.
Præmeditor 410 a.
Præmensus 658 c.
Præmetior ib.
Præmia ultima 368 c.
Præmii constitutio 653 b.
Præmio carens 128 a. dignus 127 c. dono aliquem ib.
Præmiorum dator 115 b.
Præmissio 515 c.
Præmitto 229 c. 230 b. 611 a.
Præmium 19 a. 74 c. 127 c. 162 c. 201 c. 366 c. 721 c. certaminis 19 a. custoditæ domus 711 c. facinoris cujusvis egregii 21 a. fortitudinis 74 c. 614 a. indexi 119 a. 665 b. nutritionis portatori quod datur 332 c. pulcherrimum 295 a. propositum est 305 b. victoriæ 111 b.
Præmium accipere 721 c. de certaminis 115 b. ferens certaminis 696 b. proponens 653 b. proponens certaminis 653 b. repono ib. reportans 80 c. reportare 545 c.
Præmolior 99 c. 101 c. 657 a.
Præmollio 597 b.
Præmoneo 8 c. 374 b. 716 c.
Præmonstrare 240 b.
Præmonstratus 689 b.
Præmonstro 148 c. 685 a.
Præmordeo 144 b.
Præmorior 259 b. 705 b.
Præmortuus 701 a.
Præmunio 595 a. 627 b. aggere 727 c. vallis in terram depactis 605 a.
Præmunitio apud rhetores 207 a.
Prænarro 240 b.
Prænavigo 536 b.
Prænigresco 409 a.
Prænomine 293 c.
Prænoscere 145 a.
Prænosco 130 c.
Prænoscor ib.
Prænotio ib.
Prænumeratio 75 b.
Prænuntia 4 b. pulvis 399 c.
Prænuntiabo 187 c.
Prænuntiare 201 a.
Prænuntiatio 4 b. 9 a.
Prænuntiatus 706 c.
Prænuntio 4 b. 8 c. 419 a.
Prænuntior 706 c.
Prænuntius 4 b. ignis 710 c.
Præoccupatio 367 c.
Præoccupo 224 b. insidiis 590 a.
Præopto 31 b. 111 a.
Præpallidus 717 c.
Præparare se 642 b.
Præparatio 254 c. 594 c. narrationis 282 b. rei futuræ 437 b.
Præparatitius 595 a.
Præparatus 544 a. 595 a.
Præparatè tribuo 578 a.
Præparcus 316 a. 425 b. 486 c. 557 a.
Præparo 78 b. 216 a. 254 c. 282 b. 594 a. 634 b. 664 b. ad imitationem 642 b. insuper 60 a.
Præpedio 337 a.
Præpeditio 337 a. 552 c.
Præpeditus non ib.
Præpinguis 387 b. 426 a. 530 a. 665 c.
Præpollentia, æ 345 b.
Præpolleo 80 a. viribus 112 a.
Præpondero 286 a. 631 c.
Præponderosus 117 b.
Præpono 283 c. 635 a. 652 b. 655 a.
Præpositio 652 a.
Præpositivus 635 a. 652 b.
Præpostera collocatio 620 a. dictio 377 a. studia 670 b.
Præposterè 620 a. calceantes se 157 a. facio 542 a.
Præpostero ordine 619 c.
Præposterus 51 a. 681 c. ordo 66 c.
Præpotens 287 a. 463 b. 586 c. sum 287 a. viribus 444 a. 412 b.
Præpotente patre natus 502 c.
Præpotenter 345 b.
Præpropero 605 b. 636 a.
Præpurgo 161 b. 289 a.
Præputiatus 119 b.
Præputium 14 c. 119 b. 550 a. amputo 643 c. detraho 745 b.
Præradio 370 a.
Prærepto 77 b.
Præripio ib.
Prærogativa 226 a. 368 a. loci vel sedis 180 b.
Prærupta loca 18 b. 494 c. rupes 644 a. § Per prærupta dejicio 388 a.
Præruptæ rupes 207 c.
Præruptus 66 c. 347 a. 352 b. 382 b. 494 c. 574 c. 575 a. 643 b. admodum 347 a. locus 336 b. 347 a. utrinque ib.
Præs 177 b.
Præsagiendi facultate præditus 130 c. virtus 131 a.
Præsagio 175 b.
Præsagium 101 a. 130 c. contrarium edo 585 c.
Præsciendi facultate præditus 130 c. vis ib.
Præsciens 182 a.
Præscientia 130 c.
Præscindo 645 c.
Præscio 130 c. 277 c.
Præscire 145 a. adventum exercitus 33 c.
Præscisco 130 c.
Præscitum 131 a.
Præscius 182 a. futurorum 130 c.
Præscribens quæ agere debeant 138 b.
Præscribere sibi finem vitæ summam 137 c.
Præscribo pueris quos doceo scribere 138 b. finem 137 c. § Excipio, exceptione submoveo petitionem ib. tibi, id est, exceptione te ab accusatione repello 138 c.
Præscripta dies 481 b.
Præscriptio. § Exceptio præscribendi jus 137 c. 401 b.
ex Præscripto, et non liberè laxeque 138 a. legis 442 a.
Præscriptum 139 b.
Præsegmina coriorum 341 a.
Præsens 232 a. necessitas 734 b. rerum status 232 a. sum 159 b. 232 a. tempus 280 c. In præsens 83 c. § Animi affectio, quæ in pericula subire parata 285 a. animus 283 b. 385 a. § Venenum 245 a.
Præsensio 55 c.
Præsensisse 181 a.
Præsenti animo 283 a. 299 c. 579 b. animo præditus 251 c. 385 a. animo sum ib. In præsenti 232 a. In re præsenti consilium capio 629 c.
Præsentia (neut. plur.) 282 a. 446 a. 550 c. 551 c.
Præsentia, æ 232 a. assidua 587 a. § Animi 251 a. 264 b. 265 b. 283 a. 284 c. 385 a.
Præsentiâ animi præditus 283 a. In præsentia 82 c. 232 a. 446 a. 734 b.
Præsentio 33 c. 40 b. 130 c. conjecturâ 183 c.
Præsentis vitæ prosperitate metientes beatitatem 197 a.
Præsentisco 130 c. 504 b.
Præsentissima medicamenta 172 b.
Præsentissimum pharmacum 67 b.
Præsentium temporum statu 282 a.
Præsepe 299 a. 687 c. idem habens 299 a.
Præsepi ejicio 688 a. ejicior ib.
Præsepis fœnum 299 a.
Præsepialis 688 a.
Præsepium purgamenta ib.
Præsero 716 a.
Præsertim 31 c. 50 b. 597 c.
Præses 17 a. 80 c. 81 a. 100 b. 240 a. 283 c. 285 b. 584 b. 585 c. 644 b. et arbiter 240 c. certaminum 80 b. 653 b. sum 180 b. urbis 226 c.
Præsidentes populo episcopi 179 c.
Præsideo ib. 244 c. 285 c.
Præsides senatûs 180 b.
in Præsidia se recipere 469 c.
Præsidiaria navis 711 b.
Præsidiariæ naves ib.
Præsidiarii milites 490 b.
Præsidiariorum militum præfectus 81 c.
Præsidiarius 711 b.
Præsidiis carens 490 b. instructus semper ib. muniri ib. munitus ib.
Præsidio esse 124 b. sum 245 a.
Præsidio meo tueor 490 b. In præsidio qui est, seu qui custodit ib. sum ib.
Præsidium. § Milites præsidiarii 180 a. 490 b. 711 b. impono 711 b. § Arx, munitio 211 c. 221 a. 224 c. 490 b. 711 a. § Auxilium, munimentum, refugium, tutamen 47 b. 100 c. 211 c. 393 c. 695 b. 711 a. adversus imbrem 45 b. et quasi columen suæ familiæ 6 b. firmum 627 b. locare suum in aliquo 78 a.
Præsignificari 685 b.
Præsignificatio 158 c. 586 a.
Præsignificatus 689 b.
Præsignifico 158 c. 586 a. 596 a. per præconem 315 a.
Præsilio 50 b. 404 b.
Præstabat non quæ pollicitus erat 641 c. Non præstabis re, quod dixis 640 c.
Præstans aliis 51 a.
Præstans 2 a. 223 c. 270 c. 519 b. 548 c. 693 c. 695 c. 696 a. sum inter 555 a.
Præstanter 575 a.
Præstanti animo præditus 742 c.
Præstantia 232 b. animi 47 a. 264 b. 283 a. 742 b. mentis 445 c. regionis 74 b.
Præstantiâ supero 352 a.
Præstantior 74 c. 106 b. 344 b. 405 c. 658 b. 680 a. 693 a. sum 245 c. 440 c.
Præstantiorem esse 557 c.
Præstantissimè 74 c. 344 b. gero me 295 c.
Præstantissimi ac generosissimi animi 344 b. arte remigandi 74 c.
Præstantissimos parientes 453 b.
Præstantissimum esse 557 c.
Præstantissimus 41 b. 74 c. 228 c. 236 b. 654 b. 680 a. 693 a. Græcorum oculum 279 a. habeor 294 c. longè 74 c. sum 74 c. 544 b. vir 641 a.
Præstantius 74 c.
Præstare corpori bonam valetudinem 202 c. culpam 177 b. incolume 224 b. legem 541 b. § Dignitate 243 a.
Præstat dominus servo 62 a.
Præstigiæ 14 b. 135 a. 252 a. 394 b. 645 b.
Præstigiatio 204 b.
Præstigiator 134 c. 321 c. 394 b. 543 b. 645 b. calcularius 494 c.
Præstigiatores 205 c. 252 c.
Præstigiatoria ars 204 b. 545 a.
Præstigiatorius 155 a. 394 b.
Præstigiatrix ars 394 c.
Præstigiis illudo 135 a. 645 b. impono 321 c. utor 204 b. 394 b. 543 a.
Præstigiosum machinamentum 394 b.
Præstites delecti in acie 372 c.
Præstitit cæteris civibus 557 c.
Præstitutâ mercede 573 b.
Præstitutum diem excedo 651 b. diem qui excessit ib. diem supergrediens 245 c. Intra præstitutum tempus 652 b. præstans, quod promisit ib. post præstitutum diem ib.
Præstitutus 652 b. dies 559 a.
Præsto. § Antecello 95 b. 224 b. 225 c. 226 a. 280 a. 344 b. 680 a. 693 c. 695 c. 280. § Efficio, impleo, perficio 534 c. 641 a. osculum 177 b. obsequium 254 b. officium mutuum 206 a. officium vicissim 208 a.
Præstò qui est 724 b. sum 66 b. 432 a. 285 a.
Præstolor 413 a.
Præstructio 594 c.
Præstruo 99 c. 101 c. 151 c. 457 a. 554 a. 594 c. 544 a.
Præstruor 151 b.
Præsul 180 b.
Præsultatio 590 a.
Præsulto 483 b.
Præsultor 80 a. 483 b. in choreis 340 b.
Præsum 17 a. 80 b. 95 a. 239 c. 240 c. 281 c. 283 c. 585 b. certaminibus 653 b. exercitui 81 c. 305 c.
Præsumo 368 a. opinionem ib.
Præsumptio apud dialecticos ib.
qui Præsunt in civitatibus 283 c.
Præsuppono 653 b.
Prætendens falsam speciem 638 a.
Prætendere 557 c. aliquid turpitudini 100 b.
Prætenderunt sopem 211 c.
Prætendo. § Oppono, tendo ante 100 c. 225 a. 333 c. 520 b. 637 a. 638 a. ad tegendum me 295 c. § Obtendo, prætexo 100 c. 225 a. 233 c. 295 c. 430 b. 638 a. 689 c.
Prætensus 638 a.
Prætenta portui ib.
Prætentamentum 506 a.
Prætentare 660 a.
Prætento 508 a.
Prætentum est mihi hoc 100 a.
Prætentus sum 638 a.
Prætenuis 389 a.
Præter. § Citra, præterquam 188 c. 556 c. 738 a. ea quæ dicta sunt 738 a. hunc 86 a. paucos 493 a. § Ultra 198 c. 517 b. 558 c. modum 517 b. panem si habeant solum nasturtium 198 c. § Contra 498 a. 517 c. 679 c. consuetudinem receptam 448 b. decorum 295 a. expectationem 168 c. 517 b. jus et æquum 442 b. jussa facio 553 c. mentem evenit 351 a. morem 181 a. 242 a. naturam nascor 714 c. officium 157 b. opinionem omnium 170 a. præscripta naturæ 498 a. solitum fieri 644 b. spem 195 b. voluntatem 114 a. 190 a. votum 673 a.
Prætercurro 256 a. 276 b. 668 a.
Præterea 50 b. 197 a. 245 c. 553 c. 738 a. accipio 155 b. erro 54 a. facio 206 c.
Prætereo. § Pertranseo, prætergredior 15 a. 34 a. 48 c. 49 c. 55 b. 95 b. 186 b. 212 a. 233 b. 337 c. 439 b. 452 b. 460 a. 510 c. 610 a. 668 a. cursu 668 a. fastuosè et insolenter 599 c. § Elabor 242 c. § Prætermitto 212 c. 381 a. silentio ib. 589 b.
Prætereor silentio 587 b.
Præterequito 276 b.
Prætereuntes 234 b.
Præterfluo 439 b. 572 b.
Prætergrediens 233 b.
Prætergredior 55 c. 95 b. 212 b. 452 b.
Prætergressu difficilis 233 c.
Præteriens 233 b.
Præterierant dies duo 610 a.
Præterii. § Elapsus sum 242 c. cùm præteriissent unus et alter dies 667 c.
Præterire 415 c. sino 230 a. urbes 55 b.
Præterit tempus 56 a.
Præterita 499 a.
Præteritâ nocte 700 b.
Præteritio 581 a.
Præterito tempore 557 c.
Præteritum tempus apud grammaticos 305 b.
Præteritus 460 a. silentio 489 a.
Præterlabor 668 a.
Præterlapsis tribus diebus ib.
Prætermissio 581 a.
Prætermissus 581 c.
Prætermittemus nihil promptitudinis 581 a.
Prætermittere silentio 515 c.
Prætermitto. § Præterire sino, transmitto 230 a. 515 c. § Omitto 177 a. 212 c. 230 b. 380 c. 381 a. 515 c.
Præternato 439 b.
Præternavigatio 536 b.
Præternavigo 439 b. 536 b. violentiùs 556 a.
Præterquam 47 c. 556 c. 738 a.
Prætervectio 333 c.
Prætervecho ib. 495 b.
Prætervehor 55 c. 191 a. 333 c. 432 b. 536 b. equo 276 b.
Prætervolo 276 c. 521 b.
Prætentus sum 638 a.
Prætexendo tergiversor 609 c.
Prætexitur negotium vestrum humanitatis specie 137 c.
Prætexo. § Excuso, prætendo 100 c. 137 c. 222 a. 225 a. 283 c. 295 a. 321 c. 430 b. 593 c. 595 c. 609 c.
Prætexta 549 c. eleganti limbo vestis 682 a.
Prætextatus 222 a. 549 c.
Prætextibus multis ne protrahite rem 430 b.
Prætextu carens 689 c. nullo 296 a. specioso 689 c. sine prætextu ib. sub prætextu ib.
Prætextum quærere ib. speciosum habens ib.
Prætextus, ûs 100 c. 222 a. 225

c. 225 a. 296 a. 430 b. 466 c. 593 c. 595 c. 653 a. 689 c.
Prætor 80 b.
Prætoria navis 17 c. 81 a. porta 17 c.
Prætoriani milites ib.
Prætorianus exercitus 346 c.
Prætoria cohors 634 b.
Prætorium 17 c. 180 a. 277 a.
Prætorius 17 c. vir 240 a.
Prætulissem multis pecuniis 557 a.
Prætura 17 c.
Prævalens 241 a.
Prævalentia, æ 345 b.
Prævaleo 225 c. 287 a. 345 b. viribus 297 a.
Prævalidè 345 b.
Prævalidus 117 a. 412 b. sum 687 c.
Prævaricatus non. § In dicendo nihil remittens, aut timens 612 b.
Prævaricari. § Causam destituere aut prodere 163 b. 230 c.
Prævaricatio. § Transgressio 653 b. § Causæ desertio 231 c. Sine prævaricatione 612 b.
Prævaricor. § Transgredior 653 b. § De jure decedo 231 a.
Prævaticinatio 399 b.
Prævaticinor ib.
Præveniendo 699 c.
Præveniens rogat ib.
Prævenio 213 a. 699 c.
Prævenire beneficentiâ 80 a.
Præveniunt germinatione 557 b.
Prævertere 49 c. aliquem 469 a.
Præverto 699 c. 723 a.
Prævidendi peritus 476 a.
Prævideo 153 b. 182 a. 255 c. 256 b. 471 a. 474 b. 476 a.
Prævideram 182 a.
Prævideri qui potest 476 a. qui non potest ib.
Prævidisse 182 a.
Prævisio 471 c.
Prævisus 168 c. 471 c. non 182 a. nullâ cautione 711 b.
Prævius 306 c. 513 c. 668 b.
Prævero 299 a.
Prandeo 75 b. 542 c. non 75 b. priùs 75 c. simul ib.
Prandii tempus 75 b.
Prandio carens ib. excipio ib.
Prandium ib. afferens 150 a. præbeo 75 b. præparcum 75 c. Ad prandium quæ pertinent 58 b.
Pransus qui non est 75 b.
Prata bona habens 380 a. profunda habens ib. spatiosa habens ib.
Pratensis ib. herba ib.
Pratis ornatus ib.
ex Prato ib.
Pratum 181 b. 338 b. 379 c. 526 b.
Prava administratio Reip. 548 b. cogitans prava 709 b.
Pravâ indole seu naturâ præditus 715 b.
Pravæ opinionis sum 169 c.
Pravam mentem habens 709 b.
Pravè 291 b. 597 a.
Pravi mores 664 c.
Pravitas 315 b. 515 a. 597 a. morum 242 a.
Pravo ingenio præditus 715 b.
Pravos pedes habens 351 c.
Pravum ingenium 713 b. judicium, et iniquum 349 b. reddo 516 a.
Pravus 515 a. 597 a. 664 c.
Precans fausta 690 a.
Precatio 157 c. 219 c. 220 a. 294 a. 550 b. quâ imploramus Dei opem 254 a.
Precatorium 220 b.
Precatorius 157 c. 219 c.
Preces 72 a. 219 c. 553 c. assiduæ et obnixæ 387 a. supplices 387 b. 664 b.
Preces adhibere 294 a. fundo 219 c.
Precibus expetitus 72 b. insto 258 c.
Precor 35 b. 72 a. 98 b. 157 c. 158 a. 213 b. 219 c. 220 a. 387 b. 664 b. bene 220 b. 375 c. 462 b. diras 220 a. fausta 690 a. in eos later 220 a. magnoperè ib. pro alio 294 a. pro te 220 b. simul 158 a. te per istud mentum 66 a. unà 220 a.
Prehendens 77 c. celeriter 369 a.
Prehendere cupio 477 c. possessionem 171 c.
Prehendi qui potest 30 b.
Prehendit Pelides comâ 30 a.
Prehendo ib. 171 c. 172 a. 221 c. 258 c. 364 c. 365 a. 366 a. 367 b. 368 b. 369 a. 400 c. 402 a. 523 a. 602 c. celeriter 369 a. dextram 152 a. fugientem 668 b. insuper 367 b. medium 369 a. vicissim 367 b. unà ib.
Prehensare. § Ambire 152 b.
Prehensatio. § Ambitus 4 b. 152 b. sine prehensatione 152 b.
Prehensio 366 a. 367 b. 368 b.
Prelum 525 a. 619 c.
Premens invidiâ 400 c. et urgens supra modum 605 b.
Premere fugientem 305 b. labra osculando 259 a.
Premi malis 285 b. qui potest 545 a.
Premo 94 b. 259 a. 277 a 434 a. 525 a. 618 b. aliquantum 259 a. insuper ib. vicissim ib. 525 a. § Gravo 104 a. § Affligo, crucio 259 a. 525 a. § Onero 525 a. § Urgeo 605 b. 606 a.
Premor 225 b. 259 a. 434 a. 525 a. 744 a. § Gravor 104 b. pondere 91 b. § Affligor, crucior 259 a. 514 c. 545 a. § à persequente 167 c.
Prendo 477 c.
Prenso ib.
Presbyter et ipse qui est 555 c.
Presbyterium 293 b. 555 c.
Pressæ plenæque amphoræ ad summum usque 434 a.
Pressio 525 a. § Quæ vectibus subjicitur 492 c.
Presso pede 550 c.
Pressura 277 a. 525 a.
Pressus 525 a. bello ib. calamitate gravi 696 a. miseriis 277 a. Densè plenus et velut pressus 434 a.
Pressus, ûs 277 a.
Prester 536 a.
Presteris in modum ambarens ib.
Pretii alicujus 375 a. boni 745 b. magni 68 b. maximi 685 b. nullius 430 c. 688 a. 699 c. nullius homines 188 b. nullius homo 656 a. nullius res 385 b. nullius qui est 56 c. parvi 116 a. 122 a. 571 a. quanti est? 231 b.
Pretio conducti 423 a. justo et constituto divendimus vobis 415 b. justo vendere 68 b. 162 b. magno 657 b. magno dignus 658 b. majore dignus ib. nimio æstimo 658 a. suo æstimo 657 c. vili 745 b. In Pretio habendus 312 c. habeo 169 b. 222 b. 231 c. habeor 605 c. 657 b. ut haberentur effecit 658 a. qui habetur 658 a. habitus 657 b. magno habeo 658 b. maxime qui est apud omnes 68 b. nullo esse 231 b. sum 555 c.
Pretiosa supellex 81 a. 305 a.
Pretiosæ supellectilis scrinium 654 a. supellectili qui præest 81 a.
Pretiosarum rerum venditor 567 c.
Pretiosior 555 c.
Pretiositas 657 b.
Pretiosus 6 c. 68 b. 142 a. 657 b. 657 c. 658 a.
Pretium 49 a. 174 b. 658 b. augeo 194 c. 653 a. 658 a. bovis æquans 658 a. emptionis 745 a. justum, legitimum, et moderatum 282 a. liberationis 545 c. magnum nimis statuo 657 c. mercenarii 745 b. vile ib.
Priapiscus 556 c.
Priapum extendo 623 a.
Priapus 556 c. 618 a.
Pridem 159 c. 493 c. valde pridem ib.
Pridianus 233 c.
Pridie 557 b. mutationis ib. venit ib.
Prima barba 566 b. exactio 554 b. lux 591 a. nox 446 b. sedes 180 b.
Primâ luce 53 b. 244 c. statim luce 217 b. parte noctis 41 b. in Primâ acie pugno 403 b.
Primæ notiones 442 c. partes 557 b. partes dicendi 376 c.
Primariæ civitates 557 b.
Primariè 241 a. 557 b.
Primarii 74 c.
Primariò efficiens 205 b.
Primarium quod est 557 b.
Primarius 80 a. 289 a. 348 c. 557 b.
Primarum partium amans 558 a.
Primas obtinet virtutis inter cives 557 c. tenens in aliquâ re 52 c. teneo 223 a. tenere 557 c. partes accipio 79 c. eripio 557 b. obtinens in aliquo opere 205 c. obtineo 557 c. obtinere 41 c. sortitus sum dicendi 376 c. vendico mihi 226 a.
Primàs 174 a.
Primates 405 c.
Primatum ambio 558 a.
Primatus ib.
Primicerium 260 a.
Primigenius 124 a. 136 b.
Primigenus ib.
Primipara 654 c.
Primipilaris 283 b.
Primitiæ 79 c. 258 c. 379 b. 408 a. frugum 249 c. 258 c. frugum quæ decerpuntur 172 a. manubiarum vel prædæ 379 b. ante sacrificium 727 b.
Primitias decerpo et solvo 79 c. occupo ib. offero 258 c. solvens 485 b.
Primitivum nomen 675 b. verbum 650 b.
Primitivus 124 a. 126 b.
Primo die mensis 437 b. diluculo 559 b. loco 557 b. partu editus 654 c. quoque tempore 89 c. 196 a. 636 a. throno sedens 261 b.
Primò 79 b. 557 b. apparens 685 c. exortum 715 c. loquutus 261 c. natum 715 c. navigans 536 c. natus 604 c.
Primogenituræ jus 655 a. privilegia tribuo ib.
Primogenitus 654 c.
Primores 174 a.
Primoribus digitis 58 a. digitis tantùm attingo 71 a.
Primordium rei divinæ faciendæ 642 b.
Primum cædo 644 c. seco ib. subsellium 180 b. sumo in manus 726 a.
Primùm 557 b. 559 b. experiens 508 a. navigans 434 b. pario 654 c. quæ peperit ib. Heri primùm 416 b. Nunc primùm 446 a. Quum primùm emergit 78 b. Ubi primùm 198 a.
Primus 499 a. 557 b. accubitus 325 c. qui aravit 77 a. casus qui est 644 c. compactus qui est 525 a. depactus et defixus qui est ib. dico 376 c. qui dicit sententiam 132 a. qui distillavit 607 c. esse cupiens 558 a. facio, vel dico 80 a. mortuus 408 a. omnium 558 a. putatus qui est 644 c. seminatus qui est 604 c. qui serit ib. sto 285 a.
Princeps 17 a. 79 c. 80 b. 240 a. 285 b. 328 c. 343 c. 557 b. 673 c. certaminis aut negotii cujusvis 19 b. furum 321 c. generis 17 a. 79 c. minorum 422 b. mundi 345 c. pastorum 343 b. pocillatorum 727 c. prædonum 379 b. principum 285 b. publicanorum 743 b. rei alicujus conficiendæ 79 c. sodalium 215 b. sum 174 a. 328 c.
Principales causæ 55 c.
Principalia membra 359 a.
Principalis. § Ad principem pertinens 328 c. § Primarius 80 a. spiritus 240 a.
Principatum obtinenti conveniens 174 a. obtineo 80 b. 328 c. teneo 557 b. tenet Græciæ 557 c.
Principatus. § Ditio, dominatus, ductus, imperium 79 b. 240 a. 634 b. bonus 80 c. 240 c. § Primæ partes 376 c. 557 c.
Principe carens 80 b.
Principem esse 240 b. esse in malitiâ 557 c. locum obtinet in sapientiâ ib.
Principes 555 b.
Principio carens 79 c. 312 b. utor 438 b. A principio 68 a. 557 b.
Principiò 79 b.
Principis uxor 675 c.
Principium 79 b. 98 c. 479 a. 573 b. 609 c. 663 a. boni 79 c. jucundæ vitæ et perfectionis 229 c. et seminarium vitæ 604 c. sum 79 c. § Quod demonstrari non potest apud Philosophos 650 b.
Prior 499 a. 557 b. abeo 212 a. abscedo 280 b. absisto ib. accumbo 323 b. aggredior 724 b. arceo 186 b. ascendo 699 c. attollo 223 a. audeo 659 c. audio 40 a. beneficentia 80 a. capesso pugnam 79 c. conscendo 93 c. debeo 491 b. deficio 280 b. do 163 b. educo 14 b. egredior 452 a. esse cupio 557 b. excurro 255 c. exordior 351 a. exurgo 279 c. 281 b. impingo 559 c. induco 14 a. infero 694 a. ingredior 212 b. injuriâ afficio 164 b. injuriam facio 80 a. invitarem illum ib. labor 559 c. lacessens 79 c. lædo 588 b. metuo 147 b. molior 724 b. morior 212 a. noceo 588 b. nuptias contrahens 121 c. percutiens 79 c. pertranseo 212 a. pervenio 273 a. prohibeo 186 b. proruo 34 a. punio 368 a. sum 476 b. 557 b. 673 a. sum dignitate 557 b. vendo 518 b. verba facio 374 b. video 182 a. ulciscor 476 c.
Priore modo 557 b.
Priores partes ib. ambio ib. amitto ib. obtineo ib. occupo 79 c.
Prisca mater 419 c. vivendi forma 664 c.
Priscæ res 496 a.
Prisci 124 c. 557 c. homines 500 c.
Priscorum imitatio 79 c.
Priscus 79 b. 124 a. 125 b. 126 a. 450 b. 496 a. 555 c. 690 b. magis 555 c.
in Pristinum statum 79 b.
Pristinus 79 b. 496 a. 557 a.
Privans mente 443 a. sole 613 c.
Privare amoribus 503 b. vitâ 413 b.
Privata. § Orba 188 a. 218 b. amico tali 108 c.
Privata. § Ab aliis secreta, singula 269 c. negotia ago 554 c.
Privata affectio 501 a. commoditas 554 c. vita 270 a.
Privata fœmina 269 c.
Privatâ autoritate ib.
Privatæ opes 269 c. pecuniæ 270 a.
Privatæ si fuerint deorum suavi cibo 443 a.
Privatam vitam agens 269 c. vitam ago 270 a.
Privatim 269 c.
Privatio 86 a. 209 c. 613 b. 649 c. 718 a. hæreditatis divinæ 322 b.
Privativus 613 b.
Privatorum hominum more 270 a.
Privatum iri oculis 54 a.
Privatus. § Orbatus 188 a. 209 c. 218 b. 613 c. oculis ib.
Privatus. § Ad privatos homines pertinens, domesticus 270 a. 455 b. 456 a.
Privatus. § Non fungens magistratu 269 c. sum ib.
Privavit spiritu 483 a.
Privigna 126 b.
Privignus ib.
Privo 140 b. 209 c. 306 a. 405 b. 407 b. 413 b. 483 a. 503 a. 613 b. 717 c. 728 b. clanculum 613 c. insuper ib. te hac re 413 b. visu 31 b.
Privor 108 c. 140 b 157 c. 209 c. 406 c. 407 b. 443 a. 483 a. 569. c. 613 b. 649 c. 728 b.
Priùs 499 a. 556 c. 557 b. affligor 428 b. altero 51 a. assuefacio 181 b. audio 564 b. capior 46 b. colloco 282 b. commentor 256 b. computo 378 b. concido 527 c. condemno 348 c. conficio 206 c. confiteor 376 b. constituo 282 b. consumo 53 c. 56 b. 732 c. curo 254 c. defatigor 87 b. definio 482 a. demonstro 148 a. destituo 381 b. discerno 349 b. doceo 161 c. doceor 495 b. dormio 217 b. ebibo 526 c. edo, id est, vulgo 162 c. effluo 572 a. egredior 479 b. emitto 98 c. 513 b. existimo 363 b. expono 240 b. facio 542 a. fio 542 b. humecto 443 a. illino 734 c. imbuo 324 b. indago 209 a. inhabito 456 b. insono 248 c. interrogo 213 b. latro 679 b. laudo 28 c. lavo 339 a. metuo 653 c. orior 640 b. paciscor 376 c. patior 500 c. patro 629 c. perfundo 324 b. perpendo 215 a. planto 715 c. prandeo 75 c. proficiscor 479 b. purifico 7 a. refrigero 743 a. relinquo 381 a. scrutor 209 a. sero 715 c. solicitus sum 413 c. subjaceo 305 b. subjectus sum ib. transeo 55 c. nego 44 c.
Priusquam 499 a. 556 c.
Pro 65 b. 187 c. 303 b. 498 b. 519 a. 557 a. 558 c. 679 c. aliquo laboro 296 c. animâ pugno 519 a. certo habere 505 c. Ctesiphonte oratio 679 a. dignitate 558 c. facultatibus 303 b. foribus 557 a. imperio 634 c. liberis dimicare 557 c. magnitudine urbis 746 b. me et te illum da 65 c. meâ virili parte 407 a. modo facultatum 303 b. more 242 b. naturâ locorum 303 b. nihilo ducere 498 a. 688 a. nihilo duco 519 a. 650 a. nobis futurum 558 c. proportione 407 a. ratâ parte ib. velamine 65 c. viribus 67 c. 174 a. 188 a. 344 a. 405 c. uno tres interfecti 65 b. § Prout 498 a. Major quàm pro humanâ staturâ 746 b. Plura quàm pro numero cæsorum 303 b.
Proavia 398 c.
Proavus 497 c. 502 c. ad Proavum pertinens 497 c.
Proba, et honestè castèque se gerens 204 b. pecunia 169 a.
Probè, rectè et cum virtute facta vel dicta 2 a.
Probabantur hæc Ciceroni 168 c.
Probabile 183 a.
Probabilia dico 376 c.
Probabilis 183 a. 505 c. error 231 a. 506 a.
Probabilitas 183 a. 505 c.
Probabiliter 505 c. non 506 a.
Probandi seu explorandi vi præditus 169 b.
Probantur milites labore 169 a.
Probare et confirmare quis hæc

by Google

possit? 506 a. § Tentare 250 a. experientiâ 104 b.
Probatæ res 605 c.
Probatio. § Confirmatio, demonstratio 148 b. 192 b. 286 a. 359 a. 505 c. 506 a. 594 c. manifesta 717 b. § Exploratio 104 c. 169 a. per ignem 564 c.
sine Probatione 104 c. 148 b. 192 b. ad Probationem rem adducere 192 b.
Probatis moribus præditus 664 b.
Probatissimi poëtæ 169 a.
Probatissimus 155 a.
quod Probatur alicui 169 b.
Probatus. § Acceptus 155 a. et laudatus ab omnibus 169 b. § Argumentis sufficientibus 640 a. argumento nullo 192 c. non 594 c. § Exploratus 169 b. est 41 a. quasi quodam examine ad justitiam 104 b. non 104 c. 169 b. § Peritus in suâ arte 605 c.
Probè ago 732 b. novi 182 c. 277 c. 286 a.
Probis moribus præditus 242 a.
Probitas 2 a. 131 c. morum 242 a. 661 c.
Problema 500 c.
Probo. § Approbo, laudo 3 a. 138 a. 155 a. 236 c. 628 c. § Confirmo, demonstro 148 a. 192 b. 282 b. 594 b. 604 b certis signis 583 c. § Exploro 104 b. 169 a. 214 c. igne 564 c. simul 169 b. me tibi 74 a.
Probor. § Approbor 169 a. § Exploror 104 b. 214 c.
Proboscis elephanti 115 b. 430 a. 436 b.
Probra 371 b. jacio vel jacto in aliquem 128 b. 466 b. 690 a. ingeruntur mihi 466 b.
Probris afficior 388 b. dignissimus 192 b. incesso 152 a. 302 c. 355 c. 434 c. 466 b. 625 a. 644 b. increpo 466 b. increpo priùs ib. increpor ib. insector 388 b. vellicavit me pessimis 525 c.
Probro afficio 34 c. 388 b. 523 c. afficior 34 c. do 466 b.
Probrosè 169 b. 466 b. dicere 371 b. objecto 466 b. objicio 388 b.
Probrosis verbis impeto 102 b. incessens 152 a.
Probrosum reddo 677 b.
Probrorum 466 b. 667 b.
Probrum 34 b. 152 a. 192 b. 291 b. 313 c. 355 c. 388 b. 432 b. 466 b. 523 c. 695 b. maximum est, muliere ignaviorem vocari 152 a.
Probum mel 605 c. virum me præsto 2 b.
Probus. § Probatus 169 a. § Bonus, frugi, honestus 2 a. 215 c. 294 c. 512 c. 605 c. 709 b. minimè 169 b.
Procaci ore sum 617 a. voce utens 717 a.
Procacitas 363 c. 370 b. libidinosa 100 a. linguæ 529 a. oris 617 a. vocis 717 a.
Procaciter 370 b. loquax 7 c. loquor ib. 617 a.
Procax 363 c. 365 a. 370 b. excedo 362 b. os habens 617 a.
Procedens. § Egrediens 510 c. § Tempus 263 c. § Bene 668 c.
Procedent longiùs ad iniquitatem 337 c.
Procedente odio 241 a.
Procedere ex Patre dicitur Spiritus Sanctus 510 c. § Feliciter 74 b.
Procedo. § Progredior 15 b. 16 a. 124 c. 212 c. 253 b. 241 a. 243 a. 337 c. 552 c. 737 c. simul 253 c. 738 a.
Proceleusmaticus 307 b.
Procella 25 b. 54 a. 264 c. 676 c. 725 a. nigra 54 a. venti 60 c. verticosa 619 c.
Procellâ conturbo 26 c.
cum Procellis pugnans 405 c.
Procellosus 25 b. imber 14 c. et repentinus ventus 72 b. vortex 596 a. 676 b.
Proceres. § Primores 74 c. 174 a. 405 c. 450 b.
Procerior 405 c.
Procerissimus ib. 416 c.
Proceritas 20 b. 217 c. 279 c. 405 c. 416 c. 715 c.
Proceritate cœlum tangens 417 a. par ib. in proceritatem crescere 715 a.
Procerum truncum habens 610 b.
Procerus 110 b. 405 c. 417 a.
Processio Spiritûs Sancti 510 c.
Processit eò impudentiæ 213 a.
Processus. § Progressus 337 c. 452 c. rectus 217 c.
Proci 202 b.
Procidens non facilè 528 b.
Procidentia, æ ib.
Procido 358 c. 528 b.
Procidens 528 b. 529 a. in terram 529 a.
in Procinctu esse 100 c. sto 635 a.
Procinctus 470 a.
Proclamare 8 c. 200 b.
Proclamata corona 573 b.
Proclamatio 8 c. 573 b.
non Proclamatus tuba 580 c.
Proclamo 8 c. 110 c. præconis voce 315 a.
Proclinati remigabant 528 b.
Proclinor 458 c.
Proclivis § Declivis, præceps 66 c. 323 b. 529 a. ad lapsum 627 a. § Pronus, propensus 325 b. 461 b. 529 a. 571 b. 627 a. 694 c. ad voluptates 13 a. sum 514 a.
Proclivitas. § Propensio 529 a. 694 c.
Proclivitates 695 a.
Procliviter 528 a.
Proconsul 680 a. sum ib.
Proconsulare imperium ib.
Proconsularis ib.
Proconsulatus ib.
Procrastinando 98 a. protraho 653 a.
Procrastinare 89 a. 410 c.
Procrastinari qui nequit 653 a.
Procrastinatio 98 a. 410 c. 653 a. 670 a.
Procrastinatione carens 410 c. sine procrastinatione ib. Ad procrastinationem pronus ib.
Procrastinator 194 c. 410 c.
Procrastinatum iri bellum 669 c.
Procrastino 98 a. 195 a. 351 b. 653 a. 670 a. 744 b. nimium 670 a.
Procreandi vim habens 714 a.
Procreandis liberis operam dare 203 a.
Procreatio 123 c. 714 c. liberorum 125 c. 126 a. 203 b. 514 c. 604 c. 641 c. 654 b. 655 a.
Procreator liberorum 126 a. 203 b.
Procreatrix liberorum vita 654 c.
Procreavi 123 a.
Procreo 654 a. 714 b. animal 654 c. liberos 126 b. 544 a. 604 c.
Procul 70 b. 189 a. 417 a. 557 a. 558 a. 600 b. 649 b. à 64 b. à patria 70 b. à spe ib. ab Achaiâ 649 b. ab ædibus 70 b. 557 a. ab Albâ 70 b. ab urbe 558 a. abscedo ib. absentes 417 a. apparens 598 c. 685 c. arceus 186 b. avolans 521 b. cernens 593 b. dissitus 685 c. dubio 58 c. habito 417 a. 436 b. inclytus 321 a. magis 70 b. 558 a. maximè 70 b. 416 c. 558 a. 649 a. mitto 269 a. remotus sum ab aliquo 456 a. semotus 474 c. valdè 649 b. Non procul ab Ægypto 558 a.
Proculco 330 b. 502 a.
ad Proœmium pertinens 425 a.
Procumbens 527 b. humi 323 c.
Procumbere facio 529 c.
Procumbo 323 b. 527 a. in genua 460 b.
Procurans aliquid 448 a.
Procurare 3 a. § Prodigia 515 b.
Procuratio. § Curatio 409 c. § Præfectura 283 c. 664 a. § Prodigii depulsio 513 b.
Procurator 312 c. 409 a. 456 b. 663 c. imperii 312 c.
Procuratrices 409 a.
Procuro 165 a. 254 b. 333 b. 559 a. 664 a. illis omnia commoda 420 b. negotium unà 554 a.
Procurrere temere 15 b.
Procurro 667 c.
Procus 425 a. sum 268 a.
Procyon 561 a.
Prodeo 95 a. 110 b. 212 c. 233 b. 425 c. 479 b. 705 b. adversus aliquem 233 b. adversus hostes 212 b. ex adverso 253 c. in certamen 233 b. in conspectum 685 a. contra 212 c. foras 520 a. cum impetu 34 a. 484 b. in lucem 683 c. in medium 212 c. in medium ostentabunde 148 c. in naturam rerum 283 a. in naturam rerum priùs 284 c. obviam hosti 15 b. obviam invadenti 212 b. repente ex insidiis 281 b.
Prodere. § Pervulgare 3 c. 107 b. 201 b. arcana 3 c. § Causam 163 b. litem 250 c. urbem ib. § Literis 136 b. literis res gestas 286 a. scriptis 651 c. et commemorare vitas 286 a.
Proderit id nobis 466 b.
Prodesse qui potest ib.
Prodeundum 233 a. esse in conspectum 233 c. est in hominum cœtum 233 a.
Prodiens 233 c. non ib. 705 b. à Patre spiritus Sanctus 484 b.
Prodiga erogatio 601 c.
Prodigalitas 600 c.
Prodigè ib.
Prodigia depellere seu procurare 513 b.
Prodigii depulsio ib.
Prodigiosa 586 a. efficio 205 c. mendacia 645 b. narrans 377 a. narro ib.
Prodigiosa narratio ib. 645 b. tempestas 586 a.
Prodigiosè 645 b. affingo et affabulor ib. proficiscens à Deo ib.
Prodigiosum opus 205 c.
Prodigiosus 654 b. 716 a.
Prodigium 53 a. 586 a. 640 a. 645 b. 683 c. contrarium emitto 585 c.
Prodigo 601 c.
Prodigus 238 b. 726 a.
Prodiit ad dicendum 186 c.
Prodire adversus hostes 737 b. domo 213 a. facio 191 a. foras 245 a. in medium 233 b. 413 c. in naturam rerum 233 c. obviam ib. in publicum 159 a.
Proditæ memoriæ res 286 a.
Proditio 100 c. 163 b. 553 b. 620 b.
Proditor 163 b.
Proditoriè ib.
Proditorius ib.
Proditrix ib.
Proditus. § Elatus in vulgus 694 b. § Proditione traditus 165 b. § Literis 136 b.
Prodo. § Edo, expono 651 b. § Effero, evulgo 3 c. 8 c. 365 c. 374 a. et effero testimonio meo 401 a. furto 717 c. mysteria 483 b. § Proditione trado 163 b. 231 b. 686 c. § Memoriæ 424 b.
Prodor literis 136 b.
Producebatur diutiùs vita ipsius 638 a.
Producendi in lucem vim habens 15 a. seu procreandi vim habens 714 a.
Producens 640 b. dentes 715 b. flores 542 b.
Producere testem in medium 14 c. testes 100 b. § Fructum 162 c. § In longum 670 a.
Produci. § Extendi 638 a.
quod Producit terra 694 b.
Produco. § In medium adduco vel profero, ob oculos pono 14 c. 96 b. 725 a. in lucem 15 a. in medium 282 c. 695 a. § Edo, emitto, existere facio, gigno, profero 15 b. 100 b. 125 c. 162 a. 223 a. 640 b. 692 c. 693 b. 713 c. 714 b. capillos 715 c. dentes 715 b. veluti fructum 697 a. in naturam rerum 284 b. in naturam rerum priùs 284 c. insuper 714 c. rursum 714 b. spinas 715 a. § Extendo, longum facio 416 c. 417 a. 637 a. § Prostituo 15 b. 402 c.
Producor in medium 96 b. § In naturam rerum 284 b. priùs in naturam rerum 284 c. § Extendor in longum, prorogor 417 a. 637 b. 638 a.
Productæ alteriùs lineæ 98 c.
Productè 637 b.
Productio in medium 15 a. et traductio ordinum ab altitudine aciei ib. § In naturam rerum 15 a. 162 b. § Extensio 637 b. 638 a. spiritûs longior 694 c. syllabæ 637 b.
Productivus 714 a.
Productor 100 c. puerorum 495 b. § Leno 15 b.
Productus est 16 a.
Productus sum insuper 714 c.
Produxi sermonem 637 b.
Produxit hominem ex nihilo 14 c.
Profana studia 189 a.
Profani et ethnici 188 c.
Profano 106 c. 485 a.
Profanus 106 c. 120 a. 271 a 328 a. 428 c. 485 a. 642 b. non 106 c.
Profecti terrâ 737 b.
Profectio 32 b. 392 c. 451 b. 479 a. 508 c. 509 b. 610 c. navigantis 610 c. Ad profectionem paratus 32 b.
Profectò 45 b. 158 a. 239 a. 412 a. 418 a. 440 a. 487 b. 659 b. Ita profectò 289 a. Non profectò 487 b.
Profectus 233 a. sum peregrè 460 a. Quò profectus? 425 c.
Profectus, ûs 67 b. 213 a. 553 c. cum profectu 44 a.
Proferendi in lucem vim habens 15 a.
Profero. § In medium adduco, exhibeo, produco, promo 14 c. 100 b. 684 b. 694 a. 695 a. caput 338 c. in lucem 15 b. 683 c. 684 c. 688 c. in medium 638 a. 725 c. ostentabundè 148 c. § Emitto, fero, produco 100 b. 692 c. § Allego 695 c. § Enuntio, dico, loquor 487 a. 695 c. 700 a.
Proferre argumenta 224 b. fructum 162 c. legem 224 b. literas 700 a. in medium 413 c. tabulas testamenti 684 b. testem 400 c. testimonium 224 b. Sermo qui profertur 695 c.
Professio 4 a. 376 c.
ex Professo 261 a. 684 a.
Proficere 548 c. facio 96 b.
Proficiens non 163 a.
Proficio. § Cresco, progressus facio 163 a. 337 c. 544 a. § Nihil 554 b.
Proficiscebar ad Deum 459 c.
Proficiscens 233 a. simul 611 b.
Proficisci ad legationem 32 b.
Proficiscor 32 a. 233 a. 292 c. 444 c. 451 b. 459 c. 479 b. 508 b. 510 c. 546 b. 610 c. 611 b. 737 a. ad 511 a. cum ib. deorum 510 c. ex aliquo loco 509 b. cum impetu 479 b. per 510 c. prius 479 c.
Profiteor 4 a. 8 c. 374 b. 396 b. 542 b. 689 b. apertè 689 b. censum 137 a. et nomen do ib. me tibi supplicem esse 219 c. palam 376 c. ultro 376 b.
Profligatio 190 c.
Profligator 569 c.
Profligatus 31 b. 600 c.
Profligo. § Conficio, disperdo 145 c. 206 c. 569 c. 700 c. simul 31 c.
Profligor 527 c. 569 c.
Profluens 572 a. à Deo 573 a.
Profluentia, æ 572 a. loquendi ib.
Profluo 523 b. 572 a.
Profluvio alvi laboro 572 a. genituræ laborans 572 c. genituræ laboro ib. laborans 571 c. sanguinis laboro 572 c.
Profluvium 572 a. geniture 572 c. sanguinis ib. ventris 572 a. verborum ib.
Profuga 433 b.
Profugio 172 c. 699 b. clàm ib.
Profugus 280 a. 482 a. 698 c.
Profunda cogitans 473 b. fluenta habens 572 c. folia habens 712 c. fossa 707 c. labia habens seu crepidines 723 a.
Profundam mentem habens 708 b.
Profundas radices habens 575 c. segetes ferens 384 c.
Profundè 92 c. 168 a. cogito 151 b. 296 a. coloratus 735 a. dormio 475 b. qui seritur 604 c. stratus 618 a.
Profundens res suas 726 a.
Profundior 92 c. sectio 718 b.
Profundissimus 92 c. 119 b. 680 a.
Profunditas 92 c. 718 b. immensa 119 b. radicis 575 c.
Profunditate carens 92 c. immensâ præditus ib. par ib.
Profunditates multas habens 93 a.
quod Profunditur 726 b.
Profundo 726 a. § Absumo, prosumo, prodigo 230 b. 732 b. per luxum 600 c.
ex Profundo 119 b. In profundo cogitans 708 b. nutritus 665 c.
Profundus recessus habens 615 c. sinus habens 532 b.
Profundum facio 92 c. fulcimentum habens 615 b. fundamentum habens 317 b. fundum habens 563 a. pectus habens 615 c.
Profundus 92 c. 93 a. 152 b. 140 a. 166 a. 175 a. 207 a. 357 c. 417 a. altè 93 a. lignis, id est, operus 430 a. putei in modum 707 c. somnus 362 a. sopor 175 a.
Profusa insumptio 601 c. largitio 230 c.
Profusè 243 b. 691 b. absumens 601 c. convivor ib. epulari ib.
Profusio 726 c. 727 a. § Prodigalitas 600 c. pecuniarum illegitima et superflua 580 b.
Profusor 726 b.
Profusus ib. § Prodigus, largitor 146 a. 162 a. 230 c. 699 b. § Risus 529 a.
Progenies 125 a. 125 b. 575 c.
Progenitor 125 c. 126 b. 502 c.
Programma 151 c.
Programmate promulgeo 137 a.
Progredi ad summum divitiarum 253 c. ætate 337 c. facio 96 b. poditatus dicitur 14 b. alterius 251 c.
Progrediens ib. citò 426 a.
Progredior. § Procedo 15 b. 16 b. 32 c. 94 b. 95 a. 96 a. 190 b. 215 a. 253 b. 243 a. 425 c. 479 b. 510 c. 552 c. 596 c. 737 c. ex adverso 190 c. 253 c. longiùs 78 a. clam longiùs 190 c. pascendo 436 b. simul 253 c. ultra 190 c. § Proficio, promoveo 191 a. 190 b. 544 a. in meliùs 225 b.
Progressi sunt eò audaciæ 95 a. eò insaniæ 213 a. eò usque 213 a.

Digitized by Google

Progressio 95 a. 552 c. exercitûs composito agmine 14 b.
Progressus orationis 233 c. temporis 95 a. 233 c. temporis longo 213 a.
Progressus, est qui progressum ad aliquid fecit 95 a. longissimè 558 a. longissimè ætate 649 b. longiùs 558 a. non ultrà 213 a.
Progressus, ûs 67 c. 95 a. 213 a. 357 c. 452 c. 508 c. expeditus 510 b. facilis fortunæ ib. § Incrementum 357 c. 452 c.
Progressus facio. § Proficio 307 c.
Prohibeant dii 416 a.
Prohibeat Deus 186 b.
Prohibeantur lege ib.
Prohibente nullo 362 a.
Prohibeo. § Arceo 184 b. 185 c. 186 b. 320 b. 361 c. 744 a. circumquaque 186 b. prior ib. § Impedio 156 c. 361 c. 362 a. 504 a. insuper 362 a. § Interdico, veto 8 c. 87 b. 186 b. 362 a. 429 a. ne 7 b. § Statuam à cædo 282 c.
Prohibeor 209 c.
Prohibere aliquem exitu 320 b.
nihil Prohibet quin 223 b.
Prohibita 187 b.
Prohibitio 315 a. 362 a.
Prohibitorius 4 b. 361 c.
non Prohibitus 362 a.
Projecit sceptrum in terram 97 b.
Projectâ audaciâ 100 a. 316 c.
Projectio 576 b.
Projectura 100 c. 691 b.
Projectus 100 c. 576 b. sum 305 b. 438 c. § Prominens 100 c. 281 b. § Ad audendum 100 b. 316 c.
Projectus frontis, cui oculi subsunt 126 b.
Projicere extra fines 482 a. se ad voluptatem præsentem 230 c. vitam 207 b.
Projiciebantur in flumen 162 a.
Projicio 97 b. 99 c. 100 a. 229 b. 230 c. 527 c. 576 c. intrò 229 c.
Projicior 97 c. 100 a. 527 a. 576 b.
Prolabor 461 b. 528 b.
Prolapsio 461 b. 528 a.
Prolatari cunctando 638 a.
Prolatio. § Pronuntiatio 695 c.
Prolato 98 a. 194 c.
Prolator 657 b.
Prole carens 604 b. 655 a. careo 655 a. felicissima ib. felix ib. multâ beatus ib. orbo ib.
Prolem egregiam vel multam habeo ib. pulchram pariens 654 c. unicam habens 655 a.
Proles 103 c. 123 b. 604 a. 654 c. bona 715 b.
Proletarii 235 c.
Prolificus 118 b. 123 c. 126 b. 654 b.
Prolis optimæ parens 125 c.
Prolixa oratio 417 a. oratione uti ibid.
Prolixam barbam habens 566 b.
Prolixè 417 a. 637 b. 638 c. dicere 8 a. disserere de aliquâ re 417 a.
Prolixitas 416 c. scriptorum 138 c.
Prolixus 170 a. 417 a. 638 c. in dicendo 375 a. in sermonibus, seu oratione ib. sermo ib.
Prologus 375 b.
Prolongatio 417 a.
Prolongor 637 b.
Proloquar 187 c.
Proloqui 200 c.
Proloquor 343 b. 429 b. 716 b.
Proludere dicuntur citharœdi 351 a.
Proludo 494 b. ad pugnam 404 a.
Proluentes se amplis et fœcundis calicibus 361 b.
Proluere se plenis poculis 371 a.
Proluo 224 b. antè ib.
Proluviem alvi projicio 451 c.
Proluvies 324 b. 572 a. maris 249 b.
Proluvium 572 a.
Prolytæ 393 b.
Promano 572 a.
Promereor 366 c.
Promereri gratiam 721 c.
Prominens (a.) 281 b. 522 c. 529 a. habet aliquid 610 b. ubique 186 c.
Prominens (s.) 225 a.
Prominentes dentes habens 453 b. oculos habens 475 a.
Prominentia, æ 223 c. 451 a. oblongior 41 c. suggrundæ 100 c. tecti ib. 609.
Prominentias oblongas habens 41 c.
Promineo 222 c. 223 c. 225 a. 358 c. 438 c.
Promiscua multitudo 625 b.
Promiscuè 60 c. 229 b. 421 a. 713 b. coëunt cum mulieribus 328 c.
Promiscuus 328 c. 421 c. 415 a.
Promisisse 225 c.
Promissa 4 a. implere 534 c.
Promissa barba ad talos usque dependens 82 b.
Promissam barbam habens 127 c. 566 b. jubam habens 719 b.
Promissio 4 a. Per promissionem ibid.
Promissis non stans 334 c.
Promissos cincinnos habens 533 c. crines habens 262 c.
Promissum 225 c.
Promissus. § Longus, prolixus 417 b. 636 c. ad pedes usque 82 b.
Promittere judicium 155 a. jurejurando 506 a.
Promitto 4 a. 177 b. 225 c. 376 b. ante 177 c. 226 a. effusè 4 a. ex pacto 376 b.
Promittor 4 a. 376 c. pacto 376 b.
Promo 31 b. 32 c. 100 b. 162 b. 268 c. 632 c. 694 c. 695 b. hauriendo 91 b. è thesauro 258 b.
Promontoria 222 c.
Promontorium 41 b. 382 b. 576 b. parvum 480 c.
Promoti ad dignitatis gradum 15 b.
Promotio ib.
Promoveo. § Proveho 15 a. 23 b. 96 b. 317 b. 671 a. efficio 517 c. § Proficio, progredior, evado 190 b. 544 a.
Promovere ad honores 96 b. § Proficere 548 c.
quem Promoveret nihil 67 b.
Promovet opus 695 c.
Promptè 77 b. 184 a. 188 c. 201 a. 216 a. 264 c. 265 b. 400 a. 473 b. 560 c. 637 b. 724 c.
Promptissima ratio comparandorum opum 67 c.
Promptitudo 172 b. 216 a. animi 264 c.
Prompto animo 196 c. animo esse ad rem aliquam 265 b. animo præditus ib.
in Promptu 550 c. esse facio 725 a. qui est 724 c. quod est 266 b. quæ sunt 550 c. ut sit, facere 216 a. ut sit, facio ib.
Promptum. § Facile 67 c. esse 124 b. est 224 b. reddo 476 c.
Promptus. § In promptu qui est, paratus 216 a. 724 b. § Alacer, expeditus 216 a. 219 a. 264 c. 294 a. 331 c. 468 b. 473 b. 510 a. 724 c. ad agendum 570 c. ad audendum quidvis 172 b. ad omnia ib. et impiger factor operis 204 a. manu 203 c. sum 264 c. sum ad ib.
Promulgata est lex 305 b.
Promulgatio 314 c. per præconem 315 a.
Promulgo 314 c. præconis voce 315 a. programmate 137 a.
Promulgor 380 c. tabâ ib.
Promus condus 632 b. sum 632 c.
Prona spectant terram 438 b.
Pronæ partes corporis 556 b.
Pronepos 125 c.
Proni. § Incurvi 558 b.
Pronitas 571 b. 696 a.
Prono capite introspicio 358 c.
Pronomen 467 a. Ad pronomen pertinens ib.
Pronominis usum habendo ib.
Pronuba 204 a. 249 b. 416 c. 425 a. 445 c.
Pronubarum ars 425 a.
Pronum dejicio in caput 556 b. facio 358 b. § Esse ad aliquid 694 c.
Pronuntias bene 617 a. Crassè ib. malè ib.
Pronuntiare congiaria 4 a. sententiam 30 b. 129 c.
Pronuntiari 716 b.
Pronuntiatio 4 a. 349 a. 684 b. 695 c. 716 b. bona 617 a.
Pronuntiativus 684 b.
Pronuntiatu difficilis 574 a.
Pronuntiatum 68 c.
Pronuntiatus 689 b. à Deo 690 b. non 716 b.
Pronuntio 4 a. 684 b. 716 b. 741 b. altâ voce 716 b. crassè 617 b. præconio 314 c. præconis voce 8 c. in publicum 4 a.
Pronuntior præconio 314 c.
Pronus. § Propendens 556 b. 694 c. incumbo 558 b. captus 638 c. sum 358 b. § Proclivis, propensus 523 b. 571 b. 694 c. ad voluptates 13 a. § Facilis 66 c.
Prœmii loco dico 458 b.
Prœmio uti 60 c. utor 458 b.
Prœmium 98 c. carminis 98 a. Ad prœmium pertinens 458 b.
Propagatio vitium 651 c.
Propagines 714 c.
Propago (n.) 108 c. 427 b. 482 c. chara 249 c.
Propago clanculum et latenter 427 b.
Propalam 684 b.
Prope 11 b. 177 c. 498 a. 511 b. 558 c. 629 b. Megara 558 c. viam qui est 306 c.
Propè. § Ex vel in propinquo 11 c. 84 c. 178 a. 273 a. 165 a. 511 b. 629 b. abfuit à periculo 498 a. accedere 421 a. qui est 629 b. stans 11 c. 285 c. § Ferme, propemodum 465 a. 629 dixerim 200 b. 716 c.
Propellendi vim habens 744 b.
Propellere navem remis 211 c.
qui Propellitur 605 b.
Propello. § Progredi cogo, protrudo 599 c. 605 b. 744 b. § Arceo, depello, propulso 45 a. 57 c. 58 a. 186 b. 351 a. 664 a.
Propellor. § Progredi cogor 599 c. 605 b.
Propemodum 422 a. 426 b. 461 a. 498 a. 629 b. 746 c.
Propendens 556 b. 571 b. incumbo 558 b. retrò 571 b.
Propendeo 117 a. 286 a. 358 c. 348 b. 571 a.
Propendere facio 358 b.
Propensio. § Devergentia 571 a. § Inclinatio animi, proclivitas 216 a. 323 c. 529 a. 571 a.
Propenso animo 709 b. esse ad pacem 129 c.
Propensum esse ad rem aliquam 265 b. esse in alteram partem 571 b. reddo 323 c.
Propensus æqualiter ib. sum in neutram partem 631 c. § Proclivus, pronus 571 b. 694 c. ad rem aliquam cum impetu suscipiendam 479 b. sum 323 b. 544 a. sum ad aliquid 305 a. 571 a. § Benevolus 709 b. animus 412 a. sum 571 a. 650 b.
Properabant ad naves 584 a.
Properans 583 b.
Properans nuptias 605 b.
Properanter 198 b. 201 a. 335 c. 583 b. 605 b. 636 a.
Properare 667 a. jubeo 606 a. navigationem 198 b.
Properatio ib.
Properè 67 b. 636 a. et illotis manibus aggredior quidpiam 629 c.
Propero 67 b. 198 b. 316 a. 333 b. 479 b. 605 b. 606 a. 636 a. 667 a. ad principatum 605 c. valde 385 c.
Propheta 7 c. 689 b. falsus 689 c.
Prophetia 261 c.
Propheticus 689 b.
Prophetissa ib.
Propinando offero 526 c.
Propinatio 527 a. 702 a. benevolentiæ ergo 702 a.
Propinatur mihi 527 a. mihi vicissim ib. Respublica præsenti voluptati et delectationi ib.
Propinatus potus ib.
ne Propines te deridendum 491 b.
Propino 527 a. vicissim ib. § Prodo ac porrigo perdendum 526 c.
Propinqua civitas Romæ 126 c. habitatio 457 a.
Propinquam sedem habens 261 b.
Propinqui genere 511 b.
Propinquior 11 c. 178 a. 511 b.
Propinquiores quanto mihi estis genere 178 a.
Propinquissimus 11 c. 511 b.
Propinquitas. § Vicinitas 178 a. § Cognatio 456 a. generis 11 c. 60 a. generis à matre 126 a.
Propinquitate nullâ conjunctus erat cum Tereo 245 a.
Propinquitatis gradu 11 c. jure ad successionem venio ib. jus ib.
Propinquiùs ib.
Propinquo 178 a. 511 b.
è Propinquo 11 c. 178 a. 525 c. 629 b. Ex propinquo 461 a. 465 a. apparens 685 b. In Propinquo natus 654 b. quod est 511 a.
Propinquorum amans 457 c.
Propinquus. § Vicinus 126 b. 423 c. 457 c. 511 b. 550 c. 685 b. Deo 253 b. morti 259 c. urbi 547 c. fio 511 c.
Propinquus. § Cognatus, necessarius 124 a. 125 b. 455 c. 604 b. sum 11 c. 213 a.
Propior 178 a. 511 a.
Propiora quæ sunt 178 a.
Propitiatio 273 c.
Propitiatorium ib.
Propitiatorius ib.
Propitio ib.
Propitio animo ib.
Propitium facio ib. reddo 273 c. 605 a.
Propitius 273 c. admodum 274 a. esto 273 c. non ib. reddor ib. sis ib. sit mihi Deus in his ib. sum 274 a.
Propiùs 84 c. 178 a. accedo 84 c. accedentes 178 a.
Propiusculè ib. accedit ad hanc ib.
Proplasma 317 c.
Propola 100 a. 298 b. 566 c. frumenti 298 c. librorum ib. vestium ib.
Proponens præmium certaminis 653 b.
Proponere exemplum 283 c. 541 b. præmium 650 a. in publico 652 b. quæstionem 195 b. spem 509 c.
Propono. § In medium affero, profero, 100 b. 283 c. 284 b. 638 a. 650 a. 651 b. 652 a. 653 a. 695 b. contrà 100 c. 638 b. disputando 638 b. præmia 653 b. quæstionem 100 b. 213 b. spectandum 286 b. § Propositum mihi habeo 653 a. mihi in animo 652 b.
Proponor 653 b. et in quæstionem adduco 100 b.
Propontis 549 b.
Proportio 374 c. 377 c. 415 c.
Proportionabilis 377 c.
Proportione ib. 416 a. respondens 415 c. respondeo ib. Pro Proportione 407 a.
Proportionem non habens 377 c.
Proposita est lex 305 b. est pœna ib. via ib.
Propositam esse pœnam eandem noxiis 304 b.
Propositi tenax 131 c.
Propositio 213 b. 638 a. 652 b. 689 a. contraria 638 b. major 366 a.
Propositiones 236 a. 366 a.
Propositiuncula 366 a.
Propositivus 652 b.
à Proposito alienus 593 c. Sine Proposito animi 652 b.
Propositum erat certamen de armis 304 c. esse ib. est mihi 618 a. est mihi hoc facere 31 c. est præmium 305 b. quod est 650 a. habeo velut scopum 618 b. De quâ Propositum mihi fuit dicere 653 a.
Propositum 31 c. 99 b. 129 c. 210 b. 280 c. 367 a. 385 a. 393 c. 592 a. 652 b. tenax 131 c. Extra Propositum 188 c.
Propositus est scopus 305 b. est mihi scopus, ut placeam 618 a. sum 305 b.
Propraetor 17 c.
Propria affectio 501 a. negotia curans 554 a. negotia curo 554 c. et peculiaris loquendi ratio 575 c. virtus, id est, quæ propriè sic dicitur 359 a.
Propria orationis ib.
Propriâ manu 724 b. manu eandem inferens 691 c. manu facio 724 c. manu scriptum ib. in persona 474 b.
Propriè 359 a. loqui 374 b. 375 c. loquor 201 b.
Proprietas 269 c. loquendi 374 b.
Proprii modi 664 c.
Propriis verbis constans oratio vel sermo 376 a.
Proprio modo 664 c.
Proprium facio 543 b. facio mihi 270 a. habens nihil ib. habere aliquid et sibi peculiare 269 c. solum colunt ib.
Proprius 269 c. maximè ib. sum 457 c. § Non metaphoricus 359 a.
Propter. § Ob 58 b. 65 b. 160 b. 187 c. 196 c. 199 a. 303 b. 498 a. 519 a. 558 c. auditorem 558 c. hæc ib. Helenam pugnatum est 58 b. quid 487 a. quod 199 a. 498 a. virtutem 196 c. § Juxta 498 a.
Propterea 558 c. quòd 65 b. 484 c. 485 a. 489 a.
Propugnaculum 99 b. 100 c. 184 b. 268 a. 361 c. 403 b. 427 a. 579 a. 639 c. 640 a. 676 a. 701 b. adversus mala 707 b. munitum contra aliquem 639 c. muri 47 b.
Propugnatio 84 c.
Propugnator 19 a. 47 a. 84 c. 100 b. 403 c. Ecclesiæ 100 c. veritatis 19 a.
Propugnatores 483 b. 539 a.
Propugno 19 b. 84 b. 317 a. 403 b. 446 b. pro sorore 57 c.
Propulsandi vim habens 75 c. 351 a.
Propulsare ærumnam 76 a. eandem à filiis 74 b. crudelem diem ab urbe et liberis 57 c.
Propulsatio 44 c. 351 a. injuriæ 58 a.
Propulsator 44 c. 57 c.
Propulsatorius 45 a. 57 c. 75 c.
Propulsatrix 44 c.
Propulsatus 744 a.
Propulsio ib.
Propulso 44 c. 47 b. 57 c. 58 a. 75 c. 336 c. 351 a. 609 a. 627 b. 744 a. arceo 660 a. auxiliando 74 b. hostes 403 b. impetum irruentis 611 c. injuriam 57 b. 58 a.
Prora 473 c. 559 b. E prorâ 559 c.

Proræ 474 a.
Proram acuminatam, æratam, auratam, cæruleam, depressiorem, duplicem, obversam, promissam, pulchram habens 559 c.
Prorepo 211 a.
Proreta 559 c. sum ib.
Prorex 105 a.
Proripiens me discedo 479 b. se concussis armis 34 a.
non Proripies te ex ædibus? 168 a.
Proripio me 479 b. me fugâ 459 c. me raptim 34 a.
Proritandi vim habens 207 a.
Proritatio ib.
Prorito ib.
Prorogare imperium 415 b.
Prorogatio 194 c. 351 b. longa 493 c.
Prorogator 194 c.
Prorogo 98 a. 194 c. 638 a. 650 b. rem cum jurejurando 464 b.
Prorogor 638 a.
Prorsus 32 b. 69 b. 70 a. 79 b. 196 a. 300 b. 303 a. 333 a. 499 b. 508 a. 559 a. 640 c. 641 c. 648 b.
Prorui 583 b.
Prorumpere equo ante alios 190 c.
Prorumpo 27 b. 34 a. 272 a. 479 b. 583 b. 584 a.
Proruo prior 34 a.
Prorupi 583 b.
Proruptio 111 b.
Prosâ oratione, vel prosaicè 374 b.
Proscindere sulcum rectum 644 a.
Proscindi dictis mordacibus 336 b.
Proscindo 643 c. conviciis 274 b. 338 b. 644 b. maledictis 268 c. 538 c.
Proscribo. § Edo vulgò 136 b. in stelâ 615 a. § Auctione vendo, publico 136 b. 315 a.
Proscriptio 138 a. 315 a.
Proselyti 215 a.
Prosequi donis 152 b. honore 12 b. honoribus 200 b. te hac re 695 b. Quo Prosequimur aliquem abeuntem 513 c. Laus quâ Prosequimur funus alicujus ib.
Prosequor 200 b. 513 c. conviciis 377 c. humanitate 709 c. odio 220 b. unâ 513 c.
Prosequutus eum conviciis 275 a. eum vos oculis, quousque, &c. 513 c.
Proserpina 339 a.
Prosiliens 261 a.
Prosiliit 50 a.
Prosilio 34 a. 50 b. 86 c. 260 c. 484 b. 523 b. 584 a. 590 a. alicunde 34 c. clàm 34 b. insuper 523 b.
Prosilire è lecto 260 c.
Prospectans super alios 358 c.
Prospectio. § Provisio 592 c.
Prospecto foras 350 c.
Prospectum habeo 109 c.
Prospectus 471 a. in omnem partem 685 a.
Prosper 152 a. 594 a. successus 211 a. 258 c. 452 a. 478 c. 673 b. ventus 295 a.
Prospera alea 693 a. aquila 23 c. fortuna 322 b. 489 c. 641 c. 673 b. 695 c. signa dans 586 b. sors 556 b.
Prosperâ fortunâ usus est 408 b. fortunâ utor 258 c. 322 b. fortunâ utor usquequaque 673 b. navigatione utor 536 b. valetudine utor 379 b.
Prosperæ res 572 c.
Prosperam viam nanciscor 458 a.
Prosperè 142 a. 152 b. 452 a. ago 245 a. cedere 693 a. succedit iter nostrum 452 a.
Prosperitas 512 c.
Prospero cursu navigans 279 b. itinere 452 a. itinere progredior 452 a. successu ib. 673 b. successu utens 452 a. successu utor 478 a.
Prosperum iter 452 a. iter præbeo ibid.
Prospicere super 358 c.
ad Prospiciendum caput profero ib.
Prospiciens animo futura 399 b.
Prospicienter. § Providè 444 a.
Prospicio. § Prospecto, specto 109 c. 256 b. 358 c. 383 b. § Prævideo 471 a. § Provideo 113 c. 182 a. 416 c. 444 a. 475 b. 592 c. in commune 592 c. tibi ib.
Prospicior 559 a.
Prostare dicitur mulier 283 c.
Prosterno 99 c. 207 c. 576 b. 577 a. 617 b. 626 c. 637 c. 663 a. 726 c. super 583 c.
Prosternor 99 c. 207 c. 527 b. 576 b. 577 a. 663 a.
Prostibulum 138 c. 283 c. 288 b. publicum 204 a.
Prostituens corpus victûs quærendi causâ 692 b. se mœchis 425 a. uxorem ad quæstum corpore faciendum 423 a.
Prostituere mercede 88 a.
Prostituo. § Ad venerem expono 15 b. 283 c. 402 c. 518 b. me 215 a.
Prostitutor 15 b.
Prosto 283 c. 305 b.
Prostratio 617 c. corporis 576 b.
Prostratus 207 c. 304 c. 577 a. humi 323 c. 577 a.
Prosum 67 b. 101 a. 205 a. 466 b. 491 c. 541 c. 693 c. 747 b. insuper 747 c. populo ib. unâ ib.
Protectio 93 b. 609 a. 615 a.
Protector 593 c.
Protectum. § Prominentia tecti 100 c.
Protectus. § Projectus, prominens 281 b.
Protectus bene 593 c.
Protegebant et fovebant domum 200 b.
ad Protegendum te sum in statione 180 a.
Protegens me hac ratione 295 c. urbem 226 b.
Protegere 225 c.
Protego 38 a. 93 b. 200 b. 211 c. 593 c. 608 c. 611 c. 615 a. 696 c. circumeundo 95 a. clypeo 84 b.
Protelo 331 b.
Protempleris 433 c.
Protendendi vim habens 638 a.
Protendi ib.
Protendo 100 c. 225 a. 268 c. 477 c. 637 a. 638 a. manum 639 a. subter 639 b. vicissim 638 b.
Protendor 242 c. 417 a. 637 b. ex adverso 243 a. in sublimi 36 c.
Protensus 38 a. 638 c. in longitudinem 417 a. [illegible] fusis 638 c.
Protenta linea 235 b.
Protentos in longum scopulos habens 592 b.
Protentus 246 a. 637 a.
Proterere aliquem 550 c.
Protero 501 c.
Proteror ib.
Protervè 83 b. 389 c. 370 b. ago 83 b. 389 c. gero me 85 c.
Protervia 83 b. 85 c. 370 b. 400 a. comessabundorum et amatorum juvenum 362 b. ingens 106 a. linguæ 529 a.
Protervià juvenili præditus 437 c. A Protervià desisto 677 a.
Protervior ib.
Protervitas 389 c.
Protervus 83 b. 106 a. 389 c. 370 b. 400 a. 677 c. admodum 360 c. sum 677 a.
Protinus 89 c. 158 a. 241 a.
Protractio. § Prorogatio 194 c.
Protrahendo tempus ib.
Protraho 211 c. § Remoror, prorogo 98 a. 194 c. 638 a.
Protrudo 744 b. recte 492 c.
Protrusio 744 b.
Protrusus est 16 a.
Protuberans 522 c.
Protubero 110 b.
Proturbo 576 b.
Provectâ ætate qui est 605 c.
Provecti ætate 213 a.
Provectio 15 b. ad honores ib.
Provectus ætate 95 a. 243 a. ad ætatis 243 a. in altum 414 c. in medium 191 a. longissimè 558 a. longiùs ib.
Provehebatur in sapientiâ 337 c.
Provehere ad dignitatem 15 b. ad honores ib. 68 c.
Provehi in altum 414 c. dicendo 15 b.
Proveho 14 a. 15 a. § Promoveo 15 b. 23 b. ad ampliora 96 b.
Provehor 15 b. 95 a. in altum 535 c. 576 c. equo 190 c. equo ante alios ib. ulterius 337 c. § Promoveor 15 b.
Proveni 714 c.
Proveniens sponte suâ 554 c.
Provenio 233 c.
Proventus 123 a. 452 a. 693 a. pecuniæ 233 c. publicus 745 b.
Proverbialis 458 a.
Proverbialiter loquor ib.
in Proverbii consuetudinem abiit 464 a.
Proverbio quod dicitur 373 b. In Proverbio qui est 456 a. ut est 429 a.
Proverbium 458 a.
Provida ratio 444 a.
Providè 416 c. 444 a. 711 a.
Providendi solertiam habens 444 a.
ad Providendum propensus ib.
Providens et de industriâ faciens 444 a. Non providens futuri ib.
Providentia 416 c. 447 a. divina 253 b.
Providentissimo consilio 416 c.
Provideo. § Præsentio, prævideo 182 a. 252 c. animo 444 a. § Prospicio 113 c. 416 c. 444 a. 475 b. 592 c.
Provideri qui potest 476 a.
Providus 416 c. 440 a. 476 a. 593 a.
Provincia. § Præfectura 80 c. 581 b.
Provincialis 80 c.
Provisio 444 a. 592 c.
non Proviso eventu 444 a.
Provisor ib. primarius 115 c.
Provisus 50 b. non 444 a.
ad Provocandum appetentiam aptus 293 c.
Provocandi seu eliciendi vim habens 294 a.
Provocare appetitus ib. vomitum ibid.
Provocatio. § Lacessendi actus, proritatio 207 a. 293 b. 294 a. disputationis 163 a. mutua 294 a. § Appellatio 230 a. 293 c. esto ad Jovem 230 a. de quo est 293 c.
Provocatorius 294 a.
Provocator 207 a.
ad quem Provocatur 294 a.
Provocatus ib.
Provoco. § Evoco 293 c. 294 a. § Concito, irrito, lacesso, pellicio 293 c. 294 a. 676 b. ad contentionem et certamen 210 a. ad pugnam 294 a. § Cieo, excito ib. 676 b. § Appello 293 c.
Provocor ad iram 361 a.
Provolvo 357 a.
Provolvor ante pedes 357 b.
Prout 469 b. 498 a. 558 c. conveniens est cuique 558 c. virtus cujusque meretur ib.
Prout cunque 469 b.
Proxeneta 448 a.
Proxima causa 220 a. sit aëriæ naturæ 198 a.
Proximâ olympiade 681 b.
Proximas causas 35 c. sunt inter se 178 a.
Proximè 11 c. 84 c. 178 a. 221 c. accedens ad 511 c. accedentes ad [illegible] animo 178 a. id quod optimum est ib. ipsos ib. post Arcesilaum 221 c. sequens Cuciam 198 a. sequor ib.
Proximi genere 11 c.
Proximo gradu qui contingunt aliquem 178 a.
Proximum concilium 681 b. locum à Plutone capere 198 a.
Proximus 11 c. 178 a. 198 a. 221 c. 225 a. 511 b. erat 15 b. annis ib. genere 245 a. sum 221 c. 284 a. 595 c. § Proximè venturus 681 b.
Prudens 2 a. 85 b. 92 c. 113 b. 131 c. 149 c. 160 a. 227 a. 277 b. 312 c. 378 b. 416 c. 420 a. 440 c. 442 c. 443 b. 539 c. 563 b. 593 a. 677 c. 708 a. 709 b. consilium habens 709 b. in judicando 231 a. mens 563 b. reddor 707 c. sum 442 c. 708 c. 709 b. valde 113 c. 707 b. 708 b. 709 a.
Prudentem mentem habens 709 b. reddo 707 c.
Prudenter 85 b. 113 b. 119 c. 227 a. 277 b. 377 b. 539 c. 563 b. 706 b. 707 a. 708 b. 709 c. gerendo se 709 c. gero me ib.
Prudentia consilia 416 c.
Prudentia, æ 129 c. 310 c. 420 a. 539 c. 563 b. 706 b. 708 a. 709 b. in judicando 231 a.
Prudentiâ abundans 420 b. abutens ad malum 251 a. firmâ et stabili præditus 708 c. inclytus 420 b. maximâ 416 c. valens 708 a. utendo 709 c.
Prudentiæ multum habens 444 a. 709 b.
Prudentissimus 113 a.
Pruina 26 c. 503 b.
Pruinam inducens 125 a.
Pruinosus 503 b. 609 b.
Pruna, æ 64 b.
Pruna agrestia 417 c. Damascena 113 b.
Prunæ 64 b.
Prunarum congeries ib.
Prunis ferendis idoneum vas 698 c.
Prunum 417 c.
Prunus ib. 559 a.
Pruriebat amore puellæ captus 325 c.
Pruriens ib. libidine insatiatâ 425 b.
Prurigine mordaci præditus 453 a.
Pruriginem moveo ib.
Pruriginosus senex 448 c.
Prurigo 325 c. 326 a. mordax 453 a.
Prurio 325 c. 326 b. 448 b. 453 a. ad venerem instar Satyri 582 a. insanâ lasciviâ 396 a. libidine 325 c. 326 b. 501 a. libidine coitus 107 b.
Prurire 122 a. facio 325 c. libidine venereâ 602 b.
Pruritum excitans 325 c. excito seu moveo ib. 326 a. 453 a.
Pruritus 325 c. 326 a. 448 c. venereus 325 c. 580 a. quibus Pruriunt aures et titillantur 326 a.
Prytanica dignitas seu potestas 669 b.
Psalli qui potest 739 a.
Psallo ib. et cano simul voce 23 a. vicissim 739 a.
Psallorum cantatio 23 a.
Psalmis gaudens 719 a.
Psalmos canens 23 a.
Psalterium 739 a.
Psaltes ib. Ad Psaltem pertinens ib.
Psaltria ib.
Psephisma 741 a.
Psithium 741 c.
Psittaca 742 a.
Psittacus 589 a.
Psorâ infestor 743 c. Ad Psoram faciens ib.
Psyllium 742 b.
Psylus, piscis ib.
PTERA duo habens ædes 560 c.
Ptisana 561 a.
PUBEM primam habens 239 b. totam complectendo, vel per totam pubem ib.
Puber 239 b. 243 c. 495 a. sum 239 c.
ad Puberes pertinens ib.
Pubertas ib. 495 a.
Pubertatem ago 239 a. attingere 661 a. qui nondum attigit 239 c. consumo in ib. qui excessit ib. transeo ib.
Pubertati proximus 495 a.
Pubertatis dea 239 b.
Puberum more ib.
Pubes 122 b. 239 b. 354 a. muliebris 314 a. § Ipsi puberes 239 c.
Pubescens vitis 118 b. unà 239 c.
Pubescentia, æ ib.
Pubesco 239 b. 438 a. in 239 a. unà ib.
Publica acta 136 a. crimina 159 a. negotia administrare ib. via 95 c. 502 a. 697 b.
Publicæ opes 159 a.
Publicanorum mensa 745 b. princeps 81 c. 745 b. Adversus Publicanorum jura committo aliquid ib.
ad Publicanos pertinens ib.
Publicanus 386 b. 745 b.
Publicatio 159 a.
qui Publicatur 518 c.
Publicè 159 a. 328 a. alere 159 a. edo ib. qui emittur 318 c.
Publici ludi 159 a.
Publicis expensis facio 641 b. expensis factus ib.
Publico 159 a.
Publico committo me 159 b.
Publico nomine facio 641 b. sumptu 159 a.
Publicum 159 c. epulum 260 a. ministerium 205 a. munus ib. munus obeo ib. opus facio 204 c. In Publicum prodire 159 a.
Publicus ib. 485 a. 641 b. minister 204 c. opifex 204 a. proventus 745 b.
Pudebit me 26 b.
Pudefaciendi vim habens 663 c.
Pudefacio 34 c.
Pudefactio 663 c.
Pudefio 34 c. 663 b.
Pudenda. § Verenda 26 a. 416 b. 714 a. mutilo 26 b.
Pudendi muliebris palpitatio 582 a.
Pudendorum lavator 141 b.
Pudendum. § Pudorem afferens 34 c.
Pudendum. § Inguen 26 b. 150 c. 238 a. 588 a. muliebre 62 c. 114 b. 130 c. 152 c. 214 b. 217 b. 290 b. 306 c. 333 a. 539 c. 360 c. 580 a. 584 c. 725 b. 730 b. puerorum 736 b. virile 207 a. 219 b. 311 a. 550 a. 579 c.
Pudendus 26 b. minimè ib.
Pudenter ib.
Pudet eum suorum peccatorum 34 c. me ib. me horum 26 b. me non hujus rei 34 c. Cujus nos non pudet 26 b.
Pudibundè 34 c.
Pudibundus ib. 689 a.
Pudicè 6 c. 709 b.
Pudicitia 709 c.
Pudicus 6 c. 26 c. 709 b. sum 709 c.
Pudor 26 a. 34 c. 473 a. 582 c. 663 b. cum mœrore 689 a. recens obortus 250 a.
Pudore affici 365 c. affici quem decet 295 c. affici qui nequit 473 a. afficiendo 663 c. afficio 473 a. 663 c. afficior 295 c. qui afficitur facilè 473 a. confundor ib. perfundo 26 c. suffundor 663 c. tangi 26 b. Præ pudore obtego faciem 293 c. Sine pudore 473 a.
Pudorem afferens 34 c. oculorum omnem abjicere 576 c. Ad Pudorem suffundendum idoneus 663 c.
Puduisset quum eos virtutis nostrorum 5 a.
Puella 338 c. 406 a. 438 a. 494 c.

497 c. fictitia et commentitia 339 b. parvula 679 c.
Puellam adduco 12 b.
Puellarum faciem habens 474 a.
Puellaris 339 a.
Puellariter ib.
Puellula ib. 494 c.
Puellinus 494 c.
Puellus ib.
Puer 339 a. 406 c. 494 c. adultus jam 494 c. fari qui jam potest 187 a. grandior jam 495 a. iterum 695 b. quodam modo ib.
Pueri grandissimi 187 a.
Puerilem ætatem egressus 495 a.
Puériles lusus vel saltus 85 c.
Puerilis sapiens puer ib.
Puerilis 339 a. 438 a. 494 c. institutio 16 c.
Pueriliter 494 c. gaudens 309 a. gero me 440 b.
Pueritia 339 a. 494 c. A Pueritiâ 494 c. In Pueritiâ ib.
à Puero 437 b. 494 c. qui didicit 398 c.
Puerorum altor 115 a. amator 202 b. 702 c. amator sum 202 b. 702 c. amor 202 b. amor insanus 396 b. amore insaniens ib. corruptor 701 b. curam gero 333 a. deceptor 475 a. educatio 666 c. educator ib. exercendorum locus 671 a. generatio 126 a. imagines effingens 531 c. interfector 335 c. 692 a. interfectrix 692 a. occisio ib. productor 495 b. rector 437 a. vorator 119 a.
Pueros amans 495 b. curans 333 a. educo 666 c. exercens 670 c. exerceo 671 a. instituo 16 c. occidens 462 a. pulchros habens 495 a. regendi actio 437 a.
Puerpera 378 c. 390 a. 654 c.
Puerperium 360 b. 390 a. 654 a. Ad Puerperium pertinens 378 c. 390 a.
Puerulus 406 c. 494 c.
Pugil 19 a. 404 c. 561 c.
Pugilatu certare 564 b. decerto 404 c. vinco 564 c.
Pugilatus 404 c. 564 c.
Pugilicus 564 c.
Pugillares 150 c. 561 c. parvi 150 c.
Pugillus 172 a.
Pugilor 564 c.
Pugio 238 b. 449 c. 724 a. occultus 170 b.
Pugna 111 a. 143 c. 160 a. 403 a. 413 b. 425 b. 432 b. 469 b. 493 c. 545 c. 718 c. aëria, id est, inanis et imaginaria 403 c. in aëre ib. deorum ib. quæ canibus fit 449 c. equestris 404 b. quæ hastis fit 171 a. immanis 404 b. infenso cum animo 404 a. quum ad manus ventum est 71 a. nocturna 404 b. pedestris 404 c. pilaris 404 c. pomis commissa 404 b. recta, id est, ex aperto conserta 404 a. stataria 279 a. 284 b. velitaris 102 a. 404 a. verborum 160 a. 404 b. cum umbra 404 c.
Pugnâ abstinens 403 c. carens ib. commissâ 284 a. indefessus 405 c. statariâ præstans ib. velitari 404 a. Absque Pugnâ 403 c.
Pugnaciter 281 a.
Pugnæ socius 403 c. socius sum ib. Omni Pugnæ genere certans 404 c.
Pugnæ conserendæ par 404 a. habilis 403 a. inutilis 403 b.
Pugnam aëriam pugno 403 c. appeto 404 c. committere 101 a. committere cum aliquo dignus 404 a. conserere 15 c. 421 a. 650 a. conserunt inter se 233 c. detrectans 404 c. detrecto ib. duplicem committentes 404 a. excitans ib. excitare 178 b. lacesso 95 c. miscuerunt cum Amazonibus 421 a. reparo 496 c. sustineo 403 b. Ad pugnam 413 b. excitans 404 a.
Pugnandi imperitus ib.
Pugnans adversus aliquem 403 b. cum anguibus 404 c. armis ib. cominus 403 c. dentibus 404 b. cum Deo 404 a. domi ib. eminus 404 c. ex equo 404 b. cum feris 404 a. hastâ ib. cum leone 404 b. manibus 404 c. cum procellis 403 c. singulari certamine 404 b. strenuè 403 c. tumultuariè 404 a. vi et robore 404 a. verbis 405 b.
de quo Pugnant aliqui inter se 403 b.
Pugnantem cum Menelao 400 c.
Pugnantia 403 a.
Pugnare aperto Marte 404 a. adversus Medos 19 b. cupio 403 b. per se 404 a. pro patriâ 37 c.
Pugnatio 403 b.
Pugnator 403 a. strenuus 403 c. stultus 432 c. violentus 404 a.
de quo Pugnatur seu pugnandum est 403 b.
Pugnax 403 a. 537 a. 618 c.
Pugni instar 564 c.
Pugnis 564 b. cædor 335 b. decerto 564 c. In pugnis victoriosus 404 b.
Pugno 564 b. cædo 335 b. incursans 564 b. pulsare ib.
Pugno (v.) 20 c. 101 a. 160 a. 400 b. 403 a. ib. 404 b. 477 c. 537 a. 546 a. acriter 403 b. adversus aliquem ib. adversus hanc rem ib. antea 19 b. armis 404 c. cum canibus 404 b. cupidè 404 c. cum Deo 404 a. ex equo 404 b. machærâ 403 b. malitiosè 404 b. noctu 404 b. in primâ acie 403 b. pro aliquo 403 c. rursum 403 b. simul 403 c. cum somno 404 c. è turri ib. verbis 404 b. vi roboreque 404 a. cum umbrâ 404 c. de vocibus ib.
Pugnos incutio 564 c. ingerere ei 335 b. pati ib.
Pugnum impingo 335 b.
Pugnus 335 b. 564 b.
Pulcher 1 c. 6 c. 61 a. 182 b. 202 b. 294 b. 387 a. 721 c. 731 c. aspectu 294 c. 473 b. 474 b. 577 a. color 735 b. indutu 228 a. reddor 294 c. sibi 20 a.
Pulcherrimè 294 c.
Pulcherrimus 293 a. sum 294 c.
Pulchra aspectu 473 b. calcaneo habens 629 a. cithara 706 a. cornua habens 343 c. dictio 574 a. dies 217 a. facies 472 b. femora habens 419 a. flamma 705 c. fluenta habens 572 c. folia habens 521 a. 712 c. forma 427 a. labia habens 722 c. oculis 473 b. supercilia habens 498 a. vox 717 a.
Pulchrâ comâ præditus 554 a. coronâ redimitus 614 b. facie præditus 453 a. galeâ ornatus 525 c.
Pulchræ clunes 562 c.
Pulchram artem factitans 648 b. citharam habens 705 c. comam habens 533 c. 719 b. faciem habens 559 c. faciem non habens 717 a. prolem pariens 654 c. vittam habens 347 a. vocem habens 717 a.
Pulchras choreas agitans 731 c. habens genas 498 b. manus 724 b. mulieres 141 a. nates 562 c. oves 418 a. pupillas 133 a. spiras 603 c. turres 566 a. virgines 428 c.
Pulchrè 134 b. 294 c. compositus 654 a. consutus 570 a. extructus 131 b. fabricatus 204 c. fabricatus ære 720 c. fabricor 204 c. floridus 64 a. fluens 433 b. 572 c. jubatus 719 b. ornatus 611 c. tornatus 646 a. tortus 621 b. vestitus 228 b.
Pulchricoma 180 c.
Pulchrifluus 433 b. 572 c.
Pulchris verbis ornatus 574 a.
Pulchritudinem amo 295 a. habens ib. Ob Pulchritudinem suam admirationem et silentium inducens 587 b.
Pulchritudinis dea 745 c. præmium 294 c. studiosus 295 a. minimè studiosus ib. studium ib. suæ opinio ib.
Pulchritudo 181 c. 294 a. 339 a. 745 c. artis 648 b. notha et adulterina 295 a.
Pulchrius reddo 294 c.
Pulchro ære constans 720 c. stamine textum 524 b.
Pulchros consectans 168 a. fructus ferens 301 a. habens calceos 504 a. cincinnos 333 c. cubitos 524 b. equuleos 567 c. flavos 550 a. lapides 386 b. liberos 495 a. malleolos pedum 629 a. oculos 472 c. 473 b. 475 a. 668 b. pedes 551 b. pilos 262 b. porculos 730 b. partus edens 654 c.
Pulchrum habens arcum 660 b. nomen 467 a. os 617 a. peplum 516 b. conum 700 a. 717 a. splendorem 691 a. stipitem 554 c. thronum 261 b. reddo 294 c. spirans 240 b.
Pulegium 133 a. sylvestre 110 a. 654 b.
Pulex 742 b.
Pulicaria herba ib.
Pulices venor ib.
Pulla vestis 483 a.
Pullastra 438 a. 482 b.
Pullatio 382 c.
Pullatûs 220 c.
Pulli 302 b.
Pullinus 568 a.
Pullis equorum celebris ib.
Pullis vestibus indutus sum 228 c.
Pullorum armentum 568 a. domitor 145 c. exclusio 382 c. mora 568 a. procreatio 543 c.
Pullos alo 666 b. candidos habens 568 a. domo 145 c. equinos habens 568 a. equinos domo et erudio ib. sex habens ib. varios habens ib.
Pullulans bene 250 a. super ib. placidè ib. planta 118 b. ter 250 a. valdè ib.
Pullulatio 162 b.
Pullulo 61 a. 109 a. 118 b. 250 a. 301 b. bene 250 a.
Pullulus 438 a.
Pullus (s.) 438 a. 567 c. Martis 438 a. parvus 568 a.
Pullus. § Ater 483 a.
Pulmentarium ex leguminum farinâ 381 c.
Pulmentum 331 a. 548 b.
Pulmo 539 b.
Pulmonarius ib.
ad Pulmonem pertinens 539 c.
Pulmoni similis ib.
Pulmonis concavitates 117 b. inflatio 539 b. morbus 539 c. vitium ib.
Pulpa brachiorum et coxarum 431 b.
Pulpitum 54 c. 93 b. 460 c.
Puls 548 b. ex leguminibus 216 a. è milio 304 b. 311 b.
Pulsandi vim habens 351 a.
Pulsandorum organorum peritia ibid.
ad Pulsandum proclivis 27 c.
Pulsans bis 350 b. lyram 675 b. terram pedibus in choreâ 674 c.
Pulsant arteriæ 628 c.
Pulsantes citharam 739 a. instrumenta musica quæ Pulsantur ibid.
Pulsare 394 b. citharam 346 b. 350 a. crembala 350 c. fides 394 b. fores 336 b. januam 501 c. instrumenta musica manu 206 a. lyram 346 b. terram 501 c. terram pedibus 350 c. thiasum ib.
Pulsatio 27 b. 72 c. 446 b. organorum 351 a. parentum 27 b. tympani 674 b.
Pulsator 51 b. januæ 338 a.
Pulsatus 330 b. fluctibus 538 a. non 350 b.
Pulsitans 628 c.
Pulso 27 b. 51 b. 72 c. 190 b. 336 b. 346 b. 350 a. 351 a. 446 b. 495 c. 501 c. 602 a. 637 c. 674 a. januam 338 a. indignè 744 b. iterum 501 c. leviter 739 a. simul 501 c. tympanum 674 b. § Mico, salio (de arteriis) 628 c.
Pulsor 72 c. 336 b. 351 a. 501 c. 537 a.
Pulsos esse omnes 89 c.
Pulsu destitutus 628 c. destitutus sum ib.
Pulsui similis ib.
Pulsum parvum et exilem habens ib. repræsentando ib.
Pulsus ex aliquo loco 602 c. patria 435 b. sedibus 279 c.
Pulsus, ûs 350 a. 351 a. citharæ 186 a. instrumentorum musicorum 351 a. lyræ 675 b. § Motus cordis et arteriarum percussus 628 c. gracilis 286 c. inæqualis formicarum motui similis 430 c. inordinatus et incompositus 628 c.
Pulsûs ciendi vim habens ib. privatio seu defectio ib.
Pulte vescor 588 c.
Pulticula ib.
Pulvere aspergo 336 a. conspergo 335 c. fœdo ib. fœdor ib. impleo ib. perfundor 336 a. perlino ib. respersos pedes habens 551 c. sublino 336 a. In pulvere qui est, seu versatur ib. versor et volutor ib. versor eodem ib. volutari qui solet 335 c. voluto me 336 a. Sine Pulvere ib.
Pulverem excito 335 c. 336 a. 484 a. excutere 599 c. suscito 336 a. In Pulverem redigo 380 a.
Pulvereum volutabrum 335 c.
Pulveris excitatio 336 a. expers ib.
Pulverulenta via 335 c.
Pulverulentus 336 c. 484 a.
Pulvinar 300 b. 312 a.
Pulvini 195 a.
Pulvinus. § Cautes scrupulosa sub aquis 636 c.
Pulvis 335 c. 380 a. excitatus 335 c. 484 a. 580 b. 625 b.
Pumex 318 a.
Pumice defrico 318 a.
Pumicosus ib.
Pumilio 433 b. 525 b.
Pumilionis formam habens 433 b.
Puncta in orrhopygio habens 615 c.
Punctio 308 a. 446 b.
Punctis distinctus 308 a. 615 b. albis distinctus 615 c. distinguo 615 b. distinguo circumcirca 615 c. variatus ib.
Puncto noto ib. § Temporis 306 a.
Punctum. § Punctionis opus 308 a. 446 b. 615 b. § Minima lineæ pars apud mathematicos 585 b. 615 b. In Punctum desino 615 b. Momentum 256 b. temporis quo res aliqua agi debet 38 b.
Punctus (a.) 408 a. 446 b. 615 b. non ib.
Punctus, ûs 446 b.
Pungendi vim habens 537 a.
Pungendo penetro 446 c.
Pungens 308 a. 446 c.
Pungo 266 a. 267 c. 307 c. 308 a. 326 b. 446 b. 590 c. 615 b. 633 b. 734 c. subitus 446 c. 615 c.
Pungor 307 c. 446 c. 633 b.
Punica malus 577 a. 587. rosacia 577 b.
Punicea crura habens 591 c.
Puniceæ tapetes 705 a.
Puniceo colore inficio ib.
Puniceum rostrum habens 578 a. Ad Puniceum colorem vergo 705 a.
Puniceus 587 b. 705 a. amictus 705 a. aspectu 688 c. pannus 705 a.
Punici mali grana 329 b.
Punicum malum 577 a. 587 b.
Punicus 579 c.
Puniens crudeli supplicio 545 c.
Punio 164 b. 212 c. 217 c. 329 c. 476 c. 545 c. 657 b. 658 c. 659 a. antè 330 a. prior 476 c. simul 330 a. vicissim ib. 476 c. 659 a.
Punior 329 c. 476 b. 659 a.
Punire 620 c. oblitus 545 c.
Punitio 164 b. 329 c. 592 c. 620 c. 658 c.
Punitor 329 c. 476 b. 659 b.
Punitorius 329 c.
Punitus multùm 659 b. vicissim ibid.
Punxerit probus ne spina quidem 58 a.
Pupa. § Puella 132 c. 338 c. 339 a. § Imaguncula pueri vel puellæ 339 a. cerea 531 c.
Pupas fingens ib.
Pupilla 132 a. 339 a. 679 c.
Pupillaris 483 a.
Pupillas igneas habens 133 a. mellitas habens, id est, dulcis aspectu ib. non habens ib. pulchras habens ib.
Pupillis intentis intueor 339 b.
Pupillorum curam gero 483 a. curator ib.
Pupillus ib.
à Puppi 559 a.
Puppim duplicem habens ib. pellere 330 c. pulchram habens 559 a. utrinque habens ib. Ad Puppim pertinens ib.
Puppis 559 a.
Puppis interior pars 631 b. summa pars 703 a.
Pupugisti animum vehementer objurgatione tuâ 273 b.
Pura mors 288 c.
Puræ à rebus venereis 6 c.
Puro carens 563 a. fluens 573 a. mano ib.
Purè. § Mundè, nitidè 26 c. 288 c. gero me ib. castè, sanctè 6 c. 9 c. 288 c. § Sincerè 288 c. 308 c. 315 b. 349 b. 441 c. § Merè 309 b.
Purgamenta 624 c. detersione detracta 739 c. ventris 391 a.
ex Purgamentis coacervatur fimus 624 c.
Purgamentum 265 c. 288 c. 289 a. 358 c. 391 a. 578 c. 607 a. 739 c. argenti 98 c. fœtens 316 b.
Purgandi vim habens 288 c.
Purgans igni 564 c.
Purgante medicamento utor 607 b.
Purgatio 275 a. 288 c. 289 a. 578 b. immodica 275 a. 289 a. ipsamet 289 a. § Menstrua 179 c. § Excusatio 620 a.
Purgativus 288 c. 289 a.
Purgator 288 c.
Purgatoria medicamenta 203 c.
Purgatorius 288 c.
Purgatrix 704 c.
Purgatu difficilis 289 c. facilis ib.
Purgatus nimiùm 275 a. non 288 c.
Purgo 288 b. 289 a. 338 c. 391 a. 578 b. 599 a. 704 c. ante 289 a. circumquaque ib. faciem 474 b. igne 564 c. immodicè 289 a. inferiores per partes ib. leviter ib. scopis 380 a. simul 289 a. § Excuso 164 b.
Purgor 288 b. 283 c. 391 a. 578 b. 399 a. scopis 379 c.
Purificatio 5 b. 7 a. 9 b. 288 c.
Purificatus 7 a.
Purifico ib. 271 a. 288 c. 391 a.

543 b. 704 c. antè 705 a. circumcircà 289 a. priùs 7 a.
Purificor ib.
Puris fluxus 573 a. universi collectio 563 a.
Purissimus 7 a. 9 c.
Puritas 288 c. 349 b. § Castitas, innocentia, sanctimonia 6 c. 9 b. 288 c. § Sinceritas 309 a. 349 b.
Puro et nitido sermone uti 288 c.
Purpura 296 a. 327 a. 542 c. 549 c. parva 549 c.
Purpurâ indutus ib. non amictus ibid.
Purpuræ liquore tingens vestes 705 b. marinæ colorem imitans 549 c. venditor 566 c.
Purpuram attextam habens 205 b. in extremitate vel summitate habens 549 c. Ad Purpuram accedens ib. In Purpuram vergens ib.
Purpuralis ib.
Purpuraria officina 567 a.
Purpurarius 549 c.
Purpuras vendens 567 c. venor 549 c.
Purpurasco 705 a.
Purpuratus 196 a.
Purpurea vestis 205 b. 440 b. 549 c. 705 a.
Purpureæ vestes 294 c. 705 a. ungulæ 592 a.
Purpurei tapetes 705 a.
Purpureo cingulo circundatus 238 c. colore imbutus 549 c. 705 a. Inficio 705 a. nigrico 549 c. perfundo 296 a. 549 c. rubeo 549 c. tingo 577 b.
Purpureum florem habens 63 c. limbum gestans 682 a.
Purpureus 56 a. 203 b. 486 c. 549 c, 577 a. aliquantum 549 c. color 63 c. totus 549 c.
Purpurissens 205 b.
Purpurissum 183 c.
Purpuro 549 c. aliquantum ib.
Purulentum reddo 563 b.
Purulentus 563 a. 579 c.
Purum reddo 6 c. vinum 308 c.
Purus 260 b. 288 c. 349 b. 361 a. 671 b. 685 c. 704 c. aëris modo 24 a. à sordibus 526 a. sum 288 c. § Castus, sanctus, innocens 5 b. 6 c. 9 c. 288 c. 531 c. 704 c. à cæde 6 c. mente 288 c. à nuptiis 6 a. omnino 5 b. 7 a. 9 c. sum 9 c. sum ab hac vel illa re 6 c. vivo ib. § Impermixtus, integer, sincerus 70 c. 90 c. 143 b. 288 c. 308 c. 309 b. 314 a. 315 b. 339 c. 349 a. 441 c.
Pus 563 a. effundo 573 a. excreo 563 b. extrahens seu educens 194 c. movendi vim habens 563 b. movens 544 b. moveo ib. 563 a. spuens 563 b.
Pusillanimis 264 c. 265 b. 709 a. 742 c.
Pusillanimitas 265 b. 742 c.
Pusillo animo præditus ib. sum ibid.
Pusillum 485 c.
Pusillus 422 a. 422 c. 656 b.
Pustula 267 c. 314 b. 704 a. 713 b. nocturna 446 b. panis ustulati 703 b.
Pustulæ similis 704 b.
Pustulæ 27 a. 64 a. 742 a. ardentes et fervidæ 236 b. quæ pani nimium cocto deraduntur 86 c.
Pustularis 704 b.
Pustularum eruptio 64 a. 704 b.
Pustulas non habens 704 b. In pustulas erumpo ib.
Pustulatum argentum 311 b.
Pustulis non infestatus 742 b. scatens 64 a.
Pustulosus 704 b.
Putamen 295 b. 382 a. detraho 382 a. durum habens 153 a. molle habens ib. ovi 382 b.
Putamine tectus 382 b.
Putaminis detractio ib.
Putaminosus 295 b.
Putari. § Existimari 168 c. 442 a.
Putata vitis 31 b. non 645 a.
non Putatæ vites 380 a.
Putatio 319 a.
Putator ib. 642 c.
Putatoria falx 319 a.
Putatorium instrumentum 642 c.
Putatorius 643 a.
Putatus qui est primus 644 c. serò ibid.
Putealis 707 c.
Puteanus ib.
Putearius 483 a.
Putei haustor 67 b. in modum profundus 707 c.
Puteolus ib.
Puteorum fossor 483 a.
Puteum fodio ib.
Puteus 707 c.
Puto vites 319 a. § Arbitror, existimo 68 b. 168 c. 195 b. 368 b. 442 a. 457 b. 505 c.
Putredine consumo 586 b. vitiatus ibid.
Putredinem quod contraxit in superficie tantùm 586 b.
Putredo 215 b. 563 a. 586 b.
Putrefaciendi vim habens 544 b.
Putrefaciens ib.
Putrefacio 562 c. 563 a. 586 b. 626 c. circumquaque 586 c. penitus 586 b.
Putrefactio ib.
Putrefactus non ib. sum ib.
Putrefieri qui nequit ib.
Putrefio 563 a. 586 b. 704 b.
Putreo 219 b. 586 b.
Putrescendi facilitas 586 b.
Putrescens 523 c. 670 a. facilè 586 b.
Putrescentia ulcera ib.
Putrescere dicuntur cibi repositi 234 a. quod leviter cœpit 586 b.
Putresco 563 a. 586 b. 704 b. carnium modo 586 c. madore nimio 428 b.
Putrida ulcera 586 b.
Putridum oleo ib.
Putridus 575 b. 579 c. 586 b. multùm 586 c. in superficie ib. vetustate 586 b.
Putris 215 b. 586 b. ex parte 586 c. ex parte dimidia ib. ex uligine nimiâ 428 b.
PYRA, æ 565 a.
Pyramides 564 b.
Pyrites lapis 564 c.
Pyrrhichicam salto 565 a.
Pyrrhichicus pes ib.
Pythia 563 a.
Pythico oraculo editus vel comprobatus 733 a.
Pythicus 563 a. vates 399 b.
Pythius Apollo 563 a.
Python ib.
Pythonicus ib.
Pyxis 563 c. 588 b. medicamentaria 357 a. parva 563 c.

Q.

QUA de causâ 485 a. 487 a. parte 484 c. ratione 469 b. 484 c. 568 b. Si Quâ ratione 484 c.
Quâ 469 b. 484 c.
Quacunque 469 b.
Quadantenus 56 c. 469 b.
Quadra 526 a. geometrica 130 a.
Quadrabat hasta ejus manui 82 a.
Quadragenarius 216 c. juvenis 26 c.
Quadragesimus 646 c.
Quadragies ib.
Quadraginta ib. cubitorum 524 c. millia 430 c. ulnarum 477 b.
Quadrangulus 141 c.
Quadrans. § Quarta pars 408 a.
Quadrans § Conveniens 82 c. non ib. 712 a. et ratio 377 c. et rotunda summa ib.
Quadrare 78 c.
Quadrat aptè in te 550 c.
Quadratio. § In Quadram formam redactio 141 c. § Convenientia 82 c.
Quadratum corpus habens 619 c.
Quadratus 141 c. aspectu 474 b.
Quadriennio recurrens 217 a.
Quadriennium 216 c. 463 a.
Quadrifariam 646 c.
Quadriforis 266 b.
Quadriga 276 c.
Quadrigæ 76 b. 95 c. 187 a.
Quadrigarius ib.
Quadrigeminos fœtus edunt 168 a.
Quadrigis qui vehitur 95 c.
Quadrijuges equos alo 666 b.
Quadrijugi currus 187 a.
Quadrijugis vel Quadrijugus 187 a. 236 a. 484 b. 579 a. currus 187 a. 276 c.
Quadrimus 197 b. 216 c.
Quadringentesimus 646 c.
Quadringenti ib.
Quadripartitus 407 c. ordo 609 c.
Quadriremis 208 b.
Quadro. § In Quadram formam redigo 141 c. § Convenio 71 c. 82 a. 83 a. 667 c. 695 c. non 82 c.
Quadrobolaris 450 c.
Quadrupedum more gradiens aut vivens 552 b.
Quadrupes 95 b. 552 b. 591 c. Quadrupes incedo 552 b.
Quadrupla portio 408 c.
Quadruplata phalanx 686 c.
Quadruplator 148 b. 293 b. 623 b.
Quadruplatorem 368 c.
Quadruplaturas factitantes 683 c.
Quadruplex 256 a. 253 a.
Quadruplicatio 646 c.
Quadruplici serie 610 b.
Quadrupliciter 646 c.
Quadruplico ib.
Quadruplo major seu amplior ib.
Quadruplus ib.
Quæ. § Fœm. sing. 484 b. 655 c. § Neutr. plur. 1 a. Quæ quum ita sint 487 a.
Quæcunque 485 b. offensio 672 b.
Quædam (neutr. plur.) 86 b.
Quælibet medicamenta 672 c.
Quænam? 485 c. 636 a.
Quæremus etiam alios 163 c.
Quærendo victum 237 b.
ad Quærendum comparatus 405 b.
Quærens ib. latebras ib. occasionem 157 c.
Quærere et investigare qui solet 163 c. ex eo volo 187 b. mores 508 b. rem, ut judices solent 257 b. victum 107 c. 202 c. 508 b. 510 b.
Quærimus de ea 510 a.
Quæro. § Indago, perquiro, vestigo 163 c. 167 a. 212 c. 257 b. 402 a. 405 a. 592 b. 660 b. 717 b. diligenter 402 b. insuper 164 a. § Acquiro, colligo, comparo 100 b. 572 b. 508 b. 510 b. 542 a. § Interrogo, percontor 286 b. 564 a. 636 b. addubitans 510 a. § Quæstionem habeo seu exerceo 237 b.
Quæror. § Acquiror 508 b.
Quæsitor 163 c. 167 a. 237 b. 402 b. 405 b.
Quæsitu difficilis 237 c.
Quæsitum 564 b.
Quæsitus. § Acquisitus 352 c.
Quæso te, ne nos deseras 272 c.
Quæstio. § Ipsa quærendi actio 237 b. § Quæsitum 213 b. 278 c. 564 b. agitata inter disceptandum 58 c. explicanda 100 c. infinita 650 b. juris 164 b. proposita 653 a. super aliqua re, de qua dubitatur 510 a. § Inquisitio criminis, tortura 60 a. 104 b. 214 c. 237 b. habetur de me 348 a. Ne Quæstio quidem hoc illi expressisset 60 a.
Quæstione habitâ 373 a. In Quæstione et disceptatione positus 100 c.
Quæstionem habeo 237 b. habere 214 c. moveo aliam 510 a. movere ib. proponere ib. propono 213 b. In Quæstionem venire 510 a.
Quæstiones crocodilinæ 149 b.
Quæstionis habendæ locus 104 c. 237 b.
Quæstiuncula 237 b.
Quæstor. § Qui quærit et comparat 237 b. 352 c. 510 a. ærarius 373 a. 508 b. 533 c. 632 b. qui erat Philippi 632 c. sum ib. Quum Quæstor administraret maritimam provinciam ib. § Quæsitor criminum 237 b.
Quæstores sumptuum in deos 361 b.
Quæstorius 352 c. 632 c.
Quæstuaria ars 352 c. negotiatio 734 a.
Quæstuariæ artis locus ib.
Quæstuarius 310 c.
Quæstui habens Deum et res divinas 298 c. habeo 311 a. 745 b. habere omnes res 298 b. res sacras 301 b.
Quæstum facere 201 c. 508 b. facere corpore 202 c. facere ex literarum studio 734 a. faciens corpore 288 b. faciens sordidum 310 c. facio 159 c. 311 a. 697 b. facio aliquâ in re 369 a. Ad Quæstum corpore faciendum prostituens uxorem 423 a. Ad Quæstum utor 509 a.
Quæstuosè 310 c.
Quæstuosus ib. 311 a. 508 b. 544 b. 545 a. multum 311 a. non ib.
Quæstura 632 c.
Quæstus 202 c. 301 b. 310 c. 508 a. 510 c. 734 a. meritorius 423 a. sordidus et turpis 310 c. ex quo percipi potest 734 b.
Quæstus facientes indignos homine ingenuo 202 c.
Quale tandem? 158 a.
non Qualem se esse dicat, sed qualis sit 655 c.
Quali navi advectus es? 459 a.
Qualia? ib.
Qualis. § Citra interrogat. 146 b. 243 c. 459 a. § Interrogativè 459 a. 655 c.
Qualiscunque 459 a.
Qualisnam 655 c.
Qualitas 459 a.
Qualitate afficior ib. præditus ib. certâ quadam præditus ib.
Qualitatem recipio ib.
Qualitates propriæ corporum 199 c.
Qualitatis expers 459 a.
Qualiter ib. 459 b.
Qualitercunque 459 b.
Qualus. § Canistrum 141 b. colum 242 b. 386 b. § Fiscella 330 b. § Quasillus 632 a.
Quàm. § Admirantis 568 b. 746 b. difficilè 568 b. graviter! ib. molesta res est! 746 c. § In comparatione 239 b. § Nisi 47 c. 239 a. 536 c. § Intensivum 484 c. 485 a. 487 a. 568 c. 746 c. brevissimo tempore 487 a. celerrimè 485 b. 568 c. celerrimè potuit 746 c. citissimè 198 b. fortissimè 485 c. longissimè 487 a. maximè ib. maximè fieri potuit 155 b. maximè possumus 484 c. maximè poterat 397 a. optime posset 484 c. plurimùm 535 a. plurimus 487 a. 535 a. scin' in quàm andas essem 568 c.
Quamdiu 188 a. 416 b. 484 b. 485 c. 747 a. tamdiu 199 a. 747 b.
Quamobrem? 65 b. 275 a. 498 a. 487 a. 655 c. § Quare, quocirca, itaque 47 b. 484 c. 485 a. 487 a. 747 c.
Quam primùm 158 a. 198 b. 485 c.
Quamvis. § Etiamsi, licet 177 a. 289 a. 517 a. 659 b.
Quânam de causâ? 656 a.
Quandiu. vide Quamdiu.
Quando? 246 a. 487 a. § Quum 219 b. 246 a. 486 c. Est quando 486 c. § Quandoquidem, quia 86 a. 198 c. 219 b. 246 b. 486 c.
Quandocunque 486 c.
Quandonam periit? 246 b.
Quandoque 484 c. 486 c.
Quandoquidem 198 a. 219 b. 409 c. 484 c. 486 c. 746 c.
Quanquam 47 c. 196 a. 289 a. 517 a. 659 b.
Quantæ ætatis? 243 c.
Quanti? 485 c. æstimatis ib. æstimatur 231 b. docet? 161 b. 485 c. est pretii 231 b.
Quantitas 243 b. 485 c. certa 485 c. syllabarum 736 a.
Quantitatis expers 485 c. ratione ib.
Quanto magis 485 b.
Quantulus 243 c. 485 c.
Quantum? 485 c. das ib.
Quantum 585 b. ad eum attinet 196 c. audivimus à senioribus 485 c. differunt ib. fieri potest 231 c. in eo fuit 485 b. in me est 242 c. 407 a. in te est 99 b. 407 a. plurimum 485 b. quis potest 410 b. satis est 415 a. In Quantum 485 a.
Quantumvis 196 a.
Quantus? 485 b.
Quantus 243 c. 485 c. et qualis ille evaserit 243 c. qualisque 485 b. § Quàm potens 243 c.
Quantuscunque 243 c. 485 c.
Quantuslibet 485 c.
Quantusvis ib.
Quapropter 196 c. 450 b. 484 c.
Quaquaversum 499 c.
Quare? 275 a. 484 c. 487 a. 655 c.
Quare 450 b. 484 c.
Quarta pars 408 a. noctis 711 b.
Quartanâ febre laboro 646 c.
Quartanus ib.
Quartus ib.
Quasi 746 b.
Quasillum 292 b. 359 b.
Quasillus 632 a.
Quassari qui potest 583 b.
Quassatio ib. 655 c.
Quassator 655 c. terræ 188 a. 728 c.
non Quassatus 583 c.
Quasso 318 c. 343 a. 497 b. 580 b. 662 a. undique 343 a. 630 c. § Metaph. 343 a.
Quassor 580 b. 583 b.
Quatenus 484 c. 485 a. 487 a. fieri licuit 155 b. Eatenus quatenus 747 b.
Quater 646 c.
Quatere caput 317 a. aures 497 a.
Quaternarius numerus 646 c.
Quaternas fissuras habens 449 a. furcas habens ib.
Quaternio 646 c.
Quati risu 115 c.
Quatio 188 a. 267 c. 317 a. 324 a. 343 a. 497 a. 583 b. 655 b. 674 b. 739 a. eandem 583 b. circumcirca 583 c. simul 343 b. 584 a. undiquaque 343 a. utrinque 583 c. 655 c. vehementer 580 a.
Quatior 497 a. 583 b. 630 c. horrore 343 a.
Quatriduanus 245 b. 646 c.
Quatuor 646 c. annos habens 487 c. aures habens ib. cameras habens 209 b. chordis instructus 731 b. columnas habens 622 c. conos habens 687 a. cubitorum 524 c. medicamentis constans 687 b. mensium 418 b. mensium spatium ib. metris constans 416 a. minarum 423 c. modis 646 c. obolis valens 450 c. ordinibus constans 610 b. phalanges 686 c. syllabas habens 368 b. temones habens 579 a. tribus habens 712 a. versibus constans 610 a. ulnarum 477 c. Per Qua-

tuor ordines 610 b. Viginti quatuor 647 a.
Quatuordecim 150 b. 646 b.
Quemadmodum 459 a. 487 a. 746 c.
Quercus 173 b.
Quercûs medulla 173 c.
Quercus excavatæ et hiantes 580 a.
Quercuum amputator 644 b.
Querela 8 a. 36 a. 111 a. 293 b. 408 b. 411 c.
Querelam ad amicum defero 8 c. Sine Querela 411 c.
Queribundè gannio 325 c.
Querimonia 8 a. 411 c.
Querna sylva 173 b.
Quernus ib.
Queror 8 a. 293 b. 408 b. lamentabili voce 317 c. 501 a. passim 318 a. vicissim 411 c.
Querula incusatio sortis suæ 408 b. et flebili voce loquor 442 c.
Querulè 293 b. 453 c.
Querulus 2 c. 36 a. 293 b. 318 a. 408 b. 411 c. 453 c. animus 435 b. non 411 c. sum 293 b.
Questus, ûs 411 c.
Qui 158 b. 450 b. 484 b. 485 b. 636 a.
Qui 484 c. 568 b. fieri potest istud? 568 b. fieri potest ut, &c. 420 b. tandem 158 a.
Quia 86 a. 196 c. 450 b. 485 a. 487 a.
Quibus 484 b.
Quibuscunque ib.
Quicquid acciderit 416 b.
Quicunque 459 b. 485 b. 656 a.
Quid 655 c. ergo? 147 b. est cur 487 a. est quod? ib. igitur? 158 a. ai? 568 b. rei agis? 734 a. sibi vult? 174 a. tum postea? 188 b.
ad Quid? 655 c.
Quidam 149 b. 656 a.
Quidam. § Nonnulli 197 a. 215 c. certi dii 215 c.
Quiddam 656 a.
Quidem 122 c. 239 a. 258 c. 411 c. 412 a. 488 c. 659 b. certè 412 a. certè quidem ib. 418 a. 488 c. Ego Quidem 122 c. Et Quidem 283 a. Ne Quidem 487 b. dictu Quidem fas est 416 b. nominaretur Quidem 59 b. terra Quidem 72 a. unus Quidem 181 b. si Quidem 416 b. Ut Quidem 446 c.
Quiditas 655 c.
Quidnam? 487 a. 655 c.
Quies 189 c. 229 a. 247 a. 265 c. 278 c. 287 c. 394 b. 503 a. 534 a. 669 b. 719 c. ab hujusmodi rebus 168 b. pacis 274 c. § Somnus 247 c. 503 a.
Quiesce 247 c.
Quiescere 12 b. 247 c. facio 247 a. § Dormire 218 b. § Nihil movere aut tentare 738 a.
Quiescet mox 247 c.
non Quiescit 668 c.
Quiesco 193 c. 247 c. 265 c. 271 b. 278 b. 503 a. 669 b. alternis 503 b. nec apud inferos à laboribus 218 b. simul 503 b. § Nihil moveo, aut tumultuari desino 247 c. § Morior 503 a. § Sileo, taceo 247 c. 363 b.
Quieta vita 247 c.
Quietè 189 c. 242 c. 247 c. 260 c. 669 b. contineas te 247 a.
per Quietem 466 a. 680 b.
Quieti indulgeo 630 c.
Quietior 247 c.
Quietis amans 247 c. amore teneor ib. conciliatrix 189 c. locus 503 a.
Quietissimus 247 c.
Quietiùs 247 a.
Quietum esse 12 b. 92 c.
Quietus 92 c. 189 c. 217 b. 242 c. 247 c. 260 c. 278 c. 544 a. 633 b. 669 b. omni ex parte 189 c. sto 669 b. sum 248 a.
Quilibet 459 a. 499 c. 636 a. 678 b.
Quin 416 b. 487 a. etiam 47 b. 215 c. 216 a. 289 a. 418 a. imo 47 b. Nemo est, Quin, &c. 176 c. Non obieritis urbes Israëlis, Quin venerit Filius hominis 747 a.
Quinarium per numerum numero 516 a.
Quinarius ib. numerus ib.
Quincuncem in ordinem positus circumcirca 610 a.
Quinos per digitos numero 516 b.
Quinquagenarius 216 c.
Quinquagesimam colligo 373 b.
cum Quinquagesimo fundens 727 a.
Quinquagesimus 516 b.
Quinquaginta ib. annorum fœdera 216 c. capita habens 300 a. militum præfectus 516 b. millia 430 c. talenta 632 a. talenta ponderans 631 c. ulnarum 477 b.
Quinque 516 a. æris nummi 721 a. chordas habens 729 a. cohortes 389 c. cubitorum 524 c. dies durans 255 b. fistulas habens 624 c. folia habens 712 c. foramina habens 624 c. lapidibus constans 386 a. medicamentis constans 687 b. mensium 418 b. militum numerus 516 b. minarum 423 c. oboli 430 c. ordinibus constans 610 b. partes habens 407 c. 408 b. ramos habens 454 a. schœnos longus 630 b. sonos reddens 717 b. talenta æquans 632 a. torus conjugales experta 379 a. versibus constans 610 b. ulnarum 477 b. voces reddens 717 b. voluminum liber 647 c.
Quinquefariam 516 b.
Quinquefidum vere 450 c.
Quinquefolium 712 c.
Quinquefolius 521 a.
Quinquennalis 216 c.
Quinquennio ib.
Quinquennis ib.
Quinquennium 516 b.
Quinquepartito 407 c.
Quinquepartitus ib.
Quinqueremis 208 b.
Quinquertio. § Quinquertii victor 334 c.
Quinquertium 21 a. 334 c.
Quinquies 516 a. tantus 516 b. victus 662 c.
Quinta pars 408 a. 516 b.
Quintam partem persolvo 516 b.
Quintana febris ib.
Quintanus ib.
Quintarius 408 b. alter ib.
Quintuplex 516 b.
Quintuplicatus ib.
Quintuplo major ib. majorem facio ib.
Quintuplus ib.
Quintus ib.
Quippe 86 a. 459 a. 488 c. quod 86 a.
Quippiam 656 a.
Quiritari 218 c.
Quiritatio 629 c.
Quiritor 375 b. 401 a. 550 b. 629 c.
Quis 459 a. 484 b. 655 c. Nescio quis 149 b. Si quis 656 a.
Quisnam 72 a. 656 a.
Quispiam 149 b. 656 a. alius 50 b.
Quisque 189 a. Digressi sunt in suam Quisque civitatem 303 a. Iverunt domum Quisque suam 189 a.
Quisquiliæ 580 a. 598 a. 684 c. 706 b. aridæ 706 b.
Quisquilias lego 373 a.
Quisquis 656 a.
Quivis 499 b. 672 b.
Quo facto 196 c. pacto 484 c. 568 b. Ex Quo 198 a. Si Quo modo 484 c.
Quo magis ib. minus ib. § Ut 491 c. § In quem locum? 275 a. 469 b. 484 c. 485 c. conferam me? 484 c. confugiam? ib. convertam me? 306 c. lascivim? 484 c. malorum 484 b. pedes ducebat, ibat 3 a. tendo 485 a. terrarum 484 c.
Quoad 416 b. 491 c. 557 a. 747 a. ejus fieri potest 155 b. fuerit 222 a. venerunt 416 b. vivat quis 416 a.
Quocirca 484 c.
Quocunque 56 c. 189 a. 469 b. 484 c.
Quocunque modo 459 b. 568 c.
Quod 484 a. 655 c. dici solet 158 a. quidem ad me pertinet 179 a.
Quòd 181 b. 485 a. 487 a. 746 c. si 289 a. verò 487 a. Eò Quòd 484 c. 485 a. 487 a. Itaque Quòd 487 a. Non Quòd ib. Propterea Quòd 484 c. 485 a. 487 a. Quid est Quòd? 487 a.
Quodammodo 56 c. 484 a. 568 c.
Quoddam 656 a.
Quodnam ib.
Quolibet modo 672 b.
Quominus 416 b.
Quomodo 459 c. 469 b. 484 c. 485 a. 487 a. 568 c. vis, fac 568 c. Quomodo succurram non habeo ib.
Quomodocunque 469 b. 568 c.
Quonam modo? 484 a. tandem modo? 568 c.
Quonam? 484 c.
Quondam 495 c.
Quoniam 196 c. 198 a. 409 c. 450 b. 483 a. 486 c. 498 a.
Quopiam aliò 50 c.
tertio Quoque die 160 b. mense 498 a.
Quoque 158 a. 488 c.
Quoquo modo 56 c. 499 b.
Quoquo versum 189 a. 499 b.
Quorsum? § Ad quid? 558 c.
Quorum 484 c.
Quorumcunque ib.
Quot? 485 b. diebus? 245 b. 485 c. in locis 485 c. modis ib.
Quotæ partis 408 b.
Quotannis 39 c. 197 a. 216 a. 303 a. recurrere 216 b.
Quotcunque 485 c. modis ib.
Quotidiana consuetudo cum aliquo 245 b. febris 245 a.
Quotidianus 245 b. victus 199 a.
Quotidie 189 c. 244 c. 245 c.
Quoties 485 c.
Quotiescunque ib.
Quotlibet 485 c.
Quotnam modis? ib.
Quoto die ib.
Quotquot 485 b.
Quotuplex 485 c.
Quotus 459 a. 485 c.
Quotuscunque 485 c.
Quotuslibet ib.
Quovis 499 b.
Quousque 416 a. 484 b. 485 c. 747 a.
Quum. § Postquam, quando 198 a. 219 a. 246 b. 486 c. 747 a. advesperasceret 246 b. vidissent 198 b. § Quandoquidem 484 c. 486 c. Quæ quum ita sint 487 a.
Quum primum 198 b. 746 c.

R.

RABIDA 391 c.
Rabidus ib.
Rabie agitor 392 a. concitatus sum ib. percitus sum 52 b.
ad Rabiem agens 391 c. In Rabiem actus furo ib. ago 392 a. agor ib.
Rabies 391 c. 705 b. furens 267 b.
Rabiosa 391 c.
Rabiosus ib.
Rabula 7 b. 130 c. 573 b.
Racematio 712 c.
Racemationem facio ib.
Racemi in modum 112 c.
Racemiger 608 b.
Racemo 292 b.
Racemus 112 c. 712 c.
Racemosus 112 c.
Racemulus 712 c.
Racemus 608 b. relictus post vindemiam 712 c.
Radendi vim habens 448 c.
Radendo complano 739 b. detergeo ib. deterens ib. non perfrictus 448 c. non politus 449 a. penetro 739 c.
ad Radendum idoneus 448 c.
Radens hastas 449 a. utraque parte ib.
Radere leonem, id est, rem difficilem aggredi 448 c.
Radi qui potest ib.
Radiare 102 a.
Radiatus 42 a.
Radicamentum 575 c.
Radicarius ib.
Radicatio ib.
Radicatus bene ib. bene sum ib. per se 554 c.
Radice carens 575 c. exuberans ib. proveniens 715 c. A Radice foliatus 712 c. Cum Radice ipsâ 575 c. 576 a. totâ ib.
Radicem capitatam habens 575 a. crassam habens ib. effodiens 482 c. effodio ib. emittens 715 c. emitto ib. multiplicem habens 575 c. rectam habens ib. in summitate habens ib. unicam habens 576 a.
Radices montium 504 c. unguium 468 b.
Radices ago 102 c. 575 c. 715 c. colligo 373 a. excindo 644 c. habens altè infixas 575 c. breves ib. crebras 576 a. densas ib. expansas ib. extensas ib. imbecillas 575 c. longas ib. multas 576 a. profundas 575 c. per superficiem tantùm terræ sparsas ib.
Radici similis ib. subjectus 576 a.
Radicibus actis affigo ib. exubero 575 c. firmo, fulcio vel stabilio ib. infixis nitor ib. vescens 683 b. sub radicibus montis 505 a.
Radicis aliquid habens 576 a. profunditas 575 c.
Radicitus 135 b. 188 c. 575 c. 576 a. adhæreo 575 c. evelli 253 a. evello 575 c.
Radico ib.
Radicor ib.
Radicula. § Parva radix ib. § Herba lanaria 622 c.
Radiculâ purgo ib.
Radicum brevitas 575 c. capillamentum ib. collector 373 b. excisio 644 c. excisor ib. fibræ 574 c. longitudo 575 c. multitudo 576 a. secundarum tempus 644 c. venditor 557 c. Ad Radicum excisionem pertinens 644 c.
Radii rotarum 326 b.
Radio calco fila 311 a. pulso 346 b.
Radiorum in formam 42 a.
Radios ejaculans 102 a. jacio ib. pulchros habens 42 a. § Textorios conficiens 543 b.
Radius solis 42 a. fulminis ib. § Textorius 311 a. § Rotæ 326 c. § Hostorium 402 a. § Os cubiti 311 a.
Radix 575 c. dulcis ib. montis 480 c. 505 b. 550 c. unguis 468 a.
Rado 306 a. 325 c. 387 c. 448 c. 615 c. 739 b. 741 a. circumquaque 448 c. insuper 326 a. intus 448 c. me ib. novaculâ ib. novaculâ leviter 449 b. novaculâ in orbem ib. Scythico more 598 b. subtus 449 b. in superficie 449 a. 739 c. unguibus 58 a.
Rador 448 b. 739 b. novaculâ 448 c. Scythico more 598 b.
Radula 325 b. 326 a. 387 a. 387 c. 448 c. 739 b.
Ramalia 319 a.
Ramenta tenuissima 91 c.
Ramentum 287 b. 302 b. 325 b. 407 a. 448 b. 449 a. 576 b. 616 a. detergendo detractum 670 a. destringendo et detergendo detractum 736 b.
Ramex 313 c. aquosus ib. callosus ib. carnosus ib. inguinalis ib. varicosus ib. ventosus ib.
Rami 574 b. majores et umbrosiores 672 a. tenelli 596 b. § Fluminum 309 b.
Ramice aquoso laborantes 313 c.
Ramicosus ib.
Ramorum gestatio 697 b.
Ramos paucos habens 454 a. pulchros habens 478 b. In Ramos duos findi 454 a. duos qui spargitur ib. multos dispersus ib. quinos qui dispergitur ib. tres dividens ib.
Ramosam in materiam converti 453 c.
Ramosus 211 a. 319 a. 453 c. non 453 c.
Ramulis carens 325 b.
Ramulos amputo ib. multos habens ib.
Ramulum unicum habens ib.
Ramulus 109 a. 250 c. 319 a. 325 a. 569 a. adnascens ramis majoribus 714 b. tenellus 427 b.
Ramus 193 c. 211 a. 319 a. 340 a. 453 c. 492 a. 568 c. 569 a. grandis 41 a. Martis 453 c. novellus 427 b. olivæ 249 c.
Ramusculus 480 c.
Rana 105 c.
Ranæ in morem nato ib.
Ranæ virides 363 b.
Rancesco 631 c.
Rancidus 233 c. 586 b. 631 c. fio 631 c.
Rancor ib.
Ranunculus 105 c.
Rapa 234 a. 622 a.
Rapacissimus 226 c.
Rapaciter 77 a.
Rapax 77 a. 371 a.
Rapere 12 b. ad necem 199 a. ad tribunal 12 b. impetu 694 b. in jus 212 b.
Raphani in modum 570 b. intrusio in podicem ib.
Raphano in anum immisso cruciari ibid.
Raphanus 570 b. 686 c.
Rapi ad mortem 12 c. impetu 692 c.
Rapida aqua 117 a. fuga 206 b.
Rapidè 363 c. feror 572 c.
Rapido cursu ferri 521 a. cursu qui fertur 521 b. impetu 577 c. motu viam carpens 306 c.
Rapidus 343 c. cursus 206 b.
Rapiendi peritus 77 a.
Rapina ib.
Rapinis infestare et compilare 175 b.
Rapio 77 a. 207 c. 692 c. 695 a. 696 a. ad pœnam 77 b. ad supplicium aut judicem 13 b. simul 77 b. sursum ib. violenter 194 c.
Rapior 77 b. 207 c. ad pœnam 77 b. ad supplicium 13 b. huc illuc 625 a. sursum 77 b. transversus 695 a. 694 b. 695 a.
qui Rapitur à fluvio 698 a.
Raptim 77 a. 260 b.
Raptitius 77 c.
Rapto (v.) 579 a.
Rapto quæsitus 77 a. vivunt 379 a. E rapto vivens 107 c. Ex rapto vivens gens 379 b. vivo ib.
Raptor 77 a.
Raptrix ib.
Raptus (a) ib. repentè aut subito 77 b. sursum ib.
Raptus, ûs 77 a. sublimis ad deos 77 b.
Rapulum 622 a.
Rapum 621 c. 622 c.
Rara folia habens 712 c. 713 a.
Raram barbam habens 366 b. carnem habens 581 b.
Raras columnas habens 682 b.
Rarè 72 c. seminatus 604 b. seminor ib.

Rarefaciendi vim habens 72 c.
Rarefacio 72 c. 399 a.
Rarefactio ib.
Rarefactu difficiles aquæ 399 a.
Rarescere ib.
Raris intervallis 72 c.
Raritas. § Laxitas ib. 399 a. § Penuria 602 a.
Raritudo terræ 72 c.
Rariùs 192 a.
Rarò 399 a. 401 b. 503 a. 602 a. pariens 654 c.
Raros capillos habens 738 c. pilos habens 740 b.
Rarus. § Laxus, non densus 72 b. 382 a. 398 c. 602 a. 738 c. § Infrequens, cujus penuria est 602 a. palma 72 b.
Rasio 730 a.
Rasor 448 c.
Rastro quæ corraduntur 624 c.
Rasura 448 b. 739 b. per novaculam 448 c.
Rasurâ qui opus habet ib.
Rasus 325 c. 387 c. 448 c. 738 b. bene 449 a. circumquaque 306 a. ad cutem 449 b. iterum 449 a. non 730 c.
Rata fides 359 a. spes ib. pro ratâ parte 407 a.
Rate abiegnâ 577 b.
Ratio. § Mens 374 c. 377 b. dictat 30 a. § Causa 33 b. 442 c. fallax 378 b. cujus reddi non potest 375 a. § Cura 454 b. habenda est mediocritatis 618 a. § Conditio 651 a. nostra aliter comparata est 179 a. victûs 282 a. § Modus, via 451 b. 452 a. 507 b. 648 b. docendi ac discendi 452 b. efficiendi aliquid 496 a. 508 a. loquendi 452 b. pecuniæ comparandæ 508 a. § Supputatio 377 c. bene inita 378 b. bene subducta ib. par et æqualis 377 c. putata et perfecta 288 c. quadrans 377 c.
Ratiocinans rectè 378 b. non rectè 378 c.
Ratiocinatio 367 a. 374 a. 378 a. falsa 378 b. sine ratiocinatione 378 c.
Ratiocinationibus fallacibus decipiendi peritus 378 b.
Ratiocinativa via 378 a.
Ratiocinativus 378 a. status 378 c.
Ratiocinator 377 c. 741 b. fallax 378 b.
Ratiocinatorius 378 a.
Ratiocinatu difficilis ib.
Ratiociniorum præfecti ib.
Ratiocinium 377 c.
Ratiocinor 15 c. 213 b. 372 c. 378 b. 452 b. 714 a. rectè 378 b.
Rationabilis 377 c.
Rationalis ib.
Ratione carens res 378 a. præditum esse 732 a. præditus 377 b. præditus sum 708 c. A Ratione aberro 377 c. reddendâ immunitas 218 a. Aliâ Ratione 50 b. 215 b. Aliquâ Ratione 469 b. Certâ Ratione 578 a. non sine certâ Ratione 437 c. Cum Ratione 377 b. fit, seu, non abs re 374 c. Eâ Ratione 450 b. 484 c. 491 a. Hac Ratione 188 c. 451 a. Illâ Ratione 189 b. Nullâ sui habitâ Ratione 443 a. Quâ Ratione 469 b. 481 c. 485 a. 568 b. Quâ maximè Ratione fieri poterit 485 c. Si quâ Ratione 484 c. Sine Ratione seu Rationis usu 377 c.
Rationem allegans hanc 225 a. exigere 34 c. habentes nullam injuriarum præteritarum 378 c. habeo 196 a. 378 b. 454 b. 658 b. habeo alicujus 44 a. 109 c. habeo mei 225 a. habeo mei nullam 443 a. non habeo alicujus 377 c. habere alicujus 378 a. habere alicujus rei 109 b. habuit hanc, ut absolveret 35 b. ineo, id est, computo 377 b. 378 a. ineo cum aliquo 378 a. reddens 374 c. reddere 217 c. 374 c. reddo ib. reposcere vitæ anteactæ 217 c. reposcor administrati et gesti honoris 217 c. subduco 101 a. 377 b.
Rationes argentariorum et similium hominum 136 a. conferre cum servis 33 a. confico non calculis 377 b. reddo 378 a. referebat quotannis ib. refero 693 b. refero ad ærarium 693 c. A quo Rationes non petuntur 378 b. In Rationes et calendarium referor 137 a.
Rationi consentaneum 185 a. consentaneum est 374 c. non consentaneum 377 c. secus quàm consentaneum est 378 a. consentaneus ib. non consentaneus ib. § Reddendæ obnoxius 218 a. reddendæ non obnoxius ib.
Rationibus fallacibus capi qui potest 378 b. falsis decipior ib.
Rationis carentia 377 c. compos non sum ib. expers ib. inopia 378 a. plusculum habere videtur 178 a. § Redditio 378 a. reposcendæ actio 217 c. reposcendæ peritus ib.
Rationum codex 378 a. subductio 378 b.
Ratiuncula 129 c.
Ratum facio 177 c. 336 b. habeo 359 a. haberi ib.
Ratus. § Autoritatem habens ib.
Raucedo 115 b.
Raucesco ib.
Raucitas 78 b. 115 b.
Raucumcreperúmque sonum edens 311 b. creperumque sonum edo ib. et creperum quid sonare facio ib.
Raucus 78 b. 115 b.
RE divinâ non peractâ abiit 267 b. infectâ 561 a. ipsâ 734 b. Ab Re 183 b. est ib. Abs re 164 a. 231 b. 402 c. non abs Re 50 b. 592 a. E Re nata 673 a. In Re gerendâ 202 c. præsenti consilium capio 629 c.
Reaccendo 577 a.
Reædificatio 456 a. 594 a.
Reædifico 151 b. 354 b. 456 c. 478 b. 594 a.
Realis 553 b.
Reatus 19 a. 664 b.
Rebellio 246 b. 280 a.
Reboo 319 a. 429 c.
Recalcitro 370 b.
Recalefacio 255 b.
Recalesco ib.
Recalvus 60 c.
Recantatio 22 b.
Recedens 663 b.
Recedere à proposito 351 a. facio 738 b.
Recedo 174 c. 213 a. 281 a. 696 a. 717 c. 718 a. 737 b. celeriter 379 c. è 737 b. introrsus ib. sensim 718 a. 737 b. 738 a.
Recens 29 a. 140 b. 437 c. 559 a. 633 c. 690 c. 729 c. memoria 140 b. scriptum 437 b.
Recens 140 b. 273 a. 437 b. 589 a. 690 c. absolutus 641 c. acceptus 39 b. 256 c. adesus 112 a. qui advenit 213 a. apertus 569 b. arcus 338 a. 645 a. celebratus choreis 731 c. coagmentatus 523 a. coagulatus ib. 667 a. collectus 373 a. combustus 291 a. compactus 522 c. 523 a. conditus 354 b. constitutus 285 b. crematus 291 a. decerptus 173 a. dilaniatus 602 a. editus partu 390 a. qui effluxit 575 a. elaboratus 205 a. excitatus 484 a. excoriatus 153 a. expressus 259 a. extructus 151 b. exsuscitatus 484 a. fabricatus 296 c. factus 205 a. 296 c. 647 b. formatus 675 a. fossus 482 c. 590 c. genitus 123 c. 126 a. illitus 44 c. immolatus 267 b. incisus 645 a. initiatus 642 b. institutus 285 b. qui interiit 700 c. inunctus 734 c. lotus 389 a. 539 a. lugens 514 c. mixtus 309 b. molitus 45 a. mortuus 259 c. 296 c. nati 78 b. natus 124 a. 126 a. 715 b. nexus 533 b. nupta 236 a. nutritus 665 c. 666 a. obortus pudor 250 a. occisus 626 b. 692 a. ortus 123 c. 106 a. 250 a. paratus 647 b. quæ peperit 654 c. peremptus 690 c. persuasus 506 b. pictus 138 b. plexus 553 b. rediit 78 b. scriptus 138 b. sculptus 132 b. sectus 644 c. temperatus 309 b. tritus 645 a. 670 c. vitiata puella 700 c. virescens 250 a. ustus 291 a. vulneratus 675 a.
Recensens 233 a.
Recenseo. § Enumero, lustro 75 b. 372 b. 378 a. 435 c. 455 c. 592 b. cum aliis 372 c. nominatim 466 c. unà 592 c. inter alios 372 c. § Commemoro, percurro 212 c. 424 c.
Recenseor 214 c. 372 b.
Recensere. § Dinumerare, lustrare 214 c. 455 c. exercitum 75 a.
Recensio 75 a. 337 a. 214 c. 372 c. civium 741 b. quæ fit lustrando et inspiciendo 592 b. In Recensione desiderari ib.
Recensiones 684 b.
Recensiti viri 592 b.
Recentem mœrorem habens 312 a.
Recenter 437 b. insculptus 721 b. interfectus 690 c. sculptus 721 b.
Recentiorum more 690 a.
Recenti partu editus 654 b.
Recepit in se omnia 155 a.
Recepta omnis terra in usum medicamenti 527 b.
Receptaculum 154 c. 155 a. 737 b.
Receptatio 155 a.
Receptio ib. 333 a. 366 b. 367 a. in ædes 456 b.
Receptor 155 a.
Receptorium ib.
Receptrix 156 a.
Receptu facilis 155 b.
Receptui cano 293 a. quod datur signum ib.
Receptum ac moribus comparatum 282 a. usu 442 a. est more 282 a.
Receptum difficilem facio 548 c. de aliquo 154 c.
Receptus mos 442 a. non 155 b.
Receptus, ûs 620 b. 737 b.
In Recessibus interioribus latens 431 c.
Recessim cedens 479 c.
Recessio 213 c. quæ oculis fit 737 c.
Recessor ib.
Recessus 175 a. 280 b. 311 c. 317 b. 431 c. 737 b. 738 a. cavus 387 c. 357 c. intimus 214 c.
Recessus profundos habens 618 c.
Recidere qui nequit 559 c.
Reciderunt res huc tandem 196 c.
Recido 461 b. 528 b. in morbum 444 c.
Recido 357 a. breviter 644 a.
Recipere ad sese 30 b. aliquem domo 154 c. crimen in se 35 c. 155 a. 293 b. in ædes 155 b. in se, id est, promittere se præstaturum 154 c. regnum 333 b. se, id est, retrocedere 282 c.
Recipiatur ut medicina 155 b.
Recipiendus 154 c. 155 a.
Recipiens mortuos 155 c. omnia ib.
Recipio. § Accipio rursus, recupero 332 c. 333 b. 352 c. 366 b. animum 231 b. § Capio, consequor, reperio 76 c. 223 b. 366 c. gratiam, id est, rependitur mihi gratia ib. § Admitto 154 b. 155 a. in amicitiam et societatem 154 b. in me eventum rei 177 b. in sinum 332 b. intrò 153 a. intus, vel in medium 197 b. 708 a. vicissim 333 b. unà 155 b. § Excipio, suscipio ib. 332 c. ad me 366 b. domum 456 b. hospitio 447 c. § Me 332 c. 333 b. me citàm 445 a. me intra vel intus 663 b. et subduco me in periculo 612 a. § Polliceor 155 c. 284 b. ad me vel in me 154 c. 155 c. me facturum 177 b.
Recipior. § Recuperor 367 a. § Domum 456 b.
qui Recipitur ægrè 155 b.
Recipiuntur acicè 456 b.
Reciproca fluenta habens 572 c.
Reciprocantes fluctus habens 577 c.
Reciprocare euripi modo 218 c.
Reciprocatio 297 b. 319 c. 337 a. 572 b. 620 a. 664 b. æstus 526 c. aquæ 573 a. luminis 369 c. quâ eadem persona agit et patitur 500 c.
Reciprocè 620 a.
Reciproci cursus fluctuum 88 c.
Reciproco 572 b. 620 a. 664 b.
Reciprocor 297 a. 620 a.
Reciprocum iter 452 b. mare 166 b.
Reciprocus 445 a. 500 c. 573 a. 650 c. 669 a. cursus ib. sonus 248 a. vertex 166 b.
Recisio 31 b. 643 c.
Recisus 642 c. breviter 644 a.
Recitare 41 b.
Recitatio 19 a. 41 b. 130 a.
Recitator 136 a. clamosus 501 c.
Recito 233 a. 372 b. memoriter 3 c. 616 a. orationem ad dandum specimen doctrinæ meæ 148 c.
Reclamans 281 a.
Reclamatio 110 c.
Reclamo 110 c. 111 a. 260 c. 269 c. 343 b. 548 b. interpositis testibus 401 a.
Reclinatio 323 a.
Reclinatus ib. 390 a. decumbens 323 c.
Reclino 322 c. 323 a. in dorsum 358 b. juxtà 323 c. me 323 a. sub 323 c.
Reclinor 323 a. sub 323 c.
Recoctus 227 c.
Recognitio 594 b. censûs 635 b. civium 741 b.
Recognitor 130 b.
Recognosco 130 c. 215 a. 372 c. 594 b. census 635 b.
Recolligendus animus est 259 c.
Recolligere animum 4 c. se ib. vires ib.
Recolligo 5 a. animum ib. fila dilapsa 419 b.
Recompensatio 585 b.
Reconciliandi vim habens 49 a.
Reconciliatio 48 c. 49 a. 78 c. 393 b. 612 a.
Reconciliator 49 a. 78 c.
Reconciliatu difficilis 49 a. 393 a. facilis 49 b.
Reconcilio 48 c. 49 a. 74 a. 393 b.
Reconcilior 48 c. 49 b.
Reconcinnatio 78 c.
Reconcinno ib. 370 a. 594 b.
non Recondendo 632 c.
Recondens nihil ib.
Recondentia cibos animalia 258 a.
Recondere animo 651 b. in crastinum 632 c.
Recondi qui solet 651 a. bene quod solet 258 b.
Recondita res 652 a.
Reconditorium 631 a.
Recondita asservatúque difficilis fructus 258 b.
Reconditum asservo 258 a. esse 304 c. occludo et obsero 632 c.
Reconditus bene ib. à longo tempore 633 c. non 632 c. nam 303 a.
Recondo 258 a. 320 c. 632 c. 650 c. 652 a. in 651 c. intro 632 c. in thesauro 258 b. veluti thesaurum 258 a.
Recoquo 227 c. 517 a.
Recorroboro 579 b.
Recordans non 443 b.
Recordari 196 a. 365 c. 698 c. facio 424 b.
Recordatio ib.
Recordatus ille hujus ib. paternorum institutorum ib. Non Recordatus se esse magnum 443 b.
si Recorderis præterita 424 c.
Recordor 424 b. 443 b.
Recorporo 349 a.
Recrementum 743 b.
Recreare 234 b. corpus 631 a.
Recreari ex animi deliquio 743 a.
Recreatio 352 c. 366 b. 503 a. 539 c. 743 a. animi 17 a.
Recreatorius 352 c. 366 b.
Recreatrix omnium vitis 252 c.
Recreatu difficilis 366 c.
Recrementum 401 c. 599 a. 713 a. metallorum ustorum 607 a.
Recreo 333 b. 352 c. 503 b. 563 b. 743 a. à morbo 627 a. me 539 c.
Recreor 239 c. 579 a. 693 b. à morbo 627 a. animo 338 b. ex morbo 333 b. 569 a.
Recrescens 23 c.
Recriminatio 8 a. 293 b.
Recriminationem habens ib.
Recriminatorius ib.
Recriminor 8 a. 16 a. 293 b.
Recta affectio 478 c. cogitans 444 a. foramina habens 656 c. linea 217 b. loquutio 201 b. opinio 170 a. oratio 574 a. pugna, id est, ex aperto concerta 404 a. scriptura 139 a. textura 533 c. tunica 278 c. via 217 b. 638 c.
Rectâ facie dico 478 b. lineâ 558 a. lineâ progredi 217 c. mente præditus 414 a. oratione utens 574 a. viâ incedens 306 c.
Rectà 217 b. 272 a. 661 a. 679 c. adversus Diomedem ivit 272 a. ambulans 306 c. feror 272 a. ferri 697 a. ferunt me pedes 552 a. quem ferunt pedes ib. fugere 478 a. navigans Pentapolin 217 b. procedens 509 b. prodiens in aciem 404 a. spirans 540 c. tendens in longum 417 b. volans 521 b. volare ib.
Rectæ lineæ porrectio 217 c.
Rectam radicem habens 575 c. viam sequor 510 a.
Rectangulus 141 c.
Rectè. § Directè, non obliquè 102 b. 217 b. 272 a. 478 a. currens 669 a. § Bene, convenienter, decenter 99 c. 102 b. 137 b. 219 b. 294 c. 478 a. 663 a. 664 b. 677 b. ago 542 b. et ordine constituo 341 b. efficere qui omnia solet 478 a. factum ibid. habeo 677 b. ingredior 558 a. et justè 64 a. loquor 201 b. 376 c. 574 a. scribo 139 a. sentiens et judicans 131 c. sentio 170 a. succedere 74 b. valeo 677 b. vaticinans 399 b.
Recti mores 510 a.
Recticortex, roboris species 704 c.
Rectissimè 272 a.
in Rectitudinem crescere 715 c.
Rectitudo 217 b. 478 a. 715 c. mentium 510 a.
Recto corpore præditus 478 a. cursu contendo 669 c. cursu qui fertur 521 b. cursu pergens 669 a. cursu progredior 552 a. impetu ferri 521 b. itinere progredi posse 510 a. tramite 217 c. tramite progrediens 510 a. A recto cursu, seu rectâ viâ avertere vel depellere 217 c.
Rector 200 a. 272 a. 359 a. 651 a. omnium 406 a. populi 370 c. provinciæ 81 c. puerorum 437 a.
Rectore carens 200 a. 586 a.
Rectorem non habens 16 c.
Rectores curruum 545 b. mundi 559 a.
Rectoris egens 355 a.
Rectos mentes habens 510 a.

pedes habens 552 a. ungues habens 468 b.
Rectrix 272 a.
Rectum accentum de 639 a. accentum habens ib. et æquum 478 a. et minimè obliquum dicendi genus 201 b. facio 478 a. intestinum 217 c. judicium 272 a. nasum habens 576 a. non est 45 b. In rectum crescens 715 c. extensio 638 c. ferri 697 a. secans 644 c. sano ib. sectus ib. tendens 272 b. 638 c. 696 a. tensus 638 c.
Rectus. § Arrectus 478 a. status corporis 285 a. § Non obliquus, in rectum tendens, vel tensus 217 b. 272 a. 638 a. 644 b. 696 a. efficior 217 c. processus ib. thorax 279 a. trames 217 c. § Metaph. 478 a. sermo 217 b.
Recubitio 327 c.
Recubitoria sella 323 a.
Recubitorium ib.
Recubitus ib.
Recubo 271 b.
Recumbens 323 a.
Recumbere juxtà facio 323 c.
Recumbit in te res omnis 305 a. in virtutem tuam imperium Romanum 78 a.
Recumbo 244 b. 305 a. 323 a. 327 c. unà 323 c.
Recuperandi vim habens 352 c.
Recuperare 497 a. benevolentiam subditorum 293 a.
Recuperatio 333 a. 352 c. 366 b. valetudinis 37 c.
Recuperatorius 352 c. 366 b.
Recupero 293 a. 332 c. 333 b. 366 b.
Recuperor 367 a.
Recurrens 445 a. 667 c. 669 a. certo circuitu 452 b.
Recurro 664 b. 667 c. 669 a.
Recursus 667 c. 669 a.
Recurvatio 6 b.
Recurvor 6 a. 297 c.
Recurvus 320 a.
Recusans nullum sumptum 18 a.
Recusari quæ non potest profectio 35 b.
Recusatio ib. 76 b. simulata 38 b.
Recuso 28 c. 35 b. 60 b. 76 b. 174 c. 187 b. 365 b. 373 c. 485 b. 698 c. non 155 b. 718 a. nutu 438 c. per ignaviam aggredi 460 c. simulatè 38 b.
Recutitus 743 b. in summo ib.
Redacti in ordinem 635 b.
Redactio in servitutem 171 a. 551 a.
Redactum ad tertiam partem decoquendo 96 b.
Redactus in potestatem 724 c. in servitutem 551 a. non redactus in servitutem 171 b.
Redamatio 702 b.
Redamo 202 a. 702 b.
Redamor 202 a.
Redarguo. § Refuto 192 b. sophismata 601 b. § Reprehendo 192 b. 217 c.
Redargutio. § Refutatio 192 b. § Reprehensio ib.
Redargutorius ib.
Reddendæ rationi obnoxius 218 a. non obnoxius 217 c.
Reddens jura 163 c. rationem 374 c.
Reddere corpus terræ 162 b. gratiam ib. infirmos 541 b. liberum à barbaris 193 a. odorem 162 b. rationem 217 c. 374 c. sanum 594 b. vicissim sonum acceptum 162 b.
Reddi qui debet ib.
Reddidit temperantiores 594 c.
Redditio. § Restitutio, retributio 162 b. 282 b. § Figura oratoria 162 c.
Redditionem non habens ib.
Redditu facilis ib.
Redditus 162 b.
Reddo. § Restituo 162 b. 282 b. animum 251 c. robur pristinum 579 b. vicissim 162 b. § Rependo 693 b. par pari 541 c. § Jus 734 a. jura 174 a. oraculum 733 a. rationem 374 c. rationes 378 a. § Efficio, facio 148 b. 224 b. 282 a. 594 b. 641 b. 684 b.
Reddor. § Restituor 162 b. 282 b. vicissim 162 b.
Redegit se in ordinem pauperum 634 a.
Redempta est magnâ pecuniâ 392 b.
Redemptio 392 c. 579 a. 745 a.
Redemptionis pretium 48 a. 392 c. vicissim datum ib.
Redemptor operis 368 c. vectigalium 745 b.
Redemptura 368 c. vectigalium 745 b.
Redempturæ ib.
Redempturas facio 368 c.
Redempturus libertatem meâ cæde 48 a.
Redemptus est 579 a.
Redeo 190 c. 212 a. 232 c. 233 a. 242 c. 297 b. 333 b. 439 b. 444 c. 445 a. 510 c. 610 a. 620 a. 667 b. 669 a. 705 b. 737 b. ad intellectum 620 b. ad me 282 a. 440 c. 540 b. 693 b. ad sanam mentem 440 c. 443 c. alicunde 444 c. circuitu 737 c. circuitu certo 452 b. in gratiam 48 c. 49 b. postliminio 212 c. simul ib. § Inferor (de proventu dictum) 451 c.
Redeundum est 510 c.
Redhibeo 13 a.
Redhibeor 620 a.
Redhibitio 13 b.
Rediens 445 a. in urbem 356 b. 512 c.
non Redigar sub ullius potestatem 215 c.
Redigere ad egestatem 283 b. ad famem 695 a. ad insaniam 664 a. in potestatem 40 b. 541 c. 695 a. in tranquillam Remp. 281 c.
Redigi. § Devenire 273 a.
Redigo. § Adduco 15 a. ad nihilum 188 b. ad paucitatem 422 a. ad paucos 461 b. in angustum 184 a. 187 b. in cinerem 647 c. in extremam necessitatem 191 a. in potestatem 635 b. 723 c. in potestatem meam 542 b. in servitutem 16 b. 171 b. 551 a. in statum meliorem 282 a.
Redigor 15 a. 282 a. 283 b. ad mendicitatem 561 c.
Redigunt ad similes affectiones 15 a.
Rediguntur in potestatem 123 a.
Rediit peregrè 159 b.
Redimo salutem morte 745 a.
Redimens decimas 745 b.
Redimere 186 c.
Redimiculum 156 c. 619 b.
Redimio 156 c. 533 a. 614 a. circumcirca 614 b. denuò ib. sertis 614 a. tæniâ 637 a.
Redimior 614 a. lauro 303 b.
Redimitus 614 b. circumcirca ib. coronâ spiceâ 614 c. coronâ pulchrâ ib. non 535 b. serto 614 a. sertis multis 614 c.
Redimo 9 b. 48 a. 211 c. 392 b. 345 c. 356 c. 378 c. 579 a. 745 a. vicissim 392 c.
Redimor 392 b. 715 a.
Redintegratio 49 b.
Redintegro 437 c.
Redire 13 b. 497 a. ad aliquid in sermone et disputatione 233 a. cum exercitu 235 b. qui potest 441 c. quotannis 253 c.
Rediri unde nequit 444 c.
Reditio domum cum exercitu 235 b.
Rediturus 444 c. non ib.
Reditus 297 b. 333 b. 444 c. 451 c. 452 b. 510 c. 620 a. 737 b. anniversarius planetarum in idem signum 282 b. per circuitum 737 c. difficilis vel infaustus 444 c. exulum 14 c. 452 c. § Proventus, obventio 90 c. 366 a. 451 c. 452 c. 508 a. 693 b. 695 b. annuus 197 a.
Reditûs dies 444 c. expers ib.
Reditus. § Obventiones 233 c. qui ex ipsâ summâ capitali manant 301 b. percipio 452 c.
Redivia 468 b.
Redivivus 108 a. 234 c. 594 b. 715 c. 742 c.
Redulcans terram 434 a.
Redoleo ib. unà ib.
Redolere lucernam ib.
Redolet unguentum caput meum ibid.
Redormio 217 b.
Reducas classem ad Isthmum 235 b.
Reducere in locum 13 b. urbem in pristinum statum 14 c.
Reduco 13 b. 14 c. 621 a. ad concordiam 78 c. ad sanam mentem 539 c. 707 c. 709 c. domum exilio 14 c. salvum et incolumem 600 b. unà exulem 14 c. in veram viam 620 b. vicissim seu è contrario 13 b.
Reducor 13 b. 693 b. ad bonam frugem 282 a. in patriam 14 c. in veram viam 620 b.
Reductio 13 b. in concordiam 284 b.
Redulcerat cicatricem 447 b.
Redundans 67 b. 199 b. 339 c. 414 a. 519 b. 535 a. 548 c. numerus civium 726 b.
Redundanter 199 b. 519 b.
Redundantia, æ 194 b. 519 b. 534 a. 548 c. crapularis 300 c.
Redundo 110 b. 199 b. 519 b. 534 b. 548 c. 549 a.
Reduplicatio 166 c.
Reduplicatum quod est ib.
Reduplico ib.
Reduvia 468 b.
Redux 621 b. 664 a.
Reduxit domum 469 b.
Refectio 542 a. 594 b. 665 b. virium 366 b.
Refector 542 a.
Refellere sententiam 200 c.
Refelli qui facilè potest 192 c. 373 c. qui non potest 192 c. qui vix potest 373 c.
Refello 192 b. 351 a. 374 a. 446 b. 569 c. 594 a. 596 a. 744 a.
Refercio 414 a. 534 b. 563 c. 582 a.
Referendo pedem 550 c.
Referens ad judices 162 b.
Referio 337 a. 495 c. 537 a.
Refero. § Reporto, reveho 333 b. 693 b. § Reporto, consequor 693 c. § Attribuo 693 b. hoc acceptum loci geniis 35 c. § Par pari 55 b. § Me 333 b. pedem 190 c. 552 c. 620 a. 621 a. 662 c. 738 a. pedem unà 620 a. § Reduco 13 a. 693 b. § Narro, commemoro 3 c. 693 b. memoriter 616 c. § Renuntio 3 c. 693 b. § Ad populum 734 a. ad senatum 13 a. 693 b. § In acta 136 b. 137 a. in album 693 c. in commentarios 136 c. in numeros militares 137 b. 435 c. in tabulas 136 c. rationes 378 a. 693 c. rationes ad ærarium ib. § Replico 696 a. § Me, id est, orationem ad pacem 13 b. § Similis sum 685 a. 694 b. sum simul 693 c.
Referor. § Reportor 333 b. § Reducor 13 b. 693 b. § Attineo, specto 242 c. § In acta 136 b.
Referre ad aliquem rem quampiam tanquam ejus autorem 71 a. ad populum 13 b. ad senatum 13 a. 694 a. beneficium 204 b. beneficium cum fœnore 55 b. gratiam 48 a. 162 b. 510 c. 721 c. gratiam parem 201 c. in numerum 281 c. in numerum amicorum 136 b. inter ærarios 137 b. inter Deos 13 b. originem generis sui ad aliquem 693 b. par pari 57 c. 278 a. pedem 13 a. 550 c. pedem cogo 621 a. § Exponere 200 a. § Renuntiare ib.
Referri acceptum alicui 305 a. ad populum omnia 693 b. in album virorum 137 a. rationes 650 c.
Refert 49 c. magni 405 b. nihil 188 b.
Refertæ mensæ omni genere ferculorum 434 a. sunt domus opibus ad vitam necessariis 534 a.
Referti 414 a. saltus cadaveribus 534 a.
Refertum esse 122 a.
Refertur gratia 162 b. De quibus Refertur ad senatum aut ad populum 694 a.
Refertus 119 b. 360 b. 414 a. 500 a. 534 b. cum 704 a.
Referveo 236 b.
Reficere corpus 366 b.
Reficimur hoc piscium genere 579 a.
Reficio. § Reparo 254 b. consuendo 302 c. muros 302 c. § Recreo, refocillo 565 b. 743 a. cibo 665 b. me 693 b.
Reficior. § Recreor 579 a.
Refictio 531 b.
Refigo 137 c. 244 b.
Refingo 331 a.
Refingor 531 b.
Refixio 244 b. Christi, quâ sc. è cruce fuit exemptus ib.
Reflans 340 a.
Reflectens pedem 552 a.
Reflectere 323 a.
Reflecto 297 a. 319 c. lucem 87 a. pedem 619 a. splendorem 87 a. 369 c. trahendo sursum 211 c.
Reflector 297 b. 319 c.
Reflexa est cuspis 297 c.
Reflexio 279 b. 319 c. 621 b. callida 621 b. lucis seu splendoris 87 a.
Reflexionem lucis habens ib.
Reflexo equo 619 a.
Reflexus (a.) 319 c. 320 a. 571 b.
Reflexus, ûs 620 a.
Reflo 340 a. § Adversus sum ib.
Refloresco 64 a.
Reflua unda 577 c.
Refluens 573 a.
Refluentes fluctus habens 577 c.
Refluo 572 a.
Refluus 572 c. 573 a.
Refluxus 572 a. 573 a.
Refocillare 284 b.
Refocillatio 352 c. 743 a.
Refocillativus 234 b.
Refocillatoriè 366 b.
Refocillatorius 352 c. 366 b.
Refocillatrix virium nutritio ib.
Refocillatu difficilis 366 c. facilis ibid.
Refocillo 250 b. 352 c. 565 b. 743 a.
Refocillor 294 a. 597 b.
Refodio 590 c.
Refodior 482 c.
Reformatio 531 b. 673 a.
Reformido 149 b. 476 b. 612 b. 622 a. mortem non 251 b
Reformo 354 b. 531 c. 578 b. 674 c.
Reformor 531 b.
Refoveo 250 b.
Refractario ingenio præditi 639 b.
Refractarius 506 b. 635 b. 663 b. 674 b.
Refractio 319 a.
Refractus 380 a.
Refrænatio 329 c.
Refrænatu difficilis 246 b.
Refræno 16 c.
Refragari cui nemo potest 373 c.
Refragatio 93 c. 553 c. 639 a.
Refragor 19 b. 93 c. 131 b. 169 c. 200 c. 343 b. 510 c. 548 b. 602 c. 637 a. 639 a. 674 b. 689 b. disserendo 281 a. huic rei 403 b.
Refrico 670 a.
Refrigerandi vim habens 743 b.
Refrigerando destinatum vas 742 c. 743 a.
ad Refrigerandum aptus 742 c.
Refrigerari qui potest 743 b. qui nequit 743 a.
Refrigeratio 576 c. 742 c. 743 a.
Refrigerator 742 c.
Refrigeratorius 743 b.
Refrigeratu facilis 743 a.
qui Refrigeratur ventilatione 576 c.
Refrigeratus 743 a.
Refrigero 742 c. 743 a. contrà vel vicissim ib. leviter 743 b. priùs ibid.
Refrigeror 742 c. 743 a.
Refringo 319 c.
Refrixerat quod agitatum fuerat de equitatu mittendo 587 c.
Refugiens aquas 678 c.
Refugio 523 b. præ timore 149 b. § Subterfugio, vito 45 b. 281 a. 698 c.
Refugium 175 a. 693 b. 699 b. 737 b.
Refulgeo 369 c.
Refundens parum 727 a. multâ cum usurâ ib.
Refundo 99 a. 726 a. exiguo cum fœnore 727 a. multo cum fœnore ib. veluti è fonte 347 b. in aliud vas 441 b. parùm 727 a. scaturiginis instar 110 b. § Rursus conflo 727 b.
Refusio 324 b. 726 a.
Refutandi peritus 373 c.
Refutantis more 192 b.
Refutatio ib. 373 c. 392 c. 394 a. 663 a. scripti 373 c.
Refutatoria oratio 573 b.
Refuto 192 b. 217 c. 351 a. 392 c. 394 a. 663 a. syllogismo contrario 388 c.
Regalis 104 c.
Regaliter 60 b. 104 c.
Regem constituere 278 b. creo 104 c. facio 136 c. non habens 105 a.
Regendi pueros actio 437 a. In Regendo persevero ib.
Regeneratio 124 c. 125 c.
Regenero ib.
Regente homines Deo 435 b.
Regere 217 c. 240 c. habenis 217 c.
Regerminare facio 250 a.
Regermino 106 c. 250 a.
Reges 555 b. sine rege 105 a.
Regi à nobis 240 a. facilis 81 a. qui nequit 16 c.
Regia 60 b. 104 c.
Regia dignitas 344 a. potestas 34 b. 105 a.
Regiæ potestatis amans ib.
Regiæ 60 b. 105 a.
Regigno 125 c.
Regina 34 b. 60 b. 104 c. 105 a. 343 c. 636 b. aquarum 406 a. omnium 105 a.
Regio 120 b. 505 a. 738 a.
è Regione 65 c. 66 b. 105 a. 107 a. 472 c. 517 b. qui est ib. positus 65 c. positus paries 55 b. situs 517 b. 620 a.
Regionem administro 437 a. describo 137 a. alienam habitans 738 b.
Regiones ib.
Regionis descriptio 139 b. descriptor ib. difficultas 738 b. inspector 592 c.
Regis amans 105 a. filius 104 c. locum obtinens 105 a. more ago ib.
Regius 60 b. 104 c. morbus 273 b.
Regnans in alto 406 a. latè 343 c. 406 a.
Regnare 240 b.
Regnator 343 c. 406 a.
Regno 34 b. 60 b. 104 c. 105 a. 343 b. 406 a. 675 c. in 105 a.

inter 103 a. post 174 b. simul ib. unà 105 a.
Regno dignior 104 c. dignissimus ibid.
Regnum 174 b. 344 a. 595 c. 675 c. affecto 103 a. ferre apti ibid.
Rego 12 b. 13 c. 14 b. 16 c. 200 a. 217 c. 226 b. 272 a. 328 c. 355 a. 367 a. 433 b. 436 a. 437 a. 454 c. 455 c. 456 b. 543 a. 559 a. 611 b. 621 b. 724 c. fræno 16 c. habenas 543 a. horas 437 a. imperio 223 c. unà 217 c.
Regor 12 c. 105 a. 272 a. 455 c.
Regredi 92 a. facio 508 a.
Regredior 213 a.
Regressus, ûs 552 b. 738 a.
Regulæ 217 c. 285 c. 298 b. 590 c. liberæ 686 b.
Regulæ artium 298 a. organorum, id est, tabellæ quæ digitis impelluntur ib.
ad Regulam dirigo ib.
Regularis 298 b.
Regulariter ib.
Regulus 104 c. § Avis ib. 667 b. § Serpens 104 c.
Regum osor 105 a.
Rei divinæ faciendæ primordium 642 b. divinæ faciendæ studiosus 267 b. familiaris dilapidatio 701 b. familiaris dispensandæ peritus 437 a. familiaris dispensatio ib. familiaris dispensator 436 c. frumentariæ penuria 158 a. nihil mihi fuit cum Othryada 328 a. summa 462 c. Quid rei agis? 462 c. 734 a. Quid rei est tam virgini cum Helena? 232 a.
Rejecisti timorem Dei à te 541 c.
Rejectamenta cœnarum 425 b.
Rejectamentum 98 b.
Rejectaneus 229 c.
Rejectio. § Repulsio 744 a. § Aspernatio, repudiatio 98 b. 513 b. 542 a. 598 a. § Improbatio 169 b. § Exscreatio 13 b.
Rejecto imperio à se 744 a.
Rejector 98 b.
Rejectus 169 b.
Rejicere spem 698 c.
Rejiciuntur plebiscita ad magistratus 13 b.
Rejiciendi isti ab hac sorte 130 b. propter improbitatem 513 a.
Rejiciendus 98 b. 169 b.
Rejicio calcibus impetendo 370 b. § Aspernor, reprobo, repudio 32 c. 60 b. 98 b. 339 b. 348 b. 351 b. 372 c. 445 a. 513 a. 514 a. 541 c. 576 c. 577 a. 594 a. 598 a. 653 b. 663 b. 670 a. 744 b. § Improbo 130 b. 169 b. 348 b. § Differo, procrastino, prorogo 351 b. 650 c. 653 a. in aliud tempus 101 b. 744 b. in futurum 650 b. § Remitto, transfero 693 b. ad judicium alterius 98 a. ad majorem potestatem 13 b. § Evomo 13 a.
Rejicior. § Contemnor, repudior 98 b. 192 b. 653 b. Improbor 169 b.
Rejicit cœnam alter in alterum 693 b.
qui Rejicitur vel exscreatur ægrè 13 b. facilè ib.
qui Rejiciunt cruenta 693 b.
Reipublicæ administratio 547 c. 553 b. administratio prava 548 b. compositio et constitutio 282 a. communia jura et instituta habere 548 b. faveo 545 b. status 547 c. status corruptus 385 b. Ad reipublicæ administrationem pertinens 547 c. In reipublicæ administratione versor 548 b.
Rejuvenesco 239 c. 438 a. simul 239 c.
Relabor supinus 681 a.
Relanguit 382 b.
Relatio. § Reportatio 333 b. § Reductio 13 b. Renunciatio 3 c. § Ad aliquid 558 c. criminis 693 b. expensi 378 a. gratiæ 55 b. 57 c. 393 a. rationis 378 a.
Relationem habet ad scopum 693 b.
Relativus ib.
Relatus fuit è prælio 333 b. § In acta 136 b. § Repensus 201 c.
Relaxamur ad finem prandii 72 c.
Relaxatio 229 a. 539 c. 616 c. 719 c. animi 569 a.
Relaxativus 719 c.
Relaxatus 229 a.
Relaxo 72 c. 229 a. 230 a. 513 b. 616 b. 719 c.
Relegare 456 a. 486 b. 513 b.
Relegari 486 b.
Relegatio ib. 513 b.
Relegens iter 484 a.
Relegere 120 b.
Relictio 380 c. 381 a.
Relictus 381 a.
Relido 626 c.
Relidor 351 a.
Religare 57 a.
Religatio 156 c.
Religatus ib.
Religio 142 b. 156 c. 369 a. 486 a. 582 c. 709 b. est mihi 369 a. invasit civitatem 142 b. orthodoxa 131 b.
Religione teneri 142 b. 224 c. 369 a.
Religionem ciens animo 265 a. In Religionem trahentes rem ib.
Religioni dediti 234 a.
Religiosæ 234 b.
Religiosè 369 a. 583 a. caveo ne 369 a. colo 371 b. colo Deum 583 a. declino 369 a. quod fit 583 a. instituo et observo 262 a. juro 479 a. tractare 583 a.
Religiositas ib.
Religiosum id ei fuit 382 c.
Religiosus 234 b. 262 a. 369 a. 583 a. 690 a. 709 b.
Religo 71 a. 156 c.
Relinquens nullum locum desidiæ 435 b.
Relinquere locum et cedere improbis 381 a. ordinem 380 c. spem ib.
Relinquo 186 b. 229 a. 230 b. 380 c. 381 a. à tergo 147 a. hæredi 380 b. in 380 c. intus 381 a. insuper ib. longè 381 b. posteris 381 a. priùs 381 b. solum 426 b. virum, seu divortium facio 380 b. § Derelinquo ib. § Anteverto, præcedo ib.
Relinquor 177 a. 380 b. 381 a. In certamine cursus alio prævertente 381 a. solus 426 c. § Destituor 209 c. § Superor 380 b.
Reliqua 30 b. pars 380 b. § Quæ restant solvenda 380 b.
Reliquari ib.
Reliqui 380 b. 413 a.
Reliquiæ 380 b. 381 400 c. 519 c. ciborum quæ sunt sub mensâ 572 b. mensarum quæ excutiuntur canibus 688 a. exercitus 232 b.
Reliquias martyrum continens locus 400 c.
Reliquit speluncam 380 b.
Reliquum 380 b. esse 174 b. est 38 c. quod est vitæ 196 a. facio 381 a. hoc fuit tantùm 232 b.
Reliquus 30 b. 380 b. 381 a. sum 232 b. 380 b.
Relinio 744 a.
Relucentia, æ 87 a.
Reluceo 369 c.
Reluctari contumaciter 90 a.
Reluctatio 279 b. 637 a.
Reluctativus 279 b.
Reluctator ib.
Reluctor 32 b. 279 b. 287 a. 473 a. 496 c. vim adhibens 107 a.
Rem divinam facere 477 b. exponere 376 b. facere 232 b. familiarem administro 153 c. 437 a. familiarem augere 232 b. familiarem exhaurio 701 b. familiarem dilapido 701 b. gero bene 478 a. gero feliciter 673 b. gero infeliciter ib. gessit non incommodè 48 b. habeo, id est, incumbo, consuesco 232 b. 511 c. habeo cum aliquo 49 c. 533 b. habere cum viro dicitur puella 274 c. repetere altiùs 667 b. Ad rem nihil faciens 166 c. nihil ad rem 200 b. In rem quæ sint dicere 290 a. quæ præcipuè sunt 205 b. In malam rem 701 a. abire 211 b. 701 a. abire jubeo 338 a. exeo 211 b. 701 a.
Remandere 401 b. 419 b.
Remaneo 412 c. in 380 c.
Remeare cogo 351 a. retro 550 c.
Remeatio 536 a.
Remedia conservantia nos è mortis periculo 579 a. morborum 45 a. afferentes radices ib.
Remedii gratiâ datus vel adhibitus 162 b.
Remedium 37 c. 45 a. 47 a. 111 b. 254 b. 269 a. 220 b. 500 c. 687 b. 732 b. afferens 696 b. afferre 37 c. excogitatum 445 c. malorum 199 b.
Remensio 415 b.
Remeo 536 a. 619 a.
Remetior. § Iterum metior 415 b. § Eâdem mensurâ retribuo 415 c. § Locum aliquem, id est, denuo iter facio per locum aliquem 415 b.
Remex 190 c. 191 b. 208 a. 261 b. 363 a. 627 a. infimi ordinis 249 b. solus 208 a.
Remi lorum 663 a. manubrium ib. palmula 646 b. palmula 360 a.
Remi ib. lentè navigantes 249 b.
Remigabant alternis 53 c.
Remigando promoveo seu subduco 208 a.
Remigans ipse miles 208 b.
Remigare unà ib.
Remigat alis 208 a.
Remigatio 190 c. 191 b. 208 a. difficilis vel mala aut etiam infausta ib.
Remigationi aptus 208 b.
Remigatoria 208 a.
Remigavi manibus ib.
Remiges 51 c. in navi sedentes 454 b.
Remigio instructa navis 208 b. instructus 363 a.
Remigium 329 b. alarum 38 b. 208 a.
Remigo 190 b. 191 b. 208 a. impetuosè 577 b. simul 208 a.
Remigrare facio 456 a.
Reminiscens facilè 424 b.
Reminiscentia ib.
Reminiscentiâ valens ib.
Reminisci 415 b. facio 424 b.
Reminiscor 372 b. 424 a.
Remis bonis instructus 208 b. quæ agitur navis ib. conficiendis aptum lignum 523 c. incumbo 99 a. instructæ naves 208 b. instructus utrinque ib. instruo ib.
Remisit legatum 392 c.
Remissè 108 b. 109 b. 125 b. 163 a. 229 a. 230 b. 231 a. 393 a. 397 a. 638 b. 669 b. ago 230 b. factus 231 a. non 163 a.
Remissi nervi 230 b.
Remissio. § Remittendi actio 513 a. 610 c. § Laxatio 229 a. 230 b. 393 b. 719 c. animi 55 a. 230 b. 265 c. 527 c. contentionis 231 a. doloris 569 a. virium 638 c. § Condonatio 229 a. æris alieni ib. animadversionis vel ultionis 26 b.
Remissionis expers 229 b.
Remissior fio 162 c. sum 397 b.
Remissioni facio 432 b.
Remissiùs ago 162 c.
Remissivus 229 b.
Remisso animo 108 b. 125 b. 265 c. animo sum ib.
Remissus facilis 229 b.
Remissum esse prorsus 206 c. reddo 229 a. 230 b.
Remissus. § Laxatus, laxus 231 a. 638 b. 677 c. § Languidus, lentus, non acer seu vehemens 55 a. 229 a. 230 b. 231 a. 247 a. 397 a. 432 b. 638 c. ad cursum 55 a. animo 579 b. animus 527 c. factus 230 b. non 163 a. reddor 230 b. sum 527 a. sum ad aliquid agendum 397 b.
Remittendo nihil 612 b.
Remittens 639 a. non 385 b.
Remittente morbo 719 c.
Remittere de animositate 231 a. de indignatione ib. vires seu de viribus consultò ib. § Morbus dicitur 394 b. § Debita 229 a.
qui Remittitur, id est, retro mittitur 513 a.
Remitto. § Retrò mitto ib. 610 c. § Laxo, relaxo 163 a. 229 a. 230 a. 392 a. 513 a. 719 b. aliquantum 719 c. contentionem 230 b. impetum 229 a. vires 612 b. § Remissum et languidum reddo 229 a. 230 b. § Cesso 719 b. § Condono 229 a. debitum tibi 485 b. injuriam [illegible] b.
Remittor. § Retrò mittor 513 a. § Laxor 719 c.
Remittuntur in vitam 513 a.
Remo carens 363 a.
Remollesco 397 b.
Remollio ib.
Remora 223 c.
Remorandi actus 194 b.
Remorari ib.
Remoraris prandium 362 a.
Remordens animum 264 c.
Remordeo 144 b.
Remoror 13 c. 98 a. 211 c. 362 a. 638 a.
Remorsio 144 b.
Remorsus, ûs ib.
Remorum ordo 646 b. stadiosus, id est, vel pauticæ 208 b.
Remos longos habentes naves 208 a. multos habens 363 a. viginti habens navis 208 b.
Remota longissimè 280 b.
Remoti longè ab amicitiâ 157 c.
Remotior 70 b. locus 280 b.
Remotissimo qui est necessitatis gradu 50 c.
Remotissimus 70 b.
Remotus 70 a. longè 660 c. longissimè 649 b. sum procul ab aliquo 436 a.
Removeo 48 b. 317 b. 693 b. 744 a.
Rempublicam administro 547 c. 548 b. administro contrario modo ib. administro subdolè ib. administro unà ib. componere 159 a. moderari 16 b. Ad Remp. accedo 215 a.
Remulco trahere 194 c.
Remunerabatur eos donis 55 b.
Remuneratio ib. 162 b. 176 a. 658 c. beneficii accepti 511 b.
Remuneror 55 b. 722 a.
Remus 190 b. 208 a. 363 a. 523 c. 532 a. parvus 363 a.
Ren 439 b.
Renascens 23 c. 715 a. non 109 a.
Renascentia, æ 124 c.
Renasci facio 714 b. Quod Renascitur 108 c.
Renascor ib. 109 a. 714 b.
Renatus 124 a. 715 a. non 581 a.
Renavigatio 536 a.
Renavigo ib.
circa Renes pinguis 439 b.
Renitens 637 b. 674 b.
Renitor 32 b. 93 c. 207 b. 279 b. 280 c. 527 c. 637 a. 674 b. 744 a.
Renixus, ûs 207 b. 674 b. 744 a. Cum Renixu 674 b.
Renovabilis 438 a.
Renovare agros aratro 437 b. hospitium votus 447 c.
Renovata tellus 437 b.
Renovatio 204 c. 289 b. 437 b. agrorum 437 b.
Renovatus ib. ager 437 c.
Renovo 289 b. 437 b. 543 b. aliquatenus 437 c. insuper ib. terram subtus ib.
Renovor 239 c.
Renuens 68 c.
Renum morbus 439 b. pinguedo ibid.
Renuntiabant fieri 9 a.
Renuntians et finiens iram 200 c.
Renuntiare. § Referre 200 c. § Pollicitationem ib. § Imperatorem 8 c.
Renuntiatè 689 b.
Renuntiatio per præconem 315 a. § Creatio, declaratio 8 c. 373 b. § Repudiatio 634 b.
Renuntiaturus Cyro, quæ dixerant 187 b.
Renuntiatus 573 b. præconis voce 315 b. sum consul 374 b.
Renuntio. § Refero 3 c. 187 b. 315 a. 693 b. legationem 556 a. præconis voce 315 a. § Designo 8 c. 693 c. § Valere jubeo 130 b. 634 b. amicitiam alicui 541 c.
Renuo 28 c. 60 b. 187 b. 200 c. 365 b. 372 c. 459 a.
Repagula 660 c.
Repagulum 90 c. 99 a. 222 b. 340 a. 394 b.
Repandus 358 a. 369 c. 588 a.
Reparabat labentem 293 a.
Reparatio 665 b.
Reparo 352 c. 366 b. 579 a. cibo 665 b. jacturam alii suam 366 b. me 693 b. pugnam 496 c. vires 250 a.
Reparor 293 a.
Repastinatio 621 b.
Repedatio 532 c.
Repellebant impressionem 744 a.
Repellendi vim habens 331 a. 744 a.
Repelli 190 c.
Repello 45 a. 47 b. 72 c. 186 b. 190 c. 211 b. 213 b. 337 a. 351 a. 599 c. 620 a. 663 b. 670 a. 744 a. à me 583 c. à me commutiendo ib. contumeliosè 358 c. vicissim 744 a. una ibid.
Repellor 331 a. 744 a.
Rependebatur argento purpura 286 a.
Rependentes commiserationem pro commiseratione 167 b.
Rependere beneficia beneficiis 55 b. contraria ib. damnum 658 c. malum 172 b.
Rependitur cædes 53 b. mihi gratia 366 c. 500 b. voluptas commodo 49 b. Qui rependitur auro 736 c.
Rependo. § Pondero è contrario 286 a. § Retribuo, compenso 55 c. 99 a. 162 b. 293 a. 415 b. 651 c. 658 c. 659 a. beneficium 511 b. 541 c. 543 a. 722 a. ex æquo 585 a. gratiam 55 b. pari pondere 286 a.
Repens humi 211 b. tacitus ib.
Repensio 505 b. 659 a.
Repensum æquale 500 b. beneficium 469 b.
Repensus 162 b. 201 c.
Repentè 25 a. 273 a. 558 b. 559 a. 686 a. 689 b.
Repentina fuga 217 b.
Repentinum 25 a. bellum 404 a. quod est 686 a.
Repentinus ib. adventus 212 c.
Repercussa vox 240 a.
Repercussio 319 c.
Repercussus, ûs ib.
Repercutiendo 674 b.
Repercutiens ib.
Repercutio 319 c. 337 a. 495 c. 557 a. 674 b.
Repercutior 319 a. 331 a. 537 a.
Reperio 218 c. 219 c.
Reperire casu 218 a.
Repertoria 136 a.

Repertorium 137 a.
Repetendo altiùs 68 a.
Repetens. § Recensens 253 a. memoriâ 233 b.
Repetere memoriâ 366 b. pœnas 545 b. rem altiùs 667 b.
Repetita narratio 240 b.
Repetitio. § Exactio 33 a. § Iteratio 451 b. ejusdem rei aliis verbis 201 b. summaria 312 a. § Schema rhetoricum 366 c.
Repeto. § Reposco 33 a. § Conduplico 693 b. § Itero 154 a. 356 b. 366 b. capitulatim et summatim 312 a. rem altiùs 233 a. unum idemque verbum sæpius 375 a. § Redeo 705 b.
Repetundarum damnari 217 c. damnatus 491 b.
Repignerantes corpora pecuniâ numeratâ 177 b.
Repignero ib.
Replendi vim habens 534 a.
Replens ib.
Repleo 414 a. 533 c. 534 a. 535 b. 563 c. 614 a. insuper 534 c. vicissim ib.
Repleor 535 b. 694 b.
Repletio 534 a. § Saturatio 738 a.
Repletus cibo 589 a.
Replicatio 166 c.
Replicatum quod est ib.
Replico 562 a. 696 a.
Repo 211 a. per humum, serpentium more 603 b. sursum 211 a.
Repono 258 b. 650 a. 651 c. clanculum 352 b. in conditorio 632 c. in locum pristinum 282 b. in penum 632 c. in thesauro 258 a. § Rependo 99 a.
Reportare 692 c. aurum ex bello 14 c. infamiam 32 a. præmium 692 c. victoriam insignem 441a.
Reportatio 333 b.
Reporto. § Refero ib. § Accipio, consequor 30 b. 32 a. 223 b. 693 c. vicissim 333 b.
Reportor ib.
Reposcere pœnas 545 b. rationem vitæ anteactæ 217 c. qui solet 35 a.
Reposci rationem administratæ Reip. 217 c.
Reposco 35 a. insuper ib. vicissim ib.
Reposcor ib.
Reposita res 652 a.
Repositio 99 a. 651 c. 652 a.
Repositivus 651 a.
Repositoriolum 632 c. 650 b.
Repositorium 258 a. 650 b. 651 a. armorum 654 a. instrumentorum ib. vasorum ib. unguentorum ib.
Repositum esse 304 c. est tibi beneficium apud nos ib.
Repositus 305 a. sum ib. sum in ibid.
Repostus 651 a.
Reposuit et recondidit 652 a.
Repræsentantia hoc ac si vera res esset 683 c.
Repræsentare atrocitatem rei animis audientium 282 c. oratores characteribus suis, et scribendi generibus 721 a.
Repræsentatio 283 a. 684 c. 685 a. iconica 183 b. imaginaria futuræ rei 721 c. imaginis 183 a. pensionis vectigalium 99 c.
Repræsentativus 283 a. 685 a.
Repræsento. § Exhibeo, sisto 99 c. 100 b. 282 c. § Exprimo, effingo, speciem præbeo vel gero 148 a. 158 c. 401 c. 675 b. 684 c. 696 c. imaginem 87 a. 183 b. 543 a. § Solvo ante diem 99 c. 642 a.
Repræsentor 284 c.
Reprehendendi cupidus 192 b. studio ib.
ad Reprehendendum proclivitas 192 c. pronus vel propensus 658 b. 740 b.
Reprehendendus 435 b.
Reprehendens 411 c. liberius ib. 432 c.
Reprehendere 411 c. aliquid in aliquo 658 b. amans 740 b.
Reprehendi 8 a. Quod Reprehenditur in aliquo 658 b.
Reprehendo 3 a. 8 a. 105 a. 130 c. 192 b. 217 c. 221 b. 293 b. 337 b. 366 b. 367 b. 388 b. 411 c. 432 b. 466 c. 569 c. 596 a. 653 c. 658 a. 668 a. 740 a.
Reprehendor 8 a. 192 b. 293 b. 653 c. 658 b. 740 b.
Reprehensibilis 192 b.
Reprehensio ib. 366 c. 411 c. 432 b. 466 c. 537 c. 588 b. 658 b. 668 a. 740 b. in quem non cadit 130 c. justa 435 b.
Reprehensione dignum est 701 c. dignus 192 b. 293 b. 367 b. 432 c. 466 c. 573 c. 740 b. dignus nullâ 435 b. Sine Reprehensione 192 b.
Reprehensionem meritus 411 c. Citra Reprehensionem 430 b. 701 c.
Reprehensioni non obnoxius 105 a. 293 c. 367 b. 432 b. 701 c.
Reprehensionis causa 366 c. carentia 537 c.
Reprehensor 337 b. 367 b. 432 b. 658 b. 740 b.
Reprehensorio animo considero 593 b. animo observans ib.
Reprehensorius 192b. 658b. 740b.
Reprehensu facilis 192 c.
Reprehensus 740 b. non 701 c.
Repressio 223 c. 351 b. 612 a.
Repressit vim ignis deprecatio 192 b.
Repressus qui non est 223 c.
Reprimendi vim habens 223 c. 551 b. 611 c. 612 a.
Reprimens ferociam alicujus 709 b. impetum alicujus 213 b. mentem 708 c.
Reprimere et coërcere quod exuperat 329 c. insaniam alicujus 367 b.
Reprimo 31 b. 192 b. 209 c. 221 b. 222 b. 223 c. 278 b. 281 b. 329 c. 337 b. 351 a. 361 c. 505 b. 523 c. 610 c. 611 c. 612 a. 719 b. antè 612 a. impetum meum 222 b. manum 223 c.
Reprimor 223 c. 329 c. 611 c. 612 a.
Reprobatus à Deo 108 c.
Reprobo 348 c. 372 c.
Repromissor 155 a.
Reptando abeo 211 a. advenio 211 b. penetro 211 a.
Reptans serpentis instar 603 b.
Reptatio 211 a.
Reptator ib.
Reptilia ib. 327 c.
Reptilis 211 a.
Repto 184 b. 211 a.
Repubescens 239 c.
Repubesco ib.
in Republicâ versor 547 c. 548 b. versor eadem cum aliis 548 b.
Repudiandus 98 b.
Repudiare conditiones 174 c. uxorem 35 b. 229 b. 392 c.
Repudiatio 98 b. 513 b. 542 a.
Repudiato imperio 744 a.
Repudio 6 b. 35 b. 60 b. 74 a. 98 c. 351 b. 372 c. 485 b. 513 a. 541 c. 594 a. 663 b. 670 a.
Repudior 98 b.
Repudium 229 b. 230 a. 280 b. 513 b. mittere marito vel viro 187 a.
Repuerascens 495 b.
Repuerasco 440 b.
Repugnabam quo minus faceretis 66 a.
Repugnabit 497 a.
Repugnans 281 a. 674 b. Deo 404 a.
Repugnant inter se 66 b.
Repugnantia. § Contraria 403 a.
Repugnantia, æ 66 b. 634 b. affectionum 500 c. in dictis et factis 66 b.
Repugnare aliis 194 b. opinioni veteri 546 a.
Repugno 66 a. 279 b. 280 c. 403 b. 555 c. 602 c. 606 a. 618 c. 654 b. 719 b. Deo 404 a. huic rei 403 b. non 189 c. 718 a.
Repullulo 108 c. 250 a.
Repulsa 673 a.
Repulsam pati 190 c.
Repulsio 351 a. 744 a. contumeliosa 338 c.
Repulsus urbe 351 a.
Repulsus, ûs 337 a. 351 a.
Repurgamentum 289 a.
Repurgare fossas 616 c.
Repurgatio 289 a.
Repurgo ib. 324 c. 704 c. sculpro 599 b.
Reputare secum 212 a.
Reputatio. § Consideratio 378 b.
Reputatu facilis ib.
Reputo. § Æstimo, considero 377 b. 378 a. mecum 377 b. 444 b. 707 b. præterita 516 b.
Requiem afferens 503 b. dare à laboribus ib. do 503 a.
Requies 440 c. 503 a.
Requiescere faciens 503 b. facio 503 a.
Requiesco ib. simul 503 b. § Somnum capio 503 a.
Requievimus paululum 394 b.
Requirere 413 a.
Requiro 237 c. insuper ib.
Rerum alienarum curatio vel tractatio 554 c. novarum molitio 437 c. 644 b. novarum studiosus 644 b. novarum studium 437 b. potior 345 b. potitus ib. status 555 b. summa 499 b. 553 b.
Res 202 c. 553 b. 733 c. 734 a. agenda vel gerenda 553 b. bene vel malè se habet 221 b. divina 9 b. gesta 553 b. feliciter gesta 478 c. gesta præclarè, 2 b. ita se habet 221 b. judicata 165 a. nautica 434 a. parva 553 b. pecuniaria 734 a. sacra 9 b. vana 385 b.
Res adversæ 65 a. 114 a. 149 b. 327 c. 554 b. alienas ago 554 c. arduæ 168 a. bellicæ 202 c. benè gestæ 557 b. devenerunt tandem eò 283 b. divinæ 142 a. divinas facio 642 b. dubiæ 510 a. humanæ 64 c. magnæ 210 b. meæ 178 c. 519 b. mediæ, [illegible] est, adiaphoræ 413 c. nostræ sic se habeant 12 c. novæ, quas aliquis molitur 644 b. novas facio ib. novas moliens 437 b. 644 b. novas molior 437 b. 554 c. 644 b. præclaræ 294 c. præclarè gestæ 320 c. prosperæ 572 c. secundæ 2 a. 554 b. 569 a. venereæ 91 a. 443 a. Ad Res agendas inhabilem esse 172 b. feliciter gerendas idoneus 478 c.
Resaluto 9 a. 53 b. 84 b.
Resarciendi actio 78 c.
Resarciens naves 37 c.
Resarcio 78 c. 570 a.
Resarcire 37 b.
Rescindere legem 392 a.
Rescindo 31 b. 731 b. debita 338 b.
Rescisco 564 a.
Rescissio 30 b. æris alieni 338 b.
Rescissor debitorum ib.
Rescissus 143 c. 393 c.
Rescitum est eum fecisse 36 b.
Rescribo 136 c. 611 a.
Rescripto 136 c.
Rescriptum imperatorium vel regium ib.
Reseco 642 c. forfice 739 a. scalpello 599 b.
Resecor 642 c.
Resectus è capite 644 b.
Resegmina unguium 468 b.
Reserare 393 b. cistam 235 b.
Reseratio 454 c.
Reseratu facilis 455 a.
Reseratus 229 c.
qui Reseritur 604 b.
Resero 455 a. laxando 229 a.
Reseror 454 c.
Reservo 649 b. 650 c.
Reservor 305 a.
Resiccatio 449 c.
Resicco ib.
Resideo 244 b. 271 b.
Residet in floribus 271 c.
Residuum 381 b.
Resignare literas 392 a.
Resigno 628 b.
Resiliens 50 a. 584 a.
Resilierunt statim à Socrate 523 b.
Resilio 50 a. 260 c. 263 c. 523 b. 590 a.
Resilire conor 590 a.
Resimo 588 a.
Resimum facio ib.
Resimus ib.
Resina 371 c. pinea 710 c.
Resinam refero 571 c.
Resinatum vinum ib.
Resinosus ib.
Resipere facio 539 c.
Resipio 708 a.
Resipiscentia 443 c.
Resipiscere 378 a. facio 440 c.
Resipisco ib. 443 c. 620 b. 708 b.
Resistendi vim habens 279 b. existendo permaneo 412 c.
ad Resistendum par sum 75 c.
Resistentia, æ 553 c. 673 a.
Resistere 194 b. alicui 278 b. minimè suasi 412 b. efficaciter 204 c. hostibus 223 a. tempestatibus ib.
Resisti cui nequit 284 c.
Resistit barbaris 207 b.
Resisto. § Restito 281 b. § Adversor, reluctor 32 b. 57 c. 66 c. 75 c. 155 c. 221 b. 223 a. 279 b. 280 b. 281 b. 287 a. 496 c. 510 c. 674 b. acriter 404 a. contrario modo 283 c. omni ope 287 a. pertinaciter 20 a. procaciter in faciem 475 a.
Resolubilis ægrè 392 c.
Resolvens. § Liquans 648 c.
Resolvere alvum 327 b.
Resolvi in humorem 678 b.
Resolvo 392 b. 393 a. 719 c. in elementa 610 b.
Resolvor 393 b. penitus et evanesco 392 c.
Resolutio ib. 393 b. 719 c. corporis dimidii 538 a. in elementa 610 b. nervorum 393 b. ventris 393 c.
Resolutivus 392 c.
Resolutorius ib.
Resolutus 393 c.
Resonans 248 c. è cornu 717 b. fluvius 306 b. igni 599 a. multùm 612 c. strepitu multo 704 c. stridulum 248 c. undis marinis 673 b. vox 248 b.
Resonantia, æ ib.
Resonare facio 716 c.
Resono 90 b. 248 b. 269 c. 300 c. 304 a. 335 a. 365 b. 384 c. 570 c. 599 a. 612 b. 624 c. 674 b. 716 c. in 111 c. supra modum 248 c.
Resorbeo 116 c. 526 c. 577 c. 578 a.
Resortior 364 b.
Resortiri judicium ib.
Respecto 498 a. identidem 690 c. § Curo 405 b.
Respectus 109 c.
Respergo 336 a. 596 b.
Respersus maculis nigris 500 a.
ne Respiciat ad exteros 358 c.
Respicio 109 c. 252 c. 438 c. 475 c. 592 c. § Specto, propositum est mihi 618 a.
Respicit te patria, id est, à te pendet 109 c.
Respirans ægrè 539 b. 540 a. facilè 540 a.
Respirare qui non potest 540 b.
Respiratio 264 a. 539 c. 540 a. § Metaph. 394 b. 539 c.
Respiratione carens 540 c. Sine Respiratione 540 b.
Respirativus 539 c.
Respiret à malis 394 b.
Respiro 539 c. 540 b. ægrè 539 c. insuper 540 a. priùs ib. § Metaph. 394 b. 540 a. 743 a. nec apud inferos à laboribus 218 b.
Resplendens 27 a. ad cœlum usque 686 a. domus igni 27 a. stellis 688 a.
Resplendeo 87 a. 369 c. 400 b. unà 369 c.
Respondeo ad accusationes 374 a. contradicens 187 b.
Respondens ex adverso 620 a. ex æquo 56 b. 377 c. contrariâ voce 716 b. his luxus 200 a. obversim 620 a. proportione 377 c. sibi 51 a. spatium comparatione suâ æternis 637 a. verbis seu sermonibus 201 a.
Respondentia sibi ex adverso 610 a. sibi mutuò 51 a.
Respondentibus magnitudini ejus 496 c.
Respondentium sibi ex adverso duarum rerum collocatio 610 a.
Respondeo 55 b. 66 b. 87 b. 200 c. 201 a. 269 c. 348 a. 349 a. 368 b. 700 a. accusationi 8 a. non concinnè 700 a. de legibus 240 c. per epistolam 611 a. protinus appositèque 673 a. simul 318 b. vicissim 9 a. 348 b. ultra 348 b. § Ut vates 253 c. insuper 30 c. § Evenio convenio et congruo 66 b. § Proportione 377 c. § Statis horis evenio 41 a.
Respondere 200 c. 732 a. ad calumnias 164 c. sibi invicem mittendo nuntio 55 b. non 716 b. Ad quæ Respondere facile est 348 b.
Responderi cui difficulter potest ib. Cui non Respondetur vel responsum est ib.
Responsa divina 690 b. de 22 c. 253 a.
Responsare 200 c.
Responsio 66 b. 348 a. 368 b. ad accusationem 8 a. mutua 318 b.
Responsione præoccupo 56 a.
Responso carens 716 b.
Responsum quod est oraculo 733a.
Responsum 348 b. apophthegmaticum 733 b. dare 30 b. de postulatis alicujus 734 a. inconcinnum et minimè consentaneum 700 a. magistratûs 734 a. per scriptum quod datur 136 c. voce datum 399 b. § Oraculum 255 c. 374 c. 466 a. 689 a. 733 a. reddo 732 a.
Respuat marinum 562 b.
Respublica 159 a. 547 c.
Respuendus 98 b.
Respuo. § Spernendo ejicio 562 b. § Aspernor, repudio 60 b. 174 c. 434 b. 438 c. 562 b.
Respuor 98 b.
Restagnatio maris 374 c.
Restagno 379 c. 386 c. 534 b.
Restans 381 b.
Restare. § Reliquum esse 124 b.
Restaurata ædificia 32 a.
Restauratio 665 b.
Restauro 151 b. 437 c. 438 a. 594 a. vires 565 b.
ad Restim res rediret 11 c.
Restinctivus 582 b.
non Restinctus aquâ ib.
Restinguere sitim 57 b.
Restinguo 582 b. 743 a.
Restis 11 c. 184 b.
Restito 281 b.
Restituere in eundem statum 282 a. luxata membra 78 a.
Restitui qui debet 162 b.
Restituo. § Reddo 162 b. 282 b. § Constituo iterum, restauro 151 b. 281 c. 282 a. Repono in locum pristinum 282 b. § Loco-

incolumitati pristinæ 600 b. in integrum 478 b. in meliorem statum ib. in pristinum statum 282 b. Sanitati ib.
Restituor. § Reddor ib. § Incolumitati 600 b.
Restituta actio 164 c. sanitati membra 627 a.
Restitutio. § Redditio 282 b. § In integrum 478 b. in pristinam formam vel statum 282 b.
Restituunt res in integrum 664 a.
Restium venditor 567 c.
Resto. § Superesum 232 a.
Restricti supra modum et sordidi 132 c.
Restrictus nimis tenaciter 316 a. et parcus sum 130 a.
Restringo 611 c. quod simpliciter enuntiatum erat 481 b.
Resudo 270 b.
Resultatio 30 a.
Resumere se, id est, vires suas 366 b. vires ib. 360 b.
Resumo. § Rursum capio 366 b. § Itero, repeto ib. rem quampiam seu opus 267 c.
Resumptio 366 b.
qui Resumpsit animum 742 c.
Resupina cornua habens 681 a.
Resupinatio 527 c. 681 a. cervicis 661 c.
Resupino 358 b. 620 b. 681 a. in cervicem 661 c. me 430 c.
Resupinor 98 a. 681 a.
Resupinus 681 a.
Resurgens difficulter ex morbo 627 a.
Resurgunt 279 b.
Resurgere à morbo ib.
Resurrectio 178 a. 279 c. à lapsu 279 c. à morte 108 a. 279 c. universalis 124 c.
Resurrectionis dies 279 c.
Resurrectorius ib.
Retardatio accessionis (apud Medicos) 681 b.
Rete 76 b. 97 c. 139 b. 165 c. 257 b. 387 a. 504 a. 549 b. jaciens 102 a. piscatorium 120 a. plumbum habens in imâ sui parte 426 a.
Retectum sursum retrahendo 625a.
Retectus 295 b.
Retegens pudenda mulier 625 a. se 295 c.
Retego ib.
Retentio 223 b. 224 a. 345 b. 367 b. assensûs 223 c. spiritus ib. 345 b.
Retentu difficilis 224 a.
Retentus humor biliosus 345 a.
Retexere quæ facta sunt 392 b.
Retexo ib.
Reti captus 46 c. E reti explico 581 c.
Retia 185 c. 580 a. conficiens 512 c. consuens 139 b. custodio 490 b. nectens 533 c. plicans ib. sarciens 139 b. servantes 76 b. speculans 472 b. speculorib. trahens 194 a. In retia plexus 325a.
Retiarius piscator 102 a. 165 c. custos 490 b.
Retibus implicitû 165 c. E retibus evado 387 a.
Reticentia 589 b.
Reticeo 352 b. 589 b.
Reticesco 589 b.
Reticula nectens 533 c.
Reticulatum opus 165 c.
Reticulatus ib.
Reticulorum intercalatio 99 b.
Reticulum. § Parvum rete 165 c. 703 a. § Capillare 552 a. aureum habens 57 b.
Retinacula navium 120 b 720 a.
Retinaculum 221 c. 222 b. 522 b.
Retine filium tuum resistendo 223 a.
Retinent nos nihil 222 b.
Retinebat funem, ne deorsum ferretur 366 b.
Retinendi vim habens 222 a.
Retinendo complector 224 c.
Retinens 224 c.
Retinens spiritum tibiæ digitis admotis 367 b.
Retineo. § Detineo, inhibeo, sisto 209 c. 221 b. 222 b. 223 a. 366 b. 367 b. consertis manibus 224 c. pertinaciter 345 b. pecuniam 367 b. retractis habens 637 c. et inhibeo ascensionem ib. § Asservo, non amitto, non elabi sino 224 b. 258 a. 344 b. 345 a. 346 a. 608 c. firmiter 345 a. mordicus 344 b.
Retineor. § Detineor, inhibeor 223 c. 224 a. § Contineor 608 c.
Retinere equum 368 b.
Retineri qui potest 224 a.
Retinet firmiter 287 a.
Retis funes 668 a. jactus 97 c. Ad retis formam compono 165 c.
Retium collocatio 285 a. sacculi seu pasilli 279 b. tentio 285 a. 610 a.
Retorqueo 537 a. 626 c.
Retorqueor 537 a. 620 a.
Retorquere in se ipsum 66 c. manus post terga 15 a.
Retorridum facere 290 c.
Retorridus 623 a.
Retortus capillus 184 c.
Retractâ sursum tunicâ 612 a.
Retractare 378 a. dicta 652 a. quod dictum est 200 c. verba sua 603 b.
Retractari dicitur liber 594 b.
Retractatio ib. 725 a. et mutatio ejus quod dictum est 174 c.
quod Retractatur aut retractari potest 5 a.
Retractio 194 c.
Retracto 594 b. 650 c. 652 a. mutando fatum 325 a. et muto quod pactum est 174 c.
Retractum sursum 625 a.
Retrahere 223 b. currum, et inhibere 222 c.
Retraho 194 b. 211 c. 351 a. 583 a. 603 b. 625 a. catenâ 583 a. sursum 624 c. § Metaph. 194 b. 282 c.
Retrahor 194 b. 602 c. sursum 625 a.
Retribuit mihi istas tam graves pœnas 55 c.
Retribuo ib. 162 b. 201 c. 224 c. 225 a. 659 a. eâdem mensurâ 415 c.
Retribuor 162 b.
Retributio 55 b. 57 c. 168 b. 435 c. § Pœna 55 b.
Retributorius 162 c.
Retrimenta 737 b. uvarum 608 b.
Retrimentum 289 a. 525 a. 599 a.
Retro 68 a. 86. c. 87 b. 469 b. 484 a. 497 a. 529 a. 550 c. agere navem 351 a. ago 223 c. 351 a. 719 b. ambulans qui pascitur 436 c. convertens gressum 664 c. convertere se ib. flecto 620 a. inhibere 351 a. pello ib. principes 68 a. relapsus 529 a. remeare 550 c. vergens 574 b. vertor 620 a.
Retroactio 351 a.
Retroactis temporibus 189 c.
Retroago 552 c. 620 a.
Retroagor 552 c.
Retrocedens 479 c. 552 a. citato gressu 484 a.
Retrocedere 282 c. cogo 350 c. 620 a.
Retrocedit 591 c.
Retrocedo 13 a. 16 a. 174 c. 213 b. 321 b. 479 c. 552 b. 612 a. 717 c. 718 a. 737 b. unà 620 a. 738 a.
Retrocessio 174 c. 223 a. 532 c.
Retroëgit omnia 719 b.
Retrograda fluenta habens 572 c.
Retrogradè ib.
Retrogradi 95 b.
Retrogradus ib. 509 b. 532 a. 572 c. 584 a. feror 584 a.
Retrogredior 213 a. 584 a.
Retrorsâ cervice qui pascitur 136c.
Retrorsum 86 c. 92 a. 469 b. 484 a. 497 a. 529 a. 685 c. abeo 443 a. converto 619 c. convertor 620 a. flectens oculos 497 a. redi 469 b. reverti cogo 619 c. tractus 578 c.
Retrorsus ago 620 a. traho 194 c.
Retrudi 744 a.
Retrudo ib.
Retrudor 99 c.
Retulistis hanc mihi gratiam pro consilio 55 b.
Retulit nuntios 384 c.
Retundo. § Hebeto 55 a. 616 c. § Inhibeo, repello, reprimo 331 c. 336 c. 337 b. 351 a. impetum 55 a. simul 337 a.
Retundor. § Inhibeor 336 c.
Retusio. § Inhibitio 337 a.
Retusus 449 a.
Revalescens 349 b. facilè 627 a.
Reveho 333 b. vicissim seu è contrario 13 b.
Revehor 333 b.
Revelare qui soletnon potest 293c.
Revelatè ib.
Revelatio ib.
Revello 602 a. 655 b. unà cum ipso caule 303 c.
Revelo 140 c. 152 c. 295 b. 562 a.
Revelor 295 b.
Revendens aliquid 567 a. vendita 518 c.
Revenditor 298 c.
Revendo 518 b. 566 c.
Reverà 45 b. 217 a. 231 b. 558 c. 734 b. 746 c.
Reverendus 26 b. 469 b. 584 c.
Reverenter 26 a.
Reverentes Deum 24 a.
Reverentia 26 a. 584 c. regia 26 a.
Reverentiâ dignus ib. Cum Reverentia ib. 584 c.
Reverentiam concilio 544 b.
Revereor 26 b. 196 a. 369 a. 455 b. 469 b. 663 c. valde 26 b.
Revereri 34 c. Deum 369 a.
Reveritus 26 b.
Reversio 297 b. 640 a. 664 b.
Reversurus 443 a.
Reversus 332 c. 664 b.
Revertens 392 c. 445 a. cursu 667 c. non 664 a.
Reverti 92 a. ad aliquid in sermone et disputatione 233 a. cogo 620 a. facio 621 a. retrorsum cogo 619 c.
Revertor 233 a. 235 b. 297 b. 332 c. 392 c. 439 c. 445 a. 510 c. 610 a. 619 a. 620 a. 621 a. 664 b. 737 b. aliunde 441 c. currens 667 c. equitando 190 c. unà 212 c. 620 c.
Revigescens 239 c.
Revigesco ib. simul ib.
Revincio 156 c.
Revinctus ib. pedibus 504 a.
Reviviscentia 106 a.
Reviviscere facio ib. 279 b.
Revivisco 108 a. 234 b. 540 b.
Reum agat impietatis qui velit 165 b. ago 167 c. 347 c. ago te cædis 167 c. facere 217 c. facio te hujus criminis 167 c. falsi esse 19 a. peragere 233 b. perago 46 a. 165 b. 367 c.
Revocamen 293 a.
Revocare 194 b. à pugnâ 211 b. ab insaniâ 281 c. in memoriam 366 b.
Revocari ab exilio 482 a.
Revocata et abrogata dona 392 b.
Revocatio 293 a. ab exilio ib. exulum 698 c. in cogitationem 546 c. in memoriam 424 c.
Revocatorius 293 a.
Revocatu difficilis 293 a. facilis ib.
qui Revocatur è provincia 602 c. quod revocatur 5 a.
Revocavi me à malis, quæ tum erant 13 b.
Revocavit ab aliis cupiditatibus 503 a. gradum 665 b.
Revoco. § Retrò voco, redire facio 293 a. 552 c. 603 b. 620 c. ab exilio 293 a. emeritum 258 b. § In cogitationem 546 c. in memoriam 424 b. 437 c. 516 b. in memoriam identidem 424 b. in memoriam insuper 437 c. in memoriam iterum 546 c. in vitam 178 b. § Inhibeo, retraho, abduco 13 b. 282 c. 663 b. 719 b. § Repetere jubeo lectorem 367 b. 552 c. § Retracto 650 c. imprecationem, aut votum 72 b.
Revocor 194 b. 293 a. 552 c.
Revolvere librum 185 a.
Revolvo ib. 336 b. 337 a. 419 b. 546 c. 673 c. animo 336 b. 546 c. animo iterum ib. in gyrum 166 a. mente 233 a. simul 336 b.
Revolvor 185 a. 297 b. 336 b. 419 b.
Revolutio 185 a. 336 b. 619 b. cœli 185 a.
Revolutum ævum multis vicibus ibid.
Reus 19 a. 36 a. 164 c. 167 c. 218 a. 223 b. cædis 698 c. peragor 30 a. sum 316 b. 683 c. 698 c.
Rex 34 b. 60 b. 104 c. 202 a. 228 c. 343 c. 409 a. 545 b. 546 c. 675 c. multorum 328 c. omnium 105 a. parvus ib. summus ib. Latè rex 343 c. 406 a.
RHA Ponticum 568 c.
Rhapsodi 22 a.
Rhapsodias recito ib.
Rhapsodus ib.
Rheda 69 c. 234 c.
Rheno 167 b. 277 b.
Rhenonibus albis amicti 167 b.
Rhetor 573 b. 601 a.
Rhetorica 573 b.
Rhetoricen profiteor 601 a.
Rhetorices amans seu studiosus 574 a. artificio elaborata oratio 573 b.
Rhetorum flagellum 402 b.
Rhinoceros 310 b.
Rhodia radix 577 a.
Rhododendron 152 a.
Rhombi figuram habens 571 a. in modum circumago ib. in modum versatilis ib.
Rhombus ib. 619 c. magorum 571 a. § Piscis ib.
Rhoncisso 570 c.
Rhonchus ib. 571 a.
Rhythmicus 578 a.
Rhythmorum fictio 544 b. fictor ibid.
Rhythmus 578 a.
RICINUS 330 c.
Rictu diducto irrideo 581 a.
Rictus 578 a. 718 a.
Ridendi facultate præditus 126 c.
Ridens dulce 127 a. ob inutilia ib.
Rideo 126 c. de aliquo homine vel de aliquâ re ib. effusè 288 a. incompositè ib. leniter seu molliter 406 b. placido vultu 127 a. sardonium 581 a. § Irrideo 126 c.
Ridere cupio ib. immoderatè et indecenter seu lascivius 318 c. ob mala 126 c. molliter 69 a.
Ridica 9 c.
Ridicula dico 127 a.
Ridiculæ fabulæ ib.
Ridiculè ib.
Ridiculum existimare 541 c. cujus est studium 127 a.
Ridiculus 126 c. 127 a. 291 c. 683 c. omnino 127 a. sum ib. valde ib.
Rigare lacrymis epistolas 726 b.
Rigatio 678 b.
non Rigatus ib.
Rigens 723 a.
Rigeo 575 c. 609 b. 723 a. aliquantum 575 c. in modum lapidis 336 a.
Rigidam cervicem habens 661 c. mentem habens 708 c. 709 b.
Rigidè. § Firmiter, immotè 612 b. 664 b. § Severè 189 b. 328 b. 616 b. 637 a. 643 b.
Rigidissimus 638 a.
Rigiditas 297 b. 664 c.
Rigidum 430 b.
Rigidus. § Durus, inflexibilis, firmus, immotus 297 b. 323 c. 346 a. 357 a. 397 b. 609 b. 613 b. 621 b. 623 a. 658 b. 664 b. non 192 a. § Acer, immitis severus 89 a. 163 a. 189 a. 309 b. 328 b. 406 c. 637 c. 745 a.
Rigo 154 b. 526 b. 678 b. 682 b. 713 a. 726 c. imbre 463 b.
Rigor. § Irrigor 154 b. 678 b. imbribus 463 c.
Rigor. § Algor, frigus, horror 351 c. 565 a. 575 b. 723 a. § Vehementia 637 c. juris 41 a.
Rigores febrium 575 b.
Rigoris accessio ib.
Riguus aquis bonis 678 c. scaturiginibus et rivis 433 a.
Rima 72 c. 320 a. 574 b. 714 c.
Rimæ terræ 574 b. 580 a.
Rimor accuratè et exquisitè 41 b. accuratissimè 209 a.
Rimosa 574 b.
Rimosus ib. 580 a.
Ringi animo 52 b.
Ringor 703 b.
Ripa 242 c. 492 b. 505 a.
Ripæ 278 c.
Riposus 242 c. 492 b.
Risor 126 c.
Risu abstineo 127 a. concuti 115 c. digni existimantur à nobis 491 b. dignus 126 c. minimè dignus 127 a. ac joco prosequuti sunt hæc 494 b. Sine Risu 127 a. 406 b.
Risui se me habens 371 b. habere 541 c.
Risum capio 542 c. effluens veluti magno cum cachinno 299 b. effundo 127 a. 288 a. excitans 127 a. movere 126 c.
Risus, ûs 126 c. 127 a. 318 c. 337 b. 406 b. 729 b. effusus 127 a. cum fletu ib. immodicus, quo ita concutimur et venter doleat 115 c. lenis 406 b. profusus 280 a. 529 a. sardonius 581 a.
Risûs abstinentia 125 a. amans ib. amor 406 b. excitandi gratiâ 126 c. expers 127 a. 405 b.
Ritè 9 c. 219 b. 243 a. 272 b. 341 a. 706 c.
Ritus 164 a. 442 a. 663 a. exoticus 712 a. sacri 255 b. instituo 653 c. instituo sacros ib.
Rivalem esse 202 a. pati nequeo 674 c. pati qui nequit ib.
Rivalis 122 a. 202 b. 265 a. 674 c. sum 202 a.
Rivi sanguinis 572 a.
Rivis riguus 433 a.
Rivorum deductio 492 a. ductus 17 b.
Rivos ducens ib. duco ib. 492 a.
Rivus 379 c. 492 a. 572 a.
Rixa 160 a. 404 b. 434 c.
Rixæ amans ib.
Rixari 403 a.
Rixor 160 a. 208 b. 404 a. 434 c.
Rixosè 434 c.
ROBORANDI vim habens 636 c.
Roborare 616 b.
Roboratum ferrum acie chalybeâ ibid.
non Roboratus acie 617 a.
Robore æquali præditus 345 c. 587 a. æquali polleo ib. egregio præditus ib. excedens modum ib. et immani vi præditus 107 a. juvenili præditus 430 a. pugno, et vi 404 a. vinco 297 a.
Roborens 173 b.
Roboris magni 47 b.
Roboro 207 b. 287 a. 344 b. 345 b. 483 b. 586 c. 656 c.
Roboror 23 b. 282 a.
Robur 20 b. 47 a. 106 c. 117 a. 172 b. 277 a. 286 c. 316 a. 344 a. 412 a. 438 b. 501 a. 579 b. 586 c. 616 b. 636 c. aciei 616 b. animi 47 a. 283 a. 579 b. acquiro 579 b. frango alicujus 587 a.

indo 116 c. infractum et validum 587 a. reddo pristinum 579 b.
Robur. § Arbor 173 b.
Robustè velociter 579 c.
Robustas manus habens 724 a.
Robustè 61 c. 344 c. 579 b. velox 579 c.
Robustior 693 a.
Robustis humeris præditus 346 a.
Robustissimus 344 c. 693 a.
Robustius 579 b.
Robusto corpore esse 174 a. sum 286 c. 651 b.
Robustum reddo 116 c. 286 c. 543 b. 579 b.
Robustus 26 c. 38 b. 47 a. 104 a. 107 a. 110 a. 117 a. 286 c. 287 a. 344 c. 429 c. 437 c. 579 b. 587 a. 609 b. 628 a. 638 c. omnino 587 a. reddor 579 b. sum 116 c. 286 c. 437 c. 587 a. supra quam dici possit 287 a. valde 34 b. 107 a.
Rodens animum 112 a.
Rodere cor 213 c.
Rodo 118 a. 254 c. 645 a. 672 a.
Rogare legem 359 b. 694 a.
Rogationem ferre 135 c.
Rogatorius 157 c.
Rogemus eos hoc unum 35 b.
Rogo. § Oro, peto, precor ib. 68 c. 157 c. 156 a. 215 b. 294 a. 387 a. 735 b. humiliter 158 a. impensè 387 a. instanter ib. insuper 158 a. obnixè 387 a. § Interrogo 187 b. 213 b. 348 a. sententiam 271 c. 741 b.
Rogor 294 a.
Rogus 291 a. 565 a.
Roma 579 b.
Romanâ linguâ ib.
Romanè ib.
Romanis faveo ib.
Romano more ib.
Romanus ib.
Ronchos raucos edens gutture 571 b.
Rorantes 445 b.
Roratio 344 c.
Rore aspergo 173 b. 738 c.
Rorem jaciens vel spargens 102 a.
Roriferus 696 c.
Roris gutta 741 b. guttula 738 c.
Roro ib.
Rorulentus 102 a. 173 b. 211 b.
Ros 173 b. 214 b. 738 c. 741 b. matutinus 609 b.
Rosa 577 a. alba ib. aquatica 445 c. canina 577 b. clausa 295 b. parva 577 b.
Rosaceum mel 410 b. oleum aceto temperatum 577 b. vinum ib.
Rosaceus ib.
Rosæ calyculus 295 planta 577 b. similis sum ib.
Rosæ ib.
Rosaria punica ib.
Rosarium ib.
Rosarum liquor 607 c. odorem habens 540 c.
Rosas producens frutex 577 b.
Roscidum mel 410 b.
Roscidus 173 b. 211 b. aër 102 a. valde 173 b.
Rosea labella 577 a.
Roseæ genæ 117 c.
Roseo aspectu præditus 474 b. colore tingo 577 b.
Roseos cubitos habens 584 a. digitos habens 115 b.
Rosetum 577 b.
Roseum aliquid præ se ferens color in corpore ib. colorem habens 735 c.
Roseus 577 a. § Roseum colorem habens ib. 735 c.
Rosio 118 a. 672 a.
Rosiones intestinorum 207 a.
Rosis abundans 577 b. conspersus ib. Ex rosis confectus pastillus ib.
Rosmarinus 585 c.
Rostellum 578 a.
Rostra ærata 127 c. navium 41 c. navium amputo ib.
Rostratæ naves 99 b.
Rostri aduncitas 139 c. curvitas 578 a.
Rostris adversis 473 c.
Rostro adunco præditus 139 c.
Rostrum 297 a. 578 a. avium 152 c. 569 c. navis 99 a. 281 a. 299 a. suis 482 b.
Rostrum habens acutum 578 a. 617 b. æratum 99 b. 617 b. crassum 578 a. latum ib. rutilum ib. variegatum 617 b.
Rota 570 c. 667 a. quâ aqua è puteo trahitur ib. Ixionis 489 b. pœnalis 667 a.
Rotâ torqueo ib.
Rotæ modiolus 660 c. 730 b. vestigium 660 c. 667 b.
Rotæ 356 a.
Rotam impello 191 b. Juxta rotam quæ sunt 668 c. Sub rotam decidere, ab eaque sauciari ib.
Rotarum agitatio 191 b. concurrens 668 c. quatuor qui est 356 b.
Rotas facio 544 c.
Rotatio 570 c. 697 b.
Rotatus, ûs 621 a.
Rotis agitatus 191 b.
Roto 185 b. 668 a. fundæ more 627 c.
Rotula 571 a. 667 b. § Trochus 667 b.
Rotunda forma 695 a. massa 626 b. maza 622 a. terra 517 c.
Rotundæ placentæ 584 b.
Rotundam faciem habens 474 b.
Rotundari 622 a.
Rotundatio 621 b.
Rotundatus 626 b.
Rotundè 621 a. 695 a.
Rotunditas 621 c. 695 a. femorum 67 b.
Rotunditate orbiculari dimensus 415 c. In rotunditatem conglobo 622 a. inclinatus ib.
Rotundo ib.
Rotundo ore loquor 617 a. 622 a.
Rotundos oculos habens 473 a.
Rotundum efficio 621 c. facio 645 c. 646 a. tabernaculum habens 595 b.
Rotundus 15 a. 141 b. 365 a. 621 c. 622 a. 626 b. 645 b. 667 a. 668 b. 695 a. aliquantum 550 b. benè ib. clypei in modum 84 b. lapis 430 a. omni ex parte 668 c.
RUBEA aurora 145 b.
Rubeas alas habens 560 c.
Rubebat aurora 549 c.
Rubefacio 208 c. 705 b.
Rubefactio 705 b.
Rubefactus ib.
Rubefio 208 c. 705 b.
Rubeis lineis interstinctus 139 b. maculis distinctus 615 b. nigrisque maculis distinctus 209 a.
Rubellio 208 c.
Rubens 555 b. 692 a.
Rubentes circuli in cute 472 c.
Rubeo 208 c. purpureo colore 549 c.
Rubeos pedes habens 531 c.
Ruber 56 a. 208 c. 209 a. 565 c. 708 b. 705 a. aliquantum 209 a. color 705 a. ex ustione 27 a. valde 209 a.
Rubesco 208 c.
Rubeta 710 c.
Rubeus, id est, qui est è rubo 105 b.
Rubia 208 c.
Rubicundus ib.
Rubigine consumo 209 a. 275 b. infestor 209 a. laboro ib. obducor 275 b. vitior 209 a.
Rubiginem contraho 275 b. non sentiens ib. sentire 209 a.
Rubigini obnoxius ib. 275 b.
Rubiginor 275 b.
Rubiginosus 209 a. 275 b.
Rubigo 209 a. cujuscunque metalli 275 b. segetum 422 a.
Rubis abundans 105 b.
Rubor 208 c. 703 b.
Rubore suffundo 703 b. suffundor 208 c.
Ruborem depono 209 a.
Rubori alborem admixtum habens ibid.
Rubram cristam habens 389 b.
Rubrica 285 c. Lemnia 422 a.
Rubricâ imbutus ib. tingo ib.
Rubricæ effossor 482 c.
Rubricatus 44 c.
Rubris maculis distinctus 692 a.
Rubro colore distinctus 209 a.
Rubrum mare 208 c.
Rubus 105 b. caninus 360 c. Idæus 105 b.
Ructare vocem 208 c.
Ructatio ib.
Ructatrix [illegible] ib.
Ructo ib. acidum ib.
Ructu effundo ib.
Ructum fœtidum emittere ib.
Ructuosus spiritus ib.
Ructus ib. acidus ib. fœtidus, qualis eorum qui cepas ederint ibid.
Ructus movens ib.
Rudem esse disciplinarum 507 c.
Rudens grande (sc. asinus) 429 c.
Rudens. § Funis nauticus 296 a. 627 c. 668 c.
Rudentem omnem movere 296 a.
Rudentes 302 b. veli 645 c. laxos intendo 638 a. et funes, quibus navis littori alligatur 120 b.
Rudera 207 c.
Rudes. § Rudicula 601 b.
Rudi descriptione comprehensus 674 a.
Rudicula 356 a. 601 b.
Rudimenta doceo 248 c. prima disco ib. tradens 609 c. Quasi rudimenta prima imprimo et infigo 610 b.
Rudimentis erudio 609 c. Cum rudimentis primis iado 610 b.
Rudimentorum traditio 609 c.
Rudimentum primum tibicinum 139 c.
Rudior descriptio 674 a.
Rudis. § Inelaboratus, informis 206 b. 586 a. 594 a. 648 b. ager 725 c. § Ignarus, imperitus 398 b. 428 a. 507 c. ad hæc 398 c. literarum Græcarum 398 b. sum 270 a.
Ruditas. § Artificium nullum 648 b. § Imperitia 398 b.
Ruditor 118 c. 450 c.
Ruditus ib.
Rudius 407 c. 503 c. 675 b.
Rudo 450 c. præ fame 118 c.
Ruebat populus extra 584 a.
Ruens impetu ib.
Ruerit urbs Priami 246 a.
Rufitas 565 c.
Ruforum inspectator avidus 475 a.
Rufos pilos habens 262 c.
Rufum colorem imitur 565 a. facio ib. tergum habens 447 a. Ad rufum colorem inclinans 565 c.
Rufus 447 b. 565 a. color 565 a. sum ib. valde 565 c.
Ruga 561 c. 574 b. 578 c. 687 a. vestis 611 b.
Rugæ caperatæ frontis 54 b. ventium 704 b.
Rugas contraho ib. non habens 579 a. In rugas contractus 578 c. contrahô ib.
Rugata folia ib.
Rugatio ib.
qui Rugatur 687 a.
Rugatus 614 b.
Rugiens 118 b.
Rugio ib. vehementer ib.
Rugitus 118 b. 326 a. 746 b. Cum Rugitu 118 b.
Rugo 578 c.
Rugor ib.
Rugosa et exsucca senum pellis 625 c.
Rugosæ facies 574 b.
Rugositas 578 c.
Rugosos cortices habens 704 c.
Rugosum fructum ferens 301 c.
Rugosus 136 a. 562 a. 576 a. 578 c. 611 b. 687 a. aliquantum 576 a. supernè ib.
Ruina 527 c. 528 c.
Ruinam minor 323 a.
Ruinosus 207 c.
Ruma 63 a.
Ruminantes vix tandem rem intellexerunt 401 b.
Ruminatio 419 b.
Rumino 401 b. 419 b.
Rumor 3 c. 39 c. 92 c. 169 a. 261 b. 263 a. 321 a. 374 a. 429 a. 486 a. 689 a. 716 b. abiit per totam Syriam 212 a. percrebrescebat inter eos 414 b. pervasit 212 a. sparsus erat 261 a.
Rumore dissipato 689 b.
Rumorem dissemino 110 c. 690 a. spargo 162 c. 543 c.
Rumores disseminare in vulgus 374 b. infelices 690 a. manare dicuntur 757 b. rerum præteritarum 39 c. Forum in quo Rumores varii narrantur 690 b.
Rumpantur invidiâ 575 a.
Rumpendi vi præditus 574 b.
Rumpere vocem 574 a.
Rumpo 12 c. 18 b. 570 b. 574 a. 703 a. subtus 575 a.
Rumpor 18 b. 574 b. 575 a. 704 b. subtus 575 a.
Runcare 114 c.
Runcatio 114 c. 541 a.
Runcatrix 541 a.
Runco ib.
Ruo. § Cum impetu vel incitato feror 33 c. 34 a. 66 b. 479 b. 583 b. 584 a.
Rupes 207 c. 282 b. 521 b. 522 b. 574 b. 606 b. altis præcipitiis 347 a. eminens e mari aliquantum 730 b. præruptæ 207 c. habens eminentes undique 521 c.
Rupium duarum interstitium 626 a.
Ruptio 18 b. 574 b. venarum 575 b.
Ruptor 574 b. legum 442 b.
Ruptorius 574 b.
Ruptu difficilis 575 b. facilis 261 a.
Ruptum quod est 574 b.
Ruptura ib. hians 718 c.
Ruptus 18 b. dupliciter 575 b. undiquaque 574 c.
Rure 10 b.
Ruralis 10 c. 77 a.
Ruri 10 b. ago ib.
Ruris studiosus 203 c.
Rursum vel Rursus 86 c. 87 a. 92 a. 412 a. 484 a. 497 a. ardeo 705 c. autem 92 a. capio 365 a. creatus 32 a. incendo 703 c. interrogo 187 b. machinor 420 c.
Rus 10 b.
Rusculum 77 a.
Rustica 10 b. 738 b.
Rustica instrumenta 203 c. multitudo 738 b.
Rusticæ rei peritus 203 c. rei scientia ib.
Rusticam vivendi rationem sectans 160 c.
Rusticanus 10 c. 738 b.
Rusticè 10 c. 589 c. 738 b. ago vel loquor 10 c.
Rustici 10 c. 683 a.
Rusticis et agrestibus moribus esse 10 c.
Rusticitas 10 b. 378 b. 688 a.
Rusticitate plenus 10 b.
Rusticor 738 b.
Rusticorum habitatio 10 c.
Rusticus. § Agricola 10 b. 120 b. 456 a. 738 b.
Rusticus. § Ad Rusticum pertinens 10 b. 76 c. 203 c. § Imperitus, incivilis, illepidus, insulsus 10 b. 161 a. 398 b. 428 a. 547 c. 686 a. valde 234 a.
Ruta 522 b. 579 a. sylvestris 28 a. 522 b.
Rutæ similis 522 b.
Rutam refero 522 b.
Rutila aspectu 474 b.
Rutilam comam habens 334 b.
Rutilans igne 87 b. 570 a.
Rutilo 400 b.
Rutilo splendore coruscantem faciem habens 427 a.
Rutilum rostrum habens 578 a.
Rutilus 27 a. 326 b. 472 b. 565 a. 705 b. 705 a. 735 c. aspectu 474 b.
Rutrum 54 c. 356 a.
Rutula 522 b.

S.

SABULOSA loca 739 b.
Sabulosus ib. non ib.
Sabulum 335 c. 739 a.
Saburra 210 b.
non Saburratus 210 c.
Saburro ib. ventrem 122 b.
Saccatum vinum 242 b.
Saccellatur ib.
Saccello 242 b. 581 c.
Saccellus 242 b. 679 b.
Saccharum 580 b.
Sacco similis 264 a.
Saccorum textor 682 a.
Saccularii fures 581 c.
Saccularius 644 a.
Sacculus 264 a. 315 b. 340 a. 563 a. 400 c. 581 c.
per Saccum excolo 581 c. transmissum vinum ib.
Saccus 152 c. 153 a. 226 c. 264 a. 340 a. 524 b. 581 c.
Sacellum 270 c. 294 b. 433 b.
Sacer 9 c. 95 c. 229 b. 270 c. 271 a. cycnus est Apollini 270 c. Deo ib. dies 547 c. erat huic Deo Bassianus 271 a. ignis 238 b. morbus 270 c. scribo 424 c. § Devotus, execrabilis 9 b. 687 b. § Piacularis, scelestus 9 b.
Sacerdos 72 b. 120 a. 271 a. 477 b. 547 a. 642 b. 686 a. Christi 428 c. fio 271 a. sum ib. summus ib. summus sum ib. § Antistita ibid. futura, et quæ alios sacerdotii mysteriis initiat 271 b.
Sacerdotalis 271 b.
ad Sacerdotem summum pertinens ibid.
Sacerdotes 477 b.
Sacerdotio fungor 271 a. summo fungor ib.
Sacerdotis vestimentum 638 b.
Sacerdotissa 120 a.
Sacerdotium 271 a. 642 b. summum 271 a.
Sacra dies 9 c. figura cui impressa est 675 a. mensa 490 c. operatio 547 a. res 9 b. urbs 548 a. In Sacrâ mensâ epulari 490 c.
Sacra (neutr. plur.) 271 a. 477 b. arcana 477 b. canens 739 a. discens 428 c. doceo 16 b. 686 a. facere ob victoriam 441 b. facio 204 b. 266 c. 543 b. 547 a. ferens 697 a. fiunt 547 a. nocturna 641 c. perago 9 b. 204 b. 477 b. perago nocturna 641 c. Ad Sacra qui non admittitur 477 b. suscipienda præparo ib. Circa Sacra qui versatur 547 a.
Sacra mysteria tractans 428 c. verba pronuntio 375 c.
Sacræ rei peractio 204 b. scripturæ loci 138 b.
Sacræ mensæ ministrans 490 c.
Sacræ hostiæ 267 b. literæ 374 c.
Sacram vocem habens 717 a.
Sacramento adstringo te cælo teste et conscio 478 c. agere vel contendere 99 c. interposito 479 a.
Sacraria 69 c.
Sacrarium 219 c. 271 a. 335 c. 711 c.
Sacratissimus 267 b.
Sacratus est 271 a.
Sacri agri 643 a. sermones 270 c. et inviolabiles ib.
Sacriferus 697 a.
Sacrifica 266 c.

Sacrificabimus Galbam Neroni 267 a.
Sacrificalis 266 c.
ad Sacrificandum aptus ib.
Sacrificans astris 267 b. non ibid. studiosè ib.
Sacrificare 179 a. pro transitu 266 c.
Sacrificatio ib.
Sacrificatus diis 267 b. non ib. 570 c. nuper 267 b.
Sacrificiis placare Deum 477 b. Absque Sacrificiis 603 b.
Sacrificium 74 a. 266 c. 270 c. 547 a. 579 a. dæmoniorum 431 b. facere 266 c. perfectum 267 b. 662 a.
Sacrifico 204 b. 266 c. 267 a. 271 a. 485 b. 543 b. 570 c. 579 a. 626 a. 643 c. ad aras 120 a. animal 267 b. antè 267 a. boves 271 a. in 267 a. pro 267 b. super 267 a. unà 267 b.
Sacrificor 266 c. 604 c.
Sacrificulus 543 b.
Sacrificus 266 c. 444 b. 543 b.
Sacrilegè 624 a.
Sacrilegium ib. omitto ib.
Sacrilegus 77 b. 120 a. 390 a. 624 a. 661 a. institor seu nundinator 298 c.
Sacris mysteriis initians 428 c. ordinibus prænum 81 a. usibus destinatus 271 a. de rebus loquor 375 c.
Sacris initiandi 642 b. initians Christianis 428 c. initiatus iisdem ib. initiatus non 477 b. initio ib. operans 204 b. operari 206 a. operor 204 b. qui præest [illegible] a.
Sacro modo 555 b.
Sacro 271 a. 543 b. 642 b.
Sacror 271 a.
Sacrorum antistes 428 c. 686 a. antistes sum 686 a. curam gerens 333 a. inspector 593 c. institutor 653 c. particeps 69 c. peractio 9 b. 477 b. præfectus 256 b. Ad Sacrorum antistites pertinens 686 a.
Sacros ritus instituo 655 c.
Sacrosancta 710 a.
Sacrosanctus 106 c. 254 a. 270 c. 624 a. 710 a.
Sacrum 9 b. 270 c.
Sacrum ignem habere 485 b. imperium 81 a. nomen habens 467 b. os 270 c. reddo 271 a.
Sæpe 159 c. 548 b. 563 c. valde 534 b.
Sæpissimè 225 b. 549 a.
Sæpiùs 250 b. 548 c.
Sævè 44 b. 743 a.
Sævio in aliquem 27 b.
Sævitia 720 a. 745 a.
Sævus 44 b. 70 a. 124 a. 179 b. 206 b. 246 b. 591 b. 629 c. 720 a. 745 a.
Saga pellicea 167 b.
Sagaces conjecturæ 54 b.
Sagacitatis multum habens 444 a.
Sagaciter 443 a.
Sagax 191 b. 576 a. canis 486 c. non 576 a.
Sagena 120 a. 581 c. reticulata 703 a.
Sagenâ includo 581 c. utens ib. E Sagenâ explico ib.
Saginari 371 a.
Saginatio 587 a.
Saginatus 371 a. 588 c. bene 665 c. admodum bene ib. porcus 587 a. 665 c.
Sagino 371 a. 387 b. 585 a. 588 c. 728 c. bene 729 a. fimo 732 a.
Saginor bene 729 a.
Sagitta 86 b. 106 a. 170 b. 275 b. 294 b. 460 b. 660 a.
Sagittâ arceo 660 b. conficio ib. non ictus ib. percussus 674 c. peto 460 b. tangi qui nequit 660 b. trajicio ib.
Sagittæ crena 728 a. junctus aut ictus 660 a.
Sagittæ cum arcu 660 a. sui curæ sunt 746 b.
Sagittam dirigo in 660 b. emitto 460 b. 660 a. misit 275 b. mitto per 460 b.
Sagittandi ars 660 a. arte celebris 660 b.
Sagittaria ars 660 a.
Sagittariæ artis perita 243 a.
Sagittarii desultores 660 b.
Sagittarius 146 a. 229 c. 460 b. 660 a. equester 660 b.
Sagittarum receptaculum pharetra 136 a. tractores, id est, sagittarii 578 c.
Sagittas arcens 106 b. aureas habens 243 a. bonas habens 660 b. continens 226 c. emitto 109 b. pulchras habens 243 a. Ad Sagittas aptus 660 a.
Sagittis arceri 660 b. configo undique ib. ferior 660 a. gaudens 719 a. peto 660 b.
Sagulum 234 c. 729 b.
Sagum 228 b. 581 c. pelliceum 588 b.
Sagus 71 b.
Sal 31 b. 52 a. 528 b. comedens 119 a.
Salacæ 429 c.
Salacitas 364 a. 661 a.
Salarium 697 c. 745 b.
Salarius 523 a.
Salax 50 b. 91 a. 294 b. 364 a. 423 b. 492 b. 622 a. 625 b. 636 a.
Sale aspersus caseus 676 a. condio 633 c. condio priùs ib. conditum servo ib. conditus ib. conspersus 52 b. 500 a. conspersus nuper 52 b. emptus 745 a. mistus 421 c. non conditus 633 c. Sale confectus 52 a.
Salebra 575 a. 721 b.
Salebræ 263 c. § Spinæ, difficultates, molestiæ 37 a.
Salebrosa loca 494 c.
Salebrosè 463 b.
Salebrositas ib.
Salebrosum reddo 721 c.
Salebrosus 463 b. 494 c. 574 b. 661 c. 721 b. locus 606 b. 661 c. 662 a. non 623 a. sum 668 a.
Sales 51 b. 598 c.
Salgamum 238 a.
Salgamarius 28 a.
Saliare convivium 143 a.
Salibus utor 598 c.
Salices contexens 533 c.
Salicetum vel Salictum 287 a.
Salicortex 704 c.
Saliens aqua 550 c. 524 c. scatebra 550 c. Non Saliens 590 a.
Salientibus aquis scatens 523 b. 524 c.
Salignus 287 a. 459 c.
Salinæ 523 a.
Salio. § Sale condio 50 a. 52 a.
Salio. § Insilio, salto 50 a. 260 c. 263 c. 318 c. 523 a. 589 c. à latere 590 a. antè ib. circum ib. vicissim 523 b. unà ib. § Pulso 628 c. § Ineo 492 b.
Salior. § Ineor ib.
Salior. § Sale condior 52 a.
Salire solitus 523 b. § Cor dicitur 628 c. § Cupio, id est, inire 492 b.
Salis expers 52 a. flos 51 b. in modum contero 52 a. saporem refero ib. saporem refero aliquantum 52 b. venditio 567 a.
Salitura 52 a.
Salitus ib. non ib.
Saliva 587 a.
Salivam emitto ib. fundens 727 a. referens 587 a.
Saliunca 577 b.
Saliunt arteriæ 628 c.
Salix 184 c. 287 a. 459 c.
in Salo sto 580 b.
Salpa 580 c.
Salsa aqua 249 b. axungia 633 c. opsonia 52 a.
Salsamenta advehens 18 a. vendito 567 c.
Salsamentarius 509 a. 567 c. 633 c.
Salsamentorum amans 633 c.
Salsamentum ib. crudum ib. imperfectum ib.
Salsedine aliquantâ imbutus 52 b.
Salsedo 52 a.
Salsilago ib. concreta 19 c. 52 b.
Salsuginis aliquantum habens 52 b. expertis 52 a.
Salsuginosus ib.
Salsugo ib. gelata 52 b.
Salsum dictum 721 c.
Salsura 633 c.
Salsus 52 a. 633 c. aliquantum 52 b. gustu 52 a. non ib.
Saltandi locus in theatro 483 b. peritiâ certo cum aliquo ib.
Saltando excidisti nuptiis ib. repræsento ib.
Saltans bene 590 a.
Saltare 550 c. facio 483 b. indecenter 168 b. laconicis modulis 222 a. lasciviùs 303 c.
Saltatio 50 a. 367 b. 483 b. 590 a. 731 b. armata 559 a. gesticulatrix 442 c.
Saltatione celebro 731 c.
Saltationem accommodo canenti choro 483 b.
Saltationi aptus 55 a. conveniens 731 b.
Saltationibus afficior 483 b. demulceo ib.
Saltationum amans ib. cantilenam ib. Ab Saltationum cantilenas pertinens ib.
Saltator 50 a. 483 b. 590 a. 731 b.
Saltatores 82 c.
Saltatoria ars 483 b.
Saltatoriam artem docens 161 c.
Saltatorius 50 a. 483 b.
Saltatrix 731 b.
Saltatum est ib.
Saltem 47 c. 122 c. 177 a. 488 c.
Saltibus antecellebat omnes 30 a.
Saltito 589 c. ludendo 25 a.
Salto 50 a. 483 a. 523 a. 589 c. 731 b. à latere 590 a. ad 483 b. ad cantum 411 b. ad finem usque 483 b. contrà ib. cruribus protensis 449 c. in altum 483 b. in contemptum et contumeliam alicujus ib. inconditè et turpiter 338 c. inter 590 a. pyrrhichicam 565 a. vicissim 483 b.
Saltu lasciviens 532 b. In saltu agilis 590 a.
Saltuarius 533 a.
Saltuosus 106 c. 326 c. 433 c.
Saltus. § Locus sylvosus 106 c. 173 b. 433 c. 476 c.
Saltus. § Saliendi actus 50 a. 95 a. 206 b. 484 a. 523 b. 589 c. lascivi 206 b. puerilis 85 c.
Salva et incolumis urbe 231 b.
Saluber 45 c. 677 b.
Salubris sum 677 b.
Salubritas 438 a.
Salubriter 677 b.
Salve 718 c.
Salvere jubeo 84 a. 718 a. tibi dico 9 a.
Salvia 686 c. mas ib. fœmina ib.
Salviâ abundans ib. conditum vinum ib.
Salviatum 726 b.
Salum 580 b.
Salus 78 b. 600 b.
Saluta illum meis verbis 84 a.
Salutandi studiosus 8 b. studium ib.
Salutare 201 a. imperatorem 8 c. 9 a. 84 a.
Salutares 600 a. aquæ 291 c.
Salutaris 234 c. 600 b. 696 b. 697 a.
Salutatio 8 b. 9 a. 84 a. 573 c. § Valedictio 634 b.
Salutationis neglectio 8 b.
Salutativus 8 b. 9 a.
Salutator 8 b.
Salutatorius 9 a.
Salutatus 573 c. est ib.
Salutifer 488 a. 494 a.
Salutis auctores 600 a.
Saluto 8 c. 9 a. 84 a. 718 c. amicè 562 a. te 9 a. venerabundè 360 c.
Salvum est et integrum 232 b. præsto 211 c. 600 a. reduco 600 b.
Salvus 600 a. conductus 627 b. evado 124 c. magis 600 b. omnino 227 b. pervenio 600 b. quum pervenisset Soles 600 a. prorsus 524 a.
Sambuca 580 c.
Sambucâ ludens ib.
Sambuci flos 298 b.
Sambucinus 42 a.
Sambucus ib. humilis ib.
Sampsuchino odore sum 580 c.
Sampsuchinum unguentum ib.
Sampsuchum ib.
Sana mens 709 b.
Sanâ mente ib.
Sanabilis 37 c. 254 b. 269 a.
Sanæ mentis qui non est 108 c. mentis sum 677 b. 709 c.
ad Sanam mentem redeo 440 c. 443 c. reduco 709 c. reducor 707 c.
Sanandi vim habens 37 c. 254 b. 269 a.
Sanans dolores 453 b. mortales 117 c. omnia 37 c.
Sanare ulcus ib. § Metaph. 269 a.
Sanari 37 b.
Sanata est ab eo flagello 268 c.
Sanatio 37 b. 45 c. 254 b. 269 a.
Sanato morbo 37 b.
Sanator 254 b.
Sanatoria pharmaca 269 a.
Sanatorium ib.
Sanatu difficilis 45 c. 254 c. 269 a. facilis 45 c. 254 c. 269 a.
non Sanatus 269 a.
Sancio 8 c. 255 c. 442 a. 653 c. 673 a. insuper 653 c. leges ib.
Sanciri 634 c.
Sancitor 106 a.
Sancitum lege 442 a. esse lege 653 c.
Sancta civitas 548 a. res 485 a. sanctorum 5 b. scripta 138 b.
Sanctè 5 b. 9 c. 271 a. 485 a. ago 9 c. juro 479 a. polliceor 689 b.
Sanctificatio 5 b. 485 b.
Sanctifico 5 b. 9 b. 485 b.
Sanctificus 204 b.
Sanctimonia 5 b. 7 a. 9 b. 485 a. 584 c.
Sanctimoniam decens 555 b.
Sanctio 634 c. 653 b. fœderis 231 a. legis 653 c.
Sanctissimus 5 b. 9 c. 485 b.
Sanctitas 5 b. 485 a.
Sanctuarium 5 b. 584 c.
Sanctum 485 a. jusjurandum 479 a. reddo 5 b. 271 a. 485 a.
Sanctus 5 b. 9 c. 270 c. 485 a. 584 c. omnino 5 b. 9 b. ter 8 b.
Sanè. § Salubriter 677 b.
Sanè. § Certè, equidem 158 a. 219 b. 264 c. 239 a. 412 a. 433 a. 462 c. 659 b. quidem 412 a. Ita Sanè 289 a.
Sanesco 677 b.
Sanguificatio 27 c.
Sanguinaria ib.
Sanguinariè 691 c.
Sanguinarius 28 b. 691 c. 692 a. 719 a.
Sanguine abundans 28 b. abundo ib. carens ib. conspersus 569 b. cruentatus 705 a. destituor 28 a. eodem natus 604 c. fartum intestinum 27 c. fluens 573 a. gaudens 719 a. inficio 27 c. 705 b. permixtus 713 a. plenæ venæ 284 c. præditus 27 c. pollutus 706 c. stillans 607 c. stillans adhuc 28 a. suffusus 512 b. tinctus 103 b. Sine Sanguine 28 a.
Sanguinei coloris 302 b.
Sanguinem detraho 28 a. elicio 27 c. 28 a. emitto 575 a. generans 542 b. metuens 691 a. mitto 645 a. poto 152 c. 527 a. sistens 28 a. spuens 562 b. subtus habens 28 b. In Sanguinem verto ib. vertor 27 c.
Sanguineum aspectum habens 472 c.
Sanguineus 27 c. 28 a. 705 a.
Sanguinipota 527 a.
Sanguinis abundantia 28 b. abundantia nimia ib. concrementum 472 c. correptio in aqueam substantiam 678 c. effusio 726 b. effusio sub cutem per grumos 727 b. effusiones 434 b. ejusdem qui est 28 a. eruptio 575 a. eruptionem faciens ib. generandi vim habens 28 a. generatio ib. missio 645 a. missionem metuens 691 a. cui parum est 28 a. paucitas ib. privatio ib. profluvio laboro 572 c. profluvium ib. receptaculum 155 c. suffusio 668 b. suffusio in oculo 626 b.
Sanguinolenta manus 691 c.
Sanguinolentè jugulatus 626 b.
Sanguinolentus 27 c. 28 a. 390 c. 626 a. 713 a.
Sanguis 27 c. 177 a. 371 b. 691 c. 742 b. cui deficit 28 a. exiguus 27 c. jugulatæ pecudis 626 a.
Sanguisuga 105 c.
Sanies 117 c. 287 c. 314 b.
Saniosus 117 c.
Sanitas 78 b. 579 b. 677 b. mentis 709 b.
ad Sanitatem conferens 677 b. via ibid.
Sanitati restituo 282 b. 677 b. restituor 333 b. 677 b. restituta membra 627 a.
Sanitatis capax 677 b. recuperatio 37 b. signum 677 b.
Sano 37 b. 45 c. 254 b. 255 a. 268 c. 269 a. 282 b. 677 b.
Sanor 45 c. 269 a.
Sanus 314 a. 488 a. 677 b. sum 488 a. 677 b. § Metaph. 677 b.
Sanxit septimum diem 255 c.
Sapa 227 c. 588 b.
Sapam redolere 227 c.
Saperda 581 a.
Sapere facio 539 c. stultâ 601 a. velle supra medicum ib.
Sapidus 727 a. 736 c.
Sapiens cœlestia 709 b. divina 420 a. 708 c. inepta 709 a. puerilia puer 85 c. terrena tantùm et humilia 603 b.
Sapiens 92 c. 394 c. 539 c. 601 a. 677 c. 708 a. insulsè 601 a. mane ib. post factum 420 b. serò 444 a. stultè 601 a. supra quàm dici possit ib. valde 709 b. in vanis 601 a. qui sibi videtur ib.
Sapientem reddo ib.
Sapienter 539 c. 563 c. 600 c. 708 a. oppugnans 601 b.
Sapientes Indorum ib.
Sapientia 129 c. 420 a. 539 c. 601 a. 708 a. inanis 601 a. stulta ib. vana ib.
Sapientiâ omnifariâ præditus ib. De Sapientiâ suâ quam quis concipit, opinio ib.
Sapientiæ amor ib. studio deditus ib. studium ib.
Sapientiæ deditus sum ib.
Sapientiam amans ib. amo ib. doceo ib. doceor ib. exosus ib.
Sapientissima sectarum ib.
Sapientissimus ib.
Sapio. § Oleo, resipio 708 a. § Intelligo, prudens sum 442 c. 539 c. 708 a. cum 709 c. divina 420 a. juveniliter 437 c. plus 709 c. post 443 c.
qui Sapit serò 416 c.
Sapor 736 c. austerus 89 a. gratus 736 c. gratus ori 617 a. ingratus 736 c.

Sapore mordaci 173 a.
Saporem acrem habens ib. difficilem et molestum habens 727 a. ingratum habens 736 c. mollem referens 410 b.
Saporibus perfruor 727 a.
Sapphirus 581 a.
Sarciendi ars 37 c. peritus ib.
Sarcina 194 b. 571 a. 706 a. variarum mercium 127 b.
Sarcinam 32 b. 451 a. 594 b.
Sarcinarum bajulatio 698 a.
Sarcinas custodio 712 a. veho 13 c.
Sarcinator 246 a.
Sarcinatrix ib.
Sarcinis collectis et hoc compertatis 595 a. necessariis ad iter bene sum paratus 594 a.
Sarcino 569 c.
Sarcio 269 a. 293 a. 366 b. 489 b. 579 a. 594 b. 600 b.
Sarcior 293 a.
Sarcire 78 c. 246 c. damna 37 b.
Sarciri ib.
Sarculo laxo 590 b. suscito ib. verso terram ib.
Sarculum 54 c. 590 a.
Sardius lapis 581 a.
Sardonia herba ib.
Sardonium rideo ib.
Sardonius risus ib.
Sardonyx 468 b.
Sargus, piscis 581 a.
Sarissa ib.
Sarmenta defringo 319 c.
Sarmentis luxurio 398 b. sylvesco 321 c.
Sarmentitium lixivium ib.
Sarmentitius ib.
Sarmentosus ib.
Sarmentulum ib.
Sarmentum ib.
Sarrio 590 a.
Sarritio ib.
Sarritor ib.
Sarritura ib.
non Sarritus ib.
è Sartagine comedo 649 a. In Sartagine coctus 648 c. 649 a. coquo 648 c.
Sartago 351 a. 648 c.
Sartor 246 c.
Sartorius 37 c.
Sartrix ib. 246 c.
Sat non est 46 a.
Sata 53 a.
Satagens circa ea 490 c.
Satagis de multis 624 a.
Satago 312 c. 490 c. 515 b. 647 a. circa aliquid 515 a. 553 b.
Sategimus filii 606 a.
Satelles 94 c. 278 c. 308 c. 696 b. 712 a.
Satellites 490 b. 669 c. 711 b. tyrannorum 551 c. Ad Satellites pertinens 696 c.
Satellitibus non stipatus ib.
Satellitium ib.
Satellitum hastatorum comitatus ibid.
Satherium 579 c.
Satiare iram 533 b.
Satiatus 339 c. 534 b. mensis appositis 339 c.
Satietas 20 a. 338 c. 339 c. 534 a.
Satietatem adducens 20 b. afferens 339 c. Ad Satietatem ib. comedens 682 c. comedo ibid. usque 60 c. 219 b. 416 b.
Satio. § Serendi actio 604 a. 714 b. iterata 604 b. Citra Sationem ibid.
Satio. § Exsaturo 20 b. 338 c. 339 c. 534 b. 535 a. 732 a. me 646 b.
Satior ib. 694 b.
Satis 2 c. 46 a. 75 c. 76 a. 415 c. 732 c. erit ib. esse 2 c. est 75 c. 225 b. 732 c. quod est 339 c. magnus 272 b. multi ad arcendos malos ib. multus ibid. non 157 c. non illi fuit 732 c. sum 75 c. quæ sunt ib. superque 339 c. superque de his 20 b. superque habeo 339 c. Quantum Satis est 75 c. 76 a. 416 a. Ut sit Satis ib.
Satisdare 177 b.
Satisdatio 163 b.
Satisdatione obligari cum apud magistratus 177 c. obstringo ib.
Satisdationem afferre ib.
Satisdationibus obnoxius ib.
Satisdato ib. promittere ib.
Satisdo 627 b.
Satisfacere 272 b.
Satisfacio 75 c. 651 a.
Satisfecit desiderio animi sui 88 a.
Satisfit mihi hac in re 74 a.
Sativæ plantæ 245 c.
Satius est 30 b. multo est 693 a.
Sativus 245 c. 649 c. crocus 245 c.
Sator 604 c. 715 a. vitium 715 c.
Satrapa 581 b. sum ib.
Satrapicus ib.
Satu abundans 604 c. editus ib.
Satur 339 c. supra modum ib.
Saturatio 732 a.
Saturitas 534 a. In Saturitate victûs degebat ib.
Saturnalia 350 a.
Saturni filius ib.
Saturnius ib.
Saturnus 349 c.
Saturo 368 c. 535 a.
Saturor 122 b.
Satus ab aliquo, id est, genus et originem ab aliquo ducens 604 a. cœlo 716 a. densè 604 c. hyeme ib. non ib. 715 c. primo 604 c. simul ib.
Satus, ûs ib.
Satyri 599 c.
Satyri instar prurio ad venerem 582 a.
Satyriasis 571 a. 582 a.
Satyricus ib.
Satyros imitans ib.
Satyrus ib.
Saucians 58 a.
Saucio 97 b. 336 b. 657 a. summum 58 a. circumcirca ib. leviter 735 a.
Saucior 336 b. circumcirca 173 b.
Saucius nervos habens 657 a.
Saucius ib.
Saxatilis 591 b.
Saxea durities 386 a. pila 728 a. structura 544 b.
Saxeus 386 a. 521 c.
Saxi instar 386 a.
Saxifraga 571 c.
Saxis adhærescens 715 c.
Saxosis in locis nascens 521 c.
Saxositas 386 a.
Saxosus ib. 581 b.
Saxulum ib.
Saxum 386 a. 521 c. 606 b. 723 c. in mari 210 b. manuale 402 a. In Saxum verto 521 c.
SCABELLUM 95 b. 261 a. 552 b. 627 a. 725 b.
Scaber 381 c. 661 c. 743 c. aliquantum 382 a. fio ib. sum ib.
Scabere caput uno digito 145 a.
Scabie infecto, fœdo seu deturpo 325 c. laboro 743 c.
Scabies 325 c. 743 c. animantium à fame proficiscens ib. fera ib.
Scabiosus ib.
Scabo 263 a. 325 a. 326 a. 448 b. me ib. mutuum 449 a.
Scabra lippitudo 475 a. lippitudine laboro ib.
Scabram cutem habens 153 a.
Scabri ungues 382 a.
Scabros pedes habens 552 a.
Scabrosus factus sum 662 a.
Scabrum corticem habens 704 c. reddo 382 a.
Scala 93 b. 303 b. 322 c. 460 c. quà scanditur in muros 94 a. navis 93 b. 94 a.
Scalæ 330 a.
Scalæ in modum 322 c.
Scalaris ib.
Scalarum firmamenta 704 b.
Scalmi basis 590 a
Scalmos decem habens navis ib.
Scalmus 362 c. 589 c.
Scalpello perpurgo 599 b. reseco ibid.
Scalpellum 601 b. quo vena inciditur 643 a.
Scalpellus 599 b.
ad Scalpendum idoneus 448 b.
Scalpens lapides 205 a. 449 a.
Scalper 599 b. excisorius 643 c. incisorius 599 b.
Scalpere caput 669 c. terram dicuntur aves 590 c.
Scalpo 132 b. 263 a. 325 b. 326 a. 448 b. lapides 449 a. subtus ib. in superficie 326 a. 448 c. vicissim 449 a.
Scalpor 132 b.
Scalpro amputo 599 b. bene polita ib. repurgo ib.
Scalprum 132 b. 448 b. 642 a. sutorium 73 a.
Scalptor 448 c.
Scalptura 325 c. 326 b. 330 a. 448 b. 449 a.
Scalptus 448 b.
Scalula 322 c.
Scammonia 590 b. ex Scammonia confectum vinum ib.
Scamnum 93 b. 552 b.
Scandalosum 589 c.
Scandalum 337 c. 589 c.
Scandere 77 c. in altum manibus et pedibus ib.
Scandix 590 b.
Scandula 295 b.
Scansiles anni 322 c.
Scansilis 93 b.
Scansim ib.
Scansio 94 b.
Scansorius 93 a. 94 b. 95 c.
Scansu difficilis ib.
Scapha 194 b. 590 c. parva ib. § Balneatorius alveus 459 c.
Scapham ferens 698 a. fero ib. impellens remo 590 c. Inter Scaphas neco ib.
Scaphula 387 c. 590 c.
Scapula 532 a.
Scapulæ 532 a. 601 c.
Scapularum contractio 745 a.
Scapulis contractis incedentes 603 b.
Scapus. § Caulis 303 c.
Scarabeus 297 c. aureus 298 a.
Scarificare 596 a.
Scarificatio 58 a. 136 a. 326 b. 596 a. 629 b. 721 b.
Scarifico 58 a. 137 b. 325 c. 449 a. 590 c. 629 a. 721 a. in superiore parte 629 b.
Scarificor 721 a.
Scarus piscis 589 c.
Scatebra 321 c. 324 c. ebulliens 350 c.
Scatebræ instar ib.
Scatebris affluo 110 b. eruptus 525 a.
Scatens 118 b. aquis 678 c. aquis salientibus 523 b. pustulis parvis et ulceribus 64 a. vermibus 236 b.
Scateo 63 b. 64 a. 118 b. 232 c. 236 b. 249 c. 522 a. 572 a. aquis 523 b. pediculis 700 c. supra modum 110 b. ubique et passim ib.
Scatere 162 b. 667 c.
Scatet fons aquà 162 a.
Scaturiens è fonte 118 c.
Scaturiente et fluente manu 110 b.
Scaturigine bonâ manans 347 b.
Scaturiginibus riguus 433 a.
Scaturiginis in modum emitto 522 a.
Scaturigo 110 b. 162 b. 379 c. 433 a. 726 a.
Scaturio 110 b. 118 b. 232 c. 236 b. 433 a. 522 a. 523 c. 572 a. 704 a. perpetuò 110 b. sursum ibid.
Scaturire facio 522 a.
Scaturitio 118 b.
Scaurus 589 c.
Sceleratè 204 c. 442 a. 485 b. 629 c. ago 47 a.
Sceleratissimus 255 c.
Sceleratos extermino 191 b.
Sceleratus 46 c. 47 a. 203 b. 431 b. 485 a. 625 a. 649 c. 670 b. 706 b. sum 204 c.
Scelere contaminatus nullo 6 a. 431 b. polluo ib.
Sceleri obnoxius 225 a.
Scelesta facta 629 a. patrans 290 a.
Scelestè 515 a.
Scelestissimus 9 c. 421 a.
Scelestus 9 b. 47 a. 85 c. 204 c. 288 c. 421 a. 442 b. 515 a. 629 c.
Scelus 9 b. 46 c. 164 b. 204 c. 205 c. 255 b. 291 b. 421 a. 431 b. 442 b. 515 a. admitto 46 c. 291 b. expiare 9 b. expio 191 b.
Scenâ super qui est, aut fit 595 b.
Scenæ superior pars ib. vestibulum ib.
Scenalis ib.
Scenas pingens 139 a.
Scenaticus 595 b.
Scenica actio ib. pompa ib.
Scenici actores ib.
Scenicus ib.
Sceptra gerens solus ib.
Sceptrum ib. gestans manu regium 115 b.
Schedula testificantis 136 a.
Schemata geometrica 222 a. rhetorum ib. non habens 227 a.
Schœnos decem longus ib.
Schola 18 a. 161 b. 630 c. 710 b. 716 a.
Scholæ præsum 81 c.
Scholæ, in quibus disseritur 374 c.
Scholarcha 81 c. sum ib.
ad Scholas pertinens 630 c.
Scholia scribens ib.
Scholium 137 c.
Sciebam 277 b.
Sciendi cupidus 182 c. 286 b.
Sciens. § Peritus 130 a. 182 b. 231 a. 277 b. 286 a. 424 b. multa 277 b.
Scienter 182 b. 277 b. 281 c.
Scientia 129 c. 139 a. 145 a. 176 a. 182 b. 277 b. 706 b. 708 a. divina 690 b. divinarum rerum 601 a. exacta circa certamina 272 c. 277 b.
Scientia præditus ib.
Scientiæ cupidus 182 c. Sub scientiam cadens 277 c.
Scientissimus ib.
Scilicet. § Nempe, videlicet 158 a. 239 b. 412 a. Sed scilicet 47 c. Ironicum 158 a.
Scilla 597 a. 630 a.
Scillaceus 597 a.
Scillinum vinum ib.
Scimus 277 b.
Scindens 642 c. terram 644 b. unica tantùm parte 617 b. utrinque 337 c.
Scindere arva aratro 643 c. in contraria studia 629 c.
Scindi in contraria studia ib. 630 a. qui nequit ib. qui potest 629 c.
Scindo 305 c. 312 c. 325 b. 336 b. 364 c. 574 a. 575 a. 629 a. 642 c. 643 a. antè 630 b. circumcirca ib. in contraria studia 643 b. insuper 326 a. labra 430 b. subtus 630 b. in superficie ib. terram 644 b.
Scindor 305 c. 336 b. 629 a. 643 b. cuneo 627 c.
Scingus 597 a.
Scintilla 369 b. 486 b. 606 b. 699 b. ex ferro candente prosiliens 360 c. In Scintillas converto 699 b.
Scintillo 606 c.
Scio 33 b. 181 b. 182 b. 231 a. 277 b. certo 86 b. jam ante 277 c. me habere 277 b. ubi miseratione opus sit, et ubi non 231 a.
Scipio 96 c. 568 c. 595 a. senilis 96 c.
Scipione non nitens 396 a.
Scire 277 b. plusquam 182 c.
Sciri de quo nihil potest 182 c.
Scirpeus 119 a.
Scirpus 28 c.
Scirrhi species 591 b.
Scirrho similis 597 a.
Scirrhus ib. In scirrhum induro ibid.
Sciscitabatur 187 b.
Sciscitandi studium 564 b.
Sciscitans libenter ib. multum ib.
Sciscitari ex eo volo 187 b.
Sciscitativus 564 b.
Sciscitator ib.
Sciscitor 187 a. 192 b. 215 b. 286 b. 348 a. 564 a. insuper 286 b. libens 564 b.
Scisco 639 a. 741 a. aliud 741 b.
Scissæ petræ 573 a. ventus ib.
Scissam auriculam habens 645 a.
Scissilis 312 c. facilè 31 a.
Scissio 629 c.
Scissu difficilis 630 a. facilis ib.
Scissum esse in varias factiones 407 b.
Scissura 482 c. 574 b. 629 c. 643 a. facta cum crepitu 384 c.
Scissuræ 337 a.
Scissus 629 c. bene 630 a. non ib. summâ seu extremâ sui parte ib.
Scita Gnathæna 411 a.
Scitamenta 394 b. et lenocinia coquorum 416 c.
Scitamentum 335 a.
Scitè 132 b. 152 b. 277 b. 335 a. 427 c. 507 c. 508 a. 648 a. 706 c. 721 c. 745 c. componor 335 a. conficio 600 c. dico 355 a. dicor ib. dictum est ib. facio ib. loquor 375 c.
Scitum. § Argutum, eruditum 600 c. opus 57 c.
Scitum. § Decretum 130 b. 741 a.
Scitus 85 b. 132 b. 152 b. 335 a. 411 a. 415 b. 665 a. 706 c. admodum 335 a.
Sciurus 195 b. 489 a.
Scobs 118 c. 287 b. 448 b. 556 c. 576 b. terebræ 671 c. quæ torno egeritur 645 c.
Scolopendra 597 b.
Scombrus ib.
Scomma 268 c. 274 b.
Scommata jacio 128 b. 599 a. jactans ib.
Scommate illudo vel irrito 208 b. incesso 599 a. noto aliquem 585 c.
Scommatis gaudens 599 a. gaudeo ib. incesso 201 b. In scommatis dicendis dexter 599 a. dexteritas ib.
Scommatum amor ib.
Scopæ 294 c. 338 c. 339 a. 491 c. 580 a. farinariæ 339 a.
Scopi attingendi dexteritas 618 b.
Scopis non mundatum 580 a. non mundatus 339 a. purgo 579 a. purgor 580 a.
à Scopo aberrando 593 c. aberrans ib. aberro 618 a. non aberro ib. non procul 592 a. In attingendo scopo dexter sum 618 b.
Scopulæ 338 c.
Scopulos protentos in longum habens 592 b.
Scopulus 210 b. 521 b. 592 b.
Scopum attingere 97 b. 592 a. non attingens 593 c. non attingo 53 c. non habens 593 a. intueor ib. præfigo mihi 481 a. Ad scopum collimare 592 a. dirigo jaculum ib. dirigo 657 a. propositum tibi propera 446 b. tendendo 393 c. tendens 593 c. tendo 618 a. velut scopum propositum habeo 618 b. Quem velut scopum nobis proponimus 592 b.
Scopus. § Meta 592 a. § Intentio, finis, propositum 480 c. 517 b. 592 a. 640 a. 652 b. propositum est 305 b. propositum est mihi ut placeam 618 a. Qui veluti scopus spectatur 592 b.

Scoria 315 b. 599 a. argenti 194 a.
Scoriæ admixtio 313 b.
Scoriam admisceo ib. admixtam habens ib. nullam admixtam habens ib.
Scorpio. § Tormenti bellici genus 597 c.
à Scorpione percussus 558 a.
Scorpioni similis 597 c.
Scorpionis caudam habens 489 a.
Scorpites gemma 597 c.
Scorpius 552 a. 597 c.
Scorta 115 a. 217 a.
Scortantes 403 a.
Scortatio 215 b. 518 c. cum triviali scorto 674 c.
Scortationi deditus 408 a.
Scortator 215 b. 288 b. 441 b.
Scortatrix 302 c.
Scortillum 518 b.
cum Scortis volutari 713 a.
Scortor 288 b. 302 c. 518 b.
Scortum 159 a. 288 b. 302 b. 430 a. 518 b. 667 b. immane 518 c. magnum 275 c. triviale 674 c. 720 b. vile 215 b. 720 b.
Screatus 562 b. 753 c.
Screo 753 c.
Scriba 136 a. 138 a. sacer 138 b. 474 c.
Scribæ administer vel vicarius 138 b.
Scribæ in Novo Testam. 136 a.
Scribam ago 136 a.
Scribendi elegantia 138 c. facultas 136 b. peritus historicus ib.
Scribendo mores exprimo 138 c.
Scribens bene ib. celeriter 139 a. eleganter 138 c.
Scribere de aliquâ re 135 c. dicam 165 b. docens 136 a.
Scribo 135 c. 136 b. 448 b. annotationes 585 c. antè 138 a. eleganter 138 c. insuper 138 a. 611 a. perperam 157 c. priùs ib. rectè 139 a. § Compono 135 c. 136 b. 635 a. carmina 609 c. commentarios 585 c. historias 138 a. historias insuper 286 b. orationem solutam 139 a. orationes ib.
Scribor 135 c.
Scriniolum 315 b.
Scriniorum præfectus 712 c.
Scrinium 717 c. chartarum 712 a. nummorum et pretiosæ supellectilis 654 a. scriptorium 315 a.
Scripta ars 136 a. lex 136 b.
Scripta 424 b. sancta 138 b.
Scriptæ leges 136 a.
Scriptio ib. 138 a. causarum 138 c. historiæ 139 a. historicus 138 a. librorum 138 c. orationum 139 a. utilis 139 b.
Scriptis addo 138 a. mando ib. prodere 651 c.
Scripto 137 b. comprehendo 138 a. constans oratio 651 a. De Scripto actionem intendo 137 a.
Scriptor 136 a. 138 a. annalium 139 b. artis alicujus 139 a. carminum 138 c. dramatum 204 a. fabularum 139 a. librorum 136 c.
Scriptoria tabella 526 a.
Scriptorius 136 b.
Scriptorum prolixitas 138 c.
Scriptum 136 a. 138 a. muto 137 b.
Scriptura 136 a. 573 b. elegans 138 c. falsa 139 a. recta 139 b. § Publicanorum nota et perscriptiones 137 a.
Scripturæ inversio ib. sacræ libri 138 b.
Scriptus 136 a. 137 b. bene 138 c. non 138 b. pulchrè 138 c. recens 138 b. à tergo 139 a.
Scrobes pedales 111 b. Stirpes in Scrobes condere 141 b.
Scrobs 111 b. 141 b. 727 c. in quâ condita frumenta asservantur 580 a. parva 111 b.
Scrofula 730 b.
Scroti tumor 313 a.
Scrotum 222 b. 340 a. 427 b. intersecans linea 482 a.
Scruporum locus 597 a.
Scrupuli. § Difficultates, spinæ 37 a.
Scrupulum 136 a. § Injicio 325 c.
Scrupus 597 a. 667 a. 741 a.
Scruta 159 c. vendo 566 c.
Scrutarius 567 a.
Scrutatio 209 a. 214 c. 709 b.
Scrutator 209 a.
Scrutor ib. 214 c. 405 b. 414 c. 590 b. 717 c. curiosè 414 c. priùs 209 a. subterranea 167 b.
Scrutorum venditor 159 c.
Sculpens ligna 132 c.
Sculpere 139 b. 206 c. calamos 132 c.
Sculpi qui potest 132 b.
Sculpo ib. 721 a. undique 132 b.
Sculpor ib. 721 a.
Sculptili simulacro carens 419 a.
Sculptilia signa 448 b.
Sculptor 132 b. calamorum ib. poculorum 132 c.
Sculptorius 132 b.
Sculptum poculum ib. quod est 448 b.
Sculptura 132 b. 330 a.
Sculpturam primam facio 721 c.
Sculptus 132 b. bene 132 c. recens vel recenter 132 b. 721 b.
Scurra 127 a. 336 c. 385 a. 390 a. 542 c. 704 a.
Scurram ago 390 a. 542 c.
Scurrile dictum aut factum 190 a. 390 a.
Scurrilis 370 b. 389 c.
Scurrilitas 390 a. 665 a.
Scurriliter 9 a. 370 b. 390 a. ago 542 c.
Scuta 84 b. dissecans 644 c. perforans 646 a. seco 644 c.
Scutatus 84 b. 581 c.
Scutella 357 c. 526 a.
Scutica 274 b. 370 b. 399 c. 409 b. 537 a. 590 b.
Scutifer 581 c. 697 a. 698 a.
Scutum 29 b. 266 a. 376 b. 581 c. amplum seu latum habens 581 c. gestans vel tenens 222 a. Persicum è vimine textum 128 a. vitreos 497 b.
Scypho simile poculum 598 c. Inter Scyphos 438 b.
Scyphus 598 b.
Scytha 598 a.
Scythas imitor 598 b.
Scythicas potationes imitor ib.
Scythicè potare 527 b.
Scythicus 598 b.
Sê 176 b. ipsos 89 c. 176 b. ipsum 89 c. 472 c. ipsum occidens 724 a. perimens 692 a. Ex se 456 a. excitatus 584 a. ipso qui didicit 143 a. 598 c. Ipso discendo 398 c. Per se 303 a. artem tenens 648 b. consummatus 611 a. currens 668 b. facere 196 c. 554 b. faciens finem 641 b. factus 542 b. genitus 390 a. injungens aliquid 654 c. manifestus 158 c. qui movetur 668 c. natus 715 c. operans 204 a. perfectus 641 b. potens 174 a. pugnare 403 c.
Sebum 602 c.
Secandarum radicum tempus 644 c.
Secando 643 a.
ad Secandum aptus ib. 721 b.
Secans aërem 644 a. fluctus 644 c. glebas 644 b. in duas partes ib. in rectum 644 c. nares ib. nasum ib. super 644 a. utrinque 143 b.
Secare mare 202 c. viam 642 c.
Secedo 280 b. 282 c. 585 b. 737 c.
Secernendi vim habens 348 b.
Secerni qui nequit 738 a.
Secerno 31 a. 347 c. 348 a. 372 c. 471 b. 481 a. 634 b. 737 c. bene 349 b. postea 349 a.
Secernor 31 a. 348 b. 481 b.
Secessio 737 c. ad exonerandam alvum 451 c. § Dissensio 285 a.
Secessor 737 b.
in Secessu 230 b.
Secessus 737 b. ad exonerandum ventrem 502 a.
Secludo 320 b.
Seclusus 630 b.
Seco 30 c. 325 a. 336 b. 642 c. 643 a. arbores 338 a. carnes ib. crudas 645 a. duas in partes 644 b. ferro 644 c. medium ib. minutas in partes 644 c. nasum ib. perperam 643 c. primum 644 c. radices ib. in rectum ib. secta ib. in strigas ib. venam 645 a.
Secor 336 b. 642 c.
Secreta clausa retinens in pectore 608 c. pando 314 a.
Secretio 348 b. 372 c.
Secretior locus 280 b. locus domûs 424 a.
à Secretis 198 c.
Secretius. § Magis seorsim 269 c.
Secretò 451 c. 573 a.
Secretu difficilis 738 a. facilis ib.
Secretus 352 a. 738 a.
Secta est via 643 a.
Secta 30 a. 38 c. 451 b.
Sectæ autorem esse 79 c.
Sectam aliquam consector 30 a.
Sectari 669 c. studium literarum 511 c.
Sectatio ib.
Sectator 30 a. 56 a. 225 a. 236 c. 257 b. 509 b.
Sectatorem alicujus esse 225 a.
Sectatores 258 b. Orphei 58 b.
Sectatrix 56 c.
Sectilis 643 a.
Sectio 336 c. 642 c. 643 a. profundior 718 b. stipularum 644 b. tritici 644 c. venæ 643 a. viscerum 644 c. viscerum ib. umbilici 644 b.
Sectione egeo 642 c.
Sectionum expertus ib.
Sectionis amans 645 a.
Sector, oris 642 c. 643 a. radicum 644 c.
Sector, aris 39 a. 199 c. 200 a. 236 c. 257 b. 469 a. 511 c. è vestigio 16 c. studiosè 199 c.
Sectrix 643 c.
Sectu difficilis 557 a. facilis 644 b.
Sectura 642 c. 643 a.
Sectus 325 c. 642 c. 643 a. 644 b. per medium 644 c. non 644 a. 645 a. nuper 645 a. recens 644 c. in rectum 644 b.
Secubans 389 a.
Secubo 217 b. 328 a. 389 a.
ante Secula 36 c.
Seculares ludi ib.
Secularis. § Laïcus 107 c. § Temporarius 290 a.
Seculi hujus homines 446 a.
Seculo nostro 123 b.
Seculum 36 b. 123 b. 243 b.
Secum ipse meditabatur 338 c. reputare 212 a.
Secunda alea 693 a. mensa 150 a. oppugnatio 681 b.
Secundâ die facio aliquid 154 a. fortunâ utor 245 a.
Secundæ personæ qui est 474 b. personæ sum ib.
Secundæ cœnæ 170 c. mensæ ib. 661 b. 694 c. nuptiæ 550 b. partes 154 a. partes in dicendo 375 b. res 2 a. 569 a.
Secundæ. § Fœtus involucrum 154 a. 390 a. 681 b.
Secundaria cœna 170 c. lex 442 b.
Secundariam cœnam perago 150 a. mensam perago 672 a.
Secundarium est 95 b.
Secundarius 154 a. panis 578 b.
Secundas fero 154 a. partes agens 19 b. partes obtinens actionis 204 a.
Secundis rebus florens status 283 c.
Secundo (v.) 489 c.
Secundo flumine natare 439 a. loco 154 a. loco dico 375 b. parte edita 654 b. vento currens 669 a. vento curro ib. vento destituor 489 c. vento impellens ib. vento impello ib. vento proveho ib. vento uti 490 a. A Secundo vento proficiscens 489 c.
Secundò 154 a. facio ib. quæ peperit 654 b.
Secundum locum in agendo obtinens 204 a.
Secundum. § Juxta 303 a. leges 624 a. literas regis 303 a. § Post 414 b. caput 312 a. ipsum qui plurimum poterat 414 b. § Me sententiam fero 165 b.
Secundus 154 a. 681 b. actus 154 a. ordo ib. sum ib. § Inferior ib. 681 b. § Prosper 489 c. omnino 490 a. ventus 17 a. 258 c. 295 a. 489 c. 693 a. 694 c.
Secura eram à nuptiis 683 c.
Securè. § Absque curâ 413 b. 710 b. § Absque metu, tutò 147 c. 627 b.
Secures sex cui præferuntur 512 a.
Securi ancipiti ferio 592 a. aufero 512 a. cædo 511 c. cædor ib. cæsus ib. dolo et complano 511 c. excindo, vel eximo ib. ferio ibid. 512 a. percutere 335 a. percutior 512 a. non politus 592 a.
Securicula 68 b. 512 a.
Securim gestans 697 c. impingo 512 a.
Securior 697 c.
Securis 29 c. 68 a. 127 b. 336 c. 335 a. 512 a. 579 c. 720 b. anceps 512 a.
Securis capulus ib. foramen 610 c. manubrium ib.
Securitas. § Curarum vacuitas 265 a. 413 b. 710 b. § Metus aut periculi vacuitas 148 a. 627 b. In securitate agere 12 b.
Securo animo qui est 265 b.
Securum esse de aliquâ re 263 c. reddo, et certum 697 c.
Securus. § Curis vacuus 313 a. 413 b. 670 c. sum 414 a. 710 b. § Reddor cautione accepta 627 b. sum, id est, confido 251 a.
Secus. § Aliter 215 c. facio quam decet 554 a. vivo quam decet 254 b.
Sed 47 b. 85 c. 89 b. 96 c. 289 b. 536 c. 559 b. enim 47 c. 418 a. etiam 47 b. neque 47 c. 418 a. non 418 a. tamen 47 c. 412 a.
Sedabilis vix 503 b.
Sedandi vim habens 394 b. 503 a.
Sedans dolorem 453 b. sitim 167 c.
Sedare 617 b. sitim 37 b.
Sedari dolores 282 a. qui non potest 503 b. ut vix possit ib.
Sedata oratio 276 c.
Sedatio 282 b. 503 a. 552 c. irati animi 552 c.
Sedatior reddor ib.
Sedator 503 a.
Sedatorius ib.
Sedatu difficilis 282 b. 503 b.
Sedatus. § Quietus, tranquillus 247 a. 260 c. 282 b. 357 c. non 357 c.
Sedavit dolores 503 a.
Sede 260 b.
In Sede contineo me 660 c.
Sedecim 150 b. 197 c.
Sedem do 270 b. figo apud 595 c. habeo alicubi 457 a. habeo, et domicilium 270 c. habeo in ib. habet 455 c. non muto 660 c. propinquam habens 261 b. Ad Sedem pertinens 179 b.
Sedens seorsum ab 244 b.
Sedent ib.
Sedentariam artem exercens 203 c.
Sedentarius 105 a. 179 b. 260 b.
Sedentes in equis 244 b.
Sedeo 179 b. 244 b. 260 b. 261 a. 270 b. 271 b. ex adverso 179 c. 271 c. circum 244 c. erectus 244 b. rursum 271 c. seorsum ib. simul ib. super ib.
Sedere facio 179 b. 270 b. 271 b. facio simul 271 c. facio sublatum 179 c. jubeo 270 b. 271 b. jubeor 270 b. jussit 238 a. otiosum 244 b.
Sedes 14 c. 93 b. 179 b. 180 b. 260 b. 270 b. 738 a. conventui constituta 634 b. honoris gratiâ quæ alicui collocatur 179 b. inferior 180 c. prima 180 b. regia 738 a. § Domicilium 179 b. 196 b. 456 c. § Locus familiaris 179 c. § Meatus ventris 179 b.
Sedes conjunctas habeo 457 a. consuetæ 242 a. habitandas dedi 433 a. infernæ 738 a. multas habens 180 b. patriæ 142 a. proprias habens 456 b.
Sedi accommoda pharmaca 179 b.
Sedibus evello 77 b. incertis errans 180 b. moti et exacti 279 c. pello 279 b. pellor 279 c. pulsus ib.
Sedicula 725 b.
Sedile 180 b. 260 b.
Sedilia 93 b.
Sedimentum 179 b. 271 b. 284 c. lotii 15 c. vini in dolio, priusquam efflorescat atque ebulliat 418 c.
Sedis prærogativa 180 b.
Seditio 278 c. 280 a. 394 b. 429 a. 708 b.
Seditione carens 285 a. circumvenio et opprimo ib.
Seditionem concito 279 c. 285 a. veterem redintegrare 278 c. Ad Seditionem concitare 278 c. 279 c.
Seditiones excito 544 b.
Seditioni obnoxius 278 c.
Seditionibus agitari ib. laborans civitas ib. premor 285 c.
Seditionis concitatio 278 c.
Seditiosè ib. dimideo ib.
Seditiosus 226 a. 278 c. 317 a. 545 b. status 278 c.
Sedo 193 c. 218 b. 247 a. 394 b. 429 b. 503 a. 552 c. se compono seditionem agitantes 78 c. iram 503 a. paululum latenterque 553 a.
Seduco. § Seorsum duco 335 c. 367 a. § Aberrare facio, decipio 69 b. 530 b. 627 a. 663 b.
Seducor 550 b.
Sedulitas 206 a. 387 a. in ministrando 172 b.
Sedulò 38 c. 60 b. 312 c. 515 b. 605 b. ago 605 c. rem gero 647 a.
Sedulus 206 a. 387 a. 637 b. sum 206 b.
Sedum 234 b. majus 604 b. 715 c. 736 b.
Seges 171 c. 203 c. 384 c. 604 a. adulta 290 b.
Segete abundans 604 c. carens ib.
Segetem demeto 644 c. depascens 115 a.
Segetes 53 a. malæ malorum seminum 203 c. profundas ferens 384 c.
Segmen 336 b. 599 b.
Segmenta terræ. § Zonæ 643 c.
Segmentum 326 a. 629 c. 643 a. parvum 336 c.
Segnem reddens 542 c.
Segnis 109 b. 203 b. 306 c. 432 b. 446 c. 460 c. 568 b. 630 c. 704 a. non 460 c. sum 403 a. 446 c.
Segniter 98 a. 115 c. 205 b. 265 c. 409 b. 460 c. 568 b. 569 a. ago 265 c. 403 a. negotia obeo 205 c. non 460 c.
Segnities 115 c. 203 b. 225 b. 263 c. 300 c. 307 b. 446 c. 460 c.
Segnitia 115 c. 630 c.
quid Segregas te à patre? 445 a.
Segregatio 718 a.
Segregativus 348 b.
Segrego 348 c. 445 a. 481 b.
Segregor 738 a.

Sejunctio 738 a.
Sejunctu difficilis 738 b.
Sejunctus 426 b. 630 b. 338 a.
Sejungere 167 a.
Sejungo 280 a. 392 c. 445 a. 630 b. dissidiis 285 a.
Sejungor 280 c.
Sejunxit secures à fascibus 392 c.
Selectim 348 b.
Selectus 31 a. 348 b. 372 b. 634 b. 642 c.
Seligere 30 c.
Seligo 31 a. 347 c. 372 c. bene 349 b.
Seligor 481 b.
Selinites vinum 584 c.
Sella 167 b. 179 b. 180 b. 261 a. 323 b. complicari quæ potest 460 c. curulis 167 b. 551 b. familiaris 176 c. 261 a. 371 b. gestatoria 693 a. honoris gratiâ quæ alicui collocatur 179 b. recubitoria 323 a.
Sellâ lecticariâ gestans 696 c. lecticariâ gestari ib. E sellâ deturbo 167 b.
Sellam lecticariam fero 696 c.
Sellarum fabricatio 204 a. 523 a.
Sellula 180 a. 261 b.
Sellularius 103 a. 179 b. tripes 391 c.
Semel 69 b. duntaxat ib. in die ib. in anno ib. in vitâ ib. tantùm capiens cibum quotidie 589 a. vescor in die ib.
Semen 301 c. 492 b. 603 c. 604 a. 714 b. animantium 60 b. emittere 229 c. 230 c. 364 a. emitto 604 a. emitto in somnis 466 a. exile 603 c. ferens 698 a. fero 698 a. 715 c. fundens copiosè 604 b. genitale 126 a. 260 c. 364 a. genitale spargo 269 b. jacio 604 a. malum ferens 604 b. membranis intectum habens ib. nudum habens ib. parvum ferens ib. producens ib. prolificum 125 c. reddo 604 b. vasculis inclusum habens ib. Ad Semen pervenio ib. § Genus 27 c. § Principium et auctor 603 c.
Sementans malè 604 b.
Sementem facio serò 604 c.
Sementes in quo decem factæ sunt ib.
Semento 604 a. 698 a.
Semestre spatium 418 b. tempus ib.
Semestria ib.
Semesus 119 a. 145 a.
Semialbus 383 b.
Semianimis 540 c.
Semiardens 563 c.
Semiassus 470 c.
Semiavulsus 603 b.
Semibalbus 661 b.
Semibarbarus 104 a.
Semibarbatus 127 c.
Semibiliosus 751 a.
Semibonus 733 a.
Semicalvus 686 c.
Semicanis 361 a.
Semicanus 262 c. 547 b.
Semicastratus 644 b.
Semicinctium 166 c.
Semicircularis 356 b.
Semicirculus ib.
Semiclausæ fores 380 c.
Semicoctus 227 c. 517 a.
Semiconcretus 522 c.
Semicrassus 503 c.
Semicubitalis 524 c.
Semicylindrus 357 b.
Semideus 247 b.
Semidecorticatus 382 c.
Semideus 247 b. 254 a. 259 b.
Semidivisus 143 b.
Semidoctus 398 c.
Semidomitus 145 c.
Semiebrius 406 a.
Semielixus 227 c.
Semiferus 237 c.
Semifractus 320 a. 575 b.
Semifrigefactus 743 b.
Semigenitus 123 c.
Semihomo 65 a.
Semihora 746 a.
Semiinsanus 396 a.
Semilacerus 575 b.
Semilotus 389 a.
Semimadidus 116 c.
Semimalus 428 b.
Semimaneus 401 b.
Semimas 77 c. 141 a.
Semimodimus 405 c.
Semimortalis 259 b.
Semimortuus ib.
Semimulier 141 a.
Semina colligens 373 b. cortice obducta habens 604 b. dispergere 143 b. omnis generis permixta 604 b.
Seminales partes 260 c.
Seminalis 260 c. 603 c.
Seminari qui solet 604 a.
Seminariæ venæ 603 c.
Seminarium vitæ 604 c.
Seminarius 714 b.
Seminator 604 a.
Seminatus ib. non 603 c. 604 b. primus qui est 604 c. rarè ib. simul ib.
Semine abundans 604 b. carens ib. genitali polleor 604 a. nascens 715 c.
Seminis affluentia 604 b. emissio 542 a. 604 a. emissio in somnis 466 a. expers 604 c. fluxum patior 572 c. multum ferens 604 b. parum ferens ib.
Semino 603 c. 604 a. denuò 604 b. hyeme 604 c. in 604 b. juxtà ib. maturè 604 b. occultè 604 b. rarè 604 c. undique 604 b.
Seminor 603 c.
Seminudus 140 c.
Seminum mixtio omnifaria 604 b. venditor 567 c.
Semiobolaris 450 c.
Semiobolum æquans ib.
Semiobolus ib.
Semioccisus 143 b.
Semipes 551 c.
Semiplenus 158 a. 414 b.
Semiprobus 733 a.
Semiputris 586 c.
Semirasus 449 b.
Semirufus 565 c.
Semirutus 529 a.
Semisapiens 601 a.
Semiscriptus 139 a.
Semisectus 644 b.
Semiservus 171 b.
Semisais 641 c.
Semita 458 a. 609 a. 665 a. 667 b. 669 c.
Semitalentum 631 c.
Semitertianus 662 b.
Semivacuus 158 a.
Semivir 62 b. 141 a.
Semiustus 143 b. 144 a. 291 a. 565 c. 703 c.
Semivulsus 603 b.
Semotus procul 474 c.
Sempasiones, aves 493 c.
Semper 21 a. 160 b. 406 c. 487 a. 499 b. 508 c. apparens 685 b. ardens 703 c. conspicuus 685 c. custoditus 490 b. distillans et defluens 379 c. ferens 696 b. ferens frontes ib. fluens 572 b. 573 a. folia habens 712 b. germinans 109 a. germino ib. loquens 365 c. loquor 374 c. memor 424 b. memorabilis 424 c. mentæ 434 a. patiens 500 c. potens viribus 586 c. præsidiis instructus 490 b. servans 600 b. splendens 369 c. qui torquetur 621 b. trahens 625 a. vagus 531 a. qui vertitur 621 b. virens 249 c. 696 b. 730 a. virgo 498 c. vivens 234 b. et ubique 189 a.
Sempiternè 189 a.
Sempiternitas 283 a. vitæ 234 b.
Sempiternum ævum 646 a.
Sempiternus 21 b. 36 b. 123 c. 124 c. 125 b. 259 b. 424 c.
Senarius numerus 197 c.
Senator 112 c. 113 c. 128 a. 294 b. 555 b. sum 112 c.
Senatores 113 b. 128 a.
Senatoris functio 112 c.
Senatorius 113 a.
Senatorum concilium ib.
Senatu moveo 698 b.
Senatum habere 652 b.
Senatus 112 c. 128 a. 294 b. 435 b.
Senatûs princeps 113 c. 132 a.
Senatûs consultum 113 c. 129 c. 255 c.
Senecio 128 a. 136 c.
Senectâ viridi præditus 596 a.
in Senectam vergente ætate 493 c.
Senectus 128 c. 578 c. cruda et viridis cui est 128 a. extrema 625 c. § Anguium 372 a.
Senectute confectum et quasi arescens corpus 292 b. conficior 129 a. in Senectute alo 666 a. alo vicissim ib.
Senectutem agens extremam 129 a. exuunt serpentes 128 c.
Senectutis altor 666 a. expers 129 a.
Senem alens et curans 333 a. alo et curo 113 a. 333 a. erudiens 16 b. instituere ib.
Senes 113 a. alens ib. decens 127 c. 128 a. decrepiti et capulares 513 a. ad Senes pertinens 128 a.
Senescens ætas 245 c. autumnus 475 b. citò 129 a.
Senescentia, æ ib.
Senesco 128 c. 135 c. unà 129 a. Senex 124 a. 127 c. 128 a. 129 a. 330 a. 555 b. aridus et pruriginosus 448 c. bardus 330 a. capularis 128 a. 538 a. delirus 275 c. 330 a. 385 b. dormitator 128 a. morosus 330 a. supra modum 129 a.
Seni gratantès aliquod onus 696 c.
Senile delirium resipio 128 a.
Senilis ib. 135 c. 555 c. ætas 38 c.
Seniliter 128 a. 555 c.
Senio confecti 187 b. confectus 129 a. 145 b. 230 b. felix 129 a. fractus 174 a.
Senior 124 a. 555 c. sum ib.
Seniores ecclesiæ ib.
Senis vel senum præceptor 161 c.
Senis ordinibus constans 610 a. versibus constans ib.
Senium felix 129 a.
Senos pedes longus 551 c.
Sensibilis 33 b.
Sensibiliter ib.
Sensibus captus 404 b.
Sensilis 33 b.
Sensim 16 a. 242 c. 247 a. 461 a. 607 c. 629 b. 669 b. consumo 42 b. excedo 737 c. exeo 233 b. recedo 737 b. 738 a.
non Sensimus nos confecisse viæ quantum oportebat 384 a.
Sensio 33 b.
Sensu affici alicujus rei ib. afficiuntur frigoris ib. carens 33 c. 131 b. carens communi 33 c. percipio ib. percipio planè ib. tangi unà alicujus rei ib. valens ib. in Sensu fallor ib. sine Sensu ib. esse ib.
Sensum acrem habens ib. effugiens ib. et fructum percipio unà ib. habet mœror unicuique, id est, unusquisque sentit mœrorem 33 b. hebetem habens 33 c. sub sensum cadens 33 b. qui non cadit 33 c. § Epistolæ malè assecutus es 442 c. orationis assequi 40 b.
Sensus. § Sentiendi actus 33 b. 266 a. 299 b. audiendi 33 b. § Cogitatio 708 a. animi 348 a. 442 c. § Sententia 443 b. Quis sensus est horum verborum? 442 c.
Sensûs hebetudo 33 c. vacuitas 33 b. vigor 33 c.
Sensuum defectus 33 b. labefactatio 33 c. vigor et integritas ibid.
Sententia. § Cogitatio, consilium, opinio, voluntas 112 c. 114 a. 129 c. 169 a. 442 c. 443 b. diversa 131 c. diversa cujus est ib. mea 683 c. mentis duplex 443 b. mutata 169 b. 443 c. quæ est tua de &c. 129 c. § Suffragium 684 b. 741 a. § Dictum 129 c. 373 b. 684 b. 689 a. § Sensus 443 b.
Sententiâ duplici tractus 131 c. De Sententiâ deduco 130 b. dimoveri qui ægrè potest 506 b. traduci qui nequit 506 a. Ex Sententiâ et consilio alicujus 129 c. animi Sententiâ ib. 219 c. 265 b. 303 b. 442 c. 500 c. animi Sententiâ loqui 651 a. In Sententiâ ferendâ annumeratus 741 b. Meâ Sententiâ 303 b. quidem Sententiâ 129 c. Longè à Sententiâ animi 70 b.
Sententiæ contrariæ qui est et opinionis 131 b. ejusdem qui est 131 a. ejusdem sum 131 b. 741 a. latio 698 c. mutatio 130 c. prologuutio 375 b. unius qui sunt 131 c.
Sententiæ 442 c. breves, singulæ singulis hemistichiis comprehensæ 566 c.
Sententiam dicere 650 a. dico 741 a. eandem ferens 698 c. eandem habens 144 a. ferens 698 c. fero ib. fero adversus aliquem 165 165 c. ferre 684 b. 741 b. meliorem cogitabit nemo 442 c. mutare 621 b. 652 a. muto 130 c. 443 c. primus qui dicit 132 a. profero 129 c. pronuntiare ib. propriam et peculiarem habens 131 c. rogo 271 c. suam duntaxat sequens 131 c. qui non tulit 741 a. qui nondum tulit 698 c. contra animi Sententiam 129 c. in Sententiam aliam adductus 506 a. aliquam vergens 694 c. diversam traducor 506 a. eandem descendere 651 c.
Sententiarum dictio 741 b. fabricator 675 a. granditas 131 c. prologuutor 375 b.
Sententias eloquor ib. rogo 741 b. per Sententias (quum rogantur sententiæ) 129 c.
Sententiis grandibus utens 131 c.
Sententiola 129 c. 373 b.
Sententiosa oratio 444 a.
Sententiosè 375 b. dico 700 a. loquor 375 b.
Sententiosum dictum 129 c. 481 b. 700 a.
Sententiosus 129 c.
Sententiuncula 442 c.
Sentes 371 a. per Sentes gradiens 95 c.
Senticetum 37 a. 173 b. 371 a.
Senticosus 37 a.
Sentiendi actus 33 b. facultas ib. instrumentum ib. vim habens ib.
Sentiens imbecillitatem suam ib. nihil mali 33 c. § Aliter 708 c. contraria ib. diversa 129 c. malè de aliquâ re 169 c. rectè 129 c.
Sentientes non esse navigandum ib.
Sentina 66 c.
Sentinæ exhauriendæ pœna 67 a. vas ib.
Sentinam exhaurio ib.
Sentio. § Sensu percipio 33 b. 366 c. frigus 33 b. non 33 c. unà cum alio ib. Ita ut non Sentiatur ib. § Animadverto, cognosco, intelligo 33 c. 36 b. 230 c. 708 a. me ferri 33 b. me habiturum ib. § Existimo, judico, opinor, statuo 169 a. 442 a. 443 b. 708 a. arroganter de me 460 a. 709 c. contraria 131 b. de 130 c. de me supra modum 709 c. demissè ib. humiliter ib. idem 131 c. 170 c. 709 a. ita de his 129 b. magnificè de me 722 c. modestè de me 709 a. rectè 170 a.
Sentire aliquam rem 33 b. non aliquid ib. vix 33 c. § Idem 651 c. magnificè de se 169 a.
Sentis te ludibrio haberi 36 b. Quid Sentis de? 129 c.
Sentis. § Spina 37 a. 103 b. canina 37 b. 360 c.
non Sentit quæ patitur 33 c. Dolor qui Sentitur ib. Qui non Sentitur ib. Quæ de ipsis Sentiunt 129 b.
Seorsim vel seorsùm 58 b. 61 b. 88 a. 89 c. 167 a. 269 c. 445 a. 459 a. 481 b. 738 a. à 557 a. à Jove 58 b. ab 86 a. 445 a. ab aliis 445 a. qui aliter 666 b. capio 366 c. capior 367 a. dego et in secessu 269 c. deliberare 58 b. sedeo 241 b. 271 c. stabulor 88 a. sum 445 a. sum ab aliis 269 c.
Separabilis 30 c. 407 a. 738 a.
Separandi vim habens 31 a. 738 a.
Separans 481 b.
Separare 167 a.
Separari 203 c.
Separarunt me ab Hercule 445 a.
Separasti tibi eos in hæreditatem 612 a.
Separata 481 b.
Separate ib.
Separati 167 a. crassus alteri ab alteris 738 a.
Separatim 30 c. 167 a. 348 a. 738 a.
Separatio 229 c. 235 b. 280 c. 612 a. 718 a. 738 a.
Separativus 280 b.
Separatus 58 c. 426 b. 630 b. 663 b. 738 a.
Separo 167 a. 186 b. 280 b. 337 a. 348 a. 385 b. 392 c. 394 a. 407 a. 445 a. 481 a. 612 a. 630 b. 639 c. 643 b. 738 a. à 445 a. ex ib. me 385 b.
Separor 78 a. 280 c. 348 b. 481 b. 612 a. 630 b.
Sepelio 250 c. 251 a. 482 c. 600 c. 634 a. 727 c. in 251 a. vicissim 554 a. unà 251 a. 513 a.
Sepelior 250 c. 513 a.
Sepelire 30 b. 103 b. 725 c. 740 b.
Sepem prætenderunt 211 c.
Sepes 27 c. 185 c. 320 a. 574 b. 707 a. ad Sepes pertinens 707 a.
Sepia 586 b.
Sepibus valde idoneus 707 a.
Sepimento nullo interjecto ib.
Sepimentum 262 a. 707 a. circumdatum munimento 707 b.
Sepio 707 a. antè 707 b. me potentiâ et copiis 100 b.
Sepiola 586 b.
Sepior 185 c. 707 a.
Sepiæ formam habens 28 a.
Seponere 31 a.
Sepono 634 b.
Sepositus ib.
Septa 503 a.
Septem 199 c. chordis constans 731 b. cubitorum qui est 524 c. dierum qui est 245 a. fides habens 700 b. foramina habens ib. lucernas habens candelabrum 392 a. mensium 418 b. nervis intentus 638 c. ostia habens 509 b. 572 c. 617 a. pedum qui est 55 c. portas habens 564 a. 617 a. sonos habens 700 b. 717 a. voces habens 717 a. in Septem partes 199 c.
Septemfluus 572 c.
Septempliciter 199 c.
Septenarius 200 a. numerus 126 a. 199 c.
Septendecim 150 b.
Septennio 216 c.
Septennis ib.
Septennium ib.
Septentrio 112 b. 184 c.
Septentrionalis 76 a. pars orbis 76 a. pars urbis 112 a. ventus

76 b. A parte Septentrionali 112 b.
Septentriones 53 c.
Septicollis Roma 389 b.
Septies 199 c. tantus ib.
Septima pars 408 a.
Septimana 199 c.
Septimanus ib. 200 a.
Septimo die venit 199 c. mense in lucem editus 416 b.
Septimum mensem agens ib.
Septimus 199 c.
Septingenti ib.
Septisona cithara 675 b.
Septitius 185 c.
Septo munio 262 a.
Septuagenarius 216 b.
Septuagesimus 200 a.
Septuagies ib.
Septuaginta ib.
Septum 100 b. 185 c. 224 c. 262 a. 398 a. 505 b. 574 b. 707 a. prætentum alicui loco 707 b. transversum 235 b. 238 c.
Septuplex 199 c.
Septuplo major ib. septies ib.
Septus 185 c. 707 a. bene 186 a. lignis 707 b. navibus ib. non 185 c. 707 b. undique calamitatibus 224 c.
Sepulchrales fasciæ 314 a.
Sepulchralis 250 c. 251 a. 424 a. 673 c. sermo 673 c.
Sepulchri carentia seu jactura 251 a.
Sepulchro circumfusus 674 a. majorum suorum privatus 251 a. super Sepulchro positus 673 c.
Sepulchrum 218 a. 247 a. 250 c. 424 a. 585 b. 600 c. 673 c. 683 b. 727 c. amplum 600 c. commune habens 251 a. inane ib. vacuum 247 a. ad Sepulchrum pertinens 673 c.
Sepultor 250 c. 251 a.
Sepultorium linteum 251 a.
Sepultum esse 304 c.
Sepultura 250 c. 251 a. 313 a.
Sequacitas 194 a. mentis ib.
Sequax 39 a. 56 c. materie ad quidvis 506 b.
Sequebantur ipsum circumfusi 200 b.
Sequela 39 a.
Sequendo sententiam Platonis 414 b.
Sequens 198 a. 681 b. dies 681 b. tempus 87 a.
Sequente anno 198 a. nocte 212 b. tempore 233 b.
Sequenti die 198 a.
Sequentia 14 b.
Sequester 13 c. 177 c. 240 c.
Sequestratio 177 c.
apud Sequestrem deponendam pecuniam stipulor ib. depositum ib.
Sequestrum ib.
Sequi aliquem, id est, alicujus exemplo aliquid facere 38 c. aliquid, id est, formam ejus sequi vel imitari 39 a. institutam viam et methodum 648 c. Subeo 469 a.
Sequitur somnus has vigilias 55 b. Qui liberatur Sequitur 39 a.
Sequor. § Assector, comitor, insequor 38 c. 39 a. 56 c. 78 b. 124 b. 200 a. 463 b. circumcirca 200 b. cominus 256 a. cum exercitu 14 c. sectórque è vestigio 16 c. vicissim 39 a. § Succedo 233 b. § Assentior 39 a. imitor ib.
Sequuti sunt Setosam 469 b.
Sequuturus 469 c.
Sera 320 a. 323 a. 583 a.
Sera eruditio 398 c. pœnitentia 113 c.
Serenâ nocte 288 c.
Serendi tempus 604 a.
Serendus præmaturè 604 c. sero ib.
Serenitas 26 c. 121 b. 217 a. aëris 26 c. diei 243 a. maris 126 c. pluviis permixta 27 a. ventus non habens 61 a. vultûs 121 a.
Serenitate fruor 217 a.
Serenitatem inducens 123 a.
Sereno 26 c. 121 a.
Sereno cœlo expono 26 c. nocturno expono ib. vultu 121 a. in Sereno cœlo versor 26 c.
Serens plantam 604 c. stirpem ib.
Serenum cœlum 217 a. nocturnum 26 c. reddo ib.
Serenus ib. 61 a. 121 a. 217 b. 439 a. 464 a. aër et sudus 26 c. dies 245 a. fio 121 a. sole dies totus 244 a. sum 121 a. § Lætus 514 c.
Serescere 482 a.
Seria cogitans 708 b.
Serica vestis 586 c. vestis tota ib.
Sericum 414 c.
Serie 609 c. 610 a. æqualis 610 a. congruenti 51 a. continuâ ib. 246 a. eâdem 610 a. 635 c. in eâdem locatus 610 a. in eâdem locatus sum 610 b. opposita 610 a. perpetuâ 198 a. quadruplici 610 b. triplici 610 a.
Seriei communio 610 b. diversæ qui est 610 a.
Seriem oppositam habens ib.
Series 186 c. 235 b. 479 a. catenata malorum 479 a. congruens 51 a. continua ib. continuata 187 a. 610 a. parva 609 c. triplex 610 b.
Seriis rebus gaudens 606 a. de rebus loquor 376 c.
Serio sermone qui delectatur 606 a. sermone utor 377 a.
Seriò 196 a. 605 c. agens in rebus ludicris 605 c. ago aut loquor ib. fieri putare ib. Seriòne dicit, an jocatur? 494 b.
Serior 493 c. 681 b. veniens 681 b. venio ib.
Serissimè 493 c.
qui Seritur hyeme 604 c. maturè ib. primus ib. profundè ib. serò ib.
Serium dictum 605 c. esse putare ib. studium ib.
Serius ib. labor ib.
Serius 115 c. 681 b. advenio 681 b.
Sermo 87 b. 92 c. 365 b. 373 b. 429 a. 689 a. frigidus 377 b. gravis 376 c. honestus 375 c. inania 7 c. invaluit 224 a. obscœnus 374 c. otiosus et inutilis 375 a. peculiaris unicuique genti 375 c. speciosus 377 b. rectus vel apertus 217 b. stultus 376 b. tropicus 377 a. § Rumor 374 b.
Sermocinans 374 c.
Sermocinari futilibus de rebus 383 a.
Sermocinatio 374 a. 382 c. intempestiva 375 a. ad Sermocinationem pertinens 374 a.
Sermocinativus 464 a.
Sermocinator 240 b. 374 a. 464 a.
Sermocinatrix 464 a.
Sermocinor 232 b. 374 a. 382 c.
Sermone gravi et serio utor 377 a. maximè ignoto utentes 133 c. puro uti 288 c. supervacaneo utor 201 b. vulgari 374 b. in Sermone omnium versatur 616 a. sine Sermone 375 a.
Sermonem abrupisti mihi 374 b. adjungo ib. spargo 162 c.
Sermones confero cum aliquo 375 c. conferre cum aliquo 101 a. conferre inter se 98 b.
Sermoni accommodatus 373 c.
Sermonibus vulgi ferebatur 263 a.
Sermonis elegantia 7 c. 201 b. forma 374 a. novitas 375 c. suavitas 134 a. 399 b. venustas 707 a.
Sermonum collatio 98 b.
Sermunculus 39 c.
Serò 115 c. 493 c. 736 a. admodum 493 c. apparens 685 c. qui didicit 398 c. disco ib. facere 736 b. facio aliquid 493 c. genitus 125 c. 126 a. iter faciens 306 c. moriens 408 a. pariens 654 b. perfectus 644 c. putatus 644 c. sapiens 416 c. 444 a. sementem facio 604 c. serendus ib. qui seritur ib. tandem 495 c.
Sero 603 c. 604 a. circumquaque 604 b. densè 636 b. insuper 604 b. juxtà 716 a. occultè 604 b. præmaturè 604 c. palis 716 a. simul ib. surculis ex arbore demptis 427 b. surculos novellos olearum ib. tardè 604 c. vicissim 715 c. utrinque ib. § Met. 603 c.
Seror ib. densè 604 c.
Serus fructus reddens 301 c.
Serosum humorem exprimo 287 c.
Serosus 482 a.
Serotina cœna 170 c.
Serotinos fructus ferens 301 c. fructus gigno ib.
Serotinus 493 c.
Serpendi vim habens 211 a.
Serpendo humi 211 b.
Serpens humi ib. ulcus 211 a.
Serpens. § Anguis 73 a. 491 c. aquaticus 678 b. parvus 491 c. profluvium sanguinis morsu excitans 372 c. à putrefaciendo partes commorsas dictus 586 b.
Serpentem referens 491 c.
Serpentes oppugnans 404 c.
Serpentia ulcera 211 a.
Serpentibus vescens 666 a.
Serpentigena 124 a.
Serpentis exuvium 704 b. genus quoddam 84 b. 598 b. in modum maculosus 591 c. percussor 102 b.
Serpentium more repo per humum 603 b.
Serpigo 179 b.
Serpo 211 a. clàm ib. per membra 162 c.
Serpyllum 211 a. 233 b. sylvestre 588 b.
Serra 556 c.
Serrâ deseco 557 a. disseco ib. exseco ib. incido ib. seco 556 c. sectus ib.
Serræ strepitus 669 c.
Serrati dentes 149 b.
Serratis incisuris sum 557 a.
Serratos dentes habens 453 a.
Serratus 557 a.
Serro 556 c.
Serra texens 535 c.
Sertis redimio 614 a. redimitus multis 614 c.
Serto redimitus 614 a. aureo redimitus 614 c. violaceo redimitus ib.
Sertum 614 a.
Serva. § Ancilla 145 c. 171 a. 185 b. 234 b. 371 b.
Servandi vim habens 600 b. 649 c.
Servans homines 117 c. modum 413 b. 416 a. populum 600 b. semper ib. vinum ib. non Servans fœdera 605 a.
Servare et custodire animo, id est, non effutire 211 c. legem 541 b. præcepta 649 b.
Servari. § Evadere 600 b. morte 600 c. incolume 345 b. qui nequit 600 c. § Salutem æternam consequi 600 b.
Servatio 649 b.
Servator 379 a. 600 b. apum 600 b. Jupiter 193 b. mortuorum 600 b. navium ib. nautarum 434 c. ovium 600 b. vitæ ib.
Servatrix ib.
non Servatum pactum 305 b.
qui Servatur difficulter 600 b. tutò ib.
Servi 171 a. 322 a. 400 b. 631 a. novitià 726 c. veri et genuini 146 a.
Serviens cupiditatibus 247 b. pecuniæ ib. tempori 171 a. vicissim 335 c.
Servile opus 172 b.
Servili ingenio præditus 551 a.
Servilis 145 c. 171 a. 208 a. 445 c. 551 a. 555 a. forma 685 c.
Servilitas 551 a. 555 a.
Serviliter 171 a. 551 a. colo 371 b.
Servio 171 a. 185 b. 186 c. 254 b. 371 b. 696 c. gloriæ 170 a. simul 371 c. unà 171 b. § Metaph. 371 b.
Servire commodis suis 254 b. tempori 16 c. voluptatibus 171 a. 247 b.
Servis benignus 171 b.
Servitia. § Mancipia, servi 171 a. 185 b.
Servitia præsto tibi hæc 335 b.
Servitium. § Famulitium, ministerium 171 a. 371 b. 514 a. § Ipsi servi 455 c.
Servitus 86 a. 171 a. 185 b. 187 b. 371 c. coacta 3 b. ad oculum, seu ophthalmodulia 171 b. perpetua ib. voluntaria ib.
in Servitutem abduco 46 c. redactio 171 a. 551 a. redactus 185 b. non redactus 172 b. redigo 16 b. 551 a. redigor 551 a.
Servituti objicere 230 c.
Serum. § Vespertinum tempus 493 c.
Serum lactis 287 c. 482 a. exprimo 482 a. In Serum abire ib. conversio ib. converto ib.
Servo genitus 171 b.
Servo. § Asservo, retineo 600 c. 649 b. 711 a. § Conservo, custodio, et incolumem præsto, tueor 211 c. 212 a. 542 a. 578 c. 600 a. 649 b. 711 a. simul 600 c. vicissim 600 b. § Custodio, in custodià serve 600 a. 649 b. § Observo, præsto 211 c. 600 a. 649 b. jusjurandum firmiter 479 a. ordinem 635 c. pacta 653 a. tenorem 635 c. Non servo, id est, frango 740 b.
Servor. § Conservor, custodior, sospitor 600 a. 711 a.
Servorum amans 171 b. carcer 669 b. imperium seu potestas 345 b. multitudo 171 b.
Servos multos habens ib. non habens 171 a.
Serus. § Lentus, serotinus, tardus 493 c. 736 a. § Vespertinus 493 c.
Servulus 171 a. 172 c. 404 c.
Servum quem quis non habet 171 b.
Servus (adject.) 171 a.
Servus (subst.) 86 a. 146 c. 171 a. 254 b. 371 b. 395 c. 455 c. 494 c. 514 c. esse qui videtur 685 c. fugitivus 172 c. libidinum 274 b. malus 171 b. omnium ib. ter ib. ventris ib. voluntarius ib. utrinque, id est, ex utroque parens ib.
Sesamo similis 586 a. Ex sesamo factus panis ib.
Sesamum ib.
Sescupli pensio 462 c.
Sese invicem perdere 701 b. Per Sese fusus 727 b.
Sesquialter 462 c.
Sesquioctavus 461 a.
Sesquipedalia verba 114 a.
Sesquipedalibus verbis utor 385 a.
Sesquipes 331 c.
Sesquiplex 462 c.
Sesquiquintus 316 b.
Sesquitertius 662 b.
Sessim 179 b.
Sessio ib. 180 a. 260 b. 271 b. in aquâ medicatâ 271 c.
Sessitatio 179 b.
Sessor 94 b. 167 b.
Sestuum octenorum qui est 180 b. vicenorum qui est 180 a.
Setæ 262 b.
Setas agitans inter currendum 719 b. porcinas habens 262 c.
Setis equinis comans 334 a. 488 c. horrens 262 c.
Setosus 371 b.
Severè 41 a. 89 b. 189 b. 388 b. 643 b.
Severitas 89 b. morum 584 a. nimia 643 b.
Severum 348 a.
Severus 89 a. 328 b. 643 b. naturà 189 a. nimium 738 a. in rationibus exigendis 35 b.
Sevi aliquantum 608 c.
Sevocatus animus ab omni negotio, et apud se esse coactus 25 a.
Sevum 608 c. referens ib. In Sevum converto ib.
Sex 197 c. columnas habens 683 b. congiorum capax 728 a. cubitorum qui est 524 c. dies 245 c. dies durans 243 a. digitos habens 145 b. equos habens currus 276 b. jugerum qui est 538 c. librarum qui est 388 a. manus habens 724 b. menses 418 b. mensium qui est ib. metris constans 416 a. minarum qui est 424 a. modia 197 c. in partes ib. pedes habens 551 c.
Sexagenarius 216 c.
Sexagesimus 197 c.
Sexaginta ib. quatuor 647 a.
Sexangulus 141 c.
Sexcentesimus 197 c.
Sexcenti ib.
Sexcuplex ib.
Sexcuplo major ib.
Sexdecim 130 b. 197 c.
Sexennio 216 a.
Sexennis ib.
Sexennium ib.
Sexies 197 c. tantus ib.
Sexta pars 407 c.
Sextanes 197 c.
Sextarius 408 a. dimidiatus 197 c. medium ib.
Sextilis 394 a.
Sextula 197 c.
Sextus ib.
Sexus 123 b. 181 a. 712 a. 714 a. 721 a.
Sexus duplicis qui est 125 a. ejusdem 712 b.
Si 25 b. 181 b. 246 a. administrassem 181 b. essem Alexander ib. forte 181 b. 568 c. modo 181 b. 537 a. non 181 b. 486 c. quâ ratione 484 c. quem nasceretur 181 b. quidem ib. quis 656 a. quo modo 484 c. quo pacto 181 b. Et Si quid simile ib.
Sibi ib. charus 89 c. constare 131 c. ipse testis 401 a. ipsi 39 c. ipsi iratus 730 c. ipsis 89 c. 176 b.
Sibilator 275 c. 624 b.
Sibilis excipio 624 b.
Sibilo 549 b. 624 b. ad 624 b.
Sibilo ejicio ib. insuit 577 c.
Sibilum edo 624 b.
Sibilus 275 c. 624 b.
Sibylla 587 a.
Sibyllini libri ib.
Sic 89 c. 451 a. 491 a. 746 c.
Sica 403 b. 724 a.
Sicarium submittere 230 a.
Sicarius 692 a.
Sicca frictio 670 c. palus 117 b.
Siccam carnem habens 581 b.
Siccandi actio 449 b. vi præditus ibid.
Siccatio 449 c. 646 b. 742 c.
Siccatu difficilis 449 c.
Siccatus 591 b. 646 b.
Siccescens facilè 449 c.
Siccesco 24 a.
Sicciore capite præditus 312 b.
Siccitas 90 b. 449 b. 671 a. oculorum 475 a.
Sicco 24 a. 90 b. 302 b. 449 b. 544 a. 580 a. 646 b. 742 c. iterum 449 b. leviusculè 302 b. in superficie 449 c.
in Sicco ali qui solet 666 b. pasci qui solet 436 c. statuere 449 b.
Siccor 24 a. 449 b. 616 b.
Siccum balneum 565 c. dicendi genus 449 b. oculum habens 475 a. reddo 544 a. unguentum 431 a.

Siccus 24 a. 90 b. 116 c. 144 a. 272 c. 288 b. 290 b. 302 b. 311 b. 344 a. 346 a. 445 b. 449 b. 665 b. 743 b. admodum 288 b. locus 449 b. supra modum 449 c.
Sicilia 662 b.
Sicubi 484 c. 485 a.
Sicut 219 c. 459 a. 485 a. 487 a. 568 c. 746 b. 747 a.
Sideralis 84 c.
Sideratio 102 a. 344 c. 537 b.
Sideratus 101 c. 102 a.
Sidere 174 b.
Sidereus 84 c.
Siderum scientiæ peritus 375 a.
Sido 271 b. 284 c. 694 c.
Sidus 84 c.
Sigillaria cera 578 b. terra 585 c.
Sigillatim 188 a. 189 a. 198 c. 407 a. accipio 367 a. enarro 374 b.
Sigillatus bene 628 c.
Sigillo. § Obsigno, signo 586 a. 628 b.
Sigillum 585 c. 628 b.
Sigma literâ carens 579 c.
Signa cœlestia duodecim 234 b. prospera dans 586 b. sculptilia 484 b.
Signaculum 628 b.
Signandæ pecuniæ officina 337 c.
Signans argentum ib.
Signatorius annulus 628 b.
Signatus 586 a. perperam ib. 673 a. non 628 b.
Signi datio 585 c.
Signifer 698 a. circulus 697 a. orbis 234 b.
Significans 585 b. 586 b. multa 586 b. præterea 586 a.
Significanter 585 c. 684 c.
Significatio 283 a. 419 a. 585 c. 684 c. febrilis accessionis 585 c.
Significationem accipio ib. do ib. do obscuram hujus rei 28 b. duplicem habens 586 b.
Significationis malæ 685 a.
Significativus 101 b. 585 b. 683 a.
Significatus, ûs 585 c.
Significo 8 c. 282 c. 351 c. 401 a. 419 a. 486 a. 582 b. 585 b. 586 a. allegoricè 7 b. contrà 585 c. literis 611 a. me velle 4 a. pariter 586 a. præterea ib. 685 a. simul 685 a. § Notam habeo, denoto, typus sum 721 a. per hoc aërem 28 b. § Significationem habeo apud Grammat. 585 a.
Significor 284 c.
Signis certis ostendo 640 a. multis notatus 628 c. quibusdam colligo 585 c. utendo 652 c.
Signo aliquo noto 585 c. dato repente 652 c. testor 585 c.
Signo argentum 337 c. ad exemplar 628 b. notâ 613 c. perperam 586 a. 721 b. vestigio impresso 721 b. § Sigillo 628 b.
Signor ib.
Signum. § Indicium, nota 101 a. 585 b. 640 a. 652 c. bellicum 144 a. certum et indubitatum 640 a. commune 586 a. datum divinitus 586 b. datum est receptui 585 b. faustum 101 b. impressum 628 b. militare 101 a. parvum 585 b. § Simulacrum ib. § Tessera 101 a. 652 c. § Vexillum 585 b. § Sigillum 585 c. 628 b. § Portentum, prodigium 585 b. 640 a. 645 a. à Jove 586 a.
Signum accipere 652 c. adulteratum imprimo 628 c. dans 585 c. dare 652 c. do 585 b. 586 a. falsum imprimo 585 b. imprimo ib. 628 c. 674 a. tollere 652 c.
Sile 617 a.
Silebit nomen nulla ætas 587 b.
Silens 111 a. 742 a.
Silentio prætereo 351 a. 589 b. prætereor 587 b. præteritus 424 c. prætermittere 513 c. retentum 587 b. Cum silentio 375 a.
Silentium 247 c. 375 a. 449 a. 573 c. 587 b. 589 b. 717 a. conditum 716 a. quum ne hiscere quidem audemus 139 c. imperatur mihi 587 b. impero ib. indicere 307 b. indico 589 b. indico manu deorum commotâ 583 c. teneo 589 b.
Sileo 247 c. 363 b. 587 b. 589 b.
Silex scintillas edens 98 c.
Silicernium 128 a. convalentum ibid.
Silices 342 c.
Siliceus ib.
Siligineus panis 587 c.
Siligo ib.
Siliqua 309 c. 588 a.
Siliquâ contentus fructus 588 a. rotundâ inclusus ib.
Siliquaceus ib.
Siliquæ similis ib.
Siliquæ 310 b.
Siliquam longam habens 588 a.
Siliquastrum 309 c.
Silphii semen 712 b.
Sim 743 c.
Sima naris 588 a.
Simblium mel ib.
Simia 422 b. 525 b.
Simiæ imitatio 525 b.
Simiam exhibens se erga populum vel fraudulentiâ vel adulatione ib. imitari ib. referens ter, id est, valdè ib.
Simila 584 c. crassa 731 a. Ex Similâ confectus panis 584 c.
Similago ib.
Similem facio 731 a.
Similares partes corporis 125 b.
Similaribus partibus constans 407 c.
Similaritas partium ib.
Simile os habens 617 b.
Similem colorem habens 735 b. corticem habens 704 c. efficio 463 a. esse dico ib. finem habens 641 c. formam habens 427 a. patris effici 465 b.
Similes affectus habens 501 b. affectus habeo ib. fructus habens 301 c. pennas habens 360 c. pilos habens 262 c.
Simili celeritate 636 b. celeritate præditus ib. colore præditus 735 b. cultu vel habitu utens 594 a. modo 183 a. 464 c. 465 a.
Similibus moribus 664 c. moribus præditus 212 a. 664 c. partibus constans 407 c.
Similior 178 a.
Similis 19 c. 46 a. 126 b. 181 c. 183 a. 278 a. 464 c. 465 a. 511 c. 560 c. 675 a. 694 b. 695 b. aliquâ ex parte 183 c. appareo 181 c. aspectu videtur mortalibus ib. Deo 182 b. 183 c. dictio 376 b. efficior 465 a. es corpore 183 c. est 183 b. est valde 695 b. fio 181 c. fœminæ 685 c. maximè 11 c. modi 664 c. modus ib. omni ex parte 183 c. 465 b. omnino 46 a. ore 617 b. per omnia 49 c. propè 465 b. sui 465 a. sui semper animus 278 a. sum ib. 465 a. 685 a. 694 b. sum aliquatenus 183 c. tauro 685 c.
Similiter 183 a. 464 c. 465 a. 511 c. 746 c. afficior 501 b. eadem 529 a. Deo 182 b. fictus 531 b. per omnia 49 c.
Similitudinem significans nomen 465 a. veri consequor in iis quæ dico 375 b.
Similitudo 182 b. 183 a. 465 a. 694 b. affectuum 501 b. et quædam naturæ communitas 101 b. morum 664 c. partium 407 c.
Similius nihil est morti, quam somnus 178 a.
Simitas 588 a. nasi depressi ac demissi 175 b.
Simo naso præditus 588 a.
Simplex. § Non compositus, singularis, unimodi, unius naturæ 426 b. 652 c. 664 c. 715 b. admodum 234 a. cantus 717 b. vestis 70 a. § Non elaboratus, non involutus, tenuis 70 a. 90 c. 387 c. 629 b. et mediocris 688 a. oratio 90 c. sermo 70 a. § Non astutus aut solers 298 c. 335 a. 420 b. 444 b. § Apertus, candidus, malitiâ carens, sincerus 70 a. 90 c. 242 a. 291 c. 308 c.
Simplicem et candidum exhibeo me 70 a.
Simplici filo textus 423 c. tunicâ indutus 729 a.
Simplicitas 70 a. 90 c. 242 a. 291 c. 309 a. 387 c.
Simplicitate morum antiquâ 79 c. 664 b. utor 70 a. 291 c. Cum simplicitate 70 a. 242 a.
Simplicitatis amans 70 a.
Simpliciter. § Uno modo ib. § Simplici viâ ac ratione, nudè, temeriter 70 a. 90 c. 387 c. 457 b. valde 234 a. § Per se 70 a. § Incautè, fatuè 242 a. § Apertè, candidè, sine dolo, non fictè 70 a. 160 a. 242 a. 291 c. 551 c. ago 242 a.
Simul 53 b. 69 a. 138 b. 196 b. 463 b. 464 c. 465 a. 624 a. abeo 32 b. abduco 13 c. abigo 190 c. abjicio 98 b. abluo 324 b. abripio 13 c. abscindo 537 a. accubans 323 c. accumbentes ib. accumbo 305 a. 323 c. accuso 8 a. acquiro 353 a. adhæreo 225 b. adjuvo 570 c. adnavigo 536 b. ægroto 444 c. afficior 501 b. affligor ib. agito 584 a. aggredior 70 c. allevo 192 a. alor 663 c. amitto 98 b. amo 202 b. appareo 685 a. apparo 595 a. appellere 307 a. 480 b. applaudo 350 c. ascendo 93 c. 212 a. aspicio 256 b. attollo 342 c. attraho 194 b. audio 40 b. aufero 30 c. augeo 25 c. auctor sum 716 a. auxilior 74 b. cano 411 b. capesso 70 c. 367 b. carpino vel carpo 447 b. certo 21 a. cogo 60 a. colloco 270 c. comburo 565 c. comessor 362 b. comminuo 380 b. concutio 583 c. contero 670 a. contristor 65 b. coquo 227 c. corrumpo 701 a. cresco 23 c. criminor 36 a. cum 624 a. cum sole 53 a. curo 409 c. curro 669 a. decido 528 a. decipio 601 a. decoquo 227 c. decresco 701 a. defendo 376 a. deferor 695 a. deficio 381 a. defluo 572 b. derelinquo 380 c. descisco 280 b. detrudo 744 b. dictum et factum 53 b. disco 398 b. discumbo 305 a. distinguo 31 a. divido ib. 435 c. dormio 217 b. 328 a. ebibo 526 c. educare 663 c. efficio 206 b. 395 a. effulgeo 369 c. elabor 528 a. elido 670 b. enavigo 536 a. enumero 75 b. erigo 542 c. erro 54 b. etiam est 232 b. eveho 693 b. evello 635 b. everto 31 c. 590 c. exalto 682 b. exeo 212 b. exerceo 140 c. exhortor 29 a. exorior 685 a. expello 14 b. 190 c. exploro 169 b. facio 570 c. fero 333 c. 695 c. fluens 573 a. fruor 372 a. gemo 613 a. germinans 109 a. jaceo 305 b. illustro 369 c. immisceo 421 b. immuto 51 a. impingo 207 b. impleo 535 a. impono 651 c. incanto 21 c. incendo 565 c. incido 528 a. inclinor 558 c. incumbo ib. induo 175 b. infero 694 a. infero vim 107 a. infigo 207 b. ingredior 94 a. innuo 458 c. insanio 593 c. inspergo 500 a. inspicio 471 c. interficio 692 b. interrogo 213 c. introduco 14 a. invado 98 c. irascor 266 a. irruo 31 b. 528 a. juro 464 c. laboro 515 b. lavo 389 a. levo 178 b. 342 c. libo 603 a. liquo 649 a. luceo 370 a. migro 32 b. qui mittitur 611 b. mitto 514 a. munio 640 a. nato 332 b. 439 c. natus 715 c. necto 23 a. 186 c. nutrio 665 c. nutritus 494 b. 663 c. oberro 701 a. occido 143 c. occulto 332 a. ordino 341 b. orno 293 a. 611 c. ostendo 683 a. pascor 436 b. percello 501 c. perdo 701 a. pereo 461 c. 462 a. perficio 67 c. perimo 30 c. planto 716 a. porto 105 b. 695 c. positus sum 305 b. præbeo 18 b. prandeo 75 c. precor 158 a. probo seu exploro 169 b. procedo 253 c. qui proficiscitur 611 b. profligo 31 c. progredior 253 c. pugno 403 c. pulso 501 c. purgo 289 a. quatio 343 b. quiesco 503 b. rapio 77 b. redeo 212 c. rejuvenesco 239 c. remigo 208 a. respondeo 348 b. revolvo 356 b. sedeo 271 c. seminatus 604 c. sequor 39 a. sero 716 a. servio 371 c. significo 683 a. simulo 349 a. solvo 393 a. sortior 364 b. spectans 252 c. strepo 501 c. suadeo 506 a. subministro 18 b. subveho 693 b. sum 80 a. suscipio 70 c. tero 380 b. 670 c. testificor 401 b. torreo 565 c. velle 181 a. vehor 17 b. verro 295 a. versus sum 45 c. vescor 589 a. vibro 343 b. vigeo 38 c. vinco 441 a. ungo 44 c. 734 c. uno impetu 54 b. volans 560 c. volare 276 c. uro 290 c. vulnero 657 a.
Simulabis te eam nihili facere 187 c.
Simul ac 53 b.
Simulachra sculpta 448 b. rerum imitans et exprimens 465 a.
Simulachri effictio 183 a. speciem habens 685 c.
Simulachro sculptili carens 449 a.
Simulachrum 2 b. 62 a. 116 b. 179 c. 181 a. 183 c. 270 c. 465 a. 585 b. 674 a. alicujus rei expressum 401 c.
Simulans opulentiam in paupertate 580 b.
Simulare divitias in paupertate 584 c. insaniam 349 a.
Simulatè 100 a. 349 a. 488 b. 531 a. 551 a. non 500 c. 531 a.
Simulatio 349 a. 531 a. 542 b. 684 c. divitiarum in paupertate 580 b. Sine simulatione agens aliquid 689 c.
Simulator 349 a. 542 b.
Simul atque 53 b. [illegible] c. 746 c.
Simulatus 531 a. 542 b. 689 c. 740 b. non 488 b. 531 b. non simulatus sermo 651 a.
Simulavit se furere 595 a.
Simulo 213 a. 222 a. 349 a. 531 a. 541 c. 542 b. 595 a. simul 349 a. vicissim ib.
Simultas 220 b. 347 a. 533 a.
Simultatem exerceo 220 a. 418 c. gerere 711 a.
Simum reddo 588 a.
Simus ib. aliquantum ib. aspectu 474 b. reddor 588 a.
Sin 181 b. autem 209 a. minus 181 b. 198 b.
Sinapi 433 c. 588 a.
ne Sinatis nos prætendari 182 a.
Sincerè. § Incorruptè, purè 154 c. 309 a. 315 b. 339 a. 349 b. 441 c.
Sinceritas. § Puritas 309 a. 349 a.
Sincerum exhibens se et integrum in qualibet re 156 a. judicium 165 a. reddo 349 b. vinum 314 a.
Sincerus. § Non adulteratus, purus. 70 c. 308 c. 309 b. 314 a. 315 b. 339 c. 441 c. non ib. § Candidus, non fictus, fucatus, aut simulatus 170 b. 349 a. 677 b. animus 298 c. homo 478 a.
Sinciput 116 b.
Sindon 571 b. 588 a. 681 c.
Sine. § Absque, citra 58 b. 61 b. 86 a. 167 a. 188 b. 445 a. 738 a. aliquâ re esse 188 c. causâ 402 c. delectu 349 b. discrimine 215 a. impedimento 362 a. 557 c. impensâ 146 b. intermissione 227 a. 249 a. 591 b. 606 a. judicio 131 b. labore 338 b. 606 a. morâ 410 c. 653 a. 670 c. studio 606 a.
Sinere 182 a.
Singula 189 a.
Singulæ operationes 407 a. portæ 59 c.
Singulare certamen 404 b.
Singulari certamine pugnans ib. certamine pugno ib. certamine vinco ib. modo 519 b. 664 c.
Singularis. § Unicus, ad unum pertinens 188 a. 209 c. 426 b.
Singularitas 426 b.
Singulariter 180 a.
Singulas binásque 303 a.
Singulatim 188 a. 426 b. 738 a. omnia 303 a.
Singuli 188 a. 189 a. acceperunt denarium 59 c. equi 276 b.
Singulis annis 303 a. diebus 244 c. 245 c. mensibus 303 a. In Singulis verbis ib.
Singulos pariens 654 c. servos 188 a. tradebat interimendos 308 c.
Singultando 390 c.
Singultans 573 a.
Singultatio animæ ib.
Singulto 390 c. 575 b.
Singultus 390 c.
Sinister. § Lævus 75 b. 363 a. 467 b. 589 c. § Ineptus 75 b. 589 c. § Infaustus, infelix 75 b. 589 c.
Sinisteritas 75 b.
Sinistra avis ib. A Sinistrâ 363 a. 589 c. stans 285 a.
Sinistram versus 75 b. Ad Sinistram ib. manum ib.
Sinistrè ib. 589 c.
Sinistrorsum 75 b.
Sino 177 a. 229 b. 230 b. 476 a. insuper 177 a. liberum abire ib.
Sinor ib.
in Sinu condo 332 b. gaudeo 719 a. qui gestatur infans 332 b. latens ib. teneo ib.
Sinuatio 332 a.
Sinuatum esse ib.
Sinuatus ib. mille voluminibus 185 b.
in Sinum contraho 332 a. receptio 332 b. recipio ib.
Sinuo ib. me 6 b.
Sinuor ib.
Sinuosa cavitas 360 a. vestis 332 a.
Sinuosis aspidibus 184 c.
Sinuoso corpore quercus 402 a.
Sinuosus 185 b. 332 a. 562 a.
Sinus 332 a. 431 c. 704 b. Adriaticus 431 c. anterior 332 b. cavus 360 a. complicatæ rei 361 c. petrarum vel rupium 6 b.
Sinus duo cavi linguæ 728 b. litterum 6 b. maris 332 a. montium 361 c. portuum 5 c. terræ 332 a.
Sinus amplos habens terra 613 c. plures habens 332 b. profundos habens ib.
Sipho 94 a. 589 b.
Siphone evacuo ib.
Siphones 624 b.
Siphunculus 631 a.
Siquidem 198 b. 488 c.
Siren 583 a.
Sirenum cantus ib.
Siriasi laboro 580 a.
Siriasis ib.

Sirius 580 a.
Sis animo bono 251 b.
Siser 588 b.
Siste navem 281 c.
Sistendi vim habens 278 c. 345 c. 612 a.
Sistens sanguinem 28 a.
Sistere alvum 327 b. equum 366 b. equum concitatum 281 c. equum currentem 282 c. rejectiones sanguinis 222 b. § Judicio 282 c. Pyli 228 c. se 207 a.
Sisti. § Cohiberi 282 a. § Judicio 124 b.
Sisto. § Cohibeo, inhibeo, reprimo, retineo 278 b. 281 b. 282 c. 284 a. 367 a. 610 c. 629 b. gradum 222 b. § Repræsento 96 b. 100 b. 278 c. 281 b. ad latus 282 c. aliquem 281 b. in judicium 13 c. me judicio 215 a. præsentem 100 b. propè seu juxtà 282 c.
Sistrum 532 a. 583 b.
Sisymbrium 588 b.
Sita civitas 456 c. est spes in te 305 a.
Sitella suffragiorum 288 b.
Sitibundus 167 c.
Siticines 89 a.
Siticulosa 167 c. ariditas ib.
Siticulosus ib. et aridus pulvis ib.
Sitiens ib.
Sitim provocans ib. sedans ib. sedare 37 b.
Sitio 167 c. intensè ib. § Metaph. ibid.
Sitis 167 b. sedari quæ non potest 503 b.
Situ et mucore obsitus 219 b. obsitus sum ib.
Situla 288 b. 295 b. 678 b. suffragiorum 288 b.
Situlæ judiciariæ 295 b. 678 b.
Situm esse 278 b. est in eo 304 c.
Situm contraho 219 b.
Situs, ûs. § Putredo, squalor 219 b. 578 b. 743 b. § Positus 650 b. 653 b.
Situs est 455 c. sum 270 b. 304 c. 305 a. 455 a. et fixus sum 93 a. sum in 270 c. sum super 305 b.
Sive 181 b. 238 c. 239 a. 659 b.
nisi Siveritis eos diffugere 182 a. Non Sivi te mori 230 b.
Sium, herba 588 b.
SMARAGDINUS 399 c.
Smaragdum colore refero ib.
Smaragdus ib.
Smegma 421 c. 599 a.
Smyris 599 b.
Smyrites lapis ib.
SOBOLEM multam procreo 655a.
Soboles apum 629 a.
Sobolis educatio 666 c.
Sobria sacra celebro 440 c.
Sobriè ib.
Sobrietas ib. Ad Sobrietatem redeo ib.
Sobriis sacris expio ib.
Sobrium esse facio ib. munere faciens ib.
Sobrius ib. esse qui solet ib. fio ex ib. sum ib.
Socci 551 b.
Socculi laxi 525 c.
Socculus 550 c.
Socer 179 a. 189 c. 312 a. 514 b. sum 313 b.
Socerum bonum habens 514 b.
Socia 265 b. 283 a. hasta 450 a. urbs 403 c.
Sociabilis ægrè 95 b.
Socialis 328 b. 403 c.
Socialiter 215 b.
Sociate communi honore patrem et filium 450 a.
Societas 320 a. belli 36 b. 403 b. munerum 408 a.
Societate dignus 328 b. gaudens 328 a. A Societate abhorrens 707 c. In Societate versor 215 a.
Societatem iniit cum eis 652 c. regis sequenti 124 c. § In Societatem ascitus 215 b.
Societatis amans 328 b. cultor ib. jugum qui deseruit 236 a. sanctio 231 a.
Socii 258 b. apti, vel cum quibus nobis bene convenit 82 b. in bello 403 c. Pisandri 58 b.
Socio pede iter faciens 551 c.
Socio vires 421 c.
Socius belli amans 403 c. belli habeo ib.
Socium adscisco 215 b. et adjutorem mihi assumo 215 a.
Socius 186 c. 215 a. 231 a. 232 b. 235 c. 258 b. 283 a. 328 b. in munere publico 205 a. navigationis 454 c. 536 b. operis 203 c. pugnæ vel belli 403 c. sum, et adjutor 354 a. sum belli 546 b. sum itineris 452 c. sum operis 215 a. sum in publico munere 205 a. sum pugnæ 403 c.
Socordia 108 b.
Socordiæ dedo me ib.
Socordiam propulso 265 c.
Socorditer 108 b.
Socors ib. 141a. 206a. 304b. 409c.
Socrus 189 c. 514 b.
Sodalem adscisco 215 b.
Sodales 51 b. cum quibus nobis bene convenit 82 b.
Sodali imponens 215 b.
Sodalibus carens ib.
Sodalis 161 a. 215 a. 245 b. 589 a. 665 c. fio 215 a.
Sodalitas ib. 589 a.
Sodalitatem contrahere 215 a. ineo ibid.
Sodalitia publicè epulantium 61 c.
à Sodalitio absum 589 a.
Sodalitium 215 a. 589 a. 665 c.
Sodalitius 215 a.
Sodalium princeps 215 b. studiosus ib.
Sol 243 c. 390 c. 580 a. 684 a. 688 b. geminatus 244 a.
Sola parte 426 b.
Solamen 8 b. 429 b.
Solanum 622 a.
Solare vaporarium 296 b.
Solarem splendorem habens 685 a.
Solarii umbra 609 c.
Solaris 244 a. calor 193 b. caminus 296 b. claritas 685 c. herba 664 c.
Solarium 546 b. 664 c. 713 c.
Solatium 331 b. 429 b. 743 b.
Sole absente 32 b. aduro 244 a. carens ib. illustrari ib. peruro ib. perustus ib. 291 a. privans 613 c. serenus totus dies 244 a. ustus ib. A sole aversus 472 b. factus 647 b. In Sole calefactum 193 c.
Solea 157 a. 302 c. calceamenti 512 a.
Soleæ ligneæ 505 a.
Solem fugiens 244 a. refero ib. spectans ib.
Solenne epulum 260 a. est 288 a. 442 a.
Solennis 198 a. dies ib.
Soleo 181 a. 702 b. facere aliquid 181 a.
Solers 149 b. 152 a. 205 b. 265 a. 420 c. 443 a. 618 a. 620 b. 648 c. 667 c. in negotiis 553 b. in re mala 667 c. minimè 480 b. opus 648 c.
Solerter 152 b. 443 a. 620 b. 648 a.
Solertes manus habens 724 a.
Solertia 149 c. 152 b. 420 b. 443 a. 444 a. 620 b. 648 a. 667 c. maleficia ib.
Solertior 443 a.
Solertissimus ib.
Soles gemini 244 a.
Solet 180 c.
Soli expono 244 a. expositus 102 b. 244 a. expositus bene ib. expositus minus bene ib. expositus partim ib. obversus ib. similis ib.
Solicita magis de cibo 710 b.
Solicitam habebit animam meam oculus meus 712 c.
Solicitatio de stupro 507 b. et concitatio turbæ popularis 338a.
Solicitè 312 c. 409 b. 710 b. cogito 304 b. 413 b.
Solicito. § Concito, tento 23 a. 280 a. 507 c. 577 a. ad defectionem 280 a. 284 a. ad defectionem præterea 280 b. ad scelus aliquod 507 b. et concito turbam popularem 338 a.
Solicitudine afficio 383 c. Citra Solicitudinem 413 c.
Solicitudines pariens 654 c.
Solicitudo 312 c. 413 b. 708 b.
Solicitus 312 c. 313 a. 409 b. 413 c. 710 b. 746 b. ne sis 409 c. sum de 312 c. 313 a. sum de Xerxe 147 b. sum priùs 413 c. non sum 313 a.
Solida metiens 416 a. metiri ib.
Solidatio 613 b.
Solidè ib.
Solidis pedibus præditus 551 c.
Soliditas 613 b.
Solido 344 b. 564 c. 613 b. et foramine obducto callo 568 b.
Solidorum corporum dimensio 416 a.
Solidum. § Integrum, totum 462 c. stipendium accipiens 423 a.
Solidus 104 b. 191 c. 284 a. 522 c. 609 a. 613 b. 627 c. § Integer, perfectus 613 b.
Solis ardor 291 a. calore carens 193 c. calori expositus ib. calori expositus locus 504 b. fanum 244 a. occasus 174 b. ortus 223 a. 688 b. splendor 193 b. splendore carens 193 c.
Solitaria mulier 426 b. natura ib. vita 88 a. 426 b.
Solitariam vitam agentes 664 c.
Solitariè 426 b.
ad Solitarios homines pertinens ibid.
Solitarius 107 c. 208 b. 209 c. 426 b. 547 a. dego 426 b. homo ib. sum 459 a. 547 a.
Solito more 181 a.
In Solitudine ago 209 c. pascens 436 c. vivens 737 b.
Solitudinem affero 426 c.
Solitudinis amans 209 c.
Solitudo ib. 214 c. 247 c. 486 b. 725 c. 737 b.
præter Solitum fieri 644 b.
Solitus 181 a. 242 a.
Solivagus 208 b. lupus 426 b.
Solium. § Sedile, thronus 260 b. 261 b. propinquum habens 261 b. § Alveus balneatorius 83 a. 94 b. 459 c. 562 c.
Solius alicujus cum solo congressio 426 b.
Solo æquo 53 b. 179 c. 504 b. 721 a. allido 179 c. non allisus aut æquatus 180 c. E solo 504 b. In solo defossus 590 c. nutritus 663 c.
Solœcismus 457 b.
Solœcos refero in loquendo ib.
Solœcus non ib.
Solor 8 a.
Solstitium facio 662 c.
Solubilis 392 b.
Solvendi quadam facilitate vel facultate ib. solertiâ præditus ib. vim habens ib. Peritus solvendi nodosas quæstiones 393 a.
Solvendo qui est 733 c.
Solvens curas 413 b. membra 111 a. mentem 709 a. Zonam 238 c. § Persolvens 659 a.
Solvere 393 b. ænigma 392 b. alvum 327 b. 393 b. calceos 393 b. leges ib. membra 392 a. nodum 297 c. 392 a. os 392 a. 616 a. Zonam 238 b. 423 c. § E portu solvere 392 b. domum 32 b. navem 32 a. oram 120 b. § Pendere, persolvere 692 c. mercedem 658 c. naulum 99 c. obolos duos 97 c. pœnas 545 b.
Solvi à Brundusio 13 b.
Solvi ut vix possit 393 c. § Languescere 726 b.
quod Solvitur ante diem 99 c.
Solum. § Humus, pavimentum, terra 93 b. 95 b. 146 b. 179 c. 487 c. 504 b. 725 c. 738 a. asperum habens 504 c. calcans 609 b. durum habens 120 c. fertile 123 c. firmum et durum 504 c. macilentum habens 120 c. mutans alio commigro 280 a. vertere, id est, migrare 48 c. vertere arando 100 a. verto, id est, exulo 698 c. In solum 504 a.
Solum esse facio 426 c. reddo ib. 459 a. relinquo 426 c.
Solùm 426 b. 459 a. 485 c. Ab unâ solum parte 459 a. Non solùm 426 b. 487 a. enim 416 b. non 459 a. 485 c. 568 c.
Solummodò 426 b. 459 a. 485 c.
Solvo. § Dissolvo, laxo 229 a. 230 b. 392 a. 393 a. captivum 392 b. me à funiculo junceo 392 a. nodum alicujus quæstionis 393 a. simul 393 b. subter ib. § E portu proficiscor, enavigo 13 a. 32 a. 229 a. 535 a. 536 a. 610 c. ad prodeundum in hostem 13 b. clam è littore ib. classem 536 c. simul 536 a. vicissim ib. § Enervo 393 a. § Libero 392 c. 393 a. § Liquefacio 229 a. § Pendo, persolvo 99 c. 642 a. 657 b. 658 c. 659 a. ante diem 99 c. 642 a. pro 659 a. simul ib. tributum 745 b.
Solvor. § Dissolvor, laxor 392 b. § Liberor 48 b. § Liquesco 229 a. § Intereo 571 b. § Deliciis et luxu 229 a.
Solus [illegible] b. 275 b. 426 a. 459 a. 611 a. apparens 686 a. cibum capiens 589 a. 661 b. 683 a. cibum sumo 589 a. comedo 683 a. cubans 379 a. iens 611 a. imperium obtinens 345 c. manens 611 a. pascens 436 c. 692 b. relinquor 426 c. sum 426 b. 459 a. vendens 567 b. vendo ib. § Desertus 209 b.
Soluta oratio 139 a. 505 a.
Solutâ oratione 726 a.
Soluta sunt ei dormienti omnia membra 70 c.
Solutæ orationis scriptor 139 a.
Solutam orationem scribo ib.
Solutè 229 a. 392 c. 393 a. vivens 229 a.
Soluti in vestibus et fracti incessus 393 a. sunt rudentes 392 b.
Solutio. § Dissolutio, laxatio 392 b. 393 a. animi à corpore 392 b. ventris 393 c. § Explicatio 393 a. 562 a. ænigmatis 392 b. 393 c. § Exitus è portu 13 b. § Liberatio 392 b. § Persolutio 659 a. debitorum 392 b. mercedis 163 b. stipendii ib.
Solutiorem et laxiorem reddo 329 a.
Solutivus 392 b.
Solutor ib.
Solutos capillos habens 180 c.
Solutu difficilis 393 c. facilis ib.
Solutus. § Relaxatus 229 a. functione ib. his 48 c. imperio omni 229 a. legibus 218 a. et liber 157 b. 392 c. non ib. supra modum 720 b. § Effusus 229 a. § Luxu 263 b. viribus 515 c.
Somni amans 680 c. expers 378 c. impetus magnus 694 c. largitrix 163 c. portæ 466 a.
Somni, ex quibus facilè expergefimus 48 c.
Somnia bona videns 466 a. interpretari 319 a. nocturna 705 c, pauca habens 466 a. suavia afferens ib. Circa somnia qui versatur 347 a.
Somnians 232 b.
Somniculosus 680 b. sum 217 b.
Somnifer 698 b.
Somnificus 544 c.
Somniis malis et tumultuosis molestans 466 a. pravis et terrificis utens ib. terrens 691 a.
Somnio 466 a. 547 a. 680 c.
Somnio similis 466 a. territus 538 a.
Somniorum conjector 349 a. interpres 349 b. interpres peritus 709 a. Ex somniorum interpretatione aut visione futura prædicens 399 b.
In Somnis 466 a. 680 c. apertè videns quod eventurum est 466 a. semen emitto ib.
Somnium ib. Per somnium ib. emittere genituram ib.
Somno æterno perfusus 680 b. alto vel gravi oppressus 680 c. brevi contentus ib. correptus seu domitus 145 b. excitatus 328 a. reluctor 404 c. similis 466 a. sopiri 680 b.
Somnolentia gravis 694 c.
Somnolentus 680 b.
Somnos æternos afferens ib.
Somnum afferens 544 c. 698 b. capere 30 a. capiens difficulter 680 c. capio 503 b. 680 b. concilio 544 c. 680 b. difficilem efficiens 329 a. durum capio 269 b. ferreum dormire 327 c. longum afferens mors 378 c. suavem dormire 92 b. Ad Somnum afferendum qui fit 680 c. In Somnum collabor 694 c. Per Somnum 680 b.
Somnus 269 b. 329 a. 680 b. excitabilis 178 a. incubans vehementiùs 694 c. Inexcitabilis 178 a. levis 199 b. levis qui sub auroram occupat hominem 413 c. profundus 362 a.
Sonando suaviter 717 a.
Sonans 248 a. 742 a. argutùm 248 c. bene 248 b. 306 b. 346 b. 700 b. calamo 700 b. contrà 675 b. graviter 306 b. 700 b. in 248 b. latè 493 b. malè 306 b. stridulum 700 b. suaviter 261 c. valde 171 b. 248 b. 700 a. violentùm 261 b.
Sonant pulsata dolia 248 a.
Sonare dulce 411 a. fac 248 b.
Sonator 248 a.
Sonchus 600 a.
Soni asperitas 717 a. desinentia 248 b. discrepantia 716 b.
Sonipedes 248 c.
cum Sonitu ib. 335 a. 384 c. collabor aut decido 171 b.
Sonitum dedit 248 c. do 384 c. 742 a. edens 248 b. edens simul 577 c. edidit 427 c. edo 72 a. 116 a. 171 b. 300 c. 334 c. 569 b. 700 a. edo simul 577 c. emitto 700 a. gravem edens 171 b. 248 b.
Sonitus 171 b. 248 a. 335 a. 346 b. 365 b. 384 c. 487 a. 569 b. 674 b. 730 a. fluctus scopulis allisi 569 b. ingens 116 a. ex tintinnabulis 334 c. cui inest 742 a.
Sonitus cui curæ sunt 416 c. magnos edens 675 b. multos edens 248 c.
Sono 72 a. 116 a. 129 c. 248 a. 306 b. 315 c. 346 b. 384 c. 612 b. 700 a. 742 a. altiùs 700 a. contrà 248 b. 716 b. § Dico, loquor 72 a.
Sono supero 717 a. consentio 717 b. dissideo 716 b. similis sum 248 c.
Sonorè 585 c.
Sonorum convenientia 716 c.
Sonorum reddo ib.
Sonorus 111 c. 248 a. 261 c. 306 b. 346 b. 493 b. 742 a. valdè 700 a.
Sonos emittere 742 a. quinque reddens 717 b. septem habens 700 b. 717 a. novem habens vel reddens 700 b. 717 a.
Sons 36 a.

Sonum acutum edens 248 c. altum edens ib. amabilem edens 700 b. angustum edens 717 b. aridum edens 248 b. asperum habens 717 a. bonum habens ib. contrarium edens 675 b. 700 a. 716 b. contrarium edo ib. dissentientem edo ib. edere 269 c. edere qui potest 742 a. edo 700 a. 716 b. edo gutture 627 b. edo sonos alios superantem 269 c. edo vicissim 700 a. elatiorem edo ib. elegantem edens 306 b. eundem habens 717 b. eundem edo ib. excito ictu vel collisione 533 c. geminum habens 700 b. gravem edens 248 b. 675 b. 700 b. ingratum edens 248 b. insuavem habens 717 a. levem edere 346 b. magnum edens 248 b. malum edens vel habens 21 c. 717 a. mellitum edens 116 b. 261 c. pulchrum habens 717 b. pulchrum reddens 700 b. suavem habens 717 a. unicum habens 700 b.
Sonus 248 a. 261 c. 384 c. 487 a 539 c. 636 c. 700 a. 716 a. 742 a. asper 717 a. bonus ib. elegans 717 b. gutture qui emittitur 627 b. musicus 306 b. odiosus 346 c. reciprocus 248 a.
Sophismata 309 c.
Sophismate circumvenio 601 b. redarguo ib.
Sophismatis certamen contrà ib. certo contrà ib.
Sophista 377 a. 601 a.
Sophistæ nomen falsò sibi usurpans 601 b.
Sophistarum insano amore flagro 396 b. in modum ostento me magnificis verbis 601 a. more ibid.
Sophistica ars 601 a.
Sophisticam artem doceo seu profiteor ib.
Sophisticè ib. ago 601 b. decipio ibid.
Sophisticos magistra 601 a.
Sophistis conveniens ib.
Sopio 218 a. 327 c. 328 a. unà 218 b. § Mot. 218 a. 327 c.
Sopior 328 a.
Sopire 694 a.
Sopiri 218 a. somno 680 b.
Sopitor 327 c.
non Sopitus 218 b. 328 a.
Sopor 300 c. altus 175 a. 362 a. cum gravedine 300 c. profundus 175 a.
Soporatio 300 c.
Soporativus 328 a.
Sopore afficior leniter 300 c. alto gravique corripi ib.
Soporem affero cum gravedine ib.
Soporifer ib. 680 b.
Soporificus 680 b.
Sorbeo 116 c. 117 b. 577 c. 578 a. animam 578 c.
Sorbilis ib.
Sorbillo ib.
Sorbitio ib.
Sorbitione sumo ib. sumptus ib.
Sorbitiuncula 331 a.
Sorbum 459 b.
Sorbus ib.
Sordeo 578 b.
Sordes 265 c. 288 c. 289 a. 339 b. 391 a. 526 a. 578 b. 624 c. 713 c. aurium 560 a. cuscis adhærentes 596 b. quibus caput repurgatum fuit 312 a. eluo 578 b. mundanæ 679 b. ovinas redolens 578 b. ovium ib. ex partu 391 a. Piræei 385 a. turbidæ 260 a. verrendo collectæ 491 c. 580 c. suis ungue quæ sunt 139 c. § Acceptio munerum 155 c. § Avaritia, illiberalitas 316 a. 377 c. 555 b. 578 b.
Sordesco 606 b.
Sordibus emaculo 526 b. fœdatus ib. mundanis inquinatus 679 b. inquino 526 b. purgor 578 b. purus 526 c.
Sordidarum rerum pictor 139 a.
Sordidatæ vestes 578 b.
Sordidatum quod est ib.
non Sordidatus ib.
Sordidè vestitus 228 b. § Avarè, illiberaliter 193 b. 377 c. 555 b. et prepareè rationem ineo vel tribuo 378 a.
Sordido 302 b. 578 b.
Sordida vestita utor 228 b.
Sordidor 578 b. 606 b.
Sordidum esse, id est, parcum 720 c. quæstum faciens 310 c. reddo 578 b.
Sordidus 133 a. 260 a. 526 a. 580 a. homo 526 c. moribus 133 b. non 526 a. reddor ib. sum 133 b. vestitus 228 b. valdè 133 a. § Accipiens munera 155 c. § Avarus, illiberalis, prœparcus 193 b. 335 b. 316 a. 377 c. 425 a. 486 c. 557 a. 578 b. 742 c. ad famem usque 316 a.
Sordium circa dentes abstersio aut purgatio 453 a.
Soror 19 c. 28 b. 125 a. 302 c. 604 c. germana 399 b. patris matrisque 433 b.
Sororis loco habere 12 b.
Sors. § Sortitio, quod sorte obvenit, portio 304 a. 322 a. 354 c. 364 a. 407 c. 408 b. 497 b. 710 c. prior 364 c. § Hæreditas 322 a. 364 b. § Casus, fatum 314 a. 550 b. § Conditio, fortuna 33 a. 364 a. 407 b. 553 a. adversa 550 b. aspera 33 a. 554 b. bona 322 b. difficilis ib. divinitus tributa 407 b. dura 33 a. 554 b. funesta 314 a. mala 33 a. prospera 554 b. vitæ § Caput, summa 79 b.
Sorte accipio 322 a. 364 a. addico 322 b. allegere ib. assignatum possideo 226 c. bonà et felici 407 b. consocio 322 b. datus 322 a. designatus ib. disceptare 304 a. dispertior 364 b. distribuor 163 b. 322 b. 435 c. distribuo 163 c. 322 b. qui distribuitur 497 b. quæ fit distributio 163 b. electus 322 a. 354 c. lectus 322 a. non lectus 322 b. lego 322 a. legor ib. obtineo post alium 364 b. obtingere 364 a. qui nondum obtigit 364 b. pari qui est cum alio 322 b. tribuo ib. 436 a. tribuor 322 b. vincor 364 b. § Contentum esse suà 695 c. premor difficili 322 b. utor aliquà 553 a.
Sortem adeptus divinitùs 408 b. bonam nactus sum 322 b. ducere 322 a. meam iniquo querimoniis crebris 408 b. suam incusans ib. tribuo 364 a. Per sortem creari regem ib.
Sortes movere seu quatere 497 a.
ad Sortiendum pertinens 322 a.
Sortilegus 23 a. 354 c.
Sortior. § Sortes duco, vel mitto 322 a. 364 a. 497 a. infeliciter 364 b. inter ib. mutatis vicibus ib. simul ib. § Sorte accipio 322 b. § Adipiscor, nanciscor 322 b. 406 c. 435 b. 673 b.
Sortiri 304 a. 710 c. iterum 142 b.
Sortis expers 497 b.
quæ Sortita sunt animum 407 b.
Sortitio 322 a. 364 a. 497 b. secunda 497 b.
Sortitione factà 322 a.
Sortitiones agri educere 136 b.
Sortitò 322 a. accipio 322 b. 364 b. accipio portionem 364 ib. capientes partes distributas ib. capio partem 407 b. divido 364 b. obtineo 322 a. 364 a. partiti sunt regionem, sibi assignatam 276 c.
Sortitus falsà cum dignitatem 364 a. sum, id est, nactus 406 c.
Sospes 600 a.
Sospitari qui nequit 600 a.
Sospitalis ib.
Sospito ib.
Sospitor ib.
SPADO 96 c. 121 b. 226 b. 255 a. 307 a. 337 a. 643 c.
Spadonem efficio 602 c.
Spadonius 226 b.
Spargo 500 a. 569 b. 597 c. 603 c. circum 726 a. famam 690 a. in 604 b. per ib. rumorem 162 c. 543 c. semen 604 a. semen genitale 569 b. super 591 a.
Sparsim 604 a.
Sparsus ib. erat rumor 263 a. multùm 604 b.
Sparteus 604 a. funiculus ib. funis ibid.
Spartum ib. plectens 533 c. vendens 367 c.
Spasmus 602 c.
Spatangus 602 b.
Spatha. § Rudicula 370 b. 601 b. § Palmæ ramus 601 c. 705 a.
Spathe 44 c.
Spathula. § Rudicula 601 b. § Palmæ ramus 601 c.
Spathulà agito ib.
Spatio duorum dierum 196 a. interjectio 280 c.
Spatior 502 a. 570 c.
Spatiositas 331 c.
Spatiosum reddo ib.
Spatiosus 331 c. 548 b. 731 c. 738 b. locus 532 a.
Spatium 413 c. angustum 738 b. angustum habens ib. inter lineas 584 c. latum 738 b.
Spe bonà 193 c. bonà fretus ib. deceptus 627 a. elatus inani 36 c. erigi 32 c. erigo 358 b. 561 b. evehor 493 a. excidere 54 a. excido 528 b. exultare 560 b. falsus 740 b. frustrari 673 a. frustratus suà 54 a. implere 535 a. inani foveri 250 b. inani implere 722 c. pasci bonà 331 b. suspendens 346 c. suspensus sum 36 c.
Specialis 181 c. 269 c.
Specialiter 181 c.
Speciatim ib.
Specie ægrotantis 222 a. humanà præditus 182 a. Sub Specie 689 c.
Speciei alius vel diversæ qui est 182 b. ejusdem ib.
Speciem efficio 543 c. fingo ib. gero 696 c. leoninam præ se ferre 181 c. præbeo 683 c. 684 c. præbere hominis mœsti 222 a. præbere longitudinis 684 a. In speciem obsidionis 222 a.
Species. § Forma 181 c. 182 a. 470 c. 531 b. 684 a. edita 193 b. oris 222 a. 470 c. § Idea 181 c. pulchritudo ib. § Genus ib. 182 a. § Color, prætextus 222 a. 225 a. 689 c.
Species diversas habens 182 b.
Specificus 542 c.
Specilli demissio 418 a.
Specillo demisso exploro ib.
Specillum 418 a. 471 b. 601 c. auricularium 418 a. bifurcum 728 a. demitto in 418 a. quo ad illinendum utimur 44 c. latum 418 a.
Specimen 132 a. 148 a. 192 b. 507 b. dare 148 b. do 421 c. edere 148 b. 694 a. edere sapientiæ 148 c. facere 192 b. industriæ 214 c. præbeo mei ib. præbere vobis 128 b. Ad Specimen dandum doctrinæ meæ orationem recito 148 c.
Speciosa arbor 20 b. responsio 227 b.
Speciosè ib. 555 b. fingo 584 c. loquor 376 c.
Speciositas 227 b. 555 b.
Specioso prætexta 555 b. 689 c.
Speciosos mores præ me fero 544 b.
Speciosum prætextum habens 689 c. reddo 584 c.
Speciosus 227 b. 474 b. 555 a. sermo 335 a. 377 b.
Spectabiliores viri 658 a.
Spectabilis 109 c. 252 b. 256 a. 295 a. 475 c. non 256 b.
Spectabiliter 256 b.
Spectacula 252 b. edere 148 c. publica edidit 252 b. Ad Spectacula pertinens 256 a.
Spectaculis deditus 252 b.
Spectaculo dignus 132 c.
Spectaculorum amans 252 c. 256 b. præfectus 256 b.
Spectaculum 252 b. 470 c. 475 c. 372 b. dirum 252 b. nefandum videntes ib.
Spectandi cupidus 252 c. locus 256 a.
Spectandum propono 286 b.
Spectandus 252 b. cum admiratione ib.
Spectans cum admiratione ib. non ib. simul 252 c. § Via ad Andrum 662 c.
Spectant huc quæ de Parcis dicuntur 438 b.
Spectantia ad virtutem 242 c.
Spectare ad ipsam vitam 475 c. ad pacem 129 c.
Spectari qui potest ex alto 471 b. qui vix potest 471 c.
Spectatio 252 b. ludorum ib. 256 a. theatralis 593 a.
Spectatione sui, seu, spectando sese 252 b.
Spectatissimus 109 c. 135 a.
Spectator 252 a. 471 b. 592 a.
Spectatrix 252 b.
Spectatu dignus 160 b. 252 b. facilis 256 b.
Spectatum venio 256 a.
Spectatus. § Probatus 169 a. homo 169 c.
Spectavi 470 c. Qui Spectavit multa 252 c.
Specto. § Contemplor, inspicio 87 a. 252 b. 256 a. 471 b. 498 a. ad Isthmum 498 a. cum admiratione 252 b. certamen 252 a. formas 593 b. ludos 252 a. 256 a. § Propono mihi, propositum est mihi 109 c. 618 a. § Attineo, pertineo 109 c. 242 c. 438 b. 636 b. 638 b. § Vergo 662 c.
Spector 256 a.
Spectris liber 147 c.
Spectrum 426 c. 683 c.
in Speca lateo 716 a.
Specula 474 a. 592 a. unde ignis sublatus hostium aut prædonum adventum aut aliquid aliud significat 490 c. Ex Speculà circumspicio 474 a.
Speculans omnia 593 b.
Speculæ custos 490 c.
Speculari eventum rerum 182 a.
Speculari ratione 471 c.
Specularis 471 b.
Specularius excubitor 490 c.
Speculatio 170 a. 252 b. 256 a. 592 c. circa 593 a. § Commentatio 592 a.
Speculationis diurnæ locus 593 a.
Speculator 470 c. 471 b. 592 a. 711 b. 717 b. aquarum 593 b. diurnus 593 a. sublimium rerum 593 b.
Speculatores 238 c.
Speculatorius 592 c.
Speculatorum præfectus 81 c.
Speculaturus priùs 471 c.
Speculatus, ûs 592 a.
Speculi in modum illumino 471 b. in modum imagines facio 471 c. theca 389 a.
in Speculo contemplor me 471 c.
Speculor. § Ex Speculà circumspicio vel observo 474 a. 490 c. 592 b. ex alto 592 b. in insidiis collocatus 490 c. Præmissus 592 c. retia 472 b. § Contemplor, intueor 589 c. 592 b. 593 b. intentis oculis 593 a. sublimia 593 b. § Considero, perpendo 592 a. 640 a.
Speculum 471 b. 615 c. inspicio 471 b. matricis ib.
Specus 590 c. 605 b.
Spei frustratio 618 a.
Spelæum 605 b.
Spelta 176 a. 234 c.
Spelunca 88 a. 132 b. 398 a. 605 b. abscondita 716 a. parva 605 b.
Speluncæ 141 b.
Speluncæ formam habens 605 b.
Speluncarum amator ib.
Spem abjicere omnem 130 b. 195 c. afferre 195 b. auferre alicui suam 31 b. collocare in aliis 123 a. qui collocavit in fortuna 195 b. colloco in 506 c. concipio 195 c. concipio novam ib. dare 195 b. deponere 671 c. facere 193 b. fallere alicujus 740 b. frangere 261 a. frustror alicujus 626 c. locare suam in aliquo 78 a. nullam in te habeo 130 b. præbere 195 b. proponere ib. reddo 251 c. rejicere 698 c. relinquere 390 c. In Spem adduco 195 b. erectus 251 b. erigo 414 c. 560 b. bonam erigor 251 c. Præter Spem 195 c.
Sperabile 195 b.
Sperans bene 195 c. vix ib.
Sperantes inde nihil ib. Non Sperantes quemquam supervenire ibid.
quæ Sperantur ib.
Sperare facio 195 b.
Sperata 168 c.
Spernendus 98 b.
Spernentes edicta regum 513 c.
Spero 137 c. 339 b. 370 b. 409 c. 466 c.
Spernor 377 c. 409 c.
Sperno 168 b. 195 c. 221 b. 460 a. 472 a. 503 b. alicunde 195 c. antè ib. contrà vel vicissim 195 c. non bene ib.
Speror 168 c. 195 b.
Spes 193 b. 250 b. ampla 369 b. bona 195 c. 342 b. certa 167 a. levis 342 b. luculenta cui affulsit 369 b. magna me tenet bene mihi evenire 195 b. mala 195 c. obscura 54 b. tenuis et inanis 382 a.
Spes affulgentes 685 b. intendebat, id est, accendebat, majores reddebat 637 a. pondère dicuntur 78 a.
Sphæra 626 b. dimidiata 626 c. In Sphæræ modum 626 b. Ad sphæram pertinens ib.
Spica 608 b. nardi ib.
Spirà truncatus ib.
Spicæ 134 b.
Spicæ emissio 726 a.
Spicam ferens 608 b. ferens brevem ib. magnam emittens ib.
Spicas bonas ferens ib. colligo 292 b. emitto seu protrudo 102 c. legens 292 b. 373 a. lego 373 b. parvas ferens 608 b. prægrandes habens ib.
Spicatus 608 b.
Spicilegium 373 b. faciens 292 b. facio ib. facio post alium ib.
Spicilegus 373 a.
Spicis abundans 608 b.
Spicor, id est, spicas protrudo ib.
Spicula 37 c.
Spiculator 696 c. 697 c.
Spiculo armo 308 a. configo ib.
Spiculum 25 c. 36 a. 42 b. 171 a. 308 a. 625 b. 618 a.
Spina 378 a. 38 a. 598 c. acuta 37 a. alba ib. 569 c. sylvestris 37 a. § Dorsi ib. 42 b. 324 a. 326 a. 574 b.
Spinæ meditullium 574 c.
Spinæ, id est, difficultates 36 b.
Spinas colligens 373 a. evello 37 b. ferens 696 b. gero ib. jaciens vel emittens 102 a. produco 713 a. Per spinas gradiens 95 c.

Spinetum 37 a.
Spineus ib.
Spiniger 696 b.
Spinis carens 37 a. carens piscis 566 a. coronatus 614 b. horreo 37 a. subhorreus ib. vescor 682 c.
Spinosos ramos habens 37 b.
Spinosum reddo 37 a.
Spinosus ib. palus 574 c. sum vel fio 37 a.
Spintherus 171 c.
Spinula 37 a. 38 a.
Spira 603 c. 619 b.
Spiraculum 540 a. 713 c.
Spiræ in modum 603 c. serpentiuæ circumvolutio et implicatio 571 a.
Spiræ similis 603 c.
Spiræa ib.
In Spiram contractus sum ib. contraho ib.
Spirandi difficultas 83 b. 539 b. difficultate laboro 539 c.
Spirans 87 b. 539 c. 540 b. ægrè 540 c. bene 540 b. dulce ib. graviter 92 b. 540 c. mel 540 c. non 540 b. odorem bonum ib. odorem jucundum 540 c. pulchrum ib. rectà ib. salubriter 92 b. suaviter 540 c. valde 540 b. unguenta 540 c.
Spirare magnum 713 b. non 540 b.
Spiras pulchras habens 603 c. In spiras multas colligens ib.
Spiratio 539 c. commoda 540 b.
Spiris multis involutus 603 c.
Spiritales meatus 539 b.
Spiritalis ib.
Spiritu agi 204 a. aspero vocabulum noto 146 c. divino agor 420 a. divino furor 697 a. fanatico agor ib. impleo 539 b. plenus ibid.
Spiritualis ib.
Spiritualiter ib.
Spiritum contineo 540 b. ducere 194 a. extremum ducere 388 c. reprimere 540 b. trahere 194 a. traho 71 c. Ad extremum usque spiritum depugno 404 c. producta æris diminutio ib.
Spiritus. § Anhelitus, halitus 24 a. 89 b. 539 b. vitalis 539 b. § Flatus 92 b. 539 b. 742 b. densus, qui et asper 146 c. tenuis ib. § Malus 142 c. 539 b. sanctus 539 b. § Afflatus ib. § Elatio animi 713 c.
Spiritus difficultas 540 c. emissio vehemens 713 c. facilitas 540 b. longior productio 694 c. retentio 223 c. § Afflatio 204 a.
Spiritus breves ducens 540 c. longos ducens ib. § Frangere 171 b. magni 413 c. majores duco 708 a.
Spiro. § Spiritum duco, vivo 539 b. ægrè 540 c. crebrò 539 c. § Flo 23 b. 90 b. 92 b. 299 a. 454 a. 539 c. 540 a. 556 a. 713 c. 742 c. aliquantum 540 b. circum ib. contrà 540 a. ignem 540 b. in 540 a. à latere 540 b. leviter ib. subtus ib. § Odorem emitto 539 b. 540 a.
Spissamentum 563 b.
Spissatio 563 b. 622 c.
Spissè 563 b. 609 b.
Spissesco 563 b.
Spissior 503 c.
Spissiora semina 285 b.
Spissitudo 563 b.
Spisso 284 a. 563 b. 622 c.
Spissor 563 b.
Spissus 503 b. 563 b. 609 b. 613 b. reddor 503 c.
Spithama 134 c. 176 b. 606 b.
Spithamæ longitudinem æquans 606 b.
Spithamas duas longus ibid. tres longus ib.
Splen 606 c.
Splendens 290 b. 369 c. 615 c. argento 691 a. auri modo 87 b. 688 c. circumquaque 87 a. eminus ib. igne 370 a. marmoreo nitore et candore 400 b. non 369 c. semper ib. suavè 688 c. summè 703 c.
Splendeo 6 c. 27 c. 54 b. 87 c. 90 b. 122 a. 369 b. 370 a. 384 b. 615 c. 683 c. 688 b. aliquantum 615 c. auro, vel in modum auri 87 b. circumcirca 615 c. è contrario 369 c. eminus 87 b. inter 369 c. à latere 370 a. per 615 c. super aut post 370 a. § Metaph. 369 b.
Splendescere facio 6 c. 370 a.
Splendesco 6 c. 63 b. 87 a. 369 b. 370 a.
Splendet floribus 54 b. 370 a.
Splendida lux 687 c. oratione utor 370 a. voce præditus 717 b.
Splendidæ vestis gestatio 697 b.
Splendidam vestem gerens ib. novam habens 238 c.
Splendidè 11 b. 369 b. 615 c. 685 a. honoratus 657 c. et lautè 407 c. et magnificè 369 c. verba facio 369 c. vestitus 228 b.
Splendidior 684 a.
Splendidis lectis instructus 329 a.
Splendidissimus 684 a.
Splendidum reddo 1 c. 6 c. 370 a. 472 b. 615 c. 683 b. 686 c. 703 c.
Splendidus 6 c. 11 b. 26 a. 27 a. 73 b. 87 a. 250 b. 320 c. 369 b. 472 b. 615 c. 676 c. 683 b. 684 a. 686 c. 688 b. 703 b. 704 c. omni ex parte 87 a. omnino 26 a. reddor 370 a. 615 c. supra modum 370 a. totus 27 b. valde 691 b. undique 370 a. § Magnificus 369 c. et liberalis erga amicos 369 b. § Clarus, illustris ibid.
Splendor 6 c. 25 c. 54 b. 85 a. 87 a. 122 a. 288 a. 369 b. 400 b. 615 c. 683 b. 688 b. 691 a. circum aërem qui est 26 c. circumfusus 691 b. eminus apparens 87 b. enitescens 369 c. lucis 87 a. orationis 369 c. perlucens 87 a. in picturà 636 c. solis 193 b. translucens 87 a. vocis 717 b. § Gloria 320 c. 321 a. nominis ib. 369 c.
Splendore abundans 691 a. antecello 352 a. carens 691 a. careas solis 193 c. circumfundo 370 a. circumfundor ib. circumdo 85 b. penetro 369 c. rutilo, coruscantem faciem habens 437 a.
Splendorem affero 369 c. 688 b. ejaculari 369 c. emitto ib. 615 c. marmoreum ex me vibro 400 b. præbeo 691 a. pulchrum habens ib. reflecto 369 c. solarem habens 685 c. spargo longè 87 b.
Splendoris expers 369 c. multum habens 691 a.
Splenem consumens 146 b.
Splenica vena 606 c.
Splenicus ib.
Splenis dolorem patior ib.
Spodii vicem præstans 607 a.
Spolia 9 c. 10 a. 196 b. 371 c. 623 c. abduco 16 b. ferens 696 c. vendo 567 b.
Spolians vestimentis 175 b.
Spoliare quem nefas est 624 a.
Spoliari 12 c.
Spoliatio 623 c. mortuorum 624 a. Sine spoliationis periculo ib.
Spoliator mortuorum ib.
Spoliatrix 623 c.
qui Spoliatur non 624 a.
Spoliatus regno 30 c.
Spolio 10 a. 16 b. 140 b. 196 b. 306 a. 329 b. 370 c. 603 b. 613 b. 623 c. 624 a. 695 c. post alium 292 b. vestimentis 228 a.
Spolior 140 b. 613 b. 623 c. furto 321 b.
Spoliorum venditor 567 b.
Spolium. § Pellis feræ detracta 152 c. 625 c.
Spondeis constans metrum 605 a. Ex Spondeis solis constans versus ib.
Spondeo 29 a. 177 b. 376 b. antè 177 c. insuper ib. 376 c. pro amico 177 b.
Spondeor 604 c.
Spondeus 605 a. geminus ib.
Spondylus 607 b. primus 620 c.
Spongia 607 a.
Spongià abstergo ib. detergeo ib. extergo ib. tergo ib.
Spongiator ib.
Spongiola ib.
Spongiosa laxitas 72 c.
Spongiosus ib. 539 c. 600 a. 607 a.
Spongites lapis 607 a.
Sponsa 425 a. 446 a. 446 b. infausta 445 c.
Sponsà adornandà occupata 515 c.
Sponsali ritu 445 c.
Sponsalia 425 a. 445 c.
Sponsalibus non initis 425 a. A Sponsalibus contrahendis abhorrens 445 c.
Sponsalis ib. tunica 179 a.
Sponsam accepit 445 c. adornans 353 a. deduco ad sponsum 611 b. non habens 443 c. orno 611 b.
Sponsi thalamus 445 c.
Sponsio 29 a. 155 a. 177 b. 376 b.
Sponsione addictus quasi 177 c. factà libero ib. obstringo ib. promissus ib.
Sponsionis intercessione factus ib.
Sponso assidens vel eum comitans 446 a. sponsam adducens 611 b.
Sponsor 155 c. 177 b.
Sponsores 627 b. dare ib.
Sponsos invenientes virgines propter formam 114 b.
Sponsus 425 a. 445 c. infelix 445 c. futurus brevi 446 a.
Spontanea oblatio 189 c. voraticne 294 b.
Spontaneus 31 c. 89 b. 180 c. 182 c.
Sponte 32 a. 89 b. 180 c. 189 c. casta vitiis 715 c. faciens aliquid 189 c. facio 89 b. factus 189 c. quæ fiunt ib. meà ago 629 c. naturæ 715 b. naturæ proveniens ib. natus 123 c. offero 189 c. suà 31 c. 89 c. suà faciens aliquid 4 a. 307 b. suà iens 425 c. suapte 455 b. subiens opus 204 a. subministro 89 b. surdus 563 b. Non sponte 31 c.
Spopondisse videbatur plurimum de suà virtute adversus atrocia 177 c.
Sporta 566 b. 581 c. 706 a.
Sportæ in modum 706 a.
Sportula. § Corbula 566 b. 706 a.
Sportulæ judiciales 164 a.
Sportularia pecunia ib.
Spretus ab amicis 657 c.
Spuens sanguinem 562 b.
Spuma 91 a. 115 c. argenti ex puro argento 292 c. crassior vino innatans 369 b. lunæ 584 b. maris 372 a. 730 a. nitri 441 c. E Spuma ortus 123 c.
Spumà tectus 91 b.
Spumæ expers ib.
Spumam concitare 304 a. excito 91 a. innatam habens 715 a. In Spumam redigi 91 a.
Spumesco ib. 686 c.
Spumeus 369 b. 686 c.
Spumilegus 373 a.
Spumo 91 a.
Spumosus ib. 369 b.
Spuo 562 b. frequenter ib. sursum ib.
Spuor ib.
Spurcitia 288 c.
Spurcitiæ 578 b.
Spurcum os convitiatoris 466 c.
Spurcus 7 a. 645 b.
Spuriè 441 c.
Spurii. § Nothi 497 a. § Peregrini et qui perperam inscripti 138 a.
pro Spurio habeor 441 c.
Spurium esse 441 c.
Spurius 125 c. 441 a. 448 b. non 441 c.
Sputatio 562 b.
Sputatrix ib.
Sputo ib.
Sputum ib. 753 c.
SQUALENS 90 b.
Squaleo ib.
Squalescere ib.
Squalida vestis 729 b.
Squalidam cutem habens 736 a.
Squalidos pilos habens 262 c.
Squalidum colorem habens 735 c. reddo 302 b.
Squalitas 90 b. 333 b. 487 a. 739 b.
Squalor 24 a. 90 b. 526 a. 739 b. 743 b. sermonis antiqui 526 a.
Squalore obsitus 90 b.
Squama 382 b. 705 c. æris 705 c.
Squamæ 287 b.
Squamas detraho 382 a.
Squamarum expers 382 b.
Squamatus ib. 705 c.
Squamea lorica 705 c.
Squameus 382 b. 705 c. thorax 705 c.
Squamis aureis intectus 382 c.
Squamosus 382 b.
Squamulæ 704 c.
Squilla 299 c. 597 a. 630 a.
Squillula 299 c.
STABILE admodum 504 c.
Stabili prudentià præditus 708 a.
Stabiliendi actio 615 a.
Stabilimentum 210 b. 221 c. 285 b. 615 a.
Stabilio 106 a. 179 b. 210 b. 281 c. 284 a. 344 b. 504 b. 575 c. 615 a. 627 b. 669 b. denuo 615 b. super ib.
Stabilior 615 a.
Stabilis 93 a. 106 a. 179 b. 278 c. 279 a. 282 b. 285 b. 412 b. 413 a. 504 b. 522 b. 527 c. 529 a. 580 b. aqua 278 c. consilii necessitas 420 a. in fide maneo 413 a. oratio, et sedata 278 c. sum 285 b.
Stabilitas 106 a. 278 c. 279 a. 285 b. 323 c. 412 c. 530 c. 613 b. 615 a. immota 279 a.
Stabiliter 179 b. 353 a. 504 b.
Stabilitor 627 b.
Stabilitum quod est 575 c.
Stabilitus non 615 b.
Stabulans in agris 88 a. seorsim ibid.
Stabulare antrum ib.
Stabulatio 88 a. 285 b. 436 a.
Stabulo includo 585 a. In Stabulo colloco 285 b.
Stabulor 87 c. 88 a. 278 c. 279 a. alicubi 285 b. seorsum 88 a.
Stabulum 87 c. 88 a. 269 b. 279 a. 320 a. 323 a. 398 a. 405 c. 585 a. 687 c. verrens seu purgans 353 b.
Stadii mensuram æquans 279 a.
Stadiodromus 669 a.
Stadium 279 a. currens ib. curro 669 a. decurrens ib. decurrens in armis ib. decurro in armis ib.
Stagna fluviorum 386 c.
Stagnans aqua 278 c.
Stagno 386 c.
in Stagno natus 715 b.
Stagnum 386 c.
Stamen 248 a. 279 a. 419 b. 584 a. connecto 290 a. duco 279 a. educere 524 a. ordior, tendo 279 a.
Stamina 243 a. deduco 325 a. 524 a. fatalia duco 325 a. intendere 279 a. necto 325 a. neno 279 a. 349 c.
Stamine molli et subtili contextus 524 a. multo contextus 524 b. pulchro textum ib.
Stamineus 279 a.
Staminis connexio 290 c.
Stando 278 c. 281 c.
Stanneus 302 c.
Stanno illitus seu inductus ib. induco ibid.
Stannum 228 a. 302 c.
Stans 279 a. erectus 285 b. in medio 278 b. propè ib. 285 c. § A nostris partibus 179 a.
Stant arrecti pili 278 b.
Stante adhuc acie 284 a.
Stapeda, seu id in quod imposito pede conscendimus equum 98 a.
Stare 278 b. contrà 66 a. erectus in pedes 278 b. qui nequit 284 b. A partibus alicujus 232 b. 414 b. 708 a. à partibus Philippi 553 a. ab aliquo 215 a.
Stata forma 294 c.
Stataria pugna 279 a. 284 b. pugnà præstans 403 c.
Statarius 279 a. miles ib.
Stater 285 c. aureus 736 b.
Statera 235 a. 285 c. 631 c. 674 c.
Statere valens 285 c.
Staticuli saltatiuncula 222 a.
Staticulus ib.
Statim. § Stando 278 c.
Statim. § Continuò 36 b. [illegible] c. 90 c. 182 c. 217 b. 272 a. 451 b. 558 b. 576 c. à pueritià 217 b. ineunte ætate ib. Primà Statim luce ib.
Statio. § Ipse standi actus 278 c. 650 b. § Locus in quo statur aut consistitur 180 b. 278 c. 634 b. excubitorum 711 a. militum 284 c. navium 194 a. 285 b. 390 a. 454 b. 455 b. 479 c. nocturna 278 c. § Mansio 14 c. 279 a.
è Statione deduco navem 480 a. deducor ib. navium discedo ib. solvens ib. In Statione colloco 285 b. qui est 480 a. sto contra ib. sto juxtà ib. cum ad te protegendum 180 a.
Stationem deserere 634 b. desero 635 c. habens in porta 480 c. habens navibus omnibus et semper aptam ib. habens navium difficilem et incommodam ib. habens navium opportunam et commodam ib. non habens navium ib. habeo 88 a. 480 a. non relinquens 635 c. subire 480 a. In Stationem circumago ib. subduco navem ib.
Stationes navales 179 b.
Stationi navium accommodus 379 a. accommodus locus 480 b. incommodus 480 a. In Stationibus pono 634 b.
Statis temporibus 634 a. vicibus ibid.
Stativa 279 a. habentes ad urbem 179 c. habeo 279 a. 285 b.
Stato tempore 634 a.
Stator 699 a. Jupiter 279 a. 281 b. 478 a. sum 669 a.
Statu dejicior 281 a. De Statu dejicio ib. mentis dejicio ib. mentis dimotus 281 b. In Statu hoc res erat 305 a.
Statua 2 b. 62 a. 183 c. 270 c. 720 b. parva 2 b. 62 a. posita est 305 a.
Statuæ lapideæ 386 a.
Statuam æream statuere alicui 278 b. collocabo 228 a. erigam ib. In Statuam verto 2 b.
Statuaria ars 132 c. 542 b.
Statuarii officina 132 c.
Statuarius 132 c. 542 b.
Statuarum fictor 531 c. fingendarum ars ib.
Statuas conficio 542 b.
Statuere aliquid de aliquo homine 732 b. arbitros 271 b. craterem 278 c. jus 481 a. statuam alicui 278 b. tributum 634 a. trophæum 178 a. 278 c.
si Statuerit quis, formas per se existere 481 b.

Statuerunt hoc sibi faciendum non esse 129 b.
Statui. § Decrevi 129 c.
Statui. § Erigi 278 c. § De quo non potest 348 c.
si Statuisti flere 130 b.
Statuit. § Decrevit 168 b. iniqua in me 129 b.
Statum et fixum 282 a.
Statum in pristinum restituo 282 b.
Statumina 279 b.
Statuo. § Colloco, erigo, fundo, pono 96 a. 228 a. 270 b. 281 c. 615 a. 653 a. 600 b. aliud pro alio 282 b. contra 279 b. 284 b. firmiter 615 a. inter 280 c. juxta 270 c. super cippum 615 a. trophæum 227 a. § Constituo, decerno, delibero, propono mihi in animo 31 b. 112 c. 130 b. 347 c. 367 a. 481 a. 634 a. 651 a. 652 b. 675 a. 706 b. § Censeo, existimo, judico 129 b. 443 b. 481 a. 653 a. hoc non esse faciendum 130 b. et judico perperam 130 c. § Decerno, sancio, scisco 235 c. 436 b. 741 a. contrà 634 c.
Statuor. § Collocor, erigor 228 a. 270 b. firmiter 615 a. § Constituor 347 c.
Statura 181 c. 243 b. 279 c. 714 a.
Staturam virilem habens 417 a.
Status census 481 b. dies 169 b.
Status. § Ipsa standi actio 282 a. rectus corporis 285 a. § Quies 278 c. § Constitutio, habitus 282 b. § Conditio, sors 553 b. bonus et tranquillus 285 c. corruptus Reipubl. 548 a. florens 249 c. rerum 282 a. 553 b. rerum præsens 232 a. § Constitutio causæ apud Rhetores 278 c. ratiocinativus 378 c.
Status assumptivi 630 c.
Statuta transgredi 94 a.
Statutæ et erectæ sunt ædiculæ 228 a.
Statuto die qui præsto non fuit 245 b.
Statutum esse 304 c. esse à Senatu 168 c. est certò mori ib.
Statutum 130 b. 673 a.
Statutus. § Decretus 129 c. antè, id est, præstitutus 652 b.
Stela parva 615 a. sepulchralis 281 c. In stelâ noto 615 a.
Stelas non habens ib. In stelas inscriptus ib.
Stella 84 c.
Stellæ fixæ 156 c.
In Stellam vertere 84 c.
Stellans ib.
Stellarum contemplator 593 a. multarum unus emersus et conspectus 685 b. Ad stellarum positum pertinens 653 b. In stellarum medium resplendens 688 c.
Stellatam faciem habens 472 c.
Stellatus 84 c. 85 a. 472 c. non 85 a.
Stellio 83 b. 121 a. 362 a.
Stellis amictus 729 a. distinctus 84 c. distinguo ib. 85 a. resplendens 688 c.
Stellula 84 c.
Stercora colligens 373 b. fero 697 a.
Stercoratio 336 b.
Stercoratus ib. non ib.
Stercore abjectiores ibid. inquino 655 b. boum inquino 466 c.
Stercoreus 97 c. 150 b. 336 a.
Stercoris amans 336 b.
Stercoro ib.
Stercorosus ib.
Stercus 150 a. 336 a. 360 b. 451 c. 598 a. 599 a. 604 c. 655 b. 743 a. boum 466 c. bubulum 97 c. humanum 422 c. 594 a. ingero 697 b. injicio ib.
Sterilem efficio 655 a. esse ib.
Sterilescere ib.
Sterilesco 725 c.
Sterilia ova 716 a.
Sterilis 125 c. 300 a. 390 a. 613 b. 654 b. 671 b. 696 b. omnino 301 b. sum 125 c. 301 b. 655 a.
Sterilitas 125 c. 301 a. 613 b. 696 b.
Sterilitatem inducens 654 b.
Sterilitati obnoxium esse 613 b.
Sternax equus 745 a.
Sternere mare dicitur aër serenus 617 c.
Sternitur mihi via 544 a.
Sterno. § Prosterno 99 c. 617 c. et excutio ut equus sessorem 98 a. § Dejectum expando 617 c. circumcirca ib. juxta ib. § Viam 544 a.
Sternor 305 c.
Sternuo 559 c.
Sternutamenta ciens ib.
Sternutamentum ib.
Sternutare qui potest aut solet 559 c.
Sternutatio ib. 561 b.
Sternutaturus jam jam 559 c.
Sternuto ib. adversus ib. aliquam ob rem ib. insuper ib.
Sterquilinium 97 c. 276 c. 336 b.
Sterto 475 b. 570 c.
Stibadiis idoneas herbas ferens 541 a.
Stibadium 324 a. 609 b. humi stratum 218 b.
Stibio fuco supercilia 615 c.
Stibium ib.
Stigma 290 b. 615 b.
Stigmata inuro ib.
Stigmate notatus ib. non signatus ib.
Stilla 379 c. 569 b. 607 b. 618 b. 678 b. 738 c. minuta 741 b.
Stillabat ei caput sudore 607 b.
Stillamentum 575 a.
Stillando multis guttis 607 c.
Stillans 379 c. abundè 607 c. mel ib. sanguine ib.
Stillare sanguinem ib.
Stillat aurum ab eorum verbis ib. Ex quo vel in quem stillat ignis ib.
Stillatim ib. excludo 618 b. fundo 607 c. Non stillatim ib.
Stillatio ib. humoris ex oculis 379 c.
Stillatitius ib. 607 b. 738 c. non 607 b.
Stillatus ib. non ib.
Stillicidio urinæ laboro 489 c.
Stillicidium 379 c. 569 b. urinæ 489 c.
Stillo 379 c. 380 a. 431 a. 607 b. 738 c. aliquantum 380 a. circumcirca 607 c. minutatim 741 b. subtus 380 a.
Stillula 738 c.
Stimulabat eum honoris amor 198 b.
Stimulandi seu incitandi vim habens 479 c.
Stimulari. § Incitari 190 b.
Stimulatio. § Incitatio 479 c.
Stimulator 308 a.
Stimulatus à conscientiâ scelerum 190 b.
Stimuli cupiditatum 459 b. æstri, quibus quis agitatur 191 b.
Stimulis confixus 308 a.
Stimulo carens ib. configo ib. domitus seu subactus eundem ib. feriens 674 c. non ictus 308 a. impellens boves ib. obediens 184 a. 246 a.
Stimulo. § Pungo 266 a. 307 c. 308 a. 734 c. § Concito, extimulo, incito 15 b. 52 c. 190 b. 198 b. 229 a. 282 c. 308 a. 479 c. æstro 102 b. 459 b.
Stimulos subdo 446 c.
Stimulum subdo. § Animo 748 b. Adversus Stimulum calces jactare 308 a.
Stimulus. § Aculeus, punctus 307 c. 308 a. 370 b. 446 b. 537 a. 538 a. § Metaph. 191 b. 308 b. furibundus 459 b.
Stipator 368 c.
Stipatores 490 b. 668 a. 711 b.
Stipatoribus non utens 696 c. qui præest 712 a.
non Stipatus satellitibus 696 c.
Stipem colligens hirundini 725 b. colligo hirundini ib. peto 35 b.
Stipendia facere qui solet 697 c. facio 618 c. 697 b. persolvo ib. præbeo 745 b. In Stipendia militem exhaurio 697 c.
Stipendii solutio 163 b.
Stipendium 31 c. 423 a. 460 c. 635 b. 693 c. 745 b. amplum qui meretur 423 a. duplex accipientes milites 408 b. equestre 282 a. parvum accipiens 423 a. persolvo 163 c. præbeo 31 c. solidum accipiens 423 a.
Stipes 554 c. 622 c. parvus 554 c.
Stipibus erogandis qui præest 80 c.
Stipite depello 622 c. pello ib. clava è stipite valido pulchrove 618 a. Unà cum Stipite evello 554 c.
Stipitem excido ib. pulchrum habens ib.
Stipites 574 c. multos habens 554 c.
Stipiti similis ib.
Stipitis aliquid habens ib.
Stipo. § Condenso, obstruo 14 b. 563 b. 627 c. § Comitor 696 c. armatus 697 c.
Stipor. § Condensor 627 c. § Ab armatis 697 c.
Stips 195 a. exigua 201 c.
Stipula 292 b. 590 c.
Stipulari 138 a.
Stipularum sectio 644 b.
Stipulas colligo ex Asiâ 292 b. lego ib. Inter Stipulas versans ibid.
Stipulatio 138 a.
Stipulor 376 b.
Stirpe eadem natus 604 c.
Stirpem serens ib.
Stirpes ferens terra 714 b. in scrobes condere 141 b.
Stirpitus 376 a. extraho 685 a.
Stirps 151 c. 554 c. 622 c. 714 a.
Stiva 222 a. Lignum cui stiva infigitur 52 b.
Sto 278 b. 615 a. à partibus alicujus 403 c. à partibus tuis 284 a. à te ib. 606 a. ante 285 a. apud ib. firmus 282 b. inter ib. juxta 283 a pactis jurejurando firmatis 479 a.
Stœchadicum acorum 609 c.
Stoici 70 b. 616 a.
Stola 611 b. parva ib.
Stolæ histrionicæ 631 b.
Stolatus altè 611 c. non ib.
Stolida actio 403 a.
Stolidè 33 c. 106 b. 243 b. 537 b. loqui 243 b.
Stoliditas 33 c. 106 b. 131 b. 243 b. 340 a. 403 a. 432 c. pecuaria 354 a.
Stolidus 33 c. 106 b. 131 b. 186 c. 241 b. 243 b. 298 a. 299 c. 327 a. 340 a. 354 a. 365 b. 400 a. 504 b. 550 b. 557 c. 589 c. 656 b. 660 c. 699 c. 708 b. aliquantum 400 b. redditus 432 c. sum 710 a.
Stolo 427 b. 603 b. 714 b.
Stolonem sero 715 c.
Stolones 109 a. 210 c. 425 c. 427 b.
Stomachans 52 b.
Stomachantibus valde militibus 501 b.
Stomachatio 2 c. 528 c.
Stomachi dissolutio in vomitionibus 663 a. dolorem sentio 299 b. orificium 526 c. vitio laborans 617 b.
Stomachicus ib.
Stomacho bono præditus 569 a. conveniens 299 c. gratus sapor 617 b. ingrata ib. languenti esse 617 b. utilis ib. Cum Stomacho 725 a.
Stomachor 2 c. 500 a. 528 c. in 501 b. vehementiùs 2 c.
Stomachum bonum habens 617 b. malè affectum habens ib. § Facio 325 c.
Stomachus 617 b. movetur mihi 351 b. 541 a.
Stomate instructum 616 b. instruere portum ib.
Storea 218 b. 298 a. 680 a. 706 a. 741 b. parva 706 a.
Storeæ in modum ib. 741 b.
Storeæ ex vimine aut junco 128 a.
Storeas conficiens 543 b.
Storeola 741 b.
Strabi oculi 109 c.
Strabis oculis intueor 274 a.
Strabo vel Strabus 109 c. 142 b. 195 a. 430 b. 619 c. sum ib.
Strages 289 b. 657 a. 700 c. 701 a. multas habens 701 a.
Stragula vestis 228 a. 617 c.
Stragulis intectus 617 a.
Stragulum 228 a. 358 a. 617 c. torale 99 b. vile 588 b.
Stramenta 92 a. è frondibus, calamis, culmis 609 b.
Stramentis ex vilibus confectus funis 706 b.
Stramentum 617 c. conficio mihi 544 c.
Strangulandi vim habens 541 a.
Strangulando enectus ib.
Strangulans ib.
Strangulare se ipsum 12 a.
Strangulatio 11 c. 540 c. 541 a. 618 b.
Strangulationis periculum 69 c.
Strangulator virorum 12 a.
Strangulo 11 c. 12 a. 540 c. 618 b. 661 c. circumjectis manibus 12 a. unà 541 a.
Strangulor 11 c. 12 a.
Stranguria 618 b.
Strata 218 a. conjugalia qui odit 151 a. in montibus habentes ib.
Strategema 17 c.
Strategemate molior ib. molior unà 18 a. supero 17 c.
Stratio 617 c.
in Strato aut super strato qui est 151 a.
Strator 617 c. lecti ib.
Stratorum custos 712 a.
Stratum 151 a. 500 a. 617 c. humile 618 a. stipatum et quasi calcatum 609 b.
Stratum mare 337 c.
Stratura 617 c. viarum 618 a.
Stratus 618 a. altè seu profundè ib. cornibus ib. equus 582 a. foliis 618 a. lapidibus ib. non ib.
Strenuè 38 c. 61 c. 62 a. 204 a. 344 b. 389 b. 452 a. 553 b. 620 c. certans 21 a. pugnans 403 c. resistimus 387 a.
Strenuissimus 224 c. 724 a.
Strenuitas 2 b. 5 b. 47 a. 61 c. 62 c. 74 c. 172 b. 213 c. paterna 2 b.
Strenuitatis specimen 224 c.
Strenuo animo sustinens bellicos labores 719 a.
Strenuum factum 213 c. præsto me 74 c.
Strenuus 2 a. 38 b. 47 a. 57 c. 61 c. 62 c. 77 c. 101 a. 107 a. 152 b. 204 a. 213 c. 260 b. 274 c. 344 b. 389 b. 546 b. 553 b. admodum 62 c. in pugnâ 403 c. pugnator 404 a.
Strepens 248 c. 260 b. hastâ 675 b.
Strepere 269 b.
Streperus 248 c. 261 c. 269 c. 577 b. 599 a. 742 a.
Strepitatio aquæ fluentis 306 b.
Strepito 248 c. 304 a. 350 c. 487 b. 501 c. 569 b. verborum ampullis 532 a.
Strepitu multo resonans 704 c. cum strepitu 248 c. sine strepitu 742 a.
Strepitum amans 350 b. aquæ refero 426 c. cieo 384 c. edens 577 c. 742 a. edens magnum 116 a. edens multum 577 c. edens non 171 b. 384 c. edens nullum 116 a. 261 b. 742 a. edens simul 577 c. edere 269 b. edere qui potest 742 a. edo 72 b. 112 a. 248 b. 577 c. 599 a. 742 a. edo magnum ib. edo simul 577 c. excito 675 b.
Strepitus 72 b. 112 a. 248 c. 304 a. 306 b. 324 a. 335 a. 384 c. 482 b. 487 a. 501 c. 569 b. 574 c. 577 b. 674 b. 730 a. 742 a. acclamantium et applaudentium 260 b. limæ 669 c. remi 569 b. remorum 577 b. serræ 669 c. undarum 577 b.
Strepitus expers 171 b.
Strepitus cui curæ sunt 416 c. magnos edens 599 a.
Strepo 306 b. 501 c. 627 b. 674 c. leviter 742 a. simul 501 c. vicissim ib.
Striæ frontis 611 b.
Striatura 569 a.
Striatus ib.
Strictè 225 b. 608 c.
Strictim 118 b. 137 c. 258 b. 385 c. commemorare 258 b. traho 625 a.
Strictum jus 165 c.
Stridens bene 577 c. flatibus 319 a.
Strideo 118 b. 385 c. 612 b.
Stridere dentibus 556 c. ferrum candens dicitur 579 c.
Stridet cicada 248 b.
Strido 319 a. 347 b. 385 c. 577 c. 599 a. 671 a. dentibus 430 a. ut cicada 647 a.
Stridor 319 a. 347 b. 577 c. 624 b. 671 a. dentium 72 b. 118 b. ferri candentis 579 c. Cum Stridore 577 c. dentium 118 b. volvor 577 c.
Stridorem edens ib. edens multum ib. edo 385 c. 577 c. 599 a.
Stridula jacula 166 b.
Stridulâ voce laborans 428 b. voce loquens 429 b.
Stridulè 385 c.
Stridulum resonans 248 c. sonans 700 b. et argutum sono 385 c. spirans 540 b.
Stridulus 111 c. 385 c.
in Strigas seco 644 c.
Strigil 448 c. 615 c. 739 b.
Strigiles conficiens 544 c.
Strigili rado 616 a.
Strigmenta pastillorum 401 c.
Strigmentosus 133 b.
Strigmentum ib. 448 b. 616 a. 713 a. 739 c.
Strigo 644 c.
Strigositas à fame proficiscens 743 c.
Strigosus 581 b.
Stringens gladium 194 c.
qui Stringit 628 a.
Stringo. § Comprimo, constringo, obtorqueo 259 a. 556 c. 618 b. 628 a. 636 b. circumcirca 628 b. subtus ib. valde ib. § Attingo leviter 70 c. 740 a. § Decerpo 173 a.
Stringor. § Constringor 259 a. 556 c. 628 a. 636 b. § Demetor 305 c.
Strio 644 c.
Strix 426 c.
Stropha. § Fraudulenta tergiversatio 619 b.
Strophas dissimiles habentia 621 b. § Multas qui novit 619 b.
Strophis utor 165 b. 619 b.
Struamus toros altos 522 a.
Structa ara 647 a.
Structio ib.
Structor 595 a. 647 c. murorum 151 c.
Structura 151 a. 284 b. 354 b. 594 c. 647 a. corporis 151 a. orationis 594 c. saxea 544 b.
Structuræ apparatus 151 b.

ad Structuram pertinens 151 a.
Structus æqualiter 151 b. bene 354 b. non 151 c.
Struens insidias urbi 595 a.
Struere domum 630 a. epulas 514 c. fraudes 420 b. ignem congestis lignis 440 a. insidias 180 a. ligna in pyram 609 c. machinas 532 c.
Strues lignorum 255 b.
Struma 346 a. 730 b.
Strumâ laboro 346 a.
Strumosus 730 b.
Struo 78 b. 79 b. 151 a. 455 c. 496 a. 522 a. 532 c. 594 a. 639 b. 647 b. 681 c. antè 594 c. cum labore 296 b. murum 639 b. tabernaculum 522 a. unà 647 c. § Metaph. 151 b. 416 b. 420 b. 490 c. 569 c. 594 b. 595 a. 640 a. 647 a. 660 a. 676 a. 714 b. insidias 113 c. mala 420 c. subdolè 595 a.
Struor 354 a. 455 c. 647 a. § Metaph. 595 a. dolosè 594 b. subdolè 595 a.
Struthea mala 622 a.
Strutheus ib.
Struthio ib.
Struthiocamelus 296 b.
Struxerant insidias 79 a.
Studens inanibus rebus 606 a. virtuti enixè 630 b.
Studentes adulationibus parasiticis 605 c. literis 83 c.
Studeo 83 c. 199 c. 222 b. 237 b. 409 c. 594 c. 606 a. 630 c. 710 b. facere 163 c. hoc agere 263 b. supra modum 606 a. ut placeam 618 a. tibi 606 a.
Studere alicui ib. Res cui Studetur ib.
Studia literarum 374 b. præpostera 670 b. et voluntates 477 a. in contraria scindi 629 c. 630 a. in contraria scindo 643 b. In Studia literarum expendo 710 b.
Studiis honestis qui delectatur 2 b. iisdem deditus 398 c.
Studio 199 b. aliquid facio 199 c. dignus 606 a. flagro insano 444 b. honesto deditus sum 295 a. honoris 658 c. inani 606 a. omni agere aliquid 265 b. omni in hoc unum incumbens 19 a. philosophiæ se dedidit 175 b. summo elaboro aliquid 41 a. teneor 222 b. In Studio literarum versari 124 c.
Studiorum humaniorum amans 498 a.
Studiosè 286 c. 353 a. 468 c. 605 c. 620 c. affectari qui solet 606 a. affecto ib. elaborata res ib. expetitus ib. expetor 605 c. facio aliquid 516 a. incumbens alicui rei 605 b. sector et colo 199 c. versor in aliquo opere 335 b.
Studiosi religionis 236 c.
Studiosum esse alicujus 113 c. 254 b. esse virtutis 230 a.
Studiosus 265 a. 410 a. 605 c. 606 a. aleæ 355 b. amicorum 702 c. armorum 326 c. artium 648 c. bonarum artium 295 a. cantûs 23 a. 411 b. elegantiæ 295 a. equorum 202 b. 276 c. esse desino alicujus rei 606 a. honestatis 295 a. honoris 658 b. honorum ib. hortorum 314 a. literarum 158 b. 377 a. medicinæ 269 a. munditiæ 295 a. pacis 186 b. pulchritudinis 295 a. rhetorices 374 a. sodalium 215 b. sum 198 b. sum libertatis 133 b. venandi 258 a. virtutis 74 b. § Fautor 199 c.
Studium. § Diligentia, industria, opera 198 b. 265 b. 409 c. 514 c. 516 a. 601 b. 605 c. 658 c. 663 a. 670 a. ad efficiendam rem quampiam 555 b. artium 648 c. disserendi 377 a. honestatis 295 a. honorum 658 c. inane 606 a. inanium rerum 646 b. literarum 377 a. pulchritudinis 295 a. rei alicujus 198 b. sapientiæ 601 b. summum 41 a. veritatis 45 c. virtutis 56 b. quod certæ cuipiam philosophiæ sectæ impenditur 83 c. § Institutum, propositum 199 c. 477 a. § Favor 605 c.
Studium adhibeo 648 a. collocare suum in aliquâ re 605 c. colloco in 601 b. confero in rem aliquam 647 a. omitto circa rem aliquam 606 a. ponere 605 c. pono 710 b. pono in 670 b. Studuerunt poëtis 601 b.
Studuimus una et commentati sumus nos simul incurvando 338 c.
Studuit amicis 630 c.
Stulta loquens 376 b. loquor ib. mulier 440 b. sapientia 601 a.
Stulta mente præditus 708 a.
ô Stulte 410 a.
Stultè 79 c. 106 b. 113 a. 131 b. 243 b. 432 c. 443 a. 601 a. 708 b. agens 204 b. ago 245 b. 402 c. 432 c. gerere se 396 c. gero me 440 b. sapere 601 a. sapiens ib.
Stultesco 243 b.
Stultiloquium 376 b.
Stultiloquus 704 a.
Stultitia 106 b. 113 a. 242 a. 243 b. 340 a. 432 c. 440 b. 443 a. 708 c. 709 a. Ad stultitiam redigor 432 c.
Stultum facium 131 b. reddens 243 b. reddere 432 c. reddo 243 b.
Stultus 79 b. 92 c. 96 c. 104 b. 106 b. 109 b. 113 a. 242 a. 243 b. 351 b. 395 c. 400 a. 410 a. 432 c. 437 c. 440 b. 443 a. 461 a. 530 b. 583 b. 708 a. 709 a. fio 432 c. pugnator ib. redditus ib. sum 432 a. 443 a.
Stupa 622 c.
Stupæ venditor 567 c.
Stupearum vestium venditor 620 c.
Stupebant ipsum 250 b.
Stupefacientia medicamenta 434 a.
Stupefactus 351 b. valde 250 c. vehementer ib.
Stupenda audacia 250 b.
Stupendum mare 561 c. in modum 537 b.
Stupendus 250 b. 537 b.
Stupens 250 b.
Stupeo. § Cum stupore admiror 3 a. 250 b. c.
Stupidè 33 c. 43 c. 537 b. 589 c.
Stupidi homines 386 a.
Stupiditas 33 c. 43 c. 537 c. porcina 695 c.
Stupido ingenio præditus 161 c.
Stupidum esse 33 c. ingenium 589 c.
Stupidus. § Torpidus 43 c. 434 a. § Bardus, hebes, tardus, recors 104 b. 273 c. 299 c. 371 a. 446 c. 503 b. 509 c. 537 c. porci modo 695 b. Magnus et stupidus homo 104 a.
Stupor. § Sensûs vacuitas, torpor 33 b. 433 c. 434 a. dentium 135 a. § Admiratio, attonita obstupefactio 3 a. 117 c. 250 b. 251 a. 537 b. 582 c. 676 b. corporis mentisque 537 b.
Stupore percello 86 c. perculsus 537 b. perculsus vehementer 250 c. Cum stupore 537 b.
Stuporem afferens ib. excitans 3 a. Ad stuporem usque admirantes 537 b. In stuporem adducor ob rei novitatem 447 c.
Stupratio 701 a.
Stuprator 677 a. 701 a. puerorum 701 b.
Stupri consuetudinem habeo 705 b.
Stupro 34 a. 106 c. 339 b. 485 c. 518 c. 677 a. 701 a.
de Stupro interpello 507 b.
Stupror 701 a.
Stuprorum consuetudo 83 b.
Stuprum 339 b. infero 106 c. oblatum alicui 34 c. offero ib.
Sturnus 739 c.
Stygius 622 b.
Stylus. § Graphium, penicillus 136 b. 308 b. 390 c. § Dictio, oratio 375 b.
Styx 622 b.
SUA. § Fœm. sing. 239 b. § Neut. plur. 176 c. Ad suà quisque redimus 176 c.
Suâ ipsius manu 724 a. sponte 113 a.
Suada 505 b.
Suadela ib.
Suadeo 9 a. 29 a. 68 a. 113 c. 130 a. 201 a. 240 b. 307 b. 429 a. 505 b. 689 b. contra 307 b. contrarium 506 a. hoc 14 a. insuper 429 a. præterea 307 b. simul 506 a.
Suæ imbecillitatis conscius 33 b. potestatis natura 426 b.
Suam domum se recipere 176 c. sororem 176 b.
Suàpte naturâ 157 c. 715 b. naturâ currens 668 c. sponte 455 b.
Suarius 115 b.
Suasio 240 c. 241 a. 429 a.
Suasiones vix admittens 429 b.
Suasor 29 a. 240 c. 241 a.
Suasoria oratio 113 c.
Suasorius 29 a.
Suave 245 c. reddo 133 c. 241 b. splendens 688 c. vinum ferens 438 c.
Suavem canorem habens 411 b. cantum ore modulor 617 a. linguam habens 134 a. sonum habens 717 a. vocem emittendo ib. vocem habens ib.
Suaves fructus gignens 301 b.
Suavi voce 717 a.
Suavia edulia 446 c. somnia afferens 466 a.
Suaviloquentia 375 c.
Suaviloquus 201 b. 375 c.
Suavior. § Osculor 360 a. 702 b.
Suavis 219 b. 241 b. 274 c. 371 c. 381 b. 406 b. 444 c. 607 c. 702 c. 732 b. guttur 687 c.
Suavisonus 129 a.
Suavissime 317 a.
Suavissimè 241 b.
Suavissimus 241 c.
Suavitas 241 b. 444 c. animi 264 c. odoris 454 b. sermonis 134 a. 375 c. 599 b. vocis 717 a.
Suavitate afficio 241 b. afficior ib. auditûs animum delinio 313 b. fruor in 501 a.
Suavitatem nectaris referens 455 a.
Suavitatis amans 241 c. expers 444 c.
Suaviter 219 b. 241 b. 646 b. 702 c. canens 411 b. canens lyrâ 591 c. sonando 717 a. sonans 261 c. spirans 540 c.
Suavium. § Osculum 702 b.
Suavium rerum amans 241 c.
Suaviùs 241 b.
Sub 198 c. 201 b. 303 a. 558 c. 680 c. 681 a. alâ 680 c. Alexandro, id est, tempore Alexandri 198 c. alio sedeo 180 c. aquas demersus vel aquis qui est 678 c. aspectum cadens 475 c. auroram 149 a. 199 c. cavo saxo 680 c. cœlo qui est 489 b. cute 680 c. diluculum 326 b. die 27 a. dio commorari 24 a. dio cubo 329 a. dio qui est 27 a. ditione Persarum 680 c. ditione sum 642 a. exortam caniculæ 680 c. fine 303 b. finem belli 680 c. hastâ vendo 314 c. imperio sum 642 a. jugum ducere 16 a. manu qui est 724 c. noctem 680 c. pedibus 201 b. potentiâ alicujus sum 174 b. præcone vendi 314 b. prætenta 689 c. principium generationis 558 c. radicibus montis 303 a. specie 689 c. terrâ 680 c. terram ib. terram mitto 303 a. Habito sub 157 b.
Subacerbus 173 b. 623 a.
Subacidus 469 a. sum ib.
Subacris 173 b.
Subacta farina 401 c. massa ib. massa aquâ 525 c. optimè corio 154 b.
Subacta erat gens à Cyro 206 c.
Subactio. § Maceratio 713 a. farinæ 669 c. terræ 206 c. § Expugnatio, subjugatio 19 b. 723 c.
Subacta et emollita facilis 154 b. facilis terra 206 c.
Subactus manu 713 b. non 670 c. non à coriariis 154 b. oleo 713 a. cum polenta ib.
Subactus 469 a.
Subadunco naso præditus 140 a.
Subærata moneta 315 c.
Subæratus 721 a. nummus 357 b.
Subagitare 317 a. 493 c.
Subagito 166 b. 290 b. 529 b.
Subagrestis 10 c.
Subalbidus 383 b.
Subalternus 51 a.
Subamarus 525 c.
Subangustus 612 c.
Subanimadverto 706 c.
Subaperio 455 a.
Subargenteus 73 c.
Subargillaceus 73 a.
Subaspernor 409 c.
Subaudio præterea 40 b.
Subaudire ib.
Subaureus 736 c.
Subausculto 40 b.
Subausterus 89 b.
Subbalbutio 661 b.
Subbibo 118 a. 527 a.
Subblandiendo 339 b.
Subblandior 27 b. 268 a. 339 b. 584 a.
Subcalefacio 255 b.
Subcalidus ib.
Subcandidus 383 b.
Subcanus 547 b.
Subcinericius panis 352 a. 547 b.
Subcœno 150 a.
Subculo 581 c.
Subcontrarius 66 b.
Subdeclino 323 b.
Subdere jugo 16 a.
Subdiaconus 335 c.
Subdialis 26 c. 27 a. pars atrii ib.
Subdistinctio 612 a. 615 c.
Subdistinguo ib.
Subditi 80 b. 634 a.
Subdititius. § Supposititius 101 c.
Subditus 94 c. instar jumenti 235 c. jugo eidem ib. 236 a. sum 634 c.
Subdivido 31 a. 407 c.
Subdivisio ib.
Subdo 323 c. stimulos 446 c.
Subdolè struo 595 a. struor ib.
Subdolum molimentum 394 b.
Subdolus 52 a. 112 a. 170 b. 230 b. 315 c. 321 b. 488 b. 728 c. non 488 b.
Subdor jugo 16 a.
Subducendi vim habens ib. 96 b.
Subducens me unà cum pecuniis 333 b. furtim à publicis negotiis 321 b.
Subducentia alvum medicamenta 191 c.
Subducere alvum 16 a. 327 b. naves 194 b. et furari latenter tempus 493 b.
Subducite vos è viâ 16 a.
Subduco. § Eximo, subtraho 14 b. 16 a. 31 b. 333 b. 542 a. 603 b. 612 a. 625 a. 696 a. furtim se latenter 321 b. me 16 a. 528 a. me clàm 738 a. me in periculo 612 a. pedem 718 a. § Laxo, facio ut fluat 96 b. 719 b. § Navem 13 a. navem in stationem 480 a. § Cum aliquo accepta et expensa 378 a. rationem 101 a.
Subducor 60 a. 696 a.
Subducta bene ratio 378 b.
Subductio. § Subvectio 15 b. navis 194 c. Alvi 14 a. 16 a. Subtractio 31 c. mutua ib. Rationum 378 b.
Subductivus 16 a.
Subducto bene calculo 377 b.
Subductrix facultas 13 b.
Subductu difficilis (sc. cibus per alvum) 96 b.
Subdulcem reddo 153 c.
Subdulcis ib. sum ib.
Subduxit navem 211 c. se ex urbe 212 b.
Subeo. Ingredior, subingredior 174 b. 175 a. 212 c. 233 a. aquas 174 b. 532 b. 439 b. aquas natando 439 c. cavernam 175 a. currens 668 b. latenter ib. portum 480 a. quasi in suffugium 175 a. § Appello, succedo 284 b. 421 c. § Sursum curro 255 c. § Lacesso, invado 213 a. 272 c. 490 a. § Suscipio, sustineo 175 a. 284 b. 413 a. 493 a. 632 b. § Aleam 316 c. 335 b. § In mentem venio 668 b. animum 212 b. § In locum discedentis 282 c. in locum prioris 212 b.
Suber 287 c. 691 b.
Subere levius 691 b.
Suberis in modum levis ib. more fluito ib.
Subesse et inferiorem esse 95 b.
Subevacuo 275 a.
Subeundi actus 668 b.
Subeunt animum olim 572 b.
Subfœtidus 431 c.
Subfoveo 250 b.
Subfulgidus 570 a.
Subfulvus 318 a.
Subgilvus ib.
Subglaucus 132 b. sum ib.
Subgracilis 286 a. 382 a.
Subhorrens 710 a.
Subhortor 307 b.
Subhumeralis pera 743 a.
Subjaceo 101 c. prius 305 c.
Subjacent his collibus planicies 78 a.
Subibant hæc mentem 129 c.
Subibit desiderium Achivos 272 c.
Subjecta uni generi 235 c. sunt imperio Carthaginensium 527 b.
Subjecti Atheniensibus 40 b. sunt Atheniensibus 680 c.
Subjectio. § Suppositio, substratio 101 c. 653 a. § Parendi actio 232 a. 635 b. § Interpellatio 101 c. § Schema rhetoricum 696 a.
Subjectos quos sibi habet ducere 680 c.
Subjectum argumentum 305 c. tempus, id est, de quo agitur ib.
Subjectus 40 b. alicui 40 a. et obnoxius omnibus mortalibus 213 a. non 635 b. nullius imperio 40 c. potestati alterius 232 a. sum 305 b. sum imperio alicujus 174 a. sum priùs 305 c. sum tibi 40 a.
Subices tegulas 175 a.
Subigere farinam 669 c. § Subjugare 282 c. § Subagitare 317 a.
Subigi qui non potest, id est, insuperabilis 725 a.
Subigo. § Cogo, compello 186 b. § Aro, colo 206 c. § Emollio, macero 154 b. 676 c. 713 a. coriariorum more 154 b. pelles ib. tudiculâ 476 c. uvâ 397 b. § Pinso 401 c. 706 b. 713 a. et informo panem 79 a. § Domo, subjugo 30 a. 145 b. 325 c. 345 b. 713 a. 639 b. 725 c.
Subigor. § Domor, subjugor 146 a. 635 b. § Maceror 713 a. § Pinsor 401 c.
Subii aquas 174 b. hunc laborem 235 c.
Subjice te legibus 681 b.
Subjicere aliquem imperio alicu-

jus 143 b. judiciis 16 a. § Insuper dicere 201 a.
Subjici legi 655 c.
Subjicio. § Substerno, suppono 101 c. 284 b. 577 a. 617 c. 635 b. 653 a. è contrario 101 c. vice versâ ib. vicissim ib. § Subdo jugo 16 a. 528 c. 635 b. § Subjugo 16 a. 235 c. mihi 206 c. § Subjungo 694 b. verba 9 a. statim 374 b. § Suggero 148 c. 638 b. § Propono 653 c. § Voci pronomis 314 b.
Subjicior. § Pareo 635 b. tibi 231 b.
Subjicit spem amarum futuri 638 b. Quod subjicitur 653 a.
Subjiciunt se ipsos calamitatibus 101 c.
Subimprobus 488 b.
Subincito 256 c.
Subincurvo 297 c.
Subincurvus 359 c.
Subinde 50 c. 230 b.
Subindico 158 a.
Subindignor 696 c.
Subineptus 428 b.
Subinflecto 297 c.
Subingredior 175 a. 212 b. 235 a.
Subinanus 400 a.
Subinsertio 235 c.
Subinspergo 500 a.
Subinstabilis 580 c.
Subinstigo 256 c.
Subirascor 477 b. 696 c.
Subiratus 731 a.
Subire aleam pugnæ 576 c. aliquem dicitur res 233 a. animum dicitur res aliqua 174 b. oculum 26 c. judicium 225 c. laborem 175 a. 515 a. periculum 32 a. 94 a. 316 c. periculum propter aliquem 296 b. personam Jovis 175 a. 212 b. pœnam 225 c. § In mentem venire 283 a.
Subit me admiratio 213 a.
Subita mutatio 621 b. occasio 468 b.
Subitam mortem afferens 259 c. 408 a.
Subitò 116 a. 140 b. 461 a. 568 b. 559 a. 673 a. 686 a. 734 b. accidens 686 a. factus 629 b. 671 a. moriens 259 c. rapina 77 b.
Subito exitio qui perit 408 a. fato qui abripitur ib.
Subitus 468 b. 653 a. 686 a.
Subjudico 165 c.
Subjugalis 256 a.
Subjugari qui potest 723 c.
Subjugatio 171 a. 723 c.
Subjugatu difficilis 725 c. facilis ibid.
non Subjugatus 171 b.
Subjuge jumentum 235 c.
Subjuges mali ib.
Subjugis ib.
Subjugo. § Jugo submitto 235 c. § Subjicio 16 a. 31 a. 171 a. 235 c. 620 c. 635 b. unà 171 b.
Subjugor 655 b.
Subjunctio 235 c.
Subjunctivi modi verbum 635 b.
Subjunctivus ib.
Subjungere verbis opus 14 b.
Subjungo 694 b.
Subjuvenesco 438 a.
Sublabor 461 b. 572 b.
Sublacrymor 143 a. 319 c.
Sublamentor 25 b.
Sublatâ omni tergiversatione 38 b. voce 478 b. voce loquor 478 a.
Sublatio. § Elevatio, erectio 32 b. 637 a. in altum 32 c. 667 c. ensis ad ictum 32 b. in humeros 745 a. § Ablatio 80 b. 32 b. de medio 282 c.
Sublatis in turres pluribus 16 b.
Sublator 30 b.
Sublatus. § Erectus 32 b.
Sublego sc. navigando 536 b. clam sermonem 40 b. intentis auribus sermones hominum 140 b.
Sublevamentum 342 c.
Sublevatio. § Levatio 342 c.
Sublevo. § Elevo, attollo 192 a. 342 c. 478 b. aliquantùm 342 c. unà ib.
Sublex 442 b.
Sublicæ 100 c. 273 b. 574 a.
Sublicia 100 c. 574 a.
Subligaculum 95 b. 288 b. 388 c. parvum 238 c.
Subligar 238 c.
Subligatus 637 a.
Subligo 157 a. 611 c.
Sublime peto 414 c. In Sublime 682 a. attollo 36 c. evectum 32 c. eveho ib. rapio 32 b.
Sublimes nimis res inaniter consector 415 c.
Sublimi in sedili sedens Jupiter 236 a. vultu suspensóque corpore incedo 415 a. In Sublimi 682 a. gradiens 509 b. protendor 36 c.
Sublimia affectas animo 682 a. consilia habens 420 c. perago et perlustro 547 a. permeans 509 c. speculor 593 b. verba 389 b. Circa Sublimia laboro 338 a. philosophiam ostentans 601 b.
Sublimibus de rebus disputans 376 a. disputans inaniter 383 a. disputatio 383 a. fabulor ib. sermo 376 a. verba facio seu scribo ib. verbis utor 377 a.
Subliminare 266 b.
Sublimior 414 c.
Sublimis. § Altus, editus 23 c. 32 c. 414 c. 625 b. 638 b. 682 a. domus 579 a. maximè 414 c. raptus ad deos 77 b. § Metaph. 405 b. 682 a.
Sublimitas 682 a. animi 444 b.
Sublimitatem orationis consector 377 a.
Sublimiter 682 a.
Sublimium rerum speculator 593 b.
Sublino 44 c.
Sublitio ib.
Sublividus 512 b.
Sublongus 417 a.
Subloquor 700 a.
Subluceo 370 a. 684 c. 689 a.
Sublucidus 370 a.
Sublustris nox 391 a.
Subluteo colore sum 417 c.
Sublutens ib.
Submammillaris 395 a.
Submergo 103 b. 174 c. 384 b. 549 b. 175 a. in mari 174 c. 249 b.
Submergor 103 b. 175 a.
Submersio 549 b. marina 249 b.
Submersus 116 b. in mari 116 c.
Subministrare 208 a. alimenta necessaria 510 b.
Subministrari 18 b.
Subministrata sunt ipsi omnia sufficienter 510 c.
Subministrator 205 a.
quod Subministratur 18 b.
Subministro ib. 205 a. 207 a. 508 b. 559 a. abunde 519 b. copiosè 147 a. insuper 118 a. simul ib. sponte 189 b.
Subministrans 559 a.
Submisit mammam infantibus 225 a.
Submissa vox 231 a.
Submissâ voce 587 b. voce loqui 321 c.
Submissè gero me 708 a. loqui 242 c. loquor 660 a. 671 a.
Submissio. § Demissio 230 a. genu 528 c. et succidua exceptio maris. § Cessio, obsequium 230 b. pœnitentiaria 528 c.
Submissum. § Demissum 230 a.
Submissus et abjectus 108 b.
Submitte callum humerorum 358 c.
Submittere pavones mulieribus 231 a. se 231 b. se alicui 681 b. se legi et consuli ib. sicarium 250 a. vocem ib.
Submitto. § Clàm mitto, suborno 229 c. 513 b. 514 c. § Subdo, subjicio 225 c. 231 a. 323 c. jugo 235 a. § Demitto 229 c. 230 a. caput 358 c. me genu succiduo 460 c. § Demitto, humilio 633 a. me 230 b. 528 c. me præ timore 561 c. § Emitto, produco 223 a. 228 c.
Submittor. § Demittor 230 a. 231 a. et dicto audiens sum 358 c.
Submixtio 421 c.
Submobilis 580 c.
Submoneo 148 c.
Submordeo 144 b.
Submotio 282 c.
Submovens aliquem insolenter 599 c.
Submoveo 32 c. 48 b. 167 c. 223 b. 279 c. 282 c. 513 a. 660 a. 670 a. 744 b. à me 351 b. clàm 744 b. de medio 594 a. ex 167 c. longe 417 a. obvios 599 c. recte 492 c.
Submoveor 282 c. 594 b.
Submurmuro 363 c. 660 a.
Subnascentia, æ 715 a.
Subnascor ib.
Subnavigo 536 b.
Subnegligo 409 c.
Subnexio 235 c.
Subniger 409 a. 686 b. animus 512 b. fio 409 a.
Subnovor 437 c.
Subnubilus 439 b.
Subnumeratio 75 b.
Subo 267 b. 299 a. rursum 267 b.
Subobscurè innuo 29 a.
Subobscurus 57 b.
Suboccultatio 352 b.
Suboccultor 296 a. 352 b.
Suboleo 454 a.
Subornatio insidiarum 595 a.
Subornatus 594 c.
Subornavit falsos testes ib.
Suborno 229 c. 514 a. 594 c.
Subostendo 148 c. 685 a.
Subpalpito 602 a.
Subpinguis 387 b. 503 c. 526 a.
Subpræfectus 456 b.
Subrancus 449 b.
Subrepo 34 b. 175 a. 211 b. 668 b.
Subrideo 406 b. clàm ib. comico more 22 b. in vel propter 406 b.
Subrogor 282 b.
Subroscidus 173 b.
Subrosus est 119 a.
Subrotundus 622 a.
Subruber 209 a.
Subrubesco ib.
Subrufus 318 a. 565 c. sum ib.
Subrumi 9 b.
Subruncare herbam 635 b.
Subruo 482 c. muros 639 c.
Subrusticè 10 c.
Subrusticus ib.
Subsaccello 581 c.
Subsalsus 52 b.
Subsannatio 430 a.
Subsannatrix 688 a.
Subsanno 22 b. 128 b. 141 c. 430 a. 716 c. 576 a. 729 b. mordis labris 581 a. vicissim 430 a.
Subscribere alicui 225 a.
Subscribo 138 b. insuper vel unà ib. § Approbo, assentior 138 a. 283 a. 585 c. 628 c.
Subscriptio 138 b. § Approbatio 138 b. 155 c.
Subscriptum quod est 138 b.
Subsellia in theatro 179 c.
Subselliis in primis qui sedet 93 b.
Subsellium 93 b. 95 b. primum 180 b.
Subsequens 512 c.
Subsequor 39 a. 212 a. à latere 233 c.
Subserpo 211 b.
Subservio 206 c. unà ib.
Subsessor 180 a.
Subsibilo 624 c.
Subsidentes ad excipiendum barbarum 244 c. tumores 528 c.
Subsidentia, æ 271 c.
Subsideo 244 c. 271 b. 284 c. 412 c. § Subsidens insidior 180 c.
Subsidere 282 b.
Subsidia mitto 111 b.
Subsidiaria cohors 634 c.
Subsidiarii milites ib.
Subsidiarius ib. subsessor 180 a.
Subsidio sum 180 a. 283 a.
Subsidium 111 b. 180 a. 476 b. 479 b.
Subsido 163 b. 271 b. et clunem demitto in coitu 16 a. flexis genibus 460 c. in genibus inflexis ib.
Significo 685 a.
Subsigno 628 c. 721 c.
Subsilio 86 c. 118 b. 497 b. 523 b. palpitans 625 c.
Subsilire in equum 523 b.
Subsistens essentia 232 c. per se 80 a.
Subsistentia, æ 80 a. 284 c.
Subsistentiam habens ib. non habens ib. habeo priùs ib.
Subsistere 284 c.
Subsisto 223 c. 280 b. 305 c. paulisper 280 c. § Sum in naturâ rerum 284 c. unà ib.
Subsolanus 244 a.
Subsono 269 c.
Substantia. § Essentia, subsistentia 80 a. 231 b. 655 c. 714 a. § Facultates 231 b.
Substantiæ autor et conditor 284 c. meæ partem do 232 c. inhærens seu conjunctus ib.
Substantialis 231 b. essentia 231 b.
Substantialiter 231 b.
Substantiam crassam habens 407 b. fieri 231 b.
Substantiari ib.
Substantiato ib.
Substantivus 80 a. panis 233 b.
Substernitur mihi 617 c.
Substerno 101 c. 617 c. priùs ibid.
Substituit se vicarium 634 a.
Substituo 95 b. 281 c. 282 b. 284 b. 315 a. in locum alius qui fuerat electus 31 b.
Substituor 282 b. 284 b.
Substitutus 180 a. 281 a. 282 b.
Substolidus 400 a.
Substramen 101 c.
Substratio ib.
Substrictus 623 a.
Substringo 628 b.
Substructio 640 a.
Substruo 253 a. murum 640 a.
Subsultans qui incedit 552 b.
Subsultim incedere solitus 523 b.
Subsulto 86 c. 602 a.
Subsum 253 c. 305 b. 457 b. imperio 80 b.
Subsuo 570 a.
Subsuper particularis numerus 408 c.
Subtegmen 349 c. 682 a.
Subtego 296 a.
Subtendo 638 b. 639 b.
Subter 303 b. aquas nato 439 b. curro 668 b. extendo 639 b.
Superfluo 57 b.
Subterfugere 45 b. callidè perdicis modo 518 c.
Subterfugio 172 c. 174 c. 281 a. 699 b.
Subterlabor 572 b.
Subtero 670 c.
Subterranea scrutor 167 b.
Subterraneus 120 c. 488 a. 728 b. locus 120 c. 307 c.
Subtertius 662 b.
Subterungo 44 c.
Subtexo 352 b. 389 b.
Subtile 639 b. linteum 387 b. reddo 383 a. vestimentum 446 c.
Subtiles argutiæ 383 a.
Subtili artificio factum opus 205 a. filo factus 423 c.
Subtilia et minuta disputo 376 a. nugamenta 383 a. opera conficio 205 a.
Subtilibus de rebus garriens 383 a. garrire ib. loquens 707 a.
Subtilis 382 a. disputatio de rebus minutis 376 a. mens 382 a.
Subtilis operis confectio 205 a.
Subtilitas 402 c. § Argutia 335 a. 582 a.
Subtilitates nugatoriæ effutiens 707 a.
Subtiliter de rebus levioribus disputantes 383 a. et minutatim disserens 376 a. partiri et distinguere 205 a. et argutè rimor 373 a. nimis verba exquirentes 429 b.
Subtilium operum artifex 205 a.
Subtimeo 669 b.
Subtimidus 148 a.
Subtractio 31 c.
Subtrahere aliquem è periculis 333 b.
Subtrahitur mihi 612 b.
Subtraho 14 b. 31 b. 194 c. 211 c. 231 b. 333 b. 603 b. 612 b. furtim ac latenter 321 b. furto ibid.
Subtremulus 669 c.
Subtristis 689 a.
Subtristes ib.
Subtumultuor 260 c.
Subturbidus 727 a.
Subtus 201 b. contrecto 740 a. currens 668 b. fluo 380 a. humecto 445 c. humidus 463 c. mollio 397 b. nato 439 c. niteo 615 c. perforo 637 a. pungo 446 c. 615 c. rumpo 575 a. seco 644 a. spiro 540 b. tego 609 a. tendo 638 b. teneo 286 a. traho 194 c. ungo 734 c.
Subtussio 106 c.
Subucula 95 b. 175 c. 288 a.
Subvecors 400 a.
Subvectâ navi 744 a.
Subvectio 13 b. 36 c. 693 b.
Subveho 13 a. 38 a. 36 c. 693 c. in altum 13 a. 38 c. simul 693 b.
Subvehor 36 c. 744 a.
Subvello 655 b.
Subvenire egenis 76 a.
Subventaneus 61 a.
Subvereor 147 c.
Subversio 31 b. 556 b. 620 c. 663 a.
Subversor ib.
Subversorius ib.
Subversu difficilis ib. facilis ib. 664 a.
Subverto 31 b. 279 b. 568 b. 620 a. 627 a. 663 a.
Subvertor 620 a 627 a.
Subvespertinus 149 a.
Subviridis 730 a.
Subula 246 c. 308 a. 430 b. 469 a. 570 a. 728 c.
Subulca 115 a.
Subulcis conveniens ib.
Subulcus 115 a. 547 b. 625 b. 692 b.
Subvolo 521 b.
Suburbanum 85 b.
Suburbanus locus 457 a.
Suburbium 85 b.
Suburo 599 c.
Succedanea 50 a.
Succedaneus 62 b.
Succedens. § Felix 571 b.
Succedentes sibi invicem 55 b.
Succedere. § Bene cedere 93 c. 737 c. ex animi sententia 673 a. non ex voto ib. Cum ei res non Succederet 279 b.
Succedit his vigiliis somnus 55 b. Quod Succedit, id est, bene cedit 737 c.
Succedo. § Subeo 284 b. 421 c. § Excipio, sequor, subsequor 55 a. 124 b. 212 b. 155 a. 233 b.
Succendo 71 c. 290 c. 420 c. 676 b.
Succensebant Alcibiadi 720 a.
Succensens justè 477 a.
Succenseo 3 a. 91 c. 263 c. 408 b. 411 c. 435 a. 454 c. 598 a. 625 c. 719 c. meritò 435 a. vicissim 720 a.
Succensere alicui 477 a.
Succensio 291 a.
Succensuit graviter 29 b.

Succenturiatus subsessor 180 a.
Succerda 604 c. 727 b.
Succerno 583 b.
Successerunt muro 421 c.
Successibus prosperis utor 258 c.
Successio 155 a. Per Successionem ib.
Successiones in hæreditatibus ib.
Successionis jus 11 c.
Successit mihi hæc res 673 b. ex animi sententiâ 40 b. non 95 c.
Successor 155 a. 180 a.
Successoribus carens 155 a.
Successu felici geror 478 b. rem gero ib. utor 452 a. prospero ib. 673 b. prospero utens 452 a. prospero utor 478 a. supero 245 a. [illegible] 673 b. non carens ib.
Successum habeo ib.
Successus 101 b. 245 a. 337 c. infelix 673 a. prosper 211 a. 258 c. 452 a. 478 c. 673 b.
Succi bonitas 736 c. expressio ib. generatio in ventriculo ib. multum habens ib. plenus 727 a.
Succidendi instrumentum 644 a.
qui Succidit ib.
Succido 305 c. 336 b. 337 c. 528 c. 642 c. 643 a. 644 a. materiam 645 a.
Succidor 642 c. unà cum stipite 334 c.
Succiduum 627 a.
Succincta brevitas 644 a.
Succincte 611 a.
Succincti cursibus 238 b. lumbos ib.
Succinctus 611 c. altè 238 c. 611 c.
Succingo 238 b. 611 c.
Succino 22 a. 248 c.
Succinum 379 a.
Succis salutaribus miscere 727 b.
Succisa 641 a.
Succisio ib. materiæ 645 a.
Succisus 642 c.
Succlamo 343 b. 716 c.
Succo abundans 470 b. 736 c. bono præditus 736 c. crasso præditus ib. destitutus 727 a. multo abundans 470 b.
Succos effundere extra vasa sua 727 b.
Succosus 736 c.
Succrescens copiosè 715 b.
Succresco 440 a. 715 a.
Succretio, quæ cribro fit 583 b.
Succreverunt spinæ 93 b.
Succulentus 727 a. 736 a.
Succulus 726 a. 736 c.
Succum crassum habens 727 a. difficilem et molestum habens ib. elicio 736 c. exprimo ib. extraho ib. lacteum colligo arboris alicujus 470 b. malum habens 736 c. tenuem habens ib. In Succum redigo ib.
Succumbere calamitatibus 183 a. laboribus 515 a. malis 200 c.
Succumbo 223 a. 247 b. 291 c. 440 c. 460 b. 572 c. labori 296 c. malis 291 c. 297 a. vicissim 247 c.
Succurri cui vix potest 111 b.
Succurro. § Opem fero 37 c. 366 c. unà 199 b. § In mentem venio 668 b.
Succus 105 c. 429 a. 470 b. 525 a. 572 a. 726 a. 736 c. concretus 511 a. expressus 259 a. lacteus ex caule aut radice incisâ exceptus 470 b. nucis ib.
Succussio 313 c. 564 a.
Succussus, ûs 313 c.
Succuti motu ib.
Succutio 72 c. 336 b. 583 c.
Succutior 336 b.
Suctio 421 a.
Suctus, ûs 256 c. 602 c.
Sucula. § Parva sus 625 c. § Machina tractoria 468 a.
Suculæ. § Porcelli 150 c.
Suculam verso et circumago 468 a.
Sudans ægrè 270 b.
Sudariolum 713 c.
Sudarium 270 b.
Sudatio ib. 543 b. 565 a.
Sudator 270 a.
Sudo ib. unà ib.
Sudor ib.
Sudore diffluo ib. langueo ib. immodico exhaurior et resolvor 694 a.
Sudorem eliciens 543 b. elicio ib. excitare 224 b. movens 270 a. Citra Sudorem ib.
Sudorificus ib.
Sudoris effusio copiosa ib.
Sudum 26 c.
Sudus ib. aër ib.
circa Sues versor 547 b.
non Suffecit eis dies unus 732 c.
Suffectus 282 b.
Sufferendus 460 b. non 693 c.
Suffero 284 c. 493 a. 608 c. 658 a. 693 b. 696 a.
Sufferre castigationem 413 a. laborem 223 a. qui potest 413 a.
Sufferri qui nequit 460 b.
Sufficere. § Satis esse 2 c. 223 a.
Sufficiens 75 c. 157 c. 732 c. ad multa 75 c. ad vitam ib. omnibus ib. sibi ib. 641 b. undequaque 76 a. Plusquam sufficiens 272 b. § Aptus, idoneus, par ib. 177 c. 506 b. 733 a. in arte medicâ 272 b.
Sufficiente cum fide 506 c.
Sufficientem seu idoneum reddo 272 b.
Sufficienter 2 c. 272 b. 339 c. 732 c. 733 c. non 157 c.
Sufficientia 272 b. fidei 506 c.
Sufficiet 732 c.
Sufficio. § Satis sum 75 c. 542 a. § Possum 273 a. § Substituo 287 b. 284 b. 315 a. in locum alterius 30 c.
Sufficior. § Substituor 284 b.
Sufficit 75 c. 223 b. 732 c. Non Sufficit venter ad concoquendum 76 a.
Sufficiunt mihi ista 75 c. Quæ Sufficiunt ib.
ad Suffiendum aptus 264 a.
Suffigo 522 b.
Suffimenta 267 a.
Suffimentum 264 a. 267 a.
Suffio ib. 298 c. 326 c. intus 264 a.
Suffior ib.
Suffitio ib.
Suffitu inficio ib. inficior ib.
Suffitum emitto ib.
Suffitus ib. 461 a. vaporem eliciendo factus 86 b.
Sufflatio 713 b.
Sufflo ib. unà ib.
Sufflor ib.
Suffocans 541 a. mala ib. collum 12 a.
Suffocatio 11 c. 540 c. 541 c.
Suffocationi vulvæ obnoxiæ fœminæ 681 b.
Suffocatus 540 c.
Suffoco 11 c. 540 c. 618 b. in 541 a. unà ib.
Suffocor 11 c. 540 c. unà ib.
Suffodiendo eversus 590 c. everto ib.
Suffodio 482 c. 590 c.
Suffossio 590 c.
Suffossor 482 c.
Suffragatio contraria 639 a.
Suffragatrix 283 c.
Suffragia quæ faba ferebantur 354 c. ferentium multitudo 741 b. fero 639 a. fero iterum 741 a. ferre 710 c. multa æquans 741 b. In Suffragia vocandi actio ib.
Suffragii latio 698 c. lator ib.
Suffragiis creatus 639 a. non creatus ib. defero ib. omnium 741 b. In Suffragiis ferendis par auctoritas ib.
Suffragiorum vitio laborare 580 a.
Suffragio absolvo 741 a. carens ib. condemno 639 a. confirmo 741 c. meo creo 698 c. Suffragio ferendo par 741 b.
Suffragiorum artifex 545 a. disquisitio et latio 741 b. iteratio 741 b. latio 639 a. vasculum 315 b.
Suffragium 639 a. 741 a. fero 698 c. fero adversus aliquem 639 a. idem ferens 741 b. ferre 698 c. qui non tulit 741 a. qui nondum tulit 698 c. Ad Suffragium ferendum voco 741 b. In Suffragium mitto ib.
Suffrago 6 a. 297 a. 361 a. 583 a. 591 a.
Suffragor 741 a.
Suffringo 320 a. 674 b.
Suffugio 172 c. 668 b. 699 b.
Suffugium 45 b.
Suffumigatio 264 b.
circa Suffumigia facienda qui versatur 547 a.
Suffumigo 264 b. 298 c. 676 b.
Suffulcio 207 b. 615 b.
Suffundo 726 b.
Suffundor pudore 665 c.
Suffurari 443 a.
Suffuror 31 c. 321 c.
Suffusio 727 a. sanguinis 668 b. sanguinis in oculo ex ictu 626 b.
Suffusum cui aliquid est 727 a. quod est ib.
Suffusus sanguine 512 b.
Sugens caudam 489 a.
Sugere lac 267 c.
Suggero. § Subministro, suppedito 76 a. 508 b. 510 b. insuper 18 b. § Subjicio, submoneo 101 c. 148 c. 638 b. 653 a. 706 c.
Suggeror. § Suppeditor 510 c.
Suggestu in summo sto 93 a.
Suggestum ascendere 95 b.
Suggestus, ûs 93 a. ligneus 487 a.
Suggrunda 126 b.
Suggrundâ non instructus ib.
Suggrundæ in modum conformor ibid.
Suggrundatio ib. 551 b.
Suggrundia falcio ib.
Suggrundiorum fulcrum ib. modo facio vel tego 126 b.
Sugi quod non potest 629 a.
Sugillatio in oculis 472 c. sub oculo 474 c.
Sugillo. Lividum reddo ib. 512 b. § Obtrecto 326 b. 677 b.
Sugo 94 b. 105 c. 256 c. 489 a.
Sugor 256 c.
Sui. § Genit. sing. 176 b. 484 b. diligens 89 c. ipsius ib. ipsius amor ib. ipsius prædicatio 376 c. juris qui est 231 c. 345 a. juris natura 426 b. potestatem habens 231 c. similis 465 a.
Sui ipsorum 89 c. 176 b.
Suile 114 c. 625 b.
Suilla vulva 419 c.
Suillæ carnes 625 b.
Suilli mores ib.
Suillum ingenium ib. stercus 604 c.
Suillus 218 c. 625 b.
Suis mactatio 353 b.
Suis legibus vivens 442 b.
Sulcare mare 202 c.
Sulcator 203 c.
Sulco 87 c.
Sulcos efficiens 203 c. habens paucos, et per consequens, paucos agros 87 c.
Sulcum duco 451 a. rectum proscindere 644 a. superficiarium produco 680 a.
Sulcus 87 a. 194 a. 249 b. 451 a. 643 a. 721 a. aquarius 18 a. 53 c. 87 c. proscissus orbiculatim 644 b. torrentis 721 b.
Sulphur 253 b.
Sulphure sapio ib.
Sulphureus ib.
Sulphuris colorem habens 735 b.
Sulphurosus 253 b.
Sum 80 a. 123 a. 288 c. 512 b. 640 b. 647 a. 672 b. 732 a. 734 a. antè 124 c. 673 a. ex hac urbe 231 b. fortè 672 b. hoc ingenio ib. in opere 204 a. miserus 410 c. post 124 b. 232 a. prior 673 a. simul 80 a. 124 c. sub potentiâ alicujus 174 b. super 232 a. tibi benevolus 221 b. tibi inimicus 123 a. unà 232 b. 284 a.
Sumen 248 a. 488 a.
Sumere animos 32 a. argumentum 148 b. arma 317 a. cibum 368 a. cœnam 170 c. fiduciam 32 a. initium 79 b. in manum vel manus 32 a. 365 c. pœnas 365 c. pœnas conor 76 c. vicissim 30 b. vindictam de 212 c.
Sumerem pœnas de interfectoribus 32 a.
Sumi mutuo 732 b.
Summa, æ 311 c. 340 b. 462 c. completa 534 a. quadrans et rotunda 577 c. rei 462 c. rerum 499 b. 553 b. sermonis 340 b. De Summâ rerum prælio decernere 367 c. In Summâ 373 a. 462 c.
Summa angustia 501 a. gloria 170 a. injustitia 214 b. manus 332 a. pars germinis 241 c. pars navium 434 b.
Summa carpens tantum et colligens 373 a. pedum vestigia 41 b. Per Summa feror 199 b.
Summâ in cute 27 a. indole præditus 715 b. manu capto 724 c. ex parte ædium 743 c. in parte ædium qui est ib.
Summæ cujus partes sectæ sunt 644 a.
Summam colligere 15 c. rationum conficere 312 b. rei cognoscere 258 b. In Summam subducor et colligor 312 a.
Summaria complexio ib. repetitio ib.
Summariè percurrere 198 c.
Summarius 312 a.
Summas partes amputo 644 a. per partes curro 668 a.
in Summas redigo 312 a.
Summatim 25 a. 225 b. 312 a. 465 a. 674 a. attingo 312 a. complector ib. comprehendor ib. dicere 70 a. dico 340 c. ut dicam 674 a. enumero et colligo 312 a. et breviter recenseo ib. repeto ib. respondit 341 b.
Summe regum 680 a.
Summè 41 c. 188 a. 214 c. 557 a. villosus 397 c.
Summis digitis 58 a. digitis attingere 41 b. digitis pedum gradior 95 c. digitis pedum ingrediens ib. laudibus celebratus vel celebrandus 678 a. pedibus insistendo 551 a. unguibus pedum ingredi 41 b.
Summissus. § Subornatus 594 c.
Summitas 41 b. 60 c. 225 c. 299 c. 340 c. 682 b. cœli 489 b. collis 389 b. cubiti 744 c. humeri ib. lapidis 386 a. montis 41 c. 480 c. navis 611 c.
in Summitate, i. e. superficie 199 b. folia habens 712 b. nascens 715 a. radicem habens 575 a.
Summitto, vide, Submitto
Summo furore correptus 396 a. jure agens 165 c. mane 177 a. 249 a. 539 b. In Summo apparens 685 b. qui est tantùm, et non profundus 414 c. ferri 199 b. fixus 522 c. nudus 741 c. recutitus 743 b. tentus 638 c.
Summoveo, vide, Submoveo
quum Submovisset exercitum Mesopotamiâ 48 b.
Summum 685 a. æquor ib. dedecus 309 c. jus 164 c. morbi 615 c. et præcipuum in re aliquâ 311 c. sacerdotium 271 a. Ad Summum 499 b. 549 a. Ad Summum divitiarum progredi 233 c. perduco et finem impono 42 a. Per summum evado ib.
Summus. § Supremus 41 b. 68 a. 680 a. gradus 41 b. lapis 386 a. magistratus 634 b. magistratus sum ib. medicus 41 b. sacerdos 271 a. sacerdos sum ib. in suâ arte, id est, artis suæ peritissimus 41 b. § Extremus, maximus ib. 430 b. 499 a. 640 c. 641 a.
Sumo 30 a. 32 a. 365 c. 366 b. 650 a. cibum 33 a. cibum alacriter 589 a. fiduciam aliquid faciendi 148 a. in manus 30 b. 366 b. mihi argumentum scribendi 653 a. pœnas 659 a. post aliud 367 a. togam virilem 169 a. vires 287 a.
Sumor sursum 366 b.
Sumptibus parvis 70 b. propriis apparatus 611 c. suis faciens aliquid aut vivens 642 b.
Sumptio. § Assumptio, positio apud philosophos 366 a. 650 b.
Sumptiuncula 366 a.
Sumptu carens 146 b. 642 b. parvo ib. publico 159 a. Sine Sumptu 146 b.
Sumptum facio 642 b. facio unà 46 b. non faciens 146 b. nullum recusans 18 a.
Sumptuosè 146 b. 642 b.
Sumptuositas 642 b.
Sumptuosum bellum 146 b.
Sumptuosus 146 a. 555 a. 642 b. iis in rebus, ubi non oportet 580 b.
Sumptus mutuò 732 b.
Sumptus. § Impensa [illegible] a. 46 b. 146 a. 640 c. parvus 642 b. supervacaneus et inutilis 46 b.
Sumptus. § Impensæ 33 c. facere in ea quæ decet ib. facio 146 a. facio ubi non decet 580 b. qui facit libenter 46 b. præbeo 18 a.
Sumptuum luxus 601 c.
qui Sunt in imperio 123 a. Hostibus qui nunc Sunt 282 a.
Suo. § Consuo 569 c. 728 a. simul 570 a.
Suo. § Pronom. 743 c. tempore 272 c.
Suopte consilio 129 c. ingenio 455 b.
Suor 569 c.
Supellectilis aureæ repositorium 654 a. pretiosum scrinium ib.
Supellex 32 b. 456 c. 470 a. 536 a. 594 c. pretiosa 81 a. 305 a.
Super 59 c. 198 c. 199 a. 303 a. 679 c. 682 a. manus aqua 303 a. scabello pedes habere 225 c. terram 198 c. terram superstes 679 c. verticem existens lapis 640 c. Alii super alios 51 a. Alius super alium ib. Habito super 457 b. Longe super 60 a. Unus super alium moriebantur 84 c.
Superabilis 602 b. facile 725 a.
Superabundo 519 c. 549 a.
Superædifico 354 b.
Superæstuo 703 a.
Superans modum 485 b. omnes 225 c.
Superappendo 36 a. 346 c.
Superare. § Vincere 49 c. 212 c. 469 b. multis partibus 519 b. Ut superaretur à nullâ Græcanicarum urbium 380 c.
Superari aliquâ re 192 a.
Superarunt cornu, extendendo se ulterius 658 b.
Superascendere facio 96 b.
Superascendo 93 c.
Superat reliquos staturâ 680 a. Non superat pars totam 225 c.
Superato pelago 33 a.
Superattollo 23 a. 653 a.
Superatu difficilis 496 c. facilis 101 c. 206 c.
Superba verba 389 a. 683 b.
Superbâ mente præditus 709 c.
Superbè 5 b. 20 a. 353 a. 599 c. 685 b. 702 a. 709 c. contemno 683 b. despiciendo 472 a. effero 683 b. gero me 20 a. incedo 93 c. 599 c. infero te 116 b. 267 c. loquens 700 a.
Superbi mores 685 b.

Superbia 5 b. 7 c. 20 a. 62 c. 63 a. 122 c. 340 a. 415 a. 443 c. 470 b. 472 a. 676 a. 685 b. 708 a. 713 b. equina 676 b. juvenilis 438 a. tumida 722 c.
Superbiâ inflatus inani et tumidâ ibid.
Superbiæ plenus 335 a.
in Superbiam ago 661 c.
Superbibo 526 a.
Superbio 2 b. 52 b. 63 a. 120 c. 122 c. 334 c. 405 b. 470 b. 661 c. 685 b. 703 b. 709 a. 713 c.
Superbior 683 b.
Superbire 116 b. 267 c. facio 713 c.
Superbo animo præditus 703 c.
Superbos viros faciens 62 c.
Superbum reddo aliquantum 722 c.
Superbus 5 b. 20 a. 42 c. 62 c. 63 a. 90 c. 110 a. 122 c. 134 c. 299 c. 309 c. 333 a. 389 b. 423 b. 443 a. 444 b. 451 a. 460 a. 476 b. 492 a. 599 c. 685 b. 702 c. 709 c. 722 c. contemptus 685 b. fio 122 c. valde 451 a.
Supercido 528 a.
Supercilia adduco 492 a. attollens 492 a. blanda habens 110 a. candida habens 492 a. coëuntia habens ib. contrahere 15 c. contraho 474 c. 492 a. hirsuta habens ib. imitans 491 c. nigra habens 492 a. nigricantia habens ib. pulchra habens ib. Quem Supercilia obumbrant 596 c. § Crebra habere, id est, clivosum esse 492 a. multa habens, id est, tumulos multos ib.
Supercilii prominentia 598 b.
Superciliis contractis 474 c. auto 492 a. paulùm remissis, frontisque severitate laxatâ 229 b. In Superciliis montium situs 492 a.
Supercilio elato præditus ib. fastuoso et superbo qui est 110 a. grandi tumeo 492 a.
Superciliorum interstitium 473 c.
Superciliosus 492 a. § Superbus 110 a. 492 a.
Supercilium 492 a. 598 b. contractum et mœstum 439 a. grande ostendo 492 a. nubibus tetricis obductum habens 439 a. tetricum 474 c. tollo seu allevo 492 a. § Fastus 491 c. § Clivus 492 a.
Supercomporto 355 c.
Supercurro 668 b.
Superdecutio 383 c.
Superduco uxorem 121 c.
Superedo 682 c.
Supereminco 225 c. 640 c.
Superesse. § Reliquum esse 124 c.
Superessentialis panis 233 b.
Superest 232 b. spes 380 b.
Superextendo 36 c.
Superferveo 703 a.
Superficialiter 38 a.
Superficiarium sulcum produco 680 a.
Superficiarius 199 b.
in Superficie 188 c. 199 b. putridus 506 c. sum 199 b. Per superficiem tantum terræ radices sparsas habens 375 c.
Superficies 199 b. 504 c. 685 a.
Superfloreo 64 a.
Superflorescebat longe malis ib.
Superflorescentia ib.
Superflua et inutilia loquor 374 a.
non Superfluè 205 b.
Superfluitas 548 c.
Superfluum 534 c.
Superfluus 548 c. apparatus 337 c. non 205 b.
Superfodio 590 c.
Superfœtamentum 360 c.
Superfœtatio 368 b.
Superfœto 360 b.
Superfringitur fluctus 127 a.
Superfulgeo 370 a.
Superfundere 343 a.
Superfundo 29 c. 727 a.
Supergerminatio 435 a.
Supergermino ib.
Supergrediens 95 b.
Supergredior 53 a. 93 a. 94 c. 337 c. 495 c. 528 a.
Superhumerale 744 c.
Superhumeralis ib.
Superjectâ manu 225 c.
Superjicio 577 a.
Superjicior 99 b.
Superillino 44 c.
Superimpleo 534 c.
Superimpono 207 b. 651 b. 653 a.
Superimponor 305 b. 651 b.
Superimpositam capiti habens galeam 305 b.
Superimpositus sum ib.
Superincido 528 a.
Superincumbo 305 b.
Superinduco 14 a.
Superinductio 14 a.
Superinductus 451 c.
Superindumentum 175 b.
Superinduo 98 a. 175 b. 228 c. 228 b.
Superinduor 175 b. 228 b.
Superinfero 694 c.
Superinfodio 590 c.
Superinfundo 726 b.
Superinjectâ veste 98 a.
Superinjicio 99 b. 100 c. 499 a.
Superintro 212 b. 707 c.
Superintroduco 14 a.
Superintroducor 212 b.
Superinveho 14 b.
Superinverto 690 c.
Superinungo 44 c.
Superior. § Altior 67 c. 68 a. 680 a. pars domus 743 c. § Potentior, potior, præstantior, victor 132 b. 225 c. 344 b. 345 b. 680 a. fuit 232 b. sum 124 c. 224 c. 225 c. 226 a. 232 b. 344 b. 345 c. 346 a. 557 b. 680 a. sum te in hoc 226 a. sum viribus 287 a. vitio virtus 152 b.
Superiora omnia habere 226 c. tempora 68 a.
Superiore anno 520 a. E superiore loco 68 a. 414 c. In superiore parte 680 a.
Superiorem esse 226 a. 405 c. esse honoribus et muneribus 226 a.
Superiores partes. § Superna 68 a. 680 a. partes domus 67 c. § Melior conditio 226 a.
Superiori in parte habitans 457 b. tempore 557 b.
Superioribus in locis qui sunt 67 c. temporibus 68 a. temporibus qui fuerunt 537 b.
Superioris ætatis homines ib anni qui est 520 a. anni frumentum ib. temporis amici 557 b.
Superiorum omnium maximè memorabile 124 c.
Superius. § Altius 67 c. 68 a. bellum 557 b. tempus ib.
Superlativus 653 a.
Superlatus 101 b.
Superligo 157 a.
Superliminare 266 b.
Superlino 44 c.
Supermorior 259 b.
Superna 680 a. petens 696 a. 705 b. Ad superna vadens ib.
Supernascor 124 b.
Supernato 281 b. 338 b. 439 b.
Supernavigo 536 b.
Supernè 68 a. 199 a. 680 a. habitans 456 a.
Supernus 450 b.
Supero. § Superscando 337 c. summitatem 42 a. § Antecello, exupero, præsto, vinco 53 a. 42 c. 95 c. 100 b. 101 b. 191 a. 206 c. 225 c. 232 b. 280 a. 289 b. 344 b. 345 c. 390 b. 440 c. 495 c. 496 c. 518 a. 657 c. 658 b. 662 b. 667 c. 695 a. dignitate 352 a. longè 232 b. 441 a. navali prælio 404 b. navibus 345 c. vi 107 a. viribus 412 b. 638 b. § Superstes sum 512 c.
Superoccido 174 c.
Superor 35 a. 192 a. 225 c. 247 b. 380 b. 390 b. 440 c. 681 c. à te consilio 380 b. classe 343 c. virtute 225 c.
Superostendo 685 a.
Superparticularis numerus 407 b. 408 a.
Superpendeo 346 c.
Superpingo 138 a.
Superpluo 682 b.
Superpono 653 a.
Superprosterno 585 c.
Superscando 337 c.
Superscribo 137 b.
Supersedebo dicere 35 b.
Supersedeo 223 b.
Supersero 716 a.
Supersilio 50 a. 261 a. 263 c.
Supersterno 617 c.
Superstes 232 b. 381 b. sum 108 a. 232 b. 234 b. 361 a. 512 c.
Superstitem esse pugno 381 a.
Superstitio 262 a. muliebris 141 a.
Superstitioso metu deorum teneor 142 b.
Superstitiosus 142 b. 262 a. metus dæmonum deorumve 142 b.
Supersto 232 a. 281 b.
Superstructio 131 c.
Superstruo ib. 354 b.
Superstruor 131 c.
Supersubstantialis panis 233 b.
Supersum 124 b. 232 b. 380 b. 381 a.
Supertego 609 a.
Supervacanea dicere 375 c. dictio ibid.
Supervacaneè 194 c. 519 b.
Supervacaneo sermone utens 201 b.
Supervacaneum esse 194 c. nihil habens 519 c.
Supervacaneus 205 b. 519 b. non 205 b.
Supervacuarum rerum expositio 376 c.
Superveho 333 c.
Supervehor 337 c.
Superveniens 512 c. panis 233 b. Subitò 212 c.
Supervenientes 233 c.
Supervenio 124 b. 212 b. 232 a. 233 c. 281 b. ad auxilium ferendum 111 b. cum impetu 584 a.
Supervivo 107 b. 108 a. 234 b.
Supervolo 276 c. 521 b.
Supinæ manus 681 a.
Supinatio ib.
Supinè 265 c.
Supini et desides ne sitis 527 c.
Supinitas 681 a.
Supino ib.
Supinor ib.
Supinus ib. relabor ib. sum 327 c. 681 a. supra modum ib. § Ignavus, negligens 108 b. 265 c. sum 261 c.
Suppacta sepidis calceamenta 523 a.
Supparum 358 a.
Suppeditando absumo 18 b.
Suppeditans vitam et victum 73 c.
Suppeditare 206 a. exercitui res ad victum necessarias 18 a. pecunias in bellum 187 c. victum 52 c.
Suppeditari 18 b.
Suppeditatio ib. 508 b.
Suppeditationis corollarium 18 b.
Suppeditatis subministratisque rebus instrui ib.
Suppeditator 18 a. 508 b.
Suppeditatrix oratio aliorum omnium 18 a.
Suppeditatu facilis 508 b.
cui Suppeditatur 18 b. cui non suppeditatur ib. Ut Suppeditavit facultas 9 a.
Suppedito 18 a. 76 a. 18 b. 510 b. impensas 46 b. insuper 18 b.
Suppeditor 508 b. 510 c.
prout Suppetebat cuique 510 b.
Suppetens abundè ib.
Suppetere omnia abundè 534 b.
Suppetiæ 111 b.
Suppetias 57 c. 111 a. fero 111 a. 199 b. 287 a. ire 212 b. mitto 111 a.
Suppetit 542 a. mihi 510 b. mihi abundè ib. Cui non Suppetit 18 b.
Suppeto 80 a.
Suppetunt mihi opes et copiæ 232 b. Cui Suppetunt omnia 18 a.
Supplantatio 6 b. 560 a. 592 a.
Supplanto 6 b. 560 a. 591 c. 626 c.
Supplantor 627 a.
Supplementum 534 a. b. præbuimus classi 553 c.
Suppleo ib. 534 b. indigentiam 553 c. unà 534 c.
Suppletio ib.
Supplex 137 c. 272 b. 273 a. 281 b. 387 b. 664 b. accedo 273 b. amplector genua 135 b. fio 528 b. 529 a. inclinatus 358 b. libellus 272 b. non ib. obtestatio 550 b. oro 272 b. 387 b.
cui Supplicamus 664 b.
Supplicatio 98 b. 254 b. 272 c. 357 a. 387 b. 664 b.
Supplicationes 66 a. 272 b. quibus ad deorum templa et aras itatur 452 c.
Supplicationum præsides deæ 387 b.
cui Supplicatum non est, vel non supplicatur 272 c. Cui Supplicatur 72 b.
Supplicem accedere 213 a.
Supplices implorant opem à mulieribus 272 b. preces 66 a. 387 b. 664 b. preces fundere pro Paulo 272 b.
Supplicia. § Supplicationes ib.
Supplicibus conveniens ib. manibus orabant ib.
Supplicii instrumentum 329 c. locus ib.
Supplicio afficio 164 b. crudeli puniens 545 c.
Suppliciter 66 a. deprecor 550 b. oro ib.
Supplicium 55 b. 164 a. 212 b. 257 b. 277 a. 476 c. 658 a.
Supplico 65 c. 66 a. 98 b. 219 c. 272 b. 387 b. vicissim 387 c. ultra 98 b.
Supplicum præses Jupiter 272 b.
Supponentes illi cervicalia 119 c.
Supponere testamentum 205 c.
quod Supponitur 653 a.
Suppono. § Subjicio 101 c. 225 c. 224 b. 514 a. 653 a. § Subjicio nothum 201 c. § Thesin facio et hypothesin, pono velut principium 650 a. 653 a.
Supponor 101 c. 284 b. 653 a.
Suppositio 653 a. testamenti 205 c.
Supposita columnis 284 b.
Supposititiè 101 c.
Supposititius ib. 653 b. non ib.
Suppositus ib.
Suppressio mensium 225 c. nocturna, id est, incubus 540 c. urinæ 489 c.
Supprime verba 587 b.
Supprimere crimina 321 b. veritatem ib.
Supprimo. § Cessare facio, cohibeo 595 a. 589 b. 612 a. Celo, occulto 321 b. 589 b. 685 c.
Supprimor 582 b.
Suppalleo 109 a. 715 a.
Suppurandi vim habens 563 b.
Suppurans 544 b.
Suppuratio 280 b. 563 a. 575 a.
Suppurationem adjuvans 544 b.
Suppuratu difficilis 563 a.
Suppuratus ib.
Suppuro 280 b. 563 a.
Suppurpurasco 705 a.
Supputatio 75 a. 377 b.
Supputatione subdolâ fallo 378 b.
Supputationes temporum 298 b.
Supputator 377 c. 741 a.
Supputo 101 a. 377 b. 741 a.
Suprà 68 a. 198 c. 199 a. 498 a. 679 c. alios 51 a. 485 b. aliquem discumbo 305 b. aliquid attollo 225 c. caput 680 a. caput stetit 679 c. dignitatem ib. fidem 101 c. flores volant 198 c. hominem 517 b. modum 2 a. 16 a. 51 a. 101 c. 199 b. 415 c. 485 b. 498 a. 519 c. 557 b. 557 a. 558 a. opinionem nostram 168 c. sapientiam 558 a. se ipsum quod est 470 b. sexaginta annos natus 679 c. tectum qui est 209 b. E loco qui supra exercitum 68 a. Septem supra nonaginta annos vixit 538 a.
Suprà 67 c. 68 a. 679 c. 680 a. quàm 68 a. quàm dici potest 517 b. 679 a. Ut nihil Supra 41 c. 214 c.
Supramundanus 341 c.
Suprema chorda 680 a.
Supremo in loco 68 a.
Supremus 68 a. 340 b. 680 a. omnium 680 a.
Sura 326 b. 361 b.
Suras non habens 326 c. pingues habens ib.
Surculaceus 449 c.
Surculi 574 b.
Surculis ex arbore demptis sero 427 b.
Surculos amputo 325 b. novellos sero clanculum 427 b.
Surculosus 325 b. 449 c.
Surculum emitto 714 b.
Surculus 302 b. 325 b. 480 c. 482 a. 651 a. 714 b. qui ex arbore demptus seritur 427 b.
Surdaster 117 a. 363 b.
Surdeo 363 b.
Surditas ib.
Surdum reddo ib.
Surdus ib. 676 a. sponte ib. sum ib.
Surge 59 c. antequam sis ebrius 279 c.
Surgebat ut deambularet ib.
Surgendo ib.
Surgentes de lecto ib.
Surgere cogo ib. facio ib. jubeo ib.
Surgo 271 b. 279 b. 483 c. 484 a. ante aliam 279 c. 280 a. ex adverso 233 a. de nocte 178 b. postea 280 a.
Surrectio 279 c. è somno 383 a.
Surrepo 572 b.
Surreptio clandestina 445 a.
Surripiendo clanculum et furtim ib.
Surripio 31 c. 77 b. 321 b. 368 b. 445 a.
Sursum 189 a. attollo 222 b. curro 255 c. deorsum 66 c. ne deorsum 303 b. deorsum cursitare 170 b. deorsum facere, id est, miscere, turbare 68 a. deorsumque impetu furibundo feror 405 a. deorsum vagor 68 a. erumpo 174 c. extendo 637 a. extendor ib. fero 693 b. feror 318 c. 693 b. qui fertur 696 a. fio 713 c. jacio 576 c. impello 744 a. impono 693 b. intueri 109 b. mitto 513 a. missio ib. pono 650 b. ponor ib. prodeo 174 c. rapio 77 b. raptus ib. repo 211 a. retraho 624 c. spectantes 436 c. sumor 366 b. tendens 66 c. 637 a. tollo 98 a. tollor ib. traho 194 b. 211 c. 602 c. 611 c. 624 c trahor 194 b. 602 c. vergens 571 b. vergere ib. versus in acclive 300 a. versus gradior 502 a. volo 276 c.
Sus 625 b. 730 b.
Susceptibilis 164 c.
Susceptio 155 c. 156 a. 368 c.
Susceptor 154 c. 155 c. Dei, seu rerum divinarum 155 c.
Susceptus est. § Generatus est 544 b.
Suscipere aliquem in dorsum 154 c. bellum 32 a. 479 b. expeditionem 618 c. inimicitias 352 b. labores 30 b. liberos ib. opus aliquod 365 c. periculum 32 a. 316 b. 366 b. prælia adversus Messenios 96 a.
Suscipientes omnes partes Reip. 175 b.
Suscipio. § Aggredior, subeo 30 b. 32 a. 154 c. 155 b. 175 a. 225 a.

284 b. 365 a. 366 b. 367 b. 368 b. 415 a. 611 b. expeditionem 191 c. 618 c. 619 a. expeditionem unà 619 a. impositum 650 b. in humeros 368 b. insuper 30 c. 650 c. juvenili robore animi 438 a. laborem pro te 515 c. labores vicissim 175 b. opus faciendum 368 c. simul 70 c. tuendum 223 a. unà 366 c. § Excipio, recipio 154 b. 155 b. 322 c. festivè 152 b. hospitio 16 b. 417 c. liberè et comiter 84 a. libentissimè ib.
Suscipior. § Incipior 282 a. § Hospitium 418 a.
Suscitabulum 27 b. 90 b. § Incitamentum 27 b. 179 b. 579 b.
Suscitatio 317 b. 577 a.
Suscitatum bellum 200 c.
Suscito 317 b. 565 b. ignem sopitum ib. sarculo 590 b. § Metaph. 71 c. 565 b. bella aut alia mala sopita ib.
Suscitor 577 a.
Suspectè 472 a. 702 c. non 444 b.
Suspecto. § Suspectum habeo 472 a. 476 b.
Suspectum esse 168 c. habeo 109 c. 444 b. 460 a. 472 a. 476 b. 506 c. habeo vicissim 472 a. habere aliquem 568 c.
Suspectus 265 a. 472 a. erat criminis 737 b. non 444 b. 460 a. servus 506 c. sum 472 a.
Suspendatur cogitatio 346 b.
Suspendens spe ib.
Suspendere ex auro ib. § Suspensum dicare 650 b.
Suspendi 36 c.
Suspendium 11 c. 36 c. 78 a.
Suspendo 23 a. 36 c. 71 b. 78 a. 346 b. 522 b. ad 71 b. desuper 78 b. è cingulo ib. ex 71 b. 346 c. in 346 c. juxta ib. me laqueo 78 a. super 346 c. § Naso 430 a. 576 a.
Suspensor 23 a. 78 a. 346 b.
Suspendunt nos ex tot judicibus 78 a.
Suspensam illis esse vitam è tenui filo ib.
Suspensio 36 c. 78 a. 346 b.
Suspenso animo esse 23 a. corpore incedo 415 a.
Suspensos tenens homines expectatione 414 c.
Suspensum quod est 78 a. quicquid gestatur ib. tenens animum 346 b. teneo 631 c. 638 a. Actio cujus suspensum est judicium 414 c.
Suspensus 71 b. 346 c. agitor 36 c. de 346 c. è curru 78 a. sum 23 a. 36 c. 346 c. 347 a. sum de 346 c. super ib. § Erectus animo 414 c. et animi dubius 23 a. sum deliberatione 78 a. sum spe 36 c.
non Suspicando 444 b.
ad Suspicandum propensa natura 472 a.
Suspicans mala 660 c. non 444 b. Non Suspicantes quonquam supervenire 195 c.
Suspicari mala 660 c.
Suspicaturus esse 472 a.
Suspicax ib. 476 b.
Suspiciendus 512 c.
Suspicio. § Aspicio sursum 109 b. 252 c. 358 b. § Admiror, magnifacio 3 a. 109 c. 251 c.
Suspicio, onis 368 b. 444 b. 472 a. de quo est mala 472 a. est de me vicissim ib.
Suspicione opprimor 169 b. vacans 472 a. Sine Suspicione ib.
Suspicionem afferre 168 c. In Suspicionem venio 242 c. 472 a.
Suspiciosè 472 a.
Suspiciosus ib.
Suspicor 109 c. 183 c. 125 b. 368 b. 444 c. 460 a. 472 a. 473 a. 660 b. vicissim 472 a.
Suspiria duco 612 c.
Suspiriosus 85 b.
Suspirium ib. 612 b. cum imploratione divini auxilii 550 b.
Suspiro 428 c. 612 b. ob 613 a. summissè 428 c. vehementer 612 c.
Sustentaculum 207 b. 493 a. 615 b. 721 b.
ad Sustentandam vitam nihil non machinans 420 c.
Sustentans vitam 665 c. urbem 548 a.
Sustentatio. § Innixus 615 b. quà impetus alicujus sustinetur 413 a.
Sustento. § Fulcio 615 a.
Sustinens audacter et fortiter irruentem hostem 413 b.
Sustinere cœlum et terram 222 c. culpam belli 35 b. impetum 154 b. impetum hostium 223 a. impressionem hostium 224 a. irruentem 412 b. laborem 223 a. pœnam 225 c. et sufferre qui potest 413 a.
Sustineri cujus impetus nequit 281 c.
Sustineo. § Fulcio, suffulcio 105 b. 207 b. 221 b. 222 c. 608 c. § Non cedo irruenti 154 b. 155 b. 284 c. 413 a. § Perfero, subeo, suffero, tolero 222 c. 223 a. 284 b. 413 a. 493 a. 608 c. 632 b. 659 c. 693 b. 696 a. culpam 225 c. cum alio 694 a. simul 333 c. § Faveo et tueor 222 c. § Audeo 154 b. 632 a. § Possum 155 b. non 346 a.
Sustineor ab aliquo 493 a.
Sustinuit. § Ausus est 272 b. Qui Sustinuit. § Qui ausus est 632 a.
Sustollo 13 a. 32 b. 222 c. 223 a. 274 c. 602 c. 650 b. 693 b. in tergum 222 a.
Sustollor 13 b. 693 b.
Sustuleris ubi te mente et cogitatione supra humana 558 c.
Sustulerunt manus 222 c.
Sustulisse animum 451 a.
Susurrans fama 261 b. omnia ib.
Susurratio 741 c.
Susurrator 740 c. 741 c.
Susurro (v.) 263 a. 671 a. 740 c. 741 c. leniter 741 c. unà ib.
Susurro (n.) 429 a. 740 c.
Susurrum edo 562 b.
Susurrus 261 b. 263 a. 671 a. 741 c.
Sutile opus 728 a.
Sutilis 570 a. 728 a. non 570 a.
Sutor ib. 598 b. malorum 570 a.
Sutoria ars 645 a.
Sutoriam artem exerceo vel facito 598 b. 645 a.
Sutrina 598 b.
Sutrix 246 c.
Sutura 570 a. in capite 88 a.
Suturà carens 570 a.
Suturam elegantem habens ib.
Suturarum commissuræ 114 a.
Sutus 570 a. 728 a. filo 570 b. multipliciter ib. non 570 a.
Suum cuique tribuere 245 a.
Suum grex 114 c. 692 b. immolatio 625 c. interfector 692 b. interfectrix ib. pastor ib. pastura ib. volutabra 625 b.
Suus 176 c. 269 c. 484 b.
SYBARITARUM mensæ 623 b.
Sibyllini libri 136 a.
Sycamini speciem gerens 623 b.
Sycaminum ib.
Sycomori fructus 426 c.
Sycomorus ib.
Sycophanta 623 b. 684 a. 686 a.
Sycophantæ 686 a.
Sycophantam ago ib. Ad Sycophantam pertinens ib.
Sycophantarum more ib.
Sycophantia ib.
Sycophantiosa accusatio ib. accusatrix ib.
Sycophantiosè deferor ib. non delator ib. insectari ib.
Sycophantor ib.
Syllaba 368 b. unà constans ib.
Syllabas connecto ib. quatuor habens ib.
Syllabis duabus constans ib. tribus constans ib.
Syllogismo non utendo 378 c.
Syllogismorum more ib.
Syllogismum syllogismo oppono ib.
Syllogismus ib. 724 b. cornutus 309 c.
Syllogisticus 378 c.
Sylva 173 b. 679 b. Hercynia 173 b.
Sylvæ custos 490 c. densitas 634 a.
Sylvarum insano amore captus 396 b.
Sylvaticus 679 b.
Sylvescens ib.
Sylvesco 389 c. 390 a. 396 b. 725 c. sarmentis 322 a.
Sylvestre apium 584 c. reddo 11 a.
Sylvestria mala 417 c.
Sylvestris 389 c. 679 b. apis 410 c. caper 29 b. Musa 389 c.
Sylvis carens 679 b. comans 334 b. In Sylvis cubile habens 329 b. degens 679 b. pascens 692 c.
Sylvosi loci 679 b.
Sylvosus 173 b. 679 b. locus 146 c. non 679 b.
Symbola 201 c. parva ib. Sine Symbolà cœnare 101 b.
Symbolam confero 201 c. confero vicissim ib. Qui Symbolas non confert 101 b.
Symbolicè innuens et figurans 674 a.
ex Symbolis quod fit convivium 15 c.
Symbolum 101 b. Apostolicum ib.
Symmetriæ carentia 415 c.
Synagoga 15 c.
Synagogà motus ib.
Synagogæ princeps ib.
Synalœphe 44 c.
Syncope. § Figura grammat. 337 c.
Syncope corripior ib.
Syncopen inducens ib.
Syndicus 165 b.
Synecdoche 155 b.
Synedrium 180 b.
Syngrapha 136 a. 138 a.
Syngraphà cavere 138 a. Contra Syngraphæ conventa facio ib.
Synonymia 607 b.
Syre loquor aut ago 624 b.
Syrma ib.
Syrtes ib.

T.

TABANUS 459 b.
Tabe consumo 700 c. consumor ib. laborans ib. laboro ib.
Tabefaciens 468 c. membra 469 a.
Tabefacio 230 b. 326 a. 399 c. 648 c. 649 a.
Tabefactio 399 c. 648 c. 649 a.
Tabefactum os 626 c.
Tabefactus 648 c. est præ curis 591 b.
Tabefieri fame ib.
Tabello 326 a. 399 c. 591 b.
Tabella 136 a. 526 a. 581 a. 629 b. lata 532 a. parva 563 c. pictoria 150 c. scriptoria 526 a. 563 c.
Tabellæ 107 b. judiciorum 150 c. § Indices librorum 526 a.
Tabellarii 696 a.
Tabellarius 333 b. 611 a. 696 b.
Tabellas ferens ib.
Tabellio 611 a. 696 c.
Tabellula 150 c. 629 b.
Tabellulæ 150 c.
Tabem inducens membris 411 a. minantia vulnera 626 c.
Taberna diversoria 156 a. vinaria 567 b.
Tabernacula conficio 544 c.
Tabernaculo careus 595 b. in eodem colloco ib. in eodem habitans 595 b. in eodem habito ibid.
Tabernaculorum collocatio ib. compactio 543 a. fabricatio 544 c. fabricator ib.
Tabernaculum 323 a. 455 b. 595 b. 596 b. habeo juxtà 595 c. habito 595 b. integens ib. parvum ib. pono 523 a. 595 b. præbeo ib. rotundum habens ib. semotum habens ab aliis ib.
Tabernæ ollarum 737 a.
Tabes 43 b. 399 c. 537 b. 648 c. 700 b. plantarum 90 b.
Tabesco 399 c. 422 c. 572 a. 618 b. 700 b.
Tabidus 591 b. 700 b.
Tabifica natura ib.
Tablinum 561 c. 654 a. 711 c.
Tabula 273 b. 526 a. 580 c. calculatoria 1 b. lata 532 b. 584 c. cui maleficos alligabant 580 c. picta 136 a. scriptoria 526 a.
Tabulæ erectæ servatorem affuerunt 273 b. similis 581 a.
Tabulæ actorum 137 a. decalogi 532 b. decem 150 c. lapideæ 563 c. in quibus leges aut alia inscribebantur 580 c. ex naufragio 18 c. novæ 337 a. publicæ 136 a.
Tabularium 80 b. 654 a.
Tabularius 139 a.
Tabularum coagmentatores 523 a. custodes 712 a. decem leges 150 c. duodecim leges ib. in modum 526 a.
Tabulas vendens 567 c. In Tabulas refero 136 c.
Tabulata conficientes 523 a. decem habens 609 a. duo habens ib. Spatium quod est inter Tabulata navis 584 c.
Tabulatio 526 a.
Tabulatum 273 b. 303 b. 526 a. 707 b. navis superius 617 c.
Tabulatus 581 a. 688 a. bene 581 a.
Tabulis bonis instructus 584 c. stratus 581 a. tego ib.
Tabulo ib.
Tace 247 c. 617 a. 690 a.
Tacendi impotens 587 b. impotentia ib.
Tacendus sermo 296 a.
Tacens 352 b. non 587 b.
Taceo 92 c. 247 c. 345 b. 352 b. 587 b. 589 b.
Taceor 351 c. 587 b.
Tacere facio 587 b. 616 c. jubeor 587 b.
Tacitè 87 b. 111 a. 587 b. 589 b. 718 b. hortor 307 b.
Taciti ibant 718 b.
Tacitos quietósque epulari ib.
Taciturnitas 429 a. 573 c. 587 b. 589 b. 717 c.
Taciturnus 92 c. 429 a. 587 b. 589 b.
Tacitus 90 c. 111 a. 247 c. 573 c. 587 b. 742 a. repente 211 b.
Tactu facilis 258 c.
Tactu decenti 71 a. explore vel tento 402 a. 405 b. Citra Tactum 740 a. Sub Tactum cadens 70 c. 740 a.
Tactus 740 a. fulmine 101 c. non 740 a.
Tactus, ûs 70 c. 258 b. 740 a.
Tæda 143 c.
Tæda abundans ib.
Tædaceus ib.
Tædæ similis ib.
Tædam fero 696 b. gestans ib. non habens 144 a. tenens 226 b. In Tædam converto et convertor 143 c. mutatio ib.
Tædas conficiens 203 c. conficio ibid.
Tædio affectus 515 b. afficio 326 a. afficior 20 c. 241 c. 326 a.
Tædiositas 706 a.
Tædiosus ib.
Tædium 241 c. 725 a. capio 492 b. militandi 579 b.
Tænia 616 c.
Tæniâ duplice vinctum 425 c. redimio et corona 637 a.
Talare 504 a.
Talem exhibui me ergà vos 695 b.
Talenta centum 631 c. decem, duo ponderans, multa habens, quinquaginta, quinque æquans, tria ibid.
Talentorum centum ib. quinquaginta 632 a.
Talentum 631 c. æquans ib.
Taleola 302 b.
Tales sunt ut non mutentur 459 a.
Tali lusorii 85 a.
Tali modo 459 b.
Talis ib. 664 c. Non Talis ut efficiat 459 a.
Talis carens 85 a. ludo ib.
Taliter 459 b.
Talus implicitos habens 85 a.
Talpa 590 a. 602 c.
Talus 85 a. 361 a.
Tam 486 a.
Tamdiu, quamdiu 747 b.
Tamen 47 b. 196 a. 418 a. 465 a. Et Tamen 47 c. Nec Tamen 418 a. Non Tamen 487 b. Sed Tamen 47 c.
Tametsi 246 a. 289 b. 465 a. 517 a.
Tandem 72 a. 253 c. 416 c. 488 c. 517 c. 640 c. 641 a. 646 a. 736 a. aliquando 493 c. Cur Tandem? 136 a. Quale Tandem? ib. Qui Tandem? ib. Quid Tandem vides? ib. Quo Tandem modo? ib. Sero Tandem 493 c. Utrum Tandem 48 a. 72 a.
Tandiu et quamdiu 199 a.
Tangendi facultate præditus 70 c.
non Tangendus 71 a. 740 a.
Tangere 90 b. manu 71 a. quem licet 740 a.
Tangi qui potest 70 c. qui facilè potest 71 a. qui nequit 740 a. pudore 26 a.
Tango 70 c. 71 a. 258 b. 273 a. 401 c. 402 a. 735 c. 739 a. 740 a. animum alicujus meis dictis 71 a. intus vel intrò 402 a. leviter 71 a. 739 a. non 740 a. obiter et in transcursu 71 a. perperam ib. § Tactu exploro, palpo 402 a. § Taxo 258 b.
Tangor ib.
Tanquam 86 a. 196 a. 459 a. 485 a. 568 c. 746 b. 746 c. Si diceremus ib. unum et idem censeo 89 c.
Tanta 486 a. valuera facerent 243 c.
Tantæ ætatis ib. magnitudinis 486 a.
Tantidem æstimandum 638 b.
ne Tantillum quidem 96 c. 386 b.
Tantillus 674 a.
Tantisper dum 416 b. 747 a.
altero Tanto mulctari 157 b.
Tantò 486 a. 498 a. plures 486 a.
Tantulum abfuit quin 498 a. Ne Tantulum quidem conantur 79
Tantum 486 a. abest 459 a. 48
a. 568 c. abest ut 581 a. 595
Tantùm. § Tanto 486 a. § Solùm. 486 b. non ib. 488 c. Non Tantum non 487 b.
Tantummodo 426 b. 458 c.
Tantundem 511 c. abesse 278 a.
Tantuplus 486 a.
Tantus 243 c. 486 a.
Tapet 633 a. villosus utraque parte vel utrinque 302 c. 633 a. non villosus ib.
Tapetes purpurei 705 a. spissi ex lanâ crassâ compacti 525 c.
Tarda concoctio 517 a. mente præditus 445 a.
Tardare. § Cunctari 193 c.
Tardè 115 c. 446 c. 630 c. coquo 517 a. florens 64 c. incedens 582 a. navigo 536 b. patiens 654 b. pertransiens 509 a. progredior ib. sero 604 c. qui scribitur ib.
Tardi ingenii 299 c.
Tardigradus 531 b. 591 c.
Tardiloquus 134 a.
Tardipes 531 b.
Tardis cruribus incedens 591 c.
Tardissimè 115 c. 425 c. 630 c.
Tardissimus 212 c.

Tarditas 55 a. 115 c. 307 a. 446 c. 493 c. 630 c. § Indocilitas 398 c. ingenii 443 a.
Tardiùs 115 c. 630 c. 601 b. accedere qui solet ib. venio ib.
Tardo. § Retundo impetum 55 a. § Cunctor, moror, tardus sum 115 c. 159 c. 214 c. 493 c. 618 b. 681 b. 736 a.
Tardo ingenio præditus 299 c. 443 a.
Tardus 115 c. 306 c. 432 b. 446 c. 595 c. 630 c. 736 a. ad parendum 306 b. in incessu 140 b. sum 446 c. 493 c. § Hebes, indocilis, stupidus 164 b. 115 c. 278 c. 398 c. 503 b.
Tartareo frigore tremo 634 a.
Tartarum incolens ib. In Tartarum dejicio ib. Sub Tartarum detrusus ib.
Tartarus 26 a. 633 c.
Tauri caput habens 300 b. formam habens 427 a. interfector 355 c. in modum 635 c. in modum efferari ib. pedes habens 552 b.
Taurinæ pellis 635 c.
Taurinas iras concipio ib.
Taurinus ib.
Taurio ib.
Tauro carens ib. similis 685 c. A Tauro adhuc intacta juvenca 635 c.
Taurorum interfector 692 b. venator 683 b.
Tauros occido 353 c.
Taurum facio 635 c.
Taurus ib. divinus ib. fio ib. parvus ib.
Taxare aliquid in aliquo 658 b. obiter 22 b.
quem Taxassent ingenti pretio 634 a.
Taxatio ib.
quod Taxatur in aliquo 658 b.
Taxilli 85 a.
Taxillis ludens 102 c. ludere ib. ludo 85 a.
Taxillorum lusus ib.
Taxillus ib.
Taxo. § Incesso, noto, reprehendo 22 b. 70 c. 71 a. 258 b. 569 c. 615 b. 658 b.
Taxus 264 b. 599 b.
TE 623 a. ipsum 89 c.
Techna 206 a. 496 b. 648 a.
Technarum excogitator 570 a.
Technas adhibens suo sermoni 377 a. varias callens 420 c.
Tecta 608 c. 639 b. decem habens 609 a. multa habens ib. navis 707 b. quatuor habens 209 b. tria habens 609 a.
Tectæ estis bene 209 b.
Tectum habentes animum toto corpore 295 c.
Tecte 685 b.
Tecti prominentia 100 c. 609 a.
Tectis conficiendis idonea materies 209 b. multis clausos 609 a.
Tecto carens 209 b. destitutus 609 a. duplici instructus 209 b. instructus naturâ suâ 609 a. Sub Tecto qui est 209 b. 609 a. sub eodem qui est 209 b. sub eodem habitantes 609 a.
Tector 336 a.
Tectorio opere inductus ib.
Tectorium opus ib. parietum 44 b.
Tectum 151 a. 170 a. 209 b. 608 c. 609 a. duplex ib. duplex habens ib. ferens 697 c. habens ex se ipso 209 b. habens ex lapidibus ib. impono ib. tertium 609 a. Supra Tectum qui est 209 b. 609 a.
Tectum pectus 473 b.
Tectura 209 b.
Tectus ib. 295 b. 593 c. 608 c. 609 a. altè 209 b. bene 593 c. circumquaque 209 b. non 593 c. 609 a. supernè 593 c. § Homo 451 c.
Tegendi vim habens 593 c.
Tegens à vento et defendens ib. undique hominem clypeus 117 c.
Tegere quo aliquid possumus 608 c.
Teges 706 a. 741 b. In tegete jaceo 570 b.
Tegetes conficiens 543 b. consuo 570 b.
Tegeti incubo 329 b.
Tegeticula 706 a. 741 b.
Tegetis in modum 706 a. 741 b.
qui Tegit 593 c.
Tegmen 100 c. 287 c. 295 b. 593 c. 608 c. 609 a. capitis 228 a. 687 c. capitis muliebre 295 b. parvum ib.
Tegmine gaudens 593 c.
Tego 119 b. 209 b. 295 b. 332 a. 390 b. 432 a. 563 b. 593 c. 608 c. 609 a. subtus ib. velut umbraculo 390 b. § Tueor, protego 608 c.
Tegor 209 b. 295 b. 351 c. 563 b. 593 c. 608 c.
Tegula 308 b.
Tegulæ 295 b.
Tegulas vendo 567 b.
Tegulis tego 308 b.
Tegumentum 295 c. 593 c. 596 c. 608 c. 609 a. bonum habens 593 c.
Tela, æ 279 b. 524 a. 681 c.
Telæ extraho 194 c.
Telæ densatio 601 c.
Telas texo 204 c.
Telephium, herba 713 a.
Teli jactus 42 b. Extra Teli jactum 188 c. Intra Teli jactum 197 b.
Telifer 697 c.
Tellina, piscis 640 a.
Tellus 120 a. alma 234 c.
Telo percussus 106 b. peto 42 b.
Telum 36 a. 106 a. 228 c. emitto 42 b. missile ib.
Temeraria periclitatio 316 c.
Temerariè 251 b. 342 c. periclitando 317 a.
Temerario animo 287 b. ore præditus 617 a.
Temerarium consilium 113 a. facinus 204 b. reddens 287 a.
Temerarius 100 a. 147 c. 182 c. 203 a. 251 b. 287 a. 316 c. 371 a. 470 b. 520 a. 529 a. 625 b. 708 a. 724 c. in loquendo 429 b.
non Temeratus 203 c.
Temere. § Audacter, temerariè 100 b. 724 c. periclitor 316 c. § Inconsulto, inconsideratè 182 c. 313 a. 378 a. 529 a. 593 a. 726 a. ago 629 b. factum 182 c. dictum seu factum 377 c. et nullo proposito fine 405 a. lata lex 629 b. § Abs re, frustra, sine causâ 89 c. 203 b. 231 b. 402 c. non 50 b. § Fortuitò 89 b. et fortuito casu 182 c.
Temeritas 31 a. 89 b. 113 a. 182 c. 205 c. 251 b. 287 b. 377 c. 378 a. 520 a. 529 a. 664 c. 706 c. fortunæ 89 b.
Temeritate juvenili audeo vel ago 438 a.
Temo 114 b. 173 c. 238 b. 578 c. 615 a. in navi 550 c. summus 579 a.
Temones duos, tres, quatuor habens ib.
Temonis clavus 228 c. extremum 579 a.
Temperamentum 308 a. 309 a. proprium 349 a.
Temperans 709 b. admodum ib.
Temperant à cujusvis animalis cæde 6 c.
Temperanter 709 b. acta ib. geri ib. gero me ib.
Temperantia 344 c. 709 b. Ad Temperantiam naturâ comparatus 709 c.
Temperare mihi ab his 344 c. sibi 224 a.
Temperata malè regio 715 b.
Temperatio 308 c. 309 a.
Temperatum bene vinum 308 c. modicè 415 c.
Temperatura 308 c.
Temperatus. § Concretus, mixtus ib. 349 a. bene 309 a. cum ib. malè ib. pariter seu æqualiter ib. per se ib. recens ib. § Moderatus ib. § Continens, modestus 411 a.
Temperies aëris 24 a. bona 309 b. cœli 24 a. 245 a. serenitatis 282 a.
Tempero 308 c. 309 b. 578 a. 632 c. § à, id est, abstineo 691 b.
Tempestas 357 b. 586 a. 723 a. quæ est ante statutam diem 723 b. quæ fit circa solemnem statutamque diem ib. oritur ib. prodigiosa 586 a.
Tempestate conturbo 26 c. jacto 723 a. jactor unà ib. non jactatus ib. vexor ib.
Tempestivam mortem obiit 745 c.
Tempestivè 272 c. 289 c. 290 a. 558 c. 559 b. 745 c. admodum 559 b. ducere uxorem 745 c. facere aliquid ib. profert omnia 746 a.
Tempestivior 559 b.
Tempestivitas 289 c. 290 a. 559 b.
Tempestiviùs 559 b.
Tempestivus 38 b. 289 c. 290 a. 559 b. 745 c. 746 a.
Tempestuosus ventus 676 b.
Templi procurator 543 c. vestibulum 433 c. 643 a.
in Templo qui versatur 547 a.
Templum 18 c. 60 b. 119 c. 270 c. 271 b. 433 b. 585 a. ædifico 543 c.
Tempora 289 c. superiora 68 a. § Media, apud gramm. 413 c. § Capitis partes 306 a. cana habens 350 a.
Temporales musculi ib.
Temporariè 290 a.
Temporarius 244 c. 290 a. 736 a.
Tempore æquali vivo 736 a. alieno 289 c. belli 498 a. brevi durans 736 a. constituto 272 c. eodem 53 b. eodem sum 736 b. exiguo omnino circumscriptus ib. futuro 233 b. hoc 446 a. impar qui non est 736 a. interjecto ib. longo 246 a. 272 b. 736 a. longo durans ib. omni 486 c. orationis 289 c. per 736 a. præterito 557 c. primo juventutis 244 c. suo 272 c. Ab eo Tempore 487 a. hoc Tempore 78 b. Ex Tempore 89 c. 140 b. 232 a. 289 c. 629 c. 673 a. 734 b. agens 629 c. dicendi facultas ib. dicere 283 a. 668 a. facio 629 b. factum opus ib. factus ib. Ex eo Tempore 216 a. 487 a. In Tempore et opportunè collocatum beneficium 289 c. Primo quoque tempore 89 c. 196 a. Quo Tempore 196 c. sine Tempore 736 a.
Tempori. § Maturè 559 b.
Tempori inserviens 464 a. inservire 268 a. serviens 171 a. servire 16 c.
Temporibus retro actis 189 c.
Temporis amans 736 b. brevis qui est 746 a. diuturnitas 736 a. expers ib. extractio 670 a. gyrus 67 b. longitudo 416 c. momento 306 a. pro tempore positio 736 a. progressu 95 a. 233 c. 736 a. progressu longo 215 a. puncto 306 a. punctum seu articulus, quo res aliqua agi debet 38 b.
Temporum dator 163 c. descriptio 139 b. duorum sum 736 a. inclinatio 289 c. supputationes 289 b. trium qui est 736 b.
Tempus 244 c. 289 c. 736 a. 745 c. anni ib. constitutum ib. consumo 670 b. duplex habens 736 a. elapsum 212 c. extraho 195 a. floridum 64 b. impendo 670 a. omne exsuperans 736 b. in omne 160 b. opportunum 289 c. posterum 87 a. præsens 280 c. præterit 56 a. præteritum (apud grammat.) 305 b. præcedens 283 a. subducere et latenter suffurari 493 b. superius 557 a. terere 351 b. terere elegantiâ verborum 493 b. tero 193 c. 296 b. 358 b. 670 a. 671 a. tero in 670 b. tero vanè 403 a. non terens 671 a. quod volvitur firmis jugibusque orbibus 356 b. Ad Tempus 290 a. pertinens 736 a. Ad hoc usque Tempus 232 a. Ad longum Tempus 160 b. In quo Tempus tritum non est 671 a. Post Tempus 493 c. Usque ad hoc Tempus 446 a. Ut Tempus declarat 736 a. § Pars capitis 350 a.
Temulentè 458 c.
Temulenter infero me 362 b.
Temulentia 406 a. protervâ convitior et obvios pulso 362 b. Ex Temulentiâ petulans 458 a.
Temulentus 342 a. 406 a. 458 c. 704 b. contumeliam vel injuriam infero alicui 458 c.
Tenacissimum vinculum 344 a.
Tenacitas glutinosa 133 a. § Parcitas 41 a. 133 a.
Tenaciter 133 a. 225 b. 613 b. hærens 224 a.
Tenax 133 a. 224 b. 275 a. 330 c. 344 a. propositi 131 c. propositum ib. § Parcus 52 c. 133 a. 275 a. sum 133 a.
Tendebant contra Tegeatas 223 c. in Lacedæmonios ib.
Tendendo ad scopum 618 b.
Tendens 637 b. ad scopum 618 b. in altum 638 c. in anteriora ib. in aversum 637 a. in contrarium 637 a. in rectum 638 c. in 690 a. insidias 180 a. supra 638 b. sursum 637 a.
Tendentes adversos Iones 737 b.
Tendere adversus aliquem 65 c. ad unum finem 438 b. insidias 180 a.
Tendicula 10 b. 118 a. 618 b.
Tendiculis irretio 522 b.
Tendo. § Extendo, intendo 477 c. 636 b. 637 a. ad scopum, id est, collimo 618 a. in acutum 638 c. in contrarium partem 637 a. subtus 638 b. supra modum ib. vicissim 637 a. § Contendo, proficiscor 636 b. aliquò 99 b. contrà 93 c. ad eundem finem 641 c. § Feror, porrigor 571 a. 636 b. 638 a. § Attineo, pertineo, specto 221 c. 638 b.
Tendo (n.) 438 b. 636 c.
Tendor 636 c. 637 a. sub 638 b.
Tenebræ 24 a. 91 c. 134 c. 168 b. 237 c. 390 b. 446 a. 483 a. 597 c. 740 c. infernæ seu infernales 24 a. 598 a. mortis 446 a. offunduntur mihi 598 a. § Metaph. ib.
Tenebrarum offusio ib.
Tenebras induco ib. offundo 237 c. 596 c. 598 a. quæro 716 a. submoveo 598 a. Per Tenebras 183 a.
Tenebricosa nox 461 c. vertigo 166 b.
Tenebricosus 26 a. 56 c. 158 c. 181 c. 379 c. 473 b. 596 c. 597 c. 598 a. 688 c.
Tenebrio 598 a.
Tenebris involvi et obrui ib. E Tenebris 207 a. In Tenebris consilia captans 416 c.
Tenebrosa 483 a. nox 418 c.
Tenebrosum reddo 237 c.
Tenebrosus 24 b. 25 c. 134 c. 158 c. 168 b. 181 c. 207 a. 237 c. 526 b. 390 b. 483 a. 597 c. 598 a. 691 a. 739 b. 740 c. undique 526 b.
Tenellus ramulus 427 b.
Tenens clavum 226 c. scutum 222 a.
Teneo 221 b. 222 b. 223 b. 366 c. 692 c. ante 223 b. ante me 225 a. in custodiâ 186 a. faucem 226 c. habenas ib. juxta 224 b. memoriâ 344 b. primas 225 a. silentium 589 b. subtus 226 a. super aut supra 225 c. suspensum 631 c. 638 a. § Occupo 224 a. § Calleo, scio 277 c. ad unguem ib.
Teneor 221 c. 222 b. 223 b. 225 b. ærumnâ 221 c. amore 402 a. desiderio voluptatum ib. jurejurando 479 a. mœroribus 221 c. studio 222 b. vinctus 223 b. § Obligatus sum 224 a.
Tener 53 b. 69 a. 85 c. 257 a. 258 b. 381 b. 397 c. 427 b. 488 a. 501 b. 569 a. 639 b. 648 c. 677 c. 708 b. 729 c.
Tenera 320 c.
Tenera sapiens seu cogitans 708 b.
Teneræ herbæ 639 b. plantæ 440 b.
Teneram cutem habens 736 a.
Tenere arcum manu 221 b. caput supra cubitum 222 b. gubernaculum 226 c. medium 642 c. memoriâ 424 a. 692 c. memoriam alicujus 222 b. portum 225 a. primas 557 c. remos 344 c. urbem 221 c.
Teneri crimine illatæ injuriæ 223 b. crimine piaculari 9 b. desiderio 225 b. 265 b. metu 225 b. morbo ib. religione 142 b. 224 c.
Tenerior 639 b. agno ib.
Tenĕris medius 221 c.
à Teneris annis 437 b. unguiculis 468 a.
Teneritudo 69 a. 488 b. Ob Teneritudinem crepitum seu sonum nullum edens 587 b.
Teneros malleolos pedum habens 629 a. pedes habens 551 c.
Tenerrimus 69 a.
Tenerum corpus habens 736 a. reddo 69 a.
Tenesmo laborans 636 c. similis ib.
Tenesmus ib.
Tenet me aliquid quo minus exercitum mittam 222 b.
Tenetur impietatis 46 a. Qui Tenetur, seu captus tenetur 224 a.
Tenor caudæ 610 c. continuus 638 b. firmus ib. unus idemque ib.
Tenore æquali ib. certo procedens 635 c. continuo 246 a. eodem 638 c. qui fit 636 c. uno qui profertur 638 c.
Tenorem eundem servans ib. servo 635 b. non servo ib.
Tenores. § Accentus 636 b.
Tensus suprà 638 b. sum super vel suprà ib.
Tentamentum 507 b.
Tentandi peritus ib.
Tentare. § Probare 230 a. prudentiam Ulyssis 214 c.
Tentatio 507 b.
Tentigine laboro 623 a.
Tentigo 571 a. 623 a. 636 c.
Tentio 636 b. retium 285 a.
Tento. § Attento, experior, periculum facio 507 b. 649 c. iterum 507 c. mutatâ arte 508 a. Exploro 507 b. tacite 402 a. § Sollicito, expugnare conor 507 b. 508 a. de stupro 507 b.
Tentor 507 b.
Tentoria 639 b. colloco paribus spatiis 99 a. conficiens 541 c. consuens 570 b. dissolvo 595 b. figere ib. pono ib.
Tentoriis pelles 167 b.
in Tentoriis habitans 595 b.
Tentorio carens ib.
Tentoriolum ib.
Tentoriorum collocatio ib. fixio 525 a. positus 99 a.
Tentorium 87 c. 218 a. 595 b. 596 b. defigo 596 b. figo ib. figo juxtà ib. figo unà ib. moveo ib. præbeo ib. orbiculari rotunditate præditum 489 b. remotum habeo 595 b. semotum habens ab aliis ib.

Tentus 636 c. æqualiter 638 c. in aversum ib. nimium ib. sub ib. in summo ib. valde ib.
Tenue 639 b. dicendi genus 286 c. 449 b. linteum 387 b.
Tenuem corticem habens 704 c. mensam apponens 661 b. naturam habens 715 a. reddo 382 a. 543 c. 591 a. spem concipere de futuris 195 c. succum habens 736 c.
Tenues nates habens 568 c. pedes habens 551 c.
Tenui capillo præditus 262 c. licio textus 425 c. testâ constans 486 c. victui assuetus 161 a. Cum Tenui literâ vel spiritu 741 c.
Tenuia crura habens 591 c. folia habens 712 c. labra habens 723 a.
Tenuibus partibus constans 407 c.
Tenuis. § Exilis, gracilis, rarus, subtilis 57 b. 72 b. 166 b. 286 c. 379 c. 382 a. 391 b. 407 c. 563 b. 573 a. 625 b. 679 b. 741 c. et angustus 72 b. ex ariditate 591 b. membranæ in modum 679 b. instar pili 262 c. spiritus 146 c. supra modum 382 a. § Exiguus, parvus, vilis ib. 387 c. 391 b. 407 c. 461 a. 642 b. diæta 511 a. et frugalis mensa 69 b. oratio 376 a. victus 161 a. 234 c. § Pauper 322 b.
Tenuissimus spiritus 86 c.
Tenuitas 382 a. 387 c. 391 b. 407 c. opum 586 c. partium 407 c. victûs 161 a.
Tenuiter 89 b. 387 c. 391 b. 509 c. 642 b. fucus 573 a. et frugaliter educatus 112 a. vivens 326 a. vivere 133 a. vivo 234 b.
Tenuo 382 a.
Tenus 416 a. Verbis Tenus ib.
Tepefacio 268 b. 729 b.
Tepefactio ib.
Tepefio 268 b. 729 b.
Tepeo 44 a.
Tepiditas 729 b.
Tepidus 44 a. 217 a. 729 b.
Tepor 217 a. 250 b. 729 b. qui est in locis apricis 44 a.
Ter 199 a. 662 a. amatus 702 c. beandus 396 c. beatus ib. calamitosus 455 b. desideratus 541 b. elaboratus 516 a. expetitus precibus 387 c. extensus 639 b. florens 250 a. infelix 142 c. 285 c. 550 b. intempestivus 746 a. mille 728 c. pistus 336 c. sagittis jaculor 662 a. virens 250 a.
Terebat vias 670 a. vitæ bonam partem suburbanis ib.
Terebella 103 c. 645 b.
Terebellam ib.
Terebinthinæ resinæ similis sum ibid.
Terebinthinus ib.
Terebinthus ib.
Terebra 671 c.
Terebrando egero ib.
Terebratio ib.
Terebratu difficilis ib.
Terebratus circumquaque 656 c.
Terebro 645 b. 656 c. 671 b. intrò 671 c.
Terebror ib.
Terebrum 645 b.
à Teredine infestor 605 c.
Teredinum injuriæ non obnoxius ib.
Teredo ibid.
Terens 312 b. atramentum 669 c. paleam 670 c. multum temporis. ib. Non Terens tempus 671 c.
Terere ætatem 669 c. tempus 551 b. viam 669 c.
Teres 356 c. 645 c. 668 b. sona 619 b. 621 c.
Tereti corpore præditus 619 c.
Terga do 447 a. vertere ib. verto 163 a. 323 a. 612 a.
Tergemini 162 a.
Tergiversando 98 a.
Tergiversatio fraudulenta 619 b.
Tergiversatione omni sublatâ 38 b. uti 619 b. sine tergiversatione 174 c. agens aliquid 689 c.
Tergiversationum fugæ et strophæ 174 c.
Tergiversor cunctando 689 c.
Tergo 739 c. spongiâ 607 a.
Tergo alicujus insideo 180 a. A Tergo 469 c. calvus 686 c. custodio agmen 712 a. qui est 447 a. 469 b. irruo 694 c. relinquo 447 a. sequi 488 c. qui tutatur agmen 712 a.
Tergor 739 b.
Tergore agili præditus 447 a. gravi onustus ib.
Tergum 446 c. habens æreum 447 a. breve ib. excelsum ib. oppositum ib. rufum ib. variegatum ib. varium ib.
Teri qui nequit 670 c. Qui Terit pharmaca 671 a. Qui Teritur crudus ib.
Termes 602 c.
Terminalis 481 a. 646 a. columna 481 c.
Terminare librum ib.
Terminatio 383 c.
Terminatu difficilis 482 c.
Terminatur in unum 383 c.
Terminatus ib. non 481 c.
Termini. § Fines, limites 41 b. 383 c. 481 a. 615 a. constituti 653 b. Salaminium 383 c.
Terminis circumscribo 481 a. circumscriptus ib. descriptum et ab aliis separatum ib. minoribus finior 489 a. minoribus finire 481 c. qui præest 646 a.
A Terminus qui abest 481 a.
Termino. § Finio ib. 517 c. 641 b. 646 a. § Limitibus distinguo 481 a.
Terminor. § Finior 383 c. 481 a. 517 c. § Limitibus discernor 481 b.
Terminorum designatio 653 b.
Terminos constituere 481 a. statuens 653 c. Extra Terminos qui est 481 c. Intra Terminos qui est ib. saltationis manens 480 c.
Terminus ib. 481 a. 517 b. 646 c. medius 413 c. medius inter duas regiones 481 a. § Metaph. 480 c.
Termites 575 a.
Terna folia habens 713 a.
Ternarii numeri ratio 662 a.
Ternarius numerus ib.
Terni 662 b.
Ternio ib.
Ternis metris constans 416 a.
Ternos oculos habens 474 c.
Ternus 662 a.
Tero 51 b. 380 a. 609 a. 639 b. 671 a. circumcirca 670 b. leviter 740 a. minutissimè 670 c. simul 380 b. tempus 195 c. 269 b. 358 b. 670 a. 671 a. unà 380 b. § Manibus verso 501 c.
Teror 51 b. 609 a. 671 c.
Térque quatérque beatus 461 a.
Terra 76 c. 120 a. 176 a. 201 b. 246 c. 307 c. 449 b. 504 a. 656 b. 725 a. 727 c. 728 b. arenosa 743 c. Cimolia 674 c. culta 202 c. 204 a. 206 c. figlina 606 b. 674 c. inculta 229 a. Lemnia 628 b. sigillaris 585 c.
Terrâ 505 a. 721 a. aggestâ extruo vel munio 727 c. aggestâ obruo ib. iter facio 508 c. ortus 124 a. vescens 683 a. A Terrâ 120 b. remotus ib. E Terrâ ib. flatus 531 c. Ex Terrâ ipsâ ortus 728 c. In Terrâ 721 a. 725 c. defossus 590 c. qui est 120 b. nutritus 665 c. super terrâ vivens 728 c.
Terræ concussor 120 b. custodes 490 b. descriptio 138 c. filius 495 b. partitio seu divisio 143 b. portio 408 a. quassator 188 a. 728 c.
Terræ æqualis 120 b. propinqua 505 b.
Terræ motibus obnoxius 585 c.
Terræ motus ib. fuit ib.
Terram album habens 120 c. ambiens suo circuitu ib. antiquam habens 728 c. calcans 609 b. colere 202 c. 234 b. colo 206 b. 515 c. concutiens 728 c. continens 226 b. describo 138 c. dimetior 416 a. distribuens 456 a. metiens 416 a. mollem habens 120 c. pinguem habens ib. pulsans pedibus in choreâ 674 c. scindens 644 b. scindo ib. Ad Terram 201 b. 721 a. affligo 488 a. Circum Terram qui est, vel hærens 120 c. In Terram 201 b. 488 a. 505 a. 721 a. 725 c. cadens 528 c. dejectus 577 a. delapsus 528 c. expositus exercitus 180 a. procidens 529 a. vergendo 571 b. vergens ib. verto 120 b. super terram qui est ib. supra terram qui est 120 b.
Terrarum alibi 215 c. Quò Terrarum 484 c. Ubicunque Terrarum ib. Ubi Terrarum esset ib.
Terrebat nos metus ille 480 b.
Terrefacio 147 c. 149 b. 561 a. 690 c. antè 691 a. nonnihil 653 b.
Terrefactus 282 a.
Terrefio 20 a. 561 a.
Terrena 303 b. sapiens 605 b.
Terrenis rebus addicti homines 303 b.
Terrens somniis et visis 691 a.
Terrenus 120 b. 727 c. 728 c.
Terreo 86 c. 147 c. 426 c. 583 c. 690 c. 713 c. horribili specie 473 a.
Terreor 20 a. 62 b. 86 c. 147 b.
Terrestre animal 25 c.
Terrestri prælio 505 a. pugnâ certo 404 c.
Terrestris 108 a. 120 b. 488 a. 609 b. 725 c. 728 c. pugna 404 c.
Terreus 120 b. 727 c.
Terribilem in modum 537 b.
Terribili vultu sum 474 b.
Terribilia 473 c.
Terribilis 86 c. 109 c. 135 b. 147 b. 149 b. 207 a. 360 c. 413 b. 537 b. 538 a. 622 b. 625 c. 633 c. aspectu 149 b. 413 b. 473 c. 625 b.
Terribiliter 149 c. 413 b. 537 b. intuens glaucis oculis 132 a.
Terricula 426 c.
Terriculamentorum expers 147 c.
Terriculamentum 147 b. 690 c. 691 a.
Terriculum 147 b. 426 c.
Terrifico 147 b.
Terrificum reddo 622 a.
Terrificus 86 c. 147 b. 473 c.
Terrigena 495 b.
Territo 147 c. 426 c.
Territus 149 b. conspectu patris 86 c. fugio 669 a. somnio 538 a.
Terror 147 b. 633 b. 690 c. Panicus 497 b. Cum Terrore 537 b.
Terrorem incutiens equis 691 a. incutiens illis 583 c. incutio 690 c. Citra terrorem 635 c.
Terrori eras civitati ib. qui est 690 c.
Tersum reddo 683 b.
Tersus 739 b.
Tertia contignatio 609 a. dies mensis 418 c. lux 662 a. palmæ 662 b. pars 408 a. 662 a. pars civium, medimni, tribûs 662 a. portio 408 b. vice 662 b.
Tertiæ partes ib.
Tertiana febris ib. febre laboro ib.
Tertianarum febrium more ib.
ad Tertias decoquo 662 b. redigo ibid.
Tertio die resurgit Christus 245 b. loco 662 a. mense maturescens 418 b. quoque die 662 a. quoque mense 418 b.
Tertiò 418 a. facio ib. pario 126 b.
Tertium tectum 609 a.
Tertius 662 a. dies ib. sum ib.
Tesqua 371 b.
Tessella pavimenti 1 b.
Tessera. § Talus 302 b. 355 a. § Signum 101 a. 586 a. 652 c. excubitorum 652 c.
Tesseram jacere 355 a. § Dare 177 c.
Tesserarum lusus 355 b.
Tesseris ludens 597 a. ludo 355 b. 597 a.
Testa 308 b. 486 b. 737 a. parva 486 b. testudinis 725 b.
Testâ asperâ tectus 486 c. durâ opertus ib. gravi onustus 447 a. lævi intectus 486 c. molli intectus ib. tenui constans 486 c. In Testâ condo 737 a.
Testaceus 486 b. 728 c.
Testæ 737 a. leves 486 c.
in Testam mutor ib. verto ib.
Testamentarius 205 b.
Testamenti adulteratio ib. adulteratur ib. exequutor 409 c.
Testamentum 136 a. 150 c. 651 a. 675 a. posterius 651 a. supponere 205 c.
Testas conficiens 486 b.
Testatio 651 a
Testatur 163 c.
Testatum facio 400 c.
Testem cito ib. laudare 71 a. laudo 14 b. proferre 400 c. te herum voco ib.
Testes adducere ib. adhibere ib. citare 401 a. constituere 400 c. injuriæ invoco 401 a. producere 100 b. subornavit falsos 594 c.
Testes. § Testiculi 161 c. excido 644 c.
Testibus adhibitis 400 c. carens 401 a. comprobor ib. interpositis reclamo ib.
Testiculi 354 c. cui evulsi vel evulsi sunt 602 c. cui contusi vel elisi sunt 258 c.
Testiculorum sacculus cui semper est laxus 127 b.
Testiculos canis referens 483 c. excindo 643 a. habens 483 c. magnos habens ib.
Testiculum unum habens ib.
Testiculus ib. 604 a.
Testificantis schedula 136 a.
Testificari contra sensum 401 a.
Testificationes ib.
Testificor 284 a. 400 c. 401 a. falsum 401 a. palam ib. simul ib.
Testimonii dicendi desertio ib. dictio ib. falsi convicti ib.
Testimoniis convincor ib.
Testimonio comprobata ib. confirmor ib. falso oppugnor vel opprimor ib. legis comprobata ib. meo comprobo ib. meo confirmo ib. meo premo te ib. meo prodo et effero ib. nullo probatus ib. suo ornare aliquem ib. Sine testimonio ib.
Testimonium 400 c. 401 a. 640 a. absentis 401 a. contrarium fero 401 b. denuntiatur mihi 293 c. denuntio 292 c. 293 c. quod dicit quis de se ipso 261 c. dicitur in me 401 b. dico ib. dico contra vel in ib. falsum ib. falsum dico ib. falsum dico in ib. hoc laudis impertio vobis ib. perhibeo 400 c. 401 b. perhibeo unà 401 b. perhibetur mihi ib. proferre 224 b. In testimonium voco 400 c.
Testis 286 a. 292 c. 400 c. 689 c. falsus 401 b. oculatus 472 c. sibi ipse 401 a. sum 400 c. super aliquâ re 401 a. vocationis in jus 293 a. § Testiculus 483 c.
Testium nomina do 137 c.
Testium amputatio 644 c. intima tunica 162 a. vinculum 504 a.
Testor. § Contestor 8 c. 401 a. 400 c. absens 401 a. acclamatione vel signo 585 c. ante 402 b. contra aliquem 689 b. contrarium 401 a. de memet ipso ib. falsum ib. unà ib. § Testamento mando 651 a.
in Testa coctus 322 c.
Testuaceus 277 a.
Testudinarius 725 b.
Testudine factâ 84 b. factâ pugno ibid.
Testudinis tegmentum 725 b. testa ibid.
Testudinum venator 683 b.
Testudo. § Animal tardigradum 457 b. 725 b. aquatica 678 c. § Machinamentum bellicum 725 b. § Quum confertis clypeis pugna initur 84 c. § Fornix 70 c. 296 a. § Instrumentum musicum 725 b.
Testulis damno 486 b.
Testum sive Testus 276 c.
Tetendit lora retro 637 c.
Tetigisti animum vehementer objurgatione tuâ 273 b. Qui non tetigit 740 a.
Tetragrammaton 138 b.
Tetrarcha 81 c. sum ib.
Tetrarchia ib.
Tetrico vultu 406 b. 474 c. 622 b. vultu sum 474 c. 598 a.
Tetricum supercilium 474 c.
Tetricus 406 b. 598 a.
Tetro mortis genere qui perit 407 c.
Teucrion, herba 647 b.
Texendi ars 532 c.
Texendo ib. absolvo 681 c.
Texens culcitras 682 a. dolos 533 c. serta ib.
Texo 92 b. 349 c. 419 b. 532 c. 601 c. 660 a. 681 c. coronam 533 c.
Texor ib.
Texta 101 b.
Textile 681 c. opus 728 a.
Textilis 532 c. 681 c.
Textor 204 c. 681 c. saccorum 682 a.
Textoria ars 204 c. 681 c.
Textorius ib.
Textorum more ib.
Textrix 290 a.
Textum 248 a. 279 b. 524 a. 681 c. floridum 349 c.
Textura 204 c. 681 c. recta 536 c.
Textus 440 a. 532 c. 681 c. acu 570 a. ex auro 682 a. bene 248 a. 290 a. 440 a. 609 b. 682 a. eleganter 248 a. 682 a. in longum ib. recens 555 b.
Textus, ûs 681 c.
THALAMI consors 379 a. parietibus contineo me 249 b. vestibulum 151 c.
Thalamum eundem habens 249 b. Circa thalamum qui versatur 547 a.
Thalamus 151 a. 249 a. 445 c. 500 a.
Thalia 250 a.
Thapsia 474 c.
Thapsus 252 a.
Theatralis 11 b. 252 b. spectatio 593 a.
Theatraliter 252 b.
Theatri magister 745 b.
Theatricus 252 b.
in Theatro recito, vel ago fabulam ibid.
Theatrum ib. minusculum 293 c. parvum 252 b. Per Theatrum traduco ib.
Theca 297 a. 299 a. 564 c. 650 b. annulorum 653 c. calamaria 292 b. citharæ 185 a. scuti et aliorum armorum 581 c. speculi 389 a.
Thema 660 b.
Themis 253 a.
Theologia 357 c.
Theologicè explicare et commentari ib.
Theologus ib. 686 a.
Theorema 256 a.
Theoretica disputatio ib.
Theriaca 257 a.

Thermæ 255 a.
Thesaurarius 81 a.
Thesauri custodiæ qui præest 711 c. custodiendi locus ib. custos ib.
Thesauris felix 258 a.
è Thesauro promo ib. In Thesauro repono ib.
Thesauros congerens ib. egregios habens ib. extruo ib.
Thesaurum exhaurio ib.
Thesaurus 120 a. 258 a.
Theses 304 c.
Thesin facio 650 a.
Thesis ib.
Tholus 260 a.
Thoracatus 268 a. 697 a. bene 268 b. miles ib.
Thorace æreo indutus ib. indutus pugnans 404 a. lineo indutus 268 b. indutus non ib. munio ib. munior ib.
Thoracem variegatum habens ib.
Thoraces firmi 140 a.
Thoraci quod superinducitur 268 b.
Thoracum fabricatio 543 b. fabricator ib.
Thorax 268 a. dimidius 268 b. ferreus 387 c.
Thracius 261 a.
Thrax ib.
Throni ib.
Throno eodem sedens ib. primo sedens ib. A Throno veniens ib. In Throno colloco ib. sedeo ib.
Thronos fabricans 543 b.
Thronum habens aureum, oppositum, pulchrum 261 b. habeo ib.
Thronus ib.
Thunnus 266 a.
Thure accenso cui honos non est habitus 385 c. incenso vaticinans 399 b.
Thurea planta 385 c.
Thureus ib.
Thuribulum 214 b. 264 a. 267 a. 565 a.
Thurifera arbor 385 c.
Thus ib. referens ib. vendens 367 b. vendo ib.
Thymbra 264 a.
Thymbra vicititans 683 a.
Thyminus 264 b.
Thymites ib.
Thymosus ib.
Thymus ib. 614 a.
Thynnos observans et captans 593 a. speculor et capto ib.
Thynnus 266 a.
Thyrsi 267 a.
Thyrsi gestatio 697 a.
Thyrsifer ib.
Thyrso ferens 396 a.
Thyrsum gesto 697 a.
Thyrsus 267 a.
TIARA 649 c.
Tibi 147 b. ipsi 89 c.
Tibia. § Crus 326 b. § Fistula 88 b. 394 a. 522 a. 713 b. parva 88 b. quædam parvula 129 b.
Tibiâ accino 88 c. canendi ars 88 b. canentem audio ib. cano ib. succino 89 a.
Tibiæ inflandæ actio 88 b. cantum audio ib. sono permulceo ib.
Tibiæ equi 615 a. in rotâ 326 b.
Tibiale ib.
Tibialia 496 a. 591 c. gestans 697 b.
Tibialibus pulchris vestitus 326 c.
Tibialis. § Ad crus spectans ib. § Fistularis 88 b.
Tibiam inflare 713 b. inflo ore 88 c. insonare 346 b.
Tibiarum cantum imitari 88 c. cantûs amans 89 a. cantûs peritus 22 a. expers 88 b. inflatus ib. theca ib.
Tibias (crurum) malas habens 326 c. § Longas habens, id est, fistulas 88 c. perforans 671 c. Ob Tibias infelix 88 c.
Tibiis instructus ib. personans ib. persono ib. sine tibiis ib.
Tibicen. § Aulœdus 22 a. 88 b. indoctus 292 c. § Fulcimentum 210 b.
Tibicina 88 b.
Tibicinariæ artis imperitus ib.
ad Tibicinem pertinens ib.
Tibicines. § Sublicæ 574 a.
Tibicinum more 88 b. primum rudimentum 139 c.
Tigella 574 a.
Tigelli qui tignis majoribus interponuntur 617 c.
Tigna 637 a. sustinentia tectum 281 b.
Tignum 99 b. 170 a.
Tigris 649 c.
Tilia 702 c.
Tiliaceæ tabellæ ib.
Tiliaceus ib.
Timendus 690 c.
Timens aquam 691 a. Dei ib. nihil 312 c. nihil in loquendo 612 b.
Timentium sibi ipsis ne 519 b.
Timeo 19 a. 26 b. 106 a. 147 b. 149 b. 162 c. 195 b. 264 c. 369 a. 435 b. 460 c. 482 b. 633 a. c. 639 c. 669 b. 690 c. aquam 691 a. ne 195 b. ne cadam 369 a.
Timere de nihilo 147 c. omnia tuta ib.
Timet ne accipiat 195 b. Non timet à plagis 148 a.
Timida 561 b.
Timidè 148 a. 149 b. 369 a. accedebat ad dicendum 369 a.
Timidior paullo naturâ ib.
Timidissimus omnium 149 b.
Timiditas 62 b. 125 b. 149 b. 291 b. 612 b. 639 c. 742 b. circumspecta 369 a.
Timiditatem concipere 32 a.
Timidus 147 b. 149 a. 246 c. 291 b. 299 b. 304 b. 369 a. 460 c. 561 b. 606 c. 659 c. 698 c. 699 a. 742 b. animus 385 a. fio 291 b. extremè 41 c. sum 149 b. 291 b.
Timor 19 a. 460 c. 482 b. 561 a. 633 b. 690 c. certaturi 19 a. nimius 148 a. rei incertæ ac dubiæ 19 a.
Timorem afferens 633 c. incutere falsum alicui cupio 644 c. incutio 149 b.
Timori qui est 690 c.
Tincta stragula 574 b.
Tinctio 103 a.
Tinctor ib. 542 c.
Tinctoria ars 103 a.
Tinctorius ib.
Tinctrix ib.
Tinctura ib. 421 a. 735 a.
Tinctus 103 a. bene 542 c. bis 103 b. cocco ib. croco ib. non ib. 636 b.
Tinea 586 b. A Tineâ adesus 119 a. A Tineis corrosus 179 b. derosus 538 a.
Tingi qui nequit 636 b. qui potest ibid.
Tingo 103 a. 134 b. 422 a. 574 a. 636 b. 607 b. 732 a. 735 a.
Tinnio 43 a. 361 a.
Tinniunt mihi aures 111 c.
Tinnulus ib.
Tintinnabulum 361 a. pulso ib.
Titanes. Titanica. Titanicus 639 a.
Tithymalus 656 b.
Titillari 122 a. qui sese ægrè sinit ibid.
Titillatio ib.
Titillo ib. § Lætitiâ afficio ib. § Pruritum moveo 325 b. 326 a.
Titillor. § Prurio 326 b. 330 a. amore 325 c.
Titio 144 a. 676 b. 743 b.
Titione dedolare vel contundere 144 a.
Tithones facio 64 b.
Titubans 695 a. genu 627 a.
Titubantur 695 a. incedere 260 a. 695 a.
Titubantia linguæ 105 c. 375 a. 740 b.
Titubatio linguæ ib.
ne Titubes animo et mente 460 b.
Titubo. § Labasco, vacillo ib. 627 a. 696 a. 559 c. 560 a. § Offendo linguâ vel sermone 105 c. 375 a. 560 a. 627 a. § Inconstans sum 285 a.
Titulo carens 153 b.
Titulum gerens fictitium et ementitum ib.
Titulus 137 b. 366 a.
TOGA 648 c. candidatoria ib. purpurâ circumtexta ib. Romana 228 a.
Togam virilem sumere 61 c. sumo 4 a. 62 a. 169 a.
Togatus cultus 648 c. non 222 c.
Tolerabile est ib.
Tolerabilis 184 a. 222 c. 223 a. 284 c. 460 b. 632 b. 693 a. 697 a. ægrè 333 b. 460 b. 696 a.
Tolerabiliter 222 c.
Tolerandi difficultas 696 c.
Tolerandus 222 c. non 697 a.
Tolerans 263 c. 291 c. 344 c. 632 a. 659 c. laborum 515 c. malorum 291 c. sum ib.
Toleranter ib. 344 c. 632 b. ferre 291 c.
Toleranti animo præditus 263 b. 299 c.
Tolerantia 222 c. 265 b. 291 c. 344 c. 413 a. 501 c. 632 a. constans laboris 568 b. laborum 316 a. malorum 291 c.
Tolerare frigus 344 c. patienter 412 c. non possum 632 b. vitam 14 b.
Tolerari qui potest 460 b.
Toleratio 222 c. 344 c. patiens 412 c.
Tolerata difficilis 223 a. 632 b. 696 c. facilis 697 a.
Tolero. § Patior, suffero, sustineo 221 b. 222 c. 223 a. 284 c. 344 c. 425 b. 515 a. 608 c. 639 c. 693 c. 696 a. difficulter 696 c. mores alicujus 693 b. simul 222 c. § Duro 344 c. § Me vix vel ægrè 234 b. vitam 124 b. 234 b.
Tollebant manus ad cœlum 26 c.
Tolleno 294 b.
Tollens commercia 337 b. supercilia 492 a.
Tollere aliquem in dorsum 134 c. arma 25 a. de medio 693 c. in equum 98 a. liberos 50 b. mortuos ad sepeliendum ib. onus 342 c. signum 652 c. veneno 353 b.
Tolletur è medio 551 b.
Tolli in crucem 630 a. dicitur puer expositus 30 b.
Tollimus manus in cœlum 637 a.
Tollit onera compluriam asinorum camelus 630 b.
Tollo. § Attollo, sustollo, tollo in altum vel sursum 25 a. 32 a. 30 c. 78 a. 98 a. 192 a. 222 a. 342 c. 414 c. 566 a. 602 c. 637 a. 682 a. ad portandum 103 b. in crucem 397 b. in crucem unà 608 a. de terra 30 b. humeris 743 a. in humeros 706 a. onus in humeros ib. supercilium 492 a. § Animos 251 b. 708 a. clamorem 343 b. § Aboleo, aufero 23 a. 30 b. 32 b. 48 b. 203 c. 280 a. 594 a. 693 c. è conspectu 302 b. cum alio vel mecum 33 a. de vel è medio 30 b. 32 a. 48 b. 77 b. 302 b. 383 c. 394 b. de medio clàm 32 a. è medio subitò 77 b.
Tollor. § Attollor, sustollor 13 b. 23 a. 32 b. 98 a. in altum 602 c. in equum 96 b. in sublime 415 a. § Aboleor, auferor 30 b. 203 c. 693 c.
Tollunt vocem 269 b.
Tomaculum 643 a.
Tomentosus 325 b.
Tomentum ib. 730 a.
Tonans magno cum fragore 116 b.
Tondeo 305 c. 306 a. 334 a. 507 a. ad cutem 448 c. circumcirca ad cutem 449 b. forfice 739 a.
Tondeor 305 c. 507 a. 598 b. ad cutem 449 b.
Tondere prata dicuntur animalia 581 a. Scythico more 598 b. semper 306 b.
Tonderi cupio ib. qui multoties potest 507 a.
Toni dimidia pars 638 c. magnitudinem æquans 636 c.
Tonitru 117 b. emitto ib.
Tonitrum faciens 542 c. imitans fragor 117 b.
Tonitrus ib. 537 a.
Tonitruum sator Jupiter 117 b.
Tono ib. adversus aliquem ib.
Tono acuto qui finitur 638 b. æquali ib. exprimor 636 c. gravi effero, gravi qui pronuntiatur ib.
non Tonsa coma 645 a.
Tonsi semper 306 b.
Tonsillæ 65 c. 277 c.
Tonsor 294 c. 305 c. 306 a.
Tonsorium instrumentum 305 c.
Tonsorius ib.
Tonstrina ib. 306 a.
Tonsura 305 c. 306 a. 507 a. ad cutem 448 c.
Tonsus 305 c. 306 a. 334 a. 507 a. circumquaque 306 a. ad cutem 448 c. primùm 306 a. ter ib.
Tonum acutum habens in penultimâ: item in antepenultimâ 639 a. æqualem habens ib. do 636 c. rectum do 639 a. rectum habens ib.
Topazius lapis 660 a.
in Tophum cogo 568 b. commuto ib. concresco ib.
Tophus ib.
Topiaria hedera 595 b. opera 660 c.
Torcular 585 b. 525 a.
Toreuma 645 c.
Toreutica ib.
Tori consors 329 b. 379 a. expers ib. genialis expers 378 c.
Tori lacertorum 744 c.
Tormen intestinorum 184 c. 619 b.
Tormenta. § Quæstio 60 a. 104 b.
Tormentis distraho 621 c.
Tormentum. § Cruciandi instrumentum 145 a. 329 c. 619 c. murale 659 b.
Tormina 184 c. intestinorum 197 c.
Torminibus laboro 184 c. 619 b.
Tornandi ars 645 c.
Tornando ejicio 646 a.
Tornatile opus ib.
Tornatilis 645 c. 656 c.
Tornator 645 c.
Tornatu facilis 646 a.
Tornatura ib. Ad tornaturam pertinens 645 c.
Tornatus 166 a. 311 b. 645 c. ex auro 646 a. pulchrè ib. utrinque ib.
Torno 166 a. 645 b.
Torno factum opus 645 b. factus 656 c. insculpo 646 a.
Tornus 166 a. 645 c.
Toros conjugales quinque experta 379 a.
Torosus 431 b. 492 b. 609 b. 631 b.
Torpedine afficior 433 c.
Torpedo, piscis ib.
Torpefaciendi vim habens 434 a.
Torpefacio ib.
Torpefactio ib.
Torpens 43 c. 446 c.
Torpeo 433 c. 446 c. 638 c.
Torpidi equi 206 b.
Torpidum reddo 434 a.
Torpidus ib. 446 c.
Torpor 300 c. 446 c. ex frigore 397 c.
Torpore afficio 434 a. dentium laboro 433 a.
Torporem inducendi vim habens 434 a.
Torquens funes 621 c.
Torqueo. § Contorqueo, circumago, flecto, verso 184 b. 390 b. 540 c. 618 b. 619 a. 621 c. 660 a. aliquantùm 390 b. fundæ more 627 c. labra 430 b. rapido volumine 184 c. § Crucio, quæstionem habeo, torto distraho 104 c. 184 c. 619 c. 637 c. aliquem donec viribus concidat 638 a. in pistrino 669 b. rotâ 667 b. § Ango 619 a. me anxiè in aliquâ re 377 a.
Torqueor. § Flector, versor 184 b. 390 b. 618 b. 619 c. § Torto distrahor ib.
Torqueri seu versari qui facilè potest 621 b. qui nequit ib. § Cruciari, vexari 104 b. dolore 599 c.
Torques 90 a. 133 a. 277 c. 398 c. 418 c. 619 b. 738 c.
Torquete fusos 619 b.
qui Torquetur aere 621 c. facilè ib. non ib. semper ib.
Torrefacio 710 c. nimiùm 470 c.
Torrefactio 710 c.
Torrefactus ib.
Torrefio ib.
Torrendi actio 470 b. vim habens ibid.
Torrens 89 a. 721 b.
Torrens viscera 470 c.
Torrentibus excavo 721 b. frequens locus ib.
Torrentis alveus aut sulcus ib. in torrentis alveum excavo ib.
Torreo 90 c. 220 b. 470 b. 564 c. 690 c. 710 c. penitus 470 c. priùs 690 c. in sartagine 648 c. simul 565 c. supra modum 470 c.
Torreor 470 b. 710 c.
Torreri qui potest 470 b.
qui Torret 710 c.
Torretur 690 c.
Torridus 144 a. 344 a. 346 a. 565 c.
Torris 144 a.
Tortiles corollæ in orbem 357 a.
Tortilis 184 a. 342 c. 619 b. 621 b.
Torto distraho 619 c. 621 c.
Tortor. § Carnifex, quæsitor, punitor 104 c. 159 a. 328 b. 329 c.
Tortoria instrumenta 6 b.
Tortula 332 a.
Tortum quod est 619 b.
Tortuosa via 618 b.
Tortuosè 6 a. 597 a.
Tortuositas ib. 619 c.
Tortuosum 122 c. reddo 6 a. 597 b.
Tortuosus 6 a. 184 c. 342 c. 430 b. 589 c. 597 a. 618 b. 619 c. laqueus 618 b. multis modis 185 b. non 621 c. § Metaph. 6 a.
Torturæ genus, quod fit fidiculis 630 b.
Tortus 618 b. 619 b. bene 621 b. fili instar 459 c. funiculus 619 b. fuso 166 b. non 621 c. asper ib. verticillo 166 b. voluminibus 184 c. voluminibus mille 185 b. voluminibus multis ib.
Torvè 476 b. aspiciendo 109 c. aspicio ib. intuens 173 a. 475 b. intueor in modum tauri 635 c.
Torvis oculis 476 b. oculis aspicere 474 c.
Torulus 609 b.
Torum genialem infelicem habens 378 c. sternere 609 b.
Torus 324 a. 609 b.
Torvum intuens 659 a.
Torvus 473 a. 476 b. aspectus 109 c. 476 b.
Torynâ agito 639 b.
Tostum in prunis 64 b.
Tostus 27 a. 258 b. 344 a. 470 c. 710 c. bis ib. non 703 c. valde 470 c.
Tot 486 a. modis ib. tantique ib.
Totâ cum domo vel familiâ 457 a.
Totalis 462 c.
Totam noctem 446 b. transigo ib.
Totidem 75 b. 486 a. 311 c. 278 a. modis ib. naves ib. viribus ib.
Toties 486 a. 491 a.
Toto animo 265 b. 742 c. genere 499 c. pectore 265 b.

Totum 462 c. per diem 243 b. quadriennium 533 c. In Totum 161 a. 462 c. 499 c. 508 c. perditus sum 600 a.
Totus 322 c. 499 b. aureus 721 a. argenteus 73 c. aureus 736 c. fulgeo 685 c. lucens 691 b. luceo 685 c. lucidus 27 b. osseus 486 b. simul 24 c.
Toxicum 660 a.
TRABEA 648 c.
Trabecula 170 a.
Trabs 99 b. 170 a. magna quæ per mediam domum trajecta est per transversum 151 b.
Tractabat clavum 200 a.
Tractabilis 242 b. commodè 725 a. difficulter ib. facilè manibus ib. non facilè manibus ib.
Tractam esse dictionem necesse est 186 c.
Tractare 253 b. dolosè 490 c. durè 724 c. ut inimicos 200 b.
Tractari ut facilè queat 725 a. ut vix queat ib.
Tractati sunt asperrimè 200 b.
Tractatio. § Tractio 592 a. § Occupatio circa aliquid 724 b. 725 a. alienarum rerum 554 b. chirurgica 725 a. § Commutatio 592 a. § Dura 16 a. mala 226 c. 291 b.
Tractatus bene 333 b.
Tractatus, ûs. § Liber, opus 298 b. 374 b. 462 b.
Tractim 194 a. 624 c. ambulantia animantia 184 b. duco 625 a. ductæ literæ à celeriter scribente ib.
Tractio 193 c. 194 a. aratri 193 c. in contrariam partem 194 b. 602 c. navis 194 a. per ib. violenta ib. 579 a.
Tracto. § In manu habeo 723 c. 725 a. § Administro, exerceo, occupor circa, versor in 70 c. 200 a. 564 a. 553 a. 693 b. 723 c. artem aliquam 70 c. negotium 734 a. obiter 509 a. unà 725 a. vulnus 724 c. § Transigo 553 a. § Disserc, disputo, commentor 8 c. 367 a. § Accipio 200 b. 410 a. 724 c. contumeliosè 27 b. 227 a. duriter 622 c. fœdum in modum 391 a. indecenter 227 a. indignis modis 163 b. malè 226 c. 744 a. violenter 191 a.
Tractor commodè 732 c.
Tractor, ôris 194 a. 578 c. 624 c.
Tractores sagittarum, id est, sagittarii 578 c.
Tractoriæ machinæ 193 c.
Tractorii generis machina 468 a.
Tractorius 193 c. 194 a.
Tractu longo 557 a.
Tractus (a.) 194 a. 211 c. 578 c. 624 c. nervis 603 b. retrorsum 578 c.
Tractus, ûs. § Tractio 194 a. 578 c. 602 c. 624 c. et veluti sulcus serpentum, avium et similium 194 a. Libyæ 578 c.
Tradere 97 c. cupio 163 b. liberis ib. in manus 162 a. 163 a. oblivioni 163 a. 384 a. posteritati 163 a. § Docere 241 a.
Tradidit doloribus 162 a.
Traditio 163 b. in manus 724 c. per manus 162 c. § Doctrina quæ ore traditur 163 b. historica 136 c.
Traditiones docere 154 a. hominum ib.
Traditionum doctor ib.
Traditum à majoribus 163 b.
Traditur curæ meæ 663 c. mihi in manus 724 c.
Traditus divinitus 163 b. à patre ib. à patribus, id est, à majoribus ib.
Trado 162 c. 724 c. curæ alicujus 663 c. me alicui 162 c. memoriæ 286 a. per manus 162 c. 177 c. potestati aut in potestatem 230 c. per successionem seu per manus posteris 163 b.
Trador 162 a.
Traducere classem 610 b. vitam 13 c. 14 b. 212 a. 333 a.
Traduci de sententia qui nequit 506 a.
Traduco. § Trajicio, transporto 13 c. 14 c. 55 b. 96 a. 333 b. 508 b. 518 b. 629 a. § Transfero 14 c. 96 b. 492 a. 629 a. 650 b. animam ex uno corpore in aliud 742 b. in aliam persuasionem 506 a. et transveho in pompâ 693 a. per theatrum 252 c. mutato vitæ genere 594 c. § Perago, transigo 14 b. 190 b. 641 b. vitam 108 a. § Ostendo in exemplum, circumduco per ora oculosque hominum 148 a. 695 a. expono omnium oculis 96 a. ignominiæ causâ 252 b. palam 148 c. § Calumnior, obtrecto 625 a. et carpo prior ib. insuper ib. mendaciter 740 c.
Traducor. § Transferor 282 c. in persuasionem diversam 506 a.
Traductio. § Trajectio, transportatio 13 c. 14 b. 333 b. § Translatio 14 c. accentus vel literæ ex unâ syllabâ in aliam 96 b. animæ ex uno corpore in aliud 742 b. § Vitæ 13 c. 14 b. § Qua quis exemplo statuitur ceteris 148 c.
Traducta seu transportata facilis 335 c.
Tragica camœna 661 a. simia ib.
Tragicè ib. alloquor 22 c. augeo et amplifico ib. decanto ib. exaggero ib. loquor 661 a. narro 22 c.
Tragiciis conveniens 661 a.
Tragicus 22 c.
Tragœdia ib. parva ib.
Tragœdiarum scriptor 139 a.
Tragœdias docens 161 c.
Tragœdorum proprius 22 c.
ad Tragœdum pertinens ib. 661 a.
Tragœdus 22 c.
Tragula 25 c. 497 a.
Traha 194 a.
Trahendi vim habens 193 c. 602 c.
Trahendo 194 a.
Trahens ad fatum funestum 194 c. omnia 625 b. retia 194 a. semper 625 b.
Trahentes corpora 624 c.
Trahere 12 b. arcum 194 b. in mare ib. sese ægrè ib. spiritum ibid.
Trahi ad mortem 12 c. Qui trahitur 194 a. Quod trahitur 624 c.
Traho 79 a. 194 a. 211 c. 578 c. 579 a. 602 b. 624 c. ad me vicissim 194 b. ægrè 194 c. 625 a. bovem more 57 a. circumcirca 625 a. circumquaque 194 c. contra ib. cursum ib. deorsum ib. 625 a. deorsum simul 194 c. ex profundo 79 a. in altum simul 194 c. in contrariam partem ib. 602 c. in diversum 194 b. 602 c. 625 a. in rem 603 b. moram 618 b. navem onerariam 194 a. obtorto collo 661 c. per 194 b. post me 625 a. præposterè ib. retrorsum 194 c. spiritum 71 c. strictim 625 a. sursum 194 b. 211 c. 602 c. 611 c. 624 c. unà 57 a.
Trahor 193 c. 194 b. 624 c. circumcirca 625 a. deorsum ib. in diversum 194 b. in limo 603 b. nervis ib. sursum 194 b. 602 c. transversus 625 a. volvendo 603 b.
Trajecimus navem 610 b.
Trajecit conto costas 229 c. fossam 384 a.
Trajectio. § Transitus, transmissio 93 c. 508 c. 536 c. navium 508 a. § Traductio, transvectio 13 c. 333 b. 513 c. 517 b. § Pertransmissio 98 c.
Trajector 93 c.
Trajectu difficilis 514 a.
Trajecturus esse navem in Ioniam 100 a.
Trajectus. § Transfixus, perfossus 508 c. 645 c. § Ordo verborum 95 b.
Trajectus, ûs 32 b. 93 c. 508 a. 517 b. 518 a. 536 a. 643 a.
Trajicere classem 415 b.
Trajici seu transiri qui nequit 94 a. 93 c. qui potest 508 a.
Trajiciendo flumini destinata navis 508 c.
Trajiciens fluvium 509 b. pontum ib. § Inserens 187 a.
Trajicio. § Transeo, transfreto, transmitto 32 b. 93 c. 96 b. 98 b. 480 a. 508 c. 511 a. 517 b. 518 b. 536 a. in 518 b. prius 511 a. § Traduco, transveho 12 c. 13 c. 55 b. 96 b. 100 a. 508 b. 510 c. 512 c. 518 a. in ib. § Insero, Transadigo 187 a. 229 a. circumquaque 187 a. et per medium emitto 98 c. intrudendo 744 a. § Transfigo 98 b. 190 c. 337 a. 508 c. 518 b. 520 a. 660 b. ferro 645 b. sagittâ 660 b.
Trajicior. § Traducor, transvehor 508 c. 517 b. § Transfigor 506 a. palo 597 b.
Tralatitius 329 a.
Trama 279 a. 349 c. 688 a.
Tramâ filum duco atque reduco 695 c.
Trames 68 c. 665 a. rectus 217 c.
Tramite recto ib.
Tramites 669 c.
Tramo 349 c.
Trano 190 c. 332 b. 439 b.
Tranquillè 121 a. 217 a. 247 c. 260 c. 633 b.
Tranquillitas 121 a. 217 a. 247 c. 278 c. 400 b. 630 b. animi 265 a. cœli 24 a. maris 217 a. 556 c. à ventis 540 c. ventorum expers 61 a.
Tranquillitate fruor 217 a.
Tranquillitatem à bello habens regio 186 b.
Tranquillo animo 121 a. animo comisto 669 b.
Tranquillo 121 b.
Tranquillor ib.
Tranquillum 61 a. esse dicitur mare 285 b. In tranquillum redigere Remp. 261 c.
Tranquillus 61 a. 121 a. 217 a. 247 a. 307 a. 324 c. 357 c. 633 b. portus 217 a. status 285 c. sum 121 a. 217 a.
Trans 517 b. 679 c. Euphratem satrapæ 181 c. fluvium 498 a.
Transactio. § Compositio 14 b. 96 b. § Vitæ 452 a.
Transactor 240 c.
Transadigo 187 a. 229 c. 508 a.
Transcendere facio 96 b.
Transcenderunt turrim 95 b.
Transcendi qui potest ib.
Transcendo 94 b. 95 b.
Transcendor 94 c.
Transcribere et transferre accusationem 137 c.
Transcribo ib. in aliam decuriam vel ordinem 635 a. tibi partes meas 453 b.
Transcurro 256 a. 668 a.
Transcursus ib. In Transcursu 95 b.
Transegerat tres decades in morbo 13 c.
Transegit contum per costas 229 c.
Transenna 118 a. in quam esca imponitur 150 c.
Transeo 13 a. 53 b. 56 a. 93 c. 94 a. 174 c. 212 a. 233 a. 439 c. 508 a. 510 c. 517 b. 518 a. 584 a. 610 a. 737 c. ab uno exercitu ad alium 635 a. ad crimen de igne 233 b. è navi in navim 94 a. ex 518 b. cum impetu 34 a. in 518 b. in diversas partes 737 c. navibus 333 b. navigando 536 a. per 510 c. per forum 506 c. post alium 94 a. § Transfuga sum 100 a. 425 c. § Mutor 281 a. et degenero ab unâ specie ad aliam 100 a. 528 b.
Transeunt in numerum ephœborum 212 b.
Transeuntes 233 b.
Transferens saxum pede 740 a.
Transfero 14 c. 32 c. 83 a. 96 b. 279 c. 492 a. 629 a. 650 b. 693 b. 695 a. 740 a. in aliam quod uni decretum est 741 b. in contrariam partem 137 c. in linguam aliam 137 c. 511 a. 706 c. in pompâ 693 a. incolas 437 a. unà 695 a. volvendo 357 a.
Transferor 100 a. 282 c. 305 b.
Transferre 100 a. litem 293 b. literas ad aliquem 508 c. scelus in aliquem 693 b.
Transferri qui potest 695 a. adverbium 210 c. verba dicuntur 305 b.
Transferunt causas in alios 662 c.
Transfigens boves 645 c.
Transfigo 98 b. 187 a. 190 c. 508 a. 518 a. 645 c. 660 b. 671 c. circumcirca 508 c. penitus ib.
Transfigor ib.
Transfigurari qui nequit 531 c.
Transfiguratio 227 b. 427 a. 675 a.
Transfiguro 227 b. 427 b. 735 c.
Transfixum aureis clavis 508 a.
Transfodio 508 a. 508 a. 645 c.
Transformatio 531 c. 675 a.
Transformatus non 531 c.
Transformo 227 b. 427 a. 531 c. 675 a. 735 a.
Transformor 531 c. 714 c.
Transfreto 98 b. 508 c. 511 a.
Transfuga 230 b. 425 c. 699 b. falsus 425 c. sum 100 a.
Transfugæ more 425 c.
Transfugientes 233 b.
Transfugio 425 c. 699 b.
Transfugit ad me 425 c.
Transfugium ib.
Transfundere 201 c.
Transfundo 309 a. 441 b. 726 a. haustum 67 a. per colum 679 a.
Transgredi 212 b. leges 95 a. statuta 94 a.
Transgrediens pacta 605 a.
Transgredior. § Transcendo 94 a. § Violo ib. 523 b. Lex quam nemo Transgreditur 95 a.
Transgressio 94 a. 95 b. 653 b. fœderis 605 a. legis 94 c. pactorum 652 c.
Transgressor 94 c.
Transibat per populum 584 a.
Transibo 233 a.
Transiens 452 b. citò 509 b. facilè 508 a.
Transigebam insomnes noctes 269 b.
Transigere vitam 234 b. 669 c. § Pacisci 231 a.
Transigo. § Perago 14 b. § Traduco 190 b. diem 245 a. diem juxta quempiam ib. diem unà ib. vitam 108 a. § Paciscor, tracto 95 a. 393 b. 554 a.
Transigor 14 b. 553 b.
Transiit per clypeum 160 b.
Transilio 50 b. 94 a. 261 a. 393 b.
Transilire fines alicujus rei 590 b.
Transire cupio 94 a.
Transiri quæ potest 56 a. qui potest 94 a. 95 b. 508 a. qui difficulter potest 233 a. qui nequit 94 a. per quem nequit 452 a.
Transitio 94 a. 737 c.
Transitionem facio ib.
Transitivus 94 c.
Transitu difficilis 233 c. facilis 95 b. 451 c.
Transitu arceo 643 b. 644 a. In Transitu 95 b.
Transitum aperiens 508 a. facio 544 b. difficilem facio 95 c. 548 c. 510 a. difficilem habens ib.
Transitus 94 a. 99 b. 212 a. 282 c. 451 c. 452 b. 508 a. 518 a. 637 b. per quem patet 518 a.
Transitûs difficultas 510 a.
Transjungo 235 c.
Translatilis 695 a.
Translatio 14 c. 32 c. 695 a. causæ de foro ad forum 230 a. in contrariam partem 282 a. incolarum 437 a. statûs apud rhetores 368 a. 695 a. § Figura 662 c. Per Translationem 695 a.
Translatitius 14 c. 695 a.
Translativus 282 c.
Translator 14 c.
Translatus 32 c. § Figuratus 663 a.
Translucens 684 b. splendor 87 a. sum 684 b.
Transluceo 615 c.
Translucidus 87 a.
Transmearc 415 a.
Transmisi fluvium 517 b. Qui Transmisit vitam 536 c.
Transmissio. § Missio 513 b. § Transitus prohibitio 229 c. § Trajectio 536 a. § Transcensio 101 b.
Transmissor 513 a.
Transmissus 512 c. 513 b.
Transmissus, ûs. § Trajectus 517 b.
Transmittens mortuos 611 b.
Transmittere qui potest 512 c. vitam 13 c.
Transmitti seu mitti qui potest 512 c.
Transmitto. § Mitto ad 230 c. 513 b. 611 a. § Transire sino 229 b. § Trajicio 13 c. 96 b. 98 b. 100 a. 190 a. 480 a. 513 a. 517 a. 536 a. § Prætermitto, non dico 95 b. 177 a. 513 c.
Transmittor 439 c. 508 c.
Transmoveo 317 b. 492 c. vecte ibid.
Transmoveri qui potest 317 b. qui facilè potest ib.
Transmutari 520 b.
Transmutatio 32 c. 282 c.
Transmuto 32 c. 83 a. 578 b. 610 b.
Transnato 332 b. 439 b.
Transnominatio 467 b.
Transnomino 321 a. 467 b.
Transnominor ib.
Transparens 684 b. sum ib.
Transparentia ib.
Transpareo 87 a.
Transpectus 471 b.
Transpicio 153 b. 475 a.
Transplantatio 715 c. 716 a.
Transplanto 111 b. 427 b. 715 c. 716 a.
Transpono 96 b. 271 c. 629 b. 652 a.
Transponor 303 b. 652 a.
Transportando 511 a.
Transportatio 333 b.
Transportator ib.
Transportatu facilis ib.
Transporto ib. 511 a. 517 b. 518 a.
Transportor 333 b.
Transpositio 368 a. 652 a. 653 a.
Transpositu difficilis 652 a. facilis ib.
Transpositus non ib.
Transsumo 367 c.
Transsumptio apud rhetores 368 a.
Transuo 187 a.
Transtra 179 c. 235 a. bona habens 584 c. multa habens 236 a. triginta habens ib.
Transtrorum centum navis ib. planities 214 b.
Transtrum 584 c.
Transtulit imperium 282 c.
Transvasare 201 c.
Transvectio 513 a.
Transvectus flumen 517 b.
Transvehens celeriter 514 a.
Transveho 55 b. 333 b. 493 b. 508 b. 512 c. 517 b. 696 a. 518 b.
Transvehor 333 b.

Transversa collis 302 a.
Transversum auferunt omnia obstantia 675 a.
Transversarium lignum quod ceteras trabes sustinet 170 a.
Transversè 302 a.
ex Transverso 620 b.
Transversum aspicio 358 c. fero 693 a. intueor 476 a. septum 235 b. 238 c.
Transversus 302 a. 530 a. agor 694 b. auferor 695 a. auferor unà ib. feror 547 a. trahor et rapior 625 a.
Transvexerunt milites 333 b.
Transsulto 523 b.
Transvolans 276 c.
Trapezita 331 a.
Trecenti 662 a.
Tredecim 150 b. cubitorum 524 c. ulnas longas 477 b.
Tremefacio 583 c.
Tremefactus 669 b. undique ib.
Tremefio 261 b.
Tremens 669 b. non ib.
Tremisco 343 a. 583 b.
Tremo 52 b. 106 a. 583 b. 601 c. 602 b. 669 a. ab omni parte ib. aliquantum ib. circa ib. frigore tartareo 634 a. præ frigore 103 a. pulsatus 300 c.
Tremor 669 b. ex perfrictione 622 b.
Tremore succutior 669 a. Sine Tremore ib.
Tremulus ib.
Trepidando undique ib.
Trepidantes 19 c.
Trepidatio ib. 561 b.
Trepidationem afferens aut habens 19 a.
Trepidator ib. 669 a.
Trepido 561 b. 633 c. 669 a. aliquantum ib. cum alio 19 b.
Trepidus 669 a. bis 260 c. valde 250 c.
Tres 662 a. dentes habens 455 b. deos qui statuunt 234 a. dies maneo 662 a. dies et tres noctes durans 446 b. fratres 236 a. lunas habens 384 b. oboli 450 c. oculos habens 475 b. ordines 610 b. phalanges 686 c. populi 662 a. ramos habens 454 a. spithamas longus 606 b. temones habens 579 a. In Tres partes 662 b. partes divido 407 c. 662 a.
Tria crura habens 591 c. ellychnia habens 430 b. nomina 467 b. nomina habens ib. ora habens 617 b. talenta 632 a. tecta habens 609 a. tempora habens 736 a.
Triangularis figura 141 c.
Triangulus ib.
Triarii 180 a. 634 c.
Tribadum libido 669 c.
Tribo motio 741 a. ex alio qui est 712 a.
Tribuere suum cuique 245 a.
Tribuerunt ei primas partes 162 b.
Tribui alicui 505 a.
Tribula 647 b.
Tribules facio 712 a. Ad Tribules pertinens ib.
Tribuli 531 c.
Tribulis 159 a. 707 b. 712 b. 743 c.
Tribulus 102 c.
Tribum non habens 712 a.
Tribunal 93 a. 164 a. 348 a. 427 a.
Tribunatus plebis 80 c.
Tribunitius ib.
Tribunus 82 a. militum 80 c. 81 b. 82 a. plebis ib. sum ib. sum plebis 80 c.
Tribuo 71 a. 140 a. 162 b. 364 a. 435 b. 630 a. 652 a. hæreditatis loco 436 a. hoc mihi 137 b. honorem hunc senectuti 630 a. palmam 614 a. sorte 436 a. testimonium 401 a. Imputo 377 b.
Tribuor 435 b. 652 b. sorte 322 b.
Tribus, ûs 138 c. 408 b. 502 b. 712 a. 743 c.
Tribûs judex sum 349 b. præfectus 82 a.
Tribus decem habens 712 a. quatuor habens ib. Per Tribus ib.
Tribus in locis 662 a. ordinibus constans 610 a. syllabis constans 368 b. talentis constans 632 a. versibus constans 610 b.
Tributa 235 a. exigere ab iis 373 a.
Tributarius 696 a.
Tributi collectio 373 a. collector ib. descriptio 137 b. descriptor ib. pensitatio 642 a. pensitator 696 b. scriba 138 c.
Tributis exhaurio 373 b. A Tributis immunis 694 a.
Tributo pendendo obnoxius 642 a. A Tributo immunis 373 b.
Tributor 433 b.
Tributum 143 b. 451 c. 635 b. 642 a. 693 a. 694 a. colligo 373 a. 642 a. conferens eòdem 642 a. imperare 634 a. ordinarium ac fixum 298 b. pendens idem 642 a. pendens simul ib. pendentes idem ib. pendere 13 a. 143 b. pendo 694 a. pensito 373 a. 696 c. non solvens 143 c. solvo 745 b.
Tribuum rex 105 a.
Tricæ 305 b.
Tricenarius numerus 662 a.
Triceps 300 b. 312 b.
Thrichiasi laboro 262 b.
Tricies 662 a.
Triclinium 151 c. 324 a.
Tricorpor 651 b.
Tricubitalis 524 c.
Tricuspis 106 b. 134 b.
Tridens 453 b. 662 a.
Tridente concutio, emoveo, moveo, utens ib.
Tridenti similis instrumentum ib.
Triduanus 245 b. 662 a.
Triduo antè ib.
Triennalia fœdera 217 a.
Triennalis ib.
Triennio ib.
Triennis ib. sum ib.
Triennium ib.
Triens 408 a. 662 a.
Trierarchus 437 a.
Trietericus 217 a.
Trieteris ib.
Trifariam 662 a.
Trifarius 690 b.
Triferus 302 a.
Trifidus 715 c.
Trifolium 521 a. 713 a.
Trifolius ib.
Triformis 427 a. 474 c.
Trigæ 235 a.
Trigesima dies mensis 662 a. pars ib.
Trigesimus ib.
Triginta ib. annorum qui est 217 a. cubitorum 524 c. mensium 418 b. millia 430 c. ulnarum 477 c.
Trigonus 141 c. In Trigonum formo ib.
Trijugis 236 a.
Trilix 423 c.
Trimestre spatium 418 b.
Trimestris ib.
Trimus 197 b. puer 217 a. vitulus ib.
Trinepos 125 c.
Trineptis ib.
Trinodis 454 a.
Triobolaris 450 c.
Tripartitus 407 c.
Tripedalis 552 c.
Tripes ib. parvus ib.
Tripla portio 408 c.
Triplex 236 a. 407 c. 532 b. 662 a. 690 b. 715 c. chorus 731 c. series 610 b.
Triplicata phalanx 686 c.
Triplicato 662 b.
Triplicatus 553 b. 562 b. 662 b.
Triplicem aciem habens 617 a. naturam habens 715 c.
Triplici chordâ intentus 731 b. serie 610 b.
Triplicitas 662 a.
Tripliciter ib.
Triplico ib.
Triplo major ib. majorem facio ib.
Triplus ib.
Tripudiantium cœtus 258 b.
Tripudiare 362 b.
Tripudiatio 97 c.
Tripudiator 731 b.
Tripudiatum est ib.
Tripudiis oblectans se ib.
Tripudio 97 c. 580 b. 582 a. 589 c. 731 b. ad cantum 411 b. unà 731 c.
Tripudio celebre ib.
Tripudium ib.
Tripus 552 b. 649 c.
ad Triremem pertinens 208 b.
Triremibus advecti ib.
Triremis 208 b. 350 b.
Triremis remex 208 b.
Triremium præfectus 81 c.
Tristem vultum gerens 474 b. præ se ferens 598 a.
Tristes sedebant 639 a.
Tristi vultu 406 b. sum 598 a.
Tristificæ noctes 406 b.
Tristificus ib. 599 c. 622 b.
Tristis. § Mœstus, tetricus 65 a. 248 a. 406 b. 621 c. 622 b. 708 b. 729 a. § Acerbus, funestus, mœrorem afferens 65 a. 390 b. 622 b. 722 a. calamitas 180 a.
Tristitia 43 b. 65 a. 91 b. 92 a. 119 a. 264 c. 391 b. 622 b. ingens 20 a.
Tristitiâ afficere 92 a. afficere solitus 591 b. afficio 43 b. 86 a. 591 b. afficior 622 b. 623 a. non affectus 391 b. conteror 670 c. vacans 313 a.
Tristitiam afferens 43 c. 708 b. affero 65 b.
Tristities. § Acerbius 575 b.
Tristor 391 b. 622 b. 623 a. ob aliquid 622 b.
Trisulcus 134 b.
Trita vestis 669 c. via 302 a. 664 c.
Tritavia 398 a.
Tritavus 197 c.
Triti pallii gestatio 698 b.
Triticea farina 430 a. aquâ subacta 607 c.
Triticeæ fruges 384 c.
Triticeus 566 a.
Tritici crux 698 a. parum ferens 566 b. sectio 644 c.
Tritico abundans 566 b. similis ib.
Triticum 459 a. 566 b. 671 a. amans 566 b. ferens 698 a.
Tritor 669 c.
Tritu facilis 670 c.
Tritu abstergo ib. lævigatus ib.
Tritum palliolum ib. pallium ib. pallium gestans, gesto 698 b. § Triviale 53 c. vulgatumque erat apud omnes 98 b.
Tritura 51 b. 669 c.
Trituræ tempus 51 b.
Triturare fruges 669 c.
Triturata semina 51 b.
Triturator 53 a.
Trituratum frumentum 51 b.
Trituro ib.
Trituror ib.
Tritus 609 b. 669 c. bene 609 b. crebrò ib. denuo 671 a. homo rerum usu 669 c. non 609 b. 670 c. recens 643 a. 670 a.
Tritus, ûs 669 c.
Triviale 53 c. scortum 720 b.
Trivialia 550 c.
Trivialis 9 a. 182 c. 199 b. 356 a. 672 c. amicitia 103 a.
in Trivio constitutus 452 c.
Trivium ib.
Trium congiorum capax 728 a. jugerum 532 c. minarum 424 a.
Triumphalis 262 a. arcus 70 c. vestis 262 a.
Triumphans 697 c.
Triumphare facio 262 a.
Triumphator ib.
Triumphatur de me ib.
Triumphavit de regibus 262 a.
Triumpho ib.
Triumpho potitus ib. In triumpho ducor ib.
Triumphum ducere 14 c.
Triumphus 262 a.
Trochæis constans 667 a.
Trochæus ib. duplex ib.
Trochisci qui ano subjiciuntur 653 a.
Trochiscus 628 b.
Trochlea 629 b. 667 b.
Trochus 106 b. 619 c. 667 a.
Troglodyta 175 a.
Trophæalis 227 a.
Trophæorum gestatio 698 b.
Trophæum 662 c. gestans 698 b. statuere 178 a. 278 b. statuo 227 a. tenens ib.
Tropicè 444 b. 663 a. loquor 377 a.
Tropici circuli 663 a.
Tropicus sermo 377 a.
Tropis distincta dictio 594 c.
per Tropum 663 a.
Trucem vultum habens 475 a.
Truces oculos habens 472 c.
Trucibus oculis circumspicio 109 b.
Trucidatio 626 a.
Trucido 78 a. 519 a. 626 a.
Truculentus 625 b. 691 c. vultus 173 a. 625 b.
Trudendo 744 a.
Trudentes se invicem ob festinationem 198 b.
Trudo 744 b. indignè ib.
Trudor ib.
Trulla 671 a.
Truncatam caudam habens 489 a.
Truncatio 331 c. 357 c. caudæ 489 a.
Truncator 332 a.
Truncatus 331 c. aliquâ ex parte 332 a. pedes 551 c.
Trunco 331 c. 332 a. 411 a. 584 b. 644 a. membris ib.
Trunco carens 610 b.
Truncor 331 c.
Truncos multos habens 554 c. 610 b. pulchros habens 211 a.
Truncum procerum habens 610 b.
Truncus auribus 645 a. caudâ 489 a. membris 140 b. 361 c.
Truncus (Subst.) 305 c. 554 c. 610 b. 622 c. 714 b. corporis 360 a.
Trusatilis mola 430 b.
Trusio 744 a.
Trusor ib.
Trutina 235 a. 285 c. 631 c. 671 c.
Trutinâ examino ib. In trutinâ appendo 286 a.
Trutino 671 c.
TU 491 a. 623 a.
Tua bona ib.
Tuâ causâ 679 c.
Tuæ opes 623 b.
Tuba 580 c.
Tubâ cano, canor, non proclamatus, promulgor ib.
Tubæ sonitu excitor ib. sonitus ib.
Tubam sonantem audio ib.
Tubarum sonitu qui non circumsonatur ib.
Tuber 280 a. 335 a. in cameli dorso 358 b.
Tubera liventia 58 a.
Tuberculum 714 a. in capite 24 b.
Tuberis folium 713 a.
Tubicen 580 c. præstantissimus ib.
Tubulus 98 b. 631 a.
Tubus 589 b. 631 a.
Tuccetarius 342 b.
Tudicula 79 b. 311 a. 370 b. 476 c.
Tudiculâ commoveo et subigo ib.
Tuendum suscipio 223 a.
Tuens urbem 226 b.
Tueor 57 c. 93 b. 164 c. 200 b. 211 c. 212 a. 283 c. 346 a. 403 c. 476 b. 490 c. 542 a. 546 c. 578 c. 579 a. 600 c. 608 c. 649 b. 696 c. 711 a. me 164 c. me adversus aliquem 57 c. sententiam aliquam 9 a.
Tueri bona parta 711 a. id quod dictum est 165 b. jura vestra 283 c. urbem 711 b.
Tui 623 a. ipsius 89 c.
Tuguria 141 b.
Tuguriolum 295 b.
Tugurium 294 b. 295 b. 323 a.
Tulit fortiter 579 c. Sic ab initio tulit ratio mea scribendi 180 c.
Tum 188 b. 196 c. 197 a. 246 a. demum 158 a. 188 b. 241 b. 487 a. tum 289 a. Quid tum postea? 188 b.
Tumefaciens spiritus 455 a.
Tumefacio 451 a. 455 a. in superficie ib.
Tumefactio 451 a.
Tumefactum induro 597 a.
Tumefactus 451 a.
Tumefio 455 a.
Tumens ib. luxu 703 b.
Tument irâ corda 455 a.
Tumentes pedes habens 552 a.
Tumentibus rebus, id est, in bellum, in tumultus vergentibus 455 a.
Tumeo ib. 602 b. 703 b. 713 b. in superficie 455 a. § Superbio 703 b. 713 c.
Tumere animo et inflatum esse 455 a. desino 703 c.
Tumesco 451 a. 455 a.
Tumida superbia 722 c. superbiâ inflatus ib.
Tumidas clunes habens 455 b. coxas habens ib.
Tumidè. § Fastuosè 584 c.
Tumidi æstus maris 455 a.
Tumido sermone jacto 376 b. ventre præditus 455 b.
Tumidos humeros habens ib.
Tumidum mare ib. penem habens ib. reddo 451 a. reddo, id est, effero, inflo ib. reddo aliquantum et superbum 722 c.
Tumidus 451 a. 455 a. supra modum 451 a. reddor ib. § Inflatus, superbus ib. 584 c. 722 c.
Tumor 112 c. 280 a. 313 c. 450 c. 451 a. 455 a. 556 a. 714 b. assurgens 280 a. bullæ 450 c. durus et doloris expers 597 a. fermenti 238 a. cum inflammatione 703 b. scroti 313 b. terræ 453 a. § Elatio, fastus 451 a. 455 a. 713 c.
Tumore laboro 112 c.
Tumorem referens 455 a.
Tumores verrucosi tuberosique 492 b.
Tumoris species 608 c.
Tumulatio 673 c.
Tumuli. § Colles 389 a. 451 a.
Tumuli cacumen 389 b.
Tumulis frequens, seu collibus 114 a.
Tumulo 673 c.
Tumulos multos habens 492 a.
Tumulosus 389 a.
Tumultibus plena erat concio 662 a.
sine Tumultu 260 c.
Tumultuando clamo seu loquor 261 b.
Tumultuans 282 b.
Tumultuantium clamor 261 b.
Tumultuari 331 b. 355 c. facio 260 c. 261 b.
Tumultuariæ pugnæ 101 a.
Tumultuariè 629 b. agens ib. facio ib. factum opus ib. pugnans 404 a.
Tumultuario opere facio 629 b.
Tumultuarium bellum et repentinum 404 a.
Tumultuarius 629 b.
Tumultuatio 32 c. 306 b.
Tumultuatorius 260 c.
Tumultuator 625 b.
Tumultum cient inter deos 331 b. concito 279 c. excitans 543 b. excito 260 b. 543 b. magnum excitavit 27 b.
Tumultuor 260 b. 261 b. 306 b. 333 a. 355 b. 465 a. 487 b. 577 c. 624 a. supra modum 260 c.
Tumultuosè ib. 633 b. commoveo 324 a. concutior ib.

Tumultuosus 116 a. 260 b. 306 b. 324 a. 561 c. 624 a.
Tumultus 260 b. 261 b. 263 a. 269 b. 306 b. 317 a. 324 a. 351 a. 355 b. 365 b. 425 b. 452 b. 463 a. 482 b. 487 a. 577 b. 624 a. 625 b. 653 a. 674 a. 704 c. ingens populi erat 653 b. rixæ 324 b.
Tumultus bellici plenus 260 c. expers ib.
Tumultus bellicos sustinens 675 b.
Tumulum inanem erigo 251 a. struo 727 c. In Tumulum congesti sepulchri 451 a.
Tumulus. § Clivus, collis 114 a. 263 c. 332 b. 339 c. 389 b. 395 a. 492 a. 504 c. 522 b. 723 c. 727 c. § Sepulchrum 250 c. 727 c.
Tunc 446 a. 487 a.
Tundens 312 b. humi 674 c. ligna ib.
Tundo 51 b. 72 c. 330 a. 336 b. 336 c. 561 a. 669 c. 674 a.
Tundor 561 a.
Tunica 98 a. 175 b. 729 a. brevissima 361 c. cepæ 302 b. lati clavi 586 b. manuleata utrinque 402 c. militaris 729 a. muliebris 448 c.
Tunicâ carens 729 a. indutus serâ, hederaceâ, molli, nigrâ, simplici, unicâ ib. Sub Tunicâ latens ib.
Tunicam laneam gerens ib. longam habens ib.
Tunicis duabus tectus ib. multiplicibus obvolutus 382 b. multis amictus 729 a.
Tunicula ib. muliebris ib. § Membrana 679 b.
Turba. § Cœtus, multitudo hominum 181 a. 370 b. 463 c. 493 a. 620 b. 624 a. 625 b. miscellanea et confusanea 422 a. multa 493 a. promiscua 11 b. vilium hominum 624 c. § Tumultus 355 b. 624 a.
Turbâ abundans 493 a. carens ib.
Turbabile lutum 624 a.
Turbæ et multitudinis plena via 492 c. teneor amore 396 b.
Turbæ convitians 388 b.
Turbæ. § Tumultus 260 b.
Turbam congrego 544 a. delectans 646 b.
Turbamentum 260 a. sordium ib.
Turbandi vim habens 633 b.
Turbans 317 b. cor 299 c.
Turbare mare 357 b. § Miscere, tumultuari 68 a. 355 c.
ne Turbaretur auditus 633 b.
Turbari 583 c. dicitur mare 324 a.
Turbaris circa multa 624 a.
Turbarum insano amore teneor 396 b.
Turbas dare 331 b. dat 625 b. excitans 260 a. excitare 492 c. excito 355 b. 543 b. 544 a. 624 a. In turbas conjicio 260 c.
Turbat hoc ipsum 633 a. ventrem 575 a.
Turbatio 260 a. 620 b. 633 a.
Turbatus 260 a. sum ib.
Turbidè ib.
Turbido cœno similis vel plenus ib.
Turbidum reddo ib.
Turbidus ib. aspectu 473 c. 460 a. non ib. sum ib.
Turbinatim 619 c.
Turbinatus 166 a. 619 c. 621 c.
Turbineo vortice circumago 619 c.
Turbineus 166 a.
Turbinis figuram gerens seu coni 619 c. in modum ib.
Turbis plena erat concio 662 a. A turbis et molestiis vacuitas 193 a.
Turbo. § Gyrus 166 a. § Procella, ventus procellosus 23 b. 106 b. 166 c. 185 a. 363 a. 462 a. 583 c. 619 a. magarum 275 c. § Trochus 106 b. 362 c. 619 c. § Conus 619 c.
Turbo. § Agito, commisceo, commoveo, turbidum reddo 72 b. 260 a. 303 a. 385 b. 484 a. 492 c. 583 b. 633 a. 676 a. 706 b. leviter 653 b. § Metaph. 260 a. 583 b. 633 a. peregrinâ quasi novitate 447 c.
Turbor 260 a. 492 a. 583 b. 624 a. 706 b.
Turbulentè 260 c. 633 b.
Turbulenter 260 b.
Turbulentum reddo 324 a.
Turbulentus 226 a. 260 b. 317 a. 324 a. 403 a. 492 c. 621 c. 633 a. 704 c. non 260 b. rerum status 349 b. valde 34 b.
Turdorum pinguium comestio 318 c.
Turdos pingues epulari ib.
Turdus ib.
Turgens luxu 703 b.
Turgeo 451 a. 455 a. 628 c. superbiâ 713 b.
Turgescere 602 b.
Turgesco 20 b. § Metaph. 451 a.
Turgidis labris qui est 455 b.
Turgidum erat os 119 b.
Turgidus 455 a. supra modum 451 a. § Fastuosus, superbus ib. 710 b.
Turma 184 b. 284 b. 463 c. 529 b. 609 c. 634 b. 640 c. equitum 81 a. parva 634 b.
Turmarum præfecti 80 c.
Turmatim 5 a. 184 b. 463 c. 686 c.
Turpe existimare 650 a. factum 203 b.
Turpi lucro deditus 510 c. cum lubro ib.
Turpia loquens 201 a. 374 c. loquor ib.
Turpiloquentia 573 c.
Turpiloquus 375 c. 383 a. 573 c.
Turpis 34 b. 182 b. 553 a. aspectu 427 a. 473 c. penitus 35 a. quæstus 510 c. sermo 374 c. supra modum 35 a.
Turpissimè ib.
Turpiter 34 b. 183 b. 227 a. ago 227 a.
Turpitudo 34 b. 227 a. sermonis 374 c.
Turres bonas habens 566 a. pulchras habens ib.
Turri instruor ib. munio ib. E Turri pugno 404 c.
Turribus altis insignis 566 a. carens ib. multis munitus ib. In Turribus degens passer 565 c. ligneis domiciliis habentes 457 c.
Turricula 566 a.
Turriger 698 a.
Turrim gesto ib. sustinens 226 a.
Turris 427 a. 455 c. 565 c. 566 a. 676 a. lignea 427 c. § Metaph. 566 a.
Turris in modum 565 c.
Turrita arca 566 a.
Turritæ domus 104 a.
Turritus 566 a.
Tursio, piscis 716 a.
Turtur 671 a.
Turunda 655 b.
Turundâ pasco et nutrio 743 b.
Tussicula sicca 725 b.
Tussicularis 106 c.
Tussiendo expuo et excreo ib.
Tussilago ib.
Tussire 725 b.
Tussis 106 c.
Tusus 336 c. minutim 670 c.
Tutamen 47 a. 100 c. 211 c. 579 c. 593 c. 627 b. 707 b. cordis 711 c.
Tutatio 542 a. 711 b.
Tutatus 600 b. urbis 226 c.
Tutatrix urbium 548 a.
Tutela 100 c. 263 c. 663 c. In Tutelâ meâ est regnum ib. Ad Tutelam pertinens 664 a.
Tutelaris 627 b.
Tuti sunt ab omni periculo ib.
Tutissima urbs 211 c.
in Tuto collocare 294 c. 316 c. 541 c. collocare res suas 651 c. esse 627 b.
Tutò 148 a. 221 a. 285 b. 624 a. 627 b. Parum Tutò ib.
Tutor. § Defensor, tutator 100 c. 283 c. 295 c. 312 c. 559 a. imperii 312 c. § Curator 165 a. 483 a.
Tutorem non habens 283 c.
Tutores 664 a.
Tutoribus carens 664 a. Sum sub Tutoribus ib.
Tutum reddo 106 a. 627 b. Haud Tutum existimamus proferre 148 a.
Tutus 211 c. 221 a. à prædonum injuriâ 372 b. est à plagis 148 a. reddor 627 b.
Tuum commodum 623 b.
Tuus 176 c. 623 a.
TYMPANI pulsatio 674 b.
Tympanis extendo 675 b.
Tympanistria 674 b.
Tympanorum pulsatione circumdo 675 b.
Tympanum 674 b. fero 698 b. pulso 674 b.
Typho vel Typhon 676 b.
Typhonicus ib.
Typicè 674 a.
Typo crucis 675 b.
Typum crucis gerens ib.
Typus ib. præcedens ib. primus ib. sum 721 a.
Tyranni domus 675 c. uxor ib.
Tyrannicè ib.
Tyrannici dominatûs princeps ib.
Tyrannicida 353 c.
Tyrannicidium ib.
à Tyrannico dominatu liber 675 c.
Tyrannicus 226 a. 675 c.
Tyrannidem affecto ib. exercens ib. exerceo ib. exerceo in aliquem 174 b. invasi 71 a.
Tyrannidis amans 675 c.
Tyrannis ib.
Tyrannis par et æqualis ib.
Tyranno faveo ib. pareo ib. subjectum esse ib.
Tyrannorum osor ib. studiosus ib.
Tyrannum ago ib. decens ib. facio 10 c. occido 353 c.
Tyrannus 675 c. crudelis ib.
Tyro 346 a.
Tyrocinium 289 b. 648 b.

V.

VACABANT nulli alii rei 290 a.
Vacans Ecclesiæ 630 c. turpitudine 48 c.
Vacare alicui rei 221 b. causis forensibus 231 b. malis artibus 199 c. precibus 630 c. § Supervacaneum esse 194 c.
Vacat mihi 290 a. non 630 c.
Vacatio. Cessatio, immunitas 148 a. 630 b. 724 b. à bello ib. ab operibus 148 a. militiæ 619 a. negotiorum 554 a.
Vacavit votis audiendis 734 a.
Vacca 114 a. 145 c.
Vaccarum esor 683 a.
Vacillans non 529 c.
Vacillo 285 a. 560 a. 627 a.
Vaco. § Operam do 83 c. 630 c. constituendis rebus 734 a. § Cesso 630 c.
Vacuæ naves 342 c. strepitibus viæ 283 c.
Vacuari 307 c.
Vacuatio humoris per vicinam partem 492 a. modica 624 c. venarum 615 a.
Vacui laboribus 203 b.
Vacuitas 564 c.
Vacuo 275 a. 307 c.
Vacuor ib.
Vacuum ib. sepulchrum 247 a. spatium 307 c.
Vacuus 288 c. 307 c. 364 c. 370 c. 539 b. fio 364 c. metu 147 c. negotiis 554 a.
Vada lata habens 510 b.
Vade 232 c.
Vadens in longum 509 c.
Vadimonia constituta 177 b.
Vadimonii diem obire 66 b. dies 559 a.
Vadimonio obstringo 177 c.
Vadimonium ib. desertum 165 a. 209 c. promittere 177 b.
Vado 56 a. 93 a. 211 a. 318 c. 425 c. 609 c. per 610 a.
Vador 292 c.
Vadosum æstuarium 574 c. mare 630 b.
Vadosus 93 c. 518 a.
Væ 487 c.
Vafer 113 c. 149 b. 205 b. 231 a. 310 c. 316 b. 321 c. 327 a. 333 a. 350 b. 420 a. 496 b. 543 a. admodum 496 c. valde 311 a.
Vafrè 205 b. 543 a. ago 313 c. cogitans 416 c. comminiscor 545 a. 601 a. scelus admitto 205 b.
Vafrities 149 c. 166 c. 203 b. 310 c. 570 a. magna 311 a.
Vafrum commentum 149 c. 444 a. 553 c. consilium 420 a. factum 205 b.
Vaga 43 a. 705 b. depressio 530 c. vita 43 a. 530 c.
Vagabatur solus 43 a.
Vagabunda vita 530 c.
Vagabundè ib.
Vagabundo animo factus 570 c. animo sum ib.
Vagabundus 530 c. jactor ib. non ib. obeo ib. sum ib.
Vagans in mari 705 b.
Vagantes oculi huc illuc 570 c.
Vagari 34 a. 46 c. facio 530 c.
Vagatio 43 a. 550 c. 570 c.
Vagè 452 a.
Vagina 330 b. 449 c. 654 a. hastæ 624 b.
Vagire 119 b. 319 b. facio ib.
Vagitus 110 a. 319 b. 325 c.
Vagor 4 c. 29 c. 43 a. 243 b. 530 c. 531 a. 695 a. à 530 b. in ib. mente 570 c. per 460 a. 530 b.
Vagus 43 a. 530 b. circuitus 531 a. error 530 b. semper 531 a. sermo 630 c. § Erro 43 a. 180 b. 280 a. 530 b. 570 c.
Vah 1 b.
Valde 2 c. 29 b. 75 a. 182 c. 272 b. 286 c. 333 a. 344 c. 385 c. 396 c. 405 b. 417 a. 499 b. 537 b. 548 b. 549 a. 557 a. 648 b. acutus 38 a. æmulandus 237 a. æmulans ib. agrestis 234 a. amarus 525 c. amo 3 a. ardens 703 c. astutus 311 a. attentè audiens 40 c. auctus 234 a. celeber 131 b. 321 a. 324 c. conspicuus 181 c. cruento 28 a. desideratus 541 b. doleo 91 c. dulcis 153 c. durus 234 a. glorior 90 a. hilaris 274 a. hirsutus 147 a. jactans 120 c. inclytus 324 c. insanus 395 c. iracundus 234 a. iratus 265 c. 312 a. lætus 128 c. lassus 338 b. latus 532 b. longum 499 b. manifestus 158 c. 706 c. mugiens 118 b. notus 131 b. noxius 86 a. prudens 113 c. 709 b. pullulans 250 a. ridiculus 127 a. robustus 107 a. roscidus 173 b. ruber 209 a. rugio 118 b. rusticus 234 a. simpliciter ib. sitis culosus 167 c. sonans 171 b. 248 b. sonorus 700 a. splendidus 691 b. stupefactus 250 c. trepidus ib. virescens ib. utili 733 b. 747 c.
Vale 579 b.
Valeant consilia 718 c.
Valebam 579 b.
Valedicere. § Repudiare 718 c.
Valedico 634 b.
Valens 174 a. 579 b. hastâ 587 a. melius 569 a. non 174 a.
Valent mox talento 228 b.
Valente corpore 579 b.
Valentia tribus talentis 68 b.
Valentis, æ 579 b.
Valentior 174 a.
Valeo 78 b. 316 a. 344 c. 579 b. auctoritate et gratiâ 245 a. bene 221 b. 488 a. malè 221 b. 444 b. parum 312 c. rectè 677 b. viribus 638 c. § Possum 586 c. non 600 b.
Valere 579 b. bene 174 a. jubens 706 b. jubeo 9 a. jubeo, id est, renuntio 130 b. 634 b. sincere 718 c. § Æstimari 174 a.
Valete 579 b. 673 b. 718 a.
Valetudinarium 333 a.
Valetudinarium reddo 444 c.
Valetudinarius 586 c.
Valetudine bonâ præditus 305 a. bonâ utens 579 b. bonâ utor 677 b. firmâ 579 b. firmâ esse 174 a. infirmâ conflictari 579 b. infirmâ sum 397 b. 579 b. prosperâ utor 579 b.
Valetudinis recuperatio 37 c.
Valetudo adversa 579 b. bona ib. 677 b.
Valgus 108 b.
Valida contentio 638 c. hasta 117 a.
Validam radicem habens 575 c.
Validas manus habens 724 a.
Validè 61 c. 174 a. 286 c. 344 a. 343 b. 438 a. 574 b. 579 c. 587 a. 605 b. 620 c. 638 c.
Validior 341 c. 693 a. fio 544 c. 637 c.
Validiorem reddo 544 c.
Validis humeris præditus 346 a. pedibus præditus 531 c.
Validissimus 18 b. 145 c. 344 c. 693 a.
Validiùs 579 b.
Validiusculè 574 b.
Valido corpore esse 174 a. patre natus 502 c.
Validos artus habens 140 b. ungues habens 468 b.
Validum dorsum habens 447 a. jusjurandum 344 c. reddo 174 a. 286 c. 287 a. 344 b. 543 b.
Validus 38 b. 110 a. 117 a. 183 b. 145 c. 174 a. 286 c. 309 b. 344 a. 315 b. 412 b. 429 c. 437 c. 438 b. 463 b. 579 b. 586 c. 587 a. 628 b. 638 c. 643 c. 721 a. ad omnia 344 c. æquè 587 a. ignis 20 b. sum 287 a. 587 a. 638 c.
Vallamentum 608 a.
in Valle dego 88 b.
Valles ib. 106 c. 140 a. profundas habens 5 c.
Valli 296 a.
Valli extructio 251 a.
Vallicula 5 c.
Vallis ib. 687 a. nemorosa 453 c. parva 5 c. 88 b.
Vallis abundans 597 b. depactis munio 608 a. 721 b. munio circumcirca 608 a. præmunio ib.
Vallo circummunio 721 c. communio 721 b. includo aut occludo 721 c. munio 221 a. 251 a. 262 a. non munitus 721 c.
Vallorum depactio 608 a. effossor 482 c.
Vallos depangens 608 a.
Vallum 185 c. 211 c. 262 a. 721 b.
Vallum depango 608 a.
Vallus 450 b. 597 b. 608 a. 721 b.
Valor 174 a.
Valva 581 a.
Valvæ 320 a. 561 c. 581 a.
Valvarum postes 704 b.
Vana mens 709 a. res 385 b. sapientia 601 a.
Vana cogitans 709 a. cogito 403 a. jacto ib. loquor 338 a. 574 a. verba 61 a. 429 a. verba fundito 717 b.
Vanæ artis studium 648 b.
Vanæ res 704 a.
Vanarum rerum studium 644 b.
Vanas res amans 307 c.
Vanè ib. 402 c. 405 a. tempus tero 403 a.
Vanesco 527 c.
Vaniloquentia 7 c. 42 c. 376 a. 429 a. 574 a.

Vaniloquus 376 a. 385 b.
Vanis artibus deditus 648 b. In Vanis sapiens 601 a.
Vanitas 61 a. 182 c. 307 c. 402 c. 405 a. vanitatum 402 c.
Vanno purgo 386 b. similis 182 b.
Vannus 386 b.
Vanum 704 a. reddo 51 c. in vanum 402 c. laborans 488 b.
Vanus 51 c. 61 a. 182 c. 307 c. 329 b. 402 c. 405 a. 410 a. 462 b. 466 a. 590 a. 716 a. est labor 402 c. vir 62 b.
Vapor 86 a. 89 b. 264 a. 272 c. 540 a. 572 a.
Vaporari 264 a.
Vaporarium 291 a. 541 a.
Vaporatio 86 b. 264 a.
Vaporem elicio 86 b. exhalo ib. subduco ib.
Vaporiferus 86 b. 264 a.
Vaporo 86 b. 264 a. 326 c.
Vappa 281 a. 298 c. 468 c. 663 c. factum vinum 663 a. In Vappam mutari 468 c.
Vapulo 252 c. 319 b. 402 b.
Vari 38 b. 275 b.
Varia consilia habens 420 b. contentio 727 a. versans animo 613 c.
Variæ formæ 533 c.
non Varians 49 c.
Variare (neut.) 49 a.
Varias machinas callens 420 c. pennas habens 545 b.
Variatio 50 c.
Variatus 545 a. notis 615 c. punctis ib.
Varicosus 315 c. 318 a.
Variè 407 c. 545 a. 693 c. balbutiens 661 b. distinguo 545 a. distinguor ib. intertexo ib. muto 664 b. pictus 545 a.
Variegare 587 a.
Variegata animantia 263 a.
Variegatam cutem habens 152 c. mitram habens 423 c.
Variegatas habenas habens 246 b. pennas habens 560 a.
Variegatio 545 a.
Variegatum rostrum habens 617 b. tergum habens 447 b.
Variegatus 29 b. 228 c. 372 b. 500 a. 545 a. aliquantum 543 b. auro 142 a. 500 a. modis omnibus 545 a. multùm 29 c. 545 b. non 142 a.
Variego 29 b. 142 a. 499 c. 545 a. circumcirca 587 a.
Variegor 29 b. 543 a.
Varietas 545 a. colorum 735 c. vini 458 b.
Variis coloribus picta et ornata oratio 545 a. formis indutus 427 a. moribus præditus 420 c. 664 b.
Vario amictu 228 c. artificio distinguo 142 a. colore tinctus 735 c.
Vario. § Activè 23 b. 29 b. 49 c. 50 c. 519 c. 545 a. alternatim 49 c. § Neutral. 49 a.
Varior 29 b. 519 c.
Varios capillos habens 719 b. pellos habens 568 a.
Varium os habens 616 c. 617 b. pectus habens 613 c. tergum habens 447 a.
Varius 29 b. 50 c. 97 c. 139 b. 142 a. 146 b. 372 b. 407 c. 499 b. 519 c. 545 a. admodum 545 b. aliquantum ib. fio 29 b. omnibus modis 545 a. omnino 29 c. ornatus 533 a. 545 a. sum 49 b.
Varix 275 a. 318 a.
Varus 629 a.
Vas, vadis 177 b.
Vas, vasis 593 c. 647 b. æreum 720 b. aquarium 678 b. aureum 736 b. fictile 4 c. 308 b. quodlibet 4 c. In Vas defundere ib.
Vasa aurea 736 b. bajulantur mihi 698 a. concava et capacia 558 a. convivalia 197 b. domestica 455 c. escaria 725 c.
Vasa aufero 594 a. auferre è manu ib. bajulandi mihi cura 698 a. bajulo ib. colligo 595 a. conclamare 235 b. custodio 490 c. 712 a. fabricans 544 b. fabricor ib. portans 698 a. vacua habere 4 c. vehens 16 c. vendens 567 c.
Vasculis semen inclusum habens 604 b.
Vasculum 4 c. 107 b. 594 a. æreum 720 b. militare 140 b.
Vasis carens 594 a. collectis migro ib. collectis moveo castra ib. custodiendis destinatus locus 712 a. instructus bene 594 a. instructus sum bene ib.
Vasorum apotheca 655 c. bajulatio 698 a. custoditio 490 c. custos ib. 712 a. repositorium 654 a. vacuitas 4 c.
Vasta et vacua antra 288 c.
Vastare 204 c. 279 c. agros 642 c. urbem 309 c.
Vastari 279 c.
non Vastata terra 645 a.
Vastatio 209 c. 319 a. quæ fit igni 547 a.
Vastationibus expositus 370 c.
Vastator 31 b. 209 c. 279 c. 310 a. 391 a. 519 a. urbium 548 a.
Vastatrix 310 a. urbium 548 a.
Vastatu facilis 370 c.
Vastatus 279 c. non 144 b. 519 a. ter 519 a.
Vasto 144 b. 186 b. 209 c. 279 c. 305 c. 370 c. 379 b. 391 a. 408 a. igni 547 a. 599 b. igni et ferro 144 a. incursionibus 668 a. vicissim 519 a.
Vastor 209 c. 310 a. 370 c. 391 a. incendiis 547 a.
Vastus hiatu immani 718 b. § Desertus 115 a.
Vatem efficiens 399 a. Ad Vatem pertinens ib.
Vates 7 c. 374 c. 377 b. 399 a. 462 b. 466 a. 547 a. 555 b. 587 a. 733 a. deo plena 704 c. falsus 399 c. vatidicus 22 a. inclytus 399 b. malorum 399 a. malus 399 b. venerabilis ib. verus 399 a.
Vates sacri 55 c.
Vaticina 201 b.
Vaticinamentum 399 a.
Vaticinandi ars 377 b. 399 a. peritus 399 a. 704 c.
Vaticinans ex auguriis 399 b. dico 704 c. è farinâ 399 a. instinctu Deo 399 b. mala ib. non 399 a. recte 399 b.
Vaticinantium antistes ib.
Vaticinari quasi inspectis extis 267 a.
Vaticinatio 23 a. 229 c. 399 a. 486 a. 689 c. ex auspiciis 399 b. falsa 399 c. quæ fit evocatis mortuis 399 b.
Vaticinator 399 a.
Vaticinatorius ib.
Vaticinatrix 399 b. 587 a. 704 c. Pytho dicta 399 b.
Vaticinia 253 a. 690 b.
Vaticiniis multis clarus 399 b.
Vaticinio prædictus 399 a.
Vaticiniorum internuntius 689 c.
Vaticinium 23 a. 92 c. 201 a. 377 b. 399 a. 573 c. 689 c.
Vaticinor 7 c. 22 a. [illegible] a. 253 a. 255 c. 321 a. 377 b. 399 a. 429 a. 486 a. 555 b. 587 b. 689 c. 690 b. 732 a. antè 399 b. falsa 399 c.
Vaticinus 255 c. 399 a. 704 c.
UBER. § Mamma 488 a.
Uber. § Copiosus 147 a. regio ib. terra 530 a. sum 258 c.
Uberem regionem habitans 738 b.
Uberes agri 529 c. fructus affero 697 a. fructus fero 301 b.
Uberibus fructibus fœcundus ib.
ab Uberibus amotus 656 b.
Uberiorem reddo 23 c.
Uberiùs 529 c.
Ubertas 258 c. 488 a. 693 a. 701 c. fructuum 301 b. 697 a.
Uberum appetens 256 c. immunis ib.
Ubi. § Adverbium loci 196 c. 197 a. 275 a. 450 b. 469 b. 484 b. 485 a. terrarum esset 484 b.
Ubi primum 198 a. venerit 219 b.
Ubicunque 275 a. 469 b. 484 c. 485 c. sit 517 b. terrarum 484 c.
Ubilibet 189 a.
Ubinam? 469 b. 484 b. 485 a.
Ubique 56 c. 189 a. 499 c. gentium 189 a. terrarum 499 b.
Ubivis 56 c. 484 c. 499 c.
Udus 550 a. 678 c.
VECORDIA 85 c. 400 a. 445 a. 537 c.
Vecors 85 c. 106 b. 117 c. 243 b. 400 a. 437 b. 537 c. et amens factus ex desperatione 445 a. fio 537 c. risus ib.
Vecte elevo 492 c. moveo ib. obdendo claudo 235 a. submoveo 492 c. transmoveo ib.
Vectes 598 b. 744 a.
Vectiarius 492 c.
Vectibus amolior ib. amoveo ib. obfirmo ib. quod subjicitur ib.
Vectigal 13 c. 15 a. 60 c. 143 b. 508 a. 640 c. 642 a. 695 a. exigitur à me 745 b. exigo ib. idem pendens 642 a. imponere 99 b. quod penditur pro introitu 212 b. poscere 15 a. A Vectigali pendendo immunis 642 a.
Vectigalia 253 a. redimo 745 b.
Vectigalibus suis qui utitur 642 a.
Vectigalis exactio 745 b.
Vectigalis 642 b.
Vectigalium redemptor 745 b. redemptura ib.
Vectio 12 c. 333 a. 493 a.
Vectis 99 a. 222 b. 492 c. humerarius 693 b. januæ 320 a. parvus 492 c. æreus 394 b. valvas seu fores jungens 233 a. 266 b.
Vector 13 a. 94 b. 509 a. 518 b. superfluus 434 b.
Vectorius 332 c.
Vectu facilis 12 c.
Vectura ib. 333 a. 493 a.
Vegetabilis 234 b.
Vegetæ oves 287 b.
Vegetam ætatem egressus 38 c.
Vegetativus 714 b.
Vegetior sum quam 38 a.
Vegeto 5 a. 10 a.
Vegetor 250 a.
Vegetus 38 c. 76 a. 628 b. reddor 38 c. sum 437 c. 628 c. sum ætate vel per ætatem 38 b.
Vehemens 2 c. 123 b. 168 a. 234 a. 235 a. 344 b. 360 c. 385 b. 405 b. 412 b. 437 c. 463 b. 548 b. 565 b. 606 a. 625 c. 628 b. 637 b. 638 b. 671 c. 694 c. 706 a. admodum 412 b. dolor 453 c. febris 173 a. hyems 660 c. ventus 369 b. vox 646 a.
Vehementem reddo 628 b.
Vehementer 2 c. 31 a. 62 a. 149 c. 173 a. 234 a. 283 a. 286 c. 344 c. 385 b. 395 c. 396 a. 405 b. 412 b. 442 b. 537 b. 557 a. 571 c. 579 b. 606 a. 628 b. 637 b. 638 b. 646 b. 693 c. 703 c. clamans 72 a. doleo 453 c. irascetur 196 a.
Vehementes morbi 468 b.
Vehementia 173 a. 236 c. 283 a. 405 c. 565 b. 628 b. 637 c. 638 c. animi 264 b.
Vehementior reddor 628 b.
Vehementissimè 415 c.
Vehementissimus 628 b. dolor 453 c.
Vehementiùs 415 c. 519 b.
Vehens commeatum 698 a. frumentum 16 a. navi 611 a. vinum 16 b.
Vehere 12 b.
Vehi quo duo possunt 493 a.
Vehicula meritoria 235 a.
Vehicularis via 53 c. 191 a.
Vehiculum 236 a. 493 a. 581 c. 693 a. contectum 296 a. mulare 69 c.
qui Vehitur curru vel equo 493 b. à latere alicujus ib.
Veho 13 a. 14 b. 332 c. 493 a. 512 c. ad 333 c. deorsum 13 a. à latere 493 a. navi 611 b. sursum 13 a. vasa, utensilia, sarcinas, impedimenta 16 c. unà 493 b.
Vehor 94 c. 332 c. 493 a. ad 333 c. curru 167 b. equo 276 a. à latere 493 b. plaustro 53 c. unà 493 b.
Vel 239 a. 289 a.
Vela 387 a. contrahens 570 a. erigere 32 a.
Velamen 295 c. 653 a. 687 c.
Velamentum 295 c. 596 c. § Prætextus 225 a.
Velare se 295 c.
Velatio ib. faciei præ pudore ib.
Velaturam facere 508 c.
Veles 102 a. 404 a.
Velis currere dicitur navis 669 a. trinis instructa navis 82 a.
Velitando 404 a.
Velitari pugnâ ib.
Velitaris pugna 102 a. 404 a.
Velitatio ib. quæ fit verbis 102 a.
Velitor ib. 404 a. § Metaph. 102 a.
Velitum tela ib.
Velle et cupere universi incolumitatem 133 b. malè 708 a.
Vellens vellera 655 b.
Vellent magnopere te amico uti 658 c.
Vellera promissa habens 397 c. vellens 655 b. vellere ib.
Vellere abundans, carens, intectus ibid.
Vellicando sanguinem elicio 27 c.
Vellicatim 58 a. rumpo 326 a.
Vellicatio 58 a. 325 c. 326 a. 655 b. Cum Vellicatione 58 a. In Vellicationis modum ib.
Vellicatoriè ib.
Vellicarit me probris pessimis 325 c.
Vellico 58 a. 267 c. 297 a. 325 c. 326 a. 590 c. 602 a. 633 b. 655 a. 730 a. § Obtrecto 326 b. 655 a.
Vellicor 730 a.
Vello 462 b. 507 a. 602 b. 655 b. circumcirca 633 b.
Vellor 507 a.
Vellumen adimo ib. utrinque habens ib.
Vellus 397 c. 433 b. 507 a. 592 a. album habens 397 c. aureum 152 c. aureum habens 397 c. bonum habens 507 a. intortum habens 397 c. nigrum habens ib. ovinum 363 a.
Velo 295 b. 520 c.
Veloces pedes habens 551 b.
Velocior 90 c.
Velocissimè 636 a. 744 b.
Velocissimus 61 a. 636 a. volucrium 191 c.
Velocitas 135 b. 468 c. 636 a. 744 b.
Velociter 135 b. 260 b. 343 c. 468 c. 636 a. 668 a. 744 b. concitatus 584 a. currens 669 a. currens per mare 52 a. curro 669 a. robusta 579 c.
Velociùs 656 a.
Velor 295 b.
Velox 23 b. 73 b. 97 c. 135 b. 203 b. 206 b. 232 c. 260 b. 287 b. 306 c. 343 c. 509 c. 550 c. 552 a. 560 c. 589 c. 636 a. 667 a. 668 a. 739 c. 744 b. æquè 636 a. equo 260 b. robustè 579 c.
Velum 295 b. 521 a. 681 c. quod adytui alicui obducitur 603 a. capitis 687 c. § Carbasus 82 a. 279 b. 365 a. 454 b. 560 a. 713 c. contrahere 279 b. implens ib. submittere ib.
Velut 219 c. 459 a. 568 c. 746 c. 747 a.
Veluti 465 a. 746 c.
Vena 4 c. 27 c. 704 a. inciditur mihi 643 a.
Venabilis 257 b.
Venabuli dentalia 453 a.
Venabulum 100 c. 364 b. 685 b.
Venæ sectio 645 a.
Venæ applicatus 704 a.
Venæ aquarum, colli grandiores ib. in metallis 369 a. sanguine plenæ 284 c.
Venales res 9 a. 743 a.
Venalis 518 b. 745 a. res 566 c.
Venalitius 298 c.
Venalium rerum foro qui præest 436 c.
Venam secans 645 a. seco ib.
Venandi ars 257 b. studium 258 a. vim habens 257 b. Tempus non Venandi 10 a.
Venando infelix ib.
Venans hostes 257 b.
Venari 5 c. lucrum 257 b.
Venarum vacuatio 645 a.
Venas legendi actio 373 a. lego ib. magnas habens 704 a. Ad Venas pertinens ib.
Venatici canes 679 a.
Venaticus 257 b.
Venatio 9 c. 17 a. 257 b. facilis et secunda 9 c. infelix 10 a. prospera ib. Ex Venatione 9 c.
Venationi deditus 17 b. profectus 9 c.
Venationis amans 17 b. expers 257 c. socius 17 b. 258 a. studiosus 257 b. 258 a.
Venator 9 c. 10 a. 14 c. 17 a. 257 b. cervorum 102 b. infelix 10 a. leporis 257 c. thynnorum ib.
Venatores 14 c. 257 c. nocturni 257 c.
Venatorius 17 b. 257 b.
Venatorum more 17 b.
Venatrix 10 b. 17 a.
Venatu capi qui potest 257 b. felix 257 c. felix sum 10 a. vivere 257 b.
Venatus, ûs 17 a. 257 b. ferarum 10 a.
Vendendi salis jus et potestas 567 a.
Vendendus 518 b.
Vendens acus 567 a. æs 567 c. asseres ib. cocta 567 a. coturnices 567 b. elixa 567 a. ipse per se ib. legumina 567 b. omnis generis res 567 c. panem 567 a. priùs 518 c. purpuram 567 c. solus 567 b. thus ib. vasa 567 c.
Vendere 202 c. 745 a. justo pretio 162 b. panem 567 a.
Vendibilis 451 b. 518 b.
Vendicans sibi Ægyptum 366 c.
Vendicare 164 c. sibi 176 c. sibi causam 71 a.
Vendicatio 164 c. 367 b. 456 a. 542 a.
Vendico 223 a. 366 c. 367 b. 368 a. 650 a. mihi 58 c. 137 b. 269 c. 456 a. 541 c. 542 a. 543 b. mihi hoc nomen 368 a.
Vendiderunt illi imperium pecuniis 162 b.
Venditans se conjuratis 148 b.
Venditatio 42 c. 148 b.
Venditator ib.
Venditio 162 b. 518 b. 566 c. 652 a. 743 a. liberorum 518 c. per præconem 315 a. rerum omnis generis 518 c. 567 c. salis 567 a.
Vendito. § Jacto, ostento 148 b. 585 a. me 4 a. 42 c. me libenter 148 b.
Venditor 518 b. 566 c. aceti 567 b. avium ib. capparum ib. carnium ib. caseorum 567 c. chartarum 518 c. chordarum 567 c. coronarum ib. crepidarum 567 b. cultrorum 587 b. equorum 567 a. farciminum ib. farinæ ib. ferri 567 c. fictilium 567 b. frumenti 567 c. gallinarum 567 a. gladiorum 567 b. hamorum 567 a. lanarum ib. librorum ib. mel-

lis 567 b. mustæ ib. malorum ib. olei 567 a. olerum 567 b. ollarum 567 c. opsoniorum ib. ovium, pecudum ib. piscium 567 b. placentarum ib. porcorum 567 c. pretiosarum rerum ib. purpuræ 567 a. radicum 567 c. restium ib. scrutorum 567 a. seminum 567 c. spoliorum 567 b. stupæ 567 c. tritici ib. verborum 509 a. 518 c. vestium 567 a. vini 567 b. unguentorum ib.
Venditrix 518 b. farinæ 567 a. olerum 567 a. ollarum 567 c. ovorum ib. piscium 567 b.
Venditus 518 c. iterum ib. non ib. obolis duobus 315 a.
Vendo 48 a. 49 b. 73 c. 100 a. 162 b. 451 b. 518 a. 566 c. 561 a. carnes 567 b. caseos 567 c. cum 518 c. farcimina 567 a. fictilia 567 b. flores 567 a. in 518 c. in aliquo loco 567 a. lanam ib. mel 567 b. particulatim 342 b. porros 567 c. prior 518 c. scruta 567 a. solus 567 b. spolia ib. sub hasta 314 c. thus 567 b. triticum 567 c. vinum 567 b. unà 518 c. unguenta 567 b.
Vendor 162 b. 518 b. 566 c. in auctione 315 a.
Venefica 673 c. 687 b.
Venefica ars 394 c.
Veneficæ mulieres 456 c.
Venefici 232 c.
ad Veneficia pertinens 687 b.
Veneficio afficio ib. non infectus ib. utor ib.
Veneficium 212 c. 394 b.
Veneficus (a.) 394 c.
Veneficus. § Magus 394 a. 687 b. 719 c.
Venena 263 a.
Venenata herba 39 a.
Venenatus 102 b. 112 a. 634 c.
Veneni genus 687 a.
Venenis abundans 687 b. læsus ib.
Veneno carens ib. inficio 102 b. mistus 421 c. tollere 353 b. utor 687 b.
Venenosus 257 b. 397 c.
Venenum 257 b. 394 b. ejaculans 102 b. jaculor ib. lethale bibo 362 c. pariens 634 c. præsens 245 a.
Venerabilis 26 a. 582 c. 583 a. 584 c. vates 399 b.
Venerabilitas 26 b. 582 c.
Venerabundè 584 c. saluto 360 c.
quod Veneramur 3 b. 582 c.
Venerandum caput 253 c. reddo 584 c.
Venerandus 3 a. 5 b. 24 a. 26 a. 127 c. 142 b. 253 c. 312 c. 355 c. 403 b. 550 b. 582 c. 583 a. 710 a. minimè 583 a.
Veneratio 3 b. 9 b. 26 b. 268 a. 582 c.
Veneratione digna res 9 b, dignus 36 a. 582 c.
à Venere alienus 91 a.
Venerea actio 350 b. libido 91 a.
Venereæ res 91 a. 358 b. 443 a.
Venerearum rerum nulla cupido 91 a. usus ib.
Venerei lusus 450 b.
Venereis rebus uti 364 c.
Venerem ciens 91 a. exerceo ib. passa 492 b. Ad Venerem propensus ib. In Venerem effusus 364 a. 723 c. pronus 459 c.
Venereus 91 c. 702 a.
Veneris expers 358 b. venenum 274 c. umbilicus 598 c. 613 a. unguentum 294 c.
Veneror 3 b. 5 b. 9 b. 24 a. 26 b. 262 a. 358 c. 360 c. 582 c.
Veni huc 153 c. 737 a.
Venia 26 b. 35 b. 131 a. 737 c. detur mihi 131 a. tribuenda est ibid.
Veniâ dignum ib. dignus ib. dignus est ib. indignus 738 c. Cum bonâ Dei Veniâ dictum sit 624 a. In veniâ dandâ facilis 131 a.
Veniæ petitio 35 b. Citra Veniæ spem 738 a.
Venialis status et deprecatio 131 a.
Veniam 228 a. 232 c. 237 a. ad vos 273 a.
Veniam consequi 366 a. consequor 131 a. dare 435 c. do 131 a. 691 b. 737 c. impetrare 131 a. impetro 35 b. impetro à te ib. mereor 131 a. non dans ib. peto 35 b. Ad Veniam dandam propensus 131 a. Animo ad Veniam dandam propenso ib.
Veniens 232 a.
Venio 125 b. 212 a. 232 c. 242 c. 272 c. 273 a. 287 a. 385 b. 425 c. 439 b. 611 b. 705 b. ad 212 b. 511 a. 705 b. auxilio 111 a. 199 b. in conspectum 683 c. 684 b. 685 a. in mentem 668 b. 705 b. in suspicionem 242 c.
Venire ad colloquium 160 b. in buccam 616 a. in certamen 282 c. in colloquium 124 c. 187 c. 213 a. in discrimen 316 c. in mentem 233 a. 283 a. 528 a.
Venis abundans 704 a. carens ib.
Venit in mentem 212 b. Quicquid Venit in mentem 233 a. Quod mihi Venit in mentem 212 b.
Veniunt in potestatem 123 a.
Venor 9 c. 17 b. 191 b. 237 b. 10 a. gloriam 10 a. feliciter ib. simul 17 b.
Venter 122 b. 327 b. 440 a. 570 b. et universa intestina 72 c. imus 122 b. 248 a. latrare dicitur 112 a. navis 327 c. 373 a. parvus 122 b. Quibus venter Deus est 142 c.
Venti carentia 340 c. celeritatem habens 744 c. procella 60 c.
Venti pulverem excitantes 72 b.
Ventilabrum 386 b. 388 b. 532 a. 562 b.
Ventilans coma 583 c.
Ventilari qui potest 576 c.
Ventilatio ib.
Ventilator 386 b.
qui Ventilator 576 c.
Ventilo 61 a. 386 b. 578 c. follibus 713 c.
Ventilor 576 c.
Ventis expono 61 a. expositus ib. 92 b. 576 c. obnoxius 61 a.
Ventis flans 572 c. ferens mare 393 c. vexatus 61 a. A Ventis disjectus 696 b.
Ventitare ad scholam 66 b.
Ventitatio 705 b.
Ventitator ib.
Ventito 230 b. 705 b. ad aliquem discendi causâ 705 b. frequenter ad aliquem locum 738 b. quà huc illuc 695 b.
Vento carens 540 b. impello sive agito 61 a. impellor ib. perstrepens 627 b. plenus 61 a. secundo currens 669 a. secundo curro ib. secundo expando 490 a. secundo impellens 489 c. secundo impello ib. secundo proveho ib. secundo uti 490 a. A Vento disperditus 701 b. nutritus 665 c. proveniens corruptio 701 b. secundo proficiscens 489 c. tegens et defendens 489 c. Cum Vento currens cursor 668 c.
Ventorum expers 61 a.
Ventos æquans pedibus 61 a. 552 a. arcens 61 a. bonos et prosperos habens ib. difficiles et malos habens ib. non habens ib. placans seu sedans 61 a.
Ventosâ mente præditus 708 a.
Ventosus. § Vento vel spiritu plenus 61 a. 539 b. § Vanus 61 a. 462 b. homo 42 c. 61 a. 342 b.
Ventrale 122 b. 238 c.
Ventre beatus 122 b. divino 399 b. lato qui est 122 b. parvo præditus 327 b. tumido præditus 455 b. De Ventre alendo leges 442 b.
Ventrem durum habens 327 b. exonero 502 b. expleo et saburro 122 b. magnum habens 327 b. In Ventrem cædo 122 b.
Ventri deditus ib. 171 b. 247 b. indulgens ad insaniam usque 400 a.
Ventricosus 713 b.
Ventriculi bona affectio 617 b. meatus inferior 490 c. orificium superius 617 b. os 299 b.
Ventriculus 122 b.
Ventriloquus 429 a.
Ventriosus 122 b.
Ventris amans 702 c. evacuatio 502 a. exoneratio 743 a. expletio 122 b. illecebris capior 150 c. ima pars 437 c. murmur edo 111 c. onus depono vel pono 594 a. 737 b. resolutio 393 c. servus 171 b. speciem referens 327 b. vulnerati connexio 570 a.
Ventrosus 122 b. 327 b.
Ventulum factitabant flabello 576 c.
Ventulus 61 a.
in Ventum evanescens ib.
Venturus 469 c.
Ventus 60 c. 92 b. 539 a. contrarius 540 a. exoriens ruptâ nube 540 a. ferens 439 a. 693 a. 694 c. impetuosus 462 b. implens velum 279 b. mediâ nocte surgens 146 b. repentinus et procellosus 72 b. secundus 17 a. 272 c. 295 a. 469 c. 694 c. tempestuosus 676 b. vehemens 369 b.
Venula 704 a.
Venum exporto 510 b.
Venundo 451 b. 518 c. 566 c. 631 a.
Venus 91 a. 358 b. § Concubitus 702 a. § Decor, gratia 91 a.
Venusta dictio 574 a. formâ conspicuus 745 c.
Venustam faciem facio 473 b.
Venustas 91 a. 132 b. 721 c. 745 c. 746 a. orationis 373 b. sermonis 707 a. 721 c.
Venustatem concilio 745 c.
Venustè 132 b. 722 a. 745 c. loquor 375 c.
Venustior 721 c.
Venustiorem reddo me 746 a.
Venustissimè 721 c.
Venustissimus ib.
Venusto 294 c. 745 c.
Venustor 294 c.
Venustos oculos habens 475 a.
Venustus 63 b. 85 b. 91 a. 132 b. 193 b. 202 a. 335 a. 665 a. 721 c. 722 a. 745 c.
Vepris 37 a.
Ver 177 a. jucundum 383 a. § Metaph. 497 c.
Vera 231 b. bona ib. dicere 45 b. prædicare de aliquo 217 a.
Veracitas 740 c.
Veraciter 45 c.
Veratrum 195 a. 643 c.
Verax 45 b. 134 a. sum 740 c.
Verba 374 b. elata et insolentia 703 a. elegantia 574 a. grandia 114 a. gravia et ornata 119 b. levia 376 a. sesquipedalia 114 a. sublimia 389 b. vana et futilia, seu nugatoria 7 c. 61 a.
Verba ardua et grandia fundito 7 c. aurea fundens 574 a. 617 b. bona dico 617 a. 690 a. dare 493 b. do 691 c. effundere 493 b. exquirentes nimis subtiliter et exactè 429 b. facere 7 b. 374 b. 511 c. 631 a. 722 a. 732 a. facio 49 c. 92 c. 467 c. facio prior 374 b. feci cum eo 22 c. 421 c. funditare 67 a. fundito 373 c. 376 c. fundo 373 c. invenio prompte et solerter ib. multa faciens 376 c. vana fundito 717 b.
Verbasculum 704 c.
Verbascum ib.
Verbera 27 b. indignus ib. indigeo insuper 637 c.
Verberare desisto 674 b.
Verberatio 27 b. 674 a.
Verberator patris 674 b.
Verberatus hastâ ib.
Verberibus afficio 732 c. dignus 402 b. indigeo ib. lacero fœdum in modum 391 a.
Verbero. § Mastigia 402 b. 550 a.
Verbero. § Percutio 51 b. 152 c. 190 b. 274 b. 336 b. 350 a. 447 b. 596 a. 615 b. 674 a. indignè 27 b. levis 274 b. pectus 674 b. vicissim 674 b.
Verberor 51 b. 252 c. 550 b. 674 a.
Verberum socius 402 b.
Verbi gratiâ 409 c. 692 a.
Verbis 374 c. asperis incesso 200 c. certis 573 b. effero 585 a. efferor ib. elegantibus ornatus 574 a. errans 201 a. flecti qui potest 573 c. grandibus jactans se 574 a. grandibus utor 616 b. monstrosis utens 377 a. multis ib. ornatæ orationes 200 b. pugnans 404 a. pugno 404 c. sublimibus utor 377 a. tenus 416 a. tenus medicus 269 a. De verbis discepto 404 c. In verbis inveniendis solers 375 c. singulis 303 a.
Verbo et re 374 c. tenus gratificari vel affirmasse esse 134 b.
Verborum ampullas projiciens 574 a. ampullis strepito 532 a. artificium 377 a. audacia 134 a. captator 257 c. compositio apta 201. concinnator ib. contentio 160 a. elegantia et nitor 201 a. fabricatio 647 b. fictor 544 a. funditator 375 c. humilitas 574 a. immutatio 662 c. inventor seu excogitator 201 b. lenocinia 268 a. levitas 376 a. magnificentia 7 c. multorum qui est 717 b. origines explicans 373 b. origines indico ib. profluvium 572 a. pugna 160 a. 404 b. venditor 509 a. 518 c.
Verbosa oratio 373 b. 375 a.
Verbosam orationem habeo 637 b.
Verbositas 201 b. 374 c. 376 c.
Verbosus 201 b. 375 a. 429 b.
Verbulum 200 b. 374 b.
Verbum 200 b. 373 b. 374 b. 429 a. 466 c. 573 a. 669 a. 716 a. anceps 152 b. dicam 200 b. Ad verbum 303 a. 374 b. 573 b. § Dictum 374 b.
Vere jam appetente 177 a. ineunte 53 b. 177 a. nutritus 665 c.
Verè. § Certè, reverà, veraciter 45 c. 54 b. 86 b. 207 a. 217 a. 648 b. 746 c. Dico 45 c. § Purè, sincerè 549 b. 441 c.
Verecundè 26 b. 34 c. Non verecundè loquor 478 b.
Verecundia 26 a. 34 c. 208 c.
Verecundiâ afficior 26 b.
Verecundiam incutere 26 a.
Verecundor 26 b. 34 c. 175 a. 663 c. supra modum 35 a.
Verecundus 26 b. 34 c. 708 a. sum 26 b.
Verenda 416 b.
Vereor 19 a. 26 b. 34 c. 369 a. 435 b. 460 c. 473 a. 612 b. dicere 369 a. ne 19 c. 638 c.
Vereri de vitâ, non metuere 147 c.
Veretrum 630 b. ficulneum 686 c.
Vergendo in terram 571 b. non in alterutram partem ib.
Vergens æqualiter 323 c. 571 b. deorsum 117 a. 323 b. 571 b. 664 a. in alteram partem 323 c. 571 b. in contrarium 571 b. in idem 323 c. in terram 571 b. in utramque partem 571 b. retro 571 b. sursum ib. Non quoquam vergens ib.
Vergente ætate in senectam 493 c.
Vergeo 571 b.
Vergere deorsum 109 b. 117 a. facio 571 b. in alteram partem 571 b. in neutram partem ib. in seipsum 621 a. sursum 571 b.
qui Vergit in aliquam sententiam 694 c.
Vergo 323 c. 438 c. 631 c. 668 c. deorsum 571 b. in contrariam partem ib. in me 438 c.
Veri cognitio 131 b.
Veridicus 7 c. 201 a.
Veriloquus 261 c.
Verisimile 183 a. et est ib.
Verisimilis 183 a. 505 c.
non Verisimiliter 183 b.
Verisimilitudo 505 c.
Verissimè 55 c. 86 b.
Verissimus ib.
Veritas 45 c. 86 b. 217 a. 231 b. 231 b. 740 c.
Veritatis amans 45 c. amor seu studium 45 c.
Veritus ne spolieris animâ 147 b.
Verius 45 c.
Vermem imitans 598 c. refero ib.
Vermes qui in corpore, vulnerève aut ulcere nascuntur 218 a. longi 637 a. terrestres 197 a.
Vermes generans 655 a. genero 543 a. 598 c. 655 a.
Vermibus infesto 598 c. infestor ib. obnoxius 670 a. non obnoxius 318 a. scatens 236 scateo 598 c.
Vermiculantes auræ ib.
Vermiculari 257 b. dicuntur plantæ fruges 126 a.
Vermiculatio ib.
Vermiculationem sentio 598 c.
Vermiculato opere sternere 377 b.
Vermiculatum pavimentum 64 a.
Vermiculor 598 c.
Vermiculus ib. legumina rodens 672 a. vites adedens, seu infestans 275 a. 276 c.
Verminatio 598 c.
Vermino ib.
Verminor 195 b.
Vermis 598 c. 670 a. cornua corrodens 276 c. lignum corrodens 144 b. qui in frumento lignóve nascitur 318 a.
Vermium instar moveor 598 c. procreatio 655 a.
Verna 124 a. 425 b. 670 a. Ex Vernâ natus puer 670 c.
Vernaculum vinum 89 c. 216 b.
Vernaculus 124 a. 145 c. 738 b. sum 738 b.
Vernans 63 b.
Vernant prata flosculis distincta 177 a.
Verno 177 a.
Vernum mel 63 b. tempus dego 177 a. dego in ib. dego simul ib.
Vernus 177 a.
Verò 147 b. 158 a. 412 a. 417 c. At Verò 47 c. 417 c. 487 a. et Verò 147 b. Jam Verò 289 b. Neque Verò 47 c. 418 a. Quod Verò 487 a.
Verpum facio 743 b.
Verpus ib.
Verrendo mundatum 338 c.
Verrens ib.
Verres 299 c.
Verriculatio 581 a.
Verriculator ib.
Verriculum 98 a. 581 c.
Verrite domum 338 c.
Verro 295 a. 338 c. 339 b. 545 b. 579 c. circumcirca 295 a. simul 339 b.
Verror 294 c.
Verruca 714 a. 731 b.
Verrucæ, myrmeciæ dictæ 430 c.
Verrucaria herba 664 c.
Verrucarum eruptio formicarum instar 430 c.
Verrucosi tumores 492 b.
Verrucosus ib.
Versâ facie in solitudinem 662 a.
Versabam ipse mecum animo 619 a.

Versabatur inter socios 282 c.
Versabilis 619 b. 621 b.
Versans animo 435 c. animo tecum 682 c. mentem 166 b.
Versans cum nemine 232 c.
Versare animo 97 c. 212 a. 675 b. in mente 97 c. molam 430 a.
Versari (depon.) 503 c. apud aliquem 161 a. circa nomina ib. in, id est, occupatum esse 693 a. in aliquâ re diu 457 b. in bello 484 a. in labore 336 c. in literis 511 c. in loco aliquo 13 c. in manibus hominum 692 c. in metu 652 c. in opere aliquo 460 a. in otio alto 357 b. in rebus 463 c. in studio literarum 124 c. in terrâ 619 a. inter aliquos 421 a. inter libros 232 b.
Versat linguam egregiè 619 c.
Versati sunt in vinculis 428 a.
Versatile ingenium 663 a.
Versatiles oculos habens 473 a.
Versatili ingenio præditus 621 b.
Versatilis. § Versabilis, mobilis 15 b. 155 b. 166 a. 619 b. 621 b. 664 a. 695 a. celeriter 166 b. massa ib. rhombi in modum 571 a.
Versatilis ingenii 619 b. 664 c.
Versatilitas 621 b.
Versatio 185 a.
Versatur ante oculos 620 a. per populum 619 c. Qui Versatur inter homines 620 c.
Versatus. § Circumactus 336 c.
Versatus diu in aliquâ re 670 b. sum cum 672 c.
ne Verses tecum 184 b.
Versius 609 c.
Versibus multis constans 610 a. quatuor 610 b. quinque ib. senis 610 a. tribus 610 b.
Versicolor 427 a. 345 a. 628 a. collum habens 153 a.
Versicolorem cervicem habens ib.
Versicolori mitrâ redimitus 423 c.
Versiculus 21 c. 200 b. 609 c.
Versificatio 344 b.
Versificator ib.
Versificor 205 c.
Versio 619 b. 662 c.
Versipellis 166 b. 205 b. 397 c. 420 b. 496 b. 545 b. 619 b.
Verso. § Circumago, torqueo 15 a. 166 a. 184 b. 185 a. 390 b. 435 c. 546 b. 619 a. in gyrum 166 b. iterum 346 c. linguam agiliter 621 b. terram sarculo 590 b. turbineo vortice 619 c. § Cogito, perpendo, voluto 619 a. 662 c. animo vel in animo 264 c. 304 b. 379 a. 442 c. 479 b. 592 c. 693 c. 706 b.
Versor. § Circumagor, torqueor 166 a. 184 b. 356 c. 619 a. 619 b.
Versor. § Deponens 161 a. 435 c. 463 c. 541 c. 546 b. 547 c. 620 a. et occupatus sum 124 b. circa aliquid 200 a. 620 a. circum 546 c. cum 670 a. 672 c. cum aliquo 245 a. 620 a. frequenter alicubi 738 b. in 13 c. 548 b. 620 c. 670 b. in aliquâ re 336 c. 357 b. in hac re 123 a. in malis 231 b. in philosophiâ ib. in populo 621 b. in Republicâ 547 c. 548 b. in Repub. eadem cum aliis ib. incommodè et impeditè 732 c. inter 232 a. 282 c. 548 b. libens 702 c. libenter alicubi 738 b. lubens in loco aliquo 702 c. per 620 a. vobiscum 13 c.
Versu scriptus 609 a. uno constans 610 a. In versu eodem collocatus sum ib. locatus ib.
Versura 619 b.
Versus bis 547 a. deorsum 664 a. in furorem 317 b. in orbem 621 b.
Versus, ûs 361 b. 415 a. 609 c. 636 c. dimidiatus 610 a. intercalaris 21 c. unicus 610 a.
Versûs initium ib.
Versus librorum, id est, lineæ 609 c. metrici ib. plantarum ib.
Versus duos habens 610 a. facio 205 c. 541 c. nullos habens 610 a. paucos continens ib. In Versus rectos porrigor 609 c.
Versus. § Præpositio 303 a. boream 558 b.
Versuta loquacitas 616 b.
Versutam mentem habens 709 b.
Versutè 545 a. ago 29 c. 619 a.
Versutia 166 c. 310 c. 387 a. 618 b. 648 a. 663 a.
Versutiæ 327 a.
Versutiis utor 619 b.
Versutiloquus 321 c.
Versutior 310 c. 620 b.
Versutissimus 310 c.
Versuto pectore præditus 613 c.
Versutus 29 b. 52 a. 113 c. 310 c. 311 a. 316 b. 335 c. 350 b. 420 a. 496 b. 533 c. 545 a. 619 b. 664 c. 667 c. 688 b. 709 a.
Versuum in modum 609 c. multitudo 610 a.
Vertebra 85 a. 607 b. 619 b. 661 c. extrema colli 632 b.
Vertere in fugam 323 a. quem non licet 621 b. se in omnes facies 100 a. solum, id est, migrare 48 c. solum arando 100 a. terga 447 a.
si Verteris te alio 438 b.
Vertex. § Capitis pars 299 c. 340 b. 546 b. § Cacumen 41 c. 300 b. 311 c. 340 c. 468 b. 556 b. 602 a. coeli 489 b. et cardo 311 c.
Verti facilis 664 b. qui nequit 664 a. qui potest 662 c.
Verticulum in fistulis aut epistomiis 619 b. quo intenduntur 619 b. nervi 637 c.
Verticalis 340 b.
Verticem duplicem habens mons 340 a. triplicem habens 340 c. In Verticem attollo 340 b. conformo ib.
Vertices montium 332 b. mundi 546 b.
Verticilla citharæ 330 c.
Verticillo tortus 166 b.
Verticillum 661 c. quo intenduntur nervi 687 c.
Verticillus 607 c.
Vertícula ib.
Vertigine corripi dicuntur oculi 166 b. corripior 598 a. laboro 111 a. 184 c. tenebricosâ laboro 166 b.
Vertigines faciens 598 a.
Vertiginosus ib.
Vertigo 166 b. 184 c. 598 c. 619 c. 621 c. 664 a. oculorum 184 c. tenebricosa 167 b.
Vertit caput aliò 97 c.
Vertitur vitio fortunæ 293 b. Qui semper Vertitur 621 b.
Verto 29 b. 83 a. 346 b. 619 a. 620 a. 662 c. 663 a. 670 b. deorsum 620 c. habenas 621 b. in aliam formam habitúmque 594 c. in contrariam partem 619 c. 620 a. in fugam 663 a. 690 c. 698 c. in melius 664 a. in orbem 621 a. solum, id est, exulo 698 c. terga 163 a. 323 a. 612 a. 620 a. vitio 293 c. 411 c.
Vertor 346 b. 619 a. 662 c. 663 a. in seu intra 663 b. in contrarium 621 a. in fugam 323 a. 662 c. 690 c. retrò 620 a.
Veru 540 b. quinque cuspides habens 450 c.
Veru assatus panis 450 b.
Vervactum 203 c.
Verubus fuit 508 a.
Veruculum 450 b.
Verùm 47 b. 85 c. 96 c. 289 b. 412 a. 536 c. 639 b. enimvero 47 c. etiam ib. non 418 a.
Verum 231 b. dicere 217 a.
Veruntamen 536 c. non 487 b.
Verus. § Certus, non falsus 45 c. 54 b. 86 b. 217 a. 231 b. 582 a. 740 c. omni ex parte 217 a. sum 45 c. vates 40 b. § Non fucatus, sincerus 45 c. 349 b. 677 b.
Verutum 681 a.
Vesana confidentia 443 a. desperatio ib. insolentia ib.
Vesanè 443 a. 537 c.
Vesania 106 b. 117 c. 400 a. 537 c.
Vesanus 106 b. 117 c. 395 c. 400 a. 537 b.
Vescatur eis 179 a.
Vescens acribus 683 a. brassicâ ib. carnibus ib. crudis cibis 589 a. 683 b. feris 666 a. frumento 683 b. glandibus ib. herbâ ib. pane 207 c. 683 a. radicibus ib. serpentibus 666 a. terrâ 683 a.
Vescentes carnibus crudis 179 a.
Vesci glandibus 683 a. herbis ib. piscibus 695 b. in somnio 214 a.
Vescor 207 c. 544 b. 588 c. 589 a. acribus 683 a. fructibus ib. necessariis 666 a. pane 588 c. 683 a. pulte 588 c. simul 589 a. unà cum pane 682 c.
Vescus 118 c. 119 a. 672 a.
Vesica 156 a. 359 c. 713 b. fellis 730 c. parva 360 a.
Vesicaria 713 b.
Vesicula ib.
Vespa 64 c. 316 a. 628 a. fictitia ib. In Vespam converto ib.
Vesparum cella ib. examen ib. favi ib.
Vesper 87 c. 149 a. 213 c. diei jam erat 149 a.
Vespera 213 c. 214 a. 493 c.
Vesperâ carens 214 a. incipiente ib.
Vesperæ principium habens ib.
ante Vesperam 149 a. A mane ad Vesperam ib. Circa Vesperam ib. Sub Vesperam facio aliquid 493 c.
Vesperi 149 a. 188 a. 213 c. 214 a. 493 c. 597 c. advigilare 214 a.
Vespertilio 446 a.
Vespertinum crepusculum 214 a. tempus 149 a. 170 c. 393 c. 493 c. in tempus vergo 149 a.
Vespertinus 149 a. 213 c. 214 a. 326 b. 446 b. 493 c. 214 a. cœna 214 a.
Vespillo 250 b. 251 a.
Vespulæ 316 a.
Vesta dea 214 a.
Vestalis ib.
Veste carens 382 c. 611 c. circum induo 582 c. exuo 228 a. 582 c. spolio 228 a. unâ et simplici indutus ib.
Vestem candidam gerens 697 b. laxam et sinuosam habens 516 c. muto 222 c. 228 b.
Vester 176 c. 623 b. duorum ib.
Vestes 603 c. purpureæ 294 c.
Vestiaria 297 c.
Vestiaria arca 711 c. ars 204 c. capsa 329 a.
Vestiarium 228 a. 711 c.
Vestiarius 204 b. 298 c. 567 a. 611 b.
Vestibularia janua 87 c.
Vestibulum 151 c. 266 b. 425 c. 473 b. 564 a. 704 b. aulæ 188 b. cubiculi seu thalami 151 c. templi 433 c. 648 a.
Vestibus delicatis ac mollibus, nec non splendidis indutus 228 b.
Vestigandæ sunt feræ 287 c.
Vestigans hostes 257 b.
Vestigare hominem 17 a.
Vestigatio 191 b. 287 c. 402 b.
Vestigator 163 c. 191 b. 287 c.
Vestigia lustro alicujus 593 a. sequor 287 b. Per Vestigia feror 34 a.
Vestigii impressio 721 b.
Vestigiis consequor 34 a. 197 b. 287 c. hostium hærere 71 b. imprimo 609 b. indagari 287 c. insistere 221 c. insistere Reip. 287 b.
Vestigio impresso 675 a. impresso signo et nota 721 b. E Vestigio 232 a. 550 c. 644 a. 734 b.
Vestigium 287 c. 560 a. 609 a. fallo 696 a. impressum ab eo qui pressit 609 b. impressum percutiendo 674 a. impressum quocunque modo ib. rotæ 660 c. 667 b. § Et reliquiæ 248 b. Metaph. 287 b.
Vestigo 168 a. 191 b. 209 a. 287 c. 402 a. malè 287 c. oculis 498 a. priùs 209 a.
Vestimenta feror 175 b.
Vestimentis spolians ib.
Vestimentum 70 c. 98 a. 99 b. 222 b. 228 a. 582 b. 611 b. funebre 251 a. sacerdotis 638 b. subtile 448 c. tenue 382 b.
Vestio 228 a. 611 b. 729 b.
Vestis 228 a. 382 b. 516 b. 593 c. 681 c. 729 c. attrita et lacera 365 a. aurea 736 b. detrita et pertusa 374 b. dimidiata 687 c. dupla 520 a. exterior 687 c. lacera 374 a. linea ad talos demissa 292 c. pannosa et squalida 729 b. pellicea 167 b. 433 b. pulla 483 a. purpurea 440 b. simplex 70 a. vilis 584 a. 574 b.
Vestitu male utor 228 b. sordido utor ib.
Vestitum apparavit sibi 227 b.
Vestitus 228 a. bene et eleganter ib. male ib. molliter 729 a. pulchrè 228 c. sordidè ib. splendidè ib.
Vestitus, ûs 100 b. 175 b. 222 a. 228 b. 611 c. malus 228 b. sordidus ib.
Vestium compilatio 382 c. custos 711 c. expoliatio 175 b. venditor 567 c.
Vestra 623 b.
Vestras, atis 146 b.
Vestri 623 a.
Vestrum ib.
Vestrûm ib. duorum ib.
Vetare 200 c. nolle 573 c. Nihil Vetat 362 a.
Veteramentarii sutoris artem exercere 302 c.
Veterasco 496 a.
Veterator 102 b. 205 b. 327 a. 501 c. 671 c.
Veteratoriam ago 311 a.
Veteratores gloriosi 205 b.
Veteratorium facinus ib.
Veteratorius 102 b. 205 b. 311 a. 497 c.
Veteres nugæ 234 a.
Veterinarius 269 a.
Veterinorum morbus 397 c.
Veterno obnoxii 36 a. quodam correptum esse in rebus gerendis 397 b.
Veternosus 206 b.
Veternum induco 300 c.
Veternus 206 b. 300 c. 433 c. profundissimus 446 c.
Veterum imitatio 79 c.
Vetitum est 573 c.
Vetitum magistratûs 8 c.
Vetitus 253 a. 255 b. 573 c.
Veto 8 c. 87 b. 186 a. 187 b. 293 a. 361 c. 362 a. 374 a. 639 a. ne 7 b. nato 438 c.
Vetor 8 c.
Vetula 155 c. 555 b. quam matris aut aviæ nomine dignamur 656 b.
cum Vetulis rem habentes 600 a.
Vetulus 243 c. 746 a.
Vetus 159 a. 197 b. 233 c. 496 a. 576 a. 736 a. fio 196 a. testamentum ib. vinum ib.
Vetustas 496 a. 736 a.
Vetustate putridus 586 b. tritum peplum 128 a.
Vetustior 196 a. 499 a. 555 c.
Vetustissimus 496 a. 499 a.
Vetustus 79 b. 124 a. 743 c.
Vexandi vim habens 291 b.
Vexare 620 b. hostili more 12 b.
Vexari 104 b. bello 700 c. hostili more 12 c.
Vexatio 167 c. 198 c. 291 b. 326 a. 501 a. 598 b. dæmonum 204 a.
Vexativus 291 b.
Vexator 198 c.
Vexator à sycophantis 635 b.
Vexatus febri 291 b. in mari 672 c. Non vexatus bello 546 a.
Vexillarius 698 a.
Vexillum 585 b. 652 c.
Vexo 104 b. 190 b. 191 a. 198 c. 291 b. 326 a. 546 a. 553 b. 583 c. 598 b. 619 c. 625 a. 639 b. 655 b. 669 c. 671 c. 672 a. 723 a. 744 a.
Vexor 336 c. 553 b. 598 b. 655 b. 669 c. 671 c. 723 a. malis 501 a.
VI 106 c. 344 a. cogo 107 a. cogor ib. detorqueo ib. exturbo ib. irrumpo ib. magnâ ago 412 b. et robore pugnans 404 a. roboreque pugno ib. summâ contendo 106 c. supero 107 a. Quæ vi aguntur 106 a. Actio de vi illata ib.
Via 140 a. 306 b. 451 b. 458 a. 508 a. 609 a. 667 b. compendiaria 644 a. difficilis 451 c. facilis 452 a. ferens ad inferos 692 c. ferens Corinthum 610 b. longa 272 b. 509 c. militaris 191 a. obliqua 618 b. ostenditur mihi 451 b. plaustraria 53 c. plaustris trita 53 c. publica 95 c. 502 a. 697 b. recta 217 c. 638 c. sternitur mihi 544 a. tortuosa 618 b. trita 502 a. 664 c. vehicularis 191 a. urbis 11 a. 451 b. § Ratio 451 b. 452 a. 496 a. 507 b. docendi ac discendi 452 b. facilis 510 b. § Metaph. 508 a.
Viâ aliâ 213 b. carens 458 a. decedebant ei 281 b. decedere invicem 279 c. facili 452 a. hac 451 a. hac abiit 212 a. rectâ aberrans 452 c. rectâ incedens 307 a. totâ errare 34 a. A viâ deflectere 663 b. deflecto 458 a. In viâ occurrentia 451 c. situs vel habitans ib.
Viæ auxilium 451 b. 452 a. custos 711 c. dux 13 a. 17 b. 239 c. 240 a. 241 a. 272 a. dux sum 239 c. 240 a.
Viæ multæ 452 c.
Viam absolvit ducentem Pharsalum 641 a. affectas ad tyrannidem 610 c. aperio 508 b. capessere 221 c. carpamus 518 a. carpere 665 a. carpo 306 c. commonstro 17 b. conficere 213 a. conficere priùs ib. conficiens celeriter 306 c. faciens 544 a. facio ib. institutam et methodum sequi 642 c. invenio 508 b. ire longam 232 c. malam habens 458 a. malam et imperviam nactus sum 451 c. monstrans pedibus 17 b. monstro pedibus ib. munio 544 a. patefacio ib. perrumpens 506 c. præbeo 544 a. præiens 452 c. præire 241 a. præstruo 544 a. prosperam nanciscor 452 a. rectam sequor 510 a. respiciens 452 b. secare 642 c. sterno, metaph. 544 a. terere 669 c. vitæ quam insistent? 280 c. utrinque habens 306 c. Circa viam qui est ib. In viam reduco 620 b. Juxta viam qui est 458 a. situs 452 b. Prope viam qui est 306 c.
Viarum mixtio 452 b. munitio 544 a. obsessor 168 b. 490 a. sectio 644 c. stratura 544 a. 618 a.
Vias custodiens 490 a. insidens 168 b. muniens et sternens 544 a. terebat 670 a.
Viatica 588 c.
Viatico instruo 451 b. 452 a. instruo satis 452 b. Pro viatico exigo ib.
Viaticor 588 c.

Viaticum 458 b. accipio ib. sumo 588 c.
Viator. § Iter faciens 306 c. 451 b. 452 b. 509 b. 609 a. nocturnus 669 a. § Apparitor 96 b. 292 c.
Viatorius 509 b.
Vibex 335 b. 432 b. 599 c. Ad vibices pharmacum 599 c.
Vibrans clypeum 497 b. hastam ib. utrinque telum ib.
Vibratilis 319 a. 343 a. 497 a.
Vibratio 497 a. 655 c.
Vibrator 190 c. 655 c.
Vibratus 497 a. adversus aliquem 583 c.
Vibro. § Agito, crispo, quatio 36 a. 343 a. 435 c. 497 a. 583 c. 655 c. jaculum 6 a. 42 b. simul 343 b. § Palpito 122 a. 601 c. 602 a. et tremo palpitans 300 c.
Vibror 497 a. 583 c.
Vicana 362 a.
Vicanus ib.
Vicarius 649 c. 663 c. episcopi 592 c. navarchi 611 a.
Vicatim 303 a. 362 a.
Vice 65 b. 733 b. 738 a. alterâ 215 b. alterutrâ seu utrâque 189 b. medicamenti est 196 a. versâ 49 a. 86 c. 497 a. 620 a. versâ evenit 497 c. versâ facio 640 a. vestimentorum 65 b.
Vicem doleo alicujus 91 c. doleo tuam 44 a. obtinens famulæ 634 b.
Vicenarius numerus 182 c.
Vices 245 b. alterno 49 a. descriptæ officiorum ministeriorumque 435 c. meas non obeo 341 b. refero 55 b. refert in conferendis beneficiis ib. Per vices 55 c. 155 a. 245 b. 407 a. 664 a. opera quæ per vices fiunt 155 a.
Vici 459 b.
Vici ejusdem incolæ in urbe 362 a.
Vicia, æ 107 b.
Vicibus certis 245 b. mutatis 48 b. 49 a. mutatis facere aliquid 49 c. permutatis 55 c. variatis 49 a.
Vicies 182 c.
Vicina, æ 126 b. 362 a.
Vicina fluenta habens 572 c.
Vicini 362 a.
Vicinia 11 a. 126 b.
Vicinitas 126 b. 178 a.
Vicino carens 126 c.
Vicinum esse morti 259 c.
Vicinus (s.) 126 b. 511 b. 738 b. malus 126 c. sum 126 b.
Vicinus (a.) 87 c. 120 b. 126 b. 140 a. 438 a. 646 a. 738 b. astris 126 c. fluviis ib. mari ib. morti 259 c. urbi 126 c. sum 126 b. 303 b. 393 c. § Metaph. 126 b.
Vicissim 48 b. 55 c. 86 c. 138 a. 188 a. 407 a. 665 b. accingo me 175 b. accipere 30 b. accipio 155 a. 366 c. 367 a. accipio convivio 214 b. accuso 8 a. 26 c. accusor 8 a. adipiscor 673 a. adjuvo 747 b. admoneo 653 c. adoro 360 c. adulor 330 a. afficior beneficio 500 b. aggredior 70 c. amando 513 b. ambio 212 c. assumo 367 c. audio 40 a. auxilior 58 a. 111 b. 199 b. benevolus sum 443 c. cædes fit 55 b. calco 502 a. caveo 711 b. cedo 184 a. clamo 110 c. cogito 378 a. colo et observo 254 c. comminiscor 443 c. comparo vel confero 213 a. complector 84 b. confiteor 376 b. consecro 271 a. consentio 716 c. consolor 8 b. conversor 464 a. convitior 388 b. corrego 201 c. cunctor 410 c. curam gero 409 c. cupio 263 a. custodio 711 b. dare 225 a. debeo 491 b. delecto 646 b. desidero 341 b. dimitto 229 c. 313 b. disco 398 b. do 162 b. dormio 217 b. educare 663 b. edoceo 14 b. emendico 201 c. emitto 229 c. 610 c. emo 9 a. enutrio 665 b. erumpo equo 190 c. examino 215 a. excindo 337 b. excogito 443 c. expecto 412 c. expleo 534 b. experio 694 b. exposco 35 b. expostulo 411 c. facio 172 b. 541 c. genero 715 c. glorior 583 a. honoro 657 c. hortor 307 b. implere 535 a. impono 651 c. incendo 556 b. ingredior 212 b. injicio 99 a. inscendo 94 c. insidior 113 b. inscribo 137 c. inservio 206 a. instruor 595 a. interficio 461 c. interrogo 187 b. 213 b. introduco 14 a. invito 293 a. jocor 494 b. 722 a. irascor 419 a. iratus 342 a. irrideo 450 a. jubeo 307 b. juro 464 b. lædo 108 c. lædo 29 a. luo 659 a. metior 413 b. ministrans 335 c. misereor 458 a. molesto 391 b. molior 724 b. mordeo 144 b. mutilo 524 b. navo operam 206 a. occido 353 b. orno 341 b. oscito 718 b. ostendo 148 c. 684 b. particeps fio 368 a. pando 659 a. perdo 461 c. pereo ib. planto 715 c. præbeo 224 c. præternavigo 536 b. prehendo 367 b. premo 259 a. 325 a. propino 527 a. psallo 739 a. punio 330 a. 476 c. 659 c. queror 411 c. recipio 335 b. reddo 162 b. redimo 212 a. refero 693 b. refrigero 743 b. repello 744 b. repleo 534 c. reporto 335 b. respondeo 55 c. 348 b. salio 323 b. salto 483 b. scalpo 449 a. scribo 136 c. sepelio 354 a. serviens 335 c. sequor 39 a. simulo 349 a. sonans 261 b. spero 195 c. strepo 501 c. subjicio in sermone 101 c. subsanno 430 a. succenseo 720 a. succumbo 247 c. sumere 30 b. supplico 387 c. suspicor 472 a. symbolam confero 201 c. tento 519 a. verbero 674 b. vincor 247 c. ulciscor 659 a. voco 293 b. uro 556 b.
Vicissitudinem habent hæc 49 c.
Vicissitudines et conversationes cœlestes 55 c. festorum 55 b. temporum anni 48 a.
Vicissitudo ib. 55 b. 283 b. inæqualitatis 49 c.
Vicorum sectio 644 c.
Vicos mille habens 368 b. Per vicos seco 644 c.
Victima 266 c. 270 c. 271 a. 391 a. 626 a. exigua 266 c.
Victimæ 204 b.
Victimam ferio 574 c. ferire 80 a. furans 661 a. jugulo 626 a.
Victimator 266 c.
Victimis abundans 367 b.
Victitans lacte 683 a. locustis 682 c. pane 683 b. piscibus 683 a. thymbrâ ib. visco ib.
Victitare 14 b.
Victito 234 b. animalibus 683 a. piscibus ib.
Victor 344 b. 441 a. 697 c. citra certamen 56 b. evasi 557 b. hostium 441 a. medicorum ib. sum 440 c.
Victorem declaro 614 a. esse 232 b.
Victoria 344 a. 441 c. 688 b. anceps 47 b. 160 a. de quâ ambigitur inter partes 169 c. quæ fortiter constanterque manendo paratur 413 a.
Victoriâ dignus 441 a. De Victoriâ partâ carmina ib.
Victoriæ præmium ib.
Victorialis ib.
Victoriam comparare 344 a. egregiam adeptus 441 a. insignem reportare 441 a. Ad Victoriam pertinens ib. Ob Victoriam epulum dare ib. sacra facere ib.
Victoriosus in pugnis 494 b.
Victu abundans 492 b. certo et à medicis præscripto alo 160 c. frugi utentes ib. parabili contentus 161 a. simili utens 107 c. In Victu comparando industria 420 c.
Victui facilè parando apta civitas 508 b. vili et tenui assuetus 112 a. 161 a. utilis 732 c.
Victum comparare 107 b. parans 510 b. quærens vel quæritans manibus 107 a. 108 a. 404 c. 723 c. quærens nendo 440 a. quærere 107 b. 202 c. 508 b. quæro 508 b. 510 b. suppeditans 73 c. suppeditare 52 c. Ad Victum comparandum industrius 107 c. necessaria emens 745 a. quærendum pertinens 107 c.
Victus, ûs 52 c. 107 c. 160 c. 199 c. 388 c. 665 a. athleticus 682 c. durus 161 a. exiguus 107 c. malus et tenuis 161 a. 234 c. quotidianus 199 c.
Victûs æqualitas 161 a. causâ locans alicui operam suam 588 c. egens 602 a. ordinandi ars 160 c. ratio à medicis præscripta ib. 161 a. tenuitas ib.
Victus quinquies 602 c.
Viculus 362 a.
Vicus. § Platea seu via urbis 11 a. 362 b. 371 c. 431 b. 571 c. 578 c. parvus 451 b. § Pagus 362 b.
Vide 252 a.
Videbat mala animo 471 a.
Videbo 470 c.
Videlicet 158 a. 239 a. 487 a. 659 b.
Videndi facultate perditus 475 c.
Videndo suis oculis 472 b.
Videndus 153 b.
Videns bene ib. Deum 472 a. dulce 153 b. noctu 474 a. noctu meliùs, quàm interdiu ib. non 153 b. 252 b. 476 b. omnia 153 b.
Videntur hæc mihi non facienda 168 c.
Video. § Cerno 24 c. 87 a. 153 a. 181 b. 182 a. 252 a. 372 a. 383 a. 442 c. 470 c. 471 a. 475 c. 592 a. antè me 476 a. negligenter 471 c. obtusè 132 b. perperam 476 a. prior 182 a. § Animadverto, perspicio, intelligo 471 c. 475 c. 592 b. § Prospicio, caveo 592 b.
Videor. § Cernor, conspicior 153 a. 181 c. 470 c. 471 c. 476 a. 684 b. § Neutraliter 168 b. 183 a. 316 b. 683 c. esse 685 a. mihi consequuturus 183 a. mihi fecisse 683 c. mihi posse sustinere 168 c.
Videre aliquem 672 c. et colloqui 181 b. cupio et desidero 24 c. 470 c. in 182 a. me dissimulo 476 a. qui potest 475 c. § Intelligere 181 b.
Videri à me 252 a. aptus 593 c. qui potest 475 c. qui potest aliquando 471 b. Non Videri aliquid faciendum 169 b.
Videris didicisse 361 b. rectè dicere 683 c. Ut Videris 183 a.
Videtur. § Neutr. ib. 460 a. 684 c. faciendum 181 c. mihi 169 b. mihi hoc 683 c. mihi quoque oportere hæc fieri 169 b. Non Videtur insipiens 460 a. Qui Videtur 471 b. ab omnibus 472 b. non 471 b. 676 a.
Vidi 182 a. 443 b. 470 c. Qui Vidit ipse suis oculis 472 a.
Vidua 70 b. domus 728 b. sum ib.
Vidua. § Orba 188 a. 218 b.
Viduam vitam dego 728 b.
Viduarum tutores ib.
Viduatio ib.
Viduatus comis ib.
Viduitas ib.
Viduo 329 b. 728 b.
Viduum reddo ib.
Viduus ib. sum ib.
Viduus. § Orbus ib.
Vietor 333 c.
Vietus 586 b.
Vigecuplus 182 c.
Vigens 38 b. ætate ib. maximè hyems ib. summè 703 c.
Vigeo 245 a. 258 c. 730 a. ætate 38 b.
Vigere ib. desino ib.
Vigesco 250 a.
Vigesimanus 183 a.
Vigesimus 182 c.
Vigil. § Insomnis 117 a. 178 c. 680 b. § Excubitor 711 a.
Vigilando 178 c.
Vigilans ib. § Providus 440 a.
Vigilanter 178 c.
Vigilare 446 a. Vigilato 178 c.
Vigilia ib.
Vigiliæ 389 a. 446 a. 680 b. 711 b. nocturnæ ib.
Vigiliarum recognitores 452 a.
Vigilias afferens 178 c. ago 389 a. facilè ferens 680 b. non dispono 711 c. obeundi munus 452 b.
Vigiliis positis 711 a.
Vigilo 178 a. 680 b.
Vigilum præfectus 80 c. statio 711 a.
Viginti 182 c. 183 c. cubitorum 524 c. folia habens 712 c. mensium 418 b. mensuras capiens 416 a. millia 430 c. millia equitum ib. minarum 424 a. quatuor 647 a. tres 662 b. tria ib. minarum 477 b.
Vigor 250 a. 616 b. ætatis 38 b. ætatis ib. 243 b. 745 c. in picturâ 636 c. in Vigore constitutus 746 a.
Vigorem accipio 38 c. ætatis excedo ib. amittere 497 a. amitto 38 c.
Vigoris amissio ib. remissio ib.
Vile æstimatu 68 b. pretium 745 b. scortum 720 b. sepulchrum 387 c. vinum 423 b.
Vilem facio 745 b.
Viles escæ 376 c. homines 373 b. 425 b. 597 a.
Vili pretio 68 b. 745 b. quod emitur 745 b. Pro Vili habeo 688 a.
circa Vilia et spernenda anxiè et scrupulosè occupor 378 a.
Vilior 723 c.
Vilipendere 338 c.
Vilipendo 24 c. 466 c. 598 a. 613 b. 642 b.
Vilipendor 598 a.
Vilis. § Boni pretii 68 b. 745 b. annona 7 b. § Abjectus, contemptus, parvi vel nullius pretii, plebeius, vulgaris, tenuis 9 a. 109 b. 125 b. 183 b. 291 b. 317 b. 356 b. 387 c. 391 b. 409 c. 450 c. 541 b. 571 a. 633 a. 642 b. 672 c. 688 a. 699 c. 726 a. 745 b. homo 336 b. 672 c. res 598 a. vestis 384 a. 574 b.
Vilissima calumnia 648 b.
Vilissimum 68 b.
Vilissimus 723 c.
Vilitas mercium 745 b. § Tenuitas, vulgaritas 387 c. 648 b. 688 a. 726 a.
Viliter. § Tenuiter 391 b.
Vilium hominum turba 624 c.
Vilius 68 b.
Villa 10 c. 88 a. 362 a. 456 c. 738 b.
Villi 262 b.
Villica 738 b.
Villicus 87 c.
Villosa capra 275 b.
Villosam caudam habens 311 a. 488 c.
Villosus 127 c. 146 c. 372 a. 397 c. alterâ tantùm parte 397 c. summè ib. tapes utrinque 633 a. valde ib. utrinque 147 a. 397 c. 507 a. Non Villosus tapes 633 a.
Villum 458 b.
Villus 397 c. 597 b.
Viluit 539 a.
Vim afferentes naturæ 107 a. afferre 106 c. 699 c. afferre qui potest 107 a. excedens omnem ib. exercebat omnem 684 c. inferens 107 a. infere 106 c. 107 a. 551 a. 677 a. infero ante 107 a. infero simul ib. patior 675 c. tribuo magnam 344 b. Per Vim 106 c. 107 a. 344 a.
Vimen 571 a.
Vimineum vas 576 c. virgultum 571 a.
Vimineus 390 b. 459 c.
Vinacei 112 c. 525 a. 608 b.
Vinaceus 458 b.
Vinaria cella ib. taberna 567 b.
Vinarius 458 b. 567 b.
Vincendi peritus 441 a. vim habens 124 c.
Vincere 212 c. accusando 30 a. celeritate 49 c. judicio 440 c.
Vinci aliquâ re 192 a. se patitur 247 b.
Vincio 156 b. 274 a. 390 b. 504 a. funiculis 267 c. lino 387 a. § In Vincula conjicio 156 b.
Vincior ib. 274 a. § In Vincula conjicior 156 b.
Vinco 101 b. 124 c. 191 a. 225 c. 226 a. 289 c. 344 b. 345 b. 352 a. 403 b. 440 c. 441 a. 496 c. 537 b. 662 b. 663 a. antè 441 a. certamen 31 b. certamine 19 b. disputando 192 c. equestribus copiis 345 c. simul 441 a. viribus 287 a.
Vincor 183 a. 225 c. 247 b. 287 a. 380 b. 390 b. 440 c. 681 c. consultò 612 b. vicissim 247 c.
Vincta 156 b.
Vinctura 71 b.
Vinctus ib. 156 b. 504 a. ferro 157 b. lino ib. non 583 a. et constrictus quasi qui tenetur 223 b. § Qui in Vinculis seu carcere habetur 156 b.
Vincula laxare 719 b. In Vincula conjicio 156 b.
Vinculis æreis ligatus 157 b. carens 157 a. colligati erant 225 b. ferreis constrictus 157 b. multis ligatus ib.
Vinculo carens 71 c. gravi ligatus 157 a.
Vinculum 12 a. 70 c. 71 b. 156 b. 157 a. 184 b. 235 a. 581 c. 632 a. contortum 274 a. insolubile 504 a. lineum habens 157 b. manipuli 184 b. parvum 504 a. testium ib. virginitatis 70 c.
Vindemia 112 b. 173 a. 671 b.
Vindemiæ tempus 671 b.
Vindemialis 173 a.
Vindemiari 184 b. qui nequit 671 b.
Vindemiator ib.
Vindemiatu facilis ib.
Vindemio ib. denuo ib.
Vindemior ib.
Vindex 47 a. 164 c. 476 c. 545 c. 659 a.
Vindicandum peccatum 435 b.
Vindicare in libertatem 30 c. 31 a.
Vindico 70 c. 164 c. 367 b. 657 b. te ab adversario 164 c.
Vindicta 57 c. 212 b. divina 469 b.
Vindictæ cupidus 57 c.
Vindictam sumere de nuptiis 212 c.
Vinea 53 a. 57 a. 456 b. 476 c. 715 c.
Vinealis 57 a.
Vineas habens ib.
Vinei coloris 472 b. 474 a.
Vinetum 57 a.
Vineum saporem qui perdidit 458 c.
Vineus 458 b.
Vini abundantia 459 c. amans ib. amore insano captus 396 b. bonitas 458 c. colorem habens 735 c. copia 458 c. Deus ib. dulcis genus 133 b. ferax 458 c. 535 a. ferax parùm 458 c. infusio 727 a. inspector 472 b. multum habens 458 c. mutatio et varietas 458 b. potio 527 b. potor ib. præstantia 458 c. venditor 567 b.

Vinifer 504 c. campus ib.
Vinitor 53 a.
Vinitores 321 c.
Vino abundans 458 c. abundo ib. carens 458 b. carens mensa 97 a. correptus 368 c. deditus 247 b. errans 530 c. expletus 458 c. gravatus 91 c. 104 b. gravis 106 b. gravis sum ib. imbui 458 b. madens 116 c. obrutus 368 c. 458 c. percussus 538 a. plenus 534 c. Ex Vino factus 458 b.
Vinolentia 406 a. 704 b. Per Vinolentiam pecco 458 c.
Vinolentus 361 b. 406 a. 458 c. 704 a.
Vinositas 527 b.
Vinosum saporem refero 458 b.
Vinosus 458 b. 696 a. 704 b. sum 703 b.
Vinum 211 a. 270 a. 405 c. 458 b. 663 a. austerum 89 a. crassius 446 a. fugiens 281 a. hornum 217 a. jucundum 436 a. melitites 410 b. meracum 238 c. 309 a. merum 720 b. mulsum 410 b. myrto conditum 431 a. nigrum 422 c. novum 69 a. ex piris factum 70 a. rosaceum 577 b. salviâ conditum 626 c. salinites 384 c. suave 458 c. vernaculum 216 b. vetus 496 a. vile 423 b. unguento conditum 430 c. In quo Vinum libatur 605 a.
Vinum adulterans 298 b. alens 666 b. bibo 527 b. bonum ferens 458 c. bonum fero ib. emo 458 b. facio ib. ferens 697 c. gusto 128 b. infundens 727 a. infundo ib. infusum accipere ib. malum producens 458 c. percolare 242 b. poto 458 b. redolens ib. redoleo ib. resipio ib. servans 600 b. vehens 16 b. vendo 567 b. In vinum mutor 458 b. verto ib.
Viola 275 b. alba ib. nigra ib.
Violaceo cingulo circumdatus 238 c. serto redimitus 614 c.
Violaceus 203 b. 275 b. color 63 c.
Violæ instar floridus 250 a.
Violare jusjurandum 478 c. 479 a. leges 94 c. 393 b.
Violari contra jus 448 b. perfidè 605 a.
Violata lex 94 c.
Violatio 107 a. fœderis 605 a. 652 c.
Violator 107 a. legis 94 c. legum 442 b.
Violatum fœdus 605 a.
Violenta tractio 194 a.
Violentæ manus 104 a.
Violenter 106 c. depello 107 a. non ib. rapio 194 c. tracto 191 a.
Violentia 106 c. et impressio tyranni alicujus 101 a. sine violentiâ 107 a.
Violento impetu et concursu se collidentes 446 c.
Violentum fatum 344 a.
Violentus 27 b. 34 a. 106 c. 107 a. 117 a. 226 a. 344 b. 405 b. 708 c. impetus 106 c. nimiùm 412 b. non 107 a. pugnator 404 a. ventus 83 b.
Violetum 275 b. 288 a.
Violo 46 c. 106 c. 194 a. contra fœderis fidem 605 a. pacta ib.
Violor 675 c.
Vipera 221 a.
Viperæ catulus ib.
Viperinus ib.
Viperula ib.
Vir 61 c. 688 b. ætate 61 c. bonus 131 c. 141 a. fio 62 a. sum ib. vanus et futilis 62 b. § Maritus 61 c. § Non eviratus ib. § Virili animo præditus ib.
Viragines 62 a.
Virens 173 c. 211 a. 249 c. 729 c. arundinibus 730 a. bene 250 a. coma 249 c. dimidiâ ex parte 730 a. non 250 a. nuper 250 a. perpetuò ib. placidè et benignè 250 a. semper 698 b. 730 a. ter 250 a.
Virentes arbores 249 c.
Virentia olea 666 c.
Virentis ætatis juvenes 249 c.
Vireo 249 c. 730 a. bene 250 a. semper ib. undique ib. § Metaph. ib.
Virere fruges faciens 302 a.
Vires 47 a. 172 b. 174 a. 286 c. 316 a. 344 a. 345 a. 412 a. 438 b. 579 b. 636 b. infirmæ et perexiguæ 440 b.
Vires accipio 23 b. acquiro 579 b. excedit mens 303 b. frangere 261 a. frango 230 b. 587 a. intendo 412 b. pristinas reddidit ipsi Deus 579 b. recolligere 4 c. remitto 612 b. reparo 230 a. resumere 366 b. sacio 421 c. sumo 287 a. Ultra vires 107 a.
Virescens difficulter aut malè 250 a. recens ib. valde ib.
Virescere faciens 249 a.
Viretum 181 b.
Virga 321 c. 390 b. 458 a. 568 c. 569 c. 571 a. aculeata 488 a. viscata 568 c.
Virgâ carens 569 a. percutio 569 c.
Virgam auream habens 569 c. gestans 698 a. gesto 226 c.
Virgas crassas habens 569 a. gestans 698 a. gesto 227 a.
Virgatio columnæ 569 a.
Virgatus ib.
Virginalis 339 a. 498 c.
Virgineam faciem habens 474 a.
Virginem abduco 13 b. munere cogo 498 c.
Virgines 256 c. adolescentulæ 256 c. quæ propter formam sponsos inveniunt 114 b. non decoræ 498 c. pulchras habens ib. triremes, id est, intactæ adhuc à mari ibid.
Virgineus ib.
Virginitas 339 a. 498 c.
Virginitate privo 498 c. In virginitate dego 498 c.
Virginitatem eripio 339 a.
Virginitatis amatrix seu studiosa 499 a. signa 498 c. status ib. vinculum 70 c.
Virginum amator 499 a. conclave 498 c. corruptor 459 c. inspectator, seu observator avidus 475 a.
Virgis cædo 509 a. cædor ib.
Virgo 339 a. 379 a. 498 c. 499 a. falsa 499 a. felix ib. intacta 258 b. 498 c. matura viro 641 c. misera 499 a. nubilis 38 b. 632 a. semper 498 c. tempestiva viro 61 c.
Virgula 569 a.
Virgulæ ib.
Virgulas quatio ib.
Virgulta 302 b. 571 a. arida colligo 710 c.
Virgultis condensus 389 c. plenus locus 571 a.
Virgultum 41 a. 371 a. aridum 710 c. aridum parvum ib. vimineum 571 a.
Virguncula 498 c.
Viri amans 62 c. more ago 68 a.
Viri ætate 66 b. magni et fortes ibid.
Viribus æqualibus sum 571 b. carens 411 a. concidisse 187 b. contendere adversus imbecilles 286 c. defectus 174 a. 393 a. 512 a. 515 c. defectus sum prorsus 587 a. fractus ib. frangor 515 a. iisdem præditus 587 a. intactis 638 c. magnis præditus 587 a. nostris major 273 a. nostris majora 174 a. obnitor 287 a. par 496 c. paribus ib. pollens 344 b. pollens nimium 587 a. pollens paribus ib. pollens supra modum ib. polleo 316 a. 587 a. potens 587 a. potens latè ib. potens semper 586 c. præpolleo 412 b. præpotens 344 b. 412 b. prævaleo 287 a. prævalidus 412 a. privo ib. totis 231 c. 344 a. 637 b. totis contendere 550 b. valeo 638 c. vinco 287 a. utor 286 c. In meis viribus non est 303 b. Pro viribus 67 c. 174 a. 187 c. 344 a. 483 c.
Viridans 729 c. pulchrè 730 a.
Viridarium 53 a. 498 b.
Viride germen 729 c.
Viridem comam habens coronam 334 b. reddo 730 a.
Viridi gramine pascor 683 b. senectâ præditus 596 a.
Viridia gramina ferens 698 b.
Viridibus herbis pascor 730 a.
Viridior 380 a.
Viridis 729 c. 730 a. nigérque 730 a. propè ib. sum ib. § Non siccus 729 c.
Viriditas ib.
Virile cor 371 b. membrum vel pudendum 61 c. 309 c. 311 a. 360 c. 429 c. 550 a. 556 c. 570 c. 579 c. quippiam ago 62 a.
Virilem ætatem attingere 61 c. 629 c. ætatem ingredior 62 a. altitudinem seu staturam habens 417 a. animi elationem habens 385 a. reddo 62 a. togam sumere 61 c. togam sumo 4 a. 169 a. Ad virilem ætatem pervenire 640 c. qui pervenerunt ib.
Viriles et strenuos faciens 63 a.
Virili facie præditus 475 c. et generoso consilio utens 113 a. Pro meâ virili parte 407 a.
Virilia grandiora habens 579 c.
Virilis. § Ad virum pertinens 61 c. 62 a. ætas 38 b. 61 c. facies 472 c. proles 77 c. § Fortis, non effœminatus aut mollis 62 a. 63 a. 77 c. 257 a. 263 b. 472 c. admodum 62 c. animus 385 a. 472 c. supra modum 63 a. sum 62 b.
Virilitas. § Virilis ætas 61 c. 62 a. § Virile robur 61 c. 579 b. § Fortitudo 61 c. 62 c.
Virilitate altâ seu celsâ præditus 63 a.
Virilitatis amans ib. aliquid præ se ferentem faciem habentes fœminæ 472 c.
Viriliter 61 c. 62 a. 263 c. gero me 62 a. non viriliter ib.
Viris abundo 62 b. bonis et acribus abundo ib. deficio ib. gloriam afferens 62 c. impleo 62 b. vacuus ib. Cum viris decertans 404 a. Una cum ipsis viris 62 b.
Viritim 61 c. 303 a. 311 c. dividere 143 c.
Virium æqualitas 496 c. 587 a. collectio 693 b. defectio 573 c. defectus ad aliquid agendum 174 a. integritas 587 a. refectio 366 b. quæ sunt nostrarum 231 c.
Viro matura vel tempestiva virgo 61 c. 641 c. similis 183 a. subjectus 62 c. A viro 61 c. Cum viro quæ consuevit 62 a.
Viror 729 c. 730 a.
Virore destitutus 730 a. nitens 87 b.
Virorum amans 62 c. amatrix 202 b. amore insanus 396 a. amor insanissimus ib. cœtus amplus 534 c. delectus 273 a. domitrix 117 c. fortium copia 62 b. paucitate et penuriâ laborare ib. penuria ib. vacuitas ib.
Viros adjuvans 62 c. alens et educans ib. expello 191 b. fortes habens civitas 62 b. frangens 63 a. interficiens 692 a. lego 373 a. magnos faciens 62 c. mediocres capiens locus 62 b. multos habens ib. perdens 63 a. prosequens odio 62 c. In singulos viros 61 c. Postquam inter viros census sum 642 a.
Virosa mulier 62 c.
Virtus 74 b. bellica ib.
Virtute abutens 74 b. juvenili faciens aliquod odio 458 a. præditus 74 b.
Virtutem amplectens 2 b. colere 83 c.
Virtutes 2 a.
Virtuti adhærere 223 a.
Virtutis studiosus 74 b.
Virum amans 702 a. atterens 63 a. decens 62 a. decipiens 62 c. amasceram ib. fieri 640 c. fortem decens 61 c. gignens 125 c. non experta puella 635 c.
Virus genitale, quo pisces ova spargunt 260 c. redolere 118 c.
Vis. § Facultas, potentia, robur 106 c. 174 a. 258 b. 277 c. 286 c. 316 a. 379 b. 616 b. dicendi 379 b. 706 c. divina operans in Sacramentis 205 c. impulitrix 371 a. naturæ 194 a. 714 a. § Violentia 107 a. illata 194 a. modum excedens 107 c. cui non facilè afferri potest ib. cui nulla fieri potest ib.
Viscata virga 368 c.
Viscator 275 a.
Viscatoria arundo 275 a.
Viscatrix ib.
Viscera 127 b. 178 b. 197 b. 606 c. terrena 470 c. Ad Viscera pertinens 606 c.
Visceratio 143 b. 163 b. 204 c. 436 a.
Viscerationis particeps sum 606 c.
Visceribus audacibus præditus ib.
Viscerum sector 645 a. vorator 685 b.
Visci genus 682 a.
Visco aves capio 275 a. victitans 683 a.
Viscositas 133 a.
Viscosum fieri ib.
Viscosus 133 a. 275 a. aliquantulùm 133 b. circumcirca ib. non ibid.
Viscum 270 a. 275 a. 610 b.
Viscus, eris 606 c.
Visendarum rerum cupidus 252 c.
Visendus 252 b. non ib.
Visibiliter 256 a.
Visio 133 b. 471 a. 684 a. divina 472 b. vera 679 c. Per Visionem verum ib.
Visiones concipiendo 684 a. concipiens aut efficiens ib. non concipiens 686 b. facilè concipiens ib. non facilè concipiens ib. concipio 684 a. Ad Visiones concipiendas aptus ib.
Visionibus carens 686 b. terrens 691 a.
Visitatio ad opem ferendam 592 c. § Animadversio, punitio ib.
Visito 476 a. 592 b. ad pœnas sumendas 592 b. ut opem feram aut miserear ib.
Viso 592 c. 705 b. urbes et regiones 286 a.
Visor 470 c. 471 b. 592 a.
Visorius 470 c.
Visu digna 252 b. difficilis 472 a. facilis ib. 476 b.
Visu hebeti et obtuso sum 475 b. gravato sum 472 c. privo 413 b.
Visui facilè pervius 471 b. vix obvius 476 b.
Visum 470 c. 683 c. 684 a.
Visum est 168 b. cùm esset 168 c.
Visum acutum habens 474 a. imbecillem habens ib. perstringo 473 a. recuperavit 369 c. qui recuperavit modò 688 c. recupero 109 b. restituo 472 b.
Visus (a.) 153 b. ipse qui est 472 a. sum 470 c. 683 a.
Visus, ûs 153 b. 470 c. 471 a. 475 a. acutus 109 c.
Visûs acumen ib. 153 b. acumini confusus 153 b. expers 472 b. hebetudo 55 a. privatio 476 b.
Vita 36 b. 107 b. 234 b. 264 b. 688 b. 691 a. 742 b. ante acta 106 a. æterna 234 b. ævi felicis 36 a. beata 234 c. bene acta 107 b. delicata 160 c. 263 b. dura 161 a. ipsa 234 c. misera ib. mollis 160 c. otiosa 172 b. solitaria 426 b. umbratilis 666 c.
Vitâ dignum 108 a. excedo 460 a. excessit non probè 533 a. De Vitâ periclitari 742 b. E Vitâ decedere 212 a. excedo 460 a. qui excessit ib. migrare 282 c. In Vitâ 39 c. umbratili educatus 663 c. 666 a.
Vitæ amans 234 c. amor ib. amor nimius 742 c. autor 234 c. beatæ locus 396 b. brevis qui est 107 c. 234 c. brevitas 107 c. cupidus sum 234 c. cupidus sum nimiùm 742 c. cursum qui confecit 536 c. discrimen 19 a. diuturnæ vir 250 a. duplicis 234 c. finem sibi præscribere suâ manu 137 c. finis 174 b. 640 c. 646 a. genus 160 c. genus commutato vel muto 161 a. 594 c. institutum 107 c. 160 c. 547 c. largitor et largitrix 163 c. longum tempus traduco 234 b. servatæ præmium 10 a. servator 600 b. sors 142 a. cum tædio 108 a. transactio 452 a.
Vitæ parco turpiter et ignavè 742 c. restituo 108 a. utilis 732 c. 747 c.
Vitabilis 698 c.
Vitalia 599 b.
Vitalis 107 b. 126 a. 234 b. infans 107 b. non 108 a. sum 107 b.
Vitaliter ib.
Vitam adimere 14 a. adjuvans 76 a. afferens 687 a. agebant 160 c. agitare 732 a. alens 665 c. commutare cum morte 49 b. consumere 108 a. corrumpens 701 b. degere 160 c. degere in paupertate 234 b. dego 160 c. 502 a. delicatam agens 107 c. donans 176 a. effundere 207 b. ferens 108 a. 234 c. finio 620 c. finio in 641 c. finio prius ib. finire 641 a. instituo 502 a. 547 c. perducere ad exitum 108 a. pertexere 535 a. projicere 207 b. suppeditans, et victum 75 c. tolerare 14 b. tolero 124 b. 234 b. traducere 13 c. 14 b. 212 a. traduco 108 a. transigere 234 b. transigo 108 a. qui transmisit 536 c. vexans aut excrucians 108 a. umbratilem dego 663 c. Ad Vitam necessaria emens 745 a. sustentandam intentus aut pertinens 107 c. sustentandam nihil non machinans 490 c. In Vitam revoco 178 b. Per Vitam 39 c. totam 107 b. totam totus fuit 124 b.
Vitandus 45 b. 220 a. 464 b. ob improbitatem 45 b.
Vitari qui potest 698 c.
Vitatio 45 b. 172 c. 698 c. cauta 369 a.
qui Vitavit 698 c.
Vitellus 349 c. 381 a. 438 a.
Vitens 57 a.
Vitex 7 a.
Vitiata recens puella 700 c.
Vitiator ib.
Vitiatus 515 a. 584 b.
Vitibus abundans 57 a. consitum solum ib. consitus 57 a. comitus locus 53 a. 438 b. 715 c.
Vitice vinctus 157 b.
Viticeus 7 a. 390 b.
Viticula 57 a. 381 c.
Vitifer 57 a.
Vitigineus ib.
Vitile opus 532 c.
Vitiligo alba 383 a.
Vitio 206 b. 291 c. 326 a. 391 a. 516 a. 700 c. § Devirgino stupro 106 c. 339 b. 391 a. 425 c.
Vitio vertitur hoc fortunæ 293 b. quod vertitur alicui 638 b. verto 293 c. 411 c.
Vitio carens oratio 487 b. [illegible]

intacta vita 258 b. sine vitio 677 b.
Vitior 391 a. 393 c. § Stupror 425 c.
Vitiosè 291 b. 411 b. loquentes 457 b.
Vitiosi humoris redundantia 727 b.
Vitiosis humoribus plenus ib.
Vitiositas 291 b. 411 b.
Vitiosum reddo 516 a.
Vitiosus 411 b. 428 a. 515 a. 688 a. sermo 201 b. succus 428 a.
Vitis 57 a. 458 b. alba 418 a. arbustiva 152 a. 596 b. fructum amittens 742 a. putata 31 b.
Vitis flos 63 c. 64 a.
Vitium 291 b. 428 a. 444 b. 515 a. 700 c. latens et occultum 488 b. obvenit 586 a. offerre 34 c. orationis 291 b. turpissimum 444 b.
Vitium ordo 463 c. sutor 715 c.
Vito 45 a. 281 a. 285 b. 369 a. 611 c. 663 b. 698 c. 711 a. paullatim 663 c.
Vitra coquens 227 c.
Vitraria officina 206 a.
Vitrarius ib.
Vitreus 676 c.
Vitri coquendi artifex 648 b.
Vitricus 419 c.
Vitrum 676 c. imitor ib. In Vitrum converto ib.
Vitta 300 b. 346 a. 349 c. 614 a. 636 c.
Vittam pulchram habens 347 a.
Vittis corono 614 a.
Vitula 427 a. 549 c. parva 549 c.
Vitulatur ib.
Vituli 520 c.
Vituli lascivi in modum exultans 427 b. more ib.
Vitulina pellis ib.
Vitulinus ib.
Vitulos facio 543 c. nutriens 666 c.
Vitulum habens vacca 549 c.
Vitulus 145 c. 427 a. 549 c. marinus 716 a. novellus 427 b. parvus 549 c. tenellus 427 b.
Vituperabilis 432 b. 573 c. 740 b.
Vituperans libenter 432 c.
Vituperari qui meretur 466 c.
Vituperatio 291 c. 432 b. 573 c. 695 b.
Vituperator 432 b. 740 b.
Vituperatorius 375 c. 740 b.
Vituperatus 740 b.
Vituperio carens ib.
Vituperium 411 c. 740 b. In Vituperium incurrens 740 b.
Vitupero 7 c. 291 b. 411 c. 432 b. 466 c. 740 a. te 372 b.
Vituperor 291 b. 740 b.
Viva 231 b.
Vivaces cornices 430 c.
Vivaciorem me præbeo 135 b.
Vivacitas 135 b. 234 c.
Vivaciter 742 b.
Vivarium 10 a. 666 b.
Vivax 107 c. 234 b.
Vivè 742 b.
Vivebat rapis 199 a.
Vivendum 107 b.
Vivens ex bello 692 b. bene et commodè 107 c. duriter ib. in diem ib. per se 234 c. semper 234 b.
Viventes ad nutum divitum 234 a.
Vivere 13 c. 732 a. exiguo 234 a. felicissimè 533 a. foro judiciali 234 a. volens 254 b.
Viverra 273 b.
Vividus 107 c. 135 b.
Vivifica aqua 176 a.
Vivificare 234 b.
Vivificatio ib.
Vivificativus 543 a.
Vivificatum est 234 b.
Vivificatus ib.
Vivifico 5 a. 10 a. 107 b. 543 a. 742 b. simul 543 a.
Vivificus 234 b. 249 c. 543 a.
Viviradices 427 b. facere ex sarmentis ib.
Viviradix 427 b. 714 b.
Vivisco 107 b.
Vivo ib. 109 b. 234 a. 455 c. 502 a. 547 c. 553 a. delicatè 235 a. 263 b. 501 a. ex rapto 379 b. ad extremum 234 b. licentiosè 161 a. luxuriosè ib. 263 b. 600 c. mihi et scortum, vel more meo 269 c. parcè ac tenuiter 234 b. secus quàm docet ib. unà ib.
Vivum capio 10 a. facio 742 b.
Vivus 133 b. 234 b. 539 c.
Vivunt frugibus homines 234 a.
Vix 133 a. 425 b. 426 a. 605 c. 630 c.
ULCERA cavernosa 696 a. putrida 586 b. serpentia 211 a.
Ulcerativus 193 c.
Ulceratum quod est ib. Non Ulceratus ib.
Ulceribus curatu difficilibus laborans 193 c. scatens 64 a.
Ulceris crusta 193 c. curatio difficilis ib.
Ulcero ib.
Ulcerosus ib.
Ulciscemur ipsum facillimè 57 c.
Ulciscens admissum scelus 212 c.
Ulciscentibus nobis hostes nostros 476 b.
Ulcisci 233 b. eos ob injurias 57 c. injuriam alicui factam 476 b.
Ulciscor 57 c. 164 c. 165 b. 212 b. 476 b. 510 c. 657 b. 658 c. 659 a. hostem 58 a. injuriam illatam 164 c. 677 a. prior 476 c. te 164 c. te et scelus 164 c. te ob risum 57 c. vicissim 659 a.
Ulcus 69 c. 193 c. 315 c. cuniculosum 436 b. malignum 193 c. 724 a. putridum narium 454 a. sanatu facile habens 193 c. serpens 211 a.
Ulcusculum 193 c.
Uligine nimiù putresco 428 b. nimiù putris ib.
Uliginosus 523 b. 530 a. 677 c. locus 181 b. 657 b.
Uligo 530 a. 677 c.
Ulmeus 560 a.
Ulmus 363 a. 560 a.
Ulna. § Brachium, cubitus 5 b. 9 c. 744 c. § Mensura 477 b.
Ulnæ 5 b.
Ulnis amplector 5 c. 524 c. attollo 5 b. circundo 524 c. complecti 5 b. vicinus 744 c. In Ulnis gestare 558 c. qui gestatur 5 c. 744 c. habere 5 b.
Ulnam longus 477 b.
Ulnarum quatuor, quinque, novem, decem, viginti, trigiata, quadraginta, quinquaginta, centum ib.
Ulnas duas longus ib. extendo ib. tredecim patens ib.
Ulnatim 5 c.
Ulterior 317 b. continens 66 a. regio 517 b. ripa ib. terra ib. via 537 c. In Ulteriorem partem trajicior 317 b.
Ulteriori ex parte ib.
Ulteriùs 189 a. 216 a. 499 a. 517 b. 537 b. 560 a. procedite 337 c. progredi 233 b. progredi in ferendis legibus 337 c. quàm 517 b.
Ultima chorda 437 b. conditio 248 b. dies mensis 437 b. et remotissima pars 214 c. præmio 388 c. verba morientis 451 c.
Ultimæ sortis homo 336 b.
Ultimo 563 a. 681 c.
Ultimus 154 a. 214 b. 388 c. 437 b. 469 c. 563 a. 640 c. 641 a. 646 a. 681 c. in certamine cursorio 388 c. dies 641 a. omnium 154 a.
Ultio 57 c. 164 c. 212 b. 476 b. 545 c. 658 c. divina 402 b. 435 b. 467 b.
Ultionis cupidus animus 57 c.
Ultor ib. 164 c. 476 b. 545 c. 533 c. 659 b. 668 a.
Ultra 189 c. 198 c. 498 a. 547 b. 519 a. 537 c. 679 c. fines qui est 482 a. fluvium 498 a. hæc minimè verba faciam 537 b. hoc non progredi 517 b. Indos ib. ipsos 558 a. mare 517 b. mensuram clepsydræ orationem protrahere 679 c. mille 198 c. modum 517 b. 557 b. partes eas quæ extenduntur ad orientem 189 c. scopum ejaculor 513 b. 514 a. sexaginta annos natus 679 c. tempus 557 b. terminos nostros qui est 481 c. vires 107 a.
Ultrà accipio 368 a. emitto 513 b. nihil requirere 517 b. pergit 537 c. progredior 190 c. quàm 517 b. quàm consentaneum sit naturæ 183 a. quàm oportet 517 b. quàm satis sit 558 a.
Ultrix 553 c.
Ultrò 32 a. 89 b. 180 c. 189 c. 294 b. afferens se 294 a. profiteor 376 b.
Ultrò citròque 50 c. 558 a. cursito 693 c. disceptabamus verbis 210 a. mittunt munera 50 c.
Ultronea 180 c.
Ultroneus 89 b. non 180 c. 190 a.
Ulva 263 a.
Ulula 26 a. 132 a.
Ululatus 462 b. 746 b. leporum 390 c. militum 43 a. Cum Ululatu 746 b. magno exclamo ib.
Ululatus edo 462 b.
Ululo 43 a. 325 c. 390 c. 462 b. 746 b.
UMBELLA 260 a. 290 b. 560 a. 595 b. 596 b.
Umbilicaris 465 c.
Umbilicatus ib.
Umbilici meditullium ib. præcisio 644 c. sectio 644 b.
Umbilici librorum 465 c.
Umbilico tenus ducta effigies 643 c. In Umbilico cœli qui est 489 b. medio situs 465 c.
Umbilicum habens ib. habens in medio ib. habens prominentem ib. Circa Umbilicum supervacui humoris collectio ib. Culter quo Umbilicum infanti obstetrix præsecat ib. Supra Umbilicum quod est ib.
Umbilicus 465 b. 563 a. 644 a. clypei 465 c. cœli 489 b. fornicis 465 c. medius ib. cui protuberat à flatu ib. Veneris 598 c. 613 a.
Umbo 287 b. 465 c.
Umbonem aureum habens 465 c.
Umbra 390 b. 466 a. 596 b. solarii 609 c. § Conviva non invitatus 596 b.
Umbrà carens 596 c. carens omnino ib. caudæ protegens se 489 a. obtectus 596 c. Cum Umbrà pugna 404 c. pugno ib. In Umbrà educatus 665 c. nutrior ib. 666 c. sumus 209 b.
Umbracula fabricor 544 c. In Umbraculis habitans 595 b.
Umbraculo obtego 390 b.
Umbraculum 520 b. 560 a. 596 b. coriaceum 152 c.
Umbræ amans 597 a.
Umbræ, § Convivæ extraordinariè vocati 293 c. § Manes 596 b.
Umbram amans 244 a. faciens altam, densam, longam 596 c. faciens sibi pede 532 a.
Umbras gratas habens 596 c.
Umbratilem vitam dego 665 c.
in Umbratili vità educatus ib. 666 c.
Umbratilis vita 596 c. 666 c.
Umbrosa face 742 c.
Umbrosas tenebras qui reliquit 596 c.
Umbrosiores rami 596 b.
Umbrosus 209 b. 366 b. 390 b. 589 c. 596 c. 597 a. utrinque 596 b.
UNA 188 a.
Unà veste indutus 228 c. Ab vel ex Unà solùm parte 426 b. 452 a. Sub Unà personà tantùm 474 b.
Unà 53 b. 158 b. 463 b. 464 c. 465 a. 624 a. cum 414 b. 421 b. 465 a. 624 a. cum amicis 328 a. cum ipsis viris 62 b.
Unà aboleo 393 b. accumbere facio 323 c. accumbo ib. accuso 36 a. acquiro 510 c. adjuvo 747 c. administro 553 c. 725 a. administro Remp. 548 b. adoleo 9 c. adolesco 239 c. adopto 542 a. adorior 651 c. adorno 594 c. adsum 252 a. 281 c. adveho 313 c. affligor 226 c. ago 534 a. anxius sum 19 c. ascisco 542 a. assisto 283 b. assumo 368 a. attollo 32 c. attraho 603 a. aufugere 172 c. augeo 535 a. auxilior 283 b. bacchor 97 a. capesso 566 c. cedo 163 a. certo 19 b. circumago 621 a. circumfero 693 b. circumpono 652 a. circumrapio 695 b. comburo 703 c. comedo 213 c. 682 c. comitor 514 a. commoror 88 b. comprobo 359 b. concilio gratiam 16 b. concutio 343 b. conficio 206 c. 553 c. consecro 9 c. 271 b. conservo 711 b. constituo 282 b. convertor 620 c. cubo 217 b. cupio 263 a. curo 409 c. custodio 711 b. damno 741 b. dedico 271 b. deduco 513 c. defleo 319 b. delinquo 54 b. deliro 357 b. demergor 175 a. demitto 230 b. depono 651 c. descendo 94 c. devoro 682 c. deminuor 701 a. dirigo 217 c. diripio 31 b. disco 398 b. discumbo 323 c. disquiro 237 c. dissero 377 a. doleo 43 c. dormio 217 b. dubito 510 a. duco mecum 14 c. efficio 553 c. effulgeo 87 a. ejicio 98 c. emitto 513 b. eo 96 b. 511 a. epulor 214 b. erro 54 b. erumpo 479 c. everto 31 b. 593 b. excipio convivio 214 b. exhilaro 241 c. exhortor 294 a. expello 190 c. 744 a. expleo 534 c. exerceo 733 c. exuo 175 b. exurgo 279 c. facio 554 a. floreo 64 a. frio 380 a. fruor 574 a. fugio 699 b. funero 313 a. habito 457 b. jento 309 b. impero 81 c. importo 513 c. incendo 556 b. includo 320 c. inflammo 356 b. inflo 713 c. ingredior 212 b. 510 c. inhibeo 186 b. insidior 113 b. instruo 594 c. insurgo 280 a. interficio 353 b. judico 165 c. lætor 719 a. mansuefactus 243 c. marcescere facio 400 a. metior 415 c. meto 255 a. miser sum 568 b. moderor 217 c. moliri faciens 205 c. mollio 397 b. moveo 317 b. multiplico 535 a. mutor 100 a. navigare 336 b. navigo ib. angor 385 b. obscuro 237 c. operor 306 b. opitulor 58 a. 285 b. orior 640 a. orno 361 b. oro 158 a. parento 264 a. participo 224 b. pascor 436 b. pendo 639 a. periclitor 317 a. philosophor 377 a. populor 31 b. porto 333 c. præbeo 224 c. præficio 281 c. prehendo 367 b. proficiscor 56 c. prosequor 513 c. prosum 747 c. pubescens 239 c. recedo 738 a. recumbo 323 c. regno 105 a. rego 217 c. remigare 206 b. repello 744 a. resplendeo 369 c. retrocedo 620 a. revertor 212 c. sacrifico 267 b. salio 323 b. sentio 33 c. sepelio 251 a. servio 171 b. sepio 218 b. strangulo 541 a. struo 647 c. sublevo 342 c. subservio 206 a. subsisto vel existo 234 c. succurro 199 b. sudo 270 b. sufflo 713 c. suffoco 541 a. sum 80 a. 252 b. sumptum facio 46 b. suscipio 366 c. tero 380 b. testimonium perhibeo 401 b. testor ib. tracto 725 a. transfero 695 a. transigo vitam 108 a. tripudio 731 c. veho 493 b. vendo 518 c. vendito 705 c. vivo 231 b. volvo 337 b. voluto 337 a. uro 9 c. utor 732 c.
Unam annum habens 487 c. aurem habens ib. manum habens 724 c.
Unanimi consensu 716 c. 742 c. studio 237 a.
Unanimis 263 b. 444 a. 706 c. 715 a. 742 c. sum 263 c.
Unanimitas 263 b. 742 c.
Unanimiter ib.
Unaquæque portarum 59 c.
Uncinus 451 a.
Unctio 44 c. 430 c. 531 b. 734 c. olei 734 c. sicca 44 c.
Unctionis intermissio 44 b.
Unctor ib.
Unctus 430 c. 734 c. non 44 b.
Uncus 139 c. 451 a.
Unda 324 b. 357 b. 577 b. parva 324 b. 357 b.
Undabundum mare 357 b. reddo ib.
Undabundus ib. reddor ib.
Undarum impetus 577 b. strepitus ib.
Unde? 484 c. 485 a. manifestum est 484 c.
Unde? ib. 485 a.
Undecies 150 b.
Undecim ib. cubitorum 524 c.
Undecim pars 408 a.
Undecim-viri 150 b.
Undecimum diem agens ib.
Undecimus ib.
Undecunque 158 a. 485 a.
Undelibet 189 a. 485 a.
Undenam? 483 a.
Undenarius numerus 150 b.
Undevis 499 c.
Undique 189 a. 196 c. 499 b. apparens 684 a. calidus 255 b. caliginosus 326 b. circumplector 368 a. circumplexus est eas 519 b. comprehendo 367 c. conspicuus 471 c. deprehendo 367 c. deprehensus ib. qui feritur 98 a. illustror 370 a. laceratus 173 b. mistus 121 b. plenus 366 a. 614 b. quasso 343 a.
Undiquaque 499 b. colligo 5 a. splendidus 87 a.
Undis agito 357 b. agitor ib. non agitatus 324 c. pulsatus 558 a.
Undosus 324 c. 357 b. 371 c. non 357 b.
Ungere unguento 44 b.
Ungo 44 b. 733 a. 734 b. priùs 44 c. in sicco ib. simul ib. 734 c. subtus 734 c.
Ungor 44 b. 734 a.
Ungue noto 468 a. vulnero 326 a. Ex Ungue leonem 468 a.
ad Unguem exigere ib. exquisitæ meditationes 599 b. factus 41 a. teneo 277 c.
Unguenta spirans 640 c.
Unguentaria ampulla 384 c. 450 c. ars 227 c. glans 97 a. officina 567 b. vasa 430 c.
Unguentarium vas 41 c. 634 a.
Unguentarius 44 c. 227 c. 430 c. 567 b.
Unguenti formam habens 44 b. illitio 430 c.
Unguentis carens 431 a. delibutus 430 c. illinere se 44 c. illitus 734 c. imbuor 430 c.
Unguento delibutus 44 b. inunctus 44 c. mistum vinum 430 c. ungere 44 b.
Unguentorum illitus 44 c. 430 c. odor 434 b. repositorium 654 a.
Unguentulum 430 c.
Unguentum 44 b. 190 b. 430 c. 734 c. liquidum 431 a. siccum ib. Veneris 294 c.
Ungues aduncos habens 486 b. ambiens ib. excindo ib. latos, multos, rectos habens ib. reseco 168 a. reseco in orbem 468 b. validos habens ib.
Unguibus summis ingredi 41 b.

Unguiculus 468 a. A teneris Unguiculis ib.
Unguine delector 44 c.
Unguis 173 b. 468 a.
Unguium extremitas 468 b. radix ib. resegmina ib. sordes 139 c.
Ungula 468 a. 470 a. bisulca 728 a. ovis 502 a.
Ungulæ equorum cavitas 725 b.
Ungulam asininam habens 728 b. bisulcam habeo 728 a.
Ungulas caprinas habens 468 c. fissas habens 468 b. solidas habens ib.
Unica anima 275 b. phalanx 686 c.
Unicâ chordâ intentus 731 b. tunicâ indutus 729 a.
Unicam mensam habens 661 b. prelum habens 655 a. radicem habens 576 a.
Unicè 426 b.
Unico ex ligno confectus 450 a. esse constans 486 b.
Unicolor 735 c.
Unicornis 310 b.
Unicum crus habens 591 c. folium habens 712 c. sonum habens 700 b. testiculum habens 483 c. Ad Unicum redigo 426 b.
Unicus 2 c. 236 a. 426 a. filius 495 b. hæres 436 a. versus 610 a.
Uniendi vim habens 188 a.
Uniforis 266 b.
Uniformis 182 b. 427 a.
Unigena 124 a.
Unigenitus 124 a. 495 b.
Unimanus 724 c.
Unio 737 c. ossium naturalis 715 a. § Margarita 400 a.
Unio. § Aduno 188 a. 465 a.
Unio in tesserâ 468 a.
Uniremis 208 b.
Unitas 188 a. 426 b. In Unitate 426 b.
Unitatem pono 188 c.
Unitio ib.
Unitus ib. est cum patre 188 b.
Univalvis 266 b.
Universa agitans mente 709 a. possessio 503 a. res 462 c.
Universalis 159 c. 462 c. 641 c.
Universaliter 462 c.
Universè 25 a. 462 c.
Universi superati 159 c.
Universi cum populi multitudine ib.
Universitas 25 a. 465 a. 499 b. rerum 462 c.
Universum ib. In Universum 159 c. 462 c. 499 c. ut dicam 462 c.
Universus 24 c. 159 c. 322 c. 499 b. 641 c.
Unius affectus et morbus tantum 501 b. animalis nutritio 666 b. diei 245 a. diei iter ib. naturæ 715 b. partis 407 c. personæ qui est 474 b. sententiæ qui sunt 131 c.
Uniusmodi 182 b. 664 c.
Uno animo 265 b. 378 a. die 275 b. impetu 34 b. lapide constans 386 b. modo tantùm 426 b. 664 c. ore 188 a. 616 a. ore dialetis hoc omnes 450 a. ordine constans 610 a. pastu utor 666 b. versu constans 610 a.
Unoculus 153 b. 472 b. 475 c.
Unquam 487 a.
Unum 188 a. 231 b. candidum habens 610 b. colorem habens 735 c. edens partubus singulis 654 c. oculum habens 475 a. punctum in tesserâ 426 b. sonum habens 700 b. testiculum habens 483 c. Ad Unum omnes cæsi 641 c. In Unum coëuntes meatus 71 c. cogo 465 a. colligare 15 c. consultabimus consilium 188 a. conveniens 233 c. convenio 463 c. eundémque locum 89 b. Tanquam Unum et idem censeo 89 c.
Unus 36 c. 96 c. 188 a. 275 b. 426 a. è multis 672 b. è vulgo 188 a. ex triginta ib. post alium 188 b. sum è multis 695 c. Unus hinc, alter illinc 196 c. Unus quidem, alter verò 450 b. Ne Unus quidem 56 c.
Unusquisque 188 b. amicorum ib.
VOBIS 623 a. ambobus ib.
Vocabat inertes 293 a.
Vocabula bona habens oratio 373 c. 374 b. fingo 544 a. Ad Vocabula pertinens 573 b.
Vocabularium 573 c.
Vocabulorum artifex 205 b. fictio 544 a. fictor ib.
Vocabulum 200 b. 373 b. 466 c. 573 b. 716 a. parvum 575 b. peregrinum 133 c.
Vocalis 87 b. 111 a. 384 c. 365 b. 493 b. 770 a. 716 b. 717 a. cantus 129 c. non 700 a. valde ibid.
Vocalis litera ib. 716 b.
Vocandus 292 c.
Vocare in jus ib.
Vocari ad cœnam 39 c.
Vocatio 292 c. ad cœnam ib. in jus ib. 294 b. falsa in jus ib.
Vocatione spontaneâ ib.
Vocativus 292 c.
Vocator 292 c. 294 b.
Vocatur hujusmodi nominibus 9 a.
Vocatus 292 c. à Deo 294 b. à multis ib. à se ipso ib. è longinquo ib. non ib.
Voce aërem replens 717 a. aliâ utens 261 b. 717 a. aliâ voce 293 a. argutâ loquor 717 b. audaci utens 717 a. bonâ ib. carens 387 b. 700 a. 717 a. consentio 717 b. contrariâ respondens 716 b. datum responsum 399 b. destitutum esse 717 a. dissideo 716 b. duplici loquens 717 a. eâdem 717 b. elatiore utor 716 c. eleganti præditus 717 b. intentâ prolatum verbum 478 b. lædens 717 b. malâ 717 a. molestus 717 b. peregrinâ utens 717 a. 717 b. procaci utens 717 a. splendidâ præditus 717 b. suâ utens 717 a. sublatâ et intentâ 478 a. sublatâ et intentâ flens 134 c. sublata et intenta loquor 478 a. submissâ 587 b. submissâ loqui 521 c.
Vocem attollere 60 b. edens 700 a. edere 384 c. edidit cum clamore 269 b. edo 700 a. edo altam 716 b. edo eandem 717 b. non emittendo 717 a. non emittens ib. emittere 700 a. emitto 228 c. 699 c. 716 b. exercens 83 c. exerceo 84 a. posterior qui edit 717 b. suavem emittendo 717 a. submittere 230 a. tollere 269 b.
Vocem edens vel habens acutam 717 b. æream ib. agrestem 716 c. altam 717 a. argutam 700 b. 717 b. asperam 717 a. barbaram ib. blandam 129 a. bonam 248 b. 717 a. canoram 717 b. cavam 385 a. confusam et indistinctam 716 c. contrariam 716 b. dimidiatam 717 a. discrepantem 716 b. diversam 717 a. divisam 493 b. dulcem 717 a. duplicem ib. eandem ib. elatam ib. exilem et gracilem ib. feram 716 c. firmam 717 b. gravem 717 a. inanem 717 b. integram et perfectam 717 a. magnam 717 b. malam 717 a. melleam 129 a. mollem 717 b. mortalium 129 a. muliebrem 717 a. nullam 261 b. 493 b. pulchram 717 b. sacram 717 a. suavem ib.
Voces inanes funditans 717 b. multas habens 717 a. novem habens ib. omnis generis reddens 717 b. quinque reddens ib. septem habens 717 a.
Vocibus consentientibus 717 b. De Vocibus pugno 404 c.
Vociferando hortor 307 b.
Vociferans hæc 268 b.
Vociferatio 87 b. 110 c. 122 c. 269 b. 343 b. 363 b. 371 a. 575 a. militaris 43 a. quæ ipsum guttur ruptura videtur 602 a.
Vociferator 72 a. 110 c. 343 b. 371 a.
Vociferatrix 363 b.
Vociferetur 122 c.
Vociferor 72 a. 110 b. 268 b. 269 b. 365 b. 371 a. 718 a. 726 b. clarè 122 c. gruum more 624 b.
Vocis absurditas 716 c. asperitas 717 a. audacia et procacitas ib. convenientia 717 b. desinentia 248 b. discrepantia 716 b. diversitas 717 a. elegantia 717 b. omissio 716 b. exilitas 717 a. cum exilitate 717 b. expers 90 c. gravitas 717 a. inanitas 717 b. intentio 636 c. oblivionem inducens 700 b. splendor 717 b. suavitas 717 a.
Voco. § Accerso, compello 72 a. 292 c. 293 a. in judicium 293 c. 294 b. in jus 3 c. 164 a. 293 c. 294 a. intrò 293 b. nomine 466 c. 467 c. vicissim 293 b. § Appello, nomino 8 c. 292 c. 293 a. 294 a. 320 c. 372 b.
Vocor. § Accersor 222 c. § Nominor ib. istud, id est, vocor isto nomine ib. ita, ut simul sim ib.
Vocula 373 b. 575 b.
Vocum convenientia 716 c. inanium funditatio 717 b.
Vola, æ 140 253 a. 301 a. 327 c. 349 b.
Volâ haustus 79 b.
Volabant 268 c.
Volans in aëre 521 b. celeriter ib. 560 c. concitatis alis 521 b. humi ib. malè 560 c. rectà ib. simul ib.
Volare non potis 276 c. rectà 521 b.
Volatilia animalia 276 c.
Volatilis ib.
Volatus 276 c. 521 a.
Volebam 231 b.
Volens 180 c. aliud 181 a. Me non Volente 189 c.
Volo, vis 30 a. 112 c. 115 c. 154 b. 180 c. 181 a. 393 c. 412 b. 733 b. simul 181 a. § Censeo 114 a.
Volo, as 276 c. 521 a. è latere 276 c. simul ib. supernè ib. sursum ib.
Volsella 10 b. 369 b. 395 a.
Volubiles conciones 668 c. oculos habens 472 b. 473 a.
Volubilis 184 c. 356 c. 667 a. 668 a. circumquaque 185 a. suapte naturâ 357 a.
Volubiliter 184 c.
Volucres 521 a.
Volucris 276 c. 460 b. 521 a. 560 a.
Volvebat saxum contra montem 743 c.
Volvendo amolior vel amoveo 357 a. emoveo 47 a. trahor 603 b. 357 a.
Volvens annus 512 c.
Volvi 141 b. in mare dicitur fluvius 184 b. infortunium dicitur in caput alicujus 356 c. Qui celeriter Volvitur 166 b.
Volumen. § Involucrum, spira 184 b. 619 b. 629 a. 647 b. § Compositum 635 b.
Voluminibus mille tortus vel sinuatus 185 a. multis tortus 184 c.
Voluminis majoris sectio 649 c.
Voluminum quinque liber 647 c.
Volumus 68 b.
Voluntaria 180 c. servitus 171 a.
Voluntariè 180 c. 189 c.
Voluntarius 31 c. 60 a. 180 c. 181 a. 189 c. non 189 c.
Voluntas 112 c. 114 a. 129 c. 180 c. 228 c. 385 a. 393 c. 663 a. extrema 651 a. cujus mutabilis est 664 b.
Voluntate Jovis 189 c. cum eâdem 209 a. Præter Voluntatem 190 a. Sub Voluntatem cadens 114 a.
Volvo 29 b. 47 a. 184 b. 185 a. 274 a. 356 c. 673 c. ante 357 a. in ib. iterum 546 c. super 357 a. unà ib.
Volvor 47 a. 184 b. 185 a. 274 a. 356 c. 357 a. ante 357 a. humi 610 c. rhombi in modum 571 a. cum stridore 577 c.
Voluptaria vita 501 a.
Voluptariam vitam dego 601 c.
Voluptarius 241 b. 501 a.
Voluptas 6 c. 20 a. 122 a. 229 a. 241 b. 372 a. 501 a. 646 b. 719 a. imaginaria et inanis 159 a. percipitur ex eis 242 c.
Voluptate afficior quadam 718 c. afficior unà 241 c. circumfundo 122 a. fruor 501 a.
Voluptatem afferens 372 a. 646 b. affero 122 a. afferre 224 b. 646 b. capiens ex aliquâ re 719 a. capio 241 c. Ad Voluptatem 722 a. pertinens 371 a.
Voluptati deditum esse 163 a. deditus 241 c. 372 a.
Voluptatibus deditus 389 c. servire 171 b. 247 b.
Voluptatis amans 241 c. privatio ib. studium ib.
Voluptatum amans ib.
Voluptuaria vita 501 a.
Voluptuarium genus vitæ 229 a.
Voluptuarius 241 c. 263 b. 444 b.
Volutabra suum 625 b.
Volutabro excito 47 a.
Volutabrum 47 c. 356 c.
Volutari cum scortis 713 a.
Volutatim 184 c.
Volutatio 47 a. 184 b. 185 a. 356 c. 357 a. contraria 185 a. in luto 523 c.
Volutatus 356 c. multùm 357 b. suà sponte 185 a. ter 357 b.
Volutim 184 c.
Voluto 47 a. 185 a. 356 b. 357 a. 619 a. 673 a. in 357 b. unà 357 a. § Cogito, verso 619 a. animo vel in animo 304 b. 381 b. 592 b.
Volutor 47 a. 185 a. 356 c. 357 a. in 357 b. cum stridore 577 c. unà 357 a.
Volutus non ib. per se ib.
Volvulus 184 b.
Vomens ægrè 195 c. facilè ib.
Vomer 218 a. 551 b. 683 c. 720 b.
Vomere 342 a. ægrè 195 c. in 342 a.
Vomeris extrema pars 445 c.
Vomitio 195 c.
Vomitoria ib.
Vomitorius ib.
Vomitu rejectus cibus 204 c. Cum Vomitu ejectus 195 c.
Vomitum ciens ib. 543 a. facilem ciens 195 c. provocare 294 a.
Vomiturio 195 c.
Vomitus 196 a.
Vomo 195 c. 358 b. facilè 195 c.
Voraces aqui 639 b.
Voracitas 114 c. 363 c. 400 a. Cum Voracitate 687 c.
Voraciter 363 c. 388 a.
Voraginosus 103 c.
Vorago 119 a. 721 b. ponti 721 b.
Vorans animum 112 a. capram 682 c. homines 112 a. noctu clàm 683 a. populum 112 a.
Voratio crudorum 683 a.
Vorator 645 a. 672 a. arietum 683 a. boum 260 a. hominum 119 a. liberorum 683 b. puerorum 119 a. taurorum 683 b. testudinum ib. viscerum ib.
Voratores pauperum ib.
Voratus à feris 119 a.
Voratus carnium 683 a.
Vorax 112 a. 118 a. 146 c. 288 a. 363 c. 399 b. 486 a. 682 c. 683 a. sum 682 c.
Voro 117 b. 118 a. 143 a. 146 b. 213 c. 299 a. 305 c. 401 b. 703 a. 730 a. avido et hianti ore 683 a. carnes ib. cum impetu et strepitu, more porcorum 577 b.
Vortex 106 b. 165 c. 176 b. 619 b. 620 b. 621 a. contrarius 677 a. fumi 532 c. procellosus 676 b. reciprocus 166 b.
Vortice rapido et impetuoso pervado 621 c. turbineo circumago 619 c. In Vorticem actus semper 166 a. ago 184 c.
Vortices argenteos habens 166 a. aureos habens 166 b. latos habens 166 a. multos habens 166 b. nigros habens 166 a. profundos habens ib.
Vorticis instar circumago ib.
Vorticosissima aqua 184 c.
Vorticosus 166 a. 184 c. valde 166 a.
Vos 623 a. duo 176 b. 623 a.
Vota facio 72 a. 219 c. 220 a. legitima nuncupare 219 c. nuncupo 220 a. persolvere 72 b. 220 a. Qui Vota faciunt vel votis faciendis constituti sunt 219 c.
Voti compos 673 b. non eris 699 c. fio 673 b. non fio 673 a. qui fit ib. impos 673 b.
Votis multis exoptatus 72 b. In Votis est mihi hoc 219 c. habere 12 b.
Votivum donum 220 a.
Voto potiri ib. Ex Voto non succedere 673 a. Pro Voto 219 a.
Votum ib. perfice 343 c. revoco 72 b. Ad Votum 219 c. Præter Votum 673 a.
Voveo 219 c. 226 a.
Vovit se editurum 219 c.
Vox 87 b. 90 c. 129 a. 200 c. 261 b. 287 b. 307 a. 486 a. 493 b. 700 a. 716 a. acuta 468 b. 717 b. aspera ib. bona 717 a. canora 717 b. clara 383 a. concors 261 c. desinens 248 b. divina 183 c. 466 a. divino instinctu edita 166 a. dulcis 717 a. inarticulata 275 c. intenta 656 c. lugubris 192 a. mollis 622 a. obtusa 337 a. penetrans 645 c. peregrina 717 b. pulchra ib. submissa 231 c. cui supprimitur inter loquendum 717 a.
Upupa 300 b. 472 b.
URANIA 489 b.
Urbanè 85 b. cavillor 335 a.
Urbanitas 51 b. 52 a. 85 b. 574 a. 665 a. facetosa 74 a. sermonis 375 a.
Urbanitate utor 60 a.
Urbaniùs 721 c.
Urbanus 85 b. 152 b. 335 a. 665 a.
Urbe carens 547 c. In Urbe commorans 413 b.
Urbem capere statim et primo incursu 111 a. circumjacens 548 a. condo 547 b. excindere 309 c. sustinens ac sustentans 548 a. tuens 226 b. Ante Urbem situs 548 a. Per Urbem incedo 546 c.
Urbes conservans 548 a. erigens ib. maximas efficiens ib. multas habens regio ib.
Urbi finitima 181 c. proximum 81 a. propinquus 547 c.
Urbibus centum insignis ib. decem insignis ib.
Urbis ambitus 676 a. arx 547 c. custos, patronus, præses, tutator 224 b. incensor 548 a. magnæ vel parvæ civis ib. præfectus vel princeps 81 b.
Urbium expugnatrix machina 548 a. patrona et tutatrix ib. tutor 547 b. vastator vel vastatrix 543 a.
Urbs 83 a. 547 c. 548 a. eversa 547 c. otii altrix ib. sacra 548 a.
Urceolus 107 b.
Urceus 308 b. 352 b.
Uredo 290 a. urticæ 325 c.
Urendi vim habens 220 b. 564 a.
Urens 290 b. cor dolore 599 b.
Urere dicitur nix 290 a.
si Urgeat res 198 b.

Urgebat inter ea quæ accusabat 714 c. iter 636 a.
Urgebant hominem iniquè creditores 198 b.
Urgens 281 a. demolitionem murorum 222 c. operas 487 b. opus 218 b. supra modum 605 b. Si quid magis urgens 198 b.
Urgent nuptiæ 605 b.
Urgentia negotia 198 b.
Urgeo 60 a. 99 a. 106 c. 107 a. 196 a. 198 b. 223 b. 229 a. 305 a. 387 a. 487 b. 596 a. 605 b. 606 a. 636 a. aliquid 636 a. calcari 474 a. instanter 387 a. opus 168 a. precibus 338 c.
Urgeor 107 a. 198 b. 487 b. à persequente 469 a.
Urgere fugientem 198 b. inceptum 221 c. testimonia 596 a.
Urget necessitas 283 b. Qui urget 487 b. Qui urgetur 605 b.
Uri amore 470 b. qui potest 290 b.
Urina 469 b. Cum urinâ excerno ib. excernor vel ejicior ib. In urinâ molestia ib.
Urina ova 489 c.
Urinæ difficultate laboro 489 c. difficultati obnoxius ib. excretio difficilis ib. excretiones 464 a. stillicidio laboro 489 c. stillicidium ib. suppressio ib.
Urinam ciendi vim habens 489 b. ciens ib. emittens retrorsum ib. emittentia ex anteriori parte animalia ib. recipiens vesica 156 a. reddens ægrè 489 c. reddo 489 b.
Urinandi peritus 332 b.
Urinans 175 a.
Urinantes 597 a.
Urinarium vas 56 b. 489 b.
Urinarius ib. meatus ib.
Urinator 77 c. 174 b. 332 b.
Urinatorum exercitia 77 c.
Urinatrix 332 b.
Urinor ib.
Urinum ovum 489 c.
Urna 295 b. 608 a. 678 b. ansas habens 107 b. judiciaria 293 b. mortui 459 c.
Urnæ, in quas calculi et sortes conjiciebantur 678 b.
Urnula 107 b. 678 b.
Uro 9 c. 27 a. 220 b. 250 b. 290 a. 541 a. 556 a. 564 c. 676 b. 690 c. 703 b. 739 b. amore 326 b. 705 b. in camino aut furno 277 a. circumcirca 599 c. circumquaque 705 c. insuper 290 c. ad odorem excitandum 9 c. paulatim 676 b. penitus 703 c. simul 290 c. vicissim 556 b. unà 10 a. urticæ in modum 325 c. 326 b.
Uror 27 a. 143 c. 261 c. 264 a. 556 a. 599 b. 676 b. 703 b. § Depereo 290 c. amore 325 c. 326 b. § Dolore afficior 290 c.
Ursa 76 a. § Signum cœleste ib. major 184 c.
Ursæ cauda 468 c. custos 709 a.
Ursina pellis 76 a.
Ursinus ib.
Ursorum catuli 76 b.
Ursus 76 a.
Urtica 37 a. 325 c.
Urticæ in modum uro ib. 326 b. uredo 325 c.
USITATUS sum 732 b.
Uspiam 404 b.
Usque ad 188 a. 199 a. 414 b. 416 a. 491 c. ad diluculum 188 a. ad ipsam eandem 414 b. ad meam ætatem 188 a. ad tempus aliquod 747 b. ad transitum 416 b. ad vallem 747 a. adeò 486 a. 498 a. adhuc 154 a. 215 a. et constanter eo 231 c. in hodiernum diem 747 b. in præsens tempus 747 b. nunc 747 a. Ad hoc usque tempus 416 a. Ad vel in hunc usque diem 154 a. 416 b. Huc usque 154 a. 747 b.
Usquedum 414 b. 416 b. 491 c. 556 c. 747 a.
Usquequo? 416 b.
Ustilis 290 b.
Ustio 290 a. 556 a. 676 b. alia 290 c.
Ustivus 397 c.
Ustu difficilis 291 a. facilis ib. 556 b. 703 c.
Ustulatam faciem habens fuligine 27 b.
Ustulatio 703 b.
Ustulatus ib. non 703 c.
Ustulo 220 b. 599 c. 676 b. 703 b.
Ustus 27 b. 290 b. non 291 a. 703 c. recens 291 a. à Sole 244 a.
Usu attero 732 b. offendor rei cujuspiam ib. peritus 507 c. receptum 442 a. rerum tritus homo 670 a. venerat hoc Atheniensibus 95 a. venire solet 155 b. venit ib. Ex usu erit 732 c. In usu sum 732 b.
Usui accommodatus 732 c.
Usum præbens 732 b. præbens in omnia 733 a. præbeo facilem seu commodum 732 c. præbere 733 b. rei bellicæ habere 669 c. rerum habens 398 c. Quem in usum convertet aliquis calceos? 732 a.
Usumfructum percipio 301 a.
Usura 202 c. Absque usurâ mutuò datâ 654 b. Cum usurâ multâ refundens 727 a.
Usuræ renovatio 654 b.
Usuram renovo ib.
Usuraria pecunia 278 c.
Usurpo 442 a. mihi 94 c. 176 c.
Usus. § Utendi actus 732 b. mutuus ib. § Exercitatio 669 c. § Commodum, utilitas 301 a. 372 a. 491 c. 733 b. § Domesticus 456 c.
Usûs difficilis sum 732 c. nullius sum ib. In usus proprios convertere 176 c. quotidianos impendere 733 b.
Ususfructus 301 a.
UT. § Quo 198 c. 275 a. 491 c. 568 c. 746 c. § Sicut 219 c. 568 c. 746 c. 747 a. decet 183 a. 243 c. 491 b. est in proverbio 429 a. fert ingenium meum 716 a. fert natura ib. fert opinio mea 374 b. ferunt ib. 429 a. fit in communi vitâ 107 c. libet, fac 568 c. verisimile est 183 a. Non itidem ut antea 289 c. § Postquam 746 c. § Quamvis 275 a.
Ut ita dicam 200 b. 692 c. 746 c. ita dixerim ib. uno verbo dicam 290 b. minimum 641 a. nihil supra 214 c. plurimum 499 c. 549 a. quidem 747 a. Gravius onus quàm ut ferre possim ib. Diffido fore ut possim 416 b.
Utcunque 89 c. 568 c. 672 b.
Utendi difficultas 732 c. facilitas ibid.
Utendo consumo 732 b.
Utendum accipio 415 a. 732 a. do 101 a. 732 a. peto 35 b. præbeo vicissim 732 b. qui rogavit ib.
Utens familiariter aliquo 202 c. malitiâ 735 a.
Utensilia 335 b. 455 c. 596 a. 734 a. custodio 490 c. 712 a. vehens 16 c.
Utensilibus carens 594 a. custodiendis destinatus locus 712 a. instructus bene 594 a. instructus sum bene ib.
Utensilium custos 490 c. 712 a.
Uter, utris 84 a.
Uter, utrius 550 a. 655 c.
Utercunque 189 b.
Uteri extremitates 509 c. ostium 303 c.
Uterinus 122 b. frater 19 c. 419 c. 440 c.
Uterlibet 189 b.
Utero ingravesco 360 a. In utero gesto ib. gestare ib.
Uterque 58 c. 189 b. 550 b.
Utervis 189 b. 550 b.
Uterum ferens 694 c. fero 360 a. 697 b.
Uterus 150 c. 418 c. 440 c. 681 b.
Uti aliquo familiariter 732 a. quo difficulter possumus 732 c. non ib. qui rebus commodè novit 732 b. rebus venereis 364 a. vento secundo 498 a. ut non facilè possis 732 c.
Utile erit 289 c. esse censeo 169 a. est 2 a.
Utilem esse alicui 289 c.
Utilior 310 c. 693 a.
Utilis 2 a. 60 a. 67 a. 75 c. 215 c. 310 c. 346 c. 466 b. 491 c. 577 b. 642 a. 695 b. 725 c. 732 b. 647 c. adversus comitialem morbum 2 a. domui 747 a. familiæ ib. omnino 733 a. populo 747 c. scriptio 139 b. sum 642 a. 695 c. 732 b. valde 566 c. 733 b. 747 c. vitæ 732 c. 747 c.
Utilissimus 310 c. 693 a.
Utilitas 2 a. 75 c. 82 a. 301 a. 310 c. 466 c. 491 c. 553 c. 732 c. 733 b. 747 c. communis ib. Cum utilitate familiæ totius ib.
Utilitatem affero 224 b. 466 b. capio 747 b. capio ex aliqua re 466 c. communem afferens 747 c. multam afferens ib. percipere 89 a. 466 b.
Utilitates magnas afferens 466 c.
Utiliter 2 a. 157 b. 199 c. 310 c. 642 a. 695 b. 696 a. 732 b. 747 b.
Utilius 310 c. 344 c.
Utinam 1 b. 181 b. 491 b. 746 c.
Utique 72 a. 122 c. 239 b. 413 a. 433 a. 484 b. 488 c. 568 c. 659 b. rident Græci 239 b. sanè 433 a.
Utor 600 c. 693 b. 732 a. antè ib. fortunâ adversâ 245 a. 550 b. 560 a. fortunâ prosperâ 238 c. 322 b. 572 c. fortunâ secundâ 245 a. immodicè 694 b. 738 b. insolenter 694 b. insuper 732 c. prospero successu 478 c. te [illegible] 732 a. vehementer ib. una ib. § Familiaris sum alicui ib. familiariter aliquo 511 c. § Præditus sum 732 a.
Utpote 86 a. 746 c. quod 86 a.
Utrâ ex parte 550 a. in parte ib.
Utralibet ex parte ib.
Utraque 58 c. vice 189 b. Ab vel ex utraque parte 58 b. 404 c.
Utram in partem 550 a.
Utramque in partem 189 b. dispatens 134 c. inclinans 671 a.
Utriculi seminum 185 c.
Utriculus 84 a. 712 b.
Utrinque 58 b. 59 a. 161 a. 189 b. 499 c. obtusus 324 b. acutus 38 a. 256 c. agitatus 185 a. aratus 487 c. auritus ib. cavus 327 c. cingo vel attingo 59 a. claudus 737 a. coloratus 735 a. comedens, vel dentibus instructum os 208 b. commoveo 170 c. coronatus 614 b. demitto 230 b. dentatus 453 a. faciem habens 474 b. hirsutus 147 a. impulsus 185 a. incurvus 359 c. junctus 235 b. ligatus 136 c. longus 417 b. lucens 688 c. obliquus 388 c. pendens 346 c. percutiens 537 a. personans ib. perforatus 656 c. præruptus 347 a. scindens 337 c. secans 143 b. sero 716 a. villosus 397 c. umbrosus 596 b.
Utrique sufficio 59 a.
Utrique (nominat. plur.) ib.
Utro in loco 550 a. modo ib.
Utrobique 59 a. 189 b.
Utrocunque modo 550 b.
Utrolibet modo ib.
Utroque modo 59 a. 189 b.
Utroque. § In utramque partem 59 a.
Utrum. § An, numquid 47 b. 50 c. 72 a. 239 b. 432 c. 550 b. tandem 72 a.
Utrumque 58 c. simul 59 a.
UVA 112 b. 608 a. acerba 463 c. anguina 608 b. in mammæ bovis similitudinem 395 b. passa 608 b.
Uvæ sylvestres ib.
In Uvam passam muto ib.
Uvarum calcatores 663 a.
Uvas acerbas lego 466 a. calco 663 a. carpo 671 a. colore referens 474 a. magnas vel egregias ferens 608 b. multas habens ib.
Uvidus 116 c. 428 b. 445 a. 498 b. 524 c. 530 a. 704 b.
Uviger 608 b. 698 a.
ab Uvis distillans 607 c.
ex Uvis acerbis confectus 465 a.
Vulcanius 248 a.
Vulcanus ib.
Vulgans omnia 263 a.
Vulgari sermone 374 b.
Vulgaria 550 c.
Vulgaris 9 a. 159 c. 182 c. 328 a. 356 b. 672 b. 726 a. amicitia 668 a. non 75 a. res 496 b.
Vulgaritas 726 a.
Vulgata 263 a.
Vulgatum erat apud omnes 98 b.
Vulgatur de ejus more duplex fama 58 b.
non Vulgatus liber 168 c.
Vulgi fabula 263 a. Ex vulgi opinione 168 c.
Vulgo. § Divulgo 314 a. 489 a. 689 a. 690 a.
Vulgò 159 c.
è Vulgo unus 188 a. 270 a.
Vulgus 492 c. 534 a. 548 b.
Vulnera adversa 337 c. obligata 156 c. Ad vulnera pertinens 657 a.
Vulnerans corpus 736 a. cutem ib.
Vulnerarius 657 a.
Vulnerasti 146 c.
Vulneratio 491 a. 657 a.
Vulneratus nervos habens ib.
Vulneratus 657 a. recens 491 a. 657 a.
sine Vulnere ib. 657 a.
Vulneribus conficio ib.
Vulnero 236 b. 490 c. 640 b. 657 a. leviter 137 b. simul 657 a.
Vulneror 236 b. 387 a. 491 a. 657 a.
Vulnificus 545 a.
Vulnus 69 c. 74 b. 193 c. 387 a. 491 a. 537 a. 657 a. accipere 528 b. lethale 193 a. tracto 724 c.
Vulpecula 53 a. 316 b.
Vulpes 53 a. 105 b. 310 c. 315 c. 316 b. 361 a. 409 a.
Vulpicula 735 a.
Vulpina cauda 468 c. pellis 53 a. 310 c.
Vulpinor 53 a.
Vulpinus 106 b. 310 c.
Vulpis latibulum 53 a.
Vulsella 395 a.
Vulsilis 655 b.
Vulsio ib.
Vulsura ib.
Vulsus ib. velleris in modum ib.
qui Vult non 114 a. Quid sibi vult? 174 a.
Vultu dejecto qui est 473 b. demisso præditus 689 a. demissus sum ib. hilari præditus 474 b. lætitiam prodens ib. sereno 121 a. terribili sum 474 b. tetrico 474 c. tetrico sum 598 a. tristi sum ib.
Vultum agrestem habens 474 c. aureum habens ib. demitto 473 b. mœstum gero 474 c. tristem gerens ib. trucem habens 473 a.
Vultuosus 598 a.
Vultur 26 a. 141 b.
Vulturinus 141 b.
Vulturis nidus ib.
Vultus 109 b. 470 c. 474 a. demissus 689 a. tetricus 474 c. truculentus 173 a.
Vultus serenitas 121 a.
Vulva 150 c. 419 b. 681 b. jumentorum 636 a. suilla 419 c.
Vulvæ orificium 617 b. suffocationi obnoxiæ fœminæ 681 b. Ad vulvam pertinens ib.
UXOR 121 a. 122 c. 141 a. 145 b. 218 b. 389 a. 399 a. 450 b. principis 675 c. tyranni ib.
Uxorcula 144 a.
Uxore carens ib. Ab uxore ducendâ abhorrens 445 c.
Uxorem dare 12 c. dimittere 229 b. ducere 12 c. 13 b. 640 c. ducere lucri gratiâ 121 c. duco ib. duco insuper ib. qui ducturus est brevi ib. qui duxit nuper 141 a. habeo 475 b. repudiare 35 b. 392 c. 513 b. unicam habens 121 c. In uxorem accipio 445 c. dedit filiam suam 475 b. duco 121 c.
Uxores multas qui habuit 141 a. qui primùm ducunt ib.
Uxoris dimissio 229 b. 230 c.
Uxorum duarum maritus 218 b.

X.

XIPHION herba 449 c.
XYLI lana 450 a.
In Xysto exerceo me 448 c.

Z.

ZEA 234 c.
Zelatus sum pro Domino 236 c.
Zelo afficio 237 a. bono ib. bono qui ducitur ib. bono prosequor 674 c. Dei accensus 237 a. qui ducitur ib. qui non ducitur ib. ducor 674 c. meo commotus est 236 c.
Zelotypia ib. 237 a. 674 c.
Zelotypiâ carens 674 c. qui non ducitur 237 a. laboro 674 c.
Zelotypus 237 a. sum 236 c. 674 c.
Zelum eundem habens 237 a.
Zelus 236 c.
Zephyrius ib.
Zephyrus ib.
Zeugma, figura grammatica 234 c.
ZINGIBERIS 237 c.
Zizanium ib.
ZODIACUS 234 b. 697 a.
Zona 238 b. teres 619 b. 621 c.
Zonâ duplice vinctum 423 c.
Zonam auferre 238 b. nitidam et splendidam habens ib. non habens ib. solvens ib. solvere 238 b. 423 c. unicam habens 238 c.
Zonarius ib. 533 c.
ZYTHUS 237 c.

Londini imprimebat J. F. Dove, in Area quæ est Divi Joannis.

Digitized by Google

0056 4543

Digitized by Google

GIUSEPPE FAGIUOLI
CARTOLARO
E LEGATORE DI LIBRI
FIRENZE
Via Condotta e Via del Proconsolo

Digitized by Google

Digitized by Google